Giới thiệu

**** Câu chuyện mở đầu bằng một bi kịch tại Tạ gia thôn hẻo lánh: Vương Cẩn Hòa, cô con gái mười tám tuổi của nhà họ Vương, được phát hiện nhảy sông tự vẫn.

Tuy nhiên, khi tỉnh lại trong vòng tay âu lo của cha mẹ và tiếng khóc xé lòng của đứa con trai ba tuổi tên Tiểu Bảo, linh hồn bên trong thân xác ấy đã được thay thế.

Vương Cẩn Hòa hiện tại là một cô gái đến từ hiện đại, mang theo ký ức và tư duy của một người phụ nữ mạnh mẽ, độc lập.

Thông qua ký ức của nguyên chủ, Cẩn Hòa nhận ra tình cảnh éo le của mình: cô là mẹ đơn thân, mang tiếng "không chồng mà chửa" - một điều cấm kỵ và nhục nhã trong xã hội phong kiến.

Nguyên nhân cô rơi xuống nước thực chất là bị Tạ Uyển Uyển, con gái thôn trưởng, đẩy ngã do ghen tuông liên quan đến Ngô Hâm Lâm – gã hôn phu bội bạc đã hủy hôn khi thi đỗ Tú tài.

Dù chịu nhiều điều tiếng, gia đình họ Vương gồm ông bà nội, cha mẹ và anh trai Vương Tĩnh Vũ vẫn hết mực yêu thương, bảo bọc mẹ con cô, thậm chí chấp nhận hy sinh tương lai của người anh trai để nuôi cháu ngoại.

Cảm động trước tấm chân tình của gia đình mới, Vương Cẩn Hòa quyết tâm thay đổi vận mệnh nghèo khó.

Cô phát hiện mình sở hữu một "bàn tay vàng": ngón tay có thể tiết ra dòng nước linh tuyền thần kỳ.

Thứ nước này không chỉ chữa bệnh, bồi bổ sức khỏe mà còn có khả năng kích thích thực vật sinh trưởng vượt trội, biến cây khô thành tươi tốt, rau củ trở nên ngon ngọt lạ thường.

Tận dụng năng lực này, Cẩn Hòa bắt đầu hành trình làm giàu.

Cô tình cờ tìm được nhân sâm và linh chi ngàn năm trong núi, bán cho hiệu thuốc của Hoàng Kỳ với giá cao, mang về nguồn vốn lớn để xây nhà mới và giúp anh trai tiếp tục con đường khoa cử.

Song song đó, cô cải tạo đất đai, trồng dưa hấu và các loại rau củ trái mùa, tạo nên những sản phẩm nông nghiệp thượng hạng được giới nhà giàu săn đón.

Cuộc sống yên bình của Cẩn Hòa dần khởi sắc, nhưng sóng gió thực sự ập đến khi cha ruột của Tiểu Bảo xuất hiện.

Đó là Tô Ngọc – một thiếu gia giàu có, tài giỏi đến từ kinh thành.

Bốn năm trước, do bị gia tộc hãm hại bỏ thuốc, Tô Ngọc đã vô tình có quan hệ với Cẩn Hòa rồi thất lạc.

Không giống những kịch bản "bỏ con" thường thấy, Tô Ngọc đã dành suốt bốn năm để tìm kiếm mẹ con cô nhằm chịu trách nhiệm.

Khi tìm được Cẩn Hòa, Tô Ngọc không dùng quyền thế để ép buộc hay cướp con, mà kiên trì dùng sự chân thành để bù đắp.

Anh hòa nhập vào cuộc sống nông thôn, cùng Cẩn Hòa chăm sóc Tiểu Bảo, dạy dỗ bọn trẻ và đối phó với những kẻ cực phẩm trong thôn như gia đình Ngô Hâm Lâm hay đám môi bà hám lợi.

Sự xuất hiện của Tô Ngọc như một tấm khiên vững chắc, đập tan mọi lời đàm tiếu về "đứa con hoang" và bảo vệ danh dự cho Cẩn Hòa.

Cốt truyện càng thêm kịch tính khi Tô Ngọc phải trở về kinh thành để giải quyết dứt điểm những mâu thuẫn gia tộc, trừng trị người em trai thứ xuất độc ác và người mẹ kế tâm cơ đã chia cắt anh và vợ con.

Trong khi đó, tại quê nhà, Cẩn Hòa mở rộng quy mô trang trại, thẳng thừng từ chối giúp đỡ những kẻ từng sỉ nhục gia đình mình, chỉ chia sẻ bí quyết làm giàu cho những người hàng xóm tốt bụng.

Câu chuyện là hành trình vươn lên đầy nghị lực của Vương Cẩn Hòa từ một cô gái bị cả làng chê cười trở thành nữ chủ nhân giàu có, cùng với mối tình ngọt ngào, sủng ái và quá trình "truy thê" đầy kiên nhẫn của thiếu gia Tô Ngọc.

Kết cấu truyện đan xen giữa làm ruộng, đấu tranh gia tộc và tình cảm gia đình ấm áp, hứa hẹn một cái kết viên mãn cho những người lương thiện. ****

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186
Chương 187
Chương 188
Chương 189
Chương 190
Chương 191
Chương 192
Chương 193
Chương 194
Chương 195
Chương 196
Chương 197
Chương 198
Chương 199
Chương 200
Chương 201
Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175

Chương 2176

Chương 2177

Chương 2178

Chương 2179

Chương 2180

Chương 2181

Chương 2182

Chương 2183

Chương 2184

Chương 2185

Chương 2186

Chương 2187

Chương 2188

Chương 2189

Chương 2190

Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 2264

Chương 2265

Chương 2266

Chương 2267

Chương 2268

Chương 2269

Chương 2270

Chương 2271

Chương 2272

Chương 2273

Chương 2274

Chương 2275

Chương 2276

Chương 2277

Chương 2278

Chương 2279

Chương 2280

Chương 2281

Chương 2282

Chương 2283

Chương 2284

Chương 2285

Chương 2286

Chương 2287

Chương 2288

Chương 2289

Chương 2290

Chương 2291

Chương 2292

Chương 2293

Chương 2294

Chương 2295

Chương 2296

Chương 2297

Chương 2298

Chương 2299

Chương 2300

Chương 2301

Chương 2302

Chương 2303

Chương 2304

Chương 2305

Chương 2306

Chương 2307

Chương 2308

Chương 2309

Chương 2310

Chương 2311

Chương 2312

Chương 2313

Chương 2314

Chương 2315

Chương 2316

Chương 2317

Chương 2318

Chương 2319

Chương 2320

Chương 2321

Chương 2322

Chương 2323

Chương 2324

Chương 1

"Người đâu!

Mau tới đây!

Con bé nhà họ Vương nhảy sông tự tử rồi!" Tiếng la thất thanh phá vỡ sự tĩnh lặng của thôn xóm miền núi.

Trong một ngôi nhà tranh, một người phụ nữ trung niên nhìn thiếu nữ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, nước mắt không ngừng rơi xuống: "Đứa trẻ ngốc này, sao lại... sao lại nghĩ quẩn thế chứ." "Mẹ ơi, con muốn mẹ." Đứa bé ba tuổi trong lòng người phụ nữ giãy giụa đòi xuống. "Tiểu Bảo ngoan, mẹ con không khỏe, mẹ cần nghỉ ngơi, đợi mẹ khỏe rồi sẽ chơi với Tiểu Bảo nhé." Giọng người phụ nữ trung niên có chút nghẹn ngào.

Đại phu nói, nếu tối nay con gái bà vẫn không tỉnh lại, thì bảo bọn họ chuẩn bị hậu sự. "Mẹ, muội muội không thể nào nhảy sông tự sát được.

Lúc khó khăn nhất đều đã vượt qua rồi, huống hồ là hiện tại." Bên cạnh, một chàng trai mười bảy mười tám tuổi hai tay nắm chặt thành quyền, nói gì cũng không tin em gái mình sẽ tự sát. "Đúng vậy, trong hoàn cảnh lúc đó, Tiểu Hòa chịu bao áp lực vẫn sinh Tiểu Bảo ra, còn nuôi nấng tốt như thế, hiện tại nhà chúng ta cũng ngày càng khá hơn, tại sao Tiểu Hòa lại tự sát chứ?" Lòng cả nhà vì câu nói của người con trai mà trở nên trầm trọng.

Nhìn con gái hôn mê bất tỉnh trên giường, chỉ có thể đợi cô tỉnh lại mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Vương Cẩn Hòa trong cơn hôn mê nghe thấy những âm thanh này, tưởng mình nghe nhầm.

Cô chỉ có một thân một mình, làm gì có cha mẹ?

Khoan đã, cha mẹ?

Vương Cẩn Hòa từ từ mở mắt, nhìn những người đang vây quanh giường.

Có hai người già, hai người trung niên nam nữ, còn có một chàng trai và một đứa bé.

Thấy cô tỉnh lại, trong mắt họ tràn đầy kinh hỉ, đứa bé kia càng là tay chân lanh lẹ leo lên giường: "Mẹ ơi, mẹ tỉnh rồi." Mẹ?

Không phải chứ, cô còn chưa kết hôn mà, ở đâu ra đứa con trai lớn thế này?

Vương Cẩn Hòa cứ cảm thấy có chỗ nào đó sai sai.

Quay đầu nhìn mấy người bên giường, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng nhận ra điểm bất thường, thì ra những người này đều ăn mặc chải chuốt giống như người cổ đại.

Vừa định nói gì đó, đầu Vương Cẩn Hòa đau như búa bổ, mày nhíu chặt, ký ức như nước lũ vỡ đê ùa về.

Đợi tiêu hóa hết tất cả ký ức, Vương Cẩn Hòa mới biết, thì ra cô đã chết rồi lại sống lại, chỉ là rời khỏi hiện đại, linh hồn trọng sinh vào thân xác một cô gái nhỏ cùng tên cùng họ ở cổ đại.

Cô gái này năm nay mười tám tuổi, năm mười bốn tuổi ngoài ý muốn mang thai, sinh hạ một đứa con trai, tên là Vương Tử Khâm.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy cô gái này thật sự rất dũng cảm, gia đình cô ấy cũng rất tốt.

Ở hiện đại, chưa chồng mà chửa đã là chuyện rất mất mặt, huống hồ là ở cổ đại.

Vậy mà cô gái nhỏ này lại có thể chịu đựng áp lực, sinh con ra, còn nuôi nấng tốt như vậy.

Còn cả gia đình này nữa...

Nghĩ đến tất cả những gì gia đình này làm cho con gái và cháu ngoại, trong lòng Vương Cẩn Hòa tràn đầy ngưỡng mộ. "Tiểu Hòa, con không sao rồi, con dọa chết cả nhà rồi, con bé ngốc này sao lại dại dột như thế?" Cố thị - mẹ của Vương Cẩn Hòa ôm lấy cô khóc lóc nói: "Nếu con xảy ra chuyện gì, con bảo mẹ với cha con, còn cả Tiểu Bảo phải làm sao?" Vương Cẩn Hòa ngẩn người để Cố thị ôm, đây chính là cái ôm của mẹ sao?

Thật sự rất ấm áp.

Cô vòng tay ôm lại Cố thị, mở miệng nói: "Mẹ, con không có ý định tự sát." "Không tự sát?

Vậy sao con lại nhảy sông?" Cố thị buông Vương Cẩn Hòa ra, nhíu mày hỏi.

Chương 2

"Con là bị người ta đẩy xuống đấy." Vương Cẩn Hòa lục lọi ký ức của nguyên chủ một chút, phát hiện đúng là cô bị người ta đẩy xuống.

Mà kẻ đó lại là người nhà họ đều quen biết. "Cái gì?

Em gái, là ai đẩy em xuống?

Nói cho anh biết." Vương Tĩnh Vũ nghiến răng nói.

Cậu và em gái là song sinh, từ nhỏ sức khỏe em gái đã không tốt lắm, cậu luôn cưng chiều bảo vệ em gái, bây giờ lại bị người ta đẩy xuống sông, suýt chút nữa thì mất mạng, chuyện này chưa xong đâu. "Em cũng không biết là ai." Kẻ đó, nhà bọn họ hiện tại chưa có khả năng đối đầu, nhiệm vụ quan trọng nhất bây giờ là kiếm tiền, sau đó xây lại căn nhà.

Nếu không mùa mưa tới, căn nhà tranh nhỏ này của họ không chắn nổi gió mưa đâu. "Tiểu Hòa không sao là tốt rồi." Vương lão thái vươn tay xoa đầu cháu gái, an ủi nói. "Mẹ nói đúng, Tiểu Hòa không sao quan trọng hơn bất cứ thứ gì." Trái tim đang treo lơ lửng của cả nhà vì Vương Cẩn Hòa tỉnh lại mà từ từ hạ xuống. "Mình à, mình đi mua ít thịt về tẩm bổ cho Tiểu Hòa đi, con nó bị rơi xuống nước, người đang yếu lắm." Cố thị nhìn người đàn ông bên cạnh nãy giờ vẫn im lặng, mở miệng nói. "Ừ, tôi đi ngay đây." Thấy tinh thần Vương Cẩn Hòa không tốt lắm, Cố thị đỡ cô nằm xuống: "Nghỉ ngơi thêm một lát đi." Vương Cẩn Hòa nằm trên giường, tuy cái chăn không được tốt lắm, nhưng lại khiến cô cảm thấy đây là cái chăn tốt nhất, rất ấm áp.

Cố thị thấy Vương Cẩn Hòa cần nghỉ ngơi, định bế Tiểu Bảo ra ngoài, ai ngờ đứa bé thế nào cũng không chịu đi, ôm chặt lấy Vương Cẩn Hòa: "Không đâu, con muốn ở cùng mẹ." Tuy chưa chuẩn bị tâm lý làm mẹ, nhưng thấy đứa bé bám mình như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng có chút không nỡ, bèn nói: "Mẹ, hay là để Tiểu Bảo ở lại đây đi ạ, thằng bé ngoan lắm." "Vậy được, Tiểu Bảo con phải chăm sóc mẹ cho tốt biết chưa?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Con sẽ chăm sóc mẹ." Sau khi những người khác ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại hai mẹ con Vương Cẩn Hòa.

Đôi mắt to tròn đen láy của Tiểu Bảo cứ nhìn Vương Cẩn Hòa chăm chú, hồi lâu sau mới mở miệng: "Mẹ ơi, Tiểu Bảo thích mẹ nhất." Vương Cẩn Hòa vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo, một chiếc bánh bao nhỏ đáng yêu thế này, thảo nào nguyên chủ nuôi nấng kỹ càng như vậy. "Mẹ cũng thích Tiểu Bảo, Tiểu Bảo ngủ cùng mẹ một lát được không?" "Dạ được." Chẳng bao lâu sau, hai mẹ con rúc vào nhau ngủ thiếp đi.

Trong giấc mơ, Vương Cẩn Hòa cảm giác mình đang ở bên một dòng suối, dòng suối đó tỏa ra sức sống bừng bừng.

Mạnh mẽ mở mắt ra, Vương Cẩn Hòa nhìn tay mình, ánh mắt có chút ngẩn ngơ, thì ra là mơ à.

Cảm giác quần áo bị kéo, Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn đứa bé đang cuộn tròn trong lòng mình ngủ say, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Vươn tay véo nhẹ má Tiểu Bảo, cẩn thận gỡ tay thằng bé ra, Vương Cẩn Hòa mới bước ra ngoài.

Lúc ra ngoài, trong nhà tĩnh lặng, không có ai cả, chắc là đi ra đồng hết rồi, hiện tại đang là mùa nông nhàn.

Đất đai nhà họ tuy phần lớn đã bán đi để trị bệnh cho nguyên chủ, nhưng vẫn giữ lại vài mẫu ruộng nước tốt để trồng ít lương thực cho cả nhà ăn.

Vương Cẩn Hòa nhìn thời tiết, xoay người vào bếp chuẩn bị nấu cơm.

Nhìn căn bếp gọn gàng cùng cái bếp lò bằng đất, Vương Cẩn Hòa cười khổ lắc đầu, may mà từ nhỏ cô đã lớn lên ở nông thôn, nếu không thứ này cô thật sự không biết dùng.

Tìm kiếm xung quanh một chút, nhìn mấy củ khoai lang trong góc và hũ gạo đã vơi đi nhiều, Vương Cẩn Hòa rơi vào trầm mặc.

Xem ra việc kiếm tiền phải bắt đầu sớm thôi, nếu không lương thực trong nhà căn bản không đợi được đến lúc thu hoạch vụ mới.

Lấy mấy củ khoai lang, gọt vỏ, rửa sạch, cắt khúc, lại múc hơn nửa bát gạo, vo sạch để sang một bên.

Công việc chuẩn bị xong xuôi, Vương Cẩn Hòa mới đi nhóm lửa.

Lúc nhóm lửa, không cẩn thận làm cháy cành củi khô bên cạnh. "Nước... nước..." Đầu óc Vương Cẩn Hòa có một khoảnh khắc trống rỗng, trong lúc cô cuống cuồng, đột nhiên ngón tay trào ra một ít nước, không những dập tắt lửa, mà trên cành củi khô kia còn mọc ra những chiếc lá non xanh mướt.

Cầm cành củi khô mọc lá xanh, vẻ mặt Vương Cẩn Hòa có chút ngạc nhiên, cái này là gì đây?

Cành khô đâm chồi nảy lộc?

Cúi đầu nhìn ngón tay mình, vừa nãy nước hình như là từ ngón tay mình chảy ra.

Vương Cẩn Hòa lấy một cái bát, đặt tay lên miệng bát, nước chảy ào ào vào trong.

Cảnh tượng này khiến Vương Cẩn Hòa trừng tròn mắt.

Không phải chứ?

Đây là sự kiện tâm linh sao?

Tay cô thế mà lại chảy ra nước?

Mang theo nỗi sợ hãi, Vương Cẩn Hòa cẩn thận bưng bát nước, đưa lên mũi ngửi thử, hình như còn mang theo mùi hoa sen thoang thoảng.

Nếm thử mùi vị, thế mà còn có chút ngọt thanh, đừng nói chứ mùi vị cũng khá lắm.

Nhìn lá xanh trên cành cây, Vương Cẩn Hòa cân nhắc, có thể làm cho cây khô đâm chồi, không biết dùng để nấu cháo thì mùi vị có ngon hơn chút nào không?

Cô uống một ít nước rồi, dường như cũng không gây hại gì cho cơ thể.

Nghĩ vậy, lúc nấu cháo, Vương Cẩn Hòa cho thêm khoảng hai bát nước vào.

Đậy nắp nồi, Vương Cẩn Hòa nhìn đầu ngón tay mình, sao lại có thứ này nhỉ?

Nhớ đến những tiểu thuyết mạng mình từng đọc, cái này có chút giống "linh tuyền thủy" trong tiểu thuyết.

Thứ này có tác dụng với gỗ khô, không biết có tác dụng với rau ngoài vườn không?

Nhét thêm hai thanh củi vào bếp, Vương Cẩn Hòa ra sân, nhìn cây cải thảo chỉ to bằng bàn tay, suy nghĩ một chút, đi tới đặt tay lên trên, tưới một ít nước suối.

Sau đó Vương Cẩn Hòa liền thấy, hai cây cải thảo được tưới nước suối lớn nhanh như thổi, có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Vội vàng thu tay về, nhìn cây cải thảo đã lớn hơn rất nhiều, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười, cái này lớn cũng nhanh quá rồi.

Cô phải hủy thi diệt tích mới được.

Ôm cây cải thảo xoay một cái, hai cây cải thảo bị Vương Cẩn Hòa dùng tư thế vặn cổ nhổ lên.

Ra bờ suối nhỏ bên ngoài rửa sạch rau rồi mới quay về tiếp tục nấu cơm.

Lúc về nhà, Vương Cẩn Hòa thấy cách đó không xa có một bóng người lén lút đi về phía này, vừa đi vừa ngó nghiêng.

Nhìn rõ dung mạo đối phương, Vương Cẩn Hòa cười khẩy một tiếng, thì ra là kẻ đã hại chết nguyên chủ.

Hiện tại cô không thể báo thù cho nguyên chủ ngay, nhưng không đại biểu là cô sẽ cứ thế bỏ qua.

Đi tới, đứng sau lưng đối phương, nghe cô ta lẩm bẩm một mình: "Người đâu rồi?

Chương 3

Vừa nãy rõ ràng còn ở đây, sao đột nhiên lại biến mất." Vươn tay vỗ vai đối phương một cái, Vương Cẩn Hòa cố ý đè thấp giọng: "Cô đang tìm tôi sao?" Giọng nói nghe có chút lạnh lẽo dọa đối phương nhảy dựng lên: "Á...

Cô đừng qua đây, cô..." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn cô gái nhỏ bị dọa đến mặt mũi vặn vẹo, cười lạnh một tiếng, gan bé thế này mà cũng dám đi hại người? "Cô... sao cô lại ở đây?" "Tạ Uyển Uyển, tôi không ở đây thì tôi nên ở đâu?

Chẳng lẽ ở Diêm Vương điện?" Vương Cẩn Hòa bước đến trước mặt Tạ Uyển Uyển, vươn tay túm lấy cổ áo cô ta: "Tạ Uyển Uyển, chuyện cô đẩy tôi xuống sông tôi còn chưa đi tìm cô tính sổ đâu, cô lại tự mình chạy đến tìm tôi trước, hay là chúng ta tính cả nợ mới nợ cũ một thể nhé?" Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tạ Uyển Uyển lập tức hoảng sợ: "Tôi...

Ai đẩy cô xuống sông?

Cô đừng có ở đây nói hươu nói vượn, tôi không có." Nhìn dáng vẻ "vịt chết còn mạnh miệng" của Tạ Uyển Uyển, nụ cười của Vương Cẩn Hòa có chút âm u: "Có hay không trong lòng cô tự rõ?

Tôi còn chưa mù đến mức ai đẩy mình cũng không biết." Tạ Uyển Uyển bị nụ cười âm u này của Vương Cẩn Hòa dọa sợ, đẩy cô ra chạy xa vài bước rồi mới nói: "Tôi chính là nhìn cô không thuận mắt đấy thì sao?

Bản thân cô không kiểm điểm, chưa chồng mà chửa thì thôi đi, cô còn không cho Hâm Lâm ca ca cưới vợ, cô đúng là đồ không biết xấu hổ." Hâm Lâm?

Đây lại là ai?

Vương Cẩn Hòa ngẫm nghĩ kỹ, cuối cùng cũng nhớ ra, thì ra là vị hôn phu cũ của nguyên chủ.

Trước khi nguyên chủ chưa chồng mà chửa, Ngô Hâm Lâm vì thi đỗ Tú tài, nhà bọn họ tự cảm thấy cao hơn người khác một bậc nên đã từ hôn với nguyên chủ. "Tôi nói này Tạ Uyển Uyển, đầu óc cô có bệnh à?

Ngô Hâm Lâm thi đỗ Tú tài xong thì nhà hắn đã sang nhà tôi từ hôn rồi, tại sao hiện tại chưa thành thân?

Đó là vì người ta coi thường gái nhà nông đấy." Vương Cẩn Hòa cười lạnh nói. "Cô nói bậy, Hâm Lâm ca ca mới không phải người như thế." Đánh giá Tạ Uyển Uyển đang thẹn quá hóa giận từ trên xuống dưới: "Ồ, hóa ra cô coi trọng cái tên Ngô Hâm Lâm thi đỗ Tú tài xong mấy năm liền không đỗ nổi Cử nhân ấy hả.

Nhà cô không phải có tiền sao?

Hoặc là nhà cô tài trợ cho người ta tiếp tục đi học, người ta sẽ coi trọng cô, cưới cô làm vợ đấy?" Gia cảnh nhà họ Ngô rất bình thường, lúc trước Ngô Hâm Lâm có thể thi đỗ Tú tài hoàn toàn là nhờ được Vương Tĩnh Vũ chỉ điểm, còn đưa cả ghi chép cho hắn, nếu không thì dựa vào Ngô Hâm Lâm mà cũng xứng sao?

Chỉ tiếc, sau khi hắn đỗ Tú tài, cả nhà liền lên mặt, nóng lòng muốn từ hôn.

Từ đó về sau, anh trai cô không thèm để ý đến Ngô Hâm Lâm nữa, mà hắn năm nào cũng thi, chỉ tiếc từ đó về sau chưa từng đỗ thêm lần nào. "Cô..." "Ngô Hâm Lâm làm sao đỗ được Tú tài, trong lòng hắn tự rõ.

Những việc hắn làm có đạo lý hay không hắn cũng tự rõ.

Cô vì một tên Ngô Hâm Lâm mà muốn cái mạng của tôi, đây là lỗi của cô rồi.

Tạ Uyển Uyển, cha cô là Thôn trưởng, nhà tôi là dân ngụ cư, hiện tại tôi không thể làm gì cô, nhưng chuyện hôm nay chúng ta chưa xong đâu.

Cô cũng đừng có tùy tiện xuất hiện trước mặt tôi, nếu không tôi sẽ không nhịn được mà thay cha cô tát cho cô vài cái đấy, hiểu không?" Vương Cẩn Hòa vươn tay vỗ vỗ mặt Tạ Uyển Uyển.

Tạ Uyển Uyển bị Vương Cẩn Hòa dọa ngã ngồi xuống đất, trân trân nhìn cô bưng cải thảo rời đi.

Trong vô thức nuốt nước miếng, lần đầu tiên cô ta biết, thì ra Vương Cẩn Hòa lại đáng sợ như vậy.

Lảo đảo bò dậy, Tạ Uyển Uyển vội vàng chạy về nhà.

Vương Cẩn Hòa đi đến cửa nhà, quay đầu nhìn lại một cái.

Không sai, cô không nói cho người nhà biết là Tạ Uyển Uyển đẩy cô, chủ yếu là vì cả nhà họ còn muốn sinh sống ở đây, lại không phải là người gốc Tạ gia thôn.

Cho dù chuyện này có làm ầm ĩ đến chỗ Thôn trưởng, kết quả cuối cùng cũng là Thôn trưởng bênh vực Tạ Uyển Uyển, nhà cô chịu thiệt.

Đã biết trước kết quả như vậy, cô việc gì phải tự chuốc lấy nhục nhã?

Nhưng chuyện này sẽ không cứ thế mà xong.

Món nợ này cứ ghi lại cho Tạ Uyển Uyển, nếu cô ta còn dám đến gây phiền phức, thì nợ mới nợ cũ tính một thể.

Vương Cẩn Hòa đẩy cửa vào nhà nấu ăn, vừa vào bếp đã ngửi thấy một mùi hương vô cùng thơm ngon, mùi vị đó khiến Vương Cẩn Hòa thèm nhỏ dãi.

Mở vung nồi xem thử, cháo ủ thêm vài phút nữa là có thể xào rau rồi.

Vương Cẩn Hòa thái cải thảo xong, định làm món cải thảo xào giấm.

Lúc Cố thị và mọi người vác cuốc về đã ngửi thấy mùi thơm nồng nàn.

Mấy người nhìn nhau, vội vàng chạy xuống bếp, đến cửa thì thấy Vương Cẩn Hòa đang múc cải thảo ra. "Tiểu Hòa, sao con lại dậy rồi?" Nghe tiếng nói, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn người nhà đứng ở cửa: "Cha, mẹ, mọi người về rồi ạ, rửa tay là có thể ăn cơm rồi." Sau khi Cố thị bọn họ mơ hồ rửa tay xong, Vương Cẩn Hòa đã bưng cơm canh lên bàn.

Nhìn bát cháo độn khoai lang, trong lòng cả nhà đều rất không dễ chịu: "Tiểu Hòa, lương thực con không cần tiết kiệm đâu, cha sẽ nghĩ cách." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, thấy bọn họ đều nhìn cháo khoai lang, khẽ ho một tiếng nói: "Ông bà nội, mọi người nếm thử đi, cháo nấu thêm khoai lang mùi vị ngon lắm, vừa nãy con ăn thử một ít rồi." "Thật sao?

Vậy bà cũng nếm thử." Vương lão thái tưởng Vương Cẩn Hòa đang an ủi bọn họ, bưng bát lên ăn một miếng.

Cảm giác khoai lang cháo trong miệng khiến Vương lão thái kinh ngạc: "Ái chà, cháo khoai lang này mùi vị quả thật không tệ, mọi người mau nếm thử đi." "Đúng rồi, Tiểu Bảo đâu?" Vương lão thái thấy chắt trai không ở đây, nhìn quanh quất, tưởng thằng bé lại ham chơi chạy đi đâu rồi. "Tiểu Bảo còn đang ngủ, mọi người ăn trước đi, con đi xem thằng bé." Vương Cẩn Hòa về phòng xem Tiểu Bảo.

Vào đến nơi thì thấy Tiểu Bảo đang tự mình mặc quần áo, tuy có chút vất vả nhưng một đứa bé ba tuổi thế mà lại có thể mặc quần áo gọn gàng như vậy, điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút chua xót.

Nếu là ở hiện đại, đứa trẻ lớn bằng Tiểu Bảo đều là tiểu tổ tông được cả nhà nâng niu, làm gì có chuyện tự mình mặc quần áo? "Tiểu Bảo ngủ dậy rồi à?

Có muốn mẹ giúp con mặc quần áo không?" "Không cần đâu ạ, Tiểu Bảo tự làm được." Tiểu Bảo rất nhanh đã mặc xong quần áo, đứng trên giường vươn tay về phía Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa bế Tiểu Bảo, nhìn thấy nốt mẩn đỏ trên cổ thằng bé, vươn tay kéo áo ra xem.

Lại sờ sờ cổ áo, vải này cứng quá, cọ cổ Tiểu Bảo đỏ hết cả lên rồi.

Xem ra phải mau chóng kiếm tiền thôi.

Nghĩ đến cây rau non lớn nhanh trong nháy mắt, Vương Cẩn Hòa sau đó lắc đầu, cái này không được, cách này chắc chắn không ổn.

Nhìn dãy núi xanh um tùm phía sau nhà, xem ra ngày mai cô phải vào núi xem sao. "Mẹ ơi sao thế ạ?" "Không có gì, mẹ làm món ngon lắm, chúng ta đi ăn nhé?" Tiểu Bảo chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cơm mẹ nấu có ăn được không ạ?" Vương Cẩn Hòa tức điên, vươn tay phát nhẹ vào người Tiểu Bảo một cái: "Cái thằng nhóc này, cơm canh mẹ nấu ngon lắm đấy, lát nữa con ăn ít thôi, coi chừng vỡ cái bụng nhỏ." Nói rồi còn cù cù vào bụng Tiểu Bảo, làm thằng bé cười ngặt nghẽo không ngừng vặn vẹo.

Bế Tiểu Bảo ra ngoài, cả nhà đều chưa ăn, đang đợi hai mẹ con: "Mẹ, sao mọi người không ăn trước đi ạ." "Cũng không đói lắm, đợi hai mẹ con." Đợi hai mẹ con ngồi xuống, cả nhà mới bắt đầu ăn cơm.

Vương Tĩnh Vũ ăn cải thảo, húp cháo, miệng không ngừng khen: "Muội muội xào cải thảo ngon thật, thanh ngọt vừa miệng." "Anh thích thì ăn nhiều một chút." "Mẹ ơi con cũng muốn ăn." Tiểu Bảo cầm cái thìa nhỏ kháng nghị.

Chương 4

Vương Cẩn Hòa gắp cho Tiểu Bảo ngọn rau, Tiểu Bảo ăn xong giơ ngón tay cái lên: "Mẹ nấu ăn là nhất, ngon nhất trần đời." "Đồ nịnh hót, vừa nãy con còn bảo cơm mẹ nấu không ăn được cơ mà." Cả nhà vui vẻ ăn cơm, bữa cơm này tuy đơn giản nhưng ai nấy đều ăn vô cùng thỏa mãn. "Mẹ, buổi chiều con định đi qua bên rừng trúc xem sao, xem có măng mọc chưa, với cả xem trong núi có nấm không." Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa nhìn Cố thị nói. "Sức khỏe con còn chưa khỏi hẳn, sao đi được?" Cố thị không đồng ý, bà lo Vương Cẩn Hòa sẽ bị thương. "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, mẹ nhìn sức khỏe con này, chẳng phải đang rất tốt sao?" "Nhưng mà..." Vương lão thái cắt ngang lời Cố thị: "Tiểu Hòa muốn đi thì cứ để nó đi, chỉ đi quanh rừng trúc thôi, không được vào núi sâu biết chưa?" Mắt Vương Cẩn Hòa sáng lên: "Cảm ơn bà nội, con biết rồi ạ." "Vậy mẹ à, chiều nay phiền mẹ trông Tiểu Bảo giúp con." Cố thị thấy bà cụ đã đồng ý rồi cũng không tiếp tục ngăn cản, bèn nói.

Vương lão thái xua tay: "Tiểu Bảo là đứa trẻ ngoan, dễ trông lắm." Ăn cơm xong, thu dọn đồ đạc, Vương Cẩn Hòa đeo gùi lên núi.

Vừa vào núi đã ngửi thấy mùi hương thanh khiết mà ở hiện đại không có.

Vương Cẩn Hòa vào núi rồi cũng không đi rừng trúc mà đi đến một nơi khác, đó là nơi nguyên chủ vô tình phát hiện ra, ở đó nấm mọc rất nhiều. "Cục tác... cục tác..." Gần đến nơi, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghe thấy tiếng gà rừng, lần theo tiếng gà tìm tới, dưới một gốc cây to, Vương Cẩn Hòa nhìn thấy một con gà mái đang đẻ trứng.

Cô rón rén đi tới, nhân lúc con gà mái chưa kịp phản ứng liền vồ tới tóm gọn.

Nhìn con gà rừng giãy giụa không ngừng, Vương Cẩn Hòa gõ nhẹ vào đầu nó: "Còn giãy nữa à?

Ngoan ngoãn theo tôi về nhà đi." Tìm mấy sợi dây leo chắc chắn, trói chân và cánh con gà lại, để sang một bên rồi mới đi nhặt trứng trong ổ.

Vương Cẩn Hòa xách con gà rừng lên vừa định đi, đột nhiên quay đầu lại, nhìn mấy quả đỏ đỏ cách ổ gà không xa.

Vội vàng đi tới quan sát kỹ càng, sau đó lại bới đất ra xem: "Vãi chưởng, nhân sâm." Vương Cẩn Hòa cũng không biết cây nhân sâm này bao nhiêu năm tuổi, nghĩ một chút, đặt tay lên cây nhân sâm, dùng nước linh tuyền tưới một ít.

Sau đó Vương Cẩn Hòa liền thấy cây nhân sâm dường như lớn lên rất nhiều.

Vứt cái gùi sang một bên, Vương Cẩn Hòa ngồi xổm xuống cẩn thận đào nhân sâm, cố gắng hết sức không làm tổn hại đến rễ sâm.

Đợi đến khi Vương Cẩn Hòa đào được nguyên vẹn củ sâm lên thì mồ hôi lạnh toát đầy người, căng thẳng không chịu được.

Nhìn củ sâm to như củ cải, Vương Cẩn Hòa mừng rỡ, củ sâm này chắc phải mấy chục năm rồi nhỉ?

Cái này mà bán đi chắc chắn được khối tiền.

Hái một ít lá cây lót vào trong gùi, Vương Cẩn Hòa cẩn thận từng li từng tí đặt củ sâm vào, lại lót thêm một lớp lá nữa mới đặt trứng gà rừng lên.

Đeo gùi lên lưng, xách theo con gà rừng, Vương Cẩn Hòa vừa định về nhà thì thấy một con gà rừng từ xa bay tới, theo bản năng né sang một bên. "Cốp!" Một tiếng động vang lên khiến Vương Cẩn Hòa tê cả da đầu.

Quay đầu nhìn con gà rừng đâm đầu vào thân cây ngất xỉu, Vương Cẩn Hòa nhún vai.

Cái này không liên quan đến cô nha, là nó tự đâm vào đấy chứ.

Nhìn con gà rừng đã ngất xỉu, Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút, cảm thấy con gà này là tự dâng đến tận miệng, không lấy thì phí.

Xách thêm con gà, Vương Cẩn Hòa lên đường về nhà.

Vương lão thái thấy Vương Cẩn Hòa xách hai con gà rừng về thì có chút ngạc nhiên: "Tiểu Hòa, cái này con lấy ở đâu ra thế?" "Bà ơi, con gà mái này lúc đang đẻ trứng thì bị con bắt được, chúng ta cắt bớt lông cánh của nó đi, nuôi ở nhà, sau này ngày nào cũng có trứng gà ăn rồi.

Còn con gà trống này lúc bay không nhìn đường, đâm đầu vào cây lăn ra ngất, con nhặt về đấy ạ." Vương Cẩn Hòa ngượng ngùng nói: "Con còn nhặt được mấy quả trứng gà rừng nữa cơ." "Vậy vận may của con đúng là không tệ." "Con cũng thấy thế." Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn con gà trống rừng trên tay: "Bà ơi, con gà này béo lắm, tối nay chúng ta làm thịt nó ăn đi ạ." "Quác quác quác!" Vừa nói muốn làm thịt ăn, con gà trống liền kêu ầm lên, tiếng kêu thảm thiết vô cùng.

Vương Cẩn Hòa nhìn con gà rừng đang kêu gào thảm thiết, khóe miệng giật giật nhìn bà cụ bên cạnh: "Bà nội, con gà rừng này có phải biết chúng ta định ăn thịt nó nên mới kêu thảm thế không ạ?" "Cục tác... cục tác..." Con gà rừng nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy lại kêu lên, tiếng kêu khiến Vương Cẩn Hòa cũng ngại không nỡ nói ăn thịt nó nữa.

Vương lão phu nhân nhìn con gà kêu quá thảm thiết: "Tiểu Hòa hay là chúng ta cứ giữ lại nuôi đi?

Đến lúc đó cắt bớt lông trên cánh thì nó không bay được nữa đâu." "Cũng được ạ." Nào ngờ con gà rừng lăn đùng ra đất, cứ như đã chết rồi, nhìn mà khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật liên hồi, con gà này đúng là "diễn sâu" quá đi mất. "Thế này là chết rồi à?

Vậy con đi đun nước vặt lông, tối nay uống canh gà..." "Cục tác..." Nghe Vương Cẩn Hòa nói tối nay uống canh gà, con gà rừng bật dậy ngay lập tức, không giả chết nữa.

Tiểu Bảo nhìn con gà rừng kia, trong mắt đều là tò mò: "Mẹ ơi, con gà trống lớn này bị sao vậy?" "Lên cơn đấy." Vương Cẩn Hòa không cần suy nghĩ trả lời ngay.

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn Vương Cẩn Hòa, lên cơn là ý gì?

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ ham học hỏi này của Tiểu Bảo, giải thích: "Lên cơn nghĩa là phát điên ấy, giống như mấy người giả điên giả dại, muốn dùng cách đó để trốn tránh bị người khác trách mắng." Tiểu Bảo gật gù ra vẻ đã hiểu: "Mẹ ơi chúng ta còn ăn nó không?" Vừa nghe Tiểu Bảo nhắc đến vấn đề ăn, con gà rừng kia liền bày ra bộ dạng muốn khô máu với Tiểu Bảo.

Vương Cẩn Hòa tát một cái vào đầu con gà: "Đây là con trai tao, mày dám làm nó bị thương, tao băm mày ra cho chó ăn đấy." "Mẹ ơi nhà mình không có chó." Tiểu Bảo mở to mắt nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, con trai à, không có ai như con đâu, chuyên đi vạch trần mẹ mình, thế này không phải làm khó mẹ sao? "Lúc nào tìm được con thích hợp mẹ sẽ nuôi một con cho con chơi, được không?" Tiểu Bảo vội vàng gật đầu, cậu bé thích chó con, tròn vo, mập mạp.

Tuy con gà rừng này trông có vẻ không muốn bay đi lắm, nhưng để đề phòng vạn nhất, Vương Cẩn Hòa vẫn cắt bớt lông cánh của nó để nó không bay mất.

Ấy thế mà nhìn thấy cánh bị cắt trụi lủi, con gà rừng "diễn sâu" kia lại lăn ra đất giả chết lần nữa, không chịu dậy.

Vương Cẩn Hòa cũng lười để ý đến con gà lắm trò này, cầm số trứng gà rừng hôm nay mang về vào bếp làm đồ ăn.

Vương Tĩnh Vũ theo cha mẹ về nhà thì thấy trong nhà có thêm hai con gà: "Bà ơi, sao nhà mình lại có thêm hai con gà thế?

Cánh còn bị cắt trụi rồi." "Là Tiểu Hòa lên núi tình cờ bắt được đấy, vốn định ăn thịt con gà trống, giữ con gà mái lại đẻ trứng cho Tiểu Bảo ăn, kết quả vừa nói muốn làm thịt, con gà này cứ như nghe hiểu tiếng người ấy, lăn ra đất giả chết." Vương lão thái thái nhìn con gà trống bị nhốt trong chuồng gà buồn cười nói.

Vương Tĩnh Vũ nghe xong liền thấy hứng thú, chạy lại vươn tay định bắt, kết quả con gà trống xù lông, phập phồng nhảy từ trong chuồng gà ra, vừa bay vừa nhảy đuổi theo mổ Vương Tĩnh Vũ.

Vương Tĩnh Vũ bị đuổi chạy toán loạn, con gà rừng vẫn không chịu buông tha, mãi cho đến khi Vương Cẩn Hòa cầm dao phay đi ra: "Mày tự chui vào, hay để tao chặt đầu mày làm cơm?" Vừa nhìn thấy con dao phay trên tay Vương Cẩn Hòa, con gà kia như bị lửa đốt mông, chạy tót vào chuồng gà, chui vào xong còn nấp sau lưng con gà mái, làm bộ như không ai nhìn thấy nó.

Vương Tĩnh Vũ há hốc mồm nhìn con gà: "Vãi chưởng, con gà này thành tinh rồi à?

Thế này mà cũng làm được?" "Mẹ ơi, chúng nó tên là gì ạ?" Tiểu Bảo đột nhiên tò mò hỏi. "Con muốn đặt tên là gì?" Vương Cẩn Hòa hứng thú hỏi lại. "Đại Hoa, Tiểu Hoa." Chân Vương Cẩn Hòa trượt một cái, suýt chút nữa ngã sấp mặt.

Con trai à, chúng ta đặt tên có thể đặt cái nào có nội hàm chút được không?

Tiểu Bảo cắn ngón tay nhìn Vương Cẩn Hòa, tưởng mẹ không thích cái tên này, bèn nói: "Hay là gọi Cẩu Thặng (Chó Sót)?" "Ha ha ha, gọi một con gà là Cẩu Thặng, con trai nói cho mẹ biết, cái tên này rốt cuộc là con nghĩ thế nào mà ra được vậy?" Con trai cô sao lại buồn cười thế chứ?

Thế mà lại gọi con gà là Cẩu Thặng? "Con trai ông chú đáng ghét trong thôn tên là Cẩu Thặng ạ." Vương Cẩn Hòa ngẫm nghĩ kỹ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra con trai nhắc đến ai.

Dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo: "Con trai à, nếu con gọi con gà này là Cẩu Thặng thật, để người ta nghe thấy sẽ liều mạng với con đấy." "Vậy gọi là gì ạ?" "Đại Hoa, Tiểu Hoa đi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Chương 5

Tiểu Bảo vui vẻ nhảy chân sáo đến bên chuồng gà, kiễng chân nhìn hai con gà rừng bên trong: "Đại Hoa, Tiểu Hoa." "Đúng rồi, là Đại Hoa và Tiểu Hoa." Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa nhớ ra còn một thứ chưa lấy ra, vội vàng đi lấy gùi: "Bà nội, con còn có thứ này nữa." "Là cái gì thế?" Cả nhà đều nhìn Vương Cẩn Hòa, tò mò cô lại mang thứ tốt gì về.

Khi Vương Cẩn Hòa lấy từ trong gùi ra một vật giống củ cải, Vương lão gia tử bật dậy: "Cái... cái này là nhân sâm mà, hơn nữa còn to như thế." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu: "Cái này con đào được trên núi, con tính ngày mai mang đi bán xem được bao nhiêu tiền, nhà mình dột nát quá rồi, bán được tiền phải sửa sang lại trước đã, nếu không đến mùa mưa, mưa to xuống một cái thì cái gì cũng muộn." Căn nhà này của bọn họ, những năm trước cứ hễ bên ngoài mưa to thì trong nhà mưa nhỏ, nơi này lại thuộc miền Nam, thời gian mưa vốn đã nhiều.

Lúc đào nhân sâm cô đã nghĩ, đợi bán củ sâm này đi nhất định phải xây cho cả nhà một căn nhà thật đẹp, như vậy những ngày mưa gió họ cũng không cần lo lắng trong nhà bị dột nữa.

Tiểu Bảo vui vẻ vỗ tay: "Xây nhà, nhà to." Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo chọc cười, vươn tay véo má Tiểu Bảo, trêu chọc: "Ồ, Tiểu Bảo nhà ta cũng muốn nhà to sao?

Vậy chúng ta xây một căn nhà thật to cho Tiểu Bảo ở nhé?" "Ông, bà, cụ ông, cụ bà, cậu, cùng ở." Tiểu Bảo xòe bàn tay múp míp ra đếm. "Thế còn mẹ thì sao?" "Mẹ cũng ở, ở nhà to." "Được, chúng ta ở nhà to." Vương Cẩn Hòa quá thích cục cưng nhỏ nhà mình rồi, sao lại có đứa bé đáng yêu thế này chứ?

Vương lão gia tử nhìn củ sâm trong tay Vương Cẩn Hòa cảm thán: "Biết bao người lên núi đều không tìm được nhân sâm, Tiểu Hòa đi một lần thế mà lại tìm được, hơn nữa còn là củ sâm to thế này." "Đúng vậy, củ sâm này bán được khối tiền đấy." "Con còn một củ nhỏ nữa, chúng ta giữ lại, biết đâu lúc nào đó dùng đến." Vương Cẩn Hòa lại lấy ra một củ sâm nhỏ hơn củ trước khá nhiều.

Cả nhà nhìn chằm chằm hai củ sâm trong tay Vương Cẩn Hòa, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Hay là bán cả hai đi?" Lão gia tử nhìn củ sâm trong tay Vương Cẩn Hòa nói.

Nhưng Vương Cẩn Hòa lại lắc đầu nói gì cũng không chịu: "Củ to này là đủ rồi ạ, củ nhỏ nhà mình giữ lại, để tẩm bổ cho ông bà nội." "Đúng đấy, mẹ cứ nghe Tiểu Hòa đi, giữ lại đi ạ." Thấy bọn họ đều nói vậy, Vương lão thái thái chỉ đành gật đầu đồng ý.

Sau khi bàn bạc xong, Vương Cẩn Hòa cẩn thận gói kỹ củ nhân sâm lại, chuẩn bị ngày mai mang đi bán.

Sáng sớm hôm sau, Vương Cẩn Hòa dậy nấu cơm ăn xong, giao Tiểu Bảo cho Vương lão thái thái trông nom rồi mới ra đầu thôn ngồi xe bò để lên trấn.

Từ Tạ gia thôn đến trấn trên mất hơn nửa canh giờ đi đường.

Sau khi Vương Cẩn Hòa lên xe bò, có vài người rõ ràng tỏ vẻ không vui. "Kỳ thúc, sao người nào ông cũng chở thế hả?" Một vị phu nhân vẻ mặt ghét bỏ nhìn Vương Cẩn Hòa rồi nói.

Kỳ thúc nhíu mày nhìn người vừa lên tiếng: "Không muốn ngồi thì đi xuống, người ta cũng trả tiền như nhau, sao lại không được ngồi?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn vị lão giả đánh xe này, ông lão này cũng thật chẳng sợ đắc tội người khác.

Những chuyện như thế này Vương Cẩn Hòa đã trải qua không ít.

Trong mắt những phu nhân này, cô chưa chồng mà chửa còn sinh con ra, đây chính là hành vi không kiểm điểm.

Các cô nương chưa lấy chồng trong thôn đều không chơi với cô, mà cả nhà cô cũng chỉ có quan hệ tốt với một hai hộ.

Đối với việc này, cả nhà cô căn bản chẳng thèm để ý, dù sao bọn họ vốn dĩ cũng không phải người Tạ gia thôn.

Ban đầu đến đây là do quan phủ sắp xếp, người Tạ gia thôn dù có không hài lòng thì cũng chẳng dám nói gì, chỉ có thể lén lút tẩy chay một chút. "Có người ấy à, chính là không biết tự lượng sức mình.

Biết rõ bản thân là loại không biết xấu hổ thì nên ru rú ở trong nhà, đừng có ra ngoài gặp người ta, kẻo làm bại hoại danh tiếng thôn chúng ta." Vị phu nhân kia không dám nói gì Kỳ thúc, chỉ đành nói mát Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhìn cũng chẳng thèm nhìn bà ta một cái.

Người ta lại không chỉ mặt gọi tên, cô việc gì phải tiếp lời?

Cái loại tự tìm mắng này, cô mới không thèm ngu ngốc mà dây vào.

Thấy Vương Cẩn Hòa chẳng thèm để ý đến mình, vị phu nhân tức đến xanh mặt, nhưng lại chẳng làm gì được cô, chỉ đành lầm bầm: "Đồ không biết xấu hổ." Vương Cẩn Hòa nhắm mắt dưỡng thần, nhưng trong lòng lại đang suy tính chuyện linh tuyền ở đầu ngón tay mình.

Nước linh tuyền của cô có thể thúc đẩy thực vật sinh trưởng, hơn nữa còn cải thiện mùi vị của chúng.

Giống như cây cải thảo trước đó, mùi vị thanh thúy ngon miệng, còn hơi ngòn ngọt, ăn rất ngon.

Hiện tại chưa tìm được phương pháp kiếm tiền ngay lập tức, cô đang nghĩ có nên trồng rau để bán không?

Hoặc nếu mua được hạt giống dưa hấu thì có thể trồng dưa hấu.

Nơi này trái cây hẳn là rất khan hiếm, nếu dưa hấu thật sự trồng được, đối với bọn họ mà nói tuyệt đối là một khoản thu nhập lớn.

Chỉ là đến lúc đó, người Tạ gia thôn e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua, dù sao đồ tốt ai cũng muốn, huống chi là thứ kiếm ra tiền.

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, việc duy nhất cô cần làm bây giờ là kiếm tiền càng sớm càng tốt, còn chuyện sau này người Tạ gia thôn muốn trồng dưa hấu thế nào thì đó là việc của bọn họ.

Nghĩ thông suốt rồi, Vương Cẩn Hòa không còn bận tâm những chuyện này nữa.

Đợi xe bò đến trấn trên, cô trả tiền rồi nhảy xuống xe, chẳng thèm liếc nhìn đám người kia một cái.

Đến trấn, Vương Cẩn Hòa cũng không vội đến y quán bán nhân sâm ngay mà đi dạo quanh phố phường, quan sát mức sống hiện tại.

Dạo một vòng, Vương Cẩn Hòa đã nắm được vật giá lúc này.

Một cân gạo tinh chế khoảng mười lăm văn tiền, gạo lứt bảy văn, gạo tấm thì chín văn.

Thịt heo dao động từ mười lăm đến hai mươi văn một cân.

Một người đàn ông trưởng thành làm việc một ngày kiếm được khoảng năm, sáu mươi văn tiền.

Một nghìn văn tiền là một lượng bạc.

Như gia đình bảy miệng ăn nhà cô, một năm tiêu pha dè sẻn cũng mất khoảng hai lượng bạc.

Sau khi tìm hiểu vật giá và một số thông tin của thời đại này, Vương Cẩn Hòa mới đi nghe ngóng các y quán trong trấn, cuối cùng chọn Tế Thế Đường để vào xem thử.

Vừa đến cửa định đi vào thì bị dược đồng (người học việc) chặn lại: "Cô đến làm gì?" "Đến y quán không phải khám bệnh thì là bán thuốc, chẳng lẽ đến ăn cơm sao?" Đầu óc tên dược đồng này có vấn đề à?

Cái loại câu hỏi thiểu năng này mà cũng hỏi ra được. "Đi đi đi, mấy thứ thảo dược linh tinh đó đừng có bán vào chỗ chúng tôi, cô sang Nhân Hòa Đường đi, ở đó mới hợp với thân phận hạng người như cô." Nghe dược đồng nói vậy, sắc mặt Vương Cẩn Hòa có chút khó coi.

Nhìn sâu vào mắt tên dược đồng một cái, Vương Cẩn Hòa xoay người rời đi.

Có loại dược đồng thế này, cái y quán này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đến Nhân Hòa Đường, Vương Cẩn Hòa vừa tới cửa đã có dược đồng bước ra: "Cô nương có nhu cầu gì không ạ?" "Tôi đến bán nhân sâm, ở đây có cần không?" Vương Cẩn Hòa hạ thấp giọng nói.

Dược đồng vừa nghe là đến bán nhân sâm liền vội vàng mời người vào trong: "Cô nương mời vào trong, cô ngồi trước đã, tôi đi mời sư phụ tôi ra.

Loại dược liệu này sư phụ tôi mới có thể làm chủ." "Được." Vương Cẩn Hòa gật đầu, rất có thiện cảm với tiệm thuốc này.

Không bao lâu sau, dược đồng dẫn một người đàn ông trung niên đi vào: "Sư phụ, chính là vị cô nương này muốn bán nhân sâm."

Người đàn ông gật đầu: "Con ra ngoài trước đi." "Vâng, sư phụ." "Cô nương, nhân sâm của cô phẩm chất thế nào?

Bao nhiêu năm tuổi?" Người đàn ông nhìn Vương Cẩn Hòa, sốt sắng hỏi.

Nếu là nhân sâm lâu năm thì tốt quá.

Chương 6

Vương Cẩn Hòa lấy nhân sâm ra: "Phẩm chất và năm tuổi ông xem là biết ngay." Người đàn ông cẩn thận cầm cây nhân sâm lên xem xét, phẩm chất và độ tuổi này khiến ông ta kinh hỉ. "Cây nhân sâm này đã một trăm năm mươi năm rồi, hơn nữa lúc đào rễ con vẫn còn nguyên vẹn, không bị xây xước chút nào.

Nhân sâm như thế này ta có thể trả cho cô con số này." Người đàn ông xòe một bàn tay ra. "Năm mươi lượng?" Người đàn ông sững người một chút rồi lắc đầu: "Không, năm trăm lượng.

Nhân sâm một trăm năm mươi năm tuổi bình thường chỉ khoảng bốn trăm bảy mươi lượng, ta trả cô năm trăm lượng hoàn toàn là vì phẩm chất cây nhân sâm này thực sự quá tốt." Người đàn ông vui mừng nói, lần này có thể ăn nói với cấp trên rồi. "Được, ông có thể đổi giúp tôi một ít bạc lẻ không?" Vương Cẩn Hòa nhìn người đàn ông hỏi: "Tôi cần đi mua đồ." "Đương nhiên là được.

Cô nương, ta tên là Hoàng Kỳ.

Sau này nếu cô nương còn tìm được đồ tốt gì muốn bán, nhất định phải ưu tiên cân nhắc ta, giá cả tuyệt đối công đạo." Hoàng Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa tự nhiên sẽ không phản bác: "Được, nếu còn có vận may tốt như vậy, nhất định sẽ bán cho Hoàng đại thúc." Tuy rằng có nước linh tuyền có thể thúc đẩy nhân sâm sinh trưởng, nhưng chuyện này không thể tham lam kiếm tiền nhanh, làm nhiều quá dễ bị người ta nghi ngờ.

Tuy nhiên, nếu sau này cô còn muốn bán nhân sâm thì nhất định sẽ ưu tiên Hoàng Kỳ.

Ông ấy không vì cô không hiểu giá cả mà ép giá, còn đưa ra một cái giá khá tốt, điều này khiến cô rất thích. "Vậy được." Hoàng Kỳ vui vẻ đi lấy ngân phiếu, đổi cho cô vài tờ mệnh giá mười lượng. "Hoàng đại thúc, tôi muốn mua một ít dược liệu." Cô muốn mua chút gia vị mang về, kẻo nấu cơm canh chẳng có mùi vị gì. "Cô cứ bảo dược đồng lấy cho là được." Hoàng Kỳ bảo Vương Cẩn Hòa đi tìm dược đồng. "Vậy tôi không làm phiền Hoàng đại thúc nữa." Vương Cẩn Hòa thấy tâm tư Hoàng Kỳ đều đặt lên cây nhân sâm nên cũng không quấy rầy thêm, cất kỹ ngân phiếu rồi đi ra ngoài.

Mua một ít đại hồi, cùng các loại hương liệu phối hợp thành ngũ vị hương, nhờ dược đồng giúp nghiền nát.

Đợi khoảng một nén nhang, Vương Cẩn Hòa mới nhận được đồ của mình: "Đa tạ." "Cô nương khách sáo rồi, sau này có nhu cầu gì cứ đến đây là được." Dược đồng cười ha hả nói. "Được." Vương Cẩn Hòa thu dọn đồ đạc, chuẩn bị đi mua mấy con vịt con và một ít thịt mang về nhà.

Sau khi Vương Cẩn Hòa ra khỏi cửa, từ phía bên kia có mấy người đi tới, một người trong đó tay cầm quạt xếp, trên mặt mang theo nụ cười bất cần đời.

Nếu Vương Cẩn Hòa ở đây, nhất định sẽ nhận ra người này quen mắt đến mức nào, bởi vì hắn ta trông giống hệt Tiểu Bảo.

Hoàng Kỳ ở bên trong nghe thấy tiếng động liền vội vàng đi ra, nhìn thấy người tới liền nói nhỏ: "Thiếu gia, hôm nay vừa thu được một cây nhân sâm, sâm núi một trăm năm mươi năm tuổi." "Ồ?

Lại còn có loại sâm tốt như vậy sao?" Tô Ngọc có chút ngạc nhiên nói.

Ở cái nơi khỉ ho cò gáy này mà tìm được một cây sâm một trăm năm mươi năm tuổi đã là không dễ dàng rồi. "Cũng là vừa mới thu được, nếu thiếu gia đến sớm hơn một canh giờ thì thật sự là không có." Hoàng Kỳ đi lấy nhân sâm ra, có chút xót xa nói.

Vừa tới tay còn chưa kịp ủ nóng đã phải dâng cho Tô Ngọc rồi. "Phẩm chất quả thực không tồi, thứ này ta mang đi.

Sau này còn có nhân sâm phẩm chất như thế này thì lấy hết." Tô Ngọc đóng hộp lại, ném nhân sâm cho người bên cạnh: "Ngoài ra thứ ta bảo ông tìm vẫn phải tiếp tục tìm, càng nhiều càng tốt." "Vâng." "Thiếu gia, người nọ đi theo rồi." Một thị vệ từ bên ngoài bước vào, ghé tai Tô Ngọc nói nhỏ.

Tô Ngọc nhíu mày, trong mắt tràn đầy vẻ không kiên nhẫn: "Đám người này đúng là dai như đỉa." "Người phụ nữ kia rốt cuộc muốn làm gì?" Trong mắt Tô Ngọc đầy vẻ chán ghét. "Vị đó muốn gả cho thiếu gia." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, ánh mắt tràn đầy châm chọc: "Cô ta muốn gả cho ta thì ta phải cưới sao?

Là cái thá gì chứ?

Không biết bản thiếu gia mắc bệnh sạch sẽ, chê cô ta bẩn sao?" Người bên cạnh nơm nớp lo sợ lắng nghe, bọn họ cái gì cũng không dám nói, hai bên đều không phải nhân vật dễ chọc. "Thiếu gia, vậy chúng ta bây giờ rời khỏi đây sao?" "Đương nhiên là phải đi, không đi thì đợi bị người phụ nữ kinh tởm đó quấn lấy à?" "Vâng." Đoàn người Tô Ngọc đến như cơn gió, đi cũng nhanh như gió, cả quá trình chưa đến nửa canh giờ.

Tô Ngọc rời đi không bao lâu, một người phụ nữ dung mạo bình thường nhưng dáng người lại rất đẹp dẫn người đi vào, nhìn thấy Hoàng Kỳ liền hỏi thẳng: "Tô Ngọc đâu?" "Chuyện của thiếu gia, kẻ làm thuộc hạ như tôi không biết." Giọng điệu không kiêu ngạo không tự ti của Hoàng Kỳ khiến sắc mặt người phụ nữ có chút khó coi.

Cô ta liếc nhìn Hoàng Kỳ một cái, lạnh lùng nói: "Tốt nhất là giống như ông nói, ông không biết gì, nếu không ta có đập nát cái y quán của ông cũng chẳng ai dám nói gì." Hoàng Kỳ nhíu mày nhìn đối phương rời đi, trong mắt tràn đầy vẻ không thích.

Cũng khó trách thiếu gia không thích người phụ nữ này, loại phụ nữ như vậy ai mà ưng cho nổi?

Có thể để mắt đến loại phụ nữ này, ánh mắt chắc chắn có vấn đề.

Vương Cẩn Hòa từ y quán đi ra, mua một cái gùi tre bên cạnh y quán, sau khi mua đủ mấy thứ lặt vặt, thấy có người bán kẹo hồ lô bèn mua cho Tiểu Bảo hai xiên, lại mua thêm ít điểm tâm rồi mới đi sang sạp thịt. "Ông chủ, thịt này bao nhiêu tiền một cân?" "Thịt mỡ hai mươi, ba chỉ mười bảy, thịt nạc mười lăm." "Cho tôi hai cân thịt mỡ, hai cân thịt nạc.

Chân giò bên này bán thế nào?

Còn cả xương sườn nữa." Vương Cẩn Hòa chỉ vào xương sườn và chân giò hỏi. "Sườn mười văn một cân, chân giò mười văn hai cái, cô muốn lấy mấy cái?" Ông chủ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Sườn cũng cho tôi hai cân, chân giò sáu cái lấy hết cho tôi đi." Vương Cẩn Hòa thích ăn chân giò, nhiều thịt, ăn ngon mà không ngấy. "Được rồi." Ông chủ rất nhanh đã cắt thịt xong cho Vương Cẩn Hòa: "Tổng cộng một trăm hai mươi văn.

Hai khúc xương ống này cô cầm về hầm củ cải lấy nước, tuy không nhiều thịt nhưng cũng còn chút ít." "Vậy thì đa tạ ông chủ." Vương Cẩn Hòa có chút vui mừng, không ngờ ông chủ lại còn tặng thêm hai khúc xương ống: "Ông chủ có thể phiền ông giúp tôi chặt làm ba đoạn không?

Về nhà tôi không có dao lớn để chặt." "Không thành vấn đề." Ông chủ giúp Vương Cẩn Hòa chặt xương xong xuôi. "Cảm ơn ông chủ." Vương Cẩn Hòa cảm thấy sau này nếu đến trấn mua thịt thì có thể đến thẳng chỗ ông chủ này, người này buôn bán cũng rất được.

Lúc quay lại đầu trấn, người trong thôn đã có mặt, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đeo một cái gùi tre đều tò mò nhìn vào trong.

Khi nhìn thấy thịt, sườn và chân giò bên trong, ai nấy đều bĩu môi lẩm bẩm: "Cũng không biết tiền từ đâu ra, đừng có đi đến mấy chỗ không sạch sẽ kiếm tiền về đấy nhé, thế thì mất mặt lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn kẻ vừa nói chuyện, ánh mắt lạnh băng, khiến đối phương sợ hãi không dám ho he.

Kỳ thúc liếc nhìn vị phu nhân kia một cái: "Tôi không chở bà, cầm đồ của bà xuống đi." Phu nhân kia kinh ngạc nhìn Kỳ thúc: "Kỳ thúc, dựa vào đâu mà ông không chở tôi?" "Tôi không chở những kẻ mồm mép tép nhảy.

Người ta mua cái gì liên quan gì đến bà?

Đều là mấy thứ rẻ tiền mua về cho con cái cải thiện bữa ăn, bà cũng phải ở đây nói hươu nói vượn.

Người ta đào mộ tổ tiên nhà bà hay sao mà bà cứ bám riết không buông?" Kỳ thúc nhìn bà ta với vẻ mặt đầy chán ghét.

Người ta ngoài việc chưa chồng mà có con ra thì còn làm sai chuyện gì nữa không?

Có đáng để bà ta truy cùng đuổi tận như vậy không?

Chưa chồng có con thì cũng là gia đình người ta mất mặt, liên quan gì đến người ngoài như bà ta? "Nó dù sao cũng là người thôn chúng ta, đây không phải là làm mất mặt thôn chúng ta sao?" Vị phu nhân không phục nói.

Chương 7

Kỳ thúc cười lạnh: "Hồi trước lúc Huyện thái gia sắp xếp bọn họ đến ở thôn chúng ta đã nói rõ, bọn họ chỉ là đăng ký hộ khẩu ở Tạ gia thôn, nhưng không thuộc về người thôn chúng ta." Cũng chính vì lý do này mà khi Vương Cẩn Hòa chưa chồng có con, trong thôn mới không bắt cô dìm lồng heo.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Kỳ thúc, lại còn có chuyện như vậy sao?

Giờ cô dường như đã hiểu vì sao nguyên thân chửa hoang mà vẫn sống sờ sờ ra đó, cái thôn này lại không bắt dìm lồng heo.

Vốn dĩ cô tưởng người nhà đã dùng biện pháp gì, không ngờ lại là vì nhà họ không được tính là người trong thôn. "Cái này..." Vị phu nhân kia đương nhiên biết, nhưng bà ta cứ nhìn không thuận mắt cái bộ dạng hồ ly tinh của Vương Cẩn Hòa, cũng chẳng biết là muốn câu dẫn ai nữa? "Người ta có tự làm chết mình thì cũng chẳng liên quan đến bà lấy một đồng xu." Vương Cẩn Hòa gật đầu lia lịa, câu này nói quá đúng, xác thực là chẳng liên quan gì đến mụ đàn bà này cả.

Nhìn vị phu nhân kia một cái, Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt nói: "Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, bà vẫn nên lo chuyện nhà mình cho tốt trước đi rồi hãy lo chuyện người khác, quản nhiều như vậy thật tưởng mình là ai hả?" "Vương Cẩn Hòa, mày nói cái gì?" Vị phu nhân trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa đầy bất mãn. "Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Bà ngay cả người nhà mình còn không quản nổi, để mặc tướng công mình ra ngoài lêu lổng, bà còn mặt mũi nào đi quản chuyện người khác?

Sao bà không lên trời luôn đi?" Vương Cẩn Hòa bất nhã trợn trắng mắt.

Trước kia là nghĩ đều là người cùng thôn, làm lớn chuyện Thôn trưởng chưa chắc đã nói đỡ cho họ.

Nhưng hiện tại đã biết họ chỉ là trú ngụ tại Tạ gia thôn chứ không phải người gốc Tạ gia thôn, Vương Cẩn Hòa tự nhiên sẽ không tiếp tục nhẫn nhịn nữa.

Nên làm thế nào thì làm thế ấy, đỡ để có người tưởng cô dễ bắt nạt. "Vương Cẩn Hòa, con tiện nhân này, đồ không biết xấu hổ, mày còn dám nói bậy, tin tao xé nát miệng mày ra không?" Vị phu nhân này hận nhất là có người nói bà ta không quản được chồng, để chồng ra ngoài trăng hoa.

Vương Cẩn Hòa vừa định nói gì đó, khóe mắt liếc thấy một người đàn ông, bèn đưa tay chỉ về hướng đó, cười như không cười nói: "Bà nhìn xem đằng kia là ai?" Vị phu nhân nhìn theo hướng Vương Cẩn Hòa chỉ, khi nhìn thấy người đàn ông đang ôm ấp một người phụ nữ khác, bà ta như bị sét đánh ngang tai. "Tạ Quý, cái đồ sát thiên đao này, ông dám lén lút sau lưng bà đi lại với hồ ly tinh!" Vị phu nhân gào lên một tiếng rồi lao tới, tay chân không màng tất cả cào cấu vào mặt Tạ Quý.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ hung hãn này của bà ta, hít một ngụm khí lạnh: "Trời đất, quá hung hãn rồi." "Cái mặt này chắc rách nát luôn quá?" Vương Cẩn Hòa đưa tay che mặt mình, chặc lưỡi cảm thán.

Kỳ thúc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, đáy mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Cái tính cách sợ thiên hạ chưa đủ loạn này của cháu rốt cuộc là giống ai hả?" "Trước kia nhìn cháu cứ tưởng là một cô nương ôn nhu, không ngờ hôm nay cũng có lúc phát cáu.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ để người ta tưởng cháu dễ bắt nạt." Kỳ thúc nhìn Vương Cẩn Hòa thuận mắt hơn nhiều, cứ phải như vậy mới tốt, lúc nào cũng để người ta bắt nạt thì không được.

Vương Cẩn Hòa cười hì hì: "Cái này chẳng phải là chết hụt một lần nên cái gì cũng nghĩ thông suốt rồi sao?

Cháu không muốn bị người ta bắt nạt, cho nên phải phản kích lại." "Nghĩ vậy là đúng, ngày tháng còn dài, nhưng cháu phải cẩn thận đấy, vợ Tạ Quý không phải là cây đèn cạn dầu đâu, đợi bà ta hoàn hồn lại, e là sẽ tìm cháu gây phiền phức." Kỳ thúc dặn dò Vương Cẩn Hòa. "Kỳ thúc yên tâm, bà ta bây giờ không phải là đối thủ của cháu, hơn nữa cháu đây là có lòng tốt giúp đỡ mà." Vương Cẩn Hòa nhún vai ra vẻ không liên quan, chọc Kỳ thúc bật cười.

Tạ Quý đang liếc mắt đưa tình với nhân tình, đột nhiên bị người ta cào nát mặt.

Cơn đau rát trên mặt khiến Tạ Quý cũng chẳng thèm nhìn đối phương là ai, giơ tay tát một cái, đánh người kia loạng choạng ngã xuống đất.

Lúc này Tạ Quý mới nhìn rõ người đánh mình là ai: "Giỏi cho Tống thị nhà ngươi, ngươi dám động thủ đánh ta?" Tống thị nhìn chằm chằm Tạ Quý: "Tạ Quý, ông dám có lỗi với tôi." "Ngươi gả cho ta năm năm rồi, đến một mụn con cũng không có, đúng là con gà mái không biết đẻ trứng.

Ta không hưu ngươi là đã tốt lắm rồi, ngươi còn dám nói với ta những lời này?" Tạ Quý khinh thường nói.

Người phụ nữ bên cạnh Tạ Quý liếc nhìn Tống thị, nũng nịu nói: "Quý ca, đây là tỷ tỷ sao?

Sợ quá đi, mặt chàng chảy máu rồi kìa, chúng ta mau đến y quán xem sao." Tạ Quý vừa nghe mặt mình chảy máu, hung hăng đá Tống thị một cái: "Tống thị, ngươi đợi đấy cho ta, đợi ta về sẽ tính sổ với ngươi." Nói xong hắn ôm ấp người tình bỏ đi, bỏ lại Tống thị một mình ngây người ngồi bệt dưới đất.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tống thị không nhịn được có chút lo lắng, cái này không phải là bị kích động quá hóa điên rồi chứ?

Còn tên Tạ Quý này đúng là đủ tra nam.

Ngoại tình thì thôi đi, còn đánh vợ. "Máu!

Tống thị chảy máu rồi!" Có người bên cạnh đột nhiên hét lên.

Vương Cẩn Hòa chửi thầm một tiếng, chạy đi tìm Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ rất nhanh đã tới nơi, bắt mạch cho Tống thị xong liền nhíu mày nói: "Động thai, đứa bé e là khó giữ." Đứa bé!

Nghe thấy hai chữ đứa bé, Tống thị cuối cùng cũng có phản ứng: "Con tôi?

Tôi có con rồi sao?" "Cô đừng kích động, để đại phu giúp cô giữ đứa bé trước đã." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ kích động của Tống thị, tức giận nói.

Cô cũng không muốn quản chuyện sống chết của người phụ nữ này, nhưng nếu thật sự mặc kệ, sau này sảy thai chẳng phải sẽ tính hết lên đầu cô sao?

Tống thị nghe vậy vội vàng nằm im không dám động đậy.

Hoàng Kỳ vừa châm cứu vừa cho uống thuốc an thai, lúc này mới miễn cưỡng giúp Tống thị giữ được đứa bé.

Tống thị sờ bụng mình vừa khóc vừa cười, cuối cùng lẩm bẩm: "Con ơi, con của mẹ." "Đứa bé vẫn còn." Tống thị nhìn những người khác đều không dám động vào mình, chỉ có Vương Cẩn Hòa nguyện ý giúp cô đi tìm đại phu, trong lòng lập tức có chút không phải mùi vị: "Cảm ơn cô, còn nữa, xin lỗi cô.

Có thể phiền cô thêm một chuyện nữa không?" "Chuyện gì?" "Đưa tôi đến tiệm tạp hóa Tống gia." Tống thị nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Được." Vương Cẩn Hòa cùng Kỳ thúc đưa Tống thị đến tiệm tạp hóa.

Ông chủ tiệm tạp hóa là một cặp vợ chồng trung niên, nhìn thấy Tống thị được Vương Cẩn Hòa đưa tới, vội vàng chạy ra: "Con gái, con làm sao thế này?" "Mẹ, con có thai rồi, suýt chút nữa thì sẩy, khó khăn lắm mới giữ lại được." Tống thị nghẹn ngào nói. "Cái gì?

Tạ Quý đâu?

Sao không đi cùng con?

Còn nữa, mặt con sao thế này?

Ai đánh?" Cha Tống thị nhìn con gái, nhíu mày hỏi.

Ông chỉ có mỗi mụn con gái này, từ nhỏ đã nâng như nâng trứng, ông còn chưa nỡ động một ngón tay, rốt cuộc là tên khốn kiếp trời đánh nào đánh nó? "Là Tạ Quý, con nhìn thấy ông ta ở cùng người phụ nữ khác, ông ta liền đánh con, con của con cũng suýt chút nữa bị ông ta đá hỏng.

Mẹ ơi, con xin lỗi, lúc trước con không nghe lời cha mẹ cứ đòi gả cho Tạ Quý." Tống thị khóc không thành tiếng.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh vô cùng lúng túng, đưa tay sờ mũi bất đắc dĩ nói: "Tống thị, cái thai này của cô khó khăn lắm mới giữ được, nếu cô khóc đến mất con thì Hoàng thúc cũng hết cách dưỡng thai cho cô đấy." Tống thị nghe vậy vội vàng lau nước mắt: "Đúng, con không được khóc, đại phu nói cảm xúc của con không được quá kích động, nếu không sẽ không giữ được con." Tống lão bản nhìn con gái như vậy có chút đau lòng: "Con định làm thế nào?" "Con muốn hòa ly." Cha mẹ chỉ có mỗi mình cô là con gái, cô sinh con sẽ theo họ cô, sau này cũng có thể kế thừa y bát của cha mẹ, cũng có người nối dõi. "Con muốn làm gì cha cũng ủng hộ con." Lúc trước ông đã nói Tạ Quý không phải thứ tốt lành gì, nhưng con bé chết sống không tin, giờ thì tin rồi chứ?

Tin rồi cũng phải trả cái giá quá lớn.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn Tống thị, không ngờ cô ta lại có lúc quả đoán như vậy.

Chương 8

"Cô nhìn tôi làm gì?" Tống thị bị Vương Cẩn Hòa nhìn đến mức không tự nhiên. "Không có gì, tôi chỉ đang nghĩ tính cách dám yêu dám hận của cô cũng không tệ, sao trước kia lại đáng ghét như thế chứ?" Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tống thị lập tức có chút ngại ngùng: "Tôi...

Tôi năm năm rồi không có con, nhà Tạ Quý đều nói tôi là gà không biết đẻ trứng, có lúc thậm chí còn nói tôi ngay cả cô cũng không bằng, cô ít nhất còn có đứa con trai." Mới đầu thì còn đỡ, thời gian dài tính cách cô ta trở nên vặn vẹo, thậm chí hận lây sang Vương Cẩn Hòa, cho nên mỗi lần nhìn thấy Vương Cẩn Hòa mới nói những lời khó nghe như vậy.

Vương Cẩn Hòa chỉ vào mình, cạn lời: "Tôi đây là chiêu ai chọc ai hả?" Cô có con trai, cô chưa chồng có con thì làm sao?

Ăn hết gạo nhà họ à?

Lại lôi cô ra để kích động một người phụ nữ lâu ngày không mang thai, đầu óc bọn họ có vấn đề à?

Cô đây mới đúng là nằm không cũng trúng đạn, tự nhiên bị người ta chĩa mũi dùi vào. "Chuyện trước kia thật sự xin lỗi, tôi biết không nên như vậy, chỉ là tôi không khống chế được bản thân." Cô ta vốn không phải tính cách bát quái như vậy, nhưng bao nhiêu năm bị Tạ gia sỉ nhục, người có hiền lành đến đâu cũng sẽ phát điên.

Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng hiểu được một chút: "Ngốc." "..." Tống thị nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải. "Cô là con người, lại không phải công cụ sinh đẻ của nhà họ, không có con chứng tỏ duyên phận chưa đến, cô xem bây giờ con chẳng phải đã đến rồi sao?" Vương Cẩn Hòa thở dài nói.

Đối với sự chấp niệm về con cái của người cổ đại, Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ không thể hiểu nổi.

Phải biết ở hiện đại, rất nhiều người không muốn có con, chẳng phải vẫn sống rất tốt sao?

Đến cổ đại, không có con quả thực có thể lấy mạng một người phụ nữ. "Nói thì nói vậy, nhưng có mấy ai là không để ý đâu?" Tống thị cười tự giễu. "Cũng phải." Cô không phải người thời đại này, không thể lấy suy nghĩ của người hiện đại ra nói với họ.

Đứng ở lập trường của Tống thị mà suy xét, cũng có thể hiểu vì sao cô ta lại có áp lực lớn như vậy. "Cô như vậy là rất tốt rồi, loại người như Tạ Quý, cô vẫn nên dứt khoát sớm đi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói thêm một câu.

Tống thị gật đầu: "Tôi biết." Nhà Tạ Quý có được ngày hôm nay hoàn toàn là nhờ vào cô.

Không có của hồi môn của cô và sự giúp đỡ của cha mẹ vợ thì Tạ Quý chẳng là cái thá gì cả.

Tống lão bản sắc mặt có chút khó coi, mấy năm nay vì con gái mãi không mang thai, rất nhiều chuyện bọn họ đều nhẫn nhịn, nhưng hôm nay Tạ Quý động thủ đánh con ông, còn suýt chút nữa làm hại cháu ngoại ông không còn, chuyện này chưa xong đâu. "Tiểu Nhu con nghỉ ngơi cho khỏe, ngày mai cha gọi cả bác cả, chú ba con đến nhà Tạ Quý lấy thư hòa ly cho con." Tống lão bản lạnh lùng nói. "Cảm ơn cha." "Cô đã về đến nhà rồi, tôi xin phép về trước." "Cô nương, chuyện hôm nay đa tạ cô, hôm khác chúng tôi sẽ tới nhà cảm tạ." Tống phu nhân nhìn Vương Cẩn Hòa đầy cảm kích.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không cần khách sáo, bất kỳ ai gặp chuyện như vậy cũng sẽ giúp đỡ thôi." Tống Nhu nhìn Vương Cẩn Hòa lắc đầu, nếu hôm nay đổi lại là người khác, cô ta đã nói xấu người ta như vậy, người ta làm sao còn chịu đi gọi đại phu giúp, lại còn đưa cô ta về, ân tình hôm nay cô ta ghi nhớ, ngày sau nhất định sẽ báo đáp.

Trên đường về Vương Cẩn Hòa rất im lặng, cô bây giờ đột nhiên rất vui mừng vì sau khi xuyên đến đây đã có sẵn một bánh bao nhỏ, không lấy chồng cũng chẳng sao.

Chỉ cần nghĩ đến việc tương lai phải chia sẻ người đàn ông của mình với người phụ nữ khác, Vương Cẩn Hòa đã thấy ghê tởm.

Cô sẽ không tùy tiện tìm một người để gả, cũng sẽ không gả cho loại người lúc nào cũng có thể năm thê bảy thiếp, nếu không tìm được người thích hợp, cô sẽ dẫn theo Tiểu Bảo sống qua ngày, dù sao con trai cô cũng đã có rồi. "Về rồi à, thế nào?" Vương lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa bước vào đặt gùi xuống, mới xòe một bàn tay ra trước mặt Vương lão thái thái: "Bán được năm trăm lượng, sau này đại ca có thể tiếp tục đi học rồi." Vương Tĩnh Vũ từ bên ngoài đi vào đúng lúc nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói câu này.

Anh bước nhanh tới, giọng nói có chút run rẩy: "Anh... anh thật sự có thể tiếp tục đi học sao?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đương nhiên là được, ca ca của muội học giỏi như vậy, nhất định có thể thi đỗ Tú tài, thi đỗ Cử nhân.

Ca cứ yên tâm đi học, trong nhà mọi việc đã có muội.

Năm trăm lượng này dù có xây nhà tiêu tốn một ít thì chúng ta vẫn còn dư không ít tiền, ít nhất đủ chi tiêu cho bốn năm năm, hơn nữa muội cũng đã nghĩ ra nên làm gì rồi, sau này nhà chúng ta sẽ chỉ ngày càng tốt lên thôi." "Tiểu Hòa, con định làm gì?" Vương lão thái thái kỳ quái hỏi. "Bà nội, nhà mình chẳng phải có mấy mẫu đất cát sao?

Có thể giao cho con không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vương lão thái thái hỏi.

Đất cát đó trồng lương thực sản lượng rất thấp, nhưng dùng để trồng dưa hấu thì vừa khéo. "Con muốn lấy đất cát làm gì?" "Con mua được một ít hạt giống dưa hấu, con muốn trồng dưa hấu.

Nếu thành công thì năm nay nhà mình sẽ có thêm một khoản thu nhập, không được thì tổn thất cũng không lớn, bà thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa nói xong suy nghĩ của mình rồi nhìn Vương lão thái thái.

Vương lão thái thái cân nhắc một chút rồi nói: "Cái này quả thực khả thi, có điều hiện tại đã hơi muộn rồi." "Cái này thì không sao." Có nước linh tuyền, cô có thể làm cho dưa hấu lớn nhanh hơn một chút. "Vậy được, con trồng đi, đúng lúc trong đó cũng chưa trồng gì." "Cảm ơn bà nội." "Tiểu Hòa, anh giúp em cùng trồng." Vương Tĩnh Vũ vội vàng nói. "Ca, việc anh cần làm bây giờ là suy nghĩ xem nên chuẩn bị quà cáp gì, sau đó đi gặp phu tử cũ của anh, mau chóng lo liệu chuyện đi học lại." Nhiệm vụ quan trọng nhất của Vương Tĩnh Vũ hiện tại là chuyện học hành.

Việc này cũng chỉ có mình anh mới làm được.

Vương lão thái thái tán đồng gật đầu: "Tiểu Hòa nói đúng đấy, Tĩnh Vũ, mấy năm nay phu tử vẫn luôn hy vọng cháu quay lại học, hiện tại trong nhà có chút tiền nhàn rỗi, có thể đi rồi." "Được." Vương Tĩnh Vũ còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy ánh mắt nghiêm túc mang theo sự kỳ vọng của bà nội, anh không nói nên lời.

Buổi tối, Vương lão gia tử và mọi người biết Vương Tĩnh Vũ có thể đi học lại thì mừng đến phát khóc.

Nếu không phải bốn năm trước vì chuyện của Tiểu Hòa xảy ra biến cố, cháu trai hiện tại có lẽ đã là Cử nhân rồi.

Mấy năm nay là bọn họ làm lỡ dở tiền đồ của cháu trai. "Tĩnh Vũ, đi học rồi thì nói chuyện tử tế với phu tử, Tiểu Hòa nói đúng, sau này trong nhà có chúng ta, cháu không cần bận tâm, cứ chăm chỉ đọc sách là được." Lão gia tử giọng run run nói.

Cháu trai cuối cùng cũng được đi học lại.

Cha mẹ Vương Cẩn Hòa cũng vô cùng vui mừng, con trai cuối cùng cũng được đến trường rồi. "Cậu...

đi học giỏi." Tiểu Bảo vỗ tay nói.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cười, đưa tay nhéo má Tiểu Bảo, cưng chiều nói: "Tiểu Bảo nhà ta cũng biết cậu đi học là giỏi à?

Vậy sau này đợi cậu đi học về cũng dạy Tiểu Bảo đọc sách có được không?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Dạ, Tiểu Bảo đọc sách." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bảo, cả trái tim đều tan chảy. "Ái chà, Tiểu Bảo sao lại đáng yêu thế nhỉ?

Đây là tiểu bảo bối nhà ai vậy ta?" Vương Cẩn Hòa nhéo má Tiểu Bảo giả vờ ngạc nhiên hỏi.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Của nương thân." Vương Cẩn Hòa trước kia không thể hiểu nổi những người mẹ vì con cái mà có thể hy sinh tất cả, nhưng hiện tại cô đã hiểu, nếu là cô, cô cũng nguyện ý vì Tiểu Bảo mà hy sinh tất cả.

Con trai cô thật sự quá đáng yêu, nhất là cái dáng vẻ nghiêng đầu nhìn cô nói chuyện thế này.

Chương 9

Chỉ cần nhìn thấy Tiểu Bảo là lòng cô lại mềm nhũn, bất kể là gì, chỉ cần vì Tiểu Bảo thì cô đều có thể làm được.

Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa cười hì hì: "Tiểu Bảo thích mẹ nhất." Cô đưa tay sờ má con trai: "Sao miệng mồm Tiểu Bảo nhà mình hôm nay ngọt thế nhỉ?

Có phải giấu mẹ lén ăn kẹo không đấy?" Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Tiểu Bảo không ăn kẹo, Tiểu Bảo ngoan lắm." Thấy con trai như vậy, Vương Cẩn Hòa giả vờ nghiêm túc nói: "Nể tình Tiểu Bảo ngoan ngoãn, mẹ mua kẹo hồ lô cho con nè, con có muốn ăn không?" Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi, kẹo hồ lô là gì ạ?

Có ngon không mẹ?" Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ ngơ ngác của con mà không nhịn được thấy đau lòng.

Nguyên chủ dù đã dành những gì tốt nhất cho Tiểu Bảo, nhưng những thứ có thể cho chung quy cũng chỉ có thế.

Cô lấy từ trong gùi ra xâu kẹo hồ lô.

Lúc nhìn thấy kẹo, mắt Tiểu Bảo dán chặt vào không rời, ánh mắt tràn đầy vẻ ngạc nhiên vui sướng nhìn cô: "Mẹ cho Tiểu Bảo thật ạ?" Vương Cẩn Hòa cười nhìn con: "Ừ, cho Tiểu Bảo đấy.

Mẹ còn mua thêm ít bánh ngon nữa, ngày nào Tiểu Bảo cũng được ăn, nhưng mỗi ngày chỉ được ăn hai cái thôi nhé, được không?" Tiểu Bảo ngoan ngoãn gật đầu: "Dạ được, con chỉ ăn hai cái thôi." Nói rồi cậu bé còn dùng ngón tay ra hiệu số hai, nhưng vì chưa phân biệt rõ nên lại giơ thành ba ngón tay.

Nhìn bộ dạng đáng yêu này của Tiểu Bảo, trong mắt Vương Cẩn

Hòa tràn ngập ý cười: "Sao Tiểu Bảo nhà mình lại dễ thương thế không biết?" Tiểu Bảo cầm kẹo hồ lô mời Vương Cẩn Hòa ăn trước.

Vương Cẩn Hòa cắn một miếng, sau đó cậu bé lại mời bà nội ăn.

Tiếp đó là Vương Tĩnh Vũ, tất cả mọi người đều được ăn, cuối cùng chỉ còn lại hai quả cho Tiểu Bảo.

Nhưng thế cũng đủ rồi, kẹo vừa chua vừa ngọt, Tiểu Bảo vẫn nên ăn ít một chút thì tốt hơn.

Tiểu Bảo cũng chẳng bận tâm mình còn lại mấy quả, cầm kẹo hồ lô ăn một cách ngon lành.

Trong lúc Tiểu Bảo ăn, Vương Cẩn Hòa nói lên suy nghĩ của mình với ông bà nội và cha mẹ: "Bà ơi, nhân lúc mùa mưa chưa tới, nhà mình xây lại nhà đi.

Anh trai lớn rồi, không thể cứ chen chúc ngủ chung với mọi người mãi được." Phòng của ông bà Vương là lớn nhất, ngăn đôi ra thì Vương Tĩnh Vũ ngủ ở bên trong. "Đợi xây nhà xong, phải chuẩn bị cho anh hai một phòng lớn.

Một bên là chỗ ngủ, bên còn lại làm thư phòng.

Đến lúc đó thuê người đóng một cái giá sách, một cái bàn học để anh đọc sách viết chữ.

Nhà mình cũng cần chuẩn bị thêm ít sách, anh hai đọc nhiều sẽ có lợi." Nghe Vương Cẩn Hòa sắp xếp, Vương Tĩnh Vũ rất muốn nói không cần, nhưng một nơi học tập như thế cũng là điều anh khao khát.

Thấy vẻ mặt muốn nói lại thôi của Vương Tĩnh Vũ, Vương Cẩn Hòa giả vờ hào phóng nói: "Anh cứ yên tâm đi, em gái anh có tiền mà, hơn nữa tiền trong tay cũng không ít đâu.

Nhà mình đã xây thì xây cái tốt nhất, vừa hay nền đất nhà mình cũng rộng, hoàn toàn có thể xây một ngôi nhà ngói xanh thật lớn." "Con bé nói đúng đấy, cứ quyết định thế đi." Vương lão gia tử gật đầu, cho rằng sự sắp xếp của cháu gái rất hợp lý.

Cháu trai lớn thế rồi đúng là cần có phòng riêng mới được, biết đâu chẳng mấy chốc nữa cháu trai sẽ thành thân, chẳng lẽ thành thân rồi mà vẫn không có chỗ ở?

Cháu trai lớn tuổi thế này vẫn chưa lập gia đình cũng là vì hoàn cảnh gia đình khó khăn nên mới bị lỡ dở.

Bây giờ cháu gái có ý tưởng như vậy tự nhiên là tốt quá rồi. "Anh hai, chỗ tiền này anh cứ cầm lấy.

Sau này anh đến nhà phu tử cũng không thể đi tay không được đúng không?

Anh vẫn phải mang chút quà biếu, ngoài ra còn phải mua bút mực giấy nghiên, mấy thứ này cũng tốn kém lắm." Vương Cẩn Hòa tính toán xem nên đưa cho Vương Tĩnh Vũ bao nhiêu, cuối cùng đưa thẳng năm mươi lượng bạc.

Nhìn số bạc bị Vương Cẩn Hòa nhét vào tay, Vương Tĩnh Vũ giật nảy mình: "Em gái, không cần nhiều thế đâu, em đưa anh thế này là quá nhiều rồi, anh dùng không hết." "Chỗ này không nhiều đâu.

Sau này anh đến thư viện rồi, chẳng lẽ không có các loại chi tiêu sao?

Anh không thể cứ từ chối mãi khi bạn đồng môn rủ đi chơi được đúng không?" Cái cớ của Vương Cẩn Hòa rất hợp lý, khiến Vương Tĩnh Vũ không có lời nào để phản bác.

Thấy anh trai cứng họng, Vương Cẩn Hòa đắc ý cười: "Anh cứ yên tâm mạnh dạn mà đi học, sau này nhà mình sẽ không thiếu tiền tiêu đâu." Vương Cẩn Hòa cam đoan.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ không đành lòng: "Em gái, nếu anh đi học thì rất nhiều việc sẽ dồn lên vai em, thế thì vất vả lắm." Em gái lại còn phải chăm Tiểu Bảo nữa. "Anh cứ yên tâm đi, em chỉ trồng ít dưa hấu thôi, cũng chẳng mệt lắm đâu.

Hơn nữa chẳng phải còn có ông bà với cha mẹ sao?

Tiểu Bảo thì có bà nội giúp trông nom, em rất yên tâm." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Bà nội chăm trẻ con còn cẩn thận hơn cô nhiều.

Tiểu Bảo đang gặm kẹo hồ lô nghe thấy nhắc đến mình liền vội vàng nói: "Tiểu Bảo ngoan lắm, rất nghe lời, không để mẹ phải lo lắng đâu.

Mẹ kiếm tiền cho bác đi học ạ." Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo nói một câu dài như vậy, điều này khiến Vương Cẩn Hòa hơi ngạc nhiên: "Tiểu Bảo tâm lý thật đấy, sao mình lại có một cục vàng lớn thế này nhỉ?" "Tiểu Bảo là cục vàng nhỏ, mẹ là cục vàng lớn." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa, đôi mắt to đen láy, trong veo.

Ánh mắt ngây thơ thuần khiết như vậy khiến cả hai anh em Vương Cẩn Hòa và Vương Tĩnh Vũ đều cảm thấy quá đỗi ấm áp.

Một Tiểu Bảo như thế này, khiến họ cảm thấy dù có phải giao cả tính mạng cho cậu bé cũng cam lòng.

Ông bà Vương và mọi người đều bật cười, Tiểu Bảo đúng là cây hài nhỏ của cả nhà.

Cái gì mà cục vàng lớn cục vàng nhỏ chứ, cũng không biết là nghe ai nói nữa.

Việc cần bàn bạc cả nhà đã thống nhất xong xuôi.

Sáng sớm hôm sau, Vương Tĩnh Vũ đi tìm phu tử, vợ chồng Vương Đại Quý cùng Vương lão gia tử ra đồng.

Bà nội Vương thì giúp Vương Cẩn Hòa trông con, còn Vương Cẩn Hòa đi ra bãi đất cát để trồng dưa hấu.

Tối hôm qua cô đã ngâm hạt giống bằng nước linh tuyền pha loãng, đảm bảo mỗi hạt dưa hấu đều sẽ nảy mầm.

Mất một ngày trời Vương Cẩn Hòa mới trồng hết dưa hấu trên hơn hai mẫu đất cát.

Trồng xong, cô lại đi gánh nước, pha thêm nước linh tuyền vào rồi tưới một lượt.

Sau đó cứ cách hai ngày Vương Cẩn Hòa lại ra xem ruộng dưa một lần.

Hôm nay vừa tới nơi, cô ngạc nhiên thấy dưa hấu đã nảy mầm, hạt nào cũng lên cây, không có hạt nào bị chết hay không nảy mầm.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng vui mừng, như vậy sau này cô trồng bất cứ thứ gì cũng có công cụ gian lận rồi.

Tuy không thể thúc chín ngay lập tức như đám cải thảo trước đó, nhưng để nó lớn từ từ vẫn được.

Chỉ không biết dưa tưới bằng nước linh tuyền pha loãng có ngon hơn dưa thường không.

Nếu được thì sẽ bán được nhiều tiền hơn.

Đáng nhắc tới là, mấy hôm trước sau khi Vương Tĩnh Vũ đi tìm phu tử, phu tử đã rất nhanh chóng giúp anh làm giấy chứng nhận để đến thư viện.

Hai hôm nay anh đã bắt đầu đi học, cứ ba ngày sẽ về nhà một lần.

Chương 10

Xách thùng nước, Vương Cẩn Hòa thong thả đi về nhà.

Vừa về đến nơi, Đại Hoa đã chạy tới kêu không ngừng.

Cúi đầu nhìn Đại Hoa, Vương Cẩn Hòa bất lực: "Hôm nay không có tôm cá nhỏ cho mày và Tiểu Hoa đâu." Vừa nghe thấy thế, Đại Hoa quay ngoắt người bỏ đi luôn, một cái liếc mắt cũng không thèm cho Vương Cẩn Hòa.

Nhìn cái nết của Đại Hoa, Vương Cẩn Hòa cạn lời.

Đúng là thế phong nhật hạ, có sữa là mẹ, có ăn là cha.

Lúc cô về thì chạy tới hớn hở, vừa nghe không có tôm cá cho ăn là quay đầu đi thẳng, đúng là chiều quá hóa hư.

Từ khi Đại Hoa và Tiểu Hoa đến nhà, ngày nào Vương Cẩn Hòa cũng dùng nước linh tuyền pha loãng cho chúng ăn, chưa nói cái khác, chỉ riêng bộ lông đã bóng mượt, tinh thần cũng cực kỳ tốt, người không biết còn tưởng là giống gà quý hiếm gì. "Tiểu Hòa về rồi đấy à?

Sao rồi?" "Đã nảy mầm rồi ạ, hơn nữa tỷ lệ nảy mầm cực cao.

Sau này chúng ta trồng rau gì cũng ngâm nước trước một chút, như vậy sẽ nảy mầm tốt hơn." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống cạnh bà nội nói.

Vương lão thái ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bà tưởng lên được một nửa là tốt lắm rồi, không ngờ lại lên hết, tỷ lệ nảy mầm này quả thực rất khá." "Bà ơi, người xây nhà con nhờ tìm thế nào rồi ạ?

Bao giờ thì họ tới?" Hiện tại tâm trí Vương Cẩn Hòa toàn là chuyện xây nhà. "Phải mấy ngày nữa mới tới được, bên kia họ còn chút việc chưa thu đuôi, làm xong sẽ qua ngay." Bà nội Vương nói. "Vậy ạ, thế thì cũng không lâu nữa." "Bà ơi, con tính là chúng ta khoán trọn gói cho họ luôn nhé?

Như vậy mình cũng đỡ lo hơn một chút, chứ để nhà mình tự xây thì mệt lắm." Vương Cẩn Hòa bàn bạc với bà nội.

Phải biết là ở hiện đại, nhà cô ở nông thôn xây nhà, người trong nhà mệt đến mức không còn ra hình người nữa.

Hiện tại trong tay họ có chút tiền dư, có thể để nhà mình nhẹ nhàng hơn chút nào hay chút nấy, nếu không vừa việc đồng áng vừa việc xây nhà, căn bản là xoay xở không kịp. "Được, thế cũng được, đến lúc đó chúng ta tốn thêm ít tiền là xong." Bà nội Vương cũng không phải người cổ hủ, nghe cháu gái nói vậy tự nhiên cũng đồng ý.

Vương Cẩn Hòa lập tức thấy thỏa mãn, trong nhà có người lớn tuổi chịu lắng nghe ý kiến của con cháu đúng là một loại hạnh phúc. "Bà ơi, có bà thật tốt." Vương lão thái nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên làm nũng thì buồn cười lắc đầu: "Cái con bé này sao tự dưng lại làm nũng thế?

Không sợ Tiểu Bảo cười cho à." "Tiểu Bảo mới không cười con đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Đúng không Tiểu Bảo?" "Không cười đâu ạ." Tiểu Bảo đang chơi khối gỗ xếp hình nghiêm túc gật đầu.

Mấy khối gỗ này là cô nhờ ông nội làm giúp.

Từ lúc có được, Tiểu Bảo thích không buông tay, ngày nào cũng tự ngồi xếp gỗ chơi được rất lâu, không cần bà nội phải bận tâm.

Nhìn Tiểu Bảo chăm chú chơi xếp hình, bà nội bất lực lắc đầu nói: "Thằng bé này từ lúc có mấy khối gỗ cứ coi như báu vật ấy, ngày nào cũng chơi.

Chơi xong còn tự mình thu dọn gọn gàng, không cho bà đụng vào một cái." Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa lại không thấy có vấn đề gì, ngược lại còn cho là đương nhiên: "Như thế không phải rất tốt sao ạ?

Tiểu Bảo biết việc của mình tự mình làm.

Cứ để con tự làm, bà mà làm giúp là con lại không vui đấy." Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu.

Bà nội tán đồng gật đầu, trước đó bà từng định giúp Tiểu Bảo thu dọn vì nghĩ cháu còn nhỏ, tự làm không tiện.

Kết quả thằng bé nhất quyết không chịu, cứ tự nhặt từng cái một bỏ vào giỏ trúc, đợi thu dọn xong xuôi mới mở miệng nhờ bà xách vào trong nhà cất giúp, chứ nếu nó mà xách nổi thì cũng chẳng nhờ đâu.

Đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa cười nói: "Nhóc con này có những lúc cứ như ông cụ non, có lúc lại ngây thơ đáng yêu, làm người ta chẳng biết nói sao cho phải." "Có một đứa con trai như thế còn không tốt à?" Không nói đâu xa, Tiểu Bảo nhà họ tuyệt đối là đứa trẻ dễ nuôi nhất, từ lúc sinh ra đã như vậy rồi. "Tiểu Bảo là đứa trẻ đến báo ân đấy.

Cháu xem từ lúc sinh ra nó đã chẳng mấy khi khóc, sức khỏe cũng tốt, rất ít khi ốm đau.

Đâu có như mấy đứa trẻ trong thôn, động một tí là chỗ này khó chịu, chỗ kia không khỏe, không thì khóc quấy không thôi.

Có một đứa con trai như thế này cháu cứ biết đủ đi." Vương lão thái nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa cười hì hì: "Con chắc chắn là rất biết đủ rồi ạ, có ông bà nội tốt như vậy, có cha mẹ, còn có cả anh hai nữa." Cô không chỉ có một đứa con trai đến báo ân, mà còn có một gia đình rất hạnh phúc.

Ở trong một gia đình như thế này, cô thực sự rất có động lực, rất muốn để gia đình sống ngày càng tốt hơn.

Nhìn cháu gái như vậy, bà nội cười lắc đầu: "Cháu đấy, có những lúc chẳng biết nghĩ cho bản thân mình nhiều thêm một chút." "Hì hì, bà ơi mai con lên núi một chuyến, hái ít rau dại về ăn, rau nhà mình ăn được cũng không còn nhiều." Vương Cẩn Hòa nói. "Rau nhà mình dạo này cũng không biết làm sao mà mọc tốt thế, kể cả buổi trưa nắng to trông cây cũng vẫn rất tươi tỉnh." Bà nội nhìn ruộng rau nhà mình nói.

Vương Cẩn Hòa cười thầm trong bụng, đương nhiên là vì lúc tưới nước cô đã pha thêm nước linh tuyền vào trong, có nước linh tuyền thì rau củ tự nhiên mọc tốt đặc biệt rồi. "Mọc tốt không phải rất tốt sao ạ?

Điều này chứng tỏ đất đai nhà mình ở đây rất tốt, đợi xây nhà xong sẽ còn sống tốt hơn nữa." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc "chém gió" với bà nội. "Cháu nói cũng đúng, từ khi chuyển tới đây sức khỏe cháu ngày càng tốt lên, biết đâu đây đúng là một mảnh đất phúc thật." Trước đây nhà họ không ở chỗ này, mà vẫn ở trong thôn Tạ gia.

Là vì Vương Cẩn Hòa bị bệnh không còn cách nào khác phải bán nhà rồi mua lại căn nhà nát ở đây để ở.

Cũng không biết là thế nào, từ sau khi tới đây sức khỏe Vương Cẩn Hòa cứ ngày một khá lên.

Trước kia không nghĩ đến cái này chỉ tưởng là công lao của đại phu, giờ nghĩ kỹ lại, thuốc vẫn thế, nhưng dọn tới đây cháu gái mới khỏe lại.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn bà nội, cô chỉ tùy tiện nói thế thôi, sao bà nội lại tin thật rồi?

Thế này cũng ngại quá đi.

Nhưng nghe bà nói vậy, hình như đúng là thế thật, từ khi chuyển tới đây nguyên thân mới bắt đầu từ từ khỏe lại, chỉ là sau này bị người ta đẩy xuống sông mới hương tiêu ngọc nát, để hời cho cô.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc lại hiền từ của bà nội, Vương Cẩn Hòa không ngừng tự nhủ trong lòng, nhất định phải để cả nhà sống những ngày tháng thật tốt đẹp. "Bà nội, con nhất định sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, sau này mua nha hoàn về hầu hạ bà, để bà mỗi ngày không phải làm gì cả, làm một lão phu nhân phú quý." Vương Cẩn Hòa nhìn bà nội nói vô cùng nghiêm túc.

Vương lão thái nhìn Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Chỉ cần cả nhà mình đều bình an mạnh khỏe, thế nào cũng được." Yêu cầu của bà nội không cao, chỉ cần cả nhà được ở bên nhau là đủ rồi. "Cả nhà mình đương nhiên sẽ bình an mạnh khỏe, nhưng chúng ta cũng sẽ sống ngày càng tốt hơn." Hai chuyện này đâu có xung đột.

Bà nội nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười gật đầu: "Được, cháu gái bà có chí hướng lớn như thế thì bà sẽ đợi sau này làm lão phu nhân vậy." Vương Cẩn Hòa có thể nghe ra bà nội chỉ đang dỗ dành cô, căn bản không tin cô có thể làm được những điều đó.

Trong lòng có chút bất mãn, bà nội thế mà lại không tin cô?

Nhưng không sao, đợi sau này bà nội sẽ biết, những lời cô nói đều là thật lòng.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa đeo gùi đi vào núi, vốn dĩ chỉ định hái một ít rau dại rồi về, kết quả vừa vào núi đã có một con thỏ đâm sầm vào cái cây ngay trước mặt cô.

Chương 11

Nhớ tới thao tác tương tự của Đại Hoa trước đó, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật.

Người khác là "ôm cây đợi thỏ", cô cái này gọi là "bị thỏ ăn vạ".

Đồ tự dâng tới tận cửa Vương Cẩn Hòa ngu gì mà không lấy, túm lấy tai thỏ xách lên.

Vương Cẩn Hòa ném thỏ rừng vào gùi tiếp tục đi sâu vào trong.

Dọc đường không chỉ hái được rau dại, còn hái được một ít nấm và mấy đóa ngân nhĩ nhỏ.

Chỗ ngân nhĩ này chỉ có một nắm nhỏ, cả nhà ăn một bữa cũng không đủ.

Nhưng đây là đồ tốt, Vương Cẩn Hòa cũng không nghĩ đến chuyện vứt đi.

Càng đi vào trong đồ càng nhiều, gùi của Vương Cẩn Hòa cũng ngày càng nặng, cô còn nhặt được mười mấy quả trứng gà rừng.

Đợi gùi đầy ắp, Vương Cẩn Hòa chuẩn bị xuống núi, sợ về muộn quá bà nội sẽ lo.

Vương Cẩn Hòa nhìn con dê núi hoang đang chắn giữa đường, khóe miệng giật giật, cái này là muốn làm gì?

Hơn nữa bụng con dê núi này còn hơi to, bên trong hình như có con rồi.

Đối với những con vật đang mang thai, Vương Cẩn Hòa thường sẽ không động vào. "Thím dê, nếu thím đi lạc tới đây thì thím về đi được không?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói.

Đây là chuyện gì thế này, đi đường gặp dê núi, lại còn là dê chửa, cái vận may này cũng không ai bằng.

Thế nhưng, con dê này không những không đi mà còn quỳ rạp xuống đất, bộ dạng như không muốn đi.

Trước thì bị thỏ ăn vạ, giờ lại bị dê núi ăn vạ, cái quái gì thế này?

Vương Cẩn Hòa định đi vòng qua, kết quả con dê nhảy dựng lên làm cô giật mình.

Nhất là khi thấy con dê cứ lẽo đẽo theo sau mình, cô cạn lời nói: "Mày muốn đi theo tao hả?" "Be be." Dê kêu một tiếng, hình như là đang trả lời Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn con dê này, trong nhà đã có hai con gà rừng như ông bà tổ tông rồi, giờ lại thêm một con dê núi nữa?

Đây không phải là thêm loạn cho cô sao?

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang đắn đo xem có nên mang về hay không, bên cạnh truyền đến tiếng xào xạc.

Vương Cẩn Hòa cảnh giác nhìn sang, liền thấy một con dê núi có sừng bước ra.

Con dê cái mang thai đi tới cọ cọ vào cổ con dê đực, sau đó quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa.

Con dê đực đi tới bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đi quanh cô mấy vòng, thỉnh thoảng còn ngửi ngửi cái gì đó trên người cô.

Một lúc sau nó mới đi tới bên cạnh dê cái nhìn cô.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai con dê này, nhất là con dê đực, ánh mắt như đang nói "mau dẫn đường, chúng ta về nhà".

Suy nghĩ này khiến Vương Cẩn Hòa rùng mình, cô đang nghĩ linh tinh cái gì vậy?

Lắc lắc đầu nhìn hai con dê, Vương Cẩn Hòa đành phải dẫn chúng về.

Bà nội Vương thấy Vương Cẩn Hòa về vừa định nói gì đó thì nhìn thấy hai con dê đi theo sau lưng cô, trong đó một con còn đang mang thai.

Bà nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy kinh ngạc: "Tiểu Hòa, chuyện này là thế nào?" Vương Cẩn Hòa mếu máo nhìn bà nội, vẻ mặt đầy sầu não nói: "Bà ơi con cũng muốn biết là tại sao.

Con chuẩn bị về thì hai con dê này cứ sống chết đòi đi theo con xuống núi, con cũng hết cách ạ." Vương Cẩn Hòa uất ức chết đi được.

Bà nội nhìn vẻ mặt u sầu của cháu gái, lông mày hơi nhíu lại.

Cháu gái bà rốt cuộc là thu hút thú hoang đến mức nào vậy?

Trước là Đại Hoa, giờ lại thêm hai con dê. "Đã đi theo cháu về rồi thì giữ lại nuôi đi, nó cũng có chửa rồi, đuổi đi cũng không nỡ." Bà nội Vương là người lương thiện, nhìn thấy con dê cái này lại không kìm được nhớ tới cháu gái năm xưa.

Nếu không thể ở lại đây, hai con dê này trở về núi chưa chắc đã sống được đến lúc sinh con.

Cũng chỉ là ngày thường cắt thêm ít cỏ thôi, không có gì to tát. "Cũng đành vậy thôi ạ." Chỉ mong hai con dê này sau này đừng có giống Đại Hoa, hộ trứng gà như hộ mạng là được.

Tiểu Bảo ngủ dậy nhìn thấy trong nhà có thêm hai con vật lạ lẫm, tò mò đi tới nhưng lại hơi sợ, cuối cùng nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa mới dám lại gần: "Mẹ ơi con gì đây ạ?" "Đây là con dê." "Be be." Hai con dê thấy Tiểu Bảo đi tới đều kêu lên một tiếng với cậu bé, dường như đang chào hỏi. "Mị Mị lớn, Mị Mị nhỏ." Tiểu Bảo nhìn hai con dê vui vẻ nói.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy con trai mình đúng là thảm họa đặt tên.

Hai con gà một con gọi là Đại Hoa, một con gọi là Tiểu Hoa.

Hai con dê một con gọi là Mị Mị lớn, một con gọi là Mị Mị nhỏ.

Thật không biết con trai làm sao mà nghĩ ra được mấy cái tên đáng yêu thế này, manh quá đi mất. "Mẹ ơi Tiểu Bảo thích Mị Mị." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nói vô cùng nghiêm túc.

Lúc nói chuyện còn đưa tay chạm vào đầu con dê lớn (Đại Mị).

Đại Mị cũng cẩn thận cọ vào lòng bàn tay Tiểu Bảo, sợ làm Tiểu Bảo bị thương.

Dáng vẻ này của Đại Mị Tiểu Mị khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy rất được.

Vương lão gia tử và mọi người về thấy trong nhà có thêm hai con dê, sau khi biết đầu đuôi câu chuyện đều có chút dở khóc dở cười. "Nuôi cũng không sao, ven núi nhiều cỏ, mỗi ngày dắt ra ngoài là được, hoặc là lúc chúng ta ra đồng thì dắt chúng theo cùng." Như vậy vừa làm việc vừa chăn dê, cũng tốt.

Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Vậy phải làm phiền ông nội và mọi người rồi ạ." "Có gì đâu mà phiền?

Việc đơn giản ấy mà, chỉ là tiện tay thôi." Từ lúc có Đại Mị Tiểu Mị, Tiểu Bảo ngày nào cũng vui vẻ không thôi, nhổ được cỏ là mang đi cho ăn, không ăn không được.

Có những lúc nhìn thấy Tiểu Bảo bắt Đại Mị chúng nó nhất định phải ăn cỏ, cô lại thấy hơi đồng cảm với lũ dê.

Lại mấy ngày trôi qua, thợ xây nhà cuối cùng cũng tới.

Vương Cẩn Hòa đưa bản vẽ mình đã vẽ xong cho bác thợ cả xem. "Bác xem nhà thế này bác có xây được không ạ?" Người xây nhà không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa ngay mà chăm chú nhìn hồi lâu, tính toán xong mới gật đầu: "Xây được, nhưng cô muốn xây nhà kiểu này thì chi phí sẽ hơi cao, nếu khoán trọn gói thì cũng cần bảy tám mươi lượng bạc." Nhiều bạc như thế gia đình này có lấy ra được không?

Chương 12

Nhà của họ hơi giống kiểu nhà hai tầng mà mấy gia đình phú quý hay xây, bên trên bên dưới đều có thể ở người, cộng thêm diện tích xây cũng cỡ vừa phải, thế này mới tương đối rẻ hơn một chút, nếu không thì một trăm lượng cũng không làm nổi.

Gia đình này trông cũng chẳng khá giả gì, họ thực sự không phải đang nói đùa chứ?

Thật sự muốn xây nhà kiểu này à? "Chuyện này không thành vấn đề, cứ theo bản vẽ này mà làm.

Đây là tám mươi lượng, còn đây là hợp đồng xây nhà." Vương Cẩn Hòa lấy ngân phiếu ra, lại lấy ra một bản hợp đồng do cô viết.

Cái thỏa thuận xây nhà này, lúc xây nhà họ đều sẽ viết.

Đối với cách làm này của Vương Cẩn Hòa, người thợ không những không thấy giận mà còn hơi vui mừng.

Như vậy bọn họ có thể giảm bớt rất nhiều phiền toái không cần thiết, điều này trong quá trình xây nhà là rất cần thiết. "Hôm nay tôi về sẽ bắt đầu chuẩn bị, ngày động thổ tốt nhất là nửa tháng sau, đến lúc đó chúng tôi sẽ lại tới." Động thổ xây nhà chú trọng nhất là ngày lành tháng tốt, lúc đến đây ông ấy đã xem ngày rồi. "Vậy làm phiền bác rồi ạ." Nhìn dáng vẻ nói chuyện không kiêu ngạo không tự ti của Vương Cẩn Hòa với người ngoài, ông bà Vương và mọi người trong lòng rất vui mừng, đây mới đúng là con cháu nhà họ chứ. "Không cần khách sáo." Lại bàn bạc thêm một số việc với gia đình Vương Cẩn Hòa xong, bác thợ mới rời khỏi nhà họ để về liên hệ gạch ngói và gọi người làm việc.

Mười ngày sau, từng chiếc xe bò chở gạch ngói kéo đến nhà

Vương Cẩn Hòa, cũng vào lúc này người trong thôn mới biết nhà Vương Cẩn Hòa thế mà lại sắp xây nhà.

Nhìn những xe gạch ngói nối đuôi nhau chở tới, người trong thôn ghen tị không chịu được.

Nhiều gạch ngói thế này, phải xây cái nhà to đến mức nào mới dùng hết được chừng ấy?

Tạ Quý nghe tin nhà Vương Cẩn Hòa sắp xây nhà thì bật dậy, trong mắt tràn đầy giận dữ: "Vương Cẩn Hòa con tiện nhân kia, hại tao mất vợ mất con, ông mày chưa xong với nó đâu." Mẹ Tạ Quý liếc nhìn con trai mình một cái, nhíu mày nói: "Mẹ chẳng phải đã bảo con cẩn thận chút sao?

Sao con lại để người ta phát hiện ra?

Giờ thì hay rồi, mất Tống Nhu và sự giúp đỡ của nhà nó, cái nhà này sống thế nào đây?" Tạ Quý có chút phiền toái: "Gặp ngay ở trên trấn thì con biết làm thế nào?

Mẹ, Tiểu Đào có thai rồi, gần đây nó cứ đòi con cưới nó, mẹ mau nghĩ cách cho con đi." Vừa nghe Tiểu Đào có thai, mẹ Tạ Quý vui mừng không biết nói gì cho phải: "Thật hả?

Có thai thật hả?

Nếu là thật thì nhà mình cũng chẳng thèm hiếm lạ gì đứa con của Tống Nhu, biết đâu lại là một đứa con gái lỗ vốn ấy chứ?" Tạ Quý tán đồng gật đầu: "Mẹ nói đúng, nhưng nhà mình còn tiền không?" Mẹ Tạ Quý đắc ý nói: "Con tưởng mẹ con ngu chắc?

Mấy năm nay mẹ cũng lấy được không ít tiền từ tay Tống Nhu, lấy xong mẹ đều cất đi rồi, bây giờ cũng có không ít đâu." "Mẹ đúng là quá lợi hại." Mẹ Tạ Quý nhìn con trai mình: "Con trai, mẹ phải nói trước với con, con có thể cho Tiểu Đào vào cửa, nhưng số tiền này của mẹ các con không được động vào quá nhiều.

Sau này nuôi con cái còn cả sinh hoạt của cả nhà đều cần đến, không thể cứ vung tay quá trán như trước kia nữa biết chưa?" "Mẹ con biết rồi." Tiền Tạ Quý đi ăn chơi đàng điếm trước kia đều là lấy từ chỗ Tống Nhu, không phải tiền nhà mình nên đương nhiên không biết xót. "Mẹ, chuyện này phiền mẹ rồi.

Con đi tìm Nhị thúc, không thể để nhà con tiện nhân Tô Giản Nhất...

à nhầm Vương Cẩn Hòa xây nhà được.

Nếu không phải tại nó thì sao Tống Nhu dám hòa ly với con?" Tạ Quý hoàn toàn không tìm vấn đề ở bản thân mình, ngược lại đổ hết tội lỗi lên đầu Vương Cẩn Hòa.

Mẹ Tạ Quý gật đầu đồng tình: "Con trai con nói không sai, đúng là lỗi của con tiện nhân Vương Cẩn Hòa, con đúng là nên đi tìm ông ấy một chuyến." Tạ Quý vội vàng chạy đi, tìm đến nhà thôn trưởng. "Nhị thúc, chú phải giúp cháu xả cục tức này." Tạ Quý vừa gặp thôn trưởng đã bắt đầu khóc lóc kể lể. "Sao thế?" Thôn trưởng có chút mất kiên nhẫn với đứa cháu này.

Tống Nhu là một cô gái tốt như vậy mà nó cũng làm mất được, đúng là thứ mất mặt xấu hổ. "Nhà Vương Cẩn Hòa không phải đang xây nhà sao?

Cháu muốn nhờ Nhị thúc xem có thể ngăn cản không cho nhà nó xây nhà được không?" Tạ Quý nói thẳng mục đích của mình.

Nghe thấy có liên quan đến gia đình Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt thôn trưởng trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn Tạ Quý cũng mang theo vẻ không hài lòng: "Việc này chú không giúp được cháu." "Cái gì?

Tại sao lại không giúp được?" Tạ Quý nghiến răng không cam lòng hỏi. "Bởi vì gia đình Vương Cẩn Hòa tuy sống trên đất thôn Tạ gia chúng ta, nhưng không phải người thôn Tạ gia.

Đây là lúc huyện lệnh đại nhân sắp xếp họ tới đã nói, hơn nữa huyện lệnh đại nhân còn dặn phải chăm sóc tốt cho gia đình họ.

Cháu bảo chú đi gây phiền phức, nếu nhà họ đi tìm huyện lệnh, thì cái chức thôn trưởng này của chú có còn giữ được không?" Thôn trưởng nhìn Tạ Quý giận dữ nói: "Cháu làm thế là đang hại chú đấy." "Nhị thúc..." "Đừng gọi tôi là Nhị thúc, sau này việc của anh đừng có đến tìm tôi nữa." Thôn trưởng nói thẳng, lời nói ra khiến Tạ Quý có chút không thể chấp nhận. "Nhị thúc chú làm cái gì vậy?

Không phải chỉ là đối phó với một nhà họ Vương thôi sao?

Không giúp thì không giúp, chú có cần thiết phải đoạn tuyệt quan hệ với bọn cháu như vậy không?" Tạ Quý bất mãn nhìn thôn trưởng nói.

Hắn cảm thấy thôn trưởng căn bản không phải vì lý do kia mà không giúp, ông ấy chỉ là không muốn giúp thôi. "Anh còn cảm thấy anh làm đúng còn tôi làm sai hả?" Thôn trưởng tức quá hóa cười, run rẩy chỉ tay vào mặt Tạ Quý giận dữ nói. "Ai bảo chú sai?

Cháu chỉ cảm thấy Nhị thúc chú chỉ là không muốn giúp cháu nên mới nói thế thôi, căn bản không phải như vậy." Tạ Quý không chút khách khí nói.

Thôn trưởng chưa từng thấy thứ vong ơn bội nghĩa nào như thế này, ông run rẩy chỉ vào Tạ Quý, giận dữ quát: "Tạ Quý, anh nói câu này mà không thấy thẹn với lòng à?

Tôi đã phải đi dọn bao nhiêu cái đống bầy hầy cho anh, có cần tôi nói rõ từng cái một cho anh nghe không?" "Đấy là chuyện bao lâu rồi, bây giờ cháu chỉ muốn chú giúp cháu đối phó Vương Cẩn Hòa, chú cứ nói là có chịu hay không thôi." Tạ Quý mất kiên nhẫn nói.

Thôn trưởng nhìn Tạ Quý hồi lâu rồi mới mở miệng: "Anh đi đi, sau này việc của anh đừng đến tìm tôi nữa, tôi không quản được, cũng không quản nổi." Tạ Quý không ngờ thôn trưởng lại nói ra những lời như vậy, mặt lập tức đen sì: "Nhị thúc, chú chỉ có một mụn con gái thôi đấy, chú sau này còn muốn bọn cháu lo liệu dưỡng lão tống chung cho không?" Thôn trưởng tức đến đỏ bừng mặt, được lắm, Tạ Quý thế mà lại đang nguyền rủa vợ chồng ông chết. "Không cần, sau này tôi kén rể cho con gái tôi, tôi để cháu ngoại tôi dưỡng lão tống chung cho tôi, không cần đến anh.

Bây giờ anh cút ngay cho tôi, cái thứ gì đâu không." Thôn trưởng tức giận trực tiếp đuổi người, không cho Tạ Quý tiếp tục ở lại nhà mình.

Tạ Quý bị đánh phải ôm đầu chạy trốn, trong lòng không ngừng chửi rủa thôn trưởng là lão già khú đế.

Phu nhân thôn trưởng từ trong nhà đi ra: "Ông thấy chưa?

Tôi đã nói với ông từ sớm là thằng cháu này của ông là đứa tâm địa to gan, ông cứ không tin.

Mấy năm nay ông giúp nó dàn xếp êm đẹp bao nhiêu chuyện, cũng chẳng thấy nó thật lòng cảm ơn ông câu nào, chẳng phải là cậy vào việc sau này ông cần nó lo liệu ma chay nên mới không kiêng nể gì như thế sao?" Thôn trưởng thở dài nặng nề, không nói gì nữa.

Phu nhân thôn trưởng thấy ông như vậy lại nói tiếp: "Tuy người trong thôn rất nhiều chuyện không nói ra, nhưng trong lòng mọi người ít nhiều đều cảm thấy chướng mắt." "Tôi..." "Ông trong lòng cũng biết mọi người có rất nhiều bất mãn, nhưng cứ giả vờ như không biết.

Dù sao cũng chẳng ai dám nói trước mặt ông, một lần hai lần còn được, chứ nhiều lần quá thì ông bảo mọi người còn phục ông cái chức Thôn trưởng này kiểu gì?

Hôm nay đuổi người đi cũng là chuyện tốt, xé rách mặt rồi thì sau này bọn họ có muốn nhờ vả gì, ông cũng có thể chọn từ chối." Thôn trưởng phu nhân suy nghĩ còn thấu đáo hơn cả Thôn trưởng.

Chương 13

Chẳng qua là Thôn trưởng cứ luôn canh cánh chuyện mình không có con trai, muốn tìm cháu trai để lo việc hậu sự nên mới nháo thành ra thế này.

Thôn trưởng thở dài nặng nề: "Bà nói đúng, mấy năm nay tôi đúng là đã làm không ít chuyện trái lương tâm, nếu lúc này có thể dừng lại thì cũng coi như là một chuyện tốt." "Ông biết thế là được." Tạ Quý hùng hùng hổ hổ chạy về nhà, vừa thấy mẹ mình đã bắt đầu phàn nàn: "Mẹ, Nhị thúc có ý gì vậy?

Lần này ông ấy lại mặc kệ con." Hắn ta đã chuẩn bị sẵn sàng để kế thừa vị trí Thôn trưởng sau khi Nhị thúc chết, nhưng bây giờ ông ấy lại nói không cần hắn lo việc hậu sự nữa?

Thế là có ý gì?

Lúc muốn thì gọi đến, lúc không muốn thì đuổi thẳng cổ?

Coi Tạ Quý hắn là cái gì chứ?

Mẹ Tạ Quý cau mày nhìn con trai: "Có chuyện gì vậy?

Trước đây con có việc gì Nhị thúc con đều không nói hai lời liền giúp đỡ ngay mà, lần này làm sao thế?" Tạ Quý kể lại lời Thôn trưởng một lần, nghe xong, suy nghĩ của mẹ Tạ Quý cũng y hệt hắn: "Mẹ thấy ông ấy cố ý đấy, không muốn giúp con nên mới bịa ra cái lý do quỷ quái như vậy.

Không được, mẹ phải đi tìm ông ấy." Tạ Quý vội vàng đi theo, mẹ hắn đã ra tay thì không có việc gì là không thành. "Chú Hai, chú có ý gì hả?

Trước đây chẳng phải đã nói để Tạ Quý lo liệu hậu sự cho chú

sao?

Bây giờ thế này là thế nào?

Tạ Quý có chút việc cỏn con mà chú cũng không giúp." "Đây không phải là việc nhỏ, nói với các người tôi cũng nói không rõ ràng.

Hôm nay tôi để lời lại ở đây, sau này tôi không cần con trai chị lo hậu sự cho tôi nữa.

Tôi tuyển rể, tôi để con rể với cháu ngoại tôi lo liệu, ai thèm con trai chị?

Có bản lĩnh thì tự đi mà tìm Vương Cẩn Hòa gây phiền phức, bớt đến chỗ tôi nói mấy chuyện linh tinh này." Nhìn dáng vẻ dầu muối không ăn (cứng rắn) của Thôn trưởng, mẹ Tạ Quý biết lần này Thôn trưởng làm thật rồi.

Ý thức được vấn đề này, sắc mặt bà ta lập tức thay đổi, nịnh nọt nói: "Chú Hai, dù nói thế nào thì Tạ Quý cũng là cháu trai của chú, còn là đứa cháu trai duy nhất.

Chú không thể trơ mắt nhìn nó bị người ta bắt nạt được, thế thì mất mặt chú lắm, chú nói có phải không?" Thôn trưởng trực tiếp bị sự trơ trẽn của hai mẹ con này chọc cho cười lạnh, nhất là bà chị dâu này, gió chiều nào che chiều ấy cũng lợi hại thật. "Mặt mũi tôi không lớn đến thế, không thể cứ mãi chống lưng cho Tạ Quý được.

Trước đây tôi đã chống lưng bao lâu nay rồi, bây giờ tôi không chống nổi nữa, cũng không muốn chống nữa." Thôn trưởng nhìn chị dâu mình, nói thẳng thừng. "Vương Cẩn Hòa hại con mất vợ mất con, Nhị thúc cũng mất cháu trai, món nợ này chẳng lẽ không cần tính sao?" Tạ Quý giận dữ nói, cái dáng vẻ không cam lòng kia nếu là người không biết chuyện còn tưởng thật sự có chuyện như vậy.

Nghe Tạ Quý nói những lời này, Thôn trưởng cười vì quá tức:

"Tại sao Tống gia lại đòi hòa ly?

Đó là vì mày tằng tịu với người đàn bà khác!

Chuyện đó đã đành, mày còn động thủ đánh Tống Nhu, không chỉ thế còn suýt nữa đánh nó đến mức sảy thai.

Nếu không phải Vương Cẩn Hòa đi gọi đại phu, có khả năng chính là một xác hai mạng.

Mày không cảm kích thì thôi, mày lại còn có thể nói ra được những lời lang tâm cẩu phế (lòng lang dạ thú) như thế này." Đây là lần đầu tiên Thôn trưởng nghe thấy có người coi ân nhân cứu mạng thành kẻ thù. "Con lại không biết cô ta mang thai, cô ta đến đứa con cũng không giữ được là do cô ta phế vật, liên quan gì đến con." Tạ Quý không thừa nhận Tống Nhu ra nông nỗi này là vì hắn, cứ sống chết một mực khẳng định đây là lỗi của Vương Cẩn Hòa.

Thôn trưởng phu nhân thực sự nghe không nổi nữa, cầm lấy cái chổi chính là một trận đánh túi bụi, đánh người ra khỏi cửa xong liền đứng ở cửa, mặt âm trầm quát lớn: "Nhà tôi không có loại họ hàng lang tâm cẩu phế như các người." Nhìn cái dạng này của mẹ Tạ Quý, hiển nhiên suy nghĩ của bà ta cũng giống hệt Tạ Quý, đều cảm thấy tuyệt đối là lỗi của Vương Cẩn Hòa.

Nói xong liền đóng sầm cửa lại: "Đấy chính là bà chị dâu tốt, đứa cháu trai tốt của ông đấy." Thôn trưởng sờ sờ mũi, một câu cũng không dám nói.

Bên này ầm ĩ không chịu nổi, mà đương sự lại chẳng biết gì cả, cô đang bận rộn xử lý đống gạch ngói kia.

Năm ngày sau, người xây nhà cuối cùng cũng đến.

Tạ Quý nấp trong bóng tối lén lút nhìn, thấy những người này đào móng nhà, sắc mặt càng thêm khó coi.

Nhà Vương Cẩn Hòa lại xây nhà lớn như vậy, cái nhà to thế này mà cả nhà Vương Cẩn Hòa cũng xứng ở sao?

Vương Cẩn Hòa cảm giác được một ánh mắt đầy ác ý, quay đầu lại liền thấy Tạ Quý đang nấp trong góc nhìn cô chằm chằm đầy oán hận.

Ánh mắt như vậy khiến Vương Cẩn Hòa nhíu mày, tên Tạ Quý này muốn làm gì?

Người không biết nhìn ánh mắt này còn tưởng cô giết cả nhà hắn, người ta đến để báo thù đấy.

Tạ Quý thấy Vương Cẩn Hòa thế mà lại nhìn thấy mình, lảo đảo bò dậy bỏ chạy thục mạng.

Vương Cẩn Hòa nhún vai, cô hình như vẫn chưa làm gì mà nhỉ?

Tên này chạy nhanh thế, người không biết còn tưởng đằng sau có chó đuổi.

Nhắc đến chó, Vương Cẩn Hòa liền cảm thấy cô nên đi tìm vài con chó về nuôi, sau này còn có thể giúp cô trông coi ruộng dưa.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa liền đi tìm bà nội: "Nội, nội có biết nhà ai có chó con không?" "Cháu muốn nuôi chó à?" "Cháu muốn nuôi hai ba con, dùng để trông nhà giữ cửa hoặc đến lúc đó giúp chúng ta trông ruộng dưa." Vương Cẩn Hòa nói ra dự định của mình.

Bà lão suy nghĩ một chút rồi cũng nhớ ra nhà ai có: "Cái này nội đúng là biết nhà ai có, nhà bà Phó của cháu vừa có chó đẻ, mới sinh chưa được một tháng, qua vài ngày mười ngày nữa nội đi bắt về là được." "Thế thì tốt quá, đến lúc đó trả tiền cho bà Phó là được ạ." "Chó con ở trong thôn không đáng tiền, cháu mà đưa tiền cho bà Phó, bà ấy còn giận cho đấy.

Đến lúc đó nội mang cho bà ấy ít trứng gà qua là được." Vương lão thái thái xua tay nói: "Cũng là Tiểu Hoa biết cố gắng, mỗi ngày đều đẻ hai quả trứng.

Nhưng mà cũng không biết Đại Hoa bị làm sao, có mấy quả trứng nó mặc kệ không thèm quan tâm, có mấy quả trứng gà lại cứ như hộ con mà che chở, thật không biết nó nghĩ cái gì." "Chắc là những quả nó che chở là có thể ấp ra gà con, nó đại khái là muốn giữ lại trứng có thể ấp gà con, còn trứng không ấp được thì cho chúng ta ăn." Tiểu Hoa đẻ năm quả trứng thì có bốn quả là không thể ấp ra gà con, điều này ngược lại làm cho cả nhà bọn họ không thiếu trứng gà ăn.

Vương lão thái thái ngẫm nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy thật. "Như thế cũng được, đợi Tiểu Hoa ấp ra gà con chúng ta cũng nuôi, đến lúc đó số trứng gà này không chừng còn có thể nhiều hơn một chút." Bà lão cười nói. "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ không phản đối.

Trứng gà Tiểu Hoa đẻ ăn ngon hơn nhiều so với trứng gà khác, không có cái mùi tanh kia, có khả năng là vì uống nước linh tuyền. "Tiểu Hoa đang gánh vác hy vọng nhân đinh hưng vượng đấy ạ." Vương lão thái thái nghe Vương Cẩn Hòa nói, dở khóc dở cười lắc đầu: "Cái con bé này nói cái gì thế, cái gì gọi là hy vọng nhân đinh hưng vượng?" "Tiểu Hoa đẻ trứng không chỉ phải cho chúng ta ăn, còn phải ấp gà con, đúng là làm khó nó rồi." Nói xong chính Vương Cẩn Hòa cũng bật cười.

Nhìn bụng con dê Tiểu Mị một cái, Vương Cẩn Hòa đang cân nhắc sau này nếu muốn ăn dê nướng nguyên con, thì Đại Mị có truy sát cô không? "Nội, nội bảo sau này chúng ta mà muốn ăn thịt dê, Đại Mị bọn nó có chịu cho không?" Vương Cẩn Hòa chống cằm hỏi. "Chắc cũng giống Đại Hoa thôi, con nào ăn được thì cho, con nào không ăn được thì không cho." Bà lão suy nghĩ một chút rồi nói.

Bà thật sự phục rồi, đám động vật nhà bà con nào con nấy đều thành tinh cả. "Cũng đúng." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu, cũng không thể chỉ quản nuôi mà không cho ăn thịt chứ? "Cháu ấy à, đúng là lo bò trắng răng." Vương lão thái thái lắc đầu nói: "Đúng rồi, anh cả cháu gần đây đều không về, ngày mai cháu chẳng phải muốn đi lên trấn sao?

Cháu đi xem anh cả cháu, xem có phải xảy ra chuyện gì rồi không." Đối với đứa cháu đích tôn, Vương lão thái thái vẫn có chút lo lắng.

Chương 14

"Vâng, lát nữa cháu sẽ đi xem, giờ cháu qua chỗ nhà mới nhìn một cái, sau đó lại đi xem ruộng dưa." Vương Cẩn Hòa nói với Vương lão thái thái một tiếng rồi đi ra ngoài.

Nhìn mọi người làm việc khí thế ngất trời, cùng với mẹ Cố thị và những người khác đang làm mấy việc lặt vặt bên cạnh, trên mặt Vương Cẩn Hòa mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Từ lúc chở gạch ngói qua đây bắt đầu, Vương Cẩn Hòa đã có thể nhìn ra, tâm trạng của cha mẹ và ông bà đều vô cùng tốt.

Chắc hơn một tháng nữa là nhà bọn họ cũng xây xong rồi.

Ngày mai đi lên trấn còn phải đến xưởng gỗ nhờ ông chủ đóng cho ít giường, tủ quần áo các loại.

Còn có vải vóc cũng phải mua một ít, trước đó chưa mua, gần đây cũng bận rộn nên chưa mua được.

Nhìn một lát, Vương Cẩn Hòa đi ra ruộng dưa, phát hiện dưa trong ruộng lại lớn thêm không ít.

Ngồi xổm xuống nhìn mấy quả dưa hấu kia, Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói: "Các em phải cố gắng lên một chút, năm nay để chị kiếm nhiều tiền chút, không thì mất mặt lắm." May là lúc này không có ai đi ngang qua, nếu không nhất định tưởng Vương Cẩn Hòa bị thần kinh.

Lúc rời đi, Vương Cẩn Hòa nhìn thấy bồ công anh trên bờ ruộng, hái một ít mang về nhà, định rửa sạch phơi khô dùng để pha nước uống.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa đi lên trấn từ sớm, trước tiên đến xưởng gỗ hỏi giá cả.

Đóng năm bộ giường thế mà cần gần sáu mươi lượng, cái giá này đối với Vương Cẩn Hòa mà nói hơi cao một chút. "Ông chủ không thể bớt chút nào sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn ông chủ hỏi. "Thấp nhất năm mươi lăm lượng, bớt nữa thì chúng tôi cũng hết cách rồi." Ông chủ bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa trên mặt mang theo nụ cười: "Như vậy cũng được." "Vậy ông chủ, ông có thể thuận tiện giúp tôi đóng một cái bàn học cho trẻ con dùng không?

Tôi có bản vẽ ở đây, ông xem thử." Đây là loại bàn học liền giá sách, cho trẻ con dùng cực kỳ tiện lợi.

Ông chủ nhìn cái bàn học này lập tức cảm nhận được cơ hội kinh doanh: "Cái này tôi có thể không lấy tiền của cô, thậm chí bỏ mười lượng bạc mua bản vẽ này của cô, cô xem có được không?" Vương Cẩn Hòa sững người một chút: "Loại bàn học này chắc không có ai thích mới đúng, ông chủ ông bỏ tiền mua của tôi, ông không lo bị lỗ vốn sao?" Dù sao đây cũng là bàn học hiện đại, kỳ thực không quá hợp với những ngôi nhà cổ kính, đặt ở nhà dân thường dùng thì còn được, nhưng nếu là nhà giàu có thì cơ bản chẳng mấy ai thích nhỉ?

Chưởng quầy này rốt cuộc nghĩ thế nào?

Chẳng lẽ ông ta không lo lắng mình sẽ lỗ vốn sao? "Cô yên tâm, tôi có tính toán của riêng mình, sẽ không để mình lỗ vốn đâu." Nói không chừng còn có thể kiếm một món hời lớn, đương nhiên lời này ông chủ cũng không nói ra.

Thấy ông chủ đã nói như vậy, Vương Cẩn Hòa tự nhiên không nói thêm nữa, lập tức nói: "Đã vậy thì cứ theo ý ông chủ đi." Cuối cùng Vương Cẩn Hòa với giá bốn mươi lượng bạc đã đóng được năm bộ nội thất.

Trong đó bao gồm giường, tủ quần áo, tủ đồ, cùng với một bộ tủ sách bàn học, cái này là đặt ở phòng Vương Tĩnh Vũ. "Ông chủ, đợi nhà tôi xây xong tôi sẽ qua chở, đại khái cần một tháng rưỡi." Vương Cẩn Hòa báo thời gian áng chừng cho ông chủ. "Được, tôi sẽ làm xong trước." "Đây là bằng chứng nhận đồ, cô phải giữ kỹ, đến lúc đó phải mang qua đấy." "Vâng." Vương Cẩn Hòa ra khỏi xưởng gỗ xong liền đến thư viện tìm Vương Tĩnh Vũ. "Cô nói Tĩnh Vũ à?

Cậu ấy gần đây đều đang giúp tiên sinh chép sách nên mới không có thời gian về, chắc còn khoảng nửa tháng nữa mới xong, đợi xong rồi cậu ấy sẽ về." Một học tử bị Vương Cẩn Hòa chặn lại cười giải thích. "Lô sách này là phu tử cần gấp, cậu ấy mới không có thời gian về nói với gia đình một tiếng." "Làm phiền huynh rồi." "Không cần khách sáo." Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm, xem ra nhân duyên của anh cả ở thư viện rất tốt, nếu không người ta nói chuyện cũng sẽ không như vậy.

Biết anh cả không phải xảy ra chuyện gì, chỉ là đang giúp tiên sinh chép sách thì mới yên tâm.

Rời khỏi thư viện, Vương Cẩn Hòa đi mua những đồ cần thiết, nhìn lại là một đống đồ lớn, khóe miệng giật giật.

Cô hiện tại có chút may mắn là nhà bọn họ ở đầu thôn, cách trong thôn còn một đoạn, nếu không mang đống đồ này về, có vài người lại sắp nói mát nói mẻ rồi.

Xách đồ về, bà lão thấy cô như vậy, xụ mặt nói: "Cái con bé này, cháu tưởng tiền trong tay cháu là gió lớn thổi tới à?" "Không phải gió lớn thổi tới, là từ trên trời rơi xuống ạ." Vương Cẩn Hòa cười hì hì nói.

Vương lão thái thái khóe miệng giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, đối với lời của cô thế mà không cách nào phản bác, bởi vì Vương Cẩn Hòa nói rất đúng, số tiền này chẳng phải chính là từ trên trời rơi xuống sao? "Vậy bà đừng giận nữa, tiền này chính là dùng để tiêu mà, sau này chúng ta còn có nhiều tiền hơn.

Hơn nữa nhà chúng ta ngay cả mấy bộ quần áo với cái chăn ra hồn cũng không có, khẳng định là phải làm, nếu không đến lúc đó nhà mới mà đặt chăn cũ thì khó coi lắm ạ." Vương Cẩn Hòa làm nũng nói.

Tuy rằng nơi này là phía Nam, mùa đông không quá lạnh, nhưng cái kiểu rét buốt kia mà chăn không dày một chút thì chắc chắn cũng không chịu nổi. "Lời hay ý đẹp đều bị cháu nói hết rồi, bà còn có thể nói gì nữa?" "Nội, hôm nay cháu đi tìm anh cả, phát hiện quan hệ của anh ấy với đồng môn cũng khá tốt.

Bà bảo ngộ nhỡ đến lúc đó anh cả có bạn học qua chơi, nhìn thấy trong nhà thế này chẳng phải là làm mất mặt anh cả sao?" Tuy rằng anh cả không để ý những thứ này, cô cũng không muốn để anh cả thấp hơn người ta một cái đầu.

Bà lão vừa nghĩ, đúng là cái lý này: "Vậy cháu làm đi, đúng rồi anh cả cháu gần đây sao không về?

Cháu có hỏi chưa?" "Cháu hỏi bạn học của anh cả rồi, huynh ấy nói anh cả gần đây đang giúp phu tử chép sách, thế mới không rảnh về nhà, còn nửa tháng nữa làm xong là về thôi.

Cháu nghĩ anh cả đang bận nên cháu không vào tìm anh ấy nữa." Vương Cẩn Hòa kể lại tin tức mình nghe ngóng được cho Vương lão thái thái.

Vương lão thái thái vừa nghe lúc này mới yên tâm: "Chỉ cần không phải có chuyện gì thì tốt, thế thì nội yên tâm rồi." "Nội cứ yên tâm đi ạ, cháu thấy bạn học của anh cả nhắc đến anh ấy đều rất vui vẻ, chắc là chung sống cũng khá tốt, bà đừng lo." "Thế thì tốt, bà chỉ lo anh cháu là cái hũ nút, có chuyện gì cũng không nói với chúng ta." Đứa cháu đích tôn này của bà cứ như bố nó, chỉ báo tin vui không báo tin buồn. "Nội cứ yên tâm đi, không sao đâu ạ." "Đúng rồi nội, cháu thấy đậu cô ve với dưa chuột trong vườn rau đều sắp ăn được rồi." Cô không biết nơi này là thế giới giả tưởng hay như thế nào, nhưng một số loại rau củ ở hiện đại nơi này đều có, hơn nữa trong nhà đều đang trồng. "Đúng là có thể ăn được rồi, năm nay ra quả nhiều quá, nhà mình ăn đúng là không hết." "Cái này đơn giản, đến lúc đó chúng ta hái một ít đi bán là được." Vương Cẩn Hòa vô tư nói. "Được, cải trắng cũng sắp ăn được rồi, đến lúc đó có thể cùng hái mang đi bán." Mặc kệ bán được bao nhiêu tiền, tốt xấu gì cũng phụ cấp cho bọn họ một ít tiền sinh hoạt. "Vâng ạ." Trong nhà xây nhà có cha mẹ Cố thị trông coi, Vương Cẩn Hòa nhẹ nhõm hơn không ít, nói chuyện với Vương lão thái thái xong liền ra vườn rau xem có loại rau nào đã ăn được mà ăn không hết.

Đến vườn rau, Vương Cẩn Hòa phát hiện bí đỏ bà nội trồng đều ăn được rồi.

Vạch lá ra xem thử, thế mà có mười mấy quả đều có thể ăn được.

Hái hai quả bí đỏ mang về: "Nội, bí đỏ nội trồng cũng ăn được rồi, năm nay cũng ra nhiều thật, có hơn mười quả đều ăn được rồi, qua vài ngày nữa cháu hái hết đi bán nhé." "Được." Năm ngày sau, Vương Cẩn Hòa dậy từ sáng sớm để hái dưa chuột, bí đỏ, đậu cô ve cùng với cải trắng, còn vẩy lên trên một chút nước mới chuẩn bị mang lên trấn. "Đại Quý, con đi cùng Tiểu Hòa đi, thân hình nhỏ bé của nó làm sao mang được nhiều rau thế đi bán?" Vương lão thái thái nhìn đống rau cau mày nói.

Vương Đại Quý đi tới nhìn đống rau, quả thực hơi nhiều một chút: "Vâng, mẹ, hôm nay con đi cùng Tiểu Hòa." Hai cha con đến trấn trên, tìm một chỗ có vị trí khá tốt, lấy rau ra bày lên.

Vừa bày xong đã có người đi tới: "Người anh em, cải trắng này bán thế nào?" "Thưa bác, cải trắng ba văn tiền một cân, dưa chuột với đậu cô ve bốn văn tiền, bí đỏ năm văn tiền một cân." Giá rau của Vương Cẩn Hòa đắt hơn những người khác một chút.

Bác gái mua rau vừa nghe liền cau mày: "Rau của cô cậu sao đều đắt hơn người khác một hai văn thế?" "Bác ơi, tiền nào của nấy, cháu cho bác một đoạn dưa chuột nếm thử." Đây là cái cô cầm theo để ăn, vẫn chưa ăn.

Bác gái mua rau nhận lấy đoạn dưa chuột ăn thử, mắt lập tức sáng lên, mùi vị này đúng là ngon, thanh thúy sảng khoái, không có cái vị chát chát kia. "Được, chỗ dưa chuột này cô cân hết cho tôi, tôi lấy thêm năm cân cải trắng, năm cân đậu cô ve, bí đỏ cũng lấy hết cho tôi." Bác gái nói thẳng.

Vương Cẩn Hòa không ngờ vị bác gái này lại muốn nhiều như vậy. "Bác ơi, bác mua nhiều như vậy về ăn không hết sẽ hỏng mất, bây giờ thời tiết đã nóng rồi." Vương Cẩn Hòa nhắc nhở. "Tôi là quản sự nhà bếp của Trương gia, mua tự nhiên sẽ nhiều." Trương trù nương thấy Vương Cẩn Hòa thế mà lại nhắc nhở bà chuyện này, cười ha hả nói, cảm thấy cô nhóc này thật đúng là thật thà.

Chương 15

Vương Cẩn Hòa nghe xong, ra là như vậy: "Vậy thì đa tạ bác đã chiếu cố việc buôn bán của chúng cháu." "Rau của cô nếu cũng có khẩu cảm giống như dưa chuột, sau này chúng ta không chừng sẽ thường xuyên gặp mặt." Miệng của chủ nhân rất kén, nếu có thể tìm được một người cung ứng rau củ dài hạn cũng là chuyện tốt. "Thế thì tốt quá, nhà cháu còn có không ít loại rau khác, chỉ là vẫn chưa ăn được, bác mang về nếu bọn họ ăn thấy thích thì bác lại đến mua." "Được." Cuối cùng cân lên dưa chuột hai mươi cân, bí đỏ mười cân, tổng cộng một trăm sáu mươi lăm văn, Vương Cẩn Hòa tự làm chủ bớt cho năm văn tiền lẻ. "Cha, cha giúp bác ấy đưa rau về đi ạ?

Chỗ rau này nhiều quá bác ấy tự mình không dễ cầm." Chỗ này tổng cộng là bốn mươi cân rau. "Được." Sau khi tiễn Trương trù nương đi, Vương Cẩn Hòa tiếp tục bán cải trắng và đậu cô ve, có người chê đắt không mua, có người không thiếu tiền nhìn thấy phẩm chất rau của cô không tồi liền mua.

Số rau này tổng cộng bán được bốn trăm ba mươi văn, không nhiều nhưng tương đối mà nói cũng không tệ rồi.

Đợi lúc Vương Đại Quý quay lại thì rau của Vương Cẩn Hòa đã bán hết. "Nhanh thế à?

Đã bán hết rồi sao?" Vương Đại Quý thập phần kinh ngạc hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười mở miệng: "Đúng thế ạ, cũng là do rau nhà mình ngon nên mới bán nhanh, sau này chúng ta còn có thể hái mang đi bán." Trong lòng Vương Cẩn Hòa lại đang nghĩ đến việc đi kiếm chút rau khác, đợi trồng nhiều rồi, đến lúc đó sẽ để bọn họ tự mình ra ruộng hái. "Cha, chúng ta đi mua thêm chút hạt giống các loại rau khác đi ạ?

Đất bên cạnh nhà cũ của chúng ta không phải chưa trồng gì sao?

Chúng ta cuốc lên trồng rau, trồng nhiều rồi khách quen nhiều lên, chúng ta có thể trực tiếp đưa đến tận nơi, không cần đến chợ bán nữa." Hiện tại chỗ rau bà nội trồng cứ dùng để mở rộng nguồn khách hàng cho bọn họ là được. "Được." Vương Cẩn Hòa đi mua ớt, cà tím, còn có một ít hạt giống cà chua, hạt giống này một gói đã tốn của cô một trăm văn, cũng quá đắt rồi.

Nhưng nghĩ đến tiền bán cà chua trong tương lai, Vương Cẩn Hòa cũng không đau lòng nữa. "Trồng nhiều thế à?" "Vâng ạ, nhiều một chút bọn họ mới có thể có nhiều sự lựa chọn." Rau diếp ngồng (du mạch thái), xà lách (oa cự), còn có rau cải xanh cô đều mua. "Cha, chúng ta đi mua ít sườn về nhà ăn đi ạ?" Vương Cẩn Hòa nói. "Được." Đối với con gái, Vương Đại Quý là kiểu cô nói gì thì là cái đó.

Hai cha con về nhà, Vương lão thái thái tùy miệng hỏi: "Bán được bao nhiêu tiền?" "Nội, bán được hơn bốn trăm văn tiền, cháu mua hạt giống tốn hơn một trăm văn, còn lại hai trăm bảy mươi văn đều đưa cho bà." Vương Cẩn Hòa lấy số tiền còn lại đưa cho bà lão.

Thế nhưng bà lão dường như không có ý định muốn lấy. "Cái con bé này đưa bà làm gì?

Cháu tự mình giữ lấy là được, có điều sao bán được nhiều thế?" Bà lão kinh ngạc hỏi. "Rau nhà mình đắt hơn người khác một chút, dù sao rau nhà mình ngon thế mà." Vương Cẩn Hòa đương nhiên nói.

Vương Đại Quý bất đắc dĩ lắc đầu: "Mẹ không biết đâu, lúc Tiểu Hòa nói giá con suýt chút nữa thì chết khiếp, mẹ bảo nó hét giá cao như thế, nhỡ không bán được thì làm sao?

Kết quả có một quản sự nhà bếp của nhà giàu mua không ít, đợi con giúp người ta đưa rau về, rau của Tiểu Hòa đã bán xong rồi." "Nhanh thế á?" "Vâng ạ, cho nên cháu tính trồng nhiều hơn một chút, đến lúc đó chỉ dựa vào bán rau nhà mình cũng có thể có thu nhập không ít, ít nhất chi tiêu hàng ngày là đủ, đợi Tiểu Hoa ấp ra gà con, nếu gà mái nhiều đến lúc đó chúng ta còn có thể bán trứng gà." "Cũng được." Vương lão thái thái trồng rau đều là để tự mình ăn, không ngờ rau này còn có thể bán không ít tiền, trong lòng cũng nghĩ sau này phải trồng nhiều rau hơn chút.

Trương trù nương hôm nay dùng rau mua của Vương Cẩn Hòa nấu cho lão gia phu nhân nhà bà ăn.

Kết quả tiểu thiếu gia kén ăn nhà bọn họ vì chỗ rau này mà thật sự ăn không ít.

Điều này làm cho Trương phu nhân vô cùng vui vẻ, gọi Trương trù nương đến: "Trương thị, rau này hôm nay ngươi mua ở đâu?

Tiểu Trí hôm nay ăn không ít rau, nhưng mà mùi vị rau này cũng đúng là ngon thật." "Bẩm phu nhân, nô tỳ mua của một cô bé, vẫn còn một ít, ngày mai nô tỳ lại đi xem xem, sau đó bảo cô ấy sau này mang nhiều rau đến một chút." "Được, đúng rồi giá cả cao một chút cũng không sao, đến lúc đó ngươi đi cùng người ta về xem xem, nhà bọn họ còn có rau khác hay không, có thì cùng mua một ít." Trẻ con bất kể ăn cái gì cũng luôn ăn hai miếng là không chịu ăn nữa, con nhà người ta đều lớn lên mũm mĩm, riêng con bà thì gầy như cái que, sầu chết bà rồi, hôm nay thấy con ăn được một bát cơm lớn lại còn ăn không ít rau, trời biết bà vui mừng thế nào. "Vâng." Ngày hôm sau Trương trù nương đi tìm Vương Cẩn Hòa nhưng không tìm thấy người.

Một ngày ba ngày đều như thế, rau mua trước đó đã ăn hết, Trương Trí Lâm lại cái gì cũng không chịu ăn, làm Trương lão gia và vợ sầu muốn chết.

Mãi đến ngày thứ năm Trương trù nương đi chợ rau mới nhìn thấy Vương Cẩn Hòa.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, Trương trù nương cứ như nhìn thấy người thân vậy, cái dáng vẻ đó làm Vương Cẩn Hòa thấy khá mất tự nhiên. "Nha đầu à, cuối cùng cô cũng tới rồi, cô mà không đến nữa là tóc bác sắp sầu bạc cả rồi." Trương trù nương kéo lấy Vương Cẩn Hòa liền bắt đầu khóc lóc kể lể. "A?

Sao vậy ạ?

Không phải rau có vấn đề gì chứ?" "Rau cô mua về xong, tiểu thiếu gia nhà tôi ăn được không ít cơm, chỗ rau đó vừa ăn hết thiếu gia nhà tôi lại không ăn nữa, mấy ngày nay ngày nào tôi cũng qua đây đợi, ai biết cô đều không đến.

Rau của các cô đều là chỗ này hả?

Đi, mang đi hết." Trương trù nương trực tiếp mua tất cả số rau. "Bác ơi chỗ rau này nhiều lắm." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói.

Lần này là sáu loại rau tổng cộng hơn một trăm cân, lấy đi hết chỗ này thì ăn bao giờ cho hết? "Rau của cô để liên tiếp ba bốn ngày đều vẫn tươi mới, cô nói có lạ không?

Ngần này hoàn toàn không thành vấn đề." Trương trù nương phất tay nói. "Bác ơi tuy rằng thời gian bảo quản dài, nhưng cũng không phải đặc biệt tươi mới, hay là thế này đi, các bác cần rau gì thì trực tiếp phái người đến vườn rau nhà cháu hái, bác thấy có được không?

Vẫn còn tươi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, đây chính là khách hàng tiềm năng nha. "Thế thì tốt quá, vậy mỗi loại tôi lấy năm cân nhé." Vấn đề rau dưa được giải quyết, Trương trù nương vui vẻ không thôi.

Ba mươi cân rau, tổng cộng một trăm năm mươi văn. "Nha đầu, cô đi với tôi về phủ một chuyến được không?

Phu nhân nhà tôi muốn gặp cô, bàn với các cô một vụ buôn bán lâu dài." "Bác ơi, cháu bán rau trước đã, ở đây vẫn còn khách này." Đều là những người trước đó đã từng đến mua rau.

Trương trù nương vừa nghe liền cầm rau tránh sang một bên nhường chỗ cho người khác.

Hơn một trăm cân rau không bao lâu đã bán hết, hôm nay bán được xấp xỉ sáu trăm văn tiền, nhiều hơn trước đó một chút, mới bán có hai lần đã kiếm được một lượng bạc, điều này làm Vương Đại Quý càng thêm kiên định phải trồng tốt số rau còn lại. "Cha, chúng ta cùng đi sao?" "Con đi đi, cha đến thư viện thăm anh con, sau đó đưa cho anh con ít tiền, nó lâu như vậy không về nhà, tiền trong tay không biết còn đủ không." Vương Đại Quý lo lắng nói. "Vậy được ạ, lát nữa con đi tìm cha." "Được." Hai người chia nhau ra, Vương Cẩn Hòa đi theo Trương trù nương cùng đến Trương phủ. "Phu nhân, Trương trù nương cầu kiến." Nha hoàn thân cận của Trương phu nhân đi vào bẩm báo. "Mau bảo bà ấy vào đây." Trương phu nhân vội vàng nói.

Trương trù nương rất nhanh đã đi vào, không đợi Trương trù nương hành lễ, Trương phu nhân đã mở miệng: "Thế nào?

Chương 16

Hôm nay cô bé kia có đến bán rau không?" "Đến rồi ạ, rau nô tỳ đã mua, cô bé kia cũng đưa đến rồi, phu nhân người không phải muốn gặp mặt sao?" Trương trù nương vội vàng nói. "Mau mời vào." Trương trù nương vội vàng đi gọi Vương Cẩn Hòa vào. "Tham kiến phu nhân." "Không cần khách sáo như thế, cô bé, cô tên là gì?" Trương phu nhân nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Tôi tên là Vương Cẩn Hòa." "Là một cái tên hay, Cẩn Hòa, ta gọi cô như vậy cô không để ý chứ?" "Đương nhiên sẽ không." Vương Cẩn Hòa ở trong lòng thầm oán, bà đều gọi rồi tôi có thể để ý sao?

Hơn nữa sau này bà chính là khách hàng lớn của tôi.

Trương phu nhân cười nói: "Ta muốn gặp cô chính là muốn hỏi cô, rau dưa nhà cô có thể cung ứng lâu dài cho nhà ta không?" "Không giấu gì cô, con trai ta năm nay năm tuổi, từ nhỏ thằng bé đã kén ăn, cái gì cũng không thích ăn, mỗi lần ăn cơm chỉ ăn hai miếng.

Mấy hôm trước Trương trù nương mua rau của nhà cô nó lại ăn được không ít, mấy ngày nay hết rau lại nháo không chịu ăn cơm, nhất định phải ăn rau nhà cô.

Ta đây cũng là hết cách rồi, nó khó khăn lắm mới có chút đồ muốn ăn." Trương phu nhân bất đắc dĩ nói. "Đương nhiên có thể, nhưng mà phải làm phiền phu nhân phái người đến hái, tôi không cách nào mỗi ngày đều đến được, trong nhà đang xây nhà, còn có một đứa trẻ ba tuổi phải chăm sóc." "Cái này tự nhiên không thành vấn đề." "Phu nhân, nhà tôi còn có một ít trứng gà, ăn sẽ ngon hơn người khác bán một chút, có thể dùng để chưng canh trứng gà cho tiểu thiếu gia ăn." "Lấy, trừ phần giữ lại cho trẻ con nhà cô ăn, có bao nhiêu cô cứ giữ lại hết cho ta." Trứng gà là thứ con bà ghét ăn nhất, rau nhà Cẩn Hòa thằng bé đã thích ăn như vậy, biết đâu chừng cũng thích ăn trứng gà thì sao? "Được." Vương Cẩn Hòa cân nhắc xem có nên đi vào núi tìm mấy con gà mái rừng về nhà hay không, như vậy trứng gà đẻ sẽ nhiều hơn. "Mẫu thân con đói, muốn ăn rau hôm nọ." Một cậu nhóc gầy gò chạy vào nhõng nhẽo nói.

Ôm lấy đứa bé, Trương phu nhân sủng ái sờ sờ mặt nó: "Trương trù nương đã mua về rồi, lát nữa là được ăn." "Vậy con muốn ngày nào cũng được ăn." "Được, mẫu thân đã nói với dì này rồi, ngày nào cũng cho người đến nhà dì ấy mua rau về cho con ăn." Bạn nhỏ Trương Trí Lâm vừa nghe thấy thế thì vui vẻ không thôi, Vương Cẩn Hòa nhìn cậu bé, đi tới quẹt mũi cậu một cái: "Cháu kén ăn như vậy còn chẳng mập bằng em trai ở nhà dì đâu, cháu phải ăn nhiều chút cho có da có thịt, như vậy sức khỏe mới tốt được." Trương Trí Lâm phồng má nói: "Cháu đây là dáng người cao nên mới gầy." "Thế á?" "Cháu..." Trương Trí Lâm lập tức cúi đầu không nói lời nào.

Hứ, người xấu.

Vương Cẩn Hòa nhịn không được bật cười, bánh bao nhỏ của thế giới này chẳng lẽ đều đáng yêu như vậy. "Em trai ở nhà dì cái gì nó cũng ăn, cho nên sức khỏe tốt lắm, nó nhỏ hơn cháu hai tuổi, đã cao đến tai cháu đây rồi này, cháu mà không chịu khó ăn cơm, sau này chắc chắn không cao bằng em đâu." "Mới không thèm, cháu nhất định cao hơn em ấy." Trương Trí Lâm tức giận phồng má nói.

Cậu bé quyết định rồi, sau này nhất định phải ăn cơm thật ngoan, lớn lên thật cao, để cho bà dì này hết cười nhạo cậu.

Vương Cẩn Hòa giả vờ kinh ngạc nhìn Trương Trí Lâm: "Thật không đó?

Vậy có cơ hội cháu đến nhà dì so với em xem, hai đứa ai cao hơn."

"Nhà dì ở đâu?

Cháu muốn đi xem em trai trước xem có phải giống như dì nói sắp cao bằng cháu rồi không, ai biết có phải dì lừa cháu không?" Trương Trí Lâm hừ một tiếng bất mãn lầm bầm nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật, cô đây có phải là tự bê đá ghè chân mình không? "Sao thế?

Dì không dám cho cháu đi à?

Dì chính là đang lừa cháu có phải không?" Trương Trí Lâm bày ra vẻ mặt cháu biết ngay dì lừa người mà. "Cũng không hẳn là vậy, nhưng cháu muốn đi thì cũng phải hỏi mẹ cháu trước đã chứ?" Vương Cẩn Hòa chỉ muốn để nhóc con này ăn thêm chút cơm, dù sao cậu bé cũng thực sự quá gầy, chẳng giống đứa trẻ năm tuổi chút nào.

Ai ngờ đầu óc nhóc con này lại xoay chuyển nhanh như vậy, thế mà lại muốn đến nhà cô chơi.

Trong mắt Trương phu nhân hiện lên ý cười, bà biết Vương Cẩn Hòa có ý tốt, nhưng dáng vẻ này quả thực quá thú vị.

Hơn nữa, bà chưa bao giờ thấy con trai mình có dáng vẻ sinh động như vậy, thật sự quá đáng yêu.

Trương Trí Lâm quay đầu nhìn Trương phu nhân: "Mẹ ơi, con có thể đi theo dì này về nhà thăm em trai được không?

Con chắc chắn sẽ không thấp hơn em ấy đâu." Trương phu nhân nén cười nói: "Được, lát nữa mẹ sẽ bảo tiểu tư đưa con đi cùng." "Thấy chưa, mẹ cháu đồng ý rồi." Trương Trí Lâm đắc ý nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay day trán, vẻ mặt đầy bất lực: "Cái thằng nhóc này thật là..." "Dì đợi cháu đi tìm chút đồ đã, dì không được phép chạy đâu đấy." Trương Trí Lâm chạy ra ngoài vài bước lại quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc dặn dò. "Được rồi." Đợi người đi khuất, Vương Cẩn Hòa mới xấu hổ nhìn Trương phu nhân: "Phu nhân, xin lỗi, tôi..." Trương phu nhân lắc đầu: "Không sao, lần đầu tiên tôi thấy Tiểu Trí lanh lợi như vậy, tôi phải cảm ơn cô mới đúng." "Hả?" "Tiểu Trí từ nhỏ đã không có hứng thú với mọi chuyện xung quanh, tôi từng nghĩ thằng bé sẽ mãi như vậy.

Hôm nay tôi mới phát hiện ra không phải thế, hóa ra thằng bé cũng có lúc hoạt bát đầy linh khí thế này, cũng có lúc phồng má giận dỗi.

Cẩn Hòa, nếu con cô có thể chơi được với Tiểu Trí, cô có thể để Tiểu Trí làm bạn với con trai cô không?" Trương phu nhân nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Bà có thể nhận ra, con trai mình cực kỳ hứng thú với cậu em trai chưa từng gặp mặt kia.

Nếu Trương phu nhân dùng giọng điệu bố thí để nói chuyện, Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không đồng ý, nhưng bà ấy không làm vậy.

Bà ấy nói chuyện rất chân thành, và mục đích chỉ là muốn tìm một người bạn chơi cùng cho con mình. "Được chứ." "Vậy làm phiền cô rồi." "Phu nhân không cần khách sáo." "Tôi tên là Cố Tĩnh, lớn hơn cô không ít tuổi, nếu cô không chê thì cứ gọi tôi là chị Tĩnh đi." Trương phu nhân cười nói.

Vương Cẩn Hòa rất muốn nói không cần đâu, nhưng người ta đã chân thành như vậy, cô mà còn kiểu cách thì lại thành ra không biết điều. "Chị Tĩnh." "Thế mới đúng chứ." Hai người nói chuyện một lúc thì Trương Trí Lâm bước vào, trong tay còn ôm một cái hộp nhỏ. "Cháu cầm cái gì thế?" "Cháu là anh, đi thăm em trai thì phải mang quà chứ.

Đây là bảo bối của cháu, không cho dì xem đâu, chỉ cho em trai xem thôi." Trương Trí Lâm che chở cái hộp nhỏ của mình, cảnh giác nhìn Vương Cẩn Hòa như sợ cô sẽ cướp mất vậy.

Vương Cẩn Hòa nhìn cậu bé với vẻ mặt đầy sầu não: "Dì có cướp đồ của cháu đâu, cháu có cần phải cảnh giác thế không?" "Ai biết được dì có cướp hay không." Vương Cẩn Hòa bỏ cuộc, không thèm tranh luận chủ đề này với Trương Trí Lâm nữa: "Vậy đi thôi." "Mẹ ơi con đi đây, con đi thăm em trai xong sẽ về kể cho mẹ nghe em ấy trông thế nào, có phải thấp hơn con không." Trương Trí Lâm nghiêm túc nói.

Cố Tĩnh khẽ ho một tiếng, nén cười gật đầu.

Thật ra câu cuối cùng mới là điều con trai muốn nói nhất đúng không?

Sau khi Trương Trí Lâm đi theo Vương Cẩn Hòa rời khỏi, tướng công của Cố Tĩnh là Trương Cần mới trở về. "Tĩnh Nhi, hôm nay tâm trạng nàng có vẻ rất tốt?" Trương Cần ngồi xuống bên cạnh Cố Tĩnh, tò mò hỏi: "Tiểu Trí đi đâu rồi?" "Thằng bé đi thăm em trai rồi." Cố Tĩnh cười nói. "Thăm em trai?" Trương Cần nghi hoặc nhìn Cố Tĩnh, nhà họ làm gì có đứa trẻ nhỏ nào đâu.

Cố Tĩnh kể lại sự việc cho Trương Cần nghe một lượt, cuối cùng vẫn không nhịn được cười nói: "Thiếp thật sự chưa bao giờ thấy con trai có dáng vẻ này, thật sự quá đáng yêu." "Nếu đúng là như vậy, thì gia đình này quả thực có thể kết giao một chút.

Không vì cái gì khác, cứ vì con trai đã." "Thiếp cũng nghĩ như vậy." "Cô nương kia tính tình cũng khá tốt." "Vậy chúng ta đợi Tiểu Trí về, xem thử thằng bé thích em trai đến mức nào, lại còn mang cả bảo bối của mình ra nữa chứ." Trương Cần trêu chọc nói.

Cố Tĩnh buồn cười lắc đầu: "Chỉ sợ thằng bé đi rồi lại ngày nào cũng muốn đi, dù sao Tiểu Trí cũng sắp phải vỡ lòng rồi.

Kể ra con của Cẩn Hòa còn nhỏ, nếu không thì cũng có thể cùng nhau học vỡ lòng." "Đúng vậy." Trong khi đó, Vương Cẩn Hòa dẫn Trương Trí Lâm đi tìm Vương Đại Quý, ông nhìn thấy một đứa trẻ như vậy thì nghi hoặc hỏi: "Tiểu Hòa, đứa bé này..." "Là con trai của nhà Trương phu nhân, cha, chúng ta về rồi nói.

Cha có gặp anh con không?" "Gặp rồi, nó bảo tiền con đưa trước đó vẫn còn không ít, không cần đưa thêm, hơn nữa nó chép sách cho phu tử cũng được trả tiền, trong tay vẫn còn dư dả." Vương Đại Quý cười ha hả nói. "Vậy chúng ta về trước đi ạ." Tiểu Bảo đang ngồi trên ngạch cửa chơi ngựa gỗ, thấy có xe ngựa đến thì tò mò nghiêng đầu nhìn.

Thấy Vương Cẩn Hòa bước xuống xe, cậu bé vội vàng chạy tới: "Mẹ ơi mẹ về rồi?" "Ừ." Trương Trí Lâm nghe thấy giọng nói này liền vội vàng bước ra, nhìn thấy đứa trẻ đang ôm chân Vương Cẩn Hòa, mặt mũi bụ bẫm, đôi mắt to tròn, đặc biệt đáng yêu. "Anh thừa nhận con trai dì đáng yêu hơn anh, nhưng anh không thừa nhận anh thấp hơn em ấy." Trương Trí Lâm nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Trương Trí Lâm: "Dì cũng có bảo cháu thấp hơn Tiểu Bảo đâu." "Em ấy tên là Tiểu Bảo hả?" Trương Trí Lâm tò mò hỏi, sự chú ý cuối cùng cũng không còn đặt ở vấn đề chiều cao nữa.

Chương 17

"Tên ở nhà là Tiểu Bảo, tên khai sinh là Vương Tử Khâm." "Mẹ ơi, anh ấy là ai thế ạ?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Anh ấy tên là Trương Trí Lâm, là một người anh, lớn hơn con hai tuổi." Vương Cẩn Hòa giới thiệu với Tiểu Bảo.

Lần này đến lượt Trương Trí Lâm bất mãn: "Anh là anh, tại sao lại là 'tiểu ca ca' (anh nhỏ)?" "Vì cháu còn nhỏ mà." "Cháu lớn hơn em ấy hai tuổi, nên gọi là anh." Trương Trí Lâm không phục nói.

Vương Đại Quý nghe Vương Cẩn Hòa trêu chọc Trương Trí Lâm thì cạn lời: "Tiểu Hòa, con bao lớn rồi?

Còn bắt nạt một đứa trẻ con, thế có hợp lý không?" "Hì hì, cha không thấy thằng bé như vậy rất vui sao?" "Anh ơi anh lại đây, em đưa anh đi xem 'Mị Mị'." Tiểu Bảo hiếm khi thấy một người anh, vui vẻ chủ động chào hỏi.

Trương Trí Lâm nhảy từ trên xe ngựa xuống, dọa người hạ nhân đi theo phía sau giật nảy mình. "Thiếu gia..." "Các người cứ đợi ở đây, không được phép đi theo vào." Trương Trí Lâm ném cho họ một ánh mắt sắc lẹm. "Vâng." Trương Trí Lâm đi đến bên cạnh Tiểu Bảo: "Mị Mị là cái gì?" "Là Đại Mị Mị và Tiểu Mị Mị." Trương Trí Lâm đơ mặt quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, dùng ánh mắt hỏi: Con trai dì đang nói cái gì thế?

Cháu nghe không hiểu. "Là hai con dê nhà dì, vì chúng thích kêu 'be be' (mị mị), nên Tiểu Bảo đặt tên cho chúng là Đại Mị và Tiểu Mị." Vương Cẩn Hòa nén cười giải thích.

Trương Trí Lâm gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu. "Anh ơi em đưa anh đi xem, mẹ bảo sau này Tiểu Mị sẽ sinh ra Tiểu Tiểu Mị." "Phụt."

Vương Cẩn Hòa thực sự không nhịn được mà bật cười.

Tại sao lại gọi là Tiểu Tiểu Mị chứ?

Trương Trí Lâm bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Dì không được cười em ấy." Cậu bé thích Tiểu Bảo, Tiểu Bảo dễ thương quá đi.

Tiểu Bảo làm mặt quỷ với Vương Cẩn Hòa, rồi kéo tay Trương Trí Lâm đi xem dê.

Trương Trí Lâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy dê, lập tức cảm thấy có chút ngạc nhiên. "Đợi ông ngoại về, bảo ông ngoại cho chúng ta cưỡi Đại Mị." "Còn cưỡi được á?" Lông trên người con dê này trắng như tuyết, chẳng bẩn chút nào.

Tiểu Bảo gật đầu: "Được chứ, nhưng mà không được cưỡi Tiểu Mị, mẹ bảo ngồi lên người Tiểu Mị thì Đại Mị sẽ giận đấy." Nhìn cái bụng to tướng của Tiểu Mị: "Trong bụng em ấy có em bé, không cưỡi được." Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy." "Anh ơi, em đưa anh đi xem Đại Hoa và Tiểu Hoa." Nói rồi cậu bé dắt Trương Trí Lâm đi tìm Đại Hoa, kết quả không thấy Đại Hoa trong chuồng gà. "Đại Hoa, Tiểu Hoa, các em ở đâu?" Không thấy Đại Hoa, Tiểu Bảo liền gọi to một tiếng.

Ngay khi Trương Trí Lâm định hỏi, cậu liền thấy hai con gà chạy từ vườn rau ra, con gà trống lớn kia trông đặc biệt đẹp mã. "Đại Hoa, đây là anh trai, mày phải bảo vệ anh ấy biết chưa?" Tiểu Bảo xoa đầu Đại Hoa, nghiêm túc dặn dò: "Anh ơi anh có muốn sờ thử không?" Trương Trí Lâm hơi căng thẳng, nhưng vẫn đưa tay ra sờ thử, cảm giác chưa từng tiếp xúc bao giờ khiến đôi mắt Trương Trí Lâm sáng rực lên.

Đại Hoa cọ cọ đầu vào lòng bàn tay nhỏ của Trương Trí Lâm tỏ vẻ yêu thích, sau đó chạy vào chuồng gà, dùng chân bới một quả trứng gà ra, rồi đặt trước mặt Trương Trí Lâm.

Trương Trí Lâm nhìn quả trứng gà mà Đại Hoa bới đến trước mặt mình, có chút ngơ ngác: "Đại Hoa làm gì thế ạ?" "Đại Hoa thích cháu đấy, nó đang tặng trứng gà cho cháu.

Cháu phải biết là bình thường chúng ta đều không thể lấy trứng từ ổ của nó và Tiểu Hoa đâu, thế mà nó lại chủ động tặng cháu trứng gà." Vương Cẩn Hòa cũng có chút kinh ngạc, Đại Hoa lại chủ động tặng trứng gà cho Trương Trí Lâm, chuyện này chưa từng xảy ra bao giờ. "Cảm ơn Đại Hoa." Trương Trí Lâm nhặt quả trứng chỉ dính một chút bụi lên cầm trong tay, còn nghiêm túc cảm ơn Đại Hoa.

Đại Hoa lắc đầu một cái, như thể đang nói không cần cảm ơn.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Đại Hoa: "Đại Hoa, đã tặng một quả rồi, hay là mày cũng tặng tao một quả đi?" Đại Hoa vừa nghe xong lập tức xù lông, hùng dũng oai vệ nhìn Vương Cẩn Hòa, như thể chỉ cần cô dám động vào thì nó sẽ mổ cô ngay.

Trương Trí Lâm nhìn dáng vẻ bao che này của Đại Hoa, lại nhìn quả trứng Đại Hoa tặng mình trong tay, lập tức coi như bảo bối mà cất đi. "Xì, biết mày hộ con rồi, không thèm chấp nhặt với mày." Vương Cẩn Hòa ghét bỏ nói: "Tiểu Bảo con dẫn anh chơi đi, đừng ra ngoài nhé." "Vâng ạ." Sau khi Vương Cẩn Hòa vào bếp, Vương Đại Quý từ bên ngoài đi vào, Tiểu Bảo thấy Vương Đại Quý liền vội vàng nói: "Ông ngoại, cưỡi Mị Mị." "Được." Vương Đại Quý bế Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm lên lưng Đại Mị.

Lần đầu tiên bị người lạ bế như vậy, cơ thể Trương Trí Lâm bắt đầu căng cứng, nhưng sau khi ngồi trên lưng Đại Mị thì lại cảm thấy vô cùng mới lạ, cậu bé từng cưỡi ngựa nhưng chưa từng cưỡi dê bao giờ.

Vương Đại Quý ở bên cạnh bảo vệ bọn trẻ, Đại Mị không cần dắt cũng tự cõng chúng đi dạo trong sân, đợi đến khi Vương Cẩn Hòa bảo vào ăn cơm mới chịu xuống.

Xuống đất xong, Trương Trí Lâm chạy đi lấy món quà mình đã quên. "Tiểu Bảo, cái này tặng cho em." Tiểu Bảo ôm chiếc hộp, hai mắt sáng lấp lánh: "Cảm ơn anh." Ăn cơm xong, Tiểu Bảo rủ Trương Trí Lâm cùng chơi xếp gỗ, đến chiều Trương Trí Lâm mới bịn rịn rời đi. "Tiểu Bảo, đợi hôm khác anh lại đến tìm em chơi nhé." "Vâng, chào anh ạ." Tiểu Bảo chạy về phòng mình lấy con ngựa gỗ nhỏ mà cậu bé thích nhất ra tặng cho Trương Trí Lâm.

Trên đường về, Trương Trí Lâm một tay cầm quả trứng Đại Hoa tặng, một tay cầm ngựa gỗ Tiểu Bảo tặng, cười tít cả mắt.

Khi Trương Trí Lâm về đến nhà, vợ chồng Trương Cần đều đang đợi ở đó, thấy Trương Trí Lâm cầm một quả trứng gà và một con ngựa gỗ nhỏ trở về thì có chút tò mò: "Con trai, cái gì đây?" "Quả trứng gà này là Đại Hoa tặng cho con, con ngựa gỗ nhỏ này là Tiểu Bảo tặng." Trương Trí Lâm đắc ý nói. "Đại Hoa là ai?" "Đại Hoa là một con gà trống lớn cực kỳ thần khí, dì bảo trứng trong ổ của nó và Tiểu Hoa đều không cho ai động vào, quả trứng này là Đại Hoa tự dùng chân bới ra tận trước mặt con để tặng con đấy.

Dì bảo Đại Hoa tặng dì một quả, Đại Hoa liền nổi giận ngay.

Con và Tiểu Bảo còn cưỡi Đại Mị nữa, Đại Mị là một con dê núi lớn, nghe lời lắm, nó còn cho con sờ sừng, chẳng giận chút nào." "Còn có một con Tiểu Mị nữa, Tiểu Bảo bảo sau này Tiểu Mị còn sinh một con Tiểu Tiểu Mị, đợi sinh xong sẽ cho con đi xem.

Sân nhà Tiểu Bảo còn có nhiều rau lắm." Trương Trí Lâm ngồi xuống chạy đến trước mặt hai người, ríu rít kể lại chuyện chơi ở nhà Tiểu Bảo hôm nay một lượt.

Trương Cần nghe mà có chút chóng mặt, cái gì mà Đại Hoa Tiểu Hoa, Đại Mị Tiểu Mị rồi còn Tiểu Tiểu Mị.

Lại còn có con gà trống chủ động tặng trứng gà cho người?

Chuyện này là thật sao?

Nhưng nghĩ đến việc con trai chưa bao giờ nói dối, nên cũng không nghi ngờ quá nhiều. "Vui thế sao?" "Vâng ạ, vâng ạ, Tiểu Bảo còn có cụ bà và cụ ông, cụ ông biết tết con chim nhỏ rất đẹp, cụ tết cho con một con chim nhỏ, còn cả một con bướm hồ lô nữa, con quên không cầm về rồi.

Cụ bà nấu cơm ngon lắm." Cố Tĩnh nhìn con trai ríu rít nói chuyện với họ, toàn nói về những chuyện đã trải qua cả ngày hôm nay, lập tức cảm thấy để con trai đến nhà Vương Cẩn Hòa là không sai.

Bọn họ bao giờ mới thấy con trai nói nhiều như vậy chứ? "Vậy con có so chiều cao với Tiểu Bảo chưa?" Vừa nghe đến đây, Trương Trí Lâm liền trợn tròn mắt, sau đó phồng má nói: "Con sẽ cao hơn Tiểu Bảo, luôn luôn cao hơn Tiểu Bảo." Cố Tĩnh nén cười nhìn con trai mình, đứa con ngốc nghếch của bà, sao lại đáng yêu thế này chứ? "Vậy Tiểu Bảo có phải cao đến tai con rồi không?" Trương Trí Lâm hừ một tiếng, quay đầu sang một bên từ chối trả lời câu hỏi này.

Dáng vẻ này của con trai khiến Trương Cần có chút không nhịn được cười, thế này cũng quá đáng yêu rồi. "Con trai, con có thích Tiểu Bảo không?" Trương Trí Lâm gật đầu lia lịa: "Thích ạ, cha ơi sau này con có thể thường xuyên đi tìm Tiểu Bảo chơi không?" "Được chứ, nhưng nửa năm cuối con phải bắt đầu học vỡ lòng rồi." Trương Trí Lâm nghiêm túc gật đầu: "Vâng, con học xong có thể dạy Tiểu Bảo nhận mặt chữ." Cố Tĩnh và Trương Cần nhìn nhau, phải biết rằng trước đây Trương Trí Lâm cứ nghe đến học vỡ lòng là không vui, hôm nay bà nói cũng là vì thấy con trai đang vui vẻ, nếu không thì bà cũng chẳng biết bao giờ mới dám mở miệng.

Bây giờ con trai vậy mà lại đồng ý luôn?

Hơn nữa còn muốn dạy Tiểu Bảo nhận mặt chữ?

Tiểu Bảo đúng là tiểu phúc tinh của nhà họ, sau khi con trai quen biết Tiểu Bảo, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề nữa. "Con là anh, con muốn dạy Tiểu Bảo nhận mặt chữ thì con phải cố gắng lên đấy." "Con nhất định sẽ giỏi hơn Tiểu Bảo, Tiểu Bảo ngốc nghếch lắm." Trương Trí Lâm tuy nói chuyện có vẻ chê bai, nhưng ý tứ bảo vệ trong giọng điệu lại rõ ràng như vậy: "Tiểu Bảo là em trai, con phải học chữ, con còn phải tập võ, nếu không sau này có người bắt nạt Tiểu Bảo thì làm sao?

Cha ơi cha tìm cho con một sư phụ lợi hại đi." Trương Cần cảm thấy hôm nay cứ như có một cái bánh nhân thịt khổng lồ từ trên trời rơi xuống trúng đầu mình, đập cho hắn có chút choáng váng đầu óc.

Chương 18

Hắn quay đầu nhìn Cố Tĩnh cũng đang kinh ngạc ở bên cạnh: "Nương tử, đây vẫn là con trai chúng ta sao?" Cố Tĩnh nhìn con trai mình với vẻ mặt đầy sầu não, trong mắt đều là sự bất lực: "Là con trai chúng ta, chỉ là tâm trạng thiếp bây giờ vô cùng phức tạp." Trước đây họ nghĩ rất nhiều cách cũng không thể làm cho con chịu ăn cơm tử tế, chịu đi học.

Bây giờ chỉ thêm một Tiểu Bảo, hình như mọi chuyện cứ thế được giải quyết.

Con trai có bạn chơi, chịu đi học.

Sao trong lòng bà lại thấy chua chua thế nhỉ? "Bất kể thế nào, chỉ cần con chịu đi học, thì đó là chuyện tốt." Trương Cần tuy trong lòng cũng cảm thấy tư vị này không dễ chịu lắm, nhưng chỉ cần con trai chịu đi học, những chuyện khác đều dễ nói. "Mẹ ơi ngày mai con vẫn muốn đến nhà Tiểu Bảo chơi." "Được." Cố Tĩnh nhìn con trai với biểu cảm phức tạp, sau này con trai có khi nào cứ đến nhà họ Vương mãi rồi không về nữa không?

Bên kia, Tiểu Bảo cũng đang nói chuyện với Vương Cẩn Hòa về Trương Trí Lâm. "Tiểu Bảo, con thích anh ấy đến thế sao?" Vương Cẩn Hòa hiếm khi nghe con trai nói được nhiều như vậy, bây giờ nghe thấy thật sự rất bất ngờ.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Mẹ ơi con thích anh ấy, anh ấy tốt lắm tốt lắm." Mắt Tiểu Bảo sáng rực lên.

Nhìn con trai khác hẳn ngày thường, Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ của bé: "Vậy sau này chúng ta thường xuyên bảo anh ấy qua chơi được không?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa có việc phải lên núi, nói với người nhà chuyện người nhà họ Trương sẽ đến hái rau xong thì rời đi.

Đến trong núi, Vương Cẩn Hòa bắt đầu suy nghĩ làm sao mới có thể bắt được nhiều gà rừng hơn.

Nghĩ đến việc mấy con vật ở nhà đều thích uống nước suối linh tuyền, cô vẩy một ít nước suối ra xung quanh, rồi đi quanh đó xem có nấm hay gì đó mọc ra không.

Đừng nói chứ, xung quanh đây đúng là có một ít rau dại ăn được, cũng như nấm. "Cục tác cục tác..." Nghe thấy tiếng gà rừng, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn lại, rón rén đi tới, thấy hai con gà rừng đang ăn cỏ ở đó, liền lao lên tóm gọn.

Nhìn hai con gà rừng không ngừng giãy giụa, Vương Cẩn Hòa cười rạng rỡ: "Đừng giãy nữa, các ngươi gọi là gì nhỉ?

Tham ăn thì chết chứ sao." "Hộc hộc..." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghe thấy một âm thanh, quay đầu lại thì thấy một con lợn rừng mọc răng nanh lớn, dẫn theo mấy con lợn rừng con xuất hiện, cặp răng nanh tỏa ra hàn quang kia khiến Vương Cẩn Hòa có chút nhũn chân.

Cúi đầu nhìn hai con gà rừng trong tay, lại nhìn gia đình lợn rừng kia, Vương Cẩn Hòa đeo gùi lên lưng, xách hai con gà rừng vắt chân lên cổ mà chạy.

Vì chạy quá vội nên bị ngã lăn xuống bên cạnh.

Vương Cẩn Hòa xoa xoa cánh tay bị ngã đau điếng, nhìn hai con gà rừng đã ngất xỉu vì cú ngã, dùng tay chọc chọc, không phải là chết rồi chứ?

Tự mình quan sát một chút, phát hiện hai con gà rừng này đều vẫn còn sống, Vương Cẩn Hòa lập tức yên tâm.

Nhặt nấm và rau dại rơi vãi đầy đất bỏ lại vào gùi, lại buộc gà rừng sang một bên, thấy bên cạnh có một bụi nấm mối rất to, Vương Cẩn Hòa vội vàng đi tới, vừa đào vừa lẩm bẩm: "Mình thế này có được tính là trong họa được phúc không?

Đồ tốt đều để mình nhặt được hết rồi." Ở hiện đại món cô thích ăn nhất chính là nấm mối, nấu canh hoặc dùng làm nước sốt mùi vị đều là tuyệt nhất.

Một bụi nấm mối lớn thế này, Vương Cẩn Hòa đào được hơn mười cây, cây nào cũng chưa mở ô, là lúc ăn ngon nhất.

Cất đồ xong xuôi, đi loanh quanh bốn phía, Vương Cẩn Hòa lại thấy một bụi nấm mối nhỏ hơn, vội vàng đi tới, nhưng khi đến nơi lại bị một đóa nấm màu đỏ nâu thu hút. "Không phải là thứ mình đang nghĩ đấy chứ?" Vương Cẩn Hòa ghé sát vào xem, thế mà lại thực sự là một đóa linh chi, hơn nữa còn khá lớn.

Tưới một ít nước suối linh tuyền vào phần rễ, chỉ trong chốc lát, linh chi lại lớn thêm một vòng, độ bóng nhìn cũng đẹp hơn.

Cẩn thận hái linh chi xuống, Vương Cẩn Hòa nuốt nước miếng: "Cái này chắc cũng bán được không ít tiền đâu nhỉ?" "Qua mấy ngày nữa đến chỗ Hoàng thúc bán vậy." Vương Cẩn Hòa cẩn thận cất linh chi đi, sau đó cầm đồ đạc của mình leo lên sườn núi về nhà.

Cô không biết là, sau khi cô rời đi, một cục bông nhỏ màu trắng xuất hiện ở chỗ cây linh chi, ngửi mùi vị trong hố mà kêu gào ầm ĩ.

Kiếm được linh chi, lại bắt được hai con gà mái già, tâm trạng Vương Cẩn Hòa vô cùng tốt.

Đợi cô về đến nhà nhìn thấy chiếc xe ngựa có chút quen thuộc bên ngoài, trong lòng biết ngay nhóc con Trương Trí Lâm lại đến rồi.

Vương Cẩn Hòa xách hai con gà rừng đã tỉnh lại đi cắt cánh, rồi mới thả vào chuồng gà. "Đại Hoa, lại tìm cho mày hai cô vợ này."

Vương Cẩn Hòa nhìn con gà trống đang ở trong ổ với Tiểu Hoa, trêu chọc nói.

Đại Hoa nhìn hai con gà rừng kia một cái, rồi quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm Tiểu Hoa, điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ: "Ồ?

Mày còn là một con gà trống chung thủy cơ à?" Đại Hoa hùng dũng oai vệ đi đến trước mặt Vương Cẩn Hòa, lập tức biểu diễn cho cô xem một màn xù lông.

Dáng vẻ đó như thể đang nói, đừng có làm mấy trò vô dụng này, cẩn thận tao mổ cho đấy.

Vương Cẩn Hòa cười cười không nói gì, con gà này sau này đừng có tự vả mặt mình là được.

Thêm chút nước cho chúng xong Vương Cẩn Hòa mới xuống bếp sơ chế nấm mối.

Cô định dùng để nấu canh cho bọn trẻ, phần còn lại thì làm nước sốt.

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng động bên ngoài, dắt Trương Trí Lâm chạy ra thì thấy Vương Cẩn Hòa đang bận rộn trong bếp: "Mẹ ơi mẹ về rồi." "Ừ, mẹ lại mang về hai con gà, con xem đặt tên gì cho chúng nào." "Vâng ạ." Tiểu Bảo lập tức vui vẻ, dắt Trương Trí Lâm đi xem mấy con gà mái mới đến. "Anh ơi, anh bảo gọi tên gì thì hay nhỉ?

Đại Bạch, Nhị Bạch?" Trương Trí Lâm giật giật khóe miệng nhìn Tiểu Bảo: "Thế này cũng có trắng đâu." Cậu bé không hiểu tại sao hai con gà rừng màu đen lại bị gọi là Đại Bạch (trắng lớn) và Nhị Bạch (trắng nhì), hơn nữa khả năng đặt tên của Tiểu Bảo cũng tệ quá đi? "Đại Hắc, Tiểu Hắc?" Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ rồi nghiêng đầu nhìn Trương Trí Lâm hỏi.

Trương Trí Lâm vẻ mặt có chút khó tả nhìn Tiểu Bảo, rất muốn nói cái tên này cũng chẳng hay ho gì.

Chỉ là nhìn ánh mắt lấp lánh này của Tiểu Bảo, lại không nỡ đả kích em ấy, đành miễn cưỡng gật đầu: "Được, cứ gọi là Đại Hắc, Tiểu Hắc đi." Vương Cẩn Hòa từ trong bếp đi ra, nghe thấy hai đứa trẻ đang nói cái gì mà Đại Hắc Tiểu Hắc, khiến cô cạn lời.

Nhưng mà Đại Hắc Tiểu Hắc cũng được, miễn là trẻ con vui vẻ, thích là được.

Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa cho hai đứa trẻ đi ngủ rồi mới bắt đầu làm sốt thịt.

Vừa làm xong sốt thịt, liền nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài.

Sau khi đóng hũ sốt thịt xong, Vương Cẩn Hòa bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Tạ Quý và Tống Nhu đang ở trước cửa nhà.

Tạ Quý vẫn đang không ngừng lôi kéo Tống Nhu, đôi mày Tống Nhu nhíu chặt lại với nhau. "Tạ Quý, anh đến trước cửa nhà tôi làm loạn cái gì?" Vương Cẩn Hòa đi tới tách hai người ra, kéo Tống Nhu ra sau lưng, cảnh cáo nhìn Tạ Quý.

Gã đàn ông này chẳng phải đã có 'tiểu tam' rồi sao?

Sao còn chạy đến tìm Tống Nhu gây phiền phức? "Vương Cẩn Hòa, cô bớt lo chuyện bao đồng đi, tôi đến tìm vợ con tôi, liên quan gì đến cô?" Tạ Quý âm hiểm nhìn Vương Cẩn Hòa, nếu không phải vì con tiện nhân này, nhà gã hiện tại sao lại ra nông nỗi này? "Tạ Quý, tôi bây giờ không có quan hệ gì với anh cả." Tạ Quý nghe Tống Nhu nói vậy liền đưa tay định tóm lấy cô ấy, nhưng bị Vương Cẩn Hòa chặn lại: "Vương Cẩn Hòa, chuyện vợ chồng chúng tôi, cô xen vào làm cái gì?

Tiểu Nhu chỉ là đang giận dỗi thôi, chúng tôi còn có con, cô tránh ra cho tôi." Dạo gần đây gã vẫn luôn tính kế lừa Tống Nhu về, sau đó bắt người nhốt ở nhà, kết quả Tống Nhu cứ ru rú trong nhà, làm gã không có cơ hội.

Chương 19

Ai ngờ hôm nay Tống Nhu lại đến tìm Vương Cẩn Hòa, đây chính là cơ hội tốt trời ban cho gã. "Tạ Quý, cái mặt này của anh quả thực còn dày hơn cả góc tường thành, không biết xấu hổ chính là đại danh từ của anh đúng không?

Ai bảo đây là con của anh hả?

Đây là con của một mình Tống Nhu, là con cháu nhà họ Tống, anh nếu còn tiếp tục dây dưa không dứt như vậy, anh không sợ người nhà họ Tống lấy lại hết những thứ nên lấy sao?" Vương Cẩn Hòa châm chọc nhìn Tạ Quý.

Cô biết rõ, lúc cha mẹ Tống Nhu qua bàn chuyện hòa ly (ly hôn), Tống Nhu không cần bất kỳ của hồi môn nào, bao gồm cả ruộng đất mang theo khi cưới cũng không lấy về.

Việc này chỉ là để đoạn tuyệt mọi quan hệ với nhà họ Tạ, để họ không thể đến gây phiền phức đòi con, nhưng điều đó tuyệt đối không có nghĩa là nhà họ Tống thực sự dễ bắt nạt.

Hơn nữa cô còn nghe cha mẹ nói đại bá (bác cả) của Tống Nhu là nha dịch dưới trướng Huyện lệnh, lại còn có năng lực xuất chúng, rất được Huyện lệnh coi trọng, rất nhiều việc Huyện lệnh đều giao cho ông ấy đi làm.

Nghe những lời của Vương Cẩn Hòa, trong lòng Tạ Quý quả thực có chút sợ hãi, người mà gã sợ chính là đại bá của Tống Nhu.

Tống Nhu nhìn Tạ Quý: "Tôi biết anh muốn làm gì, chẳng phải là muốn đồ đạc của nhà tôi sao?

Vậy thì anh sai lầm rồi, lúc đó đại bá tôi đã nói, nếu anh dám dây dưa không dứt, cứ đến tìm bác ấy, anh xem bác ấy có bắt anh vào ngồi tù hay không." "Tạ Quý, có chút đồ cầm lấy thì biết đủ đi, đừng làm mấy chuyện không biết xấu hổ này nữa, cuối cùng làm ầm ĩ lên, người chịu thiệt cũng sẽ không phải là tôi đâu.

Tôi cùng lắm chỉ bị người ta chỉ trỏ, nói tôi mang theo con còn đòi hòa ly, nhưng có đại bá tôi ở đó, ai dám đến trước mặt nhà tôi mà nói?" Tống Nhu chưa bao giờ muốn nhờ đại bá chèn ép người khác, nhưng những hành động hôm nay của Tạ Quý thực sự khiến cô tức giận.

Tạ Quý sắc mặt xanh mét nhìn Tống Nhu: "Tiểu Nhu, trước đây đều là lỗi của anh, chỉ cần em chịu quay về, anh làm gì cũng chịu, trước kia em thích anh như vậy, em nhất định sẽ tha thứ cho anh lần này đúng không?" Vương Cẩn Hòa nghe những lời này của Tạ Quý, ghê tởm đến mức suýt nôn cả cơm thừa đêm qua ra, quay đầu nhìn Tống Nhu.

Nếu đã đến mức này rồi mà Tống Nhu còn có thể tha cho Tạ Quý, tha thứ cho gã, thì cô thật sự cảm thấy con người này cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tống Nhu khinh thường nhìn Tạ Quý: "Tha thứ cho anh?

Được thôi." "Thật sao?" "Anh đi chết đi, tôi sẽ tha thứ cho anh, bằng không thì đừng hòng." Sau khi bị Tạ Quý đá suýt sảy thai, cô chính là từ quỷ môn quan trở về, cô và con đều đã đi dạo một vòng quanh quỷ môn quan, sao có thể để Tạ Quý hoàn hảo không sứt mẻ gì chứ?

Tạ Quý vừa nghe Tống Nhu thế mà lại muốn cái mạng của mình, tức đến hộc máu chỉ vào Tống Nhu mắng xối xả: "Tống Nhu, cái đồ tiện nhân không biết xấu hổ, đồ độc phụ, nếu không phải vì chút tiền của nhà cô, cô tưởng ông đây sẽ đến tìm cô chắc?

Một con hàng rách nát ông đây vứt đi không thèm, còn tưởng mình là cái thá gì à?" Tống Nhu nghe Tạ Quý nói ra những lời như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng nhìn Tống Nhu, đưa tay đỡ lấy cô ấy: "Cậu không sao chứ?" Lúc này mà bị kích động thì phiền phức to. "Tạ Quý, mày nói lại câu vừa rồi cho tao nghe xem nào." Một giọng nói chứa đầy sự giận dữ vang lên.

Nghe thấy giọng nói này, sắc mặt Tạ Quý trắng bệch trong nháy mắt, quay đầu lại thấy ba người đàn ông trung niên đang đi tới.

Người lên tiếng là người đàn ông vạm vỡ nhất, và ông ấy chính là đại bá Tống Thành Vũ của Tống Nhu, cũng là người tâm phúc bên cạnh Huyện lệnh. "Cha, đại bá, tam thúc." Đại bá vì có chút việc nên mới đến muộn, ông định đi trước nên mới bảo xa phu đưa mình đi, ai ngờ đến nơi lại gặp Tạ Quý, gã thế mà lại muốn bắt cháu mình về.

May mà Vương Cẩn Hòa đi ra kịp thời, nếu không thì rắc rối to rồi.

Tống Thành Vũ đi đến trước mặt Tống Nhu, đưa tay cốc nhẹ vào đầu cô: "Bảo cháu đi cùng với mọi người, cháu cứ không nghe, bị người ta bắt nạt rồi thấy chưa?" Tống Nhu bất lực nói: "Cháu cứ tưởng mọi chuyện đã kết thúc lúc chúng cháu hòa ly rồi, ai ngờ hắn lại không biết xấu hổ như vậy." "Cháu vì đứa bé mà để lại hết của hồi môn cho nhà bọn họ, bây giờ người ta còn đến tìm cháu gây phiền phức, cháu định làm thế nào?" Trước đây ông đã nói muốn cho Tạ Quý một bài học nhớ đời.

Tiểu công chúa của nhà họ Tống bọn họ dễ bắt nạt thế sao?

Ông và chú ba mỗi người đều có ba con trai, con trai lấy vợ sinh ra vẫn là cháu trai, chẳng có mụn con gái nào.

Con gái nhà chú hai liền trở thành đứa con gái duy nhất trong nhà, từ nhỏ đã được họ cưng chiều.

Lúc trước khi nó muốn gả cho Tạ Quý bọn họ đã không đồng ý, nhưng ngặt nỗi Tống Nhu thích, bọn họ mới đành phải tập chấp nhận người ta, ai ngờ tên khốn này lại vì Tiểu Nhu không sinh được con mà bắt nạt Tiểu Nhu.

Nếu không phải Tiểu Nhu được người ta cứu, giờ này không biết đã ra nông nỗi nào rồi. "Giao cho đại bá đấy ạ, không liên quan đến cháu nữa." Tống Nhu suy nghĩ một chút rồi nói.

Nếu vì sự do dự của cô mà khiến Tạ Quý có suy nghĩ cô vẫn còn tình cảm với hắn, vậy thì để đại bá cho hắn một đòn thật đau, để kẻ này sau này nhìn thấy cô là sợ, vĩnh viễn không dám đến tìm họ gây phiền phức nữa.

Tống Thành Vũ hài lòng gật đầu: "Thế này còn tạm được." "Tiểu Phương, cậu qua đây tống cổ tên này vào đại lao ngồi một thời gian, báo với đại nhân một tiếng." Tống Thành Vũ nhìn người thị vệ nhỏ đi cùng mình. "Vâng ạ." Nghe thấy lời Tống Thành Vũ, Tạ Quý hoàn toàn chết sững, chỉ vào Tống Nhu giận dữ nói: "Tống Nhu, cô thế mà lại muốn tống tôi vào tù, cô quả thực không biết xấu hổ." "Đến giờ này mà còn dám mắng cháu gái tao à?

Ra đánh cho một trận." Tống Thành Vũ đen mặt nói.

Tạ Quý mắng chửi om sòm bị lôi đi, khi Tống Thành Vũ làm thật, Tạ Quý lúc này mới sợ hãi. "Không, Tiểu Nhu, anh biết lỗi rồi, em bảo đại bá tha cho anh lần này đi." Tạ Quý gào khóc nói.

Nghe lời Tạ Quý, Tống Nhu cười: "Đây là trừng phạt dành cho anh." Tạ Quý bị bắt đi rồi, cha mẹ hắn biết chuyện thì chết lặng.

Còn Tống Nhu đang nói chuyện với Vương Cẩn Hòa: "Vốn dĩ đáng ra phải đến cảm ơn cậu từ sớm, chỉ là mãi không có cơ hội, đến hôm nay mới dưỡng thai ổn định hẳn." "Khách sáo với tớ làm gì?

Quan trọng nhất là cậu phải dưỡng cho khỏe người đã." Cha của Tống Nhu nhìn Vương Cẩn Hòa, cảm thán nói: "Hai đứa các con thế này có phải gọi là không đánh không quen biết không?" Tống Nhu ngẩn ra, không nhịn được cười: "Cha nói đúng ạ." "Vương gia nha đầu, sau này có chuyện gì con cứ đến tìm ta, giúp được thì ta nhất định sẽ giúp." Tống Thành Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa sững người một chút: "Đa tạ bá." "Con đã cứu mạng đệ đệ ta." Nếu Tiểu Nhu mà mất đi, đệ đệ ông chắc chắn sẽ phát điên.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: "Cháu cũng không làm gì cả, chỉ là nhờ người gọi đại phu, sau đó đưa cô ấy về nhà thôi, những việc khác cháu cũng không làm gì." "Thế là đã đủ rồi, nha đầu, đây là một chút tâm ý của chúng tôi, mong cháu nhận cho." Tống lão bản cho người mang quà vào.

Vương Cẩn Hòa nhìn đống quà cáp chất đầy, có vải vóc, điểm tâm, rượu, còn có cả bút mực giấy nghiên, chắc là biết Vương Tĩnh Vũ đang đi học nên chuyên môn mua tặng. "Tống đại thúc, cái này thật sự không cần đâu, lễ của mọi người nặng quá, đây chỉ là chuyện cử tay nhấc chân mà thôi." Vương Cẩn Hòa vội vàng từ chối. "Nha đầu, cháu đừng từ chối nữa, chú đã nghe Tiểu Nhu nói rồi, hôm đó lúc xảy ra chuyện chỉ có một mình cháu giúp con bé.

Nếu không có cháu, Tiểu Nhu còn không biết phải làm sao nữa." Tống lão bản cảm thán nói.

Ai có thể giống như Vương Cẩn Hòa, biết rõ đối phương có vấn đề về thân thể mà vẫn xông vào giúp đỡ?

Chẳng lẽ không sợ rước phiền phức vào người sao? "Cháu không thể trơ mắt nhìn một mạng người chết ngay trước mặt mình được." Vương Cẩn Hòa nhìn Tống Nhu nói.

Tuy rằng Tống Nhu từng gây cho cô không ít phiền toái, nhưng cũng là do Tạ gia xúi giục.

Hiện tại nhìn người cũng không tệ lắm đúng không? "Đại thúc, cái này thật sự không cần, mọi người mang về đi." "Thế không được, đồ cháu cứ nhận lấy, không có lý nào chú mang đến rồi cháu lại bắt chú mang về cả?" Tống lão bản lắc đầu quầy quậy.

Vương Cẩn Hòa lập tức không biết phải làm sao cho phải, lúc này trong nhà chỉ có cô và hai đứa nhỏ. "Trưởng giả ban không thể từ, được rồi nhận hết đi, cháu mà còn như vậy là chú không vui đâu đấy." Tống lão bản nghiêm mặt nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tống lão bản, chỉ đành bất lực gật đầu.

Người ta đã nói đến nước này rồi, nếu còn từ chối nữa thì có chút không biết điều. "Vậy đa tạ Tống đại thúc." Vương Cẩn Hòa đành nói.

Chương 20

Người nhà họ Tống ở lại một lát rồi rời đi, chỉ để lại một bàn đầy quà tặng.

Trên đường về, Tống Thành Vũ cảm thán: "Cô bé này được đấy." Trầm ổn, hào sảng, con gái ông so với cô ấy ít nhiều vẫn còn kém một chút. "Đúng là không tồi, Tiểu Nhu có chút mâu thuẫn với người ta, lời nói cũng khó nghe, vậy mà người ta vẫn cứu Tiểu Nhu, có thể thấy là một người rộng lượng." Tống lão bản cảm khái.

Tống Nhu vẻ mặt bất lực nhìn cha mình: "Cha, cha đừng nói con nữa, con đây không phải là..." "Con đấy, nếu con nói sớm với bọn ta một chút, con có phải chịu nhiều uất ức như vậy không?" Tống lão bản tức giận nhìn Tống Nhu.

Tống Nhu cúi gằm mặt không dám nói gì nữa.

Khi Vương Cẩn Hòa đang dọn dẹp đồ đạc, Vương lão gia tử từ bên ngoài trở về, nhìn thấy nhiều đồ như vậy thì tò mò hỏi: "Tiểu Hòa, đây là cái gì?" "Đây là cha của Tống Nhu mang tới, cảm kích con đã cứu Tống Nhu và đứa bé trong bụng cô ấy." Vương Cẩn Hòa đau đầu nói: "Con nói không nhận mà ông ấy không chịu." "Ra là vậy." Vương lão gia tử gật gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. "Có điều chỗ đồ này cũng nhiều quá, nhận nhiều đồ thế này trong lòng không thoải mái." Chỗ đồ này quả thực hơi quá tay.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Con cũng thấy là quá nhiều." "Đã nhận rồi thì đừng nói chuyện này nữa." "Dạ, đúng rồi ông nội, hôm nay con lên núi lại kiếm được một món đồ tốt." Vương Cẩn Hòa nhớ tới cây linh chi mình vừa có được. "Hửm?

Con lại kiếm được cái gì?" Vương lão gia tử nhìn Vương Cẩn

Hòa hỏi.

Đứa cháu gái này từ sau khi tỉnh lại, vận khí tốt hơn rất nhiều, cái gì cũng có thể gặp được. "Một cây linh chi." "Cái gì?" Lão gia tử người hơi lảo đảo, quay đầu nhìn cháu gái, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trước đó là nhân sâm, lần này lại là linh chi.

Vương Cẩn Hòa lấy linh chi ra cho ông nội xem.

Khi nhìn thấy đóa linh chi to đùng kia, Vương lão gia tử không ngừng lắc đầu: "Tiểu Hòa, vận khí của con đúng là quá tốt rồi." "Con cũng thấy dạo này vận may của con đỏ lên." Vương Cẩn Hòa cười hì hì nói. "Cây linh chi này con định làm thế nào?" "Con định mang đi bán, trong nhà có tiền thì trong lòng mới không hoảng." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Được." Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa mang linh chi đi tìm Hoàng Kỳ.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa tới, mắt Hoàng Kỳ sáng rực lên: "Tiểu Hòa, lần này qua đây lại mang cho đại thúc đồ tốt gì thế?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Hoàng Kỳ: "Hoàng đại thúc, thúc làm thế này nếu con không lấy được đồ tốt ra thì ngại lắm đấy." Hoàng Kỳ nghe vậy: "Thật sự có đồ tốt à?" Ông ấy chỉ nói đùa vậy thôi chứ không nghĩ là Vương Cẩn Hòa thực sự có đồ tốt. "Đi, chúng ta vào trong nói." Sau khi hai người vào trong, Hoàng Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa giục: "Tiểu Hòa nhanh lên một chút." Vương Cẩn Hòa lấy đồ ra.

Khi nhìn thấy thứ trên tay Vương Cẩn Hòa, Hoàng Kỳ suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất. "Cây linh chi này thực sự quá hoàn mỹ, không nhiều không ít vừa đúng khoảng hai trăm năm, phẩm chất tốt y như cây nhân sâm lần trước con bán cho ta.

Ta trả con một ngàn lượng bạc để mua, thấy thế nào?" Mắt Hoàng Kỳ dán chặt vào cây linh chi, không nỡ rời đi dù chỉ một chút. "Đương nhiên là được ạ." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu, thứ này cô vốn định mang đi bán mà.

Hoàng Kỳ đưa tiền cho Vương Cẩn Hòa, sung sướng cầm linh chi ngắm nghía trái phải, bộ dáng kia khiến Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười lắc đầu.

Thấy Hoàng Kỳ nhìn linh chi không buồn ngẩng đầu lên, Vương Cẩn Hòa cũng không quấy rầy ông ấy, quay người đi ra ngoài, nói với dược đồng một tiếng rồi mới rời đi.

Ra khỏi y quán, tâm trạng Vương Cẩn Hòa cực kỳ tốt.

Bất kể nói thế nào, hiện tại trong tay có tiền rồi, cô cũng không cần quá lo lắng chuyện anh trai bên kia không có tiền dùng.

Đi mua một ít đồ đạc xong xuôi Vương Cẩn Hòa mới trở về.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Trương Trí Lâm lại tới, vươn tay véo má cậu bé: "Cha mẹ cậu cũng yên tâm thật đấy, ngày nào cậu cũng chạy tới đây tối mịt mới về, không sợ tôi đem cậu đi bán à?" Trương Trí Lâm vươn tay gạt tay Vương Cẩn Hòa ra, nhìn cô nghiêm túc nói: "Với cái trí thương (IQ) này của cô mà đòi bán cháu á?

Cháu không bán cô đi là tốt lắm rồi." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Trương Trí Lâm: "Cái đồ nhóc con này, người không lớn mà khẩu khí không nhỏ nhỉ." Nhưng mà đứa trẻ này IQ quả thực rất cao. "Cơ mà cậu cũng sắp vỡ lòng rồi nhỉ?" Trương Trí Lâm đã năm tuổi, theo điều kiện nhà cậu bé thì việc mời thầy về dạy cũng là chuyện bình thường, đoán chừng cũng chẳng chơi được bao lâu nữa. "Mấy ngày nữa cháu bắt đầu đi học vỡ lòng rồi, ba ngày được nghỉ một lần, đến lúc đó cháu lại tới tìm Tiểu Bảo chơi." Trương Trí Lâm nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo vừa nghe Trương Trí Lâm không thể ngày nào cũng tới chơi với mình, tuy thất vọng nhưng vẫn nhìn cậu bé nói: "Ca ca cố lên, ca ca giỏi nhất, siêu cấp giỏi." Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm đưa tay véo má cậu nhóc: "Đợi anh học biết chữ rồi sẽ dạy cho em, đợi em năm tuổi cũng tới nhà anh, chúng ta cùng nhau đi học." "Dạ." Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, cậu bé cũng muốn cùng đi học với anh trai.

Thấy Tiểu Bảo đã sắp xếp xong xuôi tương lai của mình, trong mắt Vương Cẩn Hòa có chút bất lực: "Con còn sớm lắm." "Mẹ ơi con cũng muốn đi học, muốn đi cùng ca ca." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt mong chờ, nghiêm túc nói. "Con còn nhỏ lắm, chưa đi học được." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, không đồng ý cho Tiểu Bảo đi.

Tiểu Bảo thấy dáng vẻ kiên định của Vương Cẩn Hòa, chỉ đành cúi đầu thất bại.

Trương Trí Lâm nhìn bộ dạng thất vọng của cậu nhóc liền vội vàng nói: "Tiểu Bảo không thất vọng, anh được nghỉ sẽ tới tìm em, đến lúc đó dạy em nhận mặt chữ được không?" Tiểu Bảo lúc này mới thỏa mãn gật đầu: "Dạ, vẫn là ca ca tốt nhất, mẹ là đồ xấu xa." Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, thế là cô thành đồ xấu xa rồi?

Cô làm thế là vì ai chứ?

Mấy ngày sau đó ngày nào Trương Trí Lâm cũng qua, chơi đến chiều mới về.

Cho đến hôm nay, lúc Trương Trí Lâm đi về liền nắm lấy bàn tay mập mạp của Tiểu Bảo dặn dò: "Ngày mai anh bắt đầu đi học rồi, không thể tới tìm em chơi, đợi khi nào anh được nghỉ sẽ lại tới tìm em." "Dạ." Trương Trí Lâm bịn rịn không nỡ về nhà.

Về đến nhà, Cố Tĩnh và Trương Cần đều ở đó.

Nhìn thấy con trai vẻ mặt thất vọng trở về, Cố Tĩnh có chút đau đầu: "Con trai, con thích sang nhà người khác thế à?" "Con thích chơi với Tiểu Bảo." Tuy nhà Tiểu Bảo điều kiện không tốt lắm, nhưng người trong nhà đều rất tốt, còn có Đại Hoa bọn chúng nữa.

Đại Hoa bọn chúng thực sự quá thông minh. "Đợi đến lúc được nghỉ là con lại có thể đi rồi, con là anh thì phải làm gương cho em, con nói có đúng không?" Cố Tĩnh nhẹ nhàng dỗ dành.

Trương Trí Lâm gật đầu: "Con đã nói với Tiểu Bảo rồi, đợi lúc con được nghỉ sang tìm em ấy, con sẽ dạy em ấy nhận mặt chữ." "Vậy thì con phải học cho giỏi vào, thế mới dạy được em." Trương Cần cười nhìn con trai nói. "Đương nhiên rồi ạ." Từ sau khi Trương Trí Lâm bắt đầu đi học, Tiểu Bảo lại khôi phục trạng thái một mình, mỗi ngày đều tự chơi, nhưng chơi được một lúc là chán, làm Vương Cẩn Hòa cũng có chút bất lực.

Cố thị nhìn dáng vẻ không chút tinh thần của Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo dạo gần đây đều chơi cùng Tiểu Trí, giờ Tiểu Trí đi học, thằng bé không có bạn chơi cùng nên chán đấy." "Đúng vậy ạ." Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa trầm mặc một lát rồi mới mở miệng: "Tiểu Hòa, sau này con có dự định gì không?

Con mới 17 tuổi, chẳng lẽ cứ định như vậy mãi?" Vương Cẩn Hòa im lặng nhìn Cố thị, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Mẹ, tạm thời con không muốn suy nghĩ nhiều như vậy, con nuôi Tiểu Bảo là đủ rồi." "Hiện tại con chỉ muốn kiếm thêm chút tiền thôi." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Cái thế giới tam thê tứ thiếp này cô một chút cũng không thích, nếu không tìm được người đó, cô cứ mang theo Tiểu Bảo sống như vậy cũng rất tốt. "Mẹ, sao tự nhiên mẹ lại hỏi con chuyện này?" Trước đây Cố thị bọn họ đều chưa từng hỏi qua, sao hôm nay đột nhiên lại nhắc tới? "Có người tới hỏi mẹ xem con có định làm mai không, nếu có thì giúp giới thiệu một người, cho nên mẹ mới muốn hỏi ý tứ của con một chút." Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Con không cần suy xét ý tứ của bọn ta, con chỉ cần làm theo ý mình là được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, không ngờ lại là chuyện như vậy, lại có người muốn giới thiệu đối tượng cho cô?

Chuyện này đúng là có chút thú vị. "Mẹ, trước kia bao nhiêu năm đều không ai tới nói chuyện này, sao đột nhiên lại có người tới nói rồi?" Vương Cẩn Hòa híp mắt nói. "Chắc là thấy nhà chúng ta xây nhà, cảm thấy chúng ta có tiền ấy mà." Cố thị cũng không phải kẻ ngốc, hơi suy nghĩ một chút là biết chuyện gì xảy ra.

Sớm không tới, muộn không tới, cứ nhè vào lúc này mà tới.

Không phải vì tiền của nhà họ thì còn có thể vì cái gì?

Chương 21

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Cố thị, không ngờ mẹ lại có thể nghĩ đến điểm này. "Sao thế?

Nghĩ mẹ con ngốc lắm à?" Cố thị nhìn vẻ mặt kinh ngạc của con gái không nhịn được buồn cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa bật cười: "Đâu có, chuyện này, loại người vì tiền tài mà tới làm mai thì cũng chẳng phải người tốt lành gì." "Con nói đúng." "Mẹ, nếu sau này có người nói với mẹ chuyện này, mẹ cứ bảo con tạm thời chưa muốn nghĩ tới vấn đề này, bảo bọn họ không cần nói nữa." Vương Cẩn Hòa không khách khí nói.

Chuyện cô gả hay không gả còn chưa đến lượt đám người kia khoa tay múa chân, bọn họ còn chưa đủ tư cách. "Được, con có suy nghĩ của riêng mình là tốt rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố thị, trong lòng không nhịn được có chút cảm kích.

Nếu chuyện này rơi vào nhà người khác, ai quản cô nghĩ thế nào?

Trực tiếp đồng ý luôn ấy chứ, đâu còn hỏi ý kiến của cô. "Mẹ, mẹ thật tốt." Vương Cẩn Hòa ôm lấy Cố thị cảm kích nói.

Cố thị vươn tay vỗ vỗ lưng Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo nụ cười: "Bất kể con quyết định thế nào, mẹ đều ủng hộ con.

Con muốn lấy chồng thì lấy, không muốn lấy thì ở nhà, ta và cha con nuôi nổi con và Tiểu Bảo.

Hơn nữa hiện tại con cũng đâu cần cha mẹ nuôi, tự con cũng kiếm được tiền rồi." Vương Cẩn Hòa hai tay gắt gao ôm lấy Cố thị, hồi lâu sau mới mở miệng: "Mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ để mẹ và cha sống những ngày tháng tốt đẹp hơn, để tất cả mọi người đều phải hâm mộ hai người." Đưa tay xoa xoa đầu Vương Cẩn Hòa, Cố thị cười nói: "Con chăm sóc tốt cho bản thân và Tiểu Bảo là được rồi." "Vâng, con nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và Tiểu Bảo, còn sẽ chăm sóc cả cha mẹ nữa." Cô sẽ khiến những kẻ từng cười nhạo Cố thị bọn họ đều phải hâm mộ Cố thị.

Hai mẹ con vì chuyện này mà tình cảm càng trở nên tốt hơn.

Vương Cẩn Hòa vốn tưởng rằng chuyện này đã qua, ai ngờ đây mới chỉ là bắt đầu.

Hôm đó Vương Cẩn Hòa đang tưới nước ở vườn rau, một người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt, trang điểm đậm chẳng thèm quan tâm bên trong có người hay không cứ thế đi thẳng vào.

Nhìn kẻ xông vào, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Bà là ai?

Tới nhà tôi làm gì?" Người nọ không nói gì mà đi quanh Vương Cẩn Hòa một vòng, sau đó lại đánh giá cô từ trên xuống dưới: "Ừm, không tồi, là tướng dễ sinh nở." Vương Cẩn Hòa ánh mắt hơi lạnh, nhìn kẻ hào vô lễ độ này, sắc mặt âm trầm: "Đi ra ngoài." "Cô nương này làm sao thế hả?

Đâu có ai đuổi bà mối đi bao giờ?" Người tới bất mãn nói: "Có người nhìn trúng cô rồi, nhờ tôi tới làm mai." Nhìn bộ dạng như kiểu bố thí của bà mối này, Vương Cẩn Hòa tức quá hóa cười, đưa tay chỉ vào đối phương: "Bà tính là cái thá gì?

Một kẻ không có phép tắc như bà cũng xứng nói chuyện này với tôi à?" "Cô..." "Bà tự mình đi ra, hay là để tôi đuổi bà ra?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn đối phương, không khách khí nói.

Lý môi bà chưa từng gặp phải chuyện như vậy bao giờ, bà ta đi đến đâu cũng được người ta tung hô, hiện tại lại bị đuổi đi năm lần bảy lượt. "Cô không sợ sau này mình không gả đi được à?" Lý môi bà uy hiếp nói.

Những người kia đối với bọn họ như vậy chẳng phải vì cái này sao?

Lo lắng bọn họ ra ngoài nói hươu nói vượn, dẫn đến con cái trong nhà không lấy được vợ hoặc không gả được chồng. "Thế thì tôi đúng là cảm ơn bà quá, tôi không gả đi được thì còn có cha mẹ nuôi nổi tôi, tôi đây thèm lấy chồng chắc?" Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng, khinh thường nói. "Cô là cái đồ chưa chồng mà chửa lại còn dám ở đây kén cá chọn canh?" Lý môi bà nhìn Vương Cẩn Hòa có chút xuất ngôn bất tốn. "Tôi chưa chồng mà chửa thì ăn hết gạo nhà bà à, hay là dùng tiền của nhà bà?

Khiến bà phải ở đây lo lắng hộ?

Tôi cứ kén cá chọn canh đấy thì làm sao?

Tôi có tư bản đó, bà quản được à?

Không đúng, phải nói là bà xứng sao?" Vương Cẩn Hòa không thích loại người này, cũng ngại động thủ, nhưng nếu người này còn muốn gây phiền toái thì cũng đừng trách cô trực tiếp ra tay. "Mày..." "Bà là một bà mối mà vô lễ như vậy, không biết những kẻ tìm đến bà đều là hạng tam giáo cửu lưu gì?

Hoặc nói là loại người như bà có thể tác hợp được mấy đôi?

Những đôi được tác hợp chắc sống cũng chẳng ra gì đâu nhỉ?" Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách khí nói.

Nghe thấy lời này Lý môi bà tức đến đỏ bừng mặt, Vương Cẩn Hòa quả thực đoán đúng rồi.

Nhìn bộ dạng này của Lý môi bà, Vương Cẩn Hòa nghiền ngẫm nhìn bà ta: "Xem ra là tôi đoán đúng rồi, loại người như bà thì làm sao có thể phối ra được nhân duyên tốt đẹp gì cơ chứ?" "Mày...

Loại người như mày đáng đời không gả đi được, đáng đời bị đàn ông vứt bỏ." Lý môi bà giận dữ hét lên.

Vương Cẩn Hòa thấy bà ta càng nói càng quá đáng, giơ tay tát cho hai cái: "Tôi thế nào đến lượt bà ở đây nói ra nói vào à?" "Mồm miệng thối như vậy có cần tôi rửa sạch giúp bà không?" "Loại bà mối như bà mà lại còn có người tìm bà làm mai, không sợ hủy hoại cả đời nhà người ta sao?" "Con ranh tiện nhân này, mày lại dám động thủ với tao, tao liều mạng với mày, tao..." "Á." Vương Cẩn Hòa vừa chuẩn bị tránh đi thì thấy Lý môi bà ngã lăn quay ra đất.

Đại Mị (con dê) đang ở tư thế tấn công nhìn Lý môi bà, chân trước còn không ngừng cào đất.

Lý môi bà vừa xoa cái eo vừa nhìn con dê đực bên cạnh, cùng với con gà trống Đại Hoa vừa bay từ ổ gà ra.

Đại Hoa thấy Vương Cẩn Hòa bị người ta bắt nạt, bay ra liền mổ tới tấp vào người Lý môi bà.

Lý môi bà sợ hãi không ngừng lùi lại phía sau, cuối cùng thực sự là tránh không nổi, chỉ đành lăn lộn bò toài muốn rời đi.

Vương Cẩn Hòa bất động thanh sắc đặt chân ngáng chân Lý môi bà, khiến bà ta không cẩn thận bị vấp ngã xuống đất.

Mồm miệng đều bị đập rách da, chảy rất nhiều máu.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Lý môi bà: "Chậc chậc, bà đúng là xui xẻo, họa huyết quang đấy." Nghe thấy lời này Lý môi bà ôm lấy miệng mình, nhìn máu trong lòng bàn tay, tức đến nổ phổi bỏ đi.

Bà ta nhất định phải đi nói cho ra nhẽ, để mọi người biết Vương Cẩn Hòa là cái loại người gì.

Nếu để cho nó gả đi được, bà ta sẽ không mang họ Lý.

Vương Cẩn Hòa đứng đó nhìn Lý môi bà rời đi, lúc này mới cúi đầu nhìn Đại Mị và Đại Hoa.

Đưa tay xoa xoa đầu Đại Mị: "Làm đẹp lắm, tối nay thêm đồ ăn cho mày." Đại Hoa kiêu chảnh bỏ đi, Đại Mị xoay người về chơi với Tiểu Mị.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của hai con vật này, không nhịn được bật cười: "Cho hai đứa mày thêm đồ ăn mà còn làm cái biểu cảm này với tao hả?

Tin tao cắt cơm không?" Lần này cả hai con vật đều chẳng thèm cho cô một ánh mắt, hoàn toàn mang một ý tứ: Cô thích cho hay không thì tùy. "..." Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời.

Lý môi bà đến thôn Tạ gia, sau đó liền có người hỏi bà ta bị làm sao.

Lý môi bà liền bắt đầu nói xấu Vương Cẩn Hòa, nói cô hiện tại có chút tiền liền coi thường người nghèo.

Còn nói người ở đây không xứng với cô các kiểu.

Tóm lại lời nói rất khó nghe, có người tin, có người không.

Những người biết rõ Lý môi bà là hạng người gì đều nói: "Chẳng phải là bà chọc vào người ta bị người ta xử lý nên mới thành ra như vậy chứ gì?" "Ai chọc vào nó?

Chương 22

Tôi có lòng tốt làm mai cho nó, nó đánh tôi ra nông nỗi này, thế vẫn là lỗi của tôi à?" Lý môi bà không cam lòng nói. "Bà giúp người ta làm mai cho ai trong lòng bà không có chút số má nào sao?" "Những người bà nói có mấy người là đàng hoàng?

Nhà nào mà chẳng gà bay chó sủa?

Côn đồ bà cũng có thể nói thành thanh niên tài tuấn, kẻ hay lui tới chốn dơ bẩn bà cũng có thể nói thành người có học." "Loại chuyện này bà làm còn ít sao?

Tai họa bao nhiêu cô nương rồi trong lòng bà không rõ?

Kẻ lười ăn biếng làm bà nói người ta cần cù chịu khó, kẻ bất hiếu bà lại nói thành hiếu thuận, lại hãm hại bao nhiêu chàng trai trẻ rồi?

Tôi thấy Vương Cẩn Hòa cho dù có đánh bà thế nào, tôi cũng chẳng thấy có vấn đề gì cả." Người bên cạnh cười lạnh một tiếng nói.

Loại người này chính là ngứa đòn, còn gì để nói nữa đâu?

Nghe thấy vậy, Lý môi bà có chút chột dạ, hết cách rồi, đây đều là những việc bà ta từng làm.

Nhìn thấy bộ dáng chột dạ của Lý môi bà, người bên cạnh khinh thường nói: "Lần này bà tìm cho Vương Cẩn Hòa đa phần cũng chẳng phải người tốt lành gì, người ta cho dù có đứa con thì làm sao?

Anh trai người ta lại đi học, Vương Tĩnh Vũ học hành giỏi giang như vậy, sau này nếu thi đỗ Tú tài hoặc Cử nhân, thì các người có muốn với cao cũng không được đâu." "Chính phải." "Hiện tại người ta còn có tiền, nhìn ngôi nhà đang xây to như vậy xem, cuộc sống ngày càng tốt lên, người ta tìm dạng người gì mà chẳng được?

Bà cũng không nhìn xem cái danh tiếng của bà thối đến mức nào rồi, còn mặt mũi mà tìm tới?" Lý môi bà tưởng rằng mình nói những lời này thì người Tạ gia thôn sẽ mắng Vương Cẩn Hòa, ai ngờ cuối cùng người bị mắng lại là chính bà ta. "Các người... các người đúng là không biết gì cả, có lòng tốt giúp các người, lại còn nói những lời như vậy, quả thực là không biết tốt xấu." "Cứ cho là bà đi?

Thôi dẹp đi, nhà tôi con cái có ế vợ cũng sẽ không đi tìm loại giảo thỉ côn (gậy chọc phân/kẻ gây rối) như bà." "Đúng đấy, bao nhiêu bà mối việc gì phải đi tìm bà." Lý môi bà cuối cùng chỉ có thể xám xịt rời đi.

Đợi người đi rồi mọi người mới mở miệng nói: "Mọi người nói xem Vương Cẩn Hòa thực sự là như vậy sao?" "Lời của cái bà già này mà các người cũng tin, đây không phải là tự tìm khó chịu cho mình sao?

Cũng không ngẫm lại xem con gái nhà Đại Trụ hiện tại sống những ngày tháng gì, mỗi ngày làm việc không hết, ăn không đủ no ngủ không đủ giấc, thế thì thôi đi, thi thoảng còn bị đánh đập, đây chính là chuyện tốt do Lý môi bà làm đấy, đều như vậy rồi mà các người còn tin cái miệng của bà ta?" "Không sai, tin lời ai cũng không thể tin Lý môi bà, loại người như Lý môi bà thực sự không có gì để nói." "Sau này các người cứ tránh xa Lý môi bà một chút đi, cho dù muốn tìm mối cũng bỏ thêm chút tiền, tìm mấy bà mối tốt hơn ấy, đừng tìm loại bà mối danh tiếng đã thối nát này, đấy không phải là tốt cho con cái, đấy căn bản là đang hại con mình." Chuyện xảy ra trong thôn Vương Cẩn Hòa một chút cũng không biết, mãi cho đến một hôm lão thái thái về nhà mới biết Lý môi bà thế mà lại đi nói xấu cô trong thôn. "Cái bà Lý môi bà này đầu óc có bệnh à?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được phàn nàn. "Bà ta là không hiểu rõ danh tiếng của mình, đã thối đến mức nào rồi?

Con gái nhà Tạ Đại Trụ trong thôn là Tú Châu, người lớn lên xinh đẹp, làm việc cũng nhanh nhẹn, ban đầu chính là bị Lý môi bà lừa, cuộc sống hiện tại khổ không thể tả, ăn thì toàn đồ thiu, trời chưa sáng đã phải dậy, thế cũng thôi đi, còn phải thường xuyên ăn đòn.

Người trong thôn đều biết cả, bà ta tưởng ở thôn chúng ta bôi nhọ danh tiếng là có tác dụng sao?

Trước kia người trong thôn chúng ta còn tìm bà ta làm mai, từ sau khi chuyện nhà Đại Trụ vỡ lở, chẳng còn ai tìm bà ta nữa, mấy thôn phụ cận cũng không có, cho dù tiền làm mai bà ta đòi ít cũng không ai thèm tìm." Vương lão thái thái đối với Lý môi bà cũng chẳng có hảo cảm gì.

Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu: "Hóa ra là thế, vậy bà mối này đúng là không cần để ý tới, có điều con cũng phải cảm ơn bà ta, như vậy thì những người đến nhà chúng ta làm mai chắc sẽ ít đi nhiều." "Tiểu Hòa con vẫn chưa suy xét chuyện sau này thế nào sao?" Vương lão thái thái không phải ghét bỏ Vương Cẩn Hòa, mà là lo lắng Vương Cẩn Hòa sau này không muốn gả chồng nữa, nếu là như vậy thì đến lúc đó thật sự sẽ được không bù nổi mất. "Bà nội yên tâm đi, có người thích hợp con khẳng định sẽ lựa chọn mà." Vương Cẩn Hòa dùng bài văn mẫu đối phó với Cố thị ra để đối phó với Vương lão thái thái.

Vương lão thái thái cũng không cưỡng cầu, chỉ nói: "Trong lòng con hiểu rõ là được, Tiểu Hòa nhà chúng ta tốt như vậy, sau này nhất định phải tìm một tướng công thật tốt, nếu không thì đều không xứng với Tiểu Hòa nhà mình." Trong lòng Vương lão thái thái, cháu gái mình chính là tốt nhất, ai cũng không sánh bằng.

Loại cảm giác phát ra từ nội tâm này khiến trong lòng Vương Cẩn

Hòa không nhịn được có chút cay cay. "Bà nội yên tâm, con nhất định tìm cho bà một cháu rể thật xuất sắc." Vương Cẩn Hòa làm nũng nói.

Lão thái thái đưa tay xoa xoa đầu cháu gái, trong mắt mang theo ý cười: "Được, vậy bà nội chờ con tìm cháu rể về cho bà." "Không thành vấn đề." Thời gian trôi qua từng ngày, ngôi nhà mới của nhà họ Tô cũng dần dần bắt đầu hoàn công.

Khi nhà xây xong, trong thôn có người vừa hâm mộ, lại vừa ghen tị, lén lút sau lưng không thiếu kẻ nói mấy lời khó nghe.

Có điều mấy người này cũng thông minh, không trực tiếp chạy đến trước mặt Vương lão thái thái bọn họ mà nói.

Đáng nhắc tới chính là, dưa hấu Vương Cẩn Hòa trồng đều đã ra hoa, có cây đã kết trái dưa hấu cỡ ngón tay cái. "Tiểu Bảo, mẹ phải ra ruộng dưa, con có đi không?" Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tiểu Bảo đang ngồi ở cửa.

Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Con không đi đâu, hôm nay ca ca tới tìm con chơi." Được Tiểu Bảo nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa mới nhớ ra hôm nay là thời gian Trương Trí Lâm được nghỉ, mỗi lần được nghỉ Trương Trí Lâm đều sẽ tới đây.

Hơn một tháng nay vóc dáng Trương Trí Lâm có cao lên hay không thì không rõ, nhưng trên mặt có thêm thịt, thân thể cường tráng hơn ngược lại là thật. "Vậy được, con ngoan ngoãn ở nhà với bà cố, mẹ đi làm việc đây." Vương Cẩn Hòa mang theo cái gùi nhỏ, cái cuốc nhỏ đi ra ruộng dưa.

Từ xa đã nhìn thấy mấy con lợn rừng con thế mà đang gặm dây dưa?

Nhìn thấy cảnh này mặt Vương Cẩn Hòa đen sì, xoay người về gọi Vương Đại Quý bọn họ: "Cha, cha qua đây một lát." "Sao thế?"

Vương Đại Quý kỳ quái quay đầu nhìn con gái mình, không biết con gái có chuyện gì. "Cha, trong ruộng dưa có mấy con lợn rừng con, chúng ta đi bắt về đi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Đại Quý nói nhỏ. "Cái gì?

Chúng ta mau đi thôi." Ruộng dưa kia ngày nào ông cũng phải đi ngó xem, gần đây đều kết quả dưa con rồi, nếu vào lúc này mà bị lợn rừng phá hoại thì biết làm thế nào?

Vương Đại Quý lại gọi thêm mấy người cùng đi qua.

Qua đến nơi, mấy con lợn rừng con quả nhiên vẫn còn đó, xung quanh cũng không thấy tung tích lợn rừng lớn, thế là mọi người cùng nhau động thủ, trực tiếp tóm gọn cả đám lợn rừng, một cơ hội phản kháng cũng không chừa lại cho người ta. "Lợn rừng này chia thế nào?" Một người trong đó ánh mắt sáng rực nhìn vào chỗ lợn bị trói hỏi. "Đây là phát hiện trong ruộng nhà Đại Quý, chúng ta là qua đây giúp đỡ, chia chác cái gì?" "Lời không thể nói như thế được, tuy là ở ruộng nhà họ, nhưng ai bắt được thì là của người đó, con này là của tôi rồi." Nói xong ôm lấy con lợn rừng đó bỏ chạy.

Nhìn kẻ chạy nhanh như bay kia, người đàn ông vừa nói không cần kia giận dữ nói: "Đáng lẽ không nên để hắn đi cùng." Vương Đại Quý lắc đầu tỏ vẻ không sao: "Không sao, coi như nhận rõ bộ mặt một người.

Tạ Khang đại ca, chỗ lợn rừng này các anh mỗi người bắt một con về đi." "Như thế sao được?" "Các anh mỗi người bắt một con lợn rừng, tôi đây không phải vẫn còn ba con sao?

Nhiều hơn nữa nhà tôi cũng không có chỗ nuôi." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Khang thúc, mọi người mỗi người bắt một con đi, mang về nuôi đến tết thịt, cũng đỡ phải mua thịt ăn." "Vậy... vậy bọn chú chiếm tiện nghi của gia đình cháu rồi." "Nếu không có Khang thúc mọi người giúp đỡ, nhiều lợn rừng con như vậy bọn cháu cũng không bắt hết được, đưa mọi người mang về một ít là chuyện nên làm." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Tiểu Hòa nói đúng, chúng ta là ai với ai chứ?

Không cần nói mấy lời này, anh mà như vậy, sau này tôi cũng không dám tìm anh tới giúp nữa đâu." Vương Đại Quý uy hiếp nói.

Tạ Khang bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy bọn anh đành mặt dày nhận lấy." Được một con lợn rừng, trong lòng bọn họ vẫn rất vui vẻ, nuôi đến tết, một hai trăm cân vẫn phải có, đủ cho người nhà bọn họ ăn rồi. "Thế mới đúng chứ." "Đúng rồi Đại Quý, trong ruộng này chú trồng cái gì thế?

Anh nhìn thấy mọc cũng khá tốt." Tạ Khang nhớ tới cái này tò mò hỏi.

Vương Đại Quý nhìn dưa hấu trong ruộng một cái, vui vẻ nói: "Đây là con gái tôi lúc rảnh rỗi trồng ra dưa hấu, nghĩ là lúc chín mang đi bán, đến lúc đó có thể trợ cấp chút tiền sinh hoạt, cũng không biết có dễ bán không.

Nếu năm nay nhà tôi bán được, thu nhập không tồi, sang năm mọi người cũng có thể cùng trồng, Tiểu Hòa nói sẽ tự mình giữ hạt giống, đến lúc đó có thể cho các anh một ít." "Đại Quý, chú làm thế sao bọn anh dám nhận?" "Mọi người cuộc sống cũng không dễ dàng, trước kia lúc Tiểu Hòa bị bệnh, mọi người đem cả tiền mua thịt ăn tết ra đưa cho Tiểu Hòa chữa bệnh, ân tình này tôi đều nhớ kỹ.

Nếu năm nay dưa hấu thành công, trong tay mọi người cũng có đất cát, sang năm chúng ta cùng nhau trồng, tôi bảo Tiểu Hòa chuẩn bị sẵn cây giống cho mọi người." Vương Đại Quý nhớ kỹ Tạ Khang bọn họ mấy năm nay đã giúp đỡ bọn họ như thế nào.

Chương 23

Tạ Khang vươn tay vỗ vỗ vai Vương Đại Quý: "Đại Quý, trong nhà quả thực cần tiền, anh cũng không khách sáo với chú nữa, nếu năm nay trồng tốt, sang năm anh cũng đi theo các chú trồng một ít." "Vậy thì tốt quá." Đến chân núi mọi người mới tách ra, Vương Đại Quý nhìn Vương Cẩn Hòa không nhịn được có chút lo lắng: "Tiểu Hòa, con có trách cha tự quyết định không?" Dù sao đây cũng là thứ con gái làm ra, ông không nói với con gái tiếng nào đã đem đồ tặng ra ngoài, chuyện này bản thân nó là không đúng.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Vương Đại Quý: "Có gì mà trách ạ?

Giống như cha nói ấy, hai năm nay Khang thúc giúp chúng ta không ít, chúng ta có năng lực rồi, cũng có thể kéo bọn họ cùng nhau kiếm tiền." "Được, con nghĩ như vậy là đúng, năm đó nếu không phải có đám Khang thúc, ta và mẹ con thực sự không biết phải làm sao mới được." Nhớ tới tình huống lúc đó, chỉ có Tạ Khang bọn họ nguyện ý giúp đỡ. "Cha, người chạy trước hôm nay thì thôi, sau này chúng ta với ông ta cũng không cần qua lại quá nhiều, loại người này lợi ích trên hết, nếu có đủ lợi ích, khẳng định có thể quay lại cắn ngược chúng ta một cái." Vương Cẩn Hòa nói thẳng không kiêng kị.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói, Vương Đại Quý cười gật đầu: "Con nói cha đều biết, người này ngay từ đầu cha cũng không định thâm giao, hôm nay gọi qua cũng là vì hắn vừa khéo ở đó.

Hắn cũng có tự biết mình, biết thứ này không phải hắn làm ra, chỉ dám cướp đi một con, nhiều hơn cũng không dám đòi." Vương Cẩn Hòa gật đầu tán đồng: "Kể cũng phải." Cô còn đang tự hỏi sao lại có loại người như thế tìm đến, đúng là mất mặt xấu hổ.

Cũng may là không có quan hệ gì với cha cô, nếu không thì phen này mất mặt lớn rồi.

Tạ Khang hớn hở ôm một con lợn rừng con về nhà.

Vợ hắn nhìn thấy hắn ôm lợn rừng về thì giật mình thon thót: "Tướng công, chàng lấy ở đâu ra thế?" "Ruộng nhà Đại Quý có mấy con lợn rừng chạy vào, chú ấy gọi bọn ta sang giúp một tay vây bắt.

Chú ấy cho mỗi người một con, bảo mang về nuôi lớn để tết làm thịt." Tạ Khang thả con lợn rừng vào chuồng, nhìn con vật nặng chừng ba bốn mươi cân mà tâm trạng cực kỳ vui vẻ.

Vợ Tạ Khang ngạc nhiên nhìn hắn: "Thật sự cứ thế cho chúng ta sao?" "Chứ còn gì nữa?

Tám con lợn rừng, bọn họ chỉ bắt được ba con.

Tạ Phi cũng đi theo, cuối cùng cướp mất một con." Nhắc đến Tạ Phi là hắn thấy không vui. "Tạ Phi là kẻ không có lợi thì không dậy sớm, sau này chàng gặp hắn thì phải cẩn thận một chút, đừng để người ta tính kế." "Vợ à em cứ yên tâm.

À đúng rồi, hôm nay bọn ta ra ruộng nhà Đại Quý, hai mẫu đất cát nhà chú ấy đều trồng dưa hấu.

Hôm nay ta nhìn thấy dưa phát triển tốt lắm, hoa nở chi chít, kết đầy quả con.

Đại Quý bảo năm nay nhà họ trồng thử một năm, nếu bán được giá thì sang năm sẽ để lại ít hạt giống cho chúng ta, để chúng ta cũng trồng một ít." Tạ Khang nhìn vợ mình, nói: "Mấy năm nay không thể cho em sống những ngày sung sướng, sau này ta nhất định sẽ kiếm nhiều tiền hơn, để em sống tốt hơn." Vương Yến - vợ Tạ Khang nhìn chồng, ôn nhu nói: "Chàng cho thiếp một mái nhà đã là đủ rồi, chúng ta cũng có thể sống tốt hơn, thiếp vẫn luôn tin tưởng chàng." "Chỉ là không thể sinh cho chàng một mụn con, thiếp..." Vương Yến thất vọng nói.

Tạ Khang bất mãn nhìn Vương Yến: "Em xem, em lại nói chuyện này rồi.

Có con cái là duyên phận, không có chúng ta cũng đâu muốn thế." "Được rồi." Trong mắt Vương Yến ngập nước, nàng hà đức hà năng mà có được người chồng như vậy.

Đưa tay lau nước mắt cho Vương Yến, Tạ Khang nói: "Ta cảm giác sau này nhà Đại Quý sẽ càng ngày càng khấm khá." "Như vậy cũng tốt, mấy năm nay nhà họ cũng chẳng dễ dàng gì." "Nếu năm nay dưa hấu nhà Đại Quý được mùa, ta sẽ mặt dày sang xin chú ấy ít cây giống, chúng ta trồng một mẫu đất cũng đủ rồi." Tạ Khang nhìn vợ mình, nghiêm túc nói.

Vương Yến cười gật đầu: "Được." *** Trương Trí Lâm và Tiểu Bảo cùng đứng trước cửa chuồng heo, nhìn ba con lợn rừng bên trong. "Tiểu Bảo, em định đặt tên cho chúng là gì?" Trương Trí Lâm nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Không đặt tên, tết phải làm thịt ăn rồi." Tiểu Bảo nghiêng cái đầu nhỏ nói.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy câu này suýt nữa thì ngã ngửa ra đất.

Hóa ra Tiểu Bảo đặt tên là dựa vào việc có nuôi được lâu hay không à?

Giống như bọn Đại Hắc thì được đặt tên vì chúng nó đẻ trứng.

Ba con lợn rừng này tết là bị làm thịt nên không có tên, đãi ngộ giữa việc ăn được và không ăn được (ngay) chênh lệch lớn thật đấy. "Thịt lợn rừng có ngon không?" Trương Trí Lâm tò mò hỏi. "Em không biết, đợi năm nay làm thịt lợn xong em bảo mẹ mang sang cho anh một ít, lúc đấy sẽ biết ngay thôi." Vương Cẩn Hòa đồng cảm nhìn mấy con lợn rừng trong chuồng một cái.

Khá lắm, mấy con này còn chưa lớn mà thịt đã bị người ta nhớ thương rồi. "Được." "Tiểu Bảo, em còn xem nữa không?" "Không xem nữa.

Chẳng đẹp bằng Đại Mị với Tiểu Mị, xấu chết đi được." "Vậy chúng ta tiếp tục đi nhận mặt chữ nhé?" Trương Trí Lâm nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Cậu bé thích dạy Tiểu Bảo học chữ, Tiểu Bảo cũng rất giỏi, lần nào cũng nhớ được ngay. "Vâng ạ." Tiểu Bảo cực kỳ thích học chữ, mỗi lần đều mong chờ nhất là lúc Trương Trí Lâm qua dạy cậu bé học.

Vương Cẩn Hòa thấy hai đứa trẻ lại không thèm xem lợn rừng nữa mà đòi đi học chữ, không nhịn được ngạc nhiên hỏi: "Hai đứa không xem nữa à?" Tiểu Bảo lắc đầu, vô cùng ghét bỏ nói: "Không xem nữa, bọn nó trông xấu quá." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn con trai.

Có phải vì mấy con lợn rừng này xấu quá nên Tiểu Bảo mới không muốn đặt tên cho chúng không?

Nhìn cái dáng vẻ ghét bỏ kia của Tiểu Bảo là biết ngay, rất có khả năng là ý này thật.

Trương Trí Lâm cũng gật đầu đồng tình, mấy con lợn rừng này quả thực trông hơi xấu.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải, hai ông tướng con này hóa ra đều là hội trưởng hội những người yêu cái đẹp hả?

Nhưng mà lợn rừng trông đúng là khá xấu, không đẹp bằng lợn nhà.

Hai đứa trẻ đi học chữ, Vương Cẩn Hòa lấy ít thức ăn cho lợn.

Trong thức ăn này có pha thêm một ít nước linh tuyền, chắc là sẽ làm cho thịt lợn rừng bớt dai và ngon hơn.

Sau khi Tạ Phi ôm lợn rừng về, người trong thôn đều biết nhà Vương Đại Quý có khá nhiều lợn rừng, ai nấy đều nhao nhao chạy tới muốn xin một con về nuôi. "Tiểu Hòa, nghe nói nhà cháu còn bảy tám con lợn rừng con, nhà cháu cũng đâu nuôi hết được chừng ấy, cho nhà thím một con đi, cháu thấy thế nào?" "Tôi cũng muốn." "Nhà tôi cũng muốn." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của bọn họ, ánh mắt có chút khó coi.

Đợi bọn họ yên tĩnh lại, Vương Cẩn Hòa mới mở miệng: "Các người đến tay không bắt giặc đấy à?

Nhà tôi có lợn rừng con thì sao?

Người đòi một con, kẻ đòi một con, sao không đi cướp luôn đi?" "Các người thử đến nhà mấy người bán lợn giống nói những câu như thế xem người ta có đánh đuổi các người ra ngoài không?

Cái thói gì thế hả?" Vương Cẩn Hòa giận dữ nói.

Ý tứ của đám người này hoàn toàn không đả động gì đến chuyện trả tiền, mà muốn cô biếu không. "Nhà cô nhiều như thế, cho một con thì làm sao?" "Đúng đấy, sao mà keo kiệt thế." "Các người không keo kiệt, vậy mang mười con gà mái đang đẻ trứng đến đây đổi thì tôi cho, thế nào?

Nhà tôi chỉ còn ba con lợn rừng con thôi, quá hạn không chờ." Vừa nghe Vương Cẩn Hòa bảo dùng mười con gà mái đẻ trứng để đổi, đám người tức muốn nổ phổi: "Sao mày không biết xấu hổ thế hả, gà mái bọn tao vất vả nuôi lớn mà mày cũng đòi cướp à?" "Câu này của các người nghe thú vị thật đấy.

Gà mái là các người vất vả nuôi lớn, còn lợn rừng thì không phải chúng tôi vất vả bắt về chắc?

Làm người mà tiêu chuẩn kép đến mức này, các người cũng không thấy ngượng à?" Có người sĩ diện không chịu nổi, cũng cảm thấy lời nói của đám người kia quá đáng, cuối cùng cười gượng rồi bỏ đi, chỉ còn lại mấy kẻ to mồm nhất lúc đầu. "Các người không cần đợi ở đây, ba con lợn rừng nhà tôi vẫn nuôi được, chính là không cho các người đấy, các người làm gì được tôi nào?

Muốn có lợn rừng thì tự có bản lĩnh mà đi bắt, trên núi nhiều lắm, các người muốn bắt bao nhiêu thì bắt, đi đi, đi đi." Vương Cẩn Hòa xua đuổi như đuổi ruồi.

Mấy câu nói của Vương Cẩn Hòa làm mấy người kia tức điên: "Trong núi có chó sói hổ báo, mày thế mà lại muốn bọn tao đi nộp mạng à?

Chương 24

Mày an cái tâm gì thế hả?" "Hửm?

Tôi lại làm sao cơ?

Các người không phải muốn lợn rừng à?

Tôi đang bày cách cho các người đấy chứ, sao lại thành tôi bảo các người đi nộp mạng rồi?" "Vương Cẩn Hòa, mày tâm địa độc ác như thế, thảo nào mà không gả đi được, mày đúng là đáng đời." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy kẻ nói lý không lại liền bắt đầu buông lời mạt sát, đột nhiên cảm thấy ở đâu cũng có những kẻ tồi tệ.

Vương Cẩn Hòa không nói lời nào, quay người đi vào sân, bưng một chậu nước rửa rau hắt thẳng vào mấy người đó: "Lần sau các người còn chạy đến trước cửa nhà tôi mà eo éo nữa thì coi chừng tôi cho các người biết tay.

Lần này chỉ là nước rửa rau đầy bùn đất thôi, lần sau tôi sẽ chuẩn bị nước phân, chỉ có cái đó mới xứng với cái miệng phun phân và bộ mặt xấu xí của các người." "Còn tưởng nhà chúng tôi vẫn là cái hộ gia đình sống trong thôn mấy năm trước hả?

Các người muốn gì thì đến lấy một ít, tưởng tôi giống bà nội tôi, mẹ tôi dễ bắt nạt chắc?

Các người lần sau thử lại đây xem." Nói xong rầm một tiếng đóng sầm cửa lại, cho mấy người kia ăn canh bế môn.

Tiếng đóng cửa làm mấy người kia giật mình tỉnh lại, nhìn quần áo ướt nhẹp của mình, bọn họ vừa tức vừa giận. "Vương Cẩn Hòa, con ranh con này, tao nguyền rủa mày làm giày rách cả đời, không ai thèm lấy mày." Vương Cẩn Hòa ở trong nhà nghe thấy câu này, mặt vô cảm đi múc nước phân, mở cửa hắt thẳng ra ngoài. "Á!!!" Mấy người kia ngửi thấy mùi hôi thối nồng nặc, hét lên chói tai rồi chạy dạt sang một bên.

Tuy nhiên chạy không đủ nhanh, cuối cùng vẫn bị nước phân dính vào người.

Vương Cẩn Hòa trào phúng nhìn đám người bỏ chạy: "Các người tưởng tôi đang nói đùa với các người à?

Tôi nói cho mà biết, tôi trước nay không nói đùa, tôi cũng không thích nói đùa với loại người như các người, cho nên tự giải quyết cho tốt đi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn bọn họ.

Lúc này bọn họ mới biết Vương Cẩn Hòa làm thật, cô nói được làm được, hoàn toàn không phải là người cam chịu để mặc người ta nói gì thì nói, mắng gì thì mắng, không bao giờ cãi lại như trước kia nữa. "Tôi không phải là Vương Cẩn Hòa của ngày xưa, cũng không hiểu cái gì gọi là nghịch lai thuận thụ, các người bắt nạt tôi, tôi khẳng định sẽ xử lý các người." Vương Cẩn Hòa nói xong thì đóng cửa, không thèm để ý bọn họ làm cái gì.

Mấy người kia ngửi mùi trên người mình mà suýt thì nôn mửa. "Vương Cẩn Hòa con khốn nạn này, mày dám đối xử với bọn tao như thế, mày cái đồ..." "Đừng nói nữa, còn muốn bị nó hắt thêm lần nữa hay sao?" Bọn họ lần này đúng là không bắt được hồ ly mà còn rước một thân hôi hám.

Mấy người kia vừa đi vừa chửi đổng, lúc về người trong thôn nhìn bọn họ với ánh mắt quái dị, có người hả hê nói: "Thấy nhà người ta có lợn rừng là muốn sang chiếm hời, cái hời này dễ chiếm thế à?

Còn tưởng người ta dễ bắt nạt, cả nhà đều là túng bao chắc?" "Câm miệng." "Tại sao tôi phải câm miệng?

Ái chà chà, sao người các bà hôi rình thế này?

Không phải bị người ta dùng nước phân hắt cho đấy chứ?" "Mày... mày..." "Vợ à, nói chuyện với cái thứ bẩn thỉu này làm gì?

Có thối không hả?

Mau về nhà thôi." Trong nhà một người đàn ông đi ra, kéo vợ mình về.

Chuyện của mấy người kia rất nhanh đã truyền khắp thôn, người trong thôn nhìn bọn họ đều với ánh mắt quái dị.

Vương Cẩn Hòa chẳng quan tâm nhiều đến thế, đợi người đi rồi, cô ra dọn dẹp sạch sẽ đống nước phân trước cửa, lúc này mới thong thả đi làm món ngon.

Trương Trí Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa làm sủi cảo, trong mắt mang theo vẻ tò mò: "Dì ơi, con có thể học cùng dì không ạ?

Con muốn mang sủi cảo con gói về nhà cho cha mẹ con ăn." "Cái này đương nhiên là được rồi." Vương Cẩn Hòa tự nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của Trương Trí Lâm, bắt đầu dạy cậu bé gói sủi cảo.

Tiểu Bảo thấy thế cũng sà vào học, nhưng thực chất là đang làm loạn.

Trương Trí Lâm học vài lần là gói đã ra hình ra dạng, đừng nói là trông cũng khá đẹp mắt. "Thiên phú học tập của con tốt thật đấy, học cái là biết ngay." Vương Cẩn Hòa khen ngợi.

Được khen, Trương Trí Lâm có chút ngại ngùng: "Là dì dạy cẩn thận ạ." Tiểu Bảo đột nhiên đưa tay ra trước mặt Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi, Tiểu Bảo gói có đẹp không?" Vương Cẩn Hòa nhìn cái bánh "tứ bất tượng" (không ra hình thù gì) trong tay Tiểu Bảo, không biết nên nói đẹp hay là nói xấu.

Cuối cùng vì lòng tự trọng của con trai, cô trái lương tâm nói: "Khá là đẹp." Trương Trí Lâm nhìn cái bánh trong tay Tiểu Bảo, không nhịn được muốn mở miệng, nhưng ngay khi cậu định nói thì Tiểu Bảo đã đưa cái sủi cảo vừa gói xong cho Trương Trí Lâm: "Ca ca tặng anh này." Trương Trí Lâm cười nói: "Tiểu Bảo giỏi quá." Có thể gói thành cái dạng này thì quả thực rất "lợi hại".

Vương Cẩn Hòa nín cười nhìn hai đứa trẻ tương tác, thật sự quá thú vị.

Ăn sủi cảo xong, Trương Trí Lâm phải về nhà, lúc về trên tay còn xách theo một cái hộp đựng thức ăn. *** "Cha, mẹ, con về rồi." "Trương Cần, nếu chàng muốn để biểu muội chàng vào ở thì được thôi." Cố Tĩnh mặt vô cảm nhìn Trương Cần. "Tĩnh nhi, nàng đừng như vậy, biểu muội chỉ là đến ở vài ngày rồi đi thôi." "Ta làm sao?

Ở vài ngày?

Loại chuyện hoang đường này mà chàng cũng tin à?

Trương Cần, trước khi gặp Tiểu Bảo, tại sao Tiểu Trí lại luôn kén ăn, luôn không chịu ăn gì, chàng không phải đã quên rồi chứ?" Cố Tĩnh cứ thế nhìn chằm chằm Trương Cần. "Ta không quên." "Chàng không quên?

Ta thấy chàng quên sạch sành sanh rồi thì có.

Nếu chàng chưa quên, chàng sẽ không nói với ta những lời như cho biểu muội chàng qua đây ở.

Trương Cần, ta nói cho chàng biết, hôm nay ta để lời ở đây, nếu chàng cho cô ta đến, ta sẽ đưa Tiểu Trí đi.

Cái nhà này có cô ta thì không có mẹ con ta, có mẹ con ta thì không có cô ta, chàng tự mình cân nhắc." "Choang!" Một tiếng động vang lên, hai vợ chồng đồng thời nhìn sang, chỉ thấy Trương Trí Lâm sắc mặt trắng bệch đứng chôn chân tại đó, dưới chân rơi vỡ một cái hộp đựng thức ăn, từ bên trong lăn ra mấy cái sủi cảo chưa nấu.

Nhìn thấy con về, Trương Cần lập tức hoảng hốt: "Tiểu Trí..." Cố Tĩnh thấy con trai sắc mặt thương bạch, hai mắt vô thần, vội vàng bế con chạy ra ngoài.

Trương Cần trong lòng hối hận không thôi, hận không thể tự vả mình hai cái.

Con trai vừa mới đỡ hơn một chút, sao hắn lại có suy nghĩ như vậy chứ?

Hắn vội vàng đuổi theo.

Cố Tĩnh bế con chạy đến y quán của Hoàng Kỳ: "Hoàng đại phu, ông mau xem cho Tiểu Trí với." Hoàng Kỳ nghe tiếng vội vàng đi ra, mày nhíu chặt: "Thế này là sao?

Tiểu Trí một tháng gần đây không phải đã đỡ hơn nhiều rồi à?

Sao tình huống đột nhiên lại biến thành thế này?" "Trương Cần nói muốn để biểu muội hắn qua ở, bị Tiểu Trí nghe thấy." Cố Tĩnh hiện tại hận chết Trương Cần.

Con trai cô mà có mệnh hệ gì, cô nhất định sẽ không tha cho Trương Cần. "Không phải đã bảo với hai người là không được nhắc đến người đàn bà đó sao?

Đứa bé này lúc đó chịu tổn thương lớn đến thế nào còn cần ta phải nhắc lại lần nữa à?

Chương 25

Thế mà còn muốn cho người ta dọn vào ở?

Có phải muốn lấy mạng con trai các người không?" Chỉ là nghe thấy người kia đến ở mà đã thành ra thế này, nếu người kia đến thật, đứa bé này chẳng phải bị bức điên sao?

Trương Cần chạy đến, nhìn Hoàng Kỳ lo lắng hỏi: "Hoàng đại phu, con trai ta sao rồi?

Nó không sao chứ?" "Ngươi nhìn bộ dạng này của nó giống người không sao hả?

Ta có hay không đã tam lệnh ngũ thân (nhắc đi nhắc lại) với các người là không được nhắc đến người phụ nữ kia?

Các người không những nói mà còn muốn cho ả ta qua ở, muốn con trai ngươi chết thì trực tiếp bóp chết cho đơn giản, cần gì phải hành hạ nó như vậy?" Hoàng Kỳ quả thực tức đến bật cười, đứa bé này hiện tại mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy kinh khủng, nước mắt không ngừng rơi xuống, thế này mà gọi là không sao?

Cố Tĩnh nhìn con trai không ngừng rơi lệ, đau lòng không chịu nổi, quay đầu nhìn Trương Cần, trở tay tát một cái thật mạnh. "Chàng hài lòng chưa?" Cố Tĩnh chỉ vào con, nhìn Trương Cần.

Thấy Trương Cần không nói gì, Cố Tĩnh lại tát thêm một cái nữa: "Ta hỏi chàng, chàng hài lòng chưa?" "Cô ta hại con ta đến mức này, các người chỉ đánh cô ta một trận, còn bảo người ta giảm nhẹ lực đạo, nhưng con trai ta thì sao?

Con trai ta lúc đó đã phải trải qua những gì?" Hai mắt Cố Tĩnh đỏ ngầu nhìn Trương Cần. "Tĩnh nhi, ta..." "Năm đó chàng đã hứa với ta thế nào?" Cố Tĩnh cắt ngang lời hắn. "Nói!

Năm đó chàng đã hứa với ta những gì?

Chúng ta năm đó tại sao từ kinh thành chuyển đến nơi này?" Cố Tĩnh nhìn Trương Cần giận dữ hét lên.

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh đang phẫn nộ, biết là lỗi của hắn. "Trương Cần, nếu chàng thực sự thích biểu muội của chàng như vậy, được thôi, chúng ta hòa ly.

Đến lúc đó chàng muốn cưới ai, muốn nạp mấy thiếp cũng được, ta không cản chàng." Cố Tĩnh càng tức giận lại càng bình tĩnh. "Mấy năm nay ta nỗ lực để bản thân tha thứ cho chàng, hiện tại con trai cuối cùng cũng đỡ hơn một chút, chàng liền không chờ nổi nữa phải không?

Được, đã vậy, chàng đã thích biểu muội kia như thế, ta mang con đi nhường chỗ cho chàng, hoặc là chàng trực tiếp về đó cũng được, từ nay về sau ta và Tiểu Trí không còn bất cứ quan hệ gì với chàng nữa." Cố Tĩnh lần này thật sự chết tâm rồi.

Cô biết nhà hắn vẫn luôn muốn hắn cưới biểu muội kia làm bình thê, lần này để cô ta qua đây rốt cuộc là mục đích gì mọi người đều lòng dạ biết rõ.

Trương Cần yêu Cố Tĩnh, hiện tại nghe Cố Tĩnh nói những lời như vậy, cả người đều ngây dại.

Hắn tưởng rằng chỉ là để biểu muội qua ở vài ngày đơn giản như vậy, cũng chẳng có gì, nhưng vạn vạn không ngờ tới con trai sẽ xảy ra chuyện, thê tử cũng nói ra những lời tuyệt tình đến thế.

Trương Cần biết, nếu hắn không đưa ra quyết định, vậy Cố Tĩnh thật sự sẽ hòa ly với hắn. "Ta không, ta chỉ cần mẹ con nàng, ta ai cũng không cần, Tĩnh nhi, ta không cho họ đến nữa, ai cũng không cho đến, nàng đừng giận." Trương Cần tay chân luống cuống dỗ dành Cố Tĩnh. "Ha, chỉ cần mẹ con ta?

Chỉ cần chúng ta mà chàng nói với ta cái gì mà để biểu muội chàng qua ở?

Mục đích của bọn họ chàng không biết sao?

Bọn họ là mang bình thê đến cho chàng đấy." Cố Tĩnh cảm thấy lời Trương Cần thật sự rất nực cười.

Nhìn Trương Trí Lâm vì được Hoàng Kỳ châm cứu mà đã hôn mê ngủ thiếp đi, Cố Tĩnh cười khổ nói: "Ta thật sự chịu đủ rồi, tất cả mọi người đều coi như chuyện xưa chưa từng xảy ra phải không?

Tưởng rằng thời gian lâu rồi thì ta sẽ quên chuyện này?" "Tĩnh nhi, nàng muốn ta làm thế nào ta cũng đồng ý với nàng, nàng đừng như vậy có được không?" Trương Cần thật sự có chút sợ hãi trạng thái lúc này của Cố Tĩnh, cô lúc này thật sự rất bất ổn.

Cố Tĩnh nhìn Trương Cần: "Chàng xác định?" "Ta xác định, chỉ cần nàng nói, ta đều đáp ứng nàng." "Đợi Tiểu Trí đỡ hơn một chút, gửi thằng bé ở nhà Cẩn Hòa một thời gian, ta cùng chàng về kinh thành." Cố Tĩnh nhìn Trương Cần nói thẳng.

Trong lòng Trương Cần có dự cảm không lành: "Nàng muốn làm gì?" "Đã là biểu muội chàng không làm được việc coi như đã chết trước mặt chúng ta, vậy thì ta sẽ đích thân đi động thủ.

Nguyên nhân năm đó cha mẹ ta không động đến cô ta chính là: vĩnh viễn không được xuất hiện trước mặt chúng ta.

Xem ra người nhà chàng đều đã quên rồi." Trương Cần nhìn Cố Tĩnh.

Phải rồi, Tiểu Bảo (tên gọi ở nhà của Cố Tĩnh khi bé - hoặc nhầm lẫn trong raw, ngữ cảnh này ý nói Cố Tĩnh là con út) là tiểu thư út của

Cố gia, được Lão thái phó yêu thương nhất.

Điều kiện năm xưa đồng ý tha cho người phụ nữ kia chính là không được xuất hiện trước mặt họ, nếu có ý đồ xuất hiện, Cố Tĩnh có quyền trực tiếp đánh chết ả.

Chuyện này là Hoàng thượng làm chứng. "Được, ta bồi nàng về." Trương Cần nhìn Cố Tĩnh, nghiêm túc nói.

Lần này hắn thật sự có chút sợ hãi, hắn rất rõ ràng, nếu tiếp tục ba phải hòa giải như trước kia, hắn sẽ mất đi vợ con mình.

Hắn không muốn cuối cùng sự việc phát triển thành như vậy. "Rất tốt, lần này người ta muốn xử lý không chỉ là biểu muội của chàng, mà ngay cả những kẻ có suy nghĩ này ta cũng sẽ xử lý cùng một lượt.

Trương Cần, chàng không cản được ta đâu, ta thân là Mục An Huyện chủ, xử lý một lão già vẫn là dư dả." Trương Cần gật đầu: "Được." Hoàng Kỳ nhìn Trương Cần một cái, bỉ ổi nói: "Giờ mới nói được thì sớm làm cái gì đi?

Rõ ràng đứa bé đã khôi phục đến trạng thái tốt nhất rồi, bây giờ lại làm người ta thành ra thế này, vui lắm sao?" "Hoàng đại phu, con trai ta nó..." "Yên tâm, người không sao." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Tuy nhiên Tiểu Trí tỉnh lại xong thì không có chuyện gì xảy ra cả, chỉ là lại khôi phục về trạng thái trầm mặc ít nói như trước khi gặp Tiểu Bảo.

Nhìn thấy con trai như vậy, Trương Cần lại càng hối hận hơn: "Đây đều là lỗi của ta." "Khỏi cần nghi ngờ, đây vốn dĩ là lỗi của ngươi." Trương Cần định bế con, lại bị Trương Trí Lâm tránh đi.

Nhìn ánh mắt đề phòng lại cảnh giác của con, trong lòng Trương Cần chua xót, đây là trừng phạt dành cho hắn sao?

Nếu không tại sao lại biến thành như vậy?

Cố Tĩnh hừ một tiếng không nói gì, hắn đáng đời. "Mẹ, tìm Tiểu Bảo." "Được, mẹ đưa con đi tìm Tiểu Bảo." Cố Tĩnh hiện tại cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo trước đó có thể làm con trai tốt lên, bây giờ nhất định cũng sẽ có thể.

Hai vợ chồng đi đến Tạ gia thôn.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy vợ chồng Cố Tĩnh đưa Trương Trí Lâm quay lại thì có chút nghi hoặc: "Hai người sao giờ này lại qua đây?" Tiểu Trí không phải mới vừa về sao?

Người sao lại bị bọn họ đưa quay lại rồi?

Cố Tĩnh cười khổ lắc đầu: "Xảy ra chút chuyện." "Tiểu Bảo, anh con đến này." Nhìn trạng thái của hai vợ chồng, lại nhìn Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa nhíu mày, sau đó gọi Tiểu Bảo ra.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm liền giãy giụa muốn xuống, Cố Tĩnh buông tay để cậu bé xuống chơi với Tiểu Bảo. "Chúng ta ra sân nói chuyện." "Tiểu Trí làm sao vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn hai người, nhíu mày hỏi.

Mới rời đi được bao lâu, đứa bé sao lại thành ra thế này rồi?

Chương 26

Rốt cuộc bọn họ đã làm gì với thằng bé? "Hôm nay Tiểu Trí về, nghe thấy cha nó nói muốn để biểu cô nó qua ở, sau đó liền thành ra như vậy." Nghĩ đến con trai, cô vẫn không kìm được đau lòng.

Tiểu Trí lúc đó mới ba tuổi.

Một đứa trẻ ba tuổi, con tiện nhân kia sao có thể nhẫn tâm làm như vậy. "Chuyện này sao có thể?" Vương Cẩn Hòa căn bản không tin nổi chuyện này. "Chúng tôi trước kia vẫn luôn sống ở kinh thành, hơn hai năm trước xảy ra một số chuyện mới đến nơi này.

Thật ra Tiểu Trí cũng không phải vẫn luôn kén ăn, vẫn luôn không nói chuyện.

Năm ba tuổi, thằng bé bị con tiện nhân kia nhốt trong phòng, sau đó đem những động vật nhỏ mà Tiểu Trí thích, thú cưng đang nuôi giết chết ngay trước mặt Tiểu Trí.

Không những thế, ả còn ngạnh nhét cho Tiểu Trí ăn, thịt sống cứ thế nhét cho Tiểu Trí, không ăn thì đánh.

Lúc đó chúng tôi tìm được con, thằng bé đã sắp mất mạng rồi." "Lúc đó vì một số duyên cớ mà người đàn bà kia còn sống, hôm nay Trương Cần nói để ả qua ở, thằng bé nghe thấy liền biến thành như vậy." Cố Tĩnh đưa tay che mặt: "Tôi lúc đó đáng lẽ nên trực tiếp giết chết ả ta." Vương Cẩn Hòa nhìn Trương Cần như đang nhìn một kẻ tâm thần: "Người đàn bà kia là kẻ làm hại con trai anh, thế mà anh còn muốn cho cô ta đến nhà anh ở?" "Tôi đã biết sai rồi." "Sai rồi?

Một câu biết sai rồi của anh là có thể bù đắp tổn thương lần thứ hai cho đứa bé sao?

Mà cái tổn thương này lại còn do người làm cha như anh đích thân mang lại, anh cảm thấy thích hợp không?" Vương Cẩn Hòa giận dữ nói. "Một đứa trẻ đáng yêu hoạt bát đột nhiên biến thành như vậy, trong lòng anh thoải mái lắm à?" "Cẩn Hòa, chúng tôi hôm nay qua đây, nguyên nhân trừ việc Tiểu Trí muốn tìm Tiểu Bảo ra, còn có một chuyện muốn cầu cậu giúp." Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Cố Tĩnh: "Cậu muốn tớ giúp gì?" "Tớ phải về kinh xử lý người, Tiểu Trí không tiện mang theo, thằng bé cũng thích chơi cùng Tiểu Bảo, tớ có thể hay không phó thác thằng bé cho cậu?

Tớ về xong việc sẽ đến đón con." Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa cầu khẩn: "Tớ biết tớ là có bệnh thì vái tứ phương, nhưng trước đó Tiểu Trí nhờ có Tiểu Bảo mà tốt lên rất nhiều, chịu nói chuyện, chịu cười, chịu đọc sách nhận mặt chữ, chịu làm rất nhiều chuyện mà trước kia kháng cự.

Cho nên tớ nghĩ, Tiểu Trí nếu có thể luôn chơi cùng Tiểu Bảo, có phải hay không sẽ giống như trước, lại từ từ tốt lên?

Không cần giống như trước kia, chỉ cần thằng bé chịu nói chuyện, đọc sách, vui đùa, tớ đã biết đủ rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn đôi mắt đỏ hoe của Cố Tĩnh, khẽ thở dài: "Được, tớ giúp cậu chăm sóc người.

Các cậu nợ máu phải trả bằng máu, không thể cứ thế mà buông tha người ta." "Năm đó điều kiện đồng ý tha cho ả chính là từ nay về sau không được xuất hiện trước mặt chúng tôi, đã có kẻ không biết sống chết, lần này tớ về sẽ thành toàn cho ả." "Đó là việc nên làm, nếu là tớ thì ngay lần đầu tiên tớ đã trực tiếp giết chết ả rồi." Người kia rốt cuộc nghĩ cái gì?

Trước mặt một đứa trẻ ba tuổi, ngược sát động vật nhỏ mà nó yêu thích, cái này đã đành, còn muốn cưỡng ép nhét thịt sống cho đứa trẻ ăn, không ăn thì đánh, việc này sẽ tạo thành bóng ma tâm lý lớn đến mức nào?

Cũng khó trách đứa bé này cái gì cũng không ăn. "Lúc đó là không còn cách nào, cha của con tiện nhân kia quan hệ rất tốt với cha tớ, vì chuyện này cha tớ đều đoạn tuyệt qua lại với bọn họ, vì thế mới có sự điều hòa, nếu không sao có thể đơn giản tha cho con tiện nhân đó như vậy?" Cố Tĩnh cười lạnh nói. "Thì ra là thế, vậy lần này cậu về quả thực không cần nhẫn nhịn nữa." "Tự nhiên." "Tớ đi xem con, hỏi nó xem có muốn về cùng chúng tôi không, nếu không về thì ngày mai tớ sẽ mang đồ đạc quen dùng của thằng bé sang đây." Vương Cẩn Hòa nhìn hai người, đột nhiên hỏi: "Lúc Tiểu Trí về, trong tay có cầm cái gì không?" "Sủi cảo." Tuy rằng lúc đó quá hoảng loạn, cô vẫn nhớ đó là sủi cảo. "Đúng, là sủi cảo.

Là Tiểu Trí nhờ tôi dạy thằng bé, thằng bé tự tay gói, muốn mang về cho hai người ăn đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Trương Cần, nói từng chữ một.

Đồng tử Trương Cần hơi co lại.

Đó thế mà là do con trai tự tay làm?

Trong mắt Trương Cần dần dần ươn ướt, lúc con trai nghĩ đến việc gói sủi cảo cho hắn ăn, thì hắn đang làm cái gì?

Trương Cần hung hăng tự tát mình một cái: "Ta đã làm cái gì thế này." Nếu hắn trực tiếp từ chối việc này, thì gia đình ba người bọn họ hiện tại đáng lẽ đang ngồi cùng nhau ăn sủi cảo, nghe con kể hôm nay đã làm những chuyện gì, chứ không phải biến thành như bây giờ. "Rất đau đúng không?

Thật ra đứa trẻ còn đau lòng hơn.

Cao hứng phấn chấn mang sủi cảo mình tự làm về nhà, kết quả lại nghe thấy cha mình nói muốn để người làm hại mình qua ở, anh nói xem đứa trẻ phải chấp nhận thế nào?

Lần này Tiểu Trí sở dĩ như vậy, một phần có khả năng là vì ả biểu cô kia, nhưng nhiều hơn vẫn là vì người làm cha là anh đấy." Vương Cẩn Hòa trầm giọng nói.

Trương Cần há miệng, muốn nói gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại chẳng thể thốt nên lời.

Cố Tĩnh không để ý đến Trương Cần, đi tìm Trương Trí Lâm đang cùng chơi xếp gỗ với Tiểu Bảo: "Tiểu Trí, cha mẹ phải về nhà rồi, con có muốn về không?" Trương Trí Lâm nhìn Cố Tĩnh một lúc lâu sau đó lắc đầu. "Vậy ngày mai mẹ mang đồ đạc con hay dùng sang đây nhé?

Cha mẹ phải về nhà ông ngoại một chuyến, con thời gian này cứ ở lại nhà Tiểu Bảo, đợi mẹ về rồi lại đến đón con được không?" Cố Tĩnh kiên nhẫn giao lưu với Trương Trí Lâm.

Trương Trí Lâm khi nghe nói được ở cùng Tiểu Bảo một thời gian, mắt đều sáng lên, sau đó khẽ gật đầu, tỏ vẻ đồng ý. "Vậy con phải ngoan ngoãn nghe lời dì, biết không?" Trương Trí Lâm vẫn gật đầu.

Nhìn con như vậy, trong lòng Cố Tĩnh khó chịu không thôi.

Ở cùng Trương Trí Lâm một lúc, hai vợ chồng mới rời đi.

Đợi người đi rồi, Vương Cẩn Hòa cười khổ nhìn căn nhà của mình, may mà chăn đệm trong nhà đều là đồ mới, nhà mới cũng sắp xây xong rồi, nếu không còn thực sự sợ chăm sóc không tốt cho tiểu gia hỏa này.

Đợi hai đứa trẻ chơi thêm một lúc nữa, Vương Cẩn Hòa mới cho hai đứa đi rửa mặt rồi đi ngủ.

Đợi dỗ hai đứa trẻ ngủ say, Vương Cẩn Hòa đi ra thì thấy người nhà đều đang ở đó. "Tiểu Hòa, chuyện này là thế nào?" Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện của Trương Trí Lâm cho người nhà nghe một chút.

Nghe xong lời Vương Cẩn Hòa, Vương lão gia tử đập mạnh xuống bàn, giận dữ nói: "Đúng là táng tận lương tâm, sao lại có người phụ nữ ác độc như thế, lại còn không tha cho cả trẻ con." "Chứ còn gì nữa?

Còn cả cái thằng làm cha kia cũng không biết là bị làm sao, lại làm ra cái chuyện hoang đường này, tức chết người ta rồi." Vương lão thái thái vốn coi Trương Trí Lâm như cháu ruột mà cưng chiều, thấy đứa bé về nhà vẫn đang yên lành, quay lại đã thành ra thế này, bà sao có thể không giận? "Đúng đấy, ông bố này thật chẳng ra dáng làm cha, đúng là chuyện gì cũng làm được, tức chết đi được." "Không sao đâu ạ, quan hệ giữa Tiểu Trí và Tiểu Bảo tốt, có Tiểu Bảo chơi cùng sẽ dần dần đỡ hơn, sau này cũng sẽ tốt hơn thôi." Vương Cẩn Hòa an ủi mọi người. "Hy vọng là thế." *** Trên đường về, Trương Cần vẫn luôn không nói chuyện, Cố Tĩnh cũng không hỏi hắn làm sao, hai vợ chồng yên lặng chưa từng có.

Qua hồi lâu, trước khi về đến nhà, Trương Cần mới mở miệng: "Lần này để ta làm đi." Cố Tĩnh quay đầu nhìn Trương Cần, trong mắt mang theo kinh ngạc: "Chàng nói chàng làm?" "Ừ, suốt dọc đường ta đều nghĩ đến sủi cảo con trai gói.

Thằng bé ngoan như thế...

đều là lỗi của ta." Giọng Trương Cần nghẹn ngào.

Con trai hắn có cái gì cũng nghĩ đến bọn họ, sao lại thành ra thế này chứ? "Được, vậy chàng làm đi." Cố Tĩnh nhìn Trương Cần hồi lâu rồi gật đầu đồng ý.

Nếu là Trương Cần ra tay, người phụ nữ kia sẽ suy sụp nhỉ?

Dù sao Trương Cần cũng là người ả yêu nhất, bị chính người mình yêu ra tay trừng trị, đây mới là sự trừng phạt tàn nhẫn nhất.

Hai người về nhà xong cũng không nghỉ ngơi, liền vội vàng thu dọn một số đồ dùng cần thiết cho Trương Trí Lâm, bất tri bất giác thế mà thu dọn được cả một đống lớn.

Chương 27

Hai người nhìn nhau, trong mắt mang theo bất lực cùng cười khổ: "Chỗ này nhiều đồ quá, nhà Cẩn Hòa còn chưa xây xong nhà mới, cái gì không cần thì thôi đi, mang sang cũng là gánh nặng." "Được, có điều chúng ta có cần đưa cho nhà họ ít bạc không?" Trương Cần chần chừ nói.

Cố Tĩnh lắc đầu: "Cái này không cần, ta có thể nhìn ra Cẩn Hòa đối với Tiểu Trí là thật lòng tốt, nếu đưa tiền ngược lại thành ra không hay." Hai đứa trẻ là bạn bè, cô ấy và Vương Cẩn Hòa cũng là bạn, nhờ giúp chăm sóc con một chút mà nói đến chuyện tiền nong thì còn ra thể thống gì? "Nếu chúng ta thực sự đưa tiền, Cẩn Hòa chắc chắn sẽ nghĩ chúng ta coi thường cô ấy.

Nếu đổi lại là anh, người ta đưa tiền cho anh thì anh có giận không?" Cố Tĩnh nhìn Trương Cần hỏi.

Trương Cần gật đầu: "Em nói đúng, nếu là anh thì anh cũng có khả năng sẽ giận thật." "Vậy chẳng phải là được rồi sao?

Anh ngủ một lát đi, hai canh giờ nữa em sẽ mang đồ qua đó." "Anh không ngủ đâu, em ngủ một lát đi, anh còn có một số việc cần xử lý đàng hoàng." Trương Cần nhìn Cố Tĩnh ôn hòa nói.

Cố Tĩnh gật đầu, cô quả thực có chút mệt mỏi, nếu có thể đi nghỉ ngơi một chút thì tự nhiên là tốt.

Đợi sau khi Cố Tĩnh đi nghỉ, Trương Cần gọi người thân cận của mình đến: "Đi điều tra một số sản nghiệp của nhà cữu cữu tốt bụng của ta, còn cả xem là ai đã nhận lời giúp bọn họ nữa." "Thiếu gia, người định..." "Ừ, có những mối thù cũng nên báo rồi, nếu không bọn họ thực sự tưởng vợ chồng chúng ta đều là kẻ dễ bắt nạt." Trương

Cần âm trầm nói.

Lần này là do hắn quá ngu xuẩn mới để xảy ra chuyện như vậy, từ nay về sau sẽ không thế nữa.

Hắn chỉ có vợ và con trai, còn người khác sống chết ra sao thì có quan hệ gì với hắn?

Nhìn thấy bộ dạng này của Trương Cần, tùy tùng bên cạnh trong lòng hiểu rõ, lần này người trong nhà quả thực đã chọc giận thiếu gia rồi. "Thiếu gia, tiểu thiếu gia không sao chứ?" "Lại quay về bộ dạng của hơn hai năm trước rồi." Không nhắc đến cái này thì thôi, vừa nhắc đến hắn lại hận không thể tự tát mình một cái.

Tùy tùng lo lắng nhìn Trương Cần: "Thiếu gia người cũng đừng quá lo lắng, thời gian gần đây tiểu thiếu gia không phải đã tốt hơn nhiều rồi sao?

Sau này cũng sẽ ngày càng tốt lên thôi." Trương Cần gật đầu, hắn cũng hy vọng là vậy.

Nếu khi bọn họ quay lại, con trai đã có thể trở lại như một tháng trước thì tốt biết bao? "Được rồi, đi làm việc đi." "Vâng." Sau khi Trương Cần phân phó xong mọi việc mới về phòng ngủ cùng Cố Tĩnh một lát, đợi đến khi tỉnh lại thì trời đã sắp đến giữa trưa.

Ăn cơm xong, Cố Tĩnh và Trương Cần mang theo đồ đạc của con trai đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ mang nhiều đồ đến như vậy, khóe miệng giật giật nói: "Hai người bây giờ mang nhiều đồ qua đây như thế bên em cũng không có chỗ dùng, phải đợi đến khi nhà mới xây xong mới dùng được, chỉ có thể để Tiểu Trí chịu thiệt thòi tạm một chút thôi." "Cẩn Hòa, em nói cái gì vậy?

Em có thể nhận lời giúp chị chăm sóc Tiểu Trí là chị đã cảm kích lắm rồi." Cố Tĩnh nắm tay Vương Cẩn Hòa, vô cùng nghiêm túc nói. "Chị Tĩnh, Tiểu Trí ở nhà em chị có thể hoàn toàn yên tâm, bọn em cũng sẽ cố gắng hết sức để chăm sóc bọn trẻ.

Chỉ là sau này thằng bé có thể vui vẻ trở lại như chúng ta mong muốn hay không thì em cũng không dám chắc, chỉ có thể nói với anh chị là em sẽ tận lực." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh, bất đắc dĩ nói.

Đêm hôm qua lúc ngủ, đứa bé này bị giật mình tỉnh dậy mấy lần, cuối cùng cô phải đặt Tiểu Bảo nằm cạnh nó, tay nó đặt lên người Tiểu Bảo thì mới ngủ được. "Em có thể giúp chị như vậy, chị đã rất cảm kích rồi.

Cẩn Hòa, đêm qua Tiểu Trí ngủ thế nào?

Có phải lại rất lâu không ngủ được không?" Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi. "Lúc mới đầu đúng là như vậy, thằng bé cứ hay giật mình, nhưng về sau em bế Tiểu Bảo qua nằm sát vào nó, sau khi tay nó đặt lên người Tiểu Bảo thì ngủ một mạch đến sáng, không hề tỉnh lại nữa.

Cho nên em nghĩ nếu cứ để nó ở cùng Tiểu Bảo thì tình trạng thân thể có khả năng sẽ tốt hơn nhiều.

Đợi đến khi anh chị quay lại, chỉ cần không kích thích thằng bé nữa thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Hiện tại đứa trẻ này còn nhỏ, chỉ có thể khuyên giải chứ không thể bỏ mặc, nhưng cô sẽ có ý thức đi khai đạo cho Tiểu Trí.

Có một bóng ma tâm lý như vậy, đối với trẻ con mà nói, dù thế nào cũng không tốt lắm.

Cố Tĩnh cũng không biết nên cảm kích Vương Cẩn Hòa thế nào cho phải: "Cẩn Hòa, thật sự rất cảm ơn em." "Chị Tĩnh, lời cảm ơn chị đừng nói nữa, nếu chị thực sự muốn cảm ơn em thì hay là đợi khi nào chị về, chị mang cho em ít hạt giống nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh nói. "Chuyện này có gì mà không được?

Đến lúc đó tìm được hạt giống gì chị sẽ mang về cho em loại đó, nhất định sẽ khiến em hài lòng, chỉ cần sau khi em trồng ra đừng thiếu phần nhà chị là được." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Cái này thì được, đến lúc đó em sẽ trồng luôn cả phần của nhà chị, không để mọi người thiếu cái ăn đâu." "Vậy được, chúng tôi đi thăm Tiểu Trí một chút rồi chuẩn bị về kinh thành." "Được." Hai người đi vào thăm Trương Trí Lâm, lúc đến nơi thì thấy cậu bé đang chơi cùng Tiểu Bảo, dùng các loại khối gỗ nhỏ trước mặt xếp thành đủ loại hình dáng, trên mặt con trai còn vương nụ cười nhàn nhạt.

Tuy rằng so với nụ cười của một tháng gần đây vẫn có chút khác biệt, nhưng thế này đối với họ mà nói đã đủ rồi, ít nhất đứa trẻ cũng đã chịu cười.

Định bước tới nói chuyện với con thì bị Trương Cần ngăn lại, hắn quay đầu nhìn Trương Cần: "Trẻ con đang chơi thì cứ để nó chơi, đợi chúng ta về rồi lại đến thăm con." "Tiểu Trí, cha mẹ con đến rồi." Trương Cần vừa dứt lời thì Vương Cẩn Hòa đã mở miệng nói.

Trương Cần có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em làm thế là..." "Tuy em biết anh làm vậy là muốn tốt cho Tiểu Trí, nhưng hiện tại chính là lúc Tiểu Trí thiếu cảm giác an toàn nhất.

Hai người vừa đi lại không biết bao lâu mới về, anh chị để Tiểu Trí nghĩ thế nào?

Đến lúc đó thằng bé có cảm thấy hai người không cần nó nữa không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Trương Cần nói. "Việc hai người cần làm bây giờ là để Tiểu Trí biết hai người không phải không cần nó, chỉ là có việc rất quan trọng phải về giải quyết.

Anh chị có thể nói với nó là về để báo thù cho nó, cụ thể thế nào anh chị tự liệu đi." Vương Cẩn Hòa nói xong liền tránh sang một bên.

Cố Tĩnh đi tới bên cạnh Tiểu Trí ngồi xuống, nhìn Tiểu Trí chơi: "Tiểu Trí, con có thể nói cho mẹ biết con đang xếp cái gì không?" "Nhà lớn." "Xếp đẹp lắm." Cố Tĩnh không vội nói chuyện bọn họ sắp rời đi mà ngồi chơi với Trương Trí Lâm rất lâu. "Tiểu Trí, mẹ và cha con phải về nhà ông ngoại một chuyến.

Mẹ biết con không muốn nhìn thấy người ở đó, cho nên mẹ không đưa con về, để con ở lại nhà dì chơi cùng Tiểu Bảo, đợi cha mẹ xong việc sẽ quay lại đón con, được không?" Cố Tĩnh khẽ nói.

Trương Trí Lâm ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh gật đầu một cái: "Viết thư." "Được, mẹ nhất định sẽ viết thư cho Tiểu Trí.

Lần này mẹ sẽ không để Tiểu Trí phải chịu bất kỳ tổn thương nào nữa, những kẻ làm hại Tiểu Trí, mẹ một kẻ cũng sẽ không tha." Cố Tĩnh ôm Trương Trí Lâm nghiêm túc nói.

Trương Cần cũng đi tới, nghiêm túc xin lỗi con trai: "Tiểu Trí, đều là lỗi của cha.

Sau này nhà chúng ta Tiểu Trí định đoạt, Tiểu Trí muốn cho ai đến nhà chúng ta thì chúng ta cho người đó đến, được không?" "Tiểu Bảo." Trương Cần sững người một chút, sau đó vui mừng gật đầu: "Được, chúng ta mời Tiểu Bảo đến." "Cụ bà, cụ ông, ông, bà, dì, cậu." Trương Trí Lâm nhìn Trương Cần nghiêm túc liệt kê.

Đứa trẻ bỗng chốc nói nhiều chữ như vậy khiến vợ chồng Trương Cần đều có chút kích động: "Được được, đều mời hết, đợi cha mẹ về sẽ mời mọi người đến nhà chúng ta làm khách, con nói có được không?" Trương Trí Lâm gật đầu, Cố Tĩnh ôm con trai hồi lâu mới nói: "Tiểu Trí, cha mẹ đi đây, mẹ nhất định sẽ viết thư cho con, đến lúc đó nhờ dì đọc cho con nghe nhé." Lần này Trương Trí Lâm chỉ gật đầu chứ không nói tiếp.

Sau khi hai người rời đi, Trương Trí Lâm cứ nhìn theo hướng bọn họ đi mãi: "Không nỡ sao?" "Dạ." Từ trước đến giờ cậu bé chưa từng rời xa mẹ. "Họ về là để báo thù cho con đấy, lần này con dọa cha mẹ con sợ rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Trí nói.

Trương Trí Lâm im lặng không nói gì, nhưng trong mắt đã ngấn lệ: "Tiểu Trí, đời người sẽ xảy ra rất nhiều chuyện bất hạnh, những điều này dì đều biết.

Nhưng dì hy vọng con có thể vô cùng dũng cảm đối mặt.

Những người con căm ghét hiện tại, con có thể nỗ lực tập võ cho giỏi, trở nên lợi hại hơn, sau đó có một ngày con tự mình đi báo mối thù này." "Con... sợ." "Không sợ, mẹ con có phải rất lợi hại không?" Trương Trí Lâm nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, hồi lâu sau mới vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Vâng, mẹ là người mẹ lợi hại nhất trên thế giới, con thích mẹ nhất." Trương Trí Lâm nghiêm túc nói.

Nhìn thấy Trương Trí Lâm như vậy, Vương Cẩn Hòa cười mở miệng: "Đúng vậy, mẹ của con lợi hại như thế, vậy chúng ta có phải cũng nên vô cùng dũng cảm không?

Hiện tại Tiểu Trí còn nhỏ, biết sợ là chuyện đương nhiên, nhưng sau này Tiểu Trí sẽ lớn lên.

Bây giờ còn có cha mẹ bảo vệ Tiểu Trí, như vậy Tiểu Trí có phải không còn sợ nữa không?" "Vâng." Trương Trí Lâm gật đầu thật mạnh, có cha mẹ bảo vệ, cậu bé không sợ.

Chương 28

Tiểu Bảo nắm lấy tay Trương Trí Lâm: "Tiểu Bảo cũng bảo vệ anh." Bởi vì một câu nói này của Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm hoàn toàn bị chọc cười, nụ cười y hệt như trước đây.

Lão thái thái nhìn Trương Trí Lâm như vậy, trong lòng cũng vô cùng vui mừng, đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ của cậu bé: "Đúng vậy, còn có cụ bà bảo vệ Tiểu Trí, có nhiều người ở đây như vậy, kẻ xấu làm hại Tiểu Trí nhất định không dám đến đâu." Trương Trí Lâm nghiêng đầu nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này, đúng a, có nhiều người bảo vệ cậu bé như vậy, cậu bé một chút cũng không sợ.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Trí dường như đã cởi mở hơn một chút, điều này khiến cô vô cùng vui mừng.

Buổi chiều, Vương Tĩnh Vũ từ bên ngoài trở về, trong tay còn xách theo khá nhiều đồ. "Bà nội, cháu về rồi." Vương Tĩnh Vũ vừa vào cửa nhìn thấy lão thái thái liền chào hỏi. "Tĩnh Vũ về rồi đó hả?

Mấy ngày nay thế nào?

Đều ổn cả chứ?" Lão thái thái nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi. "Đều ổn ạ." Tiểu Bảo từ dưới đất bò dậy chạy đến trước mặt Vương Tĩnh Vũ, ôm chân hắn đòi ngồi lên đùi: "Cậu ơi, cậu về rồi." "Đúng rồi cậu về rồi đây, để cậu xem nhóc béo này có phải lại tăng cân rồi không?" Vương Tĩnh Vũ đặt đồ sang một bên, bế Tiểu Bảo lên tưng tưng hai cái, đừng nói là thật sự nặng lên một chút.

Trương Trí Lâm ở bên cạnh nhìn Tiểu Bảo được tung lên cao, cũng muốn được như vậy, nhưng lại ngại không dám nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ đầy khát vọng này của Trương Trí Lâm: "Anh." Vương Tĩnh Vũ nhìn thấy bộ dạng nhỏ bé kia của

Trương Trí Lâm, liền đặt Tiểu Bảo xuống, đi tới bên cạnh Trương Trí Lâm nhấc bổng cậu bé lên.

Động tác đột ngột làm Trương Trí Lâm giật mình một cái, sau đó vui vẻ cười to. "Tiểu Trí thấy thế nào?

Vui không?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Trương Trí Lâm hỏi.

Trương Trí Lâm không ngừng gật đầu: "Vui ạ." "Vậy chúng ta chơi thêm chút nữa." Vương Tĩnh Vũ lại tung Trương Trí Lâm thêm mấy cái mới đặt người xuống. "Nào, đây là kẹo hồ lô mua cho hai nhóc con, còn đây là điểm tâm." Vương Tĩnh Vũ đưa cho mỗi đứa một xiên kẹo hồ lô. "Cảm ơn cậu ạ." Trương Trí Lâm lễ phép cảm ơn. "Cảm ơn cậu ạ." Tiểu Bảo cũng hùa theo cảm ơn.

Trương Trí Lâm chưa từng ăn kẹo hồ lô, ngay cả nhìn cũng chưa từng thấy, nhất thời không biết nên ăn thế nào. "Anh ơi cắn như này nè." Tiểu Bảo ghé sát vào xiên kẹo hồ lô của Trương Trí Lâm cắn một miếng.

Nhìn viên kẹo trên đỉnh đã mất một nửa, Trương Trí Lâm chớp chớp mắt, nhìn má phính hơi phồng lên của Tiểu Bảo, đưa tay chọc chọc.

Tiểu Bảo vô tội nhìn Trương Trí Lâm, dường như không hiểu vì sao anh trai nhỏ này lại chọc má mình, mờ mịt nhìn Trương Trí Lâm: "Anh sao dợ?" Đang ăn kẹo hồ lô nên Tiểu Bảo nói chuyện có chút không rõ tiếng. "Tiểu Bảo, con có của mình tại sao lại cắn của anh?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười hỏi. "Con thấy của anh ngon hơn." Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn con trai mình, mùi vị kẹo hồ lô chẳng phải đều giống nhau sao?

Sao lại thành của Tiểu Trí ngon hơn của nó rồi? "Vậy con đổi cây của con cho anh được không?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói, không thể để bạn nhỏ ăn đồ thừa của con trai được chứ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay nhéo nhéo cái mông nhỏ của Tiểu Bảo, nghiêm mặt nói: "Con đừng có lúc nào cũng bắt nạt anh." Tiểu Bảo lắc đầu liên tục: "Tiểu Bảo không bắt nạt, anh ơi Tiểu Bảo có phải không bắt nạt anh không?" Tự mình nói xong còn muốn kéo Trương Trí Lâm xác nhận chuyện này.

Trương Trí Lâm nghiêm túc gật đầu: "Tiểu Bảo không bắt nạt." "Anh ơi, của em cũng cho anh cắn một miếng nè." Tiểu Bảo đưa xiên kẹo hồ lô của mình đến bên miệng Trương Trí Lâm để cậu bé cắn một miếng.

Trương Trí Lâm vừa cắn liền cắn hết cả một viên xuống, lập tức có chút luống cuống tay chân.

Tiểu Bảo nhìn viên kẹo hồ lô Trương Trí Lâm cắn xuống, ghé sát tới ăn nốt nửa viên còn lại.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, đứa nhỏ này đúng là một chút thiệt thòi cũng không chịu nhận.

Như vậy tính ra đúng là mỗi người ăn một viên, ai cũng đừng nói ai. "Anh ơi ngon không?" Trương Trí Lâm gật đầu một cái: "Ngon." Hương vị chua chua ngọt ngọt ngon tuyệt. "Vậy sau này đợi cậu nghỉ về nhà, chúng ta lại bảo cậu mua cho chúng ta." Tiểu Bảo không chút khách khí bán đứng Vương Tĩnh Vũ.

Vương Tĩnh Vũ khoa trương nói: "Tiểu Bảo, cái tên nhóc con này chỉ biết dẫn theo Tiểu Trí lừa chút tiền này của cậu thôi." "Không bảo cậu mua chân giò heo lớn cho bọn con." Tiểu Bảo làm mặt quỷ thật lớn với Vương Tĩnh Vũ. "Mẹ ơi ngày mai chúng ta ăn chân giò heo được không?" Nhắc đến chân giò heo là Tiểu Bảo lại muốn ăn.

Vương Tĩnh Vũ đột nhiên từ chỗ khuất lôi ra bốn cái chân giò heo: "Thế nào?

Cậu có phải rất hiểu cháu không hả?

Cháu muốn ăn gì cậu đều biết hết." "Oa, chân giò heo lớn." Tiểu Trí chưa từng ăn món này, có chút tò mò: "Cái này ngon không?" "Ngon lắm, chân giò mẹ làm ngon cực, mỗi lần ăn chân giò mẹ làm em đều ăn được thêm cơm.

Mấy lần mẹ làm anh đều không có ở đây.

Hôm nay chúng ta ăn chân giò, ngày mai bảo mẹ làm sườn xào chua ngọt cho chúng ta, ngày kia làm canh thịt viên." Tiểu Bảo lầm bầm nói chuyện với Trương Trí Lâm.

Vương Cẩn Hòa nghe rõ nó nói gì xong thì hoàn toàn cạn lời. "Thực ra mẹ làm ngon nhất chính là gà nướng, nhưng mà gà nhà chúng ta đều không được ăn." Tiểu Bảo vô cùng tiếc nuối nói: "Mẹ mới chỉ làm một lần." Vương Cẩn Hòa đưa tay nhéo má Tiểu Bảo: "Vương Tử Khâm, con đừng có nói cứ như mẹ ngược đãi con, cái gì cũng không cho con ăn như thế." Tiểu Bảo cười hì hì: "Mẹ là tốt nhất, tốt nhất nhất, mẹ giỏi nhất, giỏi nhất nhất." "..." Vương Cẩn Hòa rất muốn nói với Tiểu Bảo, con thà đừng khen mẹ còn hơn. "Mẹ đi làm chân giò heo cho các con đây." Vương Cẩn Hòa xuống bếp làm chân giò, sau khi làm sạch sẽ thì dùng nước có pha linh tuyền thủy ngâm một lúc. "Hai tên nhóc các con đi theo cậu, để cậu xem dạo này có lười biếng không, có phải không chịu chăm chỉ học chữ không." Vương Tĩnh Vũ một tay ôm một đứa đưa đi học chữ.

Hơn nửa canh giờ sau, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng làm xong món chân giò, Trương Trí Lâm ngửi thấy mùi thơm đó cũng muốn ăn rồi.

Vương Cẩn Hòa gắp cho hai đứa trẻ mỗi đứa một miếng bỏ vào bát, đưa đũa cho chúng để chúng tự ăn trước.

Trương Trí Lâm ăn rất vui vẻ, bởi vì món chân giò này thực sự rất ngon.

Bỗng nhiên miệng đau điếng, Trương Trí Lâm lấy miếng chân giò đang gặm dở ra, nhìn thấy cái răng trắng nhỏ xíu dính trên đó, lập tức có chút hoảng sợ.

Tiểu Bảo đang gặm chân giò nhìn thấy răng của Trương Trí Lâm rụng mất, trực tiếp sợ đến phát khóc: "Mẹ ơi mau lại đây, răng của anh bị rụng rồi." Vương Cẩn Hòa vội vàng chạy qua, cô tưởng là tại món chân giò, kết quả vừa nhìn hóa ra là thay răng. "Không sao đâu, cái răng này của anh là tự rụng xuống, đợi hai tháng nữa là mọc lại thôi." Vương Cẩn Hòa giải thích.

Tiểu Bảo nhíu mày chặt chẽ: "Tại sao lại tự rụng xuống ạ?" "Bởi vì anh lớn rồi, phải bắt đầu thay răng, đợi đến mười hai tuổi thì tất cả răng sẽ thay xong hết." Vương Cẩn Hòa cười nói: "Đợi Tiểu Bảo lớn bằng anh cũng sẽ thay răng, cho nên chuyện này không có gì to tát cả, đừng sợ, đều rất bình thường." "Mẹ lúc nhỏ cũng rụng răng sao?" Tiểu Bảo tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đương nhiên rồi, răng của mẹ cũng thay hết rồi, còn cả của cậu nữa." "Ồ, anh ơi không sợ, đợi một thời gian nữa răng sẽ mọc ra thôi." Lúc nói chuyện còn đưa tay vỗ vỗ lưng Trương Trí Lâm, dường như đang an ủi cậu bé. "Vậy bây giờ ném cái răng này ra sau cửa, như vậy răng của Tiểu Trí nhà chúng ta sau khi mọc lên sẽ vô cùng đẹp, nhưng mà sáng tối mỗi ngày đều phải nhớ đánh răng nhé." Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng dỗ dành: "Nếu không sau này răng sẽ sinh ra con sâu nhỏ, sẽ cắn các con đó." Tiểu Bảo phồng má: "Mẹ là đồ xấu xa dọa con." Tiểu Bảo ghét nhất là đánh răng súc miệng.

Dùng lời của cậu bé nói thì chính là đau mồm khó chịu.

Chương 29

"Sau này anh sẽ cùng em đánh răng, như vậy sâu sẽ không cắn em nữa." Trương Trí Lâm đánh răng vô cùng nghiêm túc, căn bản không cần Vương Cẩn Hòa giúp đỡ, nếu cậu bé có thể giúp sửa cái thói quen xấu này của Tiểu Bảo thì quá tuyệt vời.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Có anh ở đây Tiểu Bảo sẽ không sợ nữa." Nhìn dáng vẻ vui mừng này của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa đột nhiên có thể hiểu được cảm giác của bọn Cố Tĩnh.

Bởi vì trong lòng Tiểu Trí, Tiểu Bảo cũng quan trọng như vậy.

Có thể có một người bạn như thế từ nhỏ đối với cả hai đứa trẻ đều là một chuyện vô cùng tốt đẹp.

Chuyện cái răng cứ thế trôi qua, Trương Trí Lâm sau đó gặm chân giò đều rón ra rón rén, chỉ sợ lại làm rụng thêm cái răng nào nữa.

Cậu bé phát hiện sau khi răng rụng thì nói chuyện sẽ bị lọt gió, khó nghe chết đi được.

Tiểu Trí cứ như vậy ở lại nhà Vương Cẩn Hòa, thỉnh thoảng sẽ cùng Vương Cẩn Hòa ra ruộng dưa, còn phần lớn thời gian đều ở nhà.

Nửa tháng sau, nhà của bọn họ cuối cùng cũng xây xong, chuồng heo, chuồng gà đều xong xuôi, còn chuyên môn chuẩn bị gian riêng cho Đại Mị và Tiểu Mị. "Cha, mẹ, chúng ta nên đi chuyển hết đồ đạc về rồi, như vậy chúng ta có thể mau chóng dọn vào nhà mới." Cái giường cô làm cho Tiểu Bảo là loại hai tầng, còn có cầu trượt, cho hai đứa trẻ ngủ là vừa đẹp. "Đúng là phải đi rồi." Vương Đại Quý tán đồng gật đầu. "Vậy con cũng tiện thể đi mua chút gia vị, chúng ta lại mua hai con gà lớn về làm gà nướng cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí, hai đứa nhỏ này ngày nào cũng đòi gà nướng, hôm kia chạy đến trước mặt Đại Hoa nói, dọa Đại Hoa không dám dẫn mẹ con Tiểu Hoa lại gần con nữa, cứ lo con nghe lời Tiểu Bảo thật, trực tiếp giết làm gà nướng ăn." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này liền cảm thấy buồn cười.

Vương Đại Quý và Cố thị cũng cười rộ lên: "Nhà chúng ta bây giờ cũng không thiếu đồ ăn cho Tiểu Bảo, sao nó cứ thích ăn thế nhỉ?" "Ăn được mới tốt chứ sao, cũng không biết bao giờ mẹ con Tiểu Hoa ấp trứng, như vậy chúng ta sẽ có gà con để nuôi rồi." Cố thị cảm thán nói. "Cái này còn chưa biết, chắc cũng sắp rồi, gần đây Tiểu Hoa đều không đẻ trứng nữa.

Đến bóng dáng cũng rất ít thấy." "Mẹ ơi gà con, rất nhiều gà con." Đúng lúc này Tiểu Bảo kéo tay Trương Trí Lâm từ bên ngoài chạy vào, hớt ha hớt hải nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Gà con nở rồi sao?" "Vâng, rất nhiều con." Tiểu Bảo vẫn chưa biết đếm số, chỉ có thể nói là rất nhiều, còn cụ thể bao nhiêu con thì chính cậu bé cũng không biết.

Ngược lại Trương Trí Lâm ở bên cạnh mở miệng: "Ba mươi lăm con." Vương Cẩn Hòa và Cố thị nhìn nhau, có chút kinh ngạc: "Nhiều thế ư?

Con Tiểu Hoa này cũng lợi hại thật đấy." "Đi, chúng ta đi xem xem." Vương Cẩn Hòa và Cố thị dẫn hai đứa trẻ đi xem gà con thì thấy sau lưng Tiểu Hoa là một đàn gà con lít nhít, Đại Hoa ở bên cạnh đắc ý không để đâu cho hết. "Nhìn Đại Hoa đắc ý chưa kìa." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, Tiểu Trí cũng ở bên cạnh nói: "Đại Hoa đắc ý lắm ạ, còn là Đại Hoa dẫn bọn con đi xem đấy, gà con lợi hại thật, tự mình chui từ trong trứng ra." "Tiểu Trí, các con có giúp một tay không thế?" Vương Cẩn Hòa nhìn hai anh em hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Bọn con định giúp, nhưng mà Đại Hoa không cho bọn con giúp." "Đúng ạ, Đại Hoa cùng bọn con nhìn gà con chui từ vỏ ra, bọn con định động thủ thì nó ngăn bọn con lại." Vương Cẩn Hòa và Cố thị đều thở phào nhẹ nhõm, may mà hai đứa nhỏ này không ra tay giúp đỡ, nếu không đám gà con này e là có mấy con không sống nổi. "Lần sau Tiểu Hắc bọn nó ấp gà con, các con đi xem gà con nở cũng không được dùng tay giúp đỡ nhé." Tiểu Bảo mờ mịt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao ạ?" "Bởi vì gà con phải dựa vào sức lực của chính mình chui ra từ vỏ trứng, như vậy nó mới có thân thể cường tráng, mới có thể lớn nhanh được." Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều nghe hiểu lơ mơ, nghe có chút không hiểu lắm, nhưng bọn họ có một điểm nghe hiểu rồi, đó là không được giúp gà con, nếu không gà con sẽ không lớn được. "Mẹ ơi mấy con gà con này đáng yêu quá, không biết Đại Hoa có cho con sờ thử không." Tiểu Bảo mong chờ nói.

Ngay cả Tiểu Trí cũng gật đầu liên tục, cũng hy vọng có thể sờ sờ gà con. "Đại Hoa, Tiểu Bảo và Tiểu Trí muốn sờ con của mày, có được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Đại Hoa hỏi một câu.

Đại Hoa và Tiểu Hoa dẫn con qua vây quanh hai người Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đưa tay sờ gà con, trong lòng vui vẻ không để đâu cho hết. "Oa, gà con lông xù xù thích quá đi." Đợi bọn trẻ chơi một lát, Vương Cẩn Hòa mới bảo hai đứa buông ra, đừng sờ nữa, chơi nhiều quá đám gà con này cũng sẽ chết mất.

Buổi chiều Vương lão thái thái cuối cùng cũng về, trong tay còn xách một cái giỏ: "Bà nội bà về rồi ạ." "May mà đi sớm, nếu không đã bị người ta bắt hết rồi." Vương lão thái thái cảm khái nói.

Vương Cẩn Hòa cười nhìn Vương lão thái thái, trong mắt mang theo ý cười: "Bà nội, làm phiền bà rồi." "Nói phiền cái gì chứ?" "Mẹ ơi bà cố bắt cái gì về thế ạ?" Tiểu Bảo tò mò hỏi.

Vương lão thái thái đặt cái giỏ xuống đất, vén tấm chăn đắp bên trên ra: "Chó con." Trương Trí Lâm vừa nghe liền vội vàng chạy qua xem, thật sự là chó con, hơn nữa có tới năm con nhiều như vậy.

Nhìn bộ dạng yêu thích của Trương Trí Lâm, Vương Cẩn Hòa mở miệng hỏi: "Con có muốn nuôi một con không?

Đợi cha mẹ con đến đón thì con cũng mang về cùng." "Muốn ạ, con muốn con này." Trương Trí Lâm chọn một con chó con toàn thân màu trắng, bốn chân và tai màu đen, bốn con còn lại thì thuộc về nhà bọn họ. "Em này tên là Sủi Cảo, em này là Trôi Nước, em này là Đậu Tương, em này là..." Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ ngợi, vẫn chưa nghĩ ra nên gọi là gì: "À đúng rồi, Quẩy." Vương Cẩn Hòa bị mấy cái tên này chọc cười không ngừng: "Con sao toàn đặt tên đồ ăn thế hả?" Toàn là mấy món Tiểu Bảo thích ăn, điều này khiến Vương Cẩn Hòa biết nói sao đây?

Tiểu Bảo cười hì hì: "Con thích ăn mà." Nói rồi còn có chút nũng nịu nhìn Vương Cẩn Hòa, bộ dạng đáng yêu kia khiến cô không nhịn được bật cười. "Anh ơi của anh tên là gì?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Gọi là Kẹo Ngọt?" Nếu chó con của Tiểu Bảo đều là đồ ăn, vậy của cậu bé cũng thế.

Được rồi, như vậy là đủ một bộ gia đình đồ ăn rồi. "Các con chơi với chúng đi." Vương Cẩn Hòa đi tới, lão thái thái mới nói: "Tiểu Hòa, gần đây cháu đừng vào núi, bà nghe người ta nói trong núi gần đây có chút nguy hiểm." Vương Cẩn Hòa sững người một chút rồi cười gật đầu: "Bà nội bà cứ yên tâm đi, cháu không có việc gì thì bình thường cũng sẽ không vào núi đâu, hơn nữa gần đây cháu cũng không rảnh, nhà mình xây xong rồi, đồ nội thất kia, còn cả những đồ cần chuẩn bị cũng phải bắt tay vào làm rồi." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Lão thái thái nghĩ lại thấy cũng đúng, nhà bà bây giờ đúng là không có thời gian chơi bời ở đây. "Cháu nghĩ như vậy thì bà yên tâm rồi, nhưng mà chuyện sau đó quả thực cũng rất nhiều, ngày mai đi chuyển hết đồ về đi." "Vâng, nhưng mà bà nội, chúng ta có mời khách ăn cơm không?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Lão thái thái lắc đầu: "Không cần đâu, nhà chúng ta cũng không phải người trong thôn, đến lúc đó chỉ mời mấy nhà có quan hệ khá tốt với nhà mình, mọi người náo nhiệt một chút là được rồi, còn người khác thì thôi không cần đâu." Vương Cẩn Hòa đương nhiên đồng ý rồi, làm mấy việc này mới là mệt nhất, mấy việc khác đều vẫn ổn, không tính là rất mệt.

Ngày hôm sau Vương Cẩn Hòa dẫn theo hai tên nhóc đi cùng Vương Đại Quý bọn họ đi góp vui.

Đến trấn trên, bọn họ đi chở đồ nội thất rồi về trước, cô và Cố thị dẫn hai đứa trẻ đi y quán mua gia vị, chỗ mua trước đó cô dùng sắp hết rồi, lần này là đặc biệt qua đây mua bổ sung. "Anh ơi em muốn mua dược liệu." Dược đồng nhìn qua nhìn lại cũng không thấy người, mãi đến khi ống quần bị người ta kéo một cái mới nhìn thấy đứa bé bên chân.

Có điều một trong hai đứa bé này dường như có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi.

Hoàng Kỳ nghe nói Vương Cẩn Hòa đến, từ phía sau đi ra: "Nha đầu cháu đến rồi à?

Lần này có đồ tốt gì không?" Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Hoàng Kỳ: "Hoàng đại thúc, chú tưởng mấy đồ tốt đó là tùy tiện cái có ngay sao?

Hôm nay cháu chỉ qua mua chút dược liệu thôi." "Vậy được, để dược đồng chuẩn bị cho cháu." "Mẹ ơi Tiểu Bảo không uống thuốc."

Tiểu Bảo đột nhiên bịt miệng nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn bộ dạng đầy vẻ kháng cự kia của Tiểu Bảo, bất đắc dĩ nói: "Cái thằng nhóc này, mẹ khi nào bắt con uống thuốc hả?

Cái này không phải cho con uống." Tiểu Bảo lập tức yên tâm, mà thân thể đang căng thẳng của Trương Trí Lâm cũng khôi phục lại.

Mẹ?

Cô nương nhỏ này lại đã có con rồi?

Cúi đầu nhìn đứa bé đang ôm chân Vương Cẩn Hòa, Hoàng Kỳ như bị sét đánh giữa trời quang, nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa có chút cổ quái: "Nha đầu, đứa bé này là..." "Đây là con trai cháu, thế nào?

Trông có phải rất đẹp trai không?" Hoàng Kỳ cười gượng gật đầu: "Quả thực rất đẹp trai." Vương Cẩn Hòa cũng không nhìn thấy sắc mặt của Hoàng Kỳ, cô đang nhìn ngó xung quanh, nếu sau này biết được có người đến tranh giành con với cô, lại còn là do nguyên nhân Hoàng Kỳ nhìn thấy người, Vương Cẩn Hòa ước chừng phải tự tát mình một cái.

Vương Cẩn Hòa cần không nhiều dược liệu, nhưng hơi lằng nhằng, cũng mất gần nửa canh giờ mới làm xong. "Hoàng thúc bọn cháu đi trước đây." "Đi thong thả, sau này có đồ tốt nhớ báo cho ta, đừng đưa cho người khác, biết chưa?" Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Đây là đương nhiên rồi, dù sao giá cả Hoàng thúc đưa ra vô cùng công đạo." "Vậy thì tốt." Đợi bọn họ rời đi, Hoàng Kỳ vội vàng viết thư gửi cho Tô Ngọc.

Chương 30

Thiếu gia của bọn họ còn chưa thành thân sao lại có một đứa con lớn thế này, hơn nữa đứa bé này với thiếu gia nhà họ lại giống nhau đến sáu bảy phần.

Vương Cẩn Hòa lúc này còn chưa biết, chuyện của Tiểu Bảo đã bị Hoàng Kỳ gửi đến kinh thành, cô đang cùng người nhà vui vui vẻ vẻ cùng nhau về nhà.

Về đến nhà thì thợ mộc bắt đầu lắp ráp giường và tủ.

Sáu người làm, rất nhanh đã lắp xong. "Anh ơi mau lại xem, giường của chúng ta đẹp quá đi." Tiểu Bảo chạy vào phòng mình đầu tiên, nhìn thấy cái giường bên trong liền vui mừng khôn xiết nói.

Trương Trí Lâm đi tới nhìn cái giường kia cũng cảm thấy thần kỳ: "Giường này còn là hai tầng, bên này có cầu thang, chúng ta trèo lên xem thử đi." Sau khi hai người trèo lên, Tiểu Bảo nhìn cầu trượt, không cho Trương Trí Lâm cơ hội phản ứng liền trực tiếp trượt xuống. "Oa, cái này chơi vui quá, anh ơi mau xuống đây." Ở chỗ kết thúc cầu trượt, Vương Cẩn Hòa chuyên môn lót thảm, một chút cũng không đau.

Trương Trí Lâm nhìn thấy Tiểu Bảo thế mà đã xuống dưới rồi, cậu bé giận không chịu được, vội vàng trượt xuống. "Nguy hiểm như vậy, lỡ ngã thật thì làm sao?" Trương Trí Lâm nghiêm mặt nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo thấy Trương Trí Lâm tức giận, rụt rụt cổ: "Anh ơi em sai rồi, sau này nhất định nói với anh trước." Trương Trí Lâm lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." "Anh ơi chúng ta tiếp tục chơi đi." Tiểu Bảo vô cùng kích động nói.

Trương Trí Lâm cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cái giường như vậy, sự tò mò và mong đợi trong lòng còn nhiều hơn cả Tiểu Bảo.

Hai người chơi đến vui vẻ, nghe thấy tiếng cười, Vương Cẩn Hòa đi tới thì thấy hai đứa thế mà đã chơi luôn rồi.

Quả nhiên ham chơi là thiên tính của trẻ con, còn chưa nói với chúng, chúng đã biết nên chơi thế nào rồi. "Mẹ còn đang nghĩ xem phải hướng dẫn các con chơi thế nào, không ngờ các con đã tự chơi được rồi." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tiểu Bảo vẻ mặt đắc ý nhìn Vương Cẩn Hòa, hớn hở nói: "Mẹ ơi, con với anh là lợi hại nhất mà, không cần mẹ dạy bọn con cũng biết chơi thế nào rồi." "Đúng, các con là lợi hại nhất." Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ, tiếp tục hỏi: "Hai đứa muốn ngủ chung hay là một đứa ngủ giường trên, một đứa ngủ giường dưới?" Hai đứa nhỏ nhìn nhau, đồng thanh nói: "Bọn con muốn ngủ chung." Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Được rồi, hai đứa ngủ chung, mẹ đi lấy chăn nệm trải cho các con." Vương Cẩn Hòa lấy chăn đệm trải xong cho hai đứa trẻ, cuối cùng còn có hai vị khách mời nặng ký cần giới thiệu. "Tiểu Bảo, con với Tiểu Trí xuống đây trước đã, mẹ có đồ muốn tặng cho hai đứa." Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa nhỏ đang ở giường trên gọi với lên.

Hai đứa bé từ trên giường trượt xuống, Tiểu Bảo chạy tới, đôi mắt trông mong nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi, mẹ muốn tặng bọn con cái gì thế ạ?

Con tò mò quá đi." Vương Cẩn Hòa lấy hai con khủng long nhỏ mà mình đã chuẩn bị ra đưa cho chúng. "Mẹ ơi, cái này là cái gì thế ạ?

Trông đẹp quá." Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi. "Đây là khủng long nhỏ." "Mẹ ơi, khủng long nhỏ là gì ạ?" "Là một loài động vật nhỏ rất đáng yêu." Vương Cẩn Hòa không khách khí mà lừa gạt trẻ con.

Đáng yêu cái gì chứ, đáng yêu cái khỉ ấy.

Trừ mấy con khủng long nhỏ trong phim hoạt hình ra thì thứ đó có chỗ nào đáng yêu? "Mẹ ơi, khủng long nhỏ đáng yêu như vậy chúng ta có thể nuôi không ạ?" Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Cái đó chắc chắn là không được rồi." "Tại sao ạ?" "Bởi vì chúng đã tuyệt chủng...

à không, không còn nữa rồi." "Mẹ ơi, còn cái này, cũng là khủng long nhỏ sao?

Sao trông nó không giống cái trên tay con?" "Cái này là cá sấu, là loài cá sấu sống trong những khu rừng rậm xa xôi." "Mẹ ơi, mấy cái này đều tặng cho con và anh sao?" Tiểu Bảo lại hỏi lần nữa.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy hôm nay câu hỏi của Tiểu Bảo thật sự quá nhiều. "Đúng, hai đứa mỗi người một con." Tiểu Bảo nhìn cái này, lại nhìn cái kia, cũng không biết nên chọn cái nào.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Tiểu Bảo mới hỏi Tiểu Trí: "Anh ơi, anh thích cái nào?" "Anh thích khủng long nhỏ." Trương Trí Lâm nhìn con khủng long nhỏ trong tay Tiểu Bảo, cậu bé thật sự thích cái này.

Tiểu Bảo vừa nghe xong mắt liền sáng lên: "Em thích cá sấu nhỏ.

Vậy hai chúng ta đổi nhé, nếu sau này anh muốn chơi cá sấu nhỏ em sẽ cho anh chơi." "Em muốn chơi khủng long nhỏ anh cũng sẽ cho em chơi." Sau đó, hai đứa trẻ đi đâu cũng mang theo thú bông của mình, lúc người trong nhà hỏi tới thì đừng nhắc là vui vẻ đến thế nào.

Cố thị bọn họ nhìn dáng vẻ thần khí hoạt hiện của hai tên nhóc, không nhịn được buồn cười nói: "Nhìn hai đứa đắc ý chưa kìa." "Con với anh có, mọi người đều không có đâu." Tiểu Bảo vô cùng đắc ý nói.

Vương Đại Quý buồn cười lắc đầu, cháu trai nhỏ của ông đúng là đáng yêu: "Đúng rồi, ông bà đều không có, vậy cho ông nội chơi một chút có được không?" Vương Đại Quý nhìn Tiểu Bảo trêu chọc.

Tiểu Bảo chần chờ hồi lâu mới gật đầu: "Chỉ được chơi một chút thôi đấy ạ." "Được." Vương Đại Quý vừa cầm lấy con cá sấu bông, tay còn chưa kịp ấm thì đã bị Tiểu Bảo lấy lại. "Ông nội chơi xong 'một chút' rồi, phải trả lại cho con." Tiểu Bảo ôm lấy cá sấu nhỏ của mình, nghiêm túc nói.

Đã nói chỉ chơi một chút, thì chính là một chút, bé vô cùng giữ chữ tín.

Vương Cẩn Hòa vịn khung cửa cười đến mức không đứng thẳng nổi, đặc biệt là khi nhìn thấy biểu cảm không biết nói gì cho phải của Vương Đại Quý. "Cha, giờ cha có cảm tưởng gì không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Đại Quý nín cười hỏi. "Lần đầu tiên cha biết 'một chút' là có ý nghĩa như thế này đấy." Vương Đại Quý nói xong, chính mình cũng bị chọc cười.

Cố thị và mọi người cũng cười không ngớt, ngay cả Trương Trí Lâm cũng nín cười, đối với cách làm của Tiểu Bảo có chút nhịn không được.

Chỉ có Tiểu Bảo nhìn người này, lại nhìn người kia, cũng không biết mọi người đang cười cái gì. "Anh ơi chúng ta đi thám hiểm đi, đi sang phòng bác trai xem, bác ấy có bàn học và cả tủ sách nữa đấy." Tiểu Bảo có chút hâm mộ nói. "Không cần hâm mộ, con cũng có mà, đi xem thử đi." Vương Cẩn Hòa nghĩ tủ sách chắc cũng đã lắp ráp xong rồi.

Tiểu Bảo vừa nghe liền vội vàng kéo Tiểu Trí cùng đi xem.

Cái bàn mới lạ này khiến Tiểu Bảo cảm thấy kinh ngạc, nhưng Trương Trí Lâm lại nghiêm túc nói: "Con cũng muốn bảo mẹ con mua cho con một cái." Cái bàn học này có thể viết chữ, còn có thể để sách, hơn nữa lại đẹp, cậu bé đặc biệt thích, còn cả giường của Tiểu Bảo nữa, cậu bé cũng muốn. "Được thôi." "Đúng rồi Tiểu Trí, đây là thư mang về cho con." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Lúc cô đi, Hoàng Kỳ có đưa cho cô một bức thư, nói là gửi cho Tiểu Trí.

Tiểu Trí vốn dĩ tâm trạng có chút thấp thỏm, nghe thấy vậy lập tức vui vẻ hẳn lên, cầm lấy thư đọc. "Tiểu Trí có chữ nào không biết không?" Vương Cẩn Hòa không xem thư mà hỏi.

Tiểu Trí gật gật đầu: "Có ạ, chữ này con không biết." "Chữ này là 'Gia', trong người một nhà." Còn mấy chữ nữa sau khi Vương Cẩn Hòa nói cho Tiểu Trí biết, cậu bé liền đọc được hết, mới hơn năm tuổi mà lượng từ vựng này thật sự tương đương không tồi.

Đọc thư xong, trong mắt Trương Trí Lâm mang theo nụ cười vui vẻ.

Thấy cậu bé như vậy, Vương Cẩn Hòa hỏi: "Mẹ con nói gì thế?" "Mẹ con nói mọi người đã đến nhà ông ngoại rồi.

Ông ngoại biết con có một người bạn nhỏ thì đặc biệt vui mừng, nói đợi lúc mẹ về sẽ cùng đến thăm con, đến lúc đó sẽ mang thật nhiều quà cho con và Tiểu Bảo." Trương Trí Lâm vui vẻ nói.

Cậu bé thích ông ngoại bà ngoại và cả ông nội, nhưng không thích bà nội, bà nội một chút cũng không tốt.

Vương Cẩn Hòa vươn tay xoa xoa đầu Trương Trí Lâm: "Vui không?" Trương Trí Lâm không ngừng gật đầu: "Vui ạ." "Vui là tốt rồi." Cùng lúc đó, tại Cố gia ở kinh thành. "Tiểu Trí thật sự sẽ không sao chứ?

Chương 31

Các con không lừa lão già này đấy chứ?" Cố lão gia tử nhìn con gái mình, cau mày hỏi. "Thật mà cha, từ sau khi quen biết Tiểu Bảo, bệnh tình của Tiểu Trí đã tốt lên từng chút một, cơm ăn cũng nhiều hơn, nói chuyện cũng lưu loát hơn, còn chủ động đề nghị muốn luyện võ nữa." Nghĩ đến con trai, trong mắt Cố Tĩnh mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Nghe thấy lời này, Cố lão gia tử cuối cùng cũng yên tâm: "Vậy thì tốt, lần này các con về, ta cũng sẽ đi cùng các con qua đó thăm Tiểu Trí, xem có đúng là đã khỏi như lời các con nói hay không." "Chuyện lần này để ta ra mặt, nếu Trương gia còn không cho một lời giải thích thỏa đáng, chuyện này con hãy ra tay." Cố lão gia tử nhìn Cố Tĩnh nói.

Ông là người đọc sách, chú trọng tiên lễ hậu binh.

Nếu nói chuyện tử tế mà lão già họ Trương kia hoàn toàn không coi ra gì, thì bọn họ sẽ dùng chút thủ đoạn.

Vị trí Huyền chủ này của con gái ông đâu phải tự nhiên mà có, đây là do con gái ông dùng mạng đổi lấy.

Trương Cần tán đồng gật đầu: "Chúng con nghe theo nhạc phụ." "Trương Cần, còn con thì sao?

Con có suy nghĩ gì?" "Mặc kệ chuyện lần này giải quyết thế nào, lãi suất cần thu con sẽ không thiếu một xu, dù sao cũng là bọn họ vi phạm thỏa thuận trước." Cố lão gia tử gật gật đầu: "Trước đây nể mặt lão già họ Trương, ta không nói gì.

Đã những người đó không biết tốt xấu như vậy, bồi thường cần đưa thì một cái cũng không thể thiếu." "Nhạc phụ yên tâm, lần này con nhất định sẽ làm cho bọn họ đau, không đau thì không nhớ lâu được." Trương Cần trầm giọng nói. "Trong lòng con hiểu rõ là được.

Sau này các con nhất định phải cảm tạ người ta tử tế, người ta đã giúp các con chăm sóc con cái." Cố lão gia tử nhìn hai người dặn dò. "Cha cứ yên tâm đi ạ, con biết phải làm thế nào." "Vậy là tốt rồi." Kinh thành bên này Cố - Trương hai nhà kiếm bạt nỗ trương, còn Vương Cẩn Hòa đang dẫn hai đứa trẻ chạy khắp nơi trong nhà mới. "Tiểu Trí, hai đứa đừng chạy lung tung, chỗ này vẫn chưa làm xong hẳn, còn hơi lộn xộn." Vương Cẩn Hòa lo lắng hai đứa bị thương, nhìn dáng vẻ chơi đùa điên cuồng của chúng mà rất đau đầu.

Trương Trí Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa: "Con sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo ạ." Vương Cẩn Hòa ngồi xổm xuống nhìn Trương Trí Lâm, vươn tay xoa xoa đầu cậu bé nói: "Tiểu Trí phải bảo vệ tốt chính mình trước thì mới có thể chăm sóc em trai, con nói có đúng không?" "Vâng ạ." "Đi chơi đi, dắt em đi chậm thôi đừng chạy lung tung, như vậy rất dễ bị thương, biết chưa?" Vương Cẩn Hòa không yên tâm nhìn Trương Trí Lâm nghiêm túc dặn dò. "Vâng." Trương Trí Lâm ngoan ngoãn gật đầu.

Đợi hai đứa trẻ đi chơi, Vương Cẩn Hòa cùng người nhà bắt đầu dọn dẹp vệ sinh, rồi trải chăn đệm cần thiết lên.

Đợi thu dọn xong xuôi, cả nhà nhìn ngôi nhà mới tinh tươm, đều vô cùng vui vẻ: "Nhà này tốt thật đấy, từ hôm nay nhà chúng ta sẽ chuyển vào nhà mới ở rồi." Tất cả mọi người nhìn nhau, trong mắt mang theo ý cười: "Đúng vậy, chúng ta sắp chuyển vào nhà mới rồi." "Tiểu Hòa, sau này con xem hôm tiệc tân gia chúng ta chuẩn bị mấy món, người không nhiều, chắc chỉ tầm ba bàn thôi." Vương Đại Quý nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Cái này đơn giản, giao cho con đi." "Vậy giao cho Tiểu Hòa nhé." "Hai tên nhóc chạy đi đâu rồi?" Vương lão thái thái lúc này mới nhớ tới hai đứa trẻ đều không ở đây, không biết đã chạy đi chỗ nào rồi. "Để con ra ngoài xem sao." Vương lão thái thái tưởng chúng ra ngoài, nhưng Vương Cẩn Hòa lại đi vào phòng Tiểu Bảo.

Vào đến nơi liền thấy Tiểu Trí và Tiểu Bảo đang tự đắp chăn, ôm thú bông của mỗi đứa, không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Đi qua giúp Tiểu Bảoém lại góc chăn bị tung ra, Vương Cẩn Hòa bước ra ngoài nhìn Vương lão thái thái đang sốt ruột, nói: "Bà nội không cần tìm đâu ạ, chúng đang ngủ trong phòng rồi." "Hai đứa nhỏ này ngoan thật, biết chúng ta bận rộn, buồn ngủ thì tự mình đi ngủ, cũng không đến quấy rầy chúng ta." Vương lão thái thái đứng ở cửa nhìn vào trong một cái. "Chứ còn gì nữa?

Chúng ta cứ dọn qua đây ở luôn đi, đi dắt Đại Hoa bọn chúng qua đây hết." Vương Cẩn Hòa nhìn mọi người nói.

Người bên cạnh tán đồng gật đầu: "Đã xây xong nhà mới rồi, đương nhiên là phải chuyển vào ở." Cả nhà người thì chuyển động vật, người thì thu dọn nhà bếp.

Mãi cho đến khi mặt trời sắp xuống núi, cả nhà mới thu dọn xong.

Vương Cẩn Hòa mang theo sự mệt mỏi nấu cơm cho cả nhà.

Lúc ăn cơm, Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc nói: "Sau này chúng ta có thể ở lại đây không ạ?

Con thích nơi này." Nhà ở đây, còn cả giường nữa đều rất tốt, bé muốn ở lại đây.

Vương Cẩn Hòa vươn tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo, sủng nịnh nói: "Sau này đương nhiên chúng ta đều ở lại đây rồi." "Tuyệt quá." Ăn cơm xong, cả nhà ngồi ở trong sân nói chuyện phiếm, Vương Đại Quý nói: "Đợi lần sau Tĩnh Vũ về, chắc chắn sẽ thích phòng của nó lắm." Phải biết là con gái còn mua không ít sách vở đặt vào trong đó nữa, cũng không biết con trai có thích hay không.

Nghĩ đến những ngày tháng sau này sẽ càng ngày càng tốt đẹp, trong mắt Vương Đại Quý tràn đầy sự mong chờ đối với cuộc sống. "Đúng vậy, cũng chỉ có Tiểu Hòa là không xót ruột.

Lúc mua sách, tôi nhìn số bạc cứ không ngừng chi ra mà thấy đau cả thịt, kết quả con bé mắt cũng chẳng thèm chớp cái nào." Cố thị cảm thán nói. "Con gái à, tiền nong con vẫn nên tiết kiệm một chút, đừng để đến lúc đó lại hết tiền, sách của anh trai con có thể từ từ mua mà." Vương Đại Quý nhịn không được nói.

Ông vẫn hy vọng con gái có thể giữ lại cho mình nhiều tiền một chút, như vậy cũng có thể chăm sóc tốt cho bản thân và Tiểu Bảo.

Vương Cẩn Hòa sao có thể không biết suy nghĩ của họ, nhìn Vương Đại Quý cười nói: "Cha cứ yên tâm đi, sau này chúng ta còn có thể kiếm được nhiều tiền hơn nữa.

Tầm hơn một tháng nữa là dưa nhà mình cũng bán được rồi, đến lúc đó cũng là một khoản thu nhập." Còn có rau dưa trong nhà nữa, chỗ nào cũng là nguồn thu, làm sao có thể thiếu tiền tiêu? "Đúng rồi cha, chúng ta mua thêm ít đất đi?

Ruộng nước và đất cát đều mua, ruộng nước dùng để trồng lương thực, đất cát dùng để trồng dưa hấu." Vương Cẩn Hòa nghĩ sau này chắc chắn sẽ sinh sống ở đây, chi bằng mua nhiều đất đai một chút, đến lúc đó đồ nhà họ làm ra có khởi sắc, cũng có thể làm một địa chủ không lớn không nhỏ, thế thì tốt biết bao.

Vương Đại Quý và Vương lão gia tử nhìn nhau, trong mắt là tràn đầy vui mừng: "Thật hả?

Thật sự muốn mua sao?" Người nhà nông thích nhất chính là trong tay có nhiều thêm một ít ruộng đất.

Như vậy bọn họ đỡ lo bị đói bị rét. "Đương nhiên là phải mua, lát nữa con đi tìm bác trưởng thôn một chút, nhờ bác ấy giữ lại cho nhà mình ít ruộng đất tốt, như vậy chắc bác ấy sẽ không từ chối đâu." Vương Cẩn Hòa sờ sờ cằm nói. "Thế thì tốt quá." "Đến lúc đó ông với cha con đi xem." Vương lão gia tử bình tĩnh nói, nếu có thể bỏ qua sự run rẩy và kích động trong giọng điệu thì đúng là rất bình tĩnh. "Thế thì tốt quá, chuyện này nên làm sớm không nên chậm trễ, trước tiên đi nói với bác trưởng thôn một tiếng, sau này có ruộng đất tốt mới có thể báo cho chúng ta một tiếng." Vương Cẩn Hòa nghĩ vậy liền chuẩn bị đi tìm trưởng thôn. "Mai hẵng đi, bây giờ muộn thế rồi." Vương Đại Quý lắc đầu nói.

Con bé này đúng là nói gió là mưa, nói muốn làm là phải làm ngay.

Vương Cẩn Hòa nhìn sắc trời bên ngoài, lập tức có chút ngại ngùng: "Nhất thời quên mất trời tối rồi." "Cái con bé này, đã muộn lắm rồi, đều đi ngủ cả đi." Vương lão thái thái xua tay nói.

Đêm khuya, nằm ở trên giường, Cố thị không khỏi có chút trù trừ: "Tướng công, ông nói xem sự thay đổi của Tiểu Hòa có phải hơi lớn quá không?" "Mặc kệ thay đổi thế nào thì cũng là con gái của chúng ta, nó chỉ là trở nên không giống như trước kia cứ khúm núm nhu nhược mà thôi, dù sao thì..." Vương Đại Quý nói đến đây thì không nói thêm nữa.

Cố thị biết Vương Đại Quý muốn nói cái gì, cẩn thận ngẫm lại chuyện này cũng xác thực là như vậy: "Thôi bỏ đi, mặc kệ thế nào Tiểu Hòa cũng là con gái chúng ta." "Nghĩ như vậy là đúng rồi, mặc kệ sau này xảy ra chuyện gì, chúng ta đều phải kiên định đứng về phía Tiểu Hòa, không thể để con bé chịu thiệt thòi tủi thân được." Vương Đại Quý nghiêm túc nói.

Cố thị ừ một tiếng: "Ngủ đi, đã muộn lắm rồi." Sáng hôm sau, ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa liền trực tiếp đi tìm trưởng thôn.

Tạ thôn trưởng nhìn thấy Vương Cẩn Hòa qua tìm thì nhịn không được có chút ngoài ý muốn, dù sao người Vương gia trừ mấy nhà có quan hệ tốt ra thì rất ít khi xuất hiện trong thôn. "Là Cẩn Hòa đấy à, hôm nay cháu qua tìm ta là có chuyện gì sao?" Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Cháu có chút việc ạ, bác trưởng thôn, trong thôn mình có ruộng nước và đất cát muốn bán không ạ?" Vương Cẩn Hòa nhìn trưởng thôn hỏi.

Tạ thôn trưởng kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Nhóc con, nhà cháu định mua đất à?" "Vâng, đất đai trong nhà không nhiều lắm, hiện tại xây nhà xong trong tay còn chút tiền dư, nên muốn mua ít ruộng đất để dành." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

Tạ thôn trưởng vừa nghe thì ra là chuyện như vậy.

Người trong thôn đều biết Vương Cẩn Hòa một nhà phát tài rồi, không chỉ đưa con trai đi học, còn xây nhà, hiện tại lại mua đất, những ngày tháng sau này à, khẳng định chỉ sẽ càng ngày càng tốt.

Chương 32

"Cái này đúng là có một ít, đất cát có mười mẫu, ở ngay chỗ cách nhà cháu không xa, đi bộ một khắc là tới.

Ruộng nước thì có ba chỗ, một chỗ gần nhà cháu hơn một chút, nhưng mà là ruộng hạng trung.

Hai chỗ còn lại tuy rằng là ruộng thượng đẳng nhưng mỗi ngày đi lại làm đồng đều mất một hai canh giờ, cái này đối với các cháu mà nói thì xa quá." "Bác ơi, chỗ ruộng hạng trung kia có bao nhiêu ạ?" Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi hỏi.

Cô có nước linh tuyền trong tay, ông nội và cha đều là người làm nông giỏi, chỉ cần mua đất về, cha và ông nội chắc chắn có thể trồng trọt tốt. "Ruộng hạng trung có mười ba mẫu, một mẫu là sáu lượng bạc." "Vậy đất cát bao nhiêu tiền một mẫu ạ?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Đất cát thì rẻ hơn, ba lượng bạc một mẫu, cháu xem cháu muốn mua bao nhiêu?" Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Chỗ đất cát gần nhà cháu con lấy hết, còn cả chỗ ruộng nước kia cháu cũng lấy ạ." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi nói thẳng.

Trưởng thôn chấn động nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút kinh ngạc hỏi: "Nhóc con, chuyện này cháu không bàn bạc với cha mẹ một tiếng sao?

Dù sao đây cũng không phải là một con số nhỏ." Hai mươi ba mẫu đất này là cần tới một trăm linh tám lượng bạc đấy, nhà Vương Cẩn Hòa hiện tại thật sự còn có thể lấy ra được sao? "Không sao đâu ạ, cứ quyết định như vậy đi." "Vậy được, lát nữa ta đi liên hệ người bán ruộng đất, sau đó các cháu nói chuyện." Người bán ruộng nước nghe nói Vương Cẩn Hòa muốn mua đất xong, đôi mắt đảo lia lịa, dáng vẻ kia hiển nhiên là không có ý tốt.

Trưởng thôn nhìn đối phương, mày hơi nhíu lại: "Nhà các người có ý gì?" "Trưởng thôn bảo tôi bán cũng được, nhưng mà sáu lượng một mẫu tôi không bán, bây giờ tôi muốn tám lượng một mẫu." Đối phương trực tiếp ngồi ngay đơ ra đó mà hét giá. "Tám lượng?

Sao ngươi không đi cướp đi?

Đây là giá của ruộng thượng đẳng, một cái ruộng hạng trung mà ngươi cũng muốn bán với giá như vậy, ngươi không thấy thẹn với lòng à?" Trưởng thôn giận dữ nói.

Đối phương làm ra vẻ không để ý: "Trưởng thôn, cái này không liên quan đến ông.

Ruộng đất nhà tôi, tôi muốn bán bao nhiêu tiền thì bán bấy nhiêu.

Tám lượng bạc một mẫu, muốn thì mua, không thì thôi." Trưởng thôn tức giận xoay người rời đi, ông phản cảm nhất là loại người thấy người khác cần thì ép giá này, nhưng ông biết đất của nhà này đúng là không bán được rồi.

Buổi chiều, khi Vương Cẩn Hòa cầm tiền qua, trưởng thôn bất lực nói: "Cẩn Hòa à, cái nhà bán ruộng nước kia bây giờ sáu lượng bạc không bán nữa, nghe nói là cháu muốn mua nên bọn họ đòi tám lượng bạc một mẫu, cháu xem..." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn trưởng thôn cười lên: "Đây là muốn 'tọa địa khởi giá', ép giá cháu sao?" "Đúng là có ý đó, nếu nhà cháu không vội thì ta khuyên các cháu nên mua đất cát trước." Trưởng thôn cân nhắc một chút rồi nói: "Tám lượng đã là giá của ruộng thượng đẳng rồi, dùng để mua ruộng hạng trung thực sự không có lời." Vương Cẩn Hòa gật gật đầu: "Được ạ, nghe theo bác trưởng thôn.

Vậy mười mẫu đất cát kia cháu lấy, đa tạ bác đã chạy vạy giúp cháu." Trưởng thôn xua xua tay, tỏ vẻ không có gì nói: "Có gì đâu mà cảm ơn?

Tuy rằng các cháu không tính là người gốc thôn ta, nhưng cũng sống ở thôn ta, giúp đỡ là chuyện nên làm." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn trưởng thôn, không ngờ người trưởng thôn này cũng khá tốt, chỉ có cô con gái của ông ta là nhân phẩm không được lắm. "Bác trưởng thôn, sau này gần nhà cháu nếu có ruộng nước muốn bán, lại làm phiền bác giúp cháu để ý giữ lại nhé." Vương Cẩn Hòa lấy ra ba mươi lăm lượng bạc đưa cho trưởng thôn.

Trưởng thôn nhìn thấy số tiền thừa ra, bất mãn nói: "Cháu làm cái gì thế hả?" "Bác đi làm giấy tờ đất giúp cháu chắc chắn phải dùng tiền, chỗ còn lại biếu bác mua rượu uống." Trưởng thôn từ chối mãi không được lúc này mới thu lại: "Vậy được, ta làm xong khế ước đất đai sẽ gửi qua cho cháu." "Vậy đa tạ bác trưởng thôn." Vương Cẩn Hòa bước ra ngoài, nghĩ đến gia đình ép giá kia, trong mắt mang theo ý châm chọc.

Trong tay cô đúng là còn chút tiền, nhưng không có nghĩa là cô nguyện ý để người khác coi mình là oan đại đầu, nguyện ý để bản thân chịu thiệt.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà, nhìn Vương lão gia tử và mọi người nói: "Ông nội, ruộng hạng trung không mua được nữa rồi, người ta đòi tám lượng bạc một mẫu, giá này không có lời.

Cháu chỉ mua đất cát thôi, nhưng cháu đã nói với trưởng thôn rồi, nếu gần nhà mình có người bán ruộng nước thì giữ lại cho chúng ta." "Tám lượng?

Đây là giá của ruộng thượng đẳng rồi, ruộng hạng trung mà bán giá này, đây không phải coi nhà chúng ta là kẻ ngốc nhiều tiền sao?" "Chứ còn gì nữa?

Cho nên cháu không thèm để ý, trưởng thôn cũng bảo cháu đừng mua, sau này gặp chỗ tốt thì hẵng mua." Vương Cẩn Hòa cười nói: "Có điều hôm nay tiếp xúc một chút cháu phát hiện bác trưởng thôn này người cũng khá tốt.

Mẹ, đợi hôm nào chúng ta mời khách, gửi chút đồ qua cho trưởng thôn nhé?" Nếu trưởng thôn là người giống như con gái ông ta, cô khẳng định nhìn cũng chẳng thèm nhìn một cái.

Nhưng vị trưởng thôn này nhân phẩm đúng là không tồi, rất biết nghĩ cho dân làng, người như vậy thật sự có thể kết giao một chút, dù sao có người quen thì dễ làm việc. "Được." "Cha, ông nội, dạo này mọi người không bận đúng không ạ?

Con định làm một thứ, làm từ từ thôi, đợi làm xong đến lúc thu hoạch mùa thu sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến máy tuốt lúa đạp chân từng dùng trước kia, còn cả máy quạt thóc nữa. "Thứ gì vậy?" Vương Đại Quý nhìn con gái tò mò hỏi. "Đợi mấy hôm nữa con vẽ ra cho ông và cha xem, đến lúc đó chúng ta nói không chừng còn có thể kiếm chút tiền." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Vương lão thái thái nghe Vương Cẩn Hòa nói chuyện không rời chữ tiền, dở khóc dở cười nói: "Cái con bé này rơi vào mắt tiền rồi." "Con muốn kiếm nhiều tiền hơn để cho mọi người sống những ngày tháng tốt đẹp mà." "Con có lòng này chúng ta đã rất vui rồi, chỉ cần con sống tốt, đối với chúng ta đã là sự hiếu thuận lớn nhất rồi." Bọn họ lo lắng nhất chính là đứa nhỏ này, mấy năm nay nó thật sự quá khổ rồi.

Vương Cẩn Hòa thần sắc phức tạp nhìn người trong nhà, trong mắt mang theo ý cười: "Bà nội, con không khổ, có mọi người ở đây, con chính là đứa trẻ hạnh phúc nhất." "Cháu chỉ biết dỗ chúng ta vui vẻ thôi." "Con nói thật mà, không dỗ mọi người đâu." Tin tức nhà

Vương Cẩn Hòa mua đất cát rất nhanh đã truyền khắp cả thôn.

Gia đình bán ruộng nước kia nghe thấy tin này cảm thấy không đúng lắm, không phải muốn mua cùng một lúc sao?

Sao mua đất cát xong lại không có tin tức gì nữa?

Lại đợi thêm mấy ngày cũng không thấy trưởng thôn qua, cuối cùng nhịn không được chạy qua hỏi thăm: "Trưởng thôn, không phải Vương Cẩn Hòa muốn mua đất nhà tôi sao?

Sao không thấy tin tức gì nữa?" Trưởng thôn nhìn kẻ còn mặt mũi chạy qua hỏi, bất nhã trợn trắng mắt: "Ông muốn có tin tức gì?

Đã nói là sáu lượng, đột nhiên tăng lên hai lượng bạc, ông còn muốn người ta mua nữa à?" "Nhưng mà..." Đối phương có chút xấu hổ, trong lòng thầm lẩm bẩm Vương Cẩn Hòa trong nhà không phải có tiền sao?

Chẳng lẽ hai lượng bạc này cũng không lấy ra được? "Người ta có tiền là không sai, nhưng các người ngồi đó ép giá, một lần tăng giá tận hai mươi mấy lượng, người ta dùng hai mươi mấy lượng bạc đó đi mua thêm mấy mẫu đất không tốt hơn à?

Tại sao phải đưa cho nhà ông?" Trưởng thôn vô cùng không khách khí nói.

Lời nói ra khiến người đối diện có chút thẹn quá hóa giận, thấy hắn như vậy trưởng thôn lại mở miệng lần nữa: "Tạ Lâm, ta biết ông đang nghĩ cái gì.

Ông nghĩ nhà Cẩn Hòa vừa xây nhà, lại đưa Tĩnh Vũ đi học, trong nhà khẳng định còn có tiền, ông nâng giá bọn họ cũng sẽ không nói gì.

Nhưng ông coi người ta là kẻ ngốc hả?

Hay ông tưởng mỗi mình ông thông minh còn người khác đều là kẻ đần độn?" Trưởng thôn tức giận nói. "Trưởng thôn, đây không phải là do nhà tôi đang cần tiền gấp nên tôi mới làm như vậy sao?" Tạ Lâm xấu hổ nói. "Cần tiền gấp thì ông có thể đột nhiên tăng giá như vậy sao?

Mười ba mẫu đất hơn bảy mươi lượng bạc còn không đủ cho nhà ông dùng?

Được rồi đừng đến chỗ ta nói nữa, đất nhà ông Cẩn Hòa đã nói rất rõ ràng là không cần nữa rồi." Trưởng thôn xua tay không kiên nhẫn nói. "Không phải, trưởng thôn, chuyện này ông phải nói giúp nhà tôi một tiếng chứ, tám lượng bạc không mua, thì bảy lượng cũng được mà?" Tạ Lâm đến lúc này vẫn còn muốn cùng trưởng thôn mặc cả.

Trưởng thôn nhìn hắn một cái, bực dọc nói: "Đừng nói với ta cái này, Cẩn Hòa nói rồi, cho dù ông có bán năm lượng bạc một mẫu người ta cũng không mua nữa, buôn bán không có kiểu làm như ông đâu." Tạ Lâm vừa nghe liền bất mãn: "Nó có ý gì?

Đất nhà tôi tốt như vậy, bảo nó bỏ thêm chút tiền thì làm sao?" "Lời này ông không cần nói với ta, ông có gì muốn nói thì trực tiếp đi tìm Cẩn Hòa ấy, ông tới tìm ta một chút tác dụng cũng không có đâu." Trưởng thôn nói xong liền không muốn để ý đến hắn nữa: "Được rồi, nên làm gì thì đi làm đi, ta còn có việc, không giữ ông nữa." Tạ Lâm tức tối rời đi, vợ trưởng thôn lúc này đi ra: "Cái tên Tạ Lâm này thật sự coi đất nhà hắn là núi vàng núi bạc gì chắc?

Bắt người ta phải bỏ giá cao ra mua." Loại chuyện chịu thiệt này, chỉ cần người đầu óc không có vấn đề đều biết phải làm thế nào, mà Vương Cẩn Hòa nhìn qua chính là một cô nhóc thông minh, lại sao có thể phạm phải loại sai lầm này. "Ai bảo không phải chứ?

Chương 33

Hắn tưởng mỗi hắn thông minh còn người khác đều là kẻ ngốc?

Đó đâu phải là mấy chục văn tiền, đó là mấy chục lượng bạc đấy." Trưởng thôn lẩm bẩm nói. "Thôi bỏ đi chúng ta đừng nhắc đến hắn nữa, nói đến là bực mình." "Nhà hắn là thực sự muốn bán đất, sau này e là còn khướt mới xong chuyện." "Mặc kệ nhiều như vậy, người ta vốn dĩ đều muốn mua rồi, là hắn nâng giá làm người ta bây giờ không muốn mua nữa, cái này có thể trách được ai?

Muốn trách thì trách chính hắn quá tham lam thôi." Vợ trưởng thôn gật đầu, đối với lời của chồng mình vô cùng tán đồng: "Ông nói đúng, nhưng mà ông nói xem Vương gia sao tự nhiên lại phất lên thế nhỉ?" "Khoảng thời gian trước Cẩn Hòa thường xuyên đi vào trong núi, không chừng là đào được nhân sâm hay mấy thứ đồ tốt đại loại thế ở trong núi rồi." Trưởng thôn nghĩ một chút rồi nói, trừ nguyên nhân này ra, những cái khác hình như cũng không hợp lý lắm. "Cái này đúng là có khả năng, nhà bọn họ đều xây xong rồi, ông nói xem liệu có mời người trong thôn đến ăn tiệc tân gia không?" Vợ trưởng thôn nhìn trưởng thôn hỏi: "Tôi thấy con bé Cẩn Hòa từ sau khi ngã xuống sông tỉnh lại, con người đã thay đổi rất nhiều." "Ý của bà là..." "Ý của tôi là, đợi đến lúc nhà họ chuyển nhà, mặc kệ có mời hay không, chúng ta đều qua đó một chuyến.

Ông là trưởng thôn, qua đó cũng là hợp tình hợp lý, tạo mối quan hệ tốt với con bé, ngộ nhỡ sau này có gì giúp ích cho ông thì sao?

Ông nói có phải không?" Vợ trưởng thôn nhìn người cực chuẩn, trước đó nhìn thấy Vương Cẩn Hòa bà đã cảm thấy cô gái nhỏ này vô cùng không đơn giản.

Trưởng thôn gật đầu: "Lát nữa ta đi đến nhà Cẩn Hòa nói với con bé chuyện của Tạ Lâm, đến lúc đó ta tiện thể hỏi luôn.

Bọn họ cho dù có mời, chắc cũng chỉ mời mấy nhà thân thiết thôi, còn về người khác đoán chừng sẽ không mời." "Tôi cũng nghĩ như vậy, dù sao lúc trước người trong thôn trừ ba bốn nhà kia ra, những người khác đều đối với nhà họ tràn đầy ác ý." "Bà nói đúng, ta đi tìm Cẩn Hòa trước đã." Trưởng thôn đi tìm Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện Tạ Lâm tới tìm ông, nghe xong Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Người này coi cháu là kẻ ngốc sao?" "Hôm nay ta qua đây chính là nói cho cháu biết chuyện này, trong lòng cháu tự mình hiểu rõ là được.

Đúng rồi Cẩn Hòa, khi nào nhà cháu chuyển nhà mời khách thế?

Cháu xem ta có thể tới xin chén rượu uống không?" Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa cười híp mắt hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn trưởng thôn: "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, chỉ sợ bác trưởng thôn không tới thôi ạ." "Nhà cháu mười ngày nữa mời khách, đúng lúc hôm đó anh trai cháu được nghỉ, đến lúc đó bác trưởng thôn đến sớm một chút chơi nhé." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Vậy được." Sau khi trưởng thôn đi rồi, Vương Cẩn Hòa vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi, vị trưởng thôn này thế mà lại muốn tới ăn chực?

Chính là muốn tới ăn chực đúng không?

Trưởng thôn đã tỏ vẻ muốn kết thân, Vương Cẩn Hòa tự nhiên sẽ không đẩy ra ngoài, có thể tạo mối quan hệ tốt với trưởng thôn, đây tự nhiên là kết quả tốt nhất. "Cha, mẹ, hôm chúng ta mời khách, bác trưởng thôn cũng sẽ tới ạ." Buổi tối lúc cả nhà ngồi ăn cơm cùng nhau, Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Vương Đại Quý kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Trưởng thôn cũng tới sao?

Thế là thế nào?" "Hôm nay bác trưởng thôn tới nói với con chuyện của Tạ Lâm, lại hỏi con bác ấy có thể qua xin chén rượu uống không, con cũng không thể từ chối được đúng không?

Nên con đồng ý rồi." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhún vai nói.

Vương Đại Quý nghe thấy có chút hiếm lạ, trưởng thôn thế mà lại làm chuyện như vậy? "Tiểu Hòa làm đúng đấy, có thể tạo quan hệ tốt với trưởng thôn, đối với chúng ta mà nói cũng là có lợi." Vương lão gia tử cân nhắc một chút rồi nói.

Cả nhà đều tán đồng gật đầu.

Cùng lúc đó, thư Hoàng Kỳ gửi cho Tô Ngọc đã tới nơi. "Thiếu gia, Hoàng Kỳ gửi thư cho ngài." "Đưa đây ta xem." Tô Ngọc có chút tò mò sao Hoàng Kỳ lại gửi thư cho mình, chẳng lẽ lại kiếm được dược liệu tốt gì?

Cầm lấy thư lười biếng đọc, đọc được một nửa Tô Ngọc bỗng chốc ngồi thẳng dậy, trong mắt đều là vẻ không dám tin.

Đọc xong lại xem lại một lần nữa, hắn không nhìn lầm. "Thiếu gia, trong thư Hoàng Kỳ viết gì thế?" Thị vệ của Tô Ngọc kỳ quái hỏi. "Hoàng Kỳ nói cậu ấy nhìn thấy một đứa bé, lớn lên giống ta đến bảy tám phần, có chín phần khả năng là con trai ta." Tô Ngọc ngơ ngác nói.

Hắn nhớ rõ bao nhiêu năm qua chỉ có một người phụ nữ, sau đó vẫn chưa tìm được người.

Người đó sẽ không phải ở chỗ bọn Hoàng Kỳ chứ? "Đứa bé kia..." "Hơn ba tuổi, thời gian vừa vặn trùng khớp." Giọng nói Tô Ngọc có chút run rẩy.

Người phụ nữ kia thế mà lại sinh đứa bé ra?

Rốt cuộc cô ấy nghĩ như thế nào vậy?

Thị vệ biết hơn bốn năm trước thiếu gia bị người ta tính kế, từng có một người phụ nữ, sau đó hắn còn tìm kiếm hồi lâu, chỉ là không tìm thấy. "Nguyên Bảo, ta thế mà lại có con trai rồi, hơn nữa còn giống ta đến bảy tám phần, chuyện này cũng quá sức tưởng tượng rồi." Tô Ngọc vô cùng kinh ngạc nói.

Nguyên Bảo cũng cảm thấy thật khó tin: "Thiếu gia, bây giờ chúng ta đi tìm tiểu thiếu gia sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chuyện bên này của ta còn nhiều, tạm thời chưa qua đó được.

Ta sẽ viết thư cho Hoàng Kỳ bảo ông ấy bảo vệ tốt cho hai mẹ con họ." Một cô gái chưa chồng mà chửa, lại nuôi một đứa trẻ, không biết làm sao mà sống sót được. "Vâng." "Thiếu gia định giữ cả mẹ lẫn con sao?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, bực bội nói: "Đương nhiên rồi.

Người ta vì ta mà mang tiếng chửa hoang, ba bốn năm nay sống chắc chắn không dễ dàng, ta mà đi 'bỏ mẹ giữ con' thì ta còn là người sao?" Nguyên Bảo nhíu mày nói: "Chỉ sợ đám người Tô gia có ý kiến." Tô Ngọc khinh thường đáp: "Có ý kiến?

Họ dám có ý kiến gì?

Chuyện của ta còn chưa đến lượt họ làm chủ.

Hơn nữa một đứa cháu đích tôn mềm mại đáng yêu thế này họ lại không muốn?" Trong nhà đã sớm giục hắn thành thân, chỉ là hắn nhìn thấy đám phụ nữ kia liền thấy buồn nôn, nói gì cũng không chịu, nên mới không tiếp tục ép hắn nữa.

Chuyện này nếu để họ biết có một đứa cháu trai ba tuổi, họ lại chẳng quý như vàng?

Có cháu trai rồi họ lại chẳng muốn có thêm cháu gái?

Nguyên Bảo cảm thấy mình không theo kịp nhịp độ của chủ tử, chủ tử nghĩ cũng xa quá rồi, nhưng nếu lão gia bọn họ biết có tiểu thiếu gia nhất định sẽ vui chết mất. "Xử lý sạch sẽ chuyện trong tay càng sớm càng tốt, sau đó qua tìm mẹ con họ." Nghĩ đến bảo bối con trai của mình, tuy chưa gặp mặt nhưng hắn đã bắt đầu mong đợi rồi.

Vì mong chờ gặp con, Tô Ngọc đã không còn hứng thú từ từ chơi đùa với đám người kia nữa, chỉ muốn lập tức dọn dẹp sạch sẽ bọn họ rồi đi tìm con trai.

Nhìn dáng vẻ kích động này của Tô Ngọc, Nguyên Bảo có cảm giác sau này thiếu gia nhất định sẽ biến thành "thê nô" và "con nô". "Thiếu gia, nô tài cảm thấy sau này ngài nhất định sẽ biến thành một tên thê nô và con nô chính hiệu." Nguyên Bảo không sợ chết nói.

Tô Ngọc lườm Nguyên Bảo một cái: "Ngươi không có con trai ngươi không hiểu đâu, cũng không biết tiểu gia hỏa thích cái gì.

Không được, ngươi mau bảo người đi chuẩn bị một ít trang sức đẹp mắt, còn có vải vóc, cùng với mấy thứ đồ chơi trẻ con thích, càng nhiều càng tốt." "..." Còn chưa gặp mặt đâu đấy.

Chuyện này nếu sau này thật sự có phu nhân, thiếu gia sẽ biến thành cái dạng gì?

Nguyên Bảo quả thực không dám tưởng tượng. "Thiếu gia, ngài còn chưa gặp mặt phu nhân tương lai đâu, ngài đã thế này rồi, sau này nếu ngài thật sự thích phu nhân, ngài còn mặt mũi gặp người khác không?" Nguyên Bảo nhịn không được rầu rĩ nói.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, ngươi biết vì sao đến giờ ngươi vẫn chưa có vợ không?" "Vì sao?" "Vì ngươi quá ngốc." Nguyên Bảo đưa tay chỉ vào mình, hắn ngốc chỗ nào?

Trong tất cả những người bên cạnh thiếu gia, hắn là người thông minh nhất đấy.

Chương 34

"Có phải ta đã hại người ta bị người đời chỉ trỏ không?" "Đúng." "Có phải ta đã hại người ta chưa chồng mà chửa không?" "Đúng." "Có phải ta đã hại người ta suýt chút nữa mất mạng không?" "Đúng." "Vậy ta không phải nên bù đắp cho người ta sao?

Cái này ngươi cũng không hiểu, ngươi còn không biết xấu hổ mà nhận mình không ngốc?" Tô Ngọc ghét bỏ nói, tên này chẳng học được chút thông minh nào của hắn cả.

Ngay cả ở nơi như kinh thành, chưa chồng mà chửa cũng sẽ không có kết cục tốt, càng huống hồ là ở nông thôn.

Cô ấy còn có thể sống sót, không bị bỏ rọ trôi sông, một xác hai mệnh, chuyện này đã là rất may mắn rồi.

Mấy năm nay cuộc sống của cô ấy và gia đình chắc chắn không dễ chịu, những gì hắn có thể bù đắp thì nhất định phải bù đắp.

Những gì không bù đắp được, đợi sau khi hắn qua đó nhất định sẽ đối xử tốt với người ta gấp bội, bù lại tất cả những gì đã qua. "Nguyên Bảo, ở nông thôn chưa chồng mà chửa là phải bị bỏ rọ trôi sông đấy." Tô Ngọc thấy Nguyên Bảo còn muốn phản bác, lại bồi thêm một câu. "Thiếu gia, ngài là vì áy náy..." "Không phải áy náy.

Ta không cưới cô ấy thì sau này cũng sẽ cưới người khác, vậy tại sao ta không cưới mẹ của con trai ta?

Như vậy đối với sự trưởng thành của đứa trẻ sẽ tốt hơn." Tô Ngọc trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình: "Hơn nữa dòng dõi Tô gia chúng ta không có kiểu 'thủy loạn chung khí' (bạc tình bạc nghĩa).

Nếu để ông nội biết người ta sinh cho ta một đứa con trai mà ta còn bỏ rơi người ta, thì cái chân này của ta còn giữ được không?" Nguyên Bảo không nhịn được cười, đúng là có chuyện như vậy thật, nếu để lão thái gia biết, thiếu gia chắc chắn sẽ bị đánh đòn. "Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, đẩy nhanh tiến độ công việc, ta không rảnh dây dưa với bọn họ nữa." "Vâng." Khi người dưới trướng Tô Ngọc nhận được tin này đều có chút kinh ngạc, thiếu gia từ khi nào lại trở nên thiếu kiên nhẫn như vậy? "Nguyên Bảo, chuyện này là sao?

Nếu bây giờ chúng ta thu lưới thì sẽ kiếm ít đi mười vạn lượng bạc, đây chính là mười vạn lượng đấy." Nguyên Bảo nhìn người vừa nói: "Mười vạn lượng bạc có quan trọng bằng tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân không?" "Sao lại không... khoan đã, tiểu thiếu gia gì?

Thiếu phu nhân gì?" "Cô nương hơn bốn năm trước đã tìm thấy rồi, cô ấy sinh cho thiếu gia một đứa con, giống thiếu gia đến bảy tám phần." Có thể giống thiếu gia đến bảy tám phần, chuyện này nói không phải cha con thì ai tin?

Người đối diện nhíu mày: "Tin tức này có đáng tin không?" "Đây là tin tức Hoàng Kỳ truyền về.

Nghe nói cây nhân sâm một trăm năm mươi năm tuổi mà thiếu gia có được trước đó chính là do thiếu phu nhân đào được trong núi.

Hoàng Kỳ có quan hệ khá tốt với thiếu phu nhân, cũng là do thiếu phu nhân đưa tiểu thiếu gia đến chỗ ông ấy mua dược liệu nên Hoàng Kỳ mới biết." Nguyên Bảo giải thích đơn giản.

Nghe đầu đuôi câu chuyện, những người khác đều thở phào nhẹ nhõm: "Nói như vậy thì mười vạn lượng này đúng là không quan trọng bằng tiểu thiếu gia bọn họ.

Các huynh đệ tranh thủ thời gian, để thiếu gia mau chóng đi tìm phu nhân và tiểu thiếu gia.

Thật muốn sớm nhìn thấy 'phiên bản nhỏ' của thiếu gia quá." "Chứ còn gì nữa?" "Thật ra nếu thiếu gia vội thì cũng có thể đi luôn, mọi việc đều đã sắp xếp xong xuôi rồi, bên này chúng ta trông chừng là được, không cần thiếu gia phải đích thân giám sát." "Không sai, chỉ thằng nhãi Tô Tĩnh kia cũng xứng để thiếu gia đích thân giám sát sao?" Nguyên Bảo suy nghĩ một chút: "Vậy được, ta nói với thiếu gia một tiếng, xem thiếu gia có dự tính gì.

Nếu thật sự muốn trực tiếp qua đó thì chúng ta có khả năng sẽ đi rất nhanh." "Phải rồi, mau đi sưu tầm ít đồ tốt cho tiểu thiếu gia và phu nhân, để thiếu gia mang qua bồi lễ xin lỗi thiếu phu nhân và gia đình cô ấy." Một người trong đó nói.

Một người phụ nữ bị người ta vấy bẩn, cuối cùng còn sinh ra đứa con của người đó, chuyện này thật sự cần dũng khí rất lớn mới làm được.

Sau này thiếu gia có bị người nhà người ta đánh thì thiếu gia cũng phải chịu thôi. "Đúng rồi Nguyên Bảo, khi đi nhớ mang cho thiếu gia ít thuốc trị ngoại thương." "Vạn Phong, tại sao phải mang thuốc trị ngoại thương?" "Ngươi bị ngốc à?

Ngộ nhỡ đến lúc đó thiếu gia bị người nhà thiếu phu nhân đánh, cái này chẳng phải cần dùng sao?" Vạn Phong bực bội nói: "Sau này ngươi đừng có nói ngươi là người thông minh nhất nữa, làm tên ngốc cho rồi." Những người bên cạnh gật đầu liên tục, Nguyên Bảo quả thực ngốc thật.

Nguyên Bảo khẽ thở dài, hắn không nói gì nữa được chưa? "Mọi người tạm gác chuyện trong tay lại, mau đi tìm đồ tốt, để thiếu gia có thể sớm đón tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân về." "Không sai, đi mau." Nhìn đám người Vạn Phong ào cái chạy mất, Nguyên Bảo thở dài thườn thượt, rốt cuộc là hắn nghĩ quá ít hay là người khác nghĩ quá nhiều đây? "Thiếu gia, bọn Vạn Phong nói bên này có bọn họ trông chừng là được rồi.

Bọn họ bảo thiếu gia đợi bọn họ sưu tầm ít đồ tốt, sau đó ngài cứ đi tìm tiểu thiếu gia, sớm đón tiểu thiếu gia về." Nguyên Bảo tuy không hiểu lắm, nhưng vẫn chuyển lời của bọn Vạn Phong cho Tô Ngọc. "Ừ, như vậy cũng được." Ngày hôm sau, Vạn Phong dẫn theo vài người đến: "Thiếu gia, rương này là cho thiếu phu nhân, rương này là cho tiểu thiếu gia, hai rương này là cho gia đình thiếu phu nhân." "Còn có cái này, là thuốc trị thương tốt nhất tôi xin từ chỗ Vạn Cổ, thiếu gia ngài cũng mang theo đi." "..." Tô Ngọc cạn lời nhìn Vạn Phong, ngay cả thuốc trị thương cũng chuẩn bị cho hắn rồi, hắn đúng là cảm ơn thật đấy. "Thiếu gia nhất định phải sớm đón tiểu thiếu gia bọn họ về nhé." "Được ta biết rồi.

Chuyện bên này các ngươi trông chừng, bên phía Tô Tĩnh các ngươi cứ liệu mà làm, tạm thời đừng làm chết người là được." Tô Ngọc cũng thực sự muốn mau chóng qua tìm con trai, sau đó lừa luôn cả vợ về nhà.

Đâu có thời gian ở đây chơi đùa với bọn họ? "Thiếu gia yên tâm chúng tôi sẽ xử lý tốt, ngài mau đi đi." Tô Ngọc ngày hôm sau liền mang theo đồ đạc cùng Nguyên Bảo cưỡi ngựa chạy nhanh như bay đến đó.

Đợi khi Tô Ngọc đến nơi đã là nửa tháng sau, tạm thời không nhắc tới.

Vương Cẩn Hòa đang ở nhà chuẩn bị tiệc tân gia vẫn chưa biết cha của Tiểu Bảo đã tới nơi rồi, không những đến tranh con trai với cô, mà còn muốn cướp luôn cả người làm mẹ này đi nữa.

Ngày mở tiệc, Hoàng Kỳ cũng đến.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, ông ấy thích không chịu được, đây chính là tiểu thiếu gia, tiểu thiếu gia của bọn họ sao lại đáng yêu thế này chứ?

Vợ chồng thôn trưởng từ sớm đã qua, vợ thôn trưởng định qua xem có gì cần giúp đỡ không.

Còn về con cái, con trai bà không ở nhà, con gái nói thế nào cũng không chịu đến, bọn họ gọi mấy lần cũng không được, đành mặc kệ cô ta ở nhà. "Thôn trưởng đến rồi, mau mời ngồi." "Đại Quý thật sự chúc mừng nhé, sau này cuộc sống nhà các ông sẽ ngày càng tốt hơn rồi." Thôn trưởng nhìn Vương Đại Quý cười nói. "Đa tạ thôn trưởng." Phu nhân thôn trưởng trò chuyện với Cố thị, nói chuyện một lúc bà phát hiện suy nghĩ của mình và Cố thị lại khá giống nhau, trong lòng vui vẻ đồng thời cũng nghĩ sau này nhất định phải qua chơi nhiều hơn, bản thân cũng tìm được người nói chuyện. "Muội tử, rau nhà muội trồng tốt thật đấy, trồng thế nào vậy?" Phu nhân thôn trưởng nhìn rau trong vườn tò mò hỏi.

Nhà mới và nhà cũ xây sát nhau, sau khi xây xong nhà mới thì dỡ tường rào đi.

Sau này Vương Cẩn Hòa cũng định dỡ nhà cũ, đến lúc đó tìm người đến sửa sang lại, làm cái đình nghỉ mát hay gì đó.

Cho nên bọn họ nhìn thấy rau nhà Vương Cẩn Hòa cũng là bình thường. "Tỷ tỷ thích thì lát nữa hái một ít mang về là được." Cố thị cười nói, đối với phu nhân thôn trưởng bà cũng có thiện cảm. "Vậy ta sẽ không khách sáo với muội đâu." Có đôi khi khách sáo quá mức lại thành ra kiểu cách, làm vậy thật sự không cần thiết.

Mọi người đang trò chuyện, hai đứa nhỏ bị Vương Tĩnh Vũ tóm vào phòng luyện viết chữ lớn.

Vương Cẩn Hòa nấu cơm xong nhìn ra bên ngoài: "Cha mẹ, có thể bày bàn ăn cơm rồi." Cố thị bọn họ nghe vậy vội vàng qua giúp bưng bê thức ăn.

Món ăn hôm nay làm thật sự phong phú, gà vịt cá thịt tổng cộng chín món. "Mẹ ơi, thịt thịt." Tiểu Bảo chỉ vào đĩa thịt cách đó không xa.

Vương Cẩn Hòa gắp thức ăn cho Tiểu Bảo, lại gắp cho Trương Trí Lâm: "Tiểu Trí muốn ăn gì con cứ bảo dì, dì gắp cho con." "Cảm ơn dì ạ." Một bữa cơm mọi người ăn đều rất vui vẻ.

Ăn xong giúp dọn dẹp, lại ra vườn hái một ít rau xong khách khứa mới ra về.

Chương 35

Đợi mọi người đi hết, Vương Cẩn Hòa mới thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng đi rồi." "May mà chúng ta không mời người trong thôn, nếu không chúng ta sẽ mệt chết mất." Vương Cẩn Hòa thở dài thườn thượt nói.

Nấu cơm cho bốn bàn người cô đã làm đến mất kiên nhẫn rồi, chuyện này nếu người đông thêm chút nữa, cô có khả năng sẽ trực tiếp đình công không làm nữa. "Mẹ nấu cơm ngon lắm." Tiểu Bảo ở bên cạnh hết sức tung hô. "Đặc biệt ngon." Trương Trí Lâm cũng gật đầu liên tục.

Nhìn hai đứa nhỏ như vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Hai đứa các con hôm nay có phải ăn kẹo rồi không?" "Không có ăn kẹo." Nhìn dáng vẻ đáng yêu của hai đứa, Vương Cẩn Hòa đột nhiên lại cảm thấy như vậy cho dù có mệt thế nào, dường như cũng đều xứng đáng.

Sau khi tiệc tân gia kết thúc, Vương Cẩn Hòa thở phào.

Sáng hôm sau dậy, liền nghe thấy tiếng tí tách bên ngoài.

Dậy đi xem thì ra trời mưa rồi. "May mà nhà chúng ta xây xong trước, nếu không năm nay cuộc sống của chúng ta sẽ khó khăn lắm." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Chứ còn gì nữa?" Bên nhà cũ thật sự bị dột, mưa lớn thế này, trong nhà chắc chắn sẽ dột, may mà...

Vì trời mưa nên đám Đại Hoa đều không ra sân đi dạo, tất cả đều trốn trong chuồng gà.

Vương Cẩn Hòa ngồi dưới mái hiên vô cùng thoải mái nhìn màu xanh ngập tràn bên ngoài.

Cơn mưa này liên tiếp rơi mấy ngày mới tạnh, đợi mưa tạnh, mặt trời phơi nắng hai ngày sau, Vương Cẩn Hòa mới đeo gùi chuẩn bị vào núi.

Vừa mở cửa liền nhìn thấy bên ngoài có một chiếc xe ngựa lạ lẫm dừng lại, Hoàng Kỳ cũng ở bên cạnh.

Nhìn thấy Hoàng Kỳ ở đây, Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút bất ngờ: "Hoàng đại thúc, thúc đây là..." Hoàng Kỳ xấu hổ nói: "Cẩn Hòa, thiếu gia nhà chúng tôi muốn gặp cô." "Thiếu gia nhà các thúc?

Là ai?" Không biết vì sao trong lòng Vương Cẩn Hòa có một loại dự cảm vô cùng không tốt.

Khi người từ trên xe ngựa bước xuống, Vương Cẩn Hòa nhìn thấy gương mặt kia thì sắc mặt lập tức thay đổi: "Hoàng đại thúc, thế này là có ý gì?" Tô Ngọc đi đến trước mặt Vương Cẩn Hòa, cúi đầu đánh giá cô, so với lúc đó dường như đã cao hơn một chút. "Ở đây có vẻ không phải chỗ nói chuyện." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn cách ăn mặc của Tô Ngọc, biết hắn không giàu thì cũng quý, bàn tay dưới tay áo theo bản năng siết chặt, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Tô Ngọc: "Nếu anh đến để cướp Tiểu Bảo, tôi có thể nói thẳng với anh, đừng có nằm mơ." "Ai nói tôi đến cướp Tiểu Bảo?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, cười như không cười hỏi.

Hắn rõ ràng là muốn cướp cả hai mẹ con được không? "Vậy anh đến làm gì?" Người này cứ như trước kia biến mất không tồn tại không tốt sao?

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện. "Đó là con trai tôi, em là mẹ của con trai tôi, em nói xem tôi đến làm gì?" Tô Ngọc nhìn ánh mắt có chút hoảng loạn của Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa cắn môi: "Nếu không có việc gì anh có thể đi rồi." "Đi thì không thể nào đi được, con trai tôi sẽ không cướp, nhưng tôi chắc chắn sẽ nhận." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Anh nói vậy là có ý gì?" "Ý là con trai vẫn là con trai em, nhưng cũng là con trai tôi." Tô Ngọc nói ra suy nghĩ của mình.

Thấy Vương Cẩn Hòa vẫn nhíu mày nhìn mình, Tô Ngọc cũng nhíu mày: "Tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" "Nhìn cách ăn mặc của anh, anh hẳn là thiếu gia nhà giàu, chắc chắn không thiếu con trai mới đúng, anh làm vậy có ý nghĩa gì?

Không phải tự làm khó mình thì là gì?

Thêm một đứa con riêng có gì thú vị sao?" Vương Cẩn Hòa tuy không hiểu thời đại này lắm, nhưng cũng biết thời đại này đích thứ khác biệt, địa vị đích tử rất cao, còn thứ tử chỉ tốt hơn người bình thường một chút.

Ngay trước mặt người này, hắn hẳn là không thiếu tiền, cũng không thiếu phụ nữ sinh con cho hắn, tại sao cứ phải là Tiểu Bảo mới được? "Cái này em nói sai rồi, bản thiếu gia đúng là đang thiếu đứa con trai này, nó không phải con riêng, là đích tử của Tô Ngọc ta." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa không khách khí nói. "Chuyện năm đó là lỗi của tôi, lúc đó tôi bị người ta tính kế hạ dược, nên mới phải dùng hạ sách này, nhưng sau đó tôi đã đi tìm em, cái này em có thể hỏi Hoàng Kỳ, ông ấy rất rõ tôi vẫn luôn tìm kiếm, tìm suốt bốn năm." Tô Ngọc nói thẳng.

Hoàng Kỳ vội vàng gật đầu: "Thiếu gia nói đúng, hôm đó thiếu gia vì có việc phải về xử lý, nhưng ngài ấy có sai chúng tôi đi tìm cô, người dưới trướng thiếu gia đều đi tìm, tìm mãi đến tận bây giờ." "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Người như vậy hà tất phải đi tìm người mình không quen biết?

"Nhà tôi không có kiểu 'thủy loạn chung khí', cho dù là vì thuốc tôi mới làm vậy, trách nhiệm cần chịu tôi cũng sẽ chịu như thường, nhất là hiện tại em còn vì thế mà sinh một đứa con trai, vấn đề này càng nghiêm trọng.

Nếu tôi bạc tình bạc nghĩa, ông nội tôi biết sẽ đánh chết tôi.

Đương nhiên tôi cũng hy vọng em nghiêm túc suy nghĩ chuyện này." Tô Ngọc vô cùng chân thành nói.

Vương Cẩn Hòa hiện tại đầu óc có chút mơ hồ. "Tiểu Hòa, con đang nói chuyện với ai vậy?" Vương lão thái thái thấy Vương Cẩn Hòa đứng ở cửa như đang nói chuyện với ai, bèn đi tới kỳ quái hỏi.

Khi Vương lão thái thái nhìn thấy mặt Tô Ngọc, sắc mặt trắng bệch: "Tiểu Hòa, cậu ta là..." Vương Cẩn Hòa muốn ngăn bà lại đã không kịp nữa, vừa định nói gì thì Tô Ngọc đã mở miệng trước: "Cháu là cha của Tiểu Bảo." Lão thái thái lảo đảo, tay chống vào khung cửa để bản thân bình tĩnh lại: "Đừng đứng ở cửa nữa, vào nhà nói chuyện." Bà muốn biết ban đầu rốt cuộc là chuyện thế nào, hiện tại hắn tìm tới cửa mục đích lại là gì.

Vương Cẩn Hòa biết hôm nay cô không thể vào núi được rồi, chỉ đành bất lực xoay người theo bà nội vào nhà, Tô Ngọc cũng đi theo vào, đồng thời dặn dò người bên cạnh mình: "Mang đồ vào hết đi." "Vâng thiếu gia." Hoàng Kỳ thực ra rất lo lắng Tô Ngọc bị đánh.

Nhưng thiếu gia muốn đưa cả phu nhân và tiểu thiếu gia về nhà, cửa ải này nhất định phải qua.

Hôm nay người trong nhà đều chưa ra ngoài, khi nhìn thấy Tô Ngọc, bọn Vương Đại Quý giống như bị sét đánh giữa trời quang, người đàn ông này với Tiểu Bảo có thể nói là giống hệt nhau, hắn là ai không cần nói cũng biết. "Cậu..." "Khoan hãy nói." Vương Đại Quý định nói gì đó thì bị lão gia tử cắt ngang, ông ánh mắt sắc bén nhìn Tô

Ngọc: "Vị thiếu gia này đến nhà chúng tôi là có việc gì?" "Cháu đến vì cô ấy và đứa bé." Tô Ngọc một chút cũng không giấu giếm, nói thẳng thắn.

Một câu nói khiến lão gia tử gân xanh trên trán giật giật: "Đến vì đứa bé?

Sớm làm cái gì rồi?" Nếu hắn sau khi bắt nạt cháu gái ông mà đến nói những lời này, thì mấy năm nay cháu gái ông cũng đâu đến nỗi phải chịu khổ như vậy. "Bốn năm trước cháu bị người trong gia tộc tính kế hạ dược, hết cách mới phải dùng hạ sách đó.

Sau này vì vội vàng về xử lý chuyện kia nên cháu đi trước một bước, nhưng lúc đi cháu đã bảo người dưới trướng dò hỏi địa chỉ nhà mọi người, định sau khi tìm được người sẽ cưới cô ấy, nhưng người dưới trướng mãi không tìm được người, lúc đó là xảy ra chuyện ở Hộ thành." Tô Ngọc một câu nói dối cũng không nói, hắn nhìn lão gia tử nghiêm túc trình bày. "Sau khi việc nhà giải quyết xong, cháu dẫn người đến Hộ thành, bọn cháu tìm ở Hộ thành ba tháng, vẫn luôn không tìm thấy người.

Sau đó tên đệ đệ thứ xuất kia của cháu lại bắt đầu gây chuyện, cháu bất đắc dĩ chỉ đành quay về, nhưng người dưới trướng cháu chưa bao giờ từ bỏ việc tìm kiếm gia đình mọi người, bọn cháu đã tìm suốt bốn năm." Tô Ngọc nói thẳng: "Chuyện này Hoàng Kỳ biết, chỉ cần nơi nào cháu có cửa tiệm, cháu đều dặn dò người phụ trách nhất định phải tìm được người." Lão gia tử nghe Tô Ngọc nói thì trầm mặc không nói, ông tin lời người thanh niên này, khi hắn nói câu này không hề có chút né tránh nào, ngược lại rất chân thành. "Thời gian trước Hoàng Kỳ nhìn thấy Tiểu Bảo xong gửi thư cho cháu, cháu mới biết Cẩn Hòa đã có con, còn sinh đứa bé ra rồi." Tô Ngọc nhíu mày có chút ảo não, nếu có thể tìm thấy người sớm hơn, cô ấy cũng không đến nỗi phải chịu khổ. "Cho nên?

Cậu muốn 'bỏ mẹ giữ con'?" Lão gia tử nhìn Tô Ngọc hỏi. "Sao có thể chứ?

Cháu mà dám làm vậy, ông nội cháu biết sẽ giết cháu mất." Tô Ngọc xù lông lên nói: "Hơn nữa dòng dõi của ông nội cháu trừ cha cháu bị người ta tính kế có một di nương ra, thì nhà cháu chỉ có thể một vợ một chồng, trừ khi sau ba mươi lăm tuổi không có con mới được nạp thiếp.

Những năm này bên cạnh cháu không có người phụ nữ nào khác, hiện tại tìm được Cẩn Hòa cháu chắc chắn là phải cưới cô ấy.

Tuy rằng hiện tại chỉ là xuất phát từ một phần trách nhiệm, nhưng ai có thể đảm bảo sau này không có tình cảm?" Lão gia tử khóe miệng co giật nhìn Tô Ngọc, tên này cũng dám nói thật đấy, không sợ bọn họ đánh hắn sao.

Chương 36

"Tiểu Hòa, con nói thế nào?" Vương lão gia tử nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa hiện tại cả người đều mơ hồ, nhưng không thể không nói cô vô cùng tán thưởng gia phong của Tô Ngọc.

Hơn nữa Tiểu Bảo tuy không nói, nhưng khi nhìn thấy cha của Tiểu Trí, thằng bé vẫn có chút ngưỡng mộ.

Cô có lẽ có thể cho Tiểu Bảo đủ tình yêu thương, người trong nhà cũng đều cưng chiều thằng bé, nhưng đối với vai trò người cha này, bọn họ ai cũng không thể bù đắp được.

Nếu có thể, cô đương nhiên cũng hy vọng cha ruột của Tiểu Bảo có thể ở bên cạnh.

Nhưng Tô Ngọc đột nhiên xuất hiện như vậy, lại nói thẳng thắn nhất định phải cưới cô như thế, khiến cô có chút luống cuống tay chân. "Ông nội, con bây giờ cũng không biết nên làm thế nào." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói. "Vậy hay là thế này trước đi, hai đứa tìm hiểu nhau một thời gian, nếu cảm thấy được thì bàn chuyện khác, như vậy được không?" Vương lão gia tử nhìn hai người hỏi.

Tô Ngọc tự nhiên không có ý kiến: "Cháu không có ý kiến." Hắn lúc đến đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đánh rồi, bây giờ nhà họ dễ nói chuyện như vậy khiến hắn có chút thụ sủng nhược kinh.

Vương Cẩn Hòa cũng gật đầu: "Được ạ." Lời đã nói đến nước này rồi, trừ việc đồng ý thì còn làm thế nào được?

Cố thị và Vương Đại Quý thực ra rất tức giận, dù sao mấy năm nay con gái mình đã chịu bao nhiêu tủi thân?

Nhưng thái độ của người ta khiến họ tức giận mà không nói nên lời.

Nhất là thái độ kiên định nghiêm túc, lại không giấu giếm của hắn, giống như cho dù bị đánh, những gì hắn cần nói vẫn phải nói ra.

Cố thị thần sắc phức tạp nhìn Tô Ngọc: "Nói thật tôi rất giận, cậu sẽ không biết ban đầu để giữ lại đứa bé này Tiểu Hòa rốt cuộc đã trải qua những gì.

Nhưng thái độ của cậu lại khiến tôi không có cách nào trách cứ cậu, tôi chỉ hy vọng sau này nếu hai đứa thật sự có thể ở bên nhau, cậu có thể đối xử tốt với Tiểu Hòa, con bé những năm này thật sự đã chịu quá nhiều khổ cực." Nói hắn cố ý giở trò lưu manh?

Người ta bị hạ dược, hết cách mới như vậy.

Tô Ngọc gật đầu, biểu tình nghiêm túc: "Cháu sẽ không đảm bảo gì với hai bác, nhưng những gì cháu có thể nói chính là, có cháu ở đây không ai dám bắt nạt cô ấy." Vương Cẩn Hòa mất hình tượng đảo mắt một cái, người này nói chuyện đúng là. "Mẹ ơi mọi người đang cãi nhau gì vậy?" Tiểu Bảo ôm con cá sấu nhỏ, đi chân trần dụi mắt bước ra hỏi.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tiểu Bảo bế bé lên: "Sao không đi giày đã ra rồi?" "Con nghe thấy mọi người cãi nhau." Thằng bé mỗi ngày đều dậy muộn một chút, hôm nay còn chưa ngủ tỉnh đã nghe thấy bên ngoài ồn ào.

Anh Tiểu Trí cũng bị đánh thức rồi.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, sự liên kết huyết thống khiến Tô Ngọc cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa nhìn tiểu gia hỏa chưa ngủ tỉnh trong lòng cô: "Con tên là Tiểu Bảo sao?" "Con tên ở nhà là Tiểu Bảo, tên thật là Vương Tử Khâm." Tiểu Bảo lẩm bẩm nói, khi cậu bé nhìn thấy mặt Tô Ngọc thì biểu cảm ngơ ngác: "Giống con y hệt." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi chú ấy là ai?

Tại sao lại giống con như vậy?" Vương Cẩn Hòa bất lực thở dài: "Chú ấy là cha của Tiểu Bảo." Mắt Tiểu Bảo lập tức đỏ lên: "Tiểu Bảo không có cha, Tiểu Bảo chỉ có mẹ, chỉ cần mẹ thôi." Tiểu Bảo đưa tay ôm cổ Vương Cẩn Hòa tủi thân nói.

Trong mắt Vương Cẩn Hòa tràn đầy bất lực, vỗ nhẹ lưng Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, chú ấy không phải cố ý không về." "Vậy là vì sao?" "Bởi vì cha của Tiểu Bảo đi đánh người xấu rồi, có rất nhiều người xấu muốn bắt nạt chúng ta, cho nên để bảo vệ Tiểu Bảo, bảo vệ ông bà nội, chú ấy mới rời đi lâu như vậy, bây giờ đánh xong người xấu rồi thì về thăm Tiểu Bảo." Thật sự mà nói Tô Ngọc quả thực không phải cố ý, ban đầu đến Hộ thành nhà cô cũng chỉ là sự cố bất ngờ, ai biết sẽ xảy ra chuyện như vậy?

Người ta cũng không phải không tìm họ, chỉ là vẫn luôn tìm sai hướng ở bên Hộ thành thôi.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ Tô Ngọc thật sự rất quan tâm đứa con trai này, cô cũng hy vọng Tiểu Bảo có thêm một người yêu thương, tự nhiên không muốn Tiểu Bảo có khoảng cách với hắn. "Thật không ạ?" Tiểu Bảo mắt đỏ hoe nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đương nhiên là thật, mẹ sẽ không lừa Tiểu Bảo, không tin Tiểu Bảo hỏi ông bà nội và cụ xem." Tiểu Bảo nhìn Vương Đại Quý bọn họ, mọi người đều cười gật đầu, dáng vẻ đó không có vẻ gì là tức giận.

Thấy họ đều nói vậy, Tiểu Bảo mới nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Sau này chú sẽ bảo vệ mẹ cháu chứ?" "Đương nhiên rồi, ta còn sẽ bảo vệ cả con nữa." "Không được làm mẹ buồn lòng." "Được." "Còn có yêu cầu gì không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Hắn cảm thấy tiểu gia hỏa này thật sự quá đáng yêu, nhất là khuôn mặt phúng phính và đôi tay nhỏ đầy thịt kia.

Tô Ngọc trong lòng ngứa ngáy: "Ta... ta có thể bế thằng bé không?" Vương Cẩn Hòa nhún vai nhét Tiểu Bảo vào lòng hắn, Tô Ngọc động tác cứng ngắc bế Tiểu Bảo khiến thằng bé không thoải mái.

Tiểu Bảo bị Tô Ngọc bế khó chịu, không nhịn được oán thầm: "Chú ngốc quá đi, bế trẻ con cũng không biết." Vương Cẩn Hòa nhịn cười nhìn hai người cảm thấy khá thú vị. "Ta lại chưa bế đứa trẻ nào bé như con, bế nhiều mấy lần chắc là sẽ được thôi." Tô Ngọc vừa nói vừa gật đầu, dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút không nỡ nhìn thẳng. "Đi thôi, cha đưa con đi xem đồ tốt." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đi thẳng ra ngoài. "Đồ gì ạ?" "Quà chuẩn bị cho con." "Vậy mẹ, ông bà nội, cụ và các bác có không ạ?" Tiểu Bảo nghiêng đầu hỏi. "Tất cả đều có." Vương lão gia tử thở dài nói: "Tiểu Bảo vẫn là muốn có một người cha." Vương Cẩn Hòa "vâng" một tiếng, ông nội nói không sai, tuy Tiểu Bảo chưa gọi Tô Ngọc là cha, nhưng từ trong giọng điệu của bé có thể nghe ra được, bé rất vui. "Như vậy cũng tốt, gần đây lại có mấy bà mối đang nghe ngóng muốn làm mai cho con, trước đây chúng ta tuy ít nhiều cũng có chút suy nghĩ, bây giờ cha của Tiểu Bảo đã tìm tới rồi, vậy tự nhiên ưu tiên chọn cha của Tiểu Bảo." Cố thị mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Mấy người này đúng là dai dẳng không dứt." "Bây giờ không sao rồi, nhưng vẫn phải tìm một cái cớ, để tránh đến lúc đó người khác không tin tưởng." Lão gia tử nhíu mày nói. "Cứ nói cậu ta theo thuyền ra biển gặp sự cố, chúng ta đều tưởng người đã mất, nên vẫn luôn không nhắc đến." Lão gia tử cân nhắc một chút nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Được ạ." "Oa, mẹ ơi mẹ mau lại đây." Cả nhà đang nói chuyện thì Tiểu Bảo ở bên ngoài hét lên kinh ngạc: "Anh Tiểu Trí." Nói xong ôm con khủng long nhỏ lạch bạch chạy về phòng, kéo Tiểu Trí đã mặc xong quần áo chạy ra.

Vương Cẩn Hòa bọn họ đi theo hai đứa trẻ ra ngoài, vừa ra liền bị bốn cái rương siêu to bên ngoài dọa sợ. "Mẹ ơi mẹ xem này." Tiểu Bảo chỉ vào cái rương đã mở ra, hưng phấn bảo Vương Cẩn Hòa xem.

Vương Cẩn Hòa ghé đầu vào xem, khá lắm, người này là mua hết đồ chơi về đây sao?

Bên trong đồ chơi gì cũng có, đủ các thể loại. "Mấy cái này là cho Tiểu Bảo, cái này là cho em, đồ trong hai rương bên này là cho cha mẹ ông bà nội." Tô Ngọc một chút cũng không khách sáo, trực tiếp đổi cách xưng hô.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cảm thấy tên này có chút gợi đòn, hắn biết mình đang gọi là gì không?

Vương lão gia tử bị tính cách tự nhiên như người nhà này của Tô Ngọc chọc cười: "Chúng ta cũng có?

Vậy phải xem xem có đồ gì tốt." Khi Hoàng Kỳ bọn họ giúp mở rương ra, Vương Cẩn Hòa khóe miệng co giật nhìn Tô Ngọc: "Anh là dọn cả cái phố về đây à?" Đồ cho cô từ vải vóc, trang sức các loại chất đầy cả một rương.

Nghe thấy lời của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc lắc đầu nói: "Cái này thì không có, tôi nhận được tin tức là qua đây ngay, thời gian gấp quá chỉ kịp chuẩn bị những thứ này.

Tuy không thể bù đắp những tổn thương em và gia đình đã chịu những năm qua, nhưng tôi vẫn muốn bù đắp cho mọi người." "Cái này chắc tốn không ít tiền nhỉ?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Những thứ này nhìn qua đều là cực phẩm, ít nhất cô ở nơi này chưa từng thấy qua.

Có mấy món trang sức nhìn qua đều là giá trị liên thành. "Chuyện gì có thể dùng tiền giải quyết thì đều không phải là vấn đề." Tô Ngọc không để ý nói: "Hơn nữa chỗ này tốn tiền cũng không nhiều lắm." Tô Ngọc kiếm được rất nhiều tiền, trước đây tiêu xài ít, sau này hắn cuối cùng cũng có chỗ tiêu tiền rồi, tiêu cho con trai, tiêu cho vợ yêu. "Thế này là em ôm được đùi vàng rồi sao?" Vương Cẩn Hòa trêu chọc hỏi. "Cho em ôm đấy, lúc nãy cảm ơn em." Hắn biết vì Vương Cẩn Hòa đã nói những lời đó với Tiểu Bảo nên thằng bé mới không bài xích hắn.

Chương 37

Vương Cẩn Hòa ngẩn người một chút, sau đó cười lắc đầu: "Không cần cảm ơn, đây đều là chuyện đơn giản mà." "Nếu không phải vậy, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không thích anh," Tô Ngọc khẳng định chắc nịch. "Như vậy tốt cho Tiểu Bảo, em biết Tiểu Bảo vẫn luôn muốn có một người cha.

Trước đây cha của Tiểu Trí đến thăm nó, Tiểu Bảo có chút thất vọng.

Vừa nãy sở dĩ thằng bé bài xích anh, chỉ là do hai năm nay nó phải chịu chút uất ức, anh không cần để trong lòng." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Khi Tiểu Bảo nói không cần cha, cô biết thằng bé chỉ nói lẫy thôi, thực ra trong lòng nó rất kích động. "Sau này anh sẽ đối tốt với con, đương nhiên là cả em nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Anh đối tốt với Tiểu Bảo là được rồi." "Thế không được, em là vợ anh," Tô Ngọc bá đạo nói.

Vương Cẩn Hòa co giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, trong lòng thầm nghĩ người này có phải nhập vai quá sâu rồi không?

Nếu không sao lại nói ra những lời như vậy? "Mẹ ơi cái này là cái gì?" Tiểu Bảo cầm một vật hình trụ tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa cầm qua xem một chút, kinh ngạc nói: "Cái này à, là kính viễn vọng, có thể nhìn thấy nơi rất xa." "Thật ạ?

Mẹ ơi cái này chơi thế nào?" Tiểu Bảo tò mò hỏi, bé chưa bao giờ chơi thứ này.

Vương Cẩn Hòa làm mẫu cho Tiểu Bảo xem một chút: "Anh Tiểu Trí, chúng ta đi thôi, đi chơi nào." "Được." Hai đứa nhỏ tay nắm tay chạy ra sân chơi, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng reo kinh ngạc, Vương Cẩn Hòa nghe mà thấy buồn cười. "Anh rất biết chọn đồ đấy," Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói. "Mấy thứ cho Tiểu Bảo đa phần là đồ sưu tầm anh có được khi đi nam về bắc mấy năm nay.

Anh cũng không biết trẻ con thích gì, nghĩ là mấy món mới lạ một chút chắc sẽ được.

Còn mấy món đồ chơi nhỏ kia đều là thuộc hạ của anh chuẩn bị, bọn họ đều đang đợi anh đưa tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân về đấy." Tô Ngọc nhún vai nói. "Thật sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Thật, lúc đến bọn họ còn chuyên môn mang theo thuốc trị thương cho anh, đề phòng anh đến đây bị đánh." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Nếu là nhà người khác, có khi anh bị đánh thật đấy." Cha mẹ và ông bà nội cô đều là người văn minh, chuyện trực tiếp ra tay đánh người này, họ thật sự không làm được.

Tô Ngọc gật đầu lia lịa: "Em nói đúng." "Có điều mấy thuộc hạ này của anh đúng là cây hài, thế mà lại chuẩn bị thuốc trị thương cho anh." Vương Cẩn Hòa nghĩ thôi đã thấy thú vị.

Mấy thuộc hạ này rốt cuộc sợ hắn bị đánh đến mức nào vậy? "Anh không dùng đến cũng không sao, đều đưa em giữ.

Tiểu Bảo đang tuổi nghịch ngợm, va quệt là bình thường, đến lúc đó dùng cho con cũng được.

Mấy loại cao dược này hiệu quả rất tốt, coi như là bảo bối hiếm có." Bình thường người khác muốn cũng chưa chắc có.

Vương Cẩn Hòa cười một cái: "Được, thế em không khách khí mà nhận lấy đâu nhé." Tiểu Bảo và Tiểu Trí chơi mệt quay về, lại tiếp tục bới đống đồ chơi trong rương, có mấy món ngay cả Trương Trí

Lâm cũng chưa từng thấy.

Tiểu Bảo lôi từ đáy rương ra một món đồ, cầm trên tay lắc lắc: "Cái này là cái gì?" "Đây là cửu liên hoàn, giải được toàn bộ vòng tròn bên trên ra là được." Tô Ngọc giải thích với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn một chút, sau đó dùng sức đập xuống đất.

Cửu liên hoàn vỡ tan tành theo tiếng động. "Thằng bé này, không thích thì cất đi là được, sao lại đập vỡ thế?" Lão thái thái sốt ruột nói.

Tiểu Bảo đắc ý chỉ vào đống mảnh vỡ cửu liên hoàn trên mặt đất, nói: "Con giải xong rồi." Mọi người nhìn chằm chằm cửu liên hoàn dưới đất, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Nói Tiểu Bảo đầu cơ trục lợi sao?

Không, Tiểu Bảo trực tiếp đập vỡ thế này, quả thực là phương pháp đơn giản nhất.

Tô Ngọc nhìn cửu liên hoàn dưới đất, mắt khẽ híp lại.

Hắn nhớ đến vị cao tăng đã tặng hắn cửu liên hoàn năm xưa.

Ông ấy nói tương lai người có thể dùng phương pháp đơn giản nhất để giải cửu liên hoàn, ắt là quỷ tài được trời ưu ái, tương lai tất làm nên chuyện lớn.

Cho nên hiện tại cái người "quỷ tài được trời ưu ái, có đại tác vi" này, là đứa con trai hắn vừa tìm về được? "Anh nhìn chằm chằm cửu liên hoàn làm gì?

Có thể nhìn ra đóa hoa chắc?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm đống mảnh vỡ cửu liên hoàn liền nhịn không được "cà khịa" một câu.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải, cái cửu liên hoàn này là một vị đắc đạo cao tăng tặng cho anh.

Lúc ấy ông ấy nói với anh rằng, tương lai nếu có người dùng phương pháp đơn giản nhất để giải cửu liên hoàn, thì người đó là một quỷ tài được trời ưu ái." Vương Cẩn Hòa nghe câu này phản ứng đầu tiên chính là Tô Ngọc có phải bị người ta lừa rồi không: "Anh có phải gặp kẻ lừa đảo rồi không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Vị đại sư kia có tiền có thế cũng chưa chắc gặp được đâu, ông ấy quả thực rất có bản lĩnh, rất nhiều chuyện chỉ cần ông ấy nói ra đều là sự thật, cho nên rất nhiều người tìm ông ấy bói toán, nhưng người có thể khiến ông ấy ra tay không nhiều." "Ồ?

Vậy sao anh lấy được cửu liên hoàn của người ta?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc nhíu mày: "Mấy năm nay năm nào anh cũng qua đó, là năm nay ông ấy đưa cho anh.

Lúc ấy ngoài cái này ra, ông ấy còn nói với anh một câu, nhưng anh nghe không rõ lắm." "Thật sao?

Vậy có cơ hội thì phải đi gặp xem sao, xem có thật sự thần kỳ như anh nói không." Vương Cẩn Hòa tò mò nói. "Có cơ hội anh sẽ đưa em đi xem, bên đó chưa nói cái khác chứ rừng đào kia thì rất đẹp." "Anh từ đâu tới?" Vương Cẩn Hòa thuận miệng hỏi một câu. "Kinh thành." Kinh thành?

Cố Tĩnh bọn họ không phải cũng đi kinh thành sao? "Anh biết Cố Tĩnh và Trương Cần không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Nghe Vương Cẩn Hòa hỏi về hai người này, Tô Ngọc gật đầu: "Cái này anh biết thật, lúc anh đi thì Trương gia và Cố gia đang giương cung bạt kiếm." "Tại sao?

Chuyện vẫn chưa xử lý xong à?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi.

Liệu có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không? "Cô biểu muội của Trương Cần bị Cố Tĩnh đánh bán tàn, Trương Cần cũng xử lý một số người của Trương gia.

Hiện tại lão phu nhân của Trương gia vô cùng bất mãn với hai người, thậm chí bức ép Trương Cần hưu thê, chắc là còn phải cãi nhau một thời gian nữa, có điều cũng sắp xong rồi.

Sao vậy?

Em quen bọn họ à?" Tô Ngọc kỳ quái hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Có quen, Tiểu Trí chính là con trai bọn họ." Tô Ngọc hiểu ra gật đầu: "Hóa ra là vậy, thế thì Trương gia bị vợ chồng Trương Cần liên thủ xử lý cũng là đáng đời." "Anh biết à?" "Chuyện năm đó ở kinh thành không ai không biết, chuyện đó Cố gia làm rất lớn, nếu không phải Trương gia tìm người đứng ra hòa giải, chuyện này đâu dễ dàng giải quyết như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Xem ra thân phận của chị Tĩnh không tầm thường." Nếu không Tô Ngọc cũng sẽ không nói như vậy. "Cha cô ấy là Thái phó, đồng thời cũng là Đế sư, bản thân cô ấy cũng là một Huyện chủ.

Chương 38

Có điều Cố Tĩnh làm người khiêm tốn, chưa bao giờ dùng thân phận của mình chèn ép người khác, cũng chính vì vậy người Trương gia mới coi cô ấy là kẻ dễ bắt nạt." Tô Ngọc nhắc đến Cố Tĩnh cũng không nhịn được có chút khâm phục người phụ nữ này.

Vẻ mặt Vương Cẩn Hòa có chút khó tả: "Đột nhiên không biết nên chung sống với chị ấy thế nào." Con gái Thái phó, bản thân lại là Huyện chủ, lúc tiếp xúc lại chẳng có chút giá nào, người như vậy trên đời thật sự tồn tại sao? "Có gì đâu?

Người ta thật lòng với em, em dùng chân tâm đổi lấy chân tâm là được, có gì phải nghĩ ngợi." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người rồi cười gật đầu: "Anh nói đúng, chân tâm đổi chân tâm là được rồi, em nghĩ nhiều làm gì." "Trương Trí Lâm đứa bé này được Cố lão coi trọng, ba tuổi đã biết làm thơ, thiên phú cực cao.

Cố lão bồi dưỡng thằng bé như người thừa kế, hai năm trước thằng bé xảy ra chuyện, Cố lão giận dữ, ngay cả vị bề trên kia cũng bị kinh động." Tô Ngọc cân nhắc một chút vẫn quyết định nói hết những chuyện cần nói cho Vương Cẩn Hòa, để tránh sau này cô cái gì cũng không biết. "Thiên phú của Tiểu Trí rất tốt?" "Thần đồng." Chỉ hai chữ đơn giản đã đủ nói lên thiên phú của Tiểu Trí. "Anh đừng nói nữa, nói tiếp em tự ti mất." Vương Cẩn Hòa tự trêu chọc mình.

Nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc khẳng định chắc nịch: "Em sẽ không đâu." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, anh lấy đâu ra khẳng định đó?

Nhưng đây cũng là sự thật, cô chỉ nói vậy thôi.

Cuộc đối thoại của hai người, Vương Đại Quý và mọi người đều nghe thấy.

Không ngờ Tiểu Trí lại là cháu ngoại của Đế sư, bọn họ đây là đang nuôi dưỡng một đứa trẻ thế nào vậy?

Bọn họ đều có chút lo lắng sẽ chăm sóc không tốt cho thằng bé.

Dường như phát hiện ra suy nghĩ của họ, Vương Cẩn Hòa cười nói: "Cha, chuyện này chúng ta không cần quá để ý, trước đây đối xử với Tiểu Trí thế nào thì giờ cứ thế ấy, nếu quá cẩn thận, Tiểu Trí ngược lại sẽ không được tự nhiên." "Cẩn Hòa nói đúng, cứ chăm sóc bình thường là được, tối đa một tháng nữa người nhà họ chắc sẽ đến đón thôi." Tô Ngọc tính toán rồi nói. "Như vậy cũng tốt, thật mong chờ sau khi họ quay lại nhìn thấy dáng vẻ hiện tại của thằng bé, có lẽ họ sẽ vui mừng hơn một chút." Hiện tại thằng bé đã đỡ hơn một chút, có thể khỏi hẳn hay không chỉ có thể dựa vào vận may.

Vì sự xuất hiện của Tô Ngọc mà trong nhà náo nhiệt hơn hẳn, Vương Cẩn Hòa vốn định lên núi hái nấm nhưng giờ cũng không đi được nữa. "Con đi nấu cơm." Nhìn thời gian thấy cũng gần đến giờ, Vương Cẩn Hòa đi nấu cơm, bỏ lại Tô Ngọc một mình ngồi nói chuyện cùng Vương Đại Quý và mọi người.

Tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc nói chuyện Tô Ngọc vẫn thấy căng thẳng một cách khó hiểu.

Ăn cơm xong, Tiểu Bảo và Tiểu Trí về phòng viết chữ. "Nhóc con đã bắt đầu học chữ rồi à?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi. "Có gì mà ngạc nhiên?

Trước khi Tiểu Trí xảy ra chuyện đã tự học ở nhà rồi, được nghỉ đến đây thì bắt đầu dạy Tiểu Bảo, lúc anh trai em về cũng dạy hai đứa nhỏ." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói: "Có điều em thấy Tiểu Bảo cứ vừa học vừa chơi, chữ cũng nhận mặt được, chơi cũng chơi được."

Cô chưa từng thấy Tiểu Bảo nghiêm túc học chữ, lần nào cũng là vừa chơi vừa học, nhưng thằng bé vẫn học được, hơn nữa còn học rất tốt, điểm này khiến người ta vô cùng ghen tị. "Thật sao?

Lợi hại vậy à?

Ngày mai anh dạy Tiểu Bảo thử xem." Tô Ngọc lập tức thấy hứng thú.

Vương Cẩn Hòa ngờ vực nhìn Tô Ngọc: "Anh có được không đấy?" "Anh dù sao cũng là Cử nhân đứng đầu bảng, dạy hai đứa nhóc mà còn không xong sao?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa, cái gì gọi là anh có được không?

Cô nhóc này đang nghi ngờ hắn sao?

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, cô phát hiện mình hình như nói sai rồi. "Cái đó... hình như em nói sai rồi." Vương Cẩn Hòa có chút xấu hổ nói. "Lần sau em còn nói những lời như vậy xem anh xử lý em thế nào." Vương Cẩn Hòa lười để ý đến Tô Ngọc, người này đúng là nhập vai quá sâu, bọn họ hôm nay mới quen nhau ngày đầu tiên, chẳng qua là nói chuyện khá hợp mà thôi.

Anh ấy còn nghiêm túc với vấn đề này thật à? "Em định đi làm gì?" Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Em định ra ruộng dưa xem có quả dưa hấu nào chín chưa, hái hai quả về ăn." Dưa hấu cũng đến lúc ăn được rồi. "Anh đi cùng em." Vương Cẩn Hòa dẫn theo Tô Ngọc cùng ra ruộng dưa, nhìn thấy dưa hấu trong ruộng, trong mắt Tô Ngọc đều là sự chấn kinh: "To thế kia à?" Quả dưa này ít nhất cũng phải mười cân.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng thế." Cô đi qua vỗ vỗ từng quả, chọn hai quả đã chín hái mang về.

Mỗi người ôm một quả dưa hấu về nhà.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đã viết xong chữ, đang chơi đống đồ chơi Tô Ngọc mang về.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa ôm dưa hấu to về, Tiểu Bảo hưng phấn nói: "Dưa hấu to, dưa hấu to quá." "Ăn được rồi à?" Vương lão thái thái tò mò hỏi. "Chắc là được rồi ạ, để con đi lấy dao bổ ra xem." Vương Cẩn Hòa vào bếp lấy dao bổ dưa, dao vừa chạm vào dưa hấu đã tự nứt ra. "Màu đẹp thật đấy, Cẩn Hòa, số dưa này bán hết cho anh đi?" Tô Ngọc nhìn quả dưa hấu Vương Cẩn Hòa vừa bổ: "Anh mua giá năm mươi văn tiền một cân." Vương Cẩn Hòa bị cái giá năm mươi văn một cân của Tô Ngọc dọa sợ: "Nhiều thế á?" "Là do dưa của em quá ngon." Hắn mang đi bán một trăm văn tiền một cân hoàn toàn không thành vấn đề. "Được thôi." Bán cho ai cũng là bán, mức giá Tô Ngọc đưa ra cũng thực sự rất tốt, cô rất hài lòng.

Ngược lại lão thái thái và mọi người dở khóc dở cười nói: "Sau này hai đứa là người một nhà, có cần tính toán rõ ràng thế không?" "Chắc chắn là cần rồi ạ, dù sao đây cũng là do Cẩn Hòa cực khổ trồng ra, con có thể khẳng định số dưa này đưa đến kinh thành bán tuyệt đối rất chạy." Tô Ngọc ăn thử một miếng, mắt sáng rực lên.

Dưa hấu có khẩu cảm tốt như vậy, nói thật hắn đúng là chưa từng ăn qua. "Khẩu cảm dưa này thực sự quá tốt." Tô Ngọc ngạc nhiên vui mừng nói.

Cố thị và mọi người mỗi người cầm một miếng nếm thử, mùi vị quả thực rất tuyệt.

Vương Cẩn Hòa đưa cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí mỗi đứa một miếng: "Hai đứa còn nhỏ không được ăn nhiều, biết chưa?" "Mẹ ơi con biết rồi, dưa hấu mẹ trồng là dưa hấu ngon nhất thiên hạ." Tiểu Trạch cắn dưa hấu nói lúng búng.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tiểu Bảo, bất lực nói: "Con là đồ nịnh hót à?" Tiểu Bảo trợn tròn mắt: "Mới không phải." "Thế à?

Vậy đây là cái gì?" Vương Cẩn Hòa vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo hỏi. "Tiểu Bảo nói đều là thật, anh ơi dưa hấu mẹ em trồng có phải ngon nhất không?" Tiểu Bảo nhìn Trương Trí Lâm bên cạnh hỏi.

Trương Trí Lâm cười gật đầu: "Đúng, Tiểu Bảo nói gì cũng đúng." "..." Trương Trí Lâm, cái tên nhóc này giờ đúng là cuồng em trai (đệ khống).

Em trai nói cái gì cũng đúng. "Anh nhìn xem, anh trai cũng bảo con nói đúng." Tiểu Bảo vẻ mặt đắc ý nhìn Tô Ngọc nói, nói xong còn làm mặt quỷ với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Bảo, hoàn toàn không thể liên hệ với hai chữ "quỷ tài".

Có điều hắn cũng không tiếp tục phản bác lời Tiểu Bảo, dù sao dưa hấu Vương Cẩn Hòa trồng ra quả thực rất ngon, ngon hơn dưa hấu bán ngoài chợ nhiều. "Cha muốn xem Tiểu Tiểu Mị không?" Ăn xong dưa hấu, Tiểu Bảo đột nhiên đi đến trước mặt Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn hắn hỏi.

Chương 39

Tô Ngọc cúi đầu nhìn nhóc con trước mặt: "Tiểu Tiểu Mị là cái gì?" Tô Ngọc không nhịn được tò mò hỏi. "Tiểu Tiểu Mị là Tiểu Tiểu Mị a, mới có một chút xíu, toàn thân trắng muốt, đáng yêu lắm." Tiểu Bảo càng nói mắt càng sáng lấp lánh, dáng vẻ đáng yêu này khiến tim Tô Ngọc mềm nhũn. "Được, vậy cha đi cùng con xem thử." Tô Ngọc một tay bế đứa trẻ đi theo bọn họ xem Tiểu Tiểu Mị.

Bị bế lên đột ngột, Tiểu Bảo theo bản năng ôm lấy cổ Tô Ngọc.

Nhìn mọi thứ xung quanh, Tiểu Bảo cảm thấy vô cùng mới lạ, hóa ra nhìn phong cảnh từ nơi cao thế này lại đẹp hơn. "Cao quá." Trương Trí Lâm cũng tán đồng gật đầu, tuy cha cậu bé cũng từng bế cậu như vậy, nhưng không cao bằng chú này.

Đi theo hướng Tiểu Bảo chỉ, đến bên cạnh chuồng dê liền thấy bên trong có một đôi dê núi, ở chỗ lót rơm và vải rách bên cạnh còn có một chú dê con đang ngủ. "Đây là Tiểu Tiểu Mị à?" Tô Ngọc vẻ mặt tò mò hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: "Có phải rất đáng yêu không?

Cha từng thấy chưa?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Nhóc con đáng yêu thế này cha chưa từng thấy." "Đúng không?

Con đã bảo rất đáng yêu mà, bên kia còn có Đại Hoa và Tiểu Hoa, còn có rất nhiều gà con, nhiều lắm nhiều lắm." Tiểu Bảo chỉ vào chuồng gà bên cạnh nói.

Tô Ngọc nghe mấy cái tên này mà khóe miệng không nhịn được co giật, có chút bất lực nói: "Tiểu Bảo, mấy cái tên này đều là con đặt hả?" Loại tên này chắc ngoài Tiểu Bảo ra cũng chẳng ai nghĩ được.

Tiểu Bảo vui vẻ gật đầu: "Có phải rất hay không?" Tô Ngọc co giật khóe miệng nhìn Tiểu Bảo, tên nhóc này có phải có hiểu lầm gì về trình độ đặt tên của mình không?

Ngay cả Trương Trí Lâm đối với khả năng đặt tên của Tiểu Bảo cũng rất bất lực, nhưng với tư cách là một người cuồng em trai cấp độ siêu cấp, thì đương nhiên Tiểu Bảo nói gì chính là cái đó. "Đúng, tên rất hay, Đại Hoa bọn chúng đều rất thích." Trương Trí Lâm nghiêm túc đứng đó nói hươu nói vượn. "Vậy đám gà con trong nhà con đã đặt tên chưa?" Nhiều gà con như vậy, tên nhóc này có thể đặt ra những cái tên dở khóc dở cười nào nữa?

Hắn cũng có chút mong chờ.

Tuy nhiên Tiểu Trạch lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Mấy con gà con đó đều không có tên." Tô Ngọc tò mò hỏi: "Hả?

Tại sao lại không có tên?

Tiểu Trạch như thế có phải là bên trọng bên khinh không?

Dê và mấy con gà lớn thì có tên, bọn chúng lại không có, như thế có phải không tốt lắm không?" Tuy rằng tên của đám gà và dê này đều chẳng hay ho gì. "Mấy con gà con đó Đại Hoa và Tiểu Hoa đều không bảo vệ, chứng tỏ lớn lên là để thịt, giống như mấy con lợn con kia kìa." Tiểu Trạch nghiêm túc nói. "Gà không phải đều không bảo vệ con sao?" "Mới không phải, trước đây lúc Tiểu Hoa còn đẻ trứng, Đại Hoa ấp ra gà con thì không cho ai chạm vào đâu.

Mấy con không ấp ra gà con thì đều ăn được, cho nên hiện tại đám gà con này cũng thế." Đại Hoa bảo vệ chứng tỏ sau này sẽ luôn ở nhà bọn họ.

Tô Ngọc rất muốn xem xem con trai có bị ốm không, thế mà lại biết nói mấy chuyện linh tinh này.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc đang nhíu mày, nói: "Cha có phải không tin con không?" Tô Ngọc sững sờ, sau đó cười lắc đầu: "Sao thế được?

Tiểu Bảo nói cha chắc chắn tin." "Cái này cháu có thể làm chứng, Tiểu Bảo nói đều là thật.

Lần đầu tiên cháu đến, Đại Hoa tự mình bới một quả trứng gà tặng cho cháu.

Sau này dì nói muốn Đại Hoa cho một quả trứng, Đại Hoa đều không cho, trứng gà mà Đại Hoa tự giữ lại, toàn bộ đều ấp ra gà con rồi." Trương Trí Lâm thấy không thể để em trai mình bị người ta oan uổng, vội vàng mở miệng làm chứng.

Cái con gọi là Đại Hoa này thành tinh rồi sao?

Nếu chưa thành tinh, sao lại có thể làm ra chuyện tự tặng trứng gà như vậy?

Chuyện này quả thực không thể tin nổi. "Không biết nó có tặng cha một quả không nhỉ?" Tô Ngọc trêu chọc nói.

Tiểu Bảo nhẹ nhàng lắc đầu: "Đại Hoa sẽ không cho cha đâu, Đại Hoa chỉ cho con và anh trai trứng gà thôi, người khác đều không cho." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ Tiểu Bảo nghiêm túc nói chuyện với mình, càng nhìn càng thấy đáng yêu, càng đáng yêu lại càng muốn nhìn, cứ thế tạo thành một vòng tuần hoàn không dứt. "Thế à?

Vậy chúng ta phải thử xem sao." "Đại Hoa." Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc muốn thử, bèn gọi Đại Hoa qua.

Đại Hoa vừa tới, Tiểu Hoa và đám gà con khác cũng đi theo. "Đại Hoa mày có thể tặng cho ông ấy một quả trứng trong ổ của Tiểu Hoa không?" Trong ổ của Tiểu Hoa vẫn còn một ít trứng gà, đó đều là của Đại Hắc và Tiểu Hắc, nhưng hiện tại bọn chúng vẫn đang đẻ, nên cứ để hết vào ổ Tiểu Hoa.

Đại Hoa vừa nghe thấy có người muốn tranh trứng gà với nó, lập tức xù lông bày ra tư thế tấn công đối với Tô Ngọc.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn con gà này, con gà trống này đúng là thú vị thật, e là sắp thành tinh rồi. "Được rồi ta không lấy trứng của mày, mày không cần nhìn ta như thế." Tuy rằng hắn tát một cái là có thể đập chết con Đại Hoa này, nhưng đây là Đại Hoa của con trai, hắn mà dám đập chết, con trai chắc sẽ đánh chết hắn mất, loại chuyện dẫn đến gia đình bất hòa này đương nhiên hắn sẽ không làm.

Đại Hoa dùng đôi mắt nhỏ sắc bén nhìn chằm chằm Tô Ngọc, người này trước đây chưa từng gặp, mà sao trông giống tiểu chủ nhân thế nhỉ?

Có điều không đẹp bằng tiểu chủ nhân. "Đại Hoa đây là cha tao, hôm nay ông ấy mới đánh người xấu xong rồi về, ông ấy còn mang cho tao rất nhiều rất nhiều quà, sau này ai dám nói tao là đứa trẻ không có cha, tao nhất định sẽ đánh cho kẻ đó răng rơi đầy đất." Tiểu Bảo lải nhải nói chuyện với Đại Hoa. "Anh giúp em." Trương Trí Lâm đứng bên cạnh nghiêm túc nói: "Anh đã bắt đầu tập võ rồi." "Được, sau này em cũng muốn tập võ." "Vậy chúng ta cùng nhau tập võ, em thấy thế nào?" Trương Trí Lâm nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi, dưới ánh mắt nghiêm túc đó là sự vui mừng.

Có thể mỗi ngày cùng học tập với Trương Trí Lâm, Tiểu Bảo đương nhiên là đồng ý: "Được ạ, sau này em sẽ học cùng anh." "Muốn tập võ à?

Chuyện này chẳng phải rất đơn giản sao?

Bắt đầu từ ngày mai cha dạy các con, thế nào?

Có muốn học cùng cha không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo tò mò nhìn Tô Ngọc: "Cha biết võ công không?" "Đương nhiên là biết, nếu cha không biết võ công thì sao đi đánh người xấu được?

Con nói có đúng không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, trong mắt mang theo ý cười. "Được ạ, vậy ngày mai cha dạy bọn con tập võ." "Được." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ vui vẻ của Tiểu Bảo, nhớ đến những lời thằng bé nói với Đại Hoa, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hoàng Kỳ đi theo bên cạnh nghe những lời ngây thơ non nớt này của Tiểu Bảo, trong lòng nhất thời không biết là tư vị gì, tóm lại hắn thấy mừng cho thiếu gia.

Còn có người nhà họ Vương thật sự quá dễ nói chuyện, nếu là gia đình khác, thiếu gia hôm nay sao có thể qua ải đơn giản như vậy?

Chuyện đó căn bản là không thể nào.

Cộng thêm có Cẩn Hòa ở bên cạnh nói giúp thiếu gia, lúc này mới khiến Tiểu Bảo không quá kháng cự thiếu gia.

Chương 40

Sau này thiếu gia mà đối xử không tốt với gia đình Cẩn Hòa, hắn cũng muốn mắng thiếu gia, hắn nhìn cũng thấy chướng mắt. "Thiếu gia, thuộc hạ xin phép về trước." Hoàng Kỳ nhìn một lát, thấy Tô Ngọc ở đây chung sống với cả nhà rất vui vẻ, cũng không cần thiết tiếp tục ở lại, phải gửi cho bọn Nguyên Bảo một bức thư để bọn họ hoàn toàn yên tâm. "Đi đi." Tô Ngọc phẩy tay cho Hoàng Kỳ rời đi.

Dẫn Tiểu Bảo bọn họ chơi một lát, Tiểu Bảo đã buồn ngủ đến mức dụi mắt liên tục, ngay cả tinh thần của Trương Trí Lâm cũng không còn tốt lắm.

Hắn bế hai đứa bé về phòng ngủ.

Tiểu Bảo ôm con cá sấu nhỏ của mình, nỗ lực mở to mắt nhìn Tô Ngọc: "Con ngủ dậy cha vẫn sẽ ở đây chứ?" Tô Ngọc ngẩn người, vươn tay xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo: "Chắc chắn ở đây, trừ khi cha có việc phải đi làm thì mới rời đi một thời gian, thời gian còn lại đều sẽ ở đây với Tiểu Bảo." "Thật không?" Tiểu Bảo không tin hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đương nhiên là thật, cha sẽ không lừa gạt Tiểu Bảo." Tiểu Bảo vươn bàn tay nhỏ mũm mĩm ra, nghiêm túc nhìn Tô Ngọc: "Vậy chúng ta ngoắc tay." "Được." "Ngoắc tay, đóng dấu, một trăm năm không được đổi, ai lừa người đó là chó con." Ngón tay cái nhỏ xíu của Tiểu Bảo đóng dấu lên ngón cái của Tô Ngọc, lúc này bé mới thỏa mãn cười rộ lên.

Vươn tay xoa tóc Tiểu Bảo: "Được rồi ngủ đi." "Vâng." Khi Tiểu Bảo đã ngủ mơ màng, Tô Ngọc đột nhiên nghe thấy Tiểu Bảo nói: "Cha ơi, thực ra con không ghét cha." Tô Ngọc sững sờ, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo đã ngủ say, trong mắt tràn đầy ý cười, sao Tiểu Bảo có thể đáng yêu như vậy chứ.

Vương Cẩn Hòa dựa vào cửa nghe thấy lời Tiểu Bảo nói, đối với cách làm của mình càng không hối hận.

Quả nhiên, bất kể lúc đầu Tiểu Bảo ghét bỏ Tô Ngọc thế nào, thực ra trong lòng vẫn rất thích Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nhẹ nhàng rón rén đi ra ngoài, không làm phiền Tiểu Bảo ngủ. "Đi thôi, muốn nói gì thì ra sân, đừng làm phiền hai tiểu gia hỏa này ngủ." Khi Tô Ngọc định nói gì đó, Vương Cẩn Hòa dẫn người ra sân bên ngoài.

Hai người đứng trên hành lang, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Em chăm sóc Tiểu Bảo thực sự rất tốt." "Rất nhiều nơi đều thiếu thốn quá nhiều với Tiểu Bảo, cũng chỉ có thể bù đắp thêm một chút về mặt tình cảm." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Nghe vậy Tô Ngọc im lặng không nói, bầu không khí kỳ quái này khiến Vương Cẩn Hòa có chút khó chịu: "Muốn nói gì thì anh cứ nói thẳng, đừng có ấp a ấp úng như vậy, anh không khó chịu thì em cũng thay anh khó chịu." "Trước đây có phải rất vất vả không?" "Cũng bình thường, Tiểu Bảo từ nhỏ đã rất ngoan, trừ những lúc bị ốm khó chịu và lúc đói bụng mới khóc, những lúc khác thằng bé đều không khóc, nuôi Tiểu Bảo thực ra khá nhẹ nhàng." Vương Cẩn Hòa đáp một đằng hỏi một nẻo.

Tô Ngọc bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, cái hắn muốn hỏi rõ ràng không phải chuyện này, cô thông minh như vậy, lẽ ra phải hiểu ý hắn mới đúng. "Em biết anh muốn hỏi gì mà." "Nhà em tuy sống ở đây, nhưng nghiêm túc mà nói không tính là người thôn Tạ gia, cho nên lúc đó ngoại trừ bị người ta chỉ trỏ, nói mấy lời khó nghe ra thì cũng không có gì khác, người nhà cũng đều đối với em rất tốt.

Chỉ là liên lụy đến anh trai em, nếu không anh trai em hiện tại chắc chắn đã là một Cử nhân rồi, anh trai em đọc sách rất giỏi." Vương Cẩn Hòa cảm thấy người mình có lỗi nhất vẫn là Vương Tĩnh Vũ.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói, không biết vì sao cũng buông lỏng được vài phần, chỉ cần lúc đó không bị người ta bắt nạt quá đáng, vậy là tốt rồi. "Vậy thì tốt, Hoàng Kỳ gửi thư cho anh, lúc anh biết có một đứa bé, thực ra anh sợ nhất vẫn là tổn thương năm đó các em phải chịu quá lớn." Tô Ngọc im lặng hồi lâu mới nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhìn dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của hắn liền cười rộ lên: "Thực ra em không hận anh." Nguyên thân xác thực không hận Tô Ngọc, ngược lại rất cảm kích hắn, bởi vì có Tô Ngọc mới khiến cô có được đứa con trai đáng yêu như Tiểu Bảo.

Tô Ngọc ngẩn người: "Tại sao?" "Bởi vì em có được một đứa con trai đáng yêu như Tiểu Bảo." Vương Cẩn Hòa dựa vào cột nhà, ngẩng đầu nhìn ra bên ngoài tùy ý nói. "Anh biết không?

Từ lúc Tiểu Bảo sinh ra đã là cây hài của nhà em.

Lúc đó đúng vào giai đoạn khó khăn nhất, đột nhiên có thêm một đứa trẻ như vậy, khiến cuộc sống từ từ tốt lên.

Tuy rằng sau đó vì sức khỏe không tốt khiến cuộc sống trong nhà trở nên khó khăn, nhưng cha mẹ bọn họ cũng chưa bao giờ ghét bỏ em." Vương Cẩn Hòa cảm thấy đây là điều cô cảm kích nhất ở cả gia đình.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Sức khỏe em không tốt?

Tại sao?" "Lúc sinh Tiểu Bảo bị sinh non cộng thêm khó sinh, sau đó sức khỏe vẫn luôn không tốt, mãi đến một năm gần đây mới từ từ khá lên, hiện tại đã không còn vấn đề gì lớn nữa." Hiện tại có rau củ trồng bằng linh tuyền thủy điều dưỡng cơ thể, cô cảm giác cảm giác vô lực lúc mới đến hình như đều đã đỡ hơn nhiều. "Vậy thì tốt, nếu có chỗ nào không thoải mái thì đi tìm Hoàng Kỳ xem sao, y thuật của cậu ta cũng được.

Nếu thực sự không được anh sẽ bảo Vạn Cổ qua đây, Vạn Cổ là đồ đệ nhỏ nhất của Thần y nhưng đã kế thừa hoàn toàn y thuật của ông ấy." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nhíu mày nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, lắc đầu nói: "Cái này thì không cần đâu, hiện tại em không sao rồi." "Vậy được." Hai người ngồi dưới mái hiên nói chuyện phiếm, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Sau này em có dự định gì không?" "Em á?

Trồng trọt dưa quả rau củ gì đó, đều rất tốt." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói: "Còn những chuyện khác, tạm thời em chưa nghĩ xong." "Khi nào thì theo anh về một chuyến đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Để sau hẵng nói." Sau này chắc chắn là phải theo hắn đi rồi, có điều hiện tại chuyện đó không tồn tại.

Tô Ngọc cũng chưa từng nghĩ Vương Cẩn Hòa hiện tại sẽ theo hắn về, có thể đồng ý sau này về đã là rất tốt rồi. "Được, đợi khi nào em muốn đi thì nói với anh, anh đưa em và Tiểu Bảo cùng đi." "Gia tộc như nhà anh tại sao lại kiên trì cái gì mà một vợ một chồng?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Bình thường người có tiền như vậy, không phải đều muốn tam thê tứ thiếp sao?

Sao nhà bọn họ lại là ngoại lệ? "Đây là quy tắc cụ cố anh đặt ra, bàng chi và con thứ không yêu cầu, muốn thế nào cũng được, nhưng dòng chính thì không được." “Nghe ông nội anh nói, nhưng cụ cố anh lại bảo, một vợ một chồng là vừa đẹp, người nhiều quá ngược lại là căn nguyên của tranh cãi.

Cũng có người nói gia phong nhà anh điên rồi, chỉ có một thê tử thì thừa kế thế nào?

Nhưng mà mấy năm nay chỉ cần là đích hệ, con cái đều rất nhiều, ít nhất cũng là hai đứa, hơn nữa đều rất xuất sắc.

Giống như anh, bên trên anh còn có một anh trai, một chị gái.

Anh trai là võ quan tứ phẩm, chị gái gả cũng không tệ, sống cũng hạnh phúc." Tô Ngọc đơn giản kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện trong nhà.

"Anh trước đó nói anh thi Cử nhân đạt khôi thủ, vì sao không tiếp tục thi?

Người đọc sách không phải đều muốn đỗ Trạng nguyên sao?" Hắn dường như là một ngoại lệ.

"Làm quan có gì thú vị?

Mỗi ngày ngốc ở cùng một chỗ, tính cách này của anh làm không nổi.

Cho nên anh thi đỗ Cử nhân, có thể giúp thuế thu giảm miễn rất nhiều, sau đó anh liền không tiếp tục thi nữa, ra bên ngoài làm ăn chạy khắp nơi tốt biết bao." Tô Ngọc bĩu môi nói.

Vương Cẩn Hòa không nghĩ tới Tô Ngọc lại có suy nghĩ như vậy, bất quá làm quan xác thực rất nhàm chán, trừ phi cần thiết thì không thể rời khỏi nơi nhậm chức.

"Cha anh không nghĩ tới muốn đánh chết anh à?

Dù sao thiên phú của anh tốt như vậy, nếu thật sự tiếp tục thi, nói không chừng còn có thể làm một Trạng nguyên." Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

"Cái này thì thật không có.

Bởi vì nhà anh chỉ cần con cháu không làm chuyện lừa gạt, không đi chốn lầu xanh ngõ hẻm, thì làm cái gì cũng được.

Cha anh biết anh có tính cách gì, cũng rất rõ ràng anh không thích hợp chốn quan trường.

Anh thi đỗ Cử nhân xong muốn làm ăn ông ấy cũng tùy anh, còn giao rất nhiều việc làm ăn của gia đình cho anh.” Nghĩ đến sự ủng hộ của cha già, Tô Ngọc vẫn rất cảm kích.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Cha anh suy nghĩ thật thông thoáng.” “Anh cũng thấy thế.” Tô Ngọc rất tán đồng lời Vương Cẩn Hòa.

Trò chuyện một hồi, Vương Cẩn Hòa phát hiện con người Tô Ngọc thật sự rất tốt, suy nghĩ rất đơn giản, đúng là đúng, sai là sai, muốn làm gì thì làm cái đó.

Cuộc sống của người như vậy mới là hạnh phúc nhất.

Chương 41

Cuộc nói chuyện phiếm hôm nay khiến Vương Cẩn Hòa có thêm chút hảo cảm với Tô Ngọc, nếu là một người như vậy, dường như cũng không tệ.

Tô Ngọc cứ thế ở lại nhà Vương Cẩn Hòa, người trong nhà cũng không nói gì, điều này đối với Tiểu Bảo là vui vẻ nhất.

Mỗi ngày Tô Ngọc sẽ dạy bọn nhỏ luyện võ, nhận mặt chữ, còn dạy rất nhiều thứ khác.

Chỉ trong ngắn ngủi mấy ngày, vị trí của Tô Ngọc trong lòng Tiểu Bảo đã tăng lên rất nhiều.

“Mẹ ơi cha giỏi quá à.” Đến ngày thứ ba Tô Ngọc ở lại đây, Tiểu Bảo liền đổi cách xưng hô.

Mỗi ngày một tiếng cha, hai tiếng cha, khiến Vương Cẩn Hòa có đôi khi cũng nhịn không được có chút ghen tị.

“Sao thế?” “Cha đi săn thú, bắt được một con hươu to lắm.

Cha nói thịt hươu này ăn ngon lắm, còn có cái sừng dài cũng bán được tiền.” Tiểu Bảo kích động nói.

“Thật sao?

Vậy chúng ta ra ngoài xem xem.

Đúng rồi, Tiểu Trí đâu?” Thấy Trương Trí Lâm không đi cùng Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa có chút ngoài ý muốn hỏi.

“Mẹ, mấy hôm nay anh ấy có chút không vui, anh ấy có phải nhớ cha mẹ rồi không?” Anh ấy đã một thời gian dài không gặp cha mẹ mình rồi.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: “Anh con chắc là nhớ cha mẹ rồi, có điều trước đó cha con nói bọn họ chắc cũng sắp đến rồi.” “Thật sao mẹ?

Bọn họ nếu còn không đến, anh ấy chắc chắn sẽ không vui.” Tiểu Bảo vẻ mặt rối rắm nói.

“Không sao, lát nữa mẹ đi nói chuyện với Tiểu Trí.” “Dạ.” Vương Cẩn Hòa đứng dưới hành lang, thấy Tiểu Trí ngồi trên bậc thang nhìn Tiểu Bảo nhảy nhót bên cạnh Tô Ngọc.

“Nhớ cha mẹ con hả?” Trương Trí Lâm gật đầu: “Vâng, họ không biết khi nào mới có thể trở về.” “Yên tâm đi, lúc chú con đến thím có hỏi qua, theo ý của chú ấy thì cha mẹ con chắc vài ngày nữa là về rồi.

Lúc chú ấy đi thì chuyện bên kia mẹ con họ cũng xử lý gần xong rồi, ước chừng năm sáu ngày nữa là về thôi.” Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Mắt Trương Trí Lâm lập tức sáng lấp lánh: “Thím ơi, cha mẹ con thật sự sắp về rồi ạ?” Nhìn cha của Tiểu Bảo trở về, cậu bé cũng nhớ mẹ mình.

“Thật, bây giờ biết tin rồi không buồn nữa nhé?

Ra chơi với Tiểu Bảo đi, Tiểu Bảo rất lo lắng cho con.” “Con cảm ơn thím.” Trương Trí Lâm nói xong chạy đến bên cạnh Tiểu Bảo cùng cậu bé nhìn con hươu trên mặt đất.

Cố thị đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn Trương Trí Lâm vui vẻ: “Tiểu Trí cũng không dễ dàng, lâu như vậy rồi vẫn luôn nhịn không nói.” “Vâng, đứa trẻ ngoan như vậy, bỗng nhiên xa cha mẹ lâu thế, trong lòng chắc chắn không thoải mái, biết người sắp về rồi nó mới vui hơn một chút.” “Như vậy rất tốt, mẹ thấy Tô Ngọc đối với Tiểu Bảo là thật lòng tốt.” Dạy Tiểu Bảo nhận chữ, tập võ và mấy thứ khác thì mới nghiêm khắc, còn bình thường thì giống như đứa trẻ con cùng Tiểu Bảo và Tiểu Trí chạy nhảy khắp nơi.

Người biết thì bảo là cha con, người không biết còn tưởng là huynh đệ nữa, đều ấu trĩ như vậy.

Không nói thì thôi, nói đến cái này Vương Cẩn Hòa liền cảm thấy khó tin, Tô Ngọc thế mà lại có thể cùng Tiểu Bảo chơi mấy trò chơi ấu trĩ này.

Bất quá như vậy cũng rất tốt, đứa trẻ được cả cha lẫn mẹ yêu thương sẽ càng thêm tự tin và rạng rỡ.

“Đúng vậy, có điều Tiểu Bảo nhờ có Tô Ngọc cũng thực sự vui vẻ hơn nhiều.” “Ừ.” Bọn họ quả nhiên vẫn không thể thay thế được vai trò của người cha.

Sáng hôm sau, một người phụ nữ trung niên ăn mặc lòe loẹt từ bên ngoài đi vào: “Đại muội tử, thật sự chúc mừng bà nhé.” Cố thị nhíu mày nhìn người phụ nữ này: “Có gì mà chúc mừng?

Hơn nữa chúng ta cũng không quen biết.” Vương môi bà nụ cười trên mặt có chút xấu hổ, sau đó mở miệng nói: “Là thế này, trước đó có người nhờ tôi tới làm mai cho nhà bà, nói là ưng ý con gái nhà bà rồi, muốn dùng lễ bình thê cưới Cẩn Hòa nhà bà.

Hôm nay tôi qua đây hỏi xem, nhà bà có ý kiến gì không.” Cố thị sắc mặt âm trầm nhìn Vương môi bà: “Không cần đâu, phiền bà đi một chuyến, mời bà về cho.” “Muội tử, bà phải suy nghĩ cho kỹ à, tuy rằng không phải chính thê, nhưng con gái bà mang theo một đứa bé, bình thê đã là vô cùng tốt rồi.

Bà nếu còn kiên trì, con gái bà chưa chắc đã gả đi được đâu.” Vương môi bà tưởng Cố thị muốn làm cao, lập tức khuyên nhủ.

Cố thị cười lạnh một tiếng: “Vậy tôi thật đúng là cảm ơn bà quan tâm, có điều tôi đã nói không cần chính là không cần.” Bà có con rể của mình rồi, cần gì phải để ý mấy kẻ tâm tư bất chính kia?

“Mẹ, người này là ai?” Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc ôm một quả dưa hấu, Tiểu Bảo với Tiểu Trí đi theo một bên từ bên ngoài về, liền thấy bên cạnh Cố thị có một người đứng đó, sắc mặt mẹ còn có chút khó coi.

“Đây là bà mối, tới làm mai cho con.” Tô Ngọc vừa nghe mặt đều đen lại: “Ai gan to vậy, thế mà dám đánh chủ ý lên con trai cùng vợ tôi?

Muốn tìm chết sao?” Vương môi bà nhìn thấy Tô Ngọc sắc mặt biến đổi: “Đại muội tử, vị này là...” “Con rể tôi.” Vương môi bà khiếp sợ nhìn Tô Ngọc: “Sao có thể?

Con gái bà không phải chưa chồng mà chửa sao?

Sao có thể có con rể?” Tô Ngọc đặt dưa hấu xuống đất, sau đó bế Tiểu Bảo lên: “Bà còn có ý kiến gì sao?” Nhìn khuôn mặt như từ một khuôn đúc ra kia, Vương môi bà xấu hổ không thôi.

Tới làm mai cho người ta, gặp đúng lúc cha đứa bé ở đó, chuyện này tính là sao đây?

“Không phải, đại muội tử, chuyện này rốt cuộc là...” “Con rể tôi năm đó theo thuyền đi vận chuyển đường biển vẫn luôn không về được, lại có người nói với chúng tôi là xảy ra chuyện rồi, chúng tôi mới không nói gì cả.” Cố thị nói lại một lần theo kịch bản đã bàn trước đó.

Vương môi bà nhìn thái độ không nóng không lạnh của Cố thị, cười gượng hai tiếng.

“Con gái tôi là người có chồng, không cần các người lại đến làm mai cho con gái tôi nữa.

Con gái tôi đang làm chính thê tử tế không làm, lại đi làm bình thê cho người ta?

Khuê nữ tôi đầu óc còn chưa hỏng đến mức đó.” “Còn có loại chuyện tốt này thì cứ để cho người khác đi, con gái tôi không xứng.” Thấy Vương môi bà còn ở đây, Cố thị làm động tác mời: “Mời về.” Người ta nói chuyện đã rõ ràng như vậy, Vương môi bà dù không cam lòng cũng chỉ có thể bất đắc dĩ rời đi, hôm nay bà ta coi như mất hết mặt mũi rồi.

“Đã như vậy thì tôi đi trước, không quấy rầy cả nhà các người.” Nói xong liền bỏ chạy trối chết.

Nhìn người rời đi, tâm trạng Tô Ngọc phi thường không tốt.

Mấy kẻ này thế mà dám đến tranh con trai với vợ hắn, coi hắn là người chết sao?

“Anh làm cái biểu cảm gì thế?” “Anh hiện tại cực kỳ không vui.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa cạn lời lắc đầu: “Chuyện này có gì mà không vui?

Từ khi nhà mình có chút tiền, chuyện như vậy đã không phải lần đầu tiên xảy ra.” “...” Càng giận hơn thì phải làm sao?

“Được rồi, đừng bày ra cái vẻ mặt đó nữa, cũng không phải chuyện gì to tát.” Vương Cẩn Hòa vô tư nói.

Nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, Tô Ngọc lầm bầm gì đó, nhưng Vương Cẩn Hòa không nghe rõ.

“Nếu lại có chuyện như vậy xảy ra, anh nhất định sẽ khiến những kẻ đó hối hận vì đã đến thế giới này.” Tô Ngọc híp mắt nói.

Hắn tuy là người dễ nói chuyện, nhưng cũng có tính cách bá đạo, cái gì thuộc về hắn, ai dám đến cướp, hắn chặt móng vuốt kẻ đó.

Nhất là những kẻ này lại muốn cướp vợ con hắn, quả thực không thể tha thứ.

Nhìn dáng vẻ đầy lệ khí của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ngẩn người.

Hắn đến đây nhiều ngày như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy Tô Ngọc có bộ dạng này, ngày thường trước mặt mọi người hắn đều rất dễ chung sống.

“Cha ơi không giận.” Tiểu Bảo ôm mặt Tô Ngọc, thơm chụt một cái thật kêu lên má hắn.

Tô Ngọc nháy mắt được Tiểu Bảo chữa lành: “Được, không giận.” Vốn dĩ Tô Ngọc tưởng chuyện này đến đây là kết thúc, lại không ngờ đây chỉ là bắt đầu.

Chương 42

Vương môi bà rời khỏi Vương gia xong, liền đi đến một nơi khác, nhìn người đàn ông đang bị đám phụ nữ vây quanh.

“Mạc thiếu gia, mối hôn sự này sợ là không thành rồi.” Vương môi bà nhìn người đàn ông, bất lực nói.

Một câu nói khiến Mạc thiếu gia biến sắc: “Xảy ra chuyện gì?” “Chồng của Vương Cẩn Hòa đã trở lại, hơn nữa nhìn qua còn là một người rất lợi hại, không giàu thì cũng quý.” Loại người như vậy bọn họ căn bản không chọc nổi.

Mạc thiếu gia nhếch khóe môi, cười như không cười nhìn Vương môi bà: “Không giàu thì cũng quý?

Ta đảo ngược lại muốn xem xem có thể quý đến mức nào.” “Đi, dẫn đường.” Vương môi bà sửng sốt, phức tạp nhìn Mạc thiếu gia: “Mạc thiếu gia, cậu đây là...” “Người bản thiếu gia đã nhắm trúng, không có chuyện không lấy về được.” Quan trọng nhất vẫn là bát tự của người phụ nữ này vượng hắn, nếu không thì một con hàng rách cũng xứng để hắn dùng vị trí bình thê cầu cưới sao?

Còn về gã đàn ông kia, cho chút tiền là xong.

Không có đàn ông nào không tham tiền.

Vương môi bà hết cách, chỉ có thể dẫn Mạc thiếu gia đến Vương gia.

Nhìn thấy Vương môi bà lại tới nhà, sắc mặt Cố thị càng khó coi hơn: “Bà lại tới làm gì?

Tôi đã nói con gái tôi trèo cao không nổi.” Mấy người này không hiểu tiếng người hay sao?

Nghe nói vậy, Vương môi bà nhíu mày nói: “Là Mạc thiếu gia muốn đích thân qua nói chuyện với mọi người.” “Ai đến hôm nay cũng đừng hòng động vào, con gái tôi đã có chồng rồi.” Cố thị xụ mặt, sắc mặt khó coi nói.

Vương môi bà không vui nhìn Cố thị: “Đừng có cho mặt mũi mà không cần, bà có biết Mạc thiếu gia trong nhà có gia nghiệp lớn thế nào không?” “Tôi đã nói không cần, cút ra ngoài.” Vương Cẩn Hòa nghe thấy giọng nói phẫn nộ của Cố thị, nhíu mày: “Mẹ sao thế ạ?” “Con ra ngoài xem xem.” “Mẹ ơi muốn heo con.” Tiểu Bảo nhìn quả dưa hấu trong tay Vương Cẩn Hòa, sốt ruột thúc giục.

Mẹ dùng dưa hấu tỉa heo con đáng yêu lắm.

Vương Cẩn Hòa cắt cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí mỗi đứa mấy con heo nhỏ, đặt vào cái đĩa bên cạnh: “Hai đứa tự ăn nhé, mẹ ra xem bà ngoại.” “Dạ.” Tô Ngọc đi ra ngoài, nhìn thấy Mạc thiếu gia từ bên ngoài đi vào, châm chọc cười lên: “Hóa ra là cậu à.” Khi Mạc thiếu gia nhìn thấy Tô Ngọc, sắc mặt biến đổi liên tục: “Anh... anh sao lại ở đây?” Nhìn thấy Tô Ngọc, Mạc thiếu gia liền cảm thấy toàn thân xương cốt đều đau nhức, đây là nỗi sợ hãi truyền từ trong xương tủy ra.

“Tôi ở nhà vợ tôi, cậu có ý kiến?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Mạc thiếu gia: “Mạc Tuyệt, cậu giỏi lắm, thế mà dám cướp vợ con với tôi?

Là ai cho cậu cái gan đấy?

Là cha cậu sao?” “Cậu nói xem nếu cha cậu biết cậu muốn cướp cháu dâu ông ấy, ông ấy sẽ có biểu cảm gì?” Tô Ngọc cười như không cười nhìn Mạc Tuyệt, giọng đầy trêu tức.

Mạc Tuyệt nhìn Tô Ngọc, sắc mặt gian nan nói: “Tôi... tôi không biết...” “Không biết?

Sao hả?

Không biết là tôi thì cậu có thể cướp vợ người khác sao?” Tô Ngọc lạnh giọng quát lớn.

“Xem ra bài học năm đó cho cậu vẫn còn quá nhẹ, dẫn đến việc cậu dám có ý đồ với người của tôi.” Ánh mắt Tô Ngọc nhìn Mạc Tuyệt rất lạnh, ánh mắt đó khiến Mạc Tuyệt nhớ tới Tô Ngọc của bốn năm trước.

Tô Ngọc bị người ta tính kế, sau khi trở về, Tô Tĩnh bị hắn suýt chút nữa đánh tàn phế, cả Tô gia, bao gồm cả nhà ngoại của Tô Tĩnh đều không dám ngăn cản.

Nếu không phải Tô gia có tổ huấn không cho phép huynh đệ tương tàn, Tô Tĩnh lúc đó có thể đã bị đánh chết trực tiếp rồi.

Địa vị của Tô Ngọc ở Tô gia thật sự quá cao, Tô gia lão gia tử cùng bác cả của Tô Ngọc, cũng chính là gia chủ đương nhiệm của Tô gia, tất cả đều cưng chiều hắn.

Đừng nhìn Tô Ngọc bình thường có vẻ rất dễ chung sống, nhưng con người này được cưng chiều đến mức có chút kiêu ngạo khó thuần, không chọc đến hắn thì cùng nhau uống rượu oẳn tù tì đều được, nhưng một khi chọc đến hắn, đánh chết ngươi cũng là phí công.

Vương Cẩn Hòa đi ra, nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi: “Người này anh quen à?

Hơn nữa hắn ta có vẻ rất sợ anh?” Tô Ngọc gật đầu: “Trước kia bị anh xử lý qua.” “Hóa ra là vậy.” “Tô thiếu, đây chỉ là hiểu lầm.” Mạc Tuyệt trong lòng khổ sở nói, nếu biết Vương Cẩn Hòa là người của Tô Ngọc, cho hắn mười cái gan hắn cũng không dám động tâm tư với người của Tô Ngọc.

“Hiểu lầm?

Một lần hai lần đều coi tôi dễ bắt nạt?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Mạc Tuyệt.

Mạc Tuyệt bất đắc dĩ chỉ có thể móc ra một tờ ngân phiếu một ngàn lượng đưa cho Cố thị: “Bác gái, hôm nay quấy rầy nhiều, chút quà tạ lỗi nhỏ mong bác nhận cho.” Vương Cẩn Hòa nhìn thoáng qua mệnh giá bên trên, thế mà là một ngàn lượng.

Xem ra người này thật sự rất sợ Tô Ngọc, nếu không sợ hãi thì người ta có thể thế này sao?

“Xem ra anh thật sự dọa người ta sợ chết khiếp rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn tay Mạc Tuyệt có chút run rẩy, đưa ra một lời bình luận.

Mạc Tuyệt trợn trắng mắt, đây chỉ là sợ chết khiếp thôi sao?

Hắn đã sắp bị Tô Ngọc dọa chết rồi được không?

“Mẹ, hắn đưa thì cứ nhận lấy.” Tô Ngọc thấy Cố thị không biết nên làm thế nào, vươn tay cầm lấy tờ ngân phiếu một ngàn lượng nhét vào tay Cố thị.

“Tôi... tôi có thể đi được chưa?” Mạc Tuyệt sắp khóc đến nơi rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc trước đó hắn còn muốn dùng tiền đuổi Tô Ngọc đi, hắn liền hận không thể tát cho mình một cái.

“Trước khi tôi đưa con và vợ về kinh thành, nếu để người khác biết chuyện này, Mạc Tuyệt, cậu cẩn thận cái da của cậu đấy.” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Mạc Tuyệt.

Mạc Tuyệt bị dọa gật đầu lia lịa: “Tôi nhất định bảo mật, tôi cái gì cũng không biết.” Hắn hiện tại chỉ muốn mau chóng về nhà hoàn hồn, một chút cũng không muốn nhìn thấy Tô Ngọc nữa.

“Tốt nhất là như vậy, nếu để Tô Tĩnh từ miệng cậu biết được chuyện này, Mạc Tuyệt, cậu cứ rửa sạch cổ chờ đấy cho tôi, cậu xem tôi có xử lý cậu hay không." Tô Ngọc nhìn Mạc Tuyệt cảnh cáo.

Mạc Tuyệt vội vàng lắc đầu: "Tôi với Tô Tĩnh sớm đã không còn quan hệ gì rồi." Hắn trước kia quan hệ với Tô Tĩnh xác thực không tệ, từ sau khi Tô Tĩnh bốn năm trước tính kế Tô Ngọc suýt chút nữa bị đánh chết, hắn liền chậm rãi xa lánh Tô Tĩnh.

Dám chọc Tô Ngọc, ai biết hắn có bị liên lụy hay không?

Vì giữ cái mạng nhỏ của mình, hắn liền không chơi cùng Tô Tĩnh nữa.

"Rất tốt, cậu có thể cút." Mạc Tuyệt như trút được gánh nặng, chạy biến.

Vương Cẩn Hòa nhìn Mạc Tuyệt chạy còn nhanh hơn thỏ, chậc chậc lên tiếng: "Người này rốt cuộc là sợ anh đến mức nào hả?

Mới có thể chạy nhanh như vậy." "Ừm, cũng khá sợ đấy, bất quá cũng phải có một đứa biết sợ chứ." Tô Ngọc híp mắt nói.

"Xem ra sau này sẽ không còn ai đến làm phiền em nữa." Vương Cẩn Hòa thập phần hài lòng nói.

Nhìn bộ dạng vui vẻ này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc liếc mắt nhìn Vương môi bà đang đứng ngây ngốc ở đó: "Bà còn có việc?" "À... tôi... tôi không có việc gì." Nói xong Vương môi bà cũng vội vàng đi mất.

Mạc thiếu gia còn sợ hãi người này, bà ta lại càng không chọc nổi, bà ta không muốn cuối cùng trở thành bia đỡ đạn bị người ta xử lý.

"Cái này có phải gọi là bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh không?" Vương Cẩn Hòa vươn tay sờ cằm đánh giá Tô Ngọc.

Tô Ngọc ngẩn ra, nín cười nói: "Em nói cái gì thì là cái đó." "Chậc, con người anh thật đúng là chán ngắt." Cố thị nhìn ngân phiếu trong tay, cân nhắc một chút rồi trực tiếp đưa cho Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, số tiền này con cứ giữ lấy.” “Mẹ, đây là tiền tạ lỗi cho mẹ, mẹ cứ giữ lấy đi, sau này con bán dưa hấu cho Tô Ngọc là con có tiền rồi.” Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói.

Chương 43

Hai mẫu dưa hấu này sản lượng rất cao, ít nhất cũng có khoảng một vạn cân, cũng được mấy trăm lượng bạc rồi.

Cố thị bất đắc dĩ nhìn hai người, có chút dở khóc dở cười nói: “Mẹ thật không biết hai đứa rốt cuộc nghĩ thế nào, rõ ràng là người một nhà, còn tính toán rõ ràng như vậy.” “Đồ Cẩn Hòa trồng chắc chắn là phải có thu nhập thì mới có động lực, nếu con trực tiếp cầm đi, thế thì sao được?” Tô Ngọc có thể nhìn ra Vương Cẩn Hòa cũng không định tiêu tiền của hắn, cô vẫn thích tự mình kiếm tiền tiêu hơn.

Đương nhiên hắn mua cho mẹ con cô thứ gì, sắm sửa cho trong nhà cái gì, cô cũng sẽ không cự tuyệt.

Đây đối với Tô Ngọc mà nói cũng là một cơ hội rất tốt.

“Thôi được rồi, chuyện của hai đứa các con tự mình quyết định là được.” Cố thị nhìn hai người, bất lực lắc đầu nói.

Vương môi bà mặt trắng bệch rời đi xong, rất nhanh trong thôn Tạ gia liền truyền ra một số lời khó nghe.

Nói cái gì mà Vương Cẩn Hòa cậy có tiền, quá coi trọng bản thân, có người nguyện ý cưới cô thì cô nên thắp hương cảm tạ rồi, thế mà còn dám như vậy?

Cũng không lo lắng bản thân đến cuối cùng ế chồng không gả đi được.

Tạ Uyển Uyển nghe người trong thôn nói Vương Cẩn Hòa như vậy, trong lòng đừng nhắc tới có bao nhiêu hả hê, nếu không phải vì Vương Cẩn Hòa, Hâm Lâm ca ca vì sao ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn cô ta một cái?

Nghĩ đến Ngô Hâm Lâm, trong mắt Tạ Uyển Uyển đều là thất vọng.

Tạ Uyển Uyển cảm thấy chính mình không thể tiếp tục như vậy, cứ chờ đợi thế này, nhỡ đâu Ngô Hâm Lâm có vị hôn thê khác thì phải làm sao?

Từ trong phòng đi ra tìm được mẫu thân Dung thị.

“Mẹ, con vào được không?” Thấy Dung thị ngồi đó đang may quần áo, Tạ Uyển Uyển có chút thấp thỏm nói.

Dung thị ngẩng đầu nhìn Tạ Uyển Uyển, trong mắt mang theo ý cười: “Uyển Uyển con làm sao thế?

Đến phòng của mẹ còn có chỗ nào không vào được hay sao?” Tạ Uyển Uyển vui vẻ chạy vào ngồi đối diện Dung thị, có chút ngại ngùng nói: “Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ.” Dung thị nhìn dáng vẻ ngại ngùng của con gái, trong lòng đã có suy đoán: “Con muốn nói với mẹ chuyện gì?

Cứ nói thẳng là được?

Sao còn ấp úng thế này?” “Mẹ, con muốn gả cho Ngô Hâm Lâm.” Nghe thấy cái tên này, sắc mặt Dung thị lập tức âm trầm xuống, bà nhìn Tạ Uyển Uyển nghiêm khắc nói: “Uyển Uyển, chuyện này con không cần nói nữa, mẹ và cha con đều sẽ không đồng ý đâu.” Sắc mặt Tạ Uyển Uyển có một thoáng tái nhợt, cô ta nhìn Dung thị cắn răng hỏi: “Vì sao ạ?” “Ngô Hâm Lâm vốn không phải là người tốt, còn có cái nhà kia của hắn căn bản không phải nơi con có thể sống.” Dung thị giận dữ nói.

“Mẹ, con có thể mà, Hâm Lâm ca ca người thật sự rất tốt, con...” “Ngô Hâm Lâm còn có ba đứa em, lớn bảy tám tuổi, nhỏ mới bốn tuổi, con có biết con gả qua đó sẽ phải đối mặt với cái gì không?

Mấy cái này tạm thời không nói, quan trọng nhất là mẹ của Ngô Hâm Lâm, bà ta vốn không phải thứ tốt lành gì, cứ cái tính cách này của con mà đối đầu với bà ta, người chịu thiệt chỉ có con thôi.” Dung thị nhíu mày lạnh lùng nói.

“Mẹ, con...” “Từ nhỏ đến lớn mẹ và cha con đều cưng chiều con, dung túng con, chuyện gì cũng không để con làm, nhưng con gả đến nhà người ta thì giặt quần áo nấu cơm là chuyện thường ngày, còn phải chăm sóc em chồng, mấy cái này còn chưa tính, con còn phải ra ruộng làm việc, mấy việc này con chắc chắn con làm nổi không?” Dung thị thấy Tạ Uyển Uyển còn muốn phản bác ý mình, nhíu mày lạnh giọng nói.

Những điều Dung thị nói đều xa lạ với Tạ Uyển Uyển, cô ta chỉ học qua cách nấu ăn, những cái khác thật sự chưa làm bao giờ.

“Con xem?

Mấy việc này việc nào mà không phải làm?

Con nói cho mẹ biết mấy việc này con đều làm được sao?

Đừng nói với mẹ cái gì mà con nguyện ý học, con từ nhỏ được nuông chiều, mấy việc này con học nổi không?” Dung thị không phải chuyện giật gân, nếu Tạ Uyển Uyển thật sự gả cho Ngô Hâm Lâm, những thứ này đều là cô ta phải chịu đựng, mà Tạ Uyển Uyển căn bản chịu không nổi.

Tạ Uyển Uyển sắc mặt trắng bệch nhìn Dung thị, không sai, cô ta xác thực học không được, cô ta chỉ nghĩ muốn gả cho Ngô Hâm Lâm, nhưng chưa từng nghĩ tới mình phải đối mặt với cái gì.

Thấy Tạ Uyển Uyển như vậy, Dung thị tiếp tục cho cô ta một liều thuốc mạnh.

“Ngô Hâm Lâm còn đang đi học, người trong nhà cũng đông, để nuôi nó đi học, cả nhà đều phải ăn chắt để dành, quanh năm suốt tháng không thấy chút thức ăn mặn nào, ngay cả ăn một miếng trứng gà cũng là xa xỉ, mấy chuyện này con đã nghĩ tới chưa?

Cuộc sống ăn cám nuốt rau con thật sự nguyện ý?” Dung thị nhìn con gái mình, nghiêm túc hỏi.

“Mẹ hy vọng người con gả sẽ đối xử tốt với con, trong nhà không phức tạp như vậy, điều kiện cũng khá hơn một chút để con không phải chịu khổ, nhưng Ngô Hâm Lâm có làm được không?

Hắn căn bản không phải hạt giống để đọc sách, mấy năm trước có thể trúng Tú tài, đó hoàn toàn là dựa vào anh trai Vương Tĩnh Vũ của Cẩn Hòa.” Dung thị thở dài nói.

“Đã con hôm nay nói chuyện này, mẹ cũng nói thẳng với con, mẹ xác thực đã nhắm cho con một hộ gia đình, đối phương trong nhà chỉ có hai anh em, anh cả đã thành thân.

Đối phương là người làm buôn bán nhỏ, một năm có thể kiếm một hai trăm lượng bạc, hiện tại tuy rằng còn chưa ở riêng, nhưng đã nói rất rõ ràng, chỉ cần cậu ta thành thân liền ra ở riêng, cha mẹ theo anh cả, các con tự mình làm chủ, sau này cho chút tiền dưỡng lão là được.

Là chọn Ngô Hâm Lâm, hay là lựa chọn nhà như vậy, con tự mình suy nghĩ cho kỹ.” Dung thị đem toàn bộ điều kiện gia đình bà nhắm cho Tạ Uyển Uyển nói cho cô ta biết, xem cô ta lựa chọn thế nào.

Tạ Uyển Uyển nhất thời không biết nên làm sao, một bên là người mình thích, một bên là người mẹ coi trọng.

Cô ta tin tưởng Dung thị sẽ không lừa cô ta, cũng sẽ không hại cô ta, Dung thị đã nói như vậy, thì chắc chắn đều là thật.

“Mẹ, con chọn người mẹ nhắm cho.” Tạ Uyển Uyển nhìn Dung thị, gian nan nói.

Nhìn con gái như vậy, trong lòng Dung thị thở phào nhẹ nhõm: “Đừng trách mẹ.” Tạ Uyển Uyển lắc đầu: “Con biết mẹ đều là vì muốn tốt cho con, sẽ không hại con.” Dung thị lúc này mới vui vẻ cười rộ lên: “Con nghĩ như vậy thì quá tốt rồi, nếu nhà Ngô Hâm Lâm cũng xấp xỉ như nhà mẹ chọn thì mẹ chắc chắn nguyện ý để con gả cho người con thích.” “Cảm ơn mẹ.” Tạ Uyển Uyển cọ cọ trong lòng Dung thị, trong lòng triệt để buông xuống.

Cùng lúc đó tại nhà Ngô Hâm Lâm, mẹ hắn nhìn hắn: “Hâm Lâm, con rốt cuộc nghĩ thế nào?

Cưới Tạ Uyển Uyển về thì tình hình nhà chúng ta sẽ tốt hơn nhiều, con sao cứ treo người ta mãi không chịu cưới thế?” Trong lòng Ngô Hâm Lâm có chút không kiên nhẫn: “Mẹ, cái gia sản nhà Tạ Uyển Uyển sao đủ nuôi nhà chúng ta?

Người ta còn có một anh trai, cho dù có lợi lộc gì, cũng đều sẽ để lại cho anh trai cô ta, sao có thể cho cô ta một đứa con gái, nếu đổi lại là cha mẹ, cha mẹ có đem đồ tốt trong nhà bồi giá cho em gái không?” Hắn chịu đủ điều kiện gia đình như này rồi, hắn muốn cưới thiên kim nhà giàu, hắn muốn làm người trên người, chứ không phải tiếp tục rúc ở cái thôn nhỏ trong núi này, sống cuộc sống khiến người ta chán ghét.

“Con không phải còn nhớ thương con hàng rách Vương Cẩn Hòa kia chứ?

Mẹ nói cho con biết, con tiện nhân đó đừng hòng trở thành con dâu nhà chúng ta.” Ngô Hâm Lâm nhíu mày nhìn mẹ mình: “Sau khi từ hôn con với cô ta đã hoàn toàn không còn quan hệ gì rồi, mẹ lôi người ta vào làm gì?” Thái độ này của người nhà khiến Ngô Hâm Lâm cảm thấy phiền toái, nhất là mẹ mình, có gì khác biệt với đàn bà chanh chua đâu?

“Thế thì tốt, nhưng con cứ mãi không thành thân thế này cũng không phải cách a.” “Chuyện này trong lòng con tự có tính toán, không cần mẹ ở đây lo hão.” Ngô Hâm Lâm nhíu mày không kiên nhẫn nói.

“Vậy được rồi.” Sau khi Tạ Uyển Uyển buông bỏ, Dung thị liền bắt đầu lo liệu chuyện xem mắt, bên kia rất nhanh đã đồng ý.

Sau khi gặp mặt, Tạ Uyển Uyển cảm thấy người cũng không tệ, ý nghĩ trong lòng đối với Ngô Hâm Lâm cũng nhạt đi vài phần.

“Cẩn Hòa, cháu có nhà không?” Hôm nay Dung thị vui vẻ hớn hở đến nhà tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa từ trong nhà đi ra: “Thím, sao thím lại tới đây?

Có chuyện gì không ạ?” “À thì hôm nay đối tượng của Uyển Uyển qua hạ lễ đính hôn, rau nhà thím không tốt lắm nên thím định qua chỗ cháu mua một ít.” Dung thị giải thích.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Dung thị, Tạ Uyển Uyển thế là muốn gả cho Ngô Hâm Lâm?

Đây là nghĩ quẩn đến mức nào vậy?

Nhà Ngô Hâm Lâm như thế mà bọn họ cũng dám gả con gái qua?

“Chúc mừng thím ạ, có điều vị hôn phu kia là người ở đâu thế ạ?” “Là người bên thôn Tiểu Ngô, tên là Ngô Việt, người rất được, tự mình làm chút buôn bán nhỏ, cha mẹ cũng dễ chung sống.” Dung thị đơn giản giới thiệu một chút.

Vương Cẩn Hòa vừa nghe nhịn không được có chút kinh ngạc, thế mà không phải Ngô Hâm Lâm?

Tạ Uyển Uyển không phải thích Ngô Hâm Lâm sao?

Chuyện này là sao đây?

Chương 44

“Tiểu Hòa sao thế?

Cháu có vẻ rất ngạc nhiên về chuyện này?” Dung thị kỳ quái nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Không có gì ạ, chỉ là cháu thấy hơi đột ngột thôi.” “Đúng không?

Chỉ là nhìn người rất tốt nên quyết định luôn.” Dung thị cười nói.

“Vậy chúc mừng thím sắp có con rể ưng ý rồi, rau thím cứ tự hái đi, tiền nong không cần đâu ạ.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói, cũng không định lấy tiền của Dung thị.

“Vậy cảm ơn cháu nhé.” Sau khi Dung thị hái rau rời đi, Vương Cẩn Hòa vẫn còn chút khó tin: “Cô ta thế mà lại từ bỏ Ngô Hâm Lâm, chuyện này làm em thực sự quá kinh ngạc.” Tô Ngọc đi tới tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: “Vì sao lại nói vậy?” “Tạ Uyển Uyển thích một tên Tú tài, có điều gia đình người kia nói thật con gái nhà nào mà gả qua đó, thì đều là nhảy vào hố lửa.” Vương Cẩn Hòa kể cho Tô Ngọc nghe tình hình gia đình đối phương một chút, nghe xong khóe miệng Tô Ngọc co rút.

“Cô gái này nên thấy may mắn vì mình có một người mẹ rất tốt.” Tô Ngọc nhịn không được mở miệng nói.

Gia đình như vậy thật sự giống như Tiểu Hòa nói, đó không phải gả chồng, là đi làm trâu làm ngựa cho người ta, con gái thôn trưởng còn không đến mức sa đọa đến bước đường này chứ?

“Vừa nãy thím nói với em, em còn tưởng người cô ta gả sẽ là Ngô Hâm Lâm, không ngờ lại không phải.” Vương Cẩn Hòa vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

“Làm mẹ sao có thể để con gái mình nhảy vào hố lửa?

Biết rõ nhà kia không tốt, còn mặc kệ con gái gả qua, đây không phải đầu óc có bệnh sao?” Tô Ngọc nhịn không được cảm thán nói.

Vương Cẩn Hòa thập phần tán đồng gật đầu: “Anh nói đúng, suy nghĩ của em cũng giống anh.” “Không nói mấy người này nữa, sau đây có thể anh phải về kinh thành một chuyến.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

“Về kinh thành?

Xảy ra chuyện rồi à?” “Lúc anh đến, đang xử lý đứa em thứ chuyên gây sự kia của anh, hai hôm nay vừa nhận được tin của thuộc hạ, kẻ đứng sau lưng nó lộ diện rồi, có chút gai góc, cần anh về trông chừng.” Tô Ngọc nhíu mày, có chút không vui nói.

Hắn đang bồi dưỡng tình cảm với vợ con, đám người này thế mà lại gây phiền phức cho hắn, quả thực là tìm chết.

Nhìn dáng vẻ không vui này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa có chút buồn cười: “Đã có việc thì cứ về đi.” Vừa nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc không hài lòng: “Em cứ thế không muốn nhìn thấy anh à?

Chỉ muốn đuổi anh đi?” Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn trời, cô có ý đó sao? "Có phải anh cố tình kiếm chuyện không?

Nếu em không muốn anh ở lại đây, muốn đuổi anh đi, thì anh nghĩ anh có thể ăn dầm nằm dề ở nhà em lâu như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa lườm một cái thật không tao nhã, tên này đúng là biết cách gây phiền phức cho bản thân.

Tô Ngọc nín cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ở bên cạnh em rất thoải mái." Đây là lời nói thật lòng, đã rất lâu rồi anh không được thả lỏng như vậy.

Mỗi ngày sau khi thức dậy thì dạy bọn trẻ luyện võ, nhận mặt chữ, sau đó đưa chúng đi chơi, những ngày tháng này khiến anh chẳng muốn quay về nữa. "Anh muốn nói ở chỗ em nhàm chán chứ gì?" Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, nói. "Ai nói thế?

Từ năm mười bốn tuổi anh đã bôn ba khắp nơi bên ngoài, rất ít khi có thời gian nghỉ ngơi như thế này.

Hơn nữa ở cùng bọn trẻ sao có thể nhàm chán được?

Mỗi ngày cùng em làm những việc khác nhau cũng rất thú vị." Tô Ngọc cười nói.

Nhắc đến con cái, Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Anh không nhắc đến con thì em cũng quên mất, chuyện anh phải đi, tự anh đi mà nói với Tiểu Bảo." Thời gian qua Tiểu Bảo sống cùng Tô Ngọc nên vô cùng thích anh, nếu đột nhiên bảo Tiểu Bảo biết anh sắp đi, thằng bé chắc chắn sẽ giận, không chừng còn tưởng anh đi rồi sẽ không quay lại nữa.

Tô Ngọc lập tức sầu não, đau đầu nói: "Việc này em phải giúp anh chứ." "Không giúp, tự anh nghĩ cách đi, chuyện cỏn con này cũng muốn em giúp?

Thế sao mà được?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với nụ cười như có như không, trêu chọc.

Tô Ngọc càng đau đầu hơn: "Vụ này anh thật sự không lo liệu được, thật sự cần em giúp.

Nếu không phải chuyện bên kia thực sự cần anh về xử lý thì anh cũng không rời khỏi đây đâu." Đợi sau khi trở về, nhất định anh sẽ xử lý Tô Tĩnh, để hắn không dám tùy tiện gây phiền phức cho anh nữa.

Khó khăn lắm quan hệ giữa anh với vợ con mới tốt lên một chút, tên kia lại dám kiếm chuyện cho anh à? "Rất gai góc sao?" Vương

Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không phải gai góc, mà là ghê tởm." Vương Cẩn Hòa sững người, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Đó chẳng phải là em trai anh sao?

Anh nói người ta như vậy à?" "Không có bản lĩnh gì lớn, chỉ biết bày ra mấy trò để làm người khác ghê tởm, người như vậy chẳng lẽ không ghê tởm?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi lại.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng tình: "Câu này anh nói không sai, người đó đúng là khá ghê tởm." "Vậy lần này anh về..." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Dám quấy rầy anh ở bên vợ con, lần này về mà không xử lý đến mức hắn thấy anh là sợ thì anh sẽ đổi họ theo hắn." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc: "Cũng không cần thiết, hai người vốn dĩ cùng một họ mà." "..." Tô Ngọc phát hiện ra rồi, lúc vợ chọc ngoáy vào nỗi đau của anh thì đúng là không lưu tình chút nào, ví dụ như lúc này. "Vợ à, chúng ta là người một nhà, sao em cứ thích chọc vào tim đen của anh thế?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa giẫm mạnh lên chân Tô Ngọc một cái: "Ai là vợ anh?

Chúng ta thành thân chưa?

Còn dám gọi bậy nữa thì liệu hồn." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, bất lực nói: "Đây không phải là vấn đề sớm muộn sao?" "Anh cũng nói là sớm muộn rồi đấy." Cô nói khi nào thì là khi đó, dám gọi bậy trước lúc đó là chán sống rồi à?

Tô Ngọc bó tay nhìn Vương Cẩn Hòa, thôi được rồi, cô nói gì là nấy, ai bảo mình nợ cô ấy chứ? "Dưa hấu chín nhiều không?

Anh mang một ít về." Tô Ngọc không muốn tiếp tục đề tài này, trực tiếp lảng sang chuyện khác. "Chắc được hơn một trăm quả." Vương Cẩn Hòa nhẩm tính rồi nói. "Được, vậy anh hái hết mang đi."

"Được." Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Tô Ngọc bế Tiểu Bảo ra sân: "Tiểu Bảo, cha có chuyện muốn nói với con." "Cha phải đi ạ?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn con trai: "Sao con biết?" "Ban ngày con nghe thấy cha nói chuyện với mẹ." Tiểu Bảo phồng má, bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Không phải cha nói là không đi sao?" Cậu bé thích cha ở lại đây, mỗi ngày được ở bên cha cậu rất vui vẻ và thỏa mãn, đôi khi cùng anh Tiểu Trí chơi đồ chơi bên cạnh cha cũng thấy rất vui.

Giờ nghe nói cha phải đi, cậu rất không vui.

Vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo, Tô Ngọc bất lực nói: "Cha cũng không muốn đi, nhưng có người muốn cướp đồ cha tặng cho Tiểu Bảo và mẹ, con nói xem cha có phải đi lấy về không?" Nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc một lúc lâu, Tiểu Bảo mới mở miệng hỏi: "Cha ơi, thế cha đi rồi có về nữa không?" Khi hỏi câu này, tay Tiểu Bảo túm chặt lấy áo Tô Ngọc, có chút căng thẳng. "Đương nhiên rồi, Tiểu Bảo và mẹ đều ở đây, cha không về thì đi đâu?

Để ông cố biết cha bỏ rơi Tiểu Bảo, cha sẽ bị đòn đấy." Tô Ngọc giả bộ đáng thương nói.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Tại sao ông cố lại đánh cha?" "Bởi vì ông cố không muốn cha làm một người xấu." "Vậy ông cố có hung dữ lắm không?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Ông cố không hung dữ đâu, đợi khi nào Tiểu Bảo đến đó, ông cố nhất định sẽ rất thích Tiểu Bảo." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc có chút khó hiểu, cha chẳng phải nói ông cố sẽ đánh cha sao?

Thế mà vẫn không hung dữ à? "Ông cố chỉ đánh cha khi cha làm sai thôi, cha không làm sai thì ông sẽ không đánh, tự nhiên cũng sẽ không hung dữ nữa." Như nhìn ra sự khó hiểu trong mắt Tiểu Bảo, Tô Ngọc cười giải thích.

Tiểu Bảo lập tức hiểu ra: "Lúc Tiểu Bảo làm sai, mẹ cũng hung dữ lắm." "Mẹ hung dữ với Tiểu Bảo là vì không muốn sau này Tiểu Bảo phạm lại lỗi sai đó." Tô Ngọc ôm Tiểu Bảo an ủi.

Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Con biết mẹ muốn tốt cho con nên con không giận đâu, cha cũng đừng giận ông cố nhé." "Được." "Ông cố có thích mẹ không?" Tiểu Bảo tò mò hỏi, nếu ông cố không thích mẹ thì cậu bé cũng sẽ không thích ông cố.

Chương 45

"Đương nhiên là có." Tiểu Bảo lúc này mới thỏa mãn gật đầu, cậu bé ôm cổ Tô Ngọc nghiêm túc dặn dò: "Vậy cha làm xong việc thì phải về nhé, còn phải mang quà cho con và mẹ nữa.

Lúc cha về nhớ mang cho ông cố một quả dưa hấu to, còn cả cà chua mẹ trồng nữa, cái đó cũng ăn được rồi." Nhìn Tiểu Bảo xòe ngón tay tính toán xem phải mang bao nhiêu thứ, lòng Tô Ngọc mềm nhũn, sao Tiểu Bảo có thể đáng yêu như thế chứ? "Được, con nói mang gì thì mang cái đó." Tiểu Bảo nằm trong lòng Tô Ngọc đung đưa đôi chân ngắn: "Chúng ta về nhà thôi, nhiều muỗi cắn người quá." "Được, chúng ta về nhà." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo trở về, Vương Cẩn Hòa thấy không khí giữa hai cha con vẫn hòa thuận, nhướng mày nói: "Xem ra anh và Tiểu Bảo đã nói chuyện xong rồi." "Đương nhiên, Tiểu Bảo nhà ta ngoan như vậy, chỉ cần nói chuyện đàng hoàng với con là con sẽ hiểu thôi, có đúng không Tiểu Bảo?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: "Vâng, đồ cho mẹ không thể để người ta cướp mất, là đồ của nhà mình." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, kinh ngạc hỏi: "Anh nói với Tiểu Bảo thế nào vậy?

Sao lại thành đồ của nhà mình rồi?" "Đồ của anh chẳng phải là của em và Tiểu Bảo sao?

Hắn muốn cướp đồ trong tay anh, chẳng phải là cướp của em và Tiểu Bảo à?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi ngược lại.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, tên này đúng là biết đánh tráo khái niệm. "Thôi bỏ đi, em không nói chuyện này với anh nữa.

Tiểu Bảo, muộn lắm rồi, đi tắm rửa rồi ngủ thôi." "Con muốn ngủ với cha." "Hả?

Thế không ngủ với anh Tiểu Trí nữa à?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo phồng má, cậu bé muốn ngủ với cha, cũng muốn ngủ với anh Tiểu Trí: "Con và anh Tiểu Trí cùng ngủ với cha." Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu: "Được rồi, con muốn sao thì được vậy." Tô Ngọc đưa hai đứa nhỏ đi tắm, tắm xong thì đưa về phòng mình.

Lúc Tô Ngọc tắm rửa xong quay lại, hai đứa trẻ đã ngủ mê man.

Anh lên giường, Tiểu Bảo liền nhắm mắt bò lên người anh rồi cứ thế ngủ thiếp đi.

Nhìn Tiểu Bảo nằm sấp trên người mình ngủ ngon lành, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười.

Anh cẩn thận nằm xuống, kéo chăn đắp cho hai đứa trẻ rồi mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau Tiểu Bảo đã tỉnh, lúc tỉnh dậy vẫn còn nằm sấp trên người Tô Ngọc, tay nắm thành nắm đấm đặt bên má, dáng vẻ đó đáng yêu không tả nổi. "Cha ơi." "Ngủ dậy rồi à?

Dậy rồi thì mình đi hái dưa hấu, cha mang về cho ông cố ăn nhé?" Tô Ngọc ôm lấy Tiểu Bảo hỏi. "Vâng ạ." Tiểu Bảo lật người từ trên người Tô Ngọc xuống, cầm quần áo nhỏ của mình tự mặc vào.

Tiểu Bảo vừa mặc xong quần áo thì Tiểu Trí cũng tỉnh.

Đợi hai đứa trẻ dậy xong xuôi anh mới đưa chúng ra ngoài.

Tiểu Bảo vừa ra ngoài nhìn thấy Vương Cẩn Hòa liền chạy tới ôm chân cô, đôi mắt sáng lấp lánh khoe: "Mẹ ơi, tối qua con nằm trên người cha ngủ đấy." "Có thoải mái không?" Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn con trai hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Thoải mái ạ, con còn muốn ngủ với cha nữa." "Lúc cha ở đây thì được." Nghe vậy, Tiểu Bảo nhớ đến việc Tô Ngọc sắp đi, cái miệng nhỏ liền chu ra: "Không vui." "Cha sẽ về sớm thôi." Người còn chưa đi mà đã không vui thế này, nếu đi thật rồi không biết Tiểu Bảo sẽ ra sao nữa. "Vậy được rồi.

Mẹ ơi chúng con đói rồi, muốn ăn cơm." "Được, ăn cơm." Sáng nay Vương Cẩn Hòa làm món trứng hấp thịt băm cho hai đứa trẻ.

Tiểu Bảo dùng thìa múc một miếng lớn cho Tô Ngọc: "Cha ăn đi, trứng mẹ làm ngon lắm." Vương Đại Quý nhìn Tiểu Bảo mà có chút ghen tị.

Tiểu Bảo đều không gắp cho ông bà, lại gắp cho thằng nhóc thối này.

Ăn cơm xong, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đưa hai đứa trẻ cùng ra ruộng dưa hấu. "Người của anh đâu mà không thấy hái?

Hái rồi cũng không mang đi được đâu." "Tối qua anh đã cho người qua đây rồi, không cần lo." "Vậy thì được." Hai người vừa hái dưa xong thì thấy Vương Đại Quý dẫn theo vài người đi tới: "Thiếu gia." "Đều ở đây cả rồi." Mấy người kia không quan tâm dưa hấu dưới ruộng, mà nhìn chằm chằm vào đứa bé có khuôn mặt rất giống Tô Ngọc đứng bên cạnh: "Thiếu gia, đó là Tiểu thiếu gia sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn bọn họ: "Nhìn hai cái mặt này mà các người còn hỏi được câu đó à?

Não đâu rồi?" "Bị cún con ăn mất rồi." Tiểu Bảo ở bên cạnh theo phản xạ tiếp lời một câu.

Tô Ngọc không nhịn được cười phá lên, đám hạ nhân bị nói cũng không giận, ngược lại nhìn Tiểu Bảo càng nhìn càng thích: "Thiếu gia, Tiểu thiếu gia đáng yêu quá, lại còn rất thông minh nữa." "Con trai ta còn cần các ngươi nói à?" Tô Ngọc nhướng mày kiêu ngạo. "Cha ơi mau lại đây." Tiểu Bảo ở bên cạnh sốt ruột gọi.

Tô Ngọc đi tới, thấy Tiểu Bảo đang tốn sức vần một quả dưa hấu nặng gần hai mươi cân. "Cha ơi quả này to nhất, mẹ bảo đã chín rồi, cha mang về cho ông cố ăn, như vậy sau này cha phạm lỗi ông sẽ không đánh cha nữa." Nói xong Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Mẹ bảo thế gọi là há miệng mắc quai." Đám thị vệ của Tô Ngọc đều bị Tiểu Bảo làm cho tan chảy, Tiểu thiếu gia của bọn họ mới bé tí mà đã biết tính toán cho Thiếu gia rồi, thật quá tốt. "Được, quả này biếu ông cố, thế có biếu ông bà nội không?" Tiểu Bảo nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Ông bà nội đối xử với cha có tốt không?" "Cũng tạm." "Chỉ là cũng tạm thôi ạ?

Thế thì không cho nữa." Tiểu Bảo quả quyết nói, đối xử với cha không tốt thì không cho ăn dưa hấu to.

Nguyên Cát ở bên cạnh cười ngặt nghẽo: "Thiếu gia, hay cho thuộc hạ ở lại đây bảo vệ Tiểu thiếu gia đi?" "Tối về nằm mơ thì được." "Thiếu gia, người nói xem một người ác liệt như người, tại sao lại có đứa con trai đáng yêu như Tiểu thiếu gia được nhỉ?" Nguyên Cát không phục nhìn Tô Ngọc nói.

Tiểu Bảo ôm chân Tô Ngọc, trừng mắt nhìn Nguyên Cát: "Cha cháu là tốt nhất, chú nói bậy." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo lên, con trai bảo bối của anh sao lại đáng yêu thế không biết?

Nguyên Cát lập tức nín thinh, thật không biết Thiếu gia làm thế nào mà khiến Tiểu thiếu gia bênh vực chằm chặp như vậy?

Nhìn khuôn mặt y hệt Tô Ngọc của Tiểu Bảo, chẳng lẽ là do trông giống nhau quá? "Đừng có ngẩn ra đó nữa, mang dưa hấu về đi, cẩn thận chút đừng làm vỡ." Tô Ngọc nhìn bọn họ ra lệnh. "Vâng." Sau khi chuyển dưa hấu về, Tiểu Bảo lại kéo Tô Ngọc đi hái cà chua. "Cha ơi cái to này cho ông cố, còn cái này, cái này nữa..." Tiểu Bảo toàn chọn những quả vừa to vừa đỏ.

Tô Ngọc hái hết những quả Tiểu Bảo chỉ rồi bỏ vào giỏ, chỉ là không biết sau khi về đến kinh thành thì có còn ăn được nữa không.

Chiều hôm đó, Tô Ngọc mang theo đồ đạc chuẩn bị rời đi.

Lúc đi, Tiểu Bảo kéo tay anh nói gì cũng không cho đi.

Tô Ngọc chỉ đành ôm Tiểu Bảo dỗ dành: "Cha sẽ về rất nhanh thôi, được không?" "Dạ." "Ở nhà phải nghe lời mẹ." "Vâng." Dỗ dành xong xuôi Tô Ngọc mới dẫn người rời đi.

Tiểu Bảo ôm cổ Vương Cẩn Hòa nhìn anh đi xa. "Mẹ ơi, lần này cha sẽ không đi lâu đâu đúng không ạ?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Đúng rồi, đợi cha làm xong việc sẽ về, tối qua cha chẳng phải đã nói với Tiểu Bảo rồi sao?" Vương Cẩn Hòa không ngờ trong lòng Tiểu Bảo, Tô Ngọc lại quan trọng đến thế.

Nước mắt Tiểu Bảo đảo quanh trong hốc mắt nhưng cậu bé vẫn cố không để rơi xuống.

Trương Trí Lâm ngẩng đầu nhìn Tiểu Bảo trong lòng Vương Cẩn Hòa, vô cùng nghiêm túc nói: "Tiểu Bảo, em đừng buồn, chú ấy chỉ giống cha mẹ anh về quê có việc thôi, đợi họ làm xong việc sẽ quay lại." "Vâng." Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh.

Cha đã nói rồi, cha sẽ quay lại, còn mang quà cho cậu và mẹ nữa.

Trưa ngày hôm sau, trước cổng nhà Vương Cẩn Hòa có hai chiếc xe ngựa đi tới, một đôi vợ chồng và hai người già bước xuống.

Người đến chính là cha mẹ và ông bà ngoại của Trương Trí Lâm.

Chương 46

Cố Tĩnh vừa vào cửa đã thấy Trương Trí Lâm đang chơi cùng Tiểu Bảo: "Tiểu Trí, mẹ về rồi đây." Động tác trên tay Trương Trí Lâm khựng lại, cậu bé hình như nghe thấy tiếng của mẹ.

Khi Trương Trí Lâm còn chưa phản ứng kịp, Tiểu Bảo đã ngẩng đầu nhìn sang: "Anh ơi, mẹ anh về rồi kìa." Trương Trí Lâm vội vàng nhìn sang, thấy đám người Cố Tĩnh liền vứt đồ chơi trong tay chạy tới: "Mẹ!" Cố Tĩnh vươn tay bế bổng Trương Trí Lâm lên, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đã có da có thịt của con trai, trong lòng vô cùng cảm kích Vương Cẩn Hòa. "Chỉ thấy mẹ mà không thấy cha với ông bà ngoại sao?" Trương Cần cố ý nghiêm mặt, vẻ thất vọng nói.

Trương Trí Lâm lúc này mới thấy ông bà ngoại cũng đến. "Ông ngoại, bà ngoại." Cố lão gia tử nhìn đứa bé gầy gò năm nào giờ đã lớn thêm không ít thịt, trong lòng vô cùng an ủi. "Lại đây cho ông ngoại bế nào, ông ngoại đã hai năm không gặp cháu ngoan rồi." Cố lão gia tử ôm Trương Trí Lâm cảm thán nói.

Trương Trí Lâm ôm Cố lão gia tử nhỏ to tâm sự, còn Tiểu Bảo đã chạy ra sau nhà tìm Vương Cẩn Hòa. "Mẹ ơi, mẹ của anh Tiểu Trí về rồi." "Đi, chúng ta ra xem sao." Vương Cẩn Hòa bế Tiểu Bảo đi ra, nhìn thấy trong mắt đám người Cố Tĩnh đều mang theo ý cười, lần này Tiểu Trí cuối cùng cũng không cần ngưỡng mộ Tiểu Bảo nữa rồi.

Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa, chân thành nói: "Cẩn Hòa, thật sự quá cảm ơn em." "Chị Tĩnh, chị khách sáo với em làm gì?

Đều là chuyện nhỏ thôi mà." Cố Tĩnh lại nhẹ nhàng lắc đầu, lúc bọn họ đi con trai ra sao, hiện tại con trai thế nào bọn họ trong lòng đều rất rõ.

Cô có thể nhìn ra con trai đã không còn việc gì nữa, không những khỏe mạnh mà còn hoạt bát hơn rất nhiều, đây đều là công lao của gia đình Cẩn Hòa. "Cẩn Hòa, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, sau này có việc gì cần đến chị, em cứ việc nói, giúp được em chị nhất định sẽ giúp." Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Chị Tĩnh, chị lại khách sáo rồi phải không?

Thật sự không có gì mà." Cố lão gia tử nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Đứa bé này ông hình như đã gặp ở đâu rồi, trông rất quen mắt nhưng lại không nhớ ra.

Có điều thằng nhóc trong lòng cô ấy, sao lại trông giống thằng nhóc nhà họ Tô thế nhỉ? "Cẩn Hòa, hạt giống em nhờ chị mang, chị đều mang về rồi đây, mang về mấy chục cân lận." Cố Tĩnh bảo Trương Cần mang đồ xuống.

Vương Cẩn Hòa có chút vui mừng, số hạt giống này với cô mà nói thật sự không tính là quá nhiều, ngược lại còn hơi ít. "Có một số hạt giống là mua từ tay người ngoại quốc, chị cũng không biết là gì, cứ nghĩ mua về cho em xem thử, biết đâu em lại nhận ra." "Cảm ơn chị Tĩnh." Vương Cẩn Hòa thả Tiểu Bảo xuống, cầm hạt giống lên xem xét từng loại. "Dâu tây, dưa lưới, dưa lê, thanh long..." Vương Cẩn Hòa càng xem càng vui, đến cuối cùng sự vui sướng trong đáy mắt giấu cũng không giấu nổi.

Tổng cộng mười mấy loại hạt giống, có loại là trái cây, có loại là rau củ, những thứ này đều là đồ tốt, trồng ra được có thể bán không ít tiền.

Cố Tĩnh thấy Vương Cẩn Hòa cầm hạt giống vui vẻ như vậy, trong lòng cũng rất vui. "Cẩn Hòa, bọn chị đưa Tiểu Trí về trước đây, hôm khác sẽ lại qua bái phỏng." Đi đường nhiều ngày như vậy, mọi người đều rất mệt mỏi, dùng trạng thái này đến làm khách nhà người khác là vô cùng thất lễ. "Ăn cơm xong hãy về nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ mời. "Để lần sau đi." "Vậy được." Tiểu Trí cau mày có chút không vui: "Trừ khủng long nhỏ và kẹo mang về nhà, những cái khác đều để ở đây, sau này con còn muốn đến ở nữa." Cậu bé thích ở cùng Tiểu Bảo, không muốn về nhà. "Được rồi." Cố Tĩnh đau lòng đáp.

Cứ có cảm giác sau này con trai sẽ thường xuyên chạy sang nhà Cẩn Hòa.

Cố Tĩnh vẫn luôn tưởng "kẹo" (Đường Quả) là loại kẹo để ăn, đến khi Trương Trí Lâm dắt một con chó con nửa lớn lên xe, Cố Tĩnh mới nghẹn lời: "Tiểu Trí, đây là Đường Quả sao?" "Vâng, thím tặng đấy ạ." "Thím?

Trước đây không phải con gọi là dì Cẩn Hòa sao?" Cố Tĩnh kỳ quái hỏi.

Trương Trí Lâm nghiêng đầu nhìn mẹ mình: "Bởi vì cha của Tiểu Bảo về rồi, thím bảo con gọi là chú, nên đổi luôn ạ." Cha của Tiểu Bảo?

Trương Cần và Cố Tĩnh nhìn nhau có chút kinh ngạc: "Cha của Tiểu Bảo về rồi?

Sao vừa nãy chúng ta không thấy?" "Chú ấy hôm qua đã về kinh thành rồi ạ, hình như là có việc, làm xong sẽ lại đến." Trương Cần nhớ lại dung mạo của Tiểu Bảo, hỏi: "Tiểu Trí, con có biết cha của Tiểu Bảo tên gì không?" "Hình như tên là Tô Ngọc ạ." Cố lão gia tử kinh ngạc nhìn về phía nhà Tiểu Bảo: "Đúng là thằng nhóc đó thật, lão Tô sắp vui rồi." "Lại là Tô Ngọc?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi." Cố Tĩnh chấn kinh nói. "Chuyện này các con trong lòng biết là được rồi, nếu thằng nhóc Tô Ngọc kia không đưa người về, chứng tỏ nó tạm thời chưa định đưa người về nhà, các con cũng cứ giả vờ như không biết, đừng gây thêm phiền phức cho người ta." Cố lão gia tử nhìn con gái và con rể dặn dò.

Hai vợ chồng nhìn nhau một cái rồi gật đầu. "Cha, chúng con biết rồi." Sau khi Tiểu Trí đi, Tiểu Bảo ngồi một mình trên bậc thềm, có chút thất lạc nói: "Cha đi rồi, anh cũng về nhà rồi." Bốn chú chó con thấy chủ nhân nhỏ không vui, vội vàng chạy tới cọ cọ vào người cậu bé, ngồi xổm ở đó.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy tiếng Tiểu Bảo, quay đầu lại liền thấy một người bốn chó cùng một tư thế ngồi, cùng một động tác, đều là góc bốn mươi lăm độ nhìn trời, dáng vẻ đó buồn cười không tả được. "Tiểu Trí về vài hôm rồi sẽ lại đến chơi với Tiểu Bảo, hơn nữa ông bà ngoại của anh ấy đã về rồi, anh ấy cũng phải ở bên cạnh ông bà ngoại chứ." "Vậy được ạ." Sự rời đi của Tô Ngọc và Trương Trí Lâm khiến tâm trạng Tiểu Bảo thực sự xuống dốc mấy ngày.

Qua vài hôm tâm trạng mới tốt lên được. "Tiểu Hòa, hôm nay lúc chúng ta giữ hạt giống dưa hấu thì giữ lại nhiều chút, cha sẽ mang tặng cho mấy chú của con mỗi người một ít hạt giống, để sang năm họ trồng cùng chúng ta, kiếm thêm chút tiền." Hôm qua hái hơn một trăm ba mươi quả, tổng cộng hơn một ngàn cân, bán được sáu bảy lượng bạc, tuy là bán cho con rể mình nhưng cũng là do bọn họ tự tay trồng ra. "Được ạ, chuyện này không thành vấn đề, sang năm con sẽ trồng thêm một ít trái cây khác, đợi có hạt giống cũng có thể để lại cho các chú một ít, có điều dâu tây chắc là sẽ rất ít." "Dâu tây?

Đó là đồ hiếm, trồng ra chắc bán được nhiều tiền hơn nhỉ?" Vương Đại Quý rất kinh ngạc nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Không sai, lần này hạt giống chị Tĩnh giúp con mang về đều là hạt giống trái cây quý hiếm, chúng ta trồng ra tuyệt đối có thể bán được không ít tiền." "Vậy thì tốt quá." Vương Đại Quý vui vẻ nói.

Tuy con rể có tiền nhưng ông chưa bao giờ nghĩ sẽ dựa vào con rể để sống, con trai còn phải đi học, đến lúc đó tốn kém rất nhiều, nhà họ có thể tự mình có cách kiếm tiền thì tự nhiên là tốt nhất.

Chỉ là...

Lông mày Vương Đại Quý đột nhiên nhíu lại, dường như có chuyện gì phiền lòng.

Thấy Vương Đại Quý như vậy, Vương Cẩn Hòa hỏi: "Cha sao thế?

Có chuyện gì phiền lòng sao?" "Tiểu Hòa, con có từng nghĩ đến người trong thôn không?" Vương Đại Quý nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa trước tiên là sững sờ, sau đó cau mày: "Tại sao con phải nghĩ đến bọn họ?

Con có thể dẫn theo những người có quan hệ tốt với nhà chúng ta cùng trồng trái cây kiếm tiền, nhưng tại sao con phải dẫn theo những kẻ từng nhục mạ nhà chúng ta?" "Cha, có thể cha muốn nói làm người đừng nên ký thù như vậy, nhưng dựa vào cái gì?

Bộ mặt của những kẻ đó lúc trước, con đến tận bây giờ vẫn nhớ rõ mồn một." Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Đại Quý, nghiêm túc nói.

Vương Đại Quý thở dài, đúng vậy, bộ mặt của những kẻ đó lúc trước, đừng nói là Vương Cẩn Hòa, ngay cả ông cũng còn nhớ rõ. "Được, con muốn dẫn ai kiếm tiền thì dẫn người đó, bên phía trưởng thôn con cũng có thể đi nói một tiếng, ông ấy làm người cũng không tệ." Trưởng thôn lúc đó tuy không giúp được gì nhiều cho họ, nhưng cũng không bỏ đá xuống giếng vào lúc đó.

Ông có thể hiểu được sự bất lực của trưởng thôn, dù sao ông ấy cũng là trưởng thôn, nếu bênh vực nhà họ, người trong thôn chắc chắn sẽ có ý kiến, điều này sẽ gây phiền phức cho ông ấy khi làm việc trong thôn sau này.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Con biết, bác trưởng thôn đúng là người rất tốt, lúc đó tuy ngoài mặt bác ấy không giúp chúng ta, nhưng âm thầm cũng bảo vệ nhà ta.

Nếu không phải trưởng thôn kiên quyết nói chúng ta không phải người Tạ Gia thôn, người Tạ Gia thôn không có tư cách bắt con đi bỏ rọ trôi sông, thì con và Tiểu Bảo có lẽ đã chết từ lâu rồi." Chuyện lúc đó Vương Cẩn Hòa nhìn thấy rõ ràng trong ký ức của nguyên thân.

Chương 47

Sự bảo vệ như vậy của trưởng thôn mới là tốt nhất, cũng là điều khiến cô cảm kích nhất.

Nếu nhà trưởng thôn đồng ý, cô chắc chắn sẽ dẫn họ cùng trồng trái cây kiếm tiền. "Chiều nay con sẽ hái một quả dưa hấu mang sang biếu trưởng thôn, cha cũng hái cho các chú mỗi người một quả mang đi, bảo họ cứ yên tâm, sang năm nhất định sẽ dẫn họ cùng trồng dưa hấu." Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Đại Quý cười nói.

Vương Đại Quý vui vẻ gật đầu: "Được, lát nữa cha sẽ mang cho họ." Buổi chiều, Vương Cẩn Hòa ôm một quả dưa hấu lớn đi đến nhà trưởng thôn, lúc này bên ngoài trời rất nóng, mọi người đều không có ở đây, cũng tiện cho Vương Cẩn Hòa. "Bác trưởng thôn, bác có nhà không ạ?" Vương Cẩn Hòa đứng ở cửa hỏi.

Trưởng thôn vừa nghe đã nhận ra giọng của Vương Cẩn Hòa, vội vàng đi ra: "Cẩn Hòa, hôm nay sao cháu lại qua đây?" "Cháu đây là..." "Bác ơi, đây là dưa nhà cháu tự trồng, đã chín rồi nên biếu bác một quả ăn thử." Vương Cẩn Hòa cười nói. "To thế này á?

Cái này chắc phải mười mấy cân nhỉ?" Trưởng thôn bị quả dưa hấu lớn trong lòng Vương Cẩn Hòa dọa sợ. "Vâng chắc thế ạ, trước đó hái một ít cũng đều tầm mười mấy cân." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Con bé này, có dưa hấu thì tự mang đi bán, sao còn mang sang cho chúng ta." Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa đặt dưa hấu sang một bên: "Hôm nay cháu qua đây chủ yếu vẫn là có chút chuyện muốn nói với bác." "Hả?

Chuyện gì?" Trưởng thôn lập tức thấy hứng thú. "Sang năm nhà bác có muốn trồng không ạ?

Một cân ba mươi bốn văn tiền là có đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn trưởng thôn nói.

Trưởng thôn bị cái giá này làm cho giật mình: "Đắt thế cơ á?" "Lần này cháu bán là năm mươi văn, nhưng sang năm trồng nhiều chắc sẽ giảm đi một chút, hơn nữa phẩm chất trồng ra không giống nhau, giá cả có thể cũng sẽ khác nhau." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

Trưởng thôn gật đầu, cái giá này cũng có thể chấp nhận được: "Cháu định dẫn người trong thôn cùng trồng sao?" Một câu hỏi khiến Vương Cẩn Hòa hoàn toàn im lặng, cô nhìn trưởng thôn nghiêm túc nói: "Bác trưởng thôn, chuyện năm xưa cháu không có cách nào quên được, những lời chửi rủa ác độc của bọn họ đã đeo bám cháu rất lâu.

Nếu không phải bác âm thầm giúp đỡ, cháu và Tiểu Bảo rất có thể đều chết rồi, cho nên cháu sẽ không dẫn cả thôn cùng trồng, cháu chỉ dẫn những người có thiện ý với nhà cháu cùng làm thôi." "Cháu không rộng lượng như vậy, cũng không lương thiện như vậy, những chuyện bọn họ làm với nhà cháu năm xưa, cháu không thể nào tha thứ." Vương Cẩn Hòa nhìn trưởng thôn nói rõ quan điểm. "Cháu biết năm xưa trong thôn có một số người đến chỗ bác xin xỏ cho nhà cháu, lúc nhà cháu khó khăn họ cũng lén lút gửi lương thực, gửi rau tới, tuy họ đều không lộ diện nhưng cháu biết là những ai." Vương Cẩn Hòa chân thành nói.

Trưởng thôn kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa một hồi lâu mới bất lực lắc đầu: "Cháu nói xem con bé nhà cháu sao tâm tư lại nặng nề thế?

Có điều cháu nói đúng, bất kể là ai gặp phải chuyện như vậy đều không thể tha thứ được." "Bác trưởng thôn, cháu xin lỗi." "Con bé này nói xin lỗi với ta làm gì, cháu có thể nghĩ đến chuyện giúp đỡ một bộ phận người, bác thay mặt cảm ơn cháu rồi.

Tình huống năm xưa bác cũng chỉ có thể dùng cách đó để giúp cháu, chỉ là cháu định cứ mãi như vậy sao?" Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi. "Cha của Tiểu Bảo thời gian trước đã tìm đến đây rồi ạ, anh ấy người rất tốt, đối xử với Tiểu Bảo và người nhà cháu đều rất tốt." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Không thể phủ nhận, Tô Ngọc thực sự là một người cha rất tốt, cũng là một người con rể rất tốt, về phương diện đối xử với người nhà, thật sự không có gì để chê.

Đương nhiên đối với cô cũng rất tốt, rất nhiều việc cô có thể làm anh đều giành lấy làm, chưa bao giờ nói mình là đàn ông thì có nhiều việc không thể làm.

Nếu theo tiêu chuẩn chọn chồng hiện đại mà nói, Tô Ngọc thực sự có thể nói là đạt điểm tuyệt đối.

Có một người chồng như vậy, nói thật cũng khá tốt.

Có điều hiện tại cứ như vậy trước đã, còn chuyện sau này thì để sau này hãy nói.

Trưởng thôn chấn kinh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa cháu nói gì?

Cha của Tiểu Bảo đến rồi?" "Vâng đến rồi ạ, mấy năm nay anh ấy vẫn luôn tìm mẹ con cháu, chỉ là nhà cháu đổi chỗ ở nên anh ấy mới không tìm thấy, lần này tìm được cũng là do một sự cố ngoài ý muốn." "Cậu ta đối xử với mẹ con cháu tốt không?" Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Anh ấy đối xử với mọi người đều rất tốt, bác không cần lo lắng đâu, lúc anh ấy đến đều đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị đánh rồi, nhận được tin là lập tức chạy tới ngay."

Trưởng thôn nghe vậy mới yên tâm: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, thế hôm nay sao cậu ta không đi cùng cháu qua đây?" "Việc làm ăn của anh ấy xảy ra chút chuyện, mấy hôm trước đã đi rồi, đợi làm xong sẽ quay lại, đến lúc đó cháu sẽ đưa anh ấy đến gặp bác." Cô và Tiểu Bảo còn sống, Tô Ngọc quả thực phải cảm ơn trưởng thôn.

Trưởng thôn suy nghĩ một chút rồi gật đầu nói: "Được, cháu nhất định phải đưa người đến đây, bác không tận mắt nhìn thấy thì bác không yên tâm." Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa lo lắng nói.

Vương Cẩn Hòa "vâng" một tiếng: "Được ạ." "Vậy cháu về trước đây ạ." "Được." Dung thị từ trong nhà đi ra liền thấy trưởng thôn đứng đó không biết đang nghĩ gì, đi đến bên cạnh ông kỳ quái hỏi: "Ông đang nghĩ gì thế?

Nhập thần vậy?" "Cha của Tiểu Bảo tìm đến rồi, Tiểu Hòa bảo đối xử với bọn họ đều rất tốt." Trưởng thôn vẫn cảm thấy có chút khó tin, người sao nói đến là đến rồi?

Dung thị kinh ngạc nhìn trưởng thôn: "Đây là thật sao?

Ông không nói đùa đấy chứ?" "Thật, Tiểu Hòa nói mà." Dung thị nghe Thôn trưởng nói là ý của Vương Cẩn Hòa thì trong lòng cũng mừng thay cho cô: "Vậy thì tốt quá rồi, Tiểu Hòa bao năm nay đã chịu biết bao nhiêu khổ cực?

Người kia đã đến chưa?

Ông có gặp người ta không?" "Người thì lần này chưa tới, Tiểu Hòa bảo việc làm ăn của cậu ta xảy ra chút chuyện nên phải về xử lý gấp, đợi xong việc sẽ quay lại, đến lúc đó sẽ dẫn người sang ra mắt chúng ta." Thôn trưởng nhìn vợ mình nói. "Vậy xem ra cha của Tiểu Bảo là người có tiền, liệu hắn có chấp nhận mẹ con Cẩn Hòa không?" Dung thị lo lắng nói. "Tôi thấy thái độ của Tiểu Hòa thì chắc là không có vấn đề gì đâu.

Tiểu Hòa bảo đối phương nghe tin xong rất vui, còn nói là đã chuẩn bị tinh thần để bị ăn đòn rồi mới dám sang." Thôn trưởng cười nói.

Thằng nhóc đó cũng coi như biết điều, còn biết tự lượng sức mình là đã hại đời Tiểu Hòa. "Cũng may là nhà cô Cố bọn họ dễ nói chuyện, chứ đổi thành nhà khác, đánh hắn thế nào cũng vẫn là nhẹ.

Nhưng mà cũng chứng tỏ thằng nhóc này có thành ý, như vậy Tiểu Hòa sau này qua đó cũng coi như khổ tận cam lai rồi." Dung thị yên tâm nói.

Thôn trưởng cười gật đầu, ai bảo không phải chứ? "Đúng rồi, Tiểu Hòa hôm nay sang đây có việc gì thế?" Dung thị nhìn Thôn trưởng tò mò hỏi, bình thường Tiểu Hòa rất ít khi muốn vào trong thôn. "Nhà Tiểu Hòa năm nay trồng được ít dưa hấu, mang sang biếu chúng ta một quả, còn hỏi chúng ta có muốn trồng không, nếu muốn thì sang năm sẽ hướng dẫn mọi người cùng trồng." Thôn trưởng nhìn vợ mình nói.

Dung thị nghe vậy thì mày nhíu chặt: "Con bé Tiểu Hòa này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Không phải là định rủ cả cái thôn này cùng trồng dưa hấu đấy chứ?

Hồi trước bọn họ đối xử với Tiểu Hòa thế nào?

Mấy chuyện đó Tiểu Hòa quên hết rồi sao?" Sao đứa nhỏ này lại ngốc nghếch như vậy?

Thế mà lại làm ra chuyện này, chẳng lẽ chưa từng nghĩ xem những năm qua mình đã sống thế nào sao?

Thôn trưởng buồn cười lắc đầu: "Bà nghĩ cái gì thế?

Tiểu Hòa sao có thể không nghĩ đến chuyện đó?

Con bé nói chỉ hướng dẫn những người có quan hệ tốt với nhà nó, và những người hồi trước từng âm thầm giúp đỡ nhà nó cùng trồng thôi, còn những kẻ khác thì không có cửa đâu." Dung thị nghe vậy mới vui vẻ trở lại: "Thế còn nghe được, Tiểu Hòa nên làm như vậy, đỡ cho đám người kia tưởng Tiểu Hòa dễ bắt nạt lắm?

Đến lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ làm ầm lên, nhưng làm ầm ĩ cũng vô dụng thôi.

Lúc bọn họ hận không thể giết cả nhà Tiểu Hòa sao không nghĩ sẽ có ngày hôm nay?" Thôn trưởng tán đồng: "Ai nói không phải chứ?

Chương 48

Chuyện này chẳng trách được ai cả, muốn trách thì trách chính bọn họ thôi." "Đúng, tôi nói cho ông biết, sau này nếu có người đến ăn vạ ông, ông tuyệt đối không được nói đỡ cho bọn họ đâu đấy." Dung thị nhìn Thôn trưởng, giọng đầy bất mãn cảnh cáo. "Đó là đương nhiên rồi.

Nhà Tiểu Hòa có được ngày hôm nay không dễ dàng gì, đợi tướng công của con bé quay lại, chúng ta sẽ cùng nhau giúp Tiểu Hòa kiểm tra, nếu người đó thực sự tốt thì chúng ta cũng có thể hoàn toàn yên tâm." Thôn trưởng nhìn vợ mình, nghiêm túc nói.

Dung thị gật đầu, đến lúc đó bà chắc chắn sẽ giúp Tiểu Hòa xem xét kỹ lưỡng. "Quả dưa Tiểu Hòa mang sang đâu?

Tôi thả xuống giếng ngâm một lát, đợi đến tối bổ ra ăn." Dung thị hỏi.

Thôn trưởng chỉ tay về phía bên cạnh.

Khi Dung thị nhìn thấy quả dưa hấu khổng lồ đó thì kinh ngạc đến ngây người. "To như vậy sao?

Cái này bán được bao nhiêu tiền chứ?" "Tiểu Hòa nói vừa hái một đợt, năm mươi văn tiền một cân." Dung thị khóe miệng giật giật nhìn quả dưa: "Tiểu Hòa đây là đem mấy trăm văn tiền biếu không cho chúng ta ăn đấy à?

Không suy nghĩ cho bản thân chút nào sao?" "Sau này nhà Tiểu Hòa có việc gì chúng ta giúp đỡ nhiều hơn chút là được.

Tiểu Hòa bây giờ chắc cũng không thiếu tiền, đã là lòng hiếu kính của con bé thì chúng ta cứ nhận lấy." "Được." *** Ở một diễn biến khác, Tô Ngọc đi đường gấp rút nửa tháng mới về đến kinh thành.

Vừa về đến nơi, hắn liền sai Nguyên Bảo mang số dưa đem về đi bán, trực tiếp hét giá gấp đôi, năm trăm văn tiền một cân.

Còn quả dưa to nhất mà Tiểu Bảo tự tay hái biếu cụ nội cùng ít cà chua thì hắn tự mình xách về.

Vừa về đến nhà, Tô Ngọc còn chưa đi gặp mẹ mình đã chạy ngay đến viện của ông nội. "Ông nội, cháu về rồi." Tô Tích từ trong nhà bước ra, trừng mắt nhìn Tô Ngọc, không vui nói: "Thằng ranh con mày về thì cứ về, gào cái mồm to thế làm gì?

Mày mang cái gì về cho ông đấy?" "Đồ tốt ạ." "Một quả dưa hấu, mấy quả cà chua mà là đồ tốt à?

Mày trở nên keo kiệt từ bao giờ thế hả?" Tô Tích nhìn cháu nội mình, vẻ mặt đầy ghét bỏ. "Ông nội, cái này là chắt của ông tự tay hái để hiếu kính ông đấy, ông nói xem có phải đồ tốt không?" Tô Ngọc cười ranh mãnh nhìn Tô Tích. "Chắt..." Tô Tích lập tức phát hiện có gì đó không đúng, ông nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Chắt nội gì?

Thằng ranh con, mày nói rõ ràng cho ông." "Đi, chúng ta vào trong nói.

Lý thúc, chú bổ ít dưa hấu mang lên cho ông nội cháu nếm thử." "Vâng, thiếu gia." Đợi Lý thúc đi ra ngoài, Tô Ngọc mới mở lời: "Hơn bốn năm trước chẳng phải cháu từng nói với ông là cháu bị Tô Tĩnh tính kế bỏ thuốc, rồi quan hệ với một cô nương sao?

Mấy năm nay cháu vẫn luôn tìm kiếm mà không thấy, thời gian trước Hoàng Kỳ gửi thư cho cháu, nói nhìn thấy một đứa bé giống cháu bảy tám phần, hơn ba tuổi, thời gian hoàn toàn trùng khớp, cháu liền vội vàng chạy qua đó.

Cô nương ấy đã sinh cho cháu một đứa con trai, tên ở nhà là Tiểu

Bảo, tên khai sinh là Vương Tử Khâm.

Nhạc phụ bọn họ nói đợi cháu và Tiểu Hòa thành thân xong mới đổi lại họ cho Tiểu Bảo." Tô Tích nhìn Tô Ngọc: "Vậy cô nương đó và gia đình cô ấy đã phải chịu bao nhiêu khổ cực, bao nhiêu tội lỗi rồi?" "Tiểu Hòa nói cô ấy không hận cháu.

Nhạc phụ bọn họ cũng cảm thấy cháu là người bị hại nên không trách cứ gì, bọn họ làm như vậy khiến cháu cũng không biết nên nói gì cho phải." Tô Ngọc bất lực nói: "Thà bọn họ đánh cháu một trận, trong lòng cháu còn dễ chịu hơn một chút." "Cháu dâu của ông làm sao mà sống sót được?" "Tiểu Hòa nói nhà bọn họ nghiêm túc mà nói thì không được tính là người của cái thôn đó.

Lúc ấy Thôn trưởng bảo không phải người trong thôn thì không thể bắt đi dìm lồng heo, nhờ vậy mà mẹ con Tiểu Hòa mới sống sót.

Tuy giữ được mạng, nhưng lúc Tiểu Hòa sinh Tiểu Bảo vừa sinh non lại vừa khó sinh, sức khỏe vẫn luôn yếu ớt, tiền bạc trong nhà đều tốn kém không ít.

Cũng may năm nay đào được một củ sơn tham trên núi, chính là củ cháu gửi về biếu ông đấy, sau đó cuộc sống mới khá giả hơn một chút." Nghe cháu trai kể, Tô Tích cảm thấy xót xa cho cô cháu dâu và đứa chắt nội chưa từng gặp mặt: "Lúc cháu đi có để lại cho Tiểu Hòa nhiều tiền một chút không?" "Lúc đi cháu mang theo rất nhiều đồ, Tiểu Hòa còn bảo cháu là kẻ ngốc nhiều tiền." Tô Ngọc có chút rầu rĩ nói: "Lúc về cháu để lại cho Tiểu Hòa một vạn lượng ngân phiếu, trên người cháu chỉ mang theo từng đó, nhưng chắc Tiểu Hòa cũng không muốn nhận đâu, cô ấy thích tự mình kiếm tiền hơn." "Mau kể cho ông nghe về chắt nội của ông đi." Tô Tích thực sự quá tò mò về đứa chắt này, giống Tô Ngọc bảy tám phần thì chắc chắn là rất đáng yêu.

Tô Ngọc kể lại mọi chuyện bên đó cho Tô Tích nghe một lượt.

Nghe xong, Tô Tích cảm thán: "Đúng là con cháu nhà chúng ta, thật thông minh.

Nhưng mà... cháu định bao giờ mới đón người về?" "Hiện tại vẫn chưa vội, đợi dọn dẹp sạch sẽ mấy người trong nhà xong cháu sẽ đón họ về.

Chuyện này ông tạm thời đừng nói cho cha mẹ cháu biết." Tô Ngọc nhìn Tô Tích nghiêm túc dặn dò.

Nhìn thái độ của Tô Ngọc, Tô Tích nhíu mày: "Cháu vẫn còn trách cha mẹ cháu à?" "Không có gì trách hay không trách, có những chuyện không cần thiết phải nói rõ ràng với họ, trong lòng cháu tự hiểu là được." Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, đối với cha mẹ mình, hắn không nói rõ được là cảm giác gì.

Kể từ khi cha hắn bị người phụ nữ kia tính kế sinh ra Tô Tĩnh, tất cả mọi thứ đều thay đổi. "Chuyện năm xưa cha cháu cũng không muốn như vậy, cháu..." "Ông nội, nếu không phải ông ấy cho người phụ nữ kia cơ hội, thì ông ấy có bị tính kế không?

Là ông ấy tự nguyện cho bà ta cơ hội mới có ngày hôm nay.

Còn về mẹ cháu... cháu không có tư cách nói bà ấy làm sai, nhưng cái kiểu muốn kiểm soát cháu mọi lúc mọi nơi của bà ấy khiến cháu rất khó chịu." Đối với việc Cố phu nhân luôn muốn giam cầm hắn dưới tầm tay, chuyện gì cũng phải làm theo ý bà ấy, một hai lần còn được, nhiều lần quá hắn cũng thấy phiền.

Hắn đau lòng khi mẹ bị người ta phản bội, nhưng đó không phải là cái cớ để bà làm tổn thương hắn. "Thôi được rồi, trong lòng cháu tự biết chừng mực là được." Tô Tích nhìn Tô Ngọc vẻ mặt hờ hững, bộ dạng như chẳng coi chuyện này ra gì, trong mắt ông tràn đầy sự bất lực.

Xem ra vợ chồng thằng hai đã làm tổn thương đứa nhỏ này quá sâu, khiến nó đến một câu tử tế cũng không muốn nói. "Được, chuyện này ông sẽ không nói với cha mẹ cháu.

Nhưng cháu đã về rồi thì cũng nên đi thăm họ một chút." Tô Tích cho phép cháu trai làm một số chuyện vô thưởng vô phạt, nhưng lễ nghĩa cơ bản thì vẫn phải giữ.

Tô Ngọc trầm mặc hồi lâu: "Cháu đi thăm mẹ cháu là được rồi." "Cháu định đoạn tuyệt với cha cháu đấy à?" Tô Ngọc bật cười: "Tô Tĩnh năm lần bảy lượt tìm cháu gây phiền phức, cháu không tin ông ấy thực sự không biết chút nào.

Ông nội, lời này nói ra ông có tin không?" Tô Tích sững người một chút, nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp: "Tiểu Ngọc..." "Ông nội, ông ấy thực sự chỉ là bị người ta tính kế chứ không phải cố ý sao?

Từng là cặp thần tiên quyến lữ với mẹ, sau khi có người phụ nữ kia thì biến thành cái dạng gì?

Tranh cãi không ngừng, nói là vì giận mẹ cãi nhau với ông ấy nên mới thường xuyên đến chỗ người phụ nữ kia, ông nội, lời này...

ông tin sao?

Bất kể ông có tin hay không, cháu thì không tin đâu." Tô Ngọc nhìn Tô Tích thẳng thắn nói.

Trước đây hắn không hiểu, nhưng bây giờ hắn đã hiểu rồi, ánh mắt của một người đàn ông nhìn một người phụ nữ là không thể ngụy trang được.

Tô Tích vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Ngọc hồi lâu, cuối cùng bất lực lắc đầu: "Tiểu Ngọc, có những lúc cháu quả nhiên chỉ là đang giả vờ hồ đồ." "Một hai lần thì thôi, cháu thực sự thấy phiền rồi.

Lần này cháu sẽ không tha cho Tô Tĩnh nữa, ai đến nói cũng vô dụng." Ý tứ ngoài lời chính là hắn sẽ không vì nể mặt người cha đó mà tha cho Tô Tĩnh nữa.

Tô Tích "ừ" một tiếng: "Chuyện này hơn bốn năm trước cháu đã nên giải quyết rồi, bây giờ tính sổ một thể đi." Đối với đứa cháu trai Tô Tĩnh kia, trước đây ông vẫn có chút yêu thích, nhưng khi nó bắt đầu không ngừng đối đầu với Tô Ngọc, bắt đầu tính kế hãm hại Tô Ngọc thì ông đã không còn thích nữa, thậm chí còn mang theo sự chán ghét. "Ông nội, xin lỗi ông." "Cháu có gì mà phải xin lỗi ông?

Chương 49

Ông biết những năm qua vì cha cháu mà cháu đã chịu nhiều uất ức.

Đã không muốn nhịn nữa thì cứ trực tiếp xử lý đi." Cũng để cho một số người biết thế nào là đích thứ khác biệt, con thứ thì nên có dáng vẻ của con thứ, không nên tơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình.

Tô Ngọc "vâng" một tiếng rồi đứng dậy chuẩn bị về viện của mình.

Nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi, Tô Tích thở dài một tiếng, cháu trai và cha nó cuối cùng vẫn nảy sinh khoảng cách. "Lão gia, thiếu gia đi rồi ạ?" Lý thúc cắt dưa hấu mang lên, không thấy Tô Ngọc đâu liền ngạc nhiên hỏi. "Ừ, đứa nhỏ này chịu uất ức bao nhiêu năm nay rồi, những thứ thuộc về nó cũng đến lúc phải lấy lại hết rồi." Lý thúc sững người một chút, sau đó liền hiểu ý của lão thái gia.

Cái gì cần lấy lại thì lấy lại, nghĩa là ông sẽ không dung túng cho bên phía Nhị gia và Tô Tĩnh nữa. "Lão gia, chẳng lẽ ngài không lo lắng..." "Ta có gì phải lo lắng?

Nó muốn vì một đứa con thứ mà làm tổn thương trái tim của đích tử, đích tử trở mặt với nó thì cũng là nó đáng đời." Ông cụ mặt vô cảm nói.

Lý thúc kinh ngạc nhìn ông cụ, lần này lão gia định đứng về phía thiếu gia, không định quản Nhị gia nữa sao?

Tô Ngọc trở về viện của mình, Nguyên Bảo cũng vội vàng từ bên ngoài trở về: "Thiếu gia, bằng chứng ngài cần đều ở đây cả rồi." Tô Ngọc lật xem một chút, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: "Người đâu?

Chỉ có mấy thứ này thì chưa đủ." "Thiếu gia muốn người lúc nào thì người sẽ đến lúc đó." "Dẫn người theo đi tìm Tô Tĩnh.

Dám dùng đường dây của ta để buôn lậu kiếm tiền?

Khẩu vị cũng lớn đấy, không sợ bị nghẹn chết à." Tô Ngọc cười gằn.

Nguyên Bảo vội vàng cho người áp giải những kẻ bọn họ bắt được, đi theo Tô Ngọc đến chỗ Tô Tĩnh.

Lúc đến nơi thì vừa hay tất cả mọi người đều có mặt đông đủ: Di nương của Tô Tĩnh (Liễu thị), Nhị gia Tô gia (Tô Tần), và cả Tô Tĩnh. "Xem ra tôi đến thật đúng lúc, tất cả đều ở đây, hay lắm, đỡ công tôi đi tìm người." Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng.

Tô Nhị gia nhìn thấy Tô Ngọc, trong mắt ánh lên vẻ vui mừng: "Tiểu Ngọc, con về từ bao giờ thế?" "Tôi về lúc nào thì có liên quan gì đến ông?" Tô Ngọc không mặn không nhạt đáp trả.

Người phụ nữ bên cạnh nhíu mày, bất mãn lên tiếng: "Nhị thiếu gia nói năng kiểu gì vậy?

Phu quân là phụ thân của cậu, cậu..." "Tôi đang nói chuyện với ông ấy, đến lượt một kẻ hạ nhân như bà chen mồm vào à?

Là ai dạy bà cái quy củ này?

Chủ tử nói chuyện lại để cho một nô tài mở miệng?" Tô Ngọc cắt ngang lời đối phương, ánh mắt lạnh lẽo nói. "Nhị ca, anh nói lời này cũng quá đáng rồi đấy?

Mẹ tôi là di nương của cha, sao lại là nô tài được?" Tô Tĩnh ghét nhất là nhìn thấy cái vẻ cao cao tại thượng này của Tô Ngọc.

Ông trời thật bất công, mỗi lần hắn về, cha đều sẽ ân cần hỏi han hắn, cũng chẳng quan tâm hắn có muốn gặp ông hay không. "Mẹ?

Là ông bảo nó gọi thế à?" Tô Ngọc nhìn Tô Nhị gia châm chọc hỏi.

Tô Nhị gia nhíu mày nhìn Tô Tĩnh một cái: "Ai cho phép con gọi như thế?" Con thứ không có tư cách gọi di nương của mình là mẹ. "Cha, con..." "Di nương thì sao?

Nói dễ nghe một chút là chủ tử, nói khó nghe thì cũng chỉ là một đứa nô tài có thân phận cao hơn nô tài thường một chút thôi." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tĩnh giễu cợt. "Tiểu Ngọc..." "Tôi hiện tại không muốn nói chuyện với ông, ông ngậm miệng lại cho tôi." Tô Ngọc nhìn Tô Nhị gia lạnh lùng nói.

Tô Ngọc bây giờ chỉ cần nghe thấy tiếng Tô Nhị gia là đau đầu, một chút cũng không muốn nhìn thấy ông ta.

Tô Nhị gia nhíu mày nhìn Tô Ngọc, ông có thể cảm nhận được tâm trạng con trai lần này về rất tệ, hơn nữa vừa về đã chạy đến đây, chẳng lẽ xảy ra vấn đề gì? "Tiểu Ngọc, con có phải có chuyện gì không?" Tô Ngọc lấy ra một số thứ đưa cho Tô Nhị gia: "Ông xem trước đi." Tô Nhị gia cầm lấy xấp thư từ xem xét, xem xong sắc mặt trở nên âm trầm đáng sợ.

Tô Tĩnh nhìn thấy sắc mặt của Tô Nhị gia, trong lòng thót lên một cái.

Tô Ngọc rốt cuộc đã cho cha xem cái gì?

Sao sắc mặt lại thay đổi khó coi như vậy? "Có suy nghĩ gì không?

Bảo bối con trai của ông cũng lợi hại thật đấy, đây là muốn hại chết tất cả người nhà họ Tô chúng ta mới chịu thôi sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Nhị gia u ám nói. "Mấy năm nay ông vẫn luôn bao che cho người ta, thế nào?

Lần này ông còn muốn vì cái thứ đó mà tiếp tục đối đầu với tôi không?" Tô Nhị gia nhíu mày: "Bảo bối con trai gì chứ?

Bảo bối con trai của ta không phải chỉ có một mình con sao?" "Lời này nói ra nghe cho vui tai thôi, nói cho ai nghe chứ." Tô Ngọc lười nghe ông ta nói mấy lời này.

Thế nhưng Tô Nhị gia lại bật cười, đứng dậy đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vươn tay vỗ vỗ vai hắn: "Con muốn làm gì cũng được." Tô Ngọc nhìn Tô Nhị gia, mắt hơi híp lại: "Ông lại đang có ý đồ xấu gì đây?" "Con trai à, con có biết phương pháp nhanh nhất để hủy hoại một người là gì không?" Tô Nhị gia cười híp mắt nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Thấy Tô Ngọc nhíu mày, Tô Nhị gia cười nói tiếp: "Ta đi tìm mẹ con đây, chỗ này giao cho con đấy.

Không biết mẹ con lại muốn giận ta bao lâu nữa." Nói xong cũng chẳng thèm quan tâm Tô Tĩnh và vị di nương kia có biểu cảm gì, cứ thế bỏ đi. "Phu quân..." Liễu thị nghe lời của Tô Nhị gia, trong lòng lo lắng tột độ, bà ta luôn có dự cảm không lành, cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Đặc biệt là câu nói kia của Tô Nhị gia rốt cuộc là có ý gì?

Phương pháp nhanh nhất để hủy hoại một người...

Tô Nhị gia quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, cơ hội cho con rồi đấy, có thể đánh cho người ta triệt để không ngóc đầu lên được hay không là phải xem bản lĩnh của con.

Bốn năm trước ta đã từng nói với con, những thứ thuộc về con thì dù con có vứt đi cũng vẫn là của con, cho dù là đại ca con cũng không thể tranh giành với con, huống hồ chỉ là một đứa con thứ." Tô Ngọc nhíu mày khó chịu nhìn Tô Nhị gia một cái: "Ông lại chơi trò gì đấy?" Bốn năm trước khi hắn bị Tô Tĩnh tính kế, Tô Nhị gia quả thực đã nói những lời như vậy.

Nhưng sau đó ông ta liền thay đổi hoàn toàn, trở nên đối xử tốt với hai mẹ con kia lạ thường.

Tô Tĩnh xung đột với hắn, người bị mắng vĩnh viễn là hắn, Tô Nhị gia luôn bao che cho hai mẹ con đó, thậm chí còn mặc kệ Liễu thị chạy đến trước mặt mẹ hắn mà hống hách.

Khoan đã, hủy hoại một người...

Bốn năm qua vì sự bảo vệ và sủng ái của Tô Nhị gia, hai mẹ con này đã ngông cuồng hơn rất nhiều, Tô Tĩnh hành sự cũng không còn kín kẽ như trước nữa.

Khóe miệng giật giật nhìn Tô Nhị gia: "Mẹ tôi mà cũng đồng ý để ông hy sinh bản thân như vậy à?

Hai người đúng là biết chơi đấy." Muốn hủy hoại một người rất đơn giản, chỉ cần tâng bốc người đó lên tận mây xanh là được, đương nhiên, đó là cái tâng bốc của "phủng sát" (giết chết bằng sự tung hô).

Chương 50

Bốn năm qua cha hắn thế mà lại luôn làm chuyện này, điều này đúng là khiến hắn có chút bất ngờ.

Đưa tay che mặt, Tô Ngọc cạn lời nói: "Sự hy sinh của ông cũng lớn thật đấy, mẹ tôi chưa đánh chết ông cũng coi như ông mạng lớn." "Con nói cái gì thế hả?

Dùng cùng một thủ đoạn hạ lưu để đối phó với con?

Coi bọn ta không tồn tại chắc?" Tô Nhị gia cười lạnh nói.

Tô Tĩnh dù có ngốc đến đâu cũng nghe ra ý tứ của Tô Nhị gia rồi.

Mấy năm nay đối tốt với mẹ con hắn, hóa ra chỉ là để phủng sát hắn sao? "Cha, con cũng là con trai của cha mà, sao cha nỡ đối xử với con như vậy?" Tô Tĩnh toàn thân lạnh toát nhìn Tô Nhị gia.

Mấy năm nay vì sự buông lỏng của Tô Nhị gia, hắn đã làm rất nhiều chuyện, một khi những chuyện này bị bại lộ, ai cũng không bảo vệ được hắn.

Mà chỗ dựa lớn nhất để hắn dám làm những chuyện đó chính là sự bảo vệ và sủng ái của Tô Nhị gia, nhưng bây giờ lại nói cho hắn biết, tất cả những thứ này đều là giả dối? "Ta và San San từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, ta từng hứa với nàng ấy đời này chỉ có một người phụ nữ là nàng ấy.

Nếu không phải do cái loại di nương đê tiện nhà ngươi bỏ thuốc ta, thì ta có để cho mẹ con ngươi xuất hiện trong cái nhà này không?

Nếu các ngươi ngoan ngoãn ở yên một chỗ thì cũng thôi, đằng này các ngươi trời sinh không an phận, muốn tranh đoạt đồ của con trai ta, chuyện này ta tự nhiên không thể cứ thế mà bỏ qua được." "Không phải muốn tranh sủng với San San sao?

Ta cho ngươi sự sủng ái đó, nhưng cũng phải xem ngươi có hưởng thụ nổi không đã." Tô Nhị gia nhìn Liễu thị như đang nhìn một thứ gì đó bẩn thỉu.

Liễu thị toàn thân lạnh toát nhìn Tô Nhị gia: "Mấy năm nay ông đối tốt với tôi đều là giả dối sao?" "Không thì ngươi tưởng là gì?" "Vậy lúc ở chỗ tôi..." "Chẳng qua chỉ là một chút dược liệu gây ảo giác mà thôi, đương nhiên còn không thể thiếu một người đóng thế." Tô Nhị gia nhìn Liễu thị gằn từng chữ.

Liễu thị trân trân nhìn Tô Nhị gia, cuối cùng sụp đổ gào lên: "Tô Tần, ông quả thực không phải là người!" "Ngươi không phải tưởng thật là ta không biết từ sáu năm trước ngươi đã qua lại thường xuyên với Vương Kế chứ?

Muốn cắm sừng lên đầu ta à?

Ta thành toàn cho ngươi." Tô Tần bày ra cái vẻ mặt "không cần cảm ơn", khiến Tô Ngọc cũng cảm thấy lão già này có phải bị kích thích quá đà nên điên rồi không?

Tô Ngọc nhìn Tô Tần với vẻ mặt ghét bỏ: "Ông thế mà lại tự đội nón xanh cho mình à?

Đầu óc bị cửa kẹp rồi?" "Thằng ranh con này, ta là vì ai hả?" Tô Tần bực mình gõ đầu Tô Ngọc một cái. "Đừng có lôi tôi vào, tôi không tin ông làm vì tôi đâu, tôi làm gì quan trọng đến thế." Tô Ngọc vội vàng xua tay, vì hắn ư?

Thôi xin đi. "Cũng còn chút tự mình hiểu mình đấy.

Được rồi ta không nói với con nữa, chuyện ở đây con tự xử lý đi, muốn làm thế nào thì làm, ta đi tìm mẹ con đây, mấy ngày rồi không được gặp mẹ con." Nói xong liền thong thả bỏ đi.

Tuy nhiên Tô Ngọc lại bày ra vẻ mặt như bị táo bón.

Cho nên bao nhiêu năm nay, hắn ghét cay ghét đắng vợ chồng Tô Tần rốt cuộc là vì cái gì?

Còn nữa, hai vợ chồng bọn họ liên thủ xoay tất cả mọi người như chong chóng, trong đó còn bao gồm cả con trai ruột của mình, chuyện này thú vị lắm sao?

Cuối cùng... quay đầu nhìn Liễu thị đang cận kề sụp đổ, Tô Ngọc bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Đây là người phụ nữ của Tô Tần mà?

Ông ta không tự xử lý lại ném cho hắn làm cái gì?

Làm cha mà ném tiểu thiếp của mình cho con trai xử lý, rốt cuộc hắn đã gặp phải cái loại cha mẹ cực phẩm gì thế này?

Đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra được. "Ta đã toan tính lâu như vậy, vốn tưởng rằng có thể đè đầu cưỡi cổ Dương San San, nhưng bây giờ lại nói cho ta biết, tất cả mọi thứ đều là giả, đều là Tô Tần lừa ta, ông ta thật độc ác." Liễu thị điên cuồng lẩm bẩm.

Vẻ mặt vô cảm hoàn toàn không bị ảnh hưởng của Tô Ngọc đã kích thích Tô Tĩnh: "Mày rất đắc ý đúng không?

Vì tất cả những gì cha làm đều là đang giúp mày báo thù." Tô Ngọc nhàn nhạt ngáp một cái, hoàn toàn không coi chuyện này là chuyện to tát gì. "Cũng không đắc ý lắm, tao bây giờ chỉ muốn tạo phản." Tô Ngọc vẫn luôn cân nhắc xem sau này có nên trùm bao tải Tô Tần đánh cho một trận không, nếu không thì khó tiêu mối hận trong lòng.

Hai người đó liên thủ gài bẫy hắn chứ gì?

Cứ đợi đấy, sau này đừng hòng gặp cháu nội.

Hắn bây giờ mà còn chưa nhận ra chuyện gì đang xảy ra thì hắn đúng là quá ngu ngốc rồi. "À đúng rồi, suýt chút nữa tao quên mất chính sự." Tô Ngọc vỗ trán một cái, nhìn Tô Tĩnh cười híp mắt nói: "Dùng đường dây của tao để làm chuyện buôn lậu muối, Tô Tĩnh, mày đã nghĩ ra cách chết thế nào chưa?" Sắc mặt Tô Tĩnh đại biến, hắn không phải đi rồi sao?

Sao có thể biết hết mọi chuyện được? "Nhị ca, anh đang nói gì vậy?

Sao tôi nghe một chút cũng không hiểu?

Hay là Nhị ca anh tưởng dùng phương pháp này thì có thể áp đặt tội danh cho tôi?" Tô Tĩnh tự thấy mình làm chuyện này vô cùng cẩn thận, căn bản không thể nào bị Tô Ngọc nắm thóp, hắn nhất quyết không thừa nhận.

Tô Ngọc nhìn Tô Tĩnh đến giờ vẫn còn làm bộ làm tịch, chết cũng không nhận, liền cười lạnh nói: "Tô Tĩnh, mày đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Nguyên Bảo, giải người vào đây cho ta." "Vâng, thiếu gia." Rất nhanh có hai người đàn ông trung niên bị giải vào, khi nhìn thấy hai người này, sắc mặt Tô Tĩnh hoàn toàn trắng bệch.

Sao lại như vậy?

Sao bọn họ có thể dễ dàng bị bắt như thế?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tao biết rồi, trước giờ đều là mày đang tính kế tao đúng không?" Tính kế? "Mày cũng quá đề cao bản thân rồi đấy, muốn nói tính kế, chắc là lão già kia tính kế mày thâm độc hơn, hay là mày đi nói chuyện với lão già xem?

Xem thử sau đó sẽ thế nào." Tô Ngọc hứng thú nhìn Tô Tĩnh: "Mày đừng quên, người nâng mày lên đến địa vị ngày hôm nay không phải tao, mà là lão già đó." "Mấy năm nay ngoài sáng trong tối khoe khoang với tao, có phải rất đắc ý không?" Tô Ngọc nhìn dáng vẻ sắp sụp đổ của Tô Tĩnh thì cảm thấy vô cùng thú vị.

Xem ra lão già này cũng coi như làm được một việc tốt, nếu không phải như vậy, hắn còn không thấy được cái bộ dạng tự cho là đúng này của Tô Tĩnh. "Mày..." "Tất cả bằng chứng đều ở đây rồi, buôn lậu muối số lượng lớn như vậy, mày nói xem nếu tao giao mày ra ngoài, thì mày sẽ có kết cục gì?" Tô Ngọc nghịch ngón tay, cười như không cười hỏi.

Tô Tĩnh nhìn Tô Ngọc, hắn biết Tô Ngọc là làm thật, không phải đang nói đùa với hắn. "Tô Ngọc, mày cũng độc ác thật đấy, mày rốt cuộc muốn làm gì?" Liễu thị chỉ có Tô Tĩnh là đứa con trai duy nhất để nương tựa, những năm nay bà ta luôn quản thúc con rất nghiêm, rất ít khi để hắn mắc lỗi.

Thế nhưng lần này vì hành động của Tô Tần, cả bà ta và con trai đều phạm phải một sai lầm chết người.

Chương 51

Tin vào sự sủng ái của Tô Tần là thật, hơn nữa còn chạy đến trước mặt Dương San San mà hống hách, ánh mắt Dương San San nhìn bà ta lúc đó chắc chắn là vô cùng châm chọc nhỉ?

Chắc chắn sẽ cảm thấy bà ta chính là một kẻ ngu xuẩn, chuyện hoang đường như vậy cũng có thể tin.

Sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc: "Nhị thiếu gia, dù nói thế nào Tô Tĩnh cũng là em trai của cậu, cậu nếu thực sự giao nó ra, Tô gia cũng sẽ theo đó mà mất mặt.

Lão gia tử cũng sẽ không tha cho cậu đâu, chi bằng cứ thế bỏ qua đi, cậu thấy thế nào?" "Tôi có thêm một đứa em trai từ bao giờ thế, sao tôi không biết nhỉ?

Tôi chỉ có một anh trai một chị gái, còn em trai ư?

Xứng sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Liễu thị.

Người đàn bà này cũng biết tìm cớ thật đấy, lời này nói ra cứ như thể hắn thực sự làm vậy thì sẽ trở thành tội nhân của Tô gia, đúng là đủ phiền phức.

Tô Tĩnh tràn đầy âm u nhìn Tô Ngọc: "Tao cũng muốn xem xem mày có thể làm gì tao.

Tô Ngọc, mày tưởng ở Tô gia mày đã có thể một tay che trời rồi sao?" Khi động chạm đến lợi ích gia tộc, rất nhiều người sẽ đứng ra nói chuyện, Tô Ngọc thật sự tưởng hắn muốn làm gì là làm được sao?

Cũng không xem xem Tô gia hiện tại có còn nghe lời hắn không. "Xem ra mày rất tự tin vào bản thân nhỉ?

Vậy chúng ta cứ chống mắt lên mà xem.

Nguyên Bảo, đi thông báo đại ca về một chuyến, ta tặng huynh ấy một món quà lớn, không phải huynh ấy đang không có manh mối gì về vụ buôn lậu muối sao?

Nhà chúng ta có sẵn một cái đây này." Tô Ngọc dựa vào ghế nhàn nhạt mở miệng, lời nói ra vẫn ngứa đòn như vậy.

Nguyên Bảo đồng tình nhìn Tô Tĩnh một cái, tên này không phải thật sự tưởng rằng mấy năm nay hắn đã nắm quyền kiểm soát Tô gia rồi đấy chứ?

Đúng là quá đề cao bản thân rồi. "Đúng rồi, trước đó thì đi gọi Đại bá bọn họ qua đây một chuyến đã, dù sao chuyện cần nói chúng ta vẫn phải nói cho rõ ràng, để đề phòng có người dùng cái cớ tàn hại thủ túc để hãm hại ta." Tô Ngọc như nhớ ra điều gì, lập tức mở miệng nói. "Vâng, thiếu gia." Rất nhanh, Gia chủ Tô gia dẫn theo Thiếu gia chủ cùng những người chủ sự khác đều đã đến. "Tiểu Ngọc về từ bao giờ thế?

Nghe cha con nói con kiếm được một đợt dưa hấu rất ngon mang về?

Sao không biếu Đại bá hai quả?" "À, Nguyên Bảo bán hết chưa?

Chưa bán hết thì lấy mấy quả mang về đây." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo đứng bên cạnh, bảo cậu ta mau đi xem.

Nguyên Bảo vừa mới về lại phải chạy đi.

Hoàng Triệt vươn tay kẹp cổ Tô Ngọc: "Thằng nhóc nhà cậu vừa về đã bắt đầu gây chuyện rồi phải không?" "Cái này thật sự không phải em muốn gây chuyện, chỉ là có người quá đề cao bản thân, em mà không động thủ thì họ lại tưởng em chết rồi." Tô Ngọc đưa tay gạt Hoàng Triệt ra không cho anh ta tiếp tục kẹp cổ mình. "Cậu cũng thật là, tha cho hắn bao nhiêu lần rồi?" Hoàng Triệt một chút cũng không coi trọng Tô Tĩnh, dã tâm quá lớn, lúc nào cũng tơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình. "Lão già nhà em dở chứng đi bảo vệ người ta thì em biết làm thế nào?" Tô Ngọc bực mình nói. "Nhắc đến mới nhớ, Nhị thúc lần này lại không có mặt?

Đi đâu rồi?

Cậu không cho người báo cho Nhị thúc biết à?" Hoàng Triệt tò mò hỏi.

Phải biết rằng nếu Tô Ngọc xử lý Tô Tĩnh, Tô Tần thường sẽ có mặt ở đây, còn mỗi lần đều bắt Tô Ngọc làm anh phải nhường nhịn em trai, làm thằng nhóc này tức đến nổ phổi. "Ông ấy vừa đi chưa được bao lâu." "Vừa đi?

Nhị thúc lần này làm cái gì vậy?

Lương tâm trỗi dậy rồi à?" Hoàng Triệt kinh ngạc hỏi.

Biết rõ Tiểu Ngọc muốn tìm Tô Tĩnh gây phiền phức, Nhị thúc thế mà lại cứ thế bỏ đi?

Đây là thực sự mặc kệ Tô Tĩnh, hay là định cho Tiểu Ngọc một đòn hồi mã thương? "Đó là Nhị thúc của con, nói năng kiểu gì đấy?" Tô Lang nhíu mày nhìn con trai mình một cái.

Chuyện chú hai làm dù có sai trái thế nào, cũng chưa đến lượt con trai ông ở đây hồ ngôn loạn ngữ. "Đưa người ta lên cao đến lúc nên ngã xuống rồi." Tô Ngọc nhìn Hoàng Triệt cười một cái.

Hoàng Triệt nheo mắt nhìn Tô Ngọc, sau đó nhìn sang Tô Tĩnh sắc mặt không tốt chút nào: "Vì để phủng sát, Nhị thúc vậy mà lại diễn kịch với đám người này suốt bốn năm trời?" Tô Ngọc gật đầu: "Vâng, ông ấy cùng mẹ em lừa tất cả mọi người." "Cậu nói xem có phải bị bệnh không?

Dùng cách khác không được à?

Cứ phải dùng cái cách tốn công vô ích, còn khiến người ta chán ghét này." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Kể từ khi cha hắn đối tốt với hai người kia, huynh muội bọn hắn đều lười nói chuyện với ông, ai mà ngờ được chuyện này lại là giả?

Hoàng Triệt khóe miệng giật giật: "Nhị thúc và Nhị thím lợi hại thật." "Lợi hại?

Tôi thấy bọn họ ăn no rửng mỡ thì có." "Còn mẹ hắn, cha hắn đi cưng chiều hai kẻ kia, trong lòng bà ta không vui thì trút giận lên đầu hắn làm gì?

Chuyện này liên quan gì đến hắn?" Nguyễn Hoàng Triệt không nhịn được cười: "Xem ra mấy năm nay bị Nhị thẩm hành hạ cũng hơi thảm đấy." "Ai làm thì đi tìm người đó, tìm tôi làm gì?" Càng nghĩ Tô Ngọc càng giận, càng giận anh càng không muốn dẫn con trai về nhà.

Cứ chờ đấy, sớm muộn gì cũng khiến bọn họ hối hận đến mức cào tường.

Đại ca không chịu thành thân, tỷ tỷ lấy chồng sinh con gái, chưa có cháu ngoại, muốn có cháu nội à?

Nằm mơ đi.

Nhìn bộ dạng hung hăng này của Tô Ngọc, Nguyễn Hoàng Triệt ghé sát vào mặt anh trêu chọc: "Cậu lại đang tính toán âm mưu gì xấu xa thế?" Tô Ngọc mặt vô cảm lắc đầu: "Không có gì." Không có gì?

Cứ nhìn cái bản mặt này của cậu ta, nói không có gì ai mà tin cho được.

Hơn nữa, với cái tính thù dai của tên này, bị người ta tính kế mà chịu để yên không báo thù sao?

Lời này nói ra chính cậu ta có tin không? "Tôi nghe anh nói bậy đấy, anh gọi mọi người qua đây làm gì?" Nguyễn Hoàng Triệt nhìn thoáng qua Tô Tĩnh, nhíu mày hỏi. "Đợi lát nữa người đến đông đủ rồi nói luôn một thể, tôi không muốn nói lại lần hai." Tô Ngọc nhíu mày, có chút mất kiên nhẫn.

Đợi giải quyết xong Tô Tĩnh, anh còn phải về tìm con trai. "Được." Khoảng một nén hương sau, tất cả mọi người đều đã có mặt.

Chương 52

"Gia chủ, các ngài gọi chúng tôi qua đây là có chuyện gì?" "Đến viện của Nhị gia di nương thế này không hợp lý lắm nhỉ?" "Tiểu Ngọc, hiện tại người đã đông đủ, có thể nói được rồi." Tô Lang nhìn Tô Ngọc nói. "Tô Tĩnh dùng tuyến đường trong tay tôi để buôn lậu muối, lượng giao dịch lên tới hơn mười vạn lượng bạc." Tô Ngọc nhìn bọn họ nói thẳng.

Một câu nói khiến ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tô Tĩnh. "Chuyện này rốt cuộc là sao?

Dám buôn lậu muối, chán sống rồi à?

Tuyến đường trong tay cậu sao lại bị hắn sử dụng?" Ai cũng biết Tô Ngọc và Tô Tĩnh không hợp nhau, hắn làm sao dùng được tuyến đường của Tô Ngọc?

Đây chẳng phải là làm bậy sao? "Dưới tay xuất hiện kẻ ăn cây táo rào cây sung, sự việc chẳng phải sẽ biến thành như thế này sao?" Tô Ngọc híp mắt nói.

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều hiểu ý: "Ý của cậu là..." "Để đại ca nộp lên đi, đại ca gần đây đang theo bên kia xử lý vụ buôn lậu muối, vừa khéo không có manh mối nào." Tô Ngọc nói thẳng thừng, chẳng chút khách khí.

Đã dám dùng đường dây của anh, thì phải trả cái giá tương xứng.

Tô Lang và Nguyễn Hoàng Triệt thì không có ý kiến gì, loại người như vậy tống đi được là tốt nhất.

Nhưng những người khác lại nhìn nhau ái ngại.

Chuyện này quả thực rất nghiêm trọng, vấn đề là nếu giao Tô Tĩnh ra, bọn họ sẽ tổn thất rất nhiều, đặc biệt là về mặt danh dự. "Tiểu Ngọc, chuyện này chúng ta không thể xử lý nội bộ gia đình sao?" Một người nhìn Tô Ngọc hỏi.

Nghe vậy, khóe miệng Tô Tĩnh khẽ nhếch lên, hắn biết ngay cuối cùng sẽ diễn biến thành thế này mà.

Nhìn Tô Ngọc, trong mắt Tô Tĩnh tràn đầy châm biếm.

Giờ biết chưa?

Muốn giao nộp hắn, cũng phải xem người trong gia tộc có đồng ý hay không.

Sự mỉa mai trong mắt Tô Tĩnh vừa vặn lọt vào mắt Nguyễn Hoàng Triệt.

Anh cau mày, đột nhiên hiểu ra lý do Tô Ngọc gọi những người này đến.

Vốn định nói gì đó, nhưng Nguyễn Hoàng Triệt lập tức im lặng, chờ xem hôm nay Tô Ngọc định làm gì. "Còn ai có cùng suy nghĩ với ông ta không?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn bọn họ hỏi. "Tiểu Ngọc à... mọi người đều là người một nhà, làm ầm ĩ lên thế cũng không cần thiết đâu nhỉ?

Chuyện này hay là cứ thế bỏ qua đi?" "Đúng vậy, chuyện này cũng chẳng phải đại sự gì." "Thế nào gọi là không phải đại sự?

Hiện tại triều đình trấn áp buôn lậu muối gay gắt như thế, một khi phát hiện nhà chúng ta có người buôn lậu, các người có nghĩ đến hậu quả không?" Có người tức giận quát: "Hiện tại việc chúng ta cần làm là tách Tô gia ra hoàn toàn, các người lại còn muốn coi như chuyện này chưa từng xảy ra?

Các người là não úng nước hay bên trong toàn bã đậu thế hả?" Nhíu mày nhìn bốn người vừa nói đỡ cho Tô Tĩnh, một người nãy giờ im lặng lên tiếng: "Các người nghĩ thế thật sao?

Cho rằng đây không phải chuyện lớn?

Có cần gọi Tô Cửu về để các người hỏi kỹ xem, có thật là không có chuyện gì lớn không?" "Trước đây chỉ mới là một kẻ bị nghi ngờ buôn lậu muối mà cả nhà đã bị bắt, cuối cùng tra rõ là không phải, tuy người được thả nhưng đã ra nông nỗi nào, còn cần tôi phải nói nhiều sao?" "Không sai, chuyện này Tiểu Ngọc xử lý không có vấn đề gì, trực tiếp để Tô Cửu áp giải đi.

Còn về việc làm sao để Tô gia hoàn toàn không liên quan, Tiểu Ngọc, con thấy thế nào?" Tô Ngọc không trả lời, chỉ nhìn bốn người vừa bênh vực Tô Tĩnh, sau đó ánh mắt mới quay lại trên người Tô Tĩnh: "Đây chính là chỗ dựa của anh?" Nụ cười trên mặt Tô Tĩnh dần đông cứng, hắn nhìn Tô Ngọc, dường như đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Hắn nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Tô Ngọc..." "Nhận lợi lộc của hắn thì đương nhiên phải nói đỡ cho hắn, chỉ là hạng người không cần mạng như các ông tôi mới thấy lần đầu." Tô Ngọc nhìn bốn người kia cười như không cười. "Cậu có ý gì?

Cậu đây là vu khống chúng tôi." Mấy người kia có chút hoảng loạn. "Vu khống?

Đã là vu khống thì các ông hoảng hốt cái gì?

Hắn buôn lậu muối các ông cũng biết đúng không?

Một số thứ trong tay hắn cũng là do các ông cấp quyền." Tô Ngọc nghịch ngón tay mình, cười nhạt nhìn bọn họ, trong mắt đầy vẻ trêu tức và châm biếm.

Bốn người sắc mặt trắng bệch, nháy mắt hiểu ra mục đích Tô Ngọc gọi bọn họ đến.

Trong tay Tô Ngọc chắc chắn đã nắm đủ bằng chứng, nói chuyện với bọn họ chẳng qua chỉ là đi một quy trình đơn giản, căn bản không hề muốn nể mặt. "Chúng tôi chỉ là nhất thời tham lam, sau này sẽ không thế nữa, Tiểu Ngọc, chuyện này cứ cho qua đi được không?" "Chuyện này các ông đi nói với đại ca ấy, nói với tôi vô dụng." Tô Ngọc nhìn cũng chẳng thèm nhìn, trong đầu lúc này chỉ toàn nghĩ đến việc lúc về sẽ mang đồ ngon gì cho con trai và vợ.

Tô Tĩnh nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc là biết hôm nay anh nhất định sẽ ra tay với bọn họ. "Tô Ngọc, mày muốn làm những việc này, muốn động đến tộc lão gia tộc, có hỏi qua ý kiến ông nội chưa?

Ông nội sẽ không để mày làm bậy như vậy đâu." Dù sao đây cũng là chuyện hủy hoại thanh danh gia tộc, Tô Tích căn bản không thể nào đồng ý.

Hắn hiện tại phải nghĩ cách thoát qua kiếp nạn này, chỉ cần thoát được, hắn nhất định sẽ không tha cho Tô Ngọc.

Trong mắt Tô Tĩnh đầy vẻ u ám, đó là sự oán hận đối với Tô Ngọc.

Bọn họ chỉ kém nhau hai tuổi, dựa vào đâu mà từ nhỏ người trong gia tộc nhắc đến đều là Tô Ngọc?

Nhất là năm Tô Ngọc đỗ Cử nhân, còn là Giải nguyên, cả Tô gia đều vì nó mà ăn mừng, lúc đó còn ai nhớ đến hắn cũng đỗ Tú tài?

Sau đó Tô Ngọc làm ăn buôn bán phất lên như diều gặp gió, danh tiếng ngày càng lớn, ai cũng nói Tô Ngọc lợi hại thế nào, cứ như thể Tô gia chỉ có mình nó là người. "Muốn dùng ông nội để áp chế tôi?

Vậy thì anh tính sai rồi.

Lúc đến đây tôi đã từ chỗ ông nội qua, ông nội nói nợ nần gì thì cứ tính một thể, biết thế nghĩa là gì không?" Tô Ngọc nhìn Tô Tĩnh cười khẩy. "Bốn năm trước bỏ thuốc tôi, mấy năm nay liên tục gây phiền phức chuyện làm ăn, Tô Tĩnh, anh tưởng tôi hết cách với anh thật à?

Lần này lỗ vốn còn chưa đủ đau sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Tĩnh đầy thâm ý. "Hóa ra là mày." Tô Tĩnh lập tức hiểu ra Tô Ngọc đang nói đến chuyện gì, hắn trừng mắt nhìn Tô Ngọc, trong mắt hằn lên sự phẫn nộ. "Hóa ra anh vẫn luôn không phát hiện là tôi à?

Uổng công tôi gác lại bao nhiêu việc để đến đây đấu với anh, kết quả anh lại ngay cả đối thủ là ai cũng không biết, thật làm tôi thất vọng quá." Tô Ngọc lắc đầu ngán ngẩm.

Chương 53

Anh tưởng Tô Tĩnh ít nhất cũng biết người ra tay là người quen, kết quả vẫn là đánh giá cao hắn rồi.

Nguyễn Hoàng Triệt ngược lại rất hứng thú hỏi: "Cậu lại lừa được của người ta bao nhiêu tiền?" Tên này mà muốn lừa tiền ai thì không phải con số một nghìn, một vạn lượng đâu.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng: "Mười mấy vạn lượng?" "Ra tay ác thật, có phải nên chia phần cho người thấy không?" Nhìn Nguyễn Hoàng Triệt một cái, Tô Ngọc không nói gì, nhưng ánh mắt kia khiến Nguyễn Hoàng Triệt hiểu rõ một ý: Chỉ cần tưởng tượng thôi là đủ rồi.

Nguyễn Hoàng Triệt khoác vai Tô Ngọc: "Chúng ta có còn là anh em không?

Anh em tốt có phải nên chia sẻ không?" "Không, anh là đường ca của em." Tô Ngọc ghét bỏ hất tay Nguyễn Hoàng Triệt ra.

Tiền này để mua váy đẹp cho vợ không tốt sao?

Hay là mua đồ ăn ngon cho con trai không được à?

Sao phải cho anh ta?

Nghĩ thì hay mà mặt thì xấu. "Cậu nhiều tiền thế rồi, lại chẳng có chỗ nào cần tiêu, sao không chia cho tôi một ít?" "Ai bảo em không có chỗ tiêu tiền?

Đợi em tìm được người, em không phải nuôi vợ à?

Có con rồi em không phải nuôi con trai, con gái à?" Ừm, sau này nếu sinh thêm một cô con gái thì tốt quá, đáng yêu giống hệt Tiểu Bảo.

Nguyễn Hoàng Triệt khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc: "Cậu tìm suốt bốn năm rồi, chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc sao?" Thằng em này cũng quá chung tình rồi. "Cái đó không thể bỏ cuộc." Tô Ngọc lắc đầu. "Được, nể tình câu nói này của cậu, tôi sẽ không tranh giành với em dâu và cháu trai tương lai." Nguyễn Hoàng Triệt giả bộ rộng lượng nói.

Đánh giá Nguyễn Hoàng Triệt từ trên xuống dưới, Tô Ngọc ghét bỏ: "Anh cứ tranh thắng được rồi hẵng nói." "Thằng nhóc thối này, tôi đúng là uổng công thương cậu." "Được rồi nói chính sự, theo ý của Tiểu Ngọc, gọi Tiểu Cửu về rồi giải lên quan." Tô Lang nhìn bốn người kia một cái, trực tiếp ra quyết định.

Là tộc lão nắm thực quyền, nếu chỉ vì tư lợi mà không thể công bằng chính trực, thì loại tộc lão như vậy không cần cũng được. "Gia chủ, việc này sẽ liên lụy đến Tô gia, chẳng lẽ ngài một chút cũng không lo lắng sao?" Một tộc lão phẫn nộ nói.

Tô Ngọc nhìn đối phương đang gào lên, mất kiên nhẫn nói: "Có gì mà phải lo?

Tô gia phát hiện kẻ buôn lậu muối, giận dữ tột cùng, bèn 'đại nghĩa diệt thân', các ông thấy cái cớ này thế nào?

Có phải rất hay không?" Tô Tĩnh lạnh sống lưng.

Nếu dùng lý do đại nghĩa diệt thân, Tô gia không những không bị liên lụy mà còn được bề trên khen thưởng. "Tô Ngọc...

đây là mày không dung chứa được thứ đệ." Tô Tĩnh giãy giụa nói.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: "Ừ, anh nói không sai, tôi chính là không dung chứa được anh.

Chuyện này cũng đâu phải ngày một ngày hai, sao hả?

Giờ anh mới phát hiện ra?

Có ngu quá không?" Tô Ngọc vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Anh ghét Tô Tĩnh đã không phải chuyện ngày một ngày hai, tên này giờ mới biết?

Ngốc đến mức nào vậy?

Nguyễn Hoàng Triệt vỗ vỗ vai Tô Ngọc: "Xem ra cậu đã nghĩ kỹ nên làm thế nào rồi." "Đương nhiên, em muốn động vào hắn thì tự nhiên phải tính toán kỹ mọi việc, có điều..." Ánh mắt đặt lên người Tô Tĩnh, hiện tại anh có chút tò mò xem sau lưng Tô Tĩnh là ai.

Nếu là một trong mấy người kia, thì chuyện này có chút thú vị rồi. "Có điều gì?" "Từ bao giờ thằng nhóc này lại biết úp úp mở mở thế." "Em chỉ đang suy nghĩ, Tô Tĩnh to gan như vậy dám đi buôn lậu muối, anh nói xem sau lưng hắn sẽ là ai?" Lúc Tô Ngọc nói câu này, ánh mắt nhìn chằm chằm vào mắt Tô Tĩnh.

Quả nhiên, nhìn thấy ánh mắt có chút chột dạ của hắn.

Quả nhiên a, có những kẻ vọng tưởng đi đường tắt để một bước lên trời.

Tiếc là hắn không biết, những kẻ đi đường tắt phần lớn đều sẽ trực tiếp tan xương nát thịt. "Tiểu Ngọc về rồi?" Lúc mấy người đang nói chuyện thì Tô Cửu đã tới, phía sau còn dẫn theo mấy binh sĩ. "Ca, bằng chứng đều ở đây, anh phải nhớ kỹ nhà chúng ta là 'đại nghĩa diệt thân'." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu nghiêm túc dặn dò, trong mắt mang theo chút tà khí.

Tô Cửu ngẩn ra một chút, sau đó gật đầu: "Đại ca biết rồi, lần này về có thể ở lại bao lâu?" "Chắc là một hai ngày nữa thì đi." Nếu không phải tên khốn này gây chuyện, anh còn đang chơi với con trai đấy.

Ở bên cạnh vợ con không sướng sao?

Về đây đấu trí đấu dũng với đám người này làm gì? "Em cứ suốt ngày như vậy, sao lại cứ thích chạy ra ngoài?

Người không biết còn tưởng nhà chúng ta làm gì em." Tô Cửu bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc rầu rĩ nói. "Hừ, em nhìn có vài người không thuận mắt không được à?" Tô Ngọc hừ một tiếng ngạo nghễ. "Thiếu gia, dưa hấu mang về rồi ạ." "Ca, anh mang một quả đi ăn đi, dạo này trời nóng lắm." "Em lấy dưa hấu ở đâu ra thế?

Sao lại to như vậy?

Anh lấy thêm hai quả, đem biếu Hoàng thượng một quả." Tô Cửu nhìn quả dưa hấu nặng hơn mười cân, kinh ngạc nói.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, Nguyên Bảo liền chọn cho Tô Cửu hai quả tốt nhất. "Mang đi." Tô Cửu phân phó thuộc hạ.

Lúc Tô Cửu trở về, Tô Tĩnh biết chuyện hôm nay không thể giải quyết êm đẹp được nữa.

Liễu thị nhìn thấy Tô Tĩnh bị bắt, liền lao tới ôm chặt lấy người ngăn cản: "Không được, ta không cho các người bắt con trai ta đi." Tô Cửu có chút mất kiên nhẫn nhìn Liễu thị: "Còn náo loạn nữa thì bắt cả bà đi luôn, tội cản trở công vụ bà không gánh nổi đâu.

Đại bá, con đi trước." "Đi làm việc đi." Liễu thị trân trân nhìn con trai mình bị bắt đi, bà ta quay người nhìn Tô Ngọc, trong mắt toàn là hận ý: "Tô Ngọc, sao mày không chết ở bên ngoài đi, mạng mày đúng là lớn thật." "Quả nhiên là các người a." Tô Ngọc nhàn nhã nhìn Liễu thị, nhớ tới mấy lần ám sát trước đó, cười lạnh nói. "Chỉ với chút bản lĩnh đó của mấy người mà cũng muốn ra tay với tôi?

Tưởng mấy năm nay tôi luyện võ với ông ngoại là luyện chơi à?" Tô Ngọc cười khẩy.

Ông ngoại anh là võ lâm đệ nhất cao thủ, từ nhỏ anh và đại ca đã cùng luyện võ với ông, chỉ là rất ít người biết võ công anh luyện đến trình độ nào. "Thân là thiếp thất mà dám nguyền rủa đích tử, Liễu thị, gan bà cũng lớn đấy." "Ta là thiếp thất của cha mày, mày làm gì được ta?" Liễu thị hiện tại chẳng muốn quan tâm gì nữa, con trai bà ta đều bị người ta bắt đi rồi, bà ta còn thiết gì nữa?

Chương 54

"Thế à?

Bà tưởng bây giờ vẫn là lúc lão già kia nguyện ý chu toàn với bà sao?" Tô Ngọc nhìn bộ dạng ngây thơ đến cùng cực của Liễu thị, cảm thấy rất châm biếm.

Trước đây lão già chịu giúp đỡ là vì muốn nâng đỡ bọn họ, bây giờ đã không còn cần thiết phải nâng đỡ ai nữa, Liễu thị thật sự tưởng lão già yêu bà ta chắc?

Biểu cảm của Liễu thị có chút ngây dại.

Phải rồi, hiện tại Tô Tần đã không còn giúp bà ta nữa, càng không vì bọn họ mà đi làm tổn thương đám Tô Ngọc. "Đại bá, bác nói xem kẻ sỉ nhục đích tử này nên xử trí thế nào?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Tô Lang hỏi.

Tô Lang nhìn Liễu thị: "Đánh." Liễu thị triệt để hoảng loạn: "Không... các người không được động vào ta, trong tay ta có bí mật bất lợi cho Tô gia." "Chỉ chút đồ trong tay bà ấy hả, tặng cho bà đấy.

Muốn xem bộ dạng đó của bà, bà thật sự tưởng mình vớ được bảo bối rồi sao?" Tô Ngọc trào phúng nói, chút đồ trong tay bà ta chẳng qua là do anh tặng cho bà ta mà thôi.

Nhìn bộ dạng bọn họ tự cho là nắm được thóp của anh thật sự nực cười.

Liễu thị biểu cảm vặn vẹo nhìn Tô Ngọc, thế mà lại là hắn. "Tô Ngọc, mày đi chết đi." Nói rồi bà ta cướp lấy thanh kiếm trong tay người bên cạnh chém về phía Tô Ngọc.

Mắt thấy kiếm sắp rơi xuống người Tô Ngọc, Nguyên Bảo vừa vào cửa nhìn thấy cảnh này, lập tức chắn trước mặt Tô Ngọc, một chưởng đánh bay người ra ngoài.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Liễu thị chật vật không chịu nổi, mỉm cười: "Nguyên Bảo, đem người đến cho cha ta, cứ nói bà ta muốn giết ta, xử trí thế nào tự ông ấy liệu.

Ngoài ra bảo với ông ấy, đây là người phụ nữ của ông ấy, đừng có cái gì cũng vứt đống lộn xộn cho ta." "Vâng." Tô Tần và Dương San San đang nói chuyện, Nguyên Bảo kéo lê Liễu thị đi vào.

Nhìn thấy người bị Nguyên Bảo lôi vào, trong đáy mắt Dương San San tràn đầy chán ghét.

Đây là làm gì?

Đưa đến đây để làm người ta ghê tởm à? "Nhị gia, Liễu di nương muốn giết thiếu gia.

Thiếu gia bảo tôi đem người qua đây.

Ngoài ra, thiếu gia nhắn với ngài một câu, đây là người phụ nữ của ngài, đừng để bà ta gây ra đống lộn xộn bắt thiếu gia phải dọn dẹp." Nói xong hành lễ rồi quay người rời đi, để lại Liễu thị ở đó làm chướng mắt hai vợ chồng.

Dương San San ném một ánh mắt sắc như dao về phía Tô Tần: "Đây chính là ông nói xử lý xong rồi đấy hả?

Để con trai xử lý mấy chuyện này giúp ông, ông còn cần mặt mũi nữa không?" "..." Tô Tần thở dài, quả nhiên vẫn là đánh giá thấp tâm lý trả thù của thằng nhóc kia. "Người này tùy ý xử trí là được, đừng giận, vì loại người này mà tức giận không đáng.

Chúng ta bây giờ phải suy nghĩ xem làm sao dỗ dành thằng nhóc Tiểu Ngọc kia." Trước đó ông đã nhìn ra, Tiểu Ngọc thật sự giận rồi, bởi vì bọn họ lừa gạt nó.

Mà lần lừa này kéo dài mấy năm trời, con trai giờ biết chuyện không giận mới lạ.

Nhất là mấy năm nay vợ ông cứ luôn tìm đủ cớ làm khó dễ con trai, khiến con trai càng lúc càng xa cách bọn họ.

Giờ biết là bị lừa, cũng không biết sẽ có biểu cảm gì.

Dương San San chống cằm: "Đợi nó qua đây rồi tính tiếp, giờ phải xử lý người đàn bà này." Tính cách con trai thế nào bà hiểu rất rõ, đến lúc đó giả vờ đáng thương dỗ dành một chút là được.

Có điều người đàn bà này dám đòi mạng con trai bà, chán sống rồi sao?

Tuy nhiên lần này Dương San San đã tính sai, bởi vì Tô Ngọc căn bản không hề có ý định đến tìm bọn họ.

Sự việc giải quyết xong, anh đi tìm Tô Tích nói vài chuyện rồi đi luôn.

Đợi đến khi Tô Tần biết tin này thì đã là mấy ngày sau. "Ngươi nói cái gì?

Tiểu Ngọc nó đi rồi?" Tô Tần nhìn thị vệ của mình, kinh ngạc hỏi. "Đã đi được ba ngày rồi ạ." Tô Tần nhìn thị vệ của mình: "Lâm Phi, sao ngươi không báo sớm cho ta?" Lâm Phi nhíu mày nhìn Tô Tần: "Chủ tử ngài cũng đâu có hỏi, hơn nữa chẳng phải ngài nói chuyện của thiếu gia đừng đến làm phiền ngài sao?" Trước đây muốn nói với chủ tử chuyện của thiếu gia, ngài ấy đều không muốn nghe còn bảo có chuyện gì thì đừng phiền ngài ấy.

Giờ sao lại quay ra trách hắn không báo cáo?

Đây là đạo lý gì?

Tô Tần cảm giác tim mình trúng một mũi tên, không những thế còn bị người ta đóng đinh thật chặt. "Lâm Phi, ngươi..." "Mấy năm nay chủ tử quan tâm thiếu gia được mấy lần, trong lòng ngài không rõ sao?" "Lâm Phi, ngươi đây là có ý kiến với ta?" Tô Tần nhíu mày nhìn Lâm Phi, không vui hỏi. "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn nhắc nhở chủ tử một chuyện, thiếu gia của hiện tại đã không còn cần ngài nữa rồi." Lúc trước thiếu gia có việc tìm ngài ấy, ngài ấy nói thế nào?

Đừng làm phiền ngài ấy.

Hắn nhớ rất rõ, thiếu gia tổng cộng tìm ba lần.

Lần thứ ba lúc rời đi, thiếu gia nói một câu: "Được, con biết rồi." "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?" Tô Tần có chút uất nghẹn, con trai sao lại không cần ông nữa? "Bốn năm trước thiếu gia tìm ngài hai lần, ba năm trước tìm ngài một lần, cả ba lần ngài đều bảo thiếu gia đừng làm phiền ngài.

Từ sau đó thiếu gia có chuyện gì cũng không nói với ngài nữa.

Ngay cả khi bị thương tất cả mọi người đều biết, chỉ có ngài và phu nhân là không biết.

Bây giờ ngài muốn hỏi thiếu gia đi đâu thì đã muộn rồi." Lúc đó hắn đã nói với chủ tử, ngài ấy nhất định sẽ hối hận.

Tô Tần muốn giải thích, nhưng lời đến bên miệng lại không sao thốt ra được, chỉ đành trân trân nhìn Lâm Phi.

Suy nghĩ một chút, Tô Tần đi đến chỗ Tô Tích, Tô Ngọc lúc rời đi chắc chắn sẽ đến tìm ông cụ.

Thấy Tô Tần tới, Tô Tích chẳng hề ngạc nhiên chút nào: "Qua đây có việc gì?" "Cha, lúc Tiểu Ngọc đi nó có ghé qua chỗ cha không?" Tô Tần nhìn Tô Tích vội vàng hỏi. "Phải, ghé qua chỗ ta xong thì đi luôn, con có việc gì?" Tô Tích lạnh nhạt hỏi.

Ông từ miệng Tô Ngọc đã biết được một số chuyện về sự hắt hủi của Tô Tần.

Muốn "phủng sát" (tâng bốc để giết chết) Tô Tĩnh mà lại đối xử với Tiểu Ngọc như vậy sao?

Đáng đời bây giờ Tiểu Ngọc làm gì cũng không nói với nó. "Cha, Tiểu Ngọc lần này mới về được bao lâu đâu, sao cha đã để nó đi rồi?" Tô Tần nhìn ông cụ, đau đầu hỏi.

Chương 55

"Mấy năm nay Tiểu Ngọc có lần nào không phải về hai ngày là đi?

Trước đây không thấy con để ý chuyện này, giờ lại để ý làm gì?" "Cha, lời không thể nói như vậy được, đây không phải là nhà của Tiểu Ngọc sao?

Nó..." "Nhà của Tiểu Ngọc?

Chỗ nào giống hả?

Ta biết con đang muốn làm gì, chẳng qua là nghĩ mấy năm nay có lỗi với Tiểu Ngọc, muốn tạo quan hệ tốt, muốn dỗ dành nó lại còn muốn đợi nó tự đến tìm các con.

Tô Tần, các con tưởng mình là ai?" Tô Tích nhìn Tô Tần, hỏi không chút khách khí. "Cha, con..." Tô Tần lập tức cứng họng. "Con muốn phủng sát mẹ con nhà kia ta không quản, nhưng các con dựa vào đâu mà làm tổn thương Tiểu Ngọc?

Mấy năm nay những chuyện các con làm tổn thương nó còn ít sao?

Con đã thế, Dương San San cũng thế.

Sao hả?

Bà ta vì sự giả vờ của con mà không vui, thì được quyền trút hết bực dọc lên người Tiểu Ngọc sao?

Không thể hành hạ con thì bà ta đi hành hạ Tiểu Ngọc chứ gì?" Bọn họ biết rõ mình đang làm gì nhưng vẫn cố tình làm tổn thương Tô Ngọc, hành vi này so với những gì bọn họ đã làm còn đáng hận hơn.

Bọn họ làm tất cả với Tiểu Ngọc đều là cố ý.

Đã làm nhiều chuyện như vậy, giờ muốn đối tốt, muốn xin lỗi, lại còn muốn giữ giá, bọn họ xứng sao? "Cha, chúng con không phải..." "Không phải cái gì?

Các con không làm tổn thương Tiểu Ngọc?

Hay là các con không cố ý hành hạ nó?

Nó cứ ở nhà là các con hành hạ, giờ nó không ở nhà nữa sao lại không vui?

Tiểu Ngọc từng nói với ta là con không muốn nhìn thấy nó, con bảo nó đừng làm phiền con, giờ chẳng phải Tiểu Ngọc làm được rồi sao?

Nó sẽ không làm phiền con nữa, lẽ ra con nên vui mừng mới đúng chứ?

Khóc tang cái mặt cho ai xem?" Tô Tích ngước mắt nhìn Tô Tần cười lạnh. "Nói cho con biết thêm một chuyện, kể từ ba năm trước, trong lòng Tiểu Ngọc, các con chỉ là cha và mẹ nó trên danh nghĩa mà thôi." Ngoài cái đó ra thì chẳng còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Sắc mặt Tô Tần trắng bệch trong nháy mắt, ông nhìn Tô Tích: "Sao có thể như thế?" "Năm mười lăm tuổi lúc Tiểu Ngọc bị Tô Tĩnh tính kế, con đối xử với nó thế nào?

Năm mười sáu tuổi Tiểu Ngọc bị Tô Tĩnh đả thương nặng, con đối xử với nó thế nào?

Hôm nay Tiểu Ngọc hai mươi tuổi rồi, nó cũng không cần con nữa, bao gồm cả Dương San San nó cũng không cần nữa.

Biết vì sao không?

Vì năm mười sáu tuổi, lúc Tiểu Ngọc bị trọng thương, lại bị bà ta hành hạ đến mức sốt cao hôn mê bốn năm ngày mới tỉnh, lúc đó các con đang làm gì?" Lời nói của Tô Tích vô cùng sắc bén, khiến Tô Tần không ngừng lùi lại phía sau.

Những chuyện này ông đều biết, nhưng vẫn luôn cảm thấy nam nhi sao có thể kiêu ngạo, yếu đuối như vậy. "Những chuyện này anh em Tiểu Cửu đều biết, duy chỉ có các con là không biết, con nghĩ là vì sao?" "Tô Tần, đứa trẻ cũng có trái tim, không phải con rối gỗ giật dây, các con vui thì gọi nó đến bên cạnh, không vui thì bảo nó cút, nó cút rồi thì lại không vui.

Lúc Tiểu Ngọc đi đã nói với ta, nếu con đến tìm nó thì bảo ta nhắn lại với con: 'Đại khả bất tất' (Không cần thiết đâu), vì nó cút đi xa rồi, cũng không muốn quay lại nữa." Tuy nói cha con không có thù hận qua đêm, nhưng những việc vợ chồng Tô Tần làm đâu giống chuyện cha mẹ nên làm?

Tô Tích nhìn bộ dạng như bị sét đánh giữa trời quang của Tô Tần, khẽ thở dài: "Con về đi, ta sẽ không nói cho con biết Tiểu Ngọc đi đâu, nó cũng nói sau này sẽ không về, bảo con không cần đi tìm nữa." Tô Tần không biết mình rời đi thế nào, đợi đến khi ông về đến viện của mình, Dương San San đang đợi ở đó.

Khi Dương San San nghe lại những lời Tô Tần thuật từ chỗ Tô Tích, sắc mặt bà trắng bệch: "Tướng công, chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Ta cũng không biết, xem ra mấy năm nay chúng ta thực sự đã làm tổn thương Tiểu Ngọc quá sâu." Đến mức bây giờ nhìn nó cũng không muốn nhìn thấy bọn họ nữa.

Dương San San chưa từng nghĩ sẽ có ngày hôm nay.

Bà cứ tưởng hai năm nay con không hay về là do quá bận, hóa ra không phải, mà là vì nó không muốn nhìn thấy bọn họ, thà ở bên ngoài cũng không chịu về nhà.

Nhớ tới những việc mình làm với Tô Ngọc mấy năm qua, sắc mặt Dương San San tái nhợt, rốt cuộc bà đã làm những gì thế này? "Cha không nói cho ông biết Tiểu Ngọc đi đâu sao?" Tô Tần lắc đầu: "Không, cha nói Tiểu Ngọc bảo ông nhắn với chúng ta: 'Xin lỗi, cút xa rồi, sau này cũng không về nữa'." Dương San San lùi lại một bước, đưa tay ôm ngực: "Chúng ta có phải đã làm sai rồi không?" Bọn họ quả thực đã lừa tất cả mọi người, cũng quả thực đạt được mục đích phủng sát mẹ con nhà kia, nhưng bọn họ cũng đã đẩy con trai mình đi xa, mãi mãi không quay lại nữa. "Sau này cố gắng bù đắp cho Tiểu Ngọc vậy." Tô Tần chỉ có thể an ủi bản thân như thế, nhưng con trai hiện tại có thật sự cần nữa không?

Ông cũng không chắc chắn.

Bên kia, Tô Ngọc đang ngồi trên xe ngựa trên đường đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Chống tay lên cửa sổ nhìn ra ngoài, vẻ mặt Tô Ngọc nhàn nhạt.

Nguyên Bảo cưỡi ngựa đi bên cạnh, nhìn Tô Ngọc như vậy không nhịn được mở miệng hỏi: "Thiếu gia, cậu định cứ mãi như vậy sao?" "Không thì sao?" "Nhưng mà..." "Nguyên Bảo, rất nhiều chuyện bỏ lỡ rồi chính là bỏ lỡ.

Ta của hiện tại đã không còn là ta của năm xưa cần đến bọn họ nữa." Điều khiến anh buồn nhất không phải sự lừa dối của bọn họ, mà là bọn họ biết rõ chân tướng là gì nhưng vẫn làm tổn thương anh như vậy, nhất là cách làm của mẹ anh khiến anh không thể tha thứ.

Nguyên Bảo lập tức im lặng.

Đúng vậy, những chuyện Nhị gia và Nhị phu nhân làm với thiếu gia hai năm trước quả thực khiến người ta không thể chịu đựng nổi. "Cũng không sao cả." Anh cũng sẽ có gia đình thuộc về riêng mình, anh sẽ không phạm sai lầm tương tự, sẽ không để Tiểu Bảo chịu tổn thương giống như vậy.

Nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Tô Ngọc, Nguyên Bảo biết anh đang nghĩ đến tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân.

Đúng vậy, có tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân, tất cả chuyện cũ đã không còn quan trọng nữa, chỉ là giữa thiếu gia và bọn họ cũng đã ngăn cách bởi một khe rãnh không thể vượt qua.

Mười ngày sau, Tô Ngọc xuất hiện tại Tạ gia thôn.

Vừa xuống xe ngựa đã thấy Tiểu Bảo khóc lóc từ bên ngoài chạy về.

Hơn nữa thằng bé còn không nhìn thấy anh.

Vươn tay ôm lấy người vào lòng, Tiểu Bảo bị dọa sợ không ngừng giãy giụa: "Tiểu Bảo, là cha về rồi." Giọng nói quen thuộc khiến Tiểu Bảo nước mắt lưng tròng nhìn người đang ôm mình.

Ngẩn người nhìn Tô Ngọc một lúc lâu, Tiểu Bảo chồm lên ôm chặt cổ Tô Ngọc: "Cha, sao giờ cha mới về?" "Tiểu Bảo nói cho cha biết sao con lại khóc?

Có phải có người bắt nạt con không?" Anh ở cùng Tiểu Bảo một thời gian, Tiểu Bảo chưa từng khóc bao giờ, ngày nào cũng cười tươi như ánh mặt trời nhỏ, hôm nay là lần đầu tiên thấy con khóc thành thế này.

Tiểu Bảo ôm chặt lấy Tô Ngọc: "Con với Vũ ca ca đi vào trong thôn chơi, bọn họ bảo không chơi với con." "Tại sao?" "Họ bảo con là đồ con hoang, bảo con không có cha." Con có cha mà, bọn họ nói bậy.

Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý lạnh: "Ở chỗ nào?

Chương 56

Cha đưa Tiểu Bảo qua đó cho bọn họ biết, Tiểu Bảo không những có cha, mà cha của Tiểu Bảo còn cực kỳ lợi hại." Tiểu Bảo gật đầu: "Vâng." Khi Tiểu Bảo dẫn Tô Ngọc vào trong thôn, người trong thôn đều kinh ngạc đến ngây người.

Người đàn ông đang bế thằng bé trông thực sự quá giống nó. "Mấy đứa trẻ đó ở đâu?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo chỉ về một phía.

Lúc Tô Ngọc bế Tiểu Bảo qua đó, đám trẻ kia lại đang đánh nhau. "Tạ Trụ, mày còn dám nói Tiểu Bảo nữa tao xử mày đấy.

Tiểu Bảo là có cha, chỉ là cha em ấy bận việc đi vắng thôi, sẽ rất nhanh trở về.

Còn nữa, tụi tao chơi ở đây, đâu có mời mày qua, tự mày vác mặt đến đòi chơi cùng bọn tao, giờ còn dám nói nữa không?" Tạ Vũ tức muốn chết.

Cậu bé dẫn Tiểu Bảo ra ngoài chơi với bạn bè, đang chơi vui vẻ thì Tạ Trụ chạy đến nói xấu Tiểu Bảo, làm Tiểu Bảo một mình chạy về, cũng không biết thế nào rồi. "Nó làm gì có cha, mẹ tao bảo rồi, mẹ nó là đồ không biết xấu hổ, nó cũng là đồ con hoang." Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh đi, nói anh thì không sao, nhưng nói Tiểu Bảo và Tiểu Hòa thì không được.

Bước đến trước mặt đứa trẻ kia, Tô Ngọc đột nhiên vươn tay bóp lấy cổ nó, trực tiếp nhấc bổng lên: "Mày nói cái gì?

Nói lại tao nghe xem." Tạ Vũ bị chuyện bất ngờ xảy ra làm cho sợ hãi, quay đầu lại thì thấy Tiểu Bảo đang được một người đàn ông có ngoại hình rất giống thằng bé bế trong lòng.

Nguyên Bảo dẫn Vương Cẩn Hòa chạy tới, liền thấy Tô Ngọc đang bóp cổ con nhà người ta.

Vương Cẩn Hòa giật mình, vội vàng chạy qua đưa tay nắm lấy cánh tay Tô Ngọc: "Tô Ngọc, anh thả người ta ra trước đã." Tô Ngọc nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không ai được phép mắng em và Tiểu Bảo." "Sau này bọn họ sẽ hối hận thôi, vì loại người như vậy không đáng, anh buông tay ra trước đi." Vương Cẩn Hòa vừa nghe đã hiểu ý của Tô Ngọc.

Cô biết Tô Ngọc rất tự trách về những tổn thương mà mẹ con cô phải chịu đựng trong những năm qua, giờ lại nghe người ta nói thẳng vào mặt như vậy, chắc chắn sẽ tức giận, nhưng cũng không thể ra tay với con nít được. "Muốn báo thù thì thiếu gì cách, không cần thiết phải đem chính mình lún vào, mau buông tay." Vương Cẩn Hòa có thể cảm nhận được cơ bắp đang căng cứng của Tô Ngọc, hiển nhiên là anh thực sự đã nổi giận.

Tô Ngọc buông đứa bé kia ra, nhìn bộ dạng ho khan không ngừng của nó, lạnh lùng nói: "Ta là cha của Tiểu Bảo, sau này kẻ nào dám nói Tiểu Bảo là con hoang nữa thì đừng trách ta khiến cho các người tan cửa nát nhà, đừng nghi ngờ lời ta nói." Đám trẻ Tạ Vũ nhìn Tô Ngọc với ánh mắt đầy sùng bái, cha của Tiểu Bảo lợi hại quá.

Còn có Tạ Trụ cũng là đáng đời, cậu bé nghe cha nói nhiều rồi, sang năm chị Cẩn Hòa sẽ dẫn họ cùng trồng dưa kiếm tiền, dưa kia ăn ngon lắm, nhà như Tạ Trụ thì chị Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không giúp.

Sang năm có chỗ cho bọn họ hối hận. "Sau này cha đều ở đây dạy Tiểu Bảo tập võ.

Ai dám bắt nạt Tiểu Bảo thì cứ đánh lại, có cha ở đây không phải sợ.

Chúng ta tập võ không bắt nạt người khác, nhưng cũng không thể để người khác bắt nạt.

Đánh người bị thương cũng không sao, cha có tiền bồi thường tiền thuốc men cho Tiểu Bảo." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh, bé nhất định phải theo cha tập võ tử tế.

Nếu bé lợi hại giống như cha thì sẽ không ai dám mắng mẹ nữa. "Anh Vũ tạm biệt nhé, em về nhà với cha mẹ đây." Tiểu Bảo cúi đầu chào Tạ Vũ một tiếng. "Được, lần sau lại tìm Tiểu Bảo chơi nhé." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo cùng Vương Cẩn Hòa cố ý đi xuyên qua trong thôn để về nhà.

Lần này tất cả mọi người trong thôn đều nhìn thấy, ánh mắt bọn họ ngẩn ra nhìn người đang bế Tiểu Bảo.

Người có quan hệ tốt với nhà Vương Cẩn Hòa kéo cô lại, tò mò hỏi: "Tiểu Hòa, vị này là..." "Anh ấy là cha của Tiểu Bảo.

Năm xưa đi biển có tin truyền về nói là gặp chuyện không may, chúng cháu tưởng là thật.

Thời gian trước anh ấy mới tìm được đến đây, mấy hôm trước vì chuyện làm ăn nên phải về một chuyến, hôm nay mới quay lại." Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

Vị đại nương kia nhìn bộ dạng thân thiết của Tiểu Bảo và Tô Ngọc, trong lòng hiểu rõ những gì Vương Cẩn Hòa nói đều là thật. "Về là tốt rồi, nhìn Tiểu Bảo với cậu ấy tình cảm cũng tốt đấy chứ." "Vâng, Tiểu Bảo rất thích anh ấy, tình cảm hai cha con đúng là rất tốt." Điểm này thì không thể phủ nhận được. "Thấy cháu như vậy chúng ta cũng yên tâm rồi, tự mình sống tốt mới là quan trọng nhất, còn những cái khác đều không quan trọng." Đại nương nhìn Vương

Cẩn Hòa cười nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đại nương nói đúng ạ.

Vậy bọn cháu về trước đây." "Được." Chưa đến nửa canh giờ, tin tức cha của Tiểu Bảo đã trở về truyền khắp cả thôn Tạ gia.

Thôn trưởng biết chuyện cũng rất vui mừng, mấy ngày nay lại có người nói ra nói vào mấy lời khó nghe, giờ người ta về rồi coi như vả vào mặt đám người đó.

Về đến nhà, Vương lão thái thái và mọi người thấy người trở về, trên mặt đều là nụ cười: "Về rồi đấy à?

Sao không ở nhà cũ thêm vài ngày?" "Không muốn ở ạ." Ở đó không thoải mái bằng nhà họ Vương.

Vương Tĩnh Vũ là lần đầu tiên nhìn thấy Tô Ngọc, người này và Tiểu Bảo trông rất giống nhau.

Anh cũng nghe cha mẹ kể lại rằng Tô Ngọc đối xử với em gái và Tiểu Bảo rất tốt.

Anh đã nghĩ ra rất nhiều việc để làm khó đối phương, kết quả hiện tại nhìn thấy người thật lại chẳng nói ra được câu gây khó dễ nào, nhất là khi thấy dáng vẻ ôm ấp thân thiết của Tiểu Bảo với hắn. "Cái thằng này, làm gì có ai không muốn về nhà chứ?" Vương lão thái thái chỉ coi như anh đang nói đùa.

Tô Ngọc cười cười không nói thêm gì, cái nhà đó anh thực sự không muốn về, không hề có ý nói đùa. "Tô Ngọc, đây là anh trai em, Vương Tĩnh Vũ.

Lần trước lúc anh ở đây thì anh ấy đang ở thư viện chưa về." Vương Cẩn Hòa chỉ vào Vương Tĩnh Vũ đang chăm chú nhìn Tô Ngọc, giới thiệu. "Đại ca." Khóe miệng Vương Tĩnh Vũ giật giật, cạn lời nhìn hắn.

Tên này đúng là làm quen nhanh thật, còn không biết ngại mà gọi thẳng là đại ca. "Đối xử tốt với em gái tôi và Tiểu Bảo đấy." "Được." Anh sẽ không thề thốt hoa mỹ, anh sẽ chỉ để bọn họ nhìn thấy thành ý của mình.

Tiểu Bảo thấy mọi người nói chuyện chính sự xong mới tò mò hỏi: "Cha ơi, lần này cha mang quà gì cho con thế?" Lúc cha đi có nói, đợi khi về nhất định sẽ mang quà cho bé và mẹ. "Mang đồ tốt về đây." Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo đi lấy quà.

Vương Tĩnh Vũ đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn hai người rời đi thân thiết như vậy, hỏi: "Hai người họ lúc nào cũng như thế này à?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đúng vậy, lúc anh ấy ở cùng Tiểu Bảo cứ như một đứa trẻ con, luôn có thể chơi đùa cùng thằng bé." "Vậy sao?

Như thế cũng tốt.

Nhìn dáng vẻ này của cậu ta chắc là thiếu gia nhà phú quý, có thể vì Tiểu Bảo mà hạ thấp giá trị con người, chứng tỏ cậu ta thực sự tốt với hai mẹ con." Vương Tĩnh Vũ nhìn em gái cười nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Vâng." Bên ngoài, Tiểu Bảo nhìn chiếc diều Tô Ngọc mang về cho mình: "Cha ơi, cái này là đại bàng ạ?" "Đúng rồi, lát nữa cha với mẹ đưa con ra ngoài chơi được không?" Bên ngoài có bãi đất trống, có thể đưa Tiểu Bảo đi chơi. "Dạ được." Ngoài diều ra còn mang theo một số đồ chơi mà trước đây không có, đều là do Nguyên Cát bọn họ chuẩn bị sau khi anh đi.

Chương 57

Nói là để anh dỗ con trai. "Cha ơi nhiều đồ chơi quá." "Thích không?" Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Thích ạ, con muốn chơi cùng anh Tiểu Trí, nhưng mà anh ấy bị ông ngoại đón đi rồi." "Đợi cậu bé về rồi hai đứa lại cùng chơi." Tô Ngọc xoa đầu con trai, sủng nịch nói. "Vâng ạ." Nếu không phải Trương Trí Lâm đi kinh thành, không thể đến tìm bé chơi, bé cũng sẽ không cùng đám Tạ Vũ chạy ra ngoài. "Hai cha con mau vào ăn cơm thôi." Vương Cẩn Hòa đi ra gọi hai người. "Đến đây." "Mẹ ơi nhìn đại bàng này." Tiểu Bảo đưa con diều trong tay cho Vương Cẩn Hòa xem. "Lát nữa ăn cơm xong sẽ đưa con đi chơi." Vương Cẩn Hòa phát hiện Tô Ngọc rất biết chọn đồ chơi cho trẻ con, chẳng lẽ là vì bản thân anh cũng thích chơi?

Ăn cơm xong, Tiểu Bảo liền kéo hai người đòi ra ngoài chơi.

Hai người đưa Tiểu Bảo ra ngoài thả diều. "Vương Cẩn Hòa con tiện nhân kia, mày tưởng tùy tiện tìm một gã đàn ông hoang dã là có thể nói là cha nó sao?

Nó chính là đồ tạp chủng, con trai tao nói sai à?

Mày lại dám để gã đàn ông đó đánh con tao?

Hôm nay tao đánh chết mày." Khi cả nhà ba người đang chơi vui vẻ thì vang lên một âm thanh không hợp thời.

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng này, nhìn thấy người đến, theo bản năng nắm chặt tay Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt vừa định nói gì đó, Tô Ngọc đã lãnh đạm mở miệng: "Nguyên Bảo, đánh.

Đánh đến khi cái miệng không còn phun phân nữa mới thôi."

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt đều là kinh ngạc.

Tên này lại dám trực tiếp cho người đánh, anh muốn làm gì đây?

Nhưng mà sao trong lòng lại cảm thấy hả giận thế nhỉ? "Anh trực tiếp cho người đánh như vậy có phải không tốt lắm không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Đã không biết nói tiếng người thì đánh cho đến khi biết nói mới thôi.

Có những kẻ chính là như vậy, em càng nể mặt thì nó càng được đằng chân lân đằng đầu, loại người này cứ phải đánh thẳng tay cho sợ mới được." Anh còn chưa đi tìm bọn họ gây phiền phức, bọn họ lại tự mình dâng tới cửa. "Mày dám!

Đây là thôn Tạ gia, không phải nơi cho chúng mày giương oai." Mụ đàn bà kia cảnh giác nhìn Tô Ngọc, dường như cũng có chút lo lắng Tô Ngọc sẽ trực tiếp ra tay. "Vậy thì hỏi thử thôn trưởng xem, các người cứ luôn đến tìm nhà ta gây phiền phức là vì cái gì?

Là thấy người nhà ta ôn hòa không tùy tiện động thủ, nên các người mới dám đến bắt nạt đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn mụ đàn bà kia: "Tôi nhớ lại xem tháng này bà đã đến tìm nhà tôi gây sự mấy lần rồi?

Hôm nay muốn đến lấy ít rau, ngày mai muốn đến trộm cái gì đó, không cho thì bắt đầu chửi bới.

Tôi mà báo quan, bà chắc là phải đi ngồi tù đấy nhỉ?

Hay là bà thử xem?" "Mày nói bậy, ai... ai trộm đồ nhà mày?" Mụ đàn bà giận dữ nói.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Có hay không trong lòng bà tự biết là được rồi, không cần nói với tôi.

Xin lỗi rồi cút." "Con tiện nhân mày lại còn muốn tao xin lỗi?

Tao..." "Nguyên Bảo đánh." Tô Ngọc mất kiên nhẫn nghe tiếp, bảo Nguyên Bảo trực tiếp ra tay.

Nhìn bộ dạng chết sững của mụ đàn bà, Vương Cẩn Hòa cười không ra tiếng: "Anh ấy không giống tôi đâu." Dứt lời, Nguyên Bảo lập tức ra tay.

Một cái tát giáng xuống, mụ đàn bà cảm thấy vị tanh ngọt trong miệng, trong mắt mang theo sự hoảng sợ: "Chúng mày... chúng mày lại dám đánh tao như thế, tao sẽ không bỏ qua cho chúng mày, tao nhất định phải mách chuyện này với thôn trưởng." "Bà cứ tự nhiên.

Bảo bà xin lỗi bà không nghe, cứ đòi ăn đòn, chuyện này trách được ai?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu chậc lưỡi nói, người này cũng là đang phạm tiện, tử tế xin lỗi chẳng phải là không có việc gì rồi sao?

Cứ đòi tìm đánh, giờ bị đánh rồi chứ gì?

Đây cũng là đáng đời.

Tạ Trụ nhìn thấy bọn họ thật sự biết đánh người, lập tức có chút sợ hãi: "Mẹ, chúng ta đi thôi, đừng tìm họ gây phiền phức nữa." "Mày câm miệng cho tao, sao tao lại có đứa con như mày chứ, thành sự thì ít bại sự có thừa." Mụ đàn bà đánh thằng bé một cái rồi chửi ầm lên.

Mụ biết rõ, rau dưa nhà con tiện nhân này mang ra phố bán đều đắt hơn người khác một hai văn tiền, mà còn có rất nhiều người tranh nhau mua. "Vương Cẩn Hòa, mày dẫn người ngoài đánh tao, chuyện này tao không để yên cho mày đâu." "Muốn làm gì thì cứ trực tiếp làm là được, không cần ở đây lải nhải." Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn người đàn bà bị thuộc hạ của cha đánh cho chảy máu, hình như cũng đâu có lợi hại lắm đâu. "Nguyên Bảo, ngươi trở nên mềm lòng từ bao giờ thế?" Tô Ngọc liếc Nguyên Bảo một cái.

Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, lập tức ra tay, chỉ là lần này còn tàn nhẫn hơn lúc trước một chút. "A..." Tiếng thảm thiết khiến Vương Cẩn Hòa nhíu mày. "Đánh hình như hơi nặng tay?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, người sau vô tội nói: "Thuộc hạ cũng không ngờ mụ ta lại không chịu đòn nổi như thế." Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Nguyên Bảo, đánh người ta rồi lại còn chê người ta không chịu đòn giỏi?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Đây chính là thuộc hạ của anh à?" Thế này cũng quá bắt nạt người ta rồi.

Tô Ngọc cảm thấy mình ở trước mặt Vương Cẩn Hòa đã mất hết cả mặt mũi lẫn uy nghiêm. "Hắn hơi ngốc, em đừng để ý." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Nguyên Bảo có chút không phục: "Ai bảo tôi ngốc?

Thiếu gia, tôi là người thông minh nhất trong đám đấy." Tô Ngọc ghét bỏ liếc Nguyên Bảo một cái, anh một chút cũng không muốn nói chuyện với Nguyên Bảo.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này lại nhìn người kia, hiểu rõ gật đầu nói: "Em biết rồi, Nguyên Bảo là IQ cao, EQ thấp." Tô Ngọc thở dài: "Anh còn nghi ngờ sau này hắn có tìm được vợ hay không đây." Nếu dưới tay có một thuộc hạ cứ ế vợ mãi như vậy, người mất mặt là anh chứ không phải ai khác.

Khẽ ho một tiếng, Vương Cẩn Hòa nhìn đáy mắt mang theo ý cười của Tô Ngọc: "Tìm thì vẫn tìm được thôi, đoán chừng là chưa khai khiếu." "Hắn á?

Cả đời cứ như vậy thôi." Tô Ngọc ghét bỏ mở miệng.

Mụ đàn bà nhìn thấy hai người phớt lờ mình, thản nhiên đứng đó tán gẫu, trong lòng phẫn hận không thôi.

Vương Cẩn Hòa con giày rách này dựa vào đâu mà có được một người đàn ông như thế?

Gã đàn ông này lại còn có nô tài, chứng tỏ không phải là người bình thường. "Vương Cẩn Hòa, mày tưởng người ta thật lòng à?

Chương 58

Loại thiếu gia nhà giàu như thế này là trăng hoa nhất, sớm muộn gì cũng sẽ vứt bỏ mẹ con mày thôi, mày chỉ là một con giày rách, cũng xứng có phu quân như thế?" Mụ đàn bà ghen tị đến mức sắp phát điên.

Vương Cẩn Hòa không những không giận, ngược lại còn cười nói: "Tôi biết vì sao bà lại nói những lời như vậy, bởi vì gã đàn ông nhà bà đã làm chuyện như thế, bà đây là đang ghen tị." "Dù sao thì vận may của tôi bà cũng không ghen tị nổi đâu.

Bà nói xem cái miệng bà có tiện không, bị đánh rồi mà còn ở đây khẩu xuất cuồng ngôn." "Mày..." "À đúng rồi, tôi nhớ ra vì sao bà cứ luôn đến tìm tôi gây phiền phức rồi.

Bởi vì tướng công nhà bà có người phụ nữ khác ở bên ngoài, bà ở nhà chồng không được coi trọng, cho nên chỉ có thể dùng phương thức này để tìm cảm giác tồn tại.

Bà không chịu nổi việc tôi sống tốt hơn bà đúng không?

Chỉ tiếc là tôi sẽ luôn sống tốt hơn bà." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra người phụ nữ này là ai.

Là vợ của Tạ Vinh trong thôn, người mà Tạ Vinh thích vốn dĩ không phải mụ ta, là mụ ta để người nhà ép cưới.

Cưới xong thì mụ ta sống cũng tạm được, chỉ là nhà mẹ đẻ mụ ta có chị dâu rồi thì bên đó cũng không muốn quản mụ ta nữa, cũng làm cho Tạ Vinh có cơ hội thở dốc, không những có người phụ nữ khác bên ngoài mà còn mặc kệ người này và Tạ Trụ.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn mụ đàn bà kia: "Đầu óc có bệnh à?" Không đi tìm gã đàn ông của mình mà tát bát, chạy đến tìm Tiểu Hòa làm cái gì? "Chắc là cảm thấy em chưa chồng mà chửa có con, người nhà còn không ngừng che chở em, hiện tại lại xây được nhà đẹp thế này, trong lòng ghen tị nên muốn đến làm em và người nhà ghê tởm chơi." Vương Cẩn Hòa liếc đối phương một cái, nói. "Loại đàn bà này em đừng để ý.

Đi thôi, chúng ta về, Tiểu Bảo lần sau chúng ta lại ra ngoài thả diều nhé?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Vâng ạ." Tiểu Bảo gật đầu liên tục, chỉ cần sau này còn có thể theo cha mẹ ra ngoài chơi là được.

Tạ Trụ nhìn Tiểu Bảo được Tô Ngọc bế, trong mắt mang theo ngưỡng mộ và ghen tị.

Từ nhỏ đến lớn cha chưa từng bế cậu như vậy, thậm chí là không thích cậu.

Trước đây cậu cảm thấy Tiểu Bảo cũng giống mình đều là đứa trẻ không cha, cho nên thích bắt nạt Tiểu Bảo, dù có bắt nạt thì cũng chẳng ai giúp Tiểu Bảo.

Nhưng bây giờ cha của Tiểu Bảo đột nhiên đã trở lại, trông có vẻ còn là một người rất lợi hại.

Hơn nữa còn bế nó, chơi với nó, còn ra mặt cho nó khi bị người ta bắt nạt.

Mụ đàn bà thấy bọn họ định đi thì chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa: "Chúng mày đứng lại, chúng mày không được đi, chúng mày đánh tao xong thì muốn đi à?

Không có chuyện tốt thế đâu.

Chúng mày phải bồi thường tiền, bồi thường cho tao mười lượng bạc." Mụ đàn bà nhìn Tô Ngọc nói, người này không phải có tiền sao?

Hôm nay không bồi thường tiền thì đừng hòng đi.

Tô Ngọc đánh giá mụ đàn bà kia một lượt: "Bồi thường tiền?

Có thể." Trong mắt mụ đàn bà mang theo vẻ hân hoan, vừa định nói gì đó thì nghe thấy Tô Ngọc tiếp tục nói: "Nguyên Bảo, đánh cho đủ mười lượng bạc.

Bao giờ đánh đủ rồi thì lúc đó bồi thường." "Hai cái tát này đại khái tốn mấy chục văn tiền thuốc, chỗ mười lượng bạc này..." Nguyên Bảo chần chừ quay đầu: "Thiếu gia, cái này mà đánh cho đủ mười lượng bạc thì có khả năng sẽ đánh chết người đấy." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Nguyên Bảo, tên này không phải thật sự muốn đánh cho đủ mười lượng bạc đấy chứ?

Dù sao cũng là phụ nữ, tên này đúng là đủ thẳng nam, nhưng mà cô muốn nói làm tốt lắm. "Ngươi tự xem mà làm, muốn lấy mười lượng bạc thì luôn phải trả chút giá đắt." Tô Ngọc vô tư nói.

Sau đó anh bế Tiểu Bảo đặt lên cổ cho bé cưỡi: "Chúng ta về nhà thôi." "Anh chậm một chút, đừng làm ngã Tiểu Bảo." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy thì sốt ruột nói. "Không sao đâu, Tiểu Bảo nặng bao nhiêu chứ?

Hơn nữa tay anh đang giữ rồi, không cần lo lắng." Tô Ngọc vừa nói vừa đi về phía trước.

Vương Cẩn Hòa cầm diều đi theo phía sau, thỉnh thoảng lại nhìn Tiểu Bảo, lo lắng thằng bé sẽ sợ.

Kết quả cái đồ nhỏ này không những không sợ mà còn cao hứng không thôi.

Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, xem ra cũng giống mấy đứa trẻ hiện đại, đứa nào cũng thích ngồi trên cổ cha mình, như vậy có thể nhìn thấy nơi rất xa.

Tiểu Bảo tò mò nhìn tứ phía, như thế này có thể nhìn thấy nơi thật xa thật xa.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc chăm trẻ như vậy, lập tức hiểu được vì sao Tiểu Bảo lại thích Tô Ngọc.

Có một người cha chịu hạ thấp thân mình chơi với bé như vậy, bé có thể không thích sao?

Về đến nhà, Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống, Tiểu Bảo vẫn còn có chút chưa thỏa mãn.

Vương Cẩn Hòa đưa tay véo má Tiểu Bảo: "Cái đồ nhỏ nhà con cũng không lo bị ngã, nhìn con phấn khích chưa kìa." "Mẹ ơi có thể nhìn thấy nơi rất cao rất xa." Tiểu Bảo kích động nói. "Đúng là có thể nhìn rất xa." Vương Cẩn Hòa đứng thẳng người nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Dưa hấu bên chỗ anh bán thế nào?

Gần đây dưa chín khá nhiều." "Đương nhiên là cực kỳ dễ bán rồi, đã bán hết với giá năm trăm văn lúc anh tới rồi." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, cười híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, hồi lâu sau mới nói: "Gian thương." Cô bán năm mươi văn, tên này lại bán ra năm trăm văn, thế này thì quá đáng rồi. "Ngày mai tiếp tục hái rồi đưa sang đó, có lứa dưa này mở đường, lứa sau qua đó tuyệt đối sẽ càng dễ bán hơn." Tô Ngọc cười nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Một trăm văn một cân." Vương Cẩn Hòa nghiêm mặt nói. "Không thành vấn đề." Một trăm văn thì một trăm văn, trừ đi tiền vận chuyển, anh ít nhất vẫn còn lãi được khoảng ba trăm văn một cân.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc như vậy, khóe miệng giật giật nói: "Em đột nhiên cảm thấy hình như em ra giá vẫn còn quá ít, đáng lẽ phải bán cho anh hai trăm văn." Cố thị trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa một cái: "Con bé này, Tô Ngọc mang về không cần người bán à?

Từ đây chở qua đó cũng mất không ít thời gian, hơn nữa thời gian dài như vậy, không chừng sẽ có chút dưa bị hỏng, cái này không phải bình thường sao?

Con còn mặt mũi mà đòi thêm?" "Hỏng thì không đâu ạ, chỗ dưa này lúc về đến nơi đều còn rất tươi." Tô Ngọc cười nói, cũng không biết là do Vương Cẩn Hòa trồng quá tốt hay là thế nào, dưa này ăn vào ngon hơn người khác rất nhiều, loại dưa ngon như vậy trước giờ anh chưa từng được ăn.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, dưa này chỉ cần không bị vỡ thì chắc chắn sẽ không hỏng, để mười bữa nửa tháng vẫn sẽ rất tươi, có khả năng là vì nguyên nhân nước linh tuyền. "Vậy thì tốt, nhưng con cũng đừng nghe Tiểu Hòa nói gì là nghe nấy, bản thân con không cần kiếm tiền à?" Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, rốt cuộc ai mới là con ruột?

Cô là con nhặt về đúng không? "Mẹ, anh ấy phải kiếm tiền, con lại không kiếm tiền chắc?" Lườm Vương Cẩn Hòa một cái, Cố thị bực bội nói: "Hai đứa bây chỉ là móc túi này bỏ sang túi kia thôi, đều là người một nhà mà còn mặt mũi thu tiền?" Vương Cẩn Hòa không phục nhìn Cố thị: "Sao con lại không mặt mũi chứ?

Đây là do con vất vả trồng ra mà." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ cố gắng tranh luận này của Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy người thật sự rất đáng yêu. "Không sao, em nói gì thì là cái nấy.

Đồ em trồng anh muốn mua thì chắc chắn là phải bỏ tiền rồi." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa có chút không vui, vội vàng dỗ dành.

Cố thị nhìn Tô Ngọc như vậy, bất đắc dĩ nói: "Con cứ đối xử với con bé như thế, sớm muộn gì cũng bị nó bắt nạt." "Không sao đâu ạ, Tiểu Hòa mấy năm nay chịu khổ rồi, bắt nạt con cũng không sao." Tô Ngọc vô tư nói, có thể bắt nạt anh là còn tốt chán, nhỡ đâu cô giận dỗi không thèm gây sự với anh, lúc đó anh mới phải khóc.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, nghẹn lời không nói được gì, cảm thấy hình như hai người bọn họ nếu lại bắt nạt người này thì cũng không nỡ.

Chương 59

Cố thị nhìn hai người một lúc lâu, coi như hoàn toàn hiểu rõ, hai đứa nhỏ này bây giờ chính là một đứa nguyện đánh một đứa nguyện đau, ai cũng đừng nói ai. "Thôi được rồi, hai đứa đều nói như thế, mẹ còn nói được gì nữa?

Hai đứa đúng là một người nguyện đánh một người nguyện đau." Cố thị bực bội nói.

Bà thật không hiểu nổi, dù nói thế nào thì sau này cũng là người một nhà, kiếm tiền không phải đều là của chung sao?

Sao lại còn phải chia ra?

Nhưng bà lại thập phần hài lòng với thái độ của Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa, thế này còn tạm được.

Bà và Tô Ngọc sau này sẽ là vợ chồng thì không sai, nhưng hiện tại chưa phải, trước khi đi đến bước kia đều phải là anh em ruột tiền bạc phân minh, không thể nói vì cậu ta là cha của Tiểu Bảo mà đồ mình trồng ra lại phải cấp không cho cậu ta, nếu thật sự là như thế thì chi tiêu trong nhà tính sao?

Không có cái lý như vậy. "Đợi sau này chúng ta thành thân rồi, anh sẽ để người khác đến mua, như vậy em muốn chém giá thế nào thì chém, đến lúc đó kiếm được nhiều tiền hơn, chúng ta cũng không đau lòng." Tô Ngọc nói với Vương Cẩn Hòa. "Để người khác đến mua?

Anh định để ai đến?" "Để một người bạn của anh qua, cậu ấy cũng tự mình làm ăn." Tô Ngọc cười giải thích.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc tính toán một chút, nhíu mày nói: "Nhưng mà như vậy tính tổng ra chúng ta sẽ lãi ít đi rất nhiều tiền."

"Anh hợp tác với cậu ấy rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh đây là giúp em lừa tiền bạn anh à?" "Cái này không gọi là lừa tiền, cái này gọi là cho cậu ta cơ hội kiếm tiền.

Đến lúc đó chỗ dưa trái cây này em chắc chắn muốn để lại cho cha mẹ bán đúng không?

Em lại chẳng kiếm được tiền." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, có chút không hiểu rốt cuộc lời này của anh là có ý gì. "Không hiểu?" "Không hiểu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, cô cảm thấy mình có chút không theo kịp mạch não của Tô Ngọc. "Sau khi em với anh thành thân thì chúng ta có phải là người một nhà không?

Dưa trái cây trong nhà dưới mắt người ngoài có phải là do cha mẹ trồng không?" Tô Ngọc kiên nhẫn giải thích với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi khẽ gật đầu: "Là như vậy không sai." "Cho nên, anh giới thiệu hoa quả tốt cho đối tác của anh thì có vấn đề gì?" Tô Ngọc hỏi một cách đương nhiên.

Vương Cẩn Hòa cứ thế nhìn Tô Ngọc, vẫn chưa phản ứng kịp.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng mơ hồ này của Vương Cẩn Hòa thì biết cô vẫn chưa hiểu. "Vẫn chưa hiểu ý gì?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Vương Cẩn Hòa "ân" một tiếng, cô chính là vẫn chưa hiểu Tô Ngọc rốt cuộc có ý gì. "Ý tứ chính là, nếu người ta biết đây là do em trồng, là do em bán ra thì cậu ta sẽ ngại để bạn bè qua mua, dù sao cũng là hợp tác.

Nhưng nếu người ta tưởng những thứ này đều là do chúng ta trồng, là chúng ta lấy tiền, cậu ta sẽ có thể không chút áp lực nào mà đi lừa bạn bè của mình." Bên cạnh, Vương Tĩnh Vũ thực sự là nhìn không nổi nữa, trực tiếp mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, sững sờ một chút: "Là như vậy sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Chính là như vậy, nếu biết là em thu tiền, cậu ấy chắc chắn sẽ không trả giá cao, dù sao bên này anh chúng ta còn có một phần.

Nhưng nếu cậu ấy không biết thì có thể không chút áp lực nào mà bán cho cậu ấy giá cao." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, chẳng trách cha mẹ người này lại nguyện ý giao hết việc làm ăn trong nhà cho anh làm, cái tư duy này, thật sự là không phục không được. "Cái kiểu tư duy này của anh tôi thật sự là không phục không được, còn có thể làm như vậy?

Bạn anh mà biết được thật, chắc đều muốn tuyệt giao với anh mất." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Tô Ngọc cười ha ha: "Không cho cậu ta biết là được rồi." "..." Làm bạn với Tô Ngọc, mấy người đó cũng thật là xui xẻo, giúp anh kiếm tiền không nói, còn phải luôn chuẩn bị sẵn tinh thần bị chính người anh em tốt này lừa. "Ai làm bạn với anh mới thật sự là phải cân nhắc kỹ lưỡng, lừa người như vậy cũng chỉ có anh thôi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói. "Cẩn Hòa, em nói thế là không đúng rồi, anh lừa người bao giờ?

Anh đây tối đa cũng chỉ là cho cậu ta một cơ hội kiếm tiền thôi, dù sao sau này chỗ em đồ tốt nhiều như vậy, em nói có phải không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười híp mắt hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc như vậy, lập tức cảm thấy Tô Ngọc đúng thật là gian thương.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình không thể tiếp tục thảo luận vấn đề này với người này nữa, cứ thảo luận tiếp thế này, cô có khả năng sẽ tự kỷ mất.

Ngày hôm sau, Nguyên Bảo dẫn người theo Vương Cẩn Hòa cùng đi hái dưa hấu, khi nhìn thấy những quả dưa hấu to đùng kia, không nhịn được nói: "Thiếu phu nhân, rốt cuộc cô trồng thế nào vậy?

Dưa hấu này thật sự quá tốt." Vương Cẩn Hòa bị ba chữ thiếu phu nhân này gọi cho sững sờ, cô theo bản năng nhìn Nguyên Bảo, khóe miệng giật giật nói: "Cứ thế mà trồng ra thôi, còn nữa, cậu có thể trực tiếp gọi tên tôi, đừng gọi thiếu phu nhân gì đó." Nguyên Bảo chỉ nghe vế trước, còn chuyện Vương Cẩn Hòa bảo cậu gọi tên không gọi thiếu phu nhân, cậu trực tiếp lờ đi.

Cậu mà dám gọi như thế, thiếu gia sẽ đánh chết cậu, loại chuyện tự sát này cậu mới không làm. "Tôi đi hái." Vương Cẩn Hòa ở phía trước hái, đám Nguyên Bảo ở phía sau nhặt, vậy mà còn không nhanh bằng tốc độ của cô. "Được rồi, đại khái là chỗ này." Vương Cẩn Hòa hái xong quay đầu nhìn đám Nguyên Bảo đang không ngừng chạy đi chạy lại nhặt dưa hấu, khóe miệng giật giật.

Tốc độ bọn họ chậm thế sao?

Cô đã làm xong bao lâu rồi, đám người này vậy mà còn chưa nhặt đi được một nửa.

Cầm kéo đi tới: "Phiền phức thế sao?" Nguyên Bảo cạn lời nhìn trời, cậu có thể nói là không chỉ phiền phức thế đâu không?

Cái này là phải ôm từng quả một đi đấy.

Nhìn bộ dạng này của Nguyên Bảo, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Từ từ nhặt, không vội." Nguyên Bảo ngây ra nhìn Vương Cẩn Hòa, luôn cảm thấy thiếu phu nhân đang bắt nạt người ta.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa nhìn cô hỏi: "Dưa lần này được bao nhiêu?" "Năm trăm quả." Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng: "Lần này ngược lại nhiều hơn lần trước không ít." Liếc Tô Ngọc một cái: "Đây không phải là đương nhiên sao?" "Có điều lần này nhiều dưa như vậy, người trong thôn chắc sẽ biết nhà chúng ta trồng dưa kiếm được tiền." Vương Cẩn Hòa nhìn ruộng dưa, nhíu mày nói.

Một khi biết trong nhà có dưa hấu tốt như vậy, có người trong thôn e là lại muốn không an phận rồi. "Cái này không phải còn có anh sao?

Có anh ở đây, em đang lo lắng cái gì?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay véo cô một cái, mình là cái đùi lớn sờ sờ ở đây cho cô ôm, cô vậy mà không biết ôm đùi thì thôi, lại còn lo nghĩ những chuyện đâu đâu. "Chỉ có ngàn ngày làm trộm, làm gì có chuyện ngàn ngày phòng trộm?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu nói.

Đống dưa này nếu thực sự để Tô Ngọc tìm người trông coi, việc này phải mất bao lâu?

Chẳng lẽ có thể trông chừng mãi được chắc? "Việc này em không cần quản nữa, chuyện này trong lòng anh có tính toán, đến lúc đó mấy chuyện này cứ giao cho anh là được, em cứ an tâm làm tiểu địa chủ của em đi." Tô Ngọc đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa, có chút sủng nịch nói.

Anh thích nhất là nhìn dáng vẻ hai mắt sáng rực của Vương Cẩn Hòa khi nói đến chuyện kiếm tiền.

Vương Cẩn Hòa đưa tay gạt tay Tô Ngọc ra: "Anh bị tật gì thế?

Lại dám động tay động chân với tôi?

Chương 60

Anh thế này là sao hả?" Nhìn bộ dạng có chút tức giận của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc dở khóc dở cười: "Sao thế?

Lại không vui rồi?" Liếc xéo Tô Ngọc một cái: "Đổi lại là anh thì anh có vui nổi không?

Còn nữa, hiện tại tôi đâu phải tiểu địa chủ gì, tôi mới trồng được bao nhiêu chứ?

Đợi ngày nào đó tôi có một đống trang trại rồi, lúc đó tôi mới có thể làm một tiểu địa chủ vô ưu vô lo." Nói đến cái này, Vương Cẩn Hòa nghĩ đến hai mươi mẫu đất cát mới mua. "Anh nói xem sau này tôi có nên rào hết đất cát lại rồi xây thành trang trại không?

Làm không xuể thì trực tiếp thuê trường công, xây một ít nhà cho trường công ở bên trong, anh thấy thế nào?" Đối với mấy chuyện này Vương Cẩn Hòa thật sự không hiểu rõ lắm, hiện tại ở đây có sẵn một người thì tự nhiên phải hỏi cho kỹ.

Tô Ngọc "ân" một tiếng: "Cái này chắc chắn là phải rào lại rồi, nhà cũng phải xây.

Anh có thể nhìn ra đồ em trồng sẽ ngon hơn người khác trồng rất nhiều, ngay cả rau dưa cũng vậy, em có biết mấy loại rau này nếu có thể vận chuyển đến kinh thành bán thì sẽ bán được cái giá như thế nào không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Tôi đương nhiên biết sẽ bán được giá như thế nào, nhưng mà mấy loại rau này cũng đâu có dễ trồng thế chứ?

Hơn nữa khoảng cách xa như vậy, rau đưa đến nơi chẳng phải sẽ héo queo sao?

Rau như thế anh bán cho ai, người ta có chịu lấy không?" "Giá cả thì em không cần bận tâm, chúng ta sẽ không bắt đầu từ kinh thành, nhưng có thể bắt đầu từ những huyện thành lớn ở lân cận, em thấy thế nào?

Anh mở quán, em phụ trách trồng các loại rau quả này, đến lúc kiếm được tiền thì chúng ta chia đôi, em thấy sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Ngoài việc cảm thấy rau quả bên phía Vương Cẩn Hòa rất tốt ra, điều quan trọng nhất là hắn nghĩ rằng nếu bọn họ cùng nhau mở cửa tiệm, sau này nha đầu này sẽ chẳng chạy đi đâu được nữa phải không?

Bà chủ của tất cả cửa tiệm của hắn.

Hừm, danh xưng này hắn cực kỳ thích.

Đương nhiên chuyện này không thể để Vương Cẩn Hòa biết được.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Nếu là ở huyện thành lân cận thì hoàn toàn có thể, tiền chia đôi cũng được, nhưng anh nói xem chúng ta nên đặt tên cửa tiệm là gì?" "Em thấy nên gọi là gì?" Tô Ngọc không có ý tưởng gì đặc biệt, nếu Vương Cẩn Hòa có ý tưởng gì thì càng tốt. "Vậy gọi là Rau Quả Tứ Quý nhé?

Anh thấy sao?

Một nhà một mái ấm, ba bữa bốn mùa, anh thấy thế nào?" "Cái tên này rất hay, anh rất thích." Tô Ngọc cũng chỉ thuận miệng hỏi một chút, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nghĩ ra một cái tên như vậy. "Em cũng rất thích." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói. "Vậy sau này em còn phải mua thêm ít đất mới được, như vậy chúng ta mới có thể trồng được nhiều thứ hơn.

Đợi năm nay gà trong nhà nhiều lên, đến lúc đó còn có thể bán trứng gà, trứng của đám Tiểu Hoa đẻ ra ngon hơn trứng gà khác nhiều." Vương Cẩn Hòa nói thẳng.

Tô Ngọc vô cùng tán thành điều này, hắn luôn cảm thấy trứng gà có một loại mùi tanh, nhưng trứng gà ăn ở nhà Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không có mùi đó, ngược lại còn rất ngon, khiến một người không thích ăn trứng như hắn cũng phải mê mẩn. "Đúng rồi, trong nhà còn trứng gà dư không?" "Còn hơn một trăm quả, sao thế?" Trứng của đám Tiểu Hoa thì Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ nghĩ đến chuyện mang đi bán, ngoại trừ số trứng để đám Tiểu Hoa ấp gà con ra, số trứng còn lại đều giữ để nhà mình ăn, hoặc đưa cho anh cả mang đến thư viện biếu phu tử. "Vậy lúc Nguyên Bảo về, em đưa cho anh một ít, anh bảo cậu ấy mang về cho ông nội." Tô Ngọc có đồ tốt vẫn luôn nghĩ đến Tô Tích. "Ông nội anh thích ăn trứng gà, chỉ là mấy loại trứng kia có mùi tanh, mùi vị không ngon bằng chỗ em." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được thôi, cha mẹ anh có cần gửi một ít không?" Tô Ngọc lắc đầu, lạnh nhạt nói: "Không cần đâu, họ cũng chẳng thiếu chút đồ ăn này của anh." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, quen biết lâu như vậy, trong ấn tượng của cô Tô Ngọc là một người cực kỳ hiếu thuận, nhưng hắn đối với cha mẹ ruột lại lạnh nhạt như thế. "Anh có quan hệ không tốt với cha mẹ sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc im lặng không nói, không biết qua bao lâu mới kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện cha mẹ hắn. "Lần trở về này, anh mới phát hiện mình từ đầu đến cuối chỉ là một trò cười." Tô Ngọc tự giễu nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Mục đích họ làm vậy rốt cuộc là gì?

Anh rốt cuộc là con trai họ, hay là kẻ thù mà họ phải đối xử như vậy?" Tô Ngọc lúc đó cũng chỉ là thiếu niên mười mấy tuổi thôi mà?

Sao họ có thể nhẫn tâm đối xử với Tô Ngọc như vậy, đặc biệt là mẹ của Tô Ngọc, não có bệnh sao?

Rõ ràng là chuyện do chính họ toan tính, kết quả lại chạy đến giày vò Tô Ngọc? "Em có chút không hiểu mục đích họ làm vậy rốt cuộc là gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc cười khổ sở: "Anh cũng không biết, anh cứ tưởng là vì cha anh, nên bà ấy mới luôn đối xử với anh như vậy, không ngừng giày vò anh, làm cái gì cũng không đúng.

Có một lần anh bị trọng thương, bà ấy vẫn không ngừng giày vò, làm anh hôn mê suốt mấy ngày.

Lúc đó anh đã nghĩ, có phải không làm anh chết thì bà ấy không vui không?

Lúc đó anh nghĩ bà ấy vì cha anh mà không vui, nên anh cũng không nói gì nữa." "Nhưng lần này anh phát hiện, những chuyện anh từng làm đối với họ mà nói chỉ là một trò cười tày trời." Tô Ngọc chỉ cần nghĩ đến việc rõ ràng hai người họ cái gì cũng biết, nhưng cuối cùng người bị giày vò lại biến thành hắn?

Có đôi khi hắn thực sự rất muốn hỏi họ làm vậy có ý nghĩa gì không?

Làm vậy rốt cuộc có lợi ích gì cho họ? "Cho nên lần này anh mới qua đây nhanh như vậy, còn nói không muốn ở nhà?" Vương Cẩn Hòa rất có thể hiểu được suy nghĩ của Tô Ngọc, nếu là cô gặp phải chuyện như vậy, cô chắc chắn sẽ trực tiếp nổi điên. "Vợ ơi anh hết chỗ đi rồi, thu lưu anh một thời gian đi?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đáng thương nói.

Vương Cẩn Hòa liếc xéo Tô Ngọc: "Em nghe anh nói hươu nói vượn ở đây đấy." "Thật mà, anh không muốn về nữa." "Lúc anh đi cha mẹ anh chắc hẳn muốn nói gì đó với anh chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc trầm mặc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chuyện đó còn quan trọng sao?" Vương Cẩn Hòa ngẩn người, nhìn Tô Ngọc rồi bật cười: "Đúng là đã không còn quan trọng nữa, làm tổn thương một người thực ra chỉ cần vài lần đơn giản là đủ rồi." Mà vợ chồng họ làm tổn thương Tô Ngọc suốt bốn năm trời, hơn nữa còn là cố ý làm vậy, loại chuyện này càng khiến người ta không thể chấp nhận.

Cô vươn tay vỗ vỗ đầu Tô Ngọc: "Thôi được rồi anh đừng buồn nữa, chẳng phải còn có em và gia đình em sao?

Anh xem cha mẹ em và ông bà nội đối tốt với anh thế nào?" Có đôi khi họ tốt đến mức khiến cô cảm thấy Tô Ngọc mới là con ruột, còn cô là nhặt được từ đâu về ấy chứ?

Trên mặt Tô Ngọc cuối cùng cũng có nụ cười: "Anh đã nói chuyện của em và Tiểu Bảo với ông nội rồi, lần này qua đây tìm hai mẹ con, anh đã nói với ông nội, trong thời gian ngắn anh sẽ không trở về." "Có điều ông nội bảo có gì ngon nhớ để anh gửi một ít về cho ông." Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói những lời này, trong mắt mang theo sự tò mò: "Tình cảm của anh và ông nội rất tốt sao?" "Bác cả và anh họ rất bận không có thời gian quản anh, anh trai anh cũng có việc phải làm nên rất ít khi ở nhà.

Anh là do ông nội nuôi lớn, từ nhỏ tình cảm với ông rất tốt.

Bốn năm nay lúc anh bị thương đều là ông nội che chở cho anh, anh bảo ông nội đừng nói cho bọn họ biết, ông nội sẽ không nói." Hắn vốn nghĩ sau này có thể chung sống hòa bình với họ, nhưng hắn sai rồi, người không muốn chung sống hòa bình không phải là hắn, mà là họ.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên an ủi Tô Ngọc thế nào cho phải. "Anh không sao, em không cần nhìn anh như vậy, bốn năm nay anh đã quen rồi, như vậy cũng tốt." Tô Ngọc hờ hững nói: "Hơn nữa hiện tại anh đã có một gia đình, đối với họ anh đã không còn để ý nữa." "Cũng không thể nói như vậy được." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói. "Lúc đi anh đã nói với ông nội, bảo ông nói với họ là anh cút đi thật xa rồi, không về nữa." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, dở khóc dở cười lắc đầu: "Anh vui là được, nếu có một ngày họ xin lỗi anh thì sao?" "Nếu chuyện gì cũng dùng lời xin lỗi là có thể giải quyết được, thì chuyện thiên hạ này còn phức tạp sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tự giễu nói: "Hơn nữa họ xin lỗi thì có thể bù đắp những tổn thương gây ra cho anh sao?" Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Anh nói câu này cũng đúng, không phải lời xin lỗi nào cũng đáng được tha thứ." "Em nói đúng, không phải vì họ là cha mẹ anh thì họ xin lỗi là anh bắt buộc phải tha thứ.

Họ có thể chọn xin lỗi, nhưng anh cũng có thể chọn không tha thứ, em biết không?

Cho dù họ muốn dỗ anh vui vẻ, cũng sẽ đợi anh tự mình đi tìm họ, những chuyện như vậy họ đã làm rất nhiều rất nhiều lần rồi, không phải lần đầu tiên." Đây là điều hắn cảm thấy nực cười nhất.

Chương 61

Từ bao giờ mà người làm sai cũng có thể tự cho là đúng như vậy? "Hai ba năm gần đây anh rất ít khi về, biết vì sao không?" "Hả?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc. "Bởi vì anh không muốn nhìn thấy họ, cho dù anh về, anh cũng sẽ rời đi rất nhanh." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Một câu nói đã khiến Vương Cẩn Hòa biết được tổn thương họ gây ra cho Tô Ngọc rốt cuộc lớn đến mức nào.

Tiểu Bảo vốn đang chơi trong ruộng dưa, thấy Tô Ngọc hình như không vui, liền chạy vội tới ôm chân Tô Ngọc rồi leo lên như leo cây.

Tô Ngọc vươn tay bế cậu bé lên: "Sao thế?

Coi cha thành cái cây mà leo à?" Tiểu Bảo cười hì hì: "Cha ơi cha sao thế?

Hình như cha không vui, có phải có người chọc giận cha không?

Cha nói cho con, đợi con sau này lớn lên, con giúp cha báo thù." Một câu nói non nớt đã chữa lành cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo, trong mắt mang theo ý cười: "Cha không sao, bây giờ Tiểu Bảo còn nhỏ, là lúc cần cha bảo vệ, đợi Tiểu Bảo lớn lên rồi hãy bảo vệ cha được không?" Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Vậy cha đừng không vui nữa, Tiểu Bảo chơi với cha." "Được." Vương Cẩn Hòa nhìn tâm trạng Tô Ngọc bỗng chốc tốt lên, trong mắt mang theo ý cười vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo.

Có lẽ một ngày nào đó Tiểu Bảo sẽ chữa lành mọi tổn thương trong lòng Tô Ngọc. "Đi thôi chúng ta về nhà, chúng ta về chọn trứng gà cho cụ nội được không?" Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo ngồi trên cổ, nắm tay cậu bé hỏi. "Vâng ạ, chúng ta còn đi hái dưa, còn cả cà chua nữa, đợi dâu tây và thanh long, dưa lưới mẹ trồng ăn được rồi chúng ta lại gửi cho cụ nội." Tiểu Bảo gật đầu lia lịa nói: "Cha ơi còn ai tốt với cha nữa không?" "Có chứ, ông bác cả, bác cả và các cô đều đối tốt với cha." "Vậy có cần tặng cho họ không?

Nhưng mà chúng ta không có nhiều trứng gà như vậy, ai đối tốt với cha mới cho." Tiểu Bảo nói xong lại bổ sung một câu. "Hiện tại không tặng, chỉ gửi cho cụ nội là được rồi." Còn có rất nhiều người tốt với hắn, hắn nên biết đủ, những người kia ra sao thì có quan hệ gì với hắn?

Họ muốn làm gì, muốn chơi trò gì đó đều là chuyện của riêng họ, hắn cái gì cũng không muốn quản nữa.

Vương Cẩn Hòa đi theo sau hai người, nhìn Tô Ngọc cứ thế cõng Tiểu Bảo chạy về nhà, tiếng cười như chuông bạc của Tiểu Bảo thực sự quá chữa lành. "Tiểu Bảo con làm cái gì thế này?

Xem mặt con đỏ thành dạng gì rồi?" Vương lão thái thái buồn cười nói. "Cha chạy về nhanh lắm ạ." Tiểu Bảo kích động đến mức nói năng lộn xộn, trước đây cậu bé chưa từng chơi như vậy bao giờ.

Bây giờ có cha ở đây, cậu bé muốn chơi thế nào cũng được, thật vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ vui mừng này của Tiểu Bảo, trong mắt Tô Ngọc đều là ý cười: "Thích không?" "Thích ạ." "Vậy sau này chúng ta lại chơi như thế nữa nhé?" Tô Ngọc trong mắt tràn đầy nụ cười hỏi.

Tiểu Bảo đương nhiên sẽ đồng ý, cậu bé gật đầu lia lịa: "Vâng ạ, sau này cha còn phải đưa con chơi như vậy nữa nhé." "Được." "Cụ ơi, con với cha đi lấy trứng gà, gửi đi cho cụ nội." Tiểu Bảo ôm đầu Tô Ngọc, cằm đặt trên đỉnh đầu Tô Ngọc, nhìn lão thái thái nói.

Vương lão thái thái nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc giải thích: "Ông nội cháu cũng thích ăn trứng gà, trứng gà trong nhà ngon nên cháu định đợi Nguyên Bảo chở dưa hấu về thì gửi cho ông nội một ít." "Ra là vậy, Tiểu Bảo dẫn cháu đi lấy, nó biết trứng gà ở chỗ nào đấy." Mỗi ngày việc Tiểu Bảo thích làm nhất chính là đi nhặt trứng.

Hai cái chân ngắn cũn của Tiểu Bảo đung đưa liên hồi: "Cha ơi chúng ta đi mau, chúng ta đi lấy trứng gà, sau đó gửi về cho cụ nội, lại gửi thêm cho cụ nội chút đồ ngon khác nữa, thịt khô mẹ làm cụ nội có ăn được không ạ?" "Ăn được." Ông nội hắn đừng nhìn tuổi không nhỏ, chứ răng miệng còn tốt chán. "Chúng ta bây giờ đi lấy ngay." Hai người đi nhặt năm mươi quả trứng gà, Tiểu Bảo lại đi lấy một bao lớn thịt khô, sau khi cất kỹ Tiểu Bảo lại kéo Tô Ngọc đi hái cà chua. "Lần trước hái vẫn chưa có nhiều quả chín như thế này, lần này chín nhiều thật." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn những quả cà chua đó. "Cha ơi chúng ta đi hái cái kia, cái kia to nhất." Tiểu Bảo chỉ vào một quả trong đó thúc giục. "Được chúng ta đi hái." Sau đó Tiểu Bảo toàn hái quả to.

Sau khi hái đầy một giỏ, Tiểu Bảo ôm một quả cà chua vừa to vừa đỏ chạy đến bên cạnh Tô Ngọc: "Cha ơi cái này cho cha, con xem rồi, là quả đẹp nhất trong tất cả, vừa to vừa đỏ." Trái tim Tô Ngọc nhũn ra trong nháy mắt, ôm lấy Tiểu Bảo hôn lên má cậu bé một cái: "Con trai ta sao lại ngoan thế nhỉ?

Còn có ai tốt hơn con trai ta không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cảm thán nói.

Tiểu Bảo nhướng mày đắc ý nói: "Không có đâu." "Đúng vậy, Tiểu Bảo nhà ta là độc nhất vô nhị, chẳng có ai tốt hơn con trai ta cả." Trong mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười, tâm trạng sa sút do vợ chồng Tô Tần mang lại trước đó đã hoàn toàn biến mất không thấy đâu.

Vương Cẩn Hòa trở về liền nhìn thấy dáng vẻ thân mật của hai người: "Xem ra hai cha con đã chuẩn bị xong đồ rồi." "Còn dưa chưa hái." "Vậy đi tiếp tục hái." Vương Cẩn Hòa định thử nghiệm một chút, xem thực vật lớn lên nhờ tưới linh tuyền thủy sau khi có hạt giống, thì có gì khác biệt so với hạt giống bình thường, không dùng linh tuyền thủy tưới thì có ngon hơn các loại rau quả khác hay không.

Nếu suy nghĩ này của cô thực sự thành công, sau này có thể tránh được rất nhiều rắc rối không cần thiết. "Đi thôi." Đợi lúc Nguyên Bảo chở dưa về, bọn Tô Ngọc đã chuẩn bị xong tất cả đồ đạc muốn gửi cho Tô Tích. "Nguyên Bảo, đây là đồ gửi cho ông nội, lúc ngươi về thì gửi cùng luôn cho ông, đây là thư, đến lúc đó ngươi cũng đưa cho ông nội, bảo ông xem xong thì đốt đi, ta không muốn để người khác biết những chuyện này.

Dưa hấu sau khi chở về thì gửi cho các anh chị mỗi người hai quả, bác cả và anh họ cả cũng mỗi người hai quả, những người khác thì không cần." Còn về phần ông nội thì bên đó có người chuyên trách, không cần hắn phân phó, Nguyên Bảo cũng sẽ gửi về. "Vâng." "Thiếu gia, dưa hấu này cũng nặng quá, mới năm trăm quả đã bảy ngàn cân rồi." Nguyên Bảo cảm thán nói, cũng không biết Thiếu phu nhân trồng kiểu gì. "Ừ ta biết rồi, ngươi qua đó xong lập tức quay lại, ta còn có việc muốn phân phó ngươi đi làm." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói: "Đúng rồi, nhớ để lại cho bọn Nguyên Phong mấy quả, bảo bọn họ không được ăn mảnh." "Vâng." Thấy Tô Ngọc không còn chuyện gì giao phó, Nguyên Bảo mang theo đồ đạc rời đi. "Cha ơi sao chú ấy tên là Nguyên Bảo?

Vì chú ấy thích kim nguyên bảo ạ?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc vô cùng tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng thế, cậu ấy lúc không có việc gì thì chỉ thích đếm tiền, ngân phiếu với mấy thứ khác đều không đếm, chỉ thích đếm tiền đồng, cũng không biết tiền đồng có gì hay mà đếm." Trong lúc nói chuyện, Tô Ngọc lấy ra bảy trăm lượng bạc đưa cho Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách sáo nhận lấy, chia một trăm lượng cho Cố thị, một trăm lượng cho Vương lão thái thái, lại chia một trăm lượng cho Vương Tĩnh Vũ, bản thân cũng chỉ còn lại bốn trăm lượng. "Đến tay em cũng hết sạch rồi." Tô Ngọc trêu chọc nói. "Chuyện này có quan hệ gì?

Chúng ta đều là người một nhà, sẽ không nói mấy chuyện loạn thất bát tao đó, sao thế?

Anh có ý kiến gì không thành?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bất mãn hỏi. "Đương nhiên là không." "Anh hai, lần này về thư viện anh mang một quả dưa hấu về ăn cùng đồng môn nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Cô nghe anh trai nói qua vài lần, lần này về đi học quan hệ với đồng môn đều rất tốt, có đôi khi họ cũng sẽ mời khách ăn cơm, mỗi lần Vương Tĩnh Vũ muốn mời họ, họ đều tìm đủ mọi cớ nói có việc, nói gì cũng không để Vương Tĩnh Vũ bỏ tiền ra. "Được, em gái làm cho anh ít thịt khô mang đi nữa, còn cả món trứng kho em làm trước đó cũng làm cho anh một ít nhé?" Vương Tĩnh Vũ nghĩ thầm đằng nào cũng mời mọi người ăn dưa hấu, dứt khoát mang thêm nhiều đồ một chút cho họ cùng ăn.

Anh mỗi lần nói mình có tiền, họ đều không tin, cho rằng đều là tiền anh chép sách mà có được. "Cái này không thành vấn đề." "Trứng kho là gì?" Tô Ngọc tò mò hỏi, hắn chưa ăn bao giờ. "Lát nữa em làm xong anh sẽ biết là gì, ăn cũng ngon lắm, anh có thể ăn thêm mấy quả." Vương Cẩn Hòa cười nói, chuyện Tô Ngọc thích ăn trứng gà cô vẫn biết, chỉ là cô chưa làm trứng kho cho Tô Ngọc ăn bao giờ mà thôi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được." Vương Cẩn Hòa đi lấy trứng gà ra rửa sạch sẽ rồi mới bỏ vào nồi luộc, luộc chín đập dập vỏ rồi mới kho.

Khoảng một canh giờ sau tất cả trứng gà đều ra lò, Vương Cẩn Hòa đưa trước cho Tô Ngọc một quả: "Anh nếm thử mùi vị đi, cái này chính là trứng kho." Tô Ngọc ăn xong cảm thấy rất ngon: "Mùi vị này đúng là không tệ." "Anh nếu thích thì sau này em lại làm cho anh." Vương Cẩn Hòa nghĩ tâm trạng hắn không tốt, nên làm chút đồ ngon cho hắn. "Được." "Mẹ, chiều nay con về trường." "Chúng ta cùng đi đi, đúng lúc xe ngựa của Tô Ngọc ở đây, em muốn đi trấn trên mua chút đồ, thuận đường đưa anh hai về thư viện." "Được." Vương Tĩnh Vũ tay xách nách mang đồ đạc trở về, người có quan hệ tốt với anh nhìn thấy anh cầm nhiều đồ như vậy liền vội vàng qua giúp đỡ: "Huynh mang cái gì thế?

Nặng thế này." "Dưa hấu muội muội ta trồng ăn được rồi, ta mang cho các huynh hai quả, cũng mang cho các phu tử hai quả, còn có thịt khô và trứng kho muội muội ta làm cũng mang cho các huynh một ít." Vương Tĩnh Vũ cười nói.

Chương 62

Vốn dĩ chỉ định mang một quả dưa hấu, nhưng nghĩ có xe ngựa nên mang thêm mấy quả, cũng mang cho phu tử hai quả, cảm tạ sự chiếu cố của phu tử. "Nhà huynh còn trồng dưa hấu?

Nặng thế này thì to cỡ nào?" Người giúp khiêng dưa hấu tò mò hỏi. "Một quả cỡ mười mấy cân." Vương Tĩnh Vũ tùy tiện nói. "Bọn ta tin huynh cái rắm, còn mười mấy cân một quả, sao huynh không dứt khoát nói hai mươi cân một quả đi?" Vương Tĩnh Vũ vô tội nhìn họ, năm này tháng nọ nói thật cũng chẳng ai tin rồi?

Tuy nhiên khi họ về đến chỗ ở, lấy dưa hấu bên trong ra thì ai nấy đều kinh ngốc: "Đây...

đây thực sự là dưa hấu sao?" "Đương nhiên rồi, chẳng lẽ còn là giả?

Các huynh gọi những người khác đến đi, ta đi đưa dưa cho các phu tử trước đã." Vương Tĩnh Vũ nhìn họ nói. "Không thành vấn đề, ta đi ngay đây." Dưa to thế này chắc chắn rất ngon nhỉ?

Vương Tĩnh Vũ ôm hai quả dưa hấu đến chỗ phu tử: "Phu tử." "Tĩnh Vũ về rồi à?

Con ôm cái gì thế?" Nhìn có vẻ giống dưa hấu, nhưng dưa hấu làm gì có quả to như vậy. "Đây là dưa hấu muội muội con trồng, con mang qua cho các phu tử hai quả, to quá không dễ cầm nên chỉ có thể làm phiền các phu tử cùng nhau chia ra ăn." Vương Tĩnh Vũ ngại ngùng nói.

Nhìn quả dưa hấu trong tay Vương Tĩnh Vũ, phu tử đều kinh ngốc: "Đây thực sự là dưa hấu?

Còn có dưa hấu to thế này sao?" "Vâng, dưa ngoài ruộng đều to như vậy cả, muội muội nói đây có thể là một giống mới, vị dưa này khá ngon, các phu tử nếm thử xem." Vương Tĩnh Vũ cười nói.

Phu tử nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Con mang đến cho ta làm gì?

Để ở nhà bán đi không tốt hơn cho bọn ta ăn à?" "Hơn nữa bọn ta còn có thể chưa ăn dưa hấu bao giờ sao?" "Các phu tử chắc chắn đã ăn dưa hấu rồi, nhưng chắc chắn chưa ăn quả dưa nào to như thế này." Vương Tĩnh Vũ cười nói.

Phu tử bị Vương Tĩnh Vũ chọc cười, vươn tay vỗ cậu một cái: "Cái thằng nhóc này." "Phu tử con về trước đây." "Được, đi đi." Đợi Vương Tĩnh Vũ đi rồi, phu tử nhìn hai quả dưa hấu lớn trong phòng, đi gọi các phu tử khác qua cùng nhau chia, dưa to thế này ông cũng thật sự không có cách nào ăn một mình được.

Vương Tĩnh Vũ về đến chỗ ở thì những người có quan hệ tốt với anh đều đang đợi: "Tĩnh Vũ sao huynh đi lâu thế?

Huynh mà không về là ta bắt đầu gặm vỏ dưa đấy." "Đúng thế Tĩnh Vũ, dưa nhà huynh cũng to quá đi." "Mau đi tìm dao bổ dưa hấu thôi." Bên cạnh có người lấy dao qua bổ dưa, vừa bổ ra mùi thơm đã bay ra.

Một quả dưa tám chín người chia nhau hoàn toàn đủ ăn. "Chúng ta giữ lại một quả lát nữa ăn sau, quả này đủ chúng ta ăn rồi." Người bên cạnh vội vàng nói. "Còn phải nói sao?

Màu sắc này, mùi vị này đúng là làm ta thèm chết rồi." Nói rồi liền không kìm được cắn một miếng: "Ưm, ngon quá." "Đúng là ngon thật." Vương Tĩnh Vũ cầm dưa ăn, nhìn dáng vẻ ăn uống vui vẻ của họ, trên mặt mang theo nụ cười.

Ăn xong dưa hấu có người vẫn thòm thèm nói: "Đúng rồi Tĩnh Vũ, không phải huynh còn mang cả thịt khô và đồ khác sao?

Chúng ta phải nếm thử cho kỹ mới được." "Mau lấy ra đây." Vương Tĩnh Vũ lấy trứng kho và thịt khô ra cho mọi người cùng chia nhau ăn. "Trứng gà này không giống loại ta hay ăn bình thường, không có loại vị tanh đó, muội muội huynh làm thế nào vậy?

Cái này cũng ngon quá đi?" Người bên cạnh ăn một miếng xong liền nói. "Đúng vậy, mùi vị này thực sự quá tuyệt." "Cái này muội muội ta cũng chịu thôi, nhưng trứng gà nhà ta chính là như vậy, không có vị tanh, ngon lắm." Vương Tĩnh Vũ cắn một miếng trứng nói. "Tĩnh Vũ chúng ta có phải huynh đệ không?" "Muốn làm gì?" "Dưa hấu nhà huynh, còn cả trứng gà bọn ta đều muốn." Người bên cạnh ánh mắt sáng rực nhìn Vương Tĩnh Vũ, bộ dạng như thể hôm nay huynh không đồng ý thì bọn ta không đi.

Vương Tĩnh Vũ dở khóc dở cười nói: "Nhà ta không có nhiều trứng gà như vậy, chỉ để dành được hơn một trăm quả, hôm nay biếu đi năm mươi quả, chỗ này lại ba mươi quả, chỉ còn hai mươi quả phải giữ lại cho cháu trai ta ăn." "Hả?

Không có dư sao?" "Không có, nhà ta chỉ có ba con gà mái đang đẻ trứng, mấy con gà mái khác đều còn nhỏ, khoảng chừng ba bốn tháng nữa mới có thể đẻ trứng, đến lúc đó trứng gà nhiều mới có thể bán cho các huynh, nhưng mỗi lần ta về đều có thể bảo muội muội luộc rồi mang qua cùng ăn." "Cái này thì được, đợi khi nào trứng gà nhà huynh nhiều nhất định phải nói với bọn ta, giá cao một chút cũng không sao, chỉ cần vẫn là mùi vị này thì được.

Thế còn dưa hấu thì sao?

Bọn ta có thể mua không?" Người bên cạnh hỏi. "Dưa hấu đã bán ra ngoài hết rồi." "Một quả cũng không còn?" "Đúng vậy, chỉ có một ít để nhà mình ăn thôi, nhưng nếu số lượng ít thì có thể để cho các huynh một ít, nhưng mỗi người không được quá hai quả." Vương Tĩnh Vũ cân nhắc một chút rồi nói.

Nghe Vương Tĩnh Vũ nói vậy, tất cả mọi người đều vui mừng gật đầu lia lịa: "Chỉ cần cho bọn ta mua, mua được bao nhiêu quả cũng không thành vấn đề, lần tới được nghỉ bọn ta cùng về nhà với huynh.

Đúng rồi, dưa hấu nhà huynh bao nhiêu tiền một cân?" "Nhà ta bán hai lần, lần đầu năm mươi văn một cân, hôm nay bán ra là một trăm văn một cân, vận chuyển đến kinh thành bên kia bán là năm trăm văn một cân." Vương Tĩnh Vũ tùy ý nói. "Khụ khụ, một trăm văn một cân dưa?

Hình như mua không nổi?" "Cái này cũng quá đắt rồi đi?

Nhưng ngon là thật sự ngon, cũng đáng cái giá này." "Mặc kệ, mua hai quả về nhà hiếu kính ông nội ta." "Bọn ta cũng muốn." Vương Tĩnh Vũ cạn lời nhìn họ, miệng thì kêu đắt, thực ra lại rất muốn mua, đây là cái tật xấu gì vậy? "Các huynh bị cái tật gì thế?" "Đó là vì dưa nhà huynh ngon, Tĩnh Vũ giờ ta tin huynh nói huynh có tiền rồi." "Ta cũng tin rồi, một quả dưa này cũng phải đến một lượng bạc rồi." "Ai bảo không phải chứ?

Chúng ta thế mà còn tưởng cậu ấy không có tiền?

Chúng ta còn tiết kiệm tiền cho cậu ấy?

Chúng ta đúng là ngốc thật." Tất cả mọi người đấm ngực dậm chân nói, dáng vẻ đó khiến Vương Tĩnh Vũ cười không ngớt.

Vương Tĩnh Vũ buồn cười lắc đầu: "Thôi đi mấy người, đây là cái bộ dạng quỷ quái gì chứ?" "Tĩnh Vũ chúng ta đã nói rồi đấy nhé, chúng ta là huynh đệ tốt, có đồ tốt là phải cùng chia sẻ, huynh nói có phải không?

Huynh thành thật khai báo xem nhà huynh còn đồ tốt gì nữa?"

Người bên cạnh nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi. "Muội muội ta còn trồng dâu tây, thanh long, dưa lưới, táo, đào mấy loại này, sau đó rau dưa trong nhà cũng khá ngon, nhà ta mang ra ngoài bán đều đắt hơn người khác rất nhiều, hơn nữa còn đều là tranh nhau mua, đều có khách quen cả." Vương Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói.

Mấy người nhìn nhau một cái, lập tức nhào lên người Vương Tĩnh Vũ đè nghiến anh xuống: "Được lắm cái tên Vương Tĩnh Vũ này, có đồ tốt như vậy mà huynh lại không nói với bọn ta?

Không được, lần tới được nghỉ dù thế nào bọn ta cũng phải cùng huynh về nhà, huynh từ chối cũng vô dụng, bọn ta không cho phép huynh từ chối." "Mau dậy đi, đè chết ta rồi." Vương Tĩnh Vũ bị đè đến mức có chút thở không nổi. "Có đồng ý cho bọn ta đến nhà huynh không?

Trước đây nói muốn đi huynh đều không cho, bây giờ cho hay không?" "Trước đây là nhà ta chưa xây xong, các huynh đến cũng không có chỗ chơi, bây giờ nhà ta xây xong rồi, các huynh đến có chỗ chơi, ở lại nhà ta cũng được." Vương Tĩnh Vũ thở hổn hển nói. "Thế còn tạm được." Bên kia Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo đi dạo phố một cách nhàn nhã, Tiểu Bảo ở trong lòng Tô Ngọc nhìn ngó lung tung. "Ở đây không có gì đẹp, đợi Trung thu anh đưa hai mẹ con đi huyện thành, tiện thể đi xem cửa tiệm của chúng ta, đến lúc đó rất cần em cho chút ý kiến đấy." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được thôi." Ngược lại Tiểu Bảo thì sự chú ý không nằm ở cửa tiệm: "Cha ơi huyện thành có vui không?" "Tết Trung thu sẽ có đèn hoa, còn có thể giải đố đèn, còn có rất nhiều đồ chơi nhỏ thú vị, nhưng bên này chắc không náo nhiệt bằng kinh thành, sau này cha đưa con và mẹ đi kinh thành thăm cụ nội thì có thể đi chơi." Tô Ngọc nghĩ một chút rồi nói.

Tiểu Bảo gật đầu liên tục, sau đó như nghĩ đến điều gì liền nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi vậy chúng ta có thể gọi cụ nội đến nhà chơi không?" "Tiểu Bảo muốn cụ nội đến sao?" Tô Ngọc có chút ngạc nhiên khi Tiểu Bảo lại nói như vậy.

Tiểu Bảo gật đầu: "Cha nói rồi, cụ nội đối tốt với cha, vậy Tiểu Bảo cũng phải đối tốt với cụ, để cụ nội đến đây chúng ta cùng chơi, con dẫn cụ đi làm quen với Đại Hoa nhà mình, bọn nó thông minh lắm." Đối với mấy con gà và dê trong nhà, Tô Ngọc coi như đã nhìn ra rồi, là thực sự vô cùng thông minh.

Có đôi khi đòi trứng của Đại Hoa, nó thế mà còn biết chổng mông về phía anh.

Hơn nữa còn mang vẻ mặt khinh thường, chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ đó của Đại Hoa là hắn lại dở khóc dở cười.

Chương 63

Đại Mị và Tiểu Mị đừng nhìn tính cách tốt, chọc giận chúng thật thì chúng đá cho đấy.

Tiểu Tiểu Mị có lẽ là con ngốc nhất, đi đường cũng ngã được.

Còn về bọn Thang Viên, hắn miễn bình luận. "Thì rất thông minh, nhưng con trai à, bọn Thang Viên có phải quậy quá không?" Tô Ngọc vẻ mặt đau đầu nói.

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không ạ, bọn Thang Viên ngoan lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ sầu não này của Tô Ngọc nhịn không được có chút buồn cười.

Từ khi Tiểu Bảo ngủ cùng Tô Ngọc một lần, ngày nào cũng đòi ngủ cùng Tô Ngọc, bốn con chó kia sáng sớm tinh mơ đã đi cào cửa, có lúc Tô Ngọc xử lý công việc trong tay rất muộn mới ngủ, còn chưa ngủ tỉnh đã bị mấy con nhỏ này làm ồn tỉnh giấc.

Tô Ngọc gật gật đầu thừa nhận chúng rất ngoan: "Con trai, chúng nó rất ngoan không sai, nhưng con có thể nói với chúng một tiếng đừng có sáng sớm tinh mơ đã đến cào cửa được không?

Có đôi khi cha ngủ rất muộn, chúng nó làm vậy cha ngủ không ngon sẽ tính tình rất xấu." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc miễn cưỡng nói: "Được rồi ạ, con về sẽ nói với bọn Thang Viên." Tiểu Bảo mới sẽ không nói cho Tô Ngọc biết, là cậu bé bảo bọn Thang Viên sáng sớm đến cào cửa.

Nhìn vẻ mặt ranh mãnh này của Tiểu Bảo, khóe miệng Tô Ngọc co giật, được rồi, hắn biết vì sao bốn con chó kia nhất định phải sáng sớm đến cào cửa rồi.

Vươn tay nhéo mông Tiểu Bảo để trừng phạt.

Vương Cẩn Hòa nghe hai cha con đối thoại cảm thấy khá thú vị.

Một nhà ba người đi đi dạo dạo, nhìn thấy đồ mình thích thì mua, đợi đồ mua đã hòm hòm chuẩn bị trở về thì một giọng nói đột ngột vang lên sau lưng. "Tiểu Hòa." Nghe giọng nói có chút xa lạ này, Vương Cẩn Hòa quay đầu lại, nhìn thấy người giống như thư sinh ở phía sau: "Anh là ai?

Chúng ta quen nhau sao?" Ngô Hâm Lâm lạnh toát cả người nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô không nhận ra tôi sao?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Ngô Hâm Lâm: "Chúng ta nên quen biết à?" Tô Ngọc bước đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, liếc nhìn Ngô Hâm Lâm một cái: "Người quen?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Em không nhớ là mình có quen người này, nhưng hắn hình như biết em." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhưng vẫn không nhớ ra nổi người này rốt cuộc là ai. "Tôi là Ngô Hâm Lâm." Ngô Hâm Lâm nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong lòng cực kỳ khó chịu trước việc cô không nhận ra mình.

Vừa nghe thấy cái tên này, Vương Cẩn Hòa liền biết người này là ai.

Tạ Uyển Uyển chính vì kẻ này mà muốn lấy mạng cô. "À, hóa ra là anh, tìm tôi có việc gì?" Vương Cẩn Hòa thần sắc nhàn nhạt hỏi.

Tô Ngọc hơi nhíu mày, ít nhiều có chút không vui: "Hắn là ai?" "Trước đây từng đính hôn, nhưng chưa từng gặp mặt.

Sau đó vì anh trai em thi đậu công danh Tú tài nên nhà họ đến từ hôn." Vương Cẩn Hòa đơn giản giới thiệu với Tô Ngọc một chút. "Hai người còn từng đính hôn?" Tô Ngọc không vui hỏi, giọng điệu cứ như hũ giấm bị đạp đổ. "Đó là chuyện trước khi gặp anh mà, anh không vui cái gì chứ?" Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc. "Hắn từng đính hôn với em." Tô Ngọc lý lẽ hùng hồn nói. "..." Vương Cẩn Hòa đột nhiên không muốn nói chuyện tiếp với Tô Ngọc nữa.

Đúng là tú tài gặp lính, có lý cũng chẳng phân bua được.

Thấy Vương Cẩn Hòa không nói chuyện với mình, Tô Ngọc càng không vui, một tay bế Tiểu Bảo, một tay kéo Vương Cẩn Hòa: "Chúng ta đi thôi." Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, nhưng vẫn nương theo lực đạo của Tô Ngọc, hai người cùng nhau rời đi.

Ngô Hâm Lâm vội vàng chắn trước mặt bọn họ, ánh mắt cứ dán chặt lên người Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, tôi hối hận rồi." Hiện tại Vương Tĩnh Vũ lại quay về thư viện đọc sách, giống như trước kia, tất cả các phu tử đều rất thích hắn.

Không chỉ vậy, hắn ở thư viện dường như còn chơi bời cởi mở hơn.

Rất nhiều con cháu nhà giàu đều nguyện ý chơi cùng hắn.

Nếu như ban đầu hắn không từ hôn với Vương Cẩn Hòa, thì hiện tại hắn cũng có thể đi cùng Vương Tĩnh Vũ hòa nhập với đám người kia.

Hiện tại ở trong thư viện, mỗi lần nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ đi cùng những người đó, hắn đều rất ghen tị và cũng rất hối hận.

Tại sao người có được tất cả những thứ này không phải là hắn?

Hôm nay nhìn thấy Vương Cẩn Hòa trên phố, hắn liền không nhịn được mà đi theo, cho dù bên cạnh cô có một người đàn ông và một đứa trẻ, hắn vẫn không kìm được mà nói ra lời hối hận.

Tô Ngọc nhíu chặt mày, vừa định nói chuyện thì Vương Cẩn Hòa đã mở miệng trước một bước: "Anh hối hận chẳng qua là vì thấy anh trai tôi đã đến thư viện, thấy anh tôi ở trong thư viện rất được việc, quen biết rất nhiều bạn bè mà anh dù có nghĩ nát óc cũng không cách nào làm quen được, nên anh mới chạy đến nói với tôi cái gì mà hối hận." Sắc mặt Ngô Hâm Lâm hơi trắng bệch, nhìn Vương Cẩn Hòa đang nhíu mày, nói: "Tôi không có." "Có hay không trong lòng anh tự rõ.

Đây là con trai tôi, còn đây là cha của con trai tôi." Vương Cẩn Hòa giơ tay chỉ vào một lớn một nhỏ bên cạnh giới thiệu. "Cô..." Không phải nói con trai của Vương Cẩn Hòa là đồ con hoang sao?

Sao lại có cha? "Ngô Hâm Lâm, mấy lời này anh có dám đi nói với anh trai tôi không?

Cái danh Tú tài này của anh làm sao mà thi đậu được, trong lòng anh không có chút đếm xỉa nào sao?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt châm chọc nhìn Ngô Hâm Lâm.

Đối mặt với một Vương Cẩn Hòa như vậy, sắc mặt Ngô Hâm Lâm biến đổi hoàn toàn: "Trước kia cô không phải như thế này." Hắn từng gặp Vương Cẩn Hòa, nhưng Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp hắn.

Khi đó Vương Cẩn Hòa là một cô nương rất dịu dàng lương thiện, hơn nữa còn là một người vô cùng nội tâm.

Nhưng người trước mắt này, toàn thân đều là gai nhọn. "Tôi chiều đấy, anh có ý kiến gì?" Tô Ngọc đưa tay ôm lấy vai Vương Cẩn Hòa, lạnh lùng hỏi.

Ở trước mặt Tô Ngọc, Ngô Hâm Lâm chỉ cảm thấy tự ti mặc cảm. "Ngô Hâm Lâm, chút tâm tư nhỏ mọn đó của anh đừng có bày ra trước mặt chúng tôi, thật sự không cần thiết, cũng chẳng có ý nghĩa gì." Vương Cẩn Hòa trước kia khi bị hắn từ hôn, một cô gái nhỏ nội tâm như vậy suýt chút nữa suy sụp nghĩ quẩn.

Mà gia đình này sau khi từ hôn còn nói những lời cực kỳ khó nghe.

"Tiểu Hòa..." "Ngô Hâm Lâm, lúc từ hôn ban đầu, nhà anh đã làm những gì anh còn nhớ không?

Người nhà anh đối xử với tôi thế nào, anh lại có nhớ không?" Ngô Hâm Lâm lập tức ngây người.

Lúc đó mẹ hắn nói không thể để người ta nói xấu hắn, cho nên ở trước mặt rất nhiều người đã mắng chửi Vương Cẩn Hòa.

Hắn cũng nghe nói vì chuyện này mà Vương Cẩn Hòa suýt chút nữa nghĩ quẩn. "Xem ra là anh nhớ ra rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ ngây ngốc này của Ngô Hâm Lâm, cười không ra tiếng. "Có chuyện gì vậy?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không có gì, chuyện đã qua rồi.

Hiện tại những người này chẳng có chút liên quan gì đến em cả, chúng ta đi thôi." "Được." Thấy Vương Cẩn Hòa không muốn nói tiếp, anh cũng không hỏi nhiều.

Ngô Hâm Lâm trân trân nhìn bọn họ rời đi, suy nghĩ một chút rồi xoay người quay về học viện. "Tĩnh Vũ, tôi có chuyện muốn nói với cậu." Ngô Hâm Lâm tìm được Vương Tĩnh Vũ, nghiêm túc nói.

Chương 64

Nhìn thấy Ngô Hâm Lâm, nụ cười trên mặt Vương Tĩnh Vũ nhạt đi: "Chuyện gì?" "Tiểu Hòa thật sự đã..." "Cậu hỏi cái này làm gì?

Tiểu Hòa chẳng có chút quan hệ nào với cậu cả." Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng nói. "Tôi hối hận rồi, cậu có thể giúp tôi không?" Ngô Hâm Lâm phớt lờ sự lạnh lẽo trong mắt Vương Tĩnh Vũ, nhìn hắn nghiêm túc nói.

Người bên cạnh tò mò nhìn Ngô Hâm Lâm, người này trước kia chẳng phải là em rể của Tĩnh Vũ sao?

Sao bây giờ quan hệ hai người trông có vẻ tệ thế? "Tĩnh Vũ, chuyện này là sao?

Người này trước kia không phải đính hôn với em gái cậu rồi à?

Sao tôi cảm giác quan hệ các cậu dường như chẳng tốt chút nào?" Trước kia Tĩnh Vũ rất hay giúp đỡ Ngô Hâm Lâm, nhưng lần này...

Vương Tĩnh Vũ cười nói: "Người ta thi đậu Tú tài nên chê em gái tôi, từ hôn với em gái tôi thì cũng thôi đi, còn tùy ý nhục mạ em gái tôi, đem cái sự không biết xấu hổ của nhà bọn họ nói thành lỗi lầm của em gái tôi." "Còn có loại người không biết xấu hổ như vậy sao?

Thế hắn bây giờ đến tìm cậu làm gì?" Vương Tĩnh Vũ châm chọc liếc Ngô Hâm Lâm một cái: "Cậu không nghe hắn nói à?

Hắn hối hận rồi, muốn tôi giúp hắn." "Em rể tôi đã có rồi, cháu trai cũng có rồi, đầu óc tôi có hỏng mới đi giúp một kẻ suýt chút nữa hại chết em gái mình." Vương Tĩnh Vũ đưa tay chỉ chỉ vào đầu mình.

Lúc trước vì nhà bọn họ mà em gái suýt chút nữa nghĩ không thông mà tự sát, bây giờ lại đến nói với hắn cái gì mà hối hận?

Tên này tưởng hắn là ai chứ?

Một câu hối hận là có thể bù đắp tất cả tổn thương sao?

Người bên cạnh nhìn nhau, Ngô Hâm Lâm này vậy mà lại không biết xấu hổ như thế? "Còn nữa, cái sự hối hận của cậu chẳng qua là thấy tôi ở thư viện có những người bạn này, cộng thêm nhà tôi hiện tại ít nhiều có chút tiền, muốn giống như trước kia lợi dụng nhà tôi để cậu leo lên cao chứ gì?

Cậu tưởng cậu là ai?

Hay cậu cảm thấy người nhà tôi thực sự ngu xuẩn đến mức cậu nói gì chúng tôi bây giờ cũng sẽ đồng ý?" Vương Tĩnh Vũ thật không biết tên này rốt cuộc làm sao mà nói ra được những lời đó. "Tôi..." "Em gái tôi hiện tại sống rất tốt, em rể tôi đối xử với con bé và đứa nhỏ cũng rất tốt, không cần loại người có dụng tâm kín đáo như cậu đến xen vào tình cảm giữa bọn họ." Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng mở miệng.

Lòng tốt trước kia đối với Ngô Hâm Lâm coi như cho chó ăn.

Tuy rằng chỉ mới gặp Tô Ngọc một lần, nhưng đối với Tô Ngọc hắn rất hài lòng.

Bởi vì sự ỷ lại của Tiểu Bảo đối với anh, sự không kháng cự của em gái đối với anh, còn có gia phong của anh mà hắn biết được từ chỗ ông bà nội.

Đủ loại nhân tố cộng lại, hắn đối với người em rể này thật sự rất hài lòng. "Người em rể kia của cậu hôm nay tôi cũng nhìn thấy rồi, hắn trông chính là một người có tiền.

Em gái cậu mang theo một đứa trẻ, cậu nghĩ hắn có thể đối tốt với em gái cậu được bao lâu?" Ngô Hâm Lâm nghiến răng nói.

Vương Tĩnh Vũ xùy cười ra tiếng: "Ồ?

Xem ra cậu gặp họ ở trên phố rồi.

Cậu lẽ nào không chú ý tướng mạo của đứa bé và em rể tôi sao?

Cháu trai tôi giống em rể tôi đến bảy tám phần." Hai người đứng cùng một chỗ, ai mà không bảo là hai cha con ruột? "Giống bảy tám phần?

Thế này thì chỉ có cha con ruột mới có thôi nhỉ?" Bên cạnh có người nói nhỏ.

Ngô Hâm Lâm ngẩn người nhìn Vương Tĩnh Vũ.

Vừa nãy mọi ánh mắt của hắn đều dồn vào Vương Cẩn Hòa, hắn căn bản không chú ý đến việc người đàn ông kia và đứa trẻ có thật sự giống nhau hay không.

Nhưng hắn biết Vương Tĩnh Vũ không thể nào nói lời lừa người như vậy. "Chuyện này không thể nào." Khi hắn nói chuyện này là đã chuẩn bị sẵn tâm lý làm cha dượng cho người ta, nhưng giờ lại bảo với hắn rằng cha ruột đứa bé vậy mà đã đến rồi? "Đó là cha ruột của cháu trai tôi." Vương Tĩnh Vũ nhìn Ngô Hâm Lâm nói từng chữ một. "Cậu muốn làm cha của cháu tôi?

Cũng không nhìn xem người nhà chúng tôi có ai coi trọng cậu không.

Ngô Hâm Lâm, cậu và người nhà cậu đều không xứng với em gái tôi.

Chuyện trước kia đã qua, tôi không tính toán với cậu, nhưng nếu cậu dám đi tìm em gái tôi gây phiền phức, khiến em gái tôi không vui, tôi không ngại tính cả nợ mới nợ cũ với cậu đâu." Vương Tĩnh Vũ nhìn Ngô Hâm Lâm gằn từng chữ.

Ngô Hâm Lâm theo bản năng lùi về sau một bước, nhìn dáng vẻ không dung thứ của Vương Tĩnh Vũ, trong lòng hiểu rõ hắn đang làm thật, không hề nói đùa.

Đối mặt với ánh mắt khinh thường của tất cả mọi người xung quanh, Ngô Hâm Lâm xoay người rời đi, nhìn qua ngược lại có chút giống như lạc hoang mà chạy.

Vương Tĩnh Vũ nhíu mày nhìn bộ dạng bỏ chạy trối chết của Ngô Hâm Lâm, chân mày hơi nhíu lại.

Hắn ta sẽ không đột nhiên vô duyên vô cớ chạy đến nói cái này.

Ngô Hâm Lâm là một kẻ tư lợi, hơn nữa không có lợi thì không dậy sớm, trong tình huống không có lợi ích, hắn ta sao có thể làm chuyện như vậy? "Tĩnh Vũ đang nghĩ gì thế?" "Ngô Hâm Lâm là kẻ không có lợi không dậy sớm, hắn đột nhiên nói những lời như vậy khẳng định là có mục đích, tôi có chút lo lắng." Vương Tĩnh Vũ cau mày nói. "Cái này cậu cũng không cần quá lo, cậu không phải đã nói rồi sao?

Cậu đã có em rể rồi, nếu em rể cậu đã đến đây, vậy Ngô Hâm Lâm muốn làm gì cũng không được đâu nhỉ?" Vương Tĩnh Vũ nghĩ một chút, dường như đúng là vậy: "Cậu nói đúng, người em rể kia của tôi cũng không phải là người dễ bắt nạt.

Hắn ta mà muốn làm gì, có khi chẳng cần tôi động thủ, em rể tôi đã xử lý xong người rồi." "Vậy cậu còn lo cái gì?" "Nói cũng phải, đi thôi, chúng ta đi đá cầu." "Được." Mà Vương Tĩnh Vũ không biết là, chuyện này đến lúc này vẫn chưa coi là xong.

Khi Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo về nhà, trong nhà có người, sắc mặt Vương lão thái thái và mọi người đều không được tốt lắm. "Bà nội, những người này là ai?" Vương Cẩn Hòa vừa về nhà liền cảm giác được những người này đang không ngừng đánh giá cô, hơn nữa ánh mắt đó khiến người ta vô cùng chán ghét. "Mẹ của Ngô Hâm Lâm." Cố thị trầm mặt nói. "Ái chà, đây chính là Tiểu Hòa đấy à?

Đều thành cô gái lớn rồi.

Cháu xem, cháu hiện tại mang theo một đứa bé cũng chưa thành thân, chắc chắn là gả không được rồi.

Hâm Lâm nhà ta sẽ miễn cưỡng cưới cháu làm bình thê, cháu xem lúc nào được thì làm đám cưới đi thôi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, sao nhà này ai cũng phiền phức thế nhỉ?

Chương 65

Con trai thì như vậy, làm mẹ cũng như vậy, người nhà bọn họ có biết chữ "nhục" viết thế nào không? "Nguyên Húc, ném người ra ngoài cho ta." Tô Ngọc lạnh lùng một gương mặt.

Bởi vì Ngô Hâm Lâm mà tâm trạng anh vốn đã rất tệ, giờ về đến nhà vừa gặp mặt đã nói muốn Tiểu Hòa làm bình thê cho người ta, còn miễn cưỡng?

Thật sự coi con trai mình là bảo bối gì chắc?

Ai cũng phải tranh nhau muốn à? "Cậu là ai?

Tôi nói chuyện với họ đến lượt cậu xen mồm vào à?" Mẹ của Ngô Hâm Lâm nhìn thấy Tô Ngọc liền tức giận quát lớn.

Tô Ngọc liếc đối phương một cái: "Bà nói xem bản thiếu gia là ai?" Cặp mẹ con này dường như đều mù mắt giống nhau, anh và Tiểu Bảo giống nhau như vậy, thế mà còn đứng đây hỏi anh là ai?

Đôi mắt này nếu không muốn nữa thì có thể trực tiếp móc ra.

Khi Ngô thị nhìn thấy người đàn ông này và con trai Vương Cẩn Hòa giống nhau như thế thì sắc mặt liền biến đổi, bà ta buột miệng nói: "Sao mày lại giống thằng con hoang kia thế?" Tô Ngọc vừa chuẩn bị động thủ, Vương Cẩn Hòa đã ra tay trước một bước, giơ tay tát một cái lên mặt Ngô thị: "Bà nói ai là con hoang?" "Mày dám đánh tao?

Tao là mẹ chồng mày đấy." Ngô thị ôm mặt giận dữ hét. "Mẹ chồng?

Bà là mẹ chồng ai chứ?

Tôi là người có con trai, cha của con trai cũng đang ở đây, tôi cần mẹ chồng gì?

Hay là bà bảo bà là mẹ của cha con trai tôi?" Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng nói.

Tô Ngọc chán ghét nói: "Tiểu Hòa đừng nói bậy, anh không có người mẹ ghê tởm như vậy." Tuy mẹ anh cũng chẳng tốt đẹp gì, nhưng ít nhất so với mụ đàn bà này thì tốt hơn không biết bao nhiêu. "Đây là vợ tôi, người nhà các người từng kẻ từng kẻ đúng là cùng một đức hạnh.

Tôi đang sờ sờ ở đây, tôi còn để vợ tôi gả ra ngoài à?" Kẻ này não bị chó ăn rồi sao?

Cố thị bước tới nhìn Ngô thị, trong ánh mắt kinh ngạc của Vương Cẩn Hòa và mọi người, tát một cái thật mạnh. "Cái tát này là trả cho việc nhà bà lúc trước vu khống con gái tôi." Sau đó lại là một cái tát. "Cái tát này là trả cho việc nhà bà lúc trước suýt chút nữa hại chết con gái tôi." Trở tay lại bồi thêm một cái tát nữa. "Cái tát này là đánh vì bà hôm nay nhục mạ cháu trai tôi.

Bây giờ, cút cho tôi." Cố thị chỉ về hướng cửa, lạnh lùng nói.

Chuyện cũ rõ mồn một trước mắt, bà trước sau vẫn không thể quên được chuyện khi đó con gái suýt chút nữa vì gia đình này mà chết.

Hiện tại Tiểu Bảo và Tiểu Hòa đều có Tô Ngọc chăm sóc, bọn họ đều rất vui mừng cũng rất thỏa mãn, nhưng kẻ này sao lại hèn hạ thế nhỉ?

Cứ phải chạy đến nhà người khác làm người ta ghê tởm mới chịu được sao?

Ngô thị bị những cái tát liên tiếp của Cố thị đánh cho ngây người.

Phản ứng lại xong liền trừng mắt nhìn Cố thị: "Bà dám đánh tôi?" Cố thị cười lạnh một tiếng: "Đánh bà tôi còn phải chọn ngày chắc?

Tôi nói cho bà biết, tôi muốn đánh bà từ lâu rồi, nhất là lúc nhà bà vu khống con gái tôi, hại con gái tôi mất hết mặt mũi, tôi chỉ hận không thể đánh chết bà." Nhưng lúc đó Ngô Hâm Lâm vừa đỗ Tú tài, danh tiếng đang lên, bà không thể gây phiền phức cho người nhà. "Bà...

Con trai tôi là Tú tài đấy, bà dám đánh tôi?

Tôi nhất định phải cho bà vào tù." Ngô thị chỉ vào Cố thị gào lên.

Cố thị nhìn bộ dạng hổn hển này của Ngô thị, không nhịn được mà bật cười: "Ồ?

Bà muốn cho tôi vào tù, cái nhà lao đó tôi phải vào sao?

Con trai bà là Tú tài không sai, nhưng cái danh Tú tài này làm sao mà có, cần tôi phải nhắc nhở tử tế lại cho bà một lần nữa không?" Ngô thị lập tức có chút chột dạ, cũng không dám nhìn thẳng vào mắt Cố thị. "Sao thế?

Không dám nhìn mắt tôi à?

Ngô thị, nếu tôi là bà, tôi sẽ biết điều một chút, sau đó coi như chết rồi đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi và người nhà tôi nữa.

Như vậy tôi còn coi trọng bà vài phần.

Dùng cái danh hiệu Tú tài nhờ con trai tôi giúp đỡ mới thi đậu được để uy hiếp tôi ư?

Ngô thị, bà tưởng bà là ai?" Cố thị hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc trước nếu không phải con trai bà giúp đỡ, thì với cái loại trí thương như Ngô Hâm Lâm cũng có thể thi đỗ Tú tài sao?

Đây quả thực là chuyện cười. "Cố thị, bà...

Bà dám nói con trai tôi như vậy." Ngô thị nghiến răng nghiến lợi nhìn Cố thị, muốn động thủ thì Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc liền chắn trước mặt Cố thị. "Bà dám nói Tú tài của con trai bà không phải dựa vào anh trai tôi mới thi đậu không?

Đã năm năm rồi nhỉ?

Con trai bà mãi vẫn không thi đậu Cử nhân là vì cái gì?

Là hắn không muốn thi sao?

Không, là hắn căn bản thi không đậu." Cố thị nhìn Ngô thị, nói từng chữ một.

Mục đích của gia đình này là gì, trong lòng bà biết rất rõ.

Chẳng phải là thấy Tĩnh Vũ hiện tại cũng đến thư viện, nghĩ rằng sau khi có quan hệ với Tiểu Hòa, lại nhờ Tĩnh Vũ giúp đỡ sao?

Bọn họ là mất trí nhớ hay là sao thế?

Chuyện lúc trước đều giả vờ như chưa từng xảy ra ư?

Bọn họ có thể giả vờ như không có chuyện gì mà đến nhà bà nói những lời xằng bậy, nhưng bà không thể nào quên được tất cả những chuyện khi xưa. "Mẹ, không cần nói nhiều với loại người này.

Chương 66

Nguyên Húc, ném người ra ngoài.

Nếu còn tiếp tục đến gây sự, cứ từ trên người con trai bà ta mà ra tay." Tô Ngọc phân phó. "Vâng, thiếu gia." Tính cách Nguyên Húc khá lạnh lùng, anh ta xưa nay chỉ làm việc chứ không nói nhiều.

Hiện tại thiếu gia đã nói muốn ném người ra ngoài, vậy người này nhất định phải bị ném ra ngoài.

Anh ta túm lấy cổ áo Ngô thị, mặc kệ đối phương giãy giụa, ném thẳng ra ngoài cổng lớn.

Nguyên Húc lạnh lùng nhìn Ngô thị, dám tranh giành tiểu thiếu gia và thiếu phu nhân với thiếu gia nhà bọn họ, đây là muốn chết sao?

Ngô thị muốn mắng, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không chút cảm xúc của Nguyên Húc thì nuốt nước miếng, cuối cùng chỉ có thể chửi đổng vài câu rồi bỏ đi. "Thiếu gia, người đã đi rồi, nhưng xem ra có chút không cam lòng." Nguyên Húc nhíu mày nói. "Cho người chằm chằm." "Vâng." Vương Cẩn Hòa thở dài: "Nhà này đúng là đủ không biết xấu hổ." Cố thị nhíu mày nói: "Tiểu Hòa, mục đích của bọn họ là gì, không cần mẹ nói con chắc cũng đoán được rồi." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Mẹ, con đều biết." "Con biết là tốt, Ngô thị chính là kẻ không biết xấu hổ, sau này chắc chắn sẽ không cứ thế mà bỏ qua đâu.

Hơn nữa bà ta là loại người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn, chuyện mấy năm trước con còn nhớ chứ." Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa thập phần nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: "Mẹ, lần này bà ta không có cơ hội làm gì nhà chúng ta đâu." Cô sẽ không cho Ngô thị cơ hội này.

Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ, có con ở đây mà." Cố thị nhìn Tô Ngọc, đột nhiên cười rộ lên: "Nói cũng phải." Lần này có Tô Ngọc ở đây, quả thực đều không cần lo lắng vấn đề này nữa.

Ngô thị sưng vù một bên mặt, mang theo một bụng hỏa khí về nhà.

Người trong nhà nhìn thấy bộ dạng này của bà ta đều kinh ngạc đến ngây người. "Mẹ, mẹ làm sao thế này?" Em gái Ngô Hâm Lâm là Ngô Na nhìn thấy mẹ mình như vậy thật sự bị dọa giật mình. "Còn có thể làm sao nữa?

Cái mụ Cố thị kia thật sự là không biết tốt xấu, dám đối xử với mẹ như vậy." Chỉ cần nghĩ đến việc mình bị Cố thị đánh, biểu cảm của Ngô thị liền vô cùng vặn vẹo.

Ngô Na kinh ngạc nhìn Ngô thị: "Mẹ, không phải mẹ nói mẹ đi đến Vương gia, sau đó để đại ca cưới Vương Cẩn Hòa sao?

Làm sao mà..." "Cha của cái thằng con hoang kia lại tìm đến rồi.

Chuyện này thì thôi đi, hắn ta còn là một người có chút bản lĩnh, hình như là con nhà giàu có." Ngô thị nhớ đến Tô Ngọc, nhíu mày nói.

Ngô Na khiếp sợ nhìn Ngô thị: "Mẹ, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?

Vương Cẩn Hòa cái loại phụ nữ đó, sao có thể gặp được thiếu gia có tiền như vậy?" Cô ta thân là em gái Tú tài còn chưa gặp được người như vậy, Vương Cẩn Hòa là một con hàng mất giá thì dựa vào cái gì? "Mẹ, người đó thật sự là cha ruột của con trai ả ta?" Ngô Na có chút không cam lòng hỏi.

Nhìn con gái mình một cái, Ngô thị vô cùng gian nan gật đầu: "Đúng vậy, thằng con hoang đó và vị thiếu gia kia trông thực sự là quá giống nhau, chỉ cần nhìn mặt hai người bọn họ, nói không phải cha con người ta cũng sẽ không tin." Người đó vậy mà còn có thị vệ, đây phải là nhà rất có tiền mới có thể có được. "Mẹ, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?

Vương Cẩn Hòa, người phụ nữ đó ả ta dựa vào cái gì chứ?" Ngô Na không cam lòng hỏi.

Ngô thị nhìn con gái mình, nhíu mày nói: "Mẹ còn hy vọng là hiểu lầm đây, như vậy chúng ta muốn đối phó Vương gia ngược lại đơn giản hơn nhiều.

Nhưng vấn đề đây là sự thật, hơn nữa vị thiếu gia kia còn có thị vệ, loại người có thể mang theo thị vệ, đều là người chúng ta không trêu chọc nổi." Mắt Ngô Na không ngừng đảo quanh, cô ta người cũng tạm được, lại còn là em gái Tú tài, thân phận như vậy chẳng phải mạnh hơn Vương Cẩn Hòa cái loại hàng mất giá từng sinh con sao?

Nếu cô ta có thể lọt vào mắt xanh của vị thiếu gia kia... "Mẹ, mẹ nói xem nếu con đi quyến rũ vị thiếu gia kia thì thế nào?" Ngô Na nhìn mẫu thân mình kích động hỏi. "Mẹ xem, Vương Cẩn Hòa loại phụ nữ như thế đều có thể có người như vậy thích, dựa vào cái gì con lại không thể?

Mẹ nói có phải không?" Ngô Na nhìn Ngô thị đầy mong đợi: "Nếu con được thiếu gia kia coi trọng, vậy nhà chúng ta còn cần lo lắng về chuyện tiền bạc sao?

Chỉ riêng sính lễ nhà chúng ta cũng có thể nhận được không ít đâu nhỉ?" Ngô Na vô cùng kích động nói.

Ngô thị nheo mắt nhìn con gái mình, trong mắt mang theo vẻ suy tư.

Dường như đang suy nghĩ chuyện này có khả thi hay không. "Mẹ..." Ngô Na nhìn Ngô thị, đưa tay kéo kéo áo bà ta: "Mẹ nói gì đi chứ, con làm như vậy rốt cuộc thế nào?

Có được không?" Ngô thị lắc đầu: "Mẹ thấy không khả quan." Tuy là con gái mình, nhưng người ta là thiếu gia nhà giàu, loại người nào chưa từng gặp?

Thiên kim tiểu thư nhà giàu gặp qua cũng không ít đâu nhỉ?

Sao có thể để mắt đến con gái mình.

Ngô Na ngoại trừ có cái danh em gái Tú tài ra thì còn gì có thể so sánh được với Vương Cẩn Hòa? "Tại sao?" Ngô Na không cam lòng hỏi. "Người ta thiên kim tiểu thư kiểu gì chưa từng gặp?

Loại như con, người ta chưa chắc đã nhìn trúng." Ngô thị vẫn rất có tự biết mình. "Mẹ, con là con gái mẹ đấy, làm gì có ai nói con gái mình như thế?" Ngô Na không phục nói. "Hơn nữa Vương Cẩn Hòa cái loại phụ nữ không biết xấu hổ đó đều có thể, con sao lại không được?" Ngô thị nhìn con gái mình hồi lâu, nhớ đến Vương Cẩn Hòa gặp hôm nay, nhíu mày nói: "Na Na, Vương Cẩn Hòa rất xinh đẹp." "Xinh đẹp?

Ả ta xinh hơn con sao?" Ngô Na không phục hỏi.

Ngô thị khóe miệng giật giật nhìn Ngô Na: "Na Na, người quý ở chỗ biết mình là ai, Vương Cẩn Hòa da dẻ trắng trẻo mịn màng, còn con thì sao?" Ngô Na lập tức im bặt, cô ta cảm thấy khuyết điểm duy nhất của mình chính là da đen. "Mẹ, con trừ đen ra thì chỗ nào không bằng Vương Cẩn Hòa?" Ngô Na bất mãn nói.

Ngô thị đau đầu nhìn con gái mình: "Na Na, đợi con nhìn thấy Vương Cẩn Hòa xong con sẽ biết chênh lệch giữa hai đứa rốt cuộc ở chỗ nào." "Con không tin." Nói xong Ngô Na liền chạy ra ngoài.

Ngô Na đến nhà Vương Cẩn Hòa, nhìn thấy căn nhà của Vương Cẩn Hòa hiện tại vậy mà trở nên tốt như thế, cả người đều ngây dại.

Hiện tại nhà Vương Cẩn Hòa đã giàu có thế này rồi sao?

Nhìn căn nhà vừa rộng rãi vừa khí phái này lại là của nhà Vương Cẩn Hòa, điều này bảo cô ta làm sao có thể không ghen tị?

Lúc Ngô Na đi vào thì thấy Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đang nói chuyện.

Khi nhìn thấy Tô Ngọc, cả người Ngô Na liền triệt để luân hãm, thật sự có người đẹp trai đến thế sao?

Tô Ngọc cảm giác được có người nhìn chằm chằm mình, quay đầu nhìn sang, khi thấy người bước vào thì mày hơi nhíu lại: "Cô là ai?" Vương Cẩn Hòa hôm nay có chút phiền, sao cứ luôn có người chạy đến nhà cô thế?

Hơn nữa còn không nói tiếng nào đã xông vào, thật sự là một chút lễ phép cũng không có.

Chương 67

"Công tử chào chàng, thiếp tên là Ngô Na." Nói xong còn vẻ mặt ngượng ngùng nhìn Tô Ngọc.

Khóe miệng Tô Ngọc giật một cái, người phụ nữ này có biết cái dáng vẻ ngượng ngùng của cô ta trông giống cái gì không?

Người trông hơi béo thì thôi đi, còn đen, đen cũng thôi đi, trên mặt còn rỗ chằng rỗ chịt, dùng cái bộ dạng này nhìn chằm chằm anh, nhìn khiến anh buồn nôn không thôi.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ này của Ngô Na khẽ ho một tiếng, đẩy đẩy người bên cạnh: "Anh hiện tại có suy nghĩ gì?" "Muốn nôn, tởm lợm." Tô Ngọc một chút cũng không khách khí nói.

Vương Cẩn Hòa rốt cuộc nhịn không được ha ha cười rộ lên. "Anh cái bộ dạng này làm em cảm thấy thật sự rất thú vị, anh đây là ghét bỏ người ta bao nhiêu thế hả?" Vương Cẩn Hòa cười ngặt nghẽo.

Tô Ngọc hít sâu một hơi, nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Tiểu Hòa, em nhìn gương mặt này em có suy nghĩ gì không?" Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng: "Nuốt không trôi cơm?" Tô Ngọc nhìn gương mặt trắng trẻo mịn màng của Vương Cẩn Hòa. "Vẫn là vợ anh đẹp, vợ ơi em nói cho anh biết gương mặt này của em bảo dưỡng thế nào vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc nói: "Em hình như cũng không bảo dưỡng gì." "Vậy cần bảo dưỡng thế nào?

Em nói với anh, cần cái gì anh đều mua cho em." Anh thấy mẹ anh cũng thường ăn một số thứ nói là bảo dưỡng thân thể. "Cái này em cũng thật không rõ lắm, nhưng có thể dùng bột trân châu đắp mặt, cái này có thể làm trắng." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Ngọc nhìn mặt Vương Cẩn Hòa, nhíu mày nói: "Da em đủ trắng rồi." "Anh cũng khéo nói thật đấy." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nói. "Anh nói thật mà, hai người các em đặt gương mặt này cùng một chỗ, ai nhìn vào cũng sẽ thấy em trông đẹp hơn nhiều có phải không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng hài lòng nói.

Ừm, sau này còn phải kiếm thêm chút đồ tốt, để Tiểu Hòa càng ngày càng xinh đẹp.

Ngô Na nghe đối thoại của hai người cảm thấy vô cùng khó chịu, cô ta phẫn nộ nhìn Tô Ngọc, bất mãn nói: "Người phụ nữ này rốt cuộc có gì tốt?

Khiến chàng vì ả ta mà đối xử với thiếp như vậy?" Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật một cái: "Anh quen người này?" Tô Ngọc lắc đầu: "Anh không quen." "Cô ta nói câu đó làm em còn tưởng anh đã làm gì người ta rồi chứ." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nhíu mày, đưa tay đánh nhẹ Vương Cẩn Hòa một cái, bất mãn nói: "Cái gì gọi là anh làm gì người ta, khẩu vị của anh cũng đâu có mặn như thế." Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, liếc Ngô Na một cái, người này chắc phải tức chết rồi nhỉ?

Bị Tô Ngọc nói như vậy không tức chết mới là lạ.

Quả nhiên, Ngô Na tức đến sắc mặt xanh mét: "Các người đừng có quá đáng." "Sao hả?

Cô đối với dung mạo của chính mình một chút tự biết mình cũng không có à?

Trông thì xấu mà cứ tưởng mình hoàn mỹ." Tô Ngọc cười lạnh nói. "Vương Cẩn Hòa chính là con hàng rách nát sinh ra đồ con hoang, ả ta cho dù trông xinh đẹp thì đã làm sao?" Ngô Na miệng không chọn lời nói.

Tô Ngọc nhíu mày, không hề vì lời nói của Ngô Na mà tức giận, ngược lại là đang suy nghĩ một chuyện khác. "Tiểu Hòa, chúng ta cứ thành thân ở bên nhà em trước, em thấy thế nào?

Anh sẽ bảo ông nội anh qua đây." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Anh không muốn lại để người ta nghe thấy có người nói em và Tiểu Bảo như vậy." Những lời như thế anh thật sự nghe quá nhiều lần rồi.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, cô có thể cảm nhận được sự không vui của Tô Ngọc. "Anh nghiêm túc sao?" Tô Ngọc giơ tay chỉ vào mặt mình: "Em nhìn anh giống như đang nói đùa với em lắm à?" Ngô Na cứ tưởng anh nghe thấy điều này xong sẽ đẩy Vương Cẩn Hòa ra, sẽ vô cùng tức giận, nhưng cô ta làm thế nào cũng không ngờ tới anh không những không tức giận, ngược lại còn muốn cưới Vương Cẩn Hòa. "Chàng vậy mà lại muốn cưới người phụ nữ này?

Chàng lẽ nào không biết ả ta là loại đàn bà không biết tự ái sao?" Ngô Na có chút không chịu nổi nói.

Tô Ngọc liếc Ngô Na một cái: "Nguyên Húc." Nguyên Húc ném Ngô Na ra ngoài, lúc Ngô Na định chửi bới thì trực tiếp tháo khớp hàm của đối phương. "Phu nhân và thiếu gia nhà chúng tôi cũng là để cô nhục mạ sao?

Cút." Ngô Na chỉ vào cằm mình a a a kêu lên, cô ta không muốn làm một người câm, cô ta không muốn không nói được câu nào.

Nguyên Húc nắn lại cằm cho Ngô Na, nhìn cô ta: "Còn có lần sau thì cái cằm này của cô đừng hòng giữ lại nữa." Ngô Na bị dọa sợ, sau khi có thể nói chuyện liền lập tức xoay người bỏ chạy, tốc độ nhanh đến mức muốn đuổi cũng không kịp.

Vương Cẩn Hòa đi đến cửa nhìn Ngô Na chạy như gặp ma, nhìn Nguyên Húc một cái rồi lắc đầu nói: "Nguyên Húc, anh ra tay dọa người ta chạy mất rồi." "Phu nhân, là do gan cô ta quá nhỏ thôi." Tô Ngọc đi tới, đưa tay kéo người quay về: "Hiện tại khoan hãy nói cái này, đi theo anh." Nguyên Húc nhìn Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc lôi đi, lông mày khẽ nhướn, thiếu gia nhà bọn họ từ khi nào lại như vậy? "Anh làm cái gì thế hả?" Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nói. "Chuyện vừa nãy anh nói, em suy nghĩ một chút đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa lại nói một lần nữa.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Hiện tại như vậy không phải rất tốt sao?" Người này hôm nay rốt cuộc làm sao thế?

Sao đột nhiên lại cứ khăng khăng chuyện này? "Không tốt, anh không muốn lại xảy ra chuyện tương tự nữa." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Chuyện xảy ra cả ngày hôm nay khiến anh muốn nói cho tất cả mọi người biết, Vương Cẩn Hòa là người mà tất cả bọn họ đều không thể nào với tới được.

Vương Cẩn Hòa trầm mặc một hồi lâu rồi nói: "Anh thật sự không cần để ý những lời người ta nói đâu, em đã sớm không để ý nữa rồi." Những chuyện như vậy đã xảy ra quá nhiều lần, nhiều đến mức cô có thể trực tiếp phớt lờ. "Em không để ý nhưng anh để ý, những thứ này lẽ ra em không cần phải chịu đựng." Tô Ngọc nhíu mày nói: "Nếu em không muốn thành thân ngay bây giờ cũng được, chúng ta đính hôn trước." Chỉ cần đính hôn, hắn có thể đưa sính lễ cho Vương Cẩn Hòa, hắn muốn cho những kẻ kia biết Vương Cẩn Hòa là sự tồn tại mà họ chỉ có thể ngước nhìn.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, mày hắn nhíu chặt, dường như thật sự rất để ý chuyện này. "Anh..." "Tiểu Hòa, vì anh mà những năm qua em phải chịu nhiều đối xử bất công như vậy.

Hiện tại anh đã ở đây rồi mà bọn họ vẫn thế, chẳng phải vì chúng ta chưa thành thân sao?

Anh không muốn nghe ai nói những lời như vậy nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nói vô cùng nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Chuyện đó đều qua rồi mà." "Qua rồi không có nghĩa là chưa từng xảy ra." Tô Ngọc kiên trì nói. "..." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, vừa định nói gì đó thì Cố thị từ bên ngoài đi vào. "Tiểu Hòa, Tô Ngọc nó có thành ý, con cứ kiên trì mãi thì không hay lắm đâu.

Nếu con không muốn thành thân nhanh như vậy thì làm theo lời Tô Ngọc, hai đứa đính hôn trước đi." Cố thị nhìn con gái mình nói.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt sầu não nhìn mẹ, trong lòng vô cùng bất lực: "Mẹ, con..." "Tiểu Hòa, con biết vì sao rõ ràng biết cha của Tiểu Bảo đã đến rồi mà vẫn có người nói con như vậy không?" Cố thị nhìn con gái, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Cố thị, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Bởi vì giữa con và Tô Ngọc vẫn danh không chính ngôn không thuận, trong mắt mọi người con vẫn là chưa chồng mà chửa." Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa trầm giọng nói.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: "Mẹ nói đúng, em muốn bao giờ thành thân cũng được, nhưng đính hôn thì nhất định phải có." Thấy bọn họ đều nhìn mình như vậy, Vương Cẩn Hòa chỉ đành gật đầu: "Được rồi." Sắc mặt vốn không được tốt lắm của Tô Ngọc trong nháy mắt trở nên tươi tỉnh. "Anh sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói.

Chương 68

Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh tém tém lại chút, đừng dọa người ta sợ đấy." "Yên tâm, trong lòng anh biết chừng mực." Tô Ngọc cười híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Thôi bỏ đi, hai người vui là được.

Đúng rồi, ngày mai anh đi với em đến nhà Thôn trưởng một chuyến." "Nhà Thôn trưởng?" "Ừm, tuy rằng lúc đầu Thôn trưởng ngoài mặt không giúp nhà chúng ta, nhưng ông ấy âm thầm che chở em và con.

Nếu không phải Thôn trưởng cứ khăng khăng nói chúng ta không phải người Tạ gia thôn, không thể làm gì chúng ta, thì em và con có lẽ đã chết từ lâu rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc vừa nghe trong lòng liền hiểu rõ, quả nhiên giống như hắn đoán. "Được, ngày mai chúng ta mang ít quà qua đó." "Ừm." Sau khi thương lượng xong chuyện đính hôn, Cố thị liền báo tin này cho vợ chồng Vương lão thái, hai ông bà nghe xong cũng rất vui mừng, Vương lão gia tử thậm chí còn bắt đầu chọn ngày lành.

Thấy mọi người vui vẻ như vậy, Vương Cẩn Hòa cảm thấy đồng ý chuyện này dường như cũng chẳng có gì không tốt.

Sáng hôm sau Vương Cẩn Hòa dậy thì Tô Ngọc đã chuẩn bị xong đồ đạc.

Nhìn đống đồ đặt trên bàn, Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Anh thế này là..." "Hôm nay không phải muốn đi nhà Thôn trưởng sao?

Chỗ này đủ chưa?" Tô Ngọc nhìn đồ trên bàn, nhíu mày hỏi, hắn cứ cảm thấy chỗ này hình như vẫn hơi ít.

Vương Cẩn Hòa nhìn lướt qua đồ trên bàn, có một bộ trà cụ, có vải vóc, có thịt, có rượu, còn có lá trà các loại... "Chỗ này là đủ rồi, anh mà mang hết qua đó Thôn trưởng sẽ bị anh dọa sợ đấy." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói. "Sẽ sợ sao?

Mạng của em và Tiểu Bảo quý hơn mấy thứ này nhiều, hai mẹ con là vô giá." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói thẳng.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, cô phát hiện người này thật sự rất biết nói chuyện.

Ăn cơm xong, hai người dẫn theo Tiểu Bảo cùng đi đến nhà Thôn trưởng.

Thôn trưởng thấy Vương Cẩn Hòa dẫn Tiểu Bảo và một người đàn ông tới thì trong mắt có chút ngạc nhiên.

Sau khi nhìn thấy dung mạo của Tô Ngọc, Thôn trưởng trong lòng hiểu rõ, đây chính là cha ruột của Tiểu Bảo rồi. "Thôn trưởng, cảm ơn ông ngày trước đã chiếu cố Tiểu Hòa." Tô Ngọc nhìn thấy Thôn trưởng, đi tới trực tiếp nói.

Thôn trưởng nhìn Tô Ngọc mà giật mình, hoàn toàn không ngờ Tô Ngọc lại có hành động như vậy. "Chút quà mọn không thành kính ý, mong ông nhận cho." Tô Ngọc bảo Nguyên Húc mang đồ tới.

Nhìn đồ vật trong tay Nguyên Húc, Thôn trưởng lại giật mình lần nữa: "Tiểu Hòa, hai đứa làm cái gì vậy?

Đến thì đến rồi, sao còn phải mang đồ theo?" "Thôn trưởng, ông không cần để ý anh ấy đâu, anh ấy chỉ muốn cảm kích ông thôi." Vương Cẩn Hòa tùy ý nói.

Thôn trưởng dở khóc dở cười: "Nói không phải nói như vậy, cho dù muốn cảm ơn cũng không thể mang nhiều đồ thế này." Ông có thể nhìn ra đồ đạc đứa nhỏ này mang tới toàn là đồ tốt. "Thôn trưởng, mạng của Tiểu Bảo và Tiểu Hòa quý giá hơn những thứ này nhiều." Tô Ngọc nhìn Thôn trưởng vô cùng nghiêm túc nói.

Thôn trưởng nghe vậy liền biết ý của Tô Ngọc, lập tức gật đầu: "Đã vậy thì ta nhận, cậu hậu sinh này rất khá." "Đa tạ Thôn trưởng." Thôn trưởng xua tay: "Không cần khách khí với ta, năm đó chuyện ta có thể làm cũng chỉ có vậy.

Nhưng mà hai đứa cứ thế này mãi sao?

Không nghĩ tới chuyện sau này à?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chúng cháu chuẩn bị đính hôn rồi, còn chuyện bao giờ thành thân thì xem ý của Tiểu Hòa." Về việc này Tô Ngọc cũng không muốn thúc ép Vương Cẩn Hòa.

Có điều hắn phải để ông nội qua đây một chuyến, còn cha mẹ hắn thì không cần thiết. "Vậy thì tốt, Tiểu Hòa, chúc mừng cháu nhé, sau này phải sống cho thật tốt." Thôn trưởng nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa "vâng" một tiếng: "Thôn trưởng yên tâm, cháu sẽ sống tốt." "Vậy là được rồi.

Đúng rồi Tiểu Hòa, hôm qua người trong thôn cứ bàn tán chuyện nhà cháu bán dưa, bản thân cháu nghĩ thế nào?" Thôn trưởng nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Vẫn như cháu dự tính trước đây thôi ạ.

Những người trước đây tốt với nhà cháu, cháu đều sẽ dắt họ cùng kiếm tiền, còn những người khác thì cứ vậy đi." Cô không bỏ đá xuống giếng là may rồi, còn muốn cô dắt mối kiếm tiền sao?

Về nhà nằm mơ còn nhanh hơn.

Thôn trưởng cười nói: "Trong lòng cháu biết tính toán là được." "Thôn trưởng, người của thôn này sau này có thể kiếm tiền, chúng cháu đều sẽ dắt bọn họ cùng làm, nhưng người khác thì đừng hòng." Tô Ngọc nhìn Thôn trưởng nghiêm túc nói.

Thôn trưởng nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Tô Ngọc, lắc đầu nói: "Xem ra hai đứa đúng là cùng một tính cách, đều rất thù dai." Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Làm người không thể quá chịu thiệt, cháu và Tiểu Hòa đều không phải loại người lấy đức báo oán.

Ai tốt với bọn cháu, bọn cháu sẽ tốt lại gấp bội; ai không tốt với bọn cháu, bọn cháu cũng sẽ không thèm liếc mắt một cái." Về chuyện này, suy nghĩ của hắn và Vương Cẩn Hòa giống nhau.

Đối với những người từng giúp đỡ Tiểu Hòa, hắn khẳng định cũng sẽ giúp họ cùng kiếm tiền, cùng sống những ngày tháng tốt đẹp.

Nhưng nếu là những kẻ trong tối ngoài sáng bỏ đá xuống giếng với Tiểu Hòa và gia đình cô, hắn không trực tiếp đánh chết người đã là nể mặt lắm rồi.

Thôn trưởng nhìn hai người, rốt cuộc nhịn không được bật cười: "Hai đứa đúng là rất hợp nhau, tính cách y hệt.

Hiện tại ta cũng yên tâm giao Tiểu Hòa cho cậu rồi.

Đợi lúc hai đứa đính hôn thì đừng quên mời ta đến uống ly rượu nhé." "Chắc chắn sẽ mời Thôn trưởng ạ." "Tuy trong lòng hai đứa đã có tính toán, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút.

Có những người trong thôn không dễ nói chuyện như chúng ta đâu, đến lúc đó có thể họ sẽ làm vài chuyện, ta hơi lo họ sẽ đi tìm hai đứa gây phiền phức." Thôn trưởng nhìn hai người, nhíu mày nói.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Bọn họ không có cơ hội đó đâu." Người mà ông ngoại đưa cho hắn cũng không phải để ăn cơm trắng, còn có hắn ở đây, đám người này dám đến tìm Tiểu Hòa gây phiền phức thử xem?

Thôn trưởng ngẩn người, lập tức hiểu ra.

Xem ra Tô Ngọc thật sự giống như lời đồn, là thiếu gia nhà có tiền.

Có hắn che chở Tiểu Hòa thì ông cũng yên tâm, đồ trong tay Tiểu Hòa cũng có thể giữ lại, đám người kia chắc cũng thực sự không dám đi cướp đoạt.

Có điều, chuyện Tiểu Hòa muốn dắt người trong thôn cùng kiếm tiền nếu để những kẻ đó biết, phỏng chừng sẽ hối hận lắm. "Đợi hai đứa truyền tin năm sau sẽ dẫn mọi người trồng dưa kiếm tiền ra ngoài, có người phỏng chừng sẽ hối hận xanh cả ruột." Thôn trưởng trêu chọc nói.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười: "Cháu muốn chính là kết quả này." "Đại thúc, hay là bây giờ ông đi gọi mấy gia đình kia qua đây?

Cháu nói trước với họ một tiếng." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi cười nói.

Thôn trưởng ngẩn người, nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay chỉ chỉ trán cô, buồn cười nói: "Cái con bé tinh quái này." Con bé này là muốn đám người kia cào gan cào phổi mà lại chẳng có chút cách nào đây mà. "Bọn họ không phải rất tò mò, không phải rất muốn biết sao?

Vậy thì cháu cho bọn họ một cơ hội để biết." Vương Cẩn Hòa nhìn Thôn trưởng, nụ cười rạng rỡ nói.

Thôn trưởng bất lực lắc đầu.

Chương 69

Trước đây còn luôn lo lắng đứa nhỏ này có bị người ta bắt nạt hay không, hiện tại xem ra là ông lo xa rồi, ai mà bắt nạt nổi con bé chứ? "Vậy được, hai đứa đợi ta một lát, ta đi gọi người." Những người đó Thôn trưởng cũng biết, ngoại trừ những người quan hệ tốt với nhà Vương Cẩn Hòa, tổng cộng còn có năm gia đình nữa.

Những người này cuộc sống cũng không tính là đặc biệt tốt, nhưng lúc đó họ vẫn lén lút giúp đỡ gia đình Vương Cẩn Hòa, chỉ là lo lắng để người trong thôn biết được sẽ không tốt cho nhà mình nên mới không trực tiếp lộ diện.

Hiện tại Tiểu Hòa muốn dắt bọn họ kiếm tiền, đây đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện tốt.

Khi mấy gia đình này đến nhà Thôn trưởng, nhìn thấy bọn Vương Cẩn Hòa cũng ở đó, không khỏi có chút bất ngờ.

Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa chính thức đối mặt với những người này.

Cô dẫn theo Tô Ngọc và Tiểu Bảo đi tới trước mặt họ: "Đa tạ các vị thúc bá đã từng ra tay cứu mẹ con cháu." Mấy người ngẩn ra, vội vàng xua tay nói: "Đều là chuyện nhỏ nhặt, không đáng để cháu làm vậy." "Tuy đối với mọi người chỉ là chuyện nhỏ, nhưng đối với mẹ con cháu lại là cứu mạng sống của bọn cháu." Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ, vô cùng nghiêm túc nói.

Đợi Vương Cẩn Hòa nói xong, Tô Ngọc mới nhìn mấy vị kia nói: "Cháu là cha của Tiểu Bảo, cảm ơn các vị đã cứu hai mẹ con cô ấy." Mấy người nhìn Tô Ngọc, đưa mắt nhìn nhau.

Trước đó nghe nói cha của Tiểu Bảo đã đến, bọn họ còn không tin, hiện tại nhìn thấy khuôn mặt như đúc từ một khuôn với Tiểu Bảo, bọn họ hoàn toàn tin rồi. "Không có gì, dù sao cũng là hai mạng người.

Bọn ta ngoài mặt cũng không tiện giúp đỡ thế nào, chỉ có thể âm thầm giúp một chút.

Thật ra nói tới thì bọn ta cũng chẳng làm được gì, ngược lại là Thôn trưởng vì che chở mẹ con Tiểu Bảo mà chịu không ít lời ra tiếng vào, tuy rằng Thôn trưởng cũng giống bọn ta đều là âm thầm giúp đỡ." Thôn trưởng chịu đựng nhiều hơn bọn họ rất nhiều, cho dù muốn cảm ơn thì cũng là cảm ơn Thôn trưởng, chứ không phải cảm ơn bọn họ. "Được rồi, mọi người đừng có cảm ơn qua cảm ơn lại nữa, nói chính sự trước đi." Thôn trưởng ở bên cạnh nghe bọn họ nói những lời này, nghe đến mức chính mình cũng cảm thấy hơi ngượng.

Mấy người nhìn Thôn trưởng: "Thôn trưởng, ông gọi bọn tôi đến còn có chính sự gì sao?" "Không phải ta muốn gọi mọi người đến, là Tiểu Hòa nhờ ta gọi, ta gọi thì sẽ tiện hơn chút." Thôn trưởng xua tay nói thẳng.

Ánh mắt mấy người lại đặt lên người Vương Cẩn Hòa, trong đó một người hỏi: "Tiểu Hòa, cháu có chuyện gì muốn nói với bọn ta?" "Cũng không có chuyện lớn gì, cháu chỉ muốn hỏi mấy vị thúc bá, sang năm mọi người có hứng thú bỏ ra ít đất cát để trồng dưa hấu không?" Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người hỏi. "Trồng dưa hấu?" Mấy người nhìn nhau.

Bọn họ trước đó cũng nghe nói nhà Vương Cẩn Hòa trồng dưa hấu bán, hình như còn bán được không ít tiền. "Đúng ạ, sang năm nhà cháu vẫn sẽ trồng, cho nên muốn hỏi mọi người có muốn cùng trồng không.

Nếu trồng thì lúc ươm giống cháu sẽ chuẩn bị luôn cả phần của mọi người.

Mọi người nói trước với cháu định trồng bao nhiêu đất là được.

Mọi người hoàn toàn có thể yên tâm, dưa trồng ra sẽ không lo không bán được, sau này cháu và Tô Ngọc sẽ mở vài cửa tiệm, đến lúc đó sẽ trực tiếp chuyển qua đó bán.

Đương nhiên giá cả cũng sẽ không để mọi người thiệt, nhìn mùi vị mà định giá." Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ nói thẳng.

Mấy người đều nhịn không được có chút động lòng: "Tiểu Hòa, cháu định dắt cả người trong thôn cùng trồng dưa sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không ạ, cháu chỉ định dắt những người quan hệ tốt với bà nội cháu, còn có mấy vị thúc bá, cùng với nhà Thôn trưởng cùng trồng, người khác cháu chưa từng cân nhắc." Mấy người lập tức hiểu ý của Vương Cẩn Hòa.

Cô không so đo chuyện cũ, nhưng cũng thù dai, đem những kẻ từng muốn bức chết bọn họ ghi tạc trong lòng. "Cháu à, người sống một đời, phải nhìn về phía trước, đừng nhìn về phía sau." "Đại thúc, lời chú nói cháu đều biết, có điều cháu cũng không làm được chuyện lấy đức báo oán với những kẻ từng làm hại nhà cháu, cháu có thể làm chính là không đi trả thù bọn họ." Đây đã là sự nhân từ lớn nhất của cô và Tô Ngọc rồi. "Như vậy cũng tốt." "Tiểu Hòa, nói thật lòng thì bọn chú quả thực muốn đi theo cháu cùng trồng dưa.

Cuộc sống nhà bọn chú cũng không quá khấm khá, có thể trồng một ít bán lấy tiền trợ cấp gia dụng cũng tốt, nhưng bọn chú đều không biết trồng." Trồng dưa hấu đều là việc tinh tế, ngoại trừ nhà Vương Cẩn Hòa, không ai từng trồng, bọn họ cũng không biết nên làm thế nào. "Chuyện này đơn giản lắm, đến lúc đó cháu sẽ cầm tay chỉ việc dạy mọi người trồng.

Mọi người đều là lão nông lành nghề rồi, đừng nói là còn không bằng cháu nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ, trêu chọc nói.

Mấy người nhịn không được bật cười: "Vậy thì tốt quá, sau này bọn chú sẽ đi theo Tiểu Hòa cháu trồng dưa." "Cái này không thành vấn đề, mấy vị thúc bá cứ về bàn bạc với người nhà trước đi, xem bỏ ra bao nhiêu đất để trồng, đến lúc đó nói với cháu một tiếng, cháu sẽ để dành hạt giống cho mọi người." "Được." Sau khi nói xong chuyện chính, Tiểu Bảo nằm bò trên vai Tô Ngọc có chút chán: "Cha, mẹ, chúng ta về nhà thôi." "Được, chúng ta về nhà.

Thôn trưởng, vậy bọn cháu đưa Tiểu Bảo về trước." "Hai đứa đi trước đi." Sau khi ba người rời đi, Thôn trưởng nhìn những người cùng tộc, trên mặt mang theo nụ cười: "Tiểu Hòa đã có lòng dắt mọi người kiếm tiền, vậy mọi người cứ cố gắng đi theo con bé trồng trái cây.

Ta nói nhỏ với mọi người, dưa nhà Tiểu Hòa một quả nặng hơn mười cân, con bé bán ra năm mươi văn tiền một cân đấy.

Lúc nói chuyện với ta, con bé nói thẳng là sang năm trồng nhiều, chỉ cần chất lượng tốt, cho dù giá cả có xuống, một cân ít nhất cũng là hai mươi văn tiền.

Một quả dưa này chính là hai ba trăm văn, trồng nhiều, một năm kiếm mấy chục lượng bạc không thành vấn đề." Mấy người hít vào một hơi khí lạnh, không dám tin nhìn Thôn trưởng: "Thôn trưởng, dưa to thế sao?

Mà giá lại còn đắt thế nữa?" "Đúng, dưa nhà Tiểu Hòa mùi vị cực kỳ ngon.

Chúng ta cho dù không trồng ra được mùi vị như thế thì cũng sẽ không kém bao nhiêu, đến lúc đó chỉ là giá thấp hơn nhà Tiểu Hòa một chút thôi, nhưng giá này kiểu gì cũng hơn mọi người đi ra ngoài làm thuê kiếm tiền chứ?

Hơn nữa ta nghe Tiểu Hòa nói dưa này dễ trồng, cũng không cần ngày nào cũng ru rú ở ruộng dưa, ngay cả vợ mấy người cũng có thể trồng tốt." "Bọn tôi biết rồi, bây giờ bọn tôi về bàn với người nhà ngay." Thôn trưởng xua tay: "Được rồi, mọi người về hết đi." Mấy người mang theo nghi hoặc đến, mang theo kích động về nhà.

Tạ Xuân vừa về đến nhà, vợ gã đã dùng ánh mắt kỳ quái nhìn gã: "Ông ra ngoài nhặt được tiền à?

Sao vui thế?" "Chuyện này còn vui hơn nhặt được tiền." Tạ Xuân kích động nói. "Thôn trưởng gọi các ông qua đó là có chuyện gì không?

Ông mau nói cho tôi nghe." "Bà xã, tôi nói bà nghe, nhà chúng ta gặp vận may lớn rồi, sắp phát tài rồi." Tạ Xuân thần bí nói.

Lương thị nhìn Tạ Xuân như nhìn kẻ ngốc: "Tôi thấy ông ra cửa đụng đầu vào đâu rồi thì có?

Còn phát tài." "Là thật đấy, bà biết hôm nay người thực sự gọi chúng ta qua là ai không?" Tạ Xuân nhìn Lương thị hỏi. "Ai a?" "Là Tiểu Hòa bảo chúng ta qua đấy." Tiểu Hòa?

Lương thị kinh ngạc nhìn chồng: "Chuyện này là thế nào?

Tiểu Hòa có việc gì sao?" "Bà xem bà cứ cuống lên, là chuyện tốt.

Trước đây trong thôn không phải đồn chuyện nhà nó trồng dưa hấu bán sao?

Tiểu Hòa hôm nay gọi chúng ta qua là để hỏi sang năm chúng ta có muốn theo con bé cùng trồng dưa hay không.

Không biết trồng không sao, đến lúc đó nó cầm tay chỉ việc dạy chúng ta, trồng ra cũng không lo không bán được.

Nó và cha Tiểu Bảo sau này sẽ mở cửa hàng, đến lúc đó sẽ thu mua hết dưa chúng ta trồng." Tạ Xuân hí hửng nói.

Lương thị kinh ngạc nhìn Tạ Xuân: "Đây là thật sao?" "Đương nhiên rồi, hôm nay bọn tôi còn nhìn thấy cha của Tiểu Bảo nữa, Tiểu Bảo và cậu ta lớn lên quả thực giống y như đúc.

Hơn nữa cậu ta người cũng dễ gần, còn cảm ơn chúng ta nữa, có thể thấy cậu ta rất thích Tiểu Bảo và Tiểu Hòa." Tạ Xuân hài lòng nhất về Tô Ngọc chính là điểm này. "Nếu đúng là như vậy thì thật sự không tồi." Lương thị hài lòng nói. "Chứ còn gì nữa?

Thôn trưởng còn nói với bọn tôi, dưa nhà Tiểu Hòa hơn mười cân một quả, năm nay Tiểu Hòa bán năm mươi văn một cân.

Thôn trưởng bảo Tiểu Hòa nói thẳng với ông ấy rồi, sang năm cho dù trồng nhiều, chỉ cần chúng ta trồng tốt, hai mươi văn tiền một cân hoàn toàn không thành vấn đề." Tạ Xuân nói thẳng.

Chương 70

Cái giá này trực tiếp dọa Lương thị sợ, vậy nếu trồng nhiều thì bán được bao nhiêu tiền a. "Những người khác trong thôn cũng trồng sao?" "Bà nghĩ gì thế?

Những kẻ năm đó hùng hổ dọa người, hận không thể khiến cả nhà Tiểu Hòa đi chết, Tiểu Hòa không định dắt bọn họ kiếm tiền đâu.

Con bé chỉ dắt những người quan hệ tốt với nhà nó, còn có mấy nhà năm đó lặng lẽ giúp bọn họ như chúng ta, cuối cùng là nhà Thôn trưởng, trừ những người này ra thì không còn ai nữa." Tạ Xuân giải thích, Tiểu Hòa cũng đâu phải kẻ ngốc nhiều tiền.

Lương thị không những không cảm thấy không tốt mà ngược lại còn vô cùng tán đồng gật đầu: "Tiểu Hòa làm như vậy là đúng." "Chúng ta tiết lộ chuyện này ra ngoài, để cho đám người kia hối hận chơi.

Năm đó Thôn trưởng đều nói Tiểu Hòa không phải người thôn này nữa, đám người đó vẫn còn hùng hổ dọa người, chỉ sợ cả nhà Tiểu Hòa không chết được." "Được." Trong thôn rất nhanh đã truyền ra tin tức Vương Cẩn Hòa muốn tìm người sang năm cùng trồng dưa bán, hơn nữa người cũng đã chọn xong rồi.

Những kẻ căn bản không biết chuyện này biết được Thôn trưởng trước đó đã tìm bọn Tạ Xuân, có người liền chạy tới tìm Lương thị nghe ngóng tin tức. "Thím, nghe nói Vương Cẩn Hòa định sang năm dắt các thím kiếm tiền, có thật không?" "Đúng thế, sao lại chỉ chọn các thím, không có phần chúng tôi?

Thế này cũng quá bất công rồi." Lương thị đợi bọn họ nói xong mới cười mở miệng: "Đúng là có chuyện đó, Tạ Xuân nhà tôi cũng hỏi

Tiểu Hòa rồi.

Tiểu Hòa nói à, những kẻ năm đó bỏ đá xuống giếng với nhà nó, hận không thể khiến nhà nó chết, nó sẽ không dắt theo kiếm tiền.

Hiện giờ cha của Tiểu Bảo cũng về rồi, biết chuyện này đã nổi trận lôi đình ở chỗ Thôn trưởng, cuối cùng vẫn là được Thôn trưởng và Tiểu Hòa khuyên can đấy." "Cái gì?

Thật sự về rồi sao?

Sao lại có chuyện trùng hợp như vậy?" Lương thị nhìn đối phương một cái, cười nói: "Đúng vậy, các thím nói xem sao lại khéo thế nhỉ?

Người ta cứ thế mà về rồi, hơn nữa còn là thiếu gia nhà giàu.

Chuyện này nếu Thôn trưởng không ngăn lại, các thím nói xem những kẻ năm đó đối xử với Tiểu Hòa như vậy, liệu có gặp xui xẻo không?" Một người bên cạnh cười khan nói: "Chuyện này... chuyện này không cần thiết đâu nhỉ?" "Không cần thiết?

Hiện tại Tiểu Hòa là thiếu phu nhân nhà có tiền, Tiểu Bảo là tiểu thiếu gia, Tạ Xuân hôm qua về bảo là người ta coi Tiểu Bảo như cục vàng bảo bối mà cưng chiều che chở, thím nói xem có cần thiết không?" Lương thị cố gắng tung hỏa mù, dù sao bọn họ cũng không thể đi tìm Thôn trưởng mà hỏi. "Nhưng... cũng không thể vì cái này mà mặc kệ chúng tôi sống chết chứ?" Đây chính là chuyện đại sự kiếm tiền, bọn họ sao có thể cam tâm?

Lương thị trên dưới đánh giá đối phương một chút: "Năm đó Thôn trưởng đều nói Tiểu Hòa không phải người thôn chúng ta, người thôn chúng ta không được đối xử với nó như vậy, các người đã làm thế nào?

Không phải cũng bức người ta đi chết sao?

Lúc đó các người có quản người ta sống chết không?

Bây giờ người ta không quản các người sống chết thì các người làm gì được?" "Chúng ta đi tìm Thôn trưởng." Nói xong liền bỏ đi.

Hôm nay mặc kệ nói thế nào, bọn họ đều phải bắt Vương Cẩn Hòa dắt bọn họ cùng trồng dưa hấu bán, mặc kệ bán được bao nhiêu tiền, chung quy vẫn là một khoản thu nhập.

Lương thị nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, cười lạnh một tiếng, tưởng đi tìm Thôn trưởng là xong chuyện sao?

Thật là ngây thơ.

Thôn trưởng nhìn thấy đám người đến nhà mình một chút cũng không bất ngờ: "Mọi người đến làm gì?" "Thôn trưởng, Vương Cẩn Hòa nó dắt người trong thôn kiếm tiền không thể bỏ lại chúng tôi chứ?" "Đây là quyết định của riêng Tiểu Hòa, ta không thể can thiệp." Thôn trưởng nhìn bọn họ lạnh nhạt nói. "Thôn trưởng, lời không thể nói như vậy chứ?

Chúng ta đều là người cùng một thôn, nó không thể bản thân có tiền rồi lại đối xử với chúng tôi như vậy chứ?" Một người phụ nữ trong đó không phục nói.

Thôn trưởng im lặng cười rộ lên: "Mấy năm trước các người có nghĩ Tiểu Hòa và chúng ta là người cùng một thôn không?

Lúc đó các người có từng nghĩ sẽ tha cho Tiểu Hòa một mạng không?

Tô Ngọc nói rồi, muốn để Tiểu Hòa dắt các người kiếm tiền cũng được, nhưng nỗi khổ mà mẹ con Tiểu Hòa chịu năm đó, các người phải nếm trải hết thì mới dắt các người kiếm tiền, có điều các người chịu nổi không?" Đám phụ nữ kia ngây ngốc nhìn Thôn trưởng, chuyện này... "Chúng tôi..." "Tô Ngọc biết chuyện năm xưa tức giận thế nào các người biết không?

Cậu ta coi trọng Tiểu Bảo thế nào các người biết không?

Tiểu Bảo chính là chắt đích tôn của nhà cậu ta, ông nội cậu ta cũng rất coi trọng đứa bé này, các người nghĩ vì sao người ta lại tha cho các người?" Thôn trưởng nhìn bộ dạng không phục của bọn họ, trào phúng nói.

Chỉ cần đám người này năm xưa giữ lại chút thiện tâm, cũng không đến mức sẽ như thế này.

Nhìn bọn Tạ Xuân xem, lén lút giúp đỡ đều được Tiểu Hòa ghi tạc trong lòng.

Lúc bản thân không có bản lĩnh thì không đi làm phiền, một khi có bản lĩnh rồi việc đầu tiên nghĩ đến chính là dắt người ta đi kiếm tiền. "Các người có thể đi rồi, chuyện này các người đến nói với ta vô dụng, các người cũng có thể đi tìm Tiểu Hòa và Tô Ngọc, xem xem Tô Ngọc có nguyện ý dắt các người kiếm tiền hay không." Thôn trưởng nói xong trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Chuyện trong thôn rất nhanh đã truyền đến tai bọn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nghe Vương lão thái thái nói xong, khóe miệng giật giật bảo: "Cháu đột nhiên phát hiện bọn họ cũng chém gió ghê thật, cái gì mà khó khăn lắm mới ngăn anh lại, anh tức giận bao nhiêu, nếu không phải biết rõ đầu đuôi sự tình, cháu cũng suýt tin là thật rồi." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Bọn họ cũng khá là hiểu chuyện đấy, như vậy cũng tốt, đám người đó nếu dám đến gây phiền phức, anh cũng dám trực tiếp ra tay.

Uất ức của mẹ con em không thể chịu không, năm đó làm hại các em, bây giờ còn muốn được dắt đi kiếm tiền?

Đám người này phải ngây thơ cỡ nào mới có thể làm ra chuyện như vậy chứ?" Vương lão thái thái đối với việc cháu gái và cháu rể làm một chút cũng không cảm thấy có vấn đề, ngược lại rất tán đồng cách làm của bọn họ. "Tiểu Hòa, giúp được thì chúng ta giúp, còn những người khác thì không cần đâu, chúng ta cũng không giúp xuể." Lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa vẻ mặt nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa "vâng" một tiếng: "Bà nội yên tâm, cháu và Tô Ngọc đều không phải người lấy đức báo oán." "Vậy là tốt rồi." "Bà nội, sau này khẳng định sẽ có không ít người đến tìm bà." Vương Cẩn Hòa nhìn lão thái thái nói.

Vương lão thái thái ngồi đó cười lắc đầu: "Tiểu Hòa, bà già này có một ưu điểm là thù dai, cũng có một khuyết điểm là bao che người nhà." Vương Cẩn Hòa bị Vương lão thái thái chọc cười, nhìn bà cười không ngừng: "Bà nội, bà nói thế thì..." "Sao nào?

Bà nói thế không đúng à?" Vương lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt đầy ý cười hỏi. "Đúng, quả thực là quá đúng ạ.

Bà nội, sau này đám người đó đến, bà vui thì ứng phó một chút, không vui thì bảo Nguyên Húc ném thẳng người ra ngoài." Đối với việc sai bảo thuộc hạ của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa một chút áp lực cũng không có. "Được, các cháu không cần lo cho bà, nên làm gì thì đi làm đi.

Có điều Tiểu Hòa, cháu đã muốn dắt bọn họ trồng dưa bán, vậy cháu phải đảm bảo dưa của bọn họ có thể bán được." Lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Không thể để mọi người theo bọn họ trồng dưa xong, lại không thể cho người ta thu nhập tốt, đây chẳng phải lãng phí thời gian của người ta sao? "Bà nội, chuyện này bà có thể hoàn toàn yên tâm, có cháu ở đây chỉ cần trồng ra trái cây thì sẽ không lo bán không được." Vương Cẩn Hòa còn chưa mở miệng, Tô Ngọc đã đi trước một bước cam đoan.

Vương lão thái thái yên tâm gật đầu: "Cháu nói vậy là bà hoàn toàn yên tâm rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ chỉ mình, cho nên bà nội đây là không yên tâm về cô hả?

Quả nhiên, giống như Vương Cẩn Hòa nói, trong thôn truyền ra tin tức muốn dắt người trong thôn trồng dưa, rất nhiều người đều đến tìm Vương lão thái thái.

Vương lão thái thái nhìn bọn họ, trong mắt mang theo ý cười, cũng không chen ngang cứ thế nghe bọn họ nói.

Người đến tìm Vương lão thái thái thấy mình đã nói cả buổi trời mà bà lại chẳng có chút phản ứng nào, lập tức có chút bất mãn: "Chúng tôi nói nhiều như vậy bà có nghe thấy không?" Vương lão thái thái gật đầu một cái: "Hả?

Chương 71

Các người nói xong rồi?" Đám người vây quanh Vương lão thái thái tức đến mức ngã ngửa, bọn họ nhìn Vương lão thái thái vô cùng bất mãn nói: "Rốt cuộc bà có ý gì?" "Hả?

Các người hỏi tôi là có ý gì à?

Chẳng lẽ tôi thể hiện còn chưa đủ rõ ràng?

Ý của tôi là tôi không muốn để ý đến các người đấy." Lão thái thái cười nhìn bọn họ nói. "Bà..." "Mọi người đều là người cùng một thôn, nhà bà có chuyện tốt không thể chỉ biết mình phát tài, các người cũng phải dắt theo chúng tôi chứ." Một người trong đó trực tiếp mở miệng nói, bà ta nhìn ra rồi, nói chuyện với người này thì phải nói thẳng thừng, nếu cứ vòng vo tam quốc chưa chắc người ta đã nghe hiểu.

Vương lão thái thái nhìn người vừa nói: "Giang thị, năm đó người muốn dìm lồng heo cháu gái tôi, muốn lấy mạng chắt tôi, bà chính là một trong số đó.

Lúc đó nhà tôi cầu xin bà thế nào, bà nói những gì bà còn nhớ không?" Biểu cảm trên mặt Giang thị lập tức có chút cứng ngắc, bà ta nhìn Vương lão thái thái: "Chuyện đó đã bao nhiêu năm rồi, bà... bà còn nhớ à?" "Đương nhiên nhớ, nhớ lúc đó bà đã xúi giục mọi người nhất định phải đòi mạng cháu gái tôi thế nào, nhớ Thôn trưởng đều nói không quản được chuyện nhà tôi nữa, bà đã giãy nảy lên nhất định bắt Thôn trưởng đem Cẩn Hòa nhà tôi đi dìm lồng heo ra sao." Vương lão thái thái mặt không cảm xúc nói.

Giang thị lập tức không nói nên lời, thấy bà ta như vậy Vương lão thái thái cười khẩy một tiếng, còn tưởng sức chiến đấu mạnh cỡ nào, không ngờ chỉ có thế? "Tôi có thể xin lỗi." "Không cần, nhà tôi hiện tại rất tốt, không cần lời xin lỗi của các người." Giang thị lập tức có chút bất mãn nhìn Vương lão thái thái: "Rốt cuộc bà muốn thế nào?" "Tôi không muốn thế nào cả, chính là không muốn để cháu gái tôi dắt các người cùng kiếm tiền.

Các người cũng có thể đi phá hoại nhà tôi, các người cứ xem sau đó có ngồi tù mọt gông không.

Cháu rể tôi bất tài, nhưng cũng có quen biết với Huyện lệnh đấy." Vương lão thái thái cười nói, cái dáng vẻ thần thanh khí sảng đó khiến người bên cạnh nhìn mà suýt hộc máu. "À đúng rồi, còn có các người cũng phải xem xem Thôn trưởng có dung túng cho các người làm chuyện như vậy không đã." Vương lão thái thái phảng phất đả kích còn chưa đủ nhiều, lại mở miệng nói thêm lần nữa.

Giang thị mặt mũi vặn vẹo nhìn Vương lão thái thái: "Bà tưởng bà ghê gớm lắm chắc?

Cho mặt mũi mà không cần, bà mà dám không dắt chúng tôi kiếm tiền, chúng tôi sẽ bảo Thôn trưởng đuổi các người đi." Nói ngọt không được, Giang thị trực tiếp uy hiếp.

Vương lão thái thái nhìn Giang thị: "Bà có thể thử xem." "Trong thôn có một nửa số người Cẩn Hòa sẽ hướng dẫn trồng dưa, còn những người Cẩn Hòa đã nói không dẫn theo thì chính là không dẫn, các người cho dù có đi tìm quan huyện đến gây phiền phức cũng vô dụng, đây là chuyện riêng của mỗi nhà." Vương lão thái thái căn bản không coi lời của Giang thị ra gì: "Giang thị, bà nghĩ cho kỹ đi, bà có bản lĩnh khiến thôn trưởng đuổi nhà chúng tôi ra khỏi thôn không?" "Trước đây chúng tôi còn để ý một chút, dù sao cũng không muốn chuyển nhà, chuyển nhà cũng tốn kém, nhưng vấn đề là hiện tại nhà chúng tôi không thiếu chút tiền ấy.

Ngược lại là bà, sau khi nhà chúng tôi chuyển đi rồi, bà nói xem thôn trưởng có hận chết các người hay không?" Vương lão thái thái cười híp mắt nói.

Đừng nói chứ lời của bà thật sự dọa Giang thị sợ chết khiếp.

Nếu Vương Cẩn Hòa chỉ dẫn theo một hai người trồng dưa, bà ta còn có chút cách, nhưng vấn đề là nhà họ dẫn theo một nửa người trong thôn trồng dưa, bọn họ có thể nói gì?

Thân sơ có khác, họ dẫn người có quan hệ tốt cùng trồng, không dẫn người quan hệ không tốt, chuyện này có vấn đề gì sao?

Cái lý này đi đến đâu cũng đứng vững. "Bà nội, bọn họ là ai vậy?" Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa từ trên núi trở về, liền nhìn thấy trong nhà có mấy người, những người đó tức giận đến mức không chịu được, còn lão thái thái thì cười tươi như hoa ngồi đó, hiển nhiên là không bị thiệt thòi.

Chỉ cần bà nội không chịu thiệt là được. "Người trong thôn." Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Giang thị, ánh mắt hơi lạnh đi: "Bà đến nhà tôi làm gì?

Cút." "Tiểu Hòa, người này là thế nào?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cảm thấy hơi kỳ lạ trước bộ dạng đột nhiên nổi giận này của cô, anh thật sự rất ít khi thấy Vương Cẩn Hòa để lộ cảm xúc ra mặt như vậy.

Đưa tay chỉ vào Giang thị, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói: "Năm đó chính là bà ta sống chết muốn lấy mạng em, bà nội bọn họ đều quỳ xuống cầu xin rồi, bà ta vẫn còn ở đó châm ngòi thổi gió." Tô Ngọc nhìn Giang thị, đáy mắt mang theo sát ý, thì ra là mụ già này sao? "Anh biết rồi." Tô Ngọc gật đầu, tỏ ý đã hiểu.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh muốn làm gì?

Đừng có làm bậy." Tô Ngọc cười gật đầu: "Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì đâu." Vương Cẩn Hòa có chút không tin tưởng nhìn Tô Ngọc: "Lời anh nói là thật?

Anh thật sự không định làm gì?" "Thật sự không định làm gì, chỉ là khiến nhà bọn họ phải trả cái giá xứng đáng vì chuyện này mà thôi.

Nguyên Húc, đi điều tra." Tô Ngọc phân phó.

Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, anh gọi cái này là không muốn làm gì? "Đừng có quá đáng quá." "Yên tâm, năm đó bà ta khiến bà nội quỳ xuống cầu xin thế nào, bây giờ cứ để bà ta quỳ xuống cầu xin như thế, chuyện này rất công bằng không phải sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói.

Vương Cẩn Hòa biết chuyện này đối với Tô Ngọc chính là giới hạn, chỉ cần là người có liên quan đến chuyện từng làm tổn thương gia đình cô năm đó, anh đều sẽ không bỏ qua.

Mấy người này không xuất hiện trước mặt thì còn đỡ, một khi xuất hiện, người này e là sẽ trực tiếp ra tay.

Giang thị có chút hoảng sợ nhìn Tô Ngọc: "Mày tưởng mày là ai?

Mày nói làm được là làm được sao?" "Vậy chúng ta cứ mỏi mắt mong chờ xem, không muốn để tôi tìm các người gây phiền phức thì đừng có chạy đến trước mặt chúng tôi làm chướng mắt.

Nguyên Húc, tiễn khách." "Nếu không đi thì trực tiếp ném ra ngoài." Tô Ngọc bổ sung thêm.

Nguyên Húc cười thầm một cái, nhìn Tô Ngọc, đây mới là thiếu gia của bọn họ, đám người này xem ra sắp xui xẻo rồi.

Giang thị không muốn đi, bà ta muốn biết rốt cuộc Tô Ngọc muốn làm gì. "Chuyện này đều đã qua lâu như vậy rồi, các người còn túm chặt lấy không buông làm gì." Giang thị có chút trơ trẽn nói.

Một câu nói chọc giận Tô Ngọc: "Nhớ kỹ lời bà nói, cút." Khí thế của Tô Ngọc dọa Giang thị sợ đến mức lăn lê bò toài chạy ra ngoài.

Nhìn thấy Giang thị cứ thế chạy mất, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc có chút bất ngờ hỏi: "Anh đáng sợ thế sao?

Sao thấy anh cứ như thấy hồng thủy mãnh thú vậy?" "Vậy em nói xem anh có giống hồng thủy mãnh thú không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa chỉ cười cười không nói gì thêm, Tô Ngọc cũng không ép cô, mà nói: "Thực ra anh thật sự không định tìm đám người này gây phiền phức." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc ngẩn người, sau đó nói: "Em biết." Tô Ngọc xác thực chưa từng nghĩ đến việc lật lại nợ cũ, cùng lắm là ghi thù, sau này có chuyện tốt gì đều mặc kệ đám người này, ai bảo đám người này cứ phải chạy đến trước mặt kêu gào?

Đặc biệt là Giang thị, hai nhà bọn họ có quan hệ như thế nào trong lòng Giang thị không biết sao?

Đã như vậy rồi còn dám chạy tới nói mấy lời này, đây không phải tự mình tìm phiền phức cho mình sao? "Anh muốn làm gì thì làm đi, dù sao chúng em cũng không kéo được anh." Vương Cẩn Hòa trực tiếp rũ bỏ quan hệ, sau này có chuyện gì thì đó đều là do Tô Ngọc làm, không liên quan gì đến họ.

Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em mặc kệ anh như vậy, em cảm thấy thích hợp sao?" Nghiêm túc cân nhắc một chút, Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Em cảm thấy vô cùng thích hợp." "Thôi được rồi, anh nói không lại em." Giang thị vẻ mặt hoảng hốt trở về nhà, con trai bà ta đi tới: "Mẹ, chuyện thế nào rồi?

Bọn họ đồng ý chưa?" Giang thị nhìn con trai mình một cái, nhíu mày nói: "Không đồng ý, không những không đồng ý mà cha của Tiểu

Bảo có khả năng còn sẽ tới tìm nhà chúng ta gây phiền phức, các con tự mình cẩn thận một chút, đừng đụng độ với người ta." "Cái gì?

Nó thế mà còn muốn tới tìm chúng ta gây phiền phức?

Để nhà họ Vương tiếp tục ở lại thôn Tạ gia đã là nhân từ với bọn họ rồi, thế mà lại dám." Con trai Giang thị là Tạ Đào nghiến răng nói. "Chuyện năm đó bọn họ trực tiếp lật lại nợ cũ, ý tứ hiện tại là không muốn quan tâm đến chúng ta, con trai à, mấy chuyện con nghĩ e là không thành rồi." Giang thị nhìn Tạ Đào nhíu mày vẻ mặt bất lực nói.

Tạ Đào nhíu mày bất mãn nhìn Giang thị, mẹ hắn đúng là một chút bản lĩnh cũng không có. "Mẹ, chuyện này chúng ta nhất định phải làm cho xong, như vậy ngày tháng sau này của nhà ta mới càng ngày càng khấm khá, chẳng lẽ mẹ chưa từng muốn sống cuộc sống của người có tiền sao?" Tạ Đào nhìn Giang thị nghiêm túc nói.

Giang thị nhìn con trai mình, có chút bất lực nói: "Cuộc sống có tiền ai mà chẳng muốn sống?

Chương 72

Nhưng đâu phải chúng ta nói muốn sống là sống được đâu.

Con trai, cha của Tiểu Bảo nhìn qua không phải người dễ chung sống, hơn nữa hắn thật sự quá đáng sợ, con đừng…" "Được rồi, con thấy mẹ chính là gan bé, cái gì mà đáng sợ với không đáng sợ." Giang thị còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy bộ dạng không để tâm này của Tạ Đào, cuối cùng cái gì cũng không nói, chỉ có để con trai gặp phải người đó xong thì hắn mới biết lời bà ta nói có phải thật hay không.

Nặng nề thở dài một hơi: "Con trai, cái gì nên nói mẹ đã nói với con rồi, con nếu không tin mẹ thì mẹ cũng hết cách." Tạ Đào bĩu môi, nhìn Giang thị chán ghét nói: "Mẹ đúng là đồ phế vật, chuyện gì cũng làm không xong, mấy năm trước đã vậy, bây giờ vẫn vậy, mẹ nói xem con nuôi mẹ thì có tác dụng gì?" Giang thị không dám tin nhìn con trai mình, ánh mắt đờ đẫn nói: "Con trai, con đang nói cái gì vậy?" Bà ta vì con trai làm biết bao nhiêu chuyện, nhưng con trai nói cái gì?

Thế mà lại nói bà ta là phế vật? "Lời con nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Năm đó bảo mẹ làm chết cả nhà Vương Cẩn Hòa, chúng ta chiếm tài sản của bọn họ làm của riêng, nhưng mẹ đã làm thế nào?" "Bây giờ chỉ bảo mẹ đi nói với bọn họ chuyện cùng nhau trồng dưa, chút chuyện cỏn con này mẹ cũng làm không xong, mẹ không phải phế vật thì là ai?" Tạ Đào nhìn Giang thị nói từng câu từng chữ.

Giang thị vẫn luôn lấy con trai mình làm niềm tự hào, bất kể con trai muốn làm gì, bà ta đều sẽ đồng ý, có thể giúp đỡ cũng đều giúp, nhưng ở trong lòng con trai, bà ta lại chỉ là một kẻ phế vật sao? "Mẹ bày ra cái mặt đưa đám này cho ai xem hả?

Con nói cho mẹ biết, chuyện này mẹ nếu không làm xong thì cút ra ngoài cho con, đừng có ở lại cái nhà này nữa." Tạ Đào bị Giang thị nuôi thành một kẻ cực độ ích kỷ, trong lòng hắn chỉ cần không đạt được yêu cầu của hắn, tất cả đều là phế vật.

Mà hắn thì cái gì cũng không làm, toàn dựa vào Giang thị nuôi. "Tao là mẹ mày, sao mày có thể làm như vậy?" Giang thị phẫn nộ nói.

Tạ Đào nhìn Giang thị lạnh lùng nói: "Mẹ nếu có thể giúp con đạt được yêu cầu, mẹ chính là mẹ con, mẹ nếu không đạt được yêu cầu của con thì mẹ ngay cả một kẻ phế vật cũng không bằng." "Đây là nhà con, con là người quyết định, con không muốn cho mẹ ở lại đây thì mẹ không thể ở lại đây, mẹ nếu còn muốn về cái nhà này thì mau chóng đi làm việc cho con, nếu không…" Tạ Đào cảnh cáo nhìn Giang thị, chán ghét nói.

Hắn sao lại có một người mẹ như vậy, đúng là vừa xui xẻo vừa mất mặt.

Giang thị ngây ngốc nhìn Tạ Đào, đây chính là con trai bà ta, đây chính là đứa con trai bà ta dốc hết tất cả cũng muốn bảo vệ. "Mấy năm nay tao không nên mày muốn gì thì cho mày cái đó, Tạ Đào…" Tạ Đào mất kiên nhẫn đẩy Giang thị ra: "Bớt ở đây nói mấy lời này với con, mẹ cũng xứng nói chuyện này với con sao?" Bên ngoài, Nguyên Húc xem đến say sưa ngon lành.

Người phụ nữ này ở bên ngoài kiêu ngạo như vậy, ở nhà lại ra nông nỗi này.

Thật ra loại người như thế, để bà ta cùng con trai mình tương ái tương sát là tốt nhất, người đàn ông tên Tạ Đào này mới là sự trừng phạt lớn nhất dành cho bà ta.

Hai người cứ như vậy giày vò lẫn nhau đi.

Có điều người bị giày vò có vẻ là người tên Giang thị này.

Nhìn một lúc Nguyên Húc mới trở về, hắn phải về nói chuyện này cho thiếu gia, để thiếu gia vui vẻ một chút.

Có điều năm đó nhất định muốn mạng của cả nhà thiếu phu nhân, thế mà chỉ là vì muốn đoạt lấy tiền của nhà thiếu phu nhân, kẻ này vì cái gọi là tiền tài, đúng là không từ thủ đoạn.

Chuyện gì cũng có thể làm ra được, nhưng Giang thị này e là sau đó vẫn sẽ đi tìm đám người lão thái thái, vẫn phải nghĩ cách để người ta không có thời gian đi tìm đám người lão thái thái.

Nguyên Húc về đến nhà liền kể chuyện này cho Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nghe được lời Nguyên Húc nói thì nhíu mày: "Tạ Đào rốt cuộc là loại thiểu năng gì vậy?

Loại chuyện này cũng có thể làm ra được." Cô và Tiểu Bảo cho dù chết rồi, trong nhà vẫn còn Vương Tĩnh Vũ mà, trong nhà vẫn còn người khác, hắn rốt cuộc vì sao lại cảm thấy cô chết rồi thì hắn có thể lấy được gia sản nhà cô? "Ha ha, Tiểu Hòa sao em lại nói như vậy?" Tô Ngọc lập tức vui vẻ, tuy rằng anh cũng cảm thấy Tạ Đào là một kẻ thiểu năng.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mũi mình tức giận nói: "Em lại không phải trẻ mồ côi, em là người có cha mẹ, ông bà còn có anh trai, cho dù hắn thực hiện được, em chết rồi, hắn làm sao đoạt được đồ của cha mẹ em?

Mấy thứ này không phải nên thuộc về anh trai em sao?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em đang nói hồ đồ gì vậy?

Cái gì gọi là em chết rồi?

Em đang sờ sờ ra đấy, không được nói lung tung." Cái nha đầu này nói chuyện thì cứ nói, nói mình chết rồi làm gì?

Vương Cẩn Hòa đưa tay che miệng mình, làm động tác im lặng.

Cô coi như nhìn ra rồi, Tô Ngọc căn bản không muốn nghe cô nói mấy lời này. "Em chỉ nói thế thôi, trọng điểm không phải cái này, trọng điểm là suy nghĩ của Tạ Đào." Vương Cẩn Hòa lập tức phản ứng lại, điểm chú ý của Tô Ngọc hoàn toàn không đúng nha, không phải đang nói Tạ Đào sao?

Sao lại cứ túm lấy cô không buông thế? "Có khả năng cảm thấy sau đó cha mẹ sẽ bị đả kích rất lớn." Con người một khi chịu đả kích, dưới sự suy sụp thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy vạch đen nhìn Tô Ngọc: "Em không muốn nói chuyện nữa, người này cũng bao nhiêu tuổi rồi, không đi tử tế kiếm tiền, cứ nghĩ đến chuyện bánh từ trên trời rơi xuống, sao trên trời không rơi xuống hai con dao, chém chết hắn đi." Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, bị lời này của cô chọc cười: "Rất nhiều người đều như vậy, luôn nghĩ không làm mà hưởng, đương nhiên nếu có thể một đêm giàu sổi thì càng tốt." Vương Cẩn Hòa chống cằm, đối với suy nghĩ của đám người này trước sau vẫn không thể lý giải: "Em vẫn không thể hiểu được suy nghĩ của mấy người này, đúng là có bệnh." Một người đàn ông tuổi còn trẻ, lại là người tứ chi lành lặn, sao lại không làm việc đàng hoàng như vậy, quan trọng là Giang thị này cũng là một kẻ kỳ quặc, Tạ Đào nói gì bà ta làm nấy, hoàn toàn là một kẻ không có não. "Em cảm thấy cứ để hai mẹ con bọn họ cứ như vậy mãi tương ái tương sát đi, loại người như vậy cũng chỉ xứng thế thôi." Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói.

Tô Ngọc dựa vào ghế, đột nhiên ghé sát vào Vương Cẩn Hòa: "Em muốn xem bọn họ tương ái tương sát?" Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy mặt Tô Ngọc sang một bên: "Đúng là có chút muốn xem." "Chuyện này đơn giản biết bao?

Chuyện em muốn anh khẳng định có thể thỏa mãn em." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa lập tức thấy hứng thú nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi: "Anh có suy nghĩ gì?

Không đúng, anh muốn làm gì?" "Loại người như Tạ Đào chỉ cần cho hắn tiền, hắn cái gì cũng có thể làm ra được." Chỉ cần Vương Cẩn Hòa thật sự muốn xem, anh cũng không phải không làm được.

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa lại lắc đầu: "Vẫn là thôi đi, tuy rằng em xác thực rất muốn xem." Tô Ngọc nhíu mày hỏi: "Cái này lại là vì sao?

Muốn xem thì cứ nói với anh, cái này cũng đâu có gì to tát." "Không cần chúng ta làm gì bọn họ cũng sẽ xảy ra chuyện, đã như vậy, chúng ta hà tất phải làm bẩn tay mình, anh nói có phải không?" Cứ cái trạng thái hiện giờ của Tạ Đào, chỉ cần Giang thị không thể thỏa mãn hắn nữa, hắn thật sự chuyện gì cũng sẽ làm, đến lúc đó không cần bọn họ làm gì, Giang thị cũng sẽ đau khổ cả đời.

Giang thị lúc nhỏ đã không dạy dỗ Tạ Đào tử tế, bây giờ là lúc bà ta nếm trái đắng.

Mà tất cả chuyện này đều là do Giang thị tự tìm, không trách được người khác. "Được rồi, nếu em đã nói như vậy, thế thì anh sẽ không làm gì nữa." Tô Ngọc miễn cưỡng nói, còn về việc anh có âm thầm làm người đẩy thuyền ở phía sau hay không, cái này thì không chắc, hoặc là anh sẽ bỏ đá xuống giếng chăng?

Dù sao đôi mẹ con này năm đó đã khiến cả nhà Tiểu Hòa đau khổ như vậy, bây giờ cũng đến lúc bọn họ phải đau khổ rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không có ý tốt này của Tô Ngọc:

"Anh thật sự không làm?" Tô Ngọc nghiêm túc cân nhắc một chút: "Có khả năng sẽ bỏ đá xuống giếng?" Vương Cẩn Hòa nhìn cái dáng vẻ đương nhiên của anh, thế mà có chút cạn lời. "Anh thà nói thẳng là anh định ra tay với bọn họ còn hơn." Vương Cẩn Hòa tức giận nói. "Em nếu không sợ người ta tới tìm phiền phức, anh ngược lại cũng không để ý." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói.

Vương lão thái thái bất lực lắc đầu nói: "Được rồi hai đứa bay, nên làm gì thì đi làm đi, loại người này không cần thiết vì bọn họ mà lôi mình vào." "Nghe thấy chưa?

Bà nội lên tiếng rồi đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc một cái, không khách khí nói. "Được, nghe bà nội." Tô Ngọc ngoài mặt đồng ý nghe theo Vương lão thái thái, nhưng trong lòng nghĩ thế nào thì chỉ có mình anh biết. "Anh đừng có dương phụng âm vi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc một cái không khách khí nói. "Anh giống loại người đó sao?" Vương Cẩn Hòa cười với Tô Ngọc một cái, ngay lúc Tô Ngọc đang cao hứng, Vương Cẩn Hòa nói: "Anh không phải giống, anh chính là loại người đó.

Sống ở trong thôn có những chuyện không thể xử lý giống như anh ở kinh thành được." Tô Ngọc nhíu mày có chút không vui, nhưng lời của Vương Cẩn Hòa vẫn phải nghe: "Vậy được, anh nghe em, cứ như vậy đi." Vương Cẩn Hòa vừa định nói gì đó, liền nghe thấy Tô Ngọc mở miệng: "Tiền đề để anh không làm gì là bọn họ phải có chút tự mình hiểu lấy, đừng có lại tới tìm phiền phức, nếu không anh sẽ trực tiếp động thủ." "Được." Nếu đã như vậy rồi mà đám người này còn muốn tới tìm đường chết, chính cô cũng chẳng muốn cản Tô Ngọc nữa.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng, nghĩ đến chuyện đính hôn: "Anh viết thư cho ông nội, bảo ông nội qua đây." "Hả?" Vương Cẩn Hòa nhất thời chưa phản ứng kịp, anh đột nhiên nói cái này làm gì?

Chương 73

"Chúng ta phải đính hôn, anh tạm thời không muốn nói với cha mẹ anh, để ông nội qua đây được không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Đính hôn là chuyện lớn, anh không thể để người ta tìm được một chút lỗi sai nào để công kích Vương Cẩn Hòa. "Được." Vương Cẩn Hòa gật đầu.

Tô Ngọc thở phào nhẹ nhõm, anh bây giờ không muốn nhìn thấy cha mẹ mình, ngay cả nhà cũng không muốn về, càng huống hồ là để người qua đây tham gia tiệc đính hôn. "Em chưa từng trải qua những chuyện đó của anh, em cũng không có tư cách đi nói gì, chỉ là muốn nói với anh, đời người sống trên đời, đừng làm chuyện khiến bản thân hối tiếc là được rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Trong lòng anh biết rõ, em yên tâm đi." "Ừm." Tô Ngọc ngay tối hôm đó liền thả bồ câu đưa thư về cho Nguyên Bảo, bảo cậu ta nói với Tô Tích chuyện này một chút.

Theo tin tức trồng dưa kiếm tiền truyền đi ngày càng rộng, trong thôn có mấy hộ không giúp đỡ, cũng không bỏ đá xuống giếng tìm tới.

Mấy người nhà họ nhìn Vương Cẩn Hòa nhớ tới dáng vẻ lúc đó, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Lúc đó bọn họ không muốn rước phiền phức, chỉ là lạnh lùng đứng nhìn, bây giờ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa bọn họ đều cảm thấy có chút chột dạ. "Các người có việc gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người cứ đùn đẩy nhau mãi không nói chuyện, nhíu mày hỏi.

Mục đích đám người này tới đây rốt cuộc là gì?

Chỉ là vì tới đây làm tượng gỗ thôi sao? "Cẩn Hòa cháu xem… Cháu không phải muốn dẫn người cùng nhau trồng dưa kiếm tiền sao?

Có thể dẫn theo bọn bác cùng làm không?" Một người trong đó mặt dày mày dạn cẩn thận nói.

Những người khác vừa nghe, đều nhìn Vương Cẩn Hòa đầy kỳ vọng, nhìn thấy bộ dạng này của bọn họ, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên mở miệng nói chuyện này thế nào.

Thấy Vương Cẩn Hòa không mở miệng, người vừa nói chuyện kia lại lần nữa mở miệng nói: "Tiểu Hòa, cháu chỉ là không dẫn theo những kẻ từng bức các cháu đi chết kiếm tiền, chứ đâu có nói không dẫn bọn bác kiếm tiền, cháu nói có phải không?" Bọn họ lại đâu có thật sự làm gì, Vương Cẩn Hòa còn có thể thật sự tức giận hay sao?

Hơn nữa, chuyện này đã qua nhiều năm như vậy rồi, cô và đứa bé đều không sao, cũng không thể trách lên đầu bọn họ chứ?

Càng nghĩ càng cảm thấy là như vậy, những người khác nhìn nhau, sau đó nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cẩn Hòa, cháu xem chuyện năm đó bọn bác cũng đâu có tham gia, cháu không thể dẫn người kiếm tiền mà không dẫn bọn bác chứ?" Vương Cẩn Hòa không nói chuyện, cứ thế nhìn đám người anh một câu tôi một câu không biết đang nói cái gì, đột nhiên không biết mình nên cười hay nên khóc.

Thấy Vương Cẩn Hòa mãi không nói gì, những người đến tìm Vương Cẩn Hòa lập tức có chút sốt ruột: "Rốt cuộc thế nào cháu nói thẳng một câu đi, cháu cứ một câu cũng không nói thế này là sao?" "Đúng đấy, bọn bác cũng đâu làm gì cháu, cháu với đứa bé cũng không sao, cháu phải giúp bọn bác mới được, nhiều người giúp như vậy, cũng đâu để ý thêm chút người như bọn bác." Từ thăm dò lúc đầu, đến sự đương nhiên hiện tại, thậm chí có chút bắt cóc đạo đức.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ mặt này của bọn họ, đột nhiên nhịn không được bật cười, dáng vẻ đó khiến những người bên cạnh có chút ngơ ngác nhìn nhau, Vương Cẩn Hòa đây là đang cười cái gì? "Có phải tôi biểu hiện có chút hiền lành quá, cho nên các người mới dám đến nói với tôi như vậy?

Phải, các người không làm gì, nhưng thái độ lạnh lùng đứng nhìn của các người cũng khả hố y hệt, tôi biết trồng dưa thì sao?

Tôi muốn dẫn ai trồng thì có liên quan gì đến các người?

Giữa họ hàng thân thích còn có thân sơ khác biệt, càng huống hồ chỉ là dân làng, các người cũng đừng nói với tôi cái gì mà đều là người cùng một thôn, mấy năm trước thôn trưởng đã nói vô cùng rõ ràng, tôi không phải người thôn Tạ gia." Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách khí nói. "Mày…" "Không cần mày tao gì cả, tôi nói cái này, tôi không ăn cái bài đó của các người, hôm nay các người có gọi cả thôn trưởng đến đây, tôi không giúp thì vẫn là không giúp, ai đến nói cũng vô dụng." "Đừng cảm thấy các người không làm gì nhà tôi thì chúng tôi phải mang ơn đội nghĩa với các người, tôi không ăn cái bài đó." Vương Cẩn Hòa cười lạnh nói.

Tạ Chu nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa, lúc đến ông ta nghĩ mọi chuyện vô cùng đơn giản, cho rằng chỉ cần bọn họ đến nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng, cô nên cảm kích mà dẫn bọn họ cùng nhau kiếm tiền, nhưng bây giờ ông ta mới phát hiện bọn họ nghĩ quá đơn giản rồi, cũng nghĩ Vương Cẩn Hòa quá ngu ngốc rồi. "Chuyện này đều qua nhiều năm như vậy rồi, cháu cũng không cần thiết phải so đo tính toán mãi chứ?" Người bên cạnh cười gượng nói.

Không sai, trong lòng bọn họ, Vương Cẩn Hòa hiện tại như thế này chính là đang so đo tính toán.

Vương Cẩn Hòa bị lời của bọn họ chọc cho cười, đưa tay chỉ vào mình: "Các người cảm thấy đây còn là lỗi của tôi rồi đúng không?" Tạ

Chu biết lời này chọc giận Vương Cẩn Hòa, vội vàng mở miệng nói: "Tiểu Hòa bọn bác không nói là lỗi của cháu, chỉ là cảm thấy chuyện này đã qua thời gian dài như vậy rồi, không cần thiết cứ bám riết không buông, cháu nói đúng không?

Dù sao hiện tại các cháu sống cũng rất tốt, cháu nói xem có phải không?" Vương Cẩn Hòa nghe lời của Tạ Chu nhịn không được bật cười: "Trong lòng các người qua rồi, có phải là có thể đại biểu cho việc chưa từng có chuyện gì xảy ra không?" "Bọn bác không phải ý này." Tạ Chu vội vàng nói. "Vậy các người có ý gì?" Vương Cẩn Hòa ném đồ trong tay xuống đất, trực tiếp nổi nóng. "Mấy năm nay các người và nhà tôi một chút quan hệ cũng không có đúng không?

Gặp nhau trên đường, đều có thể trực tiếp quay đầu coi như không nhìn thấy, cái này tôi không nói sai chứ?" Tạ Chu và những người khác cười gượng, không biết nên nói gì cho phải.

Bọn họ không biết nên nói gì, Vương Cẩn Hòa lại biết mình muốn nói cái gì. "Đã là gặp nhau cũng coi người nhà tôi như người xa lạ, vậy bây giờ đến nhà tôi làm gì?

Vì tôi biết cách trồng dưa hấu?

Vì tôi có thể giúp các người kiếm tiền?

Nhưng các người cảm thấy tôi dựa vào đâu mà phải dẫn mấy kẻ xa lạ kiếm tiền?

Các người tưởng các người là ai?" "Đến nói với tôi chuyện đã qua rồi, tôi phải nhìn về phía trước, tôi nhìn cái gì?

Mấy năm nay cả nhà tôi sống thế nào, tôi rõ ràng hơn trong lòng các người nhiều, tôi nói cho các người biết, sự nhân từ lớn nhất của tôi chính là ngăn cản Tô Ngọc đi báo thù các người, tôi không để Tô Ngọc đi tìm các người gây phiền phức, các người nên biết đủ, đừng có không biết đủ, như vậy cuối cùng người mất mặt chỉ sẽ là chính các người chứ không phải tôi, hiểu không?" Vương Cẩn Hòa nhìn đám người Tạ Chu cười lạnh nói. "Tiểu Hòa, trong nhà có khách à?" Tô Ngọc hôm nay đi huyện thành một chuyến, Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo đều không đi, vừa về liền thấy trong nhà có không ít người vây quanh Vương Cẩn Hòa, chỉ là sắc mặt Vương Cẩn Hòa nhìn qua thế nào cũng không giống như đang tiếp khách.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không phải khách, chỉ là một số người muốn bảo em giữ hạt dưa giống." Tô Ngọc là người thông minh, Vương Cẩn Hòa nói như vậy anh liền biết là chuyện gì. "Đám người này…" "Một số người gặp nhà chúng ta trên đường đều sẽ quay đầu giả vờ không quen biết, bọn họ đến nói với em chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, em không nên so đo tính toán, cảm thấy năm đó bọn họ không làm gì cả, em không nên loại trừ bọn họ ra bên ngoài." Vương Cẩn Hòa chỉ cần nghĩ đến lời đám người này nói liền cảm thấy vô cùng tức giận, đám người này đúng là quá coi trọng bản thân mình rồi. "Người trong thôn này đều không biết tốt xấu như vậy sao?" Tô Ngọc nhíu mày, ánh mắt có chút khó coi, đối với đám dân làng này anh chẳng có chút thiện cảm nào. "Ai biết được, dù sao bọn họ cũng chỉ có một ý, em chỉ cần không dẫn bọn họ kiếm tiền thì đó là lỗi của em, có những chuyện em có thể không so đo, nhưng không đại biểu là em thật sự chuyện gì cũng có thể buông bỏ." Khi Vương Cẩn Hòa nói lời này, tầm mắt đặt lên người đám Tạ Chu.

Tạ Chu sắc mặt biến đổi, ông ta biết lời này là nói cho bọn họ nghe. "Tiểu Hòa bọn bác không phải…" "Được rồi đừng nói nữa, loại người như các người sẽ không quan tâm người khác thế nào đâu, bởi vì chuyện này đối với các người mà nói chẳng liên quan gì đến các người cả, nhưng một khi có lợi ích, có lợi cho các người, các người sẽ không từ bỏ, thậm chí có thể ngay cả mặt mũi mình cũng không cần nữa." "Hôm nay tôi để lời nói ở đây, không thể nào, các người tìm ai cũng vô dụng, các người có thể đi rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Chu nói.

Tạ Chu nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cháu không sợ bị người trong thôn cô lập?

Khiến nhà cháu làm chuyện gì cũng không ai thèm để ý?" Vương Cẩn Hòa nhịn không được bật cười: "Nếu ông có thể đại diện cho cả thôn Tạ gia thì ông cứ thử xem, mấy năm nay nhà tôi bị cô lập còn ít sao?

Ông tưởng tôi sẽ thèm khát chắc?" "Tạ Chu phải không?

Luôn miệng nói các người cái gì cũng không sai, nhưng con trai ông mắng con trai tôi là con hoang thì nghe ai nói?

Đừng nói với tôi ông cái gì cũng không biết, người lớn không nói thì trẻ con sao có thể học theo?

Làm rồi thì là làm rồi, đừng có nóng lòng vả vào mặt mình chan chát như vậy, chẳng thú vị gì đâu, ông nói có phải không?" Vương Cẩn Hòa cười nhìn Tạ Chu, châm chọc nói.

Ánh mắt Tạ Chu hơi lóe lên, người trong nhà nói Vương Cẩn Hòa không biết kiểm điểm, nói Tiểu Bảo là con hoang, chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai, ông ta không hùa theo nói, nhưng cũng không đi ngăn cản, ông ta tưởng Vương Cẩn Hòa cái gì cũng không biết. "Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, ông thấy tôi nói đúng không?" "Tiểu Hòa, đừng nói nhiều với loại người này, anh đã nói muốn cho đám người này một bài học em không cho, bây giờ hay rồi chứ?

Người ta ai cũng có thể qua đây đạp em một cước." Tô Ngọc nhíu mày không vui nói.

Chương 74

"Lần cuối cùng." Vương Cẩn Hòa cười với Tô Ngọc, biết ý của anh, cũng biết anh không hài lòng việc đám người này cứ tới gây phiền phức.

Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu, lúc quay đầu nhìn đám người Tạ Chu, ánh mắt rất lạnh: "Các người tự mình đi, hay là tôi cho người đến mời các người đi?" Một câu nói khiến đám người Tạ Chu có chút sợ hãi, cuối cùng chỉ có thể tự mình rời đi.

Nhìn đám người này rời đi, trên mặt Vương Cẩn Hòa mang theo vẻ mệt mỏi rõ rệt, Tô Ngọc đưa tay xoa đầu cô, trong mắt mang theo sự đau lòng: "Sao vậy?" "Em thực sự không muốn tiếp tục đi ứng phó với mấy người này nữa, ứng phó với mấy người này thật sự mệt quá đi." Vương Cẩn Hòa thở dài nói, sớm biết vậy đã không vội nói ra mấy chuyện này. "Bây giờ em hối hận vì nói trước mấy chuyện này rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói. "Cái này có quan hệ gì?

Sau này nếu người ta còn tới, không cần em động thủ, để anh." Có điều nếu bọn họ tới, có khả năng sẽ không được dễ nói chuyện như Vương Cẩn Hòa đâu. "Được." Thái độ của Vương Cẩn Hòa truyền khắp cả thôn, những người đã xác định được theo cùng trồng dưa hoàn toàn không để ý đến chuyện này, những người còn lại khi nghe nói dưa hấu của Vương Cẩn Hòa một cân có thể bán được năm mươi văn tiền, bọn họ đều ngồi không yên.

Một cân năm mươi văn, vậy hôm nay nhà Vương Cẩn Hòa kiếm được bao nhiêu tiền?

Đây là chuyện bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Những kẻ không nhận được lợi ích toàn bộ tụ tập lại một chỗ, cuối cùng đi tìm thôn trưởng.

Dung thị nhìn thấy bọn họ nhiều người cùng nhau đi tới như vậy, toàn là những kẻ năm đó bỏ đá xuống giếng, trên mặt mang theo sự châm chọc. "Các người tới làm gì?" Dung thị nhìn bọn họ nói chuyện kiểu biết rõ còn cố hỏi. "Chúng tôi tới tìm thôn trưởng, có chuyện rất quan trọng." "Đúng vậy, bà mau tránh ra, để thôn trưởng ra đây." Sắp đến mùa thu hoạch rồi, cả nhà Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu giữ hạt dưa giống, nhỡ đâu không tham gia được, bọn họ sẽ lỗ bao nhiêu tiền chứ?

Dung thị nhìn người nói chuyện một cái, xoay người đi vào: "Người trong thôn tới tìm ông, đa phần là vì chuyện bên phía Tiểu Hòa, ông liệu mà làm, đừng để Tiểu Hòa chịu thiệt đấy." "Chuyện Tiểu Hòa quyết định tôi có thể làm thế nào?

Tôi đâu giúp được gì, bọn họ bây giờ biết sốt ruột rồi?

Lúc sớm thì làm cái gì?" Thôn trưởng khinh thường nói.

Dung thị gật đầu: "Ai nói không phải chứ?

Có điều tôi thấy cái dạng đó của bọn họ, hôm nay nếu không thấy ông e là không chịu đi đâu, ông vẫn là ra xem sao." Thôn trưởng đặt đồ trong tay xuống đi ra, vừa ra liền nghe thấy tiếng ồn ào nhốn nháo, có chút mất kiên nhẫn nói: "Các người đây là làm cái gì?

Coi nhà ta là cái chợ à?" "Thôn trưởng, chúng tôi có chuyện rất quan trọng tìm ông." "Chuyện quan trọng?

Các người cứ nói nghe thử xem, tôi cũng muốn nghe xem các người có chuyện quan trọng gì muốn nói với tôi." Thôn trưởng lạnh nhạt nhìn bọn họ, đối với chuyện này dường như chẳng mấy để tâm. "Thôn trưởng, dưa nhà Vương Cẩn Hòa bán năm mươi văn một cân đúng không?" "Có chuyện đó, nhưng liên quan gì đến các người?

Các người để ý làm cái gì?" Thôn trưởng nheo mắt nhìn bọn họ, trầm giọng hỏi. "Sao lại có thể không liên quan chứ?

Đây là chuyện lớn quan hệ đến toàn thôn, thôn trưởng ông không thể giả vờ như không biết gì được." "Đúng vậy, nếu cả thôn chúng ta đều trồng dưa hấu, vậy thì kiếm được bao nhiêu tiền chứ?" Một người trong số đó vẻ mặt đầy khao khát nói.

Người này thôn trưởng nhớ rõ, ngoại trừ Giang thị thì ban đầu chính là mụ ta có ác ý lớn nhất với gia đình Vương Cẩn Hòa, dùng những lời lẽ rất khó nghe muốn bức chết Vương Cẩn Hòa. "Đây là do Tiểu Hòa nhà người ta tự mình trồng được, liên quan gì đến các người?" Thôn trưởng không mặn không nhạt hỏi lại một câu. "Thôn trưởng, ông nói vậy là có ý gì?

Ông đang giúp đỡ Vương Cẩn Hòa mà không giúp người trong thôn chúng ta sao?

Ông không phải là thôn trưởng à?

Ông đi nói với cô ta một tiếng chẳng phải là được rồi sao?

Hơn nữa, cả nhà bọn họ sống trong thôn chúng ta, chẳng lẽ không nên cống hiến cho thôn sao?" Người đó nghĩa chính ngôn từ nói.

Thôn trưởng trực tiếp bị chọc cười, nhìn bọn họ nói: "Lời này các người nói sai thật rồi, gia đình họ không phải là người thôn Tạ gia chúng ta, ngay cả nơi họ ở cũng không thuộc địa giới thôn Tạ gia, đó đã là địa bàn của thôn Hồ Lô rồi." Lúc trước khi nhà họ Vương muốn mua đất xây nhà dọn ra ngoài, để đề phòng những chuyện như thế này xảy ra, ông đã bảo bọn họ mua đất của thôn Hồ Lô.

Như vậy sau này nếu có chuyện gì, người trong thôn muốn lấy danh nghĩa người cùng thôn ra nói chuyện thì cũng hết cách.

Bây giờ xem ra ông bảo nhà họ Vương làm vậy là đúng đắn.

La thị thét lên: "Sao có thể như thế được?" "Sao lại không thể?

Người ta không muốn xây nhà trên đất thôn Tạ gia không được sao?

Đừng nói gì mà bọn họ có đất ở thôn Tạ gia, đó là do người ta tự bỏ tiền ra mua, chẳng liên quan gì đến các người cả.

Các người cũng đừng đến đây lải nhải nữa, nghe phiền chết đi được." Thôn trưởng mất kiên nhẫn nói.

La thị thấy món hời lớn như vậy mà bọn họ lại không thể chiếm được, liền có chút bất mãn: "Thôn trưởng, ông phải giúp chúng tôi đi nói chuyện chứ.

Chuyện kiếm tiền như vậy người trong thôn cùng làm không tốt sao?

Đến lúc đó thôn chúng ta sẽ thành thôn giàu có nhất, như vậy thôn trưởng ông cũng có mặt mũi phải không?" "Lúc trước dùng những lời lẽ ác độc như vậy, nhất quyết muốn bức chết người ta, các người có từng nghĩ đến việc người ta có ngày phát đạt không?" Thôn trưởng nhìn La thị hỏi.

La thị giống như bị một đôi tay bóp chặt cổ họng, một câu cũng không nói ra được. "Thôn trưởng, ông nói vậy là ý gì?" "Các người chắc hẳn đều đã đi tìm Tiểu Hòa rồi đúng không?

Ở chỗ Tiểu Hòa chắc cũng chẳng kiếm chác được gì nên mới đến tìm tôi, muốn tôi dùng thân phận thôn trưởng để gây áp lực cho người ta?

Bắt người ta để lại hạt giống cho các người?

Vậy thì thật xin lỗi, chuyện này tôi không quản được.

Khi Tiểu Hòa đến tìm tôi đã nói rất rõ ràng, con bé chỉ để lại hạt giống cho những người có quan hệ tốt với nhà nó và những người từng giúp đỡ nhà nó.

Còn về người khác, cho dù có chết đói trước mặt nó, nó cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái." La thị vừa nghe thấy thế liền nhảy dựng lên: "Vương Cẩn Hòa này cũng quá ác độc rồi." "Ác độc?

Có ác độc cũng sao sánh bằng đám người các người?

Các người cũng đừng tơ tưởng đến việc phá hoại ruộng dưa nhà người ta, dưa trong ruộng nhà đó đều đã bán hết rồi.

Nếu các người dám phá hoại, đến lúc đó người ta bắt các người giải lên quan phủ thì đừng có đến chỗ tôi khóc lóc cầu xin, tôi không giúp được các người đâu." Thôn trưởng nhìn vài người trong mắt đang hiện lên ác ý, cảnh cáo.

Cái kiểu tâm lý "tôi sống không tốt thì anh cũng đừng hòng sống yên ổn", nhìn thấy bọn họ như vậy, thôn trưởng còn lạ gì nữa? "Thôn trưởng, ông thật sự không giúp chúng tôi sao?" Có người nhìn thôn trưởng nghiêm túc hỏi.

Thôn trưởng dang hai tay, vẻ mặt sầu não nói: "Chuyện này thật sự không phải tôi không muốn giúp các người, mà là chính bản thân tôi cũng hết cách, dù sao Tiểu Hòa cũng không phải người thôn chúng ta." "Vậy thôn trưởng ông hỏi nó xin nhiều hạt giống một chút, đến lúc đó chia cho chúng tôi." La thị nói một cách chẳng hề khách khí.

Thôn trưởng cười không ra tiếng: "Bà coi tôi là ai chứ?

Tôi bảo đưa bao nhiêu, người ta liền đưa tôi bấy nhiêu sao?

Chương 75

Tôi không có mặt mũi lớn đến thế." Cho dù Tiểu Hòa nể mặt, ông việc gì phải giúp?

Đám người này bình thường đã không phục tùng sự quản lý của ông, lại còn hay gây chuyện.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, thôn trưởng đã chẳng có chút thiện cảm nào với bọn họ. "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, ông làm cái chức thôn trưởng này có tác dụng gì?

Một chút lợi ích, một chút ưu đãi cho dân thôn của mình cũng không tranh thủ được." La thị giận dữ nói, lời lẽ ngông cuồng của bà ta khiến sắc mặt những người bên cạnh đều biến đổi. "La thị bà câm miệng, bà có biết mình đang nói cái gì không?" Thôn trưởng là người mà bà ta muốn nói gì thì nói sao?

Hiện tại bọn họ đều còn phải dựa vào thôn trưởng để đến chỗ Vương Cẩn Hòa kiếm chút lợi lộc, nếu thật sự đắc tội chết với thôn trưởng, đến lúc đó bọn họ chẳng lấy được gì, chẳng phải càng thiệt thòi hơn sao? "Tại sao tôi không được nói?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Ông ta vốn dĩ chẳng có chút tác dụng nào, chuyện tốt cho thôn ông ta không nghĩ cách làm, còn cần chúng ta đến tìm thì thôi đi, chúng ta đến tìm rồi ông ta lại còn không coi ra gì." La thị ỷ vào việc con trai mình là cử nhân, sắp sửa làm quan, nên nói chuyện với thôn trưởng chẳng nể nang gì.

Thôn trưởng lạnh lùng nhìn La thị, không hề tức giận, ngược lại còn cười híp mắt nói: "La thị, bà lợi hại như vậy sao bà không tự đi?

Tô Ngọc đang sầu vì những uất ức Tiểu Hòa chịu lúc trước không có chỗ trút giận đấy, bà bây giờ cứ đi đi, xem cậu ta có trực tiếp tìm bà gây phiền phức không." "Con trai tôi là cử nhân đấy." La thị vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói. "Nói cứ như thể ai không phải là cử nhân vậy.

Người ta mười lăm tuổi đã thi đỗ cử nhân, hơn nữa còn là thủ khoa.

Mà nếu tôi nhớ không lầm thì con trai bà chỉ là vừa đủ điểm đậu vớt thôi nhỉ?" Cho dù cùng là cử nhân thì cũng có chênh lệch, một người là thủ khoa, một người đứng chót bảng, thiên phú tốt xấu thế nào chỉ cần là người hiểu về khoa cử đều biết.

La thị khiếp sợ nhìn thôn trưởng: "Sao có thể chứ?" "Sao lại không thể?

Tôi nói thẳng cho bà biết, bản lĩnh người ta lớn lắm, sau này dưa người trong thôn trồng đều là bán cho cậu ta.

Còn các người?

Chẳng lẽ không lo lắng đến lúc đó người ta trực tiếp khiến các người cái gì cũng không bán được, dưa thối rữa ngay ngoài ruộng sao?" "Tạ Khuê, tôi thấy ông căn bản không xứng làm cái chức thôn trưởng này.

Nếu ông không muốn làm nữa thì đổi người khác làm." La thị thẹn quá hóa giận nói.

Tạ Khuê cười ngất: "Bà nếu thật sự có thể đổi cái ghế thôn trưởng của tôi thì bà cứ việc, bà cũng không cần đến đây tìm tôi nữa, nên tìm ai thì tìm người đó đi.

Còn nữa, các người cũng có thể đi luôn được rồi, muốn theo La thị cùng nhau kéo tôi khỏi chức thôn trưởng này thì các người cứ việc thử xem." Vương lão gia tử chọn xong ngày dạm ngõ, liền bảo

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc qua nói với thôn trưởng một tiếng, ai ngờ bọn họ vừa tới nơi đã nghe thấy thôn trưởng nói những lời như vậy.

Sắc mặt La thị có chút khó coi, đây là lần đầu tiên bà ta thấy có người dám nói chuyện một cách lý trực khí tráng như vậy. "Tạ Khuê, ông..." "La thị, bà chẳng phải chỉ ỷ vào con trai bà là cử nhân sao?

Bà cứ xem xem cái thân phận mẹ cử nhân của bà có phải chuyện gì cũng làm được không, nhất là chuyện khiến tôi không làm được thôn trưởng nữa.

Tôi làm thôn trưởng bao nhiêu năm nay, một lòng vì người trong thôn suy nghĩ, việc nên làm tôi đều đã làm, nhưng việc không nên làm tôi cũng sẽ không làm." Thôn trưởng nhìn La thị trầm giọng nói. "Ngoài ra nói thêm với bà một câu cuối cùng, thôn trưởng là do huyện lệnh tuyển chọn, chỉ có huyện lệnh mới có quyền thay đổi thôn trưởng của một thôn, mà hạng đàn bà như bà thì không được." Lời nói của Tạ Khuê chẳng khác nào một cái tát giáng mạnh vào mặt La thị.

La thị tức giận đến mức mặt mày méo xệch nhìn Tạ Khuê, bà ta đương nhiên biết mình không thể làm được chuyện đó, bà ta cũng chỉ là dọa Tạ Khuê một chút để ông ta đi tìm Vương Cẩn Hòa, ai ngờ ông ta hoàn toàn không coi ra gì. "Thôn trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa đi tới hỏi.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, nụ cười trên mặt Tạ Khuê cuối cùng cũng nhiều thêm vài phần: "Hai đứa sao lại đến đây?" "Ông nội cháu chọn xong ngày dạm ngõ rồi, bảo chúng cháu qua nói với thôn trưởng một tiếng.

Thôn trưởng, chuyện này là sao?

Những người này muốn làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn La thị, những nỗi sợ hãi sâu thẳm trong lòng nguyên chủ bỗng chốc ùa về.

Lúc trước ngoại trừ Giang thị, thì chính là La thị không ngừng muốn cô phải chết, những lời nói ra cũng vô cùng ác độc, suýt chút nữa đã thật sự bức chết nguyên chủ, may mà lúc đó thai máy khiến cô ấy gắng gượng được.

Đưa tay ôm lấy ngực mình, Vương Cẩn Hòa phát hiện, cô có thể tha thứ cho những người này, làm được đến mức nước sông không phạm nước giếng, nhưng cô không có tư cách thay Vương Cẩn Hòa thật sự tha thứ cho họ.

Từ ký ức của thân thể, Vương Cẩn Hòa có thể tưởng tượng được nguyên chủ lúc đó rốt cuộc sợ hãi đến mức nào, rốt cuộc không cam lòng đến mức nào. "Tiểu Hòa, em sao vậy?" Tô Ngọc chú ý tới sắc mặt Vương Cẩn Hòa bỗng chốc trắng bệch, thân thể cũng có chút lảo đảo muốn ngã, vội vàng đưa tay đỡ lấy người, mười phần lo lắng hỏi. "Em không sao, chỉ là nhớ tới một số chuyện không vui trước kia thôi." Vương Cẩn Hòa cười với Tô Ngọc, trấn an nói.

Tô Ngọc thấy cô như vậy không những không yên tâm, ngược lại càng lo lắng hơn: "Có phải vì người ở đây không?" "Ừm, từng có một người, ngay cả khi bác thôn trưởng đã bảo bọn em về nhà rồi, vẫn ngày ngày đuổi theo đến tận cửa nhà em không ngừng chửi rủa.

Lúc đó em thật sự sắp không gắng gượng nổi nữa, rất muốn cứ như vậy chết đi cho xong.

Ngay lúc em đều đã nghĩ đến cái chết, để không gây thêm phiền phức cho gia đình, thì thai máy của Tiểu Bảo đã khiến em kiên trì tiếp tục.

Tô Ngọc, em vẫn luôn cho rằng em có thể cùng bọn họ nước sông không phạm nước giếng, nhưng em phát hiện, em dường như không có cách nào hòa giải với chính mình, em cũng không làm được việc tha thứ cho những kẻ từng suýt chút nữa bức chết em." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc theo bản năng đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa.

Tiểu Hòa thế mà từng nghĩ tới cái chết, nếu lúc đó không phải thai máy của Tiểu Bảo... anh còn có thể gặp được Tiểu Hòa và con trai sao?

Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là kinh ngạc: "Tiểu Hòa, chuyện này là thế nào?" Nhà Vương Cẩn Hòa lúc trước ở cuối thôn, cách trong thôn cũng có một khoảng, ông cứ tưởng cứu người xuống là đã xong chuyện rồi, nhưng sao lại thành ra thế này?

Ông tuy nghe Dung thị nói qua La thị quá đáng lắm, còn đến cửa nhà Vương Cẩn Hòa chửi bới, nhưng chưa từng nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này, thế mà suýt chút nữa đã bức chết Tiểu Hòa.

Vương Cẩn Hòa cười nhìn Tạ Khuê nói: "Đại thúc, chuyện này không liên quan đến chú, chỉ là có người không muốn để cháu sống tốt, một lòng muốn bức chết cháu.

Bà ta luôn cảm thấy sự tồn tại của cháu làm mất mặt con trai bà ta.

Có điều bây giờ cháu nghĩ lại, cháu với nhà bà ta chẳng có chút quan hệ nào, tại sao cháu lại làm mất mặt con trai bà ta chứ?

Mặt mũi con trai bà ta cũng lớn thật đấy." Sắc mặt Tô Ngọc càng lúc càng khó coi, những người bên cạnh đều có chút không dám nhìn anh.

La thị biết Vương Cẩn Hòa đang nói mình, bà ta nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Chẳng lẽ tao nói sai sao?

Cái loại người không biết kiểm điểm như mày thì nên bị bỏ rọ trôi sông, nên đi chết đi, mày không nên sống trên thế giới này, sự tồn tại của mày chỉ khiến người thôn Tạ gia chúng tao mang nhục." Đã bao nhiêu năm trôi qua, La thị nhìn thấy Vương Cẩn Hòa vẫn hận không thể khiến cô chết đi. "Mày và cái nghiệt chủng kia, ngay cả sống cũng không xứng.

Mày nếu thật sự muốn sống, thì mày nên chuộc tội.

Để chuộc tội với cả thôn, Vương Cẩn Hòa, mày nên mỗi ngày quỳ trước cửa nhà tất cả mọi người trong thôn Tạ gia cầu xin sự tha thứ, để mọi người đánh đập thật mạnh lên cái thân xác dơ bẩn của mày, mày..." "A..." La thị chưa nói hết câu đã thét lên thảm thiết.

Tất cả mọi người đều chưa kịp phản ứng, đã thấy La thị bay ngược ra ngoài.

Chương 76

Tạ Khuê nhìn cái chân chưa thu về của Tô Ngọc, nuốt nước miếng.

Đã sớm nói với đám người này rồi, đừng có đến tìm Tiểu Hòa gây phiền phức, đừng có gây phiền phức, đám người này cứ không nghe.

Đã bảo trong lòng Tô Ngọc đang nén một cơn giận, bọn họ cứ không tin, bây giờ thì tin chưa?

Tô Ngọc sầm mặt đi đến trước mặt La thị, giơ chân đá văng người ra, La thị đập mạnh vào tường, hộc ra một ngụm máu. "Vương Cẩn Hòa, cô mau bảo cậu ta dừng tay, chết người đấy." Người bên cạnh vội vàng nói.

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa nhìn cũng không thèm nhìn bọn họ một cái, ngược lại chỉ nhìn Tô Ngọc.

Cô đã đồng ý với Tô Ngọc, nếu còn có lần sau, anh muốn làm gì cũng được, mà đám người này đều là tự tìm chết. "Thôn trưởng..." "La thị bà ta tự tìm đòn, trách được ai?

Thật sự tưởng mình là mẹ của cử nhân thì ghê gớm lắm sao?

Còn cái gì mà chuộc tội?

Bà ta coi mình là cái thá gì chứ?" "Tôi đã sớm nói với các người rồi, trong lòng Tô Ngọc đang nén một cục tức, bảo các người đừng có chọc vào cậu ta.

Các người đã không tin, vậy thì đừng trách người khác ra tay quá tàn nhẫn." Tạ Khuê lắc đầu nói.

Vừa rồi những lời La thị nói, ông nghe xong còn muốn động thủ đánh người, huống chi là cha của Tiểu Bảo, tướng công tương lai của

Tiểu Hòa.

Trong mắt La thị tràn ngập sự sợ hãi: "Mày... con trai tao là cử nhân, tao..." Tô Ngọc khẽ cười, nụ cười có chút âm u khiến những người bên cạnh nhìn thấy đều cảm thấy sợ hãi. "Nguyên Húc, đi lấy mười lượng bạc tiền đồng lại đây cho bản thiếu gia." Tô Ngọc lạnh lùng phân phó. "Vâng, thiếu gia." Nhìn thấy Nguyên Húc đột nhiên xuất hiện, tất cả mọi người tại hiện trường đều giật mình, người như vậy nhà bình thường làm sao mà có được, người đàn ông này của Vương Cẩn Hòa rốt cuộc là ai?

Tô Ngọc đưa tay bóp cổ La thị, lạnh lùng nói: "Bà nói lại những lời vừa rồi một lần nữa xem." Tô Ngọc chưa bao giờ cảm thấy mình là người tốt, cũng không cảm thấy mình là người thiện lương.

Chỉ cần không giẫm phải giới hạn của anh, đám người này muốn làm gì cũng được, nhưng hôm nay người này thật sự đã chọc anh tức điên rồi. "Bà nói bà muốn làm gì vợ con tôi?

Tôi bây giờ cho bà cơ hội, bà nói lại một lần nữa cho tôi." Tô Ngọc vẻ mặt bình tĩnh nhìn La thị, hỏi từng câu từng chữ.

La thị hoàn toàn hoảng loạn, bà ta không ngừng giãy giụa, tay đập vào tay Tô Ngọc: "Mày thả tao ra..." "Tôi bảo bà nói." Tô Ngọc khát máu nói.

Kể từ khi biết cô gái từng bị anh coi là thuốc giải đã có con, còn sinh con cho anh, anh vẫn luôn vô cùng tự trách, luôn suy nghĩ làm thế nào mới có thể bù đắp những tổn thương trong lòng họ.

Đến đây tìm được Vương Cẩn Hòa và con, biết được mấy năm nay họ sống những ngày tháng như thế nào, trong lòng Tô Ngọc càng thêm khó chịu.

Bởi vì Vương Cẩn Hòa nói với anh chuyện đã qua rồi, đừng truy cứu, nên anh mới nhịn, nhưng đám người này sao lại không biết tốt xấu như vậy chứ?

Luôn không ngừng lượn lờ trước mặt anh, bây giờ lại còn dám nói những lời như thế.

Khi Vương Cẩn Hòa nói cô thật sự suýt chút nữa muốn chết, nói cô không cách nào hòa giải với đám người này, tim anh đau nhói.

Nếu ban đầu anh là vì trách nhiệm mà muốn chăm sóc cô, thì bây giờ anh là rất nghiêm túc muốn cùng Vương Cẩn Hòa chung sống, cùng nhau trải qua ngày tháng.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, đám người này lại còn dám mắng chửi vợ anh như vậy, có thể tưởng tượng được năm xưa lời lẽ của người này rốt cuộc khó nghe đến mức nào mới khiến Vương Cẩn Hòa không chịu đựng nổi mà muốn tìm đến cái chết. "Cẩn Hòa, cô mau bảo người thả ra đi, con trai La thị là cử nhân, làm lớn chuyện không có lợi cho nhà cô đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn người đang nói chuyện, không nhịn được cười: "Chuyện này rốt cuộc có quan hệ gì với các người chứ?

Các người đến tìm thôn trưởng chẳng qua là muốn thôn trưởng đi tìm tôi, sau đó bắt tôi đưa các người cùng đi kiếm tiền, các người dựa vào cái gì?" "Là dựa vào việc lúc trước các người hận không thể khiến tôi chết đi, hay là dựa vào việc sau đó các người bỏ đá xuống giếng với nhà tôi?

Tôi rốt cuộc phải hèn hạ đến mức nào mới có thể làm ra chuyện như vậy?" Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào ngực mình, nhìn đám người kia: "Khoảng thời gian đó tôi không dám ra khỏi cửa, cho dù là đi lên trấn, các người nhìn thấy tôi nếu không phải chửi rủa thì cũng là xúi giục trẻ con ném đá vào tôi?

Tôi chưa chồng mà chửa thì sao?

Tôi đào mả tổ nhà các người lên à?

Khiến các người phải đối xử với tôi và gia đình tôi như vậy?" Sự việc trong khoảng thời gian này khiến Vương Cẩn Hòa nhận rõ một điều, đám người này là không biết xấu hổ, chỉ có làm ầm ĩ lên một trận triệt để, chỉ có khiến đám người này biết cô có thể tàn nhẫn đến mức nào, bọn họ mới không dám tiếp tục đến gây phiền phức.

Có Tô Ngọc ra tay trước, cô phát hỏa theo sau, cô ngược lại muốn xem xem sau này còn ai dám chạy đến gây sự. "Đúng, tôi là chưa chồng mà chửa, nếu tôi là người thôn Tạ gia, các người nói tôi làm mất mặt thôn Tạ gia các người, liên lụy đến những người chưa cưới gả trong thôn, cái này tôi nhận.

Nhưng tôi có phải không?

Tôi và gia đình tôi có phải là người thôn Tạ gia không?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ hỏi từng câu từng chữ. "Tôi nói cho các người biết, năm nay tôi chỉ trồng dưa hấu, hiện tại tôi còn trồng thêm dâu tây, thanh long, dưa lưới vân vân, sang năm tôi kiếm được càng nhiều tiền hơn, tôi sẽ dẫn dắt những người từng công khai hay âm thầm giúp đỡ nhà tôi kiếm tiền, tôi sẽ khiến tiền của họ ngày càng nhiều, nhưng chuyện đó liên quan gì đến các người?" "Tôi không những có thể dẫn dắt họ trồng hoa quả kiếm tiền, tôi còn có thể dẫn dắt họ trồng rau kiếm tiền.

Rau nhà tôi trồng có thể bán đắt hơn, bán chạy hơn, chuyện này lại liên quan gì đến các người?" "Thôn trưởng không đồng ý thì các người muốn đổi thôn trưởng?

Các người cứ thử đi đổi một người cho tôi xem?" Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương cười lạnh nói.

Thôn trưởng nghe thấy lời của Vương Cẩn Hòa, tò mò hỏi: "Tiểu Hòa, cháu thật sự định dẫn dắt người trong thôn trồng rau?" "Đương nhiên ạ, nhà cháu đã bắt đầu lưu hạt giống rồi, hạt giống làm xong sẽ chia cho mọi người.

Rau trồng ra chúng cháu sẽ thu mua toàn bộ, chúng cháu không chỉ cần rau củ, trứng gà trứng vịt chúng cháu đều cần." "Vậy thì tốt quá." Thôn trưởng vui vẻ nói.

Thôn trưởng thì vui rồi, nhưng sắc mặt những người trước mặt lại khó coi như ăn phải phân.

Tô Ngọc nhìn La thị đã bị dọa đến tiểu ra quần, vẻ mặt đầy ghét bỏ ném người sang một bên, đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa nói: "Đừng có đến tìm thôn trưởng nữa, cũng đừng đến tìm Tiểu Hòa nữa, còn dám đến thì mụ già kia chính là kết cục của các người.

Tôi tiền nhiều lắm, cho dù có đánh các người tàn phế, đánh thành phế nhân tôi cũng đền nổi.

Tôi bảo anh trai tôi lo lót quan hệ giúp tôi, đừng nói một trăm lượng, cho dù là năm mươi lượng, hai mươi lượng tôi cũng có thể bồi thường cho các người, chỉ xem các người có muốn cả đời nằm liệt trên giường hay không thôi." Lời của Tô Ngọc khiến những người có mặt đều có chút kiêng dè, La thị là mẹ cử nhân mà anh nói đánh là đánh, hoàn toàn không nể mặt mũi chút nào.

Bọn họ tin Tô Ngọc thật sự có thể làm ra loại chuyện này. "Các người không cần nhìn thôn trưởng như vậy, Tiểu Hòa ông ấy còn không quản được, tôi là một người từ kinh thành đến ông ấy càng không quản được.

Chuyện năm xưa của vợ con tôi, tôi vẫn luôn muốn cùng các người tính toán từng chút một, là Tiểu Hòa ngăn cản, nhưng không có nghĩa là tôi thật sự không biết gì cả.

Trong lòng tôi đang rất uất ức, nếu các người muốn đến để tôi trút giận, tôi cũng sẽ không ngại đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bọn họ, không khách khí nói.

Tất cả mọi người nhìn nhau, sau đó tứ tán bỏ chạy, đều không dám tiếp tục ở lại đó.

Về phần La thị bị dọa đến ướt quần, căn bản chẳng ai thèm quản bà ta.

Mà lúc này Nguyên Húc ôm một cái hòm quay lại: "Thiếu gia, tiền đồng đều ở đây." Tô Ngọc bê cái hòm đi đến bên cạnh La thị, đổ toàn bộ tiền đồng trong hòm lên người bà ta: "Tiền thuốc men bồi thường cho bà." Nhìn đống tiền đồng vung vãi đầy đất, Tạ Khuê khóe miệng giật giật, Tô Ngọc này cũng quá biết cách sỉ nhục người khác.

Số tiền như thế này, cho dù là ai nhận được phỏng chừng cũng phải tức chết, thà không lấy còn hơn.

Chương 77

Nhìn La thị một cái, Tạ Khuê lắc đầu, La thị này diễu võ dương oai trong thôn bao nhiêu lâu nay, gặp phải một Tô Ngọc hoàn toàn không để bà ta vào mắt, đây quả thực là tai nạn.

Những người rời đi đều lén lút nhìn về phía này từ đằng xa, khi bọn họ thấy Tô Ngọc đánh La thị thành ra như vậy mà lại chỉ bồi thường mười lượng tiền thuốc men.

Hơn nữa tiền thuốc men này còn trực tiếp đổ lên người như thế, thật sự là quá sỉ nhục người ta. "Thôn trưởng, mùng mười tháng sau tôi và Tiểu Hòa đính hôn, ông nhớ đến nhé." Tô Ngọc vứt cái hòm nhỏ sang một bên, đi đến trước mặt thôn trưởng cười nói.

Nhìn Tô Ngọc từ hung thần ác sát đột nhiên biến thành khiêm khiêm công tử, khóe miệng Tạ Khuê khẽ giật, ông quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ. "Yên tâm, đến lúc đó chúng tôi nhất định sẽ đến, có điều bên nhà cậu..." "Tôi và cha mẹ quan hệ không tốt, họ không cần thiết phải biết, nhưng ông nội mà tôi tôn kính nhất sẽ về, tôi đã gửi thư về rồi." Tô Ngọc biết thôn trưởng muốn hỏi gì, cũng không giấu giếm. "Vậy thì tốt." Tạ Khuê hỏi như vậy nguyên nhân chủ yếu vẫn là ông lo lắng đây chỉ là suy nghĩ đơn phương của Tô Ngọc, người nhà đều không biết, như vậy sau này Tiểu Hòa tất nhiên sẽ chịu uất ức.

Hiện tại Tô Ngọc mời ông nội cậu ta tới, đủ để chứng minh trong lòng cậu ta có Tiểu Hòa, cũng rất nghiêm túc đối đãi mối hôn sự này.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, Tạ Khuê không nhịn được mở miệng nói: "Tiểu Hòa, cháu cũng đừng trách đại thúc lo chuyện bao đồng." Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Đại thúc, chú nói gì vậy?

Cháu sao có thể trách chú lo chuyện bao đồng chứ?" Tạ Khuê cười với Vương Cẩn Hòa, nói với hai người: "Được rồi, hai đứa về trước đi, mấy việc các cháu làm hôm nay, đại khái bọn họ đã không dám đến gây phiền phức nữa rồi, dù sao ai cũng không muốn trở thành La thị thứ hai." Hôm nay La thị đúng là thê thảm, bà ta đại khái cũng không ngờ rằng mình sẽ có ngày bị người ta đè ra đánh như vậy đâu nhỉ? "Vâng, thôn trưởng, vậy chúng cháu về trước đây." Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc rời đi.

Trên đường về, Tô Ngọc cứ nhìn Vương Cẩn Hòa mãi, nhìn đến mức Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười: "Anh nhìn em như vậy làm gì?

Cứ như chưa thấy bao giờ vậy." Tô Ngọc lắc đầu nói: "Thấy thì thấy rồi, chỉ là đang nghĩ đến chuyện lúc em mới mang thai." Vương Cẩn Hòa sững người một chút, sau đó cười rộ lên: "Đó đều là chuyện ba bốn năm trước rồi, anh nghĩ cái đó làm gì?" "Không có gì, chúng ta về thôi." "Được." Hai người về đến nhà xong, Vương Cẩn Hòa ra ruộng xem dâu tây và thanh long cô đang ươm giống.

Tô Ngọc đi theo sau cô định cùng đi xem. "Đều nảy mầm rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn những mầm non đã nhú lên, có chút ngạc nhiên nói.

Tô Ngọc nhìn những mầm non mới chỉ có hai lá kia, hoàn toàn không biết là thứ gì. "Tiểu Hòa, mấy cái này mọc lên trông có vẻ chẳng khác gì nhau, em nhận ra thật à?" Tô Ngọc nhìn mầm non trên đất cau mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tô Ngọc, không nhịn được nói: "Anh đúng là đại thiếu gia ngũ cốc bất phân, bảo anh nhận biết mấy thứ này quả thực là làm khó anh rồi." "Chứ còn gì nữa?

Anh nhìn thấy cái nào cũng như nhau." Tô Ngọc nhún vai nói. "Bây giờ mới mọc lên anh nhìn chắc chắn là giống nhau rồi, đợi một thời gian nữa lớn hơn chút là dễ nhận ra thôi.

Anh cứ ở đây mãi, chuyện trong nhà anh thật sự không quản nữa à?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc cau mày hỏi.

Tuy rằng hy vọng Tô Ngọc ở lại đây bầu bạn với con, nhưng anh cũng không phải là kẻ vô công rồi nghề.

Nếu cô cứ để anh ở lại đây mãi, ngược lại thành ra cô không phải phép. "Chuyện trong tay anh hiện tại đều có đám Nguyên Phong làm rồi, còn về tên em trai thứ xuất kia của anh hiện tại không đáng để lo, người đã bị bắt giam vào đại lao rồi, sau này cho dù có được thả ra cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì." Nghĩ đến tình cảnh hiện tại của Tô Tĩnh, tâm trạng Tô Ngọc liền rất tốt. "Em nhớ trước đây anh từng nói, hắn ta buôn lậu muối nên bị bắt đúng không?

Một đứa con thứ xuất sao hắn ta lại có quyền lực lớn đến thế?

Những chuyện này cũng dám làm." "Là cha anh cho hắn ta cái gan đó.

Mấy năm nay ông ấy tâng bốc hai mẹ con đó, đại khái là vì vậy mà khiến hai mẹ con đó cảm thấy bọn họ đã nắm được rất nhiều quyền hành trong nhà anh rồi." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, nghĩ đến vở kịch cha mẹ anh diễn, lông mày khẽ nhíu lại: "Bọn họ sẽ không lại đi khiêu khích mẹ anh nữa chứ?" "Ừm, trước kia khi anh chưa rời khỏi nhà, chỉ cần người đàn bà đó đi khiêu khích mẹ anh, mẹ anh sẽ lại đến tìm anh gây phiền phức, sau đó không ngừng giày vò anh.

Anh cũng có chút không hiểu nổi, chuyện này rốt cuộc liên quan gì đến anh, nhất là sau lần về nhà này, anh không thể hiểu nổi, anh cũng không thể tha thứ." Cho dù bọn họ có nguyên nhân, nhưng Tô Ngọc vẫn cảm thấy vô cùng ghê tởm, đây chính là cha mẹ của anh.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên có chút hối hận khi nói với Tô Ngọc chuyện này: "Cha mẹ anh liệu có tìm đến đây không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Sẽ không đâu, bọn họ chỉ cảm thấy anh chỉ cần hết giận là sẽ quay về, đợi anh quay về rồi bọn họ có thể lại nói chuyện này với anh, nhưng anh trong khoảng thời gian này sẽ không về." Vợ con đều ở đây, anh việc gì phải về?

Còn về phía ông nội, ông cũng nói rồi, như vậy là không còn nỗi lo về sau.

Chỉ cần ông nội có thể hiểu cho anh, vậy là đủ rồi. "Cha mẹ anh đều biết anh giận rồi mà lại còn mặc kệ anh?

Thế này cũng quá kỳ lạ rồi." Vương Cẩn Hòa hiện tại đã hiểu vì sao quan hệ giữa Tô Ngọc và cha mẹ anh lại chẳng tốt đẹp chút nào.

Cái này đổi lại là ai thì ai mà vui vẻ cho nổi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Có khả năng họ cảm thấy họ là cha mẹ, chẳng lẽ còn có thể đi xin lỗi đứa con trai là anh đây sao?" Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc bắt họ phải xin lỗi, chỉ là muốn ở họ một thái độ, nhưng xem ra hoàn toàn không cần thiết nữa rồi. "Không nghĩ chuyện này nữa, anh không muốn về thì cứ ở lại đây, việc làm ăn có chuyện gì thì anh lại về." Vương Cẩn Hòa thấy anh như vậy, đưa tay vỗ vai anh vô cùng nghiêm túc nói.

Cô có chút đồng cảm với Tô Ngọc, thế này thì có cha mẹ với không có cha mẹ cũng chẳng khác biệt là bao. "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nhìn mình như vậy, có chút bất lực nói.

Anh đều quen rồi, chẳng có gì đáng để đồng cảm cả. "Kinh thành bên kia chắc sẽ không có chuyện gì lớn, việc làm ăn ở những nơi khác cho dù không có anh, bọn họ cũng có thể làm rất tốt.

Anh cứ ở đây với em và Tiểu Bảo một thời gian, sau này anh sẽ suy tính cái khác.

Hơn nữa chúng ta chẳng phải muốn mở cửa hàng rau quả bốn mùa sao?

Chuyện này sau đó cũng phải dần dần đưa ra quy trình rồi." Tô Ngọc là người đã nói là làm, đã quyết định mở cửa hàng như vậy, anh sẽ làm đến mức tốt nhất. "Được." Nhổ sạch cỏ dại trong đám mạ dâu tây xong, hai người mới về nhà.

Vừa về đến nhà đã thấy Tiểu Bảo mang theo cái mỏ dầu ngồi trên bậc cửa, cái miệng nhỏ chu lên, Tô Ngọc cảm giác đều có thể treo được một cái bình dầu rồi. "Lại đây cho cha xem nào, ai chọc Tiểu Bảo của chúng ta giận thế?

Nhìn cái miệng nhỏ này xem, treo được cả bình dầu rồi." Tô Ngọc đưa tay nhéo má Tiểu Bảo, không nhịn được cười hỏi. "Cha với mẹ đi ra ngoài đều không mang con theo." Tiểu Bảo không vui nói.

Tô Ngọc còn tưởng Tiểu Bảo làm sao, không ngờ chỉ là vì bọn họ không dẫn thằng bé ra ngoài nên mới giận.

Đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu Bảo: "Lúc cha và mẹ đi ra ngoài con đang ngủ nên không gọi con." Tiểu Bảo phồng má, được rồi, cậu bé tha thứ cho cha đấy.

Trong lúc Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chuẩn bị đính hôn, Nguyên Bảo đã mang theo dưa hấu trở về đế đô. "Nguyên Bảo, cuối cùng cậu cũng đến rồi, thế nào?

Lần này có lấy được dưa hấu về không?

Thời gian qua ngày nào cũng có người đến hỏi còn dưa hấu không, cậu không biết là nó dễ bán đến mức nào đâu." Đám người này quả thực là lắm tiền nhiều của mà ngốc, một quả dưa hấu mấy lượng bạc bọn họ đều mua.

Nhưng có sao nói vậy, dưa hấu này cũng thực sự vô cùng ngon.

Chương 78

"Lần này có mang một ít về." "Thật sao?

Mang về bao nhiêu?" Ông chủ hai mắt sáng rực nhìn Nguyên Bảo. "Hơn năm trăm quả." Nguyên Bảo nhìn đối phương nói: "Chỗ này chắc đủ bán được một lúc đấy." Ông chủ quán nhìn Nguyên Bảo với vẻ mặt kỳ quái: "Cậu có hiểu lầm gì về số dưa hấu này không?

Chỉ riêng người đến hỏi lúc nãy đã hơn bốn trăm rồi, hơn năm trăm quả của cậu giỏi lắm chỉ bán được hai ngày thôi." Đó là còn chưa tính đến chuyện tin tức chưa được truyền ra ngoài.

Nếu tin này mà lan đi, ước tính hôm nay là bán sạch.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn ông chủ, cảm thấy vô cùng thần kỳ hỏi: "Mấy quả dưa hấu này lại dễ bán đến thế sao?

Chuyện này đúng là có chút bất ngờ thật." "Dưa hấu đâu?

Cậu chở đến chưa?" "Chở đến rồi, nhưng có một sọt không thể giao cho ông, cái đó là để biếu lão thái gia và gia chủ." Nguyên Bảo nói thẳng, lo lắng đến lúc đó tên này cướp hết đồ, như vậy mới thực sự là phiền phức.

Ông chủ quán nhìn Nguyên Bảo với vẻ đau lòng khôn xiết: "Đây đều là tiền cả đấy, một sọt này cậu có biết bán được bao nhiêu tiền không hả?" Lườm cái tên đang diễn sâu trước mặt, Nguyên Bảo tỏ vẻ ghét bỏ nói: "Đây là thiếu gia cố ý để riêng ra, ông mà dám động vào để thiếu gia biết được, ông cứ đợi mà bị đày đi phương Bắc đi." Ông chủ khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói: "Tôi phát hiện chỗ cậu mang đến kia cũng rất ngon rồi, còn chỗ thiếu gia gửi về, đương nhiên tôi sẽ không lấy đâu." Nhướn mày nhìn người trước mặt: "Ông không lấy, hay là không dám lấy?" "Tôi không thèm nói với cậu, mau đi dỡ dưa hấu xuống đi." Ông chủ cũng chẳng buồn nói nhiều với Nguyên Bảo, hiện tại trong lòng trong mắt đều chỉ có dưa hấu.

Nguyên Bảo trợn trắng mắt một cách kém sang, nhưng vẫn dẫn người đi dỡ dưa hấu xuống.

Số còn lại cậu ta nhìn cũng không dám nhìn, sợ nhìn nhiều rồi cuối cùng giữ lại luôn sọt dưa kia, nếu ông ta dám làm thế thật thì ngày tháng tươi đẹp cũng đến hồi kết thúc.

Sau khi dỡ dưa xuống, Nguyên Bảo mang đồ về Tô gia, đi thẳng đến chỗ Tô Tích. "Tiểu Ngọc có chuyện gì bảo cậu về nói với ta sao?" Tô Tích thấy Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào, nhướn mày hỏi. "Lão gia tử, đây là thư thiếu gia gửi ngài, còn chỗ dưa này là tiểu thiếu gia tự tay chọn đấy." Nguyên Bảo chỉ vào đống dưa hấu cười nói.

Vừa nghe chắt trai mình lại đi chọn dưa cho mình, ông cụ vui không để đâu cho hết: "Ôi chao cháu ngoan của ta, sao lại đáng yêu thế không biết?

Thiếu gia nhà các cậu có nói khi nào thì đưa hai mẹ con nó về không?" "Thiếu gia tạm thời sẽ không về, lúc thuộc hạ về chủ tử có nhắn thuộc hạ báo với ngài, sau này đa phần thời gian cậu ấy sẽ ở bên kia.

Còn về bức thư này là sau đó thiếu gia viết rồi gửi qua cho con, chuyện cụ thể, lão gia tử xem thư xong sẽ rõ." Nguyên Bảo cúi đầu nói.

Tô Tích kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo, mở thư ra xem.

Khi Tô Tích xem xong, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc: "Tiểu Ngọc muốn đính hôn với Tiểu Hòa?" Nguyên Bảo gật đầu: "Vâng, thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia đã chịu quá nhiều ấm ức, cho dù thiếu gia ở đó, cũng có rất nhiều người nói ra nói vào về thiếu phu nhân."

Nghe lời Nguyên Bảo nói, Tô Tích nhíu mày hỏi: "Nguyên Bảo, rốt cuộc là chuyện gì?" Nguyên Bảo kể lại chuyện bên đó cho Tô Tích nghe một lượt, nghe xong sắc mặt Tô Tích âm trầm đáng sợ: "Mấy kẻ này đúng là ăn no rửng mỡ." "Cho nên thiếu gia mới muốn đính hôn với thiếu phu nhân.

Thiếu gia không muốn để Nhị gia bọn họ biết, cho nên mới muốn lão gia tử ngài qua đó một chuyến." Tô Tích gật đầu: "Được, chuyện này ta chắc chắn sẽ qua." Còn chưa gặp mặt lần nào mà Tiểu Bảo đã nhớ thương chuẩn bị đồ cho ông, chuyện này làm sao ông có thể không vui cho được? "Chúng nó định thân khi nào?" Trong thư này cũng không nói rõ.

Nguyên Bảo lắc đầu: "Chuyện này thuộc hạ cũng không rõ lắm, lúc qua đây thì thời gian vẫn chưa chốt." Tô Tích bất lực lắc đầu: "Cái thằng Tiểu Ngọc này...

Cậu bao giờ thì về?" "Ngày kia ạ." "Được, đến lúc đó ta đi cùng cậu.

Cậu đi trước, chúng ta sẽ hội họp ở Liêu Thành." Tô Tích nhìn Nguyên Bảo nói.

Nếu ông đi cùng Nguyên Bảo, e rằng đám người Tô Tần sẽ đoán ra được chút gì đó. "Vâng." Nguyên Bảo từ chỗ Tô Tích đi ra thì bị Tô Tần chặn lại.

Nhìn Tô Tần, trên mặt Nguyên Bảo không có chút biểu cảm dư thừa nào: "Nhị gia." "Tiểu Ngọc đâu?" "Thuộc hạ không biết." Nguyên Bảo không hề có ý định nói cho Tô Tần biết, huống hồ chính bản thân thiếu gia cũng không muốn nói.

Tô Tần lạnh lùng nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, gan của ngươi lớn đấy." "Nhị gia nói đùa, thiếu gia muốn đi đâu há lại là chuyện thuộc hạ có thể ngăn cản được?

Thuộc hạ phụng mệnh đưa dưa về, còn những chuyện khác thuộc hạ không biết." Nguyên Bảo rũ mắt trầm giọng nói.

Tô Tần nhíu mày nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, ta tìm Tiểu Ngọc có việc, rốt cuộc nó đang ở đâu?" Nguyên Bảo nhìn Tô Tần: "Nhị gia muốn tìm thiếu gia thì tự mình đi mà tìm, hà tất phải làm khó thuộc hạ?" "Nguyên Bảo, ngươi thật sự không định nói phải không?" Tô Tần lạnh lùng nhìn Nguyên Bảo, trong lòng cân nhắc xem nên xử lý Nguyên Bảo thế nào. "Thuộc hạ thật sự không biết thiếu gia ở đâu, Nhị gia muốn thuộc hạ nói cái gì?" Nguyên Bảo vẫn một mực nói không biết.

Tô Tần cười lạnh một tiếng: "Bắt Nguyên Bảo đi." Chuyện Tô Tần bắt Nguyên Bảo đi rất nhanh đã đến tai Tô Tích, ông lập tức dẫn người đến chỗ Tô Tần.

Tuy nhiên Tô Tích vẫn đến muộn, lúc tới nơi, Nguyên Bảo đã bị đánh đến mức toàn thân đầy máu, người ra tay là Dương San San. "Các người làm cái gì vậy?" Giọng Tô Tích chứa đầy sự giận dữ. "Cha, bọn con có làm gì đâu." Tô Tích tức đến bật cười, chỉ vào vết thương trên người Nguyên Bảo: "Đây chính là cái gọi là 'không làm gì' của các người đấy à?

Tiểu Ngọc coi trọng Nguyên Bảo thế nào trong lòng các người tự rõ, cái Tô gia này có bao nhiêu tai mắt của Tiểu Ngọc các người cũng biết thừa, các người nói xem chuyện này mà để Tiểu Ngọc biết được, nó sẽ làm ra chuyện gì?" Tô Tần và Dương San San nhíu mày, Dương San San nhìn Tô Tích hồi lâu mới mở miệng nói: "Chỉ là một tên hạ nhân thôi mà, nó còn có thể làm gì được chứ?" "Cha, bọn con chỉ muốn biết Tiểu Ngọc đang ở đâu thôi." Tô Tích nhìn đôi vợ chồng coi mọi chuyện là đương nhiên này, trong mắt hiện lên sự thất vọng nhàn nhạt: "Tô Tần, các người thực sự khiến ta quá thất vọng.

Từ bao giờ các người lại trở nên như thế này?

Nguyên Bảo không nói thì các người động thủ đánh nó?

Hôm nay ta mà không đến, có phải các người định đánh chết Nguyên Bảo luôn không?" "Dương San San, cô có biết năm xưa khi cô suýt chút nữa hành hạ chết Tiểu Ngọc, chính là Nguyên Bảo không ăn không ngủ suốt bảy ngày đi tìm thần y cầu thuốc thì Tiểu Ngọc mới khỏe lại được không?" Tô Tích nhìn Dương San San nói từng chữ một. "Đối với Tiểu Ngọc mà nói, Nguyên Bảo không chỉ là một hạ nhân, cậu ấy còn là huynh đệ của Tiểu Ngọc.

Ta có thể nói cho cô biết, nếu để Tiểu Ngọc lựa chọn, người nó chọn nhất định là Nguyên Bảo chứ không phải các người." Tô Tích nhìn bọn họ châm chọc.

Dương San San tưởng Tô Tích lừa mình: "Cha không cần lừa con ở đây, cha nói mấy lời này với con cũng vô dụng thôi, hôm nay nó mà không nói, con cũng dám đánh chết nó." "Đi gọi Tô Cửu, Tô Lang bọn họ đến đây hết cho ta." Tô Tích nhìn thị vệ của mình phân phó.

Tô Tần và Dương San San không biết Tô Tích muốn làm gì.

Gia chủ hiện tại của Tô gia là Tô Lang rất nhanh đã tới, Tô Cửu khoảng nửa canh giờ sau mới về.

Vừa bước vào đã thấy trên người Nguyên Bảo toàn vết roi, mà trong tay Dương San San đang cầm chiếc roi nhuốm máu, không cần nói Tô Cửu cũng biết Nguyên Bảo bị ai đánh. "Các người đánh Nguyên Bảo?" Tô Cửu nhìn Dương San San nghiến răng hỏi. "Chỉ là một tên hạ nhân thôi mà, đánh thì đánh thôi." Dương San San nói với vẻ chẳng hề để tâm. "Thôi mà?

Cô có biết nếu không phải nhờ Nguyên Bảo, Tiểu Ngọc có thể đã bị cô hành hạ đến chết vào lần đó rồi không." Ánh mắt Tô Cửu nhìn

Dương San San chứa đầy hận thù.

Thấy Tô Cửu lại dám dùng ánh mắt đó nhìn mình, Dương San San nhíu chặt mày: "Cậu nhìn cái kiểu gì đấy?" "Tôi nhìn kiểu gì?

Chuyện ba năm trước Tiểu Ngọc trọng thương cô còn nhớ không?

Tiểu Ngọc bị thương nặng mà cô còn hành hạ nó, khiến nó thương càng thêm thương, sốt cao mãi không lùi.

Nguyên Bảo nghe nói ở Danh Thành có một vị thần y chữa được bách bệnh, cậu ấy cưỡi ngựa đi tìm thần y.

Dược lư của thần y ở trên núi, Nguyên Bảo vì cầu thuốc mà từ chân núi cứ đi một bước lại dập đầu một cái bò lên tận đỉnh núi.

Thần y thấy cậu ấy thành tâm như vậy mới cho thuốc.

Có được thuốc rồi, Nguyên Bảo không màng đầu gối bị thương, phi ngựa nhanh hết mức có thể trở về.

Chương 79

Thuốc vừa đưa đến tay tôi, Nguyên Bảo liền ngất xỉu.

Khi đó đại phu nói, nếu chậm một chút nữa thôi, Nguyên Bảo có thể sẽ bị kiệt sức mà chết.

Cho dù có khỏi, đôi chân của Nguyên Bảo cũng suýt chút nữa bị phế bỏ." Tô Cửu chỉ vào Nguyên Bảo đang nằm im không nói tiếng nào trên đất, giọng khàn đặc kể lại. "Lúc Tiểu Ngọc ở quỷ môn quan thì các người đang làm gì?

Phụ thân đưa cô đi du ngoạn, cô hoàn toàn không quan tâm thương thế của Tiểu Ngọc ra sao.

Khi Tiểu Ngọc tỉnh lại biết được chuyện đôi chân của Nguyên Bảo suýt bị phế, các người có biết nó hận các người đến mức nào không?" Tô Cửu nhìn Dương San San cười lạnh nói.

Tô Tần và Dương San San nhìn nhau, trong lòng thắt lại.

Sao có thể như vậy được? "Cậu nói bậy, Tiểu Ngọc sao có thể..." "Tôi nói bậy?

Các người cứ tùy tiện tìm một người trong Tô gia mà hỏi, xem có ai không biết chuyện này?

Từ đó về sau đối với Tiểu Ngọc, Nguyên Bảo chính là anh trai, quan trọng ngang hàng với tôi.

Các người tưởng vì sao người trong Tô gia đều nể Nguyên Bảo ba phần?

Bởi vì bọn họ đều biết, nếu bắt nạt Nguyên Bảo, Tiểu Ngọc nhất định sẽ không tha cho bọn họ." Tô Cửu nhìn bọn họ nói.

Tô Lang nhíu mày nhìn Tô Tần, mấy năm nay vợ chồng lão nhị càng ngày càng không ra thể thống gì. "Các người cứ thắc mắc tại sao Tiểu Ngọc mãi không chịu về nhà, đó là bởi vì lúc nó về căn bản không hề cho các người biết, đợi đến lúc các người biết tin thì Tiểu Ngọc đã đi rồi." "Tôi biết các người muốn làm gì, chẳng phải muốn vì chuyện mấy năm nay mà xin lỗi Tiểu Ngọc sao?

Lời xin lỗi này của các người đúng là đáng giá thật đấy, nói xin lỗi thì bắt buộc phải bắt Tiểu Ngọc về, các người tưởng mình là ai?" Tô Cửu thực sự tức điên rồi.

Năm xưa khi biết Tiểu Ngọc trọng thương lại còn bị Dương San San đánh cho thương tích chồng chất suýt mất mạng, anh đã hận chết Dương San San rồi.

Đặc biệt là khi biết Tô Tần còn đưa Dương San San đi du ngoạn, hận ý của anh đối với hai người này càng lên đến đỉnh điểm. "Biết vì sao mấy năm nay tiểu muội trở về cũng không đến thăm các người không?

Bởi vì nó cũng hận các người, hận các người đối xử tàn nhẫn với Tiểu Ngọc như vậy." Tô Cửu nhìn Dương San San mỉa mai.

Ba đứa con, cả ba đều không muốn nhìn mặt họ, đủ thấy vợ chồng Tô Tần thất bại đến mức nào.

Dương San San sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Cửu: "Cậu..." "Các người vẫn nên suy nghĩ kỹ xem phải giải thích chuyện của Nguyên Bảo với Tiểu Ngọc thế nào đi.

Chuyện Nguyên Bảo bị đánh, Tiểu Ngọc sẽ không để yên đâu, mà tôi cũng chẳng định giúp các người giấu giếm." Nói xong liền bế Nguyên Bảo đã đau đến ngất xỉu lên.

Khi ngửi thấy mùi nước ớt trên người Nguyên Bảo, Tô Cửu trừng mắt nhìn Dương San San: "Mẫu thân quả không hổ là mẫu thân, tàn độc trước sau như một." Tô Tích nhìn đôi vợ chồng này, lắc đầu đầy thất vọng: "Sớm muộn gì các người cũng sẽ hối hận." Tô Lang nhìn hai người: "Tình cảm giữa Tiểu Ngọc và các người vốn đã rất tệ rồi, vậy mà các người còn dám động đến Nguyên Bảo?

Các người giỏi lắm, rất được, Tô Tần, mấy năm nay các người quá đáng lắm rồi." Đợi mọi người đi hết, Dương San San gắng gượng chống người vào bàn, lẩm bẩm tự nói: "Những chuyện này tôi đều không biết." Tô Tần không nói gì, vì ông ta cũng không biết.

Chuyện mà tất cả mọi người đều biết, thì những kẻ làm cha mẹ như bọn họ lại chẳng biết gì cả.

Thảo nào... thảo nào từ sau đó, ba đứa con nhìn thấy họ cứ như nhìn thấy người xa lạ, hoàn toàn không để họ vào trong mắt. "Tướng công, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Tô Tần hiện tại cũng có chút sầu lo, ông ta cũng muốn biết mình phải làm sao.

Tô Cửu bế Nguyên Bảo đi tìm phủ y.

Tiền đại phu nhìn thấy vết thương trên người Nguyên Bảo, không nhịn được nhớ đến Tô Ngọc năm xưa: "Đại thiếu gia, đây là do phu nhân đánh?" Tô Cửu "ừ" một tiếng, Tiền đại phu có chút phẫn nộ nói: "Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn không có chút tiến bộ nào, chuyện này mà để thiếu gia biết được, không biết sẽ tức giận đến mức nào nữa." Tô Cửu nhìn Nguyên Bảo.

Kể từ khi Nguyên Bảo vì cứu Tiểu Ngọc mà suýt mất mạng, lại suýt bị phế đôi chân, đối với anh mà nói Nguyên Bảo cũng là em trai, quan trọng giống như Tiểu Ngọc vậy. "Tiền thúc, ông xử lý vết thương cho Nguyên Bảo trước đi, tôi đi viết thư cho Tiểu Ngọc." "Được." Tô Cửu trở về viện của mình, ngồi trong thư phòng viết thư cho Tô Ngọc, sau đó dùng ưng đưa tin gửi đi.

Chiều ngày thứ ba, Tô Ngọc nhận được thư của Tô Cửu.

Khi nhìn thấy nội dung trong thư, Tô Ngọc đấm mạnh một quyền xuống cái bàn bên cạnh. "Sao họ dám!" Vương Cẩn Hòa nhìn cái bàn vỡ tan tành, nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Anh sao thế?" Tiểu Bảo cũng bị Tô Ngọc dọa sợ, vươn tay ôm lấy chân anh: "Cha ơi cha sao vậy?" Cha tức giận trông đáng sợ quá. "Nguyên Bảo bị Dương San San đánh, roi tẩm nước ớt mà đánh.

Anh trai anh nói trên người Nguyên Bảo đầy thương tích, nếu không phải ông nội đến kịp, Nguyên Bảo có thể đã bị bọn họ đánh chết tươi rồi." Toàn thân Tô Ngọc run rẩy, tức đến đỏ cả mắt. "Sao lại thế?" Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc rất coi trọng Nguyên Bảo. "Họ hỏi Nguyên Bảo anh đang ở đâu, Nguyên Bảo không nói, họ liền muốn dùng cách này ép Nguyên Bảo khai ra." Tô Ngọc đưa thư cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa xem xong thì nhíu mày: "Mẹ anh đầu óc có bệnh à?" "Ba năm trước khi anh trọng thương, bà ta còn có thể đối xử với anh như vậy, huống hồ là đối với Nguyên Bảo." Tô Ngọc nghiến răng nói. "Tiểu Hòa, xin lỗi em, anh bắt buộc phải về một chuyến, anh không nuốt trôi cục tức này." Tô Ngọc nghiến răng.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Nguyên Bảo quan trọng với anh đến thế sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Vô cùng quan trọng, quan trọng giống như em và Tiểu Bảo vậy." Vương Cẩn Hòa hết sức ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Quan trọng đến thế ư?" "Đối với anh mà nói, Nguyên Bảo chính là anh trai, giống như anh ruột vậy.

Anh bây giờ còn có thể sống sờ sờ ở đây đều là do Nguyên Bảo dùng mạng đổi về.

Ba năm trước..." Tô Ngọc kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện ba năm trước. "Anh tỉnh lại thì nghe anh cả nói chân của Nguyên Bảo có thể sẽ không khỏi được nữa.

Sau đó tìm kiếm hơn nửa năm, tốn rất nhiều dược liệu quý giá Nguyên Bảo mới khá lên được.

Từ đó về sau sức khỏe Nguyên Bảo không còn tốt lắm, mấy năm nay vẫn phải uống thuốc điều dưỡng.

Kể từ dạo ấy, đối với anh và anh cả, Nguyên Bảo chính là anh em ruột thịt của bọn anh, không có Nguyên Bảo thì không có anh." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu thấu hiểu: "Hóa ra là vậy, thế anh đi đi, cục tức này không xả ra đúng là nghẹn đến khó chịu." "Cha ơi họ xấu quá, con không thích họ." Tiểu Bảo biết Tô Ngọc đang nói về ông bà nội của bé, họ lại còn suýt đánh chết cha, mấy người này thật sự quá xấu xa: "Sau này chúng ta có đồ gì ngon cũng không cho họ." Nguyên Bảo thì bé biết, là một chú rất tốt, lần đầu gặp mặt chú Nguyên Bảo còn mua đồ ngon cho bé. "Được, chúng ta không thích họ.

Tiểu Bảo, cha phải về một chuyến, con ở nhà ngoan ngoãn nghe lời nương, biết chưa?" Tô Ngọc ôm Tiểu Bảo xoa đầu dặn dò.

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Cha đi làm việc đi, con sẽ rất ngoan ạ." Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, ngày đó anh sẽ về." Cách ngày đính hôn còn hơn ba mươi ngày, hoàn toàn kịp. "Được." Vương Đại Quý và mọi người biết Tô Ngọc phải rời đi, sau khi nghe Vương Cẩn Hòa kể lại đầu đuôi câu chuyện, Vương lão gia tử còn bảo lùi ngày đính hôn lại, từ mùng mười lùi xuống hai mươi sáu. "Cảm ơn ông nội." "Cả nhà đều ủng hộ cháu, làm người không thể mất gốc, cũng không thể vong ơn bội nghĩa.

Cha mẹ cháu thế nào chúng ta không bình phẩm, chúng ta chỉ quan tâm đến con người cháu thôi.

Chương 80

Được rồi mau đi đi, đi đường chú ý an toàn." Vương lão gia tử vỗ vỗ vai Tô Ngọc.

Đối với cặp cha mẹ kia của anh, lão gia tử cực kỳ không thích, sao họ có thể tàn nhẫn đến mức độ này? "Vâng, vậy cháu đi trước đây." Lần này Tô Ngọc không ngồi xe ngựa mà phi ngựa, ngày đêm gấp rút trở về.

Vương Đại Quý nhíu mày nói: "Thảo nào Tiểu Ngọc bảo quan hệ với cha mẹ không tốt, cứ cái kiểu của mấy người này, quan hệ của Tiểu Ngọc với họ mà tốt lên được mới là lạ." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Chứ còn gì nữa?

Mẹ của Tô Ngọc rốt cuộc phải nhẫn tâm đến mức nào mới có thể đối xử với đứa con trai đang trọng thương của mình như vậy." Nếu là Tiểu Bảo bị thương nặng, cô chắc chắn sẽ không ăn không ngủ túc trực bên cạnh con, cho đến khi người hoàn toàn khỏe lại mới thôi.

Mấy người này đúng là có bệnh thần kinh. "Không quản nhiều thế nữa, nhìn dáng vẻ này của Tiểu Ngọc, chắc là vĩnh viễn không thể hòa giải với họ rồi." Trước kia đối xử tệ với Tô Ngọc thì thôi đi, bây giờ còn đối xử với Nguyên Bảo như vậy, đây chẳng phải là ép Tô Ngọc trở mặt với họ sao? "Đúng thật." Trước đó Tô Ngọc đã nói không muốn nhìn thấy họ, lần này trở về ước chừng sẽ trực tiếp lật mặt.

Nhưng chuyện này cũng có thể hiểu được, nếu là cô, cô sẽ còn tàn nhẫn hơn. "Nương thê, họ thực sự quá xấu xa, chú Nguyên Bảo tốt như vậy mà." Tiểu Bảo tức giận phồng má nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, cưng chiều nói: "Đúng vậy, quá xấu xa, sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ, đúng là điên rồi." "Hy vọng Nguyên Bảo sẽ không sao." "Chỉ mong là vậy." Sau khi Tô Ngọc rời đi, Vương gia vẫn phải tiếp tục sống, chỉ là thôn trưởng biết ngày đính hôn lùi lại nửa tháng thì chạy sang hỏi thăm một chút.

Biết Tô Ngọc vì trong nhà có việc gấp, sợ không về kịp nên mới hoãn lại, biết tin này xong thôn trưởng mới hoàn toàn yên tâm.

Vương Cẩn Hòa ở trong phòng nghiêm túc vẽ bản vẽ, vẽ xong liền đi tìm Vương Đại Quý: "Cha, cha với ông nội xem giúp con cái này." "Là cái gì?" Vương Đại Quý đi tới hỏi. "Chính là máy tuốt lúa giản lược con thiết kế, sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều." Vương Cẩn Hòa cầm bản vẽ giải thích đơn giản cho Vương Đại Quý.

Vương lão gia tử nghe thấy hai cha con bàn luận cũng đi tới tham gia, khi biết nguyên lý của cái máy tuốt lúa này, mắt ông cụ sáng rực lên: "Cái này mà làm ra được thì đúng là chuyện tạo phúc cho bách tính." "Con thì chẳng muốn tạo phúc bách tính gì đâu, con chỉ muốn làm ra để tiện cho nhà mình lười biếng thôi." Vương Cẩn Hòa chẳng chút khách khí nói.

Vương lão gia tử không nhịn được bật cười: "Cái con bé này, vì để lười biếng mà làm ra được thứ này, cháu cũng giỏi đấy.

Có điều cái trục lăn này cháu định làm thế nào?

Những cái khác đều có thể dùng gỗ làm, nhưng cái trục lăn này hơi phiền phức." "Trục lăn thì con có thể ra tiệm rèn bảo họ làm, hiện tại cách vụ thu hoạch mùa thu còn một thời gian, cứ từ từ làm là vừa kịp." Nhà bọn họ cũng có mấy mẫu lúa nước, đến lúc đó tự nhà mình dùng, sau này nếu người quen cần dùng thì cũng không phải là không thể cho họ mượn dùng một chút. "Được, lát nữa cháu ra tiệm rèn đặt làm một cái đi." "Vâng." Trong khi Vương Cẩn Hòa bận rộn làm máy tuốt lúa và máy quạt thóc, Tô Ngọc đã gấp rút trở về.

Anh chỉ mất bốn ngày, lúc về đến nhà cả người trông nhếch nhác vô cùng.

Tô Cửu nhìn thấy Tô Ngọc phong trần mệt mỏi trở về, mày hơi nhíu lại: "Em gấp gáp cái gì?" "Ca, Nguyên Bảo sao rồi?" Tô Ngọc chẳng buồn để ý đến bộ dạng lôi thôi của mình, vội vàng hỏi. "Mấy hôm nay Nguyên Bảo cứ sốt ly bì lúc nóng lúc lạnh, mấy năm nay tuy đã điều dưỡng cho Nguyên Bảo rất tốt, nhưng một khi cơ thể bị thương thì vấn đề vẫn sẽ phát sinh." Tô Cửu nhíu mày nói.

Khi Nguyên Bảo không ốm đau không bị thương thì cơ thể chẳng khác gì người bình thường, nhưng một khi bị thương hoặc sinh bệnh, sẽ nghiêm trọng hơn người thường rất nhiều, hơn nữa còn rất khó hồi phục. "Em qua bên kia trước." Tô Ngọc sa sầm mặt nói. "Anh đi cùng em." Tô Cửu lo Tô Ngọc sẽ không kiềm chế được bản thân, định đi theo xem sao.

Tô Ngọc đối với chuyện này cũng chẳng để ý, muốn đi theo thì đi theo, anh cũng chẳng có gì phải ngăn cản.

Khi Tô Ngọc và Tô Cửu đến nơi, Dương San San đang ăn một ít đồ bổ dưỡng, cả người trông như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Dương San San thấy Tô Ngọc và Tô Cửu đi tới thì giật nảy mình, đặc biệt là khi nhìn thấy Tô Ngọc, bà ta mạc danh cảm thấy chột dạ. "Tiểu Ngọc, con về rồi à." Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Tô Ngọc, Dương San San biết nó chắc chắn nhận được tin là tức tốc chạy về ngay, hơn nữa còn không nghỉ ngơi chút nào đã chạy tới đây. "Đừng gọi tôi như thế, tôi sợ tôi tổn thọ." Lời của Tô Ngọc khiến Dương San San có chút đau lòng: "Tiểu Ngọc, mẹ biết chuyện này là lỗi của mẹ, nhưng nó chẳng qua chỉ là một tên hạ nhân, con..." "Rầm!" Một tiếng vang lên, Tô Ngọc túm lấy cái ghế bên cạnh ném mạnh về phía bà ta.

Dương San San sững sờ nhìn Tô Ngọc, sau đó quay đầu nhìn cái ghế vỡ tan tành sau lưng mình, trong mắt đầy vẻ không dám tin: "Tiểu Ngọc con..." "Tôi đã nói đừng gọi tôi như thế.

Bà sinh ra tôi, cho tôi một mạng, ba năm trước bà suýt giết chết tôi, mạng này tôi trả lại rồi.

Hôm nay là lần cuối cùng tôi cảnh cáo các người, nếu còn dám động vào người bên cạnh tôi, tôi sẽ không chết không thôi với các người.

Đừng nghi ngờ, tôi không nói đùa với các người, cũng không phải đang chơi đùa với các người đâu." Tô Ngọc nhìn Dương San San lạnh lùng mở miệng.

Dương San San lập tức hoảng sợ: "Con đây là muốn đoạn tuyệt quan hệ với chúng ta?" "Phải, các người ngay cả ân nhân cứu mạng của tôi cũng đánh thành ra thế này, cha mẹ như các người tôi thật sự không dám có, cũng không muốn có." Tô Ngọc nhìn Dương San San nói rõ từng chữ. "Vào lúc tôi gần như mất mạng, là Nguyên Bảo dùng mạng của mình đổi lấy mạng của tôi.

Các người có thể không coi đó là chuyện gì to tát, nhưng tôi thì không thể.

Các người là người sinh ra tôi, tôi không thể thực sự làm gì các người, nhưng các người liệu hồn mà nhớ cho kỹ, tôi muốn đối phó với các người cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, đừng nghi ngờ tôi có làm được hay không." Ánh mắt Tô Ngọc nhìn Dương San San rất lạnh, lạnh đến mức Dương San San cảm thấy sống lưng ớn lạnh.

Dương San San từng nghĩ Tô Ngọc sẽ rất giận, cũng định đợi Tô Ngọc về sẽ nói chuyện đàng hoàng, sau đó xin lỗi tử tế, chuyện này coi như xong.

Nhưng giờ bà ta mới phát hiện mình dường như quá ngây thơ rồi.

Địa vị của Nguyên Bảo trong lòng Tô Ngọc vượt xa tưởng tượng của bà ta. "Còn nữa, sau này chuyện của tôi không liên quan gì đến các người, đừng có lấy thân phận cha mẹ tôi ra để làm mấy chuyện khiến tôi buồn nôn, các người không xứng." "Đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở các người, nếu các người muốn mất mặt, tôi cũng không ngại thành toàn cho các người đâu." Tô Ngọc mặt không chút cảm xúc nói.

Tô Ngọc rất rõ hiện tại mình không thể làm gì quá đáng, một chữ "hiếu" đè nặng trên người, anh chẳng thể làm gì được.

Tuy không thể trả thù hết những vết thương trên người Nguyên Bảo lại cho họ, nhưng anh có thể đoạn tuyệt quan hệ với những kẻ này, sau này ai cũng đừng quản ai. "Tiểu Ngọc..." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc nhíu mày muốn khuyên can, nhưng Tô Ngọc lại bật cười. "Đại ca, bà ta chưa bao giờ coi em là con trai, trong mắt bà ta em chẳng qua chỉ là cái thùng trút giận thôi, hễ không vui là muốn động thủ đánh em." Tô Ngọc tự giễu nói.

Dương San San không ngừng lắc đầu: "Mẹ không có..." Tô Ngọc liếc nhìn Dương San San một cái, hờ hững nói: "Bà có hay không, điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi, cũng chẳng liên quan gì đến tôi.

Đại ca, em đi thăm Nguyên Bảo đây." "Được." Đợi Tô Ngọc đi khỏi, Tô Cửu nhìn Dương San San: "Đây là điều các người muốn sao?

Bây giờ Tiểu Ngọc thực sự như ý nguyện của các người mà đoạn tuyệt quan hệ rồi, thế nào?

Có vui không?

Có cao hứng không?" Tô Cửu nhìn họ mỉa mai.

Dương San San chưa bao giờ nghĩ sự việc sẽ thành ra thế này: "Tiểu Cửu, cậu giúp chúng ta..." "Không giúp, việc mình làm thì tự mình gánh chịu.

Mấy năm nay các người lấy cớ 'vì muốn tốt cho con' để đánh Tiểu Ngọc bao nhiêu lần các người còn nhớ không?" "Rõ ràng biết đây là toan tính của hai người, bà vẫn ra tay đánh Tiểu Ngọc, thế nào?

Giờ vui chưa?

Tiểu Ngọc bị các người đánh cho mất luôn rồi đấy." Dương San San không ngừng lắc đầu: "Mẹ không hề nghĩ muốn làm hại Tiểu Ngọc, mẹ thực sự..." Câu nói nực cười nhất trên thế giới là gì?

Chắc chính là kiểu như Dương San San vừa nói nhỉ?

Chương 81

"Như thế mà không gọi là làm hại, vậy bà nói cho tôi nghe, thế nào mới gọi là làm hại?" Tô Cửu nhìn Dương San San trân trân hỏi.

Ánh mắt như vậy khiến Dương San San không nhịn được có chút chột dạ. "Thôi không có việc gì thì tôi đi trước, à đúng rồi quên nhắc các người một câu, nhất là sức khỏe của Nguyên Bảo thực sự không tốt như các người tưởng đâu." "Đứng lại, lời này là ý gì?" "Ý gì à?

Ý là mấy năm nay Nguyên Bảo vẫn luôn dựa vào thuốc thang để dưỡng mệnh, không những thế chỉ cần cậu ấy ốm đau hay bị thương đều sẽ nghiêm trọng hơn người khác, các người nói xem Tiểu Ngọc nhìn thấy Nguyên Bảo xong, có trực tiếp phát điên với các người không?" Tô Cửu nói xong cười bỏ đi.

Có cha mẹ như thế này, anh thật không biết nên khóc hay nên cười.

Giống như lời Tô Cửu nói, khi Tô Ngọc nhìn thấy Nguyên Bảo nằm trên giường sốt cao không lùi, trong mắt đều là lửa giận hừng hực. "Tiền thúc, Nguyên Bảo sao rồi?" "Thiếu gia, Nguyên Bảo mấy năm nay tuy điều lý không tệ, nhưng có những chuyện không phải cứ điều lý là khỏi được." Tiền đại phu bất lực mở miệng nói.

Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết: "Tiền thúc, Nguyên Bảo làm phiền ông rồi, nhất định phải chữa khỏi cho cậu ấy." "Thiếu gia yên tâm, Nguyên Bảo sẽ khỏi thôi, chỉ là sẽ hồi phục chậm một chút, cậu cũng đừng quá lo lắng chuyện này." Tô Ngọc nhếch khóe miệng, bất kể Tiền thúc nói thế nào anh vẫn có chút không yên tâm.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Tiền đại phu đành nói: "Tiểu Ngọc, cậu về tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi, nếu đợi Nguyên Bảo tỉnh lại thấy cậu bộ dạng này, nó lại lo lắng đấy." "Vâng." Đến ngày thứ ba sau khi Tô Ngọc trở về, Nguyên Bảo cuối cùng cũng tỉnh. "Thiếu gia, sao người lại đến đây?" Nguyên Bảo mở mắt nhìn thấy Tô Ngọc ngồi bên cạnh thì có chút ngạc nhiên hỏi.

Tô Ngọc lườm Nguyên Bảo một cái: "Sao?

Tôi đến đây cũng không được à?" "Thiếu gia, thuộc hạ không có ý đó, chỉ là..." Nguyên Bảo nhìn Tiền đại phu bên cạnh rồi không nói tiếp. "Không sao, thời gian lùi lại nửa tháng.

Anh nói xem anh có ngốc không?

Bà ta đánh anh, anh không biết đường tránh à?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà mắng.

Nguyên Bảo nhìn vẻ mặt tức giận của Tô Ngọc: "Thiếu gia người quên rồi à, võ công của tôi phế rồi mà." Biểu cảm trên mặt Tô Ngọc cứng đờ lại một chút, sau đó cúi đầu không nói gì.

Nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, Nguyên Bảo không khỏi đau đầu: "Thiếu gia, tôi bây giờ thế này cũng tốt mà, chẳng phải còn có thiếu gia bảo vệ tôi sao?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo vẫn không mở miệng nói chuyện, thấy anh như vậy, Nguyên Bảo nói: "Thiếu gia, tôi thật sự không sao." "Thiên phú của anh tốt như thế, cứ như vậy mà..." "Sao cũng được, thuộc hạ hiện tại giúp thiếu gia xử lý một số chuyện làm ăn cũng rất tốt, thiếu gia người không cần bận tâm." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc an ủi.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Nguyên Bảo một lúc lâu mới bất mãn nói: "Cũng chỉ có anh mới nói như vậy là tốt thôi." "Năm xưa anh không hối hận sao?" "Có gì mà phải hối hận?

Chỉ cần thiếu gia người không sao là đủ rồi." Nguyên Bảo thản nhiên nói.

Cậu lớn hơn Tô Ngọc vài tuổi, coi như nhìn Tô Ngọc lớn lên, tự nhiên phải bảo vệ người ta, tuy mất đi võ công quả thực khiến người ta có chút tiếc nuối, nhưng mọi chuyện đều ổn cả, không phải vấn đề gì quá lớn. "Anh..." "Thiếu gia, bao giờ chúng ta mới đi được?" Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Cũng giống như Tô Ngọc, Nguyên Bảo không thích Tô gia lắm, trừ khi cần thiết cậu cũng chẳng muốn về.

Đặc biệt là vợ chồng Nhị gia, cậu nhìn thấy họ là lại nhớ đến chuyện năm xưa Tô Ngọc suýt mất mạng, nhưng đó là chủ tử, cậu không thể làm gì được.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Nguyên Bảo: "Cậu bây giờ như thế này thì chúng ta đi kiểu gì?

Ít nhất cũng phải đợi cậu khỏi hẳn đã rồi chúng ta mới rời đi được." Nguyên Bảo nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, tôi đã không sao rồi, chúng ta có thể đi bất cứ lúc nào." Tuy nhiên, Tô Ngọc lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Cậu nói không sao thì không tính, phải để chú Tiền nói không sao mới được.

Cậu cứ an phận ở lại cho tôi, dưỡng thương cho tốt vào.

Thân thể cậu thế nào, còn cần tôi phải nhắc nhở cậu sao?" Nguyên Bảo thở dài thườn thượt: "Thiếu gia, tôi không thích nơi này." "Thật không khéo, tôi cũng không thích." Tô Ngọc nói thẳng.

Anh không phải không thích Tô gia, người anh không thích chỉ là vợ chồng Tô Tần mà thôi.

Bác sĩ Tiền đứng bên cạnh nghe hai người đối thoại, tức giận nói: "Hai người các cậu lúc nói chuyện có phải nên cân nhắc đến cảm nhận của tôi một chút không?" Thực ra Tô gia vẫn rất tốt, chỉ là vợ chồng Tô Tần mấy năm nay càng lúc càng quá đáng, dẫn đến việc Tô

Ngọc hễ ra ngoài là không muốn về, hễ về là không muốn để ai biết, thật sự làm được cái gọi là lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ đi.

Thật không biết đứa nhỏ này rốt cuộc nghĩ thế nào. "Sau này chúng ta nói với ông nội, để ông nội làm chủ cho tôi ra riêng.

Đến lúc đó chúng ta có thể sống ở nhà mình, không cần đến bên này nữa." Tô Ngọc xoa cằm cân nhắc khả năng của việc này. "Cậu đừng có nằm mơ, cậu tưởng lão gia tử sẽ đồng ý chắc?" Đứa nhỏ này nghĩ gì vậy?

Hai anh em đều chưa thành thân mà đã muốn phân gia ra ở riêng, đứa nhỏ này muốn bị người ta mắng hay sao? "Luôn có thể tưởng tượng mà, lát nữa tôi sẽ đi hỏi ông nội, ông nội nhất định sẽ đồng ý." Tô Ngọc nói thẳng.

Nguyên Bảo tán đồng gật đầu: "Nếu là thiếu gia nói với lão gia tử, lão gia tử chắc chắn sẽ đồng ý." Nếu không phân gia ra ở riêng, đến lúc đó phu nhân và tiểu thiếu gia tới, bị hai người kia bắt nạt thì làm sao?

Nếu tiểu thiếu gia bọn họ bị người ta bắt nạt, thiếu gia chắc chắn sẽ trực tiếp bạo nộ, đến lúc đó chẳng mấy ai có thể chịu đựng được cơn giận của anh, bao gồm cả vợ chồng Tô Tần. "Nguyên Bảo, cậu cứ dưỡng thương cho tốt trước đi, tôi đi thương lượng với ông nội chuyện này một chút." Tô Ngọc nói xong liền đi thẳng, tính cách nói là làm này khiến bác sĩ Tiền cũng phải cạn lời, có cần phải gấp gáp thế không?

Bất quá cũng chứng tỏ quan hệ giữa Tô Ngọc và vợ chồng Tô Tần đã tồi tệ đến mức nào.

Hai người kia lần này đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo, rõ ràng muốn hòa giải với Tô Ngọc, sao lại càng đẩy người ta ra xa hơn?

Trong lòng bác sĩ Tiền cũng hiểu, nếu chỉ là những chuyện năm xưa Nhị phu nhân làm với Tô Ngọc, có lẽ một ngày nào đó Tô Ngọc có thể buông bỏ.

Nhưng hiện tại bọn họ ra tay với Nguyên Bảo, chính là đã triệt để giẫm vào giới hạn của Tô Ngọc, cũng khiến Tô Ngọc không thể tiếp tục nhẫn nhịn bọn họ.

Cũng không biết hai người kia sau khi nghe chuyện Tô Ngọc muốn phân gia ra ở riêng sẽ có biểu cảm gì. *** Tô Tích nhìn Tô Ngọc: "Cháu qua đây muốn nói gì với ông?" "Cháu không thể đến tìm ông nói chuyện sao?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Tô Tích hỏi. "Vô sự bất đăng tam bảo điện, lần nào cháu qua tìm ông mà không phải vì có chuyện?

Cháu nói đi xem nào?" Tô Tích tức giận nói.

Thằng nhóc này, lúc không có việc gì mà chịu đến tìm ông thì đúng là gặp quỷ.

Tô Ngọc hì hì cười vui vẻ, cười xong vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc: "Ông nội, cháu muốn ra riêng." Tô Tích từng nghĩ đến những lời Tô Ngọc sẽ nói, nhưng vạn lần không ngờ Tô Ngọc lại muốn phân gia ra ở riêng. "Cháu nghĩ kỹ chưa?" Tô Tích nghiêm túc nhìn Tô Ngọc hỏi. "Cháu có biết một khi cháu chọn phân gia ra ở riêng, ngoại trừ những thứ trong tay cháu, rất nhiều thứ cháu đều phải trả lại không?

Đặc biệt là sản nghiệp của gia tộc, những thứ này cháu bắt buộc phải hoàn trả." "Cháu biết, nhưng mấy thứ đó đều không sao cả, sản nghiệp riêng của cháu cũng đủ để nuôi vợ con rồi." Tô Ngọc dửng dưng nói.

Những năm này anh không chỉ làm sản nghiệp gia tộc, tự anh cũng gây dựng được không ít, cả nhà ba người bọn họ có thể sống rất tốt. "Nếu sau này người trong tộc vẫn hy vọng để cháu quản lý sản nghiệp, kiếm tiền xong chia hoa hồng thì cháu cũng không ngại giúp đỡ." Tô Ngọc dựa vào ghế, nghiêm túc nói.

Tô Tích nhìn Tô Ngọc, lần này anh quả nhiên đã suy nghĩ kỹ càng mọi chuyện, xem ra là sau khi cân nhắc thấu đáo mới đưa ra quyết định. "Tiểu Ngọc, nếu đây là điều cháu muốn, vậy ông sẽ thành toàn cho cháu.

Những năm này số lần cháu về Tô gia càng lúc càng ít, mỗi lần đều là về trạch viện cháu tự mua, chuyện này với phân gia thực ra cũng chẳng có gì khác biệt.

Chương 82

Khác biệt duy nhất chắc là cháu đang quản lý hơn một nửa gia sản của gia tộc." "Đa tạ ông nội, sau này cháu sẽ thường xuyên về thăm ông." Tô Ngọc nhìn Tô Tích đầy cảm kích.

Anh biết chỉ cần mình mở miệng, ông nội nhất định sẽ đồng ý. "Với ông còn khách sáo cái gì?

Có điều bao giờ cháu mới đưa Tiểu Bảo bọn họ về đây?" Tô Tích nhíu mày hỏi. "Không vội, ông nội, đợi ông qua đó là sẽ được gặp Tiểu Bảo thôi.

Tên nhóc đó là một đứa lém lỉnh, không cẩn thận ông có thể bị nó làm cho xoay mòng mòng đấy, thông minh lắm, hơn nữa đọc sách hay tập võ đều cực kỳ có thiên phú." Nhắc đến Tiểu Bảo, trong mắt Tô Ngọc đều là sự cưng chiều.

Đó là con trai anh mà lị. "Cháu đừng có nói với ông cái này nữa được không?

Biết rõ hiện tại ông chưa thể gặp Tiểu Bảo, cháu còn kể lể, cháu nói xem có phải cháu cố ý không hả?" Tô Tích tức giận nhìn cháu trai mình. "Không có, cháu chỉ muốn nói với ông nội xem chắt của ông rốt cuộc ưu tú đến mức nào thôi, đây chính là sự xuất sắc mà ông không dám tưởng tượng đâu." Tô Tích cười ha ha: "Cháu hồi nhỏ cũng lợi hại y như vậy, ông có nói gì đâu?" Muốn nói là hạt giống đọc sách thì phải là Tô Ngọc mới đúng, nhưng sau khi thi đậu Cử nhân, nói gì anh cũng không chịu đi học nữa.

Khuyên bảo bao nhiêu lần, đứa nhỏ này vẫn không hề thay đổi, ông thực sự hết cách nên đành mặc kệ, muốn làm gì thì làm. "Ông nội, chuyện này làm sớm một chút đi nhé?" Tô Ngọc cười hì hì, sau đó chuyển chủ đề. "Được, để thông báo cho người trong nhà." Tô Ngọc muốn phân gia ra ở riêng, đây là chuyện vô cùng lớn, rất nhiều người trong nhà bắt buộc phải có mặt, dù sao cũng liên quan đến nhiều vấn đề.

Tô Ngọc gật đầu, nói chuyện với ông nội thêm một lúc rồi mới rời đi.

Tại hoa viên, Tô Ngọc gặp Tô Tần. "Tránh ra, ông đang chắn đường tôi đấy." Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Tô Tần đang đứng chắn trước mặt mình.

Tô Tần phức tạp nhìn Tô Ngọc đang lạnh lùng nhìn mình, trong lòng nói không nên lời khó chịu, từ bao giờ bọn họ lại trở nên như thế này? "Tiểu Ngọc, Nguyên Bảo sao rồi?" Tô Tần không biết nên nói gì với Tô Ngọc, chỉ có thể hỏi như vậy.

Tô Ngọc cười khẩy một tiếng, nhìn Tô Tần không chút khách khí nói: "Vẫn chưa chết được, cũng không cần ông ở đây mèo khóc chuột, nếu không phải tại các người thì Nguyên Bảo có ra nông nỗi này không?" "Tiểu Ngọc, chúng ta là người một nhà, chuyện này ta thừa nhận là lỗi của chúng ta, nhưng chúng ta chỉ là..." "Dừng, ông không cần xin lỗi, cũng không cần nói với tôi nhiều như vậy.

Ông nói những thứ này đều vô dụng, đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi, tôi còn có việc, đi trước đây." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Lúc này mới đến xin lỗi thì còn ý nghĩa gì? "Tiểu Ngọc..." "Tô nhị gia, nhắc vợ ông một câu, lời xin lỗi muộn màng còn rẻ rúng hơn cỏ rác, xin lỗi thật sự là thật tâm của các người sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Tần khinh thường nói.

Một câu hỏi khiến Tô Tần cứng họng.

Ông ta có thật tâm hay không, chẳng lẽ chính ông ta còn không rõ

sao?

Bất kể bọn họ nói gì, xuất phát điểm đều nằm ở Tô Ngọc.

Bọn họ chỉ muốn nhận được sự tha thứ của Tô Ngọc mà thôi, nếu không thì một tên hạ nhân thật sự không xứng để bọn họ xin lỗi.

Nhìn dáng vẻ trầm mặc không nói của Tô Tần, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng nực cười: "Ngay cả thật tâm cũng không làm được, các người xin lỗi loạn cái gì?

Lời xin lỗi như vậy của các người khiến tôi cảm thấy ghê tởm và đạo đức giả, thậm chí là chán ghét." Tô Tần còn muốn nói gì đó, nhưng Tô Ngọc đã không cho ông ta cơ hội, trực tiếp bỏ đi.

Nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi, Tô Tần có chút ngẩn ngơ.

Hóa ra Tiểu Ngọc là nghiêm túc. *** Ngày hôm sau, vợ chồng Tô Tần nghe tin Tô Ngọc lại dám nói với lão gia tử tự xin phân gia ra ở riêng, hơn nữa rất nhiều người trong nhà đều đã trở về.

Nhận được tin này, Tô Tần cùng Dương San San vội vàng đi tìm Tô Tích. "Cha, cha đang làm gì vậy?

Tại sao lại đồng ý yêu cầu của Tiểu Ngọc?" Tô Tích nhìn Tô Tần một cái, một câu cũng không nói.

Bây giờ những người này lại mặt dày đến hỏi ông cái này, lúc trước thì chết ở đâu rồi? "Tại sao à?

Bởi vì Tiểu Ngọc thất vọng về hai người, bởi vì Tiểu Ngọc không muốn về cái nhà họ Tô này nữa.

Nó ngay cả toàn bộ quyền lợi ở Tô gia đều có thể từ bỏ, hai người cho rằng tôi ngăn cản thì có ích sao?

Còn nữa, hai năm nay Tiểu Ngọc sống cũng chẳng khác gì đã phân gia ra riêng rồi, chỉ là hai người không biết mà thôi." Tô Tích nói xong liền lười để ý đến hai người, mặc kệ bọn họ nói gì, không mở miệng là không mở miệng, ai đến xin xỏ cũng vô dụng.

Sáng hôm sau, tất cả mọi người tụ tập lại.

Khi biết Tô Ngọc muốn phân gia ra riêng, ai nấy đều kinh ngạc. "Tiểu Ngọc, cháu làm cái gì vậy?

Có chuyện gì chúng ta từ từ nói, cháu đừng xúc động." "Nhị gia gia, chuyện này cháu đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, cháu cũng biết rõ mình muốn gì và không cần gì." Tô Ngọc nhìn Tô Nhị lão gia nghiêm túc nói.

Tô Nhị lão gia nhìn vợ chồng Tô Tần một cái, giận dữ nói: "Vợ chồng các người đã làm gì Tiểu Ngọc?

Để nó đến mức phải đòi phân gia?" "Cũng chẳng có gì, chỉ là động thủ đánh Nguyên Bảo, hơn nữa đánh Nguyên Bảo đến mức hiện tại vẫn còn nằm trên giường, mãi vẫn chưa khỏi." Tô Ngọc còn chưa nói, Tô Tích đã mở miệng trước.

Tô Nhị lão gia nhìn Tô Tần, tức giận chỉ vào mặt Tô Tần mắng một trận: "Tô Tần, hai kẻ vong ơn phụ nghĩa các người!

Nếu không có Nguyên Bảo thì Tiểu Ngọc đã sớm không còn rồi, các người không những không biết cảm kích, lại còn dám ra tay với nó?" Tô Tần nhìn Tô Nhị lão gia có chút ngỡ ngàng: "Mọi người... cũng biết chuyện này?" "Chúng tôi biết chuyện này thì có gì lạ sao?

Cả cái Tô gia này ai cũng biết, chỉ có hai kẻ điếc tai mù mắt các người là không biết." Tô Nhị lão gia tức điên người.

Nghe câu này, hai người đều nhìn Tô Ngọc.

Hóa ra Tô Cửu nói không sai, chuyện cả nhà đều biết, vậy mà vợ chồng bọn họ lại chẳng biết gì, bọn họ còn là một đôi cha mẹ đủ tư cách sao?

Nhìn dáng vẻ đó của hai người, Tô Ngọc cười không ra tiếng: "Hai người thật sự không cần nhìn tôi như vậy, có nhìn tôi cũng vô dụng." Tô Tích khẽ ho một tiếng, nhìn tất cả mọi người có mặt: "Đã đến đông đủ rồi, Tiểu Ngọc cũng định như vậy, mọi người có ý kiến gì không?" "Tiểu Ngọc đã nói toàn bộ sản nghiệp gia tộc nó sẽ giao ra, nếu mọi người vẫn tín nhiệm nó thì cũng có thể tiếp tục giao cho nó, hàng năm kiếm được tiền thì chia hoa hồng cho mỗi người." Tô Tích nhìn Tô Ngọc một cái, sau đó chuyển tầm mắt sang những người khác.

Tô Tần không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Cho dù hôm qua đã biết rồi, nhưng bây giờ nghe Tô Tích nói lại trước mặt bao nhiêu người, đây quả thực cũng là một vấn đề. "Tiểu Ngọc..." "Quan hệ của chúng ta dường như không tốt đến mức đó." Tô Ngọc nhìn Dương San San, mặt không cảm xúc nói.

Dáng vẻ này của Tô Ngọc khiến Dương San San trầm mặc.

Chương 83

Cân nhắc hồi lâu, bà ta mở miệng hỏi: "Tiểu Ngọc, rốt cuộc con muốn thế nào mới chịu tha thứ cho chúng ta?" Tô Ngọc cười nói: "Thế nào cũng sẽ không tha thứ." Tô Nhị lão gia nhìn Dương San San đang cứng đờ người, lắc đầu nói: "Đây đều là do các người tự chuốc lấy.

Lúc trước khi các người ra tay với Tiểu Ngọc, chúng tôi đều đã khuyên can, là chính các người không nghe.

Bây giờ Tiểu Ngọc không muốn nói chuyện với các người, đây cũng là các người đáng đời, không trách được người khác." "Tôi đồng ý để Tiểu Ngọc tiếp tục quản lý sản nghiệp gia tộc.

Dù sao thiên phú phương diện này của Tiểu Ngọc cũng lợi hại hơn tất cả chúng ta.

Bất kể Tiểu Ngọc có rời khỏi gia tộc ra ngoài sống riêng hay không, Tô gia vẫn là nhà của Tiểu Ngọc, chúng ta tin tưởng nó." Tô Cửu nói thẳng.

Anh ta đối với việc kinh doanh một chút thiên phú cũng không có, những năm này sở dĩ có nhiều tiền tiêu như vậy đều nhờ có một đứa em trai biết kiếm tiền.

Bất kể cậu ấy làm ăn gì đều sẽ chừa cho anh ta một phần, đưa tiền lấy phần trăm.

Những người bên cạnh cũng tán đồng gật đầu: "Chúng tôi cũng tin tưởng Tiểu Ngọc." Những năm này Tô Ngọc đã giúp bọn họ kiếm không ít tiền, bọn họ không muốn sau này mỗi năm chỉ nhận được chút tiền hoa hồng ít ỏi.

Mấy năm qua mỗi nhà bọn họ có thể được chia từ ba vạn đến năm vạn lượng, đây mới là phần chia của gia tộc, chưa tính sản nghiệp riêng.

Đây là chuyện tốt quá lớn, bọn họ việc gì phải từ chối?

Tô Ngọc dửng dưng gật đầu: "Được, vậy sau này cháu sẽ tiếp tục quản lý tất cả sản nghiệp của Tô gia.

Nhưng nói trước, đã giao cho cháu rồi thì đừng có nghi ngờ quyết định của cháu." Anh không thích lúc mình làm việc có người đến quấy rầy. "Đó là cái chắc, tật xấu này của cháu bọn ta còn lạ gì?" Trước đây có người từng thử chỉ trỏ Tô Ngọc, cuối cùng bị Tô Ngọc phủi tay bỏ mặc không làm một tháng, sau đó người Tô gia liền triệt để ngoan ngoãn.

Đặc biệt là không dám chỉ tay năm ngón vào thủ đoạn làm việc của Tô Ngọc nữa.

Ngộ nhỡ thằng nhóc này lại làm loạn, bỏ gánh giữa đường một lần nữa thì bọn họ đi đâu tìm người lợi hại như vậy?

Lo chuyện bao đồng vừa hại tiền vừa hại mạng, bọn họ vẫn nên cẩn thận một chút, đừng chọc giận Tô Ngọc. "Biết là tốt.

Đã nói xong chuyện sản nghiệp rồi, vậy chúng ta có phải nên nói đàng hoàng về chuyện phân gia không?" Tô Ngọc nhìn bọn họ, nhướng mày nói.

Mau chóng giải quyết cho xong việc, xong xuôi anh còn về tìm Tiểu Bảo và hai mẹ con Tiểu Hòa, đã rời đi bao lâu rồi?

Anh thấy nhớ bọn họ rồi. "Phân thế nào tôi cũng không có ý kiến, phần của tôi đều cho Tiểu Ngọc, đến lúc đó chia hoa hồng cho tôi là được." Tô Cửu nói thẳng, dùng hành động nhỏ của mình để bảo vệ, ủng hộ em trai. "Ta không đồng ý!

Chuyện này chúng ta không đồng ý thì các người đừng hòng làm gì cả." Dương San San nhìn Tô Ngọc, gằn từng chữ: "Chúng ta đều còn sống sờ sờ đây, con là muốn chọc tức chết ta sao?" "Chỉ bằng bà?

Chúng tôi có bản lĩnh lớn đến mức chọc tức chết bà được sao?" Tô Ngọc trào phúng nói. "Trước đây mỗi lần đều nghe bà nói những lời này, nghe suốt bao nhiêu lâu nay, cái gì nên biết chúng tôi cũng đều biết cả rồi.

Bà thật sự không cần thiết phải nói lại những lời này nữa, thật sự vô dụng.

Tôi từng nghĩ sẽ bao dung các người, thậm chí tự tìm cớ cho các người, nhưng cuối cùng tôi nhận được cái gì?

Là sự lừa gạt của các người, cũng là sự cố ý làm bậy của các người." Tô Ngọc nhìn bọn họ, châm chọc nói. "Ta..." "Chính các người muốn tính kế người ta, bà tức giận rồi dựa vào đâu bắt tôi phải trả tiền?

Dựa vào đâu bà tức giận thì được động thủ đánh tôi?

Tôi nói với ông nội cũng không được, bà lại bảo tôi muốn chọc tức chết bà." Nghĩ đến đây, Tô Ngọc cảm thấy chuyện này mới nực cười làm sao, đây chính là cái gọi là mẹ của anh.

Dương San San nghe những lời của Tô Ngọc thì trầm mặc không nói, đối với chuyện này bà ta vĩnh viễn không cách nào giải thích, bởi vì bà ta quả thực đã làm như vậy.

Tô Cửu nhìn dáng vẻ không nói một lời của hai người, nhíu mày nói: "Được rồi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa." Cuối cùng ý kiến của Tô Tần và Dương San San bị triệt để bỏ qua, thậm chí là ngó lơ.

Phân gia cứ thế thành công.

Còn về phần đồ đạc trong tay hai người Tô Tần, Tô Ngọc không cần, cũng không thèm muốn.

Sau khi phân gia, trên mặt Tô Ngọc cuối cùng cũng có nụ cười, nụ cười này làm tổn thương vợ chồng Tô Tần sâu sắc. "Nguyên Bảo, phân gia rồi, sau này chúng ta về cũng không cần đến nơi này nữa." Thậm chí trở về cũng không cần lén lút, bây giờ có thể quang minh chính đại ở trong viện tử chính mình mua.

Đợi Tiểu Bảo và Tiểu Hòa tới rồi, bọn họ chắc cũng sẽ rất vui vẻ nhỉ?

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tô Ngọc, Nguyên Bảo cũng thật lòng vui thay cho anh: "Thiếu gia, chúc mừng ngài." Tô Ngọc cười cười, chuyện này thực ra cũng chẳng có gì đáng chúc mừng, chỉ là từ trong tối chuyển ra ngoài sáng mà thôi.

Phân gia xong, Tô Tích liền nói với người trong nhà muốn đi dạo đây đó, cuối cùng chỉ mang theo người mình tin tưởng rồi đi.

Mọi người đều tưởng ông thất vọng về vợ chồng Tô Tần, bị chọc tức muốn ra ngoài chơi, mà chân tướng lại là ông muốn đi tham gia lễ đính thân của cháu trai.

Nguyên Bảo lại dưỡng thương thêm năm sáu ngày mới đỡ hơn một chút, bác sĩ Tiền cũng rốt cuộc đồng ý cho cậu rời đi.

Bác sĩ Tiền vừa đồng ý, Tô Ngọc liền lập tức dẫn người rời đi đuổi theo Tô Tích.

Lúc đuổi kịp Tô Tích, ông đang ở trà lâu ung dung thưởng trà.

Lý thúc nhìn thấy Tô Ngọc thì có chút ngỡ ngàng, cúi đầu nhìn lão gia tử một chút cũng không bất ngờ, kinh ngạc nói: "Lão gia, ngài và thiếu gia là hẹn trước rồi sao?" Tô Tích liếc Lý thúc một cái: "Lão Lý à, ông cũng quá chuyện bé xé ra to rồi, tôi cùng Tiểu Ngọc ra ngoài chơi một thời gian ông còn có ý kiến gì sao?" "Lão nô làm sao dám có ý kiến, có điều hơi bất ngờ là thật, Lão gia, đây là lần đầu tiên ngài muốn cùng thiếu gia đi chơi đấy." Suốt dọc đường đều gấp rút lên đường, Lý thúc lại càng kỳ quái hơn.

Không phải nói là đi chơi sao?

Sao cả già lẫn trẻ này đều không có vẻ gì là muốn dừng lại vậy?

Mãi cho đến khi tới Tạ Gia Thôn, ông mới biết lý do. "Thiếu gia, đây chỉ là một thôn làng bình thường, chúng ta đến làm gì?" Lý thúc vô cùng hiếu kỳ hỏi.

Hai người này cứ làm ra vẻ thần bí, thật không biết đang nghĩ cái gì.

Tô Tích nhìn Lý thúc đầy ẩn ý, cười nói: "Rất nhanh thôi ông sẽ biết." Lý thúc kỳ quái nhìn Tô Tích, từ bao giờ lão gia tử cũng thích làm ra vẻ thần bí thế này. "Tiểu Bảo!" Lý thúc nghe thấy Tô Ngọc gọi vọng vào trong nhà, sau đó liền nhìn thấy một nhóc con chừng ba bốn tuổi từ bên trong chạy ra.

Khi nhìn thấy gương mặt của nhóc con này, Lý thúc như bị sét đánh giữa trời quang. "Lão gia, chuyện này... chuyện này..." Lý thúc khiếp sợ đến mức nói năng lộn xộn.

Đùa gì vậy trời?

Chương 84

"Cha, cha về rồi!" Tiểu Bảo ôm chân Tô Ngọc bắt đầu leo lên.

Nhìn Tiểu Bảo giống như chú khỉ con, Tô Ngọc vươn tay bế cậu bé lên: "Nhớ cha không?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Nhớ ạ, cha đi lâu quá." "Tại vì chú Nguyên Bảo phải dưỡng thương nên về muộn." Tô Ngọc đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ của Tiểu Bảo, giải thích. "Vậy chú ấy khỏi chưa ạ?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi. "Khỏi cũng tàm tạm rồi." "Vậy thì tốt ạ." "Khụ khụ." Tô Tích nhìn thấy Tiểu Bảo thì cả trái tim đều tan chảy.

Thấy cháu trai mải nói chuyện với Tiểu Bảo cũng không giới thiệu cho mình, lập tức có chút không vui.

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng động, quay đầu nhìn Tô Tích, trong đôi mắt to tròn tràn đầy sự tò mò: "Cha, ông lão này là ai thế ạ?" "Đây chính là ông cố mà cha từng nói với con." Tiểu Bảo hiểu ra, gật đầu: "A, chính là ông cố mà cha nói đối xử rất tốt với cha đó ạ?" "Đúng rồi." "Cháu chào ông cố ạ." Tiểu Bảo nhìn Tô Tích ngoan ngoãn chào hỏi.

Tô Tích đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vươn tay đón Tiểu Bảo vào lòng: "Cháu tên là Tiểu Bảo phải không?" Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Cháu tên là Tiểu Bảo, tên khai sinh là Vương Tử Khâm, mẹ nói sau này phải đổi tên là Tô Tử Khâm, theo họ cha." "Tiểu Bảo của chúng ta sao lại ngoan thế này?" Tô Tích thật sự quá thích đứa bé này rồi, gia đình Vương Cẩn Hòa thật sự nuôi dạy đứa bé quá tốt.

Tiểu Bảo đung đưa đôi chân ngắn: "Ông cố, chúng ta về nhà thôi." "Được, về nhà." Lý thúc cuối cùng cũng phản ứng lại: "Lão gia, ngài đã sớm biết rồi?" "Ừ, lần trước Tiểu Ngọc về đã nói với ta rồi.

Dưa hấu nó mang về chính là do Tiểu Bảo chuyên môn hái cho ta đấy, có phải không Tiểu Bảo?" Tô Tích nhìn Tiểu Bảo cười hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Đúng ạ, quả dưa hấu đó to nhất, cho ông cố." Lý thúc nghe Tiểu Bảo nói, nhìn Tô Tích u oán nói: "Lão gia, ngài căn bản không phải vì ra ngoài tán gẫu giải sầu, mà là đến thăm tiểu thiếu gia đúng không?" "Không thì sao?

Là chắt ngoan bảo bối của ta không đáng yêu, hay là chắt ngoan bảo bối của ta không ngoan?

Có chắt ngoan thế này mà còn đi giải sầu?

Đầu óc có bệnh à?" Lý thúc khóe miệng giật giật, bất quá nhìn thấy Tiểu Bảo ông cũng rất vui mừng.

Cô nương mà thiếu gia bắt đầu tìm kiếm từ mấy năm trước, xem ra đã tìm được rồi. "Tiểu Bảo, mẹ con đâu?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Mẹ đi lên núi rồi, nói là đi nhặt ít nấm về phơi." Trước đó có hai trận mưa, đang là lúc nấm mọc nhiều, mấy ngày nay mẹ đều đi nhặt.

Nhìn ngọn núi phía sau một cái, ngọn núi này quá lớn, anh không biết Vương Cẩn Hòa ở chỗ nào cũng không thể tùy tiện lên núi tìm người, tránh để lỡ mất nhau. "Ông nội, chúng ta vào nhà trước đi." Tô Ngọc nhìn Tô Tích mở miệng nói. "Được." Tô Tích bế Tiểu Bảo cùng Tô Ngọc đi vào.

Vừa vào nhà, Tô Tích liền nhìn thấy rau dưa xanh mướt trong sân. "Tiểu Bảo, mấy cái này là gì thế?" "Là rau ạ, là bà nội với mẹ trồng, mẹ còn trồng cả dâu tây nữa." Tiểu Bảo hơi đắc ý nói: "Mẹ nói sang năm là có dâu tây cho Tiểu Bảo ăn rồi." Tô Tích nghe Tiểu Bảo nói, trong mắt mang theo ý cười: "Sau này Tiểu Bảo muốn ăn gì cứ nói với ông cố, ông cố mua cho cháu." "Không cần đâu ạ, cha nói rồi, cha có tiền, cháu muốn ăn gì cha đều có thể mua cho cháu." Tiểu Bảo cười hì hì nói.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu này của Tiểu Bảo, Tô Tích thật sự hận không thể đem tất cả đồ tốt đều cho cậu bé.

Bất quá thấy Tiểu Bảo thích cháu trai mình như vậy, ông cũng yên tâm rồi. "Tiểu Bảo, cháu thích cha cháu không?" "Thích ạ, cha đặc biệt tốt." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tô Tích ngẩn người, sau đó không nhịn được mà bật cười.

Vương lão thái thái nhìn thấy Tô Ngọc trở về, trên mặt mang theo nụ cười: "Tiểu Ngọc về rồi đấy à." "Bà nội, đây là ông nội cháu, qua đây tham gia hôn lễ lần này." Tô Ngọc chỉ vào ông nội mình, nghiêm túc giới thiệu. "Chào ông anh, hoan nghênh ông đến nhà chơi." Vương lão thái nhìn Tô Tích hoan nghênh nói.

Tô Tích đi tới gật đầu: "Đa tạ." Nhìn quanh một lượt, trong nhà lại chỉ có lão thái thái, trong lòng ông không khỏi có chút nghi hoặc: "Bà thông gia, cha mẹ với ông thông gia đi đâu cả rồi?" "Tĩnh Vũ lần này được nghỉ phép có dẫn mấy đồng môn về, bọn họ thích ăn dưa hấu nhà tôi, cha nó với mọi người đi cùng qua đó rồi." Tô Tích vừa nghe đến ruộng dưa liền vô cùng hứng thú: "Thế à?

Tiểu Ngọc, chúng ta cùng đi xem xem?" "Vâng." Tô Ngọc ừ một tiếng. "Thiếu gia, chắc có không ít dưa chín rồi nhỉ?

Bên kinh thành đang cần nhiều." Nguyên Bảo đột nhiên mở miệng nói. "Cùng đi xem xem, đợi Tiểu Hòa về hỏi thử, nếu chín nhiều thì hái rồi gửi qua đó." Bốn người dẫn theo Tiểu Bảo cùng ra ruộng, từ xa đã thấy Vương Tĩnh Vũ bọn họ.

Tô Ngọc đi tới chào hỏi: "Tĩnh Vũ, hôm nay được nghỉ à?" "Đúng, cậu về rồi à?

Chuyện trong nhà thế nào rồi?

Không sao chứ?" Vương Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

"Chắc không còn chuyện gì lớn nữa đâu, không cần lo lắng." Người bên cạnh nhìn thấy nhóm người đi tới, tò mò nhìn Tô Ngọc, kỳ quái hỏi: "Tĩnh Vũ, đây là em rể cậu à?" "Đúng, cũng là người mua dưa nhà tôi." Vương Tĩnh Vũ gật đầu: "Đây là đồng môn của tôi, dẫn bọn họ qua đây hái mấy quả." "Không sao, cứ hái đi." Tô Ngọc một chút cũng không để ý nói, chẳng qua chỉ là bán ít đi vài lượng bạc thôi, không có gì to tát, anh cũng không thiếu chút tiền ấy.

Những người bên cạnh đưa mắt nhìn nhau.

Em rể này mua dưa của nhà mình?

Nhà Tĩnh Vũ này cũng thật biết chơi. "Tĩnh Vũ, mọi người không phải người một nhà sao?" Người một nhà mà mua dưa kiểu này, có phải quá kỳ quái không? "Em gái tôi nói, người một nhà là một chuyện, nhưng mua bán là chuyện khác, tôi cũng không hiểu lắm ý tứ của bọn họ." Vương Tĩnh Vũ nhún vai, vẻ mặt bó tay nói.

Kỳ thực anh cũng không hiểu suy tính giữa em gái và em rể.

Tô Ngọc ngược lại không giải thích, trái lại Tô Tích kinh ngạc nhìn đám dưa này: "Dưa này mọc cũng tốt quá, Tiểu Ngọc, lúc cháu mua của nhà Tiểu Hòa, cháu không được để Tiểu Hòa chịu thiệt đâu đấy." "Tiểu Hòa tinh ranh lắm, cô ấy còn có thể để mình chịu thiệt sao?" Tô Ngọc làm ra hành động không được nhã nhặn cho lắm là đảo mắt khinh thường. "Tô Ngọc, anh vừa về đã nói xấu tôi." Vương Cẩn Hòa từ trên núi xuống chuẩn bị hái quả dưa về ăn, ai ngờ qua đây không chỉ thấy bao nhiêu người, mà Tô Ngọc lại còn đang nói xấu mình.

Tô Ngọc đi tới, tự nhiên giúp Vương Cẩn Hòa lấy cái gùi trên lưng xuống rồi tự mình đeo lên: "Anh không nói xấu em, anh chỉ nói sự thật thôi." Nheo mắt nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cảnh cáo hỏi: "Anh có phải muốn ăn đòn không?" Tô Ngọc vội vàng lắc đầu:

"Không muốn." Nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, một đồng môn của Vương Tĩnh Vũ cứ nhìn chằm chằm Tô Ngọc.

Cậu ta nhíu mày nhìn Tô Ngọc, cứ cảm thấy người này có chút quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi. "Mọi người hái xong chưa?

Hái xong thì về nhà thôi." "Bọn này vừa mới qua, đang chuẩn bị hái.

Tiểu Hòa, đây là ông nội anh.

Ông nội, đây là Vương Cẩn Hòa." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa giới thiệu với Tô Tích.

Vương Cẩn Hòa nhìn ông cụ đang bế Tiểu Bảo thì ngẩn người, không ngờ Tiểu Bảo lại nhanh chóng chấp nhận ông nội của Tô Ngọc như vậy. "Cháu chào ông Tô ạ." "Chào cháu, nhưng cháu không nên gọi ta là ông Tô, cháu nên trực tiếp gọi là ông nội." Lão gia tử nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt đầy nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ nghiêm túc này của Tô Tích chọc cười. "Ông nội." "Thế mới đúng chứ." "Tĩnh Vũ, em rể cậu nhìn không phải người bình thường đâu." Người cảm thấy Tô Ngọc rất quen mắt kia đi đến bên cạnh Vương Tĩnh Vũ nhỏ giọng nói.

Vương Tĩnh Vũ lắc đầu: "Cái này thì tôi không rõ, chúng tôi không hỏi, cậu ấy cũng không nói, chúng tôi chỉ biết nhà cậu ấy ở kinh thành." Kinh thành?

Lại họ Tô.

Chương 85

Đột nhiên cậu ta dường như nghĩ ra điều gì, không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Lại là người đó. "Tĩnh Vũ, tôi nhớ ra em rể cậu là ai rồi." "Tần Lãng, cậu quen em rể tôi?" Vương Tĩnh Vũ tò mò hỏi.

Tần Lãng lắc đầu: "Tôi không quen cậu ấy, nhưng tôi nhớ ra cậu ấy là ai rồi.

Sáu năm trước, có một thiếu niên mới mười bốn tuổi đã lấy thành tích đứng đầu đỗ Cử nhân.

Nhưng khiến mọi người bất ngờ là sau khi trở thành Cử nhân, cậu ấy không bao giờ tham gia khoa cử nữa, ngược lại đi làm kinh doanh.

Người này hẳn là em rể cậu Tô Ngọc không sai đâu." Vương Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cậu ấy lại lợi hại như vậy sao?" Nghĩ đến những việc làm thường ngày của Tô Ngọc, một chút cũng không giống loại người rất lợi hại kia.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, đột nhiên nhớ tới Tô Ngọc từng nói, anh thi đỗ Cử nhân xong thì không muốn đi học nữa. "Khi đó rốt cuộc anh nghĩ thế nào vậy?

Thành tích tốt như thế mà anh lại không tiếp tục, ông nội bọn họ không nói anh sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Cử nhân mười bốn tuổi, còn là thủ khoa, đây chắc là người đứng đầu rồi nhỉ?

Tô Ngọc nghiêm túc nghĩ một chút: "Muốn làm kinh doanh, không muốn đọc sách nên không tiếp tục nữa, ông nội từng tức giận, nhưng không làm gì được anh." Anh đều đã quyết định rồi, ông nội có nói gì cũng vô dụng, đương nhiên là không làm gì được anh rồi.

Không nói chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến chuyện này Tô Tích liền vô cùng tức giận, túm lấy tai anh mắng một trận: "Cái thằng nhóc thối này cháu còn dám nói, cháu có biết lúc đó ông sắp tức chết rồi không?" Trong nhà khó khăn lắm mới xuất hiện một người có khả năng thi đỗ Trạng nguyên nhất, kết quả thằng nhóc này nói không học là không học nữa, không thương lượng với bất kỳ ai, trực tiếp bỏ đi.

Chính là trực tiếp bỏ đi, một chút tin tức cũng không để lại cho người khác.

Đợi lúc nó về nhà thì đã qua nửa năm rồi. "..." Tô Ngọc vươn tay giải cứu cái tai của mình ra: "Ông nội, chuyện này đều qua mấy năm rồi, sao ông vẫn còn canh cánh trong lòng thế?" "Ông cố đừng bắt nạt cha." Tiểu Bảo vươn tay kéo tay Tô Tích, sau đó phồng má tức giận nhìn Tô Tích.

Tô Tích thấy Tiểu Bảo xụ mặt không vui, đành phải buông tay.

Tô Ngọc nhướn mày với Tiểu Bảo, quả nhiên vẫn là con trai biết thương anh. "Tiểu Bảo, cháu thích đọc sách không?" Tô Tích nhìn chắt nội của mình, hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: "Thích ạ." "Vậy sau này cháu chăm chỉ đọc sách nhé?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Tích: "Nếu đến lúc đó cháu vẫn còn thích ạ." Cha nói rồi, sau này cậu bé muốn làm gì thì làm.

Tô Tích đột nhiên cảm thấy nghẹn lòng, trừng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Đều tại cha cháu, đã nói lung tung gì với cháu thế hả?" "Tiểu Bảo của ông sau này đừng học theo cha cháu, đừng chọc ông cố giận, được không?" Tô Tích nhìn chắt nội, buồn rầu nói.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Tích: "Nhưng cha bây giờ cũng rất giỏi mà, cha nói cha kiếm được rất nhiều tiền, có thể cho cháu bất cứ thứ gì cháu muốn." Đây là lời Tô Ngọc nói với cậu bé.

Tô Tích vẻ mặt sầu não nhìn Tiểu Bảo, lời này cũng không sai, cháu trai kiếm tiền quả thực rất giỏi.

Nhưng kiếm tiền giỏi là một chuyện, nghe lời lại là chuyện khác. "Ông cố sao thế ạ?

Hình như ông không vui?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Tích, có chút không hiểu người lớn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Cha không muốn đọc sách thì không đọc thôi, cha cũng đâu có làm chuyện gì xấu. "Ông cố không phải không vui, chỉ là đặc biệt tức giận." Tô Tích sa sầm mặt nói.

Tiểu Bảo ngơ ngác: "Nhưng cha đã không đọc sách nhiều năm rồi, ông cố giận cũng đâu có tác dụng gì ạ." Đã bao nhiêu năm rồi, chẳng lẽ ông cố vẫn chưa quen sao?

Sao còn bày ra vẻ muốn đánh cha thế kia?

Rốt cuộc là vì sao chứ?

Lý thúc nhìn vẻ mặt khó chịu của Tô Tích không nhịn được bật cười, vị tiểu thiếu gia này đúng là biết xát muối vào tim.

Vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo, Tô Tích cố gắng nặn ra một nụ cười: "Cháu nói đúng, ông cố quả thực không nên tức giận nữa." Phải rồi, đã bao nhiêu năm trôi qua, dù ông có giận thế nào cũng vô dụng, Tiểu Ngọc cũng không thể quay lại như xưa.

Nhìn Tô Ngọc vô ưu vô lo, muốn làm gì thì làm thế này, Tô Tích cuối cùng cũng thấy nhẹ lòng. "Thôi bỏ đi, chuyện này sau này không nhắc lại nữa, cháu vui là được." Tô Tích nhìn Tô Ngọc mở lời.

Tô Ngọc lúc này mới thả lỏng, may mà ông nội không tiếp tục nói chuyện này, nếu không cứ nói một lần là tai anh lại đen đủi một lần.

"Tiểu Bảo, con đúng là phúc tinh của cha." Tô Ngọc đi tới nhéo má Tiểu Bảo, vui vẻ nói.

Tiểu Bảo cười vô tội với Tô Ngọc, mặc kệ cha nói gì, chỉ cần cha vui là được. "Đi thôi, chúng ta về nhà." Trong lúc nói chuyện, Vương Cẩn Hòa đã đi hái dưa xong.

Cả nhóm cùng nhau về nhà, Vương lão gia tử và Tô Tích nói chuyện rất hợp ý, chẳng mấy chốc hai người đã bắt đầu xưng huynh gọi đệ, trở thành anh em tốt.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc đang đi cùng Tô Tích, trong mắt đều là vẻ ngạc nhiên: "Em thật sự không ngờ ông nội lại có lúc như vậy." "Thế này chẳng phải rất tốt sao?

Sau này ông nội anh chắc cũng sẽ ở lại đây một thời gian, có thể nói chuyện hợp với ông nội em cũng là chuyện tốt." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Anh nói đúng." "Tiểu Bảo nói dạo này em đều vào núi?" "Đúng vậy, gần đây nấm khá nhiều, em vào núi hái một ít về phơi, mùa đông dùng để hầm gà rất ngon." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, bất lực lắc đầu: "Chúng ta đâu có thiếu tiền." "Đây không phải vấn đề thiếu tiền hay không, mà là mùa đông anh sẽ không mua được, hiểu không?

Hơn nữa rau dưa mùa đông cơ bản chỉ có cải trắng và củ cải, những thứ khác chẳng có bao nhiêu..." Trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo vẻ suy tư, mùa đông chính là lúc giáp hạt, nếu cô có thể trồng được rau xanh, vậy nhất định có thể bán rất đắt. "Lại đang nghĩ gì thế?" Thấy cô nói xong lại bắt đầu ngẩn người, Tô Ngọc hỏi. "Em đang nghĩ chuyện trồng rau mùa đông." Vương Cẩn Hòa nói ý tưởng của mình cho Tô Ngọc nghe, Tô Ngọc nghe xong liền gật đầu tán thành: "Nếu thật sự có thể trồng được, đến lúc đó cửa hàng rau quả bốn mùa của chúng ta có thể mở sớm hơn, chỉ sợ đến lúc đó em không có nhiều rau như vậy." Chỉ cần là người có tiền, mùa đông ai mà không muốn ăn chút rau tươi?

Anh có thể đảm bảo, chỉ cần Vương Cẩn Hòa trồng được, anh sẽ bán được, chính là ngông cuồng như vậy. "Chuyện này có gì đâu?

Đến lúc đó em dẫn người trong thôn cùng trồng là được chứ gì?" Vương Cẩn Hòa nói với vẻ vô tư.

Tô Ngọc sững người một chút, cười lắc đầu: "Em nói đúng, anh lại quên mất chuyện này." "Mẹ ơi, hai người nhanh lên một chút." Hai người đi phía sau chậm rì rì, Tiểu Bảo ở phía trước nhìn thấy không nhịn được gọi một câu.

Hai người đồng thời nhìn Tiểu Bảo, trong mắt mang theo ý cười: "Được, cha mẹ tới ngay đây." Hai người đi tới, Tiểu Bảo liền bắt đầu nói chuyện với Tô Ngọc, ríu rít như muốn nói hết những chuyện gần đây.

Tô Tích không phải người thích ồn ào, nếu là người khác dám ríu rít bên tai ông như vậy, ông có thể tát cho một cái bay đi, nhưng hiện tại người nói bên tai ông là Tiểu Bảo, ông lại luyến tiếc.

Ngược lại còn cảm thấy dáng vẻ ríu rít này của Tiểu Bảo vô cùng đáng yêu.

Lý thúc đi bên cạnh Tô Tích, nhìn vẻ mặt hiền từ của ông, thở dài một hơi thật sâu, xem ra lão gia hiện tại là có cháu vạn sự đủ.

Về đến nhà, mọi người ngồi lại nói chuyện, mà trong thôn cũng đã biết tin Vương Cẩn Hòa hoãn đính hôn.

Không biết tin tức này lọt ra ngoài bằng cách nào, vừa truyền ra, người trong thôn đã bắt đầu bàn ra tán vào đủ kiểu.

Chương 86

"Không phải nói sắp đính hôn sao?

Sao lại hoãn rồi?

Không phải là người ta căn bản không muốn đính hôn với cô ta chứ?

Nếu là thật thì mất mặt lắm đấy." "Ai nói không phải chứ?

Trước đó còn tưởng sính lễ nhiều bao nhiêu, kết quả lại thành ra thế này?" Dung thị đi ra ngoài nghe thấy mấy người đó nói vậy, mày hơi nhíu lại: "Mấy người lại đang nói hươu nói vượn gì đó?

Người ta chỉ hoãn lại, chứ không phải không đính hôn.

Hơn nữa, người ta hoãn là để đi đón ông nội ở tận kinh thành tới.

Còn về sính lễ các người nói, ngày đính hôn còn chưa tới, các người đã tò mò sính lễ của người ta như vậy, các người thấy có thích hợp không?" Nếu là người khác, bọn họ còn có thể cãi lại, nhưng người trước mặt là Dung thị, khiến bọn họ có chút không dám mở miệng.

Dù sao đi nữa, Dung thị cũng là vợ thôn trưởng, là người thôn trưởng phải bảo vệ kính trọng, bọn họ không dám cho bà sắc mặt xấu. "Ai biết có phải thật hay không." Một người trong đó lầm bầm.

Dung thị liếc nhìn người vừa nói: "Xem ra kết cục của La thị các người đều quên rồi, hay là các người nghĩ Tô Ngọc thực sự là người dễ nói chuyện?

Các người có thể tùy tiện sỉ nhục người ta như vậy?" Nhớ lại dáng vẻ của Tô Ngọc hôm đó, tất cả mọi người đều không dám nói thêm gì nữa, Tô Ngọc lúc đó thực sự quá đáng sợ.

Nhìn đám người sợ sệt như vậy, Dung thị cười lạnh một tiếng: "Sợ thì đừng có đặt điều cho người ta." "Chúng tôi chỉ tùy tiện nói chút thôi, cậu ta còn có thể làm gì chúng tôi chứ?

Tưởng chúng tôi sợ cậu ta thật chắc?" Một người trong đó cứng cổ giả vờ bình tĩnh nói.

Liếc nhìn đối phương, Dung thị bật cười khẽ: "Đã không sợ thì giọng run cái gì?

Uốn lưỡi cho thẳng rồi hẵng nói chuyện." "Bà..." "Người ta quả thực không có gì đáng sợ, chỉ sợ người ta biết các người lại ăn nói linh tinh xong sẽ động thủ đánh các người thôi." Dung thị nhìn bọn họ nói với vẻ đầy tiếc nuối: "Còn nữa, nhắc nhở các người một câu, nếu không quản được cái miệng của mình, cứ thích phạm tiện đi nói xấu người khác, thì hãy chuẩn bị tinh thần bị đánh bất cứ lúc nào.

Dù sao miệng các người thối như vậy, đến lúc bị đánh cũng là do các người tự chuốc lấy." Tuy nói vậy, nhưng Dung thị vẫn cân nhắc lát nữa đi hỏi Cố thị xem Tô Ngọc có tin tức gì truyền về không, rốt cuộc bao giờ cậu ta về.

Cứ tiếp tục thế này chắc chắn không được.

Đã đổi ngày đính hôn một lần rồi, nếu đổi thêm lần nữa, người trong thôn sẽ nhìn nhận thế nào?

Đến lúc đó người nói xấu Cẩn Hòa e rằng chỉ có nhiều hơn.

Những kẻ nói xấu Vương Cẩn Hòa lập tức không dám mở miệng nữa, chỉ đành xám xịt bỏ đi.

Thấy bọn họ như vậy, Dung thị bĩu môi, chỉ chút gan đó mà đòi đi trêu chọc thiếu gia nhà giàu?

Cũng không sợ kết cục của La thị rơi xuống đầu mình.

Dung thị về nhà bỏ đồ đạc xuống rồi mới sang nhà họ Vương tìm Cố thị.

Vừa vào đã thấy Tô Ngọc về rồi, không những thế còn có hai ông lão lạ mặt, nghe Tiểu Bảo gọi người, Dung thị mới biết đây là ông nội của Tô Ngọc.

Nhìn ông cụ yêu quý Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa, Dung thị thở phào nhẹ nhõm. "Thím, sao thím lại tới đây?" Vương Cẩn Hòa nhìn Dung thị tò mò hỏi.

Bình thường Dung thị rất ít khi tới nhà, mỗi lần tới tìm Cố thị đều là có việc. "Thím qua hỏi xem Tô Ngọc về chưa, thấy người đã về rồi thì thím yên tâm." Dung thị thở phào nói. "Thím, người trong thôn lại không an phận sao?" Nghe Dung thị nói vậy, Vương Cẩn Hòa đoán ngay đám người trong thôn chắc chắn lại nói lời khó nghe, nếu không Dung thị cũng sẽ không qua tìm họ.

Dung thị nhíu mày nói: "Cũng không biết bọn họ nghe từ đâu tin hai đứa hoãn đính hôn, cứ ở đó nói hươu nói vượn, nên thím mới muốn tới hỏi xem Tô Ngọc có tin tức gì không." "Dù sao thời gian đính hôn này cũng không thể đổi lần nữa, nếu đổi thêm lần nữa, đám người trong thôn không biết sẽ nói cháu thế nào đâu." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, đám người này lần trước chưa bị đánh sợ sao?

Vậy mà còn dám ở đây nói năng lung tung. "Cháu cảm ơn thím." Dung thị nghe tin xong liền chạy qua, chắc chắn là thật lòng lo lắng, cảm giác được người quan tâm thế này thật sự không tệ.

Dung thị vỗ vai Vương Cẩn Hòa, cảm khái nói: "Cái con bé này, nói cảm ơn gì với thím?

Thấy cháu sống ngày càng tốt là thím yên tâm rồi." "Thấy người đã về, thím sẽ đợi đến lúc hai đứa đính hôn để qua uống rượu." Dung thị nhìn Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Vương Cẩn Hòa chẳng hề xấu hổ, ngược lại còn cười gật đầu: "Được ạ, đến lúc đó thím cứ tới là được." "Vậy thím sẽ không khách sáo với cháu đâu." "Đương nhiên rồi ạ." "Vậy thím về trước đây, cả nhà cháu cứ làm việc đi." Nhà người ta có khách, bà ở đây cũng không tiện lắm.

Vương Cẩn Hòa tiễn người ra ngoài, quay lại thì thấy Tô Ngọc đang nheo mắt, mặt không cảm xúc.

Đi đến bên cạnh anh, cô đưa tay nhéo má anh: "Anh làm cái vẻ mặt gì thế?

Giận dỗi với mấy người này thật không đáng, tức giận cuối cùng người khó chịu vẫn là mình, anh nói xem hà tất phải vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Anh chỉ đang nghĩ, làm sao mới khiến bọn họ câm miệng triệt để." "Chuyện này đơn giản mà, lúc đính hôn làm rầm rộ một chút, đây mới là sự phản kích tốt nhất." Tô Tích ở bên cạnh nói: "Tiểu Hòa, những năm qua thiệt thòi cho cháu rồi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Chuyện qua rồi ạ, lúc đó cháu còn chịu được, huống hồ là bây giờ.

Ông nội không cần lo lắng, mấy người này cũng chỉ có thể nói mồm thôi, ngoài nói mấy câu đó ra họ cũng chẳng làm được gì." Tô Ngọc bực bội liếc Vương Cẩn Hòa, bất mãn nói: "Cũng chỉ có nha đầu ngốc nghếch như em mới nói những lời như vậy, anh nói xem em có ngốc không hả?" Vương Cẩn Hòa cứ thế nhìn Tô Ngọc, mặt không cảm xúc: "Tô Ngọc, có phải gan anh béo lên rồi không?" "Chẳng lẽ anh nói sai à?" Cho Tô Ngọc một cái tát, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: "Nhà chúng ta còn phải sống ở đây, làm quan hệ căng thẳng quá có cần thiết không?" Tô Ngọc vô cùng không phục nói: "Sau này thời gian em ở đây sẽ ít đi, em còn quan tâm mấy người này làm gì?" Vương Cẩn Hòa bị mạch não của Tô Ngọc làm cho ngớ người, cứ thế nhìn anh: "Cái gì gọi là sau này thời gian em ở đây sẽ ít đi?" "Sau này em phải theo anh về kinh thành, thời gian ở đây chẳng phải sẽ ít đi sao?" Tô Ngọc nói một cách hùng hồn.

Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời, tên này nói đúng thật, sau này cô thật sự sẽ cùng anh về kinh thành, chỉ là nghe anh nói câu này, sao tâm trạng lại tệ thế nhỉ? "Hai đứa đừng cãi nhau nữa, Tiểu Ngọc, cháu nên đứng ở góc độ của Tiểu Hòa nhiều hơn để nhìn nhận vấn đề.

Tiểu Hòa nói không sai, hiện tại tất cả đồ đạc nhà con bé đều ở đây, không phải nói đi là có thể mang tất cả đi ngay được.

Hơn nữa cha mẹ vợ cháu, sau này chắc chắn sẽ rất ít rời khỏi đây, nếu làm quan hệ căng thẳng quá, sau này chưa chắc đã là chuyện tốt." Tô Tích ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc đối diện, suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Ngọc im lặng không nói gì, hồi lâu sau mới phiền muộn nói: "Sao mà phiền thế chứ, không thể giải quyết dứt khoát sự việc sao?

Sao cứ nhất định phải nhường nhịn mấy người đó?" Hơn nữa thế này cũng quá uất ức rồi. "Tô Ngọc, đây chỉ là hiện tại thôi, sau này sẽ không thế nữa.

Sau này người phải vò đầu bứt tai chỉ có bọn họ, đến lúc đó bọn họ có mắng em thì có tác dụng gì?" Vương Cẩn Hòa nghĩ cách trả thù tốt nhất chính là để bọn họ nhìn thấy mà không ăn được.

Tô Ngọc đương nhiên biết Vương Cẩn Hòa nói gì, nhưng biết là một chuyện, trong lòng vẫn có chút khó chịu. "Anh hiểu ý em, chỉ là mỗi lần có chút chuyện gì, đám người này lại bắt đầu ở đó nói ra nói vào, còn toàn nói lời khó nghe, anh nghe mà tâm trạng thấy tệ." Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt sầu não nói: "Có gì mà tâm trạng không tốt?

Lúc anh làm ăn với người ta, cảm xúc cũng lộ ra ngoài thế này à?"

"Sao có thể chứ?" Dù là thương trường hay quan trường, điều kiêng kỵ nhất là để lộ cảm xúc, loại chuyện dễ bị người ta nắm thóp này, sao anh có thể làm? "Thế chẳng phải đúng rồi sao?

Đã biết đạo lý này, còn cần em nhắc nhở anh nữa à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Đây không phải là ở trước mặt em mới thế sao?" Tô Ngọc ho khẽ một tiếng, đưa tay xoa mũi, cười gượng nói.

Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc nhìn Tô Ngọc, đột nhiên cảm thấy tên này đúng là rất biết cách nói chuyện, rõ ràng biết cô không vui, kết quả hắn đột nhiên nói một câu như vậy, chẳng phải khiến cô không nói được câu nào sao?

Chương 87

"Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa." Tô Ngọc vội vàng chấm dứt đề tài, còn tiếp tục nói thế này, đến lúc đó mặt mũi anh coi như mất sạch. "Đúng rồi, chuyện nhà anh..." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc muốn nói lại thôi.

Cô có chút muốn biết Tô Ngọc xử lý chuyện này thế nào, liệu có mang lại phiền phức không cần thiết gì cho anh không. "Chúng ta ra ngoài đi dạo đi." Tô Ngọc cười với Vương Cẩn Hòa, biết cô không có ý gì khác, chỉ là lo lắng cho anh mới hỏi vậy. "Được." Tô Tích nhìn hai người rời đi, bất lực thở dài, có điều sau này nếu họ đối xử với Tiểu Bảo và Tiểu Hòa tốt hơn một chút, có lẽ còn có thể hòa hoãn quan hệ với Tiểu Ngọc.

Nếu đối xử với hai người đó không tốt, thì muốn làm hòa với Tô Ngọc e rằng không có bất cứ khả năng nào. "Anh đã tách ra khỏi nhà, sống riêng rồi." Đi ra ngoài ngồi bên cạnh vườn rau, nhìn hoa trong ruộng rau, anh khẽ nói.

Phân gia?

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói: "Gia đình như các anh chắc là rất khó phân gia chứ?

Hơn nữa em nhớ anh từng nói, phần lớn sản nghiệp Tô gia đều do anh phụ trách, anh mà tách ra ở riêng, bọn họ không có ý kiến gì sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Bọn họ không có ý kiến, vốn dĩ anh định giao lại toàn bộ sản nghiệp Tô gia trong tay, nhưng bọn họ nói tin tưởng anh, nên anh cứ tiếp tục quản lý.

Còn về chuyện phân gia ở riêng, tất cả mọi người trong gia tộc đều biết là chuyện gì, anh dù có phân gia, cũng không ai nói gì anh đâu, cái này em có thể yên tâm." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh... thật sự nghĩ kỹ rồi?" "Sự việc đã làm xong rồi, em nói xem anh đã nghĩ kỹ chưa?" Tô Ngọc nhìn cô cười hỏi. "Ông nội không nói gì sao?" "Ông nội hướng về phía anh, hơn nữa mấy năm nay anh về kinh thành đều ở trong viện tử anh mua, hiện tại chẳng qua là từ trong tối chuyển ra ngoài sáng mà thôi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa không nhịn được trêu chọc.

Nhướn mày nhìn Tô Ngọc: "Như vậy cũng tốt, cha mẹ anh có suy nghĩ gì?" "Tự nhiên là không đồng ý rồi, nhưng chuyện này cũng không đến lượt họ nói có đồng ý hay không." Tất cả mọi người trong gia tộc đều đồng ý, ông nội cũng đồng ý, bọn họ có không đồng ý thế nào thì cũng là phản đối vô hiệu.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc một lúc lâu mới cười lắc đầu nói: "Em nói anh đấy, anh đúng là quỷ tinh ranh, cậy vào việc người trong gia tộc sẽ đồng ý, hoàn toàn không để cha mẹ anh vào mắt." "Trước đây anh cũng từng để họ vào mắt rồi, kết quả thì sao?

Bây giờ thế này là tốt nhất." Vương Cẩn Hòa cũng không hỏi thêm gì nữa, ngược lại ủng hộ: "Đã anh nói vậy rồi, thì em cũng không có gì để nói, chỉ cần anh thấy tốt là được." "Chủ yếu anh vẫn nghĩ đến việc sau này mẹ con em về đó, nếu ở trong cái nhà ấy, với tính cách của bà ta em có thể sẽ sống không tốt.

Chúng ta nếu ra ngoài sống riêng, em cũng sẽ thoải mái hơn chút." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, anh thế mà lại vì chuyện này mới chuyển từ trong tối ra ngoài sáng sao?

Nếu không thì chuyện phân gia hay không thực ra cũng chẳng quan trọng lắm đúng không?

Dù sao cũng chẳng có gì khác biệt. "Em biết không?

Nguyên Cát bọn họ biết anh làm như vậy, đều nói anh trọng sắc khinh bạn." Tô Ngọc nhún vai, nghĩ đến mấy tên thuộc hạ mà cạn lời.

Mấy tên đó đúng là ngày càng không sợ anh, gặp chuyện này mà cũng dám trêu chọc anh.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thuộc hạ của anh gan cũng lớn đấy, lại dám nói chuyện với anh như vậy, đều là do anh dung túng phải không?" "Cũng không hẳn là dung túng, bọn họ thực ra là ghen tị thôi.

Lớn tuổi hơn anh, chưa thành thân thì thôi đi, thế mà ngay cả vợ cũng không có, em nói xem bọn họ có phải rất tức không?" Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Ngọc, đột nhiên bật cười: "Anh nói xấu thuộc hạ của mình như vậy, không lo bọn họ biết được sẽ đình công à?" Tô Ngọc quả quyết lắc đầu: "Không lo, dù sao chỉ có hai chúng ta biết, chỉ cần em không nói cho bọn họ thì chẳng phải không có chuyện gì sao?" Vương Cẩn Hòa cười ha ha: "Anh có phải quên mất Nguyên Bảo và Nguyên Húc đang đi theo anh không?

Bọn họ còn có thể không biết cái này?" Tô Ngọc chớp mắt, ho khẽ một tiếng: "Ây da, quên mất hai tên này, nhưng em cứ yên tâm, miệng bọn họ vẫn rất kín, cái gì không nên nói sẽ không nói." Mà Nguyên Bảo và Nguyên Húc nghe thấy tất cả liếc nhìn nhau, đều quyết định sẽ kể chuyện này cho những người khác, thế mà dám miệt thị bọn họ không có vợ ư?

Tuy bọn họ đúng là có chút hâm mộ thật, nhưng bị người ta nói toạc ra như thế, bọn họ không cần mặt mũi sao?

Tô Ngọc quay đầu nhìn hai người Nguyên Bảo, thấy biểu cảm đó của hai người, Tô Ngọc thở dài: "Xem ra anh tính sai rồi." Vương Cẩn Hòa nghi hoặc hỏi: "Anh tính sai cái gì?" "Hai tên này chắc chắn đang muốn kể mấy chuyện này cho người khác, em nói xem có phải anh tính sai không?" Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, một lúc sau mới cười nói: "Anh cái này gọi là gì?

Gọi là đáng đời, tự làm tự chịu, ai bảo anh nói xấu người ta, anh đúng là thiếu đòn." "Vợ ơi, em đây là đang giúp bọn Nguyên Bảo bắt nạt anh sao?" Tô Ngọc không vui nhìn Vương Cẩn Hòa, hai người bọn họ là vợ chồng, nha đầu này không bênh mình thì thôi, lại còn nói những lời như vậy, trái tim anh này, đột nhiên lạnh toát. "Anh đừng có giả vờ nữa, em thấy anh đang vui lắm đấy." Vương Cẩn Hòa đánh giá Tô Ngọc từ trên xuống dưới, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc đưa tay chỉ mình: "Em nói anh vui?

Anh vui lúc nào chứ?" Nha đầu này quả thực là đang nói hươu nói vượn. "Đợi Nguyên Bảo khỏe lại thì bảo cậu ấy bắt đầu bắt tay vào chọn vị trí cửa hàng đi." Cuộc đối thoại vô bổ kết thúc tại đây, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc mở lời. "Được." Nguyên Bảo vừa nghe có việc cho mình làm, vội vàng bước tới: "Thiếu gia, cậu và thiếu phu nhân muốn thuộc hạ làm gì?" "Còn việc chọn cửa hàng thì chọn kiểu thế nào?" "Chúng ta cần nơi có lưu lượng người qua lại lớn, lại phải thích hợp bán rau." "Thiếu phu nhân định trồng rau bán sao?" Nguyên Bảo kinh ngạc hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đúng vậy, sao thế?

Ngạc nhiên lắm à?" "Ngạc nhiên thì không, chỉ là thấy ý tưởng của phu nhân rất hay, thuộc hạ thấy rau dưa hai người trồng đều vô cùng ngon." Dưa này cậu ta cũng đã ăn, cảm thấy mùi vị rất khác biệt.

Cảm giác đó có chút không diễn tả được. "Rau quả bên tôi quả thực tốt hơn của người khác rất nhiều." Vương Cẩn Hòa cũng không khiêm tốn, ngược lại coi đó là đương nhiên.

Cùng một loại hạt giống, cô trồng và người khác trồng, hoàn toàn là hai khái niệm.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, đi tới hỏi: "Vì sao?" "Vì giá trị dinh dưỡng sẽ cao hơn nhiều." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút mới nói. "Cao hơn nhiều là ý gì?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Em nói thế này cho anh hiểu nhé, ăn rau bên em thời gian dài, sức khỏe sẽ tốt hơn, chính là thể chất ấy, đặc biệt là trẻ con, có thể tăng cường thể chất cho trẻ, giúp trẻ không dễ bị ốm." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói thẳng.

Nghe vậy Tô Ngọc kinh ngạc nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: "Cái này là thật sao?" "Thật ạ." Cô từng nghiên cứu nước linh tuyền, nước suối này có thể cải thiện chất lượng rau củ, cũng có tác dụng tương tự với cơ thể người, rõ ràng nhất chính là bản thân cô.

Sau khi có nước linh tuyền, ngày nào cô cũng uống, sau khi tỉnh lại thân thể cô vốn không tốt lắm, từ khi uống nước linh tuyền thì trạng thái cả người đều thay đổi.

Còn tốt hơn nhiều so với người bình thường. "Sao em biết?" "Em nhớ em từng nói với anh là sức khỏe em rất kém đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đúng." "Anh nhìn em bây giờ giống người sức khỏe kém không?" Vương Cẩn Hòa nhướn mày cười như không cười hỏi.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ hiện tại của Vương Cẩn Hòa, thế mà lại có chút không nói nên lời, cô bây giờ quả thực không giống một người ốm yếu. "Nếu thực sự có hiệu quả như vậy, đối với chúng ta mà nói đúng là một chuyện tốt." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, vấn đề hiện tại là làm sao để truyền tin tức này ra ngoài. "Không sao cả, định sẵn một cái giá, sau đó cứ bán theo giá ấy là được, cho dù sau này bị người ta phát hiện, cũng không cần thiết phải tăng giá." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc có chút buồn cười lắc đầu, nha đầu này đúng là không lo mình chịu thiệt.

Đưa tay nhéo má cô, Tô Ngọc nhìn cô: "Vậy chẳng phải lỗ to sao?" "Sẽ còn có đồ tốt hơn mà." Đưa tay gạt tay Tô Ngọc ra, Vương Cẩn Hòa tùy ý nói, hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Tô Ngọc bị nghẹn họng không nói nên lời, em còn có đồ tốt hơn, cho nên cái không tốt bằng thì cứ thế phung phí sao? "Đợi sau này một số loại hoa quả ra trái, em sẽ ủ rượu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc vô cùng nghiêm túc nói. "Rượu hoa quả?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, nếu là như vậy thì sau này có thể kiếm không ít tiền. "Đúng thế, rượu này nếu ủ ra chắc sẽ rất dễ bán nhỉ?" Vương Cẩn Hòa cười hỏi.

Chương 88

"Đừng nói nữa đúng là thật, nếu em thực sự có thể ủ ra, anh có thể biến em thành một tiểu phú bà." Tô Ngọc đưa tay cạo mũi Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy cưng chiều. "Đợi hái dưa hấu xong, em cũng sẽ có rất nhiều tiền." Vương Cẩn Hòa đưa tay gạt tay Tô Ngọc ra, trừng mắt nhìn anh một cái: "Anh đừng có lúc nào cũng động tay động chân." Tô Ngọc cũng không giận, ngược lại lắc đầu nói: "Em đúng là dễ thỏa mãn, chỗ đó được bao nhiêu chứ?

Cũng chỉ vài nghìn lượng bạc mà thôi, thực sự muốn mua đồ tốt gì đó, một loáng là hết ngay." "Vài nghìn lượng đối với người bình thường cũng là rất nhiều rồi." Nhiều bạc như vậy có người cả đời cũng chưa từng thấy, cô cũng không so bì với Tô Ngọc, có được ngần này thực ra cô đã rất thỏa mãn rồi. "Nhưng em đâu phải người bình thường." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cười, trên mặt mang theo nụ cười: "Anh đúng là khéo nói." "Không nói đùa với em." Vương Cẩn Hòa và những cô gái bình thường thực sự rất khác biệt. "Đợi em ủ xong rượu hoa quả, anh sẽ đưa đến kinh thành bán, chắc chắn có thể bán được không ít tiền." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ mê tiền này của Tô Ngọc, cảm thấy rất mới mẻ: "Bản thân anh cũng có không ít tiền, sao còn để ý chút tiền cỏn con này?" "Đây không phải tiền cỏn con, kiếm nhiều tiền mới có thể cho mẹ con em sống tốt hơn." Tuy hiện tại tiền của anh đã rất nhiều, nhưng đối với anh vẫn là chưa đủ. "Cũng đúng." Hai người thương lượng chuyện tương lai, Vương Cẩn Hòa phát hiện suy nghĩ của Tô Ngọc và cô lại khá giống nhau, tam quan của hai người rất hợp. "Tiểu Hòa, sau này em có nơi nào muốn đi không?" Tô Ngọc hỏi.

"Tạm thời chưa có." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, điều cô muốn làm hiện tại là để gia đình sống tốt hơn, còn về chuyện đi du ngoạn, đó là chuyện đợi sau khi thu nhập trong nhà ổn định rồi mới làm.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nói vậy cũng không hỏi thêm, kể cho cô nghe một số chuyện bên ngoài, cũng như phong tục tập quán.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thì có thêm vài suy nghĩ về thế giới bên ngoài, cũng thêm vài phần tò mò. "Cha ơi, Tiểu Bảo muốn đi chơi." Tiểu Bảo đột nhiên chen vào giữa hai người, nhìn hai người, đôi mắt to đen láy đảo qua đảo lại không ngừng.

Những nơi cha kể đều thú vị quá, muốn đi chơi. "Chuyện này đơn giản, đợi cuối năm cha đi tuần tra sản nghiệp thì có thể đưa Tiểu Bảo và mẹ đi cùng." Tô Ngọc đưa tay nhéo má Tiểu Bảo: "Không chơi với ông cố nữa à?" "Ông cố nói chuyện với ông ngoại, chán quá đi." Tiểu Bảo lẩm bẩm.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, trong mắt tràn đầy cưng chiều: "Cho nên mới tới tìm cha mẹ?" Tiểu Bảo gật đầu: "Những nơi cha nói đều rất vui, con muốn đi." "Đi thì chắc chắn sẽ đưa con đi, dù sao đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Câu đó nghĩa là gì ạ?" Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi. "Nghĩa là, đọc sách nhiều rồi thì cũng phải đi đây đi đó xem sao, bên ngoài có rất nhiều kiến thức mà sách vở không dạy, còn có rất nhiều kiến thức trong sách cần Tiểu Bảo đi kiểm chứng xem có đúng là thật không." Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đây là lần đầu tiên anh nghe thấy có người hình dung 'đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường' như vậy.

Nhưng Vương Cẩn Hòa nói thế cũng không có vấn đề gì, có đôi khi quả thực là như vậy. "Vậy cha ơi, sau này cha đi ra ngoài tuần tra sản nghiệp, con và mẹ có thể đi cùng cha không?" Tiểu Bảo mong đợi nhìn Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tiểu Bảo, tiểu gia hỏa này bản thân muốn đi thì thôi, lại còn tính cả cô vào nữa.

Đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Cái đồ quỷ nhỏ này, sao lại lôi cả mẹ vào?" "Con cũng muốn mẹ đi mà." Tiểu Bảo vô tội nói: "Chỉ có con và cha đi cùng nhau thì chán lắm?" Tô Ngọc vô cùng tán thành gật đầu, Tiểu Bảo nói đúng, muốn đi tự nhiên phải cả nhà cùng đi. "Đến lúc đó mẹ bận lắm, chắc không có thời gian đâu." Tiểu Bảo cúi gằm mặt xuống, dáng vẻ đáng thương đó khiến Vương Cẩn Hòa đau đầu không thôi, cái tiểu gia hỏa này. "Cái đồ quỷ nhỏ này, cha con đi làm việc, mẹ con mình đi theo làm gì?" Cô còn đang định vụ đông năm nay sẽ trồng rau, nếu đi theo thì phiền phức lắm.

Rau ở nhà biết tính sao đây? "Chúng ta đi chơi." Tiểu Bảo dõng dạc nói.

Cái dáng vẻ hùng hồn này của thằng bé khiến Vương Cẩn Hòa vừa bực vừa buồn cười, cô đưa tay nhéo cái mông nhỏ của con trai: "Con cũng dám nói nhỉ." "Mẹ ơi đi mà, đi mà." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của con trai thứ hai, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực: "Con đã nói thế rồi, mẹ nói không đi liệu có được không?" Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi quả quyết lắc đầu: "Chắc chắn là không được rồi ạ." "Đến lúc đó nếu việc bên này mẹ làm xong xuôi thì có thể đưa con đi cùng, còn nếu không xong thì mẹ không có thời gian đi đâu." Vương Cẩn Hòa cũng không muốn làm con trai thất vọng, nhưng điều kiện tiên quyết là công việc trong tay cô phải được sắp xếp ổn thỏa. "Hoan hô, mẹ đồng ý rồi!" Tiểu Bảo vỗ tay không ngớt.

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tiểu Bảo, cô đồng ý bao giờ?

Thằng bé này đúng là biết cách đánh tráo khái niệm.

Tô Ngọc nhìn hai mẹ con, cảm thấy cuộc sống sau này của mình nhất định sẽ rất vui vẻ.

Có một cặp mẹ con hoạt bảo thế này ở bên cạnh, muốn không vui cũng khó.

Từ sau khi Tô Ngọc trở về, tiếng cười của Tiểu Bảo mỗi ngày một nhiều hơn.

Thằng bé cũng chẳng buồn ra ngoài chơi với đám trẻ con kia nữa, ngày nào cũng bám dính lấy Tô Ngọc.

Buổi sáng thì theo cha tập võ học chữ, buổi chiều thì hai cha con như biến thành cùng một độ tuổi, Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo đi chơi khắp nơi.

Cuối cùng cũng đến ngày trước lễ đính hôn.

Trong thôn, những kẻ không kiếm chác được chút lợi lộc nào từ Vương Cẩn Hòa đều đang nguyền rủa, hy vọng cô sẽ bị người ta bỏ rơi thêm lần nữa.

Như vậy bọn họ mới có chuyện cười để xem.

Dung thị biết được tâm tư của đám người này thì cười khẩy khinh thường.

Tạ Khuê thấy vợ từ bên ngoài đi vào có vẻ không vui, bèn thắc mắc hỏi: "Mấy người đó đúng là mặt dày thật, đã đến nước này rồi còn trông mong nhà con bé Hòa dắt mối kiếm tiền?

Đúng là không biết xấu hổ." "Bọn họ lại làm gì rồi?" Tạ Khuê hỏi. "Bọn họ đang chờ ngày mai con bé Hòa bị người ta bỏ rơi đấy, ngày mai bọn họ định đi xem trò cười." Dung thị cau mày, giọng đầy bất mãn.

Tạ Khuê vỗ vai vợ: "Bọn họ muốn đi xem trò cười thì bà cứ chờ xem mặt bọn họ bị người ta vả sưng lên đi." "Hả?

Ông tự tin thế cơ à?" "Nhìn vào sự coi trọng của Tô Ngọc đối với Tiểu Bảo và con bé Hòa là biết, lễ đính hôn này Tô Ngọc tuyệt đối sẽ làm lớn chuyện.

Bọn họ không đi thì thôi, chứ nếu đi, bà có tin sau khi về bọn họ sẽ ghen nổ mắt không?" "Nếu đúng là vậy thì tốt quá, để cho đám người đó biết thế nào là cách biệt.

Con bé Hòa dù chưa chồng mà có con thì đã sao?

Người ta được Tô Ngọc cưng chiều như bảo bối, đó là điều bọn họ có mơ cũng không được." Dung thị hừ một tiếng, nói đầy vẻ khinh bỉ. "Thế nên là, ngày mai bà cứ chờ mà xem." "Thì tôi chờ xem." Cùng lúc đó, Tô Ngọc cũng đang bàn bạc với Nguyên Bảo về chuyện này: "Đồ đạc chuẩn bị xong hết chưa?" "Thiếu gia yên tâm, tất cả đã chuẩn bị xong xuôi.

Ngày mai đám người trong thôn kia cũng sẽ đến xem, chắc là muốn xem trò cười của thiếu phu nhân." Nguyên Bảo ghét đám người đó vô cùng, bọn họ đúng là không biết xấu hổ.

Tô Ngọc cười khẽ.

Xem trò cười sao?

Ngày mai sẽ cho bọn họ xem cho đã mắt. "Thiếu gia có cần cảnh cáo bọn họ một chút không?" Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc cau mày hỏi. "Không cần, bọn họ chẳng qua là thấy ngứa mắt khi Tiểu Hòa sống tốt thôi.

Ngày mai cứ để bọn họ tận mắt thấy Tiểu Hòa sống sung sướng đến mức nào." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng.

Chương 89

Anh - Tô Ngọc có thể quyền thế không lớn lắm, nhưng anh có tiền, có rất nhiều tiền.

Số tiền đó nhiều đến mức cả nhà ba người bọn họ tiêu hai kiếp cũng không hết.

Nguyên Bảo ho nhẹ một tiếng, cậu biết thiếu gia lại muốn gây chuyện rồi. "Thiếu gia, ngài kiềm chế một chút, đừng bắt nạt người ta quá đáng." Nhưng mà với số đồ đạc thiếu gia đã chuẩn bị, đợi đến mai mang ra, đám người đó chắc sẽ ghen tị đến phát điên mất. "Thiếu gia, ngài đây là muốn kích thích bọn họ tức chết đấy à." Nguyên Bảo cười hỏi. "Ừ." Sáng sớm hôm sau, Tô Ngọc cùng Nguyên Bảo đã đến chỗ Hoàng Kỳ, toàn bộ đồ đạc anh chuẩn bị đều để ở đó.

Thấy Tô Ngọc đến từ sớm tinh mơ, Hoàng Kỳ không nhịn được trêu chọc: "Thiếu gia, đây là lần đầu tiên thuộc hạ thấy ngài sốt ruột thế đấy.

Mới giờ nào mà ngài đã qua đây rồi, ngài cũng vội vàng quá." Tô Ngọc liếc Hoàng Kỳ một cái: "Cậu chưa có vợ, cậu không hiểu đâu." Hoàng Kỳ tự chỉ tay vào mình, đột nhiên cậu rất hiểu cảm giác của người khác.

Liệu bọn họ có thể hợp sức đánh thiếu gia một trận được không? "Hoàng Kỳ, cậu đừng mơ nữa, thiếu gia mà cậu đánh lại được sao?

Cậu đang đùa à?" Nguyên Bảo nhìn Hoàng Kỳ đầy vẻ ghét bỏ.

Bọn họ đều không phải đối thủ của thiếu gia, phải biết là thiếu gia đã được chân truyền từ ông ngoại đấy. "Đồ đạc đâu?

Tôi đi xem thử." Tô Ngọc mặc kệ bọn họ chọc ghẹo, đi thẳng vào vấn đề kiểm tra sính lễ. "Thiếu gia, chúng tôi làm việc ngài cứ yên tâm." Tô Ngọc ừ một tiếng, đi theo Hoàng Kỳ vào trong.

Hậu viện xếp đầy rương hòm, Hoàng Kỳ và Nguyên Bảo mở toang tất cả các rương ra.

Tô Ngọc đi đến trước rương đựng trang sức, lông mày hơi nhíu lại: "Các cậu chuẩn bị cái gì thế này?" "Thiếu gia sao thế ạ?" "Mấy thứ trang sức này xấu quá." Cái này hoàn toàn không hợp với Tiểu Hòa.

Vương Cẩn Hòa không thích mấy loại trang sức nhìn tục tĩu thế này, cô chỉ thích những thứ đơn giản, tao nhã một chút. "Thiếu gia, mấy thứ này là để cho người ngoài nhìn thôi.

Mấy món quá quý trọng, lòe loẹt này đến lúc đó có thể biếu Cố phu nhân và lão thái thái đeo là hợp.

Còn phần của thiếu phu nhân ở bên này ạ." Nguyên Bảo mở chiếc rương bên cạnh ra.

Tô Ngọc nhìn đồ đạc trong chiếc rương bên cạnh, lúc này mới hài lòng gật đầu, thế này còn tạm được.

Sau khi kiểm tra từng món một, Tô Ngọc gật đầu: "Sính kim đâu?" Cái này thực ra anh không cần chuẩn bị cũng được, nhưng anh vẫn cho người chuẩn bị. "Ở đây ạ, chúng tôi đã chuẩn bị chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín lượng vàng theo ý thiếu gia." Bạc thì rẻ quá, vàng mới có giá trị.

Tô Ngọc nhìn qua càng thêm hài lòng: "Rất tốt." Cộng thêm mấy thứ khác nữa chắc là đủ rồi.

Ông cụ Vương và mọi người dậy sớm không thấy Tô Ngọc đâu thì hơi lạ: "Tiểu Ngọc đi đâu rồi?" "Anh ấy đưa Nguyên Bảo lên trấn rồi, anh ấy nói sính lễ đều ở chỗ Hoàng Kỳ, đợi giờ giấc gần đến anh ấy sẽ đưa mọi người cùng qua đây." Thật ra Vương Cẩn Hòa muốn nói không cần phiền phức thế.

Kết quả tên kia lại bảo người khác có cái gì thì cô cũng phải có cái đó, anh sẽ không để cô phải ghen tị với bất kỳ ai. "Tiểu Ngọc đúng là..." "Kệ anh ấy đi ạ, anh ấy vui là được.

Có điều ông nội, mọi người chuẩn bị tâm lý đi, tên này chắc chắn sẽ làm ra động tĩnh lớn đấy." Vương Cẩn Hòa lo ông cụ bị dọa sợ, bèn rào trước đón sau. "Động tĩnh càng lớn càng tốt, thế mới khiến người ta không dám nói ra nói vào cháu nữa." Tô Tích nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Cảnh tượng này mà nhỏ, không đủ chấn nhiếp người khác thì ông mới là người phải dạy dỗ lại Tô Ngọc một trận ra trò.

Dám đãi ngộ sơ sài với Tiểu Hòa như thế thì còn muốn sống yên ổn không?

Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, nhìn tướng mạo Tô Tích lập tức hiểu ra, những chuyện Tô Ngọc làm sau này chắc đều là do Tô Tích xúi giục, không chừng còn bày không ít mưu kế sau lưng. "Ông nội, thật sự không cần đâu mà." Vương Cẩn Hòa nói một cách khô khốc.

Tô Tích đâu chịu nghe Vương Cẩn Hòa nói mấy lời này: "Sao lại không cần?

Chính là phải để người ta thấy rõ cháu đối với Tiểu Ngọc nhà ta quan trọng đến mức nào, và cháu cũng là sự tồn tại mà bọn họ vĩnh viễn không thể chạm tới được." Suy nghĩ của Tô Tích rất đơn giản, đã là những kẻ không biết xấu hổ thì cũng chẳng cần cho bọn họ mặt mũi làm gì.

Người nhà họ Vương nghe Tô Tích nói vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Tô nói đúng, chỉ có như vậy mới khiến đám người kia không dám coi thường Vương Cẩn Hòa nữa.

Vương Đại Quý nhìn con gái, xem ra sau này ông phải cố gắng kiếm tiền cùng con gái, chuẩn bị của hồi môn thật nhiều cho nó.

Rất nhanh, trước cửa nhà họ Vương dần dần có người đứng tụ tập.

Lúc Tạ Khuê và Dung thị qua, thấy ánh mắt bọn họ nhìn vào đầy vẻ châm chọc.

Muốn xem náo nhiệt à?

Cũng phải xem Tô Ngọc có cho bọn họ cơ hội xem náo nhiệt hay không đã. "Đại Quý, chúc mừng nhé." Tạ Khuê đi vào đặt quà xuống rồi mới nói. "Thôn trưởng, ông đến thì đến, sao còn khách sáo thế." Vương Đại Quý vội vàng đứng dậy. "Hôm nay là ngày lành mà." Tạ Khuê cười nói.

Vương Đại Quý ngẩn ra một chút rồi cười rộ lên.

Thôn trưởng nói đúng, hôm nay quả thực là ngày lành, ngày vui của con gái ông.

Đợi khoảng một canh giờ (hai tiếng), người vẫn chưa đến, đám người bên ngoài bắt đầu rục rịch: "Sao người còn chưa tới?

Không phải là không đến nữa chứ?" "Đúng đấy, nếu mà thật sự không đến thì mất mặt lắm." "Biết đâu người ta cố tình muốn làm cho nhà đó bẽ mặt thì sao?" "Mất mặt cũng đáng đời, trách ai được?

Trách bọn họ tự mình muốn trèo cao, trước kia có người đến hỏi cưới thì nhà đó còn làm cao, giờ thì đáng đời." Tạ Khang đưa vợ sang chơi thì nghe thấy bọn họ nói mấy lời này, lập tức bất mãn: "Mới giờ nào?

Các người sao mà sốt ruột thế?" "Đúng đấy, giờ lành còn chưa đến, vội cái gì?

Tự mình đến sớm rồi lại trách người ta không đến?

Đây là cái đạo lý gì vậy?" "Xem náo nhiệt cũng phải có kiên nhẫn chứ, không có kiên nhẫn thì các người đến xem cái gì?

Hay là mau về đi, chỉ sợ có người lát nữa lại mắc bệnh đau mắt đỏ (ghen ăn tức ở)." "Có kẻ chính là gà mái không biết đẻ trứng, bao nhiêu năm rồi không sinh được mụn con nào, định làm cho Tạ Khang tuyệt hậu à." Vợ Tạ Khang nghe thấy câu này sắc mặt lập tức trắng bệch khó coi.

Tạ Khang sa sầm mặt mày, liếc nhìn đối phương: "Vợ tôi thế nào cần các người phán xét sao?

Chương 90

Bà thì đúng là gà mái biết đẻ trứng đấy, vấn đề là chồng bà có coi bà ra gì không?" Mụ Giang thị này chỉ thích gây chuyện thị phi.

Biết đẻ con thì sao?

Con sinh ra cũng chẳng được coi trọng, cứ tưởng mình là thứ tốt đẹp lắm chắc?

Cái đồ gì đâu. "Tạ Khang, mày...

Tao đây là muốn tốt cho mày, mày sớm nạp thiếp thì còn có người nối dõi, mày đừng có không biết tốt xấu." Giang thị tức đến xanh mặt, tên Tạ Khang này đúng là không ra gì, loại lời nói đó mà hắn cũng thốt ra được.

Tạ Khang cười như không cười nhìn Giang thị: "Thế thì tôi cảm ơn bà nhiều nhé, sự quan tâm này tôi không nhận nổi.

Bà có thời gian đến xỉa xói chuyện vợ chồng tôi, chi bằng bà về nghĩ cách giữ chân chồng bà trước đi.

Mình ơi chúng ta đi, không chấp nhặt với loại người này, mụ ta chỉ là đang ghen tị mình sống tốt thôi." Vợ Tạ Khang liếc Giang thị một cái, tiếp tục xát muối: "Quản cho tốt một mẫu ba sào ruộng nhà mình đi rồi hẵng đến nói chuyện với tôi." Tạ Khang giơ ngón tay cái lên với vợ, loại người này cứ chửi thẳng mặt là đúng, không nên cho mụ ta mặt mũi, muốn được tôn trọng à?

Loại người này cũng xứng sao?

Hai người đi rồi, xung quanh phát ra tiếng cười trộm.

Giang thị biết đám người này đều đang cười nhạo mụ, tiếng cười khiến mụ thấy mất mặt, nhưng vì để xem nhà Vương Cẩn Hòa bẽ mặt, mụ nhịn.

Mụ muốn xem xem Vương Cẩn Hòa sau đó sẽ làm thế nào.

Nhiều người đang nhìn chằm chằm ở đây, nếu người đàn ông của Vương Cẩn Hòa không đến, thì chuyện cười của nhà họ Vương sẽ ầm ĩ to chuyện lắm đây.

Trong sự chờ đợi sốt ruột, nụ cười trên mặt Giang thị càng lúc càng đắc ý.

Đã quá giờ lành rồi nhỉ?

Người vẫn chưa đến, mụ muốn xem lát nữa đám người này còn nói được gì.

Khi niềm vui sướng trong lòng Giang thị sắp không kìm nén được nữa, cuối cùng cũng có người lên tiếng: "Mọi người mau nhìn bên kia kìa." Giang thị theo phản xạ quay đầu nhìn sang.

Khi nhìn thấy người cưỡi ngựa đi tới, nụ cười trên mặt mụ lập tức cứng đờ, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Thế mà lại đến thật sao?

Giang thị không thể tin nổi, chuyện này sao có thể?

Tô Ngọc đi tới, nhìn thấy đám người này, chỉ cần liếc qua là biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhìn lướt qua đám đông, Tô Ngọc dẫn người đến cổng.

Khi nhìn thấy đồ đạc chất trên chín chiếc xe ngựa phía sau, sự ghen ghét đố kỵ trong mắt Giang thị hiện lên rõ mồn một.

Tuy chưa thấy bên trong rốt cuộc đựng gì, nhưng nhiều rương hòm lớn thế kia chắc chắn không phải là rác rưởi.

Một con tiện nhân, một con đàn bà hư hỏng mang theo đứa con hoang mà cũng xứng sao? "Nhiều đồ thế?

Nhà họ Vương này phát tài rồi à?

Một đứa con gái đã có con riêng mà lại được người ta mang nhiều đồ thế này đến cầu cưới sao?" "Ai biết bên trong đựng cái gì?" Bên cạnh có người ghen tị lầm bầm nói. "Đúng đấy, khéo lại là mấy thứ rác rưởi, thế thì đúng là cười chết người ta." "Còn phải nói." Người trong nhà nghe thấy tiếng động bên ngoài, biết Tô Ngọc đã đến, nhao nhao chạy ra xem.

Khi bọn họ nhìn thấy Tô Ngọc mang theo nhiều đồ như vậy đến, ai nấy đều chết lặng. "Nhiều thế này ư?" Tất cả mọi người đều nhìn Vương Cẩn Hòa, khiến cô bị nhìn đến mức ngại ngùng. "Con cũng không biết anh ấy chuẩn bị những gì." Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ mình rất vô tội, cô cái gì cũng không biết.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, Tô Ngọc từ trên ngựa nhảy xuống, nhìn Tô Ngọc bọn họ biểu tình nghiêm túc.

Bà mối bên cạnh đi tới, đối diện với Vương Cẩn Hòa là một tràng khen ngợi, nghe mà Vương Cẩn Hòa cũng thấy ngượng.

Sau vài câu xã giao là đến phần nạp lễ.

Khi nhìn thấy một loạt những món đồ tốt liên tục được bưng ra, tất cả mọi người đều ngẩn ngơ.

Trang sức: loại tao nhã có, loại hoa quý có.

Đồ sứ: nhìn qua là biết đắt tiền.

Vải vóc: có tiền cũng không mua được.

Rượu ngon: vừa mở ra đã thơm lừng mười dặm.

Ngay cả chim nhạn, người ta tặng một đôi, anh lại tặng chín đôi, ngụ ý trường trường cửu cửu.

Người ta mua trân châu từng viên từng viên, Tô Ngọc mua trân châu từng rương từng rương.

Khi nhìn thấy những rương trân châu đó, Vương Cẩn Hòa chợt nhớ tới Tô Ngọc từng hỏi cô dùng cái gì dưỡng da thì hiệu quả tốt.

Cô đã nói... trân châu.

Nhìn chằm chằm mấy rương trân châu, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, tên này không phải tưởng thật đấy chứ?

Chỗ này tốn bao nhiêu tiền hả?

Tên này cũng quá phá gia chi tử rồi.

Nhìn từng món đồ được mang ra, Vương Cẩn Hòa cảm thấy người yếu tim chắc không chịu nổi mất.

Nhìn đám người đang ghen tị đến phát điên kia một cái, Vương Cẩn Hòa nhún vai.

Đám người này giờ không biết nói gì nữa rồi, đặc biệt là mụ Giang thị, đôi mắt đỏ ngầu vì ghen ghét.

Mụ chưa từng thấy người đàn ông nào làm chuyện như vậy, vì một con đàn bà mang tiếng xấu mà tặng sính lễ giá trên trời.

Chỗ đồ đạc này tùy tiện lấy ra hai món cũng đủ cho người bình thường ăn uống không lo mấy năm.

Vậy mà giờ tất cả chỉ dành cho nhà Vương Cẩn Hòa.

Tuy nhiên, chuyện vẫn chưa kết thúc.

Chương 91

Đồ đạc vẫn cuồn cuộn không dứt được mang ra: da hồ ly đỏ, da tuyết điêu trắng, còn có đủ loại da lông quý hiếm mà bọn họ chưa từng thấy.

Nhìn thấy những thứ này, những kẻ đến xem trò cười nhà họ Vương bỗng chốc cảm thấy chính bản thân mình mới là trò cười, một trò cười to đùng.

Tất cả những người đến vây xem giờ đã ghen tị đến phát điên, nhà này dựa vào cái gì mà nhận được nhiều đồ tốt như vậy?

Nhưng khi Tô Ngọc mang sính kim ra, mắt của đám người bên cạnh đều đỏ lên vì thèm muốn. "Sính kim chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín lượng vàng." Vợ chồng Vương Đại Quý khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, trong mắt đều là vẻ cạn lời, tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Nhiều vàng để trong nhà thế này không sợ bị trộm nhòm ngó sao.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc, quả nhiên không thể bảo anh muốn làm gì thì làm, nhìn xem cái sự "tùy tiện" này của anh đi, tùy tiện ra cái giống gì thế này?

Vương Cẩn Hòa đi đến trước mặt Tô Ngọc cau mày: "Anh làm cái gì thế?" "Sính lễ." Vương Cẩn Hòa mặt đơ ra nhìn Tô Ngọc chẳng có chút phản ứng nào, ngược lại còn tỏ vẻ hùng hồn hợp lý, cô hít sâu một hơi nói: "Anh đây là chê việc nhà em chưa đủ nhiều, nên muốn chuốc thêm rắc rối cho nhà em phải không?" "Không phải, có anh ở đây ai dám có ý đồ xấu?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Anh chính là muốn cho đám người này biết, Vương Cẩn Hòa mới là trân bảo, còn bọn họ chẳng là cái thá gì cả.

Thái độ kiên định của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa hiểu tên này đang nghĩ gì, thôi bỏ đi, anh vui là được.

Giang thị vốn dĩ đã bị những thứ đồ chưa từng thấy kia kích thích đến phát điên, giờ lại thấy Tô Ngọc lấy ra số vàng tương đương gần một triệu lượng bạc, mụ trực tiếp điên loạn. "Tao thấy chúng mày điên hết rồi!

Một con đàn bà hư hỏng, một đứa con gái không biết kiểm điểm, thế mà lại để chúng mày mang cả gia sản ra hạ sính." Giang thị nhìn Tô Ngọc, nói năng có phần không lựa lời.

Tô Ngọc liếc Giang thị một cái, giọng đầy trào phúng: "Tiền của bản thiếu gia nhiều lắm, cho vợ con ta ném chơi cũng có thể đè chết cả đám người.

Hôm nay tâm trạng ta tốt, không chấp nhặt với bà.

Nhưng qua hôm nay, bà có thể đến thử xem, xem ta còn cho các người mặt mũi nữa không.

Ta mà muốn động thủ thì ai cũng không cản được." "Cứ nhìn kẻ hôm nọ bị ta dùng bạc ném cho ấy.

À đúng rồi, nhắc các người một câu, anh trai ta bất tài, cũng chỉ là quan chức chính tứ phẩm thôi, tuy chức quan không lớn nhưng người quen biết thì khá nhiều.

Các người muốn vào đại lao ngồi thì cứ tiếp tục chọc vào ta thử xem.

Đương nhiên các người cũng có thể chọc vào vợ ta thử xem." "Cô ấy và nhạc phụ nhạc mẫu ta thiện lương không chấp các người, nhưng ta thì không phải người như vậy.

Con người ta cái gì cũng từng thấy rồi, hải tặc, sơn tặc, ta bị thương cũng từng thấy máu rồi, các người nếu không tin thì cứ việc thử." Lời nói của Tô Ngọc khiến Giang thị và đám người kia hoàn toàn chết lặng.

Nhìn đám người đang đưa mắt nhìn nhau, anh nói: "Sao hả?

Còn chưa muốn đi, ở lại đây là muốn cho ta một cơ hội động thủ à?" Tô Ngọc vừa dứt lời, tất cả mọi người đều chạy tán loạn.

Nhìn đám đông bỏ chạy trối chết, chỉ còn lại Giang thị và La thị vẫn đứng đó.

La thị lần đó bị Tô Ngọc làm cho bị thương ra nông nỗi ấy, cuối cùng nhận được mười lượng bạc bồi thường nhưng toàn bộ bị đổi thành tiền đồng ném vào người, nỗi nhục nhã đó La thị vẫn luôn ghi nhớ. "Vương Cẩn Hòa, mày chỉ là một con nông nữ, có tư cách gì mà nhận được hậu đãi như vậy?" La thị nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, nghiến răng nói.

Vương Cẩn Hòa cau mày, nghiêm túc mở miệng: "Cái này tôi cũng hết cách, tiền của Tô Ngọc nhiều quá, cứ muốn tiêu tiền cho tôi thì biết làm sao bây giờ?

Xin hỏi bà có tức không?" Tô Ngọc ngẫm nghĩ kỹ, nếu là anh thì có khi tức đến bốc khói thật, còn người này có tức hay không thì anh không biết. "Mày..." "Thế nào?

Có phải rất ghen tị không?

Người mà năm xưa bị bà ép đến suýt mất mạng, giờ lại có được sự hậu đãi thế này.

Còn bà, ngoại trừ đứa con trai cử nhân xếp hạng bét ra thì chẳng có cái gì cả, ngay cả chồng bà cũng đối xử với bà không ra gì đúng không?" "Con trai thì con trai không ưa, chồng thì chồng ghét bỏ, bà nói xem bà còn mặt mũi gì đứng đây nói tôi?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói.

La thị tức đến xanh mặt, run rẩy chỉ tay vào Vương Cẩn Hòa.

Con tiện nhân này, thế mà dám nói chuyện với bà ta như vậy. "Bà ta không phải lấy con trai làm niềm tự hào sao?

Sao lại không được con trai ưa thích?" Tô Ngọc tò mò hỏi. "Vì cái tính cách này chứ sao.

Suốt ngày gây gổ trong nhà, không thì lại nói với con trai là nhất định phải làm quan lớn, nhất định không được thua kém ai, nhất định phải để cả nhà được sống sung sướng.

Nếu là anh ngày nào cũng nghe mấy lời này, trong lòng anh cảm thấy thế nào?

Anh còn muốn có một người mẹ như vậy không?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc quả quyết lắc đầu: "Không đời nào." Mẹ như thế thì cần làm gì?

Bọn họ không tự mình nỗ lực để sống tốt, lại bắt con cái phải nỗ lực thay, dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào việc bọn họ là cha mẹ sao?

Con cái là con người chứ đâu phải công cụ?

Thật quá hoang đường. "Còn về việc tại sao chồng bà ta đối xử không tốt với bà ta, hoàn toàn là do bà ta tự chuốc lấy.

Ngày nào cũng cãi nhau, hễ có chút chuyện gì là chửi bới om sòm, thử hỏi có người đàn ông nào chịu đựng được loại người như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhún vai tỏ vẻ mình cũng rất bó tay.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, nếu anh là chồng của người phụ nữ này, nhất định sẽ không nói thêm với bà ta nửa lời, nói thêm một câu thôi cũng thấy ghê tởm.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh đoán xem sau này người này có đến cửa nhà chúng ta chửi bới không?" "Không đến mức đó chứ?" "Đến mức đó thật đấy, bốn năm trước chẳng phải từng xảy ra chuyện như vậy sao.

Bà ta đuổi đến tận cửa nhà em chửi ròng rã hai tháng trời, sau đó cũng không biết vì nguyên nhân gì mà cuối cùng mới chịu thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương, cười đầy ẩn ý.

Những lời này khiến Tô Ngọc đau lòng. "Chúng ta về thôi.

Nếu lần này bà ta dám đến cửa gây sự, cứ việc thử xem." Tô Ngọc liếc nhìn đối phương cảnh cáo, lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến La thị có chút tê da đầu, nhưng lại không cam tâm cứ thế buông tha Vương Cẩn Hòa, nhất là khi cô ta lại nói ra những lời không hay về mình, vạch trần bà ta trước đám đông, khiến bà ta bị người ta chê cười. "Vương Cẩn Hòa, mày tưởng mày có năng lực nhận lấy những thứ này sao?

Là mày dám nhận số sính lễ này, nhưng mày có đủ của hồi môn để đáp lại không?" La thị oán độc nhìn Vương Cẩn Hòa, cười lạnh nói.

Chương 92

"Chuyện này không phiền bà lo, sau này sẽ biết." Hôm nay sính lễ này cô cứ nhận, cô sẽ có thể lấy ra của hồi môn tương xứng.

Hơn nữa hiện tại cô cũng chưa định thành thân ngay, đợi đến khi cô và Tô Ngọc thành thân, ai dám bảo cô không lấy ra được những thứ này?

Tô Ngọc nhìn La thị một cái, ánh mắt khinh miệt, loại người này sao có thể hiểu được cái tốt của Tiểu Hòa?

La thị thấy Vương Cẩn Hòa chẳng có chút áp lực nào, tầm mắt rơi vào người Tô Ngọc, bà ta nhìn Tô Ngọc đầy oán hận: "Loại người như thế này mà cậu chắc chắn là cậu ưng mắt sao?

Điều kiện như cậu, cưới tiểu thư thế gia nào mà chẳng được?

Cứ nhất quyết phải cưới một con đàn bà hư hỏng." Tô Ngọc cau mày nhìn La thị, anh cảm thấy người này đầu óc có vấn đề: "La thị, xem ra lần trước vẫn chưa đánh bà đủ đau, nếu không bà cũng chẳng thể thốt ra được những lời này." Giang thị cũng bị kích thích không chịu nổi, mụ nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Một con đàn bà như vậy rốt cuộc tốt ở chỗ nào?

Khiến cậu phải đối tốt với nó như thế?" "Tiểu Hòa tốt thế nào tự mình ta biết là được, không cần các người lo, càng không cần các người biết." Tô Ngọc trực tiếp đáp trả.

Hôm nay anh không muốn chửi người, cũng không muốn nói lời quá khó nghe, nhưng có những kẻ cứ không biết tốt xấu, sao cứ muốn tìm đường chết thế nhỉ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay nắm lấy tay Tô Ngọc, cười với anh:

"Với loại người này chúng ta không có gì để nói, không cần dây dưa, về thôi, chúng ta cứ chờ xem bọn họ sau này hối hận thế nào." Tô Ngọc tuy tâm trạng không tốt lắm nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: "Được, đều nghe em." Hai người quay người trở về, chỉ để lại La thị và Giang thị đứng đó. "Vương Cẩn Hòa, mày tưởng đính hôn là xong sao?

Cha mẹ người ta còn chẳng đến, không biết chừng ghét bỏ mày đến thế nào ấy chứ, mày đừng có đắc ý quá sớm." La thị nhìn Vương Cẩn Hòa nguyền rủa.

Tô Ngọc vừa định nổi giận thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại, cô nắm chặt tay Tô Ngọc, trong mắt ánh lên nét cười: "Đừng nói nhiều với bọn họ làm gì, nói nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì cả." "Tiểu Hòa..." "Hôm nay không cần thiết phải cãi nhau với họ.

Có những kẻ nội tâm chỉ toàn sự đố kỵ, thấy em sống tốt, bọn họ sống không tốt liền sinh lòng ghen ghét.

Chuyện của chúng ta thế nào, trong lòng chúng ta tự biết, tự hiểu rõ là được rồi.

Còn những chuyện khác, đám người này không có tư cách can thiệp." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc an ủi. "Anh nói xem, tết năm nay mọi người đều có tiền tiêu, có thể mua đồ ăn ngon, mặc quần áo đẹp, chỉ có bọn họ là không có, anh bảo bọn họ có tức không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười hỏi.

Hiện tại cô cũng coi như hiểu rồi, đám người này chính là không muốn nhìn thấy người khác sống tốt.

Đã như vậy, cô càng phải sống ngày càng tốt hơn, để bọn họ chỉ có thể đứng đó giương mắt ếch lên nhìn mà thèm, chẳng làm gì được. "Nhưng anh không vui." Tô Ngọc cau mày, sắc mặt không được tốt lắm. "Anh đây là bất mãn với em sao?

Hôm nay anh không vui cái gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Tô Ngọc vẻ mặt bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, đau đầu nói: "Tiểu Hòa, anh không có ý đó." "Không có ý đó thì chúng ta về nhà." Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc về nhà.

Khi bước vào cửa, Tô Ngọc quay đầu nhìn lại Giang thị và La thị, ánh mắt như nhìn người chết khiến Giang thị sợ hãi.

Đợi người vào trong rồi, mụ mới thở phào nhẹ nhõm: "Bà bảo hắn ta có đến tìm chúng ta gây rắc rối không?" La thị liếc Giang thị một cái rồi quay người bỏ đi, ánh mắt khinh thường đó khiến Giang thị tức anh ách.

Chẳng qua chỉ là mẹ của một tên cử nhân thôi, có gì mà ghê gớm?

Nhưng mà bà ta đúng là ghê gớm thật, vì có một đứa con trai làm cử nhân nên người bình thường quả thực không dám làm gì bà ta.

Cũng chỉ có loại người như Tô Ngọc, hoàn toàn không để bà ta vào mắt, nên bà ta mới không tìm được cơ hội.

Nhìn vào trong nhà một cái, loáng thoáng còn thấy những rương quà kia, bất kể mụ có suy nghĩ gì về Vương Cẩn Hòa, thì vào khoảnh khắc này mụ không thể phủ nhận là mình có chút ghen tị.

Người đàn ông tốt như vậy sao người gặp được lại không phải là mụ chứ?

Nghĩ đến Tô Ngọc, lại nghĩ đến chồng mình, Giang thị nhếch mép, sau đó bỏ đi.

Mụ và Vương Cẩn Hòa vĩnh viễn không thể hòa giải, đã như vậy thì cứ đấu đến chết mới thôi.

Về đến nhà, Tạ Khang, Tạ Khuê và mọi người đều nhìn Tô Ngọc:

"Cái thằng nhóc này muốn dọa chết chúng ta hả?" Nhiều đồ thế kia thật sự muốn hù chết người ta mà.

Chỗ này mà cho họ thì mấy đời tiêu cũng không hết.

Tô Ngọc lại chẳng hề để ý: "Cháu còn không ít đồ ở kinh thành, nếu không thì cũng không đến mức chỉ có ngần này." Số này so với "Thập lý hồng trang" còn kém xa lắm.

Mấy thứ tầm thường anh lại không muốn cho Vương Cẩn Hòa, đành ủy khuất cô nhận tạm chút đồ này vậy. "Chỉ có?

Cậu còn muốn cho Tiểu Hòa bao nhiêu đồ nữa?" Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Thập lý hồng trang." "..." Tất cả mọi người cứ thế nhìn Tô Ngọc, đến cả "Thập lý hồng trang" mà cũng nói ra được, bọn họ thật sự rất muốn đánh người, cũng ghen tị quá đi mất, biết làm sao bây giờ? "Tiểu Ngọc, cậu nói cho chúng tôi biết, lúc cậu chuẩn bị mấy thứ này có cân nhắc đến cảm nhận của người khác không?" Thôn trưởng nhìn Tô Ngọc hỏi vô cùng nghiêm túc.

Tô Ngọc cau mày, nghi hoặc mở miệng: "Tại sao cháu phải cân nhắc đến người khác?" "Được, cậu giỏi lắm, câu này mà cậu cũng nói ra được." Tạ Khuê cảm thấy bọn họ trực tiếp bị ngó lơ rồi, trong lòng thằng nhóc này chỉ có mỗi một mình Tiểu Hòa.

Ngược lại Tiểu Bảo ở bên cạnh vỗ tay không ngớt: "Cha là tuyệt nhất." Tô Ngọc đưa tay bế Tiểu Bảo lên, trong mắt tràn đầy ý cười: "Tiểu Bảo thật ngoan, đi nào, cha cũng chuẩn bị đồ tốt cho con đấy." Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn Tô Ngọc: "Đồ anh cho Tiểu Bảo đã đủ nhiều rồi, anh lại chuẩn bị cái gì cho thằng bé nữa?" "Không có gì đâu, chỉ là ít bút mực giấy nghiên thôi, chẳng qua là loại tốt hơn một chút." Tô Ngọc cười nói.

Ngoài mấy thứ này ra anh thật sự không chuẩn bị gì cả.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc lại thấy không tin tưởng lắm.

Chuyện này là sao?

Cô đưa tay véo tai Tô Ngọc, nghiêm túc nói: "Em nói cho anh biết, trước kia đồ anh cho Tiểu Bảo đã đủ nhiều rồi, anh đừng cho con mấy thứ này nữa, nghe thấy không?" Nếu là sách vở thì cô không nói làm gì, nhưng đồ chơi thì đã quá nhiều rồi, Tiểu Bảo chỉ có một đôi tay, cũng không chơi hết được nhiều như thế.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được." Vương Cẩn Hòa thấy anh đồng ý nhanh như vậy mới để anh đưa Tiểu Bảo đi xem đồ.

Sau khi nhìn thấy đồ đạc trong rương, Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi, nếu mẹ nhìn thấy mấy thứ này liệu có giận không ạ?" "Đây chẳng phải là có bút mực giấy nghiên sao?

Còn có không ít sách nữa, phần còn lại mới là cho Tiểu Bảo chơi.

Chúng ta cũng đâu có chơi suốt đâu, con nói có đúng không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo khẽ dỗ dành.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, cha nói hình như cũng đúng, nhưng hình như có chỗ nào đó không đúng lắm. "Cha, con cảm thấy cha đang lừa mẹ ấy." Tiểu Bảo nhìn đống đồ chơi lẫn trong rương sách, nghiêm túc nói. "Con có thích không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Thích ạ." "Con thích là được, còn chuyện khác không cần lo, đến lúc mẹ con mà có giận thì vẫn còn có cha ở đây." Tô Ngọc vỗ ngực bảo đảm.

Vương Cẩn Hòa đứng ngay sau lưng Tô Ngọc, nghe thấy lời anh nói mà gân xanh trên trán giật giật.

Tiểu Bảo nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, liền đưa tay chọc chọc vào vai Tô Ngọc. "Tiểu Bảo, con xem con muốn chơi cái nào?

Lát nữa chúng ta cùng chơi." Tô Ngọc vẫn chưa phản ứng kịp, tiếp tục thao thao bất tuyệt.

Chương 93

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, không biết nên nói thẳng cho cha biết là mẹ đang đứng lù lù sau lưng, hay là nên chuồn lẹ.

Cậu bé nhìn sắc mặt không tốt lắm của Vương Cẩn Hòa, cẩn thận nói: "Cha, con muốn nói với cha một chuyện." "Con muốn nói gì với cha?" Tô Ngọc hỏi lại. "Mẹ đang ở sau lưng cha kìa." uyTô Ngọc đang ôm Tiểu Bảo, quay đầu lại thì thấy Vương Cẩn Hòa đang khoanh tay trước ngực, cười như không cười đứng đó.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng: "Sao thế em?" Chỉ vào đống đồ trong rương, Vương Cẩn Hòa cười lạnh nói: "Anh còn hỏi sao thế à?

Tô Ngọc, anh còn biết chơi trò qua mặt em rồi đấy nhỉ?" "Thì chẳng phải đã chuẩn bị xong cả rồi sao?

Lần này thật sự không có nhiều đồ chơi đâu, còn lại đều là bút mực giấy nghiên và sách vở, em xem đi." Tô Ngọc nhấc mấy món đồ chơi bên trên ra, bên dưới quả nhiên đều là sách vỡ lòng và dụng cụ học tập.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Nhìn cái dáng vẻ này của anh xem, anh có chỗ nào giống một người đang làm cha không hả?" "Nhìn mặt anh với Tiểu Bảo giống nhau như thế này, em cũng phải biết rồi chứ?" "Em không có đùa với anh." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Anh cũng đâu có đùa, anh với Tiểu Bảo lớn lên giống nhau như vậy, nhìn một cái là biết ngay quan hệ cha con rồi còn gì?" Tô Ngọc nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Bảo một hồi lâu rồi phán một câu xanh rờn.

Nếu nhìn mặt hai người họ mà còn không nhận ra là cha con, thì mắt của mấy người đó chắc phải mù hết rồi.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy sầu não nhìn Tô Ngọc, tên này chẳng lẽ không phát hiện ra, với cái tính cách này của anh, nói là anh trai của Tiểu Bảo khéo cũng có người tin.

Lắc lắc đầu, Vương Cẩn Hòa thở dài: "Cái tính ham chơi này của anh rốt cuộc là di truyền từ đâu ra thế không biết?" "Anh chơi với con trai anh, thì chắc chắn phải thế này rồi, em nói có đúng không?

Nếu không như vậy thì sao Tiểu Bảo có thể thân thiết với anh được?

Tiểu Bảo, con nói xem có đúng không?" Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Con thích cha chơi với con." Nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa còn nói được gì nữa?

Tiểu Bảo đã nói vậy rồi, cô cũng chỉ đành nhận mệnh.

Gật đầu bất lực, Vương Cẩn Hòa thở dài: "Được rồi, hai cha con anh cứ ở đây mà tình thương mến thương đi, em đi nấu cơm." "Tuân lệnh." Tiểu Bảo nằm bò trên vai Tô Ngọc, nhìn theo bóng lưng Vương Cẩn Hòa rời đi, trong mắt tràn đầy tò mò: "Cha ơi, cha bảo mẹ có giận không ạ?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi mới nói: "Việc này con cứ hoàn toàn yên tâm, mẹ con không có nhỏ nhen thế đâu." Anh biết Vương Cẩn Hòa chỉ là không hy vọng Tiểu Bảo vì mấy thứ này mà ham chơi quá đà.

Nhưng chuyện mê chơi quên học tuyệt đối sẽ không xảy ra trên người Tiểu Bảo nhà họ. "Sau này lúc Tiểu Bảo đọc sách thì phải chăm chỉ hơn một chút là được, như thế mẹ sẽ không nói gì nữa đâu, con thấy đúng không?" Tiểu Bảo cười hì hì gật đầu: "Cha nói đúng ạ, con học xong rồi sẽ chơi." Tô Ngọc hôn chụt lên má Tiểu Bảo một cái: "Tiểu Bảo ngoan lắm." Hai người cùng nhau xếp sách lên giá, lại bày biện bút mực giấy nghiên lên bàn.

Thấy bên cạnh còn có một cái tủ, Tô Ngọc bỏ hết giấy tuyên vào trong đó. "Cái bàn học mẹ chuẩn bị cho con đúng là không tệ, thứ gì cũng có thể để lên được." Tô Ngọc khẳng định.

Có thể để những cuốn sách đang đọc, trong tủ thì cất những thứ tạm thời chưa dùng đến, mặt bàn cũng đủ rộng, rất thích hợp cho Tiểu Bảo dùng. "Vâng, mẹ giỏi lắm luôn, cha còn không giỏi bằng mẹ đâu." Tiểu Bảo vẻ mặt đắc ý nói. "Thế á?" "Mẹ biết làm bao nhiêu là thứ, đều là những thứ cha không biết làm." Tiểu Bảo nói như chuyện đương nhiên, mẹ biết nấu bao nhiêu món ngon, cái này cha đâu có biết. "Không sao, cha biết ăn đồ mẹ con làm là được rồi." Tô Ngọc đáp lại một cách tỉnh bơ.

Tiểu Bảo bị Tô Ngọc chọc cho cười không ngớt.

Hai cha con chơi trong phòng một lúc, nhìn con cá sấu bông trên giường, Tiểu Bảo bỗng xị mặt, buồn bã nói: "Cha ơi, cha bảo anh ấy có còn quay lại không?

Anh ấy có khi nào đi rồi là không về nữa không?" Anh Tiểu Trí đã đi được một thời gian dài rồi, nhưng mãi vẫn chưa thấy quay lại, hiện giờ cũng không biết ra sao rồi, cậu bé rất lo cho anh. "Anh ấy sẽ không đi mãi đâu, đợi anh ấy xong việc nhất định sẽ quay lại tìm Tiểu Bảo chơi." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều, Tiểu Bảo nhà anh không cần phải lo nghĩ nhiều như thế.

Tiểu Bảo vẫn có chút thất vọng: "Cha ơi..." "Sao thế con?" Tiểu Bảo chần chừ hồi lâu mới lấy hết can đảm nói: "Cha có thể tìm được anh ấy không?

Có thể giúp con gửi thư cho anh ấy không?

Con muốn hỏi bao giờ anh ấy mới về được." "Được, con viết đi, cha bảo Nguyên Bảo gửi đi cho con." Tiểu Bảo nghe vậy vui mừng khôn xiết: "Con cảm ơn cha." Tiểu Bảo cầm giấy bút bắt đầu viết thư cho Trương Trí Lâm.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của con trai, Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy hơi chua, còn có chút ghen tị.

Lúc anh về kinh thành, Tiểu Bảo đâu có nói viết thư cho anh, giờ lại viết thư cho thằng nhóc Trương Trí Lâm kia?

May mà Tiểu Bảo là con trai, nếu không anh nhất định sẽ đuổi thẳng cổ Trương Trí Lâm đi, đỡ cho nó cướp mất bảo bối của anh. "Cha sao thế ạ?" Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc có vẻ không vui, kỳ lạ hỏi. "Tiểu Bảo, lúc cha về kinh thành sao con không nghĩ đến chuyện viết thư cho cha?" Tô Ngọc cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi.

Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Hồi đó con chưa biết nhiều chữ ạ." Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Tiểu Bảo, cái cớ này làm anh không thể phản bác được.

Tiểu Bảo hiện tại đúng là đã nhận mặt chữ nhiều hơn, viết cũng được nhiều hơn rồi. "Cha ơi, cha bảo đợi lúc anh ấy quay lại, con có giỏi hơn anh ấy không?" Cậu bé giờ biết nhiều chữ lắm rồi, nhưng anh ấy cũng biết rất nhiều, cậu bé chắc chắn không giỏi bằng anh ấy. "Tiểu Bảo muốn giỏi hơn anh ấy à?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai.

Tiểu Bảo gật đầu mạnh: "Muốn ạ." "Đã là điều Tiểu Bảo muốn, thì cha nhất định sẽ giúp Tiểu Bảo hoàn thành, việc này con không cần lo." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo ôn tồn nói.

Tiểu Bảo lập tức vui vẻ: "Cảm ơn cha, cha của Tiểu Bảo là người cha tốt nhất trần đời." Cha của người khác đều không tốt bằng cha của cậu bé.

Đưa tay nhéo cái má phúng phính của Tiểu Bảo, Tô Ngọc trêu chọc: "Ái chà, cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo hôm nay sao mà ngọt thế, có phải ăn vụng cái gì ngon không?" "Con không có ăn." Tiểu Bảo lắc đầu, cậu bé mới ăn có hai miếng điểm tâm thôi mà.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Được rồi, con mau viết thư đi, cha xuống bếp xem mẹ con thế nào." "Vâng ạ." Lúc Tô Ngọc xuống bếp, chỉ có một mình Vương Cẩn Hòa ở đó.

Tô Ngọc ngồi xuống trước bếp lò giúp cô nhóm lửa.

Thấy Tô Ngọc ngồi chễm chệ nhóm lửa cho mình, Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi: "Sao không chơi với Tiểu Bảo nữa?" "Tiểu Bảo đang viết thư cho Trương Trí Lâm, nhìn mà ngứa cả mắt." Tô Ngọc vẻ mặt bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tô Ngọc: "Anh đến cả giấm của một đứa bé năm tuổi mà cũng ăn à?" "Lúc anh về kinh thành cũng chẳng thấy Tiểu Bảo viết thư cho anh, thằng nhóc Trương Trí Lâm kia mới đi được bao lâu chứ?

Tiểu Bảo cứ nhớ thương mãi." Càng nói tâm trạng Tô Ngọc càng tệ.

Vương Cẩn Hòa cũng lười để ý đến Tô Ngọc, nhưng nhắc đến Trương Trí Lâm, mày cô hơi nhíu lại: "Anh có biết bọn họ đi đâu rồi không?" "Chắc là về kinh thành rồi, Cố lão muốn dạy dỗ Trương Trí Lâm thì chắc chắn sẽ đưa người đi, hơn nữa Trương Trí Lâm có khả năng trong thời gian ngắn sẽ không thể quay lại." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Nếu như vậy thì tâm nguyện muốn chơi cùng cậu ấy của Tiểu Bảo coi như bỏ trống rồi." "Đây là chuyện không còn cách nào khác, hiện tại Trương Trí Lâm đã khỏi bệnh rồi, Cố lão chắc chắn sẽ bồi dưỡng nó toàn diện.

Dù sao Trương Trí Lâm cũng được công nhận là thần đồng, Cố lão muốn nó kế nghiệp thì buộc phải yêu cầu nghiêm khắc.

Nó muốn quay lại chắc phải mất hai ba năm, ít nhất sau khi xây dựng nền tảng vững chắc thì Cố lão mới thả người, trong khoảng thời gian này e là không có cơ hội đâu." Cố lão là người như thế nào Tô Ngọc rất rõ, anh không hy vọng con trai mình cuối cùng lại phải chờ đợi trong vô vọng.

Vương Cẩn Hòa trầm mặc không nói gì, Tô Ngọc thấy vậy an ủi: "Yên tâm đi, lần này sau khi Tiểu Bảo gửi thư cho Trương Trí Lâm, xem thư hồi âm của thằng bé thế nào rồi quyết định." "Nếu như bọn họ muốn để Tiểu Trí xa lánh Tiểu Bảo thì sao?" "Vậy cũng chẳng sao cả, Tiểu Bảo nhà chúng ta tuy mất đi một người bạn tốt nhưng cũng chỉ là tạm thời, sau này Tiểu Bảo sẽ có rất nhiều bạn." Suy nghĩ của Tô Ngọc rất đơn giản, nếu Cố gia và Trương gia thật sự muốn qua cầu rút ván, anh cũng không ngại làm đến cùng.

Vương Cẩn Hòa thở dài, bất lực nói: "Hy vọng Tiểu Bảo sẽ không bị tổn thương." "Sẽ không đâu." Anh sẽ không để con trai chịu tổn thương, nếu chút chuyện này anh cũng không làm được, thì cái chức làm cha này cũng đừng làm nữa. "Được." Một lát sau Tiểu Bảo cầm bức thư đã viết xong chạy đi tìm Tô Ngọc: "Cha ơi con viết xong rồi." "Có thể cho cha xem được không?" Tô Ngọc hỏi.

Tiểu Bảo lắc đầu nguầy nguậy: "Không được đâu ạ, chỉ có thể cho anh ấy xem thôi." Tô Ngọc nhún vai, cũng không tiếp tục đòi xem nữa mà đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Nếu anh ấy vì bận học mà tạm thời không thể quay lại, Tiểu Bảo có buồn không?" Tiểu Bảo "dạ" một tiếng: "Có ạ, nhưng mà anh ấy là vì việc học, con cũng có thể hiểu được." Sự ngoan ngoãn và hiểu chuyện của Tiểu Bảo khiến Tô Ngọc không khỏi nhíu mày, anh đưa tay bế bổng Tiểu Bảo lên, một tay cầm lấy bức thư trong tay cậu bé: "Tiểu Bảo của chúng ta không cần phải hiểu chuyện như thế, Tiểu Bảo là người có cha, có mẹ, có ông bà nội, ông bà cố, còn có cả bác trai bảo vệ cơ mà." "Cha ơi con không vui, anh ấy ở đây thì không thể học được sao?

Tại sao nhất định phải về đó ạ?" Tiểu Bảo tủi thân nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 94

Nhìn con trai như vậy, Tô Ngọc đau lòng không thôi, xoa đầu con giải thích: "Bởi vì ông ngoại của anh ấy là một người rất lợi hại, ông ấy muốn để Trương Trí Lâm làm người thừa kế." "Nhưng mà cha cũng rất lợi hại mà." Tiểu Bảo không phục nói.

Võ công của cha giỏi lắm.

Đọc sách cũng cực kỳ giỏi, nghe bác nói cha là Cử nhân trẻ tuổi nhất đấy, chẳng ai giỏi bằng cha cả.

Tô Ngọc trong đáy mắt hiện lên ý cười: "Hóa ra trong lòng Tiểu Bảo cha lại lợi hại đến thế à?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Đúng ạ." "Cha có thể dạy Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm không tồi, nhưng trong mắt ông ngoại cậu ấy thì những thứ này vẫn còn xa mới đủ." Tô Ngọc giải thích. "Tại sao ạ?" "Bởi vì sau này cậu ấy phải bước vào quan trường." Nhưng theo sự hiểu biết của anh về Trương Trí Lâm hiện tại, đứa trẻ này chưa chắc đã thích hợp với nơi như chốn quan trường.

Tiểu Bảo vẻ mặt không hiểu nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi làm quan có vui không ạ?" "Cái này nói sao nhỉ, làm quan không thể nói là chơi được.

Một khi bước lên con đường này, trên người con sẽ gánh vác rất nhiều trách nhiệm, ví dụ như làm việc cho bá tánh, con phải làm cho cuộc sống của bá tánh ngày càng tốt hơn, con còn phải làm rất nhiều việc, hơn nữa không được rời khỏi nơi mình nhậm chức." Tô Ngọc cũng chẳng quản Tiểu Bảo có nghe hiểu hay không, cứ thế giải thích cho cậu bé.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất lực nghe Tô Ngọc giải thích với con:

"Anh nói với Tiểu Bảo mấy cái này, con nó có hiểu được không?" Tô Ngọc nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Tiểu Bảo, trong lòng hiểu rõ quả nhiên tiểu gia hỏa này chẳng nghe lọt chữ nào. "Cha lấy ví dụ cho Tiểu Bảo nhé, như thế Tiểu Bảo sẽ hiểu ngay thôi." Tô Ngọc suy nghĩ một chút, quyết định lấy anh trai Tô Cửu ra làm ví dụ. "Bác cả của Tiểu Bảo hiện tại đang làm việc ở Đại Lý Tự, lại còn là một tướng quân, nhưng mà bác cả nếu không có việc gì thì không được rời khỏi kinh thành.

Nếu cha và mẹ sau này thành thân ở biên thành, bác cả muốn đến thì còn phải xin nghỉ phép, còn rất nhiều việc phải làm, như vậy mới có thể qua đây được." Tô Ngọc cố gắng dùng phương pháp đơn giản nhất để nói cho Tiểu Bảo hiểu.

Tiểu Bảo nghe xong nghiêng đầu hỏi: "Vậy tại sao ông ngoại của anh ấy lại đến được đây ạ?" Nếu không phải ông ấy đến, anh ấy cũng sẽ không đi. "Bởi vì ông ấy hiện tại đã không còn quản chuyện triều chính nữa, cho nên cái này không có hạn chế với ông ấy, muốn đi đâu thì đi đó." Tô Ngọc không ngờ Tiểu Bảo lại có thể liên hệ đến Cố lão gia tử.

Tiểu Bảo bĩu môi vẻ mặt không vui, nhìn con trai như vậy, Tô Ngọc đau lòng vô cùng: "Đừng buồn nữa, nếu anh ấy không thể quay lại, sau này chúng ta về kinh thành rồi cũng có thể đi tìm anh ấy mà." "Cha ơi kinh thành có xa không ạ?" "Đi xe ngựa thì mất nửa tháng, cưỡi ngựa phi nước đại thì bốn ngày là tới." Tiểu Bảo nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Xa quá đi, sau này mẹ có đi không ạ?" "Chắc chắn là phải đi rồi." "Vậy con cũng đi, nếu mẹ không đi thì con cũng không đi đâu." Tiểu Bảo vô cùng nghiêm túc nói.

Nhìn dáng vẻ này của con, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Tiểu Bảo, cái thằng bé này." "Cha ơi cha gửi thư cho con đi." Tiểu Bảo thoắt cái lại quay về chuyện bức thư. "Được, cha đưa con đi tìm Nguyên Bảo." "Chú Nguyên Bảo!" Tiểu Bảo nhìn thấy Nguyên Bảo liền reo lên. "Tiểu thiếu gia." Tiểu Bảo tụt khỏi lòng Tô Ngọc, sau đó ôm chân Nguyên Bảo đòi trèo lên, Nguyên Bảo có chút luống cuống tay chân nhìn sang Tô Ngọc, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc cười ngất.

Nguyên Bảo cứng đờ người bế Tiểu Bảo lên, Tiểu Bảo ngọ nguậy trong lòng Nguyên Bảo, bất mãn nói: "Chú Nguyên Bảo, sao chú giống hệt cha cháu thế." Lần đầu tiên Tô Ngọc bế cậu bé cũng y như vậy, làm cậu khó chịu muốn chết, cũng biết tại sao mẹ lại nhìn cha như thế rồi. "Tiểu thiếu gia, tôi chưa bế trẻ con bao giờ." Đây là lần đầu tiên hắn bế một đứa bé nhỏ như thế này.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo cứng đờ người, vẻ mặt không tự nhiên thì lập tức hài lòng.

Quả nhiên không chỉ có mình anh bị như vậy. "Chú Nguyên Bảo, chú có thể giúp cháu gửi thư cho anh Tiểu Trí được không ạ?" Bàn tay nhỏ của Tiểu Bảo đặt trên vai Nguyên Bảo, đôi mắt đen láy chớp chớp hỏi. "Được chứ, dùng chim ưng đưa thư về, sau đó bảo đám Nguyên Phong giúp tiểu thiếu gia chuyển qua là được." Tiểu Bảo nghe vậy vui vẻ gật đầu: "Cháu cảm ơn chú, cháu có thể xem chim ưng được không ạ?

Có phải là đại bàng không ạ?

Đại bàng có ăn thịt không ạ?" "Có ăn thịt." Nguyên Bảo một tay bế Tiểu Bảo, một tay đưa lên miệng huýt sáo một tiếng, sau đó liền nghe thấy tiếng ưng kêu.

Rồi Tiểu Bảo nhìn thấy một con chim ưng từ trên trời lao xuống, đậu trên cánh tay đang giơ lên của Nguyên Bảo.

Nhìn thấy chim ưng ở cự ly gần, Tiểu Bảo vừa thấy mới lạ, lại vừa thấy sợ hãi.

Lén lút nghiêng đầu nhìn con chim ưng kia, lúc cậu bé nhìn nó, nó cũng nghiêng đầu qua nhìn lại cậu, Tiểu Bảo lập tức có chút ngượng ngùng, lại càng thêm sợ. "Sợ rồi à?" Tô Ngọc đứng bên cạnh cười hỏi. "Cháu không sợ lắm đâu." Cháu chỉ sợ có một tí xíu thôi.

Tô Ngọc cười khẽ, bước tới đưa tay vuốt ve lưng chim ưng: "Thiểm Điện, đây là con trai ta." Ánh mắt sắc bén của Thiểm Điện dịu đi vài phần, nghiêng đầu nhìn Tiểu Bảo cũng đang nhìn mình, đột nhiên ghé đầu qua, cọ cọ vào cánh tay Tiểu Bảo.

Tiểu chủ nhân cũng đẹp mắt giống hệt chủ nhân.

Mắt Tiểu Bảo lập tức sáng rực: "Cha ơi con có thể sờ nó được không?" "Cái này con hỏi cha cũng vô dụng, phải hỏi Thiểm Điện mới được, con xem Thiểm Điện có đồng ý cho con sờ không." Tô Ngọc không định giúp Tiểu Bảo, muốn để cậu bé tự mình thử. "Thiểm Điện, tao có thể sờ mày được không?" Tiểu Bảo hơi sợ, nhưng lại nhịn không được muốn sờ, thấy Tô Ngọc không chịu giúp nên đành tự mình mở lời.

Thiểm Điện lắc lắc cái đầu, dường như đồng ý với câu hỏi của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo vươn tay cẩn thận thăm dò, một lúc lâu sau cuối cùng cũng chạm được vào đầu Thiểm Điện.

Đầu Thiểm Điện cọ cọ vào lòng bàn tay Tiểu Bảo, mắt cậu bé lập tức sáng lên: "Cha ơi con có thể đưa Thiểm Điện đi ăn đồ ngon không ạ?" "Được chứ." Tô Ngọc gật đầu, để Tiểu Bảo đưa Thiểm Điện đi ăn thịt, bản thân anh cũng còn chuyện phải nói với Nguyên Bảo.

Đợi Tiểu Bảo đưa Thiểm Điện xuống bếp tìm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nghiêm túc nói: "Nguyên Bảo, lúc cậu giúp Tiểu Bảo gửi thư, bảo Nguyên Phong bọn họ điều tra Cố gia một chút, ta không hy vọng bọn họ làm tổn thương Tiểu Bảo." "Vâng, thưa thiếu gia." "Đi đi." Nguyên Bảo đi viết thư cho Nguyên Phong, còn Tiểu Bảo thì đi khoe khoang với Vương Cẩn Hòa. "Mẹ ơi cho con xin ít thịt." Tiểu Bảo vừa đến nhà bếp đã mở miệng xin.

Vương Cẩn Hòa quay đầu lại định hỏi xem có phải con đói rồi không, thì thấy Tiểu Bảo ôm một vật thể bay không xác định đi vào.

Nhìn kỹ lại thì hóa ra là một con chim ưng? "Tiểu Bảo, con lấy con chim này ở đâu ra thế?" Thằng bé này kiếm đâu ra con ưng này vậy? "Đây là của cha, chú Nguyên Bảo bảo dùng để đưa thư, con đến cho nó ăn thịt.

Mẹ ơi tên nó là Thiểm Điện, có phải rất hay không ạ?" "Rất hay." Ít nhất thì hay hơn Đại Hoa, Tiểu Hoa nhiều.

Về phương diện đặt tên này sao con trai lại chẳng di truyền được chút nào từ cha nó thế nhỉ?

Vương Cẩn Hòa đi sang một bên thái một ít thịt cho Thiểm Điện rồi đặt lên bàn: "Được rồi, con cho Thiểm Điện ăn đi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo đầy cưng chiều.

Tiểu Bảo đặt Thiểm Điện lên bàn, sau đó dùng đũa gắp thịt đút cho Thiểm Điện ăn.

Sau khi ăn ngấu nghiến hết thịt, Tiểu Bảo lại đi lấy nước cho Thiểm Điện uống: "Thiểm Điện, nước nhà tao có phải rất ngon không?" Ngọt lịm luôn.

Động tác trên tay Vương Cẩn Hòa khựng lại một chút, sau đó nhìn Tiểu Bảo, đưa tay nhéo má con, dở khóc dở cười nói: "Con đấy, nước nào mà chẳng giống nhau chứ?" "Mới không giống nhau đâu, nước nhà mình ngon lắm, Thiểm Điện thích, Đại Hoa Tiểu Hoa bọn nó cũng thích, mẹ nói có đúng không?" Còn cả Đại Mị bọn nó cũng cực kỳ cực kỳ thích nữa.

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Thật không ngờ động vật vị giác nhạy bén, đến cả Tiểu Bảo cũng vậy.

Uống nhiều nước linh tuyền, cô cảm thấy đám Đại Hoa càng ngày càng thông minh, không biết Thiểm Điện thường xuyên uống nước này thì có trở nên thông minh hơn không.

Ăn uống no nê xong, Nguyên Bảo cũng bước vào. "Tiểu thiếu gia, Thiểm Điện bây giờ phải đi đưa thư rồi." Nguyên Bảo nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo nghe thấy Thiểm Điện phải đi đưa thư, trong lòng vô cùng không nỡ: "Cha ơi..." "Vài ngày nữa Thiểm Điện sẽ về thôi, đợi Thiểm Điện có con rồi sẽ tặng cho Tiểu Bảo một con có được không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo an ủi.

Mắt Tiểu Bảo sáng lên, sau đó lại nói: "Có thể cho anh ấy một con được không ạ?" Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn con trai: "Con đúng là, cha có chút đồ tốt gì con cũng mang đi cho người ta hết." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo, cậu bé làm gì cũng nghĩ đến Trương Trí Lâm, hy vọng nhà họ Cố sẽ không làm ra chuyện tá ma sát lừa.

Chương 95

"Có được không cha." Tiểu Bảo kéo tay Tô Ngọc làm nũng. "Được." "Con cảm ơn cha." Nhận được câu trả lời khẳng định, Tiểu Bảo cuối cùng cũng vui vẻ, không tiếp tục ngăn cản Nguyên Bảo mang Thiểm Điện đi nữa.

Sau khi thư được gửi đi, Tiểu Bảo cứ quấn lấy Nguyên Bảo hỏi chuyện về Thiểm Điện.

Vương Cẩn Hòa dựa vào bếp lò, lo lắng nói: "Tiểu Bảo quá coi trọng Tiểu Trí, Tiểu Trí thì em không lo, chỉ là Cố gia..." Cô lo là đám người nhà họ Cố chứ không phải Trương Trí Lâm. "Anh đã bảo Nguyên Bảo nhắn cho Nguyên Phong bọn họ đi tra xét một chút, cũng xem xem thư của Tiểu Bảo cuối cùng có đến được tay Trương Trí Lâm hay không." Trước đây thế nào anh không quản, nhưng đã ở đây rồi, thì sẽ không để Tiểu Bảo phải chịu ấm ức.

Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Hy vọng là em nghĩ nhiều." "Sao lại nói vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi. "Ông ngoại của Tiểu Trí cũng từng đến nhà hai lần, lần đầu tiên thì không sao, nhưng lần thứ hai đến thấy Tiểu Trí chơi với Tiểu Bảo rất vui vẻ, còn chơi cùng đám Đại Hoa, Đại Mị, lúc đó ông ấy dường như có chút không hài lòng, không biết là bất mãn với Tiểu Bảo hay là bất mãn với Tiểu Trí, sau đó bọn họ chỉ để lại một phong thư rồi về kinh thành." Vương Cẩn Hòa nói.

Sắc mặt Tô Ngọc hơi trầm xuống, nếu là như vậy thì chuyện Trương Trí Lâm đột nhiên bị đưa về kinh thành dường như có thể hiểu được. "Nếu em không nhìn lầm, Cố lão có khả năng cảm thấy Trương Trí Lâm ở cùng một chỗ với Tiểu Bảo sẽ bị Tiểu Bảo rủ rê chơi bời suốt ngày, không chịu học hành." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn Tô Ngọc: "Ý của anh là, người nhà họ Cố có thể sẽ cảm thấy Trương Trí Lâm đi theo Tiểu Bảo chơi đùa, cuối cùng sẽ trở nên mê chơi mất hết ý chí?" Tô Ngọc tuy không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật. "Đúng vậy." Vương Cẩn Hòa tức quá hóa cười: "Bọn họ có biết Trương Trí Lâm có thể khỏe lại, một phần nguyên nhân là nhờ đám Đại Hoa không hả?

Mấy người này đúng là nực cười thật." "Theo trạng thái của Trương Trí Lâm, vấn đề của thằng bé có thể vẫn sẽ bùng phát trở lại.

Nếu lần này thư của Tiểu Bảo bọn họ đưa cho Trương Trí Lâm xem thì còn đỡ, nếu không đưa, giấu đi hoặc vứt luôn, Trương Trí Lâm rất có thể sẽ quay trở lại dáng vẻ trước kia.

Bởi vì những việc họ đang làm hiện tại chẳng khác gì bà cô của thằng bé cả." Anh từng tiếp xúc với Trương Trí Lâm một thời gian.

Trương Trí Lâm còn từng ngủ chung với Tiểu Bảo và anh, chỉ cần Tiểu Bảo không ở bên cạnh, Trương Trí Lâm sẽ gặp ác mộng.

Nói một cách thông tục thì Tiểu Bảo chính là liều thuốc chữa bệnh cho Trương Trí Lâm.

Chỉ khi ở bên cạnh Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm mới ngày càng tốt lên, không có lý do gì cả, chính là như thế. "Nếu như vậy thì..." Lời của Vương Cẩn Hòa có chút nghẹn lại, cô đã giúp một lần rồi, nếu vì nguyên nhân từ phía bọn họ mà khiến Trương Trí Lâm quay lại bộ dạng đó, cô không biết mình có còn có thể tâm vô tạp niệm mà giúp Trương Trí Lâm nữa hay không. "Hiện tại phải xem bọn họ lựa chọn thế nào, nếu Cố gia cho rằng Trương Trí Lâm khỏe rồi, muốn thằng bé xa lánh Tiểu Bảo, vậy thì sau này đứa trẻ đó ra sao cũng chẳng liên quan gì lớn đến chúng ta nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói thẳng. "Lần này nếu bọn họ lại ép Trương Trí Lâm đến trạng thái đó, thì đã là lần thứ ba rồi phải không?" "Đúng, hai lần trước đều là nhờ có Tiểu Bảo mới từ từ khỏe lại." Trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười: "Nếu là như vậy thì bọn họ phải cẩn thận rồi." "Tại sao?" "Con người Cố lão không tồi, cái này anh không có gì để nói, nhưng ông ấy khi dạy dỗ người khác cũng rất nghiêm khắc, không thể nhìn trẻ con chơi đùa, chơi đùa đối với Cố lão chính là mê chơi mất chí." Hoặc có lẽ trong lòng Cố lão, Tiểu Bảo chính là A Đẩu không thể nâng đỡ nổi.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên dùng từ gì để hình dung hay đánh giá người này nữa. "Trẻ con mới lớn ngần ấy?

Chính là lúc ham chơi, nhất là ở cái tuổi này của Trương Trí Lâm, đây là muốn coi đứa trẻ như gia súc mà dùng à?" "Em nói cho anh biết nhé, đối với Tiểu Bảo mà anh dám làm như vậy, em nhất định không để yên cho anh đâu." Vương Cẩn Hòa cảnh cáo. "Em nghĩ đi đâu thế?

Tiền của anh hiện tại đủ cho Tiểu Bảo ăn chơi cả đời rồi.

Bây giờ anh dạy dỗ Tiểu Bảo chỉ là để con học được một số kỹ năng cần thiết, tập võ, nhận mặt chữ là không thể thiếu.

Sau này nếu con muốn làm quan, thì đã có quan hệ của bác cả con, nếu con hứng thú với buôn bán, hai chúng ta đến lúc đó trong tay còn thiếu việc làm ăn sao?" Tô Ngọc không có yêu cầu cứng nhắc nào đối với tương lai của Tiểu Bảo, chỉ cần Tiểu Bảo sống vui vẻ là được.

Còn những cái khác, anh chưa bao giờ cưỡng cầu.

Phương pháp nuôi dạy con này của Tô Ngọc hoàn toàn giống với suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa.

Bản lĩnh sinh tồn thì bắt buộc phải học, để phòng khi lớn lên không giữ được gia sản.

Còn sau này con muốn làm gì, đó là lựa chọn của chính con, bọn họ làm cha mẹ chỉ có thể cho ý kiến, chứ không thể can thiệp quá nhiều, can thiệp quá nhiều cũng chẳng có lợi ích gì lớn cho con trẻ. "Chúng ta nghĩ giống nhau." "Đợi sau này đồ đạc bên em làm hòm hòm rồi, hàng năm lúc anh đi tuần tra sản nghiệp, mẹ con em đi cùng anh, chúng ta đưa Tiểu Bảo đi khắp nơi thăm thú." Tô Ngọc sắp xếp đâu ra đấy.

Anh biết Vương Cẩn Hòa hiện tại muốn phát triển sự nghiệp riêng, không phải muốn đi chơi đây đó, nên anh cũng không ép.

Đợi mọi việc đi vào quỹ đạo, lúc đó con cũng lớn rồi, bọn họ có thể đưa con ra ngoài chơi, điều này đối với trẻ con cũng rất hữu ích. "Được." "Đợi qua hôm nay, sẽ tìm người bắt đầu xây trang trại, xây xong trang trại thì đi tìm mối lái mua ít người về." Tô Ngọc suy nghĩ một chút mới nói với Vương Cẩn Hòa dự định của mình. "Không phải tìm người làm thuê dài hạn sao?" Vương Cẩn Hòa hỏi: "Nếu mua người thì cũng sẽ rất phiền phức, rất khó tìm được người thích hợp." "Người làm thuê dài hạn thì vẫn tìm, nhưng người cũng vẫn phải mua." Người mua về dù sao cũng là người của mình, không giống người làm thuê, đương nhiên độ trung thành cũng khác nhau.

Vương Cẩn Hòa đối với mấy chuyện này chỉ hiểu biết nửa vời, nghe Tô Ngọc nói xong, trong mắt lộ vẻ mờ mịt: "Tô Ngọc, em không hiểu." "Không sao, em không hiểu thì anh hiểu là được rồi." Tô Ngọc an ủi: "Sau này anh sẽ đi mua cùng em, ngoài ra nha hoàn hạ nhân cần có cũng phải sắm đủ." Vương Cẩn Hòa có chút gượng gạo nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói: "Cái này thì không cần đâu nhỉ?

Dù sao nhà chúng ta thế này, anh đưa một đám hạ nhân về cho em là muốn làm cái gì?" "Đây đều là những chuyện em phải tập làm quen, sau này về kinh thành, em sẽ phải đối mặt với nhiều người hơn, bây giờ cứ coi như tập thích ứng trước đi." Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, biết Vương Cẩn Hòa không thích giảng giải mấy cái phô trương này, nhưng có những lúc những thứ cần thiết thì thật sự một chút cũng không thể thiếu, thậm chí sẽ còn nhiều hơn. "Đúng là phiền phức." "Phiền phức cũng là bắt buộc, nhưng nếu sau này em không muốn thường xuyên ở lại kinh thành, chúng ta cũng có thể từ kinh thành trở về đây, đến lúc đó xem em nghĩ thế nào, đối với anh mà nói, anh sao cũng được." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa vừa nghe có thể không cần đến kinh thành liền vui vẻ: "Thật hả?" "Đương nhiên là thật, anh đã ở riêng rồi, sau này ở kinh thành hay chúng ta ở đây xây lại nhà tự ở đều được." Tô Ngọc nói một cách tùy ý, anh thật sự chẳng để tâm chút nào đến vấn đề này. "Chúng ta ở nhà hiện tại không tốt sao?" "Chắc chắn là không tốt rồi, sau này Tĩnh Vũ còn phải cưới vợ đúng không?

Em ở nhà thì cha mẹ chắc chắn không có ý kiến gì, nhưng người khác thì sao?

Thỉnh thoảng thì còn được, chứ ngày nào cũng sống chung mâu thuẫn sẽ nảy sinh, chi bằng chúng ta mua đất xây lại nhà ngay bên cạnh, như vậy sau này em dù có muốn về nhà, đi bộ mấy bước là tới rồi." Tô Ngọc tự nhiên không muốn để Vương Cẩn Hòa sau khi kết hôn vẫn sống ở nhà mẹ đẻ, như thế người khác nhìn anh thế nào? "Hình như cũng đúng." "Không phải là hình như, mà vốn dĩ là thế.

Hơn nữa còn có một vấn đề rất lớn, lúc chưa thành thân ở đây thì không sao, nhưng sau này chúng ta thành thân rồi mà vẫn ở đây, người ta sẽ nói anh thế nào?

Vợ à, em cũng phải suy nghĩ cho anh một chút chứ, em nói có đúng không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói vô cùng nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đáng thương hề hề này của Tô Ngọc, không nhịn được bật cười. "Em thấy anh nói nhiều như vậy, chung quy vẫn là vì bản thân anh hiện tại mới là quan trọng nhất."

Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói. "Nếu nhà em chỉ có một mình em là con gái, anh ở rể cũng được.

Dù sao anh cũng có anh trai, đồ đạc trong nhà đã có người thừa kế.

Nhưng em cũng có anh trai là Tĩnh Vũ, em đã có anh trai rồi thì anh chắc chắn không ở rể đâu." Tô Ngọc nói thẳng tưng, không hề có chút ý định giấu giếm nào.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không những không giận mà còn rất vui.

Bọn họ nên như thế này, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra, chứ không phải anh tính kế tôi, tôi tính kế anh.

Những ngày tháng đầy rẫy toan tính như vậy, nói thật lòng cô chẳng muốn trải qua chút nào.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, lập tức hơi lo lắng: "Anh nói như vậy em có không vui không?" "Sao em lại không vui?

Anh nói thẳng suy nghĩ của mình với em như vậy, em rất vui là đằng khác.

Chương 96

Hơn nữa, làm vậy vốn dĩ là đúng, sau này nếu có chuyện gì anh cũng có thể nói thẳng với em, chúng ta thương lượng mà làm.

Như vậy sẽ tránh được rất nhiều tranh cãi không cần thiết.

Giống như cha mẹ em vậy, cha em có chuyện gì, bất kể mẹ em có giúp được hay không, ông ấy đều kể hết cho mẹ nghe.

Mẹ biết ông ấy làm gì, sau này cho dù có người chạy đến trước mặt châm ngòi, cũng không chia rẽ được quan hệ của bọn họ.

Em nói vậy anh hiểu chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc thầm bất lực, đây là coi anh thành kẻ ngốc sao, lời nói rõ ràng như thế mà nghe không hiểu? "Anh đâu có ngốc, sao có thể không hiểu?

Anh cũng thấy làm vậy rất tốt, đúng như em nói, quả thực có thể tránh được rất nhiều chuyện." Tô Ngọc gật đầu nói: "Yên tâm, sau này anh mà có chuyện gì nhất định sẽ nói với em trước." Nói xong, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi: "Vậy sau này anh có thể mua đất xây nhà được chưa?

Em muốn kiểu nhà như thế nào?

Lớn một chút hay nhỏ một chút?" "Sao cũng được." Vương Cẩn Hòa đối với những chuyện này cũng không để ý lắm, chỉ cần có thể che mưa chắn gió, để bọn họ ở là được rồi.

Tô Ngọc thở dài thườn thượt, bất lực nói: "Tiểu Hòa, em cũng quá dễ nuôi rồi, muốn tiêu tiền cho em cũng không tiêu được." "Hôm nay số tiền anh tiêu còn chưa đủ nhiều sao?" Chỗ đó cũng một hai trăm vạn lượng bạc rồi nhỉ?

Nói bỏ ra là bỏ ra, cái này mà để người ta biết, ai lại không nói một câu 'phá gia chi tử"?

Tô Ngọc nghĩa chính ngôn từ lắc đầu: "Cái này không tính." "Vậy cái gì mới tính?" "Sau này tiêu tiền cho em và con trai mới tính, em cái gì cũng không yêu cầu, làm anh rất khó xuống tay, lỡ như không hợp ý em thì sao?" Vương Cẩn Hòa phát hiện tên này đúng không hổ là dân làm ăn, mình nói chuyện với anh mà lại không nói lại được? "Mồm mép anh cũng lợi hại thật đấy, em vậy mà nói không lại anh?" "Thế mới đúng." Hai người vừa trò chuyện vừa nấu cơm, rất nhanh cơm nước đã xong xuôi. "Cha, mẹ, có thể ăn cơm rồi." Tô Ngọc ra ngoài gọi người.

Người bên ngoài nghe thấy, người thì kê bàn, người thì qua bưng thức ăn.

Dung thị nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói: "Tiểu Hòa, hôm nay thật là làm khó con rồi, chúng ta đến mà chẳng làm được gì cả." "Thím đến là đã tốt lắm rồi, người cũng không đông lắm, chút cơm nước này một mình con có thể lo liệu được." Kiếp trước cơm nước cho mấy trăm người cô cũng từng làm, huống hồ là chút người này, căn bản không tính là gì. "Vậy thì tốt, trước kia chuyển nhà là thế, bây giờ đính hôn cũng thế, sau này con đừng có thành thân cũng như thế nhé, thế thì chúng ta chẳng có việc gì làm nữa rồi." Dung thị nói xong tự mình cũng không nhịn được mà cười rộ lên.

Nhìn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đứng cạnh nhau, Dung thị đột nhiên cảm thấy vô cùng xứng đôi vừa lứa, hai đứa trẻ tốt như vậy, chẳng phải là rất tốt sao? "Hai đứa các con thật sự rất xứng đôi, ở bên nhau cũng không dễ dàng, sau này phải sống cho thật tốt.

Chỉ có nương tựa lẫn nhau, cuộc sống sau này của các con mới ngày càng tốt đẹp hơn." Tô Ngọc gật đầu: "Thím, chúng con biết rồi."

Thức ăn bưng lên xong, Vương Đại Quý lấy rượu Tô Ngọc tặng ra chiêu đãi bọn họ.

Khi vò rượu mở ra, tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi rượu thơm nồng.

Nuốt nước miếng một cái, Tạ Khang không nhịn được nói: "Rượu này cũng thơm quá, đây là Nữ Nhi Hồng thượng hạng phải không?" Rượu này đắt lắm, Vương Đại Quý vậy mà lại mang ra chiêu đãi bọn họ, đúng là chịu chơi thật. "Đúng vậy, mua từ kinh thành về đấy." Tô Ngọc cũng không giấu giếm, ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa lại giúp mở thêm một vò. "Thằng nhóc này ngồi bên chỗ Tiểu Hòa làm gì?

Mau qua đây, chúng ta cùng uống rượu." Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo tay Tô Ngọc: "Ăn chút thức ăn trước rồi hãy uống, đừng uống rượu khi bụng đói." "Được." Thấy Tô Ngọc nghe lời mình, Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng cười.

Cô buông Tô Ngọc ra để anh qua đó uống rượu, còn mình thì trò chuyện cùng các thím trong thôn.

Tiểu Bảo ăn cơm xong liền chạy đến bên cạnh Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa tay bế người lên ngồi trong lòng: "Tiểu Bảo ăn xong chưa?" "Con ăn no rồi." Thấy Tiểu Bảo đã ăn no, Tô Ngọc vừa ăn vừa uống rượu với mọi người.

Thỉnh thoảng thấy món gì Tiểu Bảo thích ăn, lại đút cho bé ăn thêm một chút.

Ngồi trong lòng Tô Ngọc, Tiểu Bảo chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi.

Vương Đại Quý thấy Tiểu Bảo ngủ rồi liền mở miệng nói: "Tiểu Ngọc, Tiểu Bảo ngủ rồi, con bế thằng bé vào trong phòng đi." "Vâng." Tô Ngọc cúi đầu nhìn, Tiểu Bảo quả nhiên đã ngủ, tay túm lấy áo anh, ngủ rất say: "Khang thúc, mọi người uống trước đi, con bế Tiểu Bảo đi ngủ." "Con đi đi." Nhìn Tô Ngọc bế Tiểu Bảo rời đi, Tạ Khang không nhịn được cảm thán: "Tình cảm cha con của Tiểu Bảo và Tô Ngọc tốt thật đấy." Vương Đại Quý cười gật đầu: "Kể từ lần này Tiểu Ngọc trở về, Tiểu Bảo tối nào cũng đòi ngủ cùng Tiểu Ngọc, không thì sẽ không chịu." Trước kia đều tự ngủ, bây giờ không được ngủ với Tô Ngọc là thằng bé có thể thức với anh đến nửa đêm.

Thử qua hai lần, Tô Ngọc cũng không nỡ nhìn con trai như vậy, mỗi ngày đều đưa con đi ngủ cùng.

Dù sao đi nữa, Tiểu Bảo cũng mới ba tuổi, vẫn còn là một đứa trẻ. "Như vậy rất tốt, tôi thấy Tô Ngọc đối xử với Tiểu Bảo cũng tốt không chê vào đâu được." "Cưng chiều bảo vệ như con ngươi mắt vậy, cũng chỉ có lúc dạy Tiểu Bảo luyện võ tập văn thì Tiểu Ngọc mới nghiêm túc một chút, những lúc khác thì không nghiêm khắc như vậy." Vương Đại Quý cười nói.

Những người cùng bàn không ngừng gật đầu: "Đây mới là dáng vẻ nên có của người làm cha." Những năm qua Tiểu Hòa và Tiểu Bảo đã chịu bao nhiêu khổ cực, chịu bao nhiêu uất ức?

Tô Ngọc bây giờ bù đắp tử tế một chút cũng là điều nên làm.

Sau khi Tô Ngọc quay lại, tất cả mọi người lại dặn dò anh một hồi, trong đó cũng không thiếu ý tứ làm khó dễ.

Kết quả Tô Ngọc - vị đại thiếu gia này - vậy mà một chút cũng không để ý.

Không để ý thì thôi đi, lại còn cười tươi rói mà đồng ý.

Một lần hai lần mọi người còn thấy thú vị, lần này số lần nhiều lên, mọi người liền cảm thấy trêu chọc Tô Ngọc cũng chán phèo, nói cái gì cũng bảo 'được', bọn họ cũng ngại tiếp tục làm khó dễ người ta.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ ngại làm khó người khác của bọn họ, không nhịn được cười thầm.

Anh đi nam về bắc, chuyện gì mà chưa từng thấy?

Đối đãi với người nhà mẹ đẻ của vợ, người ta nói gì cũng là đúng, chỉ có không ngừng gật đầu đồng ý, như thế mới là đúng đắn.

Nhìn xem hiện tại như thế này không phải rất tốt sao?

Uống mãi đến chiều mới tan, những người say rượu đều được vợ mình đến đón về, mà Tô Ngọc mặt đỏ bừng, nhưng lại chẳng có chút dáng vẻ say rượu nào.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc, vẻ mặt kinh ngạc hỏi: "Tô Ngọc anh vẫn ổn chứ?" "Vẫn ổn, không khó chịu lắm." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Vậy anh vào nghỉ ngơi một lát đi, em đi nấu canh giải rượu cho anh." Tô Ngọc đứng dậy, thân thể hơi lảo đảo, cả người ngã vào người Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa vội vàng đỡ lấy người: "Anh uống bao nhiêu thế này?

Người chưa bao giờ say như anh mà ngược lại say nghiêm trọng thế này à." "Là người bên nhà em uống khiếp quá." Tửu lượng của anh đã được coi là tốt, ai ngờ cuối cùng lại bị đám các chú các bác chuốc cho ngây người.

Đáy mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười, không nhịn được mở miệng nói: "Em thấy anh vẫn chưa say đến mức hồ đồ, vẫn còn biết là chuyện gì xảy ra." Tô Tích nhìn cháu trai say rượu, không nhịn được cười nói: "Đây là lần đầu tiên bà thấy thằng bé này uống say đấy." "Lần đầu tiên ạ?" "Đúng vậy, công việc làm ăn trong tay nó nhiều, xã giao cũng nhiều, thường xuyên uống rượu với người ta, nhưng chưa từng say bao giờ.

Dùng lời của Tiểu Ngọc mà nói thì là, nó muốn say thì mới say, nếu nó không muốn say thì một chút cũng sẽ không say." Cháu trai hôm nay chắc là vui vẻ lắm nhỉ?

Nếu không cũng sẽ không thả lỏng bản thân uống say ở đây.

Nơi này khiến cháu trai cảm thấy yên tâm và an toàn, nên mới có thể yên tâm mà say ngã ra ở đây.

Vương Cẩn Hòa sững người một chút, sau đó nhìn Tô Ngọc: "Anh ấy cố ý uống say?" Tô Tích gật đầu: "Có ý đó, hơn nữa nhà cháu làm cho Tiểu Ngọc cảm thấy rất an toàn, chỉ có trong tình huống như vậy, Tiểu Ngọc mới buông thả bản thân đến mức độ này." Khi ở bên ngoài, để đề phòng bị người ta tính kế, Tô Ngọc rất ít khi uống nhiều như vậy.

Mặc dù Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng trong lòng cô rất vui, nếu không phải thật sự đã nhận định nơi này, anh cũng sẽ không có cảm giác an toàn như vậy.

Chương 97

Đỡ Tô Ngọc về phòng nghỉ ngơi, vừa giúp cởi giày, đắp chăn cho Tô Ngọc xong, tay cô đã bị người ta nắm lấy: "Không cởi quần áo à?" "Tự cởi, em còn mớ đồ đạc phải dọn dẹp kia kìa." "Em cởi cho anh." Tô Ngọc ỷ vào việc mình uống say, nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa nhất quyết không buông, dáng vẻ kia có mấy phần tâm tư chơi xấu.

Đưa tay gõ đầu Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bĩu môi nói: "Em thấy anh không chỉ uống nhiều, mà anh còn nghĩ nhiều nữa đấy, lại còn muốn em cởi quần áo cho anh?

Nghĩ gì thế?" "Anh say rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt mơ màng nói. "Cho nên?" Vương Cẩn Hòa mặt vô cảm hỏi. "Em phải nhường anh." ......

Cuối cùng Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc quấn lấy thực sự không còn cách nào khác, chỉ đành giúp cởi bỏ áo khoác ngoài.

Sau khi cởi xong, Tô Ngọc lúc này mới an phận đi ngủ.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi ra ngoài, Tô Ngọc đột nhiên mở mắt, trong mắt mang theo nụ cười, anh dường như đã biết cách đối phó với Tiểu Hòa rồi, sau này có thể thử xem sao.

Tô Ngọc vừa đi ra, Tiểu Bảo liền ôm con thú bông hình cá sấu đi ra, mắt đỏ hoe: "Mẹ ơi." Vương Cẩn Hòa đưa tay bế Tiểu Bảo lên: "Sao thế con?" "Con mơ thấy anh bị người ta bắt nạt." "Sao có thể chứ?

Anh về nhà ông ngoại mà, sẽ không bị người ta bắt nạt đâu." "Thật không ạ?" Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa mờ mịt hỏi. "Thật mà, anh ở nhà ông ngoại anh ấy, sẽ sống rất vui vẻ." Tiểu Bảo thất vọng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Có vui hơn ở nhà mình không ạ?" "Cái này chắc chắn là không vui bằng nhà chúng ta rồi, nhà chúng ta có những thứ mà họ không có." Vương Cẩn Hòa tươi cười nói.

Tiểu Bảo lúc này mới yên tâm: "Không biết bao giờ anh mới nhận được thư của con, anh ấy có viết thư trả lời con không ạ?" "Nếu Tiểu Trí nhận được thư của Tiểu Bảo, nhất định sẽ rất vui." "Vậy con chờ anh viết thư trả lời con, con nhớ anh ấy lắm rồi, cũng không biết anh ấy có nhớ con không." Tiểu Bảo vẻ mặt đầy mâu thuẫn nói.

Đưa tay sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của con trai: "Có đấy." Ba ngày sau, Nguyên Phong nhận được thư do Thiểm Điện gửi đến, sau khi xem thư, Nguyên Phong nhíu mày. "Sao thế?" Nguyên Cát đi tới kỳ lạ hỏi.

Sao xem thư xong cả người đều thay đổi sắc mặt vậy?

Nguyên Phong đưa bức thư Nguyên Bảo viết cho Nguyên Cát xem, Nguyên Cát xem xong lông mày hơi nhíu lại: "Giúp Tiểu thiếu gia đưa thư thì được, nhưng Trương Trí Lâm hiện tại……" Sau khi biết Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm có quan hệ tốt như anh em ruột thịt, bọn họ liền luôn chú ý đến Trương Trí Lâm, gần đây trạng thái của Trương Trí Lâm không được tốt lắm. "Vậy chúng ta có cần báo cho thiếu gia biết không?

Nếu để Tiểu thiếu gia biết được, nhất định sẽ không vui." Nguyên Phong hiện tại thực sự vô cùng khó xử, cái nhà họ Cố này cũng không biết bị làm sao, một đứa trẻ đang yên đang lành, cứ phải ép thành ra như vậy mới vui lòng, đứa trẻ này nếu tiếp tục như vậy chưa chắc đã cứu được. "Nói với thiếu gia một tiếng, hỏi ý kiến của thiếu gia đi." "Được." Nguyên Phong báo tin tức của Trương Trí Lâm cho Tô Ngọc, khi Thiểm Điện sắp bay đi, anh nói: "Đừng để Tiểu thiếu gia nhìn thấy mày." Thiểm Điện vỗ cánh bay đi. "Chúng ta đi đưa thư không?" "Đi." Nguyên Phong cầm thư của Tiểu Bảo đi đến Cố gia, khi đến nơi thì thấy Trương Trí Lâm đang bị phạt.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Nguyên Phong nhíu mày, đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ vô cảm đó của Trương Trí Lâm.

Cố Tĩnh đứng bên cạnh nhìn con trai mình bị phạt, sốt ruột nói: "Cha, con biết cha muốn bồi dưỡng Tiểu Trí trở thành người thừa kế, nhưng cha làm như vậy thì có khác gì những kẻ đó?" Cố Tĩnh thực sự không chịu nổi nữa rồi, từ khi trở về cha cô liền bắt đầu bồi dưỡng Tiểu Trí.

Lúc đầu thì còn đỡ, lúc nghỉ ngơi Tiểu Trí vẫn còn có thể ôm khủng long nhỏ và Đường Quả chơi đùa, thằng bé cũng vẫn còn chút nụ cười.

Nhưng từ khi thiên phú mà Tiểu Trí thể hiện ra càng tốt, cha cô đối với yêu cầu của Tiểu Trí lại càng cao.

Ông ấy có phải đã quên rồi không, Tiểu Trí hiện tại vẫn chỉ là một đứa trẻ năm tuổi. "Ăn được khổ trong khổ mới là người trên người, ta làm thế cũng là vì tốt cho Tiểu Trí." Cố lão gia tử cái gì cũng tốt, chỉ là khi dạy dỗ học trò thì cực kỳ cố chấp. "Cha, con hiểu ý của cha, con cũng biết đi theo con đường cha trải sẵn, Tiểu Trí sau này chắc chắn có thể trở thành quan cao, nhưng những thứ cha dạy bây giờ có phải là thứ Tiểu Trí có thể học không?

Đây là những thứ mười tuổi mới học, cha không thể vì Tiểu Trí có chút thiên phú mà cha liền phớt lờ sự thật thằng bé mới năm tuổi." Cố Tĩnh đi tới chắn trước người đang trách phạt Trương Trí Lâm.

Trương Trí Lâm ngẩng đầu nhìn Cố thị, sự trống rỗng không chút linh khí trong mắt thằng bé dọa Cố Tĩnh sợ hãi. "Tiểu Trí, con nói chuyện với mẹ đi." Cố Tĩnh nắm lấy vai Tiểu Trí sốt sắng nói.

Cố lão gia tử nhíu mày đi tới, nhìn thấy sự trống rỗng trong mắt

Tiểu Trí cũng bị dọa sợ. "Tiểu Trí con sao vậy?

Con nói chuyện với ông ngoại đi." Trương Trí Lâm quay đầu nhìn Cố lão gia tử, nhìn ông một lúc lâu sau mới lãnh đạm mở miệng: "Cháu không có ông ngoại." Sắc mặt Cố lão gia tử lập tức thay đổi: "Tiểu Trí con đang nói cái gì vậy?

Sao con có thể nói con không có ông ngoại chứ?

Ta chẳng phải là ông ngoại của con sao?" Trương Cần đưa tay bế Tiểu Trí lên, đau lòng nhìn con trai: "Nhạc phụ, Tiểu Trí trở về mới hai tháng, trong hai tháng này, mỗi ngày thằng bé phải học bao nhiêu thứ?

Hai tháng mà bắt học hết tất cả những thứ tương lai trong năm năm phải học, cha có biết thằng bé mới năm tuổi không?

Cha có biết cách dạy dỗ như vậy của cha thằng bé căn bản không thể chịu đựng nổi không?

Bây giờ Tiểu Trí lại biến về cái dạng này rồi, cha đã vui lòng chưa?" "Trương Cần……" "Con không phủ nhận nhạc phụ là Đế sư, là Lão thái phó, cha vô cùng lợi hại, nhưng năm xưa lúc cha dạy dỗ Hoàng tử cha cũng làm như vậy sao?" Cố lão gia tử nhìn Trương Cần nhíu mày nói: "Ta làm tất cả đều là vì tốt cho Tiểu Trí, ta chỉ muốn để nó có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ có như vậy mới có thể kế thừa y bát của ta.

Nó chỉ có vượt qua Tô Ngọc, trở thành Cử nhân nhỏ tuổi nhất, mới có tư cách kế thừa tất cả mọi thứ của ta." Cố Tĩnh ngây người nhìn cha mình, trong mắt đều là sự không dám tin: "Cha, cha nói cái gì?

Lúc cha dạy dỗ Tiểu Trí cha đâu có nói như thế." "Tiểu Trí có cái thiên phú này, trong cả cái nhà này ngoại trừ nó ra không có bất kỳ ai có thể làm được." Cố lão gia tử nhìn Trương Trí Lâm nói.

Ông yêu thương đứa cháu ngoại này không sai, trước kia đứa bé xảy ra chuyện ông chưa từng cân nhắc qua vấn đề này, thấy trước kia người nó khỏe lại rồi.

Cố Tĩnh toàn thân run rẩy nhìn Cố lão gia tử: "Cha cùng bọn con đi thăm Tiểu Trí mục đích không hoàn toàn là vì lo lắng cho Tiểu Trí, cũng không phải vì cha nhớ Tiểu Trí, mục đích của cha chỉ là để xem Tiểu Trí có phải đã thực sự khỏi hẳn rồi hay không, con nói có đúng không?" Cố lão gia tử một câu cũng không nói, nhưng thái độ im lặng như vậy của ông, ngược lại cho Cố Tĩnh biết suy đoán của cô là đúng. "Cha, Tiểu Trí là cháu ngoại của cha, cháu ngoại ruột thịt đấy." "Chính vì Tiểu Trí là cháu ngoại ruột của ta, ta mới bồi dưỡng nó như vậy." Nếu không phải là cháu ngoại ruột, ông nhìn cũng sẽ không thèm nhìn một cái.

Cố Tĩnh không dám tin nhìn Cố lão gia tử, trong mắt đều là phẫn nộ: "Cha làm như vậy thật sự quá đáng rồi." "Được rồi, người không sao thì tiếp tục đi." Trước kia Cố lão gia tử yêu thương Tiểu Trí bao nhiêu, bây giờ đối với Tiểu Trí lại tàn nhẫn bấy nhiêu. "Tôi xem ai dám?" Cố Tĩnh lạnh lùng nhìn những người xung quanh, trầm giọng nói. "Cố Tĩnh, con đây là muốn ngỗ nghịch với ta?" Cố lão gia tử không ngờ Cố Tĩnh vậy mà lại dám làm như thế. "Tiểu Trí là con trai duy nhất của con, cha muốn hủy hoại con trai con, chẳng lẽ con còn có thể để mặc cho cha làm vậy sao?

Cha, con thật sự hối hận khi đưa Tiểu Trí cùng cha trở về, nếu bọn con không trở về, Tiểu Trí hiện tại vẫn đang vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu Bảo." Cô biết Đường Quả của Tiểu Trí đã bị xử lý rồi, chỉ có khủng long nhỏ là còn, cũng là do bị nó giấu đi mới không bị ông hủy hoại.

Cố Tĩnh nhìn Cố lão gia tử, ánh mắt rất lạnh lẽo.

Con trai cô khó khăn lắm mới khỏe lại, kết quả hiện tại bị chính cha ruột của mình làm cho ra nông nỗi này, chuyện này nực cười biết bao?

Trương Trí Lâm khi nghe thấy hai chữ "Tiểu Bảo", trong mắt có thêm chút ánh sáng.

Nguyên Phong nãy giờ vẫn luôn quan sát từ trong bóng tối bước ra.

Nhìn thấy Nguyên Phong, Cố Tĩnh cảnh giác nhìn anh ta: "Cậu là ai?" Cô vậy mà không phát hiện trong góc lại còn ẩn nấp một người: "Tôi đến giúp Tiểu thiếu gia nhà chúng tôi đưa thư, đây là thư Tiểu thiếu gia gửi cho Trương thiếu gia." "Tiểu thiếu gia?

Tiểu thiếu gia nhà các người là ai?" Cố Tĩnh nhìn Nguyên Phong hỏi. "Tiểu Bảo." Vừa nghe thấy là thư của Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm vội vàng đưa tay ra lấy, mở thư ra xem.

Xem xong, trong mắt Tiểu Trí cuối cùng cũng có thêm nụ cười.

Chương 98

Vợ chồng Trương Cần nhìn thấy con trai như vậy, bọn họ vô cùng hiểu rõ, chỉ có để con trai luôn ở bên cạnh Tiểu Bảo, con trai mới có thể thực sự khỏe lại, mà Tiểu Bảo chính là sự cứu rỗi của con trai. "Tiểu Trí, mẹ đưa con về nhà, cái kinh thành này sau này chúng ta không bao giờ đến nữa." Trương gia có bà mẹ chồng hổ rình mồi, Cố gia có người cha muốn coi con trai mình là công cụ, tất cả những thứ này, đối với Cố Tĩnh mà nói đều là đả kích.

Cố lão gia tử chắc chắn sẽ không để bọn họ cứ thế mà rời đi: "Cố Tĩnh, hôm nay nếu con đi, con sẽ không còn là con gái của ta nữa." Tay Cố Tĩnh đang ôm Tiểu Bảo chần chừ một chút, sau đó đưa Tiểu Bảo cùng Trương Cần rời đi. "Thật sự không hối hận chứ?" Ra khỏi cửa Cố gia, Trương Cần nhìn Cố Tĩnh mở miệng hỏi. "Tiểu Trí là mạng sống của em, ông ấy rõ ràng biết điều đó, ông ấy làm như vậy chính là muốn cái mạng của em." Cố Tĩnh khóc nói.

Nếu Cố lão gia tử bồi dưỡng con trẻ theo phương thức bình thường, cô sẽ không nói một câu nào.

Nhưng suy nghĩ của ông hoàn toàn khác, bắt buộc mười bốn tuổi thậm chí sớm hơn phải vượt qua Tô Ngọc, chuyện này quả thực là không thể nào.

Tô Ngọc hai tuổi nhận mặt chữ, ba tuổi làm thơ, sau đó lại càng ngày càng lợi hại, mười tuổi thi đỗ Đồng sinh, mười hai tuổi đỗ Tú tài, mười bốn tuổi đỗ Cử nhân.

Bất kể là Đồng sinh, Tú tài hay là Cử nhân, cậu ấy đều chắc chắn đứng nhất, thực hiện được "tam liên quan" (đứng đầu ba kỳ thi liên tiếp).

Chuyện này ở kinh thành là huyền thoại căn bản không thể phá vỡ, hơn nữa khi đó Tô Ngọc dành phần lớn thời gian vào việc buôn bán, còn chuyện thi cử khoa cử chỉ là thi cho vui, như thế thì làm sao mà so sánh được với Tô Ngọc? "Cha làm như vậy có hơi quá đáng." "Ông ấy muốn để Tiểu Trí vượt qua Tô Ngọc trở thành thần đồng lợi hại hơn, chuyện này căn bản là không thể.

Người ta thi đỗ Đồng sinh xong liền đi làm ăn, bốn năm sau đó thư viện cậu ấy cũng chẳng mấy khi đến, cứ như vậy mà vẫn thực hiện được tam liên quan.

Tiểu Trí muốn vượt qua thì phải trả giá bao nhiêu?" Trương Cần tán đồng gật đầu: "Em nói đúng, mười năm trước quả thực là thời đại của Tô Ngọc, cho dù là hiện tại cũng vậy, đầu óc buôn bán của cậu ấy quả thực khiến người ta vọng mà sinh sợ, thảo nào Tô gia nguyện ý giao tất cả sản nghiệp quan trọng và kiếm ra tiền cho cậu ấy.

Đổi lại là anh, anh cũng sẽ làm như vậy." "Anh nói đúng, đi thôi chúng ta về chuẩn bị một chút, sau đó sẽ trở về, sau này không bao giờ quay lại nữa.

Nơi đó mới là nhà của chúng ta, nơi này đối với chúng ta mà nói đã không còn bất kỳ niệm tưởng nào nữa rồi." Từng muốn trở về là vì Cố gia, hiện tại không muốn trở về nữa cũng là vì Cố gia, thật nực cười lại bi ai.

Trương Cần một tay bế Tiểu Trí, một tay ôm vai vợ, trên mặt mang theo nụ cười: "Đừng lo lắng, em còn có anh và Tiểu Trí, chẳng phải còn nhận Tiểu Hòa làm em gái sao?

Chúng ta vẫn có người nhà mà, em nói có đúng không?" Cố Tĩnh cười gật đầu: "Anh nói đúng, em còn có hai cha con, còn có Tiểu Hòa, em có người nhà, không phải chỉ có một mình." Cả gia đình họ hiện tại chính là hào hứng mà đến, mất hứng mà về.

Vốn dĩ là cùng người nhà cao hứng phấn khởi về thăm nhà, kết quả cuối cùng nhận được là gì?

Trong mắt Cố Tĩnh mang theo sự tự giễu rõ ràng, nhìn chồng và con bên cạnh, trong lòng Cố Tĩnh ít nhiều có chút an ủi, ít nhất cô còn có chồng và con. "Sau này thật sự chỉ có chúng ta thôi." Cố Tĩnh nhìn Trương Cần mỉm cười nói. "Không sao, đợi Tiểu Trí lớn một chút, nếu em còn muốn có con, chúng ta lại sinh thêm một cô con gái, như vậy cả nhà bốn người chúng ta cũng sẽ không cô đơn." Trải qua những chuyện này, Trương Cần suy nghĩ vô cùng đơn giản, chỉ cần cả nhà bọn họ còn ở bên nhau là đủ rồi.

Trước kia anh tưởng rằng nhạc phụ thực sự tốt với con, hiện tại mới biết anh vẫn còn quá ngây thơ rồi, ông ta tốt với Tiểu Trí, mục đích cuối cùng chỉ là để lợi dụng, không phải thực sự muốn tốt cho Tiểu Trí.

Nhìn Tiểu Trí trong lòng, Trương Cần ôm con chặt hơn một chút, nhìn con trai trong mắt tràn đầy ôn nhu và sủng ái: "Tiểu Trí, sau này chúng ta đều ở bên nhà Tiểu Bảo, không bao giờ đến kinh thành nữa được không?" Trương Trí Lâm đầu tiên là ngẩn ra một chút, sau đó gật đầu thật mạnh: "Vâng." "Đường Quả." Thân thể Cố Tĩnh cứng đờ lại một chút, sau đó nhìn con trai mình, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc: "Tiểu Trí, mẹ không tìm thấy Đường Quả nữa rồi." Cô thực sự đã tìm rất lâu, cũng không tìm thấy Đường Quả, chỉ còn lại một con khủng long nhỏ.

Trương Trí Lâm ngây ngốc nhìn Cố Tĩnh thì thầm nói: "Đường Quả không tìm thấy nữa rồi." Nhìn Tiểu Trí như thế này, Cố Tĩnh đau lòng không chịu nổi: "Tiểu Trí……" "Không sao ạ." Trương Trí Lâm nói xong liền không mở miệng nữa.

Cố Tĩnh bất lực thở dài, hy vọng con sẽ ổn.

Lúc về nhà thu dọn đồ đạc, Cố Tĩnh lấy ra một món đồ đặt trước mắt Trương Trí Lâm đang ngồi ngẩn ngơ trên bậc cửa.

Khi Trương Trí Lâm nhìn thấy con khủng long nhỏ trước mắt, trong mắt mang theo sự vui mừng: "Khủng long nhỏ." "Mẹ không tìm thấy Đường Quả, nhưng đã tìm thấy khủng long nhỏ của Tiểu Trí rồi." Nhìn dáng vẻ vui vẻ của con, trong lòng Cố Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, may mà lúc đó cô bất chấp tất cả cũng cướp lại được con khủng long nhỏ, nếu không con trai còn không biết buồn đến mức nào.

Ôm khủng long nhỏ, Trương Trí Lâm đứng bên cạnh nhìn hai người thu dọn đồ đạc, sáng sớm hôm sau liền rời khỏi kinh thành.

Ra khỏi cổng thành, Cố Tĩnh quay đầu nhìn cổng thành cao ngất uy nghiêm kia, khẽ cười cười: "Sau này chúng ta chắc sẽ không quay lại nữa, nơi này……" "Đúng vậy, chúng ta cứ ở bên đó đi, chỉ cần cả nhà ba người chúng ta ở bên nhau, đi đâu cũng được." Trương Cần ôm vai Cố Tĩnh nghiêm túc nói.

Tiểu Trí quay đầu nhìn hai người vẻ mặt nghiêm túc: "Đi tìm Tiểu Bảo." Hai vợ chồng nghe thấy lời của Tiểu Trí, không nhịn được cười rộ lên: "Được, chúng ta đi tìm Tiểu Bảo." Cùng lúc đó, Tô Ngọc đã nhận được thư của Nguyên Phong, khi nhìn thấy nội dung trong thư biết Tô Ngọc cau mày chặt chẽ.

Vương Cẩn Hòa đi đến sau lưng Tô Ngọc, thấy anh không phát hiện ra mình, Vương Cẩn Hòa ghé đầu qua xem thử: "Đang xem cái gì thế?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa bức thư trong tay cho cô.

Xem xong, trong mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ kinh ngạc: "Cố gia vậy mà lại đối xử với Tiểu Trí như thế?

Cứ tiếp tục thế này, Tiểu Trí sẽ điên mất thôi?" "Chưa chắc, nhưng cái này còn phải xem Cố Tĩnh và Trương Cần lựa chọn thế nào, rốt cuộc là đưa con trực tiếp rời khỏi kinh thành, hay là tiếp tục để con đi theo Cố lão gia tử.

Nếu tiếp tục đi theo Cố lão gia tử, đứa bé này coi như triệt để bị hủy hoại rồi." Tô Ngọc nhíu mày trầm giọng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Đứa bé này là cháu ngoại ông ta mà?

Cố lão gia tử làm như vậy mục đích là gì?

Hủy hoại cháu ngoại mình thì ông ta rất vui sao?" "Anh trước đó nghe em nhắc tới ông ta muốn để Tiểu Trí làm người thừa kế của ông ta, nhưng việc bồi dưỡng người thừa kế chẳng phải nên là chuyện tuần tự tiệm tiến sao?

Sao đến chỗ ông ta lại biến thành đốt cháy giai đoạn rồi?

Chuyện không ai làm như thế cả." Vương Cẩn Hòa vẫn có chút không thể lý giải, những người này rốt cuộc đang làm cái gì.

Tô Ngọc lắc đầu, anh cũng không biết Cố lão gia tử muốn làm gì. "Bây giờ làm sao đây?

Nói cho Tiểu Bảo biết không?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cứ nhìn thái độ hiện tại của Cố lão gia tử đối với Trương Trí Lâm mà xem, khả năng ông ta cho Tiểu Trí xem thư của Tiểu Bảo gần như bằng không, cô còn đang hoài nghi Tiểu Bảo rốt cuộc có thể gặp lại Trương Trí Lâm hay không nữa kìa.

Đến lúc gặp lại, người lại bị tra tấn thành cái dạng gì rồi?

Tuy nhiên không lâu sau, Tô Ngọc lại nghe thấy một tiếng chim ưng kêu, hơi giơ tay lên, một con chim ưng lao xuống, đậu vững vàng trên cánh tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc lấy ống thư dưới cánh nó xuống, lấy bức thư bên trong ra, nhìn nội dung viết bên trong, lông mày khẽ nhướng lên. "Con ưng này không phải là Thiểm Điện chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn con ưng trên tay Tô Ngọc tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Quả thực không phải, con này là Tật Phong." "……" Lại một lần nữa hoài nghi năng lực đặt tên phế vật của Tiểu Bảo rốt cuộc là di truyền từ ai. "Vậy Tật Phong mang tin tức gì về?

Là tin tốt sao?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu sang xem. "Là chuyện tốt." Thấy Vương Cẩn Hòa tò mò, Tô Ngọc đưa thư cho cô.

Xem xong, Vương Cẩn Hòa vừa thấy may mắn đồng thời lại cảm thấy Cố lão gia tử có phải bị bệnh nặng gì không? "Cái ông Cố lão gia tử này coi cháu ngoại mình là cái gì?

Chỉ là một công cụ sao?" Vương Cẩn Hòa có chút tức giận nói.

Nhìn dáng vẻ tức giận không vui của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chẳng những không giận, ngược lại còn nghiêng đầu nhìn cô, làm Vương Cẩn Hòa cũng có chút không vui: "Anh nhìn em như vậy làm gì?" "Không có gì, được rồi chúng ta không cần vì những người này mà tức giận, kết quả tốt là được rồi." Tô Ngọc an ủi nói, kỳ thực anh cũng rất kỳ lạ mục đích Cố lão gia tử sốt ruột như vậy là vì sao.

Theo thiên phú của Trương Trí Lâm, chỉ cần thuận theo tự nhiên, sau này tuyệt đối sẽ có một phen làm nên sự nghiệp lớn, nhưng trải qua lần này, vậy thì chưa chắc rồi.

Chương 99

"Anh nói đúng, mặc kệ." Vương Cẩn Hòa tuy rằng vẫn tức giận, nhưng cô cũng biết bất kể tức giận thế nào, chuyện khác cô cũng chẳng làm được gì. "Đi thôi." "Nói cho Tiểu Bảo biết không?" "Không cần, đã người đều đã trở về rồi, bọn họ đến bên này chắc chắn sẽ tới tìm Tiểu Bảo, đến lúc đó để Tiểu Bảo vui mừng một chút, chúng ta đừng nói vội." "Vậy được." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói vậy cũng không quản nữa. "Đúng rồi, em muốn xây một cái xưởng." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến nguyên nhân mình tới tìm Tô Ngọc, chần chừ một chút mới mở miệng thương lượng với anh.

Tô Ngọc sững người, nghi hoặc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Em muốn xây xưởng như thế nào?" "Xưởng ủ rượu." Cô muốn thử xem dùng nước linh tuyền ủ rượu mùi vị có phải ngon hơn một chút hay không. "Hiện tại hoa quả vẫn chưa tính là nhiều, em xây xong cũng tạm thời chưa dùng đến đâu nhỉ?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng bất mãn nói: "Ai bảo em nhất định ủ rượu trái cây chứ?" "Rượu trắng em cũng biết làm, còn có rượu ngô, rượu cao lương các loại em đều biết hết." "Nếu vậy thì có thể thử xem, em cứ bắt đầu làm đi, đến lúc ủ rượu xong, anh sẽ bảo bạn anh qua mua." mnTô Ngọc cân nhắc một chút, cuối cùng vẫn thấy làm như vậy là có lời nhất.

Tiểu Hòa bán rượu kiếm được một khoản, bản thân hắn lấy tiền hoa hồng lại kiếm thêm được một khoản nữa.

Nhìn dáng vẻ không có ý tốt này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ghé sát lại gần hắn, vô cùng tò mò hỏi: "Có phải anh lại đang tính kế bạn anh không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Cái này thì không có, chỉ là cảm thấy để hắn đến mua, định giá theo chất lượng rượu, như vậy chúng ta có thể nhận hai phần tiền, thế chẳng phải tốt hơn sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn biểu cảm có chút quái dị của Tô Ngọc, người này có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của bạn mình không vậy? "Làm bạn với anh thực ra cũng khó khăn thật đấy, vừa phải giúp anh kiếm tiền, lại còn phải luôn đề phòng bị anh hố." Nói xong, chính Vương Cẩn Hòa cũng không nhịn được mà bật cười.

Tuy nhiên cô thừa nhận Tô Ngọc nói rất đúng, kiếm thêm được một phần tiền cũng chẳng có gì không tốt. "Bạn bè chẳng phải dùng để hố sao?" Giơ ngón tay cái lên với Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cười nói: "Lát nữa em sẽ đi tìm đại thúc thôn trưởng một chuyến, em muốn hỏi xem bên thôn Hồ Lô có người nào làm được việc không, đến lúc đó có khả năng sẽ tìm người bên ấy đến tác phường làm việc." "Hửm?

Tại sao?" "Đất nền nhà chúng ta thực ra có thể nói là thuộc về thôn Hồ Lô, cũng không thuộc về Tạ gia thôn.

Hồi trước danh tiếng của em không tốt lắm, người ta nguyện ý bán đất cho chúng ta xây nhà, người cũng rất tốt.

Đã như vậy thì những người tốt đó giúp được chúng ta cứ giúp một chút, không thể để người Tạ gia thôn được ăn thịt uống canh còn bọn họ lại chẳng có gì cả đúng không?" Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình với Tô Ngọc. "Được." Đối với cách làm của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chắc chắn là hoàn toàn đồng ý: "Đến lúc đó nhờ thôn trưởng dẫn chúng ta đi một chuyến đi." "Sẵn tiện chúng ta mua luôn mấy mảnh đất xung quanh đây đi, như vậy về sau muốn xây thêm nhà hay xây tác phường đều được.

Còn về tác phường thì chắc chắn không thể xây trên địa giới của Tạ gia thôn rồi, đỡ để đến lúc đó mấy người kia lại có cớ nói ra nói vào." Tô Ngọc đối với một số người ở Tạ gia thôn thực sự rất phiền, rõ ràng đều cùng một thôn, sao có người tốt như vậy, lại có kẻ khiến người ta ghê tởm đến thế?

Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, nhân sinh bách thái, đây đều là chuyện rất bình thường, cũng chẳng có gì to tát.

Những người trên người không có lệ khí quá nặng, bọn họ giúp được thì nhất định sẽ giúp, còn những kẻ lệ khí đầy mình kia, bọn họ thực sự giúp không nổi. "Hy vọng người thôn Hồ Lô sẽ dễ sống chung một chút." Vương Cẩn Hòa cảm thán nói.

Nếu lại gặp phải kiểu người như ở Tạ gia thôn, cô thực sự sẽ nghi ngờ nhân phẩm của bọn họ mất, sao cực phẩm nào cũng gặp phải thế này. "Sẽ ổn thôi." Sáng hôm sau, ăn cơm xong, để Tiểu Bảo ở nhà với Vương lão thái thái, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi vào trong thôn.

Vì chuyện ầm ĩ lúc Vương Cẩn Hòa đính hôn trước kia, những cô nương chưa chồng kia đều nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc, cứ như sói đói đã lâu đột nhiên nhìn thấy một miếng thịt mỡ lớn, người cứ thế bị nhắm trúng.

Vươn tay nhéo mạnh vào eo Tô Ngọc một cái, Tô Ngọc đau đến nhíu mày quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, thấy cô vô tội quay đầu nhìn lại mình, cứ như cô chẳng làm gì cả.

Nhìn thấy cảnh này, khóe miệng Tô Ngọc khẽ giật giật, nha đầu này đúng là biết giả bộ, nhéo mình xong còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, eo hắn chắc chắn tím rồi.

Vươn tay nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa: "Chúng ta đi tìm thôn trưởng." Mấy cô nương bên cạnh ghen tị nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương Cẩn Hòa rốt cuộc dựa vào cái gì chứ?

Tại sao lại có thể nhận được sự sủng ái như vậy của huynh ấy?" Nhiều người nhìn hắn như vậy, kết quả hắn ngay cả một ánh mắt cũng không thèm bố thí, ngược lại chỉ nhìn Vương Cẩn Hòa, chuyện này rốt cuộc là sao? "Đúng vậy, chúng ta ở đây nhiều người như thế, kết quả người ta làm như không nhìn thấy gì, trực tiếp bỏ đi, còn nắm tay Vương Cẩn Hòa, cô ta rốt cuộc hơn chúng ta ở điểm nào?" "Hơn các chị ở chỗ trắng hơn, xinh hơn, quan trọng là còn giỏi giang hơn các chị." Một cô bé mười bốn mười lăm tuổi bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Mày..." "Em cũng đâu có nói sai?

Người ta đứng ở đó trông cứ như thiên kim tiểu thư, còn các chị thì sao?

Đứng cạnh Vương Cẩn Hòa trông chẳng khác gì nha hoàn của người ta, còn tơ tưởng đến vị hôn phu của người ta nữa?

Bọn họ con cũng có rồi, đừng có mơ mộng nữa." Mấy cô gái bị nói móc không phục nhìn người vừa lên tiếng. "Tao thấy mày cũng là thích người ta mới nói ra được những lời như vậy, mày giả bộ cái gì?" Chỉ tay vào mình, cô bé kia trợn mắt trắng dã muốn lên tận trời: "Ồ, thế thì em thật sự cảm ơn các chị quá, em thật sự không có suy nghĩ như vậy." Chỉ cần nhìn một cái là biết tình cảm người ta đang tốt đẹp, bọn họ ở đây mắt đi mày lại với người ta, người ta có thèm để ý không?

Căn bản là không quan tâm được chưa?

Cũng chẳng thấy xấu hổ chút nào mới dám nhìn người ta như thế.

Ra đến chỗ vắng người, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa lên tiếng tố cáo: "Vợ ơi, vừa nãy em nhéo anh làm gì?

Còn mạnh tay thế, eo anh chắc chắn tím rồi." "Hút ong dẫn bướm." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, mặt không cảm xúc nói.

Tô Ngọc chỉ tay vào mình, hắn thật sự cảm thấy hiện tại bản thân vô cùng oan uổng: "Anh không có, chuyện này liên quan gì đến anh?" Mấy người phụ nữ kia cứ muốn dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn hắn, hắn biết làm sao bây giờ? "Hừ, em bảo có là có." "Được được được, em nói gì là cái nấy, yên tâm đi mấy người đó không liên quan đến anh, bọn họ có nhìn thế nào cũng vô dụng, anh là của em." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Em thèm nghe anh ở đây nói nhảm." Tô Ngọc thật sự cảm thấy mình quá khó khăn, nói thật lòng mà Vương Cẩn Hòa cũng không tin.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đi về phía nhà thôn trưởng, Tô Ngọc quay đầu nhìn lại, ánh mắt hơi lạnh, đám người kia tốt nhất đừng có làm loạn trước mặt Tiểu Hòa, nếu không đừng trách hắn không khách sáo.

Sải bước đi theo Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc thì thầm nói gì đó với cô, khiến Vương Cẩn Hòa liên tục trợn mắt với hắn.

Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc không những không giận mà còn bật cười.

Nhìn dáng vẻ cười ngây ngô khó hiểu của Tô Ngọc, ánh mắt Vương Cẩn Hòa nhìn hắn cứ như đang nhìn một kẻ thiểu năng, người này rốt cuộc có gì đáng cười chứ?

Khiến hắn có thể cười vui vẻ đến vậy?

Vương Cẩn Hòa bước vào thì thấy Tạ Uyển Uyển đang ở đó.

Tạ Uyển Uyển nhìn thấy Vương Cẩn Hòa thì vừa xấu hổ, lại vừa có chút luống cuống.

So với sự luống cuống của cô ta, Vương Cẩn Hòa ngược lại cứ như chưa từng có chuyện gì xảy ra: "Thôn trưởng đại thúc có nhà không?

Tôi đến tìm thúc ấy có việc." "Tôi...

Cha tôi đi ra ngoài rồi, mẹ tôi đang ở ngoài ruộng rau, lát nữa mới về." Tạ Uyển Uyển ngượng ngùng nói.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, lại nhìn Tạ Uyển Uyển, cảm thấy giữa hai người này chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Từ lúc bọn họ bước vào, con gái của thôn trưởng đã rất lo lắng. "Hai người quen nhau à?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Trước đây cùng sống trong thôn, chắc chắn là có quen biết." Trong mắt Tô Ngọc hiện lên vẻ bất lực, cô nhóc này rõ ràng biết hắn muốn hỏi cái gì. "Vương Cẩn Hòa, tôi... tôi muốn nói chuyện riêng với cô." Từ sau khi mẹ cô ta định hôn sự cho cô ta, cô ta đã suy nghĩ rất nhiều, cũng buông bỏ tình cảm của bản thân, đứng ở góc độ người ngoài cuộc để tìm hiểu gia đình Ngô Hâm Lâm.

Khi thực sự hiểu rõ, Tạ Uyển Uyển mới thấy sợ hãi.

Chương 100

Nếu không phải cha mẹ nói thế nào cũng không đồng ý gả cô ta cho Ngô Hâm Lâm, thì cô ta bây giờ tiêu đời rồi.

Sau khi nghĩ thông suốt, Tạ Uyển Uyển liền buông bỏ tình cảm trong lòng, an tâm bắt đầu chuẩn bị của hồi môn, nhưng trong chuyện này người cô ta có lỗi nhất chính là Vương Cẩn Hòa, cô ta suýt chút nữa đã hại chết người.

Bây giờ nhìn thấy người, cô ta có chút sợ hãi, cũng có chút không dám đối mặt với Vương Cẩn Hòa. "Nói ở đây luôn?" Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng căng thẳng của cô ta, hơi suy nghĩ một chút là biết cô ta muốn nói gì. "Đến...

đến phòng tôi đi." Đi theo Tạ Uyển Uyển vào phòng, vào trong rồi Tạ Uyển Uyển lại cứ im lặng mãi, khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng bất lực: "Cô rốt cuộc muốn nói gì?

Nếu cô không nói thì tôi đi trước đây." "Đợi đã." Tạ Uyển Uyển vội vàng gọi Vương Cẩn Hòa lại, trong mắt mang theo vẻ hoảng hốt và gấp gáp. "Tôi..." Nhìn dáng vẻ cười như không cười của Vương Cẩn Hòa, Tạ Uyển Uyển cắn răng mở miệng nói: "Xin lỗi." "Cô nói gì?" Vương Cẩn Hòa giả vờ như không nghe thấy gì, cô nhìn Tạ Uyển Uyển hỏi. "Chuyện trước kia đẩy cô xuống sông, thực sự rất xin lỗi, tôi... tôi không biết phải bù đắp cho cô thế nào, chỉ cần cô nói tôi đều sẽ đáp ứng cô." Tạ Uyển Uyển nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc nói.

Nhìn bộ dạng này của cô ta, Vương Cẩn Hòa bật cười: "Lời xin lỗi của cô tôi nhận rồi, còn chuyện gì nữa không?" Tạ Uyển Uyển còn muốn nói gì đó, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt của Vương Cẩn Hòa thì một câu cũng không nói nên lời. "Không còn gì nữa." Tạ Uyển Uyển lắc đầu. "Vậy tôi ra ngoài trước đây." Cô chấp nhận lời xin lỗi của Tạ Uyển Uyển không sai, nhưng cô không thể tha thứ, bởi vì cô không có tư cách thay nguyên thân đã hương tiêu ngọc vẫn để tha thứ cho Tạ Uyển Uyển.

Tạ Uyển Uyển nhìn bóng lưng Vương Cẩn Hòa rời đi, trong mắt hiện lên vẻ ảo não vô cùng rõ ràng.

Tô Ngọc đứng đợi bên ngoài, thấy Vương Cẩn Hòa đi ra liền vội vàng bước tới: "Cô ta nói gì với em vậy?" "Không có gì, đều qua cả rồi." Thấy Vương Cẩn Hòa không muốn nói, Tô Ngọc cũng không tiện hỏi tiếp, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, em đã nói không có gì thì anh không hỏi nữa." Đợi ở nhà thôn trưởng một lúc thì Tạ Khuê mới về.

Về đến nhà thấy hai người đang ngồi trong sân, ông vội vàng đi tới: "Hai đứa sao lại đến đây?

Có phải là có chuyện gì không?" "Thôn trưởng, cháu muốn xây một cái tửu phường (xưởng rượu), muốn mua ít đất ở thôn Hồ Lô, còn nữa là đợi sau khi tửu phường của cháu xây xong, muốn nhờ người thôn Hồ Lô cùng qua giúp đỡ, thúc thấy như vậy được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn thôn trưởng hỏi. "Được, chuyện này sao lại không được chứ?" Tạ Khuê vui vẻ nói. "Hai đứa có cái tâm này đã là rất tốt rồi, chúng ta cũng rất cảm kích hai đứa." Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa cảm kích nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Khuê, xem ra quan hệ của Tạ Khuê với thôn Hồ Lô rất tốt.

Tạ Khuê thở dài: "Tiểu Hòa, đại thúc thay mặt bá tánh thôn Hồ Lô cảm ơn cháu, thôn bọn họ trồng cây ăn quả, nhưng quả bán không chạy lắm, thu hoạch hàng năm cũng không nhiều, nếu tửu phường của cháu có thể giúp bọn họ cùng kiếm tiền, vậy thì tự nhiên là tốt nhất rồi." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau: "Còn có trái cây ư?" "Có chứ." "Vậy thì chúng ta qua đó xem thử xem đều có những loại trái cây gì, nếu quả không tồi, chúng cháu có thể mua hết." Tô Ngọc nhìn Tạ Khuê mở lời.

Tạ Khuê nghe vậy lập tức vui mừng khôn xiết: "Thật sao?" "Thật ạ, đúng lúc chúng cháu cũng cần một lô trái cây, nhưng mà quả nhất định phải tốt, không tốt thì chúng cháu chắc chắn sẽ không thu." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút là biết ý của Tô Ngọc.

Tạ Khuê hớn hở nói: "Cái này hai đứa hoàn toàn có thể yên tâm, trái cây chắc chắn đều là loại tốt nhất, người thôn đó đều rất thạo trồng cây ăn quả." "Vậy được, chúng ta cùng đi xem thử." Tạ Khuê dẫn hai người đi sang thôn Hồ Lô, đi gần nửa canh giờ mới đến nơi: "Tiểu Hòa, đến nơi rồi, ngay phía trước kia." Vừa vào thôn Hồ Lô, cảm giác duy nhất của Vương Cẩn Hòa chính là hai chữ: nghèo, thôn Hồ Lô này thực sự vô cùng nghèo. "Bây giờ chú dẫn hai đứa đi tìm lão Hồ." "Hồ Lâm, ông có nhà không?" Đi đến cửa nhà trưởng thôn, Tạ Khuê liền gọi lớn.

Rất nhanh từ trong nhà đi ra một người trạc tuổi Tạ Khuê. "Tạ Khuê, hôm nay sao ông lại sang đây?

Có phải có chuyện gì không?" Hồ Lâm đi tới nhìn Tạ Khuê hỏi.

Cái ông Tạ Khuê này hôm nay không những tự mình đến mà còn dẫn theo hai người trẻ tuổi, ông ấy muốn làm gì? "Tôi đến tìm ông chắc chắn là có việc rồi, là Tiểu Hòa nó muốn tiếp tục mua đất ở thôn các ông, chính là chỗ mua năm ngoái ấy, lấy ngay khu lân cận." Tạ Khuê nói chuyện mua đất trước. "Cái này thì được, ba lượng bạc một mẫu đất, các người muốn mua bao nhiêu?" Hồ Lâm nhìn hai người Tô Ngọc hỏi. "Gần nhà chúng cháu có bao nhiêu đất trống chúng cháu mua bấy nhiêu." Tô Ngọc vô cùng hào phóng nói.

Lần này Vương Cẩn Hòa hiếm khi không tranh cãi với Tô Ngọc, mà tán đồng gật đầu: "Đúng vậy, có bao nhiêu chúng cháu mua bấy nhiêu." "Bên đó linh tinh lang tang còn khoảng ba mươi mẫu đất, các người... thật sự muốn mua hả?

Lại không thể trồng lương thực, các người mua rồi sẽ chịu thiệt đấy." Hồ Lâm nhìn hai người định khuyên can một chút. "Chúng cháu không dùng để trồng lương thực." Vương Cẩn Hòa giải thích một câu.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói bọn họ không dùng để trồng lương thực, Hồ Lâm lúc này mới yên tâm: "Không dùng trồng lương thực thì tốt, tôi có thể bán cho các người." Tô Ngọc lấy ra một trăm lượng bạc đưa cho Hồ Lâm: "Chỗ còn thừa thì biếu thôn trưởng mua rượu uống." "Không được, thế này thì nhiều quá." Hồ Lâm giật mình, đây rốt cuộc là phá gia chi tử từ đâu tới vậy? "Ông đi lên huyện nha còn phải lo lót một chút, như vậy tính ra còn lại cũng chẳng bao nhiêu." Mười lượng bạc đi huyện nha lo lót xong, đại khái cũng chỉ còn lại một nửa, đúng là không nhiều. "Cầm lấy đi, thằng nhóc này không phải là chủ thiếu tiền đâu, ông giúp nó tiêu bớt đi, đỡ để nó có tiền không có chỗ tiêu." Chỉ cần nghĩ đến sính lễ Tô Ngọc đưa, Tạ Khuê lại nhịn không được muốn trợn mắt.

Cái thằng nhóc thối này thật sự quá chọc tức người ta rồi.

Tô Ngọc nhún vai biểu thị chuyện này thật sự không liên quan đến mình.

Hắn chỉ là không muốn để vợ chịu ủy khuất, chỉ vậy thôi. "Có ai nói chuyện như ông không hả?" Hồ Lâm bị Tạ Khuê chọc cười, người ta cho dù có tiền, thì đó cũng là của người ta, liên quan gì đến bọn họ.

Tạ Khuê không tiếp tục đùa nữa, mà hỏi: "Trái cây trong thôn năm nay thế nào?" "Năm nay quả kết rất tốt, nhưng chẳng có ai mua cả." Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến chuyện này trưởng thôn trong lòng lại không nhịn được mà phát sầu, trong thôn còn nhiều trái cây như vậy, ông biết phải làm sao đây.

Trái cây bán không được, thu nhập của bá tánh trong thôn sẽ thành vấn đề, năm nay cả năm cũng không biết phải sống sao cho ổn.

Càng nghĩ Hồ Lâm lại càng phát sầu. "Dẫn chúng cháu đi xem thử đi." Tô Ngọc nhìn trưởng thôn mở lời.

Hồ Lâm kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nhất thời không phản ứng kịp lời hắn nói là ý gì.

Tạ Khuê thấy ông ta đứng ngây ra đó như phỗng, vươn tay vỗ một cái bốp: "Ông còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau dẫn Tô Ngọc qua đó xem?

Lúc đến nó đã nói rồi, trái cây chỗ các ông mà tốt, bọn nó có thể thu mua hết." Hồ Lâm không kìm được vui mừng, đây chắc chắn là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, làm ông choáng váng cả người. "Chuyện... chuyện này là thật sao?" Sẽ không phải là đang đùa ông đấy chứ?

Vỗ Hồ Lâm một cái, Tạ Khuê bực bội nói: "Cái này không phải thật chẳng lẽ là giả?

Nhưng lời tôi phải nói trước ở đây, loại tốt bọn họ sẽ lấy, giá cả cũng sẽ không thấp, nếu là loại không tốt lắm, sau này giá có thấp thì các ông cũng đừng có ý kiến.

Quan trọng nhất là, tốt là tốt, không thể nhập nhằng tốt xấu lẫn lộn với nhau, làm thế để Tô Ngọc bọn nó mang đi bán kiểu gì?" Tạ Khuê là người trung gian, những lời Tô Ngọc bọn họ không tiện nói, ông nói hết ra.

Hồ Lâm tự nhiên bây giờ sẽ không có ý kiến gì, gật đầu lia lịa nói: "Đây là chuyện đương nhiên, chỉ cần là trái cây thôn chúng tôi bán ra, chắc chắn sẽ không đưa quả hỏng, quả hỏng chúng tôi giữ lại tự mình ăn." "Các người đợi tôi một lát, tôi đi thông báo cho người trong thôn." Hồ Lâm nói xong liền chạy đi, dáng vẻ bước chân thoăn thoắt khiến Tạ Khuê không nhịn được buồn cười.

Chương 101

"Cái lão già này, hai đứa nhìn ông ấy xem." Tạ Khuê không nhịn được bật cười, cái lão này thật là. "Thôn trưởng, chuyện này đều có thể hiểu được, dù sao cũng là vì người trong thôn mà." Vương Cẩn Hòa đối với hành động của Hồ Lâm không những không phật ý, ngược lại còn cảm thấy nên làm như vậy.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Nếu Tiểu Bảo biết hôm nay chúng ta qua đây xem trái cây, thằng bé chắc chắn sẽ không vui." "Không sao, hôm nay xem quả, ngày mai lúc hái có thể đưa Tiểu Bảo cùng đến." Đến lúc đó có thể để Tiểu Bảo tự mình hái quả chơi.

Vương Cẩn Hòa thực ra cũng chỉ nói vậy thôi, không ngờ Tô Ngọc lại trả lời cô nghiêm túc như thế. "Em chỉ là nói tùy tiện vậy thôi." "Bất kể là nghiêm túc hay tùy ý, ngày mai qua hái quả chúng ta đều đưa Tiểu Bảo theo, con chắc chắn chưa từng thấy người ta hái nhiều trái cây như vậy một lúc đâu." Trong đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười. "Được." Không lâu sau Hồ Lâm đã quay lại, sau lưng còn có người dân trong thôn đi theo, sau khi nhìn thấy hai người Tô Ngọc ăn mặc sang trọng, trên mặt bọn họ mang theo vẻ kỳ vọng, lại có chút thap thỏm, thật sự có thể mua trái cây của bọn họ sao? "Mọi người đều trồng những loại gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ hỏi. "Táo đại, đào, hồng, táo tây, còn có lựu." Hồ Lâm mở miệng trả lời. "Hả?

Mọi người trồng cũng nhiều thật đấy, hiện tại trái chín chắc là táo đại và đào nhỉ?" "Đúng vậy." "Vậy chúng cháu đi xem hai loại này trước." Những người trồng đào và táo đại trong mắt ánh lên niềm vui sướng, mắt thấy quả đều chín rồi mà lại chẳng có ai đến mua, bọn họ rầu thúi ruột, bây giờ cuối cùng cũng có người đến mua trái cây của bọn họ rồi, thật là tốt quá.

Tô Ngọc đi cùng Vương Cẩn Hòa, về khoản này cô am hiểu hơn hắn.

Đến vườn cây ăn quả, Vương Cẩn Hòa không ngờ lại là táo đỏ (hồng táo). "Hôm nay về xong anh cho người đi gọi Hoàng Kỳ qua đây, chỗ táo này có thể dùng làm thuốc." Vương Cẩn Hòa vừa nói, vừa vươn tay hái quả trên cây xuống nếm thử mùi vị.

Sau khi nếm xong, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Táo này ngon đấy, có thể mua, Hoàng Kỳ qua đây nhìn thấy cũng sẽ rất vui cho xem." "Được, lát nữa anh bảo Nguyên Húc đi gọi người sáng mai qua đây." "Cô nương, cô... các cô cậu có thể đi xem táo nhà tôi không?" Một lão bá do dự bước ra nhìn Vương Cẩn Hòa đầy mong đợi hỏi. "Đương nhiên là được ạ." Vương Cẩn Hòa đi theo lão bá qua đó, thấy quả trên cây đều vẫn là màu xanh pha vàng: "Cái này là chưa chín sao ạ?" Hồ Lâm lắc đầu: "Cũng không biết táo nhà Lý bá bị làm sao, toàn là chua, trước đây căn bản chẳng có ai mua." Trên mặt Lý bá hằn lên vẻ tang thương, nhà ông chỉ trông vào chỗ táo này, ai ngờ lại bị chua.

Vương Cẩn Hòa hái một quả nếm thử, vị chua khi vừa vào miệng khiến cô trực tiếp nhổ ra: "Chua quá." Lý bá nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo vẻ thất vọng, quả nhiên vẫn là không được sao? "Cái này vẫn phải đợi Hoàng Kỳ qua xem." Đợi sau khi hoàn hồn lại, Vương Cẩn Hòa mở miệng nói. "Tại sao?" "Táo chua (toan táo) cũng có thể dùng làm thuốc, hơn nữa là càng chua càng tốt, cháu không hiểu lắm về tiêu chuẩn độ chua này là gì, cho nên cần huynh ấy qua xem thử, có khả năng giá của táo chua này sẽ còn đắt hơn táo đỏ một chút." Dù sao táo đỏ cũng dễ mua, táo chua lại rất hiếm.

Lý bá vốn đã thất vọng nghe thấy lời này trong mắt tràn đầy vui sướng: "Đây là thật sao?

Táo nhà tôi thật sự có thể bán được?" "Thật ạ, có điều giá cả cụ thể, phải đợi người của chúng cháu ngày mai qua nếm thử mùi vị này xong mới có thể nói với bác." Vương Cẩn Hòa gật đầu nói thẳng.

Lý bá gật đầu lia lịa: "Được, được, đa tạ cô nương, đa tạ cô nương." Ông chỉ là "ngựa chết chữa thành ngựa sống" muốn mời cô nương này qua xem thử, ông đều đã chuẩn bị tinh thần bị từ chối rồi, ai ngờ liễu ám hoa minh, táo này lại có người mua. "Chúng cháu không có bạc vụn, không có cách nào đưa trước tiền cọc cho mọi người, nhưng cháu có thể đảm bảo, sáng sớm mai chúng cháu chắc chắn sẽ dẫn người qua, chúng cháu là người Tạ gia thôn, đây là thôn trưởng của chúng cháu, mọi người chắc đều quen biết." Vương Cẩn Hòa chỉ vào Tạ Khuê bên cạnh nói.

Tạ Khuê lúc này tự nhiên đứng ra, đảm bảo nói: "Mọi người hoàn toàn có thể yên tâm, tôi có thể làm người bảo lãnh cho họ, ngày mai nếu không đến các người có thể sang Tạ gia thôn tìm tôi." "Chúng tôi đều tin tưởng các người." Bọn họ chịu đến mua trái cây của mình đã là rất tốt rồi, bọn họ tự nhiên tin tưởng, dù sao lừa bọn họ cũng chẳng lấy được lợi lộc gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn đôi mắt tin tưởng của bọn họ, trong lòng vô cùng xúc động: "Mọi người tin tưởng cháu là tốt rồi, bây giờ chúng ta đi xem đào mọi người trồng đi." Lúc đi xem đào, Vương Cẩn Hòa bị trái đào to bằng cái bát dọa cho giật mình. "To thế này ư?

Đều là loại này sao ạ?" Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh hỏi. "Đúng vậy, đào chúng tôi trồng đều như thế này, không chỉ quả to, còn rất ngọt, cô nương có thể hái một quả nếm thử." Trong lúc nói chuyện đã hái một quả đào xuống đưa cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn trái đào trong tay, nhất thời không biết phải nói gì cho phải, ngay cả thời gian để từ chối cũng không cho.

Vương Cẩn Hòa cầm trái đào, hai tay dùng lực bẻ mạnh, trái đào liền trực tiếp bị cô bẻ thành hai nửa.

Tô Ngọc nhìn trái đào bị bẻ đôi trong tay Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy gáy mình lạnh toát.

Thấy Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm trái đào trong tay mình, Vương Cẩn Hòa tưởng hắn muốn ăn, bèn chia cho hắn một nửa, sau đó tự mình nếm thử.

Cảm giác vừa ngọt vừa giòn khiến Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Vị này quả thực không tồi, mua rồi sẽ không lỗ." Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc đi xem hết một lượt các vườn trồng đào, đi đến mỗi nhà đều sẽ hái một quả nếm thử mùi vị, hầu như đều sàn sàn như nhau, không có quả nào mùi vị quá tệ. "Táo và đào chúng cháu đều xem qua rồi, sáng mai chúng cháu sẽ dẫn người qua hái một đợt, đợt nào chưa chín thì để qua một tháng nữa chúng cháu lại sang hái." Vương Cẩn Hòa nhìn các thôn dân vây quanh mình nghiêm túc nói: "Như vậy mọi người không có vấn đề gì chứ?" Tất cả mọi người liên tục lắc đầu: "Chúng tôi không có vấn đề gì." "Vậy thì được, mọi người yên tâm, nếu ngày mai hái không hết, chúng cháu sẽ tiếp tục hái cho đến khi hết đợt quả này mới dừng, cho nên mọi người không cần lo lắng." Tất cả thôn dân đều cười gật đầu, nụ cười trên mặt này khiến người ta không nhịn được có chút xúc động. "Cô nương cô yên tâm, chúng tôi một chút cũng không lo lắng, chúng tôi đều tin tưởng các người." "Vậy được, chúng cháu về trước để liên hệ người và xe, ngày mai chúng cháu sẽ qua sớm, mọi người chuẩn bị một chút dụng cụ có thể giúp gánh đào nhé." "Được, không thành vấn đề." Người thôn Hồ Lô tiễn ba người ra tận ngoài thôn, mãi đến khi không còn nhìn thấy bóng dáng đâu nữa, mới ngẩn ngơ nói: "Trái cây thôn chúng ta năm nay đều có thể bán hết rồi đúng không?" "Không sai, đều có thể bán được hết rồi." "Tốt quá rồi, năm nay chúng ta không cần trơ mắt nhìn trái cây thối rữa hết ngoài đồng nữa." Có người ôm mặt nghẹn ngào nói.

Bao nhiêu năm rồi, chưa từng có một ai đến nói với bọn họ rằng tất cả trái cây đều sẽ được hái đến quả cuối cùng, bây giờ trái cây của bọn họ cuối cùng cũng có thể bán hết rồi. "Đúng rồi, táo nhà Lý bá thế nào?

Có bán được không?" Có người nhìn Lý bá hỏi.

Bọn họ đều biết táo nhà Lý bá năm nào cũng chẳng ai ngó ngàng tới, chỉ đành trơ mắt nhìn rụng xuống đất. "Bán được, cô nương đó nói, táo này của tôi có thể làm thuốc, ngày mai phải tìm một đại phu qua xem thử." Lý bá cũng có chút lệ nóng quanh tròng.

Năm nay cuộc sống nhà ông cuối cùng cũng khá lên rồi, đến Tết bọn trẻ cuối cùng cũng không cần nhìn người khác với ánh mắt thèm thuồng nữa. "Vậy thì tốt." Trên đường về, Tạ Khuê nhìn hai người cảm kích nói: "Tô Ngọc, Tiểu Hòa thật sự quá cảm ơn hai đứa, bên thôn Hồ Lô này năm nào trái cây cũng không bán được, cuộc sống thật sự không dễ dàng." Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng nhìn nhà cửa trong thôn là có thể thấy được, đúng là sống không được tốt lắm. "Nhưng bây giờ tốt rồi, có hai đứa giúp đỡ nhất định sẽ không có vấn đề gì nữa." Thôn trưởng nhìn hai người cười nói. "Nếu về sau năm nào trái cây của bọn họ cũng đạt chất lượng như hiện tại, chúng cháu có thể thu mua toàn bộ." Tô Ngọc trực tiếp mở lời.

Táo và đào hắn đều ăn rồi, mùi vị thực sự rất ngon, mang ra ngoài bán nhất định sẽ bán rất chạy. "Vậy chú thay mặt bá tánh thôn Hồ Lô cảm ơn hai đứa trước nhé." Về đến Tạ gia thôn, Tô Ngọc liền bảo Nguyên Bảo đi gọi một số người tới, ngày mai đi thu mua trái cây, lúc đi lên trấn thì bảo Hoàng Kỳ sáng mai cũng cùng qua đây luôn.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo cưỡi ngựa rời đi: "Vết thương của cậu ấy khỏi hẳn chưa?

Anh cứ bắt cậu ấy đi làm việc suốt ngày thế à?" "Anh mà không cho nó làm việc, nó mới không vui ấy chứ." Tô Ngọc bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy nghi ngờ nhìn Tô Ngọc: "Thật hay giả vậy?" "Đương nhiên là thật, Nguyên Bảo nó không ngồi yên được đâu." Lúc ở Tô gia bắt nó nghỉ ngơi nhiều mấy ngày cứ như đòi mạng nó vậy, ở đây mà lại bắt tên này nghỉ ngơi nữa hắn cũng không biết nó sẽ tức giận đến mức nào đâu. "Có đôi khi bận rộn một chút ngược lại sẽ tốt hơn." "Em nói đúng." Hai người vừa bước vào, Tiểu Bảo đã từ trong nhà chạy ra, ôm lấy chân Tô Ngọc: "Cha, cha với mẹ đi đâu mà lâu thế?

Con nhớ hai người lắm rồi." Vươn tay bế Tiểu Bảo lên, Tô Ngọc đưa tay nhéo mũi Tiểu Bảo: "Cha với mẹ hôm nay đi sang thôn bên cạnh xem trái cây, ngày mai dẫn con cùng đi hái quả, con có muốn đi không?" Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Muốn đi ạ." "Vậy ngày mai chúng ta cùng đi." "Vâng." Vương lão thái thái nghe Tô Ngọc nói đi sang thôn bên cạnh xem trái cây, ngẩng đầu hỏi: "Là trái cây thôn Hồ Lô hả?" "Đúng ạ." "Hai đứa định thu mua trái cây của bọn họ sao?" Vương lão thái thái kinh ngạc nhìn hai người hỏi.

Tô Ngọc bế Tiểu Bảo ngồi xuống một bên rồi mới mở miệng nói: "Con với Tiểu Hòa hôm nay đều nếm thử rồi, mùi vị rất ngon, mua về chắc chắn có lãi không lỗ." "Vậy sao?

Nếu là như vậy thì cũng được, giúp được thì giúp một chút, cuộc sống ở thôn Hồ Lô quả thực không dễ dàng." Vương lão thái thái cảm thán nói.

Năm nào cũng nghe người ta nói thôn Hồ Lô vì trái cây không bán được mà lâm vào cảnh đói kém, năm nay có Tô Ngọc bọn họ mua trái cây rồi, chắc sẽ không bị nữa đâu nhỉ?

Buổi tối lúc Nguyên Bảo về còn đổi được một ít tiền đồng, một ít bạc vụn.

Nhìn đống tiền đồng trong rương, Tiểu Bảo kinh ngạc nói: "Nhiều tiền đồng quá." "Đúng vậy, đúng là có rất nhiều tiền đồng, Tiểu Bảo có thích tiền đồng không?" "Không thích tiền đồng, con thích vàng, nó sáng lấp lánh." Tiểu Bảo nhắc đến vàng là hai mắt đều sáng rực lên.

Chương 102

Tô Tích từ ruộng dưa đi về nghe thấy Tiểu Bảo nói thích vàng, vội vàng đi tới bế thằng bé từ trong lòng Tô Ngọc ra: "Mấy đứa lại nhồi nhét cái gì linh tinh vào đầu Tiểu Bảo thế?" Tô Ngọc chỉ tay vào mình: "Bọn con có làm gì đâu." "Anh tưởng ông sẽ tin anh chắc?

Tiểu Bảo, ông cố bảo con nghe này, làm quan mới tốt, sau này chúng ta chăm chỉ đọc sách làm quan có được không?" Tô Tích đối với việc Tô Ngọc năm xưa bỏ văn theo thương vô cùng có ý kiến, không thể để hắn tiếp tục tai họa chắt trai bảo bối của mình được.

Tiểu Bảo quả quyết lắc đầu: "Con không chịu đâu, con thích vàng, con muốn giống cha kiếm thật nhiều vàng." "Con...

Con sao lại thích vàng chứ?

Con không phải thích đọc sách sao?" Tô Tích vẻ mặt đầy sầu não nhìn chắt trai của mình, chẳng lẽ lại muốn giống như trước kia nữa sao?

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn bộ dạng đau khổ tột cùng này của Tô Tích, vô tội mở miệng nói: "Con thích đọc sách, nhưng con càng thích vàng hơn." Tô Tích hít sâu một hơi, không thể phát hỏa với Tiểu Bảo, chỉ đành quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc, người sau bị trừng với vẻ mặt đầy vô tội. "Ông nội, ông nhìn con làm gì?" "Anh nói xem sao Tiểu Bảo lại di truyền cái tính yêu tiền này của anh thế hả?

Chẳng lẽ không thể chỉ di truyền cái tài đọc sách của anh thôi sao?" Cháu trai ông đọc sách lợi hại không sai, nhưng nó làm ăn kiếm tiền còn lợi hại hơn.

Tô Ngọc dang tay, tỏ vẻ chính mình cũng không biết nguyên nhân. "Cái tốt không học, toàn học cái xấu." Tô Tích lườm cháu trai mình một cái, vẻ mặt đầy ghét bỏ nói.

Ông chỉ tay vào mình, khiến Tô Ngọc cảm thấy dường như ông nội lúc nào cũng ghét bỏ anh. "Ông nội, sao gọi là cái tốt không học, học cái xấu?

Cháu không học hành chăm chỉ hay sao?" Tô Ngọc bất mãn nói.

Tô Tích lườm Tô Ngọc một cái, giọng đầy ghét bỏ: "Mày còn mặt mũi nói mày học hành chăm chỉ à?

Thi đỗ Đồng sinh xong thì chạy đi nghịch ngợm mấy cái chuyện buôn bán của mày, sau đó bốn năm nay mày nói cho ông nghe xem, mày đến thư viện được mấy ngày?" Không nhắc đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến là Tô Tích lại thấy giận.

Rõ ràng mười hai tuổi đã có thể đỗ Cử nhân, kết quả thằng nhóc thối này vì làm ăn mà bỏ lỡ khoa thi.

Mỗi lần nghĩ đến chuyện này, hoặc có ai nhắc đến với ông, ông đều rất muốn đánh Tô Ngọc, hơn nữa là đánh cho thừa sống thiếu chết.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhỏ giọng hỏi: "Anh thi đỗ Đồng sinh năm bao nhiêu tuổi?" "Mười tuổi." "..." Vương Cẩn Hòa lặng lẽ giơ ngón tay cái lên: "Em quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ rồi." "Mười tuổi thi đỗ Đồng sinh, vậy đáng lẽ mười hai tuổi anh phải đỗ Cử nhân rồi chứ?

Sao lại kéo dài đến mười bốn tuổi?

Khoa cử không phải năm nào cũng thi sao?

Sao lại còn cách một năm mới thi?" Tô Ngọc xấu hổ đưa tay sờ sờ mũi: "Đúng là như vậy, chẳng qua anh vì bận làm ăn nên bỏ lỡ thời gian khoa cử, thế mới muộn hai năm, nhưng cũng may mà." "Cũng may?

Chắc ông nội tức đến đau tim mất." Vương Cẩn Hòa nhìn thoáng qua Tô Tích đang ngồi bên cạnh, không nhịn được cười nói.

Tô Tích cực kỳ tán đồng gật đầu: "Tiểu Hòa à, cháu nói đúng đấy, lúc đó ông suýt thì tức chết.

Thằng nhóc này giật giải Tam nguyên, Đồng sinh, Tú tài, Cử nhân đều đứng đầu bảng, cháu không biết đâu, cái lúc nó bỏ văn theo thương, trực tiếp làm ông tức đến phát bệnh." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc học giỏi, nhưng không ngờ lại giỏi đến mức này.

Nhìn Tô Tích một cái, Vương Cẩn Hòa thực sự có chút đồng cảm với ông.

Có một đứa cháu trai như vậy, kết quả cuối cùng lại đi làm thương nhân, chuyện này đổi lại là người bình thường chắc cũng tức chết.

Sĩ nông công thương, địa vị của thương nhân là thấp nhất. "Vấn đề là anh làm ăn cũng rất giỏi mà." Tô Ngọc không phục phản bác.

Không đợi Tô Tích lên tiếng, Tiểu Bảo ở bên cạnh đã bắt đầu vỗ tay không ngớt: "Cha giỏi quá, cha quá lợi hại." Hóa ra cha cậu bé lại giỏi như vậy.

Cha của người khác đều không giỏi bằng cha cậu.

Tiểu Bảo nắm chặt nắm tay nhỏ: "Sau này con muốn phá kỷ lục Tam nguyên của cha, con muốn giỏi hơn cha, kiếm tiền cũng phải nhiều hơn cha." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, nghe thằng bé nói vậy, không biết trong lòng Tô Tích đang nghĩ gì. "Tiểu Bảo, con học cha con đoạt lấy cái Tam nguyên là đủ rồi, chuyện kiếm tiền cứ giao cho cha con là được, chúng ta cứ chăm chỉ đọc sách, con thấy có được không?" Tô Tích khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ.

Tiểu Bảo nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu: "Con không chịu, con muốn giống cha con, muốn giỏi hơn cha." "..." Tô Tích hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Mày nhìn xem, dạy hư Tiểu Bảo cả rồi." "Con nào cha nấy thôi mà, đây chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Ông nội đừng giận nữa, sau này con và Tiểu Hòa chắc chắn không chỉ có mình Tiểu Bảo là con trai, sinh thêm đứa nữa ông bảo nó đi đọc sách chăm chỉ chẳng phải là được rồi sao?" "Nếu đứa thứ hai nhà các con không chịu đọc sách thì sao?" "Chuyện này đơn giản mà, ông có thể giục anh con thành thân.

Dù sao anh con cũng hơn hai mươi tuổi rồi, còn chưa có vợ, ông nói xem có phải quá mất mặt không?

Ông nhìn xem con trai con cũng sắp bốn tuổi rồi." Tô Ngọc trực tiếp bắt đầu "bán đứng" anh trai.

Vương Cẩn Hòa vốn tưởng rằng hành vi "hố" anh trai này của Tô Ngọc sẽ không được Tô Tích để tâm, kết quả cô nhìn thấy gì đây?

Tô Tích không những để tâm, mà ngược lại còn bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. "Cháu nói đúng, ông ở chỗ các cháu một thời gian rồi sẽ về.

Đã hăm sáu hăm bảy tuổi đầu rồi, đến cái vợ cũng không có, còn ra thể thống gì nữa?" Tô Ngọc gật đầu lia lịa: "Ông nội nói đúng, chẳng ra thể thống gì cả, đúng là nên giáo huấn anh con một trận." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, một câu nói trực tiếp chuyển dời chiến trường lên người anh trai mình, thủ đoạn "hố" anh này đúng là không còn gì để nói. "Anh trai anh nếu biết anh hại ảnh như vậy, có tìm anh gây phiền phức không?" Vương Cẩn Hòa ghé vào tai Tô Ngọc nhỏ giọng hỏi.

Hơi thở phả vào tai khiến Tô Ngọc cảm thấy tai mình ngứa ngáy. "Đến lúc đó cứ ném Tiểu Bảo ra trước mặt ổng là hết giận ngay." Tô Ngọc cũng nhỏ giọng đáp lại.

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, thế mà còn có thao tác này nữa hả? "Anh giỏi thật đấy, nhưng qua lời này cũng có thể thấy, anh trai anh đối xử với anh rất tốt." Nếu không phải quan hệ thực sự tốt, cũng sẽ không làm như vậy.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, anh trai lớn hơn anh sáu bảy tuổi, anh có thể nói là do anh ấy và chị gái anh bế ẵm mà lớn lên.

Anh ấy và chị gái anh là song sinh, em nói xem sau này chúng ta có thể có một cặp song sinh không?" Nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa lườm nguýt, bực mình nói: "Anh cứ nằm mơ đi là được." "Vẫn có thể mơ mộng được mà." Có Tô Ngọc đánh lạc hướng, Tô Tích quả nhiên không tiếp tục truy cứu Tô Ngọc nữa, thao tác này khiến Vương Cẩn Hòa không phục không được.

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa liền dậy, Tiểu Bảo vẫn còn đang ngủ. "Tiểu Bảo, chúng ta phải dậy rồi." Tô Ngọc nhìn nhóc con đang nằm sấp trên người mình ngủ ngon lành, nhỏ giọng gọi.

Tiểu Bảo rúc sâu vào trong chăn một chút: "Cha ơi con vẫn muốn ngủ." "Thế còn muốn đi hái quả không?" "Có đi ạ." Tiểu Bảo gật đầu lia lịa, hái quả là nhất định phải đi. "Vậy còn không dậy?

Dậy trước đã, lát nữa lên xe ngựa ngủ tiếp." Nếu đưa Tiểu Bảo đi cùng thì bọn họ sẽ đi xe ngựa.

Tiểu Bảo rốt cuộc cũng ngồi dậy khỏi người Tô Ngọc, cứ thế ngồi trên người anh.

Đợi Tiểu Bảo tỉnh táo hơn một chút, Tô Ngọc mới bế người dậy, đi lấy quần áo thay.

Lúc hai người đi ra, Vương Cẩn Hòa đã nấu xong bữa sáng.

Nhìn Vương Cẩn Hòa dậy sớm nấu cơm, Tô Ngọc cân nhắc chuyện nha hoàn và đầu bếp là bắt buộc phải tìm rồi.

Chương 103

Không thể cứ để Tiểu Hòa sáng nào cũng dậy sớm nấu nướng được. "Tiểu Hòa, đợi chúng ta thu hoạch xong đống trái cây này, sẽ đi tìm người môi giới mua vài người về, đặc biệt là người có tay nghề nấu nướng tốt nhất định phải có, như vậy em sẽ không cần phải dậy sớm nấu cơm nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Chúng ta cũng thuận tiện mua cho Tiểu Bảo hai người về." Người bên cạnh Tiểu Bảo cũng nên bồi dưỡng rồi. "Tiểu Bảo cũng cần sao?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, cau mày hỏi.

Tiểu Bảo hiện tại vẫn còn nhỏ, chắc chưa cần dùng đến người hầu chứ? "Tiểu tư và thị vệ là cần phải có, tiểu tư sau này có thể làm thư đồng.

Còn về chuyện sớm hay muộn, hơn ba tuổi đã không còn sớm nữa rồi, tình cảm lớn lên cùng nhau từ nhỏ sẽ sâu đậm hơn, sau này lớn lên mới càng thêm trung thành với Tiểu Bảo." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình.

Đối với Vương Cẩn Hòa mà nói, hiện tại mua người cho Tiểu Bảo có thể hơi sớm.

Nhưng ở những gia đình như bọn họ, bây giờ mua thực ra đã hơi muộn. "Anh định mua thêm vài đứa trẻ có thiên phú tập võ tốt một chút, đều bồi dưỡng cho Tiểu Bảo.

Người của anh đều là được bồi dưỡng từ nhỏ, anh từ hai tuổi bên cạnh đã có người rồi, Tiểu Bảo bây giờ mới mua, anh còn cảm thấy hơi muộn đấy." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Vậy được, anh thấy hợp lý thì cứ mua đi." Vương Cẩn Hòa dứt khoát nói.

Cô biết đối với người xuất thân từ đại gia tộc như Tô Ngọc, khi nào bên cạnh con cái nên có người hầu, anh sẽ rõ ràng hơn.

Hơn nữa Tô Ngọc nói cũng đúng, lớn lên cùng nhau từ nhỏ tình cảm sâu đậm, quả thực sẽ trung thành hơn nhiều. "Vậy sau đó chúng ta cùng đi chọn." "Được." Tô Tích dậy xong, đang ôm Tiểu Bảo nói chuyện, nghe thấy hai người cuối cùng cũng bắt đầu suy nghĩ đến chuyện sắp xếp người bên cạnh Tiểu Bảo mới yên tâm, cũng không xen vào.

Lúc mới đến ông thấy bên cạnh Tiểu Bảo không có ai, liền bắt đầu cân nhắc muốn tìm vài người cho thằng bé, hiện tại hai đứa nó đã có tính toán, vậy ông cũng không can thiệp quá nhiều.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn bọn họ, có chút nghe không hiểu hai người rốt cuộc đang nói gì. "Mẹ ơi, mọi người đang nói gì thế ạ?

Con nghe chẳng hiểu gì cả." Tiểu Bảo vô cùng tò mò nhìn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa hỏi. "Chính là muốn tìm một số người ở bên cạnh con, dùng để chăm sóc con." Tiểu Bảo nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát: "Là người giống như chú Nguyên Bảo và chú Nguyên Húc ạ?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng rồi, chính là giống như bọn Nguyên Bảo vậy." "Vâng ạ." "Tiểu Bảo chấp nhận cũng nhanh thật." Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười nói. "Thế mới đúng." Trong lúc nói chuyện, Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc bưng cơm nước lên bàn, những người khác trong nhà cũng đều đã dậy.

Ăn cơm xong cả nhà ba người đi ra ngoài, người đã đợi sẵn ở cửa, ngay cả Hoàng Kỳ cũng tới. "Thiếu gia, Nguyên Bảo nói ngài bảo tôi hôm nay qua đây, là có việc gì muốn tôi làm sao?" "Hôm nay chúng ta đi mua trái cây, ở bên đó có một nhà trồng được một ít táo chua, ông đi xem thử, nếu hợp lý thì mua luôn nhé." Vương Cẩn Hòa giải thích.

Nghe thấy bọn họ tìm được táo chua, Hoàng Kỳ có chút mừng rỡ: "Thật sự có táo chua?

Thứ này tôi vẫn luôn thiếu, nếu được thì tôi mua hết." "Vậy đi thôi." Khi cả đoàn người đến thôn Hồ Lô, dân làng đều đã đợi ở đầu thôn.

Từ xa nhìn thấy có xe ngựa đi tới, một người trong số đó vui mừng nói: "Người đến rồi, tôi nhìn thấy xe ngựa rồi." "Đến rồi đến rồi, chúng tôi đều nhìn thấy xe ngựa rồi." Vương Cẩn Hòa bế Tiểu Bảo đang buồn ngủ từ trên xe ngựa bước xuống, nhìn Hoàng Kỳ đi tới: "Bác Lý, bác đưa Hoàng Kỳ đi xem táo chua nhà bác trước đi." "À ừ." Lý bá dẫn người đi đến vườn nhà mình, ông trồng hơn hai mươi cây táo chua, cây nào kết quả cũng rất tốt.

Đợi người đi rồi, Vương Cẩn Hòa nhìn những người khác: "Chúng ta hái đào trước, đợi Hoàng Kỳ qua xem chất lượng táo xong rồi định giá, Nguyên Bảo, cậu vẫn luôn phụ trách việc này, cậu ra giá đi." "Vâng." Đi đến ruộng của nhà đầu tiên, Nguyên Bảo nhìn thấy những quả đào to thì sững sờ một chút, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại, sau khi đi một vòng quanh vườn trái cây liền nói: "Thông thường đào là bảy văn tiền một cân, đây là giá cao nhất, chỗ này có thể trả chín văn tiền một cân." Chủ nhân vườn trái cây vừa nghe chín văn tiền đã vô cùng vui vẻ: "Đa tạ." "Không cần khách sáo, là do trái cây nhà các vị khá tốt nên tôi mới có thể đưa ra mức giá này." Giá này cậu ta vận chuyển đến vùng lân cận bán thì hai mươi văn tiền một cân cũng không thành vấn đề. "Các vị đều là người trồng cây ăn quả nên biết phải hái thế nào rồi, chúng tôi chỉ lấy quả chín, quả nào chưa chín thì cứ để trên cây cho lớn thêm, bây giờ hái xuống tôi chắc chắn cũng sẽ loại ra trả lại cho các vị.

Đến lúc đó các vị đừng trách tôi không nể tình, dù sao các vị hái quả xanh cho tôi, chúng tôi cũng không có cách nào bán được." Nguyên Bảo nói thẳng. "Cái này cậu cứ hoàn toàn yên tâm, chúng tôi đều biết cả, cũng đều là người hái quả nhiều năm rồi." "Được, vậy bắt đầu hái đi, cẩn thận một chút đừng làm dập nát." Nguyên Bảo nói xong đi ra xe ngựa lấy sổ sách, ghi lại tên nông hộ và giá cả trái cây.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dáng làm việc công tư phân minh này của Nguyên Bảo, không nhịn được buồn cười: "Đừng nói nữa, cái dáng vẻ này của Nguyên Bảo đúng là dọa được người khác thật." "Không phải dọa người, mà là Nguyên Bảo lúc làm việc đều nghiêm túc như vậy." Tô Ngọc bị câu nói "dọa người" của Vương Cẩn Hòa chọc cười.

Đâu ra kiểu nói chuyện như vậy chứ? "Như vậy cũng tốt." Mỗi một sọt quả Nguyên Bảo đều sẽ xem qua, thấy trái cây bên trong đều rất tốt mới hài lòng gật đầu: "Rất tốt." Hái được một sọt thì có người đến cân một sọt, lúc Nguyên Bảo ghi chép thì chủ nhà đứng ngay bên cạnh.

Hái suốt hai canh giờ mới hái xong vườn này. "Tổng cộng là hai nghìn bốn trăm chín mươi bảy cân, bác kiểm tra lại một chút." Nguyên Bảo đưa sổ sách cho chủ vườn.

Chủ vườn xua xua tay: "Tôi không biết chữ, nhưng tôi tin cậu, cậu chắc chắn sẽ không lừa chúng tôi chút đồ cỏn con này." Nguyên Bảo trước tiên là ngẩn người, sau đó bật cười, cảm giác được người khác tin tưởng này cũng thật không tệ. "Hai nghìn bốn trăm chín mươi bảy cân quả, chín văn tiền một cân, tổng cộng là hai mươi hai lượng bốn trăm bảy mươi ba văn." Nguyên Bảo rất nhanh đã tính ra tổng số tiền: "Bác tính lại xem có đúng không." Tuy không biết chữ nhưng tính toán sổ sách thì hoàn toàn không thành vấn đề. "Đúng rồi." "Đây là hai mươi hai lượng, chỗ này là tiền đồng, bác đếm đi, nếu không có vấn đề gì thì điểm chỉ vào cái tên này." Nguyên Bảo đưa tiền xong liền lấy hộp mực đóng dấu ra.

Chủ vườn lần đầu tiên nhìn thấy nhiều tiền như vậy, lúc đếm tiền tay cũng run rẩy.

Đây thực sự là tiền của nhà ông, không phải của người khác. "Không sai, đúng là chừng ấy." Sau khi điểm chỉ, chủ vườn cầm bạc mừng đến phát khóc, trái cây trong vườn ông mới hái được một phần ba, còn có thể hái thêm hai đợt nữa, ông còn có thể bán được không ít tiền, thật sự là quá tốt rồi.

Vợ của người đàn ông nhìn số tiền trong tay, mắt cũng đỏ hoe.

Hôm qua nghe nói có người đến mua trái cây cho bọn họ, bọn họ đều không tin, nhưng bây giờ tiền trao cháo múc, bọn họ thật sự tin rồi.

May mà lúc bọn họ định bỏ cuộc, trưởng thôn không ngừng bảo bọn họ hãy chăm sóc cây cho tốt, lỡ như có người mua thì sao?

Nhìn xem trái cây năm nay, chẳng phải có người mua rồi sao?

Giá cả còn tốt như vậy nữa.

Người bên cạnh thấy nhà họ nhận được bạc đều mừng thay cho họ. "Đi sang nhà tiếp theo, xe của chúng tôi không nhiều, một ngày chỉ có thể hái cho ba nhà, nhưng mọi người yên tâm, tất cả trái cây chúng tôi đều sẽ hái hết, chỉ là vấn đề sớm muộn, không cần sốt ruột." Nguyên Bảo cũng không ngờ trái cây của bọn họ tốt như vậy, lần này gọi xe đến hơi ít, ngày mai sẽ gọi thêm nhiều xe qua đây. "Không vấn đề gì." Tiểu Bảo nhìn người ta hái quả, bản thân cũng rất hứng thú: "Cha ơi hái đào to." "Được, cha đưa con đi hái đào to." Tô Ngọc ôm lấy Tiểu Bảo đang cựa quậy không yên, bất đắc dĩ nói.

Đến vườn của nhà thứ hai, Tô Ngọc nhìn chủ vườn: "Các vị có cái giỏ nào không?

Có thể cho tôi mượn một cái, tôi đưa con trai đi hái mấy quả, yên tâm đến lúc đó sẽ cân cùng luôn." Chủ vườn đi lấy cho Tiểu Bảo một cái giỏ, lúc này mới xua tay nói: "Không sao đâu, hái mấy quả cho tiểu thiếu gia ăn chẳng đáng bao nhiêu tiền, chúng tôi còn phải cảm ơn cậu, nếu không đống trái cây này lại thối rữa ngoài đồng rồi." Tô Ngọc từ chối không được, đành phải xách giỏ cảm ơn: "Vậy thì đa tạ." "Nguyên Bảo, chỗ này giao cho cậu, ta đưa Tiểu Bảo đi hái đào." "Vâng." Vương Cẩn Hòa không đi theo, Nguyên Bảo vừa phải xem cân, vừa phải kiểm tra trái cây, còn phải trả tiền, thế thì bận quá, cô ở lại có thể giúp một tay.

Tiểu Bảo chưa bao giờ thấy quả đào nào to như vậy: "Cha ơi quả đào này to quá." "Quả này chưa chín, chúng ta không hái được." Quả này vẫn còn màu xanh, chỉ có một chút xíu đỏ, chắc chắn không thể hái đi, hái sớm như vậy thì lãng phí quá. "Cha ơi bên kia, bên kia kìa." Tiểu Bảo chỉ vào một quả đào lớn cách đó không xa, bảo Tô Ngọc bế qua đó hái.

Tô Ngọc bất đắc dĩ bế Tiểu Bảo qua: "Cha ơi quả này cũng to, cha xem chín chưa?" "Quả này chín rồi." Tiểu Bảo vừa nghe liền vội vàng vươn hai tay ra hái, hái xuống xong còn hỏi Tô Ngọc: "Cha ơi quả đào này có to không?" "To, đặt trước mặt con là cha không nhìn thấy con đâu nữa, còn to hơn cả mặt con." Quả đào này quả thực to hơn mặt Tiểu Bảo nhiều. "Mang đi cho mẹ ăn." Tiểu Bảo bảo Tô Ngọc xách giỏ lên, cậu bé bỏ quả đào vào giỏ, lại tiếp tục đi hái.

Hái được bốn năm quả thì giỏ đã đầy.

Chương 104

"Cha ơi con vẫn muốn hái." "Vậy chúng ta mang đào đưa cho mẹ xong rồi quay lại giúp các chú hái quả được không?" Đối với yêu cầu đơn giản này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc vẫn sẵn lòng đáp ứng. "Vâng ạ." Hai người mang đào đi cất, Nguyên Bảo định mang đi cân, chủ vườn thấy thế vội vàng ngăn lại: "Cái này là biếu tiểu thiếu gia ăn, không cần cân đâu." "Vậy thì đa tạ." Vương Cẩn Hòa vội vàng cảm ơn. "Chẳng qua chỉ là vài quả thôi, người phải cảm ơn là tôi mới đúng." Chủ vườn xua tay nói. "Cha ơi hái đào." Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc đang nói chuyện với Nguyên Bảo, liền túm lấy áo anh kéo về phía vườn cây.

Tô Ngọc bế Tiểu Bảo lên: "Tiểu Hòa, anh đưa Tiểu Bảo đi hái đào, thằng bé vẫn chưa hái đủ." "Được, anh trông chừng con một chút, trong vườn nhiều cành cây, đừng để con bị ngã." Vương Cẩn Hòa không yên tâm dặn dò. "Yên tâm, có anh ở đây sẽ không có chuyện gì đâu." Vừa vào vườn, Tiểu Bảo đã đòi xuống tự đi, Tô Ngọc không lay chuyển được cậu bé, đành phải thả người xuống, anh đi sát theo sau Tiểu Bảo.

Đợi Tiểu Bảo nhìn thấy quả nào vừa to vừa đỏ mới bế cậu bé lên hái.

Hái xuống rồi lại nhìn Tiểu Bảo lảo đảo bỏ vào sọt tre.

Dân làng đến giúp đỡ nhìn thấy Tiểu Bảo chạy khắp vườn tìm quả, trong mắt mang theo nụ cười thiện ý, đối với sự giúp đỡ của cậu bé cũng không nói gì. "Tiểu Bảo chúng ta phải đi thôi, trái cây đã hái xong rồi." "Đến đây ạ." Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, đưa tay ra trước mặt anh: "Cha ơi tay ngứa quá." "Trên quả đào có lông tơ chắc chắn là ngứa rồi, lát nữa ra ngoài cha đưa con đi rửa tay là hết ngứa." Dù điều kiện gia đình trước kia không tốt lắm, nhưng Tiểu Bảo đều được Vương Cẩn Hòa và mọi người nuôi dưỡng rất kỹ, da dẻ quá non nớt, vừa dính phải mấy thứ này là đỏ lên ngay, trên cổ cũng đỏ một mảng, cũng không biết có phải do cậu bé dùng tay gãi hay không. "Vâng ạ." Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo ra bờ suối rửa tay. "Cha ơi mau lại xem, đây là cái gì?

Cứng cứng mà còn biết động đậy." Tiểu Bảo vội vàng gọi.

Tô Ngọc đi qua nhìn, hóa ra là một con rùa đen to bằng nắm tay. "Đây là con rùa đen." "Cha ơi con có thể nuôi nó không?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, ánh mắt mong chờ hỏi.

Tô Ngọc làm sao chống đỡ nổi dáng vẻ này của Tiểu Bảo?

Thấy con hỏi chỉ đành gật đầu: "Nuôi được." "Vậy nó ăn cái gì ạ?" "Chắc là ăn rau cải, còn có thịt, trái cây cũng ăn." Tô Ngọc nghĩ ngợi, mấy thứ này chắc rùa đều ăn được: "Về nhà hỏi mẹ con là biết nó ăn được gì ngay." "Vậy chúng ta mau đi thôi." Tô Ngọc đi theo sau Tiểu Bảo, thấy cậu bé chạy đi tìm Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy bất lực: "Con đi chậm chút, cẩn thận ngã." "Mẹ ơi, mẹ nhìn con nhặt được con rùa nhỏ này." Tiểu Bảo chẳng thèm quan tâm Tô Ngọc đang thong thả đi phía sau, cậu bé chạy đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, kiễng chân đưa con rùa cho cô xem. "Tiểu Bảo có thể đợi mẹ một chút không?

Mẹ phải đưa tiền cho ông này trước, sau đó mới có thể xem rùa của Tiểu Bảo." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa đang bận, ngoan ngoãn đứng sang một bên, đợi cô đưa tiền xong, Tiểu Bảo mới đưa rùa cho Vương Cẩn Hòa xem lại.

Vương Cẩn Hòa đưa tay bế cậu bé lên, nhìn con rùa trong tay Tiểu

Bảo: "Tiểu Bảo nhặt được ở đâu thế?" "Ở dưới suối đằng kia ạ, nó bò bò, con liền bắt nó lên." Tiểu Bảo vẻ mặt đầy khoe khoang nói: "Cha đều không nhìn thấy, chỉ có con nhìn thấy thôi." "Nhanh mắt thế cơ à?" "Mẹ ơi bao giờ chúng ta về nhà?" Cho Vương Cẩn Hòa xem rùa xong, Tiểu Bảo liền hỏi. "Không muốn chơi nữa à?" "Bụng con đói rồi." Tiểu Bảo xoa xoa cái bụng nhỏ của mình nói. "Vậy chúng ta về ăn cơm trước, ăn xong lại đến." Vương Cẩn Hòa vừa nghe Tiểu Bảo đói, bế Tiểu Bảo chuẩn bị đi về. "Tiểu cô nương, nhà tôi nấu cơm rồi, mọi người cùng đến ăn đi." Hôm qua trong thôn mỗi nhà bỏ ra một ít tiền, đi mua thịt, mua rau, chuẩn bị sẵn để buổi trưa mời bọn họ ăn một bữa. "Đại thúc không cần đâu, chúng tôi về ăn cũng được mà." Vương Cẩn Hòa vội vàng nói, không có ý định ăn cơm ở đây.

Hồ Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Cô nương, cơm nước chúng tôi đều nấu xong cả rồi, cùng đi ăn đi, buổi chiều mọi người còn phải hái quả nữa mà." "Đúng vậy, chúng tôi cũng chẳng có gì báo đáp mọi người, chỉ có thể mời mọi người ăn một bữa cơm thôi." Thịnh tình không thể chối từ, nhóm người Vương Cẩn Hòa đành phải đến nhà trưởng thôn ăn cơm.

Tuy chỉ có bốn món, nhưng món nào cũng rất đầy đặn, bao nhiêu người ăn cũng đủ.

Ăn cơm xong nghỉ ngơi đơn giản một lát, Tiểu Bảo liền buồn ngủ. "Nguyên Húc, cậu bế Tiểu Bảo ra xe ngựa ngủ đi, cậu ở đó trông chừng thằng bé." Xe ngựa đỗ cách chỗ họ một đoạn, để Tiểu Bảo ngủ một mình cô không yên tâm. "Vâng." Nguyên Húc cẩn thận đón lấy Tiểu Bảo đã ngủ say từ tay Tô Ngọc, lúc Tiểu Bảo mở mắt ra đã làm Nguyên Húc giật mình: "Chú Nguyên Húc." Nghe giọng nói mềm mại này của Tiểu Bảo, Nguyên Húc cảm thấy trái tim mình sắp tan chảy. "Tiểu thiếu gia, tôi đưa cậu đi ngủ." "Vâng." Tiểu Bảo lầm bầm đáp một tiếng.

Sau khi Tiểu Bảo ngủ, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cùng nhau giúp đỡ Nguyên Bảo, việc này làm tốc độ nhanh hơn không ít.

Ngày đầu tiên tuy chỉ mua trái cây của ba nhà, nhưng người dân thôn Hồ Lô đã hoàn toàn yên tâm, chỉ vì ba nhà này hôm nay bán trái cây đều được hơn hai mươi lượng, số tiền này còn nhiều hơn tiền bọn họ bán trái cây mấy năm trước cộng lại.

Mà giá cao nhất vẫn là nhà bác Lý, táo chua nhà bác Lý rất tốt, Hoàng Kỳ trả giá cao ba mươi văn tiền một cân, chỉ là sản lượng không nhiều như người trồng đào, tuy ít hơn người khác hơn mười lượng bạc, nhưng bác Lý cũng vô cùng mãn nguyện.

Tiễn nhóm người Vương Cẩn Hòa đi xong, người trong thôn nhìn Hồ Lâm cảm kích nói: "Trưởng thôn, đa tạ ông nói thế nào cũng bắt chúng tôi phải chăm sóc cây cối cho tốt, nếu không chúng tôi làm sao có ngày lành hôm nay?" "Đúng thế trưởng thôn, may nhờ ông mắng chúng tôi một trận tơi bời, khiến chúng tôi mang theo hy vọng đi trồng cây, bây giờ trái cây của chúng tôi mới bán hết được." Người trong thôn nói mãi nói mãi mắt liền đỏ lên.

Khi bọn họ định bỏ cuộc, là trưởng thôn đi từng nhà từng hộ thuyết phục, nói không thông thì mắng chửi thậm tệ, cũng khiến bọn họ ít nhiều có chút hy vọng.

Vốn tưởng rằng năm nay cũng chỉ như mọi năm, trơ mắt nhìn trái cây thối rữa ngoài đồng không ai cần, ai ngờ liễu tối hoa sáng, trưởng thôn thôn Tạ gia lại dẫn người đến mua hết trái cây của bọn họ. "Chuyện này các người cũng phải cảm ơn lão Tạ, nếu không phải ông ấy nhắc với con bé Cẩn Hòa một câu, thì sao bọn họ lại đến xem trái cây lúc đi mua đất chứ?

Con bé đó cũng là người nặng tình nghĩa, chỉ vì chúng ta không màng danh tiếng của nó mà bán đất cho nhà nó xây nhà nên nó cứ nhớ mãi, muốn báo đáp chúng ta." Hồ Lâm khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

Người trong thôn nhìn nhau, đột nhiên nhớ tới hơn một năm trước Tạ Khuê qua đây nói người thôn họ muốn mua đất của thôn mình, sau khi biết chuyện của Vương Cẩn Hòa, bọn họ phần lớn là đồng cảm, nghĩ thầm cô gái nhỏ mang theo đứa bé không dễ dàng gì, cũng chẳng nói gì mà bán luôn, không ngờ lại còn có duyên cớ như vậy. "Chúng ta cũng có làm gì đâu." Chỉ là đồng ý để trưởng thôn bán đất, những việc khác thì chẳng làm gì nữa. "Đó là vì các người không biết đứa bé đó đã trải qua những gì, cho nên mới nói như vậy." Trưởng thôn kể sơ qua cho họ nghe chuyện Vương Cẩn Hòa ban đầu bị người ta bức tử thế nào, rồi sau đó bị người ta chỉ trỏ bàn tán ra sao.

Ông cũng hiểu, con người sau khi trải qua quá nhiều ác ý, đột nhiên có người đưa tay ra, cho dù không phải giúp đỡ, chỉ là mang theo thiện ý cũng sẽ khiến đối phương tồn tại lòng cảm kích, mà Vương Cẩn Hòa chính là người như vậy.

Cho dù đối với bọn họ mà nói, bọn họ thực ra chẳng giúp được gì, nhưng Vương Cẩn Hòa lại ghi nhớ những ân huệ nhỏ nhặt này, tìm được cơ hội liền trực tiếp trả lại. "Nghe nói hiện tại thôn Tạ gia còn muốn làm rất nhiều việc, nhưng đều chẳng liên quan gì đến mấy kẻ muốn ép chết con bé Cẩn Hòa cả, có thể thấy cô nhóc này là người thù dai." Hồ Lâm buồn cười nói.

Bây giờ những kẻ ở thôn Tạ gia đó chắc hối hận chết mất thôi?

Giống như lời Hồ Lâm nói, người thôn Tạ gia sau khi biết Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc lại đi mua hoa quả của thôn Hồ Lô, hôm nay mỗi nhà bán đào đều kiếm được hơn hai mươi lượng bạc, đố kỵ đến đỏ cả mắt.

Bọn Vương Cẩn Hòa đúng là quá đáng, giúp người thôn ngoài, đều không giúp bọn họ.

Sự ghen tị làm người ta mụ mẫm đầu óc, đặc biệt là người thôn Tạ gia khi biết là do Tạ Khuê giúp đỡ mai mối, trong lòng càng thêm đố kỵ không tiêu tan.

Trưởng thôn đúng là kẻ ăn cây táo rào cây sung.

Trước đây vì chuyện của Vương Cẩn Hòa, La thị đã vô cùng bất mãn với Tạ Khuê, hiện tại biết Tạ Khuê giúp người thôn Hồ Lô kiếm tiền, cũng chẳng quan tâm đến người thôn mình, trong lòng lập tức hận không chịu được.

Dưới sự châm ngòi thổi gió của La thị và Giang thị, những người trong thôn không được theo Vương Cẩn Hòa kiếm tiền lại một lần nữa kéo đến nhà Tạ Khuê, lần này nếu Tạ Khuê không cho bọn họ một câu trả lời thỏa đáng, bọn họ sẽ không để yên.

Tạ Khuê nhìn thấy đám người La thị đi tới thì chẳng hề bất ngờ, lúc giúp thôn Hồ Lô ông đã biết sẽ có ngày hôm nay. "Các người có việc gì?" Tạ Khuê mặt không cảm xúc nhìn đám người La thị. "Việc gì?

Ông thà giúp người thôn Hồ Lô, cũng không chịu giúp chúng tôi, ông còn là một trưởng thôn xứng chức sao?

Chương 105

Năm nay thôn Hồ Lô sắp trở thành thôn giàu có rồi, còn chúng tôi thì sao?" La thị nhìn Tạ Khuê nghĩa chính ngôn từ nói.

Nghe thấy lời này Tạ Khuê cười không thành tiếng: "Tôi giúp thôn Hồ Lô không sai, nhưng quan trọng nhất vẫn là Tiểu Hòa bằng lòng giúp người ta, biết vì sao không?

Vì người ta không bỏ đá xuống giếng lúc nhà Tiểu Hòa sa cơ lỡ vận, còn về phần các người thì không cần tôi nói, tự các người cũng nên biết mình đã làm những gì." "Ông đừng nói với chúng tôi mấy cái đó, chúng tôi chỉ cần ông giúp chúng tôi có được cơ hội kiếm tiền, đừng nói với chúng tôi mấy lời sáo rỗng ấy." La thị căn bản không muốn nghe trưởng thôn nói mấy chuyện này, cho dù bọn họ cứ đối xử tệ với cả nhà Vương Cẩn Hòa thì đã làm sao?

Đó cũng là do bọn họ tự chuốc lấy.

Tạ Khuê nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi không giúp được, chuyện Tiểu Hòa không muốn làm tôi không có bản lĩnh ép con bé giúp đỡ." "Ông..." "Các người nếu cảm thấy tôi không xứng làm trưởng thôn, các người cũng có thể đi tìm Huyện lệnh đại nhân, để tôi từ chức cái ghế này, đúng lúc tôi cũng làm đủ rồi, mỗi ngày bao nhiêu là việc, còn phí công vô ích chẳng được lòng ai, không còn cái ghế này tôi có thể yên tâm theo Tiểu Hòa trồng dưa trồng rau kiếm tiền rồi." Tạ Khuê chẳng chút khách khí nói.

Lời của Tạ Khuê khiến đám người La thị nhìn nhau, ông ta thế mà ngay cả chức trưởng thôn cũng không muốn nữa? "Các người không cần nhìn tôi như vậy, nếu không phải trong thôn không tìm được người thích hợp thì các người tưởng tôi ham hố cái chức trưởng thôn này lắm à?" Tạ Khuê cười lạnh nói.

Nếu bọn họ tưởng dùng chức trưởng thôn để uy hiếp ông mà có tác dụng, thì đã lầm to rồi, ông căn bản không cần, cũng chẳng thèm khát.

Một câu nói khiến trong lòng La thị có chút nghẹn uất, bọn họ quả thực có ý dùng chức trưởng thôn này để uy hiếp ông ta, kết quả người ta nói thẳng là không chịu sự uy hiếp, điều này khiến bà ta có chút não nề: "Chỉ vì cả nhà Vương Cẩn Hòa mà ông lại làm như vậy, ông đúng là khiến người ta ghê tởm, chẳng lẽ ông lén lút sau lưng Vinh thị có quan hệ mờ ám gì với con tiện nhân Vương Cẩn Hòa hoặc Cố thị hay sao?" Tạ Khuê vừa định nổi giận, Vinh thị đã lạnh lùng đi tới, giơ tay tát một cái vào mặt La thị. "La thị, bà bớt ở đây đầy mồm phun phân cho tôi, tôi cảnh cáo bà, còn dám vũ nhục tướng công tôi, tôi đánh nát mặt bà, đừng tưởng con trai bà là cử nhân thì ghê gớm lắm, bà có kiện lên nha môn thì tôi cũng có lý." Vinh thị trừng mắt nhìn chằm chằm La thị, cái dáng vẻ che chở người nhà đó khiến người bên cạnh có chút xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy La thị là tự mình chuốc lấy đòn, thảo nào người ta lại ra tay đánh bà ta.

Trưởng thôn là người như thế nào, trong lòng bọn họ ít nhiều vẫn biết, La thị nói những lời như vậy, không chỉ đang nói xấu mẹ con Vương Cẩn Hòa, mà quan trọng hơn là nói nhân phẩm trưởng thôn có vấn đề, đây chính là chuyện lớn, nếu thực sự làm ầm ĩ đến chỗ Huyện lệnh, La thị không bị đánh đòn mới là lạ.

Đưa tay ôm mặt, La thị âm hiểm nhìn Vinh thị: "Vinh thị, con tiện nhân nhà ngươi thế mà dám ra tay đánh ta?" "Tao đánh mày đấy, thảo nào người nhà mày chẳng ai ưa mày.

Loại người như mày mà có người thích thì đúng là phải thắp hương cảm tạ trời đất, mày bị thế cũng đáng đời." Vinh thị nhớ tới những lời Vương Cẩn Hòa nói trước đó, cười lạnh nói. "Mày thật sự nên xem thử hôm nay mày đi nói với con trai mày là mày bị đánh, xem nó có nguyện ý ra mặt thay mày không." Con trai La thị nhân phẩm cũng không tệ, chưa bao giờ ỷ vào việc mình là Cử nhân mà cao ngạo, ngược lại người luôn lợi dụng danh tiếng của hắn để gây chuyện bên ngoài đều là La thị.

Đứa trẻ kia vốn dĩ đã rất chán ghét cách làm này của La thị, hiện tại thấy La thị bị đánh, hắn thật sự sẽ không đi giúp, dù sao La thị có tính cách thế nào hắn biết rõ ràng hơn ai hết.

Cho dù là bị đánh, thì đó cũng là do La thị tự mình chuốc lấy.

Sắc mặt La thị có chút khó coi, bà ta biết nếu nói với con trai, hắn ngoại trừ tức giận ra thì thật sự sẽ không quan tâm đến bà ta.

Thời gian dài như vậy, bà ta cũng đã quen rồi, để không bị con trai ghét bỏ, sau khi về nhà bà ta đều không dám nói với con mình những chuyện này.

Nhưng tin tức trong thôn luôn sẽ truyền đến trong nhà, để bọn họ biết chính mình đã làm những gì, vì những chuyện này mà quan hệ giữa bà ta và tướng công cùng con cái đều không tốt, nếu lại để bọn họ biết, vậy địa vị của bà ta trong nhà sẽ hoàn toàn mất hết. "Vinh thị, mày bớt ở đây nói nhảm đi, chúng tao hiện tại muốn biết là nó giúp chúng tao có được cơ hội kiếm tiền thế nào, hôm nay không cho chúng tao một lời giải thích, chúng tao sẽ không đi." La thị lạnh lùng nhìn Vinh thị, không khách khí nói. "Tôi không có bản lĩnh đó, các người muốn ở đây thì cứ ở.

Vợ à, bà đi làm việc của bà đi, không cần nói nhiều với những người này." Tạ Khuê hiện tại đã hoàn toàn nhìn thấu đám người này rồi.

Vì tiền mà có thể không từ thủ đoạn, loại người như vậy ở trong thôn bọn họ cũng chỉ là tai họa, ông không có bản lĩnh thay đổi gì, nhưng cũng sẽ không để những người này có cơ hội đi tìm phiền phức cho Tiểu Hòa. "Được." Tạ Khuê đang định cùng vợ rời đi thì một giọng nói nghiến răng nghiến lợi vang lên cách đó không xa: "Mẹ lại muốn làm gì nữa?" La thị nghe thấy giọng nói, thân thể hơi cứng đờ một chút, quay đầu nhìn thấy nam tử đang đứng đó, biểu cảm hơi có chút xấu hổ. "Con trai, sao con lại đến đây?" La thị cười gượng hỏi.

Tạ Dũng Chấn nhìn chằm chằm La thị: "Sao con lại đến đây ư?

Mẹ nói xem sao con lại đến đây?

Mẹ lại tới tìm trưởng thôn làm gì?

Trưởng thôn trêu chọc gì mẹ à?" Tạ Dũng Chấn vẫn luôn cảm thấy trưởng thôn của bọn họ đã coi như là khá tốt rồi, rất nhiều việc đều nghĩ cho người trong thôn, hiện tại mẹ hắn dẫn theo nhiều người như vậy đến cửa nhà trưởng thôn là muốn làm gì? "Con trai, chuyện này thật sự không liên quan gì đến mẹ cả, là lỗi của Tạ Khuê, ông ta thà giúp người thôn Hồ Lô kiếm tiền cũng không chịu giúp chúng ta, con nói xem mẹ có thể không tức giận sao?" La thị không cam lòng nói.

Thôn Hồ Lô năm nay mỗi nhà ít nhất đều có năm mươi lượng bạc, đó chính là năm mươi lượng, một nhà có thể dùng mười năm đấy.

Số tiền này nếu bọn họ ra ngoài làm việc thì phải bao lâu mới kiếm được? "Tại sao Cẩn Hòa không dẫn các người kiếm tiền?" Tạ Dũng Chấn nhìn mẫu thân của mình, lạnh lùng hỏi. "Cái này……" "Năm đó các người đối xử với người ta như thế nào, người ta ghi thù không dẫn các người kiếm tiền có gì sai sao?

Nếu là con, con không những không dẫn các người kiếm tiền, con còn sẽ đem tất cả những khuất nhục từng chịu đựng trả thù lại hết.

Dù sao cô ấy hiện tại cũng là thiếu phu nhân của nhà đại hộ, muốn làm những việc này dễ như trở bàn tay, nhưng cô ấy cũng không làm như vậy, vì sao?

Là cô ấy không dám sao?

Người ta không phải không dám, chỉ là không muốn làm như vậy mà thôi." Tạ Dũng Chấn lạnh giọng nói.

Tạ Khuê đối với Tạ Dũng Chấn vẫn là yêu thích, chỉ là hắn có một người mẹ như vậy, sau này cho dù có làm quan, khả năng cũng sẽ mang lại phiền phức cho bản thân, mà sẽ không có quá nhiều lợi ích. "Mày đang giúp ai thế hả?" La thị nghe con trai nói vậy lập tức bất mãn.

Con trai không giúp người làm mẹ này thì thôi, lại còn nói đỡ cho con tiện nhân kia, đều là lỗi của con tiện nhân đó, lại dám câu dẫn con trai bà ta. "Con không biết các người xuất phát từ suy nghĩ gì mà đi nói người ta, lại là suy nghĩ gì mà bắt người ta nhất định phải giúp các người kiếm tiền.

Nhưng con muốn hỏi một câu, bao nhiêu năm nay, các người đã bao giờ xin lỗi người ta chưa?

Các người ngoại trừ đến tìm trưởng thôn gây phiền phức, đi uy hiếp gia đình Vương Cẩn Hòa, các người có thật tâm thực lòng đi xin lỗi không?

Không, các người không có, các người đều chưa từng vì hành vi của mình mà xin lỗi, dựa vào đâu bắt người ta giúp các người?" Chuyện của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc hắn cũng đã nghe nói.

Chuyện này đều có thể hiểu được, cũng là thường tình của con người, từ lúc đính hôn đến xem, hắn liền biết Tô Ngọc vô cùng coi trọng Vương Cẩn Hòa.

Nếu không phải thật sự yêu đến tận xương tủy, người ta dựa vào đâu phải bỏ ra nhiều tiền như vậy để làm những chuyện không có lợi lộc gì này? "Một con tiện nhân, một người phụ nữ không biết kiểm điểm cũng xứng để chúng ta xin lỗi?" Nghe Tạ Dũng Chấn nói, La thị không khách khí nói. "Các người vừa chê bai người ta, vừa lại muốn kiếm tiền của người ta, trên đời này ở đâu ra chuyện tốt như vậy?

Cái gì cũng để các người nói hết rồi." Tạ Dũng Chấn ghét nhất chính là loại người như La thị.

Muốn đi theo người ta kiếm tiền thì hãy tử tế đi xin lỗi.

Xin lỗi rồi, mặc kệ người ta nghĩ thế nào, chung quy vẫn còn có chút cơ hội, lại không chịu xin lỗi, lại muốn kiếm tiền, bọn họ đây là đang nằm mơ sao? "Mày……" "Lời hôm nay con đều nói ở đây rồi, các người muốn kiếm tiền thì trước tiên đi xin lỗi người ta, trước khi đi xin lỗi thì những chuyện này các người đừng nghĩ nữa, người ta sẽ không giúp các người đâu.

Đương nhiên nếu các người không muốn kiếm tiền cũng có thể không đi.

Mẹ, hôm nay con nói rõ tại đây, nếu mẹ còn dùng danh tiếng Cử nhân của con để đạt được chuyện mẹ muốn làm, vậy mẹ đừng trách con cuối cùng thật sự đoạn tuyệt mọi quan hệ với mẹ." Tạ Dũng Chấn rất rõ ràng nếu cứ tiếp tục như vậy, đối với hắn chỉ có hại chứ không có lợi.

La thị không dám tin nhìn con trai mình, trong mắt đều là phẫn nộ: "Mày dám, tao ăn nhịn để dành nuôi mày đi học, mày lại đối xử với tao như vậy sao?" "Ăn nhịn để dành là cha và em gái, nuôi con đi học cũng là cha và em gái, có liên quan gì đến mẹ?" Mẹ hắn ngoại trừ mỗi ngày chửi mắng người khác ra thì còn có thể làm gì?

Chương 106

Tạ Khuê nhìn La thị một cái, ông biết Tạ Dũng Chấn không phải đang nói đùa. "Tạ Dũng Chấn, đồ ăn cháo đá bát, sao mày dám đối xử với tao như vậy." "Mẹ nói gì cũng được, ăn cháo đá bát thì ăn cháo đá bát, con lười nói nhiều với mẹ." Trước kia phu tử đã từng nói kỹ với hắn, nếu mẹ hắn cứ tiếp tục như vậy, chỉ sẽ mang lại cho hắn những phiền phức không cần thiết, sau này làm quan rồi mẹ hắn cũng sẽ biến thành cái bia để người khác công kích hắn. "Mẹ, nếu mẹ tiếp tục như vậy, con sẽ chỉ mở một cái học đường dạy trẻ con đọc sách nhận mặt chữ thôi, còn về chuyện làm quan này con sẽ không làm nữa." Tạ Dũng Chấn nhìn mẫu thân mình lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến La thị hoàn toàn nổi giận: "Mày dám." "Con có gì mà không dám?

Chuyện này con đã nói với cha rồi, có một người mẹ chỉ biết gây phiền phức cho con như mẹ, cái chức quan này con không dám làm." Tạ Dũng Chấn nhíu mày nói.

La thị nghe thấy lời này lập tức hét chói tai: "Tạ Dũng Chấn, mày nói cho tao biết, có phải mày coi trọng con tiện nhân Vương Cẩn Hòa kia rồi không?" Tạ Dũng Chấn hít sâu một hơi, đầy thất vọng nhìn La thị: "Mẹ, mẹ thật sự làm con thất vọng, suy nghĩ như vậy của mẹ, con thật sự ghê tởm thấu rồi.

Mẹ tự mình giải quyết cho tốt đi." Hắn cái gì cần nói đều đã nói rồi, hiện tại La thị vẫn không coi ra gì, đã như vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Quay người rời đi, đây là lần cuối cùng hắn nói chuyện này với La thị.

La thị tức đến toàn thân phát run, con trai bà ta chưa bao giờ nói những lời như vậy, cũng chưa từng làm chuyện như vậy, nhưng chính vì Vương Cẩn Hòa mà con trai lại dám nói chuyện với bà ta như thế, quả thực không thể tha thứ.

Bất chấp việc còn phải tìm Tạ Khuê đòi lợi ích, La thị nộ khí đùng đùng chạy đến cửa nhà Vương Cẩn Hòa bắt đầu chửi bới: "Vương Cẩn Hòa con tiện nhân này, mày cút ra đây cho tao!" "Vương Cẩn Hòa đồ không biết xấu hổ, mày dám câu dẫn con trai tao, mày mau cút ra đây cho tao, con trai tao cũng là loại tiện nhân như mày có thể tơ tưởng sao?" La thị hiện tại bao nhiêu lý trí đều mất hết, bà ta chỉ biết vì Vương Cẩn Hòa mà con trai bà ta lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với bà ta, chuyện đó đã đành, lại còn ngỗ nghịch bà ta như vậy.

Con trai bà ta không phải như thế, tất cả đều là lỗi của Vương Cẩn Hòa, loại đàn bà này sao xứng để con trai bà ta để mắt tới?

Ăn xong cơm tối, Vương Cẩn Hòa đang ngồi trong sân trò chuyện nghe thấy tiếng chửi bới bên ngoài, mày liễu nhíu chặt. "Lại là ai?" Tô Ngọc nhíu mày, những người này lại còn dám tới tìm phiền phức, xem ra cảnh cáo và giáo huấn trước đó vẫn chưa đủ nhiều.

Nguyên Bảo đi ra ngoài một chuyến, sau khi trở về đáy mắt đều là nộ ý: "Thiếu gia, lại là người đàn bà La thị kia." "Sao lại là bà ta?

Đúng là không dứt được mà." Vương Cẩn Hòa chán ghét nói. "Em ra ngoài xem sao." Vương Cẩn Hòa đứng dậy đi ra ngoài, La thị nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đi ra liền lao tới muốn động thủ đánh cô.

Tô Ngọc đi theo phía sau nhìn thấy cảnh này thì hoàn toàn nổi giận, vươn tay kéo Vương Cẩn Hòa ra sau lưng đồng thời tung một cước đá bay người kia ra ngoài.

Tô Ngọc đầy vẻ âm trầm nhìn La thị, trong mắt đều là phẫn nộ: "La thị, xem ra giáo huấn cho bà trước đó vẫn chưa đủ lớn, đến mức để bà hiện tại còn dám tới tìm Tiểu Hòa gây phiền phức." "Nguyên Bảo, đi mời Huyện lệnh qua đây một chuyến." Tô Ngọc phân phó Nguyên Bảo bên cạnh.

Đã nói tử tế không nghe thì cứ trực tiếp vào đại lao mà hối lỗi cho tốt rồi hãy ra, loại người như vậy giữ ở bên ngoài đều là lãng phí lương thực của nhà mình, căn bản không xứng ở lại đây.

Vừa nghe Tô Ngọc lại muốn báo quan, La thị lập tức hoảng sợ, có chút thẹn quá hóa giận nói: "Mày câm miệng cho tao, tao cứ mắng đấy, mày cho dù báo quan thì làm được gì?

Tao cũng sẽ không có việc gì đâu." Nhìn La thị một cái, Vương Cẩn Hòa cảm thấy người đàn bà này có chút quá mức ngây thơ rồi, những lời như vậy bà ta mà cũng nói ra được. "La thị, nhắc nhở bà một câu, con trai bà chỉ là Cử nhân mà thôi, cũng không phải quan viên gì, chúng tôi thật sự muốn kiện bà thì lời nói của con trai bà căn bản không có tác dụng, dù sao thân phận Cử nhân của hắn cũng không thể can thiệp Huyện lệnh xử án." "Mày……" Đạo lý này La thị đương nhiên là hiểu, bà ta cũng chỉ là uy hiếp Vương Cẩn Hòa bọn họ một chút, để bọn họ dập tắt ý định báo quan.

Nguyên Bảo đồng tình nhìn La thị một cái, thiếu gia trước đó đã định tha cho mụ già này rồi, kết quả mụ già này hiện tại lại tự mình chạy tới cửa chịu đòn.

Đã từng thấy người muốn chết, chưa từng thấy ai nôn nóng tìm chết như vậy. "Vương Cẩn Hòa mày đều đã đính hôn rồi mày còn đi câu dẫn con trai tao, mày thật đúng là đủ không biết xấu hổ." La thị cũng bất chấp nhiều như vậy, bà ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là phẫn nộ.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt mờ mịt nhìn La thị, ngơ ngác hỏi: "Không phải, con trai bà là vị nào?

Tôi gặp còn chưa từng gặp mà bà nói tôi câu dẫn con trai bà?

Não bà có phải có bệnh không hả?" Cái não này nếu không có bệnh thì đều không thể nói ra những lời như vậy. "Vương Cẩn Hòa mày bớt ở đây giả bộ cho tao, con trai tao chính là bị mày dạy hư, nếu không phải tại mày, nó sao có thể ngỗ nghịch tao?

Còn muốn đoạn tuyệt quan hệ với tao." La thị càng nói sắc mặt càng khó coi, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa tràn đầy khinh thường: "Vương Cẩn Hòa tao nói cho mày biết, chỉ cần có tao ở đây một ngày, tao sẽ không để mày dạy hư con trai tao, mày cũng đừng hòng trở thành con dâu tao." Vương Cẩn Hòa đồng tình nhìn La thị, người này không phải bị chứng hoang tưởng đấy chứ? "Tô Ngọc, anh có nghe hiểu bà ta rốt cuộc đang nói gì không?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt cạn lời hỏi.

Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu: "Anh cũng không biết người đàn bà này rốt cuộc muốn nói cái gì." Vương Cẩn Hòa mỗi ngày đều ở bên cạnh anh, đặc biệt là sau khi đính hôn anh làm gì cũng đều mang theo người, cô ấy đi gặp người khác lúc nào mà chính mình lại không biết?

Nguyên Húc lúc này từ bên ngoài trở về, xem ra đã nghe ngóng rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Khi Vương Cẩn Hòa nghe Nguyên Húc nói con trai của La thị là Tạ Dũng Chấn lại nói đỡ cho cô, trong mắt đều là kinh ngạc, loại người như La thị lại có đứa con trai tam quan ngay thẳng như vậy sao?

Bất quá có một điểm Tạ Dũng Chấn nói thật sự đúng, nếu bọn họ từ lúc bắt đầu đã thật tâm thực lòng xin lỗi gia đình cô, hoặc là cô sẽ tha thứ cho những người này, từ đó để bọn họ ít nhiều cũng có một chút cơ hội kiếm tiền.

Chỉ tiếc là những người này không có tầm nhìn xa như Tạ Dũng

Chấn, cho nên mới đi đến tình cảnh ngày hôm nay. "La thị, nói thật nhé, con trai bà rất thông minh." Chuyện đọc sách tạm thời không nói, nhưng chuyện đối nhân xử thế thì thật sự vô cùng không tồi. "Có điều bà dường như không được thông minh lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn La thị trực tiếp mở miệng châm chọc, hoàn toàn không cho đối phương mặt mũi.

Nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói lời như vậy, La thị tức giận lại muốn động thủ, nhìn thấy Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bà ta, chỉ đành uất ức nói: "Nó đều bắt cá hai tay rồi, mày vậy mà còn che chở, Vương Cẩn Hòa mày cũng thật lợi hại, đều như vậy rồi mà còn có thể khiến hắn bảo vệ mày như thế." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn La thị, trong mắt đều là cạn lời: "Không phải, tôi nói cái não này của bà có bệnh nặng gì à?

Nếu não bà không có bệnh thì chắc là không nói ra được những lời như này đâu.

Tôi còn phải nói bao nhiêu lần cho rõ?

Tôi không quen con trai bà, tôi căn bản chưa từng gặp, bà nếu còn dám vu khống, chúng ta liền ở trước mặt Huyện lệnh nói cho rõ, vừa hay Nguyên Bảo cũng đi mời Huyện lệnh tới rồi." Cô ghét nhất là loại người bịa đặt bằng một cái miệng này, ngoại trừ bịa đặt ra thì cái gì cũng không biết làm, quả thực ghê tởm đến cực điểm. "Vương Cẩn Hòa chúng ta là người cùng một thôn, mày dám báo quan bắt tao, trưởng thôn sẽ không tha cho mày đâu." La thị nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, một chút cũng không khách khí nói. "Nguyên Húc, cậu trông chừng người này, tôi với Tô Ngọc đi nhà trưởng thôn một chuyến." "Vâng." La thị nhìn hai người muốn đi nhà trưởng thôn, lập tức hoảng sợ, xoay người liền muốn đi, lại bị Nguyên Húc chặn lại: "Thiếu phu nhân nhà chúng tôi nói rồi, hiện tại bà không thể đi." "Mày…… Mày tránh ra cho tao, mày chỉ là một tên hạ nhân mà cũng dám cản tao?" La thị lo lắng Vương Cẩn Hòa bọn họ thật sự báo quan bắt bà ta trực tiếp nhốt vào, trong lòng hoảng hốt muốn chạy trốn ngay.

Tuy nhiên Nguyên Húc căn bản sẽ không cho bà ta cơ hội đào tẩu này.

Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc không để ý đến La thị đang muốn rời đi, ngược lại cùng nhau đi tìm Tạ Khuê.

Lúc qua đó, người trong thôn đều vẫn còn ở đó, vẫn luôn giằng co với Tạ Khuê, nhìn ý tứ kia nếu Tạ Khuê không đồng ý, bọn họ thật sự sẽ không rời đi. "Đại thúc, bọn họ lại muốn làm gì?

Những người này hết lần này đến lần khác rốt cuộc có phiền hay không hả?" "Biết cháu giúp người thôn Hồ Lô mua quả, cũng biết người thôn Hồ Lô hôm nay bán quả được bao nhiêu tiền, đây không phải là ghen tị rồi sao, muốn tới bắt bác nói với cháu dẫn bọn họ kiếm tiền, không đồng ý thì không chịu đi." Trưởng thôn nhún vai, vẻ mặt bất lực nói.

Đối với những người như vậy, ông thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt, dù sao luận về độ không biết xấu hổ, ai có thể so được với bọn họ?

Nghe thấy trưởng thôn nói vậy, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn những người này: "Các người không cần tới tìm trưởng thôn nữa, các người cho dù tới tìm cũng vô dụng, tôi sẽ không đồng ý giúp các người đâu, loại người như các người nói thật thật sự không xứng để tôi giúp." "Mày……" "Tiểu Hòa, cháu với Tô Ngọc hôm nay qua đây là làm gì?" Tạ Khuê nhìn hai người hỏi. "La thị đến cửa nhà cháu vu khống cháu câu dẫn con trai bà ta, Tô Ngọc tức giận, bảo Nguyên Bảo đi báo quan.

Chuyện này chúng cháu qua đây nói với bác một tiếng, để bác trong lòng nắm được số." Vương Cẩn Hòa nhìn trưởng thôn nghiêm túc nói.

Trưởng thôn kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là không dám tin: "Tiểu Hòa, cháu đây là làm thật à?" "Vâng, La thị lần một lần hai làm cháu rất không vui, đã nói chuyện tử tế bà ta không nghe, vậy thì chúng cháu dùng thủ đoạn phi thường quy, trực tiếp tìm Huyện lệnh, đến lúc đó bà ta nên thế nào thì thế ấy.

Cháu không phải người Tạ gia thôn, nhưng La thị thì phải, cho nên cháu mới nghĩ qua đây nói với bác một tiếng." Vương Cẩn Hòa kỳ thực không đến nói cũng được, chỉ là sợ đến lúc đó mang đến cho trưởng thôn phiền phức không cần thiết, cho nên mới qua đây chuẩn bị nói một tiếng chuyện này.

Nếu La thị tiếp tục tìm chết, cô làm việc sẽ chỉ càng tàn nhẫn hơn, sẽ không giống như bây giờ.

Chương 107

Tạ Khuê bất lực thở dài một tiếng, cười khổ nói: "Đây là việc của cháu, cháu cho dù không đến nói với bác chuyện này cũng được mà, Tiểu Hòa, cháu làm việc quá mức nghiêm túc rồi." Vương Cẩn Hòa mỉm cười: "Trưởng thôn, việc nên làm cháu nhất định sẽ làm tốt, cháu cũng không thể gây phiền phức cho bác đúng không?" Vì chuyện trồng dưa, cô đã gây cho Tạ Khuê không ít việc, chuyện báo quan bắt La thị này càng nghiêm trọng hơn, cô tự nhiên phải qua đây nói chuyện đàng hoàng. "Cháu đấy, làm việc lúc nào cũng nghiêm cẩn như vậy, bất quá như thế cũng tốt, đỡ cho La thị thật sự tưởng rằng các cháu đều không có tính khí." Trưởng thôn cảm thấy Vương Cẩn Hòa làm những việc này là đúng, nhưng đám người ở cửa lại không nghĩ như vậy: "Trưởng thôn, ông như vậy là có ý gì?

Chuyện này không thể để ông làm như vậy được!

La thị cho dù có sai thế nào, thì cũng là người thôn chúng ta, ông cứ thế dung túng Vương Cẩn Hòa ra tay với La thị, ông có cân nhắc qua những người khác trong thôn chưa?

Có một thôn dân bị bắt đi tù, người thôn chúng ta sau này còn cưới gả thế nào?

Ông cứ một mực lấy lòng Vương Cẩn Hòa, người trong thôn ông đều không quản nữa, ông căn bản không xứng làm trưởng thôn này." "Không sai, nó không phải đều quen bị người ta mắng rồi sao?

Bây giờ mới đi để ý thì có tác dụng gì?

Nhịn một chút là qua rồi, hà tất phải làm chuyện bé xé ra to như vậy, mày nói có phải không?" Một người trong đó nhìn Tạ Khuê trực tiếp nói, nói xong còn quay sang Vương Cẩn Hòa mở miệng: "Cẩn

Hòa, chuyện này mày làm như vậy là không đúng rồi, bất kể nói thế nào, La thị đều là bậc trưởng bối của mày, mày đối với trưởng bối làm như vậy, mày cảm thấy hợp lý sao?" Vương Cẩn Hòa từng nghĩ những người này khẳng định sẽ bị não tàn, chỉ là không ngờ cái sự não tàn này lại lợi hại đến thế: "Trưởng bối của tôi?

Đây tính là cái loại trưởng bối nào?

Làm trưởng bối của tôi, loại người như La thị cũng xứng?

Là do các người không bị, nếu chuyện hôm nay xảy ra trên người con gái các người, các người sẽ làm thế nào?" "Nếu La thị một câu lại một câu nói con gái các người câu dẫn con trai bà ta, các người lại nên làm thế nào?" "Vương Cẩn Hòa mày câm miệng, mày nói chuyện thì cứ nói chuyện, mày lôi con gái tao vào làm gì?" Một người trong đó chỉ mới nghe Vương Cẩn Hòa nói như vậy đã không chịu nổi rồi, huống chi là để chính con gái mình đích thân trải nghiệm.

Nếu thật sự xảy ra trên người bọn họ, thể diện cả nhà bọn họ sẽ hoàn toàn mất sạch. "Ồ, đến lượt tôi thì là nhịn một chút là được, đến lượt con cái các người thì chuyện này tuyệt đối không được, các người nói cho tôi nghe xem đây là vì cái gì?

Các người lại dựa vào cái gì?

Đương nhiên rồi, các người cũng có thể mắng tôi, chỉ cần các người muốn đi cùng La thị, tôi thì không sao cả." Một câu nói khiến tất cả mọi người á khẩu không trả lời được, không thể lại mở miệng nói Vương Cẩn Hòa không đúng. "Đúng rồi, các người nếu không muốn đi cùng La thị thì cũng không phải không thể, chỉ cần để con gái các người trải qua chuyện giống như tôi là được, con người tôi rất công bằng." Vương Cẩn Hòa nhìn người trước mặt, một chút cũng không khách khí nói.

Người trước mặt tức đến toàn thân phát run: "Vương Cẩn Hòa mày thật đúng là đủ không biết xấu hổ, chúng ta đều là người cùng một thôn, mày lại muốn đuổi cùng giết tận đối với những người như chúng ta, tâm địa chúng mày thật đúng là độc ác." Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa lại không ngừng cười rộ lên: "Tôi độc ác?

So với tất cả mọi người đang ngồi ở đây, tôi thế này tính là độc ác gì?

Những chuyện các người làm với tôi, tôi đều chưa từng trả lại từng cái một, thế này là tôi độc ác rồi?" "Còn nữa, tôi hy vọng các người hiểu cho thật rõ ràng, người đuổi cùng giết tận không phải là tôi, mà là các người.

Chỉ cần ác ý của các người lúc đầu đối với nhà tôi không lớn như vậy, hôm nay cũng sẽ không xảy ra tất cả những chuyện này.

Tôi cứ nói thẳng với các người cho xong, từ hôm nay trở đi bất kể các người làm gì, tốt nhất đừng có chọc đến đầu tôi, một khi đụng đến tôi, các người nếu còn muốn sống yên ổn, tôi nói cho các người biết, đó là chuyện đừng hòng mơ tới." Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ nghĩ muốn đối tốt với những người này. "Vương Cẩn Hòa mày……" "Đại thúc, cháu qua đây nói với bác một tiếng chuyện này thôi, còn những cái khác cứ như vậy đi, nói nhiều cháu cũng không muốn nói nữa." Tạ Khuê cười gật đầu: "Được chuyện này bác biết rồi, các cháu về đi, còn những chuyện khác các cháu cũng không cần nghĩ quá nhiều, mỗi người đều phải trả giá cho việc mình làm, điều này rất công bằng." "Vậy chúng cháu đi trước đây." Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa lúc đi nhìn cũng chưa từng nhìn bọn họ một cái.

Vương Cẩn Hòa bọn họ vừa đi, tầm mắt của những người này toàn bộ đặt lên người Tạ Khuê. "Trưởng thôn, ông cứ thế trơ mắt nhìn bọn họ ra tay với người trong thôn chúng ta mà không động lòng sao?

Ông thế này còn là chuyện một người làm trưởng thôn nên làm sao?" "Đúng đấy." Tạ Khuê nghe những lời lẽ chính nghĩa hùng hồn này của bọn họ cảm thấy vô cùng buồn cười: "Vừa nãy lúc Tiểu Hòa còn ở đây sao các người không dám nói những lời này?

Năm đó Tiểu Hòa không phải người thôn chúng ta thì các người đều như vậy, hiện tại La thị là người thôn chúng ta, bà ta gây ra chuyện như vậy, các người có gì bất mãn, có thể trực tiếp đi nói với La thị, không cần đến chỗ tôi nói những lời khiến người ta buồn nôn này." "Cuối cùng về chuyện trồng dưa trồng rau kiếm tiền, các người cũng không cần đến nói với tôi nữa, nói nhiều cũng vô dụng, tôi không quản được Tiểu Hòa, có bản lĩnh các người tự mình đi tìm Tiểu Hòa, để nó có thể quản các người.

Bất quá các người đại khái là không có cơ hội này rồi.

Vợ à, đóng cửa." Vinh thị trước mặt tất cả mọi người trực tiếp đóng sầm cửa lại, nhìn thấy cảnh này, tất cả mọi người đều ngây ra.

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, hiện tại bọn họ đắc tội Vương Cẩn Hòa, còn đắc tội luôn cả trưởng thôn, chuyện này phải làm sao mới tốt? "Bây giờ phải làm sao?" "Sự việc chưa chắc đã tồi tệ đến mức đó, hoặc là Vương Cẩn Hòa chỉ dọa chúng ta một chút thôi?

Mọi người đều đừng quá lo lắng, sự việc có lẽ vẫn còn đường xoay chuyển." Bọn họ vẫn không cho rằng Vương Cẩn Hòa thật sự ác như vậy, lại đi kiện người trong thôn.

Tuy nhiên ngày hôm sau khi bọn họ biết tin La thị tối hôm trước thật sự bị người ta giải đi, thì hoàn toàn chết lặng.

La thị lúc bị bắt cũng hoàn toàn ngây người, hoàn toàn không ngờ Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc thật sự dám làm như vậy. "Đại nhân, chúng tôi đều là nói đùa, cũng không có ý gì khác." La thị nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng sốt ruột nói, tầm mắt cũng không ngừng đảo quanh trên người Vương Cẩn Hòa, hy vọng cô có thể giúp nói vài câu. "Đại nhân, bà ta không có nói đùa, mấy năm trước bà ta đã nguyền rủa tôi hận không thể để tôi chết, hiện tại vị hôn phu của tôi khó khăn lắm mới tìm được chúng tôi, cuộc sống gia đình tôi cũng đi vào quỹ đạo có thể sống tốt, bà ta lại ở đây vu khống tôi, nói tôi câu dẫn con trai bà ta.

Nhưng con trai bà ta tôi chưa từng gặp bao giờ, căn bản không thể nói đến chuyện câu dẫn hay không câu dẫn." Vương Cẩn Hòa sẽ tha cho La thị sao?

Nếu bị bà ta dùng một câu nói đùa đơn giản liền cho qua chuyện này, thì cô đã không phải là Vương Cẩn Hòa rồi.

La thị nghe thấy lời của Vương Cẩn Hòa, giận dữ nói: "Vương Cẩn Hòa mày nói lời này là có ý gì?

Mày đây là muốn cái mạng của tao." "Tôi chỉ nói sự thật là muốn cái mạng của bà rồi?

Vậy lúc bà vu khống tôi, có từng cân nhắc qua lời bà nói khẳng định muốn lấy mạng tôi không?" Vương Cẩn Hòa nhìn La thị nghiêm túc nói. "Mấy năm nay mày không phải đều quen bị vu khống và mắng mỏ như vậy sao?

Ác độc hơn mày cũng từng nghe rồi, tao hiện tại chỉ nói mày câu dẫn con trai tao, mày làm gì mà phải đưa tao ra quan?" La thị không những không cảm thấy mình làm sai, còn cho rằng là Vương Cẩn Hòa tự mình quá nhỏ nhen, chút chuyện này cũng phải báo quan.

Đừng nói Vương Cẩn Hòa, ngay cả Huyện lệnh cũng nghe không lọt tai nữa, đây là nói tiếng người sao? "Đủ rồi, người ta thế nào đó đều là chuyện của người ta, liên quan gì đến bà?

Nghe nhiều không đại biểu bà có thể tùy tiện ô miệt người khác." Huyện lệnh lạnh lùng mở miệng nói. "Đại nhân, tôi không có nói dối, Vương Cẩn Hòa chính là loại người như vậy, nó chính là không đơn giản, nó chưa chồng mà chửa, nó……" "Người ta như vậy liên quan gì đến bà?

Là làm mất mặt người nhà bà sao?

Hay là tiêu tiền nhà bà rồi?" Người này nói chuyện thật đúng là đủ khiến người ta ghê tởm. "Đại nhân nó đây là mất mặt xấu hổ, đáng lẽ phải mang theo cái nghiệt chủng đó cùng nhau bỏ rọ heo trôi sông mới đúng." La thị thấy Huyện lệnh vậy mà còn nói đỡ cho Vương Cẩn Hòa, lập tức bất mãn, nhìn Vương Cẩn Hòa lại là một trận mắng.

Huyện lệnh nhíu mày chặt, giận dữ nói: "Ba năm trước lúc Hoàng thượng đăng cơ, đã nói tương đối rõ ràng, không thiết lập trinh tiết bài phường nữa, cổ vũ quả phụ tái giá, chuyện bỏ rọ heo trôi sông này càng là không cho phép.

Nếu các ngươi thật sự làm như vậy, cả cái thôn các ngươi đều phải gặp xui xẻo, người thôn các ngươi nên cảm ơn trưởng thôn của các ngươi, nếu không phải nhờ trưởng thôn, thì cái ngày tháng này của các ngươi đừng hòng mà sống nữa." Đây đều là thời đại nào rồi, những người này lại còn dám nói cái gì mà bỏ rọ heo trôi sông, đòi mạng người ta, bọn họ tính là cái thá gì?

Người ta chưa chồng mà chửa thì có thể đòi mạng người ta rồi?

Chưa chồng mà chửa tuy rằng lời nói khó nghe, nhưng người ta làm mất mặt là người nhà mình, còn chưa đến lượt những người này ở đây chuyện bé xé ra to.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Huyện lệnh, quay đầu nhìn Tô Ngọc, không tiếng động hỏi thật sự có chuyện như vậy sao?

Tô Ngọc cười gật đầu, xác thực có chuyện như vậy.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên đối với vị Huyện lệnh này ít nhiều có chút thiện cảm, vị Huyện lệnh này người thật sự vô cùng không tồi.

Chương 108

"Không phải……" La thị hoàn toàn không ngờ lại là như vậy, bà ta còn muốn mở miệng nói gì đó, liền bị Huyện lệnh cắt ngang. "La thị, bà không phân rõ trắng đen phải trái đã ô miệt danh tiếng người khác, đánh mười lăm trượng cho bà nhớ lâu, còn có lần sau, trực tiếp nhốt vào đại lao." Huyện lệnh một chút cũng không khách khí nói.

La thị còn chưa kịp cầu xin tha thứ, gậy đã giáng xuống, từng cái từng cái đánh vào mông bà ta.

Nhìn La thị bị đánh gậy, tâm trạng Vương Cẩn Hòa có chút phức tạp, đồng thời nhìn Huyện lệnh cảm kích nói: "Đa tạ Huyện lệnh làm chủ cho dân nữ." "Không ngại, những người này chính là thích tự cho mình là đúng, tưởng rằng cầm một cái lông gà liền có thể coi như lệnh tiễn rồi, thật là vô tri." Hơn nữa người như vậy mà lại có thể nuôi dưỡng ra một đứa con trai Cử nhân?

Điều này khiến hắn có chút trăm tư không giải được.

La thị bị đánh gậy xong thì Tạ Dũng Chấn mới vội vội vàng vàng chạy tới.

La thị nhìn thấy Tạ Dũng Chấn thì tức giận không đánh một chỗ, giơ tay tát một cái vào mặt Tạ Dũng Chấn.

Biết được tin tức liền lập tức chạy tới, Tạ Dũng Chấn ôm mặt mình, không dám tin nhìn La thị.

Mà La thị giống như không nhìn thấy phản ứng của Tạ Dũng Chấn, trực tiếp lại muốn động thủ đánh hắn, nhưng lần này Tạ Dũng Chấn không có mặc kệ bà ta tiếp tục động thủ, mà là gắt gao nắm chặt cổ tay bà ta: "Mẹ lại đang làm loạn cái gì?

Bị đánh thành như vậy rồi mà vẫn chưa chịu yên sao?" Lần đầu tiên Tạ Dũng Chấn cảm thấy Huyện lệnh đánh số gậy này thực sự là quá ít rồi, ít đến mức bà ta đều như vậy rồi mà vẫn còn có thể động thủ đánh người. "Tạ Dũng Chấn mày thi cái Cử nhân có tác dụng gì?

Nhìn thấy mẹ mày bị đánh mà mày lại có thể thờ ơ, mày quả thực chính là một phế vật." La thị điên cuồng gào thét.

Nhìn Tạ Dũng Chấn vội vội vàng vàng chạy tới lại bị La thị đánh mắng như vậy, Vương Cẩn Hòa lại có chút đồng tình với người này rồi.

Huyện lệnh kinh ngạc nhìn Tạ Dũng Chấn, đây vậy mà là mẹ hắn?

Đối với Tạ Dũng Chấn hắn là biết, hơn nữa còn rất coi trọng, dù sao hắn tuy thành tích khá tụt hậu, nhưng làm người ổn trọng chắc chắn, nếu vào quan trường cũng là một nhân tài hiếm có, chỉ là hắn có một người mẹ như vậy, đối với tiền đồ sau này của hắn ảnh hưởng thực sự quá lớn rồi. "Tạ Dũng Chấn, bản quan cùng Tri phủ đại nhân đều vô cùng coi trọng ngươi, nhưng nếu phía mẹ ngươi mà ngươi cứ giải quyết không tốt, sau này đối với con đường làm quan của ngươi sẽ chỉ mang lại phiền phức thôi." Tạ Dũng Chấn nhìn bà La đang không ngừng la lối, khăng khăng cho rằng hắn là phế vật, rồi lại nhìn vị Huyện lệnh đang nói tin tưởng hắn ở bên cạnh, đột nhiên cười tự giễu: "Đại nhân, tôi từ bỏ, không tiếp tục thi khoa cử nữa." Huyện lệnh nhìn Tạ Dũng Chấn: "Ngươi nghĩ kỹ rồi sao?" Hắn sẽ trở thành một vị quan chức rất tận tụy, nếu chỉ vì mẹ mình mà từ bỏ thì quá đáng tiếc.

Tạ Dũng Chấn gật đầu: "Tôi nghĩ kỹ rồi.

Bà ấy hiện tại sở dĩ có thể hống hách như vậy đều là vì thân phận Cử nhân của tôi.

Nếu tôi tiếp tục thi khoa cử, cuối cùng làm quan rồi, bà ấy chỉ sẽ càng biến bản khắc nghiệt hơn.

Năm xưa bà ấy dùng danh nghĩa vợ Tú tài, nhất định phải bắt Cẩn Hòa dìm lồng heo, thậm chí còn muốn người nhà Cẩn Hòa lấy cái chết tạ tội.

Từ sau khi tôi thi đậu Cử nhân, bà ấy lại càng hống hách hơn, thường xuyên dẫn người trong thôn đi gây sự, tôi thực sự mệt mỏi rồi." Lần nào cũng sẽ có người nói với hắn, mẹ hắn lại làm cái gì rồi.

Theo lý thuyết, với thân phận Cử nhân của hắn, ở trong thôn đáng lẽ phải rất được hoan nghênh mới đúng, nhưng nhân duyên của nhà bọn họ trong thôn thực sự không tốt.

Tại sao ư?

Chính là vì bà La.

Chỉ khi muốn lợi dụng bà La làm việc gì đó, những người kia mới tìm đến cửa, ngoài ra rất ít người qua lại với bọn họ.

Ngay cả muội muội cũng không có ai để chuyện trò, vì con gái nhà người ta lo lắng cái miệng của bà La sẽ đặt điều gì đó, cuối cùng làm hỏng thanh danh của họ, nghĩ thôi đã thấy tuyệt đối bi ai.

Huyện lệnh liếc nhìn bà La một cái, mày nhíu chặt: "Lại còn có chuyện như vậy sao?" Chỉ là mẹ của một Tú tài mà lại dám đòi mạng người khác, bà ta đặt những Huyện lệnh, Tri phủ như bọn họ vào đâu? "Nếu bản quan nhớ không lầm, khi Vương gia chuyển đến chỗ các người đã nói rõ không phải người của Tạ gia thôn các người." Vương gia chuyển đến từ hơn mười năm trước, khi đó tình huống gia đình này đặc biệt, có người dặn dò phải chăm sóc tốt cho bọn họ, ông ấy cũng không để Vương gia nhập hộ khẩu vào Tạ gia thôn, chỉ là sống ở đó thôi.

Không phải người cùng thôn, sao còn muốn bắt người ta dìm lồng heo?

Chuyện này đã đành, lại còn muốn bắt người nhà người ta lấy cái chết tạ tội?

Tạ tội gì?

Tạ tội với ai?

Tạ Dũng Chấn cười khổ gật đầu: "Không sai, lúc đó Thôn trưởng đã nói rất rõ ràng, nhà Cẩn Hòa không phải người trong thôn chúng tôi, không ai có tư cách quyết định sự sống chết của cô ấy.

Cho dù cô ấy chưa chồng mà chửa cũng không làm hỏng thanh danh của thôn chúng tôi.

Nhưng bà ấy vẫn dẫn theo không ít người cùng đi gây sự, cuối cùng thậm chí chặn ở cửa nhà Cẩn Hòa mắng chửi liên tục hơn hai tháng trời, Cẩn Hòa suýt chút nữa không chịu đựng nổi mà tự sát." Huyện lệnh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trong lòng tức giận vô cùng: "Lời hắn nói là thật sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Là thật ạ." Huyện lệnh lạnh lùng nhìn bà La, giận dữ nói: "Cho dù là bản quan cũng không thể tùy tiện quyết định sự sống chết của một người như vậy, ngươi ngược lại giỏi thật, lại còn muốn lấy mạng người ta.

Khi Thôn trưởng đã nói rõ ràng rồi mà vẫn còn muốn đuổi cùng giết tận, mắng chửi người ta, quả thực không thể nói lý." "Tao không làm sai, nó không biết kiểm điểm bản thân, mang thai nghiệt chủng thì đáng chết.

Cho dù bây giờ gã đàn ông hoang kia đã trở về thì nó cũng đáng chết, cả nhà chúng nó đều đáng lấy cái chết tạ tội." Bà La hét lên chói tai.

Bà ta không thừa nhận mình làm sai, bà ta chẳng có gì sai cả. "Điêu phụ, ngươi bắt người ta lấy cái chết tạ tội, là tạ tội với ai?

Với ngươi sao?

Ngươi tính là cái thá gì?" Huyện lệnh lạnh lùng mở miệng. "Nó làm ra chuyện như vậy ở thôn chúng tôi, chẳng lẽ không đáng mắng sao?" "Lời bản quan nói ngươi nghe không hiểu hay sao?

Cả nhà họ đều không phải người Tạ gia thôn, không phải người Tạ gia thôn các người." Huyện lệnh tức đến mức gân xanh trên trán nổi lên, hiện tại ông đã hiểu vì sao Tạ Dũng Chấn lại muốn từ bỏ thi khoa cử rồi, có một người mẹ như vậy ở nhà, hắn chẳng có ngày nào yên ổn. "Cái này tôi không quản, nó chính là đáng chết." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bà La, bài học này vẫn chưa đủ nhiều nhỉ.

Anh đang định nói gì đó thì Huyện lệnh bên cạnh đã lên tiếng: "Người đâu, La thị uổng cố nhân mạng, đánh hai mươi đại bản, nhốt vào đại lao một tháng, bao giờ biết sai thì bao giờ mới thả người ra." Huyện lệnh thực sự bị chọc tức rồi, loại người gì thế này?

Lại dám nói những lời như vậy.

Bà La bị nha dịch đè nghiến xuống, bà ta giãy giụa nói: "Ông là tên cẩu quan gì chứ?

Các người đều là một giuộc với nhau, tôi thấy ông và nó cũng có quan hệ mờ ám không thể cho ai biết, nếu không tại sao lại giúp con tiện nhân đó nói chuyện." Tô Ngọc cố gắng bảo bản thân đừng tức giận, đừng tức giận, nhưng anh thực sự không nhịn được nữa. "Đại nhân có thể đợi lát nữa hẵng đánh không?

Tôi có việc muốn giải quyết với bà ta." Tô Ngọc lạnh lùng mở miệng.

Huyện lệnh từng nghe nói về thiên tài Tô Ngọc này, tuy cuối cùng không chốn quan trường, nhưng cũng đủ để Huyện lệnh cho anh chút thuận tiện.

Tô Ngọc nhìn Tạ Dũng Chấn: "Anh có thể rời đi rồi, ở đây anh chỉ thấy khó chịu thêm thôi." Vì Tạ Dũng Chấn đã nói đỡ cho Vương Cẩn Hòa nên anh nể mặt hắn. "Vẫn xin lưu cho bà ấy một mạng." Hắn biết Tô Ngọc là người rất có tiền, nhìn thái độ của Huyện lệnh đối với anh là biết gia thế không tầm thường. "Được, tôi sẽ không giết người." Nhưng cũng chỉ có thế mà thôi. "Đa tạ." Chỉ cần người còn sống là tốt rồi.

Bà La không dám tin nhìn con trai mình, hắn lại cứ thế mà đi sao?

Chương 109

"Tạ Dũng Chấn, mày đứng lại cho tao, thằng bất hiếu này, tao bảo mày đứng lại mày có nghe thấy không?" Bà La giận dữ quát.

Tạ Dũng Chấn cúi đầu nhìn mẹ mình, đột nhiên cười: "Mẹ, bất kể là ai, làm sai chuyện gì đều phải trả giá.

Huyện lệnh đã nói rồi, triều ta cấm bắt người dìm lồng heo, mẹ làm vậy là phạm pháp." "Tao quản cái gì pháp với luật, tao chỉ biết nó là một con tiện nhân chính hiệu, nó đáng chết." Tạ Dũng Chấn biết chuyện này không có cách nào tiếp tục nói nữa, chỉ đành xoay người rời đi.

Đợi người đi rồi, Tô Ngọc bước tới đá một cước vào ngực bà La.

Bà La đau đến mức mặt mày trắng bệch, cả người co quắp lại.

Nha dịch nhìn Tô Ngọc như vậy, đi đến bên cạnh Huyện lệnh nhỏ giọng nói: "Đại nhân, chuyện này... sẽ không xảy ra án mạng chứ?" Nhỡ không cẩn thận đá chết người thật thì bọn họ rốt cuộc là bắt người hay không bắt? "Cậu ta nói không giết người thì sẽ không giết người, trong lòng cậu ta tự có chừng mực, chúng ta cứ nhìn là được." "Vâng đại nhân." Tô Ngọc liên tiếp đá bà La mấy cái, đều nhắm vào những chỗ đau nhất mà đá, khiến bà ta đau đến mức hoài nghi nhân sinh.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc hai mắt đỏ ngầu, bèn bước tới đưa tay kéo cánh tay anh: "Được rồi, em hiện tại không sao mà." "Tiểu Hòa..." Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa, tại sao lại giúp mụ già này cầu tình. "Anh đá nữa là chết người đấy, hơn nữa mấy cú đá của anh cũng đủ cho bà ta chịu rồi, sau đó để Huyện lệnh đại nhân quyết định là được." Vương Cẩn Hòa không đồng ý để anh đánh người quá nặng, đến lúc đó người mà chết thật thì chắc chắn sẽ tính lên đầu anh.

Vì loại người như vậy mà gánh một mạng người thì không đáng.

Tô Ngọc sa sầm mặt nói: "Huyện lệnh nhốt bà ta nửa năm một năm, thậm chí lâu hơn chắc không vấn đề gì chứ?" Huyện lệnh tự nhiên gật đầu: "Cái này không thành vấn đề." Bà La vừa nghe mình lại bị nhốt lâu như vậy, gắng gượng thân thể suy yếu đứng dậy, chỉ vào Tô Ngọc mắng: "Các người quả nhiên là cùng một giuộc, các người..." Huyện lệnh nghe vậy lập tức có chút mất kiên nhẫn: "Đem người đi." "Vâng." Bà La bị nha dịch lôi đi, lúc đi còn đang mắng chửi Huyện lệnh.

Nghe lời bà ta nói, ánh mắt Huyện lệnh trở nên lạnh lẽo, xem ra sau này bà ta không có ngày tháng tốt đẹp gì rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Huyện lệnh, cảm kích nói: "Đa tạ Huyện lệnh giúp chúng tôi làm chủ." "Cô quá khách khí rồi, đây là việc ta nên làm." Huyện lệnh cười nói.

Sau khi cảm ơn Huyện lệnh, Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa rời đi.

Huyện lệnh nhìn bóng lưng hai người rời đi, vẻ mặt rất ngạc nhiên, không ngờ vị thiên tài năm đó vậy mà cũng đã có người trong lòng.

Khoan đã, vừa rồi bà La nói Tô Ngọc là gã đàn ông hoang, vậy cha đứa bé của Vương Cẩn Hòa chẳng phải là...

Hít sâu một hơi, Huyện lệnh xoay người rời đi, ông cái gì cũng không biết, cái gì cũng chưa nghe thấy.

Sau khi bước ra khỏi huyện nha, Vương Cẩn Hòa nhìn nụ cười nhàn nhạt trên mặt Tô Ngọc: "Em thấy Huyện lệnh người cũng khá tốt." "Chính xác." "Đúng rồi, nếu chúng ta đã đến huyện thành rồi thì cùng đi lấy chút đồ đi." Vương Cẩn Hòa chợt nhớ tới cái trục lăn chắc thợ rèn đã làm xong từ lâu rồi, hôm nay tiện thể đến huyện thành thì cùng mang đồ về luôn. "Em muốn lấy cái gì?" "Em nghĩ ra một loại máy tuốt lúa tiện lợi, em đã nhờ tiệm rèn làm trục lăn, đã đến lúc đi lấy từ lâu rồi mà em cứ chưa đi, đúng lúc hôm nay qua đây, chúng ta cũng có thời gian, cùng đi lấy nhé." Vương Cẩn Hòa có ấn tượng khá tốt với vị Huyện lệnh này, nghĩ thầm đợi làm xong đồ, thực nghiệm hiệu quả xong thì tặng cho ông ấy. "Ồ?

Còn có đồ tốt thế sao?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng vậy, thứ này chắc chắn hữu dụng." "Làm xong thì em có dự định gì?" "Thử hiệu quả trước đã, nếu hiệu quả tốt thì giao cho Huyện lệnh xử lý đi, em cũng có thiện cảm với vị quan này." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em chưa từng nghĩ sẽ tự mình đưa thứ này đến kinh thành sao?

Đến lúc đó kiếm cho mình chút lợi ích?" Thứ này nếu thực sự làm được thì chính là vật báu lợi nước lợi dân, nếu do Vương Cẩn Hòa dâng lên thì sẽ nhận được không ít lợi ích. "Không sao, em cũng không muốn quá lộ liễu, như vậy cũng rất tốt." Vương Cẩn Hòa nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. "Được, em vui là được.

Có điều không thể không nói vận khí của em rất tốt, Huyện lệnh và Tri phủ ở đây người đều không tồi, khi bọn họ báo lên trên chắc chắn cũng sẽ thêm tên em vào, đến lúc đó em vẫn nhận được lợi ích như thường." Tô Ngọc ít nhiều cũng hiểu về Huyện lệnh và Tri phủ nơi này, anh đưa tay gõ nhẹ đầu Vương Cẩn Hòa, cưng chiều nói.

Kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Còn có chuyện như vậy sao?

Nếu là như vậy thì Huyện lệnh và Tri phủ quả thực không tồi, có điều làm như vậy bọn họ có được lợi ích gì không?" "Chắc chắn có, việc này tốt cho thành tích chính trị của bọn họ.

Sau này em làm ăn buôn bán cũng có thể giúp bọn họ đạt được lợi ích tương ứng, điều này đối với bọn họ càng có lợi hơn." Tô Ngọc phân tích đơn giản cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Chỉ cần bọn họ ra sức ủng hộ một số biện pháp của Vương Cẩn Hòa, sau này cuộc sống nơi đây chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn, đây đối với Huyện lệnh mới là lợi ích to lớn.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm: "Nếu là như vậy, sau này em xem thử có thể cải thiện sản lượng lúa nước không, nếu được thì chắc sẽ giúp Huyện lệnh nhận được nhiều lợi ích hơn nhỉ." "Ồ?

Lúa nước còn có thể cải thiện sản lượng?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi. "Đương nhiên là có thể, nhiều thì em không dám nói, nhưng một mẫu ruộng tăng thêm ba bốn trăm cân thì vẫn không thành vấn đề." Năm nay cô định thí nghiệm một chút, dùng hạt giống trồng ra từ nước linh tuyền để trồng lại, nếu không dùng nước linh tuyền pha loãng tưới nữa thì có tăng sản lượng không, nếu tăng sản lượng thì khẩu vị có tốt hơn chút nào không.

Nếu những vấn đề này đều có thể giải quyết thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều, ngày sau cô hoàn toàn có thể trồng hạt giống bán giá thấp cho triều đình.

Như vậy, nhà bọn họ sẽ nhận được càng nhiều sự bảo vệ. "Tiểu Hòa, em còn dự định gì nữa?" Nhìn dáng vẻ trầm tư của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đại khái đoán được vài phần. "Năm nay em định thực nghiệm xem có thể tăng sản lượng lương thực không, nếu được thì em định trồng hạt giống bán giá thấp cho triều đình." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Có điều phiền phức hiện tại là em không có nhiều ruộng nước như vậy, không thể trồng lúa nước nhiều hơn.

Trước đó đi mua thì có một nhà cố tình ép giá nên em không mua, chỗ khác thì lại khá xa." "Xa thì không sao, đến lúc đó xây một cái trang trại ở xung quanh, bên trong trồng rau quả, bên ngoài trồng lương thực là được." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa mắt sáng lên: "Đúng ha, sao em lại quên mất chuyện trang trại nhỉ." Hai người đến tiệm rèn, ông chủ bên trong vội vàng đi tới, mếu máo nói: "Cô nương, cái này chúng tôi tưởng cô không lấy nữa chứ." "Cái này có chỗ dùng mà, sao tôi lại không lấy được, chỉ là gần đây có chút việc nên quên qua lấy, thật xin lỗi đại thúc quá." Vương Cẩn Hòa vội vàng xin lỗi. "Không sao, đến lấy là được rồi, ai mà chẳng có lúc bận việc." Ông chủ tiệm rèn xua tay nói. "Tổng cộng là một trăm văn, lúc cô đặt làm đã trả năm mươi văn, đưa thêm năm mươi văn nữa là được." Ông chủ nói. "Đại thúc, những thứ linh tinh tôi nhờ chú đánh kia bao nhiêu tiền?" Vương Cẩn Hòa không quên vẫn còn một số linh kiện, những thứ đó còn tốn thời gian hơn. "Nói thật là mấy thứ đó của cô còn tốn thời gian hơn cái trục lăn lớn này, tôi không có cách nào lấy giá thấp cho cô được, cô đưa ba trăm văn đi." Ông chủ nghĩ ngợi rồi mới quyết định nói.

Ông ấy cũng không muốn thu nhiều tiền thế, nhưng thực sự quá tốn công. "Đại thúc, đây là ba trăm năm mươi văn, chú đếm đi." Vương Cẩn Hòa cũng không thấy đắt, trực tiếp đưa tiền.

Ông chủ đếm số lượng, sau đó cười nói: "Không sai, đủ rồi." "Vậy chúng tôi mang đồ đi đây." "Được, sau này cần gì các cô cậu cứ việc đến." Nhìn cái trục lăn kia, Tô Ngọc khẽ nhướng mày, sai Nguyên Húc bọn họ giúp khuân đồ ra ngoài, tiện đường tìm một chiếc xe bò chở về.

Sau khi hai người về đến nhà, Vương Đại Quý và ông cụ Vương ghé lại xem: "Tiểu Hòa, đây chính là trục lăn à?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Vâng ạ." "Vậy sao?

Thế chúng ta mau lắp vào thử xem." Những bộ phận khác cần làm bằng gỗ bọn họ đều đã làm xong từ sớm, chỉ đợi trục lăn về thôi.

Sau khi lắp ráp xong tất cả linh kiện, ông cụ Vương đứng phía trước dùng chân đạp bàn đạp, quả nhiên trục lăn quay tít.

Theo tốc độ đạp chân nhanh hơn, tốc độ của trục lăn cũng biến thành nhanh hơn. "Đừng nói chứ thứ này đúng là không tồi thật, có điều còn khoảng hai tháng nữa mới đến vụ thu hoạch mùa thu, đến lúc đó mới có thể thử nghiệm." Ông cụ Vương có chút thất vọng nói. "Ông nội, hai tháng cũng nhanh mà, không cần vội, kiểu gì cũng có lúc dùng đến.

Nếu đến lúc đó hiệu quả khả quan, cháu định đi mời Huyện lệnh qua xem, cuối cùng giao bản vẽ này cho Huyện lệnh.

Hôm nay bọn cháu đưa bà La đi báo quan, cảm giác vị Huyện lệnh này rất được, Tô Ngọc cũng thấy người này và Tri phủ ở đây rất tốt." Vương Cẩn Hòa giải thích.

Chương 110

Ông cụ ngẩn người một chút, sau đó cười gật đầu: "Cháu làm vậy là đúng, nếu thứ này dùng tốt, đem cho triều đình thì triều đình có thể phổ cập xuống, đến lúc đó việc thu hoạch cũng sẽ nhanh hơn nhiều." Như vậy cho dù gặp mưa thu cũng không cần lo lắng nữa. "Cháu cũng suy nghĩ như vậy." Buổi tối sau khi Nguyên Bảo trở về, sắc mặt có chút khó coi.

Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Nguyên Bảo, từ khi quen biết đến giờ, cô cảm thấy Nguyên Bảo là kiểu người rất dễ nói chuyện, đây là lần đầu tiên thấy Nguyên Bảo tức giận như vậy. "Nguyên Bảo, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao trông cậu có vẻ rất tức giận thế?" Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi. "Đúng vậy, bên thôn Hồ Lô xảy ra chuyện gì rồi?" Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Hôm nay bọn họ đưa bà La đến huyện nha nên không đi thôn Hồ Lô, Nguyên Bảo tự mình dẫn người qua đó.

Theo lý thì những người thôn Hồ Lô cảm kích Nguyên Bảo như vậy, không nên làm ra chuyện khiến cậu ta tức giận thế này mới đúng, nhưng cảm xúc của Nguyên Bảo lại không đúng lắm.

Hít sâu một hơi, Nguyên Bảo nhíu mày nói: "Không phải chuyện của thôn Hồ Lô, là vấn đề của thôn bên cạnh bọn họ.

Thôn đó nghe nói quả của thôn Hồ Lô đều bán được hết rồi, liền muốn qua bảo tôi đi xem thử.

Tôi đã nói với họ rất rõ ràng là đợi mua xong quả của thôn Hồ Lô, nếu quả bên kia tốt thì chúng ta cũng sẽ lấy, nhưng người bên đó cứ lằng nhằng mãi không tha, làm lỡ của chúng ta không ít thời gian."

Nghĩ đến người thôn đó, Nguyên Bảo liền cảm thấy vô cùng chán ghét.

Nhìn nhau với Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Thế này đi, chúng ta không cần nói nhiều làm gì, ngày mai chúng tôi sẽ đi cùng cậu, nếu bọn họ vẫn như vậy thì trực tiếp cho vào danh sách đen." Bọn họ dù mua quả cũng là nhìn người, loại người muốn ép mua ép bán này không xứng. "Vâng, thiếu phu nhân, ngày mai đừng đưa tiểu thiếu gia qua đó." Nguyên Bảo cân nhắc một chút rồi nghiêm túc nói.

Nhỡ đâu xảy ra xung đột với những người đó làm bị thương tiểu thiếu gia, thiếu gia chắc chắn sẽ phát điên mất.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Cậu nói đúng, ngày mai xác thực không thể đưa Tiểu Bảo đi cùng." Tiểu Bảo nghe vậy, không vui chu miệng: "Con còn muốn đi hái quả mà." "Hái quả thì lúc nào cũng có thể đi, không vội ngày một ngày hai.

Ngày mai qua đó chắc chắn sẽ có việc phải làm, trẻ con không thể đi theo." Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cũng không phải kiểu người hồ giảo man triền, nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, tuy vẫn có chút không vui nhưng vẫn nói: "Vậy được rồi, đợi mẹ xử lý xong xuôi thì con đi sau cũng được." Dù sao bên đó còn rất nhiều quả chưa hái, nó đi hái lúc nào cũng được.

Ngày hôm sau khi Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cùng qua đó, dân thôn Hồ Lô đang đối đầu với thôn bên cạnh.

Người thôn bên thậm chí còn chặn người của bọn họ lại, không cho bọn họ đi hái quả.

Nhìn thấy cảnh này Tô Ngọc nhíu mày, tìm đến Hồ Lâm hỏi: "Thôn trưởng, chuyện này là sao?" Hồ Lâm tự giễu nói: "Đây là người thôn Lâm, thôn bọn họ cũng trồng hoa quả giống thôn chúng tôi.

Mấy năm nay thu hoạch hoa quả không tốt, bọn họ cũng chẳng thèm chăm sóc vườn tược.

Giờ nghe nói quả của thôn chúng tôi đều bán được giá cao, bọn họ muốn chia một bát canh nên tìm tới." "Hồ Lâm, ông đừng có ở đây nói bậy, chúng tôi không chăm sóc vườn tược bao giờ?" Hồ Lâm cười lạnh một tiếng, châm chọc nói: "Ông nói các người chăm sóc vườn tược à?" "Đương nhiên." Thôn trưởng đối diện hùng hồn nói.

Hồ Lâm cười khẽ: "Nếu các người thực sự chăm sóc tốt vườn tược của mình, tại sao lại muốn trộn quả của các người vào trong quả của chúng tôi để bán chung?

Ông tưởng Tô thiếu gia bọn họ đều dễ lừa lắm sao?" Đây là bán không được nên cũng muốn phá hỏng chuyện làm ăn của bọn họ sao, đám người này thật đủ ác độc.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nghe một lát đã hoàn toàn hiểu rõ, thì ra quả của thôn Lâm không tốt, thấy thôn Hồ Lô lại được người ta muốn mua, giá lại cao nên muốn đầu cơ trục lợi.

Nguyên Bảo nhíu mày sa sầm mặt, không khách khí nói: "Thiếu gia, quả của những người này chúng ta không cần thiết phải thu mua." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Nguyên Bảo, tôi thấy cậu nói rất đúng, quả của những người này, chúng ta quả thực không cần thiết phải thu mua." Người thôn Lâm nghe vậy lập tức bất mãn: "Các người dựa vào đâu mà không thu của chúng tôi?" "Chất lượng quả của thôn các người có tốt bằng thôn Hồ Lô không?

Chỉ riêng cái tính cách thích gây sự của người thôn các người, chúng tôi thật sự không muốn dính dáng bất kỳ quan hệ gì.

Dù sao hạng người như các người, một khi dính vào có khi lại không dứt ra được.

Chúng tôi mua quả là để kiếm tiền, chỉ cần quả tốt, chúng tôi trả giá cao không thành vấn đề.

Nhưng quả của các người không tốt mà còn muốn bắt chúng tôi mua, là chúng tôi ngốc hay là các người quá ngây thơ rồi?

Chúng tôi là thương nhân, cần kiếm tiền, không phải đến để làm từ thiện." Vương Cẩn Hòa thật sự không ngại kéo những người này một cái, coi như tích đức cho gia đình, huống hồ đây cũng là đôi bên cùng có lợi.

Nhưng điều này chỉ giới hạn ở kiểu như thôn Hồ Lô, cho dù kém hơn chút đỉnh bọn họ cũng thu, chỉ là giá cả sẽ thấp hơn một chút thôi. "Chúng tôi..." Người thôn Lâm lập tức không dám nói gì nữa, bọn họ không có cách nào mạnh miệng nói quả của mình tốt hơn thôn Hồ Lô.

Bọn họ đã hai ba năm nay không quản lý tử tế cây quả trong vườn rồi, không giống như thôn Hồ Lô năm nào cũng chăm bẵm.

Thôn trưởng thôn Lâm hai năm nay còn chê cười Hồ Lâm, quả bán không được mà còn giám sát dân thôn chăm sóc làm gì.

Ai ngờ năm nay thôn Hồ Lô lại đổi đời, có người đến mua quả thì chớ, giá còn không thấp, nghĩ thôi đã thấy hối hận vô cùng.

Dân thôn Lâm nhìn Thôn trưởng của mình, trong lòng có chút oán hận.

Là Thôn trưởng dẫn đầu không chịu chăm sóc cây, nếu Thôn trưởng của bọn họ cũng có thể giống Hồ Lâm, bọn họ hiện tại cũng không đến mức như thế này.

Nói sang năm làm lại?

Cây trong vườn bọn họ hỏng bao nhiêu rồi, làm lại thế nào được nữa?

Thôn trưởng thôn Lâm thấy dân thôn mình nhìn mình như vậy, mày hơi nhíu lại: "Các người nhìn cái gì?" "Tại sao ông không thể giống Thôn trưởng thôn Hồ Lô bắt chúng tôi chăm sóc cây quả tử tế?

Ông ấy còn chạy theo mắng mỏ bắt dân thôn tiếp tục trồng, còn ông thì sao?

Ông là người dẫn đầu bỏ bê." Một người dân thôn Lâm phẫn nộ nói.

Thôn trưởng thôn Lâm nghe những lời chỉ trích phẫn nộ đó, nghiến răng nói: "Bản thân các người không muốn trồng, tôi cản các người thì các người sẽ chịu chăm sóc tử tế sao?" Người thôn Lâm cứng họng, bọn họ đúng là sẽ không làm vậy.

Tô Ngọc mất kiên nhẫn nhất là nghe mấy chuyện này: "Nếu không có việc gì các người có thể đi được rồi, đừng làm phiền chúng tôi làm việc." "Vị thiếu gia này, thôn chúng tôi..." "Một vườn quả không ai chăm sóc, ông nói quả có thể tốt đến đâu?" Tô Ngọc nhìn bọn họ hỏi. "Tôi mua về để bán, không phải mua về để ném người." Tô Ngọc nhìn người vừa nói chuyện, không khách khí nói tiếp: "Còn nữa, cái phong khí thôn các người tôi không thích lắm, cho dù quả của các người không tồi, tôi cũng chưa chắc sẽ mua." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, đột nhiên cảm thấy anh như vậy cũng rất đẹp trai, hơn nữa vô cùng hấp dẫn. "Chúng tôi..." "Từ hôm qua đã bắt đầu tìm người của tôi gây phiền phức, các người coi tôi là đồ trang trí chắc?" Tô Ngọc lạnh lùng mở miệng. "Vị thiếu gia này, đây đều là hiểu lầm, cậu nghe chúng tôi giải thích, chúng tôi..." "Giải thích thì không cần đâu.

Tại sao quả của thôn Hồ Lô chúng tôi nguyện ý mua, còn của các người cho dù là tốt tôi cũng phải cân nhắc, trước tiên hãy tìm nguyên nhân ở chính bản thân các người đi, xem xem hai thôn các người có gì khác biệt." Tô Ngọc cắt ngang lời đối phương, anh không muốn nghe đối phương giảo biện, sai là sai, còn có thể nói thành trắng được sao?

Bất kể người thôn Lâm có hối hận thế nào thì chuyện này cũng không vãn hồi được nữa, chỉ có thể phẫn hận nhìn Thôn trưởng của bọn họ. "Đều là lỗi của ông, nếu không phải ông dẫn chúng tôi đến gây sự, chúng tôi có thể biến thành thế này sao?

Đều là lỗi của ông, ông phải bồi thường cho chúng tôi." Dân thôn nổi giận, chỉ vào Thôn trưởng mắng.

Nhóm người Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bọn họ chỉ trích lẫn nhau.

Nhìn đám người này đổ lỗi cho nhau, Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ như vậy, trong khoảnh khắc thực ra vẫn có chút thất vọng.

Dù sao cũng là người cùng một thôn, xảy ra vấn đề không biết thông cảm cho nhau, cùng nhau giải quyết vấn đề, lại ở đây chỉ trích lẫn nhau, tìm phiền phức, người như vậy có thể trồng ra quả tốt gì chứ?

Chương 111

Quả nhiên giống hệt như Tô Ngọc nói, sau này cho dù quả của bọn họ có trồng ra được, bọn họ có lẽ cũng sẽ không đi mua những thứ này. "Tôi nói đến đây không phải các người đồng ý sao?

Các người không phải cũng muốn tiền sao?

Các người dám nói lúc đến không nghĩ đến việc đòi tiền không?" Thôn trưởng thôn Lâm cũng không khách khí nói.

Là quyết định mọi người cùng làm, bây giờ bọn họ lại đổ hết lên đầu ông ta, dựa vào đâu mà ông ta phải chấp nhận sự chỉ trích như vậy?

Hồ Lâm nhíu mày nhìn bọn họ tranh cãi không dứt, trong lòng không khỏi có chút mất kiên nhẫn: "Đủ rồi, đây là thôn Hồ Lô chúng tôi, không phải thôn Lâm các người.

Các người muốn cãi nhau thì về mà cãi, các người muốn cãi thế nào là việc của các người, không liên quan gì đến chúng tôi cả, đừng có ở đây làm lỡ việc của chúng tôi." Hôm qua chính vì thôn Lâm làm lỡ thời gian mà bọn họ mới hái được quả của hai nhà, hôm nay nếu lại bị làm lỡ thêm lúc nữa thì quả này còn hái hay không? "Còn ông nữa Lâm Chí, đừng quên ông là Thôn trưởng thôn Lâm, xảy ra vấn đề ông không dẫn dắt dân thôn cùng giải quyết, ngược lại đi oán trách người này, oán trách người kia, ông oán trách người ta có tác dụng gì?" Hồ Lâm mất kiên nhẫn nói, vô cùng bất mãn với ông ta.

Lâm Chí bị Hồ Lâm chỉ trích như vậy, sắc mặt có chút khó coi: "Ông nói thì hay lắm, đứng đấy mà nói chuyện không đau eo." Hồ Lâm bị chọc cười, vừa định nói gì thì nghe thấy Tô Ngọc mở miệng: "Được rồi, không cần nói nhiều với loại người này làm gì, ông nói nhiều nữa người ta cũng chẳng cảm kích đâu, làm tốt việc của mình là được rồi." "Đúng vậy, chú Hồ Lâm, chú đừng quản nữa, chú quản tốt việc của thôn mình là được rồi." Vương Cẩn Hòa trực tiếp mở miệng nói. "Hai người nói đúng, tôi cũng chẳng quản được nhiều như vậy, tôi làm tốt việc mình nên làm là được." Hồ Lâm suy nghĩ một chút rồi bất đắc dĩ nói. "Được rồi mọi người chuẩn bị một chút, lát nữa đi hái quả.

Vẫn giống như hai hôm trước, quả này chỉ được hái quả chín, bán chín và chưa chín đều không được hái, đừng gây thêm phiền phức cho Tô thiếu gia." Hồ Lâm nhìn người trong thôn mình xua tay nói. "Thôn trưởng chúng tôi biết rồi, chúng tôi chắc chắn sẽ không gây phiền phức cho Tô thiếu gia đâu, đi thôi ra vườn, chuẩn bị hái quả nào." Nói xong hò hét nhau đi đến vườn quả đã hẹn hôm qua.

Hôm qua bọn họ đã nhìn thấy một lần, nhưng hôm nay nhìn lại lần nữa vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Rõ ràng biết có thể hái nhiều hơn một chút, tranh thủ kiếm thêm chút tiền, nhưng bọn họ lại không làm vậy, thực sự tất cả quả đều là quả chín, một quả xanh cũng không có.

Nhìn cả buổi sáng, hái xong một vườn, nhà này đã bán được gần ba mươi lượng bạc.

Số tiền này đối với tất cả người dân thôn Lâm là quá nhiều, đây là số tiền cả đời bọn họ chưa từng thấy, thế mà chỉ một buổi sáng đã kiếm được.

Nhìn quả của người ta vừa to vừa đỏ vừa ngon, lại nghĩ đến quả trong vườn nhà mình, có người cảm thấy vô cùng xấu hổ.

Bọn họ trồng quả đều giống nhau, nhưng bọn họ lại không đối xử tốt với những cây ăn quả đó, nếu bọn họ chăm sóc tốt cho cây thì hiện tại chưa chắc đã luân lạc đến tình cảnh này.

Thôn Hồ Lô bọn họ biết, cho dù năm đó quả bán không tốt, sau khi hái quả xong bọn họ vẫn tỉa cành, bón phân đảm bảo sang năm cây có thể phát triển tốt.

Tuy mọi người đều đang chỉ trích Lâm Chí không dẫn đầu tốt, nhưng sau khi Lâm Chí dẫn đầu, bọn họ thực sự có thể làm được như thôn Hồ Lô sao?

Đáp án này thực ra không cần nghĩ nhiều cũng biết, đây là chuyện không thể nào.

Bởi vì bọn họ không nhìn thấy sự báo đáp, chứ không giống như thôn Hồ Lô, trong lòng luôn mang theo một hy vọng, sẽ có một năm quả của bọn họ được người ta nhìn thấy, có thể bán được giá tốt, và năm nay bọn họ cuối cùng đã nhận được sự báo đáp xứng đáng.

Cười tự giễu, người thôn Lâm nói: "Vị thiếu gia này nói đúng, chúng tôi quả thực cái gì cũng không bằng người thôn Hồ Lô." Bọn họ không bằng, Thôn trưởng cũng không bằng.

Chỉ cần có một người rời đi, những người còn lại cũng đi theo.

Lâm Chí dù có lòng muốn ở lại, cuối cùng cũng chỉ đành đi theo những người bên cạnh cùng rời đi.

Trên đường về, Lâm Chí bất mãn nói: "Các người có ý gì hả?" Đây là đem mặt mũi của ông ta vứt xuống đất mà giẫm đạp sao?

Người thôn Lâm liếc nhìn Lâm Chí một cái: "Chúng tôi có ý gì?

Chúng tôi đều như vậy rồi, không đi chẳng lẽ còn ở lại đó làm trò cười cho người ta sao?" "Các người không nhìn thấy người ta bán được bao nhiêu tiền à?" Thôn trưởng dụ dỗ hỏi. "Bán được bao nhiêu tiền?

Người ta bán được bao nhiêu tiền thì liên quan gì đến ông?" Một người trong đó trực tiếp mắng.

Bọn họ hiện tại vốn đã cảm thấy rất hụt hẫng, kết quả tên Thôn trưởng này lại còn ở đây lải nhải.

Người ta kiếm tiền rồi thì sao?

Đó là sự đền đáp cho mấy năm nay của họ.

Lời của dân thôn khiến Lâm Chí nhất thời không biết nên nói gì cho phải: "Các người..." "Được rồi, đừng nói mấy chuyện linh tinh nữa, chúng tôi cái gì cũng không muốn nghe, đều về đi." Nói xong cả nhóm người không thèm nhìn Thôn trưởng lấy một cái, cứ thế bỏ đi.

Lâm Chí tức giận đến mức toàn thân run rẩy, thế này còn ra thể thống gì nữa?

Trong mắt Lâm Chí ánh lên vẻ âm độc.

Người Hồ Lô thôn hiện tại chẳng phải đang rất đắc ý sao?

Nếu tất cả trái cây đều xảy ra vấn đề, hắn ngược lại muốn xem xem người thôn này còn đắc ý thế nào được nữa. "Tô Ngọc, anh thấy trưởng thôn đó thế nào?" Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc hỏi.

Tuy người đã đi rồi, nhưng cô vẫn có chút không yên tâm. "Là một kẻ lòng dạ hẹp hòi, một khi để hắn tìm được cơ hội, dân làng Hồ Lô thôn e rằng sẽ gặp tai ương." Cô liếc nhìn vườn cây ăn quả bên cạnh, cái gọi là tai ương này e rằng chính là nhắm vào những cây ăn quả này.

Dù sao hai thôn cách nhau thực sự quá gần, nếu thật sự muốn giở trò thì cũng rất nhanh, chỉ trong chớp mắt là có thể làm được. "Thúc Hồ Lâm, mọi người vẫn nên cẩn thận một chút, đề phòng người thôn bên cạnh ra tay với trái cây của chúng ta, đến lúc đó mới thật sự là được không bù nổi mất." Những trái cây này đều là mạng sống của người dân, năm nay trồng rất tốt, nếu xảy ra chuyện gì, họ chắc sẽ tức chết mất.

Hồ Lâm hiểu rõ Lâm Chí hơn nhóm Vương Cẩn Hòa, biết hắn quả thực có thể làm ra loại chuyện này. "Cẩn Hòa, cháu không cần lo lắng, lát nữa chúng ta sẽ tổ chức mọi người canh gác trái cây.

Đây là nguồn thu nhập lần này của thôn chúng ta, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại." Hồ Lâm lạnh lùng nói.

Dân làng bên cạnh gật đầu tán thành: "Trưởng thôn nói đúng, đây là *** của thôn chúng ta, ai dám động vào cây ăn quả của thôn, thì đừng trách chúng ta không khách khí." Nếu thôn bên cạnh thực sự dám động thủ, đến lúc đó bọn họ nhất định sẽ báo quan, sẽ không tha cho những kẻ đó.

Những trái cây này chính là nguồn thu nhập thoát nghèo của họ.

Họ chỉ trông chờ năm nay kiếm thêm chút tiền, sau đó xây lại nhà cửa, nếu không mùa mưa đến thì bên ngoài mưa to trong nhà mưa nhỏ, mùa đông cũng rất lạnh.

Họ còn phải sắm sửa chăn màn, năm nay phải ăn một cái Tết thật to. "Không sai." Hồ Lâm cười gật đầu: "Được rồi, mọi người làm việc trước đi, đợi làm xong chúng ta sẽ bàn bạc lại." Buổi tối, sau khi nhóm Vương Cẩn Hòa thu hoạch xong trái cây trở về, Hồ Lô thôn đã tổ chức một cuộc họp lớn, nói rõ những điều cần nói.

Cuối cùng, mỗi nhà cử ra một người, chia thành bốn năm đội tuần tra quanh vườn cây để phòng ngừa sự cố.

Việc tuần tra này quả nhiên đã phát hiện ra vấn đề.

Mười ngày sau, họ bắt được Lâm Chí đang định thiêu rụi vườn cây của họ.

Hồ Lâm tức giận đến mức toàn thân run rẩy: "Lâm Chí, vấn đề của ông khiến trái cây thôn ông không bán được, nhưng ông cũng đừng hòng đến thôn chúng tôi gây chuyện." Nhờ lời nhắc nhở của Cẩn Hòa và sự hiểu biết về Lâm Chí, ông đã đề cao cảnh giác, không ngờ hắn ta lại đến thật.

Chương 112

Lâm Chí cười lạnh một tiếng: "Thôn tao sống không tốt, dựa vào cái gì thôn chúng mày lại được sống tốt?" "Nhốt người lại, ngày mai chúng ta báo quan." Hồ Lâm nghiến răng nói. "Được." Ngày hôm sau, khi Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo qua, liền thấy nhóm Hồ Lâm đang áp giải Lâm Chí đi ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, không phải chứ?

Hắn ta đến thật sao? "Thúc Hồ Lâm, chuyện này là..." "Tối hôm qua hắn mang theo dầu hỏa định thiêu rụi cây ăn quả của chúng ta." Hồ Lâm nhắc đến là thấy tức, tên Lâm Chí này thật không ra gì, sao có thể làm ra chuyện tang tận lương tâm đến thế?

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Lâm Chí: "Lại còn có chuyện này sao?" Hồ Lâm thở dài: "Ai nói không phải chứ?

Chúng tôi cũng không tin đây là sự thật, nhưng sự thật rành rành ra đó." "Vậy thúc đưa người đi báo quan đi, chỗ này để chúng cháu lo là được." Đưa người đi báo quan cũng không cần quá nhiều người, ở đây dù sao vẫn còn người trông coi, không ảnh hưởng đến việc hái quả.

Tiểu Bảo vừa nghe hôm nay còn được hái quả thì vui vẻ vô cùng: "Mẹ ơi, con thích hái quả." "Được, lát nữa mẹ cho con hái nhiều một chút." Đứa trẻ này cũng không biết bị làm sao, lại ham hố việc hái quả, hơn nữa còn thích hái những quả vừa to vừa đẹp.

Quả bình thường thằng bé còn chẳng thèm nhìn. "Hoan hô." "Mọi người giúp đỡ Cẩn Hòa bọn họ một chút." Hồ Lâm lúc giải Lâm Chí lên trấn, vẫn không yên tâm dặn dò người trong thôn. "Trưởng thôn ông cứ yên tâm đi, chúng tôi biết phải làm thế nào, ông đừng lo bò trắng răng nữa." Dân làng Hồ Lô thôn xua tay nói.

Họ đã hái quả gần nửa tháng nay rồi, chẳng lẽ còn không biết việc gì nên làm, việc gì không nên làm? "Mọi người trong lòng hiểu rõ là được, vậy chúng tôi đi đây." Đợi khi nhóm Hồ Lâm quay lại, họ lại dẫn theo cả Huyện lệnh.

Nhìn thấy Huyện lệnh, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều có chút ngạc nhiên, bọn họ lại gặp nhau rồi.

Hiển nhiên Huyện lệnh nhìn thấy họ cũng kinh ngạc, đồng thời lại cảm thấy khá vui mừng.

Tình hình Hồ Lô thôn ông ta đều nghe Hồ Lâm nói cả rồi, Hồ Lô thôn có thể triệt để thoát nghèo, ông ta cũng rất vui, đang định đến xem người giúp họ thoát nghèo là ai, ai ngờ lại là vợ chồng Tô Ngọc. "Tô thiếu gia, không ngờ là hai người, chỗ trái cây này đều ổn chứ?" Huyện lệnh nhìn Tô Ngọc hỏi. "Rất tốt." Tô Ngọc đưa ra một đánh giá rất cao, và điều này cũng không phải nói bừa.

Trái cây của Hồ Lô thôn hắn mang ra ngoài bán rất chạy, mười mấy ngày nay bán trái cây đã kiếm được gần năm nghìn lượng.

Tuy không thể so với các việc kinh doanh khác, nhưng muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, hắn không chê, dù sao hiện tại hắn cũng là người phải kiếm tiền nuôi gia đình.

Tiền bán trái cây có thể mua thêm chút trân châu cho vợ.

Hắn phát hiện từ khi dùng bột trân châu đắp mặt, da dẻ của Vương Cẩn Hòa càng đẹp hơn, đẹp đến mức khiến người ta vừa hâm mộ vừa ghen tị. "Vậy thì tốt, Tô thiếu gia, ta định sáp nhập Hồ Lô thôn và Lâm thôn lại.

Nếu sang năm bên Lâm thôn dưới sự dẫn dắt của Hồ Lâm cũng trồng ra được trái cây tốt như vậy, cậu có thể thu mua luôn không?"

Huyện lệnh nhìn Tô Ngọc hỏi, trong lòng lại rất buồn rầu.

Ông ta làm cái chức Huyện lệnh này, vì bá tánh đúng là liều mạng.

Mặt mũi của Huyện lệnh thì Tô Ngọc ít nhiều vẫn nể, nghe vậy tự nhiên gật đầu đồng ý: "Nếu trái cây sang năm có chất lượng thế này, tôi tự nhiên cũng sẽ lấy." "Vậy ta thay mặt mọi người cảm ơn cậu trước." "Không cần khách sáo, có điều phong khí của thôn đó không tốt, không biết Hồ Lâm có thể uốn nắn lại được hay không." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Hắn không thích hợp tác với loại người nói nhiều, thích gây sự, bất kể là hợp tác gì cũng không thích.

Huyện lệnh sững người, bất đắc dĩ nói: "Về phương diện này vừa nãy ta đã nói với Hồ Lâm rồi, hiện tại chỉ có thể từ từ thôi, nhất thời cũng không thể khiến người ta hoàn toàn thay đổi tốt ngay được." Chuyện đó căn bản là không thể. "Cái này không thành vấn đề, nhưng lời khó nghe phải nói trước.

Đến lúc đó nếu trái cây không đạt tiêu chuẩn tôi yêu cầu, tôi có thể sẽ lấy, nhưng giá cả sẽ không cao.

Nếu có người gây sự, tôi có thể sẽ đưa họ thẳng vào danh sách đen, sẽ không có bất kỳ dự định hợp tác nào nữa." Tô Ngọc nói thẳng thừng, chẳng nể nang gì Huyện lệnh.

Huyện lệnh thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần đồng ý là tốt rồi, còn những kẻ không muốn kiếm tiền kia, ông ta đương nhiên sẽ không quản. "Đây là chuyện đương nhiên, cậu mua trái cây, cậu là người quyết định." Chỉ cần có thể tiếp tục mua trái cây ở đây, việc phải làm thế nào ông ta một chút cũng không nhúng tay, cũng không can thiệp.

Hồ Lô thôn và Lâm thôn là những thôn nghèo nổi tiếng trong vùng, hàng năm nếu huyện không giúp đỡ thì không biết sẽ có bao nhiêu người chết đói.

Hiện tại trái cây của họ được người ta để mắt tới, có cơ hội thoát nghèo tốt như vậy, Huyện lệnh sao có thể không vui?

Nếu đến lúc đó thật sự có những kẻ không biết sống chết đến tìm nhóm Tô Ngọc gây phiền phức, vậy thì đừng trách ông ta không khách khí, Huyện lệnh âm thầm nghĩ.

Hồ Lâm nghe ở bên cạnh, tâm trạng có chút không tốt.

Ông không muốn để Hồ Lô thôn sáp nhập với Lâm thôn.

Người Lâm thôn dưới sự dẫn dắt của Lâm Chí thì phong khí hoàn toàn không được, rất nhiều kẻ trộm cắp, lười biếng, sáp nhập vào thôn họ rồi làm hư người trong thôn thì phải làm sao?

Nhưng Huyện lệnh đã lên tiếng muốn sáp nhập hai thôn, ông có phản bác cũng vô dụng.

Vương Cẩn Hòa vừa thấy Hồ Lâm như vậy liền biết ông không nguyện ý sáp nhập với Lâm thôn.

Nghĩ cũng đúng, một thôn dân như vậy, đặt vào tay ai cũng là củ khoai lang nóng bỏng tay, phỏng chừng chẳng ai muốn nhận.

Huyện lệnh tự nhiên nhìn ra sự không tình nguyện của Hồ Lâm, bất đắc dĩ nói: "Ta biết bảo ông tiếp quản Lâm thôn thì ông không vui, nhưng hiện tại ai có thể tiếp quản thôn này chứ?

Các thôn xung quanh trừ trưởng thôn Tạ gia thôn và ông ra thì chẳng có ai đáng tin cậy.

Tạ gia thôn lại cách Lâm thôn quá xa, không cách nào quản lý Lâm thôn kịp thời được.

Hai thôn các ông nằm khá gần nhau, nếu ông cảm thấy một mình quá phiền phức, có thể nhờ trưởng thôn Tạ gia thôn cùng giúp đỡ." Hồ

Lâm nhíu mày: "Huyện lệnh đại nhân, không phải tôi không đồng ý, chỉ là những năm nay dân làng bên Lâm thôn vì Lâm Chí mà trở nên lệ khí quá nặng, hơn nữa có kẻ còn ăn ngon lười làm, không làm việc đàng hoàng.

Ngài bảo thôn chúng tôi sáp nhập với họ, lỡ như người thôn chúng tôi bị ảnh hưởng thì làm sao?" Đây là điều ông tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tán thành, cô có thể hiểu được sự bất lực và bất mãn của Hồ Lâm. "Ta biết ông lo lắng điều này, vậy thế này đi, ta sẽ triệu tập người Lâm thôn lại nói chuyện đàng hoàng với họ một chút.

Nếu muốn đi theo các ông trồng trọt tử tế để kiếm tiền thì phải nghe theo sự sắp xếp của ông.

Nếu không muốn, vậy ông cũng đừng quản, sau này người ta kiếm tiền xây nhà ngói xanh, bọn họ cái gì cũng không có thì đừng có đến oán trách người khác, như vậy có được không?" Huyện lệnh nhìn ông thương lượng.

Hồ Lâm có chút buồn rầu, Huyện lệnh đã nói đến mức này rồi, ông còn có thể nói gì nữa?

Trừ việc gật đầu đồng ý chẳng lẽ còn có thể từ chối?

Hồ Lâm miễn cưỡng gật đầu đồng ý yêu cầu của Huyện lệnh: "Vậy...

được thôi." "Ngươi đi gọi hết người Lâm thôn qua đây." Huyện lệnh nói với nha dịch bên cạnh. "Vâng, đại nhân." "Huyện lệnh, ngài đúng là biết tìm việc cho người ta." Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn nhưng vẫn không nhịn được, mở miệng phàn nàn.

Chương 113

Huyện lệnh ho nhẹ một tiếng: "Sao có thể gọi là tìm việc cho người ta chứ?

Ta đây chẳng phải cũng là hết cách rồi sao?" "Cô cũng biết hai thôn này năm nào cũng là mối lo lớn trong lòng ta và Tri phủ đại nhân.

Năm nay nhờ có các cô mà Hồ Lô thôn cuối cùng cũng có thể trở thành thôn giàu có, nhưng Lâm thôn vì năng lực dẫn dắt của trưởng thôn không tốt, khiến tất cả vườn tược biến thành như vậy.

Nếu không để Hồ Lâm giúp đỡ một chút, bá tánh Lâm thôn biết làm sao?" Nếu ông ta có thể tìm được người thích hợp thì cũng chẳng đến mức để Hồ Lâm phải quản chuyện của Lâm thôn.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng cô cũng có thể hiểu được sự bất lực này của Huyện lệnh, dù sao hai thôn này quả thực rất nghèo, trước đây từng nghe Tạ Khuê nói qua. "Thôi bỏ đi, lát nữa tôi sẽ nói chuyện tử tế với họ, họ chịu nghe thì nghe, không chịu nghe thì thôi." Hồ Lâm cũng đã thông suốt, người muốn kiếm tiền chắc chắn sẽ nghe, những kẻ không muốn nghe, đại khái là không muốn kiếm tiền. "Ông nghĩ như vậy là đúng rồi." Buổi chiều khi đang hái quả, người Lâm thôn đều đã qua, nhìn thấy Huyện lệnh cũng ở đó, tất cả mọi người vội vàng quỳ xuống đất: "Tham kiến đại nhân." "Đều đứng dậy cả đi.

Hôm nay gọi các ngươi qua đây là để nói một chuyện.

Trưởng thôn Lâm Chí của các ngươi tối qua mang theo dầu hỏa định thiêu rụi vườn quả của Hồ Lô thôn, hiện tại đã bị bắt vào đại lao rồi.

Thôn các ngươi hiện giờ không có trưởng thôn, bản quan quyết định cho thôn các ngươi sáp nhập với Hồ Lô thôn, sau này trưởng thôn của các ngươi chính là Hồ Lâm, các ngươi có ý kiến gì không?" Huyện lệnh nhìn bọn họ hỏi.

Tất cả mọi người vội vàng lắc đầu: "Chúng thảo dân không có ý kiến." "Rất tốt, nếu đã như vậy ta nói trước với các ngươi một tiếng.

Sự chênh lệch giữa thôn các ngươi và Hồ Lô thôn nằm ở đâu trong lòng các ngươi tự rõ.

Những năm nay Lâm Chí cũng không làm gương tốt cho các ngươi, dẫn đến người trong thôn các ngươi đều có chút lười biếng.

Vốn dĩ Hồ Lâm không muốn nhận Lâm thôn, cũng là bản quan nói ngon nói ngọt ông ấy mới đồng ý làm trưởng thôn của các ngươi, cho Lâm thôn sáp nhập vào Hồ Lô thôn." Huyện lệnh nói một tràng những lời quan phương, nghe khiến Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười, vị Huyện lệnh này cũng thú vị thật.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, đối phương cười với cô một cái.

Huyện lệnh làm thế rất tốt, dù sao chỉ có như vậy người Lâm thôn mới biết, không phải người ta tự nguyện tiếp nhận, mà là dưới sự khuyên bảo hết lời của Huyện lệnh mới bất đắc dĩ phải nhận. "Lời phải nói trước ở đây, sau này Hồ Lâm đối xử với các ngươi cũng sẽ giống như đối với dân làng Hồ Lô thôn.

Các ngươi làm không tốt, ông ấy cũng sẽ mắng.

Các ngươi muốn nghe thì nghe, không muốn nghe thì sang năm nhìn người ta trồng quả tốt bán được tiền thì đừng có đi ghen tị.

Chính vì Hồ Lâm ở phía sau thúc giục dân làng chăm chỉ trồng quả mà năm nay chỉ một năm Hồ Lô thôn đã triệt để thoát nghèo.

Các ngươi nếu muốn sang năm cũng bán được nhiều tiền như bọn họ, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời trưởng thôn Hồ Lâm, có vấn đề gì cũng có thể hỏi người Hồ Lô thôn, kinh nghiệm của bọn họ phong phú hơn các ngươi nhiều." Huyện lệnh nghiêm túc nói.

Người Lâm thôn vội vàng nói: "Đại nhân ngài yên tâm, chúng tôi sẽ nghe lời trưởng thôn Hồ Lâm." Bọn họ sau khi trở về cũng rất hối hận vì đã không trồng trọt tử tế.

Nếu chăm chỉ trồng, dù không tốt bằng Hồ Lô thôn, giá không cao bằng họ, nhưng trái cây kiểu gì cũng bán được, đâu đến nỗi như hiện tại, chỉ có thể trơ mắt nhìn người khác bán lấy tiền.

Nếu trưởng thôn Hồ Lâm cũng là trưởng thôn của họ, chỉ cần nghe lời trưởng thôn, bảo trồng thế nào thì trồng thế ấy, sang năm họ cũng có thể có thu hoạch như thế này chứ?

Bọn họ vốn tưởng nha dịch gọi bọn họ đến làm gì, không ngờ lại là chuyện tốt.

Hồ Lâm nhìn bọn họ như vậy, thở dài nặng nề: "Cây ăn quả của các người đều hỏng cả rồi, lát nữa tôi sẽ cùng các người đi xem, cần dưỡng cây thì cứ dưỡng cây lại trước đã." "Vâng, cảm ơn trưởng thôn." Người Lâm thôn đều có chút ngại ngùng, trước đây gây cho người ta bao nhiêu phiền phức, bây giờ lại phải dựa vào họ mới có thể có cuộc sống tốt hơn. "Giờ đều là người cùng thôn, không cần nói những lời này." Hồ Lâm xua tay nói.

Đã đồng ý cho Lâm thôn sáp nhập vào Hồ Lô thôn, ông sẽ chịu trách nhiệm với họ. "Cảm ơn trưởng thôn." Người Lâm thôn có chút cảm động, thật ra họ cũng lo Hồ Lâm có thành kiến với mình. "Mọi người cũng không cần lo tôi sẽ thiên vị người Hồ Lô thôn cũ, tôi sẽ đối xử bình đẳng, ai sai thì tìm người đó tính sổ.

Tôi cũng sẽ nói với người trong thôn, các người trồng cây có vấn đề gì thì cứ để họ chỉ dạy tận tình.

Đã là người một thôn thì phải vứt bỏ mấy chuyện lộn xộn kia đi, chăm chỉ sống tốt hơn mới được." Trưởng thôn nhìn bọn họ nghiêm túc nói. "Vâng, trưởng thôn, chúng tôi đều nghe ông." Một phen lời nói của Hồ Lâm khiến người Lâm thôn hoàn toàn yên tâm.

So với Lâm Chí, họ tin tưởng Hồ Lâm hơn, nếu không có Hồ Lâm thì sẽ không có Hồ Lô thôn của hiện tại.

Huyện lệnh thấy Hồ Lâm như vậy, vô cùng hài lòng gật đầu. "Được rồi, nếu các ngươi đều đã thống nhất, vậy bản quan đi trước." Huyện lệnh cảm thấy chuyện này phải đi báo cáo với Tri phủ một tiếng, sau này bọn họ không cần lo lắng hai thôn này mùa đông sống khổ sở nữa.

Sau khi tiễn Huyện lệnh, trưởng thôn vừa định làm việc thì bị người nhà của Lâm Chí chặn lại. "Hồ Lâm, cái đồ sát thiên đao này, vì để có được Lâm thôn, ông lại hãm hại chồng tôi." Hồ Lâm nhíu mày nhìn người phụ nữ đang lu loa ăn vạ này, đây là vợ của Lâm Chí - Lâm thị.

Hồ Lâm không khách khí nói: "Huyện lệnh đại nhân chắc vẫn chưa đi xa, nếu bà cảm thấy là tôi tính kế, tôi có thể đi mời Huyện lệnh đại nhân quay lại, chúng ta ba mặt một lời nói cho rõ ràng." "Ông..." Lâm thị đương nhiên biết chuyện này là do nhà bà ta đuối lý, nếu thật sự để Huyện lệnh quay lại, ai biết được cuối cùng bà ta có bị bắt vào cùng hay không. "Các người hiện tại cũng chẳng có tổn thất gì, tại sao lại đối xử với chồng tôi như vậy?

Ông đi cầu xin Huyện lệnh, thả ông ấy ra đi." Lâm thị nhìn Hồ Lâm cầu khẩn: "Cả nhà già trẻ chúng tôi chỉ trông chờ vào ông ấy để sống, giờ chức trưởng thôn của ông ấy cũng bị ông cướp mất rồi..." Bà ta khóc lóc om sòm. "Đợi đã, Lâm thị, hôm nay bà nói cho rõ ràng, cái gì gọi là chức trưởng thôn bị tôi cướp mất?

Bà tưởng tôi ham hố cái chức trưởng thôn Lâm thôn lắm à?

Nếu không phải Huyện lệnh nhất định bắt tôi làm, bà tưởng tôi muốn chắc?" Ông giữ mảnh đất của Hồ Lô thôn này không tốt sao?

Cứ phải đi tiếp quản cái đống rắc rối bên Lâm thôn?

Lời của Lâm thị khiến người Lâm thôn cũng nghe không lọt tai nữa, họ nhìn Lâm thị bất mãn nói: "Lâm thị, bà vừa nãy không nghe thấy Huyện lệnh đại nhân nói gì sao?

Là Huyện lệnh đại nhân nói với trưởng thôn hồi lâu ông ấy mới đồng ý đấy.

Thôn chúng ta hiện tại như thế này, ai mà thèm nhận?" "Lâm Chí bị nhốt vào đại lao rồi mà các người lại nói những lời như vậy, các người cũng quá đáng lắm." Lâm thị giận dữ nói: "Các người vì muốn lấy lòng người ta cũng không cần thiết phải như vậy." Người bên cạnh đều tức đến bật cười: "Vậy thì bà nhầm to rồi, chúng tôi không phải muốn lấy lòng ai cả, chúng tôi chỉ đang nói sự thật.

Tự bà tai điếc thì cũng đừng bắt chúng tôi điếc theo chứ?" "Đúng đấy, thôn chúng ta hiện tại ra sao trong lòng bà không rõ à?

Sắp không có cơm mà ăn rồi.

Có trưởng thôn giúp đỡ, chúng tôi có lòng tin quản lý tốt vườn tược của mình.

Trước đây Lâm Chí chưa bao giờ nói giúp chúng tôi xem vườn, tìm người mua lại càng không thể." Nghĩ đến tình cảnh trong thôn mấy năm nay, người Lâm thôn liền cảm thấy chua xót.

Điều kiện nhà Lâm Chí tốt hơn họ quá nhiều, tự nhiên không lo ăn uống.

Nhưng họ lo chứ, nghĩ đến cái tết chỉ có thể ăn cháo loãng nhìn thấy đáy bát, ngày ngày húp canh rau, trong lòng vô cùng khó chịu.

Không phải họ muốn như vậy, con người ai cũng có lựa chọn của riêng mình, để đạt được kết quả mình mong muốn đều sẽ không từ thủ đoạn.

Nếu Lâm thị cảm thấy họ làm sai, họ cũng không còn gì để nói.

Chương 114

Dù sao hiện tại bà ta cũng không còn là phu nhân trưởng thôn nữa, không cần thiết phải cho sắc mặt tốt. "Nói hay nhỉ, ông ấy không nói thì các người không biết tự mình đi mà trồng à?

Tự mình không chịu làm còn mặt mũi nói là lỗi của Lâm Chí?" Lâm thị gắt gỏng.

Mấy kẻ này còn dám nói những lời đường hoàng như vậy?

Không thấy thẹn lòng sao? "Chúng tôi chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến việc tự trồng sao?

Ban đầu chúng tôi cũng trồng trọt tử tế, cuối cùng tại sao không trồng nữa?

Là vì ông ta không ngừng nói với chúng tôi, trồng ra cũng chẳng ai mua, hà tất phải tốn công vô ích?

Ra ngoài tìm việc làm còn hơn." "Đúng vậy, nhà ai có người muốn chăm chỉ trồng cây, ông ta liền chạy đến nói trồng rồi cũng vô dụng." Vương Cẩn Hòa trợn mắt há hốc mồm nhìn người Lâm thôn.

Đây rốt cuộc là trưởng thôn hay là kẻ thù vậy?

Cho dù trồng ra không thể bán hết, ít nhất cũng có thể bán rẻ những quả tốt nhất chứ?

Ít nhiều cũng bán được chút tiền trang trải cuộc sống, sao lại bảo là trồng tốt rồi cũng vô dụng? "Tô Ngọc, anh từng gặp người như vậy chưa?

Người này cũng quá kỳ quặc rồi đi?" Vương Cẩn Hòa nhịn không được nói.

Chẳng trách vườn cây Lâm thôn có thể bị bỏ hoang, thậm chí cây còn chết, chuyện này đúng là có bệnh. "Chưa từng gặp." "Tôi cũng chưa từng gặp." Hồ Lâm nghe người Lâm thôn tố cáo, mày nhíu chặt: "Thật đúng là hồ đồ, đây mà là việc một trưởng thôn nên làm sao?" "Được rồi, mọi người cũng đừng nói nhiều với bà ta nữa, năm nay cứ chăm sóc cây cho tốt là được, cây nào chết thì sang năm trồng bù vào." Hồ Lâm nhìn người Lâm thôn nói. "Vâng." Nhất thời không ai thèm để ý đến Lâm thị nữa, Lâm thị có chút mất mặt.

Khi nhìn thấy lại có một gia đình ở Hồ Lô thôn nhận được hơn hai mươi lượng bạc, trong mắt bà ta tràn đầy ghen tị. "Đã là người cùng một thôn, vậy tiền các người kiếm được có phải nên chia cho chúng tôi một ít không?

Nếu không năm nay chúng tôi sống không nổi." Lâm thị không khách khí nói.

Hồ Lâm nhíu mày: "Đây là tài sản cá nhân của dân làng thôn chúng tôi, dựa vào cái gì phải chia cho bà?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu, Hồ Lô thôn có thêm một người như Lâm thị, sau này gà bay chó sủa rồi.

Chưa từng nghe nói tiền cá nhân kiếm được phải chia cho người khác, dựa vào cái gì chứ?

Đầu óc có bệnh à. "Thúc Hồ, bọn cháu đi trước đây, bên này..." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Lâm thị một cái. "Hai đứa về trước đi, bên này thúc lo liệu được, hôm nay làm phiền hai đứa rồi." Hồ Lâm nhìn sắc trời đã không còn sớm, vội vàng nói. "Vậy được ạ." Trên đường về, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc thảo luận về chuyện này, nhíu mày nói: "Lâm thị này cũng là một kẻ kỳ quặc, đúng là nồi nào úp vung nấy." "Quả thực, lời như vậy mà bà ta cũng nói ra được?" "Em chịu." Trong lúc nói chuyện họ đã về đến Tạ gia thôn.

Vừa đến cửa nhà, còn chưa xuống xe ngựa đã nghe thấy một giọng nói.

Tiểu Bảo vốn đang buồn ngủ bỗng mở bừng mắt: "Mẹ ơi là anh, anh về rồi." Đợi xe ngựa dừng hẳn, Tiểu Bảo vội vàng đi ra, nhìn thấy Trương Trí Lâm đang đứng ở cửa đợi mình, trong mắt Tiểu Bảo đều là vui mừng.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, không ngờ lại về thật, thú vị rồi đây.

Tô Ngọc xuống xe, Tiểu Bảo vội vàng đưa tay bảo Tô Ngọc bế.

Tô Ngọc cười bế Tiểu Bảo xuống, vừa đứng xuống đất, Tiểu Bảo liền chạy đến bên cạnh đối phương, sốt ruột nói: "Anh ơi sao giờ anh mới về thế." "Tiểu Bảo, anh về rồi đây." Trương Trí Lâm nhìn thấy Tiểu Bảo, trên mặt nở nụ cười.

Cố Tĩnh nhìn thấy con trai như vậy, hiểu sâu sắc rằng đưa con về đây mới là lựa chọn tốt nhất. "Về là tốt rồi." Nghe vậy Cố Tĩnh khẽ thở dài, nhìn Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hòa, sau này có khả năng lại phải làm phiền hai người rồi." "Phiền chúng em thì không có gì, chuyện bên đó của anh chị đã xử lý xong chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi.

Cố Tĩnh "ừ" một tiếng, không nói chi tiết, Vương Cẩn Hòa thấy vậy cũng không hỏi nhiều. "Bác gái, sau này anh có đi nữa không ạ?" Tiểu Bảo nghe họ nói chuyện, tranh thủ hỏi. "Không đi nữa, sau này đều không đi nữa.

Cẩn Hòa, chị biết học vấn của Tô Ngọc rất tốt, sau này có thể để cậu ấy lúc dạy Tiểu Bảo thì dạy luôn cả Tiểu Trí được không?" Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Từ khi trở về, Trương Trí Lâm một mực rất kháng cự sách vở, chị cũng chỉ có thể đặt hy vọng vào Tô Ngọc và Tiểu Bảo.

Vương Cẩn Hòa không thể nhận lời thay Tô Ngọc, chỉ có thể nhìn hắn. "Có thể, nhưng tôi dạy Tiểu Bảo rất sớm, ngoài học văn còn phải tập võ, thằng bé phải ở lại đây." Tô Ngọc sẽ không đến Trương gia chuyên môn dạy Trương Trí Lâm, muốn học chỉ có thể để đứa trẻ ở lại đây.

Tiểu Bảo vừa nghe mắt liền sáng lên, anh lại có thể ở nhà mình sao?

Ngay cả Trương Trí Lâm cũng rất mong đợi nhìn vợ chồng Cố Tĩnh.

Hai người thấy vẻ mong đợi của con, vợ chồng Cố Tĩnh có chút do dự: "Đứa nhỏ này chỉ muốn đi theo Tiểu Bảo." "Mẹ ơi có được không ạ?" "Tiểu Hòa, lại phải làm phiền hai em rồi." Cố Tĩnh đều thấy ngại, nhưng hiện tại Tiểu Trí chỉ có ở cùng Tiểu Bảo mới tốt cho thằng bé. "Không sao, Tiểu Bảo cũng cần bạn chơi cùng, hai đứa cùng nhau lớn lên, tình bạn rất tốt." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Cô đồng ý thẳng thắn như vậy chủ yếu cũng vì Trương Trí Lâm rất ngoan, rất nhiều lúc không cần họ phải quản, thằng bé cũng có thể tự chăm sóc tốt cho mình. "Tiểu Bảo, vậy con ở đây phải nghe lời biết không?" Cố Tĩnh và Trương Cần cũng có việc còn phải xử lý.

Lần này họ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Cố gia và Trương gia, còn một số việc cần giải quyết. "Vâng ạ." Trương Trí Lâm gật đầu. "Tiểu Hòa, em đi theo chị một lát, chị có chút chuyện muốn nói với em." Cố Tĩnh cân nhắc một chút, vẫn quyết định nói hết mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa. "Vâng." Vương Cẩn Hòa đưa Cố Tĩnh đến chân núi: "Chị Tĩnh, lần này anh chị trở về..." "Lần này chúng chị về đó, ai ngờ đối với Tiểu Trí lại là một địa ngục khác.

Từng tưởng rằng người Trương gia là khốn nạn, lần này về chị mới phát hiện, người Cố gia cũng không kém cạnh gì, đặc biệt là cha chị." Chỉ cần nghĩ đến những ngày tháng mấy tháng qua, Cố Tĩnh liền cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Cố Tĩnh: "Có chuyện gì vậy?" "Vì thiên phú của Tiểu Trí, cha chị bắt thằng bé học những thứ đáng lẽ phải học trong mười năm tới.

Mỗi ngày đều là học tập, học không tốt sẽ bị phạt.

Ban đầu bọn chị bận xử lý chuyện của Trương gia không biết việc này, sau này đến Cố gia mới phát hiện ánh mắt Tiểu Trí đã mất đi vẻ linh hoạt ngày thường, trở nên trống rỗng, cả người cứ như cái xác không hồn, còn cả Kẹo Ngọt (Đường Quả) cũng bị người Cố gia làm mất, chị tìm rất lâu cũng không thấy." Cố Tĩnh nghĩ đến những điều này lại hối hận vì sao lại nghe lời Cố lão gia tử, đưa Tiểu Trí về đó.

Thằng bé khó khăn lắm mới khá lên được. "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Cố Tĩnh: "Chẳng lẽ ông ta không biết chuyện ép lúa non (bạt miêu trợ trưởng) là không được làm sao?" Cố lão gia tử rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Chương 115

Sao có thể làm chuyện như vậy với Tiểu Trí? "Ông ta nói, Tiểu Trí là người thừa kế ông ta bồi dưỡng." Cố Tĩnh tự giễu nói. "Người thừa kế?

Ông ta như vậy thật sự là đang bồi dưỡng người thừa kế?" Vương Cẩn Hòa tức quá hóa cười, Cố lão gia tử này đúng là một tên khốn nạn không hơn không kém. "Ông ta nói muốn bồi dưỡng một người thừa kế vượt qua Tô Ngọc.

Nhưng Tô Ngọc đó là thiên phú, ông ta bức bách Tiểu Trí như vậy, cuối cùng có thể được cái gì?" Cố Tĩnh thực sự nghĩ không thông.

Tô Ngọc có thể đạt được Tam Nguyên (tam liên quan), đó là người ta có đủ thiên phú.

Ai cũng không thấy Tô Ngọc đọc sách chăm chỉ đến mức nào, nhưng người ta cứ thi là đỗ cao.

Cho dù thi đỗ Đồng sinh xong liền chẳng mấy khi đến thư viện, thi Tú tài, thi Cử nhân vẫn có thể giành giải nhất với thành tích đáng tự hào.

Đây thực sự là ép buộc mà có thể đạt được thành tựu sao?

Vượt qua Tô Ngọc?

Phải vượt qua thế nào?

Người ta căn bản chẳng cần quá chăm chỉ đọc sách, nó cho dù có vượt qua được thì có tác dụng gì?

Ngoài việc hủy hoại một đứa trẻ có thiên phú, ông ta còn có thể làm được gì? "Chẳng lẽ ông ta không biết làm như vậy sẽ trực tiếp hủy hoại Tiểu Trí sao?" Cố Tĩnh gượng gạo nặn ra một nụ cười:

"Ông ta muốn chỉ là Tiểu Trí vượt qua Tô Ngọc, cho nên chị và Trương Cần đã đưa Tiểu Trí đi, hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với Cố gia." "Chị không muốn con trai chị làm người thừa kế của ai cả, chị chỉ hy vọng Tiểu Trí có thể sống vui vẻ.

Đứa trẻ này đã trải qua quá nhiều khổ nạn, tương lai chị chỉ mong con có thể làm những việc mình muốn làm, sống cuộc sống mình muốn sống." Cố Tĩnh nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trong lòng không khỏi có chút phiền muộn, người Cố gia này đúng là đủ mặt dày vô sỉ. "Thảo nào chị nói sau này anh chị sẽ không đến đó nữa." "Bọn chị đoạn tuyệt quan hệ với cả hai nhà Cố, Trương rồi, còn một số việc cần phân chia tài sản, sau này một khoảng thời gian có thể bọn chị sẽ rất bận, chỉ có thể gửi Tiểu Trí ở chỗ các em.

Hiện tại chỉ có để thằng bé ở đây mới khiến chị hoàn toàn yên tâm." Cố Tĩnh cười khổ nói.

Vương Cẩn Hòa "ừ" một tiếng, sau đó khẽ gật đầu: "Được, chị cứ để thằng bé ở đây đi." Cô có chút đồng cảm với đứa bé Tiểu Trí này, đây là gặp phải loại người gì thế không biết. "Đa tạ." "Không cần khách sáo." Vợ chồng Cố Tĩnh ăn cơm xong, nói chuyện với Trương Trí Lâm một lúc rồi đi.

Đợi Trương Trí Lâm theo Tiểu Bảo về phòng ngủ rồi, Vương Cẩn Hòa mới đem chuyện Cố Tĩnh kể nói lại với mọi người trong nhà.

Tô Tích nghe thấy lời này liền trợn trắng mắt một cách kém trang nhã: "Muốn vượt qua Tô Ngọc?

Cố lão đầu tử cũng thật biết tưởng tượng." Đứa cháu này của ông từ nhỏ đều là vừa học vừa chơi, cứ thế nhét kiến thức vào đầu, chưa bao giờ thấy nó nghiêm túc học cái gì.

Cố lão đầu ép buộc một đứa trẻ tiếp nhận kiến thức phải học trong vài năm, thậm chí mười năm, đây không phải là có bệnh sao? "Thằng nhóc này chính là một tên biến thái, thiên phú của nó thực sự rất tốt, người bình thường không so được.

Trước mắt mà nói, sau này người có thể vượt qua Tô Ngọc, tôi chỉ coi trọng Tiểu Bảo, ngoài Tiểu Bảo ra người khác muốn vượt qua nó rất khó." Trạng thái học tập gần đây của Tiểu Bảo ông đều thấy cả rồi, giống hệt Tô Ngọc hồi nhỏ, thậm chí còn cường hãn hơn Tô Ngọc.

Điều này đại biểu cho cái gì?

Điều này đại biểu tương lai thành tựu của Tiểu Bảo có khả năng sẽ trực tiếp vượt qua người cha là Tô Ngọc. "Tô lão ca ông cũng quá khen Tiểu Bảo rồi." Vương lão gia tử buồn cười lắc đầu nói.

Đâu có khoa trương như ông ấy nói?

Tiểu Bảo chỉ là một nhóc con, sao có thể lợi hại như thế?

Tuy nhiên nghe được lời này, trong lòng ông cũng rất vui.

Nghe vậy, Tô Tích ngồi bên cạnh lắc đầu: "Không phải ông muốn khen Tiểu Bảo đâu, mà là thằng bé thực sự có thiên phú này.

Nó học cái gì cũng giống hệt cha nó, vừa chơi vừa học mà đã học được rồi, hơn nữa còn học nhanh hơn cả Tô Ngọc." Tô Ngọc gật đầu tán đồng: "Ông nội nói đúng, thiên phú của Tiểu Bảo đúng là tốt hơn con nhiều." Người nhà họ Vương nghe Tô Ngọc nói vậy đều rất vui mừng: "Tiểu Bảo bây giờ còn nhỏ, sau này muốn làm gì thì tùy nó thích là được." Tô Tích vừa nghe liền không vui: "Không phải, tôi nói này ông anh, mọi người nghĩ cái gì thế?

Nghĩ thế là không đúng đâu.

Thiên phú như Tiểu Bảo thì nên chăm chỉ đọc sách, sau này đi thi khoa cử." Tô Tích nói rất nghiêm túc. "Thế lỡ Tiểu Bảo không thích thi khoa cử thì sao?" Vương lão gia tử nhìn Tô Tích cười hỏi.

Bọn họ nuôi lớn đứa bé, trong lòng hiểu rõ nó muốn làm gì.

Nghe vậy, cả người Tô Tích không ổn chút nào: "Ông em, chẳng lẽ ông không muốn trong nhà xuất hiện một thần đồng sao?" Đây là chuyện vinh quang biết bao, sao họ lại không ham hố chứ?

Nghe vậy Vương lão gia tử cười ngất: "Nhà chúng tôi không có yêu cầu gì nhiều, chỉ cần con cháu bình an là đủ rồi, còn những chuyện khác, chúng tôi không cưỡng cầu." Tiểu Bảo từ nhỏ đã chịu quá nhiều uất ức, ông hy vọng những ngày tháng sau này, thằng bé có thể sống thoải mái hơn một chút. "Ông anh đừng nhìn Tiểu Bảo còn nhỏ, cái gì nó cũng biết đấy, hồi bé chịu khổ nhiều quá rồi, tôi vẫn hy vọng Tiểu Bảo nhà chúng tôi có thể vui vẻ khỏe mạnh làm những việc mình thích là đủ rồi." Vương lão gia tử không có chí hướng lớn lao gì, hiện tại sống cùng người nhà rất tốt, ông biết đủ rồi, cho dù ngày nào đó đột nhiên qua đời, ông cũng sẽ không cảm thấy tiếc nuối.

Nghe Vương lão gia tử nói, Tô Tích trầm mặc.

Ông chưa từng trải qua nên không biết nhiều chuyện, giờ nghe Vương lão gia tử nói vậy, trong lòng vô cùng xót xa cho Tiểu Bảo. "Thôi được rồi, sau này xem ý kiến của Tiểu Bảo đi.

Ông em nói đúng, tất cả vẫn nên lấy sở thích của Tiểu Bảo làm chính, còn những cái khác đều không quan trọng." Tô Tích cảm thán nói.

Có thiên phú như vậy, tương lai cũng sẽ không tệ, thế là ông hoàn toàn yên tâm rồi. "Muộn rồi, đi nghỉ thôi." "Được." Đợi các bậc trưởng bối về phòng nghỉ ngơi, Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa đứng trong sân: "Ông nội anh có vẻ rất thất vọng." Vương Cẩn Hòa có thể nhìn ra, Tô Tích hy vọng Tiểu Bảo đi thi khoa cử, nhưng cô biết Tiểu

Bảo thực ra không hứng thú lắm với mấy thứ này, hiện tại học cũng chỉ vì đây là kiến thức cần phải biết. "Ông nội sẽ nghĩ thông suốt thôi, năm đó anh chẳng phải cũng vậy sao?" Tô Ngọc khẽ cười nói.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói vậy thì không nhịn được cười: "Đó là ông nội anh đấy, anh nói thế mà để ông nghe được là bị ăn đòn bây giờ." "Ông nội sớm đã phải quen rồi, Tiểu Bảo không những ngoại hình giống anh, mà tính cách cũng giống anh, đều không thích bị trói buộc.

Sau này chắc nó cũng đi con đường giống anh thôi, quan trường không hợp với Tiểu Bảo." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Anh dạy Tiểu Bảo nên biết thằng bé thích nhất cái gì.

Nó rất thích nghe anh kể chuyện bên ngoài, phong tục tập quán các nước.

Sau khi nghe anh kể chuyện của Tô Cửu, nó chẳng còn hứng thú làm quan nữa, chuyện này hết cách rồi. "Anh nói cũng đúng, anh dạy Tiểu Bảo, anh nên hiểu Tiểu Bảo muốn gì hơn chúng em." Vương Cẩn Hòa gật đầu, tỏ vẻ thấu hiểu. "Cho nên chuyện ông nội anh không cần lo, ông sẽ tự hiểu ra thôi." Bắt một người không muốn làm quan phải lăn lộn chốn quan trường là một việc vô cùng tàn nhẫn.

Chương 116

"Vậy thì tốt, em đi ngủ đây." Tô Ngọc quay đầu nhìn bóng dáng Vương Cẩn Hòa lên lầu, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Mỗi lần nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, tâm trạng anh đều trở nên tốt hơn.

Hôm sau, Trương Trí Lâm tỉnh dậy nhìn thấy Tiểu Bảo vẫn đang ngủ ở đối diện, cậu bé ngẩn người, ánh mắt hơi hoang mang, một lúc sau mới nhớ ra bọn họ đã trở về, không còn ở Cố gia nữa, sau này cậu cũng sẽ thường xuyên ở lại đây.

Trương Trí Lâm tỉnh chưa được bao lâu thì Tiểu Bảo cũng dậy: "Anh ơi mau thay quần áo, chúng ta phải đi tập võ với cha." "Được." Thật ra Trương Trí Lâm chẳng thích học hành gì cả, nhưng ở cùng Tiểu Bảo, sự kháng cự này dường như không còn rõ ràng như thế nữa.

Mặc quần áo xong đi ra ngoài, Tô Ngọc quả nhiên đã đợi ở đó: "Tiểu Bảo, con dẫn Tiểu Trí đứng trung bình tấn trước đi." Tiểu Bảo kéo Trương Trí Lâm qua đứng tấn, nửa canh giờ sau mới cho bọn trẻ đứng dậy: "Được rồi, giờ theo ta vào thư phòng." Nghe Tô Ngọc nhắc đến thư phòng, Trương Trí Lâm không nhịn được nhíu mày.

Thấy cậu bé như vậy, Tô Ngọc vừa định mở miệng thì Tiểu Bảo đã ghé vào tai cậu thì thầm: "Anh ơi không sao đâu, đợi chúng ta học với cha xong, viết chữ lớn xong thì bảo cha với mẹ dẫn đi hái đào to, đào đó to lắm." Trương Trí Lâm ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, hỏi: "Chúng ta viết chữ lớn xong là được đi à?" "Đúng rồi, viết chữ xong là có thể đi chơi, nhưng lúc cha dạy học không được mất tập trung, nếu không cha sẽ giận đấy." Tiểu Bảo làm mặt sợ hãi nói.

Tô Ngọc khóe miệng giật giật nhìn con trai mình, tên nhóc này đang làm cái gì thế?

Trực tiếp lật tẩy cả vốn liếng của anh rồi.

Nhưng thế cũng tốt, đỡ cho lúc anh bắt đầu dạy, hai đứa nhỏ lại mất tập trung.

Cũng là buổi học kéo dài nửa canh giờ, Trương Trí Lâm nghe rất nghiêm túc, nghe xong cảm thấy rất thần kỳ.

Những thứ ông ngoại bắt cậu học thuộc lòng, qua lời chú này giảng giải dường như trở nên đơn giản hơn, cậu bé chẳng những không phản cảm mà còn rất thích, muốn tiếp tục học nữa. "Được rồi, giờ là thời gian luyện chữ, viết xong hai tờ chữ lớn thì ra ăn cơm.

Tiểu Bảo, con chia cho Tiểu Trí một quyển tập viết đi." Tập viết của Tiểu Bảo là do anh tự viết. "Vâng ạ." Tiểu Bảo đưa cho Trương Trí Lâm một quyển: "Anh ơi, hai chúng mình thi xem ai viết đẹp hơn nhé." "Được." Hai đứa trẻ bắt đầu nghiêm túc viết chữ, Tô Ngọc thấy vậy buồn cười lắc đầu, sau đó xoay người đi ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa thấy người đi ra liền hỏi: "Hai đứa thế nào rồi?" "Tiểu Bảo vẫn thế, Trương Trí Lâm lúc đầu hơi kháng cự, nhưng cũng dễ hiểu thôi, dù sao trước đó từng trải qua chuyện như vậy, còn có thể nghiêm túc nghe giảng đã là không tệ rồi.

Nhìn biểu hiện hôm nay, chắc qua một thời gian nữa sẽ không thành vấn đề." Tô Ngọc nói sơ qua về trạng thái của hai đứa trẻ. "Vậy thì tốt, thằng bé với Tiểu Bảo đúng là đôi bạn cùng khổ." "Từ nhỏ đều bị người ta bắt nạt." "Nên tình cảm hai đứa mới tốt như vậy." Tô Ngọc đột nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật liếc Tô Ngọc một cái: "Em nghe anh nói hươu nói vượn ở đây đấy." "Hai đứa vẫn đang viết chữ, chắc tầm một khắc nữa là được ăn cơm rồi.

Ông nội đâu rồi?" Tô Ngọc nhìn quanh một lượt, phát hiện mọi người đều không có ở đây. "Đi ra ruộng dưa rồi, hai hôm nay dưa ngoài ruộng chín nhiều, mọi người muốn đi hái hai quả về ăn." "Vậy hôm nay anh bảo Nguyên Húc dẫn người đi hái dưa nhé?" "Hái dưa?

Tiểu Bảo chẳng phải muốn dẫn Tiểu Trí đi hái đào sao?

Anh đi hái dưa Tiểu Bảo không giận à?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, ông bố cuồng con này nỡ để Tiểu Bảo không vui sao.

Tô Ngọc lúc này mới nhớ ra Tiểu Bảo vừa nãy đúng là có nói với Trương Trí Lâm chuyện này. "Thế hôm nay chúng ta đi hái đào, ngày mai hái dưa hấu, đúng lúc hôm nay đào cũng hái xong rồi, ngày mai chúng ta hái dưa trước, ngày kia đi hái táo." Tô Ngọc rất nhanh đã sắp xếp xong thời gian.

Anh phát hiện lũ trẻ dường như rất thích làm mấy việc này. "Thế cũng được." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu.

Ăn cơm xong, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa quả nhiên dẫn Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đi hái đào.

Vừa đến vườn cây, Trương Trí Lâm đã nhìn thấy những quả đào quá khổ đối với mình, trong mắt đầy kinh ngạc: "Đào to quá." Tiểu Bảo gật đầu liên tục: "Đúng thế đúng thế, đào này to lắm, trước đó mấy bác còn tặng em nhiều lắm, ngon cực." "Anh ơi chúng ta đi hái đi, em biết hái quả nào đấy." Tiểu Bảo dẫn Trương Trí Lâm chạy vào vườn cây, chủ vườn nhìn hai đứa trẻ cười không ngớt. "Tiểu thiếu gia cẩn thận chút, đừng để ngã nhé." Tô Ngọc bất lực nhìn hai đứa trẻ chạy vào trong, hơi rầu rĩ: "Tiểu Hòa em ở đây đi, anh dẫn hai đứa nhỏ đi hái quả." "Được." Chạy nhảy trong vườn cây cả buổi sáng, Trương Trí Lâm cuối cùng cũng nở nụ cười đúng lứa tuổi.

Nhìn Tiểu Bảo đang cười bên cạnh, Trương Trí Lâm phát hiện cậu vẫn thích ở nhà thím hơn, nhà thím vui mà lại thoải mái. "Chơi vui không con?" Lúc ăn cơm Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ buồn cười hỏi.

Hai đứa nhỏ gật đầu lia lịa: "Vui ạ." Ăn cơm xong, hai đứa chạy ra sân chơi, Tô Ngọc nhìn một cái rồi không quản nữa, ở đây cũng chẳng ai làm gì chúng.

Lúc hai đứa đang ngồi dưới gốc cây chọc kiến, một người phụ nữ đột nhiên từ bên ngoài lao vào, nhìn thấy hai đứa trẻ định ra tay thì đôi đũa trên tay Tô Ngọc đã đánh vào chân bà ta, khiến người đó ngã nhào xuống đất.

Biến cố bất ngờ khiến mọi người giật mình, vội vàng chạy ra xem bọn trẻ, thấy hai đứa không sao mới thở phào nhẹ nhõm.

Hồ Lâm nhìn người tới tức đến run người: "Lâm thị, sao lại là bà?" Hôm qua ông nói còn chưa rõ ràng à?

Người phụ nữ này lại còn mặt dày chạy đến đây làm mất mặt.

Lâm thị ngẩng phắt đầu nhìn Hồ Lâm, trong mắt tràn đầy hận ý: "Hồ Lâm, ông cũng ác thật đấy, lại dám để Lâm Chí bị nhốt trong đó ba năm, con cái, người già nhà chúng tôi sống thế nào?" Hôm nay bà ta cầm tiền đi thăm Lâm Chí mới biết, Lâm Chí bị Hồ Lâm hãm hại, huyện lệnh lại muốn nhốt hắn, ba năm này bảo hắn sống sao?

Nghĩ đến trong nhà già trẻ lớn bé, Lâm thị cảm thấy trước mắt tối sầm, chỉ có thể chạy đến tìm ông ta gây phiền phức.

Hồ Lâm nhíu mày nhìn Lâm thị: "Hôm qua tôi đã nói với bà rất rõ rồi, không phải tôi tính kế hắn, là vấn đề của chính hắn, nếu hắn không có tâm địa đen tối thì cũng sẽ không rơi vào bước đường hôm nay." "Ông... tôi không biết, chính ông đã hại Lâm Chí." Lâm thị hiện tại quả thực là hồ đồ ngang ngược, căn bản chẳng nghe lọt cái gì, khiến Hồ Lâm hơi phiền não. "Lâm thị, nếu bà tiếp tục hồ đồ như vậy, đừng trách tôi đuổi cả nhà bà ra khỏi thôn." Hồ Lâm lạnh mặt nói.

Nghe vậy Lâm thị trừng mắt nhìn Hồ Lâm: "Ông dám." Sau đó, bà ta chuyển tầm mắt sang Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, nhìn hai người đầy oán hận: "Tại sao các người lại thu mua quả của bọn họ?

Nếu không phải vì các người thu mua quả của Hồ Lô thôn, không lấy quả của thôn chúng tôi, thì chúng tôi sao lại rơi vào bước đường hôm nay?

Các người đều đáng chết." Nói rồi lại muốn động vào hai đứa trẻ.

Lúc này Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm lập tức chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, từ sau lưng anh nhìn người đối diện, người này đáng sợ quá. "Cha ơi bà ta xấu lắm, còn muốn bắt nạt con với anh." Tiểu Bảo tức giận phồng má nói: "Cha ơi bà ta cũng muốn tìm chúng ta bán quả ạ?

Chúng ta đừng mua của nhà bà ta được không?" Tô Ngọc chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Tiểu Bảo, huống hồ chỉ là bớt mua quả của một nhà: "Được, nghe con hết, con nói không mua thì chúng ta không mua." Một câu nói đã chặt đứt toàn bộ đường lui tương lai của nhà Lâm thị, cho dù sang năm quả nhà bà ta trồng có tốt đến đâu, Tô Ngọc cũng sẽ không lấy.

Hồ Lâm không mở miệng nói đỡ cho Lâm thị, tất cả đều do bà ta tự chuốc lấy. "Cha là tốt nhất, tốt nhất trên đời." Tiểu Bảo cười hì hì nói.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu, con trai anh biến thành kẻ nịnh nọt từ bao giờ thế?

Vươn tay nhéo mũi Tiểu Bảo, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: "Cái đồ nịnh hót này." Tiểu Bảo lập tức không vui: "Con mới không phải nhé." "Được rồi Tiểu Bảo không phải, Tiểu Bảo là đứa trẻ ngoan nhất." Tô Ngọc nói cho có lệ.

Hai cha con bên này tình cảm trò chuyện, bên kia Lâm thị trực tiếp chết lặng.

Bà ta biết quả của Hồ Lô thôn và thôn bà ta hiện tại đều bán cho Tô Ngọc, nếu Tô Ngọc không thu mua, thì quả nhà bà ta thật sự không bán được. "Không, cậu không thể đối xử với nhà tôi như thế, các người đâu có tổn thất gì, chồng tôi bị hại nhốt ba năm, các người lại còn muốn đối xử với tôi như vậy...

Các người nếu dám làm thế, tôi... tôi sẽ đập đầu chết ở đây." Lâm thị nghiến răng nghiến lợi nói.

Chương 117

"Tùy bà, miễn đừng làm bẩn chỗ của người ta là được." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Một câu nói vô tình khiến Lâm thị hoàn toàn chết điếng, bọn họ không phải nên hoảng hốt khuyên bà ta đừng làm vậy sao?

Tại sao lại khác hẳn những gì bà ta nghĩ?

Tô Ngọc mười tuổi bắt đầu làm ăn với người ta, chuyện gì mà chưa từng gặp?

Chỉ chút trò vặt uy hiếp này của Lâm thị, anh còn lạ gì?

Vương Cẩn Hòa đưa tay đỡ trán, dở khóc dở cười nói: "Anh cũng phải cho người ta cơ hội diễn xuất chứ, một câu chặn hết đường lui của người ta rồi." "Người như anh ghét nhất là chừa đường lui cho người khác." Tô Ngọc nhướng mày nói: "Chẳng lẽ em không biết à?" Giao du với loại người này thì phải đánh thật mạnh vào điểm yếu, không đánh không nhớ lâu.

Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Anh nói đúng, loại người này đúng là không thích hợp để anh chừa đường lui, chừa rồi sau này ngược lại chúng ta lại gặp rắc rối." Lâm thị toàn thân lạnh toát nghe cuộc đối thoại của bọn họ, nghiến răng nói: "Các người đúng là vi phú bất nhân, lại muốn lấy mạng tôi." Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm thị như nhìn kẻ thiểu năng: "Không phải bà tự nói muốn chết sao?

Chuyện này thì liên quan gì đến chúng tôi?" Mụ già này có phải bị bệnh gì không?

Lời mình nói ra cũng quên mất.

Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp người phụ nữ nào như thế này, chính miệng mình nói muốn đập đầu chết ở đây, cuối cùng lại nói người khác muốn bà ta chết?

Người khác vi phú bất nhân?

Lời gì cũng để bà ta nói hết rồi, người khác còn nói được gì nữa? "Tôi không biết, các người chính là vi phú bất nhân, các người muốn ép chết tôi." Lâm thị mặc kệ lời này có phải mình nói ra hay không, bà ta chỉ biết hôm nay mình không thể để bọn họ thật sự quyết định không mua quả nhà bà ta.

Quả này sang năm nếu thật sự không bán được, mấy năm sau nhà bà ta sống thế nào?

Tô Ngọc lười để ý đến Lâm thị, có những người chỉ khi bị đe dọa đến lợi ích của mình mới biết suy nghĩ. "Thôn trưởng, hôm nay hái đào xong, ngày mai chúng cháu muốn hái dưa Tiểu Hòa tự trồng, ngày kia mới qua đây hái quả, cháu nói trước với mọi người một tiếng." Tô Ngọc nhìn các thôn dân có mặt nói. "Được." Lâm thị thấy mình dù tát nước theo mưa hay giở thói vô lại người ta cũng chẳng quan tâm, nên cũng không làm loạn nữa.

Sự yên lặng đột ngột của Lâm thị khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy hơi bất ngờ.

Đến chiều khi bọn họ đi hái quả, Lâm thị cứ thế ngồi ở cổng vườn, nói gì cũng không cho người ta vào, trừ khi Tô Ngọc thu lại lời nói không mua quả nhà bà ta. "Mọi người mở một cái cổng ở bên cạnh đi." Đây là nhà cuối cùng rồi, chậm trễ chút thời gian cũng không phải là không hái xong.

Mọi người cùng nhau đi mở cổng, Lâm thị ngẩn người. "Muốn chặn thì bà cứ tiếp tục đi, cùng lắm thì tôi dỡ hết hàng rào ra, hái quả xong rồi cùng người nhà dựng lại sau." Chủ vườn cây vô cùng không khách khí nói.

Lâm thị run rẩy chỉ tay vào đối phương, tức điên người. "Thôn trưởng, nhà tôi hiện tại cũng là người của Hồ Lô thôn, ông không thể nhìn chúng tôi bị người ta bắt nạt như vậy được." Thấy giở thói vô lại không được, gây phiền phức cũng không xong, Lâm thị đành chuyển hướng sang Hồ Lâm.

Ông ta là thôn trưởng, chắc không thể trơ mắt nhìn thôn dân của mình sống không tốt chứ?

Hồ Lâm liếc Lâm thị một cái: "Đây đều là do bà tự chuốc lấy, lúc bà muốn đánh con người ta, sao không nghĩ sẽ có ngày hôm nay?" Một lần hai lần muốn động vào con người ta, chỉ là không mua quả nhà bà ta thôi, thế này đã là quá tốt rồi.

Ngộ nhỡ Tô thiếu gia không vui, không mua của cả thôn nữa thì làm thế nào? "Lâm thị, quả của thôn chúng ta hiện tại đều dựa vào Tô thiếu gia và Tiểu Hòa thu mua, bà biết rõ mà còn lao vào kiếm đòn, đây không phải tự tìm khổ thì là gì?" Hồ Lâm tức giận nói.

Sống chung hơn nửa tháng, bọn họ với Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cơ bản đều đã quen thân, đều biết hai người thực ra rất dễ chung sống, cũng rất dễ nói chuyện.

Hôm qua Lâm thị gây sự người ta đã giả vờ không thấy rồi, hôm nay còn muốn diễn trò này, đây không phải tự tìm chết thì là gì? "Lâm thị, người ta không mua quả của bà, đây cũng là do các người tự chuốc lấy, không trách được người khác." "Đúng vậy, Lâm Chí bị nhốt ba năm, đó cũng là do hắn tự làm tự chịu, bà không những không thấy hắn làm sai, ngược lại còn cho là thôn trưởng sai, làm gì có đạo lý này." "Hôm nay bà vừa đến đã muốn bắt nạt tiểu thiếu gia nhà người ta, không xử lý bà thì xử lý ai?" Các thôn dân đứng bên cạnh kẻ một câu người một lời, Lâm thị bị nói đến mức mặt mày xanh mét, vô cùng khó coi. "Các người được người ta cho lợi ích đương nhiên nói đỡ cho họ, bọn họ giàu như vậy, mua quả nhà tôi thì đã làm sao?

Đứa bé có bị làm sao đâu, dựa vào đâu mà trừng phạt nhà tôi?

Lại còn nghe lời một đứa trẻ ranh?" Lâm thị chẳng những không thấy mình sai, còn cho là bọn họ sai.

Loại người như vậy Vương Cẩn Hòa chỉ cảm thấy là đầu óc có vấn đề, đầu óc mà không có vấn đề thì cũng không nói ra được những lời như thế. "Mọi người mau đi hái quả đi, hôm nay là đợt cuối rồi, hái xong mọi người có thể nghỉ ngơi một ngày." Tô Ngọc mở miệng nói, bảo những người khác đừng để ý đến sự tồn tại của Lâm thị.

Thôn dân nghe vậy rục rịch vào vườn hái quả.

Thấy đám quả đó, Lâm thị muốn phá hủy, nhìn ra suy nghĩ của Lâm thị, Tô Ngọc cười như không cười nói: "Bà có thể phá quả của tôi, nhưng bà phải nghĩ cho kỹ, phá bao nhiêu thì phải đền bấy nhiêu theo giá thị trường." Nghe nói phải đền tiền, Lâm thị liền không dám nữa. "Các người sẽ bị báo ứng." Nói xong lồm cồm bò dậy lảo đảo bỏ đi.

Đối với loại người sấm to mưa nhỏ này, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười, người này cũng thú vị thật. "Tô Ngọc, anh nói xem bài học này có thể khiến Lâm thị ý thức được mình làm sai không?" "Với những gì bà ta vừa làm, em thấy có được không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa im lặng ngậm miệng, được rồi, là cô nghĩ nhiều rồi.

Ngày cuối cùng kết thúc, Tô Ngọc dẫn hai đứa trẻ trở về, trên đường đi Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đều hơi quá phấn khích. "Cha ơi cha nhìn bác kia cho con với anh quả đào to này." Tiểu Bảo lấy ra một quả đào to cho Tô Ngọc xem.

Ngay cả Trương Trí Lâm trên tay cũng có một quả, đào này to đúng là to thật. "Hai đứa các con một mình ăn không hết đâu." Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói, hai đứa trẻ này ăn không hết quả đào này, thế mà chẳng khách khí chút nào mỗi đứa cầm một quả. "Con có thể chia cho anh ăn cùng, anh ơi anh nói đúng không?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Trương Trí Lâm hơi đắc ý nói.

Trương Trí Lâm gật đầu rất tán đồng, trong mắt mang theo ý cười: "Tiểu Bảo nói đúng, chúng mình chia nhau ăn." Cả nhóm về đến nhà, trước cửa có một chiếc xe ngựa khiến anh cảm thấy hơi quen mắt.

Vào trong xem, hóa ra là Tô Cửu đã đến.

Nhướng mày nhìn anh trai mình, Tô Ngọc hỏi: "Anh, sao anh lại tới đây?" "Bao lâu rồi chú không gửi dưa về?" Tô Cửu sa sầm mặt hỏi: "Chú..." Đang định nói tiếp thì Tô Cửu nhìn thấy bé trai trong lòng Tô Ngọc, trên tay thằng bé còn ôm một quả đào to.

Đây không phải trọng điểm, trọng điểm là đứa bé này trông giống hệt Tô Ngọc. "Được lắm cái thằng nhóc thối này, tìm được người rồi cũng không biết dẫn về, đây là cháu trai nhỏ của anh à?

Tên là gì?" Đối với đứa trẻ trông giống hệt em trai, Tô Cửu vẫn vô cùng yêu thích. "Tiểu Bảo, tên khai sinh là Vương Tử Khâm, đợi em với Tiểu Hòa thành thân xong sẽ đổi họ." Tô Ngọc tùy tiện nói: "Tiểu Bảo, đây là bác cả." Tiểu Bảo tò mò nhìn Tô Cửu: "Bác cả ạ." Cậu bé nhớ cha từng nói, bác cả đối xử với cha tốt lắm, chỉ cần ai tốt với cha, cậu đều thích. "Con trai chú ngoan thật." Tô Cửu đi tới đưa tay ra bế Tiểu Bảo, Tiểu Bảo cũng ngoan ngoãn để Tô Cửu bế. "Bác cả cho bác ăn đào to này." Vào lòng Tô Cửu xong, Tiểu Bảo đưa quả đào to trong tay cho Tô Cửu.

Chương 118

"Cho bác thật á?

Không tiếc à?" Tô Cửu vạn lần không ngờ, Tiểu Bảo lại cho anh quả đào to như vậy, Tiểu Bảo cũng quá đáng yêu rồi. "Vâng, bác đối tốt với cha, cháu cũng muốn đối tốt với bác." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến trái tim Tô Cửu tan chảy: "Tiểu Ngọc, chú định bao giờ thành thân?" Cục cưng đáng yêu thế này, nhất định phải mau chóng dẫn về mới được. "Không vội, xem Tiểu Hòa muốn bao giờ thành thân thì chúng em thành thân lúc đó." Tô Ngọc tùy ý nói. "Thế đính hôn chưa?" Tô Cửu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Người ta sinh Tiểu Bảo bao năm nay chịu không ít điều tiếng, không thể không cho một danh phận.

Tiểu Ngọc cứ ở lì đây mãi, quả thực không hợp lý lắm. "Thời gian trước đã đính hôn rồi." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Tô Cửu sầm mặt: "Người nhà chúng ta không ai có mặt, chú đã đính hôn rồi?

Chú coi người ta là gì hả?" "Chú làm thế có hợp lý không?" Trưởng bối đều không có ở đây mà thằng nhóc này dám đính hôn, muốn ăn đòn phải không?

Cũng không biết những người này có nói nhà họ không phải phép không.

Tô Tích nghe vậy liền không vui. "Ông không phải là người à?" Nghe thấy giọng Tô Tích, Tô Cửu giật mình, nhìn thấy vẻ mặt bất mãn của ông, ho nhẹ một tiếng: "Ông nội, ý của ông là, ông nói muốn đi ra ngoài chơi, chính là để đến tham dự lễ đính hôn của Tiểu Ngọc?" "Không được à?

Hay anh có ý kiến gì?" Tô Cửu vội vàng lắc đầu: "Cháu không có ý kiến." Chỉ cần có trưởng bối ở đây là được, hơn nữa còn là ông nội thì càng tốt rồi.

Tô Ngọc thấy Tô Cửu bị ông nội mắng, tâm trạng rất tốt, Tô Cửu nhìn thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của cậu em, có chút dở khóc dở cười: "Tìm bao nhiêu năm, đúng là để chú tìm được người rồi, còn mang về cho chúng ta một đứa nhỏ nữa, rất tốt." "Em dâu chú có rồi, con trai có rồi, vợ cháu đâu?

Đừng nói vợ, cháu dẫn một cô vị hôn thê về cho ông thôi ông cũng không nói cháu." Tô Tích nhìn cháu trai lớn vô cùng ghét bỏ nói. "Ông nội, chẳng phải có Tiểu Ngọc với Tiểu Bảo rồi sao?

Ông đừng giục cháu nữa được không?" Tô Cửu cười gượng nói.

Vì biết Tô Ngọc muốn tìm cô gái năm xưa, Tô Tích chưa bao giờ giục anh lấy vợ, chỉ đành giục mình, có lúc bị giục đến phiền, anh liền chạy thẳng ra ngoài không về nhà, ai ngờ lần này qua đây một chuyến vẫn không tránh thoát vận mệnh bị giục giã? "Đó là em trai cháu." "Cái này cháu cũng không biết bao giờ mới tìm được người mình thích." Tô Cửu cười gượng nói: "Ông nội, mấy tiểu thư thế gia ở kinh thành cháu đều không thích, cháu thấy giả tạo quá." Nhìn cháu trai lớn như vậy, Tô Tích vô cùng ghét bỏ: "Cỡ như cháu ấy, người ta không chê cháu là may rồi, cháu còn dám chê người ta?

Cháu nói với ông, cháu thích kiểu gì?

Ông tìm cho cháu." Theo tiêu chuẩn của thằng nhóc thối này mà tìm, xem đến lúc đó nó còn gì để nói.

Tô Cửu chần chừ một chút rồi nói: "Cháu cũng không biết cháu thích kiểu gì." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Cửu nói vậy không nhịn được cười, không biết ông nội có bị chọc giận không?

Lời này nói ra đúng là gợi đòn thật. "Cháu..." "Ông nội ông đừng lo, cháu có thể đảm bảo sau này gặp được người thích hợp cháu nhất định sẽ lấy vợ." Tô Cửu thấy Tô Tích giận rồi, vội vàng mở miệng nói.

Tô Tích nheo mắt nhìn cháu trai lớn: "Cháu nói đấy nhé?

Không phải đang lừa ông chứ?" Thằng nhóc này nếu dám lừa ông, xem ông xử lý thế nào. "Ông nội ông cứ hoàn toàn yên tâm, cháu nói thật cả đấy, hiện tại cháu không lấy vợ, thật sự chỉ vì cháu không có người mình thích, cũng không vừa mắt ai, đợi cháu có người mình thích, cháu nhất định sẽ cưới." Anh thà độc thân chứ không muốn tạm bợ tùy tiện như vậy.

Nghe Tô Cửu nói thế Tô Tích miễn cưỡng hài lòng: "Thế được, lời cháu nói hôm nay ông ghi nhớ rồi đấy." "Vâng." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu: "Anh cả, không phải anh ở kinh thành bận lắm sao?

Sao lại rảnh rỗi qua đây?" "Chú quên rồi à?

Đại thọ sáu mươi tuổi của Thái hậu sắp đến rồi?" Tô Cửu vẻ mặt nghiêm túc nói: "Năm nay không giống mọi năm, sinh thần năm nay của Thái hậu Hoàng thượng đều rất coi trọng.

Dưa trước đó chú đưa cho anh, anh biếu hai quả cho Hoàng thượng, lại biếu hai quả cho Thái hậu, ăn xong Thái hậu rất thích, bảo anh giúp mua thêm hai lần ở cửa hàng của các chú.

Do mùi vị quá ngon, Thái hậu định bảo anh nói với chú, trên tiệc mừng thọ dưa này sẽ dùng để chiêu đãi khách nước ngoài, bảo anh nói với chú một tiếng." Ai ngờ sau đó mãi không có dưa gửi về, anh chỉ đành viết thư hỏi Nguyên Bảo xem Tô Ngọc ở đâu, ai ngờ đến nơi mới biết em trai không những tìm được em dâu, còn có cả một đứa con trai hơn ba tuổi. "Ngày mai bọn em đúng lúc định hái, nói trước nhé tuy anh là anh của em, nhưng anh em thân thiết cũng phải tiền bạc phân minh, đáng bao nhiêu tiền thì là bấy nhiêu tiền." Tô Ngọc không khách khí nói.

Hai anh em bàn giá cả, người nhà họ Vương đều ngẩn người, cái này lại muốn biếu khách nước ngoài ăn?

Mà Thái hậu với Hoàng thượng đều ăn dưa nhà họ rồi?

Chuyện này là thật hay giả vậy? "Đương nhiên rồi." Lúc đến Hoàng thượng đã đưa tiền rồi, hơn nữa cũng nói thẳng, đáng bao nhiêu tiền là bấy nhiêu tiền.

Tô Ngọc hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được, em để ở cửa hàng bán là năm trăm văn tiền một cân, hiện tại anh tự mình qua hái thì tính rẻ cho anh một chút, ba trăm văn một cân." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cái này thật sự không phải công phu sư tử ngoạm đấy chứ? "Không cần tiết kiệm tiền cho Hoàng thượng, năm trăm văn tiền một cân." Tô Cửu xua tay, nếu là người khác anh chắc chắn sẽ mặc cả, nhưng đây là em dâu mình, mua cho em dâu đáng bao nhiêu thì là bấy nhiêu. "Ách... anh làm vậy lừa tiền của Hoàng thượng không tốt đâu nhỉ?" "Ngài ấy cũng không biết, hơn nữa người nhà mình chắc chắn phải giúp người nhà mình, một cân thiếu hai trăm văn nhìn thì không nhiều, nhưng vấn đề là, một nghìn cân, hai nghìn cân?

Thậm chí một vạn cân thì sao?" Số cân càng nhiều, tổn thất càng lớn, cô em dâu này có phải hơi ngốc nghếch không?

Có tiền không biết kiếm.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật một cái, Tô Ngọc không phải từng nói anh trai mình thiên phú kinh doanh không ra sao à?

Sao cô lại thấy người này thiên phú kinh doanh cũng không tệ nhỉ? "Bác cả nói đúng." "Bác cả tốt thật." Tiểu Bảo nghe hiểu xong không ngừng vỗ tay cho Tô Cửu, nói chưa hết còn thơm chụt một cái lên má Tô Cửu tỏ vẻ yêu thích. "Tiểu Ngọc, anh thích con trai chú quá, hay là cho anh đi?" Tô Cửu ôm Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nói. "Không được." Tô Ngọc và Tiểu Bảo đồng thanh nói. "Đây là con trai em." "Con là con trai của cha." Hai cha con lại đồng thanh, Tô Cửu nhìn mà buồn cười, anh cũng chỉ thuận miệng nói thôi, chẳng lẽ còn thật sự tranh con trai với em trai mình?

Tô Tích đánh Tô Cửu một cái: "Muốn có con trai thì tự mình đi mà sinh, đừng có đến tranh con trai của em cháu." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc và Tô Cửu, trong lòng hiểu tình cảm của hai người này là thật sự tốt, nếu tình cảm không tốt cũng sẽ không đùa kiểu này. "Bác cả mau thành thân sinh một em trai nhỏ, hoặc em gái nhỏ cũng được ạ." "Muốn làm anh trai à?

Bác cả thấy cháu đi giục cha mẹ cháu thành thân còn nhanh hơn giục bác thành thân đấy." Dù sao hai người này đã đính hôn rồi, còn đối tượng đính hôn của mình còn chưa biết đang ở phương nào.

Tiểu Bảo phồng má nhìn Tô Cửu, hừ một tiếng rồi nói: "Đừng tưởng cháu không biết bác đang xúi dại cháu, cháu mới không thèm nghe bác đâu." Nói xong liền lắc lư cái mông, tuột khỏi lòng hắn, kéo Trương Trí Lâm đang im lặng một bên bỏ chạy. "Thằng bé đó là..." "Là cháu ngoại của Cố lão gia tử, nhưng hiện tại bọn họ đã không còn quan hệ gì lớn nữa." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Chương 119

Nghe xong lời Tô Ngọc, Tô Cửu gật đầu hiểu ra, thì ra là chuyện đó, Cố gia này đúng là nghĩ hão. "Thọ thần của Thái hậu em có về không?" Tô Cửu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Em lại chẳng phải làm quan, không cần đi tham gia thọ yến, em về làm gì?

Nhưng ông nội chắc là đi nhỉ?" Tô Tích ừ một tiếng: "Ông đúng là phải đi, đợi mai hái dưa xong, ông sẽ cùng Tô Cửu về." Tuy rằng tới đây đã được một khoảng thời gian, nhưng ông vẫn không muốn rời đi, những ngày tháng ở đây thoải mái như vậy, tội gì ông phải đi chứ?

Về để nhìn hai cái mặt làm người ta tức giận kia à? "Tiểu Ngọc, em thật sự không định về sao?" Tô Cửu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc bất mãn nhìn Tô Cửu: "Anh Hai, anh có ý gì?

Anh muốn nói đỡ cho hai người kia hả?" Nếu là như vậy thì đừng trách hắn trực tiếp đuổi người.

Tô Cửu thấy Tô Ngọc có chút tức giận, vội vàng lắc đầu nói: "Điều này đương nhiên không thể nào, anh là anh của em, đâu phải kẻ thù, anh việc gì phải làm em khó chịu?" "Thế còn nghe được, em nói cho anh biết, trước khi em đưa Tiểu Hòa và Tiểu Bảo về, anh không được nói chuyện này cho người trong nhà biết, bên phía bác cả và chị gái cũng không được nói." Tô Ngọc lo lắng người biết chuyện quá nhiều, vợ chồng Dương San San cũng sẽ biết, hắn không muốn lại gây ra tranh cãi vô nghĩa nào nữa. "Em cứ yên tâm đi, anh trai em là người thế nào, tự em còn không biết sao?

Chuyện em không muốn nói, anh chắc chắn sẽ giữ bí mật giúp em." Bao nhiêu năm nay, lần nào cũng vậy, hắn đều đã hoàn toàn quen rồi. "Thế còn tạm được." Tô Ngọc hài lòng gật đầu. "Sau này em phải về chỗ chị gái em một chuyến." Nhắc đến em gái mình, ánh mắt Tô Cửu hơi lạnh đi.

Tô Ngọc nhìn Tô Cửu im lặng dò hỏi, ý là sao? "Chị em sinh Linh Nhi xong, mãi không có con, mẹ chồng chị ấy gần đây bắt đầu có ý kiến, muốn Phong Chuẩn nạp thiếp." Tô Cửu nhắc đến chuyện này liền nhịn không được có chút tức giận.

Tô Ngọc nheo mắt lại: "Nạp thiếp?

Phong Chuẩn, thằng nhóc đó có thái độ gì?" Tô Cửu lắc đầu: "Hiện tại vẫn chưa nhìn ra thái độ gì, nhưng lão thái thái Phong gia tính nết thế nào em cũng biết rồi đấy, nhất khóc nhì nháo ba thắt cổ, Phong Chuẩn lại là đứa hiếu thuận, sau này nói không chừng sẽ nạp thiếp thật." "Bà ta dám, em sẽ lật tung cái Phong gia lên.

Lúc trước cầu cưới chị ấy đã bảo đảm thế nào?

Con gái dòng chính Tô gia chúng ta không có lý nào chung chồng với kẻ khác." Tô Ngọc không khách khí nói. "Anh cũng nghĩ giống em.

À đúng rồi, còn một chuyện nữa em cần chú ý, đằng ấy viết thư cho ông ngoại rồi, chắc là muốn ông ngoại tới hòa giải quan hệ giữa mọi người." Tiểu Ngọc ngoại trừ nghe lời Tô Tích, còn rất nghe lời ông ngoại Dương Hùng. "Ai nói cũng vô dụng thôi." Chuyện này Tô Ngọc không định thỏa hiệp, hắn đã nói gì là làm nấy, ai đến cũng không có tác dụng. "Anh cũng chỉ nói trước cho em một tiếng để em liệu tính, tránh đến lúc đó trở tay không kịp." Tô Cửu đương nhiên biết em trai mình tính tình thế nào.

Tô Ngọc ừ một tiếng, tỏ vẻ khinh thường cách làm của vợ chồng Dương San San, không dám tự mình đến tìm hắn, lại đi tìm ông ngoại bọn họ, đôi vợ chồng này quả nhiên vẫn mất mặt như xưa. "Chuyện mình làm sai còn muốn làm phiền ông ngoại, nói thật em coi thường bọn họ." Tô Ngọc thẳng thừng nói.

Tô Cửu tuy không nói gì nhưng suy nghĩ cũng giống Tô Ngọc.

Đã muốn xin lỗi, muốn khôi phục quan hệ ngày xưa với Tiểu Ngọc thì phải bỏ cái thành ý ra, chứ không phải tìm người này người kia, tìm nhiều người như vậy có tác dụng gì?

Cuối cùng chẳng phải vẫn không được Tiểu Ngọc thừa nhận sao?

Tiểu Ngọc nghe lời ông ngoại không sai, nhưng một số việc liên quan đến nguyên tắc, ông ngoại cũng sẽ không can thiệp vào quyết định của Tiểu Ngọc.

Chuyện năm xưa ông ngoại không biết, nếu để ông ngoại biết mấy năm nay bọn họ đối xử với Tiểu Ngọc thế nào, ông ngoại chẳng những không giúp bọn họ mà còn vác roi quất cho một trận.

Vương Cẩn Hòa thấy hai anh em có chuyện muốn nói liền định rời đi, Tô Ngọc thấy cô muốn đi, vội vàng vươn tay kéo người lại: "Em đi đâu đấy?" "Hả?

Hai anh em các anh nói chuyện, em đi nấu cơm." "Được." Tô Cửu nhìn bộ dạng bám người của em trai, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Em bám người như thế Cẩn Hòa chịu nổi em à?" "Người không có vợ không có tư cách nói chuyện này với em, đợi anh có vợ rồi hẵng đến nói với em." Tô Ngọc chọc đúng tim đen không chút khách khí.

Tô Cửu giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc thối này một ngày không kiếm chuyện với hắn là trong lòng không thoải mái phải không? "Cái thằng nhóc thối này, cho em đắc ý đấy." Cô nương nhà người ta tốt như vậy, thằng nhóc thối này dẫm phải vận cứt chó gì thế không biết? "Bên này còn trái cây gì không?" Tô Cửu nói xong liền chuyển chủ đề. "Hôm nay vừa thu hoạch một đợt đào, nhưng anh mang về thì hỏng mất, không thích hợp." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Mấy quả đào này bán ở các thành trì lân cận còn được, nếu đưa đến kinh thành, đi đường xa chắc hỏng hết. "Vậy thì thôi, lấy dưa hấu là được rồi." "Ừ, đưa anh đi dạo loanh quanh một chút nhé?" "Được thôi.

Tiểu Bảo, cha với bác cả ra ngoài đi dạo, con có muốn đi không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo đang chơi với Trương Trí Lâm một bên hỏi.

Tiểu Bảo nhìn Trương Trí Lâm: "Anh ơi anh có đi không?" "Có." Trương Trí Lâm gật đầu, cậu bé nhìn ra được Tiểu Bảo muốn đi.

Đã thế thì cậu bé sẽ đi cùng Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo thấy Trương Trí Lâm gật đầu liền cười vui vẻ: "Vẫn là anh tốt nhất." Hai đứa nhỏ đi theo Tô Ngọc và Tô Cửu ra cửa.

Tô Cửu nhìn rau dưa trồng xung quanh: "Mấy cái này đều là của nhà em dâu hả?" "Ừ đều là của cô ấy, đằng kia còn trồng một ít dâu tây, chắc cuối năm là ăn được, sang năm bắt đầu sẽ trồng thêm một số loại trái cây khác, đến lúc đó cũng có thể đưa đến kinh thành.

Rau quả bên chỗ Tiểu Hòa nếu ăn lâu dài có thể điều dưỡng cơ thể." Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nói.

Nghe vậy, biểu cảm Tô Cửu trở nên nghiêm túc: "Em nói thật chứ?" "Thật, ông nội từ lúc tới đây đã gần một tháng rồi, trước đây ông hay có mấy bệnh vặt đau nhức, bây giờ cơ bản đã hết, anh không nhìn ra tinh thần của ông nội bây giờ cực kỳ tốt sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Cửu hỏi.

Tô Cửu gật đầu: "Đừng nói là đúng thật nhé, tinh thần ông nội quả thực rất tốt, hơn nữa tóc hình như cũng không bạc như trước nữa." "Đúng vậy, anh về có thể nói chuyện với bên kia một chút, xem có cần đưa cho Thái hậu dùng không." "Cho dù đồng ý thì chỗ này cũng quá xa." Mấy loại rau này đưa về đến nơi thì thối rữa từ lâu rồi. "Rau chỗ

Tiểu Hòa hái xuống có thể giữ tươi khoảng mười ngày, đi chậm về mất nửa tháng, nếu dùng ngựa chạy nhanh gia tăng tốc độ thì chỉ mất sáu ngày, tuy hơi phiền phức nhưng tốt cho sức khỏe." Tô Ngọc nhún vai nói: "Sau này Tiểu Hòa sẽ ủ rượu trái cây, nếu không muốn phiền phức vận chuyển rau dưa thì cũng có thể đợi Tiểu Hòa ủ rượu xong, gửi một ít biếu Thái hậu, mỗi ngày uống một chút cũng có thể điều dưỡng cơ thể, tùy xem tính toán thế nào thôi." Tô Cửu không nói gì, ngược lại nhớ tới lời Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng gần đây còn nói đùa với hắn rằng thân thể hình như tốt lên một chút, không dễ bị mệt mỏi như trước nữa.

Có lẽ Tiểu Ngọc nói đúng, rau quả nhà Tiểu Hòa quả thực có bản lĩnh ấy, có thể làm cho cơ thể người ta dần dần khỏe lên. "Được, sau này cũng chuẩn bị một ít cho Hoàng thượng, nếu thật sự có hiệu quả thì em dâu sắp kiếm bộn tiền rồi.

Hơn nữa là lãi to." "Xem ra sau này anh phải ôm chặt đùi hai đứa, có như thế mới có thịt ăn." Tô Cửu tự trêu chọc mình.

Lườm Tô Cửu một cái, Tô Ngọc tức giận nói: "Từ lúc em kiếm tiền tới giờ, có bao giờ để anh ăn chay chưa?

Năm nào chẳng chia cho anh một khoản lớn?" Tô Cửu không nhịn được cười, đúng là những năm nay Tô Ngọc kiếm tiền không thiếu phần hắn.

Tiểu Bảo nghe thấy vậy thì tò mò hỏi: "Bác cả không biết kiếm tiền ạ?" "Không biết, cho nên bác cả chỉ có thể dựa vào cha cháu thôi, bác cả có phải rất thảm không?" Tô Cửu mở miệng hỏi.

Tiểu Bảo nhìn Tô Cửu một lúc lâu mới nói: "Bác cả, bác ngốc quá, vẫn là cha cháu lợi hại, quả nhiên làm quan sẽ khiến người ta biến thành ngốc." Lấy tay chỉ vào chính mình, Tô Cửu quay đầu nhìn Tô Ngọc đang cười không ngừng bên cạnh: "Có phải em dạy Tiểu Bảo nói thế không?" "Em chẳng nói gì cả, anh đừng có tùy tiện vu oan cho người tốt." Tô Ngọc không nhận cái nồi này đâu. "Anh ơi anh xem bác cả có phải rất ngốc không?

Chương 120

Ngay cả kiếm tiền cũng không biết, nếu không phải cha em biết kiếm tiền thì bác ấy có phải sẽ uống gió Tây Bắc không?" Tiểu Bảo vẻ mặt đầy lo lắng nói. "Sẽ." Trương Trí Lâm nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi trả lời.

Hai thằng nhóc này không xỉa xói hắn là tâm trạng không vui hay sao ấy nhỉ? "Hai cái đứa nhỏ các cháu thật là..." "Em đưa anh đi xem dưa." Tô Ngọc dẫn Tô Cửu ra ruộng dưa, đi qua đó lại thấy một con heo rừng lớn đang ăn trộm dưa hấu trong ruộng. "Cha ơi heo rừng kìa, trông xấu quá đi." Còn xấu hơn mấy con heo rừng nhà bọn họ nuôi, hơn nữa là xấu hơn rất nhiều. "Chúng ta bắt nó về, để mẹ con làm món ngon." Tô Ngọc trực tiếp ra tay.

Tô Cửu thấy thế cúi đầu nhìn hai đứa trẻ: "Được rồi, hai ông tướng con đừng nhìn nữa, cứ nhìn mấy cảnh này mãi không thấy khó chịu à?" Tiểu Bảo tiếp tục tò mò nhìn chằm chằm, xem xong còn vẻ mặt đầy kinh ngạc nói: "Cháu cứ muốn xem đấy." Khi Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc vài cú đấm đã đánh chết con heo rừng, thằng bé liền nhảy cẫng lên: "Oa cha giỏi quá!" Cha thật lợi hại, con heo rừng to như vậy mà cũng đánh chết được.

Tô Ngọc túm lấy hai cái chân, vác con heo rừng lên, Tiểu Bảo há to miệng, sức lực của cha lớn thật đấy. "Bác cả, cháu thấy vẫn là cha cháu lợi hại hơn, bác không lợi hại bằng cha cháu." Tiểu Bảo vô cùng nghiêm túc nói. "Được rồi, cha cháu là lợi hại nhất." Tô Ngọc vác heo rừng, Tô Cửu một tay bế một đứa bé, hai người cùng nhau rời đi.

Khi người nhà họ Vương nhìn thấy Tô Ngọc vác một con heo rừng to đùng trở về thì khóe miệng giật giật.

Con heo này ít nhất cũng phải ba bốn trăm cân chứ?

Cứ thế trực tiếp vác về à?

Vương Cẩn Hòa nghe thấy tiếng Tiểu Bảo gọi mình không ngừng, còn tưởng xảy ra chuyện gì, ai ngờ chạy ra thì thấy trên đất vứt một con heo rừng lớn.

Nhìn con heo này Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu, chủ yếu là nó quá to, thời tiết hiện tại lại nóng, không để lâu được. "Ông đi nói với thôn trưởng một tiếng, nhờ ông ấy hỏi xem nhà ai muốn mua thịt thì đến." Vương lão gia tử cân nhắc một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa lại chẳng thấy có vấn đề gì, ngược lại vô cùng tán đồng gật đầu: "Được ạ, con heo rừng này phải làm lông thế nào đây?" Cô một chút kinh nghiệm cũng không có. "Heo rừng này để cha với mẹ con làm là được rồi, con đi làm việc của con đi." Vương Đại Quý đi ra nói. "Vâng." Vương Cẩn Hòa nhìn con heo trên đất, lại quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Các anh đi đâu thế?

Sao ra ngoài đi dạo mà còn kiếm về được một con heo rừng vậy?" Người này vị chi cũng quá lợi hại rồi. "Bọn anh á?

Bọn anh nhìn thấy ở ruộng dưa, nó đang ăn dưa trong ruộng." Quan trọng là con heo này chỗ này cắn một miếng, chỗ kia cắn một miếng, làm hỏng mất mấy quả.

Vương Cẩn Hòa vừa nghe thấy lại là kẻ chạy tới ăn trộm dưa nhà mình, mặt đen sì: "Trước đó em đã phát hiện có động vật trộm dưa ăn, không ngờ lại là heo rừng." Con heo này đúng là chán sống.

Một lần hai lần thì thôi, đằng này lại còn nghiện luôn, không xử lý cho ra trò thì thật có lỗi với bản thân.

Vợ chồng Vương Đại Quý đun nước làm lông heo, khoảng nửa canh giờ là xong xuôi, một số người quen cũng qua đây, định mua ít thịt về ăn. "Tiểu Hòa, thịt heo rừng nhà cháu bán thế nào?" "Một cân mười văn là được ạ." Vương Cẩn Hòa cũng không định dựa vào chút này để sống, giá cả để rất thấp.

Người đến mua thịt đều có chút kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Rẻ thế cơ á?" "Mọi người đều là người quen, không cần bán đắt như vậy." Đây cũng là của trời cho, làm như vậy ngược lại càng tốt. "Thế hôm nay chúng ta vớ bở rồi." Người đến mỗi nhà đều mua bảy tám cân, đợi bọn họ đi hết, thịt trong nhà cũng chỉ còn lại khoảng một trăm cân, mà chỗ này Vương Cẩn Hòa không định tiếp tục bán ra.

Người đến mua thịt cao hứng xách thịt về, người trong thôn đều có chút thèm thuồng: "Các người mua bao nhiêu tiền một cân?" "Không đắt, có mười văn tiền một cân thôi." Người bên cạnh nghe thấy thế mà chỉ có mười văn một cân, thảo nào ai cũng mua nhiều thịt như vậy, nhiều thịt thế này mà một trăm văn cũng chưa đến, thế thì quá rẻ rồi còn gì? "Cái gì?

Có mười văn thôi á?

Không được, tôi cũng phải đi mua." "Mấy người đừng đi nữa, thịt nhà Tiểu Hòa đã không còn bao nhiêu, mấy người đến Tiểu Hòa cũng chưa chắc sẽ bán." Một người trong đó mở miệng nói. "Đều là người cùng thôn, không có lý nào bán cho các người mà không bán cho chúng tôi." "Đúng thế." Có mấy người hẹn nhau cùng đến nhà Vương Cẩn Hòa mua thịt, Vương Cẩn Hòa nhìn người đến thì lông mày hơi nhíu lại: "Các người đến nhà tôi làm gì?

Nhà tôi không hoan nghênh các người." "Chúng tôi đến mua thịt." "Phần còn lại nhà tôi không bán, phải giữ lại để tự ăn." Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách khí nói.

Nghe thấy Vương Cẩn Hòa thế mà không bán, những người bên cạnh đều không vui: "Cô nói cái gì?

Thế mà lại không bán?

Như thế sao được?" "Cô mà không bán, chẳng phải chúng tôi chạy uổng công một chuyến à?

Thế chắc chắn không được." "Nhà cô lại ăn không hết nhiều như vậy, bán một ít cho chúng tôi thì làm sao?

Trong nhà bọn trẻ đã lâu không được ăn thịt rồi." Một người trong đó nhìn Vương Cẩn Hòa mở miệng nói. "Mua cũng được, mỗi người hai cân, nhiều hơn thì không có." Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ nói: "Không được kén cá chọn canh, muốn thì mua, không muốn thì mau chóng đi cho, đừng ở đây làm lỡ việc của tôi." "Tôi muốn mười lăm cân." "Tôi muốn mười cân." "Tôi cũng mười cân." "Tôi muốn hai mươi cân, mua giúp nhà mẹ đẻ một ít nữa." Một người cười nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn đám người này: "Tôi nói rồi, mỗi người hai cân, các người nghe không hiểu tiếng người, hay là lỗ tai bị điếc rồi?

Cái gì cũng nghe không hiểu hả?" Cô mà bán chỗ này, người trong nhà còn ăn hay không?

Đúng là thật sự coi mình là cái rốn vũ trụ rồi à? "Cô bán cho người khác nhiều như thế, cho chúng tôi dựa vào đâu mà ít vậy?

Mới hai cân còn chẳng đủ ăn một bữa." "Không sai, đều là người cùng một thôn, cô không thể vì mấy người kia quan hệ tốt với cô, bọn tôi quan hệ không tốt mà cô bên trọng bên khinh được." Vương Cẩn Hòa nghĩ thế nào cũng không ngờ chỉ là bán thịt heo rừng cũng có thể làm ầm ĩ lên. "Bọn họ đến sớm, các người đến muộn trách ai?

Chẳng phải nghe người mua thịt heo rừng nói nhà tôi bán rẻ mới nghĩ đến chuyện tới mua sao?" Mua càng nhiều, món hời chiếm được càng lớn, mục đích của bọn họ còn cần người nói ra hay sao?

Người đến mua thịt nhìn nhau, trong lòng tuy có chút không cam tâm, nhưng vẫn nói: "Chúng tôi đến muộn một chút, nhưng nhà cô không phải vẫn còn nhiều thế kia sao?" "Đúng đấy, chỗ này vẫn còn hơn một trăm cân, cho dù bán cho bọn tôi cũng chẳng sao, nhà các cô vẫn còn không ít." "Đúng vậy, cộng thêm các loại nội tạng hơn một trăm cân, nhà chúng tôi bị ngốc hay sao?

Không biết ăn đồ ngon lại đi ăn nội tạng?" Đám người này nghĩ cái gì thế?

Tuy nội tạng cô cũng có thể làm rất ngon, nhưng không có nghĩa là cô phải để người nhà chỉ ăn nội tạng. "Cái này lại không phải không ăn được." Một người trong đó lí nhí lầm bầm. "Ồ?

Các người nói ăn được à?

Vậy được, hai văn tiền một cân tôi bán cho các người." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói. "Ai thèm ăn mấy thứ này?" "Cô đây là đang ghê tởm ai thế?" Nghe Vương Cẩn Hòa thế mà lại muốn bán nội tạng cho họ, tất cả mọi người đều tức giận.

Vương Cẩn Hòa này có ý gì?

Chương 121

Muốn nói bọn họ chỉ xứng ăn mấy thứ này hay là thế nào? "Ồ, các người cũng biết là ghê tởm người khác à?

Vừa rồi còn định mỗi người bán hai cân cho các người, hiện tại thật sự xin lỗi, tôi một lạng cũng không bán, bây giờ lập tức cút khỏi nhà tôi ngay." Vương Cẩn Hòa hôm nay quyết không chiều hư đám người này.

Người đến mua thịt nghe thấy lời nói không khách khí như vậy của Vương Cẩn Hòa, tức đến run cả người, sau đó một phát hất tung chậu đựng thịt heo, chân giò, xương sườn bên trong văng đầy đất.

Vương Cẩn Hòa ánh mắt băng lãnh nhìn kẻ vừa động thủ: "Nguyên Bảo, phế tay bà ta cho ta." "Vâng." Nguyên Bảo không cho đối phương cơ hội phản ứng, trực tiếp ra tay. "A!" Tiếng thảm thiết vang lên trong nháy mắt, Vương Cẩn Hòa ánh mắt lạnh lẽo nhìn người đối diện. "Tôi nguyện ý nói chuyện đàng hoàng, không có nghĩa là tôi sợ các người, xác định rõ vị trí của mình đi, đừng quá đề cao bản thân, cũng đừng tưởng rằng tôi không dám làm gì các người." Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương nói từng chữ từng câu.

Một câu nói khiến người phụ nữ bị bẻ gãy tay ánh mắt kinh hoảng nhìn Vương Cẩn Hòa. "Mày... mày..." Vương Cẩn Hòa sao cô ta dám?

Sao dám đối xử với mình như vậy? "Tao sẽ không tha cho mày đâu." Tay của mụ không thể cứ thế bị phế, vị hôn phu của nó không phải rất nhiều tiền sao?

Đã như vậy thì mau bồi thường tiền đi.

Mụ sẽ không giống La thị, mười lượng bạc là xong chuyện đâu.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn những người khác, đám người kia rụt cổ vội vàng rời đi.

Vương Cẩn Hòa này vị chi cũng quá đáng sợ rồi, nói động thủ là động thủ, mặc kệ nói thế nào, đây đều là người cùng một thôn, cô ta làm như vậy có phải quá đáng lắm không.

Người phụ nữ bị thương sau khi về đến nhà, khóc lóc om sòm kể lại chuyện đi mua thịt bị Vương Cẩn Hòa phế tay một lượt, mà trong lời này có bao nhiêu vấn đề, chỉ có bản thân mụ mới biết. "Cái gì?

Vương Cẩn Hòa thế mà dám phế tay em?

Đi." Tạ Vũ ồm ồm nói.

Nhìn dáng vẻ tức giận của Tạ Vũ, trong mắt người đàn bà mang theo đắc ý, chồng mụ là người của tiêu cục, biết võ công, chỉ là quanh năm không ở nhà mà thôi.

Người đàn bà đi theo gã cùng đến tìm phiền phức cho nhà Vương Cẩn Hòa, khi Vương Cẩn Hòa nhìn thấy người lại chạy tới thì nheo mắt nói: "Các người đến nhà tôi có việc gì?" "Đương nhiên có, vợ tao chỉ đến nhà mày mua thịt, tại sao mày lại vô duyên vô cớ phế tay vợ tao?" Tạ Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Liếc nhìn người đàn bà kia một cái, Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi lại: "Tại sao tôi phải phế tay bà ta?

Tôi nghĩ chuyện này anh hỏi bà ta có khả năng càng giúp anh giải quyết nghi hoặc hơn đấy." Tạ Vũ nhíu mày nhìn vợ mình: "Cô ta nói thế là có ý gì?" "Mình đừng nghe nó nói bậy, lời nó nói đều không phải thật, toàn là lừa người đấy." Người đàn bà nhìn người đàn ông bên cạnh vội vàng mở miệng nói.

Mụ thật sự lo lắng, nếu Vương Cẩn Hòa nói ra những lời kia thật, vậy mụ phải làm sao?

Tạ Vũ đối xử với mụ rất tốt, điều này không sai, nhưng gã có một điểm chính là ghét nhất bị người ta lừa gạt.

Nếu biết mình lừa gã, gã nhất định sẽ đánh chết mình. "Cô nói đi." Tạ Vũ nhìn bộ dạng hoảng trương lại có chút chột dạ của vợ, quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng, đem sự tình kể lại hoàn chỉnh cho Tạ Vũ, Tạ Vũ biết được tin tức này xong sắc mặt vô cùng khó coi. "Ngô Hoa, cô thế mà dám lừa tôi?" Tạ Vũ lạnh lùng nhìn Ngô Hoa, giận dữ nói.

May mà lúc gã đến không trực tiếp gây sự, mà là làm rõ xem chuyện gì đã xảy ra trước, nếu không hôm nay thanh danh của mình sẽ phải chôn vùi trong tay người đàn bà này. "Tướng công, mình nghe em giải thích..." Ngô Hoa nhìn bộ dáng bạo nộ của gã, vội vàng trấn an nói. "Muốn giải thích?

Được thôi, vậy cô giải thích cho tử tế với tôi xem rốt cuộc là chuyện như thế nào?

Chẳng lẽ cô không hất đổ đồ của người ta?

Người ta không bán cô liền giở thói lưu manh ở nhà người ta như vậy, tôi thấy người ta phế tay cô cũng là đáng đời." Mua bán không thành nhân nghĩa tại, người ta trừ xương sườn, đầu heo, chân giò và nội tạng ra cũng quả thực không còn nhiều, nói năng nhẹ nhàng một người chia hai cân thế mà còn chưa đủ, muốn bao nhiêu nữa?

Làm người không ai làm như thế cả.

Tạ Vũ nhìn Vương lão gia tử đang đi ra, vội vàng khom người xin lỗi: "Vương đại thúc, thật ngại quá, đã gây thêm phiền toái cho mọi người rồi." Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn Tạ Vũ, không ngờ người này giống Tạ Dũng Chấn, con người đều khá tốt, tam quan cũng rất đúng đắn. "Không sao, hiểu lầm giải khai là được rồi." Vương lão gia tử xua xua tay, tỏ vẻ không sao cả.

Ngô Hoa ở đây vu oan bọn họ, sau khi bị phát hiện người xui xẻo cũng không phải nhà bọn họ, mà là bản thân Ngô Hoa.

Đối với Tạ Vũ, Vương lão gia tử ít nhiều từng nghe qua một chút, người này rất thương vợ, nhưng điều gã không thích nhất cũng là bị người khác lừa gạt, bị lừa xong chắc chắn sẽ tức giận.

Hiện tại Ngô Hoa lừa gạt gã, sau khi trở về chắc chắn không có quả ngon để ăn, bọn họ cũng không cần thiết ở đây dây dưa không dứt.

Tạ Vũ sa sầm mặt lôi Ngô Hoa về, người nhà họ Vương chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Ngô Hoa, nhưng không ai đồng tình với mụ, nếu không phải tự mụ đến tìm phiền phức thì đâu đến nỗi.

Tô Cửu khoanh tay trước ngực đứng một bên, nghe tiếng kêu thảm thiết đi xa dần, nheo mắt nói: "Xem ra chỗ này của các em cũng không phải ai cũng tốt." Chẳng qua chỉ là một con heo rừng mà thôi, đều có thể làm ầm ĩ ra chuyện như vậy, đúng là đủ ngán ngẩm.

Vương Cẩn Hòa không mở miệng, ngược lại là Tô Ngọc nói: "Một số người vẫn rất tốt." "Đúng vậy, người như thế này quả thực không nhiều." "Anh Hai, mai anh hái dưa xong là về luôn sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Cửu hỏi. "Anh phải về phụ trách vấn đề an toàn trong thời gian sinh thần của Thái hậu, nhất định phải mau chóng trở về." Lần này hắn có thể ra ngoài đều là vì Thái hậu và Hoàng thượng đều muốn dưa này, nếu không hắn cũng không có cơ hội đi ra.

Tô Ngọc hiểu rõ bèn gật đầu: "Như vậy cũng tốt." "Cái thằng nhóc thối này, anh thấy em chính là không muốn nhìn thấy anh." Tô Cửu vừa thấy Tô Ngọc như vậy, mặt liền đen lại. "Anh ở lại thời gian quá dài, rất dễ bị người ta phát hiện ra cái gì đó, em không muốn để người ta nhìn thấy." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu nghiêm túc nói.

Tô Cửu bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh... anh biết ngay thằng nhóc em..." "Anh Hai, đừng nói nữa." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu nghiêm túc nói, thật sự không muốn bàn luận lại mấy chuyện này.

Tô Cửu nhìn bộ dạng kháng cự này của Tô Ngọc, trong lòng không khỏi có chút khó chịu.

Còn muốn nói gì đó, Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh đã mở miệng trước một bước: "Đại ca, mấy chuyện này đừng tiếp tục nói ở chỗ anh ấy nữa, hiện tại anh ấy không muốn quản quá nhiều." Chủ yếu là sự nhếch nhác, mờ mịt và bất lực của Tô Ngọc lúc trở về, Tô Cửu chưa từng thấy, nhưng cô đã thấy. "Nhưng mà..." "Đại ca, khi một người dưới nguyên nhân đặc biệt nào đó tha thứ cho một người, thì tất nhiên là đối phương đã làm ra chuyện gì đó, anh nói những lời này chỉ khiến anh ấy càng phản cảm, ngoại trừ điều này ra chẳng còn tác dụng nào khác." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu trước mặt, nghiêm túc nói. "Sau khi chuyện đó xảy ra, trạng thái của Tô Ngọc anh chắc chắn không biết, nhưng tôi và người nhà của tôi đều biết, người bị tổn thương có tư cách tùy hứng." Vương Cẩn Hòa không khách khí nói.

Trong lòng Vương Cẩn Hòa, bất kể Tô Ngọc muốn làm gì, thì đó đều là đúng, sai đều là người khác.

Nhìn Vương Cẩn Hòa như gà mẹ bảo vệ con, Tô Cửu dở khóc dở cười nói: "Em nói cứ như anh bắt nạt em trai mình không bằng, Tiểu Ngọc em rốt cuộc đã làm gì, khiến em dâu bảo vệ em như vậy?" Hắn chỉ là không ngờ Tô Ngọc đến bây giờ vẫn còn có thái độ như vậy, trong lòng có chút kinh ngạc mà thôi, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại chạy đến nói hắn, oán trách hắn, thật là có chút thú vị.

Chương 122

Nhưng nhìn thấy bọn họ như vậy, hắn cũng có thể hoàn toàn yên tâm về Tiểu Ngọc, em trai hắn có được một nhà vợ không tồi như vậy, cũng làm hắn an tâm hơn nhiều.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy ôn tình.

Thì ra trong lòng Tiểu Hòa, hắn lại quan trọng như vậy sao?

Chuyện này dưới sự can dự của Vương Cẩn Hòa, cứ thế không giải quyết được gì, ngày hôm sau Vương Cẩn Hòa dẫn người đi ra ruộng hái dưa cho Tô Cửu.

Đợt này hái được hơn một ngàn quả dưa, tổng cộng là một vạn bốn ngàn cân.

Con số này làm Tô Cửu giật mình: "Chỗ này cũng nhiều thật đấy." "Tôi cảm thấy lần này tiền tôi nhận được cũng rất nhiều." Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Một vạn bốn ngàn cân, một cân năm trăm văn, lần này cô có thể cầm bảy ngàn lượng. "Tô Ngọc, sau này chúng ta xây trang tử, mua đất còn có mua người đều không thiếu tiền nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười híp mắt nói. "Chúng ta từ trước đến giờ chưa từng thiếu tiền được không?" Hắn rất nhiều tiền, sính lễ trước đó cũng có rất nhiều tiền, bọn họ thật sự không nghèo. "Em dâu, em nói thế anh còn tưởng công việc làm ăn của em trai anh mất hết rồi chứ." Em trai hắn kiếm tiền lợi hại như vậy, thế mà còn để ý bảy ngàn lượng này?

Vương Cẩn Hòa biết bọn họ đang nói gì, nhướng mày nói: "Anh ấy có là của anh ấy, tôi có là của tôi, quan hệ hiện tại của chúng tôi thật sự chưa đến bước đó, tôi cũng không muốn chuyện gì của nhà tôi cũng dựa vào anh ấy." Như vậy sẽ khiến cô đánh mất cái tôi, chuyện như thế Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không làm.

Cho dù tương lai có một ngày bọn họ thành thân, cô cũng sẽ không phóng túng bản thân đi phụ thuộc vào Tô Ngọc, cô hy vọng hai người thế quân lực địch, chứ không phải cuối cùng mình biến thành kẻ phụ thuộc kia, điều đó đối với cô chẳng có ý nghĩa gì. "Xem ra hai đứa suy nghĩ đều giống nhau, đều là người hiếu thắng." Tô Cửu lắc đầu nói.

Hắn chưa từng nghe người con gái nào nói cái gì mà cô ấy có mới là của cô ấy, nhưng suy nghĩ như vậy cũng khiến người ta tôn trọng, nếu có năng lực này thì tự nhiên là tốt nhất.

Còn về cái tên đang cười đắc ý ở bên cạnh kia, hắn căn bản không quen.

Chẳng phải chỉ tìm được một cô vợ tốt thôi sao?

Có cần phải cao hứng thế không?

Đúng là có bệnh!

Dưa đã hái xong, Tô Cửu liền dẫn người chuẩn bị rời đi, cùng đi còn có Tô Tích.

Tiểu Bảo vừa nghe nói Tô Tích cũng phải đi, vội vàng chạy tới, vươn tay ôm lấy đùi Tô Tích, đôi mắt đảo tròn xoe: "Ông cố, ông cũng phải đi ạ?" "Đúng rồi, ông cố về còn có việc, không thể chơi với Tiểu Bảo được nữa, đợi sau này Tiểu Bảo theo cha mẹ cháu đến kinh thành thăm ông cố được không?" Tô Tích vươn tay bế Tiểu Bảo lên.

Tiểu Bảo nhìn Tô Tích, trong mắt tràn đầy không nỡ: "Ông cố không thể không đi ạ?" Cậu bé không muốn để ông cố rời đi. "Ông cố về còn có việc phải làm, nhất định phải đi, không thể không đi được." Tô Tích nhìn Tiểu Bảo muốn giữ mình lại như vậy, trong mắt mang theo ý cười, quả nhiên vẫn là Tiểu Bảo của bọn họ ngoan.

Tiểu Bảo vẻ mặt thất vọng nhìn Tô Tích: "Vậy được rồi ạ." Nói xong còn trừng mắt nhìn Tô Cửu, nếu không phải bác ấy đến, ông cố cũng sẽ không rời đi, đều là lỗi của bác ấy.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Cửu có chút dở khóc dở cười: "Cái thằng nhóc này, còn ghi thù cả bác nữa hả?" Tiểu Bảo kiêu ngạo hừ một tiếng, cái dáng vẻ đáng yêu đó quả thực làm trái tim người ta tan chảy. "Lần này bác cả thật sự phải bắt cóc ông cố về, đợi sau này có cơ hội lại để ông cố đến thăm Tiểu Bảo được không?" Tô Ngọc nhẹ giọng an ủi nói.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn người trước mặt, nhìn hắn hồi lâu mới miễn cưỡng gật đầu: "Vậy được ạ." "Vẫn là Tiểu Bảo ngoan nhất." Tô Cửu hung hăng xoa đầu Tiểu Bảo, nhìn thấy tóc cậu bé vì quá mềm mà dựng đứng lên, nhịn không được có chút buồn cười.

Tô Ngọc liếc Tô Cửu một cái, đưa tay giúp thằng bé vuốt lại tóc tai cho gọn gàng. "Ui da được rồi được rồi, anh không bắt nạt con trai bảo bối của em nữa, em đừng nhìn anh như thế." Tô Cửu giơ tay đầu hàng.

Tô Cửu trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ cái kiểu nhìn nhẹ tênh này của Tô Ngọc.

Mỗi lần bị nhìn như vậy là y như rằng chẳng có chuyện gì tốt lành. "Cha, chú ấy bắt nạt con." Tiểu Bảo phồng má tức giận mách.

Đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Tiểu Bảo, Tô Ngọc nói: "Đừng giận, sau này cha sẽ giúp Tiểu Bảo báo thù." Tiểu Bảo nghe vậy lập tức gật đầu lia lịa: "Vâng ạ, cha là tốt nhất." Tô Cửu buồn cười lắc đầu, thằng nhóc này đúng là thù dai thật.

Tô Tích đi theo Tô Cửu cùng rời đi, lúc đi cứ quyến luyến Tiểu Bảo mãi, ôm ấp một hồi lâu mới chịu đi.

Tiểu Bảo nhìn theo bóng chiếc xe ngựa rời đi, quay đầu hỏi Tô

Ngọc bên cạnh: "Cha ơi, sau này cụ nội còn tới nữa không ạ?" Tuy thời gian chung đụng không dài, nhưng bé đã thích ông cụ đối xử rất tốt với mình này rồi.

Đại bá việc gì phải tới chứ?

Nếu đại bá không tới thì cụ nội cũng sẽ không đi. "Cha, con không thích bác cả." Tô Ngọc còn chưa kịp trả lời thì đã nghe Tiểu Bảo nói thêm một câu.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn con trai, bất lực xoa đầu bé: "Cái thằng nhóc này, bác cả đối xử với con không tốt sao?" "Cũng không phải là bác đối với con không tốt, chỉ là bác tới xong liền đưa cụ nội đi mất, con không thích." Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ rồi nói vô cùng nghiêm túc. "Cho dù bác cả không tới thì mấy ngày nữa cụ nội cũng phải về thôi." Từ mấy ngày trước ông nội đã nói chuyện này với anh rồi.

Sắp tới là sinh thần Thái hậu, cả ông nội và đại ca đều phải tham dự, không phải nói không đi là không đi được.

Tiểu Bảo bĩu môi có chút không vui, Tiểu Trí vội vàng chạy tới dỗ dành: "Tiểu Bảo cậu đừng buồn nữa, cụ của cậu chắc chắn cũng không muốn đi đâu, đợi cụ làm xong việc sẽ lại về thăm Tiểu Bảo mà.

Tiểu Bảo đừng giận nữa nhé?" Tiểu Bảo miễn cưỡng gật đầu: "Nể mặt anh, em sẽ không giận nữa." Nhóm Tô Cửu đi chưa được bao lâu thì Vương Tĩnh Vũ đã trở về.

Thấy Vương Tĩnh Vũ, cả nhà họ Vương đều có chút ngạc nhiên.

Hôm nay đâu phải ngày nghỉ, sao nó lại về? "Tĩnh Vũ, có chuyện gì xảy ra sao?

Sao hôm nay con lại về?" Vương lão gia tử nhìn cháu trai, kỳ quái hỏi. "Ông nội, lần này cháu về là đưa bạn học cùng về.

Mấy ngày nữa là mừng thọ ông nội của cậu ấy, cậu ấy muốn mua ít dưa nhà mình về chiêu đãi khách khứa." Vương Tĩnh Vũ chỉ người bên cạnh nói.

Vương Cẩn Hòa dang tay: "Đại ca, hai người về muộn rồi." "Sao cơ?" Vương Tĩnh Vũ sửng sốt, vậy là ý gì? "Nửa canh giờ trước khi hai người tới, dưa chín vừa bị chở đi hết rồi, hiện tại ngoài ruộng chỉ còn dưa chưa chín lắm thôi." Vương Cẩn Hòa bất lực nói.

Nếu về sớm hơn một chút thì không chừng còn có thể chia một ít cho bọn họ, bây giờ mới tới thì thật sự hết cách. "Ngoài ruộng còn có thể tìm được ít nào không?" Vương Tĩnh Vũ nhìn em gái hỏi. "Chuyện này e là không được, lần này nhà mình đã hái hết cả dưa chín và dưa sắp chín rồi." Giờ có ra tìm thì cũng là loại chưa chín hẳn, hái xuống lúc này không đáng.

Bạn học của Vương Tĩnh Vũ không nhịn được có chút thất vọng: "Haizz, sao chúng ta không về sớm hơn một chút chứ?" Nếu về sớm hơn thì biết đâu đã chặn lại được một phần rồi. "Ông nội cậu còn mấy ngày nữa thì mừng thọ?" Vương Cẩn Hòa suy tính một chút rồi hỏi. "Còn tám ngày." "Vậy thời gian cũng xêm xêm, đến lúc đó chắc sẽ có một đợt chín nữa, cậu cứ dẫn người qua hái là được." Bảy ngày là đủ để chín một đợt nữa, cho dù nhà người ta dùng để đãi khách cũng dư dả.

Chương 123

Bạn học của Vương Tĩnh Vũ nghe xong lập tức vui mừng khôn xiết: "Thật sao?

Đến lúc đó thật sự sẽ có à?" "Ừ, chắc được khoảng vài trăm cân." Vương Cẩn Hòa ước lượng rồi nói. "Vậy là đủ rồi." Đối phương vui vẻ đáp. "Vậy được, cậu cứ tới trước một ngày là được." "Có cần đặt cọc không?" Người nọ hỏi. "Cậu là bạn của anh tôi, còn nói tiền đặt cọc gì chứ." Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu, chưa từng nghĩ đến việc đòi tiền cọc. "Vậy thì đa tạ nhé." Người nọ cao hứng nói.

Hai người đều là xin phép thầy giáo nghỉ học mới ra ngoài được nên phải tranh thủ về gấp, ai mà không về thì chết chắc. "Cha mẹ, ông bà nội, con với cậu ấy về trước đây, bọn con xin nghỉ mới ra được." "Được rồi, đi đường cẩn thận." Vương lão gia tử bất lực lắc đầu: "Hai cái đứa nhỏ này, vội vội vàng vàng chạy về một chuyến, cũng chẳng biết là ham cái gì." Lão thái thái liếc ông một cái, nghiêm túc nói: "Ham dưa nhà ông chứ gì." "..." Lão gia tử bị chặn họng, lập tức nín thinh.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, nhướng mày nói: "Xem ra dưa nhà mình cũng dễ bán phết." Người thích cũng nhiều thật. "Ừm, sau này mua thêm ít đất, chúng ta trồng nhiều hơn chút, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi: "Đúng lúc em đang có tiền, có thể mua kha khá đất." "Vậy cũng phải có người bán cho em mới được." Tô Ngọc trêu chọc. "Lát nữa đi hỏi đại thúc trưởng thôn xem, nếu có chỗ thích hợp thì em mua, giống như anh nói ấy, có thể xây thành trang viên." Vương Cẩn Hòa bây giờ cũng không lo lắng chuyện quá xa xôi, chỉ cần xây xong trang viên thì chắc chắn sẽ nhẹ gánh hơn hẳn. "Được, lát nữa đi hỏi xem sao." Vương lão gia tử và

Vương Đại Quý nghe thấy con cháu muốn mua đất thì trong lòng vui không tả nổi: "Tiểu Hòa, con thật sự muốn mua đất à?" "Chắc chắn phải mua ạ, sau này chúng ta còn rất nhiều thứ để trồng, chỉ dựa vào chút đất này thì không đủ đâu." Có thứ tốt như nước linh tuyền, rau quả trồng ra còn có thể từ từ điều dưỡng cơ thể con người, sao lại không trồng chứ? "Mua đất tốt, mua đất tốt." Vương lão gia tử cười ha hả.

Dân làm ruộng như họ thích nhất chính là mua đất. "Tiểu Hòa, con nói định làm trang viên sao?" Cố thị xen vào hỏi một câu.

Vương Cẩn Hòa khẽ gật đầu: "Vâng, con định làm mấy cái trang viên, một số trồng lương thực, một số trồng rau dưa hoa quả, sau này có khi con còn định làm ra ít giống lúa nữa." "Như vậy cũng tốt." Cố thị tán đồng gật đầu.

Tô Ngọc đã đưa cho Vương Cẩn Hòa sính lễ hậu hĩnh như vậy, Tiểu Hòa cũng thực sự nên chuẩn bị ít của hồi môn ra tấm ra món mới được.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa căn bản không biết Cố thị đang nghĩ đến chuyện này, cô chỉ đơn thuần muốn chuẩn bị chút sản nghiệp cho gia đình.

Nhưng mặc kệ Vương Cẩn Hòa nghĩ thế nào, trong lòng Cố thị thì cô chính là đang chuẩn bị của hồi môn.

Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Cố thị, sao cảm giác ánh mắt mẹ nhìn mình cứ lạ lạ? "Tô Ngọc, anh có thấy ánh mắt mẹ nhìn em rất lạ không?" Vương Cẩn Hòa ghé vào tai Tô Ngọc tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười không nói, mẹ vợ đại khái là cho rằng Tiểu Hòa chuẩn bị trang viên là để lo liệu của hồi môn cho chính mình nên mới nói vậy phải không?

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa căn bản không có ý định này.

Cô chỉ đơn thuần kiếm chút đồ cho gia đình mà thôi.

Có điều những chuyện này anh sẽ không nói cho Vương Cẩn Hòa biết. "Không có gì đâu, chắc mẹ thấy làm chút trang viên cũng tốt, như vậy có người ở bên đó trông coi, đỡ phải chạy qua chạy lại." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói vậy thì tưởng mình nghĩ nhiều, miễn cưỡng gật đầu: "Vậy cũng đúng." Cố thị liếc Tô Ngọc một cái, bà có ý đó sao?

Sao chính bà cũng không biết?

Ngày hôm sau, Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa đi tìm trưởng thôn mua đất, còn chuyện táo đỏ bên Hồ Lô thôn đã có Nguyên Bảo và Nguyên Húc lo, không cần bận tâm chút nào.

Về phần giá cả, trước đó Hoàng Kỳ đã đưa ra mức giá rất hợp lý, họ qua đó trực tiếp hái là được, không cần hai người Tô Ngọc đi cũng xong.

Tạ Khuê thấy hai người tới cửa: "Tiểu Hòa có chuyện gì à?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Đại thúc, sao cháu vừa đến chú đã hỏi cháu có việc gì thế?

Chú cứ như vậy sau này cháu không dám tới nữa đâu." "Hai đứa bây giờ đều là người bận rộn, nếu không có việc gì thì có thể tới tìm ta sao?" Tạ Khuê vẻ mặt không tin, bày ra bộ dáng 'hai người đừng có lừa tôi', làm Vương Cẩn Hòa cười không ngớt.

Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Được rồi, bọn cháu tới tìm đại thúc đúng là vô sự không lên điện Tam Bảo.

Hôm nay cháu qua là muốn mua đất, đại thúc xem có chỗ nào còn đất không?" "Chính là chỗ trước kia ta nói với cháu, hai chỗ đó cách nhau cũng không xa lắm." Tạ Khuê mở lời. "Được ạ." "Cháu muốn mua thật à?

Bên đó cách nhà cháu khá xa đấy." Tạ Khuê ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa. "Không sao, nhà cháu định làm mấy cái trang viên, xa một chút thì đến lúc đó có người ở lại trông nom là được, không cần bọn cháu tự mình qua đó." Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

Nghe vậy, Tạ Khuê có chút kinh ngạc: "Trang viên?

Vậy thì cũng được, có điều tốn kém lắm đấy." "Không sao ạ, sang năm là kiếm lại được rồi." Vương Cẩn Hòa chẳng hề để ý nói. "Cũng phải, cháu bây giờ kiếm tiền giỏi mà." Vương Cẩn Hòa bị trưởng thôn khen đến ngượng ngùng: "Đại thúc, vậy phiền chú hỏi giúp cháu xem đối phương muốn bán thế nào, cháu mua hết." "Được, để ta đi hỏi giúp cháu." Sau khi bàn bạc xong chuyện mua đất, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa trở về.

Lúc về đến nơi, Vương Đại Quý đã mời người xây nhà tới rồi.

Khi biết Tô Ngọc muốn xây nhà ở bên cạnh, người nhà họ Vương chỉ trầm mặc một chút chứ không nói gì, Vương Đại Quý cũng bắt đầu giúp Tô Ngọc chọn thợ nề. "Tiểu Ngọc, đây là người lúc trước xây nhà cho nhà ta, con xem muốn xây kiểu nhà thế nào, cứ nói trực tiếp với ông ấy, ông ấy đều xây được hết." Vương Đại Quý chỉ người bên cạnh cười nói. "Làm phiền cha rồi." "Đều là người một nhà, con khách sáo với ta làm gì?" Vương Đại Quý xua tay buồn cười nói. "Cứ xây giống nhà nhạc phụ là được ạ, lớn hơn thế này một chút cũng được, sau này ca ca tỷ tỷ con có thể đều sẽ qua đây ở một thời gian." Nếu không nghĩ đến Tô Cửu và chị gái cùng cháu gái, thì chỉ mình gia đình anh cũng không cần chỗ lớn đến vậy.

Đừng nhìn nhà họ Vương bên ngoài trông không quá lớn, nhưng phòng ốc bên trong, không gian thật sự không nhỏ, hơn nữa căn nhà này cũng quả thực không tồi.

Gia đình họ, cho dù sau này đông con cái cũng hoàn toàn ở được.

Đương nhiên đây đều là chuyện sau này, bây giờ còn chưa tới lúc đó, tâm tư nhỏ của anh vẫn nên giấu kỹ, kẻo để Tiểu Hòa biết được.

Tiểu Hòa mà biết chắc chắn sẽ thẹn quá hóa giận. "Vậy được, các cậu định xây ở chỗ nào?

Nói cho tôi một tiếng." Cai thầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa dẫn đối phương qua bên đó. "Chính là chỗ này." Xem xét địa thế xong, cai thầu đại khái đã biết nên làm thế nào. "Các cậu cũng khoán công khoán vật liệu luôn à?" Cai thầu nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đúng vậy, chú xem cần bao nhiêu tiền." "Tổng cộng tám mươi lăm lượng bạc." Tô Ngọc xây nhà còn lớn hơn một chút, vật liệu tiêu hao tự nhiên sẽ nhiều hơn. "Chúng cháu còn hai mẫu đất cần làm tường bao, sau này muốn xây thành trang viên, chú xem cần bao nhiêu tiền?" Tô Ngọc hỏi tiếp.

Chương 124

"Trang viên cần xây nhà lớn cỡ nào?" Cai thầu suy tính một chút mới hỏi. "Đủ cho khoảng mười người ở, sau đó một cái bếp, một nhà kho, thêm một chỗ nuôi gà vịt nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa tiếp lời.

Cai thầu tính toán cẩn thận tỉ mỉ: "Cái này cần năm mươi lượng, chủ yếu là tường bao quanh hai mẫu đất hơi tốn tiền." Cai thầu giải thích.

Tô Ngọc lấy ra một trăm bốn mươi lượng đưa cho cai thầu: "Chỗ dư ra mời các chú uống rượu, sau này làm phiền đại thúc rồi." "Cậu thế này thì khách sáo quá." Cai thầu có chút bị dọa, dù sao đột nhiên cho thêm năm lượng bạc, cầm cũng thấy nóng tay. "Đại thúc không cần khách sáo, bọn cháu còn mua đất ở nơi khác, sau này cũng phải xây trang viên, đến lúc đó còn phải phiền đại thúc dẫn người giúp bọn cháu làm một chút, dù sao người quen dễ làm việc." Tô Ngọc cười nói, dáng vẻ ôn nhã này khiến cai thầu cũng có chút ngại ngùng. "Có gì đâu mà phiền?

Các cậu có việc cho chúng tôi làm, chúng tôi vui còn không kịp nữa là." Như vậy nửa cuối năm nay bọn họ không cần lo lắng nữa rồi. "Công tử, tôi có thể hỏi trước là sau này các cậu còn định xây mấy cái trang viên nữa không?

Bên tôi cần sắp xếp nhân thủ, còn gạch xanh bên này cũng phải đặt trước." Cai thầu mở lời.

Gạch ngói chỗ bọn họ đều phải đặt trước, đột nhiên đi tìm thì chưa chắc mua được nhiều như vậy ngay. "Tiểu Hòa, em định xây mấy cái trang viên?" Tô Ngọc cúi đầu hỏi. "Hiện tại cũng chưa biết, phải xem mua được bao nhiêu đất đã." Vương Cẩn Hòa hiện tại cũng không chắc chắn mình cần bao nhiêu trang viên. "Em cứ ước lượng trước xem." Vương Cẩn Hòa bắt đầu tính toán, trồng dâu tây hai cái, dưa hấu hai cái, thanh long một cái trang viên lớn chút, còn mấy thứ linh tinh khác nữa, ước chừng cũng cần hai ba cái. "Khoảng chừng bảy, tám cái gì đó." Vương Cẩn Hòa nói. "Nhiều vậy sao?" Cai thầu cũng giật nảy mình, thật sự muốn làm nhiều trang viên như vậy, hơn nữa còn đều giao cho bọn họ làm thì chắc có việc làm đến tận sang năm luôn. "Vâng, đồ muốn trồng hơi nhiều một chút." Vương Cẩn Hòa ngại ngùng nói: "Đại thúc cứ từ từ không cần vội, trước mắt cứ xây nhà ở và trang viên chỗ ruộng dưa, còn lại đợi các chú làm xong bên này rồi bắt đầu cũng không sao." "Được, lúc tới tôi có xem ngày, mùng bảy tháng sau là ngày tốt để động thổ, trước đó tôi sẽ cho chuyển vật liệu tới." Cai thầu ngẫm nghĩ thấy họ nói đúng, bây giờ nói nhiều cũng vô dụng, dù sao người ta còn chưa mua đất xong, cứ làm tốt chỗ này trước đã rồi tính sau. "Vậy làm phiền đại thúc rồi." "Không cần khách sáo, tôi phải cảm ơn các cậu tin tưởng giao việc cho tôi mới đúng." Đại thúc xua tay cười ha hả nói: "Đã vậy thì tôi về trước đây." "Đại thúc đi thong thả." Tiễn người đi xong, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Em không ngờ anh lại giao hết mọi việc cho họ làm." "Người này làm việc rất nghiêm túc, giao cho ông ấy làm chắc chắn không có vấn đề gì, chúng ta đều đỡ lo, đây không phải là em tốt tôi tốt cả nhà đều tốt sao?" Trên thương trường bao nhiêu năm, Tô Ngọc sớm đã luyện được bản lĩnh nhìn người.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Anh nói rất đúng, trước đây lúc nhà mình xây nhà, họ thực sự rất có trách nhiệm, hơn nữa những người cùng làm việc cũng đều rất nghiêm túc, người làm việc như vậy quả thực rất yên tâm." Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười: "Thế chẳng phải đúng rồi sao?" "Đi thôi về nhà, ngày mai chúng ta đi mua người." "Được." Ngày hôm sau hai người đi mua người, nghĩ đến nơi đó hoàn cảnh không tốt lắm nên không đưa Tiểu Bảo và Tiểu Trí theo.

Hai đứa nhỏ muốn đi hái táo, vợ chồng Cố thị và Vương Đại Quý liền dẫn hai đứa đi cùng nhóm Nguyên Bảo ra vườn cây.

Khi hai người đến nơi, Hoàng Kỳ đã đợi sẵn: "Thiếu gia, hai người tới rồi.

Đây là lão Tần, người dưới tay ông ấy đều khá được, muốn mua thì rất thích hợp." "Đi thôi, dẫn chúng tôi đi xem thử." "Được luôn." Đến nơi, chỉ có Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày khó nhận ra.

Đến từ hiện đại, cô vẫn có chút không thích ứng được việc con người bị coi như súc vật nhốt lại, chờ người tới mua. "Sao vậy?" Thấy Vương Cẩn Hòa nhíu mày, Tô Ngọc thấp giọng hỏi.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Em không sao, chỉ là chưa thấy cảnh này bao giờ, có chút không quen." Tô Ngọc nghe cô giải thích cũng không thấy có gì lạ, ngược lại cho rằng đây là chuyện bình thường. "Đi thôi, chúng ta đi xem." "Anh chọn là được, mắt nhìn người của anh rất tốt, em tin anh." Vương Cẩn Hòa trực tiếp nói. "Vậy được, chọn luôn cho người trong nhà nữa nhé?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Hiện tại chúng ta chưa cần nhiều người như vậy, trong nhà cũng không có chỗ ở, cứ mua trước vài người thôi, đợi nhà xây xong rồi mua tiếp." "Cũng được, bên phía Tiểu Bảo cần hai người, em cũng cần hai nha hoàn, một đầu bếp, còn cần thêm một quản gia và phòng thu chi, có những người này thì sau này nhiều việc em sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều." Tô Ngọc đối với chuyện này khá rõ ràng, loáng cái đã biết cần mua bao nhiêu người. "Bên cạnh bà nội và mẹ cũng cần nữa." Vương Cẩn Hòa nói một câu.

Nói xong cô không nhịn được có chút đau đầu: "Chỗ ở không đủ a." "Nhà cũ bên cạnh không phải vẫn chưa dỡ sao?

Có thể để họ ở tạm bên đó, đợi nhà mình xây xong thì chuyển qua, chờ mấy chú thợ tới có thể bảo họ dựng tạm mấy chỗ ở trước." Tô Ngọc rất nhanh đã nghĩ ra cách giải quyết vấn đề này, căn bản không cần Vương Cẩn Hòa phải bận tâm. "Thế cũng được, có điều vẫn phải nhanh lên, nếu không mùa mưa tới bên đó sẽ bị dột." "Lát nữa đi tìm mấy đại thúc kia, nhờ họ gọi thêm người tới làm là được." Cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn, người sống cũng đâu thể để bị bí bách chết được? "Được." Bàn bạc xong, Tô Ngọc bắt đầu xem người, trong đó có hai cô gái dáng vẻ giống hệt nhau, nhưng trong mắt lại mang theo sự tuyệt vọng. "Tiểu Hòa, em có thích hai người kia không?" Tô Ngọc chỉ vào hai cô gái đó hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn theo hướng Tô Ngọc chỉ, trong mắt có chút nghi hoặc: "Họ trông có vẻ là hai người có câu chuyện." Sự bi thương tuyệt vọng trong mắt kia, vừa nhìn đã biết gia đình gặp biến cố lớn mới lưu lạc tới bước này. "Bình thường người như vậy đều có bản lĩnh, hơn nữa hai người này biết chút võ công, ở bên cạnh em rất thích hợp, anh không cần phải đi tìm riêng nha đầu biết võ công cho em nữa." Tô Ngọc chính là coi trọng hai người này có chút nền tảng võ công mới chọn họ. "Mắt nhìn người của anh tốt, em tin anh." Vương Cẩn Hòa gật gật đầu. "Lấy hai người đó." Tô Ngọc chỉ vào hai cô gái.

Lão Tần thấy hai người họ thì thầm thở phào, đi tới bên cạnh hai cô gái nhỏ giọng nói: "Hai vị này đều là chủ nhân lương thiện, chỉ cần các cô giữ đúng bổn phận thì sau này sống cũng không tệ, cũng không cần nơm nớp lo sợ bị kẻ thù mua về, ta chỉ có thể giúp các cô đến đây thôi." Nghe lão Tần nói vậy, hai chị em theo bản năng nhìn về phía Vương Cẩn Hòa, cô gái này trông có vẻ ôn nhu, dáng dấp rất dễ chung sống. "Đa tạ Tần thúc những ngày qua đã chiếu cố." "Cảm ơn cái gì?

Nhà các cô có ơn với ta, ta không có cách nào cứu được các cô, đã áy náy lắm rồi, các cô còn nói lời này thì mặt mũi ta biết để đâu." Lão Tần cười khổ nói.

Hai chị em không nói gì, họ biết Tần thúc đã cố hết sức rồi, có thể che chở chị em họ đến tận bây giờ đã là cực hạn.

Người nhà kia đã tới mấy lần, đều là Tần thúc lén giấu họ đi mới không bị người nhà đó mua mất.

Hôm nay Tần thúc có thể để họ ra mặt, chứng tỏ hai người mua này thực sự là người tốt, mà Tần thúc đại khái cũng không giấu được họ nữa rồi.

Tô Ngọc nghe cuộc đối thoại của ba người, trong mắt mang theo ý vị sâu xa.

Anh nhìn quả nhiên không sai, đúng là con cái nhà đó.

Tô Ngọc rất nhanh lại chọn thêm bảy người, trong đó có hai bé trai năm sáu tuổi, trùng hợp là hai đứa bé này cũng là anh em ruột. "Bao nhiêu tiền?" "Chín người tổng cộng năm mươi bốn lượng bạc." Tô Ngọc trả tiền xong liền kéo Vương Cẩn Hòa dẫn người cùng rời đi.

Về đến nhà, chín người đều ngẩn ra, nơi này... "Các ngươi không nhìn lầm đâu, nhà ta không phải nhà đại phú đại quý gì, chỉ là nông gia bình thường, cũng không có nhiều quy tắc như vậy, các ngươi chỉ cần làm tốt việc trong bổn phận của mình là đủ rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người đang kinh ngạc, mở miệng nói. "Nguyên Lâm, cậu dẫn mọi người đi sắp xếp chỗ ở, hai chị em các cô ở lại." Tô Ngọc chỉ vào cặp chị em song sinh. "Tống Minh Lỗi là gì của các cô?" "Là cha tôi." Tô Ngọc hiểu rõ gật đầu: "Thì ra là thế, từ nay về sau Tống gia và các cô không còn quan hệ gì nữa, các cô chỉ là nha hoàn của phu nhân ta, có hiểu không?" Hai chị em ngẩn người nhìn Tô Ngọc, nhất thời có chút không hiểu ý của anh. "Muốn sống sót thì buông bỏ chuyện quá khứ đi, không muốn kẻ thù tìm tới thì khiêm tốn một chút.

Còn về mối thù của gia đình các cô, tương lai ta sẽ cho các cô một cơ hội, còn về việc cơ hội này các cô có nắm bắt được hay không thì phải xem bản lĩnh của chính các cô rồi.

Bên cạnh phu nhân ta không giữ kẻ vô dụng." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai chị em.

Hai người cái gì cũng không nghe lọt, chỉ nghe thấy Tô Ngọc nói có thể cho họ cơ hội báo thù: "Công tử, bọn tôi thật sự có cơ hội báo thù sao?" "Tự nhiên." "Cảm ơn công tử, cảm ơn phu nhân." Hai người trong lòng kích động, thế nào cũng không ngờ tới lại còn có cơ hội phục thù.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, anh thế mà lại quen biết hai người này.

Chương 125

Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Lại còn cho họ cơ hội báo thù? "Đi tìm Nguyên Lâm đi, chuyện sau đó cậu ta sẽ nói với các cô.

Sau này phu nhân ta đi đâu, hai người các cô ít nhất phải có một người đi theo bên cạnh." Tô Ngọc trầm giọng phân phó. "Vâng." "Tiểu Hòa, đặt lại tên mới cho họ đi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Tại sao không thể dùng tên thật?" "Hai người họ sở dĩ còn sống được là vì kẻ thù muốn để họ chịu đủ nhục nhã.

Trước khi chúng ta đến, kẻ thù của họ đã tới mấy lần rồi, nhưng hai người này được lão Tần giấu đi.

Mắt thấy không giấu được nữa, chúng ta vừa vặn lại tới, lão Tần mới đưa người ra.

Mà cái tên của hai người họ chính là một cái đích sống." Tô Ngọc giải thích với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Nhưng dung mạo của họ..." "Hai chị em họ nên cảm thấy may mắn vì trước kia ra đường luôn nghe lời mẹ, luôn đeo mạng che mặt, cho nên người ngoài chỉ biết Tống gia có một cặp chị em song sinh xinh đẹp như hoa, còn mặt mũi tròn méo thế nào thì không ai biết.

Chỉ cần đổi tên, đến lúc đó dùng bộ mặt thật gặp người, hơn nữa khi gặp người khác thì cảm xúc đừng có lộ ra ngoài, ai mà biết được cặp chị em này là người Tống gia chứ." "Thu Ý, Thu Thiền đi." "Tạ phu nhân ban tên." Họ rất rõ ràng Tô Ngọc nói đúng, mang cái tên cũ thì họ chính là cái đích sống, sẽ mang lại phiền phức cho bản thân. "Đợi sau này nhà mới xây xong, các cô triệt để ổn định lại, ta cho phép các cô lập linh vị người nhà trong phòng mình, cũng cho phép các cô cúng bái người nhà vào dịp lễ tết." Vương Cẩn Hòa nhìn hai chị em nói.

Hai chị em run rẩy cả người nhìn Vương Cẩn Hòa, sự vui sướng trong mắt nóng rực như vậy.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, họ vốn tưởng rằng sau này có thể lén lút cúng bái người nhà một chút đã là đủ rồi, nào ngờ phu nhân lại cho phép họ lập linh vị, còn cho phép cúng bái.

Bọn họ khóc nức nở nghẹn ngào: "Cảm ơn phu nhân, cảm ơn người." Sau này họ nhất định làm trâu làm ngựa báo đáp phu nhân thật tốt. "Đi tìm Nguyên Lâm an bài xong xuôi rồi tính tiếp." Sau khi hai người rời đi, Tô Ngọc nhíu mày nói: "Anh không ngờ em lại làm như vậy." "Cũng không phải chuyện lớn gì, nhưng đối với hai chị em họ lại là một niềm an ủi.

Đúng rồi, anh quen họ à?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Anh quen cha của họ, cha họ là một đại thiện nhân nổi tiếng.

Tống gia xảy ra chuyện, họ có thể được đưa tới tay lão Tần mà vẫn chưa bị phát hiện, chứng tỏ người giúp họ không ít." Tô Ngọc híp mắt nói. "Vậy sao?

Thế cũng tốt." Trong mắt Vương Cẩn Hòa, chỉ cần còn sống thì đó là chuyện tốt. "Có điều tại sao anh lại chỉ đích danh hai người này?

Không sợ rước phiền phức vào người à?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi, Tô Ngọc đâu giống kiểu người để bản thân chịu thiệt. "Cặp chị em song sinh nhà họ Tống ở Phong Thành được xưng là thiên tài, không chỉ tập võ hay kinh thương đều như vậy, đầu óc buôn bán của họ so với Tống Minh Lỗi còn mạnh hơn.

Sau này em chắc chắn phải tự mình làm ăn, không muốn chạy ngược chạy xuôi thì có thể để hai chị em họ đi, hai người liên thủ so với anh cũng không hề thua kém, quan trọng nhất là mối quan hệ của họ đủ nhiều, cũng đủ rộng." Tô Ngọc cười khẽ giải thích, biết Vương Cẩn Hòa không phải hiểu lầm mình, anh cười híp mắt nói rõ.

Vương Cẩn Hòa kinh hỉ nhìn Tô Ngọc: "Lợi hại như vậy sao?" "Đúng, cho nên anh mới nói cho họ cơ hội báo thù, còn về việc có nắm bắt được hay không, thì phải xem chính họ." Tô Ngọc cười đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa ngẫm lại, không nhịn được mắng một câu: "Anh đúng là gian thương." "Trước đó anh còn lo họ không chấp nhận được sự chênh lệch giữa thiên kim tiểu thư và nha hoàn, có điều một câu nói của em đã khiến họ tâm cam tình nguyện làm việc cho em, thế này thì anh yên tâm rồi." Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Tô Ngọc: "Em cũng đâu làm gì, chỉ là cảm thấy họ có thể sẽ hy vọng có một cơ hội cúng bái người nhà mình thôi." "Chính cái hành động vô tâm này của em mới là thứ thu mua lòng người nhất." Khi anh nói cho họ cơ hội báo thù, hai chị em kia cảm kích nhưng cũng chỉ định dùng năng lực của mình để báo ân, mà lời của Vương Cẩn Hòa lại chọc đúng vào chỗ mềm yếu nhất của họ.

Nếu nói anh thu mua năng lực của hai chị em, thì Vương Cẩn Hòa thu mua chính là trái tim và lòng trung thành của họ, sau này bất kể gặp chuyện gì, hai người này đều sẽ không phản bội Tiểu Hòa, thế là đủ rồi. "Vậy em đúng là lãi to rồi." Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói. "Đi thôi chúng ta cũng vào trong." "Được." Hai người đi qua, quả nhiên thấy những người khác đều có chút câu nệ.

Cố thị thấy hai người đi vào thì thở phào nhẹ nhõm: "Hai đứa sao không nói tiếng nào đã mua người về rồi?" "Trước đó chúng con chẳng phải đã nói muốn mua người sao?" Vương Cẩn Hòa kỳ quái

hỏi.

Cô có nói với Tô Ngọc rồi mà nhỉ?

Sao mẹ cô có vẻ ngạc nhiên vậy. "Nhưng đâu có nghe các con nói là đùng cái mua về ngay." Cố thị tức giận liếc con gái một cái. "Chuyện sớm muộn thôi mà, sắp tới nhà mình sẽ rất bận, có ít người làm tay chân chẳng phải rất tốt sao?" Vương Cẩn Hòa cười hì hì chữa cháy, nói xong còn nhìn Tô Ngọc một cái, ra hiệu anh mau tới giúp đỡ.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, mở miệng nói: "Mẹ, chuyện này là con đề nghị, sau này vườn của Tiểu Hòa trồng càng ngày càng nhiều thứ, đợi chuyện rau quả em ấy trồng có thể từ từ điều dưỡng thân thể bị người ta phát hiện, người tới đây sẽ cực kỳ đông, đến lúc đó chỉ dựa vào mọi người là không đủ." "Cái gì?

Có thể điều dưỡng thân thể?

Sao có thể chứ?" Vương lão gia tử kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngừng lắc đầu nói. "Trước đó cháu chỉ nghi ngờ, từ khi ông nội cháu tới đây thì cháu đã hoàn toàn xác định rồi.

Rau quả Tiểu Hòa trồng, nếu ăn lâu dài có thể đạt được hiệu quả nhất định.

Ông nội cháu trên người có vài vết thương nhỏ, hồi trẻ cũng từng bị thương, trước khi tới đây, cứ hễ trời mưa là đau nhức toàn thân.

Nhưng ở đây hơn một tháng, sau đó có hai trận mưa cháu không hề nghe ông than người khó chịu, ông còn bảo với cháu, có phải khí hậu ở đây dưỡng người hay không mà trời mưa mấy vết thương cũ trên người ông đều không tái phát nữa." Tô Ngọc lấy Tô Tích ra làm ví dụ so sánh.

Được Tô Ngọc nhắc nhở như vậy, Vương lão gia tử mới nhớ ra, cái chân bệnh phong thấp của mình hình như cũng không phát tác nữa.

Ông cũng cứ hễ trời mưa là chân lại đau, nhưng mấy tháng nay trời mưa hình như chẳng có việc gì cả. "Bà nó ơi, mấy tháng nay trời mưa chân tôi có phải không đau nữa rồi không?" Vương lão gia tử quay đầu nhìn vợ mình hỏi.

Vương lão thái thái kinh ngạc một chút, đúng là thế thật?

Chân ông lão mấy tháng nay trời mưa quả thực không đau nữa.

Người trong nhà đồng loạt nhìn về phía Vương Cẩn Hòa, ánh mắt kia làm Vương Cẩn Hòa nhìn mà chột dạ.

Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, con nói cho mẹ biết mấy loại rau quả này con trồng thế nào vậy?" Vương Cẩn Hòa giả bộ vô tội nhìn Cố thị: "Mẹ, con cũng không biết a, con cứ trồng theo phương pháp mọi người hay trồng thôi mà." Chỉ là hạt giống ngâm nước linh tuyền, lại dùng nước linh tuyền pha loãng tưới tắm mà thôi.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, ánh mắt đăm chiêu nhìn cô một cái.

Cứ thế mà trồng được sao?

Thật ư?

Thấy Tô Ngọc nhìn mình, Vương Cẩn Hòa cũng lặng lẽ nhìn lại, dùng ánh mắt im lặng hỏi: "Anh có chuyện gì không?" Tô Ngọc cười khẽ một tiếng, rồi quay đầu đi không nhìn cô nữa.

Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm, may mà người này không nói gì, ánh mắt của anh thực sự quá sắc bén, nhìn đến mức cô cũng thấy tê dại cả da đầu. "Em..." "Đi dạo chút không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi. "Được." Vương Cẩn Hòa chần chừ một chút mới gật đầu đồng ý.

Chương 126

Sau khi hai người ra ngoài, Vương Cẩn Hòa vẫn luôn không nói chuyện.

Cô không mở miệng, Tô Ngọc cũng không định nói gì, chỉ cứ thế nhìn cô. "Anh nhìn chằm chằm em như thế làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc khẽ lắc đầu: "Em thay đổi rất nhiều." Vương Cẩn Hòa im lặng một lát, sau đó nhìn Tô Ngọc mỉm cười: "Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?

Nếu con người cứ mãi không thay đổi thì mới kỳ quái chứ?" "Em biết anh đang nói đến chuyện gì." Sau khi đến tìm Vương Cẩn Hòa, anh đã điều tra cuộc sống những năm qua của cô.

Cô gái đó tuy rất bướng bỉnh nhưng cũng chỉ là một cô nương được người nhà chiều hư, tính cách cũng rất nhu mì, hoàn toàn khác hẳn với Vương Cẩn Hòa của hiện tại.

Đưa tay chỉnh lại quần áo, Vương Cẩn Hòa ngước mắt nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo ý cười: "Ừ, em biết anh đang nói đến chuyện gì, rồi sao nữa?

Anh muốn thế nào?" "Tiểu Hòa, em không cần nhìn anh như vậy, anh sẽ không làm gì em đâu.

Đừng quên chúng ta hiện tại là vị hôn phu thê." Tô Ngọc ghé sát vào mặt Vương Cẩn Hòa, nhìn chằm chằm vào mắt cô nói.

Vương Cẩn Hòa theo bản năng nhíu mày, có chút không hiểu người này rốt cuộc muốn làm gì. "Hơn nữa, em thật sự cho rằng người trong nhà không phát hiện ra tính cách em thay đổi lớn như vậy sao?" Đang nói chuyện, Tô Ngọc đột nhiên ghé sát lại gần Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa theo bản năng lùi lại một bước, nhíu mày: "Anh đừng có dựa gần em như vậy." Còn cả câu anh nói người nhà đều biết, chuyện này sao có thể? "Tuy em đã cố hết sức che giấu, nhưng ông bà nội sống cùng Vương Cẩn Hòa hơn mười năm, sao họ có thể không phát hiện ra vấn đề?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa cũ chỉ là một người thêu thùa giỏi, những thứ khác đều không biết làm.

Còn Vương Cẩn Hòa hiện tại biết làm ruộng, trồng rau, nấu cơm, cũng như cái máy tuốt lúa mà cô làm ra, đều không phải là thứ nơi này có, cũng không phải thứ mà Vương Cẩn Hòa biết.

Vương Cẩn Hòa rũ mắt xuống, khí thế trên người có chút ủ rũ, chẳng lẽ cô diễn dở tệ đến thế sao? "Em..." "Mọi người đều không mở miệng, em cũng không cần phải nói toạc ra.

Họ coi em là người nhà, em lại chẳng thế sao?

Em hoàn toàn không cần thiết phải xin lỗi vì những chuyện này." Thấy bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc lên tiếng an ủi. "Tại sao anh lại cảm thấy em không phải là người cũ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Thời gian họ tiếp xúc không nhiều, sao Tô Ngọc lại nhìn ra được. "Bởi vì..." Tô Ngọc ghé vào tai cô nói một câu.

Đồng tử Vương Cẩn Hòa hơi co lại, không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Anh..." Tô Ngọc đặt ngón trỏ lên môi Vương Cẩn Hòa: "Nói ra thì mất vui." "..." Vương Cẩn Hòa mím môi, xúc cảm trên môi khiến mặt cô hơi nóng lên.

Ánh mắt Tô Ngọc trở nên thâm sâu, cúi đầu nhìn đôi môi của

Vương Cẩn Hòa.

Dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa theo bản năng lùi lại một bước, không biết tại sao cô luôn cảm thấy Tô Ngọc lúc này có chút dọa người. "Muốn về chưa?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, ánh mắt hơi né tránh, đi trước một bước.

Tô Ngọc đi theo sau Vương Cẩn Hòa, nhìn dáng vẻ có chút hoảng loạn của cô mà cười thầm.

Người trong nhà thấy hai người ra ngoài rồi lại trở về, nhìn người này, lại ngó người kia, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chiều hôm đó, thôn trưởng Tạ Khuê qua nói với Vương Cẩn Hòa chuyện bán đất. "Tiểu Hòa, chuyện cháu nhờ bác hỏi đã có tin tức rồi.

Đối phương hiện tại muốn theo con trai lên kinh thành hưởng phúc, tổng cộng bảy mươi mẫu đất, trong ruộng đều là lúa nước, họ bán cả lương thực luôn.

Nếu là đất thì bốn trăm năm mươi lượng bán cho các cháu, còn lương thực thì năm ngoái bảy mươi mẫu đất trừ thuế ra họ bán được khoảng năm trăm lượng, sản lượng năm nay so với năm ngoái còn nhiều hơn một chút." Tạ Khuê mở lời. "Họ muốn tổng cộng bao nhiêu tiền ạ?

Bảy mươi mẫu đất thì chắc họ phải có người làm thuê dài hạn chứ ạ?" Vương Cẩn Hòa suy tính một chút rồi hỏi. "Có người làm, đều là thợ lành nghề, cháu muốn tiếp nhận luôn cũng được." Tạ Khuê cười ha hả nói. "Về phần đất cộng thêm lương thực thì họ đòi một nghìn lượng." Tạ Khuê cảm thấy cái giá này tuyệt đối xứng đáng, chỗ lương thực này sắp thu hoạch được rồi.

Nếu không phải đang gấp gáp muốn đi thì người ta cũng chẳng bán rẻ như vậy. "Đúng rồi, nhà họ còn có một cái điền trang, hỏi cháu có muốn lấy không?" "Muốn ạ, cái này mai chúng ta qua đó rồi bàn sau." Vương Cẩn Hòa đăm chiêu nói.

Đúng là đang buồn ngủ thì có người đưa gối đầu. "Được, bác đoán ngay là cháu chắc chắn sẽ muốn mà.

Chúng ta hẹn ngày mai giờ Tỵ qua đó bàn, đến lúc đó cháu có thể để ông nội và cha cháu cùng qua xem đất đai và hoa màu, thực sự là rất tốt đấy." Tạ Khuê chân thành nói.

Cha con Vương Đại Quý trong mắt đều là vui mừng, bảy mươi mẫu đất, thế là nhiều bao nhiêu chứ.

Ước chừng nhìn một cái không thấy biên giới đâu nhỉ? "Vâng, ngày mai chúng ta cùng đi xem." "Vậy được, sáng mai bác qua tìm mọi người." "Phiền đại thúc quá." Vương Cẩn Hòa cảm kích nói.

Tạ Khuê xua tay, cười ha hả: "Cháu nói mấy lời này với bác làm gì?

Cháu thật sự muốn cảm ơn bác thì sang năm dạy bác trồng dưa cho tốt, để bác cũng kiếm chút tiền." "Đó là chuyện chắc chắn rồi, đại thúc cứ yên tâm, cháu nhất định sẽ hướng dẫn bác trồng dưa cẩn thận." "Thế thì tốt quá, bác về trước đây." "Đại thúc đi thong thả." Đợi Tạ Khuê đi rồi, Vương Đại Quý vẫn còn chút chưa phản ứng kịp: "Vợ ơi, nhà chúng ta có phải ngày mai là có bảy mươi mẫu đất rồi không?" Cộng thêm mảnh đất cát mua trồng dưa trước đó, còn cả mấy mảnh đất lẻ tẻ của nhà mình, hiện tại có gần chín mươi mẫu đất rồi nhỉ?

Cố thị cười gật đầu: "Đúng vậy, con gái ông kiếm cho ông bảy mươi mẫu đất về đấy." Cố thị buồn cười nói.

Đối với Vương Đại Quý mà nói, có khả năng bảy nghìn lượng bạc còn chẳng quý trọng bằng bảy mươi mẫu đất này. "Cha, nhà chúng ta sắp có rất nhiều đất rồi." Vương Đại Quý nhìn cha mình, vẫn có chút ngây ngô chưa phản ứng lại.

Vương lão gia tử thực sự nhìn không nổi nữa, giơ tay tát cho con trai một cái: "Có đau không?" Vương Đại Quý gật đầu: "Đau, rất đau." "Mày biết đau là được rồi." Không thể bình tĩnh một chút được sao?

Bạc hàng vạn lượng cũng thấy rồi.

Không đúng, phải là vàng hàng vạn lượng cũng thấy rồi, còn kém vài chục mẫu đất này à? "Cha, sao cha lại đánh con?" Vương Đại Quý ôm mặt có chút không vui nói. "Tao đánh mày đấy, trận trượng lớn đến đâu cũng thấy rồi, mà vì bảy mươi mẫu đất lại ở đây la lối om sòm, cũng không sợ bị người ta chê cười." Vương lão gia tử bực mình nói. "Cha, cái này sao giống nhau được?" Nhiều đất như vậy, có thể trồng ra bao nhiêu là lương thực, nghĩ thôi đã thấy vô cùng kích động.

Chương 127

Vương lão gia tử bất lực lắc đầu, thằng con trai này của ông từ bao giờ lại trở nên ngốc nghếch thế này? "Tiểu Ngọc, để cháu chê cười rồi." Vương lão gia tử nhìn Tô Ngọc bên cạnh cười nói. "Ông nội, cháu hiểu mà, người làm ruộng đều thích ruộng đất, tiền có nhiều hơn nữa cũng không bằng niềm yêu thích đối với đất đai." Tô Ngọc cười đáp.

Nghe câu này, Vương Đại Quý vô cùng hài lòng gật đầu: "Con nói câu này đúng ý ta quá." Cả nhà vây quanh chủ đề ruộng đất bàn tán, Tiểu Bảo và Tiểu Trí cũng tò mò: "Mẹ ơi nhà chúng ta có rất nhiều đất ạ?" "Bây giờ thì chưa, nhưng ngày mai là có rồi." "Mẹ thật lợi hại." Đây chính là đất mẹ cậu bé kiếm tiền mua đấy. ...

Sáng hôm sau, khi Tạ Khuê qua tìm, cả nhà Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị xong xuôi.

Hôm nay Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhất định đòi đi theo, nên mang cả hai đứa đi, cả nhà cùng xuất phát.

Khi họ đến nơi, nhìn thấy bảy mươi mẫu đất liền nhau kia, bảo không chấn động là nói dối. "Mẹ ơi chỗ này đều là của nhà mình sao?" Tiểu Bảo nhìn ruộng lúa bát ngát tò mò hỏi. "Đúng vậy, đều là của nhà chúng ta." "Oa, nhiều quá đi." Tiểu Bảo vẻ mặt đầy ngạc nhiên vui mừng.

Vương Đại Quý và Vương lão gia tử trong mắt cũng mang theo sự mừng rỡ.

Đúng là lúa nhiều thật, nhiều đến mức họ nhìn không xuể.

Hơn nữa sản lượng đúng là rất tốt, xem ra những người làm thuê kia làm việc rất được.

Cả nhóm đợi một lúc thì đối phương cũng tới. "Nhà các vị muốn mua đất và điền trang của ta?" "Đúng vậy." Vương Cẩn Hòa gật đầu. "Giá đất chắc thôn trưởng của các vị đã nói rồi, một nghìn lượng không mặc cả.

Còn về điền trang, ta muốn hai nghìn ba trăm lượng.

Về tình hình cụ thể, các vị có thể qua xem rồi hãy quyết định, hiện tại không cần trả lời ta ngay." Lão gia tử họ Trương nhìn Vương Cẩn Hòa mở lời.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa tự nhiên gật đầu tán thành.

Cả nhóm đi xem điền trang, Vương Cẩn Hòa thật sự quá thích nơi này.

Điền trang chiếm diện tích khoảng hai mươi mẫu, xây một dãy nhà, bên trong trồng toàn cây ăn quả.

Ngoài mấy loại thường thấy còn có giàn nho và những loại cây ăn quả hiếm gặp ở vùng này, hơn nữa cây nào cũng sai trĩu quả.

Thảo nào đối phương ra giá hai nghìn ba trăm lượng, giá này đã là cô chiếm hời rồi. "Ở đây còn có một số quản sự và người làm, người đều rất được.

Nếu cô nương cần thì có thể giữ lại dùng, vì bảy mươi mẫu đất kia cách điền trang này không xa, người làm cũng ở tại đây.

Ta thuê họ mỗi tháng một lượng bạc, chủ yếu phụ trách ruộng lúa và vườn cây, đã làm ở đây bảy tám năm rồi, cô nương có thể trực tiếp tiếp quản." "Đa tạ lão gia tử, như vậy cũng đỡ cho cháu thời gian đi tìm người làm, cứ theo mức tiền công ông đưa ra ạ." Có người sẵn để dùng, Vương Cẩn Hòa đương nhiên càng vui, dù sao tự đi tìm người còn phiền phức hơn. "Vậy thì tốt, ta cũng lo cô nương nghi ngờ bọn họ đổi chủ sẽ không chịu làm việc tử tế, giờ xem ra là ta lo xa rồi."

Lão gia tử cười nói. "Sao có thể chứ?

Người có thể chăm sóc ruộng lúa và vườn cây tốt thế này, cháu chắc chắn muốn giữ lại." Người giúp việc tốt thế này cô tìm đâu ra?

Giờ có sẵn, không cần thì phí. "Ngươi đi gọi tất cả người làm và người trong điền trang lại đây, để họ ra mắt đông gia mới." "Vâng lão gia." Một lát sau, tất cả người làm đều đến đông đủ, ai nấy đều nhìn lão gia tử: "Từ hôm nay, vị cô nương này sẽ là đông gia mới của các ngươi, sau này các ngươi đi theo cô ấy." Mọi người đều có chút thấp thỏm nhìn Vương Cẩn Hòa, lo lắng đông gia mới này khó chung sống. "Chào mọi người, từ hôm nay tôi tiếp quản đất đai và điền trang của Trương lão gia.

Trước đây Trương lão gia cho mọi người phúc lợi thế nào thì mọi thứ vẫn như cũ.

Tôi hy vọng mọi người có thể đặt tâm trí vào việc làm tốt công việc, chứ không phải chuyện khác." Vương Cẩn Hòa nói chuyện ôn tồn nhẹ nhàng, nhưng họ nghe vào tai lại cảm thấy không đơn giản như vậy. "Tôi biết mọi người bao năm qua đi theo lão gia tử đã quen, đột nhiên đổi sang bên tôi có thể sẽ không quen lắm.

Hy vọng mọi người sớm thích ứng.

Nhà tôi không bằng nhà Trương lão gia, nhà tôi chỉ là tiểu môn tiểu hộ.

Mọi người làm việc chăm chỉ, giúp tôi hoàn thành tốt việc cần làm, tôi sẵn lòng trả lương cao, đãi ngộ tốt để nuôi mọi người.

Nhưng cũng xin mọi người nhớ kỹ một điều, chỗ tôi không nuôi người rảnh rỗi." Vương Cẩn Hòa nhìn họ vô cùng nghiêm túc nói. "Vâng thưa đông gia." Mọi người đưa mắt nhìn nhau, sau đó cúi đầu đáp.

Vốn tưởng cô nương này là quả hồng mềm dễ bắt nạt, không ngờ cũng là kẻ miệng nam mô bụng một bồ dao găm, nói chuyện chẳng khách khí chút nào.

Vương Cẩn Hòa không nói thêm gì nhiều, theo Trương lão gia đi chỗ khác hoàn tất thủ tục cuối cùng. "Cháu làm vậy là đúng đấy." Trương lão gia tử đột nhiên lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa ngớ người một chút rồi cười: "Trương gia gia, ông cũng nhìn ra ạ?" "Sao mà không nhìn ra chứ?

Chắc nghĩ mình là người cũ ở đây, cháu lại là một cô nương nhỏ tuổi nên có không ít ý kiến.

Cháu làm vậy đỡ được rất nhiều phiền phức đấy." Lão gia tử cười nói.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Ở đây đa phần mọi người vẫn rất tốt, chỉ có một số ít là như vậy thôi.

Cho họ một cơ hội, nếu không nắm bắt được thì cháu chỉ có thể để họ cuốn gói sớm." Trương lão gia tử cười lắc đầu, dẫn người về phía mình. "Trương gia gia, đây là ba nghìn ba trăm lượng ngân phiếu." Vương Cẩn Hòa lấy ngân phiếu ra: "Có điều Trương gia gia nhượng lại đất và điền trang thế này cho cháu đúng là chịu thiệt rồi." Nhất là cái điền trang này, cho dù là ba bốn nghìn lượng cũng sẽ có người sẵn lòng mua. "Hầy, mua bán cũng là tùy duyên, ta thấy cô nương cháu người không tệ, ta mới sẵn lòng giao điền trang và mấy thứ này cho các cháu." Vốn dĩ điền trang ông định giá ba nghìn năm trăm lượng, nhưng sau khi gặp cô gái nhỏ này, ông bỏ ý định đó, trực tiếp giảm hơn một nghìn lượng.

Coi như bảy mươi mẫu đất kia là biếu không. "Hơn nữa, tuy người muốn mua điền trang của ta nhiều, nhưng họ biết ta gấp đi nên cứ ép giá lão già này.

Lão già này không thèm bán cho họ, con trai ta cũng không thiếu một hai nghìn lượng bạc này để tiêu." Nhìn dáng vẻ không để tâm này của Trương lão gia tử, Vương Cẩn Hòa đối với thế giới của đại gia thật sự là không hiểu nổi. "Nếu không phải sau này không quay lại nữa, đồ đạc để ở đây cũng lười quản lý, ta thật sự không nỡ bán điền trang này đi đâu." Điền trang này có tình cảm rất sâu đậm với ông, nếu không phải thực sự khó quản lý, ông sao lại bán đi như vậy chứ? "Trương gia gia, nếu sau này ông về, có thể trực tiếp qua đây thăm thú, đi dạo." Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng hiểu được tâm trạng của Trương lão gia tử, dù sao đây cũng là cơ nghiệp một tay ông gây dựng. "Vậy thì tốt quá, chỉ là không biết lão già này còn có cơ hội quay lại thăm không.

Chương 128

Cháu này, đây là văn tự bán đất, đều ở đây cả, cháu xem đi." Lão gia tử cẩn thận lấy ra một cái hộp nhỏ, bên trong đựng các loại giấy tờ đất đai.

Vương Cẩn Hòa nhận lấy xem xét, sau đó cười nói: "Đều đúng cả rồi ạ." "Đúng là tốt rồi." Người bên cạnh vui vẻ nói: "Vậy ta đi trước đây, về thu dọn một chút rồi đi tìm con trai." "Vâng ạ." Tiễn Trương lão gia tử đi xong, Vương Cẩn Hòa đưa giấy tờ đất cho Vương Đại Quý: "Cha, mọi người giữ lấy." "Thế sao được?

Đây là con kiếm tiền mua, sao lại đưa cho cha mẹ?" Vương Đại Quý nói gì cũng không chịu nhận. "Con chỉ cần cái điền trang này là được rồi." Vương Cẩn Hòa tự mình cất giấy tờ điền trang, những cái còn lại đều để cho cha mẹ.

Tô Ngọc thấy vợ chồng Vương Đại Quý vẫn không quá vui vẻ, bèn mở miệng nói: "Cha, mọi người cứ nhận đi, chỗ ruộng lúa này cơ bản là được tặng không mà." "Sao lại là tặng không chứ?" Con gái rõ ràng đã trả tiền. "Cái điền trang này nếu tính theo giá bình thường thì ít nhất cũng phải ba nghìn bảy trăm lượng, họ chỉ lấy hai nghìn ba, suýt chút nữa là giảm một nửa rồi." Tô Ngọc giải thích.

Một lần giảm hơn một nghìn lượng, chỗ đất và lúa kia chẳng phải là biếu không sao? "Đúng đấy, cha xem, cái mất tiền thì con giữ, cái được biếu không con đưa cho mọi người, mọi người còn không nhận à?" Vương Cẩn Hòa vốn chưa hiểu ý Tô Ngọc, nghe anh nói xong lập tức hiểu ra.

Vương Đại Quý bị hai người kẻ tung người hứng chọc cười.

Vì để đưa đồ tốt cho họ, hai đứa này đúng là không từ thủ đoạn nào. "Được rồi, đã vậy thì cha mẹ nhận." Vương Đại Quý nghĩ cứ giữ trước, sau này các con cần thì lại lấy ra. "Vâng ạ." Khi cả nhà lật xem giấy tờ đất, từ trong khe hở rơi ra một tờ giấy nhỏ.

Vương Cẩn Hòa nhặt lên xem xong, cả người ngẩn ra. "Sao thế?

Trên giấy viết gì vậy?" Thấy biểu cảm Vương Cẩn Hòa thay đổi, Vương Đại Quý kỳ quái hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nói: "Trương gia gia bảo, phía sau điền trang còn một bãi đất cát lớn, khoảng hơn mười mẫu, bên trong trồng lạc và khoai lang, giấy tờ đất nằm trong ngăn bí mật của cái hộp." Vương Đại Quý vội vàng tìm ngăn bí mật, khi thấy đồ vật bên trong, Vương Cẩn Hòa tức khắc trố mắt.

Ngay cả Tạ Khuê cũng cảm thấy vô cùng khó tin.

Xem ra Trương lão gia tử rất thích gia đình Tiểu Hòa, nếu không sao hơn mười mẫu đất này lại tặng không như vậy?

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn tờ giấy trong tay, dở khóc dở cười nói: "Lần này chúng ta nợ ân tình, nợ lớn rồi đây." "Thì bảo là không chứ." "Tô Ngọc, Trương gia gia cũng ở kinh thành, anh có thể cho người dưới trướng tra một chút không?

Sau này em gửi chút quà mọn cho ông ấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Cho dù không được, em mở miệng rồi thì không được cũng phải được." Tô Ngọc nói nhỏ bên cạnh.

Nghe vậy Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Vậy làm phiền anh rồi." Anh đưa tay vò mạnh mái tóc Vương Cẩn Hòa, làm tóc cô rối tung lên: "Ừ, với anh còn khách sáo thế làm gì?

Nhớ kỹ em là vợ anh, làm gì, đưa ra yêu cầu gì cũng đều được cả." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm anh, không đúng, phải nói là nhìn chằm chằm tay anh mới đúng.

Người này cứ rảnh rỗi là thích vò đầu cô, chẳng lẽ anh không biết cái gì gọi là đầu có thể đứt, máu có thể chảy, nhưng kiểu tóc thì không thể loạn sao? "Nhìn anh như vậy làm gì?" "Anh vò rối tóc em rồi, có ai như anh không hả?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày vô cùng bất mãn hỏi. "Thực ra thế này trông cũng khá đẹp." Tô Ngọc nhịn cười nói.

Đầu tóc rối bù khiến Vương Cẩn Hòa càng thêm đáng yêu. "Đẹp?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, nhân lúc anh không phản ứng kịp trực tiếp ra tay, tay cào loạn trên đầu anh không ngừng, biến mái tóc anh thành cái tổ quạ.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Cẩn Hòa phì cười.

Dáng vẻ này thật sự quá tổn hại hình tượng của anh. "Hả giận chưa?" Tô Ngọc cũng không giận, ngược lại còn nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa có cảm giác vô lực như đấm vào bông.

Hít sâu một hơi, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: "Anh đúng là chán ngắt." "Hửm?

Anh làm gì rồi?

Sao lại chán ngắt?" "Không có gì, ruộng lúa bên này đều rất tốt, em rất thích, nhưng em muốn đi xem bãi đất cát kia." Hơn mười mẫu đất cát, nếu dùng toàn bộ để trồng dưa hấu và dưa lưới thì sẽ thế nào?

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn người bên cạnh vô cùng nghiêm túc nói: "Em cảm thấy, dưa sang năm em trồng chắc chắn bán được rất nhiều tiền." "Năm nay trái cây trong điền trang này cũng có thể giúp em bán được không ít tiền đâu, nhiều quả như vậy đều chưa hái mà." Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu, câu này đúng là không sai, chỗ cây trái kia kết quả cũng rất tốt. "Nhiều quả như vậy, bên anh có tiêu thụ hết không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc hỏi, nhiều trái cây như thế, thật sự không vấn đề gì chứ?

Tuy biết Vương Cẩn Hòa quan tâm mình, Tô Ngọc vẫn không nhịn được trêu chọc: "Coi thường anh à?" "Đâu có, em chỉ lo anh mua xong lại lỗ vốn thôi." "Em cứ để tâm vào trong bụng đi, có một số đã vận chuyển theo đường biển đi rồi, căn bản không làm lỡ việc kiếm tiền của anh, ngược lại còn hơi ít đấy." Cô nhóc này có phải quá coi thường anh, hay là quá đề cao anh rồi không? "Thật không?" Vương Cẩn Hòa hồ nghi nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt chẳng tin tưởng chút nào.

Tô Ngọc không nhịn được cười nói: "Tiểu Hòa, em đừng quên, tướng công của em là thương nhân, thương nhân trọng lợi, buôn bán lỗ vốn anh chắc chắn sẽ không làm." Anh có thể luôn muốn lấy trái cây bên đó chứng tỏ trái cây của những người này thực sự tốt, đáng mua.

Nếu không đáng mua, trái cây sau đó anh không phải là không lấy thì cũng sẽ ép giá, còn đợi đến bây giờ sao?

Nghe Tô Ngọc nói, Vương Cẩn Hòa mới hậu tri hậu giác nhận ra, cô quả thực lo nghĩ quá nhiều.

Giống như Tô Ngọc nói, thương nhân trọng lợi, nhất là loại thương nhân như Tô Ngọc. "Anh nói đúng, quả thực là em nghĩ nhiều rồi, loại gian thương như anh sao có thể cho phép mình lỗ vốn chứ?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được lầm bầm một tiếng.

Nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói gì, Tô Ngọc đưa tay chỉ vào mình, anh biến thành gian thương từ bao giờ thế?

Cô nhóc này rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy? "Tiểu Hòa, em nói câu này thật sự khiến người ta tức giận đấy em biết không?"

Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Anh là người đại lượng như thế chắc sẽ không so đo tính toán với em đâu nhỉ?

Em đi xem đất cát trước đây." Nói xong xoay người chạy biến.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu đuổi theo.

Cố thị và mọi người thấy hai người đầu tóc rối bù rời đi, đều đang cân nhắc xem có nên nhắc hai người một tiếng không?

Để phòng ngừa bị người ta chê cười.

Tuy nhiên khi họ còn chưa kịp nói gì thì hai người đã mất dạng. "Hai đứa nó chắc tự biết đầu tóc mình ra sao mà, chúng ta không cần quản nhiều." "Cụ cố ơi chúng ta vào điền trang chơi đi ạ." Tiểu Bảo tâm tâm niệm niệm đều là trái cây. "Được, vào điền trang chơi." Cả nhà cũng đi theo, khác là Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đi xem đất cát, còn họ đưa Tiểu Bảo vào điền trang chơi.

Chương 129

Nhìn bãi đất cát rộng lớn kia, Vương Cẩn Hòa nhìn những bông hoa lạc đã tàn, đi tới nhổ một ít lên. "Bây giờ nhổ lên luôn sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa có chút tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Bây giờ chưa phải lúc thu hoạch, nhưng em muốn ăn lạc luộc, mang về làm cho anh nếm thử." "Được." Nhóm người làm thấy Vương Cẩn Hòa nhổ nhiều lạc như vậy thì mí mắt giật giật, nhưng đây là đất của người ta, đồ trong đất người ta muốn làm gì thì làm, cũng không đến lượt họ xen mồm. "Ở đây có cái rổ nào không?" Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh hỏi. "Có ạ." "Vậy phiền lấy giúp tôi một cái." Rất nhanh có người đưa rổ cho Vương Cẩn Hòa, những người bên cạnh cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa bỏ lạc vào rổ.

Thấy cảnh này, có một cô nương nhỏ sống cùng cha mẹ trong điền trang đột nhiên đứng ra, bất mãn nói: "Cho dù cô là đông gia mới của chúng tôi, cô cũng không nên chà đạp lương thực như vậy." Vương Cẩn Hòa đang chăm chú ngắt lạc nghe thấy giọng nói buộc tội này, ngước mắt nhìn sang, vừa khéo thấy cô nương kia e dè liếc nhìn Tô Ngọc, kết hợp với lời cô ta nói, còn đạo lý gì mà không hiểu? "Tôi chà đạp lương thực?

Cô nhìn thấy tôi chà đạp lương thực lúc nào?" Vương Cẩn Hòa lạnh mặt hỏi. "Chỗ lạc này còn chưa được thu hoạch, cô đã nhổ lên rồi, đây không phải chà đạp lương thực thì là gì?" Cô gái kia không phục nói.

Thấy dáng vẻ này của cô ta, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy vô cùng nực cười.

Nhìn ngón tay dính đầy bụi đất của mình, Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói: "Có một số người có phải quá tự cho mình là đúng rồi không?" "Củ lạc này khá mẩy, tôi ngắt về nhà luộc cho con ăn vặt, cô có ý kiến?" Vương Cẩn Hòa bóc một củ lạc, cười như không cười nhìn cô gái kia.

Sắc mặt cô gái lúc xanh lúc tím, tầm mắt theo bản năng đặt lên người Tô Ngọc, nhưng đối phương một chút sắc mặt tốt cũng không cho cô ta, không khỏi có chút thất vọng.

Vị công tử này là người đẹp trai nhất cô ta từng gặp, người như vậy với cô ta quả là trời sinh một cặp.

Chỉ tiếc thân phận mình thấp hèn, nếu công tử có thể không để ý thì tốt rồi. "Tôi..." Vừa định nói gì đó, cô gái liền thấy Tô Ngọc kéo một cái ghế nhỏ qua ngồi cùng Vương Cẩn Hòa ngắt lạc. "Tiểu Hòa, em có thấy người ở đây khá thú vị không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, khóe miệng cũng hơi nhếch lên.

Có những người đúng là rất biết cách cho thể diện mà không cần.

Luôn hy vọng bị người khác đánh cho một trận tơi bời.

Vương Cẩn Hòa đầu tiên là sững sờ, sau đó liếc nhìn cô gái kia một cái, dáng vẻ thiếu nữ hoài xuân không biết đang nghĩ những chuyện có có không không gì. "Ừ, anh nói đúng, lo chuyện bao đồng là một tội, vọng tưởng tơ hào những thứ không thuộc về mình là một tội, sao con người lại không có chút tự biết mình nào thế nhỉ." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài.

Cô thật sự không muốn vừa đến ngày đầu tiên đã gây rắc rối cho người ta, điều này sẽ khiến người khác cảm thấy cô chua ngoa khắc nghiệt, chẳng dễ chung sống chút nào. "Loại người như vậy không cần để ý, một khi làm chuyện vượt giới hạn thì trực tiếp bảo người đó cuốn xéo là được." Tô Ngọc nói giọng thanh đạm, một câu khiến sắc mặt cô gái kia trắng bệch.

Cô ta biết hai người đang nói mình, nhưng không dám thừa nhận, cô ta không chịu nổi sự mất mặt này.

Thấy đối phương như vậy, Vương Cẩn Hòa cười cười, chuyển tầm mắt sang Tô Ngọc: "Anh cũng lợi hại thật đấy." "Đánh rắn phải đánh giập đầu, đạo lý này không lẽ còn cần anh dạy em sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Hay là em mềm lòng rồi?" Lườm Tô Ngọc một cái: "Em giống loại người đó lắm sao?" "Em chính là loại người đó." Tô Ngọc đưa ra một đáp án vô cùng khẳng định.

Hít sâu một hơi, Vương Cẩn Hòa cúi đầu tiếp tục ngắt lạc, rất lo nếu còn tiếp tục nói nữa, cô sẽ không nhịn được mà tát thẳng vào mặt tên này một cái.

Ngắt lạc xong, hai người cùng đi rửa tay, cô gái kia tuy nghe hiểu lời hai người nói, nhưng vẫn không nhịn được mà sán lại gần. "Công tử, để tôi giúp chàng." Nhìn người đang cầm khăn sán lại gần mình, ánh mắt Tô Ngọc lạnh lẽo: "Cút." Đám người làm bên cạnh nhìn thấy đều nhíu mày, một người trong đó nhìn cha mẹ của cô gái: "Tiền thị, sao bà không trông chừng con gái bà cho kỹ?

Để nó sán đến trước mặt đông gia, ông bà xem đông gia hiện tại giận thành cái dạng gì rồi?" "Bà mau đi kéo con gái bà về đi, còn không đi, đó mới thực sự là mất mặt xấu hổ." Quan trọng nhất là chọc giận đông gia thì cả nhà bọn họ đều không có ngày lành.

Phải biết hiện tại cả nhà sáu người bọn họ đều sống trong điền trang, họ chỉ là người làm thuê của người ta, đây không phải nhà họ.

Chủ nhà ngắt chút đồ còn cần con gái bà ta đi hỏi đến sao?

Lời đông gia vừa nói lúc nãy, người này vậy mà còn chưa phát hiện ra?

Cũng không biết xấu hổ mà trực tiếp sán lại, đúng là mặt dày thật.

Tiền thị đương nhiên biết tâm tư của con gái, con gái bà ta lớn lên cũng xinh đẹp, ngộ nhỡ được đông gia công tử để mắt tới thì sao?

Cho dù làm thiếp, nhà họ cũng là một người làm quan cả họ được nhờ. "Con gái tôi lại chẳng làm gì, đông gia còn có thể để bụng chắc?" Tiền thị bày ra bộ dạng lợn chết không sợ nước sôi nói.

Người bên cạnh có lòng tốt nhắc nhở lại bị Tiền thị nói như vậy, tâm trạng lập tức không tốt, liếc nhìn Tiền thị một cái vô cùng không khách khí nói: "Được rồi, người ta muốn đi tìm chết chúng ta cũng không có lý do gì ngăn cản, mọi người tự chuẩn bị tâm lý là được." "Họ làm việc ở đây, nhẹ nhàng nhất, bao ăn bao ở, tiền công mỗi tháng còn không thấp, nhưng có một số người ấy à, chính là quá đề cao bản thân rồi." Cứ tưởng mình lợi hại lắm, nào biết trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một tên hề nhảy nhót mà thôi.

Tiền Mạt (con gái Tiền thị) bị Tô Ngọc dọa giật mình, nước mắt không ngừng rơi xuống, làm như bị người ta bắt nạt vậy.

Cái vẻ "trà xanh" nồng nặc này khiến Vương Cẩn Hòa nhíu chặt mày, sắc mặt cũng vô cùng khó coi. "Tô Ngọc, hiện tại em rất rất không vui đấy." Vương Cẩn Hòa ý vị thâm trường nói.

Cô ghét nhất là kiểu người này, ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này?

Nghe vậy, Tô Ngọc khẽ cười: "Đây là địa bàn của em, em muốn làm gì mà chẳng được?

Nói thật, kỳ thực anh cũng rất không vui." Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, nhìn Tiền Mạt: "Đây là cha của con tôi." Tiền

Mạt sững người một chút, có chút nghe không hiểu, lắp bắp nói: "Là... là ý gì?" "Xem ra lời tôi nói còn chưa đủ rõ ràng, tôi nói thẳng luôn nhé, anh ấy là tướng công của tôi, giờ nghe hiểu chưa?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn cô gái này, nói từng chữ một.

Tô Ngọc mắt hơi sáng lên, không ngờ vì người này mà còn được nghe Tiểu Hòa gọi mình là tướng công, ừm, cũng không tệ.

Tiền Mạt mặt trắng bệch nhìn Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, ý người là sao?

Người muốn phản đối?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt cổ quái nhìn Tiền Mạt, sau đó quay đầu hỏi Tô Ngọc: "Hiện tại anh có suy nghĩ gì không?" "Cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga, không biết trời cao đất dày." Tô Ngọc lạnh lùng, khinh thường nói.

Lời này nói ra vô cùng không khách khí, người bình thường một chút thật sự có chút không chịu nổi.

Tiền Mạt nhìn Vương Cẩn Hòa, cảm thấy bị sỉ nhục: "Dù là đông gia thì cô cũng không thể sỉ nhục người khác như thế." Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ mình, trong mắt mang theo vẻ mờ mịt: "Tôi sỉ nhục cô lúc nào?

Việc này anh biết không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Người sỉ nhục chẳng lẽ không phải là anh sao?" Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, đáy mắt mang theo ý cười.

Sắc mặt Tiền Mạt lúc xanh lúc trắng biến hóa như tắc kè hoa, Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của cô ta, cười như không cười nói: "Cô bé à, cô ấy xuất sắc nên cô động lòng tôi hiểu được, nhưng mà tơ tưởng chồng người khác là chuyện thất đức, bị thiên lôi đánh đấy nhé." Tuy nhiên Tiền Mạt căn bản không nghe lời Vương Cẩn Hòa, tầm mắt cứ dán chặt lên người Tô Ngọc.

Thấy cảnh này, Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: "Sao lại không biết tốt xấu thế nhỉ." Sau đó cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại: "Anh là do đẹp trai hay là do cái gì?

Bị người ta nhìn chằm chằm như thế?" Tô Ngọc vô tội dang tay: "Tiểu Hòa, chuyện này không liên quan đến anh." Tô Ngọc vội vàng phủ nhận, người phụ nữ này một chút quan hệ với hắn cũng không có, đừng có lôi hắn vào.

Nghe vậy, trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười như có như không.

Tiền Mạt lại chẳng màng gì nữa, trực tiếp to gan nói: "Công tử, ta tâm duyệt chàng, bảo ta làm gì cũng được." Nói xong Tiền Mạt si mê nhìn Tô Ngọc.

Người bên cạnh nghe thấy Tiền Mạt không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy, khóe miệng giật giật, người này là lo đông gia không đánh cô ta hay sao?

Trước mặt đông gia mà nói lời như thế, có buồn nôn hay không?

Chương 130

"Bà Tiền, con gái bà thế này, bà không quản sao?" Tiền thị nhìn người bên cạnh, cứng cổ nói: "Ta thấy các người đang ghen tị." Ghen tị?

Người đàn bà này não có bệnh à?

Bọn họ có gì mà phải ghen tị?

Ghen tị bà ta có đứa con gái không biết xấu hổ, hay là ghen tị con gái bà ta không biết kiểm điểm, tơ tưởng đàn ông đến mức tơ tưởng lên người đông gia? "Bà Tiền, bà bớt bớt đi, chúng tôi không có đứa con gái không biết liêm sỉ như thế, bà vẫn là nên lo lắng xem sau này có bị đông gia trực tiếp đuổi đi không thì hơn." Người bên cạnh vô cùng không khách khí nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Tiền thị vô cùng khó coi: "Ngươi..." Tiền thị cũng biết nếu chọc giận chủ gia, đừng nói làm thiếp, ngay cả tiếp tục làm việc ở đây cũng không còn cơ hội.

Vừa nghĩ đến thu nhập trong nhà một tháng mấy lượng bạc, Tiền thị vẫn có chút xót ruột, càng lo lắng chủ gia vì tức giận mà không cho bọn họ tiếp tục ở lại đây. "Đông gia xin lỗi, là con bé nhà tôi bị thất tâm phong, các người đừng nghe nó nói hươu nói vượn, nó chỉ là một đứa trẻ, chưa..." "Trẻ con?

Không biết con gái bà bao nhiêu tuổi rồi?" Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt mở miệng hỏi.

Ánh mắt Tiền thị hơi lóe lên: "Mười... mười bảy." "Ồ, hóa ra đã mười bảy rồi, hay là bà quan niệm mười bảy vẫn gọi là còn nhỏ?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói: "Nếu là người kết hôn sớm, tầm tuổi này con cái đã biết chạy biết đi rồi ấy chứ?" Người bên cạnh vội vàng gật đầu, chứ còn gì nữa? "Ai nói không phải chứ?

Tuổi này đúng là đã làm mẹ người ta rồi, hiện tại còn chưa có phản ứng gì, chắc chắn là có vấn đề." Nói chuyện, tầm mắt mọi người đều đổ dồn vào người Tiền Mạt.

Tiền Mạt bị nhìn đến mức sắc mặt có chút khó coi: "Các người nhìn cái gì?" "Các người nói xem cô nương này liệu có phải có bệnh gì không?

Nếu không thì đã mười bảy rồi sao vẫn chưa ai rước?" "Con gái nhà người ta mười bốn đã bắt đầu nghị thân rồi, cô ta đã mười bảy rồi, sao không thấy vợ chồng Tiền thị sốt ruột nhỉ?" Tất cả mọi người đều có chút kỳ quái.

Trên trang tử này người thích Tiền Mạt cũng không ít, sao lại chẳng ai thành công?

Trong đó có người nhìn thấu tất cả bĩu môi nói: "Còn vì sao nữa?

Chẳng phải là bọn họ muốn tiền sao?

Đây là muốn tiền đến phát điên rồi mới làm ra chuyện như vậy." "Nói sao?" "Trước kia chẳng phải có người đến nhà họ đề thân à?

Ngươi biết người ta đòi bao nhiêu tiền không?

Người ta đòi một trăm lượng sính lễ." Người bên cạnh nhỏ giọng nói.

Cho dù đã hạ thấp giọng, nhưng cái giọng này vẫn khá lớn.

Nghe thấy lời này, người bên cạnh không khỏi có chút thổn thức, nhà này coi người khác là kẻ ngốc nhiều tiền à, còn một trăm lượng?

Sao không đi cướp?

Mẹ con Tiền thị nghe thấy lời bàn tán bên cạnh sắc mặt đều có chút không tốt, đặc biệt là Tiền Mạt.

Mười bảy tuổi vẫn chưa gả đi được, cô ta biết rất nhiều người lén lút chỉ trỏ sau lưng mình.

Cho nên khi nhìn thấy Tô Ngọc liền thích ngay, cũng hy vọng có thể theo Tô Ngọc, để bản thân có thể trở thành người trên cao, chứ không phải tiếp tục ở lại đây sống qua ngày với lũ chân lấm tay bùn này.

Mà cô ta cũng không ngờ, lời mình nói đã rõ ràng như vậy rồi, vị chủ gia gọi là này vẫn không chút động lòng, điều này khiến Tiền Mạt cảm thấy có chút mất mặt.

Hít sâu một hơi, Tiền Mạt sở sở đáng thương nhìn Vương Cẩn Hòa, cắn răng quỳ xuống đất: "Đông gia, tôi sẽ không tranh giành gì với người, tôi chỉ là thích chàng ấy." "Tôi chỉ cần được theo hầu bên cạnh công tử là đủ rồi, làm trâu làm ngựa cũng được, còn mong phu nhân rủ lòng thương." Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa rốt cuộc không nhịn được bật cười, đưa tay đẩy đẩy người bên cạnh: "Anh có suy nghĩ gì?

Người ta muốn đi theo bên cạnh anh làm trâu làm ngựa kìa?

Hay là anh thu nhận người ta đi?" Lời của Vương Cẩn Hòa khiến trong lòng Tiền Mạt có chút kích động, tầm mắt đặt lên người Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy mong đợi.

Tiền Mạt tưởng rằng Vương Cẩn Hòa đã đồng ý rồi, Tô Ngọc chắc chắn cũng sẽ không từ chối, trong lòng cô ta thậm chí đã bắt đầu mắng Vương Cẩn Hòa là đồ ngu ngốc.

Chỉ cần để cô ta tìm được cơ hội, cô ta sẽ trở thành đương gia phu nhân, chứ không phải thiếp thất.

Giờ khắc này, trong mắt Tiền Mạt mang theo dã tâm cùng dục vọng, người sáng suốt vừa nhìn là biết ngay ý gì. "Đừng làm tôi buồn nôn." Tô Ngọc chán ghét nhìn Tiền Mạt, đúng là loại người nào cũng dám đến tơ tưởng hắn?

Thật sự là không biết tự lượng sức mình.

Nhìn dục vọng và dã tâm trong mắt Tiền Mạt, người phụ nữ này đâu phải đơn giản chỉ là nói muốn làm trâu làm ngựa. "Tiểu Hòa, loại người này không cần thiết giữ lại." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Giữ lại loại người này, cuối cùng chỉ tổ chuốc lấy phiền phức cho mình.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười, kỳ thực cô cũng nghĩ như vậy.

Tiền thị vừa nghe lập tức hoảng sợ, vội vàng nịnh nọt nói: "Đông gia đây là lỗi của chúng tôi, các người đừng giận, tôi sẽ nói chuyện đàng hoàng với con gái tôi." Lời nói vô cùng không có thành ý, khiến Vương Cẩn Hòa liếc Tiền thị một cái, nhìn thấy bộ dạng không coi là chuyện to tát gì của bà ta, Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Bà có vẻ rất không phục nhỉ?" Tiền thị cười khan nói: "Không có, sao lại thế được, chỉ là Đông gia các người hiện tại lại chẳng có tổn thất gì, cũng không cần so đo với chúng tôi như vậy đúng không?" "Ở đây ai là quản sự?" Vương Cẩn Hòa nhìn đám người đang tụ tập hỏi. "Đông gia là tôi, tôi họ Lương." Lúc này trong đám người bước ra một người. "Cả nhà bọn họ không cần tiếp tục làm việc ở đây nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn quản sự nói.

Tiền Mạt vừa nghe lập tức ngây người, cô ta vội vàng nhìn Tô Ngọc: "Công tử cầu xin chàng giúp chúng tôi, chúng tôi đều là từ bên ngoài chạy nạn đến, rời khỏi đây chúng tôi không còn chỗ nào để đi nữa." Kể cả một tháng chỉ có mười một lượng bạc, nhưng nhà bọn họ bốn người, một tháng cũng có bốn lượng bạc, tuy nhiều, nhưng bọn họ tiêu tiền cũng nhiều, bình thường vung tay quá trán, tiền tiết kiệm chẳng được bao nhiêu, ra ngoài căn bản không mua nổi mấy mẫu đất.

Cái này thì thôi đi, bọn họ quen ăn mặc ở trên trang tử rồi, nếu bắt bọn họ tự mình bỏ tiền ra thì đó lại là một khoản chi lớn.

Vương Cẩn Hòa đưa tay day trán, xem ra người này đúng là đủ cố chấp: "Đều như thế này rồi còn muốn quyến rũ người khác." "Cô vu khống người khác, tôi không có." "Cô chắc chắn cô không có?" Vương Cẩn Hòa lập tức vui vẻ, cảm thấy Tiền Mạt này cũng là một người rất thú vị.

Đôi mắt kia suýt chút nữa dán lên người Tô Ngọc rồi, cứ như vậy rồi mà cô ta còn nói mình không có? "Cô là muốn nói tôi bị mù à?" "Rõ ràng là cô nhắm vào tôi, cô đây là ghen tị, nhà ai mà chẳng tam thê tứ thiếp?

Cô như vậy..." Người bên cạnh nghe thấy lời của Tiền Mạt, vẻ mặt cổ quái nhìn cô ta.

Hiện tại bọn họ có lẽ đã biết vì sao lúc trước khi Trương lão gia tử qua đây Tiền Mạt cứ không ngừng sấn tới phía trước, hóa ra là hy vọng được để mắt tới, sau đó có mưu đồ, ai ngờ người ta sắp đi rồi, một cái liếc mắt cũng không cho cô ta.

Thấy tướng công của đông gia tuấn mỹ như vậy, ăn mặc chải chuốt cũng đẹp, lại muốn quyến rũ người ta, sao lại có người phụ nữ ghê tởm như thế?

Lương quản sự vốn nghĩ mọi người cùng làm việc bao nhiêu năm nay, vợ chồng Tiền thị làm việc cũng không tệ, định giúp bọn họ cầu tình, kết quả Tiền Mạt lại nói chuyện với đông gia như vậy.

Có một người tâm cơ lớn như vậy ở đây, nhà họ Tiền ai còn dám giữ lại, trừ khi là ngốc đến cực điểm, biết rõ người ta có ý đồ với chồng mình mà còn buông tha, đây không phải là rộng lượng, đây là não có bệnh.

Lương quản sự cũng lười để ý bọn họ, trực tiếp ngậm miệng một câu cũng không nói.

Thấy Lương quản sự như vậy, Tiền thị sốt ruột nói: "Lương đại ca, cầu xin huynh giúp chúng tôi nói vài câu đi?" "Đừng, tôi không nhận nổi một tiếng 'ca' của bà, tôi chỉ là một người bình thường." Lương quản sự vội vàng nói: "Tôi cũng là người làm công cho người ta, các người cầu tôi vô dụng." Lời này vừa thốt ra hiển nhiên chính là muốn đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ, kết quả này là điều Tiền thị không muốn nhìn thấy. "Lương đại ca..." "Chuyện do nhà các người tự mình gây ra, thì đừng có đến tìm chúng tôi, chúng tôi cũng hết cách." Lương quản sự vội vàng nói.

Chương 131

"Biết rõ đó là tướng công của đông gia còn trắng trợn đi quyến rũ người ta, bà làm mẹ cũng không dạy dỗ tử tế, vừa rồi chẳng phải còn bộ dạng không để ý sao?

Giờ biết hối hận rồi?

Tôi nói cho các người biết, các người bây giờ dù biết cũng đã muộn rồi cũng vô dụng." Làm việc thì cứ làm việc cho tốt, cả ngày bày ra mấy trò có có không không này, nhìn thôi đã thấy phiền, yêu lý yêu khí.

Tiền Mạt hung hăng trừng mắt nhìn người nói chuyện, trong mắt đều là nộ ý: "Các người câm miệng cho tôi, đây là chuyện nhà chúng tôi liên quan gì đến các người?

Bớt ở đây lo chuyện bao đồng." "Chúng ta đi thôi, người ta đã nói không cần chúng ta lo chuyện bao đồng, đã vậy thì đừng nói nhiều nữa, người ta thích làm gì thì làm." Tiền Mạt thấy người vây xem đều đi hết rồi, tầm mắt lại một lần nữa đặt lên người Tô Ngọc: "Công tử ta biết sai rồi, cầu xin chàng tha thứ cho ta một lần, ta không bao giờ dám nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn thấy bộ dạng này mí mắt giật giật, người như thế này rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy? "Lương quản sự đi gọi người có thể làm chủ nhà bọn họ đến đây, tôi không muốn nói chuyện với hai kẻ trí chướng." Tiếp tục nói chuyện với những người này, Vương Cẩn Hòa đều sẽ cảm thấy chỉ số thông minh của mình bị người ta trực tiếp nghiền nát. "Vâng." Rất nhanh một người đàn ông trung niên dẫn theo một thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi vội vàng chạy tới, nhìn thấy Tiền Mạt cứ nhìn chằm chằm Tô Ngọc, lão mặt đỏ bừng đi tới giơ tay tát cho một cái. "Tiền Mạt cái đồ không biết xấu hổ này, đúng là chuyện gì cũng có thể làm ra được, tao lúc đầu không nên sinh mày ra." Tiền Vĩ nghiến răng nghiến lợi nói.

Tiền Mạt ôm mặt trừng trừng nhìn Tiền Vĩ: "Nếu không phải ông vô dụng tôi có đến mức phải theo các người chịu khổ không?

Tôi muốn thoát khỏi những ngày tháng như thế này chẳng lẽ tôi làm sai sao?" Tiền Mạt không muốn chịu uất ức như vậy nữa, cô ta chỉ muốn sống sung sướng, cô ta chỉ muốn làm người trên người, cô ta sẽ bất chấp tất cả nắm lấy mọi cơ hội leo lên trên, ai cũng không thể ngăn cản cô ta.

Nhìn Tiền Mạt như thế này, Tiền Vĩ nặng nề thở dài: "Mày..." Lương quản sự có chút đồng tình với cha con Tiền Vĩ, hai người làm việc đều cần cù chăm chỉ, chưa bao giờ lười biếng, ai ngờ có ngày lại bị chính con gái và vợ mình liên lụy. "Đông gia, đây là Tiền Vĩ và con trai hắn, hai người họ làm việc đều rất chăm chỉ." Lương quản sự cân nhắc một chút, vẫn quyết định giúp Tiền Vĩ nói vài câu.

Dù sao người này cũng thực sự rất tốt. "Lương quản sự ông nói người không tệ tôi tự nhiên là tin tưởng, chỉ là vợ con ông ta tôi không tin, huống chi còn có một người nhớ thương tướng công của tôi, ông nói xem người như vậy nếu tôi giữ lại, sau này cô ta nếu muốn báo thù, chuyện này ai có thể chịu trách nhiệm?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lương quản sự mở miệng hỏi.

Cô sẵn sàng cho Lương quản sự mặt mũi này, nhưng không phải ai cũng có thể để cô nể mặt, dù sao có những người xác thực là không xứng.

Lương quản sự lập tức không nói gì nữa, đông gia nói đúng, nhỡ đâu sau này Tiền Mạt muốn báo thù, ra tay với trang tử thì làm sao?

Nhất thời Lương quản sự đành im lặng, chỉ có thể tràn đầy áy náy nhìn cha con Tiền Vĩ một cái.

Tiền Mạt chịu không nổi người khác hạ thấp mình như vậy, trừng trừng nhìn Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói: "Cô chẳng phải là lo lắng tôi thay thế vị trí của cô, mới không chịu buông tha như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa bị chọc cười, nhìn cái vẻ tự cho là đúng của Tiền Mạt, Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Tiền Mạt tôi nghĩ cô nhầm rồi, tiền đề của việc thay thế vị trí là anh ấy để mắt đến cô đã, anh ấy có để mắt đến không?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi.

Một câu nói khiến sắc mặt Tiền Mạt có chút khó coi: "Cô..." Người này từ đầu đến cuối chưa từng cho cô ta một ánh mắt, cho dù vừa rồi có liếc mắt, thì đó cũng là chán ghét, căn bản không phải là để mắt đến cô ta, kết quả như vậy không phải là điều cô ta muốn. "Nếu không phải vì cô, chàng ấy cũng sẽ không đối xử với tôi như vậy, tất cả đều là lỗi của cô." Tiền Mạt phẫn nộ bất bình nói.

Tô Ngọc ghét nhất là loại người cố tình gây sự như thế này, đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa, không kiên nhẫn nói: "Trực tiếp đuổi đi là xong, còn dám đến gây phiền phức thì báo quan ngay, đúng lúc chúng ta với huyện lệnh quan hệ cũng không tệ." "Được." Trong lòng Tiền Mạt hoảng hốt, sau đó nhìn hai người một chút cũng không khách khí nói: "Các người tưởng tôi sẽ tin lời các người nói sao?

Còn quen biết huyện lệnh, huyện lệnh dễ quen biết thế sao?

Đừng tưởng tôi chưa đọc sách mà lừa được tôi." Vương Cẩn Hòa mặt vô cảm nhìn Tiền Mạt, lời của người này lại có thể nói đến mức này, cũng thật thú vị. "Tiền Mạt nếu không tin cô có thể thử xem, hiện tại các người có thể đi rồi." Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách khí mở miệng: "Cho người giám sát bọn họ rời khỏi đây." "Vâng, phu nhân." Nhìn thị vệ đột nhiên xuất hiện, Tiền Vĩ rất rõ ràng đây chắc chắn là người của đại gia tộc, ngay cả nhà Trương lão gia trước kia cũng không có người như vậy, mà hai người này lại có. "Đông gia xin lỗi, đã gây thêm phiền phức cho các người rồi." Tiền Vĩ cười khổ nói.

Đối với việc vợ con mình làm, trong lòng Tiền Vĩ rất phức tạp, bất kể bọn họ hiện tại nói thế nào, làm thế nào, cũng đã không thoát khỏi vận mệnh phải rời đi. "Cô chính là đang báo thù nhà chúng tôi, cô đây là vi phú bất nhân, các người..." "Đủ rồi." Tiền Vĩ bạo nộ quát lớn.

Chuyện này tại sao lại biến thành như vậy, chẳng lẽ còn cần ông ta nói thêm cái gì nữa sao?

Tất cả những chuyện này đều là vấn đề của bản thân Tiền Mạt, chẳng liên quan gì đến đông gia người ta cả. "Tiền Mạt tất cả đều là lỗi của mày, đừng có nghĩ đi trách người khác, không ai chiều chuộng mày đâu." Lại không phải cha mẹ mày, dựa vào đâu bắt người ta nhất định phải chiều chuộng.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu, đối với lời của ông ta vẫn rất tán thành. "Ông nói rất đúng, Tiền Mạt cô nên thấy may mắn vì cô có một người cha và người em trai không tệ, cho nên tôi mới không đi tìm cô gây phiền phức, bằng không nếu tôi thật sự muốn tra, hôm nay các người đừng hòng yên ổn mà bước ra khỏi đây." Loại người như Tiền Mạt vì muốn sống sung sướng, có chuyện gì mà không làm ra được?

Cơ thể Tiền Mạt hơi cứng lại, tay có chút chột dạ xoắn xoắn, bộ dạng này rõ ràng chính là biểu hiện của sự chột dạ. "Hiện tại rời đi tôi sẽ không truy cứu bất cứ điều gì, nhưng Tiền Mạt nếu cô muốn tiếp tục, tôi cũng không ngại phụng bồi đến cùng, để xem các người có chơi lại tôi hay không." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Bất kể Tiền Mạt có không cam lòng thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể rời đi, mà cô ta cũng xác thực vô cùng chột dạ, dù sao tay cô ta cũng không sạch sẽ.

Sau khi người nhà họ Tiền rời đi, Vương Cẩn Hòa liền nghe

Lương quản sự nói người trong bếp không còn nhiều. "Tiền Mạt là người trong bếp?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi. "Vâng." Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, trong lòng lập tức đã hiểu, trong khoảng thời gian ở nhà Trương lão gia, Tiền Mạt chắc hẳn đã lợi dụng sự tiện lợi của mình để kiếm chác không ít lợi lộc, lúc này mới cam tâm tình nguyện rời đi. "Mọi người tự xem mà làm, nếu có ai trù nghệ không tệ, thì đưa vào phòng bếp đi." "Vâng." Sau khi xử lý xong chuyện bên này, hai người Vương Cẩn Hòa đi tìm đám Tiểu Bảo. "Sao lại nghĩ đến chuyện tha cho bọn họ?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Tiền Mạt tuy rằng có tàng trữ đồ đạc, nhưng đó là chuyện của Trương gia, cho dù em có thực sự tra xét, cũng tra ra được, chuyện này cũng xác thực là không liên quan đến em, nếu em thực sự làm như vậy thì em mới là người lo chuyện bao đồng thật." "Hiện tại như vậy cũng không tệ." "Anh vui là được, nhưng mà anh nghĩ kỹ rồi đấy, nếu bọn họ đến gây phiền phức..." "Nếu đến gây phiền phức, tự nhiên tống vào đại lao là thích hợp với bọn họ nhất." "Đi thôi." Trong nhà có thêm trang tử và bảy mươi mẫu đất, Vương Cẩn Hòa cảm thấy Vương Đại Quý đi đường cũng bắt đầu có gió rồi. "Tô Ngọc anh có cảm thấy cha em như vậy cũng khá thú vị không?" Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng hỏi.

Tô Ngọc khẽ cười: "Đúng là rất thú vị, nhưng mà em nói cha em như vậy thật sự thích hợp sao?" "Cha em cũng sẽ không để ý đâu, em ngược lại cảm thấy sau này mua thêm chút đất cha em chắc chắn sẽ càng vui hơn, có thể khiến họ vui vẻ hơn một chút cũng coi như là giá trị của những mảnh đất này." Vương Cẩn Hòa đương nhiên nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc cười gật đầu: "Cái này thì được, em xem sau này muốn mua đất ở đâu cứ nói trực tiếp với anh." "Được." Chơi ở trang tử một lúc, còn hái một ít quả mà ở nhà không có, một đoàn người đến chiều mới rời đi.

Về đến nhà nhìn địa khế Vương Đại Quý vẫn cảm thấy vô cùng khó tin: "Tiểu Hòa chúng ta thật sự có đất có trang tử rồi đúng không?" "Đúng, tất cả đều là của nhà chúng ta rồi." "Ông nội ngốc quá à, đều hỏi chuyện này bao nhiêu lần rồi, sao vẫn cứ hỏi mãi thế?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Vương Đại Quý vẻ mặt tò mò hỏi.

Vương Đại Quý khẽ ho một tiếng có chút ngại ngùng nói: "Tiểu Bảo, ông nội đây là vui mừng, cháu không hiểu đâu." "Người lớn đều như vậy, chúng ta đi chơi thôi." Trương Trí Lâm thấy Tiểu Bảo có chút không vui vội vàng mở miệng nói.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Anh nói đúng, người lớn phiền phức nhất, chúng ta đi." Nhìn hai nhóc con chạy đi Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật: "Hai cái thứ nhỏ xíu này biết mình đang nói gì không vậy?" "Kệ chúng nó, trẻ con nói gì cũng không hiểu đâu." Sau khi có ruộng đất, chuyện Vương Cẩn Hòa phải lên kế hoạch càng nhiều hơn, sang năm cũng phải bắt đầu nhân giống lúa lai rồi, chỉ có như vậy sản lượng mới có thể triệt để tăng lên. "Ngày mai chúng ta còn phải đi đến chỗ thợ rèn kia một chuyến, còn cần làm mấy cái máy tuốt lúa, hiện tại đất nhiều rồi, máy tuốt lúa ít quá thì hoàn toàn không đủ dùng." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói. "Thu hoạch vẫn còn một khoảng thời gian nữa, hiện tại chưa phải là thời cơ thích hợp." Tô Ngọc mở miệng nói. "Em đương nhiên biết rồi, nhưng hiện tại không chuẩn bị đến lúc cần dùng lại không có, loại chuyện này em mới sẽ không đi làm, quá ngốc, cũng quá ngu xuẩn." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Tô Ngọc luôn cảm thấy mình bị Vương Cẩn Hòa nói cho ngốc đi rồi.

Ngày hôm sau Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa đi tiệm thợ rèn, thấy cô một lần muốn làm sáu cái con lăn, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Em đây là chuẩn bị để lại hai cái trong thôn?" "Một cái là đủ rồi." "Trong thôn có rất nhiều người là người em không muốn giúp, giữ lại nhiều cũng không cần thiết." Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nói.

Tô Ngọc không nói thêm gì, vấn đề này Vương Cẩn Hòa tự mình quyết định là được, hắn không có gì muốn nói, hơn nữa hắn cũng không có tư cách đi nói thêm cái gì. "Em vui là được, nếu gặp mùa mưa thì sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Hiện tại không phải vẫn chưa tới mùa mưa sao?

Đợi tới lúc đó rồi tính." Nếu thực sự gặp phải điện thoại (ý nói tình huống khẩn cấp - *đoạn này có thể tác giả dùng từ sai hoặc ý là 'biến cố', dịch giả sửa lại cho hợp lý: tình huống xấu*), cô có lẽ sẽ cho những người đó dùng, tiền đề là những người đó đừng có tiếp tục đến phạm tiện.

Chương 132

Tô Ngọc khẽ cười, nha đầu này quả nhiên vẫn có chút mềm lòng. "Đừng có nhìn em như vậy, em biết em mềm lòng, cũng là em đáng đời, người ta đều đối xử với em như vậy rồi, em lại còn nghĩ muốn giúp bọn họ, cũng không biết não em có phải có vấn đề hay không." Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười ha hả: "Mềm lòng không có gì không tốt cả, điều này chứng minh em rất thiện lương." Thiện lương?

Người thiện lương chưa chắc sẽ có báo đáp tốt. "Tô Ngọc, người không thể quá thiện lương, quá thiện lương thì sẽ dễ bị bắt nạt, cũng giống như..." Vương Cẩn Hòa không nói hết, nhưng Tô Ngọc hiểu cô muốn nói ý gì.

Vương lão thái thái, Cố thị đều quá ôn nhu thiện lương, cũng không thích tranh cãi với người khác, cho nên cuối cùng chịu tổn thương là cả nhà bọn họ. "Như vậy có gì không tốt?

Người thiện lương luôn tốt hơn người tràn đầy ác độc nhiều lắm, em đấy cứ nghĩ nhiều, em lo nhiều thế không mệt sao?" Tô Ngọc đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa tức giận nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Anh nói cũng đúng, các cụ chẳng phải thường nói người tốt có báo đáp tốt sao?" Cô chỉ là không muốn giúp những kẻ tâm địa độc ác kia.

Thật ra cô đã cho những người đó rất nhiều rất nhiều lần cơ hội rồi, nhưng bọn họ chính là không biết trân trọng, điều này khiến cô biết làm sao? "Tô Ngọc, em thật sự đã cho bọn họ đủ cơ hội rồi, bọn họ vẫn như vậy thì không trách được em." "Đương nhiên, chúng ta đi thôi." Sau khi làm con lăn xong, những thứ khác cha con Vương Đại Quý đều biết làm, họ không cho Vương Cẩn Hòa thuê người làm, cảm thấy như vậy là lãng phí tiền, nhà họ hôm qua mới tiêu mất hơn ba nghìn lượng, số bạc này phải tiêu tiết kiệm một chút mới được.

Đối với cách làm này của hai cha con, Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút bất lực, ông nội bọn họ rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Như vậy thật sự không vấn đề gì sao?

Đợi hai cha con làm xong xuôi mọi thứ, lúc này mới đi tiệm thợ rèn mang đồ về.

Sau khi máy tuốt lúa chuẩn bị xong, Lương quản sự bên kia cũng qua nói lúa có thể gặt rồi.

Biết được tin này, Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc mang theo máy tuốt lúa qua đó, ngay cả hai người Vương Đại Quý cũng đi theo xem náo nhiệt, bọn họ muốn xem xem cái gọi là máy tuốt lúa này rốt cuộc có được không.

Khi những món đồ to lớn này đến trang tử, Lương quản sự có chút kỳ quái: "Đông gia đây là cái gì?" "Đây là máy tuốt lúa, dùng để tuốt lúa, mang theo người và công cụ chúng ta đi thử xem." Vương Cẩn Hòa mở miệng giải thích.

Đợi người xuống ruộng, phụ nữ cắt lúa xong, đàn ông bên cạnh liền bắt đầu hỏi: "Đông gia cái này chúng tôi phải dùng thế nào?

Món đồ này chúng tôi cũng không biết dùng a." Thứ này bọn họ chưa từng thấy bao giờ, càng đừng nói là dùng. "Mọi người nhìn cho kỹ nhé." Vương Cẩn Hòa cầm một bó lúa lớn đi tới, khi đạp bàn đạp, lúa được đưa vào chỗ con lăn, mọi người liền nghe thấy tiếng đinh đinh đang đang, vội vàng chạy ra phía sau xem.

Nhìn thấy máy tuốt lúa tuốt sạch trong nháy mắt, bọn Lương quản sự trong mắt đều là vui mừng: "Cái này quả thực quá tốt rồi, có thứ này, chúng ta nhiều nhất ba ngày là có thể tuốt xong hết lúa." "Không sai." Nhìn những hạt thóc được tuốt sạch sẽ, người bên cạnh đều vô cùng vui vẻ, cái này giảm bớt cho bọn họ không ít việc. "Tay mọi người đừng để gần con lăn quá, cẩn thận đến lúc đó làm bị thương tay mình." Vương Cẩn Hòa không yên tâm nói. "Đông gia yên tâm." Hiện tại lúa gặt ra vẫn chưa nhiều lắm, đa số đàn ông cũng cầm liềm đi gặt lúa, Vương Đại Quý cùng Vương lão gia tử nhìn mà vui vẻ: "Tiểu Hòa không ngờ chúng ta thành công thật rồi." Chứ còn gì nữa?

Trước đó chúng ta cứ tưởng con làm bừa, không ngờ thứ này làm ra rồi lại dễ dùng như vậy." Vương Đại Quý ở bên cạnh vô cùng vui vẻ nói. "Vạn Lâm cậu đi mời huyện lệnh đại nhân qua đây một chuyến." Vương Cẩn Hòa trước đó đã nói rất rõ ràng, nếu lúc thu hoạch có thể dùng, cô sẽ giao thứ này cho triều đình, chỉ có như vậy mới có thể giúp được nhiều người hơn, để nhiều người hơn đều được dùng loại máy tuốt lúa tiện lợi như vậy. "Vâng." Khi huyện lệnh đến, nhìn thấy máy tuốt lúa dưới ruộng trong mắt đều là hứng thú, đi tới nhìn bá tánh dùng món đồ chơi này tuốt lúa, chẳng mấy chốc đã sạch sẽ.

Mà phía sau có người dọn dẹp, cũng có người đóng bao tải, có người cũng sẽ trực tiếp gánh về phơi, lại chia ra một bộ phận lúc phơi thì dọn sạch lá lẫn bên trong. "Cái này cũng quá nhanh rồi." Huyện lệnh đứng bên cạnh xem khoảng một canh giờ, một canh giờ gần như có thể tuốt được hai mẫu ruộng, tốc độ này cũng quá nhanh rồi.

Huyện lệnh nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc nói: "Cô chắc chắn muốn đưa thứ này cho ta?

Phải biết thứ này nếu cô đưa lên trên, các người có thể nhận được rất nhiều phần thưởng, cho dù các người không có cách nào thử, ta tin tưởng bên phía Tô Ngọc vẫn có cách." "Chúng tôi cũng không thiếu chút đó, giao cho huyện lệnh tiện cho các ngài thao tác hơn, lát nữa tôi sẽ đưa cả bản vẽ cho ngài." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt vô cùng thản nhiên nói.

Bộ dạng này khiến huyện lệnh quả thực là vừa yêu vừa hận, đứa nhỏ này có biết thứ này vừa đưa cho hắn, cô mất đi là cái gì không? "Cô không lo ta mạo nhận công lao của cô sao?" Huyện lệnh có chút không nhịn được, nhìn Vương Cẩn Hòa lại hỏi lần nữa.

Vương Cẩn Hòa có chút kỳ quái liếc huyện lệnh một cái, vị huyện lệnh này không phải tuổi còn trẻ mà tai đã không dùng được rồi chứ? "Đã tôi nguyện ý lấy ra, thì tôi chưa từng cân nhắc qua vấn đề này, cho nên các ngài cũng không cần phải suy nghĩ nhiều như vậy." Vương Cẩn Hòa tùy ý nói: "Nếu nhà tôi thiếu tiền thiếu cái gì, tôi chắc chắn sẽ muốn lợi dụng điều kiện để đổi với ngài, bởi vì tôi biết thứ này tôi ra điều kiện lớn thế nào các ngài cũng đều sẽ đồng ý." Huyện lệnh không nói chuyện, dù sao đây đều là sự thật, không phải đang nói đùa. "Yên tâm đi, nể tình cô giúp ta và tri phủ đại nhân, chúng ta tự nhiên sẽ không để cô chịu thiệt thòi, yên tâm, thứ này chúng ta sẽ dùng danh nghĩa của cô gửi đến kinh thành, còn về sau nhận được phong thưởng gì, thì phải xem ý của hoàng thượng rồi." Huyện lệnh chào hỏi trước với Vương Cẩn Hòa, đề phòng hy vọng quá lớn. "Tôi cái gì cũng không muốn, tôi chỉ muốn đất, có thể cho tôi thêm một ít đất." Trong lòng Vương Cẩn Hòa, đất tốt hơn những phần thưởng khác, đỡ công cô phải bỏ tiền đi mua.

Đợi bán dưa xong là cô không còn nguồn thu nhập nữa rồi. "Cái con bé này, ta đi trước đây, ta sẽ đi nói với Tri phủ đại nhân chuyện này, để đến lúc đó đại nhân có thể giúp cháu nói với Hoàng thượng một tiếng." Huyện lệnh trêu chọc nói.

Bị trêu chọc, Vương Cẩn Hòa cũng không giận mà cười nói: "Như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Nếu thật sự được như vậy thì tôi phát tài rồi, không chỉ phát tài mà còn nhận được bao nhiêu đồ tốt, nghĩ thôi đã thấy kích động." "Sau này cháu còn có ý tưởng gì nữa không?" Huyện lệnh nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, đột nhiên không nhịn được hỏi một câu.

Vương Cẩn Hòa gật đầu nghiêm túc: "Ông nói đúng rồi đấy, tôi thật sự có ý tưởng.

Sang năm có thể tôi sẽ lai tạo giống lúa năng suất cao, hiện tại tôi nắm chắc tám phần thành công." "Thật sự có lúa năng suất cao sao?" Đối phương không tin hỏi. "Đương nhiên rồi, nhưng bây giờ tôi nói ông cũng chẳng tin, chuyện gì cũng phải đợi tôi làm ra thành phẩm thì mọi người mới tin triệt để được.

Nhưng mọi người cứ yên tâm, sau này tôi sẽ chứng minh cho mọi người xem." Với kỹ thuật của cô cộng thêm sự hỗ trợ của linh tuyền thủy, cô càng nắm chắc hơn. "Được, nếu cháu thật sự trồng được lương thực năng suất cao, đến lúc đó xin cho cháu một cái danh hiệu Huyện chủ chắc cũng không thành vấn đề." Đối với những cô nương có đóng góp trọng đại cho quốc gia đều có cơ hội trở thành Huyện chủ.

Nếu Vương Cẩn Hòa thật sự làm được, cộng thêm cái máy tuốt lúa này, thì một cái vị trí Huyện chủ quả thực quá đơn giản. "Huyện chủ tôi không hứng thú lắm, nếu đến lúc đó muốn ban thưởng thì cứ cho tôi đất là được.

Sau này tôi muốn chuyên trồng hạt giống để bán, cần đủ đất để lai tạo." Số ruộng đất trong tay cô hiện tại căn bản đủ để cô dùng làm thực nghiệm. "Cái con bé này, cháu có thể đừng lúc nào cũng nghĩ đến đất được không, cháu nghĩ cái gì khác đi được không?" Huyện lệnh dở khóc dở cười hỏi. "Được thôi, tôi thấy mình trồng rau củ quả cũng lợi hại lắm đấy." "……" Huyện lệnh hít sâu một hơi, trực tiếp không thèm để ý đến cô nữa: "Ta đi trước đây, chuyện sau đó các người tự xem mà làm." Nhìn bóng lưng Huyện lệnh rời đi, Vương Cẩn Hòa mờ mịt hỏi Tô Ngọc bên cạnh: "Sao em cảm giác họ bỏ chạy lấy người thế nhỉ?" "Bị em dọa đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, sa sầm mặt mày, biểu cảm trên mặt khó coi không nói nên lời. "Không, em bảo này Tô Ngọc, anh nói thế là có ý gì?

Anh như vậy rất dễ bị đòn đấy em nói cho mà biết." Tô Ngọc cười ha hả, nhìn thấy dáng vẻ thiểu năng này của cô, Vương Cẩn Hòa trợn trắng mắt một cách kém duyên, bực bội nói: "Anh đừng nói với người khác là chúng ta có quen biết, anh như vậy thật sự mất mặt lắm." "Cái đó là không thể nào, em là vợ anh, bảo anh không nói chuyện với em là chuyện không thể." Thở dài thườn thượt, Vương Cẩn Hòa vẻ mặt rầu rĩ nhìn người bên cạnh: "Em muốn trả hàng." "Đã không còn kịp nữa rồi, hàng đã bán miễn đổi trả." Tô Ngọc cười híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa cũng chỉ nói vậy thôi, ai mà ngờ Tô Ngọc lại có thể nghiêm túc nói với cô câu đó.

Không thèm để ý đến Tô Ngọc nữa, Vương Cẩn Hòa đi sang bên cạnh xem họ làm việc, buổi trưa cả nhà đều ăn cơm ở trang trại.

Hôm nay cả ngày, sáu cái máy tuốt lúa, tổng cộng tuốt được hai mươi bốn mẫu ruộng, đây chính là hai mươi bốn mẫu đấy.

Vương Đại Quý và Vương lão gia tử kích động muốn hỏng: "Nhà ta giờ có thứ tốt thế này, chuyện thu hoạch còn là vấn đề sao?" "Đợi thu bên này xong, chúng ta mang một cái máy tuốt về, đến lúc đó tranh thủ một ngày là làm xong." Nhà họ tổng cộng cũng chỉ có từng ấy đất, nếu buổi sáng không mất công đi lại, ước tính có thể thu được ba mươi mẫu.

Chương 133

"Được, như vậy bọn Tạ Khang muốn dùng cũng tiện hơn một chút." "Cái này không thành vấn đề." Sáng sớm hôm sau, người trên trang trại trời vừa sáng đã bắt đầu làm việc, lúc Vương Cẩn Hòa qua đó, bọn họ đã làm được kha khá rồi.

Tị thời (khoảng 9-11h sáng), Huyện lệnh lại đến, lần này còn dẫn theo Tri phủ đại nhân. "Tham kiến đại nhân." "Đứng dậy cả đi, bản quan hôm nay đến mục đích là để xem cái máy tuốt lúa của các người, hôm qua tổng cộng thu hoạch được bao nhiêu mẫu?" Tri phủ nhìn Vương Cẩn Hòa tùy ý hỏi. "Dạ cũng không nhiều, mới hai mươi bốn mẫu." "Hả, hai mươi bốn... khoan đã, cô nói các người hôm qua một ngày đã thu hoạch được hai mươi bốn mẫu?" Chuyện này là nghiêm túc sao?

Thật sự điên cuồng như vậy sao? "Đúng vậy, hôm qua chúng tôi còn mất một chút thời gian để thích ứng và học tập, nếu không thì hôm qua ít nhất phải là ba mươi mẫu." Vương Cẩn Hòa vô cùng tự tin nói.

Số liệu này khiến Tri phủ cũng kinh ngạc đến ngẩn người, thậm chí còn có chút luống cuống, trông lại có chút đáng yêu. "Thứ này nếu phổ cập ra, đây quả thực là phúc âm của bách tính, có thứ này rồi thì làm sao còn phải lo lắng lương thực thu không hết bị mưa làm ướt nữa." "Việc này ta nhất định phải đích thân đi một chuyến." Tri phủ vui vẻ nói: "Nha đầu, cô có thể yên tâm, đến lúc đó vinh dự thuộc về cô ta sẽ không thiếu một chút nào." "Tri phủ đại nhân, nếu như, tôi nói là nếu như có thể thì ngài giúp tôi đổi phần thưởng thành đất đai được không?

Đương nhiên nếu không có thưởng cũng chẳng sao." Cùng lắm thì tự bỏ tiền ra mua thôi.

Nghĩ đến đã thấy đau ví, nhưng Hoàng thượng chắc sẽ không keo kiệt thế đâu nhỉ?

Tuy nói cô không để ý mấy chuyện thưởng hay không thưởng, nhưng nếu có lại là do Hoàng thượng ban tặng, thì thứ này chắc có thể coi như gia bảo mà đem thờ cũng nên. "Yên tâm, không chỉ có đất đai, nhất định sẽ dành cho cô lợi ích tốt nhất." Ông ta còn nghe nói Vương Cẩn Hòa sang năm muốn trồng lương thực sản lượng cao hơn, nếu lai tạo ra được thì quả là lợi hại. "Vậy tôi cảm ơn Tri phủ đại nhân trước nhé." Vương Cẩn Hòa có thể nhìn ra Tri phủ muốn giao hảo với mình, mà cô hiện tại đối với vị Tri phủ và Huyện lệnh này đều vô cùng hài lòng.

Nơi này có được quan Tri phủ và Huyện lệnh như vậy, thật sự là quá hạnh phúc, nếu đổi thành người khác thì chưa chắc đã có đãi ngộ này. "Với ta còn cần khách sáo gì chứ?

Ta còn đang ngưỡng vọng cô kiếm thêm cho ta chút thành tích chính trị đây." Tri phủ trêu chọc nói.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, kiểu nói chuyện thẳng thắn hào phóng thế này, so với mấy kẻ hay giở trò sau lưng thực sự tốt hơn quá nhiều. "Vậy không thành vấn đề, tôi có đồ tốt sẽ lại đưa cho Tri phủ đại nhân." "Thế thì tốt quá." Để giải thích rõ hơn với Hoàng thượng cái máy tuốt lúa này rốt cuộc tốt ở chỗ nào, ông ta trực tiếp bắt tay vào làm thử.

Lúc mới bắt đầu quả thực có chút tốn sức, nhưng quen rồi thì thấy ổn. "Thứ này thật sự không tồi, lúc đầu thì tốn sức, về sau vẫn khá nhẹ nhàng, nhưng nếu làm việc không ngừng nghỉ cả ngày, e rằng sau đó chân cũng nhấc không nổi nữa.

Các người hôm qua thu hoạch cả một ngày, hôm nay cảm thấy thế nào?

Mệt không?" Tri phủ nhìn bá tánh bên cạnh hỏi. "Không mệt, cái máy tuốt lúa này còn nhanh hơn chúng tôi dùng cối đá nhiều, hơn nữa còn sạch sẽ nguyên vẹn hơn." Bá tánh vừa làm vừa trả lời, người này bận không kịp nói thì người kia mở miệng giải thích.

Mọi người chung sống cũng khá tốt, có chút ý tứ vui vẻ hòa thuận. "Hóa ra là vậy, được rồi, tiểu nha đầu ta đi trước đây, một tháng sau nhất định sẽ mang tin tốt về cho cô." "Tri phủ đại nhân, ngài không cầm bản vẽ theo mà đã muốn đi sao?

Đến lúc đó ngài lấy cái gì cho Quân thượng xem?

Lỡ bị tội khi quân thì không hời đâu." Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói.

Tri phủ đưa tay vỗ trán mình một cái, bất lực nói: "Cô xem cái trí nhớ này của ta." Bởi vì Huyện lệnh nói sẽ đi báo với Tri phủ, Vương Cẩn Hòa liền tính đến việc sau đó ông ta chắc chắn sẽ đến, nên bản vẽ này cũng mang theo bên người, không ngờ lại dùng đến thật.

Tiễn Tri phủ đi, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh, cười hì hì hỏi: "Anh nói xem chúng ta có nhận được tiền thưởng không?" "Cái này không phải đương nhiên sao?

Chắc chắn là có." Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng cười rộ lên.

Bảy mươi mẫu lúa nước chưa đến ba ngày đã thu hoạch xong, điều này khiến bọn họ vô cùng vui mừng, đây là lần đầu tiên ba ngày gặt xong bảy mươi mẫu.

Bên này dùng xong, Vương Cẩn Hòa liền kéo hai cái máy tuốt lúa về, cộng thêm ba cái ở nhà.

Nhìn mấy cái máy tuốt lúa dôi ra, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy bất lực, có những người ấy mà, chính là mạnh miệng nhưng mềm lòng. "Anh nói không muốn giúp, giờ thế này là đang làm gì?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Em cho người khác dùng không được à?" Vương Cẩn Hòa không khách khí nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đương nhiên là được, chỉ cần em vui là được." Nghe được lời này Vương Cẩn Hòa mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." Nghỉ ngơi vài ngày, lúa nhà Vương Cẩn Hòa cũng có thể gặt rồi, Vương Cẩn Hòa gọi Thôn trưởng và nhóm Tạ Khang qua.

Nhìn thấy thứ ở trên ruộng, Tạ Khang kỳ quái hỏi: "Đại Quý cái này là cái gì?

Trông kỳ lạ thế." "Đây là đồ tốt." Vương Đại Quý vẻ mặt thần bí nói: "Còn về là cái gì, lát nữa các người sẽ biết." Rất nhanh bọn họ đã biết là cái gì. "Tiểu Hòa cái này là gì?

Sau này có thể cho chúng tôi mượn dùng không?" Tạ Khuê nhìn bọn họ nhẹ nhàng hoàn thành việc tuốt lúa, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi.

Thứ này vậy mà lại lợi hại thế, thế này cũng quá siêu rồi? "Đương nhiên là được rồi." Rất nhanh người trong thôn đều biết nhà Vương Cẩn Hòa làm ra một thứ gọi là máy tuốt lúa, thứ này tuốt lúa cực nhanh, hơn nữa còn có thể trực tiếp tuốt sạch hạt, đến lúc đó bọn họ không cần phải bận rộn thêm công đoạn nào nữa.

Vừa nghe thấy cái này, tất cả mọi người đều cảm thấy không thể nào, có người đang lừa gạt.

Thế nhưng khi bọn họ ra đến ruộng thì nhìn thấy sáu mẫu lúa nước nhà Vương Cẩn Hòa đã làm xong một nửa, đây mới là bao nhiêu thời gian? "Thôn trưởng, thứ nhà Tiểu Hòa làm ra này cũng quá hữu dụng rồi, một ngày là thu xong toàn bộ lúa, hiện tại trời nắng to, còn chưa đến lúc mưa thu, chúng ta hoàn toàn không lo lúa bị ướt nữa." "Ít nhất sớm thu về nhà, sớm phơi khô cũng yên tâm hơn." "Đúng vậy, không biết đợi bọn Tiểu Hòa dùng xong có thể cho chúng ta mượn dùng hay không." "Tôi vừa nãy đã hỏi qua Tiểu Hòa rồi, con bé nói được." Những người có quan hệ tốt với nhà Vương Cẩn Hòa tự nhiên là vui mừng, còn những người quan hệ không tốt thì toàn bộ đều đang phát sầu, nếu Vương Cẩn Hòa không chịu cho bọn họ mượn thì làm thế nào?

Chẳng lẽ bọn họ còn phải tốn thời gian như cũ để tuốt lúa?

Nhìn dáng vẻ phát sầu của một số người, những người bên cạnh không nhịn được cười, đám người này đúng là đáng đời, giờ biết hối hận rồi chứ gì?

Chỉ tiếc là hối hận cũng vô dụng.

Buổi chiều, lúa nhà Vương Cẩn Hòa đã thu hoạch xong hết, Vương Đại Quý nhìn Thôn trưởng cười mở miệng hỏi: "Thôn trưởng, máy tuốt lúa này đưa cho ông một cái, ông xem nhà ai cần thì cho người đó dùng nhé." "Nhà tôi cần." Giang thị vội vàng mở miệng, thứ này một khi đến tay bà ta thì đừng hòng bắt bà ta nhả ra.

Vương Đại Quý nhìn Giang thị một cái, lạnh lùng nói: "Không cho." "Ông dựa vào đâu mà không cho tôi?

Nhà tôi cũng là người thôn Tạ gia." Giang thị không phục nói. "Đây là đồ nhà tôi, tôi muốn cho ai dùng thì cho, chính là không muốn cho bà dùng, bà làm gì được tôi?" Vương Đại Quý không khách khí nói. "Hơn nữa, nhìn cái dạng này của bà là biết nhà bà dùng xong sẽ không trả lại cho nhà tôi đâu đúng không?" Vương Đại Quý còn lạ gì suy nghĩ của Giang thị?

Sắc mặt Giang thị không khỏi có chút khó coi: "Ông……" "Ông cái gì mà ông?

Tôi nói sai à?" Những người bên cạnh từng ác độc nguyền rủa người nhà họ Vương, hiện tại đều có chút xấu hổ, lời này của Vương Đại Quý rõ ràng là đang nói, những kẻ lúc trước ức hiếp con gái ông, thì đừng hòng dùng thứ này.

Chương 134

"Đại Quý ông yên tâm, dùng xong chỉ có chúng tôi sẽ hoàn hảo vô tổn gửi trả về cho các người." Vương Đại Quý nhìn những người khác một cái: "Các người muốn dùng cũng không phải không được, một mẫu ruộng năm mươi văn tiền thì tôi cho dùng." "Ông tưởng tiền đến phát điên rồi à?" "Nhà tôi làm một cái máy tuốt lúa này mất mười lượng bạc, một mẫu ruộng thu năm mươi văn tiền là nhiều lắm sao?" Vương Đại Quý không khách khí nói.

Ông hôm nay chính là muốn làm đám người này khó chịu, muốn dùng?

Có thể a, trả tiền.

Không muốn trả tiền?

Vậy thì tự mình từ từ thu hoạch lương thực đi, ai mà thèm chiều bọn họ.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn Vương Đại Quý, suy nghĩ này của cha cô thật sự có chút thời thượng nha. "Đều là người cùng thôn, không cần thiết phải thu tiền chứ?" "Ừ, người có quan hệ tốt với nhà tôi, tôi khẳng định là không thu tiền, nhưng quan hệ không tốt, tôi chắc chắn sẽ thu tiền, hơn nữa là thu được bao nhiêu thì thu bấy nhiêu?

Sao hả, không vui à?

Thế thì cũng phải nhịn." Vương Đại Quý hừ một tiếng không khách khí nói.

Nhóm Tạ Khang nghe mà không nhịn được cười, Vương Đại Quý này cũng thực sự quá chọc tức người ta rồi, thật chưa thấy ai như ông ấy.

Đám người kia hôm nay không bị chọc cho tức chết mới là lạ.

Làm người ta khó chịu cũng không phải làm theo kiểu này. "Thôn trưởng, vậy thứ này giao cho các ông, chúng tôi về nhà trước đây." "Được." Đợi người nhà họ Vương rời đi xong, Giang thị liền muốn lao vào cướp, vừa định động thủ đã bị nhóm Tạ Khang ngăn lại: "Giang thị bà muốn làm gì?" "Tôi muốn làm gì?

Thứ này hiện tại đã ở trong thôn chúng ta, vậy chính là của chúng ta, lúa nhà tôi đã có thể gặt rồi, bây giờ phải dùng ngay." Giang thị bá đạo nói.

Nhướng mày nhìn Giang thị, Tạ Khang đánh giá đối phương từ trên xuống dưới: "Lời Đại Quý vừa nói bà không phải không nghe thấy đấy chứ?

Người ta bảo rồi, không cho nhà bà dùng, cho dù có trả tiền các người cũng không được dùng, bà mà dám cướp, không sợ người ta báo quan nói bà cướp bóc à?" "Ông dọa ai thế?" Giang thị căn bản không để vào mắt.

Lúc này Tạ Khuê mở miệng: "Cái này thật đúng là không phải đang dọa bà, Huyện lệnh và Tri phủ đại nhân đều biết nhà Tiểu Hòa có mấy cái máy tuốt lúa, bọn họ là tận mắt nhìn thấy, bà mà cướp mất một cái, hoặc là trộm mất một cái, đến lúc đó xui xẻo không chỉ mình bà đâu, mà ngay cả người nhà bà cũng phải cùng xui xẻo theo đấy." Tạ Khuê không khách khí nói. "Huyện lệnh và Tri phủ căn bản chưa từng tới, làm sao có thể biết mấy cái này." "Người ta đến không phải nhà Tiểu Hòa, mà là ruộng lúa và trang trại Tiểu Hòa vừa mới mua đằng kia kìa.

Có những người ấy mà, vẫn là đừng có uổng phí sức lực, không cần thiết đâu." "Trang trại?

Trang trại gì?" Giang thị ngây người một chút, nhìn Thôn trưởng nhíu mày hỏi. "Người ta mua một cái trang trại, bảy mươi mẫu đất, giờ là tiểu địa chủ đích thực rồi, các người cũng chỉ có nước ghen tị thôi.

Các người nếu dám đánh chủ ý lên cái máy tuốt lúa này, các người thử xem sau đó Huyện lệnh và Tri phủ có đồng ý không." Tạ Khuê cười như không cười nhìn Giang thị.

Tưởng Tiểu Hòa bọn họ đi rồi thì có thể cướp cái máy tuốt lúa này sao?

Hay là cướp đi rồi không muốn trả?

Giản trực chính là nằm mơ giữa ban ngày.

Những người bên cạnh nghe thấy lời Thôn trưởng liền hít vào một ngụm khí lạnh, nhà Vương Cẩn Hòa vậy mà nhanh như thế đã có sản nghiệp như vậy rồi. "Điều này không thể nào." Giang thị không tin lắc đầu, Vương gia sao tự nhiên lại đổi đời rồi?

Bảy mươi mẫu đất, lại còn đi kèm lương thực, không có một hai ngàn lượng căn bản mua không nổi.

Còn cả cái trang trại kia nữa, bọn họ lấy đâu ra nhiều tiền thế? "Nhiều tiền như vậy nhà họ có sao?" Giang thị nói xong liền nghĩ đến vị hôn phu của Vương Cẩn Hòa là Tô Ngọc: "Có một vị hôn phu có tiền thật tốt, muốn cái gì cũng có thể để người ta mua cho." Nhìn dáng vẻ oán độc này của Giang thị, Tạ Khuê hừ một tiếng: "Cái này bà thật sự nói sai rồi, người ta là dựa vào chính mình mua đấy, dưa nhà đó đủ để con bé mua mấy thứ này.

Giang thị, bà tâm địa bẩn thỉu, đừng có nghĩ người khác cũng giống bà." "Nhà Đại Quý sau này cuộc sống dễ thở rồi." Những người có quan hệ tốt với nhà Vương Đại Quý đều mừng cho bọn họ. "Đúng vậy, khổ nạn mấy năm nay coi như là qua rồi." …… Giang thị nghe thấy bọn họ chúc mừng nhà Vương Đại Quý như vậy, trong mắt đều là châm chọc: "Người ta sống tốt rồi thì liên quan gì đến các người?

Cũng chẳng thấy người ta cho các người tiền." "Họ không cho chúng tôi tiền, nhưng họ đã đồng ý với chúng tôi, sang năm dẫn chúng tôi trồng dưa.

Nghĩ đến Hồ Lô thôn năm nay xem, chẳng qua mới nửa năm thời gian.

Chúng tôi đợi được, ngược lại có một số người thì không có cơ hội như vậy đâu." Lương thị không khách khí đáp trả. "Có những người đúng là ác độc, không muốn thấy người khác sống tốt hơn mình." "Được rồi mọi người giải tán đi, ai muốn dùng máy tuốt lúa thì đến chỗ tôi đăng ký thời gian và diện tích đất trước, nếu không dùng thì cũng đừng trách người ta không cho." Tạ Khuê cảm thấy năm mươi văn tiền một mẫu đất đã tương đối rẻ rồi.

Vừa tỉnh táo lại đỡ tốn sức.

Có điều những người khác nghĩ thế nào thì ông không biết. "Được rồi." Sau khi về đến nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Đại Quý buồn cười nói: "Cha, cha nghĩ thế nào vậy?" "Nhà ta giờ không thiếu chút tiền này, nhưng cha cứ muốn làm họ khó chịu một chút, không muốn dùng thì tự mình động thủ, tốn thời gian tốn sức, muốn dùng thì bắt buộc phải trả tiền cho nhà ta, xem họ có tức không." Rõ ràng trong lòng hận Tiểu Hòa không chịu được, nhưng đồ Tiểu Hòa làm ra bọn họ vẫn cứ phải dùng.

Vương Cẩn Hòa nhịn cười, lần đầu tiên cảm thấy Vương Đại Quý thật sự rất thú vị. "Cha làm như vậy để người ta biết được, không biết có bị tức chết không." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười rộ lên. "Bọn họ nếu không tức, cha còn chẳng thèm làm thế."

Vương Đại Quý một chút cũng không khách khí mở miệng.

Vương Cẩn Hòa cười gượng hai tiếng, nhìn trong mắt Vương Đại Quý đều là ý cười: "Cha vui là được." Cố thị nhìn Vương Đại Quý, ánh mắt dịu dàng, bà biết trong lòng Vương Đại Quý bao năm nay luôn nghẹn một cục tức, hiện tại cuối cùng cũng có thể quang minh chính đại trút cục tức này ra, trong lòng bà làm sao có thể không vui chứ? "Cha con đang cao hứng, các con đừng quản ông ấy." Cố thị lắc đầu nói. "Cha vui cũng là nên mà, sao có thể không quản chứ?

Phải nói cha diễn vở kịch hôm nay thật sự là hả giận." Nhất là nhìn thấy mấy người kia mặt xanh mét.

Cố thị nhìn dáng vẻ vui vẻ này của con gái, trong mắt mang theo ý cười: "Con đấy, rõ ràng không muốn mà cứ phải tỏ ra độ lượng." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Cố thị: "Con tuy rằng không vui, nhưng điều đó cũng không cản trở con làm những việc như này." "Được, con nói gì cũng đúng." Lúa đã thu hoạch về hết, người trong nhà yên tâm hơn không ít, chỉ cần sau đó thời tiết tốt, bốn năm ngày là lúa có thể phơi khô, cất vào kho, nghĩ thôi đã thấy vui mừng.

Sáng sớm hôm sau Vương Tĩnh Vũ từ bên ngoài trở về: "Cha mẹ, lúa nhà mình bao giờ gặt?

Con được nghỉ rồi, con có thể giúp." Vương Cẩn Hòa từ trong nhà đi ra nghe thấy lời này không nhịn được cười, Tiểu Bảo vẻ mặt mờ mịt nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Cậu ơi cậu về muộn rồi, hôm qua đã gặt xong rồi." Vương Tĩnh Vũ quay đầu nhìn cha mẹ mình, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc: "Cha mẹ, lúa nhà mình đều gặt xong rồi?

Sao lại nhanh như vậy?" Mọi năm ít nhất cũng phải hai ba ngày, sau đó còn bao nhiêu việc phải làm, kết quả năm nay một ngày đã gặt xong?

Cha mẹ rốt cuộc làm thế nào vậy? "Tô Ngọc, anh cho người giúp đỡ hả?" Đây là khả năng duy nhất Vương Tĩnh Vũ có thể nghĩ đến. "Không có, là cái máy tuốt lúa Tiểu Hòa làm tốc độ nhanh, nhà ta bảy mươi mẫu đất ba ngày là gặt xong, sáu mẫu đất một ngày chẳng phải rất bình thường sao?" Tô Ngọc nhún nhún vai. "Chờ đã, cái gì mà bảy mươi mẫu đất?

Nhà ta lấy đâu ra nhiều thế?" "Cũng vừa mua không bao lâu, dạo này con ở học viện bận không có thời gian về nên không biết, nhà ta mua đất kèm cả lương thực, còn có một cái trang trại, bên trong đều là cây ăn quả." Vương Đại Quý hớn hở nói: "Nhà ta giờ sắp được một trăm mẫu đất rồi." Vương Tĩnh Vũ mờ mịt nhìn cha mẹ mình, cậu chỉ là hai mươi ngày không về nhà, sao cảm giác trong nhà như lật sang trang mới vậy?

Hơn nữa cậu còn cái gì cũng không biết?

Chương 135

"Con được nghỉ về định giúp gặt lúa, kết quả mọi người đều làm xong rồi, thế con về làm gì đây?" Vương Tĩnh Vũ dở khóc dở cười nói. "Về chơi cũng không phải không được, đều được nghỉ ngơi rồi còn không thể chơi à?

Quả ở trang trại nhà ta cũng chín hết rồi, anh cả có thể mời bạn học của anh cùng đi chơi, đi đây đi đó cũng có lợi cho việc các anh đọc sách." Nói đến cái này Vương Cẩn Hòa nghĩ đến bạn học của Vương Tĩnh Vũ. "Anh, sinh thần ông nội bạn học kia của anh thế nào rồi?" "Hôm đó cậu ấy mời anh đến, cũng giới thiệu cho anh rất nhiều người cùng trang lứa, có điều người đúng là rất đông." Vương Tĩnh Vũ không nhịn được cảm thán nói. "Vậy sao?

Thế cũng tốt mà." "Anh cứ cảm thấy có chút chiếm hời." Vương Tĩnh Vũ có chút ngại ngùng nói. "Cái này có gì đâu?

Mối quan hệ của các anh đều là tương hỗ, như vậy cũng rất tốt." Vương Tĩnh Vũ ngẫm nghĩ thấy cũng đúng: "Trong nhà lương thực không cần anh giúp, vậy anh đi tìm họ đến trang trại chơi nhé?

Có điều trang trại nhà mình ở đâu?" "Nguyên Lâm cậu đưa anh cả tôi đi một chuyến, sau đó để anh cả nhận mặt Lương quản sự, sau này anh cả đưa người qua chơi cũng tiện hơn, đỡ gây ra phiền toái không cần thiết." Vương Cẩn Hòa hiện tại sai bảo người bên cạnh Tô Ngọc một chút ngại ngùng cũng không có.

Tô Ngọc và người bên cạnh anh đều đã quen rồi. "Vâng, Thiếu phu nhân." Khi Vương Tĩnh Vũ đến trang trại xong, chỉ có một suy nghĩ duy nhất, em gái còn tiền không? "Nguyên Lâm cái trang trại này tốn bao nhiêu tiền vậy?" Vương Tĩnh Vũ quen biết Lương quản sự, lúc đi dạo xung quanh không nhịn được hỏi Nguyên Lâm bên cạnh. "Hơn hai ngàn lượng." Vương Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn Nguyên Lâm: "Là ta nghe nhầm, hay là cậu nói nhầm?

Một cái trang trại lớn như vậy, còn kèm theo bao nhiêu cây ăn quả, bảy tám ngàn lượng cũng có người mua chứ?

Hơn hai ngàn lượng đã bán cho nhà ta rồi?" Chuyện này cũng quá mức không tưởng rồi. "Vâng, đối phương khá thích Thiếu phu nhân." Nguyên Lâm cân nhắc một chút rồi tiếp tục nói: "Mua trang trại còn được tặng thêm mười mấy mẫu đất trồng khoai lang, lạc và đất cát." Vương Tĩnh Vũ quay đầu nghiêm túc nhìn Nguyên Lâm: "Đối phương thật sự không có bất cứ ý đồ gì, không mang theo mục đích khác chứ?" Nơi tốt như vậy, còn tặng mười mấy mẫu đất cát, lương thực trên đất cũng tặng luôn, chuyện này thật sự không phải mang theo mục đích mà đến chứ? "……" Nguyên Lâm nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Không có mục đích, có điều Thiếu phu nhân bảo Thiếu gia để lại địa chỉ của đối phương, sau này lễ tết đại khái sẽ gửi chút đồ qua cho người ta." Đối với sự lo lắng của Vương Tĩnh Vũ, Nguyên Lâm ngược lại không cảm thấy bất ngờ, bất cứ ai nghe được chuyện như này đại khái đều có phản ứng giống nhau, cậu ấy như vậy ngược lại càng bình thường. "Lúc đó Thiếu gia cũng ở đấy, nếu thật sự có mục đích, Thiếu gia sẽ ngăn cản Thiếu phu nhân không cho cô ấy mua đâu, cái này ngài có thể yên tâm." Nguyên Lâm lại giải thích một lần nữa.

Nghe được lời này của Nguyên Lâm, Vương Tĩnh Vũ hoàn toàn yên tâm: "Không có mục đích là tốt rồi, ta chỉ lo đối phương mang theo mục đích thôi." Đi dạo một vòng, Vương Tĩnh Vũ dự định gọi mấy người bạn học qua đây chơi, đến lúc đó về nhà ăn cơm, dù sao nơi này cách nhà cũng không xa lắm. "Tiểu Hòa ngày kia anh cùng bạn học qua đó chơi, bọn anh về nhà ăn cơm, em làm món ngon cho bọn anh nhé?" Trong mắt Vương Tĩnh Vũ, đồ ăn bên ngoài còn không ngon bằng em gái làm. "Được, anh cứ liên hệ với bạn học trước đi, xác định bao nhiêu người sau đó nói với em." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Nếu người đông, bọn họ có thể ăn đồ nướng. "Em trước đó cho người làm bàn nướng thịt rồi, nếu các anh đến đông người thì trực tiếp nướng thịt ăn đi?

Tự mình động thủ cũng khá thú vị, mấy thiếu gia nhà giàu kia chắc chắn chưa làm bao giờ, trải nghiệm một chút cũng không phải chuyện xấu gì." "Cái này hay đấy." Chiều hôm đó Vương Tĩnh Vũ đi tìm bạn học, kết quả lúc về còn dẫn theo một người nữa. "Anh, đây là……" Vương Cẩn Hòa nhìn người đi cùng Vương Tĩnh Vũ về, kỳ quái hỏi.

Vương Tĩnh Vũ lúng túng đưa tay sờ sờ mũi ngại ngùng nói: "Tiểu Hòa, nhà La Túc ruộng lúa cũng rất nhiều, tuy rằng thuê một số tá điền, nhưng mỗi năm thu hoạch đều cần khoảng hai tháng mới gặt xong lúa, gặp lúc trời mưa còn bị tổn thất, cái này không phải nghe nói nhà ta có cái máy tuốt lúa gì đó, muốn tới thuê dùng một chút, em xem có được không?" "Được chứ, có gì mà không được?

Nhà em còn năm cái, các anh muốn thuê mấy cái?

Thuê bao lâu?" Vương Cẩn Hòa nhìn La Túc hỏi. "Nhà tôi có hơn chín trăm mẫu lúa, Tiểu Hòa muội muội em xem phải mất bao lâu mới gặt xong?" La Túc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Thế này nhé, cha em trước đó nói một mẫu ruộng năm mươi văn, anh vẫn cứ theo cái giá này là được, đừng làm hỏng máy tuốt lúa của em, bởi vì em mất mười mấy lượng bạc mới làm ra một cái, cho nên em muốn các anh trả trước năm mươi lượng bạc tiền đặt cọc, sau đó máy tuốt lúa không hỏng thì em sẽ trả lại cho các anh." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, nói ra ý định của mình.

La Túc nghe thấy mới năm mươi văn một mẫu đất không nhịn được giật mình một cái: "Thế cũng quá rẻ rồi?" "Anh là bạn anh cả tôi, nếu nhà anh dùng xong người quen cũng muốn dùng, thì chắc chắn không phải cái giá này rồi." Vương Cẩn Hòa không khách khí nói: "Nếu có người hỏi các anh, các anh cứ nói một trăm văn tiền một mẫu là được." Cái giá này vừa khéo hợp lý.

Một mẫu ruộng tốn một trăm văn tiền để nhanh chóng thu hoạch lúa, tin rằng ai cũng sẽ đồng ý, nhất là với những hộ lớn giống nhà La Túc. "Có điều nhà các anh gặt xong, người khác chắc cũng xong hòm hòm rồi." "Ước chừng đến lúc đó cũng không cần dùng nữa." "Cái này em nói sai rồi, cha tôi có một người bạn thân, trong nhà có ba ngàn mẫu lúa, vì thu không kịp nên mỗi năm tổn thất khoảng một ngàn lượng bạc, đến lúc đó cái máy tuốt lúa này cứ đưa cho nhà họ dùng, thỏa thỏa kiếm cho em chút tiền, em cũng đừng nói một trăm văn nữa, trực tiếp ba trăm văn tiền, nhà ông ấy chắc chắn đều muốn, em bây giờ nếu rảnh thì tranh thủ làm thêm chút cái này đi, như vậy các em kiếm tiền càng nhiều." Vương Cẩn Hòa biểu cảm quái dị nhìn La Túc: "Anh đây là đang giúp em lừa tiền đấy à?" "Sao có thể gọi là lừa tiền chứ?

Một mẫu ruộng ba trăm văn, cái này đáng bao nhiêu tiền?

Giúp ông ấy tiết kiệm được bao nhiêu tiền ấy chứ." La Túc một chút cũng không khách khí nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng co giật nhìn La Túc, anh thế này còn không gọi là lừa tiền?

Vậy cái gì mới gọi là lừa? "Không cần nhiều thế đâu, một trăm văn tiền là vừa đẹp, nhiều quá thì không hợp lý." Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Theo như anh nói, ba ngàn mẫu ruộng, em chỗ này cũng kiếm được ba trăm lượng không phải sao?" "Được rồi, em đã nói vậy, tôi còn nói gì được nữa?" "Vậy được anh đưa người đi kéo máy tuốt lúa đi, nhà tôi chỗ này còn một cái, số còn lại đều ở trang trại." Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: "Các anh có thể bảo tá điền ở trang trại của tôi qua bên đó dạy người nhà anh cách dùng, rất đơn giản nhìn một cái là làm được ngay." "Được, Tĩnh Vũ cậu đi với tớ một chuyến." La Túc mang theo máy tuốt lúa về đến nhà, lão cha cậu ta đang phát sầu chuyện thu hoạch đây này, năm ngoái nhà cậu ta gần một trăm mẫu lúa đều bị ngập nước, năm nay không biết sẽ có bao nhiêu. "Cha sầu cái gì thế?" "Mùa gặt bắt đầu rồi, con bảo cha sầu cái gì?" La gia chủ không vui nói. "Cha à, con đây không phải đến giải quyết vấn đề cho cha sao?

Tĩnh Vũ cha biết chứ?" "Biết, đấy chẳng phải bạn học tốt của con sao?

Trước đó con còn mua dưa từ nhà cậu ấy về ăn." Đối với người bạn học này của con trai La gia chủ có biết, thường xuyên nghe con trai nói ở thư viện Vương Tĩnh Vũ chăm sóc cậu ta thế nào, còn hay mang đồ ăn ngon từ nhà cho bọn họ. "Nhà Tĩnh Vũ mấy hôm trước vừa mua bảy mươi mẫu đất, chính là chỗ của Trương địa chủ ấy, mới hai ngày rưỡi đã gặt xong rồi." "Con bắt đầu biết nói đùa từ bao giờ thế?

Tưởng cha con dễ lừa lắm à?" La gia chủ trừng mắt nhìn con trai một cái, bực bội nói. "Thật mà, em gái cậu ấy nghiên cứu ra một loại máy tuốt lúa, con nghe Tĩnh Vũ nói xong liền đến nhà cậu ấy thuê hết máy tuốt lúa về đây rồi, ruộng nhà chúng ta năm nay, nhiều nhất một tháng là gặt xong, không chỉ vậy con còn mời cả tá điền nhà Tĩnh Vũ qua một người, để anh ta dạy cho tá điền nhà ta cách dùng, cha thấy thế nào?

Con có phải rất có tiên kiến chi minh không?

Tiên hạ thủ vi cường." "Vậy thì tốt quá rồi, con trai đi dẫn cha đi xem xem." La Túc dẫn La gia chủ đi xem máy tuốt lúa, khi nhìn thấy, trong mắt ông vẫn còn mang theo sự nghi ngờ, cái thứ đồ chơi này thật sự dùng được sao?

Người làm công nhà Vương Cẩn Hòa thấy vậy cười nói: "La lão gia, chủ nhà tôi bảo tôi làm mẫu cho mọi người xem cách dùng, giờ trời còn sớm hay là chúng ta đi luôn nhé?" "Thế thì tốt quá." Khi thử nghiệm, họ chỉ dùng một cái máy tuốt lúa, những người còn lại đều đứng ở bên cạnh sân phơi.

Đợi sau khi cắt lúa xong, người làm công ôm một bó lúa lớn đi đến, theo tiếng "keng keng càng càng" vang lên, La lão gia vội vàng chạy lại xem, thấy hạt thóc đều đã rụng xuống hết, trong mắt tràn đầy vui mừng.

Lại quay sang nhìn bó rơm, phát hiện người làm công kia chỉ cần đảo qua đảo lại hai cái, rơm rạ đã sạch sẽ, chẳng còn sót lại hạt nào. "Thứ này thao tác đơn giản mà tốc độ lại nhanh, có thể chia người của các ông thành bốn nhóm.

Một nhóm cắt, một nhóm tuốt, một nhóm khác thì đóng bao lúa đã tuốt xong vận chuyển về sân phơi, khi phơi sẽ lẫn một ít lá lúa, dùng cái cào khều nhẹ làm sạch là được.

Bảy mươi mẫu lúa của chúng tôi, hiện tại đều đã dọn dẹp sạch sẽ, phơi thêm hai nắng nữa là có thể nhập kho rồi." Người làm công ở bên cạnh giải thích cho La lão gia cách họ phân chia nhân sự.

Người làm của La gia vừa nghe vừa gật đầu: "Được, các anh cũng lại đây thử xem, không hiểu thì hỏi người ta, tranh thủ lúc họ còn ở đây." "Vâng ạ." Tất cả người làm đều lên thử một chút, phát hiện quả thật nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tốc độ cũng thực sự nhanh, hơn nữa sau đó không cần dùng con lăn để tách hạt, đỡ tốn bao nhiêu công sức.

"Ông chủ, thứ này dùng tốt quá." Sau khi thử qua, tất cả người làm đều vui vẻ nói: "Năm nay không phải trơ mắt nhìn lúa bị ngâm nước nữa rồi." Nhiều lúa như vậy mà vì thu hoạch không kịp để bị ngâm nước nảy mầm, bọn họ nhìn cũng đau lòng.

Chương 136

"Thế thì tốt, ngày mai bắt đầu thu hoạch, mọi người vất vả một tháng, đợi thu xong lúa tôi sẽ phát tiền thưởng cho mọi người." La lão gia lớn tiếng nói. "Vâng ạ!" "Mọi người mang máy tuốt lúa về trước đi, sáng mai lại mang ra dùng." "Ông chủ, mọi người có việc thì cứ đi làm đi ạ, giờ trời còn sớm, chúng tôi bắt đầu thu hoạch trước đây." "Được, mọi người vất vả rồi." La lão gia không phải loại người vi phú bất nhân, cũng giống như Trương lão gia tử, ông đối xử với người làm rất tốt, tiền công thì không cần bàn, mỗi năm lễ tết cũng có chút quà, mỗi vụ gieo trồng hay thu hoạch đều sẽ phát cho mọi người một phong bao lì xì.

Tuy tiền không nhiều, cũng chỉ một hai trăm văn, nhưng đối với người làm thuê thì đã đủ lắm rồi, cho nên khi làm việc họ chưa bao giờ lười biếng, đặc biệt là lúc nông vụ bận rộn. "Hôm nay đa tạ anh, cái này anh cầm lấy." La lão gia lấy ra một cái túi tiền đưa cho người làm công.

Người nọ vừa nhìn thấy liền xua tay nói: "Cái này không được đâu ạ, tôi có làm gì đâu, chỉ hướng dẫn một chút thôi.

Hơn nữa La thiếu gia là bạn của chủ nhà tôi, tiền này không thể nhận." Ngày thứ hai sau khi họ thu hoạch xong lúa, bà chủ đã bảo Lương quản sự phát tiền thưởng cho họ, hơn nữa còn bắt đầu đặt may quần áo mùa đông cho họ rồi, hiện tại chỉ giúp một việc nhỏ, sao còn có thể nhận tiền chứ? "Cảm ơn anh nhiều lắm." "La lão gia không cần khách sáo, vậy tôi về trước đây." "Được." La lão gia vui vẻ dẫn con trai về nhà: "Con trai, việc này con làm tốt lắm.

Có điều cha định ngày mai đi tìm bác Dương, bác Tống của con, lúa nhà họ còn nhiều hơn nhà ta, càng cần cái này hơn.

Cha đang cân nhắc ba nhà chúng ta cùng bỏ tiền ra mua bản vẽ, sau đó tự làm một ít để đó, sang năm không cần lo lắng nữa." "Cha, con nghe Tĩnh Vũ nói máy tuốt lúa này Tiểu Hòa đã giao nộp lên trên rồi, nghe nói là Tri phủ đích thân đưa vào kinh thành, sau này chắc chắn sẽ phổ biến rộng rãi, cha bây giờ bỏ tiền ra có cần thiết không?" "Sao lại không cần thiết?

Muốn phổ cập toàn bộ xuống dưới phải mất bao lâu?

Năm nay các bác của con phải làm sao?

Cho dù tốn một hai ngàn lượng để mua, chúng ta cũng cảm thấy không lỗ.

Mấy nhà chúng ta cộng lại mỗi năm đều phải thiệt hại hàng vạn lượng bạc, một hai ngàn lượng này là quá ít.

Chúng ta hiện tại bỏ ra số tiền này, về sau có thể tiết kiệm được rất nhiều.

Hơn nữa, mấy nhà chúng ta cùng nhau, mỗi nhà cũng chỉ hai trăm lượng là xong, cái này chẳng phải hời hơn nhiều so với việc lúa bị ngâm nước sao?" La lão gia cảm thấy tầm nhìn của con trai vẫn còn quá hạn hẹp. "Còn nữa, con cũng nói rồi, đồ đã dâng lên trên, Tri phủ và Huyện lệnh chỗ chúng ta không phải người tham công, đợi sau khi Hoàng thượng biết chuyện, chắc chắn sẽ có ban thưởng, chúng ta tạo quan hệ tốt với họ là rất cần thiết, cũng có thể tạo cho cha con một mối quan hệ nhân mạch." La lão gia vì con trai cũng thật sự là thao toái tâm can. "Cha, con với Tĩnh Vũ quan hệ tốt lắm, không cần phải thế đâu." La Túc biết cha muốn tốt cho mình, nhưng vẫn cảm thấy gượng gạo. "Cha đương nhiên biết quan hệ các con tốt, làm cho quan hệ tốt hơn một chút cũng có sao đâu, con nói có đúng không?

Hai nhà qua lại cũng không tệ mà?

Cha nghe con nói rau nhà họ trồng cũng rất ngon, không biết có bán không, đến lúc đó chúng ta cũng đi mua một ít." "Cha, con nói cho cha biết rau nhà Tĩnh Vũ thật sự đặc biệt ngon." Ăn qua một lần là cậu thích mê luôn. "Thật sao?

Vậy ngày mai cha với bác Dương bọn họ cùng đến nhà cậu ấy, tiện thể mua ít rau." "Cha, thật ra con muốn trứng gà nhà cậu ấy hơn, ngon hơn chúng ta mua bên ngoài nhiều.

Có điều Tĩnh Vũ nói trứng gà trong nhà không nhiều, chắc phải một hai tháng nữa mới có bán, mỗi lần Tĩnh Vũ mang trứng trà do em gái cậu ấy làm con đều ăn được mấy quả liền." Nghĩ đến mùi vị đó La Túc lại thèm. "Ngày mai cha hỏi xem có không, có thì mua một ít về, bảo đầu bếp làm cho con ăn." La lão gia chỉ có mụn con trai này, vợ cũng mất sớm vì bệnh tật mấy năm trước, ông chỉ muốn tích lũy thêm chút quan hệ cho con, để lại cho con thêm chút tài sản, đề phòng lúc nào đó ông đi rồi, để lại con trai một mình. "Vẫn là cha tốt với con nhất.

Cha, thật ra nếu cha muốn tục huyền, chỉ cần người ta tốt với cha thì con không để ý đâu." La Túc nhìn La lão gia nói. "Không cần, cha con bây giờ sống rất tốt, không cần con lo bò trắng răng." La lão gia lườm con trai một cái, tình cảm của ông và vợ rất sâu đậm, vợ qua đời ông chỉ muốn chăm sóc tốt cho con trai, những chuyện khác đều không nghĩ đến.

La Túc vẫn có chút đau lòng cho cha mình, nhưng thấy ông kiên quyết nên cũng không nói thêm nữa, mà chuyển chủ đề: "Cha, ngày kia con đến trang trại nhà Tĩnh Vũ chơi, con thấy có rất nhiều trái cây, đến lúc đó con hái một ít về cho cha nhé." "Được, con chơi cho vui vẻ, đến lúc đó cha đưa con ít tiền." "Cha, bọn con đến trang trại chơi không tốn tiền, hơn nữa tiền lần trước cha đưa con vẫn còn mà." "Vẫn còn?

Con bây giờ tiêu tiền sao tiết kiệm thế?" Lần trước mới đưa cho con trai năm trăm lượng mà vẫn còn sao?

La Túc ngượng ngùng sờ sờ mũi: "Từ sau khi quen Tĩnh Vũ, bọn con đều quen cái gì không nên tiêu thì không tiêu, sau này con mới biết trước kia con đã phung phí bao nhiêu tiền." Ánh mắt La lão gia có chút ươn ướt, con trai hiểu chuyện rồi. "Cha đi tìm mấy bác của con đây." Nói xong liền đi mất. "Lão Dương, tôi đến rồi đây." "Lão La, sao ông lại đến đây?

Lúc này không phải đang bận rộn chuyện thu hoạch sao?

Sao còn rảnh qua đây xâu chuỗi cửa nhà người khác?" "Có chuyện tốt nói với các ông, ông cho người đi gọi lão Tống bọn họ một tiếng, đợi người đến đủ tôi nói luôn một thể." La lão gia ngồi xuống một cách thoải mái, thúc giục Lão Dương đi gọi người. "Được." Chưa được bao lâu, bên ngoài lại có bốn người đi vào, trong đó một người mở miệng: "Lão Dương, ông gọi chúng tôi đến làm gì?

Chúng tôi đang bận chuyện thu hoạch đây, sắp sầu chết tôi rồi." "Chẳng phải sao?" "Tôi tìm các ông chính là vì chuyện thu hoạch đấy." La lão gia kể chuyện máy tuốt lúa cho họ nghe, nghe xong trong mắt ai nấy đều là vui mừng: "Đây là thật sao?" "Đương nhiên rồi, chiều nay chúng tôi đã ra ruộng lúa thử, hiệu quả cực kỳ tốt lại còn nhanh, trực tiếp tuốt hạt, đơn giản hơn năm ngoái quá nhiều.

Tôi gọi các ông đến là muốn ngày mai các ông sang ruộng nhà tôi xem, nếu thấy không có vấn đề gì, chúng ta mỗi người bỏ ra hai trăm lượng bạc đi mua bản vẽ của người ta.

Tuy nói sau này Hoàng thượng có thể cũng sẽ phổ biến, nhưng đến chỗ chúng ta thì không biết phải đợi đến bao giờ, có trực tiếp cấp bản vẽ hay không còn chưa chắc đâu." La lão gia phân tích. "Lão La nói đúng, cái này đối với chúng ta không đắt." Thứ này nếu thực sự dùng tốt như Lão La nói, mỗi người bỏ ra năm trăm lượng họ cũng vui lòng. "Vậy được, sáng mai chúng tôi sang nhà ông tìm ông." Sau khi thương lượng xong La lão gia rời đi, ngày hôm sau người đến đông đủ liền dẫn họ ra ruộng lúa, lúc đến nơi mọi người đang làm việc khí thế ngất trời.

Năm cái máy tuốt lúa cùng hoạt động, chưa được bao lâu mảnh ruộng này đã được gặt xong một mảng lớn.

Mấy người đi tới, nhìn những hạt thóc được tuốt ra, cùng với rơm rạ sạch sẽ: "Thứ này tốt thật, tốc độ nhanh mà tuốt cũng sạch, Lão La chúng ta mau đi thôi." Sớm lấy được bản vẽ, họ còn thuê người đi đóng máy tuốt lúa, làm xong sớm để tranh thủ thu hoạch. "Việc này phải gọi A Túc đi cùng, là do muội muội của bạn học nó làm ra." Gọi cả La Túc, một nhóm người trực tiếp kéo đến Vương gia. "Anh La, sao anh lại đến đây?

Anh trai em không có nhà." Vương Cẩn Hòa tưởng La Túc đến tìm Vương Tĩnh Vũ. "Tiểu Hòa muội tử, hôm nay anh không phải đến tìm Tĩnh Vũ, là đưa cha anh và mấy bác qua đây tìm em." La Túc giải thích.

Đưa tay chỉ vào mình, Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi: "Cha anh và các bác tìm em làm gì?" "Vì bản vẽ máy tuốt lúa mà đến." "Được, mọi người vào nhà đi ạ." Nhìn sáu người đàn ông trung niên bước xuống xe, Vương Cẩn Hòa mời họ vào.

Vào nhà xong, La Túc giới thiệu với Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa muội tử, đây là cha anh, đây là mấy bác của anh, quan hệ với cha anh đều rất tốt.

Cha, đây là em gái của Tĩnh Vũ, tên là Vương Cẩn Hòa." "Cháu chào các bác ạ." "Chào cháu, bác cứ gọi cháu là Cẩn Hòa, cháu không phiền chứ?" La lão gia nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Sao lại phiền ạ." Vương Cẩn Hòa cười xã giao, trong lòng lại vô cùng gượng gạo.

La lão gia làm thân với Vương Cẩn Hòa một lúc, ngay khi Vương Cẩn Hòa muốn bỏ chạy thì La lão gia cuối cùng cũng mở miệng: "Cẩn Hòa, máy tuốt lúa nhà cháu rất tốt, chúng ta muốn mua bản vẽ của cháu với giá một ngàn hai trăm lượng." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn La lão gia, vội vàng nói: "Cái này... thế thì nhiều quá, căn bản không cần nhiều tiền như vậy.

Hơn nữa cháu đã giao bản vẽ lên trên rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ phổ biến rộng rãi, các bác hoàn toàn không cần thiết phải tốn kém." "Cô bé à, hơn một ngàn lượng này đối với chúng ta không tính là gì, mấy người chúng ta mỗi năm vì lương thực không thu hoạch kịp thời ít nhất phải tổn thất hàng vạn lượng, hơn nữa chúng ta cũng không đợi được triều đình bên kia phổ biến xuống." Người bên cạnh La lão gia bất đắc dĩ nói. "Chẳng phải sao?

Nếu năm nay không có máy tuốt lúa cháu làm, chúng ta chắc chắn lại phải tổn thất không ít." Mấy người cứ nói mãi với Vương Cẩn Hòa về chuyện này, nói đến mức cô cũng thấy ngại, cuối cùng chỉ đành gật đầu đồng ý: "Vậy... vậy được rồi, đồ cháu sẽ đưa cho các bác, nhưng không cần nhiều tiền như vậy đâu..." "Cháu nghĩ ra thứ này cũng không dễ dàng, chút tiền này là xứng đáng." La lão gia vội vàng nói, đồng thời đều lấy tiền ra.

Chương 137

Vương Cẩn Hòa lập tức nghẹn lời không nói được gì, chỉ đành nhận tiền, rồi đưa bản vẽ cho mấy người. "Cẩn Hòa, rau nhà cháu đều không tệ, có thể bán một ít cho chúng ta không?" Lúc vào họ đã chú ý rồi, rau nhà Vương Cẩn Hòa quả thực rất tốt, nhìn qua đã thấy tươi non mơn mởn. "Đương nhiên là được ạ, nhưng các bác phải tự phái người đến hái, nhà cháu không thể đi từng nhà đưa được." Vương Cẩn Hòa áy náy nói. "Bác còn tưởng là vấn đề lớn gì cơ, không ngờ chỉ có vậy?

Tự phái người đến là được rồi.

Đúng rồi, trứng gà nhà cháu có bán không?

Con trai bác nói trứng gà nhà cháu ngon, nó thích ăn." La lão gia cười híp mắt hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhịn không được có chút đau đầu, mấy người này rốt cuộc là đến làm gì vậy? "Trứng gà phải sang tháng sau mới có ạ." "Vậy được, đến lúc đó cháu nhất định phải để lại cho chúng ta một ít, không được bán cho người khác đâu đấy." Vương Cẩn Hòa cười gượng gật đầu, hiện tại ngoại trừ gật đầu cô thật không biết mình nên làm gì nữa.

May mà Tô Ngọc dẫn hai đứa trẻ về trước, lúc này mới làm cho cô nhẹ nhõm hơn một chút. "Mấy vị bá phụ cứ ngồi chơi, cháu đi nấu cơm." Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc nói nhỏ: "Giúp em tiếp đãi nói chuyện với họ một chút." Tô Ngọc cười gật đầu.

Sau khi ăn rau nhà Vương Cẩn Hòa xong, họ đối với rau này càng thêm thích thú: "Rau này đừng nói là ngon thật đấy, chúng ta lấy hết." "Vâng." Tiễn bọn họ đi rồi Vương Cẩn Hòa mới thở phào nhẹ nhõm, Tô Ngọc nhìn dáng vẻ như trút được gánh nặng này của cô, không nhịn được bật cười. "Anh còn cười, em sắp ngại chết rồi đây này." Vương Cẩn Hòa tức giận nói.

Tô Ngọc cười ha hả: "Bình thường thấy em làm việc cũng dứt khoát lắm mà?

Sao đột nhiên lại thế này?" "Chủ yếu là họ nhiệt tình quá, làm em ngại ngùng không biết làm sao." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Tô Ngọc nhịn cười: "Vậy sao?

Sau này cơ hội gặp phải cũng sẽ không quá nhiều đâu." "Anh nói cũng đúng." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ tới ngày mai Vương Tĩnh Vũ cùng bạn học đi chơi xong sẽ qua đây ăn cơm, không khỏi có chút đau đầu. "Ngày mai đại ca dẫn bạn học qua ăn cơm, cũng không biết có bao nhiêu người." "Mai chẳng phải sẽ biết sao?" "Cũng đúng." Ngày hôm sau Vương Cẩn Hòa dậy sớm chuẩn bị đồ ăn cho Vương Tĩnh Vũ.

Quá trưa, khi Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị nguyên liệu, Vương Tĩnh Vũ dẫn một đám người trở về, còn chưa vào cửa đã có người bất mãn nói: "Vương Tĩnh Vũ, đây là nhà cậu à?

Sớm biết nhà cậu ở cái nơi như thế này, tôi đã không đến rồi." "Không ai mời cô đến, muốn đi thì đi nhanh lên, nói cứ như tôi rất hy vọng cô đến nhà tôi vậy." Vương Tĩnh Vũ mất kiên nhẫn nói. "Vương Tĩnh Vũ, tôi đến nhà cậu là nể mặt cậu, nếu không cậu tưởng..." "Cô không cần nể mặt tôi, ai mang người đến thì đưa đi, nhìn đã thấy phiền." Vương Tĩnh Vũ cũng có chút bực mình, hôm nay cậu cùng Tần Lãng, La Túc bọn họ cùng đi chơi, vốn đều là bạn bè quen thuộc, kết quả có một người bị ép buộc phải mang theo biểu muội của mình tới.

Đến trang trại xong, cô nương này không phải chê cái này thì là chê cái kia, làm cho bọn họ đều chơi không vui vẻ.

Tần Lãng nhìn người đang vẻ mặt xấu hổ kia, bực bội nói: "Cậu nói biểu muội cậu có chút tùy hứng, lúc ở trang trại chúng tôi cũng nhịn không nói gì rồi, giờ cô ta muốn làm cái gì?" "Nhà của Tĩnh Vũ làm sao?

Mới sửa sang lại, rau trong vườn còn đặc biệt ngon, sao lại là chỗ rách nát?

Ngô Hiển Vực, tôi nói rõ cho cậu biết, sau này huynh đệ chúng ta tụ họp cậu mà còn mang cái cô biểu muội gì đó này đến nữa thì đừng trách chúng tôi trở mặt không nhận người, chúng tôi không chơi với cậu nữa." La Túc bất mãn nói.

Ngô Hiển Vực vẻ mặt phiền toái nói: "Các cậu tưởng tôi muốn mang nó theo à?

Tôi không mang nó theo, nó liền nói xấu tôi trước mặt cha mẹ tôi, bảo tôi đi thanh lâu uống rượu hoa, quan trọng là cha mẹ tôi lại hoàn toàn tin tưởng, các cậu bảo tôi phải làm sao?" Ngoại trừ việc mang người theo thì còn có thể làm gì?

Biểu muội của Ngô Hiển Vực là Đồng Song Song hai mắt đỏ hoe nhìn bọn họ: "Tôi sẽ mách cô cô là các người đều bắt nạt tôi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Đồng Song Song, trong mắt đều là cạn lời, cô nương này chẳng lẽ không nhìn ra biểu ca của cô ta sắp tức điên lên rồi sao?

Còn nữa, đã không thích nơi như thế này, sống chết đòi đi theo đến trang trại làm cái gì?

Tô Ngọc từ trong bếp cầm gia vị đi ra, nhìn thấy đám Vương Tĩnh Vũ về sớm như vậy ngạc nhiên hỏi: "Tĩnh Vũ, sao các cậu về sớm thế?" Vương Tĩnh Vũ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Một lời khó nói hết."

"Mọi người đến đúng lúc lắm, Tiểu Hòa đã bắt đầu chuẩn bị nguyên liệu rồi, đợi tất cả các loại thịt ướp thêm một lúc nữa là có thể bắt đầu nướng." Tô Ngọc chỉ vào cái bàn nướng thịt đặt bên cạnh, cùng với các loại thịt đã được tẩm ướp.

Vương Tĩnh Vũ dẫn mọi người đi qua xem, nhìn cái bàn đó La Túc bọn họ đều có chút tò mò: "Đây là cái gì?" "Bàn nướng thịt, dùng để nướng thịt ăn, lát nữa tự mình động thủ." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản cho bọn họ.

Vừa nghe thấy lại phải tự mình nướng thịt ăn, đám La Túc đều vô cùng hứng thú, bọn họ chưa từng tự mình thử làm đồ ăn bao giờ, lần này đến nhà Tĩnh Vũ cũng coi như là một loại trải nghiệm và thử thách. "Được a, chúng ta..." "Được cái gì mà được?

Tại sao chúng ta phải tự mình động thủ?

Người tới là khách, chẳng lẽ không phải các người nướng xong cho chúng tôi ăn sao?" Tần Lãng nói còn chưa dứt lời đã bị Đồng Song Song cắt ngang.

Ngô Hiển Vực nhìn Đồng Song Song một cái, thật sự không hiểu tại sao cha mẹ lại tốt với Đồng Song Song như vậy, người như thế này rốt cuộc có điểm gì tốt? "Biểu ca chúng ta về đi?

Em không muốn ăn cái này, nhìn trông buồn nôn quá." Đồng Song Song vẻ mặt ghét bỏ nói: "Nông hộ chính là nông hộ, có chút tiền rồi cũng không sửa được cái dáng vẻ nghèo kiết xác." Đồng Song Song nói lời này không hề tránh mặt mọi người, giọng nói lại lớn, tất cả mọi người trong nhà đều nghe thấy, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều tức giận phồng má nhìn cô ta. "Cậu, cô ta có vào vườn nhà chúng ta hái quả không?" Không nói cái này còn đỡ, vừa nhắc đến cái này sắc mặt Vương Tĩnh Vũ khó coi đến cực điểm: "Hủy hoại cả trăm chùm nho." Nghĩ đến những chùm nho bán chín bị cô ta hái xuống, Vương Tĩnh

Vũ liền cảm thấy đau lòng, chỗ đó nếu mang ra ngoài có thể bán được không ít bạc rồi.

Ngô Hiển Vực hiện tại xấu hổ đến mức hận không thể tìm cái lỗ nẻ nào chui xuống, chuyện này cũng quá mất mặt rồi.

Hôm nay cậu ta ở trước mặt bạn bè sĩ diện lẫn thể diện đều mất sạch, tất cả đều nhờ công của Đồng Song Song. "Còn gì nữa không?" "Còn có một ít thứ linh tinh khác, hái xuống cắn một miếng rồi vứt đi không ăn nữa." Rõ ràng quả rất ngon, cô ta cứ khăng khăng nói rất khó ăn, mình có thể làm sao được? "Chiếu giá bồi thường." Tô Ngọc nhìn Đồng Song Song không khách khí nói: "Một chùm nho ít nhất ba cân, tính cho cô một trăm chùm nho đi, tổng cộng ba trăm cân.

Bình thường tôi mua nho loại ngon ở bên ngoài là một lượng bạc một cân, dù sao cũng là vật hiếm lạ, nhà các người nhiều ít cũng có chút tiền, biết là giá cả thế nào.

Ở đây coi như không tính những loại quả khác cô lãng phí, tổng cộng bồi thường ba trăm lượng.

Cô xem cô đưa ngân phiếu, hay là trực tiếp đưa bạc?

Đương nhiên nếu cô không ngại phiền phức, cô đưa cho chúng tôi ba trăm lượng tiền đồng chúng tôi cũng chấp nhận." Lời của Tô Ngọc khiến tất cả mọi người đều trầm mặc, trong mắt càng là mang theo kinh ngạc.

Khi bọn họ còn đang luống cuống, muốn nói chút gì đó thì Tô Ngọc lại mở miệng: "Nếu đi chơi hái quả ăn bình thường, chúng tôi không để ý, nhưng loại hái xuống rồi lãng phí này, chúng tôi không chiều được." "Tiền này tôi đền." Ngô Hiển Vực cười khổ nói, người ta nói không sai, giống nho kia không tệ, những năm trước bọn họ mua giống tương tự, giá cả cũng tầm một lượng bạc, lúc đắt còn cao hơn, bọn họ đều chỉ có thể mua một ít nếm thử cho biết vị, Đồng Song

Song thoáng cái hủy hoại của người ta nhiều như vậy, người ta tức giận cũng là đáng đời.

Huống chi còn có những loại quả khác.

Nghĩ đến lúc đi, người trong trang trại nhìn cậu ta và Đồng Song Song với ánh mắt đó, đến giờ vẫn làm cậu ta cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Hôm nay sau khi trở về nhất định phải nói rõ với cha mẹ, loại người như thế này, cậu ta thật sự không muốn dẫn ra ngoài nữa, quá mất mặt.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Ngô Hiển Vực: "Là cậu làm sao?" "Không phải." Ngô Hiển Vực theo bản năng lắc đầu. "Đã không phải cậu làm, cậu bồi thường cái gì?" Tô Ngọc ghét bỏ nói: "À, đúng rồi Đồng tiểu thư cô cũng có thể không đền, đến lúc đó tôi mà nhờ Huyện lệnh đến giúp đòi số tiền này, người mất mặt có khả năng chính là bản thân cô rồi, cô cảm thấy thế nào?" Lời của Tô Ngọc tương đương với một tay tóm được bảy tấc của rắn, một cô nương chưa chồng, nếu Huyện lệnh thật sự tới cửa đòi tiền, thì cái danh thanh này đừng hòng muốn nữa, người này tự nhiên cũng không thể gả cho ai ra hồn.

Đồng Song Song một câu cũng không phản bác được, chỉ có thể uất ức móc tiền: "Tôi muốn về nhà." "Ngô Hiển Vực, tôi nhất định sẽ nói cho cô cô biết, anh giúp người ngoài bắt nạt tôi." Nói xong liền chạy mất.

Ngô Hiển Vực nhìn Vương Tĩnh Vũ cười khổ nói: "Tĩnh Vũ, hôm nay thật ngại quá, làm mất hứng của mọi người, sau này tớ làm chủ trì mời mọi người đi chơi bù.

Hôm nay tớ về trước đây, tớ nhất định phải nói rõ với cha mẹ tớ, người như thế này tớ thật sự chịu đủ rồi." "Được, cậu về nói chuyện đàng hoàng với mẹ cậu, người như vậy nếu bây giờ các cậu không nói rõ ràng với nó, sau này chỉ sẽ đem lại phiền phức cho các cậu thôi, cậu phải suy nghĩ cho kỹ." Vương Tĩnh Vũ lo lắng nói.

Chương 138

Nhân phẩm và tính cách của Ngô Hiển Vực đều rất tốt, một chút vấn đề cũng không có, chỉ là có một cô biểu muội cực phẩm. "Được." Sau khi người đáng ghét đi rồi, La Túc nói thầm: "May mà tôi không có một cô biểu muội như vậy, nếu không tôi phiền đến phát điên mất, thật đồng cảm với cậu ấy." "Hiển Vực đã đủ khó chịu rồi, cậu còn ở đây hả hê, mau lại đây giúp một tay." La Túc cười hì hì, vội vàng chạy qua giúp đỡ, nhìn thịt đã được tẩm ướp, La Túc tò mò hỏi: "Cái này làm thế nào a?

Nướng chín rồi ăn luôn à?" "Còn có một ít nước chấm, lát nữa tôi có thể giúp các cậu làm, cũng có thể để các cậu tự làm." "Vẫn là Cẩn Hòa muội muội giúp bọn anh đi, với cái dạng tay tàn của bọn anh, e là làm ra không có cách nào ăn nổi." La Túc ho nhẹ một tiếng nói.

Để bọn họ tự mình thử nướng thịt thì còn được, chứ bảo bọn họ tự mình pha nước chấm thì quả thực quá sức. "Vâng." Vương Cẩn Hòa ngược lại không cảm thấy có gì, cười đáp ứng, nhưng Tô Ngọc ở bên cạnh lại liếc nhìn bọn họ một cái.

La Túc vừa quay đầu liền thấy Tô Ngọc nhìn chằm chằm mình, ánh mắt đó làm La Túc có chút rợn tóc gáy: "Anh... có việc gì sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn La Túc, lạnh nhạt mở miệng: "Tiểu Hòa chỉ có Tĩnh Vũ là anh trai thôi." Ý ngoài lời chính là, cậu với Tiểu Hòa không phải anh em ruột, đừng có ở đây làm thân gọi một tiếng muội muội hai tiếng muội muội.

Vương Tĩnh Vũ nhịn không được bật cười, chung đụng thời gian dài cậu cũng biết Tô Ngọc là một người có tính chiếm hữu rất mạnh, đối với người nhà bọn họ đều rất tốt, nhưng người ngoài mà quá thân mặt với Tiểu Hòa thì hắn sẽ rất không vui.

La Túc quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ, dùng ánh mắt hỏi: "Em rể cậu lúc nào cũng thế này hả?" Vương Tĩnh Vũ cười gật đầu. "Được rồi, sau này không gọi muội muội nữa, gọi tên là được chứ gì?" La Túc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tính chiếm hữu mạnh như vậy cũng không biết Cẩn Hòa chịu đựng thế nào.

Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc có tính chiếm hữu rất mạnh, nhưng điều này đối với cô lại là biểu hiện của tình yêu.

Vì yêu nên thấy người khác giới quan hệ gần gũi với cô mới không vui, mới tức giận.

Nếu có một ngày xuất hiện một người khác giới quan hệ rất tốt với cô, mà Tô Ngọc lại chẳng có chút phản ứng nào, lúc đó cô mới cần lo lắng và sốt ruột.

Sau khi tất cả nguyên liệu đã chuẩn bị xong, Vương Cẩn Hòa bảo Nguyên Lâm bọn họ đi nhóm lửa.

Đợi than củi đều cháy hồng mới đặt xuống dưới bàn: "Nguyên Lâm, ngươi dẫn những người khác đi ăn đi, để lại một ít nguyên liệu cho Nguyên Bảo bọn họ, đợi bọn họ về ăn." "Vâng thiếu phu nhân." Sau khi bắt đầu nướng thịt, đám La Túc có chút luống cuống tay chân, không phải chưa chín thì là nướng cháy, qua một lúc sau mới từ từ thích ứng.

Ăn thịt nướng, La Túc thỏa mãn nói: "Đừng nói chứ mùi vị thịt nướng này thật sự rất ngon, cái này mà mở quán thì chắc chắn kiếm tiền, hơn nữa cảm giác mới mẻ mười phần." Đối với người có tiền mà nói rất khó có thể tự mình nấu ăn, có cơ hội như vậy đương nhiên càng tốt.

Tần Lãng trong mắt mang theo suy tư, vừa ăn thịt vừa cân nhắc điều gì đó, một lát sau mới mở miệng nói: "Cẩn Hòa, công thức này có thể trực tiếp bán cho tôi không?

Hoặc là cô góp công thức, lấy phần trăm lợi nhuận cũng được." "Hả?

Anh muốn mở quán sao?" "A Túc nói đúng, phương thức nướng thịt này rất hay, cộng thêm nước chấm cô pha mùi vị khá tuyệt, nếu làm ra thì hẳn là rất kiếm tiền, nhà tôi vốn kinh doanh tửu lâu mà." Tần Lãng trực tiếp nói.

La Túc không ngừng gật đầu, nghe Tần Lãng nói muốn mở cửa tiệm thì hai mắt đều sáng lấp lánh: "Cái này hay nha, A Lãng nhà cậu mà mở quán, sau này tớ nhất định thường xuyên đến ủng hộ." "Được." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh thấy thế nào?" "Hai thành lợi nhuận." Tô Ngọc cân nhắc một chút cảm thấy như vậy cũng không tệ, bọn họ không có nhiều thời gian đi mở cửa tiệm này, giao cho người ta rồi bọn họ thu phần trăm thì tương đối nhẹ nhàng hơn nhiều.

Tần Lãng nghiêm túc suy nghĩ rồi mới gật đầu đồng ý: "Cái này không thành vấn đề, tối nay về tôi sẽ nói với cha tôi, để cha tôi ngày mai đích thân qua đây bàn bạc với hai người." Cậu ta chỉ phụ trách bắc cầu, còn việc bàn chuyện làm ăn thì vẫn phải để cha cậu ta đích thân qua mới được. "Được." "La Túc, miếng thịt bên cậu lật đi, sắp cháy rồi kìa." La Túc vừa nghe liền luống cuống tay chân bắt đầu lật thịt. "Đã muốn mở quán, còn có thể bán cùng lẩu và xiên que, mấy món này mùi vị đều không tệ, mùa đông ăn là một sự lựa chọn vô cùng tuyệt vời, đến lúc đó tôi sẽ đưa thêm cho các anh một số công thức làm điểm tâm, có thể mỗi bàn tặng một phần điểm tâm nhỏ, cái này tốn không bao nhiêu tiền." Vương Cẩn Hòa nói ý tưởng của mình với Tần Lãng. "Cái này không thành vấn đề, lẩu ngày mai cô có thể làm một lần không?" "Đương nhiên." La Túc và người bên cạnh vừa nghe, vội vàng nói: "Vậy ngày mai chúng tớ lại đến ăn chực." Chính sự bàn xong, mọi người vừa ăn vừa trò chuyện, cơm no rượu say xong mới rời đi.

Trên đường về, La Túc dựa vào xe ngựa nhíu mày nói: "A Lãng, cậu thấy A Vực có thể xử lý tốt sự việc không?" "Không được cũng phải được, ý của cha mẹ cậu ấy đại khái là muốn cậu ấy đính hôn với Đồng Song Song, nếu cậu ấy sau này không muốn bị liên lụy, chuyện này nhất định phải xử lý sạch sẽ, người như Đồng Song Song không phải là nhân tuyển làm thê tử." Tần Lãng không khách khí nói.

Từ cái nhìn đầu tiên thấy Đồng Song Song cậu ta đã không có chút thiện cảm nào, thậm chí có chút chán ghét, loại chán ghét này đạt đến đỉnh điểm khi Đồng Song Song phá hoại rất nhiều trái cây nhà Tĩnh Vũ.

Trang trại là của nhà người khác, cô ta hủy hoại trái cây của người ta như vậy, nói thế nào cũng không thông. "Tớ không thích Đồng Song Song, tớ thật sự không muốn vì Đồng Song Song mà sơ viễn A Vực." La Túc nhíu mày nói.

Những người khác tán đồng gật đầu, Đồng Song Song không chỉ đơn giản là có chút tùy hứng, cô ta là cực kỳ tùy hứng, hơn nữa bản thân cô ta cũng rất có vấn đề.

Lúc ở trang trại đã đành, đến nhà Tĩnh Vũ xong lại càng quá đáng, ngay trước mặt chủ nhà mà chê bai nhà cửa người ta, điều này cực kỳ bất lịch sự, làm cho bọn họ đều cảm thấy rất xấu hổ.

Hơn nữa nhà Tĩnh Vũ cũng không tệ lắm, chỉ có Đồng Song Song ở đó lải nhải gây chuyện làm người ta ghét. "Thật ra tớ khá ngưỡng mộ Tĩnh Vũ." Một thiếu niên tú khí ngồi ở góc xe ngựa mở miệng nói. "Đúng vậy, nhà cậu ấy đơn giản, tình cảm cả nhà cũng tốt, không có tranh chấp như nhà chúng ta." "Mỗi người có cách sống của mỗi người, các cậu hà tất để ý nhiều như vậy?

Các cậu bây giờ không phải cũng rất tốt sao?

Nếu các cậu không muốn sự việc lặp lại trên người mình, vậy thì hãy để bản thân trở nên tốt hơn, đủ sức bảo vệ vợ con mình." La Túc mở miệng nói: "Đây là cha tớ nói với tớ, chỉ khi cậu sở hữu đủ thực lực, cậu muốn làm gì cũng được, người khác sẽ không thể can thiệp vào quyết định của cậu nữa, tớ thấy cha tớ nói khá đúng." Hai người vừa ngưỡng mộ Vương Tĩnh Vũ nhìn nhau, không sai, bọn họ phải trở nên tốt hơn, như vậy mới có thể làm việc mình muốn làm.

Về đến nhà, Tần Lãng nói chuyện thịt nướng với cha mình, cha Tần Lãng đối với việc này vô cùng hứng thú: "Được, ngày mai cha đi xem thử, nếu được thì chuyện hợp tác này không thành vấn đề, nhưng việc buôn bán này con đừng dính vào, con mà dính vào buôn bán thì sau này thi khoa cử sẽ không tốt." "Cha, con biết mà, con cũng chưa từng nghĩ sẽ tự mình động thủ, đây không phải về nói với cha sao?" Tần Lãng luôn biết mục tiêu của mình là chốn quan trường chứ không phải thương trường.

Mà cậu cũng luôn nỗ lực trên con đường này, cậu sẽ không để mẹ thất vọng, cũng sẽ không để bản thân phải nuối tiếc bất cứ điều gì.

Tần lão bản nhìn con trai với nụ cười trong đáy mắt, thấy con trai nói vậy ông cũng yên tâm.

Sáng hôm sau, Tần Lãng đưa cha đến nhà Vương Cẩn Hòa, đi cùng còn có đám người La Túc đến ăn chực.

Vương Cẩn Hòa không ngờ họ lại đến sớm như vậy: "Mọi người đến sớm thật đấy." "Qua đây bàn chuyện làm ăn tiện thể ăn chực luôn, Tiểu Hòa, cô phải làm món gì ngon ngon cho chúng tôi đấy nhé, món lẩu hôm qua cô nói nghe cũng không tệ đâu." Tần Lãng không khách sáo chút nào.

Đối với sự thẳng thắn của Tần Lãng, Vương Cẩn Hòa chẳng những không để bụng mà còn cảm thấy người như vậy dễ sống chung hơn. "Cháu Cẩn Hòa, bác cậy già gọi thẳng tên cháu nhé.

Hôm qua A Lãng về đã nói với bác chuyện thịt nướng, bác rất hứng thú, cũng đồng ý chia cho cháu hai phần lợi nhuận." Tần lão bản ngay khi nghe con trai kể đã có cùng suy nghĩ với cậu, ông cảm thấy nếu mở quán thịt nướng này, việc buôn bán nhất định sẽ rất đắt hàng.

Còn về hai phần lợi nhuận, đối với Tần lão bản mà nói cũng chẳng phải không thể bỏ ra.

Tiền kiếm nhiều hay ít cũng vẫn là kiếm, nhưng ý tưởng này người thường không nghĩ ra được, ông rất coi trọng vụ làm ăn này. "Đã là Tần bá phụ nói vậy, nếu cháu không đồng ý thì thật không phải phép.

Có điều anh em thân thiết cũng phải tiền bạc phân minh, hợp đồng vẫn phải viết rõ ràng để tránh sau này xảy ra tranh chấp.

Đây là bản hợp đồng cháu đã soạn tối qua, bác xem thử xem, nếu có vấn đề gì chúng ta bàn lại." Vương Cẩn Hòa lấy bản hợp đồng đã bàn bạc với Tô Ngọc đưa cho Tần lão bản.

Tần lão bản cầm lấy, đọc rất nghiêm túc một lượt, lại ngẫm nghĩ một lát rồi mới gật đầu đồng ý: "Hợp đồng không có vấn đề gì, cháu đã suy xét đến mọi khía cạnh rồi, không cần sửa đổi gì thêm, vậy chúng ta hợp tác vui vẻ." Thấy Tần lão bản xem xét hợp đồng kỹ lưỡng, Vương Cẩn Hòa không hề cảm thấy ông không tin tưởng mình, ngược lại còn cho rằng sự cẩn thận tỉ mỉ này sẽ giúp tránh được nhiều rủi ro trong tương lai, khiến sự hợp tác của họ càng thêm vững chắc.

Nếu ông ấy cũng giống như Tần Lãng và Vương Tĩnh Vũ, nhìn cũng chẳng thèm nhìn mà ký ngay, thì Vương Cẩn Hòa mới không dám hợp tác với người như vậy, vì rủi ro quá lớn.

Sau khi ký tên và ấn dấu tay xong, Vương Cẩn Hòa vào bếp chuẩn bị nguyên liệu, để Tô Ngọc và Vương Tĩnh Vũ tiếp đãi khách.

Khi Tần lão bản nếm thử hương vị của món lẩu, ông càng thêm hứng thú với cửa tiệm này. "Hương vị này quả thực rất tuyệt." Tần lão bản ăn đến toát cả mồ hôi, nói: "Món này mà ăn vào mùa đông thì còn tuyệt hơn nữa." "Không sai." Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa giao toàn bộ bản vẽ đã vẽ sẵn và công thức đã viết cho Tần lão bản. "Đây là bản thiết kế bàn ăn, đậy nắp lại thì làm bàn ăn bình thường, mở ra thì có thể nướng thịt hoặc ăn lẩu, chỉ cần tháo cái lưới này xuống là được." Vương Cẩn Hòa lấy bản thiết kế ra giải thích cho Tần lão bản.

Tần lão bản càng nghe càng thấy hứng thú, đợi Vương Cẩn Hòa dặn dò xong xuôi mọi việc, ông đã nóng lòng muốn mở quán lẩu nướng của mình ngay lập tức.

Chương 139

"Cháu Cẩn Hòa, năm nay cháu cứ đợi mà thu tiền đi nhé." "Vậy cháu xin cảm ơn Tần bá phụ trước." "Không cần khách sáo, chúng ta đi trước đây." Tần lão bản đang vội về tìm người đóng bàn, hiện tại thời gian của ông một khắc cũng không thể chậm trễ. "Cha, bọn con ở lại nhà Tĩnh Vũ chơi một lát, tối con tự về." Tần lão bản không nói gì, tự mình đi trước.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, ông bác này đúng là người nóng tính, làm gì cũng nhanh như gió.

Vương Tĩnh Vũ dẫn đám Tần Lãng ra ngoài chơi, mang theo cả hai anh em Tiểu Bảo.

Vương Đại Quý và mọi người đi giúp người ta gặt lúa cũng không có nhà, trong nhà chỉ còn lại hai người Tô Ngọc. "Cha của Tần Lãng là một đối tác không tồi." "Đúng vậy, sau này tiền em kiếm được sẽ ngày càng nhiều." Tô Ngọc trêu chọc: "Sau này có khi anh phải dựa vào vợ nuôi rồi." "Nói cứ như thể bây giờ không phải tôi đang nuôi anh vậy." Vương Cẩn Hòa liếc xéo một cái đầy vẻ 'kém sang'.

Hiện tại ăn của cô, ở nhà cô mà còn mặt mũi nói chuyện sau này sao?

Tô Ngọc không nhịn được cười gật đầu: "Em nói đúng." Cô có thể nói ra những lời như vậy, coi như là đã hoàn toàn công nhận anh rồi nhỉ?

Bất kể có phải như mình nghĩ hay không, tâm trạng của Tô Ngọc đều vô cùng tốt. *** Cùng lúc đó, Tri phủ sau khi đến kinh thành liền trực tiếp tiến cung diện kiến Hoàng thượng. "Vi thần tham kiến Hoàng thượng." "Ngươi là Tri phủ huyện Phúc An?

Ngươi không ở nhiệm địa mà về kinh thành có việc gì?" Ngài không thích những quan viên tự ý rời khỏi nơi nhậm chức.

Tri phủ lấy bản vẽ ra bẩm báo: "Hoàng thượng, đây là một bản vẽ vi thần có được ở huyện Phúc An.

Vật này gọi là máy tuốt lúa, tuốt lúa nước vô cùng tiện lợi nhanh chóng, hơn nữa còn tiết kiệm thời gian và sức lực." "Ồ?

Trình lên cho trẫm xem." Lại có thứ đồ như vậy sao?

Hoàng thượng xem xong bản vẽ, trong mắt lộ vẻ suy tư: "Thứ này thực sự hữu dụng?" "Thiên chân vạn xác, vi thần đã đặc biệt đến nhà vị cô nương kia xem họ thu hoạch lúa xong mới mang bản vẽ tới đây." Nếu không phải lo lắng công lao của Vương Cẩn Hòa bị người khác cướp mất, ông cũng không cần đích thân đến.

Hoàng thượng nghe vậy lập tức thấy hứng thú: "Ngươi nói cụ thể cho trẫm nghe xem nào." Sau khi Tri phủ kể lại chuyện sáu cái máy tuốt lúa trong một ngày thu hoạch xong hơn ba mươi mẫu ruộng, Hoàng thượng kinh ngạc đứng bật dậy khỏi ghế: "Lời này là thật?" "Quả thực là như vậy, hơn nữa lúa được tuốt sạch hoàn toàn, không cần tốn thời gian tuốt lại, khi phơi chỉ cần dùng cái bồ cào dọn sạch lá lúa lẫn bên trong là được." Tri phủ kể lại toàn bộ cách làm nghe được từ chỗ Vương Cẩn Hòa cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe xong vô cùng vui mừng. "Gọi Tư nông và người của bộ Công tới đây." "Vâng." Rất nhanh, Tư nông và Thượng thư bộ Công đều đã đến.

Hoàng thượng đưa bản vẽ mới nhận được cho Thượng thư bộ Công xem: "Thứ này các ngươi có làm được không?" "Được ạ, bản vẽ này vẽ rất chi tiết, cũng không khó." Thượng thư bộ Công xem qua một lượt rồi gật đầu. "Dùng thời gian ngắn nhất làm mười cái cho trẫm, trẫm cho các ngươi năm ngày." Hoàng thượng nhìn Thượng thư bộ Công, trực tiếp ra hạn định. "Tuân chỉ." Năm ngày sau, mười cái máy tuốt lúa đã được lắp ráp hoàn chỉnh.

Thượng thư bộ Công bẩm báo: "Hoàng thượng, đồ đều ở đây cả rồi ạ." Thức trắng hai ba hôm cuối cùng cũng làm xong thứ này, cũng không biết dùng để làm gì. "Đi, chúng ta đến Hoàng trang, lúa nước bên đó chắc thu hoạch được rồi chứ?" Hoàng thượng nhìn Tư nông hỏi. "Đã có thể bắt đầu rồi ạ." Hoàng thượng lập tức hài lòng, dẫn người cùng máy tuốt lúa đến trang trại.

Tô Cửu đi theo bên cạnh Hoàng thượng, nhìn những chiếc máy tuốt lúa kia cứ thấy quen quen. "Thứ này dùng thế nào?" Đến trang trại, nhìn cả một vùng lúa vàng óng, khóe miệng Hoàng thượng khẽ nhếch lên, tâm trạng cũng rất tốt.

Tri phủ đã từng tự tay dùng qua nên thao tác rất thành thạo.

Tri phủ cắt lúa đặt lên máy tuốt, rất nhanh hạt thóc đã rụng xuống sạch sẽ.

Hoàng thượng vội vàng qua xem, không những sạch mà còn tuốt hết hạt thật, bên trong chỉ lẫn vài cái lá, không ảnh hưởng gì cả. "Gọi hết người tới đây." Hoàng thượng liếc nhìn Tư nông phân phó.

Chẳng có chút mắt nhìn nào, không biết bảo người chuẩn bị thu hoạch lúa từ trước sao?

Tư nông có chút oan ức, ông ta có biết cái máy này dùng để làm gì đâu.

Rất nhanh mọi người đã được triệu tập, Tri phủ liền mở lời: "Hoàng thượng, tuốt lúa không cần nhiều người như vậy, có thể chia thành năm đội.

Một đội gặt, một đội tuốt, một đội đóng bao, một đội vận chuyển về phơi, số người còn lại thì dọn lá trên sân phơi." "Làm theo lời hắn nói." "Đội tuốt lúa qua đây xem ta làm thế nào." Tri phủ lại làm mẫu cho họ một lần nữa.

Xem một lần là ai nấy đều biết làm, Tri phủ bước xuống khỏi máy tuốt, nhắc nhở: "Các ngươi cẩn thận tay, đừng đưa vào sâu quá, sẽ bị guồng đập vào tay đấy." "Vâng." Mọi người bắt đầu phân công làm việc.

Nhìn mười cái máy tuốt cùng hoạt động, loáng cái đã tuốt xong một mảng lớn.

Tư nông vô cùng kích động: "Hoàng thượng, thứ này rốt cuộc là do ai làm ra vậy?

Quả thật quá lợi hại, thứ này mà được phổ biến đến những nơi trồng nhiều lúa nước thì cũng không đến mức năm nào cũng có bao nhiêu lúa bị mọc mầm vì mưa." Tốc độ này thực sự quá nhanh, hơn nữa còn tuốt hạt trực tiếp. "Đúng vậy, bộ Công mau chóng làm thêm, sau đó chuyển đến các thành trì." Công khai bản vẽ là tốt nhất, nhưng Hoàng thượng sợ sau khi công khai sẽ có kẻ lợi dụng máy tuốt lúa để kiếm lời, như vậy sẽ đi ngược lại sơ tâm, thà chậm một chút cũng không thể để bá tánh tốn thêm tiền. "Tuân chỉ." Đưa Tri phủ về hoàng cung, Hoàng thượng hỏi: "Người làm ra thứ này rốt cuộc là ai?

Trẫm phải trọng thưởng." "Khởi bẩm Hoàng thượng, là một cô nương tên là Vương Cẩn Hòa." Tô Cửu đi bên cạnh Hoàng thượng ngạc nhiên nhìn Tri phủ, sau đó trở lại bình thường.

Hắn cứ bảo sao nhìn quen quen, hóa ra là đã thấy ở nhà Tiểu Hòa. "Ồ?

Làm ra được thứ này lại là một cô nương sao?

Cô ấy có nói muốn thưởng gì không?" Hoàng thượng hứng thú hỏi.

Tri phủ ho nhẹ một tiếng, cười khan nói: "Con bé Cẩn Hòa nói nếu Hoàng thượng không ban thưởng thì thôi, còn nếu muốn ban thưởng đồ vật gì đó cho nó, thì nhờ vi thần hỏi giúp xem có thể thưởng đất cho nó không?" "Đất?" Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tri phủ, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, một cô nương nhỏ tuổi lại muốn đất? "Vâng, nghe con bé Cẩn Hòa nói sang năm nó muốn thử nghiệm cải tạo lúa nước, đến lúc đó sản lượng sẽ cao hơn một chút.

Như vậy đất nhà nó sẽ không đủ, ý của nó là nếu có thể được thưởng không một ít đất thì đỡ tốn tiền của mình bỏ ra mua." Nói đến đây Tri phủ cũng không nhịn được cười.

Hoàng thượng trực tiếp bị lời này của Tri phủ chọc cười: "Còn có thể làm như thế nữa hả?" Cái cô nương tên Vương Cẩn Hòa này cũng có chút bản lĩnh, lại dám ra điều kiện với ngài như vậy, nhưng ngài vẫn có hảo cảm với cách làm này của cô. "Nếu trẫm không cho cô ấy cái gì thì sao?" Hoàng thượng tò mò hỏi, ngài rất muốn biết nếu mình không cho gì cả, cô nương kia sẽ phản ứng thế nào. "Vi thần cũng hỏi Tiểu Hòa rồi, con bé nói lúc đưa ra cũng không nghĩ sẽ nhận được gì, nếu có thì đương nhiên tốt, không có nó cũng không thất vọng.

Nó bảo mình có thể kiếm tiền, chỉ là đất đai thì hơi khó mua." Nhớ đến dáng vẻ hùng hồn của Vương Cẩn Hòa lúc nói câu đó, ông lại thấy buồn cười. "Cô nương này nhìn sự việc cũng thông thấu đấy.

Vậy thưởng cho cô ấy một ngàn lượng vàng, thêm một trăm mẫu ruộng nước loại tốt nữa.

Vị trí cụ thể ở đâu ngươi tự tìm cho cô ấy một chỗ gần nhà một chút.

Chương 140

Ngươi bảo với cô ấy, sang năm nếu thật sự trồng được giống lúa tăng sản lượng, tăng một trăm cân trẫm tặng cô ấy năm mẫu đất." "Vâng, vi thần nhất định sẽ chuyển lời của Hoàng thượng." "Được rồi, lui xuống đi." "Vi thần cáo lui." Đợi trong Ngự thư phòng chỉ còn lại ngài và Tô Cửu, Hoàng thượng hỏi: "Ngươi quen biết người này?" Vừa rồi nhìn dáng vẻ của hắn dường như có chút kinh ngạc.

Tô Cửu cười gật đầu: "Người này Hoàng thượng cũng từng nghe nói qua, chỉ là không biết tên thôi ạ." "Ồ?

Là ai?

Ngươi nói nghe xem." Hoàng thượng lập tức thấy hứng thú, ngài lại từng nghe nói qua sao? "Số dưa lần trước vi thần chở về chính là do cô ấy trồng đấy ạ." Tô Cửu cười giải thích. "Người trồng dưa và người làm ra máy tuốt lúa này là cùng một người?" Thế này cũng quá trùng hợp rồi.

Cô nương này lại còn là một tay trồng trọt cừ khôi, thảo nào lại chỉ muốn ruộng đất. "Chính là cùng một người.

Rau quả Tiểu Hòa trồng cũng rất ngon, chỉ là vận chuyển về sẽ hơi phiền phức.

Hơn nữa nó có thể từ từ điều dưỡng thân thể con người, ông nội thần ăn khoảng hơn một tháng, mấy bệnh vặt trên người đều hết hẳn." Trong lời nói của Tô Cửu không thiếu sự thân thiết với Vương Cẩn Hòa.

Cách xưng hô quá mức thân thiết khiến Hoàng thượng càng thêm tò mò: "Quan hệ giữa ngươi và cô ấy rất tốt?" "Cô ấy là em dâu thần, là vợ của em trai thần, hai đứa còn có một đứa con trai rất đáng yêu."

Nghĩ đến Tiểu Bảo, trong mắt Tô Cửu tràn đầy sự sủng ái.

Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tô Cửu, tên tiểu tử thối Tô Ngọc kia vậy mà đã có con trai rồi?

Nhưng chuyện này là từ bao giờ?

Chẳng phải hắn vẫn chưa thành thân sao?

Chưa thành thân thì đứa con trai này từ đâu chui ra? "Nếu trẫm nhớ không lầm thì tên tiểu hỗn đản Tô Ngọc vẫn chưa thành thân phải không?" Nếu thành thân thì ngài phải biết chứ. "Thật ra cũng là ngoài ý muốn, là lần đệ đệ thần bị hạ dược hơn bốn năm trước, ngoài ý muốn mà có đứa bé.

Mãi mấy tháng trước mới tìm được người, gần đây nó vẫn luôn ở bên đó.

Nếu không phải lần này vi thần qua đó mua dưa thì cũng không biết đâu." Tên tiểu tử thối đó giấu kỹ quá, nếu không phải hắn tình cờ biết chuyện này thì không biết bao giờ nó mới chịu dẫn Tiểu Bảo về. "Hóa ra là vậy.

Khi nào chúng nó thành thân?

Thành thân xong chắc sẽ sống ở bên này nhỉ?

Đến lúc đó có thể cung cấp rau quả vào cung rồi?" Hoàng thượng cân nhắc rồi nói. "Tạm thời chắc là chưa đâu ạ, nhưng hai đứa đã đính hôn rồi.

Còn rau quả thì không có cách nào vận chuyển qua đây, nhưng Tiểu Hòa nói đợi khi nào có nho cô ấy sẽ tự ủ rượu, đến lúc đó có thể gửi sang, nhưng cần phải nghiệm hàng ngay tại chỗ, rời đi rồi thì miễn chịu trách nhiệm." Tô Cửu thuật lại lời Vương Cẩn Hòa cho Hoàng thượng nghe. "Đó là đương nhiên." Hoàng thượng cảm thán: "Thật không ngờ cô ấy lại còn biết ủ rượu nho, nếu ủ được thật, ngươi đi bàn bạc với Tô Ngọc, rượu nho này tám mươi phần trăm phải cung cấp cho hoàng cung, bao nhiêu tiền thì trả bấy nhiêu, không thiếu của họ đâu." "Vâng." Tri phủ vui vẻ đến, lại vui vẻ đi.

Chuyến đi này thu hoạch không tồi, tuy Hoàng thượng không có phần thưởng thực tế nào cho ông, nhưng ông và Huyện lệnh coi như đã được ghi nhớ trong lòng Hoàng thượng.

Sau này chỉ cần bên phía Tiểu Hòa có thêm nhiều đồ tốt, ước chừng bọn họ sẽ có thể tiến thêm một bước.

Trở về phải bảo Huyện lệnh quan tâm nhiều hơn một chút, không thể để người ta bắt nạt gia đình đó được. *** Khi Tri phủ về đến huyện thì vụ thu hoạch lúa ở khắp nơi đã bắt đầu.

Ông mang theo thánh chỉ của Hoàng thượng vội vàng đến Vương gia.

Huyện lệnh biết tin liền vội dẫn người đến nhà Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, mau gọi người nhà cô về, chuẩn bị hương án tiếp chỉ." Vương Cẩn Hòa bị tin này làm cho ngơ ngác, ngây người nhìn Huyện lệnh: "Đại nhân, Tri phủ đại nhân đã về rồi sao?" "Đúng vậy, hơn nữa đang trên đường tới đây, ta qua báo trước một tiếng để các cô chuẩn bị cho tốt, kẻo thất lễ là bị chém đầu đấy." Huyện lệnh cũng không phải dọa nạt, chuyện này thật sự có khả năng xảy ra như vậy.

Vương Cẩn Hòa căn bản không tin lời Huyện lệnh, cô nghe Tô Ngọc nói Hoàng thượng là người rất tốt, là một minh quân, sao có thể động một chút là chém đầu?

Gan của Huyện lệnh này cũng bé quá rồi. "Tôi có làm gì sai đâu, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không làm vậy, Huyện lệnh ông cứ ở đây hù dọa tôi đi." Vương Cẩn Hòa bực mình nói.

Huyện lệnh bị nghẹn lời, vừa định nói gì thì nghe Vương Cẩn Hòa lại mở miệng: "Đừng tưởng tôi không biết Hoàng thượng là người thế nào, Tô Ngọc nói rồi, Hoàng thượng rất tốt, là một vị vua tốt." Huyện lệnh bây giờ không chỉ nghẹn lời mà còn thấy đau tim, ông quên mất bên cạnh Vương Cẩn Hòa còn có một Tô Ngọc. "Được rồi, ta không đùa với cô nữa, nói nghiêm túc đấy, mau chuẩn bị đi." Vương lão gia tử và mọi người có chút nơm nớp lo sợ, không ngờ cái máy tuốt lúa lại thực sự được Hoàng thượng coi trọng, thế này thì tốt quá rồi.

Vương Cẩn Hòa bị hối thúc không còn cách nào khác, đành vội vàng đi chuẩn bị.

Chuẩn bị xong xuôi thì chẳng bao lâu sau người đã tới. "Vương Cẩn Hòa tiếp chỉ." "Dân nữ Vương Cẩn Hòa tiếp chỉ." Vương Cẩn Hòa trong lòng vừa thầm phàn nàn vừa quỳ xuống tiếp chỉ.

Vương Đại Quý và mọi người vội vàng quỳ xuống, ngay cả Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm cũng ngoan ngoãn quỳ theo.

Phía trước nói gì Vương Cẩn Hòa một câu cũng không lọt tai, cô chỉ nghe được đoạn sau nói thưởng cho cô một ngàn lượng vàng và một trăm mẫu đất.

Sau khi tiếp chỉ tạ ơn, Vương Cẩn Hòa cầm thánh chỉ xem lại, xác nhận thật sự có một trăm mẫu đất, cô hí hửng nói: "Hoàng thượng thật là quá tốt, vậy mà cho cháu một trăm mẫu đất thật này." Vương Đại Quý và mọi người cũng bị khối tài sản bất ngờ này làm cho choáng váng.

Trước đó họ đã tự mua không ít đất, giờ Hoàng thượng lại thưởng thêm một trăm mẫu, ruộng đất nhà họ sau này sẽ ngày càng nhiều. "Phải rồi, Hoàng thượng bảo ta nhắn với cháu, sang năm nếu cháu thật sự trồng được lúa năng suất cao, cứ tăng một trăm cân lúa ngài ấy thưởng cho cháu năm mẫu đất." Tri phủ nhìn Vương Cẩn Hòa lại ném ra một tin tức chấn động.

Vương Cẩn Hòa nghe xong mắt sáng rực: "Thật ạ?

Cháu có thể tích chỗ đất đó lại, đợi sau này số lượng lương thực năng suất cao cháu trồng đạt mức cao nhất rồi mới lấy đất một thể không?" "Tự nhiên là được, chuyện này Hoàng thượng đã giao cho ta toàn quyền xử lý, cháu muốn lấy lúc nào cũng được." "Tô Ngọc, em cảm giác em sắp phát tài rồi." Vương Cẩn Hòa vô cùng phấn khích nói. "Hả?

Tăng một trăm cân sản lượng mới được năm mẫu đất, em lấy được bao nhiêu chứ?

Thế mà đã phát tài rồi?" "Lúa hiện tại nếu các người trồng thì sản lượng cao nhất khoảng năm trăm cân, mà đó là ruộng nước thượng hạng, cháu nói đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tri phủ hỏi.

Tri phủ tuy không biết Vương Cẩn Hòa định làm gì nhưng vẫn khẽ gật đầu: "Điều này quả thực không sai." "Sang năm cháu có thể tăng sản lượng khoảng ba trăm cân, chỉ là nếu thuận lợi nhất thì có thể cao hơn hiện tại khoảng hai ngàn cân, nhưng cái này cần cho cháu thời gian hai đến ba năm." Vương Cẩn Hòa cực kỳ tự tin nói.

Tất cả mọi người đều không tin lời Vương Cẩn Hòa, cảm thấy cô có hơi khoác lác.

Một mẫu đất hai ngàn năm trăm cân lương thực?

Nếu thật sự trồng được như vậy, cái ghế Huyện chủ này cô chạy không thoát rồi. "Tiểu Hòa, ta có thể nói thẳng với cháu, nếu lúa của cháu thật sự đạt được hai ngàn năm trăm cân một mẫu, đừng nói nhiều như thế, chỉ cần một ngàn năm trăm cân một mẫu thôi, cái ghế Huyện chủ này cháu cũng chạy không thoát đâu." Tri phủ nói thẳng không khách khí.

Nếu thật sự làm được, đây chính là giải quyết vấn đề ấm no cho bá tánh cả nước, đồng thời cũng giảm bớt áp lực quốc khố cho Hoàng thượng.

Chương 141

"Tri phủ đại nhân cứ đợi xem cháu có làm được đến mức đó hay không là được, chúng ta có thể đập tay thề hẹn." Vương Cẩn Hòa đưa tay ra nhìn Tri phủ nói: "Nếu cháu thua, sau này nhà cháu trồng ra đồ tốt gì cũng lập tức mang biếu Tri phủ đại nhân, rau quả bốn mùa của nhà ông cháu bao hết.

Nếu Tri phủ đại nhân thua, ông thưởng cho cháu mười mẫu đất, thấy sao?" Tri phủ nghĩ chuyện này ông có thể làm chủ được, đợi về sẽ bẩm báo với Hoàng thượng một tiếng, đến lúc đó ruộng đất do Hoàng thượng chi, ông lại được ăn rau quả miễn phí. "Không thành vấn đề." Tri phủ giơ tay đập tay với Vương Cẩn Hòa.

Hiện tại ai cũng nghĩ những lời Vương Cẩn Hòa nói chỉ là chuyện nghìn lẻ một đêm, nhưng đến khi năm sau sản lượng mỗi mẫu ruộng của Vương Cẩn Hòa đạt tới gần một ngàn cân, Tri phủ mới biết bản thân rốt cuộc đã ngây thơ đến mức nào. "Tri phủ đại nhân, mọi người nếu không có việc gì thì ở lại ăn cơm nhé?" Nói xong chính sự, Vương Cẩn Hòa nhìn nhóm Tri phủ cười hì hì mời mọc. "Được, bọn ta cũng muốn nếm thử tay nghề của cháu xem sao, cứ nghe nói rau quả nhà cháu rất ngon, hôm nay cũng để bọn ta mở mang tầm mắt một chút." Tiểu Bảo đứng bên cạnh nghe nãy giờ, đột nhiên cảm thấy Hoàng thượng và ông Tri phủ đều cực kỳ tốt. "Cha ơi, lát nữa chúng ta ra ruộng dưa được không?" "Để làm gì?" "Chúng ta đi hái dưa hấu biếu ông Huyện lệnh, ông Tri phủ, cả bác Hoàng thượng nữa, họ tốt bụng, con thích họ." Tiểu Bảo thích một người rất đơn giản, đó là tặng cho đối phương những thứ cậu bé cho là tốt nhất.

Huyện lệnh và Tri phủ có chút thụ sủng nhược kinh: "Chúng ta cũng có phần sao?" "Vâng ạ, các ông đối tốt với mẹ và cha con, con thích các ông." "Vậy bọn ta cảm ơn Tiểu Bảo nhé." Tri phủ cười híp mắt.

Trong lòng ông vui không tả xiết, sao đứa bé này lại ngoan thế cơ chứ? "Được, cha đưa con đi hái, đến lúc đó nhờ Nguyên Bảo chuyển về giúp, được không?" "Vậy còn phải hái cho cụ cố và bác cả nữa." Nhớ đến cụ cố và bác cả đã về kinh thành, Tiểu Bảo vội vàng nói thêm. "Đi thôi, chúng ta đi hái dưa." Tô Ngọc dẫn con trai đi hái dưa.

Chẳng mấy chốc đã hái được sáu mươi quả mang về.

Nhìn đống dưa hấu to đùng này, Huyện lệnh đột nhiên buột miệng một câu: "Dưa hấu to thế này, chúng ta đây không bị coi là nhận hối lộ chứ?" "Không tính, ai hối lộ các ông bằng dưa hấu chứ, trong này còn có hai mươi quả của Hoàng thượng và Thái hậu đấy, chẳng lẽ chúng tôi cũng hối lộ Hoàng thượng à?" Tô Ngọc bực mình nói, ông Huyện lệnh này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy, chuyện này mà cũng lôi sang nhận hối lộ được.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cười không ngớt, Huyện lệnh này cũng thú vị thật, lại có thể nói ra những lời như vậy.

Tri phủ lườm Huyện lệnh một cái, đúng là đồ ngốc.

Ăn uống no say, Huyện lệnh và Tri phủ mang theo dưa hấu lớn rời đi.

Trên đường về, Tri phủ nhìn Huyện lệnh dặn dò: "Sau này chiếu cố Vương gia nhiều hơn chút, gia đình này tương lai không đơn giản đâu." Huyện lệnh kinh ngạc nhìn Tri phủ, đây là lần đầu tiên ông thấy Tri phủ dặn phải chiếu cố một gia đình. "Đại nhân, ý ngài là Cẩn Hòa được Hoàng thượng coi trọng?" Huyện lệnh tò mò hỏi.

Tri phủ gật đầu: "Ngươi tưởng lời ta nói là tự ta nói sao?

Đó thực sự là lời Hoàng thượng nói đấy.

Hoàng thượng có thể đưa ra phần thưởng như vậy chứng tỏ Cẩn Hòa đã được ngài ấy ghi nhớ rồi, thu hoạch sang năm Hoàng thượng chắc chắn sẽ nghĩ tới con bé đó.

Chỉ cần đến lúc đó sản lượng ngoài ruộng của nó không xảy ra vấn đề gì, thì tiền đồ của nó chắc chắn xán lạn, huống hồ còn có Tô Ngọc ở đó." Tô Ngọc?

Huyện lệnh ngẩn ra, có chút không hiểu lời Tri phủ đại nhân: "Đại nhân, Tô Ngọc chỉ là thiếu gia nhà họ Tô, hơn nữa còn là một thương nhân, sao ngài có vẻ rất coi trọng cậu ta vậy?" Hai người họ hợp tác đã gần sáu năm, quan hệ rất tốt.

Nói chuyện riêng tư cũng thoải mái, giờ thấy Tri phủ để ý Tô Ngọc như vậy, ông không nhịn được bèn hỏi. "Tô Ngọc tuy hiện tại chỉ là một thương nhân, nhưng thời gian thuộc về cậu ta vẫn dừng lại ở vài năm trước.

Mười tuổi đỗ Đồng sinh, mười hai tuổi đỗ Tú tài, mười bốn tuổi đỗ Cử nhân đều là đứng đầu bảng.

Nếu không phải vì cậu ta bận làm ăn mà bỏ lỡ hai kỳ khoa cử, thì mười hai tuổi cậu ta đã có thể trở thành Cử nhân rồi, đến nay danh hiệu Tam Nguyên của cậu ta vẫn chưa ai phá vỡ được." Ông nhớ thầy mình khi biết Tô Ngọc không tiếp tục thi khoa cử mà đi làm thương nhân đã tiếc nuối rất lâu. "Thầy ta từng nói, nếu Tô Ngọc tham gia khoa cử, cậu ta sẽ trở thành Thừa tướng trẻ nhất triều đại ta." Tri phủ nhìn Huyện lệnh nói cực kỳ nghiêm túc: "Còn có anh trai cậu ta là Tô Cửu, hiện tại tuy chỉ là quan tứ phẩm, nhưng vẫn luôn ở Đại Lý Tự, hơn nữa luôn theo sát Hoàng thượng, tiền đồ cũng vô lượng, mà quan hệ giữa hắn và Tô Ngọc lại cực kỳ tốt." Theo năng lực của Tô Cửu, ở Đại Lý Tự hẳn đã là nhân vật đứng đầu, tại sao đến giờ vẫn chỉ lơ lửng ở vị trí đó?

Giữa chuyện này nếu nói không có vấn đề gì thì ai mà tin được?

Huyện lệnh nghe Tri phủ nói những điều này, cảm giác cứ như chuyện nghìn lẻ một đêm, đây đều là những chuyện ông chưa từng nghe qua, cũng chưa từng thấy bao giờ, đây là lần đầu tiên nghe người ta nói như vậy. "Đại nhân, hạ quan hiểu ý ngài rồi." "Ngươi biết là tốt, tạo quan hệ tốt với họ đối với tương lai của ngươi chỉ có lợi chứ không có hại đâu, làm cho tốt, lần sau chưa biết chừng có thể thăng chức đấy." Trước đây họ không có thân phận, cũng không có bối cảnh, cơ hội thăng chức đều bị người ta cướp mất.

Nhưng lần này ông và người bên cạnh đã để lại ấn tượng với Hoàng thượng, năm nay chắc chắn là không được rồi, nhưng lần thăng chức sau tuyệt đối sẽ có phần họ. "Lần này chúng ta vẫn không có cơ hội sao?" "Chắc chắn không, Hoàng thượng rất hứng thú với giống lúa cao sản sau này của Cẩn Hòa, người khác tới ngài ấy tất nhiên không yên tâm.

Chúng ta và Cẩn Hòa quan hệ cũng không tệ, Hoàng thượng có lẽ sẽ để chúng ta tiếp tục ở lại đây ba năm, như vậy bên phía Cẩn Hòa sẽ không ai có thể can thiệp, có chúng ta ở đây nó có thể hoàn toàn yên tâm làm việc nó muốn làm." Ba năm tới họ có thể sẽ thăng quan, nhưng chưa chắc sẽ rời khỏi nơi này.

Có điều chuyện này ông không nói cho Huyện lệnh biết, giờ nói với ông ta cũng chẳng có tác dụng gì lớn, ngược lại còn làm rối loạn tâm tư ông ta. "Tóm lại một câu, làm cho tốt, đừng phụ sự kỳ vọng của Hoàng thượng." Tri phủ vươn tay vỗ vai ông ta.

Huyện lệnh vội vàng gật đầu, đối với ông mà nói chỉ cần có thể tiếp tục làm việc cho bá tánh thì ở đâu cũng như nhau.

Tri phủ đại nhân đã nói vậy chắc chắn là có lý lẽ của ngài ấy, nghe theo đại nhân chắc chắn không sai.

Tại nhà họ Vương, mọi người đều đang nhìn thánh chỉ, tay Vương lão gia tử cầm thánh chỉ mà run rẩy không ngừng. "Tốt quá, nhà họ Vương chúng ta không ngờ cũng có ngày hôm nay." Thánh chỉ đấy, còn có đất đai Hoàng thượng ban thưởng, Tiểu Hòa đã được lưu danh trước mặt Hoàng thượng, tất cả những điều này đối với gia đình họ đều quá đỗi tốt đẹp.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ kích động này của Vương lão gia tử, không nhịn được trêu chọc: "Ông nội, bây giờ ông đã vui thế này rồi, đợi sang năm Tiểu Hòa trồng ra lúa cao sản, ông chẳng phải vui đến mức không tìm thấy phương hướng luôn sao?" Giống như Tri phủ nói, lúa cao sản một khi ra đời, cái ghế Huyện chủ của Vương Cẩn Hòa coi như chắc chắn trong tay rồi. "Ông nội, thế này đã là gì đâu ạ?

Cháu nhất định sẽ kiếm cho ông một chức Huyện chủ về, đến lúc đó ông chính là ông nội của Huyện chủ, nói ra ngoài oai biết bao." Vương Cẩn Hòa nhìn Vương lão gia tử cười nói. "Được, vậy ông nội sẽ đợi cháu kiếm một chức Huyện chủ về cho ông nhé." "Không thành vấn đề." Vốn dĩ người trong thôn không biết chuyện này, ai ngờ Thôn trưởng vì có việc tìm Vương Đại Quý nên ghé qua một chuyến, vừa đến đã nhìn thấy thánh chỉ được gia đình thờ phụng trong gian nhà chính.

Tạ Khuê nhìn thánh chỉ đặt ở đó không nhịn được nuốt nước miếng: "Đại Quý, cái này... cái này là gì vậy?" "Thánh chỉ, máy tuốt lúa Tiểu Hòa làm được Hoàng thượng coi trọng, Hoàng thượng ban thưởng cho Tiểu Hòa ít ruộng đất các thứ." Đối với Thôn trưởng, Vương Đại Quý không có gì phải giấu giếm.

Tạ Khuê nghe xong vội vàng quỳ rạp xuống đất, nhìn bộ dạng này của Tạ Khuê, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, xem ra thánh chỉ của Hoàng thượng có chút dọa người thật.

Vương Cẩn Hòa nhìn thánh chỉ kia, nghĩ xem có nên cất đi không?

Để ở đây rồi người ta nhìn thấy lại quỳ lạy dập đầu, nhìn cũng kỳ cục lắm. "Đại Quý, thật sự chúc mừng nhà các ông, từ nay về sau xem ai còn dám nói xấu Tiểu Hòa nữa?" Thánh chỉ đặt ở đây chính là một sự uy hiếp.

Tiểu Hòa đã là người có tên tuổi trước mặt Hoàng thượng, những kẻ trong thôn kia nếu không sợ chết thì cứ việc tiếp tục đến tìm Vương Cẩn Hòa gây phiền phức. "Thôn trưởng, hôm nay ông qua tìm tôi có việc gì không?" Vương Đại Quý nhớ ra Tạ Khuê đến tìm mình, vội vàng hỏi.

Tạ Khuê được nhắc nhở mới nhớ ra mục đích mình đến tìm họ. "Tôi qua đây là muốn cảm ơn các ông, cái máy tuốt lúa kia của các ông quả thực quá tốt, mấy ngày nay lúa trong thôn chúng ta đã gặt được kha khá rồi, cũng có người nguyện ý bỏ tiền ra thuê, đợi thu hoạch kết thúc tôi sẽ mang tiền đến cho các ông, tôi đều ghi chép lại cả rồi." Tạ Khuê mở lời. "Thôn trưởng, số tiền đó ông không cần đưa cho chúng tôi đâu, ông cứ giữ lấy, đợi nhiều hơn chút nữa thì ông dùng để tu sửa lại từ đường đi." Vương Đại Quý lắc đầu nói.

Nhà họ bây giờ không thiếu chút tiền ấy, lấy hay không đối với Vương Đại Quý mà nói cũng như nhau.

Chương 142

Số tiền này giữ lại để tu sửa từ đường Tạ gia thôn cũng chẳng có gì không tốt.

Tạ Khuê không ngờ ông ấy lại nói ra những lời như vậy: "Đại Quý, ông thế này...

ông bảo tôi nói ông thế nào cho phải đây?" "Có gì đâu mà." Vương Đại Quý xua tay nói. "Vậy tôi đành mặt dày nhận lấy." Ông vốn đến để nói chuyện này với Vương Đại Quý, ai ngờ Vương Đại Quý lại làm như vậy, khiến ông vừa bất ngờ vừa cảm động.

Lát nữa về xem ra phải tuyên truyền thật tốt cho gia đình Đại Quý, để tránh có kẻ tự cho mình là đúng lại quyết định bắt nạt nhà Đại Quý. "Đại Quý, tôi về trước đây, chúc mừng các ông nhé." "Đa tạ thôn trưởng." Vương Cẩn Hòa nhìn thôn trưởng hớn hở rời đi, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, không nhịn được cười nói: "Xem ra thôn trưởng về xong là muốn giúp nhà chúng ta tuyên truyền một trận ra trò rồi." Chỉ cần nhìn dáng vẻ vui mừng lộ rõ ra mặt của thôn trưởng, Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút là biết ông ấy muốn làm gì.

Tô Ngọc khoanh tay trước ngực, ung dung nhìn theo bóng lưng thôn trưởng, trong mắt mang theo ý cười: "Như vậy cũng tốt, biết nhà chúng ta hiện tại có thực lực thế nào rồi, mấy người kia mới không tự cho là đúng mà đến gây chuyện." "Anh nói cũng đúng." Hiện tại đang là mùa nông nhàn, Tạ Khuê cũng không vội đi nói chuyện này ngay, mà về kể với Vinh thị trước.

Vinh thị nghe xong vừa kinh vừa hỉ: "Thật hả ông?

Tiểu Hòa cũng giỏi quá đi, vậy mà lại được Hoàng thượng để mắt tới.

Như vậy đám người trong thôn chắc sẽ không dám nói ra nói vào gì nữa đâu." Thôn trưởng vô cùng tán đồng gật đầu: "Bà nói đúng, có điều phải nghĩ cách để người trong thôn biết rõ, trước kia bọn họ coi thường người nhà họ Vương, còn bây giờ thì sao?

Người nhà họ Vương bọn họ với không tới." "Ông nói phải, còn chuyện truyền tin tức này ra ngoài cứ giao cho tôi.

Tôi đi tìm thím Lương, nhà thím ấy cũng thu hoạch lúa xong rồi, đang phơi ngoài sân, tôi qua đó tám chuyện với thím ấy." Vinh thị nghĩ một chút là biết chuyện này nên làm thế nào. "Vậy được, làm phiền bà nhé." Có thê tử giúp đỡ, thôn trưởng tự nhiên là vui vẻ vô cùng.

Vinh thị ra sân phơi, không chỉ tìm thấy Lương thị mà bên kia còn có rất nhiều phụ nữ đang ngồi nói chuyện phiếm.

Vinh thị không để ý đến đám người kia, ngồi xuống bên cạnh Lương thị bắt chuyện.

Nói qua nói lại một hồi, Vinh thị liền ra vẻ thần bí nói: "Thím à, thím còn chưa biết gì sao?

Nhà Tiểu Hòa được Hoàng thượng ban thưởng một trăm mẫu đất đấy." Lương thị nghe xong giật nảy mình, vội vàng hỏi: "Chị dâu, chuyện này là thế nào?

Không phải là hiểu lầm gì chứ?" "Hiểu lầm cái gì mà hiểu lầm.

Hôm nay tướng công nhà tôi chẳng phải đi tìm Đại Quý sao?

Vào nhà liền nhìn thấy thánh chỉ được cung phụng trong nhà chính, hỏi ra mới biết cái máy tuốt lúa do Tiểu Hòa làm ra được Hoàng thượng nhìn trúng.

Hoàng thượng ban thưởng cho con bé một trăm mẫu đất.

Một trăm mẫu này cộng với số ruộng đất nhà Tiểu Hòa mua trước đó, nhà bọn họ bây giờ đúng là địa chủ rồi." Vinh thị giả vờ hâm mộ nói.

Nhìn thấy bộ dạng này của Vinh thị, Lương thị đâu còn đạo lý gì không hiểu, chị dâu đây là muốn tạo thế cho nhà Tiểu Hòa, cũng để cho người ta biết Tiểu Hòa bây giờ không phải là người mà bọn họ muốn mắng là mắng được.

Mấy người bên cạnh khi nghe Vinh thị nói Vương Cẩn Hòa được Hoàng thượng ban thưởng thì đều vểnh tai lên nghe, đặc biệt là mụ Giang vốn không hợp với nhà họ Vương. "Ai biết được là thật hay giả." Giang thị nghe một lát, không nhịn được lầm bầm nói. "Thánh chỉ sờ sờ đang đặt ở nhà Tiểu Hòa kia kìa, bà đừng có nói nhà Tiểu Hòa làm giả thánh chỉ nhé, làm giả thánh chỉ là bị chém đầu đấy." Vinh thị nhìn Giang thị với vẻ mặt cổ quái.

Giang thị cũng chỉ buột miệng nói vậy, thấy Vinh thị lại châm chọc mình như thế thì lập tức bất mãn: "Vinh thị, bà có ý gì hả?

Tôi với bà có thù oán gì sao?

Lần nào bà cũng nói tôi như vậy." "Tôi với bà không thù không oán, chỉ là có chút chướng mắt mà thôi." Vinh thị không khách khí nói: "Có người ấy à, chỉ hận không thể mong cho Tiểu Hòa chết đi.

Giờ thì hay rồi, Tiểu Hòa được Hoàng thượng coi trọng, còn được ban thưởng, còn mấy kẻ bất mãn với Tiểu Hòa thì chẳng có cái gì cả." "Ai nói không phải chứ?

Chị dâu, chị nói xem mấy người này có phải đầu óc có vấn đề không?

Đã bao nhiêu năm rồi mà vẫn bám riết lấy Tiểu Hòa nhà người ta không buông, cũng không biết kiếp trước Tiểu Hòa làm sai chuyện gì mà lại bị người ta dây dưa mãi như thế, Tiểu Hòa đúng là đáng thương." Lương thị thở ngắn than dài nói. "Thấy người ta bây giờ sống tốt, bản thân mình sống không tốt, thế chẳng phải là ghen tị sao?" Vinh thị nói mát mẻ.

Bây giờ Giang thị cứ kiếm chuyện với người ta như vậy, chẳng phải là vì Tiểu Hòa sống tốt, mà mụ ta thì không muốn nhìn thấy Tiểu Hòa sống tốt như thế. "Các người câm miệng lại cho tôi, ai không muốn nhìn thấy nó tốt hả?" Giang thị giận dữ quát.

Nhìn thấy bộ dạng thẹn quá hóa giận của mụ ta, Vinh thị cũng không tức giận, ngược lại còn cười híp mắt nói: "Có hay không thì tự trong lòng mình biết là được, không cần phải nói nhiều ở đây." "Bà..." "Chị dâu, hôm nay em thật sự cảm kích Tiểu Hòa làm ra thứ tốt như vậy, giúp chúng ta bớt được bao nhiêu phiền phức, cũng đỡ tốn bao nhiêu việc." Nghĩ đến cái máy tuốt lúa, Lương thị liền vô cùng vui vẻ. "Chứ còn gì nữa?

Mấy năm nay Tiểu Hòa giúp chúng ta tiết kiệm được biết bao nhiêu thời gian?" Phải nói điều Giang thị tức tối nhất là gì, thì chẳng gì bằng việc trong thôn có thứ đồ tốt như thế mà nhà mụ ta căn bản không dùng được.

Đừng nói là không tốn tiền, cho dù có bỏ tiền ra cũng không được dùng.

Vương Cẩn Hòa lúc đó đã nói thẳng rồi, cho ai dùng cũng được nhưng không cho nhà mụ ta dùng, nghĩ đến đây Giang thị liền phiền muộn không thôi. "Các người đều câm miệng cho tôi." Giang thị gầm lên. "Chúng tôi nói chuyện của chúng tôi, bà nếu không muốn nghe thì đi chỗ khác, lại chẳng có ai cầu xin bà nghe, còn bắt người ta câm miệng, bà tưởng bà là ai hả?

Chúng tôi phải nghe lời bà sao?" Lương thị không khách khí mắng lại: "À, tôi biết rồi, vì chúng tôi được dùng máy tuốt lúa nhà Tiểu Hòa, còn nhà bà không dùng được, lúa má lại chỉ có một mình bà thu hoạch nên mới ghi hận trong lòng, muốn tìm chúng tôi gây sự chứ gì?" Không thể không nói Lương thị đã đoán trúng tim đen của Giang thị. "Bà..." "Có người ấy à, rõ ràng có cơ hội dùng máy tuốt lúa, ai bảo tự mình tìm đường chết, cứ ép Tiểu Hòa người ta phải nói cấm nhà bà dùng, bà nói xem có tức không chứ?" Lương thị nhìn Giang thị, hả hê nói.

Bà ta sớm đã nhìn Giang thị không thuận mắt rồi, bây giờ có thể khiến mụ ta cứng họng, bà ta đương nhiên vui vẻ.

Giang thị nói không lại Lương thị, sa sầm mặt mày bỏ về.

Về đến nhà, nghĩ đến còn bao nhiêu lúa nước phải một mình thu hoạch, trong lòng liền vô cùng khó chịu.

Bà ta có con trai với không có con trai thì có gì khác biệt?

Lúc nông nhàn thì ngày nào cũng ở nhà, lúc nông vụ thì đến cái bóng ma cũng chẳng thấy đâu.

Bất kể Giang thị khó chịu thế nào, muốn dùng máy tuốt lúa ra sao, Vương Cẩn Hòa đều không biết.

Cô đang ghi chép xem trong thôn những ai muốn trồng dưa và trồng bao nhiêu đất, Tô Ngọc liền đi theo bên cạnh giúp cô cùng làm. "Xem ra dưa sang năm trồng được chắc sẽ khá nhiều đấy." Tô Ngọc nhìn diện tích đất ghi bên trên, tổng cộng khoảng bảy tám mươi mẫu. "Cái này cũng không sao, nhiều thì đến lúc đó giá cả thấp xuống một chút là được." Vương Cẩn Hòa không để ý nói.

Một cân mười văn tiền, sang năm bọn họ đều có thể kiếm được vài chục đến cả trăm lượng bạc, đây đối với các gia đình trong thôn đã là một khoản thu nhập vô cùng lớn, chuyện này nếu đặt ở nhà người khác thì đều là điều không tưởng. "Đến lúc đó hẵng hay, có điều giá bên em chắc chắn sẽ không hạ, dù sao hoa quả rau dưa bên em đều vô cùng tốt." Tô Ngọc đã tính toán xong xuôi, dưa của những người khác trong thôn trồng giá bán sẽ rẻ hơn một chút, còn dưa Vương Cẩn Hòa tự trồng chắc chắn vẫn duy trì mức giá này, sang năm vẫn sẽ đưa đến kinh thành. "Đương nhiên rồi, anh còn dám cắt xén tiền của em chắc?

Chương 143

Cẩn thận em mách ông nội." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy bất lực: "Anh có lúc nào muốn cắt xén của em đâu?

Chỉ biết bắt nạt anh thôi." "Em đi xem dâu tây, anh có muốn đi không?" Vương Cẩn Hòa cười chuyển chủ đề, hơn nữa còn vô cùng không có tâm. "Đi thôi." Hai người cùng nhau đi xem dâu tây đã đánh cây con được một tháng, nhìn những cây dâu tây tinh thần phấn chấn: "Lúc qua Tết không biết có dâu tây không, nếu có thì em phát tài rồi." "Nhìn tình hình này chắc là sẽ có một ít, có điều sẽ không quá nhiều." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi nói.

Muốn cho dâu tây ra quả sớm một chút, tưới nước linh tuyền vào là được.

Chỉ là hiện tại cô dùng nước linh tuyền đều là sau khi đã pha loãng, hiệu quả không tốt đến mức đó mà thôi. "Đang nghĩ gì thế?" Thấy mình nói chuyện mà Vương Cẩn Hòa chẳng phản ứng gì, cũng không biết đang lẩm bẩm cái gì, Tô Ngọc đưa tay quơ quơ trước mặt cô gọi người về thực tại.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo vẻ mê mang: "Sao thế?" "Không có gì, em đang nghĩ gì mà nhập tâm vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, mà nương theo chủ đề Tô Ngọc vừa nói lúc nãy: "Không có gì, em chỉ đang nghĩ nếu trước Tết dâu tây có thể ra quả thì em bán được bao nhiêu tiền." "Năm trăm văn một cân, có bao nhiêu anh lấy bấy nhiêu." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói thẳng. "..." Đây là tên phá gia chi tử ở đâu ra vậy. "Anh nói cho em nghe trước đi, anh mang đến kinh thành thì bán ra bao nhiêu tiền một cân?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi thẳng. "Một lượng bạc?" Nếu dâu tây này mùi vị cực kỳ ngon, có thể hai lượng bạc cũng có người mua, dù sao nơi như kinh thành người thích so bì không phải là ít, đặc biệt là mấy tiểu thư thế gia kia.

Cô có mà tôi không có thì sẽ bị cười chê, tôi có mà cô không có thì đó là vấn đề của cô.

Tóm lại chuyện linh tinh rối rắm cả đống.

Mà mấy chuyện do đám người này gây ra lại định trước việc dâu tây của bọn họ sau này sẽ vô cùng dễ bán.

Cúi đầu nhìn dâu tây dưới đất, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: "Sản lượng dâu tây không cao lắm, cho dù giá đắt, ước chừng cũng chẳng bán được bao nhiêu tiền." "Cái này cũng đúng, một quả dưa hấu đã mười mấy cân, chỗ này mười mấy quả dâu tây có được một cân hay không còn là vấn đề." Xem ra dâu tây này để Tiểu Hòa bán cho một hai nghìn lượng cũng là tạm được rồi. "Xem ra vẫn là trồng dưa hấu có lời hơn, dưa hấu sản lượng cao, giá cả cũng không tồi." "Mùa đông không có hoa quả gì, nếu có dâu tây thì đó là của hiếm, bán giá cao chắc cũng có người mua nhỉ?

Cái này nếu kịp dịp Tết..." Vương Cẩn Hòa còn chưa nói hết câu, Tô Ngọc đã biết ý là gì.

Đưa tay nâng mặt Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc hôn mạnh lên đó một cái, ngay lúc Vương Cẩn Hòa sắp sầm mặt, Tô Ngọc tiếp tục mở miệng nói: "Nếu có thể kịp dịp Tết, anh sẽ trả cho em hai lượng bạc một cân." "..." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cứ cảm thấy tên này lại không muốn làm người nữa rồi. "Em cảm thấy anh đây là đang muốn đi lừa tiền người ta thì có." Tô Ngọc lắc lắc ngón tay, vô cùng nghiêm túc nói: "Tiểu Hòa, lời này em nói sai rồi, anh đây không phải là lừa tiền, anh đây là kiếm tiền quang minh chính đại.

Anh vất vả lắm mới tìm được loại trái cây hiếm lạ như dâu tây này, bọn họ không phải nên cảm kích anh sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không biết xấu hổ này của Tô Ngọc, bĩu môi nói: "Tô Ngọc, đây là lần đầu tiên em thấy anh mặt dày như vậy đấy." "Haha, người làm ăn buôn bán chẳng phải đều như vậy sao?" Tô Ngọc cười ha hả, không khách khí nói.

Nghe những lời lẽ đương nhiên này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình nói không lại anh. "Anh nói đúng." Thật ra Vương Cẩn Hòa cũng biết càng vào mùa đông, rau dưa hoa quả càng đắt.

Mùa đông này nếu trồng được rau ra thì bọn họ cũng có thể kiếm được không ít tiền.

Nhìn những thứ trong sân, trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo vẻ suy tư: "Đợi sau khi thu hoạch xong em cũng phải bắt tay vào chuẩn bị chuyện hạt giống rồi, còn cả nho ở trang trại nữa, trừ phần bán cho anh, chỗ còn lại em đều dùng để ủ rượu." "Được, đúng rồi Tiểu Hòa, đại ca anh trước đó gửi thư nói, nếu bên em ủ được rượu nho rồi thì giữ lại quá nửa cho Hoàng thượng, giá cả nên là bao nhiêu thì cứ tính bấy nhiêu, Hoàng thượng sẽ không thiếu chúng ta một đồng đâu." Tô Ngọc nhớ tới chuyện Tô Cửu nói với mình trước đó, chỉ là bị anh quên béng mất. "Quá nửa á?

Hoàng thượng muốn nhiều rượu nho như vậy làm gì?" Tuy rằng rượu này uống ngon, nhưng lấy đi một lúc quá nửa cũng không đến mức đó chứ? "Hoàng thượng hàng năm đều phải yến tiệc mời đông đảo đại thần ăn cơm, trừ việc đó ra, khi gặp những ngày lễ trọng đại hay có sứ thần nước ngoài tới, tự nhiên cũng phải lấy đồ tốt ra chiêu đãi.

Đợt dưa hấu lần này đã khiến những người kia khen không dứt miệng rồi." Tô Ngọc giải thích với Vương Cẩn Hòa.

Hiện tại Vương Cẩn Hòa có thể không hiểu được suy nghĩ và cách làm mới mẻ này của họ, nhưng đợi sau này cô tiếp xúc nhiều rồi, tự nhiên cũng sẽ hiểu. "Đúng là ít thấy chuyện lạ nên lấy làm quái, làm như chưa từng thấy việc đời bao giờ vậy." Vương Cẩn Hòa không nhịn được lầm bầm.

Lời của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc dở khóc dở cười đưa tay ôm lấy cô: "Cái nha đầu này nói lời gì thế hả?

Dưa hấu này nếu không phải em trồng được thì anh cũng chưa từng thấy quả nào to và ngon như vậy, cũng không thể trách người ta chưa thấy việc đời được." Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa câm nín, hình như đúng là vậy thật, quả dưa to như thế xác thực chưa từng có.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đang tính toán chuyện dâu tây, thì máy tuốt lúa do Vương Cẩn Hòa thiết kế đã nổi như cồn khắp kinh thành, những người trồng nhiều lúa nước đã bắt đầu nghĩ cách kiếm máy tuốt lúa.

Lúc này không biết là ai truyền ra tin tức rằng dưa hấu ăn trong tiệc mừng thọ Thái hậu trước đó cũng là do người này trồng, hai tin tức đặt cạnh nhau, tên tuổi của Vương Cẩn Hòa ở kinh thành càng truyền càng xa. "Các ngươi nghe nói chưa?

Cái máy tuốt lúa với dưa hấu kia vậy mà đều do cùng một người làm ra, quả dưa hấu to mười mấy cân kia cũng không biết trồng thế nào nữa." "Vương Cẩn Hòa này cũng lợi hại quá đi." Cố Hề Nhược dẫn theo nha hoàn đi ngang qua liền nghe thấy mấy tiểu nha hoàn trong hoa viên đang bàn tán chuyện của Vương Cẩn Hòa.

Cái tên Vương Cẩn Hòa này khiến trong lòng Cố Hề Nhược có chút hoảng hốt.

Dẫn nha hoàn về viện của mình, đuổi hết người đi rồi mới gọi người của mình đến: "Đi tra xem Vương Cẩn Hòa này rốt cuộc là ai, đang sống ở đâu." "Vâng thưa tiểu thư." Đợi người rời đi, sắc mặt Cố Hề Nhược vẫn luôn rất khó coi. "Tốt nhất đừng là người đó." Cố Hề Nhược nghiến răng nói, nếu đúng là người đó, cô ta nhất định phải nghĩ cách khiến người đó không thể đến kinh thành, tốt nhất là cả đời chết già ở cái thôn nhỏ trong núi kia.

Khi người của Cố Hề Nhược tiếp cận Vương Cẩn Hòa và còn đang điều tra cô, đám Vạn Cổ rất nhanh đã biết chuyện này, không chỉ biết chuyện mà còn truyền tin cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn thấy tin tức thì nheo mắt lại.

Cố Hề Nhược của Cố gia bản gia vậy mà lại sai người đến điều tra Tiểu Hòa, cô ta rốt cuộc muốn làm gì? "Thiếu gia, vị đại tiểu thư Cố gia này cũng chẳng phải người tốt lành gì, hiện tại đột nhiên lại điều tra thiếu phu nhân, cô ta muốn làm gì vậy?" Tô Ngọc lắc đầu: "Cái này thì không rõ lắm, bảo Vạn Cổ bọn họ đi tra, nhất định phải tra rõ ràng mọi chuyện, còn cả mục đích cô ta điều tra Tiểu Hòa là gì nữa?" Cố Hề Nhược ở kinh thành cũng được coi là có tiếng tăm, người tuy dung mạo không xuất sắc lắm nhưng năng lực thủ đoạn đều khá được, coi như là tấm gương cho các tiểu thư thế gia ở kinh thành, còn có không ít người ái mộ.

Chỉ tiếc người ta đã định thân rồi, đối phương còn là một người khá tốt.

Chỉ là tại sao cô ta lại đột nhiên đến điều tra Tiểu Hòa?

Tiểu Hòa vẫn luôn ở đây, ngoại trừ huyện Hộ Thành cũng chưa từng đi nơi khác, sao lại bị người ta nhắm vào rồi?

Ngón tay gõ nhẹ lên cổ tay mình, Tô Ngọc nheo mắt: "Nguyên Bảo, bảo Vạn Cổ bọn họ nhất định phải tra cho rõ ràng." Anh không thể để Tiểu Bảo và Tiểu Hòa chịu uy hiếp. "Vâng." "Anh muốn tra cái gì?" Vương Cẩn Hòa đi ra liền nghe thấy Tô Ngọc muốn điều tra cái gì đó, không nhịn được tò mò hỏi một câu.

Vốn dĩ chuyện này Tô Ngọc không định nói cho Vương Cẩn Hòa biết, ai ngờ cô lại nghe thấy.

Cân nhắc một chút, Tô Ngọc quyết định vẫn nên nói sự thật cho cô biết. "Tiểu Hòa, em qua đây một chút, anh có chuyện muốn nói với em." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, người sau vội vàng rời đi.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Anh có chuyện gì muốn nói với em?" "Anh vừa nhận được tin của Vạn Cổ, đại tiểu thư Cố gia ở kinh thành là Cố Hề Nhược đang tìm người điều tra em." Tô Ngọc kể lại sự tình cho Vương Cẩn Hòa nghe một lượt.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, lông mày hơi nhíu lại: "Cố gia?

Là nhà chị Tĩnh sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải, là một Cố gia khác, thế lực tốt hơn nhà Cố Tĩnh rất nhiều.

Đại tiểu thư Cố gia Cố Hề Nhược được tất cả mọi người trong Cố gia sủng ái không nói, ở kinh thành cũng rất có danh tiếng." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói càng thêm mơ hồ.

Đã là tiểu thư thế gia, cô ta đến điều tra một thôn nữ nhỏ bé như mình làm gì?

Chương 144

Đầu óc bị hỏng rồi sao? "Em có thể vô cùng nghiêm túc nói rõ với anh là em căn bản không hề quen biết vị Cố tiểu thư này, cô ta làm gì mà phải đến điều tra em?

Ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được oán thầm. "Hiện tại vẫn chưa biết, có điều em yên tâm, anh đã bảo Vạn Cổ bọn họ đi điều tra rồi, tin là rất nhanh sẽ có tin tức thôi.

Có điều Cố Hề Nhược này quả thực là một phiền toái." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Anh từng gặp Cố Hề Nhược này hai lần, người người đều nói cô ta là thiên chi kiêu nữ, cầm kỳ thi họa thứ gì cũng tinh thông, là tài nữ nổi danh thiên hạ.

Mặc kệ người khác khen cô ta lợi hại thế nào, Tô Ngọc hoàn toàn không để vào mắt, không chỉ không để vào mắt, thậm chí còn cảm thấy Cố Hề Nhược chính là một kẻ làm bộ làm tịch. "Tô Ngọc, nhìn anh thế này hình như có quen biết Cố Hề Nhược?" Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng ghét bỏ của Tô Ngọc, không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc kể cho Vương Cẩn Hòa nghe một vài chuyện về Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa nghe xong nhất thời không biết nên biểu đạt lời mình muốn nói thế nào.

Nhún nhún vai, Tô Ngọc nói: "Đây chính là Cố Hề Nhược mà tất cả mọi người đều thích đấy." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói một hồi, lập tức biết đây là loại người gì, đưa tay sờ cằm, Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: "Theo như anh nói thì Cố Hề Nhược này là kẻ biểu lý bất nhất?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Em khái quát vô cùng đúng, xác thực là biểu lý bất nhất.

Hiện tại cô ta muốn điều tra em khiến anh có chút không vui, anh cũng muốn xem xem vị gọi là tài nữ này có thể làm đến mức độ nào." Vương Cẩn Hòa mặt vô cảm nhìn Tô Ngọc: "Anh đây là muốn làm đối thủ với người ta hả?" Tâm tình có chút mạc danh kỳ diệu không tốt, vô cùng tức giận, chuyện này là thế nào?

Trong lúc Vương Cẩn Hòa tâm tình không tốt muốn phát cáu, Tô Ngọc đột nhiên nói: "Đối thủ?

Cố Hề Nhược cũng xứng sao?

Anh trai cô ta còn chẳng phải đối thủ của anh, huống chi là một Cố Hề Nhược." Không phải Tô Ngọc coi thường Cố Hề Nhược, mà sự thật là như vậy, Cố Hề Nhược xác thực không phải đối thủ của anh.

Đừng nói Cố Hề Nhược, thiên hạ này người có thể làm đối thủ của anh không nhiều, mà anh cũng chưa từng gặp được người nào khiến anh có cảm giác thế quân lực địch. "Anh từng gặp đối thủ chưa?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Cái này anh thật sự chưa từng gặp, rất khó có lúc khiến anh phải dốc toàn lực." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nếu cứ thế này mà Tô Ngọc đều có thể lợi hại như vậy, thế nếu Tô Ngọc hỏa lực toàn khai thì sẽ lợi hại đến mức nào? "Em đây là biểu cảm gì?

Sao anh cảm giác hình như em có chút không có ý tốt vậy?" Nói vợ mình như vậy thì không tốt lắm, nhưng ánh mắt hiện tại của Vương Cẩn Hòa cho anh cảm giác chính là như thế.

Vương Cẩn Hòa chính là đang không có ý tốt, thậm chí là muốn tìm anh gây phiền phức.

Trực giác của anh xưa nay rất chuẩn.

Thấy Tô Ngọc đột nhiên trở nên cảnh giác, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười ha hả: "Bộ dạng của anh trước mặt em, luôn khiến em hoài nghi những lời ông nội bọn họ nói rốt cuộc có phải là thật hay không." "..." Anh hình như bị người ta coi thường rồi, mà người này lại là vợ anh, chuyện này phải làm sao đây?

Cũng khá là nan giải. "Vừa nãy thật ra em chẳng nghĩ gì cả, em chỉ đang cân nhắc nếu anh có thể gặp được một đối thủ ngang tài ngang sức thì tốt rồi." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy mong đợi nói.

Tô Ngọc hít sâu một hơi nhìn Vương Cẩn Hòa bất mãn nói: "Tiểu Hòa, em nói vậy là có ý gì?

Em đây là muốn xem anh xuất hiện sự cố à?

Anh là tướng công của em, em muốn xem anh xấu mặt như vậy là không hợp lý đâu." Vương Cẩn Hòa kỳ quái liếc Tô Ngọc một cái, một chút cũng không khách khí nói: "Em có nói là muốn xem bộ dạng xấu mặt của anh đâu, em chỉ là muốn xem anh rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Anh lúc hỏa lực toàn khai nhất định sẽ vô cùng dũng mãnh đúng không?" Không nói thì thôi, vừa nói Vương Cẩn Hòa lại càng thêm mong đợi. "Sau này có cơ hội sẽ cho em xem, có điều hiện tại em không có cơ hội rồi, cũng không xem được." Người có thể khiến anh dốc toàn lực, anh thật sự vẫn chưa gặp được, nếu sau này gặp được nhất định sẽ cho Vương Cẩn Hòa xem.

Vương Cẩn Hòa trên dưới đánh giá Tô Ngọc một chút, ngay lúc Tô Ngọc bị nhìn đến mức muốn bỏ chạy, Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở miệng nói: "Anh thế này chắc là ứng nghiệm một câu nói." "Câu gì?" Tuy rằng cảm thấy không phải lời hay ý đẹp gì, nhưng anh vẫn muốn biết. "Vô địch là bao tịch mịch?" Vương Cẩn Hòa nói xong tự mình cũng không nhịn được cười rộ lên.

Tô Ngọc khóe miệng giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, dở khóc dở cười nói: "Anh chỉ là không có đối thủ, còn chưa đến mức vô địch, đừng có nói bừa." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái: "Anh nói câu này ra chính anh có tin không?

Không có đối thủ chẳng phải là vô địch rồi sao?" "Biết đâu đối thủ của anh còn chưa xuất hiện, em nói lời này không hợp lý." Tranh luận qua lại, hai người cứ thế nhìn đối phương, đột nhiên cùng bật cười. "Không phải đang nói chuyện Cố Hề Nhược sao?

Sao chúng ta lại nói sang chuyện này rồi?" Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Em thấy anh nói đúng, hai chúng ta đang làm cái gì thế này?

Anh tiếp tục nói cho em nghe chuyện Cố Hề Nhược đi, không biết là địch hay bạn, nhưng hiểu rõ thêm chút vẫn không sai." Tô Ngọc đối với tâm thái này của Vương Cẩn Hòa hoàn toàn tâm phục khẩu phục, có điều với tính cách của Vương Cẩn Hòa, anh thật sự rất lo lắng sau này đụng độ với Cố Hề Nhược sẽ mang đến phiền phức cho cô, hơn nữa cô có khả năng không phải đối thủ của Cố Hề Nhược. "Tiểu Hòa, anh bây giờ thật sự lo lắng em không phải đối thủ của Cố Hề Nhược, em nói xem phải làm sao?" Anh vẫn là lo lắng, muốn trực tiếp giải quyết Cố Hề Nhược cho xong. "Người ta hiện tại cái gì cũng chưa làm, anh cũng không thể động thủ với người ta đúng không?

Hơn nữa, em không phải đối thủ của Cố Hề Nhược, nhưng chẳng phải còn có anh sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, sự tin tưởng trong mắt cô khiến nỗi lo lắng trong lòng Tô Ngọc lập tức tan biến.

Đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa: "Em luôn có thể khiến anh hết giận ngay lúc anh sắp nổi giận." Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc: "Đây là vinh hạnh của em." "Đợi bên Cố Hề Nhược có tin tức anh sẽ nói với em." "Được." Chuyện của Cố Hề Nhược đối với Vương Cẩn Hòa dường như chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, chỉ một chốc lát rồi tan biến.

Hai ngày đầu Vương Cẩn Hòa còn để tâm chuyện Cố Hề Nhược, qua hai ngày đó, Vương Cẩn Hòa căn bản chẳng còn để ý đến chuyện này nữa.

Từ lúc trời bắt đầu mưa, cô cứ luôn ru rú trong nhà làm cái này làm cái kia, đợi trời hửng nắng liền dẫn hai đứa nhỏ đi trang trại xem vườn cây, đợi nho chín kỹ liền cho người hái một ngàn cân mang về nhà, chuẩn bị dùng để làm rượu nho.

Số nho còn lại Tô Ngọc đã bảo Nguyên Bảo cho người hái đi rồi, hai trăm văn một cân nho khiến Vương Cẩn Hòa trong nháy mắt lại kiếm được mấy ngàn lượng.

Nhìn tiền tài trong tay, lòng Vương Cẩn Hòa hoàn toàn yên tâm: "Trước đó mua đất mua trang trại tốn của em không ít tiền, em bây giờ cuối cùng cũng có tiền rồi." "Anh đưa cho em nhiều ngân phiếu như vậy, không có tiền thì lấy ra mà dùng, để đó cho mốc lên à?" Tô Ngọc đối với chuyện Vương Cẩn Hòa không tiêu tiền của anh oán niệm vô cùng sâu sắc, cô rõ ràng có nhiều tiền như vậy tại sao Vương Cẩn Hòa cứ không chịu dùng chứ?

Chuyện này nếu đổi lại là người phụ nữ khác thì đã sớm bắt anh mua cái này cái kia rồi, cũng chỉ có vợ anh là kỳ lạ.

Có điều nghĩ lại cũng đúng, nếu Vương Cẩn Hòa giống mấy người kia, vậy thì anh cũng sẽ không thật lòng thích cô. "Tiền mình kiếm được tự mình tiêu vẫn tốt hơn mà." Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Vương Cẩn Hòa đều khắc sâu một đạo lý đó là dựa vào người không bằng dựa vào mình.

Dựa vào bất kỳ ai cũng có lúc bị vứt bỏ, chỉ có dựa vào bản thân mới không như vậy. "Anh có thể đồng ý để em kiếm tiền, nhưng sau này thỉnh thoảng cũng phải tiêu tiền của anh, nếu không anh kiếm tiền về để cho mốc sao?" Tô Ngọc nghĩ nếu Vương Cẩn Hòa chút chuyện này cũng không đồng ý, vậy sau này anh thấy cái gì hợp sẽ mua cái đó cho Vương Cẩn Hòa.

Cô không muốn tiêu tiền, anh tự mình tiêu chẳng lẽ còn không được? "Được." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút, vì mặt mũi của Tô Ngọc, sau này ít nhiều gì cũng tiêu chút tiền của người ta. "Anh biết ngay là...

Khoan đã, em vừa nói được?" Anh có phải nghe nhầm rồi không?

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, người này có thể đứng đắn chút được không? "Đúng thế, sao nào?

Anh đây là không muốn cho em tiêu tiền hả?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất mãn nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 145

Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: "Sao có thể chứ?

Anh đương nhiên nguyện ý để em tiêu tiền, em tiêu càng nhiều anh càng vui." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." Hôm nay, Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc một tiếng rồi chuẩn bị ra ngoài, ra khỏi cửa chưa đi được bao xa liền nhìn thấy một đôi nam nữ trung niên đang đi về phía nhà cô.

Thái độ và biểu cảm của hai người này nhìn qua dường như có chút vấn đề.

Sau khi nghiêm túc cân nhắc, Vương Cẩn Hòa đi theo sau, quả nhiên thấy hai người lén la lén lút nhìn vào bên trong. "Các người là ai?

Đến nhà tôi làm gì?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng quát hỏi.

Hai người đang ghé vào cửa nhìn vào trong giật nảy mình, còn trực tiếp ngã nhào vào trong sân nhà Vương Cẩn Hòa.

Người phụ nữ quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đang định chửi ầm lên thì nhìn thấy đôi mắt kia.

Đôi mắt quen thuộc khiến cơ thể bà ta có chút cứng đờ, đây thật sự là đứa trẻ năm đó.

Đứa trẻ năm đó không những không chết, vậy mà còn nhận được sự ưu ái của Hoàng thượng, chuyện này sao có thể được.

Trong mắt người phụ nữ mang theo hận ý, cái nghiệt chủng này năm đó sao lại không chết đi, bây giờ lớn rồi lại muốn đi cản đường Cố Hề Nhược, chuyện này kiên quyết không được.

Vương Cẩn Hòa không bỏ lỡ hận ý trong mắt người phụ nữ, nhưng cô có thể khẳng định, cô thật sự không quen biết người này, còn vì sao bà ta lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô, chuyện này cô cũng không rõ lắm. "Các người rốt cuộc là ai, đến nhà tôi làm gì?" Vương Cẩn Hòa trong lòng mang theo cảnh giác, lạnh lùng hỏi.

Người phụ nữ giả bộ lau nước mắt: "Sao con lại không nhận ra mẹ?

Mẹ là mẹ của con đây, sao con có thể đối xử với mẹ như vậy, có phải bọn họ..." "Bà câm miệng cho tôi, bà đúng là đồ thần kinh, bà là mẹ ai chứ?

Mạc danh kỳ diệu." Vương Cẩn Hòa cắt ngang lời đối phương, vẻ mặt chán ghét mở miệng.

Người phụ nữ nghe lời Vương Cẩn Hòa nói liền khóc càng to hơn, nhìn thấy bà ta sấm to mưa nhỏ, thậm chí một giọt nước mắt cũng không có, cô châm chọc nói: "Các người muốn khóc thì cút xa một chút mà khóc, đừng có đến cửa nhà tôi làm bẩn chỗ của nhà tôi." Trong nhà, Tô Ngọc đang giao bài tập hôm nay cho hai đứa nhỏ thì nghe thấy tiếng cãi vã bên ngoài, nhìn hai đứa trẻ: "Hai đứa luyện chữ trước đi, cha ra ngoài xem sao." Tô Ngọc nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đang cãi nhau với người ta ở cửa nhà, rất kỳ quái hỏi: "Tiểu Hòa, mấy người này là ai?

Sao em lại cãi nhau với người ta thế?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Em cũng không biết đây là ai, dùng ánh mắt đầy hận ý nhìn em, qua một lúc lại khóc lóc om sòm nói bà ta là mẹ em, người năm nay đều lưu hành cái kiểu tùy tiện chạy đến nhà người ta nhận vơ con cái sao?" "Mày vốn dĩ là con gái tao." Người phụ nữ không khách khí nói, ánh mắt dán chặt lên người Vương Cẩn Hòa.

Bọn họ nhất định phải bắt người về, sau đó gả đến một cái thôn xa xôi hẻo lánh, để nó cả đời cũng không chạy thoát được. "Vợ à em về trước đi, chuyện này để anh giải quyết." Tô Ngọc nheo mắt nhìn đôi vợ chồng này, hai người này rõ ràng là vì Vương Cẩn Hòa mà đến.

Vương Cẩn Hòa định nói gì đó, thấy Tô Ngọc lắc đầu với mình, chỉ đành ngoan ngoãn đi vào, lúc đi còn không yên tâm nhìn Tô Ngọc: "Anh cẩn thận chút, đừng để mấy người này làm bị thương." "Cái con nha đầu chết tiệt này vậy mà lại dám ở cùng một chỗ với trai lạ, loại người không biết liêm sỉ như mày nên bị đánh chết bằng gậy." Người phụ nữ nhìn thấy dáng vẻ thân mật của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, giống như tìm được chỗ đột phá, chỉ vào Vương Cẩn Hòa liền mắng một trận.

Vương Cẩn Hòa nghe những lời nói quen thuộc này, đột nhiên cảm thấy mấy người này quả thực là có bệnh, hơn nữa còn là loại bệnh không nhẹ. "Tôi nói này bà thím, bà là ai hả?

Mà có thể chỉ trỏ vào chuyện của tôi?

Cái gì gọi là trai lạ, anh ấy là tướng công của tôi, tôi ở cùng tướng công của mình không phải là chuyện đương nhiên sao?

Cha mẹ tôi với ông bà nội còn chẳng nói tôi, đến lượt một người ngoài như bà ở đây lải nhải sao?

Đúng là không biết trời cao đất dày." Hồng thị nhìn bộ dạng trừng mắt của Vương Cẩn Hòa đối với họ, trong lòng vô cùng hối hận.

Vốn tưởng rằng năm xưa vứt bỏ người đi, một đứa bé còn ẵm ngửa sẽ không sống nổi, cũng sẽ không gây trở ngại, ai ngờ đâu nó không những sống sót mà còn trở nên lợi hại như vậy, lại còn được Hoàng thượng khen ngợi.

Sau khi nhận được tin tức từ kinh thành, bọn họ còn tưởng chỉ là trùng tên, ai có thể ngờ đó lại chính là đứa bé năm xưa bọn họ vứt bỏ. "Chúng ta mới là cha mẹ của con." Hồng thị nhìn Vương Cẩn Hòa, bước tới định kéo người đi ngay, hoàn toàn không coi Tô Ngọc đứng bên cạnh ra gì.

Tô Ngọc giơ tay gạt phăng bàn tay đang vươn về phía Vương Cẩn Hòa của Hồng thị, người chắn ngay trước mặt cô: "Bà nói hai người mới là cha mẹ của Tiểu Hòa, vậy trên người Tiểu Hòa có đặc điểm gì, các người nói cho tôi nghe thử xem." Đặc điểm gì ư?

Hồng thị nghiêm túc suy nghĩ, sau khi nhìn thấy dái tai của Vương Cẩn Hòa mới hân hoan nói: "Trên dái tai nó có một nốt ruồi." Tô Ngọc cúi đầu nhìn tai Vương Cẩn Hòa, trên dái tai quả thực có một nốt ruồi đen. "Giờ thì chứng minh được rồi chứ?" Hồng thị đắc ý nhìn Tô Ngọc. "Chỉ cần người không mù đều biết trên tai Tiểu Hòa có một nốt ruồi.

Nốt ruồi sáng rõ sờ sờ ra đó, mắt phải mù đến mức nào mới không nhìn thấy?" "Cậu..." Hồng thị bị Tô Ngọc nói cho cứng họng: "Tôi chính là mẹ nó, bây giờ tôi muốn đưa người đi." Biết rõ mình nói không lại Tô Ngọc, Hồng thị cũng không tiếp tục đôi co, đưa tay định chộp lấy Vương Cẩn Hòa, ý đồ trực tiếp bắt người đi.

Tô Ngọc nheo mắt, đang chuẩn bị động thủ thì Vương Đại Quý và Cố thị từ bên ngoài trở về: "Các người là ai?

Muốn làm gì con gái con rể tôi?" Nghe tiếng quát của Vương Đại Quý, Hồng thị vội vàng quay đầu lại.

Khi bà ta nhìn thấy đôi vợ chồng đang đi tới, liền lao thẳng qua, tay cào về phía mặt Cố thị.

Nếu bị bà ta cào trúng, Cố thị chắc chắn sẽ bị hủy dung. "Mẹ." Vương Cẩn Hòa trong lòng thắt lại, vừa định chạy tới thì thấy Vương Đại Quý đã kéo Cố thị vào lòng che chở, khiến Hồng thị vồ hụt. "Tiểu Hòa, bọn họ là ai?" Vương Đại Quý nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Con gái con rể ở nhà sao lại chọc phải loại người này?

Cẩn Hòa vô cùng oan ức lắc đầu: "Con cũng không biết, người này vừa tới đã nói là mẹ con, còn muốn bắt con đi." Trong mắt Cố thị thoáng chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã trấn định lại: "Bà nói bà là cha mẹ của Tiểu Hòa, vậy tôi hỏi bà Tiểu Hòa họ gì?

Sinh thần là khi nào?

Lúc bị lạc nó bao nhiêu tuổi, trên người mặc quần áo gì?" Câu hỏi của Cố thị cứ cái này nối tiếp cái kia, Hồng thị căn bản không đỡ nổi, trong mắt càng tràn đầy vẻ chột dạ.

Nhìn thấy bộ dạng chột dạ này của Hồng thị, Cố thị còn gì không hiểu?

Người này căn bản cái gì cũng không biết. "Chuyện này... thời gian lâu rồi, chúng tôi..." "Sinh thần của đứa bé là khi nào?" Cố thị không tin bộ dạng này.

Thời gian lâu quá nên quần áo không nhớ, nhưng sinh thần của con mình chẳng lẽ cũng không nhớ sao?

Sau đó Cố thị vào nhà một chuyến, lúc đi ra trên tay cầm một tờ giấy, trên giấy viết mấy chữ to: "Các người đọc cho tôi nghe xem đây là chữ gì?" Hồng thị cùng người đàn ông bên cạnh nhìn trán Cố thị lấm tấm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, bọn họ làm sao biết chữ viết trên đó là gì, ngay cả sinh thần đứa bé bọn họ cũng không biết.

Cố tình tìm cớ. "Các người cái gì cũng không biết mà lại dám nói là cha mẹ con gái tôi?

Mau cút đi, ai còn dám đến nhà tôi gây sự, tôi sẽ báo quan bắt các người vào đại lao.

Đúng lúc con gái và con rể tôi có quan hệ rất tốt với Huyện lệnh và Tri phủ, thực sự muốn bắt các người thì dễ như trở bàn tay." Cố thị uy hiếp.

Hồng thị và người đi cùng lập tức có chút sợ hãi.

Chương 146

Lúc bọn họ tới đã nghe ngóng rồi, Vương Cẩn Hòa được Hoàng thượng coi trọng, còn có thánh chỉ ban thưởng không ít đồ đạc.

Bọn họ căn bản không dám trực tiếp đối đầu với Vương Cẩn Hòa, chỉ đành rời đi trước rồi tính sau.

Còn chuyện Vương Cẩn Hòa chính là đứa bé năm xưa cũng phải mau chóng báo cho phía kinh thành biết để cô ta nghĩ cách.

Hai người rời đi xong, Cố thị vừa nãy còn hung dữ như gà mẹ bảo vệ con, lập tức trở nên ỉu xìu như cà tím trúng sương, chẳng còn chút tinh thần nào. "Chúng ta vào nhà nói chuyện đi." Thấy mấy người đều trầm mặc không nói, bầu không khí cũng thực sự có chút lúng túng, Vương Đại Quý nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ gật đầu, đi theo họ vào nhà.

Vào nhà rồi Cố thị vẫn không mở miệng, không biết qua bao lâu, Cố thị mới chát chúa lên tiếng: "Tiểu Hòa, con... quả thực không phải con ruột của ta và cha con.

Là chúng ta trong một lần đi ra ngoài nhặt được bên đường, lúc đó chúng ta đợi ở đó rất nhiều ngày cũng không thấy ai tới tìm con, đành phải đưa con về nhà." Thấm thoắt đã mười mấy năm, đứa bé còn ẵm ngửa khóc oa oa trong tã lót năm nào giờ đã trở thành thiếu nữ duyên dáng yêu kiều, còn có chồng con của riêng mình.

Thời gian trôi qua thật nhanh.

Vương Cẩn Hòa theo bản năng vân vê ngón tay mình, Cố thị thấy cô như vậy liền an ủi: "Tuy rằng mẹ không biết cha mẹ ruột của con là ai, nhưng mẹ có thể khẳng định bọn họ không phải cha mẹ con."

Về điểm này Cố thị vô cùng chắc chắn.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người, ngây ngốc nhìn Cố thị: "Mẹ, tại sao mẹ lại nói vậy?" "Trên vai con có một vết bớt hình trăng khuyết, nếu bọn họ là cha mẹ con thì không thể nào không biết.

Còn nữa, đơn giản nhất là ngay cả sinh thần của con bọn họ cũng nói năng ấp a ấp úng, vậy thì càng không phải là cha mẹ con rồi." Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa, thần sắc có chút phức tạp.

Vốn tưởng chuyện này sẽ không bao giờ bị công bố, ai ngờ lại xảy ra sự cố như vậy, khiến con biết được thân thế của mình.

Nghe xong lời Cố thị, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy nhẹ nhõm. "Mấy cái đó không quan trọng, hai người chính là cha mẹ của con, là người thân của con." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố thị và Vương Đại Quý nói vô cùng nghiêm túc.

Cô không phải con ruột mà họ vẫn dốc hết sức chăm sóc, nuôi nấng cô, công sinh không bằng công dưỡng.

Cha mẹ ruột là ai cô cũng không muốn biết, cô hiện tại sống cũng rất tốt, không cần thiết phải đi tìm đôi cha mẹ ruột "từ trên trời rơi xuống" kia.

Cho dù Tô Ngọc có thể dễ dàng tìm được người, cô cũng chưa từng cân nhắc chuyện này.

Cố thị kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, con thực sự không định đi tìm sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không đi tìm, con bây giờ chẳng phải rất tốt sao?

Hay là cha mẹ không cần con nữa?" "Chúng ta sao có thể không cần con?" Nuôi con gái mười mấy năm, sao họ có thể bỏ được. "Vậy chẳng phải là được rồi sao?

Con chỉ nhận hai người là cha mẹ con, người khác một chút quan hệ với con cũng không có." Vương Cẩn Hòa không phải nói lẫy, cô nói thật lòng.

Vương Đại Quý nhíu mày nói: "Trước đây mười mấy năm đều không tới tìm, bây giờ lại tới tìm, tôi thấy bộ dạng cũng chẳng phải người tốt lành gì.

Hơn nữa nhìn điệu bộ bọn họ cũng không giống thật tâm tìm Tiểu Hòa." Tô Ngọc nãy giờ vẫn im lặng đứng bên cạnh, lúc này mới lên tiếng: "Chuyện này con sẽ cho người đi tra rõ ràng." Bọn họ có thể tìm được tới đây, lại không biết đặc điểm cơ thể của Tiểu Hòa, loại người đột nhiên xuất hiện này vấn đề là lớn nhất.

Vương Cẩn Hòa nhịn không được có chút phiền toái: "Mấy người này đột nhiên xuất hiện mục đích là gì?" Cô luôn cảm thấy chuyện này sẽ không kết thúc ở đây, hai người kia chắc chắn sẽ còn quay lại.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng phiền não của Vương Cẩn Hòa, trong mắt hiện lên ý cười, đưa tay xoa xoa đầu cô, sủng nịnh hỏi: "Sao thế?

Phiền lòng à?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chắc chắn là phiền rồi, cuộc sống yên ổn của chúng ta sắp bị mấy người này phá hỏng." Càng nghĩ Vương Cẩn Hòa càng giận. "Bọn họ đột nhiên tìm tới cửa chắc chắn là có mục đích riêng, Nguyên Lâm bọn họ sẽ đi tra, trước đó thì chúng ta nên làm gì cứ làm nấy." Bọn họ không nên vì mấy người này mà để ảnh hưởng đến cuộc sống của chính mình, như vậy không đáng. "Em biết rồi." Hiện tại chỉ hy vọng mấy người này đừng tới nữa, hoặc là nói, mấy chuyện này chỉ là hiểu lầm.

Cố thị nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút chần chừ đi tới: "Tiểu Hòa, xin lỗi vì chúng ta đã giấu con nhiều năm như vậy." Nếu nói cho Tiểu Hòa sớm hơn, sự việc có khi nào sẽ khác đi không?

Nghe Cố thị xin lỗi mình, Vương Cẩn Hòa nhíu mày, vô cùng bất mãn nói: "Mẹ nói gì vậy chứ?

Mẹ xin lỗi con làm gì?" Cha mẹ là cha mẹ tái sinh của cô, cho dù không nói cho cô biết thì cũng đều là muốn tốt cho cô, cô làm sao có thể trách cứ họ.

Thấy Vương Cẩn Hòa không giận, Cố thị cuối cùng cũng yên tâm, đưa tay giúp cô chỉnh lại tóc: "Tiểu Hòa, nếu con muốn tìm cha mẹ ruột cũng được, để Tiểu Ngọc giúp con." "Mẹ, con vừa rồi chẳng phải đã nói rồi sao?

Con chỉ có mẹ và cha, trừ phi hai người không muốn con nữa, muốn đuổi con đi." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt quật cường nhìn Cố thị, nói thế nào cũng không chịu đi tìm.

Tô Ngọc thấy sự kháng cự của Vương Cẩn Hòa đối với bên kia, vội vàng nói: "Mẹ, sau này đừng nói chuyện này nữa, Tiểu Hòa thật sự không muốn đi tìm người đâu." Cố thị nhìn hai người muốn nói lại thôi, định nói gì đó lại không dám mở miệng.

Vương Đại Quý vội nói: "Thôi được rồi, con nó cũng lớn rồi, cũng có suy nghĩ riêng, chúng ta đừng làm khó nó nữa, không muốn tìm thì không tìm." Mọi người đều đã nói vậy, Cố thị còn có thể nói gì, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Thật là hết cách với con." Bà chỉ nghĩ lỡ như đối phương cũng đang tìm con thì sao?

Nếu con tìm được cha mẹ ruột, sẽ có thêm nhiều người thương yêu nó, như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Sao con bé lại không hiểu chứ?

Vương Cẩn Hòa biết mục đích Cố thị làm vậy là gì, nhưng biết là một chuyện, hiểu lại là chuyện khác.

Cô tới đây thì cha mẹ chính là hai người Vương Đại Quý, họ đối xử với cô rất tốt.

Còn về đôi cha mẹ ruột xa lạ kia, cô chẳng có cảm xúc gì quá lớn.

Nếu họ thực sự muốn tìm, đã sớm tìm tới rồi, hà tất phải đợi cô tự đi tìm?

Vương Cẩn Hòa đi tới bên cạnh Cố thị, đột nhiên ôm lấy bà, thân thiết dụi dụi vào lòng bà: "Mẹ, con hiện tại sống rất tốt, có hai người, có Tô Ngọc, còn có Tiểu Bảo, con đã rất mãn nguyện rồi.

Con cũng không hiếm lạ có thêm hai người nữa, huống chi ai có thể đảm bảo con có phải bị vứt bỏ hay không?

Mẹ, con không muốn mang hy vọng đi tìm rồi lại mang bi thương trở về.

Thà rằng cứ như lúc đầu cái gì cũng không biết còn hơn là bị tổn thương thêm lần nữa, mẹ nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa kiên nhẫn nói ra suy nghĩ trong lòng.

Nghe những lời này của Vương Cẩn Hòa, Cố thị vô cùng đau lòng, đưa tay xoa đầu con: "Được, vậy chúng ta không đi tìm, con mãi mãi là con gái bảo bối của cha mẹ." Thấy Cố thị cuối cùng cũng bỏ ý định bắt mình đi tìm cha mẹ ruột, Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cô như vậy, Cố thị dở khóc dở cười nói: "Cái con bé này..." An ủi vợ chồng Cố thị xong, Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc ra ngoài.

Ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lập tức biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ. "Tô Ngọc, anh giúp em tra xem hai người này rốt cuộc là ai." Tay Vương Cẩn Hòa dưới tay áo nắm chặt thành quyền, trong mắt đầy vẻ u ám, cô muốn biết tại sao hai kẻ này đột nhiên chạy tới tìm cô. "Yên tâm, Nguyên Lâm đã đi theo rồi, tin rằng không bao lâu nữa sẽ có tin tức." Ngay sau khi sự việc xảy ra, Tô Ngọc đã phân phó Nguyên Lâm đi điều tra vợ chồng Hồng thị, chỉ cần bọn họ có vấn đề, chắc chắn sẽ tra ra.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, im lặng đứng đó.

Thấy cô như vậy, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Sao thế?

Vẫn không vui à?" "Đổi lại là anh, anh có vui nổi không?

Em tới đây, cha mẹ em chính là vợ chồng họ, bây giờ mấy kẻ từ trên trời rơi xuống dựa vào đâu mà đòi làm cha mẹ em?

Chương 147

Bọn họ cũng xứng sao?" Vương Cẩn cười lạnh nói.

Về điểm này Tô Ngọc lại không cảm thấy Vương Cẩn Hòa nói có gì sai: "Vậy thì mặc kệ họ." "Tô Ngọc, anh nói xem hai người này với cái cô Cố Hề Nhược gì đó có quan hệ gì không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Ngọc nhíu mày, hiển nhiên không ngờ Vương Cẩn Hòa sẽ hỏi cái này. "Sao em lại nghĩ vậy?" Hai chuyện này nhìn qua có vẻ bắn đại bác cũng không tới, sao Vương Cẩn Hòa lại liên hệ với nhau được. "Em cũng không biết, anh xem, vừa mới truyền ra tin Cố Hề Nhược tra tin tức về em, mới được bao lâu thì Hồng thị bọn họ đã tìm tới cửa.

Trước đây vẫn luôn không có ai tới tìm em, nhưng sau khi Cố Hề Nhược xuất hiện thì người lại tới.

Điều này khiến em không thể không liên kết sự việc lại để suy nghĩ, cân nhắc.

Nếu những người này thực sự có liên hệ, vậy bọn họ rốt cuộc là quan hệ gì?

Tới tìm phiền phức cho em với mục đích gì?" Trong mắt Tô Ngọc mang theo vẻ đăm chiêu, sau đó như nghĩ tới điều gì, anh nhíu mày nói: "Nếu anh nhớ không lầm, Cố Hề Nhược và em có cùng ngày sinh tháng đẻ." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cùng một ngày?" "Ừ, không những cùng một ngày, hai người còn cùng tuổi, đều là mùng sáu tháng mười năm nay tròn mười tám tuổi." Hai người chỉ kém nhau sáu ngày.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, chuyện này có phải quá trùng hợp rồi không? "Tiểu Hòa, nếu Cố Hề Nhược và người nhà họ Hồng thực sự có quan hệ, họ cũng là do Cố Hề Nhược sai tới, vậy thì cha mẹ ruột của em có khả năng là người bản gia họ Cố." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Tuy hiện tại đây chỉ là suy đoán, nhưng một khi chứng thực được Cố Hề Nhược và Hồng thị có quan hệ, khả năng này sẽ rất lớn.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói thế nào về chuyện này: "Nhưng em hiện tại chỉ là một thôn nữ bình thường, còn cô ta là đại tiểu thư Cố gia, chúng ta giữa đường không có bất kỳ dây mơ rễ má nào, tại sao cô ta lại cho người tới tìm em gây phiền phức?" Tô Ngọc lắc đầu, chuyện này anh cũng có chút không nắm được đầu mối.

Đột nhiên Tô Ngọc nghĩ tới một điểm mấu chốt: "Cố Hề Nhược bắt đầu điều tra từ lúc em nổi danh ở kinh thành." "Em nổi danh ở kinh thành á?" Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, cô nổi danh ở kinh thành hồi nào?

Sao cô không biết?

Tô Ngọc vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Không sai, chính là lúc em nổi danh ở kinh thành, trước tiên là vì máy tuốt lúa, sau đó là vì dưa hấu, dưa em trồng vô cùng được hoan nghênh ở kinh thành." Vương Cẩn Hòa sững sờ nhìn Tô Ngọc: "Không phải chứ?

Chỉ vì cái này mà em cũng nổi danh được sao?" Người ở kinh thành đều là những kẻ kỳ quặc gì vậy. "Bởi vì dưa hấu đó ở tiệc thọ của Thái hậu có thể nói là tỏa sáng rực rỡ, có kết quả này anh lại không thấy bất ngờ." Tô Ngọc kể lại chuyện trong sinh thần Thái hậu cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Nghe xong, biểu cảm của Vương Cẩn Hòa có chút khó nói hết.

Mấy người từ quốc gia khác tới này, não có phải cũng không được tốt lắm không?

Nếu tốt thì cũng không đến mức làm ra chuyện như vậy.

Tại tiệc sinh thần của người ta mà đi chê bai quốc gia người ta? "Trong đầu mấy người này chứa toàn bã đậu sao?" Vương Cẩn Hòa thực sự nhịn không được hỏi một câu. "Lúc đó là một cô bé mười hai mười ba tuổi nói, khi ấy cô ta còn nói khá nhiều lời không hay, cuối cùng lấy ra ít dưa hấu, nói là quà mừng thọ Thái hậu.

Kết quả Thái hậu cho bê hết dưa mua từ chỗ em ra, cắt ngay trước mặt mọi người, trực tiếp vả mặt người ta.

Đặc biệt là sau đó hương vị dưa lại càng ngon hơn dưa nước họ không biết bao nhiêu lần, cuối cùng đám người kia cũng chỉ đành xám xịt không dám ho he gì nữa." Tô Ngọc nghĩ tới chuyện này liền cảm thấy buồn cười.

Quốc gia đó trồng khá nhiều trái cây, dưa hấu là một trong số đó.

Mục đích họ làm vậy cũng là muốn Hoàng thượng chủ động mở lời mua dưa của nước họ, như vậy vừa có tiếng vừa có miếng.

Ai ngờ năm nay nước mình lại trồng ra được loại dưa tốt hơn.

Vừa to vừa ngọt.

Vì chuyện này mà bên phía Hoàng thượng thắng được một ván.

Hai chuyện này đặt cùng một chỗ, Vương Cẩn Hòa sao có thể không nổi tiếng được? "Em bây giờ coi như thấm thía câu 'người sợ nổi danh heo sợ mập' rồi, tự nhiên lại vì cái này mà rước lấy một đống phiền phức không đâu." Vương Cẩn Hòa giờ sắp tức chết rồi. "Đúng vậy, nhưng có một điểm anh vẫn chưa nghĩ thông, cho dù là vậy, cô ta điều tra em làm gì?" Hai người họ là người của hai thế giới khác nhau, Cố Hề Nhược có phải hơi quá phận rồi không?

Tô Ngọc khẽ lắc đầu, đối với chuyện này anh cũng trăm đường không giải thích được, mục đích của người phụ nữ kia rốt cuộc là gì?

Nghĩ đến suy đoán trước đó, Tô Ngọc dường như đã hiểu ra đôi chút. "Nếu em là người nhà họ Cố, vậy mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Cô ta điều tra em hiển nhiên là biết sự tồn tại của em, muốn xác nhận xem em có phải là mối đe dọa đối với cô ta hay không." Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nói ra suy nghĩ của mình. "Nếu em thực sự là người nhà họ Cố, với cô ta hoặc là chị em ruột, hoặc là chị em họ, cô ta làm vậy thì có ý nghĩa gì?

Lùi một vạn bước mà nói, em chưa chắc sẽ trở về, cô ta vội cái gì?" Vương Cẩn Hòa thấy kỳ lạ quá đỗi, chỉ vì cái tên mà người này đã điều tra cô rồi?

Quả thực là không thể hiểu nổi.

Tô Ngọc không nói gì.

Nếu là người một nhà, Cố Hề Nhược làm vậy quả thực khiến người ta không thể lý giải, nhưng nếu không phải người một nhà thì sao?

Suy nghĩ này khiến Tô Ngọc nheo mắt lại, suy tính một hồi mới mở miệng: "Tiểu Hòa, nếu các em không phải người một nhà thì sao?" "Không phải người một nhà?

Ý gì?" "Theo như anh biết, cha mẹ Cố Hề Nhược cả hai bên chưa từng có cặp song sinh nào xuất hiện, hơn nữa hai người các em trông chẳng giống nhau, mà Cố Hề Nhược với cái bà Hồng thị kia ngược lại có một hai phần tương tự." Tô Ngọc từng gặp Cố Hề Nhược hai lần, cô ta trông không giống cha mẹ mình, nhưng giữa hàng lông mày lại có chút giống Hồng thị.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt chấn động nhìn Tô Ngọc: "Anh không đùa chứ?" Nếu lời Tô Ngọc nói là thật, vậy mọi chuyện đều thông suốt rồi.

Cố Hề Nhược không phải con Cố gia, cuộc đời hai người bị tráo đổi, mà Cố Hề Nhược biết chuyện này, thậm chí biết tên cô, cho nên sau khi biết cô được Hoàng thượng ưu ái thì lo lắng cô sẽ tới kinh thành.

Vương Cẩn Hòa hơi nhíu mày: "Tất cả những điều này chỉ là suy đoán của chúng ta, hoặc có lẽ không phải như vậy thì sao?" "Có phải suy đoán hay không rất nhanh sẽ biết thôi.

Nếu em và Cố Hề Nhược thực sự bị người ta tráo đổi từ nhỏ, vậy thì mọi chuyện đều hợp lý." Cố Hề Nhược vừa điều tra Vương Cẩn Hòa, vừa cho Hồng thị bọn họ qua tìm Vương Cẩn Hòa.

Một là xác nhận cô có phải đứa bé năm xưa hay không, hai là sau khi xác nhận, nếu đúng, thì sẽ tìm cách trực tiếp bắt người đi, khiến cô không có cơ hội tới kinh thành.

Như vậy cho dù Hoàng thượng có ưu ái thế nào, không thể về kinh thành thì đối với Cố Hề Nhược sẽ không có bất kỳ uy hiếp nào.

Vương Cẩn Hòa cau mày thật chặt, đối với cái người tên Cố Hề Nhược này thực sự có chút không ưa. "Tô Ngọc, bảo người của anh mau chóng tra rõ, em muốn biết em và Cố Hề Nhược rốt cuộc có quan hệ gì, còn cả Hồng thị với Cố Hề Nhược nữa." Vương Cẩn Hòa thực sự tức giận rồi.

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ lên trán Vương Cẩn Hòa: "Có anh ở đây còn có thể để em chịu ấm ức sao?" Vương Cẩn Hòa lập tức hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được, bảo người của anh nhanh lên, đợi xong việc gửi ít trái cây cho bọn họ." "Không cần, thiếu phu nhân sai bảo bọn họ làm việc, đó là vinh hạnh của bọn họ, bọn họ còn dám có ý kiến sao?" Tô Ngọc híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, tức giận nói: "Anh bóc lột thuộc hạ như vậy, không sợ sau này bọn họ buông gánh không làm nữa à?" "Không lo, bọn họ muốn gặp em và Tiểu Bảo lâu lắm rồi, giờ em có việc sai bảo bọn họ, bọn họ chắc chắn sẽ rất vui." Tô Ngọc chắc chắn nói.

Thời gian qua Vạn Cổ bọn họ viết không ít thư tới hỏi anh khi nào mới có thể đưa tiểu thiếu gia về.

Chương 148

Chuyện này chẳng phải sớm muộn thôi sao?

Cũng không biết đám kia rốt cuộc vội cái gì. "Còn có chuyện này nữa?" "Ừ, đã viết thư giục rất nhiều lần rồi, cứ hỏi anh em và Tiểu Bảo thích gì, đều đang chuẩn bị quà cho hai mẹ con đấy." Nghĩ đến đám người dưới trướng mình, Tô Ngọc không nhịn được bật cười.

Vương Cẩn Hòa cũng bị chọc cười, thuộc hạ của Tô Ngọc đều thú vị vậy sao? "Sau này đối tốt với thuộc hạ của anh một chút, người ta vì chuyện chung thân đại sự của anh mà lao tâm khổ tứ lắm rồi." Vương Cẩn Hòa nhịn cười nói. "Được, sau này chỗ em có đồ gì tốt thì cho bọn họ một ít, kẻo lại cứ nói anh trọng sắc khinh bạn." Tô Ngọc đại phát từ bi nói.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc một cái, hóa ra anh cũng biết mình là người thế nào cơ đấy.

Hồng thị cùng người đàn ông bên cạnh rời đi, có chút hoảng loạn nói: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Nó quả thực là đứa bé năm xưa." "Đưa tin cho Tiểu Nhược trước đã, để con bé có sự chuẩn bị." Người đàn ông nhìn Hồng thị bình tĩnh nói.

Lúc Tiểu Nhược bảo bọn họ làm chuyện này chỉ nói là làm rõ xem có phải cô ta hay không.

Sau khi xác định, nếu có thể đưa người đi thì tự nhiên là tốt nhất, nếu không được cũng đừng manh động gây phiền phức cho họ. "Nhưng nếu nó tới kinh thành chỉ sẽ mang lại phiền phức cho Tiểu Nhược, chúng ta..." Hồng thị có chút sốt ruột mở miệng.

Bọn họ không thể để Vương Cẩn Hòa trở thành hòn đá ngáng đường của Tiểu Nhược. "Năm xưa chúng ta không nên vứt đứa bé đó đi, giờ người không nằm trong tay chúng ta, chúng ta muốn làm chút gì cũng không xong." Càng nghĩ bà ta càng tức.

Vương gia bảo vệ Vương Cẩn Hòa khiến bọn họ muốn làm gì cũng không thành, huống chi Vương Cẩn Hòa lại đã thành thân, đối tượng thành thân nhìn qua cũng không phải người thường, bọn họ còn có quan hệ rất tốt với Huyện lệnh và Tri phủ.

Điều này khá bất lợi cho họ. "Đúng thật, chuyện năm xưa chúng ta đã làm sai, vốn tưởng để nó tự sinh tự diệt, nơi đó lại ít người qua lại, ai ngờ cuối cùng nó vẫn được người ta cứu?" Nếu biết Vương Cẩn Hòa có ngày hôm nay, lúc đó bọn họ chắc chắn sẽ không vứt bỏ, giờ có hối hận thế nào cũng vô dụng.

Dù sao chuyện cũng đã như vậy rồi. "Phía Tiểu Nhược chắc sẽ biết phải làm thế nào, đến lúc đó chúng ta nghe theo Tiểu Nhược là được." Người đàn ông biết bọn họ hiện tại không thể làm gì gia đình Vương Cẩn Hòa, mọi chuyện đều đặt lên người Cố Hề Nhược.

Hồng thị cụp mắt, có chút rầu rĩ nói: "Có đôi khi tôi rất hối hận, nếu như năm xưa..." "Bà ngậm miệng lại cho tôi, chuyện này cứ để thối rữa trong bụng đi, bà mà nói ra thì Tiểu Nhược phải làm sao?

Con bé khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, cũng chưa từng bạc đãi chúng ta, bà mà dám hại Tiểu Nhược chịu ấm ức, tôi không để yên cho bà đâu." Người đàn ông vội vàng cắt ngang lời Hồng thị, vẻ mặt cảnh cáo.

Hồng thị đương nhiên biết mình hiện tại không thể nói những chuyện này ra, sự đã đến nước này bọn họ chỉ có thể đâm lao phải theo lao. "Được rồi, hiện tại chính là lúc Tiểu Nhược cần chúng ta giúp đỡ, bà mà dám làm ra chuyện gì, đừng trách tôi trở mặt vô tình."

Người đàn ông lo lắng Hồng thị làm bậy, lại cảnh cáo thêm lần nữa.

Bọn họ làm chuyện năm xưa cũng chẳng sai, Tiểu Nhược hiện tại sống rất tốt, con bé cũng rất lợi hại.

Hồng thị há miệng nhìn chồng mình, khi thấy vẻ cảnh cáo và giận dữ trong mắt ông ta, Hồng thị chỉ đành im lặng không nói gì. "Tôi biết rồi." Nguyên Lâm ở trong tối quan sát đôi vợ chồng này, mắt hơi nheo lại, hai người này đều giấu bí mật lớn hơn, đặc biệt là người đàn ông này dường như quá mức coi trọng Cố Hề Nhược.

Loại tình cảm này hoàn toàn vượt qua quan hệ chủ tớ, hai người này ngược lại giống như bất chấp tất cả làm việc vì Cố Hề Nhược.

Nguyên Lâm đi theo hai người về chỗ ở, Hồng thị nhìn chỗ ở của mình rồi lại nghĩ đến nhà của Vương Cẩn Hòa, nhịn không được nói: "Chúng ta bảo Tiểu Nhược đưa cho ít tiền, tu sửa lại căn nhà đi?

Mùa mưa sắp đến rồi, những ngày đó sẽ khó sống lắm." Người đàn ông nhìn Hồng thị một cái: "Được rồi, chúng ta chịu ấm ức một chút không sao cả, miễn con cái tốt là được, ở nơi như thế chỗ nào cũng cần tiêu tiền." "Nhưng mà..." Hồng thị nhìn thấy ánh mắt không dung từ chối của người đàn ông, đành bất đắc dĩ gật đầu: "Thôi được rồi." Nguyên Lâm nán lại một lúc, đợi đến khi xác định không thu được tin tức gì nữa mới trở về. "Thiếu gia, Cố Hề Nhược rất có khả năng là con của đôi vợ chồng hôm nay." Nguyên Lâm tìm được hai người Vương Cẩn Hòa liền trực tiếp mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, trong mắt Vương Cẩn Hòa đều là vẻ kinh ngạc: "Chuyện này là thật sao?" Nguyên Lâm kể lại tin tức nghe được cho hai người một lượt: "Tuy chỉ là suy đoán, nhưng tám chín phần mười là vậy." Vương Cẩn Hòa dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trong mắt mang theo vẻ thâm tư.

Từ lời đôi vợ chồng kia mà Nguyên Lâm chuyển đạt, Vương Cẩn

Hòa cũng có thể xác định được vài phần, có thể khiến người ta vô điều kiện tốt với một người, chỉ có con cái và cha mẹ ruột của mình. "Xem ra suy đoán trước đó của hai chúng ta đúng đến tám chín phần mười, Cố Hề Nhược lo lắng em sẽ trở về tranh giành với cô ta, càng sợ hãi mất đi tất cả những gì hiện tại." Vương Cẩn Hòa đăm chiêu nói: "Nếu là như vậy, Cố Hề Nhược e rằng sẽ không chịu để yên đâu, khi chưa xác định chắc chắn em sẽ không tới kinh thành, cô ta phỏng chừng tối đến ngủ cũng không ngon." Tô Ngọc nhìn bộ dạng có chút hả hê khi người gặp họa này của Vương Cẩn Hòa, nhịn không được buồn cười: "Em đó, thế này là vui rồi hả?" "Yêu cầu của em thấp lắm." "Hiện tại cơ bản xác định được mục đích của Cố Hề Nhược rồi, sau này em định thế nào?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Đối với những chuyện thế này Vương Cẩn Hòa dốt đặc cán mai, càng không biết phải làm sao, đành chuyển tầm mắt sang Tô Ngọc: "Anh có ý kiến hay gì không?" "Hiện tại chúng ta khoan hãy vội động thủ, cứ xem cô ta muốn làm gì trước đã, đợi cô ta ra tay rồi chúng ta hãy hành động, như vậy trực tiếp hơn chút, còn về phía Vạn Cổ, anh cũng sẽ bảo bọn họ để mắt tới người." Trước đây bọn họ ở ngoài sáng, Cố Hề Nhược trong tối, hiện tại hoàn toàn đổi vị trí, ngược lại có lợi cho họ.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu, nói như vậy hình như cũng đúng.

Ngay khi Vương Cẩn Hòa bọn họ biết được mục đích của Cố Hề Nhược, thì Cố Hề Nhược cũng biết được thân phận của Vương Cẩn Hòa.

Nhìn nội dung trong thư, lớp trang điểm tinh tế xinh đẹp của Cố Hề Nhược cũng trở nên vặn vẹo.

Mười mấy năm trước đều im hơi lặng tiếng, năm nay sao không tiếp tục như vậy đi?

Cầm lá thư đi tới trước ngọn nến, Cố Hề Nhược đưa thư vào lửa, nhìn lá thư từ từ bị lửa nuốt chửng, cuối cùng biến mất không còn dấu vết. "Đã là thôn nữ thì nên nhận rõ thân phận của mình." Cố Hề Nhược híp mắt nói.

Muốn trách thì trách bản thân Vương Cẩn Hòa, làm gì không tốt lại cứ nhất định phải khiến mình cao điệu như vậy, nếu không phải lần này cô ta nổi bật thế, có lẽ mình đã sớm quên mất còn có một người như vậy tồn tại.

Những năm này cô ta đã bỏ ra bao nhiêu công sức mới có được tất cả của ngày hôm nay, cô ta tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai tới phá hoại, bất kể là ai, kẻ nào dám đối đầu với cô ta đều phải chết.

Dưới dung nhan dịu dàng ẩn giấu trái tim độc ác nhất.

Xem ra cô ta cần phải toan tính thật kỹ, rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến Vương Cẩn Hòa ngoan ngoãn ở lại cái thôn sơn cước kia, đừng hòng vọng tưởng trở lại kinh thành, thu hút sự chú ý của người nhà họ Cố.

Đồng thời Cố Hề Nhược đối với vợ chồng Hồng thị cũng có đôi chút bất mãn, nếu không phải năm xưa bọn họ vứt người đi, chính mình hiện tại cũng không đến mức phải đối mặt với quyết trạch lưỡng nan thế này.

Dựa vào ghế quý phi êm ái, Cố Hề Nhược cúi đầu nhìn móng tay được nhuộm màu của mình, quần áo, trang sức, phòng ốc của cô ta không gì là không tinh tế.

Tuy Cố gia nuôi cô ta mười mấy năm, nhưng cô ta vẫn không dám đánh cược, cô ta không xác định người nhà họ Cố liệu có thể chấp nhận việc mình và bọn họ không có bất kỳ quan hệ huyết thống nào hay không.

Nếu biết cô ta làm thế nào để có được thân phận địa vị này, cha mẹ và anh trai sẽ hận chết cô ta mất?

Không, cô ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Tất cả những thứ này đều là của cô ta, không liên quan gì tới Vương Cẩn Hòa.

Đã quen với cuộc sống xa hoa, cô ta không nguyện ý nghĩ đến cảnh sau khi mình không còn những thứ này sẽ ra sao.

Đã là mọi chuyện sai ngay từ đầu, vậy thì cứ để nó tiếp tục sai đi, Vương Cẩn Hòa, đây là do ngươi tự chuốc lấy.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang tính toán xem nên đối phó với Vương Cẩn Hòa như thế nào, thì đồ Tiểu Bảo gửi cho đám người Tô Cửu cũng đã tới nơi.

Nhìn người đến đưa dưa cho mình, Tô Cửu nhướng mày hỏi: "Tiểu Ngọc mà lại có lòng tốt thế sao?

Tặng ta nhiều dưa hấu thế này à?" "Đây là Tiểu thiếu gia tự mình đi hái đấy ạ.

Hoàng thượng, Thái hậu, Lão gia và cả Đại thiếu gia mỗi người mười quả." Người đến đưa dưa đáp.

Chương 149

Tô Cửu nghe nói là Tiểu Bảo đi hái tặng bọn họ, không khỏi có chút kinh ngạc: "Sao Tiểu Bảo lại nghĩ đến chuyện tặng dưa cho mọi người?" Tặng cho hắn và ông nội thì còn hiểu được, nhưng sao Tiểu Bảo lại tặng cho cả Hoàng thượng và Thái hậu?

Chuyện này cũng lạ quá rồi. "Sau khi thánh chỉ tới, Tiểu thiếu gia nói thích Hoàng thượng nên muốn tặng dưa cho ngài ấy.

Tiểu thiếu gia thích một người thì sẽ tự mình đi hái hoa quả tặng người đó, trước đây chỉ có Lão thái gia mới có đãi ngộ như vậy thôi ạ." Tô Cửu nhất thời không biết nên nói gì cho phải, nhóc con này đúng là có chút bản lĩnh thu phục lòng người. "Được rồi, phần của ông nội người đưa sang đó đi, còn phần của Hoàng thượng và Thái hậu để ta đưa vào là được." Tô Cửu cho người mang dưa lại một lần nữa tiến cung.

Hoàng thượng biết tin Tô Cửu tặng dưa hấu thì hơi ngạc nhiên: "Hôm nay ngươi lại có lòng tốt thế à?

Còn tặng dưa hấu cho trẫm?

Hơn nữa còn tặng nhiều thế này?" "Cái này không phải thần tặng đâu, là Tiểu Bảo hái rồi chỉ đích danh muốn tặng cho Hoàng thượng và Thái hậu, mỗi người mười quả." Tô Cửu nhún vai nói.

Nếu là hắn tặng thì hai ba quả đã là tốt lắm rồi, còn mười quả ư?

Mơ gì thế?

Tiểu Bảo...

Hoàng thượng cảm thấy cái tên này rất quen: "Cái tên này nghe có vẻ quen quen." "Là con trai của Tiểu Ngọc.

Trước đây ngài ban đất cho Tiểu Hòa, người đưa dưa nói vì chuyện này mà Tiểu Bảo bảo là thích ngài, nên mới kéo Tiểu Ngọc ra ruộng hái dưa bảo người gửi tới." Tô Cửu tranh thủ "quét" độ tồn tại cho cháu trai nhỏ của mình.

Hoàng thượng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Cửu: "Còn có chuyện như vậy nữa sao?

Tô Cửu, đệ đệ ngươi rốt cuộc đã thắp bao nhiêu hương mới có được một đứa con trai đáng yêu như thế hả?" Ngài cũng muốn tranh giành đứa trẻ này với Tô Ngọc rồi, phải làm sao đây? "Thắp bao nhiêu hương thì vi thần không biết, có điều Tiểu Bảo quả thực rất ngoan, cũng rất hiểu chuyện." Nhắc đến Tiểu Bảo, trái tim Tô Cửu đều tan chảy: "Trước đây định dụ dỗ Tiểu Bảo về nhà, ai ngờ đứa bé này thông minh lắm, nói thế nào cũng không mắc lừa." Đứa bé này giống hệt thiên phú của Tô Ngọc, cũng không biết tương lai có phá vỡ được kỷ lục của Tiểu Ngọc hay không.

Nhìn dưa trong sọt, Hoàng thượng đưa tay sờ cằm: "Đã được nhóc con tặng quà, trẫm cũng không thể quá keo kiệt, phải tặng lại cho nhóc con chút đồ tốt.

Lát nữa trẫm đi hỏi Mẫu hậu, xem nên tặng gì cho thằng bé." Tô Cửu khóe miệng giật giật, Tiểu Bảo có phải là người đầu tiên dựa vào thực lực bản thân mà nhận được ban thưởng của Hoàng thượng không?

Hơn nữa thằng bé mới có ba tuổi. "Hoàng thượng, trẻ con không cần tặng gì đâu." Trong lòng tuy vui mừng nhưng ngoài miệng Tô Cửu vẫn từ chối. "Lại không phải tặng cho ngươi, ngươi giúp người ta từ chối cái gì?" Tô Cửu dở khóc dở cười lắc đầu, mặc kệ Hoàng thượng.

Đồ đưa đến nơi Tô Cửu liền rời khỏi Ngự thư phòng về tìm Tô

Tích, Hoàng thượng thì mang theo mười quả dưa đến tẩm cung tìm Thái hậu. "Hoàng thượng hôm nay sao lại có việc đến chỗ Ai gia thế này?" Nhìn thấy Hoàng thượng tới, Thái hậu tò mò hỏi.

Vì chuyện máy tuốt lúa mà gần đây Hoàng thượng rất bận, không ngờ lại có thời gian chạy tới chỗ bà. "Mẫu hậu, là con trai của Vương Cẩn Hòa gửi dưa hấu cho chúng ta.

Nhi thần nghĩ người ta đã tặng dưa, chúng ta có phải cũng nên tặng lại cho nhóc con chút gì đó không?" Hoàng thượng ngồi bên cạnh Thái hậu mở lời.

Thái hậu vốn đang dựa nghiêng trên gối mềm, nghe thấy thế liền ngồi thẳng dậy: "Tặng dưa cho chúng ta?" "Vâng, nghe Tô Cửu nói đứa bé này thích ai thì mới tự mình đi hái quả tặng cho người đó." "Một đứa nhóc ba bốn tuổi, ở đâu ra lắm tâm tư thế?

Còn phải thích mới đi hái tặng." Thái hậu kinh ngạc cảm thán: "Đứa bé này cũng đáng yêu thật đấy, nhưng sao Tô Cửu lại biết rõ về con nhà người ta thế?" "Đứa bé này là con trai của tên nhóc Tô Ngọc kia." Sau đó Hoàng thượng lại kể chuyện của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cho Thái hậu nghe một lượt.

Đối với sự chung tình của Tô Ngọc, Thái hậu vẫn có chút tán thưởng. "Thằng nhóc đó cũng là kẻ có trách nhiệm, tốn mấy năm trời may mà hiện tại khổ tận cam lai, vợ có con cũng có rồi.

Nhưng mà trước đó nghe nói đứa bé này từ trong nhà phân gia ra ngoài là thế nào?" Hoàng thượng đem chuyện vợ chồng Tô Tần đối xử với Tô Ngọc kể lại cho Thái hậu, Thái hậu càng nghe mày càng nhíu chặt: "Vợ chồng Tô Tần này đúng là có bệnh, đối xử với con trai mình như vậy, cũng đáng đời bọn họ bây giờ con cái chẳng thèm ngó ngàng tới." "Ai bảo không phải chứ?

Mẫu hậu, người nói xem chúng ta nên tặng quà gì cho Tiểu Bảo?"

"Cứ tặng mấy món đồ chơi mới lạ đi, trẻ con chẳng phải đều thích mấy thứ đó sao?

Ai gia nhớ con còn sưu tầm một ít bút mực thượng hạng, cũng tặng cho thằng bé một ít đi.

Cha nó có thiên phú đọc sách tốt như vậy, làm con trai thì kém đi đâu được?" "Vâng, nhi thần đi chuẩn bị ngay đây, cũng không biết Tiểu Bảo có thể phá vỡ kỷ lục tam liên quán của cha nó không." "Giờ ai mà biết được?

Đợi thằng bé lớn hơn chút nữa tự nhiên sẽ biết thôi." "Mẫu hậu nói phải." Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không biết chỉ vì một hành động của Tiểu Bảo mà Hoàng thượng không chỉ chuẩn bị quà đáp lễ riêng, còn nhắn lời mời họ sau này về kinh thành thì đưa Tiểu Bảo vào cung chơi.

Chuyện này tạm thời không nhắc tới.

Sau khi biết mục đích của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa cũng không quá để ý, chuyện này toàn quyền giao cho Tô Ngọc, còn cô thì dẫn theo đám người Thu Ý cùng làm rượu nho, nho khô các loại.

Tô Ngọc đối với mấy thứ này dốt đặc cán mai, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Đột nhiên nghe thấy một tiếng chim ưng kêu, Tô Ngọc bước ra thì thấy Thiểm Điện từ trên không trung bay xuống.

Giơ tay để Thiểm Điện đậu trên cánh tay mình, Tô Ngọc gỡ thư xuống định xem thì Tiểu Bảo và Tiểu Trí chạy tới: "Cha ơi cho Thiểm Điện ăn." "Các con đi cho ăn đi." Tô Ngọc giao Thiểm Điện cho Tiểu Bảo, Tiểu Bảo và Tiểu Trí vội vàng đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Mẹ ơi bọn con muốn lấy thịt cho Thiểm Điện ăn." Tiểu Bảo đi tới cách Vương Cẩn Hòa không xa nói.

Nhìn Thiểm Điện đang được Tiểu Bảo ôm trong lòng, Vương Cẩn Hòa đi lấy thịt cho chúng, để bọn trẻ tự đi cho ăn.

Tô Ngọc thì xem nội dung trong thư, xem một lần rồi lại xem lại lần nữa, xác nhận mình không nhìn nhầm.

Đây là thư đại ca hắn gửi, trong thư nói Hoàng thượng và Thái hậu đã chuẩn bị quà đáp lễ cho Tiểu Bảo.

Lắc đầu, Tô Ngọc cảm thấy Tiểu Bảo nhà họ thực sự quá lợi hại rồi. "Tiểu Hòa, anh nói cho em biết một chuyện, em có muốn biết không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa vẻ bí hiểm hỏi.

Vương Cẩn Hòa tranh thủ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Hửm?

Chuyện gì thế?" "Anh vẫn luôn biết Tiểu Bảo thu phục lòng người rất giỏi, không ngờ lại giỏi đến mức độ này." "Hả?" "Đại ca gửi thư tới, nói Hoàng thượng và Thái hậu đã chuẩn bị quà đáp lễ cho Tiểu Bảo." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, còn tưởng mình nghe nhầm. "Quà đáp lễ cho Tiểu Bảo?

Có thật không vậy?" "Thật." Tô Ngọc nhìn vẻ mặt ngơ ngác của Vương Cẩn Hòa, trong mắt hiện lên ý cười, dáng vẻ ngơ ngác của vợ hắn thật sự rất đáng yêu. "Tiểu Bảo có phải là người đầu tiên dựa vào thực lực để nhận được ban thưởng của Hoàng thượng và Thái hậu không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, chính là người đầu tiên." Vương Cẩn Hòa chỉ thiếu nước vỗ tay cho Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo đúng là quá lợi hại." Từ quà đáp lễ của Thái hậu và Hoàng thượng có thể thấy, bọn họ hẳn là rất tò mò về Tiểu Bảo, chưa nói đến việc có thể còn rất thích thằng bé. "Con trai của chúng ta sao có thể không lợi hại?

Tiểu Bảo đương nhiên là lợi hại nhất rồi." Tô Ngọc nói chẳng chút khách khí nào.

Trong lòng hắn, Tiểu Bảo chính là đứa trẻ lợi hại nhất và cũng đáng yêu nhất. "Nói chuyện với cái người cuồng con như anh đúng là chẳng có gì để nói." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái.

Chương 150

Trong mắt Tô Ngọc, Tiểu Bảo dù có nghịch ngợm phá phách muốn lật mái nhà thì cũng là đứa trẻ vô cùng đáng yêu, không phải ai cũng có thể so sánh được.

Tô Ngọc cười ha hả: "Chuyện này chúng ta không cần nhúng tay vào, sau này xem suy nghĩ của Tiểu Bảo là được, xem con rốt cuộc thích cái gì." "Được." Vương Cẩn Hòa ngẩn người, nháy mắt hiểu ý Tô Ngọc.

Nếu Hoàng thượng và Thái hậu thực sự rất thích Tiểu Bảo, sau này Tiểu Bảo vào quan trường tuyệt đối sẽ sống rất tốt, hơn nữa cơ hội cũng vô cùng nhiều.

Nhưng nếu Tiểu Bảo không thích, bọn họ cũng sẽ không ép buộc.

Dù sao Tiểu Bảo cũng có quyền lựa chọn sở thích của mình. "Có điều nếu Tiểu Bảo có lựa chọn giống anh thì không biết bọn họ có tức chết không?

Nếu sau này Tiểu Bảo vượt qua anh." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến việc Tiểu Bảo nói muốn vượt qua tam liên quán của Tô Ngọc, còn muốn vượt qua cả tốc độ kiếm tiền của cô.

Nếu Tiểu Bảo thực sự làm được việc vượt qua Tô Ngọc, trở thành Cử nhân nhỏ tuổi nhất, đến lúc đó sự chú ý nhận được chắc chắn sẽ càng nhiều hơn.

Nếu như vậy, không biết Hoàng thượng có bị tức đến đau tim không? "Chuyện này bọn họ sẽ phải làm quen thôi, nếu Tiểu Bảo không thích bọn họ cũng không thể ép buộc đúng không?

Nhưng trước mắt xem ra khả năng bọn họ bị tức nghẹn là rất lớn." Tô Ngọc nín cười nói.

Tiểu Bảo không chỉ giống hắn về ngoại hình mà tính cách cũng y hệt, giờ đã thích vàng rồi, sau này chắc chắn sẽ không đổi, vì thằng bé giống hệt hắn.

Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Tô Ngọc: "Tại sao?" "Anh lúc ba tuổi cũng đặc biệt thích vàng." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nín cười nói.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, tên này có biết lịch sự là gì không?

Con trai ngoại hình giống hắn thì thôi đi, tính cách này thế mà cũng là copy paste, quả thực quá đáng.

Nhìn dáng vẻ tức tối của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười lớn: "Sau này chúng ta sinh thêm một cô con gái giống em đi." "Tránh ra, ai thèm sinh con gái với anh?" Vương Cẩn Hòa lườm hắn một cái, nói đầy vẻ bất nhã. "Em đấy." Vương Cẩn Hòa lười để ý đến Tô Ngọc, cô đi xem đợt nho thứ hai vừa hái về.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa không thèm để ý đến mình nữa, chỉ có thể sờ mũi đi theo sau cô.

Nhìn nho vừa hái về, Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Sao cảm giác đợt nho này nhìn ngon hơn đợt trước nhiều thế nhỉ?" "Đều là như vậy cả, đợt đầu tiên sẽ kém hơn một chút, tốt nhất là đợt thứ hai, anh có thể bảo người đi hái được rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói. "Được." Đợt trước hắn kiếm được không ít tiền, đợt này đương nhiên cũng sẽ không bỏ qua.

Vương Cẩn Hòa dẫn theo đám người Thu Thiền bắt đầu làm rượu nho, vì đã có kinh nghiệm một lần nên lần này họ làm nhanh hơn nhiều.

Không bao lâu sau đã làm xong và niêm phong hũ hết. "Đều làm xong rồi à?" Tô Ngọc làm việc xong qua tìm Vương Cẩn Hòa, thấy rượu nho thế mà đã làm xong cả rồi, nhất thời có chút bất ngờ. "Ừ, có kinh nghiệm một lần rồi, lần này tương đối mà nói thì đơn giản hơn nhiều." "Thế à?

Đợt trước đã được chưa?" Tô Ngọc tò mò hỏi. "Được rồi, nhưng dùng loại cốc này không nhìn ra hiệu quả, tốt nhất là dùng ly làm bằng lưu ly, em vẽ ra cho anh xem." Một bộ ly rượu tốt sẽ làm tăng thêm sắc thái cho rượu nho không ít, ngay cả rượu trái cây cũng có thể dùng được.

Vương Cẩn Hòa vẽ kiểu dáng chiếc ly ra cho Tô Ngọc xem. "Anh sẽ bảo người làm nhanh nhất có thể, đến lúc đó có thể đưa rượu nho cùng vào cung luôn." Tô Ngọc tính toán rất hay, đã tặng thì đương nhiên cái gì cũng phải tặng, không thể chỉ tặng một loại được đúng không?

Vương Cẩn Hòa hai mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc: "Cái này được đấy." Từ sau khi nho chín, trái cây trong trang trại cũng lục tục chín rộ.

Trái cây vừa chín, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng bắt đầu bận rộn hẳn lên.

Trong lúc họ đang bận rộn, một chiếc xe ngựa dừng lại: "Chính là chỗ này à?" "Bẩm đại nhân, nhà Vương Cẩn Hòa đúng là ở chỗ này ạ." "Đi vào." Một đoàn người dẫn theo tùy tùng đi vào thì thấy Vương Cẩn Hòa đang thu thập hạt giống rau.

Thấy người đi vào, Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi: "Các người là ai?" Đám người này nhìn qua đã biết không phải thứ tốt lành gì, đặc biệt là kẻ đứng giữa, nhìn mặt đã biết không phải người tốt. "Bản quan là Huyện lệnh huyện Định Hòa." Huyện Định Hòa?

Vương Cẩn Hòa biết, đây là huyện bên cạnh, nhưng người của huyện bên cạnh chạy đến đây làm cái gì? "Ông đến làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi.

Hai huyện này đâu có cùng một địa phận quản lý, mục đích của đám người này rốt cuộc là gì? "Mục đích bản quan đến là để cầu thân." Huyện lệnh huyện Định Hòa nhìn Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mất kiên nhẫn.

Dáng vẻ đó nhìn như thể đang bố thí cho cô vậy.

Lạnh lùng nhìn Huyện lệnh huyện Định Hòa: "Không biết đại nhân muốn cầu thân với ai?" "Đương nhiên là cô rồi." Huyện lệnh huyện Định Hòa nhíu mày, hắn nói chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng?

Người này ngoài việc có chút bản lĩnh ra thì nhan sắc chẳng có gì nổi bật, thật không biết đằng kia rốt cuộc vì sao lại kiêng kị đến thế.

Vương Cẩn Hòa ngoáy ngoáy lỗ tai, không dám tin nhìn người trước mặt, tên này não không phải là có vấn đề gì chứ? "Đại nhân, dân nữ đã đính hôn rồi, chẳng bao lâu nữa sẽ thành thân, ý tốt của ông tôi xin tâm lĩnh." Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc nói.

Huyện lệnh huyện Định Hòa nhíu mày: "Ngươi lại dám từ chối bản quan?

Bản quan cho ngươi vị trí thiếp thất đã là không tệ rồi, ngươi lại còn dám làm cao?

Đúng là không biết trời cao đất dày." Vương Cẩn Hòa không nhịn được dang tay, đầu óc vị đại nhân này có lẽ không được tốt lắm, không những không dùng được mà còn có bệnh. "Thiếp thất?

Dân nữ đa tạ đại nhân hậu ái, tôi thà làm vợ kẻ nghèo còn hơn làm thiếp nhà giàu, huống chi tướng công nhà tôi cũng chẳng thiếu tiền." Vương Cẩn Hòa nhìn Huyện lệnh, nói chẳng chút khách khí.

Lời của Vương Cẩn Hòa đối với Huyện lệnh mà nói quả thực là sỉ nhục to lớn. "Vương Cẩn Hòa..." "Tiểu Hòa sao thế?" Tô Ngọc đi cùng Tri phủ tới thì thấy trong sân có người, hơn nữa người đứng bên cạnh còn ăn mặc giống nha dịch. "Là Huyện lệnh huyện Định Hòa, nói là đến nhà chúng ta cầu thân." Tô Ngọc mặt đen sì, Tri phủ bên cạnh nhíu mày.

Huyện lệnh huyện Định Hòa?

Hắn ta tuổi tác đáng làm cha Vương Cẩn Hòa rồi, một kẻ ba bốn mươi tuổi đầu, thế mà lại muốn làm chồng cô nương nhà người ta?

Có còn cần thể diện nữa không?

Âm trầm sa sầm mặt mày bước tới, Tri phủ vẻ mặt cổ quái nói: "Ồ?

Huyện Định Hòa việc nhiều như núi, Huyện lệnh lại chạy tới đây tơ tưởng vị hôn thê của người ta, chuyện này có chút không hợp lý đâu nhỉ." "Câm miệng, chuyện của bản quan cũng đến lượt ngươi xen vào sao?

Bản quan để mắt đến cô ta, đó là vinh hạnh của cô ta." Nếu không phải đằng kia mở miệng, hắn mới chẳng thèm để mắt đến một thôn nữ.

Chương 151

Một thôn nữ cũng xứng làm người phụ nữ của hắn sao?

Đúng là tưởng bở.

Vương Cẩn Hòa nhìn sắc mặt âm trầm của Tri phủ đại nhân, trong mắt hiện lên ý cười: "Ông có muốn quay lại nhìn xem ai đang ở đây không?" Huyện lệnh huyện Định Hòa mất kiên nhẫn xoay người, vừa quay lại đã thấy Tri phủ đầy vẻ giận dữ đang đứng đó, hiển nhiên những lời hắn vừa nói đều bị Tri phủ nghe thấy hết rồi.

Cười gượng hai tiếng, Huyện lệnh nhìn Tri phủ có chút chần chừ hỏi: "Tri phủ đại nhân, sao ngài lại đến đây?" "Sao?

Ngươi đến được?

Bản quan lại không đến được à?" Tri phủ lạnh lùng nhìn Huyện lệnh, vẻ mặt đầy chán ghét nói. "Hạ quan không phải có ý này, chỉ là đại nhân ngài trăm công nghìn việc, sao lại có rảnh rỗi đến nhà một thôn phụ?" Chẳng lẽ ngài ấy cũng nhắm trúng Vương Cẩn Hòa rồi?

Nghe thấy lời thốt ra từ miệng Huyện lệnh, sắc mặt Tri phủ khó coi đến cực điểm: "Ngươi câm miệng cho bản quan!

Bản quan sở dĩ đến tìm Cẩn Hòa hoàn toàn là vì Hoàng thượng đã dặn phải chăm sóc họ cho tốt.

Ngươi làm như vậy, không biết Hoàng thượng biết được có trực tiếp lấy cái mạng chó của ngươi hay không." Hiện tại Cẩn Hòa chính là công thần của đất nước bọn họ, tên cẩu tặc này lại dám đối xử với Vương Cẩn Hòa như vậy, chuyện này nhất định phải viết tấu chương bẩm báo Hoàng thượng. "Còn nữa, đây mới là vị hôn phu của Cẩn Hòa, chỉ bằng chút đồ mọn ấy của ngươi mà cũng muốn tranh giành vợ với người ta sao?

Cái mặt của ngươi đâu?

Còn cần nữa không?" Tri phủ không khách khí lớn tiếng mắng.

Huyện lệnh huyện Định Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh Tri phủ, mày hơi nhíu lại, trong mắt mang theo sự nghi hoặc rõ ràng, người này nhìn sao quen mắt thế nhỉ?

Hình như đã gặp ở đâu rồi? "Ngươi là ai?" "Là ai à?

Đây là Nhị thiếu gia Tô gia - Tô Ngọc, cũng là em ruột của Tô Cửu đại nhân.

Ngươi làm ra chuyện này, để Tô Cửu đại nhân biết được thì cứ đợi chết đi." Tri phủ nói lời này chẳng qua là đang đe dọa Huyện lệnh, đương nhiên không thể thực sự khiến người ta đi chết được.

Huyện lệnh huyện Định Hòa bị Tri phủ đại nhân nhắc nhở như vậy, nháy mắt đã biết người này là ai.

Người trẻ tuổi nhất đỗ Cử nhân.

Hắn ta thế mà lại là vị hôn phu của Vương Cẩn Hòa?

Người này không những đọc sách giỏi, kiếm tiền cũng rất giỏi, có một người anh làm quan, còn có một gia thế vô cùng tốt.

Những thứ này hắn đều không so được, hắn có thể có ngày hôm nay cũng toàn nhờ người khác đề bạt, nhưng hiện tại đắc tội với người ta, hắn còn cơ hội tiến thêm một bước nữa sao?

Huyện lệnh cười gượng hai tiếng, vô cùng cuống quýt nói: "Chuyện này... chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm." Tri phủ thấy dáng vẻ cuống quýt của Huyện lệnh, cười lạnh: "Hiểu lầm?

Cái này ngươi đi mà giải thích với Tô thiếu gia ấy." Nếu Tô Ngọc chỉ là một người bình thường thì hắn chẳng sợ chút nào, nhưng vấn đề Tô Ngọc không những không phải người thường, mà còn là người có chút thân phận, thân phận này còn cao hơn hắn, hắn căn bản không dám làm gì.

Ánh mắt Huyện lệnh không nhịn được đặt lên người Tô Ngọc, khi hắn nhìn thấy biểu cảm của Tô Ngọc xong thì một câu cũng không dám nói.

Lúc này Tô Ngọc nhìn Huyện lệnh lạnh lùng mở miệng hỏi: "Là ai bảo ngươi tới đây?" Vừa nghe câu hỏi của Tô Ngọc, Huyện lệnh không ngừng lắc đầu: "Không có ai cả." "Trả lời quá nhanh, ánh mắt đảo liên tục, nhìn qua là biết đang nói dối.

Tính khí ta không được tốt lắm, cho dù ta có xử lý ngươi một trận ở đây, cũng có thể coi như đánh tên dâm tặc ức hiếp vợ ta, đánh cũng là đánh vô ích thôi." Tô Ngọc cúi đầu nhìn ngón tay mình, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, Huyện lệnh vẻ mặt cảnh giác nhìn hắn: "Ta là triều đình mệnh quan, ngươi không được động thủ." "Ở đây không có triều đình mệnh quan nào cả, chỉ có thứ hỗn trướng muốn cướp vợ ta." Tô Ngọc căn bản không thừa nhận ở đây có triều đình mệnh quan nào. "Đại nhân..." Huyện lệnh vội vàng nhìn Tri phủ, hy vọng Tri phủ có thể giúp đỡ nói vài câu.

Tuy nhiên Tri phủ cứ như không nghe thấy gì, lạnh nhạt liếc Huyện lệnh một cái: "Bản quan cái gì cũng không biết." Thấy thái độ này của Tri phủ, Huyện lệnh tức điên: "Đại nhân, ngài đây là bao che." "Ngươi muốn cướp thê tử của người ta, người ta đánh ngươi một trận ngươi cũng không oan.

Tô Ngọc, đừng đánh mạnh quá, dù sao cũng là làm quan." Hôm nay hắn cứ bao che cho Tô Ngọc đấy, hắn ta làm gì được nào? "Đại nhân ngài..." Tô Ngọc xoay xoay cổ tay, từng bước đi về phía tên gọi là

Huyện lệnh kia.

Huyện lệnh không ngừng lùi lại phía sau, vừa lùi vừa thập phần cảnh giác nói: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Ta muốn làm gì à?

Đương nhiên là đánh người rồi, chuyện này khó hiểu lắm sao?" Nói xong, Tô Ngọc túm lấy đối phương đánh cho một trận tơi bời, nha dịch hắn mang theo định động thủ cũng bị đám người Nguyên Bảo trực tiếp khống chế.

Nhìn dáng vẻ kêu la thảm thiết của Huyện lệnh, Tô Ngọc khẽ nhếch môi: "Vợ ta là người ta nâng niu trong lòng bàn tay, ngươi dám có ý đồ với vợ ta?

Nói cho kẻ đứng sau lưng ngươi biết, còn dám động não lệch lạc với vợ ta thì đừng trách ta xử lý cả hắn luôn.

Khi ta thực sự muốn xử lý một người, không ai trong các ngươi ngăn được đâu." Tri phủ tán đồng gật đầu, sau đó cảm thấy không đúng, ánh mắt đặt lên người Tô Ngọc: "Chuyện này là thế nào?

Cái gì gọi là có người muốn động thủ với Cẩn Hòa?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Có người cảm thấy Tiểu Hòa là hòn đá cản đường của cô ta, cho nên muốn ra tay với Tiểu Hòa, tốt nhất là trực tiếp khiến cô ấy vĩnh viễn không thể quay về kinh thành." Tô Ngọc nhìn Huyện lệnh, đôi mắt không chớp nói.

Tri phủ nghe thấy lời này sao có thể không tức giận. "Lại còn có chuyện như vậy?

Không cho người ta về kinh thành?

Đây là coi kinh thành là nhà của cô ta chắc?" Tri phủ cười lạnh nói. "Các người biết là ai không?" Tri phủ nhìn hai người hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, cái gì cần biết cũng đã biết rồi, còn chuyện sau này thì phải xem người đó có suy nghĩ gì đã. "Chúng tôi biết, nhưng đây là việc tư, chúng tôi muốn tự mình xử lý.

Còn tên Huyện lệnh này, hắn ta đại khái cũng là nghe lời người đó mới tìm tới đây, mục đích chính là muốn nhốt tôi ở hậu viện, khiến tôi không có đất xoay người." Chỉ cần suy nghĩ một chút là Vương Cẩn Hòa biết chuyện gì đang xảy ra rồi.

Tri phủ nhìn Tô Ngọc, thấy người sau gật đầu mới không nói thêm gì nữa, mà Huyện lệnh huyện Định Hòa thì hoàn toàn ngây người, bọn họ thế mà lại biết tất cả.

Nếu bọn họ biết hết những chuyện này thì rắc rối lớn rồi. "Các người đang nói hươu nói vượn cái gì thế?

Ta chỉ là muốn lợi dụng cô ta để thăng quan, có quan hệ gì với người khác chứ?

Các người đừng có ở đây nói bậy bạ." Nhìn dáng vẻ vừa chột dạ vừa cuống quýt của hắn, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cảm thấy buồn cười: "Chúng tôi có nói bậy hay không trong lòng ông tự biết rõ.

Loại chuyện này mà cũng làm được, cái gan chó của ông cũng không nhỏ đâu." "Các người..." Huyện lệnh biết chuyện này không thể tiếp tục như vậy nữa, hắn không thể để người ta tra ra tiểu thư, nếu tra ra thì cuối cùng hắn cũng sẽ đen đủi theo.

Chương 152

"Chuyện này chính là do ta tự làm, không liên quan đến người khác, các người bớt ở đây vu oan cho người khác đi, các người vu oan như vậy có lợi ích gì cho các người chứ?" Huyện lệnh trừng trừng nhìn Vương Cẩn Hòa bọn họ, giận dữ nói.

Nếu không phải đã biết rõ đầu đuôi, Vương Cẩn Hòa cũng suýt tưởng là bọn họ nhầm thật. "Xin hỏi đây có phải nhà Vương Cẩn Hòa không?" Vương Cẩn Hòa vừa định nói gì đó thì bên ngoài truyền đến tiếng hỏi thăm.

Nghe thấy tiếng nói, tất cả mọi người đều nhìn ra.

Khi thấy mấy vị tướng sĩ, trong lòng Vương Cẩn Hòa có chút nghi hoặc: "Các người là ai?" "Chúng tôi phụng mệnh Hoàng thượng và Thái hậu đến đưa đồ." Một người trong đó vội vàng mở miệng nói.

Sợ mình bị coi là người xấu.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người, chợt nhớ đến lời Tô Ngọc nói lúc trước, Hoàng thượng và Thái hậu đã chuẩn bị quà cho Tiểu Bảo gửi tới. "Đa tạ Hoàng thượng và Thái hậu." Vương Cẩn Hòa vội vàng nói lời cảm tạ.

Vốn dĩ Vương Cẩn Hòa tưởng chỉ là cho một ít đồ chơi nhỏ, ai ngờ lại là mấy cái rương lớn, thấy bọn họ còn phải khiêng vào, Vương Cẩn Hòa liền biết đồ bên trong chắc chắn không ít. "Thái hậu bọn họ cho nhiều đồ quá, chỉ là một đứa trẻ con, thật sự không dùng hết nhiều đồ như vậy." Vương Cẩn Hòa có chút phát sầu nói.

Tô Ngọc mua một đống lớn, giờ Hoàng thượng và Thái hậu lại gửi tới nhiều như thế, phen này hai đứa trẻ triệt để không lo thiếu đồ chơi rồi. "Chỗ này không nhiều đâu ạ.

Thái hậu và Hoàng thượng khi ban đồ xuống có bảo thuộc hạ nói với Vương cô nương, sau này khi đưa Tiểu Bảo về thì nhớ cho vào hoàng cung thăm các ngài ấy." Người muốn lấy lòng Hoàng thượng và Thái hậu, bọn họ cũng gặp không ít, nhưng chưa từng thấy Thái hậu và Hoàng thượng coi trọng con cái nhà ai như vậy, mà đây còn là một đứa bé ba tuổi.

Tương lai tiền đồ của đứa bé này đúng là không thể hạn lượng, nhất định có thể tiến rất xa.

Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ nhìn thị vệ, Hoàng thượng và Thái hậu đều là người thích mời người khác vào chơi như vậy sao?

Nếu không thì sao lần đầu tiên gặp mặt đã muốn cho Tiểu Bảo vào chơi? "Được, nếu có ngày đó, chúng tôi nhất định sẽ đưa Tiểu Bảo vào." Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ không để Tiểu Bảo bỏ lỡ cơ hội này.

Tên Huyện lệnh còn đang cứng miệng kia, lúc tướng sĩ xuất hiện thì cái gì cũng không dám nói nữa, thậm chí không dám nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa.

Khi nhìn thấy hắn, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: "Ông còn việc gì không?" "Không... không có gì." Hắn dám nói có việc sao?

Hiện tại Hoàng thượng và Thái hậu đều đang mong ngóng gọi người ta vào cung.

Lỡ như bọn họ nói gì đó với Hoàng thượng Thái hậu, thì hắn chẳng phải tiêu đời luôn sao?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Huyện lệnh liền lăn lê bò toài bỏ đi, sau này nhất định không dám đến trêu chọc Vương Cẩn Hòa nữa.

Trở về nhất định phải báo tin này cho tiểu thư biết. "Đợi một chút, nếu ông đem chuyện ở chỗ chúng tôi nói cho họ biết, thì cẩn thận cái da của ông đấy.

Chuyện của Hoàng thượng mà ông cũng dám nghị luận, gan của ông đúng là to thật." Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc nhìn đối phương, đừng nói là dáng vẻ này thực sự cũng khá dọa người.

Nhìn Vương Cẩn Hòa thế này, Tô Ngọc không nhịn được cười, Vương Cẩn Hòa trừng hắn một cái, tên này cười không ngừng như thế là có ý gì? "Tô Ngọc, anh cảm thấy em nói sai rồi à?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt thất vọng nhìn Tô Ngọc, dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc nổi cả da gà.

Nếu nói về khoản diễn sâu, Tô Ngọc cảm thấy Vương Cẩn Hòa thực sự rất lợi hại, cho dù là Tiểu Bảo cũng không bằng cô. "Không có, em không nói sai, nếu dám tiết lộ tin tức này ra ngoài, ta sẽ nghĩ cách khiến ngươi mất chức quan này.

Không muốn để chức quan của mình bị lột xuống thì an phận một chút cho ta." "Cái gì nên làm, cái gì không nên làm, đương nhiên lời nói cũng như vậy, lời không nên nói thì ngươi ngàn vạn lần đừng có nói, nếu không đến lúc đó người chịu khổ chính là bản thân ngươi, ngươi nói xem ta nói có đúng không?" Tô Ngọc tiếp lời Vương Cẩn Hòa, mở miệng nói chẳng chút khách khí.

Một câu nói khiến Huyện lệnh không dám nghĩ đến kết cục của mình nếu kể cho người khác biết.

Cười gượng hai tiếng, người bên cạnh vội vàng nói: "Các người... yên tâm, tôi sẽ không nói ra đâu." "Như vậy đương nhiên là tốt nhất." Tướng sĩ đến đưa đồ nhìn Vương Cẩn Hòa lại nhìn Tô Ngọc, sao cảm giác hai người này đang lợi dụng danh tiếng của Thái hậu và Hoàng thượng để cáo mượn oai hùm ở đây nhỉ?

Nhưng cũng chỉ là để đuổi một người đi, chuyện này cũng vô thưởng vô phạt. "Đồ đã đưa đến nơi rồi, vậy tôi xin phép đi trước."

"Ăn cơm xong hẵng đi nhé?" Vương Cẩn Hòa vội vàng mở miệng nói, người ta từ xa xôi đến đưa đồ, nếu đến một bữa cơm cũng không mời được, vậy thì cô đúng là quá tệ rồi. "Vương cô nương không cần khách khí, thuộc hạ còn phải gấp rút trở về phục mệnh, ý tốt của cô chúng tôi xin tâm lĩnh." "Các anh về phục mệnh cũng không thiếu chút thời gian ăn bữa cơm này đâu, cứ quyết định vậy đi.

Tô Ngọc anh giữ người ở lại, em đi nấu cơm, đừng để người ta đi mất đấy." Vương Cẩn Hòa giao nhiệm vụ giữ người cho Tô Ngọc, hy vọng Tô Ngọc có thể làm tốt.

Tô Ngọc nhìn mấy vị tướng sĩ kia, đối phương cũng nhìn hắn, cuối cùng mấy vị tướng sĩ vẫn thỏa hiệp.

Ăn cơm xong, mang theo đặc sản địa phương Vương Cẩn Hòa tặng, bọn họ vội vàng quay về, không dám tiếp tục ở lại nơi này. "Tô Ngọc, anh có cảm thấy ăn một bữa cơm ở nhà chúng ta đối với họ mà nói, quả thực còn khó chịu hơn cả đòi mạng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn những người vội vã rời đi, có chút cạn lời nói.

Chỗ họ cũng đâu có hồng thủy mãnh thú gì, có cần phải chạy nhanh thế không?

Dáng vẻ đó đúng là sợ chạy chậm sẽ bị ma quỷ phía sau tóm được vậy.

Nghe thấy lời này Tô Ngọc không nhịn được cười: "Em nha đầu này nói lời gì thế?

Có ai lại nói mình như vậy không?" Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa vẻ mặt cạn lời nói: "Anh chẳng lẽ không nghĩ như vậy?" Ánh mắt cảnh cáo cứ như dao găm không ngừng chọc lên người Tô Ngọc.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, đây lại là đang đe dọa hắn rồi. "Đâu có đâu, anh lại thấy em nói rất đúng, quả thực chạy rất nhanh." Tô Ngọc vừa nói vừa gật đầu, dáng vẻ này khiến Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng.

Lúc nói mấy lời này, người này có thể có tâm một chút được không? "Em không nói chuyện này với anh nữa, nhưng mà anh nói xem chuyện ở đây liệu Cố Hề Nhược có biết không?

Nếu biết thì cô ta sẽ làm thế nào?" Vương Cẩn Hòa vô cùng tò mò hỏi.

Một câu nói khiến Tô Ngọc không nhịn được buồn cười: "Em nha đầu này rảnh rỗi quá phải không?

Lại đi nghĩ mấy chuyện đâu đâu?" Đối với chuyện này, Tô Ngọc trước giờ đều làm theo ý của Vương Cẩn Hòa, bây giờ nghe cô nói vậy, ngoài bất đắc dĩ ra thì vẫn là bất đắc dĩ.

“Cũng không hẳn, em chỉ thấy cô ta cứ tìm chúng ta gây sự, nếu chúng ta không tặng chút quà thì có vẻ bất lịch sự quá, nên em nghĩ hay là chúng ta tặng cho vị đại tiểu thư này một món quà thật hậu hĩnh đi, anh thấy ý em thế nào?” Tô Ngọc suy nghĩ rồi gật đầu tán thành, chuyện này cũng được.

“Em nói đúng, nhưng em định tặng quà gì cho Cố Hề Nhược?” Tô Ngọc tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm: “Em đi hỏi mẹ xem bộ đồ nhỏ lúc mẹ nhặt được em còn không.” Dù sao cô cũng không định quay về, những thứ này dù không còn cũng chẳng ảnh hưởng gì đến cô.

“Em định gửi bộ đồ nhỏ đó qua để chọc tức người ta à?” “Cô ta chọc tức em, đương nhiên em cũng có thể làm lại.

Chương 153

Không phải cô ta sợ em quay về sao?

Vậy em sẽ cho cô ta xem bộ đồ nhỏ lúc trước em mặc.

À không, không phải cho cô ta, người em muốn tặng là mẹ của cô ta.” Ban đầu Vương Cẩn Hòa định tặng cho Cố Hề Nhược, nhưng giờ cô đổi ý rồi, tặng cho Cố Hề Nhược thì có gì hay?

Người ta nhận rồi cất đi là xong, vẫn có thể giả vờ như không biết gì.

Nhưng tặng cho mẹ cô ta thì khác, không biết đôi vợ chồng đó có còn nhớ quần áo con gái mình mặc không nhỉ?

Thật đáng mong đợi.

Nhìn vẻ tươi cười trên môi Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chỉ thấy bất đắc dĩ.

Anh đưa tay xoa đầu cô, an ủi: “Những người như vậy không đáng để em phải lo lắng buồn bã đâu.” “Em không buồn, em chỉ muốn biết họ có biết con gái mình bị tráo đổi không, có còn nhớ quần áo con gái mình mặc lúc thất lạc không?

Tô Ngọc, anh nói xem họ có nhớ không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không kìm được mà hỏi.

Tô Ngọc im lặng không nói, thực ra anh cũng không biết họ có còn nhớ hay không.

“Tiểu Hòa, em không chỉ muốn chọc tức Cố Hề Nhược mà còn muốn thăm dò vợ chồng nhà họ Cố nữa phải không?” Mặc dù Tô Ngọc đang hỏi Vương Cẩn Hòa, nhưng giọng điệu lại chắc chắn đến lạ.

“Chúc mừng anh đoán đúng rồi, em đúng là có suy nghĩ như vậy.

Nếu họ còn nhớ, sau này họ có tìm đến thật, em sẽ cho họ sắc mặt tốt.

Ngược lại, họ muốn làm gì thì làm.” Vương Cẩn Hòa nói không chút khách sáo.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, biết cô không phải nói giận mà là rất nghiêm túc.

Anh vòng tay ôm lấy cô, thân mật nói: “Được, em vui là được.” Hai người đi tìm Cố thị.

Sau khi biết Vương Cẩn Hòa muốn làm gì, Cố thị đưa tay nhẹ nhàng vuốt má cô, ánh mắt đầy dịu dàng: “Tiểu Hòa, con muốn làm gì mẹ đều ủng hộ, nhưng con phải nhớ, đừng làm bất cứ điều gì tổn hại đến bản thân.” “Mẹ yên tâm đi, những người đó còn chưa đủ tư cách để con làm chuyện tổn thương chính mình đâu.” Vương Cẩn Hòa đảm bảo.

Nếu không phải Cố Hề Nhược tự mình chột dạ, chạy đến gây sự với cô, họ sẽ chẳng có liên hệ gì.

Nhưng cô ta lại ra tay tính kế chỉ để ngăn cô đến kinh thành, chuyện này cô sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Có những người đã làm ra chuyện như thế thì phải trả giá.

“Được, con nói vậy mẹ yên tâm rồi.

Tiểu Ngọc, con trông chừng Tiểu Hòa một chút, đừng để nó bị tổn thương.” Đời này con gái bà đã không dễ dàng, bà hy vọng sau này nó có thể sống tốt hơn chứ không phải như bây giờ, tâm trạng tồi tệ, lòng mang oán khí.

“Mẹ yên tâm đi, có con ở bên cạnh Tiểu Hòa, em ấy sẽ không sao đâu, điểm này con có thể đảm bảo với mẹ.” Tô Ngọc nhìn Cố thị nghiêm túc nói.

Cố… Cố thị cũng họ Cố, khí chất của bà ấy không giống một người phụ nữ nông thôn bình thường.

Hơn nữa, lúc trước huyện lệnh nhận được lời nhắn, bảo ông ta chăm sóc tốt cho gia đình Cố thị.

Như vậy, người giúp đỡ Cố thị rốt cuộc là ai?

Cố thị và nhà họ Cố có quan hệ gì?

Hay việc trùng họ chỉ là ngẫu nhiên?

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Ngọc vẫn không hiểu ra sao.

Vương Cẩn Hòa thấy anh không nói gì liền ghé sát lại gần, tò mò hỏi: “Anh đang nghĩ gì vậy?” “Hả?

Không có gì, đi thôi, chúng ta lấy được đồ rồi, có phải nên đi làm việc không?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, cười như không cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa “ừ” một tiếng rồi dẫn Tô Ngọc ra ngoài.

Sau khi hai người đi rồi, Cố thị mới nhìn theo bóng lưng họ, không biết qua bao lâu mới cúi đầu, tiếp tục im lặng.

Vương Cẩn Hòa tìm Nguyên Bảo, bảo cậu ta tìm người gửi bộ đồ nhỏ đến nhà họ Cố, nhất định phải giao tận tay Cố phu nhân.

Nhìn người bên cạnh, Vương Cẩn Hòa khẽ nhếch môi.

Cảm giác làm chuyện xấu mà có người đồng hành thật không tệ, cô thực sự rất thích cảm giác này.

“Nhìn gì vậy?” “Không có gì, em chỉ đang nghĩ không biết khi nào chúng ta mới được xem kịch hay đây?” Vương Cẩn Hòa cười nói.

“Sẽ nhanh thôi.” Chỉ tiếc là không thể xem tận mặt.

“Vậy thì em vô cùng mong đợi đấy, anh có mong đợi không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Tất nhiên.” Trong lúc bộ quần áo được gửi đến kinh thành, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng rất bận rộn vì các loại lương thực khác trong nhà cũng đến lúc thu hoạch.

Vương Cẩn Hòa định cùng đi bẻ ngô, ai ngờ cô lại bị dị ứng, vừa chạm vào lá ngô là cổ nổi lên một mảng mẩn đỏ.

Thấy cảnh này, Cố thị đâu còn dám để cô làm.

“Tiểu Hòa, ở đây không cần con và Tô Ngọc đâu, hai đứa về đi.

Tiểu Ngọc, con đưa Tiểu Hòa đi gặp đại phu lấy chút thuốc bôi đi.” Cố thị không yên tâm dặn dò.

“Vâng ạ.” Tô Ngọc nhìn mảng mẩn đỏ trên cổ Vương Cẩn Hòa, mày nhíu chặt.

Nếu biết cô bị dị ứng với thứ này, vừa chạm vào đã nổi mẩn thì anh nhất định không để cô đến.

Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp phản đối đã bị Tô Ngọc kéo đi mất.

“Có đau lắm không?” Trên đường về, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày hỏi.

“Đau thì không đau, chỉ hơi ngứa thôi.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được đưa tay định gãi.

Chưa kịp chạm vào đã bị Tô Ngọc cản lại: “Không được dùng tay chạm vào.” “Ngứa.” Vương Cẩn Hòa có thể chịu đau nhưng không chịu được ngứa.

Ngay cả việc thỉnh thoảng Tô Ngọc cù lét cô cũng không chịu nổi, huống chi là thế này?

“Lát nữa đi gặp đại phu bôi chút thuốc là không sao đâu.” Tô Ngọc nắm tay cô, không cho cô gãi cổ.

Vương Cẩn Hòa bất mãn lườm Tô Ngọc, cuối cùng đành chịu thua, ngoan ngoãn nghe lời không chạm vào nữa.

Đi tìm Hoàng Kỳ xem qua, chỉ là dị ứng đơn giản, bôi chút thuốc, không gãi một ngày là khỏi.

Thấy bộ dạng căng thẳng của Tô Ngọc, Hoàng Kỳ không nhịn được mà đảo mắt.

Thiếu gia đúng là chuyện bé xé ra to, Tiểu Hòa vốn không sao, bị anh làm cho thành có chuyện.

Chương 154

“Thiếu gia, Tiểu Hòa thật sự không sao đâu, ngài không cần lo lắng.” Tô Ngọc liếc Hoàng Kỳ một cái, cười lạnh: “Đáng đời ngươi không có vợ.” Hoàng Kỳ ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, chuyện này thì có liên quan gì đến việc mình không có vợ chứ?

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng Tô Ngọc như đang nhìn một tên ngốc của Hoàng Kỳ, cảm thấy rất thú vị.

“Thiếu gia, ngài nói chuyện thì cứ nói chuyện, sao lại châm chọc tôi làm gì?” Hoàng Kỳ không phục hỏi lại: “Hơn nữa, thiếu phu nhân vốn dĩ không có chuyện gì mà.” Ngụ ý là anh quá chuyện bé xé ra to, không có chuyện cũng bị anh làm thành có chuyện.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn Hoàng Kỳ, anh không khỏi suy nghĩ, có phải mình đã đối xử quá tốt với Hoàng Kỳ, đến nỗi cậu ta dám nói chuyện với anh như vậy không?

“Tô Ngọc, em không sao, anh đừng nói cậu ấy nữa.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nói.

Tô Ngọc nhíu mày, bất mãn lẩm bẩm: “Tên này bây giờ đúng là thiếu đòn, để sau này tôi sẽ tìm cậu ta tính sổ.” Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng: “Người ta cũng không nói sai, em chỉ là dị ứng đơn giản, bôi chút thuốc là được rồi, anh không cần lo lắng như vậy, người không biết còn tưởng em bị làm sao.” Hoàng Kỳ ở bên cạnh không ngừng gật đầu, thiếu phu nhân nói đúng, thiếu gia còn mắng cậu.

Xem ra vẫn là thiếu phu nhân tốt nhất.

Tô Ngọc nhìn thấy bộ dạng gật đầu của Hoàng Kỳ, anh cười như không cười nhìn cậu ta.

Hoàng Kỳ ho khan một tiếng rồi gượng cười cúi đầu.

Toi rồi, sao lại quên mất thiếu gia là người cực kỳ thù dai chứ?

Phải làm sao bây giờ?

Ánh mắt cậu ta dời sang Vương Cẩn Hòa, không biết đến lúc đó nhờ thiếu phu nhân giúp có được không?

Nếu nhờ thiếu phu nhân mà cũng không xong thì đúng là hết cách.

"Thiếu phu nhân, dạo gần đây không tìm được thứ gì tốt sao ạ?" Hoàng Kỳ không nhịn được mà ngứa ngáy hỏi.

Thiếu phu nhân đã lâu lắm rồi không cho cậu bảo bối nào.

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn Hoàng Kỳ, bảo bối dễ kiếm thế sao?

Thấy vẻ mặt cạn lời của Vương Cẩn Hòa, Hoàng Kỳ cười hì hì: "Thiếu phu nhân, người đừng nhìn tôi như vậy, chủ yếu là tôi thấy vận may của người thực sự rất tốt.

Đầu tiên là nhân sâm, sau đó là linh chi, đều là những thứ rất tốt." "Hoàng Kỳ đại thúc, chú nghĩ nhiều rồi, cháu có phải ngày nào cũng lên núi đâu.

Hơn nữa, đồ tốt cũng không phải ở đâu cũng có, nếu tùy tiện nhặt được thì còn gọi là bảo bối sao?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt rầu rĩ nhìn Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ nghẹn lời, thực ra cậu chỉ muốn chuyển chủ đề, ai ngờ cô lại nghiêm túc như vậy.

Tô Ngọc cười không ngớt.

Giao tiếp lâu như vậy, sao anh lại không biết Hoàng Kỳ có ý gì chứ?

“Thiếu phu nhân nói đúng, là tôi nghĩ nhiều rồi.” Hoàng Kỳ nói với vẻ mặt bất đắc dĩ, trong lòng đau như cắt.

Nhân sâm đưa cho lão thái gia thì cậu không có cách nào, nhưng linh chi này thiếu gia lại không dùng đến, sao còn đến cướp của cậu?

Chỉ cần nghĩ đến cây linh chi bị Tô Ngọc lấy đi, Hoàng Kỳ lại thấy lòng mình đau nhói, đau khắp cả người.

“Thôi được rồi, không đùa nữa, dạo này cháu không có thời gian lên núi, đợi khi nào rảnh sẽ lên xem sao, biết đâu lại nhặt được bảo bối gì thì sao?” Vương Cẩn Hòa nghĩ, mùa thu rồi, hoa quả trên núi cũng nhiều lên, có thể dẫn Tiểu Bảo và mọi người lên núi hái quả dại.

Bất kể Vương Cẩn Hòa nghĩ thế nào, Hoàng Kỳ đều rất vui.

Nếu có thể tìm được bảo bối, sau đó cho cậu thì càng tốt.

Vì Vương Cẩn Hòa bị dị ứng nên gia đình không cho cô ra đồng, chỉ có thể ở nhà nấu cơm và trông con.

May mà có Tô Ngọc trò chuyện cùng, nếu không cô sẽ buồn chết mất.

Cùng lúc đó, dưới sự thúc giục của ngựa nhanh, món quà Vương Cẩn Hòa gửi cho Cố Hề Nhược đã đến tay vợ chồng Cố gia.

Cố phu nhân vẻ mặt ghét bỏ nói: “Đây là trò đùa dai của ai vậy?

Món quà thế này thật là keo kiệt, không biết làm sao mà tặng được?” Trái ngược với vẻ khinh thường của Cố phu nhân, Cố gia chủ nhìn món đồ trong bọc, mắt lộ vẻ kinh ngạc.

“Đây không phải là bộ quần áo bà tự tay may cho Nhược Nhược lúc nó chưa đầy tháng sao?

Sao lại ở đây?” Những thứ này không phải Cố phu nhân đều giữ lại cả sao?

Sao lại bị người ta gửi đến đây?

Được Cố gia chủ nhắc nhở, Cố phu nhân mới nhớ ra: “Ông nhắc tôi mới nhớ, đúng là vậy, nhưng những bộ đồ nhỏ này không phải tôi đều cất đi rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Thật là kỳ lạ.” Cố gia chủ nhíu mày: “Chúng ta về xem bộ bà cất đi còn không, nếu còn thì chắc không có vấn đề gì.” “Được.” Khi Cố thị lấy ra, bà khẽ nhíu mày.

Hai bộ quần áo giống hệt nhau.

Cố phu nhân đột nhiên lật tìm trên đó, khi tìm thấy một chiếc cúc ngầm thì sắc mặt khẽ biến.

“Sao vậy?

Trông bà có vẻ không vui.” Cố gia chủ nhìn Cố phu nhân kỳ lạ hỏi.

“Bộ tôi cất đi này là giả, bộ này mới là thật.” Cố phu nhân nói với vẻ mặt khó coi.

Nghe vậy, sắc mặt Cố gia chủ trở nên nghiêm trọng: “Bà nói xem đây là chuyện gì?

Là trò đùa dai sao?” Cố phu nhân lắc đầu: “Tôi cũng không biết.” Con gái của họ rõ ràng đang ở nhà, tại sao họ lại nói con gái có vấn đề?

“Bây giờ phải làm sao?” “Trước tiên đừng vội, điều tra ra chủ nhân của món đồ này rồi hãy nói.” Cố Hề Nhược đứng bên ngoài nghe một lúc, đáy mắt đầy vẻ u ám.

Cô ta làm còn chưa đủ tốt sao?

Chỉ vì một bộ quần áo rách mà họ bắt đầu nghi ngờ cô ta.

Nghe ngóng một lúc, Cố Hề Nhược mang theo vẻ yếu đuối đi đến trước mặt Cố phu nhân: “Mẹ, đây là gì vậy ạ?” “Đây là quần áo con mặc lúc nhỏ, con thấy có đẹp không?” Cố phu nhân cầm bộ quần áo, nhìn con gái mình hỏi.

Cố Hề Nhược cười gật đầu: “Đương nhiên là đẹp ạ.” “Mẹ cũng thấy đẹp, chỉ tiếc là loại vải này bây giờ không tìm được nữa.” Nhìn bộ quần áo trên tay Cố thị, Cố Hề Nhược như biến thành một người khác: “Mẹ, chuyện đã qua lâu như vậy rồi, không tìm được thì thôi ạ.

Hơn nữa, tuổi của con mà mặc quần áo bằng loại vải này, chẳng phải hơi xấu sao?” Xấu?

Cố phu nhân nhíu mày nhìn Cố Hề Nhược.

Loại vải này còn tốt hơn cả những loại vải trên thị trường, vậy mà cô ta lại nói xấu?

Vải may một bộ quần áo như vậy có thể bán được mấy chục đến cả trăm lạng, mà đó chỉ là một bộ quần áo thôi.

“Nhược Nhược, loại vải này rất đặc biệt, nó…” “Dù đặc biệt đến đâu con cũng không thích.

Chương 155

Con thích mặc vân cẩm và lụa là, loại vải này con không thèm.” Lúc nói, Cố Hề Nhược cứ nhìn chằm chằm vào bộ quần áo trên bàn, tay bất giác nắm chặt.

Chết tiệt, đây nhất định là do Vương Cẩn Hòa gửi đến.

Lại dám gửi thứ này đến trước mặt cha mẹ, cô ta phải khiến Cố phu nhân không đi điều tra những chuyện này.

Rất nhiều chuyện không thể chịu được sự điều tra, ví như bộ quần áo này từ đâu mà có.

Cố phu nhân thấy vậy không khỏi lắc đầu, đứa trẻ này, đồ tốt lại không muốn.

“Nhược Nhược, con đến tìm cha mẹ có chuyện gì không?” Nhìn vẻ dịu dàng của con gái, Cố phu nhân mỉm cười.

Cố Hề Nhược là đứa con gái hoàn hảo nhất của bà, cầm kỳ thư họa đều giỏi, và là người nổi bật trong số những người cùng tuổi.

“Mẹ, bộ quần áo này từ đâu ra vậy ạ?” Cố phu nhân nhíu mày nói: “Mẹ cũng không biết ai gửi đến, nhưng đây là bộ quần áo con mặc lúc bị người ta bế đi, sao lại bị người ta gửi đến cho mẹ?” Cố Hề Nhược nghe vậy, đáy mắt đầy vẻ u ám.

Cô ta có lẽ đã biết ai là người gửi thứ này đến rồi.

Đây là do Vương Cẩn Hòa gửi, có lẽ cô ta đã biết mọi chuyện mình làm, nên mới gửi thứ này đến để chọc tức cô ta.

“Mẹ, mẹ có thể cho con thứ này không ạ?” Cố Hề Nhược nhìn Cố phu nhân nũng nịu nói.

Cố phu nhân nhìn Cố Hề Nhược một cái, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cái này không cho con được, mẹ phải giữ lại cẩn thận.” Cố Hề Nhược kéo tay Cố phu nhân không ngừng lắc lư: “Mẹ, con chỉ thấy đẹp nên mới muốn thôi, mẹ cho con đi mà, con sẽ không vứt đi đâu, mẹ cho con đi mà.” Cuối cùng Cố phu nhân không chịu nổi sự nài nỉ của Cố Hề Nhược, đành phải để lại bộ đồ nhỏ cho cô ta.

Nhìn Cố Hề Nhược cầm bộ đồ nhỏ vui vẻ như vậy, Cố phu nhân đưa tay xoa đầu cô ta: “Vậy con phải cất giữ cẩn thận, đừng làm mất đấy, biết chưa?” Quần áo con gái mặc từ nhỏ bà đều giữ lại, không hy vọng một ngày nào đó sẽ bị mất, dù chỉ là một bộ.

Cố Hề Nhược vội vàng gật đầu: “Mẹ yên tâm đi, con sẽ giữ gìn cẩn thận.” Cố phu nhân cười gật đầu: “Được.” “Mẹ, vậy con đi cất đây ạ.” Cố Hề Nhược cười với Cố phu nhân rồi cầm đồ vội vàng đi.

Ra khỏi cửa, nụ cười trên mặt Cố Hề Nhược lập tức biến mất, thay vào đó là sự chán ghét và độc ác.

Yên phận ở đó không tốt sao?

Cứ phải gửi đồ đến khiêu khích cô ta?

“Vương Cẩn Hòa, ngươi chẳng qua chỉ là một người bình thường mà cũng dám tranh giành với ta?

Ta sẽ không tha cho ngươi đâu.” Cố Hề Nhược dùng sức siết chặt bộ đồ nhỏ trong tay, mắt đầy vẻ giận dữ.

Tại sao lại phải đưa cho Cố phu nhân chứ?

May mà cuối cùng mẹ đã đưa thứ này cho cô ta, nếu không thì phải làm sao?

Hít một hơi thật sâu, Cố Hề Nhược trở về phòng, mặt không biểu cảm cắt nát bộ quần áo trong tay.

Nhìn bộ đồ nhỏ biến thành từng mảnh vải vụn, ánh mắt Cố Hề Nhược tràn đầy vẻ độc ác.

Cô ta sẽ không để bất kỳ ai trở thành hòn đá ngáng đường mình, Vương Cẩn Hòa càng đừng hòng trở về nhà họ Cố.

Nếu Vương Cẩn Hòa không muốn an phận ở trong thôn núi nhỏ, biết rõ ý của cô ta mà còn dám gửi đồ đến uy hiếp, vậy thì phải trả giá.

Để kế hoạch của mình hoàn hảo hơn, Cố Hề Nhược cho người đi điều tra tất cả những người bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đề phòng bất trắc xảy ra.

Trong lúc cô ta điều tra Vương Cẩn Hòa, bên phía Tô Ngọc cũng đã biết hết mọi chuyện.

“Tiểu Hòa, đúng như em đoán, Cố Hề Nhược quả thực muốn ra tay với em rồi.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Hơn nữa, cô ta đã hủy bộ đồ nhỏ mà em gửi đến rồi.” Nói cách khác, vợ chồng nhà họ Cố hoàn toàn không nghi ngờ thân phận của Cố Hề Nhược.

Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ, tiếng cười đầy vẻ khinh thường đối với họ: “Tô Ngọc, anh nói xem người nhà họ Cố có thú vị không?” “Em giận à?” Tô Ngọc nhìn vẻ mặt tức giận của Vương Cẩn Hòa, khẽ hỏi.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Giận thì không đến mức, chuyện đã sớm biết rồi, hơn nữa đối với em đây lại là kết quả tốt nhất.

Em không phải là loại người ai cũng có thể tính kế được.” Thời gian qua cô cũng đã suy nghĩ, cho dù cuối cùng nhà họ Cố có biết sự thật, đối với Cố Hề Nhược cũng chẳng có ảnh hưởng gì nhiều.

Dù sao cũng là người họ nuôi dưỡng gần mười tám năm, tự nhiên sẽ tốt hơn cô, một đứa con gái từ nhỏ đã ở bên ngoài, lại lớn lên ở một thôn núi nhỏ.

Một cô con gái ưu tú và một cô con gái thô kệch, chỉ cần là người có đầu óc, chắc chắn sẽ biết chọn ai.

Dù sao đối với nhà họ Cố, cô có lẽ chỉ là một thôn nữ không biết gì mà thôi.

“Em gái ngốc này, nghĩ thông suốt như vậy làm gì?

Khiến anh muốn an ủi em mà cũng chẳng biết phải làm sao.” Tô Ngọc nói với vẻ bực mình.

“Em cần anh an ủi lúc nào?

Vương Cẩn Hòa của trước kia đã chết rồi, bây giờ em chỉ là em.

Đối với nhà họ Cố, em không có chút tình cảm nào, chỉ có nhà họ Vương mới là nhà của em.

Nói thật, lúc quyết định gửi đồ đi, em đã biết sẽ có kết quả như vậy, dù sao Cố Hề Nhược cũng là đứa con gái mà họ dốc toàn lực bồi dưỡng.” Vương Cẩn Hòa mỉa mai nói.

Cô chưa bao giờ nghĩ sẽ có bất kỳ dính líu nào với người nhà họ Cố.

Tô Ngọc đưa tay xoa mạnh đầu Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói: “Em nghĩ như vậy là đúng rồi, anh không hy vọng cuối cùng em lại vì nhà họ Cố mà bị tổn thương.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cười không thành tiếng: “Em nói này, anh như vậy khiến em thật sự rất khó xử đấy.” Tô Ngọc vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, trán tựa vào trán cô: “Nếu cô ta cứ tiếp tục điều tra, thông tin của chúng ta có thể sẽ bị lộ ra ngoài sớm hơn dự định.” “Lộ thì cứ lộ, quan hệ đường đường chính chính, sợ cô ta chắc?” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, cô và Tô Ngọc là vợ chồng chưa cưới chính thức, còn có chung một đứa con trai.

Cố Hề Nhược dù biết thì có thể làm gì?

Tô Ngọc véo nhẹ cổ Vương Cẩn Hòa, mắt đầy vẻ tươi cười: “Em nghĩ thông suốt thật đấy, em không lo lắng về gia đình anh à?” “Ông nội anh đã thừa nhận, anh cả của anh cũng thừa nhận, còn cha mẹ anh thì bây giờ đang cân nhắc làm thế nào để hòa hảo với anh.

Sau khi họ biết chuyện, chẳng phải sẽ phải lấy lòng em để em giúp hòa giải tình cảm của các người sao?” Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói.

“Ừm, lời này em nói đúng, nhưng đó là cách làm của người bình thường, còn họ thì không phải người bình thường.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ: “Lần đầu tiên nghe có người nói cha mẹ mình không phải người bình thường.” “Những người có thể ra tay hạ sát con trai mình, em nói xem họ có phải người bình thường không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa lập tức không biết nên nói gì.

“Không cần phải cẩn trọng như vậy, anh đã sớm không sao rồi.” Tô Ngọc nhìn vẻ do dự của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được mà cười lên.

Cô gái này sao có thể đáng yêu như vậy chứ?

Vương Cẩn Hòa lườm nguýt Tô Ngọc một cái, cũng không nói gì thêm.

“Thật sự không sợ?” “Người có quyền uy nhất trong nhà anh em còn giải quyết xong rồi, em còn sợ cha mẹ anh chắc?” Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: “Hơn nữa, gan em cũng không nhỏ như anh tưởng đâu.” Tô Ngọc không nhịn được cười lên: “Em nói đúng, gan của em quả thực rất lớn.” “Đi thôi, chúng ta đi xem mẻ rượu nho làm đầu tiên.

Nếu hương vị đúng như chúng ta mong đợi thì gửi một ít cho Hoàng thượng trước.

Có người muốn gây sự với em, em phải nhanh chóng tìm cách ôm đùi lớn.” Vương Cẩn Hòa nói xong, chính cô cũng bị mình chọc cười.

Tô Ngọc xoa mạnh đầu Vương Cẩn Hòa, cho đến khi tóc cô rối tung lên mới buông ra.

Vương Cẩn Hòa đưa tay vuốt lại tóc, nhíu mày rất nghiêm túc nói: “Sau này không được xoa đầu em nữa.” “Như vậy cũng rất đẹp.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Chương 156

Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa không nói chuyện với anh nữa, kéo anh đến nơi cất rượu.

Mở một vò rượu, hương rượu nho lập tức lan tỏa trong không khí.

Tô Ngọc vui mừng nói: “Tiểu Hòa, rượu nho em ủ còn ngon hơn cả loại anh từng uống.” Hương vị thuần khiết này là thứ mà những loại rượu nho anh từng uống trước đây không có được, có thể thấy Vương Cẩn Hòa lợi hại đến mức nào.

“Anh thích uống không?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

“Thích.” “Vậy chúng ta tự giữ lại một ít để uống, em còn muốn cho mẹ một ít nữa, mỗi ngày trước khi đi ngủ uống một ly rượu nho để làm đẹp da.” Vương Cẩn Hòa nói.

“Còn có cách nói này sao?

Nhưng anh thấy da của em và mẹ vợ rất tốt, ngay cả bà nội cũng vậy.” Tô Ngọc nghĩ đến Vương lão thái thái và Cố thị, không nhịn được mà nói.

So với lần đầu tiên anh gặp họ, bây giờ trông đẹp hơn rất nhiều.

Cố thị và Vương Cẩn Hòa đứng cạnh nhau, nói là chị em chắc chắn cũng có người tin.

Vương Cẩn Hòa sững người một lúc, sau đó cười rộ lên: “Đó không phải là điều hiển nhiên sao?” “Xem ra sau này phải tìm thêm nhiều đồ tốt cho em mới được.” Nhìn vợ ngày càng xinh đẹp, cảm giác thành tựu này quả thực không tệ.

“Được thôi, nhưng nuôi vợ rất tốn tiền đó, Tô thiếu gia đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Vương Cẩn Hòa trêu chọc nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Đương nhiên rồi, thiếu gia ta đây không có gì nhiều, chỉ có tiền là nhiều thôi.

Số tiền ta kiếm được trong gần mười năm nay, ngoài việc hiếu kính ông nội ra thì chẳng tiêu gì nhiều, ta tin chút tiền này đủ để nuôi vợ con, sau này có con gái cũng nuôi nổi.” Tô Ngọc nói rất tự tin.

Đừng nói đến quỹ riêng của anh, chỉ riêng tiền lương hàng tháng của anh bây giờ cũng đủ nuôi Vương Cẩn Hòa và các con.

Vương Cẩn Hòa thực ra chỉ đùa thôi, không ngờ Tô Ngọc lại nói nghiêm túc như vậy.

“Vậy sau này tiền em kiếm được em sẽ cất đi, tất cả đều tiêu của anh, được không?” Vương Cẩn Hòa mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Không vấn đề, muốn tiêu bao nhiêu có bấy nhiêu.” Tô Ngọc vung tay, ra vẻ giàu có nói.

Vương Cẩn Hòa bị bộ dạng này của Tô Ngọc chọc cho cười không ngớt.

Cô đưa tay véo má anh, trêu chọc: “Em phát hiện anh bây giờ càng ngày càng biết nói chuyện đấy.” “Tạm thời không nói chuyện này, chúng ta nếm thử vị rượu trước đã.” Tô Ngọc chuyển chủ đề, nói về chuyện này anh có chút ngượng ngùng.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ ngượng ngùng hiếm thấy của Tô Ngọc, không nhịn được mà cười lên.

Múc một ít rượu ra, Vương Cẩn Hòa đưa cho Tô Ngọc.

Sau khi uống, mắt anh sáng lên.

“Chúng ta đóng ba cân một vò.

Bên này anh bán một nghìn lạng một vò, còn gửi cho Hoàng thượng thì hai trăm lạng một cân.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa hít một hơi khí lạnh, nhìn Tô Ngọc hỏi: “Chúng ta bán đắt như vậy, không tốt lắm đâu?” “Tiểu Hòa, để anh nói cho em nghe, giá trị của rượu nho này của em chỉ cao chứ không thấp.

Anh nói một nghìn lạng một vò đã là rất thấp rồi, nếu thực sự bán, một nghìn lạng một cân cũng có người mua.” Tô Ngọc đưa ra một đánh giá rất cao cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa không ngạc nhiên với đánh giá của Tô Ngọc, dù sao những loại rượu này đều được cô ủ bằng linh tuyền thủy, hương vị tự nhiên sẽ ngon hơn một chút.

“Anh xem rồi quyết định đi, phương diện này em không rành lắm.” “Trừ phần gửi cho Hoàng thượng, số rượu còn lại bán đi, tiền chúng ta chia đôi, được không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: “Sau này số nho còn lại chúng ta không bán nữa mà dùng hết để ủ rượu nhé?

Rồi chúng ta còn phải xây một hầm rượu, tự mình giữ lại một mẻ tốt nhất, không phải em nói còn muốn ủ rượu mạnh sao?” Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý: “Em có ý định này.” “Vậy thì đúng rồi, chúng ta bắt đầu cất một mẻ rượu từ bây giờ, đợi sau này con trai thành thân hoặc con gái gả đi thì lấy ra uống.” Con trai mới ba tuổi mà Tô Ngọc đã nghĩ đến chuyện thành thân của con rồi, điều này khiến Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười.

Cô đưa tay véo tai Tô Ngọc, bĩu môi nói: “Tiểu Bảo mới ba tuổi thôi đấy.” “Qua năm là bốn tuổi rồi.” Tô Ngọc không nhịn được nói.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, cô nói không lại Tô Ngọc.

“Vò rượu trên thị trường không thích hợp để đựng rượu nho, đi thôi, chúng ta ra ngoài.

Em sẽ vẽ một loại vò rượu khác, anh tìm người nung ra, sau đó khắc lên đó hai chữ ‘Tứ Quý’, dùng để đựng rượu nho sẽ hợp hơn.” Vương Cẩn Hòa nghĩ sẽ vẽ luôn cả những mẫu vò rượu cần dùng sau này, để Tô Ngọc tìm người làm, như vậy sẽ đỡ phiền phức về sau.

“Được.” Tứ Quý, là tiệm mà sau này họ sẽ mở.

“Tiệm ‘Tứ Quý’ Nguyên Bảo đã tìm được gần xong rồi, đợi rau củ bên này có là chúng ta có thể khai trương ngay.” Cửa tiệm này anh đều mua thẳng, nên cũng không có chuyện lãng phí tiền thuê.

“Vậy thì tốt.

Tô Ngọc, anh nói xem nếu em tặng Thái hậu mười cân rượu nho thì có thể ôm đùi lớn không?

Chúng ta bán cho Hoàng thượng với giá thấp như vậy, chắc là được chứ?” Vương Cẩn Hòa vẫn luôn tâm niệm chuyện ôm đùi Thái hậu và Hoàng thượng.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm mặt có chút không vui nói: “Sao?

Có anh ở đây còn chưa đủ à?” Đây là chê anh không có bản lĩnh sao?

Nghĩ đến khả năng này, Tô Ngọc thấy hơi nghẹn lòng.

“Làm sao có thể?

Anh đã đủ lợi hại rồi, nếu anh còn lợi hại hơn nữa, có để cho người khác sống không?” Vương Cẩn Hòa đảo mắt một vòng, bực bội nói.

“Em đây là đang tính toán cho tương lai của chúng ta, quan hệ tốt với người đứng đầu đất nước này, sau này chúng ta muốn kinh doanh gì cũng sẽ dễ dàng hơn một chút, anh nói có phải không?” Tô Ngọc sững sờ, không ngờ lý do Vương Cẩn Hòa muốn quan hệ tốt với

Hoàng thượng và Thái hậu lại là vì điều này.

“Em nói đúng, cơ thể của Thái hậu thực ra có chút bệnh vặt, gần giống như ông nội, nếu rượu em tặng có thể giúp những bệnh vặt trên người bà ấy khá hơn, Thái hậu nhất định sẽ cảm kích em.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói.

“Hả?

Thái hậu bị làm sao ạ?” Vương Cẩn Hòa thuận miệng hỏi một câu.

Cô không phải đại phu, không có cách nào chữa khỏi cho Thái hậu, nhưng nếu dùng linh tuyền thủy để điều dưỡng thì chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

“Cơ thể của Thái hậu cũng là di chứng để lại từ hồi còn trẻ, cứ đến ngày trời âm u mưa gió là lại đau nhức.

Vì chuyện này, Hoàng thượng đã tìm rất nhiều đại phu xem nhưng đều không khỏi.

Mỗi năm vào mùa đông, thời tiết ở kinh thành không tốt, Thái hậu đều đến hành cung, nhưng dù đến đó cũng sẽ đau nhức toàn thân không dậy nổi.

Không biết rượu nho của em có thể điều dưỡng cơ thể của Thái hậu tốt lên không.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày nói.

Nhắc đến chuyện này, Vương Cẩn Hòa liền nghĩ ngay đến Vương lão thái thái và Vương lão gia tử: “Ông nội em cứ đến ngày trời âm u mưa gió là đầu gối lại đau, chúng ta đi hỏi ông thử xem?” “Được.” Hai người tìm Vương lão gia tử, Vương Cẩn Hòa liền hỏi: “Ông ơi, chân của ông bây giờ trời âm u mưa gió còn đau không ạ?” Thời gian trước trời mưa liên miên, cô từng nghe người nhà nói chân của ông nội Vương bị đau nhức.

Ông nội Vương ngẩn người một chút, cúi đầu nhìn chân mình: "Năm nay mưa gió thế này mà chân lại không đau chút nào, cái chân bị phong thấp lâu năm này của ta khỏi từ bao giờ thế nhỉ?" Bà nội Vương đột nhiên nhớ đến lời Tô Ngọc từng nói: "Bà nhớ Tô Ngọc có nói qua, rau quả Tiểu Hòa trồng có thể điều dưỡng cơ thể con người phải không?

Mấy cái bệnh vặt của bà năm nay cũng không thấy tái phát nữa." Cố thị đang ngồi khâu áo cho Vương Tĩnh Vũ bên cạnh nghe vậy cũng không khỏi ngẩn ra, cúi đầu nhìn bụng mình: "Cha mẹ nói con mới để ý, hình như bệnh căn để lại lúc con sinh Tĩnh Vũ ngày xưa cũng hết rồi?" Lúc sinh Vương Tĩnh Vũ bà bị khó sinh, sau đó kỳ kinh nguyệt luôn rất khó chịu, lại còn không đều.

Nhưng hình như từ khi con gái tự tay trồng rau quả, cả nhà ăn vào mỗi ngày thì sức khỏe của bà cũng tốt lên hẳn.

Chương 157

Vương Đại Quý nhìn vợ mình, gật đầu tán đồng: "Đúng vậy, không chỉ sức khỏe tốt lên mà ngay cả da dẻ cũng đẹp hơn, trắng trẻo mịn màng, nếp nhăn cũng ít đi nhiều, mẹ cũng thế đấy." Điều này Cố thị ngược lại không để ý lắm, giờ nghe chồng nói vậy, bà không nhịn được đưa tay sờ lên mặt, nhíu mày nói: "Thật sự là như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa chợt nhớ ra lúc đính hôn Tô Ngọc có tặng cô một chiếc gương, loại gương soi cực kỳ rõ nét, cô liền vội vàng chạy về phòng lấy. "Mẹ, mẹ xem này." Vương Cẩn Hòa đưa gương cho Cố thị.

Cố thị cầm lấy gương, nhìn người trong gương mà trong mắt đều là kinh ngạc.

Da dẻ của bà quả thực đã đẹp lên rất nhiều, nhìn qua cứ như cô gái mới ngoài hai mươi, hoàn toàn không giống người phụ nữ đã có con trai mười tám tuổi.

Đưa tay sờ lên mặt mình, tuy rằng đã qua cái tuổi để ý nhan sắc, nhưng Cố thị nhìn thấy dáng vẻ trẻ trung này vẫn không nén được niềm vui sướng. "Mẹ thật không ngờ có ngày còn có thể nhìn thấy dáng vẻ ngoài hai mươi tuổi của mình." "Đâu, đưa mẹ xem mẹ bây giờ trông thế nào nào." Bà nội Vương cũng có chút tò mò.

Cố thị cười đưa gương cho bà nội Vương.

Bà cụ nhìn mình trong gương, không nhịn được sờ lên mặt: "Nếp nhăn trên mặt tôi hình như cũng ít đi mấy phần này." Ông nội Vương nhìn dáng vẻ điệu đà đột xuất của bà cụ, không nhịn được bật cười: "Càng ngày càng trẻ ra, sau này ông già lẩm cẩm này không xứng với bà nữa rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đó của ông nội, biểu cảm có chút kỳ quái: "Ông nội, ông có phải cũng nên xem lại dáng vẻ hiện tại của mình không?" "Hả?" "Ông như bây giờ nói là mới hơn bốn mươi tuổi cũng có người tin đấy." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Ánh mắt cả nhà đổ dồn lên người ông nội Vương, quả nhiên ông cụ trong lúc bất tri bất giác cũng trẻ ra cả chục tuổi.

Ông nội Vương ghé lại gần bà cụ, nhìn thấy mình hiện tại trong gương, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Đúng là thật, thế thì ông không lo sau này không xứng với bà nội con nữa rồi.

Tiểu Hòa sau này kiếm được tiền phải hiếu kính ông nội nhiều hơn một chút nhé." "Hả?" Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn ông cụ, không hiểu ý ông là gì.

Ông nội Vương hùng hồn nói: "Bà nội con bây giờ cứ như quay lại thời trẻ, ông nội chẳng phải nên mua quần áo đẹp, trang sức đẹp cho bà sao?

Ông nội không kiếm ra tiền thì chỉ có thể để cháu gái hiếu kính thôi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười ha hả, ông nội cô sao có thể thú vị như thế chứ? "Ông nội yên tâm, cháu nhất định sẽ hiếu kính ông nhiều tiền một chút, để ông có tiền mua quần áo đẹp, trang sức đẹp cho bà nội." "Tiểu Hòa đừng quên cha đấy." Vương Đại Quý cũng trêu chọc ở bên cạnh: "Để mẹ con ăn diện thật đẹp vào, sau này mẹ con đứng cùng con, người ta lại bảo là hai chị em, mẹ con sẽ vui lắm đấy." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều không nhịn được cười: "Cái này không thành vấn đề, đợi rượu nho con ủ bán được thì chia cho mỗi người một ít, phần của cha và ông nội nhiều hơn chút, để hai người ăn diện cho bà nội và mẹ thật đẹp, khiến người khác phải ghen tị." Vương Đại Quý gật đầu liên tục, đồng thời lại cảm thấy mình nên làm chút gì đó mới được, như vậy sau này sẽ không có ai nói ông không xứng với vợ. "Cha, cha nói xem con dùng số tiền lời Tiểu Hòa chia trước đó, mua lại mảnh sườn núi phía sau để trồng cây ăn quả thì thế nào?

Cũng không thể cứ tiêu tiền của con gái mua đồ cho vợ mãi được." Vương Đại Quý quay sang hỏi ý kiến ông nội Vương. "Đương nhiên là được, Tiểu Hòa trồng trọt giỏi như vậy, có con bé giúp đỡ thì không có vấn đề gì lớn đâu." Ông nội Vương suy nghĩ một chút rồi nói.

Hiếm khi thấy con trai chịu cầu tiến, như vậy cũng tốt, xem ra chuyện cũ con trai đều đã buông bỏ được rồi. "Đợi sang năm con bảo bạn bè qua mua quả, bên này con sẽ không nhúng tay vào, đến lúc đó chúng ta sẽ 'chặt chém' bọn họ một mẻ." Tô Ngọc xoa cằm nghiêm túc nói.

Vương Đại Quý trong mắt mang theo ý cười rõ rệt, nhìn con rể mình không nhịn được cảm thấy buồn cười: "Được, đều nghe con." "Cha, mẹ, còn nửa tháng nữa là đến Trung thu rồi, Trung thu ở huyện thành có hội đèn lồng, cả nhà chúng ta cùng đi dạo chơi nhé?

Đến lúc đó con chi tiền, cha với ông nội đưa mẹ và bà nội đi mua thêm ít quần áo đẹp và trang sức." Tô Ngọc nghĩ đến sắp Trung thu, cả nhà vẫn chưa cùng nhau đi chơi bao giờ nên mở lời.

Vương Đại Quý nhìn Tô Ngọc có chút chần chừ, tiêu tiền của con rể thế này thì ra thể thống gì? "Cha không cần nghĩ nhiều đâu, tên này nhiều tiền lắm, đang sầu vì tiêu không hết đây này, cứ để chàng rể, cháu rể này hiếu kính mọi người một chút." Vương Cẩn Hòa tự nhiên nhìn ra sự không thoải mái trong lòng Vương Đại Quý, lập tức lên tiếng. "Đúng đó cha, con là con rể của cha, tiêu tiền của con rể là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà." Tô Ngọc nhìn Vương Đại Quý cười nói.

Vương Đại Quý suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý: "Vậy được, chúng ta sẽ đi chơi." "Ông nội, chúng ta đi đâu chơi thế ạ?"

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm tay nắm tay chạy lại hỏi.

Hai đứa trẻ vì vấn đề năng khiếu và sở thích nên gần đây Tô Ngọc đã tìm cho mấy vị sư phụ, mỗi ngày chúng đều phải theo học, thời gian chơi đùa không có nhiều.

Lúc này học xong đi ra nghe thấy Vương Đại Quý nói đi chơi, hai đứa trẻ sao có thể không hưng phấn chứ? "Trung thu chúng ta đi huyện thành xem hội đèn lồng." "Thích quá, anh Tiểu Trí, đến lúc đó chúng ta cùng đi nhé?" Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí hỏi. "Được." Thời gian sống ở nhà Tiểu Bảo, Cố Tĩnh bọn họ thường xuyên qua thăm cậu bé, cũng không nói muốn đưa cậu bé về nhà, mỗi lần qua cũng mang theo rất nhiều đồ.

Điều này khiến Tiểu Trí có thể yên tâm sống ở đây.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ quan hệ tốt như vậy không khỏi cảm thán: "Quan hệ tốt thế này, hay là lần sau chị Tĩnh qua đây, hai nhà chúng ta nhận kết nghĩa luôn cho rồi." Hiện tại Trương Trí Lâm ngày nào cũng ở đây, nuôi mãi rồi cũng chẳng khác gì con trai ruột của cô. "Cái này được đấy, đến lúc đó có thể thương lượng với họ một chút, xem ý kiến gia đình họ thế nào." Tô Ngọc ngược lại không thấy có gì không ổn, trái lại còn rất yên tâm.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn người lớn, có chút không hiểu: "Mẹ ơi, trong chuồng gà nhà mình có nhiều trứng lắm, con với anh nhặt được cả một rổ luôn." Sau khi Tiểu Hoa ấp trứng không lâu, Đại Hắc và Tiểu Hắc cũng ấp nở được hai ổ gà con, gà mái tổng cộng có sáu mươi lăm con, gà trống có ba mươi con.

May mà lúc trước xây chuồng gà xây rộng, nếu không còn chẳng nhốt hết. "Sao lại có nhiều thế?

Gà mái nhà mình đều đẻ trứng rồi à?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được kinh ngạc hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Đúng ạ, con với anh hôm nay đi nhặt trứng thấy nhiều lắm." Vương Cẩn Hòa nghe vậy bật cười: "Xem ra trứng gà nhà mình không lo ế rồi, lúc trước bạn của anh trai chẳng phải nói cần trứng gà sao?

Giờ chúng ta có trứng bán cho họ rồi." Tô Ngọc "ừ" một tiếng, bạn bè của Vương Tĩnh Vũ anh cũng biết, đều khá ổn, là kiểu người đáng kết giao. "Em vui là được." "Đi, chúng ta đi vẽ bình rượu, anh phải bảo người ta làm nhanh lên, nếu không sẽ không kịp tiến độ của chúng ta mất." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc lo lắng nói.

Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu: "Được rồi." Khi Vương Cẩn Hòa vẽ xong mẫu vò rượu, Tô Ngọc cảm thấy chỉ riêng cái vò rượu này thôi có khi cũng bán được khối tiền. "Anh nhìn gì thế?

Vò rượu này không làm được à?" Vương Cẩn Hòa thấy anh cứ nhìn chằm chằm bản vẽ vò rượu, tưởng là không làm được.

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Cái này thì không phải, anh chỉ cảm thấy vò rượu này làm ra cũng có thể bán lấy tiền." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, từ bao giờ anh lại thiếu tiền như thế? "Không phải anh thiếu tiền, mà là vò rượu em vẽ đẹp quá." "Đương nhiên rồi, nhưng bên trên phải có hai chữ 'Tứ Quý', người khác không được dùng.

Còn về nắp rượu, bên trong phải dùng lá bạc, như vậy có thể thử độc.

Đợi khi giao hàng, người của anh phải để người của Hoàng thượng nghiệm hàng từng vò một, xác nhận không sai sót mới được ký nhận.

Sau khi ký nhận nếu xảy ra vấn đề gì chúng ta tuyệt đối không chịu trách nhiệm, sau này bán rượu cũng đều như vậy." Vương Cẩn Hòa có tính toán của riêng mình, cô không thể cứ mãi đảm bảo cho rượu được, nghiệm ngay tại chỗ, tiền trao cháo múc xong xuôi.

Tô Ngọc không có gì không tán đồng với cách nói của Vương Cẩn Hòa: "Được, em làm như vậy là đúng, để phòng ngừa vạn nhất." Dù sao cũng là rượu dâng cho Hoàng thượng, Thái hậu, nhất định phải nghiệm hàng, không nghiệm hàng thì không được xuất kho. "Đúng thế, có điều hơi tốn tiền, cảm giác chúng ta lãng phí quá." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đau khổ nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, cười nói: "Chúng ta làm vậy là để kiếm tiền tốt hơn, an toàn hơn thôi.

Chuyện của ông bà nội có thể nói với Hoàng thượng một tiếng, đến lúc đó có hiệu quả tự nhiên là tốt nhất." Cho dù hiệu quả không rõ rệt như ông bà nội, thì ít nhất cũng tốt hơn là không có hiệu quả chứ? "Cũng được, chuyện này anh nói với anh trai anh đi." Cô và anh trai của Tô Ngọc quan hệ đều là nhờ Tô Ngọc, vẫn chưa thân đến mức có thể liên hệ riêng tư.

Tô Ngọc lại không để ý nhiều như vậy, mở miệng nói: "Đợi khi vò rượu làm xong, lúc đi giao rượu thì tiện thể đưa tin luôn, bây giờ không cần chuyên môn đi nói làm gì." Vương Cẩn Hòa khẽ gật đầu: "Được, cứ làm theo lời anh nói đi." Trong mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười: "Đến lúc đó anh cũng sẽ nhờ đại ca giúp chú ý chuyện của Cố Hề Nhược một chút, phòng khi cô ta có động tĩnh gì lúc chúng ta không biết." Vương Cẩn Hòa gật đầu lia lịa, có vị hôn phu như Tô Ngọc ở đây, cô thực sự đỡ lo hơn quá nhiều.

Đưa tay nhéo má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cực kỳ nghiêm túc nói: "Em đột nhiên cảm thấy sau khi quen biết anh, cuộc đời em cứ như được 'bật hack' vậy, bay cao nhanh quá." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, nhướng mày hỏi: "'Bật hack' nghĩa là gì?" "Nghĩa là giống như gian lận ấy, bao nhiêu thứ tốt, vận may đều đổ dồn vào người em, anh nói xem có phải em 'bật hack' rồi không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc trêu chọc. "Nếu thật sự muốn nói như vậy, thì người 'bật hack' chẳng phải nên là anh mới đúng sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy Tô Ngọc thật sự có chút nhạt nhẽo. "Con người anh đúng là chẳng thú vị chút nào, câu này mà anh cũng nói ra được." Đúng là đồ "trai thẳng" sắt thép mà.

Chương 158

"Vậy anh phải làm sao mới tính là thú vị?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút, không thể tiếp tục nói chuyện với người này nữa, cứ tiếp tục thế này cô sẽ tự hoài nghi bản thân mất.

Bất lực thở dài một hơi, Vương Cẩn Hòa vẻ mặt sầu não nói: "Không có gì, anh cứ như hiện tại là được rồi." Sau khi có bản vẽ, Tô Ngọc giao cho Nguyên Bảo bảo cậu ta đưa đi làm gấp.

Trong lúc chờ làm vò rượu, Vương Cẩn Hòa và mọi người lại đi một chuyến đến trang trại.

Nhìn những chùm nho chín mọng, Vương Cẩn Hòa phảng phất nhìn thấy vô số tiền đang bay trước mặt mình.

Thấy Vương Cẩn Hòa cứ nhìn chằm chằm vào đám nho không biết đang nghĩ gì, Tô Ngọc nhìn một cái, sau đó đưa tay quơ quơ trước mặt cô: "Tiểu Hòa, em đang nghĩ gì thế?

Sao lại nhập thần vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc một cái, vô cùng nghiêm túc nói: "Thực ra em cũng chẳng nghĩ gì cả, em chỉ đang tưởng tượng có rất nhiều tiền đang bay trước mặt em thôi." Tô Ngọc không nhịn được bật cười, Vương Cẩn Hòa sao có thể đáng yêu đến mức này chứ. "Lúc anh đưa tiền cho em cũng đâu thấy em có bộ dạng này." Tô Ngọc dở khóc dở cười nói.

Vương Cẩn Hòa lắc lắc ngón tay, cười híp mắt: "Cái này anh không hiểu rồi phải không?

Tiền anh đưa cho em, sao có thể bằng tiền do chính mình kiếm ra được?" "Được rồi, biết là em thích tự mình kiếm tiền." Hai chị em Thu Ý che miệng cười trộm, có những lúc tiểu thư nhà họ thực sự quá thú vị.

Ví dụ như bây giờ.

Nhìn thấy nha hoàn cười trộm, Vương Cẩn Hòa đưa tay đánh Tô Ngọc một cái, vô cùng bất mãn nói: "Đều là lỗi của anh, là anh hại em bị nha hoàn chê cười." Tô Ngọc nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Là lỗi của anh, vậy bây giờ chúng ta có nên hái nho chưa?" "Được ạ, hái nho thôi!" Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp mở miệng, Tiểu Bảo đã hưng phấn reo lên.

Đối với nho, Tiểu Bảo có thể nói là thích nhất, cậu bé cùng Tiểu Trí ngày nào cũng phải ăn một ít.

Hôm nay hai đứa vốn dĩ còn có việc phải làm, nghe thấy người lớn bảo đi hái nho, nói gì cũng đòi đi theo.

Bị Tiểu Bảo quấn lấy không còn cách nào, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc chỉ đành dẫn người đi cùng. "Được, hái nho." Vừa nghe được hái nho, Tiểu Bảo cứ như ngựa hoang đứt cương, không ai cản nổi.

Đưa tay day day mi tâm, Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất lực nói: "Nhìn thấy Tiểu Bảo thế này, em cứ lo con sẽ bị ngã." "Tiểu Bảo đã bắt đầu tập võ rồi, cho dù có ngã cũng không sao, con trai mà không ngã thì còn ra thể thống gì?" Tô Ngọc đối với chuyện này lại không thấy có gì nghiêm trọng, ngược lại còn cảm thấy phải ngã rồi mới có thể trưởng thành tốt hơn.

Vương Cẩn Hòa cũng chỉ nói vậy thôi, cô cũng biết con trai hiếu động là chuyện bình thường. "Đi thôi chúng ta cũng qua đó, đúng rồi anh thật sự không hái một ít đem bán à?

Hiện tại nho vẫn còn khá nhiều, anh hái một ít cũng không ảnh hưởng gì lớn đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhìn những chùm nho sai trĩu trên cây, suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Được, vậy hái thêm một ít nữa, phần còn lại đều giữ lại ủ rượu nho, rượu nho kiếm tiền còn nhiều hơn." Rượu nho này mà đưa đến kinh thành, tuyệt đối có thể làm mưa làm gió cả kinh thành. "Anh đây là chui tọt vào mắt tiền rồi à?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm: "Có thể kiếm nhiều tiền hơn, tại sao chúng ta lại phải kiếm ít đi?" "Em thế mà lại không biết nói gì để phản bác." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, đành mở miệng nói.

Phải thừa nhận Tô Ngọc nói đúng, về điểm này quả thực là như vậy.

Kiếm nhiều tiền thì tốt biết bao. "Vậy được, sau này chúng ta đều đem ủ rượu, cất vào hầm rượu, sang năm mới bán." Rượu để sau một thời gian mùi vị càng thuần hương, uống ngon hơn nhiều so với loại vừa mới ủ xong.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: "Đúng lúc hiện tại nhà chúng ta cũng đang xây nhà, sau này bảo họ đào thêm một cái hầm, hầm này còn phải làm lớn một chút mới được." "Cái này hay đấy, hầm lớn một chút chúng ta có thể trữ cả lương thực nữa.

Anh vĩnh viễn không biết được chuyện ngoài ý muốn và thiên tai cái nào sẽ đến trước, cho nên cứ trữ lương thực trong hầm cũng yên tâm hơn.

Còn nữa, sau này còn phải chuẩn bị thêm ít rau khô các loại." "Sắp tới em định vào núi một chuyến." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc vô cùng nghiêm túc nói. "Sao lại muốn vào núi?" "Trên núi có rất nhiều bảo bối mà, có bảo bối mà không lấy thì không phải là kẻ ngốc thì là gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc lẩm bẩm. "Được, hôm nào anh đi cùng em." "Cha, mẹ, hai người mau lại đây." Trong lúc hai người đang nói chuyện ở đây, Tiểu Bảo đã hái được không ít nho.

Quay đầu lại thấy hai người vẫn chưa qua mà cứ đứng đó nói chuyện, lập tức có chút không vui.

Nghe thấy tiếng gọi của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau rồi đi qua tìm con trai.

Hái nho cả một ngày, một phần đem đi bán, phần còn lại thì dùng để ủ rượu.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc làm việc của Vương Cẩn Hòa, anh luôn bất giác bị thu hút.

Hoàn toàn khác biệt với những người anh từng gặp trước đây.

Những tiểu thư thế gia anh từng gặp, ai cũng cảm thấy mình rất đẹp, rất cao quý, nhưng lại không biết đó chẳng qua chỉ là bộ da đẹp đẽ bao bọc một linh hồn nhạt nhẽo.

Còn Vương Cẩn Hòa thì khác, cô là kiểu người có linh hồn thú vị cộng thêm vẻ ngoài xinh đẹp.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc cứ nhìn mình chằm chằm, kỳ quái liếc anh một cái: "Anh cứ nhìn em như thế, làm em ngại lắm đấy, em đẹp thế cơ à?" "Phụ nữ khi nghiêm túc là đẹp nhất, chính là em đó." Thu Ý và Thu Thiền rùng mình một cái, nếu không phải còn phải làm việc thì chắc chắn đã chạy vội rồi, cô gia nói chuyện thật quá không màng đến cảm nhận của người khác.

Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn Tô Ngọc, tức giận nói: "Em nghe anh ở đây nói hươu nói vượn." Nói xong không thèm để ý đến Tô Ngọc nữa mà bắt đầu nghiêm túc làm việc, Tô Ngọc cũng không giận, trái lại còn cười nhìn cô.

Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào, đến bên cạnh Tô Ngọc nhỏ giọng nói gì đó.

Tô Ngọc nghe xong sắc mặt nháy mắt trở nên âm trầm, bọn họ đúng là không thấy quan tài không đổ lệ, đã đến nước này rồi mà còn dám quản chuyện của anh.

Tại Tô gia ở kinh thành.

Tô Tích nhìn người xuất hiện thêm trong nhà, mày nhíu chặt, vô cùng mất kiên nhẫn với cô nương này.

Nhìn dáng vẻ yêu thích của Dương San San, Tô Tích cười lạnh một tiếng: "Xem ra Tiểu Ngọc cắt đứt quan hệ với các người, bị các người ép phải chia gia sản ra ở riêng, vẫn chưa làm các người ý thức được tầm quan trọng của sự việc nhỉ." Dương San San vì một câu nói của Tô Tích mà sắc mặt có chút tái nhợt, ánh mắt không nhịn được hướng về phía Tô Tích: "Cha, con cũng là muốn tốt cho nó thôi." "Muốn tốt cho nó?

Kinh thành này còn ai không biết Tiểu Ngọc ghét cay ghét đắng Tạ Ương?

Tìm một người mà Tiểu Ngọc chán ghét, đây chính là cái gọi là muốn tốt cho Tiểu Ngọc của các người à?" Tô Tích nhìn Dương San San cười lạnh hỏi.

Dương San San nghe vậy tâm trạng càng thêm tồi tệ: "Cha, Ương Ương có gì không tốt?" Bất kể là dung mạo hay gia thế đều xứng đôi với Tô Ngọc.

Như vậy nó còn có gì bất mãn chứ?

Sở dĩ Dương San San làm vậy cũng là muốn thông qua con dâu để hàn gắn quan hệ với Tô Ngọc, mà Tạ Ương chính là người thích hợp nhất. "Tiểu Ngọc có từng nói với các người, chuyện của nó không cần các người xen vào không?" Tô Tích lạnh lùng nhìn Dương San San.

Một câu nói khiến Dương San San nhớ đến dáng vẻ âm ngoan của Tô Ngọc khi anh ra tay đánh Nguyên Bảo.

Tô Ngọc nói nếu bọn họ còn xen vào chuyện của anh, tùy tiện tìm người cho anh, thì đừng trách anh trở mặt vô tình. "Xem ra là nhớ rồi nhỉ." Nhìn sắc mặt tái nhợt của Dương San San, Tô Tích cười khẩy.

Dương San San theo bản năng nắm chặt tay, bà ta nhìn Tô Tích: "Cha, sao cha cứ ngứa mắt con như thế?" "Không phải ta ngứa mắt cô, mà là bản thân cô không biết tốt xấu, biết rõ con mình ghét người ta, còn muốn rước về làm con dâu, cô đây là đang muốn chọc tức ai hả?" Tô Tích cũng mặc kệ Tạ Ương có ở bên cạnh hay không, nói chuyện chẳng hề khách khí.

Chương 159

Sắc mặt Tạ Ương có chút khó coi, cô ta theo đuổi Tô Ngọc bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ nhận lại chỉ là thế này sao?

Tay theo bản năng nắm chặt thành quyền, Tạ Ương nhìn Tô Tích cắn răng nói: "Tô gia gia, cháu rốt cuộc có chỗ nào không tốt?

Khiến ông phải hạ thấp cháu như vậy?" "Cô không có chỗ nào không tốt cả, còn về việc cô bảo ta hạ thấp cô là do cô nghĩ nhiều rồi, điểm duy nhất không tốt của cô chính là Tiểu Ngọc ghét cô, nhìn thấy cô là phiền, điểm này đã đủ chưa?

Còn nữa, thê tử của Tiểu Ngọc là người đã cứu nó bốn năm trước, chứ không phải cô." Tô Tích nhìn Tạ Ương không chút khách sáo nói thẳng.

Nghe vậy Dương San San vô cùng bất mãn: "Nhưng người đó tìm mãi không thấy, chẳng lẽ cứ để Tiểu Ngọc không thành thân mãi sao?

Hơn nữa nếu đối phương chỉ là một thôn cô cái gì cũng không biết, chẳng lẽ Tiểu Ngọc cũng phải cưới bằng được?" "Không sai." "Cha, cha cũng quá đáng lắm rồi, làm gì có ai như cha?" Dương San San thấy Tô Tích gật đầu thừa nhận, lập tức tức giận không thôi.

Ông cụ rốt cuộc là có ý gì?

Thế mà thà để Tiểu Ngọc cưới một đứa chẳng ra gì, cũng không chịu chấp nhận Tạ Ương.

Tạ Ương rốt cuộc không tốt ở chỗ nào?

Ông cụ lạnh lùng nhìn Dương San San: "Dương San San, có phải cô luôn khinh thường ân nhân cứu mạng của Tiểu Ngọc không?

Trước là Nguyên Bảo, sau lại là cô nương này, những chuyện cô làm với Tiểu Ngọc mấy năm nay, cô cảm thấy cô còn tư cách quản chuyện của Tiểu Ngọc sao?" "Con..." "Đừng nói cái gì cô là mẹ của Tiểu Ngọc, cô nói gì nó cũng phải nghe.

Cô đừng quên, mấy năm trước, Tiểu Ngọc đã bị cô đánh chết tươi rồi, hiện tại cái mạng này của Tiểu Ngọc là do Nguyên Bảo nhặt về, còn cô?

Không xứng." Lời của Tô Tích như một con dao sắc nhọn, đâm mạnh vào tim Dương San San.

Tô Tần nghe lời cha nói không khỏi nhíu mày: "Cha, chúng con đã biết sai rồi." Tô Tích chỉ tay vào Tạ Ương, vẻ mặt đầy châm chọc: "Đây chính là cái gọi là biết sai của các người đấy à?" "Cha, con không biết tại sao cha lại bất mãn với con bé, nhưng Tạ Ương chẳng phải rất tốt sao?

Tại sao cha lại không thích con bé đến thế?" Tô Tần vẻ mặt bất lực nói.

Bất luận là gia thế hay dung mạo, Tạ Ương rốt cuộc có chỗ nào không xứng với Tô Ngọc? "Một người phụ nữ bị Tiểu Ngọc tránh như tránh tà thì có xứng không?" Tô Tích lạnh lùng nhìn Tạ Ương, lời nói ra vô cùng tổn thương.

Tạ Ương mặt mày trắng bệch nhìn Tô Tích, lời của ông khiến cô ta không khỏi nhớ lại quá trình mình theo đuổi Tô Ngọc.

Bao nhiêu năm nay, chỉ cần biết Tô Ngọc ở đâu, cô ta sẽ đuổi theo đến đó, cô ta cứ tưởng mình có thể không bận tâm những chuyện này, nhưng khi bị ông nội người ta nói thẳng toẹt ra, Tạ Ương chỉ cảm thấy bẽ bàng. "Cha, hôn sự này bất luận thế nào con cũng sẽ giúp Tô Ngọc định xuống." Dương San San căn bản không quan tâm suy nghĩ của Tô Ngọc, càng không quan tâm lời khuyên can của Tô Tích, cố chấp nói. "Các người cứ thử định xem." Tô Cửu từ bên ngoài bước vào, lạnh lùng nói.

Đối diện với Tô Tích bọn họ còn có thể có chút lý lẽ hùng hồn, nhưng khi Tô Cửu xuất hiện trước mặt Dương San San, trong mắt bà ta tràn đầy vẻ chột dạ. "Từng đối xử với tôi như vậy, bây giờ lại muốn dùng cách đó đối phó với Tiểu Ngọc sao?

Không biết ông ngoại có biết tất cả chuyện này không nhỉ?" Tô Cửu nhìn Dương San San lạnh giọng nói.

Tô Tích nhíu mày nhìn Tô Cửu: "Tiểu Cửu, chuyện này là sao?" Tô Cửu có chuyện gì giấu ông? "Ông nội, ông có biết tại sao cháu bao nhiêu năm nay vẫn luôn không chịu thành thân không?" Tô Cửu nhìn Tô Tích đột nhiên mở miệng hỏi. "Cái gì?" Trong lòng Tô Tích dâng lên dự cảm chẳng lành. "Cháu từng có một người con gái mình vô cùng yêu thương, đã đến mức bàn chuyện cưới hỏi rồi.

Ông nội còn nhớ sáu năm trước có một khoảng thời gian cháu cả người cứ như mất hồn mất vía không?

Từ sau đó cháu không còn chút tình cảm nào với Dương San San nữa." Tô Cửu cười nhạt hỏi.

Tô Tích ngẫm nghĩ kỹ lại, hình như đúng là có chuyện như vậy.

Trước đó ông nhớ đứa cháu này vẫn luôn rất vui vẻ.

Nhưng đột nhiên có một ngày, bầu trời của cháu trai như sụp đổ. "Nhớ chứ." "Ông nội, lúc đó cháu đã định đưa người mình yêu về ra mắt ông, để ông chủ trì hôn sự cho chúng cháu, nhưng người 'mẫu thân tốt' này của cháu đã làm gì?" Tô Cửu nhìn bộ dạng chột dạ của Dương San San, cười đầy châm chọc. "Tiểu Cửu, chuyện này mẹ con đã xin lỗi con rồi, con không cần thiết phải cứ truy cứu mãi không buông như thế." Tô Tần là người biết chuyện này, nhìn vợ mình cuống cuống, ông ta nhíu mày nói.

Tô Cửu cười, là bị Tô Tần chọc cho tức cười. "Xin lỗi?

Xin lỗi thì người con yêu có thể sống lại được không?

Bà ta chính là một kẻ giết người." Đôi mắt Tô Cửu dần đỏ lên, ai cũng không thể thấu hiểu được cảm giác khi anh hí hửng đi tìm người mình yêu, lại nhìn thấy cô ấy nằm yên tĩnh trên giường đã tắt thở, lúc đó tâm trạng anh như thế nào. "Tiểu Cửu, con nói rõ cho ông, rốt cuộc là chuyện thế nào?" Tô Tích nghiến răng hỏi.

Tô Cửu nhếch khóe môi: "Nhu Nhu chỉ là một cô nương có gia thế rất bình thường, cô ấy là trẻ mồ côi, cha mẹ đều đã qua đời, một mình kinh doanh một quán trà, cô ấy thực sự rất tốt, rất dịu dàng." "Đủ rồi, Tô Cửu, chuyện này đã qua mấy năm rồi, con nhất định phải làm ầm ĩ khiến trong nhà không yên mới vui lòng sao?" Thấy Tô Cửu định nói ra, Dương San San giận dữ quát.

Tiếng quát tháo đó ngược lại càng giống như đang chột dạ. "Tiểu Cửu, con nói tiếp đi." Tô Tích nhìn bộ dạng chột dạ của Dương San San liền biết chuyện này không đơn giản. "Biết cháu yêu một cô nương bình thường, còn muốn cưới cô ấy làm vợ, người 'mẫu thân tốt' này của cháu đã đi tìm Nhu Nhu ép cô ấy tự mình rời xa cháu.

Nhu Nhu không đồng ý, bà ta liền đưa Nhu Nhu lên giường của người đàn ông khác.

Nhu Nhu không chịu nhục, ngay đêm hôm đó đã tự sát.

Ông nội, không phải cháu không muốn thành thân, mà là người cháu muốn cưới nhất, đã bị bà ta hại chết rồi." Mắt Tô Cửu đỏ ngầu, trong mắt long lanh nước.

Anh đưa tay che mắt, không để nước mắt rơi xuống.

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, chỉ cần nhớ tới Nhu Nhu tim anh vẫn đau nhói.

Anh tưởng sáu năm là đủ để buông bỏ, nhưng giờ mới biết bản thân chưa bao giờ buông bỏ được.

Tô Tích trong lòng kinh hãi tột độ, tức đến mức toàn thân run rẩy, quay đầu nhìn Tạ Ương đang đứng đó có chút tay chân luống cuống: "Tạ tiểu thư, nhà ta không tiếp đãi cô nữa, mời cô rời khỏi đây, sau này cũng đừng đến nữa, Tô Ngọc nhà ta cao phàn không nổi cô." Tạ Ương còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không cho phép từ chối của Tô Tích, cuối cùng chỉ đành rời đi. "A Trung, đi gọi Tô Lang và Minh Triệt qua đây." Tô Tích lạnh lùng ra lệnh. "Vâng." Rất nhanh Tô Lang dẫn theo Nguyễn Hoàng Triệt đi tới, nhìn thấy bộ dạng bạo nộ của Tô Tích, Tô Lang nhíu mày nhìn Tô Tần một cái: "Lão nhị, các chú làm gì chọc giận cha thế?" "Em..." "Lão đại, thỉnh gia pháp, đánh thật mạnh vào cho ta, đánh chết hai thứ súc sinh không bằng cầm thú này." Tô Tần còn chưa nói hết câu đã bị Tô Tích cắt ngang, ông nhìn chằm chằm đôi vợ chồng này, trong mắt đều là sự chán ghét.

Tô Lang giật nảy mình: "Cha, xảy ra chuyện gì vậy?" "Hai đứa súc sinh này, thế mà dám bức tử cô nương Tiểu Cửu yêu thương, biết rõ là người con trai mình thích, Dương San San lại có thể đưa người ta lên giường gã đàn ông khác." Tô gia sao lại cưới về một người đàn bà lòng dạ rắn rết thế này?

Mà Tô Tần thế mà còn trợ Trụ vi ngược, quả thực ngu xuẩn không để đâu cho hết.

Tô Lang không dám tin nhìn em trai và em dâu mình, mày nhíu chặt.

Chương 160

"Tại sao Tiểu Cửu hơn hai mươi tuổi vẫn không cưới vợ, cô nương nó yêu đều bị bọn chúng bức chết rồi, nó còn cưới xin thế nào được nữa?" Nếu không phải Tô Tích ở bên chỗ Vương Cẩn Hòa đã được điều dưỡng sức khỏe rất tốt, có lẽ ông đã bị chọc cho tức bệnh rồi.

Tô Lang đưa tay đỡ Tô Tích ngồi xuống: "Cha đừng giận, chuyện này giao cho con xử lý." "Tô Tần, tổ huấn điều thứ ba của Tô gia chúng ta là gì?" Tô Lang nhìn Tô Tần lạnh lùng hỏi. "Phàm là dòng chính Tô gia không được liên hôn, chuyện cưới gả do hậu nhân tự mình quyết định, không cầu đối phương gia thế ra sao, chỉ cầu đối phương nhân phẩm tốt." Tô Tần trầm mặc hồi lâu mới mở miệng nói.

Tổ huấn Tô gia không có chuyện liên hôn, chỉ cần là dòng chính đều có tư cách cưới người mình thích. "Rất tốt, chú còn nhớ tổ huấn cơ đấy.

Tô Tần, Dương San San vi phạm tổ huấn, thi hành gia pháp năm mươi roi, đi thỉnh gia pháp." Tô Lang thực sự đã nổi giận.

Nhất là khi nhìn thấy bộ dạng suy sụp với đôi mắt đỏ ngầu của Tô Cửu.

Rất nhanh gia pháp đã được mang tới, Dương San San còn muốn nói gì đó, Tô Lang lạnh lùng mở miệng: "Nếu đệ muội cảm thấy ta làm vậy là sai, chuyện này sẽ giao cho Dương bá phụ xử lý." Dương San San lập tức không dám ho he gì nữa, bà ta trong lòng biết rõ nếu chuyện này giao cho cha ruột bà ta, thì bà ta chết chắc.

Nhất là khi cha biết những việc bà ta làm với Tô Ngọc và Tô Cửu, đến lúc đó không đánh chết bà ta thì cũng đánh cho tàn phế.

Thấy Dương San San không còn gì để nói, Tô Lang đích thân ra tay, năm mươi roi khiến lưng Dương San San da tróc thịt bong.

"Thế nào?

Cảm giác bị roi mây đánh ra sao?

Hồi đó khi bà dùng roi nhúng nước ớt đánh Tiểu Ngọc còn đau hơn thế này nhiều," Tô Lang lạnh lùng nói.

"Dương San San, Tô Tần, bất kể là Tiểu Ngọc hay Tiểu Cửu, hai người đều không có tư cách quản chuyện của chúng.

Chuyện hôn sự của Tiểu Cửu và Tiểu Ngọc cứ giao cho tôi lo.

Nếu còn dám nhúng tay vào thì không chỉ đơn giản là năm mươi roi mây đâu." Bao năm qua ông vẫn luôn thắc mắc tại sao cháu trai cả lại không chịu thành thân.

Giờ xem ra đâu phải nó không muốn, mà hoàn toàn là vì trái tim đã chết rồi.

"Tiểu Cửu, sau này bác cả và ông nội sẽ không ép con nữa.

Con muốn khi nào thành thân thì thành thân, cho dù không muốn cũng không sao, còn có Tiểu Ngọc và Minh Triệt mà." Tô Lang đi đến bên cạnh Tô Cửu, vỗ vai an ủi.

Tô Cửu gật đầu: "Cảm ơn bác cả." Không ai muốn căm hận cha mẹ mình, nhưng họ lại luôn làm những chuyện khiến người khác đau khổ, biết phải làm sao đây?

"Dương San San, đầu tiên là tôi, sau đó là em gái, cuối cùng là Tiểu Ngọc.

Rốt cuộc chúng tôi là con của bà, hay là quân cờ trong tay bà?" Tô Cửu nhìn Dương San San, đột nhiên hỏi.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía Tô Cửu: "Tiểu Cửu, cháu nói vậy là có ý gì?

Bà ta động cả đến Tuyền Tuyền sao?” Dương San San không ngừng lắc đầu: “Đừng nói nữa.” “Phong Chuẩn bị nhà họ Phong thúc ép nạp thiếp, bà nói xem là vì sao?” Tô Cửu nhìn Dương San San, chế nhạo.

Cơn giận của Tô Tích vừa mới dịu đi lại bùng lên.

Ông nhìn Tô Cửu: “Tiểu Cửu, cháu nói cho ông biết chuyện này là sao?” “Bởi vì sau khi sinh Linh Nhi, Tuyền Tuyền không có thêm đứa con nào nữa, nên mẹ của Phong Chuẩn mới bắt cậu ta nạp thiếp.

Nhưng nào có ai ngờ rằng, trước khi sinh Linh Nhi, Tuyền Tuyền còn có một đứa con khác?

Dương San San, bà nói xem đứa bé đó đã mất như thế nào?” Tô Cửu nhìn Dương San San, hỏi từng chữ một.

Sắc mặt Dương San San trắng bệch nhìn Tô Cửu.

Sao anh ta có thể biết mọi chuyện?

Không thể nào.

“Có phải bà đang nghĩ tại sao tôi lại biết mọi chuyện không?

Dương San San, những chuyện tôi biết còn nhiều hơn bà tưởng.

Sinh ra ba đứa con, cả ba đều hận hai người.

Hai người có thấy mình thất bại lắm không?” Tô Cửu chế giễu nhìn Dương San San.

“Dương San San, tôi cảnh cáo hai người, nếu còn dám can thiệp vào chuyện của Tiểu Ngọc, tôi không ngại cá chết lưới rách với hai người đâu.” Tô Cửu lạnh lùng nhìn bà ta.

“Tạ Ương đến xách giày cho Tiểu Ngọc còn không xứng, đừng có cái loại rác rưởi nào cũng nhét vào tay Tiểu Ngọc.

Bà đã hủy hoại cuộc sống của tôi và Tuyền Tuyền, nếu bà dám để Tiểu Ngọc không vui trong chuyện tình cảm, tôi và Tuyền Tuyền sẽ không tha cho bà đâu.” Giờ phút này, Dương San San không phải mẹ anh, mà chỉ là một người xa lạ mang theo thù hận.

Nguyễn Hoàng Triệt nhíu mày nhìn Dương San San, thật không hiểu mục đích của bà ta là gì.

Làm tổn thương con trai con gái mình thú vị lắm sao?

“Tô Cửu, dù sao bà ấy cũng là mẹ con, con…” Tô Tần thấy vợ bị con trai nói như vậy, liền lên tiếng bênh vực.

“Mẹ?

Chúng tôi coi bà ta là mẹ, nhưng bà ta có coi chúng tôi là con mình không?

Còn ông nữa, Tô Tần, ông biết rõ bà ta đã làm gì mà không nói một lời, ngược lại còn giúp bà ta làm những chuyện đó.

Ông cũng ghê tởm như bà ta vậy.” Tô Cửu chán ghét nhìn Tô Tần, bây giờ anh không muốn nhìn thấy hai người họ nữa.

“Bác cả, con còn có việc, con đi trước đây.” Tô Cửu nói với Tô Lang.

“Được.” Nhìn bóng lưng Tô Cửu rời đi, nghĩ lại những lời anh vừa nói, Tô Lang quay sang nhìn Tô Tần: “Cảm giác bị con trai chán ghét thế nào?

Tôi chưa bao giờ nghĩ hai người lại táng tận lương tâm đến thế.” Mặc dù chuyện của Tuyền Tuyền, Tô Cửu không nói rõ, nhưng Tô Lang đã đoán ra được.

Tô Tích khẽ thở dài, suy nghĩ một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Sau này nếu hai người còn nhúng tay vào chuyện của ba đứa nhỏ, trực tiếp trục xuất khỏi gia tộc.” Nói xong, ông cũng đứng dậy rời đi.

Nguyễn Hoàng Triệt vội vàng đi theo Tô Tích.

Trạng thái của ông nội có vẻ không ổn, cậu phải đi theo xem sao.

Hơn nữa, chuyện bên này cũng phải báo cho Tiểu Ngọc một tiếng.

“Minh Triệt, con có việc thì cứ đi làm đi, không cần lo cho ông.” Tô Tích nhìn cháu trai đi theo, cười nói: “Ông không sao, con đừng lo.” “Ông nội, con bây giờ không có việc gì, con ở đây với ông một lát.” Nguyễn Hoàng Triệt nhất quyết không chịu rời đi, trạng thái của Tô Tích bây giờ thật sự không ổn.

“Được.” Nguyễn Hoàng Triệt ở lại với Tô Tích rất lâu, thấy tâm trạng ông vẫn không tốt lên, liền nói: “Ông nội, hay ông lại cùng Trung thúc ra ngoài đi dạo giải khuây nhé?” Tô Tích suy nghĩ một lát.

Ở nhà cứ nghĩ đến Tô Tần và vợ ông ta là lại phiền lòng, chi bằng đến chỗ cháu trai, có chắt ở đó thì tốt biết bao.

“Được, ngày mai ông đi.” Tối hôm đó, Nguyễn Hoàng Triệt viết thư cho Tô Ngọc, kể lại mọi chuyện ở đây, đồng thời cũng báo cho anh biết Tô Tích sắp qua chỗ anh.

Chương 161

Khi Tô Ngọc nhận được thư của Nguyễn Hoàng Triệt, đôi mày anh khẽ nhíu lại.

Anh mở thư ra đọc, đọc xong, lá thư trong tay rơi xuống đất, trong mắt anh là sự không thể tin nổi, hoang mang và cả phẫn nộ.

Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với Thu Ý về rượu nho, quay đầu lại thì thấy Tô Ngọc đứng ngây ra đó, dưới đất còn có một thứ trông như lá thư.

Bảo hai chị em Thu Ý đi làm việc, Vương Cẩn Hòa bước đến trước mặt Tô Ngọc, cúi xuống nhặt lá thư lên.

Đọc xong nội dung trên đó, Vương Cẩn Hòa cũng kinh ngạc.

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Anh không sao chứ?” Tô Ngọc khẽ lắc đầu, giọng hơi khàn khàn: “Anh không sao.

Cẩn Hòa, em để anh ở một mình một lát là được rồi.” Ở bên nhau lâu như vậy, sao Vương Cẩn Hòa lại không biết Tô Ngọc đang tức giận?

Cô nắm tay Tô Ngọc kéo ra ngoài.

Vương lão gia tử ngạc nhiên nói: “Hai đứa này vội vội vàng vàng làm gì thế nhỉ?” “Không biết nữa, chắc có chuyện gì cần nói.” Vương lão thái thái ngẩng đầu nhìn bóng lưng hai người, cũng thấy lạ.

Vương Cẩn Hòa đưa Tô Ngọc đến nơi cô từng lăn xuống sườn núi.

Nơi đó có một thung lũng nhỏ rất yên tĩnh, có thể để anh trút bỏ nỗi bực dọc trong lòng.

“Em qua bên kia xem một chút, lát nữa sẽ quay lại tìm anh, được không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc đột nhiên đưa tay kéo Vương Cẩn Hòa vào lòng ôm chặt: “Để anh ôm một lát.” Vương Cẩn Hòa vòng tay ôm lấy Tô Ngọc, yên lặng ở bên anh.

Không biết qua bao lâu, Tô Ngọc mới từ từ buông cô ra: “Cẩn Hòa, em đi đi, đừng vào sâu trong núi, chỉ đi quanh đây thôi nhé.” “Được.” Vương Cẩn Hòa đáp, nhìn Tô Ngọc thêm một lúc rồi mới quay người rời đi.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Tô Ngọc đấm mạnh một quyền vào cái cây bên cạnh.

Một cái cây to bằng thùng nước cứ thế bị anh đánh gãy.

Tô Ngọc điên cuồng trút giận, dường như coi mọi thứ xung quanh là hai vợ chồng Dương San San.

Vương Cẩn Hòa không đi xa, vẫn đứng ở gần đó nhìn Tô Ngọc.

Thấy anh như vậy, trong lòng cô có chút bất lực.

Dương San San này đúng là táng tận lương tâm, làm tổn thương con trai con gái mình như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Đợi Tô Ngọc trút giận gần xong, Vương Cẩn Hòa mới bước tới: “Ổn hơn chưa?” Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa ngồi xuống thân cây bị đổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, tự giễu nói: “Anh cứ ngỡ bà ta chỉ đối xử với anh như vậy.

Bấy lâu nay anh vẫn nghĩ anh cả không thành thân là vì chưa gặp được người mình thích.” Nào ngờ không phải anh cả chưa gặp được người mình thích, mà người đó đã bị họ hại chết rồi.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc, trạng thái của anh lúc này rất không ổn.

Anh có vẻ quá bình tĩnh.

“Tô Ngọc, anh thật sự không sao chứ?” Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc im lặng không nói gì một lúc rồi mới lên tiếng: “Theo như lời anh Minh Triệt nói, trước Linh Nhi, chị gái anh còn có một đứa con, là do bà ta hại mất.” “Cái gì?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, người mẹ này điên rồi sao?

“Cẩn Hòa, anh không nhịn được nữa rồi.

Anh không muốn cứ thế bỏ qua cho họ.” Chuyện của anh trước đây, anh có thể dùng việc ra ở riêng để rời xa họ.

Nhưng bây giờ biết cả anh trai và chị gái đều bị họ hại thê thảm như vậy, anh không muốn cho qua nữa, anh muốn báo thù hai vợ chồng Dương San San.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên khuyên anh thế nào.

“Em chưa từng trải qua những chuyện này, cũng không có tư cách khuyên anh điều gì.

Em chỉ muốn nói rằng, bất kể anh làm gì, chỉ cần anh cảm thấy mình sẽ không hối hận thì cứ làm.

Chỉ cần anh thấy làm vậy sẽ có kết quả tốt nhất thì đều không thành vấn đề.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, suy nghĩ một lát rồi mới nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười, đưa tay sờ lên má cô: “Em thật biết cách an ủi người khác.” Vương Cẩn Hòa ngại ngùng sờ mũi, có chút lúng túng nói: “Em biết em không giỏi an ủi người khác, nhưng em vẫn hy vọng anh có thể suy nghĩ kỹ rồi hãy làm.” “Anh đã nghĩ kỹ rồi.

Những chuyện này, anh định sẽ nói cho ông ngoại biết.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Nói cho ông ngoại anh?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc.

Nói cho ông ngoại anh thì có tác dụng gì?

“Ông ngoại anh là người trong giang hồ, rất lợi hại.

Nhưng có một điều là ông rất cổ hủ, và tuyệt đối không cho phép trong gia tộc xảy ra chuyện tàn sát lẫn nhau.

Chuyện Dương San San làm với ba anh em anh mà để ông ngoại biết, bà ta không chết cũng phải lột một lớp da.” Anh không thể tự mình ra tay, chẳng lẽ không thể mượn tay ông ngoại sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ quái, anh chàng này hoàn toàn là đang mượn dao giết người.

“Như vậy cũng tốt.

Không cần anh phải ra tay, chỉ một chữ ‘hiếu’ đè xuống cũng đủ khiến anh thân tàn ma dại rồi.” Vương Cẩn Hòa biết ở thời đại này, chữ ‘hiếu’ rất nặng.

Tô Ngọc “ừ” một tiếng.

Nếu không phải vì điều này, có lẽ anh đã sớm ra tay với đôi vợ chồng kia rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

“Vậy anh định nói với ông ngoại thế nào?” “Gửi cả lá thư anh Minh Triệt gửi qua cho ông ngoại, còn cả chuyện bà ta đánh Nguyên Bảo cũng phải nói.” Chuyện Nguyên Bảo cứu anh, ông ngoại có biết.

Phải để ông ngoại biết mọi chuyện thì mới không ảnh hưởng đến việc ông “phát huy”.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói: “Anh định tính kế mẹ mình đến chết à?” “Bà ta đối xử với anh em chúng tôi như vậy mà.” Tô Ngọc không khách khí đáp: “Anh còn phải kể chuyện của em và Tiểu Bảo cho ông ngoại, để ông biết anh đã có vợ con, không thể để Dương San San phá hoại cuộc sống của anh.

Lời của ông ngoại, bà ta không dám không nghe.” “Được.” Vương Cẩn Hòa cũng không để tâm: “Đến lúc đó ông ngoại anh có đến không?” “Sẽ đến.

Cháu ngoại trai, ông ngoại chắc chắn sẽ muốn đến xem.

Lát nữa anh sẽ nói với Tiểu Bảo, để Tiểu Bảo cũng chọn mấy quả dưa gửi cho ông, trước hết phải chiếm được cảm tình của ông đã.” Tô Ngọc đưa tay sờ cằm nói.

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ bất lực: “Anh đang làm cái trò gì vậy?” “Không được sao?” “Đương nhiên là được.” Chuyện này có lợi cho Tiểu Bảo, sao cô lại từ chối được?

Cơn giận trong lòng Tô Ngọc đã được trút bỏ, bây giờ chỉ chờ mách tội với ông ngoại để ông báo thù cho họ.

“Đi thôi, chúng ta về.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

“Được.” Hai người về đến nhà, Tô Ngọc liền vào phòng viết thư cho ông ngoại, trong thư toàn là uất ức và tố cáo.

Bên ngoài, Vương lão gia tử nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày hỏi: “Cẩn Hòa, vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?

Chương 162

Ta thấy tâm trạng Tiểu Ngọc không được tốt.” Vương Cẩn Hòa đưa lá thư vừa nhặt được cho Vương lão gia tử và mọi người xem.

Vương lão gia tử đọc xong liền tức giận mắng: “Đúng là táng tận lương tâm.” Đây đâu phải mẹ con, đây là kẻ thù thì có.

Đối xử với Tiểu Ngọc như vậy, với Tiểu Cửu cũng như vậy.

Chẳng trách Tiểu Ngọc không muốn về nhà, có một người mẹ lòng dạ rắn rết như thế, ai mà muốn về?

“Tiểu Ngọc không sao chứ?” “Con đã đưa anh ấy vào núi trút giận rồi, bây giờ không sao nữa.

Nhưng anh ấy nói muốn viết thư mách tội với ông ngoại.” Vương Cẩn Hòa bất lực nhún vai.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói ông ngoại của Tô Ngọc là người như thế nào, Vương lão gia tử đồng tình gật đầu: “Cách làm của Tiểu Ngọc là đúng.

Ba anh em chúng nó không thể ra tay với cha mẹ mình, vậy thì để người có thể ra tay đến, tránh để chúng nó cứ mãi làm tổn thương con cái.” “Ông cũng nói vậy ạ?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi.

“Thằng bé Tô Cửu tốt như vậy, cô nương mà nó để mắt chắc chắn không phải người tầm thường.

Cái bà Dương San San gì đó lại bức người ta đến chết.

Thằng bé này cũng ngốc, lúc đó đáng lẽ nên nói cho ông nội hoặc ông ngoại nó biết.” Chính vì sự che giấu của họ mới khiến Dương San San ngày càng quá đáng.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu.

Ông nói đúng, lẽ ra họ nên nói sớm với ông ngoại, như vậy có lẽ bi kịch của Tô Ngọc đã không xảy ra.

“Ông ơi, con đi đưa thư cho Tô Ngọc.” “Đi đi.” Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Vương lão thái thái nhíu mày nói: “Sau này Tiểu Cửu có đến đây, chúng ta đối tốt với nó một chút, đứa bé này cũng thật đáng thương.” “Được.” Tô Ngọc vừa viết xong thư thì thấy Vương Cẩn Hòa đi vào: “Cẩn Hòa, sao vậy em?” “Thư anh họ viết cho anh này.” “Anh đang định đi tìm nó đây.” Tô Ngọc nói.

Cất lá thư đi, Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa ra ngoài tìm Tiểu Bảo.

“Tiểu Bảo, cha ra đây thương lượng với con một chuyện.” Hai người đến trước cửa phòng Tiểu Bảo, thấy hai đứa trẻ đang chăm chỉ luyện chữ bên trong, đợi một lúc mới lên tiếng.

Tiểu Bảo cất bút, quay đầu nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi: “Cha ơi, cha muốn nói gì với con ạ?” “Tiểu Bảo, con gửi chút đồ cho ông cố ngoại được không?” Tô Ngọc thương lượng.

Anh sẽ không ép buộc Tiểu Bảo làm bất cứ điều gì.

Nếu Tiểu Bảo không muốn, anh sẽ tự mình chuẩn bị.

“Ông cố ngoại có tốt với cha không ạ?” “Rất tốt, tốt như ông cố nội đối với cha vậy.” “Vậy chúng ta đi ngay bây giờ đi ạ.

Phải hái dưa hấu to, nho, và các loại quả khác nữa.

Cả ông cố nội cũng gửi nữa ạ.” Tiểu Bảo nghĩ dù sao cũng phải hái, tiện thể gửi cho ông cố một ít, ông cố cũng đi lâu rồi.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: “Không cần gửi cho ông cố nội đâu, ông cố đang trên đường đến đây rồi.

Con gửi qua ông cũng không nhận được đâu.” “Ông cố đến rồi ạ?

Tốt quá.” Tiểu Bảo vui vẻ nói: “Anh ơi, chúng ta đi hái dưa hấu to gửi cho ông cố ngoại đi.” “Được.” Tiểu Trí gật đầu, đặt bút xuống rồi cùng Tiểu Bảo đi ra ngoài.

Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo và các bạn đi hái dưa hấu, Vương lão thái thấy vậy có chút kinh ngạc: “Đây là đi đâu vậy?” “Anh ấy đưa Tiểu Bảo đi chọn dưa hấu, định cùng bọn trẻ đi hối lộ ông ngoại trước.” Vương Cẩn Hòa bị cách nói của chính mình làm cho bật cười.

Nhưng nghĩ kỹ lại cũng không có vấn đề gì, đây đúng là hối lộ trước.

“Trước đây sao thằng bé này không nghĩ đến việc gửi chút đồ cho ông ngoại nó nhỉ?

Bây giờ cần người giúp đỡ mới nhớ đến việc gửi đồ, thằng bé Tiểu Ngọc này thật là.” Vương lão gia tử bất lực lắc đầu.

Vương Cẩn Hòa che miệng cười trộm, Tô Ngọc sắp bị mắng rồi.

“Chắc là anh ấy đã lén gửi những thứ khác rồi ạ.

Con nghe giọng điệu của anh ấy có vẻ tình cảm với ông ngoại rất tốt.

Con nhớ anh ấy từng nói, võ công của anh ấy và anh cả đều học từ ông ngoại.

À đúng rồi, ông nội Tô sắp qua đây rồi ạ.” Vương Cẩn Hòa nhớ ra chuyện này chưa nói với Vương lão gia tử và mọi người, liền vội vàng nói.

Vương lão gia tử suy nghĩ một chút là biết ngay nguyên nhân Tô Tích qua đây.

“Có con trai con dâu như vậy, tâm trạng ông ấy sao tốt được?

Nhất là khi biết nguyên do Tiểu Cửu vẫn luôn không chịu thành thân, trong lòng khó chịu ra ngoài đi dạo cũng tốt, sẽ không suy nghĩ lung tung.” Nghĩ nhiều sẽ sinh bệnh.

“Sau này cứ để ông ấy ở lại đây đi, chuyện trong nhà đừng quản nữa.

Con cháu có phúc của con cháu, chỉ tiếc cho thằng bé Tiểu Cửu.” Vương lão gia tử bất lực thở dài.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: “Ông nói đúng.

Nếu Dương San San không làm chuyện đó, có lẽ bây giờ anh cả đã có đủ cả nếp lẫn tẻ rồi.” Tô Cửu cũng là người chung tình, người ta mất đã sáu năm rồi mà anh vẫn chưa thoát ra được.

Hy vọng anh có thể gặp được một người giúp anh thoát khỏi chuyện quá khứ.

“Ai nói không phải chứ?” Sáu năm, nếu có con thì cũng đã năm tuổi rồi.

Sau khi Tô Ngọc và Tiểu Bảo hái quả xong, anh liền để Nguyên Lâm tự mình đi gửi, cùng lúc gửi đi còn có lá thư tố cáo.

Sau khi Nguyên Lâm đi, tâm trạng Tô Ngọc lại bình tĩnh trở lại, chỉ là nghĩ đến chị gái mình vẫn có chút lo lắng.

“Đang lo lắng chuyện gì vậy?” “Anh lo cho chị gái anh.

Cẩn Hòa, có thể đón chị gái anh và Linh Nhi qua đây ở một thời gian được không?

Dùng rau quả ở đây bồi bổ cơ thể cho chị ấy?” Tô Ngọc do dự một lúc rồi nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa còn tưởng là chuyện gì, lập tức gật đầu đồng ý: “Chị gái anh cũng là chị gái em.

Đây là nhà anh, anh cũng là chủ nhân nơi này.

Anh muốn mời họ qua ở một thời gian đương nhiên là được.

Ngôi nhà bên kia của anh cũng sắp xây xong rồi, đợi họ qua chắc chắn có thể vào ở.” Vương Cẩn Hòa biết lúc Tô Ngọc xây nhà, anh đã chừa cả phòng cho anh trai, chị gái, anh họ, đề phòng họ qua chơi mà không có chỗ ở.

“Cẩn Hòa, cảm ơn em.” Tô Ngọc trong lòng không khỏi có chút cảm động, anh nhìn Vương Cẩn Hòa nói một cách nghiêm túc.

“Anh đi viết thư cho anh trai đi.

Tâm trạng anh ấy bây giờ chắc cũng không tốt.

Hay là bảo anh ấy nói với Hoàng thượng là rượu nho đã xong rồi, để anh ấy qua lấy, đồng thời cũng qua đây giải khuây.” Vết sẹo đã lành nhiều năm đột nhiên bị lật mở, tâm trạng Tô Cửu chắc chắn cũng không tốt.

Chương 163

Nếu đã muốn họ đến giải khuây, chi bằng cùng đến.

Cố thị nghe vậy liền đồng tình gật đầu: “Cẩn Hòa nói đúng đó, Tiểu Ngọc, con bảo anh trai con cũng qua đây giải khuây đi.” “Vâng, con đi viết thư cho anh cả.” Tô Ngọc lại quay về thư phòng viết thư cho Tô Cửu.

Viết xong liền để Thiểm Điện gửi đi.

Ba ngày sau, Tô Cửu nhận được thư của Tô Ngọc, trong mắt hiện lên ý cười, người em trai này không uổng công anh thương.

Cất thư đi, Tô Cửu vào cung một chuyến: “Hoàng thượng, Tiểu Ngọc gửi thư cho thần, nói rằng rượu nho bên chỗ Cẩn Hòa đã xong rồi.

Cẩn Hòa đặc biệt ủ cho Thái hậu và ngài.

Tiểu Ngọc nói sau khi mang về, Thái hậu mỗi tối uống một chén, qua một thời gian những bệnh vặt trên người Thái hậu có lẽ sẽ được điều dưỡng tốt.” Hoàng thượng nghe vậy, trong mắt đầy vẻ vui mừng: “Thật sao?” Thái hậu sau khi sinh ngài, sức khỏe vẫn luôn không tốt.

Năm đó vì cứu ngài mà cơ thể càng thêm suy kiệt.

Nếu có thể giúp mẫu hậu khỏe hơn một chút, ngài làm gì cũng cam lòng.

“Vâng, Tiểu Ngọc nói, Cẩn Hòa quang minh chính đại muốn ôm đùi ngài và Thái hậu.” Tô Cửu cười lắc đầu.

Lời như vậy chắc chỉ có Cẩn Hòa mới dám nói.

Hoàng thượng sững sờ một lúc, sau đó bật cười: “Nếu có thể giúp mẫu hậu khỏe hơn một chút, cái đùi này của trẫm cứ để cô ấy ôm.” “Rau quả Cẩn Hòa trồng ra có thể điều hòa cơ thể người.

Ông nội thần trước đây ở đó hơn một tháng, cơ thể cũng dần dần được điều dưỡng tốt lên, nếu không mấy hôm trước biết chuyện bên này của thần, chắc đã bị tức đến phát bệnh rồi.” Anh cũng không muốn nói ra để ông nội lo lắng, nhưng không nói ra thì hai vợ chồng Dương San San lại càng không kiêng nể gì.

May mà bây giờ ông nội khỏe mạnh, nếu không anh sẽ tự trách mình.

Mặc dù anh em họ đông, nhưng ông nội chưa bao giờ thiên vị ai, chỉ cần không đi sai đường là ông đều coi trọng, ngay cả Tuyền Tuyền ông cũng rất thích.

Hoàng thượng biết chuyện xảy ra trong nhà Tô Cửu trước đây, nhìn anh bất lực hỏi: “Vẫn chưa buông xuống được sao?” Tô Cửu lắc đầu: “Nhu Nhu là người tôi đã dùng hết tất cả để yêu.

Tôi cũng không biết mình còn có thể chấp nhận người khác hay không.

Ông nội nói tôi muốn thành thân thì thành thân, không muốn thì vẫn còn Tiểu Ngọc và Minh Triệt, cho dù sau này tôi không có con cũng không sao.” “Như vậy cũng tốt.

À đúng rồi, thứ này thật sự có tác dụng sao?” Hoàng thượng vẫn có chút không yên tâm.

“Tiểu Ngọc nói ông bà và mẹ của Cẩn Hòa trước đây sức khỏe cũng không tốt lắm, bây giờ đã khỏe hơn nhiều, còn trẻ ra không ít.

Thái hậu uống thêm một chút rượu nho cũng được.

Đến lúc đó bên Cẩn Hòa trồng được quả gì đều bảo cô ấy gửi cho

Thái hậu một ít, để ngự thiện phòng làm cho Thái hậu ăn, chắc chắn có thể dưỡng tốt cơ thể.” Trước có Tô Tích, bây giờ lại có người nhà họ Vương, vậy chắc chắn là được.

“Vậy trẫm yên tâm rồi.

Cho dù mẫu hậu không thể khỏi hoàn toàn, chỉ cần trời âm u mưa gió không còn khó chịu như vậy, cơ thể không còn đau nhức như vậy là trẫm đã mãn nguyện rồi.

Tiểu Ngọc có nói bao nhiêu tiền một cân không?” “Một vò ba cân, bán cho Hoàng thượng ba trăm lượng một vò.” “Rẻ như vậy?” Hoàng thượng kinh ngạc hỏi.

Năm ngoái kinh thành có mấy vò rượu nho, một cân bán đến tám trăm lượng, hai người họ một cân chỉ lấy của mình một trăm lượng?

“Tiểu Ngọc nói bán cho Hoàng thượng rẻ một chút, coi như hối lộ Hoàng thượng để vi thần đến đó đi dạo giải khuây.” Về điểm này, Tô Cửu cũng không giấu giếm.

Hoàng thượng nhìn vẻ mệt mỏi trên mặt Tô Cửu, biết anh gần đây chắc chắn không được nghỉ ngơi tốt.

Suy nghĩ một chút, Hoàng thượng gật đầu: “Được, trẫm cho ngươi một tháng rưỡi nghỉ ngơi, bên trẫm cũng không thiếu người.” “Đa tạ Hoàng thượng.” “Ba anh em các ngươi cũng không dễ dàng gì.

Bên Tô Tuyền, ngươi định làm thế nào?” “Tiểu Ngọc muốn bồi bổ cơ thể cho Tuyền Tuyền.

Lúc thần qua đó sẽ đưa cả hai mẹ con đi.

Về phần Phong Chuẩn, tùy cậu ta thôi.

Nếu cậu ta vẫn cứ giả lả cho qua chuyện như hiện tại thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa.” Tô Cửu nói: “Huống hồ, con gái nhà họ Tô không thể chung chồng với người khác.

Phong Chuẩn muốn nạp thiếp, tiền đề là phải hòa ly với em gái ta.” Lúc thành thân, chuyện này đã được nói rõ ràng rành mạch.

“Nhà các ngươi cũng xem như là một gia đình kỳ lạ.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Ngươi không lo em gái ngươi đi rồi quay về nhà họ Phong đã thay đổi lớn sao?” Hoàng thượng cười lắc đầu.

“Tiểu Ngọc kiếm tiền hoàn toàn nuôi nổi hai mẹ con Tuyền Tuyền, thần cũng có thể bảo vệ được họ.” “Ngươi còn định ở vị trí này bao lâu nữa?” Hoàng thượng nhìn Tô Cửu, nhíu mày hỏi.

“Bây giờ vẫn chưa phải lúc.

Trong Đại Lý Tự có người của kẻ khác, mà địa vị không thấp.

Trước khi bắt được người đó, thần không thể rời đi.

Một khi rời đi, chúng ta rất khó cài người vào lại.” Tô Cửu nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Hoàng thượng khẽ thở dài: “Cứ mãi để ngươi chịu thiệt thòi như vậy…” “Không có gì là thiệt thòi cả.

Hoàng thượng, nhiệm vụ của thần là dọn dẹp những kẻ cần dọn dẹp, như vậy ngài mới có thể làm việc tốt hơn.” Đừng thấy bây giờ Hoàng thượng quyền lực lớn, thực tế vẫn có một số hạn chế.

Họ vẫn chưa thể làm gì một cách công khai, chỉ có thể ngấm ngầm xử lý những kẻ cần xử lý.

Chỉ có như vậy, quyền lực của Hoàng thượng mới trở nên hoàn chỉnh.

Hoàng thượng không nói gì, nhìn Tô Cửu một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Ngươi và em trai ngươi giống hệt nhau, đối với quyền lực mà người khác khao khát lại chưa bao giờ coi ra gì.” “Tiểu Ngọc chỉ muốn làm ăn cho tốt, thần cũng không có chí lớn gì, có thể giúp Hoàng thượng thu hồi lại toàn bộ quyền lực là được rồi.

Còn ở chức quan nào, điều đó không quan trọng.” Tô Cửu từ trước đến nay chưa bao giờ coi trọng quyền lực hay chức quan lớn nhỏ.

Anh coi trọng việc mình có thể làm được bao nhiêu.

“Vậy phiền ngươi rồi, A Cửu.” Hoàng thượng và Tô Cửu có thể nói là lớn lên cùng nhau.

Hồi nhỏ hai người đều học ở Quốc Tử Giám, từ lúc đó tình cảm đã rất tốt, là loại bạn bè có thể giao phó cả tấm lưng cho nhau.

“Hoàng thượng, thần về trước đây, đi nói với Tuyền Tuyền một tiếng rồi chúng thần sẽ rời đi.

Trước khi đi, thần sẽ sắp xếp mọi việc ổn thỏa.” Tô Cửu vẫn có chút không yên tâm.

Hoàng thượng nhìn Tô Cửu, có chút buồn cười: “Ta còn lớn hơn ngươi hai tuổi, không phải trẻ con nữa, còn cần ngươi lúc nào cũng phải chăm sóc.” Liếc nhìn Hoàng thượng một cái, Tô Cửu bực bội nói: “Người bận rộn đến mức quên hết mọi thứ là ai?” “…” Hoàng thượng lập tức bị nghẹn họng không nói nên lời.

Tên này lại còn biết cách làm mình cứng họng, đúng là to gan lớn mật.

“Cút mau, trẫm một chút cũng không muốn nhìn thấy ngươi.” Tô Cửu không thèm để ý, kéo thái giám tổng quản của Hoàng thượng lại nói một hồi lâu rồi mới rời đi.

Chương 164

Những chuyện anh dặn dò khiến Hoàng thượng nghe mà đầu óc quay cuồng.

Sau khi rời khỏi hoàng cung, Tô Cửu đi thẳng đến nhà họ Phong.

Lúc anh đến, Phong phu nhân lại đang nói trước mặt Tô Tuyền, bảo cô đồng ý cho Phong Chuẩn nạp thiếp, hơn nữa còn là lễ bình thê.

Tô Tuyền nhìn Phong phu nhân.

Phong phu nhân ngày xưa hiền hòa bao nhiêu thì Phong phu nhân bây giờ ghê tởm bấy nhiêu.

“Tôi đã nói rồi, bất kể Phong Chuẩn muốn nạp thiếp hay cưới bình thê, đưa đơn hòa ly cho tôi, tôi lập tức đưa Linh Nhi rời khỏi nhà họ Phong.” Tô Tuyền nhìn Phong phu nhân, nhàn nhạt nói.

“Tô Tuyền, ngươi đừng có được voi đòi tiên.” “Phong phu nhân còn nhớ lúc đầu đã cầu xin Tuyền Tuyền thế nào không?” Tô Cửu lạnh lùng nói.

Giọng nói của Tô Cửu khiến sắc mặt Phong phu nhân hơi biến đổi.

Bà ta quay đầu nhìn Tô Cửu bước vào, vẻ mặt có chút gượng gạo: “Hóa ra là anh thông gia đến.” “Không dám nhận một tiếng ‘anh thông gia’ của bà.

Muốn cho Phong Chuẩn nạp thiếp, cưới bình thê đều được.

Đơn hòa ly và số của hồi môn của Tuyền Tuyền mà các người đã mượn dùng, chuẩn bị sẵn đi, một đồng cũng không được thiếu.

Tôi và em gái tôi còn có chuyện muốn nói, không giữ Phong phu nhân lại nữa.” Tô Cửu trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Phong phu nhân mất mặt, chỉ có thể quay người rời đi.

“Anh, sao anh lại đến đây?” Tô Tuyền nhìn Tô Cửu hỏi.

“Anh phải ra ngoài một thời gian, em đưa Linh Nhi đi cùng anh.” Tô Cửu không phải đang hỏi ý kiến Tô Tuyền.

“Đi đâu?” Tô Tuyền sững sờ, anh trai chưa bao giờ nói chuyện với cô một cách mạnh mẽ như vậy.

Tô Cửu thở dài: “Đi tìm Tiểu Ngọc, nó bảo anh đưa em và Linh Nhi đến chỗ nó giải khuây.” “Tiểu Ngọc?” “Ừ, nó đã tìm được cô gái hơn bốn năm trước rồi.

Cô gái đó đã sinh cho nó một đứa con trai.

Gần đây nó vẫn luôn ở bên đó, ông nội cũng đã qua rồi.” Tô Cửu nghĩ chuyện này sau khi Tô Tuyền đến cũng sẽ biết, chi bằng nói trước với cô một tiếng.

Tô Tuyền trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Thật sao?

Tìm nhiều năm như vậy cuối cùng cũng tìm được rồi.

Nhưng cô nương đó cũng thật lợi hại, lại còn sinh con nữa.

Anh, anh đã gặp người ta chưa?” “Gặp một lần rồi, người rất tốt, gia đình cô ấy cũng rất tốt.” Tô Cửu gật đầu.

“Thật sao?

Như vậy thì Tiểu Ngọc có thể sống tốt rồi.” Tô Tuyền yên tâm nói.

Tô Cửu nhìn Tô Tuyền: “Còn em thì sao?

Hối hận rồi à?” Nụ cười trên mặt Tô Tuyền dần tắt: “Anh, em cũng không biết phải trả lời câu hỏi này của anh thế nào.” Nhìn em gái như vậy, Tô Cửu nhíu mày nói: “Rời đi một thời gian đi, nghĩ cho kỹ em muốn gì, cũng để Phong Chuẩn nghĩ cho kỹ.

Nếu cậu ta vẫn tiếp tục dùng cách ba phải này, thì thật sự không cần thiết nữa.” Tô Tuyền muốn cười mà không sao cười nổi: “Anh, em đưa Linh Nhi đi thăm Tiểu Ngọc với anh.

Sau khi về, em cũng nên đưa ra một quyết định rồi.” “Được.” Tô Tuyền đi tìm Phong Thấm Linh, còn Tô Cửu thì đi tìm gia chủ nhà họ Phong và Phong Chuẩn.

“Anh cả.” Thấy Tô Cửu, Phong Chuẩn trong lòng có chút run sợ.

Đối với người anh vợ này, cậu ta có chút sợ hãi.

“Mục đích tôi đến hôm nay là định đưa Tuyền Tuyền và Linh Nhi đến chỗ Tiểu Ngọc ở một thời gian.

Ngoài ra, gần đây Phong phu nhân luôn ép Tuyền Tuyền đồng ý cho Phong Chuẩn cưới bình thê.

Các người muốn làm gì tôi không quan tâm.

Lần này Tuyền Tuyền và Linh Nhi sẽ đi ba tháng.

Trong ba tháng này, hy vọng các người suy nghĩ cho kỹ, rốt cuộc muốn làm gì.

Nếu kiên trì để Phong Chuẩn nạp thiếp cưới bình thê, những chuyện này đều có thể.

Phiền các người chuẩn bị sẵn số của hồi môn của Tuyền Tuyền đã dùng lúc đầu, một phân cũng không thiếu.

Ngoài ra, đơn hòa ly cũng chuẩn bị sẵn đi.” Tô Cửu lạnh lùng nhìn hai cha con Phong Chuẩn.

Phong Chuẩn vừa nghe đến hòa ly liền vội vàng nói: “Tôi không hòa ly.” “Không hòa ly?

Phong Chuẩn, ngươi còn nhớ lúc đầu khi ngươi cầu hôn Tuyền Tuyền, đã đảm bảo trước mặt ta và Tiểu Ngọc thế nào không?” Tô Cửu lạnh lùng nhìn Phong Chuẩn.

“Tôi…” Phong Chuẩn cứng họng không dám nói nhiều.

“Tiểu Ngọc không phải ta.

Lời nói lúc đầu, nó làm được.

Phong Chuẩn, nếu ngươi tiếp tục dùng cách dĩ hòa vi quý để giải quyết chuyện này, đợi khi Tuyền Tuyền trở về, Tiểu Ngọc sẽ đích thân đến nói chuyện với ngươi.” Nghe đến cái tên Tô Ngọc, Phong Chuẩn có chút sợ hãi, cho dù hắn lớn hơn cậu ta sáu tuổi, cho dù hắn là anh rể của Tô Ngọc.

Tô Ngọc là một người rất kỳ lạ, từ mấy năm trước cậu ta như biến thành người khác, làm việc hoàn toàn tùy hứng, vui thì xưng huynh gọi đệ với anh, không vui thì có thể chèn ép anh đến chết.

Hồi hắn đến cầu hôn Tô Tuyền, Tô Ngọc mới mười hai tuổi, lúc đó Tô Ngọc chỉ lạnh lùng nhìn hắn, cuối cùng nói một câu, nếu phụ bạc Tô Tuyền, cậu ta sẽ khiến hắn sống không bằng chết. "Phong Chuẩn, đây là cơ hội cuối cùng của anh, liệu mà làm." Nói xong, anh ta quay người đi tìm Tô Tuyền.

Phong Chuẩn ngã phịch xuống ghế, hắn nhìn Phong gia chủ bên cạnh: "Cha…" "Con gọi ta cũng vô dụng, quy củ của nhà họ Tô con biết, ta cũng đã nhắc nhở con, đừng để mẹ con tiếp tục làm càn, còn con thì không chịu khuyên can.

Bây giờ ra nông nỗi này là do con tự chuốc lấy, sau này thế nào thì con tự quyết định, là hòa ly hay sao đó, ta không can thiệp." Phong gia chủ và Phong phu nhân là kết quả của một cuộc hôn nhân gia tộc, không có nhiều tình cảm, ông vô cùng xem thường những việc bà ta làm.

Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của con trai, trong lòng ông vẫn rất thất vọng. "Phong Chuẩn, con đừng quên lúc đầu con đã cưới Tô Tuyền như thế nào.

Người ta không thiếu người theo đuổi, tại sao cuối cùng lại gả cho con?

Khi gia đình chúng ta rơi vào nguy cơ, lại là ai đã bất chấp tất cả lấy của hồi môn ra giúp con?

Phong Chuẩn, làm người không thể quá ích kỷ, cũng đừng quá ghê tởm." Phong gia chủ nói xong liền đứng dậy rời đi.

Nói nhiều hơn nữa cũng vô dụng, chỉ có thể để hắn tự mình nghĩ cho thông suốt.

Chương 165

"Cha…" Phong gia chủ quay đầu nhìn Phong Chuẩn một cái: "Đứa con đầu tiên của con và Tô Tuyền đã mất như thế nào, con có thể đi hỏi mẹ con, sau đó sẽ biết phải làm gì." Phong Chuẩn cảm thấy toàn thân lạnh toát, hắn nhìn Phong gia chủ, giọng có chút run rẩy: "Cha, ý cha là sao?" Đứa con đầu tiên, đó là con trai của hắn. "Ý gì thì con tự đi mà hỏi mẹ con, hỏi xong chắc là sẽ biết.

Không phải trách Tô Cửu nói chuyện khó nghe, nói thật, bộ dạng này của con khiến ta cũng thấy khinh bỉ." Phong gia chủ không muốn nói nhiều thêm với Phong Chuẩn, trực tiếp rời đi.

Phong Chuẩn không lập tức đi tìm Phong phu nhân, mà đi tìm Tô Tuyền.

Lúc hắn đến, Tô Tuyền đã thu dọn xong đồ đạc của hai mẹ con.

Hắn vội vàng bước tới: "Tuyền Tuyền…" "Tuyền Tuyền, chúng ta đi thôi." Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Tuyền, đưa tay bế Phong Thấm Linh sáu tuổi lên, một tay cầm hành lý của Tô Tuyền, dẫn hai mẹ con đi thẳng.

Thấy Tô Cửu không muốn cho mình nói chuyện với Tô Tuyền, Phong Chuẩn vội đưa tay nắm lấy tay Tô Tuyền: "Tuyền Tuyền, đợi em chơi đủ rồi, anh sẽ đến đón em về nhà." "Không cần đâu, chắc anh trai em đã nói rõ với anh rồi.

Ba tháng này anh hãy tự mình suy nghĩ kỹ đi, em đi trước đây." Tô Tuyền gỡ tay Phong Chuẩn ra, cô cũng không muốn ép Phong Chuẩn phải quyết định, nhưng bao nhiêu năm qua thật sự rất mệt mỏi.

Cơ thể Phong Chuẩn khẽ run lên, trong mắt lộ vẻ hoảng hốt, hắn đã nghĩ Tô Tuyền sẽ không nói những lời như vậy, nhưng bây giờ hắn mới biết mình ngây thơ đến mức nào. "Anh sẽ không hòa ly, cũng sẽ không nạp thiếp." Người hắn thích trước giờ luôn là Tô Tuyền, hắn không muốn có một ngày hai người trở nên xa lạ như người qua đường.

Đối với điều này, Tô Tuyền chỉ cười mà không nói gì khác, ngược lại Tô Cửu nhìn Phong Chuẩn: "Phong Chuẩn, nếu anh không muốn hòa ly thì hãy thể hiện thành ý ra.

Tuyền Tuyền, chúng ta đi thôi." "Cậu ơi, chúng ta đi đâu vậy?" Phong Thấm Linh nghiêng đầu nhìn Tô Cửu đang bế mình, hỏi. "Chúng ta đi tìm cậu út." "Vâng ạ." Tô Tuyền và con gái đi cùng Tô Cửu, Phong Chuẩn thất bại cúi đầu, biết rằng chuyện gần đây là do chính mình xử lý không tốt, không thể trách Tô Tuyền đối xử với hắn như vậy.

Phong phu nhân biết Tô Tuyền đã đi cùng Tô Cửu thì vui mừng khôn xiết, lập tức đón cháu gái nhà mẹ đẻ đến, muốn cô ta và Phong Chuẩn tiếp xúc nhiều hơn, để sau này có thể thành thân trực tiếp.

Lúc Phong phu nhân đến tìm Phong Chuẩn, vừa hay Phong Chuẩn cũng có chuyện muốn tìm bà. "Mẹ đến vừa đúng lúc, con có chút chuyện muốn hỏi mẹ." Phong Chuẩn nhìn Phong phu nhân, lạnh nhạt nói.

Đây là lần đầu tiên Phong phu nhân thấy Phong Chuẩn lạnh nhạt với bà như vậy. "Con trai, con sao thế?

Mẹ đã gọi em họ con đến rồi, sau này con dẫn nó đi dạo chơi nhiều vào." Phong phu nhân tự mình nói.

Phong Chuẩn nhìn Phong phu nhân: "Đứa con đầu tiên của con và Tuyền Tuyền đã mất như thế nào?" Đang thao thao bất tuyệt, Phong phu nhân đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Phong Chuẩn, sắc mặt khẽ biến, ánh mắt bà ta lảng tránh không dám nhìn vào mắt hắn. "Còn…

còn có thể mất như thế nào nữa?

Là… là do chính nó không cẩn thận, có phải nó lại nói bậy bạ gì trước mặt con rồi không?" Phong phu nhân tức giận nói.

Tô Tuyền này quả nhiên là một kẻ phá hoại gia đình, lúc đầu bà ta không nên đồng ý cho con trai cưới người phụ nữ đó về. "Không phải Tuyền Tuyền, là cha bảo con đến hỏi mẹ.

Cha nói có những chuyện con chỉ cần đến tìm mẹ, sau đó sẽ biết là chuyện gì.

Mẹ, nói cho con biết rốt cuộc là chuyện gì." Phong Chuẩn không cho rằng cha mình sẽ vô duyên vô cớ nói những lời này.

Phong phu nhân nghe nói là do Phong gia chủ nói, sắc mặt khẽ biến, gượng cười nói: "Cha con chỉ nói bừa thôi, con…" "Cha con trước giờ chưa bao giờ nói dối, ngược lại là mẹ, khi nào mẹ mới nói thật?

Bao nhiêu năm nay vừa dùng của hồi môn của Tuyền Tuyền, vừa chèn ép cô ấy.

Bây giờ con cũng không muốn truy cứu chuyện đứa bé nữa, dù sao cũng đã qua nhiều năm rồi." Phong Chuẩn nhìn Phong phu nhân, thẳng thắn nói.

Nghe những lời này, Phong phu nhân hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng chưa kịp vui mừng bao lâu, Phong Chuẩn đã nói tiếp: "Mẹ, đây là lần cuối cùng.

Nếu sau này mẹ còn tiếp tục gây sự với Tuyền Tuyền, con sẽ không để yên đâu.

Còn người mẹ nói, con sẽ không cưới.

Cả đời này con chỉ có Tuyền Tuyền là vợ." "Dĩ nhiên mẹ cũng có thể tính kế con, nhưng sau đó có lẽ con sẽ chết ngay trước mặt mẹ." Phong Chuẩn bình tĩnh nhìn Phong phu nhân, nghiêm túc nói.

Phong phu nhân tức đến đau cả tim gan, bà ta run rẩy chỉ tay vào Phong Chuẩn: "Chỉ vì một người phụ nữ như vậy mà con muốn chọc tức chết mẹ sao?" "Tùy mẹ nghĩ sao cũng được.

Mẹ cho rằng con muốn chọc tức chết mẹ, vậy thì cứ coi là vậy đi.

Con chỉ hối hận vì đã không làm thế sớm hơn.

Đợi Tuyền Tuyền và Linh Nhi trở về, con sẽ đưa họ ra ngoài ở riêng.

Dù sao con vẫn còn một người anh cả, kế thừa gia sản cũng không đến lượt con." Nói xong liền bỏ đi, hoàn toàn không cho Phong phu nhân cơ hội nói lời nào.

Phong phu nhân hoàn toàn chết lặng, run rẩy chỉ vào bóng lưng rời đi của Phong Chuẩn: "Phong Chuẩn, mày là đứa con bất hiếu, mày quay lại đây cho tao!" Người anh cả mà Phong Chuẩn nói là do người phụ nữ mà Phong gia chủ yêu thương sinh ra, và người phụ nữ đó là bình thê.

Bây giờ Phong Chuẩn lại nói muốn từ bỏ quyền thừa kế, chỉ vì con tiện nhân Tô Tuyền kia.

Sau khi rời khỏi đây, Phong Chuẩn đi tìm Phong gia chủ: "Cha, con muốn phân gia." Phong gia chủ kinh ngạc nhìn Phong Chuẩn, không thể nào ngờ rằng Phong Chuẩn lại đưa ra quyết định như vậy: "Phân gia?

Con nghĩ kỹ chưa?" "Vâng, anh cả rất giỏi, anh ấy kế thừa Phong gia là rất tốt.

Con định đợi Tuyền Tuyền về, sẽ đưa hai mẹ con họ ra ngoài ở." "Con phải nghĩ cho kỹ, làm như vậy chẳng khác nào con từ bỏ tất cả của Phong gia." Phong gia chủ nheo mắt nhìn con trai út của mình.

Phong Chuẩn nghiêm túc gật đầu: "Con nghĩ kỹ rồi.

Nhờ của hồi môn của Tuyền Tuyền mà anh cả đã giúp Phong gia vực dậy từ cõi chết, xét trên chuyện này, anh cả cũng sẽ không đối xử tệ với con.

Mặc dù mẹ chúng con không phải là một người, nhưng quan hệ của chúng con cũng không tệ." Trong mắt Phong gia chủ lộ ra ý cười, Phong Chuẩn nói đúng, quan hệ của hai đứa con trai ông quả thực rất tốt.

Sau khi Phong gia vực dậy, con trai lớn đã muốn trả lại của hồi môn cho Tô Tuyền, nhưng Tô Tuyền từ chối, nói cứ để đó, biết đâu sau này có thể dùng đến.

Ai ngờ người phụ nữ kia vì thấy con trai cả giúp Phong gia vực dậy mà bắt đầu có ý đồ xấu.

Xem ra ép Phong Chuẩn một chút, hắn sẽ biết mình muốn gì, cũng nhìn rõ mục đích của người phụ nữ kia. "Xem ra con đã nghĩ thông suốt mình muốn gì rồi." Phong gia chủ nhìn Phong Chuẩn, nhẹ nhàng nói.

Phong Chuẩn cười gật đầu: "Bây giờ trong tay con cũng có vài việc kinh doanh kiếm được tiền, cộng thêm của hồi môn của Tuyền Tuyền, gia đình ba người chúng con cũng có thể sống rất tốt.

Hơn nữa, cha và anh cả cũng sẽ không để con chịu thiệt." Phong gia chủ không nhịn được cười, đều là con trai của ông, sao ông có thể để Phong Chuẩn chịu thiệt được? "Lát nữa anh con về, con nói với nó một tiếng, sau đó triệu tập mọi người trong nhà để phân gia." Nếu đó là điều Phong Chuẩn muốn, ông đương nhiên sẽ thành toàn. "Cảm ơn cha." "Bên mẹ con, con đã nói với bà ấy chưa?" Phong Chuẩn cụp mắt, khẽ lắc đầu: "Vẫn chưa nói, nhưng con thấy không cần thiết." "Con quyết định là được." "Vậy cha, con về trước đây." "Đi đi." Sau khi Phong Chuẩn đi, từ phía sau một phu nhân xinh đẹp lộng lẫy bước ra, làn da mịn màng như có thể búng ra sữa, trông như mới hơn hai mươi tuổi. "Phong Chuẩn muốn phân gia?" "Bà không phải đã nghe cả rồi sao?

Lần này người phụ nữ kia quá đáng rồi.

Chương 166

Ta vốn nghĩ nó và Tuyền Tuyền sẽ đi đến bước đó, không ngờ nó lại nghĩ thông suốt." Phong gia chủ cười nói.

Phu nhân khẽ thở dài: "Đợi phu nhân biết chuyện chắc sẽ làm ầm lên." "Ầm ĩ cũng vô dụng.

Phong Hoài khi nào về?" "Ngay tối nay." Phong gia chủ gật đầu không nói nhiều, tối hôm đó sau khi Phong Hoài về, Phong gia chủ đã nói chuyện với anh ta hơn hai canh giờ.

Ba ngày sau, Phong gia chủ triệu tập những người quan trọng trong nhà, trực tiếp tuyên bố muốn phân gia cho hai anh em Phong Hoài và Phong Chuẩn.

Phong gia sẽ do Phong Hoài kế thừa, Phong Chuẩn sẽ tách ra ở riêng.

Nghe tin này, Phong phu nhân chết lặng, trong mắt đầy vẻ không tin nổi: "Vì trải đường cho con trai của bà ta mà ông lại đuổi Phong Chuẩn đi sao?

Phong Hướng Thiên, ông thật độc ác!

Phong Hoài là con ông, chẳng lẽ Phong Chuẩn không phải sao?" Phong Chuẩn nhíu mày nói: "Không phải cha đuổi con đi, là con tự xin phân gia ra ở riêng.

Anh cả kế thừa Phong gia rất tốt, anh ấy rất giỏi." Phong phu nhân không nói hai lời, tát cho Phong Chuẩn một cái: "Mày câm miệng cho tao!

Phong Chuẩn, tao thấy mày bị mỡ heo che mờ mắt rồi!" "Vì một con Tô Tuyền mà mày lại muốn phân gia ra ở riêng?" Phong Chuẩn lau mép miệng, khi Phong Hoài định nói, hắn đưa tay cản lại, không cho anh ta xen vào. "Không đi để sau này Tuyền Tuyền có con lại bị mẹ cấu kết với người khác hại chết nữa sao?" Phong Chuẩn bình tĩnh nhìn Phong phu nhân nói.

Sắc mặt Phong phu nhân biến đổi dữ dội, bà ta ấp úng muốn nói gì đó, định đưa tay kéo Phong Chuẩn nhưng bị hắn né tránh: "Mẹ đừng chạm vào con.

Ra tay với chính cháu ruột của mình, mẹ thật độc ác." Phong Hoài quay đầu nhìn Phong gia chủ, không tiếng động hỏi: Sao nó biết rồi?

Phong gia chủ khẽ lắc đầu, Phong Hoài khẽ thở dài.

Nếu không phải chuyện năm đó, bây giờ đệ đệ cũng đã có đủ cả con trai con gái rồi, cần gì phải bị đối xử như vậy?

Bị ép đến mức phải phân gia để tìm sự yên tĩnh. "Con không phải không có con trai, Tuyền Tuyền cũng không phải không thể sinh con trai cho con, mà là con trai của con đã bị mẹ hại chết rồi.

Mẹ không ưa Tuyền Tuyền và Linh Nhi, con liền xin cha phân gia, đưa người ra ngoài sống riêng, không chướng mắt nữa." "Mày… chuyện đã qua lâu như vậy rồi, mày còn nói những lời như thế, mày nói xem có phải muốn chọc tức chết tao không?" Phong phu nhân tức giận nói.

Phong Chuẩn thất vọng nhìn Phong phu nhân, cuối cùng không nói gì cả, chỉ nhìn Phong gia chủ: "Cha, bắt đầu đi ạ." "Được." Cuối cùng, Phong Chuẩn nhận được mười cửa hàng, mười lăm trang trại, một căn nhà ở vị trí rất đẹp và một số tiền.

Ngoài ra, mười cửa hàng đều ở vị trí tốt và kinh doanh có lãi, đây đều là do Phong Hoài đề nghị đưa cho hắn. "Cảm ơn cha." Phong Chuẩn rất hài lòng với kết quả này, có nhà rồi thì hắn không cần phải đi mua riêng nữa. "Sống cho tốt, lễ tết thì đưa Tuyền Tuyền và Linh Nhi về thăm cha." "Vâng." Việc phân gia kết thúc, Phong phu nhân nổi trận lôi đình, nhưng không ai thèm quan tâm.

Phong Chuẩn bận rộn thu dọn đồ đạc, dự định chuyển ra ngoài càng sớm càng tốt.

Đợi Tuyền Tuyền trở về, nhất định sẽ rất vui mừng.

Chuyện Phong Chuẩn chuyển ra ngoài, đám người Vạn Cổ rất nhanh đã biết.

Sau khi biết, họ liền viết thư cho Tô Ngọc, kể lại mọi chuyện ở đây.

Tô Ngọc nhận được thư của Vạn Cổ, nhìn thấy nội dung trên đó không khỏi có chút kinh ngạc, đồng thời cũng hoàn toàn yên tâm. "Nhìn gì thế?

Tâm trạng rất tốt à?" Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi. "Thư của Vạn Cổ, hắn nói Phong Chuẩn đã từ bỏ quyền thừa kế của Phong gia, phân gia ra ở riêng rồi." Tô Ngọc vui vẻ nói. "Phong Chuẩn?

Hình như đó là anh rể của anh?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu suy nghĩ một lúc mới nhớ ra người này là ai. "Đúng vậy." Tô Ngọc gật đầu: "Anh vốn nghĩ cuối cùng anh ta và chị anh sẽ kết thúc bằng việc hòa ly, không ngờ anh ta lại trực tiếp đề nghị phân gia." Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu nói: "Như vậy là kết quả tốt nhất rồi.

Anh ta có thể làm đến bước này chứng tỏ trong lòng anh ta có chị của anh, muốn cùng chị của anh sống hết đời, trước đây chỉ là chưa nghĩ thông suốt mà thôi." "Em nói đúng, nếu có thể, anh chắc chắn hy vọng chị anh có thể sống tốt hơn, bây giờ như vậy rất tốt." Tô Ngọc hoàn toàn yên tâm, đợi chị gái đến đây dưỡng bệnh, biết đâu sau này còn có thể có thêm hai đứa con. "Đợi chị đến, nói cho chị ấy biết tin này, chị ấy nhất định sẽ rất vui." Tô Ngọc cười nói.

Chị gái anh thích Phong Chuẩn, nếu không với tính cách của chị ấy sẽ không nhẫn nhịn đến bây giờ. "Chắc chắn sẽ vui." Người đàn ông mình yêu vì mình làm đến mức này, sao có thể không vui được? "Anh nói em nghe, nếu chị anh là nam nhi, chị ấy tuyệt đối sẽ trở thành đệ nhất nguyên soái.

Ông ngoại từng nhận xét về chị anh, nếu là nam nhi ắt sẽ tranh đoạt thiên hạ, chỉ tiếc là thân con gái." Nói đến Tô Tuyền, Tô Ngọc vô cùng tự hào: "Chị ấy vì Phong Chuẩn mà thu lại hết sự sắc sảo của mình, từ bỏ tất cả, bây giờ cũng coi như nhận được hồi đáp." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Chị của anh lợi hại đến vậy sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, thiên phú võ học của anh và anh cả tuy tốt, nhưng không bằng chị gái.

Chị ấy thuộc loại người không cần cố ý luyện tập, võ công cũng tự động tăng vùn vụt.

Năm mười ba tuổi, giấu tất cả mọi người, cải trang nam nhi chạy đến quân doanh, đánh một trận toàn thắng.

Lúc đó hoàng thượng vốn định phá lệ cho chị làm nữ tướng, nhưng bên Ngự Sử Đài có quá nhiều lời ra tiếng vào nên đành từ bỏ." Vương Cẩn Hòa nghe mà mắt tròn mắt dẹt: "Chị gái cũng quá lợi hại rồi." Suýt nữa đã trở thành nữ tướng đầu tiên, nghĩ thôi cũng thấy ngầu. "Thật đáng tiếc." Vương Cẩn Hòa tiếc nuối nói: "Một kỳ nữ như vậy, có thể vì Phong Chuẩn mà nhẫn nhịn đến thế, còn bị người ta bắt nạt, nếu không phải thật lòng yêu, cũng không thể làm được như vậy." "Ai nói không phải chứ?

Nhưng bây giờ cũng coi như khổ tận cam lai rồi." "Anh nói cũng đúng, may mà Phong Chuẩn không phụ bạc chị ấy.

Nếu cuối cùng Phong Chuẩn phụ bạc chị ấy, em sẽ ủng hộ chị gái cầm roi quất cho anh ta một trận tơi bời." Vương Cẩn Hòa nắm chặt tay, vô cùng nghiêm túc nói.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, trong mắt nhuốm đầy ý cười nồng đậm: "Em nói đúng." Bốn ngày sau khi nhận được thư, Tô Tích đã cùng Trung thúc đến nơi trước.

Tiểu Bảo thấy Tô Tích liền vội vàng chạy tới, ôm lấy chân ông: "Ông cố, ông đến rồi, con nhớ ông lắm." "Thật sao?

Ông cố cũng nhớ Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ở nhà có ngoan ngoãn nghe lời không?" "Có ạ." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu.

Tiểu Trí đứng bên cạnh nhìn Tiểu Bảo làm nũng với Tô Tích, vẻ mặt có chút buồn bã.

Ông ngoại của cậu không như vậy.

Tô Tích thấy Tiểu Trí cúi đầu vẻ mặt thất vọng, liền đưa tay bế cậu bé lên: "Nhóc con, cháu cũng ở đây à." Trương Trí Lâm bị hành động đột ngột của Tô Tích làm giật mình, cậu bé đưa tay ôm lấy vai Tô Tích: "Ông cố." "Ngoan quá, đi nào, chúng ta đi xem quà ông cố mang cho các cháu." Tô Tích dẫn hai đứa trẻ đi xem quà, tâm trạng u uất cũng tốt lên rất nhiều.

Quả nhiên vẫn là nhìn thấy chắt trai vui vẻ thì lòng cũng vui theo. "Ông nội, vài ngày nữa anh cả và chị cả cũng sẽ đến.

Con bảo chị gái đưa Linh Nhi đến đây giải khuây." Tô Ngọc ngồi cách Tô Tích không xa, lên tiếng nói.

Hành động trong tay Tô Tích dừng lại một chút: "Con biết cả rồi?" "Vâng, anh họ nói với con.

Chương 167

Ông nội, con đã kể hết những chuyện này cho ông ngoại rồi." Tô Ngọc do dự một chút rồi nói tiếp.

Tô Tích sững sờ một lúc, rồi cười lắc đầu: "Con nói cho lão già họ Dương, bọn họ chết chắc rồi." "Đó cũng là do họ đáng đời.

Họ là cha mẹ chúng ta, chúng ta không thể làm gì, nhưng con không muốn cứ thế cho qua.

Nếu chúng ta không thể ra tay, vậy thì để người có thể ra tay đến." Anh không tin, Dương San San còn có thể đánh cả ông ngoại hay sao? "Quả thực nên nhận một bài học rồi." Tô Tích gật đầu, rất đồng tình với cách làm của cháu trai. "Ông cố, con gửi dưa hấu và nho cho ông ngoại cố, ông nói ông ấy có thích không ạ?

Ông ấy có đến thăm con không?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Tích hỏi.

Tô Tích cưng chiều nhìn Tiểu Bảo, đưa tay xoa mái tóc mềm mại của cậu bé: "Ông ngoại cố của con chắc chắn sẽ thích.

Ông ấy biết Tiểu Bảo ở đây nhất định sẽ đến thăm Tiểu Bảo." "Hi hi, cha nói ông ngoại cố đối với cha cũng tốt như ông cố đối với cha vậy.

Con cũng thích ông ngoại cố." Tiểu Bảo cắn ngón tay nhỏ, vui vẻ nói.

Tô Tích dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, một nhóc con nhỏ như vậy mà đã biết yêu ghét rõ ràng rồi sao? "Ông nội chắc không ngờ được, Tiểu Bảo là người đầu tiên dựa vào thực lực của mình mà được hoàng thượng và thái hậu ban thưởng đâu." Hơn nữa còn là người nhỏ tuổi nhất. "Ồ?

Chuyện gì vậy?" Tô Tích lập tức hứng thú, còn có chuyện này sao?

Tô Ngọc kể lại câu chuyện cho Tô Tích nghe, Tô Tích nghe xong thì cười dở khóc dở cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Cái đầu nhỏ của nhóc con này nghĩ gì vậy?" "Con thấy hoàng thượng bá bá đối xử tốt với cha và mẹ, nên con thích ngài ấy." Tiểu Bảo nghiêng đầu nghiêm túc nói.

Tô Tích cười không nói.

Người nịnh bợ hoàng thượng và thái hậu thực sự quá nhiều, nhưng người như Tiểu Bảo lại rất ít.

Tiểu Bảo vẫn còn là một đứa trẻ, đây là lúc cảm xúc được biểu đạt rõ ràng nhất.

Thích là thích, không thích là không thích. "Lần sau con lại gửi đồ tốt cho họ nữa." Tiểu Bảo ngồi trong lòng Tô Tích, lúc lắc đôi chân nhỏ của mình. "Được, con vui là được." Sau khi Tô Tích đến được vài ngày, hai anh em Tô Cửu cũng đưa Phong Thấm Linh đến.

Tô Tuyền nhìn ngôi làng nhỏ bình thường này, dưới chân núi có hai ngôi nhà, một trong số đó trông như mới được xây không lâu.

Phong Thấm Linh chưa bao giờ đến một nơi như thế này, nhìn thấy liền tò mò hỏi: "Mẹ ơi, cậu út ở đây ạ?" "Đúng vậy, còn có mợ út và em trai nữa." Trong mắt Phong Thấm Linh lộ vẻ vui mừng: "Mẹ ơi, con làm chị rồi sao?

Con có em trai rồi?" "Đúng vậy, Linh Nhi của chúng ta làm chị rồi, con phải chăm sóc em trai thật tốt, biết không?" Tô Tuyền nhìn dáng vẻ vui mừng của Phong Thấm Linh, trong mắt ánh lên ý cười.

Từ khi rời khỏi Phong gia, cả người Linh Nhi thay đổi rất nhiều, vui vẻ hơn không ít. "Chúng ta đi thôi.

Linh Nhi, nhà em trai con có rất nhiều động vật nhỏ dễ thương, con có thể nhờ em trai dẫn con đi xem." "Vâng ạ." Phong Thấm Linh không ngừng gật đầu.

Ba người xuống xe ngựa, Tô Cửu dẫn hai mẹ con vào nhà.

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đang chơi trong sân, nghe thấy tiếng động ngẩng đầu lên thì thấy Tô Cửu dẫn người đến. "Bác cả, bác đến rồi.

Họ là ai vậy ạ?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn những người bên cạnh Tô Cửu. "Đây là cô và chị gái nhà cô." Tô Tuyền đi đến trước mặt Tiểu Bảo, cúi người nhìn đứa trẻ giống hệt em trai mình: "Cháu tên là Tiểu Bảo phải không?" "Vâng, cháu tên là Tiểu Bảo, tên thật là Vương Tử Khâm.

Đây là anh trai cháu, tên là Trương Trí Lâm." Tiểu Bảo nói bằng giọng non nớt, nói xong còn gọi vào trong nhà: "Cha ơi, bác cả và cô đến rồi." Tô Ngọc đang ở trong nhà nói chuyện về xưởng rượu với Vương Cẩn Hòa, nghe thấy tiếng Tiểu Bảo, liền cùng Vương Cẩn Hòa đi ra.

Nhìn thấy Tô Tuyền, Tô Ngọc liền yên tâm: "Chị, chị đến rồi." Tô Tuyền đi đến trước mặt Tô Ngọc, đưa tay gõ vào đầu anh một cái: "Tìm được em dâu và con mà không biết đưa về?

Còn giấu giếm tất cả chúng ta." "Em không muốn để một số người biết." Tô Ngọc lẩm bẩm.

Tô Tuyền khẽ cười: "Em làm vậy là đúng." "Cậu út, em trai trông thật giống cậu, mà mợ út cũng xinh quá đi." Phong Thấm Linh đang chơi với Tiểu Bảo và Tiểu Trí, nghe thấy tiếng Tô Ngọc, vội vàng chạy tới nói.

Vương Cẩn Hòa bị Phong Thấm Linh làm cho tan chảy: "Tô Ngọc, chúng ta bắt cóc cháu gái anh đi?" "Tiểu Hòa, em bắt cóc cháu gái anh ngay trước mặt chị gái anh, không thích hợp lắm đâu nhỉ?

Sau này chúng ta tự sinh một đứa con gái." "Muốn em trai." Tiểu Bảo đứng bên cạnh không chịu thua kém nói.

Trương Trí Lâm cũng gật đầu: "Em trai, chúng ta sẽ dẫn em ấy đi chơi." "…" Tô Ngọc cúi đầu nhìn hai nhóc con: "Vậy em gái thì các con không dẫn đi chơi à?" Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm nhìn nhau: "Em gái thì chúng con bảo vệ." Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." "Chị, em dẫn mọi người qua nhà bên cạnh trước, đó là nhà của em, phòng đã dọn dẹp cho mọi người rồi." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu và mọi người nói. "Được." Cả nhóm sang nhà Tô Ngọc, Tô Cửu và Tô Tuyền đều có phòng riêng, Phong Thấm Linh cũng có, phòng của cô bé được Vương Cẩn Hòa trang trí rất đẹp.

Phong Thấm Linh nhìn thấy phòng của mình vô cùng vui vẻ: "Mẹ ơi, đẹp quá." "Em dâu, thật phiền em rồi." Tô Tuyền biết căn phòng này chắc chắn là do Vương Cẩn Hòa trang trí, còn em trai mình thì không bao giờ biết làm những việc này. "Chị khách sáo quá, đều là người một nhà, nói gì đến phiền phức chứ?" "Em nói đúng, không nên nói vậy." Sau một thời gian ngắn tiếp xúc, Tô Tuyền rất thích Vương Cẩn Hòa, nói chuyện với cô cũng thân mật hơn không ít.

Vương Cẩn Hòa giúp họ dọn dẹp một lúc, rồi kéo Tô Ngọc ra ngoài: "Anh ở lại với họ đi, em đi nấu cơm." "Được." Tô Tuyền dọn dẹp xong, không thấy Vương Cẩn Hòa đâu, có chút kỳ lạ hỏi: "Em dâu đâu rồi?" "Tiểu Hòa sang bên kia nấu cơm rồi, chúng ta qua đó đi." "Được." Ba anh em nói chuyện của mình, ba đứa trẻ chơi với nhau.

Phong Thấm Linh vốn nghĩ mình có hai em trai, ai ngờ Trương Trí Lâm lại lớn hơn cô bé hai tháng.

Lúc đầu Phong Thấm Linh còn có chút không vui vì không được làm chị cả, nhưng được Trương Trí Lâm dỗ một chút là lại vui vẻ ngay.

Sau khi ba anh em đến nhà Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc liền nói về chuyện của Phong Chuẩn. "Chị, Phong Chuẩn đã phân gia ra ở riêng rồi." Tô Ngọc nhìn Tô Tuyền, nói.

Tô Tuyền đột ngột quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy kinh ngạc và không thể tin nổi: "Em nói gì?

Phong Chuẩn, anh ta phân gia rồi?" Tô Ngọc gật đầu, đưa lá thư của Vạn Cổ cho Tô Tuyền: "Đây là thư Vạn Cổ gửi đến, chị tự xem đi." Tô Tuyền đọc xong thì im lặng, sau đó cười rộ lên.

Cô biết Phong Chuẩn phân gia có ý nghĩa gì.

Khi rời khỏi Phong gia, cô đã chuẩn bị sẵn sàng không quay về nữa, ai ngờ Phong Chuẩn lại làm một việc như vậy, điều này khiến cô vô cùng vui mừng.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tô Tuyền, Tô Ngọc lẩm bẩm điều gì đó mà Tô Tuyền không nghe thấy, nhưng vì tin tức này mà Tô Tuyền trở nên rạng rỡ, trong phút chốc như biến thành một người khác.

Mặc dù biết Tô Tuyền sẽ rất vui, nhưng khi thật sự nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Tuyền, Tô Ngọc vẫn cảm thấy chói mắt. "Anh đi tìm Tiểu Hòa." Nói xong liền bỏ đi.

Tô Cửu nhìn dáng vẻ vui mừng của em gái, đưa tay vỗ vai cô an ủi: "Nếu nó đã đưa ra quyết định, vậy sau này hai đứa hãy sống cho tốt." "Em biết rồi." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc đi vào với vẻ mặt không vui, có chút kỳ lạ hỏi: "Anh sao thế?" "Mặc dù biết chị anh sẽ vui, nhưng khi thật sự thấy chị ấy vì chuyện này mà vui mừng hớn hở, anh lại thấy chói mắt." Tô Ngọc lầm bầm.

Vương Cẩn Hòa bị lời nói của Tô Ngọc làm cho bật cười: "Anh có vẻ không ưa người anh rể này của mình nhỉ?" "Anh trước giờ vẫn không ưa anh ta." Tô Ngọc không khách khí nói.

Chương 168

Người này trước đây còn để chị anh chịu ấm ức, anh mà ưa mới là lạ. "Em đột nhiên cảm thấy anh nên may mắn vì anh trai em không tìm anh gây sự." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, nói một câu gì đó mà Vương Cẩn Hòa không nghe thấy. "Chuyện này không giống, anh đối xử tốt với em và Tiểu Bảo, còn Phong Chuẩn thì không.

Trước đây anh ta đã để chị anh chịu bao nhiêu ấm ức?" Tô Ngọc lý lẽ hùng hồn nói.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, tên này cô cũng không biết nên nói gì cho phải. "Đi nói chuyện với họ đi, ở đây không cần anh." "Được." Lúc Vương Cẩn Hòa nấu cơm, mọi người trong nhà lần lượt trở về, Tô Tích nhìn thấy Tô Cửu và mọi người cũng không hề ngạc nhiên.

Bọn họ cũng coi như là một gia đình đoàn tụ.

Sau khi ăn cơm, trong lúc mọi người nói chuyện, Tô Cửu và Tô Tuyền biết được chuyện Tô Ngọc mách lẻo với ông ngoại, đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn anh.

Tô Ngọc thấy hai người nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ như vậy, liền không khách khí nhìn lại: "Hai người nhìn em như vậy làm gì?" "Tiểu Ngọc, em lại đi mách lẻo?" Tô Cửu kinh ngạc hỏi. "Em thì có gì mà không biết mách lẻo?" Trước đây chỉ là không muốn thôi, bây giờ muốn mách lẻo thì không được à? "Em muốn hại chết họ à." Tô Tuyền không nhịn được nói.

Để ông ngoại đi xử lý hai người kia, sao trước đây họ không nghĩ ra nhỉ? "Đáng đời." Tô Ngọc mặt không cảm xúc nói ra hai chữ.

Tô Cửu và Tô Tuyền đều không thấy Tô Ngọc làm sai, ngược lại còn rất muốn xem vợ chồng Dương San San gặp xui xẻo, có thể thấy mối quan hệ giữa ba anh em họ và vợ chồng Dương San San tệ đến mức nào.

Trong lúc hai anh em Tô Cửu đang giải khuây ở chỗ Vương Cẩn Hòa, đồ mà Nguyên Lâm gửi cũng đã đến Dương Gia Bảo.

Người gác cổng nhận ra Nguyên Lâm, thấy anh ta đến, liền vội vàng vào thông báo.

Dương Chấn Uy nghe tin, liền cho người dẫn Nguyên Lâm đến gặp mình. "Tiểu Ngọc sao lại bảo cậu đến đây?" Dương Chấn Uy nhìn Nguyên Lâm hỏi. "Là tiểu thiếu gia hái một ít hoa quả bảo thuộc hạ mang đến, còn đây là thư của thiếu gia gửi cho lão gia tử." Nguyên Lâm đưa lá thư dày cộp cho Dương Chấn Uy.

Dương Chấn Uy cầm thư mở ra đọc, còn về "tiểu thiếu gia" mà Nguyên Lâm nói, ông hoàn toàn lờ đi.

Đọc xong chuyện của Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo, Dương Chấn Uy có chút vui mừng nói: "Tiểu Ngọc tìm được cô nương đó rồi à?

Còn sinh được một đứa con?" "Vâng." "Họ đang ở đâu?

Ta qua đó xem sao." Chắt ngoại à, lại còn trông giống hệt Tiểu Ngọc, nhất định rất đáng yêu. "Thôi được rồi, sau này ta sẽ đi cùng cậu." Không đợi Nguyên Lâm mở lời, Dương Chấn Uy lại nói tiếp.

Dương Chấn Uy tiếp tục đọc phần còn lại của lá thư, càng đọc sắc mặt càng khó coi, đến cuối cùng đã là cơn thịnh nộ, lá thư trong tay bị đập mạnh xuống chiếc bàn bên cạnh, chiếc bàn vỡ tan tành. "Dương San San, lòng dạ thật độc ác!" Ba đứa trẻ này sao lại ngốc như vậy, không biết nói thẳng với ông sao?

Xem chúng bị người ta bắt nạt thành ra thế nào rồi? "Lập tức đi chuẩn bị, chúng ta đến kinh thành một chuyến trước, sau đó mới đi tìm Tiểu Ngọc." Dương Chấn Uy ra lệnh cho người của mình, nghiến răng nói.

Con khốn đó lại dám đối xử với Tiểu Cửu và các cháu như vậy, xem ra những năm ở Tô gia đã quên mất tổ huấn của Dương gia rồi. "Lão gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Quản gia thân cận của Dương Chấn Uy thấy ông tức giận như vậy, có chút lo lắng hỏi. "Ông tự xem đi, xem con súc sinh đó đã làm những gì." Dương quản gia nhặt lá thư trên đất lên đọc, lông mày cũng nhíu ngày càng chặt: "Đại tiểu thư thật hồ đồ, sao có thể đối xử với tiểu thiếu gia và mọi người như vậy?" Chẳng trách Tiểu Cửu đến giờ vẫn không chịu thành thân, chẳng trách trước đây nghe nói Tiểu Ngọc bằng mọi giá cũng phải phân gia ra ở riêng.

Hóa ra những năm qua đã xảy ra nhiều chuyện như vậy. "Thiếu gia và mọi người cũng thật là, chịu ấm ức sao không biết nói ra?" Dương quản gia đọc xong cũng sắp tức chết, huống chi là Dương Chấn Uy.

Ba anh em Tô Cửu đều do Tô Tích và Dương Chấn Uy cùng nhau nuôi lớn, có thể nói ông đã nhìn ba anh em họ trưởng thành.

Bọn họ phải chịu uất ức như vậy, sao ông có thể không tức giận? "Đi chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức xuất phát đến kinh thành." Dương Chấn Uy biết ý của Tô Ngọc.

Bọn họ làm con cháu, dù có tức giận cũng không thể làm gì, nhiều nhất chỉ là cắt đứt quan hệ.

Bây giờ viết thư tới chính là muốn ông chống lưng.

Cháu ngoại khó khăn lắm mới nhờ ông giúp đỡ, sao ông có thể để cháu ngoại thất vọng được?

Ra tay đánh cháu ngoại ông phải không?

Vậy thì cứ để bọn chúng cũng nếm thử mùi vị bị roi da nhúng nước ớt quất vào người là như thế nào. "Vâng." Chuyển động bên phía Dương Chấn Uy nhanh chóng bị con trai ông biết được.

Lúc Dương Thiên Nhạc đến sân của Dương Chấn Uy thì ông đã sắp đi rồi: "Cha, cha định đi đâu vậy?" "Tìm con súc sinh Dương San San kia." Dương Chấn Uy nói với vẻ mặt âm trầm.

Dương Thiên Nhạc kinh ngạc nhìn Dương Chấn Uy, muội muội rốt cuộc đã làm chuyện gì mà khiến phụ thân tức giận đến thế? "Cha, cha đừng vội, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cha nói cho con biết trước đã." "Đây là thư của Tiểu Ngọc, con tự xem đi." Bảo ông nói, có lẽ ông sẽ bị tức chết mất.

Dương Thiên Nhạc nhận lấy lá thư Dương Chấn Uy đưa qua rồi đọc, sau khi xem xong, sắc mặt anh ta xấu đi trông thấy: "Ba anh em Tô Cửu rốt cuộc đã đắc tội nó ở đâu?

Khiến nó phải đối xử với ba đứa trẻ như vậy?

Quả thực là mất hết tính người." Dương San San rốt cuộc đã có tâm địa gì mà còn dùng roi nhúng nước ớt để quất Tiểu Ngọc lúc nó bị thương nặng?

Nghĩ thôi cũng thấy không thể tin nổi, đây lại là chuyện mà Dương San San có thể làm ra sao?

Còn có chuyện của Tiểu Cửu nữa, không ngờ cũng liên quan đến Dương San San, con người này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? "Ta đến kinh thành một chuyến, sau đó sẽ đi thẳng đến chỗ Tiểu Ngọc, tạm thời không về nữa." Dương Chấn Uy nhìn con trai mình nói. "Được ạ." Mấy năm nay Dương San San năm nào cũng về, mỗi khi bọn họ hỏi đến ba đứa trẻ, Dương San San luôn ấp úng nói rằng bọn trẻ bận.

Bây giờ xem ra không phải bọn trẻ bận, mà là cả ba đứa đều không muốn gặp bà ta, nên bà ta mới không dám để chúng qua đây.

Đây là sợ bọn trẻ đến mách tội với cha sao?

Dương Chấn Uy rời đi, lúc đi còn mang theo cả trái cây mà Tiểu Bảo gửi đến.

Chương 169

Nửa tháng sau, Dương Chấn Uy dẫn người đến kinh thành, vừa đến nơi liền đi thẳng đến Tô gia.

Tô Lang nghe tin Dương Chấn Uy đến thì có chút bất ngờ, nhưng vẫn ra ngoài nghênh đón: "Dương bá, ngài đã đến.

Cha cháu đến chỗ Tiểu Ngọc rồi, không có ở nhà." "Ta không phải đến tìm cha ngươi, hai đứa súc sinh Tô Tần và Dương San San đang ở đâu?" Dương Chấn Uy nhìn Tô Lang hỏi.

Tô Lang nghe vậy làm sao không hiểu?

Xem ra Tiểu Ngọc đã đi mách tội với Dương bá rồi.

Lần này vợ chồng lão nhị sắp gặp xui xẻo rồi. "Ở trong sân của họ ạ." "Dẫn đường." Dương Chấn Uy nói với vẻ mặt u ám.

Tô Lang dẫn người đến sân của vợ chồng Tô Tần, lúc đến nơi, hai vợ chồng vẫn đang nói về chuyện của Tạ Ương.

Khi Dương Chấn Uy nghe thấy Dương San San nói gì mà cho dù là tính kế cũng phải để Tô Ngọc cưới Tạ Ương, ông đã hoàn toàn nổi giận. "Dương San San, ngươi làm mẹ tốt thật đấy." Dương Chấn Uy nghiến răng nói.

Giọng nói quen thuộc khiến Dương San San theo phản xạ quay đầu lại.

Khi nhìn thấy Dương Chấn Uy mặt đầy phẫn nộ đứng ở cửa, Dương San San sợ hãi. "Cha... sao... sao cha lại đến đây?" Dương Chấn Uy cười lạnh một tiếng: "Sao ta lại đến?

Không đến để chờ ngươi hại chết ba đứa trẻ rồi mới đến hay sao?" "Cha, cha đang nói gì vậy?

Sao con có thể làm hại ba đứa trẻ được?

Có phải ai đó đã nói xấu sau lưng con không?" Dương San San trong lòng vô cùng sợ hãi, nhưng trên mặt vẫn cố gắng trấn tĩnh nói.

Dương Chấn Uy nhìn dáng vẻ này của Dương San San, lần đầu tiên cảm thấy vô cùng thất vọng: "Nói xấu sau lưng?

Dương San San, là ngươi không hại chết người Tiểu Cửu thích, hay là không đánh Tiểu Ngọc đến chết khi các ngươi tính kế người khác?

Hay là không làm mất đứa con của Tuyền Tuyền?

Hay ngươi không hạ độc người đã cứu mạng Tiểu Ngọc?" Những lời Dương Chấn Uy nói ra khiến Dương San San hoàn toàn ngây người, không ngờ ông lại biết tất cả. "Cha, con..." "Đi chuẩn bị nước ớt và roi da đến đây." Dương Chấn Uy không muốn nghe Dương San San ngụy biện, nhìn quản gia bên cạnh ra lệnh.

Tô Lang nhướng mày, xem ra Dương Chấn Uy định dùng gậy ông đập lưng ông?

Anh ta liếc nhìn Dương San San, năm đó Tiểu Ngọc bị thương nặng như vậy còn chịu được, Dương San San là người khỏe mạnh, chắc không đến nỗi không chịu nổi chứ? "Cha, cha muốn làm gì?

Con là con gái của cha mà." Dương San San hoàn toàn sợ hãi, bà ta biết Dương Chấn Uy muốn làm gì. "Con gái ta?

Tiểu Ngọc không phải con trai ngươi sao?

Năm đó lúc Tiểu Ngọc bị thương nặng, ngươi còn có thể đánh nó suýt chết, bây giờ ta chỉ quất ngươi một trận, ngươi đã sợ rồi à?" Dương Chấn Uy không chút khách khí nói. "Con... cha, con biết sai rồi, con sẽ đi xin lỗi Tiểu Ngọc." Dương San San vội vàng nói. "Nếu Tiểu Ngọc chịu chấp nhận lời xin lỗi của các ngươi, nó đã không viết thư cho ta.

Mấy lời biết sai rồi này ngươi đừng nói nữa, nói ra nghe cũng thấy ghê tởm." Dương Chấn Uy lạnh lùng nhìn Dương San San, chán ghét nói. "Cha..." "Dương San San, nếu các ngươi thật sự biết sai, sẽ không bất chấp nguyện vọng của Tiểu Ngọc, tính kế nó cũng phải bắt nó cưới người nó không thích.

Đây là cái gọi là biết sai của ngươi sao?

Ta thấy ngươi là chết không hối cải.

Chẳng trách mấy năm nay ba đứa trẻ thà một mình đến thăm ta chứ không muốn đi cùng ngươi." Dương Chấn Uy tức giận quát.

Dương San San lập tức không còn lời nào để nói.

Trong lúc nói chuyện, nước ớt và roi da đều đã được chuẩn bị xong.

Nhìn Dương Chấn Uy không chút biểu cảm nhúng roi vào nước ớt, Dương San San theo phản xạ lùi về sau.

Tô Tần vội vàng chắn trước mặt Dương San San: "Cha, San San thật sự biết sai rồi, ngài..." "Lão phu dạy dỗ con gái mình, chưa đến lượt một người ngoài như ngươi xen vào.

Dương Phương, kéo Tô Tần ra, người của Tô gia không đến lượt ta dạy dỗ." Dương Chấn Uy lạnh lùng ra lệnh.

Quản gia Dương Phương đưa tay kéo Tô Tần ra, thấy hắn giãy giụa, liền điểm huyệt khiến hắn không thể động đậy.

Dương Chấn Uy cầm roi da quất mạnh lên người Dương San San.

Roi da nhúng nước ớt quất vào người, cơn đau nhói lập tức nhân lên gấp bội, khiến Dương San San hét lên thảm thiết.

Dương Chấn Uy không chút biểu cảm quất Dương San San năm mươi roi, đến khi ông dừng tay, Dương San San đã nằm trên đất với thân thể đầy vết thương, giọng nói khàn đặc không thốt nên lời. "Dương San San, đau không?" "Năm đó khi ngươi đánh Tiểu Ngọc, nó còn đau hơn ngươi, vì trên người nó còn mang trọng thương.

Còn ngươi nữa, Tô Tần, ngươi không xứng làm cha.

Hai người các ngươi càng không xứng quản chuyện của ba đứa trẻ.

Ta cảnh cáo các ngươi, sau này nếu Tiểu Ngọc bọn nó còn nói với ta các ngươi ép buộc chúng làm bất cứ chuyện gì, cưới người không thích, thì đừng trách ta không khách khí." Tô Lang cúi đầu nhìn Dương San San đang thoi thóp, có thể thấy lần này Dương Chấn Uy đã hạ thủ rất nặng.

Phải nói đây là lần đầu tiên anh ta thấy Dương San San thê thảm như vậy, nhưng đây cũng là do bà ta tự chuốc lấy. "Dương Phương, chúng ta đi." Nói xong, ông quay người rời đi, không thèm liếc nhìn Dương San San một cái.

Dương San San nén đau nhìn Dương Chấn Uy rời đi, lúc ông bước ra khỏi cửa, bà ta đột nhiên lên tiếng: "Cha, trong lòng cha, ba đứa trẻ quan trọng hơn con đúng không?" "Không phải vấn đề ai quan trọng hơn, mà là những chuyện ngươi làm đã chạm đến giới hạn của ta, đặc biệt là những việc làm của ngươi đối với ba anh em chúng nó.

Đó không phải là chuyện một người mẹ có thể làm ra, ngươi là thứ súc sinh không bằng, hổ dữ còn không ăn thịt con, ngươi còn không bằng cả nó." Dương Chấn Uy đánh Dương San San không phải vì con cháu quan trọng hơn con gái, mà vì những việc Dương San San làm thật sự quá đáng.

Dương San San nhìn Dương Chấn Uy: "Bọn chúng đều không nói gì, cha cũng muốn xen vào sao?" Dương Chấn Uy quay đầu nhìn

Dương San San, thấy đến lúc này bà ta vẫn còn tìm cớ cho mình, sắc mặt ông vô cùng khó coi: "Dương San San, ngươi nói ra những lời này có thấy vô nghĩa không?

Chương 170

Tại sao bọn chúng không nói gì?

Đó là vì ngươi là mẹ của chúng, chúng có thể nói gì chứ?" "Bây giờ ba đứa trẻ hận ngươi đến mức nào, trong lòng ngươi thật sự không biết sao?

Chẳng qua là ngươi không muốn thừa nhận mình đã làm sai mà thôi." Dương Chấn Uy trầm giọng gầm lên.

Đến nước này mà Dương San San vẫn cho rằng bọn trẻ không nói gì tức là không trách bà ta. "Còn nữa, không phải ta muốn xen vào, là Tiểu Ngọc viết thư mách tội với ta." Dương Chấn Uy nhìn Dương San San lạnh lùng nói. "Nó mách tội với ta là vì mục đích gì?

Chỉ cần ngươi có não sẽ không bỏ qua vấn đề này." Dương Chấn Uy lần đầu tiên biết được, không biết từ lúc nào Dương San San đã biến thành loại người mà ông ghét nhất. "Dương San San, làm sai chuyện, làm tổn thương con mình không đáng sợ, đáng sợ là ngươi biết rõ mình làm sai mà không biết hối cải, còn tiếp tục làm tổn thương con mình, đây là chuyện một người mẹ nên làm sao?" "Ngươi biết rõ mình làm sai, còn ngày càng quá đáng đi làm tổn thương con mình, là vì sao?

Khi ngươi và Tô Tần hợp tác tính kế người khác, biết rõ Tiểu Ngọc vô tội, ngươi vẫn cứ tìm cớ gây sự với nó, lúc nó bị thương nặng còn đánh nó suýt mất mạng, ngươi nói cho ta biết, đây lại là vì sao?" Dương Chấn Uy hỏi ra tất cả những điều bẩn thỉu nhất trong lòng Dương San San mà bà ta không muốn ai biết.

Sự tự tin hùng hồn của Dương San San trở nên tái nhợt yếu ớt trước những lời của Dương Chấn Uy. "Con..." "Từ khi bọn trẻ sinh ra, ngươi đã nghiêm túc chăm sóc chúng bao giờ chưa?

Ba đứa trẻ không phải do lão già Tô Tích kia chăm, thì là do ta chăm, ngươi và Tô Tần không chăm con ta không trách ngươi, ta và Tô Tích chăm là được, nhưng các ngươi thì sao?" Dương Chấn Uy không muốn nghe Dương San San nói những lời ngụy biện này, lúc bà ta định mở miệng, ông đã trực tiếp cắt lời.

Dương San San và Tô Tần lập tức im lặng, trong mắt có chút hoang mang, họ thật sự chưa từng chăm sóc ba đứa trẻ sao?

Cố gắng hồi tưởng lại những khoảnh khắc của mình và ba đứa con, lúc này Dương San San mới phát hiện thời gian bà ta ở bên ba đứa con thật sự rất ít. "Dương San San, bọn trẻ đã lớn rồi, không còn là lúc ngươi muốn thế nào thì thế đó nữa.

Ba đứa trẻ hận ngươi, không muốn hòa giải với ngươi, đó cũng là do ngươi tự tìm lấy, không trách người khác được, vợ chồng các ngươi tự lo liệu đi." Dương Chấn Uy nói xong cũng không muốn tiếp tục quan tâm đến bà ta nữa, dẫn người quay lưng rời đi.

Đi đến cửa, ông đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn Dương San San toàn thân đầy vết thương: "Ngươi bây giờ cảm giác thế nào, Tiểu Ngọc năm đó cũng cảm giác như vậy, ngươi đau, nó còn đau hơn." Dương San San trơ mắt nhìn Dương Chấn Uy rời đi.

Tô Lang khoanh tay nhìn Tô Tần ôm Dương San San vội vã đi tìm đại phu, trong mắt đầy vẻ châm biếm.

Anh ta nhớ lại, năm đó sau khi Dương San San đánh Tiểu Ngọc xong, hai người liền bỏ đi.

Bỏ đi thì thôi, còn ra lệnh cho người bên cạnh không được gọi đại phu cho Tiểu Ngọc.

Cuối cùng là do Nguyên Bảo phát hiện, bất chấp tất cả phế đi người của Dương San San mới có thể đưa Tô Ngọc đi tìm đại phu.

Chỉ là bị đánh một trận thôi mà, có cần phải vội vàng như vậy không?

Năm đó Tiểu Ngọc bị đánh còn nặng hơn, sao không thấy bà ta vội vàng như thế?

Thật là mỉa mai.

Chuyện Dương San San bị Dương Chấn Uy đánh nhanh chóng lan truyền khắp Tô gia, những người biết chuyện bà ta từng đánh Tô Ngọc đều cảm thấy đáng đời.

Trước đây dùng roi đánh con trai mình, bây giờ bị chính cha ruột đánh một trận tàn nhẫn, đây có phải là cái gọi là quả báo không?

Dương Chấn Uy rời khỏi Tô gia, sau khi lên xe ngựa, ông bất đắc dĩ thở dài một tiếng: "Năm đó là một đứa trẻ ngoan ngoãn, sao lại biến thành thế này." "Lão gia, đại tiểu thư người..." "Được rồi Dương Phương, ngươi không cần tìm cớ cho nó nữa, bất cứ lý do gì cũng không phải là cớ để nó làm hại con mình." Dương Chấn Uy xua tay, không cho Dương Phương nói tiếp, những chuyện này nói ra nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dương Phương lập tức im lặng, chuyện đại tiểu thư làm hại các tiểu thiếu gia là sự thật rành rành, không phải một hai câu là có thể nói rõ được. "Chúng ta đi tìm Tiểu Ngọc đi." ... ...

Nguyễn Hoàng Triệt sau khi biết tin Dương San San bị đánh từ chỗ Tô Lang, liền lập tức viết thư báo cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc biết tin này không những không thấy vui, ngược lại còn thấy vô cùng mỉa mai.

Dương San San đánh anh là vì lý do riêng, còn ngoại công đánh bà ta thì là lo chuyện bao đồng sao?

Đây quả thật là những lời mà Dương San San sẽ nói ra.

Anh xé lá thư thành từng mảnh nhỏ rồi mới ra ngoài tìm Vương Cẩn Hòa.

Mấy hôm trước, bình rượu và ly lưu ly cô cần đã đến, cô đang bận rộn với việc rót rượu.

Mặc dù mới ủ được một thời gian, nhưng hương vị dường như đã ngon hơn. "Thơm quá." Tô Ngọc đi tới nói. "Cho anh nếm thử, xem hương vị có ngon hơn không." Vương Cẩn Hòa múc cho Tô Ngọc một ly rượu để anh nếm thử.

Tô Ngọc nếm xong, mắt sáng lên: "Đúng là ngon hơn thật, ngon hơn lúc vừa mới ủ xong." "Lô rượu năm nay, ngoài phần cho hoàng thượng, chúng ta chỉ lấy ra một trăm cân để bán thôi được không?

Cũng có thể bán được mấy vạn lượng bạc." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc thương lượng.

Trong nhà có bốn người phụ nữ đều muốn uống, bây giờ Tô Ngọc cũng rất thích uống rượu nho, tự nhiên phải giữ lại nhiều một chút. "Sau này nho chúng ta không bán nữa, cứ giữ lại để ủ rượu nhé?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Nghĩ đến số nho đã bán đi, Tô Ngọc lại thấy đau đầu. "Được, xưởng rượu cũng xây xong rồi, sau này chúng ta có thể bắt đầu ủ các loại rượu khác, đến lúc đó có thể bán những loại đó, còn rượu hoa quả thì sau này em sẽ suy nghĩ thêm." "Được, rượu mạnh em ủ bao nhiêu anh lấy bấy nhiêu." Sự thành công của rượu nho khiến Tô Ngọc vô cùng mong đợi rượu mạnh. "Không phải anh muốn cất rượu sao?" "Rượu chắc chắn phải cất, nhưng rượu để bán thì chúng ta vẫn phải bán." Tô Ngọc huơ huơ ngón tay, cười nói.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa lười để ý đến anh.

Kể từ khi nhà bên Tô Ngọc xây xong, Thu Thiền bọn họ đều ở bên đó, còn ngôi nhà cũ đã bị Vương Cẩn Hòa cho người dỡ đi xây lại, dự định dùng làm nơi ở cho nha hoàn trong nhà.

Hiện tại vẫn đang trong quá trình mở rộng, sau này xây xong, vì việc kinh doanh của xưởng rượu có lẽ cần phải mua thêm vài người nữa.

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa nhìn về phía Tô Ngọc: "Em định đợi nhà bên kia xây xong sẽ đi mua thêm vài người nữa." "Hửm?

Sao lại nghĩ đến việc mua người?" Trước đây mua Thu Thiền bọn họ, Vương Cẩn Hòa đã cảm thấy có chút không thoải mái, lần này lại chủ động đề nghị mua người, đúng là có chút lạ. "Chẳng phải là vì chuyện xưởng rượu sao?

Bên xưởng rượu em tạm thời không định thuê người làm việc này, trước tiên cứ mua người đã, nếu sau này thật sự bận quá không xuể, chúng ta hãy thuê người, anh thấy được không?" Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc thương lượng.

Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý: "Có gì mà không được?

Cứ làm theo tiêu chuẩn của em là được." "Được, nhưng sau này anh phải đi xem cùng em, mắt chọn người của anh thật sự rất tốt." Thu Ý bọn họ đều là người do Tô Ngọc chọn, sau khi về đây ai nấy đều làm việc rất nghiêm túc, khiến cô rất yên tâm, cũng bớt được rất nhiều chuyện lặt vặt phải làm.

Có Thu Ý và Thu Thiền, cô quả thực đã nhàn hơn rất nhiều, nhiều việc không cần phải tự mình động tay nữa.

Chương 171

Vương Cẩn Hòa để Thu Ý bọn họ rót rượu nho vào bình, lúc rót, Tô Cửu cũng đến xem.

Ngửi thấy mùi rượu, anh không khỏi nói: "Mùi rượu này thật sự quá thơm." Thứ này còn ngon hơn cả rượu nho mà anh từng uống trước đây.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu: "Vị còn ngon hơn nữa." "Để ta nếm thử." Bị Tô Ngọc nói vậy, Tô Cửu lập tức hứng thú, rất muốn nếm thử vị rượu này, xem có gì khác biệt so với loại anh từng uống.

Vương Cẩn Hòa múc cho Tô Cửu một chút, sau khi uống xong, hương vị đó khiến anh có chút lưu luyến không quên. "Tiểu Hòa, rượu này của em cũng phải để lại cho anh một ít đấy." Tô Cửu rất muốn biết nếu mình mua rượu, có thể tính theo giá của hoàng thượng không, nếu tính theo giá của người khác, anh sẽ phá sản mất. "Được chứ ạ, đại ca cứ lấy hai bình về uống là được." Vương Cẩn Hòa hào phóng nói.

Lần trước Tô Cửu đến, thời gian họ ở cùng nhau không dài lắm.

Lần này anh ở đây lâu hơn, giúp cô hiểu rõ hơn về con người Tô Cửu.

Tô Cửu là một người rất dễ gần, không chỉ dễ gần mà còn rất tốt với cô và Tiểu Bảo.

Lấy Tiểu Bảo làm ví dụ, thời gian tiếp xúc này đã khiến Tiểu Bảo vô cùng yêu quý người bác cả Tô Cửu này.

Đương nhiên, cô cũng thích hai mẹ con Tô Tuyền. "Tỷ tỷ đâu?" Tô Ngọc thấy Tô Tuyền không đi cùng Tô Cửu nên có chút ngạc nhiên hỏi. "Tỷ ấy đưa Linh Nhi và Tiểu Bảo đi hái cà chua rồi, nói là muốn ăn món trứng xào cà chua do Tiểu Hòa làm." Tô Cửu dở khóc dở cười nói.

Thời gian này anh vẫn luôn quan sát Tô Tuyền.

Đến đây đã hơn nửa tháng, ngày nào cũng ăn rau củ quả nhà Vương Cẩn Hòa, ăn một thời gian dài như vậy, anh phát hiện sắc mặt của hai mẹ con Tô Tuyền đều tốt hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Phong Thấm Linh.

Lúc ở Phong gia, vì Phong phu nhân, Phong Thấm Linh ăn gì cũng không dám ăn nhiều, dẫn đến cơ thể có chút vàng vọt, bây giờ thì đã trắng trẻo hồng hào, rất ưa nhìn.

Có thể thấy đồ ăn ở chỗ Vương Cẩn Hòa quả thực có tác dụng. "Thấy Tuyền Tuyền và Linh Nhi cơ thể dần dần được bồi bổ, ta thật sự rất vui." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc khẽ thở dài nói.

Tô Ngọc vô cùng đồng ý với điều này, đến lúc đó thật sự hời cho tên Phong Chuẩn kia rồi. "Đại ca, sau này bên Tiểu Hòa sẽ còn ủ các loại rượu khác.

Lúc huynh về thì hỏi hoàng thượng xem ngài ấy có muốn không." Tô Ngọc nghĩ đến chuyện rượu mạnh liền hỏi một câu. "Chắc chắn là muốn rồi, nhưng các em không thể bán với giá thấp như rượu nho được, như vậy các em sẽ không kiếm được bao nhiêu tiền, quá thiệt thòi." Tô Cửu nhìn hai người, có chút không đồng tình nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Bọn em cũng chỉ có thể giảm giá rượu nho cho hoàng thượng một chút thôi, những loại khác thì thật sự không được." Cho dù hoàng thượng có nói giảm giá, cô cũng không thể giảm được. "Đúng rồi, hình như ngày kia là Trung thu phải không?" Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tô

Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Chúng ta đã hẹn trước là sẽ đi chơi cùng nhau." "Anh không nói em cũng quên mất, chúng ta còn hẹn sẽ tiêu tiền cho cha mẹ nữa." "May mà anh nhớ ra, không thì chúng ta chẳng phải cho mọi người leo cây sao?" Vương Cẩn Hòa vô cùng may mắn nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Yên tâm đi, sẽ không đâu.

Ngày mai chúng ta đón Tết trước, ngày kia cả nhà ra ngoài dạo hội chợ, thế nào?" "Được thôi." Sau khi thương lượng xong, Vương Cẩn Hòa giao lại việc ở đây cho Tô Ngọc bọn họ trông coi, còn mình thì vào bếp làm bánh trung thu, làm đồ ăn vặt.

Đến tối khi cả nhà về đã ngửi thấy mùi thơm ngọt ngào. "Mẹ ơi, là mùi bánh ngọt, chắc chắn mợ lại làm món gì ngon rồi." Phong Thẩm Linh vui mừng nói.

Tô Tuyền dở khóc dở cười nhìn con gái mình, từ khi đến chỗ Tiểu Hòa, cả người Linh Nhi đã thay đổi, cũng vui vẻ hơn rất nhiều. "Vậy chúng ta đi xem mợ con đã làm những gì nhé." "Mẹ ơi, Tiểu Bảo về rồi." Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, Tiểu Bảo đã kéo Trương Trí Lâm chạy vào bếp.

Nhìn thấy những món ăn vặt được bày trong bếp, đôi mắt cậu bé không khỏi sáng lên. "Mẹ ơi, con và anh chị có thể ăn không ạ?" Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào đồ ăn vặt trên bàn, mong đợi hỏi. "Con có thể lấy một ít đi chia cho mọi người cùng ăn, nhưng không được ăn quá nhiều, ăn nhiều quá tối sẽ không ăn được cơm đâu." Vương Cẩn Hòa lấy chiếc giỏ nhỏ bên cạnh, gắp cho Tiểu Bảo một ít, bảo cậu bé mang ra ngoài chia cho mọi người.

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm vui vẻ ra ngoài chia đồ ăn.

Tô Tuyền bước vào, nhìn thấy nhiều đồ ăn như vậy không khỏi kinh ngạc: "Tiểu Hòa, em đây là..." "Ngày kia chẳng phải là Trung thu sao?

Trước đó em và Tô Ngọc đã bàn với cha mẹ rồi, Trung thu cả nhà sẽ cùng nhau đi chơi, chúng em định ngày mai đón Trung thu, ngày kia đi xem hội đèn lồng." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

Tô Tuyền hiểu ra, gật đầu: "Thì ra là vậy, nhưng như thế cũng tốt, có thời gian cùng nhau đi chơi." "Đúng vậy." Biết được dự định của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, Cố thị không nói gì, mặc cho hai đứa trẻ tùy ý.

Ngày hôm sau, cả nhà dậy sớm thu dọn.

Vương Cẩn Hòa cùng hai chị em Thu Ý vào bếp nấu cơm, Tô Ngọc thỉnh thoảng vào định giúp đỡ đều bị Vương Cẩn Hòa lấy cớ vướng chân đuổi ra.

Đến bữa trưa, Vương Cẩn Hòa đi rót rượu nho, định để cả nhà cùng nếm thử, vừa ra đến cửa đã thấy hai chiếc xe ngựa lần lượt đến.

Phía trước là một lão nhân không quen biết, phía sau là vợ chồng Cố Tĩnh, họ xách theo túi lớn túi nhỏ, rõ ràng là đến thăm Tiểu Trí. "Lão gia, xin hỏi ngài tìm ai?" "Ta đến tìm Tô Ngọc." Giọng Dương Chấn Uy có chút khàn, lúc nhìn Vương Cẩn Hòa liền bắt đầu đánh giá cô.

Một cô nhóc không tệ, chẳng trách Tiểu Ngọc thích.

Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Dương Chấn Uy một cái, quay người đi gọi Tô Ngọc: "Tô Ngọc, có người tìm anh." "Ai tìm ta?" Giọng Tô Ngọc vang lên trong phòng.

Khi Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đang đòi theo ra ngoài thì thấy Dương Chấn Uy và Dương Phương đứng ở cửa, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Ngoại công, sao người lại đến đây?" "Sao?

Ngươi đi mách tội với ta, ta giúp ngươi xử lý người ta xong, lại không cho ta đến thăm cháu dâu và chắt ngoại sao?

Qua cầu rút ván cũng không nhanh bằng ngươi." Dương Chấn Uy bực bội nói.

Đánh con gái mình, trong lòng Dương Chấn Uy cũng rất khó chịu, nhưng bây giờ nhìn thấy cháu ngoại và chắt ngoại, tâm trạng ông liền tốt lên.

Tiểu Bảo ôm cổ Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Cha ơi, ông ấy chính là thái ngoại công ạ?" "Đúng vậy." Tiểu Bảo siết chặt tay ôm Tô Ngọc: "Cha ơi, thái ngoại công nghiêm túc quá." "Tuy thái ngoại công có hơi nghiêm túc, nhưng rất tốt, đợi con ở với thái ngoại công một thời gian sẽ biết." Tô Ngọc biết Dương Chấn Uy có hơi nghiêm túc, nhưng ở lâu sẽ biết ông chỉ có tính cách như vậy thôi. "Thái ngoại công, người mau vào ăn cơm với chúng con đi, mẹ làm nhiều món ngon lắm." Nói xong, Tiểu Bảo mới nhìn thấy Cố Tĩnh bọn họ: "Dì ơi, hai người không được đưa anh đi đâu nhé, chúng con đã hẹn với anh rồi, ngày mai sẽ đi chơi cùng nhau." Cố Tĩnh khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo, đây là không muốn cho Tiểu Trí về nhà sao? "Tiểu Bảo, ngày mai là lễ Tết, con không muốn trả anh lại cho chúng ta à?" Cố Tĩnh trêu chọc nói.

Tiểu Bảo nhìn Cố Tĩnh một lúc lâu rồi mới nghiêm túc gật đầu: "Vâng, anh là của nhà con." Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Con nói linh tinh gì vậy hả?" Tiểu Bảo phồng má, không vui nói: "Con không quan tâm, anh đã hứa ngày mai sẽ đi chơi với chúng con rồi." Cố Tĩnh dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, cô quyết định hôm nay nếu không nói rõ ràng, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không cho cô vào nhà. "Chúng ta không phải đến để đưa Tiểu Trí đi, chỉ là đến thăm nó thôi." Tiểu Bảo nghi ngờ nhìn Cố Tĩnh: "Dì nói thật chứ?

Không phải lừa con đâu nhé?" "Thật mà, không lừa con đâu." Cố Tĩnh bất đắc dĩ lắc đầu nói, lần đầu tiên cảm thấy Tiểu Bảo khó lừa như vậy.

Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy mọi người vào đi." Cố Tĩnh nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bảo mà không biết nên khóc hay nên cười.

Chương 172

Vương Cẩn Hòa áy náy nhìn Cố Tĩnh: "Tĩnh tỷ, thật ngại quá, hai đứa trẻ này ở cùng nhau lâu ngày, Tiểu Bảo..." Nói đến đây, Vương Cẩn Hòa cũng không biết nên nói thế nào.

Cố Tĩnh cười lắc đầu: "Không sao, chúng ta đều biết mà, thời gian này thật sự làm phiền mọi người rồi." Từ khi trở về, Tiểu Trí vẫn luôn ở nhà Vương Cẩn Hòa.

Lần này họ về là để thăm Tiểu Trí, hỏi nó có muốn về nhà không, không cần Tiểu Bảo nói, chính nó cũng lắc đầu.

Điều này khiến cô không khỏi có chút phiền lòng. "Tĩnh tỷ, hay là hai nhà chúng ta kết thân đi?

Vừa hay lần này hai người cũng đến đây." Vương Cẩn Hòa nói ra dự định trước đó với Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh và Trương Cần kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Kết thân?" "Đúng vậy, bây giờ hai người đều đã cắt đứt quan hệ với gia đình, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tuy nhà em không có gì đặc biệt, nhưng có thể là nơi để hai người nghỉ ngơi khi mệt mỏi, lễ Tết cũng có thể quây quần náo nhiệt, không cần hai người phải một mình dẫn con đón Tết." Vương lão gia tử nhìn hai vợ chồng nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến vợ chồng Cố Tĩnh rưng rưng nước mắt.

Sau khi cắt đứt quan hệ với gia đình, họ chỉ còn lại ba người.

Nếu không có Vương Cẩn Hòa bọn họ giúp chăm sóc Trương Trí Lâm, Cố Tĩnh chắc chắn không thể giúp đỡ Trương Cần, cô sẽ càng mệt mỏi hơn.

Bây giờ nhà họ Vương nói như vậy khiến họ cũng khao khát có một gia đình. "Được." Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, thật sự cảm ơn em rất nhiều." Vì có nhà họ Vương, Tiểu Trí ngày càng tốt hơn.

Khi gia đình họ đang đi trên cây cầu độc mộc, gia đình Vương Cẩn Hòa đã chìa tay ra, sẵn lòng kéo họ một cái, cảm giác này thật sự rất khác biệt. "Với em còn khách khí làm gì?" Cố Tĩnh nhìn con trai đang chơi cùng Tiểu Bảo và Phong Thấm Linh, khẽ gọi: "Tiểu Trí, con lại đây." Trương Trí Lâm liếc nhìn Tiểu Bảo bọn họ, nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Cố Tĩnh, cậu bé cau mày đi đến bên cạnh mẹ: "Mẹ, có chuyện gì vậy ạ?" "Tiểu Trí, con ở đây có vui không?" Trương Trí Lâm gật đầu, cậu bé ở đây sống rất vui vẻ, một cảm giác mà ở Cố gia và Trương gia không có được. "Vậy con để thím làm mẹ nuôi của con được không?" Cố Tĩnh nhìn Trương Trí Lâm hỏi.

Trương Trí Lâm sững người một chút, sau đó gật đầu: "Được ạ." Thím làm mẹ nuôi của cậu, cậu sẽ có thể ở lại đây mãi mãi, không cần phải nghe những lời linh tinh lộn xộn nữa.

Thấy Trương Trí Lâm gật đầu đồng ý, Cố Tĩnh nhất thời cũng không biết nên nói gì, vừa vui vừa buồn, cảm xúc vô cùng phức tạp. "Được rồi, chị và anh vào trong đi, ăn cơm xong chúng ta sẽ bàn tiếp.

Em đi lấy rượu." Bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, họ vội vã trở về, chắc cũng chưa ăn gì.

Tô Ngọc dẫn mọi người vào nhà, cùng đi còn có Dương Chấn Uy.

Vương Cẩn Hòa nhìn thêm ba người nữa, không khỏi nghĩ, may mà lúc nấu cơm cô đã nấu nhiều hơn một chút, nếu không thật sự không đủ ăn.

Đến khi Vương Cẩn Hòa cầm rượu nho trở về, Dương Chấn Uy đã trò chuyện với Vương lão gia tử bọn họ.

Ba lão nhân tuy thân phận địa vị khác nhau, nhưng kỳ lạ là ba người lại thật sự có thể nói chuyện hợp nhau.

Vương Cẩn Hòa mở bình rượu, hương thơm lập tức lan tỏa, tất cả mọi người đều nhìn cô, đặc biệt là Dương Chấn Uy: "Đây là..." "Đây là rượu nho con tự ủ, ngoại công nếu thích có thể uống nhiều một chút ạ." Vương Cẩn Hòa cười giải thích. "Rượu nho này ngon hơn nhiều so với loại ta từng uống trước đây." Dương Chấn Uy nói: "Rượu này của các con nếu mang đi bán chắc chắn sẽ rất đắt hàng." "Đã được hoàng thượng đặt trước một ít rồi ạ.

Con và Tô Ngọc định sau Trung thu sẽ mở xưởng rượu, ủ thêm một ít rượu khác nữa." Vương Cẩn Hòa nói sơ qua về kế hoạch sắp tới.

Dương Chấn Uy gật gật đầu, đối với việc Vương Cẩn Hòa vẫn muốn đi làm việc, ông không hề thấy bất ngờ.

Người như vậy mới là người mà cháu ngoại ông có thể thích.

Trong bữa ăn, cả nhà quây quần vui vẻ.

Sau khi ăn xong, dọn dẹp sạch sẽ, Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh bọn họ: "Mẹ ơi, trước đây chúng ta đã nói sẽ kết thân với nhà Tĩnh tỷ, bây giờ mọi người cũng đã đến rồi, mọi người thấy đề nghị này của con thế nào?" "Rất tốt, các con bây giờ hai bên đều đã cắt đứt quan hệ, cũng chỉ có thể dựa vào chính mình, tuy nhà chúng ta không có gì đặc biệt, nhưng có thể là nơi để các con nghỉ ngơi khi mệt mỏi, lễ Tết cũng có thể quây quần náo nhiệt, không cần hai người phải một mình dẫn con đón Tết." Vương lão gia tử nhìn hai vợ chồng nghiêm túc nói.

Cố Tĩnh đưa tay xoa đầu Tiểu Trí, bất mãn lẩm bẩm: "Con cũng phải từ chối một chút chứ, con làm thế này sẽ khiến mẹ và cha con cảm thấy con không thích chúng ta." Trương Trí Lâm ngẩn người một lát rồi nghiêm túc đáp: "Không phải không thích ạ, chỉ là con thích ở nhà Tiểu Bảo hơn." Cậu thích nhất vẫn là Tiểu Bảo. "..." Cố Tĩnh bất lực nhìn Trương Trí Lâm, nói thế này có khác gì không nói đâu chứ? "Chị Tĩnh, không phải chị lại ghen đấy chứ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Cố Tĩnh, cười như không cười hỏi.

Cố Tĩnh lườm Vương Cẩn Hòa đang vui sướng khi người gặp họa.

Đúng là chuyện không xảy ra với mình thì chẳng coi ra gì. "Nếu chuyện này xảy ra với em, em có vui nổi không?" Cố Tĩnh khinh bỉ liếc Vương Cẩn Hòa, gắt gỏng nói.

Vương Cẩn Hòa cười ha hả: "Chị Tĩnh, chuyện này chị cứ yên tâm, sẽ không xảy ra với em đâu." Lời nói của cô khiến Cố Tĩnh ít nhiều cảm thấy không thoải mái.

Thấy Cố Tĩnh như vậy, Vương Cẩn Hòa mới nhận ra mình đã nói sai: "Chị Tĩnh, xin lỗi nhé, em..." Cố Tĩnh khẽ lắc đầu: "Không sao, em nói cũng đúng, hoàn cảnh nhà em sẽ không xảy ra chuyện như nhà chúng ta." Gia đình này tốt đến mức khiến họ không khỏi ngưỡng mộ.

Nhưng giờ họ cũng là người thân rồi, thật tốt.

Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn Tô Ngọc, nén cười hỏi: "Bỗng dưng có thêm một cậu con trai, anh có muốn nói gì không?" "Kiếm thêm tiền." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nói rất nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc.

Cô đã nghĩ đến phản ứng của anh, nhưng không bao giờ ngờ anh lại nói như vậy.

Phản ứng đầu tiên lại là kiếm thêm tiền?

Phải thiếu tiền đến mức nào mới nói ra những lời này? "Anh thiếu tiền à?" "Không thiếu, chỉ là anh thấy giờ có hai đứa con trai, lỡ sau này chúng ta lại sinh một cặp song sinh thì sao?" Tô Ngọc không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ đến đã có cảm giác thiếu tiền, phải kiếm thêm tiền.

Tô Cửu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, vô cùng tán thành nói: "Sinh đôi thật sự có khả năng đấy." "Nếu là con gái sinh đôi thì tốt rồi." Tô Ngọc không nhịn được nói. "Con trai làm phiền anh à?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải, chúng ta đã có hai đứa con trai rồi, thêm hai đứa nữa chắc anh phát điên mất." Hai trai hai gái không phải là vừa đẹp sao?

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, quyết định không bàn chuyện này với anh nữa. "Đó cũng là chuyện của rất lâu sau này, anh đừng nghĩ nữa." Vương Cẩn Hòa nghiêm mặt nói.

Tô Ngọc chẳng quan tâm là chuyện sau này hay bây giờ, có ý nghĩ đó là được.

Dương Chấn Uy nhìn dáng vẻ thoải mái của Tô Ngọc, không khỏi có chút ngỡ ngàng.

Đã bao lâu rồi không thấy dáng vẻ thư thái và mãn nguyện này của tiểu Ngọc?

Mấy năm nay, lần nào gặp cậu, cậu cũng bình tĩnh, đối với bất cứ chuyện gì cũng không để vào mắt, thậm chí là không thèm để tâm.

Tô Ngọc như vậy khiến Dương Chấn Uy yên tâm hơn rất nhiều. "Tiểu Ngọc, bây giờ thấy dáng vẻ này của cậu, tôi cũng yên tâm rồi." Dương Chấn Uy không nhịn được cảm khái nói.

Chương 173

Tô Ngọc sững người, nhìn về phía Dương Chấn Uy, một lúc lâu sau mới cười nói: "Vâng." Cả nhà đã đón Trung thu sớm hơn dự định, và trong ngày này Tô Ngọc cũng có thêm một đứa con nuôi sáu tuổi.

Vì quan hệ thay đổi, sau này khi Tô Ngọc dạy dỗ Trương Trí Lâm cũng trở nên nghiêm khắc hơn nhiều, đối với điều này, Trương Trí Lâm thích ứng rất nhanh.

Đương nhiên đây đều là chuyện sau này.

Ngày Trung thu, sau khi ăn sáng và dọn dẹp xong, tất cả mọi người trong nhà cùng nhau lên huyện thành xem hoa đăng, kể cả Thu Ý và Thu Thiền cũng đi.

Trưa, cả nhà đến huyện thành.

Vừa đến nơi, ba đứa trẻ đã chạy đi ngắm nghía khắp nơi.

Đừng thấy trước kia Phong Thấm Linh sống ở kinh thành, nhưng cơ hội ra ngoài chơi như thế này rất ít.

Lần nào Phong phu nhân cũng mắng cô bé, lâu dần cô bé cũng không muốn ra ngoài, chỉ ở nhà với Tô Tuyền. "Mẹ ơi, con thích chơi ở nhà cậu." Phong Thấm Linh tựa vào cửa sổ xe nhìn ra ngoài, không nhịn được nói.

Ở nhà thật sự quá khổ sở, cô bé không muốn quay về nhìn sắc mặt của bà nội.

Tô Tuyền đưa tay xoa đầu con gái, sau đó ôm con vào lòng an ủi: "Đợi lần này chúng ta trở về sẽ cùng cha con ra ngoài ở riêng, không ở cùng bà nội nữa." Phong Thấm Linh vui mừng nhìn Tô Tuyền: "Mẹ, thật không ạ?" "Thật, cha con đã ra ở riêng rồi.

Chúng ta ở bên nhà cậu chơi một thời gian, trước Tết cùng ông ngoại trở về, được không?" Tô Tuyền biết Tết đến Tô Tích chắc chắn phải về, bây giờ cách Tết cũng không còn mấy tháng, họ đương nhiên cũng phải về, không thể để một mình Phong Chuẩn ở nhà đón Tết được.

Chuyện ở riêng, cô tin Phong phu nhân chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy. "Được ạ.

Mẹ ơi, cậu út có đưa mợ và Tiểu Bảo về không ạ?" Phong Thấm Linh tò mò hỏi: "Nếu về, con có thể chơi cùng họ, còn có thể ăn cơm ở nhà cậu út nữa." "Cậu út và mọi người không về đâu." Tô Tuyền giải thích: "Chắc phải một hai năm nữa mới về." Phong Thấm Linh nghe vậy thì không vui: "Còn lâu vậy sao ạ?

Tại sao cậu út không đưa mọi người về luôn?" "Vì có một số chuyện chưa làm xong, nếu cậu út đưa mọi người về thẳng, bà ngoại con và họ sẽ tìm cậu gây phiền phức." Phong Thấm Linh cúi đầu: "Mẹ, con không thích bà ngoại." Tô Tuyền không nói gì.

Không thích ư?

Thật trùng hợp, cô cũng không thích. "Hôm nay chúng ta ra ngoài chơi, đừng nói những chuyện không vui này nữa." Xe ngựa chạy vào một sân nhà, Vương Cẩn Hòa xuống xe, tò mò nhìn xung quanh: "Anh đây là..." "Sau này chúng ta ở đây lâu dài, chắc chắn cũng phải lên huyện thành.

Thay vì ở quán trọ thì mua nhà sẽ tiện hơn nhiều, lúc nào đến cũng được." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Bỏ ra một ít tiền mua được căn nhà ưng ý, đối với Tô Ngọc mà nói, đây là một khởi đầu rất tốt.

Vương Cẩn Hòa cũng chỉ hỏi vậy thôi, không có ý gì khác.

Thấy Tô Ngọc giải thích với mình như vậy, cô có chút bất đắc dĩ: "Em có nói gì đâu, sao anh phải giải thích rõ ràng thế?" "Không phải giải thích, chỉ là muốn cho em biết thôi." "Nơi này không tệ nha." Vừa vào sân, Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu quan sát tứ phía, xem xong thì khá thích nơi này. "Nơi anh đặc biệt chọn lựa chắc chắn không tệ.

Em đi nghỉ một lát đi, ăn cơm xong chúng ta ra ngoài dạo phố." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Được." Ăn cơm xong, Tô Ngọc lấy ra một xấp ngân phiếu.

Vương Đại Quý, Vương lão gia tử, Dương Chấn Uy và Tô Tích mỗi người được một vạn lượng bạc, để họ tiêu tùy ý.

Còn ba đứa trẻ, mỗi đứa được một trăm lượng là đủ.

Tô Cửu và Tô Tuyền mỗi người năm nghìn lượng, còn Vương Cẩn Hòa thì được thẳng năm vạn lượng.

Cúi đầu nhìn năm nghìn lượng bạc trong tay, Tô Tuyền đột nhiên cảm thấy đệ đệ không còn là của mình nữa.

Sự đối đãi giữa mình và em dâu chênh lệch quá lớn.

Cố Tĩnh nhìn bộ dạng rải tiền như thần tài của Tô Ngọc không nhịn được cười: "Một ngày hôm nay cậu tổn thất không nhỏ đâu nhé." "Không sao cả." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Chừng này có đáng là bao, số tiền này anh kiếm lại trong vài ngày hay mười ngày thôi, căn bản không coi là chuyện gì to tát.

Nhìn dáng vẻ không để tâm của Tô Ngọc, Tô Cửu cảm khái nói: "Tiểu Ngọc, anh đột nhiên rất muốn biết quỹ đen nhỏ của em có bao nhiêu tiền?" Tô Ngọc cảnh giác nhìn Tô Cửu: "Anh, anh hỏi cái này làm gì?

Em nói cho anh biết, anh đừng có nhòm ngó quỹ đen của em, cái này là để em nuôi vợ con, con trai con gái đấy." Mỗi năm chia lợi nhuận cho anh trai mà anh ấy vẫn còn tơ tưởng đến quỹ đen của mình, thế này không được.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Anh đừng có làm bộ dạng keo kiệt như thế, không sợ anh cả chê cười à." "Không sợ.

Chê cười em ư?

Lợi nhuận hàng năm còn muốn hay không?

Còn muốn em giúp anh ấy kiếm tiền nữa không?" Tô Ngọc hừ một tiếng, nói không khách khí.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng, tài năng chọc tức người khác của tên này quả nhiên vẫn là đỉnh cao. "Tô Ngọc, cho phép anh nhắc nhở em một câu, anh là anh trai vẫn còn ở đây đấy nhé." "Anh không ở đây em đã chẳng nói rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, cuối cùng quyết định đây mới đúng là anh em ruột, chuyên gài bẫy nhau. "Đi thôi, ra ngoài chơi." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo lên rồi đi thẳng. "Cha ơi, anh trai chưa đi." Tiểu Bảo vội nói. "Qua hôm nay cha mẹ nuôi của con sẽ đi, phải để Tiểu Trí ở cùng họ một chút." Tô Ngọc giải thích.

Cố Tĩnh và Trương Cần đều có chút kinh ngạc, sao Tô Ngọc lại biết họ sắp đi? "Cậu..." "Nơi các người định đến hãy tự mình cẩn thận, không đơn giản như các người nghĩ đâu.

Về Tiểu Trí thì không cần lo lắng, có chúng tôi ở đây, nó sẽ sống rất tốt." Ít nhất là tốt hơn nhiều so với việc đi theo hai vợ chồng họ.

Anh biết lần này hai vợ chồng trở về là định đưa Tiểu Trí đi cùng, chỉ vì thấy Tiểu Trí không muốn đi nên mới thay đổi ý định.

Nhận cha mẹ nuôi đối với họ cũng là một chuyện tốt, ít nhất có thể yên tâm về con trai. "Được, chúng tôi biết rồi." "Tiểu Trí, hôm nay cha mẹ đưa con đi chơi được không?

Sau này cha mẹ có việc phải làm, có thể một thời gian không đến thăm con được, con ở nhà cha mẹ nuôi phải ngoan ngoãn biết không?

Đợi chúng ta xong việc sẽ đến thăm con." Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí, thương lượng.

Trương Trí Lâm gật đầu: "Vâng ạ." Tiểu Bảo thấy Trương Trí Lâm đã đồng ý, đành theo Tô Ngọc ra ngoài.

Những người còn lại tự đi chơi, cũng không cảm thấy nhàm chán hay không có chuyện để nói.

Tô Ngọc một tay bế Tiểu Bảo, một tay nắm tay Vương Cẩn Hòa, cả nhà ba người ra ngoài dạo phố.

Sau bữa trưa, đường phố đã dần dần náo nhiệt.

Chương 174

Tiểu Bảo chưa bao giờ thấy những thứ này, nghiêng đầu nhìn xung quanh.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa không khỏi buồn cười: "Sau này chúng ta nên đưa Tiểu Bảo đi đây đi đó nhiều hơn." "Được, cuối năm nay em có muốn đi cùng anh không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Nếu đi thì phải mang theo cả hai đứa." Không thể chỉ đưa Tiểu Bảo đi mà không đưa Tiểu Trí đi được, thế không được. "Mang theo cũng không sao, đến lúc đó còn có Nguyên Bảo bọn họ, có người giúp trông coi.

Em suy nghĩ một chút xem có muốn đi tuần tra sản nghiệp cùng anh không?

Nếu đi thì đợi xưởng rượu bên này chuẩn bị xong, chúng ta sẽ bắt đầu chuẩn bị đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, có hơi không muốn đi: "Phải ủ rượu, đi cùng anh sẽ rất phiền phức." "Có gì đâu?

Qua hôm nay, chúng ta dành nửa tháng để ủ rượu, chuyện còn lại giao cho cha họ, tháng mười chúng ta đi, tháng chạp quay về." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh đi có hai tháng, xem được gì chứ?" "Trước Tết chỉ cần xem các cơ sở kinh doanh xung quanh thôi, những nơi xa phải qua năm mới đi.

Trước Tết sổ sách bên ngoài sẽ được gửi về, anh cũng rất bận." Nghĩ đến đống sổ sách năm nay, Tô Ngọc lại thấy đau đầu. "Hay là năm nay chúng ta không đi nữa, để Nguyên Bảo bọn họ đi tuần tra giúp anh, sang năm chúng ta đi sau?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ rồi quyết định không đi.

Tiểu Bảo nhìn người này rồi nhìn người kia, phát hiện mình chẳng hiểu gì cả, liền quay sang ngắm đồ ven đường, thỉnh thoảng lại bảo Tô Ngọc mua cho. "Vậy cũng được, để Vạn Cổ bọn họ để mắt một chút, sổ sách cứ gửi về cho anh, đến lúc đó anh xem sổ sách là được." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa không muốn đi, anh cũng thôi không đi nữa.

Vừa hay năm nay bên này còn rất nhiều việc phải làm. "Được, việc bên em chỉ mới bắt đầu, chưa đi được.

Đợi xưởng rượu bắt đầu ủ, việc của em còn nhiều hơn, sau đó còn phải dẫn người trong thôn trồng rau nữa." Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa lại thấy mình có quá nhiều việc, căn bản không thể đi đâu được. "Có nhiều hạt giống vậy sao?" Năm nay chắc vẫn chưa thu được bao nhiêu hạt giống đâu nhỉ? "Em tự ươm giống rồi chia cho họ là được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói.

Cùng lắm thì mua một ít hạt giống thông thường, cô dùng linh tuyền thủy ngâm qua, đến lúc đó chắc cũng sẽ có hiệu quả nhất định.

Trước đây cô cũng đã làm thí nghiệm, hạt giống thường sau khi ngâm linh tuyền thủy rồi gieo trồng, không cần tưới linh tuyền thủy pha loãng cũng không ảnh hưởng gì, chỉ là sinh trưởng chậm hơn một chút, ngoài ra thì không có tác dụng bồi bổ cơ thể, còn về khẩu vị thì ngon hơn loại không ngâm qua linh tuyền thủy.

Như vậy, rau quả có thể bồi bổ cơ thể đều nằm trong tay cô, đối với cô mà nói lại càng tốt hơn. "Vậy cũng được, nhưng em sẽ rất mệt, như vậy em cũng không có vấn đề gì chứ?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày hỏi. "Không vấn đề gì, chỉ là giúp một tay thôi mà." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Vậy được." Nghe hai người nói chuyện, Tiểu Bảo nghe đến mức hơi chóng mặt.

Thấy hai người nói chuyện cũng gần xong, Tiểu Bảo nói giọng non nớt: "Cha ơi, chúng ta đến kia đi." Tô Ngọc nhìn về phía Tiểu Bảo chỉ, bên đó có người đang biểu diễn tạp kỹ.

Anh đưa Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa đến xem tạp kỹ, Tiểu Bảo xem mà kinh ngạc reo hò không ngớt. "Cha ơi, họ giỏi quá." Tiểu Bảo không ngừng vỗ tay, gương mặt nhỏ nhắn đầy vẻ phấn khích.

Đối với Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, màn tạp kỹ của họ thực ra có đầy sơ hở, nhưng thấy Tiểu Bảo thích nên họ cũng ở lại xem cùng cậu bé, xem xong còn cho đối phương một ít tiền. "Cha ơi, bên kia." Tiểu Bảo chỉ về phía không xa, bảo Tô Ngọc qua đó.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, hai người đi theo hướng Tiểu Bảo chỉ. "Mẹ ơi, cái này là gì ạ?" "Tranh đường, con thích không?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Ông ơi, ông có thể vẽ mọi thứ không ạ?

Vậy có thể vẽ con với cha và mẹ không?" Ông lão bán tranh đường cười gật đầu: "Được chứ." Ông lão vừa nhìn gia đình ba người họ, vừa vẽ.

Không lâu sau đã vẽ xong, Vương Cẩn Hòa cũng xem rất hứng thú.

Phải nói, ông lão này vẽ thật sự rất đẹp. "Cha ơi, cha xem có giống con không?" Tiểu Bảo cầm bức tranh đường của mình đặt cạnh mặt, vui vẻ hỏi.

Tô Ngọc nghiêm túc nhìn một lát, khẽ gật đầu: "Cũng giống thật đấy." Đợi hai bức còn lại vẽ xong, Tiểu Bảo liền nóng lòng đặt bên cạnh mặt Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa để so sánh: "Giống thật luôn." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ hớn hở của Tiểu Bảo, nhướng mày hỏi: "Tiểu Bảo, mẹ hỏi con một câu, con làm ba người đường giống hệt chúng ta, lát nữa ăn thế nào?" Người đường này đã mua rồi thì phải ăn chứ?

Làm giống hệt họ, thế này thì ăn làm sao?

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy đầu óc của vợ mình có lẽ bị va đập vào đâu đó rồi. "Anh nhìn em làm gì?

Chẳng lẽ em nói sai à?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc khẽ lắc đầu: "Anh không nói em sai, chỉ là cảm thấy lúc Tiểu Bảo đang vui vẻ thế này, em nói vậy có phải không hay lắm không?

Nhìn miệng Tiểu Bảo bĩu ra có thể treo được cả bình dầu rồi kìa." Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn, quả nhiên Tiểu Bảo đang phồng má, bĩu môi bất mãn nhìn cô.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, thầm nghĩ như vậy cũng tốt, cậu nhóc này vẫn chưa trải qua sự vùi dập của xã hội. "Mẹ xấu." "Vậy còn ăn không?" Vương Cẩn Hòa nén cười, nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Đương nhiên là ăn ạ." Vương Cẩn Hòa không hề ngạc nhiên, ngược lại còn cười tủm tỉm hỏi: "Vậy con ăn cha con trước hay ăn chính mình trước?" "..." Tô Ngọc và Tiểu Bảo đồng thời nhìn Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc bất lực thở dài: "Tiểu Hòa, em nói chuyện kiểu này dễ bị ăn đòn lắm đấy." Tiểu Bảo ở bên cạnh gật đầu lia lịa, cha nói đúng, mẹ xấu quá, phải bị ăn đòn.

Vương Cẩn Hòa cuối cùng không nhịn được nữa, phá lên cười ha hả. "Cha ơi, con muốn xuống." Tiểu Bảo thấy mấy đứa trẻ trên phố cầm chong chóng tự chạy, cũng muốn tự mình xuống đi. "Được." Tô Ngọc thấy bây giờ người vẫn chưa đông lắm, anh và Vương Cẩn Hòa trông chừng sẽ không có chuyện gì, huống hồ còn có Nguyên Húc ở đây.

Đặt Tiểu Bảo xuống, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi sóng vai phía sau cậu bé.

Nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt tò mò hết nhìn chỗ này đến ngó chỗ kia, hai người nhìn nhau cười. "Xem ra sau này vẫn phải đưa Tiểu Bảo ra ngoài đi dạo nhiều hơn, không thể để thằng bé cứ ở nhà mãi." Vương Cẩn Hòa nhìn ánh mắt hiếu kỳ của Tiểu Bảo, lên tiếng nói. "Được." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ vui mừng của con trai, trong mắt ánh lên nụ cười cưng chiều.

Anh thầm nghĩ sẽ bảo Nguyên Húc bọn họ đi tìm xem gần đây có nơi nào vui, rồi đưa Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi chơi, không cần đi quá xa, như vậy cũng có thể lo được việc nhà.

Tiểu Bảo chạy phía trước, tiếng cười trong trẻo khiến Tô Ngọc và những người xung quanh đều cảm thấy mãn nguyện. "A." Lúc Tiểu Bảo quay đầu lại nhìn Tô Ngọc, không cẩn thận đụng phải người khác: "Xin lỗi, cháu đụng phải cô rồi." Tiểu Bảo bị đụng ngã xuống đất, dù vậy vẫn nói xin lỗi người mình đụng phải trước. "Không sao..." Chữ cuối cùng còn chưa nói xong, cô ta đã nhìn thấy khuôn mặt của Tiểu Bảo, và không thể nào thốt ra được.

Chương 175

Người bị Tiểu Bảo đụng phải chính là Tạ Ương.

Cô ta không thể tin nổi khi nhìn đứa trẻ này, nó lại giống Tô Ngọc như đúc.

Từ sau khi bị Tô Tích đuổi ra khỏi nhà họ Tô, tâm trạng cô ta không tốt, liền dẫn theo nha hoàn và thị vệ ra ngoài dạo chơi.

Tình cờ gặp ở đây có hội đèn lồng nên mới ra ngoài đi dạo, ai ngờ lại gặp một người giống hệt Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo ngã xuống đất, vội vàng chạy tới kiểm tra từ trên xuống dưới: "Tiểu Bảo, con sao rồi?

Có bị thương không?" Tiểu Bảo ngại ngùng lắc đầu: "Mẹ, con không sao, nhưng con đụng phải dì này rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Ương, áy náy nói: "Vị cô nương này thật sự xin lỗi, con nhà tôi đã đụng phải cô." Tạ Ương im lặng lắc đầu: "Không sao." "Tiểu Hòa, Tiểu Bảo không sao chứ?" Tạ Ương nghe thấy giọng nói quen thuộc, đột ngột quay lại.

Gương mặt quen thuộc kia không phải là người mà cô đã bất chấp sĩ diện theo đuổi bao năm nay thì còn có thể là ai? "Cha ơi." Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc tới liền chìa tay ra.

Tô Ngọc thành thục đưa tay bế cậu bé lên, véo nhẹ má cậu: "Cho con không nhìn đường này, đụng phải người ta rồi chứ?" Đồng tử của Tạ Ương co lại, không thể tin được nhìn Tô Ngọc: "Nó gọi huynh là... cha?" Đây là con trai của Tô Ngọc?

Anh ta lại có con trai lớn như vậy?

Vậy những năm tháng theo đuổi của cô ta là cái gì?

Nghe thấy giọng của Tạ Ương, nụ cười trên mặt Tô Ngọc tắt hẳn, anh lạnh lùng nhìn cô ta: "Có vấn đề gì sao?" Giọng nói lạnh như băng hoàn toàn khác với sự dịu dàng, cưng chiều khi nói chuyện với Tiểu Bảo.

Tạ Ương nhìn Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh anh.

Gương mặt này nhìn thoáng qua không quá kinh diễm, nhưng thuộc loại càng nhìn càng đẹp, làn da trắng nõn, đôi mắt to tròn, và sự dịu dàng khi nhìn Tô Ngọc và Tiểu Bảo là thứ mà cô ta không bao giờ có được.

Đương nhiên cũng là kiểu mà tất cả đàn ông đều sẽ thích.

Bàn tay dưới ống tay áo bất giác siết chặt, Tạ Ương không cam lòng nhìn Tô Ngọc: "Huynh chính là vì cô ta nên mới chán ghét ta như vậy?" "Tô Ngọc, huynh đã có con trai rồi tại sao không nói thẳng với ta?

Nhìn ta chạy theo sau huynh, huynh rất đắc ý phải không?" Tạ Ương hoàn toàn sụp đổ khi nhìn thấy Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa.

Bao nhiêu năm qua, tình cảm của cô ta rốt cuộc là gì?

Giờ phút này, Tạ Ương cảm thấy bị sỉ nhục nặng nề. "Tạ tiểu thư, cho phép ta nhắc nhở cô một câu, từ trước đến nay ta đều nói với cô rất rõ ràng, ta không thích cô.

Trước đây không thích, bây giờ càng không thích.

Năm năm trước ta đã nói một lần, bốn năm trước cũng nói một lần, ba năm trước ta cũng đã nói với cô, ta đã nói với cô ta có người bắt buộc phải cưới, bảo cô đừng lãng phí thời gian với ta nữa." Anh đã nói với Tạ Ương quá nhiều lần, là do chính Tạ Ương không tin, điều này có thể trách ai?

Bây giờ lại quay sang trách anh không nói gì?

Đầu óc của Tạ Ương có vấn đề à.

Sắc mặt Tạ Ương trắng bệch nhìn Tô Ngọc.

Phải rồi, từ trước đến nay anh đều nói rất rõ ràng, chỉ là cô ta luôn cho rằng đó là lời bào chữa của Tô Ngọc.

Thế nhưng giờ phút này cô ta mới biết, những gì Tô Ngọc nói đều là sự thật. "Huynh..." Tạ Ương nhìn Tô Ngọc muốn nói gì đó, nhưng lời đến miệng lại không thốt ra được. "Tiểu Hòa, chúng ta đi thôi, đưa Tiểu Bảo qua kia xem." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo, ôm vai Vương Cẩn Hòa định rời đi. "Tô Ngọc, huynh nghĩ cha mẹ huynh sẽ chấp nhận họ sao?" Tạ Ương nghiến răng nói. "Ông nội và ông ngoại ta chấp nhận, anh trai và chị gái ta cũng chấp nhận rồi.

Chỉ cần ta nói cho bác cả bọn họ, họ cũng sẽ chấp nhận.

Còn việc cha mẹ ta có chấp nhận hay không thì liên quan gì đến ta?

Chuyện của ta không đến lượt họ xen vào." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Tạ Ương bất giác lùi lại, không thể tin nhìn Tô Ngọc: "Huynh đã nói cho họ biết rồi?" "Đúng vậy, gần đây ông nội, ông ngoại, anh trai và chị gái ta đều ở nhà Tiểu Hòa.

Tạ tiểu thư còn có vấn đề gì không?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Tạ Ương, lạnh lùng nói. "À phải rồi, quan hệ của ta với Dương San San bọn họ không tốt, cô cũng đừng mong thông qua việc lấy lòng họ để đạt được mục đích gả cho ta.

Gia huấn nhà ta sẽ không cho phép loại người như cô bước vào đâu." Tô Ngọc nhìn Tạ Ương nói không chút khách khí. "Nếu họ dám đồng ý, hoặc tự ý giúp ta định thân với nhà họ Tạ, ông nội và bác cả của ta sẽ là người đầu tiên không tha cho họ." Tô Ngọc cười như không cười nhìn Tạ Ương, gần như nói thẳng ra rằng đừng làm những chuyện mất mặt như vậy. "Tô Ngọc, huynh rốt cuộc có tim không?" Tạ Ương tức giận hét lên.

Tô Ngọc như không thấy sự tức giận của Tạ Ương: "Đối với cô... không có." "Ta tránh cô như rắn rết, chán ghét đến mức không muốn nhìn cô một lần, vậy mà bao nhiêu năm qua cô vẫn còn hỏi ta câu này?" Dường như đả kích Tạ Ương vẫn chưa đủ, Tô Ngọc tiếp tục nói. "Huynh..." Tạ Ương bị Tô Ngọc chọc tức, căm hận nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huynh nghĩ huynh có thể cưới cô ta sao?

Ta nói cho huynh biết, đừng có mơ.

Huynh đừng quên, ông nội ta là nguyên lão hai triều, chỉ cần Hoàng thượng ban hôn, huynh không cưới cũng phải cưới." "Tạ Ương, cô cũng có thể thử bảo ông nội cô đi cầu xin Hoàng thượng hạ thánh chỉ ban hôn, xem xem Hoàng thượng và Thái hậu có làm vậy không." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng nói.

Tạ Ương nhíu mày, lời này của Tô Ngọc có ý gì?

Anh ta ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu cũng không sợ nữa sao? "Xem ra cô không hiểu rõ chuyện ở kinh thành nhỉ.

Tiểu Hòa đã chế tạo ra máy đập lúa lợi dân, quả dưa gỡ lại một bàn thua cho triều ta trong tiệc mừng thọ Thái hậu cũng là do Tiểu Hòa trồng, và Tiểu Hòa còn có thể trồng ra lương thực năng suất cao.

Còn về Tiểu Bảo, nó cũng nhận được quà của Hoàng thượng và Thái hậu, không phải dựa vào chúng ta, mà là dựa vào chính nó." Tô Ngọc nói nhiều như vậy không phải để cho Tạ Ương biết Vương Cẩn Hòa lợi hại thế nào, mà chỉ muốn cho cô ta biết tầm quan trọng của Tiểu Hòa trước mặt Hoàng thượng. "Cuối cùng nói cho cô biết một câu, chuyện của ta và Tiểu Hòa, Hoàng thượng và Thái hậu đều biết.

Tìm họ ban hôn ư?

Cô cứ đi tìm thử xem." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo bất mãn liếc Tạ Ương một cái, người này làm cha không vui, cậu rất không vui. "Cha ơi, con thích chú Hoàng thượng." Tiểu Bảo ôm cổ Tô Ngọc, nghiêng đầu nhìn anh: "Đợi chúng ta đến kinh thành, vào hoàng cung thăm chú Hoàng đế được không ạ?

Chương 176

Chú ấy và bà Thái hậu đều bảo con đến đó." "Được." Trong mắt Tô Ngọc ánh lên nụ cười, lời này của Tiểu Bảo không nghi ngờ gì là một cái tát mạnh vào mặt Tạ Ương. "Cha ơi, chúng ta đi thôi, không nói chuyện với cô ta nữa, con không vui." Tiểu Bảo phồng má, không vui nói. "Được, chúng ta đi." Tô Ngọc đưa que tranh đường trên tay cho Vương Cẩn Hòa cầm, rồi bế bổng Tiểu Bảo lên cho ngồi trên vai mình. "Mẹ ơi, chong chóng, chúng ta mua chong chóng đi." Tiểu Bảo thấy những chiếc chong chóng đủ màu sắc ở đằng kia, kích động nói. "Được, mua chong chóng.

Con đừng cử động lung tung, cẩn thận ngã xuống đấy." Thấy Tiểu Bảo ngồi trên vai Tô Ngọc mà cứ ngọ nguậy, cô vội nói.

Tiểu Bảo lập tức ngồi im, nhìn Vương Cẩn Hòa đi mua chong chóng cho mình.

Có được chong chóng, Tiểu Bảo vui sướng ngọ nguậy: "Cha ơi, chúng ta đi thôi." "Được." Nhìn gia đình ba người thân mật rời đi, đặc biệt là dáng vẻ vui vẻ đó, là điều mà Tạ Ương chưa bao giờ thấy.

Nhìn anh để con trai ngồi trên vai mình, vì muốn con vui mà không màng hình tượng chạy về phía trước, tất cả những điều này đều không có bất kỳ liên quan gì đến cô ta.

Cơ thể bỗng nhiên có chút lạnh lẽo, Tạ Ương ngơ ngẩn nhìn họ rời đi.

Lý trí mách bảo Tạ Ương nên buông tay, nhưng trái tim cô ta lại đang gào thét không cam tâm.

Rõ ràng là cô ta quen biết Tô Ngọc lâu hơn.

Tại sao cuối cùng người có được Tô Ngọc lại là người khác?

Không chỉ có được Tô Ngọc, mà còn sinh ra một đứa con giống anh như tạc.

Bàn tay bất giác siết chặt, Hoàng thượng sẽ không đồng ý sao?

Vậy thì cứ chờ xem.

Cô ta không có được, cũng sẽ không để người khác có được.

Tạ Ương quay người rời đi.

Vương Cẩn Hòa quay lại nhìn một cái rồi đuổi theo Tô Ngọc, không hề hỏi người kia là ai.

Ngược lại, Tô Ngọc đi đến bên cạnh cô, nhướng mày hỏi: "Không hỏi anh à?" "Hỏi anh cái gì?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi. "Người đó là ai, chúng ta có quan hệ gì?" Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Cái này không có gì đáng hỏi cả." "Tại sao?" Tô Ngọc có chút kỳ quái nhìn Vương Cẩn Hòa, không hiểu sao cô lại không muốn hỏi. "Từ ánh mắt và giọng điệu của anh là có thể nhìn ra anh chán ghét cô ta đến mức nào, vậy em còn hỏi gì nữa?

Cùng lắm chỉ là cô ta thích anh, cứ bám riết lấy anh không buông, còn anh thì không thích cô ta mà thôi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Cũng không phải Vương Cẩn Hòa không để tâm chuyện này, chỉ là cô cảm thấy Tô Ngọc đã nói rõ ràng rành mạch với người ta, người ta vẫn cứ bám riết không buông, chuyện này cũng không liên quan đến Tô Ngọc, phải không? "Em thật là..." Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói Vương Cẩn Hòa thế nào cho phải.

Cô như vậy khiến anh thật sự không có cách nào. "Thật là gì?"

"Muốn thấy em vì chuyện này mà không vui thật không dễ dàng." Tô Ngọc cảm khái nói.

Thấy Vương Cẩn Hòa bình tĩnh như vậy, anh sắp bắt đầu hoài nghi cô không thích anh, không để tâm đến anh rồi. "Nếu anh không nói gì với người ta mà cứ lửng lơ, vậy em chắc chắn sẽ tức giận, dù sao đó cũng là hành vi của tra nam.

Nhưng anh đã sớm nói rõ với người ta là không thích, vậy em còn nói gì nữa?

Nói tại sao lại có người thích anh à?" Tô Ngọc ưu tú như vậy, nếu không có ai thích mới là lạ. "..." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa mà không biết nói gì để đáp lại. "Em nói không lại anh." "Em nói cũng là sự thật, nếu không có ai thích anh, mới là không bình thường chứ?

Nhưng em thấy vị cô nương kia dường như sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu." Lúc Vương Cẩn Hòa quay lại nhìn Tạ Ương, cô đã thấy được sự không cam tâm và bất chấp tất cả trong mắt cô ta. "Không sao, còn có anh ở đây, có anh ở đây cô ta không dám làm gì đâu." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, sau đó khẽ lắc đầu: "Tô Ngọc, anh vẫn quá xem thường một người phụ nữ rồi." "Hửm?" "Phụ nữ vì yêu sinh hận sẽ rất đáng sợ, anh vẫn nên cẩn thận một chút.

Nhưng em nghĩ cô ta sẽ đến báo thù em." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Trong lòng Tạ Ương, chính cô là người cướp đi người đàn ông cô ta yêu, nếu Tạ Ương báo thù mà không chọn cô thì mới là lạ.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay vỗ vai cô: "Yên tâm, anh sẽ cho người theo dõi cô ta." "Chỉ có ngàn ngày đi ăn trộm, chứ làm gì có ai ngàn ngày phòng trộm?

Vẫn là do em chưa đủ mạnh, nếu đủ mạnh thì cô ta cũng không thể làm gì em được." Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên cảm thấy việc kinh doanh trong tay mình phát triển quá chậm.

Còn về phía Hoàng thượng, nhất thời chắc cũng không có cách nào.

Trong phút chốc, Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút lo lắng, đặc biệt là khi nghĩ đến ông nội của Tạ Ương: "Ông nội của Tạ Ương là nguyên lão hai triều, nếu cô ta thật sự bảo ông nội tìm Hoàng thượng và Thái hậu, họ có đồng ý không?" Tô Ngọc nhíu chặt mày: "Lát nữa về chúng ta hỏi anh cả xem sao." "Được." Vì sự xuất hiện của Tạ Ương, cả hai đều không còn tâm trạng chơi tiếp.

Nếu không phải thấy Tiểu Bảo vẫn còn hứng thú, có lẽ họ đã quay về đợi Tô Cửu.

Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ cảm thấy bức thiết muốn trở nên mạnh mẽ như bây giờ, để những kẻ muốn giở trò với mình phải chết yểu.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn người bên cạnh, vẻ mặt nghiêm túc: "Em muốn trở nên mạnh mẽ hơn, để những kẻ đó không có cách nào đến gây phiền phức cho em nữa." "Được, anh sẽ giúp em." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cười rồi gật đầu đồng ý.

Chỉ cần là việc Vương Cẩn Hòa muốn làm, anh đều sẽ đồng ý tất cả. "Đi thôi, chúng ta đưa Tiểu Bảo đi chơi trước, sau khi về rồi hẵng bàn bạc xem nên làm gì tiếp theo." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, dắt Tiểu Bảo đi dạo hội chùa, còn Tạ Ương sau khi về đến nơi ở liền cho người đi điều tra Vương Cẩn Hòa. "Điều tra cho rõ thân phận của người phụ nữ đó, còn cả những kẻ thù của cô ta nữa." Tạ Ương lạnh lùng ra lệnh. "Vâng, thưa tiểu thư." Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không biết vì chuyện này mà cô và Tiểu Bảo đã bị bại lộ trước nhà họ Tô, lúc này cô đang cùng Tô Ngọc dắt Tiểu Bảo đi trên con phố lớn đang dần trở nên náo nhiệt.

Dưới màn đêm, đèn đuốc trên phố dần được thắp lên, nhìn những chiếc đèn hoa đăng sáng rực, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu tò mò nhìn ngó xung quanh.

Ở hiện đại cô cũng từng xem lễ hội đèn lồng, thậm chí còn hoành tráng hơn thế này, nhưng cô luôn cảm thấy lễ hội đèn lồng lúc đó không đẹp bằng bây giờ.

Lễ hội đèn lồng cổ kính thế này, nhìn lại có một hương vị khác. "Cha ơi, đèn lồng thỏ con." Tiểu Bảo chỉ vào chiếc đèn lồng hình thỏ cách đó không xa, kích động nói.

Thấy Tiểu Bảo thích như vậy, lại còn vui vẻ đến thế, Tô Ngọc liền dắt cậu bé qua mua cho một chiếc.

Mua đèn lồng xong, Vương Cẩn Hòa liền bảo Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống, không cho anh tiếp tục bế cậu bé như vậy, lỡ không cẩn thận làm cháy tóc thằng bé thì sao?

Chương 177

"Như vậy nguy hiểm lắm, không được làm thế." Thấy Tô Ngọc định nói gì đó, Vương Cẩn Hòa cau mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tô Ngọc đành bế Tiểu Bảo xuống, một tay ôm lấy cậu bé: "Có mẹ con ở đây, chúng ta không được đi như vậy nữa rồi." "Sau này cha lại bế con nhé." Hôm nay đã đi dạo cả buổi chiều, những gì cần xem cậu bé đều đã xem rồi, mẹ nói đúng, cầm đèn lồng mà ngồi trên vai cha sẽ rất nguy hiểm. "Được." Một nhà ba người đi dạo như những gia đình bình thường, thỉnh thoảng Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo nhìn trúng món quà chỉ có thể nhận được khi đoán đúng câu đố đèn, Tô Ngọc cũng sẽ đến đoán đố để thắng quà cho hai mẹ con.

Mãi cho đến khi Tiểu Bảo buồn ngủ, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa mới đưa cậu bé về.

Lúc hai người về đến nơi, những người khác đã về từ trước. "Đại ca, em có chuyện muốn nói với anh." Tô Ngọc thấy Tô Cửu đã về liền nói ngay. "Chuyện gì?" Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, nghi hoặc hỏi.

Đây là lần đầu tiên em trai nói với anh như vậy. "Chúng ta đến thư phòng nói chuyện đi, Cẩn Hòa, em cho Tiểu Bảo ngủ xong thì đến thư phòng nhé." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang ôm Tiểu Bảo chuẩn bị đưa đi ngủ.

Vương Cẩn Hòa dừng bước, rồi cười gật đầu: "Được, em sẽ qua ngay." Tô Cửu nhìn người này rồi lại nhìn người kia: "Hai đứa có chuyện gì vậy?" "Chúng ta đến thư phòng trước đi." Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Tô Cửu mà đưa anh đến thư phòng.

Trong lúc chờ Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đã kể lại chuyện gặp Tạ Ương cho Tô Cửu nghe. "Hai người đang lo cô ta sẽ bảo Tạ Thầm đến xin Hoàng thượng ban hôn?" Tô Cửu nghe một lúc cuối cùng cũng hiểu Tô Ngọc muốn nói gì.

Tô Ngọc khẽ gật đầu: "Đúng vậy, nên chúng em muốn hỏi đại ca, nếu cô ta bảo Tạ Thầm đến gặp Hoàng thượng thì có tác dụng không?" Tô Cửu cười lắc đầu: "Cái này anh có thể nói thẳng cho em biết, không có bất kỳ tác dụng nào cả.

Em nên biết Tạ Thầm có một người con gái là phi tử của Hoàng thượng, còn sinh được một hoàng tử.

Vì vị hoàng tử này mà nhà họ Tạ đã nảy sinh những suy nghĩ không nên có, Linh Quý phi cứ vô tình hay cố ý nhắc đến con trai mình trước mặt Hoàng thượng, vì chuyện này mà đã khiến Hoàng thượng không vui rồi." "Xem ra vẫn là do Hoàng hậu chỉ có một công chúa nên mới vậy." Tô Ngọc cau mày nói. "Tiểu Ngọc, Hoàng hậu đã mang thai sáu tháng rồi, Hoàng thượng rất mong chờ đứa bé này.

Hoàng thượng từng nói với anh, nếu lần này Hoàng hậu sinh được hoàng tử, sau này chắc chắn sẽ lập làm Thái tử." Tô Cửu nói với Tô Ngọc một vài chuyện mà đáng lẽ anh không nên nói.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tô Cửu, Hoàng hậu vậy mà lại mang thai. "Bên ngoài hình như không nghe ai nói cả." "Đây là Hoàng thượng cố ý làm vậy, thậm chí còn dặn các cung phi không cần đến thỉnh an Hoàng hậu, ngay cả người bắt mạch bình an cho Hoàng hậu cũng là người tuyệt đối trung thành với ngài." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc cười nói.

Chuyện đơn giản như vậy, chỉ cần Tô Cửu nhắc một chút là Tô Ngọc biết ngay có chuyện gì. "Hoàng thượng định đợi đến khi Hoàng hậu sắp sinh mới công bố sao?" "Ừm, để đề phòng Linh Quý phi giở trò." Tô Ngọc lập tức hiểu ra, bây giờ Hoàng thượng đang rất bất mãn với nhà họ Tạ, chắc chắn sẽ không giúp nhà họ Tạ, huống hồ gia tộc họ còn có tổ huấn, cộng thêm việc anh đã đính hôn, nhà họ Tạ càng không có cơ hội. "Tiểu Ngọc, ngày kia anh về, ngày mai chuẩn bị xong rượu nho đi nhé." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc nói. "Không phải Hoàng thượng cho anh nghỉ nửa tháng sao?

Bây giờ vẫn còn sớm mà." Tô Ngọc cau mày, không muốn Tô Cửu về sớm như vậy.

Tô Cửu cười lắc đầu: "Mấy ngày nay là đủ rồi, anh không yên tâm chuyện của Tạ Ương.

Anh và Tuyền Tuyền đã chịu không ít khổ sở trong chuyện hôn nhân rồi, anh không hy vọng em cũng giống như bọn anh, anh hy vọng em có thể làm những gì mình muốn, ít nhất là vui vẻ hơn trong chuyện hôn sự." "Đại ca, cảm ơn anh." Tô Ngọc nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ có thể nói một câu cảm ơn nhạt nhẽo. "Với anh mà còn nói cảm ơn gì chứ?

Đại ca chờ em đưa Cẩn Hòa và Tiểu Bảo về đấy.

Vì Tạ Ương, e là không giấu được chuyện của Cẩn Hòa và Tiểu Bảo nữa rồi, sau khi về anh sẽ nói chuyện này với đại bá." Để người nhà họ Tô biết trước, vẫn tốt hơn là sau này nghe từ miệng người khác. "Được." Tô Ngọc vẫn có chút lo lắng cho Dương San San, lần này bị ông ngoại đánh một trận, không biết có ghi hận lên người anh không.

Nhưng dù có ghi hận thì anh cũng không quan tâm, vì anh đã qua cái tuổi phải để ý đến những chuyện đó từ lâu rồi.

Nhìn dáng vẻ của Tô Ngọc, Tô Cửu đưa tay vỗ vỗ vai anh: "Nếu không phải Cẩn Hòa bên này còn có việc phải làm, anh thật sự muốn em đưa người về vào dịp Tết, sau đó hai đứa nhanh chóng thành thân." Như vậy mới là danh chính ngôn thuận. "Xem ý của Cẩn Hòa thế nào, đến lúc đó hãy nói." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Gì mà xem ý của em?" Vương Cẩn Hòa vừa đến đã nghe Tô Ngọc nói vậy, liền hỏi ngay.

"Đại ca nói chuyện thành thân." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Để cuối năm sau đi." Tô Ngọc mỉm cười: "Được, chúng ta đã nói rồi nhé." "Nói rồi." Nhìn vẻ mặt vui mừng của em trai, Tô Cửu cảm thấy không nỡ nhìn thẳng. "Chuyện của Tạ Ương hai đứa cứ yên tâm, có anh ở đây không ai dám động vào hôn sự của hai đứa đâu, huống hồ còn có ông nội và ông ngoại nữa." Đừng thấy Dương Chấn Uy là một ông lão nghiêm túc, nhưng sau hai ngày tiếp xúc, ông cũng đã hoàn toàn yêu quý Tiểu Bảo, thậm chí còn cưng chiều cậu bé hơn cả ông nội.

Nếu Dương San San bên kia dám có hành động gì, ông ngoại sẽ là người đầu tiên không đồng ý. "Đại ca, cảm ơn anh." "Hai đứa thật đúng là cùng một tính cách, người này nói cảm ơn, người kia cũng nói cảm ơn." "Vậy em không nói cảm ơn với đại ca nữa, sau này có đồ gì ngon nhất định sẽ bảo Nguyên Bảo mang một ít đến cho anh." Vương Cẩn Hòa biết Tô Cửu không thích nghe những lời như vậy, liền vội vàng nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Vậy thì đại ca phải vui rồi." "Sao hả?

Em ngày nào cũng được ăn đồ ngon, không cho Cẩn Hòa gửi cho anh một ít à?" Đây có phải là em trai không vậy?

Một câu nói khiến Tô Ngọc bất đắc dĩ thở dài: "Đâu có." Anh cũng gửi không ít đồ tốt cho Tô Cửu, sao đại ca lại không nhớ nhỉ? "Thế còn tạm được." "Cẩn Hòa, sau này bên em có món gì mới lạ thì cứ bảo Nguyên Bảo gửi đến kinh thành cho anh, anh sẽ giúp em đưa cho Hoàng thượng và Thái hậu." Tô Cửu nói vậy thực ra cũng là muốn giúp Vương Cẩn Hòa nói vài lời tốt đẹp trước mặt Hoàng thượng và những người khác. "Vâng." Hai người nói chuyện với Tô Cửu một lúc rồi mới rời đi, sau khi họ đi, Tô Cửu mới đến tìm Tô Tích.

Tô Tích nghe Tô Cửu nói chuyện của Tạ Ương xong, có chút không kiên nhẫn: "Con nhóc nhà họ Tạ này sao lại không biết xấu hổ như vậy?

Nhìn thật phiền phức." "Tiểu Cửu, chuyện này con ở bên Hoàng thượng dàn xếp một chút, đừng để em trai con chịu thiệt." Tô Tích không yên tâm dặn dò. "Ông nội yên tâm, ngày mai về chuẩn bị rượu xong, sáng kia con sẽ đi ngay.

Ông và Tuyền Tuyền ở đây chơi thêm một thời gian, hoa quả rau củ bên Cẩn Hòa có thể bồi bổ cơ thể, ông hãy dưỡng sức cho tốt." Đối với Tô Tích, anh vẫn có chút không yên tâm, nếu đã có cơ hội này đương nhiên không thể để Tô Tích bỏ lỡ. "Được, trước Tết ông sẽ đưa Tuyền Tuyền và Linh Nhi về, còn về phía Phong Chuẩn, sau khi con về thì gặp mặt một lần, giải quyết luôn chuyện của em gái con đi." Tô Cửu là anh cả, rất nhiều chuyện Tô Tích đều giao cho anh làm.

Tô Cửu gật đầu: "Ông nội, con biết rồi, ông cứ yên tâm." Trong lúc hai người nói chuyện, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cũng đang bàn bạc chuyện này trong sân.

Tô Ngọc kể lại hết những lời Tô Cửu nói cho Vương Cẩn Hòa nghe, nghe xong, trong mắt Vương Cẩn Hòa lộ vẻ suy tư: "Nói như vậy, chúng ta có thể làm một ít trà hoa quả cho Hoàng hậu, để bà ấy dùng pha nước uống." "Tuy hiệu quả hơi chậm một chút, nhưng cũng có thể bồi bổ cơ thể, đứa bé này là con trai thì tốt nhất." Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: "Hy vọng nhất định là con trai." Vì ánh mắt của Tạ Ương, Vương Cẩn Hòa không có chút thiện cảm nào với cô ta, chỉ cần nhà cô ta không yên ổn, cô sẽ vui. "Chúng ta cũng hy vọng như vậy." Đứa bé này gánh vác quá nhiều.

Chỉ cần là hoàng tử, mọi thứ của nhà họ Tạ đều sẽ tan thành mây khói, chỉ sợ đứa bé xảy ra vấn đề. "Trong hoàng cung, muốn bảo vệ một đứa trẻ bình an chào đời, rồi bình an lớn lên thật quá khó." Nếu không Hoàng thượng cũng sẽ không đợi đến khi đứa bé được sáu tháng rồi mà vẫn chưa công bố, bây giờ những người biết chuyện chắc cũng chỉ có vài người. "Ai nói không phải chứ?" "Nhất là nếu để Linh Quý phi biết được, nói không chừng sẽ mạo hiểm lấy mạng đứa bé." "Không nói chuyện này nữa, cứ để Hoàng thượng và những người khác lo đi, không liên quan nhiều đến chúng ta." Anh nói một cách không hề khách sáo.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn anh: "Này, anh nói vậy có phải hơi không hay không?" "Anh nói thật đấy, nếu em muốn làm chút đồ ăn bồi bổ cho Hoàng hậu, vậy thì ngày mai chúng ta phải nhanh chóng trở về, nếu không ngày kia đại ca đi rồi." "Được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ, hay là trực tiếp làm hoa quả đóng hộp, dùng hoàn toàn linh tuyền thủy để làm, như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.

Nhưng nếu Hoàng hậu có, thì Thái hậu cũng phải có.

Chương 178

"Sau khi về chuẩn bị một ít hũ có thể đậy kín, em sẽ làm hoa quả thành đồ hộp cho Hoàng hậu và Thái hậu, chỉ là..." Vương Cẩn Hòa có chút do dự, không biết có nên nói cho Tô Ngọc biết không. "Chỉ là cái gì?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi: "Về phòng em sẽ nói cho anh." "Được." Về đến phòng, Vương Cẩn Hòa đi đến bàn, đặt tay lên trên cốc nước, ngay lúc Tô Ngọc đang thắc mắc cô định làm gì, thì thấy đầu ngón tay cô rỉ ra nước, nước rơi vào trong cốc.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn nước trong cốc: "Đây là..." "Đây là linh tuyền thủy, trong người em có một dòng suối linh, thứ thật sự có thể bồi bổ cơ thể người chính là linh tuyền thủy.

Còn rau củ quả nhà em trồng đều là do em dùng linh tuyền thủy pha loãng để tưới, nên ăn lâu ngày cũng sẽ có hiệu quả." Vương Cẩn Hòa cúi đầu không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc, cô không biết phải đối mặt thế nào, cũng không biết Tô Ngọc sau khi biết chuyện sẽ có phản ứng gì.

Cô muốn nói cho Tô Ngọc biết là vì sự xuất hiện của Tạ Ương đã khiến cô cảm thấy khủng hoảng, mà Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu không nghi ngờ gì là những chỗ dựa tốt nhất.

Muốn để Thái hậu và những người khác làm chỗ dựa cho mình, có những chuyện cô bắt buộc phải làm.

Tô Ngọc cau mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em định dùng linh tuyền thủy này làm hoa quả đóng hộp, sau đó để sức khỏe của Hoàng hậu và Thái hậu tốt lên?" "Vâng, em định như vậy.

Nhà Tạ Ương có một Quý phi, một vị nguyên lão hai triều, cho dù

Hoàng thượng có lòng giúp chúng ta, nhưng nếu không có lợi ích tuyệt đối, họ chưa chắc đã giúp đỡ nhiều.

Vì vậy em nghĩ nếu có thể nhanh chóng bồi bổ sức khỏe cho Thái hậu, để Hoàng hậu và con của bà ấy khỏe mạnh hơn, phần thắng của chúng ta sẽ lớn hơn rất nhiều." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình cho Tô Ngọc. "Tuy đại ca cũng là quan viên, nhưng chức vị chênh lệch với Tạ Thầm quá lớn.

Nếu chúng ta có ơn với Thái hậu và Hoàng hậu, Hoàng thượng mới có thể kiên định đứng về phía chúng ta hơn." Vương Cẩn Hòa nói xong nhìn Tô Ngọc: "Anh thấy thế nào?" "Suy nghĩ của em là đúng, nhưng không thể dùng hoàn toàn linh tuyền thủy." Tô Ngọc nghĩ xa hơn Vương Cẩn Hòa một chút. "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa nghi hoặc hỏi. "Em nói cho anh biết trước, công hiệu của linh tuyền thủy này rốt cuộc thế nào." Tô Ngọc vẻ mặt nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cau mày nghĩ một lúc: "Lúc em mới có được linh tuyền, cơ thể còn rất yếu, khi đó em đã uống một ít linh tuyền thủy, khoảng hai ngày sau, cơ thể em không còn cảm giác yếu ớt đó nữa, mà trở nên rất khỏe mạnh." Vương Cẩn Hòa vừa nói vậy, Tô Ngọc đã biết hiệu quả cụ thể của linh tuyền thủy, anh cau mày suy nghĩ về vấn đề tỷ lệ. "Lúc em làm hoa quả đóng hộp, cứ một chén linh tuyền thủy thì pha với mười chén nước thường." Theo lời Vương Cẩn Hòa, pha loãng như vậy, hiệu quả chỉ còn một phần mười so với linh tuyền thủy nguyên chất, sẽ chậm hơn một chút, có thể khiến người ta thấy hiệu quả nhưng không quá khoa trương.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Để Thái hậu khỏe lại ngay lập tức không tốt sao?" "Cẩn Hòa, em đừng ngây thơ quá.

Em có biết thứ này của em nếu bị người khác biết sẽ có ý nghĩa gì không?

Hiệu quả một phần mười đã rất tốt rồi, điều chúng ta cần làm là để Thái hậu từ từ thấy hiệu quả, chứ không phải một hai ngày đã thấy ngay.

Hiệu quả nghịch thiên đến mức nào chẳng lẽ trong lòng em không biết sao?" Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Suy nghĩ thì đúng, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn quá ngây thơ. "Cẩn Hòa, không phải ai cũng giống anh, không để tâm đến những thứ này." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ vẫn còn hơi mơ hồ của Vương Cẩn Hòa, đau đầu nói.

Tô Ngọc cũng không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nói cho anh biết một chuyện quan trọng như vậy. "Cẩn Hòa, ngoài anh ra, đừng nói chuyện này cho bất kỳ ai khác.

Em có thể dùng, nhưng không thể để người khác biết." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ gật đầu: "Em... em biết rồi." Không thể phủ nhận, sự lo lắng của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa rất vui, sự lo lắng của anh chứng tỏ sự an toàn của cô trong lòng anh quan trọng hơn.

Cô đi đến trước mặt Tô Ngọc, thấy anh vẫn đang lẩm bẩm, nói những lời như phải cẩn thận.

Đột nhiên, cô nhón chân hôn lên môi anh.

Hành động bất ngờ của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc giật mình, những lời bên miệng cũng bị nuốt ngược vào trong.

Nụ hôn lướt qua rồi rời đi, Vương Cẩn Hòa đưa tay ôm lấy Tô Ngọc, giọng nói rầu rĩ: "Tô Ngọc, cảm ơn anh." Tô Ngọc chớp chớp mắt, vừa rồi Cẩn Hòa chủ động hôn anh, còn ôm anh nữa, đúng không?

Vương Cẩn Hòa nói chuyện với Tô Ngọc, thấy anh không nói gì, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tô Ngọc mặt mày ngơ ngác, dường như vẫn chưa phản ứng kịp.

Thấy anh như vậy, Vương Cẩn Hòa lại xấu tính nhón chân hôn thêm một cái nữa.

Ngay lúc Vương Cẩn Hòa định rời đi, Tô Ngọc đột nhiên giữ lấy gáy cô, làm nụ hôn sâu hơn. "Là em trêu chọc anh trước." Đuôi mắt Tô Ngọc hơi đỏ, nhìn Vương Cẩn Hòa đang đỏ mặt, giọng nói khàn khàn.

Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Quá đáng." "Là em hôn trộm anh trước." Tô Ngọc lý lẽ hùng hồn nói.

Bị vợ mình hôn trộm, nếu không có phản ứng thì anh không phải là đàn ông. "..." Vương Cẩn Hòa nhất thời cạn lời, cô đây có được coi là tự làm tự chịu không?

Cô lườm Tô Ngọc một cái, rồi nói với vẻ bực bội: "Em về phòng ngủ đây." Ngay lúc Vương Cẩn Hòa định đi, Tô Ngọc đưa tay kéo cô vào lòng, ôm chặt: "Cẩn Hòa, chúng ta thành thân sớm một chút được không?" "Tại sao?" Không phải đã nói là năm sau sao?

Tên này nổi điên gì vậy? "Chịu tội." Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Tô Ngọc: "Chịu tội gì chứ." Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cắn một cái lên cổ cô như trừng phạt, rồi mới buồn bực nói: "Phu quân của em là đàn ông bình thường, có được không?" Mặt Vương Cẩn Hòa đột nhiên đỏ bừng, cô đẩy Tô Ngọc ra rồi chạy đi, không dám nhìn anh nữa.

Nhìn bóng lưng chạy trốn của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đưa tay sờ sờ môi, ý cười trong mắt càng đậm, sớm muộn gì cũng là chuyện của anh.

Anh vươn vai, đi tắm rửa rồi đi ngủ.

Tuy phải tắm nước lạnh, nhưng sự cố bất ngờ hôm nay khiến anh rất vui.

Vương Cẩn Hòa về đến phòng, đóng cửa lại rồi dựa vào cửa có chút rối rắm, tại sao cô lại đi hôn Tô Ngọc chứ, cô đưa tay gõ vào đầu mình, đầu óc cô bị úng nước rồi sao? "Không đúng, anh ấy là vị hôn phu của mình, hôn vị hôn phu của mình cũng không phạm pháp, tại sao lại không được hôn?" Nghĩ như vậy, Vương Cẩn Hòa lại trở nên lý lẽ hùng hồn.

Ngày hôm sau, mọi người đều phát hiện ra quan hệ giữa Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc dường như đã có thêm chút gì đó so với trước đây.

Tô Cửu khoác vai Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Em với Cẩn Hòa có chuyện gì vậy?

Quan hệ của hai đứa hình như thay đổi một chút." "Vẫn như trước đây thôi, đại ca nghĩ nhiều rồi." Tô Ngọc đúng là mở mắt nói dối. "Không giống, hai đứa thân mật hơn nhiều rồi, tối qua đã xảy ra chuyện gì?" Tô Cửu không tin những lời nói dối này của em trai. "Là đại ca mà lại đi dò hỏi chuyện tình cảm của em trai và em dâu, như vậy không tốt lắm đâu?" Tô Ngọc nhìn chằm chằm Tô Cửu, bất mãn hỏi: "Em với Cẩn Hòa tình cảm tốt cũng không được sao?" Tô Cửu nén cười gật đầu: "Đương nhiên là được." Trước đây giữa em trai và Cẩn Hòa luôn có một lớp ngăn cách nào đó, nhưng hôm nay sự ngăn cách đó đã không còn nữa, như vậy rất tốt.

Cả đoàn người về đến nhà, Vương Tĩnh Vũ đang đọc sách ở nhà, thấy một đám người trở về, liền đặt sách xuống đi ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Tĩnh Vũ một mình ở nhà, đưa tay vỗ đầu mình một cái: "Chúng ta quên mất đại ca rồi." "Đại ca, anh về lúc nào vậy?

Hôm qua bọn em đi huyện thành chơi." Vương Cẩn Hòa có chút ngượng ngùng nói. "Anh và A Lãng cũng đi chơi bên ngoài hôm qua, sáng nay mới về." Một câu nói của Vương Tĩnh Vũ khiến Vương Cẩn Hòa yên tâm, không phải họ quên mất đại ca, mà đại ca cũng tự đi chơi rồi.

Chương 179

"Vị này là..." Vương Tĩnh Vũ thấy Dương Chấn Uy, tò mò hỏi. "Là ông ngoại của Tô Ngọc." Trong nhà có nhiều người như vậy, Vương Tĩnh Vũ chỉ có Dương Chấn Uy là chưa từng gặp. "Chào ông ngoại Dương, hoan nghênh ông đến nhà chơi." Vương Tĩnh Vũ nhớ mẹ của Tô Ngọc họ Dương.

Trên mặt Dương Chấn Uy hiện lên chút ý cười: "Cháu cũng giống Cẩn Hòa, gọi ta là ông ngoại đi." Đứa bé này cũng giống Cẩn Hòa, là một người không tồi. "Ông ngoại." Dương Chấn Uy nghe xong liền càng hài lòng hơn với Vương Tĩnh Vũ.

Cả nhà nói chuyện mới biết Vương Tĩnh Vũ lần này sẽ tham gia kỳ thi khoa cử, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc hỏi: "Đại ca, thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Thầy nói không có vấn đề." "Vậy thì tốt, đại ca cố lên, bọn em tin anh nhất định có thể làm được." "Đừng tự tạo áp lực cho mình quá." Tô Cửu biết Vương Tĩnh Vũ rất có thiên phú đọc sách, trước đây là vì Vương Cẩn Hòa mới không tiếp tục học, Đồng sinh và Tú tài đối với cậu ấy chắc không khó. "Tĩnh Vũ, anh ở kinh thành chờ em vào kinh tham gia điện thí." Tô Cửu nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Một người chỉ dựa vào ghi chép đã có thể giúp người khác thi đỗ Cử nhân, thì có thể kém cỏi đến mức nào chứ? "Vâng." Vương Tĩnh Vũ cũng rất tự tin vào bản thân, bây giờ nghe Tô Cửu nói cũng không nhịn được cười: "Lần này đi cùng còn có A Lãng và những người khác, nhưng họ không cần thi Đồng sinh." "Em định thi cả hai sao?" Tô Ngọc hỏi. "Vâng, đã lỡ mất quá nhiều thời gian rồi, thời gian thi Đồng sinh và Tú tài không trùng nhau, em có thể thi đỗ." Vương Tĩnh Vũ rất tự tin nói. "Em có tự tin là được." "Đại ca, chiều mai anh hãy đi, em làm một ít hoa quả đóng hộp, anh mang về cho Hoàng thượng và những người khác." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu nói. "Được, vậy phiền Cẩn Hòa rồi." Tô Ngọc kéo Tô Cửu ra ngoài, đi đến một nơi không có người, nghiêm túc nói: "Hoa quả đóng hộp lần này Cẩn Hòa làm có tác dụng bồi bổ cơ thể hơn cả hoa quả tươi, ăn khoảng mười ngày là sẽ thấy hiệu quả.

Anh nói với Hoàng thượng có thể tạm dừng các loại thuốc bổ khác, chỉ ăn cái này thôi.

Sau mười ngày xem thế nào, nếu được, sau này lại nói với Cẩn Hòa." "Ngoài ra, rượu nho Hoàng hậu tuyệt đối không được uống, không tốt cho thai nhi." Tô Ngọc không yên tâm dặn dò. "Sao em biết những chuyện này?" Tô Cửu nhìn từ trên xuống dưới em trai mình, vẻ mặt hoài nghi hỏi. "Cẩn Hòa nói với em." "Được, sau khi về anh sẽ nói với Hoàng thượng." Tô Cửu gật đầu, anh chọn tin lời của em trai mình.

Dù sao em trai cũng sẽ không hại anh.

Chiều hôm đó và sáng hôm sau, Vương Cẩn Hòa vẫn luôn làm hoa quả đóng hộp, tổng cộng làm được hơn năm mươi hũ, làm xong liền đậy kín: "Đại ca, mỗi ngày hai hũ." "Ăn hết chỗ này chắc là có thể thấy hiệu quả rồi, sau này nếu cần nữa anh cứ viết thư cho Tô Ngọc, rồi em sẽ làm để Nguyên Bảo bọn họ tự mình mang đi.

Đến nơi, anh cũng phải tự mình kiểm tra trước mặt Hoàng thượng, xác nhận không có vấn đề gì rồi mới đưa cho Hoàng hậu và Thái hậu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu: "Lần này anh cũng phải kiểm tra trước mặt Hoàng thượng." Tô Cửu không nhịn được cười: "Có anh ở đây em còn lo gì nữa?" "Không phải vấn đề lo lắng, đồ là cho Hoàng thượng và những người khác ăn, đồ ăn vào miệng bắt buộc phải kiểm tra kỹ, xác nhận trước mặt không có vấn đề gì mới được."

Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Cô biết có Tô Cửu ở đây sẽ không xảy ra vấn đề này, nhưng việc kiểm tra cần thiết vẫn phải có.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Đại ca, cứ làm theo lời Cẩn Hòa nói, để phòng ngừa bất trắc." "Được, anh về trước đây, chuyện của Tạ Ương anh sẽ nói rõ với Hoàng thượng." Tô Cửu nhìn hai người nói: "Sau khi anh về nhà cũng sẽ nói trước chuyện của Cẩn Hòa và Tiểu Bảo với đại bá, để đề phòng Tạ Ương sau này gây rối." Tô Cửu không nhắc đến cặp vợ chồng kia, rõ ràng là không muốn để họ biết chuyện này. "Vâng, vậy phiền đại ca rồi." "Với anh mà còn khách sáo?

Nếu chuyện bên đó ầm ĩ quá, có thể em sẽ phải đưa Tiểu Bảo và Cẩn Hòa về sớm." Tô Ngọc lắc đầu: "Chúng em tạm thời sẽ không về, nếu về bên Cố gia sẽ trực tiếp tìm đến gây phiền phức cho Cẩn Hòa." "Có chuyện gì vậy?" Vừa nghe có người muốn gây phiền phức cho em dâu, sắc mặt Tô Cửu liền thay đổi.

Vương Cẩn Hòa thuộc tuýp người không muốn gây thù chuốc oán với ai, sao lại có người muốn gây phiền phức cho cô ấy? "Là người bên nhà chính của Cố gia." Tô Ngọc kể lại ân oán giữa Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược cho Tô Cửu nghe.

Tô Cửu nghe xong, đôi mày vốn đã cau lại càng nhíu chặt hơn: "Cô ta cướp đi cuộc đời của Cẩn Hòa mà còn muốn gây phiền phức cho Cẩn Hòa nữa?

Đây là đạo lý gì vậy?" Tô Ngọc vô cùng đồng tình gật đầu: "Còn không phải sao?

Cho nên Cẩn Hòa mới nghĩ đến việc để Hoàng thượng và Thái hậu làm chỗ dựa." "Những thứ này sau này nếu có hiệu quả với Thái hậu và Hoàng hậu, phần thưởng chắc chắn sẽ không thiếu.

Chuyện này anh cũng sẽ nhắc đến với Hoàng thượng, bây giờ có thể chưa có phần thưởng thực chất, nhưng đợi sau khi em trồng được lương thực năng suất cao, bên Hoàng thượng chắc chắn sẽ có phần thưởng thực chất." Tô Cửu ở bên cạnh Hoàng thượng lâu năm, biết ngài quan tâm điều gì, mà lương thực năng suất cao của Vương Cẩn Hòa chính là thứ Hoàng thượng muốn thấy.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Cửu: "Đại ca, như vậy có gây phiền phức cho anh không?" "Không đâu, anh về trước đây.

Tết đến, Tiểu Ngọc muốn về thì về, không muốn về thì thôi." Bây giờ đã phân gia rồi, không ai có thể can thiệp hay cản trở việc Tiểu Ngọc có về hay không. "Trước Tết em sẽ về một chuyến, tiền chia lợi tức năm nay phải mang về." Chuyện khác anh có thể không về, nhưng chuyện này thì không được, anh phải về xử lý xong chuyện chia lợi tức. "Được." Tô Cửu mang đồ đi rồi, Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc cau mày, có chút lo lắng nói: "Tô Ngọc, thật sự không có vấn đề gì chứ?" Họ làm như vậy có khiến Tô Cửu mất mặt trước Hoàng thượng không?

Còn Hoàng thượng có trị tội đại ca không?

Cô không muốn vì mình mà làm lỡ tiền đồ của Tô Cửu. "Yên tâm đi, chuyện em lo lắng sẽ không xảy ra đâu." Tô Ngọc an ủi nói. "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, kỳ quái hỏi. "Anh trai và Hoàng thượng lớn lên cùng nhau từ nhỏ, là một trong số ít những người Hoàng thượng tin tưởng.

Tại sao bao nhiêu năm nay đại ca vẫn luôn là quan tứ phẩm, không phải anh ấy không có tư cách thăng tiến, mà là chính anh ấy không muốn đi lên." Tô Ngọc vốn không định nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa, chỉ là thấy cô lo lắng cho Tô Cửu mới mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tại sao chứ?

Người làm quan không phải đều thích mình đứng càng cao càng tốt sao?" "Đại ca hiện đang ở Đại Lý Tự, ở đó có người do kẻ khác cài vào, đại ca vẫn chưa thanh lý hết bọn họ.

Nếu đại ca đi rồi, họ muốn sắp xếp người của mình vào đó sẽ không dễ dàng." Tô Ngọc vừa nói vậy, Vương Cẩn Hòa đã hiểu ra.

Xem ra Tô Cửu là một thanh đao sắc bén trong tay Hoàng thượng, chẳng trách khi nhắc đến Hoàng thượng lại rất thân thiết, giống như bạn bè vậy. "Vậy thì tốt, em chỉ lo gây thêm phiền phức cho đại ca." "Sẽ không đâu, đại ca trong lòng biết rõ." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt là sự bất đắc dĩ nồng đậm: "Em đó, đừng quá lương thiện, người lương thiện dễ chịu thiệt thòi em biết không?" "Đó là đại ca chứ có phải người khác đâu, có quan hệ gì chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói thẳng. "Anh nói không lại em." "Em phải đến chỗ trưởng thôn, sắp tới phải đưa hạt giống cho mọi người rồi." "Anh đi cùng em." Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa đến nhà Tạ Khuê.

Lúc hai người đi vào trong thôn, những người nhìn thấy họ đều không nhịn được quay đầu đi, dáng vẻ đó như thể hai người là hồng thủy mãnh thú vậy.

Tạ Khuê thấy hai người Tô Ngọc đến, kỳ quái hỏi: "Hôm nay sao hai đứa lại đến đây?" "Chú, cháu định trồng rau rồi, muốn hỏi xem các chú đã dọn dẹp xong đất để trồng cùng cháu chưa." Vương Cẩn Hòa nhìn trưởng thôn hỏi. "Chuyện này cháu phải đợi một chút, chú đi gọi những người khác đến, đến lúc đó hỏi mới biết được." Trưởng thôn nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Vâng." Không lâu sau, Tạ Khuê đã gọi Tạ Khang và những người khác đến, biết là chuyện Vương Cẩn Hòa dẫn họ trồng rau, họ liền bỏ dở công việc trong tay, vội vã theo trưởng thôn đến nhà ông. "Cẩn Hòa, chúng ta đến rồi." "Tiếp theo cháu định trồng đậu Hà Lan đông, còn có một ít rau củ khác, các chú định trồng bao nhiêu cùng cháu?" Mọi người bắt đầu bàn luận, một lúc sau mới nói: "Chúng tôi chắc chỉ trồng vài phần đất thôi, chúng tôi cũng không có đất rộng như vậy để trồng." "Được, sau khi cháu chuẩn bị xong hạt giống sẽ thông báo cho trưởng thôn, đến lúc đó các chú đến nhà cháu lấy." Nghe số lượng họ nói, Vương Cẩn Hòa đã đoán được họ muốn trồng bao nhiêu. "Được rồi Cẩn Hòa, phiền cháu rồi." Trong lòng mọi người cũng có chút mong đợi, mong rằng năm nay có thể kiếm được chút tiền.

Sau khi nói chuyện xong với mọi người, Vương Cẩn Hòa mới cùng Tô Ngọc rời đi.

Trên đường về không có ai, Tô Ngọc hỏi: "Em định dùng linh tuyền để ngâm hạt giống à?" "Vâng, như vậy rau trồng ra sẽ tốt hơn một chút, giá rau của họ cũng sẽ cao hơn một chút, kiếm được chút tiền để có một cái Tết sung túc." Tô Ngọc không cho rằng việc Vương Cẩn Hòa làm là sai, cô có suy nghĩ này, muốn dẫn dắt mọi người cùng nhau kiếm tiền, như vậy rất tốt. "Sắp tới phải bắt đầu bận rộn rồi." Vương Cẩn Hòa vươn vai nói. "Anh giúp em." "Được." Quả nhiên sau hôm nay, Vương Cẩn Hòa bắt đầu bận rộn, phải ngâm các loại hạt giống, ngoài ra đất trồng rau của mình cũng phải bắt đầu dọn dẹp.

Dù có ông nội Vương và những người khác giúp đỡ, vẫn mất hai ba ngày mới dọn dẹp xong mọi thứ.

Chương 180

Đợi đến khi dọn dẹp xong đất, lúc Vương Cẩn Hòa đi xem hạt giống thì ngây người ra.

Nguyên nhân là do đám hạt giống đã nảy mầm hết rồi.

Nhìn một mảng xanh mơn mởn, Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng.

Đây là cô đã dùng linh tuyền pha loãng để ngâm hạt giống, ai ngờ tất cả đều nảy mầm.

Tô Ngọc nhìn những hạt giống đã nảy mầm, rồi lại nhìn bộ dạng ngẩn ngơ của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười: "Tiểu Hòa, bây giờ em có cảm tưởng gì?" Ban đầu Vương Cẩn Hòa định dùng linh tuyền nguyên chất để ngâm, nhưng cuối cùng cô cảm thấy vẫn nên pha loãng rồi mới ngâm.

Bây giờ loại pha loãng đã có kết quả thế này, nếu dùng linh tuyền nguyên chất, có lẽ không phải là nảy mầm nữa mà là lớn luôn rồi nhỉ?

Nhìn Tô Ngọc đang cười trên nỗi đau của người khác bên cạnh, Vương Cẩn Hòa chỉ muốn đánh người.

Cùng lúc đó, cô cũng vô cùng may mắn vì đã nghe lời Tô Ngọc, dùng linh tuyền pha loãng.

"Bảo Nguyên Bảo đi nói với thôn trưởng một tiếng, kêu họ qua xem phải làm thế nào, để tránh lúc đó làm gãy mầm." Vương Cẩn Hòa rầu rĩ nói.

"Nguyên Bảo, con đi một chuyến đi." Tô Ngọc dặn dò.

Thôn trưởng vừa nghe Vương Cẩn Hòa bảo họ đến lấy hạt giống thì vui mừng khôn xiết, liền gọi những người khác cùng đi.

Khi thôn trưởng và mọi người nhìn thấy những hạt giống đã nảy mầm, họ đồng loạt nhìn về phía Vương Cẩn Hòa.

Bị nhìn chằm chằm, Vương Cẩn Hòa có chút ngượng ngùng, cô giải thích một cách khô khan: “Tôi… tôi bận dọn dẹp đất trong nhà nên quên mất là còn đang ngâm hạt giống.

Nhưng mọi người yên tâm, chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đâu.” “Chúng tôi không lo chuyện đó, chúng tôi chỉ đang nghĩ sao cô ngâm có hai ngày mà tất cả đều nảy mầm vậy?” Đúng vậy, là tất cả đều nảy mầm, không có một hạt hỏng nào.

“Chắc là do phương pháp của tôi tốt chăng?” Vương Cẩn Hòa nhìn họ, cố nén cười nói.

“Phương pháp của cô đúng là tốt thật, như vậy chúng tôi không phải lo có hạt hỏng nữa rồi.” Một người bên cạnh vui vẻ nói.

“Chứ còn gì nữa?

Nhìn tỷ lệ nảy mầm này xem, tôi thấy mùa đông năm nay chúng ta có thể kiếm thêm được rất nhiều thu nhập đấy.” Càng nghĩ càng thấy vui.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc giải thích cho họ cách làm tiếp theo, mọi người đều lắng nghe rất chăm chú, dự định sau khi về nhà sẽ nhanh chóng gieo hạt xuống đất.

Hai ngày nay họ cũng đã chuẩn bị xong đất đai trong nhà, chỉ chờ hạt giống bên phía Tiểu Hòa.

Mọi người cầm hạt giống cùng nhau về nhà, vừa về đến nơi liền lập tức ra mảnh ruộng rau nhà mình để gieo các loại khác nhau.

Bận rộn cả một ngày cuối cùng cũng gieo xong.

Những người trong thôn nghe nói đám người Tạ Khuê đã nhận được hạt giống rau từ Vương Cẩn Hòa và đã gieo trồng xong, trong lòng vô cùng không cam tâm.

Rõ ràng những chuyện này đáng lẽ cũng phải có phần của họ, vậy mà bây giờ lại chẳng có gì.

Hai tay bất giác nắm chặt thành quyền, Vương Cẩn Hòa, con tiện nhân này, vậy mà thật sự không quan tâm đến họ nữa.

Muốn đi tìm thôn trưởng, nhưng thôn trưởng bây giờ một mực che chở cho Vương Cẩn Hòa, căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của họ.

Tìm Vương Cẩn Hòa ư?

Lại càng không thể.

Trước đây tri phủ đã đến, cô ta còn được hoàng thượng ban thưởng, thánh chỉ ban thưởng vẫn còn đặt ở nhà người ta.

Cảm giác muốn đi gây sự nhưng lại không thể làm gì được thật sự không dễ chịu chút nào.

“Chúng ta bây giờ phải làm sao?

Bọn họ đều đã bắt đầu trồng rau rồi, sang năm lại cùng Vương Cẩn Hòa trồng dưa hấu, kiếm tiền sẽ còn nhiều hơn, chẳng lẽ chúng ta thật sự chỉ có thể đứng nhìn thôi sao?” Dù nói thế nào cũng có chút không cam lòng.

Rõ ràng đều là người cùng một thôn, tại sao lại đối xử với họ như vậy?

Vương Cẩn Hòa này thật quá đáng.

Đã đến lúc này, những người này vẫn cảm thấy tất cả là lỗi của Vương Cẩn Hòa, còn họ thì không có bất kỳ lỗi lầm nào.

“Dù không vui thì có thể làm gì được?

Vương Cẩn Hòa bây giờ chúng ta không đắc tội nổi đâu.” Lỡ như cô ta đi tìm tri phủ hay huyện lệnh để tố cáo thì phải làm sao?

Phải biết La thị bây giờ vẫn còn bị giam trong đại lao đấy.

Họ không dám đi chuốc vạ vào thân.

Nhưng bảo họ cứ thế từ bỏ, họ cũng không cam tâm, dù sao đây cũng là tiền.

Cuộc sống của họ cũng không khá giả gì, rất muốn có được cơ hội hợp tác với Vương Cẩn Hòa.

“Vậy chúng ta bây giờ phải làm gì?

Thật sự phải đi xin lỗi sao?” Một người bên cạnh không nhịn được hỏi.

Một câu nói khiến tất cả mọi người bất giác cau mày.

“Tôi không làm gì sai, các người muốn đi xin lỗi thì tự đi mà xin lỗi, dù sao tôi cũng không đi.” Lời này vừa dứt, Giang thị đã nói thẳng thừng.

Lúc đó bà ta mắng Vương Cẩn Hòa thậm tệ như vậy, bây giờ nếu lại đi tìm Vương Cẩn Hòa xin lỗi, người ta có tha thứ hay không còn là một chuyện, lỡ như Vương Cẩn Hòa không tha thứ cho họ mà còn gây phiền phức cho họ thì sao?

“Tôi cũng không muốn đi, lúc đó làm ầm ĩ khó coi như vậy, bây giờ chúng ta qua tìm người ta thì ra cái gì nữa?” “Đúng vậy, đúng vậy.” Trong lúc đám dân thôn này đang vô cùng rối rắm, bên kia thôn trưởng đã biết chuyện.

Vinh thị đem chuyện này nói với Tạ Khuê xong thì cau mày, vẻ mặt mỉa mai nói: “Bọn họ thật đúng là mất mặt.” Tuy bây giờ đi xin lỗi Tiểu Hòa, Tiểu Hòa chưa chắc đã tha thứ cho những người này, nhưng có một điểm, Tiểu Hòa chắc chắn sẽ không tha thứ cho họ.

Đám người Giang thị lúc đầu ác độc bao nhiêu, bây giờ có lẽ đang sốt ruột bấy nhiêu.

"Bà nói đúng, phu nhân, chuyện này bà không cần quan tâm, đây đều là họ tự làm tự chịu, tự mình chuốc lấy cả." Thôn trưởng nói thẳng không chút khách khí.

Vinh thị hừ một tiếng: "Ông nhìn tôi có giống như muốn nói gì không?" "Vậy thì tốt." "Tuy có người sống chết cũng không chịu xin lỗi, nhưng tôi nghĩ vẫn sẽ có người đi." Thôn trưởng suy nghĩ một lát rồi nói.

Vinh thị cười xong lại nhíu chặt mày: "Nếu họ đi thật, ông nói xem Tiểu Hòa sẽ nghĩ thế nào?" Tạ Khuê suy nghĩ một lát rồi nói: "Không biết, chuyện này chúng ta không thể xen vào được, chỉ có thể để Tiểu Hòa tự mình xử lý thôi." "Ừm." Vinh thị không nói nhiều nữa.

Tiểu Hòa thực ra là một cô nương lương thiện, nếu ngay từ đầu họ chịu xin lỗi, chứ không phải lúc nào cũng gây sự với Vương Cẩn Hòa, còn làm to chuyện như vậy, Tiểu Hòa chắc chắn vẫn sẽ quan tâm đến họ.

Chỉ là sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, chính Vinh thị cũng không biết Tiểu Hòa còn muốn giúp đỡ hay không.

Giống như Vinh thị và Tạ Khuê nghĩ, trong lúc đám người Giang thị nói gì cũng không chịu đi xin lỗi, thì đã có người nghĩ xem phải làm thế nào để xin lỗi Vương Cẩn Hòa, để có được sự tha thứ của cô, từ đó có thể cùng cô kiếm tiền.

Hạt giống gieo xuống đất, khoảng năm sáu ngày sau đã mọc lên, lại còn mọc rất tốt.

Chương 181

Nhìn những cây rau non trong ruộng, Tạ Khang kinh ngạc nói: “Hạt giống nhà Tiểu Hòa đúng là tốt thật đấy.” “Đúng vậy, mọc tốt quá đi mất, bây giờ tôi cuối cùng cũng hiểu tại sao rau nhà Tiểu Hòa lại bán chạy hơn nhà người khác nhiều như vậy.” “Chúng ta không nghĩ đến chuyện đó, chỉ cần kiếm được chút tiền, cải thiện cuộc sống là đủ rồi.” Tạ Khang nghĩ đơn giản hơn vợ mình rất nhiều, yêu cầu của anh ta cũng không cao, chỉ cần có thể cải thiện cuộc sống là đủ.

Những người nhận được hạt giống nhà Vương Cẩn Hòa đều phát hiện ra vấn đề này, và phát hiện này khiến họ càng chăm chỉ chăm sóc rau trong ruộng hơn.

Tình hình ruộng rau của họ nhanh chóng bị người trong thôn biết được.

Sau khi đến xem, thấy những cây rau non xanh mơn mởn trong ruộng, họ càng thêm động lòng.

Những người trước đó còn có chút do dự, bây giờ đều lũ lượt đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Khi đứng trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa, họ cứ đùn đẩy nhau, không ai chịu là người đầu tiên bước vào.

Cuối cùng, chính Vương Cẩn Hòa có việc đi ra, nhìn thấy họ mới hỏi: “Các người đến đây làm gì?” “Chúng tôi… chúng tôi muốn đến xin lỗi cô.” Một người trong số họ lí nhí nói.

Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: “Các người nói, các người đến để xin lỗi tôi?” “Ừm, đúng vậy.

Trước đây là chúng tôi không đúng, không nên nói cô như vậy, mong cô tha thứ.” Phải xin lỗi một người thuộc hàng con cháu, đối với họ mà nói quả thực là một sự sỉ nhục.

Tha thứ?

Vương Cẩn Hòa nhìn những người đang cúi đầu xin lỗi lúc này, đột nhiên cảm thấy có chút mỉa mai.

Trước đây kiên quyết bao nhiêu, bây giờ tự vả mặt bấy nhiêu.

Cô đưa tay lên ôm ngực, không biết liệu “cô ấy” có muốn tha thứ không?

“Các người về đi.

Các người không thật lòng biết mình sai mà đến xin lỗi tôi, các người chỉ thấy ruộng rau của chú Khang và thôn trưởng mọc rất tốt, các người muốn kiếm tiền, nên mới đến đây nói là biết lỗi rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn họ, chỉ cần một ánh mắt, cô đã biết tại sao những người này lại đến đây.

Chẳng qua là muốn kiếm tiền, chẳng qua là không muốn nghèo khổ cả đời.

Họ chưa bao giờ cho rằng mình sai, cúi đầu chẳng qua là vì lợi ích của họ bị đe dọa.

“Chúng tôi đã xin lỗi rồi, cô còn muốn thế nào nữa?” Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, tất cả mọi người đều nhíu chặt mày, vô cùng bất mãn hỏi.

“Tôi không muốn thế nào cả, tôi chỉ là không muốn tha thứ cho các người.” Vương Cẩn Hòa nói xong liền xoay người đi vào nhà, đồng thời đóng sầm cửa lại, ngăn cách mọi ánh nhìn.

Những người bên ngoài nhìn nhau ngơ ngác: “Chúng ta đã đến xin lỗi rồi, cô ta còn muốn thế nào nữa?

Chẳng lẽ muốn chúng ta chết ở đây à?” Họ vốn nghĩ rằng chỉ cần đến xin lỗi, Vương Cẩn Hòa thế nào cũng sẽ không làm cao nữa, ai ngờ cô ta lại nói không tha thứ.

“Đúng thế, thật sự nghĩ mình bây giờ có chút bản lĩnh là ghê gớm lắm.” Trong lúc họ đang tức giận nói, cửa lại được mở ra từ bên trong, Thu Ý bưng một chậu nước hắt về phía họ.

“Tiểu thư nhà chúng tôi chẳng có gì ghê gớm cả, chỉ là có thể dẫn dắt người dân trong thôn kiếm tiền mà thôi, còn các người thì chẳng được lợi lộc gì cả.” Bị hắt một thân đầy nước bùn, đám người nhìn cô gái trước mặt giận dữ nói: “Ngươi… ngươi dám dùng nước bẩn hắt chúng ta?” “Lần sau các người còn dám chạy đến cửa nhà tôi, tôi sẽ không hắt nước rửa rau cho các người nữa đâu, tôi sẽ hắt nước phân cho các người.

Bẩn thì có bẩn thật đấy, nhưng tôi dám làm.” Thu Ý hai tay chống nạnh, lớn tiếng nói.

“Miệng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo mà đến xin lỗi, lại còn muốn tiểu thư chúng tôi tha thứ cho các người ư?

Các người là cái thá gì?” Thu Ý nói không chút khách khí.

Trong nhà, Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời của Thu Ý, cuối cùng không nhịn được bật cười: “Thu Ý đúng là thật…” Bình thường trông là một người yếu đuối, vậy mà lại mạnh mẽ đến thế.

Nhưng như vậy cũng tốt, để tránh bị người khác bắt nạt.

Không bao lâu sau Thu Ý quay lại, nhìn Vương Cẩn Hòa bất bình nói: “Tiểu thư, bọn họ cũng quá không biết xấu hổ rồi.

Rõ ràng là vì tiền mới đến xin lỗi, lại còn nói cứ như là tiểu thư làm sai vậy.” Thấy Thu Ý bênh vực mình, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười lắc đầu: “Chuyện này cũng không có gì to tát.

Họ xin lỗi là chuyện của họ, tôi không tha thứ lại là chuyện của tôi, chúng ta chỉ cần làm tốt việc của mình là được rồi." "Vâng." Chuyện Vương Cẩn Hòa không tha thứ cho người trong thôn, những người khác đều đã biết.

Đám người Giang thị nghe được tin này thì thở phào nhẹ nhõm: "May mà chúng ta không đi, nếu chúng ta đi thì chẳng phải là tự rước nhục vào thân sao?" "Chứ còn gì nữa, những người đi xin lỗi kia đúng là xui xẻo." Đã xin lỗi rồi mà cũng chẳng được lợi lộc gì, đúng là trong ngoài đều không phải người.

Có người đã đi xin lỗi nghe thấy lời của họ, lập tức im lặng.

Nhưng không phải vì bị họ chế nhạo mà im lặng, mà là vì lời nói của Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nói, họ chỉ vì tiền mới đến xin lỗi, chứ không phải vì thật sự nhận ra mình đã sai.

Đối với Vương Cẩn Hòa, đây căn bản không phải là một lời xin lỗi chân thành.

Đột nhiên, có người nhận ra Vương Cẩn Hòa không phải là không chấp nhận lời xin lỗi của họ, mà là vì họ chưa bao giờ nghiêm túc suy nghĩ lại, những việc họ đã làm với gia đình Vương Cẩn Hòa lúc trước rốt cuộc có đúng hay không.

Họ đuổi theo mắng chửi Vương Cẩn Hòa, ngay cả khi thôn trưởng đã nói cô không phải là người trong thôn vẫn không ngừng mắng nhiếc, rốt cuộc là vì cái gì?

Anh ta nhớ Vương Cẩn Hòa đã từng hỏi họ một câu, đó là, cô có phải đã đào mồ tổ tiên nhà họ lên không?

Mà khiến họ phải đối xử với cô và gia đình cô như vậy?

Nghĩ kỹ lại, người đàn ông trong lòng có chút mông lung.

Gia đình Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ làm chuyện gì có lỗi với họ.

Cho dù là chưa chồng mà có con, thì cô cũng không phải người trong thôn này, nói gì đến chuyện làm bại hoại danh tiếng của thôn Tạ gia càng là nói bừa.

Vậy năm đó, họ căm phẫn như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Chỉ đơn thuần là muốn một mạng người?

Không, không nên nói là một mạng người, đó là hai mạng người, hai sinh mệnh tươi sống, suýt chút nữa đã bị hủy hoại trong tay họ.

“Các người nói không đúng, người xui xẻo không phải chúng tôi.

Tiểu Hòa không tha thứ cho chúng tôi cũng là điều nên làm.” Người đàn ông nhìn đám người Giang thị, nghiêm túc nói.

Những người bên cạnh cùng đi xin lỗi nhìn người đang nói như nhìn quái vật: “Này, anh đang nói vớ vẩn gì ở đây thế?

Cái gì gọi là nên làm?” “Anh ấy nói rất đúng, chúng ta đều không thật lòng đi xin lỗi, tại sao người ta phải tha thứ cho chúng ta?

Tôi chỉ muốn hỏi các người, lúc đầu bất chấp tất cả muốn ép chết Vương Cẩn Hòa rốt cuộc là vì cái gì?

Nói cô ấy làm bại hoại danh tiếng của thôn Tạ gia ư?

Nhưng các người có quên không, năm đó thôn trưởng đã nói rất rõ ràng, cô ấy không phải người của thôn Tạ gia chúng ta, sẽ không mang lại phiền phức cho chúng ta, càng không làm bại hoại danh tiếng của thôn.

Rốt cuộc tại sao lại khiến mọi người, những người vốn chỉ lo ‘quét tuyết trước cửa nhà mình’, lại làm ra chuyện như vậy?” Một tràng nói khiến những người có mặt đều im lặng, đặc biệt là những người đã đi xin lỗi.

Đúng vậy, lúc đầu rốt cuộc họ vì cái gì mà lại nghiêm khắc, cay nghiệt với Vương Cẩn Hòa, hận không thể để cô chết trong con sông đó.

Mọi người đều mông lung.

Chương 182

Không ai nhớ lúc đầu tại sao nhất định phải bắt Vương Cẩn Hòa ngâm lồng heo, chỉ nhớ lúc đó có người nói nhất định phải để Vương Cẩn Hòa chết, cô ta không chết thì con cái trong thôn không thể lấy vợ gả chồng được.

Giang thị nhìn bộ dạng của họ, cảm thấy những người này đúng là đang tự làm mất mặt.

“Các người lại có thể nói ra những lời như vậy.

Cô ta làm ra chuyện mất mặt như thế, còn không cho người ta nói, không cho người ta mắng à?” “Bà là cái thá gì của cô ấy?

Mà có thể tùy tiện sỉ nhục người khác?

Hơn nữa, cô ấy làm mất mặt nhà họ Vương thì liên quan gì đến các người?” Lúc đầu ngoài La thị ra, Giang thị là người mắng ác nhất, bây giờ nghĩ lại, cái điệu bộ đó của Giang thị, người không biết còn tưởng Vương Cẩn Hòa đào mồ tổ tiên nhà bà ta.

“Ngươi…” Giang thị tức đến nghẹn lời.

“Mọi người nghĩ kỹ lại đi, lúc đó gia đình Vương Cẩn Hòa vẫn luôn sống ở cuối thôn, ngoài việc Cố thị ra ngoài mua đồ dùng hàng ngày, cả nhà họ đều không bước chân vào địa phận thôn Tạ gia.

Vậy thì lúc đó, chuyện Vương Cẩn Hòa chưa chồng mà có con là ai nói ra?” Người đầu tiên phát hiện ra vấn đề của họ đột nhiên lên tiếng.

Tất cả mọi người nhìn nhau, cẩn thận hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó.

Lúc ấy Vương Cẩn Hòa mới mang thai hơn hai tháng, hoàn toàn không có phản ứng gì, cũng không lộ bụng, bình thường cũng không xuất hiện trong thôn, cô toàn ở nhà làm đồ thêu, vậy thì chuyện này là ai nói ra?

Đúng vậy, chuyện Vương Cẩn Hòa mang thai bị người ta phát hiện một cách khó hiểu, rồi cũng khó hiểu làm sao mà mọi người bắt đầu nhắm vào gia đình họ, cuối cùng còn muốn người ta chết.

Nghĩ đến tất cả những điều này, mọi người đều ngẩn ra, hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Nếu không muốn người khác biết, trừ khi mình đừng làm.

Tự mình làm ra chuyện còn không cho người ta nói à?” Giang thị không nghĩ ngợi mà buột miệng.

“Chuyện mà ngay cả mẹ ruột của người ta còn không biết, thì người tiết lộ tin này làm sao biết được?” Một câu nói khiến tất cả mọi người cứng họng.

Đúng vậy, chuyện mà người thân của người ta còn không biết, cuối cùng là làm sao bị người khác phát hiện?

Càng nghĩ càng cảm thấy đây là một bí ẩn chưa có lời giải.

“Bất kể lúc đầu là bị ai biết được, chúng ta đối xử với người ta như vậy quả thực là không đúng.

Hơn nữa sau này không phải có người nói, hoàng thượng đã không cho phép lập bia trinh tiết và bắt người ngâm lồng heo nữa sao.

Lúc đó nếu Tiểu Hòa chết, chúng ta đều là kẻ giết người.” Một câu “kẻ giết người” khiến toàn thân mọi người lạnh toát.

Ánh mắt Giang thị khẽ lóe lên, vô cùng bất mãn nói: “Tôi thấy anh chính là đang cố ý nói những lời giật gân để dọa người.

Vương Cẩn Hòa bây giờ không có chuyện gì, anh đừng có ở đây tự chụp mũ cho mình nữa, có ý gì chứ?” “Không phải chụp mũ, cũng không thể vì người ta bây giờ còn sống, sống cũng tốt, mà coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Chuyện không thể làm như vậy được.” Chuyện này dù có mang đi đâu nói cũng không thể thông được.

Người đàn ông suy nghĩ rất lâu, cộng thêm những nghi vấn vừa nghĩ ra, anh ta cũng thật sự nhận ra sai lầm của mình.

Anh ta đưa vợ con và cả người mẹ già từng mắng chửi Vương Cẩn Hòa cùng đến tìm cô.

Đến trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa, anh ta không hề rụt rè, đi đến cửa khẽ gõ.

Người ra mở cửa là Thu Ý.

Nhìn thấy mấy người trước cửa, Thu Ý cau mày: “Các người đến đây làm gì?” “Chúng tôi đến để xin lỗi Cẩn Hòa.” Người đàn ông nghiêm túc nói.

Sau khi được người đàn ông giải thích, gia đình anh ta cuối cùng cũng nhận ra mình đã làm sai điều gì, và suýt chút nữa đã trở thành đồng phạm của người khác, trở thành kẻ giết người.

Bây giờ họ không còn nghĩ đến chuyện kiếm tiền nữa, mà chỉ muốn chân thành xin lỗi Vương Cẩn Hòa.

“Đúng vậy, cô nương, phiền cô giúp chúng tôi gọi Cẩn Hòa ra một chút, chúng tôi thật lòng đến xin lỗi.” Bà lão nhìn Thu Ý nói.

Thu Ý nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, cảm thấy họ ít nhiều cũng có chút thành ý, bèn xoay người đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa đang cùng Tô Ngọc bàn bạc chuyện xưởng rượu, nghe thấy lời của Thu Ý thì có chút ngạc nhiên.

“Đến xin lỗi tôi?” Thu Ý gật đầu: “Từ người già đến trẻ nhỏ, cả nhà đều đến.” “Tôi ra ngoài xem sao.” Vương Cẩn Hòa đứng dậy đi ra ngoài.

Tô Ngọc thấy vậy có chút không yên tâm, vội vàng đi theo.

Hai người ra đến cổng lớn, nhìn thấy những người đang đứng trước cửa, cô nhận ra người đàn ông này, tên là Tạ Căn Thụ, là người thôn Tạ gia, sống cách nhà thôn trưởng không xa.

“Các người đến có việc gì?” Vương Cẩn Hòa nhìn họ, vẻ mặt hơi lạnh nhạt hỏi.

Tạ Căn Thụ bước lên phía trước, nghiêm túc nói: “Cẩn Hòa, người nhà chúng tôi từng mắng chửi cô, cũng từng theo đám người kia nói những lời muốn cô và con trai ngâm lồng heo.

Trước đây là chúng tôi không nghĩ thông, thật sự xin lỗi vì đã từng làm tổn thương cô và gia đình cô như vậy.” Bà cụ cũng bước tới xin lỗi: “Cẩn Hòa nha đầu, chuyện lúc trước thật sự xin lỗi, là chúng tôi không phân biệt phải trái trắng đen đã đến gây phiền phức cho cô.

Ở đây, tôi xin lỗi cô, thật lòng xin lỗi.” Con trai của Tạ Căn Thụ đột nhiên bước tới: “Chị ơi, chị có thể gọi Tiểu Bảo ra không ạ?

Trước đây con đã mắng Tiểu Bảo, con biết sai rồi, con muốn xin lỗi Tiểu Bảo.” Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn cả gia đình này, cô có thể cảm nhận được họ đang thật lòng xin lỗi cô, không có bất kỳ sự giả dối nào, cũng không có bất kỳ mục đích nào, chỉ đơn thuần là đến để xin lỗi.

Trong chốc lát, Vương Cẩn Hòa không biết nên nói gì, trong lòng có chút nặng trĩu, cũng có chút nhẹ nhõm.

Cô không biết có phải linh hồn của nguyên thân vẫn còn sót lại trong cơ thể hay không, khi gia đình họ xin lỗi, cô có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh, giống như trút được gánh nặng.

Cả người phảng phất nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Vương Cẩn Hòa nhìn họ, mấp máy môi, không biết nên trả lời thế nào, cuối cùng quay đầu nhìn Thu Ý bên cạnh: “Thu Ý, cô đi dẫn thiếu gia ra đây.” Thu Ý dẫn Tiểu Bảo ra: “Mẹ, mẹ gọi con có chuyện gì không ạ?

Con còn phải luyện chữ nữa.” “Ừm, không phải mẹ tìm con, là có người muốn tìm con.” Vương Cẩn Hòa chỉ vào đứa bé bên cạnh Tạ Căn Thụ, nhẹ giọng nói.

Đứa bé đó thấy Tiểu Bảo ra, vội vàng bước tới, nghiêm túc nói: “Tiểu Bảo, trước đây tớ không nên mắng cậu, lại còn nói những lời khó nghe như vậy, bây giờ tớ biết sai rồi, xin lỗi cậu.” Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, cậu có chút không biết phải làm sao.

Từ khi cậu bắt đầu nhớ được mọi chuyện, tất cả mọi người gặp cậu đều mắng cậu, mắng cậu là con hoang, mắng cậu không có cha, đủ mọi lời khó nghe.

Vậy mà hôm nay, người từng mắng cậu lại đến xin lỗi cậu?

Chuyện này khiến Tiểu Bảo không biết phải đối mặt như thế nào.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng bối rối của Tiểu Bảo, anh bước tới ngồi xổm trước mặt cậu hỏi: “Tiểu Bảo, con có muốn tha thứ cho bạn ấy không?” “Cha, con không biết.” “Vậy con có cảm thấy bạn ấy đang nghiêm túc xin lỗi con không?” Tô Ngọc cũng không ép Tiểu Bảo suy nghĩ vấn đề này, mà đổi một cách khác để hỏi.

Tiểu Bảo mờ mịt nhìn Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới gật đầu.

Cậu có thể cảm nhận được người này đang nghiêm túc xin lỗi cậu.

Nghĩ một hồi lâu, Tiểu Bảo mới nhìn đứa bé kia: “Tớ tha thứ cho cậu.

Cha từng dạy, đời người sẽ làm sai rất nhiều chuyện, nhưng làm sai không đáng sợ, đáng sợ là con còn tìm cớ cho mình.

Chương 183

Cha còn nói, chỉ cần có thể nhận ra sai lầm của mình và sửa chữa, người như vậy có thể được tha thứ.” Đứa bé đang xin lỗi kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, dường như không ngờ Tiểu Bảo lại tha thứ cho mình.

“Tiểu Bảo, thật sự xin lỗi.” Tiểu Bảo khẽ lắc đầu: “Cậu đã xin lỗi rồi, tớ cũng tha thứ cho cậu rồi, sau này cậu đừng làm những chuyện tương tự nữa là được.” Biết sai mà sửa thì không gì tốt bằng, đây là lời mẹ nói.

Cậu bé nhìn Tiểu Bảo rồi đột nhiên bật cười, hóa ra Tiểu Bảo lại dễ nói chuyện như vậy?

Trong lúc cậu còn muốn nói gì đó với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo đã nhìn Vương Cẩn Hòa nói: “Mẹ, còn có chuyện gì nữa không ạ?” “Không có gì nữa, con đi luyện chữ đi.” Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu con trai.

Tiểu Bảo nghe vậy vui vẻ quay về viết chữ.

Nhìn Tiểu Bảo rời đi, đứa bé kia có chút ngưỡng mộ, giá như nó cũng có thể đi học thì tốt biết mấy.

Tiểu Bảo đã tha thứ cho đứa bé, Vương Cẩn Hòa cũng nhìn gia đình Tạ Căn Thụ, nghiêm túc nói: “Tiểu Bảo đã tha thứ cho con trai của các người, các người cũng thật sự đang xin lỗi.

Nếu đã như vậy, tôi sẽ tin tưởng các người, cũng tha thứ cho các người.” Tạ Căn Thụ mừng rỡ ra mặt, kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: “Thật sao?” “Thật.” “Tiểu Hòa, cảm ơn cô, thật sự cảm ơn cô đã tha thứ cho chúng tôi.” Chuyện Vương Cẩn Hòa tha thứ cho họ, đối với họ mà nói còn ngọt hơn cả ăn đường.

Sau khi vui mừng, Tạ Căn Thụ lên tiếng nói: “Tiểu Hòa, tôi cảm thấy năm đó có người muốn mạng của cô.” Lời của Tạ Căn Thụ khiến Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc, cô nhìn Tạ Căn Thụ hỏi: “Tại sao lại nói như vậy?” Vẻ mặt của Tô Ngọc cũng trở nên nghiêm túc: “Lời này của anh có ý gì?” “Tôi nhớ năm đó là tự nhiên biết được cô mang thai.

Lúc đó cô mới mang thai được hai tháng, chuyện này mẹ cô còn không biết, nhưng đột nhiên lại lan truyền trong thôn chúng ta.

Sau đó lại có người nói người như cô thì nên đi chết đi.” Tạ Căn Thụ hồi tưởng lại chuyện lúc đó.

Mẹ của anh ta cũng lên tiếng: “Tôi nhớ năm đó tôi nghe Giang thị nói.” Giang thị?

Cái tên này khiến Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút không thoải mái, nhưng vẫn kiên nhẫn nghe Tạ Căn Thụ và gia đình anh ta nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn người bên cạnh: “Anh thấy thế nào?” Tô Ngọc nheo mắt lại, nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này.

Anh phát hiện Tạ Căn Thụ nói đúng.

Chuyện Tiểu Hòa mang thai, người trong nhà còn không biết, vậy thì chuyện này làm sao bị truyền ra ngoài?

“Bà chắc chắn là nghe Giang thị nói chứ?” Ánh mắt Tô Ngọc chuyển sang bà lão, nghiêm túc hỏi.

Bà lão lại nghiêm túc nghĩ một lúc lâu, sau đó gật đầu nói: “Đúng vậy, là nghe từ chỗ Giang thị.

Lúc đó La thị cũng ở đó.

Sau đó La thị cứ luôn miệng la hét nhất định phải lấy mạng Cẩn Hòa, còn Giang thị thì ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, khiến mọi người đều cảm thấy Cẩn Hòa đã làm ra chuyện thập ác bất xá, cuối cùng…” Những lời sau đó, tuy họ không nói ra, nhưng Vương Cẩn Hòa đã hiểu.

Trong mắt mang theo nụ cười nhàn nhạt, Vương Cẩn Hòa tự giễu nói: “Rốt cuộc là ai mà cần phải tính kế tôi như vậy, tôi chỉ là một người dân bình thường mà thôi, không đáng để họ phải huy động lực lượng lớn như thế.” Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nghĩ đến việc phải đi tìm thôn trưởng một chuyến, còn có những người quan hệ tốt khác trong thôn, chuyện hôm nay nhất định phải làm cho rõ ràng.

“Cảm ơn các người đã nói cho tôi biết chuyện này, chúng tôi sẽ về điều tra.” “Có ích cho hai người là tốt rồi, vậy chúng tôi đi trước đây.” Nói xong Tạ Căn Thụ dẫn gia đình mình rời đi, không hề hỏi một câu nào về chuyện trồng dưa trồng rau.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa thật sự cảm nhận được rằng những người này đến đây là để thật lòng xin lỗi.

Đưa tay lên ôm ngực, Vương Cẩn Hòa khẽ nhếch môi, *bọn họ đã xin lỗi chúng ta rồi, chị có thấy không?* Tuy bây giờ người đến xin lỗi chỉ có một gia đình, nhưng đây là một khởi đầu tốt.

Còn về bàn tay đen đứng sau giật dây đột nhiên xuất hiện này, nếu thật sự có người đang tính kế cô, Vương Cẩn Hòa nhất thời cũng không biết là ai, căn bản không có bất kỳ manh mối nào.

“Tiểu Hòa, chúng ta đi tìm thôn trưởng.

Chuyện này nhất định phải làm cho rõ ràng, anh muốn xem rốt cuộc là kẻ nào cứ muốn lấy mạng em như vậy.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Được.” Hai người đến tìm thôn trưởng, thôn trưởng có chút kỳ lạ, họ mới gặp nhau lúc trước, sao lại đến nữa?

"Hai người bận rộn như vậy mà hôm nay lại có thời gian đến chỗ tôi à?

Nói đi, hôm nay đến đây có chuyện gì?" Tạ Khuê nhìn hai người hỏi.

Vương Cẩn Hòa kể lại lời của Tạ Căn Thụ cho Tạ Khuê nghe, nói xong mới nghiêm túc hỏi: "Bác, chuyện có thật là như vậy không ạ?" Tạ Khuê cẩn thận nghĩ lại chuyện lúc đó, không biết qua bao lâu ông mới gật đầu nói: "Đúng vậy, chuyện này xảy ra rất khó hiểu.

La thị và Giang thị cũng không biết làm sao, dù chúng ta có nói thế nào, họ vẫn nhất quyết đòi mạng của hai mẹ con cháu, thậm chí còn muốn cả mạng của mẹ cháu nữa." "Bác, lúc đó là ai đến báo cho bác chuyện này?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi hỏi.

"Giang thị." Lại là Giang thị?

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, xem ra họ cũng phải đi tìm Giang thị này nói chuyện.

Nhưng trước đó, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cảm thấy có thể đi tìm La thị, có lẽ La thị cũng biết chút gì đó về chuyện này.

Suy nghĩ của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều giống nhau, họ dự định đến nha môn trước, nếu không thể có được thông tin gì từ La thị, anh sẽ đi tìm Giang thị.

Nếu năm đó thật sự có người suýt chút nữa đã hại chết Tiểu Hòa, anh nhất định sẽ không để yên như vậy.

"Bác, cảm ơn bác nhiều.

Con và Tiểu Hòa còn có việc nên đi trước đây ạ." Vội vàng đến, vội vàng đi, có lẽ là đang nói về hai người họ.

Nghĩ đến chuyện này, Tạ Khuê vẻ mặt kỳ lạ, nếu phía sau thật sự có người muốn mạng Tiểu Hòa, thì thật quá đáng.

Trở về nhà, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thậm chí còn không kịp nói một tiếng với những người khác đã vội đi.

Huyện lệnh đã dặn dò người trong phủ nha, nếu Vương Cẩn Hòa họ đến thì cứ để họ vào thẳng, không cần thông báo.

“Tiểu Hòa, sao hai người hôm nay lại có thời gian đến chỗ ta?

Đây không giống hai người chút nào.” Hơn nữa vẻ mặt của hai người này quá nghiêm túc.

“Chúng tôi muốn gặp La thị đang bị giam, chúng tôi có chút chuyện muốn biết rõ ngọn ngành.” Vương Cẩn Hòa nhìn huyện lệnh, nghiêm túc nói.

“Được, ta cho người dẫn các ngươi đi.

Nhưng mà có hơi bừa bộn, các ngươi chuẩn bị tâm lý đi.” Trong nhà lao hoàn cảnh chắc chắn không tốt, ông lo Vương Cẩn Hòa sẽ không quen.

Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: “Đại nhân, cảm ơn ngài.” “Có gì mà phải cảm ơn chứ.” Đi theo sau nha dịch, hai người đến đại lao.

Tới nơi giam giữ La thị, Vương Cẩn Hòa nhìn bà ta gọi một tiếng: “La thị.” La thị đang ngồi trong góc ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó lại cúi gằm mặt xuống: “Cô đến đây làm gì?

Đến xem tôi chê cười à?” “Không phải, tôi chỉ đến tìm bà có chút việc.

Lúc đầu, là ai nói cho bà biết tôi mang thai?” Vương Cẩn Hòa cũng không vòng vo, hỏi thẳng.

La thị dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa lại đến hỏi vấn đề này: “Giang thị nói, có vấn đề gì à?” “Bà có nhớ lúc đó bà ta nghe được từ đâu không?” La thị không hiểu tại sao Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa lại hỏi chuyện này. "Không biết, lúc đó bà ta không nói làm sao mà biết được, các người hỏi chuyện này làm gì?" La thị cau mày hỏi.

Trong khoảng thời gian bị giam, bà ta đã suy nghĩ rất nhiều, đến khi gặp lại Vương Cẩn Hòa, cảm giác thù địch đã không còn, ngược lại còn bình tĩnh hơn rất nhiều.

Suốt thời gian này, không có ai trong nhà đến thăm bà ta, ngay cả người con trai cử nhân của bà ta cũng chưa từng xuất hiện.

Bà ta còn nghe người khác nói rằng việc con trai bà ta từ bỏ kỳ thi cử nhân đáng tiếc đến mức nào, cũng chính lúc này, La thị mới biết mình đã gây ra phiền phức lớn đến thế nào cho con trai.

Chương 184

Bà ta cũng hiểu được con trai mình lúc đó đã thất vọng ra sao.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, tâm trạng của La thị bây giờ vô cùng phức tạp, thậm chí có chút không biết phải đối mặt thế nào. "Phải rồi, tôi nhớ sau khi chuyện của cô bị phanh phui, nhà Giang thị có một thời gian sống khá giả hơn hẳn, nhà của bà ta cũng được sửa sang lại vào lúc đó, hình như khoảng thời gian ấy nhà bà ta có được một khoản tiền từ trên trời rơi xuống." La thị nhớ ra chuyện này, vội vàng nói với hai người Vương Cẩn Hòa: "Tôi cũng không biết chuyện này có hữu ích với các người không." "Cảm ơn." Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc rồi lên tiếng cảm ơn.

Nếu thật sự là như vậy, thì có nghĩa là có người đã mua chuộc Giang thị để lấy mạng cô.

Rốt cuộc là ai lại làm như vậy?

Vương Cẩn Hòa lúc đó chỉ là một người bình thường không tên không tuổi, tại sao lại khiến người khác phải tốn công tốn sức như thế?

Tô Ngọc đưa tay vỗ nhẹ lên vai Vương Cẩn Hòa: "Về rồi chúng ta đi tìm Giang thị, làm rõ xem rốt cuộc là ai." "Được, chúng ta về trước đã." Khi hai người chuẩn bị rời đi, La thị đột nhiên gọi Vương Cẩn Hòa lại: "Vương Cẩn Hòa." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn La thị: "Có chuyện gì?" "Chuyện trước đây… xin lỗi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn La thị, trong mắt đầy vẻ bất ngờ, bà ta lại có thể xin lỗi mình sao? "Tôi biết cô có thể sẽ không tha thứ cho tôi, dù sao thì lúc đầu tôi cũng suýt chút nữa đã ép chết cô, cô không tha thứ cũng là điều nên làm." La thị cúi mắt, cười khổ nói.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì, một người như La thị mà lại biết xin lỗi sao? "Bà có vẻ đã thay đổi rất nhiều." Trước đây mỗi khi gặp La thị, bà ta lúc nào cũng xù lông nhím, thấy cái gì không vừa mắt là phải châm chọc lại, nhưng bây giờ cả người bà ta dường như đã trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. "Gần đây suy nghĩ hơi nhiều chuyện." La thị không nói cụ thể, chỉ giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, bà ta có thể thay đổi đương nhiên là tốt nhất: "Bà như vậy rất tốt, sẽ không liên lụy đến con trai mình." La thị không nói gì, chỉ cúi mắt không biết đang suy nghĩ gì. "Bà còn chuyện gì không?

Nếu không thì tôi đi đây." "Được." Vương Cẩn Hòa không nói có tha thứ cho La thị hay không, lúc cùng Tô Ngọc trở về, cô vẫn cảm thấy có chút khó tin. "Anh nói xem sự thay đổi của bà ta là thật sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Có lẽ vậy, ở một nơi như thế này, muốn hối cải chắc cũng có thể làm được, nhưng cho dù bà ta thay đổi, quyết định của anh cũng sẽ không thay đổi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nói rõ lập trường của mình.

Đã nói sẽ giam La thị bao lâu thì nhất định phải giam bấy lâu, chuyện này không có gì để thương lượng.

Anh nói trước cũng là vì lo Vương Cẩn Hòa sẽ mềm lòng mà bỏ qua cho đối phương.

Vương Cẩn Hòa sao lại không biết ý của anh, cô chỉ đành cười bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Anh đừng nói em ngốc như vậy được không?

Em biết anh làm vậy là vì em, sao em có thể đi vả mặt anh được chứ?" Tô Ngọc lúc này mới yên tâm và hài lòng.

Về đến nhà, hai người chuẩn bị đi tìm Giang thị, kết quả vừa vào đến thôn đã nghe có người nói Giang thị chết rồi.

Hai người nhìn nhau, sắc mặt có chút khó coi, đặc biệt là Tô Ngọc: "Chúng ta đi xem thử." Khi hai người đến trước cửa nhà Giang thị, nghe thấy tiếng khóc lóc từ bên trong, chân mày nhíu chặt lại, nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Anh cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em thấy sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu, chuyện này cũng khó nói: "Phải xem là chết tự nhiên hay là thế nào." Nhưng chết tự nhiên căn bản là không thể, sức khỏe của Giang thị tốt như vậy, trước đó còn cùng người trong thôn chửi bới cô, sao đột nhiên lại ra nông nỗi này?

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút không tin là trùng hợp.

Buổi sáng người vẫn còn khỏe mạnh, họ thậm chí chỉ mới đến huyện nha một chuyến, sao người lại mất rồi?

Chuyện này thật quá trùng hợp. "Chúng ta về trước rồi nói sau." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa rời đi.

Hai người về đến nhà, không ai nói một lời, Cố thị và mọi người thấy họ như vậy có chút nghi hoặc: "Hai đứa sao vậy?" Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cùng nhau kể lại sự việc cho người nhà nghe.

Nghe xong, Cố thị khẽ nhíu mày: "Hai con nghi ngờ chuyện lúc đầu là có người bỏ tiền ra thuê Giang thị ra tay?" Tô Ngọc nhẹ nhàng gật đầu: "Con và Tiểu Hòa đều nghĩ như vậy." Cố thị gật đầu, hai người có suy nghĩ như vậy cũng không có gì đáng trách, nghĩ kỹ lại thì chuyện này quả thực có nhiều điểm kỳ lạ. "Hai con đi tìm Giang thị có thu được tin tức gì không?" Cố thị nhìn hai người hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu: "Lúc chúng con đến thì bà ta đã chết rồi." Người nhà họ Vương kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên: "Con nói gì?

Người đã chết rồi?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng vậy, người thật sự đã chết." "Sao lại đột ngột như vậy?

Nếu có kẻ đứng sau, liệu có phải là do đối phương làm không?" Vương lão gia tử cau mày hỏi.

Trước khi biết chuyện này, Giang thị không hề có chuyện gì, sau khi biết và tra ra được một số manh mối, Giang thị, nhân vật quan trọng, lại chết? "Chuyện này bây giờ còn khó nói, tối nay anh sẽ bảo Nguyên Húc đưa Hoàng Kỳ lén qua xem, rốt cuộc là chết tự nhiên hay bị người khác giết." Nếu là chết tự nhiên thì chỉ là một tai nạn đơn thuần, còn nếu không phải, là bị đầu độc hoặc bị giết, thì điều đó có nghĩa là có một đôi mắt vẫn luôn theo dõi Vương Cẩn Hòa, lúc nào cũng muốn lấy mạng cô.

Ngoài Cố Hề Nhược, bây giờ lại thêm một người nữa, điều này khiến Tô Ngọc vô cùng lo lắng cho sự an toàn của Vương Cẩn Hòa. "Thật ra chúng ta chỉ cần xem cuộc sống của gia đình họ sau này có thay đổi gì không là có thể đoán được đại khái rồi." Vương Cẩn Hòa lên tiếng. "Nói thì không sai, nhưng nếu đối phương chỉ đơn thuần là giết người diệt khẩu thì sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc, sau đó nói: "Nếu là giết người diệt khẩu, thì con trai bà ta cũng phải gặp nạn mới đúng chứ?" Nhưng bây giờ người chết chỉ có mình Giang thị, con trai bà ta không hề hấn gì, điều này căn bản không phù hợp với logic diệt khẩu.

Đương nhiên, còn một khả năng khác!

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, thấy cô đang cau mày, trong lòng hiểu rằng suy nghĩ của cô và mình gần như giống nhau. "Tiểu Hòa, em thấy khả năng con trai bà ta ra tay lớn đến mức nào?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, dù sao chuyện này cũng thực sự khó đoán. "Anh hỏi em cái này, em cũng không biết phải nói sao, nhưng Tạ

Đào là người vì tiền mà chuyện gì cũng có thể làm được, trước đây không phải chúng ta đã biết hắn vì tiền mà để Giang thị đến gây sự với mình sao?" Đối với Tạ Đào, Giang thị chẳng qua chỉ là một công cụ kiếm tiền mà thôi.

Nếu có người cho hắn rất nhiều tiền, bảo hắn giết chết mẹ mình, chưa chắc hắn đã không ra tay. "Quả thực là vậy." Vương lão gia tử và mọi người nghe cuộc đối thoại của hai người, trong mắt đều lộ vẻ kinh hãi, cau mày nhìn họ: "Hai đứa nghi ngờ cái chết của Giang thị có liên quan đến Tạ Đào?" Giang thị là mẹ của Tạ Đào, sao Tạ Đào có thể làm chuyện như vậy, đây là tội giết mẹ. "Bây giờ chúng cháu cũng chỉ nghi ngờ thôi, chưa hoàn toàn chắc chắn, cụ thể vẫn phải đợi Nguyên Húc và mọi người đi điều tra rồi mới biết được." Tô Ngọc thấy sắc mặt Vương lão gia tử và mọi người có chút không tốt, vội vàng lên tiếng.

Nghe vậy, Vương lão gia tử mới yên tâm: "Vậy thì tốt, tuy chúng ta phải tìm hung thủ, nhưng cũng không thể tùy tiện vu oan cho người khác." "Ông yên tâm, chuyện này chúng cháu đều biết." Vương Cẩn Hòa gật đầu nói an ủi.

Chuyện nghi ngờ người khác như thế này, họ tự nhiên sẽ không làm, nhưng nếu tìm được chứng cứ, họ cũng sẽ không bỏ qua cho Tạ Đào.

Tối hôm đó, Nguyên Húc cùng Hoàng Kỳ vừa đến nơi liền đi tới nhà Giang thị.

Bên linh đường không một bóng người, cả sân vườn tĩnh lặng như tờ.

Nguyên Húc đi qua nhìn chiếc quan tài vẫn chưa đậy nắp, lặng lẽ đẩy ra xem xét thi thể bên trong.

Hoàng Kỳ nhìn Nguyên Húc mặt không cảm xúc bắt đầu khám nghiệm thi thể, không ngừng tự an ủi mình, rằng họ đã quen với việc này rồi.

Nhưng vấn đề là, anh ta lại cảm thấy mình chẳng quen chút nào. "Hoàng Kỳ, anh qua xem người này rốt cuộc là sao?

Có thật là chết tự nhiên không?" Nguyên Húc nói nhỏ.

Chương 185

Hoàng Kỳ ngồi xuống xem xét một lúc, sau đó khẽ nhíu mày, sắc mặt cũng không tốt lắm, anh ta nhẹ nhàng lắc đầu với Nguyên Húc, người này không phải chết bình thường, mà là bị người ta bóp cổ chết.

Nhìn biểu cảm trên mặt người này, kẻ bóp cổ bà ta, e rằng là người rất thân thiết với bà ta. "Tôi qua chỗ con trai bà ta xem thử." Nói xong Nguyên Húc đi sang phòng bên cạnh, ở đó vẫn còn thắp nến, qua ánh đèn có thể thấy người bên trong vẫn chưa ngủ, trong tay đang cầm một thứ gì đó giống như bạc.

Dùng ngón tay chọc một lỗ trên cửa sổ, Nguyên Húc thấy hắn đang cầm một thỏi bạc một trăm lượng, mà trên bàn trước mặt hắn còn có một cái hộp, bên trong toàn là vàng bạc nguyên bảo, ít nhất cũng phải hơn một vạn lượng bạc.

Kết quả này khiến trong lòng Nguyên Húc nảy sinh thêm suy nghĩ, xem ra Giang thị thật sự là do Tạ Đào lấy tiền rồi ra tay sát hại.

Vì chút tiền này, Tạ Đào lại có thể giết chết mẹ ruột của mình, đây quả thực là táng tận lương tâm, quá đáng hận.

Nguyên Húc lặng lẽ đưa Hoàng Kỳ rời đi, lúc trở về Tô Ngọc vẫn chưa ngủ, đang đứng trong sân đợi họ.

Thấy họ đến, Tô Ngọc bước tới: "Thế nào rồi?" "Đúng như thiếu gia nghĩ, Tạ Đào quả thực đã nhận tiền, ít nhất một vạn lượng, còn Giang thị là bị người ta bóp cổ chết." Bà ta chết không nhắm mắt, trong mắt còn mang theo vẻ không thể tin được, hiển nhiên rất kinh ngạc về thân phận của kẻ giết mình.

Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết: "Chuyện này ta biết rồi, các người đi nghỉ trước đi, Nguyên Húc, ngươi cho người theo dõi Tạ Đào." Nguyên Húc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, ngài lo kẻ đứng sau sẽ ra tay với Tạ Đào sao?" "Ừ, ngoài ra, ta còn muốn xem Tạ Đào có liên lạc với đối phương không." Bây giờ kẻ địch trong tối, họ ngoài sáng, Giang thị đã chết, manh mối duy nhất chính là Tạ Đào.

Chỉ cần Tạ Đào chưa chết, theo dõi hắn ắt sẽ tìm được đột phá. "Nguyên Húc, ngươi thông báo cho Vạn Cổ và những người khác, gọi mấy nữ ám vệ giỏi nhất đến đây, bảo họ bảo vệ tốt cho Tiểu Hòa, ám vệ của Tiểu Bảo cũng sắp xếp trước đi." Kẻ thù ẩn mình trong bóng tối khiến Tô Ngọc vô cùng lo lắng, anh sợ sau này bọn chúng sẽ đột ngột ra tay, chỉ khi có người ở bên cạnh, anh mới có thể hoàn toàn yên tâm. "Vâng, thiếu gia yên tâm, thuộc hạ sẽ sắp xếp ổn thỏa, nhưng bên phía thiếu phu nhân, thiếu gia phải nói với cô ấy một tiếng, thiếu phu nhân không thích có người đi theo bên cạnh." Ngay cả Thu Ý và Thu Thiền, Vương Cẩn Hòa cũng không phải lúc nào cũng mang theo bên mình.

Bây giờ Tô Ngọc đưa ra yêu cầu như vậy, họ có thể làm được, nhưng nếu phu nhân biết chuyện, e là sẽ tức giận.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Ta sẽ nói với cô ấy, các ngươi cứ gọi người đến là được." Chính vì biết Vương Cẩn Hòa không thích, nên Tô Ngọc trước giờ vẫn chưa sắp xếp ám vệ cho hai mẹ con, nhưng bây giờ tình hình đã khác, không sắp xếp ám vệ là hoàn toàn không được. "Vâng." Nói xong chuyện, Tô Ngọc bảo họ đi nghỉ ngơi, còn mình thì ở lại sân suy nghĩ về việc này.

Rốt cuộc là ai lại ra tay với Tiểu Hòa?

Mục đích ra tay với Tiểu Hòa là gì?

Trong lòng mải nghĩ ngợi, Tô Ngọc hoàn toàn không ngủ được, đến lúc mơ màng thiếp đi thì trời đã gần sáng.

Nghe thấy tiếng động bên ngoài, Tô Ngọc liền mở mắt, đưa tay xoa xoa thái dương rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn Tô Ngọc.

Thấy bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười: "Tiểu Hòa, em cứ nhìn anh như vậy làm gì?" "Tối qua anh đã bảo Nguyên Húc và mọi người đi tìm người rồi, sự việc thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Cô muốn biết có phải đúng như họ nghĩ không. "Đúng là Tạ Đào." Nghe vậy, Vương lão gia tử và mọi người bên cạnh đều nhìn qua, Dương Chấn Uy thì cau mày hỏi: "Tiểu Ngọc, chuyện này là sao?" "Giang thị không phải chết tự nhiên, mà bị người ta bóp cổ chết, còn Tạ Đào nhận được ít nhất một vạn lượng bạc." Mọi người có mặt ở đây đều không phải kẻ ngốc, nghe Tô Ngọc nói vậy liền hiểu ra vấn đề.

Dương Chấn Uy nhìn sang Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa chỉ là một người bình thường, rốt cuộc là ai muốn lấy mạng con bé?" Hơn nữa còn là chuyện của hơn bốn năm trước.

Vương Cẩn Hòa lúc đó không có năng lực như bây giờ, vậy mà vẫn không tha cho người ta, chuyện này quả thật có chút quá đáng. "Chuyện này anh cũng không có manh mối, nhưng anh đã cho người theo dõi Tạ Đào rồi.

Tiểu Hòa, anh sẽ gọi về một nhóm nữ ám vệ, đến lúc đó họ sẽ đi theo bên cạnh em, ngay cả bên cạnh Tiểu Bảo anh cũng sẽ bố trí người." Nói đến đây, Tô Ngọc liền nói luôn chuyện ám vệ với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút không muốn, thấy vẻ mặt không tình nguyện của cô, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hòa, anh biết em không thích có người theo mình, kể cả ở trong tối cũng không được, nhưng bây giờ sự việc rất phiền phức, chúng ta cũng chưa phát hiện ra kẻ đứng sau ở đâu, nhất định phải cẩn thận đối phó với chuyện này." Dương Chấn Uy gật đầu đồng tình: "Tiểu Ngọc nói đúng, nếu đã bọn chúng có thể ra tay lấy mạng Giang thị ngay khi các con phát hiện ra chuyện này, rõ ràng những người này vẫn luôn ở xung quanh, không biết chừng nào sẽ ra tay." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc làm vậy là vì tốt cho mình, chỉ có thể cau mày gật đầu đồng ý: "Vậy… vậy được rồi, em đồng ý." Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa đồng ý mới yên tâm: "Tiểu Hòa em yên tâm, họ đến sẽ không can thiệp vào chuyện của em đâu, chỉ bảo vệ an toàn cho em trong bóng tối thôi." "Em biết anh là vì tốt cho em, em cũng có nói gì đâu chứ?" Vương Cẩn Hòa bất mãn lẩm bẩm, có chút không vui nói.

Thấy Vương Cẩn Hòa tuy đã đồng ý nhưng vẫn có vẻ không vui, Tô Ngọc đưa tay xoa đầu cô: "Đợi anh bắt được kẻ chủ mưu đứng sau thì sẽ cho người trở về, như vậy được không?" "Được." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu.

Thật không biết kẻ đứng sau này rốt cuộc là ai, có thể nắm được hành tung của họ, ra tay loại bỏ người có uy hiếp với họ vào thời điểm tốt nhất, còn theo dõi họ nhiều năm như vậy, thật là làm khó cho những người này.

Cúi mắt, Vương Cẩn Hòa nghịch ngón tay, mày nhíu chặt, trong ký ức của nguyên thân, cô nhớ cả nhà họ luôn sống ở đây, rất ít khi đi nơi khác.

Ông bà và cha mẹ cũng không phải loại người hay gây chuyện với người khác, vậy mà lại có người đến tìm họ gây sự? "Tiểu Hòa đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu: "Không có gì, em chỉ cảm thấy sự kiên nhẫn của những người này thật tốt, đã đến mức này rồi mà vẫn còn thời gian đến gây sự với chúng ta." Tô Ngọc không nói gì, những người này đã đợi hơn bốn năm mới ra tay lần nữa, quả thực rất kiên nhẫn. "Đừng lo, bây giờ đã có anh ở đây." Khi mọi người đang suy nghĩ về chuyện này, không ai chú ý đến biểu cảm của Vương lão gia tử.

Người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của ông là lão phu nhân, bà lo lắng nhìn Vương lão gia tử, ông liền nhẹ nhàng lắc đầu với bà, tỏ ý mình không sao.

Dù ông đã nói mình không sao, Vương lão phu nhân vẫn có chút lo lắng: "Ông nó ơi…" "Tôi không sao, chỉ là nhớ lại chuyện cũ thôi, nhưng tôi thấy chuyện đó chắc sẽ không xảy ra đâu." Dù sao họ cũng đã rời đi lâu như vậy rồi, những người đó chưa chắc đã tìm đến đây.

Tuy nhiên, Vương lão phu nhân cau mày, lo lắng nói: "Ông thật sự cho rằng họ sẽ bỏ qua cho chúng ta sao?" Giọng của Vương lão thái thái không cố ý hạ thấp, lời bà nói mọi người đều nghe thấy.

Vương Cẩn Hòa bất ngờ nhìn hai ông bà, kinh ngạc hỏi: "Ông, bà, hai người đang nói gì vậy?" Giữa ông và bà dường như có chuyện gì đó mà họ không biết.

Cùng lúc đó, Vương Đại Quý và Cố thị cũng im lặng.

Vương Cẩn Hòa nhìn qua lại giữa bốn người họ, không một ai lên tiếng.

Họ không nói, Vương Cẩn Hòa cũng không thúc giục, chỉ yên lặng chờ đợi.

Ngay khi Vương Cẩn Hòa nghĩ rằng họ sẽ không nói gì, Vương lão gia tử mới từ từ lên tiếng: "Tiểu Hòa, con hẳn là biết cả nhà chúng ta từ nơi khác đến đây ở." "Chuyện này con biết, nhưng ông ơi, câu nói 'sẽ không bỏ qua' của bà có ý gì ạ?" Dương Chấn Uy cũng nhìn

Vương lão gia tử, ông khẽ thở dài, lấy ra một chiếc túi gấm từ trên cổ, mở túi gấm ra, Vương lão gia tử lấy một viên thuốc từ bên trong ra uống. "Ông ơi…" Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn ông, sợ ông uống phải thuốc gì không tốt.

Thế nhưng khi Vương lão gia tử uống viên thuốc xong, mọi người liền thấy dung mạo của ông có sự thay đổi.

Vương lão gia tử bây giờ trông chỉ ngoài bốn mươi, những nếp nhăn trên trán và khóe mắt nhàn nhạt khiến ông trông như một người chú đẹp trai, nếu không nói ra thì không ai biết ông có một đứa cháu trai mười tám tuổi. "Ông ơi, đây là…" Vương Cẩn Hòa nhìn sang Cố thị và những người khác: "Mẹ, lẽ nào các người cũng…" Vương lão thái thái và những người khác cũng lấy thuốc ra uống. "…" Lại một lần nữa chứng kiến cảnh người sống biến hình, Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Ông bà cô trông đẹp quá đi mất?

Chẳng trách anh trai cô lại tuấn tú như vậy, bây giờ nhìn thấy dung mạo thật của Vương Đại Quý và Cố thị, cô mới phát hiện ra Vương Tĩnh Vũ hoàn toàn được thừa hưởng những ưu điểm của cả hai.

Nuốt nước bọt, Vương Cẩn Hòa còn định nói gì đó thì thấy Dương Chấn Uy dùng ánh mắt chấn động nhìn Vương lão gia tử: "Dư Bách Lâm." Nghe thấy cái tên đã hơn hai mươi năm không dùng này, Vương lão gia tử quay đầu nhìn Dương Chấn Uy, kinh ngạc hỏi: "Ông nhận ra tôi?" "Thiếu chủ hiếm có của Dư gia, tôi không nhận ra cũng khó." Dư Bách Lâm không nói gì, chỉ nhìn Dương Chấn Uy, lắc đầu nói: "Tôi sớm đã không còn là Dư Bách Lâm nữa, bây giờ chỉ là một lão già họ Vương mà thôi." Dương Chấn Uy nhìn Dư Bách Lâm, nhất thời không biết nên nói gì.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc đang kinh ngạc bên cạnh:

"Tô Ngọc?" "Không sao, anh chỉ là quá kinh ngạc thôi." Tô Ngọc hoàn hồn, nhìn Vương Cẩn Hòa.

Anh không bao giờ ngờ được lão gia tử lại là Dư Bách Lâm.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Ông em rất lợi hại sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Không chỉ là lợi hại, vào thời của ông, ông có thể nói là nhân vật đi đầu." "Oa, ông lợi hại vậy sao?

Vậy tại sao ông lại đến đây?

Còn phải thay đổi dung mạo, ẩn danh sống nữa?

Chương 186

Lời bà nói lúc nãy có phải liên quan đến Dư gia không?" Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu: "Chuyện này thì anh không rõ lắm." Anh nhìn sang Dư Bách Lâm, cũng rất tò mò tại sao năm đó khi ông sắp trở thành gia chủ, họ lại đột ngột rời đi như vậy.

Một nhân vật tài năng kiệt xuất, cuối cùng lại sống ở một thôn núi nhỏ thế này, rốt cuộc họ muốn gì?

Dư Bách Lâm thấy mọi người đều nhìn mình, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ: "Tất cả vào trong đi, ta sẽ kể cho các con nghe chuyện năm đó." Sau khi cả nhà vào phòng, Dư Bách Lâm bắt đầu kể lại chuyện năm xưa.

Hơn hai mươi năm trước, khi ông sắp trở thành gia chủ, vợ con đột nhiên bị người ta bắt đi, sau khi tìm về được mới biết, tất cả đều là kế hoạch và tính toán của đối thủ.

Vì tìm kiếm vợ con, ông đã mất đi cơ hội tranh đoạt vị trí gia chủ.

Sau khi đối thủ của ông trở thành gia chủ liền bắt đầu không ngừng chèn ép ông.

Sau khi con trai cả và con dâu vì chuyện này mà chết dưới tay đối phương, Dư Bách Lâm vì muốn bảo vệ con trai út, chỉ có thể đưa vợ, con trai, con dâu và đứa cháu mới sinh rời khỏi Dư gia.

Vương Cẩn Hòa chính là đứa trẻ mà họ nhặt được trên đường đi.

Đến đây, họ tìm huyện lệnh, nói rõ mọi chuyện, cuối cùng dùng Dịch Dung Đan thay đổi dung mạo, ở lại thôn núi nhỏ này sinh sống.

Ông vẫn luôn biết, người kia chưa từng từ bỏ việc giám sát họ, vì vậy ông không liên lạc với thuộc hạ của mình, cũng không có ý định rời khỏi đây, thậm chí còn đưa cả nhà sống một cuộc sống đơn giản và bình thường.

Sau khi Tô Ngọc nói cho ông biết chuyện của Vương Cẩn Hòa năm đó, ông vẫn luôn suy nghĩ, liệu có phải là do người của Dư gia làm không.

Nếu là người của Dư gia, họ dùng phương pháp như vậy để muốn lấy mạng cả nhà, có phải là quá qua loa rồi không?

Cách làm như vậy của họ ngoài việc gây phiền phức cho ông ra thì chẳng làm được gì cả. "Nếu là Dư gia, thì sự việc quả thực sẽ có chút khó giải quyết." Tô Ngọc cau mày, trầm ngâm nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn sang Tô Ngọc, có chút lo lắng hỏi: "Tại sao lại nói vậy?" "Dư gia là một trong Tứ đại gia tộc, thế lực trong tay anh so với họ cũng chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, không có cách nào chống lại." Tô Ngọc cau mày, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Lợi hại đến vậy sao?" "Ừm, Dư gia này dính líu đến quá nhiều thứ, cả quan trường lẫn thương trường đều có, hơn nữa quan hệ của họ với bên ngoài vô cùng phức tạp, muốn đối phó e là không dễ dàng như vậy." Đây có lẽ cũng là lý do người của Dư gia chỉ giám sát họ mà không làm gì khác.

Một Cố gia, bây giờ lại thêm một Dư gia, sự việc thật sự có chút phiền phức rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Có phải rất phiền phức không?" "Phiền phức thì có một chút, nhưng nếu chúng ta thật sự phải đối đầu với Dư gia, cũng không phải là không có cơ hội." Tô Ngọc suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói.

Tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Ngọc, Dư Bách Lâm bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiểu Ngọc, không cần thiết vì chúng ta mà đối đầu với Dư gia." "Như vậy không đáng." Vương lão thái thái thở dài, cười khổ nói.

Thế nhưng Tô Ngọc lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Ông, bà, chuyện này không phải chúng ta nói không đối đầu là có thể không đối đầu được.

Nếu Dư gia thật sự muốn ra tay, chúng ta không có cơ hội, chỉ có thể nhân lúc này chuẩn bị trước." "Tô Ngọc, anh có ý tưởng gì không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tuy ông bà cô không muốn có quá nhiều quan hệ với người khác, nhưng những người đó chưa chắc đã bỏ qua cho họ. "Ngày mai anh sẽ ra ngoài một chuyến, đợi anh về rồi chúng ta sẽ bàn tiếp chuyện này." Tô Ngọc suy nghĩ một chút, vẫn quyết định đi gặp người đó.

Dương Chấn Uy kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, con định đến Đoạn gia sao?" "Vâng, Đoạn Thần Hiên tên đó nợ con một ân tình, cũng đến lúc để hắn trả rồi.

Vừa hay Đoạn gia và Dư gia là kẻ thù không đội trời chung, hơn nữa nếu con nhớ không lầm thì ông của Đoạn Thần Hiên từng được ông nội cứu, năm đó sau khi ông rời đi, ông ấy còn tìm rất lâu.

Nếu đến đó, sẽ rất dễ dàng thuyết phục họ giúp đỡ.

Quan trọng nhất là bây giờ con phải xác định xem chuyện này rốt cuộc có phải do Dư gia làm không." Anh và gia đình Vương Cẩn Hòa bây giờ là châu chấu trên cùng một sợi dây, anh không thể bỏ mặc không quan tâm.

Dư Bách Lâm kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Con lại quen người của Đoạn gia sao?" "Quen ạ." Quan hệ của anh và Đoạn Thần Hiên khá tốt. "Bây giờ chúng ta làm sao để biết, người ra tay với chúng ta có phải là người của Dư gia không?" Điều Vương Cẩn Hòa muốn biết bây giờ là chuyện này. "Chuyện này cứ để bên anh xử lý, có tin tức sẽ báo cho em biết." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Tích, người từ nãy đến giờ vẫn im lặng, nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt nghiêm túc: "Tiểu Ngọc, tự mình cẩn thận, đừng để người khác tính kế." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ông ơi, cháu là ai chứ?

Sao có thể bị người khác tính kế được?" Vì chuyện này mà Tô Ngọc luôn bận rộn, thường xuyên không thấy bóng dáng đâu, Vương Đại Quý thấy con rể đã giúp nhà mình như vậy, liền đến phòng Dư Bách Lâm. "Cha, con không muốn tiếp tục nhẫn nhịn nữa." Dư Bách Lâm nhìn con trai mình, vẻ mặt nghiêm túc: "Con đã nghĩ kỹ chưa?" "Con nghĩ kỹ rồi, cha, chúng ta không thể giao hết mọi chuyện cho Tiểu Ngọc được.

Nếu tin tức Tiểu Ngọc tra được cuối cùng thật sự là do Dư gia làm, con sẽ không để yên như vậy." Vương Đại Quý nghiêm túc nói.

Cả nhà họ đã ẩn danh hơn hai mươi năm, chỉ mong có một cuộc sống yên bình đơn giản, nếu như vậy mà Dư gia vẫn không định tha cho họ, vậy thì cứ trực tiếp cá chết lưới rách đi.

Dư Bách Lâm biết những năm qua đã để con trai phải đóng giả làm một nông dân, thậm chí trơ mắt nhìn con gái mình bị người khác bắt nạt mà không thể làm gì, trong lòng ông vô cùng uất ức.

Đưa tay vỗ vỗ vai Vương Đại Quý, Dư Bách Lâm cười khổ nói: "Thanh Phong, những năm qua đã để con chịu ấm ức rồi." Vương Đại Quý, không, phải là Dư Thanh Phong, nhìn Dư Bách Lâm nói: "Cha, con biết suy nghĩ của cha, cái chết của gia đình đại ca chúng ta đều không quên, nhưng nếu đến lúc này họ vẫn muốn ra tay với chúng ta, con sẽ khiến họ phải trả giá đắt." "Được." Dư Bách Lâm gật đầu: "Mọi chuyện đợi Tiểu Ngọc về rồi nói." Dư Thanh Phong gật đầu không nói thêm gì, sau khi rời khỏi phòng Dư Bách Lâm, ông đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Thấy Dư Thanh Phong, Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ: "Cha, sao cha lại đến đây?" "Cha chỉ qua xem con thôi, sau này con muốn làm gì cũng được, có cha chống lưng cho con." Dư Thanh Phong nhìn con gái, nghiêm túc nói.

Đứa trẻ năm xưa còn nằm trong tã lót, bây giờ cũng đã lớn rồi. "Qua chuyện lần này có thể thấy, Tiểu Ngọc là một người đáng để phó thác cả đời, con ở bên nó cha cũng yên tâm." Nếu là người khác, sau khi biết nhà họ phải đối mặt với ai, có lẽ đã không biết chạy đi đâu rồi, sao lại còn ở lại đây?

Không chỉ ở lại, cậu ta còn giúp đi điều tra chuyện này.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Cha, con biết, Tô Ngọc thật sự rất tốt." Chuyện lần này khiến Vương Cẩn Hòa không khỏi nhìn Tô Ngọc bằng con mắt khác, người này thật sự là hình mẫu hoàn hảo của một người chồng.

Anh xem chuyện nhà cô như chuyện của mình, xem cha mẹ, ông bà cô như cha mẹ, ông bà của mình để hiếu thuận, người đàn ông như vậy bỏ lỡ rồi e là không tìm được người thứ hai. "Thấy con như vậy cha cũng thật sự yên tâm rồi, Tiểu Hòa, con phải nhớ kỹ, bất cứ lúc nào cha và ông con cũng ở đây." "Con nhớ rồi ạ." Ba ngày sau Tô Ngọc mới trở về, lúc về vẻ mặt vô cùng nặng nề. "Tô Ngọc, rốt cuộc là chuyện gì?" "Người thừa kế mà gia chủ Dư gia bồi dưỡng đã chết, ngoài người đó ra, những người mà gia chủ hiện tại bồi dưỡng không đủ sức chống đỡ cả Dư gia, từ năm năm trước Dư gia đã bắt đầu tìm cha và ông, là muốn cha trở về kế thừa Dư gia." Tô Ngọc nói cho họ biết những thông tin mình điều tra được.

Thông tin này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng kinh ngạc: "Kế thừa Dư gia?" "Ừm, đây là quyết định của các trưởng lão Dư gia, gia chủ Dư gia không cam tâm cứ thế chắp tay nhường Dư gia, cho nên bốn năm trước đã đột ngột ra tay.

Còn về mấy năm nay tại sao không ra tay, đó là vì bên Dư gia đã níu chân ông ta lại, khiến ông ta phân thân không nổi." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, hóa ra là như vậy. "Ra là thế, vậy tại sao lần này họ lại biết chuyện của Giang thị nhanh như vậy?" Họ vừa mới biết, người đã chết rồi, tốc độ này cũng quá nhanh. "Có người theo dõi các người trong bóng tối, lấy mạng Giang thị chỉ là không muốn bại lộ Dư gia.

Còn về việc đưa tiền cho Tạ Đào, mục đích là để Tạ Đào giúp theo dõi trong nhà, một khi có động tĩnh gì là lập tức đi báo cho họ biết." Dư Bách Lâm nghe xong liền cười mỉa mai: "Thủ đoạn của bọn họ vẫn bẩn thỉu như xưa." Trước kia dùng thủ đoạn như vậy, bây giờ vẫn là thủ đoạn như vậy, bao giờ bọn họ mới có thể quang minh chính đại ra tay, chứ không phải dùng mấy trò vặt vãnh này? "Ông, hai người hiện tại có dự định gì không?

Có muốn về Dư gia không?" Tô Ngọc nhìn Dư Bách Lâm hỏi.

Dư Bách Lâm khẽ lắc đầu: "Từ lúc rời khỏi Dư gia, chúng tôi đã không nghĩ đến việc quay lại.

Dư gia ra sao cũng không liên quan đến chúng tôi." Trong một gia tộc như vậy, không có bất kỳ tình cảm nào đáng nói, tất cả mọi thứ đều là lợi dụng.

Sau khi biết chắc chắn là Dư gia ra tay, Dư Thanh Phong lên tiếng: "Cha." "Ừ, triệu hồi đi." Dương Chấn Uy và Tô Tích liếc nhìn nhau, cảm xúc trong lòng cả hai đều có chút kỳ lạ.

Dư Bách Lâm bây giờ dường như đã khác xưa, khí thế càng thêm nội liễm, đặc biệt là người con trai út của ông.

Chương 187

Nếu họ nhớ không lầm, Vương Đại Quý hẳn phải tên là Dư Thanh Phong.

Năm đó lúc họ rời đi, Dư Thanh Phong mới mười ba tuổi, một thiếu niên thiên tài mười ba tuổi, áp đảo tất cả những người cùng tuổi, thậm chí lớn tuổi hơn trong Dư gia, bao gồm cả anh trai ruột của mình.

Phải biết Dư Thanh Diệp đã là một nhân vật kinh tài diễm tuyệt, nếu không bị người ta hãm hại mất mạng, Dư gia bây-giờ-cũng-đã-không vội vàng đến thế.

Hai chữ "triệu hồi", người khác có thể không biết ý nghĩa là gì, nhưng ông biết.

Đó là những gia thần mà Dư Bách Lâm bồi dưỡng, hoàn toàn trung thành tuyệt đối.

Những người đó chỉ trung thành với cha con Dư Bách Lâm, ngay cả gia chủ Dư gia cũng không có tư cách ra lệnh cho họ.

Vương Cẩn Hòa nghe mà có chút mơ hồ, vừa định hỏi thì thấy Dư Thanh Phong quay đầu nhìn Cố thị bên cạnh: "Nương tử, những năm qua đã để em phải chịu uất ức theo anh rồi." Cố thị cười lắc đầu: "Tốt hay xấu em đều không để tâm, chỉ cần được ở bên anh là đủ rồi." Vương Cẩn Hòa đột nhiên có cảm giác như bị một vốc "cẩu lương" đập thẳng vào mặt.

Cô lườm hai người một cái đầy vẻ chán ghét, bực bội nói: "Cha, mẹ, hai người dù sao cũng nên chú ý một chút chứ." Bị hai người làm gián đoạn như vậy, Vương Cẩn Hòa tạm thời quên mất mình định hỏi gì.

Đợi mọi người trong nhà đều giải tán đi làm việc của mình, Vương Cẩn Hòa mới vỗ trán một cái: "Bị cha làm cho quên mất rồi." "Dù không hỏi được chuyện em muốn hỏi thì cũng không cần ngược đãi bản thân như vậy chứ?" Tô Ngọc đưa tay kéo tay Vương Cẩn Hòa xuống, bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh có biết chuyện của ông và cha em không?

Em cũng không biết phải hỏi thế nào." "Anh biết một chút, nhưng không nhiều bằng ông nội anh, dù sao họ cũng là người cùng thời." Tô Ngọc vẫn luôn nghe nói về chuyện của Dư gia, thậm chí còn tiếc nuối rất lâu.

Ai mà ngờ được người mình kính ngưỡng bây giờ lại lắc mình biến thành cha vợ và ông vợ của mình?

Mối duyên phận này khiến anh có chút bối rối. "Thật sao?

Vậy anh biết những gì?

Anh kể cho em nghe được không?

Em thật sự rất tò mò, nhưng em cảm thấy nếu đi hỏi cha thì ông ấy chắc chắn sẽ không nói cho em đâu." Vương Cẩn Hòa phồng má, bất mãn nói.

Nói xong, cô thở dài một hơi đầy bất lực: "Tô Ngọc, bây giờ em thật sự không còn động lực nữa.

Anh nói xem em kiếm tiền để làm gì?

Chẳng phải là muốn cho cha mẹ và ông bà sống tốt hơn sao?

Kết quả từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi lại lắc mình biến thành người rất có tiền." Sự chênh lệch khổng lồ này khiến trong lòng cô ít nhiều có chút không thoải mái.

Nhưng dù không thoải mái thì có thể làm gì được chứ?

Vẫn phải chấp nhận thôi. "Anh có thể hiểu được, nhưng điều khiến anh kinh ngạc là, cha vợ đóng giả nông dân cũng quá giống rồi." Tô Ngọc không khỏi cảm thán.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Cha mẹ em cũng quá lợi hại rồi, anh nói xem rốt cuộc họ đã làm thế nào vậy?" Từ một thiếu gia nhà giàu, biến thành một người dân bình thường, rốt cuộc họ đã làm thế nào để che giấu đi sự cao quý trong xương cốt đó?

Tô Ngọc lắc đầu: "Cũng không hoàn toàn che giấu được, loại khí chất toát ra từ bên trong đó không thể giấu được đâu." Dù có cố ý làm vậy cũng không được, may mà họ cũng đã thực sự làm người dân hơn hai mươi năm, nếu không với dáng vẻ đó, ai mà tin họ là dân thường chứ?

Bây giờ anh dường như đã hiểu được vẻ uy nghiêm không giận mà uy của Vương lão gia tử đôi khi từ đâu mà có, còn có cả sự đoan trang của một tiểu thư nhà quyền quý trên người Cố thị.

Bây giờ xem ra mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi. "Đúng rồi, ông em nói 'triệu hồi' rốt cuộc là triệu hồi ai vậy?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ tới chuyện này, tò mò hỏi.

Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: "Là những gia thần mà ông đã bồi dưỡng năm xưa, chỉ nghe lời họ.

Những người đó rất lợi hại, hơn nữa sau khi ông và cha rời khỏi Dư gia năm đó, họ đã tuyên bố thoát ly Dư gia, trực tiếp ra ngoài tự phát triển.

Chỉ không biết trước khi rời đi ông có sắp xếp ổn thỏa cho những người này không." Nhưng theo tính cách của ông, chắc cũng sẽ không quên sắp xếp cho người của mình.

Nếu không ông đã không nói "triệu hồi", mà là nói "tìm về".

Vương Cẩn Hòa mặt mày rầu rĩ: "Em có chút tự kỷ rồi, em mệt mỏi như vậy, kiên trì như vậy là vì cái gì chứ?" Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, anh có thể hiểu được nỗi buồn rầu này của Vương Cẩn Hòa. "Chuyện này có sao đâu?

Em xem Tô gia không phải cũng rất tốt sao?

Anh dù không làm gì cả vẫn có thể sống rất tốt, chẳng phải anh vẫn tự mình kinh doanh kiếm tiền sao?

Tiền của gia đình là của gia đình, tiền của chúng ta là của chúng ta, dùng tiền mình kiếm được để hiếu kính trưởng bối chẳng phải tốt hơn sao?" Dư Bách Lâm và mọi người có thứ gì chưa từng thấy qua?

Nhưng những món đồ hiếu thuận của con cháu, nếu là dựa vào bản lĩnh của mình mà kiếm được, chắc hẳn họ sẽ càng vui vẻ hơn.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói vậy liền thông suốt: "Anh nói đúng, là em tự mình chui vào ngõ cụt." Ông và cha có tiền thì sao chứ?

Đó là do họ tự kiếm được, không ảnh hưởng đến việc cô tự kiếm tiền.

Nghĩ như vậy, Vương Cẩn Hòa dường như lại có động lực: "Anh thấy nếu em cố gắng kiếm tiền, liệu có thể vượt qua cha và ông của em không?" "Chắc là..." Tô Ngọc còn chưa nói xong đã bị Vương Cẩn Hòa đưa tay bịt miệng. "Anh không được nói nữa, em biết anh muốn nói gì rồi." Cô mới chỉ bắt đầu, nhưng cha và ông đã có kinh nghiệm mấy chục năm rồi.

Hôn nhẹ vào lòng bàn tay Vương Cẩn Hòa một cái, Tô Ngọc mới gỡ tay cô xuống, cưng chiều nhìn cô nói: "Cái này thì có gì đâu?

Rất bình thường mà.

Nhưng anh tin rằng không quá ba năm, mạng lưới quan hệ của em nhất định sẽ rộng hơn cha vợ họ." Vương Cẩn Hòa vui mừng nhìn Tô Ngọc: "Thật sao?

Anh thật sự nghĩ như vậy?" "Đương nhiên, đợi sau khi đồ của em dần dần được quảng bá ra ngoài, biết được hiệu quả của chúng, chỉ cần là người muốn bồi bổ cơ thể đều sẽ đến tìm em, lúc đó mạng lưới quan hệ của em chẳng phải rất rộng sao?" Tô Ngọc nhướng mày nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, suy nghĩ kỹ một lúc lâu rồi vô cùng tán đồng gật đầu: "Anh đúng là thông minh, chỉ cần vượt qua cha là em đã mãn nguyện rồi, em cảm thấy cha em chắc chắn cũng rất lợi hại." Sau khi trút bỏ lớp ngụy trang, cả con người Dư Thanh Phong đều đã thay đổi, mọi cử chỉ đều mang theo sự uy nghiêm rõ rệt.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, không biết có nên nhắc cô về chuyện năm xưa của Dư Thanh Phong hay không.

Chỉ là thấy dáng vẻ đầy động lực này của cô, Tô Ngọc cảm thấy vẫn là không nên nói thì hơn, để tránh đả kích sự tự tin của cô. "Nhìn anh như vậy, em cứ có cảm giác anh đang muốn nói em không biết tự lượng sức mình." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của Tô Ngọc, không cần đoán cũng biết anh muốn nói gì. "Cũng không phải, anh chỉ đang cân nhắc có nên nói cho em biết tất cả những chuyện anh biết không thôi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nén cười nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy lập tức hứng thú: "Cha em trước đây là người như thế nào?

Cha em đã lợi hại như vậy, mẹ em có phải cũng rất lợi hại không?" "Cái này thì em nói không sai, cha vợ và mẹ vợ đều là những người rất lợi hại." Tô Ngọc tán đồng gật đầu.

Sau khi biết Vương Đại Quý chính là Dư Thanh Phong, anh cũng biết Cố thị là ai. "Thật sao?

Chương 188

Mẹ em là người như thế nào?" Vương Cẩn Hòa càng tò mò hơn về thân phận của Cố thị. "Mẹ vợ tên là Cố Cửu Ninh, nói chính xác thì là cô cô của em.

Bà ấy là bà cô của Cố gia, do Cố gia lão phu nhân một tay dạy dỗ ra.

Có lẽ bà ấy không biết kinh doanh, nhưng quản lý chuyện trong nhà thì tuyệt đối là một tay cừ khôi, hơn nữa còn rất lợi hại, ngay cả Cố gia lão phu nhân cũng tự thấy không bằng." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Mẹ em lợi hại đến vậy sao?" "Đúng, quả thực lợi hại như vậy.

Trận chiến làm nên tên tuổi của bà ấy là lúc vừa mới gả cho cha vợ, mấy người chị em dâu nhà họ Dư, còn có cả lão phu nhân cùng nhau gây sự với bà, cuối cùng bị mẹ vợ nhẹ nhàng nhưng cứng rắn từ chối vài lần, tát tai thì cứ gọi là bốp bốp vang dội.

Sau đó, những người bị mẹ vợ xử lý một thời gian dài không dám đến gây sự nữa." Vương Cẩn Hòa không khỏi cảm thán: "Mẹ em thật là lợi hại." "Còn có một lần, đương gia phu nhân của Dư gia lúc đó không ưa việc bà được cha vợ độc sủng, muốn nạp thiếp cho cha vợ để chọc tức mẹ vợ.

Cuối cùng người phụ nữ được đưa tới cho cha vợ đã tự mình rời đi, nói sống nói chết cũng không muốn đối đầu với mẹ vợ.

Không ai biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì.

Sau đó lại có mấy lần tương tự, lần nào cũng kết thúc bằng việc những người phụ nữ đó chạy mất dép, cuối cùng họ cũng không tiếp tục gây thêm phiền phức cho mẹ vợ nữa." Tô Ngọc nghĩ đến biểu cảm của mình khi biết những chuyện này, lúc đó anh chỉ có một suy nghĩ, đó là vị thiếu phu nhân này thật sự lợi hại.

Người bình thường không phải là đối thủ. "Anh nói vậy em mới hiểu tại sao sau khi nhà chúng ta mua người làm, mẹ làm việc lại càng thêm thuận buồm xuôi gió." Vương Cẩn Hòa không khỏi cảm thán.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu, trước đây anh luôn cảm thấy Cố thị không giống một phụ nữ nông gia bình thường, bây giờ tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được rồi. "Đúng là như vậy, nhưng như thế này rất tốt, sau này em và anh trai có phát triển gia nghiệp lớn đến đâu, cũng có người giúp các em quản lý, không cần các em phải lo lắng." Tô Ngọc trêu chọc.

Dù đây là nói đùa, nhưng Tô Ngọc cũng không nói sai, chỉ cần Vương Cẩn Hòa và Vương Tĩnh Vũ có bản lĩnh đó, thì cũng thực sự không cần phải sợ.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi: "Anh nói xem em có nên học hỏi mẹ cho tốt không?" "Được chứ, có thêm kỹ năng cũng không thừa, sau này em cũng có thể dùng đến." Anh và Vương Cẩn Hòa phần lớn thời gian ở đây thì không sao, nhưng cũng có lúc phải về kinh thành, sau này cô phải giao thiệp với người của các thế gia, luôn có thể dùng đến.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Anh nói đúng, vậy em đi tìm mẹ học hỏi một chút." "Ủng hộ em." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, chỉ cần là chuyện cô muốn làm, anh đều sẽ ủng hộ. "Vậy còn cha em thì sao?" Biết được chuyện của Cố Cửu Ninh, bây giờ Vương Cẩn Hòa chỉ muốn biết chuyện của Dư Thanh Phong. "Dư Thanh Phong, con trai của thiếu chủ Dư gia Dư Bách Lâm.

Ông ấy còn có một người anh trai là Dư Cảnh Xuyên.

Năm đó khi Dư Cảnh Xuyên mang vợ con ra ngoài, đã bị cướp sát hại.

Lúc Dư Thanh Phong đến nơi chỉ tìm thấy thi cốt của họ, đứa trẻ bị ngược đãi đến chết." "Dư Thanh Phong sau khi trở về đã đánh tàn phế người con trai xuất sắc nhất của gia chủ Dư gia hiện tại.

Vì chứng cứ lúc đó xác thực, không ai trong Dư gia dám chọc giận cha con Dư Thanh Phong đang nổi điên.

Chỉ có thể mặc cho Dư Thanh Phong ra tay giết chết kẻ đã hại chết gia đình Dư Cảnh Xuyên.

Sau đó một thời gian, gia chủ Dư gia hiện tại bắt đầu gây khó dễ cho họ.

Hơn nữa còn cấu kết với những người khác trong gia tộc để chèn ép, thậm chí muốn lấy mạng Cố Cửu Ninh, muốn Dư Bách Lâm phải tuyệt tự.

Để bảo vệ con cái, Dư Bách Lâm đã mang người rời khỏi Dư gia, từ đó Dư gia không còn Dư Bách Lâm, Dư Thanh Phong nữa.

Tuy nhiên, từ sau khi Dư Bách Lâm họ rời đi, Dư gia bắt đầu xuống dốc.

Những người hợp tác với Dư Thanh Phong lần lượt trở mặt, hợp tác với kẻ thù không đội trời chung của Dư gia là Đoạn gia, khiến Dư gia tổn thất không ít.

Cũng chính lúc đó, người Dư gia mới biết sau khi rời đi, Dư Thanh Phong họ cũng đã tính kế họ một vố đau.

Vố đó đã khiến nội bộ Dư gia đại loạn, những người năm xưa giúp đỡ gia chủ Dư gia hiện tại đều vô cùng hối hận." Vương Cẩn

Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cha em lợi hại đến vậy sao?

Bọn họ chẳng lẽ không phát hiện ra gì ư?" Tô Ngọc cười lắc đầu: "Nếu họ thật sự phát hiện ra điều gì, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh đó.

Đối tác đột ngột trở mặt khiến Dư gia tổn thất quá nhiều, phải mất hai năm mới hoàn toàn hồi phục lại được, chỉ là sau khi hồi phục cũng không thể đạt được đến thời kỳ đỉnh cao như lúc cha con Dư Thanh Phong còn ở đó." "Người Dư gia cũng thật đáng đời, cha và ông em là người tốt như vậy mà lại chọn người khác." Vương Cẩn Hòa châm biếm nói. "Nếu danh tiếng rượu của em ngày càng lớn, không chừng sẽ thu hút người của Dư gia đến." Tô Ngọc nghĩ đến một trong những ngành kinh doanh của Dư gia, đáy mắt lóe lên ý cười.

Nếu người đó thật sự đến, vậy thì có kịch hay để xem rồi. "Bọn họ hại chết bác cả của em, nếu thật sự gặp phải, em nhất định sẽ khiến bọn họ hối hận cả đời." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Vừa nghịch chiếc vòng ngọc trên tay, Vương Cẩn Hòa vừa nheo mắt nói: "Nếu sản lượng lúa nước mỗi mẫu sang năm của em vượt quá một nghìn cân, em có thể nhận được tước vị Huyền chủ không?" "Không cần đợi lúa ra, chỉ cần Thái hậu và Hoàng hậu bên này ăn thấy hiệu quả, Thái hậu có lẽ sẽ có thể ban cho em một tước vị Huyền chủ." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Không phải dựa vào thực lực của mình mà có được, em lo mình không thể yên tâm nhận lấy." "Đây chẳng qua là chuyện sớm muộn, để ý nhiều như vậy làm gì?" Tô Ngọc không hiểu suy nghĩ này của Vương Cẩn Hòa.

Bây giờ là lúc họ cần thực lực, vậy mà cô lại để ý đến những chuyện này, thật không biết nha đầu này nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói, cô cũng không phải không hiểu ý của Tô Ngọc, chỉ là cảm thấy thứ có được bằng thực lực chân chính thì nhận lấy mới yên lòng. "Đồ hộp cũng là do em tự làm ra, cũng là dựa vào thực lực của mình.

Tuy em có linh tuyền thủy trợ giúp, nhưng đó cũng là một loại thực lực." "Anh nói cũng đúng, dù sao em cũng đã bỏ ra không ít công sức." Vương Cẩn Hòa nghĩ vậy cũng không còn vướng bận vấn đề này nữa. "Còn muốn biết gì nữa không?" "Em phát hiện, anh chỉ toàn kể cho em chuyện năm xưa, chứ không nói cha em lợi hại đến mức nào." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến chuyện này, quay đầu nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nén cười, đưa tay xoa đầu cô: "Bây giờ mới phản ứng lại à?" "Anh mau nói đi." Vương Cẩn Hòa cảnh cáo nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa có vẻ hơi giận, vội vàng đầu hàng: "Được, anh nói cho em." Tô Ngọc kể cho Vương Cẩn Hòa một vài chuyện, nghe xong trong mắt Vương Cẩn Hòa đều là kinh ngạc.

Hóa ra cha cũng giống Tô Ngọc, đều là thiên tài, cả hai đều lợi hại như vậy. "Tô Ngọc, anh nói xem anh và cha em, ai lợi hại hơn?" Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Tô Ngọc hỏi. "Cái này không thể so sánh được, nhưng nếu thật sự phải nói, chắc là cha vợ lợi hại hơn một chút.

Anh xử lý công việc không quyết đoán bằng ông ấy." Thủ đoạn của Dư Thanh Phong trước khi rời Dư gia chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung: Sát phạt quả quyết.

Không biết có phải vì đã rời Dư gia hay không, cách làm việc của ông đã ôn hòa hơn rất nhiều.

Bây giờ quay trở lại, không biết sẽ có bao nhiêu người phải run sợ đây? "Đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, em chỉ đang nghĩ sau khi cha vợ quay lại, sẽ có bao nhiêu người lo lắng sợ hãi đây?" Dư Thanh

Phong lúc đó thật sự là một nhân vật lợi hại.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Tô Ngọc, đưa tay sờ cằm, đầy hứng thú nói: "Tô Ngọc, em cảm thấy cha em bây giờ có lẽ không muốn quá gây chú ý." "Đúng vậy, bây giờ cha vợ che giấu tài năng mới là đúng đắn.

Mọi chuyện em đứng ra làm, còn lại cha vợ sẽ ngầm ra tay, như vậy Dư gia bên kia sẽ không biết." Tô Ngọc giải thích.

Vương Cẩn Hòa cân nhắc chuyện này: "Như vậy chẳng phải cha có thể báo thù cho bác cả rồi sao?" "Nếu nói là thù của bác cả, năm xưa cũng đã xem như báo rồi.

Nhưng gia chủ Dư gia hiện tại vẫn sống sờ sờ, anh nghĩ cha vợ có lẽ không muốn thấy điều này." Nếu năm xưa không có sự đồng ý của ông ta, người kia cũng không thể tìm người ra tay với Dư Cảnh Xuyên.

Chương 189

Chẳng qua có con trai làm lá chắn, không ai để ý đến ông ta mà thôi. "Chuyện có báo thù hay không, vẫn phải xem cha vợ và ông có muốn làm vậy không." Nếu họ không quên chuyện này, vậy báo thù là điều tất yếu.

Nếu theo thời gian, mối thù trong lòng họ đã phai nhạt, vậy báo thù cũng chỉ là nói suông. "Thôi bỏ đi, chuyện này em có đi hỏi cha thì ông ấy cũng chắc chắn không nói với em đâu.

Sau này có chỗ nào giúp được, em sẽ giúp sau vậy." Vương Cẩn Hòa bĩu môi nói. "Chúng ta về thôi." Tô Ngọc không trả lời câu hỏi này của Vương Cẩn Hòa, kéo cô đi về.

Lúc về thì thấy Tiểu Bảo đang ngơ ngác nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, hoàn toàn chưa phản ứng kịp. "Mẹ ơi, ông cố và ông nội biến thành người khác rồi." "Vì đây mới là dáng vẻ vốn có của ông bà mà.

Đẹp không con?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Đẹp ạ, rất đẹp." "Vậy không phải được rồi sao?" "Cha là đẹp nhất, Tiểu Bảo cũng đẹp." Tiểu Bảo chạy đến bên Tô Ngọc, đưa tay ôm lấy đùi anh, nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc không nhịn được cười: "Sao con trai ta lại đáng yêu như vậy chứ." Nhìn hai cha con thân mật như vậy, Vương Cẩn Hòa quay về phòng mình.

Nghĩ đến chuyện của ông và mọi người, cô không cho rằng việc Dư Bách Lâm họ không phản kháng khi bị dân trong thôn gây khó dễ là có vấn đề gì.

Đã muốn ẩn mình thì phải làm như vậy mới đúng.

May mà tất cả mọi người đều còn sống, nhưng Dư gia này quả thực có hơi quá đáng.

Cô không biết xung quanh đây rốt cuộc còn tai mắt của Dư gia hay không, và mục đích của gia chủ Dư gia khi giám sát họ là gì.

Nhưng những người này đừng hòng làm hại gia đình cô nữa.

Ngoài ra còn một điểm rất kỳ lạ, cho dù Dư gia bây giờ rất bận, tại sao lúc đó họ lại tìm người muốn ép chết cô và đứa bé?

Việc này rốt cuộc có lợi ích gì cho việc đối phó với ông và mọi người?

Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, mãi vẫn không nghĩ ra rốt cuộc là chuyện gì.

Tô Ngọc chơi với Tiểu Bảo một lúc rồi đi vào thì thấy Vương Cẩn Hòa đang dựa vào ghế nằm, đôi mắt vô hồn nhìn lên nóc nhà, không biết đang nghĩ gì. "Đang nghĩ gì mà chăm chú vậy?" "Tô Ngọc, chuyện này em vẫn chưa nghĩ thông." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói. "Hửm?

Chỗ nào chưa nghĩ thông?

Em nói nghe xem nào." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa đem suy nghĩ của mình nói hết cho Tô Ngọc: "Cho dù em và con thật sự chết đi, cuối cùng ngoài việc khiến cha mẹ và ông bà đau lòng ra thì dường như chẳng có lợi ích gì cả.

Chuyện chưa cưới mà có con dù có khiến em bị dìm lồng heo, nhưng cũng chẳng liên quan gì đến ông bà, không thể lấy mạng của họ được." Tô Ngọc trầm tư suy nghĩ những lời Vương Cẩn Hòa nói.

Đúng vậy, hình như họ đã bỏ qua một số vấn đề.

Chuyện năm xưa rốt cuộc đã mang lại điều gì cho gia đình Cẩn Hòa?

Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Anh cả có phải sau chuyện đó thì không đi học nữa không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ một lúc rồi gật đầu: "Đúng vậy." Tô Ngọc dường như đã biết tại sao.

Thời gian ở chung này, mỗi lần Vương Tĩnh Vũ trở về hai người đều trao đổi, điều đó khiến Tô Ngọc biết rõ Vương Tĩnh Vũ là một người rất lợi hại.

Tuy không bằng Dư Thanh Phong năm xưa, nhưng cũng không kém là bao, thậm chí còn lợi hại hơn tất cả những người cùng thế hệ của Dư gia hiện tại.

Người của Dư gia vẫn luôn giám sát sao có thể không biết?

Một khi Vương Tĩnh Vũ đi theo con đường khoa cử, thế tất sẽ tiến rất cao, cuối cùng Dư gia e rằng sẽ không thể khống chế được. "Anh nghĩ ra điều gì rồi sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Bọn họ có lẽ sợ anh cả vào triều làm quan." Tô Ngọc trầm giọng nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, sợ anh cả vào triều làm quan?

Có gì mà phải sợ?

Một gia tộc lại sợ một người hay sao?

Huống chi lại là một người đã rời khỏi gia tộc. "Cẩn Hòa, em không hiểu đâu, thiên phú của anh cả là tốt nhất trong số các tiểu bối của Dư gia." Vương Cẩn Hòa vẫn không hiểu, thiên phú tốt nhất thì sao chứ?

Anh cả không biết chuyện của Dư gia, cũng sẽ không quay về Dư gia, càng không can thiệp vào chuyện của những người đó.

Nếu đã như vậy, tại sao họ vẫn phải làm thế? "Cẩn Hòa, nếu là gia đình bình thường thì không có vấn đề gì, nhưng vấn đề nằm ở các trưởng lão của Dư gia." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

Trưởng lão Dư gia? "Cuộc tranh đấu giành vị trí người thừa kế của Dư gia rất khốc liệt, hơn nữa còn là kẻ mạnh thắng kẻ yếu.

Nếu để Dư gia biết được thiên phú của anh cả, Dư gia tất nhiên sẽ bắt anh cả quay về.

Chỉ cần anh cả quay về, thì tất nhiên sẽ là người thừa kế." Dư gia không trực tiếp ép chết Dư Bách Lâm họ, có lẽ cũng là để lại một đường lui.

Muốn giữ lại Dư Bách Lâm họ để sau này có chuyện còn có thể giúp đỡ, nhưng lại sợ họ quá lợi hại, thậm chí cả con cháu cũng phải chèn ép.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền hiểu ra: "Ý anh là Dư gia đang chèn ép anh trai em, không cho anh ấy có ngày ngóc đầu lên được?" "Ngoài khả năng này ra thì không còn khả năng nào khác.

Ông và mọi người đã rời đi hơn hai mươi năm, những năm nay vẫn luôn không có chuyện gì xảy ra, chỉ có hơn bốn năm trước là xảy ra chuyện.

Nếu anh không đoán sai, lúc đó anh cả hẳn là sắp đi thi khoa cử đúng không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Trong lòng Vương Cẩn Hòa lạnh toát, nhìn Tô Ngọc.

Lúc đó anh cả còn mấy ngày nữa là đi thi, vì cô xảy ra chuyện nên anh đã không đi, sau đó một thời gian dài cũng không đến thư viện.

Không chỉ vậy, cuối cùng thậm chí không đọc sách nữa, mà ở nhà giúp Dư Thanh Phong họ làm việc. "Người Dư gia này đúng là đủ tàn nhẫn." Muốn giữ lại họ để sau này lợi dụng, lại không muốn để họ sống tốt, thật là nực cười. "Suy đoán của chúng ta, em có định nói cho ông và mọi người không?" Tô Ngọc hỏi.

Chương 190

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Tạm thời đừng, đợi anh cả trở về chúng ta sẽ nói chuyện này cho anh ấy, để anh ấy có sự chuẩn bị tâm lý, phòng trường hợp sau này Dư gia ra tay với anh cả mà anh ấy lại không có chút chuẩn bị nào." "Được." "Đoạn gia, anh còn đi không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện trước đây Tô Ngọc nói muốn đến Đoạn gia, không nhịn được hỏi. "Đi là chắc chắn phải đi.

Dư gia bên kia cần có người giúp chúng ta kiềm chế trước, hơn nữa chúng ta cần biết thêm thông tin hiện tại của Dư gia." Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Anh cần biết nhiều chuyện hơn mới có thể sắp xếp cho những việc sau này.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên nói gì, cuối cùng mấp máy môi, lời đến miệng lại biến thành hai chữ cảm ơn: "Cảm ơn anh." "Với anh mà còn nói cảm ơn gì nữa?

Nếu em thật sự muốn cảm ơn anh thì sớm đồng ý thành thân với anh là được rồi." Tô Ngọc trêu chọc. "Được." "Anh chỉ..." Tô Ngọc đột nhiên dừng lại, anh nhìn Vương Cẩn Hòa, anh vừa nghe nhầm sao?

Vẻ mặt ngơ ngác này của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Anh có biểu cảm gì vậy?" "Không có gì, anh chỉ đang nghĩ có phải mình đã nghe nhầm không." Nếu không phải nghe nhầm, sao lại nghe được cô nói "được"?

Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Ha ha, từ khi nào mà anh cũng trở nên thú vị như vậy." "Cẩn Hòa." Tô Ngọc mặt mày bất đắc dĩ, nha đầu này sao cứ thích trêu chọc anh vậy? "Tô Ngọc, em thật sự rất cảm kích anh." Trong tình huống như thế này vẫn không tiếc công sức giúp đỡ gia đình cô.

Tô Ngọc liếc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái rồi xoay người đi ra ngoài.

Hành động đột ngột này của anh khiến Vương Cẩn Hòa có chút mơ hồ, anh đang làm gì vậy?

Cứ thế mà đi?

Vương Cẩn Hòa tò mò đi ra ngoài, không ngờ lại nghe thấy anh nói chuyện thành thân với cha và mọi người.

Khi nghe Tô Ngọc nói hai chữ "cô ấy đồng ý", khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, người này...

Dư Thanh Phong thấy Vương Cẩn Hòa đi ra: "Cẩn Hòa, con đồng ý thành thân rồi sao?

Con muốn khi nào?" "Cha, mọi người quyết định là được rồi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói. "Được." Dư Thanh Phong gật đầu tỏ ý đã biết.

Nếu trước đây chấp nhận Tô Ngọc chỉ vì anh là cha của Tiểu Bảo, thì bây giờ ông đã thật sự từ tận đáy lòng công nhận anh chính là con rể của mình.

Dương Chấn Uy thấy Tô Ngọc sắp thành thân, trong lòng cũng rất vui, nghĩ đến vợ chồng Dương San San: "Cha mẹ con, con định làm thế nào?" "Con không muốn họ xuất hiện ở đây, họ không xứng." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tô Tuyền lần đầu tiên thấy em trai mình có ác ý lớn như vậy đối với Dương San San và mọi người. "Tiểu Ngọc..." "Em đã nói là cắt đứt quan hệ với họ rồi.

Đến lúc đó để anh cả và bác cả họ qua là được rồi, còn họ thì không cần thiết." Theo tính cách của Dương San San, nếu bà ta đến, không biết sẽ gây ra chuyện gì nữa.

Anh không cho phép ngày thành thân của mình và Cẩn Hòa có người đến gây rối. "Em lo họ đến gây rối à?" "Chị, chị nghĩ họ sẽ không làm vậy sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Tuyền hỏi.

Tô Tuyền lập tức im lặng.

Đúng vậy, theo tiêu chuẩn của Dương San San, dù Cẩn Hòa là con gái của Dư Thanh Phong, bà ta cũng sẽ không hài lòng.

Nếu để bà ta biết, rất có thể sẽ làm ra chuyện bỏ mẹ giữ con. "Vậy cứ theo ý em đi." Trong lúc họ đang nói chuyện này, Tô Cửu cuối cùng cũng xong việc trong tay, đi tìm Tô Lang.

Tô Lang cho những người khác trong thư phòng ra ngoài, có chút kinh ngạc nhìn Tô Cửu hỏi: "Tiểu Cửu, hôm nay sao lại có thời gian đến chỗ bác?" "Bác cả, cháu đến đây để nói với bác chuyện của Tiểu Ngọc." Tô Cửu đi đến ngồi đối diện Tô Lang, nhìn ông nói. "Ồ?

Tiểu Ngọc lại làm gì rồi?" Tô Lang vừa xử lý công việc trong tay, vừa hỏi. "Không có gì, nó chỉ là tìm được cô gái đó rồi, còn có cả một đứa con trai." Tô Cửu nhìn Tô Lang, đáy mắt mang theo ý cười.

Tô Lang không cầm chắc bút trong tay, cúi đầu nhìn công văn bị dính mực, đặt bút xuống rồi mới nhìn Tô Cửu: "Tiểu Cửu, cháu nói thật chứ?

Không đùa với bác đấy chứ?" Tô Lang nhìn Tô Cửu, nghiêm túc hỏi. "Cháu lừa bác làm gì?

Trước đây cháu vẫn luôn ở bên em dâu, đứa bé đó thật sự rất đáng yêu.

Bây giờ ông nội, ông ngoại và cả Tuyền Tuyền đều đang ở đó." Tô

Cửu đáy mắt mang theo nụ cười nhìn Tô Lang hỏi.

Nụ cười trên mặt Tô Lang dần dần trở nên lạnh nhạt, lạnh lùng nhìn Tô Cửu: "Mọi người đều biết cả rồi, mà không nói cho chúng ta biết?" "Là Tiểu Ngọc nói tạm thời không muốn để trong nhà biết, đặc biệt là họ." Tô Cửu tỏ vẻ mình vô cùng vô tội.

Tô Lang khẽ thở dài: "Cháu nói cũng đúng, nhưng lần này sao lại nói cho chúng ta?" "Là vì Tạ Ương.

Cậu ta ở bên đó gặp Tiểu Ngọc và biết chuyện này rồi.

Tiểu Ngọc có chút lo lắng, nên bảo cháu nói với hai bác một tiếng.

Còn bên kia thì nó không định nói.

Nhưng Tiểu Ngọc có nói với cháu trước đây, nếu sang năm thành thân thì có thể sẽ tổ chức ở bên đó, không trở về.

Đến lúc đó phải làm phiền bác cả và mọi người đi một chuyến rồi." Tô Lang xua tay: "Chuyện này có gì đâu?

Nhưng thành thân ở bên đó, Tiểu Ngọc ở rể à?" "Không phải, Tiểu Ngọc có nhà riêng ở bên đó, Cẩn Hòa cũng có anh trai, sao lại để Tiểu Ngọc ở rể được." Tô Cửu không nhịn được cười, bác cả rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Tô Lang lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt rồi.

Nhưng cô gái đó tên là gì?

Cô ấy sinh con có chịu uất ức không?" "Vương Cẩn Hòa, chính là người đã nghĩ ra máy đập lúa và trồng ra dưa hấu đó.

Còn về chuyện sinh Tiểu Bảo, cô ấy quả thực đã chịu rất nhiều uất ức, nên Tiểu Ngọc đối xử với họ rất tốt.

Chắc là trước khi Cẩn Hòa trở về, nó sẽ không đưa người qua đây đâu." "Như vậy cũng được, Tiểu Ngọc vui là được rồi.

Người ta vì sinh con cho Tiểu Ngọc, nó che chở một chút cũng là nên làm." Tô Lang suy nghĩ một chút rồi nói: "Vợ chồng Tô Tần gần đây không có ở nhà, chuyện này có thể nói cho những người khác trong gia tộc biết một chút." "Chuyện này phiền bác cả rồi." "Với bác mà còn nói thế?

Cháu đi làm việc của mình đi, chuyện của Hoàng thượng rất nhiều, cháu cũng bận rộn." "Bác cả, vậy cháu đi trước đây." Tô Cửu nói xong liền rời đi.

Tiễn Tô Cửu đi, Tô Lang gọi mọi người đến, kể cho họ nghe chuyện này.

Người của gia tộc họ Tô sau khi nghe chuyện này đều vô cùng vui mừng: "Trời ơi, Tiểu Ngọc có con rồi, khi nào hai đứa nó về thành thân vậy?" "Chắc là đang ở bên nhà Tiểu Hòa, tạm thời sẽ không về đây đâu." Nghe vậy, mọi người đều có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến vợ chồng Tô Tần thì họ cũng không thấy bất ngờ. "Như vậy cũng tốt, đến lúc đó cho người mang quà mừng của chúng ta qua là được, còn người thì chúng ta rồi sẽ gặp thôi." "Được." Tô Cửu từ nhà họ Tô đi ra, vừa hay gặp vợ chồng Tô Tần từ ngoài về.

Chương 191

Thấy vợ chồng Tô Cửu, hai người họ định đi tới thì Tô Cửu đã lướt qua bên cạnh họ.

Dương San San ngây người quay đầu nhìn bóng lưng Tô Cửu. "Tô Cửu, anh đứng lại cho tôi." Dương San San tức giận nói.

Tô Cửu quay đầu nhìn Dương San San: "Hai người muốn nói gì?

Hay là muốn ra tay đánh tôi?" "Giống như lúc đánh Tiểu Cửu, dùng roi tẩm nước ớt đánh tôi đến chết?" Tô Cửu châm chọc nhìn Dương San San, giọng đầy mỉa mai.

Nghe vậy, sắc mặt Dương San San có phần tái nhợt: "Anh nhất định phải nhắc lại những chuyện này với tôi sao?" "Ồ, không nhắc chuyện này thì chúng ta nói chuyện khác.

Cô hại chết Nhu Nhu, bao năm qua có thấy day dứt không?

Tối ngủ có gặp ác mộng không?" Tô Cửu nhìn thẳng vào mắt Dương San San, nói từng chữ một.

Dương San San lùi lại mấy bước, nghe Tô Cửu nói những lời như vậy mà không biết phải đáp lại thế nào. "Tô Cửu, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, anh nhất định phải đối xử với tôi như thế sao?

Vì một người phụ nữ đã chết bao nhiêu năm." Dương San San nghiến răng nhìn Tô Cửu, nói với vẻ không cam lòng.

Tô Cửu phá lên cười ha hả, nhìn bộ dạng của Dương San San: "Chuyện này cả đời tôi cũng không quên được.

Là cô đã hại chết vợ tôi, tôi vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cô." "Đương nhiên, Tiểu Ngọc cũng sẽ không tha thứ cho cô, còn Tuyền Tuyền… cô có thể đi hỏi xem con bé có bằng lòng tha thứ cho cô không?" Tô Cửu mỉa mai nói.

Dương San San và Tô Tần đã gây ra tổn thương không thể xóa nhòa cho ba anh em họ.

Họ đúng là không thể làm gì hai người kia, nhưng có thể không qua lại gì với họ. "Đừng nói mấy lời biết sai rồi, sai là gì, hai người căn bản không biết.

Dương San San, nói thật, tôi nhìn thấy cô là hận không thể bắt cô đi chôn cùng Nhu Nhu." Tô Cửu cúi đầu, che đi sát khí trong mắt.

Dương San San cảm nhận được sự thay đổi trong khí tức của Tô Cửu, vì cảm nhận được sự thay đổi này, cô ta bất giác lùi lại một bước.

Vừa định nói gì đó thì lại nghe Tô Cửu lên tiếng: "Chúng ta cứ như hiện tại là tốt nhất, không làm phiền lẫn nhau." Nói xong, không cho họ bất kỳ phản ứng nào, anh trực tiếp rời đi vào hoàng cung.

Vì bị Tô Cửu làm chậm trễ, sau khi về nhà, vợ chồng Dương San San đã bỏ lỡ tin tức từ phía Tô Ngọc, đến nỗi sau này mọi người đều biết Tô Ngọc thành thân mà hai người làm cha mẹ này lại chẳng hay biết gì.

Trong hoàng cung, Thái hậu đang nói chuyện với Hoàng thượng: "Đồ hộp trái cây mà bên đó gửi tới, ai gia và Hoàng hậu đều ăn hết rồi.

Chúng ta ăn trong mười hai ngày, ai gia cảm thấy cơ thể khỏe hơn nhiều.

Có thể thấy thứ này thực sự có tác dụng, con có thể bảo họ gửi thêm một ít qua đây, nhưng đừng quên trả tiền cho người ta đấy." "Mẫu hậu, người cho cô bé này đất đai có khi nó còn vui hơn ấy." Cho tiền bạc, người ta chưa chắc đã thích.

Thấy Thái hậu nghi hoặc, Hoàng thượng kể lại mọi chuyện cho bà nghe.

Nghe xong, Thái hậu cũng không nhịn được cười. "Cô bé này cũng thú vị thật.

Nếu nó thích đất thì cứ cho nó một ít đất đi.

Con cho thái y qua bắt mạch cho Hoàng hậu xem thế nào rồi." Hoàng hậu từ khi mang thai, sức khỏe luôn không tốt, hiệu quả ở chỗ nàng là rõ rệt nhất.

Thay đổi rõ ràng nhất có lẽ là sắc mặt vốn tái nhợt đã trở nên hồng hào hơn nhiều. "Vâng." Không lâu sau, thái y đã tới.

Nhìn thấy Hoàng hậu sắc mặt hồng hào, ông cũng có phần ngạc nhiên.

Sau khi bắt mạch cho Hoàng hậu, thái y kinh ngạc nhìn nàng: "Nương nương gần đây có ăn thứ gì không ạ?

Cơ thể được điều dưỡng rất tốt, thai nhi trong bụng cũng tốt hơn trước nhiều.

Bây giờ lúc rảnh rỗi, nương nương có thể đi lại nhiều hơn, sẽ tốt cho sức khỏe." Trước đây tình hình của Hoàng hậu có chút nghiêm trọng, chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi, cũng gần đây mới dần khá hơn.

Nghe lời thái y, hai người càng thêm mong chờ những thứ từ chỗ Vương Cẩn Hòa. "Vậy thì tốt quá rồi." Hoàng hậu đưa tay xoa bụng mình, gương mặt nở nụ cười dịu dàng.

Sau mấy năm, cuối cùng nàng cũng lại có con của Hoàng thượng. "Hoàng đế, sau này con đi nói với Tô Cửu, bảo bên Tô Ngọc gửi thêm một ít qua đây.

Ai gia bên này có rượu nho nên không vội, nhưng chỗ Hoàng hậu thì không thể không vội được, cơ thể của nó còn phải bồi bổ." Thái hậu nhìn Hoàng hậu bên cạnh, nói với vẻ không yên tâm. "Tô Cửu về nhà rồi, đợi huynh ấy tới trẫm sẽ nói." Ở lại với họ một lúc lâu, Hoàng thượng mới quay về Ngự thư phòng.

Lúc về đến nơi thì Tô Cửu cũng đã trở lại. "Tô Cửu, ngươi đến đúng lúc lắm, trẫm có việc muốn ngươi đi làm." Hoàng thượng thấy Tô Cửu, nụ cười trên mặt cũng nhiều hơn một chút.

Tô Cửu theo Hoàng thượng vào Ngự thư phòng, vẻ mặt nghiêm túc: "Hoàng thượng, có chuyện gì ạ?" "Ngươi không cần nghiêm túc như vậy, là chuyện của Hoàng hậu và Thái hậu.

Món đồ hộp trái cây mà ngươi mang về quả thực rất hiệu quả, sức khỏe của Hoàng hậu và thai nhi trong bụng đều tốt lên nhiều.

Thái hậu muốn ngươi nói với Tô Ngọc một tiếng, có thể làm thêm một ít gửi qua đây không?" Hoàng thượng không dùng thái độ cứng rắn để ra lệnh cho Tô Cửu, mà là thương lượng với anh.

Tô Cửu còn tưởng là chuyện gì, không ngờ lại là chuyện này. "Được ạ, lúc đến Tiểu Hòa đã nói rồi, nếu còn cần thì cứ bảo thần viết thư qua, cô ấy sẽ làm xong rồi cho Nguyên Bảo bọn họ mang tới." Tô Cửu cười giải thích.

Hoàng thượng lập tức yên tâm: "Có câu này của ngươi là ta yên tâm rồi." "Hoàng thượng, sau này Tạ Thầm có thể sẽ đến xin ban hôn." Tô Cửu vẫn chưa nói với Hoàng thượng chuyện này.

Hiện tại bên Tạ Ương vẫn chưa có động tĩnh gì, anh không những không yên tâm mà còn lo lắng hơn. "Ban hôn?

Họ muốn trẫm ban hôn cho ai?" Hoàng thượng nhíu mày, trong mắt lộ vẻ không vui, rõ ràng không có chút thiện cảm nào với nhà họ

Tạ. "Tạ Ương và Tiểu Ngọc." Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tô Cửu, hai người này sao lại dính líu đến nhau?

Tô Cửu nhíu mày kể lại sự việc cho Hoàng thượng nghe, nghe xong Hoàng thượng càng thêm bất mãn với nhà họ Tạ: "Rõ ràng biết người ta đã có vợ con rồi mà còn muốn cướp chồng người ta, đúng là chuyện mà nhà họ Tạ làm ra được." Linh Quý phi năm xưa là vậy, bây giờ Tạ Ương cũng thế, nhà họ Tạ này ngoài làm mấy chuyện đó ra thì còn làm được gì nữa? "Hoàng thượng, sau này..." "Yên tâm đi, chuyện này kể cả ngươi không nói trẫm cũng sẽ không đồng ý." Trước đây đã không, bây giờ lại càng không.

Vương Cẩn Hòa là người đã giúp điều dưỡng sức khỏe cho Thái hậu và Hoàng hậu, sao ông lại đi gây phiền phức cho người ta được?

Nghe vậy, Tô Cửu hoàn toàn yên lòng.

Chương 192

"Hoàng thượng, hay là người dứt khoát ban hôn cho Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc luôn đi." Hoàng thượng nghe xong thấy cũng được: "Được, trẫm sẽ ban hôn cho hai đứa nó." Như vậy thì nhà họ Tạ sẽ không có cơ hội gây chuyện nữa, sau này ông để xem nhà họ Tạ còn làm được trò gì. "Ngươi tự mình mang thánh chỉ đi." "Vâng." "À phải rồi, tiền chúng ta mua đồ không được thiếu của người ta đâu đấy.

Người ta làm ra những thứ này cũng không dễ dàng, bao nhiêu thì cứ trả bấy nhiêu." Hoàng thượng nhìn Tô Cửu, không yên tâm dặn dò.

Thứ này hiệu quả tốt như vậy, chắc chắn rất đắt phải không?

Cứ chiếm hời mãi, ông cũng ngại.

Lần trước đã cho nhiều như vậy, bây giờ nếu lại có thêm nhiều đồ nữa thì ông thấy không ổn lắm. "Hoàng thượng yên tâm, tiền thần sẽ đưa đủ." "Vậy thì tốt." Hoàng thượng viết xong thánh chỉ ban hôn, đóng ngọc tỷ rồi mới giao cho Tô Cửu: "Đi nhanh về nhanh, bên ngươi cũng nhiều việc, lần này chắc không có thời gian cho ngươi và em trai tụ tập đâu." "Đa tạ Hoàng thượng, như vậy là được rồi." Tô Cửu báo cáo công việc của mình cho Hoàng thượng, nói xong mới mang thánh chỉ rời đi.

Lúc đi không ai hay biết.

Điều anh không biết là, sau khi anh rời đi, Tạ Ương đã quay về, vừa về liền đi tìm Tạ Thầm, muốn ông ta đi tìm Hoàng thượng ban hôn cho mình và Tô Ngọc.

Năm ngày sau, Tô Cửu lại quay về thôn Tạ Gia.

Tô Ngọc thấy Tô Cửu quay lại thì kinh ngạc hỏi: "Đại ca, sao huynh lại tới?

Hoàng thượng lại cho huynh ra ngoài à?" Phải biết rằng công việc bên anh trai cậu rất nhiều, lần trước đã là khó khăn lắm mới ra ngoài được lâu như vậy, lần này tới đây chắc chắn không đơn giản. "Lần này tới là vì hai chuyện." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc nói. "Ồ?

Chuyện gì mà phải để Hoàng thượng cho đại ca tới làm vậy?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi. "Thứ nhất là thánh chỉ ban hôn cho đệ." Bốn chữ "thánh chỉ ban hôn" khiến Tô Ngọc nhíu mày, sắc mặt Vương Cẩn Hòa cũng có chút khó coi, lo lắng nhìn Tô Ngọc, chẳng lẽ là Tạ Ương?

Thấy hai người đều không vui, Tô Cửu dở khóc dở cười nói: "Hai người có biểu cảm gì vậy?

Đây không phải thánh chỉ ban hôn với Tạ Ương, là thánh chỉ ban hôn cho hai người đó, nghĩ đi đâu vậy?" Nhìn biểu cảm của hai người là biết ngay có chuyện gì.

Tô Ngọc có chút ngỡ ngàng, đưa tay chỉ vào mình, không dám tin hỏi: "Đại ca, huynh nói đây là cho đệ, thật không?" "Là của em và Tiểu Hòa?

Nhưng tại sao Hoàng thượng lại ban hôn cho chúng em?" Chuyện này cũng lạ quá đi?

Hoàng thượng lại đi quản chuyện hôn nhân của một người dân thường sao? "Tiếp chỉ trước đi, chuyện sau này hẵng nói." Tô Cửu nghiêm mặt nói.

Có kinh nghiệm lần đầu, họ nhanh chóng chuẩn bị xong để tiếp chỉ.

Nghe những lời khen có cánh quá mức của Hoàng thượng, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, phát hiện biểu cảm trên mặt anh cũng có chút kỳ quái.

Chắc là Tô Ngọc cũng không ngờ mình lại có lúc như thế này, quả là tất cả những lời hay ý đẹp đều rơi xuống người hai người họ.

Đưa tay xoa xoa thái dương, Tô Ngọc nhận lấy thánh chỉ, tạ ơn xong mới nhìn Tô Cửu: "Đại ca, huynh mau nói rốt cuộc là có chuyện gì?

Mục đích của Hoàng thượng khi làm vậy là gì?" "Hoàng thượng có mục đích gì đâu, cũng là do ta nói đúng lúc thôi.

Ta đợi Thái hậu bọn họ ăn xong đồ hộp mới nói, lúc ta nói thì Hoàng thượng cũng vừa hay nói với ta là Hoàng hậu ăn đồ hộp nhiều ngày, cả người và thai nhi đều khỏe hơn rất nhiều, cả người cũng thay đổi không ít, sắc mặt trở nên hồng hào, cho nên sau khi ta đề cập chuyện này, Hoàng thượng liền đồng ý ngay." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy ý cười. "Thế nào, đại ca đối tốt với đệ chứ?" Như vậy thì sẽ không ai có thể chia rẽ hai người họ, kể cả sau này Dương San San bọn họ biết chuyện cũng đã vô dụng.

Tô Ngọc không ngừng gật đầu: "Đó là đương nhiên, anh ruột của em đương nhiên là tốt với em rồi, còn phải nói sao?" Nghe lời Tô Ngọc, Tô Cửu nổi cả da gà. "À phải rồi ca, chuyện thứ hai là gì?" Tô Cửu hỏi. "Là một chuyện rất đơn giản, chính là bảo Tiểu Hòa làm thêm một ít đồ hộp gửi qua, có thể sẽ cần đến lúc Hoàng hậu sinh con, lần này cần lượng của hai tháng, như vậy vừa hay đủ đến lúc sinh." Tô Cửu suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã biết: "Được ạ, nhưng đại ca phải đợi em một thời gian, em cần khoảng ba ngày." Đồ hộp được đóng kín, có thể để được khá lâu, đặc biệt là có thêm linh tuyền thủy thì càng lâu hơn. "Được, vừa hay ta cũng nghỉ ngơi mấy ngày.

Hoàng thượng còn nói ta đến đây không có thời gian tụ tập với các đệ, giờ thì có thời gian rồi." Sau khi nói chuyện với em trai và em dâu xong, Tô Cửu mới quay sang nói chuyện với Vương Đại Quý bọn họ.

Khi thấy Vương Đại Quý và những người khác đã hoàn toàn thay đổi dung mạo, Tô Cửu khẽ nhíu mày: "Tiểu Ngọc, họ là…" "Chuyện này nói ra dài lắm, đi, chúng ta ra ngoài đi dạo, ta kể cho huynh nghe." Tô Ngọc đưa thánh chỉ cho Vương Cẩn Hòa, sau đó khoác vai Tô Cửu, hai người cùng nhau ra ngoài.

Dư Thanh Phong đưa tay sờ sờ mặt mình, cười khổ nói: "Xem ra gương mặt này của chúng ta thật sự dọa người ta rồi." Đầu tiên là Tạ Khuê, sau đó là Vương Tĩnh Vũ, bây giờ lại là Tô Cửu, nghĩ lại cũng thấy thú vị.

Vương Cẩn Hòa che miệng cười trộm.

Chỉ cần nghĩ đến biểu cảm của anh trai là cô lại không nhịn được cười, đại ca vậy mà cũng có lúc như thế này.

Tiếc là không có máy ảnh, nếu chụp lại được thì chắc chắn là lịch sử đen tối, sau này đại ca mà dám bắt nạt cô thì cô sẽ tung ra. "Thay đổi đúng là rất lớn, chủ yếu là trở nên rất ưa nhìn.

Nhưng thánh chỉ ban hôn mà đại ca xin cho chúng ta đúng là không tệ, sau này sẽ không ai dám đến gây phiền phức cho Tô Ngọc nữa." Vương Cẩn Hòa cười nói một cách nghiêm túc.

Cho dù Dương San San có đến thì cũng vô dụng, hôn ước do vua ban, chẳng lẽ bà ta còn muốn kháng chỉ sao?

Mấy người bên cạnh nhìn bộ dạng này không nhịn được cười: "Tiểu Hòa, cháu cũng nên kiềm chế biểu cảm của mình một chút đi." Vương Cẩn Hòa lườm họ một cái: "Cháu không muốn bị phiền phức tìm đến thôi.

Có thánh chỉ của Hoàng thượng rồi, ai đến gây sự cũng vô dụng."

Nhìn dáng vẻ có phần đắc ý của Vương Cẩn Hòa, Dư Thanh Phong khẽ lắc đầu, đứa trẻ này có lúc như một bà cụ non, có lúc lại rất trẻ con, không biết đâu mới là con người thật của Vương Cẩn Hòa.

Nhưng Vương Cẩn Hòa nói cũng đúng, có thánh chỉ này rồi quả thực sẽ giảm bớt rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Bên kia, khi Tô Cửu biết được thân phận của Vương Đại Quý bọn họ, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Tiểu Ngọc, đây là thật sao?" "Đúng, đều là thật." "Dư gia hiện tại rất loạn, nếu có thể không trở về thì tốt nhất đừng về, bây giờ đối với họ không có lợi, đệ nói với họ một tiếng." Bây giờ về Dư gia chẳng khác nào làm trâu làm ngựa cho họ, họ đã quen với cuộc sống nhàn tản, trở về e là sẽ không chịu nổi.

Tô Ngọc gật đầu: "Chuyện này nhạc phụ bọn họ đã sớm tính toán rồi." Dư Thanh Phong bọn họ bây giờ điều muốn làm nhất có lẽ là báo thù, nếu biết Dư gia làm những chuyện với Tiểu Hòa chỉ để chèn ép anh trai cô, nhạc phụ nhất định sẽ nổi giận, dù sao anh trai cô rất thích đọc sách. "Vậy thì tốt, Dư gia hiện tại đã không còn là Dư gia của hai mươi mấy năm trước nữa.

Sau khi bá phụ bọn họ rời đi, Dư gia bắt đầu suy tàn, cũng không biết tại sao, những đứa con cháu xuất sắc lần lượt gặp chuyện, đặc biệt là nhánh của gia chủ hiện tại." Tô Cửu suy tư nói.

Tô Ngọc nhíu chặt mày nhìn Tô Cửu: "Lần lượt gặp chuyện?

Vậy đứa cháu thiên tài của gia chủ hiện tại cũng vậy sao?" "Đúng, cậu ta có thể nói là thảm nhất, người còn sống nhưng đã thành phế nhân, một phế nhân không có năng lực." Cảm giác này mới thực sự là sống không bằng chết.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, nói như vậy, là có người đang ngấm ngầm gây khó dễ cho Dư gia?

Mà còn chuyên nhắm vào nhà của gia chủ Dư gia, chuyện này có chút thú vị. "Tiểu Ngọc, sau này phiền phức của đệ và Tiểu Hòa sẽ rất nhiều, hai người nhất định phải cẩn thận, phải giữ mối quan hệ tốt với Thái hậu và Hoàng thượng." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Chương 193

Giữ quan hệ tốt với Hoàng thượng bọn họ, sau này tuyệt đối có lợi cho hai người.

Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết: "Ca, huynh yên tâm đi, em và Tiểu Hòa đương nhiên sẽ không bỏ qua mối quan hệ này, chỉ là em không bao giờ ngờ được Tiểu Hòa lại là con gái của Dư Thanh Phong." Hơn nữa Cố Cửu Ninh một khi trở về, Cố gia ai dám không kính nể?

Một nha đầu vắt mũi chưa sạch, để nhạc mẫu biết được tâm tư của cô ta, có thể hành hạ người ta đến chết. "Đệ đúng là may mắn." Thân phận như Tiểu Hòa, ngay cả Dương San San cũng không thể nói điều gì không tốt.

Dù sao đây cũng là cháu gái của Dư Bách Lâm, cho dù không phải ruột thịt, cũng là người ta nuôi lớn, không phải ruột thịt mà còn hơn cả ruột thịt.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu: "Cái này là không ghen tị được đâu.

Ca, huynh thật sự…" Tô Cửu biết Tô Ngọc muốn nói gì, khẽ lắc đầu: "Ta biết đệ muốn nói gì, nhưng… ta cũng không biết có còn thể thích người khác được không." "Vậy huynh cứ như vậy cũng tốt, cho dù sau này huynh không thành thân cũng không sao, em sẽ để Tiểu Bảo phụng dưỡng huynh lúc về già." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu, nghiêm túc nói.

Trong mắt Tô Cửu mang theo ý cười nhàn nhạt, đưa tay vỗ vai Tô Ngọc: "Vậy ta chờ đó." "Được." "Đi thôi, chúng ta về." Tô Cửu dẫn Tô Ngọc quay về, Vương Cẩn Hòa thấy hai người trở lại liền khẽ nhướng mày.

Thấy hai người sắc mặt bình tĩnh, không có gì khác thường, Vương Cẩn Hòa có chút kỳ quái, hai người này rốt cuộc đã nói gì.

Vốn định hỏi Tô Ngọc, nhưng nghĩ lại anh em người ta nói chuyện, mình đi hỏi thì có phải không hay không?

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không hỏi vấn đề này nữa.

Cô dành ba ngày làm xong số đồ hộp cần làm, đóng kín xong mới giao cho Tô Cửu.

Lần này, Tô Cửu trả cho Vương Cẩn Hòa một vạn lượng bạc.

Nhìn số bạc trong tay, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu với vẻ mặt kỳ quái: "Đại ca, huynh giúp em lừa tiền của Hoàng thượng như vậy, huynh thấy có thích hợp không?" Tô Cửu cười gật đầu: "Ta lại thấy rất thích hợp.

Hơn nữa Hoàng thượng cũng đã nói không thể để muội chịu thiệt, muội làm những thứ này cũng không dễ dàng." Đưa tay sờ sờ mũi, Vương Cẩn Hòa cười gượng hai tiếng, cô thực sự rất muốn nói làm mấy thứ này rất đơn giản và dễ dàng. "Ta nói không dễ dàng, chính là không dễ dàng, nha đầu muội có ngốc không vậy?" Tô Cửu nhìn Vương Cẩn Hòa, bực bội hỏi.

Anh tìm cớ cho nha đầu này, để Hoàng thượng bọn họ biết cô không dễ dàng, vậy mà nha đầu này còn có ý kiến?

Tô Ngọc đứng bên cạnh nghe lời Tô Cửu, đáy mắt mang theo ý cười: "Cứ nghe lời đại ca đi." Những thứ có được quá dễ dàng, người khác sẽ không trân trọng, bất kể thứ đó có thật sự tốt hay không.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, lập tức hiểu ra họ muốn nói gì. "So với hai người, em quả nhiên vẫn còn quá non." Thấy bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đưa tay véo má cô, có chút bất mãn nói: "Em đang nói anh và đại ca gian trá sao?"

"Chẳng lẽ không phải?" Vương Cẩn Hòa cũng không tức giận, mà nhìn Tô Ngọc hỏi lại.

Tô Ngọc lập tức không biết nên nói gì cho phải, dù sao đây cũng là sự thật. "Thấy hai người tình cảm tốt như vậy, ta cũng yên tâm rồi.

Ta về đây, bên nhà họ Tạ có Hoàng thượng và Thái hậu ở đó, hai người không cần lo lắng." Tô Cửu nhìn hai người, an ủi nói. "Đại ca, thánh chỉ ban hôn của em và Tô Ngọc đều đã tới tay rồi, chúng em còn phải lo lắng gì nữa?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi.

Một câu nói khiến Tô Cửu không còn gì để nói, anh quay đầu nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy cô em dâu này có chút ý vị qua cầu rút ván. "Đại ca, em và Tiểu Hòa có lẽ cuối năm sẽ thành thân." Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến chuyện này, nhìn Tô Cửu nói.

Tô Cửu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, sau đó ánh mắt chuyển sang người Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, có phải Tiểu Ngọc ép muội không?" "Không có, muốn thành thân thì thành thân thôi." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nói.

Nhìn hai người như vậy, Tô Cửu cảm thấy mình bị kích thích: "Báo trước cho ta, ta sẽ dẫn đại bá bọn họ qua." "Vâng." Tô Cửu dặn dò Tô Ngọc vài câu, lúc này mới dẫn người rời đi.

Đứng bên ngoài nhìn bóng lưng Tô Cửu khuất dần, Vương Cẩn Hòa nở một nụ cười nhàn nhạt: "Đại ca là người tốt, chỉ không biết sau này có gặp được cô nương nào có thể giúp huynh ấy bước ra khỏi quá khứ không." "Hy vọng là có thể, cho dù không thể cũng không sao, sau này chúng ta để con của chúng ta phụng dưỡng đại ca lúc về già." Tô Ngọc thờ ơ nói.

Đối với anh, chỉ cần đại ca vui vẻ là đủ rồi, còn chuyện sau này thế nào anh cũng không muốn nghĩ đến, dù sao lúc này nghĩ đến chuyện đó vẫn còn quá sớm.

Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang theo ý cười: "Anh nói đúng." "Đi thôi, chúng ta về." Tô Cửu rời đi chưa được hai ngày thì Vương Tĩnh Vũ quay về.

Vừa về thấy cha mẹ đã thay đổi dung mạo, trong mắt anh đầy vẻ ngỡ ngàng.

Khi biết được ân oán giữa họ và Dư gia, Vương Tĩnh Vũ tuy không nói gì, nhưng trong lòng đã thề nhất định sẽ khiến những kẻ đó phải xin lỗi vì sự ngu xuẩn của mình.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng của Vương Tĩnh Vũ, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, điều quan trọng nhất của cậu bây giờ là nâng cao thực lực của bản thân.

Khi thế lực của mình chưa được nâng cao mà đã vội vàng hành động, đó là hành vi ngu xuẩn nhất.

Nếu cậu thật sự làm vậy, tôi sẽ coi thường cậu." Liếc nhìn Tô Ngọc một cái, loại khích tướng này đối với anh không có tác dụng, huống hồ anh cũng không định bây giờ đi tìm phiền phức.

Giống như Tô Ngọc nói, lúc này đi báo thù, không khác nào lấy trứng chọi đá, chuyện ngu xuẩn như vậy anh sẽ không làm. "Anh không cần khích tôi, tôi biết lúc nào nên làm chuyện gì." Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc lúc này mới yên tâm gật đầu: "Cậu nói vậy tôi yên tâm rồi." Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc hỏi: "Anh có phải còn biết chuyện gì nữa không?" "Đúng là có biết một vài chuyện." "Nói cho tôi nghe đi." Vương Tĩnh Vũ ngồi đối diện Tô Ngọc, ngẩng mắt nhìn anh, nghiêm túc nói.

Anh muốn biết nhiều hơn về chuyện của Dư gia, chỉ có như vậy, khi gặp phải mới có thể phòng bị.

Tô Ngọc cũng không từ chối, dù sao sau này Vương Tĩnh Vũ cũng phải đối đầu với những người đó, nếu bây giờ đã bỏ cuộc thì không phải là chuyện tốt.

Anh kể hết những gì mình biết cho Vương Tĩnh Vũ nghe.

Vương Tĩnh Vũ nắm chặt tay: "Họ ra tay với Tiểu Hòa, vậy mà là để chèn ép tôi?

Để tôi không có ngày ngóc đầu lên được?" Là vì anh mà em gái mới phải chịu nhiều tủi nhục và khuất nhục như vậy sao? "Tài năng của cậu quá cao, họ lo lắng sẽ xuất hiện một Dư Thanh Phong thứ hai, có cách làm như vậy cũng là bình thường thôi phải không?" Tô Ngọc nhìn anh, nhướng mày nói.

Vương Tĩnh Vũ không nói gì, vậy mà chỉ vì một lý do nực cười như vậy, mà ra tay với em gái mình lúc đó còn đang mang thai?

Đưa tay che mắt, Vương Tĩnh Vũ không nói một lời, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Bọn họ có vẻ rất sợ cha mẹ tôi?" "Có thể không sợ sao?

Một người đã đánh tàn phế con trai của gia chủ Dư gia, họ có thể không sợ sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi.

Vương Tĩnh Vũ lập tức im lặng.

Thấy Vương Tĩnh Vũ không nói gì, Tô Ngọc lại kể cho anh nghe tình hình hiện tại của Dư gia, khi biết Dư gia hiện tại đang bị người ta liên tục gây phiền phức, trong mắt anh có chút kinh ngạc. "Là ai làm vậy?

Lợi hại đến thế sao?" Vương Tĩnh Vũ kinh ngạc hỏi.

Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn Vương Tĩnh Vũ với ánh mắt khiến anh có chút ngạc nhiên: "Anh nhìn tôi như vậy làm gì?" "Từ khi biết chuyện của Dư gia, tôi đã cho người của mình điều tra chuyện này.

Năm đó khi cả nhà Dư Cảnh Xuyên qua đời, có một người được cho là thi cốt vô tồn." Thi cốt vô tồn có nghĩa là không ai biết rốt cuộc là đã chết thật, hay là được người ta cứu đi.

Vương Cẩn Hòa nãy giờ vẫn yên lặng lắng nghe ở bên cạnh, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ý của anh là, nhà bác cả của em, rất có thể vẫn còn người chưa chết?" "Rất có khả năng.

Anh đã điều tra những người gặp chuyện ở Dư gia, chuyện đó bắt đầu từ hai mươi năm trước, trong thời gian đó cứ cách một năm lại có mấy người chết, mà lại đúng vào ngày giỗ của cả nhà Dư Cảnh Xuyên." Tô Ngọc nhìn hai người nói.

Chương 194

Nếu thi cốt vô tồn và việc ra tay với dòng chính của Dư gia hiện tại là trùng hợp, vậy thì việc người Dư gia chết vào ngày giỗ của cả nhà Dư Cảnh Xuyên chẳng lẽ cũng là trùng hợp?

Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo niềm vui, cô nhìn Tô Ngọc rất nghiêm túc hỏi: "Tô Ngọc, ý của anh là, nhà bác cả của em chắc chắn vẫn còn người sống?

Anh nghĩ người này sẽ là ai?" "Dư Cảnh Xuyên." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tại sao anh lại nghĩ là bác cả của em?" "Bởi vì người năm đó được cho là thi cốt vô tồn chính là ông ấy.

Không chỉ vậy, cái chết của những người khác trong nhà Dư Cảnh Xuyên năm đó đều đã được xác nhận thân phận, đúng là đã qua đời." Những chuyện này đều biết được từ Đoạn Thần Hiên, cậu nhóc đó sẽ không lừa anh. "Chuyện này có cần nói cho ông bà nội không?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa có chút bối rối, không biết có nên nói hay không.

Thế nhưng Tô Ngọc lại nhìn ra phía cửa: "Nhạc phụ, vào đi ạ." Hai anh em Vương Tĩnh Vũ đồng thời nhìn ra, khi thấy Dư Thanh Phong đẩy cửa bước vào thì đều có chút bất ngờ. "Cha… cha đã nghe hết rồi sao?" Dư Thanh Phong gật đầu, ánh mắt đặt lên người Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, con chắc chắn đại ca…" "Nhạc phụ, đây chỉ là suy đoán, nhưng những thông tin này đều do Đoạn Thần Hiên đưa cho con.

Bây giờ chúng ta đều không chắc chắn bác cả có còn sống hay không, nhưng có một cách có thể xác nhận." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói. "Con định vào ngày giỗ?" "Đúng vậy, đây là cách duy nhất.

Nếu bác cả muốn cúng bái, thì chắc chắn sẽ đến nơi vợ con mình qua đời để tế điện.

Nếu con nhớ không lầm, chỉ còn chưa đến một tháng nữa là đến ngày giỗ." Tô Ngọc nhìn Dư Thanh Phong nói.

Động tác trong tay Dư Thanh Phong dừng lại một chút, ông trầm mặc một lúc lâu: "Đúng là chỉ còn chưa đến một tháng nữa." Chớp mắt một cái, chị dâu bọn họ đã qua đời hai mươi tám năm rồi. "Nhạc phụ, chuyện này cần chúng ta nghĩ cách đi xác nhận." "Tiểu Ngọc, phiền con rồi.

Cha và mẹ con hiện tại vẫn chưa thể lộ diện trước mặt mọi người.

Nếu đúng là anh ấy, hãy nghĩ cách đưa người về đây." Dư Thanh Phong giọng khàn khàn nói. "Vâng, nhạc phụ yên tâm, con đã thông báo cho Vạn Cổ bọn họ qua đó rồi, nếu thật sự là bác cả, họ có cách đưa người về đây." "Tiểu Ngọc, đa tạ." "Nhạc phụ không cần khách sáo với con." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Họ là người một nhà, anh không quen Dư Thanh Phong nói chuyện với mình như vậy, sẽ khiến anh cảm thấy không tự nhiên. "Được." Vì trong lòng canh cánh chuyện này, mấy ngày sau tinh thần của Dư Thanh Phong luôn có chút hoảng hốt.

Dư Bách Lâm thấy ông lúc làm việc suýt nữa chặt vào tay mình, liền nhíu chặt mày: "Thanh Phong, con sao vậy?

Gần đây con cứ bất ổn tinh thần." Dư Thanh Phong cố nén, nhưng cuối cùng vẫn không nén được mà kể cho Dư Bách Lâm nghe chuyện Dư Cảnh Xuyên có thể vẫn còn sống.

Vợ chồng Dư Bách Lâm đột nhiên nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, thật không?" "Hiện tại chỉ là suy đoán, tình hình cụ thể chỉ có thể đợi đến ngày giỗ mới biết được." Tô Ngọc cũng không dám chắc chắn nói là thật, dù sao chuyện này không ai có thể xác định được.

Nhưng dù sao đây cũng là một tia hy vọng.

Dư Bách Lâm tự giễu cười một tiếng: "Con nói đúng, chuyện này không thể cưỡng cầu được, nếu như…" Thôi vậy, chẳng qua là thất vọng thêm một lần nữa.

Dương Chấn Uy nhìn cháu ngoại, không đồng tình việc cậu bây giờ lại nói những chuyện này cho Dư Bách Lâm bọn họ biết.

Nếu người còn sống thì tốt, nhưng lỡ như người không còn sống, đã chết rồi thì sao?

Chẳng phải là để họ trải qua nỗi đau này thêm một lần nữa sao?

Tô Ngọc đương nhiên biết đạo lý này, anh chỉ nói chuyện này với hai anh em Vương Tĩnh Vũ, ai ngờ lại bị nhạc phụ nghe được. "Tuy hy vọng mong manh, nhưng Tiểu Ngọc nói đúng, chuyện này rất có thể là do Cảnh Xuyên làm." Dư Bách Lâm nhanh chóng sắp xếp lại tâm trạng của mình, dù sao cũng là có hy vọng.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ như cười như không của Dư Bách Lâm, trong lòng có chút không thoải mái.

Hy vọng người còn sống là bác cả, nếu không ông nội lại phải trải qua nỗi đau này thêm một lần nữa.

Một tháng, đối với cả nhà mà nói là một sự dày vò.

Trước đây chưa bao giờ thấy một tháng lại dài như vậy, nhưng lần này họ cảm thấy một tháng này thật sự rất dài.

Dài đến mức họ cảm thấy như đang sống một ngày bằng một năm.

Vương Cẩn Hòa bước ra khỏi nhà, thở ra một hơi, đưa tay xoa thái dương.

Sắp đến ngày giỗ, tâm trạng của mọi người trong nhà đều không tốt, cảm giác không khí như ngưng đọng lại.

Nhưng nghĩ lại, trước đây mỗi năm đến thời điểm này, tâm trạng trong nhà đều rất sa sút, chỉ là cô và anh trai không biết tại sao mà thôi.

Cô quay người đi đến xưởng rượu bên cạnh, nhìn rượu mạnh đã được chưng cất ra bên trong, tâm trạng sa sút cuối cùng cũng có chút an ủi. "Tiểu thư, số rượu này đã rất nhiều rồi, trong hầm rượu cũng đã để không ít, có thể bán ra một phần rồi." Vương Cẩn Hòa vừa bước vào, người phụ trách xưởng rượu đã đến báo cáo.

Vương Cẩn Hòa theo người phụ trách đến hầm rượu xem thử, quả nhiên, loại rượu năm cân một vò, họ đã làm được mấy trăm vò.

Xem ra họ làm việc thật sự rất nghiêm túc, tết năm nay nên chuẩn bị cho mọi người một chút phúc lợi, để mọi người có cái trông mong.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang kiểm tra hàng tồn trong hầm rượu, Tô Ngọc từ trên đi xuống, kéo tay cô đi thẳng ra ngoài mặc kệ cô đang làm gì. "Anh định đưa em đi đâu thế?

Anh làm gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt khó hiểu, đau đầu hỏi. "Em cứ đi theo anh trước đã, đến nơi rồi chúng ta nói sau." Tô Ngọc đã nói với Dư Thanh Phong và mọi người rằng anh sẽ đưa Vương Cẩn Hòa ra ngoài vài ngày.

Hai người mất hai ngày mới đến nơi.

Vương Cẩn Hòa nhìn nơi trông có vẻ rất sang trọng này, có chút nghi hoặc hỏi: "Anh đưa em đến đây làm gì?" "Vào trong em sẽ biết." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa đi vào, lính gác ở cửa thấy Tô Ngọc vào mà không hề ngăn cản.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc kéo vào một căn phòng, ở đó đã có mấy người, bao gồm cả Hoàng Kỳ. "Thiếu gia, hai người đến rồi." Hoàng Kỳ thấy Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa tới cũng không hề ngạc nhiên.

Vạn Phong và những người khác tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa, nhưng nghĩ đến bây giờ không phải lúc nói chuyện nên đành nén lại sự tò mò trong lòng: "Thiếu gia, người này bị thương quá nặng, chúng ta..." Tô Ngọc xua tay, cắt ngang lời họ: "Chuyện này chúng tôi biết rồi, các người không cần lo lắng, ra ngoài trước đi." Đợi mọi người đi rồi, Vương Cẩn Hòa mới bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Bây giờ anh có thể cho em biết mục đích đưa em đến đây là gì chưa?

Anh cứ thần bí như vậy rốt cuộc muốn làm gì?" "Em đến xem người trên giường đi." Vương Cẩn Hòa bước tới, cô cũng muốn xem người có thể khiến Tô Ngọc kích động như vậy rốt cuộc là ai.

Khi Vương Cẩn Hòa nhìn thấy người đàn ông già nua như ngoài sáu mươi tuổi trên giường, cô quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Đây là..." Tô Ngọc gật đầu: "Không sai, chính là như em nghĩ." "Sao ông ấy lại thành ra thế này?" "Năm đó không chỉ bị thương rất nặng mà còn trúng độc.

Mấy năm nay ông ấy sống sót được là nhờ vào ý chí báo thù.

Lúc Vạn Phong và mọi người tìm thấy, ông ấy đang định ám sát người nhà họ Dư, vì độc phát tác nên suýt bị giết ngược lại." Vạn Phong và thuộc hạ dưới lệnh của Tô Ngọc đã luôn theo dõi nhà họ Dư, không ngờ lại thật sự đợi được một người đến ám sát con cháu nhà họ Dư.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết phải làm sao: "Bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

Nếu đại bá trở về trong bộ dạng này, cha và ông nội sẽ lo lắng lắm." Ông nội trông còn trẻ hơn đại bá bây giờ rất nhiều, nếu để ông nội nhìn thấy, chắc chắn ông sẽ tức giận.

Chương 195

"Vì vậy anh mới đưa em ra ngoài một mình.

Linh tuyền thủy của em có thể điều dưỡng cơ thể, chúng ta dùng nó để ngâm thuốc tắm cho đại bá, xem có hiệu quả không." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới nhớ ra mình có linh tuyền, thứ nước có thể giúp người ta hồi phục cơ thể. "Chúng ta thử xem." Vương Cẩn Hòa vừa nói vừa đi đến thùng tắm bên cạnh bắt đầu xả nước.

Đợi nước đầy, Tô Ngọc đặt người vào trong thùng.

Khi Dư Cảnh Xuyên được đặt vào thùng tắm, ông cau chặt mày, cơ thể suy yếu cũng được bổ sung năng lượng.

Thấy sắc mặt ông khá hơn một chút, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng yên tâm: "Đợi đại bá khỏe lại gần ổn rồi, chúng ta hãy đưa người về gặp ông nội và cha em.

Nhưng mà, độc của đại bá có giải được không?" "Có thể, nhưng cơ thể đại bá bây giờ quá yếu, không thể chịu nổi." Anh đã hỏi Vạn Cổ và Hoàng Kỳ, hai người họ liên thủ thì có cách.

Nhưng giải độc rất tổn hại cơ thể, chỉ có thể dưỡng tốt cơ thể trước rồi mới tiến hành bước tiếp theo.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền yên tâm: "Vậy thì tốt rồi." Sau khi ngâm mình trong linh tuyền thủy liên tục năm ngày, cơ thể Dư Cảnh Xuyên cuối cùng cũng khá hơn.

Ngay cả Hoàng Kỳ và những người khác cũng cảm thấy khó tin, họ rất tò mò không biết Vương Cẩn Hòa đã làm gì mà có thể khiến Dư Cảnh Xuyên hồi phục nhanh như vậy.

Dư Cảnh Xuyên hôn mê sau khi ngâm mình trong linh tuyền thủy năm ngày cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ông mờ mịt nhìn xung quanh, thấy mình đang ở một nơi xa lạ thì khẽ cau mày.

Chẳng phải ông nên chết vì độc phát tác rồi sao?

Tại sao vẫn còn sống? "Két" một tiếng, Dư Cảnh Xuyên quay đầu nhìn ra cửa, thấy một cô bé chừng mười bốn, mười lăm tuổi từ ngoài bước vào. "Cô bé, là cháu đã cứu ta sao?" Dư Cảnh Xuyên nhìn Vương Cẩn Hòa, giọng khàn khàn hỏi.

Nghe thấy giọng của Dư Cảnh Xuyên, Vương Cẩn Hòa nhìn người đã tỉnh lại trên giường, vội vàng chạy ra ngoài: "Tô Ngọc, đại bá tỉnh rồi, anh bảo Vạn Cổ họ qua xem thử đi." Dư Cảnh Xuyên nghe thấy tiếng nói bên ngoài, cũng nghe thấy cô bé kia gọi mình là đại bá.

Trong mắt ông thoáng vẻ mờ mịt, ông hoàn toàn không quen biết cô bé này, tại sao lại gọi ông là đại bá?

Không lâu sau, Dư Cảnh Xuyên nghe thấy nhiều tiếng bước chân, rồi cô gái kia kéo một người đàn ông từ ngoài vào, phía sau còn có hai người nữa, một trong số họ mang theo hòm thuốc.

Vạn Cổ bước đến kiểm tra cho Dư Cảnh Xuyên, kết quả khiến ông vô cùng vui mừng: "Thiếu gia, ông ấy hồi phục rất tốt, có thể giải độc bất cứ lúc nào." "Ngươi và Hoàng Kỳ đi chuẩn bị đi." "Vâng." Sau khi hai người rời đi, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Dư Cảnh Xuyên: "Đại bá, ông thấy trong người thế nào ạ?" Dư Cảnh Xuyên ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, luôn cảm thấy dường như đã gặp cô bé này ở đâu đó, có chút quen thuộc. "Cháu quen ta sao?" "Không phải cháu quen ông, mà là cha và ông nội cháu quen ông." Đáy mắt Vương Cẩn Hòa lóe lên một tia tinh nghịch, nhìn dáng vẻ mơ hồ của Dư Cảnh Xuyên, cô lại có cảm giác muốn trêu chọc ông.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cha và ông nội cháu là ai?" "Cha cháu tên là Dư Thanh Phong, ông nội cháu tên là Dư Bách Lâm." Dư Cảnh Xuyên quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay nắm lấy cổ tay cô, ánh mắt sắc bén: "Cháu nói cha cháu tên gì?" "Dư Thanh Phong." Tô Ngọc tuy hiểu được cảm giác của Dư Cảnh Xuyên, nhưng anh không hề đồng tình. "Đại bá, Tiểu Hòa là con gái, cũng là người bình thường, không chịu nổi ông nắm tay như vậy đâu." Tô Ngọc đưa tay gỡ tay Dư Cảnh Xuyên ra, cau mày nói.

Dư Cảnh Xuyên nhìn bàn tay bị ông nắm đến đỏ ửng của Vương Cẩn Hòa, có chút áy náy: "Xin lỗi, ta... ta quá kích động, họ... vẫn ổn chứ?" "Có ổn hay không, đợi đại bá dưỡng tốt thân thể rồi tự mình đi xem chẳng phải là được sao?" Vương Cẩn Hòa nhất quyết không cho Dư Cảnh Xuyên biết.

Dư Cảnh Xuyên có chút luống cuống, chẳng phải cha và em trai đã chết rồi sao?

Sao có thể còn sống? "Họ thật sự... còn sống sao?" Dư Cảnh Xuyên lại hỏi một lần nữa.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn Dư Cảnh Xuyên, kỳ lạ hỏi: "Sao ông lại nghĩ cha cháu và mọi người đã chết?" Dư Cảnh Xuyên im lặng không nói, sau đó Vạn Cổ và những người khác đẩy cửa từ bên ngoài vào.

Vương Cẩn Hòa thấy vậy cũng không hỏi nhiều nữa, thậm chí còn nhường chỗ mình đang ngồi để Vạn Cổ họ có thể giải độc cho đại bá.

Quá trình giải độc vô cùng đau đớn.

Độc dược tích tụ hơn hai mươi năm được giải trừ, ông thật sự chỉ có thể dựa vào chính mình để gắng gượng chịu đựng.

Suốt năm canh giờ, Dư Cảnh Xuyên đau đến mức sắc mặt trắng bệch, môi bị cắn nát, ngay cả móng tay cũng vì bấu chặt vào chăn mà bật ra ngoài.

Nhìn ông đau đớn như vậy mà không hề kêu la một tiếng nào khiến Vương Cẩn Hòa bất giác nảy sinh lòng kính trọng. "Đại bá của em lợi hại thật đấy, em đứng bên cạnh nhìn mà còn thấy đau, vậy mà đại bá lại nhẫn nhịn không kêu một tiếng, em có chút khâm phục ông ấy rồi." Tâm tính thế này thật sự quá đáng sợ.

Một Dư Cảnh Xuyên, một Dư Thanh Phong.

Nếu hai anh em họ liên thủ, đám chó má nhà họ Dư kia làm gì còn cơ hội? "Ừm, anh nghe Vạn Cổ nói, lần giải độc này giống như dùng dao lóc một lớp thịt trên người xuống vậy.

Ông ấy có thể một mình chịu đựng như thế, nói thật anh cũng rất khâm phục ông ấy." Vừa rồi anh cứ nghĩ mãi, nếu đổi lại là mình, liệu có thể kiên trì được như vậy không?

Nhưng câu trả lời lại không chắc chắn, anh cũng không biết mình có thể kiên trì được như Dư Cảnh Xuyên không.

Sau khi giải độc xong, Vạn Cổ lau mồ hôi trên trán.

Vương Cẩn Hòa thấy hai người mệt mỏi như vậy, vội đi rót nước cho họ, thực chất là rót hai cốc linh tuyền thủy. "Phu nhân... chúng tôi tự làm được ạ." Vạn Cổ thấy Vương Cẩn Hòa rót nước cho mình, nhất thời có chút hoảng hốt.

Họ để thiếu phu nhân rót nước, đến lúc đó thiếu gia có xử lý họ không?

Hai người đồng thời nhìn Tô Ngọc, chỉ cần Tô Ngọc đồng ý là họ sẽ uống. "Nhìn tôi làm gì?

Đây là đồ thiếu phu nhân cho các người." Anh đã uống không biết bao nhiêu rồi, cũng không đến mức keo kiệt vì hai cốc nước mà xử lý người khác.

Hai người nhỏ giọng lẩm bẩm điều gì đó Tô Ngọc không nghe rõ, nhưng thấy họ uống linh tuyền thủy, anh cũng yên tâm.

Uống xong, Hoàng Kỳ không nhịn được nói một câu: "Vị nước này thật sự không tồi." Cũng không biết có phải là ảo giác của họ không, sau khi uống nước này, cơ thể họ dường như nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không kịp suy nghĩ kỹ về chuyện này, Tô Ngọc đã lên tiếng: "Hôm nay hai người vất vả rồi, đi nghỉ ngơi trước đi." Đợi mọi người đi rồi, Tô Ngọc mới cùng Vương Cẩn Hòa đứng bên giường nhìn Dư Cảnh Xuyên.

Vương Cẩn Hòa lại rót một cốc nước, cẩn thận đút cho Dư Cảnh Xuyên uống.

Lần này, Dư Cảnh Xuyên không ngủ lâu, chiều hôm sau đã tỉnh.

Chương 196

Tỉnh lại biết độc của mình đã được giải, Dư Cảnh Xuyên thở phào nhẹ nhõm.

Không còn mối đe dọa của độc tố, ông hoàn toàn yên tâm. "Cô bé, khi nào ta có thể đi gặp cha cháu?" Ông không dám nghĩ liệu đây có phải là sự trùng hợp hay không, rõ ràng hoàn toàn khác với những gì nhà họ Dư nói. "Đại bá, có câu gọi là 'nóng vội không ăn được đậu hũ nóng', ông đã đợi nhiều năm như vậy rồi, còn quan tâm mấy ngày này sao?

Nếu ông xuất hiện trước mặt ông nội cháu trong tình trạng này, ông nội sẽ rất lo lắng đấy." Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Dư Cảnh Xuyên lúc này mới muộn màng nhớ ra tình trạng hiện tại của mình, để cha biết chắc chắn ông sẽ lại lo lắng.

Khả năng hồi phục của Dư Cảnh Xuyên rất mạnh, cộng thêm những thứ Vương Cẩn Hòa đưa, ông nhanh chóng dưỡng tốt sức khỏe.

Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với Tô Ngọc về nhà họ Tô.

Thấy Dư Cảnh Xuyên đi tới, Vương Cẩn Hòa biết ngay là ông không thể ngồi yên được nữa, nhưng cô cũng rất tò mò, tại sao Dư Cảnh Xuyên lại nghĩ rằng cha và mọi người đã chết.

Cô gọi Vạn Cổ đến bắt mạch cho Dư Cảnh Xuyên, biết tình trạng của ông hiện giờ không tệ, lúc này mới để ông cùng đi.

Trên đường đi, Dư Cảnh Xuyên có chút đứng ngồi không yên, lo lắng người mình thấy không phải người mình mong đợi, cũng lo lắng liệu có phải chỉ là tưởng tượng của mình không?

Tuy nhiên, khi đi được hai ngày đường, xuất hiện trước một sân nhà nông thôn, ông đột nhiên có chút cảm giác 'gần đến nhà mà lòng lại lo sợ'. "Đại bá, ông sao vậy?

Không dám đi gặp cha cháu và mọi người sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn ông. "Không phải." Ông không phải không dám đi, chỉ là lo lắng mình sẽ thất vọng mà thôi.

Nhưng đã đến đây rồi, ông nói gì cũng phải vào xem.

Nếu cha mẹ, em trai, em dâu và cháu trai đều còn sống, vậy thì tốt quá rồi.

Xuống xe ngựa, Dư Cảnh Xuyên quan sát xung quanh, nơi này thật sự rất tốt, cha mẹ sống ở đây chắc là sống rất ổn?

Vương Cẩn Hòa dẫn người vào, Tiểu Bảo đang chơi cùng Tiểu Trí trong sân.

Nghe thấy tiếng động liền nhìn qua, thấy Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc trở về, cậu bé liền chạy tới như một viên đạn nhỏ, dang tay ôm chầm lấy cô: "Mẹ, hai người về rồi." Cha và mẹ đã đi nhiều ngày rồi, cuối cùng cũng về.

Thấy dáng vẻ này của Tiểu Bảo, trong mắt Vương Cẩn Hòa tràn đầy yêu thương, cô đưa tay xoa đầu cậu bé: "Ở nhà có ngoan ngoãn nghe lời bà nội và mọi người không?" Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Con có nghe lời ạ." "Tiểu Bảo ngoan quá." Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo.

Dư Bách Lâm và mọi người thấy Vương Cẩn Hòa trở về, lần lượt đi tới: "Tiểu Hòa, hai con về rồi à?

Chuyện xử lý xong chưa?

Ta thấy hôm đó Tiểu Ngọc rất vội vã đi tìm con, hình như có chuyện gì quan trọng cần làm." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Xong rồi ạ." "Xử lý xong là tốt rồi." Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang ý cười, nhìn Dư Bách Lâm hỏi: "Ông nội, mọi người không muốn biết chúng con đi làm gì sao?" "Hả?

Chuyện này có liên quan đến chúng ta sao?" "Đương nhiên là có liên quan, mọi người đợi một chút nhé." Vương Cẩn Hòa nhét Tiểu Bảo vào lòng Tô Ngọc, mình thì đi ra cửa kéo người đội nón lá đang đứng ở đó vào.

Cô dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy nói: "Đại bá, vào đi ông." Cơ thể Dư Cảnh Xuyên cứng đờ, qua vành nón lá nhìn những người đang đứng ở đó, trong mắt vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Cha mẹ và em trai thật sự còn sống, sống rất tốt.

Cơ thể ông khẽ run rẩy, ông không phải chỉ còn lại một mình.

Dư Bách Lâm nhìn người mà Vương Cẩn Hòa dẫn vào, chỉ trong nháy mắt sắc mặt đã thay đổi, ông vội vàng đi tới trước mặt người đó, tay run run: "Ngươi... ngươi là..." Liệu có phải là người ông đang nghĩ không?

Dư Cảnh Xuyên đưa tay cởi nón lá, nhìn Dư Bách Lâm.

Gương mặt quen thuộc khiến Dư Bách Lâm vô thức lùi lại một bước, sau đó ôm chầm lấy Dư Cảnh Xuyên: "A Xuyên...

Con thật sự là A Xuyên." Lão phu nhân lảo đảo đi tới, lúc đến gần Dư Cảnh Xuyên suýt chút nữa thì ngã, Dư Cảnh Xuyên thấy vậy vội đỡ lấy bà.

Lão phu nhân đưa tay sờ mặt Dư Cảnh Xuyên: "A Xuyên, thật sự là con, con thật sự còn sống." "Mẹ, con còn sống, đứa con bất hiếu đến gặp cha mẹ đây." Dư Bách Lâm quay đầu nhìn Tô Ngọc, giọng có chút run rẩy: "Tiểu Ngọc, đây là..." "Là Vạn Phong và mọi người tìm được, lần này chúng con qua đó là vì đã tìm thấy đại bá." Về vết thương trên người ông, Tô Ngọc không hề nói.

Dư Thanh Phong đang xem thư trong phòng nghe thấy tiếng động bên ngoài, nghi hoặc đi ra, khi thấy Dư Cảnh Xuyên đang đứng ở đó, anh như bị sét đánh ngang tai.

Đại ca...

Đại ca thật sự còn sống. "Đại ca." Dư Thanh Phong vui mừng chạy tới, dang tay ôm chầm lấy Dư Cảnh Xuyên.

Dư Cảnh Xuyên đưa tay vỗ vỗ vai em trai, trên mặt cuối cùng cũng có chút ý cười: "Thanh Phong, những năm qua vất vả cho em rồi." "Không vất vả, đây đều là việc em nên làm." Dư Thanh Phong nhìn dáng vẻ hiện tại của Dư Cảnh Xuyên, trong lòng không khỏi có chút đau lòng: "Đại ca, người vất vả mới là huynh." Dư Cảnh Xuyên không nói gì, chỉ cần người nhà còn sống, những chuyện này đối với ông không còn quan trọng nữa. "Cha, đại bá, mọi người vào nhà nói chuyện đi?" Vương Cẩn Hòa chỉ vào trong nhà, tất cả đều đứng ở đây thì ra thể thống gì?

Hơn nữa, sức khỏe đại bá không tốt, không thể đứng ngoài trời mãi được.

Dư Thanh Phong không ngừng gật đầu: "Tiểu Hòa nói đúng, chúng ta đừng đứng đây nữa, vào nhà nói chuyện." Sau khi ngồi xuống, Dư Bách Lâm nhìn con trai cả, ánh mắt khẽ dao động: "Cảnh Xuyên, chẳng phải con..." "Năm đó xảy ra chuyện, con được người ta cứu, dưỡng thương mấy năm mới khỏe lại.

Đợi con trở về thì mọi người không còn ở đó nữa, con chỉ nghe nói Phong đệ nổi giận, đánh tàn phế người của chúng, con cho người tìm mọi người rất lâu, cũng không tìm được nên cứ nghĩ chúng đã hại chết mọi người." Năm đó ông bị thương rất nặng, mất bốn năm mới hoàn toàn bình phục.

Biết Dư Bách Lâm và mọi người không còn ở đó, Dư Cảnh Xuyên hoàn toàn bị chọc giận, vì vậy mới bắt đầu gây phiền phức cho nhà họ Dư.

Dư Cảnh Xuyên nhìn cha mẹ mình: "Cha mẹ, sao mọi người biết con còn sống?" Dư Bách Lâm khẽ lắc đầu: "Chúng ta cũng không biết con còn sống, tất cả chỉ là phỏng đoán." Dư Bách Lâm kể lại cho Dư Cảnh Xuyên những thông tin và suy đoán mà Tô Ngọc có được.

Nghe xong, ông nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ lạ, thằng nhóc này khá thông minh đấy.

Dựa vào mối quan hệ với nhà họ Dư và thời gian tử vong mà có thể đoán ra mười phần thì đúng đến tám chín phần. "Một người như cháu mà lại chỉ là một thương nhân sao?" Dư Bách Lâm nhìn Tô Ngọc kinh ngạc.

Người như vậy chẳng phải nên làm quan là tốt nhất sao?

Người này lại cam tâm làm một người bình thường?

Chuyện này đúng là có chút thú vị. "Làm quan không thú vị, không đi đâu được." Vẫn là làm ăn tốt hơn, muốn đi đâu thì đi đó.

Dư Cảnh Xuyên sững sờ một chút rồi không nhịn được cười phá lên: "Câu này nói cũng không sai." Không nói đến chuyện này thì thôi, nhắc đến là Tô Tích lại bắt đầu thấy khó chịu, nhìn Tô Ngọc thế nào cũng không vừa mắt.

Dương Chấn Uy tuy không có cảm giác mãnh liệt như Tô Tích, nhưng lúc đó cũng thật sự tức giận. "Tiểu Ngọc, cháu không nên lãng phí tài năng của mình, nếu cháu muốn, bây giờ quay về vẫn còn kịp." Dương Chấn Uy nhìn Tô Ngọc, nhẹ nhàng nói. "Cháu không muốn đi đâu, đại ca cháu một mình nhảy vào hố lửa là đủ rồi, ông ngoại, ông đừng đẩy cả cháu vào nữa." Tô Ngọc cảnh giác nhìn Dương Chấn Uy, như thể đi làm quan có thể lấy mạng anh vậy.

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lúc này mới biết anh thật sự rất ghét làm quan.

Chương 197

Khóe miệng Dương Chấn Uy giật giật nhìn Tô Ngọc, đưa tay ôm đầu, bất lực nói: "Cháu làm gì vậy?

Ta cũng chỉ thuận miệng nói thôi." Có nghiêm trọng như cậu ta nói không?

Tô Ngọc nghe vậy liền yên tâm, nhìn dáng vẻ bất lực của Dương Chấn Uy, dở khóc dở cười nói: "Ông ngoại, chính là nghiêm trọng như vậy đấy, đại ca cháu thích làm quan, cứ để đại ca cháu đi." Họ đừng nói chuyện này với anh nữa, nói ra anh cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Thấy Tô Ngọc thật sự không thích, họ cũng không nói gì thêm, ngược lại Dư Cảnh Xuyên lại cảm thấy rất thú vị. "Cha, những năm qua mọi người thế nào?" Dư Cảnh Xuyên nhìn họ hỏi.

Dư Bách Lâm và Dư Thanh Phong cùng nhau kể lại mọi chuyện cho Dư Cảnh Xuyên.

Khi biết nhà họ Dư vì muốn chèn ép Vương Tĩnh Vũ mà ra tay với Vương Cẩn Hòa, trong mắt ông tràn đầy phẫn nộ. "Chỉ giết chết mấy người đó của chúng xem ra còn quá hời cho chúng rồi." Dư Cảnh Xuyên lạnh lùng nói. "Đại ca, cha vốn chỉ định đưa chúng ta sống sót là đủ rồi, chỉ là nhà họ Dư này thực sự quá bắt nạt người khác, chúng ta không định tiếp tục trốn tránh nữa." Vì để lại huyết mạch, để sống sót, những năm qua họ sống quả thực có chút tủi nhục, bây giờ thật sự là ai cũng dám động đến họ sao?

Dư Cảnh Xuyên vô cùng tán thành gật đầu: "Nghĩ như vậy là đúng rồi, nhà họ Dư sớm đã không phải là nhà họ Dư của ngày xưa nữa." Nhà họ Dư hiện tại trong mắt chỉ có lợi ích, chỉ có âm mưu quỷ kế.

Cho dù trong con cháu gia tộc có những đứa trẻ tốt, nhưng vì là con thứ chi phụ, cũng bị chèn ép tàn nhẫn, không có chỗ đứng. "Chuyện này hai anh em các con cứ xem mà làm, ta và mẹ con sẽ không tham gia, bên Tiểu Hòa chúng ta phải giúp nó trông con." Dư Bách Lâm nghe xong lời của hai anh em, nghiêm túc nói.

Đối với chuyện này, hai anh em không nói gì, cha đã lớn tuổi, cũng đến lúc nghỉ ngơi dưỡng già rồi.

Chỉ là...

Dư Cảnh Xuyên nhìn dung mạo quá trẻ trung của cha mẹ, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Sao cảm giác như hai mươi năm qua, cha dường như không hề thay đổi?

Đứng cạnh họ có khác gì anh em ruột đâu? "Cha, sao con thấy cha dường như không hề thay đổi?

Mẹ còn ngày càng trẻ ra." Hai mươi năm, năm tháng dường như không để lại bất kỳ dấu vết nào trên người họ.

Dư Bách Lâm nhìn vợ mình, trong mắt mang theo ý cười: "Chuyện này à, là nhờ Tiểu Hòa cả đấy, rau quả nó trồng ra có thể điều dưỡng cơ thể người, ăn lâu ngày sẽ trẻ ra." Dư Cảnh Xuyên kinh ngạc nhìn Dư Bách Lâm, còn có chuyện này sao?

Ông quay đầu nhìn cháu gái mình, trong mắt mang theo ý cười: "Vậy Tiểu Hòa quả là lợi hại." Nói xong, ánh mắt ông chuyển sang Tô Ngọc, nghĩ đến chuyện cháu gái mình chưa cưới đã có con, ông liền vô cùng bất mãn với người cháu rể này.

Chỉ là qua lời của cha và em trai, ông cũng biết người cháu rể này cũng không tệ, lại là người nhà họ Tô, gia phong nhà họ Tô ông tin tưởng.

Tô Ngọc thấy Dư Cảnh Xuyên cứ nhìn chằm chằm mình mà không nói gì, khiến anh có chút sởn gai ốc. "Đại bá?

Ngài có chuyện gì sao ạ?" Tô Ngọc khô khan hỏi. "Chuyện trước kia coi như xong, sau này hãy đối xử tốt với Tiểu Hòa và đứa trẻ." Dư Cảnh Xuyên thu lại uy áp trên người, vẻ mặt trở nên ôn hòa hơn rất nhiều. "Vâng." Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn người này, rồi nhìn người kia, trong mắt mang theo sự tò mò và mơ hồ: "Cha ơi, ông ấy là ai ạ?" "Đó là đại bá của mẹ con, Tiểu Bảo phải gọi là đại gia gia." Tô Ngọc nhẹ nhàng giải thích.

Tiểu Bảo ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Dư Cảnh Xuyên đã rất tò mò về ông, vừa nghe là đại gia gia, cậu bé vội vàng gọi một tiếng: "Chào đại gia gia, anh Tiểu Trí, đây là đại gia gia." Trương Trí Lâm đứng bên cạnh nhìn Dư Cảnh Xuyên, một lúc sau mới lên tiếng: "Đại gia gia." "Ừ, đây cũng là con trai các cháu à?" Dư Cảnh Xuyên cau mày nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này cầm thú đến mức nào mới có thể có một đứa con trai lớn như vậy với cháu gái ông?

Nhìn dáng vẻ của Dư Cảnh Xuyên, họ liền biết ông đã hiểu lầm: "Đây là con nuôi của con và Tiểu Hòa, hoàn cảnh của thằng bé khá đặc biệt nên vẫn luôn sống ở nhà." Có đứa trẻ ở đây, Tô Ngọc và mọi người cũng không tiện nói nhiều, chỉ giải thích đơn giản một chút.

Biết không phải con ruột, Dư Cảnh Xuyên lúc này mới yên tâm: "Các cháu định khi nào thành thân?" Khóe miệng Tô Ngọc giật giật, gần đây người anh gặp dường như đều hỏi anh khi nào thành thân. "Ông nội và mọi người vẫn đang bàn bạc thời gian." Tô Ngọc khô khan nói.

Anh có cảm giác, nếu mình không nói ra một thời gian cụ thể, có thể sẽ bị vị đại bá này xử lý.

Quả nhiên, sau khi anh nói ra thời gian, ánh mắt của Dư Cảnh

Xuyên cuối cùng cũng rời khỏi người anh.

Ngay khi Tô Ngọc chuẩn bị thở phào, Dư Cảnh Xuyên lên tiếng: "Tô Ngọc, mặc dù cháu là người nhà họ Tô, nhưng cháu phải nhớ, Tiểu Hòa là cháu gái của Dư Cảnh Xuyên ta, cháu gái duy nhất, nếu cháu dám phụ bạc Tiểu Hòa, bất kể ông nội và ông ngoại cháu là ai, ta cũng sẽ không tha cho cháu." Tô Ngọc quay đầu nhìn Dư Cảnh Xuyên, trong mắt ông không có chút hơi ấm nào, ánh mắt nhìn anh không giống như đang nhìn một người vãn bối, mà giống như đang nhìn một món đồ vật.

Tô Ngọc cau mày, Dư Cảnh Xuyên dường như không giống với lời đồn. "Tô Ngọc, nếu đã cháu đã điều tra về ta, cũng là cháu tìm thấy ta, cháu nên biết hai mươi năm qua ta đã làm những gì, ta không phải là người tốt." Dư Cảnh Xuyên thấy Tô Ngọc cau mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc, liền cười không thành tiếng.

Ông là một người vô tâm, bây giờ ngoài người thân của mình ra, đừng ai mong có thể gây ra biến động cảm xúc cho ông.

Dư Cảnh Xuyên như vậy khiến Tô Ngọc trong lòng có chút lạnh gáy, đây là lần đầu tiên anh gặp một người nguy hiểm đến thế. "Đại bá, Tô Ngọc đối xử với con và Tiểu Bảo, cả cha mẹ và ông nội đều rất tốt, ông đừng bắt nạt anh ấy." Thấy Tô Ngọc bị Dư Cảnh Xuyên làm khó, Vương Cẩn Hòa ra mặt nói giúp anh.

Khi Dư Cảnh Xuyên nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo sự dịu dàng nhàn nhạt, ông đưa tay xoa đầu cô: "Đại bá biết, sau này nếu nó bắt nạt cháu, cứ nói với đại bá, đại bá sẽ báo thù giúp cháu." "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa biết ông có ý tốt, tự nhiên sẽ không từ chối, chỉ là có chút thương cảm cho Tô Ngọc, bị đại bá uy hiếp rồi.

Tô Ngọc ngược lại không tức giận, mà còn rất vui vì chuyện này.

Tiểu Hòa có người chống lưng, tự nhiên là tốt nhất. "Đại bá yên tâm đi, nếu con dám bắt nạt Tiểu Hòa, ông nội và ông ngoại con cũng sẽ không tha cho con." Bây giờ ông nội và ông ngoại thích Tiểu Hòa biết bao nhiêu.

Nếu anh thật sự làm ra chuyện gì, vậy thì chết chắc rồi.

Chuyện ngu ngốc như vậy anh không thể làm.

Dư Cảnh Xuyên ừ một tiếng, rồi theo Dư Thanh Phong trở về.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nhỏ giọng hỏi: "Anh không sao chứ?" Tô Ngọc cười lắc đầu: "Anh không sao, anh có thể có chuyện gì chứ?

Đại bá như vậy rất tốt, sau này nếu mẹ anh có gây phiền phức cho em cũng phải cân nhắc trước, em nói có phải không?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy ngỡ ngàng: "Anh..." Tên này cũng quá gian xảo rồi, chuyện như vậy mà cũng làm được? "Anh có phát hiện đại bá của em có chút không giống không?" Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng hỏi.

Tô Ngọc gật đầu, suy nghĩ của anh cũng giống Vương Cẩn Hòa: "Chúng ta nghĩ giống nhau, xem ra hai mươi năm qua đại bá không chỉ đơn thuần là báo thù." Sát khí trên người Dư Cảnh Xuyên rất nặng, anh cảm thấy những năm qua người này còn làm những việc khác, chỉ là bên Vạn Phong họ vẫn chưa có thông tin cụ thể. "Thôi bỏ đi, không nghĩ nữa, sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ biết." Vương Cẩn Hòa nghĩ một lúc không thông cũng không nghĩ nữa, còn việc ông có nói cho Dư Bách Lâm và mọi người biết không, Vương Cẩn Hòa quyết định có chút khó nói.

Một người có năng lực, cho dù muốn báo thù cũng sẽ không cam chịu bình thường. "Đi thôi, chuyện này chúng ta đừng nhúng tay vào, anh cảm thấy đại bá cũng sẽ không nói với ông nội và mọi người đâu." Nếu anh là Dư Cảnh Xuyên, chuyện những năm qua, anh sẽ không hoàn toàn nói cho cha mẹ mình biết để họ lo lắng. "Đại bá dù không nói cũng là có lý do, dù sao..." Đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc kéo cô đi về: "Chuyện này chúng ta đừng nói nữa, đại bá nói thì chúng ta nghe, nếu không nói thì thôi." "Được." Khi hai người vào nhà, Dư Bách Lâm và mọi người quả nhiên đang hỏi Dư Cảnh Xuyên chuyện những năm qua, mà ông cũng chỉ nói một vài chuyện an toàn và vụn vặt, còn những chuyện không an toàn, ông một chút cũng không nói.

Nhưng Dư Bách Lâm là ai?

Ông có thể không hiểu con trai mình sao?

Chương 198

"Bất kể con muốn làm gì, con đều phải nhớ không được để mình bị thương, người còn sống mới có cơ hội, nếu người chết rồi, vậy thì không còn cơ hội nào nữa." Dư Bách Lâm nhìn Dư Cảnh Xuyên, nghiêm túc nói: "Cảnh Xuyên, cha hy vọng con có thể sống tốt." Động tác trong tay Dư Cảnh Xuyên dừng lại một chút, sau đó như không có chuyện gì xảy ra nói: "Cha yên tâm đi, con sẽ không sao đâu." Nhiều năm như vậy đã qua rồi ông còn sợ gì nữa? "Vậy thì tốt." Dư Bách Lâm sẽ không khuyên con trai từ bỏ quá khứ, ông chỉ cần con trai sống tốt là đủ rồi.

Dư Cảnh Xuyên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần cha không định khuyên ông là được.

Dư Cảnh Xuyên ở nhà mấy ngày rồi chuẩn bị rời đi, Dư Bách Lâm cau mày nhìn ông: "Con định đi đâu?" "Cha, những năm qua con cũng có làm chút ăn, tuy đã tìm được mọi người, nhưng con cũng không thể không quản thuộc hạ của mình." Dư Cảnh Xuyên nghiêm túc nói: "Tết con sẽ về." Dư Bách Lâm nhìn con trai mình, trong mắt mang theo sự lo lắng: "Cảnh Xuyên, hãy chăm sóc tốt cho bản thân." "Cha và mẹ yên tâm, con sẽ." Ngày Dư Cảnh Xuyên đi, ông gọi Dư Thanh Phong ra ngoài, quay người nhìn em trai: "Thanh Phong, cha mẹ giao cho em, có em ở đây anh yên tâm." "Ca, huynh đừng làm bậy, chuyện báo thù chúng ta cùng nhau làm." Dư Thanh Phong vừa nghe đã biết Dư Cảnh Xuyên định làm gì. "Có những việc em không làm được, những việc đó bắt buộc phải do anh làm." Cái chết thảm của vợ con là cơn ác mộng mà Dư Cảnh Xuyên vĩnh viễn không thể quên.

Con và vợ bị người ta hại chết ngay trước mắt ông, những năm qua ông không trực tiếp báo thù, chẳng qua là để dày vò người nhà họ

Dư, để chúng sống trong sợ hãi. "Ca... huynh có thể đi báo thù, nhưng huynh phải nhớ cho em, bắt buộc phải giữ mạng trở về, cha mẹ không thể chịu đựng thêm một lần người tóc bạc tiễn kẻ tóc xanh nữa đâu." Dư Thanh Phong tự biết không thể ngăn cản Dư Cảnh Xuyên, chỉ có thể nhìn ông, dặn ông phải sống sót trở về.

Dư Cảnh Xuyên gật đầu: "Yên tâm đi, anh sẽ." Trước đây ông quả thực muốn đồng quy vu tận, nhưng bây giờ không nghĩ vậy nữa, ông phải sống sót trở về.

Dư Thanh Phong thấy ông đã nghe vào, lúc này mới yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt." Dư Cảnh Xuyên vội vã đến, lại vội vã đi, nếu không phải người nhà thường xuyên nhắc đến người này, Vương Cẩn Hòa còn tưởng đây chỉ là một giấc mơ. "Tô Ngọc, rượu trong hầm rượu của chúng ta đã có rất nhiều rồi, có phải nên tìm cơ hội bán bớt đi không?" Sau khi Dư Cảnh Xuyên đi, cuộc sống của nhà họ Dư lại trở lại bình lặng, cuộc sống vừa bình lặng, Vương Cẩn Hòa lại có chút ngồi không yên, kéo Tô Ngọc đến hầm rượu nhìn đống rượu chất đống nói. "Anh sẽ viết thư hỏi đại ca xem hoàng thượng có cần không, nếu không cần, anh sẽ cho người đến chở đi." “Được.” Vương Cẩn Hòa gật đầu, để Tô Ngọc đi liên lạc với Tô Cửu.

Năm ngày sau, Tô Cửu nhận được tin của Tô Ngọc.

Nhìn nội dung trên thư, mặt anh nở nụ cười, đúng là em trai ruột, biết có đồ tốt là nghĩ đến mình.

Cất lá thư đi, Tô Cửu đến gặp Hoàng thượng.

Lúc anh qua đó, Tạ Thầm vừa từ Ngự thư phòng đi ra.

Nhìn thấy Tô Cửu, Tạ Thầm hừ lạnh một tiếng rồi đi thẳng.

Tô Cửu nheo mắt, có thể khiến Tạ Thầm tức giận như vậy, có lẽ là chuyện của Tạ Ương chăng?

Người bên ngoài Ngự thư phòng thấy Tô Cửu đến, vội cho người vào trong báo.

Đây là lệnh của Hoàng thượng, chỉ cần là Tô Cửu thì lúc nào đến cũng được.

“Tham kiến Hoàng thượng.” “Đứng lên đi, hôm nay sao lại có thời gian đến chỗ trẫm?” Hoàng thượng hơi tò mò hỏi.

“Tiểu Ngọc gửi thư cho vi thần, rượu mạnh bên đó đã xong rồi, nhờ vi thần hỏi Hoàng thượng có muốn không?

Một trăm lượng một cân.” Tô Cửu nhìn Hoàng thượng hỏi.

“Muốn, mua một trăm vò về đây.

Sắp đến Tết rồi, để dành đến lúc đó dùng.” Hoàng thượng suy nghĩ một lát rồi trực tiếp bảo Tô Cửu mua một trăm vò.

“Vâng.” “Đúng rồi, Tạ Thầm vừa mới tới, lúc ngươi đến chắc đã gặp rồi nhỉ?

Giống như các ngươi nghĩ, hắn đến để trẫm ban hôn cho Tô Ngọc và Tạ Ương.” Hoàng thượng nhìn Tô Cửu hỏi.

Tuy rằng lúc thấy Tạ Thầm ông đã đoán được mục đích của hắn, nhưng không ngờ hắn lại thật sự mở miệng.

“Vi thần có thấy, nhưng sắc mặt hắn không được tốt lắm, xem ra đã chịu ấm ức ở chỗ Hoàng thượng rồi.” Tô Cửu trầm tư.

Tạ Thầm mất mặt ở đây, lát nữa chắc Linh Quý phi cũng sẽ qua.

Hoàng thượng thoáng vẻ không kiên nhẫn, hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Chuyện trẫm đã quyết định còn chưa đến lượt hắn phản bác.” “Hoàng thượng vẫn nên cẩn thận thì hơn.” Tô Cửu không yên tâm nói: “Dù sao vẫn còn một Linh Quý phi.” Những năm nay, Linh Quý phi cậy mình sinh được thứ trưởng tử nên kiêu ngạo không ít, cũng dựa vào thân phận này mà làm nhiều chuyện.

Những điều này Hoàng thượng đều biết, chỉ là chưa công bố ra ngoài mà thôi.

Hoàng thượng đưa tay xoa xoa thái dương, trong mắt đầy vẻ phiền muộn: “Đúng là khiến người ta khó chịu.” “Hoàng thượng, người còn định dung túng cho Linh Quý phi đến bao giờ nữa?” Một hai lần cũng đủ rồi chứ?

Hoàng thượng khẽ lắc đầu: “Bây giờ chưa phải lúc ra tay.

Bọn họ chưa phạm sai lầm gì quá lớn, nếu thật sự động thủ, người trong triều đình lại có lời ra tiếng vào, dù sao người ta cũng là nguyên lão hai triều.” “Lời tuy nói vậy, nhưng gần đây bọn họ hành sự kiêu ngạo, đã bắt đầu có ý định muốn Hoàng thượng lập Thái tử rồi.” Điều Tô Cửu lo lắng chính là việc này.

Thái tử một ngày chưa lập, người nhà họ Tạ một ngày chưa yên tâm, đặc biệt là Hoàng hậu đã mấy tháng không gặp ai, cứ tiếp tục thế này khó tránh khỏi bị người khác nghi ngờ.

Chuyện Tô Cửu nghĩ đến, Hoàng thượng đương nhiên cũng nghĩ ra được.

Ông cau mày, có chút lo lắng nói: “Chuyện này ta sẽ cho người đi làm, ngươi không cần lo.

Về phía Hoàng hậu, còn một tháng nữa là đến ngày sinh, trong thời gian này không ai được biết.” Ông sẽ đợi sau khi đứa bé chào đời mới nói cho mọi người biết.

Không phải muốn ông lập Thái tử sao?

Chỉ cần lần này Hoàng hậu sinh con trai, ông sẽ lập Thái tử ngay trong ngày hôm đó.

Nhìn dáng vẻ đầy mưu tính của Hoàng thượng, Tô Cửu biết ông lại sắp tính kế ai đó rồi.

“Đúng rồi, báo cho thằng nhóc Tô Ngọc một tiếng, vợ con của nó e là không giấu được nữa đâu.” Hoàng thượng nhìn Tô Cửu nói.

“Việc này không sao ạ, nhà chúng ta trừ hai người kia ra thì ai cũng biết cả rồi.

Bây giờ cả nhà đều đang đợi tiểu thiếu gia đời chắt trở về, bọn họ có biết cũng vô dụng.

Huống chi… cha của tiểu Hòa cũng không phải người dễ chọc.” Tô Cửu cười như không cười nói.

Hoàng thượng nhướng mày nhìn Tô Cửu: “Ồ?

Không phải họ là nông dân ở thôn quê sao?” “Hoàng thượng có biết Dư Thanh Phong không ạ?” Dư Thanh Phong?

Cái tên này… Hoàng thượng nhìn Tô Cửu với ánh mắt sắc bén: “Ý ngươi là, cha của Vương Cẩn Hòa là Dư Thanh Phong?” Sao có thể?

Không phải người này đã mất tích hơn hai mươi năm trước rồi sao?

“Đúng vậy, chính là Dư Thanh Phong.” Tô Cửu kể lại chuyện của nhà họ Dư cho Hoàng thượng nghe một lượt.

Nghe xong, Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Nhà họ Dư này cũng đáng đời.

Nếu không phải bọn họ chèn ép chi của Dư Bách Lâm, bây giờ nhà họ Dư chắc chắn sẽ ngày càng thịnh vượng chứ không ra nông nỗi này.” Nhà họ Dư, Hoàng thượng vẫn biết.

Dư Bách Lâm, lúc ông còn nhỏ, phụ hoàng đã từng kể cho ông nghe.

Năm đó khi Dư Bách Lâm còn là thiếu chủ nhà họ Dư, đất nước gặp thiên tai, quốc khố trống rỗng, chính Dư Bách Lâm đã đi đầu quyên tiền góp lương, cùng triều đình giúp đỡ bá tánh vượt qua khó khăn.

Bây giờ nhắc đến cái tên Dư Bách Lâm, những người thuộc thế hệ trước vẫn còn nhớ.

Chương 199

Ông nhớ lúc đó phụ hoàng rõ ràng muốn ban thưởng cho Dư Bách Lâm, nhưng ông ấy lại không nhận bất cứ thứ gì.

Bây giờ cháu gái của ông ấy lại giúp mình nhiều như vậy, Hoàng thượng đương nhiên vui mừng: “Hóa ra là cháu gái của ông ấy, thảo nào.

Tô Cửu, nói với Tô Ngọc, chỉ cần có trẫm ở đây, sẽ không ai dám động đến hôn sự của nó.” “Vâng.” Tô Cửu mừng cho Tô Ngọc, như vậy thì dù Dương San San có muốn làm gì cũng vô ích.

“Hoàng thượng, vi thần xin phép về trước để liên lạc với tiểu Ngọc, nói về chuyện bên này.” “Đi đi.” Tô Cửu về đến nhà, thấy Tạ Ương từ trong nhà đi ra, ánh mắt anh hơi lạnh đi.

Tạ Ương thấy Tô Cửu thì dừng bước: “Các người nghĩ giấu người phụ nữ đó đi là được sao?

Bây giờ bác gái đã biết cả rồi, tôi lại muốn xem các người giải quyết chuyện này thế nào.” “Tạ tiểu thư, cho dù bọn họ biết chuyện này cũng vô dụng, bởi vì cô không xứng.” Tô Cửu nhìn người ở cửa, lạnh lùng nói: “Sau này Tạ tiểu thư có đến cũng không cần cho vào.

Đại tiểu thư cao cao tại thượng như vậy, nhà chúng tôi không trèo cao nổi.” “Vâng, đại thiếu gia.” Sắc mặt Tạ Ương có chút khó coi, cô ta nhìn Tô Cửu: “Anh nghĩ lời anh nói có tác dụng sao?” “Lời tiểu Cửu nói không có tác dụng, vậy lời ta nói có được không?” Tạ Ương và Tô Cửu đồng thời quay đầu nhìn Tô Lãng vừa bước xuống xe ngựa.

“Tô gia chủ đây là muốn đoạn tuyệt mọi quan hệ với Tạ gia chúng tôi sao?” Tạ Ương nhìn Tô Lãng, không khách khí hỏi.

Tô Lãng cười khẽ: “Tạ Ương, cô lấy thân phận gì để nói với ta câu này?” “Tôi…” “Cô và tiểu Ngọc không thể nào, chúng ta cũng sẽ không đồng ý.

Dù Dương San San có thích cô đến đâu, không có sự đồng ý của cha ta, cô cũng không vào được cửa nhà này.

Cô bây giờ như vậy, chẳng qua là tự rước lấy nhục.” Tô Lãng thản nhiên nhìn Tạ Ương: “Nếu đã gặp tiểu Ngọc rồi thì cô nên biết, có tổ huấn của gia tộc chúng ta ở đây, cô không làm được gì cả.

Nếu Tô Tần bọn họ dám vi phạm tổ huấn, chờ đợi họ chính là bị trục xuất khỏi gia tộc.” Tạ Ương không dám tin nhìn Tô Lãng, trong mắt đầy phẫn nộ và không cam lòng: “Cô ta chỉ là một con nhà nông, dựa vào cái gì?” “Chỉ dựa vào việc cô ấy bất chấp tất cả sinh con cho tiểu Ngọc.

Dựa vào việc cô ấy dù sống trong lời đồn đãi thị phi vẫn nuôi dạy đứa bé rất tốt.

Dựa vào việc tiểu Ngọc bây giờ thích cô ấy, muốn cùng cô ấy sống hết đời.” “Tạ Ương, bao nhiêu năm qua, ta cứ nghĩ cô là một cô nương thông minh, có thể thấy rõ tiểu Ngọc không thích cô, thậm chí chán ghét cô.

Nhưng xem ra ta đã đánh giá cao cô rồi.

Rõ ràng biết tiểu Ngọc không thích mà vẫn dây dưa không dứt, còn chạy đến trước mặt Dương San San nói năng lung tung.

Cha ta chắc cũng đã nói với cô rồi chứ?

Cô đừng bao giờ mơ tưởng bước vào cửa nhà họ Tô.” Tô Lãng thản nhiên nhìn Tạ Ương, trong mắt đầy vẻ châm biếm.

“Bác cả, bác về rồi.” Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Lãng.

Bác cả về thật đúng lúc, một câu nói đã khiến Tạ Ương không mở miệng được nữa.

Bác cả thật lợi hại.

Tô Lãng nhìn Tô Cửu: “Có việc thì cứ đi làm trước đi, không cần ở đây lãng phí thời gian với người khác.” “Vậy bác cả, con về trước đây.” “Đi đi.” Sau khi Tô Cửu rời đi, Tô Lãng quay người nhìn Tạ Ương, vẻ mặt lạnh nhạt nói: “Tạ Ương, sau này đừng đến nhà họ Tô nữa, nhà họ Tô chúng tôi không ai chào đón cô.

Chuyện tiểu Ngọc có vợ con, cả nhà họ Tô đều biết rồi, chỉ là không cho Dương San San bọn họ biết mà thôi.

Ngoài ra, tất cả mọi người trong nhà chúng tôi đều đang đợi họ trở về.” “Nếu cô còn chút sĩ diện, sau này đừng xuất hiện trước mặt tiểu Ngọc nữa.

Dương San San và Tô Tần không hiểu chuyện, nhưng ta thì khác.

Sau này không cần cho Tạ tiểu thư vào nữa, tiễn khách.” “Vâng, gia chủ.” Tạ Ương lớn từng này, chỉ có ở nhà họ Tô là liên tục gặp trở ngại.

Trước đây là nhà họ Tô bảo cô ta đi, bây giờ vẫn là nhà họ Tô bảo cô ta đi.

Từ nhỏ đến lớn, cô ta chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Nhìn chằm chằm vào tấm biển của nhà họ Tô, Tạ Ương quay người rời đi.

Chỉ chấp nhận người phụ nữ đó thôi đúng không?

Cô ta muốn xem, nếu người đó chết rồi, liệu họ có còn kiên định cho rằng chỉ cần người phụ nữ đó hay không.

Tô Cửu vừa về đến sân của mình, còn chưa kịp viết thư cho Tô

Ngọc thì Dương San San và Tô Tần đã tới.

“Tiểu Ngọc tìm được người đó từ khi nào?” Dương San San mặt mày âm trầm hỏi.

“Cũng không lâu lắm, khoảng nửa năm.” Tô Cửu nói bằng giọng bình thản, hoàn toàn không để tâm đến sự tức giận của Dương San San.

Dương San San trừng mắt nhìn Tô Cửu: “Con biết từ sớm rồi?” “Ừ, con biết từ sớm.

Không chỉ con biết, những người khác trong gia tộc cũng biết, chỉ có hai người không biết.” Tô Cửu dường như cảm thấy Dương San San chưa đủ tức giận, tiếp tục đổ thêm dầu vào lửa.

Và anh đã thành công.

“Tô Cửu, tại sao con không nói cho chúng ta biết?” Bà ta không biết mình đang làm gì sao?

Tô Cửu nhìn Dương San San: “Tại sao con phải nói cho hai người?

Nói để hai người đi tìm gây phiền phức cho tiểu Hòa và tiểu Ngọc à?

Con nói cho hai người biết, hai người thích Tạ Ương vô dụng, phải để tiểu Ngọc thích mới có tác dụng.” Dương San San tức đến run người: “Chỉ là một con bé nhà quê, cũng xứng với…” “Chỉ tiếc là người mà bà xem thường, ông nội và ông ngoại đều rất thích.

Hoàng thượng và Thái hậu cũng nhiều lần khen ngợi.

À đúng rồi, con quên nói cho bà biết, ông ngoại hiện đang ở nhà tiểu Hòa.

Hay là… con cho bà địa chỉ, bà qua đó thử xem?” Tô Cửu khẽ nhếch mép, miệng nở nụ cười gian tà.

Tô Tần cau mày, cha vợ cũng biết rồi sao?

Ba năm trước, tiểu Ngọc bị trọng thương suýt mất mạng, tất cả mọi người đều biết, chỉ có họ không biết.

Lần này, tiểu Ngọc tìm được cô gái cứu mình, tất cả mọi người đều biết, họ vẫn không biết.

“Tô Cửu, con còn coi chúng ta là cha mẹ con không?

Chuyện gì cũng không nói với chúng ta.” Giọng Tô Tần mang theo sự tức giận.

“Không có.” Trong khoảnh khắc đó, Tô Tần tưởng mình nghe nhầm.

Ông không dám tin nhìn con trai cả của mình.

Nó nói là không có?

“Sau khi hai người hại chết Nhu Nhu, suýt nữa đánh chết tiểu Ngọc, con đã không coi hai người là cha mẹ nữa rồi.

Hai người làm cha mẹ chúng con, cũng phải xem lại mình có xứng không.” Một câu nói khiến sắc mặt Tô Tần và Dương San San trắng bệch.

“Nếu hôm nay hai người chỉ đến để nói với con điều này, thì thật xin lỗi, hai người có thể đi được rồi, con không có gì để nói với hai người cả.

À đúng rồi, nhắc nhở hai người một câu, Tạ Ương đừng mơ bước vào cửa nhà họ Tô nửa bước, bác cả và ông nội đều sẽ không đồng ý đâu.

Chương 200

Con còn có công vụ phải xử lý.” Tô Cửu nhìn Dương San San và Tô Tần, vẻ mặt vô cùng lạnh lùng.

“Chúng ta biết sai rồi, đã xin lỗi rồi, các con còn muốn thế nào nữa?” Dương San San không chịu nổi bị con trai nhìn như vậy.

Thời gian lâu như vậy, hình phạt đáng nhận cũng đã nhận rồi, nó còn muốn họ thế nào nữa?

Có phải muốn thấy họ chết mới vui không?

“Xin lỗi?

Sao con không biết lời xin lỗi của hai người nhỉ?

Chỉ một câu ‘xin lỗi’ rẻ mạt?

Hay là cái gọi là lời xin lỗi khiến người ta buồn nôn của bà?” Tô Cửu nhìn Dương San San, nói từng chữ một.

“Hai người đã bao giờ thật lòng xin lỗi con, Tuyền Tuyền, và tiểu Ngọc chưa?

Có không?

Không có.

Hai người trước giờ vẫn luôn cao cao tại thượng như vậy, luôn cho rằng chúng con là con cái của hai người, dù chúng con có tức giận cũng chẳng làm gì được hai người, đúng không?” Tô Cửu rất giỏi nhìn thấu lòng người, huống chi là người đã chung sống bao nhiêu năm.

“Dương San San, bà quá tự cho mình là đúng rồi.

Gây tổn thương chính là gây tổn thương.

Giữa ba anh em chúng con và bà có một mạng người ngăn cách, là người phụ nữ con yêu sâu đậm, là đứa con chưa chào đời của Tuyền Tuyền, còn tiểu Ngọc, là mạng sống của chính nó.

Chúng con ghét bà, chúng con đoạn tuyệt quan hệ với hai người, có sai không?" Tô Cửu chưa bao giờ cảm thấy mình làm gì sai.

Anh đã làm được điều mình muốn làm, còn Dương San San sau này thế nào, anh không quản được.

"Tiểu Cửu, chúng ta…" "Đừng đến nói với con câu xin lỗi, lời xin lỗi của hai người không thể đổi lại những gì chúng con đã mất." Tô Cửu nhìn hai người: "Mời hai người rời đi." Tô Tần cau mày nhìn Tô Cửu, đây không phải lần đầu tiên ông thấy Tô Cửu dùng ánh mắt như vậy nhìn họ, nhưng lại là lần đầu tiên khiến ông cảm thấy mình thật sự đã mất đi con trai và con gái.

"Tiểu Cửu, những chuyện này đã qua rất lâu rồi, chúng ta không thể buông bỏ được sao?

Chúng ta hãy buông bỏ quá khứ, sống những ngày tháng tốt đẹp." Tô Tần đắn đo dùng từ, nhìn Tô Cửu nói.

"Tô Tần, ông là một người chồng tốt, con thừa nhận.

Nhưng ông tuyệt đối không phải một người cha tốt, càng không phải một người con tốt.

Người như ông chỉ xứng đáng ở bên Dương San San, còn những thứ khác thì đừng có mơ mộng hão huyền, đó là những thứ ông không xứng có được." Tô Cửu nhìn Tô Tần, nói từng chữ.

"Đừng nói với con là ông không làm gì cả.

Ông đúng là không làm gì cả, ông chỉ là tiếp tay cho giặc, trơ mắt nhìn bà ta làm hại ba anh em chúng con mà thôi.

Và chính sự thờ ơ đó của ông mới là điều tàn nhẫn nhất.” Tô Cửu nhìn Tô Tần, nói từng chữ.

Tô Tần ngây người nhìn Tô Cửu, ông chưa bao giờ nghĩ rằng trong lòng Tô Cửu, mình lại có hình tượng như vậy.

Nhìn Tô Cửu, ông không khỏi nhớ lại lúc ba anh em họ còn nhỏ, thích nhất là chơi cùng ông.

“Tiểu Cửu, chúng ta có thể quay lại như xưa được không?” Tô Cửu cười, cười một cách điên cuồng, sau đó nhìn Tô Tần: “Ông có xứng không?” Lần đầu tiên Tô Tần cảm nhận được nỗi đau tột cùng này.

Ông nhận ra rồi, Tô Cửu không hề muốn nhìn thấy họ.

“Hai người cũng đừng đi làm chướng mắt tiểu Ngọc nữa.

Nếu ban đầu những chuyện này là do hai người làm, vậy thì đừng hối hận.

Đường mình đã chọn, dù phải quỳ cũng mời hai người đi cho hết, đừng quay đầu lại, vì không ai trong chúng con sẽ tha thứ cho hai người.

Con là con trưởng, sau này hai người già rồi, việc phụng dưỡng con sẽ làm.

Còn những thứ khác, hai người đừng nghĩ đến nữa.” Nói xong, anh cầm công văn của mình trở về thư phòng, đóng sầm cửa lại trước mặt họ.

Khi không còn thấy Tô Cửu nữa, Dương San San ngã khuỵu xuống đất.

Chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào như bây giờ, nhận thức rõ ràng rằng, bà ta đã mất đi ba đứa con của mình.

Đưa tay ôm lấy ngực, bà ta làm sai sao?

Không, bà ta không sai, bà ta làm tất cả đều vì tốt cho ba đứa con.

“Tướng công, chúng ta đi tìm tiểu Ngọc.

Em sẽ không đồng ý cho một cô gái nhà quê vào cửa, cô ta đừng hòng.” Dù không phải Tạ Ương, cũng tuyệt đối không phải là Vương Cẩn Hòa, cô ta không xứng.

“San San, những năm nay là chúng ta đã sai, em…” “Không, chúng ta không sai.

Sai là ở bọn chúng, là bọn chúng không hiểu cảm nhận của chúng ta, là bọn chúng không hiểu những gì chúng ta làm cho chúng.” Dương San San tức giận nói.

Tô Tần bất lực nhìn Dương San San, biết rằng với một người cao ngạo như bà, việc thừa nhận mình sai còn khó hơn lên trời.

Nhưng lần này, họ thật sự đã sai rồi.

“San San, đó là người tiểu Ngọc thích mà, em…” “Thích?

Nó biết thế nào là thích sao?

Nó chẳng hiểu gì cả, nhất định là con tiện nhân đó đã dùng thủ đoạn gì đó để quyến rũ con trai chúng ta.

Em sẽ không để yên chuyện này đâu.” Dương San San gọi thị vệ của mình đến, bảo hắn dựa theo thông tin Tạ Ương cho, lập tức đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Cho dù Tô Tích và Dương Chấn Uy đều ở đó, bà ta cũng phải đến để ngăn cản hai người họ ở bên nhau.

Tô Tần không ngăn được Dương San San, đành bất lực để bà ta làm vậy, trong lòng cũng muốn đi xem Tô Ngọc thế nào.

Tô Cửu ở trong thư phòng nghe được cuộc đối thoại của hai người, mày nhíu chặt.

Dương San San này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Viết xong thư, Tô Cửu gửi thư đi.

Khi Tô Ngọc nhận được thư, Dương San San cũng đã có được địa chỉ nhà Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc mở thư ra đọc, khi thấy Tô Cửu nói Dương San San và Tô Tần biết chuyện và sắp đến, lòng anh vô cùng bình tĩnh.

Chương 201

Đã muốn đến thì cứ đến, vừa hay ông ngoại cũng ở đây, để ông ngoại xem bà thường ngày đối xử với con gái và con trai mình như thế nào.

Cất thư đi, Tô Ngọc ra ngoài tìm Dương Chấn Uy: “Ông ngoại…” Nghe giọng nói ngập ngừng của Tô Ngọc, Dương Chấn Uy đang chơi cùng ba đứa trẻ Tiểu Bảo liền ngẩng đầu nhìn anh, kỳ quái hỏi: “Sao vậy?” “Ông ngoại, đây là thư anh trai con vừa gửi đến, ông xem đi ạ.” Tô Ngọc đưa thư cho Dương Chấn Uy.

Dương Chấn Uy nhận lấy thư đọc, càng đọc mày càng nhíu chặt, đến cuối cùng vẻ mặt của Dương Chấn Uy chỉ có thể dùng hai chữ “âm trầm” để hình dung.

“Lá gan cũng lớn thật.” Dương Chấn Uy đưa ra một lời nhận xét như vậy.

“Ông ngoại phải giúp con nhé.” Tô Ngọc ấm ức nói: “Nếu ông không giúp con, con bị người ta bắt nạt thì làm sao bây giờ?” Dương Chấn Uy nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, bật cười một tiếng, bực bội nói: “Chỉ như cháu mà còn để người khác bắt nạt được à?” “Đương nhiên rồi, ông ngoại không nghĩ cho con, thì cũng phải nghĩ cho tiểu Hòa và Tiểu Bảo chứ.

Từ thư của anh con có thể thấy bà ấy đến đây định làm gì, lỡ dọa Tiểu Bảo sợ thì sao?

Tiểu Bảo còn chưa đầy bốn tuổi đâu.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, cau mày nói.

Đây chính là lý do anh không muốn đưa vợ con trở về.

“Lấy Tiểu Bảo làm bia đỡ đạn, cháu cũng giỏi thật đấy.” Dương Chấn Uy bực bội nói.

Nhưng tiểu Ngọc nói cũng đúng, lỡ Tiểu Bảo bị dọa sợ thì phải làm sao?

“Được rồi, có ta và ông nội cháu ở đây, bọn họ còn dám làm gì được sao?” “Cảm ơn ông ngoại, con đi tìm tiểu Hòa đây.” mấy ngày nay rau trong thôn phát triển rất tốt, người trong thôn nhờ Vương Cẩn Hòa qua xem giúp.

Hôm nay cô đến ruộng rau nhà thôn trưởng.

Mỗi lần ra ngoài nhìn những luống rau xanh mơn mởn, Tô Ngọc lại cảm thấy như có bạc đang bay trước mặt mình.

Tô Ngọc thong thả đi tìm Vương Cẩn Hòa, đi được một lát thì thấy cô xách một miếng thịt quay về.

“Thịt này ở đâu ra vậy?” Tô Ngọc tò mò hỏi.

“Trong thôn có người bán thịt lợn, em mua một ít về làm thịt kho tàu.” Vương Cẩn Hòa nói đơn giản.

Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết: “Đúng rồi, rau trong thôn còn bao lâu nữa thì bán được?

Anh sốt ruột quá rồi.” “Còn khoảng một tháng nữa là thu hoạch được lứa lớn rồi.

Em đã thử rau họ trồng, mùi vị tuy không bằng rau em trồng, nhưng cũng ngon hơn trước đây rất nhiều.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói: “Năm nay mọi người chắc sẽ kiếm được tiền để ăn một cái Tết sung túc.” “Bây giờ điều duy nhất anh lo là lúc đó nên định giá thế nào.” Vương Cẩn Hòa đang đau đầu vì chuyện này.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa một cách bí ẩn, đưa tay véo nhẹ mũi cô, cười nói: “Em nghĩ rau anh xin em trước đây dùng để làm gì?

Còn cả rượu nho và rượu mạnh nữa.” Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, đây là có ý gì?

Sao cô cảm thấy mình không hiểu gì hết vậy?

“Lúc em nói muốn trồng rau để bán, bên em không phải còn rất nhiều rau sao?

Mỗi ngày anh đều bảo Nguyên Bảo hái rồi cho người mang đi bán cho các thương nhân hợp tác ở gần đây.

Anh nói với họ là rau này có thể bồi bổ cơ thể.

Bây giờ đã gần hai tháng rồi, chắc là hiệu quả cũng đã thấy rõ.” Ăn quen rau của tiểu Hòa rồi, bảo họ ăn rau của người khác, họ mà ăn quen được mới là lạ.

Giống như mỗi ngày em cho cùng một người một viên kẹo, đột nhiên có một ngày không cho nữa, người đó sẽ nhớ đến em, nhớ đến kẹo của em.

Vương Cẩn Hòa giơ ngón tay cái lên với Tô Ngọc.

Giờ phút này cô không thể không thừa nhận, Tô Ngọc thật sự rất lợi hại.

Cô vỗ vai Tô Ngọc, rất nghiêm túc nói: “Tô Ngọc, anh lợi hại quá đi.” Từ tiết kiệm vào xa xỉ thì dễ, từ xa xỉ về tiết kiệm lại khó.

Đây là đạo lý muôn thuở không đổi.

Đã quen ăn sơn hào hải vị, sao còn có thể để mắt đến cơm canh đạm bạc?

“Em đã muốn trồng, muốn dẫn người trong thôn cùng trồng, anh đương nhiên phải giúp em, giúp những người em dẫn dắt kiếm được tiền, em nói có đúng không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy ý cười.

Vương Cẩn Hòa liên tục gật đầu: “Anh nói đúng, Tô Ngọc, cảm ơn anh.” “Với anh còn khách sáo làm gì?

Chúng ta sắp thành vợ chồng rồi, giúp em làm việc hay em sai bảo anh đều là chuyện nên làm.

Chúng ta về nhà thôi.” Tô Ngọc đưa tay nhận lấy miếng thịt lợn từ tay Vương Cẩn Hòa, hai người tay trong tay cùng nhau về nhà.

Người trong nhà thấy hai người tay trong tay, trong mắt đều mang ý cười, con cái tình cảm tốt đẹp, họ cũng vui.

Dư Bách Lâm và Tô Tích liếc nhìn nhau: “Xem ra chúng ta phải nhanh chóng chọn ngày lành, để không làm lỡ việc thành thân của chúng.” Bị trưởng bối trêu chọc, Tô Ngọc thì không sao vì mặt dày, nhưng Vương Cẩn Hòa ít nhiều có chút ngượng ngùng, đặc biệt là khi nghe họ hỏi Tiểu Bảo sau này muốn có em trai hay em gái.

“Tiểu Bảo, đợi mẹ con thành thân rồi, họ sẽ sinh em trai em gái cho con.

Con muốn em trai hay em gái?” Tô Tích nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo dừng trò chơi đang chơi, nghiêm túc suy nghĩ một lúc mới mở miệng nói: “Em trai em gái con đều muốn.

Cha nói cha có rất nhiều tiền, nuôi thêm mấy em trai em gái nữa cũng được.” “…” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đồng thời cạn lời.

Đều muốn cả em trai em gái đã đành, còn muốn mấy đứa?

Đứa trẻ này đang nghĩ gì vậy?

Nhìn dáng vẻ cạn lời trợn mắt của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc trong lòng thầm sướng.

Anh cũng muốn có thêm mấy đứa con, như vậy mới náo nhiệt chứ.

Dù sao trong nhà nhiều người lớn, có người giúp trông trẻ.

Nhìn dáng vẻ thầm vui của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đột nhiên đưa tay véo vào phần thịt mềm bên hông anh, nhéo một cái thật mạnh.

Tô Ngọc đau đến mức mặt mũi nhăn nhó, quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, người sau đang nhìn anh với vẻ mặt cảnh cáo, ánh mắt không lời nói rằng: Không được nghĩ bậy bạ, dám nghĩ bậy thì cứ đợi đấy.

Tô Ngọc thở dài một hơi, nghĩ thôi cũng không được à?

“Tiểu Hòa, con đừng có lúc nào cũng bắt nạt tiểu Ngọc.” Cố Cửu Ninh bất lực nhìn con gái mình, đau đầu nói.

Trước mặt trưởng bối nhà người ta mà bắt nạt người ta, đứa trẻ này đúng là giỏi thật.

“Mẹ, con bắt nạt anh ấy lúc nào?

Tô Ngọc, anh nói xem em có bắt nạt anh không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười vô hại.

Tô Ngọc cười khổ lắc đầu: “Không có, em sao lại bắt nạt anh được chứ.” Cố Cửu Ninh nhìn tay Vương Cẩn Hòa vẫn đang véo Tô Ngọc: “Tiểu Hòa, lúc con nói câu này, trước tiên bỏ tay đang véo tiểu Ngọc ra đã.” Vương Cẩn Hòa ho khan một tiếng, từ từ bỏ tay mình ra.

Tô Tuyền nhìn hai người một người bằng lòng đánh, một người bằng lòng chịu, không nhịn được cười: “Tiểu Ngọc từ nhỏ đã là tiểu bá vương, đây là lần đầu tiên chị thấy bộ dạng này của tiểu Ngọc, thú vị thật.” Thú vị?

Chương 202

Tô Ngọc đảo mắt, có gì thú vị chứ?

Nhưng vợ mình chọn, dù có nhảy lên trời, anh cũng phải cưng chiều.

“Tuyền Tuyền nói đúng, trước đây toàn là tiểu Ngọc bắt nạt người khác, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt nó bị bắt nạt rồi.

Tiểu Hòa, ông nói cho cháu biết, cứ bắt nạt tiểu Ngọc thoải mái, chúng ta không nói gì đâu.” Tô Tích nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Tích, cô không dám.

Ngược lại, Tô Ngọc lại ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, cười tươi rói nói: “Cho em bắt nạt.” Tô Tuyền rùng mình, nổi cả da gà.

“Tiểu Ngọc, sao chị không phát hiện ra từ khi có vợ em lại sến súa như vậy?” Tô Tuyền nói với vẻ mặt ghét bỏ.

Tô Ngọc liếc nhìn chị gái mình, khinh bỉ nói: “Chị không hiểu đâu.” “Chị của em đã thành thân rồi.” Con cũng lớn tướng rồi, cô còn không hiểu?

Tô Ngọc hất cằm nhìn Tô Tuyền: “Thằng nhóc Phong Chuẩn có đối xử tốt với chị bằng anh đối với tiểu Hòa không?” Tô Tuyền lập tức im bặt.

Đứa em trai này, cô thấy không cần nữa rồi.

“Tiểu Hòa, đứa em trai này tặng em đấy, chúng ta không cần nữa.” Tô Tuyền cảm thấy nếu tiếp tục nói chuyện với nó, mình sẽ bị tức chết mất.

“Em vốn dĩ là người của nhà tiểu Hòa mà.” Tô Ngọc nhìn Vương

Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, em nói có phải không?” Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy mặt Tô Ngọc ra: “Tránh xa em ra một chút.” “Không được.” Tình cảm tốt đẹp của hai người khiến Tô Tuyền hoàn toàn yên tâm.

Trước đây cô luôn lo lắng em trai mình sẽ không tìm được người mình thích, nhưng bây giờ xem ra cô đã lo thừa rồi.

Sau khi bốn vị trưởng bối bàn bạc nhiều lần, hôn kỳ của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc được định vào ngày hai mươi mốt tháng mười một.

Cách ngày thành thân của hai người còn hơn một tháng.

Hơn một tháng đối với họ cũng đủ rồi.

Từ khi ngày cưới được định, Tô Ngọc bắt đầu bận rộn, có lúc mấy ngày liền không về.

Ruộng rau bên này sắp xong, Vương Cẩn Hòa có chút bận rộn.

Tô Ngọc vốn không muốn Vương Cẩn Hòa tự may áo cưới, nhưng Vương Cẩn Hòa nói cả đời chỉ có một lần, cô muốn tự tay làm, Tô Ngọc đành phải đi mua loại vải tốt nhất về cho cô.

Lúc Tô Ngọc đi mua vải, Vương Cẩn Hòa cầm cây bút được vót từ than củi, nghiêm túc vẽ kiểu dáng của bộ hôn phục.

Đến lúc Tô Ngọc trở về, Vương Cẩn Hòa cũng đã vẽ xong.

Nhìn những tấm vải Tô Ngọc mang về, Vương Cẩn Hòa có chút vui mừng: “Đây đều là những loại vải em muốn.

Tô Ngọc, anh xem bộ hôn phục này có đẹp không?” Tô Ngọc đi tới, cùng Vương Cẩn Hòa chen vào xem bản vẽ hôn phục.

Vừa nhìn thấy bản vẽ, Tô Ngọc đã rất thích: “Đẹp, nhưng không có phượng quan nào xứng với bộ hôn phục này.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát, cầm bút than nghiêm túc vẽ: “Cái này anh thấy thế nào?”

Nhìn chiếc phượng quan vô cùng mới lạ, Tô Ngọc cầm bản vẽ hôn lên má Vương Cẩn Hòa một cái: “Anh đi tìm thợ thủ công làm.” Chiếc phượng quan này và bộ hôn phục kia quả thực quá hợp nhau.

“Tiểu Ngọc vừa về sao lại đi rồi?” Tô Tuyền bước vào, kỳ quái hỏi.

“Cậu ấy cầm bản vẽ phượng quan đi tìm thợ thủ công rồi.” Vương Cẩn Hòa ngượng ngùng nói.

Tô Tuyền ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn khuôn mặt hơi ửng hồng của cô, trêu chọc nói: “Chị thật sự là lần đầu tiên thấy tiểu Ngọc vội vàng như vậy, chuyện gì cũng tự tay làm.” Vương Cẩn Hòa trong lòng cũng rất vui, anh làm như vậy là để nói cho mọi người biết, anh rất coi trọng cô.

“Anh ấy như vậy rất tốt.” Vương Cẩn Hòa khẽ nói.

Tô Tuyền ghé sát vào Vương Cẩn Hòa: “Có phải rất vui không?” “Ừ, rất vui.” “Mẹ ơi, ra hoa rồi.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, Tiểu Bảo vội vã từ bên ngoài chạy vào, cùng đến còn có Tiểu Trí và Phong Thấm Linh.

Vương Cẩn Hòa kéo Tiểu Bảo, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Ừm?

Tiểu Bảo nói cái gì ra hoa?” “Dâu tây, dâu tây mẹ trồng ra hoa rồi.” Tiểu Bảo thở hổn hển nói: “Có cây đã có quả dâu tây nhỏ rồi.” “Thật sao?

Nhanh thật đấy.

Đi, mẹ cũng đi xem.” Vương Cẩn Hòa vẻ mặt vui mừng dắt Tiểu Bảo và các bạn đi xem.

Gần đây bận quá cô không có thời gian đi xem, không ngờ lại ra hoa sớm như vậy.

Đến ruộng dâu tây, quả nhiên dâu tây trong ruộng mỗi cây đều nở những bông hoa trắng nhỏ, có cây đã kết những quả dâu tây xanh nhỏ.

“Mẹ ơi, dâu tây ra hoa rồi, có phải chúng ta sắp được ăn dâu tây không?” “Đúng vậy, sắp được ăn rồi.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút: “Dịp Tết chắc là ăn được rồi, đến lúc đó chúng ta có thể bán được không ít tiền đâu.” Đợi khi quả lớn hơn một chút, lúc tưới nước sẽ cho thêm một ít linh tuyền thủy, để dâu tây chín nhanh hơn.

Như vậy vừa giữ được độ tươi ngon, lại kịp vào dịp Tết.

Theo như lời Tô Ngọc nói, gửi đến kinh thành nhất định sẽ rất đắt hàng phải không?

Tô Tuyền nhìn những cây dâu tây trên mặt đất, cười nói: “Năm nay hai em có thể bán được không ít tiền đâu.” Vương Cẩn Hòa mỉm cười không nói gì, nhưng cô cũng cảm thấy có thể kiếm được rất nhiều tiền. "Mẹ ơi, đợi dâu tây chín rồi chúng ta có thể gửi một ít cho bác hoàng thượng và bà thái hậu không ạ?" Tiểu Bảo ôm chân Vương Cẩn Hòa, ánh mắt mong chờ hỏi. "Ngoài hoàng thượng và thái hậu ra con còn muốn cho ai nữa không?" "Cho bác cả ạ." Tiểu Bảo không cần suy nghĩ đã nói ngay.

Bác cả ở kinh thành một mình xa như vậy, ở đó chắc chắn không có dâu tây để ăn đâu.

Tô Tuyền nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Tiểu Ngọc có một đứa con như vậy thật sự rất tốt.

Đứa trẻ này tính cách y hệt Tiểu Ngọc, thích hay không thích ai chỉ cần nhìn là biết ngay.

Chỉ cần là người mình thích, Tiểu Bảo sẽ hết lòng đối đãi, còn người không thích thì thằng bé đến một ánh mắt cũng chẳng thèm cho.

Giống như hoàng thượng và thái hậu, rõ ràng chưa từng gặp mặt, nhưng nó lại luôn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến họ. "Được, Tiểu Bảo nói cho ai thì chúng ta cho người đó." Ở lại ruộng dâu một lúc, cả nhóm mới trở về.

Kể từ đó, Tiểu Bảo lúc nào cũng mong ngóng dâu tây, khiến Vương Cẩn Hòa cũng muốn dùng linh tuyền thủy để giục chín vài quả cho con ăn.

May mà Tô Ngọc đã ngăn lại nên cô mới thôi. "Em à, tuy linh tuyền thủy của em có thể giúp cây cối sinh trưởng, nhưng không phải dùng như vậy.

Lỡ như nó mang lại phiền phức cho em thì sao?

Dâu tây này lớn đã đủ nhanh rồi, đợi thêm hai tháng nữa là ăn được, không cần thiết phải mạo hiểm.

Hơn nữa, có những thứ Tiểu Bảo muốn, chúng ta đúng là có thể cho, nhưng cũng có những thứ không thể." Dưới những nguyên tắc cho phép, Tô Ngọc có thể cho Tiểu Bảo bất cứ thứ gì thằng bé muốn, nhưng những thứ ngoài khuôn khổ thì tuyệt đối không được.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi miễn cưỡng đồng ý: "Anh nói đúng, sau này em sẽ chú ý." "Không sao, anh biết em cũng là muốn tốt cho Tiểu Bảo, nhưng tiền đề là em phải bảo vệ tốt cho chính mình trước, biết không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

Chuyện giục chín dâu tây này có thể mang lại phiền phức cho cô, sao anh có thể đồng ý để cô làm vậy được?

Chương 203

"Em biết rồi, sau này sẽ không làm vậy nữa, anh đừng lo." Vương Cẩn Hòa cũng nhận ra suy nghĩ của mình rất nguy hiểm, lập tức dập tắt ý định giục chín dâu tây. "Em có thể nhận ra vấn đề thì đương nhiên là tốt nhất rồi, đỡ cho anh ngày nào cũng phải lo ngay ngáy.

Anh đã tìm được thợ thủ công giỏi nhất rồi, cần hai mươi ngày." "Vậy cũng được, vẫn còn khá nhiều thời gian để chỉnh sửa." Vương Cẩn Hòa lo rằng sản phẩm làm ra không phải thứ cô muốn. "Được, đến lúc đó nhất định sẽ làm em hài lòng." Trong lúc hai người đang chuẩn bị cho hôn sự thì Dương San San và Tô Tần cũng ngày đêm vội vã lên đường, cuối cùng đã đến thôn Tạ gia.

Nhìn căn nhà trước mặt, ánh mắt Dương San San tràn ngập chán ghét.

Nơi thế này thì nuôi dạy ra được đứa trẻ tốt đẹp gì chứ?

Người như vậy sao xứng với con trai của bà ta?

Dương San San sa sầm mặt, nói với người bên cạnh: "Đi gõ cửa." Thị vệ vừa định đi gõ cửa thì cửa đã mở từ bên trong.

Người ở cửa là Tô Ngọc và một cô nương xa lạ.

Từ thái độ thân mật của hai người, Dương San San biết ngay đây chính là người đã cứu Tô Ngọc lúc trước.

Khi thấy Dương San San, nụ cười trên mặt Tô Ngọc nhạt đi rất nhiều. "Các người đến đây làm gì?" Tô Ngọc lạnh lùng hỏi. "Về cùng chúng ta." Dương San San nhìn Tô Ngọc, giọng điệu không cho phép từ chối.

Tô Ngọc cười khẩy, ánh mắt bạc bẽo nhìn Dương San San: "Bà dùng thân phận gì để nói với tôi những lời này?" "Ta là mẹ của con, một thôn phụ như thế này không xứng với con, theo ta trở về, ta sẽ tìm cho con một tiểu thư nhà quyền quý khác xứng đáng hơn." Dương San San tự cho rằng những việc mình làm đều là vì tốt cho Tô Ngọc, nhưng bà ta lại không hề nghĩ đến việc Tô Ngọc có cần hay không.

Tô Ngọc bật cười ha hả, chế nhạo nhìn Dương San San: "Bà xứng sao?" "Tô Ngọc…" Bị Tô Ngọc nói như vậy trước mặt Vương Cẩn Hòa, Dương San San cảm thấy mặt mũi mình đã mất sạch.

Vương Cẩn Hòa nắm lấy tay Tô Ngọc, rồi nhìn Dương San San: "Có phải bà lúc nào cũng tự nói tự thoại như vậy không?

Tự cho rằng tốt cho Tô Ngọc và mọi người, rồi áp đặt những thứ bà cho là tốt lên người nó?" "Hỗn xược, ngươi là cái thá gì?

Cũng dám nói chuyện với ta như vậy?" Dương San San tức giận đến hóa rồ, quát lên. "Bà đây là thẹn quá hóa giận sao?

Làm nhiều chuyện tổn thương Tô Ngọc như vậy, bây giờ lại đến nói những lời này, bà nghĩ nó sẽ nghe lời bà sao?" Vì những gì Dương San San đã làm với Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không có chút thiện cảm nào với người phụ nữ này, nói chuyện cũng chẳng hề khách sáo.

Dương San San bị lời nói của Vương Cẩn Hòa làm cho tức run người, vừa định lên tiếng thì lại nghe Vương Cẩn Hòa nói tiếp: "Những chuyện bà làm với Tô Ngọc tôi đều biết cả.

Mỗi khi nghe anh ấy kể lại, tôi lại rất muốn hỏi bà một câu, nó có phải con ruột của bà không?

À không, phải nói là ba anh em họ có phải con ruột của bà không?" Tô Tần nhìn bộ dạng sắc sảo của Vương Cẩn Hòa, khẽ cau mày, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Tiểu cô nương, nói năng nên có chừng mực, dù sao San San cũng là trưởng bối của cô." "Trưởng bối?

Các người là trưởng bối kiểu gì?

Tôi chưa từng nghe nói trưởng bối nhà ai lại làm ra những chuyện như vậy." Vương Cẩn Hòa khinh thường cười khẩy.

Bị Vương Cẩn Hòa khiêu khích như vậy, Dương San San cười lạnh một tiếng, rút roi ra quất về phía cô.

Tô Ngọc vốn định ôm Vương Cẩn Hòa né đi, nhưng khi thấy người từ trong nhà bước ra, anh liền ôm lấy Vương Cẩn Hòa, chắn trước mặt cô, ngọn roi đó quất thẳng vào lưng anh.

Dương San San đồng tử co rút, nó lại có thể bất chấp tất cả như vậy. "Tô Ngọc." Vương Cẩn Hòa hoàn toàn sững sờ, vội vàng xem lưng của Tô Ngọc. "Tiểu Hòa, anh không sao." Tô Ngọc an ủi nhìn Vương Cẩn Hòa, mỉm cười với cô. "Sao lại không sao được chứ?

Bà ta quất một roi mạnh như vậy." Quần áo sau lưng đều rách toạc, một vệt máu hằn trên lưng, thế mà gọi là không sao, vậy thế nào mới là có sao.

Dương Chấn Uy trơ mắt nhìn cháu ngoại bị Dương San San đánh.

Nếu không phải cháu ngoại ra tay kịp thời, người bị đánh đã là Tiểu Hòa rồi.

Cơn giận bùng lên trong chốc lát, Dương Chấn Uy nhìn chằm chằm Dương San San, khi bà ta định ra tay lần nữa, Dương Chấn Uy phi thân tới, tóm lấy cây roi.

Dùng sức một cái, cây roi của Dương San San đã nằm trong tay Tô Tích. "Cha…" Dương San San thấy Tô Tích, ánh mắt khẽ lóe lên.

Tuy có nghe nói Dương Chấn Uy ở đây, bà ta cứ nghĩ lâu như vậy rồi chắc ông đã đi, ai ngờ vẫn còn ở đây. "Dương San San, ngươi oai phong thật đấy." Giọng Dương Chấn Uy nén giận, dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào. "Cha, con…" Dương San San hoàn toàn hoảng loạn, nếu biết Dương Chấn Uy còn ở đây, bà ta đã không ra tay trực tiếp.

Dương Chấn Uy không chớp mắt, vung roi trong tay quất về phía Dương San San.

Bà ta hét lên một tiếng thảm thiết.

Phảng phất nhận ra mình ra tay trước mặt Vương Cẩn Hòa không tốt lắm, ông quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, con đưa Tiểu Ngọc về đi." Vương Cẩn Hòa dìu Tô Ngọc rời đi.

Lúc đi, Tô Ngọc mỉm cười với Dương San San, nụ cười đầy toan tính đó khiến Dương San San hoàn toàn ngây người.

Hắn cố ý làm vậy.

Đúng rồi, với thân thủ của Tô Ngọc, né cú roi đó của bà ta là chuyện vô cùng dễ dàng, cho dù có mang theo Vương Cẩn Hòa cũng không đến mức bị đánh trúng.

Cơ thể dần lạnh đi, bà ta hiểu ra, Tô Ngọc thấy Dương Chấn Uy đến mới không né, mục đích chính là để gài bẫy bà ta. "Cha, nó cố ý!" Dương San San thấy Dương Chấn Uy còn muốn ra tay đánh mình, vội vàng gào lên. "Dương San San, ngươi câm miệng cho ta!

Tiểu Ngọc có ngu ngốc đến mức làm chuyện tự hại mình như vậy không?" Hơn nữa, làm vậy đúng là có khả năng, nhưng nếu vì chuyện này mà vô tình làm Vương Cẩn Hòa bị thương thì sao?

Tiểu Ngọc sẽ không lấy thân thể của Tiểu Hòa ra đùa giỡn. "Ngươi còn ở đây ngụy biện." Dương Chấn Uy trở tay quất thêm hai roi tàn nhẫn lên người Dương San San.

Nhìn Dương San San đau đến tái mặt, Dương Chấn Uy không những không thấy xót thương mà ánh mắt còn lạnh lùng lạ thường.

Lạnh lùng nhìn Dương San San, Dương Chấn Uy cất giọng băng giá: "Có phải vì ta chưa phế võ công của ngươi, nên ngươi mới dám tùy tiện ra tay đánh người như vậy?" Trong lòng Dương San San lạnh toát, không dám tin nhìn Dương Chấn Uy: "Cha, cha định làm gì?" "Có phải phế võ công của ngươi đi thì ngươi mới có thể an phận làm tốt bổn phận của mình?" Dương Chấn Uy không trả lời câu hỏi của Dương San San mà chỉ lạnh lùng nhìn bà ta. "Cha, con là con gái của cha, cha không thể đối xử với con như vậy!

Hơn nữa, cha cũng thấy rồi đó, đây là nơi quái quỷ gì?

Chương 204

Người như vậy sao xứng với Tiểu Ngọc?" Dương San San không phục nói.

Bà ta vẫn cảm thấy mình không làm gì sai. "Dương San San, ta đã nói nếu các người còn dám can thiệp vào chuyện của Tiểu Ngọc, sẽ trực tiếp bị trục xuất khỏi gia tộc, không có chỗ cho thương lượng." Tô Tích từ trong nhà bước ra, lạnh lùng nhìn Dương San San.

Tô Tích nhìn Dương San San với ánh mắt có phần phức tạp, ông không thể hiểu nổi tại sao Dương San San lại biến thành cái bộ dạng ma quỷ này, rốt cuộc bà ta làm vậy là vì cái gì? "Dương San San, mặc kệ ngươi nghĩ thế nào cũng vô dụng, Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa sẽ không bao giờ xa nhau." Tô Tích nhìn bà ta nói.

Dương San San ghét nhất là nghe những lời như vậy, bà ta biểu cảm dữ tợn nhìn Tô Tích: "Ta là mẹ nó, nó dám cãi lời ta sao?" Nhìn bộ dạng chết không hối cải của Dương San San, Dương Chấn Uy vô cùng thất vọng.

Vừa định ra tay phế võ công của bà ta thì Tô Ngọc bước ra, trong tay còn cầm thứ gì đó. "Tiểu Ngọc, con bị thương sau lưng, ra đây làm gì?

Mau về nghỉ ngơi đi." Dương Chấn Uy và mọi người lo lắng nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc khẽ lắc đầu, đi đến trước mặt Dương San San, nhìn bộ dạng thê thảm của bà ta.

Khi Dương San San nghĩ Tô Ngọc sắp nghe lời, đột nhiên thấy anh lấy ra một thứ.

Đó là một đạo thánh chỉ màu vàng tươi. "Bà có biết đây là gì không?" Tô Ngọc nghịch thánh chỉ trong tay, cười như không cười nhìn Dương San San hỏi.

Dương San San cau mày nhìn thánh chỉ, không nói gì.

Thấy vậy, Tô Ngọc cũng không tức giận mà còn cười nói: "Đây là thánh chỉ tứ hôn của tôi và Tiểu Hòa." Tô Tần kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ không tin, sao có thể có thánh chỉ tứ hôn được? "Không thể nào!" Dương San San hoàn toàn sững sờ, căn bản không tin trong tay Tô Ngọc có thể có thánh chỉ tứ hôn.

Vương Cẩn Hòa chẳng qua chỉ là một thôn nữ, dựa vào đâu mà được hoàng thượng và hoàng hậu ưu ái?

Tô Ngọc mở thánh chỉ ra, quay lại cho Dương San San xem nội dung bên trên: "Tự mình xem đi." Dương San San nhìn nội dung trên đó, xem xong thì ngã ngồi xuống đất, không ngờ lại thật sự là hoàng thượng tứ hôn. "Bà bảo tôi đi, muốn tôi cưới người phụ nữ khác, bà định kháng chỉ bất tuân sao?" Tô Ngọc châm biếm nhìn Dương San San: "Kết cục của việc kháng chỉ bất tuân, bà gánh nổi không?" Dương San San không nói gì, nhưng việc kháng chỉ bất tuân đúng là bà ta không gánh nổi.

Một thôn phụ rốt cuộc vì sao lại được hoàng thượng và mọi người để mắt tới?

Còn để hoàng thượng ban hôn cho họ.

Thấy Tô Tích và Dương Chấn Uy không hề ngạc nhiên, Dương San San biết ngay họ đều đã biết chuyện. "Mọi người đều biết chuyện này." Dương San San nhìn cha mình: "Tô Cửu bọn họ có phải cũng biết không?" "Ừm, bà đoán không sai, đại ca đúng là biết, nhưng thì sao chứ?

Dương San San, tôi nói cho bà biết, hôn sự của tôi không đến lượt bà làm chủ, bà chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng vậy thôi." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Dương San San tái xanh.

Tô Ngọc nói đúng, tình hình hiện tại đã không phải là bà ta nói không chấp nhận là được.

Tô Tích lạnh lùng nhìn Dương San San.

Ông cứ nghĩ nếu hai người họ có não thì nên biết cách giữ mối quan hệ tốt với Tiểu Hòa và Tiểu Bảo, bây giờ xem ra ông đã đánh giá quá cao chỉ số thông minh của hai người này. "Cút." Dương Chấn Uy lạnh lùng nhìn Dương San San: "Tha cho ngươi lần cuối, nếu ngươi còn dám động tay vào Tiểu Hòa và Tiểu Bảo, ta sẽ tự tay phế ngươi.

Dương San San, ngươi nên biết ta nói được là làm được." Dương San San hùng hổ đến, tiu nghỉu ra về.

Tô Tần liếc nhìn Tô Ngọc một cái rồi quay người rời đi.

Nếu đã quyết định làm như vậy, thì ông ta phải gánh chịu hậu quả như vậy.

Tô Tích nhìn ánh mắt phức tạp của Tô Tần, cười lạnh một tiếng.

Xem ra Tô Tần thật sự đã nhận ra mình sai, chỉ tiếc là trong lòng ông ta, Dương San San quan trọng hơn ba anh em Tiểu Ngọc.

Tô Tuyền đợi họ rời đi mới bước ra, vẻ mặt phức tạp nhìn những người vừa đi, cười khổ nói: "Ngoại công, ông nói xem mục đích mẹ con làm vậy rốt cuộc là gì?

Sau khi tổn thương chúng con, bà ấy có vui vẻ lắm không?" Trong mắt Tô Tuyền mang theo vẻ hoang mang, câu hỏi này đã giấu trong lòng cô nhiều năm, cô luôn muốn hỏi nhưng chưa tìm được cơ hội thích hợp.

Mà bây giờ dù có hỏi ra, cũng đã không có ai có thể trả lời câu hỏi này của cô.

Tô Tích và Dương Chấn Uy đều không biết phải trả lời Tô Tuyền thế nào.

Câu hỏi này không chỉ Tô Tuyền muốn biết mà hai lão già bọn họ cũng muốn biết.

Ba đứa trẻ đều xuất sắc như vậy, tại sao Dương San San lại không muốn thấy chúng tốt đẹp?

Nhất định phải đối xử tàn nhẫn với chúng?

Làm vậy thì có lợi ích gì cho bà ta chứ?

Sự thất vọng lan tràn trong lòng mọi người, nhưng Tô Ngọc đã không còn suy nghĩ gì nữa.

Dường như nghĩ đến điều gì đó, vẻ châm biếm trên mặt Tô Ngọc càng rõ hơn, anh quay đầu nhìn Tô Tuyền: "Chị, đừng quá ngây thơ, cũng đừng nghĩ rằng họ có thể quay đầu.

Ôm ấp hy vọng không nên có đối với hai người đó, cuối cùng người chết sẽ là chị thôi." Ánh mắt của ba người Dương Chấn Uy đều đổ dồn vào Tô Ngọc, trực giác mách bảo Dương Chấn Uy rằng Tô Ngọc chắc chắn đã biết chuyện gì đó không nên biết. "Tiểu Ngọc, có phải con biết gì không?" "Đúng là con biết, nhưng bây giờ con sẽ không nói cho mọi người đâu." Anh đã cố gắng hết sức để ngăn chặn sự việc xảy ra, chỉ là bây giờ xem ra sự ngăn cản của anh chẳng có tác dụng gì.

Hai người đó vẫn ích kỷ như vậy, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của người khác. "Tiểu Ngọc, nếu con biết gì thì cứ nói thẳng ra, đừng ấp a ấp úng như vậy, làm thế không có lợi gì cho các con cả."

Dương Chấn Uy luôn cảm thấy tình hình hiện tại của Tô Ngọc rất nguy hiểm. "Tiểu Ngọc, con rốt cuộc sao vậy?

Có chuyện gì cứ nói thẳng với chúng ta, không cần phải giấu giếm." Dương Chấn Uy nhìn Tô Ngọc, cau mày nói.

Tô Ngọc cúi đầu, khi mọi người đều nghĩ anh sẽ không mở miệng, anh ngẩng đầu lên: "Ngoại công, ông sẽ sớm biết thôi.

Dương San San… đã không còn là Dương San San của ngày xưa nữa rồi." Nói xong, anh cũng không quan tâm đến biểu cảm của những người khác, trực tiếp quay người rời đi.

Thấy bộ dạng của Tô Ngọc, Tô Tích và Dương Chấn Uy nhìn nhau, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Lão già Tô, Tiểu Ngọc hình như không phải là Tiểu Ngọc của ngày xưa nữa?" Tô Tích "ừm" một tiếng, ông cũng cảm nhận được.

Mấy năm nay, ông luôn biết Tiểu Ngọc không ngừng thay đổi, trước đây ông nghĩ là vì Dương San San bọn họ, bây giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Nhưng nếu Tô Ngọc thật sự không muốn nói thì bọn họ cũng không có cách nào. "Tiểu Ngọc đứa trẻ này, chỉ cần là chuyện nó không muốn nói, dù chúng ta hỏi thế nào nó cũng sẽ không nói." Tô Tích ít nhiều vẫn hiểu cháu trai của mình.

Chương 205

Kể từ ba năm trước, họ muốn biết tin tức gì từ miệng Tô Ngọc đã là điều không thể, trừ khi Tô Ngọc tự nguyện nói cho họ. "Lão già Dương, ta thấy lời Tiểu Ngọc nói chưa chắc đã là giả, bên ông cũng nên chú ý một chút, để phòng Dương San San thật sự làm gì đó." Tô Tích không yên tâm nói.

Dương San San hiện tại thật sự có vấn đề, đặc biệt là lời nói của Tô Ngọc khiến trong lòng Tô Tích có chút bất an.

Dương Chấn Uy nhìn Tô Tích, khẽ cau mày, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Ta biết rồi." Sau khi Tô Ngọc trở về, anh không đi tìm Vương Cẩn Hòa mà ra ngoài ruộng rau, không biết đang suy nghĩ gì.

Tô Tuyền đi đến bên cạnh Tô Ngọc, khẽ cau mày: "Tiểu Ngọc, em đang nghĩ gì vậy?" Quay đầu nhìn người bên cạnh: "Tiểu Ngọc, có phải em có chuyện gì giấu chúng ta không?" Tô Ngọc khẽ cười: "Không có, chị đừng nghĩ nhiều, cứ sống tốt cuộc sống của mình là đủ rồi, còn những chuyện khác em sẽ xử lý tốt." Tô Tuyền cau mày, sắc mặt khó coi nhìn Tô Tích, cô rất tức giận nói: "Tiểu Ngọc, em có biết mình đang nói gì không?" "Cho dù em nói cho chị biết thì sao chứ?

Mọi người cũng chẳng làm được gì." Anh biết dù Tô Tuyền và mọi người có hận vợ chồng Dương San San thế nào đi nữa, trong lòng vẫn mang theo kỳ vọng.

Tâm tư như vậy khi đối mặt với Dương San San rất nguy hiểm. "Tiểu Ngọc, chị là chị của em, có chuyện gì em đều có thể nói với chị, chị đều có thể giúp em hoàn thành.

Em không nói sao có thể chắc chắn chúng ta không làm được gì?

Nhiều người như chúng ta mà không làm được, em nói cho chị biết một mình em có thể làm gì?" Tô Tuyền rất bất mãn với việc Tô Ngọc cứ ôm hết mọi chuyện vào mình.

Tô Ngọc không nói gì, nhưng có một điểm Tô Tuyền nói đúng, chuyện này quả thật chỉ có một mình anh mới có thể làm được, người khác không được. "Chuyện này chị đừng hỏi nữa, chị có hỏi nhiều hơn em cũng sẽ không nói đâu, cần gì phải vậy, chị nói có đúng không?" Tô Ngọc nói xong liền quay người rời đi, đến cơ hội nói chuyện cũng không cho Tô Tuyền.

Tô Tuyền nhìn bóng lưng rời đi của Tô Ngọc, luôn cảm thấy trong lòng anh đang che giấu rất nhiều chuyện.

Không thể biết được chuyện mà Tô Ngọc đang giấu từ miệng anh, Tô Tuyền đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Vừa đến nơi đã thấy Tô Ngọc đang ôm Vương Cẩn Hòa, tâm trạng có vẻ hơi sa sút.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Tuyền quay người rời đi.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn hướng Tô Tuyền rời đi, cau mày nói: "Chị ấy đi rồi." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng Vương Cẩn Hòa có thể cảm nhận được sự bực bội trong lòng anh. "Anh sao vậy?" Tô Ngọc không nói, thấy anh như vậy Vương Cẩn Hòa có chút bất lực, chỉ có thể mặc cho Tô Ngọc ôm.

Đợi đến khi Tô Ngọc buông ra, Vương Cẩn Hòa mới nhìn anh: "Hôm nay anh sao thế?" Tâm trạng hôm nay của Tô Ngọc trông không được tốt lắm, có phải vì Dương San San đến không? "Tiểu Hòa, sau này làm việc phải cẩn thận, Dương San San người này…" Tô Ngọc không biết phải dùng từ ngữ gì để hình dung người phụ nữ đó, có những chuyện anh hiện tại vẫn chưa thể nói.

Quả nhiên là vì Dương San San.

Vỗ nhẹ vào vai Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: "Đừng lo cho em, anh cứ làm việc của mình là đủ rồi.

Vì hôn ước của chúng ta, bà ta ít nhiều sẽ kiêng dè một chút, không dám làm gì đâu." Tô Ngọc bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, cô vẫn không biết người phụ nữ tên Dương San San này độc ác đến mức nào. "Dương San San rất cố chấp.

Trước đây bà ta đối với chúng tôi thực ra rất tốt, nhưng từ khi anh cả và chị cả dần lớn lên, bà ta đã thay đổi." Ánh mắt Tô Ngọc có chút hoảng hốt, sau đó cười khổ lắc đầu, đối với Dương San San đã không còn quá nhiều tâm tư nữa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh cả và chị cả của anh không nghe lời bà ta?" "Tại sao lại hỏi vậy?" "Anh nói lúc nhỏ bà ta đối xử với các người rất tốt, nhưng từ khi các người lớn lên thì thay đổi, đúng không?" Vương Cẩn Hòa có lẽ đã biết tại sao Dương San San lại biến thành như vậy. "Đúng vậy, anh cả làm võ quan, thích một cô nương gia thế bình thường; chị cả ra chiến trường, theo ngoại công học võ, những chuyện này đều bị bà ta kịch liệt phản đối." Theo quan điểm của Tô Ngọc, những chuyện này cũng không có gì không tốt, nhưng Dương San San dường như hoàn toàn không thể hiểu được.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu: "Anh nói vậy thì em hiểu rồi." "Hiểu gì?" Anh đã nói gì sao?

Mà Vương Cẩn Hòa đã hiểu rồi? "Mẹ của anh xem các anh chị em như vật sở hữu của bà ấy.

Một khi các người thoát khỏi sự kiểm soát của bà ấy, một khi các người có suy nghĩ riêng, bà ấy sẽ ra tay với các người.

Ham muốn kiểm soát của bà ấy đối với các người thật sự quá mạnh." Dương San San căn bản là xem ba anh em họ như những con rối, không cho họ có bất kỳ không gian phản kháng nào.

Nhưng cả ba người đều đã chống lại sự tồn tại của bà ta vào lúc bà ta không hay biết.

Hơn nữa còn giật đứt sợi dây mà Dương San San đang cầm.

Cũng chính vì họ giật đứt sợi dây này, Dương San San bị chọc giận, đã làm ra những chuyện không thể tha thứ với họ.

Bất kể là Nhu Nhu, hay đứa trẻ chưa chào đời của Tô Tuyền, hoặc là mạng sống này của Tô Ngọc, đều là lời cảnh cáo của Dương San San đối với ba anh em họ.

Chỉ tiếc là cả ba người đều không hiểu rõ mục đích thực sự của Dương San San là gì. "Ham muốn kiểm soát?" "Ừm, bà ta xem các người như những con rối trong tay mình, một khi các người thoát khỏi sự kiểm soát của bà ta, bà ta sẽ ra tay với các người.

Còn những chuyện làm tổn thương các người, chỉ là lời cảnh cáo của bà ta thôi." Vương Cẩn Hòa giải thích cho Tô Ngọc.

Nghe lời của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nghĩ đến những lời Dương San San đã nói lúc ra tay.

Bà ta nói, những việc không nên làm thì đừng làm.

Bà ta còn nói, đừng cố làm những việc khiến bà ta không vui. ...

Lúc đó Dương San San còn nói rất nhiều lời, anh đều nhớ nhưng không hề nghĩ theo hướng này. "Có lẽ em nói đúng, bà ta không phải mẹ của chúng tôi, bà ta chỉ xem chúng tôi như công cụ trong tay mình." Nếu là như vậy, anh dường như đã biết mục đích của Dương San San sau này rồi. "Tiểu Hòa, cảm ơn em, anh biết phải làm gì rồi." Tô Ngọc hôn mạnh lên má Vương Cẩn Hòa một cái, trên mặt nở nụ cười.

Tâm trạng của Tô Ngọc đột nhiên tốt lên, Vương Cẩn Hòa tuy vẫn cảm thấy kỳ lạ nhưng cũng không hỏi nhiều: "Đừng nghĩ nhiều quá, sau này chắc bà ta sẽ không đến nữa đâu." Vương Cẩn Hòa cứ nghĩ có Tô Tích và Dương Chấn Uy ở đây, Dương San San chắc sẽ không đến nữa, nhưng cô vẫn đã xem thường Dương San San, cũng như ham muốn kiểm soát của Dương San San đối với Tô Ngọc.

Sau khi Dương San San và Tô Tần rời khỏi thôn Tạ gia, sắc mặt vẫn luôn không tốt.

Tô Tần khẽ thở dài, đưa bà ta đi gặp đại phu.

Từ y quán trở về, Tô Tần nhìn Dương San San với vẻ mặt có chút phức tạp: "Em vẫn muốn tiếp tục làm vậy sao?" "Anh hối hận rồi?" Dương San San nghe lời Tô Tần, ánh mắt sắc bén nhìn ông ta.

Tô Tần nhìn bộ dạng phẫn nộ của Dương San San: "Phải, anh hối hận rồi.

Chúng ta đã gây ra quá nhiều tổn thương cho ba đứa trẻ, chẳng lẽ em không biết sao?" "Là do chúng nó không nghe lời, đừng trách ta đối xử với chúng như vậy." Dương San San phẫn nộ nói.

Bà ta vẫn cho rằng mình không làm gì sai, đi đến bước này đều là do ba đứa trẻ không hề nghe lời. "Bây giờ mối quan hệ giữa chúng ta đã tệ như vậy rồi, chẳng lẽ em còn muốn chúng ta cắt đứt mọi quan hệ với chúng, cuối cùng biến thành kẻ thù em mới vui sao?

Bọn trẻ đã lớn rồi, không phải còn nhỏ nữa.

Nhạc phụ có một câu nói rất đúng, bọn trẻ là do ông và cha anh nuôi lớn, chúng ta chưa từng quản ba đứa trẻ, chúng ta chưa quản chúng, em dựa vào đâu mà bắt chúng nghe lời chúng ta?" Tổ huấn của nhà họ Tô không cho phép bất kỳ ai khiêu khích.

Chương 206

Trước đó cha đã tức giận rồi, nếu Dương San San còn làm gì nữa, chọc cho Tô Tích nổi giận cũng là chuyện sớm muộn. "Chúng nó là con của ta, ta nói gì chúng nó phải làm nấy." Lời của Tô Tần, Dương San San căn bản không nghe lọt tai, bà ta chỉ biết ba đứa trẻ là do mình sinh ra, thì phải làm theo ý của mình.

Bà ta bảo làm gì, chúng nó chỉ có thể làm cái đó, bà ta không cho làm gì, chúng nó không được làm gì cả. "San San, em quá cực đoan rồi, chúng nó là người chứ không phải búp bê trong tay em." Tô Tần rất không đồng tình với cách làm này của Dương San San.

Dương San San ánh mắt lạnh lẽo nhìn Tô Tần, trong mắt đầy vẻ giận dữ: "Anh chán ghét tôi rồi?" "San San, em biết rõ anh không có ý đó." Tô Tần cau mày, lần đầu tiên bắt đầu hoài nghi mình rốt cuộc có phải đã làm sai không. "Vậy ý anh là gì?

Trước đây sao không thấy anh nói những lời như vậy?

Bây giờ anh lại thấy tôi làm sai?

Tôi sai ở đâu?

Tôi không sai gì cả." Dương San San gầm lên.

Bà ta không sai một chút nào, sai là ở ba đứa trẻ đó, nếu không phải chúng không nghe lời, bà ta cũng sẽ không đến mức làm tổn thương chúng.

Tô Tần nhìn bộ dạng dữ tợn của Dương San San, có chút hoảng hốt, từ khi nào bà ta lại biến thành thế này? "San San, trước đây em không phải như vậy, tại sao bây giờ lại biến thành thế này?" Tô Tần thất vọng nhìn Dương San San.

Dương San San ghét nhất là nghe những lời này.

Trước đây bà ta làm gì Tô Tần cũng sẽ giúp đỡ, bây giờ Tô Tần đột nhiên chỉ trích bà ta làm sai, hành động này đã hoàn toàn chọc giận Dương San San. "Tô Tần, anh đang chỉ trích tôi sao?

Anh dựa vào đâu mà chỉ trích tôi?

Có phải có ai đã nói gì với anh không?" Dương San San điên cuồng nói.

Tô Tần đưa tay xoa trán, có chút bực bội trước sự vô lý của Dương San San, nhưng ông vẫn bước tới ôm lấy bà ta: "San San, chúng ta không quản gì nữa, chuyện của bọn trẻ cứ để chúng tự giải quyết.

Anh đưa em đến nơi khác, được không?" Ông không muốn Dương San San gây chuyện với bọn trẻ đến mức quá căng thẳng, quá khó coi, sau này thật sự sẽ không còn đường lùi nữa.

Ông biết ngoài Tiểu Ngọc ra, Tiểu Cửu và Tuyền Tuyền tuy hận Dương San San, nhưng họ vẫn mong đợi bà ta có thể trở lại như xưa, nếu bà ta cứ tiếp tục như vậy, sau này thật sự sẽ không còn cơ hội. "San San, bây giờ Tiểu Ngọc đã xem em là kẻ thù, chẳng lẽ em muốn cả ba đứa trẻ đều đối xử với em như vậy sao?" Tô Tần khẽ dỗ dành, ông không biết những lời mình nói Dương San San có nghe lọt tai không, nhưng ông vẫn muốn thử một lần.

Hành động đấm đá vào người Tô Tần của Dương San San dừng lại một chút.

Khi Tô Tần nghĩ rằng Dương San San đã nghe lọt tai, bà ta lạnh lùng nói: "Tô Tần, đừng nói với tôi những lời này, kẻ thù?

Chúng nó dám sao?" "San San, không phải là dám hay không, mà là Tiểu Ngọc đã làm như vậy rồi.

Anh biết em ở lại là muốn tìm cơ hội gây khó dễ cho Tiểu Ngọc, nhưng ngoài việc làm cho cha và nhạc phụ tức giận ra, em còn được gì nữa?

Hay là em muốn để nhạc phụ phế võ công của em mới cam tâm?" Tô Tần thất vọng nhìn Dương San San. "Tô Tần, anh đang dùng cha tôi để uy hiếp tôi?" Dương San San lạnh lùng nhìn Tô Tần, rất tức giận. "Anh không uy hiếp em, chỉ là nói cho em biết sự thật này.

San San, nếu em cứ tiếp tục như vậy, người cuối cùng bị tổn thương chỉ có thể là chính em thôi." Tô Tần cau mày lo lắng nói.

Dương San San không muốn tiếp tục nói chuyện với Tô Tần, mặc kệ ông ta nói gì bà ta cũng im lặng không đáp.

Tô Tần thấy vậy chỉ có thể thất bại quay người đi tìm người lấy thuốc cho bà ta.

Đợi Tô Tần rời đi, Dương San San ra lệnh cho người của mình đến thanh lâu mua mấy hoa khôi đưa đến nhà Vương Cẩn Hòa. "Tiểu thư, làm vậy thì tiểu thiếu gia…" "Cứ làm theo lệnh của ta." Dương San San ngắt lời đối phương, lạnh lùng nói.

Người bên dưới đành bất lực đi mua hết các hoa khôi nổi tiếng ở thanh lâu gần đó rồi đưa đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Khi Tô Ngọc nhìn thấy những người đó, anh tức đến đỏ cả mắt.

Khi Tô Tích biết những người này đến từ đâu, một hơi không lên nổi suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Vương Cẩn Hòa vội vàng đưa tay đỡ Tô Tích, không ngừng vỗ lưng cho ông thuận khí: "Ông nội, ông đừng tức giận, con không sao đâu." "Dương San San này đúng là khinh người quá đáng!

Mua người từ thanh lâu đến là để làm ghê tởm ai chứ?

Bà ta đang xem thường ai vậy?" Dương Chấn Uy cũng không ngờ Dương San San lại làm ra chuyện ghê tởm như vậy. "Dương San San đang ở đâu?" Dương Chấn Uy lạnh giọng hỏi.

Thị vệ đến đưa người cúi đầu không dám nói.

Dương Chấn Uy giận dữ quát: "Nói!" Thị vệ trong lòng khổ sở, hắn biết ngay lão gia tử chắc chắn sẽ tức giận, tiểu thư làm vậy rốt cuộc là vì sao? "Ở… ở trên trấn." Dưới áp lực, thị vệ chỉ có thể nói ra nơi ở của Dương San San. "Dương Phương, ngươi đi bắt người về cho ta." Hôm nay ông phải thanh lý môn hộ.

Thân thể của Tô Tích tốt biết bao?

Hôm nay suýt nữa bị tức chết, Dương San San đây chính là công khai khiêu khích tổ huấn của nhà họ Tô, lão già Tô Tích này không tức giận mới là lạ. "Vâng, lão gia." Những hoa khôi bị mua về đưa mắt nhìn nhau, biết mình chỉ là công cụ bị người khác lợi dụng, lại còn không được những người này chào đón.

Những ngày tháng sau này của họ sẽ đi đâu về đâu?

Tô Tích lấy lại bình tĩnh, nhìn những cô nương này, trầm giọng nói: "Các cô đi đi." “Chờ đã.” Tô Ngọc, người nãy giờ vẫn im lặng, nhìn mấy người phụ nữ kia.

Mọi người đều nhìn Tô Ngọc, thắc mắc không biết anh định làm gì.

Tô Tích còn thẳng thừng nói: “Tiểu Ngọc, cháu không được làm chuyện có lỗi với Tiểu Hòa đâu đấy.

Nếu cháu dám làm thế, xem ông có đánh gãy chân cháu không.” “Ông ơi, ông nghĩ đi đâu vậy?” Tô Ngọc nghe Tô Tích nói vậy liền biết ông đã hiểu lầm.

“Vậy cháu bảo người ta chờ để làm gì?” Tô Tích hỏi lại, vẻ mặt không hề tin tưởng.

“Trong các cô có ai tên là Thi Huyên không?” Tô Ngọc nhìn mấy người họ rồi hỏi.

Một cô nương có khí chất thanh cao lạnh lùng bước ra: “Tôi tên Thi Huyên.” Tô Ngọc nhìn Thi Huyên, khẽ cười.

Chương 207

Quả nhiên là có ở đây.

Không phải muốn nổi điên sao?

Vậy thì anh cũng không ngại để Dương San San nổi điên thêm một chút.

“Ông ơi, để cô gái tên Thi Huyên này làm thiếp cho Tô Tần đi, là lương thiếp.” Giữa sự ngỡ ngàng của mọi người, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Tô Tích kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Cháu nói nạp thiếp cho cha cháu, mà còn là lương thiếp?” Thằng nhóc này có biết mình đang nghĩ gì không?

Có biết nếu chuyện này thực sự xảy ra thì Dương San San sẽ có thái độ gì không?

Tô Ngọc bình thản đáp: “Cháu biết ạ.” Đây chỉ là chuyện sớm muộn, cho dù bây giờ Tô Tần và Thi Huyên có bỏ lỡ nhau thì trong tương lai không xa, họ vẫn sẽ gặp lại.

Lương thiếp thì không phải là người mà Dương San San có thể tùy tiện đánh giết.

Dương San San không phải muốn chọc tức anh sao?

Vậy thì cứ thử xem rốt cuộc ai chọc tức ai.

“Biết mà cháu còn nói vậy?” Tình cảm của Tô Tần và Dương San San tốt đẹp đến mức nào, chẳng lẽ thằng nhóc này không biết?

Nếu anh thực sự làm vậy, Dương San San có thể hận anh đến chết.

“Ông ơi, đây chỉ là chuyện sớm muộn thôi, ông cứ yên tâm làm là được.” Tô Ngọc nói rất nghiêm túc, dáng vẻ này của anh khiến Tô Tần bất giác cảm thấy những gì Tô Ngọc nói đều là sự thật.

Thi Huyên khẽ nhíu mày, trong lòng có chút bi thương.

Cô cứ ngỡ rời khỏi thanh lâu thì cuộc sống sẽ tốt hơn một chút, nào ngờ lại phải đi làm thiếp cho người ta.

Dù là lương thiếp, nhưng cô không muốn… Những người còn lại ngoài Thi Huyên thì trong lòng đều cay đắng, không biết những ngày tháng sau này sẽ ra sao.

Vương Cẩn Hòa nhìn những người này, có chút bực bội vò tóc: “Lúc ở thanh lâu các cô làm gì?” “Chúng tôi đều bán nghệ không bán thân.” Một cô nương sững sờ một lúc rồi lên tiếng.

Bọn họ xinh đẹp, có tài hoa, cũng từng là những người được gia đình hết mực cưng chiều, giờ đây rơi vào hoàn cảnh này, họ có thể làm gì được chứ?

Khi được người ta mua ra khỏi thanh lâu, họ đã nghĩ rằng mình sẽ có một cuộc sống mới, nào ngờ lại bị người ta dùng làm công cụ để chọc tức người khác.

“Các cô biết làm những gì?” “Cầm kỳ thư họa, thêu thùa đều biết ạ.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn họ, suy nghĩ một lát rồi nói: “Các cô cũng thấy rồi đấy, nhà tôi chỉ là một gia đình nông dân bình thường.

Nếu các cô bằng lòng thì có thể ở lại, sau này nếu có người mình thích, tôi cũng có thể để các cô rời đi.” Tô Ngọc không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, em không nên làm vậy.” “Đều là những người khổ mệnh, giúp được chút nào hay chút đó.

Trông họ cũng không giống loại người xấu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, áy náy nói.

Tô Ngọc khẽ thở dài, đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Người ta đến đây để làm thiếp cho anh, em thì hay rồi, lại còn muốn giữ người ta lại.” Nhưng lần này mắt nhìn của Vương Cẩn Hòa cũng không tệ, tâm tính của mấy cô nương này quả thực đều khá tốt.

Mấy cô nương mừng rỡ nhìn Vương Cẩn Hòa: “Chúng tôi thật sự có thể ở lại sao?” “Được, nhưng các cô cũng thấy rồi đấy, ở nhà tôi có thể sẽ phải làm việc.” Vương Cẩn Hòa chỉ vào nhà mình, nhún vai nói.

Mấy cô nương vội vàng gật đầu: “Chúng tôi không biết gì đều có thể học, chúng tôi chỉ muốn sống một cuộc sống đơn giản thôi.” Vương Cẩn Hòa thấy họ nói vậy thì gật đầu: “Vậy các cô đều ở lại đi.

Thu Ý, cô đưa họ đến nơi ở, rồi nói cho họ biết mỗi ngày cần làm những gì.” “Vâng, thưa tiểu thư.” Tô Tích không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa nói: “Tiểu Hòa, cháu không nên để họ ở lại, lỡ như trong số họ có người hai lòng thì sao?” “Ông ơi, con tin Tô Ngọc, hơn nữa trông họ thật sự chỉ muốn tìm một nơi để sống yên ổn thôi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Tích, nghiêm túc nói.

Xuất thân của những cô nương này có lẽ không tốt, cũng từng ở nơi như vậy, nhưng đó không phải là điều họ tự nguyện.

Họ đã cố gắng để sống trong sạch ở nơi đó, sự kiên trì ấy đáng được tôn trọng.

Dù Vương Cẩn Hòa không biết thanh lâu là nơi thế nào, nhưng cô biết để yêu cầu “bán nghệ không bán thân” được chủ lầu xanh đồng ý, bản thân họ cũng phải trả một cái giá tương xứng.

Cô không phải người lương thiện gì cho cam, chỉ là gặp rồi thì muốn giúp một tay.

Tô Tích biết Vương Cẩn Hòa rất lương thiện, nghe cô nói vậy, ánh mắt ông đầy vẻ bất đắc dĩ.

"Cháu đấy, sau này nếu không như cháu nghĩ, xem cháu có hối hận không." Tô Tích bực bội nói.

Dương Chấn Uy lại cảm thấy mắt nhìn của Vương Cẩn Hòa rất tốt.

Những người này mang lòng biết ơn, khi nhìn Tô Ngọc cũng không có biểu cảm gì đặc biệt, thậm chí còn quá mức lạnh nhạt.

Thi Huyên cắn môi nhìn Tô Ngọc: "Tại sao tôi phải làm thiếp cho cha anh?" "Bởi vì đây là số mệnh của cô, cô không trốn được đâu." Tô Ngọc nhìn Thi Huyên, thản nhiên nói.

Số mệnh sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh ấy…" Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng nói: "Tiểu Hòa, đừng nói giúp cô ta.

Cho dù bây giờ cô ta có bỏ lỡ Tô Tần, thì một ngày trong tương lai cô ta cũng sẽ gặp Tô Tần, cũng sẽ trở thành thiếp của Tô Tần." Thay vì làm một tiện thiếp có thể bị người ta đánh giết bất cứ lúc nào, chi bằng bây giờ cho cô ta một thân phận quý thiếp, như vậy vừa giúp cô ta sống tốt hơn một chút, vừa có thể chọc tức Dương San San tốt hơn.

Vương Cẩn Hòa không tin nổi, nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới: "Anh chắc là anh không có ý đồ xấu gì chứ?" Tô Ngọc cười mà không nói.

Ý đồ xấu thì chắc chắn là có rồi.

Dương San San không muốn để anh thành thân yên ổn, anh cũng sẽ không để bà ta được sống yên.

Cứ xem ai có thể làm ai không vui.

Thi Huyên là người duy nhất có thể đối đầu với Dương San San.

Trước đây vì thân phận không bằng Dương San San, nhưng bây giờ anh sẽ cho Thi Huyên một thân phận khiến Dương San San không thể ra tay.

“Thi Huyên, nếu muốn sống sót thì hãy tự mình chiếm một vị trí quan trọng hơn trong lòng Tô Tần.

Bùa hộ mệnh cần cho cô, tôi đã cho rồi, sau này xảy ra chuyện gì thì phải xem bản lĩnh của cô thôi.” Bàn tay dưới tay áo của Thi Huyên bất giác nắm chặt lại.

Cô nhìn Tô Ngọc, không hiểu tại sao anh lại nói đây là số mệnh.

“Tôi biết rồi.” Thi Huyên dù không hiểu ý của Tô Ngọc, nhưng sau khi suy nghĩ vẫn gật đầu đồng ý.

Tô Tích đánh Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Cháu cũng ghê gớm thật, dám nạp thiếp cho cả cha mình.” Tô Ngọc né người sang một bên, đứng sau lưng Vương Cẩn Hòa, nhướng mày nhìn Tô Tích: “Ông ơi, cháu đây gọi là lấy gậy ông đập lưng ông.

Bà ta không muốn cháu sống yên, cháu cũng sẽ không để bà ta được thoải mái.” Tô Tích biết Tô Ngọc thù dai, nhưng không ngờ lại thù dai đến vậy.

Ông đánh Tô Ngọc một cái, dở khóc dở cười nói: “Cháu đúng là…” Không lâu sau, Dương San San được đưa tới, đi cùng còn có Tô Tần.

“Cha vợ, cha gọi San San đến có việc gì không ạ?” Tô Tần nhìn

Dương Chấn Uy và mọi người hỏi.

San San vẫn còn đang bị thương, gọi người đến đây có hơi quá đáng.

Dương Chấn Uy nhìn Tô Tần, sự thờ ơ trong mắt hắn khiến Dương Chấn Uy tức đến bật cười: “Tô Tần, ngươi thật sự ngu ngốc hay đang giả ngu?

Không biết Dương San San đã làm gì sao?” “San San đang dưỡng thương ở tửu lầu, không làm gì cả.” Tô Tần nhíu mày nói.

“Dương San San, có phải vậy không?

Chương 208

Xem ra chuyện ghê tởm mà ngươi làm, ngươi cũng không nói cho Tô Tần biết nhỉ, thật khiến ta bất ngờ.” Dương Chấn Uy không ngờ lần này Dương San San lại không nói gì với Tô Tần, điều này khiến ông có chút ngạc nhiên.

Dương San San vẻ mặt bình tĩnh nhìn Dương Chấn Uy, biết mục đích họ gọi mình đến là gì.

“Chẳng qua chỉ là tặng cho con trai mấy người phụ nữ, có gì mà phải làm ầm lên.” Dương San San thản nhiên nói.

“Ồ?

Vậy ta phải hỏi xem mấy người phụ nữ này ngươi tìm từ đâu ra?” Dương Chấn Uy nhìn Dương San San, ánh mắt sắc bén hỏi.

Dương San San không nói gì nữa.

Thấy dáng vẻ này của bà ta, Dương Chấn Uy còn không hiểu sao?

Rõ ràng là bà ta không muốn nói.

Tô Tần toàn thân lạnh toát nhìn Dương San San: “San San, cha vợ nói vậy là có ý gì?” Nàng ấy lại giấu mình, không nói cho mình biết mình đã làm gì sao?

“Cha vợ, mấy cô nương này từ đâu đến vậy ạ?” Tô Tần run rẩy hỏi.

“Từ đâu đến ư?

Từ thanh lâu đến.” Niềm hy vọng cuối cùng trong lòng Tô Tần tan biến.

Hắn không thể tin nổi nhìn Dương San San, lần đầu tiên nổi giận với bà: “Dương San San, bà có điên không?

Tại sao lại đối xử với Tiểu Ngọc như vậy?” Tặng phụ nữ cho con trai, hắn có thể hiểu ý của bà.

Nhưng tìm phụ nữ từ thanh lâu để tặng cho con trai, Dương San San điên rồi sao?

Bà có nghĩ đến việc nếu Tiểu Ngọc thực sự nhận những người này, sau khi về kinh thành bị người khác biết được, người ngoài sẽ cười nhạo Tiểu Ngọc thế nào không?

Giọng Tô Tần run rẩy hỏi: “Dương San San, bà có nghĩ đến danh dự của Tiểu Ngọc không?” “Đó là cái giá cho sự không nghe lời của nó.” Dương San San nhìn Tô Tần, nói một cách hùng hồn.

Bà không cho phép Tô Ngọc thoát khỏi lòng bàn tay mình, Tô Ngọc chỉ có thể bị bà nắm trong tay.

“Chát!” một tiếng, Tô Tần thực sự không thể chịu đựng nổi thái độ dửng dưng của bà, một bạt tai giáng xuống mặt bà.

Tô Tần tức đến run người: “Ta cứ tưởng đã nói với bà nhiều như vậy thì bà ít nhiều cũng nghe vào tai một chút, vậy mà bà lại sỉ nhục Tiểu Ngọc như thế này?

Dương San San, bà giỏi lắm.” Dương San San bị đánh lệch cả đầu, trong miệng còn thoang thoảng vị máu.

Bà ta nhếch mép, quay đầu nhìn Tô Tần: “Ông dám ra tay đánh tôi?

Tô Tần, ông quả nhiên đã thay đổi, đã cùng một phe với bọn họ rồi.” Tô Tần cười khổ nhìn Dương San San, hóa ra trong lòng bà, chỉ cần không làm theo ý bà thì đều là cùng một phe.

“Dương San San, ngươi cảm thấy việc mình làm rất đúng sao?” Tô Tích đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trước đó ông còn có chút phản đối việc Tô Ngọc làm, nhưng bây giờ thấy bộ dạng không biết hối cải của Dương San San, ông cũng không hối hận nữa.

Dù Dương San San không nói gì, nhưng ánh mắt bà ta nhìn Tô Tích đã nói lên tất cả.

“Được, nếu ngươi đã nói vậy thì cứ vậy đi.

Vị này là Thi Huyên, là thiếp thất ta chuẩn bị cho Tô Tần, sau này ta sẽ đến quan phủ làm xong các thủ tục cần thiết.” Tô Tích lạnh lùng nói.

Trước đây dù Dương San San làm gì, ông cũng chưa từng nghĩ sẽ can thiệp vào chuyện vợ chồng họ, nhưng lần này việc Dương San San làm với Tô Ngọc đã hoàn toàn chọc giận Tô Tích.

“Đừng hòng, đừng quên gia huấn của nhà họ Tô.” Dương San San nghiến răng nói.

Lời của Dương San San khiến vẻ mặt của mọi người đều vô cùng kỳ quái.

“Dương San San, tất cả mọi người ở đây đều có thể nói câu này, chỉ riêng ngươi là không có tư cách.” Bây giờ thì biết nói đến gia huấn của nhà họ Tô rồi sao?

“Lúc ngươi gửi những người này đến có nghĩ đến gia huấn của nhà họ Tô không?

Ngươi không nghĩ, chuyện mà chính ngươi còn không nghĩ đến, lại muốn người khác thực hiện, không có chuyện như vậy đâu.

Hôm nay ta nói rõ ở đây, ngươi phản đối cũng vô dụng, cho dù Tô Tần phản đối cũng vô dụng.” Tô Tích nhìn Dương San San, hoàn toàn không cho bà ta cơ hội phản bác.

Dương San San không nghe lời Tô Tích mà nhìn Tô Tần: “Ông cũng định tiếp nhận người phụ nữ này?” “Tôi…” “Tô Tần, ông đã nói chỉ có mình tôi, bây giờ thì sao đây?” Không cho Tô Tần cơ hội nói, Dương San San đã bắt đầu tức giận chỉ trích.

Lời đến bên miệng Tô Tần lại nuốt xuống.

Bắt đầu từ khi nào, bà ấy ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho mình nữa?

“San San, cả hai chúng ta đều cần bình tĩnh lại.

Nếu bà cảm thấy những việc làm với Tiểu Ngọc đều là đáng phải làm, bà không làm gì sai cả, vậy thì chúng ta không có gì để nói.” Tô Tần cũng không phản bác lời của Dương San San, không thừa nhận cũng không giải thích.

Tô Tần rất rõ, cho dù hắn phản đối cũng vô dụng, vì chuyện Tô Tích đã quyết định, dù hắn có phản đối thế nào đi nữa thì người phụ nữ này vẫn sẽ vào hậu viện của hắn.

Đã vậy thì cần gì phải phí lời?

“Tôi biết ông sớm đã chán ghét rồi, không cần nói những lời cao thượng đó.” Dương San San bây giờ không nghe lọt tai bất cứ điều gì, bà ta chỉ biết Tô Tần đã phản bội mình, phản bội lời hẹn ước năm xưa của họ.

“Tùy bà muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Tần, người này chính là cha của Tô Ngọc, tình hình của hắn bây giờ là sao?

Nhận ra mình đã làm sai?

Muốn hòa giải với Tô Ngọc và mọi người?

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, thấy anh không nói một lời, chỉ im lặng xem màn kịch này diễn ra, trong lòng cô hiểu rõ, cho dù Tô Tần bây giờ có làm gì để bù đắp, Tô Ngọc cũng sẽ không bao giờ tin tưởng người đàn ông này nữa, càng không thể tha thứ.

Gương vỡ khó lành, rất nhiều chuyện một khi đã xảy ra thì nói gì khác cũng vô ích.

Sự quan tâm muộn màng, người khác chưa chắc đã cần.

Tô Tần nói xong quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Tiểu Ngọc, những năm qua, xin lỗi con.” Tô Ngọc không nói gì, nắm tay Vương Cẩn Hòa quay người đi vào, suốt cả quá trình không hề nhìn Tô Tần lấy một lần.

Tô Tần nhìn Tô Ngọc rời đi, ánh mắt mang theo sự bất đắc dĩ, xem ra Tiểu Ngọc thật sự sẽ không bao giờ tha thứ cho họ nữa.

Ánh mắt Tô Tích nhìn Tô Tần mang theo vẻ châm biếm, bây giờ mới biết đến tìm Tiểu Ngọc xin lỗi sao?

Chỉ tiếc là Tiểu Ngọc căn bản không coi đó là chuyện gì to tát.

“Tô Tần, ngươi đưa người rời khỏi đây đi, chuyện của Tiểu Ngọc các ngươi cũng không cần quản nữa, nó với các ngươi không có một chút quan hệ nào.” Tô Tích không muốn Tô Tần và những người khác tiếp tục ở đây gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa, càng không muốn cháu trai sắp thành thân rồi mà còn bị những người này làm phiền.

“Cha, Tiểu Ngọc khi nào thành thân ạ?” Tô Tần nhìn Tô Tích hỏi.

“Tiểu Ngọc khi nào thành thân thì có quan hệ gì với ngươi?

Chương 209

Bây giờ mới muốn làm cha, sớm hơn sao không làm?” Tô Tích hoàn toàn không coi Tô Tần là con trai mình.

“Cha, con chỉ muốn nhìn Tiểu Ngọc thành thân, muốn thấy nó sống tốt.” Tô Tần cay đắng nói.

Hắn biết những năm qua họ đã gây ra tổn thương quá lớn cho Tô Ngọc, Tô Ngọc cũng chưa chắc muốn gặp họ, hắn chỉ muốn nhìn Tô Ngọc thành thân, hy vọng thấy Tô Ngọc có được hạnh phúc của riêng mình.

Tô Tích nhìn Tô Tần cười một cách châm biếm vô cùng: “Tô Tần, bây giờ ngươi muốn bù đắp cho Tiểu Ngọc đã muộn rồi, Tiểu Ngọc cũng không cần sự bù đắp của các ngươi, vì các ngươi thật sự không xứng.” “Con…” “Việc Dương San San làm, ngươi có thể nói ngươi không biết gì không?

Không, ngươi biết tất cả mọi chuyện, nhưng dù vậy ngươi vẫn không ngăn cản bà ta, bao nhiêu năm qua ngươi có lần nào bảo vệ Tiểu Ngọc và các em nó không?” Những việc Dương San San làm với ba anh em Tiểu Ngọc bao năm qua, Tô Tần biết mà không hành động, đối với những hành động cực đoan của Dương San San chưa bao giờ khuyên can.

Sắc mặt Tô Tần có chút tái nhợt, hắn cúi đầu không dám nhìn vào mắt Tô Tích.

Ánh mắt quá sắc bén của cha khiến hắn thấy được những chuyện hoang đường mình đã làm trong những năm qua.

“Cha… con…” “Tại sao Dương San San lại có thể không kiêng nể gì như vậy, ngoài việc Tiểu Cửu bọn nó tự mình ngu ngốc không nói cho chúng ta biết, điều quan trọng nhất vẫn là ngươi, người làm cha này, không hề bảo vệ chúng, cũng chính ngươi, người làm chồng này, không ngăn cản những việc làm của Dương San San mới dẫn đến việc bà ta ngày càng quá đáng.” Tô Tích giận dữ nói.

Nếu Tô Tần ngay từ đầu phát hiện ra đã kịp thời ngăn chặn Dương San San thì mọi chuyện cũng không đến bước này.

Dương San San đi đến ngày hôm nay, trở nên cực đoan như vậy, trong đó cũng có nguyên nhân từ Tô Tần.

Tiểu Ngọc không tha thứ cho hắn là điều đáng phải chịu, ông nghĩ Tiểu Ngọc cũng không muốn nhìn thấy Tô Tần trong hôn lễ của mình.

“Tô Tần, Tiểu Ngọc có lẽ không muốn nhìn thấy ngươi vào một ngày như vậy đâu, đừng tự làm mình khó xử.” Tô Tích khẽ thở dài nói: “Tô Tần, ngươi nên hiểu đạo lý gương vỡ khó lành, bát nước hất đi khó hốt lại.” Tô Tần mím chặt môi, tự giễu cười một tiếng.

Phải rồi, có lẽ Tiểu Ngọc sẽ không bao giờ muốn gặp lại hắn nữa.

“Cha nói cũng phải, một người đã làm tổn thương Tiểu Ngọc như con có tư cách gì xuất hiện trong hôn lễ của nó.” Tô Tần cúi đầu, như thể đã quyết định điều gì đó: “Cha giúp con nói với Tiểu Ngọc, sau này con sẽ quản thúc San San thật tốt, không để bà ấy đến làm phiền cuộc sống của nó nữa.” “Tô Tần, ông không có tư cách quyết định thay tôi.” Dương San San tức giận nói.

“San San, nếu bà tiếp tục như vậy, tôi sẽ dùng biện pháp mà tôi cho là đúng.” Tô Tần nghiêm túc nhìn Dương San San, lần này hắn sẽ không để Dương San San làm sai nữa.

Nhìn dáng vẻ của Tô Tích và mọi người, có lẽ Tiểu Ngọc sắp thành thân rồi.

Vào lúc con trai sắp thành thân lại tặng cho nó những người mua từ thanh lâu về, chuyện như vậy người bình thường thật sự không làm nổi.

“Ông thì làm được gì chứ?” Dương San San khinh thường nói.

Dáng vẻ không coi ra gì này của Dương San San khiến Tô Tần im lặng, bà ta chắc chắn rằng mình sẽ không làm gì sao?

“Tôi không thể làm được nhiều chuyện khác, nhưng tôi có thể bỏ vợ.” Tô Tần nhìn Dương San San, nói từng chữ.

Một câu “bỏ vợ” đã chọc giận Dương San San, bà ta định ra tay thì bị Tô Tần ngăn lại: “Tôi đã cùng bà làm quá nhiều chuyện sai trái rồi, tôi sẽ không để bà sai càng thêm sai nữa.

San San, quay đầu lại đi.” Dương San San dùng sức đẩy Tô Tần ra, ánh mắt nhìn hắn đầy tức giận và châm biếm: “Tô Tần, từ khi nào ông trở nên giả tạo như vậy?” “San San…” “Đã đi đến bước này rồi, ông nghĩ nói quay đầu là có thể quay đầu sao?” Dương San San nhìn thẳng vào mắt Tô Tần, châm biếm nói.

Một câu nói khiến Tô Tần trở nên im lặng.

Một lúc sau, Tô Tần mới lên tiếng: “Cho dù không thể quay đầu, tôi cũng sẽ không để bà tiếp tục sai lầm như vậy.” “Cha, con đưa họ đi trước.” Nói xong, hắn ra hiệu cho thị vệ bên cạnh đưa Dương San San đi, còn Thi Huyên tự nhiên cũng đi theo hai người họ.

Tô Tích khẽ thở dài: “Đều là lỗi của ta.” “Không liên quan đến ông, tất cả đều là lỗi của Dương San San.” Là do suy nghĩ của Dương San San quá cực đoan, không thể trách người khác được.

Tô Tích hé miệng định nói gì đó, nhưng bị Dương Chấn Uy ngăn lại: “Đừng nói về họ nữa, sau này họ thế nào thì cứ xem vào số phận của Dương San San thôi.” Ông có thể nhận ra lần này Tô Tần rất nghiêm túc, không phải nói đùa.

Trong suốt quá trình, Dư Bách Lâm và những người khác đều không ra tay, cũng là muốn xem họ xử lý chuyện này thế nào.

Cách xử lý này tuy không khiến họ hoàn toàn hài lòng, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

“Chúng ta về thôi.” Hai người về đến nơi, Tô Tích liền đem lời của Tô Tần nói lại cho Tô Ngọc, người sau chỉ cười khẩy một tiếng: “Không cần thiết.” Những lời Tô Tần nói bây giờ nghe thì hay đấy, nhưng hắn không quản được Dương San San đâu.

Rất nhanh thôi, Tô Tần sẽ nhận ra Dương San San là người như thế nào.

“Tiểu Ngọc, cha đã…” Tô Toàn nhìn Tô Ngọc, muốn khuyên nhủ, nhưng khi nhìn thấy đôi mắt không chút hơi ấm của Tô Ngọc, những lời còn lại đều không thể nói ra được.

“Người bắt Nguyên Bảo đi là bà ta, kẻ tiếp tay cho cái ác cũng là ông ta.

Chị có thể chọn tha thứ cho ông ta, nhưng rất nhanh thôi chị sẽ biết suy nghĩ của mình ngu ngốc đến mức nào.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Toàn.

Anh sẽ không ngăn cản Tô Toàn, nhưng cô cũng đừng hòng khuyên anh.

“Tiểu Ngọc, sao em lại cố chấp như vậy.” “Không cần ba tháng, chỉ cần đến Tết năm nay, lúc chị quay về sẽ thấy ông ta biến thành bộ dạng gì.

Đến lúc đó hãy đến nói với em chuyện này, bây giờ đừng nhắc đến họ với em nữa.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến Tô Toàn bất lực, nhưng cũng không nói gì thêm.

Vương Cẩn Hòa nắm lấy tay Tô Ngọc, lặng lẽ an ủi anh.

Tô Ngọc quay đầu cười với Vương Cẩn Hòa, anh đã sớm qua cái tuổi để tâm đến những chuyện này rồi.

“Tiểu Ngọc, rốt cuộc em biết chuyện gì?” Tại sao anh lại chắc chắn đến Tết Tô Tần sẽ thay đổi?

“Chuyện đó không quan trọng.

Quan trọng là, Dương San San không những không sửa đổi, ngược lại còn ngày càng quá đáng, còn Tô Tần sẽ cùng bà ta làm tổn thương lẫn nhau, mà Thi Huyên chính là mồi lửa trong đó.

Đợi đến Tết, mọi người sẽ thấy được kết cục cuối cùng của sự việc.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn họ, nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến tất cả mọi người toàn thân lạnh toát.

Nếu những gì Tô Ngọc nói đều là sự thật, vậy mục đích anh đưa Thi Huyên đến bên cạnh Tô Tần chỉ là để chia rẽ quan hệ của hai người họ sao?

Thấy Dương Chấn Uy và Tô Tích nhìn mình bằng ánh mắt phức tạp, Tô Ngọc không nói một lời, nắm tay Vương Cẩn Hòa đi ra ngoài.

“Lão già Tô, ông nói xem Tiểu Ngọc…” Ông có thể cảm nhận được sự căm hận của Tô Ngọc đối với hai người Dương San San.

Nhưng sự căm hận này rốt cuộc từ đâu mà có?

Chỉ vì những việc Dương San San làm với nó, có lẽ không đủ để nó căm hận Dương San San đến mức đó.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc kéo ra ngoài, đi đến chân núi không người, Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng hỏi: “Sao vậy anh?” “Tiểu Hòa, em còn nhớ lời anh từng nói với em không?” “Lời gì ạ?” “Lời anh từng nói rằng anh và em là cùng một loại người.” Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc rồi gật đầu: “Em nhớ, nhưng chuyện này thì có liên quan gì?” Cô phát hiện gần đây sự căm hận của Tô Ngọc đối với vợ chồng Tô Tần đã trở nên mãnh liệt hơn rất nhiều.

Còn về lý do tại sao thì cô cũng không có chút manh mối nào.

“Anh trọng sinh vào ba năm trước.

Lần đó, anh đã không qua khỏi, cho nên những năm qua mọi người đều nói anh đã thay đổi.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên hỏi thế nào, may mà Tô Ngọc lại lên tiếng: “Kiếp trước anh vẫn sống, nhưng đã bị phế, chính tay Dương San San đã phế bỏ anh.

Nguyên Bảo cũng vì anh mà chết trong tay Dương San San.” “Anh…” “Ký ức về kiếp trước của anh rất mơ hồ, hai tháng gần đây mới nhớ lại được một cách đứt quãng.” Nhớ lại rồi thì sao anh có thể tha thứ cho họ?

Sau khi nhớ lại ký ức kiếp trước, Tô Ngọc mới biết tại sao mình lại căm hận Dương San San đến vậy.

Chương 210

Kiếp trước, để khống chế anh trong tay, lúc anh tỉnh lại Dương San San đã phế bỏ anh, khiến anh chỉ có thể ở trong nhà.

Lúc đó, Dương San San đã dùng cái cớ là vì tốt cho anh.

Sau đó thì sao?

Sau đó anh chết, chết vào năm hai mươi bảy tuổi.

“Kiếp trước anh không tìm được Tiểu Bảo sao?” Đôi mắt Tô Ngọc đột nhiên đỏ hoe, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Tìm được.” “Tin tức anh tìm được Tiểu Bảo bị bà ta biết được.

Dương San San không thể chấp nhận việc anh có con, có vợ.

Trên đường người của anh đón Tiểu Bảo về, bà ta đã cho người bắt cóc hai mẹ con Tiểu Bảo, rồi ra tay giết họ ngay trước mặt anh.

Đó là lúc anh hai mươi ba tuổi.

Từ đó về sau, trong lòng anh chỉ còn lại thù hận.” Lúc đó, anh chỉ nghĩ đến việc báo thù, cả người trở nên trầm lặng hơn rất nhiều, và điều đó trong mắt Dương San San lại là anh đã nghe lời.

Nhưng sau khi anh nghe lời, Dương San San lại bắt đầu ngày càng quá đáng.

Lúc đó, Tô Tần cũng gặp được Thi Huyên và bị Thi Huyên thu hút.

Vì sự xuất hiện của Thi Huyên, những cuộc cãi vã giữa Tô Tần và Dương San San ngày một nhiều hơn.

Mỗi lần Dương San San cãi nhau với Tô Tần xong, bà ta lại trút giận lên người anh.

Khi đó, anh không còn là con trai của Dương San San nữa, mà chỉ là một công cụ để bà ta trút bỏ những cảm xúc bất mãn trong lòng.

Anh đã mất bốn năm để đồng quy vu tận với Dương San San, và lúc đó Tô Tần ngay cả một cái nhìn cũng không cho anh, hoàn toàn quên mất mình còn có người con trai này.

Tại sao không tha thứ cho Tô Tần?

Bởi vì anh biết trái tim của Tô Tần tàn nhẫn và sắt đá đến mức nào.

Vương Cẩn Hòa không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: “Anh…” Kiếp trước Tô Ngọc lại sống thê thảm đến vậy sao?

“Tiểu Hòa, em nói xem, tại sao anh phải tha thứ cho bà ta?

Bà ta có xứng không?” “Kiếp trước, Tô Cửu và Tô Toàn thì sao?” Vương Cẩn Hòa run rẩy hỏi.

Tô Ngọc không nói gì, nhưng dáng vẻ đó của anh đã cho Vương Cẩn Hòa biết, kết cục của họ có lẽ cũng không tốt đẹp gì.

“Là vì Dương San San?” Vương Cẩn Hòa lại hỏi một câu nữa.

“Đúng vậy.” Lần này Tô Ngọc không im lặng nữa mà nói cho Vương Cẩn Hòa biết sự thật.

Cô ôm chầm lấy Tô Ngọc: “Bây giờ không phải là quá khứ, mọi người vẫn đang bình an vô sự.

Anh làm vậy là để báo thù sao?” “Không phải.

Anh chỉ muốn anh trai và mọi người sống tốt, và chỉ muốn Dương San San tự gánh lấy hậu quả việc mình làm.” Kiếp trước, ông nội bị Dương San San tức chết, kiếp này anh hy vọng ông có thể có một tuổi già hạnh phúc.

Mục đích anh làm những việc này không phải để báo thù ai, mà là muốn Dương San San phải trả giá cho những gì bà ta đã làm.

Thực ra, Tô Tần cũng giống như Dương San San, đều là những người ích kỷ, trong lòng chỉ nghĩ đến bản thân, không có người khác, điểm khác biệt duy nhất có lẽ là hắn không cố chấp như Dương San San.

“Vậy là tốt rồi.” “Tiểu Hòa, kiếp trước ông nội có một tuổi già thê thảm, kiếp này anh sẽ không để ông đi vào vết xe đổ đó, anh sẽ để ông nhận ra bộ mặt thật của Tô Tần và Dương San San.” Tô Tích bây giờ vẫn còn vì vợ chồng Tô Tần mà tức giận, đó là vì trong lòng ông vẫn còn nghĩ rằng hai người họ có thể quay đầu.

Muốn Tô Tích không quan tâm đến họ nữa, thì phải để Tô Tích hoàn toàn thất vọng về họ.

“Được, anh cứ làm theo những gì mình nghĩ là được.” Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng tình với cách làm của Tô Ngọc.

Tô Ngọc ngỡ ngàng nhìn Vương Cẩn Hòa.

Tô Tích và mọi người đều cảm thấy anh bây giờ có chút lạnh lùng vô tình, chỉ có Vương Cẩn Hòa sẽ nói với anh, muốn làm thì cứ làm.

Trong phút chốc, tâm trạng Tô Ngọc có chút phức tạp.

“Tiểu Hòa, em không cảm thấy anh quá độc ác sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, do dự một lúc rồi hỏi.

Vương Cẩn Hòa kỳ lạ nhìn Tô Ngọc: “Tại sao lại hỏi vậy?” Tô Ngọc im lặng một lúc rồi mới nói: “Bởi vì họ bây giờ đều nhìn anh như vậy.

Tô Toàn cho rằng Tô Tần đã nhận ra sai lầm của mình, anh không nên tiếp tục đối xử với ông ta như vậy.” “Đây là logic gì vậy?

Ông ta biết sai thì anh phải tha thứ ư?

Chuyện đời không phải như thế.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Ánh mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, anh biết ngay suy nghĩ của Tiểu Hòa hoàn toàn giống mình.

Anh nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Vương Cẩn Hòa, nhìn cô: “Sau này có lẽ anh sẽ không muốn quay về đó nữa.” “Vậy thì không về nữa, chúng ta ở đây cũng có nhà, không thiếu chỗ này.” Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng nói.

Tô Ngọc khẽ cười, không nói nhiều, chỉ vỗ nhẹ vai Vương Cẩn Hòa: “Nếu có một ngày họ đến tìm em để khuyên anh, đó chắc chắn là quyết định sai lầm nhất.” “Cho dù đó là chuyện của kiếp trước, nhưng không có nghĩa là nó chưa từng xảy ra.

Họ không biết không có nghĩa là anh không nhớ.

Anh đã trải qua nhiều đau khổ như vậy, không ai có tư cách khuyên anh đừng nghĩ nhiều.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Tô Ngọc sững sờ, sau đó bật cười.

Phải rồi, không phải bây giờ không có nghĩa là chưa từng xảy ra.

Trước đây Dương San San đã đối xử với anh thế nào, anh đều nhớ rõ.

Nghĩ lại khoảng thời gian chưa hoàn toàn nhớ lại, anh đã vô thức tránh xa người phụ nữ đó, điều đó có lẽ đại diện cho sự kháng cự trong lòng anh đối với bà ta.

“Chúng ta về thôi.” Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc, hai người cùng nhau quay về: “Không thì ông nội và mọi người sẽ lo lắng.” Hai người vừa về đến nơi, Tô Tích đã gọi Tô Ngọc đi.

Tô Toàn thấy người đã đi, cô bèn đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, do dự không biết có nên mở lời hay không.

“Chị muốn nói gì ạ?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Toàn, nghiêm túc hỏi.

Tô Toàn mấp máy môi, ngập ngừng nói: “Tiểu Hòa, chị muốn nhờ em giúp một việc.” “Nếu chuyện đó có liên quan đến ngày hôm nay thì em không giúp được chị đâu.” Vương Cẩn Hòa không ngờ Tô Toàn lại đến nói với mình chuyện này.

“Không, em nhất định có thể giúp được chị.

Tiểu Ngọc quan tâm em như vậy, chỉ cần là lời em nói, nó nhất định sẽ nghe.” Tô Toàn lắc đầu nói.

Nếu trên đời này còn có ai có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của Tô Ngọc, có lẽ chính là hai mẹ con Vương Cẩn Hòa.

Dù biết mình không nên làm vậy, nhưng cô vẫn không kìm được muốn khuyên nhủ Tô Ngọc.

Chương 211

Nhưng lời cô nói Tô Ngọc chưa chắc đã nghe, chỉ có thể tìm đến Vương Cẩn Hòa.

“Chị, nếu chị muốn em khuyên anh ấy tha thứ cho cha của mọi người, thì chị đừng nghĩ nữa, không thể nào đâu.” Tô Tuyền cứ nghĩ chỉ cần mình mở lời, Vương Cẩn Hòa nhất định sẽ đồng ý, vậy mà cô lại từ chối. "Tiểu Hòa, tại sao em không đồng ý?

Lẽ nào em muốn nhìn cha thật sự gây chuyện đến mức này sao?" Tô Tuyền không hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại không chịu giúp.

Đối với cô, đó chỉ là chuyện nói một câu mà thôi. "Tô Tuyền, chị chỉ biết cha chị đã biết lỗi, vậy chị có biết những năm qua Tô Ngọc đã phải chịu bao nhiêu đối xử bất công không?" Kiếp này anh chịu khổ không nhiều như vậy, nhưng kiếp trước họ đã hại chết Tô Ngọc.

Bọn họ đã lấy mạng Tô Ngọc, bây giờ Tô Tuyền nói một câu bảo Tô Ngọc tha thứ, là anh nhất định phải tha thứ sao?

Chuyện đời không đơn giản như vậy. "Chuyện đã qua rồi, cha em cũng biết mình sai rồi, lẽ nào anh ấy cứ phải giữ mãi suy nghĩ đó với cha thì trong lòng mới vui vẻ được sao?" Tô Tuyền không đồng tình với cách nói của Vương Cẩn Hòa.

Thân là con cái, có tư cách gì đối xử với cha mẹ mình như vậy?

Dù sao cha mẹ cũng đã cho họ một mạng sống.

Nghe những lời này, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Đừng nói chuyện họ cho Tô Ngọc mạng sống nữa, ba năm trước mẹ chị đã lấy mạng Tô Ngọc rồi.

Tô Ngọc của hiện tại là do Nguyên Bảo phế bỏ võ công, suýt nữa phế cả đôi chân để cứu về.

Nếu chị có khuynh hướng thích bị ngược đãi, vậy thì làm ơn đừng lôi kéo Tô Ngọc, càng đừng bắt anh ấy cùng chị làm kẻ cuồng bị hành hạ." "Tôi…" Tô Tuyền vẫn không thể tha thứ cho Dương San San, nhưng cô thấy Tô Tần đã thật lòng xin lỗi rồi, hoàn toàn không cần thiết phải tiếp tục như vậy. "Chị có thể nói cha chị đã biết sai, chúng ta không nên so đo nữa, nhưng các người có ngày hôm nay chẳng phải là do ông ta dung túng sao?

Bọn họ gây tổn thương cho chị không lớn, nên chị mới có thể nói ra những lời này một cách hiển nhiên như vậy.

Một người mất đi người mình yêu nhất, một người bị ngược đãi suốt thời gian dài rồi suýt nữa chết trong tay chính mẹ ruột của mình." Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Tuyền này đúng là một kẻ thiểu năng, hoàn toàn không hiểu nổi cô ta đang nghĩ gì.

Tô Tuyền nhất thời không biết nên nói gì, chỉ có thể nhìn Vương Cẩn Hòa, cắn chặt môi, vẻ mặt có chút bướng bỉnh: "Tôi vẫn hy vọng em có thể giúp tôi." "Xin lỗi, tôi không giúp được.

Chị chưa từng trải qua nỗi khổ mà anh ấy phải chịu, nên chị mới có thể dễ dàng tha thứ cho những người đó.

Nhưng Tô Ngọc thì không thể.

Khi chị nói những lời này, cũng xin chị hãy suy nghĩ kỹ cho Tô Ngọc." Vương Cẩn Hòa nói xong liền rời đi.

Nếu còn ở lại với Tô Tuyền nữa, có lẽ cô sẽ thẳng tay tát cho cô ta một cái, để trút hết nước trong đầu cô ta ra ngoài.

Tô Ngọc nói chuyện xong bên kia đi ra thì thấy sắc mặt Vương Cẩn Hòa có chút khó coi, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay vỗ nhẹ vào đầu cô một cái: "Đang nghĩ gì vậy?

Sao tâm trạng tệ thế?" Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cau mày, không biết có nên nói cho anh biết không.

Thấy bộ dạng muốn nói lại thôi của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc khẽ cười: "Là chị của anh tìm em nói gì rồi phải không?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh… sao anh biết?" "Chị ấy tính cách thế nào anh rõ lắm, chị ấy làm ra chuyện như vậy, anh không hề ngạc nhiên." Tô Tuyền trong lòng vẫn còn hy vọng vào đôi vợ chồng đó, khi thấy hành động có vẻ như đã biết lỗi của Tô Tần, cô ta làm vậy cũng là bình thường.

Chỉ là anh không ngờ Tô Tuyền lại đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Cô ta cho rằng chỉ cần nói ra là Vương Cẩn Hòa sẽ đồng ý yêu cầu như vậy sao?

Tiếc là, cô ta thực sự không hiểu Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa biết tất cả mọi chuyện của anh, biết anh đã từng chịu bao nhiêu khổ cực, sao có thể dễ dàng giúp Tô Tuyền làm thuyết khách được? "Chị của anh thật không giống một người từng ra chiến trường." Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Người như vậy ở trên chiến trường thật sự có thể sống sót sao? "Có lẽ cuộc sống những năm nay đã khiến chị ấy quên mất những việc mình từng phải làm chăng?" Tô Ngọc lẩm bẩm.

Tuy đã sớm biết chuyện như vậy sẽ xảy ra, nhưng khi nó thật sự xảy ra, Tô Ngọc mới biết thực ra mình rất khó chịu. "Anh… không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, có chút lo lắng hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Anh không sao, chuyện đã đoán trước rồi, anh có thể có chuyện gì chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc muốn nói lại thôi, có điều gì đó nhưng không thể thốt ra thành lời. "Không cần lo cho anh, anh thật sự không có chuyện gì đâu." "Vậy thì tốt rồi, em đi may đồ cưới đây." "Được, em đi đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa vào phòng mình may đồ cưới.

Về phần mấy cô gái đến trước đó cũng đã nhận được việc đầu tiên phải làm sau khi đến đây, đó là dựa theo mẫu hoa văn Vương Cẩn Hòa vẽ ra để làm vỏ gối, vỏ chăn.

Khi mọi người đang bận rộn một cách có trật tự, Tô Tuyền xuất hiện bên cạnh Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, chị có chuyện muốn nói với em." Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Tô Tuyền, trong mắt mang theo vẻ châm chọc nhàn nhạt: "Chị muốn nói gì với tôi?" "Cha biết lỗi rồi." Tô Tuyền ngập ngừng nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc quay người nhìn cô ta: "Rồi sao nữa?" Nhìn ánh mắt không chút hơi ấm nào của Tô Ngọc, những lời đến bên miệng Tô Tuyền đều không thể nói ra, chỉ có thể khô khốc đứng nhìn anh.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn tay mình, đôi tay đó ở kiếp trước đã bị chính Tô Tần đánh gãy.

Lúc đó là vì sao nhỉ?

Vì anh dùng tay mình để đạt được thứ gì đó?

Sau đó khiến Dương San San tức giận, chỉ vì vậy mà Tô Tần đã đánh gãy tay anh, khiến anh trở thành một phế nhân thực sự.

Thời gian đã quá lâu, có những chuyện anh đã hoàn toàn quên mất, nhưng có những chuyện anh vẫn nhớ rất rõ, đặc biệt là những gì đôi vợ chồng đó đã làm với anh.

Tô Tuyền đưa tay nắm lấy tay Tô Ngọc, trong mắt mang theo sự lo lắng và do dự: "Tiểu Ngọc, chị chỉ là…" "Suy nghĩ của chị tôi không quan tâm.

Nếu chị còn muốn làm chị của tôi thì đừng nhắc đến những lời này nữa.

Nếu chị muốn tha thứ cho họ thì tự mình đi mà làm, không phải chuyện gì nói một câu xin lỗi là xong, trên đời này không có chuyện tốt đẹp như vậy.

Bây giờ tôi không dốc toàn lực báo thù họ, họ đã nên mừng thầm rồi." Tô Ngọc giằng tay Tô Tuyền ra, lạnh lùng nhìn cô ta, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Tô Tuyền cứng đờ người nhìn Tô Ngọc, chỉ vì chuyện này mà anh ấy lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với mình sao? "Chị có thể viết thư hỏi đại ca, xem đại ca có thể tha thứ cho những người đó không.

Chị của trước kia không phải như vậy, từ lúc nào chị lại trở nên do dự thiếu quyết đoán như thế?" Tô Ngọc nhìn thẳng vào mắt Tô Tuyền, hỏi từng chữ một.

Tô Tuyền không nói được lời nào, chỉ có thể ngây người nhìn Tô Ngọc, cúi đầu xuống, dường như cô thật sự đã làm sai.

Khi Vương Cẩn Hòa nói những lời đó, cô ta hoàn toàn không để tâm, nhưng bây giờ thấy Tô Ngọc dùng ánh mắt như vậy nhìn mình, thậm chí còn muốn đoạn tuyệt quan hệ, cô ta mới biết mối quan hệ giữa mình và vợ chồng Tô Tần đã đến mức độ nào. "Tiểu Ngọc, xin lỗi, chị…" "Chị không có gì phải xin lỗi tôi cả." Tô Ngọc cắt ngang lời Tô Tuyền, không muốn nghe cô ta nói những lời biện giải vô dụng này nữa.

Khi sống lại, anh đã nghĩ rồi, hiếu thuận với ông nội, giúp anh trai và chị gái thoát khỏi cuộc sống trước kia.

Chương 212

Nếu Tô Tuyền muốn anh tha thứ cho Tô Tần, anh cũng có thể trực tiếp từ bỏ Tô Tuyền. "Tiểu Ngọc, em đừng như vậy." Tô Tuyền nhất thời có chút hối hận, tại sao nhất định phải đến nói với Tô Ngọc chuyện này?

Cô đúng là có vấn đề về đầu óc rồi. "Tôi còn phải chuẩn bị hôn lễ, không nói với chị nữa." Nói xong liền rời đi, khiến những lời đến bên miệng Tô Tuyền cũng không thể nói ra được nữa.

Cô trơ mắt nhìn Tô Ngọc rời đi, không khỏi có chút thất bại, đồng thời trong lòng cũng rất mờ mịt.

Rốt cuộc họ đã làm gì với Tiểu Ngọc, khiến Tiểu Ngọc trở thành người có tính cách như vậy?

Tiểu Ngọc nói cô đã thay đổi, nhưng anh ấy nào có khác gì?

Sau ngày hôm đó, tất cả mọi người trong nhà đều phát hiện một vấn đề, thái độ của Tô Ngọc đối với Tô Tuyền trở nên lạnh nhạt hơn rất nhiều.

Tô Tích gọi Tô Ngọc lại khi anh chuẩn bị ra ngoài: "Tiểu Ngọc, giữa con và Tô Tuyền đã xảy ra chuyện gì?" Tô Ngọc dừng bước, quay đầu nhìn Tô Tích: "Ông nội, chúng ta ra ngoài đi dạo đi." "Được." Tô Tích chần chừ một lúc rồi đồng ý với ý của Tô Ngọc, cùng anh ra ngoài đi dạo.

Tô Tích nhìn Tô Ngọc đi phía trước, anh cứ im lặng không nói gì khiến ông cũng không biết nên mở lời thế nào. "Ông nội, ông có tin một người có kiếp trước kiếp này không?" Tô Ngọc đột nhiên mở lời hỏi.

Tô Tích sững người một lúc rồi vẫn trả lời: "Không tin." "Trước đây con cũng không tin, nhưng bây giờ con tin rồi." Một câu nói của Tô Ngọc khiến Tô Tích nhìn chằm chằm vào anh, giọng nói có chút run rẩy: "Con nói vậy… là có ý gì?" Tô Ngọc kể cho Tô Tích nghe chuyện mình đã chết rồi sống lại.

Khi Tô Tích biết được kiếp trước vợ chồng Tô Tần đã đối xử với anh như thế nào, hai mắt ông đỏ hoe, thảo nào… Nếu chuyện này là thật, vậy thì những thay đổi của Tiểu Ngọc trong những năm qua ông đã có thể hiểu được. "Tiểu Ngọc, con…" "Tô Tuyền nói với con là Tô Tần đã biết sai, bảo con tha thứ cho ông ta.

Ông nội, ông nói con có nên tha thứ không?" Tô Ngọc quay người nhìn Tô Tích, cắt ngang lời ông và nghiêm túc hỏi.

Môi Tô Tích không ngừng run rẩy, muốn nói gì đó lại phát hiện mình không thể nói nên lời.

Ông đi đến bên cạnh Tô Ngọc, đưa tay vỗ vỗ vai anh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không tha thứ." Tiểu Ngọc đã từng thê thảm như vậy, ngay cả Tiểu Bảo và Tiểu Hòa cũng chết trước mắt anh, lại còn do chính tay Dương San San và bọn họ ra tay, điều này làm sao Tiểu Ngọc có thể tha thứ được?

Tô Ngọc sững sờ một lúc, nhìn Tô Tích với vẻ mặt có chút phức tạp hỏi: "Ông nội không cảm thấy con làm vậy là quá đáng sao?" "Không thấy.

Nếu con thật sự tha thứ cho hai người đó, ông mới thật sự cảm thấy đầu óc con có vấn đề." Chịu tổn thương nghiêm trọng đến thế, ai có tư cách nói những lời bảo Tô Ngọc tha thứ?

Tô Ngọc tại sao phải đi tha thứ cho những người đó?

Bọn họ có xứng không? "Bây giờ con và Tiểu Bảo bọn họ đều còn sống, ông nội hy vọng con không bị hận thù che mờ đôi mắt, cũng đừng để cuối cùng tự mang lại cho mình những tổn thương không thể xóa nhòa." Tô Tích có thể cho phép cháu trai mình ghi nhớ những hận thù đó, nhưng không hy vọng trong lòng nó chỉ còn lại hận thù. "Từ khi con đến bên Tiểu Hòa, ý nghĩ muốn cùng họ đồng quy vu tận đã không còn nữa.

Ông nội yên tâm đi, con sẽ sống thật tốt, con còn phải phụng dưỡng ông, còn phải chăm sóc Tiểu Hòa và Tiểu Bảo." Tô Ngọc mỉm cười với Tô Tích.

Nụ cười đó khiến Tô Tích không nhịn được cau mày: "Được rồi, không muốn cười thì đừng cười nữa, bộ dạng này khó coi chết đi được.

Nhưng con phải nhớ những lời con vừa nói.

Thảo nào con lại để Thi Huyên làm thiếp cho ông ta, còn là quý thiếp." "Nhìn bọn họ chó cắn chó cũng hay." Tô Ngọc chỉnh lại tay áo, lạnh nhạt nói.

Dường như đó không phải là cha mình, chỉ là một người xa lạ vô cùng bình thường.

Đưa tay vỗ vỗ vai Tô Ngọc, Tô Tích nghiêm túc nói: "Có ông nội ở đây, không ai dám bắt con làm chuyện con không muốn." "Cảm ơn ông nội.

Ông nội, con phải đi lấy phượng quan, không nói chuyện với ông nữa." "Đi đi." Nhìn Tô Ngọc khi nói đến hôn lễ liền bất giác mỉm cười, Tô Tích hoàn toàn yên tâm.

Chỉ cần có mẹ con Tiểu Hòa và Tiểu Bảo ở đây, sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi Tô Ngọc đi rồi, Tô Tích mới quay đầu nhìn về một nơi nào đó: "Dương lão đầu, ra đây đi, lén lén lút lút làm gì thế?" Nếu là bình thường, Tô Ngọc chắc chắn sẽ phát hiện Dương Chấn Uy đang theo sau, nhưng hôm nay tâm trạng anh có chút không ổn định, đến mức không phát hiện ra Dương Chấn Uy cũng đã biết chuyện.

Dương Chấn Uy xuất hiện trước mặt Tô Tích: "Ông tin lời Tiểu Ngọc nói sao?" "Chẳng lẽ ông không tin?" Tô Tích nhìn Dương Chấn Uy, không trả lời mà hỏi ngược lại.

Dương Chấn Uy lập tức im lặng.

Nếu không có chuyện như vậy, Tô Ngọc sẽ không nói ra những lời này.

Anh có thể nói ra những lời này có nghĩa là những chuyện này đã thật sự xảy ra, và xảy ra ngay trên người anh.

Bây giờ nghĩ lại, một số hành động của Tô Ngọc cũng có thể hiểu được.

Trải qua sự đối xử thê thảm như vậy, Tô Ngọc làm sao có thể có tình cảm với họ.

Thảo nào Tô Tuyền chỉ nói bảo anh tha thứ cho Tô Tần, anh đã lập tức xa cách với cô ta. "Lần này tôi sẽ không để họ làm hại ba đứa trẻ." Dương Chấn Uy nghiêm túc nói.

Kiếp trước Dương San San và Tô Tần đều điên rồi, kiếp này nếu thật sự đến bước đó, ông sẽ tự tay lấy mạng hai người họ. "Trùng hợp, tôi cũng có suy nghĩ như vậy." Dương Chấn Uy sững người một lúc rồi không nhịn được bật cười: "Xem ra suy nghĩ của chúng ta đều giống nhau.

Chúng ta về thôi." Hai người một trước một sau quay về.

Khi thấy họ trở lại, Tô Tuyền vội vàng đi tới, vẻ mặt mong chờ nhìn họ: "Ông nội, rốt cuộc Tiểu Ngọc bị sao vậy?

Hai người có thể nói cho con biết không?" "Chuyện của Tiểu Ngọc sau này con đừng hỏi nữa.

Còn nữa, đừng nói với Tiểu Ngọc những lời tha thứ gì đó, con không biết gì cả, không có tư cách bảo Tiểu Ngọc đi tha thứ cho một người đã từng làm hại nó." Tô Tích cau mày nói.

Tô Tuyền vốn nghĩ họ sẽ giúp cô nói với Tô Ngọc điều gì đó, sau đó họ có thể thuận lý thành chương hòa giải, ai ngờ Tô Tích họ lại quay sang nói với cô điều này. "Ông nội, tại sao ngay cả ông cũng nói như vậy?" "Bởi vì ông biết Tiểu Ngọc đã trải qua những gì, còn con thì không biết gì cả." Chính vì không biết những chuyện này, Tô Tuyền mới có thể nói ra những lời lẽ cao thượng như vậy vào lúc này.

Lông mày Tô Tuyền nhíu chặt, trong lòng ít nhiều có chút không cam tâm: "Ông nội, con không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi người cũng phải cho con một cơ hội để biết chứ." Mỗi người đều nói cô không biết gì cả, nhưng họ cũng chưa từng nghĩ đến việc nói cho cô biết. "Ông nội, con muốn biết." "Chuyện này chúng ta không thể và cũng sẽ không nói cho con biết.

Nếu có một ngày Tiểu Ngọc muốn nói với con, con sẽ biết." "Nếu con còn muốn có người em trai này, thì đừng tiếp tục chạy đến trước mặt Tiểu Ngọc đề cập đến chuyện bảo nó tha thứ nữa.

Tô Tần và bọn họ không xứng đáng được Tiểu Ngọc tha thứ." Khi Tô Tuyền định nói gì đó, Dương Chấn Uy cũng lên tiếng.

Đối với Tô Tuyền, bây giờ ông ít nhiều có chút thất vọng.

Những lời ông dạy cô khi dạy cô tập võ, cô đều đã quên hết.

Khiến cô từ một người thưởng phạt phân minh, yêu ghét rõ ràng trở thành một người do dự thiếu quyết đoán, đây là lỗi của ông, năm đó không nên giúp Phong Chuẩn để Tô Tuyền gả cho hắn.

Cuộc sống vợ chồng những năm qua đã mài mòn đi sự kiêu ngạo trong lòng Tô Tuyền, cũng mài mòn đi khí chất trên người cô.

Chương 213

"Thật sự nghiêm trọng đến vậy sao?" "Có.

Chuyện này nghiêm trọng đến mức nếu con và Tô Cửu tha thứ cho họ, ta cũng sẽ cảm thấy các con là đồ thiểu năng." Dương Chấn Uy không chút khách khí nói: "Về Tô Cửu thì chúng ta không lo lắng chút nào." Ánh mắt Tô Tuyền hơi lóe lên, lập tức hiểu ý của Dương Chấn Uy, đây là đang lo cô sẽ trở thành kẻ thiểu năng đó? "Ngoại công…" "Còn nửa tháng nữa là đến ngày thành thân của Tiểu Ngọc, con chắc chắn muốn gây chuyện ở đây sao?

Cuối cùng để Tiểu Ngọc hoàn toàn chán ghét con, hoàn toàn không quan tâm đến con nữa, con mới vui lòng?" Ánh mắt Dương Chấn Uy lạnh lùng nhìn Tô Tuyền.

Trong đầu con bé này chứa cái gì vậy?

Bã đậu hay là rơm rạ? "Tô Tuyền, con tự mình động não suy nghĩ đi, nghĩ xem tại sao Tiểu Ngọc lại như vậy." Dương Chấn Uy thật sự không muốn để ý đến kẻ thiểu năng Tô Tuyền này nữa.

Nói nhiều với cô ta cũng cảm thấy đây là sự sỉ nhục đối với trí thông minh của mình.

Bị Dương Chấn Uy nói như vậy, trong lòng Tô Tuyền không khỏi có chút xấu hổ, cô nhìn Dương Chấn Uy cũng không dám tiếp tục nói về chuyện này nữa.

Không nhận được bất kỳ thông tin gì từ Dương Chấn Uy và họ, cô chỉ có thể đi tìm Vương Cẩn Hòa, cô ấy chắc chắn biết điều gì đó.

Cảm thấy ánh sáng trước mặt bị che khuất, Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn người xuất hiện trước mặt mình, lông mày hơi nhíu lại: "Chị tìm tôi có chuyện gì?" "Chuyện của Tiểu Ngọc, có phải em biết gì không?

Tại sao anh ấy không chịu tha thứ cho cha?

Còn nữa, tại sao tôi vừa nói với anh ấy chuyện này, anh ấy liền lập tức xa lánh tôi?" Tô Tuyền liên tiếp hỏi ba câu hỏi.

Câu hỏi của cô ta khiến Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta từ trên xuống dưới, không ngờ người này lại có thể hỏi ra những lời như vậy, thật đúng là có chút thú vị. "Tôi quả thực có biết, nhưng tôi sẽ không nói cho chị.

Về phần tại sao anh ấy xa lánh chị, thực ra trong lòng chị đã có câu trả lời rồi, căn bản không cần đến hỏi tôi câu hỏi này." Chuyện mình tự hiểu rõ, còn chạy đến đây hỏi, có ý nghĩa gì sao?

Tô Tuyền lập tức im lặng không nói, nhưng cô cũng ít nhiều đoán được nguyên nhân là gì. "Tôi hy vọng em có thể nói cho tôi biết, rốt cuộc anh ấy bị sao vậy?

Những năm nay vẫn luôn thay đổi, bây giờ càng…" Tô Ngọc hiện tại dùng từ lạnh lùng vô tình để hình dung cũng không quá đáng chút nào.

Trước đây người trong kinh thành đều nói tính cách Tô Ngọc thay đổi lớn, cô vốn không tin, nhưng bây giờ cô tin rồi.

Tô Ngọc hiện tại giống như thời tiết, nói thay đổi là thay đổi, một khắc trước có thể đối xử với bạn rất tốt, khắc sau đã có thể xem bạn như người xa lạ, mà cô chính là tấm gương đi trước.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí họ nấp ở ngoài nghe cuộc đối thoại bên trong, thời gian này họ cũng phát hiện thái độ của Tô Ngọc đối với Tô Tuyền, Tiểu Bảo vẫn có chút không hiểu.

Tiểu Trí đưa tay kéo Tiểu Bảo trực tiếp rời đi, sau khi về phòng mình mới nhỏ giọng nói: "Tớ cảm thấy chắc chắn là cô đã làm gì đó khiến cha nuôi tức giận, nếu không cha nuôi sẽ không đối xử với cô như vậy đâu." "Tớ cũng thấy vậy." Phong Thấm Linh đứng bên cạnh nhìn người này rồi lại nhìn người kia, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Tình hình trong nhà mấy ngày nay khiến trong lòng cô bé không nhịn được có chút sợ hãi, nhiều hơn là lo lắng.

Cô bé không biết mẹ đã làm gì khiến cậu tức giận, nhưng cô bé có thể cảm nhận được ánh mắt cậu nhìn mình đã hoàn toàn khác trước.

Cô bé không muốn cậu đối xử không tốt với mình.

Tối đi ngủ, Phong Thấm Linh chạy vào phòng Tô Tuyền, nhìn Tô Tuyền đang ngồi trước bàn với vẻ mặt có chút sầu khổ, cắn môi hỏi: "Mẹ, mẹ và cậu sao vậy ạ?" "Không sao đâu." Tô Tuyền nhìn con gái, nhẹ giọng dỗ dành.

Tuy nhiên Phong Thấm Linh căn bản không tin những lời Tô Tuyền nói: "Mẹ, mẹ đang nói dối, hoàn toàn không phải như mẹ nói." "Linh Nhi…" "Cậu bây giờ nhìn con ánh mắt cũng lạnh nhạt đi nhiều rồi, đối với con cũng không tốt như trước nữa.

Nếu mẹ và cậu thật sự không có chuyện gì, tại sao cậu lại đối xử với con như vậy?" Đừng thấy Phong Thấm Linh còn nhỏ, nhưng những chuyện cần biết cô bé đều biết, đặc biệt là một người có tâm tư nhạy cảm như cô bé.

Tô Tuyền ngây người nhìn Phong Thấm Linh, nhất thời không biết nên nói với con bé thế nào. "Linh Nhi, nếu có một người làm rất nhiều chuyện tổn thương con, đến khi người đó biết sai và xin lỗi thì con có tha thứ cho họ không?" Tô Tuyền tuy biết hỏi một đứa trẻ như vậy là rất không đúng, nhưng cô vẫn không nhịn được mở lời hỏi.

Phong Thấm Linh mờ mịt nhìn Tô Tuyền: "Nếu đã làm nhiều chuyện tổn thương con, vậy tại sao con phải tha thứ cho họ?

Con đâu có ngốc, tha thứ cho họ để họ tiếp tục làm hại con sao?" Phong Thấm Linh không biết rốt cuộc Tô Tuyền đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy câu hỏi này của mẹ cũng quá kỳ lạ rồi.

Tô Tuyền ngây người nhìn Phong Thấm Linh: "Một chút đường lui cũng không có sao?" "Không có ạ." "Vậy nếu có người nhân danh vì tốt cho con mà bảo con tha thứ cho người đó, con sẽ làm gì?" Tô Tuyền nhìn Phong Thấm Linh, chần chừ một lúc mới tiếp tục hỏi. "Con sẽ rất tức giận, sau đó đoạn tuyệt quan hệ với người đó." Phong Thấm Linh không cần suy nghĩ mà trực tiếp nói ra.

Tuy nhiên những lời cô bé nói ra lại khiến sắc mặt Tô Tuyền trắng bệch.

Hồi lâu sau, Tô Tuyền mới nhìn Phong Thấm Linh: "Chẳng lẽ một chút đường lui cũng không có sao?" "Không có ạ." Tô Tuyền nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Mẹ, có phải mẹ đã làm chuyện như vậy với cậu, nên cậu mới đối xử với mẹ như vậy không?" Phong Thấm Linh nhìn chằm chằm Tô Tuyền, nghiêm túc hỏi.

Tô Tuyền mấp máy môi, không thể nói ra lời. "Con biết rồi, ông ngoại và bà ngoại đã làm chuyện tổn thương cậu, bây giờ ông ngoại biết lỗi muốn xin lỗi, mẹ liền khuyên cậu tha thứ cho ông?" Phong Thấm Linh trước đó đã nghe lén được lời họ nói. "Sao con biết?" "Con nghe lén được ạ." "Linh Nhi, chẳng lẽ thật sự không thể quay lại như trước sao?" Tô Tuyền mờ mịt hỏi.

Bây giờ cô không biết hỏi ai nữa, chỉ có thể hỏi con gái mình. "Tại sao phải quay lại như trước?

Trước đây con nghe nói họ đã tặng rất nhiều cô nương trong thanh lâu cho cậu, mẹ, nếu là mẹ, mẹ sẽ nghĩ sao?

Hơn nữa, họ đã từng làm rất nhiều chuyện tổn thương cậu, con ủng hộ cậu không tha thứ cho họ." Phong Thấm Linh trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Tuyền vô thức quay đầu đi, không dám nhìn vào đôi mắt nghiêm túc và kiên định của con gái. "Linh Nhi, tại sao cả con cũng nói như vậy." "Mẹ, người bị tổn thương không phải là mẹ, nên mẹ mới có thể nói với cậu những lời như bảo cậu tha thứ.

Nếu đổi lại là mẹ, mẹ có thể làm được việc tha thứ không?

Mợ có một câu nói rất đúng, điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác." Phong Thấm Linh nhìn Tô Tuyền, nghiêm túc nói.

Đối mặt với những lời lẽ sắc bén như vậy của một đứa trẻ, Tô Tuyền đột nhiên cảm thấy mình dường như còn không bằng một đứa trẻ.

Có phải cô thật sự đã trở nên do dự thiếu quyết đoán rồi không? "Mẹ, cậu đối xử với mẹ rất tốt, lần này mẹ đã làm cậu thất vọng rồi." Phong Thấm Linh lại nói một câu đâm vào tim, trực tiếp xuyên vào lòng Tô Tuyền.

Cô đã làm Tiểu Ngọc thất vọng sao?

Tiểu Ngọc vẫn luôn suy nghĩ cho cô, vậy mà cô đã làm gì với Tiểu Ngọc?

Dưới những lời nói hiển nhiên nhưng lại vô cùng có lý của con trẻ, Tô Tuyền bỗng chốc tỉnh ngộ. "Linh Nhi, con nói đúng, nhưng cậu bây giờ có lẽ đã không muốn nhìn thấy mẹ nữa rồi." Tô Tuyền tự giễu nói.

Chương 214

"Mẹ đi xin lỗi cậu một cách tử tế là được mà?

Cậu không phải người nhỏ mọn như vậy đâu." Phong Thấm Linh nghi hoặc nói.

Đồng thời lại cảm thấy thế giới của người lớn quá phức tạp, làm sai thì xin lỗi là được rồi, sao phải rối rắm như vậy?

Tô Tuyền bị lời của con gái làm cho nghẹn họng không nói nên lời.

Đưa tay xoa đầu Phong Thấm Linh, Tô Tuyền nhẹ giọng nói: "Về ngủ đi, mẹ biết phải làm gì rồi." Phong Thấm Linh gật đầu, vui vẻ về phòng ngủ.

Ban đầu Tô Tuyền định ngày hôm sau sẽ đi xin lỗi Tô Ngọc, ai ngờ cô lại không thấy người đâu. "Ông nội, Tiểu Ngọc đi đâu rồi ạ?" Tô Tích ngước mắt nhìn Tô Tuyền một cái: "Đi lấy phượng quan dùng trong lễ thành thân rồi, con tìm nó có việc gì?" "Con muốn xin lỗi Tiểu Ngọc, là con đã nghĩ sai rồi." Tô Tuyền mặt đỏ bừng, ngại ngùng nói.

Tô Tích còn tưởng Tô Tuyền sẽ đi một con đường đến cùng, không có chút phản ứng nào, không ngờ lại nghĩ thông suốt rồi. "Đợi Tiểu Ngọc về rồi con tự nói với nó." Tô Tích không quan tâm chuyện này, đây là chuyện của hai chị em họ.

Tô Tuyền thất vọng quay người rời đi.

Sau khi cô đi rồi, Tô Tích gọi Nguyên Bảo đến: "Tiểu Ngọc có thông báo cho Tiểu Cửu ngày thành thân của nó chưa?" "Trước đó thiếu gia đã thông báo rồi ạ, bên đại thiếu gia nói sẽ đến sớm, cùng đến còn có gia chủ và thiếu chủ." Tô Tích tán thành gật đầu: "Như vậy mới đúng." "Được rồi, cậu đi làm việc đi.

Hôn lễ của Tiểu Ngọc nhất định phải chuẩn bị tốt, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào, biết chưa?" Càng gần ngày thành thân, người trong nhà càng bận rộn.

Áo cưới của Vương Cẩn Hòa cũng đã may xong, bây giờ chỉ đợi Tô Ngọc đi lấy phượng quan về.

Trong thời gian rảnh rỗi, cô còn may cho Dương Chấn Uy và Tô Tích mỗi người hai bộ quần áo.

Sau khi nhận được quần áo do Vương Cẩn Hòa may, hai ông lão trong lòng vui mừng khôn xiết.

Đây chính là cháu dâu mà Tiểu Ngọc tìm cho họ, xem con bé này tốt biết bao.

Kiếp này Tiểu Ngọc có thể tìm được người sớm hơn, cùng cô ấy thành thân, sau này chắc chắn có thể sống rất tốt. "Tiểu Hòa, tuy ông nội nói những lời này không đúng, nhưng ông nội vẫn muốn nói với con, Tiểu Ngọc sống quá khổ rồi, sau khi hai đứa thành thân hãy giúp ông nội chăm sóc nó thật tốt." Tô Tích nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa vốn tưởng Tô Tích định nói gì, không ngờ lại là chuyện này. "Ông nội yên tâm ạ, con sẽ làm." Trong quá trình chung sống với Tô Ngọc, có thể cô đối xử với Tô Ngọc rất tốt, nhưng Tô Ngọc đối với cô lại tốt gấp bội.

Hai người trước giờ luôn là tương hỗ.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Tích cuối cùng cũng yên tâm.

Dương Chấn Uy nhìn Vương Cẩn Hòa, dặn dò: "Tiểu Hòa, sau này hai đứa hãy sống những ngày tháng tốt đẹp, nếu Tiểu Ngọc bắt nạt con, con cứ nói với ta, ta sẽ giúp con xử lý nó." Vương Cẩn Hòa vội vàng gật đầu: "Vâng ạ, vậy sau này con sẽ dựa vào ngoại công, bây giờ con cũng là người có chỗ dựa rồi." Dương Chấn Uy và Tô Tích nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười, đứa trẻ này sao nói chuyện thú vị thế? "Đúng vậy, sau này chúng ta đều là chỗ dựa của con, có chúng ta ở đây, xem Tiểu Ngọc có dám bắt nạt con không." "Bắt nạt ai?" Tô Ngọc cầm đồ quay về thì nghe thấy Dương Chấn Uy nói gì đó về chuyện bắt nạt người khác.

Nhìn đứa cháu trai đã đi hai ba ngày, trong mắt Dương Chấn Uy mang theo ý cười: "Chúng ta cũng không nói gì cả, chỉ là nói sau này nếu con bắt nạt Tiểu Hòa, chúng ta đều là chỗ dựa của Tiểu Hòa." "Chuyện đó không tồn tại đâu." Bắt nạt Vương Cẩn Hòa là không thể, nhưng vào một số thời điểm, bắt nạt một chút thì vẫn có thể.

Nhìn bộ dạng nói không thật lòng của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa biết ngay tên này chắc chắn lại đang nghĩ đến những chuyện vớ vẩn gì đó rồi. "Phượng quan lấy về chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, định tạm thời chưa tính sổ với anh. "Đã lấy về rồi, em xem có phải là cái em muốn không?" Tô Ngọc mở hộp cho Vương Cẩn Hòa xem.

Vương Cẩn Hòa lấy phượng quan ra, trong mắt đều là sự vui mừng, thật sự quá giống bản gốc. "Tô Ngọc, người thợ anh tìm giỏi quá vậy?" Thứ phức tạp như vậy mà cũng có thể làm ra được, điều này thật quá không thể tin nổi.

Phượng quan cô vẽ có rất nhiều tua rua, hình hoa cũng rất khó làm, không ngờ lại được làm ra, điều này khiến Vương Cẩn Hòa vui mừng khôn xiết.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều. "Chỉ cần em thích, chắc chắn có thể làm ra được." Vương Cẩn Hòa nhìn vật trong tay, trong lòng có chút vui vẻ, Tô Ngọc, anh thật tốt.

Tô Tích nhấc chân đá cho Tô Ngọc một cái: "Cái thằng có vợ rồi này, khoe khoang cái gì trước mặt hai ông già này hả?

Muốn ăn đòn phải không?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Tô Tích: "Ông nội, ông đá con làm gì?" "Bà nội con đi sớm rồi, con đừng có chướng mắt ở đây." Tô Tích ghét bỏ nói.

Tô Ngọc cũng không tức giận, ngược lại còn kéo Vương Cẩn Hòa ra ngoài: "Tiểu Hòa, không phải em đã may xong áo cưới rồi sao?

Thử xem có vừa không?" "Được." Vương Cẩn Hòa về phòng thay đồ, đồng thời cũng bảo Tô Ngọc đi thử đồ của anh.

Khi bộ đồ cưới mặc lên người, Tô Ngọc mới thật sự tin rằng, anh và Tiểu Hòa không bao lâu nữa sẽ thành thân.

Tiểu Bảo từ cửa thò đầu vào, thấy Tô Ngọc mặc một thân hồng y, mắt liền sáng lên, kéo Tiểu Trí chạy vào: "Cha, cha mặc bộ đồ này thật sự quá đẹp." "Thật sao?" Tô Ngọc đưa tay sờ lên bộ đồ trên người, trong mắt mang theo ý cười. "Thật ạ, cha chắc chắn là tân lang đẹp nhất.

Anh, anh nói có phải không?" Tiểu Bảo tự mình cho là vậy chưa đủ, còn phải kéo Tiểu Trí bên cạnh cùng nói.

Tiểu Trí không ngừng gật đầu: "Tiểu Bảo nói đúng, cha nuôi chắc chắn là đẹp nhất." Tô Ngọc bị hai đứa nó chọc cười, đưa tay gõ nhẹ vào đầu chúng một cái, dở khóc dở cười nói: "Hai đứa hôm nay ăn đường rồi à?

Nói chuyện ngọt thế?" Tiểu Bảo không ngừng lắc đầu: "Chúng con không ăn đường ạ." Mẹ không cho chúng ăn đường. "Đi, chúng ta đi xem mẹ con." Tô Ngọc một thân hồng y bế hai đứa trẻ ra ngoài.

Khoảnh khắc bước ra, anh đã khiến tất cả mọi người bên ngoài phải kinh diễm.

Tay cầm chén trà của Tô Tích run lên, trà đổ ướt cả người mà ông cũng chẳng màng, chỉ nhìn Tô Ngọc không nhịn được mà nói: "Tiểu Ngọc, con thế này trông đẹp quá rồi đấy?" "Đúng vậy, Tiểu Ngọc mặc đồ đỏ đẹp thật." Bình thường chỉ toàn mặc màu đen hoặc màu trắng, tuy đều đẹp nhưng không thể nào sánh bằng hỷ phục màu đỏ.

Tiểu Bảo đắc ý ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, con đã nói cha mặc thế này đẹp lắm mà?

Cha còn không tin nữa?" "Được, Tiểu Bảo nói gì cũng đúng." Khi mấy người đang nói chuyện, Vương Cẩn Hòa mặc giá y màu đỏ bước ra.

Vừa nhìn thấy cô, ánh mắt Tô Ngọc không thể dời đi được nữa.

Tiểu Bảo thấy bộ dạng này của Tô Ngọc liền lén lút ghé vào tai Tiểu Trí, thì thầm: "Anh xem kìa, cha nhìn mẹ đến ngẩn cả người rồi." Tiểu Trí nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa rồi nói: "Chắc là vì mẹ nuôi thế này đẹp quá." "Ừ ừ, chắc chắn là vậy rồi." Nghe cuộc trò chuyện của hai đứa nhỏ, Tô Tích và những người khác không nhịn được cười.

Dư Bách Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy hiền từ, con bé này cuối cùng cũng phải gả đi rồi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa trong bộ giá y, người khó chịu nhất không ai khác ngoài vợ chồng Dư Thanh Phong.

Đứa con gái nuôi bao nhiêu năm trời, hôm nay bị người ta bưng đi cả chậu, tâm trạng thật sự vô cùng phức tạp.

Cố Cửu Ninh đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay giúp cô chỉnh lại giá y: "Nửa tháng nữa là thành thân rồi, thời gian trôi nhanh thật đấy." Nghe Cố Cửu Ninh nói vậy, Tô Ngọc rất muốn phản bác một câu rằng không nhanh chút nào, anh còn đang chê thời gian trôi quá chậm đây này.

Đây là lần đầu tiên Tô Tuyền nhìn thấy Tô Ngọc sau nhiều ngày.

Thấy anh như vậy, trong lòng cô dâng lên một cảm xúc khó tả.

Chương 215

Anh thật sự rất vui, nụ cười trên môi là nụ cười mà bao năm qua cô chưa từng thấy.

Nghĩ đến những lời Tô Tích và mọi người nói, Tô Tuyền đã có dự tính.

Ông nội họ nói rất đúng, chỉ có Tiểu Ngọc như thế này mới là con người trước kia của anh.

Mấy ngày Tô Ngọc không có ở đây, Tô Tuyền đã suy nghĩ rất nhiều, cô cũng biết không thể dùng suy nghĩ của mình để áp đặt cho anh.

Nghĩ nhiều rồi, tự nhiên cũng thông suốt. "Tiểu Ngọc, chị có chuyện muốn nói với em." Tô Tuyền nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc vô thức nhíu mày, nhưng vẫn đáp: "Tôi đi thay đồ đã." Tô Ngọc quay về phòng thay đồ, Tiểu Bảo vội vàng chạy vào.

Thấy con trai chạy vào, Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười: "Con làm gì vậy?" "Cha có biết cô định làm gì không?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, cười tủm tỉm hỏi.

Tô Ngọc ngẩn ra, hỏi: "Ồ?

Tiểu Bảo biết cô con định làm gì à?" Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Con biết, cô ấy muốn xin lỗi cha." Xin lỗi sao?

Đối với chuyện này Tô Ngọc đã không còn để tâm nhiều nữa, xin lỗi hay không cũng không có quan hệ gì lớn với anh.

Thay đồ xong đi ra ngoài, Tô Tuyền dẫn anh đến khu ruộng rau.

Tô Tuyền quay người nhìn Tô Tích với vẻ mặt thờ ơ: "Tiểu Ngọc, chuyện trước đây là chị không đúng, chị không nên dùng suy nghĩ của mình để áp đặt cho em.

Mọi người nói đều đúng, chị chẳng hiểu gì cả." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, không nói gì.

Tô Tuyền cũng không tức giận, nói tiếp: "Thấy em và Tiểu Hòa như vậy, chị cũng yên tâm rồi." "Sau này nhất định phải sống thật tốt nhé." "Vâng." Anh và Tiểu Hòa sau này sẽ sống ngày càng tốt hơn, điều này không có gì phải nghi ngờ.

Thấy Tô Ngọc không có ý muốn nói chuyện, Tô Tuyền cũng không làm khó anh, nói thêm vài câu rồi rời đi trước.

Tô Ngọc đứng một mình ở đó không biết đang nghĩ gì, mãi đến khi Tiểu Bảo chạy tới ôm chân anh mới hoàn hồn.

Anh đưa tay bế Tiểu Bảo lên, nhìn cậu bé với ánh mắt dịu dàng: "Sao thế?" "Cha sẽ tha thứ cho cô không ạ?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi. "Ai bảo con đến hỏi vậy?" Thằng nhóc này còn biết đến do thám tin tức nữa sao?

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không ai bảo con đến hỏi cả, con chỉ muốn biết cha có tha thứ cho cô không thôi." "Không biết nữa, cứ vậy đi." Lần này, hành động của Tô Tuyền khiến anh ít nhiều có chút buồn lòng, nhưng cũng đã buông bỏ rất nhiều.

Hơn nữa, sau này Tô Tuyền ở kinh thành, còn anh ở đây, thời gian họ gặp nhau chắc cũng sẽ không nhiều.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, sao cảm giác cha cũng trở nên kỳ lạ vậy. "Cha vẫn còn giận ạ?" "Không có gì đáng để giận cả, mỗi người đều có suy nghĩ riêng, tôi không có tư cách bắt cô ấy phải có chung kẻ thù với tôi." Tô Ngọc cũng đã nghĩ thông suốt.

Anh muốn đối xử với Tô Tần thế nào là chuyện của anh, còn Tô

Tuyền muốn đối xử với hai người họ thế nào cũng là chuyện của cô ấy, không đến lượt anh ở đây nói này nói nọ.

Tiểu Bảo ngơ ngác chớp mắt, luôn cảm thấy đây không phải là suy nghĩ thật sự của cha. "Cha nói thật chứ ạ?" Tiểu Bảo ghé sát lại gần Tô Ngọc, nhìn vào mắt anh hỏi.

Thế nhưng ánh mắt của Tô Ngọc vẫn không có chút phản ứng nào, điều này khiến Tiểu Bảo không khỏi có chút thất bại: "Cha à, ít ra cũng cho con một phản ứng chứ." Tô Ngọc mỉm cười: "Con muốn cha cho con phản ứng gì?" Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ: "Ít ra cha cũng cho con một biểu cảm chứ, cha nói có đúng không?" Chẳng có biểu cảm gì cả khiến cậu bé khó xử quá đi mất.

Tô Ngọc bị vẻ lém lỉnh của Tiểu Bảo chọc cười, anh đưa tay xoa đầu cậu bé, trong mắt tràn đầy cưng chiều: "Những chuyện này sau này có lẽ con cũng sẽ gặp phải.

Kinh nghiệm của cha nói cho con biết, đừng ép người khác làm những gì con muốn làm, như vậy chỉ khiến cả hai khó xử, còn làm mối quan hệ của các con trở nên tồi tệ." Tiểu Bảo bĩu môi nói: "Con không làm vậy đâu." Tô Ngọc nhìn con trai mình, không tỏ ý kiến.

Đừng nói mạnh miệng quá, sau này sẽ xảy ra chuyện gì không ai biết được.

Tiểu Bảo phồng má, bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Cha đang coi thường con sao?" "Không phải coi thường con, chỉ là chuyện tương lai không ai biết được sẽ xảy ra điều gì, con cũng không thể quyết định sau này sẽ gặp phải chuyện gì." Tô Ngọc nhẹ nhàng giải thích cho Tiểu Bảo, có lẽ bây giờ cậu bé vẫn chưa hiểu rõ ý nghĩa của những lời này, nhưng nhớ được một chút cũng tốt.

Vương Cẩn Hòa tựa vào cây cột gần đó, nhìn hai cha con.

Cô cũng nghe được cuộc đối thoại của họ, và rất đồng tình với cách nói của Tô Ngọc.

Khi chưa gặp phải những chuyện này, không ai có thể đảm bảo điều gì sẽ xảy ra, không thể quả quyết về chuyện tương lai như vậy được.

Tiểu Bảo gật đầu một cách nửa hiểu nửa không: "Lời cha nói con đều nhớ kỹ rồi ạ." Tô Ngọc trêu chọc nhìn Tiểu Bảo, cố ý nói: "Lỡ sau này con quên thì làm sao?" Tiểu Bảo trừng to mắt: "Con không quên lời cha nói đâu, cha đang nói bậy đó, con không thèm để ý đến cha nữa." Nói xong, cậu bé vặn vẹo thân mình nhỏ bé tuột xuống khỏi vòng tay anh.

Thấy Vương Cẩn Hòa ở đó, Tiểu Bảo vội vàng chạy qua mách: "Mẹ ơi, cha xấu lắm, chỉ biết bắt nạt con thôi, con giận rồi." Tiểu Bảo phồng má, vẻ mặt đầy bất mãn.

Vương Cẩn Hòa véo má Tiểu Bảo, nén cười hỏi: "Thật sự không thèm để ý đến cha con nữa à?" Tiểu Bảo giận dỗi nhìn Vương Cẩn Hòa, sao mẹ cũng trở nên đáng ghét như vậy?

Tô Ngọc đi tới, đưa tay véo má bầu bĩnh của Tiểu Bảo, trong mắt đều là ý cười: "Không thèm để ý đến cha nữa à?" Tiểu Bảo hừ một tiếng, quay đầu đi không nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc bị dáng vẻ đáng yêu của Tiểu Bảo chọc cười, dở khóc dở cười nhìn cậu bé: "Người không lớn mà tính khí không nhỏ chút nào." Tiểu Trí thấy Tiểu Bảo bị chọc giận, vội vàng chạy tới chắn trước mặt cậu bé, nghiêm túc nói: "Cha nuôi, mẹ nuôi, hai người đừng bắt nạt Tiểu Bảo." "Vẫn là anh trai tốt nhất." Tiểu Bảo nấp sau lưng Tiểu Trí, làm một cái mặt quỷ thật to với hai người.

Thấy bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa cười không ngớt. "Được rồi, anh con là tốt nhất, nhưng lời cha con nói cũng phải nhớ kỹ đấy." Vương Cẩn Hòa không quan tâm cậu bé nghĩ gì, lập tức nói.

Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Mẹ, con biết rồi, con đi chơi với anh trai đây." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh không định tha thứ cho chị gái mình sao?" Tô Ngọc im lặng không nói gì.

Thấy vậy, Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút bực bội, mình ngốc thật hay sao, tự nhiên lại đi nói chuyện này với Tô Ngọc làm gì?

Giờ thì hay rồi, làm anh không vui. "Không có gì là tha thứ hay không tha thứ cả, mỗi người đều có con đường riêng phải đi, tôi không thể can thiệp vào cô ấy, cô ấy cũng không thể can thiệp vào tôi, chẳng phải rất bình thường sao?" Ngay lúc Vương Cẩn Hòa đang bực bội, Tô Ngọc mới từ từ lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, lời anh nói tuy rất có lý, nhưng cô lại có cảm giác kỳ lạ.

Luôn cảm thấy đây không phải là những lời anh thật sự muốn nói. "Sao lại nhìn tôi như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu, cô chỉ cảm thấy sau này Tô Tuyền chắc chắn không thể nhận được sự đối đãi chân thành từ Tô Ngọc nữa rồi. "Tôi không sao, chỉ là nhận ra hiện thực mà thôi." Tô Ngọc cười lắc đầu nói.

Dù sao đi nữa, Tô Tuyền vẫn là chị gái anh, anh cũng không thể thực sự làm gì người ta, nhiều nhất cũng chỉ là quan hệ lạnh nhạt đi một chút mà thôi. "Tô Ngọc, suy nghĩ như vậy của anh là không được đâu." Mặc dù Vương Cẩn Hòa cũng cho rằng suy nghĩ trước đây của Tô Tuyền rất sai, nhưng anh đột nhiên trở nên như vậy cũng khiến cô có chút lo lắng.

Về phương diện này, anh ít nhiều vẫn có chút cực đoan. "Em có phải cảm thấy tôi như vậy không tốt không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Cũng không phải là không tốt, chỉ là cảm thấy chuyện gì cũng đừng nghĩ theo hướng cực đoan như vậy." Tô Ngọc mỉm cười, đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy cưng chiều: "Được, tôi đều nghe lời em." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cô chẳng tin lời anh nói.

Gã này nói nghe lời cô sao?

Chắc chỉ là nói miệng để cô yên tâm thôi.

Chương 216

"Tiểu Hòa, sau này tôi rất ít khi về kinh thành, một năm nhiều nhất cũng chỉ về hai lần, cơ hội chúng ta gặp nhau cũng không nhiều, tha thứ hay không thì kết quả cũng như nhau cả thôi." Bọn họ có cuộc sống riêng, sau này số lần gặp mặt cũng không nhiều.

Trước đây anh nghĩ là có thể để Tô Tuyền sống tốt hơn, bây giờ anh cảm thấy chỉ cần Tô Tuyền không đi vào vết xe đổ ngày xưa là đủ rồi.

Sự thay đổi trong tâm thái thật sự ảnh hưởng rất lớn đến một người.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cô biết lần này Tô Tuyền vẫn làm tổn thương anh.

Tô Ngọc hết lòng suy nghĩ cho cô ấy, vậy mà cô ấy lại muốn anh tha thứ cho những người đã làm hại mình, sự chênh lệch này đối với Tô Ngọc thật sự rất lớn.

Thôi vậy, anh muốn xử lý thế nào thì xử lý.

Giống như anh nói, sau khi thành gia lập nghiệp, dù là chị em ruột cũng sẽ dần dần trở thành người thân.

Lâu ngày không gặp, quan hệ tự nhiên cũng nhạt đi.

Nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nắm lấy tay anh, nghiêm túc nói: "Chỉ cần anh không hối hận là được." Hối hận ư?

Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa, vấn đề hối hận này anh chưa bao giờ nghĩ đến.

Kinh nghiệm kiếp trước cho anh biết, hối hận không thể giúp anh giải quyết bất cứ chuyện gì, cũng không mang lại bất cứ lợi ích nào, chỉ khiến gánh nặng trong lòng lớn hơn mà thôi. "Tiểu Hòa, chuyện năm đó, thấy nhiều rồi, trải qua nhiều rồi, hối hận đã trở thành suy nghĩ nực cười nhất." Dù có hối hận đến đâu cuối cùng cũng không có kết quả tốt, cũng không thể làm mọi chuyện bắt đầu lại, nếu đã như vậy thì hối hận có ích gì? "Anh từng hối hận sao?" Vương Cẩn Hòa thăm dò hỏi.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, ngược lại còn bật cười: "Tiểu Hòa, em không cần phải nói chuyện với tôi một cách cẩn thận như vậy đâu." "Kiếp trước, tôi đã có cơ hội thoát khỏi tay họ, nhưng chỉ vì tôi cũng giống như Tô Tuyền, trong lòng vẫn còn ảo tưởng về họ, cho rằng sớm muộn gì họ cũng sẽ quay về, cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy." Khi đó anh cũng đã hối hận, hối hận đến mức chỉ muốn giết chết họ.

Chỉ là lúc đó anh đã không còn cách nào gây tổn thương cho họ nữa, mãi đến khi anh học được cách ngụy trang, học được cách không để họ nhìn thấu mình muốn làm gì, cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của Đoạn Thần Hiên mới trực tiếp ra tay.

Anh cúi đầu nhìn tay mình, bàn tay này đã nhuốm máu của họ. "Nói thật ra, Đoạn Thần Hiên vẫn là ân nhân cứu mạng của tôi.

Kiếp trước là cậu ta giúp tôi báo thù, cũng là cậu ta lo hậu sự cho tôi sau khi tôi chết." Sau khi sống lại một đời, anh đã tìm thấy Đoạn Thần Hiên, giúp cậu ta có chỗ đứng trong gia đình, khiến cậu ta ngày càng tốt hơn, đây là sự báo đáp của anh. "Quan hệ của anh và Đoạn Thần Hiên rất tốt sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Quan hệ khá tốt, lúc chúng ta thành thân cậu ta cũng sẽ đến, khi đó sẽ mua rượu từ chỗ em, rượu mạnh và rượu nho tôi đều đã gửi cho cậu ta một bình." "Rau quả bên em cậu ta đã muốn từ lâu rồi, đợi lần này cậu ta qua đây thì chia cho một ít đi." Tô Ngọc cười tủm tỉm, anh không thừa nhận mình cố ý đâu. "Chuyện có thể cải thiện thể chất anh cũng nói với cậu ta rồi à?"

"Nói rồi." "Nói rồi mà anh còn không cho người ta?

Anh xấu tính quá đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt cạn lời.

Biết ăn rau có thể điều dưỡng cơ thể người già, Đoạn Thần Hiên chắc chắn muốn mua một ít cho người nhà ăn, kết quả gã này lại không cho, đến lúc đó phải hỏi xem Đoạn Thần Hiên có tức giận không mới được. "Chỉ là muốn nhử mồi một chút, để sau này còn dễ 'chặt chém' cậu ta." Tô Ngọc nói không chút khách sáo.

Dùng lời của anh mà nói, hai người họ thuộc giai đoạn 'chặt chém' lẫn nhau.

Chỉ có điều số lần Đoạn Thần Hiên bị anh 'chặt chém' nhiều hơn mà thôi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay day trán, bất lực nhìn Tô Ngọc: "Anh như vậy rất dễ bị đánh đó." "Bọn họ đánh không lại tôi đâu." Sau khi trở về, anh đã chăm chỉ luyện võ, người bình thường thật sự không đánh lại anh. "..." Vương Cẩn Hòa đột nhiên không muốn nói chuyện với Tô Ngọc nữa. "Đoạn Thần Hiên là một người rất thú vị, đợi em gặp rồi sẽ biết.

Còn có một vài người bạn thân thiết nữa cũng sẽ đến, đến lúc đó sẽ giới thiệu cho em làm quen.

Nhưng mà đợi lúc họ đi, chúng ta có thể sẽ bị 'cướp' đấy." Nghĩ đến số rau quả và rượu sắp mất, Tô Ngọc tỏ vẻ đau lòng.

Vương Cẩn Hòa tức giận đẩy Tô Ngọc một cái, dở khóc dở cười nói: "Người ta coi anh là bạn, anh đừng keo kiệt như vậy." Hơn nữa bạn bè của anh có thể đến được bao nhiêu người chứ?

Gã này có cần phải nhỏ mọn như vậy không?

Thế nhưng khi những người bạn mà Tô Ngọc nói đến, cô mới biết là có bao nhiêu.

Ngày cưới cận kề, khách ở xa cũng dần dần đến, người đến sớm nhất chính là Đoạn Thần Hiên.

Khi Đoạn Thần Hiên dẫn theo mấy người bạn thân cũng nhận được tin tức đến nơi, nhìn ngôi nhà trước mặt, tâm trạng vẫn có chút phức tạp.

Không ngờ gã này im hơi lặng tiếng mà đã thành thân rồi.

Nguyên Bảo thấy mấy người họ đến, vội vàng dẫn họ đến sân bên cạnh: "Đoạn thiếu gia, bên này là nhà của thiếu phu nhân, bên này là của thiếu gia.

Thiếu gia nói mời các vị ở lại đây." "Coi như gã này còn có lương tâm." Đoạn Thần Hiên miễn cưỡng gật đầu hài lòng.

Anh ta theo Nguyên Bảo vào phòng khách, nhìn cách bài trí trong phòng, Đoạn Thần Hiên nhướng mày, gã này cũng có lòng đấy.

Nghỉ ngơi một lát, Đoạn Thần Hiên mới ra ngoài tìm những người khác. "Đi thôi, chúng ta đi tìm gã đó, xem thằng nhóc đó gần đây thế nào rồi." Vừa bước ra ngoài, họ đã thấy một phiên bản Tô Ngọc thu nhỏ chạy tới. "Đây...

đây là..." Một người trong số họ sợ hết hồn, sao mới chuẩn bị cưới mà đã xuất hiện một đứa bé lớn thế này? "Nhóc con, cháu là ai vậy?" Đoạn Thần Hiên ngồi xổm xuống nhìn đứa bé đang chạy tới.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn người trước mặt, giọng sữa non nớt nói: "Cha bảo cháu đến gọi các chú về nhà ăn cơm." Cha?

Đây thật sự là con trai của Tô Ngọc? "Cháu là con trai của Tô Ngọc?" Đoạn Thần Hiên kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đưa tay chỉ vào mặt mình: "Cháu và cha không giống nhau sao ạ?" Ai nhìn thấy khuôn mặt của cậu bé và cha đều sẽ không nghi ngờ họ có phải là cha con hay không.

Chú này trông có vẻ không thông minh lắm, cha và chú ấy thật sự là bạn sao?

Đoạn Thần Hiên nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của Tiểu Bảo, khuôn mặt này và khuôn mặt của Tô Ngọc giống nhau quá rồi, chỉ cần là người nhìn thấy chắc đều không nghi ngờ vấn đề này. "Đi thôi, đi tìm cha cháu." Đoạn Thần Hiên bế Tiểu Bảo lên, cùng nhau đi sang sân bên cạnh.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang bàn bạc chuyện hôn lễ, thấy Đoạn Thần Hiên bế Tiểu Bảo đi vào, anh nhướng mày: "Xem ra hai người hòa hợp với nhau nhỉ." "Tô Ngọc." Đoạn Thần Hiên nghiến răng nghiến lợi nhìn Tô Ngọc, cái vẻ đó người không biết còn tưởng Tô Ngọc làm gì có lỗi với anh ta. "Làm sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Đoạn Thần Hiên.

Đoạn Thần Hiên thấy vẻ mặt không quan tâm của anh thì càng tức hơn: "Lúc cậu mời chúng tôi đến uống rượu mừng, cậu không hề nói với chúng tôi là cậu còn có một đứa con trai lớn như vậy." "Có quan hệ gì sao?

Bây giờ các cậu không phải đã thấy rồi à?" Nói hay không thì người đến rồi tự nhiên sẽ thấy. "Hơn nữa, nếu tôi nói với cậu là tôi có một đứa con trai gần bốn tuổi, cậu có tin không?

Chương 217

Cậu nghe xong chẳng phải sẽ nói tôi bị điên à?" Đoạn Thần Hiên lập tức không còn lời nào để nói, chuyện này anh ta đúng là làm được thật. "Con trai cậu đáng yêu thật, tôi thích nó quá." Đoạn Thần Hiên nhìn cậu nhóc trong lòng, vui vẻ nói: "Tại sao cậu đã có con trai rồi mà tôi vẫn chưa có?" "Tôi còn có vợ nữa, cậu cũng không có." Tô Ngọc không khách sáo tiếp tục đâm vào tim.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người đấu khẩu, trong mắt ánh lên ý cười, xem ra quan hệ của hai người này thật sự rất tốt. "Tô Ngọc, anh đi nói chuyện với họ đi, bên này em tự lo được rồi." Vương Cẩn Hòa thúc giục. "Được, lát nữa tôi qua." Tô Ngọc do dự một chút, cuối cùng vẫn quyết định đi trò chuyện với Đoạn Thần Hiên và những người khác.

Tô Ngọc nhận lấy Tiểu Bảo từ tay Đoạn Thần Hiên: "Tiểu Bảo, con muốn đi theo mẹ hay theo cha?" "Con muốn đi xem Tiểu Mị với anh trai, Tiểu Mị lại sinh thêm một bé Tiểu Mị nữa rồi." Tiểu Bảo không muốn đi nghe những chuyện mà cậu bé chẳng hiểu gì cả.

Chơi với Đại Hoa không vui hơn sao? "Được, con đi đi, đừng chạy lung tung biết chưa?" Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống đất, dặn dò. "Con biết rồi ạ." Tiểu Bảo vui vẻ đi cùng Trương Trí Lâm xem Tiểu Mị.

Xem một lúc, Tiểu Bảo cảm thấy chán, bèn cùng Trương Trí Lâm chạy ra ngoài chơi. "Hu..." Khi hai đứa trẻ đang chơi với đàn kiến bên đường, một đoàn xe ngựa dừng lại.

Người đánh xe nhảy xuống nhìn hai đứa trẻ: "Nhóc con, các cháu có biết nhà Vương Cẩn Hòa đi đường nào không?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn người hỏi chuyện, mắt đầy tò mò: "Chú là ai?

Tại sao lại đến nhà cháu?" Người đánh xe đang định nói thì một phu nhân ăn mặc lộng lẫy từ chiếc xe ngựa ở giữa bước xuống. "Nhóc con, Vương Cẩn Hòa là gì của cháu?" Phu nhân đi đến trước mặt Tiểu Bảo hỏi. "Bà ấy là mẹ của cháu ạ." Tiểu Bảo ngoan ngoãn trả lời.

Phu nhân kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, hóa ra người gửi dưa cho họ trước đây chính là đứa trẻ này. "Chúng ta đến tham dự hôn lễ của cha mẹ cháu." "Vậy chú đi theo cháu, cháu dẫn chú về." Tiểu Bảo chủ động nắm tay phu nhân, dẫn bà cùng về nhà.

Khi Tô Ngọc và những người khác nhìn thấy người mà Tiểu Bảo dẫn về thì giật nảy mình, Tô Tích là người đầu tiên quỳ xuống đất: "Tham kiến Thái hậu." Vương Cẩn Hòa có chút luống cuống, đây lại là Thái hậu sao?

Thái hậu trẻ như vậy à? "Tham kiến Thái hậu." Sau khi phản ứng lại, tất cả mọi người trong phòng đều quỳ xuống đất hành lễ với Thái hậu.

Thái hậu bế Tiểu Bảo đứng đó, trên mặt nở nụ cười hiền từ: "Tất cả đứng lên đi, hôm nay không ở trong cung, không cần đa lễ như vậy." Tiểu Bảo chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Thái hậu: "Bà là Thái hậu ạ?

Nhưng bà trông xinh đẹp như cô vậy." Thái hậu bị lời nói của Tiểu Bảo chọc cười, cúi người bế cậu bé lên: "Bà nội trước đây già lắm đó, là mẹ con gửi đồ tốt cho bà nội, bà nội mới trở nên xinh đẹp được." Sau khi ăn rượu nho và đồ hộp mà Vương Cẩn Hòa gửi đến mấy tháng, da dẻ của bà trở nên đẹp hơn, trẻ trung hơn, ngay cả căn bệnh đau nhức cơ thể mỗi khi đông về cũng khỏi hẳn.

Khi biết Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc sắp thành thân, bà đã muốn đến xem thử, xem xem cô nương này làm ra những món đồ tốt này như thế nào. "Cháu thích bà nội." Tiểu Bảo nói giọng trong trẻo.

Thái hậu bà nội cũng tốt như bà nội của cậu bé vậy.

Thái hậu mỉm cười: "Bà nội cũng thích con, đợi khi con cùng cha mẹ đến kinh thành, nhất định phải vào cung chơi nhé." "Dạ." "Bà nội ơi, trong cung có vui không ạ?" Tiểu Bảo tò mò hỏi.

Thái hậu nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Vui cũng có mà không vui cũng có." Tiểu Bảo có chút bối rối, cậu bé không hiểu lời Thái hậu nói có ý gì. "Đợi con đến đó rồi sẽ biết có vui hay không." Thái hậu cũng không thể giải thích cho Tiểu Bảo, đối với họ, hoàng cung giống như một chiếc lồng son, muốn rời đi căn bản không có cơ hội.

Đối với người trẻ tuổi, hoàng cung là nơi tượng trưng cho quyền lực và địa vị.

Còn đối với trẻ con, có lẽ chỉ là một nơi hùng vĩ tráng lệ.

Tiểu Bảo gật đầu một cách nửa hiểu nửa không, một lúc sau mới nói: "Vậy ở trong hoàng cung có giống như bác cả, không thể rời đi được không ạ?" Thái hậu ngẩn ra một lúc rồi mỉm cười: "Trong hoàng cung, mỗi người đều có trách nhiệm riêng, cho nên mọi người đều giống như bác cả của con, không có việc gì đặc biệt thì không thể dễ dàng rời đi." Tiểu Bảo tiếc nuối nói: "Vậy không phải đáng thương lắm sao?

Giống như con chim nhỏ bị nhốt trong lồng vậy." "Đúng vậy." "Vậy con không muốn đến hoàng cung đâu, không vui chút nào cả." "Vậy không đến thăm bà nội và hoàng thượng bá bá nữa à?" Thái hậu nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo bối rối nhìn Thái hậu, suy nghĩ một lúc lâu mới nói: "Có đến ạ, nhưng con chỉ muốn đến thăm bà nội và bá bá thôi." "Được." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc trước đây đã đoán rằng Thái hậu và mọi người rất thích Tiểu Bảo, nhưng hôm nay thấy thái độ của Thái hậu đối với Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa mới phát hiện sự yêu thích của Thái hậu dành cho cậu bé vượt xa sức tưởng tượng của cô.

Dư Bách Lâm và những người khác nhìn Tiểu Bảo đang được Thái hậu bế, biểu cảm kỳ lạ, Tiểu Bảo đây là đã đạt đến đỉnh cao của cuộc đời rồi sao.

Mới bốn tuổi đã được Thái hậu yêu thích.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, dùng ánh mắt hỏi, Thái hậu ở đâu đây?

Tô Ngọc cũng có chút đau đầu, không thể tùy tiện tìm một nơi cho Thái hậu ở được.

Mấu chốt là họ căn bản không nghĩ tới việc Thái hậu sẽ đến dự hôn lễ của hai người. "Hai đứa không cần bận rộn đâu, cứ tùy tiện tìm cho ta một chỗ ở là được." Nhìn bộ dạng của hai người, Thái hậu buồn cười nói: "Hôm nay ta đến tham dự hôn lễ của các con, không phải đến đây làm Thái hậu.

Về ăn uống cũng không cần cố ý làm gì cho ta, các con ăn gì thì cho ta ăn nấy là được." Thái hậu tuy đến tham dự hôn lễ nhưng cũng không muốn làm phiền người khác. "Vâng, thưa Thái hậu." "Các con thành thân chắc chắn khách sẽ đông, đừng gọi ta là Thái hậu nữa, cứ gọi ta là lão phu nhân đi." Vương Cẩn Hòa nhìn khuôn mặt của Thái hậu, nhìn thế nào cũng không giống một lão phu nhân. "Vâng, thưa lão phu nhân." Thái hậu xua tay: "Các con đi làm việc của mình đi, cứ để hai đứa trẻ này chơi với ta là được." Trương Trí Lâm bị Thái hậu kéo đến bên cạnh, biểu cảm vẫn có chút gượng gạo. "Bà nội, con và anh trai dẫn bà đi xem Đại Hoa, Đại Hoa thông minh lắm." Tiểu Bảo kéo Thái hậu đi khoe Đại Hoa và Tiểu Mị, Tiểu Trí cũng đi theo.

Sau khi Thái hậu đi, Đoạn Thần Hiên trừng mắt nhìn Tô Ngọc:

"Lão phu nhân đến sao cậu không nói với chúng tôi một tiếng?" "Làm sao tôi biết được chứ." Anh cả cũng không nói với anh chuyện này.

Ai mà biết được Thái hậu lại đến.

Đoạn Thần Hiên và những người khác nghi ngờ nhìn Tô Ngọc: "Cậu thật sự không biết?" "Tôi không biết, Thái hậu đến đây anh cả tôi cũng không nói, tôi làm sao mà biết được?

Đợi anh cả đến rồi hỏi xem sao." Tô Ngọc bây giờ cũng rất đau đầu, Thái hậu đến đây hoàng thượng có biết không?

Nếu hoàng thượng không biết, Thái hậu mà có mệnh hệ gì, bọn họ đều phải mất đầu. "Được rồi, đến lúc đó cậu hỏi xem.

Con trai cậu lại được Thái hậu yêu thích như vậy, nó làm thế nào vậy?" "Con trai tôi ngoan ngoãn hiểu chuyện, được yêu thích không phải là chuyện bình thường sao?" Tô Ngọc nói không chút khách sáo.

Đoạn Thần Hiên lườm Tô Ngọc một cái, anh ta tin mới là lạ: "Đúng rồi, trước đây vợ cậu trồng được dưa ngon như vậy mà cậu không thông báo cho chúng tôi, cậu cũng quá không tử tế rồi." "Đúng vậy, lần này chúng tôi đến là để lấy ít đồ tốt về hiếu kính trưởng bối, dù sao cũng sắp đến Tết rồi." Một người bên cạnh lên tiếng, nghe ý tứ trong lời nói là muốn 'cướp'.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ: "Muốn đồ tốt cũng không phải là không được, đưa tiền đây, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." "Tô Ngọc, cậu được lắm, lại còn nói chuyện tiền nong với chúng tôi." Đoạn Thần Hiên tức đến bật cười.

Gã này từ khi nào lại trở nên keo kiệt như vậy? "Vợ tôi làm ra chút đồ tốt có dễ dàng không?

Các cậu muốn lấy miễn phí hết thì nhà vợ tôi còn kiếm tiền nữa không?" Tô Ngọc không những không cảm thấy mình làm sai, ngược lại còn nói một cách rất hùng hồn.

Tất cả mọi người đều lườm anh, tức giận nói: "Bây giờ trong lòng cậu ngoài vợ ra còn có chỗ cho ai khác không?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ rồi mới nói: "Còn có con trai tôi nữa." Đoạn Thần Hiên chỉ muốn ra tay bóp chết Tô Ngọc, gã này thật quá đáng.

Chương 218

"Được rồi, chúng tôi bỏ tiền ra mua, nhưng cậu phải bán rẻ cho chúng tôi một chút, ít nhất cũng phải giảm giá gì đó chứ." Đoạn Thần Hiên cũng không phải thật sự muốn lấy miễn phí hết, họ cũng không mất mặt đến mức đó.

Hơn nữa, Tô Ngọc nói cũng đúng, Vương Cẩn Hòa trồng rau quả, ủ rượu chẳng phải là để kiếm tiền cho gia đình có cuộc sống tốt hơn sao?

Để họ lấy một bình nhỏ thì còn được, nhiều quá họ cầm cũng thấy áy náy. "Cái này thì được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý, chỉ cần không phải để Tiểu Hòa cho không thì đều không thành vấn đề. "Rượu nho nhà cậu thật sự thần kỳ như vậy sao?

Có thể điều dưỡng cơ thể à?" Đoạn Thần Hiên vẫn có chút không tin, dù sao chuyện này cũng quá khó tin. "Ừm, rau Tiểu Hòa trồng cũng có thể, cậu nhìn ông nội tôi là biết rồi." Tô Tích bây giờ tinh thần vô cùng tốt, tóc cũng đã đen đi nhiều. "Lúc về chúng tôi sẽ lấy một ít, đồ tốt như vậy mà trước đây cậu không cho chúng tôi chút nào." Tô Ngọc chỉ cười mà không nói gì.

Thấy bộ dạng đó của anh, Đoạn Thần Hiên quen biết anh mấy năm sao lại không biết anh đang nghĩ gì? "Nể tình cậu thành thân còn biết mời chúng tôi, chuyện này hôm nay không tính toán với cậu nữa." "Vậy tôi phải cảm ơn cậu nhiều rồi." Nói xong, chính Tô Ngọc cũng không nhịn được cười.

Phần lớn khách mời đã đến, sau khi phòng ở hai nhà đều kín chỗ, những người đến sau chỉ có thể lên trấn tìm chỗ ở.

Tô Cửu và Tô Lang đến trước hôn lễ ba ngày.

Khi nhìn thấy Thái hậu, biểu cảm của Tô Cửu quả thực không biết phải hình dung thế nào. "Thái hậu nương nương, người..." Tô Cửu nhìn Thái hậu mà đầu óc quay cuồng.

Thái hậu đột nhiên rời cung, không nói với bất kỳ ai thì thôi đi, còn cho người che giấu hành tung, khiến họ muốn tìm cũng không được.

Ở kinh thành tìm đến gà bay chó sủa, kết quả là Thái hậu lại đang ở đây chơi cùng cháu trai nhỏ của bà.

Thái hậu cười nhìn Tô Cửu: "Ai gia chỉ là muốn ra ngoài đi dạo thôi." "Người muốn ra ngoài đi dạo ít nhất cũng phải nói với hoàng thượng một tiếng chứ ạ.

Người đi mà không nói tiếng nào, hoàng thượng và hoàng hậu đều lo chết đi được." Tô Cửu đau đầu nói. "Được rồi, ngươi nói với hoàng thượng một tiếng là ta muốn ở đây một thời gian mới về, nơi này rất tốt." Cuộc sống đơn giản, không buồn tẻ như trong hoàng cung. "Vâng." Tô Cửu có thể làm gì được chứ?

Chỉ có thể ấm ức gật đầu.

Tô Cửu mượn thư phòng của Tô Ngọc để viết thư cho hoàng thượng, sau khi gửi thư đi, anh ta tìm Tô Ngọc: "Thái hậu ở đây mà cậu cũng không nói với tôi một tiếng, chúng tôi sắp lật tung cả kinh thành lên để tìm rồi." Tô Ngọc nhún vai nói: "Tôi cứ nghĩ các anh sẽ đến sớm thôi." Ai ngờ chỉ đến sớm ba ngày. "Đây là bận tìm Thái hậu mà." Anh ta cũng muốn đến sớm, ai ngờ Thái hậu đột nhiên mất tích, anh ta chắc chắn không thể đi được. "Đại ca vất vả rồi." Tô Cửu lắc đầu, nhìn Tô Ngọc một lúc rồi mới hỏi: "Bọn họ đến rồi à?" "Ừ." Không cần nói tên, Tô Ngọc cũng biết anh ấy đang hỏi ai.

Tô Cửu không khỏi có chút lo lắng nhìn anh: "Bọn họ không làm gì chứ?" "Không có gì, chỉ là mua mấy hoa khôi từ thanh lâu gửi tới muốn làm thiếp cho em thôi." Tô Ngọc thản nhiên nói, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Tô Cửu tưởng mình nghe nhầm, anh quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Em nói thật đó à?" Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Chuyện này em không cần lừa anh.

Người vẫn còn ở trong nhà, một trong số đó em đã để ông nội cho Tô Tần làm lương thiếp rồi." "Cái đầu của em nghĩ gì vậy?

Để những người đó ở trong nhà?" Còn về chuyện tặng cho Tô Tần làm lương thiếp, Tô Cửu căn bản không hề để tâm. "Không phải em muốn giữ người lại, là Tiểu Hòa muốn giữ.

Nhưng xem thái độ làm việc của họ gần đây, họ thật sự muốn sống một cuộc sống đơn giản.

Tiểu Hòa cũng nói sau này nếu họ tìm được người mình thích thì sẽ để họ đi." Tô Ngọc nhún vai nói.

Đã là chuyện Tiểu Hòa muốn làm, anh chắc chắn sẽ ủng hộ, không để cô thất vọng.

Tô Cửu đau đầu nhìn Tô Ngọc: "Thật không biết hai đứa rốt cuộc nghĩ gì nữa, em chắc chắn những người đó không có vấn đề gì chứ?" "Ừ, cơ bản họ không xuất hiện trước mặt chúng ta, mỗi ngày chỉ làm việc của mình." Tô Ngọc gật đầu.

Anh đã để Nguyên Húc giám sát một thời gian, phát hiện mấy người họ đều không lại gần anh, hay Dư Thanh Phong và những người khác, cho dù có xuất hiện cũng không nói nhiều.

Điều này khiến anh yên tâm hơn nhiều.

Chỉ cần họ ở đây làm việc thành thật, anh cũng sẽ không đuổi người đi, trừ khi tâm tư của họ không đứng đắn. "Nếu hai đứa đã nghĩ kỹ rồi thì anh cũng không nói gì nữa.

Phải rồi, bên nhà họ Dư lại xảy ra chuyện rồi." Tô Cửu nghĩ đến chuyện này, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Chết một trưởng lão, nghe nói lúc chết trông như thấy phải thứ gì đáng sợ lắm." Tô Cửu nghĩ đến lời đồn nghe được trên đường tới, trầm giọng nói.

Tô Cửu vừa nói vậy, Tô Ngọc liền biết là chuyện gì. "Nhìn dáng vẻ của em chắc là biết xảy ra chuyện gì rồi?" "Chắc là nhìn thấy đại bá rồi." Thứ có thể khiến một người sợ hãi, không gì hơn là một người đã chết lại đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Kiểu xuất hiện này, nếu tâm lý yếu một chút, có thể bị dọa chết thẳng cẳng. "Đại... em nói là Dư Cảnh Xuyên sao?" Tô Cửu vừa định hỏi đại bá là ai, liền đột nhiên nhớ ra Vương Cẩn Hòa còn có một người đại bá tên Dư Cảnh Xuyên. "Đúng vậy." Trong mắt Tô Cửu tràn đầy vẻ không thể tin được: "Ông ấy vậy mà vẫn còn sống à?

Chẳng trách những năm qua nhà họ Dư chết nhiều người như vậy, chắc là ông ấy đang báo thù?" Tô Ngọc không nói gì, coi như ngầm thừa nhận suy đoán của Tô Cửu. "Hai đứa thành thân ông ấy có đến không?" "Chắc là có, trước đó đã nói với ông ấy rồi." Tô Ngọc gật đầu.

Dư Thanh Phong và Dư Cảnh Xuyên vẫn luôn có liên lạc, hai người không biết đang mưu tính chuyện gì.

Sau khi ngày cưới của anh và Tiểu Hòa được định ra, Dư Thanh Phong đã báo cho Dư Cảnh Xuyên, ông ấy chắc sẽ không bỏ lỡ ngày trọng đại của con gái mình. "Vậy thì tốt." Giống như Tô Ngọc nghĩ, Dư Cảnh Xuyên về đến nơi vào ngày trước hôm Vương Cẩn Hòa thành thân.

Lúc về ông còn mang theo rất nhiều thứ, tất cả đều là của hồi môn cho Vương Cẩn Hòa. "Cháu là Tĩnh Vũ phải không?

Lần trước bác về cháu không có ở đây, cháu và Thanh Phong trông thật giống nhau." Nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ, Dư Cảnh Xuyên không khỏi nghĩ đến Dư Thanh Phong thời thiếu niên.

Vương Tĩnh Vũ đây là lần đầu tiên nhìn thấy đại bá của mình, nhìn sự ấm áp dưới vẻ mặt lạnh lùng của ông, Vương Tĩnh Vũ gật đầu: "Đại bá, trước đây cháu có nghe cha mẹ nhắc tới, hôm nay mới được gặp." Dư Cảnh Xuyên mỉm cười: "Cháu giống cha cháu, hãy học hành cho tốt." "Vâng ạ." Sự trở về của Dư Cảnh Xuyên báo hiệu một cuộc đoàn tụ gia đình.

Vương Cẩn Hòa nhìn những món đồ hồi môn mà Dư Cảnh Xuyên mang về cho mình, cảm thấy tim mình cũng run lên, cảm giác đột nhiên biến thành phú bà thật sự rất tuyệt.

Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn những thứ Dư Cảnh Xuyên mang về cho Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt có chút đờ đẫn, cứ có cảm giác sau này vợ sẽ không cần dùng đến tiền của mình nữa.

Chương 219

Điều này khiến anh có một cảm giác khủng hoảng rất lớn.

Anh đưa mười vạn lượng vàng làm sính lễ, vậy mà vị đại bá này trực tiếp tặng thêm gấp đôi, thành ba mươi vạn.

Còn có rất nhiều thứ lặt vặt khác, trông thì không có gì đặc biệt, nhưng toàn là đồ tốt!

Mấu chốt là có những món không phải người thường có thể mua được.

Đột nhiên áp lực tăng lên gấp bội. "Tiểu Hòa, đại bá muốn làm gì vậy?" Cho vợ nhiều đồ như vậy, sau này vợ không dùng tiền của anh thì làm sao? "Chắc là muốn chống lưng cho em?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không chắc chắn nói.

Tô Ngọc bất mãn nói: "Anh lại không bắt nạt em, vốn dĩ em đã không thích tiêu tiền của anh, bây giờ đại bá cho em nhiều như vậy, em chắc chắn càng không tiêu nữa." "Đó là vì chưa thành thân, bây giờ chúng ta sắp thành thân rồi, sau khi thành thân em chắc chắn sẽ tiêu tiền của anh." Trước khi cưới làm gì có chuyện cứ tiêu tiền của người ta?

Làm gì có đạo lý đó?

Tô Ngọc ngờ vực nhìn Vương Cẩn Hòa: "Thật không?

Em không lừa anh chứ?" "Em lừa anh làm gì?

Phải rồi, lần này đại ca đến sẽ ở lại đến khi nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi. "Không biết nữa, phải chờ tin tức từ hoàng thượng, có thể hoàng thượng sẽ để đại ca đợi rồi cùng Thái hậu về." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

Thái hậu ở đây, hoàng thượng chắc chắn không yên tâm, đại ca có lẽ sẽ ở đây được một thời gian. "Vậy không phải đại ca sẽ có thời gian nghỉ ngơi sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Ánh mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười: "Đúng vậy, đại ca đúng là có cơ hội rồi." "Vậy thì tốt." Hôm sau là ngày thành thân, sáng sớm tinh mơ, trời còn chưa sáng, Vương Cẩn Hòa đã bị người ta lôi từ trên giường dậy, sau đó bắt đầu thay y phục, trang điểm.

Vương Cẩn Hòa vốn đang mơ màng liền bị cơn đau nhói trên mặt làm cho tỉnh táo ngay lập tức.

Mở mắt ra thì thấy lão thái thái đang se mặt cho cô, đau không chịu nổi.

Vương Cẩn Hòa tủi thân nhìn lão thái thái: "Bà ơi, đau quá." "Ráng chịu đi, chỉ có một ngày thôi." Lão thái thái không hề có chút ý nghĩ thương hoa tiếc ngọc nào. "Muốn hôm nay làm cô dâu xinh đẹp nhất thì đừng có ca thán." Vương Cẩn Hòa lập tức im bặt, có thể làm cô dâu xinh đẹp nhất tại sao phải làm người xấu xí?

Nhưng mà sáng sớm đã phải dậy chuẩn bị, đúng là không phải việc của người.

Trước đây nghe người ta nói lúc thành thân cô dâu là người mệt nhất, cô còn không tin, bây giờ cuối cùng cũng tin rồi.

Cô dâu thời cổ đại chắc sẽ nhàn hơn cô dâu hiện đại nhiều nhỉ?

Ít nhất không cần ra ngoài tiếp khách và mời rượu.

Còn hiện đại thì khác, phải mời rượu này nọ, chỉ không biết ở đây có xảy ra chuyện náo động phòng không.

Chẳng mấy chốc, Vương Cẩn Hòa đã trang điểm và làm tóc xong, khi cô đội phượng quan lên, tất cả mọi người trong phòng đều sáng mắt lên.

Thái hậu nhìn Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo nụ cười: "Con gái, con thật sự rất đẹp." Vương Cẩn Hòa được Thái hậu khen có chút ngại ngùng, mặt hơi ửng hồng, thấy cô như vậy, Thái hậu không nhịn được cười rộ lên: "Đúng là hời cho thằng nhóc Tô Ngọc kia quá." "Tô Ngọc đối xử với con rất tốt ạ." Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ không nhìn Thái hậu nói xấu Tô Ngọc, lúc cần bảo vệ vẫn phải bảo vệ.

Thái hậu sững sờ một lúc, sau đó dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo vẻ trêu chọc: "Đàn ông à, không thể nuông chiều được, lúc cần mắng là phải mắng, không thì nó leo lên trời mất." Vương Cẩn Hòa ngượng ngùng gãi đầu, không biết nên đáp lời thế nào. "Lão phu nhân, người đừng trêu con bé nữa, nó và Tiểu Ngọc tình cảm tốt, Tiểu Ngọc cũng đối xử tốt với nó." Rất nhiều lúc đều là Tô Ngọc nhường Vương Cẩn Hòa, chưa bao giờ có chuyện Vương Cẩn Hòa phải nhường Tô Ngọc.

Thái hậu khẽ lắc đầu, trong mắt đều là ý cười, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cũng dịu dàng hơn nhiều.

Nghĩ đến mình còn chưa tặng gì cho Vương Cẩn Hòa, bà liền tháo một chiếc vòng tay màu xanh biếc trên tay mình ra đeo vào tay Vương Cẩn Hòa. "Đẹp thật." Da của Vương Cẩn Hòa rất trắng, đeo chiếc vòng này vào càng tôn lên làn da trắng ngần.

Vương Cẩn Hòa nhìn chiếc vòng ngọc trên tay, sợ hết hồn: "Thái hậu, cái này quý giá quá, con không thể nhận được." Thái hậu ấn tay Vương Cẩn Hòa lại, không cho cô tháo vòng ngọc ra: "Con bé này, trưởng bối ban cho không thể từ chối, đạo lý này chẳng lẽ con không hiểu sao?

Đây là ta tặng con, con cứ nhận lấy là được." "Nhưng chiếc vòng ngọc này trông rất quý giá." Vương Cẩn Hòa thật sự sợ đeo chiếc vòng này ra ngoài sẽ bị người ta cướp mất. "Vòng tay dù quý giá đến đâu cũng là vật chết, thứ này sao có thể quý giá bằng cơ thể của ta?

Là con đã giúp cơ thể ta khỏe lại, còn trẻ ra mấy tuổi, ta tặng con một chiếc vòng tay, ta còn cảm thấy quá ít." Thái hậu nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ, chỉ đành gật đầu nhận lấy. "Cảm ơn lão phu nhân." "Khách sáo với ta làm gì, chỉ cần sau này con và Tô Ngọc đến kinh thành thì thường xuyên đến thăm ta là được rồi, có đồ gì ngon cũng gửi cho ta một ít, ăn đồ ăn ở đây của con, ta còn lo sau khi về sẽ ăn không nổi cơm ở đó nữa." Thái hậu nhìn Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Thái hậu yên tâm, sau này nếu con và Tô Ngọc có về, nhất định sẽ đến thăm người." "Tốt." "Tô Ngọc đến rồi." Không biết là ai đã hô lên một tiếng.

Thái hậu liếc nhìn sắc trời bên ngoài, đưa tay lấy khăn trùm đầu bên cạnh trùm lên cho Vương Cẩn Hòa: "Sau này nếu Tô Ngọc bắt nạt con, con cứ nói với ta, ta giúp con xử lý nó." "Vâng ạ." Vương Tĩnh Vũ cõng Vương Cẩn Hòa ra ngoài, lúc đi ra tâm trạng vô cùng phức tạp, người em gái mà anh chăm sóc bao nhiêu năm nay sắp phải lấy chồng rồi. "Tiểu Hòa, tuy Tô Ngọc đối xử tốt với em, nhưng nếu nó thật sự bắt nạt em, nhất định phải nói cho đại ca, đại ca sẽ giúp em báo thù." Vương Tĩnh Vũ không nỡ xa em gái, nhưng cũng biết Tô Ngọc là bến đỗ tốt nhất của em gái, cũng là người mà cha mẹ họ đã xem xét, lựa chọn, anh nên yên tâm giao em gái cho cậu ấy. "Vâng, cảm ơn anh." Tô Lang và mọi người đều ở bên cạnh Tô Ngọc, sau khi Vương Cẩn Hòa ra ngoài, Tô Ngọc đã ở đó rồi.

Do Vương Cẩn Hòa không muốn làm quá khoa trương, họ không đi vào trong thôn, chỉ đi từ bên này sang nhà Tô Ngọc.

Vì thế mà Tô Ngọc cứ ôm Vương Cẩn Hòa suốt.

Người trong thôn nghe tin Vương Cẩn Hòa hôm nay thành thân đều muốn đến xem cô có bản lĩnh gì mà gả cho thiếu gia nhà giàu, đừng để đến của hồi môn ra hồn cũng không có, vậy thì thật sự mất mặt.

Cô dâu chú rể đi ra, phía sau là của hồi môn của Vương Cẩn Hòa.

Khác với sính lễ, những thứ này khiến người đứng xem bên cạnh đỏ cả mắt.

Vương Cẩn Hòa này sao lại may mắn như vậy, lại có thể có nhiều đồ tốt đến thế.

Vốn dĩ họ đều cho rằng những thứ này sẽ không có nhiều, ai ngờ lại có tới chín mươi chín gánh của hồi môn, bên trong toàn là đồ tốt. "Nhà Vương Cẩn Hòa lấy đâu ra nhiều tiền vậy?

Lại sắm cho một con nha đầu nhiều của hồi môn như thế, nhà họ không muốn sống nữa à?" "Thật không biết nghĩ gì nữa, một đứa con gái mà cũng xứng được đối xử như vậy sao?" Những người bên ngoài đều bàn tán xôn xao, đều cảm thấy Vương Cẩn Hòa không xứng với những thứ như vậy.

Vương Tĩnh Vũ đang định đi sang bên Tô Ngọc thì nghe thấy họ ở đây nói những lời châm chọc đó, anh đi tới đứng trước mặt những người này: "Vẻ mặt ghen tị của các người thật xấu xí." "Em gái tôi chính là tiểu công chúa của nhà chúng tôi, cho bao nhiêu đồ chúng tôi cũng cam tâm tình nguyện, có liên quan gì đến các người?

Các người nói những lời như vậy, có thấy mất mặt không?" Vương Tĩnh Vũ mỉa mai nói. "Ngươi…" "Đừng có ngươi ngươi ta ta ở đây, bây giờ nhà tôi không nghĩ đến việc tìm các người gây phiền phức, cũng mời các người an phận một chút, đừng để chúng tôi không nhịn được mà ra tay với các người." Vương Tĩnh Vũ nói từng chữ một.

Nghe thấy lời này, những người đến xem náo nhiệt đều không khỏi có chút chột dạ.

Vương gia bây giờ đúng là không phải người mà họ có thể chọc vào, mấy ngày nay họ nghe nói lần này Vương Cẩn Hòa thành thân, nhà cô đến rất nhiều quý nhân.

Chương 220

Những người này, bất kỳ ai cũng không phải là người họ có thể chọc vào. "Trong nhà còn có việc, tôi về trước đây." "Tôi cũng đi đây." Người ta đã nói đến nước này rồi, họ còn ở lại đây chẳng khác nào tự rước lấy nhục.

Chẳng mấy chốc, những người đến xem náo nhiệt và xem trò cười của Vương Cẩn Hòa đều đã đi hết, hôm nay không phải họ đến xem trò cười của Vương Cẩn Hòa, mà chính họ mới là trò cười.

Vương Tĩnh Vũ nhìn họ rời đi, trong mắt mang theo vẻ mỉa mai.

Loại người này cũng không biết có gì đáng để đắc ý, suốt ngày chỉ biết đi gây sự với người khác, ngoài việc này ra không biết họ còn có thể làm gì.

Vương Tĩnh Vũ quay người đi đến nhà Tô Ngọc, lúc đến nơi, các bậc trưởng bối đã ngồi vào chỗ, ngay cả Thái hậu cũng ngồi ở vị trí cao nhất, làm cao đường một lần. "Nhất bái thiên địa." "Nhị bái cao đường." "Phu thê đối bái, đưa vào động phòng." Sau khi bái thiên địa, Vương Cẩn Hòa được đưa đến phòng của cô và Tô Ngọc, Đoạn Thần Hiên và mấy người nữa đi vào theo, không ngừng la hét ồn ào.

Tô Ngọc sau khi vén khăn trùm đầu lên quả thực đã bị Vương Cẩn Hòa làm cho kinh ngạc.

Vương Cẩn Hòa ngày thường đều để mặt mộc, chưa bao giờ trang điểm, hôm nay cô trang điểm tinh xảo, trông thật sự rất khác so với ngày thường. "Mẹ xinh quá." Tiểu Bảo cũng ở trong phòng, vỗ tay nói rất phấn khích. "Tô Ngọc, thằng nhóc nhà cậu vận khí cũng tốt quá rồi, tìm được một người vợ xinh đẹp như vậy." Đoạn Thần Hiên ghen tị nói.

Vương Cẩn Hòa đúng là mẫu người vợ hoàn hảo, lên được phòng khách, xuống được nhà bếp.

Tô Ngọc có chút bất mãn, anh không thích để người khác nhìn thấy Tiểu Hòa xinh đẹp như vậy, chỉ có một mình anh được nhìn. "Cho cậu ghen tị đấy." Hôm nay thành thân, Tô Ngọc cũng không nổi giận, mà kiêu ngạo nói, dáng vẻ đắc ý đó khiến bọn họ nhìn không nổi.

Đoạn Thần Hiên hừ một tiếng: "Bây giờ còn sớm chán, cậu phải ra ngoài uống rượu với bọn tôi, muốn động phòng à?

Cứ chờ đi." Nói xong liền bị lôi ra ngoài.

Sau khi Tô Ngọc bị lôi ra ngoài không lâu, Thu Ý và những người khác liền đi vào: "Tiểu thư, là cô gia bảo chúng nô tỳ mang tới, bảo người ăn chút gì lót dạ." "Được, các cô cũng ra ngoài ăn cơm đi, chỗ tôi không cần hầu hạ, cái này cô cầm đi chia cho những người khác mỗi người một cái, gần đây vất vả cho các cô rồi." Cầm hồng bao Vương Cẩn Hòa đưa, Thu Ý và những người khác vui mừng khôn xiết, ngày thường tiểu thư không chỉ trả tiền công cho họ, mà lễ tết còn phát hồng bao, cuộc sống ở đây thật sự quá tốt, khiến họ đều không nỡ rời đi.

Đợi Thu Ý và những người khác ra ngoài, Vương Cẩn Hòa ngồi trước gương, tháo phượng quan trên đầu xuống.

Cử động cổ một chút, Vương Cẩn Hòa mới đi ăn cơm, từ sáng đến giờ cô đã bận rộn cả ngày, đến bây giờ vẫn chưa ăn gì.

Sau khi bị lôi ra ngoài, Tô Ngọc liền bị người ta kéo đi uống rượu.

Nguyên Bảo ở bên cạnh giúp Tô Ngọc, đột nhiên thấy có người đi tới từ bên ngoài, người đến lại là vợ chồng Tô Tần.

Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Tô Ngọc, thấp giọng nói: "Thiếu gia, họ đến rồi." Một câu nói khiến vẻ mặt Tô Ngọc trở nên vô cùng khó coi, anh ngẩng đầu nhìn qua, quả nhiên thấy Tô Tần dẫn Dương San San vào.

Tô Ngọc nhìn Đoạn Thần Hiên và những người khác: "Các cậu cứ uống trước đi, tôi ra ngoài một lát." Anh đứng dậy vừa định ra ngoài thì bị người ta ấn ngồi xuống ghế.

Quay đầu lại thì thấy Tô Cửu đã đến bên cạnh từ lúc nào: "Anh…" "Em cứ tiếp đãi bạn bè của em, anh qua đó." Tô Cửu lạnh mặt nói.

Những người này thật đúng là không biết điều.

Tô Lang đi cùng Tô Cửu qua đó, thấy Tô Lang và Tô Cửu, Tô Tần đến gần cau mày nói: "Đại ca, anh làm gì vậy?" "Rời khỏi đây." Tô Lang trực tiếp mở miệng nói, một chút cũng không coi Tô Tần là em trai mình. "Hôm nay là ngày Tiểu Ngọc thành thân, chúng ta là cha mẹ đến tham dự, chẳng phải là chuyện nên làm sao?" Đối với sự ngăn cản của Tô Lang và những người khác, trong lòng Tô Tần có chút bất mãn, đây là con trai của hắn, anh ta lấy tư cách gì mà ngăn cản.

Thấy Tô Tần còn muốn tiếp tục xông vào trong, Tô Lang thản nhiên mở miệng: "Thái hậu cũng ở bên trong." Bước chân của Tô Tần đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Tô Lang, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được: "Anh nói gì?" Thái hậu cũng ở đây?

Sao có thể? "Thái hậu cũng ở đây, nếu ngươi muốn làm Thái hậu không vui thì cứ vào đi." Tô Lang nhìn Thái hậu đang nói chuyện với lão thái thái, cười như không cười nói.

Nhìn theo ánh mắt của Tô Lang, Tô Tần quả nhiên nhìn thấy bóng dáng của Thái hậu, lúc này Thái hậu trông không giống một vị Thái hậu mà ngược lại giống như một lão thái thái nhà nông.

Hơn nữa quan hệ của bà và người nhà Vương Cẩn Hòa dường như rất tốt. "Bọn họ…" "Ngươi nghĩ không sai, quan hệ của Thái hậu và bà nội của Vương gia đúng là rất tốt." Còn về mọi chuyện của Tiểu Bảo trước mặt Thái hậu, Tô Lang đều không nói cho họ biết, để phòng những người này biết được sẽ có ý đồ khác.

Dưới đáy mắt Dương San San tràn đầy vẻ che giấu, ánh mắt rơi vào Tô Ngọc đang ở đằng kia, tuy đang uống rượu với mọi người nhưng thỉnh thoảng lại nhìn về phía này với ánh mắt đầy cảnh cáo.

Anh ta dường như đang đề phòng họ.

Nhận thức này khiến Dương San San vô cùng tức giận.

Thấy Dương San San dường như muốn nói gì đó, Tô Tần vội vàng đưa tay ngăn lại, hắn nhìn Tô Lang nói: "Đại ca, đây là lễ thành hôn chúng ta tặng cho Tiểu Ngọc." Con trai thành thân mà cao đường lại không phải là họ, cảm giác này khiến trong lòng hắn vô cùng khó chịu.

Tô Lang nhìn dáng vẻ khó chịu của Tô Tần, trong lòng cảm thấy có chút buồn cười, ồ, bây giờ mới biết không vui à?

Trước đó làm gì rồi? "Đồ các người tặng, có lẽ Tiểu Ngọc sẽ không nhận đâu." Quan hệ của Tô Ngọc với họ đã tồi tệ đến mức này, nếu Tiểu Ngọc nhận những thứ này thì còn ra thể thống gì? "Chúng ta không có ý gì khác, chỉ là tặng chút đồ cho Tiểu Ngọc, chẳng lẽ đại ca cũng muốn ngăn cản sao?" Tô Tần nhìn Tô Lang, trầm giọng nói: "Đại ca, đây là con trai tôi." Con trai?

Tô Lang vẫy tay: "Đi gọi Tiểu Ngọc qua đây." Người bên cạnh Tô Lang đi gọi Tô Ngọc, Tô Ngọc với vẻ mặt âm trầm đi tới, không đợi Tô Tần nói gì, Tô Ngọc đã trực tiếp hỏi: "Các người đến đây làm gì?" Sự không khách khí của Tô Ngọc khiến Tô Tần không nói nên lời, có lẽ đại ca nói đúng, Tiểu Ngọc căn bản không muốn nhìn thấy họ. "Ta chỉ đến tặng ngươi chút lễ vật." Tô Tần khô khan nói, đối mặt với sự lạnh lùng của Tô Ngọc, Tô Tần lại có chút không dám nhìn thẳng. "Lễ vật của các người ta nhận không nổi, cũng không thèm, các người có thể đi rồi." Món lễ vật này nếu anh thật sự nhận, sau đó không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Loại chuyện tự đào hố chôn mình này anh sẽ không làm.

Tô Tần nhìn Tô Ngọc như đang tránh ôn dịch, trong lòng không khỏi có chút đau khổ: "Tiểu Ngọc, chúng ta không có ý gì khác, chỉ là nghĩ hôm nay ngươi thành thân, chúng ta…" "Ông xem vợ ông bây giờ đang có biểu cảm gì rồi hẵng nói chuyện này với tôi." Tô Ngọc mỉa mai liếc Tô Tần một cái, đã như vậy rồi, mà còn có mặt mũi nói chuyện này?

Người này thật đúng là không biết xấu hổ.

Chẳng lẽ Dương San San là người thế nào, trong lòng hắn không có chút số má nào sao?

Tô Tần vội vàng quay đầu nhìn Dương San San, khi nhìn thấy biểu cảm của Dương San San, Tô Tần lập tức im bặt, cứ cái dáng vẻ này của Dương San San bây giờ, nếu nói sau này bà ta không làm gì, nói ra chính Tô Tần cũng không tin.

Tô Tần nén cơn giận trong lòng, nghiến răng nói: "Dương San San, bà muốn làm gì?

Bà còn muốn ra tay với Tiểu Ngọc trước mặt bao nhiêu người sao?" Đối mặt với câu hỏi nghiến răng của Tô Tần, Dương San San vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn: "Có liên quan gì đến ông?" Kể từ khi Tô Tần mang Thi Huyên về, Dương San San chưa từng cho hắn sắc mặt tốt, có lúc ngay cả nói chuyện cũng không có.

Nhìn thấy hai người như vậy, đáy mắt Tô Ngọc mang theo vẻ giễu cợt, quả nhiên mọi chuyện đang diễn ra theo hướng anh nghĩ.

Chỉ là không biết sau này sẽ đi đến mức độ nào.

Còn Tô Tần này cũng không biết hắn còn có thể dung túng Dương San San bao lâu nữa, có phải sẽ luôn đối tốt với Dương San San như vậy không, đối với điều này anh thật sự có chút tò mò. "Các người muốn cãi nhau thì cút ra ngoài mà cãi, đây không phải là nơi để các người cãi nhau.

Đương nhiên nếu các người muốn mất mặt trước mặt Thái hậu thì cũng có thể tiếp tục cãi ở đây, tôi không cản." Khi Tô Tần định nói gì đó, Tô Ngọc đã mở miệng cắt lời trước, anh không muốn hôm nay là ngày thành thân của mình, cuối cùng lại bị người ta phá rối.

Chương 221

Tô Tần nuốt lại những lời đã đến bên miệng, ánh mắt đặt lên người Dương San San: "San San, có những chuyện bây giờ không phải bà muốn làm là có thể làm được, ta hy vọng bà có thể tự mình nghĩ cho kỹ." Dương San San nhìn sâu vào Tô Tần một cái, quay người rời đi, lúc đi không nói với Tô Ngọc một lời nào.

Sự khác thường này khiến Tô Ngọc không khỏi cau mày, anh có chút lo lắng Dương San San lại sẽ làm gì đó.

Liếc nhìn Tô Tần một cái, xem ra gần đây Tô Tần thật sự đã làm không ít chuyện với Dương San San, nếu không Dương San San cũng không thể có dáng vẻ này. "Bà ta đi rồi, ông cũng có thể rời đi, chỗ của tôi không chào đón ông." Tô Ngọc trực tiếp mở miệng hạ lệnh đuổi khách.

Một câu "không chào đón ông" đã làm tổn thương Tô Tần, Tô Tần thất vọng nhìn Tô Ngọc, hy vọng hôm nay anh có thể tha thứ cho hắn: "Tiểu Ngọc, ta…" "Mời ông rời đi." Tô Ngọc mặt không biểu cảm nhìn Tô Tần, một chút đường lui cũng không chừa cho hắn. "Tiểu Cửu, em…" "Hôn lễ của Tiểu Ngọc, nó không muốn ai đến thì người đó không thể đến, anh tìm tôi cũng vô dụng, quan hệ của tôi và anh cũng không tốt đến mức giúp anh nói chuyện đâu." Tô Cửu biết Tô Tần muốn nói gì, nhưng anh căn bản không nể mặt. "Tiểu Ngọc, chẳng lẽ vào ngày thành thân của con, ngay cả tư cách đến chúc phúc cho con, uống một ly rượu mừng cha cũng không có sao?" Tô Tần biết không thể có được thứ mình muốn từ phía Tô Cửu, chỉ có thể chuyển ánh mắt sang Tô Ngọc, hy vọng dùng cách này để Tô Ngọc có thể chấp nhận hắn đến hôm nay.

Theo Tô Tần thấy, chỉ cần hôm nay Tô Ngọc chấp nhận hắn vào, thì có nghĩa là Tô Ngọc sẽ tha thứ cho hắn.

Tuy nhiên, hắn vẫn xem nhẹ lòng căm hận trong lòng Tô Ngọc, Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tần, không chút nể nang nói: "Không có tư cách, các người không xuất hiện trước mặt tôi chính là lời chúc phúc tốt nhất dành cho tôi rồi." Tô Tần suy sụp nhìn Tô Ngọc, hắn cảm thấy Tô Ngọc khó dỗ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Biết hôm nay mình không thể có được thứ mình muốn, chỉ có thể rời đi trước, còn về lễ vật mang đến, Tô Ngọc không cần thì hắn cũng chỉ có thể mang đi.

Tô Cửu đưa tay vỗ vai Tô Ngọc: "Em thấy sao?" "Chẳng sao cả." Hai người quay người trở về thì thấy Tô Tuyền đứng đó, ngập ngừng nhìn họ.

Thấy dáng vẻ ngập ngừng của Tô Tuyền, Tô Ngọc hít sâu một hơi rồi quay người rời đi, cả quá trình không nói với cô một lời nào.

Tô Tuyền đi đến bên cạnh Tô Cửu, có chút buồn bã hỏi: "Anh, Tiểu Ngọc việc gì phải làm vậy?" Có cha mẹ đến tham dự hôn lễ chẳng phải tốt hơn sao?

Như vậy chẳng lẽ sẽ khiến Tô Ngọc vui vẻ sao?

Nhưng dáng vẻ của Tô Ngọc trông cũng không giống người đang vui.

Tô Cửu nhìn Tô Tuyền, nghe lời cô nói, tâm trạng cũng trở nên tồi tệ, chẳng trách anh cảm thấy thái độ của Tiểu Ngọc đối với Tô Tuyền lạnh nhạt đi rất nhiều. "Em muốn nói gì thì cứ nói thẳng, không cần vòng vo tam quốc." Tô Cửu không vui nhìn Tô Tuyền, cô ở đây nói bóng nói gió trách móc như vậy là có ý gì? "Anh, em không có ý gì khác, em chỉ nghĩ ngày thành thân có cha mẹ ở đây chẳng phải rất tốt sao, tại sao Tiểu Ngọc lại không chịu chấp nhận chứ?" Trong lòng Tô Tuyền không khỏi có chút khó chịu.

Cha chỉ muốn đến uống một ly rượu mừng thôi, Tiểu Ngọc có cần phải nhằm vào người ta như vậy không?

Trước đây cô biết việc để Tô Ngọc tha thứ cho họ là vấn đề của mình, nhưng bây giờ họ đến uống một ly rượu mừng mà Tiểu Ngọc cũng như vậy, thái độ của Tô Ngọc khiến cô thất vọng. "Từ khi nào mà em đã trở nên không phân biệt được đúng sai như vậy?" Tô Tuyền thật sự không biết việc để Tô Tần vào hôm nay có ý nghĩa gì sao?

Tô Tuyền vẫn không biết rốt cuộc mình sai ở đâu, cô chỉ cho rằng Tô Tần đến uống rượu mừng là chuyện nên làm, người sai không phải là ông ấy mà là họ.

Tô Cửu ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc uống rượu, dáng vẻ buồn bực đó khiến Tô Ngọc không nhịn được cười rộ lên.

Nhìn dáng vẻ tươi cười của Tô Ngọc, Tô Cửu tức giận nói: "Đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc nghịch ly rượu trong tay, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Khi Tô Cửu tưởng Tô Ngọc sẽ không nói gì, Tô Ngọc đã mở miệng: "Sau này chuyện của cô ấy đều không liên quan đến em, sống tốt hay xấu cũng là chuyện của chính cô ấy." Tô Tuyền, cô ấy thật sự không biết điều đó có ý nghĩa gì sao?

Không, cô ấy biết tất cả, tại sao lại làm như vậy chẳng qua là vì cô ấy là chị gái mà thôi. "Em vui là được." Việc làm hôm nay của Tô Tuyền khiến anh rất không vui. "Đại ca, còn anh thì sao?" Tô Ngọc nhìn Tô Cửu hỏi. "Giống như em." Tô Cửu sững sờ một lúc rồi cười nói.

Chuyện này đã được định sẵn từ khi Nhu Nhu qua đời, anh không thể tha thứ được.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng rồi không nói gì, Đoạn Thần Hiên và những người khác thấy tâm trạng Tô Ngọc dường như không tốt lắm, liếc nhau một cái rồi kéo Tô Ngọc tiếp tục cụng ly.

Tô Ngọc ai đến cũng không từ chối, uống với tất cả mọi người.

Tô Cửu dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ này của anh, quay đầu liếc nhìn Tô Tuyền một cái thì phát hiện cô đã đi đến phía tân phòng.

Lông mày hơi nhíu lại, làm Tiểu Ngọc khó chịu rồi còn muốn đi làm Tiểu Hòa khó chịu nữa sao?

Anh đứng dậy đi qua, khi Tô Tuyền định đến tân phòng thì trực tiếp kéo cô đi.

Đến một nơi không có người, Tô Cửu lạnh lùng nhìn Tô Tuyền: "Em muốn làm gì?" "Em… em không có ý định…" Tô Tuyền chột dạ cúi đầu không dám nhìn vào mắt Tô Cửu.

Tô Cửu khinh thường cười khẩy một tiếng: "Tô Tuyền, có phải em cảm thấy chúng ta đều sai, chỉ có em là đúng không?" "Đại ca, em chỉ cảm thấy hôm nay Tiểu Ngọc thành thân, để cha đến tham dự có gì sai sao?" Tô Tuyền kiên định cho rằng đây là do Tô Ngọc nhỏ mọn. "Tô Tuyền, em có biết nếu Tiểu Ngọc đồng ý, điều đó có ý nghĩa gì không?" Tô Cửu bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, nghiêm túc hỏi.

Tô Tuyền cau mày: "Có thể có ý nghĩa gì chứ?

Chỉ là đến tham dự hôn lễ của con trai mình, chẳng lẽ còn có mục đích gì khác sao?" Tô Cửu nhìn dáng vẻ thản nhiên này của Tô Tuyền, đột nhiên không muốn nói gì nữa. "Sau này nếu Tiểu Ngọc không quan tâm đến em nữa, em cũng đừng đến khóc lóc với anh." Tô Cửu quay người rời đi.

Tô Tuyền cau mày nhìn bóng lưng của Tô Cửu, cô cảm thấy hình như điều mà anh ấy muốn nói không phải là cái này.

Vội vàng đuổi theo, nắm lấy cánh tay Tô Cửu, Tô Tuyền nhìn anh: "Anh muốn nói gì thì cứ nói thẳng ra, cứ ấp a ấp úng như vậy là sao?" Tô Cửu giật cánh tay thoát khỏi tay Tô Tuyền: "Tô Tuyền, anh không tin em thật sự không nhìn ra, mục đích hôm nay họ đến rốt cuộc là gì." "Em…" Tô Tuyền theo bản năng quay đầu đi không dám nhìn vào mắt Tô Cửu.

Thấy dáng vẻ này của cô, Tô Cửu còn có đạo lý gì mà không hiểu? "Em thấy chưa, bản thân em rất rõ mục đích của họ là gì, vậy mà em lại đi tìm Tiểu Ngọc.

Sao nào, tự mình muốn Tiểu Ngọc tha thứ cho họ nhưng nó không đồng ý, nên định dùng thủ đoạn này à?

Tô Tuyền, em từ khi nào đã trở thành loại người thích ép buộc người khác như vậy?" Tô Cửu thất vọng nhìn Tô Tuyền.

Rõ ràng là một người tốt, rốt cuộc vì sao lại biến thành như bây giờ? "Tô Tuyền, Tiểu Ngọc để em đến đây giải sầu, mọi thứ đều suy nghĩ cho em, bây giờ em lại đối xử với nó như vậy.

Nếu đã như vậy, đợi lúc anh về, em và Phong Thấm Linh hãy cùng đi với anh." Tô Cửu không muốn để người này tiếp tục ở đây làm Tiểu Ngọc và những người khác không vui. "Em không đi." "Anh không phải đang hỏi ý kiến của em, anh chỉ đang thông báo cho em chuyện này." Tô Cửu đi ra ngoài mấy bước rồi dừng lại, quay đầu nhìn Tô Tuyền: "Đừng đi tìm Tiểu Hòa, em không xứng." Tô Tuyền đi tìm Tiểu Hòa chẳng qua là để nói giúp cho đôi vợ chồng kia, chỉ tiếc là, họ không có tư cách được tha thứ. "Cô ta chỉ là người ngoài, đại ca cứ bảo vệ cô ta như vậy mà không quan tâm đến cha mẹ mình, anh đúng là đồ vong ơn bội nghĩa." Tô Tuyền cuối cùng cũng nói ra những lời giấu trong lòng.

Những ngày này, mặc dù cô và Vương Cẩn Hòa dường như chung sống rất tốt, nhưng từ trong lòng cô vẫn xem thường Vương Cẩn Hòa, cho rằng cô chỉ là một cô gái nhà nông không có tư cách gả cho em trai mình.

Cho dù bây giờ hai người đã thành thân, trong lòng cô, Vương Cẩn Hòa vẫn là một người ngoài.

Lúc ở kinh thành, vì lý do thân phận nên có rất nhiều người vây quanh cô ta.

Sau khi đến đây, rất nhiều chuyện cần phải tự mình làm, mà Vương Cẩn Hòa lại giống như một kẻ ngốc, chuyện gì cũng không biết, mỗi ngày chỉ biết chăm sóc đám rau ngoài đồng, nếu không thì cũng là làm y phục.

Chương 222

Điều này khiến cho người luôn mang trong mình cảm giác hơn người như cô ta cảm thấy rất khó chịu, đặc biệt là mỗi lần nhìn thấy Tô Ngọc đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa như vậy, có thứ gì tốt cũng đều nghĩ đến Vương Cẩn Hòa chứ không phải người chị gái này, trong lòng cô ta liền có chút mất cân bằng. "Người ngoài?

Tô Tuyền, bộ mặt thật của em cuối cùng cũng lộ ra rồi.

Xem ra những ngày tháng em ở nhà họ Phong cũng không phải vì mẹ chồng đã làm gì em." Tô Cửu lập tức hiểu ra ý của Tô Tuyền.

Dù được người ta chăm sóc ở đây, Tô Tuyền vẫn không hề xem ai ra gì. "Sau khi hôm nay kết thúc, anh sẽ cho người đưa hai mẹ con em về." Tô Cửu cũng không đợi đến lúc mình trở về nữa, qua hôm nay sẽ trực tiếp đưa người đi, không có bất kỳ chỗ nào để thương lượng.

Tô Tuyền không muốn rời khỏi đây, rau quả ở đây đều là thứ tốt, không chỉ có thể dưỡng da cho cô ta mà còn giúp cơ thể cô ta khỏe hơn. "Em không đi." "Không đi?

Tô Tuyền, em đã chê bai người ta, nếu đã chê bai người ta rồi, sao còn mặt dày ở lại đây làm gì?

Thích đồ trong nhà người ta à?

Nhưng em nghĩ mình còn xứng sao?" Câu nói này của Tô Cửu quá tàn nhẫn, khiến Tô Tuyền vừa không có chỗ dung thân, vừa cảm thấy tức giận.

Môi không ngừng mấp máy, Tô Tuyền run rẩy nhìn Tô Cửu: "Anh... anh còn là anh trai của em không vậy?

Vì một người phụ nữ chẳng là gì cả mà anh lại đối xử với em như thế." "Đó là em dâu, là người đã giúp ông nội và ông ngoại điều dưỡng cơ thể khỏe mạnh, còn em, Tô Tuyền, em chẳng là gì cả.

Ngày mai đi ngay." Nói xong liền thật sự rời đi, không quan tâm Tô Tuyền tức giận đến mức nào, anh cũng không để vào mắt, thậm chí còn không thèm nhìn lấy một cái.

Tô Ngọc thấy Tô Cửu đi một lúc lâu mới quay lại, có chút kỳ lạ hỏi: "Đại ca, anh nói gì với cô ấy vậy?" "Ngày mai anh sẽ cho người đưa hai mẹ con cô ấy về, em đi nói với Tiểu Hòa một tiếng." Tô Cửu không nói cho Tô Ngọc biết nguyên do, chỉ thông báo sự việc.

Tô Ngọc ngẩn ra, có chút tò mò về quyết định của Tô Cửu: "Đại ca, không phải anh nói đợi lúc anh về rồi mới đưa họ về sao?" "Là cô ấy tự mình không muốn ở lại đây." Tô Cửu giải thích đơn giản.

Anh biết nếu mình nói cho Tô Ngọc biết nguyên nhân thật sự, Tô Ngọc chắc chắn sẽ tức giận, trong ngày vui anh không muốn làm Tô Ngọc bực mình.

Thấy Tô Cửu như vậy, Tô Ngọc biết hôm nay mình không hỏi được gì nữa, đành phải thôi.

Nhưng vẫn không yên tâm nhìn Tô Cửu: "Đại ca, có chuyện gì anh cứ nói với em." "Được." Tô Ngọc uống rượu với đám người Đoạn Thần Hiên một lúc thì có chút mất kiên nhẫn.

Đoạn Thần Hiên nhìn ra suy nghĩ của anh, khoác vai anh nói: "Nếu cậu cho phép bọn này náo động phòng thì bọn này sẽ thả cậu về, thế nào?" "Không thế nào cả.

Nguyên Bảo, giao cho các ngươi đấy." Tô Ngọc đưa tay gạt tay trên vai mình ra, dặn dò Nguyên Bảo bên cạnh nhất định phải để đám người Đoạn Thần Hiên uống cho say. "Này, cậu..." "Thần Hiên, tôi uống với cậu." Thấy Đoạn Thần Hiên định đuổi theo, Tô Cửu kéo người lại ngồi xuống ghế, tửu lượng của anh tốt hơn Tô Ngọc không ít, chuốc say đám người Đoạn Thần Hiên không thành vấn đề.

Tô Ngọc gặp Tô Tuyền ở cửa phòng, nhìn thấy cô ta, Tô Ngọc liền có chút mất kiên nhẫn, thật là không có hồi kết. "Chuyện gì?" "Ngày mai em không muốn về." Tô Tuyền có chút bất mãn với thái độ nói chuyện của Tô Ngọc, nhưng nghĩ đến mục đích tìm Tô Ngọc của mình nên mới nhịn xuống.

Tô Ngọc cúi người sát lại gần Tô Tuyền, nhìn vào mắt cô ta, đôi mắt hơi híp lại: "Tại sao đại ca nhất định phải đưa chị về vào ngày mai?" "Em... em làm sao biết được." "Đại ca không phải người thích gây sự vô cớ, anh ấy đã nói như vậy nhất định là chị đã làm chuyện gì đó chọc giận anh ấy, mới dẫn đến việc bị đại ca đưa về." Tô Ngọc không thể không nói là rất hiểu Tô Cửu, chỉ nghe Tô Cửu nói một câu đã biết Tô Tuyền chắc chắn đã làm chuyện gì đó.

Hơn nữa chuyện này nói lớn không lớn, nói nhỏ tự nhiên cũng không nhỏ. "Em chẳng làm gì cả, là do anh ấy hẹp hòi thôi." "Có phải hay không trong lòng chị tự biết là được, tôi sẽ không can thiệp vào quyết định của đại ca.

Chị không muốn về thì tìm đại ca, đừng đến tìm tôi, tìm tôi vô dụng." Tô Ngọc nói không chút khách khí. "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước." Nói xong, anh lách người rời đi.

Tô Tuyền tức giận đấm vào bức tường bên cạnh, nhìn về phía tân phòng, một người phụ nữ đã sinh con rốt cuộc có điểm nào hơn Tạ Ương?

Khiến Tô Ngọc mê mẩn như vậy.

Tô Ngọc về đến phòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Cuộc đối thoại của hai anh em nhà họ Quan Vũ bên ngoài Vương

Cẩn Hòa cũng đã nghe thấy. "Anh cứ để mặc cô ấy như vậy à?" Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc hỏi. "Em nghe thấy cả rồi à?

Không phải anh không muốn quản, mà là dạo gần đây tâm tư của cô ấy lớn quá, toàn nghĩ đến những chuyện không nên quản." Tô Ngọc ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nghiêng đầu nhìn mái tóc dài xõa tung của cô.

Vương Cẩn Hòa như thế này thật sự rất hiếm thấy, nhưng rất đẹp, cũng vô cùng dịu dàng. "Tiểu Hòa, em có thể đồng ý gả cho anh thật tốt quá." Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa bị câu nói này của Tô Ngọc làm cho bật cười: "Anh đang nói gì vậy." "Anh nói đều là lời thật lòng." Dáng vẻ hùng hồn đầy lý lẽ này khiến Vương Cẩn Hòa cũng có chút ngại ngùng không nỡ nói anh.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, thấy tâm trạng anh dường như không tốt lắm: "Hôm nay đã xảy ra chuyện gì sao?

Tâm trạng không tốt à?" Cô vẫn luôn ở đây không ra ngoài, không biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khiến Tô Ngọc không vui trong ngày hôm nay, e rằng cũng chỉ có chuyện của nhà họ Tô. "Tô Tần và Dương San San đã đến, họ mang quà mừng đến cho anh, nói chỉ muốn đến uống một ly rượu mừng, sau đó Tô Tuyền lại cảm thấy chỉ đến uống một ly rượu thì có gì to tát đâu, sau đó còn định đến tìm em và anh để nói về chuyện này." Tô Ngọc nghĩ lại, đáy mắt đầy vẻ u ám.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, có chút không hiểu suy nghĩ của Tô Tuyền.

Chỉ cần là người có chút thường thức đều biết, trong hôn lễ mời người đã tuyệt giao đến tham dự, điều đó đại biểu cho sự tha thứ.

Tô Ngọc không hề tha thứ cho vợ chồng Tô Tần, không cho họ đến đây thì có vấn đề gì? "Thái độ của tôi chẳng lẽ cô ấy thật sự không biết sao?" Anh đã sớm nói, chuyện của vợ chồng Tô Tần anh sẽ không quản.

Làm như vậy trong ngày tân hôn, rốt cuộc là đang chọc tức ai? "Em cảm thấy chuyện cô ấy làm có lẽ không chỉ dừng lại ở đó, nếu không đại ca không thể nào ngày mai đã muốn đưa hai mẹ con họ đi." Tô Ngọc híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa im lặng mỉm cười, cô dường như đã biết tại sao. "Tiểu Hòa, có phải em biết chuyện gì không?" Tô Ngọc đột nhiên ghé sát lại gần Vương Cẩn Hòa hỏi.

Dáng vẻ đã hiểu rõ trong lòng của cô, nói không biết gì anh không tin. "Không có gì..." "Nói đi." Tô Ngọc ngắt lời Vương Cẩn Hòa, nhìn chằm chằm cô nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa có chút bất đắc dĩ, nếu cô nói ra, không chừng Tô Ngọc sẽ cảm thấy cô đang châm ngòi ly gián mối quan hệ của bọn họ. "Chuyện này thật sự không cần thiết phải nói." "Tiểu Hòa, anh muốn biết nguyên nhân." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt chân thành và nghiêm túc, không chừa cho cô một chút đường lui nào.

Chương 223

Thấy Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa biết nếu hôm nay cô không nói, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không bỏ qua. "Chị của anh xem thường xuất thân của em, cảm thấy em chỉ là một cô gái nông thôn không xứng với anh, đã nói với em về chuyện của Tạ Ương, nói rất nhiều điều tốt về Tạ Ương, ý là em nên rời xa anh, để Tạ Ương gả cho anh làm vợ, có Tạ Thầm là nguyên lão hai triều giúp đỡ, con đường sau này của anh mới có thể đi thuận lợi hơn." Vương Cẩn Hòa cũng không giấu giếm, đem những chuyện cần nói đều nói cho Tô Ngọc biết.

Tô Ngọc siết chặt tay thành nắm đấm, tức giận đến mức muốn ra ngoài tìm Tô Tuyền thì bị Vương Cẩn Hòa giữ lại: "Thôi được rồi, đối với loại chuyện này anh thật sự không cần phải nói gì cả." "Nhưng..." "Trước đây anh cũng đã nói, sau này các người không có nhiều cơ hội gặp mặt, đã như vậy thì cần gì phải để ý nhiều như thế, cô ấy nói gì thì nói, đối với em không có bất kỳ tổn hại nào." Lúc đầu cô cũng không biết ý tứ chê bai ngầm của Tô Tuyền là gì.

Mãi cho đến khi cô ta ám chỉ mình nên buông tha Tô Ngọc, để Tô Ngọc về kinh thành cưới Tạ Ương thì Vương Cẩn Hòa mới hiểu ra, quan hệ giữa Tô Tuyền và Tạ Ương thực ra không tệ.

Cho nên khi đối mặt với mình, cô ta mới có suy nghĩ và thái độ như vậy.

Đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chau mày: "Sao em không nói cho anh biết?" Tô Tuyền mới thật sự là kẻ vong ơn bội nghĩa, Tiểu Hòa giúp cô ta điều lý cơ thể khỏe lại, kết quả lại rước về một thứ không biết điều.

Đưa tay ôm lấy Tô Ngọc, cảm nhận được sự sa sút trên người anh, Vương Cẩn Hòa cười giải thích: "Em với cô ấy thực ra không có quan hệ gì lớn, tạm thời sống chung với nhau chẳng qua là vì anh.

Nói thật, em khá thích Linh Nhi, đứa bé đó tuy còn nhỏ nhưng nhìn nhận sự việc rất thấu đáo, hơn nữa tính cách hoàn toàn khác với Tô Tuyền." Tiếp xúc lâu với Phong Thấm Linh, cô phát hiện đứa bé này là một người có suy nghĩ rất thấu đáo, đúng là đúng, sai là sai.

Trước đây Tô Tuyền xin lỗi Tô Ngọc cũng là vì đứa bé này mới mở lời.

Có lúc Tô Tuyền thật sự còn không bằng một đứa trẻ.

Lúc Tô Tuyền mới đến, cô cảm thấy Tô Tuyền khá tốt, tiếp xúc lâu rồi thì thấy cũng chỉ vậy thôi.

Sau khi phát hiện ra, cô chỉ nghĩ đợi người đi rồi thì sẽ không có giao thiệp gì nữa, ai ngờ lúc họ thành thân Tô Tuyền còn muốn gây sự, điều này khiến tâm trạng Vương Cẩn Hòa vô cùng không tốt.

Đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, cằm đặt lên vai cô, Tô Ngọc khẽ thở dài: "Rốt cuộc vẫn là thay đổi rồi." "Anh nói xem có phải có người đã nói gì với cô ấy không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt không giấu được sự thất vọng, cau mày hỏi.

Tô Ngọc hơi nhíu mày, có người nói gì với cô ấy sao?

Suy nghĩ của Tô Ngọc quay về kiếp trước, trong mơ hồ anh dường như đã nhìn thấy Tô Tuyền?

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc một lúc lâu không nói gì, cũng không làm phiền anh.

Không biết qua bao lâu, Tô Ngọc mới lên tiếng: "Có lẽ em nói đúng, là có người đã nói gì đó với cô ấy." "Anh..." "Kiếp trước có một lần cô ấy dường như đã đến tìm anh, đó là trước khi Tiểu Bảo xảy ra chuyện, chỉ là anh không nhớ rõ lắm." Chuyện của kiếp trước quá đau khổ, quá áp bức, anh một chút cũng không muốn nhớ lại.

Vương Cẩn Hòa xoay người nhìn Tô Ngọc, đưa tay ôm lấy mặt anh, ánh mắt dịu dàng lạ thường: "Không nhớ ra được thì đừng nghĩ nữa, dù sao cũng là ký ức không tốt." "Được." Tô Ngọc nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa, đột nhiên đưa tay giữ lấy gáy cô rồi hôn lên.

Hôm nay thành thân, Tô Ngọc đã làm chuyện mà anh đã muốn làm từ lâu.

Mãi cho đến nửa đêm, sau khi Vương Cẩn Hòa ngủ say, anh mới cởi trần ngồi dậy, mặc quần áo rồi bước ra ngoài.

Dưới ánh trăng, Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tuyền đang nói gì đó với Tô Tần ở bên ngoài.

Khoanh tay dựa vào khung cửa, Tô Ngọc đứng đó với vẻ lười biếng.

Đợi Tô Tần rời đi, Tô Tuyền quay người trở về, vừa quay lại đã thấy Tô Ngọc đứng đó, Tô Tuyền lập tức bị dọa giật nảy mình. "Anh... sao anh lại ở đây?" Không phải anh nên ngủ rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây? "Không có gì, chỉ muốn xem xem chị thông đồng với người khác để đối phó với tôi như thế nào thôi." Tô Ngọc nhìn tay mình, vẫn còn nguyên vẹn, tốt thật! "Tiểu Ngọc, em nghe anh giải thích..." "Không có gì để giải thích cả, đã làm là đã làm, nói nhiều như vậy cuối cùng cũng chỉ là tự lừa dối mình mà thôi.

Sáng mai theo người của đại ca trở về, nếu chị còn dây dưa thì đừng trách tôi trở mặt không nhận người thân." Tô Ngọc nói xong liền quay người trở về, không nói nhiều với Tô Tuyền.

Tô Tuyền có chút bực bội, sao lại bị Tô Ngọc phát hiện chứ.

Khi Tô Ngọc đi đến cửa phòng, Nguyên Bảo xuất hiện ở đó, giọng trầm thấp nói: "Thiếu gia, họ quả thực muốn để Tạ Ương và ngài vô tình ở bên nhau.

Tạ Ương đã đến thị trấn rồi." "Đúng là chị gái tốt của ta mà." Tô Ngọc mỉa mai nói. "Thiếu gia, có cần..." Tô Ngọc xua tay: "Không cần, đợi trời sáng ta sẽ đến chỗ Thái hậu xin một đạo thánh chỉ, xem những người này có dám kháng chỉ bất tuân không." Nguyên Bảo lập tức hiểu Tô Ngọc muốn làm gì, nhưng vẫn có chút lo lắng cho anh: "Thiếu gia, ngài không sao chứ?" "Không sao, những người này sau này cũng chỉ là người dưng mà thôi.

Nguyên Bảo, thu lại tất cả những thứ đã cho nhà Tô Tuyền." Đã muốn làm kẻ vong ơn bội nghĩa thì đừng mong nhận được lợi lộc gì từ anh, Tô Tuyền không xứng. "Vâng." "Đi nghỉ đi." Tô Ngọc đẩy cửa vào phòng, đi đến bên giường nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ say, sự bực bội trong lòng dần được xoa dịu.

Ngồi trên giường, đưa tay sờ mặt Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không nhịn được nghĩ đến lời của Nguyên Bảo, chỉ cần có cô và Tiểu Bảo ở bên, anh sẽ không sao cả.

Tô Ngọc vén chăn lên giường, đưa tay ôm người vào lòng rồi mới nhắm mắt ngủ.

Sáng sớm, lúc Vương Cẩn Hòa mơ màng tỉnh dậy, cảm thấy bên cạnh có người liền ngồi bật dậy.

Còn chưa kịp nhìn xem người bên cạnh là ai đã bị người ta kéo lại: "Còn sớm, ngủ thêm một lát nữa đi." Giọng nói quen thuộc khiến Vương Cẩn Hòa muộn màng nhớ ra cô và Tô Ngọc đã thành thân, sau này cô sẽ sống cùng Tô Ngọc ở đây.

Dựa vào lòng Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lại mơ màng ngủ thiếp đi.

Lúc tỉnh lại lần nữa, Thu Ý và những người khác đã nấu xong cơm, Tô Ngọc đang dạy Tiểu Bảo và Tiểu Trí luyện võ công.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ nghiêm nghị của Tô Ngọc, trong mắt mang theo ý cười: "Anh nghiêm khắc như vậy cũng không sợ Tiểu Bảo và bọn trẻ sợ anh à." "Cái này thì không đâu." Anh cũng chỉ nghiêm khắc với hai đứa trẻ lúc học tập, ngày thường thì không, làm sao chúng có thể sợ mình được? "Tiểu thư, cô gia, có thể dùng bữa rồi ạ." Thu Ý đi tới nói.

Trên bàn ăn, sắc mặt Tô Tích không tốt, nhưng đã cố gắng hết sức nhẫn nhịn để Vương Cẩn Hòa không nhìn ra.

Rõ ràng lúc Vương Cẩn Hòa chưa dậy đã xảy ra chuyện gì đó.

Cả nhà yên lặng ăn cơm, lúc sắp ăn xong, Tô Tuyền đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Hòa, bọn ta định cưới một bình thê cho Tiểu Ngọc, em thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa vô thức siết chặt đôi đũa, đây là sáng sớm đã không muốn để cô được yên?

Tô Ngọc vừa định nói thì bị Vương Cẩn Hòa ấn tay xuống: "Ồ?

Các người cưới bình thê cho Tô Ngọc?

Là quyết định của ông nội hay là quyết định của chị?" "Một người làm chị gái mà quản đến chuyện hậu viện của em trai, hơn nữa còn nói những lời như vậy vào ngày thứ hai sau khi em trai thành thân, chị gái như chị đúng là làm tròn chức trách nhỉ, chỉ sợ em trai mình sống quá tốt thôi sao?" Vương Cẩn Hòa nói một cách bình thản.

Một câu nói khiến Tô Tuyền không còn mặt mũi. "Cô..." "Tô Tuyền, có phải em đã quên những lời anh nói với em lúc sáng không?" Tô Tích nhìn Tô Tuyền thất vọng hỏi. "Ông nội, con làm vậy là vì tốt cho nó, sao mọi người lại không hiểu?" Tô Tuyền bực bội nói, rõ ràng là vì tốt cho Tô Ngọc, vậy mà tất cả bọn họ đều tỏ ra như cô là người xấu, điều này khiến Tô Tuyền rất không vui. "Vì tốt cho Tiểu Ngọc?

Em là vì tốt cho Tiểu Ngọc, hay là muốn chọc tức ai?

Dòng dõi nhà họ Tô ta chưa từng có ai nạp thiếp, huống chi là bình thê.

Ta là ông nội còn đang ngồi ở đây, một đứa con gái đã xuất giá như em lấy tư cách gì để quản chuyện này?" Lần này Tô Tích thật sự không nể mặt chút nào, thậm chí còn nói những lời rất khó nghe.

Chương 224

"Con..." Sắc mặt Tô Tuyền trắng bệch nhìn Tô Tích, có lẽ không ngờ rằng giữa cô ta và Vương Cẩn Hòa, Tô Tích đã chọn Vương Cẩn Hòa. "Tiểu Cửu, ăn xong thì cho người đưa nó đi." Tô Tuyền quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cười lạnh nói: "Vương Cẩn Hòa, thủ đoạn của cô cũng lợi hại thật đấy, ngay cả ông ngoại và ông nội ta cũng mua chuộc được." Phong Thấm Linh đột nhiên ngẩng đầu nhìn dáng vẻ hung tợn của Tô Tuyền: "Mẹ ơi, mợ tốt như vậy, từ lúc chúng ta đến đây đã đối xử rất tốt với chúng ta, tại sao mẹ lại đối xử với mợ như thế?

Trước là đối xử như vậy với cậu, bây giờ lại là mợ." "Ông cố ngoại nói cậu mợ là do Hoàng thượng ban hôn, Thái hậu nương nương còn ở đây, mẹ làm như vậy là đẩy cậu mợ vào tình thế nào?" Phong Thấm Linh thật sự không chịu nổi mẹ của mình nữa.

Tại sao bây giờ bà lại trở nên không phân biệt phải trái như vậy? "Tô Tuyền, nghe thấy chưa?

Bây giờ em còn không bằng một đứa trẻ, chuyện mà một đứa trẻ còn biết, em lại còn có mặt mũi nói ở đây." Phong Thấm Linh vẻ mặt có chút giãy giụa, cuối cùng trở nên vô cùng kiên định, cô bé nhìn Dương Chấn Uy: "Ông cố ngoại, con muốn về với ông." Dương Chấn Uy ngẩn ra: "Tại sao?" "Con không muốn một ngày nào đó trở thành người như mẹ." Nếu một ngày nào đó mình cũng trở nên như vậy, thì phải làm sao?

Cô bé rất ghét Tô Tuyền của hiện tại.

Tô Tuyền nhìn Phong Thấm Linh, tức giận đến run người: "Phong Thấm Linh, mày..." "Mẹ ơi, từ khi đến đây mẹ đã thay đổi rồi, con không thích mẹ của hiện tại, con không muốn về với mẹ." Phong Thấm Linh tuy có chút sợ hãi Tô Tuyền lúc này nhưng vẫn lấy hết dũng khí nói ra.

Tô Cửu đặt đũa xuống nhìn Tô Tuyền, mỉa mai nói: "Thấy chưa?

Những việc em làm ngay cả Linh Nhi, một đứa trẻ sáu tuổi cũng không nhìn nổi nữa, Tô Tuyền, em vẫn chưa nhận ra mình rốt cuộc đã làm sai điều gì sao?" "Tôi không sai." "Người đâu, đưa Tô Tuyền về." Nói xong, tay anh đột nhiên điểm mấy cái lên người Tô Tuyền.

Đợi Tô Cửu thu tay lại, Tô Tuyền cảm thấy mình không còn chút sức lực nào. "Anh đã làm gì tôi?" "Yên tâm, chỉ là để em ngoan ngoãn rời khỏi đây về kinh thành thôi." Tô Cửu lạnh nhạt nói, sau đó cho người gọi nha hoàn của Tô Tuyền đến: "Đi thu dọn đồ đạc cho phu nhân của các ngươi, còn đồ của tiểu thư các ngươi thì không cần thu dọn." "Vâng." Tô Ngọc, người nãy giờ vẫn bị Vương Cẩn Hòa ngăn cản, lúc này mới lên tiếng: "Đây là thánh chỉ ta đến chỗ Thái hậu xin vào sáng nay, đời này chỉ có một mình Tiểu Hòa, các người dám nhét người vào bên cạnh ta thì cứ thử xem, đến lúc đó các người chính là kháng chỉ bất tuân, là tội chém đầu đấy." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Tô Ngọc, trong mắt đều là sự kinh ngạc, đặc biệt là Tô Cửu.

Anh đột nhiên nhớ lại chuyện sáng nay Tô Ngọc hỏi thăm Thái hậu, hóa ra là để đi xin thánh chỉ này.

Có thánh chỉ này, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cả đời này sẽ gắn bó với nhau, giữa hai người sẽ không có người thứ ba, những kẻ muốn dùng thủ đoạn hạ lưu sẽ phải chịu trừng phạt.

Đưa tay đấm nhẹ vào vai Tô Ngọc một cái: "Nhóc con, khá lắm." Tô Ngọc mỉm cười, nhìn vẻ mặt không dám tin của Tô Tuyền, nói đầy ẩn ý: "Biết tại sao tôi lại làm vậy không?

Tối hôm qua chị gặp Tô Tần là để tính kế tôi đúng không?

Để tôi và Tạ Ương dính líu quan hệ, sau đó các người sẽ ép tôi cưới Tạ Ương.

Bây giờ các người tính kế tôi thử xem?" Dám đưa người lên giường Tô Ngọc, trong tình huống Tô Ngọc thẳng thừng từ chối, họ chính là kháng chỉ bất tuân, tùy tiện trừng phạt.

Tô Cửu nghe ra ý trong lời nói của Tô Ngọc, đột nhiên quay đầu nhìn Tô Tuyền: "Tối qua cô ta còn gặp Tô Tần?" "Có gặp." "Đưa hai vị thiếu gia và biểu tiểu thư xuống dưới." Tô Cửu nhìn Thu Ý và những người khác đang hầu hạ bên cạnh, lạnh lùng ra lệnh.

Thu Ý vội vàng đến kéo Phong Thấm Linh rời đi: "Biểu tiểu thư, cô đi với chúng tôi." "Ba ba, con và anh trai cũng ăn no rồi, chúng con đi đây." Nói xong liền chạy theo.

Đợi bọn trẻ đi hết, Tô Cửu cuối cùng không nhịn được nữa, tát một bạt tai vào mặt Tô Tuyền.

Mặt Tô Tuyền lập tức sưng đỏ lên, có thể thấy cái tát này của Tô Cửu mạnh đến mức nào.

Tô Tuyền đưa tay ôm mặt, quay đầu nhìn Tô Cửu: "Đại ca..." "Đừng gọi ta là đại ca, từ hôm nay trở đi ta không có người em gái như ngươi.

Tô Tuyền, ngươi sợ là vẫn chưa biết con trai ngươi chết như thế nào đâu nhỉ?

Ngươi thật sự cho rằng chỉ có mẹ của Phong Chuẩn ra tay thôi sao?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn Tô Tuyền, mỉa mai nói. "Anh... anh nói vậy là có ý gì?" "Ý gì à?

Thiết Thành, vào đây." Một người đàn ông cao lớn vạm vỡ bước vào, người này là thị vệ thân cận của Tô Cửu, cùng lớn lên từ nhỏ.

"Đưa chứng cứ cho cô ta xem, xem cha mẹ mà cô ta một lòng muốn giúp đỡ đã làm những gì với cô ta." Tô Cửu nhìn dáng vẻ yếu đuối của Tô Tuyền, không hề thương xót, ngược lại còn cho rằng cô ta tự chuốc lấy. "Tô Tuyền, đừng vì họ cho ngươi chút sắc mặt tốt mà quên mất mình đã trải qua những gì, càng đừng quên những năm qua ai đã giúp đỡ các ngươi." Những năm qua Tô Ngọc vẫn luôn âm thầm giúp đỡ Tô Tuyền, giúp cô ta kiếm không ít tiền, kết quả lại giúp ra một thứ như vậy.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, ngày thành thân của họ có phải là chọn không đúng không?

Nếu không sao lại xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Thiết Thành đưa chứng cứ mà Tô Cửu đã bảo anh ta chuẩn bị mấy hôm trước cho Tô Tuyền.

Trực giác mách bảo Tô Tuyền không nên xem, nhưng cô ta vẫn không nhịn được đưa tay nhận lấy.

Khi xem xong nội dung trên đó, hai mắt Tô Tuyền đỏ ngầu, không ngừng lắc đầu: "Không, không thể nào." Sao lại là họ, tại sao lại thành ra như vậy? "Không thể nào?

Không nói cho em biết chỉ là muốn bảo vệ em thôi." Tô Tuyền ngây ngốc ngồi trên đất, nước mắt chực trào ra nhưng lại không rơi xuống được.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của cô ta, đưa tay kéo áo Tô Ngọc: "Như vậy có phải là không tốt lắm không?" "Không sao, phải để cho cô ấy biết những năm qua mình rốt cuộc đã phải chịu đựng những gì, đề phòng bị người ta bán đi còn giúp người ta đếm tiền." Tô Ngọc không những không cảm thấy như vậy là không tốt, ngược lại còn cho rằng đó là điều đương nhiên.

Tuy nói là vậy, nhưng nhìn bộ dạng sụp đổ của Tô Tuyền, anh ít nhiều vẫn có chút không nỡ. "Tô Ngọc..." "Yên tâm đi, không sao đâu." Vốn dĩ không muốn nói cho Tô Tuyền biết, nhưng Tô Cửu nói nếu không nói cho cô ta biết, cô ta thật sự không biết trời cao đất dày, chuyện gì cũng muốn làm, cũng dám làm. "Em thật sự cho rằng nếu không có Tiểu Ngọc, những năm qua cửa hàng của em có thể kiếm được nhiều tiền như vậy sao?

Em nghĩ nếu không phải Tiểu Ngọc ngăn cản, cặp vợ chồng đó sẽ lại làm gì em?

Ban đầu không nói cho em biết, chính là không muốn em biết cha mẹ mình tàn nhẫn đến mức nào, nhưng sự bảo vệ dành cho em không phải là thủ đoạn để em dùng làm tổn thương Tiểu Ngọc." Tô Cửu như không nhìn thấy trạng thái hiện tại của Tô Tuyền không ổn, anh dùng giọng điệu lạnh lùng nhất, nói những lời đủ để xé nát Tô Tuyền.

Tô Tuyền quay đầu nhìn Tô Ngọc, khó khăn hỏi: "Những gì đại ca nói là thật sao?" "Chứng cứ bày ra trước mặt em, còn cần phải hỏi tôi sao?" "Tôi muốn nghe anh nói những điều này có phải là thật không?" Tô Tuyền bướng bỉnh nhìn Tô Ngọc, cô ta không muốn xem những thứ này, chỉ muốn biết rốt cuộc có phải là thật không. "Phải." Cơn tức giận nén trong lòng Tô Tuyền nháy mắt tan biến, cô ta ngã ngồi trên đất, tự giễu cười lớn.

Cười xong, cô ta nhìn Tô Cửu: "Giải trừ võ công của tôi." Tô Cửu nhìn Tô Tuyền một lúc lâu, ra tay giúp Tô Tuyền giải trừ võ công.

Sau khi võ công được giải trừ, Tô Tuyền rời khỏi nhà Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi: "Cô ấy không sao chứ?

Anh và đại ca đi theo xem sao đi." Từ trạng thái của Tô Tuyền mà xem, cô ta định đi tìm vợ chồng Dương San San, lỡ như cô ta bị thương thì sao?

Tô Ngọc trong lòng tuy có chút không muốn, nhưng lời của Vương Cẩn Hòa anh vẫn phải nghe, cùng Tô Cửu đuổi theo Tô Tuyền.

Đến thẳng tửu lầu nơi vợ chồng Tô Tần đang ở, tìm được phòng, Tô Tuyền trực tiếp đá cửa xông vào.

Cô ta mặt mày đen sạm nhìn họ, lạnh lùng hỏi: "Con trai tôi chết như thế nào?" Tô Tần và Dương San San nhìn bộ dạng này của Tô Tuyền, lời nói ra lại là trách mắng cô ta: "Tô Tuyền, ai cho phép ngươi không gõ cửa mà vào thẳng như vậy?" "Tôi hỏi, năm xưa con trai tôi mất như thế nào?" Tô Tuyền nhìn chằm chằm vợ chồng Tô Tần, lạnh lùng hỏi.

Dù Tô Tần có ngốc đến đâu cũng có thể nhìn ra trạng thái hiện tại của Tô Tuyền rất không ổn. "Tuyền Tuyền, con làm gì vậy?

Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi còn đến hỏi chúng ta, chuyện đó không phải là do mẹ chồng con làm sao?" Dương San San nhìn Tô Tuyền, nhíu mày hỏi.

Nếu không phải đã nhìn thấy chứng cứ, nếu không phải đã xác nhận từ chỗ Tô Cửu, Tô Tuyền suýt nữa đã bị Dương San San lừa.

Chương 225

"Ha, đến bây giờ rồi, bà vẫn còn lừa tôi?

Thuốc tuy là do người phụ nữ đó tìm người hạ, nhưng thuốc là do bà đưa đúng không?" Tô Tuyền gầm lên.

Dương San San và Tô Tần đều không ngờ chuyện này lại bị Tô Tuyền biết được. "Là ai nói cho ngươi biết?" Dương San San không còn vẻ nhiệt tình lúc nãy, lạnh lùng hỏi. "Ai nói cho tôi biết bà không cần phải biết, bây giờ bà chỉ cần nói cho tôi biết, có phải là bà làm không?" Bóng người Tô Tuyền run rẩy, cô ta vẫn không muốn tin rằng mẹ mình lại đối xử với mình như vậy.

Hơn nữa sau khi sảy thai, cũng là bà ta ngấm ngầm để cho Phong phu nhân bắt nạt cô ta.

Dương San San thấy Tô Tuyền đã biết hết cũng không giấu giếm nữa: "Là ta làm đấy, đây là sự trừng phạt dành cho ngươi, ngươi phải trả giá cho những việc mình đã làm." Tô Tuyền lùi lại một bước, dù đã biết từ miệng Tô Ngọc và những người khác, nhưng bây giờ nghe Dương San San đích thân nói những lời như vậy, Tô Tuyền cảm thấy máu trong người mình như đông cứng lại.

Tô Tuyền quay đầu nhìn Tô Tần đang đứng bên cạnh không chút ngạc nhiên, phun ra một ngụm máu: "Thì ra ông cũng biết." "Tuyền Tuyền, chỉ cần con ngoan ngoãn nghe lời ta, giúp ta làm tốt mọi việc, chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa." Dương San San đi đến bên cạnh Tô Tuyền, dịu dàng nói.

Tô Tuyền nén cơn đau trong lòng, nhìn bộ mặt xấu xí của Dương San San bên cạnh, đột nhiên giơ tay đấm một cú thật mạnh vào ngực Dương San San. "Phụt." Dương San San nhất thời không đề phòng, phun ra một ngụm máu, cô ta nhìn Tô Tuyền, ánh mắt băng giá: "Tô Tuyền, ngươi tìm chết." "Ai chết còn chưa chắc đâu." Tô Tuyền cười lạnh một tiếng.

Cô ta là người do chính tay ông ngoại dạy dỗ, cũng là người được ông ngoại đích thân nói là trò giỏi hơn thầy, cô ta không tin mình không đánh lại Dương San San.

Tô Tuyền biết được sự thật về cái chết của con trai liền hoàn toàn phát điên, đánh nhau với Dương San San không hề nương tay, dù võ công của Dương San San cao cường cũng bị ép phải lùi lại liên tục.

Thấy Dương San San sắp thua, Tô Tần ra tay, ông ta đánh một chưởng vào vai Tô Tuyền, khiến xương bả vai của Tô Tuyền lập tức gãy nát. "Tô Tuyền, dừng lại đi, bà ấy là mẹ ngươi." Tô Tuyền điên cuồng cười lớn: "Mẹ?

Ta nói cho các người biết, trừ khi các người lấy mạng của ta, nếu không ta nhất định sẽ không tha cho các người." Dương San San nhìn ánh mắt đầy hận thù của Tô Tuyền, trong lòng biết những gì cô ta nói đều là thật. "Vậy thì ta sẽ phế ngươi, ta lại muốn xem sau khi trở thành phế nhân ngươi còn báo thù thế nào." Dương San San lau vết máu trên khóe miệng, định ra tay. "Vút" một tiếng, một hòn đá bay tới trúng vào tay Dương San San. "Ai đó?" Dương San San nhìn ra phía cửa.

Tiếng vỗ tay "bốp bốp bốp" từ bên ngoài truyền vào, Dương San San và Tô Tần đồng thời nhìn ra.

Thấy Tô Cửu và Tô Ngọc bước vào, Dương San San tức giận hỏi: "Là các ngươi nói cho nó biết?" "Có bất ngờ không?" "Tô Cửu, các ngươi giỏi lắm." "Không bằng các người, ngay cả con gái ruột cũng có thể xuống tay độc ác, chúng tôi thật sự tự thấy không bằng.

Nhưng các người quả nhiên vẫn độc ác như trước." Tô Cửu đã hoàn toàn nhìn thấu, trong lòng hai người này chỉ có đối phương, còn con cái là cái gì?

Không liên quan đến họ.

Tô Cửu ngồi xổm xuống nhìn Tô Tuyền: "Thế nào?

Nhận rõ hiện thực chưa?" Tô Tuyền dùng bàn tay còn lành lặn tát mạnh vào mặt mình một cái: "Đại ca, xin lỗi." Nghĩ đến những việc mình đã làm, Tô Tuyền hối hận không thôi, càng hận không thể giết chết bọn họ. "Người em cần nói xin lỗi không phải là anh, mà là Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa.

Dù em đối xử với Tiểu Hòa như vậy, Tiểu Hòa vẫn không yên tâm về em, đoán được em sẽ đến tìm họ, nên đã bảo chúng ta qua xem thử, sợ em bị thương." Tô Cửu khẽ thở dài, giải thích.

Tô Tuyền ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc đang đứng trước mặt mình, mở miệng mấy lần, lời xin lỗi làm sao cũng không nói ra được.

Không phải cô ta không muốn nói, chỉ là cảm thấy không còn mặt mũi nào để tiếp tục đối mặt với Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa. "Đại ca, anh đưa cô ấy đi trước đi." Tô Ngọc lúc này đột nhiên lên tiếng. "Vậy còn em?" Tô Cửu lo lắng nhìn Tô Ngọc. "Nói với họ vài câu rồi đến ngay." Tô Cửu không yên tâm nhìn Tô Ngọc: "Vậy em tự mình cẩn thận một chút." Tô Ngọc đợi Tô Cửu dẫn Tô Tuyền rời đi rồi mới quay người nhìn vợ chồng Tô Tần: "Lợi dụng lúc Tô Tuyền không biết gì để tính kế tôi?

Nếu đã thích Tạ Ương như vậy, sao không để cô ta làm vợ anh, làm chị em gái của anh đi?" Những lời này của Tô Ngọc khiến Dương San San tức đến suýt hộc máu: "Tô Ngọc, ngươi thật quá quắt." "Mấy lời này đừng nói nữa, nghe xong ai cũng không thoải mái.

Phải rồi, quên nói cho hai người một chuyện, hôm nay tôi vừa hay xin Thái hậu một đạo ý chỉ, đời này chỉ có một mình Tiểu Hòa.

Hai người cứ tiếp tục tính kế tôi đi, xem sau này có chết trong tay mình không." Tô Ngọc nhìn sắc mặt hai người họ thay đổi trong nháy mắt, tâm trạng đột nhiên tốt lên: "Qua mấy ngày nữa tôi còn có một món quà lớn muốn tặng hai người, đến lúc đó đừng quá kinh ngạc nhé." Tô Tần đưa tay níu lấy Tô Ngọc đang định rời đi, ánh mắt sắc bén: "Ngươi muốn làm gì?" "Hai người sẽ sớm biết thôi." Tô Ngọc gạt tay Tô Tần ra rồi quay người rời đi.

Món quà lớn này anh đã chuẩn bị từ lúc trở về, chỉ là vẫn chưa có dịp tặng đi.

Bây giờ có cơ hội này, anh vô cùng mong đợi.

Tô Ngọc bước ra khỏi tửu lâu, ngẩng đầu nhìn hai người đang đứng bên cửa sổ nhìn xuống, anh mỉm cười rồi đi thẳng.

Dương San San vịn chặt vào cửa sổ nhìn Tô Ngọc rời đi, nghĩ đến lời anh nói sẽ tặng quà lớn cho họ, trong lòng không khỏi có chút lo lắng: "Hắn rốt cuộc muốn làm gì?" "Không biết, mấy năm nay chuyện hắn làm chúng ta đều không biết, trong tay hắn có bao nhiêu thứ chúng ta cũng không rõ." Tô Tần nhíu mày, đối với hành động của Tô Ngọc, ông ta ít nhiều cũng có chút lo lắng. "Tôi thấy chúng ta nghĩ nhiều rồi, cho dù trong tay hắn có chút đồ, mấy năm thì có thể có được bao nhiêu chứ?" Dương San San tỏ thái độ nghi ngờ lời của Tô Ngọc, căn bản không tin anh có thể làm được gì.

Tô Tần không nói gì, nhưng lại cảm thấy chuyện này vô cùng không ổn.

Nếu thật sự không làm được gì, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không nói thẳng ra như vậy, anh không phải loại người đó.

Khi Tô Ngọc về đến nhà, vết thương trên vai Tô Tuyền đã được chữa khỏi, cô cúi gằm đầu không nói một lời.

Tô Tích và Dương Chấn Uy đứng bên cạnh có chút đau đầu, quay sang nhìn Tô Ngọc bước vào, bất đắc dĩ lên tiếng: "Tiểu Ngọc, chị con nó..." "Nếu muốn làm một kẻ vô dụng không có gì cả, thì cứ tiếp tục như vậy đi." Tô Ngọc nói với vẻ chẳng hề để tâm.

Tô Tích và Tô Cửu không đồng tình nhìn Tô Ngọc, Tô Cửu còn hung hăng đánh anh một cái: "Thằng nhóc hỗn xược này, em có biết mình đang nói gì không?" "Chẳng lẽ em nói sai?

Chẳng qua là biết được bộ mặt thật của hai người kia thôi, mà làm như có ai chết vậy, diễn cho ai xem?" Tô Ngọc nói một cách gần như vô tình.

Tô Tuyền ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, ánh mắt của anh khiến lòng cô đau nhói không chịu nổi.

Đã từng có lúc người em trai này đối xử với cô rất tốt, có thứ gì tốt cũng nghĩ đến cô.

Nhưng bây giờ, chính cô đã làm em trai ruột của mình bị thương thành ra thế này, anh nói những lời như vậy cũng là do cô đáng đời.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy đây không phải là những lời anh muốn nói. "Tô Tuyền, chị đã hạnh phúc hơn em và đại ca rất nhiều rồi, đừng có làm ra vẻ sống dở chết dở nữa." "Đại ca, bảo người đưa chị ta đi đi, nhìn thấy phiền quá." Nói xong, anh quay người rời đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn những người trong phòng, vội vàng đuổi theo, tìm thấy Tô Ngọc trong sân.

Cô bước tới, đưa tay véo má Tô Ngọc, bực bội nói: "Rõ ràng là lo lắng cho chị ấy, sao phải nói những lời tổn thương như vậy?" Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang đi tới: "Ai lo lắng chứ?"

Anh chỉ đơn thuần là thấy chướng mắt.

Nữ tướng quân từng một thời không ai bì nổi, giờ lại biến thành bộ dạng sống dở chết dở thế này.

Nếu để những binh lính mà cô từng dẫn dắt nhìn thấy, chắc họ sẽ tức chết mất? "Anh đúng là miệng cứng lòng mềm, đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì trong lòng.

Lo lắng thì cứ nhận là lo lắng, sao phải không thừa nhận chứ?" Vương Cẩn Hòa thật không hiểu nổi suy nghĩ của gã này.

Chương 226

Tô Ngọc lườm Vương Cẩn Hòa một cái, đưa tay xoa xoa thái dương đang đau nhức: "Vợ à, em đang giúp anh hay giúp người khác vậy?" Nói về chồng mình như thế, xem trò cười của chồng mình như vậy có thích hợp không? "Em đây gọi là giúp lý không giúp thân." Vương Cẩn Hòa huơ huơ ngón tay, cười như không cười nói: "Nếu không muốn em chê cười, thì có lời cứ nói thẳng ra không được à?" Người này sao lại khó ở như vậy.

Dù sao cũng là tình cảm chị em bao nhiêu năm, không phải nói cắt là cắt được, gã này chỉ đang làm loạn cả lên. "Không phải lúc trước em nói có việc phải làm sao?

Đi làm việc của em đi." Tô Ngọc nói không lại Vương Cẩn Hòa, đành phải chuyển chủ đề để cô đi làm việc của mình.

Nhắc đến chuyện này, Vương Cẩn Hòa lại trở nên nghiêm túc.

Cô nhìn Tô Ngọc và nói: "Em muốn làm một thí nghiệm xem rau củ có thể bảo quản được bao lâu." "Hửm?

Nói thế nào?" Tô Ngọc tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa, rất muốn biết mục đích cô làm vậy là gì. "Bây giờ rau củ chúng ta sắp thu hoạch có loại chỉ được ngâm hạt giống bằng linh tuyền nhưng không được tưới bằng linh tuyền thủy, còn có loại bên em dùng linh tuyền thủy để tưới.

Em muốn xem thời gian bảo quản của chúng lần lượt là bao lâu, như vậy chúng ta có thể sắp xếp việc thu hái và gửi đi đâu cho hợp lý." Rau củ mà thôn trưởng họ trồng, cô đã hái về nếm thử, có thể phương diện điều dưỡng cơ thể không có tác dụng lớn, nhưng mùi vị ngon hơn rau củ bình thường rất nhiều.

Tô Ngọc nghe ý tưởng của Vương Cẩn Hòa thì rất hứng thú: "Cái này cũng được, em còn có thể thử cứ vài ngày lại rắc một ít linh tuyền thủy pha loãng lên rau củ bình thường trong thôn trồng, xem có thể bảo quản được bao lâu." "Cách này được đó, nếu rắc linh tuyền thủy pha loãng xong, chắc khẩu vị cũng sẽ thay đổi theo." Vương Cẩn Hòa suy tư nói.

Nói xong, cô quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Em cảm thấy mùa đông này chúng ta sẽ kiếm được bộn tiền." "Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?

Dâu tây em trồng cũng sắp ăn được rồi đúng không?" Tô Ngọc đã sớm để ý đến đám dâu tây rồi.

Trong ruộng dâu tây đó thỉnh thoảng có thể thấy vài quả đã chín mọng, mùi vị thật sự tuyệt vời.

Đợi đến tháng sau có lẽ sẽ chín trên diện rộng.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, khinh bỉ nói: "Em biết ngay là anh đang tơ tưởng đến dâu tây của em mà." "Thứ tốt như vậy không nhân dịp Tết kiếm tiền thì để đến lúc nào?" Tô Ngọc đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa, cười gian nói: "Hơn nữa bên kia bây giờ đang có tuyết rơi, nếu rau củ bên em vận chuyển qua đó, em có biết sẽ kiếm được bao nhiêu tiền không?" "Vậy anh cũng phải trả tiền cho em." Vương Cẩn Hòa không khách khí nói. "Chúng ta không phải đã nói rồi sao?

Sau khi bán hết rau và dâu tây, hai chúng ta mỗi người một nửa." Tô Ngọc cười tủm tỉm nói, anh đã nghĩ ra cách để lừa tiền của đám nhà giàu ở kinh thành rồi.

Nhìn bộ dạng không có ý tốt của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa luôn cảm thấy những người đó có thể sẽ rất xui xẻo, đặc biệt là khi gặp phải một người có thủ đoạn kinh doanh như Tô Ngọc. "Đợi bên em thí nghiệm ra được thời gian bảo quản, chúng ta có thể bắt đầu hái." Giống như Tô Ngọc nói, số tiền này trước Tết không kiếm thì thật lãng phí. "Đến lúc đó anh phải tự mình về một chuyến, tiền chia cho gia tộc đều phải mang về cho họ." Tô Ngọc chỉ cần nghĩ đến việc Vương Cẩn Hòa sẽ không về cùng mình, tâm trạng liền không tốt.

Vừa mới thành thân đã muốn họ xa nhau, đây quả thực là hành vi vô nhân đạo. "Đây là điều nên làm, anh về cùng đại ca họ sao?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến Tô Cửu và những người khác, đoán chừng họ cũng sắp phải về rồi. "Không biết, xem họ khi nào đi.

Nếu có thể đi cùng nhau, anh sẽ đi cùng họ, nếu thời gian không khớp thì anh sẽ tự mình về." Tô Ngọc cũng không chắc mình có thể về cùng Tô Cửu và những người khác không.

Nếu không phải vì anh muốn về vào dịp Tết để tặng "món quà lớn" cho vợ chồng Tô Tần, anh thật sự không muốn về. "Cũng được." Hai người quay người trở về thì thấy Thái hậu đang đi dạo trong sân: "Lão phu nhân." "Hai con trồng nhiều rau như vậy là muốn gửi đến kinh thành à?" Thái hậu nhìn hai người hỏi. "Vâng, nhưng chúng con phải xem trước độ tươi có thể bảo quản được bao lâu, như vậy mới có thể gửi rau đi được." Vương Cẩn Hòa đem ý tưởng của mình và Tô Ngọc nói cho Thái hậu biết.

Thái hậu nghe xong liền gật đầu đồng tình: "Các con nghĩ vậy là đúng.

Rau này tuy mùi vị rất ngon, nhưng nếu đến nơi đó mà trông không đẹp mắt, người ta chưa chắc đã mua.

Đây là đạo lý các con cần phải biết." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, cười gật đầu: "Thái hậu yên tâm, chuyện này chúng con đều biết." "Các con biết là tốt rồi.

Dâu tây mà Tiểu Ngọc hái lần trước, gần đây có quả nào chín không?" Thái hậu thích nhất vẫn là dâu tây, vừa to vừa ngọt, đặc biệt ngon. "Gần đây tạm thời chưa có quả nào chín, tháng sau chắc sẽ có nhiều hơn." Vương Cẩn Hòa tính toán thời gian rồi nói.

Dựa theo mức độ chín của dâu tây ngoài đồng, đầu tháng sau sẽ có một lượng lớn. "Vậy thì tốt quá.

Nếu không phải Hoàng hậu sắp sinh, ta thật sự muốn ở đây ăn Tết." Môi trường ở đây tốt, lại còn được ăn ngon, uống ngon, ngủ ngon.

Trước khi đến đây, bà chưa bao giờ ngủ ngon như vậy, bây giờ có thể ngủ ngon như thế đều là nhờ hai người Vương Cẩn Hòa. "Sau này nếu Thái hậu ở kinh thành thấy chán, lúc nào muốn đến đây đều được, trong nhà lúc nào cũng giữ phòng cho Thái hậu." Vương Cẩn Hòa nhìn Thái hậu nghiêm túc nói.

Thái hậu sững sờ một lúc, sau đó dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, con không cảm thấy ta là một người rất khó chung sống sao?

Không cảm thấy ta rất khó hầu hạ sao?" "Sao lại thế được ạ?" Thái hậu đã được xem là người dễ chung sống nhất rồi, nếu như vậy mà còn bị người ta nói này nói nọ thì thật quá đáng.

Thái hậu cười mà không nói, có lẽ cũng chỉ có Tiểu Hòa và Hoàng hậu không cảm thấy bà khó hầu hạ.

Những người còn lại, có ai mà không cảm thấy bà khó hầu hạ chứ?

Đối mặt với bà lúc nào cũng run run rẩy rẩy. "Thật là hời cho thằng nhóc nhà ngươi." Thái hậu lườm Tô Ngọc một cái: "Sau này phải đối xử tốt với Tiểu Hòa một chút, tìm được một người vợ tốt như vậy không dễ đâu.

Ngươi mà dám bắt nạt Tiểu Hòa, xem ta xử lý ngươi thế nào." "Thái hậu yên tâm, con nhất định sẽ không bắt nạt Tiểu Hòa đâu." Tô Ngọc đảm bảo.

Nhìn hai người như vậy, Thái hậu cuối cùng cũng yên tâm.

Đứa trẻ Tô Ngọc này đã trải qua quá nhiều bất công, có thể thuận lợi một chút về mặt tình cảm cũng là chuyện tốt. "Tiểu Ngọc, chuyện nhà con ta không thể can thiệp, nhưng con hãy nhớ con và Tiểu Hòa là do ai gia làm mai.

Ai dám đến phá hoại tình cảm của các con, các con cứ cầm lệnh bài này vào cung gặp ai gia, ai gia sẽ làm chủ cho các con." Thái hậu nhìn hai người trìu mến nói.

Nếu không phải việc nhận con gái nuôi là chuyện trọng đại, bà đã muốn nhận Vương Cẩn Hòa làm con gái mình.

Vương Cẩn Hòa nhìn lệnh bài Thái hậu đưa tới, bất giác quay đầu nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc tự nhiên bảo cô nhận lấy: "Tiểu Hòa, đây là thứ tốt, mau nhận đi." "Đây đúng là thứ tốt." Không cho Vương Cẩn Hòa cơ hội từ chối, Tô Ngọc đã nhét lệnh bài vào tay cô.

Anh biết Thái hậu muốn cho Tiểu Hòa một sự bảo đảm.

Có Thái hậu chống lưng, cho dù Dương San San muốn làm gì Tiểu Hòa, bà ta cũng phải đắn đo suy nghĩ.

Điều này khiến Tô Ngọc yên tâm hơn nhiều. "Cảm ơn Thái hậu." Thái hậu nhìn bộ dạng không hề biết khách khí là gì của Tô Ngọc, dở khóc dở cười lắc đầu: "Thằng nhóc nhà ngươi, đúng là biết chiếm hời." "Không phải là Thái hậu để chúng con chiếm hời sao?" Đối với những lời gần như đại nghịch bất đạo của Tô Ngọc, Thái hậu không những không tức giận mà còn cười rất vui vẻ.

Chương 227

"Như vậy mới đúng, nếu không phải...

Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa, vài ngày nữa ta phải đi rồi." Thái hậu nhìn họ đột nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không ngờ lại nhanh như vậy: "Thái hậu, người sắp phải đi nhanh thế ạ?" "Đến lúc phải về rồi, ở chỗ các con cũng đã lâu, ai gia cũng thấy mãn nguyện rồi." Thái hậu cảm khái nói.

Thân là Thái hậu một nước, bà càng không thể tùy tiện rời khỏi hoàng cung.

Bây giờ Hoàng hậu sắp sinh, bà phải trở về để trông chừng đám yêu ma quỷ quái kia.

Nhìn dáng vẻ của Thái hậu, Vương Cẩn Hòa mấp máy môi, có chút ngập ngừng: "Thái hậu, nếu có một ngày người mệt mỏi, muốn đến đây giải khuây, người có thể đến bất cứ lúc nào, chúng con vẫn luôn ở đây chờ người." "Có câu này của con, ai gia đã vui rồi.

Con và Tiểu Ngọc phải sống thật tốt, nó cũng là một đứa trẻ ngoan." Hai đứa trẻ này ở bên nhau thật hợp, còn về cô nương nhà họ Tạ kia tâm tư không trong sáng, vừa nhìn đã biết không phải thứ gì tốt đẹp. "Thái hậu, chúng con sẽ làm vậy, người yên tâm ạ." "Vậy thì tốt, về đi." Khi biết tin Thái hậu vài ngày nữa sẽ về, Tô Cửu không hề ngạc nhiên.

Anh dặn dò Tô Ngọc một hồi lâu rồi bắt đầu chuẩn bị đồ đạc trở về.

Lần này về cùng họ còn có cả Tô Tuyền.

Còn Phong Thấm Linh thì được anh để lại đây, không định mang về.

Mấy ngày nay, Tô Tuyền trông có vẻ đã khôi phục lại dáng vẻ ngày xưa, nhưng chỉ có hai anh em Tô Cửu biết, Tô Tuyền bây giờ giống như một con hổ không thể chọc vào, một khi bị chọc giận có thể lao tới cắn người bất cứ lúc nào. "Đại ca, anh ở kinh thành cũng để ý chị ấy một chút, tháng sau em mới về." Vào ngày Tô Cửu và Thái hậu rời đi, Tô Ngọc đến bên cạnh Tô Cửu, không yên tâm dặn dò. "Yên tâm đi, anh sẽ làm vậy." Tô Tuyền đã mấy ngày không nói chuyện.

Trước khi đi, cô đến trước mặt Vương Cẩn Hòa: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện một chút?" "Được." Dù Vương Cẩn Hòa không biết cô muốn nói gì với mình, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Tô Tuyền nhếch mép, dường như muốn cười nhưng lại không cười nổi.

Hai người đi ra ngoài, Tô Tuyền vẫn im lặng.

Khi Vương Cẩn Hòa đang cân nhắc có nên mở lời trước không, Tô Tuyền cuối cùng cũng tự mình lên tiếng. "Lần đầu tiên gặp cô, thực ra tôi không thích cô lắm.

Tôi cảm thấy cô không xứng với em trai tôi.

Bây giờ xem ra là tôi đã sai." Tô Tuyền quay người nhìn Vương Cẩn Hòa, nói một câu dài nhất trong mấy ngày gần đây.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, chỉ nhìn Tô Tuyền, muốn xem cô còn muốn nói gì nữa: "Cô đoán không sai, tôi và Tạ Ương đúng là bạn bè có quan hệ khá tốt.

Tôi cũng từng nghĩ đến việc để cô ta và Tiểu Ngọc ở bên nhau, cũng từng giúp cô ta tìm cơ hội, nhưng lần nào Tiểu Ngọc cũng tránh như tránh tà." Nghĩ đến dáng vẻ Tô Ngọc né tránh Tạ Ương lúc đó, trên mặt Tô Tuyền cuối cùng cũng có thêm một chút nụ cười tự nhiên. "Chị nói với tôi những điều này là muốn nói gì?" Vương Cẩn Hòa không hiểu, nhìn Tô Tuyền, người này chỉ muốn nói với cô chuyện này thôi sao? "Lúc tôi đến, thực ra là mang theo ánh mắt soi mói.

Tôi muốn xem rốt cuộc là người như thế nào mà có thể khiến người em trai yêu cầu cao của tôi đến nhà cũng không về.

Bây giờ xem ra là tầm mắt tôi hạn hẹp, mắt nhìn của Tiểu Ngọc rất tốt, cô là người thích hợp nhất với nó." Tô Tuyền không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa, mà nhìn cô nói.

Trước đây cô còn giúp Tạ Ương, nhưng bây giờ sau khi trải qua nhiều chuyện, cô quyết định rằng chuyện của Tô Ngọc, cô là người không có tư cách can thiệp nhất.

Chỉ khi ở bên Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc mới lộ ra nụ cười hạnh phúc mà cô chưa từng thấy.

Mấy năm nay, nụ cười trên mặt Tô Ngọc ngày càng ít đi.

Khoảng thời gian ở nhà Vương Cẩn Hòa, có lẽ là lúc Tô Ngọc cười nhiều nhất?

Vì con mà cười, vì Vương Cẩn Hòa mà cười, vì gia đình của cô mà cười.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn nghĩ, nếu thật sự để Tô Ngọc cưới người khác, liệu anh có thể vui vẻ được không?

Không, cô tin rằng Tô Ngọc chắc chắn sẽ không vui, không những không vui mà có lẽ còn trả thù tất cả mọi người nữa?

Cô đã nhìn ra, Tô Ngọc của mấy năm nay trên người lệ khí rất nặng, chỉ khi ở bên cạnh hai mẹ con Vương Cẩn Hòa mới trở nên vô cùng ôn hòa. "Hai người đã thành thân rồi thì hãy sống cho tốt, chăm sóc bản thân, cẩn thận hai người kia, người phụ nữ đó sẽ không từ bỏ như vậy đâu." Dựa vào tính cách của Dương San San, cho dù sau lưng Vương Cẩn Hòa có Thái hậu và Hoàng thượng chống lưng, bà ta cũng sẽ làm gì đó trong bóng tối.

Thiên cao hoàng đế xa, ai mà quản được chứ?

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Tuyền, người này lại dặn dò cô nhiều như vậy?

Thật khiến cô bất ngờ. "Tôi biết rồi, chị cũng tự mình cẩn thận." "Ừm." Tô Tuyền nhìn Vương Cẩn Hòa, khi chuẩn bị rời đi đột nhiên nói: "Chuyện trước đây, xin lỗi.

Nhờ cô chăm sóc tốt cho Tiểu Ngọc, nó..." Những lời sau đó Tô Tuyền không nói nữa, chỉ cảm thấy mình nói những điều này có lẽ đều là thừa thãi. "Tôi sẽ làm vậy." Tô Tuyền sững sờ một lúc rồi cười rộ lên.

Vương Cẩn Hòa thật sự rất tốt, tốt hơn Tạ Ương không biết bao nhiêu lần, Tạ Ương và cô thật sự không thể so sánh được.

Nhìn Vương Cẩn Hòa trước mặt, Tô Tuyền quay người trở về bên cạnh Tô Cửu: "Ca, chúng ta đi thôi." Phong Thẩm Linh nhìn thấy Tô Tuyền liền chạy tới ôm lấy cô: "Mẹ..." "Ở đây phải nghe lời tiểu cữu cữu và cữu mụ, còn có thái ngoại công nữa, con biết chưa?" Tô Tuyền đưa tay sờ đầu con gái.

Phong Thẩm Linh gật đầu: "Con... con biết rồi." "Đừng buồn, đợi lúc tiểu cữu cữu của con về thì bảo nó đưa con về cùng, đợi qua Tết rồi con lại qua đây, được không?" Đối với Phong Thẩm Linh, thái độ của cô đã ôn hòa hơn rất nhiều.

Sự thay đổi này khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ, nhưng nhiều hơn là yên tâm.

Tô Tuyền có thể làm vậy chứng tỏ cô đã thực sự nghĩ thông suốt, sẽ không làm chuyện gì không tốt nữa.

Tô Ngọc thì lại có chút bất mãn trong lòng vì lời của Tô Tuyền, anh đã đồng ý sao?

Mà dám nói như vậy?

Nhìn ánh mắt mong đợi của Phong Thấm Linh, Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đồng ý.

Phong Thấm Linh nở nụ cười vui vẻ trên mặt: "Cảm ơn cữu cữu." Biết rằng lúc cữu cữu về kinh thành mình cũng có thể về, Phong Thấm Linh cuối cùng cũng vui vẻ, tuy vẫn không nỡ xa Tô Tuyền, nhưng nghĩ đến sau này có thể về, cô liền vui mừng. "Đi thôi." Cả nhà tiễn họ rời đi.

Sáng hôm nay, Vương Cẩn Hòa đặc biệt đi hái một giỏ dâu tây nhỏ cho Thái hậu, ngay cả Tiểu Bảo muốn ăn cũng không cho, còn khiến Tiểu Bảo vô cùng không vui. "Chúng ta về thôi." Dư Bách Lâm thấy đoàn người đã đi khuất, liền lên tiếng nói. "Ông, mọi người về trước đi ạ, con và Tô Ngọc đến nhà thôn trưởng một chuyến, rau củ sắp bắt đầu thu hoạch rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Dư Bách Lâm và những người khác nói.

Chương 228

"Được." Vương Cẩn Hòa kéo tay Tô Ngọc, hai người cùng nhau đến nhà thôn trưởng.

Tạ Khuê thấy hai người đến liền vội vàng chào đón: "Tiểu Hòa, hai cháu đến rồi à?

Có chuyện gì không?" "Khoảng năm, sáu ngày nữa chúng ta sẽ bắt đầu hái rau củ để bán, chú nói trước với mọi người một tiếng để họ chuẩn bị sẵn sàng." Vương Cẩn Hòa không vòng vo, nói thẳng.

Mắt thôn trưởng lập tức sáng lên, bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa trêu chọc hỏi: "Chú, mọi người có phải nghĩ rằng chúng cháu không cần nữa không?" Tạ Khuê cười lắc đầu: "Cái đó thì không có, cho dù các cháu không cần, rau chúng ta trồng tốt như vậy, mang ra trấn bán cũng có thể bán được không ít tiền, có gì đâu?" "Chú nghĩ hay thật, nhưng mọi người không được mang đi bán đâu nhé, chúng cháu còn trông cậy vào rau củ để kiếm tiền đấy." Vương Cẩn Hòa nói xong tự mình cũng bật cười. "Được, chú sẽ đi nói với họ một tiếng, đến lúc đó cứ trực tiếp hái." Thực ra mấy ngày nay trong thôn không ít người nói ra nói vào, cảm thấy rau của họ trồng là công cốc, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc căn bản là lừa họ.

Nhưng Tạ Khuê không nghĩ vậy, người ta đang bận chuyện thành thân, hơn nữa rau này ngon hơn nhiều so với rau nhà họ tự trồng, mang ra trấn bán nhất định sẽ rất đắt hàng, cộng thêm bây giờ lại là mùa đông giáp hạt, rau củ này lại càng dễ bán.

Nói cũng lạ, hạt giống lấy từ nhà Tiểu Hòa trồng ra rau không những không có sâu, mà vị cũng ngon hơn rất nhiều.

Chẳng trách Tiểu Hòa dám nói sẽ dẫn họ cùng nhau kiếm tiền, bây giờ họ đã hoàn toàn tin tưởng. "Sắp Tết rồi, khắp nơi đều không có rau củ, chúng ta phải tìm thời điểm thích hợp để bán rau ra chứ ạ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói.

Tạ Khuê nào có đạo lý không hiểu, đưa tay chỉ vào hai người, dở khóc dở cười nói: "Hai đứa các cháu đúng là..." Giá bán vào dịp Tết và bán sớm chắc chắn là khác nhau. "Chú, tất cả rau mọi người trồng giá đều như nhau, chúng cháu trả tám văn tiền một cân." Đây là mức giá họ đã thương lượng trên đường đến.

Tuy nhiên, thôn trưởng lại bị mức giá hai người đưa ra làm cho kinh ngạc. "Không... không phải chứ, một cân rau tám văn tiền?" Cái này cũng quá đắt rồi đi? "Chúng cháu gửi đi bán còn có thể đắt hơn, chỉ cần mọi người không cảm thấy giá này thấp là được." Vương Cẩn Hòa xua tay nói, lo rằng họ sẽ chê giá quá thấp. "Thấp đâu mà thấp, chúng ta trồng nhiều thế này, cũng có đến mấy nghìn cân rau, thế này là bán được không ít tiền rồi." Còn về việc Vương Cẩn Hòa nói họ gửi đi giá còn tốt hơn, nhưng rau này có thể gửi đi được bao nhiêu ai mà biết được?

Công sức, hao hụt đều tốn tiền cả, họ làm sao còn có thể chê giá này thấp được chứ?

Hai nghìn cân rau cũng được hơn mười lạng bạc, bình thường họ có dám nghĩ đến không?

Căn bản là không dám nghĩ.

Ban đầu mọi người chỉ định lấy vài mảnh đất ra trồng rau, nhưng nghĩ đến mùa đông cũng không trồng lương thực gì, thế là mỗi nhà ít nhất đều trồng hơn một mẫu, như nhà Tạ Khang người ta trực tiếp trồng ba mẫu rau.

Nếu bán hết, cuộc sống chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Ngay cả nhà họ, trước Tết cũng có thể kiếm được mấy chục lạng bạc. "Chú không nghĩ vậy là tốt rồi, chuyện này phiền chú vậy." "Có gì mà phiền phức?

Đây đều là việc chú nên làm, hai cháu về trước đi, trước khi thu hái đến nói với chúng ta một tiếng là được." "Vâng." Có bài học từ thôn Hồ Lô, lần này Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đã nghĩ kỹ, phải tìm đủ người, cố gắng trong vòng mười ngày hái xong hết rau củ, sau đó gửi đến các nơi.

Để mọi người có thể ăn một cái Tết yên ổn.

Về đến nhà, Tô Ngọc liền bảo Nguyên Bảo đi tìm người, còn Tạ Khuê cũng kích động đi tìm những người khác.

Khi biết tin vài ngày nữa sẽ bắt đầu thu hái rau củ, và tất cả rau đều có giá tám văn tiền một cân, những người trồng rau cùng nhà Vương Cẩn Hòa đều ngớ người, đặc biệt là Tạ Khang. "Tám... tám văn tiền một cân?" Tạ Khang ngơ ngác nhìn thôn trưởng, nuốt nước bọt, tưởng rằng mình nghe nhầm. "Đây là Tiểu Hòa nói với chú, không sai đâu.

Tiểu Hòa bảo mọi người chuẩn bị sẵn sàng, xem ý của họ là muốn trước Tết thu hoạch và gửi đi hết, các chú phải tìm thêm người giúp đỡ mới được." "Cái này được." Tạ Khang vội vàng gật đầu.

Tạ Khang về đến nhà, vừa định nói cho vợ tin vui này thì thấy vợ ngã trên đất. "Vợ ơi!" Tạ Khang vội vàng bế vợ lên đi tìm thôn trưởng: "Thôn trưởng, xe bò nhà chú có thể cho tôi mượn dùng một chút được không?" "Sao vậy?" "Vợ tôi không biết sao lại ngất xỉu, tôi phải đưa cô ấy đi khám đại phu." Tạ Khang lo lắng nói.

Tạ Khuê nghe vậy liền nói: "Nhà Tiểu Hòa có đại phu, là Tô Ngọc gọi đến, chú mang người đến nhà nó để đại phu xem thử." "Được." Tạ Khang vội vàng chạy qua đó.

Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện hái rau với gia đình, thấy Tạ Khang vội vã bế vợ đến, liền đi tới: "Chú Khang, thím sao vậy?" "Chú cũng không biết, từ nhà thôn trưởng về thì thấy thím ấy ngã trên đất.

Thôn trưởng nói nhà cháu có đại phu nên bảo chú đưa thím ấy qua xem, chú liền qua đây." Tạ Khang lo lắng nói: "Tiểu Hòa, có thể nhờ đại phu trong nhà cháu xem giúp thím cháu bị làm sao không?" "Được ạ.

Thu Ý, đi tìm Nguyên Cát qua đây một chuyến, bảo huynh ấy đến xem cho thím." Nguyên Cát là đại phu mà Tô Ngọc gọi đến sau này, y thuật cũng không tệ.

Nguyên Cát đến bắt mạch cho vợ của Tạ Khang, sau khi bắt mạch xong có chút kinh ngạc nói: "Hửm?

Không nên như vậy chứ." "Nguyên Cát, thím không sao chứ?" "Không sao, cô ấy chỉ là mang thai thôi.

Nhưng theo thể trạng của cô ấy thì không nên mang thai mới phải, bây giờ cơ thể lại được dưỡng tốt như vậy." Nguyên Cát vừa bắt mạch đã biết người phụ nữ này từng chịu bao nhiêu tổn thương, ai ngờ người này lại có thể mang thai?

Điều này khiến anh ta rất tò mò làm sao làm được.

Mang thai?

Tạ Khang nhất thời không phản ứng kịp, anh ta ngơ ngác nhìn Nguyên Cát: "Mang thai?" Cúi đầu nhìn vợ mình, Tạ Khang vẫn cảm thấy vô cùng không thật.

Vương Cẩn Hòa nhìn thím Khang đang mang thai: "Nguyên Cát, thím mang thai bao lâu rồi?" "Hơn hai tháng, lần này chỉ là không cẩn thận động thai khí nên mới ngất xỉu, sau này cẩn thận một chút là không sao." Nguyên Cát đơn giản dặn dò một tiếng. "Không cần uống thuốc sao?" "Thuốc có ba phần độc, phụ nữ có thai không thích hợp uống quá nhiều thuốc, hơn nữa cơ thể cô ấy rất tốt, cho dù không uống thuốc cũng không sao." Nguyên Cát lắc đầu nói.

Tạ Khang mờ mịt nhìn Vương Cẩn Hòa và mọi người: "Sao lại mang thai được chứ?

Đại phu rõ ràng nói qua cơ thể vợ tôi bị tổn thương quá nặng, không thể mang thai được mà." Lão thái thái nghiêm túc suy nghĩ một lúc, có chút không chắc chắn nói: "Ta nhớ trước đây nó có đến nhà chúng ta giúp một thời gian, ăn cơm cũng đều ở nhà chúng ta, có phải là vì rau củ trong nhà đã điều dưỡng cơ thể tốt lên không?" Ánh mắt của Vương Cẩn Hòa chuyển sang Cố thị, cô nhớ dạo gần đây mẹ dường như cũng có chút không khỏe, trạng thái đó... "Nguyên Cát, có thể bắt mạch cho mẹ tôi xem được không." Vương Cẩn Hòa lên tiếng phân phó.

Nguyên Cát đi đến bên cạnh Cố thị, ra hiệu cho bà đưa tay ra.

Cố thị theo bản năng đưa tay ra, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vương Cẩn Hòa, không khỏi có chút căng thẳng: "Tiểu Hòa, con... con làm gì vậy?" "Mẹ, mẹ đừng vội." Nguyên Cát kinh ngạc nhìn Cố thị: "Phu nhân cũng mang thai rồi, hơn ba tháng." Cả nhà nhìn Cố thị, đặc biệt là Vương Tĩnh Vũ, mặt mũi mờ mịt nhìn mẹ mình.

Mười tám năm trôi qua, anh lại sắp được làm anh trai nữa?

Dư Thanh Phong hiếm khi có chút ngốc nghếch đưa tay chỉ vào mình: "Ta... ta lại sắp làm cha rồi?" "Vâng, cha lại sắp làm cha rồi, chúc mừng cha nhé." Vương Cẩn Hòa nén cười nói.

Cố thị có chút không biết phải làm sao: "Nhưng lúc ta sinh Tĩnh Vũ..." Nghĩ đến cây ăn quả mà Vương Cẩn Hòa trồng có thể điều dưỡng cơ thể người, bà liền không nói gì nữa.

Cơ thể của muội Khang còn có thể điều dưỡng tốt, huống chi là bà?

Chương 229

Vương Cẩn Hòa biểu cảm kỳ quái nhìn Cố thị nói: "Đứa bé này thật đủ kiên cường." Dư Thanh Phong đưa tay gõ vào đầu Vương Cẩn Hòa một cái: "Có biết nói chuyện không hả?

Cái gì gọi là đủ kiên cường?" "Cha à, không phải con muốn nói vậy, mà là cha nghĩ xem trong ba tháng này nhà chúng ta đã trải qua những gì?

Bán dưa, thu hoạch, trồng rau, đứa bé này đến giờ vẫn khỏe mạnh, cha nói xem có phải rất kiên cường không?" Vương Cẩn Hòa quyết định mình thật oan ức, rõ ràng là sự thật mà còn bị đánh.

Bị Vương Cẩn Hòa nhắc nhở như vậy, tất cả mọi người đều im lặng.

Đúng vậy không?

Đứa bé này quả thực rất kiên cường.

Tô Ngọc nhìn chằm chằm vào bụng Cố thị, anh sắp có thêm một tiểu cữu tử nhóc con sao?

May mà không cần gọi là anh.

Tạ Khang nghe nói là do rau củ nhà Vương Cẩn Hòa có thể điều dưỡng cơ thể, mới giúp vợ anh ta khỏe lại, cho họ cơ hội có con.

Nghĩ vậy, Tạ Khang liền quỳ xuống đất, cảm kích nói: "Tiểu Hòa, cảm ơn, cảm ơn các cháu." "Chú Khang, chú làm gì vậy?

Lúc trước nhà chú cũng giúp chúng cháu không ít, thím có thể mang thai, hai người có thể có một đứa con là chuyện tốt, đặc biệt là lại đến vào lúc này, song hỷ lâm môn, là một đứa trẻ đến để hưởng phúc." Vương Cẩn Hòa vội vàng đỡ người dậy.

Tạ Khang bị cách nói này của Vương Cẩn Hòa làm cho bật cười, nhưng nghĩ lại cũng đúng, đứa trẻ này quả thực là đến để hưởng phúc.

Anh đưa tay sờ bụng vợ, trong mắt đều là vui mừng. "Chú, sau này chú đừng tiết kiệm không dám ăn nữa, chú không ăn thì thím và đứa bé trong bụng còn phải ăn đấy." Vương Cẩn Hòa biết Tạ Khang là một người vô cùng tiết kiệm, nên mới cố ý nói như vậy.

Tạ Khang xua tay cười ha hả nói: "Sau này sẽ không như vậy nữa." Tiểu Hòa nói đúng, anh có thể không ăn ngon, nhưng vợ và con thì không thể.

Tạ Khang cảm thấy cuộc đời mình đã viên mãn.

Đi theo Tiểu Hòa có thể kiếm tiền, bây giờ lại có con, sau này người khác không thể chế nhạo vợ hắn không biết đẻ, vợ hắn cũng không cần vì chuyện này mà buồn bã đau lòng nữa. "Tiểu Hòa, cảm ơn hai con, chú đưa thím về trước đây.

Đợi sang năm ra xuân, chú cũng phải xây nhà lên thôi, không thể để thím con sinh con trong căn nhà cũ kỹ được." Tạ Khang vui vẻ nói. "Đợi chú bán hết rau đã trồng là có thể bắt đầu chuẩn bị rồi ạ." Vương Cẩn Hòa biết nhà Tạ Khang trồng nhiều nhất, ít nhất cũng bán được mấy chục lạng bạc, xây một căn nhà cho gia đình bốn người ở hoàn toàn không thành vấn đề. "Ai, vậy chú đi trước nhé." Nói rồi hắn bế vợ về.

Trên đường về, hắn còn nghĩ phải đi tìm thôn trưởng mua một con gà mái về bồi bổ cho vợ.

Tạ Khuê vẫn luôn chờ ở cửa, thấy hắn bế người về liền vội hỏi: "Sao rồi?

Không sao chứ?" "Thôn trưởng, vợ con có thai rồi." Tạ Khang mắt lưng tròng nhìn Tạ Khuê, nghẹn ngào nói. "Cái gì?

Có thai rồi?

Đây là chuyện tốt mà." Tạ Khuê đập đùi một cái, vui mừng nói.

Cả hai đều là người không cha không mẹ, bây giờ có thêm một đứa con, cuộc sống này xem như có hy vọng rồi. "Thôn trưởng, gà nhà con còn nhỏ quá, có thể bán cho con một con gà mái nhà chú không?

Con muốn bồi bổ cho vợ con." "Có gì mà không được?

Cậu mau đưa vợ về rồi qua nhà tôi bắt gà." Tạ Khuê vui vẻ nói, mặt mày rạng rỡ nụ cười.

Tạ Khang gật đầu, bước chân như có gió bế người về nhà. "Vợ ơi, bà mau bắt con gà mái không đẻ trứng nhà mình ra đây, tôi mang qua cho Tạ Khang." Tạ Khuê vừa về đến nhà đã la lên. "Sao thế?

Có phải có người xảy ra chuyện gì không?" Vinh thị nghe vậy lập tức có chút lo lắng.

Vợ của Tạ Khang là Tiểu Lâm thị là một người rất tốt, quan hệ với bà cũng rất tốt, thấy Tạ Khuê như vậy không khỏi có chút lo lắng. "Chuyện tốt, cô ấy có thai rồi." Vinh thị nghe xong thì ngây người: "Chuyện… chuyện này là thật sao?

Ông không lừa tôi đấy chứ?" "Tôi lừa bà làm gì?

Mau lên, tôi mang gà qua cho họ, bao nhiêu năm nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai rồi." Tạ Khuê vui vẻ nói. "Tôi đi cùng ông." Chuyện vợ chồng thôn trưởng mang gà mái đến thăm Tiểu Lâm thị bị người trong thôn biết được.

Ban đầu mọi người còn tò mò không biết có chuyện gì, khi có người đoán rằng có phải cô mắc bệnh nan y sắp chết không, thì lại có người nói là vì Tiểu Lâm thị có thai.

Tin tức này khiến những kẻ ghen ghét, thường hay chế nhạo cô trong thôn đều sững sờ.

Tất cả mọi người đều không tin đây là sự thật, nhưng chuyện này lại là sự thật một trăm phần trăm, họ cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Ngoài tin tức Tiểu Lâm thị có thai, còn có chuyện Vương Cẩn Hòa chuẩn bị thu mua rau của những người đó, hơn nữa còn với giá cao tám văn tiền một cân.

Tin tức này khiến những người không trồng rau trong thôn ghen tị đến mức méo cả mặt.

Nhưng lúc này họ đã không dám đi gây sự nữa, Vương Cẩn Hòa bây giờ đã không phải là người mà họ có thể tùy tiện chọc vào.

Một ngày trước khi thu hái, Vương Cẩn Hòa đứng trong nhà bếp, vẻ mặt nghiêm túc nhìn đống rau củ đặt ở đó. "Nhìn lâu như vậy rồi, em nhìn ra được gì chưa?" Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa trêu chọc hỏi. "Rau em trồng nếu giai đoạn sau không tưới linh tuyền thủy thì có thể bảo quản được khoảng hai mươi ngày mới bắt đầu héo.

Còn của chú thôn trưởng và mọi người trồng thì khoảng năm ngày.

Nếu tưới một lần linh tuyền thủy pha loãng thì có thể bảo quản thêm bảy ngày, hơn nữa mùi vị cũng sẽ ngon hơn loại chưa tưới." Vương Cẩn Hòa nói cho Tô Ngọc biết kết quả thí nghiệm lần này. "Anh biết rồi, rau bên em toàn bộ gửi về kinh thành, rau của thôn trưởng và mọi người trồng thì gửi hết đến các thành lớn khác.

Người ở đó cái gì cũng tốt, chỉ là hơi ngốc nghếch và dễ bị lừa một chút." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm nói: "Rau tốt như vậy gửi qua đó họ chắc chắn sẽ mua giá cao.

Còn dâu tây thì toàn bộ đưa về kinh thành, đợi sau Tết rồi bán đi nơi khác.

Vợ à, hai ngày nay em dùng linh tuyền thủy pha loãng tưới một lượt, tăng tỷ lệ lên một chút nhé." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới: "Anh cũng xấu xa quá đi." Đây là muốn lừa người ta đến chết mà. "Quá khen." Tô Ngọc không những không tức giận mà còn nói nhỏ: "Chúng ta hái một giỏ ngon nhất gửi cho Thái hậu, sau đó gửi thêm một ít rượu nho và rượu mạnh coi như quà Tết cho họ.

Chương 230

À đúng rồi, bên Hoàng hậu em xem nên gửi chút gì." "Đều được cả." Vương Cẩn Hòa cảm thấy dù là dâu tây hay rượu nho thì bà ấy cũng sẽ thích, hai thứ này cũng là những thứ tốt nhất trong tay họ. "Bên chỗ Đoạn Thần Hiên họ, anh có muốn gửi chút gì không?" Đoạn Thần Hiên và những người khác đã đi hai ngày sau hôn lễ, bây giờ sắp qua năm mới, có lẽ cũng nên gửi chút đồ. "Nguyên Bảo, Đoạn Thần Hiên họ có gửi quà Tết đến không?" Tô Ngọc không trả lời Vương Cẩn Hòa mà quay sang hỏi Nguyên Bảo. "Có gửi một ít, đã để trong kho rồi ạ." "Được, Nguyên Bảo, cậu cho người hái một ít dâu tây và rau, mỗi người gửi mười cân dâu tây, mỗi loại rau gửi hai mươi cân." Tô Ngọc dặn dò: "À đúng rồi, nhớ phải giao tận tay người nhận, đừng để cho kẻ không biết điều nào đó lấy mất." "Vâng." "Không cần phải làm vậy chứ?" Đều là người một nhà, có cần phải thế không?

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, dở khóc dở cười nói: "Tiểu Hòa, gia đình họ không giống chúng ta, nào là con vợ lẽ, con gái vợ lẽ một đống lớn.

Mục đích gửi những thứ này cho họ cũng là muốn họ có thể nở mày nở mặt trước các bậc trưởng bối vào dịp Tết." Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu: "Ra là vậy, vậy cứ làm theo lời anh đi." Ngày hôm sau bắt đầu thu hái, nhà nào cũng có người qua, hoàn toàn không cần họ phải thuê người.

Thôn trưởng đang giúp đỡ ngoài ruộng, nhìn những người đang nhanh chóng thu hoạch rau, Tạ Khuê không khỏi cảm khái: "Động tác của họ thật nhanh quá." "Đúng vậy, ban đầu còn định tìm người đến giúp, thế này thì cần gì giúp nữa chứ?" "Còn phải nói sao?" Ngày đầu tiên thu hái rau củ, người trong thôn đều kéo đến xem, đặc biệt là lúc cân rau trả tiền, những người đến xem mắt đều đỏ lên vì ghen tị.

Nguyên Bảo sau khi cân xong, bắt đầu trả tiền từng người một.

Hôm nay người hái được ít nhất cũng có hai lạng bạc, nhà Tạ Khang hái được nhiều nhất, bán được hơn mười lạng khiến Tạ Khang vui đến nỗi mắt cong tít lại.

Tiểu Lâm thị hôm nay không có ở đây, từ khi biết mình có thai, cô luôn rất cẩn thận, lo sợ lại xảy ra chuyện như trước kia.

Chuyện hôm nay Tạ Khang cũng không muốn cô đến xem náo nhiệt.

Sau khi trả hết tiền, trước mặt toàn là rau đã được chất lên xe.

Nguyên Bảo lấy rau và dâu tây muốn gửi cho Đoạn Thần Hiên và những người khác ra, dặn dò họ nhất định phải đích thân giao tận tay người nhận.

Đồng thời, Vương Cẩn Hòa còn đưa linh tuyền thủy cho họ, dặn họ năm ngày sau nhất định phải dùng nước này pha loãng rồi tưới lên lá và rễ của tất cả các loại rau.

Gửi những xe rau khác đi, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, ngày mai hái dâu tây xong anh phải cùng Nguyên Bảo họ về rồi, Tết năm nay anh không về kịp." Năm đầu tiên thành thân đã không thể cùng nhau đón Tết, điều này khiến tâm trạng Tô Ngọc vô cùng tồi tệ.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ không vui của Tô Ngọc không nhịn được cười: "Những chuyện này không sao cả, anh cứ làm xong những việc anh cần làm, muốn làm trước đi." Sau này họ còn có rất nhiều dịp Tết có thể ở bên nhau, không cần phải vướng bận lúc này.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy kinh ngạc và bất ngờ: "Tiểu Hòa, em…" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Sao?

Anh nghĩ rằng em thực sự không biết gì về chuyện này sao?" Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, vẻ mặt có chút ngượng ngùng: "Làm sao em biết được?" "Đoán được." Tô Ngọc trước giờ vẫn không làm gì Dương San San họ, lần này lại muốn đích thân về đưa tiền chia lợi nhuận, chuyện này vốn dĩ đã có chút vấn đề, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì.

Tô Ngọc lặng lẽ cười, nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em thật thông minh.

Nhưng anh cũng thật sự có suy nghĩ như vậy, dù sao họ cũng đã 'chăm sóc' anh một thời gian dài như vậy, cũng đến lúc anh trả lại cho họ rồi." Vương Cẩn Hòa không có chút ý kiến nào về việc này, ngược lại còn vỗ vai Tô Ngọc, nghiêm túc nói: "Chuyện này anh cứ xem mà làm, em vẫn nói câu đó, chỉ cần anh cho rằng làm vậy là đúng, chỉ cần anh không hối hận là được." Hối hận?

Tô Ngọc cười, anh sẽ không hối hận, anh chỉ hối hận mình ra tay quá muộn.

Sáng hôm sau, Tô Ngọc đưa Phong Thấm Linh cùng rời đi.

Tiểu Bảo ôm anh, trong mắt đầy vẻ không nỡ: "Cha, khi nào cha về ạ?

Con sẽ nhớ cha lắm." "Cha làm xong việc sẽ về ngay, Tiểu Bảo ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời mẹ và mọi người, biết không?" Tô Ngọc ôm Tiểu Bảo, nhẹ nhàng dỗ dành.

Tiểu Bảo vẫn có chút không vui, mày nhíu chặt lại. "Tiểu Bảo cùng anh trai ở nhà giúp cha chăm sóc mẹ có được không?" "Dạ được." Tiểu Bảo gật đầu, tỏ ý đã đồng ý với sự ủy thác của anh.

Tô Ngọc trong mắt mang ý cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, nói chuyện với cậu bé một lúc rồi mới nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, giúp anh chăm sóc ông nội và ông ngoại nhé, anh đi đây." "Anh đi đi, trên đường tự mình cẩn thận." Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống, đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm cô thật lâu mới buông ra.

Buông Vương Cẩn Hòa ra xong, Tô Ngọc liền trực tiếp xoay người cùng mọi người rời đi.

Tô Tích nhìn bóng lưng rời đi của Tô Ngọc, biết rằng lần này anh trở về sẽ làm gì.

Về phần tại sao không ngăn cản Tô Ngọc, chỉ là Tô Tích cảm thấy mình đã già rồi, không nên quản chuyện của con cháu, còn chúng muốn làm gì, đó đều là chuyện của chúng, không liên quan đến lão già này, mà vợ chồng Tô Tần cũng thật sự nên nhận được một bài học.

Tô Ngọc chỉ mất hơn mười ngày đã đến kinh thành.

Sau khi đến kinh thành, anh cho Nguyên Bảo đưa Phong Thấm Linh về trước, còn rau củ và dâu tây, trừ phần cho cung thì đều được đưa đến cửa hàng đã đổi tên thành Tứ Quý.

Chưởng quỹ của Tứ Quý nhìn thấy nhiều rau củ tươi ngon như vậy, trong đó còn có cả dâu tây, mắt liền sáng rực lên. "Nguyên Húc, rau này các cậu lấy ở đâu ra vậy?

Đến thật đúng lúc quá." Chỉ còn mười ngày nữa là Tết, họ đưa rau đến lúc này, quả thực có thể kiếm được một khoản tiền lớn. "Đây là do thiếu phu nhân ở nhà trồng, nhớ kỹ, phải kiếm nhiều tiền cho thiếu phu nhân." Ngụ ý là giá cả tuyệt đối không được quá thấp. "Yên tâm, cứ giao cho chúng tôi.

À đúng rồi, dâu tây này có bao nhiêu cân?" Chưởng quỹ mong đợi nhìn Nguyên Húc. "Hơn ba nghìn cân." "Yên tâm, tôi nhất định sẽ bán được giá tốt cho thiếu phu nhân." Chưởng quỹ vô cùng nghiêm túc nói. "Vậy giao cho ông." Đợi Nguyên Húc rời đi, chưởng quỹ cho tiểu nhị đi thông báo cho những khách hàng cũ, rằng cửa hàng vừa về một lô rau củ tươi và dâu tây, hỏi họ có muốn mua không.

Các gia đình giàu có ở kinh thành nhanh chóng biết tin Tứ Quý vừa về một lô rau củ và dâu tây mới, nghe nói liền vội vàng cho quản gia đến.

Các quản gia đến nơi, nhìn thấy những quả dâu tây vừa to vừa đỏ này đều kích động.

Nếu mua về làm quà biếu thì còn gì bằng? "Tiền chưởng quỹ, dâu tây này bán thế nào?

Còn cả rau củ của các vị nữa." "Dâu tây mười lăm lạng bạc một cân, rau củ mỗi loại đều có ghi giá." Tiền chưởng quỹ không chút khách khí nói. "Mười lăm lạng?

Sao ông không đi ăn cướp luôn đi?" "Mùa này ông có trồng được dâu tây không?

Thiếu gia chúng tôi tìm được dâu tây này đã phải mua giá cao, lại còn tốn chi phí vận chuyển, lặt vặt đủ thứ, chẳng lẽ không tốn kém sao?

Chê đắt thì đi mua của người khác." Tiền chưởng quỹ vô cùng kiêu ngạo nói.

Ông ta nghe nói rồi, rau quả do phu nhân của họ trồng có thể giúp điều dưỡng cơ thể, đồ tốt như vậy không bán đắt thì cái gì mới đắt? "Tôi nói thẳng cho ông biết, rau quả này ăn nhiều có lợi cho sức khỏe, mua hay không tùy ông.

Thiếu gia chúng tôi còn gửi một ít vào cung, chỉ có bấy nhiêu thôi, chúng tôi cũng không có nhiều, nhiều nhất chỉ bán được đến Tết là hết." Tiền chưởng quỹ than thở nói.

Nhiều đồ tốt như vậy mà chỉ có một ít, ông ta cũng đau lòng lắm, may mà Nguyên Húc nói mấy ngày sau sẽ có rau củ lục tục được gửi đến.

Dâu tây đương nhiên cũng có.

Mọi người nghe vậy còn không tranh nhau mua sao?

Mùa đông vốn dĩ đã ít rau, ở đây nhìn cũng chỉ có một ít, nếu mua ít không đủ ăn thì sao?

Chương 231

Người này mười cân, người kia hai mươi cân, dâu tây và rau củ trong một buổi chiều đã bán hết sạch.

Tiền chưởng quỹ nhìn cửa hàng lộn xộn, còn tưởng đống rau này có thể bán được vài ngày, ai ngờ một ngày đã bán hết.

Ngày hôm sau những người mới đến mua, sau khi biết rau và dâu tây đã bán hết thì hối hận không thôi. "Thật sự không còn nữa sao?

Một chút cũng không còn?" Có người không cam lòng hỏi. "Bây giờ thì thật sự không còn nữa, các vị đến tìm tôi cũng vô dụng." Tiền lão bản xòe tay, tỏ vẻ mình cũng hết cách. "Sau này còn có nữa không?" Thiếu gia nhà họ biết bạn học được ăn dâu tây cũng đòi ăn, cho dù mười lăm lạng bạc một cân cũng phải mua.

Tiền lão bản có ý đồ riêng, khó xử nói: "Cái này tôi cũng không biết, thiếu gia chúng tôi chỉ mang về được bấy nhiêu, còn có nữa hay không phải đi hỏi thiếu gia." "Ông hỏi xong nhất định phải báo cho chúng tôi biết." "Được." Tiền lão bản tiễn những người đến hỏi thăm đi rồi thì đi tìm Tô Ngọc.

Tô Ngọc đang ở trong thư phòng bàn chính sự với Vạn Phong và những người khác: "Chuẩn bị thế nào rồi?" "Một năm trước đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ thiếu gia ra lệnh." "Ra tay đi." Tô Ngọc không chút biểu cảm nói.

Vạn Phong kích động nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, thật sự muốn ra tay rồi sao?" "Ừm, ra tay không nương tay." Bốn chữ 'không nương tay' khiến Vạn Phong ngỡ ngàng nhìn Tô Ngọc, thật sự không nương tay sao?

Nếu vậy thì bên nhị gia họ sẽ rất phiền phức. "Thiếu gia…" "Đi làm việc đi." Gần đây anh đã suy nghĩ rất nhiều, Tô Tần và Dương San San có thể hết lần này đến lần khác ra tay như vậy, đều là vì anh từ trước đến nay không làm gì họ.

Nếu họ đã không bao giờ để lời nói của anh vào lòng, vậy thì cứ dùng hành động để nói chuyện. "Vâng, thiếu gia." Tô Ngọc phất tay cho Vạn Phong ra ngoài.

Vạn Phong ra ngoài thì thấy Tiền lão bản đang đợi ở bên ngoài: "Thiếu gia, lão bản của Tứ Quý đến rồi ạ." "Cho ông ta vào." Tiền lão bản vào thư phòng, kích động nói: "Thiếu gia, khi nào dâu tây và rau củ mới đến ạ?

Hôm nay có rất nhiều người đến hỏi." Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tiền lão bản: "Không phải hôm qua mới đến một lô rau và dâu tây sao?" "Chiều hôm qua đã bán hết sạch rồi." Tiền lão bản đắc ý nói.

Bán đắt như vậy mà vẫn có nhiều người mua, phải nhân mấy ngày này tranh thủ kiếm tiền. "Nếu tôi nhớ không lầm thì dâu tây có hơn ba nghìn cân, rau củ có gần năm nghìn cân phải không?

Ông bán bao nhiêu tiền một cân?" Chẳng lẽ giá quá thấp?

Tiền lão bản có chút ngượng ngùng nói: "Cũng không đắt lắm, dâu tây mười lăm lạng bạc một cân, rau củ bán rẻ hơn một chút, mới có năm trăm văn." "Phụt." Tô Ngọc đang uống trà phun cả ngụm trà ra ngoài, không tin nổi nhìn Tiền lão bản: "Dâu tây mười lăm lạng bạc một cân?" Anh lúc đó chỉ nghĩ tám lạng bạc một cân là được rồi, gã này vậy mà bán mười lăm lạng một cân?

Hơn nữa rau củ mà ông ta bán năm trăm văn một cân?

Đơn giản là còn tàn nhẫn hơn cả anh. "Thuộc hạ bán rẻ quá sao?

Thiếu gia yên tâm, đợi ba ngày trước Tết, thuộc hạ sẽ còn tăng giá nữa, không thể để rau và dâu tây mà thiếu phu nhân vất vả trồng ra bán rẻ được." Tiền lão bản tưởng mình bán quá rẻ, ông ta nắm chặt tay nói: "Thiếu gia, lô rau và dâu tây lần này khi nào đến ạ?

Thuộc hạ thấy lúc đến vẫn rất tươi, để thêm vài ngày cũng không vấn đề gì.

Đợi đến nơi chúng ta đừng vội bán, đợi hai ba ngày trước Tết chúng ta mới bán, lúc đó dâu tây hai mươi lạng một cân, rau củ một lạng bạc một cân." Tay Tô Ngọc run lên, trà trong chén văng cả lên người. "Ông chắc chắn có người mua không?" "Lô rau lần này thuộc hạ định cho họ nếm thử mùi vị.

Thuộc hạ nghe Nguyên Bảo nói rau do thiếu phu nhân trồng vừa có thể điều dưỡng cơ thể, vừa có thể làm đẹp dưỡng nhan.

Bảy tám ngày, tuy hiệu quả không lớn nhưng chắc chắn có hiệu quả.

Các phu nhân muốn trở nên xinh đẹp chẳng phải là phải ăn sao?

Đến lúc đó dù có đắt hơn nữa họ cũng phải mua." Tiền lão bản nói ra hết suy nghĩ của mình. "Thiếu gia, lô hàng này dùng để ổn định khách hàng của chúng ta.

Đợi họ quen ăn rau của thiếu phu nhân rồi, chúng ta sẽ cắt nguồn cung, để họ không có mà ăn." Tiền lão bản càng nói càng kích động.

Ăn quen đồ ngon rồi, làm sao họ có thể quay lại ăn rau cỏ thường được. "Đợi lô rau quả này của chúng ta tạo được danh tiếng rồi, sang năm rau quả thiếu phu nhân trồng ra đều bán với giá này, còn phải mở thêm vài cửa hàng Tứ Quý ở các thành lân cận nữa, để kiếm thêm tiền cho thiếu phu nhân." Tiền lão bản càng nói càng nghiêm túc: "Còn có tiểu thiếu gia, phải kiếm thêm nhiều tiền cho tiểu thiếu gia tiêu nữa." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của Tiền lão bản, luôn cảm thấy hình như mình đã để con trai mình chịu thiệt thòi. "Chuyện này giao cho ông làm, ông cứ xem mà lo liệu, cần tiền thì đến tìm Nguyên Bảo lấy." Tô Ngọc cảm thấy giao chuyện này cho ông ta hoàn toàn không có vấn đề.

Suy nghĩ còn chu đáo hơn cả anh, anh còn chưa nghĩ đến tương lai mà gã này đã nghĩ đến rồi, chưởng quỹ này tìm được thật tốt. "Sau này cửa hàng Tứ Quý ở đây toàn quyền giao cho ông phụ trách." Tô Ngọc suy nghĩ một chút, lấy ra năm trăm lạng bạc đưa cho ông ta: "Ba trăm lạng cho ông, còn lại ông chia cho các tiểu nhị dưới tay.

Nói với họ chỉ cần làm việc tốt, sau này cơ hội như thế này còn nhiều." "Cảm ơn thiếu gia, tôi về sẽ nói với họ.

Thiếu gia, rau và dâu tây này ngài phải giục thiếu phu nhân nhanh chóng gửi qua đây." Nếu không Tết đến sẽ không có tiền để kiếm. "Được." Đợi người đi rồi, Tô Ngọc nhìn quần áo bị ướt của mình, buồn cười lắc đầu.

Đúng là họ Tiền, giỏi kiếm tiền thật.

Tô Ngọc lấy giấy bút ra viết thư cho Vương Cẩn Hòa, kể cho cô nghe chuyện này.

Viết xong lại viết thư riêng cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí. "Tật Phong." Được Tiểu Bảo dùng linh tuyền thủy nuôi dưỡng một thời gian dài, trí thông minh của Tật Phong bây giờ đã tăng lên rất nhiều, có lúc nói chuyện nó cũng có thể hiểu được. "Mang thư về cho vợ và Tiểu Bảo của ta." Tật Phong dụi đầu vào cánh tay Tô Ngọc rồi mới bay đi.

Tật Phong đưa thư rất nhanh, chỉ bốn năm ngày đã đến Tạ gia thôn. "Mẹ ơi, cha gửi thư về cho chúng con này." Tiểu Bảo và Tiểu Trí ôm Tật Phong chạy vào nhà bếp, vui vẻ nói. "Thật sao?

Cho mẹ xem cha con viết gì nào." Anh bây giờ chắc đã đến nơi rồi nhỉ?

Vương Cẩn Hòa mở phong bì, bên trong có một lá thư là gửi cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí: "Mẹ ơi, cha con nói gì vậy?" "Đây là thư cha gửi cho con và anh trai, hai con tự mình xem đi." Vương Cẩn Hòa đưa lá thư thuộc về hai đứa cho chúng.

Nhìn chúng cầm thư chạy về phòng, Vương Cẩn Hòa mới mở lá thư Tô Ngọc viết cho mình.

Càng đọc, mắt Vương Cẩn Hòa càng trợn to, trong mắt đầy vẻ không thể tin được. "Mười lăm lạng bạc một cân?

Đây là ăn cướp à?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hét lên. "Tiểu Hòa, em nói cái gì ăn cướp?" Vương Tĩnh Vũ vừa lúc đến tìm Vương Cẩn Hòa, nghe cô nói vậy có chút kinh ngạc hỏi.

Chương 232

"Anh, anh có biết dâu tây của chúng ta bị người của Tô Ngọc bán bao nhiêu tiền một cân không?

Hơn nữa còn bán hết sạch trong một ngày." Vương Cẩn Hòa nuốt nước bọt nói.

Chuyện này quá kích thích, dâu tây trong ruộng của cô ít nhất còn một hai vạn cân, mười lăm lạng bạc một cân, trực tiếp phát tài. "Vài trăm văn chăng." Tuy đắt, nhưng chắc cũng không quá phi lý.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không phải, thuộc hạ của Tô Ngọc bán dâu tây mười lăm lạng bạc một cân.

Theo như trong thư Tô Ngọc nói, hai ngày trước Tết giá dâu tây sẽ là hai mươi lạng một cân, gấp mấy chục lần anh nói." "Ăn cướp à?" Phản ứng đầu tiên của Vương Tĩnh Vũ là như vậy.

Mười lăm lạng một cân mà cũng có người mua? "Anh, ngay ngày đầu tiên đã bán hết rồi." Vương Cẩn Hòa đờ đẫn nói. "Người kinh thành đều ngốc như vậy sao?

Tiểu Hòa, em nói cho anh biết trước, rau củ họ bán bao nhiêu tiền một cân?" "Năm trăm văn." Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng nói, cũng không dám nói với Vương Tĩnh Vũ rằng đến Tết còn tăng giá gấp đôi.

Vương Tĩnh Vũ nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên mở miệng nói: "Tiểu Hòa, sau này anh trông cậy vào em cả đấy." Đồ em gái trồng ra giá cao như vậy, anh yên tâm đọc sách hoàn toàn không lo thiếu tiền tiêu. "Không vấn đề." Khi Vương Cẩn Hòa nói cho gia đình biết giá dâu tây, Cố Cửu Ninh đang ăn dâu tây tay liền khựng lại: "Mười lăm lạng?

Mấy năm nay mẹ đã ăn hết bao nhiêu tiền rồi?" "Mẹ, không thể nói như vậy được, con gái mẹ vẫn có thể cho mẹ ăn đủ mà." Vương Cẩn Hòa nén cười nói.

Ngược lại, Tô Tích và Dương Chấn Uy lại không cho là vậy, họ nói: "Không nói đến việc rau quả Tiểu Hòa trồng có thể điều dưỡng cơ thể, chỉ riêng việc trồng được dâu tây vào mùa đông mà còn kịp trước Tết, giá này tuy cao thì cao thật, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được." Hai cha con Dư Bách Lâm nhìn Tô Tích, đây thật sự chỉ là hơi cao một chút thôi sao?

Cố Cửu Ninh nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, thúc giục: "Nếu đã bán tốt như vậy thì không thể bỏ lỡ cơ hội kiếm tiền được, mau hái gửi đi đi." "Mẹ yên tâm đi, mấy ngày nay bên đó chắc đã nhận được cả vạn cân dâu tây và hơn hai vạn cân rau rồi, sau này còn một lô nữa, hoàn toàn đủ cho họ bán." Dưới chân thiên tử ở kinh thành, cái gì cũng không nhiều, chỉ có người giàu là nhiều nhất, nghĩ vậy Vương Cẩn Hòa cũng không cảm thấy giá cao nữa. "Vậy thì tốt rồi, đứa bé này là đến để hưởng phúc." Cố Cửu Ninh đưa tay xoa bụng mình, cười nói. "Đó là đương nhiên, chị gái kiếm tiền cho nó tiêu." Cả gia đình hòa thuận vui vẻ, Dương Chấn Uy thay đổi vẻ nghiêm túc thường ngày, hiền từ nói: "Sau này khi con và Tiểu Ngọc muốn có con, hai đứa lại sinh cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí một đứa em trai hoặc em gái." Vương Cẩn Hòa có chút ngượng ngùng, chỉ gật đầu không nói gì.

Cùng lúc đó, Tô Ngọc ở kinh thành xa xôi đã nhận được rau củ do bên Vương Cẩn Hòa gửi đến.

Nhìn rau củ và dâu tây được xếp gọn gàng trong kho, Tô Ngọc nhìn Tiền lão bản: "Thật sự không định bán sao?" "Không định, đợi hai ngày trước Tết mới bán.

Mấy ngày nay người đến hỏi ngày càng nhiều rồi.

Thiếu gia ngài cứ chờ xem, số dâu tây và rau củ này nhiều nhất hai ngày là bán hết sạch." Tiền lão bản tự tin nói.

Vì hai ngày này, ông ta còn đặc biệt thuê thêm mấy tiểu nhị, dặn dò họ những việc cần làm. "Dùng giỏ đẹp một chút đựng cho ta ít dâu tây, mỗi loại rau đựng một ít." Tô Ngọc dặn dò. "Thiếu gia ngài muốn làm gì?

Đây đều là tiền đó." Tiền lão bản cảnh giác nhìn Tô Ngọc, lo Tô Ngọc phá của. "Thiếu gia à, ngài phải nuôi thiếu phu nhân, tiểu thiếu gia, sau này có tiểu thư lại càng tốn tiền hơn, chúng ta không thể phá của được." Tiền lão bản lải nhải nói. "Đây là để gửi cho Hoàng thượng, Thái hậu, và cả đại bá, đại ca nữa.

Những thứ này bắt buộc phải gửi, mỗi người mười cân, phần còn lại ta không động đến.

Làm xong hai ngày đó, ông phát cho mỗi tiểu nhị mười lạng bạc ăn Tết, bản thân ông năm mươi lạng." Tô Ngọc chưa bao giờ uất ức như vậy, đồ vợ anh trồng mà còn phải được sự cho phép của chưởng quỹ mới được lấy.

Vừa nghe đây là cho Thái hậu và gia chủ, Tiền lão bản liền vội vàng cho người đến đóng gói. "Ông chia cho người dưới tay mỗi người ba quả nếm thử, không thể bán hết mà mình lại không được ăn.

Năm nay thiếu phu nhân của các người trồng ít, sang năm các loại hoa quả sẽ chỉ nhiều hơn, ông cũng đừng tiếc chút đồ này, ăn chút đồ tốt để bồi bổ cơ thể." Tô Ngọc dặn dò.

Mắt Tiền lão bản có chút ươn ướt, ông ta không ngừng gật đầu: "Cảm ơn thiếu gia." Đợi sau khi đóng gói và gửi đi hết số dâu tây và rau củ Tô Ngọc cần, Tiền lão bản mới đi nhặt hai mươi mốt quả dâu tây, gọi tất cả tiểu nhị đến, mỗi người chia cho ba quả. "Đây là thiếu gia cho mọi người nếm thử, mọi người cầm lấy đi." "Chưởng quỹ, thứ này bán đắt lắm, thiếu gia đã cho chúng tôi không ít tiền rồi, chúng tôi không ăn cũng được ạ." "Thiếu gia nói rồi, sau này hoa quả cho mọi người ăn đủ.

Năm nay chỉ có vậy, mọi người tạm ăn đi.

Đợi hai ngày trước Tết bán hết số hoa quả rau củ này, mọi người còn được nhận thêm mười lạng bạc nữa.

Mọi người đều cẩn thận một chút, đừng để xảy ra sai sót." "Vâng." Bảy người bao gồm cả Tiền lão bản đều không nỡ ăn, định mang về cho gia đình.

Tô Ngọc cho Vạn Phong họ mang đồ đến cho cha con Tô Lang.

Nhìn thấy đồ, Tô Lang nhướng mày nói: "Ta còn tưởng thằng nhóc này quên mất người đại bá này rồi chứ." "Thiếu gia nói sau này đồ gửi đến vẫn sẽ gửi cho gia chủ một ít ạ." "Được, mấy ngày nữa là Tết rồi, bảo nó gọi cả Tô Cửu qua đây ăn Tết cùng chúng ta.

Năm nay Tiểu Hòa và Tiểu Bảo cũng không ở đây, nó một mình ăn Tết không có ý nghĩa gì." Đối với hai đứa cháu, Tô Lang vẫn rất lo lắng. "Vâng." Vạn Phong đem lời dặn của Tô Lang nói lại cho Tô Ngọc, Tô Ngọc suy nghĩ một chút liền đồng ý: "Tôi đi đưa dâu tây cho đại ca." "Tạm thời cứ vậy đã, các vị đi làm việc trước đi, sau này chúng ta sẽ bàn tiếp." Thấy Tô Ngọc đến, Tô Cửu cho người đi làm việc trước rồi mới nhìn Tô Ngọc đang lười biếng dựa vào ghế: "Hôm nay sao có thời gian đến tìm tôi vậy?" "Đưa cho đại ca ít dâu tây, rau củ." "Tiểu Ngọc, cậu cũng tàn nhẫn thật đấy." Nói đến dâu tây và rau củ, Tô Cửu lần đầu tiên biết em trai mình lại tàn nhẫn như vậy.

Tô Ngọc vội vàng nói: "Chuyện này không liên quan đến tôi, là người của tôi làm đấy." Nhưng làm rất đẹp. "Ca, em sắp ra tay rồi." Khi Tô Cửu định nói gì đó, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng. "Nghĩ kỹ rồi chứ?" Tô Cửu không ngăn cản anh, chỉ hỏi anh đã nghĩ kỹ chưa.

Tô Ngọc nghịch tua rua trên áo, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Ừm, nghĩ kỹ rồi." "Nếu cậu đã nghĩ kỹ rồi thì cứ làm đi, xảy ra chuyện tôi sẽ gánh cho cậu.

Về phần Hoàng thượng, tôi sẽ đi nói với ngài ấy." Tô Cửu biết những năm nay Tô Tần và Dương San San đã làm những gì.

Việc Tô Ngọc muốn làm chắc chắn có liên quan đến những chuyện này. "Được, ca, em chuẩn bị một ít dâu tây và rau củ cho Thái hậu họ, anh mang đi giúp em." "Hoàng thượng nói rồi, đợi cậu về thì vào cung thăm Thái hậu, Thái hậu đã nhắc đến cậu một thời gian dài rồi." Tô Cửu không đồng ý giúp Tô Ngọc, bảo anh tự đi. "Được, đại ca đi cùng em nhé?" "Được." Tô Cửu đưa Tô Ngọc cùng vào cung.

Thái hậu biết Tô Ngọc đến liền cho ma ma thân cận đi gọi người qua. "Tham kiến Thái hậu." "Khách sáo với ai gia làm gì, mau đứng lên.

Trong nhà đều ổn cả chứ?" Thái hậu vội vàng cho người đứng dậy, lúc ở Tạ gia thôn đâu có như thế này. "Đều tốt ạ." Thái hậu lại hỏi thêm rất nhiều vấn đề, còn thường xuyên bị Tô Ngọc chọc cười.

Các ma ma bên cạnh nhìn nhau, xem ra vị thiếu gia nhà họ Tô này rất được lòng Thái hậu.

Bên kia, Hoàng thượng đang cùng Tô Cửu bàn chuyện của Tô Tần và Dương San San.

Lúc này, cung nữ trong tẩm cung của Hoàng hậu vội vàng chạy đến: "Hoàng thượng, nương nương sắp sinh rồi." "Cái gì?

Chương 233

Mau cho nữ y qua đó." Hoàng thượng nghe tin này thì còn ngồi yên sao được, vội vàng cho người qua. "Hoàng thượng bình tĩnh lại, thân thể Hoàng hậu được điều dưỡng rất tốt, sẽ không có chuyện gì đâu." Tô Tích nhìn Hoàng thượng an ủi.

Hoàng thượng hít sâu một hơi bình tĩnh lại.

Đúng vậy, thân thể Hoàng hậu hiện tại rất tốt, bà và đứa bé sẽ không sao.

Bên Hoàng thượng biết tin, bên Thái hậu cũng vậy.

Thái hậu vội vàng gọi Tô Ngọc cùng đi qua đó.

Tô Ngọc vốn không muốn đi, nhưng thấy Thái hậu lo lắng như vậy đành phải dìu bà đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Khi đến nơi, Hoàng thượng và Tô Cửu đã ở đó.

Thái hậu nghe thấy tiếng la hét bên trong không khỏi có chút lo lắng: "Sao rồi?" "Mẫu hậu yên tâm, mọi thứ đều rất tốt." Hoàng thượng không biết là đang an ủi Thái hậu hay đang an ủi chính mình. "Tiểu Ngọc, con nói xem lần này Hoàng hậu sẽ sinh hoàng tử hay công chúa?" Thái hậu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Thái hậu: "Thái hậu, người hỏi con câu này bảo con trả lời thế nào?" "Tha cho con vô tội." Tô Ngọc trong lòng bất đắc dĩ, nhưng vẫn mở miệng nói: "Là một hoàng tử ạ." Kiếp trước đứa trẻ này là một hoàng tử, chắc hẳn kiếp này cũng vậy. "Vậy thì xin nhận lời chúc tốt lành của người." Không lâu sau, trong phòng truyền đến tiếng khóc của trẻ con.

Nữ y tắm rửa sạch sẽ cho đứa bé, quấn tã xong mới bế ra ngoài:

"Chúc mừng Hoàng thượng, chúc mừng Thái hậu, là một tiểu hoàng tử." Hoàng thượng và Thái hậu đều rất vui mừng.

Hoàng thượng còn nhìn Tô Ngọc nói: "Tiểu Ngọc, sau này ngươi chính là nghĩa đệ của trẫm, sắc phong làm Ngọc Vương." Tô Ngọc bị Hoàng thượng dọa cho giật nảy mình: "Hoàng thượng, không được đâu ạ." "Trẫm nói được là được.

Ngươi cứ nghe trẫm.

Sau khi Hoàng hậu mang thai, cơ thể vẫn luôn yếu ớt, chính ngươi và Tiểu Hòa đã giúp điều dưỡng cho Hoàng hậu và đứa bé.

Là ngươi và Tiểu Hòa đã cứu mạng đứa trẻ, một tước vị Vương gia rất xứng đáng." Lời Hoàng thượng nói tuy thực tế, nhưng ngài làm vậy cũng không sai.

Sau khi Thái hậu trở về đã kể rất nhiều chuyện về Vương Cẩn Hòa, thậm chí còn muốn nhận cô làm nghĩa nữ.

Bây giờ ngài nhận Tiểu Ngọc làm em trai cũng có thể thỏa mãn yêu cầu của Thái hậu. "Tiểu Ngọc, cứ nghe lời Hoàng thượng đi." Thái hậu vỗ vỗ vào cánh tay Tô Ngọc, nói: "Còn về phần thưởng cho Tiểu Hòa thì con cứ yên tâm, sau vụ thu hoạch mùa thu sang năm sẽ có, đó là thứ Tiểu Hòa tự mình giành được." "Sau này con muốn làm gì cũng được, sẽ không còn ai có thể gây phiền phức cho con, cũng không cần phải vì những người đó mà chịu ấm ức nữa." Lời của Thái hậu khiến Tô Ngọc lập tức hiểu ra mục đích của Hoàng thượng.

Đây là ngài đang công khai làm chỗ dựa cho anh.

Tô Ngọc hít một hơi thật sâu: "Đa tạ hoàng huynh." Hoàng thượng lúc này mới mỉm cười: "Thế mới phải chứ." Lúc này, Hoàng thượng mới nhìn sang nữ y: "Hoàng hậu thế nào rồi?

Vẫn ổn chứ?" "Khởi bẩm Hoàng thượng, mấy tháng gần đây

Hoàng hậu đã dưỡng thai rất tốt, sau khi sinh tiểu hoàng tử cũng không bị kiệt sức ngất đi, bây giờ tinh thần vẫn ổn định ạ." Nữ y cung kính trả lời.

Hoàng thượng nghe vậy thì hoàn toàn yên tâm, lúc này mới có thời gian nhìn con trai mình.

Ngài đưa tay bế đứa trẻ, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của con, kinh ngạc nói: "Mẫu hậu, người xem này, đứa bé này trông đẹp quá.

Lúc Trường Lạc sinh ra không đẹp được như vậy." Ngài vẫn nhớ lúc con gái mình và Hoàng hậu chào đời, mặt mũi nhăn nheo, đỏ hỏn, chẳng đẹp chút nào, trông như một con khỉ con.

Kết quả bây giờ con trai lại đẹp trai đến thế.

Thái hậu bước tới xem: "Đúng thật, chắc là do những thứ Tiểu Hòa gửi tới đã nuôi dưỡng đứa bé quá tốt." "Phụ hoàng, con muốn xem đệ đệ." Công chúa Trường Lạc được cung nữ dắt tới, thấy Hoàng thượng đang bế một đứa trẻ liền vội vàng chạy lại nói.

Hoàng thượng ngồi xổm xuống cho Trường Lạc xem, cô bé xem xong liền kinh ngạc nói: "Phụ hoàng, đệ đệ đẹp quá, đẹp nhất luôn." "Trường Lạc của phụ hoàng cũng rất đẹp." Trường Lạc được Hoàng hậu dạy dỗ rất tốt, vẫn thân thiết với ngài, hơn nữa còn rất hiểu chuyện và hiếu thảo, cả ngài và Thái hậu đều yêu quý. "Hoàng nãi nãi, người nói xem đệ đệ có phải rất đẹp không ạ?" Trường Lạc xem xong đệ đệ liền kéo tay Thái hậu khoe khoang. "Đúng vậy, đệ đệ của Trường Lạc rất đẹp.

Sau này, Trường Lạc của chúng ta sẽ là chị rồi nhé.

Nhà hoàng thúc của con cũng có đệ đệ, sau này Trường Lạc phải bảo vệ hai đệ đệ, có được không?" Thái hậu vuốt đầu Trường Lạc, hiền từ nói.

Trường Lạc ngơ ngác nhìn Thái hậu: "Hoàng nãi nãi, Trường Lạc không có hoàng thúc ạ." Thái hậu chỉ vào Tô Ngọc nói: "Đây, sau này sẽ là em trai của phụ hoàng con, cũng là tiểu hoàng thúc của con.

Trứng gà và dâu tây mà hoàng nãi nãi mang về cho Trường Lạc trước đây đều là do hoàng thẩm của con trồng đấy.

Nhà họ còn có một đệ đệ bốn tuổi, sau này đệ đệ đến, Trường Lạc dắt đệ đệ đi chơi được không?

Còn có một ca ca sáu tuổi nữa." Trường Lạc vội vàng gật đầu, cũng không hề sợ người lạ, chạy đến trước mặt Tô Ngọc hỏi: "Hoàng nãi nãi nói nhà hoàng thúc có rất nhiều thứ vui, con có thể đến chơi không ạ?" "Nếu phụ hoàng và mẫu hậu con đồng ý, qua năm mới ta sẽ đưa con đi." Trường Lạc ủ rũ cúi đầu: "Phụ hoàng chắc chắn không đồng ý đâu, người xấu tính lắm." Cùng với giọng nói non nớt của Trường Lạc và tiếng khóc của đứa trẻ sơ sinh, tất cả mọi người trong tẩm cung của Hoàng hậu đều vui vẻ hòa thuận.

Khi Linh Quý phi sinh Đại hoàng tử cũng không có được vinh dự như vậy. "Có thể đi công bố tin tức được rồi." Hoàng thượng nhìn người bên cạnh, bảo hắn truyền tin ra ngoài.

Linh Quý phi nghe tin cung nữ báo về, bẻ gãy cả móng tay của mình: "Ngươi nói cái gì?

Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử?

Sao có thể chứ?" Nghĩ đến mấy tháng nay Hoàng thượng đột nhiên không cho bọn họ đến thỉnh an Hoàng hậu, thậm chí không thấy Hoàng hậu ra ngoài, thì ra là đã mang thai.

Gương mặt xinh đẹp của Linh Quý phi trở nên méo mó.

Hoàng thượng thật độc ác, để đối phó với gia tộc của bà ta mà lại giấu kín chuyện Hoàng hậu mang thai đến vậy.

Mãi đến khi sinh ra mới công bố tin tức.

Nếu chỉ là một công chúa thì không sao, nhưng lại là một hoàng tử, điều này vô cùng bất lợi cho bà ta và con trai.

Tạ Thầm biết tin Hoàng hậu sinh hoàng tử, sắc mặt cũng rất khó coi.

Hoàng thượng này tính toán thật thâm sâu.

Ban đầu, Hoàng thượng định lập Thái tử ngay bây giờ, nhưng đã bị Tô Ngọc ngăn cản. "Hoàng huynh, bây giờ đừng vội lập Thái tử.

Nếu huynh tin tưởng ta, đợi khi ta trở về, ta sẽ mang đứa bé đi." Tô Ngọc nhìn Hoàng thượng, nghiêm túc nói.

Nếu Hoàng thượng đã bằng lòng che chở cho anh, vậy thì chuyện của Hoàng thượng cũng là chuyện của anh. "Mang đi?" Hoàng thượng nhíu mày nhìn Tô Ngọc, không hiểu lời này của anh có ý gì. "Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử, cục diện toàn kinh thành sẽ thay đổi lớn.

Tạ gia muốn Đại hoàng tử làm Thái tử, vậy thì Nhị hoàng tử sẽ trở thành mục tiêu sống.

Trong hoàng cung, muốn giết chết một đứa trẻ một cách lặng lẽ là vô cùng đơn giản." Tô Ngọc nghiêm nghị nói: "Nếu để nó rời đi cùng ta, đợi nó lớn một chút, ta sẽ dạy nó đọc sách, luyện võ.

Chương 234

Tám năm sau, ta sẽ trả lại cho huynh một trữ quân xuất sắc." Tô Cửu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc em trai mình muốn làm gì? "Tiểu Ngọc…" "Quả nhiên ngươi vẫn luôn giấu tài." Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Phù Hoa công tử chính là ngươi?" "…" Tô Ngọc im lặng nhìn Hoàng thượng, chuyện này anh có thể không nói.

Phù Hoa công tử?

Người này Tô Cửu cũng biết, đó là một nhân vật vô cùng xuất sắc.

Lúc biết đến người này, anh còn tiếc nuối vì người đó không thể vào triều làm quan.

Kết quả người đó lại là em trai mình ư?

Mấy năm nay em trai anh đã giấu anh làm những chuyện gì vậy? "Tô Ngọc, ta nghĩ chúng ta nên nói chuyện tử tế." Tô Cửu nghiến răng nghiến lợi nói.

Một người tài hoa xuất chúng, có thể làm đến chức Thừa tướng, vậy mà lại dám đi kinh doanh.

Anh muốn đánh em trai, ai cũng đừng cản. "Tô Cửu, ngươi dám đánh Tiểu Ngọc thử xem?" Hoàng thượng liếc một cái sắc như dao. "…" Tô Cửu trong lòng bất lực, vị này đã ra tay, anh quả thực không có cách nào, đành uất ức từ bỏ. "Tiểu Ngọc, ta có thể giao đứa bé cho ngươi, nhưng mỗi năm ngươi phải cho nó về đây đón Tết.

Lần này đợi sau lễ đầy trăm ngày rồi hãy mang đứa bé đi." Hoàng thượng suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói.

Tô Ngọc vì giúp ngài mà có thể tiết lộ thân phận mình vẫn luôn che giấu, ngài tự nhiên cũng sẽ tin tưởng anh. "Được, nhưng chuyện này huynh phải thương lượng với hoàng tẩu một tiếng.

Ba tháng này tốt nhất nên tìm cho đứa bé một người đóng thế, phòng khi có chuyện bất trắc." Không phải Tô Ngọc đánh giá Linh Quý phi và Tạ gia quá tệ, mà là đối với những người như họ, không thể không đề phòng.

Thái hậu đứng bên cạnh nghe, suy nghĩ một lát rồi nói: "Tiểu Ngọc, chuyện sau này vất vả cho con và Tiểu Hòa rồi." "Hoàng huynh che chở cho ta, ta sẽ làm áo giáp cho người." Tô Ngọc lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng nhìn thấy hai chữ trên ngọc bội: "Lưu Thương các." "Ngươi không chỉ là Phù Hoa công tử, mà còn là các chủ của Lưu Thương các?" Hoàng thượng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc ngài đã nhận một người em trai như thế nào đây? "Ngọc bội này tương đương với lệnh bài của phó các chủ, cầm nó, người của Lưu Thương các trên dưới đều có thể làm việc cho huynh.

Động tĩnh của các nước, tình báo về các quan viên trong nước, tin tức từ khắp nơi, họ đều có thể đưa đến tay huynh." Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Hoàng thượng, mà nghiêm túc giải thích. "…" Hoàng thượng nhìn miếng ngọc bội của Lưu Thương các trong tay, không ngờ nó đã thâm nhập vào cả các quốc gia khác, thực lực trong tay anh rốt cuộc đáng sợ đến mức nào?

Chỉ vì ngài nhận anh làm nghĩa đệ mà anh đã hết lòng lo nghĩ cho ngài như vậy, điều này khiến tâm trạng Hoàng thượng vô cùng phức tạp.

Tô Ngọc nhìn Hoàng thượng, thực ra Lưu Thương các này vốn dĩ đã được chuẩn bị cho Hoàng thượng.

Đối với anh, Hoàng thượng thực sự là ân nhân.

Kiếp trước, chính ngài đã giúp anh báo thù, cuối cùng còn chôn cất anh.

Sau khi trọng sinh, anh vẫn luôn tìm cơ hội báo đáp ngài, chỉ là chưa tìm được, nhưng bây giờ đã có cơ hội rồi. "Tiểu Ngọc, ngươi không cần phải đưa ra hết lá bài tẩy trong tay đâu." Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc, trả lại miếng ngọc bội cho anh: "Thứ này ngươi cứ tự mình giữ lấy.

Một thế lực không nên có quá nhiều người nắm quyền, một người là đủ rồi.

Về phần tình báo, khi nào cần ta sẽ nói với ngươi, lúc đó ngươi gửi qua cho ta là được." Tô Ngọc nhìn miếng ngọc bội bị Hoàng thượng trả lại, có chút không hiểu: "Huynh không cần?" "Không cần.

Bây giờ ngươi là em trai của ta, lúc ta muốn ngươi giúp đỡ, chẳng lẽ ngươi lại không giúp ta sao?" Hoàng thượng nói với vẻ mặt thản nhiên.

Nói thật, khi biết Lưu Thương các là thế lực trong tay Tô Ngọc, ngài thực sự đã nhẹ nhõm đi rất nhiều, ít nhất thế lực này không nằm trong tay người khác. "Được." Thái hậu nhìn Hoàng thượng vô cùng hài lòng.

Ngài là một vị hoàng đế tốt, đã dùng người thì sẽ không nghi ngờ.

Thái độ này của ngài có lẽ cũng là lý do Tô Ngọc chịu tiết lộ thân phận để giúp đỡ ngài. "Hoàng huynh, cảm ơn huynh." Cảm ơn vì ân báo thù ở kiếp trước.

Cảm ơn vì ân chôn cất ở kiếp trước.

Mặc dù hai chữ "cảm ơn" vô cùng nhạt nhẽo, nhưng hiện tại anh chỉ có thể nói hai chữ này.

Sau này, chuyện của Hoàng thượng, anh có thể giúp nhất định sẽ giúp, không thể giúp cũng sẽ tìm mọi cách để giúp.

Nhìn dáng vẻ có thể hy sinh tất cả vì Hoàng thượng của Tô Ngọc, Tô Cửu nhíu mày, luôn cảm thấy tình cảm của em trai đối với Hoàng thượng có vẻ hơi kỳ lạ. "Hoàng thượng, bên này không có chuyện gì thì thần cùng Tiểu Ngọc xin phép về trước." "Được, Tết đến thì đưa Tiểu Ngọc cùng vào cung đón năm mới." Hoàng thượng không yên tâm dặn dò. "Vâng." Trở về nhà Tô Ngọc, Tô Cửu nhìn anh nghiêm túc hỏi: "Có phải em có chuyện gì mà anh không biết không?" Tô Ngọc kể lại chuyện xưa cho Tô Cửu nghe, Tô Cửu nghe xong mắt đều đỏ hoe.

Thì ra là vậy, như thế thì rất nhiều chuyện có thể giải thích được rồi. "Em muốn giúp Hoàng thượng cũng là vì chuyện này?" "Vâng, kiếp trước ngài ấy đã giúp em báo thù, cũng là người lo hậu sự cho em, nên em muốn giúp ngài ấy." Trước đây là giúp trong âm thầm, chẳng qua bây giờ chuyển sang công khai mà thôi.

Tô Cửu trong lòng nghẹn lại, đau xót.

Em trai của anh vậy mà đã trải qua nhiều chuyện như vậy. "Lúc đó chắc đau lắm phải không?" Qua lời kể của em trai, anh biết rằng mình đã bị nhà họ Tạ hãm hại chết trên chiến trường trước khi em trai qua đời, Tô Tuyền cũng là con rối trong tay Dương San San, chỉ còn một mình Tô Ngọc, em ấy đã chống đỡ như thế nào?

Tô Ngọc bước đến bên cửa sổ, nhìn khung cảnh tuyết trắng bên ngoài, nhẹ giọng nói: "Quen rồi sẽ không còn đau nữa." Lúc đầu rất đau, sau đó dần dần tê liệt rồi không còn cảm thấy đau nữa.

Bất kể họ làm gì với anh, anh cũng không cảm nhận được nỗi đau.

Tô Cửu đưa tay ôm chặt lấy Tô Ngọc, xót xa nói: "Thảo nào mấy năm nay em thay đổi nhiều như vậy." "Anh, tất cả đã qua rồi.

Em bây giờ rất tốt, ông nội và anh đều còn đây, còn có Tiểu Hòa và

Tiểu Bảo nữa." Chỉ cần họ vẫn còn ở đây, anh đã mãn nguyện rồi.

Tô Cửu kìm nén cơn giận trong lòng, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Em định khi nào ra tay?" "Để họ ăn một cái Tết yên ổn cuối cùng.

Em ra tay vẫn là quá muộn." "Bây giờ vẫn chưa muộn." Tô Cửu lắc đầu: "Có gì cần giúp cứ nói với anh, anh sẽ giúp em." Anh sẽ không để em trai mình phải một mình chống đỡ đến phút cuối cùng như kiếp trước, đến chết cũng phải để người khác lo hậu sự. "Anh, anh có biết không, khi anh gặp chuyện trên chiến trường, Hoàng thượng nghe tin đã đích thân ra chiến trường tìm anh về.

Sau khi tìm được anh về, ngài ấy liền động đến Tạ gia, từ đó về sau người khác rất ít khi thấy ngài cười." Tô Ngọc đột nhiên kể cho Tô Cửu nghe chuyện này.

Những chuyện này đều là người dưới tay anh kể lại.

Chương 235

Lúc đó, anh vẫn còn vài thuộc hạ trung thành, họ sẽ kể cho anh nghe rất nhiều chuyện.

Khi đó, anh cảm thấy may mắn cho sự lựa chọn của anh trai mình, vì lựa chọn của anh trai không sai, Hoàng thượng là một vị hoàng đế tốt, đồng thời cũng là một người bạn tốt.

Tô Cửu nghe lời Tô Ngọc nói, mỉm cười: "Đúng là chuyện mà huynh ấy sẽ làm." "Anh, ngài ấy thật sự rất tốt, chúng ta cùng nhau giúp ngài ấy." Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Được, sau này Nhị hoàng tử giao cho em." Tô Cửu nghiêm túc nói.

Với dã tâm của Linh Quý phi, khả năng ra tay với Nhị hoàng tử là rất lớn. "Em sẽ." Hai người đang nói chuyện này thì Hoàng thượng cũng đã kể lại chuyện đó cho Hoàng hậu.

Hoàng hậu nhìn đứa con trong lòng, có chút không nỡ nhưng bà biết Hoàng thượng nói đúng.

Nếu đứa bé ở trong cung, dù họ có thể bảo vệ con, nhưng lại không thể trông chừng từng giờ từng khắc: "Hoàng thượng, cứ theo ý của Tô Ngọc, tìm cho con một người đóng thế." Bà đoán Linh Quý phi sẽ sớm ra tay. "Được." Rất nhanh, một đứa trẻ sinh cùng ngày với hoàng tử được đưa đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu để tâm phúc của mình chăm sóc đứa bé cẩn thận, ngày thường các cung phi đến thăm cũng bế đứa bé này ra.

Trẻ con trông đứa nào cũng giống nhau, nên cũng không ai nghi ngờ.

Mọi việc chuẩn bị xong xuôi, cũng sắp đến Tết.

Ba ngày trước Tết, Tiền chưởng quỹ thông báo cho mọi người là rau củ và dâu tây đã có hàng.

Vừa nghe tin này, các nhà đều phái người đến canh chừng, chỉ cần cửa hàng mở cửa là lập tức xông vào mua.

Ngày hôm sau, cửa còn chưa mở mà bên ngoài đã có rất nhiều người xếp hàng.

Tô Ngọc ở tửu lầu đối diện nhìn thấy cảnh này, không thể không khâm phục Tiền chưởng quỹ.

Hôm qua lúc thông báo, Tiền chưởng quỹ đã nói rõ dâu tây hai mươi lăm lạng một cân, rau củ một lạng bạc một cân.

Đắt như vậy mà những người này vẫn đến, xem ra đã đoán được công dụng của những loại rau quả này rồi. "Xem ra lần này các ngươi kiếm được không ít tiền đâu nhỉ." Tô Cửu chống cằm nhìn đám người dưới lầu, nhướng mày nói. "Ừm, đã đoán trước được rồi." Với cách làm của Tiền chưởng quỹ, không kiếm được tiền mới lạ.

Hai người thong thả ngồi trên lầu quan sát, đám người xếp hàng dài dưới lầu vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Khi cửa hàng mở ra, tất cả mọi người đổ xô vào, vừa vào đã có mục tiêu rõ ràng là tranh giành dâu tây, tranh giành rau củ.

Một đợt mua xong, lại lên một đợt hàng mới.

Tiền chưởng quỹ và đám nhân viên làm việc không ngơi tay, vừa bận vừa mệt. "Tiền chưởng quỹ, dâu tây hết rồi, cho thêm đi." Một quản gia thấy dâu tây hết liền vội vàng thúc giục. "Dâu tây hôm nay chỉ có bấy nhiêu thôi, mai xin mời đến sớm." Khi những người còn lại muốn mua dâu tây, Tiền chưởng quỹ liền phán cho họ một câu chỉ có bấy nhiêu.

Nghe nói hôm nay chỉ có bấy nhiêu, tất cả mọi người đều sa sầm mặt mày, ngán ngẩm nói: "Có thì cứ lấy ra đi, giấu giếm làm gì chứ?" Tiền chưởng quỹ cười tủm tỉm nói: "Đây là thiếu gia nhà chúng tôi nói, hôm nay chỉ có bấy nhiêu thôi." Các vị quản gia thấy vậy đành thôi, ngày mai lại đến.

Đợi Tiền chưởng quỹ đóng cửa bắt đầu tính toán, nhân viên cũng dọn dẹp số rau củ và dâu tây còn lại trong kho.

Tô Cửu và Tô Ngọc chỉ xem một lúc rồi rời đi.

Cảnh tượng tranh mua điên cuồng này nằm trong dự liệu của họ, cũng không có gì đáng để bận tâm.

Ngày thứ hai, tình hình cũng tương tự, người đến còn đông hơn, vì hôm qua Tiền chưởng quỹ đã nói với họ, hôm nay bán xong là hết.

Những người hôm qua không mua được hôm nay đều kéo đến.

Sau một vòng tranh giành nữa, tất cả rau củ và dâu tây đều được bán sạch: "Hết rồi ạ." "Tiền chưởng quỹ, khi nào mới có hàng tiếp?" Mới mua được còn chưa ăn hết đã bắt đầu hỏi khi nào có hàng lại. "Qua Tết ạ, khi nào có rau quả tôi sẽ thông báo cho mọi người." "Được, vậy phiền Tiền chưởng quỹ rồi." Tiễn hết khách, Tiền chưởng quỹ và nhân viên bắt đầu kiểm đếm số tiền thu được trong hai ngày.

Kiểm xong vô cùng hài lòng, theo ý Tô Ngọc, mỗi người được thưởng mười lạng bạc và một ít rau củ: "Đây là thiếu gia dặn giữ lại cho mọi người.

Hai ngày nay mọi người vất vả rồi, về nhà ăn Tết đi, mùng chín chúng ta mở cửa lại." "Đa tạ chưởng quỹ, đa tạ thiếu gia." Đợi đám nhân viên đi rồi, chưởng quỹ mang theo thu nhập của hai ngày đến tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, thu nhập hai ngày nay đã có rồi.

Dâu tây tổng cộng khoảng một vạn năm nghìn cân, bán được ba mươi vạn lạng.

Rau củ hơn năm vạn cân, bán được hơn năm vạn lạng.

Tổng cộng là ba mươi lăm vạn bốn nghìn tám trăm lạng, đã trừ đi tiền lì xì cho mọi người theo dặn dò của thiếu gia." Tiền chưởng quỹ đặt chiếc hòm đựng tiền lên bàn và báo cáo tình hình hai ngày qua. "Ông cũng về ăn Tết đi, mấy ngày nay vất vả rồi." "Không vất vả.

Thiếu gia, hôm nay rất nhiều người hỏi lần sau khi nào mới có hàng, tôi đã nói với họ là sau Tết.

Bên thiếu phu nhân có cung cấp kịp không ạ?" Tiền chưởng quỹ không yên tâm hỏi. "Không cung cấp kịp thì cũng phải để họ chờ." Tô Ngọc chống cằm nhìn số tiền trong hòm.

Bây giờ không phải là họ phải chạy theo người ta để bán, mà là người ta chạy theo để mua.

Tiền chưởng quỹ nghĩ lại, đúng vậy, bây giờ không phải là lúc để những người đó trả giá với họ nữa. "Thiếu gia, sau khi họ ăn hết đợt rau quả này, hiệu quả bồi bổ cơ thể chắc chắn sẽ tốt hơn.

Sang năm mới là lúc chúng ta đại triển thân thủ." Mấy ngày nay, ông đã tự đặt cho mình một mục tiêu đủ lớn.

Sang năm nhất định phải mở thêm mười lăm cửa hàng Tứ Quý ở các vùng lân cận, nhân lực cũng phải đào tạo để đưa đi làm chưởng quỹ.

Vừa vuốt cằm, Tiền chưởng quỹ vừa nói ý tưởng và mục tiêu của mình cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe xong liền hài lòng gật đầu: "Rất tốt, cứ theo ý ông mà làm." "Vâng." Tiền chưởng quỹ báo cáo thêm một vài chuyện khác rồi mới rời đi.

Chuyện các gia đình giàu có ở kinh thành tranh giành mua dâu tây và rau củ trong hai ngày qua đã lan truyền khắp kinh thành.

Những người chê đắt đều cảm thấy bọn họ đang lừa người.

Một ngày trước Tết, trong một buổi tụ tập riêng, có người đã hỏi những người đã mua được rau quả. "Các vị bỏ ra nhiều tiền như vậy để mua rau củ và dâu tây, đúng là thừa tiền đốt mà, đắt như vậy." "Ngươi thì biết cái gì?

Rau củ và dâu tây này không phải loại bình thường đâu.

Chương 236

Ăn vào có thể bồi bổ cơ thể.

Tuy mới vài ngày, hiệu quả chưa rõ rệt lắm, nhưng chắc chắn là có hiệu quả." "Làm sao có thể?

Ngươi đang đùa với ta à?" Người bên cạnh kinh ngạc hỏi. "Ta đùa với ngươi?

Mẹ ta gần đây bị bệnh chân lạnh đau nhức, ăn gì cũng không đỡ.

Chỉ mới ăn rau quả của Tứ Quý vài ngày mà chân đã đỡ đau hơn nhiều rồi.

Ngoài thuốc vẫn uống hằng ngày, mẹ ta chỉ ăn thêm rau củ và dâu tây.

Nếu là do tác dụng của thuốc thì mẹ ta đã không phải chịu khổ như vậy.

Không phải thuốc thì chỉ có thể là rau củ và dâu tây thôi." Rau củ và dâu tây có thể bồi bổ cơ thể, giá này có đắt không?

Một chút cũng không đắt.

Gia đình hắn từ đời này mới thực sự phất lên.

Cha mẹ hắn lúc trẻ vì mấy anh em hắn mà chịu quá nhiều khổ cực, về già cũng khổ sở.

Bây giờ chỉ cần ăn uống hàng ngày là có thể dưỡng tốt cơ thể, không cần để mẹ hắn ngày nào cũng uống thuốc, đắt mấy hắn cũng mua.

Chuyện tương tự cũng xảy ra ở các gia đình mua được đợt rau quả đầu tiên.

Những người chưa mua cũng nghĩ bụng, đợi lần sau bán sẽ mua một ít thử xem có thật sự tốt như họ nói không.

Vài người bạn thân của Tô Cửu nghe được tin này liền kéo đến tìm anh: "Tô Cửu, Tứ Quý là của em trai ngươi đúng không?" "Phải." Tô Cửu gật đầu: "Sao vậy?" Mấy người đến tìm Tô Cửu đều sa sầm mặt mày: "Ngươi còn dám hỏi chúng ta sao vậy à?

Em trai ngươi có thứ tốt như vậy mà không nói sớm cho chúng ta biết?" Gã này thật không tử tế, căn bản không coi họ là bạn bè.

Tô Cửu đáy mắt mang theo ý cười: "Ta còn tưởng các ngươi biết rồi, dù sao cũng ồn ào như vậy mà." "…" Họ quả thực biết, nhưng vì chê đắt nên không mua.

Nghĩ đến đây, mấy người cảm thấy đau đớn khôn nguôi: "A Cửu, chúng ta có phải là anh em tốt không?" Tô Cửu nhìn bộ dạng của họ, chán ghét nói: "Bộ dạng này của các ngươi xấu quá đấy." "Cái này không cần để ý, ngươi chỉ cần nói cho chúng ta biết em trai ngươi còn hàng không?

Nếu có thì chia cho chúng ta một ít, chúng ta còn về nhà báo cáo nữa." Từ khi biết rau quả của Tứ Quý có thể bồi bổ cơ thể, các bậc lão nhân trong nhà họ đã bắt đầu trách mắng họ bất hiếu.

Vừa nghe nói là của em trai Tô Cửu, họ liền đến thẳng đây, hy vọng có thể mua được một ít từ tay em trai anh. "Chuyện này phải hỏi Tiểu Ngọc mới biết." Tô Cửu cho thuộc hạ đi hỏi Tô Ngọc.

Nửa canh giờ sau, người đó mới trở về: "Công tử, thiếu gia nói vẫn còn một ít nhưng không nhiều." "Vậy bảo Tiểu Ngọc chia cho họ một ít, ngươi dẫn họ qua đi." Tô Cửu nhìn thuộc hạ của mình nói. "Tô Cửu, lúc rảnh chúng ta mời ngươi ăn cơm, đa tạ ân cứu mạng của ngươi." Tô Cửu buồn cười nhìn họ, chẳng qua chỉ là một ít rau quả thôi mà, có cần phải nói quá lên như vậy không?

Tiễn mấy người đi rồi, hạ nhân ở cửa vào báo vợ chồng Tô Tần đến.

Ánh mắt lạnh đi, Tô Cửu ra lệnh: "Nói với họ ta vào cung rồi." Nói xong, anh đi ra bằng một cánh cửa khác để đến hoàng cung.

Tô Tần và Dương San San đợi ở cửa, vẻ mặt dần trở nên mất kiên nhẫn.

Họ đến nhà con trai mình mà còn phải chờ đợi, quả là một nỗi nhục lớn. "Nhị gia, người trong nội viện nói công tử đã vào cung gặp Hoàng thượng, không có ở nhà." "Hắn đi hay chưa ngươi không biết sao?" "Sân này còn có một cánh cửa khác, bên đó gần hoàng cung hơn, công tử thường đi lối đó." Ý tứ là công tử đi lối khác, chúng tôi không nhìn thấy người. "Đợi hắn về thì bảo hắn đến gặp chúng ta." "Vâng." Sau khi hai người Tô Tần rời đi, Dương San San mới lên tiếng: "Có phải nó cố ý không?" Sao lại trùng hợp như vậy?

Họ vừa đến thì Tô Cửu đã không có ở nhà. "Cho dù là cố ý, chúng ta cũng không có gì để nói, dù sao Tiểu Cửu cũng là đi gặp Hoàng thượng." Tô Tần liếc Dương San San một cái, khẽ thở dài: "Năm mới rồi, đừng đến gây phiền phức cho chúng nó nữa." Dương San San bất mãn nhìn Tô Tần: "Cái gì gọi là gây phiền phức cho chúng nó?" Tô Tần không nói gì, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Hoàng thượng thấy Tô Cửu đột nhiên đến tìm mình, có chút ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay sao có thời gian đến tìm ta?" Hiếm có được một ngày nghỉ, không đi tìm Tiểu Ngọc tụ tập ăn uống, lại vào cung tìm ngài, điều này khiến ngài vô cùng ngạc nhiên. "Đến chỗ huynh để trốn người, Tết nhất cũng không để ta yên." Tô Cửu đưa tay day day mi tâm, bực bội nói.

Nhìn dáng vẻ thiếu kiên nhẫn của Tô Cửu, Hoàng thượng liền đoán ra là ai đến gây phiền phức cho anh. "Các ngươi vẫn chưa định ra tay?" "Tiểu Ngọc nói qua Tết sẽ ra tay, cụ thể thế nào thì xem ý nó." Lần này Tô Ngọc ra tay, e là sẽ không cho họ có đất xoay xở.

Chuyện họ làm ở nhà Tiểu Hòa trước đây đã khiến Tiểu Ngọc tức giận. "Chuyện này có chút kỳ lạ, Tiểu Ngọc vậy mà cũng chịu ra tay." Hoàng thượng trêu chọc nói.

Tô Cửu cười mà không nói.

Anh không tin Tiểu Ngọc đến bây giờ mới tìm được bằng chứng hoàn hảo, e là đã tìm được từ lâu, chỉ là vẫn luôn không ra tay mà thôi.

Bên kia, Tô Ngọc đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài.

Càng gần Tết, tâm trạng của anh càng không tốt.

Nếu không phải vợ chồng Tô Tần công khai ngấm ngầm gây phiền phức cho Tiểu Hòa, anh cũng sẽ không quyết định ra tay vào lúc này.

Ở thôn Tạ gia, Tiểu Bảo mấy ngày nay cứ ủ rũ.

Tiểu Trí nghiêng đầu nhìn Tiểu Bảo đang nằm bò trên bàn, lo lắng hỏi: "Tiểu Bảo, cậu sao vậy?

Không sao chứ?" Tiểu Bảo ngoan ngoãn lắc đầu: "Ca ca, tớ không sao, tớ chỉ nhớ cha thôi.

Anh nói xem khi nào cha mới về a?" "Cha nuôi viết thư nói phải đợi xong việc bên đó mới qua được." Tiểu Trí giải thích.

Tiểu Bảo đương nhiên biết những gì Tiểu Trí nói đều đúng, cậu bé chỉ nghĩ không biết cha có đột nhiên trở về không.

Vương Cẩn Hòa đứng ngoài cửa nghe thấy lời của Tiểu Bảo, liền từ ngoài bước vào, đưa tay bế cậu bé lên.

Bất ngờ bị bế lên, Tiểu Bảo ban đầu giật mình, thấy là Vương Cẩn Hòa mới yên tâm. "Mẹ." "Nhớ cha con rồi à?" Mấy hôm trước vợ chồng Cố Tĩnh đã trở về, Tiểu Bảo thấy Trương Cần chơi cùng Tiểu

Trí liền bắt đầu nhớ Tô Ngọc, cả ngày cũng không có tinh thần.

Làm gì cũng không muốn.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa nghĩ Tiểu Bảo qua vài ngày sẽ thông suốt, ai ngờ ngày nào cậu bé cũng như vậy. "Mẹ, mẹ nói cha có thể về không?" "Lúc cha con đi đã nói năm nay không thể về ăn Tết cùng chúng ta, cha còn rất nhiều việc phải làm ở bên đó.

Đợi cha làm xong việc sẽ nhanh chóng trở về, đừng sốt ruột, được không?" Vương Cẩn Hòa kiên nhẫn giải thích cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe lời Vương Cẩn Hòa, miễn cưỡng gật đầu: "Con sẽ ngoan ngoãn nghe lời." "Tiểu Bảo ngoan quá.

Chương 237

Cha con chắc chắn cũng rất nhớ con.

Nếu Tiểu Bảo nhớ cha thì viết thư cho cha, được không?" "Dạ được." Vừa nghe có thể viết thư cho Tô Ngọc, Tiểu Bảo liền vui vẻ, hớn hở cầm giấy bút ra bắt đầu viết.

Thấy Tiểu Bảo dường như đã phục hồi tinh thần, Trương Trí Lâm cuối cùng cũng yên tâm.

Cậu đã hứa với cha nuôi là sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo từ nhỏ đã không có cha, năm ngoái cha nuôi mới tìm được cậu, cậu chắc chắn rất dựa dẫm vào cha nuôi.

Tết đến thấy cha mình về, trong lòng chắc hẳn có chút hụt hẫng.

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt lo lắng của Trương Trí Lâm, áy náy nói: "Ca ca, em làm anh lo lắng rồi, xin lỗi anh." "Không sao, Tiểu Bảo vui là được rồi." Trương Trí Lâm không ngừng lắc đầu.

Sau khi Tiểu Bảo viết thư xong, liền đi tìm Nguyên Cát nhờ gửi thư cho Tô Ngọc, rồi mới cùng Tiểu Trí đi dạo nhặt trứng gà.

Cách đây không lâu, trong nhà lại nở thêm một lứa gà con.

Vương Cẩn Hòa và gia đình suy nghĩ rồi để Đại Hoa và Tiểu Hoa dắt đàn gà con cùng những con gà khác đến chuồng gà dưới chân núi.

Chỗ đó mới được xây dựng cách đây không lâu, dùng hết hai mẫu đất, dự định sau này sẽ chuyên dùng để nuôi gà.

Bây giờ nhà cô có hơn ba trăm con gà mái lớn nhỏ và hơn một trăm con gà trống.

Sau này trứng gà có thể gửi đến kinh thành bán.

Lúc này, Vương Cẩn Hòa còn chưa biết trứng gà của cô sau này sẽ cung không đủ cầu, thường xuyên bị thúc giục.

Mấy ngày trước, lứa rau củ trưởng thành cuối cùng đã được gửi đi.

Mảnh đất trống cũng đã được trồng lại rau mới.

Vương Cẩn Hòa tuy chưa biết tổng cộng bán được bao nhiêu tiền, nhưng mỗi khoản đều được ghi chép lại.

Còn về số rau quả trước đó, Vương Cẩn Hòa đã tính ra, tổng cộng bán được bốn, năm vạn lạng bạc, tính ra cũng khá tốt.

Nhìn vào sổ sách, thu nhập dự kiến từ dâu tây và rau củ trước Tết năm nay là khoảng bốn mươi lăm vạn lạng.

Đây mới chỉ là thu nhập của một mùa đông.

Trước đó Tô Ngọc đã viết trong thư, sau này rau quả cô trồng đều sẽ bán với giá này.

Xem ra sau Tết có thể trồng thêm nhiều rau củ và hoa quả hơn.

Vừa nghĩ, Vương Cẩn Hòa vừa bắt đầu viết ra những loại rau củ và hoa quả cần trồng.

Viết xong mới phát hiện đất không đủ dùng.

Đất không đủ, Vương Cẩn Hòa liền để ý đến sườn núi phía sau.

Đây là nơi Dư Thanh Phong trước kia muốn mua nhưng bây giờ không có thời gian làm.

Vương Cẩn Hòa quyết định đi tìm thôn trưởng để mua lại toàn bộ sườn núi này.

Ngày mai là Tết, Vương Cẩn Hòa đành tạm gác lại chuyện này.

Sáng sớm thức dậy, cả nhà bắt đầu dọn dẹp trong ngoài.

Tô Ngọc không có nhà, Vương Cẩn Hòa liền về nhà mẹ đẻ cùng chuẩn bị bữa cơm tất niên. "Mẹ ơi, cha gửi đồ về cho con và ca ca." Vương Cẩn Hòa đang bận trong bếp, nghe thấy lời của Tiểu Bảo, liền giao việc trong tay cho Thu Ý và những người khác, rồi theo Tiểu Bảo ra ngoài xem.

Quả nhiên, hai thùng đồ lớn khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy bất lực.

Gã này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Lần nào cũng mua nhiều đồ như vậy gửi về cho con. "Mẹ ơi, chú mang đồ tới nói là cho mẹ ạ." Tiểu Bảo chỉ vào hai cái rương bên cạnh nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa rất muốn lôi Tô Ngọc về đánh một trận.

Nhất là sau khi mở rương ra, nhìn thấy một hộp trân châu lớn bên trong.

Làn da của cô bây giờ đã rất đẹp, không cần tiếp tục dùng trân châu nữa, vậy mà anh lại hay rồi, biết rõ mà vẫn gửi về nhiều như vậy.

Cố Tĩnh nhìn hộp trân châu lớn mà cười không ngớt: "Tiểu Hòa, em rể cũng lợi hại thật đấy, gửi thẳng cho em nhiều trân châu như vậy, có phải định để em dùng trân châu thay cơm không?" Nói xong chính chị cũng không nhịn được cười. "Không phải dùng thay cơm, mà là để nghiền ra đắp mặt." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh, cười tủm tỉm nói.

Cô có thể chê đồ Tô Ngọc gửi, nhưng người khác thì chắc chắn không được. "Chị còn chưa nói gì mà, xem em kìa, đã vội bênh người ta rồi." Cố Tĩnh trêu chọc. "Chị Tĩnh nói cứ như chị không bênh anh rể ấy." Vương Cẩn Hòa không khách khí đáp trả.

Tô Ngọc không có ở đây, so với cô xem ai mặt dày hơn là điều không thể.

Cố Tĩnh lập tức giơ tay đầu hàng: "Em lợi hại, chị nói không lại em." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng.

Cố Tĩnh đứng bên cạnh cùng cô xem những thứ Tô Ngọc gửi tới, xem xong liền trêu: "Người không về được nhưng đồ thì gửi không thiếu thứ gì." Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa chỉ cười nhẹ, so với những thứ này, cô thực ra càng hy vọng Tô Ngọc có thể trở về, ít nhất có thể ở bên Tiểu Bảo.

Trương Cần thấy hai người họ đang tán gẫu trên trời dưới đất, vội vàng rời đi kẻo lát nữa lại lôi cả mình vào.

Có đồ Tô Ngọc gửi về, Tiểu Bảo vui vẻ hơn hẳn, cầm một quả dâu tây to bằng nắm tay vừa ăn vừa xem đồ trong rương.

Vương Cẩn Hòa nói chuyện với Cố Tĩnh vài câu rồi quay vào bếp giúp một tay.

Đến trưa, hai bàn đầy ắp món ngon đã được dọn lên. "Tô Ngọc cưới được người vợ lên được phòng khách, xuống được phòng bếp như em đúng là quá hời." Vương Cẩn Hòa quá lợi hại, không biết làm thế nào mà có thể nấu món ăn vừa ngon vừa đẹp mắt như vậy. "Em cũng thấy vậy." Vương Cẩn Hòa nói xong tự mình cũng bật cười.

Giữa cô và Tô Ngọc không tồn tại ai hời hơn ai, thực ra là cả hai đều xứng đáng. "Xem cái vẻ sến súa của em kìa, da gà da vịt nổi hết cả lên rồi." "Chị Tĩnh, em không ngại chị và anh rể thể hiện tình cảm trước mặt mọi người đâu." Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nhìn Cố Tĩnh, không khách khí phản kích.

Cố Tĩnh coi như đã nhìn ra, muốn chiếm được lợi thế từ tay

Vương Cẩn Hòa về cơ bản là không thể. "Con bé nhà em đúng là không chịu thiệt chút nào." "Em ăn gì cũng được, chỉ không ăn thiệt thòi.

Chương 238

Ăn thiệt có gì tốt chứ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói.

Chịu thiệt là việc mà người thường bị bắt nạt mới làm, cô không muốn bị bắt nạt nên tự nhiên cũng sẽ không chịu thiệt.

Cả nhà vừa ăn cơm vừa trò chuyện, hai đứa trẻ ăn xong liền chạy đi chơi.

Ăn xong dọn dẹp cũng đã là chiều, Vương Cẩn Hòa bắt đầu trộn nhân, cán bột làm sủi cảo. "Tiểu Hòa, mới ăn cơm xong sao em lại bắt đầu làm nữa rồi?" Cố Tĩnh thấy Vương Cẩn Hòa lại bận rộn, không nhịn được hỏi. "Em làm sẵn sủi cảo cho bữa tối và sáng mai, đến lúc đó chỉ cần luộc là được." Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên nói.

Hôm nay trời hạ nhiệt độ hơi lạnh, sáng mai cô muốn ngủ đến khi tự nhiên tỉnh mới dậy. "Vậy chị cũng vào giúp." Cố Tĩnh rửa tay rồi qua giúp gói sủi cảo.

Có Thu Ý và mọi người cùng làm, sủi cảo nhanh chóng được gói xong đặt trên bệ bếp.

Vương Cẩn Hòa mang đồ ăn vặt ra phòng khách cùng mọi người đón giao thừa.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí chẳng mấy chốc đã ngủ thiếp đi, Vương Cẩn Hòa và Cố Tĩnh bế các con về phòng, nhìn hai đứa trẻ ngủ say, ánh mắt Cố Tĩnh tràn đầy sự dịu dàng. "Lần này trở về, chị có thể cảm nhận rõ rệt Tiểu Trí đã thay đổi rất nhiều, Tiểu Hòa, cảm ơn hai em." Cố Tĩnh rất rõ ai đã mang đến tất cả những điều này.

Từ lúc trở về, ngày nào chị cũng thấy con trai cùng Tiểu Bảo học văn luyện võ, không hề có chút kháng cự nào, điều này khiến chị cảm thấy rất khác biệt.

Từ sau khi rời khỏi nhà họ Cố, chị từng nghĩ rằng Tiểu Trí có lẽ sẽ không bao giờ thích đọc sách nữa, không ngờ mới bao lâu mà thằng bé đã không còn phản kháng chút nào.

Đây đều là công lao của Tô Ngọc.

Đương nhiên cũng không thể tách rời sự chăm sóc tận tình của Vương Cẩn Hòa. "Với em mà còn khách sáo gì nữa?

Tiểu Trí là con nuôi của chúng em, đối xử tốt với thằng bé là điều nên làm, chị cũng đừng nghĩ nhiều quá.

Bên đó có tìm chị không?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Có tìm, họ muốn chúng tôi đưa Tiểu Trí về, nói là sau này sẽ không đối xử với Tiểu Trí như vậy nữa, nhưng bị chúng tôi từ chối rồi." Chỉ cần nghĩ đến những gì Tiểu Trí đã phải chịu đựng, Cố Tĩnh lại căm hận họ vô cùng.

Đưa tay vỗ nhẹ lên vai Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa mỉm cười: "Chị tự mình quyết định là được, về phía bên đó em cũng không thể nói gì với chị, chỉ muốn nói với chị rằng hãy suy nghĩ cho Tiểu Trí, thằng bé không thể chịu đựng sự giày vò như vậy thêm nữa đâu." Đứa trẻ Tiểu Trí này đừng nhìn bây giờ có vẻ ổn, thực ra tâm tư cũng rất nhạy cảm, ai đối tốt với nó, ai đối xử không tốt, nó đều biết rất rõ.

Cố Tĩnh thở dài, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Điều này đương nhiên chị biết, vì Tiểu Trí chị cũng sẽ không hòa giải với họ, dù sao…" Dù sao cái gì Cố Tĩnh không nói ra nhưng Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng đoán được, có lẽ là bên nhà họ Cố đã làm chị không thoải mái. "Chị Tĩnh, đã hai lần rồi." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nói một câu.

Cơ thể Cố Tĩnh cứng đờ nhìn Vương Cẩn Hòa, đúng vậy, cô ấy nói đúng, đã hai lần rồi.

Trái tim vốn có chút dao động trong khoảnh khắc này trở nên kiên định, bên nhà họ Cố tuy liên lạc với chị, nói rằng sẽ không đối xử với Tiểu Trí như vậy nữa, nhưng ai biết được đó có phải là thật không?

Lỡ như họ vẫn xem Tiểu Trí như một quân cờ thì phải làm sao? "Tiểu Hòa, em yên tâm, chị biết phải làm thế nào rồi." Cố Tĩnh kiên quyết nói. "Chị Tĩnh, chị cứ nghĩ đến việc con trẻ phải gánh chịu tất cả thì sẽ không làm như vậy đâu, dù sao con trẻ mới là nạn nhân cuối cùng.

Chị hãy suy nghĩ kỹ đi, em về phòng nghỉ trước." Cô không muốn cùng mọi người đón giao thừa, hôm nay bận cả ngày rất mệt, muốn đi nghỉ một lát, đợi đến giờ sẽ dậy luộc sủi cảo.

Nào ngờ Vương Cẩn Hòa ngủ một mạch đến sáng hôm sau.

Mơ màng mở mắt, Vương Cẩn Hòa nhìn trời bên ngoài đã sáng choang, đưa tay day day thái dương, không ngờ mình lại ngủ lâu như vậy.

Rửa mặt xong đi ra ngoài, Thu Ý và mọi người đã làm xong sủi cảo, những người khác đều đã ăn, chỉ còn lại mình cô chưa ăn.

Ăn sáng xong, Vương Cẩn Hòa chuẩn bị rất nhiều đồ ăn, còn có một ít bao lì xì đựng mười đồng xu.

Chuẩn bị xong, đã có những đứa trẻ quen thuộc trong làng đến nhà chúc Tết, Vương Cẩn Hòa cho mỗi đứa một bao lì xì, còn có rất nhiều đồ ăn vặt mà chúng chưa từng thấy.

Đứa trẻ nào cũng tay không đến, no đủ ra về.

Vừa ăn đồ ngon, chúng vừa rủ Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi cùng, sau khi bị từ chối mới cầm đồ rời đi.

Sau mùng một là thời gian đi thăm họ hàng, nhà Vương Cẩn Hòa ở đây không có họ hàng thân thích gì, nên cứ ở nhà cho đến sau mùng tám, Vương Cẩn Hòa mới đi tìm Tạ Khuê. "Tiểu Hòa, hôm nay sao cháu có thời gian đến chỗ ta thế?" Tạ Khuê có chút kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, mới qua Tết đã chạy đến tìm mình. "Đại thúc, cháu muốn mua sườn núi ở hậu sơn." Vương Cẩn Hòa cũng không giấu giếm, nói rõ mục đích của mình.

Tạ Khuê chấn động nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cháu muốn… mua sườn núi ở hậu sơn?

Cháu muốn mua bao nhiêu?" "Toàn bộ." Vương Cẩn Hòa không muốn sau này lại phải lằng nhằng, trực tiếp nói ra một con số: "Nếu đất khô cằn dưới chân núi trong thôn chúng ta còn mà không ai cần, cháu cũng mua hết luôn." Tạ Khuê như bị một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống đập trúng. "Cháu mua nhiều đất như vậy để làm gì?" Nhà con bé đã có bao nhiêu đất rồi mà còn mua nữa? "Đất này có nhiều hơn nữa cháu cũng không chê nhiều đâu ạ.

Thôn trưởng, nếu sau này có đất ở đâu cần bán, chú cũng để ý giúp cháu nhé.

Năm nay cháu còn muốn trồng lúa năng suất cao, chút ruộng đất trong tay này vẫn chưa đủ lắm." Nhà cô bây giờ cũng chỉ có hai ba trăm mẫu đất, trồng lương thực cũng không được nhiều, như vậy không được.

Cô còn muốn mua thêm nữa. "Lương thực năng suất cao?

Thật sự được sao?" Thôn trưởng có chút kích động nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Đương nhiên là được, sau này cháu sẽ cải tiến phương pháp trồng lúa, người trong thôn đều có thể trồng, còn họ có tin hay không thì không liên quan đến cháu." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn quyết định chia sẻ phương pháp trồng trọt cho tất cả mọi người trong thôn Tạ gia.

Tạ Khuê kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong lòng có cảm giác không nói nên lời, nhìn cô, thôn trưởng cảm khái nói: "Tiểu Hòa, thực ra cháu không cần phải làm vậy, bọn họ bên đó…" "Không sao đâu ạ, thôn trưởng đến lúc đó chú cứ nói với họ một tiếng, nghe hay không là chuyện của họ." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Cô quyết định như vậy là vì nội dung cuộc trò chuyện với Dư Thanh Phong mấy ngày nay, cô biết những người khác trong thôn Tạ gia bị kích thích quá nặng, bất kể là người thôn Hồ Lô, hay người thôn Tạ gia trồng rau theo nhà cô, năm ngoái đều kiếm được không ít tiền, còn họ thì chẳng được lợi lộc gì.

Lúc mới đầu còn không sao, lâu dần e rằng có người sẽ gây chuyện, đây không phải là điều cô muốn thấy.

Nếu một chút ân huệ nhỏ có thể khiến người trong thôn an phận hơn một chút thì có sao đâu?

Tạ Khuê thở dài nhìn Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói: "Tiểu Hòa, cháu làm vậy chỉ khiến họ có suy nghĩ khác thôi, con người ai cũng tham lam, được một chút lại muốn nhiều hơn, cháu vẫn nên suy nghĩ cho kỹ." "Không sao, nếu họ không biết điều, cháu tự nhiên cũng sẽ không khách khí." "Vậy được, cứ nghe theo cháu." Tạ Khuê thấy Vương Cẩn Hòa đã kiên trì như vậy, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý. "Mua sườn núi này tổng cộng cần bao nhiêu tiền?

Cả đất khô cằn nữa." "Gần nhà cháu còn ba mươi mẫu đất khô, ba lượng bạc một mẫu, tổng là chín mươi lượng, còn sườn núi thì phải một nghìn năm trăm lượng." Đây là mức giá thấp nhất Tạ Khuê có thể cho Vương Cẩn Hòa.

Chương 239

Mức giá này đối với Vương Cẩn Hòa cũng hợp lý, thế là cô gật đầu đồng ý: "Giá này được ạ." Vương Cẩn Hòa đưa cho Tạ Khuê một nghìn sáu trăm năm mươi lượng, trừ đi tiền mua đất, mua sườn núi và tiền lo lót, còn lại đều là cho Tạ Khuê uống rượu. "Con bé này, lần nào cũng cho ta nhiều như vậy, ta ngại nhận quá." "Có gì đâu ạ?

Đây là phần đại thúc đáng được nhận." "Vậy đại thúc không khách sáo với cháu nữa, làm xong ta sẽ đưa đến nhà cháu." "Vâng ạ." Sau khi giải quyết xong chuyện đất đai, Vương Cẩn Hòa bắt đầu ươm mầm dưa hấu, lần này cần không ít cây giống, tất cả mọi người đều cần cô làm, xem ra sau này vẫn phải tìm thêm vài người làm công dài hạn mới được.

Nếu không chỉ với mấy người nhà cô, sau này ruộng nhiều lên chắc chắn sẽ không xuể.

Nghĩ đến việc phải tìm người, Vương Cẩn Hòa lại cảm thấy nhà cửa cũng không đủ ở, xem ra lại phải tìm vị đại thúc trước đây đến giúp rồi.

Vương Cẩn Hòa bảo Nguyên Cát đi cùng mình tìm vị đại thúc lần trước. "Con bé nhà họ Vương, sao cháu lại đến đây?" Vị đại thúc xây nhà thấy Vương Cẩn Hòa đến thì rất ngạc nhiên, dường như không ngờ cô sẽ đến vào lúc này. "Đại thúc, là thế này ạ, cháu định nhờ chú giúp nhà cháu xây nhà." Vương Cẩn Hòa có chút ngại ngùng. "Xây nhà?

Cháu định xây lớn cỡ nào?" Đối với lời nói của Vương Cẩn Hòa, đối phương không hề ngạc nhiên. "Cháu định mở rộng thêm một chút bên cạnh ngôi nhà chú đã giúp cháu xây lần trước, nhà đông người không đủ ở." Bình thường thì không sao, nhưng hễ có khách đến là thật sự không đủ chỗ ở. "Việc này được, ta đi nói với thím cháu một tiếng rồi theo cháu về xem, đợi qua rằm, lò gạch lò ngói bên kia bắt đầu làm việc là được." "Cảm ơn đại thúc nhiều ạ." Vương Cẩn Hòa dẫn người về, sau khi bàn bạc xong về căn nhà của mình, cô lại dẫn ông đến chân sườn núi. "Đại thúc, bên này cháu cũng cần xây một số căn nhà, không cần quá phức tạp, chỉ cần có thể ở, có thể nấu cơm, tự mình nuôi được ít gà là được." Vương Cẩn Hòa chỉ vào sườn núi nói: "Sau này cháu định dùng nơi này để trồng cây ăn quả, cần thuê người làm dài hạn và mua người hầu, họ sẽ ở đây lâu dài nên cần xây ít nhất đủ cho ba mươi người ở, trong đó có năm chỗ cho một gia đình ở." "Việc này không vấn đề, bao công bao vật liệu, bên này cộng với bên nhà cháu tổng cộng là ba trăm lượng." "Được ạ." "Con bé này, bên cháu cần tìm người làm dài hạn, đại thúc có thể giới thiệu cho cháu một người được không?" Suy nghĩ hồi lâu, ông vẫn quyết định nói ra. "Đại thúc có người thân cần tìm việc ạ?" Vương Cẩn Hòa có chút tò mò.

Nhắc đến chuyện này, vị đại thúc xây nhà thở dài: "Là một đứa trẻ mới mười sáu tuổi trong thôn chúng ta, nó được một ông lão trong thôn nhặt về nuôi, bây giờ ông lão tuổi đã cao, nó cũng không dám đi xa tìm việc, cuộc sống rất eo hẹp.

Ta nghĩ bên cháu có chỗ ở, nó có thể đưa bà nội đi cùng, như vậy…" Chỉ là ông lão tuổi đã cao, ông lo Vương Cẩn Hòa sẽ không đồng ý. "Sức khỏe của cụ bà thế nào ạ?

Còn có thể nấu những món đơn giản không?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Sức khỏe của cụ bà vẫn còn rất tốt, nấu cơm không thành vấn đề, bà để đứa trẻ ra ngoài làm việc, một mình ở nhà không sao, nhưng đứa trẻ đó cũng hiếu thảo, không chịu đi." Đối với người hiếu thảo, Vương Cẩn Hòa rất có cảm tình: "Vậy được ạ, đại thúc đến lúc đó cứ bảo cậu ấy đến là được, hoặc khi các chú xây nhà cũng có thể gọi cậu ấy theo, làm công nhỏ cũng kiếm được chút tiền." "Aiya, tốt quá, Tiểu Hòa, thật sự cảm ơn cháu nhiều lắm." Vị đại thúc xây nhà vui mừng nói.

Ông vốn nghĩ chuyện này sẽ không thành. "Ngôi nhà bên nhà cháu đại thúc có thể xây sau cũng được, cứ xây xong nhà ở đây trước đã, khoảng một hai tháng nữa bên này cháu sẽ bắt đầu trồng cây ăn quả rồi." Có linh tuyền thủy gian lận, Vương Cẩn Hòa không lo lắng thời điểm trồng cây ăn quả không đúng sẽ khiến tỷ lệ sống của cây quá thấp.

Trong hai tháng này, cô còn phải nhờ Nguyên Cát tìm giúp một ít cây ăn quả về. "Được, ta về rồi sẽ bắt đầu gọi người." "Làm phiền đại thúc rồi ạ." "Không phiền, đầu năm cháu đã cho chúng ta việc làm, chúng ta vui còn không kịp nữa là." Vương Cẩn Hòa không nói nhiều, sau khi chia tay vị đại thúc liền quay đầu nhìn Nguyên Cát bên cạnh: "Nguyên Cát, anh bảo người của các anh đi tìm giúp tôi một ít cây ăn quả về, càng nhiều loại càng tốt." "Vâng, thiếu phu nhân." Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị mở rộng trồng trọt và ươm giống, bên Tô Ngọc cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Đợi đến mùng tám đối với anh đã là giới hạn.

Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào: "Thiếu gia, đồ đã được gửi đi rồi, nhiều nhất là hai ngày nữa sẽ có kết quả." "Ta biết rồi." Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết. "Thiếu gia, trước đây ngài bảo chúng ta theo dõi Cố Hề Nhược, đã có tin tức rồi ạ." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Nguyên Bảo, ra hiệu cho cậu ta mau nói. "Cố Hề Nhược dạo gần đây bề ngoài có vẻ không có động tĩnh gì, nhưng thực chất đã đi tìm một người giống như thần bà, hơn nữa còn liên lạc với Tạ Ương, về việc hai người họ đang mưu tính chuyện gì thì chúng ta cần thêm thời gian để điều tra." Cố Hề Nhược và Tạ Ương, hai người trước đây nhìn nhau đã thấy ghét, đột nhiên xuất hiện cùng nhau, tuyệt đối có bí mật không thể cho người khác biết. "Tiếp tục theo dõi họ." "Vâng." Nguyên Bảo đứng sau lưng Tô Ngọc, cậu có thể cảm nhận được mấy ngày nay tâm trạng của Tô Ngọc ngày càng tệ, sát khí trên người cũng ngày càng nặng.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Nguyên Bảo rất lo lắng, sợ Tô Ngọc mất kiểm soát. "Thiếu gia, đây là thư của tiểu thiếu gia gửi đến." Nguyên Bảo lấy thư ra đưa cho Tô Ngọc.

Lá thư này đến từ hai ngày trước, lúc đó cậu và Tô Ngọc đều đang bận nên đã quên mất.

Lấy ra lúc này là tốt nhất.

Tô Ngọc quay người lấy thư của Tiểu Bảo từ tay Nguyên Bảo, mở ra đọc, càng đọc nụ cười trên mặt càng rõ rệt, thấy anh như vậy, Nguyên Bảo hoàn toàn yên tâm. "Thiếu gia, có phải tiểu thiếu gia đã nói gì không ạ?" Nguyên Bảo tò mò hỏi.

Trong thư rốt cuộc đã viết gì mà có thể khiến thiếu gia vui như vậy. "Tiểu Bảo hỏi ta khi nào về, nó nói nó nhớ ta rồi." Nhắc đến con trai, ánh mắt Tô Ngọc tràn đầy sự cưng chiều, sau đó vẻ mặt trở nên lạnh lùng: "Nguyên Bảo, tăng tốc độ lên, trong vòng nửa tháng phải xử lý xong mọi chuyện." "Vâng." Hai ngày sau, người của Đại Lý Tự dẫn binh lính đến nhà họ Tô bắt Tô Tần và Dương San San đi.

Tô Tần và Dương San San bị bắt đều có chút bất ngờ: "Vị đại nhân này, các ngài bắt hai vợ chồng chúng tôi là vì chuyện gì?" "Đến Đại Lý Tự rồi các người sẽ biết." Viên quan đến bắt người không nói chi tiết, chỉ lạnh lùng nhìn họ.

Đây là lần đầu tiên Dương San San phải chịu đối xử như vậy, bà ta tức giận nói: "Ta muốn gặp Tô Cửu, nó là con trai ta." "Hôm nay chuyện này ai đến cũng vô dụng, các người vẫn nên đi theo chúng tôi đi." Nói xong nhìn binh lính bên cạnh: "Dẫn đi." Hai vợ chồng bị bắt đến Đại Lý Tự, vừa hay gặp Tô Cửu cũng ở đó, Dương San San thấy Tô Cửu liền vội vàng lên tiếng: "Tiểu Cửu, các người làm sao vậy?

Tại sao lại bắt chúng ta?" "Bảo họ thả chúng ta ra ngay lập tức, nếu không xin lỗi chúng ta thì chuyện này không xong đâu." Dương San San tức giận nói.

Bị người của con trai mình bắt đến đây, bà ta mất hết cả mặt mũi. "Chuyện gì thế này?" Tô Cửu không để ý đến sự phẫn nộ của Dương San San mà quay sang hỏi người bên cạnh.

Thực ra anh biết chắc chắn là Tô Ngọc đã ra tay.

Tiểu Ngọc nói sẽ tặng hai vợ chồng họ một món quà lớn, chẳng lẽ là cái này? "Đại nhân, ngài xem cái này trước đi." Viên quan đi bắt hai người đưa một xấp thư cho Tô Cửu, bên trên đều là chứng cứ liên quan đến hai người.

Tô Cửu xem xong không dám tin nhìn hai người, anh biết hai người họ luôn tâm ngoan thủ lạt, không ngờ lại có thể độc ác đến mức này.

Số mạng người chết trong tay hai người họ lại có đến bảy người, họ thật sự không coi mạng người khác là mạng người. "Hai người giỏi thật đấy." Tô Cửu tức đến run người, hai người này quả thực là mất hết nhân tính.

Anh mừng vì chuyện này là do Tiểu Ngọc phanh phui ra, nếu là đối thủ của anh thì hậu quả không thể tưởng tượng nổi. "Chuyện này các người cứ xử lý theo quy định, ta xin tị hiềm." Tô Cửu nói xong định rời đi.

Dương San San nghe thấy những lời như vậy, tức đến phát điên hét lên: "Tô Cửu, ngươi đứng lại cho ta!

Ngươi nhìn cha mẹ ngươi bị người ta đối xử như vậy mà còn có thể làm ngơ, đồ bất hiếu!" "Tôi tưởng bà sớm đã biết tôi là người như thế nào rồi." Tô Cửu lạnh lùng nhìn Dương San San: "Giết nhiều người như vậy, tôi không có bản lĩnh giúp hai người đâu, hai người tự lo liệu đi." Sắc mặt Dương San San và Tô Tần đại biến: "Ngươi nói cái gì?" "Tôi nói, lúc hai người giết nhiều người như vậy có nghĩ đến ngày hôm nay không?

Tôi cứ tưởng hai người chỉ độc ác với ba anh em chúng tôi, không ngờ hai người lại độc ác với tất cả mọi người." Tô Cửu đi đến trước mặt hai người, ném xấp thư trong tay vào người họ: "Đây toàn bộ là chứng cứ giết người của hai người." Dương San San nhìn những lá thư rơi trên đất, nội dung bên trên khiến đồng tử bà ta co rút lại.

Dương San San có thể thấy, Tô Tần tự nhiên cũng có thể thấy.

Nhìn thấy những thứ này, Tô Tần không khỏi nghĩ đến chuyện xảy ra vào ngày thứ hai sau khi Tô Ngọc thành thân, anh nói rất nhanh sẽ có một món quà lớn tặng cho họ, chẳng lẽ là cái này? "Là Tô Ngọc làm?" Tô Tần nhìn Tô Cửu, tuy đang hỏi câu này nhưng giọng điệu của ông ta lại vô cùng chắc chắn. "Em trai tôi là một thương nhân tuân thủ pháp luật, thuế phải nộp chưa bao giờ thiếu, hai người đừng làm những chuyện bẩn thỉu đó rồi đổ lên đầu Tiểu Ngọc." Cho dù là Tô Ngọc làm, Tô Cửu cũng sẽ rửa sạch hiềm nghi cho anh.

Chương 240

Ra tay với cha mẹ mình dù sao cũng không phải là danh tiếng tốt đẹp gì.

Tô Tần cười phá lên: "Mày đúng là con trai tốt của tao." Chuyện mà họ đều biết rõ trong lòng, Tô Cửu lại có thể nói những lời như vậy, vì bảo vệ Tô Ngọc mà anh ta làm cũng thật nhiều.

Tô Cửu ghé vào tai Tô Tần nói nhỏ một câu, nói xong còn vỗ vỗ vai ông ta: "Tiểu Ngọc không làm gì cả, chuyện của hai người đừng liên lụy đến nó." Tô Tần không nói gì, trong lòng cũng hiểu rõ cho dù ông ta có làm gì, Tô Ngọc cũng sẽ không sao. "Bảo nó giúp chúng ta, từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ nào nữa." Tô Cửu khịt mũi cười: "Ta đây làm quan còn không giúp được hai người, Tiểu Ngọc một thương nhân bình thường thì có thể làm gì?

Tô nhị gia đừng quá coi trọng Tiểu Ngọc rồi." Nói xong, Tô Cửu đưa mắt nhìn viên quan bên cạnh: "Trước khi vụ án này có kết quả, ta sẽ không đến Đại Lý Tự nữa, chuyện này ta sẽ đích thân đi nói với Hoàng thượng." "Vâng." Tô Cửu rời khỏi Đại Lý Tự liền đi thẳng vào hoàng cung, đến nơi liền quỳ bên ngoài ngự thư phòng.

Hoàng thượng biết Tô Cửu quỳ bên ngoài có chút ngạc nhiên: "Đi bảo Tô Cửu vào đây, nó quỳ bên ngoài làm gì?" "Hoàng thượng, là vì phụ mẫu của ngài ấy ạ." Tổng quản thái giám thân cận của Hoàng thượng kể lại sự việc.

Nghe lời ông ta, Hoàng thượng khẽ nhíu mày, suy nghĩ một chút liền biết ý đồ của Tô Cửu.

Anh ta không phải đến để cầu xin cho vợ chồng Tô Tần, mà là đến để làm cho những người bên ngoài kia xem. "Tô Cửu, ngươi có biết tội không?" Hoàng thượng bước ra ngoài, mặt lạnh băng nhìn Tô Cửu đang quỳ trên đất, lạnh lùng hỏi. "Vi thần biết tội." "Chuyện vợ chồng Tô Tần làm trẫm đã biết rồi, ngươi thân là quan viên Đại Lý Tự lại không hề hay biết việc làm của người nhà, phạm tội thất sát nghiêm trọng, phạt bổng lộc ba tháng, đóng cửa suy ngẫm hai tháng." "Vâng." Tô Cửu cúi đầu nhận lệnh, thời gian này vừa đúng lúc.

Hoàng thượng quay người về ngự thư phòng không thèm nhìn Tô Cửu một cái, đợi người đi rồi Tô Cửu mới đứng dậy rời đi, từ đó về sau liền đóng cửa không ra ngoài.

Mà đối thủ của Tô Cửu, khi biết chuyện này định dâng sớ đàn hặc anh, mới hay tin anh đã tự mình đến trước mặt Hoàng thượng lĩnh phạt, bị Hoàng thượng trị tội thất sát, Hoàng thượng đã trị tội rồi, họ còn đi nói gì nữa, cuối cùng người bị trừng phạt chỉ có thể là chính họ.

Chuyện của Tô Tần và Dương San San, sau khi Tô Cửu bị phạt, người nhà họ Tô đều đã biết, họ không bao giờ ngờ rằng hai người này lại có thể độc ác đến mức này.

Biết Tô Cửu bị Hoàng thượng phạt đóng cửa suy ngẫm, Tô Lãng đi tìm Tô Ngọc: "Cháu đúng là nhàn rỗi thật." Lúc tìm thấy Tô Ngọc, anh đang uống trà, như thể mọi chuyện bên ngoài đều không liên quan đến mình. "Chuyện của cha mẹ cháu, cháu biết không?" Tô Lãng nhìn đứa cháu trai của mình, không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc rót cho Tô Lãng một tách trà, thấy anh như vậy, Tô Lãng tức đến bật cười: "Cháu đúng là không vội chút nào." "Không có gì phải vội, vả lại vội cũng vô dụng, không giúp được gì." Tô Ngọc nói một cách hờ hững. "Ta thấy cháu căn bản là không hề có ý định giúp đỡ." Tô Lãng liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói. "Vâng." Tô Ngọc ừ một tiếng, dáng vẻ thản nhiên đó khiến Tô Lãng khẽ thở dài: "Anh trai cháu bị cấm túc rồi." "Tốt lắm." Tô Ngọc im lặng một lúc rồi nói.

Tô Lãng còn tưởng mình nghe nhầm, anh không quan tâm đến vợ chồng Tô Tần thì ông không hề ngạc nhiên, nhưng Tô Cửu bị Hoàng thượng cấm túc mà anh lại nói là tốt lắm?

Thằng nhóc này đang nghĩ gì vậy? "Đại bá, những năm nay đại ca vẫn luôn giúp đỡ Hoàng thượng, đã có rất nhiều người muốn trừ khử đại ca rồi.

Anh ấy đến ngự thư phòng quỳ xuống lĩnh phạt, Hoàng thượng phạt đại ca vừa hay chặn miệng người khác, sau khi đại ca bị phạt, Đại Lý Tự xảy ra chuyện gì cũng không liên quan đến đại ca nữa." Tô Ngọc không cần đoán cũng biết họ đang nghĩ gì.

Được Tô Ngọc nhắc nhở như vậy, Tô Lãng cũng phản ứng lại, anh nói đúng. "Cháu đúng là nghĩ thấu đáo thật." Tô Lãng cười khổ lắc đầu nói. "Bên đại ca, đại bá không cần lo lắng đâu." Đây chẳng qua chỉ là kế hoạch giữa Hoàng thượng và Tô Cửu mà thôi. "Còn bên cha cháu thì sao?" "Ngày mai cháu sẽ đi gặp họ." Tô Ngọc suy tư một lúc rồi mới quyết định đi gặp, dù sao lần này xong có lẽ sẽ không còn gặp lại nữa.

Tô Lãng bực bội nhìn Tô Ngọc một cái: "Cháu coi Đại Lý Tự là nơi nào?

Là nơi cháu muốn vào là vào được sao?" "Vào được." "Anh trai cháu bây giờ đang bị cấm túc, cháu nói cho ta biết cháu vào bằng cách nào?

Chẳng lẽ có thể lẻn vào được sao?" Vì họ mà đáng làm vậy sao?

Tô Ngọc kỳ quái nhìn Tô Lãng: "Cháu có thể quang minh chính đại đi vào, tại sao phải lẻn vào?" "Tại sao?" Đại Lý Tự mà tên nhóc này cũng có thể quang minh chính đại đi vào?

Đùa à?

Tô Ngọc lấy ra một miếng ngọc bội đưa cho Tô Lãng, ông nhận lấy: "Đây là..." Lời chưa nói hết đã bị chấn kinh, Tô Lãng không dám tin nhìn miếng ngọc bội trong tay.

Nếu ông nhớ không lầm thì Hoàng thượng cũng có một cái, và cái này cùng chất liệu với ngọc bội của Hoàng thượng, trên đó còn khắc một chữ Ngọc. "Đây...

đây là ngọc bội của Vương gia?" "Vâng." Tô Ngọc gật đầu: "Có cái này, cháu vào được chưa ạ?" "Được, nhưng cháu nói cho ta biết sao cháu lại có ngọc bội này?" Tô Lãng nhìn chằm chằm miếng ngọc bội trong tay, mãi vẫn không hiểu tại sao Tô Ngọc lại có ngọc bội của Vương gia. "Là hoàng huynh cho, đại bá cũng ngạc nhiên quá rồi đấy." Tô Ngọc nói một cách tùy ý, như thể không hề để tâm đến chuyện này. "Hoàng huynh?" Từ khi nào Hoàng thượng lại trở thành hoàng huynh của Tiểu Ngọc vậy?

Hít một hơi thật sâu, Tô Lãng nhìn Tô Ngọc, nghiến răng hỏi: "Cháu còn có chuyện gì chưa nói cho chúng ta biết?" "Là chuyện trước Tết, Hoàng thượng nói nhận cháu làm nghĩa đệ, chuyện này Thái hậu cũng biết, chỉ vậy thôi.

Về việc công bố ra ngoài, cháu không để Hoàng thượng nói, cảm thấy không cần thiết." Sau này anh rất ít khi trở về, không cần thiết phải làm cho thân phận này ai cũng biết.

Là vương gia khác họ duy nhất, nếu chuyện này thật sự để người khác biết, anh sẽ không có ngày nào yên ổn, chuyện ngu ngốc như vậy anh sẽ không làm. "Cháu làm vậy là đúng, thân phận này của cháu nếu công bố ra, nhất định sẽ trở thành miếng mồi ngon, đến lúc đó kẻ toan tính với cháu tuyệt đối không chỉ có một mình Tạ Ương đâu." Tô Lãng rất tán thành với suy nghĩ của cháu trai: "Nhưng nếu ngày mai cháu đến Đại Lý Tự, thân phận này của cháu không phải sẽ bị lộ sao?" "Họ không dám nói đâu." Tô Ngọc vô cùng chắc chắn nói.

Tô Lãng bị Tô Ngọc làm cho tức cười, đứa trẻ này nói chuyện đúng là khiến người ta tức chết.

Cười xong, Tô Lãng nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, nếu cháu đi, họ có xử nhẹ không?" "Không đâu." Anh đã tốn nhiều thời gian như vậy để đưa họ vào đó không phải để cho đẹp, xử nhẹ ư?

Đời sau cũng không có khả năng.

Đương nhiên lời này Tô Ngọc không nói cho Tô Lãng biết. "Nếu trong lòng cháu đã có tính toán thì ta không quản cháu nữa, ta về trước đây." "Vâng." Tiễn Tô Lãng đi, anh quay về phòng, đứng trước cửa sổ nhìn mọi thứ bên ngoài.

Mọi chuyện nên kết thúc rồi.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo đến Đại Lý Tự, vừa đến cửa đã bị người chặn lại: "Ngươi tìm ai?" "Ta muốn gặp vợ chồng Tô Tần." Tô Ngọc lấy ra ngọc bội, lạnh nhạt nói.

Binh lính gác cửa nhìn thấy ngọc bội trong tay Tô Ngọc đều giật nảy mình, miếng ngọc bội này giống hệt của Hoàng thượng, điểm khác biệt duy nhất là trên miếng ngọc bội này có khắc một chữ Ngọc. "Cái này… công tử đợi chút, thuộc hạ đi tìm đại nhân." Nói xong liền cầm ngọc bội chạy vào trong, không bao lâu sau, Đại Lý Tự Khanh dẫn người chạy ra: "Vương…" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đối phương, lời nói đến bên miệng của Đại Lý Tự Khanh bị nuốt trở lại. "Công tử, mời vào trong." Đại Lý Tự Khanh trong lòng khổ sở, nhị thiếu gia nhà họ Tô sao lại trở thành Vương gia rồi.

Tin tức này cũng không có ai biết cả. "Mục đích ta đến hôm nay là để gặp vợ chồng Tô Tần, ta chỉ gặp họ một lần, còn các người sau này xử phạt họ thế nào, không liên quan đến ta." Tô Ngọc nói thẳng.

Đại Lý Tự Khanh thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đến can thiệp vào việc xử án của họ, chuyện gì cũng dễ nói. "Đa tạ Vương gia thông cảm." "Các ngươi không biết gì cả, hiểu chưa?" Tô Ngọc nhìn những người xung quanh, lạnh lùng dặn dò. "Vâng." Đại Lý Tự Khanh vội vàng đích thân dẫn Tô Ngọc đi gặp hai người Tô Tần.

Chương 241

Mới chưa đầy hai ngày, Dương San San đã không còn vẻ cao cao tại thượng ngày thường, cả người trông tiều tụy đi không ít.

Về phần Tô Tần, so ra thì tốt hơn Dương San San một chút.

Khi thấy Tô Ngọc đến, Dương San San vô cùng kích động, loạng choạng bò dậy từ trên đất.

Tô Tần nhìn Tô Ngọc đang đứng cách đó không xa: "Tiểu Ngọc, con đến rồi, mau cứu chúng ta ra ngoài." Tô Ngọc quay đầu nhìn Đại Lý Tự khanh: "Các người ra ngoài trước đi, ta có chuyện muốn nói với họ." "Vâng." Đại Lý Tự khanh dẫn người rời đi trước.

Tô Tần kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, sao anh có thể ra lệnh cho người của Đại Lý Tự?

Tô Ngọc tùy tiện tìm một chiếc ghế bên ngoài phòng giam ngồi xuống, nhìn Dương San San đang thảm hại không chịu nổi bên trong rồi đột nhiên bật cười: "Dương San San, thật không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay." Cuối cùng Dương San San cũng nghe ra giọng điệu của Tô Ngọc có gì đó không ổn, bà ta nhìn anh: "Ngươi không phải đến để cứu chúng ta sao?" "Cứu?

Tại sao ta phải cứu các ngươi?

Các ngươi đã giết mấy mạng người, ta lấy gì để cứu các ngươi?" Tô Ngọc nói với giọng không mặn không nhạt.

Tô Tần nhìn Tô Ngọc, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu: "Chuyện này là do ngươi làm?" "Ta đã nói sẽ tặng các người một món quà lớn, thế nào?

Món quà này các người có thích không?" Tô Ngọc chống cằm, hứng thú nhìn hai người.

Dù đã sớm đoán ra, nhưng khi nghe chính miệng Tô Ngọc nói, trong lòng Tô Tần vẫn cảm thấy khó chịu: "Tại sao?" "Đúng vậy, tại sao nhỉ?

Đây cũng là câu hỏi mà ta đã suy nghĩ rất lâu, các người nói xem là tại sao?" Tô Ngọc nhìn hai người, ánh mắt không chút cảm xúc.

Tô Tần dường như biết Tô Ngọc đang hỏi điều gì. "Bao nhiêu năm qua, các người nói xem là tại sao?" Trong mắt Tô Ngọc không khỏi hiện lên vài phần nghi hoặc.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, anh đều không hiểu nổi, rốt cuộc mình đã chọc giận hai người ở điểm nào mà họ lại đối xử với anh như vậy. "Các người nói xem, rốt cuộc ta đã sai ở đâu?

Mà các người lại đối xử với ta như thế?" Tô Ngọc nhìn hai người, gằn từng chữ hỏi.

Chuyện đã giày vò anh suốt hai kiếp, kiếp trước đến chết vẫn không hiểu rõ, kiếp này anh muốn làm cho ra nhẽ.

Tô Tần mấp máy môi, cuối cùng phát hiện mình không thể nói được lời nào.

Ông ta có thể nói gì chứ?

Nói mình đã đối xử với Tô Ngọc như thế nào ư?

Những lời đó ông ta không thể nói ra được.

Đến lúc này, Dương San San làm sao còn không hiểu được, bà ta run rẩy chỉ tay vào Tô Ngọc: "Là ngươi?" "Ừ, là ta, những chuyện này ta đã biết toàn bộ từ hơn một năm trước rồi, còn tại sao không đưa ra, chỉ là không muốn làm gia gia không vui mà thôi.

Nhưng ta thành thân mà các người cũng muốn gây phiền phức cho ta, khiến ta vô cùng không vui." Bọn họ dường như không thể thấy anh hạnh phúc, bất kể anh sống tốt hay không đều muốn đến phá hoại.

Nếu họ đã không muốn anh sống yên ổn, vậy thì tất cả cùng đừng yên ổn nữa. "Tô Ngọc, ngươi điên rồi, vì một con tiện nhân mà ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?" Dương San San không dám tin nhìn Tô Ngọc, trước sau vẫn không tin đây là chuyện do Tô Ngọc làm ra. "Dương San San, ngươi đang nói chính mình đấy à?" Tô Ngọc không những không tức giận mà tâm trạng còn rất tốt. "Ngươi……" "Nếu các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, đôi bên không ai nợ ai, không bao giờ đến gây phiền phức cho ta nữa, thì ta cũng sẽ không tung những thứ này ra.

Nhưng tại sao các ngươi lại không thể thấy ta sống tốt như vậy chứ?" Ánh mắt Tô Ngọc tràn ngập sát khí.

Một Tô Ngọc như thế này, Tô Tần và Dương San San chưa từng thấy bao giờ, dù cách một khoảng xa như vậy, Tô Tần vẫn có thể cảm nhận được dường như anh muốn lấy mạng họ. "Ngươi muốn chúng ta chết?" "Tại sao ta phải để các ngươi chết?

Các ngươi bây giờ như vậy rất tốt mà." Chết đối với Dương San San và bọn họ mà nói, chẳng qua chỉ là sự giải thoát, bây giờ như thế này mới thực sự là sống không bằng chết.

Anh đã nói, nếu có cơ hội làm lại, nhất định sẽ khiến hai người này phải trả giá cho những việc đã làm lúc trước.

Chuyện này anh đã trì hoãn hơn một năm mới làm, đã là sự nhân từ lớn nhất của anh rồi. "Ngươi… chỉ cần ngươi cứu chúng ta ra ngoài, sau này chúng ta sẽ không bao giờ quản chuyện của ngươi nữa." Dương San San không muốn ở lại đây chút nào, bà ta bây giờ chỉ muốn rời đi.

Còn chuyện của Tô Ngọc, đợi sau khi ra ngoài rồi tính, chỉ cần bà ta tìm được cơ hội, nhất định sẽ cho Tô Ngọc biết cái giá phải trả khi đối xử với họ như vậy. "Ta đã ra tay rồi, sao có thể thả các ngươi ra được?

Dương San San, ngươi vẫn ngây thơ như vậy, một người như ngươi, ta thả ra chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?" Tô Ngọc đứng dậy, đi đến trước cửa phòng giam nhìn bộ dạng thảm hại của hai người: "Thật không ngờ có ngày ta lại được thấy bộ dạng này của các ngươi." "Tô Ngọc, ngươi là thứ bất hiếu, lại ra tay như vậy với cha mẹ mình, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu." Đối với lời nguyền rủa của Dương San San, Tô Ngọc chỉ cười thờ ơ, không được chết tử tế ư?

Kiếp trước anh đã trải qua rồi, kiếp này anh sẽ sống thật tốt, cùng với Tiểu Hòa. "Ta sẽ sống lâu trăm tuổi, chỉ tiếc là có lẽ ngươi không thấy được rồi." Tô Ngọc nói xong liền gọi thị vệ đến, lạnh lùng nói: "Nói với đại nhân của các ngươi, ta không muốn nhìn thấy họ nữa." "Vâng, công tử." Tô Ngọc sửa lại ống tay áo, chuẩn bị rời đi, trước khi đi còn nhìn hai người: "Tạm biệt." Dương San San trơ mắt nhìn Tô Ngọc rời đi, bà ta phẫn nộ gào thét: "Tô Ngọc, ngươi quay lại đây cho ta." Nghe tiếng la hét sau lưng, khóe miệng Tô Ngọc nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Dương San San lúc trước có bao giờ nghĩ đến ngày hôm nay không?

Gặp Đại Lý Tự khanh, Tô Ngọc dặn dò: "Cứ làm theo quy củ, ngoài ra, chuyện của ta nếu bị người ngoài biết, bản vương sẽ để Hoàng huynh đến nói chuyện tử tế với các ngươi." Anh rất lười, chuyện thế này có Hoàng thượng xử lý thì tốt biết bao. "Vâng, Vương gia." Tô Ngọc phất tay bảo họ đi làm việc của mình, không cần tiễn.

Nhìn Tô Ngọc rời đi, Đại Lý Tự khanh đưa tay lau mồ hôi không tồn tại trên trán, lau xong mới thở dài một hơi: "Chuyện hôm nay, bảo tất cả người bên dưới ngậm miệng lại, cẩn thận có ngày mất đầu." Nhìn bộ dạng của Vương gia thế này, lý do Hoàng thượng chưa công bố thân phận của ngài, e rằng đều là ý của Vương gia.

Thật không biết vị thiếu gia này làm thế nào mà được Hoàng thượng yêu thích, từ đó có được tước vị Vương gia này.

Tô Ngọc từ Đại Lý Tự trở về nhà, còn chưa kịp ngồi xuống đã được Vạn Phong báo tin: "Thiếu gia, Nhị hoàng tử xảy ra chuyện rồi, Hoàng thượng vừa mới phái người qua tìm ngài, bảo ngài về đến nơi thì lập tức vào cung." Sắc mặt Tô Ngọc hơi thay đổi: "Bảo Vạn Cổ đến gặp ta, mang theo tất cả những thứ cần mang." "Vâng." Khoảng một nén hương sau, Vạn Cổ xách hòm thuốc tới: "Vạn Cổ, đi cùng ta." Đưa Vạn Cổ vào cung, Tô Ngọc thấy sắc mặt Hoàng thượng âm trầm khó coi, thấy bộ dạng của ngài ấy, Tô Ngọc bước tới: "Thằng bé sao rồi?" "Tiểu Ngọc, kế hoạch phải tiến hành sớm hơn.

Nếu không phải chúng ta nghe lời đệ, tìm cho thằng bé một người thế thân, e rằng con của chúng ta đã không còn nữa." Ngài vạn lần không ngờ Linh Quý phi lại mua chuộc người khác hạ độc đứa bé, mà kẻ đó sau khi bị bắt đã uống thuốc độc tự vẫn, không để lại chút tin tức nào.

Điều này khiến ngài vô cùng tức giận. "Linh Quý phi này thật to gan." Tô Ngọc nhíu mày: "Thằng bé ở đâu?

Để Vạn Cổ vào xem." "Ở bên trong." Hoàng thượng chỉ vào trong phòng, giọng nói trầm thấp, vừa nghe là biết đang tức giận.

Tô Ngọc cùng Vạn Cổ và Hoàng thượng đi vào, thấy một đứa bé nhỏ xíu mặt mày xanh tím nằm đó, Vạn Cổ tiến lên lấy kim bạc bắt đầu giải độc cho đứa bé.

Hoàng hậu trong lòng oán hận khôn nguôi, bà chưa bao giờ nghĩ sẽ đối đầu với Linh Quý phi, nhưng lần này ả ta ra tay quá trớn, lại dám động đến hoàng nhi của bà. "Hoàng thượng, lần này thần thiếp thật sự tức giận rồi, thần thiếp sẽ không tha cho ả đàn bà đó đâu." Không có chứng cứ thì sao?

Bà là Hoàng hậu, muốn hành hạ một cung phi chẳng lẽ còn có ai dám có ý kiến?

Hoàng thượng nhìn bộ dạng của bà, trong mắt mang theo ý cười và sự hài lòng: "Nàng sớm đã nên như vậy rồi, trẫm đã nói với nàng, không phải nàng không đối đầu với người khác thì người khác sẽ bỏ qua cho nàng đâu." Hậu cung này chính là một cái thùng thuốc nhuộm lớn, ai có thể trong sạch mà ở trong này được?

Hoàng hậu trước kia quá trong sạch, khiến người ta cảm thấy dễ bắt nạt.

Chương 242

"Hoàng hậu, trẫm ngược lại hy vọng nàng có thể độc ác một chút, chỉ có như vậy nàng mới có thể bảo vệ tốt cho mình và Trường Nhạc, dù sao trẫm cũng không thể lúc nào cũng trông chừng các nàng được." Hoàng thượng nhìn Hoàng hậu, nghiêm túc nói. "Hoàng tẩu, Hoàng huynh nói đúng đấy, chị phải nhớ kỹ, trong hậu cung này sẽ không có ai coi chị là bạn bè, đặc biệt là loại người lòng lang dạ sói như Linh Quý phi.

Ả ta chỉ hận không thể thấy chị chết, nếu chị vẫn giữ tâm thái hiện tại, sau này người chịu thiệt chỉ có thể là chính chị thôi, chị hãy suy nghĩ kỹ đi." Tô Ngọc nhìn Hoàng hậu, trầm giọng nói.

Vị Hoàng hậu này thật sự rất tốt, đối đãi với các cung phi không hề hà khắc, cũng không cậy vào sự sủng ái của Hoàng thượng mà dồn người khác vào đường cùng, nhưng một Hoàng hậu như vậy lại quá dễ bị bắt nạt.

Việc Linh Quý phi lần này dám ngang nhiên ra tay chính là một ví dụ sống.

Chỉ cần không tìm được nhân chứng, Linh Quý phi sẽ không sao cả, còn Nhị hoàng tử thì suýt chút nữa mất mạng.

Hoàng hậu hít sâu một hơi để bình tĩnh lại, trong mắt là sự lạnh lẽo: "Hoàng thượng, ngài hãy tung tin ra ngoài, nói hoàng nhi được người bên cạnh Phù Hoa công tử chữa khỏi, được Phù Hoa công tử coi trọng và đưa đi, sau này mỗi năm sẽ về một lần." Nếu như trước đây còn không nỡ xa con, hy vọng con có thể ở bên mình lâu hơn một chút, thì sau lần này, Hoàng hậu đã nhận ra mình đã sai.

Tiểu Ngọc nói đúng, đứa bé ở trong cung đối với nó mà nói là một mối nguy hiểm chí mạng. "Tiểu Ngọc, đứa bé này đệ có thể mang đi cùng, rồi nhận làm đồ đệ không?

Coi như Hoàng tẩu cầu xin đệ." Đứa bé này đã thay con trai bà gánh nạn, suýt chút nữa mất mạng, sau này sẽ là con nuôi của bà.

Bà sẽ không để nó có quyền lực quá lớn, nhưng sẽ cho nó một cuộc sống rất tốt.

Tô Ngọc sững sờ nhìn Hoàng hậu: "Hoàng tẩu, ý chị là..." Hoàng hậu lập tức quỳ xuống trước mặt Hoàng thượng: "Hoàng thượng, thần thiếp muốn nhận đứa bé này làm nghĩa tử, nó đã cứu mạng con trai của chúng ta." "Được." Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, chuyện này giao cho đệ, hy vọng đệ cũng dạy dỗ đứa bé này nên người, để sau này có thể giúp đỡ Hoằng Nghị một chút." "Ta không đề nghị hai người nhận nghĩa tử." Tô Ngọc lắc đầu nói: "Nếu hai người chỉ muốn cảm kích nó, sau này đối tốt với nó một chút là được rồi, nhận làm nghĩa tử đã đi ngược lại với mục đích ban đầu khi hai người chọn nó." "Một khi con người có được thân phận không thuộc về mình, họ sẽ bắt đầu mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình." Tô Ngọc nhìn hai người rồi nói: "Lý lẽ này, thân là Hoàng thượng và Hoàng hậu, hai người hẳn là phải biết." Hoàng thượng suy nghĩ kỹ lưỡng, sau đó cảm thấy quả thực không ổn, ngài nhìn Hoàng hậu: "Cứ theo ý của Tiểu Ngọc đi, sau này chúng ta đối tốt với nó một chút là được." Sự tồn tại của đứa bé này chính là để làm thế thân cho con trai của họ.

Bị Tô Ngọc nói như vậy, Hoàng hậu cũng nhận ra là mình đã quá bốc đồng. "Được, cứ theo ý của Tiểu Ngọc, bồi dưỡng đứa bé này thành thị vệ của Hoằng Nghị." "Được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, Vạn Cổ cũng đã hoàn thành việc chữa trị cho đứa bé: "Vạn Cổ, sao rồi?" "Vẫn cần thêm vài lần nữa mới có thể thanh lọc hết độc tố." Vạn Cổ lắc đầu nói, loại độc này có chút khó giải, một lần không thể làm sạch hết, phải cần thêm vài lần nữa. "Ừ, ngươi cứ ở trong cung chữa khỏi cho đứa bé rồi hãy về." "Vâng." "Người dưới trướng của đệ cũng giỏi đấy." Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc nói. "Đây là tiểu đồ đệ của Thần y, bị Nguyên Bảo lừa đến đây." Tô Ngọc nghĩ đến lý do Vạn Cổ ở lại bên cạnh mình liền không nhịn được cười, hiểu lầm này thật là lớn.

Hoàng thượng cũng không hỏi kỹ, nói với Tô Ngọc về chuyện đứa bé: "Đệ đã nói chuyện này với Tiểu Hòa chưa?" Tô Ngọc chớp chớp mắt, trong mắt lộ vẻ mờ mịt, hình như anh quên nói chuyện này với Tiểu Hòa rồi? "Nếu đệ không nói rõ với Tiểu Hòa trước, cẩn thận lúc đệ đưa Hoằng Nghị về sẽ bị hiểu lầm, đến lúc đó Tiểu Hòa không thèm để ý đến đệ, xem đệ làm thế nào." Hoàng thượng thấy bộ dạng của anh là biết ngay chuyện này anh còn chưa nói cho Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc lườm Hoàng thượng một cái rồi bực bội nói: "Hoàng huynh, huynh không nói cũng không ai bảo huynh câm đâu, huynh ngậm miệng lại đi." "Sau khi về nói với Tiểu Hòa một tiếng, người thế nào thì đệ cứ xem mà làm, chuyện này chúng ta không can thiệp." "Được." Sau khi xác định đứa bé không sao, Tô Ngọc liền về trước để chuẩn bị cho việc đưa đứa bé đi.

Đồng thời, anh cũng viết thư cho Vương Cẩn Hòa kể lại mọi chuyện ở đây, đương nhiên cũng không thiếu phần của hai anh em Tiểu Bảo.

Vài ngày sau, Vương Cẩn Hòa nhận được thư của Tô Ngọc.

Đọc xong, vẻ mặt Vương Cẩn Hòa có chút kỳ quái, Tô Ngọc lần này trở về mà lại mang về cho cô thân phận Vương phi, đúng là lợi hại thật.

Nhưng anh lại còn định bắt cóc luôn cả đứa con trai mới sinh của Hoàng thượng, nhìn những chuyện anh kể, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày.

Trong nhà sắp có thêm một đứa trẻ sơ sinh, cô phải đi nói với người nhà một tiếng.

Vương Cẩn Hòa cất lá thư vào hộp rồi mới đi tìm Cố Cửu Ninh và những người khác.

Người trong nhà đều là những người có thể tin tưởng, Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện Tô Ngọc trở thành Dị tính vương cũng như chuyện lần này trở về sẽ mang theo cả con trai của Hoàng thượng.

Dư Bách Lâm gần đây cũng đã tìm hiểu rất nhiều chuyện về Huyền quốc, biết được nhà mẹ đẻ của Linh Quý phi chính là Tạ gia, trong lòng không có chút thiện cảm nào với họ. "Tiểu Ngọc làm vậy là đúng, Nhị hoàng tử chỉ cần ở trong cung thì sẽ không thiếu những vụ ám sát, đưa đến đây sẽ không ai đoán ra được." Dư Thanh Phong cho rằng việc làm của Tô Ngọc không những đúng mà còn rất tốt.

Tạ gia này càng ngày càng không ra thể thống gì nữa.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Tích, nhất thời không biết có nên nói ra hay không. "Tiểu Hòa, con có biểu cảm gì vậy?

Có chuyện gì muốn nói thì cứ nói thẳng với ta, bộ dạng do dự này không giống con chút nào." Tô Tích nhìn Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Tích, hít sâu một hơi rồi kể cho ông nghe chuyện của Dương San San và Tô Tần: "Tô Ngọc nói đây đều là những vụ án mạng quan trọng, còn một phần nữa chưa cho người khác biết." Tô Tích toàn thân lạnh toát, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt không thể tin nổi: "Chuyện này... là thật sao?" "Là thật ạ." Vương Cẩn Hòa gật đầu xác nhận, bằng chứng do Tô Ngọc đưa ra chắc chắn không thể sai được. "Hai đứa súc sinh này, thế còn Tiểu Cửu thì sao?

Tiểu Ngọc có nói anh nó thế nào không?" "Đại ca bị phạt bổng lộc ba tháng, bị đình chức và cấm túc hai tháng." Vương Cẩn Hòa kể lại hình phạt của Hoàng thượng đối với Tô Cửu cho hai ông bà đang lo lắng.

Tô Tích nghe tin cháu đích tôn không sao thì hoàn toàn yên lòng: "May mà Tiểu Cửu không sao." Vương Cẩn Hòa vốn tưởng Tô Tích có thể sẽ trách mắng Tô Ngọc, không ngờ ông lại quan tâm đến việc Tô Cửu có bị liên lụy hay không. "Gia gia..." "Tiểu Hòa, đây đều là do họ tự chuốc lấy, cùng lắm họ cũng chỉ ở trong đại lao cả đời không ra được thôi." Tô Ngọc không muốn lấy mạng họ, chỉ là muốn họ đừng tiếp tục xuất hiện trước mặt mình nữa. "Tiểu Hòa à, Tiểu Ngọc đã quá khổ rồi, cứ để nó làm theo ý mình đi." Tiểu Ngọc từng sống quá thảm, chắc chắn rất oán hận hai người họ.

Nó làm vậy ông bà không trách nó, chỉ lo nó cứ mãi nghĩ đến những chuyện này rồi cuối cùng sẽ phát điên.

Đây không phải là điều mà ông và Dương lão đầu muốn thấy.

Vương Cẩn Hòa thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra chuyện Tô Ngọc trọng sinh, anh đã nói cho hai ông bà biết rồi.

Thấy hai người thật sự không có ý định truy cứu chuyện này, cô cũng yên tâm. "Đứa bé đến cũng không sao, chúng ta nhiều người như vậy chẳng lẽ không chăm được hai đứa trẻ sao?" Dương Chấn Uy xua tay nói, còn về Dương Gia Bảo, ông không thèm nghĩ đến. "Gia gia nói đúng, chúng ta đông người như vậy chắc chắn có thể chăm sóc tốt cho đứa bé." "Con đi chuẩn bị đi, nếu Tiểu Ngọc đã gửi thư về thì chắc thiếu gia cũng sắp về rồi." Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm, đi chuẩn bị quần áo và những vật dụng nhỏ cho đứa bé.

Tiểu Bảo viết chữ xong đi ra, thấy Vương Cẩn Hòa đang bận rộn, liền chạy tới, thấy mẹ đang may quần áo nhỏ thì có chút kỳ quái hỏi: "Mẹ ơi, sao mẹ lại may quần áo nhỏ vậy?

Con và anh trai đều không mặc vừa nữa rồi." "Cha con sắp đưa con trai của Hoàng đế bá bá về đây ở một thời gian, mẹ phải chuẩn bị đồ đạc cho người ta." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe xong ít nhiều vẫn có chút không vui: "Tại sao lại phải đưa về đây ạ?" Vương Cẩn Hòa cũng không coi Tiểu Bảo là trẻ con, những gì cần nói đều nói hết cho cậu bé: "Em trai nhỏ ở cùng Hoàng đế bá bá sẽ rất nguy hiểm, cha con đưa em về đây ở một thời gian, đợi em học được bản lĩnh, không còn ai dám bắt nạt em nữa thì em sẽ trở về." Tiểu Bảo vừa nghe em trai nhỏ gặp nhiều nguy hiểm như vậy liền giật mình nói: "Vậy mẹ chuẩn bị nhiều thêm chút nữa đi ạ." "Sao thế?

Không ghen với em trai nữa à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo với vẻ trêu chọc, cười như không cười hỏi.

Tiểu Bảo trợn tròn mắt, không phục nói: "Tiểu Bảo không có ghen tị." Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, thường thì những người tự ghen sẽ không bao giờ thừa nhận. "Được rồi, không ghen tị.

Tiểu Bảo cũng sắp được làm anh lớn rồi, con phải chăm sóc em giống như anh Tiểu Trí chăm sóc con, biết không?" Vương Cẩn Hòa làm công tác tư tưởng trước cho hai đứa trẻ, thấy cả hai đều nghiêm túc gật đầu mới yên tâm.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Con mới là bảo bối quan trọng nhất của cha mẹ." Tiểu Bảo nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, có chút ngại ngùng gật đầu: "Con đi chơi với anh trai đây." Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ tay trong tay rời đi, trong mắt ánh lên ý cười, hai tiểu quỷ này.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa và gia đình đang chuẩn bị, phía Tô Ngọc cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Sau khi Đại Lý Tự khanh xử lý xong chuyện của vợ chồng Tô Tần, Tô Ngọc không hỏi đến nữa, bắt đầu chuẩn bị về Tạ gia thôn.

Chương 243

Hoàng hậu sau khi xử lý xong chuyện đứa bé rời đi, liền bắt tay vào việc thu dọn Linh Quý phi.

Sau mấy ngày liên tục ra tay với Linh Quý phi, dù là người ngu ngốc đến đâu cũng biết Hoàng hậu và Linh Quý phi không hòa thuận, thậm chí còn muốn lấy mạng Linh Quý phi.

Linh Quý phi trở về tẩm cung, đập vỡ một bộ đồ sứ yêu thích nhất, tức đến run cả người.

Hoàng hậu, con tiện nhân đó, lại dám cậy vào việc Hoàng thượng có chút tình cảm với mình mà không coi ả ra gì.

Ả nhất định sẽ cho con đàn bà đó biết tay, không phải chỉ sinh được một đứa con trai thôi sao?

Xem ra ả phải cùng phụ thân đẩy nhanh tiến độ rồi.

Lúc Tô Ngọc rời đi, Hoàng thượng và Hoàng hậu đều bí mật đến.

Họ nhìn đứa trẻ đang ngủ say trong lòng, tâm trạng không khỏi có chút phức tạp, nhưng vì sự an toàn của con, họ chỉ có thể nén nỗi không nỡ mà tiễn con đi. "Tiểu Ngọc, mấy năm tới phiền đệ và Tiểu Hòa rồi." Hoàng hậu đưa đứa bé cho Tô Ngọc, anh bế đứa bé, nghiêm túc nói: "Hai người yên tâm, mỗi năm Tết đến con đều sẽ đưa thằng bé về." "Được." Tô Ngọc dẫn người rời đi một cách rầm rộ, vợ chồng Hoàng thượng nhìn theo bóng anh đi rất xa rồi mới rời khỏi.

Đứa bé được dùng làm thế thân sau khi rời khỏi kinh thành liền được Tô Ngọc giao cho người khác, đồng thời dặn dò họ phải chăm sóc cẩn thận.

Cùng với một đứa trẻ sơ sinh, Tô Ngọc đi rất chậm, mất gần một tháng mới về đến nhà.

Nhìn thấy ngôi nhà ngay trước mắt, Tô Ngọc đưa tay véo nhẹ vào má của tiểu gia hỏa: "Hoằng Nghị, chúng ta về đến nhà rồi, đây chính là nơi con sẽ sống trong tám năm tới." Tám năm đối với Tô Ngọc mà nói cũng đã đủ rồi.

Tô Ngọc bế đứa bé xuống xe ngựa về nhà, Vương Cẩn Hòa thấy anh về, trên mặt nở nụ cười, đi tới nhìn đứa bé trong lòng anh: "Đứa bé trong thư anh nói chính là nó sao?" "Là nó, sau này phải phiền em rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói. "Có sao đâu, nhà mình có nhiều người như vậy, có thể đi cùng anh một quãng đường xa như thế, xem ra là một đứa trẻ ngoan." Vương Cẩn Hòa nhìn đứa trẻ đang ngủ say trong lòng Tô Ngọc, trong mắt ánh lên ý cười.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Hoằng Nghị, đứa bé này quả thật rất ngoan, trừ lúc đói, lúc tè ra thì những lúc khác đều không khóc. "Nhà mình nhiều người như vậy chẳng lẽ không chăm sóc nổi một đứa trẻ sao?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc ít nhiều vẫn có chút tự trách, liền đưa tay vỗ vai anh an ủi: "Bây giờ điều anh cần nghĩ không phải là đứa bé này, mà là về nhà làm sao để an ủi con trai anh cho tốt." Mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, đúng vậy, anh còn có con trai phải chăm sóc nữa. "Anh nhớ con trai quá." Nghĩ đến Tiểu Bảo, Tô Ngọc đặt đứa bé vào lòng Vương Cẩn Hòa rồi chạy về, để lại Vương Cẩn Hòa đang nhìn chằm chằm vào đứa bé đã ngủ say, càng nhìn càng thấy kỳ lạ.

Nhìn bóng dáng đã biến mất của Tô Ngọc, cái tên này cũng thật không đáng tin cậy.

Bế đứa bé về nhà thì thấy Tô Ngọc đang ôm Tiểu Bảo ở một bên nũng nịu, còn Tiểu Trí thì hoàn toàn không tham gia, mà đang đọc sách trong phòng. "Cha, sao bây giờ cha mới về, con nhớ cha lắm." Tiểu Bảo bĩu môi không vui hỏi. "Cha đợi làm xong việc mới về, để Tiểu

Bảo lo lắng rồi." Tô Ngọc ôm con trai, lòng đầy thỏa mãn.

Nếu có thể ôm cả vợ và con thì càng tốt hơn, nhưng bây giờ không phải lúc.

Lúc Tiểu Bảo đang nũng nịu với Tô Ngọc thì thấy Vương Cẩn Hòa bế một đứa bé trong tay, liền nghiêng đầu tò mò hỏi: "Mẹ ơi, đây là em trai mà cha mang về ạ?" "Đúng vậy." Tiểu Bảo từ trên đùi Tô Ngọc nhảy xuống, chạy đến bên Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi: "Mẹ ơi, em trai có đáng yêu không ạ?" Vương Cẩn Hòa ngồi xuống ghế: "Con tự qua đây xem là biết em có đáng yêu hay không liền." Tiểu Bảo vội vàng chạy tới, nhìn thấy Hoẳng Nghị đang ngủ, trong mắt tràn đầy vui sướng. "Mẹ ơi, con thích em trai này, em ấy đáng yêu quá." Nói xong liền chạy ra cửa phòng gọi Trương Trí Lâm: "Anh ơi, anh mau ra xem em trai này, đặc biệt đáng yêu." Trương Trí Lâm đặt cuốn sách trên tay xuống, ra ngoài cùng Tiểu Bảo xem em trai.

Khi nhìn thấy Hoẳng Nghị, Trương Trí Lâm cũng rất thích: "Mẹ nuôi, em trai này thật đáng yêu." Tiểu Bảo cũng không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, em trai đặc biệt đáng yêu." Nhìn hai đứa cứ như cái máy khen em trai, luôn miệng khen không ngớt, Vương Cẩn Hòa trong lòng chỉ biết bất đắc dĩ: "Hai đứa đang nói gì vậy?" Mặc dù cô thừa nhận đứa bé này quả thật trông rất đáng yêu, trắng trẻo bụ bẫm, nhưng cũng không đến mức cứ khen mãi như vậy chứ? "Mẹ không hiểu đâu." Tiểu Bảo nhìn Hoẳng Nghị đang ngủ say sưa, mắt long lanh lấp lánh.

Vương Cẩn Hòa quả thực không hiểu suy nghĩ của hai đứa trẻ, bèn cho người bế đứa bé vào phòng ngủ, Tiểu Bảo và Tiểu Trí cũng đi theo, không thèm liếc nhìn cô và Tô Ngọc một cái. "Con trai anh chạy mất rồi." Ngay cả người cha mà nó ngày đêm mong nhớ cũng không cần nữa, đây đúng là tình cha con bằng nhựa mà?

Tô Ngọc cũng có chút kinh ngạc, vốn còn lo con trai sẽ bài xích đứa bé này, nhưng anh không ngờ con mình lại thích Hoằng Nghị đến vậy, như thế này anh cũng yên tâm hơn nhiều. "Chúng nó có thể hòa thuận với Hoằng Nghị, anh cũng yên tâm hơn nhiều.

Như vậy cũng không cần chúng ta phải thường xuyên điều chỉnh mối quan hệ tình cảm của chúng nó, rất tốt." Tô Ngọc vô cùng hài lòng gật đầu nói.

Vương Cẩn Hòa bực bội liếc Tô Ngọc một cái: "Anh thì yên tâm rồi." Ban đầu Vương Cẩn Hòa nghĩ rằng sau khi qua cơn mới lạ, Tiểu Bảo và Tiểu Trí sẽ có những cảm xúc không tốt, kết quả là cô đã nghĩ quá nhiều.

Hai đứa trẻ này đừng nói là có cảm xúc tiêu cực, mà đối với Hoằng Nghị càng ngày càng thích, mỗi ngày sau khi làm xong bài tập liền đi xem Hoằng Nghị, cũng không quan tâm nó có tỉnh hay không, dù Hoằng Nghị đang ngủ, hai đứa cũng có thể ngồi xổm bên cạnh nhìn rất lâu.

Vương Cẩn Hòa thấy vậy cũng không quản nữa, cô phải bắt đầu tổ chức người trồng dưa hấu, còn phải ươm mạ lúa, tạm thời không có thời gian quản ba đứa trẻ.

Tô Ngọc thấy mình vừa về mà Vương Cẩn Hòa vẫn bận rộn như vậy, trong lòng lập tức có chút không vui. "Tiểu Hòa, anh về rồi mà em không ở bên anh, lại bắt đầu bận rộn rồi." Buổi tối, Tô Ngọc lật người đè lên Vương Cẩn Hòa, bất mãn tố cáo.

Vương Cẩn Hòa mơ màng nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi như đã lâu không ngủ.

Nhìn bộ dạng buồn ngủ đến không mở nổi mắt của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cũng không nỡ ra tay, liền đưa tay véo má cô, bất mãn nói: "Đợi em làm xong việc phải đền bù cho anh đấy." Đáp lại Tô

Ngọc là tiếng hít thở đều đều của Vương Cẩn Hòa đang ngủ say.

Nhìn chằm chằm vào Vương Cẩn Hòa vừa nằm xuống đã ngủ ngay, gân xanh trên trán Tô Ngọc nổi lên, anh cảm thấy Vương Cẩn Hòa cố ý làm vậy, cố ý ngủ vào lúc này, nha đầu này rốt cuộc có nghĩ đến cảm nhận của anh không?

Anh cúi đầu cắn nhẹ lên má cô, ghi món nợ này lại, đợi cô làm xong việc sẽ tính sổ một thể.

Mầm dưa đã được ươm từ trước, bây giờ đã cao bằng lòng bàn tay.

Vương Cẩn Hòa dẫn Tô Ngọc ra ruộng mạ xem qua, thấy những mầm dưa này có thể trồng xuống đất rồi, liền gọi Tô Ngọc cùng đi tìm thôn trưởng.

Thấy Vương Cẩn Hòa tới, thôn trưởng liền biết chắc chắn có chuyện gì đó xảy ra. "Tiểu Hòa, hôm nay sao cháu có thời gian đến chỗ chú vậy?" Nha đầu này dạo này bận rộn như vậy, hôm nay lại đến đây. "Chú ơi, chú đi thông báo cho mọi người, mầm dưa có thể trồng xuống đất rồi, bảo họ mang dụng cụ đến nhà cháu nhổ mạ, đến lúc đó cháu sẽ dạy mọi người cách trồng, cần cách nhau bao xa." Vương Cẩn Hòa nói rõ mục đích của mình.

Vừa nghe mầm dưa đã sẵn sàng, thôn trưởng vui mừng đến mức múa may quay cuồng: "Thật không?

Vậy chú đi tìm người ngay đây." Vương Cẩn Hòa nhìn thôn trưởng vội vã chạy ra ngoài, có chút dở khóc dở cười: "Chú ấy bình thường trông điềm đạm như vậy, hóa ra cũng có lúc thế này." Thật không thể tin nổi. "Có gì lạ đâu?" Tô Ngọc không cảm thấy thái độ của thôn trưởng có gì đáng ngạc nhiên.

Sự thành công của rau củ đã khiến họ càng tin tưởng Vương Cẩn

Hòa hơn, chuyện mà họ mong đợi từ năm ngoái, năm nay cuối cùng cũng có thể bắt đầu trồng, sao họ có thể không vui được? "Em không ngạc nhiên, chỉ là cảm thấy tò mò thôi." Bên này trồng rồi, bên kia của cô cũng phải trồng.

Vừa nghĩ đến những việc sau này của mình còn rất nhiều, Vương Cẩn Hòa liền cảm nhận sâu sắc rằng mình không đủ nhân lực. "Tô Ngọc, em muốn đi mua thêm vài người, anh đi cùng em nhé?" Cô đã thuê được một số người làm công dài hạn, nhưng cô cảm thấy mua thêm người cũng rất cần thiết. "Khi nào em muốn đi?" "Ngay hôm nay đi, vừa lúc chúng ta đều rảnh, sau này lại phải bận rộn rồi." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến còn nhiều mầm dưa phải trồng, hai trăm mẫu đất mạ phải ươm, cô cảm thấy cuộc sống không còn gì luyến tiếc, nhất định phải mua người, không mua thật sự không được.

Tô Ngọc sửa lại: "Là em bận, không phải anh bận." Vương Cẩn Hòa ném cho anh một cái nhìn sắc lẻm: "Sao?

Anh có vẻ có ý kiến lớn lắm à?" Tô Ngọc bị bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa hấp dẫn, liền ghé sát qua hôn một cái: "Sao lại có ý kiến được?

Em nói gì cũng đúng, chúng ta đi thôi, đi lên trấn mua người." Vương Cẩn Hòa đưa tay véo mạnh vào eo Tô Ngọc một cái, để tên này làm việc không biết lựa chọn thời điểm.

Chương 244

"Tiểu Hòa, em véo anh làm gì?

Anh làm sai gì à?" Tô Ngọc khoa trương kêu lên, người không biết còn tưởng anh bị Vương Cẩn Hòa véo mất một miếng thịt.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, lười để ý đến anh, tự mình bỏ đi.

Tô Ngọc vội vàng đuổi theo, đưa tay nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa, hai người cùng nhau rời khỏi thôn.

Lúc rời đi, có người cứ nhìn chằm chằm vào hai người họ, một số người nhìn Vương Cẩn Hòa muốn nói lại thôi, dường như muốn nói điều gì đó nhưng cuối cùng lại không nói ra.

Vương Cẩn Hòa biết rất rõ họ muốn nói gì, họ muốn cô bỏ qua cho họ, dẫn họ cùng kiếm tiền, chỉ là không hạ được sĩ diện để đến tìm cô mà thôi. "Nhìn gì thế?" Thấy Vương Cẩn Hòa nhìn những người bên cạnh, Tô Ngọc liếc nhìn một cái rồi kỳ quái hỏi. "Không có gì, chúng ta đi thôi." Trên đường lên trấn, Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa một tay chống cằm, nghiêng đầu nhìn ra ngoài xe ngựa như có tâm sự.

Anh ghé sát qua, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cằm đặt lên vai cô: "Đang nghĩ gì vậy?" "Đang nghĩ đến những người khác trong thôn." Vương Cẩn Hòa im lặng một lúc rồi nói.

Tô Ngọc buông Vương Cẩn Hòa ra, hai tay đặt lên vai cô, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tiểu Hòa, em muốn giúp họ?" "Đúng là có chút muốn giúp, nhưng em lại lo có những kẻ lòng tham không đáy." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Tô Ngọc không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em quên họ đã đối xử với em như thế nào rồi sao?" "Họ cũng coi như bị người ta lợi dụng, em đang nghĩ, chúng ta trực tiếp bán cho mỗi nhà không quá năm mươi cây dưa hấu con, sau này trồng ra chúng ta cũng thu mua, nhưng giá sẽ thấp hơn những người khác một phần tư." Vương Cẩn Hòa nói xong mới nhìn Tô Ngọc, có chút khó xử hỏi: "Anh nói như vậy có được không?" Lời của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc lộ vẻ hơi bất đắc dĩ, anh kiên quyết không đồng ý để cô làm chuyện như vậy, dù sao thì vấn đề của những người đó thật sự quá lớn.

Chính anh cũng sợ lòng tham không đáy của họ, vậy mà dù biết rõ những chuyện này, cô vẫn muốn làm, điều này khiến Tô Ngọc không biết nên nói gì với Vương Cẩn Hòa cho phải.

Đôi lúc, Vương Cẩn Hòa thật sự quá lương thiện. "Tô Ngọc…" "Được rồi, anh đồng ý với em, làm theo cách em nói cũng không phải là không được, nhưng có một điều, nếu họ lại làm điều ác, hoặc vì tham lam muốn có được nhiều hơn mà làm chuyện xấu, thì phải trả giá đắt cho việc đó.

Không thể cho không cây giống cho bất kỳ ai." "Chuyện này đều nghe theo anh.

Đợi thôn trưởng qua đây, chúng ta nói với ông ấy một tiếng, chắc chắn ông ấy cũng sẽ mắng em cho xem." Vương Cẩn Hòa bất mãn lẩm bẩm.

Trước đây, chỉ nói đến việc chia sẻ phương pháp ươm giống và trồng trọt thôi mà thôn trưởng đã có chút không vui rồi. "Đổi lại là ai cũng sẽ không vui đâu." Mặc dù nói vậy, nhưng Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa là một người lương thiện, để cô cứ nhìn những người đó như vậy, trong lòng cô ít nhiều cũng sẽ không thoải mái.

Nếu Vương Cẩn Hòa làm việc giống anh, thì cô đã không còn là cô

nữa.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Em muốn làm thế nào cũng được, anh đều ủng hộ em." Cô chỉ cần giữ gìn lòng tốt vốn có của mình là được, còn lại mọi chuyện đã có anh ở đây, anh sẽ trở thành lớp áo giáp bảo vệ xung quanh, không để cô bị tổn thương. "Tô Ngọc, cảm ơn anh." "Không cần khách sáo với anh như vậy, nếu em không làm thế thì đã không phải là em rồi." Đây mới chính là dáng vẻ nên có của Vương Cẩn Hòa.

Người nhà sau khi biết suy nghĩ này của cô cũng không nói gì, chỉ bảo cô tự mình suy nghĩ kỹ có nên làm như vậy hay không là được.

Ngược lại, Tô Tích nhìn Tô Ngọc nghiêm túc dặn dò: "Con phải bảo vệ Tiểu Hòa cho tốt, không được để con bé chịu ấm ức và tổn thương." "Ông nội yên tâm, con sẽ làm được." Tô Ngọc nghiêm túc gật đầu.

Khi thôn trưởng dẫn Tạ Khang và mọi người đến, ai nấy đều rất vui vẻ.

Sau thành công của rau củ năm ngoái, họ đã bắt đầu mong đợi dưa hấu năm nay, không ngờ Tiểu Hòa đã chuẩn bị sẵn cây giống cho họ.

Vương Cẩn Hòa dẫn thôn trưởng và mọi người ra ruộng ươm, dựa theo diện tích đất họ chuẩn bị mà nhổ cây giống cho họ.

Nhìn những cây giống đó, lòng ai cũng tràn đầy mong đợi.

Đợi cây giống được nhổ xong, Vương Cẩn Hòa mới nói cho thôn trưởng biết suy nghĩ của mình.

Thôn trưởng bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa, khẽ thở dài nói: "Tiểu Hòa, thật ra con không cần phải làm vậy đâu." "Đại thúc, không sao đâu ạ.

Mỗi nhà có thể mua năm mươi cây giống, năm mươi văn một cây, ai muốn thì cứ đến mua.

Dưa hấu trồng ra chúng con cũng sẽ thu mua, nhưng giá sẽ thấp hơn của mọi người năm văn.

Sau này giá cây giống có giảm không, có thể cho họ mua nhiều hơn không thì phải xem bản thân họ.

Còn về việc họ lấy cây giống về rồi làm chuyện gì không tốt, nhà chúng con sẽ không bán cây giống cho họ nữa." Vương Cẩn Hòa nói cho thôn trưởng biết chuyện cô đã bàn với Tô Ngọc.

Thôn trưởng nghe xong cảm thấy rất khả thi: "Con làm vậy là đúng.

Ta về nói với họ một tiếng, có mua hay không là tùy họ quyết định." Năm mươi văn một cây giống dưa hấu, tổng cộng cũng chỉ hơn hai lạng bạc, nhưng một cây này có thể cho ra mấy quả dưa hấu to.

Một quả mười cân đã là một trăm năm mươi văn, tính một cây ra năm quả thì có thể bán được bảy tám trăm văn.

Dưa hấu từ ba cây giống là có thể kiếm lại tiền mua cây giống, còn lại đều là tiền lãi, ít nhất cũng được bảy tám lạng bạc, chẳng phải tốt hơn làm gì khác sao?

Thôn trưởng và những người khác mang cây giống về, liền thông báo cho những người còn lại trong thôn họp. "Tiểu Hòa nói bằng lòng bán cây giống cho mọi người với giá năm mươi văn một cây, mỗi nhà có thể mua năm mươi cây.

Còn giá dưa hấu trồng ra sẽ thấp hơn chúng ta khoảng bốn năm văn.

Ai muốn thì có thể đến tìm Tiểu Hòa mua." Thôn trưởng nói với những người không thể cùng Tiểu Hòa trồng dưa.

Có người vui mừng nhìn thôn trưởng: "Thôn trưởng, thật không ạ?

Cô ấy thật sự bằng lòng bán cây giống cho chúng ta sao?" "Ừ, sau này giá cây giống có giảm không, có thể bán cho các người nhiều hơn không thì phải xem bản thân các người.

Nếu có người mua cây giống nhà Tiểu Hòa rồi cuối cùng còn mắng chửi con bé, sau này nó sẽ không bán cho các người nữa.

Có mua hay không thì các người tự về bàn bạc." Thôn trưởng hôm nay gọi họ đến chỉ để thông báo chuyện này, còn những chuyện khác thì thật sự chưa nghĩ tới.

Có người vui vẻ chuẩn bị về nhà lấy tiền mua cây giống, nhưng có người lại nghĩ cây giống của Vương Cẩn Hòa bán thực sự quá đắt: "Sao cô ta không đi cướp luôn đi?

Cùng một thôn mà còn mặt dày thu tiền?

Miễn phí thì còn tạm được." "Đắt chỗ nào?

Dù chúng ta chỉ có thể mua năm mươi cây giống, nhưng dưa nhà Tiểu Hòa quả nào quả nấy đều to.

Dưa hấu từ năm mươi cây này có thể bán được mười một, mười hai lạng bạc, trừ đi tiền mua cây giống vẫn còn lãi mấy lạng bạc chứ bộ." Có người nghĩ rất đơn giản, có tiền chắc chắn như vậy sao lại không kiếm?

Người định mua cây giống nhìn Tạ Khuê hỏi: "Thôn trưởng, nếu chúng ta mua cây giống ở chỗ Tiểu Hòa mà không biết trồng, cô ấy có dạy chúng ta không?" "Có, Tiểu Hòa nói rồi, lúc nào cần làm gì, con bé sẽ báo trước để mọi người đến ruộng dưa nhà nó, nó sẽ dạy mọi người cách làm.

Nó còn nói đến lúc cần tỉa bớt hoa và quả thì mọi người đừng thấy tiếc, không giảm bớt một chút sẽ gây gánh nặng cho cây, đến lúc đó dưa không chín được thì sẽ không bán được tiền." Hôm nay lúc đi nhổ cây giống họ đã hỏi rất nhiều, ông ít nhiều cũng biết một chút, chỉ đợi đến lúc đó để Tiểu Hòa dạy thôi. "Thôn trưởng yên tâm, chúng tôi đều hiểu." Nhà nào mà chẳng trồng vài cây ăn quả, hoa nở nhiều nhưng đậu quả lại chẳng được bao nhiêu, quả ra nhiều thì lại không lớn được. "Vậy được rồi, ai muốn mua thì đến nhà Tiểu Hòa mua, đến lúc đó con bé sẽ nói cho các người biết cách trồng.

Còn những người thấy cây giống của Tiểu Hòa bán đắt, cho rằng nên cho không các người thì đừng đến làm người ta khó chịu nữa." Tạ Khuê xua tay, có chút không kiên nhẫn nói.

Vương Cẩn Hòa đã gạt bỏ hiềm khích bằng lòng bán cây giống cho họ, để họ kiếm được chút tiền mà còn mặt dày đòi miễn phí?

Chương 245

Nghĩ hay thật. "Thôn trưởng, ông…" "Vốn dĩ Tô Ngọc không đồng ý để Tiểu Hòa giúp các người đâu, là Tiểu Hòa tự mình kiên trì nên các người mới có cơ hội trồng dưa.

Nếu sau này thái độ các người tốt, Tiểu Hòa còn có thể bán thêm cây giống giá rẻ cho các người.

Ta nói trước cho các người biết, Tiểu Hòa còn trồng cả lúa nước năng suất cao.

Con bé đảm bảo với ta, cứ làm theo phương pháp của nó, một mẫu ruộng tăng thêm một hai trăm cân lương thực không thành vấn đề." Thôn trưởng nhìn mọi người nói: "Và phương pháp này Tiểu Hòa cũng sẽ chia sẻ cho mọi người." Người trong thôn nghe vậy không khỏi có chút vui mừng, một mẫu ruộng tăng sản lượng một hai trăm cân, đây là chuyện tốt mà. "Thôn trưởng, vậy khi nào bắt đầu?

Chúng tôi cũng muốn đến xem." Những người quyết định mua cây giống vội vàng hỏi. "Mấy ngày nay Tiểu Hòa bận trồng dưa, tạm thời không có thời gian rảnh.

Đợi con bé làm xong việc mấy hôm nữa sẽ bắt đầu ươm giống, đến lúc đó sẽ thông báo trước." Thôn trưởng bây giờ cũng không chắc chắn về thời gian, không thể trả lời họ được. "Cảm ơn thôn trưởng, vậy chúng tôi đi tìm Tiểu Hòa mua cây giống trước đây." Những thôn dân quyết định trồng theo vui vẻ về nhà lấy tiền.

Đồng thời còn mang theo một ít đồ.

Vương Cẩn Hòa nhìn những thứ đồ dân làng mang đến, mặt không cảm xúc nhìn đối phương, khiến người kia đỏ bừng cả mặt. "Tiểu Hòa, chuyện năm đó thật sự xin lỗi con.

Sau khi Tạ Căn Thụ đến xin lỗi, chúng ta đã định đến rồi, chỉ là…" Chỉ là sĩ diện không cho phép, đành phải cố chấp. "Vậy tại sao bây giờ lại muốn xin lỗi tôi?" Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương hỏi. "Con đã có thể không so đo chuyện cũ mà giúp chúng ta, nếu chúng ta còn vì sĩ diện mà làm vậy, trong lòng ta áy náy không yên.

Cảm ơn con." Trên đường đến đây, thực ra bà cũng rất băn khoăn có nên xin lỗi không, nhưng khi nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, sự băn khoăn đó liền tan biến.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười, cô không biết mình nên vui hay nên phức tạp nữa. "Mọi người theo tôi." Vương Cẩn Hòa không biết nên nói gì, liền dẫn họ ra ruộng ươm nhổ cây giống.

Cô bán cho mỗi người họ năm mươi cây, sau khi thu tiền, Vương Cẩn Hòa nói cho họ biết những điều cần chú ý cũng như khoảng cách giữa các hàng rồi mới để họ đi.

Nhìn số bạc trong tay, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên dùng tâm trạng nào để đối mặt.

Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa nhìn số bạc trong tay cô: "Đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, chúng ta về thôi." "Được." Điều hai người không chú ý là, sau khi họ rời đi, có mấy bóng người lén lút tiến về phía này, nhìn thấy mảnh ruộng ươm cây giống, trong lòng vô cùng kích động.

Dưa nhà Vương Cẩn Hòa ngon như vậy, cho dù không có họ thu mua, chỉ cần họ trồng ra được, không tin là không có người mua.

Chỉ cần nghĩ đến sau này nhà mình có thể kiếm được rất nhiều tiền, mấy người liền vô cùng phấn khích. "Nhanh tay lên, đừng để ai phát hiện." Mấy người đi vào ruộng ươm bắt đầu nhổ cây giống. "Gâu gâu gâu." Vừa nhổ được mấy cây đã nghe thấy tiếng chó sủa vang lên dồn dập.

Mấy người quay đầu lại thì thấy hơn mười con chó đang lao về phía này, họ sợ hãi co cẳng bỏ chạy, nhưng chạy chưa được bao xa đã bị bầy chó bao vây, từng bước ép sát, dồn họ đến tận cửa nhà Vương Cẩn Hòa.

Một trong số những con chó còn ngậm cây giống mà chúng vừa trộm.

Người trong nhà nghe thấy tiếng chó sủa bên ngoài liền lần lượt đi ra, khi thấy Thang Viên và bầy chó nhà mình đang bao vây mấy người, mày khẽ nhíu lại. "Thang Viên, sao vậy?" Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Thang Viên, ngồi xuống hỏi.

Thang Viên mở miệng nhả cây giống ra, quay người nhìn những kẻ trộm, cơ thể căng cứng trong tư thế tấn công.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy vậy còn có chỗ nào không hiểu?

Đây là không muốn trả tiền nên chạy đi trộm cây giống, bị Thang Viên và bầy chó phát hiện. "Nguyên Húc, con đi mời thôn trưởng qua đây một chuyến." Vương Cẩn Hòa nói xong liền xoa mạnh đầu Thang Viên: "Các ngươi giỏi lắm, tối nay cho các ngươi thêm đùi gà." Thang Viên liếm liếm tay Vương Cẩn Hòa, đi sang một bên tiếp tục nhìn chằm chằm mấy người kia.

Số chó trong nhà đã từ bốn con tăng lên mười ba con, hiện tại còn có hai con chó cái đang mang thai, qua một thời gian nữa chắc chắn sẽ sinh thêm vài con chó con.

Chó con nhà mình, Vương Cẩn Hòa một con cũng không cho đi, mỗi ngày đều cho ăn ngon uống tốt, lớn lên thì dắt chúng ra ruộng dưa, ruộng dâu, rồi dặn chúng phải canh chừng.

Chúng nó mỗi ngày đều chạy ra ngoài tuần tra như một thói quen, mưa gió không ngại.

Nhờ có chúng, ruộng dâu tây của nhà cô thật sự đã giảm bớt không ít tổn thất. "Vương Cẩn Hòa, cô… bảo lũ súc sinh nhà cô cút đi." Một trong số đó có người hơi sợ chó, bây giờ bị nhiều chó vây quanh, trông lại hung dữ như vậy, khiến hắn không khỏi có chút sợ hãi. "Đợi thôn trưởng đến tôi tự nhiên sẽ thả các người đi, các người vội cái gì?" Vương Cẩn Hòa khoanh tay, cười như không cười hỏi. "Cô…" Nếu để thôn trưởng biết họ đến trộm cây giống nhà Vương Cẩn Hòa, vậy thì họ không thể tiếp tục ở lại trong thôn được nữa, đây không phải là điều họ muốn. "Cẩn Hòa nha đầu, con xem bây giờ con cũng không có tổn thất gì, không cần phải so đo với chúng ta làm gì chứ?" Một người trong đó cười gượng nói. "Những cây giống này chẳng lẽ không phải là tổn thất của tôi sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn họ, trầm giọng hỏi.

Chạy đến trộm cây giống mà còn mặt dày nói cô không có tổn thất?

Những người này rốt cuộc làm sao mà nói ra được những lời như vậy?

Thật đủ vô liêm sỉ. "Cái này… cũng không phải là không trồng lại được, đây tính là tổn thất gì chứ?" Có người không phục nói: "Nhà cô giàu như vậy, còn thu tiền cây giống của chúng tôi, cô cũng không thể trách chúng tôi làm vậy được." Nhìn đối phương, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười: "Xem ra đây còn là lỗi của tôi rồi?" "Chẳng lẽ không phải?

Nhà cô đã giàu như vậy rồi, cô nên cho chúng tôi những thứ này miễn phí mới phải." Có người càng nói càng hăng, hoàn toàn không chú ý Tạ Khuê đã được Nguyên Bảo dùng khinh công đưa tới. "Cô tự mình không biết điều mang cây giống ra bán, thì đừng trách chúng tôi đến trộm của nhà cô.

Cô tốt nhất mau thả chúng tôi ra, nếu không…" "Nếu không thì sao?" Tạ Khuê âm u hỏi.

Một câu nói làm người bên cạnh giật nảy mình: "Thôn… thôn trưởng, ông… sao ông lại đến đây." Tạ Khuê đến nhanh như vậy còn nghe thấy những lời họ nói, bây giờ phải làm sao đây? "Sao ta lại đến đây?

Ta mà không đến thì còn không biết người trong thôn chúng ta có thể vô liêm sỉ đến mức nào." Đã trộm cây giống của người ta mà còn mặt dày nói đây là lỗi của người ta?

Mấy người bị Tạ Khuê nói cho không ngẩng đầu lên được, nhưng lại có chút không cam tâm: "Chúng tôi không nói sai, nhà cô ta đã giàu như vậy rồi…" "Nhà người ta có tiền thì sao?

Đó là do người ta tự mình kiếm được.

Trước đây các người đối xử với người ta thế nào?

Chương 246

Bây giờ người ta bằng lòng dẫn các người kiếm tiền còn muốn thế nào nữa?

Người khác đều biết bỏ tiền ra mua, tranh thủ sớm mua được thêm cây giống giá rẻ từ chỗ Tiểu Hòa, các người thì hay rồi, còn dám đến trộm?" Tạ Khuê rất rõ, nếu hôm nay Vương Cẩn Hòa báo quan, mấy người này không có chút lợi lộc nào.

Tiểu Hòa không báo quan chủ yếu là nể mặt ông. "Tiểu Hòa, chuyện hôm nay rất nghiêm trọng, phải họp toàn thôn nói cho rõ ràng.

Các người cũng đi, ngoài ra, con phải để những người khác trong thôn biết chó nhà con lợi hại đến mức nào." Tạ Khuê suy nghĩ một chút, định tập hợp người trong thôn lại để nói chuyện nghiêm túc về việc này.

Nếu ai cũng như vậy thì chẳng phải sẽ loạn cả lên sao? "Vâng." Vương Cẩn Hòa dẫn Thang Viên và bầy chó cùng đến thôn, Tạ Khuê đi triệu tập toàn bộ người trong thôn.

Khi nhìn thấy mấy người đi trộm cây giống, họ đều rất kỳ lạ, mấy người này lại làm chuyện gì bị thôn trưởng bắt được rồi? "Hôm nay trong thôn chúng ta đã xảy ra một chuyện khiến ta rất tức giận.

Tiểu Hòa đã nói bán cây giống cho mọi người, còn dạy mọi người cách trồng dưa, nhưng lại có những kẻ muốn ngồi không hưởng lợi, chạy đến ruộng ươm nhà Tiểu Hòa để trộm cây giống." Những người được thôn trưởng gọi đến đều ngây người, những người này lại đi trộm cây giống. "Trước Tết, chó nhà Tiểu Hòa đã bắt được đám côn đồ đến trộm dâu tây, mọi người hẳn đều biết đám chó nhà nó lợi hại đến mức nào.

Và mấy người này chính là bị chó nhà Tiểu Hòa bắt được." Trong thôn xuất hiện loại trộm cắp này, đối với tất cả mọi người đều là chuyện vô cùng mất mặt, sắc mặt của thôn trưởng bây giờ khó coi như sắp nhỏ ra mực. "Cũng là Tiểu Hòa nể mặt mọi người mới không trực tiếp báo quan, nếu không thì con gái, con trai trong thôn chúng ta còn ngẩng đầu lên được không?

Sau này chúng nó còn lấy chồng gả vợ thế nào nữa?" Chuyện trộm cắp là chuyện vô cùng nghiêm trọng, một khi bị người ngoài thôn biết, chuyện hôn nhân của con cái trong thôn họ cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Những người vốn có chút không quan tâm, nghe thôn trưởng nói vậy lập tức trở nên nghiêm túc. "Bỏ chút tiền mua cây giống, cuối cùng còn có thể kiếm được khoảng mười lạng bạc, cái này tốt hơn trồng lúa nhiều, còn có gì không hài lòng chứ?" Người đã mua cây giống bất mãn lẩm bẩm. "Đúng vậy đó." Hơn nữa sau này Vương Cẩn Hòa cũng sẽ bán rẻ cho họ, còn bằng lòng bán thêm cho họ, như vậy không tốt sao?

Thêm vào đó sau này còn dạy họ ươm giống, trồng lương thực năng suất cao, những cái đó không phải là tiền sao? "Cô ta cho người khác thì miễn phí, người ta muốn trồng bao nhiêu cô ta cho bấy nhiêu, chúng ta chỉ có thể mua năm mươi cây, dựa vào đâu chứ?" "Dựa vào việc chúng tôi có quan hệ tốt với Tiểu Hòa, dựa vào việc các người chửi rủa cả nhà Tiểu Hòa mà chưa từng xin lỗi họ, như vậy đủ chưa?" Tạ Khang đứng ra, không chút khách khí nói: "Tiểu Hòa có thể không so đo chuyện cũ, các người không cảm kích thì thôi, lại còn trộm đồ của người ta." Vương Cẩn Hòa nghe mọi người phẫn nộ, không nhịn được cười lên.

Tạ Khang và mọi người thấy Vương Cẩn Hòa đến lúc này mà còn cười, trong mắt đều là bất đắc dĩ: "Đã lúc nào rồi mà con còn cười được." "Đại thúc, chuyện này không có gì đâu ạ." Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu, đi đến bên cạnh Tạ Khuê, nhìn người trong thôn nói: "Nhà tôi nuôi hơn mười con chó, mỗi con đều có thể cắn chết một con lợn rừng trưởng thành.

Mà những con chó này thường xuyên đi lại trong ruộng dưa, ruộng dâu.

Nếu có người mang ý đồ xấu đến, chúng chắc chắn sẽ cắn người.

Lời hôm nay tôi nói trước ở đây, nếu có người vì trộm dâu tây, cây giống nhà tôi mà bị chó cắn bị thương, cắn chết, nhà chúng tôi không chịu trách nhiệm." Người trong thôn nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút không vui, nhưng rất nhanh đã thông suốt.

Họ lại không làm chuyện như vậy, chó cũng sẽ không đến cắn họ. "Đương nhiên rồi, tôi tin đa số người trong thôn đều rất tốt, sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nhưng đối với một số người tay chân không sạch sẽ, các người dù có bị cắn thì cũng là tự mình đáng đời." Trong lúc những người khác đang suy nghĩ, Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói.

Lời nói ra khiến tâm trạng mọi người rất tốt. "Lời của Tiểu Hòa các người đều phải nhớ kỹ, chó nhà nó rất có linh tính, không trêu chọc thì mọi người đều có thể bình an vô sự." Tạ Khuê nhìn tất cả mọi người trong thôn nghiêm túc nói. "Còn về mấy người các người, đến từ đường quỳ ba ngày, sau này Tiểu Hòa giúp đỡ trong thôn bất cứ chuyện gì, các người cũng đừng mong có được lợi ích." Không cần Vương Cẩn Hòa nói, thôn trưởng đã trực tiếp cắt đứt hy vọng của họ.

Mấy người đó chau mày, không cam tâm nói: "Dựa vào đâu?" "Dựa vào việc các người tay chân không sạch sẽ.

Trừ phi các người có thể nhận được sự công nhận của tất cả mọi người trong thôn, cho rằng các người đã thay đổi thì mới có cơ hội."

Không trừng phạt nghiêm khắc một phen, sau này ai cũng có ý đồ thì chẳng phải sẽ loạn cả lên sao?

Đối với cách làm của Tạ Khuê, Vương Cẩn Hòa rất hài lòng, như vậy thì có người muốn làm gì cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng. "Đại thúc, con về trước đây ạ." Vương Cẩn Hòa thấy chuyện đã được xử lý xong, không định ở lại đây lâu. "Được, con đi làm việc của con đi." Vương Cẩn Hòa dẫn Thang Viên và bầy chó về nhà.

Gà trong nhà không đủ, cô liền giết hai con gà làm cho chúng ăn. "Hôm nay đối xử với đám này tốt vậy sao?" Tô Ngọc nhìn món gà Vương Cẩn Hòa làm, nhướng mày hỏi. "Thang Viên giúp chúng ta bắt trộm, vất vả rồi, đương nhiên phải ăn chút đồ ngon." Vương Cẩn Hòa nói một cách đương nhiên.

Tô Ngọc im lặng không nói, Tiểu Hòa nói không sai, hôm nay đám nhỏ này quả thực đã lập công, nên được thưởng hậu hĩnh. "Chuyện xử lý thế nào rồi?" Nếu là Tô Ngọc, anh sẽ trực tiếp báo quan tống vào tù cho chừa, giống như La thị vậy. "Cũng ổn, cách làm của đại thúc khiến em rất hài lòng." Vương Cẩn Hòa kể lại cách giải quyết cuối cùng cho Tô Ngọc, anh nghe xong miễn cưỡng gật đầu. "Như vậy cũng tốt, có thôn trưởng ra mặt, họ ít nhiều cũng có chút kiêng dè.

Chuyện em bán cây giống cho họ đã cho họ thấy hy vọng, ai mà đoán được sau này em còn dẫn họ trồng cái gì nữa chứ?" Muốn kiếm tiền thì phải quản tốt cái miệng và cách hành xử của mình, đương nhiên nếu không muốn kiếm tiền thì cứ coi như anh chưa nói gì.

Vương Cẩn Hòa cũng nghĩ như vậy, người trong thôn thực ra đa số đều là người thông minh, biết lúc nào nên làm gì, như vậy mới có thể nhận được nhiều lợi ích hơn cho họ. "Bây giờ như vậy là tốt lắm rồi, họ chỉ cần không đến gây phiền phức cho em là em đã vui rồi." Vương Cẩn Hòa thực ra nghĩ rất đơn giản, sống tốt cuộc sống của mình, làm tốt việc của mình, không có nhiều người đến gây phiền phức cho cô là đủ rồi.

Tuy nhiên, có những lúc chuyện càng đơn giản lại càng không thể như ý muốn. "Suy nghĩ này của em có phần quá đơn giản rồi đấy." "Có gì đâu, em thấy bây giờ đã rất mãn nguyện rồi." Tất cả những gì từng không có, đây chính là hạnh phúc của cô.

Tô Ngọc cười mà không nói, phải rồi, con người đôi lúc phải biết đủ để vui vẻ.

Vì chuyện trộm cây giống, người trong thôn đã có nhận thức mới về bầy chó nhà Vương Cẩn Hòa, cũng không dám dễ dàng đến gần ruộng dưa và ruộng dâu nhà họ.

Nhà cô trước đó đã mua một số người làm, bây giờ trồng dưa đã đến lúc dùng người.

Vương Cẩn Hòa dẫn người đến, nói cho họ biết việc cần làm, sau đó để tất cả mọi người cùng nhau giúp trồng cây giống.

Đồng thời cô còn cùng Tô Ngọc đến trang tử một chuyến, bảo họ trước tiên hãy dưỡng lại đất, còn chuyện sau này thì không cần quản.

Quản sự và trường công ở đó tuy không biết Vương Cẩn Hòa muốn làm gì, nhưng vẫn nghe theo sự sắp xếp của cô.

Mất khoảng mười ngày, nhà Vương Cẩn Hòa mới trồng xong tất cả cây giống dưa hấu.

Sau khi trồng xong, nhà cô bắt đầu chỉnh đất để ươm mạ.

Trước khi chuẩn bị, Vương Cẩn Hòa bảo mỗi nhà trong thôn cử một người đến xem.

Từ việc ngâm giống, làm đất, đến gieo hạt rồi phủ rơm, mỗi bước Vương Cẩn Hòa đều nói rất chi tiết, đồng thời cũng dặn họ không được gieo quá dày.

Chương 247

Sau khi Vương Cẩn Hòa dạy mọi người cách ươm mạ, những người khác cũng bắt đầu chuẩn bị.

Có người không tin tưởng lắm vào phương pháp trồng trọt này của cô, đều định năm nay xem xét trước một năm, năm sau hãy nói.

Sau khi ươm mạ xong, dâu tây nhà Vương Cẩn Hòa lại có thể hái được rồi.

Nhìn cả một vùng dâu tây đỏ mọng, Vương Cẩn Hòa cảm khái nói: "Toàn là tiền." "Mẹ ơi, khi nào đệ đệ mới ăn được dâu tây?

Dâu tây ngon như vậy mà em ấy không được ăn." Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đi bên cạnh vợ chồng Vương Cẩn Hòa, thỉnh thoảng hái một quả dâu tây không rửa mà ăn ngay, vừa ăn vừa quan tâm tại sao Hoằng Nghị lại không được ăn. "Đệ đệ còn nhỏ, cuối năm nay khi dâu tây ra quả lần nữa thì đệ đệ có thể ăn được rồi." "Vậy còn lâu lắm, đệ đệ thật không có lộc ăn." Nói xong cậu bé nhét nốt quả dâu tây còn lại trong tay vào miệng: "Con ăn giúp đệ đệ rồi nhé." Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo chọc cười, sao nhóc con này lại có thể đáng yêu như vậy chứ?

Nguyên Bảo đi theo sau Tô Ngọc không cần nói cũng tự đi liên lạc người ngày mai qua hái dâu.

Giống như phu nhân nói, những quả dâu này đều là tiền cả.

Cô cầm giỏ tre nhỏ hái một ít dâu tây trong ruộng rồi mới dẫn hai đứa trẻ về nhà.

Về đến nhà, Tiểu Bảo liền cầm một quả dâu tây đặc biệt to và đỏ chạy đến trước mặt Hoằng Nghị: "Hoằng Nghị, em xem này, đây là dâu tây mẹ trồng đó, nhưng mẹ nói em không được ăn, anh ăn giúp em trước nhé." Hoằng Nghị nhìn Tiểu Bảo ăn dâu, cậu bé vốn chưa từng khóc đột nhiên bật khóc nức nở.

Làm Tiểu Bảo sợ đến nỗi đánh rơi cả quả dâu tây trong tay.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy tiếng khóc kinh thiên động địa, vội vàng chạy qua hỏi: "Sao thế con?" "Con cho đệ đệ xem dâu tây, rồi em ấy khóc ạ." "Ừ, còn nói trước mặt em ấy là ăn giúp em ấy nữa." Trương Trí Lâm ở bên cạnh châm chọc một câu.

Chưa thấy Tiểu Bảo đáng ăn đòn như vậy bao giờ, cậu ăn thì cứ ăn đi, còn ăn trước mặt người ta, đây không phải là chọc người ta tức giận sao?

Bà cụ và mọi người cũng không ngờ Tiểu Bảo lại làm ra chuyện như vậy, dở khóc dở cười đưa tay véo má cậu bé: "Cho con bắt nạt đệ đệ này, đệ đệ khóc rồi chưa?" Tiểu Bảo có chút ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi…" "Không sao, dỗ một chút là được rồi." Dỗ một lúc lâu mới dỗ được cậu bé nín.

Tiểu Bảo nhìn đệ đệ đang ngủ trong lòng cụ, lẩm bẩm nói gì đó mà mọi người đều không nghe thấy. "Mẹ ơi, đệ đệ nhỏ mọn quá." Tiểu Bảo phồng má nói, nhưng trông rất đáng yêu. "Con ăn dâu tây trước mặt đệ đệ, em ấy không khóc sao được?" Quá bắt nạt người khác rồi.

Tiểu Bảo cười hì hì: "Cùng lắm sau này con không ăn trước mặt em ấy nữa, con ăn vụng." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Trước đây anh có từng làm chuyện như vậy không?" Tiểu Bảo quả thực là phiên bản thu nhỏ của Tô Ngọc, cô thật sự có lý do để nghi ngờ Tô Ngọc trước đây cũng từng làm vậy.

Tô Ngọc vừa định phản bác thì thấy vẻ mặt cười như không cười của Tô Tích và Dương Chấn Uy.

Chuyện như vậy lúc nhỏ Tô Ngọc làm không ít.

Trước đây Vương Cẩn Hòa nói Tiểu Bảo là phiên bản thu nhỏ của Tô Ngọc, họ còn không tin, bây giờ cuối cùng cũng tin rồi.

Thiên phú được kế thừa, cả cái tính vừa nghịch vừa đáng ăn đòn này cũng được kế thừa.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt sầu não: "Con với cha con đúng là một khuôn đúc ra." Với tính cách này của đứa trẻ, sau này thật sự có thể kết bạn được không? "Tiểu Hòa, anh có khá nhiều bạn mà." Nhìn vẻ mặt sầu não của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không nhịn được lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng liếc Tô Ngọc một cái, lời này anh nói ra chính anh có tin không?

Tô Ngọc nhìn ánh mắt đầy nghi ngờ của Vương Cẩn Hòa, khẽ ho một tiếng: "Là thật đó, anh có rất nhiều bạn, sau này em sẽ biết." Bất kể là trước đây hay bây giờ, bạn bè của anh đều rất nhiều.

Đời này, những người thích hợp làm bạn thân thật sự đều có liên hệ rất mật thiết với anh, có người ở bên ngoài, nên lúc họ thành thân mới không đến được.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, không muốn thảo luận vấn đề này với anh chút nào.

Buổi tối, lúc Vương Cẩn Hòa đang chải tóc, Tô Ngọc ngồi trên giường nhìn bóng lưng cô, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền ôm một cái hộp đặt lên bàn: "Bà xã, em qua đây." Vương Cẩn Hòa đặt lược xuống, quay đầu nhìn Tô Ngọc, thấy trước mặt anh có một cái hộp: "Anh lại mua gì vậy?" "Em cứ qua xem là biết." Tô Ngọc vẫy tay với Vương Cẩn Hòa, bảo cô tự qua xem.

Vương Cẩn Hòa đi tới, thấy bên trong toàn là ngân phiếu: "Đây là…" "Đây là tiền bán rau củ và dâu tây, tất cả đều ở đây." Tô Ngọc vỗ vỗ vào số ngân phiếu bên trong nói: "Em cầm lấy cất đi." "Sao anh lại đưa hết cho em?

Không phải đã nói chúng ta mỗi người một nửa sao?" Tô Ngọc chống cằm nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút bất mãn nói: "Lúc đó nói mỗi người một nửa là vì chúng ta chưa thành thân.

Bây giờ chúng ta đã thành thân rồi, không có mỗi người một nửa, tất cả đều là của em.

Nhà chúng ta, em quản tiền." Vương Cẩn Hòa ngẩn người, ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Thật sự không cần?" "Không cần, em cứ giữ đi.

Tiền của anh đều ở trong kho ở kinh thành, đây là chìa khóa kho, cũng đưa cho em luôn." Tô Ngọc đưa hai chiếc chìa khóa cho Vương Cẩn Hòa, bảo cô mau cất đi.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, đáy mắt mang theo ý cười: "Thật sự cho em rồi?" "Đương nhiên rồi, sau này tiền nhà chúng ta đều là của em, muốn tiêu thế nào thì tiêu." Tô Ngọc vung tay, vô cùng hào phóng nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Đây là anh nói đó nhé, sau này anh mà không có tiền tìm em thì xem anh làm thế nào, em đây quả thực là nằm không cũng thắng." "Lúc anh cần tiền tiêu thì em đưa cho anh là được rồi, có gì đâu?" Tô Ngọc thản nhiên nói, bà xã còn có thể không cho anh tiền tiêu sao?

Đưa tay véo má Tô Ngọc, trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười: "Anh cũng có giác ngộ ghê nhỉ." "Đó là đương nhiên." Tô Ngọc gật đầu một cách hiển nhiên. "Chuyện làm ăn bên đó của anh thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa hỏi: "Năm ngoái anh đều không quản, năm nay có phải nên đi xem một chút không?" Không nói đến chuyện này thì thôi, vừa nói đến Tô Ngọc liền cảm thấy sầu não, tại sao nhất định phải đi xem chuyện làm ăn của mình?

Còn phải về bên đó một chuyến nữa.

Chỉ nghĩ đến đây thôi Tô Ngọc đã thấy đau đầu: "Bà xã, năm nay em phải đi cùng anh." Dịp Tết xa nhau một thời gian anh đã không chịu nổi rồi, lần này đi là mấy tháng, anh sẽ nhớ mẹ con họ lắm. "Cũng được." Vương Cẩn Hòa nghĩ một chút về những việc mình cần làm trong giai đoạn này, liền gật đầu đồng ý.

Cây ăn quả đợi Nguyên Húc giúp cô tìm về là có thể bắt đầu trồng, đợi cây trồng xuống không lâu sau là có thể bắt đầu cấy mạ.

Xong xuôi rồi cô có thể ra ngoài một thời gian.

Về phần trồng dưa hấu, Dư Thanh Phong và mọi người đều biết làm, đến lúc đó nhờ họ giúp dạy mọi người một chút cũng được. "Vậy được, cứ quyết định như vậy đi, đợi em xử lý xong chuyện bên này thì đi cùng anh." "Ừm, Cố Hề Nhược bên đó thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến Cố Hề Nhược ở kinh thành, gần đây người này dường như đã an phận hơn rất nhiều, không làm chuyện gì cả, khiến cô có chút bất ngờ.

Nhưng cô luôn cảm thấy đây là sự yên tĩnh trước cơn bão, theo tính cách của Cố Hề Nhược, tuyệt đối sẽ không để yên như vậy. "Cô ta đã liên thủ với Tạ Ương rồi, chắc là định tính kế em." Tô Ngọc nói cho Vương Cẩn Hòa biết phát hiện của Nguyên Bảo và mọi người, để cô có sự chuẩn bị tâm lý.

Vương Cẩn Hòa không khỏi ngạc nhiên trước việc hai người họ bắt tay nhau: "Sao hai người này lại cấu kết với nhau được nhỉ?" Theo tính cách của Cố Hề Nhược thì lẽ ra không nên qua lại với hạng người như Tạ Ương mới phải. "Vì bọn họ đều muốn đối phó với em đó, vợ ngốc ạ." Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ lên đầu Vương Cẩn Hòa một cái, bực bội nói.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, đạo lý đơn giản như vậy mà nha đầu này chẳng lẽ còn không biết sao?

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa chỗ bị gõ, thở dài thườn thượt: "Chuyện này thì có liên quan gì đến em chứ?

Tại sao cứ phải tìm em gây sự?" Tạ Ương rõ ràng là có chuyện với Tô Ngọc, sao lại biến thành vấn đề của cô rồi? "Bọn họ sẽ làm gì?" "Tạm thời vẫn chưa có thêm tin tức, sẽ tiếp tục cho người theo dõi." Vương Cẩn Hòa đưa tay day day thái dương: "Hai người này đúng là không có hồi kết mà." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, không khỏi có chút lo lắng: "Tiểu Hòa, em có dự định gì với nhà họ Cố không?" Nhà họ Cố sao? "Chẳng phải chuyện này trước đây đã nói rồi sao?" Lúc gửi trả lại bộ quần áo hồi nhỏ, cô đã quyết định rồi, những người đó với cô đã không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Tô Ngọc đau lòng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Anh chỉ thấy thương em thôi." "Em không sao, em bây giờ sống rất tốt, mẹ cũng đối xử tốt với em, em không muốn nhận một cặp vợ chồng không thích mình làm cha mẹ." Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa nói rõ với Tô Ngọc rằng cô không muốn dính dáng đến nhà họ Cố, cũng không muốn có bất kỳ quan hệ nào với cặp vợ chồng nhà họ Cố kia.

Ban đầu Tô Ngọc nghĩ rằng chỉ cần Vương Cẩn Hòa đồng ý, anh sẽ giúp cô tìm lại cha mẹ, ai ngờ nha đầu này lại không muốn.

Chương 248

"Nếu em đã nói vậy thì chúng ta không quan tâm nữa." Sau này dù nhà họ Cố có biết Vương Cẩn Hòa xuất sắc đến đâu, cũng đừng hòng đến nhận lại cô.

Vương Cẩn Hòa tựa vào vai Tô Ngọc, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: "Cảm ơn anh." "Với anh mà còn nói cảm ơn gì nữa." Cùng lúc đó tại kinh thành, nhà họ Cố, tối đó khi đang ăn cơm cùng Cố phu nhân, Cố Hề Nhược đột nhiên thổ huyết.

Cố phu nhân nhìn Cố Hề Nhược ngất xỉu ngay trước mặt mình mà sợ đến hồn bay phách lạc: "Người đâu, mau đi mời đại phu tới đây." Người hầu vội vàng chạy đi gọi đại phu trong phủ tới, sau khi bắt mạch lại không phát hiện ra điều gì.

Cố phu nhân nhìn dáng vẻ nhíu mày của đại phu, lo lắng hỏi: "Tiểu thư sao rồi?" "Phu nhân, bệnh tình của tiểu thư rất kỳ lạ, tôi cũng không nhìn ra được là chuyện gì." Đại phu nhíu mày nói.

Mạch của Cố Hề Nhược vô cùng ổn định, không hề giống người bị bệnh thổ huyết, nhưng hiện tại lại đúng là đang hôn mê, rốt cuộc là chuyện gì thế này. "Cái gì?

Ta cần ngươi để làm gì." Cố phu nhân nghe đại phu ngay cả chuyện này cũng không kiểm tra ra được, tức giận mắng lớn.

Đại phu nghe vậy lập tức nổi giận, ông là phủ y của nhà họ Cố không sai, nhưng không phải hạ nhân nhà bà ta, còn chưa đến lượt bà ta lớn tiếng quát tháo như vậy. "Đại tiểu thư không có vấn đề gì, mạch tượng vô cùng ổn định." Đại phu chỉ thiếu nước nói thẳng ra là Cố Hề Nhược đang giả bệnh.

Cố phu nhân càng tức giận hơn: "Con gái ta đã thổ huyết hôn mê rồi, ngươi lại còn có thể nói những lời như vậy, bây giờ cút ngay cho ta." Cố gia chủ trừng mắt nhìn Cố phu nhân, quát: "Bà nói bậy bạ gì đó?" Vị đại phu này là đồ tôn của Thần y, là người ông đã tốn rất nhiều công sức mới mời về được, nếu bà ta đắc tội với người ta, ông biết đi đâu tìm một người y thuật cao minh khác về làm phủ y đây? "Lâm đại phu, là phu nhân của tôi nói năng bậy bạ, ông đừng nghe bà ấy nói lung tung." Cố gia chủ vội vàng xin lỗi.

Nhìn Cố gia chủ một cái, Lâm Lạc lên tiếng: "Cố gia chủ, ông có chút ân tình với tôi nên tôi mới đồng ý đến phủ làm phủ y, nhưng tôi không phải hạ nhân nhà ông.

Nếu phu nhân của ông đã nói như vậy rồi, tôi xin đi trước." Nhìn Lâm Lạc quay người rời đi, Cố gia chủ tức đến không chịu nổi: "Bà có biết người ta là ai không?" "Là ai được chứ?

Chẳng phải chỉ là một đại phu bình thường thôi sao?" Cố phu nhân bực bội nói, một tên lang băm ngay cả bệnh của con gái cũng không nhìn ra, đi thì đi thôi, có sao đâu? "Đồ thiển cận, người ta là đồ tôn của Thần y, lại còn là đồ tôn trực hệ, y thuật của ông ấy được Thần y công nhận rồi mới ra ngoài hành nghề.

Bây giờ bà đắc tội với người ta rồi, bà còn muốn con gái khỏi bệnh không?" Cố gia chủ hận rèn sắt không thành thép nói.

Cố phu nhân nghe vậy lập tức hoảng hốt: "Vậy… vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Còn làm sao được nữa?

Những người từ chỗ Thần y đều không phải là hạng người nhẫn nhục chịu đựng." Bây giờ mới biết hỏi ông, sớm hơn sao không nghĩ? "Thôi bỏ đi, chẳng qua chỉ là một đại phu, chỉ cần có tiền chúng ta có thể mời được đại phu giỏi hơn." Cố phu nhân nói với vẻ không hề để tâm.

Cố gia chủ bất đắc dĩ lắc đầu, đã đến lúc nào rồi mà bà ta vẫn còn ngây thơ như vậy. "Ngày mai ta sẽ đi tìm cách." Ngày hôm sau, Cố gia chủ phải tìm rất nhiều người mới mời được một vị đại sư có bản lĩnh.

Sau khi bắt mạch cho Cố Hề Nhược, vị đại sư nhíu mày nói: "Con gái nhà ông không ổn rồi, nếu không cứu chữa kịp thời, tính mạng của nó khó mà giữ được." Nghe tin con gái có thể nguy hiểm đến tính mạng, Cố phu nhân vội vàng hỏi: "Đại sư, chúng tôi phải làm gì mới cứu được con gái tôi?" "Cần phải dùng máu đầu tim của một đứa trẻ sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với con gái bà thì mới cứu được nó." Vị đại sư lắc đầu ra vẻ cao nhân, chỉ là lời nói ra lại chẳng hề dính dáng gì đến phong thái của cao nhân cả.

Cố gia chủ nhíu mày nhìn đại sư: "Đại sư, không còn cách nào khác sao?

Thiên hạ rộng lớn, chúng tôi phải đi đâu mới tìm được người phù hợp với con gái tôi chứ?" "Gia chủ không cần lo lắng, để bần đạo tính một quẻ." Đại sư nhắm mắt lại bắt đầu bói toán.

Khoảng một khắc sau, đại sư cuối cùng cũng mở mắt ra: "Ở hướng Tây Nam, trong một sơn thôn nhỏ, có một cô nương họ Vương, cô nương đó sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm với con gái ông." Cố phu nhân nghe vậy, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, không ngờ lại có tin tức nhanh như vậy. "Đại sư, nếu dùng máu đầu tim của cô nương đó, liệu cô ấy còn sống được không?" Cố gia chủ nhìn đại sư hỏi. "Cố gia chủ đừng quá tham lam, đây vốn là cách không được thế gian dung thứ, tất phải một mạng đổi một mạng." Cố gia chủ còn muốn nói gì đó thì Cố phu nhân đã lên tiếng: "Chúng tôi sẽ mau chóng đưa người về, chỉ là một con bé thôn quê thôi mà, cho chút tiền là được, cần gì phải để tâm." Loại tiện dân này có thể cung cấp máu đầu tim cho con gái mình, đó là vinh hạnh của nó.

Cố gia chủ nhìn Cố phu nhân, cuối cùng không nói gì cả, chỉ hy vọng có thể bù đắp cho cha mẹ của đối phương một chút.

Ngày hôm sau, Cố gia chủ và Cố phu nhân bắt đầu lên đường đến Tạ gia thôn, mà Vạn Phong và những người khác cũng đã biết được tin này.

Sau khi biết tin, Vạn Phong đập vỡ một cái bàn: "Cố Hề Nhược này tâm cơ thật độc ác, lại dám muốn lấy mạng phu nhân của chúng ta." "Vạn Phong, chuyện này phải lập tức báo cho thiếu gia bọn họ, để họ chuẩn bị sẵn sàng." Những người này chỉ cần dám đến thì cứ chờ mà nộp mạng đi.

Phu nhân hiện tại là Ngọc Vương phi chứ không phải một người bình thường. "Tôi đi viết thư cho thiếu gia, bảo ngài ấy bảo vệ tốt phu nhân, các người đi điều tra xem vị đại sư kia từ đâu tới." Dám tính kế phu nhân của bọn họ, thì phải trả giá tương xứng. "Được." Sau khi viết xong thư, Vạn Phong gọi chim đưa thư đến, buộc thư vào chân nó: "Đưa thư này đến cho thiếu gia." Chim đưa thư cọ cọ vào tay Vạn Phong rồi vỗ cánh bay đi. *** Vài ngày sau, Tô Ngọc nhận được thư của Vạn Phong gửi đến, càng đọc sắc mặt càng khó coi, đến cuối cùng Tô Ngọc nắm chặt lá thư trong tay. "Cố Hề Nhược… lá gan cũng lớn thật." Cầm lá thư, Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa đang ở ngoài ruộng dâu tây: "Tiểu Hòa, em qua đây một lát, anh có chuyện muốn nói với em." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, đặt giỏ sang một bên, để Thu Ý và những người khác tiếp tục hái rồi mới đi đến bên cạnh Tô Ngọc: "Chuyện gì vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa lá thư trong tay cho cô: "Đây là thư Vạn Phong viết cho anh, em xem trước đi, xem xong chúng ta nói chuyện tiếp." Vương Cẩn Hòa hoài nghi cầm lấy lá thư Tô Ngọc đưa, sau khi đọc xong, ánh mắt cô có chút ngây dại.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc có chút lo lắng: "Tiểu

Hòa, em không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Em không sao." "Chúng ta về trước đã." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa về, lúc đi còn dặn Nguyên Bảo trông chừng Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đang hái dâu tây ngoài ruộng.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa vẫn chưa kịp phản ứng, cả người đều trong trạng thái mờ mịt: "Bọn họ muốn lấy mạng em?" "Đúng là ý đó." Tô Ngọc gật đầu: "Nguyên nhân cụ thể Vạn Phong vẫn đang điều tra, hiện tại chỉ biết Cố Hề Nhược đột nhiên thổ huyết hôn mê, Cố gia chủ tìm được một vị gọi là đại sư, đại sư đó nói cần dùng máu đầu tim, đồng thời tính ra em và Cố Hề Nhược sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, hai vợ chồng họ cùng nhau đến đây, định dùng tiền mua em từ tay cha mẹ em, dùng máu đầu tim của em để cứu người." Vương Cẩn Hòa nắm chặt tay thành quyền, trong mắt tràn đầy phẫn nộ: "Cố Hề Nhược muốn tìm cớ thì cũng tìm một cái hay hơn chút đi chứ, loại cớ này chỉ cần người có não đều biết là giả." Mà loại cớ này, loại thủ đoạn này, có lẽ cũng chỉ có cặp vợ chồng ngu xuẩn nhà họ Cố kia mới tin.

Đúng là mẫu tử tình thâm a.

Dáng vẻ tức giận của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc có chút đau lòng: "Tiểu Hòa…" "Tô Ngọc, em không sao đâu, em chỉ đang nghĩ không biết khi họ biết được mọi chuyện thì sẽ có biểu cảm gì thôi." Đến lúc đó chắc chắn sẽ rất thú vị.

Tô Ngọc không biết Vương Cẩn Hòa nói thật lòng hay là để an ủi anh, nhưng bất kể là vì lý do gì, anh đều rất đau lòng. "Tiểu Hòa, em định làm gì?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi, chỉ cần là điều cô muốn làm, anh nhất định sẽ giúp cô hoàn thành.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, cô nghiêm túc suy nghĩ về câu hỏi của Tô Ngọc.

Tuy nhiên, câu hỏi này lại khiến Vương Cẩn Hòa không biết phải trả lời thế nào. "Em vẫn chưa nghĩ ra." Chuyện này đến quá đột ngột, cô cũng không biết mình nên làm gì.

Cha mẹ ruột vì một người con gái không có quan hệ huyết thống mà muốn lấy mạng mình, chuyện như vậy dù đặt vào ai cũng không thể chấp nhận được. "Không sao, em có thể từ từ suy nghĩ, cho dù em muốn nhà họ Cố biến mất, anh cũng sẽ không tiếc bất cứ giá nào giúp em." Tô Ngọc nâng mặt Vương Cẩn Hòa lên để cô nhìn thẳng vào mình.

Vương Cẩn Hòa nhìn vào mắt Tô Ngọc, đột nhiên bật cười: "Anh đừng nghiêm túc như vậy, nhìn có chút đáng sợ đấy." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Anh đang nói nghiêm túc với em, không phải đùa đâu." Vương Cẩn Hòa đương nhiên biết Tô Ngọc nói thật, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc. "Đợi người đến rồi hẵng nói, em nhớ anh từng nói mẹ em là cô cô của chi chính nhà họ Cố đúng không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối. "Đúng vậy." "Thế thì đúng rồi, chúng ta đi tìm mẹ." Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc cùng đi tìm Cố Cửu Ninh.

Cố Cửu Ninh và lão thái thái đang chơi cùng Hoằng Nghị, thấy hai người đến liền vẫy tay: "Tiểu Hòa, các con đến rồi, mau lại đây ngồi." "Mẹ, cha con đâu ạ?" Khi nhìn thấy Cố Cửu Ninh, Vương Cẩn Hòa mới muộn màng nhớ ra Cố Cửu Ninh đang mang thai, những chuyện này không thể để bà tức giận được.

Tô Ngọc nhận ra sự do dự của Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói: "Bây giờ không nói cho mẹ vợ, đợi người đến nơi rồi mẹ vợ cũng sẽ biết thôi, lúc đó mẹ vợ sẽ còn tức giận hơn." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, nhất thời không biết nên lựa chọn thế nào. "Hai đứa đang thì thầm gì đó?

Có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Cố Cửu Ninh nghe hai người nói có chuyện muốn nói với mình, thấy mình rồi lại không nói, ngược lại còn đứng một bên thì thầm to nhỏ.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, nhìn Cố Cửu Ninh, suy nghĩ một lát rồi mới đưa lá thư của Vạn Phong cho bà xem: "Mẹ, mẹ xem lá thư này trước đi." Cố Cửu Ninh nhận lấy lá thư đọc, đọc xong liền đập mạnh xuống bàn: "Nhà họ Cố đúng là oai phong thật, từ khi nào nhà họ Cố lại làm ra chuyện coi thường mạng người như vậy?" Con gái của bọn họ là mạng người, của người khác thì không phải sao? "Mẹ, mẹ đừng tức giận, coi chừng sức khỏe." Vương Cẩn Hòa thấy Cố Cửu Ninh tức giận như vậy liền vội vàng an ủi.

Cố Cửu Ninh hít sâu một hơi, nén lại cơn tức trong lòng: "Tiểu Hòa, chuyện này con không cần lo lắng, con là con gái của ta và Thanh Phong, ai muốn động đến con cũng phải hỏi ý kiến của chúng ta đã." Chỉ là một kẻ giả mạo chiếm tổ chim khách mà cũng dám động thủ với Tiểu Hòa, đúng là không biết trời cao đất dày.

Chương 249

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Mẹ nói đúng, con là người có chỗ dựa." "Chuyện này đợi cha con về ta sẽ nói với ông ấy, ta lại muốn xem xem bọn họ thấy ta rồi còn dám nói những lời như vậy không." Cố Cửu Ninh hừ lạnh một tiếng nói.

Bà chỉ rời khỏi nhà họ Cố hai mươi mấy năm, những người này thật sự cho rằng bà đã chết rồi sao. "Mẹ, bọn họ…" "Tiểu Hòa, không cần để ý đến bọn họ, có ta và cha con ở đây, không ai có thể động đến con được." Cố Cửu Ninh ngắt lời Vương Cẩn Hòa, không để cô lo lắng về vấn đề này.

Vương Cẩn Hòa đứng dậy đi đến ngồi bên cạnh Cố Cửu Ninh, nũng nịu tựa vào người bà: "Vẫn là mẹ đối với con tốt nhất." Cố Cửu Ninh đưa tay xoa xoa đầu con gái, trong mắt tràn đầy sự cưng chiều: "Con là do ta, cha con, ông bà nội tự tay nuôi lớn, bọn họ muốn làm gì cũng phải tự lượng sức mình." Vương Cẩn Hòa đột nhiên bật cười, đúng vậy, cô không phải là người mà nhà họ Cố muốn lấy máu đầu tim là có thể lấy được.

Lão thái thái vẫn im lặng nãy giờ nheo mắt nói: "Nhà họ Cố này đúng là càng sống càng thụt lùi." "Mẹ, có người đó làm gia chủ nhà họ Cố, nhà họ Cố có thể tốt đẹp đến đâu được chứ?" Cố Cửu Ninh hừ lạnh một tiếng nói.

Lúc bọn họ chưa rời đi, gia chủ hiện tại của nhà họ Cố là người như thế nào, trong lòng họ đều rõ, sau khi trở thành gia chủ nhà họ Cố sẽ ra sao cũng có thể thấy được.

Còn về vị Cố phu nhân kia thì lại càng tự cho mình là đúng đến cực điểm.

Thật sự cho rằng sau khi trở thành Cố phu nhân thì trời đất bao la bà ta là nhất, muốn lấy mạng ai thì có thể lấy mạng người đó.

Lão thái thái đồng tình gật đầu: "Năm đó thông gia vốn dĩ đã không coi trọng nó, cuối cùng làm sao trở thành gia chủ nhà họ Cố cũng còn cần phải xem xét lại." Cố Cửu Ninh chống cằm: "Năm đó sau khi cha qua đời, hắn ta liền trở thành gia chủ nhà họ Cố, chuyện này khiến người ta không nghi ngờ cũng khó." Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Cố Cửu Ninh, chẳng phải đang nói chuyện khác sao?

Sao lại dính dáng đến chuyện gia chủ nhà họ Cố làm thế nào lên làm gia chủ rồi?

Tô Ngọc đưa tay véo nhẹ tay Vương Cẩn Hòa, yên lặng lắng nghe hai người nói chuyện.

Từ cuộc đối thoại của hai người, Vương Cẩn Hòa biết được rất nhiều chuyện về nhà họ Cố, hóa ra vị Cố phu nhân này trước đây ở trước mặt mẹ cô lại khúm núm như vậy.

Biết Cố phu nhân sợ Cố Cửu Ninh, Vương Cẩn Hòa càng mong chờ họ đến hơn. "Đang tính kế gì vậy?" Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười hì hì, sau đó nhỏ giọng nói: "Anh nói xem, Cố phu nhân sợ mẹ như vậy, nếu bà ta thấy mẹ ở đây, có phải sẽ nói năng không rõ ràng không?" Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Đúng là rất có khả năng." "Em đột nhiên rất mong họ mau đến đây, không biết sau khi họ nhìn thấy mẹ rồi còn có thể nói ra những lời như vậy không nữa." Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mong đợi.

Gây chuyện à, cô là người nghiêm túc đó.

Cố Cửu Ninh nghe hai người nói chuyện nhỏ, bất đắc dĩ lắc đầu, nha đầu này coi bà là người điếc sao?

Bà nghe thấy hết đấy. "Con bé này, sau khi người đến, con muốn làm gì cũng được, suy cho cùng là họ có lỗi với con." Lúc đó Vương Cẩn Hòa mang quần áo hồi nhỏ gửi về, bà đã nghĩ cặp vợ chồng nhà họ Cố sẽ phát hiện ra điều gì đó, kết quả không những không phát hiện ra gì, bây giờ lại còn muốn động thủ với con bé, thật khiến bà thất vọng tột cùng. "Cảm ơn mẹ." "Với mẹ không cần khách sáo, hai người họ chưa gặp bà nội con, đến lúc đó để bà nội con ra mặt trước." Nếu con gái muốn xem kịch, vậy thì hãy để vở kịch này diễn hay hơn nữa.

Lão thái thái gật đầu: "Tiểu Ngọc, con cho người chú ý đến bọn họ, đợi người sắp đến nơi thì bảo cha mẹ vợ con tạm thời đừng ra mặt." Vương Cẩn Hòa là đứa trẻ do bà một tay nuôi lớn, sao có thể để bọn họ bắt nạt như vậy được?

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Cảm ơn bà nội." Lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy ý cười và cưng chiều.

Tô Ngọc lập tức không còn lo lắng nữa, các trưởng bối trong nhà đều bảo vệ Vương Cẩn Hòa, cặp vợ chồng nhà họ Cố kia không đủ để làm đối thủ.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhíu mày, có chút lo lắng: "Mẹ, nếu bọn họ nhìn thấy mẹ, có khi nào sẽ báo tin tức của mẹ cho nhà họ Dư không?" Hiện tại cha và đại bá tạm thời chưa muốn đối đầu với nhà họ Dư, nếu bị người nhà họ Cố biết, e rằng nhà họ Dư cũng sẽ sớm biết thôi. "Tiểu Hòa, con không cần lo cho chúng ta, cha con và những người khác sẽ xử lý tốt những chuyện vặt vãnh này, con chỉ cần biết con muốn làm gì là đủ rồi." Cố Cửu Ninh dịu dàng nhìn Vương Cẩn Hòa, biết cô đang lo lắng cho họ, nhưng bây giờ đã không còn là lúc họ muốn ẩn danh như trước nữa.

Vương Cẩn Hòa hơi yên tâm một chút: "Vậy thì tốt rồi, con yên tâm rồi." *** Tối hôm đó, những người khác trong nhà biết chuyện nhà họ Cố muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa đều biến sắc, đặc biệt là Tô Tích và Dương Chấn Uy.

Cái thứ không ra gì của nhà họ Cố kia lại dám động đến cháu dâu của bọn họ, đúng là không biết tự lượng sức mình. "Tiểu Ngọc, chuyện này con phải xử lý nghiêm túc cho ta, nếu con xử lý không tốt, xem chúng ta xử lý con thế nào." Tô Tích nhìn Tô Ngọc bằng ánh mắt sắc bén.

Mặc dù Tô Ngọc biết mình sẽ bảo vệ tốt Vương Cẩn Hòa, nhưng nghe ông nội mình nói những lời như vậy, trong lòng Tô Ngọc vẫn có chút khó chấp nhận. "Ông ơi, Tiểu Hòa mới là cháu ruột của ông à?" Tô Ngọc không nhịn được mà phàn nàn một câu.

Tuy nhiên, Tô Tích lại gật đầu một cách đương nhiên: "Cháu là cái thân phận gì mà trong lòng không biết sao?

Lại còn muốn so bì với Tiểu Hòa à?" Đứa trẻ này chắc là ngốc rồi mới có thể hỏi ra câu hỏi như vậy.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, ghé sát vào người anh hỏi: "Bây giờ anh có cảm nghĩ gì?" "Không có gì, như vậy rất tốt." Mất đi tình thương của cha mẹ ruột, nhưng lại có được sự cưng chiều của nhiều người hơn, như vậy không phải rất tốt sao?

Nghe lời của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lập tức có cảm giác bất lực như đấm vào bông, người này căn bản không hề để ý, cô hỏi làm gì chứ? "Tiểu Hòa, chuyện này cháu không cần lo lắng, có chúng ta ở đây, hai người nhà họ Cố kia đừng hòng động thủ với cháu." Tô Tích hừ lạnh một tiếng nói. "Cảm ơn ông nội." Cảm giác được người khác cưng chiều thế này thật tốt, cô rất thích. *** Mười ngày sau, vợ chồng Cố gia chủ dẫn người đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Nhìn thấy cái sân bình thường này, trong mắt Cố phu nhân tràn đầy vẻ khinh thường, xem ra mọi chuyện sẽ đơn giản hơn họ tưởng tượng một chút. "Đi mở cửa." Cố phu nhân hoàn toàn không có ý định gõ cửa, trực tiếp bảo hạ nhân đi mở cửa.

Khi hạ nhân định đi mở cửa, đột nhiên từ trong góc lao ra mấy con chó lớn trưởng thành.

Chính là Thang Viên và đồng bọn của nó.

Thang Viên và đồng bọn nhe răng, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn, sẵn sàng tấn công những người đó bất cứ lúc nào. "Gâu gâu gâu." Thang Viên từng bước tiến lại gần tên hạ nhân, âm thanh này dường như đang cảnh cáo bọn họ lập tức rời đi.

Cố phu nhân nhìn thấy những con chó này, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét: "Quả nhiên là nơi thôn dã, thứ gì cũng có." Cố gia chủ không nông cạn như Cố phu nhân, ông nhìn mấy con chó đang chặn đường bọn họ, trong mắt mang theo vẻ suy tư: "Mọi người cẩn thận một chút, mấy con chó này rất nguy hiểm." Từ ánh mắt của những con chó này có thể thấy được, chúng tuyệt đối đã trải qua chiến đấu.

Vương Cẩn Hòa trong nhà nghe thấy tiếng động liền mở cửa bước ra, nhìn thấy người ở cửa: "Các người là ai?" "Ngươi chính là Vương Cẩn Hòa?" Cố phu nhân đánh giá Vương Cẩn Hòa từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo vẻ ghét bỏ.

Còn Cố gia chủ thì lại cảm thấy Vương Cẩn Hòa trông rất quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó rồi. "Tôi là Vương Cẩn Hòa, các người là ai?" "Là ngươi thì tốt rồi, người đâu, bắt nó đi cho ta." Cố phu nhân không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa mà ra lệnh cho thị vệ đi cùng bắt Vương Cẩn Hòa đi, đây là định cứng rắn cướp người.

Giọng điệu kiêu ngạo này khiến Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra người phụ nữ này là ai, những người này chính là người nhà họ Cố.

Vương Cẩn Hòa vỗ tay, từ trong nhà lại lao ra bảy, tám con chó nữa, con nào cũng cực kỳ hiếu chiến.

Thang Viên và đồng bọn bao vây Vương Cẩn Hòa, hạ thấp thân mình, đã ở trong trạng thái tấn công, có thể lao lên bất cứ lúc nào. "Muốn bắt tôi?

Các người cứ thử xem." Vương Cẩn Hòa khoanh tay tựa vào khung cửa, nửa cười nửa không nhìn Cố phu nhân.

Cố phu nhân này đầu óc có vẻ không được thông minh cho lắm. "Tiểu Hòa, ai đến vậy?" Lời của Vương Cẩn Hòa vừa dứt thì đã nghe thấy tiếng của lão thái thái từ trong nhà vọng ra. "Bà nội, là người con không quen biết, họ muốn bắt con đi." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn lão thái thái đã đi ra đến cửa.

Lão thái thái từ trong nhà bước ra, nhìn thấy người bên ngoài liền biết là ai đến.

Chương 250

"Đây là một trăm lượng bạc, cháu gái này của bà thuộc về chúng ta rồi." Cố phu nhân lấy ra một trăm lượng bạc, ném thẳng xuống đất, vẻ mặt ghét bỏ và thiếu kiên nhẫn đó đã chọc giận Vương Cẩn Hòa.

Lão thái thái nhìn Cố phu nhân bằng ánh mắt sâu thẳm, không ngờ hai mươi mấy năm trôi qua, Cố phu nhân này vẫn không ra dáng như vậy.

Cố phu nhân bị ánh mắt này của lão thái thái kích thích, có chút xấu hổ bực bội nhìn lão thái thái, lớn tiếng nói: "Bà nhìn cái gì mà nhìn?" "Nhìn bà xấu mà ảo tưởng thì hay.

Một trăm lượng của bà đúng là to thật đấy." Mua dâu tây nhà bà còn chẳng được mấy cân. "Làm người đừng nên tham lam vô độ." Cố phu nhân sa sầm mặt nói. "Một cân dưa hấu của tôi bán được một trăm văn tiền, dâu tây này tôi cũng bán được mấy lạng bạc một cân, ngay cả rau tôi trồng cũng là một trăm văn tiền một cân.

Một trăm lượng của bà đúng là nhiều thật đấy, tôi chưa từng thấy đời, thật sự chưa từng thấy nhiều tiền như vậy đâu." Vương Cẩn Hòa cười lạnh nhìn Cố phu nhân, nói cho bà ta biết giá cả rau quả mình trồng.

Mặt Cố phu nhân xanh mét, từ lời nói của Vương Cẩn Hòa, bà ta cũng nghe ra được, dâu tây và rau quả nổi tiếng ở kinh thành vào dịp năm mới đều là do Vương Cẩn Hòa trồng ra.

Nếu là như vậy thì cô ta thật sự không thiếu tiền.

Bọn họ không thiếu tiền thì chuyện này sẽ khó giải quyết rồi.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa, người này bọn họ nhất định phải đưa về. "Ngươi phải đi cùng chúng ta." Cố phu nhân ra lệnh. "Bà tưởng mình là ai mà dám ra lệnh cho tôi như vậy?" Vương Cẩn Hòa khinh thường bật cười, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc.

Quả nhiên giống như mẹ nói, vị Cố phu nhân này quá tự cho mình là đúng.

Từ khi trở thành phu nhân chủ nhà họ Cố, lại thêm Cố Cửu Ninh biến mất, chưa từng có ai dám nói chuyện với bà ta như vậy. "Nếu không muốn người nhà xảy ra chuyện, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời." Cố phu nhân cảnh cáo. "Ồ, để tôi xem đây là ai vậy?

Khẩu khí lớn thật đấy." Tô Ngọc thật sự không nghe nổi nữa, từ trong nhà bước ra.

Nhìn thấy Tô Ngọc, đồng tử của Cố phu nhân co lại, nhíu mày nhìn anh: "Sao ngươi lại ở đây?" "Ta ở nhà vợ ta thì liên quan gì đến ngươi?" "Không thể nào, chưa từng nghe nói ngươi đã thành thân." Cố phu nhân theo bản năng phản bác, nhà họ Tô sao có thể chấp nhận một cô gái thôn quê làm thiếu phu nhân của họ?

Đặc biệt là người như Tô Ngọc, người nắm giữ toàn bộ sản nghiệp trong nhà. "Ông ơi, có người nghi ngờ chuyện ông có cháu dâu đấy." Tô Ngọc quay đầu nhìn vào trong nhà.

Tô Tích và Dương Chấn Uy mặt mày âm trầm bước ra, nhìn Cố phu nhân bằng ánh mắt lạnh lùng: "Ngươi có ý kiến gì với cháu dâu của ta à?" Cố gia chủ không dám tin nhìn Tô Tích và Dương Chấn Uy, người khác không biết chứ ông sao có thể không nhận ra?

Hai vị lão nhân này một người là ông nội của Tô Ngọc, một người là ông ngoại của Tô Ngọc, hai người này đồng thời xuất hiện ở đây chỉ có thể chứng minh Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thật sự đã thành thân, không chỉ thành thân mà còn được sự công nhận của hai người Tô Tích. "Yên tâm đi, lúc tôi và Tiểu Hòa thành thân, anh trai tôi, đại bá, anh họ, và cả nhị gia gia của tôi đều đến dự cả." Tô Ngọc dường như còn sợ đả kích chưa đủ lớn, lại tát thêm một bạt tai nữa vào mặt họ.

Cố phu nhân như bị ai đó bóp cổ, không dám tiếp tục la lối.

Một nhà họ Tô thì họ còn không sợ, nhưng địa vị của Dương Chấn Uy trong giang hồ thực sự quá cao, một khi Dương Chấn Uy thật sự muốn ra tay, thứ họ phải đối mặt không chỉ là Dương Gia Bảo.

Mà hiện tại nhà họ Cố còn cần lấy một số thứ họ cần từ Dương Gia Bảo, Cố gia chủ căn bản không dám chọc giận Dương Chấn Uy vào lúc này. "Tiểu Hòa, đây là chuyện gì vậy?

Cháu quen hai người này à?" Tô Tích ra vẻ như không biết gì, nhíu mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười khổ nhìn Tô Tích: "Ông ơi, cháu là người cổng lớn không ra cổng nhỏ không vào, chưa từng rời khỏi Tạ gia thôn, sao có thể quen biết hạng người như vậy được ạ?" Những công tử nhà giàu mà cô quen biết đều là tự họ đến nhà, chứ không phải quen biết bên ngoài. "Vậy họ đến làm gì?" Dương Chấn Uy cũng lên tiếng hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác lắc đầu, cô chỉ vào một trăm lượng bạc trên đất nói: "Cháu cũng không biết, họ chỉ nói muốn đưa cháu đi, còn đưa cho bà nội một trăm lượng bạc, muốn bà nội bán cháu cho họ." Tô Tích và Dương Chấn Uy tức đến bật cười: "Một trăm lượng bạc?" "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình bị sỉ nhục, lại chỉ đáng giá một trăm lượng sao?

Đồng thời trong lòng cô cũng chán ghét hai người này đến cực điểm, thậm chí còn thấy may mắn vì năm xưa mình bị tráo đổi mà không lớn lên ở nhà họ Cố.

Nếu lớn lên ở nhà họ Cố, có lẽ cô sẽ phát điên mất, có cha mẹ như vậy thà không có còn hơn.

Tô Ngọc đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa: "Lúc đính hôn, chỉ riêng tiền sính lễ bản thiếu gia đã đưa cho Tiểu Hòa gần mười vạn lượng vàng ròng rồi, một trăm lượng bạc của các người còn lớn hơn mười vạn lượng vàng ròng của ta sao?" Vương Cẩn Hòa bây giờ chính là một tiểu phú bà.

Những thứ anh cho, cộng thêm của hồi môn của đại bá, những thứ này cộng lại không phải là ít, ai thèm khát một trăm lượng của bà ta chứ?

Đây là đang sỉ nhục ai vậy?

Cố phu nhân vạn lần không ngờ Tô Ngọc lại có thể nói ra những lời như vậy.

Một sính lễ đã là một triệu lượng bạc, cộng thêm những loại rau quả dưỡng sinh mà Vương Cẩn Hòa bán, Cố phu nhân lại có chút ghen tị vì Vương Cẩn Hòa có nhiều tiền như vậy.

Bà ta là phu nhân nhà họ Cố mà còn chưa từng thấy nhiều tiền như thế. "Các người tìm Tiểu Hòa làm gì?" Tô Tích nhìn họ, bình tĩnh hỏi.

Hôm nay hai người này nếu không nói ra được lý do, thì đừng trách ông không khách sáo.

Cố gia chủ rất rõ ràng hôm nay họ phải ra về tay không.

Có Tô Tích và Dương Chấn Uy hai ngọn núi lớn ở đây, họ căn bản không thể đưa Vương Cẩn Hòa đi được.

Nhận rõ tình hình trước mắt, Cố gia chủ cười gượng nói: "Tô bá phụ, đây là hiểu lầm thôi ạ." "Hiểu lầm?

Ngươi cho rằng đầu óc lão già này có vấn đề à?" Tô Tích đưa tay chỉ vào đầu mình, hừ lạnh một tiếng.

Cớ như vậy cũng có thể nói ra được, Cố gia chủ này xem ra thật sự hết thời rồi.

Cố phu nhân nhìn Vương Cẩn Hòa, vô cùng không cam tâm, chỉ có người phụ nữ này mới có thể cứu con gái bà, bà không thể cứ thế mà bỏ cuộc.

Nhưng thật sự muốn làm gì đó dường như cũng không thực tế.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, Cố phu nhân đang suy tính làm thế nào để cô ta cam tâm tình nguyện dâng lên máu đầu tim.

Ánh mắt của Cố phu nhân quá lộ liễu, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: "Bà dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi làm gì?" Tô Ngọc đứng chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa, giúp cô chặn lại ánh mắt của Cố phu nhân.

Cố phu nhân khẽ nhíu mày, trong lòng có chút không vui, nhưng rất nhanh đã trấn tĩnh lại: "Tô thiếu gia hà tất phải bảo vệ người kỹ như vậy." "Bản thiếu gia chỉ có một người vợ thế này, đương nhiên phải bảo vệ rồi, lỡ bị kẻ nào không có mắt làm tổn thương thì biết làm sao đây, Cố phu nhân, bà nói có phải không?" Tô Ngọc hỏi một cách đầy ẩn ý.

Ánh mắt Cố phu nhân hơi lóe lên, luôn cảm thấy lời nói của Tô Ngọc có ẩn ý, dường như đang cảnh cáo bà ta. "Tô thiếu gia nói gì vậy, có ngài ở đây, ai còn có thể động đến cô ấy được chứ?" Cố phu nhân cười gượng nói.

Tô Ngọc nói với vẻ sâu xa: "Chuyện đó chưa chắc đâu, vợ nhà ta là một bảo bối lớn, thứ gì cũng quý giá lắm, lỡ có người nhắm vào máu của vợ ta, tìm mọi cách để động thủ với cô ấy thì phải làm sao đây?" "Cố phu nhân, bà nói xem, nếu chúng ta gặp phải người như vậy thì nên làm thế nào?" Tim Cố phu nhân thót lên, lời của Tô Ngọc khiến bà ta có chút sởn gai ốc, cứ như thể bọn họ đã biết tất cả mọi chuyện.

Bà ta dời tầm mắt sang Tô Ngọc, nhưng nhìn biểu cảm của anh thì lại không giống người đã biết hết mọi thứ.

Chương 251

"Chuyện này bản phu nhân làm sao mà biết được?" Cố phu nhân bất giác dời mắt đi, không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Ngọc. "Ra là phu nhân không biết à, vậy thì phiền phức rồi." Tô Ngọc nhìn Cố phu nhân, nói với vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Vương Cẩn Hòa ló đầu ra từ sau lưng Tô Ngọc, tò mò nhìn Cố phu nhân: "Cố phu nhân, bà đang chột dạ chuyện gì vậy?" "Nói bậy bạ, ai chột dạ chứ?" Cố phu nhân trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy phẫn nộ và bất mãn.

Vương Cẩn Hòa ngây thơ nhìn lại: "Không có thì thôi, bà tức giận làm gì?

Dáng vẻ này của bà ngược lại có hơi giống 'giấu đầu hở đuôi' đấy." "Ngươi..." Cố phu nhân vừa định nổi giận thì thấy Tô Ngọc đang lạnh lùng nhìn mình.

Ánh mắt đó khiến Cố phu nhân không dám nói thêm.

Danh tiếng của Tô Ngọc thì Cố phu nhân vẫn biết, đây chính là một kẻ điên.

Nếu thật sự chọc giận hắn, chuyện gì hắn cũng dám làm. "Cố phu nhân, Tiểu Hòa là bảo bối được cả nhà tôi cưng chiều che chở, không phải là người để kẻ như bà tùy tiện sỉ nhục.

Tôi hy vọng bà có thể hiểu rõ điều này." Tô Ngọc khoanh tay, lạnh giọng cảnh cáo.

Cố gia chủ nãy giờ không nói gì, nghe đến đây thì không nói nên lời, ông ta cau mày nhìn Tô Ngọc: "Tô thiếu gia nói vậy có hơi nghiêm trọng rồi." "Vậy Cố gia chủ nói cho tôi nghe xem, các người bắt vợ tôi đi định làm gì?" Tô Ngọc hỏi thẳng không chút khách khí, hoàn toàn không nể mặt họ.

Vương Cẩn Hòa liên tục gật đầu: "Đúng vậy, tôi không quen các người, mục đích các người muốn bắt tôi đi là gì?" Hai người dồn dập truy hỏi khiến Cố gia chủ có chút lúng túng, ông ta đáp cho có lệ một câu: "Nhận nhầm người, chúng ta đi thôi." "Thang Viên, chặn họ lại." Nhìn Cố gia chủ định bỏ đi, Vương Cẩn Hòa hừ lạnh ra lệnh: "Ồ, nhận nhầm người ư?

Vừa rồi phu nhân của ông đã hỏi rất rõ tên của tôi, các người biết tôi là ai mà." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, biết cô không nói dối, anh quay đầu lại, ngước mắt nhìn Cố gia chủ, khí thế uy áp tỏa ra từ người anh khiến Cố gia chủ cũng cảm thấy kinh hãi: "Cố gia chủ, hôm nay nếu không cho tôi một lời giải thích thỏa đáng, đừng trách tôi không khách sáo." Dù có chút kiêng dè Tô Ngọc, nhưng nghe anh nói vậy, tâm trạng Cố gia chủ cũng vô cùng tồi tệ: "Ngươi đang uy hiếp ta?" "Ông muốn nghĩ như vậy cũng không phải không thể." Một câu nói nhẹ như mây bay gió thoảng khiến Cố gia chủ không thể phản bác. "Cô ta có thể cứu con gái ta." Trong lúc Cố gia chủ đang suy nghĩ nên giải thích thế nào, Cố phu nhân lên tiếng. "Vợ tôi không phải đại phu, con gái bà bị bệnh thì đi tìm đại phu, đừng đến tìm vợ tôi." "Chỉ có cô ta mới cứu được." Cố phu nhân cố chấp nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chỉ cần các người để cô ta cứu con gái tôi, yêu cầu gì tôi cũng có thể đáp ứng." "Bà muốn Tiểu Hòa cứu người thế nào?" Tô Ngọc hỏi một câu đầy ẩn ý.

Một câu nói khiến Cố phu nhân không thốt nên lời, chẳng lẽ bảo bà ta nói ra là muốn Vương Cẩn Hòa dùng máu tim đổi mạng?

Cố phu nhân dù tự phụ nhưng cũng không phải loại người không có não.

Bà ta biết rõ nếu mình dám nói ra những lời như vậy, hôm nay bọn họ đừng hòng rời khỏi đây. "Cố phu nhân sao không nói nữa?" Ánh mắt Tô Ngọc sâu thẳm nhìn Cố phu nhân.

Cố phu nhân cúi đầu không nói, thấy vậy Tô Ngọc cười lạnh: "Xem ra muốn cứu con gái bà sẽ khiến vợ tôi phải trả một cái giá khá đắt đây." "Chúng tôi có thể cho bất cứ thứ gì các người cần." Cố phu nhân lảng tránh vấn đề, nhìn Tô Ngọc nói. "Bà xem chúng tôi có hiếm lạ không?" Những thứ nhà họ Cố có, anh có thứ gì mà không có?

Cần gì phải đoạt từ tay nhà họ Cố?

Cố phu nhân cứng họng, những thứ trong tay Tô Ngọc chưa chắc đã ít hơn họ.

Mà những thứ Tô Ngọc có, họ chưa chắc đã có, còn những thứ họ có, Tô Ngọc chắc chắn sẽ có.

Đây chính là thực lực của Tô Ngọc. "Xem ra các người cũng biết rõ tôi vốn không hiếm lạ mấy thứ này của các người." Tô Ngọc đánh giá Cố phu nhân từ trên xuống dưới: "Rời khỏi đây đi, lần này nể mặt bà cô của nhà họ Cố các người là Cố Cửu Ninh, tôi không động đến các người." Lần này là nể mặt mẹ vợ, lần sau anh sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa. "Tô Ngọc, bọn họ sẽ không đến tìm em gây phiền phức nữa chứ?" Vương Cẩn Hòa kéo tay Tô Ngọc, tò mò hỏi. "Sẽ không đâu." Đương nhiên nếu họ còn tới, cũng đừng trách bọn họ không khách sáo.

Tô Tích nhìn vẻ mặt phẫn nộ không cam lòng của Cố phu nhân, lên tiếng nói: "Cố phu nhân, nhắc nhở bà một câu, cháu trai ta cái gì cũng tốt, chỉ có tật bênh người nhà, hơn nữa tính tình không được tốt cho lắm, chuyện nó muốn làm thì nhất định sẽ làm được, cho dù có phải cùng nhà họ Cố các người cá chết lưới rách." Huống hồ với thân phận hiện tại của Tiểu Ngọc, cũng không cần phải đến mức cá chết lưới rách với bọn họ.

Sắc mặt Cố gia chủ tái mét, biết lời này của Tô Tích là nói cho mình nghe, ông ta liếc nhìn Cố phu nhân một cái: "Chúng ta đi." Cố phu nhân còn muốn nói gì đó, nhưng sắc mặt khó coi của Cố gia chủ khiến bà ta không dám mở miệng, chỉ đành đi theo ông ta rời đi.

Nhìn bóng lưng họ khuất dần, Vương Cẩn Hòa từ sau lưng Tô Ngọc bước ra, dáng vẻ đáng thương lúc nãy đã biến đi đâu mất? "Tô Ngọc, anh nói xem bọn họ có từ bỏ không?" Sau khi biết chuyện của Tô Ngọc và hai ông bà Tô Tích, liệu hai người đó sẽ từ bỏ hay nghĩ cách khác đây? "Ai mà biết được?

Nếu họ không biết điều mà còn muốn động thủ với em, anh cũng sẽ không nể mặt họ đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Được." Trên xe ngựa, Cố phu nhân cắn ngón tay, ánh mắt lạnh đi: "Vương Cẩn Hòa này sao lại may mắn như vậy?

Lại là vợ của Tô Ngọc, bây giờ chúng ta muốn lấy máu tim của cô ta không còn dễ dàng nữa." "Chuyện này cần phải bàn bạc kỹ hơn." Cố gia chủ trầm giọng nói.

Chỉ là một Tô Ngọc thôi, nếu bọn họ cẩn thận một chút có lẽ sẽ thành công, đến lúc đó người đã chết rồi, chẳng lẽ Tô Ngọc còn có thể thật sự ra tay với nhà họ Cố hay sao? "Sau khi trở về, điều tra người tên Vương Cẩn Hòa này đi." Cái tên này ông ta luôn cảm thấy có chút quen tai, hình như đã nghe qua ở đâu đó.

Về đến thị trấn, hai người tìm một tửu lầu ở tạm, đồng thời cho người của mình đi điều tra Vương Cẩn Hòa.

Sáng sớm hôm sau đã có được toàn bộ thông tin về cô.

Khi nhìn thấy một chi tiết trong đó, sắc mặt Cố gia chủ đột ngột thay đổi, Cố phu nhân chú ý thấy biểu cảm của chồng liền bước tới hỏi: "Sao vậy?

Nói gì thế?" "Chuyện này phiền phức rồi." Cố gia chủ nói với vẻ mặt nghiêm trọng. "Tại sao?" "Vương Cẩn Hòa chính là người năm ngoái đã chế tạo ra máy đập lúa, cũng như trồng ra dưa hấu năng suất cao, giúp đất nước chúng ta lấy lại thể diện trước mặt mọi người." Ông ta đã nói sao cái tên này nghe quen tai như vậy, thì ra là thế.

Cố phu nhân cắn môi có chút lo lắng, một người có tên tuổi ngay cả trước mặt hoàng thượng, bọn họ phải làm sao đây?

Tô Ngọc có lẽ bọn họ còn không sợ, nhưng phía hoàng thượng...

Cố gia chủ cười khổ nói: "Bây giờ phiền phức thật rồi." Anh trai của Tô Ngọc là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng.

Hiện tại Tô Cửu tuy bị hoàng thượng cấm túc, nhưng người có đầu óc đều biết hoàng thượng làm vậy là để Tô Cửu tránh xa chuyện của vợ chồng Tô Tần.

Nếu bọn họ động đến Vương Cẩn Hòa mà không bị Tô Ngọc phát hiện thì không sao, một khi bị Tô Ngọc biết thì cũng đồng nghĩa với việc hoàng thượng sẽ biết, đến lúc đó bọn họ phải đối mặt không chỉ có nhà họ Tô và nhà họ Dương. "Nhưng chúng ta phải làm sao?

Con gái không đợi được nữa rồi." Cố phu nhân lo lắng nói.

Cố gia chủ đương nhiên biết con gái không đợi được, nhưng thế lực đứng sau Vương Cẩn Hòa bây giờ quá phức tạp. "Ta thấy trên này viết Vương Cẩn Hòa còn có một đứa con trai, chúng ta..." Ánh mắt Cố phu nhân lóe lên vẻ tàn độc, nếu họ không muốn con gái mình sống, vậy thì cứ dùng thủ đoạn phi thường.

Chắc hẳn Vương Cẩn Hòa sẽ bằng lòng dùng mạng mình đổi lấy mạng con trai. "Bà đừng làm bậy, chuyện này ta sẽ nghĩ cách trước, trước khi ta lên tiếng, bà tốt nhất nên biết điều một chút, đừng gây thêm chuyện cho ta." Cố gia chủ nhìn Cố phu nhân cảnh cáo, lạnh lùng nói.

Cố phu nhân vô cùng bất mãn với lời của Cố gia chủ: "Ông nói ông nghĩ cách?

Tình hình bây giờ chúng ta còn có cách gì nữa?

Chương 252

Ngoài việc mạo hiểm ra tay với con trai của Vương Cẩn Hòa, để cô ta đổi lấy con gái chúng ta, chúng ta còn có thể làm gì?" Ngoài cách này ra, ông ta còn có cách nào tốt hơn sao?

Cố gia chủ không nói gì, cách mà Cố phu nhân nói cũng được, nhưng độ nguy hiểm còn lớn hơn.

Bọn họ không thể mạo hiểm, chuyện này phải làm trong âm thầm, nếu không một khi bị phát hiện sẽ công cốc. "Sao ông không nói gì đi chứ?" Cố phu nhân thấy chồng im lặng, bèn đẩy ông ta một cái, sốt ruột nói.

Cố gia chủ khó chịu nhìn vợ: "Bây giờ không phải lúc nóng vội, phải ra tay một lần là trúng, nếu không làm được thì đừng động thủ.

Hôm nay bà nói thẳng ra như vậy đã là đả thảo kinh xà rồi." Đối mặt với sự chỉ trích của chồng, Cố phu nhân cau mày nói: "Nhưng chúng ta không nói như vậy thì nói thế nào?

Nếu chúng ta không đưa ra một lý do, hôm qua chúng ta có thể rời đi được không?" Tình huống hôm qua bọn họ căn bản không có cách nào rời đi. "Bà cũng biết chuyện hôm qua, cho nên bây giờ chúng ta càng phải cẩn thận xử lý chuyện này." Cố gia chủ nghiêm túc nói.

Cố phu nhân còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của chồng, bà ta chỉ đành gật đầu đồng ý.

Ở lại thị trấn vài ngày, Cố gia chủ chọn một thời điểm, mang theo lễ vật lại đến nhà họ Vương.

Cố phu nhân nhìn những thứ tốt mà Cố gia chủ mang theo: "Ông mang những thứ này cho họ làm gì?

Bọn họ cũng xứng sao?" "Bà nghĩ người ta hiếm lạ mấy thứ này à?" Nếu nhà họ Vương nhận những thứ này mới là chuyện tốt cho bọn họ, người này rốt cuộc có hiểu không vậy? "Ông biết rõ người ta không hiếm lạ mấy thứ này, sao còn mang đến làm gì?" Đây không phải là tự tìm khó chịu sao? "Chúng ta có việc cầu xin người ta, mang theo đồ đến có vấn đề gì à?" Cố gia chủ nhìn vợ hỏi.

Cầu xin?

Cố phu nhân rất không thích từ này, nhưng lại không phản bác lời của Cố gia chủ.

Bà ta dường như đã hiểu chồng mình muốn làm gì.

Chỉ cần nhà họ Vương đồng ý cứu con gái, chuyện sau này sẽ không liên quan đến bọn họ.

Khi hai vợ chồng Cố gia chủ đến thôn Tạ gia, Tô Ngọc vẫn luôn cho người theo dõi động tĩnh của họ đã biết được.

Đôi vợ chồng này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, khiến anh có chút không vui. "Tiểu Hòa, đôi vợ chồng nhà họ Cố đến rồi, xem ra là muốn cầu xin em giúp đỡ." Tô Ngọc tựa vào khung cửa, nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngồi trong sân may vá.

Tay Vương Cẩn Hòa run lên, kim đâm vào ngón tay.

Nhìn giọt máu rỉ ra, Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Đúng là cố chấp thật." Thấy tay vợ chảy máu, Tô Ngọc vội vàng bước tới, lấy từ trong tay áo ra thuốc mỡ của Vạn Cổ, cẩn thận bôi lên ngón tay cô: "Cẩn thận chút." "Tô Ngọc, em không sao." Dù không để tâm đến hai người kia, nhưng nghe nói họ vì một đứa con gái nuôi không có quan hệ huyết thống mà đối phó với mình, cô vừa thấy nực cười, vừa thấy có chút đáng buồn.

Tô Ngọc lo lắng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Sao lại không sao được chứ?" "Thật sự không sao, Tô Ngọc, lần này đừng nể mặt họ nữa nhé?" Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc gật đầu: "Được." Vương Cẩn Hòa nở một nụ cười nhàn nhạt: "Vẫn là anh tốt nhất." "Chúng ta đi báo cho cha mẹ vợ biết." Tô Ngọc kéo tay Vương Cẩn Hòa, đưa cô về nhà mẹ đẻ.

Tô Ngọc kể lại chuyện vợ chồng Cố gia chủ đang trên đường tới, Cố Cửu Ninh liền cười lạnh một tiếng: "Đúng là thứ được voi đòi tiên." Vương Cẩn Hòa vô cùng tán thành gật đầu, Cố gia chủ và Cố phu nhân đúng là không biết xấu hổ. "Mẹ..." Nhìn vẻ mặt tủi thân của Vương Cẩn Hòa, Cố Cửu Ninh đau lòng muốn chết. "Tiểu Hòa, không sao, có mẹ ở đây, không ai dám bắt nạt con đâu." Ánh mắt Cố Cửu Ninh ánh lên vẻ u ám.

Muốn dùng một mạng đổi một mạng, ý đồ của đôi vợ chồng này tính toán hay thật.

Cố gia chủ và vợ vẫn chưa biết Tô Ngọc đã lột sạch lai lịch của họ, cứ thế mang lễ vật đến gõ cửa.

Nghe tiếng gõ cửa, Cố Cửu Ninh nhìn Thu Ý: "Thu Ý, các ngươi ra mở cửa đi." "Vâng, phu nhân." Thu Ý đi tới mở cửa, mặt không biểu cảm nhìn người ngoài cửa: "Các vị tìm ai?" Thấy Thu Ý, Cố gia chủ sững người một lúc, rồi nhanh chóng phản ứng lại: "Đến tìm phu nhân và tiểu thư của các vị." "Xin chờ một lát." Nói xong, "rầm" một tiếng, cửa đã đóng lại.

Cánh cửa đóng đột ngột suýt chút nữa đập vào mặt Cố gia chủ đang định đi theo vào.

Cố gia chủ nhìn cánh cửa ngay trước mắt, sắc mặt tái mét, Cố phu nhân cũng sinh ra ác cảm và không ưa Vương Cẩn Hòa.

Con nhỏ nhà quê không biết điều như vậy mà cũng gả đi được.

Thu Ý vào trong báo lại mọi chuyện cho Cố Cửu Ninh, người sau nghe xong liền lạnh lùng nói: "Thu Ý, cho người vào đi." Bà lại muốn xem xem hai kẻ này còn có thể không biết xấu hổ đến mức nào.

Thu Ý lại một lần nữa ra mở cửa, nhìn người bên ngoài: "Phu nhân cho các vị vào." Thái độ của Thu Ý khiến Cố phu nhân nhìn chằm chằm vào cô ta, như thể giây tiếp theo sẽ ra tay đánh người.

Cố gia chủ đưa tay kéo tay áo vợ: "Đừng quên mục đích chúng ta đến đây là gì." Cố phu nhân hít sâu một hơi để nén cơn giận, cùng chồng đi vào.

Khi đến cửa chính sảnh, Cố gia chủ thấy bên trong còn có ba người lạ mặt.

Góc nghiêng của một người trong số đó khiến Cố gia chủ đứng sững tại chỗ, không dám bước vào.

Góc nghiêng đó ông ta quá quen thuộc.

Nhưng người này đã mất tích hơn mười năm rồi, sao có thể xuất hiện ở đây?

Cố gia chủ cảm thấy mình đang tự dọa mình, hít sâu một hơi rồi bước vào.

Cố phu nhân cũng như chồng, vừa vào đã nhìn về phía người phụ nữ đó, bà ta không nhìn thấy chính diện, chỉ biết đó hẳn là một người phụ nữ rất xinh đẹp.

Nhìn thân hình yểu điệu của người phụ nữ đó, Cố phu nhân có chút ghen tị, cho đến khi đối phương quay đầu lại, Cố phu nhân trợn tròn mắt, như thể bị dọa sợ.

Cố phu nhân lùi lại mấy bước, bà ta không dám tin nhìn người phụ nữ đang ngồi đó.

Gần hai mươi năm không gặp, dung mạo của bà ấy vậy mà không thay đổi bao nhiêu, rõ ràng đã gần bốn mươi tuổi mà trông như mới hai lăm, hai sáu, dường như năm tháng không hề để lại dấu vết nào trên gương mặt bà.

Cố gia chủ vừa rồi còn cho rằng mình tự dọa mình, giờ đây kinh ngạc nhìn Cố Cửu Ninh: "Ngươi... sao ngươi lại ở đây?" Lại thật sự là Cố Cửu Ninh, một người đã lâu không gặp, bây giờ đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Năm đó nhà Dư Thanh Phong xảy ra chuyện, ông ta vừa hay lên làm gia chủ nhà họ Cố, trong gia tộc có người bảo ông ta giúp một tay, những người nói lời này đều bị ông ta trừng phạt một trận, sau đó không những không hỏi đến chuyện nhà họ Dư, mà còn bỏ đá xuống giếng vào lúc Cố Cửu Ninh cần giúp đỡ nhất.

Vốn nghĩ rằng cả đời này sẽ không gặp lại, ai ngờ bà ta vẫn còn sống.

Bây giờ Cố gia chủ chỉ lo chuyện năm xưa sẽ bị Cố Cửu Ninh phát hiện, nếu bà ta trở về kinh thành kể lại chuyện này cho người trong gia tộc, hậu quả sẽ không thể lường được.

Cố Cửu Ninh nhìn đôi vợ chồng, cười như không cười nói: "Lâu rồi không gặp." Cố gia chủ bây giờ căn bản không muốn nói chuyện lâu rồi không gặp với Cố Cửu Ninh, ông ta chỉ muốn quay người bỏ đi.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh thong thả xem kịch, xem ra mẹ ra tay còn hiệu quả hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Tô Ngọc thấy đôi mắt Vương Cẩn Hòa sáng rỡ, bộ dạng vui vẻ, liền im lặng lấy đồ ăn vặt cho cô, để cô vừa ăn vừa xem.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc, tên này cũng quá biết ý, còn chuẩn bị đồ ăn cho cô nữa. "Ngươi thấy ta dường như không vui lắm nhỉ." Cố Cửu Ninh nhìn Cố gia chủ, cười khẽ.

Chương 253

Cố gia chủ nhìn Cố Cửu Ninh, lắp bắp nói: "Ngươi... ngươi hiểu lầm rồi, không... không có chuyện đó." Cho dù không muốn gặp Cố Cửu Ninh, ông ta cũng không thể nói thẳng ra. "Không có chuyện đó?

Nếu không có thì nói cho rành mạch rồi hẵng nói, dù gì cũng là gia chủ nhà họ Cố rồi, nói chuyện vẫn còn lắp bắp như vậy là sao?" Ánh mắt Cố gia chủ lạnh đi, nhìn Cố Cửu Ninh với vẻ mặt kỳ quái: "Nếu người không sao, tại sao không về nhà?" Về nhà?

Cố Cửu Ninh cười khẽ, nhìn Cố gia chủ như nhìn một con quái vật: "Ngươi bảo ta về nhà à?

Ta về các ngươi có chào đón ta không?" Cố gia chủ lập tức im bặt, nhà họ Cố ngoài những người đó ra, ai muốn bà ta trở về chứ?

Cố Cửu Ninh trở về đồng nghĩa với việc chèn ép họ, chuyện ngu ngốc như vậy sao ông ta có thể làm?

Hơn nữa chuyện năm đó, không ít người trong gia tộc đều biết, nếu Cố Cửu Ninh trở về, người trong nhà sẽ nói gì với bà ta không ai biết.

Hành vi lấy đá tự đập chân mình này ông ta sẽ không làm. "Nếu không thật lòng thì đừng nói những lời như vậy, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì." Cố Cửu Ninh sao lại không biết Cố gia chủ đang nghĩ gì?

Cố gia chủ đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, Cố Cửu Ninh và Vương Cẩn Hòa có quan hệ gì? "Ngươi và cô ta..." Cố gia chủ nhìn Cố Cửu Ninh, do dự một lúc mới lên tiếng hỏi.

Cố Cửu Ninh cười như không cười nói: "Đây là con gái của tôi, thế nào, trông rất xinh đẹp phải không?" "Con gái?" Vợ chồng Cố gia chủ đồng thanh nói, giọng điệu đầy vẻ không tin.

Sao có thể là con gái của Cố Cửu Ninh chứ? "Sao?

Tôi có một đứa con gái, các người có vẻ rất ngạc nhiên?" Cố Cửu Ninh kỳ quái nhìn hai người.

Cố gia chủ cười gượng hai tiếng: "Sao lại thế được, ngươi có con gái là chuyện nên làm." Con gái của Cố Cửu Ninh lại sinh cùng năm cùng tháng với con gái của họ, hơn nữa còn là người duy nhất có thể cứu con gái họ, bây giờ phải làm sao đây?

Chuyện phiền phức rồi. "Các người đến nhà tôi làm gì?" Cố Cửu Ninh nhìn đồ vật hai người xách theo, nhướng mày hỏi.

Cố gia chủ và Cố phu nhân đều không nói gì, những lời muốn nói trước đó làm sao họ còn nói ra được?

Cố Cửu Ninh này chính là một kẻ điên chính hiệu, động đến con gái của bà ta trừ phi họ muốn chết.

Huống hồ bên cạnh còn có Dư Thanh Phong và Dư Bách Lâm.

Hai người này trước đây đều không phải là người dễ chọc, ông ta không cho rằng qua bao nhiêu năm, những người này sẽ không làm gì, sẽ dễ bắt nạt. "Trước đó ta nghe Tiểu Hòa nói các ngươi muốn dùng tiền mua con bé về cứu mạng con gái các ngươi, có chuyện này không?" Hai người không nói không có nghĩa là Cố Cửu Ninh sẽ không nói, không hỏi gì.

Cố gia chủ làm sao dám nói đó là thật?

Ông ta cười gượng nói: "Chuyện này... không phải thật, chỉ là hiểu lầm thôi." Hiểu lầm?

Cố Cửu Ninh bật cười, ánh mắt nhìn hai người đầy vẻ châm biếm: "Hiểu lầm của hai người các ngươi thật nhiều nhỉ." "Chúng tôi..." "Nói đi, mục đích các ngươi đến đây rốt cuộc là gì, các ngươi nên biết nếu ta muốn điều tra, cũng không phải là không tra ra được." Cố Cửu Ninh lười biếng tựa vào ghế, cảnh cáo.

Đúng vậy, quyền lực trong tay Cố Cửu Ninh đủ để bà ta điều tra ra rất nhiều thứ.

Lúc đó bọn họ ở kinh thành tìm đại phu cho con gái đã làm ầm ĩ lên, chỉ cần điều tra một chút là biết chuyện gì xảy ra, bọn họ căn bản không giấu được Cố Cửu Ninh. "Đúng là con gái ngươi bị bệnh, cần cô ấy mới chữa khỏi được." Thay vì để Cố Cửu Ninh tự mình đi điều tra, thà rằng bây giờ nói thẳng ra. "Ồ." Cố Cửu Ninh khinh thường bật cười, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, ta nhớ dưới trướng con có đệ tử của thần y phải không?" "Vạn Cổ là đệ tử nhỏ nhất của thần y." Tô Ngọc tuy không biết Cố Cửu Ninh muốn làm gì, nhưng mẹ vợ đã lên tiếng, anh tự nhiên phải ngoan ngoãn trả lời. "Còn Nguyên Cát thì sao?" Vạn Cổ không ở đây, nhà họ chỉ có một đứa trẻ tên Nguyên Cát ở đây. "Nguyên Cát là đệ tử của đại đệ tử thần y, y thuật cũng rất tốt." Tô Ngọc vô cùng ngoan ngoãn trả lời.

Cố Cửu Ninh hài lòng gật đầu, nhìn Thu Ý bên cạnh ra lệnh: "Thu Ý, ngươi đi gọi Nguyên Cát đến đây." "Vâng." Thu Ý quay người rời đi, một lát sau đã dẫn Nguyên Cát đến.

Trong lòng Cố gia chủ có dự cảm không lành, trong tay Tô Ngọc lại có đệ tử của thần y, chuyện này càng thêm khó giải quyết.

Đợi Nguyên Cát đến, Cố Cửu Ninh mới quay đầu nhìn Cố gia chủ, mắt đượm cười nói: "Được rồi, bây giờ các người có thể nói con gái các người bị bệnh gì, và là bệnh gì mà cần một người xa lạ đến cứu mạng." "Hơn nữa còn là một người hoàn toàn không biết y thuật." Cố Cửu Ninh nhìn Tô gia chủ, lạnh lùng hỏi.

Cố gia chủ tê cả da đầu nhìn Cố Cửu Ninh, đây là chuyện quái gì vậy!

Cố gia chủ và Cố phu nhân đều không dám nói ra nguyên nhân thật sự, tự nhiên cũng không mở miệng.

Hai người im lặng khiến Cố Cửu Ninh cười khẽ: "Không phải là muốn tìm Tiểu Hòa chữa bệnh cứu mạng sao?

Các ngươi không nói gì cả thì chúng ta làm sao giúp các ngươi?

Nhưng các ngươi cũng đừng nghĩ đến việc lừa gạt ta, hậu quả của việc lừa gạt ta và Thanh Phong, các ngươi chắc là không gánh nổi đâu." Biểu cảm của Cố gia chủ có chút méo mó, năm đó ông ta không giúp đỡ chính là vì vẻ mặt cao cao tại thượng này của Cố Cửu Ninh.

Bất kể lúc nào Cố Cửu Ninh cũng có cái bộ dạng đó, như thể tất cả bọn họ đều nợ bà ta, chuyện như vậy cứ tái diễn, bà ta cũng chưa bao giờ xem họ là người một nhà.

Cố Cửu Ninh nhìn bộ dạng của Cố gia chủ: "Ngươi vẫn cái bộ dạng này, một chút cũng không ra dáng." "Cố Cửu Ninh, ngươi bây giờ chỉ là một người bình thường, đừng tự cho mình là ghê gớm, ta muốn động thủ với ngươi cũng là chuyện dễ như trở bàn tay." Cố gia chủ tức giận nói.

Cố Cửu Ninh nhìn Cố gia chủ qua bao nhiêu năm vẫn dễ bị người khác chọc giận như vậy, có chút thất vọng lắc đầu: "Vị trí gia chủ này của ngươi rốt cuộc là làm sao mà có được, ta bây giờ thật sự có chút tò mò, tại sao sau khi Vi Đa qua đời ngươi lại trực tiếp trở thành gia chủ nhà họ Cố." Lúc đó trong nhà họ Cố có khối người thích hợp làm gia chủ hơn Cố gia chủ, sao cái thứ này lại trở thành gia chủ chứ?

Cố gia chủ xấu hổ nhìn Cố Cửu Ninh, tức đến run người: "Cố Cửu Ninh, ngươi đang ghen tị sao?

Cho dù ngươi là con gái ông ấy yêu thích nhất thì sao?

Cuối cùng cũng chẳng được gì?" Ngay cả mặt cuối cùng của lão già đó cũng không được gặp.

Cố Cửu Ninh chắc hẳn rất đau khổ nhỉ? "Quả nhiên là ngươi đã ngăn không cho ta về gặp cha." Nhìn bộ dạng này của Cố gia chủ, Cố Cửu Ninh còn có gì không hiểu?

Năm đó cha bệnh nặng, lúc bà nhận được tin, cha đã qua đời, bà và Dư Thanh Phong ở bên ngoài căn bản không kịp trở về.

Bây giờ xem ra không phải không có ai thông báo cho bà, mà là tin tức thông báo cho bà đều bị Cố gia chủ chặn lại.

Lời đã nói đến nước này, Cố gia chủ tự nhiên không còn giấu giếm gì nữa, ngược lại còn kiêu ngạo nói: "Không sai, là ta ngăn cản, ngươi làm gì được ta?" Nghe lời của Cố gia chủ, Cố Cửu Ninh không hề tức giận, ngược lại còn rất bình tĩnh nhìn ông ta. "Ngươi đúng là giỏi thật, bao nhiêu năm rồi vẫn không có chút tiến bộ nào." Cố Cửu Ninh sửa lại quần áo của mình, lạnh nhạt nhìn Cố gia chủ, ánh mắt đó khiến Cố gia chủ cảm thấy khó xử. "Ngươi..." "Các ngươi bây giờ có thể đi rồi, con gái của ngươi nhà ta không cứu được." Cố Cửu Ninh trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

Chương 254

Cố gia chủ có chút bực bội, bây giờ Cố Cửu Ninh trực tiếp đuổi khách, con gái phải làm sao đây? "Đó là cháu gái của ngươi." Cố gia chủ nghiến răng nói. "Thì sao?

Cháu gái thôi mà, còn có thể quan trọng hơn con gái ta sao?

Với mối quan hệ giữa ta và ngươi, sống chết của con gái ngươi có liên quan gì đến con gái ta?" Cố Cửu Ninh cười lạnh nhìn Cố gia chủ, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Cố gia chủ nhìn Cố Cửu Ninh cười lên: "Ta quả nhiên rất ghét ngươi." "Yên tâm, ta cũng không thích ngươi, bây giờ ngươi có thể đi rồi, các ngươi có thể đến cướp con gái ta thử xem." Cố Cửu Ninh ngạo nghễ nhìn Cố gia chủ, cười lạnh nói.

Một câu nói đã chọc giận Cố gia chủ.

Cố gia chủ vốn còn có chút kiêng dè giờ đã hoàn toàn nổi giận, Cố Cửu Ninh không phải rất thích đứa con gái này sao?

Vậy ông ta sẽ khiến bà ta mất đi đứa con gái này, không có đứa con gái này, bà ta sẽ đau khổ không muốn sống nữa nhỉ?

Cố phu nhân nghiến răng nhìn Cố Cửu Ninh: "Ngươi không xứng làm một người cô." "Vậy các ngươi có xứng làm cậu và mợ không?

Các ngươi dám nói cái gọi là trị liệu này không có bất kỳ tổn hại nào đối với Tiểu Hòa không?" Ánh mắt Cố Cửu Ninh sắc bén nhìn đôi vợ chồng.

Ánh mắt sắc bén này khiến hai người không dám nhìn thẳng vào mắt bà. "Các ngươi dám nói không có tổn hại gì đến con gái ta không?

Các ngươi bây giờ có dám nói ra bệnh tình của con gái các ngươi, và cần cứu chữa như thế nào không?" Cố Cửu Ninh cười lạnh một tiếng, châm biếm nói.

Hai người này căn bản không dám nói, chỉ dám ở đây nói những lời đạo đức giả khiến người khác buồn nôn.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh im lặng lên tiếng: "Mẹ, bọn họ không dám nói có phải là muốn mạng của con không ạ?" Ánh mắt của Cố Cửu Ninh chuyển sang hai người Cố gia chủ, vẻ mặt lúng túng theo bản năng của họ khiến Cố Cửu Ninh bật cười: "Các ngươi quả nhiên có vấn đề." "Nói bậy bạ." "Vậy các ngươi có dám nói bệnh của con gái các ngươi chữa thế nào không?" Vương Cẩn Hòa không phục hỏi.

Loại người này đúng là vừa ăn cướp vừa la làng, buồn nôn đến cực điểm.

Cố Cửu Ninh lạnh lùng nhìn Cố gia chủ, nheo mắt hỏi: "Cố Thăng, ngươi tốt nhất nên cầu nguyện không phải như Tiểu Hòa đoán, nếu không ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt." Cố gia chủ kéo Cố phu nhân, cầm lấy đồ vật mang đến rồi rời đi.

Nếu Cố Cửu Ninh đã ở đây, vậy ông ta không thể đi theo con đường bình thường để cứu con gái mình, bây giờ chỉ có thể dùng cách khác.

Không phải nhà họ Dư đang tìm bọn họ sao?

Nếu tìm được, không biết Dư gia chủ có trực tiếp giết chết bọn họ không?

Dư Thanh Phong bọn họ vậy mà vẫn còn sống tốt, nhà họ Dư cũng thật là vô dụng.

Cố phu nhân nhìn Cố Thăng bên cạnh, lên tiếng hỏi: "Tướng công, bây giờ chúng ta phải làm sao mới cứu được con gái chúng ta?" "Nàng yên tâm, ta sẽ có cách, không phải nhà họ Dư đang tìm bọn họ sao?

Chúng ta cứ tốt bụng một chút, giúp nhà họ Dư cung cấp thông tin, để họ mau chóng tìm được Dư Thanh Phong." Cố gia chủ cười lạnh nói.

Cố phu nhân lập tức hiểu ý của Cố gia chủ, trong mắt cũng tràn đầy phấn khích.

Bên kia, Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Cửu Ninh và những người khác đang im lặng, có chút lo lắng hỏi: "Mẹ, mẹ không sao chứ?" "Mẹ không sao, chỉ là cứ nghĩ bao năm qua nó ít nhất cũng có chút tiến bộ, ai ngờ vẫn cái bộ dạng quỷ quái đó, một chút tiến bộ cũng không có." Cố Cửu Ninh thất vọng nói.

Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Mẹ vợ, nhà họ Cố có thể sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu." "Không phải có thể, mà là nhất định sẽ không bỏ qua như vậy." Cố Cửu Ninh lắc đầu nói.

Dựa theo sự hiểu biết của bà về Cố Thăng, biết Tiểu Hòa là con gái của bà, lại không được lợi gì trước mặt bà, hắn tuyệt đối sẽ để Tiểu Hòa gánh chịu tất cả.

Không thể ra tay chính diện, e là hắn sẽ tìm nhà họ Dư giúp đỡ.

Thủ đoạn mượn dao giết người này là chiêu trò quen thuộc của Cố Thăng, đều là những thủ đoạn không ra gì. "Ý của mẹ là sau này bọn họ sẽ liên thủ với nhà họ Dư?" "Ừm, muốn lợi dụng nhà họ Dư để đối phó chúng ta, chỉ tiếc là nhà họ Dư hiện tại đã không còn là nhà họ Dư của ngày xưa nữa." Cố Thăng vẫn quá coi trọng nhà họ Dư, đồng thời cũng quá coi trọng bản thân.

Tự nhiên cũng coi thường bọn họ.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Cố Cửu Ninh, bà thật sự rất hiểu Cố Thăng. "Chuyện này các con không cần lo, ta và đại ca sẽ xử lý tốt." Chuyện nhà họ Dư là chuyện của bà và đại ca, không cần người khác nhúng tay vào quá nhiều. "Ba, ba và bác cả phải cẩn thận, đừng để bị thương." Vương Cẩn Hòa không yên tâm nhìn Dư Thanh Phong nói.

Dư Thanh Phong cười nhẹ gật đầu: "Các con cứ làm chuyện của mình là được rồi, không cần lo cho chúng ta." "Vâng." Sự xuất hiện của vợ chồng nhà họ Cố không hề gây ra gợn sóng nào trong lòng Vương Cẩn Hòa, ngược lại còn khiến cô càng kiên quyết muốn cắt đứt mọi liên hệ với nhà họ Cố.

Huyết thống cô không thể thay đổi, nhưng cô có thể quyết định cắt đứt hoàn toàn quan hệ thân thích với những người này.

Sau ngày hôm nay, nếu nhà họ Cố tiếp tục ra tay với cô, cô cũng sẽ không ngồi yên chờ chết.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn tay mình, sau khi gặp hai người đó, cô cuối cùng cũng hiểu tại sao Cố Cửu Ninh và mọi người đều không ưa nổi họ.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa im lặng, ánh mắt lộ vẻ lo lắng.

Anh lo rằng sau khi thấy bộ dạng của vợ chồng Cố Thăng, trong lòng Vương Cẩn Hòa sẽ có khúc mắc.

Dù đã từ bỏ cặp vợ chồng này, nhưng có lẽ trong lòng Tiểu Hòa vẫn còn chút mong đợi nào đó chăng?

Dư Thanh Phong thấy Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì, trong mắt cũng hiện lên sự lo lắng: "Tiểu Hòa, con không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc rồi cười lắc đầu: "Cha, con không sao, kết quả này con đã sớm biết rồi." Cô nói như vậy lại càng khiến người nhà thêm lo lắng.

Cố Cửu Ninh nhìn Tô Ngọc, ra hiệu cho anh chăm sóc tốt cho Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc khẽ gật đầu.

Ở nhà một lúc, Tô Ngọc liền đưa Vương Cẩn Hòa rời đi.

Về đến nhà của họ, Tô Ngọc kéo cô ngồi xuống chiếc ghế xích đu trong sân: "Tiểu Hòa, em thật sự không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mờ mịt, dở khóc dở cười nói: "Tại sao mọi người lại nghĩ em có chuyện gì chứ?

Em bây giờ không phải vẫn ổn sao?" Tô Ngọc không nói gì, chỉ im lặng nhìn Vương Cẩn Hòa.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa biết anh đã hiểu lầm: "Tô Ngọc, những gì em nói đều là thật.

Thái độ của họ, em đã biết từ khi hay tin họ muốn mạng của em rồi, sao em lại có thể vì họ mà đau lòng buồn bã được chứ?" Tâm trạng cô sa sút không phải vì cặp vợ chồng kia, mà là vì chuyện khác. "Vậy là vì sao?" "Em đang nghĩ Cố Hề Nhược sau khi dựng lên lời nói dối tày trời như vậy thì sẽ kết thúc thế nào đây?" Nếu là năm ngoái, khi cô vừa đến đây, còn chưa quen biết Tô Ngọc, thì Cố Hề Nhược thật sự có khả năng thành công.

Nhưng bây giờ cô đã không còn là Vương Cẩn Hòa của lúc đó nữa, cho dù không dựa vào Tô Ngọc, Cố Hề Nhược muốn đối phó với cô cũng rất khó khăn. "Chuyện này không liên quan đến chúng ta." Tô Ngọc không muốn dính dáng quá nhiều đến những người này, anh nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, lần đầu tiên cảm thấy anh rất thú vị. "Bên Vạn Phong họ có tin tức gì chưa?

Là ai đã tìm vị đại sư đó." Vương Cẩn Hòa rất muốn biết ngoài Cố Hề Nhược ra còn ai muốn mạng của cô. "Em chỉ cần đoán một chút là biết người đó là ai rồi." Tô Ngọc đáp một cách lấp lửng.

Chương 255

Vương Cẩn Hòa im lặng, dù trong lòng biết rất có thể là Tạ Ương, nhưng cô vẫn cảm thấy không nên có người nào cực đoan đến vậy.

Bây giờ xem ra quả nhiên là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Sao thế?

Em nghĩ không phải là cô ta à?" Vương Cẩn Hòa đờ mặt gật đầu.

Cô đúng là đã nghĩ như vậy: "Rõ ràng là vấn đề của anh, sao cô ta không đi tìm anh gây sự, mà lại chạy đến tìm em chứ?" Chuyện này thật quá vô lý.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, câu hỏi này làm sao anh biết được? "Có lẽ là cô ta nghĩ chỉ cần em không còn nữa thì anh sẽ thích cô ta?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ rồi nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa ra một đáp án vô cùng tự luyến.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Sao anh lại tự luyến thế?" "Tiểu Hòa, đây không gọi là tự luyến, đây rõ ràng là tự tin." Vương Cẩn Hòa không đôi co với Tô Ngọc nữa, cô cẩn thận suy nghĩ về mọi chi tiết của sự việc này.

Cố Hề Nhược thật đúng là âm hồn không tan.

Cô muốn giúp Cố Hề Nhược biến ước mơ thành sự thật, nhưng làm vậy dường như có chút quá tàn nhẫn. "Đang nghĩ gì vậy?" Thấy trên mặt Vương Cẩn Hòa có cảm xúc gọi là không nỡ, Tô Ngọc rất mong chờ việc cô muốn làm. "Không phải cô ta nói mình bị bệnh sao?

Em muốn giúp cô ta biến ước mơ thành sự thật." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Tiểu Hòa, chuyện này không cần em ra tay đâu." Tô Ngọc khẽ cười.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Lời này của anh có ý gì?" "Ý là Cố Hề Nhược đã uống một loại thuốc khiến cơ thể trông như bị bệnh.

Người đưa thuốc cho cô ta chỉ biết thuốc này uống vào sẽ nôn ra máu, hôn mê và cơ thể suy yếu, nhưng điều họ không biết là thứ này không phải có thể uống bừa bãi." Tô Ngọc châm biếm nói.

Cố Hề Nhược quá muốn mạng của Tiểu Hòa, đến mức quên cả việc kiểm tra kỹ lưỡng dược tính của loại thuốc này, dẫn đến tình trạng hiện tại của cô ta, nhưng chỉ có thể nói là cô ta tự làm tự chịu.

Nhìn dáng vẻ châm biếm của Tô Ngọc, đồng tử Vương Cẩn Hòa co lại: "Thuốc đó còn có tác dụng gì khác sao?" "Dùng trong thời gian dài sẽ có độc.

Với thái độ của Cố Hề Nhược đối với em, việc cô ta uống thuốc này nhiều lần không phải là không thể.

Lá thư Vạn Phong gửi đến trước đây có nói đây là do Vạn Cổ tự mình đi xác nhận." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng.

Bây giờ Tiểu Hòa không cần tự mình ra tay, càng không cần làm bẩn tay mình mà vẫn có được kết quả mong muốn.

Vương Cẩn Hòa không bao giờ ngờ rằng Cố Hề Nhược vì để đối phó với cô mà lại làm ra chuyện tự hại bản thân.

Là thuốc thì có ba phần độc, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết đạo lý này, huống chi lại là loại thuốc mạnh như vậy, Cố Hề Nhược này thật quá ngây thơ.

Vì để đối phó với cô mà thật sự biến mình thành kẻ bệnh tật, điều này có ý nghĩa gì sao?

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, đưa tay xoa đầu cô, cưng chiều nói: "Tiểu Hòa, suy nghĩ của mỗi người đều khác nhau, Cố Hề Nhược quá cực đoan, cô ta quá coi trọng quyền thế." Chính vì điều này, Cố Hề Nhược mới sợ Vương Cẩn Hòa trở về, cô ta lo lắng nếu cô trở về, cô ta sẽ mất đi tất cả những gì đang có.

Đã quen với cuộc sống xa hoa phú quý như vậy, sao cô ta có thể cam tâm chịu kết cục đó?

Vương Cẩn Hòa rất muốn hỏi Tô Ngọc quyền thế có quan trọng lắm không?

Nhưng ở thời đại này, quyền thế thật sự rất quan trọng.

Giống như hiện tại, chính vì có quyền thế và địa vị, họ mới có thể sống tốt hơn. "Thôi, không nghĩ nữa." Cô phải nghĩ xem làm thế nào để chèn ép Cố Hề Nhược. "Tô Ngọc, giúp em điều tra Cố Hề Nhược, tất cả mọi chuyện liên quan đến cô ta, dù là nhỏ nhặt nhất, em đều muốn biết." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Nếu Cố Hề Nhược đã ra chiêu, vậy thì cô phải trả lại toàn bộ mới được. "Được, anh sẽ cho người điều tra rồi gửi qua, em muốn làm gì?" Tô Ngọc rất tò mò không biết Vương Cẩn Hòa muốn làm gì khi biết những chuyện này.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là muốn tặng Cố Hề Nhược một món quà thôi." "Trước đây anh không phải đã nói Cố Hề Nhược cũng có kinh doanh sao?

Anh nói cho em biết là kinh doanh liên quan đến lĩnh vực gì đi." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ đến chuyện Tô Ngọc đã từng nói với cô.

Tô Ngọc lập tức hiểu ý Vương Cẩn Hòa: "Việc kinh doanh của cô ta không ngoài mấy cửa hàng trang sức và đồ thêu, đều là buôn bán cho phụ nữ." "Cô ta cũng thông minh đấy chứ." Vương Cẩn Hòa đồng tình với Cố Hề Nhược về điểm này.

Trên đời này, tiền dễ kiếm nhất chính là tiền của phụ nữ. "Vì sao lại nói vậy?" Khen ngợi kẻ địch của mình, Tiểu Hòa có nghiêm túc không vậy? "Bởi vì chuyện của phụ nữ rất dễ kiếm tiền, chỉ cần đồ bán trong tiệm của cô ta không quá tệ, việc kinh doanh của tiệm hẳn là không tồi." Vương Cẩn Hòa phỏng đoán.

Phải nói rằng, suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa về phương diện này thật sự rất nhạy bén, cô đoán không sai chút nào. "Việc kinh doanh của mấy cửa hàng này đúng là không tệ, nhưng giá cả quá cao, đồ bán ra không tương xứng với giá tiền.

Cùng một mức giá, chất lượng đồ của các cửa hàng khác tốt hơn đồ trong tiệm của cô ta rất nhiều." Cửa hàng của Cố Hề Nhược kiếm được tiền thì đúng là kiếm được tiền, nhưng chúng không tốt đến vậy.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh. "Cửa hàng của cô ta có tình trạng lấy hàng kém chất lượng thay cho hàng tốt không?" "Có." Tô Ngọc nén cười gật đầu, anh dường như biết Tiểu Hòa muốn làm gì. "Ồ?

Anh nói cụ thể cho em nghe xem nào." Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, thúc giục Tô Ngọc mau nói.

Tô Ngọc kể hết những gì mình biết cho Vương Cẩn Hòa.

Hóa ra Cố Hề Nhược vì kiếm tiền mà luôn dùng lụa là hàng lỗi để thay thế cho hàng tốt.

Chỉ là những sản phẩm lỗi đó được may thành quần áo, người mua hoàn toàn không biết.

Đây cũng là điểm thông minh của Cố Hề Nhược, sau khi may thành thành phẩm, cảm giác khi sờ vào giữa hàng lỗi và hàng tốt không khác nhau nhiều, người không sành sỏi hoàn toàn không phân biệt được.

Ban đầu Cố Hề Nhược còn không dám dùng cho tất cả thành phẩm, sau này phát hiện không ai biết chuyện, tất cả vải may thành phẩm của cô ta đều đổi thành hàng lỗi, mà giá một bộ quần áo của cô ta dao động từ vài trăm đến cả ngàn lượng.

Vương Cẩn Hòa nghe mà vô cùng hứng thú: "Cố Hề Nhược này không lo có ngày gặp phải chuyên gia sao?" "Hai ba năm rồi không ai phát hiện, gan cô ta tự nhiên cũng lớn hơn nhiều." Tô Ngọc nhún vai, bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, ánh mắt đó khiến Tô Ngọc khẽ nhướng mày: "Muốn làm gì?" "Quả nhiên vẫn là anh hiểu em, nếu Cố Hề Nhược đã tự tin như vậy, chúng ta chơi lớn một phen nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, mong đợi hỏi. "Muốn làm gì cứ nói thẳng, anh cho người đi sắp xếp." Tô Ngọc rất muốn biết cuối cùng Vương Cẩn Hòa có thể làm ra chuyện gì. "Anh tìm một chuyên gia đến cửa hàng của cô ta dạo một vòng đi, phải là người đặc biệt nổi tiếng, nhiều người biết đến ấy." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi lại lo trong tay Tô Ngọc không có người như vậy. "Trong tay anh có người như thế không?" Tô Ngọc bật cười ha hả: "Em tìm đúng người rồi đấy, trong tay anh thật sự có người như vậy, vừa nổi tiếng lại vừa là chuyên gia, chỉ cần bà ấy đi thì chắc chắn sẽ có rất nhiều người đi theo." "Vậy thì càng tốt, người càng đông đương nhiên càng tốt." Vương Cẩn Hòa sờ cằm, hứng thú nói.

Chương 256

Cố Hề Nhược bây giờ không phải đang bệnh nặng hôn mê sao?

Không biết sau khi cửa hàng xảy ra chuyện, cô ta còn có thể tiếp tục hôn mê được nữa không. "Còn muốn làm gì nữa không?" "Không cần chúng ta tiếp tục làm gì nữa đâu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, không định làm thêm gì nữa, phải biết rằng cái gì quá cũng không tốt. "Như vậy không phải là quá hời cho người ta rồi sao?" Tô Ngọc tỏ vẻ không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa, cho rằng cô vẫn quá mềm lòng.

Tô Ngọc bật cười ha hả: "Tô Ngọc, chuyện tiếp theo không cần chúng ta làm, chúng ta phải để mọi người biết đây là một tai nạn, chứ không phải do có người cố tình." Tô Ngọc nheo mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, con nhóc này lại biết dùng thủ đoạn như vậy, cũng thú vị đấy. "Em nói nghe cũng có lý, vậy anh viết thư cho Vạn Phong, bảo họ mời Chân nương qua đó một chuyến." Tô Ngọc đã nóng lòng muốn biết kết quả sẽ ra sao, chỉ tiếc là họ không có mặt ở đó để tận mắt chứng kiến. "Chân nương?" "Thợ thêu số một của Huyền quốc, những loại vải qua tay bà ấy ngay cả gấm tuyết vân thượng hạng cũng có, huống chi là lụa là.

Thân phận của người này thế nào?

Đủ lớn chưa?" Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu lia lịa, thân phận thợ thêu số một của Huyền quốc này quá đủ rồi. "Người khác không biết bà ấy có quan hệ với anh chứ?" Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi. "Không biết." Vương Cẩn Hòa lập tức hài lòng, xua tay nói: "Vậy anh mau đi liên hệ với Vạn Phong đi, em không muốn để Cố Hề Nhược cứ mãi tính kế em đâu."

"Được, anh đi viết thư ngay." Sau khi thư của Tô Ngọc được gửi về, Vạn Phong đọc nội dung trên đó chỉ cảm thấy thiếu gia nhà mình làm việc sao lại vòng vo tam quốc như vậy, quá lãng phí thời gian.

Đọc xong thư mới biết đây là yêu cầu của phu nhân.

Yêu cầu của phu nhân, họ đương nhiên phải đáp ứng, càng phải sắp xếp ổn thỏa.

Vạn Phong ra ngoài thì đụng phải Vạn Cổ vừa trở về: "Nhìn bộ dạng tức giận của ngươi kìa, sao thế?" "Không có gì, chỉ là sư điệt của ta bên kia xảy ra chút vấn đề, bị Cố Hề Nhược bôi nhọ." Vạn Cổ tức không chịu nổi, Cố Hề Nhược này thật đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, ngay cả người của Thần Y Cốc bọn họ cũng dám động vào. "Có cần chúng ta giúp không?" Vạn Phong vừa nghe là sư điệt của Vạn Cổ bị bắt nạt liền vội vàng hỏi. "Ta muốn để sư điệt đến chỗ ta, nó từ nhỏ lớn lên ở Thần Y Cốc, không biết gì về sự hiểm ác bên ngoài, bây giờ bị người ta vu khống mà không có cách nào, chỉ biết tự mình hờn dỗi." Vạn Cổ bất đắc dĩ nói.

Anh ta muốn sư điệt qua đây nhưng lại sợ thiếu gia biết sẽ không vui. "Người của Thần Y Cốc các ngươi đến càng đông thiếu gia càng vui, ngươi cứ trực tiếp đưa qua đây, sau này ta viết thư trả lời thiếu gia sẽ nói luôn một thể.

Sư điệt của ngươi cũng là người của chúng ta, bị bắt nạt đương nhiên phải bảo vệ." Vạn Phong hừ lạnh một tiếng nói.

Cố Hề Nhược này thật không biết trời cao đất dày, ai cũng dám chọc vào. "Thiếu gia có dặn dò gì không?" Vạn Cổ tò mò hỏi. "Thiếu gia bảo Chân nương đến cửa hàng của Cố Hề Nhược dạo một vòng." Vạn Cổ kinh ngạc nhìn Vạn Phong: "Sao thiếu gia đột nhiên lại muốn tìm Cố Hề Nhược gây sự vậy?" Để Chân nương đến cửa hàng của Cố Hề Nhược, chẳng phải là phanh phui chuyện cửa hàng của Cố Hề

Nhược lấy hàng dởm thay hàng tốt sao?

Như vậy chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ, cũng thú vị đấy. "Không phải thiếu gia tìm Cố Hề Nhược gây sự, mà là thiếu phu nhân không muốn Cố Hề Nhược rảnh rỗi, muốn cho cô ta có thêm chút việc để làm." Vạn Cổ vô cùng tò mò về vị phu nhân này: "Nếu đã vậy thì ngươi phải mau chóng làm cho xong việc đi." "Ừ, ta đi làm đây, chuyện của sư điệt ngươi, có việc gì cứ nói thẳng với chúng ta, chúng ta nhất định sẽ giúp." "Được." Vạn Phong đi tìm Chân nương nói chuyện này, Chân nương nghe xong liền đồng ý ngay: "Ta sớm đã ngứa mắt cái cửa hàng của Cố Hề Nhược rồi." Đồ tốt nếu bán giá cao bà còn hiểu được, dù sao đồ tốt thật sự không nhiều, nhưng những thứ gọi là đồ tốt trong tay Cố Hề Nhược toàn là hàng lỗi, lại còn bán ra như hàng tốt, điều này quả thực là làm mất mặt bọn họ.

Trước đây bà không can thiệp chẳng qua là không muốn gây phiền phức cho Tô Ngọc mà thôi, bây giờ họ đã lên tiếng, bà tự nhiên sẽ không bỏ qua cho Cố Hề Nhược, huống chi người này còn muốn bắt nạt thiếu phu nhân của họ. "Chuyện này giao cho ta, ta đi ngay bây giờ." Chân nương dẫn theo nha hoàn của mình, lấy tiền rồi đi.

Để hành động của mình trông không quá cố ý, Chân nương còn mua một ít đồ thật tốt ở các cửa hàng khác.

Khi bà từ cửa hàng vải thứ ba đi ra, các quý phu nhân yêu thích đồ thêu của Chân nương đều đã biết tin.

Các quý phu nhân đó lần lượt ra ngoài, định bụng sẽ có một cuộc gặp gỡ tình cờ với Chân nương, nếu có thể tạo dựng quan hệ tốt thì đương nhiên là tốt nhất.

Khi Chân nương đến cửa hàng của Cố Hề Nhược, các quý phu nhân đó cũng đi theo vào, định xem bà chọn loại vải nào.

Mà thợ thêu trong tiệm cũng có người đi báo cho Cố Hề Nhược, nói rằng Chân nương đã đến cửa hàng.

Cố Hề Nhược đang nằm trên giường giả bệnh nghe được tin này vô cùng vui mừng, cô ta bảo nha hoàn đưa mình cùng đến cửa hàng.

Tuy nhiên, khi Cố Hề Nhược đến nơi, điều cô ta nhận được không phải là sự yêu thích và khen ngợi của Chân nương, mà là sự tức giận.

Cố Hề Nhược ngơ ngác nhìn Chân nương đang tức giận, được nha hoàn dìu đến: "Chân nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Có phải người làm trong tiệm đã đắc tội với bà không?" Chân nương nhìn Cố Hề Nhược từ trên xuống dưới một lượt, ánh mắt đó khiến Cố Hề Nhược có chút khó hiểu. "Đây là loại lụa tốt nhất trong tiệm của cô?

Một ngàn lượng một tấm?" Chân nương không khách sáo với Cố Hề Nhược, mà chỉ vào tấm vải người làm vừa đưa cho bà, nén giận hỏi.

Cố Hề Nhược liếc nhìn một cái rồi khẽ gật đầu: "Đúng vậy, tấm vải này có vấn đề gì sao?" Chân nương bị thái độ thản nhiên của Cố Hề Nhược làm cho tức đến bật cười: "Có vấn đề gì à?

Cô dùng một tấm lụa đã ngâm qua nước để lừa gạt tôi?

Đây là cách cửa hàng các cô đối đãi với khách sao?" "Một ngàn lượng để mua một món hàng lỗi, tấm vải này là thiếu gia nhà chúng tôi dặn mua tặng cho thiếu phu nhân, cô bán thứ này cho tôi, là muốn tôi mất mặt trước thiếu phu nhân nhà chúng tôi sao?" Chân nương tức giận nói.

Những người cùng vào muốn mua vải theo Chân nương đều nhíu mày, vải ở đây lại là hàng đã ngâm qua nước? "Chân nương, cửa hàng chúng ta sao có thể dùng hàng lỗi được, có phải có hiểu lầm gì không?" Cố Hề Nhược lắp bắp nói.

Hôm nay cô ta nhất định phải xử lý tốt chuyện này, nếu không xử lý được mà lại có nhiều người ở đây, sau này chắc chắn sẽ ảnh hưởng xấu đến việc kinh doanh của cô ta, đây không phải là điều cô ta muốn. "Chân nương, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, bà đừng vội." Cố Hề Nhược bây giờ chỉ có thể trấn an Chân nương trước. "Từ từ nói?

Cửa hàng lớn như vậy của các cô mà lại lấy ra loại vải này, cô muốn làm ai ghê tởm vậy?" Chân nương không mắc bẫy của Cố Hề Nhược, giận dữ quát. "Chân nương, có lẽ là người làm lấy nhầm, tôi bảo cậu ta lấy lại cho bà, tôi tặng bà một bộ quần áo coi như bồi thường, bà thấy được không?" Cố Hề Nhược cúi đầu nhún nhường, chỉ có thể giải quyết chuyện này như vậy. "Tặng thì không cần, tôi vẫn luôn nghe nói thành phẩm ở đây không tệ, để tôi xem thử." Chân nương liếc Cố Hề Nhược một cái, lạnh nhạt nói. "Đi lấy thành phẩm ra đây." Thấy Chân nương không tiếp tục truy cứu chuyện này, Cố Hề Nhược cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chưởng quỹ ngập ngừng nhìn Cố Hề Nhược: "Tiểu thư…" "Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi lấy thành phẩm?" Thấy chưởng quỹ không đi lấy thành phẩm mà còn đứng đây lề mề, Cố Hề Nhược lập tức có chút không vui, chưởng quỹ này sao không có chút tinh ý nào vậy.

Chưởng quỹ thấy Cố Hề Nhược không hề để ý đến ánh mắt của mình, đành phải cứng rắn đi lấy thành phẩm.

Sau khi chưởng quỹ mang thành phẩm ra, Chân nương tỏ vẻ hứng thú đến xem những bộ quần áo đó, vừa sờ vào, sắc mặt Chân nương liền thay đổi: "Cố tiểu thư, cô đang đùa tôi đấy à?

Đây là thành phẩm của nhà cô sao?

Lừa quỷ à?" Biểu cảm trên mặt Cố Hề Nhược có chút gượng gạo, cô ta bất mãn nhìn Chân nương, tức giận nói: "Bà đến đây để gây sự phải không?" "Tôi đến gây sự?

Chương 257

Cố Hề Nhược, cô tự mình đến sờ xem vải may thành phẩm của nhà cô là thứ quỷ quái gì đi?" Chân nương cầm một bộ quần áo, lạnh lùng nói.

Cố Hề Nhược đi tới, đưa tay kéo bộ quần áo, đây là một bộ quần áo bằng gấm vân, nếu bán thì cũng khoảng năm trăm lượng, nhưng với giá này, thành phẩm gấm vân phải là loại thượng hạng cộng thêm công thêu và kiểu dáng. "Cố Hề Nhược, gấm vân này của cô có cục cứng thì không nói, công thêu trên này lại là cái gì vậy?

Bộ quần áo rách này mà cô bán năm trăm lượng?

Cô đang lừa dối khách hàng của mình." Vị phu nhân trước đây đã mua một bộ quần áo ở đây với giá năm trăm lượng, mặt mày đen sạm.

Bà cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người mình, hôm nay bà vừa hay mặc nó, vận may thật tốt. "Chân nương, bà có thể xem giúp tôi bộ quần áo này được không?

Tôi mua nó ở đây với giá năm trăm lượng." Vị phu nhân đi đến bên cạnh Chân nương, nhỏ giọng hỏi. "Được." Chân nương đưa tay sờ vào bộ quần áo trên người đối phương, vừa chạm vào đã biết nó cũng được làm từ hàng lỗi.

Nhìn dáng vẻ im lặng của Chân nương, vị phu nhân cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi: "Chân nương, bộ quần áo này thế nào bà cứ nói thẳng đi, tôi đã chuẩn bị tâm lý rồi." Chân nương đồng cảm nhìn vị phu nhân này, bỏ ra năm trăm lượng bạc chỉ để mua một thứ như thế này. "Nhuộm màu không đều, có cục cứng, tuy họ đã khéo léo dùng đường thêu để che giấu, người bình thường không sờ ra được, nhưng với những người làm việc với vải vóc quanh năm như chúng tôi, chỉ cần chạm tay vào là biết vải tốt hay không." Đây là kỹ năng họ rèn luyện quanh năm, người thường không thể bì được. "Hai người các ngươi thông đồng với nhau, cố tình đến gây sự với ta." Cố Hề Nhược âm trầm nói.

Chân nương còn chưa kịp mở lời, vị phu nhân kia đã tức giận nói: "Ai thông đồng?

Cố Hề Nhược, cô cũng biết xấu hổ một chút đi, tất cả các cửa hàng lớn ở kinh thành Chân nương đều đã đi, còn mua rất nhiều vải.

Chân nương muốn gây sự với cô thì trực tiếp đến cửa hàng của cô là được rồi, đầu óc có vấn đề hay sao mà phải tốn mấy ngàn vạn lượng bạc đi mua vải của nhà khác rồi mới đến gây sự với cô?" Cố Hề Nhược này thật biết đánh giá cao bản thân mình, cũng không xem lại mình là cái thá gì, có đáng để người ta bỏ ra cả vạn lượng để gây sự với cô ta không? "Sinh thần của phu nhân chúng tôi sắp đến, thiếu gia dặn dùng loại vải tốt nhất may vài bộ quần áo tặng phu nhân.

Nếu không phải vì trong tay tôi hết vải thường, cô nghĩ tôi sẽ đến cửa hàng của cô sao?" Chân nương tức giận nói.

Cố Hề Nhược tức đến đỏ mặt, vẻ bệnh tật do giả bệnh tạo ra lúc này hoàn toàn biến mất. "Cố Hề Nhược, cô lấy hàng dởm thay hàng tốt lại còn bán giá cao như vậy, là phải ngồi tù đấy." Về điểm này, hoàng thượng có quy định rõ ràng.

Chỉ cần số lần cô ta lấy hàng dởm thay hàng tốt quá nhiều, lại bị người ta phát hiện, thì Cố Hề Nhược sẽ không thể thoát tội.

Trong số những người có mặt, không ít người là khách quen của cửa hàng Cố Hề Nhược, nghe thấy lời này liền đi đến bên cạnh Chân nương, lo lắng nói: "Chân nương, chúng tôi đã mua rất nhiều đồ ở đây, bà có thể xem giúp chúng tôi được không?" Nếu là người khác nói, họ chắc chắn sẽ không tin, nhưng đây là Chân nương, thợ thêu số một của Huyền quốc, lời của bà ấy đáng tin hơn Cố Hề Nhược rất nhiều.

Chân nương nghiêm mặt gật đầu: "Được, các vị cứ mang đến đây, tôi xem giúp cho." Những người đã mua vải ở chỗ Cố Hề Nhược đều đi lấy thành phẩm hoặc quần áo may từ vải của mình mang đến.

Chân nương lần lượt giúp họ nhận biết, phát hiện chỉ có một phần ba số người mua được hàng bình thường, những người còn lại toàn là hàng lỗi.

Kết quả này đã chọc giận tất cả mọi người, những người mua phải hàng lỗi tức giận nhìn chằm chằm Cố Hề Nhược: "Cố Hề Nhược, bồi thường tổn thất cho chúng tôi." Cố Hề Nhược nghe những người xung quanh đòi bồi thường, hơi thở có chút dồn dập, cơ thể không ngừng run rẩy, cô ta nhìn Chân nương, nghiến răng hỏi: "Bà cố ý đến gây sự với tôi phải không?" Cô ta không tin chuyện lại trùng hợp như vậy, người vừa đến đã phát hiện vấn đề. "Cố tiểu thư nghĩ sai rồi, tôi không hề có ý định đến gây sự với cô, là do đồ cô bán không đạt chất lượng.

Nếu đồ của cô đều đáng giá tiền, tôi cũng sẽ không phát hiện ra nhiều vấn đề như vậy." Chân nương nhìn Cố Hề Nhược, lạnh lùng nói. "Cô…" "Cố Hề Nhược, trong số những người này có rất nhiều khách hàng cũ của cô, nếu cô chỉ một lần vô tình bán hàng lỗi cho họ, tôi tin mọi người đều sẽ thông cảm.

Nhưng ngày nào cô cũng bán hàng lỗi, cô thử nói xem làm sao để mọi người tha thứ cho cô?" Chân nương nhìn Cố Hề Nhược nói.

Các khách hàng cũ của Cố Hề Nhược bây giờ cầm quần áo trong tay, cảm thấy khó chịu như nuốt phải ruồi, họ không bao giờ ngờ Cố Hề Nhược lại làm ra chuyện như vậy. "Cố Hề Nhược, cô làm như vậy có xứng đáng với sự tin tưởng của chúng tôi dành cho cô không?

Cô thật là không biết xấu hổ." Một vị phu nhân trẻ tuổi có quan hệ khá tốt với Cố Hề Nhược tức giận nói.

Từ khi Cố Hề Nhược mở cửa hàng, quần áo, vải vóc của bà đều mua ở đây, bây giờ mới biết mình bị cô ta lừa dối. "Các vị nghe tôi giải thích, đây… đây đều là hiểu lầm." "Hiểu lầm?

Cố Hề Nhược, cô nói chuyện còn cần chút mặt mũi không?

Cái gì gọi là hiểu lầm?" "Bây giờ cô chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất, bồi thường tổn thất cho chúng tôi.

Thứ hai, chúng tôi báo quan để quan phủ xử lý chuyện này." Tình bạn tốt đẹp ngày xưa vì sự lừa dối mà hoàn toàn tan vỡ.

Chân nương nhìn bộ dạng yếu ớt như sắp ngất đi của Cố Hề Nhược, khinh bỉ cười khẩy. "Đúng vậy, cô phải bồi thường cho chúng tôi." Cố Hề Nhược biết chuyện này bây giờ không thể xử lý được, cô ta run rẩy chỉ tay vào họ, vừa định nói gì đó thì đã nôn ra máu rồi ngất xỉu trên mặt đất.

Mọi người xung quanh đều bị bộ dạng này của Cố Hề Nhược dọa cho giật mình.

Trước đây nghe nói Cố Hề Nhược bị bệnh nôn ra máu, khi họ thấy cô ta còn tưởng là tin đồn, không ngờ lại là thật.

Chân nương thấy Cố Hề Nhược cứ thế ngất ngay trước mặt, mày nhíu chặt lại, ngất đúng lúc thật.

Bà nhìn những người xung quanh, họ sẽ cứ thế bỏ qua sao? "Tưởng ngất đi là không cần bồi thường sao?

Ba ngày, chúng tôi chỉ cho cô ta ba ngày, trong vòng ba ngày nếu cô ta không làm gì cả, thì đừng trách chúng tôi trực tiếp báo quan." Người bạn kia của Cố Hề Nhược lạnh lùng nói, không hề vì cô ta ngất đi mà bỏ qua.

Nha hoàn thân tín của Cố Hề Nhược không dám tin nhìn người đang nói: "Lâm thiếu phu nhân, bà cũng quá đáng quá rồi, tiểu thư nhà chúng tôi đã như vậy rồi, bà còn ép tiểu thư bồi thường sao?" "Cô ta bị bệnh là một chuyện, cô ta lừa dối chúng ta là một chuyện khác.

Nếu cô ta đã dám làm như vậy, bây giờ sự việc bị bại lộ thì phải trả cái giá xứng đáng.

Lời tôi để ở đây, ngươi tốt nhất nên nhắc nhở cô ta, ba ngày sau nếu cô ta không cho chúng ta một câu trả lời thỏa đáng, tôi sẽ đi báo quan." Lâm thiếu phu nhân nhìn nha hoàn đang chỉ trích mình, lạnh lùng nói.

Nha hoàn lần đầu tiên thấy Lâm thiếu phu nhân dùng thái độ như vậy đối với Cố Hề Nhược.

Nếu không phải Cố Hề Nhược quá đáng, Lâm thiếu phu nhân cũng sẽ không làm như vậy.

Hít một hơi thật sâu, Lâm thiếu phu nhân nhìn nha hoàn: "Làm ăn quan trọng nhất là chữ tín, chỉ có như vậy mới đi được xa hơn.

Cô ta làm như vậy bây giờ đúng là có thể mang lại cho cô ta không ít của cải, nhưng một khi bị người ta phát hiện, đối với cô ta mà nói chính là một tai họa diệt vong." Cố Hề Nhược có lẽ cũng không ngờ Chân nương sẽ đến mua vải, rồi sau đó phát hiện vấn đề trong cửa hàng của cô ta. "Lâm thiếu phu nhân nói không sai, bây giờ cô ta lừa dối khách hàng chúng ta, nếu cô ta không cho chúng ta một lời giải thích, chúng ta báo quan là hoàn toàn hợp lý.

Cứ theo lời Lâm thiếu phu nhân, chỉ có ba ngày thôi." "Chân nương, đến lúc đó phiền bà làm chứng giúp chúng tôi." Người bên cạnh nhìn Chân nương nghiêm túc nói.

Chân nương miễn cưỡng gật đầu: "Được, tôi sẽ giúp các vị làm chứng." Nha hoàn không dám nói nhiều, gọi người đưa Cố Hề Nhược về.

Chuyện này nếu để lão gia và phu nhân biết chắc chắn sẽ tức giận, dù sao cửa hàng vải này thật sự rất kiếm tiền.

Bây giờ bị tiểu thư phá hỏng, họ không dám tưởng tượng khi lão gia và mọi người trở về biết chuyện này sẽ thế nào.

Chương 258

Tối hôm đó Cố Hề Nhược đã tỉnh lại, nghe từ nha hoàn rằng Lâm thiếu phu nhân và những người khác chỉ cho ba ngày, Cố Hề Nhược hoàn toàn không để tâm.

Cô ta và Lâm thiếu phu nhân là bạn rất thân, bây giờ cô ấy chỉ đang tức giận, sao có thể thật sự báo quan bắt cô ta chứ?

Ba ngày trôi qua, Lâm thiếu phu nhân và mọi người vẫn luôn chờ đợi thái độ của Cố Hề Nhược, nhưng cô ta lại không hề có động tĩnh gì.

Thậm chí một lời xin lỗi cũng không có.

Thái độ như vậy của Cố Hề Nhược đã hoàn toàn chọc giận Lâm thiếu phu nhân và mọi người, ba ngày vừa qua, họ trực tiếp đi báo quan kiện Cố Hề Nhược.

Những người đến kiện Cố Hề Nhược đều là người giàu có quyền quý, thấy nhiều người cùng nhau kiện Cố Hề Nhược như vậy, quan phủ đành phải cho người đến Cố gia tìm Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược nghe nha hoàn nói chuyện quan sai vào phủ, cả người đều ngây ra. "Cố tiểu thư, Lâm gia thiếu phu nhân và một số phu nhân của các nhà khác cùng nhau kiện cô lừa tiền, cô phải đi theo chúng tôi một chuyến." Nha dịch nhìn Cố Hề Nhược, nghiêm mặt nói.

Cố Hề Nhược nghe lời nha dịch, cảm thấy mặt mình nóng rát. "Không có chuyện này, đây chỉ là hiểu lầm thôi." Cố Hề Nhược vội vàng giải thích. "Cố tiểu thư vẫn nên đến nha môn nói chuyện với Lâm gia thiếu phu nhân và những người khác đi." Nhìn dáng vẻ của các vị phu nhân kia, họ thật sự rất tức giận, hoàn toàn không giống như Cố tiểu thư nói, chỉ là hiểu lầm đơn giản.

Cố Hề Nhược nắm chặt tay thành quyền, chết tiệt, họ lại thật sự báo quan kiện cô ta. "Được, tôi đi với các người." Cố Hề Nhược biết chuyện bây giờ đã như ván đã đóng thuyền, dù cô ta có giải thích thế nào cũng vô dụng, chỉ có thể đi theo nha dịch trước, đợi gặp người rồi nói sau.

Sau khi Cố Hề Nhược đến phủ nha, sắc mặt tái nhợt, một bộ dạng bệnh tật.

Dáng vẻ này của Cố Hề Nhược khiến Lâm thiếu phu nhân khẽ nhíu mày, vô cùng không thích thái độ này của cô ta.

Lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược, sự thất vọng trong mắt Lâm thiếu phu nhân càng đậm, bộ dạng này của cô ta, nếu người không biết chuyện còn tưởng rằng bọn họ nhiều người cùng nhau bắt nạt cô ta nữa. "Nhiễm Phỉ, tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Ta đã làm gì có lỗi với ngươi?" Cố Hề Nhược ôm ngực, khó khăn nhìn Nhiễm Phỉ, lên án nói.

Nhiễm Phỉ bị câu nói này của Cố Hề Nhược làm cho tức cười: "Cố Hề Nhược, cô đến cả mặt mũi của mình cũng không cần nữa phải không?" "Ta không biết ngươi đang nói gì." Cố Hề Nhược thất vọng lắc đầu.

Chân nương là người bận rộn như vậy, không thể ngày nào cũng ở đây, cô ta hoàn toàn có thể nói Nhiễm Phỉ và những người khác vu khống mình, trước mắt cứ giải quyết xong chuyện này đã rồi tính sau.

Đối mặt với Cố Hề Nhược đã làm sai mà còn muốn cắn ngược lại một miếng, Nhiễm Phỉ cảm thấy lạnh cả người, rốt cuộc cô đã có một người bạn như thế nào?

May mà bây giờ đã nhìn rõ bộ mặt thật của cô ta: "Cố Hề Nhược, ta thật không ngờ ngươi lại là người như vậy." “Nhiễm Phỉ, câu này phải là tôi nói với cô mới đúng.

Tôi đối xử với cô không tốt sao?

Cô lại vu khống tôi như vậy, thật hối hận khi đã làm bạn với cô." Cố Hề Nhược đến giờ vẫn còn cắn ngược lại một phát.

Nhiễm Phỉ bị bộ dạng không biết xấu hổ này của Cố Hề Nhược làm cho tức cười.

"Cố Hề Nhược, có phải cô nghĩ Chân nương hôm nay không có ở đây nên cô có thể đổi trắng thay đen không?" Nhiễm Phỉ sao lại không biết suy nghĩ của Cố Hề Nhược chứ?

Chẳng phải chỉ cho rằng Chân nương không có mặt hay sao?

Nhiễm Phỉ quay đầu nhìn về phía góc phòng, trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt: "Chân nương, làm phiền cô rồi." Cố Hề Nhược thấy Chân nương từ góc phòng đi ra, sắc mặt lập tức đại biến.

Vẻ yếu đuối trên mặt biến mất không còn tăm hơi, thay vào đó là sự không thể tin được: "Tôi…" Chân nương bước ra nhìn Cố Hề Nhược: "Cố tiểu thư, đã đến lúc này rồi mà cô vẫn còn nói những lời như vậy, thật khiến người ta thất vọng." Đã ra đến công đường rồi mà Cố Hề Nhược vẫn còn ở đây tranh cãi, kết quả này là điều mà bọn họ đều không ngờ tới.

Cố Hề Nhược không thể nào ngờ được Chân nương lại thật sự xuất hiện: "Tại sao cô cứ phải gây phiền phức cho tôi?

Chân nương, rốt cuộc tôi đã đắc tội với cô ở đâu?" "Cố Hề Nhược, đây không phải là vấn đề đắc tội, mà là vấn đề trong cách hành xử của cô.

Cô tự mình làm sai, đến trước mặt đại nhân rồi mà vẫn không biết hối cải, cô có xứng với những người đã tin tưởng cô không?" Chân nương muốn giúp Vương Cẩn Hòa trút giận là một chuyện, nhưng bà thật sự khinh thường cách làm của Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược sắc mặt âm trầm nhìn Chân nương: “Chuyện của tôi không đến lượt cô quản.” Nhiễm Phỉ nghe những lời kiêu ngạo này của Cố Hề Nhược, sắc mặt có chút khó coi: “Cố Hề Nhược, tôi thật không ngờ cô lại là người như vậy.” Cố Hề Nhược hừ lạnh một tiếng, mỉa mai nói: “Chẳng qua cũng như nhau cả thôi, tôi cũng không ngờ cô lại là người như vậy, nói thì hay lắm là bạn bè của tôi.” Đến khi gặp chuyện chẳng phải cũng trực tiếp đẩy cô ta vào tình cảnh này sao?

Nhiễm Phỉ đã hoàn toàn thất vọng về Cố Hề Nhược, cô nhìn sâu vào Cố Hề Nhược một cái rồi quay đầu không thèm để ý tới nữa.

Phủ doãn nghe một hồi cũng đã hoàn toàn hiểu rõ.

Sau khi nghiêm khắc cảnh cáo Cố Hề Nhược, ông ta bắt cô phải bồi thường toàn bộ tổn thất cho mọi người, nếu còn có lần sau sẽ không tha nhẹ.

Tuy nhận được tiền bồi thường nhưng Nhiễm Phỉ không hề vui vẻ.

Vì chuyện lần này, danh tiếng của Cố Hề Nhược ít nhiều cũng bị tổn hại.

Lúc Cố Hề Nhược được nha hoàn dìu đi, ánh mắt đó khiến trong lòng Nhiễm Phỉ rất khó chịu.

Chân nương nhẹ nhàng vỗ vai cô: “Sớm nhận ra cô ta là người thế nào, chỉ có lợi cho các cô thôi.” “Cảm ơn.” Nhiễm Phỉ nói lời cảm tạ rồi cùng những người khác rời đi.

Chân nương lặng lẽ mỉm cười, trở về báo lại chuyện này cho Vạn Phong.

“Vạn Phong, chuyện này cậu có thể báo cho thiếu gia bọn họ.

Hiện tại chỉ là mới bắt đầu thôi, thời gian dài sẽ thấy được hiệu quả.” Chân nương nheo mắt nói.

Nếu Cố Hề Nhược cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc thì đã sai hoàn toàn, hiện tại chỉ là khởi đầu.

“Ừm, những chuyện này tôi biết phải làm thế nào rồi.” Chuyện thiếu phu nhân giao phó, bọn họ chỉ có thể xử lý hoàn mỹ hơn.

Chân nương đã làm tốt việc của mình, phần còn lại nên giao cho anh ta làm.

Vạn Phong viết thư gửi cho Tô Ngọc xong mới đi sắp xếp những việc tiếp theo.

Chuyện xảy ra ở kinh thành, Vạn Phong đều báo cáo cặn kẽ cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc biết được kết quả, ít nhiều cũng thấy vui mừng.

Anh cầm thư đi tìm Vương Cẩn Hòa, thấy cô đang cùng Tiểu Bảo giành nhau thứ gì đó không rõ: “Vợ à, hai mẹ con đang làm gì vậy?” “Em làm cho Tiểu Bảo và các con một món đồ chơi.” Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên nói.

Tô Ngọc nhìn món đồ chơi trong tay Vương Cẩn Hòa, cảm thấy có chút kinh ngạc: “Đây là cái gì?” Trông nó chỉ là một miếng gỗ, cái này làm sao cho trẻ con chơi được?

Đợi Vương Cẩn Hòa lắp ráp xong, cô tự mình thử một chút.

Tuy không chắc chắn bằng đồ hiện đại, nhưng cho hai đứa trẻ chơi thì vẫn được.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa cứ thế chơi đùa, trong mắt tràn đầy sự ngạc nhiên: “Cái này còn đi được sao?” “Được chứ, cái này là ván trượt, là em nhờ anh Đa Cân và ông nội làm đấy.

Hai đứa nhỏ học xong cũng chán, tìm cho chúng chút niềm vui.” Đối với hai đứa trẻ, Tô Ngọc chính là thầy giáo tốt nhất.

Có Tô Ngọc dạy dỗ, Dư Thanh Phong và Vương Tĩnh Vũ thỉnh thoảng cũng ghé vào góp vui một chân, nên cũng không cần thiết phải gửi chúng đến thư viện.

Chương 259

“Mẹ ơi, con muốn chơi, con muốn chơi.” Tiểu Bảo vừa thấy Vương Cẩn Hòa chơi đã thích mê.

Cả hai đứa trẻ đều có thần kinh vận động phát triển, nhận được ván trượt chẳng bao lâu đã chơi thành thạo.

Để hai đứa trẻ tự đi giải trí, Vương Cẩn Hòa đứng dậy nhìn người bên cạnh: “Anh tìm em, có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Tô Ngọc “ừm” một tiếng: “Là thư của Vạn Phong.” Vừa nghe là thư của Vạn Phong, Vương Cẩn Hòa liền mong đợi nhìn Tô Ngọc: “Có phải thành công rồi không?” Tô Ngọc cười gật đầu: “Đúng vậy, danh tiếng của Cố Hề Nhược hoàn toàn mất hết.

Không chỉ bồi thường tổn thất cho khách hàng, chuyện này còn ầm ĩ đến chỗ phủ doãn, sự việc lớn rồi đây.” Vương Cẩn Hòa mở to mắt kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Còn có chuyện như vậy sao?

Mấy vị khách này lợi hại thật, trực tiếp đưa người đến quan phủ luôn.” “Thật ra ban đầu người ta cũng không nghĩ sẽ đưa Cố Hề Nhược đến đó đâu, là do cô ta tự làm tự chịu.” Người ta cho ba ngày mà cô ta không coi ra gì, chuyện này có thể trách ai được?

Vương Cẩn Hòa thất vọng lắc đầu nói: “Cố Hề Nhược này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Chuyện như thế này chẳng phải càng ít người biết càng tốt sao?

Cô ta lại làm cho mọi người đều biết, lần này không chỉ cô ta mà cả Cố gia e rằng cũng sẽ bị liên lụy.” Kết quả này đối với Vương Cẩn Hòa mà nói chính là một niềm vui bất ngờ.

Không ngờ Cố Hề Nhược lại tặng cô một món quà như vậy.

“Vạn Phong và mọi người sẽ không cứ thế cho qua chứ?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, thẳng thắn hỏi.

“Tất nhiên sẽ không cứ thế cho qua.

Bọn họ chắc chắn còn muốn tính kế Cố Hề Nhược, để Cố gia cũng phải chịu trừng phạt, như vậy mới dừng tay.” Tô Ngọc rất hiểu Vạn Phong và mọi người, những người này đều rất bao che người nhà.

Vương Cẩn Hòa chịu oan ức, họ tự nhiên phải giúp cô đòi lại công bằng.

Vương Cẩn Hòa chỉ cần nghĩ đến cảnh Cố Hề Nhược và vợ chồng Cố gia chủ sứt đầu mẻ trán, tâm trạng cô lại vô cùng tốt.

“Sao chúng ta không ở kinh thành nhỉ?

Nếu chúng ta ở kinh thành thì có thể xem kịch hay rồi.” Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ thất vọng nói.

“Vậy em muốn cùng anh đến kinh thành không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, dụ dỗ nói.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Em bây giờ nhiều việc lắm, không có thời gian làm những chuyện đó, anh đừng có ở đây dụ dỗ em.” Bên này của cô vốn đã nhiều việc, Tô Ngọc lại còn dụ dỗ cô, rắp tâm gì đây?

“Vậy chúng ta chỉ có thể nghe ngóng những chuyện này từ miệng Vạn Phong thôi.” Tô Ngọc thất vọng nói.

“Biết được kết cục của Cố Hề Nhược là đủ rồi, còn những chuyện khác thật sự chưa từng nghĩ đến.” Tô Ngọc nheo mắt nói.

Cuộc tranh đấu thực sự giữa hai người phải đợi sau khi cô và Tô Ngọc về kinh thành mới hoàn toàn bắt đầu.

Gần đây Vương Cẩn Hòa đã tự kiểm điểm lại bản thân, cô không thể có suy nghĩ đơn giản như kiếp trước được nữa.

Kiếp trước là xã hội pháp trị, không thể tùy tiện lấy mạng một người, nhưng ở đây thì khác.

Nơi này tràn ngập giết chóc, vì quyền thế, địa vị, tiền bạc mà chuyện gì cũng có thể làm ra, giống như Cố Hề Nhược hiện tại.

Rõ ràng biết cô không có hứng thú với Cố gia, Cố Hề Nhược vẫn tìm mọi cách đối phó cô, cảm giác này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng khó chịu.

Là người đầu gối tay ấp của Vương Cẩn Hòa, anh biết tâm trạng của cô dạo gần đây không được tốt lắm.

Dường như có vấn đề gì đó khó nghĩ, Vương Cẩn Hòa không nói, anh cũng không hỏi, vốn nghĩ rằng qua vài ngày cô sẽ tự mình nghĩ thông suốt.

“Tiểu Hòa, mấy ngày gần đây em đang nghĩ gì vậy?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng hỏi.

Anh không thể để Vương Cẩn Hòa tiếp tục chui vào ngõ cụt.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: “Không có gì, em chỉ đang nghĩ về chuyện của bản thân thôi.” “Bản thân em?” Tô Ngọc nghi hoặc hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng gật đầu.

Tính cách trước đây của cô chính là ôn hòa, không gây thù chuốc oán với ai.

Bạn bè nói cô lương thiện thì đúng, nhưng lương thiện đến mức có phần yếu đuối, tính cách như vậy rất dễ bị người khác bắt nạt.

Trước kia cô vẫn luôn cảm thấy tính cách như vậy của mình cũng không có gì không tốt.

Sau khi đến đây, cô cũng đơn thuần cho rằng chỉ cần sống tốt cùng gia đình mình là đủ, nhưng bây giờ cô mới biết, tính cách như vậy ở thế giới này không thể đi xa được.

Đặc biệt là thân thế của cô, thân phận của Tô Ngọc, những điều này đều không phải là thứ mà tính cách hiện tại của cô có thể đối phó được.

“Tô Ngọc, tính cách như của em có phải rất không được lòng người, rất dễ bị bắt nạt không?” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, dường như không ngờ cô sẽ hỏi câu này.

“Sao vậy?

Rất bất ngờ à?” “Tính cách của em đúng là có hơi dễ bị người khác bắt nạt, nhưng có thể nói, tính cách như em lại được rất nhiều người yêu thích.” Chứ không phải là không được lòng người như Vương Cẩn Hòa nói.

Ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa thực ra rất thoải mái, anh ở bên cô cảm thấy rất thư giãn.

Ngay cả khi tâm trạng vô cùng tồi tệ, chỉ cần trò chuyện với Vương Cẩn Hòa, anh có thể nhanh chóng bình tĩnh lại, điều chỉnh tốt tâm trạng của mình.

Tính cách của Vương Cẩn Hòa giống như gì nhỉ?

Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ.

Đúng rồi, tính cách của Vương Cẩn Hòa rất giống một dòng suối, tuy tĩnh lặng không gợn sóng nhưng lại bao hàm rất nhiều thứ.

“Cũng chỉ có anh mới nói như vậy.” Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu.

“Tô Ngọc, sau khi chúng ta về kinh thành, chuyện giữa em và Cố Hề Nhược, anh đừng nhúng tay vào.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

“Em muốn làm gì?” Tô Ngọc nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

Cô nhóc này dường như đang mưu tính chuyện gì đó mà ngay cả anh cũng không biết.

Vương Cẩn Hòa không trả lời câu hỏi của Tô Ngọc mà nhìn anh rất kiên định: “Anh có thể đồng ý với yêu cầu này của em không?” Tô Ngọc khẽ thở dài: “Nếu đây là điều em muốn, anh nhất định sẽ đồng ý.” Vương Cẩn Hòa mỉm cười: “Cảm ơn anh.” “Không cần khách sáo với anh.

Anh biết em muốn làm gì, chỉ cần là điều em muốn thì cứ làm, bất kể em làm gì anh cũng sẽ toàn lực ủng hộ em, cho đến khi em hoàn thành tất cả những việc em muốn làm.” Vương Cẩn Hòa mấp máy môi, những lời đến bên miệng lại không sao nói ra được.

Nhưng nhìn Tô Ngọc, nụ cười trên mặt cô lại tươi thêm một chút.

Chỉ cần có Tô Ngọc ở bên cạnh, Vương Cẩn Hòa cảm thấy dù mình có gặp khó khăn gì cũng có thể kiên trì vượt qua.

“Được.” “Tiểu Hòa, em muốn tự mình ra tay anh cũng không ngăn cản, nhưng có một chuyện em phải đồng ý với anh.” Tô Ngọc đặt tay lên vai Vương Cẩn Hòa, bắt cô nhìn thẳng vào mình.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết anh rốt cuộc có ý gì.

“Đồng ý với anh chuyện gì?” “Chuyện rất đơn giản, em chỉ cần hứa với anh, bất kể sau này làm chuyện gì cũng phải đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu, đừng để mình bị thương.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Chương 260

Anh có thể để Vương Cẩn Hòa làm những gì cô muốn, nhưng có một điểm cô phải biết, đó là dù cô muốn làm gì cũng phải bảo vệ an toàn cho bản thân.

Vương Cẩn Hòa còn tưởng Tô Ngọc muốn nói gì với mình, không ngờ lại là chuyện này.

“Được, em hứa với anh.” Chuyện này đối với Vương Cẩn Hòa cũng rất đơn giản.

Cô chỉ muốn giải quyết ân oán giữa mình và Cố Hề Nhược, chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì quá đáng, sự lo lắng của Tô Ngọc là thừa thãi.

Nhưng đối với sự lo lắng của anh, Vương Cẩn Hòa vẫn rất cảm kích.

“Đây là em tự mình hứa đấy, nếu em không làm được, em nói xem phải làm sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt vừa nghiêm túc vừa trang trọng.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc, bất mãn nói: “Anh không tin em sao?” “Anh không phải không tin em, anh chỉ là phòng ngừa bất trắc thôi.” Lời của Tô Ngọc có chút quan liêu.

Vương Cẩn Hòa khinh bỉ liếc Tô Ngọc một cái: “Em nghe anh nói bừa, cái này với việc không tin em có gì khác nhau chứ?” Cô muốn xem Tô Ngọc có thể nói ra hoa được không.

“Tiểu Hòa, em rất dễ mềm lòng.

Ở một mức độ nào đó mà nói, em không phải là đối thủ của Cố Hề Nhược.” Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nhất quyết muốn biết, đành bất đắc dĩ mở miệng nói.

Sao cô nhóc này cứ phải bắt anh nói ra chứ?

Vương Cẩn Hòa không phản bác lời nhận xét của Tô Ngọc, bởi vì đó đều là sự thật.

Thấy Vương Cẩn Hòa im lặng không nói, Tô Ngọc đưa tay véo má cô, đồng thời an ủi: “Tiểu Hòa, em cũng không cần quá lo lắng, chẳng phải còn có anh ở đây sao?” Vương Cẩn Hòa không nói gì, chuyện giữa cô và Cố Hề Nhược cô không muốn để Tô Ngọc nhúng tay vào.

Còn vấn đề Tô Ngọc nói, cô sẽ cố gắng thay đổi, khắc phục, không để nó trở thành điểm yếu của mình.

Tô Ngọc cảm thấy hôm nay mình thở dài còn nhiều hơn bình thường.

Vương Cẩn Hòa có suy nghĩ của riêng mình là chuyện tốt, chỉ là anh lo Cố Hề Nhược sẽ dùng những thủ đoạn bẩn thỉu, đến lúc đó sẽ làm Vương Cẩn Hòa đau lòng.

“Tiểu Hòa, em thật sự đã nghĩ kỹ chưa?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi lần cuối.

“Ừm, em nghĩ kỹ rồi.

Tô Ngọc, anh chỉ cần cung cấp thông tin cho em là được rồi.” Những chuyện khác không cần anh nhúng tay vào.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vương Cẩn Hòa, anh còn có thể làm gì nữa đây?

Vợ của mình thì mình cưng chiều thôi.

“Nếu em thật sự muốn ra tay, bây giờ có một chuyện có thể cho em luyện tập.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói.

“Ồ?

Nói nghe xem.” Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, rất muốn biết anh nói chuyện gì.

“Là chuyện liên quan đến vợ chồng Cố Thăng.

Anh vừa nhận được tin, bọn họ sẽ lợi dụng Tiểu Bảo để ép em thỏa hiệp.” Tô Ngọc mở miệng nói, anh tin rằng mình nói đến đây Vương Cẩn Hòa nhất định sẽ hiểu ý anh là gì.

Quả nhiên, nghe lời Tô Ngọc, ánh mắt Vương Cẩn Hòa trở nên sắc bén: “Cố gia muốn em dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Tiểu Bảo?” “Chính là như em đoán.” Tô Ngọc khi biết được tin này cũng vô cùng tức giận, gia đình này thật sự muốn tìm chết.

Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi, cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng cô không những không hết giận mà còn tức giận hơn.

“Anh nói cho em biết tất cả thông tin liên quan đến bọn họ đi.” Vương Cẩn Hòa nghiến răng nghiến lợi nói.

Tiểu Bảo bây giờ chỉ là một đứa trẻ bốn tuổi, sao những người này có thể nhẫn tâm đến mức đó?

Lại còn muốn ra tay với Tiểu Bảo, điều này khiến cô vô cùng tức giận.

Tô Ngọc đưa thông tin của hai vợ chồng cho Vương Cẩn Hòa.

Nhìn thấy thứ trong tay, Vương Cẩn Hòa rõ ràng sững sờ một lúc, người này vậy mà đã chuẩn bị sẵn rồi?

“Sao vậy?

Không phải em muốn biết thông tin của hai người họ sao?

Em không xem à?” “Em xem ngay đây.” Vương Cẩn Hòa mở ra xem xét cẩn thận.

Xem xong, sắc mặt Vương Cẩn Hòa có chút khó coi, đáy mắt Tô Ngọc lại mang theo ý cười: “Xem xong em có suy nghĩ gì?” “Đôi vợ chồng này và Cố Hề Nhược quả không hổ là người một nhà, đúng là cá mè một lứa.” Cố Hề Nhược không sạch sẽ, vợ chồng Cố Thăng này cũng chẳng sạch sẽ hơn là bao.

Tô Ngọc nén cười gật đầu: “Em nói đúng, gia đình này đúng là cá mè một lứa.

Cố Thăng không phải là một gia chủ đủ tư cách, nếu ông ta không làm ra thành tích khiến gia tộc tụt hậu, người trong Cố gia chắc chắn sẽ có ý kiến.” Cố Thăng không muốn để Cố gia cho rằng ông ta không thích hợp làm gia chủ, tự nhiên sẽ đi đường tắt.

“Chà, Tô Ngọc, anh giúp em gửi thông tin này đến tay Cố gia đi, tốt nhất là để những người có tiếng nói trong nhà họ, mỗi người một bản.

Lúc này người của Cố gia chắc cũng đã bị Cố Hề Nhược liên lụy rồi nhỉ?” Vương Cẩn Hòa sờ cằm, ra vẻ suy tư nói.

“Gửi về rồi sao nữa?” Cô sẽ không chỉ nghĩ đến thế thôi chứ?

“Bảo bọn họ nhanh chóng cút về, nơi này nhỏ bé không xứng với thân phận cao quý của họ.” Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc nói.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, ý tưởng này rất hay.

Theo ý của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đã gửi những việc Cố Thăng đã làm đến tay những người khác trong Cố gia.

Những chuyện này Cố Thăng đều không biết, ông ta đang cân nhắc làm thế nào để bắt được Tiểu Bảo, ép Vương Cẩn Hòa khuất phục.

Mà bên Dư gia cũng đã biết tin cha con Dư Thanh Phong còn sống.

Dư gia chủ sắc mặt âm trầm đập vỡ bộ trà cụ yêu thích nhất.

Ông ta đã nghĩ cách ngăn cản các trưởng lão Dư gia biết chuyện của Dư Thanh Phong, không ngờ vẫn bị người trong gia tộc phát hiện.

Rốt cuộc là ai cứ luôn đối đầu với ông ta, tốt nhất đừng để ông ta phát hiện, nếu không nhất định sẽ không để những người đó yên ổn.

Xem ra phải chủ động ra tay, đi thăm người em trai tốt của mình trước đã.

Trước khi các trưởng lão Dư gia lên tiếng, Dư gia chủ giả vờ như vừa mới biết tin của Dư Thanh Phong, chủ động đề nghị đi mời hai người trở về.

“Gia chủ, làm phiền ngài rồi, chuyện này không thể chậm trễ.” Đại trưởng lão nhìn Dư gia chủ nghiêm túc nói.

Dư gia hiện tại đã không còn được như xưa, nếu tiếp tục đi theo con đường hiện tại, mọi chuyện sẽ rất phiền phức.

Năng lực của Dư Bách Lâm và Dư Thanh Phong là điều mọi người đều thấy, chỉ cần họ trở về, Dư gia nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Đại trưởng lão không nhìn thấy vẻ âm u nơi đáy mắt Dư gia chủ, càng không biết ông ta vốn không thật lòng đi mời người về.

Chương 261

“Đại trưởng lão yên tâm, chuyện này tôi nhất định sẽ xử lý tốt, tôi sẽ để họ nhanh chóng trở về.” Trở về?

Đã cút đi nhiều năm như vậy rồi thì đừng quay lại nữa, tất nhiên có thể chết ở bên ngoài là tốt nhất.

Dư gia chủ có chút hối hận vì những năm qua có bao nhiêu cơ hội mà ông ta lại không ra tay, chỉ cho người giám sát bọn họ.

“Vậy làm phiền gia chủ, chúng tôi đi làm việc trước.” Nói xong liền rời đi, dường như không hề coi vị gia chủ này ra gì.

Dư gia chủ siết chặt hai tay, trong mắt đầy vẻ hung ác, Dư Bách Lâm chết tiệt.

Bọn họ vừa xuất hiện là không có chuyện gì tốt đẹp.

Dù Dư gia chủ có bất mãn với Dư Bách Lâm đến đâu, cũng chỉ có thể ấm ức đi tìm người.

Dẫn theo tâm phúc của mình, Dư gia chủ thúc ngựa chạy nhanh đến Tạ gia thôn.

Lúc bọn họ đến, hai vợ chồng Cố gia chủ đang ở trong tình thế nước sôi lửa bỏng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?

Sao người trong nhà lại biết chúng ta đang làm gì?” Cố Thăng giận dữ nói.

Cố phu nhân hoàn toàn không biết có chuyện như vậy, nghe thế liền nhíu mày nói: “Tướng công, ngài có cảm thấy dường như có người đang cố tình gây phiền phức cho chúng ta không?” Cố gia chủ dần dần bình tĩnh lại, cẩn thận suy nghĩ về những chuyện này.

Đầu tiên là cửa hàng của con gái gặp vấn đề, kinh doanh sa sút không nói, còn liên lụy đến gia tộc, khiến gia tộc cũng chịu ảnh hưởng không lớn không nhỏ.

Bây giờ người trong gia tộc lại bắt ông ta lập tức trở về, mà bọn họ lại biết tất cả mọi chuyện.

“Chết tiệt, nhất định là do Tô Ngọc làm.” Cố Thăng nghiến răng nói.

Hiện tại, cha con Dư Bách Lâm, Cố Thăng vẫn chưa để vào mắt, dù sao họ cũng không còn là thiếu chủ và thiếu gia thiên tài của Dư gia năm xưa, bây giờ họ đã mất đi thế lực, chỉ là người bình thường, không thể gây ra sóng gió gì.

Khả năng duy nhất chính là Tô Ngọc.

Có Cố Cửu Ninh ở đó trấn giữ, Cố Thăng sẽ không đi tìm hai người họ nữa, nhưng ông ta cũng sẽ không bỏ cuộc.

“Tướng công, tôi xem thư từ gia tộc gửi đến, họ nói con gái không chỉ đến tiệm trang sức mà còn đến cả phủ doãn, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lúc bọn họ rời đi Cố Hề Nhược vẫn còn hôn mê bất tỉnh, sao bây giờ đã tỉnh lại rồi?

“Chắc là công lao của vị đại sư kia, nhưng có lẽ chỉ là tạm thời thôi.” Cố Thăng không nghi ngờ Cố Hề Nhược, ngược lại còn giúp cô ta giải vây.

Cố phu nhân suy nghĩ một chút, quả thật là như vậy, bà thật không nên nghi ngờ con gái mình.

“Tướng công, chúng ta về thăm con trước đi?

Nhân tiện xử lý tốt chuyện của gia tộc, chúng ta không thể để người khác nắm thóp.” Cố phu nhân cũng không muốn rời đi nhanh như vậy, chỉ là bây giờ không đi không được.

Cố Thăng “ừm” một tiếng, chiều hôm đó hai người liền cùng Cố phu nhân rời đi.

Biết được Cố Thăng và mọi người đã rời đi, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói: “Có thể gửi những thứ còn lại qua rồi đấy.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười không ngớt, bộ dạng này khiến người sau có chút không vui: “Anh cười cái gì?

Lời của em rất đáng cười sao?” “Không phải lời em đáng cười, anh chỉ cảm thấy em làm như vậy, đợi Cố Thăng bọn họ trở về, chắc sẽ tức chết.” Tô Ngọc buồn cười nói.

Sau khi Vương Cẩn Hòa gửi chuyện của Cố Thăng về nhà họ, cô lại nhận được một tin khác, đó là tin Cố Thăng những năm nay đã chèn ép nhân tài trong gia tộc.

Những người năm xưa có thể cạnh tranh với Cố Thăng, sau khi ông ta trở thành gia chủ liền bắt đầu gặp chuyện một cách khó hiểu, bây giờ chứng cứ xác thực, đều là do Cố Thăng làm.

Nếu chuyện này bị phanh phui ở Cố gia, đó mới thực sự là chọc vào tổ ong vò vẽ.

Trong số những người bị Cố Thăng hãm hại có một người là con trai của bác cả Cố Thăng.

Người này hiện tại cơ thể có chút vấn đề, nếu bác cả Cố Thăng biết con trai mình ra nông nỗi này là vì Cố Thăng, không biết có còn ủng hộ ông ta vô điều kiện nữa không?

Tiểu Hòa, chiêu mượn dao giết người này của em chơi rất hay.

“Em muốn ông ta tức chết luôn.

Chèn ép người tài giỏi hơn mình, chuyện này cũng chỉ có Cố Thăng mới làm được, người bình thường thật sự không làm nổi." Vương Cẩn Hòa mỉa mai nói.

Tô Ngọc tuy không nói gì, nhưng rất tán thành ý kiến của Vương Cẩn Hòa: "Em nói đúng, Cố Thăng trở về chắc chắn không có quả ngọt để ăn đâu." "Em rất mong chờ." Đợi Cố Thăng bọn họ trở về, mọi chuyện cũng sắp bắt đầu rồi.

"Tô Ngọc, em đột nhiên muốn đến kinh thành gặp Cố Hề Nhược." Cô muốn xem Cố Hề Nhược có thật sự túc trí đa mưu như Tô Ngọc nói không.

"Đến kinh thành?

Có mang theo Tiểu Bảo không?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Chúng ta không phải đi chơi, nếu mang cả Tiểu Bảo đi, chẳng phải là biến thằng bé thành mục tiêu cho Cố Thăng bọn họ tấn công sao?" Cố Thăng hiện đang lo không tìm được Tiểu Bảo, nếu cô mang thằng bé đi cùng, sau này làm sao bảo vệ được nó?

Tô Ngọc khẽ thở dài, chuyện này quả thật rất phiền phức.

"Vậy để Tiểu Bảo và Tiểu Trí ở nhà, hai chúng ta trở về một chuyến." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

"Em định khi nào trở về?" "Đợi chuyện bên Cố gia bắt đầu bùng nổ rồi đi.

Việc cấy mạ bên này của em cũng rất quan trọng, người khác không biết làm thế nào, chỉ có mình em biết." Vương Cẩn Hòa tạm thời chưa định đi, đợi cấy mạ xong cô sẽ đến kinh thành gặp Cố Hề Nhược một lần.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Xem ra trong lòng em, Cố Hề Nhược còn không bằng việc cấy mạ của em." "Hoàn toàn không có tính so sánh.” Loại người như Cố Hề Nhược mà cũng xứng để so sánh với việc cấy mạ sao?

Cấy mạ cô có thể trồng ra rất nhiều lương thực, còn có thể tiếp tục moi tiền từ Hoàng thượng, chuyện như vậy không tốt sao?

Cố Hề Nhược có thể làm gì?

Chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể tạo ra tiếng ồn và rác rưởi.

May mà Tô Ngọc không biết trong lòng Vương Cẩn Hòa đang nghĩ gì, nếu không chắc chắn sẽ có chút dở khóc dở cười.

Động tĩnh của vợ chồng Cố Thăng, Vương Cẩn Hòa vẫn luôn biết, đợi họ rời khỏi địa giới này cô mới không quản nhiều nữa.

Tuy nhiên, điều Vương Cẩn Hòa không ngờ là Cố gia đi rồi lại đến một Dư gia.

Sau khi mạ non mọc dài khoảng nửa lòng bàn tay, Vương Cẩn Hòa bắt đầu phân công tất cả tá điền cày ruộng.

Sau khi ruộng đất trong nhà nhiều lên, Vương Cẩn Hòa đã mua mấy con trâu cày, như vậy giảm bớt được thời gian của họ.

Vương Cẩn Hòa xách giày từ bên ngoài trở về, Tô Ngọc vội vàng đi tới nhìn đôi chân đầy bùn của cô, có chút ghét bỏ nói: “Tiểu Hòa, anh đã nói với em bao nhiêu lần rồi, đừng đi chân trần, em như vậy không khó chịu sao?” Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Không khó chịu, em vừa từ ruộng về, cả chân toàn là bùn, làm sao em đi giày được?” “Được, em nói đều đúng, sau này chú ý một chút.

Thu Ý, các cô để ý Tiểu Hòa một chút, đừng để cô ấy làm bừa.” Nói với Vương Cẩn Hòa không có tác dụng lớn, chi bằng nói với Thu Ý và những người khác.

“Vâng, cô gia.” Liếc mấy người lo lắng thái quá một cái, Vương

Cẩn Hòa bực bội nói: “Hai người đừng coi em là trẻ con được không?

Hai người còn chưa đối xử với Tiểu Bảo như vậy, sao lại chuyên đối xử với em như thế?” Nhìn vẻ mặt không phục của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhướng mày nói: “Bởi vì Tiểu Bảo ngoan hơn em nhiều.” Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chặn họng không nói nên lời, chỉ có thể cứng nhắc chuyển chủ đề: “Lúc em về thấy có ngựa đặt ở cổng nhà mẹ, chúng ta qua xem có phải bác cả về không.” “Được.” Đợi Vương Cẩn Hòa thay giày xong, Tô Ngọc dẫn cô cùng về.

Vừa vào đã nghe thấy giọng nói không rõ vui giận của Dư Bách Lâm: “Mang đồ của các người cút đi càng xa càng tốt, chỗ của ta không hiếm lạ gì mấy thứ này của ngươi.” Dư gia chủ cười trầm thấp: “Ngươi vẫn khó ưa như vậy.” “Cũng như nhau cả thôi.

Chương 262

Nếu không có việc gì thì các người có thể đi rồi, nhà chúng ta quá nhỏ, không chứa nổi những vị đại Phật như các người.” Lão gia tử nhàn nhạt nhìn Dư gia chủ mở miệng nói.

Dư gia chủ quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa vừa vào cửa: “Đây là cháu gái của ngươi phải không?

Trông xinh đẹp thật.

Ngươi dù không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho cháu gái của mình, ngươi nói có đúng không?” “Dù sao nuôi một đứa trẻ lớn thế này không dễ dàng, nếu vì các ngươi mà chết cả, vậy thì mất nhiều hơn được.

Bách Lâm, ngươi thấy lời ta nói có đúng không?” Dư gia chủ cười như Phật Di Lặc.

Vương Cẩn Hòa ghê tởm liếc Dư gia chủ một cái, cô ghét nhất là loại người đạo đức giả này.

Rõ ràng làm hết chuyện xấu mà vẫn ra vẻ từ bi phổ độ chúng sinh, bộ dạng này của những người này thật sự rất nực cười.

“Ông ngoại, người này là ai vậy ạ?

Vừa vào đã uy hiếp ông, đầu óc có vấn đề à?

Hay là quên mang theo?” Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào đầu mình, ngơ ngác hỏi.

“Ông ấy đến nhà chúng ta là khách, mà khách lại nói những lời như vậy, giáo dưỡng thật là tốt quá.” Sắc mặt vốn không tốt của Dư Bách Lâm vì Vương Cẩn Hòa mà hoàn toàn tốt lên: “Tiểu Hòa nói đúng, giáo dưỡng quả thật rất tốt.” Dư gia chủ thấy một vãn bối cũng dám nói chuyện với mình như vậy: “Người không biết lễ nghĩa như vậy đến Dư gia cũng là một tai họa.

Người đâu, cho nó biết thế nào là quy củ.” Dư Bách Lâm không hề lo lắng, nhìn đám tay chân của Dư gia chủ đi dạy dỗ Vương Cẩn Hòa, thái độ mặc kệ của ông khiến Dư gia chủ có chút kinh ngạc.

Ông ta vậy mà không quan tâm đến cục cưng vàng ngọc được nâng niu trong lòng bàn tay này nữa sao?

Trong lúc Dư gia chủ đang suy nghĩ, liền nghe thấy tiếng hét thảm thiết chói tai.

Nguyên Húc thu tay lại, lạnh lùng nhìn tên thị vệ đang ôm cánh tay đau đến trắng bệch mặt: “Muốn động đến phu nhân của chúng ta, đúng là tìm chết.” “Bách Lâm, hạ nhân nhà ngươi quả thật khiến ta phải nhìn bằng con mắt khác.” Dư gia chủ nói đầy ẩn ý.

“Câu này ngươi nói sai rồi, hạ nhân này không phải của nhà ta, là người bên cạnh Tô gia thiếu gia Tô Ngọc.” Dư Bách Lâm nói một cách thản nhiên.

Ánh mắt Dư gia chủ hơi lạnh đi, cuối cùng cũng phát hiện ra Tô Ngọc đang ngồi cùng Vương Cẩn Hòa: “Tô gia thiếu gia cũng muốn nhúng tay vào vũng nước đục này sao?” “Vốn dĩ ta không nên quản, nhưng đây là nhà nhạc phụ của ta, chuyện của nhà nhạc phụ tự nhiên cũng là chuyện của ta.

Dư gia chủ, lần này e rằng phải làm ngài thất vọng rồi.” Tô Ngọc nhún vai, tỏ vẻ vô tội.

Ánh mắt Dư gia chủ lóe lên, Dư Bách Lâm vậy mà lại có quan hệ với hai nhà Tô và Dương.

Dương Chấn Uy và Tô Tích đều không phải là người dễ đối phó, cho dù bây giờ đã thu liễm rất nhiều, ông ta vẫn nhớ những chuyện năm xưa hai người đó đã làm.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, nhỏ giọng hỏi: “Sao em thấy Dư gia chủ này dường như có chút kiêng kỵ ông nội và ông ngoại vậy?

Ông ta sợ họ à?” “Ông nội và ông ngoại lúc trẻ khá nổi tiếng, ông ta chắc là quen biết hai người.” Tô Ngọc giải thích qua loa, lời giải thích này đối với Vương Cẩn Hòa chẳng khác nào không giải thích.

“Các người muốn thế nào mới chịu về với ta.” Dư gia chủ thấy nói chuyện tử tế không được, đành hỏi thẳng.

“Không về.” Kể từ khi rời khỏi nhà họ Dư, ông chưa từng nghĩ sẽ quay về, đặc biệt là khi tình hình nhà họ Dư hiện tại lại như thế này. "Dư Thanh Phong." Gia chủ họ Dư có chút tức giận, dù sao ông ta cũng là trưởng bối của Dư Thanh Phong, vậy mà Dư Thanh Phong lại có thái độ như vậy sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng tức đến điên của gia chủ họ Dư, lẩm bẩm một câu: "Đây là muốn cha và mọi người về làm bia đỡ đạn sao?

Cha, cha không thể về được đâu." "Người này nhìn là biết không có ý tốt rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Dư Thanh Phong, không yên tâm nói.

Gia chủ họ Dư đang rầu rĩ không tìm được chỗ trút giận, liền lạnh lùng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Người đâu, vả miệng!

Trưởng bối nói chuyện, đâu có lý nào để vãn bối chen vào?" Gia chủ họ Dư đây là muốn mượn cớ đánh Vương Cẩn Hòa để tát vào mặt hai cha con Dư Bách Lâm.

Vương Cẩn Hòa nhìn người hầu đang tiến về phía mình, quay đầu nhìn Tô Ngọc, cười như không cười nói: "Anh, đưa ngọc bội của anh cho em mượn chơi một lát." Tô Ngọc lấy miếng ngọc bội mang theo bên mình, tháo ra đưa cho Vương Cẩn Hòa: "Của em đây." Vương Cẩn Hòa cầm ngọc bội nghịch trong tay, vừa chơi vừa tò mò hỏi: "Tô Ngọc, bọn họ có nhận ra ngọc bội này của anh không?" "Chắc là có." Tô Ngọc gật đầu.

Ngọc bội sao?

Gia chủ họ Dư nhìn miếng ngọc bội trong tay Vương Cẩn Hòa, khi thấy chất liệu của nó, sắc mặt ông ta đại biến.

Ngọc bội này chỉ có hoàng gia mới được dùng, mà chất liệu của miếng ngọc bội này ông ta từng thấy trên người Hoàng thượng, Hoàng thượng cũng có một miếng y hệt. "Ngươi…" Vương Cẩn Hòa xoay miếng ngọc bội một vòng trong tay: "Ngọc bội này đẹp thật." Khi gia chủ họ Dư nhìn thấy chữ trên ngọc bội, đồng tử co rút lại: "Ngọc Vương." "Chà, cũng có mắt nhìn đấy nhỉ.

Tôi là vợ của Tô Ngọc, vậy chắc là Ngọc Vương phi rồi?

Ông sai người đánh tôi, ông ăn gan hùm mật gấu rồi à?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn gia chủ họ Dư.

Gia chủ họ Dư run rẩy môi, không dám tin nhìn Vương Cẩn Hòa, người này đang vả mặt ông ta sao? "Tô Ngọc, bọn họ gặp Vương phi có phải nên quỳ xuống hành lễ không?

Nếu không thì có thể trị tội chứ?" Vương Cẩn Hòa ra vẻ tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói không sai, ông ta đúng là phải quỳ xuống hành lễ với em, nếu không dù em có đánh ông ta một trận, ông ta cũng không dám hó hé gì đâu." Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu, nhìn gia chủ họ Dư đầy vẻ trêu chọc: "Quỳ không?" Gia chủ họ Dư tức đến toàn thân run rẩy, ông ta đã nhìn ra rồi, Vương Cẩn Hòa hoàn toàn cố ý.

Cố ý nói những lời như vậy chính là muốn làm ông ta mất mặt trước mặt cha con Dư Thanh Phong.

Thấy gia chủ họ Dư không có phản ứng gì, còn cứ nhìn mình chằm chằm như vậy, Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc bên cạnh: "Nguyên Húc, gia chủ họ Dư không biết hành lễ với Vương phi thế nào, cậu giúp ông ta một tay đi." "Vâng, Vương phi." Nguyên Húc rất biết ý đáp lời.

Nguyên Húc tiến về phía gia chủ họ Dư, ông ta biết nếu hôm nay không hành lễ, rất có thể cuối cùng sẽ bị Vương Cẩn Hòa trị tội. "Dư Bách Á tham kiến Vương phi." Dù trong lòng có bao nhiêu không cam tâm, bao nhiêu khuất nhục, Dư Bách Á cũng chỉ có thể quỳ xuống đất hành lễ với Vương Cẩn Hòa. "Vừa rồi gia chủ họ Dư nói muốn cho người vả miệng tôi, còn muốn dạy tôi quy củ, không biết tôi đã làm sai ở đâu?" Vương Cẩn Hòa nhìn Dư Bách Á cười hỏi.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng có phần kiêu ngạo của Vương Cẩn Hòa, đáy mắt ánh lên ý cười, đưa tay xoa đầu cô: "Chúng ta làm vậy là được rồi, bắt nạt người ta quá cũng không hay." Vương Cẩn Hòa huơ huơ ngón tay, cười tươi nói: "Không phải em muốn ra tay với ông ta, mà là chính ông ta muốn ra tay với em, là ông ta muốn đánh em trước." "Vậy thì đánh trả lại." Tô Ngọc nói một câu nhẹ nhàng như đang bàn chuyện thời tiết hôm nay rất đẹp.

Vương Cẩn Hòa mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc: "Thật sao?

Em thật sự có thể đánh trả lại sao?" "Có thể, không cần tự mình đánh, để Nguyên Húc đánh giúp.

Tự mình đánh không đau tay à?" Dư Bách Á nghe hai người đang bàn bạc xem nên đánh mình thế nào, trong lòng vô cùng nhục nhã: "Dù cô là Vương phi cũng không thể tùy tiện đánh ông nội của mình."

"Ông nội?

Ông nội tôi vẫn đang ngồi đây khỏe mạnh mà, gia chủ Dư chưa uống rượu đã say rồi sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt khó hiểu hỏi. "Ngươi…" Dư Bách Lâm đáy mắt mang theo ý cười, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa đầy dịu dàng, đứa bé này nói chuyện có hơi chọc tức người khác. "Tôi rất công bằng, Nguyên Húc cũng không cần đánh nhiều, ông ta muốn đánh tôi bao nhiêu thì cậu đánh lại bấy nhiêu." Vương Cẩn Hòa cười toe toét nhìn Dư Bách Á, ánh mắt đó khiến Dư Bách Á cảm thấy vô cùng khó xử.

Sau khi trở thành gia chủ họ Dư, chưa từng có tiểu bối nào dám khiêu khích ông ta như vậy, không ngờ hôm nay mình lại được trải nghiệm một lần.

Nguyên Húc liếc nhìn Tô Ngọc, người sau cười gật đầu.

Thấy Tô Ngọc đã đồng ý, Nguyên Húc tự nhiên không nương tay, giơ tay đánh thẳng tới.

Nhìn Nguyên Húc ra tay tàn nhẫn như vậy, Vương Cẩn Hòa chép miệng nói: "Cái này đau quá." Dư Bách Lâm dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nha đầu này bây giờ được hời còn khoe mẽ.

Chương 263

"Tiểu Hòa, đừng quậy nữa." Vương Cẩn Hòa đặt hai tay lên đùi, cả người trông vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, bộ dạng đó thật sự rất có tính lừa gạt, cứ như người vừa rồi không phải là cô vậy.

Đợi Nguyên Húc đánh xong lui về, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Dư Bách Á nói: "Gia chủ Dư, tuy ông là huynh đệ của ông nội tôi, nhưng ông nội đã rời khỏi nhà họ Dư mấy chục năm rồi, còn về lý do tại sao rời đi, chắc hẳn ở đây không ai rõ hơn ông." "Năm đó vì để tính kế anh trai tôi, không cho anh tôi tiếp tục đi học, các người cũng đã hao tổn tâm sức, chuyện giết người diệt khẩu như vậy cũng làm ra được, thật sự là làm khó ông rồi." Vương Cẩn Hòa không chỉ vì hôm nay gia chủ họ Dư muốn đánh cô, mà còn vì những tổn thương ông ta đã gây ra cho nguyên thân.

Mọi thứ mà nguyên thân phải chịu đựng năm đó đều do ông ta ban cho.

Hôm nay chẳng qua chỉ là thu lại một ít tiền lãi, món nợ Dư Bách Á nợ cô không phải chỉ mấy cái tát là có thể trả hết.

Dư Bách Á nhìn Vương Cẩn Hòa, khuôn mặt sưng vù trông có chút buồn cười.

Bọn họ vậy mà đều biết cả rồi? "Chúng tôi đúng là biết rồi, còn biết ban đầu ông đã làm bao nhiêu chuyện xấu xa." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Dư Bách Á, mỉa mai nói.

Dư Bách Lâm lạnh lùng lên tiếng: "Bao năm qua đã vất vả cho ông phải cử người canh chừng chúng tôi rồi." Sắc mặt Dư Bách Á biến đổi liên tục, không dám tin nhìn Dư Bách Lâm: "Ông biết?" Vương Cẩn Hòa nhìn biểu cảm của Dư Bách Á mà không biết nói gì, tại sao ông ta lại nghĩ ông nội không biết chuyện này?

Lẽ nào ông ta không phát hiện ra lúc ông nội và mọi người thấy ông ta đến, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào sao?

Vương Cẩn Hòa ghé sát lại gần Tô Ngọc, nói nhỏ: "Tô Ngọc, em thấy người này có vẻ không được thông minh cho lắm." "So với ông nội thì đúng là không thông minh bằng." Tô Ngọc tán đồng gật đầu.

Vương Cẩn Hòa còn tưởng chỉ có mình mình nghĩ vậy, không ngờ Tô Ngọc cũng nghĩ thế.

Dư Bách Lâm bất đắc dĩ lắc đầu, hai đứa nhỏ này muốn chọc người ta tức chết hay sao? "Dư Bách Á, ông có thể dẫn người của ông đi được rồi." "Các trưởng lão bảo tôi đến tìm ông, sau đó đưa mọi người về." Dư Bách Á nhìn Dư Bách Lâm nói, đẩy hết trách nhiệm lên người các trưởng lão.

Dư Bách Lâm nghe vậy không nhịn được cười: "Ông phải mong chúng tôi cả đời không quay về mới đúng chứ?

Bây giờ lại gọi chúng tôi về, ông đây là chồn chúc Tết gà à?" Một người chỉ mong họ chết đi mà lại muốn ông quay về?

Nếu nói trong chuyện này không có vấn đề gì, chính ông ta có tin không. "Dư Bách Á, ông nghĩ tôi sẽ để chuyện tương tự xảy ra lần nữa sao?" Dư Bách Lâm lạnh lùng nhìn Dư Bách Á, châm chọc nói. "Ông đã nghĩ như vậy thì tôi không còn gì để nói, tin tức cần nói tôi đã nói hết với ông rồi." Dư Bách Á giả vờ như không biết gì, nhìn Dư Bách Lâm.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Dư Bách Á, người này chắc phải được coi là trà xanh cao cấp rồi nhỉ? *Anh đã nghĩ như vậy thì em cũng đành chịu*, không ngờ một người đã mấy chục tuổi đầu rồi mà còn có thể nói ra những lời như vậy.

Trước khi Vương Cẩn Hòa kịp lên tiếng châm chọc, Dư Bách Lâm đã nói trước, ông nhìn Dư Bách Á mỉa mai: "Dư Bách Á, giữa hai chúng ta, ai mà không biết ai?

Những chuyện ông làm, tưởng tôi thật sự không biết sao?" "Năm đó ông làm gì với gia đình tôi, nơi này đều ghi nhớ cả.

Tôi không ngốc cũng không mất trí nhớ, đương nhiên ông về nói với mấy vị gọi là trưởng lão một câu, đã làm ra lựa chọn năm đó thì đừng hối hận, gia đình chúng tôi không phải loại người các người gọi thì đến, đuổi thì đi." Dư Bách Lâm vỗ vỗ vào ngực mình, lạnh giọng nói.

Ông từng nghĩ sẽ quay về, nhưng đáng tiếc không phải để quản lý nhà họ Dư mà là để báo thù. "Mạng của con dâu lớn, cháu trai cháu gái của tôi, sớm muộn có một ngày tôi sẽ khiến các người phải trả lại gấp bội." Dư Bách Lâm lần này không hề che giấu, lời nói ra thậm chí còn mang theo hận thù.

Dư Bách Á ánh mắt lạnh đi, nhìn Dư Bách Lâm đầy ẩn ý nói: "Người chết không thể sống lại, ông vẫn nên làm tốt việc hiện tại của mình, sống tốt cuộc sống bây giờ thì hơn, ông thấy sao?" "Ông đang uy hiếp tôi?" Dư Bách Lâm nhìn Dư Bách Á, nheo mắt hỏi. "Lời này của ông nói nghiêm trọng quá rồi, dù sao tôi với ông cũng là huynh đệ, sao lại uy hiếp ông được.

Tôi chỉ nhắc nhở ông, cho ông biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm.

Các trưởng lão đã mở lời bảo ông về thì ông cứ ngoan ngoãn về đi, để tránh lúc đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn." Dư Bách Á hoàn toàn không coi Dư Bách Lâm hiện tại ra gì, Dư Bách Lâm bây giờ đối với ông ta không có bất kỳ uy hiếp nào.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, quay sang nhìn Tô Ngọc, dùng tay chọc vào cánh tay anh: "Anh có gì muốn nói không?

Người ta hoàn toàn không coi vị Vương gia nhà anh ra gì kìa." "Cô nói bậy bạ gì đó?" Dư Bách Á giận dữ quát. "Xem ra mấy cái tát vừa rồi chẳng có tác dụng gì cả." Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Dư Bách Á, vẫn muốn đánh người quá thì phải làm sao đây?

Dư Bách Á ánh mắt hơi lóe lên, ông ta biết Vương Cẩn Hòa đang cảnh cáo mình. "Chuyện ngoài ý muốn mà ông nói chắc cũng bao gồm cả vị Vương phi này trong đó nhỉ?

Cho ông một cơ hội, tôi ngồi ngay đây, ông dám động đến một sợi tóc của tôi, hay dám động đến một sợi tóc của ông nội và cha tôi không?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Dư Bách Á, người này cũng quá coi mình là trung tâm rồi.

Dư Bách Á tức đến toàn thân run rẩy, hay cho một Ngọc Vương phi.

Dù Hoàng thượng chưa công bố thân phận của Tô Ngọc ra ngoài, nhưng miếng ngọc bội này đã nói lên thái độ của Hoàng thượng và Thái hậu.

Nếu ông ta thật sự làm gì Vương Cẩn Hòa, đó chính là động đến hoàng thân quốc thích, lúc đó cả ông ta và nhà họ Dư đều sẽ gặp phiền phức.

Nếu không phải con trai mình bị người ta phế đi, ông ta cần gì phải bị động như vậy?

Ánh mắt dời đến Dư Bách Lâm, những đứa trẻ có thiên phú trong dòng dõi của ông ta lần lượt xảy ra chuyện, rốt cuộc có phải do Dư Bách Lâm làm hay không?

Ông ta đã giám sát Dư Bách Lâm mười tám năm, cả gia đình họ ngoài hai đứa trẻ ra, những người khác đều thay hình đổi dạng, che giấu thân phận cho đến tận gần đây, trước đó chưa từng thấy họ liên lạc với bên ngoài.

Chắc không phải họ ra tay, nhưng nếu không phải họ thì là ai? "Dư Bách Lâm trèo được cành cao đúng là khác hẳn, nói chuyện cũng mạnh miệng hơn nhiều." Dư Bách Á nói giọng âm dương quái khí. "Ừm, đây là điều ông không thể ghen tị được đâu." Vương Cẩn Hòa đáp trả một câu không mặn không nhạt.

Dư Bách Á vừa định nói gì đó thì thấy Tô Ngọc bên cạnh, cuối cùng vẫn không mở miệng, thân phận của Vương Cẩn Hòa là điều ông ta kiêng dè. "Ông có thể đi được rồi, nhà họ Dư của các người, ông nội và cha tôi không trèo cao nổi đâu.

Về nói với đám trưởng lão nhà ông, bảo họ nghĩ cho kỹ, bốn mạng người các người lấy gì để trả." Thấy Dư Bách Á không nói gì mà cứ đứng đó, Vương Cẩn Hòa nói từng chữ một.

Cô rất tò mò trong đầu các trưởng lão nhà họ Dư này nghĩ gì, họ hại chết vợ con của bác cả, bây giờ lại có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra mà gọi ông nội và cha về nhà. "Nguyên Húc, các cậu tiễn người ra ngoài.

Nhà chúng tôi nhỏ quá, không chứa nổi pho tượng Phật lớn như vậy.

Lần này nhớ ra tay nhẹ một chút, đừng làm người ta bị thương." Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc dặn dò.

Nguyên Húc cúi người đáp: "Gia chủ Dư, mời." Dư Bách Á nhìn Dư Bách Lâm đang ngồi ung dung trên ghế: "Để một nha đầu làm chủ, Dư Bách Lâm, ông đúng là càng sống càng thụt lùi." "Cháu gái có bản lĩnh, đây là điều không thể ghen tị được." Dư Bách Lâm là người dễ bị bắt nạt sao?

Đương nhiên là không.

Dư Bách Á châm chọc ông, ông liền trả lại một câu không mềm không cứng.

Vương Cẩn Hòa cười không ngớt, ông nội nói chuyện từ bao giờ cũng chọc tức người khác như vậy? "Ngươi…" "Nguyên Húc." Khi Dư Bách Á tức đến điên định nói gì đó, Vương Cẩn Hòa cười nhìn Nguyên Húc.

Chương 264

Nguyên Húc đi đến trước mặt Dư Bách Á, lạnh lùng nhìn ông ta: "Gia chủ Dư, mời ông rời khỏi đây." Dư Bách Á tức đến toàn thân run rẩy, nhưng bị đuổi khách ba lần bảy lượt như vậy, ông ta cũng không còn mặt mũi nào ở lại.

Phất tay áo quay người rời đi, lúc đến cửa lớn, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Gia chủ Dư, thân phận của bản vương tốt nhất không phải từ miệng ông mà ra." Cơ thể Dư Bách Á cứng đờ, Tô Ngọc đang cảnh cáo ông ta.

Không nói gì, ông ta đi thẳng.

Dư Bách Lâm nhìn Tô Ngọc, buồn cười lắc đầu: "Cháu làm vậy, người ta ngược lại sẽ ra tay đấy." "Ông ta dám truyền tin ra ngoài gây cho con vô số phiền phức, con sẽ dám dọn dẹp nhà họ Dư, vừa hay giúp hoàng huynh thanh lý một chút thế gia.

Đương nhiên nếu ông nội và mọi người vẫn muốn nhà họ Dư này, con cũng không có ý kiến gì." Nếu Dư Bách Lâm và mọi người vẫn muốn, vậy thì cứ trực tiếp cướp về cho họ.

Dư Bách Lâm và Dư Thanh Phong nhìn nhau, dở khóc dở cười lắc đầu: "Chuyện này không cần phiền đến cháu đâu." "Đối với nhà họ Dư, chúng tôi không có bất kỳ suy nghĩ nào, cũng không muốn dính dáng đến họ nữa." Dư Bách Lâm khẽ thở dài nói.

Ông còn có hai người con trai, họ đều rất tài giỏi, bây giờ cháu trai học hành xuất sắc, cháu gái cũng là một nhân vật lợi hại, sớm muộn cũng có thể tạo dựng một nhà họ Dư khác, ông còn cần cái gia tộc mục nát đó làm gì?

Nhà họ Dư hiện tại đối với ông mà nói chính là một gánh nặng, cầm thì khó chịu, vứt đi lại khiến người ta cảm thấy có chút đáng tiếc: "Nếu cháu muốn thì cứ lấy đi." Tô Ngọc nhún vai, tỏ ra không hề hứng thú: "Không thích, không muốn." Sáu chữ đơn giản khiến Dư Bách Lâm có chút dở khóc dở cười. "Có đồ tốt mà cháu cũng không cần, cháu nói xem cháu là đứa trẻ thế nào vậy." Nếu Tô Ngọc nhận lấy nhà họ Dư này, quyền thế trong tay chung quy cũng sẽ lớn hơn một chút, dù sao bây giờ anh cũng đã ra ở riêng từ nhà họ Tô rồi. "Ông nội, nhà họ Dư không còn như xưa nữa, con mà thật sự lấy về, sau này không chừng sẽ rước phiền phức vào người, loại chuyện ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng này con sẽ không làm đâu." Tô Ngọc không ngốc đến mức biết rõ nhà họ Dư là một cái hố mà vẫn cứ nóng lòng nhảy vào.

Dư Bách Lâm nén cười, nhưng trong lòng lại có một cảm giác khó tả, nhà họ Dư này có lẽ là lần đầu tiên bị người ta chê bai đến mức này nhỉ? "Xem ra nhà họ Dư này thật sự không được người ta yêu thích nữa rồi." Dư Bách Lâm khẽ thở dài, có chút buồn bã nói. "Ông nội, nhà họ Dư bây giờ và ngày xưa hoàn toàn là hai thái cực.

Kể từ khi Dư Bách Á trở thành gia chủ, nhà họ Dư vẫn luôn đi xuống dốc, mà lại xuống rất nhanh, chỉ tiếc là người nhà họ Dư vẫn luôn không phát hiện ra.

Rất nhiều người hợp tác với nhà họ Dư nhiều năm nếu không phải nể mặt Dư Bách Lâm thì cũng không kéo dài đến bây giờ.

Dù vậy, hiện tại đã có rất nhiều đối tác chấm dứt mọi hợp tác với nhà họ Dư, không vì lý do gì khác, chỉ vì không thích cách làm việc của Dư Bách Á." "Xem ra Dư Bách Á những năm nay quả thật đã làm rất nhiều chuyện." Dư Bách Lâm nào có không hiểu?

Tô Ngọc có thể nói ra những lời như vậy chứng tỏ những việc Dư Bách Á làm thật sự quá đáng. "Cũng không nhiều lắm, chỉ là đắc tội với không ít người thôi." Tô Ngọc cười nói.

Dư Bách Lâm bất đắc dĩ lắc đầu, có gì khác biệt sao? "Lần này làm Dư Bách Á mất mặt như vậy, mọi người nói xem các trưởng lão nhà họ Dư có đến không?" Trong lúc Dư Bách Lâm và Tô Ngọc đang nói chuyện, Vương Cẩn Hòa đột nhiên lên tiếng hỏi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Vương Cẩn Hòa, đặc biệt là Dư Bách Lâm.

Nghĩ đến tính cách của những người được gọi là trưởng lão đó, Dư Bách Lâm khẽ cau mày, trong mắt lộ vẻ hơi thiếu kiên nhẫn: "Lo lắng của Tiểu Hòa không phải là không có lý, bọn họ thật sự sẽ đến." "Nhà họ Cố đi rồi, nhà họ Dư lại đến.

Cố Thăng đúng là dã tâm không đổi, nhưng mà bọn họ bây giờ chắc cũng sắp về rồi nhỉ?" Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, buồn cười nói: "Em đã mở lời rồi, tự nhiên phải tiễn người ta đi thẳng." Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu: "Vậy thì còn tạm được." "Tiểu Hòa, con đừng có lúc nào cũng bắt nạt Tiểu Ngọc." Dư Bách Lâm lườm Vương Cẩn Hòa một cái, nha đầu này ỷ vào Tiểu Ngọc đối xử tốt với mình, lúc nào cũng bắt nạt cậu ấy.

Vương Cẩn Hòa không vui nhìn Dư Bách Lâm: "Ông nội, con bắt nạt anh ấy lúc nào?

Tô Ngọc, em có bắt nạt anh không?" "Không có." Tô Ngọc lắc đầu.

Đừng nói là không bắt nạt, dù có thật sự bắt nạt anh cũng không dám nói, lỡ Tiểu Hòa giận thì sao? "Ông nội, Tô Ngọc đã nói con không bắt nạt anh ấy, ông đừng nói bậy." Dư Bách Lâm nhướng mày nhìn Tô Ngọc, ánh mắt dường như đang nói Tô Ngọc sao lại nhát gan thế. "Ông nội, ông đừng nhìn con, chúng ta ai cũng như ai thôi." Tô Ngọc chẳng hề ngại ngùng, nhìn thẳng lại.

Dư Bách Lâm đối với vợ cũng rất tốt, rất nhiều lúc đều nhường nhịn vợ mình, cũng không khác Tô Ngọc là mấy.

Dư Thanh Phong ở bên cạnh cười không ngớt, Dư Bách Lâm nhìn đứa con trai đang cười không ngừng, mắt hơi híp lại: "Thanh Phong, buồn cười lắm sao?" Dư Thanh Phong vội vàng lắc đầu: "Không buồn cười ạ." Ba cha con họ thực ra đều là kẻ sợ vợ, trước đây anh cả đều nghe lời chị dâu.

Bây giờ tìm được một chàng rể cũng giống hệt họ, thật sự có chút buồn cười.

Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, nói nhỏ gì đó với cô, Vương Cẩn Hòa mỉm cười, nụ cười đó khiến nụ cười trên mặt Tô Ngọc càng thêm rạng rỡ.

Cả nhà nhìn hai người thân mật như vậy, đều mang theo lời chúc phúc. "Vốn dĩ anh và Tiểu Hòa đã hẹn xong, đợi cấy mạ xong chúng ta sẽ đưa hai đứa nhỏ ra ngoài một chuyến, bây giờ xem ra không đi được rồi." Tô Ngọc cau mày nói.

Hiện tại nhà họ Dư và nhà họ Cố đều đang rình rập, nếu rời đi, lúc đó người ta đến cũng là một phiền phức. "Các con muốn đi thì cứ đi, ở nhà có chúng ta rồi, không sao đâu." Tô Tích biết cháu trai muốn làm gì, liền lên tiếng nói.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em thấy sao?" "Chúng ta hoãn lại một chút được không?

Nửa năm sau hãy đi, nửa năm đầu để người của anh vất vả một chút.

Vừa hay năm nay lúa nước là vụ đầu tiên, phải trông chừng mới được, ngoài ra còn có nhà họ Cố và nhà họ Dư." Dù có Tô Tích và mọi người ở đây, ra ngoài họ vẫn sẽ rất lo lắng.

Tô Ngọc gật đầu: "Được, lúc đó mang ít dưa hấu qua bồi dưỡng họ một chút." Lúc đó dưa hấu chắc có thể ăn được rồi. "Được." Chẳng qua chỉ là một xe dưa hấu, chút đồ này Vương Cẩn Hòa vẫn cho được.

Dư Bách Lâm và mọi người nghe cuộc đối thoại của hai người có chút dở khóc dở cười, họ thật sự không yếu đuối đến mức phải để hai đứa trẻ ở lại đây canh chừng. "Các con không cần phải ở lại đây đâu." Dư Thanh Phong bất đắc dĩ nói. "Chúng con không phải ở lại đây, chỉ là cảm thấy lúc này ra ngoài, nhà họ Cố ngược lại càng dễ ra tay hơn." Vương Cẩn Hòa ngây thơ nói.

Họ là vì sự an toàn của chính mình, chứ không hề lo lắng đâu. "Ừm, là các con không lo cho chúng ta, các con lo cho sự an toàn của chính mình." Dư Thanh Phong phụ họa một cách hời hợt.

Vương Cẩn Hòa lập tức không còn gì để nói, cha cô có lúc nói chuyện cũng khiến người ta bất lực.

Sau khi Dư Bách Á trở về nơi ở, ông ta gọi người của mình đến, bảo họ đem tất cả những chuyện xảy ra ở nhà Dư Bách Lâm nói cho các trưởng lão biết.

Cháu gái của Dư Bách Lâm bây giờ là Ngọc Vương phi, những trưởng lão đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Một khi biết nhà họ có người liên quan đến Vương gia, chắc chắn sẽ đến ngay lập tức.

Ông ta đúng là không hy vọng Dư Bách Lâm và mọi người quay về, nhưng để họ ở bên ngoài ông ta cũng không yên tâm.

Dưới tình hình giám sát như vậy mà còn xảy ra chuyện, huống hồ là bây giờ, chỉ có để người ta ở ngay dưới mí mắt mình ông ta mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Nếu ông ta không mời được người về, vậy thì để các trưởng lão đến mời.

Những người quản sự của nhà họ Dư bây giờ đều là người của ông ta, dù cha con họ có quay về thì đã sao?

Trong lúc Dư Bách Á truyền tin về, các trưởng lão nhà họ Dư chuẩn bị đến, nhà Vương Cẩn Hòa đang bận rộn cấy mạ, hoàn toàn không có thời gian để ý đến những chuyện này.

Chương 265

Nơi cấy mạ đầu tiên là ở trang viên.

Vương Cẩn Hòa cho người nhổ mạ lên, dẫn người đến ruộng nước đã chuẩn bị sẵn để dạy họ cấy mạ.

Thấy Vương Cẩn Hòa cấy với khoảng cách xa như vậy, mọi người đều có chút lo lắng, có người liền hỏi: "Bà chủ, làm như vậy thật sự không chết sao?

Còn nữa, cô cấy xa như vậy, thật sự không có vấn đề gì chứ?" Không phải họ lo lắng, đây là nơi họ phải trồng, sau này thu hoạch không tốt họ biết ăn nói làm sao?

Vương Cẩn Hòa biết sẽ có người hỏi như vậy, liền nói: "Theo phương pháp trồng trọt của các vị những năm trước, lúa quá chen chúc, rất nhiều cây bị chết ngạt.

Trồng theo phương pháp này sẽ tăng sản lượng, còn về việc có chết hay không, nửa tháng sau các vị sẽ biết." "Được, vậy cứ làm theo lời bà chủ nói." Họ đều là những người trồng ruộng lão luyện, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết chuyện gì đang xảy ra, theo phương pháp của Vương Cẩn Hòa, nói không chừng thật sự có thể tăng sản lượng.

Tất cả các tá điền dài hạn đều đến giúp, mất hơn mười ngày mới trồng xong bảy mươi mẫu đất.

Khi họ trồng xong thì phát hiện những cây được trồng đầu tiên đã bắt đầu xanh trở lại, thật sự đã sống rồi. "Sống thật rồi này." Có người chỉ vào những cây mạ đã sống, vui mừng nói. "Bà chủ thật lợi hại." "Tôi còn một trăm mẫu đất nữa, vẫn phải phiền các vị." Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng nói. "Bà chủ cứ nói địa điểm cho chúng tôi, ngày mai chúng tôi sẽ đi." Tá điền dài hạn trên trang viên vui vẻ nói.

Trồng bảy mươi mẫu hay một trăm bảy mươi mẫu đối với họ đều như nhau, còn về sự khác biệt thì chính là trồng một trăm bảy mươi mẫu họ sẽ kiếm được nhiều tiền hơn. "Lương quản sự, sau này đất đai hai bên đều giao cho các vị, các vị không có vấn đề gì chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lương quản sự hỏi.

Lương quản sự suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc lắc đầu: "Không vấn đề gì." "Được, vậy từ tháng này trở đi, tiền lương tháng của mỗi người sẽ tăng gấp đôi trên cơ sở ban đầu." Công việc của họ bắt đầu tăng lên, Vương Cẩn Hòa tự nhiên không thể để họ làm không công. "Cảm ơn bà chủ." Các tá điền dài hạn đứng bên cạnh nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, vui mừng khôn xiết.

Gấp đôi, một năm họ có thể có hơn hai mươi lăm lượng bạc, đây còn chưa tính đến phúc lợi bà chủ phát vào dịp lễ Tết. "Sau này phiền các vị rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn họ, nghiêm túc nói. "Bà chủ, cô khách sáo quá rồi." Trồng nhiều đất hơn, họ cũng chỉ bận rộn hơn một chút vào mùa xuân gieo trồng và mùa thu thu hoạch, nhưng mỗi lần làm xong bà chủ đều sẽ phát hồng bao cho họ. "Vậy quyết định thế nhé, ngày mai tôi sẽ đưa các vị đến mảnh đất khác." "Được." Sau khi nói chuyện xong với các tá điền, Vương Cẩn Hòa mới chuẩn bị về nhà.

Đi được không xa thì thấy Tô Ngọc dẫn hai đứa trẻ đến đón cô.

Vương Cẩn Hòa bước nhanh tới: "Sao mọi người lại đến đây?" "Thấy hôm nay em về muộn như vậy nên bọn anh đến đón em, sao vậy?

Công việc khó khăn lắm à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, cau mày hỏi. "Không phải, bảy mươi mẫu ở đây đã trồng xong rồi, ngày mai phải đến một trăm mẫu đất kia, em vừa nói với họ về vấn đề phúc lợi sau này nên mới về muộn.

Ngày mai đưa họ đến đó xong em cũng phải về dạy người trong thôn cấy mạ nữa." Vương Cẩn Hòa rầu rĩ nói.

Cảm giác vẫn còn rất nhiều việc phải làm. "Hôm nay xem qua, mấy mẫu đất trồng đầu tiên bây giờ đã bắt đầu xanh trở lại rồi, rất nhanh sẽ có thể thay thế lá cũ." Vương Cẩn Hòa chia sẻ những chuyện này với Tô Ngọc.

Tô Ngọc không hiểu nhiều về chuyện trồng trọt, nhưng điều đó không cản trở anh lắng nghe một cách chăm chú. "Tiểu Hòa, anh nghĩ em có thể gọi mấy người trong thôn ngày mai đi cùng em, như vậy họ có thể đến xem tình hình bảy mươi mẫu đất của em, để họ biết phương pháp trồng trọt của em không có vấn đề gì." Như vậy cũng có thể ngăn chặn có người sau này lấy chuyện này ra nói, thậm chí là nghi ngờ Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý: "Được, vậy lát nữa về em sẽ đi tìm thôn trưởng và mọi người." Mặc dù thôn trưởng và mọi người chắc chắn sẽ tin tưởng cô, nhưng vẫn nên để mọi người xem rốt cuộc là chuyện gì, như vậy mới có thể khiến mọi người càng tin tưởng cô hơn, sau này cũng sẽ không quá nghi ngờ. "Được." Hai người dẫn hai đứa trẻ tản bộ về nhà, lúc về đến nơi, ngay cả hai đứa trẻ tràn đầy năng lượng cũng mệt đến không muốn động đậy.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, thở hổn hển nói: "Cha ơi, lần sau chúng ta đi đón mẹ có thể đi xe ngựa không ạ?

Xa quá." Tô Ngọc nén cười, xoa xoa má Tiểu Bảo, ho nhẹ một tiếng nói: "Được, lần sau chúng ta đi xe ngựa đón mẹ được không?" Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Như vậy thì tốt ạ." Đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Con và anh về nhà trước đi, cha và mẹ con đi tìm thôn trưởng một chút." "Vâng ạ." Thấy hai đứa trẻ đã về đến nhà, Tô Ngọc mới nắm tay Vương Cẩn Hòa, hai người cùng nhau đến trong thôn tìm thôn trưởng.

Tạ Khuê thấy hai người đến thì rất vui: "Hai đứa sao lại đến đây?" "Chú, ruộng nước ở trang viên của cháu đã trồng xong rồi, cháu muốn mọi người đến xem phương pháp trồng trọt của cháu, ngày mai về cháu cũng sẽ bắt đầu dạy mọi người cách cấy mạ." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản. "Còn xem gì nữa?

Chúng tôi đều tin cháu, hoàn toàn không cần phải đi xem đâu." Thôn trưởng xua tay nói.

Trong việc trồng trọt, Tiểu Hòa thật sự rất giỏi, trồng bất cứ thứ gì cũng tốt hơn đám người họ rất nhiều.

Tiểu Hòa có một hai trăm mẫu đất đều trồng như vậy, họ có mấy mẫu, mười mẫu thì sao lại không trồng được?

Lời của Tạ Khuê khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ: "Chú…" Đây là bắt đầu tin tưởng cô một cách mù quáng rồi sao? "Chú tin tưởng cháu một cách mù quáng như vậy, cháu có chút áp lực đó nha." Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói. "Cháu không cần có áp lực gì cả, cứ làm theo ý mình là được." Tạ Khuê không để tâm xua tay nói.

Thấy Tạ Khuê đã nói vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không tiện cứ khăng khăng bảo người ta đi xem nữa. "Chú, vậy chúng cháu về trước đây." Nếu Tạ Khuê đã nói không cần đi thì không đi vậy.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh, buồn cười nói: "Xem ra là chúng ta đã nghĩ nhiều rồi." Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười: "Em nói đúng, đúng là chúng ta đã nghĩ quá nhiều, nhưng như vậy cũng tốt." Sự tin tưởng là nền tảng cơ bản nhất trong giao tiếp, thái độ của Tạ Khuê khiến Tô Ngọc cũng rất vui. "Thôn trưởng tin tưởng em như vậy, có phải em rất vui không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Đây không phải là điều hiển nhiên sao?

Sao em có thể không vui được chứ?" "Vui là được rồi, chúng ta về nhà thôi." "Được." Hai người về đến nhà, nhà bếp đã nấu xong cơm, chỉ đợi họ về là có thể bắt đầu ăn.

Ăn cơm xong, hai đứa trẻ không cần họ nhắc nhở, tự đi tắm rửa sạch sẽ, nằm trên giường là ngủ thiếp đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ ngủ ngay lập tức, nén cười nói: "Xem ra hai đứa hôm nay thật sự mệt rồi." Nếu không theo năng lượng của hai đứa, ít nhất còn phải chơi thêm một canh giờ nữa, sao có thể ngủ sớm như vậy.

Tô Ngọc dựa vào khung cửa, khoanh tay nhìn hai đứa trẻ đã ngủ say, trong mắt đầy ý cười: "Sau này có thể dùng cách này để chúng ngủ sớm hơn." Để chúng khỏi phải tối muộn mà vẫn tràn đầy năng lượng, khiến họ muốn ngủ sớm cũng không được.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Anh làm người đi chứ, anh mà thật sự làm vậy, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không đi ra ngoài với anh nữa đâu." Hôm nay mới nói đưa con đi xe ngựa, bây giờ đã nuốt lời, đây là chuyện một người làm cha có thể làm ra sao?

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, hình như anh thật sự đã quên mất chuyện này.

“Chậc, hai tên nhóc này, hiếm khi thấy chúng nó yên tĩnh như vậy.

Nhưng mà từ lúc luyện võ tới nay, hai đứa đều cao lên không ít.” “Đặc biệt là Tiểu Bảo, lớn nhanh hơn nữa.” Nói đến đây, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: “Lần đầu gặp Tiểu Trí là vì em nói nó sắp bị Tiểu Bảo đuổi kịp chiều cao, thế là dụ được thằng bé qua đây.

Ai ngờ quan hệ hai đứa lại tốt đến thế.” Đây là điều mà Vương Cẩn Hòa chưa từng nghĩ tới, lúc đó cô càng không ngờ Trương Trí Lâm cuối cùng lại trở thành con nuôi của mình.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: “Đây chính là cái gọi là duyên phận sao?” “Anh nói đúng.” Đúng là duyên phận.

Nhìn người bên cạnh, thật ra cô cũng chưa từng nghĩ sẽ có ngày ở bên Tô Ngọc, dù sao anh cũng là một thiên chi kiêu tử.

Chương 266

Hình như nói vậy cũng không đúng, phải là cô chưa từng nghĩ Tô Ngọc sẽ xuất hiện trong cuộc sống của mình, thậm chí trở thành một người vô cùng quan trọng.

Thấy Vương Cẩn Hòa nhìn mình không biết đang nghĩ gì, Tô Ngọc bước tới, đưa tay ôm lấy cô: “Đang nghĩ gì vậy?” “Hả?

Em đang nghĩ chúng ta có thể đến được với nhau khiến em cảm thấy có chút bất ngờ.” Vương Cẩn Hòa nói thẳng không chút giấu giếm.

“Tại sao lại nói vậy?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, ngạc nhiên hỏi.

“Bởi vì em chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành thân, chỉ nghĩ đưa Tiểu Bảo đi cùng, sống qua ngày cũng tốt rồi.

Ai mà biết anh tự chạy đến, lại còn là loại đuổi mãi không đi.” Nói xong, chính Vương Cẩn Hòa cũng không nhịn được cười.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên: “Đây là vinh hạnh của anh.” “Nói bậy.” Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy Tô Ngọc đang kề sát lại, bực bội nói.

“Con trai ngủ rồi, em có thể ở bên anh được chưa?” Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Anh đã mong ngóng hơn mười ngày rồi, khó khăn lắm con trai mới ngủ sớm, nếu cô không ở bên anh thì thật là tàn nhẫn.

Vương Cẩn Hòa đáy mắt ánh lên ý cười: “Được.” Sáng hôm sau, lúc Vương Cẩn Hòa thức dậy thì hối hận vì đã đồng ý ở bên Tô Ngọc tối qua.

Người đàn ông này đúng là biết hành hạ người khác.

Cô nghiêng đầu nhìn người vẫn đang ngủ bên cạnh, đưa tay véo má anh rồi mới đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Tô Ngọc mở mắt ra ngay khi Vương Cẩn Hòa vừa đi khỏi, đưa tay xoa xoa chỗ bị véo.

May mà không bị véo lúc đang tỉnh, nếu không chắc chắn sẽ còn nghiêm trọng hơn bây giờ.

Nằm một lúc, Tô Ngọc mới dậy trước khi Vương Cẩn Hòa ra khỏi cửa.

Lúc anh ra ngoài, hai đứa trẻ đã bắt đầu luyện võ, Nguyên Húc và Nguyên Bảo đứng bên cạnh trông chừng.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc đi ra liền biết anh vừa rồi giả vờ ngủ, cô bực bội lườm anh một cái: “Em đi đây, tối có thể về hơi muộn.” “Vậy anh sẽ đưa con đi đón em.” Tô Ngọc chưa bao giờ nghĩ đến việc để Vương Cẩn Hòa ở nhà không làm gì cả, anh biết đó không phải điều cô muốn, và dĩ nhiên cũng không phải điều anh muốn.

Vương Cẩn Hòa tuy không có hứng thú với quyền thế, nhưng cũng không muốn làm một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng.

Cô muốn làm việc của mình thì cứ để cô làm, chỉ cần mệt mỏi biết đường về nhà là được.

“Được, nhưng hôm nay anh đừng có dắt chúng đi bộ qua đó đấy.

Chỗ ấy xa hơn trang trại nhiều, đi bộ về em cũng mệt.” Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, nói với vẻ rất không hài lòng.

“Chắc chắn không đâu.” Tô Ngọc nén cười đáp.

Vương Cẩn Hòa rời đi, Tô Ngọc quay lại nghiêm túc dạy hai đứa trẻ luyện võ, vẻ mặt nghiêm nghị của anh khiến Tiểu Bảo phải đảo mắt.

Lúc học văn luyện võ, cha lúc nào cũng nghiêm khắc như vậy.

Sau khi kết thúc bài tập cơ bản, Tiểu Bảo và Tiểu Trí bắt đầu hoạt động tay chân, Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nghiêm túc của hai đứa thì vô cùng hài lòng.

Hai đứa trẻ tuy một đứa bốn tuổi, một đứa sáu tuổi nhưng chúng thật sự rất nỗ lực.

Bất kể anh dạy cái gì, cả hai đều có thể hoàn thành một cách nghiêm túc, điều này khiến anh cảm thấy rất thành tựu.

Anh thậm chí còn muốn xem hai đứa trẻ này, cùng với Hoằng Nghị, dưới sự dạy dỗ của anh cuối cùng có thể đi được đến đâu.

Anh đã có chút không thể chờ đợi được nữa rồi.

“Thiếu gia, cậu từ từ thôi, tiểu thiếu gia bọn họ còn nhỏ lắm.” Thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, Nguyên Bảo không nhịn được nhắc nhở một câu.

Thiếu gia nhà họ đừng đối xử với tiểu thiếu gia quá ác liệt.

“Nguyên Bảo, các ngươi không muốn xem Tiểu Bảo bọn họ có thể đi được đến bước nào sao?” Tô Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Bảo, nghiêm túc hỏi.

Nguyên Bảo và Nguyên Húc nhìn nhau, bọn họ đương nhiên muốn biết, nhưng muốn biết là một chuyện, thực sự làm vậy lại là chuyện khác.

Nếu thiếu gia thật sự đối xử với tiểu thiếu gia như vậy, đến lúc đó phu nhân chắc chắn sẽ đau lòng.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của họ, không khỏi tò mò hỏi: “Cha, mọi người đang nói gì vậy?” Cậu bé cảm giác như mình đã hiểu, lại như chưa hiểu gì cả.

“Tiểu Bảo, các con có muốn học hết tất cả bản lĩnh của cha không?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm, nghiêm túc hỏi.

“Tất cả ư?” Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Cha biết những gì ạ?” “Chỉ cần các con muốn học, cha đều biết, trừ y thuật.

Nếu các con muốn học y, cha có thể để Vạn Cổ đến dạy các con.” Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ, chỉ cần chúng muốn, anh đều sẽ đáp ứng.

Tiểu Bảo chán ghét nói: “Con không có hứng thú với y thuật, còn anh thì sao?” Trương Trí Lâm cũng nhẹ nhàng lắc đầu: “Tôi cũng không có hứng thú.” Tô Ngọc không ngờ cả hai đứa trẻ đều không hứng thú với y thuật: “Vậy thì không học.” “Cha, chúng con học hết bản lĩnh của cha là đủ rồi.” Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi quyết định.

Cùng với thời gian học tập với Tô Ngọc tăng lên, Tiểu Bảo đã nhận thức rõ ràng cha mình lợi hại đến mức nào.

Bất kể chúng hỏi vấn đề gì, Tô Ngọc đều biết và có thể trả lời.

Ngay cả Trương Trí Lâm cũng nhận ra Tô Ngọc còn lợi hại hơn cả ông ngoại của cậu, mà còn lợi hại hơn rất nhiều.

“Cha nuôi rất lợi hại.” Trương Trí Lâm khẳng định.

Tô Ngọc bật cười ha hả, đưa tay véo má hai đứa trẻ, nén cười nói: “Hai đứa các con miệng lưỡi thật ngọt, sau này ta sẽ dạy dỗ hai con thật tốt.” “Cảm ơn cha.” Vì hai đứa trẻ đã có suy nghĩ riêng, Tô Ngọc bắt đầu điều chỉnh nội dung học tập cho chúng.

Đợi đến khi Vương Cẩn Hòa biết chuyện này thì hai đứa đã hoàn toàn thích nghi với phương pháp giảng dạy này.

Lúc này, Vương Cẩn Hòa vẫn đang bận rộn với công việc canh tác mùa xuân.

Trưởng thôn ngay trong ngày đã thông báo cho những người khác, ngày hôm sau đến học cách cấy mạ với Tiểu Hòa.

Một vài người trong thôn đang chế giễu Vương Cẩn Hòa, cho rằng cách trồng trọt này của cô chắc chắn sẽ không thành công, làm gì có chuyện ươm mạ trước chứ?

Đến lúc đó đừng lãng phí giống lúa để rồi mừng hụt một phen.

Bọn họ bây giờ chỉ chờ xem trò cười của Vương Cẩn Hòa và những người trong thôn kia.

Một đám người trồng lúa nước mấy chục năm, lại đi nghe lời một nha đầu, đúng là nhục nhã ê chề.

Vương Cẩn Hòa không hề biết trong thôn có một số người đang muốn xem trò cười của mình.

Tối về, sau khi sắp xếp xong công việc trong ngày, cô mới đi tìm Tô Ngọc.

“Hai đứa nhỏ hôm nay làm gì vậy?

Sao lại ngủ sớm thế?” Vương Cẩn Hòa đến thư phòng tìm Tô Ngọc, kỳ quái hỏi.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng: “Chắc là mệt rồi.” “Mệt ư?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: “Anh đã làm gì?” Theo như tinh lực của hai đứa trẻ, đáng lẽ không thể mệt đến mức này, khả năng duy nhất là Tô Ngọc lại làm gì đó.

Chương 267

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, vô tội nói: “Tiểu Hòa, em phải tin anh, anh thật sự không làm gì cả.” “Vậy anh nói cho em biết tại sao hai đứa trẻ lại mệt đến mức này?” Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tô Ngọc.

Thế này mà còn không có chuyện gì, vậy thế nào mới gọi là có chuyện?

Dưới sự truy hỏi của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cuối cùng cũng kể hết những việc mình đã làm.

Vương Cẩn Hòa nghe xong liền bực bội lườm anh một cái: “Chúng vẫn còn là trẻ con đấy, anh từ từ thôi.” “Yên tâm, anh biết chừng mực.” Tô Ngọc là ỷ vào việc Vương Cẩn Hòa gần đây rất bận, không có thời gian xem hai đứa trẻ học hành, nên mới dám lừa cô như vậy.

Đợi đến khi Vương Cẩn Hòa rảnh rỗi, hai đứa trẻ có lẽ cũng đã thích nghi với cường độ hiện tại, lúc đó dù Tiểu Hòa có ý kiến cũng không làm gì được.

Ngày hôm sau, khi Vương Cẩn Hòa đến ruộng của Dư Thanh Phong, trưởng thôn và những người khác cũng đã có mặt.

Không chỉ trưởng thôn mà ngay cả những người không trồng theo cách của Vương Cẩn Hòa cũng đến xem.

Vương Cẩn Hòa không để ý đến họ, dẫn mọi người ra ruộng dạy cách cấy mạ và khoảng cách giữa các khóm mạ.

Cô vừa nói xong, có người lên tiếng: “Cô trồng thưa thế này mà còn nói tăng sản lượng, sau này không bị giảm sản lượng đã là may rồi.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn người vừa nói: “Không muốn nghe thì cút đi, đừng ở đây làm phiền chúng tôi.” Tạ Khang liếc nhìn người nói chuyện một cái: “Tiểu Hòa trồng cái gì cũng có thể trồng rất tốt.

Nhà cô ấy linh tinh cộng lại gần hai trăm mẫu ruộng nước, toàn bộ đều trồng theo cách này.

Tiểu Hòa còn trồng thử nghiệm hết ở ruộng nhà mình rồi mới đến dạy chúng ta.

Nhiều đất như vậy mà cô ấy còn dám thử, chúng ta mới có một chút thì sao lại không được?” “Đúng vậy, cho dù có giảm sản lượng thì sao chứ?

Chúng tôi tình nguyện.” Những người chế giễu Vương Cẩn Hòa nghe họ nói vậy đều cảm thấy đám người này có phải bị điên rồi không.

“Tôi thấy các người điên hết rồi, chuyện như vậy mà cũng làm được, đầu óc các người có vấn đề à?” “Đúng thế, người ta không thiếu tiền, dù thất thu cũng tổn thất nổi, các người tổn thất nổi không?” Có người giả vờ tốt bụng nói.

“Các người đừng để bị người ta lừa rồi còn giúp người ta đếm tiền đấy.” Tạ Khang vốn không kiên nhẫn nói chuyện với loại người này, nhưng nghe họ hạ thấp Vương Cẩn Hòa như vậy thì không vui: “Chúng tôi có gì mà tổn thất không nổi?

Cho dù lúa nước giảm sản lượng, chúng tôi còn có thu nhập từ dưa hấu, chỉ cần trồng ra là chúng tôi có thể kiếm tiền.” “Không sai.” Đám người nói năng mỉa mai bên cạnh nghe vậy liền ngây người.

Phải rồi, sao họ lại quên mất những người hôm nay đến đây đều là những nhà có trồng mấy mẫu dưa hấu, bây giờ họ căn bản không quan tâm đến những thứ này.

Trong tay họ không chỉ có mấy chục lượng bạc từ việc bán rau mùa đông năm ngoái theo Vương Cẩn Hòa, mà lứa rau vừa trồng xuống cũng sắp thu hoạch được, đó đều là tiền.

“À đúng rồi, chúng tôi còn có rau sắp thu hoạch để kiếm tiền, chúng tôi tổn thất nổi.” Vương Cẩn Hòa nghe họ nói chuyện kiêu ngạo như vậy mà thấy có chút buồn cười, họ cũng thật biết chọc tức người khác.

Nhưng lời này quả thật không sai, những người hôm nay đến đây đúng là không quan tâm đến chút tổn thất này.

Ngoài trồng dưa, họ còn trồng rau, lương thực chỉ trồng đủ cho mình ăn.

“Các chú đừng quan tâm đến chuyện này nữa.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Bây giờ những người này càng không tin tưởng bao nhiêu, sau này bị vả mặt sẽ càng đau bấy nhiêu.

Sau khi Vương Cẩn Hòa dạy họ cách cấy mạ, các gia đình trở về bắt đầu chuẩn bị.

Ba ngày đầu tiên sau khi mạ xuống ruộng, lá cây đều héo rũ như sắp chết.

Tiếng cười nhạo và sự không tin tưởng của những người kia càng trở nên rõ ràng hơn.

Bốn ngày sau, nhìn thấy lá mạ dần dần úa vàng, bọn họ cười càng vui vẻ hơn.

Đến ngày thứ mười, khi chuẩn bị đi chế giễu thì họ lại thấy những cây mạ vốn sắp chết kia lại sống lại một cách kỳ diệu.

Không chỉ sống lại mà còn mọc ra một lóng lá mới.

Kết quả này khiến những người chờ xem trò cười đều cảm thấy không thể tin được.

“Làm sao có thể?

Rõ ràng sắp chết rồi, sao lại mọc ra lá mới được.” Bên cạnh ruộng lúa nhà Tạ Khang có mấy người đứng đó, không dám tin vào mắt mình.

Tạ Khang liếc nhìn họ một cái, khinh bỉ nói: “Đã sớm nói rồi, nghe lời Tiểu Hòa chắc chắn không sai.

Các người tự mình không tin, bây giờ đừng có đến đây chất vấn tại sao lại thế.

Các người có tư cách sao?” “Còn nữa, sau này khi muốn trồng theo cách của Tiểu Hòa, nhớ tự vả vào mặt mình mấy cái thật đau, nếu không các người thật sự không có tư cách.” Tạ Khang nói với vẻ mặt vô cảm.

“Ngươi đắc ý cái gì?

Bây giờ mới bắt đầu thôi, đợi đến lúc mạ của các ngươi không mọc kín ruộng, các ngươi cứ chờ mà khóc đi.” Người bên cạnh cứng cổ không chịu thừa nhận mình sai.

Tạ Khang nhìn họ như nhìn một lũ ngốc: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, rồi sẽ có lúc các ngươi hối hận.” Sau đó Tạ Khang không thèm để ý đến những người này nữa, mà sung sướng ngắm nhìn ruộng mạ nhà mình.

Nhìn cây mạ mỗi ngày một tốt lên, xanh tươi hơn, trong lòng ông vui không kể xiết.

Sau khi vụ xuân kết thúc, rau trong thôn và rau nhà Vương Cẩn

Hòa cũng đã có thể thu hoạch.

Ăn cơm tối xong, hai vợ chồng dắt con ra ngoài đi dạo.

Nhìn thấy rau ngoài đồng, Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói: “Đây lại là tiền cả.” “Phải, tất cả đều là tiền.” Mớ rau này dịp Tết đã giúp cô kiếm được không ít tiền.

“Bảo Nguyên Bảo thông báo cho mọi người, dâu tây và rau đều nên thu hoạch rồi.

Tiểu Hòa, dâu tây hái lần này xong, phần còn lại để nhà mình ăn nhé?” Trong lúc Vương Cẩn Hòa bận rộn vụ xuân, Tô Ngọc đã dẫn Nguyên Bảo và mọi người hái một lần, lần này hái nữa là không còn bao nhiêu.

Tiểu Bảo và bọn trẻ đều thích ăn, anh muốn giữ lại cho chúng.

“Được.” Vương Cẩn Hòa thờ ơ nói.

Chỉ là một ít dâu tây, cho bọn trẻ ăn thì cứ ăn thôi, không có gì to tát cả.

Nguyên Bảo nghe tin lại sắp được hái dâu tây liền hỏi: “Thiếu gia, lần này có cần gửi vào cung nữa không ạ?” “Gửi thì chắc chắn phải gửi rồi.

Đã gửi thì gửi luôn cả rượu nho và những thứ khác nữa đi.” Thứ kiếm tiền nhiều nhất của Vương Cẩn Hòa thực ra vẫn là rượu mạnh, còn rượu nho thì hàng tồn kho của họ cũng không còn nhiều.

“Nho năm nay chúng ta đều dùng để ủ rượu, không bán nữa, bán đi có chút không lời.” Tô Ngọc nghĩ đến số nho bán đi năm ngoái mà thấy đau lòng, nếu không bán đi mà dùng hết để ủ rượu thì sẽ bán được bao nhiêu tiền chứ.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tô Ngọc: “Tiền của anh cũng không ít, anh còn để ý chút này sao?" "Anh không để ý, nhưng anh thấy dùng để ủ rượu sẽ lời hơn, không tin em cứ hỏi Nguyên Bảo." Nguyên Bảo cũng đã lén nói với anh nhiều lần, cảm thấy bán nho như vậy quá thiệt, không đáng.

Nguyên Bảo gật đầu đồng tình: "Thiếu gia nói đúng, nếu chúng ta dùng số nho bán đi năm ngoái để ủ rượu, ít nhất chúng ta có thể kiếm thêm được mười vạn lượng bạc." Đây đều là bạc trắng lấp lánh, không phải đá.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người, buồn cười nói: "Năm nay nho nhiều hơn một chút, sẽ không thiếu hàng đâu, hai người yên tâm đi." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Năm nay lại trồng thêm à?" "Trồng rồi, nhưng năm nay có thể vẫn sẽ thiếu một chút." Nho trồng năm nay phải sang năm mới cho quả.

"Vậy năm nay vẫn nên giữ lại nhiều hơn để ủ rượu, hái một đợt đem bán là được rồi." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, sự chấp niệm của Tô Ngọc đối với việc ủ rượu thật sự quá sâu sắc.

"Được, anh nói ủ thêm một ít rượu nho thì chúng ta ủ thêm một ít." Người trong nhà đều thích uống rượu nho, nếu Tô Ngọc thích thì cứ ủ thêm.

Chương 268

“Năm nay sẽ có thêm nhiều loại hoa quả nữa, còn nho thiếu một chút cũng không có gì to tát.” Năm nay còn có thanh long, dưa lưới, thiếu nho cũng không tổn thất quá nhiều.

Nghĩ đến những loại hoa quả mình trồng, Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: “Đất trong tay mình vẫn còn quá ít.” Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: “Còn chê ít nữa à?” “Chắc chắn là chê rồi.” Vương Cẩn Hòa gật đầu, bây giờ cô có rất nhiều việc phải làm, không có đất thì rất nhiều thứ không trồng được, đây mới là phiền phức.

“Mình còn phải nghĩ cách mua thêm chút đất nữa mới được, xa một chút cũng có thể chấp nhận.

Ở đây bồi dưỡng vài người, đến lúc đó cử họ đến bên kia quản lý là được.” Vương Cẩn Hòa biết rằng mua hết đất đai ở gần đây là không thực tế.

Chỉ có thể đi nơi khác mua, như vậy thì nửa đầu năm nay lại không được, trong tay cô không có người.

“Vậy bây giờ em cứ bồi dưỡng một số người trước đi, như vậy sau này em muốn làm gì cũng sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi rất đồng tình với lời của Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: “Vẫn cần phải mua người.” “Mua, ngày mai chúng ta đi xem.” Tô Ngọc là người theo trường phái hành động, nói là làm ngay.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cùng nhau đi tìm Lão Tần, người đã bán Thu Ý cho họ lúc trước.

Người ở chỗ ông ta quả thật rất tốt.

“Cô nương, các vị đến rồi.

Hai chị em chúng nó vẫn ổn chứ?” Lão Tần cũng không dám đi thăm hai đứa, bây giờ người ta đến, tự nhiên ông sẽ hỏi thăm tình hình của hai đứa trẻ, xem chúng có sống tốt không.

“Họ rất tốt.” Vương Cẩn Hòa gật đầu, kể cho Lão Tần nghe tình hình của hai chị em.

Lão Tần nghe xong thì hoàn toàn yên tâm.

“Không sao là tốt rồi, chúng nó sống tốt là tôi yên tâm rồi.” Lão Tần khẽ thở dài, đối với hai đứa trẻ cũng coi như yên tâm phần nào.

“Cô nương, các vị hôm nay đến đây có phải có chuyện gì không?” Lão Tần hỏi han xong chuyện của hai chị em thì nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Chúng tôi đến đây để mua người, trong nhà vẫn cần thêm người, nhưng chúng tôi cần loại biết trồng trọt.” Vương Cẩn Hòa nhìn Lão Tần nói.

Lão Tần vừa nghe đã có ngay ứng cử viên: “Cô nương đến đúng lúc lắm, tôi vừa mới tiếp nhận một nhóm người, trước đây đều làm việc trong trang trại.

Vì quản sự làm sai chuyện nên họ bị liên lụy, bị chủ nhà bán đi.

Người đều rất tốt, nếu cô nương có hứng thú, tôi sẽ cho người ra cho các vị xem.” “Ông cho người ra để chúng tôi xem xem họ thế nào.” Vương Cẩn Hòa gật đầu bảo Lão Tần dẫn người ra.

Cô tin Lão Tần sẽ không lừa mình, người ông ấy nói tốt chắc hẳn đều không tồi.

Rất nhanh, Lão Tần dẫn theo hơn mười người đàn ông lực lưỡng bước ra.

Nhìn bọn họ, Vương Cẩn Hòa nheo mắt: “Lão Tần, ông chắc chắn đây đều là nông dân bình thường sao?” Lão Tần sững người một lúc rồi cười khẽ: “Cô nương mắt tinh thật, họ quả thật không phải nông dân bình thường.” “Họ từng đi lính, tại sao lại trở thành nô lệ?” Tô Ngọc nhìn Lão Tần với ánh mắt sắc bén, hỏi.

Lão Tần khẽ thở dài, nhìn Tô Ngọc nói: “Vị công tử này, ngài có biết phiên vương không?” Phiên vương?

Tô Ngọc nhíu chặt mày, ở Huyền quốc quả thật có mấy phiên vương, hoàng thượng cũng từng nghĩ đến việc cắt giảm thế lực của phiên vương, chỉ là vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

“Họ đều là người dưới trướng của Ninh Viễn Vương, lúc đó vì phạm lỗi nên bị phạt đến trang trại làm việc.

Làm được hơn hai năm thì trang trại đó xảy ra chuyện, họ liền bị bán đi.” Từ một tướng sĩ trở thành nô lệ, sự chênh lệch trong lòng họ có thể tưởng tượng được.

Từ khi đến đây, họ không hề mở miệng nói chuyện, dường như đã xem nhẹ sinh tử, không còn quan tâm đến bất cứ điều gì.

“Họ bị oan đúng không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Lão Tần hỏi.

Lão Tần kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó gật đầu: “Cô nương nói không sai, nhưng người có quyền nói ngươi làm sai chuyện thì không cần bằng chứng.” Huống hồ còn có người muốn hại họ, không quyền không thế, người có quyền lại không tin tưởng, họ cũng chỉ có thể nhận lấy kết cục như vậy.

“Lão Tần, lá gan của ông cũng lớn thật đấy, người nào cũng dám nhận.” Nhận hai chị em Thu Ý, bây giờ lại là những người như thế này.

Lão Tần bật cười ha hả: “Chỗ tôi cũng ổn thôi, chỉ là không nỡ nhìn họ đi nơi khác nên mới nhận về.

Cô nương có muốn không?” “Đương nhiên rồi.” Vương Cẩn Hòa gật đầu.

Tô Ngọc bây giờ là Vương gia, có thêm vài hộ vệ bên cạnh cũng là chuyện tốt.

Hơn chục người này vừa nhìn đã biết là loại người đặc biệt có năng lực, không lấy thì phí.

“Đây là tiền.” Tổng cộng mười lăm người, Vương Cẩn Hòa đưa một trăm năm mươi lượng.

“Nhiều quá rồi.” Lão Tần sững người, lắc đầu nói.

“Xứng đáng.” Những người này, mỗi người mười lượng bạc cũng là họ đã kiếm lời lớn rồi.

Lão Tần suy nghĩ một chút liền hiểu ý của Vương Cẩn Hòa: “Vậy được, tiền tôi nhận, đây là khế ước bán thân.” Vương Cẩn Hòa nhận lấy khế ước bán thân rồi trả lại cho họ.

Những người đó kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không hiểu cô muốn làm gì.

Ngay cả Lão Tần cũng không nhịn được nhíu mày, cô nương này định làm gì vậy.

“Lão Tần, ông tìm giúp chúng tôi thêm mười người nông dân chính hiệu nữa, để họ giúp tôi trồng trọt thì đúng là phung phí của trời.” Những người này đều là người có thể làm đại sự, không thích hợp cầm cuốc.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay xoa đầu cô: “Nghịch ngợm.” “Lão Tần, tìm cho chúng tôi một căn phòng yên tĩnh, chúng tôi muốn nói chuyện với họ.” Tô Ngọc tuy nói Vương Cẩn Hòa nghịch ngợm, nhưng vẫn làm theo ý cô.

Lão Tần dẫn họ ra sân sau: “Ở đây không có mấy người qua lại.” Đợi Lão Tần rời đi, Vương Cẩn Hòa mới nhìn họ: “Tôi trả lại khế ước bán thân cho các người, sau đó mỗi tháng trả năm lượng bạc thuê các người làm thị vệ cho chúng tôi, thế nào?” “Tại sao?” Người nói chuyện giọng có chút khàn, rõ ràng đã rất lâu không nói chuyện.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói: “Các người rất thích hợp.” “Chỉ vì vậy thôi sao?” Người đó nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút kinh ngạc hỏi.

Chỉ vì họ thích hợp mà trả lại khế ước bán thân cho họ?

Anh ta nên nói cô nương trước mặt này ngây thơ hay là có chút ngốc nghếch?

“Đúng vậy, các người thích hợp làm chuyện khác, không thích hợp cầm cuốc.

Tô Ngọc, sau này để họ đi theo Nguyên Bảo làm việc được không?” Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc nói.

“Em còn chưa hỏi người ta có đồng ý đi theo chúng ta không nữa.” Tô Ngọc véo nhẹ mũi Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn họ: “Các người không đồng ý sao?” Bị Vương Cẩn Hòa nhìn bằng ánh mắt như vậy, họ thật sự không nỡ nói không đồng ý.

Anh ta cúi đầu nhìn khế ước bán thân trong tay: “Cái này cô cứ giữ lấy, đã mua chúng tôi rồi thì sau này cô chính là chủ tử của chúng tôi.” Những ngày chém chém giết giết họ cũng không muốn tiếp tục nữa, bây giờ có thể tìm một nơi yên ổn để sống qua ngày cũng không tệ.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn người vừa trả lại khế ước bán thân cho mình: “Anh không hỏi ý kiến những người bên cạnh sao?” “Chúng tôi đi theo đại ca.” Từ chiến trường đến trang trại, họ luôn được đối phương bảo vệ, đại ca nói gì họ làm nấy.

Hơn nữa, cô nương này trông có vẻ là một người rất tốt.

“Vậy được rồi, Tô Ngọc, thị vệ trong tay anh mỗi tháng lương bao nhiêu?” Nguyên Bảo và Nguyên Húc chắc chắn nhiều hơn, dù sao công việc họ làm cũng rất nhiều.

“Cũng tương đương với con số em vừa nói.” Họ không thể so sánh với Nguyên Bảo và những người khác, công việc của Nguyên Bảo phụ trách rất nhiều.

“Vậy được, sau này các người mỗi tháng năm lượng bạc, mỗi quý bốn bộ quần áo.

Chương 269

Các người còn có yêu cầu gì nữa không?” Vương Cẩn Hòa nhìn họ, nói thẳng.

“Không có.” Phúc lợi này còn tốt hơn trước đây của họ, sao họ có thể có yêu cầu khác được?

“Vậy được, sau khi về đến nhà, mỗi ngày các người đều có thể dành ra một canh rưỡi để luyện võ, võ công của các người không thể bỏ được.” Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: “Chúng ta về kinh thành còn sớm, không cần chuẩn bị sớm như vậy.” “Chúng ta chưa chắc đã đợi được đến sau này mới về kinh thành.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Tết năm nay, có lẽ họ sẽ phải trở về.

Mười mấy người đó nhìn nhau, xem ra chủ tử mới của họ cũng không phải người bình thường.

“Em nói cũng phải.” Cố gia và Dư gia đang rình rập bên cạnh, quả thật phải chuẩn bị người rồi.

Người trong tay anh tạm thời không thể lộ ra ngoài sáng, để họ ra mặt cản một chút cũng được.

“Các người tên gì?” Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi.

“Quý Thần.” “Ngươi lại là Quý Thần?” Tô Ngọc kinh ngạc nhìn người được những người khác gọi là đại ca.

Họ dường như đã mua được bảo bối rồi.

“Vâng.” Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tô Ngọc, có chút tò mò hỏi: “Tô Ngọc, người này anh quen sao?” Tô Ngọc gật đầu với vẻ mặt kỳ lạ: “Anh chưa từng gặp nhưng đã từng nghe qua.

Dưới trướng của Ninh Viễn Vương có một tiểu đội mười lăm người, người đứng đầu tên là Quý Thần.

Họ có thể nói là một thanh kiếm sắc bén dưới tay Ninh Viễn Vương, đã từng chinh chiến rất nhiều nơi cho ông ta.

Mà Quý Thần vì bảo vệ Ninh Viễn Vương mà suýt mất mạng, mười lăm người họ ai cũng là cao thủ.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ quái: “Tô Ngọc, một trăm năm mươi lượng này của chúng ta tiêu quá xứng đáng.” Quý Thần khẽ thở dài: “Chuyện đã qua rồi, hai vị không cần nhắc lại nữa.” “Tô Ngọc, sau này họ sẽ theo anh làm việc, ở bên cạnh em quá phung phí của trời, không thích hợp.” Tô Ngọc mới là người làm đại sự, người có năng lực như vậy ở bên cạnh cô chính là lãng phí nhân tài.

“Thích Phong, Trần Cẩm Niên là ai?” Tô Ngọc nghĩ đến hai người, nhìn những người phía sau Quý Thần hỏi.

Hai người trông khoảng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi đứng ra: “Là chúng tôi.” “Hai người sau này theo Tiểu Hòa, những người còn lại theo ta.

Vừa hay ta có việc cần các ngươi đi làm.” Có một việc mà Tô Ngọc luôn muốn làm, nhưng người trong tay anh đều là những gương mặt quen thuộc, không thích hợp để làm việc đó.

Bây giờ có thêm mười mấy người, anh đương nhiên vui mừng, những việc cần làm cũng nên bắt đầu rồi.

“Vâng.” “Tại sao lại để hai người họ theo em?

Tất cả mọi người theo anh không tốt hơn sao?” Tô Ngọc đáng lẽ phải cần những người như vậy hơn.

“Thích Phong rất nhạy bén với con số, có thể ở bên cạnh em làm kế toán.

Còn Trần Cẩm Niên rất giỏi quản lý người, ở bên cạnh em quản lý người trong trang tử thì vô cùng tốt.

Có hai người họ ở trang trại và vườn cây ăn quả, em sẽ nhàn hơn rất nhiều.” Tô Ngọc nói ra mục đích của mình.

Quý Thần nhướng mày nhìn Tô Ngọc, người này anh ta biết là thiếu gia của Tô gia, cũng là một người rất có tài hoa và kinh doanh rất giỏi.

Bây giờ xem ra Tô Ngọc còn có rất nhiều chuyện giấu người ngoài.

“Đi mua thêm mấy con ngựa nữa.

Lão Tần không biết có người quen không, đến lúc đó các người tự chọn.” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Thích Phong và những người khác.

Thích Phong và những người khác nhìn Vương Cẩn Hòa, luôn cảm thấy vị phu nhân này của họ thực ra là một người phá gia chi tử.

Lại còn muốn cấp cho mỗi người bọn họ một con ngựa.

Lúc cả nhóm đi ra ngoài, Lão Tần đã chọn xong người, trông họ đúng là nông dân, nhưng lại nhiều hơn ba người.

“Dư ra ba người, các vị có muốn không?” Lão Tần nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Mười ba người ông chọn ra đều rất tốt, bỏ ai ông cũng thấy không nỡ.

“Có thể, ông có biết chỗ nào bán ngựa không?” Vương Cẩn Hòa liếc mắt một cái liền biết người Lão Tần chọn đều không tồi.

“Cái này thì cô hỏi đúng người rồi, theo tôi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Quý Thần và những người khác: “Đi thôi, cùng đi xem.” Những người này đều từ chiến trường trở về, họ chọn ngựa chắc hẳn rất giỏi.

Chỗ của Lão Tần vậy mà cũng bán ngựa, trông chúng đều khá tốt.

“Phạm vi kinh doanh của ông cũng rộng thật đấy.” Vương Cẩn Hòa nhìn những con ngựa này, trêu chọc nói.

Lão Tần ho nhẹ một tiếng, cười gượng nói: “Tất cả đều là vì miếng cơm manh áo, các vị xem muốn bao nhiêu.” “Họ mỗi người chọn một con.” Quý Thần và những người khác cũng không khách khí với Vương Cẩn Hòa, bắt đầu đi vào đàn ngựa lựa chọn.

Nhìn những con ngựa họ chọn ra, Lão Tần gần như muốn khóc: “Các người chọn hết những con ngựa tốt nhất trong tay tôi rồi, đúng là không cho người khác đường sống.” “Đã chọn thì dĩ nhiên phải chọn con tốt nhất, ai lại đi chọn mấy quả dưa vẹo táo sâu chứ.

Dù sao sau này con ngựa này cũng phải cùng họ bôn ba khắp nơi.” Vương Cẩn Hòa nói một cách đương nhiên.

“Thôi được rồi, ai bảo tôi nợ ân tình của các vị chứ?” Lão Tần nói với vẻ mặt rầu rĩ.

“Cộng thêm mười ba người bên ngoài là bao nhiêu tiền, yên cương ông cũng chuẩn bị sẵn cho tôi.” “Ngựa là hai mươi lượng bạc một con, tổng cộng ba trăm lượng.

Còn mười ba người kia, cô đưa sáu mươi lượng là được.” Vương Cẩn Hòa lấy tiền đưa cho Lão Tần: “Sau này có người tốt như vậy nhất định phải giữ lại cho chúng tôi nhé, càng nhiều càng tốt.” Lão Tần mặt đen lại, liên tục xua tay nói: “Cô mau dẫn người đi đi, đừng ở đây chọc tức tôi nữa.” Ông ta đúng là lỗ nặng rồi.

Vương Cẩn Hòa bật cười ha hả, Tô Ngọc đưa tay xoa đầu cô, buồn cười nói: “Đừng có lúc nào cũng bắt nạt người ta.” “Vâng.” Mua người xong, nhìn quần áo trên người họ, Vương Cẩn Hòa lại đi mua cho mỗi người hai bộ quần áo, lúc này mới lên đường về phủ.

Trở về nhà, Vương Cẩn Hòa dẫn mười ba người làm công dài hạn đến nơi ở dưới chân núi: “Lục Oa, đây là người mới đến, chú giúp họ sắp xếp chỗ ở, nói với bà nội chú và những người khác sau này nấu thêm cơm, không có lương thực thì qua chỗ ta lấy.” Lục Oa chính là người được vị đại thúc xây nhà giới thiệu cho Vương Cẩn Hòa, đến đây được một thời gian, làm việc gì cũng rất tốt. hiện tại đã là người đứng đầu nhóm thợ dài hạn, cậu ấy làm rất tốt.” “Vâng thưa bà chủ, cây ăn quả trên núi đều đã sống cả rồi ạ.” Lục Oa báo cáo tình hình trên núi với Vương Cẩn Hòa.

“Được, sau này mảnh đất trồng dưa của tôi cần các cậu qua giúp một tay, cậu báo trước với mọi người nhé.” Vương Cẩn Hòa nhìn Lục Oa nói.

“Vâng.” “Các người cứ nghỉ ngơi hai ngày, sau đó Lục Oa sẽ nói cho các người biết phải làm gì, cứ nghe theo cậu ấy là được.” Vương Cẩn Hòa nhìn mười ba người hôm nay mới mua về.

“Vâng, thưa tiểu thư.” Vương Cẩn Hòa sắp xếp xong xuôi mọi người mới quay về tìm Tô Ngọc.

Lúc trở về, Nguyên Bảo cũng đang nói chuyện với Quý Thần về những việc cần làm.

Vương Cẩn Hòa gọi Thích Phong và Trần Cẩm Niên lại: “Thích Phong, các anh theo tôi, tôi sẽ nói cho các anh biết tôi có những gì.

Sổ sách bên tôi trước giờ đều do Nguyên Bảo phụ trách, bây giờ có Thích Phong rồi thì không thể để Nguyên Bảo tiếp tục giúp nữa, cậu ấy có rất nhiều việc.

Đợi Nguyên Bảo xong việc, anh qua bàn giao với cậu ấy một chút.” “Vâng.” Ba người đến thư phòng của Vương Cẩn Hòa, cô bắt đầu kể cho họ nghe về những sản nghiệp mình đang có, bao gồm hai trang tử, một trăm bảy mươi mẫu ruộng nước, mấy chục mẫu đất cát và một xưởng rượu.

“Trong tay tôi tạm thời chỉ có những thứ này.

Hiện tại, nguồn thu nhập chính là rau củ, hoa quả và rượu trong xưởng.

Sổ sách ở đây, Thích Phong, anh xem trước để nắm tình hình đi.” Vương Cẩn Hòa lấy sổ sách ra đưa cho Thích Phong.

Chương 270

Thích Phong cầm lấy sổ sách rồi chăm chú xem.

Khi nhìn thấy dâu tây giá hai mươi lạng một cân, rau củ một lạng bạc một cân, cuốn sổ trong tay anh ta suýt nữa thì rơi xuống đất.

“Phu nhân, dâu tây và rau củ của người là vàng sao?

Sao lại bán đắt thế?” Thích Phong không nhịn được hỏi.

“Rau quả có thể bồi bổ cơ thể, anh nói xem có đáng giá như vậy không?” Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi lại.

Tay Thích Phong run lên, nếu đây là sự thật thì quả thực có thể bán với giá đó.

“Nhà chúng ta đều ăn những loại rau này, các anh ở đây một thời gian sẽ biết.” Thấy Thích Phong có vẻ không tin, Vương Cẩn Hòa nói thêm.

Thích Phong nhìn Vương Cẩn Hòa, nghĩ thầm, những thứ quý giá như vậy mà lại cho bọn họ ăn, phu nhân thật sự rất hào phóng.

Vương Cẩn Hòa không để ý đến Thích Phong nữa, bắt đầu giao việc cho Trần Cẩm Niên.

“Trần Cẩm Niên, sau này anh sẽ phụ trách chuyện ở trang tử, xưởng rượu và vườn cây ăn quả.

Bây giờ tôi sẽ nói trước cho anh biết cần làm gì.

Bên xưởng rượu, anh phải chú ý xem rượu trong kho có quá nhiều không, nếu nhiều quá thì phải mang rượu đã ủ trước đó ra bán.

Sau này tôi sẽ đưa danh sách khách hàng cho anh.” Vương Cẩn Hòa nhận ra có hai người này, sau khi cô phân công mọi việc xong xuôi, quả thật sẽ nhàn rỗi hơn rất nhiều.

“Vâng.” Trần Cẩm Niên cũng không ngờ bọn họ vừa mới đến mà Vương Cẩn Hòa đã tin tưởng họ như vậy.

Sự tin tưởng này khiến cả hai vô cùng vui mừng.

“Phu nhân yên tâm, những việc này tôi sẽ xử lý ổn thỏa.” Đã đến gia đình này, anh ta tự nhiên phải giúp Vương Cẩn Hòa quản lý tốt mọi việc.

Tuy thời gian đến đây không dài, nhưng anh ta có thể cảm nhận được Vương Cẩn Hòa không thực sự coi họ là nô tài, mà đối xử với họ một cách bình đẳng.

Cảm giác này họ chưa từng có.

Nếu cô đã thật lòng đối đãi với họ, họ tự nhiên cũng sẽ dốc hết sức mình để giúp đỡ.

Vương Cẩn Hòa đưa danh sách nhân sự trong trang tử cho Trần Cẩm Niên, trên đó ghi rõ có bao nhiêu thợ dài hạn, bao nhiêu người làm đã mua về, còn có danh sách khách hàng của xưởng rượu và những gia đình cần cung cấp rau củ.

“Các anh có hai ngày nghỉ, cứ nghỉ ngơi cho khỏe rồi hẵng làm việc.” Vương Cẩn Hòa nhìn họ cười nói.

“Chỗ ở chắc Nguyên Bảo đã sắp xếp cho các anh rồi chứ?” Vương Cẩn Hòa nhìn hai người, không yên tâm hỏi.

“Sắp xếp xong rồi ạ.” Chỗ ở của họ đều là phòng mới xây, hai người một phòng.

Với đãi ngộ này, họ cảm thấy nếu không làm việc cho tốt thì thật có lỗi với Vương Cẩn Hòa.

“Vậy được rồi, nếu thiếu thứ gì thì cứ đến tìm Thu Ý lấy.”

“Vâng.” “À phải rồi, các anh đã lấy vợ chưa?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi, đều đã ngoài hai mươi rồi, chắc là có vợ rồi chứ?

Thích Phong và Trần Cẩm Niên đều sững người, rồi im lặng lắc đầu: “Chưa ạ.” “Như vậy sao được.

Nhà chúng ta có rất nhiều cô nương chưa thành thân, nếu các anh thích ai tôi có thể làm mai cho, đến lúc đó nhớ nói với tôi một tiếng nhé.” Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Hai người hít một hơi thật sâu: “Phu nhân, chúng tôi xin phép đi trước.” Nói xong liền quay người rời đi.

Vẻ mặt hoảng hốt bỏ chạy của họ khiến Vương Cẩn Hòa cười không ngớt.

Hai người này thú vị thật, đúng là vui quá đi.

Sau khi ra ngoài, Thích Phong cười khổ nói: “Vị phu nhân này của chúng ta thật đúng là không câu nệ tiểu tiết.” Trần Cẩm Niên gật đầu: “Nhưng cô ấy là người rất tốt.” “Đúng vậy.” Thích Phong có cảm giác họ sẽ sống rất tốt ở đây.

Còn chuyện lấy vợ mà Vương Cẩn Hòa nói, chỉ có thể thuận theo tự nhiên.

Bên phía Tô Ngọc cũng đã sắp xếp xong.

Anh vừa qua đã thấy Vương Cẩn Hòa nằm bò trên bàn cười không ngớt, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc không khỏi nhướng mày: “Cười gì vậy?” Vương Cẩn Hòa kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc nghe, kể xong cô nén cười nói: “Em hình như đã dọa họ chạy mất rồi.” Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn cô.

Có lúc Vương Cẩn Hòa cứ như một đứa trẻ, nghĩ gì là làm nấy.

“Em đó.” Tô Ngọc đưa tay véo nhẹ má Vương Cẩn Hòa như một hình phạt.

“Như vậy không phải rất tốt sao?” Vương Cẩn Hòa không phục.

Nguyên Bảo và đám người của anh đều là một lũ độc thân, bây giờ lại có thêm mười mấy người độc thân nữa, người không biết còn tưởng họ không cho thuộc hạ lấy vợ ấy chứ.

“Thì em cũng không thể se duyên bừa bãi được, ít nhất cũng phải đợi người ta có tình cảm với nhau đã chứ, em nói có phải không?” Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa có ý tốt, nhưng chuyện này còn phải xem duyên phận.

“Em đương nhiên biết lý lẽ này, em cũng không phải loại người thích ép buộc người khác.” Trong nhà có thêm nhiều người, công việc có thể làm cũng nhiều hơn, Vương Cẩn Hòa bắt đầu suy tính những chuyện khác.

“À phải rồi, anh muốn để Quý Thần và những người khác đi làm gì vậy?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra chuyện này, không nhịn được hỏi.

“Là việc anh vẫn luôn muốn làm, nhưng Nguyên Bảo và những người khác đều là gương mặt quen thuộc, nếu đi sẽ dễ bị cảnh giác.

Quý Thần và những người khác đi thì sẽ khác.” Tô Ngọc giải thích đơn giản cho Vương Cẩn Hòa.

Nghe xong cô cũng hiểu tại sao Tô Ngọc lại muốn tìm họ làm việc này, quả thật chỉ có Quý Thần và những người đó mới có thể làm được.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm: “Lúc để Quý Thần và mọi người qua đó, anh nhớ dặn họ cẩn thận một chút.

Anh định để họ đi lúc nào?” “Ngày kia.” “Như vậy cũng tốt, nghỉ ngơi hai ngày rồi hẵng làm việc.” Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm.

“Anh làm việc mà em còn không yên tâm sao?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn cô, anh giống loại người chuyên bóc lột sức lao động của thuộc hạ lắm à?

Vương Cẩn Hòa khoác tay Tô Ngọc, cười nói: “Em đương nhiên là tin anh rồi.” Hai người bàn bạc về những kế hoạch sắp tới.

Vương Cẩn Hòa dự định biến nơi này thành vựa lúa của Huyền quốc, còn Tô Ngọc muốn giúp Hoàng thượng có thêm nhiều lợi ích, giảm bớt áp lực.

Ban đầu Tô Ngọc không định đi đâu, nhưng sau khi Quý Thần và những người khác rời đi, bên phía anh cũng xảy ra một số chuyện.

Tô Ngọc nhìn lá thư vừa nhận được, mày hơi nhíu lại, xem ra vắng mặt lâu ngày, có kẻ đã bắt đầu không an phận rồi.

“Tiểu Hòa, bên anh có chút chuyện, có lẽ phải đi một thời gian.

Anh cần mang Nguyên Bảo đi, bên em không có vấn đề gì chứ?” Tô Ngọc cất lá thư đi rồi đến tìm Vương Cẩn Hòa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Vương Cẩn Hòa thấy sắc mặt Tô Ngọc đột nhiên trở nên nghiêm trọng, không khỏi lo lắng hỏi.

“Có kẻ bên phía anh bắt đầu không an phận rồi.” Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, có chút bực bội.

Xem ra để Quý Thần và những người khác đi làm việc đó là quyết định đúng đắn nhất.

Chương 271

"Vậy anh cứ đi đi, bên em bây giờ có Thích Phong, cậu ấy cũng rất tài giỏi.

Nhưng phải để cậu ấy bàn giao công việc bên này với Nguyên Bảo một chút." Dù sao trước đây mọi việc đều do Nguyên Bảo phụ trách.

"Được." Tô Ngọc gọi Nguyên Bảo đến, bảo cậu bàn giao tất cả công việc bên phía Vương Cẩn Hòa cho Thích Phong.

"Hai ngày qua đã nói cho Thích Phong gần hết mọi việc rồi, sau này chỉ cần nói nốt những việc lặt vặt còn lại là được." Lời của Nguyên Bảo khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ.

Vốn dĩ cô cho Thích Phong nghỉ hai ngày, không ngờ người ta chẳng những không nghỉ ngơi mà còn tìm hiểu rõ ràng mọi việc cần làm.

"Đúng là đỡ lo thật." Vương Cẩn Hòa nín nửa ngày mới nói ra được một câu như vậy.

"Nguyên Bảo, cậu bàn giao nốt những việc còn lại cho Thích Phong đi, ngày mai chúng ta trực tiếp rời khỏi đây, trở về một chuyến." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

"Vâng." Sau khi Nguyên Bảo đi làm việc, Tô Ngọc đến tìm Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm, báo cho hai đứa biết mình sắp phải đi xa một thời gian.

"Tiểu Bảo, Tiểu Trí, cha phải đi một thời gian.

Trong thời gian này, các con phải theo ông nội học hành cho tốt.

Cha sẽ giao bài tập, lúc trở về sẽ kiểm tra.

Nếu các con hoàn thành, cha sẽ tặng mỗi đứa một món bảo bối, thế nào?” Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ nói.

Tuy Tiểu Bảo không nỡ xa Tô Ngọc nhưng vẫn gật đầu đồng ý: “Thưa cha, con sẽ ngoan ngoãn nghe lời.” “Ngoan lắm.” Ngày hôm sau, Tô Ngọc mang theo Nguyên Bảo và Nguyên Húc rời đi.

Vương Cẩn Hòa có chút buồn bã, lại phải đi rồi.

Nhưng nỗi buồn chỉ thoáng qua, sau khi họ đi, Vương Cẩn Hòa lại lên tinh thần tiếp tục làm việc của mình.

Mà Cố Thăng biết tin Tô Ngọc rời đi thì vô cùng phấn khích, Tô Ngọc đi thật đúng lúc.

Cố Thăng không vội đến tìm Vương Cẩn Hòa, mà đi tìm Dư Bách Á, định hợp tác với ông ta.

Nhân lúc Tô Ngọc không có ở đây, trực tiếp xử lý gọn bọn họ, đến lúc Tô Ngọc quay về cũng không kịp nữa.

Dư Bách Á cũng có cùng suy nghĩ với Cố Thăng.

Tô Ngọc không có ở đây chính là cơ hội của họ.

Hai người bàn bạc xong liền cùng nhau đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Nhìn thấy Cố Thăng đến, trong mắt Vương Cẩn Hòa tràn ngập vẻ chán ghét.

Đồng thời cô cũng hiểu rõ, Cố Thăng và bọn họ biết Tô Ngọc rời đi nên mới tới.

“Các người đến đây làm gì?

Cút khỏi nhà tôi!” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng quát.

Thế nhưng Cố Thăng và bọn họ căn bản không coi Vương Cẩn Hòa ra gì: “Tô Ngọc không có ở đây mà ngươi còn tự cho mình là quan trọng sao?

Vương Cẩn Hòa, ngươi tốt nhất nên biết điều mà đi theo chúng ta.” Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn bộ dạng cao ngạo, không coi mình ra gì của Cố Thăng.

Cô không những không tức giận mà còn cười rất vui vẻ.

“Cố Thăng, đầu ông có vấn đề à?

Thân phận của tôi sẽ biến mất chỉ vì Tô Ngọc rời đi sao?

Tuy Tô Ngọc đi rồi, nhưng tôi có cái này.” Vương Cẩn Hòa vừa nghịch ngợm miếng ngọc bội trong tay vừa cười như không cười nói.

“Các người dám động vào tôi thử xem?” Vương Cẩn Hòa khinh thường nhìn Cố Thăng.

Sắc mặt Cố Thăng khó coi nhìn miếng ngọc bội trong tay Vương Cẩn Hòa, không ngờ Tô Ngọc đi rồi mà còn để lại ngọc bội tượng trưng cho thân phận Vương gia cho cô.

“Ra tay!” Cố Thăng bây giờ không quản được nhiều như vậy nữa.

Chỉ có thể nhanh chóng bắt người đi, nếu để người khác kéo đến thì phiền phức.

“Các người muốn làm gì phu nhân của chúng ta?” Thích Phong bước tới, che chắn cho Vương Cẩn Hòa, lạnh lùng nhìn Cố gia chủ và những người khác.

Nghe cách Thích Phong xưng hô với Vương Cẩn Hòa, Cố Thăng tưởng đây là thị vệ của Tô Ngọc.

“Chỉ bằng ngươi mà cũng muốn cản chúng ta sao?” Cố Thăng khinh thường nói.

Thích Phong cười một tiếng, đã bao lâu rồi không có ai dám nghi ngờ thực lực của hắn như vậy?

“Các huynh đệ trong tối có thể ra ngoài rồi.

Bảo vệ tốt cho phu nhân, đám người này giao cho tôi.” Từ khi bị Ninh Viễn Vương đày đến trang tử, hắn rất ít có cơ hội ra tay.

Không biết đám người hôm nay có đủ để hắn thỏa mãn cơn nghiện không, ít nhất cũng có thể đánh cho bọn họ một trận, phải không?

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Thích Phong, mà những người trong tối cũng xuất hiện bên cạnh bảo vệ cô.

Lúc này Vương Cẩn Hòa mới biết bên cạnh mình còn có nhiều người theo bảo vệ như vậy.

Cố Thăng nhìn những người đột nhiên xuất hiện, trong lòng thầm căm hận.

Tô Ngọc đối xử với Vương Cẩn Hòa thật tốt, để nhiều người như vậy ở bên cạnh cô, đúng là phung phí của trời.

“Cố Thăng, thật đáng tiếc, ông vẫn không thể mang tôi đi được.” Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Cố Thăng, giọng đầy chế nhạo.

“Ra tay!” Cố Thăng biết tỷ lệ thành công của mình lại giảm xuống, nhưng ông ta không thể cứ thế bỏ cuộc, con gái ông ta còn đang ở nhà chờ ông ta về chữa bệnh.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng với ánh mắt phức tạp, đây là vì một người không có bất kỳ quan hệ máu mủ nào.

Đối với Vương Cẩn Hòa, mọi việc Cố Thăng làm đều là một cái gai.

Dù không quan tâm đến chuyện đó, nhưng khi thấy những gì Cố Thăng làm để cứu Cố Hề Nhược, trong lòng cô vẫn có chút khó chịu.

Cô đưa tay che mặt, đôi mắt nhìn Cố Thăng qua kẽ tay, giọng khàn khàn nói: “Thích Phong, phế ông ta đi.” “Vâng.” Có lệnh của Vương Cẩn Hòa, Thích Phong ra tay càng thêm dứt khoát.

Sau khi nhanh chóng xử lý những kẻ xung quanh, anh ta tiến về phía Cố Thăng.

Mồ hôi lạnh trên trán Cố Thăng không ngừng tuôn rơi, ông ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: “Bảo hắn cút đi!” “Thích Phong, tháo khớp cằm của ông ta ra, tôi không muốn nghe ông ta nói thêm dù chỉ một từ.” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng, mặt không biểu cảm ra lệnh.

Ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ người đầu tiên cô không muốn buông tha lại chính là người cha trên danh nghĩa của mình, thật đúng là mỉa mai.

Thích Phong có thể cảm nhận rõ ràng tâm trạng của Vương Cẩn Hòa có chút không ổn.

Chương 272

Anh nhíu mày nhìn cô: “Phu nhân, người không sao chứ?” Những người này đã làm gì phu nhân mà khiến người chán ghét Cố Thăng đến vậy.

Vương Cẩn Hòa xua tay: “Tôi không sao, cứ làm theo lời tôi nói.” Thấy Vương Cẩn Hòa thật sự không có chuyện gì, Thích Phong liền ra tay tháo khớp cằm của Cố Thăng.

Tiếng rên rỉ đau đớn khiến Dư Bách Á như có điều suy nghĩ mà nhìn Vương Cẩn Hòa.

Lần trước gặp mặt, cô gái này chỉ có cái miệng hơi độc, thường khiến người khác không nói nên lời.

Rốt cuộc trong thời gian này đã xảy ra chuyện gì, khiến thái độ của Vương Cẩn Hòa thay đổi hoàn toàn?

Thủ đoạn của cô dường như đã trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng đang đau đớn đến tái mặt, khóe miệng nở một nụ cười nhạt: “Khi ông đang ở đây tìm cách bắt tôi đi, ông có biết cô con gái cưng của ông đang làm gì không?” “Đồ của nhà ông sau này e rằng sẽ không ai muốn mua nữa.” Cố Thăng nén đau, lắp lại khớp cằm, nhìn Vương Cẩn Hòa căn bản không tin lời cô nói: “Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?” “Ông đương nhiên có thể không tin.

Ông nói con gái ông nôn ra máu, bất tỉnh, sao tôi lại nhận được tin tức là khi một thợ thêu tên Chân Nương đến tiệm nhà ông, nó liền chạy tới?

Không những thế còn làm ầm ĩ đến mức ai cũng biết, cuối cùng phải náo loạn đến quan phủ mới chịu yên.” Vương Cẩn Hòa chậc chậc lưỡi, những lời nói ra khiến sắc mặt Cố Thăng thay đổi liên tục.

Vẻ mặt khó coi đó khiến Vương Cẩn Hòa cười rất vui vẻ.

Xem ra Cố Thăng biết chuyện này.

“Chậc chậc, con gái ông bệnh nặng thật đấy, lúc bệnh mà vẫn còn bận rộn lo cho việc kinh doanh của gia đình, chỉ tiếc là cuối cùng toàn giúp ngược.” Vương Cẩn Hòa vừa nghịch móng tay vừa mỉa mai.

Thích Phong kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không ngờ người mà họ tưởng dễ nói chuyện, cũng có lúc lời nói sắc như dao.

Cố Thăng tức đến thở hổn hển, Dư Bách Á có chút thất vọng về ông ta, lại có thể dễ dàng bị người khác dắt mũi như vậy, đúng là ngu ngốc.

“Lòng ông cũng rộng thật, chuyện đã đến nước này mà ông vẫn có thể bỏ mặc, bây giờ còn không về xem sao.” Vương Cẩn Hòa buồn bã nói.

“Không biết con gái ông ở nhà có bị tủi thân không, nhất là khi đã làm Cố gia mất mặt như vậy.” Cố gia chủ tức giận chỉ vào Vương Cẩn Hòa: “Ngươi câm miệng cho ta!

Ngươi đừng có nói bậy ở đây, con gái ta cũng là người ngươi có thể nói đến sao?” Vương Cẩn Hòa cười khẽ, trong tiếng cười tràn ngập sự thất vọng đối với Cố gia chủ.

Cố Thăng thấy ánh mắt Vương Cẩn Hòa nhìn mình mang theo sự thất vọng, không hiểu tại sao khi thấy cô nhìn mình bằng ánh mắt đó, ông ta lại có chút chột dạ.

Không chỉ chột dạ mà trong lòng còn có chút nhói đau.

Ông ta nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiến răng hỏi: “Rốt cuộc ngươi là ai?" "Một người vô tội mà ông muốn lấy mạng vì con gái của mình." Vương Cẩn Hòa mặt không biểu cảm nói.

Vẻ mặt vừa rồi của Cố Thăng khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy thật mỉa mai.

"Ai muốn mạng của ngươi?" Cố Thăng giật mình, cứng cổ đáp.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ, tiếng cười này khiến Cố Thăng không dám nhìn vào mắt cô.

"Cố Thăng, nếu không muốn người khác biết thì đừng làm.

Hơn nữa, người của Tô Ngọc đều rất lợi hại, ông không nghĩ là họ thật sự không biết gì chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng, gằn từng chữ.

"Bị bệnh không tìm đại phu, lại đi tìm một vị đại sư nào đó, cuối cùng đại sư nói phải để tôi lấy mạng đổi mạng, thế là các người liền chạy đến đây.

Đúng là một vở kịch vì con gái mà không màng tất cả." Vương Cẩn Hòa không hiểu tại sao mình lại nói những lời như vậy, nhưng hiện tại cô rất khó chịu, mà cô khó chịu thì cũng sẽ không để Cố Thăng được thoải mái.

Thích Phong nghe một hồi cuối cùng cũng hiểu ra.

Cố Thăng này lại muốn lấy mạng phu nhân của họ?

Thế này mà được sao?

"Phu nhân…" Vương Cẩn Hòa xua tay ngắt lời Thích Phong, cô nhìn Cố Thăng, bình tĩnh nói: "Cố Thăng, ông có biết muốn lấy mạng của một Vương phi là hậu quả gì không?

Sát hại hoàng thân quốc thích là tội chém đầu, tru di cửu tộc." Thích Phong thật sự bị câu nói "Vương phi" và "hoàng thân quốc thích” của Vương Cẩn Hòa dọa cho một phen.

Tô Ngọc là Vương gia?

Sao có thể?

Nhưng nhìn vẻ kiêng dè của hai người đối diện, Vương Cẩn Hòa dường như không phải đang nói đùa, cô trông rất nghiêm túc.

“Cố Thăng, tôi đứng ngay đây, hôm nay ông động vào tôi thử xem.

Nguyên Tứ, ngươi đi mời Tri phủ đại nhân đến đây một chuyến.” Vương Cẩn Hòa không muốn tha cho Cố Thăng, hôm nay ông ta dám cùng Dư Bách Á đến đây thì phải trả giá cho việc đó.

“Vâng.” Cố Thăng biết mình không đi ngay sẽ không kịp nữa, định quay người bỏ đi thì bị người của Vương Cẩn Hòa chặn lại.

Cố Thăng quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: “Ngươi muốn làm gì?” “Tôi đã cho ông đi rồi sao?” Nhà của cô là nơi mà bọn họ muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?

Đúng là tự cho mình là quan trọng.

“Đều là người một nhà, cô hà tất…” “Người một nhà?” Vương Cẩn Hòa nhẩm lại ba từ này, sau đó cười ha hả, ánh mắt nhìn Cố Thăng cũng trở nên kỳ quái.

“Cố Thăng, ai là người một nhà với ông?

Cố gia các người có xứng không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng với ánh mắt sắc lẻm.

“Gia chủ…” Vệ sĩ bên cạnh nhìn Cố Thăng, họ phải rời đi ngay bây giờ.

Vương Cẩn Hòa là Vương phi, chỉ cần Tri phủ đến, gia chủ sẽ không đi được.

“Thích Phong, trước khi Tri phủ đến, không một ai trong số họ được phép rời đi, bao gồm cả Dư Bách Á.” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng và Dư Bách Á, ra lệnh.

“Vâng.” Một đám người đứng im tại chỗ trong không khí căng thẳng.

Khoảng một canh giờ sau, Nguyên Tứ cuối cùng cũng đưa Tri phủ đến.

Sau khi được Nguyên Tứ đặt xuống, Tri phủ vừa xoa trái tim đang đập thình thịch của mình vừa nói: “Cẩn Hòa nha đầu, con gọi ta đến có chuyện gì vậy?

Thuộc hạ của con cũng không nói rõ đã vác ta đến đây rồi.” Vương Cẩn Hòa lấy ngọc bội ra đặt trước mặt Tri phủ.

Ông ta nhìn thấy ngọc bội, sau một thoáng kinh ngạc liền quỳ xuống đất: “Tham kiến Vương phi.” Tô Ngọc trở thành Vương gia từ lúc nào mà bọn họ không hề hay biết?

“Tri phủ đại nhân, đứng lên đi.

Hôm nay mời ngài đến đây là muốn hỏi ngài, âm mưu sát hại Vương phi là tội danh gì.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tri phủ hỏi.

Tri phủ nghe vậy, nhíu mày: “Ai dám muốn lấy mạng Vương phi?

Không muốn sống nữa sao?” “Là Cố gia chủ Cố Thăng.

Con gái ông ta bị bệnh, tìm một vị đại sư nào đó, người ta nói phải tìm người sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày để đổi mạng cho con gái ông ta, một mạng đổi một mạng.” Vương Cẩn Hòa nói xong liền lấy ra bằng chứng mà Tô Ngọc đã điều tra được đưa cho Tri phủ.

Chương 273

Tri phủ nhận lấy bằng chứng, xem xong sắc mặt tái mét: “Cố Thăng, Cố gia các người to gan thật, lại dám muốn lấy mạng Vương phi.” “Muốn khép tội, hà cớ gì không có lý do.” Cố Thăng biết mình không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, cả Cố gia sẽ xong đời.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tri phủ: “Tôi vu khống ông ta sao?” “Không hề, trong tay Vương phi đều là bằng chứng sắt đá.

Những bằng chứng này nếu đưa đến tay Hoàng thượng, Cố gia sẽ không gánh nổi đâu.

Cố gia chủ, để bản quan nhắc nhở ngài một câu, Vương phi là người mà ngay cả Hoàng thượng cũng coi trọng, khi thành thân Thái hậu còn đích thân đến tham dự, các người dám động đến Vương phi là ăn gan hùm mật gấu rồi sao?” Lúc Vương Cẩn Hòa thành thân, ông và Huyện lệnh đều có mặt.

Khi ông nhìn thấy cả Thái hậu cũng ở đó, suýt nữa thì ngất đi.

Người mà Thái hậu đích thân đến dự hôn lễ, là người mà bọn họ có thể bắt nạt sao?

Không chỉ Cố Thăng, ngay cả Dư Bách Á cũng không khỏi nhíu mày, đây là thật sao?

Cố Thăng vừa nghi ngờ, vừa cảm thấy dường như mình không thể làm được gì nữa.

“Đại nhân, những lời này không cần nói nữa, tôi bây giờ chỉ muốn biết Cố Thăng phải xử lý thế nào.” Vương Cẩn Hòa đúng lúc lên tiếng.

“Đánh.” Tri phủ lạnh lùng nói.

“Vậy giao cho đại nhân xử lý, tôi không muốn thấy ông ta có thể rời khỏi nhà tôi một cách nguyên vẹn.” Cô vốn nghĩ dù sao cũng có quan hệ máu mủ, chỉ cần họ rời đi thì thôi.

Ai ngờ Tô Ngọc vừa đi, Cố Thăng đã không thể chờ đợi mà đến gây sự với cô.

Nghĩ đến lời dặn dò của Tô Ngọc lúc rời đi, Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, về phương diện này quả nhiên cô không bằng Tô Ngọc.

Tri phủ nhìn bộ dạng của Vương Cẩn Hòa, trong lòng hiểu rõ, Cố Thăng này đã chạm đến giới hạn của cô rồi.

Đợi nha dịch đến, Tri phủ đại nhân chỉ vào Cố Thăng nói: “Âm mưu hãm hại Vương phi, bất kính với Vương phi, đánh năm mươi đại bản.” Cố Thăng căn bản không kịp phản ứng đã bị người ta đè xuống đất, lấy một cây gậy gỗ rất chắc chắn bắt đầu ra tay.

Cố Thăng đau đến tái mặt, sao ông ta lại ngu ngốc đến mức bỏ qua sự thật rằng dù Tô Ngọc không có ở đây, Vương Cẩn Hòa vẫn là Vương phi.

“Vương Cẩn Hòa, ngươi dám đánh cậu ruột của mình, cẩn thận trời đánh sét đánh!” Cố Thăng tức giận chửi rủa, hoàn toàn không giống bộ dạng của một trưởng bối, một gia chủ nên có.

Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng, mỉa mai nhìn người đang bị đánh đến tái mặt: “Ồ, tôi bị trời đánh sét đánh?

Ông, một người muốn lấy mạng cháu gái ruột của mình còn chưa bị trời đánh sét đánh, tôi chỉ phản kháng lại thì sao có thể bị sét đánh được?” Sau khi đánh xong năm mươi đại bản, Cố Thăng đã thoi thóp, cả người trông như sắp chết bất cứ lúc nào.

Vương Cẩn Hòa ngồi xổm xuống, nhìn Cố Thăng đã không còn bao nhiêu hơi thở trên mặt đất, chế nhạo nói: “Cố Thăng, ông còn dám đến gây sự với tôi nữa thử xem?

Tôi hiện tại chưa về kinh thành, tạm thời sẽ không đi tìm cô con gái quý báu của ông gây phiền phức.

Đợi tôi về kinh thành, nợ mới nợ cũ tôi sẽ tính sổ với cô ta một lượt.” Trước đây cô chỉ nghĩ làm sao để tránh né sự hãm hại của Cố Hề Nhược, nhưng Cố Hề Nhược không những không biết điều mà còn quá đáng hơn, thậm chí muốn lấy mạng cô.

Đợi cô và Tô Ngọc về kinh thành, nhất định sẽ khiến Cố Hề Nhược phải trả một cái giá đắt cho những gì mình đã làm.

Còn vợ chồng Cố Thăng, cô cũng đã nghĩ thông suốt rồi, nhất định sẽ khiến họ phải hối hận vì những việc làm hiện tại của mình.

“Vương Cẩn Hòa, ngươi dám!

Đứa trẻ là vô tội, ngươi có thù gì thì cứ nhắm vào chúng ta.” Cố gia chủ tức giận nói.

Nghe những lời này, Vương Cẩn Hòa cười ha hả.

Sau khi cười xong, ánh mắt cô nhìn Cố Thăng vừa mang theo sự thương hại, vừa phức tạp: “Thật sao?

Cố Thăng, hy vọng sau này ông vẫn có thể nói ra những lời như vậy.” Mày hơi nhíu lại, Cố Thăng không hiểu lời nói này của Vương Cẩn Hòa có ý gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng rất lâu: “Có những thứ dù có đưa cho các người, các người cũng có thể xem như không thấy.

Nếu tim đã mù rồi thì cứ tiếp tục mù cả đời đi.” Nói xong, Vương Cẩn Hòa trực tiếp quay người rời đi, không thèm liếc nhìn Cố Thăng một cái.

Còn Dư Bách Á ở bên cạnh, chỉ cần ông ta không đến gây sự, Vương Cẩn Hòa cũng không định để ý đến.

Cố Thăng trơ mắt nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi, định nói gì đó nhưng đã đau đến ngất đi.

Tri phủ nhìn Cố Thăng đã ngất, bất lực lắc đầu, biết rõ đây là Vương phi mà còn dám động thủ, đây không phải là tự tìm đường chết sao?

Nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến ông cả.

Tri phủ nghĩ đến chuyện lương thực năng suất cao liền vội vàng đi theo vào.

Trước đó ông bận việc khác nên chưa qua xem vụ cày cấy mùa xuân, cũng không biết đã bỏ lỡ bao nhiêu.

“Vương phi, lương thực năng suất cao đó năm nay thế nào rồi?” Tri phủ đi vào tìm Vương Cẩn Hòa, có chút mong đợi hỏi.

Vương Cẩn Hòa tâm trạng không tốt, nhưng nghe lời Tri phủ vẫn cố gắng giải thích: “Năm nay không có vấn đề gì lớn, đến lúc thu hoạch tôi sẽ cho người đi thông báo cho ngài và Huyện lệnh, lúc đó các ngài cùng qua xem.

Đợi đến năm sau sẽ bắt đầu nhân rộng ra.” Tri phủ nghe vậy vui mừng gật đầu lia lịa: “Vậy thì đa tạ Vương phi, đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ đến.” Vương Cẩn Hòa nghe Tri phủ một câu “Vương phi”, hai câu “Vương phi”, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không quen, cô có chút ngượng ngùng nói: “Không cần gọi tôi là Vương phi đâu, cứ gọi tên tôi như trước là được rồi.” Tuy Vương Cẩn Hòa bảo ông cứ gọi thẳng tên, nhưng Tri phủ nào dám.

Suy nghĩ một chút, ông đổi một cách xưng hô khác: “Phu nhân.” “...” Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tri phủ, ông ta làm cô có chút khó xử.

Nhưng suy nghĩ một chút liền hiểu tại sao Tri phủ lại gọi như vậy.

Dù sao thời đại này đẳng cấp nghiêm ngặt, một Tri phủ mà gọi tên của Vương phi là đại bất kính, ông ta không dám gọi như vậy cũng là chuyện bình thường.

Tri phủ nói với Vương Cẩn Hòa một số chuyện khác rồi mới dẫn người rời đi, lúc đi còn mang theo một ít rau củ mà Vương Cẩn Hòa tặng.

Tiễn Tri phủ đi rồi, Vương Cẩn Hòa phát hiện mình dường như lại không có việc gì để làm.

Dựa vào ghế, Vương Cẩn Hòa ánh mắt mông lung, cô có chút không biết mình nên làm gì nữa.

Mọi việc đều đã đi vào quỹ đạo, những việc cần làm cũng đã sắp xếp xong, dường như bây giờ không có việc gì cô có thể làm.

Biết vậy cô đã đi cùng Tô Ngọc rồi.

Nếu đi cùng anh, cô còn có thể đi đây đi đó chơi bời.

Không có việc gì làm, Vương Cẩn Hòa bắt đầu suy nghĩ xem mình còn có thể kinh doanh gì nữa.

Vương Cẩn Hòa hai mắt trống rỗng, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó liền bật dậy khỏi ghế.

Không biết ở đây có tìm được hạt bông không, nếu có thì hình như cũng có thể trồng một ít.

Đến lúc đó dùng để làm chăn đệm sẽ thoải mái hơn bây giờ rất nhiều.

Nghĩ là làm, Vương Cẩn Hòa đi tìm bà nội: “Bà ơi, bà có biết chỗ nào có hạt bông không ạ?” “Bông?

Đó là vật gì?” Lão thái thái và Cố thị đều nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghe câu hỏi của hai người thì ngẩn ra.

Chương 274

Không phải chứ?

Nơi này lại không có cả bông sao?

“Là một loại cây nông nghiệp, có thể dùng để làm chăn, rất ấm áp.” Vương Cẩn Hòa khô khan giải thích cho hai người biết bông là gì.

Nghe xong, hai người bừng tỉnh: “Thứ cháu nói chúng ta biết rồi, nhưng ở chỗ chúng ta rất ít người trồng.

Mấu chốt là trồng không sống được, lúc đầu cũng có người trồng, sau này thì không ai trồng cái thứ bông đó nữa.” Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền có chút vui mừng, những người cổ đại này đúng là phung phí của trời.

Bông này trồng ra làm thành chăn bông bán đi có thể rất đắt tiền.

“Sau này cháu sẽ đi mua một ít hạt giống về.” Vương Cẩn Hòa lập tức quyết định.

“Cháu biết cách trồng bông sao?” Nếu không biết cách trồng, Vương Cẩn Hòa sẽ không quả quyết như vậy chứ?

Dù sao cô cũng không lấy những chuyện này ra đùa.

“Cháu biết.

Chỗ này không trồng được bông chắc là do phương pháp trồng không đúng.

Cháu biết phải làm thế nào, sau khi mua hạt giống về có thể thử một chút.” “Tiểu Hòa, bây giờ trồng bông có phải là quá muộn rồi không?” Lão thái thái nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Nhưng Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: “Không muộn đâu ạ, bây giờ trồng cũng được.” “Vậy thì có thể thử một chút, với điều kiện là cửa hàng hạt giống ở đây còn bán hạt bông.” Lão thái thái nói.

Nếu ở đây không có hạt giống để bán, mọi thứ đều là vô ích.

“Ngày mai cháu sẽ lên thị trấn xem sao.

Nhà chúng ta vừa hay còn mấy mẫu đất khô bỏ hoang, nếu mua được hạt giống thì có thể dùng để trồng bông.” Vương Cẩn Hòa như có điều suy nghĩ nói.

“Nhớ mang theo người.” Bây giờ Cố gia và Dư gia đang rình rập, cô một mình ra ngoài họ thực sự không yên tâm.

Vương Cẩn Hòa biết người nhà lo lắng cho mình, khẽ gật đầu tỏ ý đã biết.

Hôm sau, Vương Cẩn Hòa dẫn Thích Phong và những người khác lên trấn tìm hạt bông.

Cô đến cửa hàng mà trước đây mình thường mua hạt giống, người bán hàng thấy Vương Cẩn Hòa thì đã nhận ra ngay: "Cô nương, hôm nay cô đến muốn mua gì?" "Chỗ các anh có hạt bông không?" Vương Cẩn Hòa bước vào, nhìn người bán hàng hỏi.

Người bán hàng nhíu mày, có chút khó xử gật đầu: "Chỗ chúng tôi đúng là có một ít hạt bông, chỉ là ở đây không ai biết trồng.

Nếu cô nương muốn mua thì nên suy nghĩ cho kỹ, nếu không đến lúc đó sẽ tự rước lấy tổn thất." Vương Cẩn Hòa không ngờ mình vừa đến đã tìm được loại hạt giống mình cần, nghe người bán hàng nói vậy, cô cũng có chút thiện cảm với anh ta. "Tôi biết cách trồng bông, chỗ anh có bao nhiêu hạt giống?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Chỉ có năm cân thôi, có đủ không?

Nếu cô nương cần thêm, tôi sẽ đi hỏi chưởng quỹ xem ông ấy có thể tìm thêm một ít nữa không." Người bán hàng biết mỗi lần Vương Cẩn Hòa đến đều mua rất nhiều hạt giống, lần này chắc cũng không ngoại lệ. "Bấy nhiêu là đủ rồi, năm nay tôi trồng thử trước, sau này nếu thật sự trồng thành công tôi sẽ mua thêm.

Đến lúc đó tôi sẽ đến báo trước với anh để anh nhờ chưởng quỹ mang về giúp một ít là được." Vương Cẩn Hòa nghĩ đất ở nhà cũng chỉ có một ít, mua nhiều hạt giống mà không trồng hết thì lãng phí. "Vậy được, tôi chúc cô nương có thể trồng thành công." Người bán hàng vui vẻ nói rồi đi lấy hạt bông.

Sau khi nhận được hạt giống, Vương Cẩn Hòa xem qua, tất cả đều là hạt tốt, trông căng tròn mẩy.

Đây cũng là lý do cô thích mua hạt giống ở đây.

Hạt giống của tiệm này rất tốt, hạt nào cũng căng mẩy, dù không có linh tuyền thủy của cô thì tỷ lệ nảy mầm cũng rất cao.

Mua một lần là cô đã tin tưởng hạt giống của tiệm này. "Số hạt bông này bao nhiêu tiền?" "Tổng cộng hai lạng bạc." Không phải người bán hàng muốn bán đắt, mà vì hạt bông được mua từ phương Bắc về nên thực sự rất quý.

Vương Cẩn Hòa cũng biết giá trị của nó, sau khi trả tiền, cô cầm hạt giống rời đi.

Vừa ra khỏi tiệm hạt giống, Vương Cẩn Hòa cảm nhận được một ánh mắt đầy ác ý.

Cô khẽ nhíu mày, nhìn về phía phát ra ánh mắt đó.

Khi thấy người đàn ông đứng bên cửa sổ tửu lâu đối diện đang nhìn mình bằng ánh mắt căm ghét, cô nhíu mày, trong lòng có chút kỳ quái, cô đâu có quen người đàn ông này? "Phu nhân, có chuyện gì vậy?" Thích Phong thấy Vương Cẩn Hòa dừng bước, nhíu mày nhìn người ở đối diện, liền bước lên trước hai bước hỏi.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không có gì, chắc là nhầm người thôi." Cô hoàn toàn không quen biết người này, tại sao hắn lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy?

Vương Cẩn Hòa cứ nhíu mày mãi, cho đến khi dẫn mọi người rời đi, ánh mắt đó mới biến mất. "Thích Phong, các anh dùng thế lực của Tô Ngọc giúp tôi điều tra xem người ở trên tửu lâu ban nãy là ai." Tuy không quen biết người đó nhưng trong lòng Vương Cẩn Hòa luôn có một cảm giác kỳ lạ, cô quyết định để Thích Phong đi điều tra cho rõ. "Vâng." Trần Cẩm Niên đưa Vương Cẩn Hòa về, còn Thích Phong đi điều tra người kia.

Cảm giác kỳ quái đó kéo dài cho đến khi Vương Cẩn Hòa về đến nhà vẫn chưa tan biến, cô luôn cảm thấy mình vẫn đang bị ánh mắt kỳ lạ đó theo dõi. "Phu nhân, người đó có vấn đề gì sao?" Trần Cẩm Niên thấy Vương Cẩn Hòa về đến nơi mà vẫn còn bộ dạng như vậy, không kìm được lo lắng hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu: "Tôi cũng không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ cảm thấy người này cho tôi một cảm giác rất không ổn." "Ánh mắt hắn nhìn tôi rất kỳ lạ, dường như rất căm ghét tôi, nhưng tôi lại không hề quen biết người này." Cô thực sự rất kỳ quái, sự căm ghét đó của hắn rốt cuộc từ đâu mà có.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Trần Cẩm Niên bắt đầu xem trọng chuyện này, bảo Vương Cẩn Hòa tạm thời đừng ra ngoài, rồi đi tìm Nguyên Lâm đang ở đây.

Nguyên Lâm nghe xong chuyện, hỏi Trần Cẩm Niên về dung mạo và đặc điểm của đối phương rồi đích thân đi điều tra.

Buổi tối Nguyên Lâm không về, mãi đến ngày hôm sau mới cùng Thích Phong trở về.

Hai người vừa về liền đến tìm Vương Cẩn Hòa, Nguyên Lâm nhíu mày nói: "Thiếu phu nhân, người mà hôm nay người gặp là hôn phu của Cố Hề Nhược." "Hôn phu?" Vương Cẩn Hòa ngỡ ngàng nhìn Nguyên Lâm: "Hôn phu của Cố Hề Nhược đến đây làm gì?" "Chuyện này tạm thời vẫn chưa rõ, tôi đã gửi thư về cho Vạn Phong điều tra rồi, phu nhân dạo này ra ngoài nhất định phải có người đi cùng, người không thể tự ý ra ngoài một mình." Nguyên Lâm không yên tâm dặn dò.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được, tôi biết rồi." Gần đây cô cũng không có việc gì phải ra ngoài, hạt bông đã mua về, cô phải bận rộn ươm giống, những chuyện khác không vội. "Nguyên Lâm, anh nói cho tôi biết về người hôn phu này của Cố Hề Nhược đi, hắn rốt cuộc là người thế nào." Người đó cho Vương Cẩn Hòa cảm giác vô cùng khó chịu.

Nguyên Lâm nghĩ đến chuyện của Khanh Vũ Không. "Hôn phu của Cố Hề Nhược tên là Khanh Vũ Không, là thiếu chủ của nhà họ Khanh, rất thích Cố Hề Nhược.

Bây giờ Cố Hề Nhược giả bệnh, không chừng hắn nhận được tin nên mới chạy đến đây.

Còn về con người thì rất nham hiểm." Nguyên Lâm đưa ra một đánh giá như vậy.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Chương 275

Đầu tiên là cha mẹ, sau đó là hôn phu, Cố Hề Nhược này đúng là làm gì cũng có người giúp đỡ, nhưng sao trong lòng lại cảm thấy khó chịu thế này? "Khanh Vũ Không ở nhà họ Khanh có đối thủ không?" Cô thực sự không thích có một con sói chực chờ vồ mồi ở bên cạnh mình.

Nhất là khi người này còn có quan hệ với Cố Hề Nhược. "Có thì có, nhưng không phải là đối thủ của Khanh Vũ Không, đối phương còn quá yếu để đối phó với hắn.

Phu nhân nếu muốn đuổi Khanh Vũ Không về thì chỉ có thể ra tay từ phía Cố Hề Nhược." Chỉ có Cố Hề Nhược xảy ra chuyện thì Khanh Vũ Không mới rời đi.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, có chút mất kiên nhẫn với người nhà họ Cố, những người này thật sự rất phiền phức và cũng khiến cô vô cùng khó chịu. "Nguyên Lâm, anh kể chi tiết cho tôi về chuyện của nhà họ Cố đi." Từ khi biết sự tồn tại của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa vẫn chưa từng tìm hiểu kỹ về gia đình này.

Dẫn đến bây giờ làm gì cũng rất bị động, cảm giác này khiến cô không hề thích chút nào.

Nguyên Lâm bắt đầu kể cho Vương Cẩn Hòa nghe về chuyện nhà họ Cố.

Khi biết Cố Hề Nhược còn có một người anh trai, Vương Cẩn Hòa bất giác nhíu mày, người như Cố Thăng thì có thể nuôi dạy ra đứa con trai tốt đẹp gì chứ?

Chắc cũng chẳng khác gì ông ta. "Bây giờ Cố Ngạn Kỳ đang ở bên ngoài, không biết chuyện của nhà họ Cố.

Nhưng trong số những người nhà họ Cố, Cố Ngạn Kỳ được xem là một người khá tốt." Đối với Cố Ngạn Kỳ, dường như Nguyên Lâm vẫn có chút đánh giá cao.

Vương Cẩn Hòa không mấy đồng tình với lời của Nguyên Lâm, cô không tin một người như Cố Thăng có thể sinh ra một đứa con trai tốt đến mức nào.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Nguyên Lâm biết cô không tin lời mình, nhưng nghĩ lại cũng phải, dù sao người như Cố Thăng đúng là không xứng có được một đứa con trai tốt. "Chuyện về Cố Ngạn Kỳ sau này thuộc hạ sẽ tổng hợp lại cho phu nhân xem, đến lúc đó phu nhân sẽ hiểu." Nguyên Lâm biết bây giờ mình có nói thế nào Vương Cẩn Hòa cũng không tin, chi bằng sau này để phu nhân tự mình xem.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã biết: "Được, bên Khanh Vũ Không anh cứ để Vạn Phong điều tra giúp tôi, còn lại các anh tự mình cảnh giác một chút." "Vâng." Thích Phong và Trần Cẩm Niên đột nhiên cảm thấy có chút bất lực, phu nhân gặp chuyện mà họ lại chẳng giúp được gì, cảm giác này thật tệ hại. "Thích Phong, sau này hai người hãy trao đổi thông tin nhiều hơn với Nguyên Lâm, các anh mới đến, không cần vội." Nhìn bộ dạng thất bại của hai người, Vương Cẩn Hòa biết họ đang nghĩ gì, liền dặn dò. "Vâng." Sau khi giao phó xong, Vương Cẩn Hòa bắt đầu loay hoay với đám hạt bông của mình.

Trong lúc cô đang ươm giống thì Khanh Vũ Không lại tìm đến tận cửa.

Khi nghe Nguyên Lâm nói Khanh Vũ Không tìm đến, trong mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ mất kiên nhẫn, người này thật đúng là âm hồn không tan, lại tìm đến tận nhà.

Vương Cẩn Hòa dẫn hai chị em Thu Ý về nhà, vừa đến cổng đã gặp Khanh Vũ Không. "Đứng lại." Ngay khi Vương Cẩn Hòa định vào nhà, người trong xe ngựa đột nhiên lạnh lùng quát.

Vương Cẩn Hòa càng thêm chán ghét Khanh Vũ Không, hắn đang ra lệnh cho ai vậy?

Không thèm để ý đến đối phương, Vương Cẩn Hòa dẫn hai chị em Thu Ý vào nhà, lúc định đóng cửa thì bị người chặn lại.

Vương Cẩn Hòa nhìn tên thị vệ đang đẩy cửa, ánh mắt lạnh đi: "Các người là ai?" "Ngươi không có tư cách để biết, bây giờ đi theo ta." Khanh Vũ Không bước ra khỏi xe ngựa, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt khinh miệt từ trên cao xuống khiến cô chỉ muốn ra tay móc mắt hắn ra.

Thứ chó má gì mà cũng ra vẻ ta đây. "Thiếu phu nhân, người vào nhà đi, ở đây để thuộc hạ xử lý." Nguyên Lâm từ trong nhà bước ra, bảo Vương Cẩn Hòa quay vào.

Khanh Vũ Không này thật sự tự cho mình là hay lắm sao? "Nguyên Lâm, bảo bọn chúng cút đi." Vương Cẩn Hòa buông tay, nhìn Nguyên Lâm ra lệnh. "Vâng, phu nhân." Khanh Vũ Không thấy có người đột nhiên xuất hiện cản trở mình, tâm trạng vô cùng tồi tệ, hắn lạnh lùng nhìn Nguyên Lâm: "Ngươi là ai?

Dám cản trở ta làm việc?" "Khanh Vũ Không, thiếu phu nhân của chúng ta không phải là người mà ngươi có thể đắc tội đâu." Nguyên Lâm hoàn toàn không coi Khanh Vũ Không ra gì.

So với thiếu gia nhà họ, Khanh Vũ Không chẳng là cái thá gì. "Hỗn xược, dám vô lễ với thiếu chủ của chúng ta." Khanh Vũ Không còn chưa lên tiếng, con chó bên cạnh hắn đã bắt đầu sủa.

Khanh Vũ Không nheo mắt nhìn Nguyên Lâm, người này biết hắn, hơn nữa còn không coi thân phận của hắn ra gì.

Nhận thức này khiến Khanh Vũ Không vô cùng bất mãn. "Hừ, so với thiếu gia của chúng ta, thiếu chủ của các người là cái gì?

Lập tức rời đi thì chuyện cũ sẽ bỏ qua." Nguyên Lâm đứng ở cửa, lạnh lùng nhìn Khanh Vũ Không, không hề nhượng bộ.

Sự không khoan nhượng của Nguyên Lâm khiến Khanh Vũ Không mất mặt vô cùng, hắn chưa từng bị mất mặt như thế này bao giờ. "Thiếu gia của các người là ai?" "Tô Ngọc." Tên Tô Ngọc khiến Khanh Vũ Không có phần kiêng dè.

Nếu là Tô Ngọc của trước đây thì hắn không sợ, nhưng Tô Ngọc hiện tại hỉ nộ bất định, trông có vẻ dễ nói chuyện nhưng nếu chọc giận hắn thì cũng rất khó giải quyết.

Chỉ là Tô Ngọc thành thân từ khi nào?

Sao không có chút tin tức nào cả? "Lúc Cố Hề Nhược bảo ngươi đến đây, chẳng lẽ không nói cho ngươi biết người ngươi cần tìm là vợ của thiếu gia chúng ta sao?" Nguyên Lâm cười lạnh nói.

Lại thêm một kẻ ngu bị người khác lợi dụng. "Ta đến tìm cô ta chỉ để cứu vị hôn thê của ta." Khanh Vũ Không e ngại Tô Ngọc, không dám dùng thủ đoạn mạnh, đành phải đổi một cách khác.

Nghe vậy, Nguyên Lâm bật cười: "Vị hôn thê của ngươi còn chưa quan trọng đến mức phải để phu nhân chúng ta dùng tính mạng của mình để đổi." "Tính mạng gì chứ?

Chẳng qua chỉ là cần một chút máu thôi mà." Khanh Vũ Không cho rằng Nguyên Lâm đang chuyện bé xé ra to.

Nguyên Lâm bị thái độ dửng dưng của Khanh Vũ Không làm cho tức cười: "Khanh Vũ Không, thiếu phu nhân của chúng ta dù chỉ là một sợi tóc cũng quý hơn Cố Hề Nhược, cô ta có xứng để so sánh với phu nhân chúng ta không?" Chỉ là một tiểu thư thế gia mà thôi, có tư cách gì để đặt ngang hàng với thiếu phu nhân? "Ngươi…" Khanh Vũ

Không không ngờ chỉ là một hạ nhân mà cũng dám hạ thấp Nhược Nhược như vậy. "Ngươi nên thấy may mắn vì thiếu gia nhà chúng ta đã ra ngoài, không có ở nhà, nếu không…" Nếu không thì sao, tuy Nguyên Lâm không nói nhưng Khanh Vũ Không biết ý nghĩa là gì.

Kể từ bốn năm trước, Tô Ngọc hoàn toàn như biến thành một người khác, cả người trở nên u ám, tính cách cũng bắt đầu thất thường.

Hắn có thể giây trước còn đang nói chuyện với bạn, giây sau đã trực tiếp ra tay, hơn nữa võ công của hắn cũng đã tiến bộ rất nhiều, trong số những người cùng lứa ở kinh thành có thể nói là không có đối thủ.

Mà anh ruột của hắn còn là người của Đại Lý Tự, điều đó không tính là gì, quan trọng nhất là Tô Cửu rất được hoàng thượng tin tưởng.

Cho dù cha mẹ Tô Cửu đã phạm phải sai lầm động trời, cuối cùng Tô Cửu cũng không hề hấn gì, đây là một vinh dự mà người khác không có được.

Hắn không những không bị liên lụy mà ngược lại còn nhờ sự trừng phạt của hoàng thượng mà trực tiếp né tránh được nguy cơ lần này, khiến những kẻ muốn kéo Tô Cửu xuống ngựa phải thất vọng.

Chương 276

Mọi người đều biết hoàng thượng cố ý che chở cho Tô Cửu, nhưng không ai dám nói nhiều, sợ một chút bất cẩn sẽ chọc giận hoàng thượng.

Mà Tô Cửu lại rất cưng chiều người em trai này, không chỉ hắn mà ngay cả gia chủ nhà họ Tô và những người khác trong gia tộc cũng cưng chiều Tô Ngọc, hắn làm chuyện gì họ đều mắt nhắm mắt mở cho qua.

Tô Ngọc làm đúng thì không cần phải nói, cho dù Tô Ngọc làm sai, người nhà họ Tô đều che chở khiến người khác không nói ra được nửa lời sai trái. "Khanh Vũ Không, rời khỏi đây, nếu không nhà họ Khanh có xảy ra chuyện gì thì đừng hối hận, dù sao thì tranh đấu trong nhà họ Khanh bây giờ cũng khá nhiều." Nguyên Lâm nhìn Khanh Vũ Không đầy ẩn ý.

Khanh Vũ Không ánh mắt lạnh đi, nhìn Nguyên Lâm cũng mang theo vẻ sắc bén: "Ngươi đang uy hiếp ta?" "Ngươi có thể cho là vậy." Là người bên cạnh Tô Ngọc, hắn trực tiếp nói rằng trừ khi đối mặt với hoàng thượng và những người tương tự, còn những người khác thì họ không cần phải khom lưng cúi đầu.

Trước đây không cần, bây giờ càng không cần.

Khanh Vũ Không lạnh lùng nhìn Nguyên Lâm, hắn chưa từng thấy hạ nhân nào kiêu ngạo như vậy, hắn có nên nói là không hổ là người của Tô Ngọc không?

Hít một hơi thật sâu, Khanh Vũ Không đè nén cơn giận trong lòng, hắn nhìn Nguyên Lâm: "Ta chỉ cần một chút máu của Vương Cẩn Hòa." Nguyên Lâm bị lời của Khanh Vũ Không làm cho nổi giận, vỗ tay một cái, những người luôn ẩn mình trong bóng tối bảo vệ Vương Cẩn Hòa đều xuất hiện.

Còn chưa đợi Nguyên Lâm nói gì, tiếng vó ngựa theo sau đã dừng lại bên cạnh, một bàn tay túm lấy cổ áo Khanh Vũ Không, lôi hắn từ trên xe ngựa xuống ném xuống đất.

Dư Cảnh Xuyên lạnh lùng nhìn Khanh Vũ Không đang ngã sõng soài trên đất: "Ngươi giỏi lắm." Khanh Vũ Không bị ngã đến tối tăm mặt mũi, nghe thấy giọng nói khàn khàn liền ngẩng đầu nhìn lên, đập vào mắt đầu tiên là đôi mắt không chút cảm xúc của Dư Cảnh Xuyên.

Đôi mắt như đang nhìn người chết này khiến Khanh Vũ Không bất giác sợ hãi.

Vương Cẩn Hòa chẳng qua chỉ là một thôn phụ, sao bên cạnh lại có nhiều người bảo vệ như vậy?

Người của Tô Ngọc hắn có thể hiểu, nhưng người này lại là ai. "Đại gia, ngài đã về." Đối với Dư Cảnh Xuyên, Nguyên Lâm và những người khác vô cùng cung kính, người này cho họ cảm giác kinh hoàng và sợ hãi.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Nguyên Lâm: "Các ngươi làm việc quá chậm chạp." "Vâng, sẽ không có lần sau." Nguyên Lâm toàn thân lạnh toát như bị ai đó nhắm trúng.

Ngay cả khi thiếu gia tức giận, họ cũng chưa từng sợ hãi như vậy.

Dư Cảnh Xuyên dời tầm mắt, nhìn lại Khanh Vũ Không: "Ngu Sơn, ngươi tự mình ra tay." "Vâng, chủ nhân." Ngu Sơn lật người xuống ngựa, túm lấy Khanh Vũ Không rời đi.

Hắn ra tay tất sẽ thấy máu, không thể ra tay ở trước cửa nhà chủ nhân được.

Nguyên Lâm suy nghĩ một chút rồi dẫn người đi theo, vừa qua đó đã nghe thấy tiếng hét thảm của Khanh Vũ Không.

Nhìn Ngu Sơn ra tay tàn nhẫn, dù là những người đã quen thấy cảnh này như Nguyên Lâm cũng mang theo chút sợ hãi.

Ngu Sơn nhìn Khanh Vũ Không toàn thân đầy máu, trực tiếp ném người sang một bên, nhìn Nguyên Lâm và những người khác đang có chút tái mặt, hắn bước tới vỗ vai Nguyên Lâm: "Nhóc con, thủ đoạn của các ngươi vẫn còn quá mềm yếu, như vậy là không được đâu." Nguyên Lâm bị Ngu Sơn vỗ một cái suýt nữa ngã xuống đất, đồng thời hắn cũng ý thức rõ ràng thực lực của Ngu Sơn mạnh hơn họ rất nhiều. "Muốn bảo vệ thiếu gia và phu nhân của các ngươi mà cứ do dự thiếu quyết đoán như vậy là không được." Ngu Sơn biết Nguyên Lâm là người của Tô Ngọc, Tô Ngọc tuy lợi hại nhưng thuộc hạ ra tay vẫn còn nương tay, như vậy sau này gặp phải tình huống sinh tử, người chết sẽ là họ.

Nguyên Lâm không nói gì, cẩn thận suy ngẫm lời của Ngu Sơn, một lúc sau mới cung kính cảm tạ: "Đa tạ đại thúc chỉ điểm." "Nhóc con, sau khi thiếu gia các ngươi về, hãy nói với cậu ta rằng nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân, nếu không thay đổi cách làm việc, sau này người hối hận chỉ có thể là cậu ta." Ngu Sơn khá thích đám người Nguyên Lâm, đều là những đứa trẻ tốt, tự nhiên không hy vọng chúng vì sai lầm của mình mà xảy ra chuyện. "Vâng, tôi sẽ viết thư báo cho thiếu gia chúng tôi biết." Trải qua chuyện lần này, Nguyên Lâm cũng cảm thấy thủ đoạn của họ so với Ngu Sơn còn kém quá xa.

Đặc biệt là chuyện Cố Thăng đến đây trước đó.

Dưới tình huống biết rõ phu nhân là Ngọc Vương phi mà vẫn năm lần bảy lượt đến gây sự, chính là vì thiếu gia ra tay không đánh cho bọn họ đau triệt để, mới khiến chúng có gan tiếp tục đến gây chuyện.

Ngu Sơn cười mà không nói, nhóc con này quả là người thông minh.

Đúng là trẻ nhỏ có thể dạy dỗ.

Ngu Sơn dẫn Nguyên Lâm và những người khác quay về, Dư Cảnh Xuyên nhướng mày nhìn Ngu Sơn: "Sao lâu vậy?" "Có chút việc trì hoãn, chủ nhân, lần sau trở về có lẽ nên mang người của cô gia đi một thời gian." Ngu Sơn nhìn Dư Cảnh Xuyên mở miệng nói. "Tiếc nhân tài à?" Dư Cảnh Xuyên nhướng mày nhìn Ngu Sơn. "Vâng, cô gia làm ăn buôn bán rất giỏi, nhưng làm những việc khác thì chung quy vẫn còn kém một chút, làm việc vẫn còn lưu lại vài phần tình cảm.

Cô gia như vậy sau này sẽ không khống chế được lệ khí của mình, ngược lại sẽ làm tổn thương chính mình." Thực ra người hắn muốn mang đi nhất chính là cô gia.

Chỉ tiếc là cô gia và tiểu thư vừa mới thành thân không lâu, đi theo họ không thích hợp lắm.

Đối với lời của Ngu Sơn, Dư Cảnh Xuyên vô cùng tán đồng.

Sau vài lần tiếp xúc, hắn có thể cảm nhận được một luồng lệ khí trên người Tô Ngọc, hiện tại còn có thể khống chế được, sau này thì chưa chắc.

Để ngăn cản cậu ta làm tổn thương chính mình và những người xung quanh, quả thực phải để cậu ta học cách khống chế luồng lệ khí này.

Dư Cảnh Xuyên trở về phòng mình viết một lá thư đưa cho Nguyên Lâm: "Mang lá thư này gửi cho thiếu gia của các ngươi." "Vâng." Nguyên Lâm và những người khác đều biết mấy năm nay trên người Tô Ngọc có một luồng lệ khí không thể giải tỏa, nếu Dư Cảnh

Xuyên và những người khác có thể giúp thiếu gia giải quyết vấn đề này thì đúng là một chuyện tốt.

Nguyên Lâm gọi chim đưa thư đến gửi thư đi, sau khi gửi xong mới nhìn Dư Cảnh Xuyên: "Đại gia, tôi muốn đi cùng các ngài." Hắn phải nâng cao thực lực của mình, như vậy mới có thể bảo vệ thiếu gia và phu nhân tốt hơn.

Bây giờ thiếu gia là Vương gia, đợi thân phận công bố ra ngoài chắc chắn sẽ có rất nhiều phiền phức, hắn phải có thực lực đáng nể, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ thiếu gia trong mọi tình huống.

Dư Cảnh Xuyên nheo mắt nhìn Nguyên Lâm: "Dù có thể sẽ chết cũng phải đi?" "Vâng, tôi phải trở nên mạnh hơn mới có thể bảo vệ tốt thiếu gia và phu nhân." Nguyên Lâm kiên định nói. "Đại gia, xin hãy mang theo chúng tôi." Các ám vệ cũng xuất hiện trước mặt Dư Cảnh Xuyên. "Trong thời gian chúng tôi đi cùng đại gia, xin đại gia hãy để người của ngài bảo vệ phu nhân chúng tôi." Người đứng đầu trong số các ám vệ nhìn Dư Cảnh Xuyên nghiêm túc nói.

Trên khuôn mặt không biểu cảm của Dư Cảnh Xuyên mang theo chút ý cười: "Được, ta sẽ mang các ngươi đi." "Đa tạ đại gia, tôi đi bàn giao công việc trong tay trước đã." Trong tay hắn còn rất nhiều việc phải làm, phải bàn giao toàn bộ cho Thích Phong và Trần Cẩm Niên trước khi đi. "Ta sẽ ở nhà năm ngày, ngươi có thời gian, chuyện này ngươi viết thư nói với Tô Ngọc một tiếng." Dư Cảnh Xuyên rất hài lòng với Nguyên Lâm. "Vâng." Nguyên Lâm viết thư báo cho Tô Ngọc, đồng thời đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Phu nhân, thuộc hạ phải đi cùng đại gia một thời gian, công việc trong tay sẽ giao lại cho Thích Phong và những người khác." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Nguyên Lâm: "Tại sao?" Cô có thể cảm nhận được khí tức trên người đại bá rất nguy hiểm, mục đích Nguyên Lâm đi theo đại bá là gì? "Phu nhân, qua những chuyện gần đây, thuộc hạ nhận thấy thực lực của mình còn quá yếu.

Hiện tại thân phận của thiếu gia và phu nhân đều không đơn giản, lại có quá nhiều điều chưa biết, thuộc hạ phải nâng cao thực lực của mình, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt hai người trong tương lai." Nguyên Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Thấy Nguyên Lâm kiên quyết như vậy, Vương Cẩn Hòa chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Được, vậy ngươi tự mình phải cẩn thận." "Vâng." Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Lâm kiên định rời đi, biết rằng hắn đã quyết định rồi.

Chỉ không biết Tô Ngọc bên kia có biết chuyện này không. *** Vài ngày sau, Tô Ngọc liên tiếp nhận được hai lá thư của Nguyên Lâm, một lá của Dư Cảnh Xuyên, một lá của Nguyên Lâm.

Tô Ngọc xem lá thư của Nguyên Lâm trước, khi thấy Nguyên Lâm nói rằng hắn và các ám vệ muốn đi cùng Dư Cảnh Xuyên để rèn luyện, mày hắn nhíu chặt.

Sau khi xem xong thư của Nguyên Lâm rồi lại xem thư của Dư Cảnh Xuyên, Tô Ngọc trầm mặc.

Hắn biết vấn đề của mình nằm ở đâu, cũng biết luồng lệ khí trên người mình sắp không khống chế được nữa.

Có lẽ đi cùng đại bá một thời gian là một lựa chọn đúng đắn. "Nguyên Bảo." Nguyên Bảo nghe thấy tiếng Tô Ngọc, từ ngoài bước vào: "Thiếu gia, có chuyện gì vậy?" "Đây là thư Nguyên Lâm gửi đến, ngươi xem trước đi." Tô Ngọc đưa hai lá thư cho Nguyên Bảo.

Chương 277

Nguyên Bảo xem xong cũng đưa ra quyết định: "Thiếu gia, tôi cũng đi cùng." "Không được, ngươi không thể đi." Nguyên Bảo hiện tại nội lực đã mất hết, chỉ biết một chút quyền cước, hắn không thể để Nguyên Bảo đi mạo hiểm.

Nguyên Bảo hiện tại có chút năng lực tự vệ đã đủ rồi, không cần phải đi mạo hiểm cùng họ.

Tuy nhiên, suy nghĩ của Nguyên Bảo lại khác với Tô Ngọc: "Thiếu gia, tôi cũng phải nâng cao thực lực của mình.

Tôi đúng là không thể tu luyện nội lực nhưng tôi có thể luyện ngoại gia công phu.

Nguyên Lâm nói đúng, bây giờ thân phận của ngài đã khác, chúng ta phải nâng cao thực lực." Một khi thân phận của Tô Ngọc bị bại lộ, chờ đợi hắn cũng là vô vàn nguy hiểm.

Cậu là người bên cạnh thiếu gia, nếu thực lực của mình không đủ thì sau này rất dễ bị kẻ có lòng lợi dụng. "Thiếu gia, tôi không thể trở thành gánh nặng của ngài." Nguyên Bảo biết vị trí của mình trong lòng Tô Ngọc quan trọng đến mức nào, nếu cậu bị bắt để uy hiếp Tô Ngọc, hắn chắc chắn sẽ vì cậu mà làm những việc mình không muốn.

Cậu tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra với mình.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Nguyên Bảo, nhất thời không biết nên nói gì.

Nguyên Húc nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, bước vào nói: "Thiếu gia, Nguyên Bảo không yếu như ngài nghĩ đâu, ngài phải tin tưởng cậu ấy." Đối với Tô Ngọc, họ không phải là hạ nhân mà giống như anh em hơn.

Chính vì vậy họ mới muốn nâng cao thực lực của mình, trước đây không có cơ hội, bây giờ có cơ hội rồi tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Tô Ngọc khẽ thở dài, hắn đã bị hai người thuyết phục. "Được, nhưng không được miễn cưỡng.

Mau chóng xử lý xong việc ở đây rồi đi hội hợp với đại bá.

Về phần những người đi cùng, các ngươi cũng chọn lựa đi." Đã muốn nâng cao thực lực thì nâng cao thực lực của tất cả mọi người bên cạnh luôn. "Vâng." Tô Ngọc mất bốn ngày để sắp xếp công việc trong tay, sau khi sắp xếp xong liền dẫn người đến nơi Dư Cảnh Xuyên đã nói để hội hợp.

Khi họ đến nơi, Dư Cảnh Xuyên đã đợi sẵn ở đó, còn Nguyên Lâm và những người khác thì không có ở đây. "Nguyên Lâm và những người khác đã đến nơi khác rồi.

Tô Ngọc, chuẩn bị tâm lý đi, thế giới này không tốt đẹp như ngươi nghĩ đâu." Dư Cảnh Xuyên nhìn Tô Ngọc, muốn trở nên mạnh mẽ thì phải chịu đựng những đối xử phi nhân tính. "Con biết." Sự đen tối của thế giới này kiếp trước hắn đã thấy rõ mồn một, hắn cũng sẽ không để mình rơi vào tình cảnh đó một lần nữa.

Mặc dù đã báo thù, nhưng khi nghĩ đến chuyện kiếp trước, hắn vẫn không thể kiểm soát được cảm xúc của mình. "Tô Ngọc, trước khi ngươi có thể hoàn toàn khống chế được luồng lệ khí trên người mình thì không được quay về." Dư Cảnh Xuyên nhíu mày nhìn Tô Ngọc nói. "Được." Hắn cũng lo lắng một ngày nào đó mình sẽ mất kiểm soát mà làm hại đến những người xung quanh, nếu có thể khống chế được luồng lệ khí này thì tự nhiên là tốt nhất. "Đại bá, người có thể tìm một cao thủ ngoại gia giúp Nguyên Bảo nâng cao thực lực được không?" Tô Ngọc nhìn Dư Cảnh Xuyên nghiêm túc hỏi. "Luyện ngoại gia công phu rất cực khổ, ngươi chắc chứ?" Tô Ngọc gật đầu: "Nguyên Bảo năm đó vì con mà nội lực bị phế, bây giờ chỉ biết một chút quyền cước, cậu ấy muốn luyện ngoại gia công phu." Dư Cảnh Xuyên suy nghĩ một chút liền biết Tô Ngọc nói Nguyên Bảo là ai, nhìn Nguyên Bảo đứng sau lưng Tô Ngọc, Dư Cảnh Xuyên nói: "Ngu Sơn, mang Nguyên Bảo đi tìm Ngu Lãng, bảo hắn dùng mọi cách để huấn luyện Nguyên Bảo cho ra trò." "Vâng, đi theo ta." Nguyên Bảo đi theo Ngu Sơn, Tô Ngọc nhìn bóng lưng kiên quyết rời đi của cậu, có chút lo lắng. "Đang lo lắng à?" "Vâng, Nguyên Bảo năm đó vì cứu con mà suýt nữa trở thành phế nhân, sau khi khỏe lại cũng luôn phải dùng thuốc để bồi bổ, một khi bị bệnh cơ thể sẽ trở nên rất yếu, rất khó khỏi." Hắn không lo Nguyên Bảo không chịu được khổ, hắn chỉ lo lắng cho sức khỏe của Nguyên Bảo.

Dư Cảnh Xuyên nheo mắt nhìn bóng lưng rời đi của Nguyên Bảo, quả là một người trung thành.

Biết rõ tình trạng sức khỏe của mình mà vẫn kiên quyết tham gia, đúng là một người không tồi. "Chuyện này ta biết rồi, ta sẽ nói với Ngu Cơ một tiếng để cô ấy xem giúp Nguyên Bảo." "Đa tạ đại bá." Người mà Dư Cảnh Xuyên nhờ xem giúp Nguyên Bảo, nhất định là một người rất lợi hại. "Được rồi, bây giờ ngươi đi theo ta, còn những người khác bên cạnh ngươi sẽ có người dẫn đi." "Được." Tô Ngọc đi theo Dư Cảnh Xuyên suốt nửa năm, khi quay về, trong nhà đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Mà lúc này, Vương Cẩn Hòa đang đau đầu vì thứ vừa nhận được.

Nhìn con rùa lớn đặt trong chậu, Vương Cẩn Hòa có chút sầu não.

Con rùa này không biết từ đâu đến, sáng sớm thức dậy đã thấy nó ở trong sân nhà họ.

Một con rùa to bằng cối xay đá, cảm giác đã sống không ít năm rồi, ăn thì không nỡ, không ăn thì lại không biết nuôi thế nào.

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa, mắt long lanh hỏi: "Mẹ ơi, chúng ta có thể nuôi con rùa lớn này không?" "Tiểu Bảo, con không phải đã có một con rùa nhỏ rồi sao?" Con rùa đó được Tiểu Bảo nuôi lớn hơn một vòng. "Con đó nhỏ quá, con cũng thích con này nữa." Tiểu Bảo mắt long lanh nhìn Vương Cẩn Hòa.

Trương Trí Lâm cũng gật đầu đồng ý, cậu cũng thích.

Con rùa này thật sự quá lớn, nhìn thôi đã thấy thú vị.

Hai đứa con trai đều thích, Vương Cẩn Hòa biết làm sao bây giờ?

Đành phải đồng ý cho chúng nuôi, thế là cô cho người đào một cái ao nhỏ trong hoa viên, ngoài rùa ra còn nuôi thêm một ít cá nhỏ, tôm nhỏ.

Không những vậy, Vương Cẩn Hòa còn trồng thêm một ít hoa sen, đợi đến mùa hè cũng rất đẹp mắt.

Kể từ khi đào ao, Tiểu Bảo cũng thả con rùa nhỏ của mình vào, ngày nào cũng phải đến xem.

Kể từ khi con rùa này đến nhà, Vương Cẩn Hòa phát hiện vận may của mình dường như đã tốt hơn.

Chỉ cần vào núi là sẽ gặp được dược liệu quý, như nhân sâm cô cũng đã nhặt được một củ trăm năm tuổi.

Hôm kia lên huyện thành còn nhặt được một tờ ngân phiếu một nghìn lạng.

Chuyện như vậy nhiều không kể xiết, khiến Vương Cẩn Hòa mỗi lần nhìn con rùa đó, vẻ mặt đều rất kỳ quái.

Con rùa này là rùa vàng sao?

Nếu không sao vừa đến nhà là bao nhiêu chuyện tốt đều kéo đến?

"Mẹ ơi, con rùa lớn đẻ trứng rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn tờ ngân phiếu một nghìn lạng vừa nhặt được, vẻ mặt có chút quái dị, đang suy nghĩ lung tung thì nghe thấy tiếng Tiểu Bảo la hét chạy vào.

Vương Cẩn Hòa cất ngân phiếu đi, nhìn con trai chạy vào: "Đẻ trứng?" "Đẻ bốn quả trứng rùa, mẹ nói xem có nở ra rùa con không?" Một con rùa lớn như vậy, nở ra sẽ là rùa con như thế nào nhỉ?

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo, con rùa này mới đến nhà có mấy ngày mà đã đẻ con ở đây rồi.

Khi dẫn Tiểu Bảo ra ngoài, Dư Bách Lâm và những người khác đều đang đứng xem náo nhiệt.

Tô Tích tò mò nhìn mấy quả trứng rùa, sống từng này tuổi họ vẫn chưa thấy trứng rùa bao giờ.

So với thân hình của con rùa lớn này, mấy quả trứng này quả thực quá nhỏ.

Dương Chấn Uy đưa tay chọc vào đầu con rùa, con rùa lớn không thèm để ý đến hắn, lười biếng nằm phơi nắng. "Nó còn không thèm để ý đến chúng ta, mấy quả trứng rùa này làm sao bây giờ, ăn nhé?" Dương Chấn Uy nhíu mày hỏi.

Chương 278

Lời vừa dứt, con rùa lớn liền lao tới cắn tay Dương Chấn Uy.

May mà Dương Chấn Uy né nhanh, nếu không đã bị cắn rồi.

Dương Chấn Uy nhìn bàn tay còn nguyên vẹn của mình, rồi lại nhìn con rùa tiếp tục lười biếng nằm đó: "Con rùa này thành tinh rồi sao?

Còn có thể hiểu chúng ta nói gì?" "Người ta đều nói ngàn năm vương bát, vạn năm rùa, biết đâu đây là một con rùa trường thọ?" Sống lâu chắc là có thể hiểu được lời họ nói nhỉ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc chọc vào mai rùa: "Mày cũng biết chọn chỗ ghê, chạy đến tận nhà ta." Con rùa lớn chẳng thèm để ý đến Vương Cẩn Hòa, cứ nằm phơi nắng ở đó như đang nhập định.

Tiểu Bảo nhíu mày nhìn con rùa lớn, có chút hoang mang: "Mẹ ơi, con rùa to này lười quá." "Đúng là lười thật, kệ nó đi.

Hai đứa làm xong bài tập hôm nay chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ hỏi. "Dạ xong rồi ạ." Hai đứa ngoan ngoãn gật đầu. "Vậy mẹ làm chút đồ ăn ngon thưởng cho hai đứa nhé." Vương Cẩn Hòa bất giác nghĩ đến món khoai tây chiên và snack khoai tây từng ăn ở kiếp trước.

Nơi này không có lò nướng, muốn ăn gì cũng khó.

Cô sờ cằm, nghĩ đến kiểu lò nướng bánh mì bằng đất và kiểu lò nướng đơn giản làm từ chum nước mà mình từng thấy.

Nghĩ là làm, cô bảo người chuẩn bị những thứ cần thiết rồi bắt tay vào làm một chiếc lò bánh mì.

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm thấy Vương Cẩn Hòa cứ bận rộn mãi thì tò mò chạy lại: "Mẹ ơi, mẹ đang làm gì thế?" "Làm một thứ hay ho, làm xong rồi sẽ có đồ ăn ngon cho các con." Vương Cẩn Hòa vừa nói vừa làm.

Sau khi làm xong lò bánh mì, cô lại đập vỡ đáy một cái chum nước để làm lò nướng.

Tiểu Bảo nhìn trái nhìn phải vẫn không hiểu đây là cái gì.

Vương Cẩn Hòa không giải thích cho Tiểu Bảo mà đi xử lý hai con vịt trong nhà.

Sau khi ướp gia vị, cô phết nước sốt đã pha lên trên.

Làm xong xuôi, cô mới nhóm lửa rồi cho vịt vào lò nướng.

Thu Ý và những người khác cũng tò mò nhìn thứ mà Vương Cẩn Hòa làm ra, thứ này thật sự có thể nướng chín vịt sao?

Mang theo sự tò mò, tất cả mọi người cùng chờ đợi.

Khoảng một tuần trà sau, họ đã ngửi thấy mùi thơm.

Tiểu Bảo đi vòng quanh Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi, ăn được chưa ạ?

Thơm quá." "Đợi một lát nữa." Bây giờ vẫn chưa ngấm vị, chưa phải lúc.

Tiểu Bảo cứ một lát lại hỏi một lần, khiến Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười: "Sắp được rồi, đừng vội." "Mẹ nuôi ơi, vịt thơm quá." Trương Trí Lâm mắt nhìn chằm chằm vào chỗ nướng vịt.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn Trương Trí Lâm, không ngờ cậu bé cũng có hứng thú với món vịt quay này.

Nướng thêm gần nửa canh giờ nữa, Vương Cẩn Hòa đứng lên ghế nhìn vào trong, cảm thấy đã được rồi mới lấy ra, chặt cho mỗi đứa trẻ một cái đùi vịt: "Các con nếm thử trước đi." Tiểu Bảo cầm đùi vịt, nóng lòng cắn một miếng, tuy nóng nhưng không nỡ buông ra. "Mẹ ơi, ngon quá, ngon hơn cả gà quay nữa." "Ngon ạ." Trương Trí Lâm cũng không nhịn được gật đầu nói. "Đi gọi ông bà ra ăn đi." Vương Cẩn Hòa bảo hai đứa trẻ đi gọi người. "Bà ơi, mẹ con làm vịt quay, gọi mọi người ra ăn ạ, ngon lắm." Nói xong, cậu bé lại cắn một miếng lớn vào đùi vịt.

Thấy bộ dạng của Tiểu Bảo, bà lão và mọi người không khỏi bật cười: "Xem con ăn kìa." "Nghe mùi đã thơm rồi, chúng ta cũng qua nếm thử xem." Tô Tích rất thích những món ăn mà Vương Cẩn Hòa làm, bây giờ có món mới đương nhiên không thể bỏ lỡ.

Lúc họ đến, Vương Cẩn Hòa đã lạng xong thịt vịt quay, còn có cả rau ăn kèm và bánh tráng.

Ngay cả nước chấm cũng đã chuẩn bị xong. "Mẹ ơi, mấy món này ăn thế nào ạ?" Tiểu Bảo gặm xong đùi vịt, tò mò nhìn thịt vịt trên bàn. "Thế này này." Vương Cẩn Hòa làm mẫu cho mọi người xem một lần.

Xem xong, Tiểu Bảo liền tự mình bắt tay vào làm. "Ngon quá." "Cách ăn này đúng là mới lạ, nhưng hương vị quả thực rất tuyệt." Mọi người đều đồng tình gật đầu.

Vương Cẩn Hòa vừa ăn vịt quay vừa bất giác nghĩ đến Tô Ngọc, nếu anh ở đây, chắc anh sẽ là người ăn nhiều nhất.

Cũng không biết bên Tô Ngọc thế nào rồi.

Lúc này, Tô Ngọc đang ở trong một khu rừng, cánh tay dính vết máu, anh dựa vào thân cây nhìn xuống dưới.

Ngửi thấy mùi máu tanh trên người, Tô Ngọc có chút ghét bỏ: "Phải mau chóng quay về, không thì Hòa Nhi sẽ lo lắng." Vừa dứt lời, xung quanh liền xuất hiện mấy người.

Tô Ngọc khẽ chửi thầm, đám người này đúng là luồn lách khắp nơi, dường như dù anh ở đâu chúng cũng có thể tìm thấy.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở đâu, khiến anh dù thế nào cũng không thoát khỏi sự truy lùng của chúng.

Rốt cuộc chúng dựa vào phương pháp gì để tìm ra anh?

Hay trên người anh có vấn đề gì?

Anh cúi đầu nhìn quần áo của mình, dường như nghĩ ra điều gì đó rồi đột nhiên bật cười.

Sau khi phá vòng vây, anh cởi áo khoác ngoài giấu ở một nơi, rồi cả người bắt đầu lao đi nhanh như chớp.

Những kẻ truy đuổi Tô Ngọc tìm đến nơi anh giấu quần áo, nhìn thấy chiếc áo đặt ở đó, gã cầm đầu cười không thành tiếng: "Cũng thông minh đấy." "Đại ca, vị cô gia này quả thực rất giỏi, võ công và đầu óc đều rất tốt, chỉ là có chút mềm lòng." "Ừm, khoảng thời gian này mọi người cứ chơi đùa cùng cô gia cho vui, tự mình cẩn thận đấy, cô gia không phải người dễ bắt nạt đâu.

Trước đây bị chúng ta đuổi lâu như vậy, bây giờ sau khi thoát khỏi sự truy lùng của chúng ta, chắc sẽ đến lúc phản công rồi." "Vâng." Tô Ngọc tìm một hang động để nghỉ ngơi.

Đến đây đã nửa tháng, mỗi ngày đều trôi qua trong truy đuổi, trốn chạy và bị thương, anh cũng không biết mình đã bao lâu chưa được ăn một bữa tử tế.

Để tránh bị người ta tìm thấy, anh chỉ ăn quả dại, còn thịt thì chẳng thèm ngó tới, nhóm lửa sẽ để lộ vị trí của mình, còn thịt sống thì anh không có hứng thú.

Nghỉ ngơi một lát, Tô Ngọc lần mò trong hang động, cuối cùng lại tìm thấy một hang động khác bên trong.

Nơi đó có dấu vết người ở, nhưng xem ra đã rất lâu không có ai ở.

Còn có một ít củi lửa. "Xem ra có thể ăn chút gì rồi." Tô Ngọc ra ngoài săn một con thỏ, một con gà rừng, sau khi xử lý sạch sẽ thì quay về hang động bắt đầu nướng thịt.

Thịt nướng không có gia vị khiến Tô Ngọc phải nhíu mày, không có mùi vị còn hơn là không có gì ăn.

Ăn xong, Tô Ngọc tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Chương 279

Bị truy đuổi nhiều ngày như vậy, đã đến lúc anh phản công.

Nghỉ ngơi một ngày một đêm, đến khi màn đêm buông xuống, Tô Ngọc mới lặng lẽ rời đi.

Đứng trên một cây đại thụ, Tô Ngọc nhìn rõ mọi thứ bên dưới, đám người này vẫn đang tìm anh, nhưng lần này không phải chúng nói tìm là có thể tìm thấy.

Tô Ngọc xuất hiện sau lưng một người, vỗ vào vai hắn.

Khi đối phương quay đầu lại, Tô Ngọc dùng một cú chặt tay đánh ngất người đó, tìm một chỗ trói ngược vào cây, lột sạch những thứ có thể dùng trên người hắn, lại đem đi ngâm nước rất lâu rồi mới mang đồ rời đi.

Ngày hôm sau, người bị Tô Ngọc đánh ngất trói lại mới được phát hiện.

Nhìn thấy người của mình bị trói ở đây, trên người còn bị lột sạch sành sanh, Ngu Sơn cảm thấy có chút mất mặt. "Người đâu?" Ngu Sơn nhìn người bị trói hỏi. "Không biết." "Cởi trói cho hắn." Hắn biết ngay Tô Ngọc sau khi thoát khỏi sự truy đuổi sẽ trở nên ranh ma, có thể xuất hiện sau lưng họ bất cứ lúc nào.

Sau khi được đồng bọn cởi trói, người bị Tô Ngọc "cướp" cúi đầu ủ rũ nói: "Cô gia cũng quá đáng thật, anh ta lại đánh vào gáy tôi." "Không dùng dao với cậu là may rồi đấy." Ngu Sơn nói đầy ẩn ý. "Đại ca, chúng ta có tiếp tục tìm không?" "Đương nhiên phải tìm, qua được ải của chúng ta, cô gia cũng nên đến một nơi khác rồi." Ngu Sơn trầm giọng nói.

Nghe lời của Ngu Sơn, người bên cạnh không khỏi có chút lo lắng: "Đại ca, cô gia anh ấy thật sự không sao chứ?

Anh ấy chỉ là một chàng trai hai mươi tuổi thôi." Nơi họ đến đều là ranh giới sinh tử, để cô gia đi có phải hơi tàn nhẫn không? "Muốn trở nên mạnh mẽ thì phải trả giá, huống hồ cô gia cũng bắt buộc phải mạnh lên.

Anh ấy không đi thì không có cách nào khống chế được lệ khí trên người, đến lúc đó ngược lại còn không tốt cho cô gia." Ngu Sơn lắc đầu nói.

Ngu Sơn đã nói vậy, những người khác cũng không nói thêm gì nữa, một người trong số họ lên tiếng: "Tôi cảm thấy cô gia vẫn chưa dùng hết sức." "Đúng vậy, đừng bao giờ xem thường bất kỳ ai, đặc biệt là người vừa có thiên phú vừa có năng lực như cô gia." Nếu đấu tay đôi, Tô Ngọc có thể đấu với Ngu Sơn nửa canh giờ mà không rơi vào thế hạ phong.

Ngày đầu tiên đến đây anh đã đấu với Ngu Sơn, lúc đó Dư Cảnh Xuyên rất hài lòng về Tô Ngọc, nhưng dường như ông ta có thể nhìn ra tiềm năng của Tô Ngọc vẫn chưa được kích phát.

Bây giờ, mục đích họ đối phó với cô gia chính là để ép toàn bộ tiềm năng của anh ra ngoài.

Thật muốn xem dáng vẻ toàn lực của cô gia sẽ như thế nào.

Chắc hẳn chủ nhân cũng rất muốn biết.

Kỳ hạn một tháng nhanh chóng đã đến, Ngu Sơn và thuộc hạ bị Tô Ngọc quấy nhiễu đến mức không chịu nổi, nhưng lại không làm gì được anh, căn bản không tìm thấy người.

Ban đầu họ nghĩ đó chỉ là một tai nạn, nhưng khi sự việc xảy ra nhiều lần, họ mới biết công phu ẩn nấp của Tô Ngọc mạnh mẽ đến mức nào.

Chỉ cần anh trốn đi, dù ở ngay gần bên cạnh bạn cũng không thể tìm thấy.

Tô Ngọc thong dong xuất hiện trước mặt Dư Cảnh Xuyên, khí tức trên người đã nội liễm hơn rất nhiều, hoàn toàn trái ngược với tính cách có phần ngông cuồng trước kia.

Tô Ngọc bây giờ giống như một con báo săn sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào. "Bác cả." "Hôm nay con có thể gửi thư về cho Hòa Nhi và bọn nhỏ, sau này e là con sẽ không có nhiều thời gian đâu." Dư Cảnh Xuyên nhìn Tô Ngọc nói.

Vẻ mặt lãnh đạm của Tô Ngọc cuối cùng cũng có thêm chút biểu cảm, anh xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Ngọc, Dư Cảnh Xuyên hỏi: "Ngu Sơn, ngươi thấy nó thế nào?" "Cô gia rất giỏi, chỉ cần một chút sơ suất là sẽ rơi vào tay anh ấy." Ngu Sơn đưa ra câu trả lời cho Dư Cảnh Xuyên.

Dư Cảnh Xuyên lặng lẽ cười, trong một tháng này, ông cũng đã tham gia vào các cuộc vây bắt của họ, cũng đã giao đấu với Tô Ngọc.

Võ công của đứa trẻ này rất bá đạo, nếu có thêm thời gian nhất định có thể trở thành một nhân vật có danh tiếng trên giang hồ.

Nhưng bây giờ nó vẫn cần rèn luyện. "Chủ nhân, sau này thật sự muốn để cô gia đến Vong Ưu Thành sao?" Nơi đó tràn ngập nguy hiểm và giết chóc.

Một chút sơ suất có thể sẽ mất mạng. "Ừ, nó bắt buộc phải đi.

Còn về việc khi nào có thể ra ngoài thì phải xem bản lĩnh của nó." Dư Cảnh Xuyên lạnh lùng nói. "Để sớm ngày trở về, có lẽ cô gia sẽ dùng thời gian ngắn nhất để quay lại." Ngu Sơn cười nói.

Nhìn dáng vẻ nôn nóng quay về viết thư cho Vương Cẩn Hòa của Tô Ngọc là biết tiểu thư quan trọng trong lòng anh đến mức nào rồi. "Như vậy rất tốt." Đối với việc tình cảm của Tô Ngọc và cháu gái mình tốt đẹp, ông đương nhiên mừng cho họ.

Tô Ngọc trở về nơi ở tắm rửa xong mới viết thư cho Vương Cẩn Hòa và hai anh em Tiểu Bảo.

Viết xong thư, anh để Tật Phong gửi về, sau đó mới lên giường nghỉ ngơi.

Từ khi đến đây anh chưa từng gặp Nguyên Bảo và những người khác, thuộc hạ của anh cũng không biết bị bác cả ném đi đâu.

Anh cũng đã hỏi, nhưng Dư Cảnh Xuyên không nói cho anh biết, chỉ nói lúc anh trở về thì người cũng sẽ trở về.

Dư Cảnh Xuyên rõ ràng không muốn nói cho anh biết chuyện này, Tô Ngọc cũng không hỏi nhiều, chỉ cần biết họ còn sống là đủ rồi.

Trạm tiếp theo, Vong Ưu Thành.

Anh sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để trở về.

Vài ngày sau, Vương Cẩn Hòa nhận được thư của Tô Ngọc gửi đến.

Trong thư, anh nói với cô rằng anh tạm thời chưa thể trở về, ước chừng còn phải mất vài tháng nữa, bảo cô có chuyện gì thì cứ đi tìm Hoàng Kỳ, còn về rau củ quả thì không cần lo lắng, sẽ có người đến mang đi kinh thành.

Trong thư nói rất nhiều, cuối cùng còn có một câu: "Anh nhớ em." Vương Cẩn Hòa vuốt ve lá thư trong tay, tâm trạng rất tốt.

Nhìn hai lá thư còn lại, Vương Cẩn Hòa đi tìm hai đứa trẻ, thấy chúng đang học bài nên không làm phiền, đợi hai đứa tan học mới đưa thư cho chúng. "Đây là thư của cha gửi cho các con." Tiểu Bảo vội vàng mở thư, thấy Tô Ngọc còn phải vài tháng nữa mới có thể trở về thì lập tức có chút không vui: "Mẹ ơi, lần này cha đi lâu quá." "Cha có lẽ gặp phải chuyện khó giải quyết nên không thể về kịp, Tiểu Bảo chúng ta tha thứ cho cha nhé, được không?" "Dạ được." Tiểu Bảo miễn cưỡng gật đầu.

Lần sau cha đi ra ngoài nhất định phải để cha mang theo chúng đi cùng, nếu không lại đi lâu như vậy.

Nhận được thư của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa yên tâm hơn rất nhiều, làm việc cũng có tinh thần hơn.

Còn những người trong thôn chuẩn bị chế nhạo Vương Cẩn Hòa, khi nhìn thấy lúa của cô càng ngày càng lớn thì đều hoảng sợ, không ngờ phương pháp trồng trọt của Vương Cẩn Hòa lại hiệu quả thật.

Sao có thể chứ?

Nghĩ đến lương thực tổn thất trong năm nay, những người không trồng theo Vương Cẩn Hòa, còn muốn đứng xem tình hình đều hối hận không thôi.

Cũng có người vẫn còn cứng miệng, nói rằng chưa đến lúc thu hoạch, ai biết sản lượng thế nào?

Chương 280

Đối với những lời như vậy, Tạ Khuê bây giờ cơ bản lười để ý, đám người này bây giờ đều là ăn no rửng mỡ. "Chàng ơi, trong thôn có mấy nhà hôm nay đến tìm em, muốn em nói với tiểu Hòa một tiếng để cô ấy dẫn họ trồng rau bán." Vinh thị nhìn Tạ Khuê, nhíu mày nói. "Nàng nói sao?" Tạ Khuê hỏi. "Em đương nhiên là không đồng ý rồi, lúc nói xấu tiểu Hòa sau lưng sao không nghĩ đến có ngày hôm nay?" Vinh thị hừ một tiếng, khinh thường nói.

Cô ghét nhất loại người này, vừa muốn kiếm tiền từ tay người ta, vừa muốn gây phiền phức cho người ta.

Loại người hai mặt ba lòng này là đáng ghét nhất. "Làm tốt lắm, họ muốn trồng rau cùng tiểu Hòa thì để họ tự đi tìm tiểu Hòa, tìm chúng ta vô dụng." Họ cũng chỉ là những người bình thường trồng rau theo Vương Cẩn Hòa, không giúp được gì.

Vinh thị vô cùng tán thành gật đầu: "Em cũng nghĩ vậy." Bây giờ cuộc sống của họ ngày càng tốt hơn, việc gì cô phải vì những người này mà đi đắc tội với Vương Cẩn Hòa?

Cô đâu phải đồ ngốc. "Chàng ơi, em nói rõ với chàng nhé, sau này nếu có ai đến tìm chàng, chàng cũng không được đồng ý biết chưa?" Vinh thị không yên tâm nói. "Yên tâm đi, những chuyện này ta đều biết." Bây giờ họ chỉ chờ bán dưa thu hoạch lương thực, còn những chuyện khác ông không muốn quan tâm.

Nhìn những người trồng dưa trong thôn, cây dưa trong ruộng ngày càng lớn, ra hoa kết quả, những người không tìm Vương Cẩn Hòa mua cây dưa đều hối hận vô cùng.

Tại sao lại tiếc năm mươi văn tiền đó chứ?

Dưa của những người này, mỗi giàn dưa đều kết mười mấy quả dưa hấu, nhiều thì hai mươi mấy quả.

Mọi người đều nghe lời Vương Cẩn Hòa, một giàn dưa chỉ để lại mười quả, không ai tham lam.

Tuy lúc hái bỏ dưa, mọi người cũng thấy đau lòng, dù sao đó cũng là tiền, nhưng để dưa hấu có thể lớn tốt hơn, họ cũng chỉ có thể nén đau hái bỏ những quả thừa.

Nhưng một quả dưa có thể lớn đến ít nhất mười cân, mười quả đã có hơn một trăm cân, đến lúc đó cũng được hơn một lượng bạc.

Những người không mua cây dưa nghĩ đến tổn thất của mình, đau lòng không thôi.

Hai lượng bạc đổi lấy mấy chục lượng bạc, họ lại từ bỏ cơ hội này.

Mấy người không trộm cây dưa, cũng không mua cây dưa tụ tập lại bàn bạc một hồi, rồi đến nhà Tạ Khuê tìm ông.

Nhìn thấy mấy người này, Tạ Khuê khẽ nhíu mày: "Các người đến đây làm gì?" Đám người này không có việc gì làm sao?

Chạy đến nhà ông làm gì? "Thôn trưởng, trước đây là lỗi của chúng tôi, ông có thể nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng, sau này bán cây dưa thì cũng bán cho chúng tôi một ít được không?" Một người trong số họ cứng rắn nói.

Thôn trưởng bĩu môi lẩm bẩm: "Các người không phải thấy cây dưa của tiểu Hòa bán quá đắt, cho rằng tiểu Hòa đang cướp tiền sao?

Sao?

Bây giờ không nói tiểu Hòa cướp tiền nữa à?" Lúc tiểu Hòa đồng ý bán, đám người này đều cho rằng tiểu Hòa đang cướp tiền của họ, muốn tiểu Hòa cho không.

Bây giờ thấy dưa hấu của mọi người phát triển tốt, biết hối hận rồi sao?

Nhưng đáng tiếc, dù hối hận cũng vô dụng, bỏ lỡ chính là bỏ lỡ. "Thôn trưởng, chúng tôi biết sai rồi, chúng tôi cũng muốn kiếm tiền." Dù ít hơn thôn trưởng và những người khác rất nhiều, họ cũng muốn kiếm tiền.

Nhìn thấy họ mỗi ngày vui vẻ đi xem dưa hấu, trong lòng họ cũng không vui.

Họ kiên trì tẩy chay Vương Cẩn Hòa, cuối cùng nhận được cái gì?

Họ không nhận được gì cả, lại còn khiến mình tổn thất không ít. "Chuyện này ta không quyết được, ta chỉ có thể đi hỏi thử." Thôn trưởng nhìn họ như vậy cũng có chút không nỡ, bực bội nói. "Cảm ơn thôn trưởng." Bảo họ về trước, đợi người đi rồi, Vinh thị có chút không vui nói: "Bây giờ muốn kiếm tiền thì lại nghĩ đến cái tốt của tiểu Hòa?

Sớm hơn làm gì đi chứ." "Đi hỏi một chút cũng không phải chuyện gì to tát." Tạ Khuê lắc đầu nói. "Không được nói giúp cho họ." Vinh thị trừng mắt nhìn thôn trưởng, nghiêm túc nói.

Thôn trưởng cười gật đầu: "Sẽ không." Vinh thị lúc này mới hài lòng gật đầu để Tạ Khuê ra ngoài.

Tạ Khuê đi dạo đến nhà Vương Cẩn Hòa, sau khi được mở rộng, nhà của Vương Cẩn Hòa càng lớn hơn, bố cục trông cũng rất đẹp. "Tiểu Hòa, cháu đang bận à?" Tạ Khuê đi vào, thấy Vương Cẩn Hòa đang loay hoay với một ít đất bùn, kỳ lạ hỏi.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tạ Khuê: "Bác đến đây có việc gì ạ?" "Mấy nhà còn lại không mua cây dưa của cháu hôm nay đến tìm bác, nhờ bác đến hỏi xem năm sau có thể bán một ít cây dưa cho họ không." Tạ Khuê nói rõ mục đích đến đây.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được ạ." Chỉ là vấn đề vài trăm cây dưa, cũng không phải đặc biệt nhiều. "Tiểu Hòa, cháu…" "Các bác kiếm được tiền, cháu sẽ kiếm được nhiều hơn, với lại nếu cháu không đồng ý, bác cũng khó xử." Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói.

Thôn trưởng nhìn Vương Cẩn Hòa, khẽ thở dài: "Cháu bé này, không cần chuyện gì cũng phải nghĩ cho bác." Còn về chuyện Vương Cẩn Hòa sẽ kiếm được nhiều hơn, thôn trưởng không quan tâm, cô có thể kiếm được bao nhiêu đều là bản lĩnh của cô.

Một cân dưa hấu hai mươi văn tiền, đối với họ đã là giá trên trời rồi. "Chuyện nhỏ trong tầm tay thôi ạ, bác cũng đã giúp cháu rất nhiều, bây giờ cháu có thể giúp bác cũng rất tốt." Vương Cẩn Hòa là người có ơn tất báo. "Vậy bác cảm ơn cháu.

À đúng rồi, tiểu Hòa, cháu loay hoay với đống đất bùn này làm gì?

Cái này có tác dụng gì?" Tạ Khuê nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra thứ này rốt cuộc có công dụng gì. "Cái này có thể dùng để trồng nấm, đến lúc đó mang đến kinh thành bán." Đây là đất mà cô đã đào về từ chỗ tìm thấy nấm hương khi vào núi trước đây.

Cô định trồng nấm hương để bán.

Đây cũng là một mặt hàng siêu lợi nhuận.

Hơn nữa, nấm hương vị cũng rất ngon, không kể là xào thịt hay xào chay, hoặc dùng để hầm gà đều rất tuyệt. "Thứ này có dễ trồng không?" Tạ Khuê tò mò hỏi. "Bây giờ vẫn chưa biết, đợi cháu trồng thử xem sao đã.

Nếu được thì đến lúc đó bác muốn trồng cháu cũng có thể dạy bác." Vương Cẩn Hòa không để tâm nói.

Tạ Khuê hai mắt sáng lên gật đầu: "Được, sau này bác sẽ theo cháu làm, cháu nói trồng gì chúng ta sẽ trồng cái đó." "Vâng." Vương Cẩn Hòa xử lý xong đất rồi đặt dưới mái hiên, trước khi đi ngủ buổi tối, cô dùng nước linh tuyền đã pha loãng tưới một ít.

Chương 281

Sáng hôm sau thức dậy, Vương Cẩn Hòa đã nhìn thấy những cây nấm hương nhỏ li ti.

Tiểu Bảo thức dậy thấy Vương Cẩn Hòa đang ngồi xổm dưới mái hiên nhìn đống đất, cậu bé đi tới ngồi xổm bên cạnh cô, tò mò hỏi: "Mẹ ơi, mẹ đang xem gì thế?" "Xem nấm." Nấm?

Tiểu Bảo nhìn kỹ một lúc lâu mới thấy nấm: "Mẹ ơi, nấm nhỏ như vậy bao giờ mới ăn được ạ?" Nhỏ quá, phải nhìn rất lâu mới thấy.

Thật không biết tại sao mẹ lại vui như vậy. "Sẽ nhanh thôi, loại nấm này lớn rất nhanh.

Mẹ bây giờ chỉ đang thử trồng, đợi thành công rồi sẽ bắt đầu trồng nhiều hơn, đến lúc đó có thể mang đi bán." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe hiểu lơ mơ, nhưng vẫn hỏi: "Mẹ ơi, cái này không phải trên núi đều có sao?

Trồng ra liệu có ai mua không?" "Chỉ cần là đồ của nhà chúng ta thì đều có người mua." Vương Cẩn Hòa tự tin nói. "Mẹ là giỏi nhất." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu.

Từ ngày hôm đó, ngoài chỗ con rùa lớn, Tiểu Bảo lại có thêm một nơi để ngồi.

Mỗi khi nghỉ ngơi, cậu bé đều thích ngồi xổm bên cạnh xem, ngay cả Trương Trí Lâm cũng bị lây, ngày nào cũng xem nấm hương.

Nhìn nấm hương lớn lên từng ngày, Tiểu Bảo vui mừng khôn xiết: "Mẹ ơi, lớn nhanh quá." "Đúng là nhanh thật, vài ngày nữa chắc là có thể ăn được rồi." Bình thường trồng chắc sẽ không nhanh như vậy, đây cũng là nhờ cô tưới nước linh tuyền, nhưng chắc hẳn cũng sẽ rất ngon.

Đợi nấm hương lớn lên, Tiểu Bảo đã nóng lòng muốn ăn: "Mẹ ơi, đã lớn hết rồi, có thể ăn được chưa ạ?" "Đi lấy cái rổ lại đây hái một ít, trưa nay mẹ làm món ngon cho các con." Tiểu Bảo reo hò đi lấy rổ, lấy xong còn không cho Vương Cẩn Hòa động tay, cậu bé kéo Trương Trí Lâm cùng nhau hái nấm hương. "Hái cái to bằng mặt, không hái cái nhỏ, biết chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ, không nhịn được dặn dò.

Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Mẹ ơi, chúng con biết rồi, chắc chắn sẽ không hái cái nhỏ." Thấy hai đứa hái vui vẻ, Vương Cẩn Hòa cũng trở về thư phòng bắt đầu chuẩn bị cho việc trồng nấm hương.

Vương Cẩn Hòa đang viết thì động tác trong tay dừng lại một chút: "Hôm nay hình như là ngày công bố kết quả thi thì phải?" Mười ngày trước, Vương Tĩnh Vũ đã đi thi Đồng sinh và Tú tài.

Hôm nay chắc là ngày công bố kết quả thi Đồng sinh, không biết anh trai thế nào rồi.

Trong lòng có chuyện, Vương Cẩn Hòa cũng không thể tĩnh tâm làm việc, bèn không làm nữa, chạy ra ngoài tìm Cố Cửu Ninh và những người khác. "Mẹ, mọi người nói xem anh trai thi thế nào ạ?" Vương Tĩnh Vũ giỏi như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì. "Tiểu Hòa, con phải tin tưởng anh trai con." Một đứa trẻ bình thường điềm tĩnh như vậy, bây giờ lại còn lo lắng hơn cả họ. "Mẹ, con đương nhiên tin anh trai con, chỉ là muốn biết anh ấy thi thế nào thôi." Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng nói.

Tô Tích ở bên cạnh lên tiếng: "Học vấn của Tĩnh Vũ rất tốt, thi Đồng sinh đối với nó quá đơn giản, chắc chắn sẽ có thành tích tốt.

Chúng ta cứ chờ một lát, chắc sẽ có tin tức thôi." "Vâng ạ." Bây giờ ngoài việc chờ đợi ra, dường như cũng không còn cách nào khác.

Quả nhiên, chưa đến nửa canh giờ, đã nghe thấy tiếng chiêng trống bên ngoài. "Chúc mừng Vương Tĩnh Vũ đỗ thủ khoa thi Đồng sinh." Vương Cẩn Hòa nghe thấy tiếng bên ngoài liền nhảy cẫng lên. "Mẹ, con hình như nghe thấy bên ngoài nói anh trai đỗ Đồng sinh rồi, còn là đệ nhất danh nữa." Anh trai cũng quá lợi hại rồi.

Cố Cửu Ninh đáy mắt mang theo ý cười: "Tĩnh Vũ vẫn luôn rất lợi hại." Nếu không phải Dư gia ngáng đường, con trai bà đâu cần phải đến mười tám tuổi mới đi thi Đồng sinh?

Vương Cẩn Hòa dìu Cố Cửu Ninh, cả nhà cùng nhau đi ra ngoài.

Sai dịch nhìn thấy người ra liền vội vàng báo tin vui: "Chúc mừng Vương cô nương." "Cảm ơn, anh trai tôi khi nào mới có thể trở về?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi, đợi anh trai trở về nhất định phải ăn mừng thật lớn. "Cậu ấy còn phải tham gia kỳ thi Tú tài, phải đợi sau khi công bố kết quả mới về." Vương Cẩn Hòa lấy ra hai túi tiền đưa cho hai người: "Làm phiền hai vị đã chạy một chuyến." "Không sao không sao, chúng tôi còn phải đến thôn khác báo tin vui, đi trước đây." Hai người từ chối một chút rồi nhận lấy túi tiền, túi tiền căng phồng khiến cả hai đều rất vui mừng.

Tống tiễn sai dịch chưa được bao lâu, những người có quan hệ tốt với nhà họ đều đến: "Thanh Phong, tôi nghe nói Tĩnh Vũ đỗ Đồng sinh rồi?

Còn là đệ nhất danh nữa?" "Đúng vậy." Tạ Khang kích động nói: "Đây là chuyện tốt mà, các người không định mời khách sao?

À đúng rồi, Tĩnh Vũ đâu?

Sao còn chưa về?" "Tĩnh Vũ còn phải tham gia kỳ thi Tú tài, đợi nó về nhất định sẽ mời các vị đến ngồi chơi." Dư Thanh Phong biết họ có ý tốt, liền lên tiếng nói. "Vậy thì tốt quá rồi, đến lúc đó các người nhất định phải thông báo cho chúng tôi, đừng để chúng tôi tự tìm đến thúc giục các người đấy." Tạ Khuê vui vẻ nói.

Đệ nhất danh thi Đồng sinh, quá lợi hại rồi. "Nhất định." Sau khi tiễn những người nhiệt tình như Tạ Khuê đi, cả nhà nhìn nhau rồi đều không nhịn được bật cười.

Ba ngày sau, tiếng chiêng trống quen thuộc lại vang lên trong thôn.

Tạ Khuê và những người khác nghe thấy tiếng liền chạy ra ngoài. "Chúc mừng Vương Tĩnh Vũ đỗ thủ khoa thi Tú tài." Sai dịch vừa đi vừa báo tin vui, Tạ Khuê và những người khác nghe thấy Vương Tĩnh Vũ không những đỗ Tú tài mà còn là đệ nhất danh, đều vui phát điên. "Tĩnh Vũ cũng quá lợi hại rồi, thi Tú tài cũng giành được đệ nhất." Tạ Khuê vui mừng nói. "Ai nói không phải chứ?

Tĩnh Vũ quả thực rất lợi hại, đi thôi, chúng ta đến nhà Thanh Phong xem có cần giúp đỡ gì không." Tạ Khuê dẫn theo vợ và những người khác cùng đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa thấy mọi người đều đến, xem ra tiệc này bắt buộc phải đãi rồi, không mời khách cũng không được. "Thanh Phong, chúc mừng các người, sau này nhà các người có một trăm mẫu ruộng được miễn thuế." Huyện lệnh vui vẻ nói.

Khi biết Vương Tĩnh Vũ của huyện họ đỗ đệ nhất danh, ông đã đích thân đến báo tin vui.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn huyện lệnh, huyện lệnh đích thân đến báo tin vui là một vinh dự, nhưng Vương Cẩn Hòa có chút khó xử, cô còn có thể nhét hồng bao không? "Huyện lệnh đại nhân, mời vào trong." Vương Cẩn Hòa đắn đo một lúc rồi bỏ qua chuyện này, cùng lắm lúc người về thì cho ông mang ít rau quả về.

Dư Thanh Phong và những người khác tiếp đãi huyện lệnh, Vương Cẩn Hòa đi làm cơm.

Hai tiểu tử Tiểu Bảo cũng tụ lại nói chuyện: "Cậu lợi hại quá, thi được hai cái đệ nhất, nhưng vẫn là cha lợi hại hơn, cử nhân trẻ tuổi nhất còn là tam nguyên, sau này con nhất định phải lợi hại hơn cha." "Tiểu Bảo rất lợi hại, nhất định sẽ vượt qua cha nuôi." Trương Trí Lâm nghe ông ngoại của mình nói về Tô Ngọc.

Tô Ngọc thật sự rất lợi hại, cậu cảm thấy mình không thể vượt qua cha nuôi, nhưng thiên phú của Tiểu Bảo ngay cả ông nội nuôi cũng nói là khác thường, nếu là Tiểu Bảo thì nhất định không có vấn đề gì.

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Con sẽ nỗ lực." Người trong nhà nghe thấy cuộc đối thoại của hai đứa trẻ đều không nhịn được bật cười, đặc biệt là Tô Tích: "Tiểu Bảo, cụ ủng hộ con vượt qua cha con.

Nếu con có thể đỗ đệ nhất Đồng sinh trước tuổi cha con đỗ Đồng sinh, cụ sẽ tặng con một bảo bối." Tiểu Bảo lập tức có hứng thú, chạy đến trước mặt Tô Tích: "Cụ ơi, là cái gì ạ?" "Bây giờ không thể nói cho con biết, đợi con vượt qua cha con rồi cụ sẽ cho con.

Thứ này cụ ngay cả cha con cũng không cho." Tô Tích cất giữ một món bảo bối, Tô Ngọc trước đây muốn ông cũng không cho.

Bây giờ để lại cho chắt trai của ông. "Cảm ơn cụ.

Chương 282

Anh trai có không ạ?" Tiểu Bảo mong chờ nhìn Tô Tích hỏi. "Có." Tiểu Bảo vui vẻ, kéo Trương Trí Lâm đi tìm Đại Hoa và những con vật khác chơi.

Vương Tĩnh Vũ về vào buổi chiều, về đến nhà thấy trong nhà có nhiều người như vậy cũng có chút bất ngờ.

Tạ Khuê đứng dậy, đưa tay vỗ vỗ vai Vương Tĩnh Vũ: "Chàng trai tốt, làm tốt lắm." Thằng nhóc này cũng quá lợi hại rồi, nếu không phải ban đầu xảy ra chuyện, nó không chừng đã làm quan rồi.

Bây giờ như vậy đúng là tạo hóa trêu ngươi. "Cảm ơn bác." Vương Tĩnh Vũ không kiêu ngạo, không nóng vội cảm ơn.

Trạng thái này của anh khiến Dư Thanh Phong rất hài lòng, không kiêu ngạo, không nóng vội, nếu ngay cả điểm này cũng không làm được, anh cũng sẽ không đi được xa. "Thanh Phong, bây giờ Tĩnh Vũ đã về rồi, các người định khi nào mời khách?

Tĩnh Vũ thi tốt như vậy, bắt buộc phải mời khách, nếu cậu không tổ chức cho Tĩnh Vũ, chúng tôi đây sẽ góp tiền tổ chức." Tạ Khuê nói thẳng.

Đây là chuyện vui của thôn Tạ gia bọn họ, ông tự bỏ tiền ra cũng vui lòng.

Dư Thanh Phong dở khóc dở cười nhìn Tạ Khuê: "Tôi cũng có nói là không tổ chức đâu." Con trai đỗ Tú tài lại để thôn trưởng bỏ tiền mời khách, đây là chuyện gì vậy? "Cậu nói một thời gian, chúng tôi qua giúp đỡ." "Ngày kia đi." "Được." Đợi mọi người đi hết, Dư Thanh Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

Ông xoa xoa thái dương, bất đắc dĩ nói: "Thôn trưởng nhiệt tình quá, có chút không chịu nổi." Vương Tĩnh Vũ và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, đều không nhịn được bật cười.

Mọi người đều đã tặng quà cho Vương Tĩnh Vũ, Vương Cẩn Hòa vì không biết nên tặng gì, liền trực tiếp đưa cho Vương Tĩnh Vũ một vạn lượng bạc, bảo anh thích gì thì tự mua.

Món quà đơn giản mà thô bạo khiến Vương Tĩnh Vũ cười không ngớt: "À đúng rồi, Tô Ngọc có gửi tin tức gì cho em không?

Khi nào anh ấy về?" Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Có gửi rồi.

Xem ý của anh ấy thì còn phải mấy tháng nữa mới về, chuyện bên đó có lẽ rất khó giải quyết." Vương Tĩnh Vũ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Mặc dù sau này sẽ mời khách để ăn mừng cho Vương Tĩnh Vũ, hôm nay Vương Cẩn Hòa vẫn làm một bàn đầy món ngon, tổng cộng mười lăm món.

Dương Chấn Uy nhìn những món ăn không trùng lặp, có một số món họ còn chưa từng ăn, nhướng mày nói: "Hôm nay chúng ta là được hưởng phúc của Tĩnh Vũ, mới được ăn nhiều món ngon như vậy." "Ông ngoại thích thì ăn nhiều một chút ạ." Một bữa cơm khiến tất cả mọi người đều ăn no căng, Vương Cẩn Hòa thì không sao, nhưng hai đứa nhỏ thì nằm ườn trên ghế không nhúc nhích.

Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn hai đứa con: "No căng đến không ăn nổi nữa rồi, hai đứa còn cố nhồi nhét làm gì?" "Mẹ nấu ăn ngon quá đi ạ." Tiểu Bảo ngượng ngùng nói.

Hơn nữa hôm nay mẹ còn làm nhiều món ngon như vậy, chúng đương nhiên phải ăn nhiều một chút.

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe môi, không buồn nói chuyện với hai đứa nhỏ nữa.

Dù có chút bực mình, Vương Cẩn Hòa vẫn đi pha trà tiêu thực cho mọi người.

Chẳng mấy chốc đã đến ngày đãi khách, người làm trong nhà dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ tinh tươm, ai nấy đều vui vẻ hớn hở.

Ngày đại thiếu gia thi đỗ tú tài, tiểu thư đã mừng cho mỗi người bọn họ một bao lì xì năm trăm văn.

Lúc cả nhà đang bận rộn không ngớt thì ngoài cổng có tiếng gõ cửa.

Cả nhà đang bận túi bụi đều nhìn ra cổng: "Sáng sớm thế này ai lại đến nhà nhỉ?" Vương Cẩn Hòa đi tới, khi mở cửa nhìn thấy người ngoài cổng, tâm trạng tốt đẹp của cô bay biến sạch.

Ngay lúc Vương Cẩn Hòa định đóng cửa lại, đối phương liền dùng một chân chặn cửa không cho cô đóng. "Tiểu Hòa, anh biết sai rồi, em tha thứ cho anh được không?" Người ngoài cửa gắng sức đẩy cửa, vội vàng nói.

Người đến chính là Ngô Hâm Lâm, kẻ đã vứt bỏ nguyên thân.

Khi Vương Tĩnh Vũ đỗ đồng sinh rồi lại đỗ thủ khoa tú tài, Ngô Hâm Lâm biết rằng hắn chỉ có thể dựa vào Vương Tĩnh Vũ mới có cơ hội đỗ cử nhân, và cơ hội duy nhất của hắn chính là tìm Vương Cẩn Hòa.

Biết tin Tô Ngọc không có ở nhà, hắn đã đến từ sáng sớm, hy vọng Vương Cẩn Hòa có thể tha thứ cho hắn. "Anh không để tâm chuyện em đã có con đâu, chỉ cần em nói một tiếng, anh sẽ lập tức đưa em đi." Ngô Hâm Lâm nhìn Vương Cẩn Hòa, khẩn thiết nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Ngô Hâm Lâm như nhìn một con quái vật, rốt cuộc tên này lấy đâu ra tự tin để nói những lời như vậy? "Ngô Hâm Lâm, anh đúng là vừa tầm thường lại vừa tự tin thái quá.

Cửa nhà tôi ở đâu thì anh cút xa bấy nhiêu cho tôi, nhà tôi không chào đón anh." Vương Cẩn Hòa lạnh mặt nói. "Tiểu Hòa, anh thật sự thích em, em…" "Tiểu Hòa, ai đến vậy?" Vương Tĩnh Vũ đi tới hỏi.

Thấy em gái đi lâu không về, lại không mời khách vào nhà, Vương Tĩnh Vũ mới ra xem thử. "Là Ngô Hâm Lâm, nói mấy lời hối hận rồi thích em gì đó, còn bảo không ngại em có con, rồi còn đòi đưa em đi nữa chứ.

Anh, chỗ này của hắn có vấn đề gì không vậy?" Vương Cẩn Hòa chỉ vào đầu mình, chán ghét hỏi.

Ánh mắt Vương Tĩnh Vũ lạnh đi, nhìn Ngô Hâm Lâm đầy giận dữ: "Tiểu Hòa, em vào nhà đi, chuyện này cứ để anh xử lý." "Vâng." Có Vương Tĩnh Vũ xử lý tên này, Vương Cẩn Hòa dĩ nhiên vui vẻ nhàn rỗi, cô chắp tay sau lưng thong thả đi vào.

Ngô Hâm Lâm còn muốn mở miệng gọi Vương Cẩn Hòa lại, nhưng chưa kịp nói gì, Vương Tĩnh Vũ đã túm lấy cổ áo hắn, đấm mạnh một cú. "Ngô Hâm Lâm, tôi đã nói với anh là đừng đến làm phiền em gái tôi rồi cơ mà?" Lần này anh thật sự nổi giận.

Tên Ngô Hâm Lâm này cũng quá coi trọng bản thân rồi.

Dám tranh Tiểu Hòa với Tô Ngọc, hắn nên thấy may mắn vì Tô Ngọc không có ở đây, nếu không bị đánh chết cũng đáng đời.

Dù sao thì thân phận của tên đó bây giờ cũng không tầm thường. "Các người thấy đối phương có tiền nên gả Tiểu Hòa đi, cô ấy sẽ không vui vẻ, không hạnh phúc đâu." Chỉ có hắn mới có thể mang lại hạnh phúc cho Vương Cẩn Hòa, những người khác chỉ làm tổn thương cô mà thôi.

Sao Vương Tĩnh Vũ lại không hiểu chứ?

Nghe những lời này, Vương Tĩnh Vũ tức đến bật cười, đúng như lời em gái nói, vừa tầm thường lại vừa tự tin. "Ngô Hâm Lâm, nể tình chúng ta là bạn học, bây giờ anh rời đi thì tôi không so đo nữa, nếu không đừng trách tôi trở mặt vô tình." Vương Tĩnh Vũ còn phải học ở thư viện, hai người thường xuyên gặp mặt, anh không muốn làm mọi chuyện quá căng thẳng. "Nếu anh đã biết chúng ta là bạn học, tại sao còn giúp tên đàn ông đó, hắn cho anh lợi lộc gì?" Ngô Hâm Lâm nhìn Vương Tĩnh Vũ chất vấn.

Câu nói này của Ngô Hâm Lâm khiến Vương Tĩnh Vũ nhận thức sâu sắc rằng đầu óc tên này không bình thường. "Thích Phong, đánh cho hắn một trận rồi ném ra ngoài, ném càng xa càng tốt, đừng để ngứa mắt." Vương Tĩnh Vũ không muốn nói nhiều với Ngô Hâm Lâm, liền ra lệnh cho Thích Phong đang đứng bên cạnh. "Vâng." Thích Phong ra tay thì quả là quyền nào cũng thấm thịt, đối phó với một thư sinh như Ngô Hâm Lâm đúng là chuyện nhỏ như con thỏ.

Sau khi đánh cho một trận, Thích Phong ném hắn ra ngoài, nhìn bộ dạng thảm hại của Ngô Hâm Lâm rồi châm chọc nói: "Dám tranh vợ với thiếu gia nhà ta, ngươi chán sống rồi à?" Bình thường phu nhân chỉ cần nói chuyện với bọn họ vài câu là bình giấm của thiếu gia đã lật tung rồi, huống chi là loại người muốn trực tiếp cướp người của thiếu gia như thế này.

Tên này cũng chỉ dám đến đây vì thiếu gia không có nhà thôi.

Chương 283

Ngô Hâm Lâm lau vết máu trên khóe miệng, lồm cồm bò dậy nói: "Tôi sẽ không bỏ cuộc đâu." Hắn muốn làm quan thì chỉ có thể dựa vào Vương Tĩnh Vũ, hắn sẽ không để mình mất đi cơ hội này.

Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Anh, rốt cuộc tên đó đến đây làm gì vậy?" Đối với Ngô Hâm Lâm, Vương Cẩn Hòa thật sự rất ghét, mỗi lần gặp hắn đều như dính phải kẹo mạch nha, gỡ mãi không ra. "Thấy anh thi đỗ thủ khoa tú tài nên muốn lợi dụng anh, muốn anh giúp hắn thi đỗ cử nhân thôi." Vương Tĩnh Vũ không cần đoán cũng biết được suy nghĩ của Ngô Hâm Lâm. "Anh, ở thư viện, Ngô Hâm Lâm có thường xuyên đến gây sự với anh không?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Gây sự thì không đến nỗi, chỉ là nói mấy lời vớ vẩn muốn làm huynh đệ với anh.

Hắn coi anh, Vương Tĩnh Vũ này, là loại người gì chứ?" Đã bắt nạt em gái anh mà còn muốn làm huynh đệ với anh, còn muốn anh giúp hắn ư?

Đúng là ngây thơ.

Vương Cẩn Hòa không ngờ Ngô Hâm Lâm lại trơ trẽn đến vậy: "Hắn thi cử nhân mấy năm không đỗ rồi, nhà hắn còn có tiền cho hắn ăn học à?" Việc học hành rất tốn kém, nhà Ngô Hâm Lâm không khá giả, họ lấy tiền ở đâu ra? "Chuyện này thì không rõ, anh cũng chưa từng nghĩ đến vấn đề này." Vương Tĩnh Vũ cau mày nói.

Theo lý mà nói, Ngô Hâm Lâm lẽ ra đã bị thư viện khuyên thôi học từ lâu, nhưng tại sao hắn vẫn ở lại thư viện? "Chuyện này phải cho người đi điều tra mới được." Vương Cẩn Hòa suy tư nói.

Cô không muốn sau này vì người này mà rơi vào thế bị động, đó không phải là điều cô muốn. "Được, có tin tức gì thì báo cho em biết." Bây giờ người bọn họ dùng đều là người của Tô Ngọc, bên anh không tiện trực tiếp đi hỏi. "Anh yên tâm, ở thư viện anh cũng cẩn thận một chút, đừng để bị người ta gài bẫy." Vương Cẩn Hòa không yên tâm dặn dò.

Vương Tĩnh Vũ nhìn vẻ mặt lo lắng của em gái, rốt cuộc anh đã làm gì để em gái hiểu lầm rằng anh rất dễ bị bắt nạt vậy? "Tiểu Hòa, anh của em không yếu đuối đến thế đâu." Bình thường anh không tính kế người khác đã là may rồi, còn có thể bị người khác tính kế sao? "Em chỉ cảm thấy Ngô Hâm Lâm tâm địa bất chính, nếu không đạt được lợi ích từ chúng ta, hắn nhất định sẽ dùng thủ đoạn khác.

Dù sao đi nữa anh vẫn nên cẩn thận một chút." Không phải vấn đề Vương Tĩnh Vũ yếu đuối, mà là cô lo Ngô Hâm Lâm sẽ dùng những thủ đoạn hạ lưu.

Vương Tĩnh Vũ mỉm cười gật đầu: "Được, anh nghe lời em, sau này nhất định sẽ tránh xa hắn, như vậy đã yên tâm chưa?" Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt rồi." Nói chuyện với Vương Tĩnh Vũ xong, Vương Cẩn Hòa liền cho người đi điều tra Ngô Hâm Lâm.

Ngô Hâm Lâm về đến nhà, nhìn thấy người trong nhà, ánh mắt tràn đầy chán ghét: "Bà gọi ông ta đến làm gì?" Nhìn con trai mình, Ngô thị bất đắc dĩ nói: "Hâm Lâm, con đừng như vậy, đây là cha con." Cha?

Ngô Hâm Lâm nhấm nháp từ này, rồi cười một cách mỉa mai: "Tôi không có cha, người này cũng không phải cha tôi." "Con…" Người đàn ông bên cạnh đưa tay kéo Ngô thị lại, lắc đầu nói: "Không sao, đứa nhỏ nhất thời không chấp nhận được cũng là điều dễ hiểu, bà đừng ép con." Nghe lời người đàn ông nói, Ngô Hâm Lâm càng thêm bực bội, mất kiên nhẫn nói: "Bớt giả nhân giả nghĩa ở đây đi, nhìn thấy ông là tôi đã thấy buồn nôn rồi." Lời của Ngô Hâm Lâm khiến Ngô thị có chút không vui: "Con nói cái gì vậy?

Bao nhiêu năm nay con có thể đi học đều là nhờ ông ấy, Hâm Lâm, con đừng ngang bướng nữa." Ngô Hâm Lâm nhìn người đàn ông, rồi lại nhìn Ngô thị, cười khẩy: "Vì có tiền nên bà phản bội cha tôi, đó là lý do sao?" "Con là con trai của ông ấy." Ngô thị cau mày nhìn Ngô Hâm Lâm, đứa trẻ này sao lại không hiểu chuyện như vậy.

Lời bà nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Ngô Hâm Lâm không nói gì mà chỉ nhìn Ngô thị, từ lúc nào mà người phụ nữ này lại biến thành như vậy?

Lặng lẽ nhìn Ngô thị một lúc lâu, Ngô Hâm Lâm xoay người rời đi, hắn không thể chấp nhận mình là con của người đàn ông này, dù Ngô thị nói gì cũng không được. "Con đứng lại cho ta, con…" "Thôi được rồi, bà đừng ép con, nó như vậy cũng là phải thôi." Bao năm nay, ngoài việc chu cấp cho Ngô Hâm Lâm ăn học, ông ta chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm của một người cha, nó không thể chấp nhận, không thể tha thứ cũng là điều nên làm.

Ngô thị cay đắng nói: "Đều là lỗi của tôi." "Chuyện này không trách bà được, là do lúc đó tôi không thể cho bà hạnh phúc nên mới để bà vội vàng gả cho người khác như vậy." Người đàn ông nhìn Ngô thị, áy náy nói.

Nhắc đến chuyện cũ, Ngô thị cũng không khỏi im lặng, không biết mình nên nói gì cho phải.

Người đàn ông thấy bà im lặng, biết mình đã nói sai, vội vàng chuyển chủ đề, nhẹ nhàng dỗ dành Ngô thị.

Chuyện nhà họ Ngô nhanh chóng đến tai Vương Cẩn Hòa, cô suy tư nói: "Nói như vậy, Ngô Hâm Lâm không phải con ruột của cha hắn?" "Vâng, cha của Ngô Hâm Lâm đã qua đời một thời gian rồi, người đàn ông này đột nhiên tìm đến chắc chắn có mục đích khác." Thích Phong cau mày nói. "Ồ?

Mục đích của ông ta là gì?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, rất tò mò người đàn ông kia mười mấy năm không tìm Ngô thị, sao đột nhiên lại xuất hiện. "Người đó họ Tiền, mở mấy cửa hàng ở huyện thành, cũng coi như có chút tiền.

Nhưng ông ta và vợ cả vẫn luôn không có con, đứa con trai duy nhất trước đó cũng bệnh mất, bây giờ muốn đưa Ngô Hâm Lâm về, còn về Ngô thị thì không có ý định đón về." Thích Phong kể lại thông tin mình điều tra được cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ông họ Tiền này đến tìm con riêng, Tiền phu nhân không có ý kiến gì sao?

Bất kể là người phụ nữ nào cũng không thể chấp nhận chồng mình có con riêng với người phụ nữ khác, mà đứa con đó đã gần hai mươi tuổi rồi.

Thậm chí còn lớn hơn đứa con đã mất của Tiền phu nhân vài tuổi. "Tiền phu nhân không có ý kiến gì à?" "Tiền phu nhân không biết chuyện này." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thích Phong, Tiền phu nhân không biết chuyện này mà ông ta đã đến cướp người, định tiền trảm hậu tấu sao?

Sờ cằm, Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi: "Nhà họ Tiền làm giàu nhờ vào cái gì?" "Nhờ vào của hồi môn của Tiền phu nhân." Nghe nói là làm giàu nhờ Tiền phu nhân, sự chán ghét trong mắt Vương Cẩn Hòa càng rõ rệt.

Ông họ Tiền này thật không biết xấu hổ, dùng tiền của vợ mà còn muốn đón con riêng về. "Vậy sao?

Vậy thì tìm cách báo tin này cho Tiền phu nhân, để bà ta biết chồng mình là loại người gì." Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mặt đầy hứng thú.

Không biết sau khi Tiền phu nhân biết chuyện, có tức đến mức bóp chết ông họ Tiền không nhỉ? "Phu nhân, bây giờ Tiền phu nhân có lẽ không có tâm tư lo chuyện này.

Từ sau khi con trai mất, sức khỏe của Tiền phu nhân ngày càng sa sút, tiền bạc trong tay bà ấy cũng đã rơi vào tay ông họ Tiền cả rồi." Tiền phu nhân hiện tại chẳng khác nào bị tước hết quyền lực, cho dù có tìm người giúp đỡ e là cũng chỉ có thể bị ép chấp nhận. "Bị bệnh à?

Bảo Nguyên Cát đến xem cho bà ấy." Vương Cẩn Hòa không muốn để người ta chết.

Người còn sống thì mới có thể tranh đấu với ông họ Tiền, như vậy Ngô Hâm Lâm sẽ không có thân phận đó để đến gây phiền phức cho cô. "Phu nhân, ý của người là muốn để Tiền phu nhân tranh đấu với ông họ Tiền, cuối cùng khiến Ngô Hâm Lâm không có thời gian đến đây?" Thích Phong suy nghĩ một chút là hiểu ra vấn đề. "Ngô Hâm Lâm này tôi luôn không yên tâm về hắn, để hắn bận rộn không có thời gian cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Hơn nữa bây giờ ông họ Tiền kia, nếu muốn Ngô Hâm Lâm trở về, chắc chắn sẽ dùng một số thủ đoạn." Vương Cẩn Hòa suy tư nói.

Nếu là cô, muốn đứa con lưu lạc bên ngoài mà không chịu về nhà, cô nhất định sẽ điều tra đứa trẻ đó, tìm hiểu xem nó muốn gì nhất, sau đó sẽ ra tay từ phương diện đó, cuối cùng để đứa trẻ ngoan ngoãn trở về.

Như vậy là đạt được mục đích, còn việc đứa trẻ đó có thật lòng muốn về hay không thì hoàn toàn không quan trọng.

Thích Phong nghe lời Vương Cẩn Hòa, vô cùng tán đồng ý kiến của cô. "Phu nhân, nếu là như vậy thì quả thực Tiền phu nhân cần phải khỏe lại." "Đúng vậy, phải khỏe lại." Khỏe lại mới có thể khiến ông họ Tiền không có cách nào làm những chuyện không tốt.

Thích Phong đi tìm Nguyên Cát, nói cho anh ta biết ý của Vương Cẩn Hòa.

Chương 284

Khi biết Ngô Hâm Lâm dám đến tranh thiếu phu nhân với thiếu gia của họ, Nguyên Cát cười lạnh một tiếng: "Bảo phu nhân yên tâm, lát nữa tôi sẽ đi tìm vị phu nhân đó." "Được, cậu tự mình cẩn thận một chút." "Chuyện này không có gì nguy hiểm, không cần lo lắng." Nguyên Cát xua tay nói.

Khi Nguyên Cát rời đi đến huyện thành, ông họ Tiền cũng bắt đầu điều tra Ngô Hâm Lâm.

Biết được Ngô Hâm Lâm hiện đang cần Vương Tĩnh Vũ giúp đỡ thi cử nhân, còn muốn lấy em gái anh ta làm vợ, ông ta không nhịn được cười, có thứ mình muốn mới tốt chứ.

Hôm đó, nhân lúc Ngô thị không có nhà, ông họ Tiền chặn Ngô Hâm Lâm lại. "Ta tên là Tiền Minh Sâm, là cha của con." Tiền Minh Sâm nhìn Ngô Hâm Lâm, nói thẳng.

Ngô Hâm Lâm cau mày, lời hắn nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Mà người này còn có thể chạy đến trước mặt hắn nói những lời như vậy. "Cha tôi không phải ông." Hắn chỉ có một người cha, và người này không phải, cũng không xứng.

Nhìn vẻ mặt kháng cự của Ngô Hâm Lâm, Tiền Minh Sâm mỉm cười: "Ta biết con muốn có được Vương Cẩn Hòa." Sắc mặt Ngô Hâm Lâm khẽ biến: "Ông điều tra tôi?" Tiền Minh Sâm cười nhìn Ngô Hâm Lâm: "Ta muốn con về nhà, dĩ nhiên phải biết con muốn gì.

Về với ta, con sẽ là thiếu gia duy nhất của nhà họ Tiền, con muốn gì mà chẳng được?

Hà tất phải chịu người ta từ chối phũ phàng?" Ngô Hâm Lâm không nói gì, nhưng lời của Tiền Minh Sâm đối với hắn rất có sức hấp dẫn.

Tiền Minh Sâm không ép Ngô Hâm Lâm lúc này, mà nói: "Con có thể suy nghĩ kỹ trước, đợi con nghĩ xong rồi trả lời ta cũng được." "Nhưng chồng của Vương Cẩn Hòa không biết lúc nào sẽ trở về, con chỉ có một cơ hội như vậy thôi, bỏ lỡ là không có nữa đâu." Mặc dù Tiền Minh Sâm không có ý ép Vương Cẩn Hòa, nhưng ông ta cũng nhắc nhở Ngô Hâm Lâm phải suy nghĩ kỹ rồi mới trả lời.

Ngô Hâm Lâm liếc Tiền Minh Sâm một cái, sắc mặt có chút không tốt: "Không cần ông nhắc nhở tôi vấn đề này." Vương Cẩn Hòa ra sao, còn chưa đến lượt người này nói cho hắn biết.

Tiền Minh Sâm mỉm cười: "Ta chỉ tốt bụng nhắc nhở một câu, nếu con không muốn nghe thì thôi.

Còn về gia đình con, con nên biết nếu cứ ở lại đây, họ sẽ chỉ trở thành gánh nặng của con mà thôi." Ngô Hâm Lâm cau mày nhìn Tiền Minh Sâm: "Ông đến đây chỉ vì tôi?

Không phải vì mẹ tôi?" "Con trai, con phải biết rằng trên đời này, chỉ cần con có tiền có thế, muốn người phụ nữ thế nào cũng được.

Nếu đã có thể có được người phụ nữ tốt hơn, tại sao lại phải chọn người không tốt, lại còn là người đã sinh con cho kẻ khác, con nói có đúng không?" Tiền Minh Sâm không trả lời trực tiếp câu hỏi của Ngô Hâm Lâm.

Nhưng lời của ông ta đã khiến Ngô Hâm Lâm hiểu rằng, người đàn ông mà Ngô thị ngày đêm mong nhớ, cái tâm tư muốn đi hưởng phúc của bà ấy đã tan thành mây khói. "Ông lừa bà ấy như vậy không cảm thấy quá đáng sao?" Dù sao đi nữa Ngô thị cũng là mẹ hắn, người đàn ông này làm vậy khiến hắn cảm thấy có chút ghê tởm. "Không phải lừa gạt, mà là bà ta không nhận ra địa vị hiện tại của mình." Tiền

Minh Sâm nói không chút khách khí.

Ngô Hâm Lâm cau mày không nói, chỉ nhìn Tiền Minh Sâm với ánh mắt đầy chán ghét: "Loại người như ông thật không xứng có con." Người đàn ông này thật sự quá ích kỷ.

Bị Ngô Hâm Lâm mắng, Tiền Minh Sâm không những không giận mà còn cười lên: "Con yên tâm, lúc đi ta sẽ để lại cho bà ta đủ tiền sinh hoạt, dĩ nhiên điều kiện là họ không tiêu xài hoang phí." Ông ta sẽ cho Ngô thị năm trăm lượng bạc, số tiền này đã đủ cho bà ta và những đứa con còn lại sống.

Chỉ cần họ an phận ở lại đây thì sẽ không có vấn đề gì.

Ngô Hâm Lâm liếc Tiền Minh Sâm một cái rồi xoay người rời đi, không thèm để ý đến ông ta.

Về phía Ngô thị, Ngô Hâm Lâm cũng không định đến nói gì.

Sự lừa gạt rõ ràng như vậy mà bà ta còn không nhận ra, vẫn một lòng cho rằng người đàn ông này đến để cưới mình, Ngô Hâm Lâm cảm thấy Ngô thị thật sự quá ngây thơ.

Với sự yêu thích và tin tưởng của Ngô thị dành cho Tiền Minh Sâm, dù hắn nói gì Ngô thị cũng sẽ không tin, ngược lại còn cho rằng hắn đang cản trở bà ta có được hạnh phúc.

Nếu đã vậy, hắn còn có gì để nói nữa?

Ngô thị trở về, trông như một cô gái nhỏ, Ngô Hâm Lâm nhíu chặt mày, đặc biệt là khi đối diện với ánh mắt dịu dàng, cưng chiều của Tiền Minh Sâm.

Người đàn ông này làm sao có thể trong lòng rõ ràng chán ghét mà mặt ngoài lại dịu dàng đến thế?

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của Ngô thị, Ngô Hâm Lâm hít sâu một hơi rồi xoay người rời đi, mắt không thấy tim không phiền.

Đi loanh quanh không biết từ lúc nào đã đến bên ngoài nhà họ Vương, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đang cùng hai đứa trẻ và hai nha hoàn dạo chơi trong ruộng, thỉnh thoảng hái chút rau.

Trước đây sao không phát hiện Vương Cẩn Hòa xinh đẹp như vậy?

Bây giờ nhìn thấy cô như thế, Ngô Hâm Lâm lại một lần nữa động lòng.

Dù Vương Cẩn Hòa đã sinh con, vóc dáng của cô vẫn rất đẹp, không những thế da dẻ cũng rất mịn màng, cả người trông rạng rỡ động lòng người.

Thật muốn cướp người này về tay, người như vậy chỉ có hắn mới có thể sở hữu.

Cảm nhận được có người cứ nhìn mình chằm chằm, Vương Cẩn Hòa vô thức ngẩng đầu, khi nhìn thấy Ngô Hâm Lâm, cô khẽ cau mày, trong mắt tràn đầy sự không thích. "Tiểu Bảo, Tiểu Trí, chúng ta về nhà thôi." "Dạ." Tiểu Bảo đáp một tiếng, trong lòng ôm một cây cải thảo lớn đi theo sau Vương Cẩn Hòa.

Còn đứa trẻ kia thì cẩn thận đi bên cạnh Tiểu Bảo, sợ cậu ôm cây cải thảo to như vậy sẽ bị ngã.

Ngô Hâm Lâm không muốn để Vương Cẩn Hòa cứ thế đi về, hắn vội vàng đi tới chặn trước mặt Vương Cẩn Hòa, nhìn cô có chút gấp gáp nói: "Tiểu Hòa, anh có chuyện muốn nói với em." "Giữa tôi và anh không có gì để nói cả." Vương Cẩn Hòa nói không chút khách khí.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đối với mình xa cách như vậy, Ngô Hâm Lâm không khỏi nghĩ, nếu là người đàn ông kia, cô có như vậy không?

Hắn đã từng thấy Vương Cẩn Hòa ở bên người đàn ông kia, cũng biết cách họ đối xử với nhau, Vương Cẩn Hòa khi ở trước mặt người đó hoàn toàn không phải như thế này. "Tiểu Hòa, em không nên như vậy, em có thể đối xử tốt với người đàn ông khác như thế, tại sao đối với anh lại tệ như vậy?" Ngô Hâm Lâm ghen tị hỏi.

Hắn không nhận ra trong giọng nói của mình mang theo sự chất vấn, mà sự chất vấn này lại là điều Vương Cẩn Hòa ghét nhất. "Ngô Hâm Lâm, anh nghĩ anh lấy tư cách gì để chất vấn tôi?

Anh có xứng không?" Vương Cẩn Hòa thật sự rất nghi ngờ người này có phải không hiểu tiếng người không, cô và anh trai đã nói rất rõ ràng rồi, mà hắn vẫn dám đến trước mặt cô nói những lời như vậy.

Một câu "Anh có xứng không?" khiến Ngô Hâm Lâm lòng đầy tức giận, vừa định tiến lên thì một người đàn ông cả người mang theo mùi máu tanh đã chặn trước mặt hắn.

Mà người này từ đâu đến, Ngô Hâm Lâm hoàn toàn không phát hiện ra. "Tiểu thư, nên về rồi ạ." Người đàn ông mở miệng nói. "Ừm." Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp người này, chỉ nghĩ là người bên cạnh Tô Ngọc.

Tiểu Bảo túm lấy áo Vương Cẩn Hòa, có chút sợ hãi người đột nhiên xuất hiện này. "Tiểu Bảo đừng sợ, đó là người do cha con để lại." Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo có vẻ hơi sợ, vội vàng an ủi.

Tiểu Bảo đảo mắt long lanh, trong mắt tràn đầy vui vẻ: "Mẹ ơi, có thể nhờ chú này giúp con gửi thư cho cha được không ạ?" Vương Cẩn Hòa cũng không biết có thể gửi thư cho Tô Ngọc được không. "Tiểu thiếu gia, cậu có một cơ hội gửi thư." "A?

Chỉ có một lần thôi sao ạ?

Vậy sau khi cha gửi thư cho con, con sẽ không thể viết thư cho cha nữa ạ?" Tiểu Bảo cau mày hỏi.

Chương 285

"Đúng vậy." Vong Ưu thành không phải ai cũng có thể vào, một cơ hội đã là giới hạn rồi.

Tiểu Bảo bĩu môi, có chút không vui: "Vậy khi nào cha mới về được ạ?" "Ít nhất ba tháng." Đối với Tiểu Bảo, anh ta rất thích, chỉ là không giỏi đối xử với trẻ con nên không biết phải đối tốt với cậu bé như thế nào. "A?

Lâu như vậy mà chỉ được gửi thư cho cha một lần, con không chịu đâu." Tiểu Bảo phồng má.

Suy nghĩ một chút, Tiểu Bảo đi đến bên cạnh người đàn ông, đưa tay kéo lấy bàn tay nhỏ của anh ta lắc lắc: "Chú ơi, có thể cho con thêm hai lần nữa được không ạ?" Người đàn ông khẽ lắc đầu: "Không được, nếu để chủ nhân biết, thời gian cha cậu trở về sẽ càng bị trì hoãn hơn, một cơ hội đã là giới hạn của chủ nhân rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn người đàn ông: "Anh là người bên cạnh đại bá?" "Vâng." "Tô Ngọc không phải đi xử lý chuyện của mình sao?

Tại sao lại ở cùng đại bá?" Vương Cẩn Hòa cau mày hỏi. "Cô gia cần nâng cao thực lực." Người đàn ông suy nghĩ một chút rồi giải thích.

Vương Cẩn Hòa cau mày: "Nhưng Tô Ngọc đã rất lợi hại rồi." Tô Ngọc lợi hại như vậy mà đại bá còn muốn anh ấy nâng cao thực lực, xem ra nơi Tô Ngọc đến nhất định không phải là một nơi an toàn. "Tiểu thư, sau này mọi người sẽ gặp phải nhiều chuyện hơn, thực lực của cô gia và những người bên cạnh anh ấy bây giờ còn quá yếu.

Nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ không thể bảo vệ được tiểu thư và tiểu thiếu gia." Đối với người khác, Tô Ngọc hiện tại quả thực rất lợi hại, nhưng đối với bọn họ, Tô Ngọc có nội lực rất cao nhưng không thể phát huy hết được.

Bây giờ điều chủ nhân cần làm là để Tô Ngọc có thể phát huy hết thực lực của mình, còn có cả luồng sát khí có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào của anh ấy. "Chúng ta có thể gặp phải chuyện gì?" Vương Cẩn Hòa cau mày, không hiểu rõ ý của anh ta. "Tiểu thư, bây giờ thân phận của người và cô gia đã khác xưa.

Thế giới bên ngoài phức tạp hơn người nghĩ rất nhiều, những chuyện mọi người sắp phải đối mặt cũng sẽ rất nhiều, chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ hơn thì mọi người mới có thể sống sót tốt hơn." Bọn họ có thể bảo vệ tốt tất cả mọi người, nhưng cũng có lúc sơ suất.

Đối với tiểu thư thì bọn họ không có yêu cầu gì, nhưng cô gia thì tuyệt đối không được.

Tiểu thư quá đơn thuần, cô có một điểm giống hệt cô gia, đó là làm việc gì cũng thích chừa lại một đường lui.

Điều này sẽ mang lại cho họ rất nhiều phiền phức. "…" Vương Cẩn Hòa im lặng, mày khẽ nhíu lại.

Thôi bỏ đi, bây giờ Tô Ngọc đã đi rồi, dù cô không đồng ý cũng vô dụng, thà rằng đợi Tô Ngọc trở về rồi hỏi anh ấy sau. "Gần đây làm phiền các anh rồi." Vương Cẩn Hòa cảm ơn đối phương. "Bảo vệ tiểu thư là trách nhiệm của chúng tôi." Vợ con của chủ nhân đã qua đời nhiều năm, bây giờ người thân chỉ còn lại gia đình tiểu thư, bọn họ đương nhiên phải bảo vệ tốt cho họ. "Tiểu thư, người hãy đưa hai vị tiểu thiếu gia về trước đi, người này tôi sẽ xử lý." Người đàn ông bảo Vương Cẩn Hòa về.

Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, người đàn ông mới xoay người nhìn Ngô Hâm Lâm đang đứng đó không dám nhúc nhích. "Ngô Hâm

Lâm, tiểu thư của chúng ta không phải là người ngươi có thể mơ tưởng." Ngay cả cô gia của bọn họ cũng phải trải qua một thời gian dài khảo sát mới được chủ nhân hoàn toàn thừa nhận.

Mà cô gia cũng đủ ưu tú, người đàn ông trước mặt này so với cô gia thì chẳng là gì cả. "Ngươi chẳng qua… chỉ là một hạ nhân, ngươi…" Người đàn ông mỉm cười, nụ cười này lại khiến Ngô Hâm Lâm có chút sợ hãi: "Ngô Hâm Lâm, thân phận của cô gia chúng ta là thứ cả đời này ngươi có đuổi ngựa cũng không kịp.

Tiểu thư của chúng ta cũng là rồng phượng giữa loài người.

Cuối cùng cho ngươi một lời khuyên, đừng đến tìm tiểu thư của chúng ta nữa, nếu không ngươi sẽ phải chịu đựng cảm giác còn khó chịu hơn cả cái chết." Ngô Hâm Lâm bị người đàn ông dọa sợ, vô thức lùi lại một bước.

Nhìn người đàn ông đột nhiên biến mất, Ngô Hâm Lâm biết rằng giữa hắn và Vương Cẩn Hòa quả thực có một khoảng cách nhất định.

Tay nắm chặt thành quyền, hắn không khỏi nghĩ đến lời của Tiền Minh Sâm.

Chỉ cần đi cùng ông ta, hắn sẽ là thiếu gia nhà họ Tiền.

Người này dám đối xử với hắn như vậy, chẳng phải là vì địa vị của hắn không bằng Tô Ngọc sao?

Nếu thực lực của hắn cũng tăng cường thì sao?

Có phải cũng có sức tranh đấu không?

Ngô Hâm Lâm nhìn về phía nhà Vương Cẩn Hòa, ánh mắt vô cùng kiên định.

Bất kể người đàn ông kia có ý gì, hắn cũng sẽ không từ bỏ cơ hội này, Vương Cẩn Hòa, hắn thế nào cũng phải có được.

Chỉ cần có được Vương Cẩn Hòa, hắn sẽ có tất cả.

Cơ hội như vậy không dễ gì có được, hắn sẽ không bỏ qua.

Ngô Hâm Lâm về nhà tìm Tiền Minh Sâm: "Tôi đồng ý về nhà họ Tiền với ông." Tiền Minh Sâm tưởng mình còn phải mất một thời gian nữa mới khiến Ngô Hâm Lâm đồng ý, không ngờ hắn vừa ra ngoài một chuyến về đã đồng ý mọi chuyện. "Tốt, đây mới là con trai ngoan của ta." Tiền Minh Sâm vui mừng nói.

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Tiền Minh Sâm, Ngô Hâm Lâm cau mày nói: "Ông đừng vội mừng, tôi có thể đồng ý về với ông nhưng tôi có yêu cầu." "Ồ?

Con có yêu cầu gì?

Nói ta nghe xem nào." Tiền Minh Sâm lập tức hứng thú, rất muốn biết Ngô Hâm Lâm muốn gì. "Tôi muốn Vương Cẩn Hòa, và bắt Vương Tĩnh Vũ quỳ xuống xin lỗi tôi." Ngô Hâm Lâm nói với vẻ mặt hung tợn.

Vương Tĩnh Vũ hết lần này đến lần khác coi thường hắn, thà giúp người khác cũng không chịu giúp hắn.

Nếu đã vậy, hãy để anh ta phải hối hận vì điều đó, và phải trả cái giá xứng đáng.

Anh ta không phải rất cao ngạo sao?

Nếu để anh ta quỳ xuống xin lỗi trước mặt mình, chắc anh ta sẽ suy sụp luôn nhỉ?

Càng nghĩ càng kích động.

Tiền Minh Sâm cau mày, bắt Vương Tĩnh Vũ quỳ xuống xin lỗi Ngô Hâm Lâm, chuyện này có chút khó giải quyết.

Thấy Tiền Minh Sâm cau mày, Ngô Hâm Lâm hỏi: "Ông không làm được sao?" "Con muốn Vương Cẩn Hòa ta có thể giúp con, nhưng bắt Vương Tĩnh Vũ quỳ xuống xin lỗi thì e là không được." Tiền Minh Sâm nhìn hắn nói. "Vương Tĩnh Vũ là tú tài, nếu làm vậy chỉ mang lại phiền phức cho chúng ta.

Hơn nữa nhà họ còn có quan hệ với huyện lệnh và tri phủ, chỉ cần họ tìm đến tri phủ đại nhân, thân phận tú tài của con có giữ được hay không cũng chưa chắc." Tiền Minh Sâm cân nhắc một chút rồi nghiêm túc nói. "Còn nữa, chuyện Vương Cẩn Hòa cũng phải hành động cẩn thận, không thể tùy tiện ra tay." Tiền Minh Sâm có thể đi đến ngày hôm nay là nhờ vào việc ông ta luôn cẩn thận, dè dặt.

Mặc dù ông ta muốn con trai trở về, nhưng nếu đứa trẻ trở về mà mang đến nguy cơ diệt vong cho nhà họ Tiền, thì ông ta thà không để nó trở về. "Ông…" Ngô Hâm Lâm tức nghẹn, hắn không ngờ người này lại nói những lời như vậy.

Chương 286

"Hâm Lâm, con muốn có được người ta thì phải hành động cẩn thận.

Con đã tiếp xúc với gia đình đó lâu như vậy, nên biết họ không phải người thường.

Tùy tiện ra tay không những không giúp con có được thứ mình muốn, mà còn tự rước phiền phức vào thân." Tiền Minh Sâm nghiêm túc nói. "Việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn.

Bây giờ điều con cần làm là thi đỗ cử nhân rồi làm quan.

Chỉ có từ từ nắm quyền lực trong tay, con mới có vốn để tranh giành với người ta." Tiền Minh Sâm nhìn Ngô Hâm Lâm, an ủi nói.

Dù Ngô Hâm Lâm rất không hài lòng, nhưng hắn vẫn nghe lọt tai.

Nghĩ đến người đã cảnh cáo mình hôm nay, người đó còn khiến hắn sợ hãi hơn cả Tô Ngọc và Vương Tĩnh Vũ.

Giống như Tiền Minh Sâm đã nói, thân phận hiện tại của Vương Cẩn Hòa không phải là thứ hắn có thể chạm vào, một khi làm quá, hắn sẽ mất cả những thứ mình đang có. "Con yên tâm, ta sẽ mời một thầy giáo giỏi về dạy con, để con có thể thuận lợi thi đỗ cử nhân.

Một khi phạm vi tiếp xúc của con rộng ra, con sẽ biết những thứ hiện tại thực ra chẳng là gì cả." Đã từng có lúc ông ta cũng nghĩ Ngô thị là bến đỗ tốt nhất của mình.

Mãi cho đến sau này gặp được Tiền phu nhân, ông ta mới biết hóa ra mình có thể có được mọi thứ tốt đẹp hơn.

Có thể có được một cuộc đời tốt hơn, tại sao phải ở lại cái nơi quê mùa hẻo lánh này? "Hâm Lâm, bây giờ con cảm thấy Vương Cẩn

Hòa rất tốt, nhưng đợi con thi đỗ cử nhân, làm quan rồi, con sẽ biết thế giới bên ngoài lớn đến nhường nào.

Đến lúc đó, con muốn cưới tiểu thư của gia tộc lớn cũng không phải là không thể." Lời của Tiền Minh Sâm khiến Ngô Hâm Lâm có chút động lòng, thật sự là như vậy sao? "Cậu có thể yên tâm, tôi sẽ không lừa cậu đâu." Thấy Ngô Hâm Lâm nhíu mày, có vẻ còn nghi ngờ, Tiền Minh Sâm lên tiếng.

Cuối cùng, Ngô Hâm Lâm đã quyết định đi theo Tiền Minh Sâm.

Ông ta nói đúng, chỉ cần thực lực của hắn đủ mạnh, sau này muốn cưới người như thế nào mà không được?

Đợi hắn trở về, nhất định sẽ khiến Vương Cẩn Hòa phải hối hận vì tất cả những chuyện hôm nay. "Được, tôi đi với ông." Tốt nhất là Tiền Minh Sâm đừng lừa hắn.

Hôm sau, Tiền Minh Sâm đưa Ngô Hâm Lâm đi, để lại cho Ngô thị tám trăm lạng bạc.

Vốn dĩ ông ta chỉ định để lại năm trăm lạng, nhưng lúc đi lại suy nghĩ một chút rồi đưa thêm ba trăm lạng.

Ngô thị nhìn tám trăm lạng bạc trên bàn cùng lá thư để lại, tay bà siết chặt bức thư.

Năm đó, ông ta cũng rời đi như thế này.

Lúc đi cũng để lại một ít tiền bạc và một lá thư rồi cứ thế ra đi.

Chuyến đi đó kéo dài hơn mười năm, lần này ông ta trở về, bà đã nghĩ rằng mình và ông ta cuối cùng cũng có thể ở bên nhau.

Nhưng bây giờ, số tiền và lá thư trên bàn khiến Ngô thị cảm thấy thật nực cười, bà lại bị bỏ rơi một lần nữa, và mục đích ông ta đến đây vốn không phải vì bà, mà là để đưa Ngô Hâm Lâm quay về.

Ôm mặt, Ngô thị bật khóc.

Đứa con trai xuất sắc nhất của bà cũng đã đi theo người đó.

Lúc đi, hắn không hề báo cho bà một tiếng.

Bà tin rằng chỉ cần Ngô Hâm Lâm muốn, chắc chắn có thể nói cho bà biết.

Hắn nhất định đã sớm biết mục đích của Tiền Minh Sâm đến đây chỉ là để đưa hắn đi, nhưng hắn lại không nói gì cả.

Cứ thế mà đi theo Tiền Minh Sâm.

Bà đã nuôi nấng Ngô Hâm Lâm bấy lâu nay, kết quả hắn lại rời đi như vậy.

Cất tiền đi, Ngô thị lau nước mắt, số tiền này đủ để bà và những đứa con còn lại sống qua ngày.

Còn về Ngô Hâm Lâm, bà sẽ coi như chưa từng sinh ra đứa con này.

Tin tức Ngô Hâm Lâm rời đi nhanh chóng đến tai Vương Cẩn Hòa. "Hắn đi rồi sao?

Tại sao vậy?" Theo Vương Cẩn Hòa thấy, Ngô Hâm Lâm đáng lẽ sẽ không rời khỏi đây, vậy mà bây giờ lại đi theo Tiền Minh Sâm.

Thật sự là cam tâm tình nguyện chứ không phải bị ép buộc sao? "Tiền Minh Sâm đã nói với hắn rất nhiều, sau đó hắn liền đi theo người ta." Thích Phong cảm thấy Ngô Hâm Lâm hơi dễ bị lừa.

Mặc dù những gì Tiền Minh Sâm nói cũng rất đúng, đọc sách quả thực là một con đường tốt, cũng là một trong những con đường có thể dẫn đến phú quý.

Tuy nhiên, với thiên phú của Ngô Hâm Lâm mà muốn so sánh với Vương Tĩnh Vũ thì vẫn còn kém xa. "Vậy sao?

Xem ra Ngô Hâm Lâm đã có những suy nghĩ không nên có rồi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, lạnh lùng nói. "Phu nhân, chuyện người nói trước đây có cần tiếp tục không?" "Tất nhiên phải tiếp tục.

Dù cho Ngô Hâm Lâm tạm thời không đến gây phiền phức cho tôi, ai dám đảm bảo sau này sẽ không?

Hơn nữa, không để hắn sống tốt hơn ở nhà họ Tiền, đó mới là điều tôi muốn." Ngô Hâm Lâm đến nhà họ Tiền quả thực là thiếu gia duy nhất, nhưng để hắn sống cuộc sống gấm vóc lụa là ư, cô không ngốc đến thế.

Thích Phong đáy mắt thoáng ý cười, xem ra phu nhân làm việc cũng bắt đầu ra tay tàn nhẫn rồi.

Như vậy rất tốt.

Việc Ngô Hâm Lâm rời đi không gây ra biến động tình cảm quá lớn cho Vương Cẩn Hòa.

Sau khi biết chuyện và dặn dò những việc còn lại, cô liền bắt tay vào làm việc của mình.

Thời gian trôi qua, Tô Ngọc đã đi được ba tháng, lúa trên đồng cũng bắt đầu trổ bông.

Bông lúa rất lớn, theo ý của Dư Bách Lâm, một mẫu ruộng này thu hoạch hơn tám trăm cân là chuyện dễ dàng.

Kết quả này vẫn chưa khiến Vương Cẩn Hòa hài lòng, điều cô muốn là năng suất cao nhất, chứ không phải tám trăm cân.

Cô cảm thấy chưa đủ, nhưng những người trong thôn cùng cô trồng lúa nước nhìn đám lúa lớn lên từng ngày, bông lúa trổ ra to như vậy đều vô cùng vui mừng.

Chương 287

Tạ Khuê còn ba ngày hai bữa chạy ra đồng xem.

Ngoài lúa nước, rau màu trên đồng cũng đã trồng thêm một lứa nữa.

Bây giờ họ đều lấy hạt giống từ nhà Vương Cẩn Hòa về tự trồng, rau mọc ra đều rất tốt.

Ngoài rau ra, điều khiến họ vui nhất chính là dưa hấu.

Hiện tại dưa hấu đã lớn đến bảy, tám cân, đợi hai tháng nữa dưa chín, ước chừng còn có thể lớn thêm bốn, năm cân.

Cuộc sống trong thôn đều đang phát triển theo chiều hướng tốt, chỉ có Tô Ngọc là vẫn chưa trở về.

Cuối cùng Tiểu Bảo cũng không nhịn được, hai ngày trước đã viết thư cho Tô Ngọc.

Khi Tô Ngọc nhận được thư của Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa ở Vong Ưu thành, anh không khỏi có chút kích động.

Anh nhìn người đưa thư hỏi: "Đại bá cho phép các người giúp chúng ta đưa thư sao?" "Chỉ có một cơ hội, cô gia muốn trở về thì mau chóng hoàn thành yêu cầu của chủ nhân." Người đưa thư nói một cách cứng nhắc.

Tô Ngọc khịt mũi cười một tiếng, cầm thư về nơi ở rồi mới mở ra xem.

Nhìn trong thư, Tiểu Bảo không ngừng hỏi anh khi nào mới về, nhà lại có thêm một con rùa đen lớn, còn có rất nhiều chuyện lặt vặt khác.

Đưa tay vuốt ve lá thư, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy nỗi nhớ nhung.

Đến Vong Ưu thành đã được hai tháng, hai tháng này ngoài chiến đấu ra thì vẫn là chiến đấu.

Anh cảm thấy thực lực của mình đã có thể phát huy được sáu, bảy phần, luồng lệ khí không thể khống chế kia dường như cũng đã kiểm soát được.

Cứ theo tình hình này, có lẽ hai tháng nữa anh sẽ có thể rời đi.

Nghĩ đến Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không khỏi cảm thấy có chút áy náy.

Họ mới thành thân bao lâu đâu mà đã phải xa nhau một thời gian dài như vậy.

Đây cũng là lần xa nhau lâu nhất kể từ khi họ quen biết.

Viết thư trả lời cho hai mẹ con, anh lại tìm một ít đồ vật chỉ có ở Vong Ưu thành mà bên ngoài không có, nhờ người mang về cho cả ba mẹ con họ, rồi mới tiếp tục đến đấu trường.

Những người đi theo Tô Ngọc nhanh chóng phát hiện ra anh ra tay càng lúc càng tàn nhẫn và sắc bén hơn.

Dư Cảnh Xuyên biết được tin này cũng không hề ngạc nhiên.

Thư của vợ con đối với Tô Ngọc chính là một liều thuốc xúc tác, dù có thể rời đi sớm hơn một ngày cũng là một chuyện tốt đối với anh.

Trong lúc Tô Ngọc đang liều mạng, Vương Cẩn Hòa cũng đang lo liệu việc nhà.

Hiện tại mọi thứ đã đi vào quỹ đạo, ngoài hoa quả chưa thể cung ứng đủ, rau củ thì tạm thời cũng đủ dùng.

Tuy nhiên, điều Vương Cẩn Hòa không biết là, rau của cô mỗi lần đưa đến kinh thành đều được bán sạch trong nháy mắt. "Ca ca." Hoằng Nghị đã gần bảy tháng tuổi giờ đã có thể gọi ca ca, và người đầu tiên cậu bé gọi cũng là ca ca.

Mỗi lần nghe Hoằng Nghị gọi ca ca, Tiểu Bảo đều vô cùng phấn khích. "Mẹ, Hoằng Nghị gọi con đầu tiên đấy." Mỗi lần nghe Hoằng Nghị gọi, Tiểu Bảo đều đắc ý khoe khoang với mọi người trong nhà.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, ánh mắt đầy cưng chiều: "Đúng vậy, Tiểu Bảo bây giờ là anh rồi, sau này phải chăm sóc em thật tốt, không được bắt nạt em như trước nữa đâu nhé." Nghĩ đến những việc Tiểu Bảo làm khi Hoằng Nghị mới đến, Vương Cẩn Hòa lại thấy có chút buồn cười.

Thằng nhóc này làm việc thật sự quá ranh ma.

Tiểu Bảo cười hì hì, chăm sóc em trai thì được, nhưng bảo cậu không trêu chọc em thì chắc chắn không được.

Em trai là để trêu mà.

Nhìn dáng vẻ cười mà không nói của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa liền biết cậu đang nghĩ gì. "Con đó, bắt nạt em khóc thì tự mình dỗ đi." Vương Cẩn Hòa trừng phạt mà xoa đầu Tiểu Bảo, nghiêm mặt nói. "Con chỉ cần dỗ là Hoằng Nghị nín ngay." Tiểu Bảo càng đắc ý hơn.

Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, những gì Tiểu Bảo nói đều là sự thật.

Bất kể Hoằng Nghị khóc lóc thảm thiết đến đâu, chỉ cần Tiểu Bảo mở miệng dỗ là cậu bé sẽ không khóc nữa.

Điều này khiến bà lão và mọi người đều cảm thấy kinh ngạc, rõ ràng người chăm sóc Hoằng Nghị nhiều nhất là họ, nhưng Hoằng Nghị dường như lại thích Tiểu Bảo hơn. "Xem con đắc ý chưa kìa." Bây giờ Vương Cẩn Hòa dường như có chút tin vào lời Tô Ngọc nói rằng anh có nhiều bạn bè. "Tiểu Bảo, mẹ định ra ruộng bông, các con có đi không?" Gần đây bông đã ra hoa, cô muốn đi xem thử. "Không đi đâu ạ, chúng con muốn chơi với Hoằng Nghị." Tiểu Bảo nói mà không ngẩng đầu lên.

Thấy chúng không muốn đi, Vương Cẩn Hòa cũng không nói nhiều, tự mình cầm giỏ ra ruộng bông.

Đến nơi, Vương Cẩn Hòa nhìn những cây bông, xem ra năm nay cô có thể dùng bông làm sợi rồi dùng để dệt vải.

Vải dệt từ bông dùng làm đồ lót mặc là thoải mái nhất.

Đương nhiên, chăn bông cũng phải làm.

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa cảm thấy số bông ít ỏi trong nhà dường như không đủ dùng.

Làm xong việc, Vương Cẩn Hòa xách giỏ ra vườn rau hái một ít rau rồi mới trở về.

Hai tháng nay, bất kể là nhà họ Cố hay nhà họ Dư, hay vị hôn phu của Cố Hề Nhược đều không đến nữa.

Không biết là vì bị đánh cho sợ hay vì lý do gì khác, tóm lại gần đây Vương Cẩn Hòa đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Trở về nhà, Vương Cẩn Hòa vẽ bản thiết kế máy xe sợi và máy dệt vải rồi nhờ Nguyên Cát tìm người của Tô Ngọc giúp cô làm ra những thứ này.

Cô đang cân nhắc nếu sau này những thứ này dùng tốt, có thể quảng bá vải cotton nguyên chất, còn có chăn bông các loại.

Chỉ là đất trong tay cô quá ít, số bông có thể trồng được quá ít. "Thôi vậy, đến lúc đó xem sao, nếu không được thì tìm các thôn xung quanh nhờ họ trồng bông giúp, lúc đó ký hợp đồng với họ là được."

Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm.

Hai tháng trôi qua, nói nhanh không nhanh, nói chậm cũng không chậm.

Tô Ngọc bước ra khỏi Vong Ưu thành, đưa tay che mắt, cuối cùng anh cũng có thể về nhà rồi.

Dư Cảnh Xuyên đứng ở cổng thành, quay lưng về phía Tô Ngọc.

Chương 288

Anh bước tới: "Đại bá." Quay người lại nhìn Tô Ngọc đã hoàn toàn thay đổi, Dư Cảnh Xuyên mỉm cười, càng thêm công nhận anh. "Con rất khá." Vốn dĩ ông cho rằng Tô Ngọc ở Vong Ưu thành ít nhất phải mất nửa năm mới có thể rời đi, không ngờ anh chỉ mất bốn tháng đã làm được yêu cầu của ông. "Cảm ơn đại bá." "Đi tìm thuộc hạ của con đi, họ cũng đang đợi con đấy.

Ta thấy con đã nóng lòng muốn bay về rồi." Dư Cảnh Xuyên trêu chọc.

Ngu Sơn đứng sau lưng Dư Cảnh Xuyên, nhìn Tô Ngọc với ánh mắt kính phục.

Vốn dĩ theo sự sắp xếp của chủ nhân, cô gia cần mười tháng mới có thể hoàn thành, mà bây giờ anh chỉ mất năm tháng, như vậy đã là rất giỏi rồi.

Tô Ngọc hiện tại, cho dù là ông đối đầu cũng chưa chắc là đối thủ.

Tô Ngọc có chút ngại ngùng: "Con rời nhà đã gần tám tháng rồi." Tính cả thời gian anh đi xử lý việc riêng, anh rời đi quả thực đã gần tám tháng, hoa quả trong nhà chắc cũng đã đến lúc thu hoạch. "Mau về đi." "Đại bá không về cùng con sao?" Dư Cảnh Xuyên lắc đầu: "Ta qua Tết mới về." Thấy ông nói vậy, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, cưỡi ngựa đi tìm Nguyên Bảo và những người khác.

Nhìn thấy Nguyên Bảo thay đổi rất nhiều, Tô Ngọc nhíu mày hỏi: "Nguyên Bảo, cậu không sao chứ?" "Thiếu gia yên tâm, tôi không sao." Mặc dù mấy tháng qua có chút khổ cực, nhưng mọi gian khổ đều không uổng phí, thực lực của cậu bây giờ đã tăng lên gấp bội. "Không sao là tốt rồi, còn các cậu thì sao?" "Vô nhân đạo, nhưng rất hữu dụng, thực lực của chúng tôi đều đã tăng lên." Nguyên Húc nghĩ đến những gì đã trải qua mấy tháng gần đây vẫn còn hơi sợ hãi, nhưng thực lực tăng lên khiến họ vô cùng mãn nguyện.

Tô Ngọc yên tâm: "Vậy chúng ta về nhà." "Thiếu gia, đây là những thứ chúng tôi thu thập được khi đi làm nhiệm vụ, đến lúc đó có thể tặng cho phu nhân và thiếu gia." Nguyên Húc và những người khác lấy ra mấy cái rương, vui vẻ nói.

Thiếu gia nói về nhà, đúng vậy, Tạ gia thôn đã trở thành nhà của họ.

Nơi đó thật sự rất tốt, tốt đến mức họ không muốn rời đi, chỉ muốn ở lại canh giữ mãi.

Tô Ngọc nhìn những thứ họ tìm được, đều là những thứ mà ba mẹ con Vương Cẩn Hòa thích. "Chúng ta về nhà." Một đoàn người mang theo đồ đạc, thúc ngựa phi nhanh, mất nửa tháng mới về đến nơi. "Mẹ ơi, nhanh lên, chúng ta đi chọn dưa hấu lớn cho đại bá và bác Hoàng thượng, phải gửi cho họ quả dưa ngon nhất." Theo tiếng nói, một cậu nhóc đã chạy từ trong ra.

Nhìn đứa con trai đã nửa năm không gặp, Tô Ngọc lật người xuống ngựa, bước tới đưa tay bế bổng Tiểu Bảo vào lòng.

Tiểu Bảo bị hành động của Tô Ngọc làm giật mình, khi quay đầu lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc, cậu bé ngẩn người.

Cậu đưa tay nhỏ véo má Tô Ngọc, cảm thấy là thật mới ôm chầm lấy anh rồi òa khóc: "Cha ơi, sao bây giờ cha mới về?

Cha đi lâu quá rồi." Lúc dưa hấu mới trồng xuống thì cha đi, bây giờ dưa hấu thu hoạch rồi cha mới về.

Lâu như vậy. "Cha về rồi, sau này đi đâu cũng sẽ đưa Tiểu Bảo và mẹ đi cùng, được không?" Thấy Tiểu Bảo khóc, Tô Ngọc có chút đau

lòng.

Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Còn phải đưa cả ca ca và đệ đệ nữa." "Được, đưa cả ca ca và đệ đệ đi." "Mẹ ơi, cha về rồi!" Tiểu Bảo đột nhiên quay đầu hét lớn vào trong nhà.

Trong nhà, Vương Cẩn Hòa đang cùng Trương Trí Lâm bế Hoằng Nghị nghe thấy tiếng của Tiểu Bảo thì sững người một lúc, rồi vội bước ra.

Khi cô nhìn thấy người đàn ông đang bế Tiểu Bảo, trên mặt cô nở một nụ cười: "Anh về rồi." Tô Ngọc bước tới, ôm lấy Vương Cẩn Hòa rồi cúi xuống hôn lên má cô: "Anh về rồi." Một câu đơn giản "Anh về rồi" khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy an lòng.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, ngày mai chúng ta đi hái dưa hấu cho đại bá được không?" "Dạ được." Tiểu Bảo vội gật đầu.

Cha về rồi, cậu không muốn ra ruộng dưa nữa, cậu muốn ở bên cạnh cha.

Cả nhà trở về, Vương Cẩn Hòa dặn dò Thu Ý và những người khác cùng Nguyên Bảo làm nhiều món ngon, rồi mới để Tô Ngọc bế Hoằng Nghị đã được mười tháng tuổi, còn cô thì đi nấu cơm cho anh.

Được Tô Ngọc bế, Hoằng Nghị cũng không lạ lẫm, nhìn Tô Ngọc rồi lại quay sang nhìn Tiểu Bảo: "Ca ca." "Con phải gọi ta là sư phụ, không phải ca ca." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Hoằng Nghị.

Đứa bé này được Vương Cẩn Hòa và mọi người nuôi rất tốt. "Phụ." Hoằng Nghị nín mãi mới nói được một câu.

Tô Ngọc không nhịn được cười nhìn đứa bé, đứa bé này sao mà đáng yêu quá vậy. "Cha, Hoằng Nghị gọi con đầu tiên đấy." Tiểu Bảo bám vào chân Tô Ngọc khoe khoang. "Thật sao?

Tiểu Bảo đối xử với em rất tốt phải không?

Nên em mới gọi con đầu tiên?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo lập tức im bặt, thực ra cậu thường xuyên trêu chọc Hoằng Nghị. "Cha nuôi, Tiểu Bảo thường xuyên trêu Hoằng Nghị khóc, nhưng Hoằng Nghị lại thích nó nhất.

Chỉ cần Tiểu Bảo dỗ một tiếng, dù Hoằng Nghị khóc đến đâu cũng sẽ cười ngay lập tức." Về chuyện này, cả nhà không ai hiểu được tại sao Hoằng Nghị lại thích Tiểu Bảo vừa nghịch ngợm vừa đáng ghét như vậy.

Tô Ngọc đáy mắt thoáng ý cười, chuyện như vậy quả thực là Tiểu Bảo có thể làm ra được.

Nói chuyện với hai đứa trẻ một lúc, lại hỏi han bài vở của chúng, Vương Cẩn Hòa mới bưng cơm và thức ăn vào. "Lại đây ăn chút gì đi đã." Vương Cẩn Hòa đặt thức ăn lên bàn, đi đến bên cạnh Tô Ngọc bế Hoằng Nghị đi, cho cậu bé ăn một ít canh trứng gà, đợi cậu bé ngủ rồi mới đặt vào phòng của Tiểu Bảo.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa đặt con vào phòng hai anh em Tiểu Bảo, có chút ngạc nhiên: "Tiểu Hòa, sao em lại đặt Hoằng Nghị vào phòng bọn Tiểu Bảo?" "Từ lúc Hoằng Nghị được sáu tháng, nó đã đòi ngủ cùng hai anh, không cho theo là nó khóc." Sau mấy lần thử mà vẫn không có tác dụng, cô đành để mặc cho thằng bé ngủ cùng Tiểu Bảo.

May mà đứa bé này ngủ buổi tối rất ngoan, cô mới yên tâm. "Thật sao?

Xem ra Hoằng Nghị rất thích Tiểu Bảo và Tiểu Trí." Tô Ngọc không ngờ lại là như vậy.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đúng vậy." Ăn cơm xong, Tô

Ngọc mới đưa Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ về nhà ngoại thăm.

Tô Tích thấy Tô Ngọc trở về cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, ông đi đến trước mặt Tô Ngọc, vỗ vỗ vai anh: "Về là tốt rồi." Tô Ngọc mỉm cười: "Ông, để mọi người lo lắng rồi, con không sao." Nhìn Tô Ngọc bây giờ, Tô Tích luôn cảm thấy anh đã thay đổi, nhưng cụ thể thay đổi ở đâu thì ông cũng không nói rõ được.

Chỉ cảm thấy tính cách của anh dường như đã trầm tĩnh hơn rất nhiều. "Không sao là tốt rồi.

Cháu đi một chuyến lâu như vậy, ở nhà đều là Tiểu Hòa lo liệu.

Cháu về rồi thì để Tiểu Hòa nghỉ ngơi nhiều một chút." Tô Tích nhìn Vương Cẩn Hòa mỗi ngày bận rộn như vậy, vừa thương xót vừa cảm thấy có chút áy náy.

Nếu không phải vì cháu trai rời đi, Tiểu Hòa đâu cần phải vất vả như vậy?

Đặc biệt là thân gia và Tiểu Hòa đều không hề để tâm, điều này càng khiến ông tự trách. "Ông, con biết cả rồi." Tô Ngọc tự nhiên biết Vương Cẩn Hòa rất vất vả, bây giờ anh đã trở về, tự nhiên sẽ không để cô tiếp tục vất vả như vậy.

Chương 289

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn Tô Tích: "Ông, con thật sự không sao, những việc này con đều thích làm, hơn nữa việc gì cũng có các trưởng công và Thích Phong giúp con, con cũng không vất vả lắm đâu ạ." Cũng chỉ có Tô Tích cho rằng cô làm tất cả mọi việc. "Thế cũng không được.

Bây giờ Tiểu Ngọc về rồi, việc gì con cũng giao cho nó làm, con đừng tự làm mình mệt mỏi như vậy, nghe chưa?" Tô Tích nhìn Vương Cẩn Hòa dặn dò.

Cô không chỉ phải lo việc kinh doanh của mình, còn phải chăm sóc ba đứa trẻ, dù có họ giúp đỡ trông nom, nhưng ba đứa trẻ quậy phá cũng rất mệt.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, không nói tiếp.

Gần đây Tô Tích luôn cảm thấy cô vất vả, luôn nói đợi Tô Ngọc về phải bắt Tô Ngọc xin lỗi cô cho đàng hoàng, khiến cô không biết phải nói gì.

Tô Ngọc đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa: "Ông yên tâm đi, con về rồi tự nhiên sẽ không để Tiểu Hòa tiếp tục vất vả như vậy nữa." "Thế còn tạm được." Đợi hai ông cháu nói chuyện xong, Dư Thanh Phong mới lên tiếng: "Đi theo đại ca cảm thấy thế nào?" "Rất tốt ạ, đại bá cũng là vì muốn tốt cho chúng con." Lần này đi theo Dư Cảnh Xuyên, anh quả thực đã thấy được rất nhiều thứ mà bình thường không thấy được, cũng biết được công việc của Dư Cảnh Xuyên nguy hiểm đến mức nào.

Còn có lý do tại sao Dư Cảnh Xuyên nhất định muốn anh nâng cao thực lực. "Vậy thì tốt rồi." Dư Thanh Phong nghe Vương Cẩn Hòa nói chuyện này, vẫn luôn rất lo lắng, bây giờ nghe Tô Ngọc nói không sao, trái tim treo lơ lửng mới từ từ hạ xuống.

Ở nhà một lúc, có người đến mua rau, Tô Ngọc mới đi cùng Vương Cẩn Hòa ra ngoài.

Còn Tiểu Bảo thì tự nhiên đi theo Tô Ngọc như cái đuôi nhỏ, nói gì cũng không chịu rời.

Nhìn người làm đến mua rau, Tô Ngọc quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bây giờ đã có người ở xung quanh đến mua rau rồi sao?" "Có một ít, mỗi ngày đều đến hái, có người mua ở chỗ em, có người mua ở nhà khác, tóm lại mọi người bán đều không tệ." Vương Cẩn Hòa nhìn các trưởng công đang bận rộn và người đến mua rau. "Người trong thôn bán rau cho người khác em không giận sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi. "Em có dễ giận vậy sao?

Như vậy không phải rất tốt sao?

Hơn nữa, họ bán ra ngoài rất ít, đa số đều bán cho chúng ta." Họ chỉ bán ra ngoài mấy trăm cân, đối với họ không gây ra ảnh hưởng gì quá lớn.

Tô Ngọc hiểu ra gật đầu, thì ra là vậy, như thế cũng được. "Dưa hấu bắt đầu bán chưa?" "Vẫn chưa, số lượng chín không nhiều lắm, em định mấy ngày nữa mới bắt đầu hái để gửi đến kinh thành." Hoa quả bên cô đều gửi đến kinh thành, còn rau củ khác trong thôn mới gửi đi các vùng lân cận. "Vậy được, đến lúc đó cũng gửi cho đại ca và mọi người một ít." Đại ca ngoài dâu tây ra thì thích ăn dưa hấu nhất, anh ấy ở kinh thành cũng không tiện như ở đây. "Nếu anh không về thì hôm nay chúng em đã hái dưa gửi đi rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, mắt ánh lên ý cười. "Vậy là anh về đúng lúc rồi." Hai người đang nói chuyện, Tiểu Bảo đã chạy đi tự hái dưa hấu. "Mẹ ơi, quả này chín chưa ạ?

Con muốn ăn." Tiểu Bảo bò lên một quả dưa hấu lớn, Tiểu Trí đứng bên cạnh với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng này của Tiểu Bảo không nhịn được cười, đi tới kéo Tiểu Bảo dậy, xem thử quả dưa cậu bé chọn, phát hiện đã chín rồi.

Hái quả dưa xuống để lát nữa mang về. "Phu nhân, rau bên kia đã hái xong rồi, họ nói còn muốn thêm mấy quả dưa." Thích Phong thấy Vương Cẩn Hòa và mọi người ở ruộng dưa, liền đi tới nói. "Dưa tạm thời không bán, bảo họ tháng sau quay lại." Vương Cẩn Hòa còn chưa nghĩ xong có bán hay không, Tô Ngọc đã lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhướng mày hỏi: "Tại sao?" "Bây giờ bán cho họ giá rất bình thường, đối với chúng ta không có lợi chút nào." Dưa này họ gửi đến kinh thành năm trăm văn một cân còn bị tranh giành, bán ở đây quá rẻ.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc: "Anh định bán cho người ta bao nhiêu tiền một cân?" "Không nhiều, chỉ ba trăm văn." So với kinh thành thì giá này đã rất tốt rồi.

Năm nay dưa này gửi về, năm trăm văn là đừng hòng.

Có khi Tiền chưởng quỹ sẽ trực tiếp nâng giá lên một lạng bạc một cân.

Thích Phong nghe giá Tô Ngọc đưa ra, khóe miệng giật giật: "Ba trăm văn?

Thiếu gia, có phải quá đắt không?" "Năm ngoái gửi đến kinh thành, năm trăm văn một cân." Tô Ngọc nhìn Thích Phong nói.

Khi Thích Phong còn đang hoài nghi, Tô Ngọc lại nói tiếp: "Năm nay gửi về ít nhất sẽ tăng gấp đôi." Vương Cẩn Hòa tay khẽ động, nhìn Tô Ngọc: "Anh nói thật đấy chứ?" "Ừm, vị chưởng quỹ mà anh nói với em, một năm qua đã đủ để ông ta tạo thanh thế rồi.

Dưa hấu là thứ năm ngoái bị tranh giành, năm nay ông ta không thể bán với giá thấp như vậy được." Tô Ngọc vô cùng chắc chắn nói.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, đưa tay vỗ vai anh: "Chưởng quỹ của anh rất giỏi đấy." Tô Ngọc sững người một lúc, sau đó cười lên: "Năm nay chúng ta về kinh thành ăn Tết nhé?" "Cũng được." Vương Cẩn Hòa gật đầu, cô muốn đi gặp người phụ nữ Cố Hề Nhược kia.

Không phải sống chết không muốn cô đến kinh thành sao?

Cô lại càng muốn đi, không biết khi thấy mình xuất hiện ở kinh thành, cô ta có ngủ không yên không? "Sao lại đồng ý nhanh vậy?

Anh còn tưởng em tạm thời không muốn về." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trêu chọc. "Cố Hề Nhược không muốn em về, em lại càng muốn về.

Không biết em xuất hiện ở đó, cô ta sẽ thế nào?

Có lo lắng đến mất ngủ không?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc cười hỏi.

Một câu nói khiến Tô Ngọc nhíu mày: "Lúc anh không ở đây, họ lại đến gây phiền phức cho em sao?" "Quả thực đã đến, không chỉ có Cố Thăng mà cả vị hôn phu của Cố Hề Nhược cũng đến." Một hai lần cô còn thấy phiền, không muốn nói nhiều với những người này. "Sau đó thì sao?" Ánh mắt Tô Ngọc trở nên lạnh lẽo, những người này thật đúng là chứng nào tật nấy. "Sau khi bị đánh một trận thì không đến nữa, nhưng em cảm thấy theo tính cách của Cố Hề Nhược, cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu." Sự yên bình tạm thời chỉ là để chuẩn bị cho cơn bão sắp tới. "Vậy chúng ta quả thực phải về kinh thành một chuyến, tiện thể đưa Hoằng Nghị về." Chắc hẳn hoàng huynh và mọi người cũng nhớ thằng bé rồi. "Được." Trong lúc hai người nói chuyện, Thích Phong đã quay lại báo cho những người muốn mua dưa hấu biết, tạm thời sẽ không bán và giá cũng không hề rẻ.

Nghe giá này, những người làm đến mua rau đều nghi ngờ họ có bị điên không.

Trời dần tối, Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa và hai đứa trẻ về, lúc đi còn mang theo quả dưa hấu lớn mà họ đã hái.

Vừa về đến nhà đã nghe thấy tiếng khóc của Hoằng Nghị, Vương Cẩn Hòa vội vàng sang bên kia bế con.

Vào nhà thì thấy Cố Cửu Ninh cũng đang bế một đứa bé hai tháng tuổi.

Bước chân vào nhà của cô dừng lại, nhìn đứa bé trong lòng Cố Cửu Ninh, vẻ mặt có chút ngơ ngác. "Nhìn gì?

Mẹ tôi hai tháng trước sinh một đứa con trai, tên là Dư Mạch Sâm, một tiểu ma vương chính hiệu." So với Hoằng Nghị, Dư Mạch Sâm thật sự quá khó chăm.

Lúc Tô Ngọc đi, Cố Cửu Ninh đã mang thai mấy tháng, có con cũng không có gì lạ.

Chương 290

Trước đây không thấy, bây giờ đột nhiên thấy một đứa trẻ sơ sinh khiến anh có chút bối rối.

Hoằng Nghị thấy Tô Ngọc liền đưa tay đòi bế, mắt vẫn còn ngấn lệ, cái miệng mếu máo chực khóc, khiến Tô Ngọc phải đưa tay bế cậu bé lên: "Khóc cái gì?" "Bỏ." Bỏ? "Cha, Hoằng Nghị nói là chúng ta đều đi mất rồi." Tiểu Bảo ở bên cạnh làm phiên dịch.

Tô Ngọc khóe miệng giật giật, không ngờ lại là ý này. "Cứ đến tối mà không thấy Tiểu Hòa và hai đứa trẻ là Hoằng Nghị sẽ khóc không ngừng." Bà lão nhìn Hoằng Nghị vừa vào lòng Tô Ngọc đã im bặt, có chút cảm khái nói.

Tô Ngọc nhìn chằm chằm Hoằng Nghị, phát hiện đứa bé cũng đang nhìn chằm chằm anh, hai người cứ thế mắt to trừng mắt nhỏ, cảnh tượng này khiến Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười.

Cuối cùng vẫn là Hoằng Nghị quay đầu đi trước.

Thấy quả dưa hấu trong tay Vương Cẩn Hòa, cậu bé vẫy tay nhỏ: "Dưa, ăn." "Mọc răng chưa mà đã đòi ăn dưa hấu?" Tô Ngọc nhìn Hoằng Nghị có chút ghét bỏ hỏi. "Trên hai cái, dưới một cái.

Đừng thấy chỉ có ba cái răng mà gặm dưa hấu nhanh lắm đấy, nước dưa dính vào quần áo còn khóc nữa." Nhỏ như vậy đã thấy là một người mắc bệnh sạch sẽ nặng.

Tô Ngọc véo vành tai Hoằng Nghị, cúi đầu nhìn miệng cậu bé: "Cho ta xem nào." "Xấu." Hoằng Nghị lắc đầu qua lại, cố gắng gạt tay Tô Ngọc ra, đồng thời còn tức giận nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo tay Tô Ngọc xuống: "Anh sao lại giống Tiểu Bảo vậy?

Chỉ thích trêu Hoằng Nghị, cẩn thận cha nó biết được đánh anh đấy." "Cha." Hoằng Nghị gọi một tiếng rồi quay đầu nhìn xung quanh, không thấy gì cả.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác của Hoằng Nghị, Tô Ngọc đưa tay xoa đầu cậu bé: "Nhớ cha con rồi sao?

Một thời gian nữa ta đưa con về thăm cha mẹ và chị gái được không?" "Về." Hoằng Nghị nắm tóc Tô Ngọc ra sức giật.

Thấy Hoằng Nghị như vậy, Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Hay là lần này chúng ta gửi dưa đi thì đưa con về một chuyến luôn?" "Cũng được." Tiện thể về gặp Cố Hề Nhược kia, xem cô ta và Tạ Ương lại định làm gì. "Con cũng muốn đi." Tiểu Bảo nghe Tô Ngọc và mọi người nói muốn đưa Hoằng Nghị về liền vội vàng lên tiếng. "Còn cả anh trai nữa cũng muốn đi." "Yên tâm, chắc chắn sẽ đưa các con đi cùng, vội gì chứ?" Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo.

Tô Tích nghe họ muốn về, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu các cháu muốn về, vậy ông cũng đi cùng, tiện thể về ghi tên Tiểu Bảo vào gia phả." "Dạ được." Ăn cơm ở nhà họ Dư xong, vợ chồng Vương Cẩn Hòa mới đưa ba đứa trẻ về nhà.

Dựa vào khung cửa nhìn Vương Cẩn Hòa dỗ ba đứa trẻ ngủ, Tô Ngọc có chút không hài lòng nói: "Lớn từng này rồi mà còn không biết tự ngủ sao?" Sao lại còn cần vợ anh dỗ ngủ? "Chúng nó ba đứa đã là những đứa trẻ rất ngoan rồi, anh còn không hài lòng?

Đợi anh thấy tiểu ma vương nhà chúng ta thì anh sẽ biết ba đứa này ngoan đến mức nào." Vương Cẩn Hòa vừa nói vừa đắp chăn cho ba đứa trẻ.

Cô rón rén đi ra ngoài, đóng cửa lại.

Lúc Vương Cẩn Hòa đi tắm, Tô Ngọc dựa vào giường đợi cô.

Vừa đi đến mép giường đã bị Tô Ngọc kéo qua ôm lấy: "Có nhớ anh không?" "Em nói không, anh có tin không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc nhướng mày hỏi. "Ừm, thử xem là biết có nhớ anh không." Kết quả của việc xa nhau một thời gian dài là sáng hôm sau, trời đã sáng trưng mà Vương Cẩn Hòa vẫn còn ngủ.

Tô Ngọc đưa ba đứa trẻ, đứa thì học, đứa thì chơi, không làm phiền Vương Cẩn Hòa.

Mãi đến trưa, Tô Ngọc mới vào gọi người dậy.

Anh đưa tay kéo cô từ trên giường dậy, ôm vào lòng: "Dậy thôi." "Đi ra, em không muốn nói chuyện với anh." Vương Cẩn Hòa mở mắt nhìn Tô Ngọc là thấy tức.

Tên này thật sự quá đáng.

Tô Ngọc đưa tay kéo cô dậy ôm vào lòng, dụi dụi vào vai cô: "Vợ ơi, anh nhớ em lâu lắm rồi." Ở bên ngoài, ngoài lúc nâng cao thực lực, anh đều nghĩ đến Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo.

Đời này, người có thể khiến anh vướng bận như vậy cũng chỉ có hai mẹ con họ.

Vương Cẩn Hòa dựa vào lòng Tô Ngọc, mắt nhắm lại, không muốn nói nhiều với anh.

Nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má cô: "Vẫn chưa muốn dậy à?" "Ừm." Cả người không thoải mái, lười dậy. "Vậy ăn cơm xong rồi ngủ tiếp một lát.

Mấy ngày nữa anh sẽ để Nguyên Bảo và họ đi hái dưa, sau đó chúng ta cùng về.

Lúa thì khi nào mới thu hoạch được?" Bị Tô Ngọc hỏi đến chuyện lúa, Vương Cẩn Hòa lập tức mở mắt: "Anh không nói em cũng quên mất, theo tình hình hiện tại, nhiều nhất là một tháng rưỡi nữa là có thể thu hoạch rồi.

Đến lúc đó tri phủ và mọi người sẽ đến xem sản lượng, chúng ta đợi thu hoạch lúa xong rồi hẵng về kinh thành nhé?" Thu hoạch lúa quan trọng hơn việc đến kinh thành sớm. "Được, đều nghe em.

Vậy để Nguyên Bảo và họ hái những quả dưa hấu chín trong ruộng rồi gửi về kinh thành, tiện thể báo cho đại ca một tiếng." Tô Cửu biết rồi thì Hoàng thượng tự nhiên cũng sẽ biết. "Cũng được." Mấy ngày sau, Nguyên Bảo dẫn người ra ruộng hái dưa hấu, đều là những người năm ngoái đã đến hái, biết phải hái thế nào.

Tô Ngọc viết một lá thư đưa cho Nguyên Bảo: "Bức thư này ngươi phải tự tay giao cho đại ca." "Vâng." Vốn dĩ việc giao thái và hoa quả đã quá quen thuộc, không cần Nguyên Bảo đích thân đi theo cũng được, nhưng vì phải gửi thư về, mà lá thư này lại vô cùng quan trọng nên anh chỉ yên tâm khi giao cho Nguyên Bảo.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, tò mò nhìn lá thư anh đưa cho Nguyên Bảo: "Sao thư này anh không để bồ câu đưa thư mang đi?" Lại còn phải để Nguyên Bảo tự mình chạy một chuyến. "Bức thư này rất quan trọng, để phòng bất trắc, anh chỉ tin tưởng Nguyên Bảo." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu.

Cô vẫn luôn biết Tô Ngọc rất tin tưởng Nguyên Bảo, bất kể chuyện gì cũng đều nói cho cậu ta biết.

Sau khi tiễn Nguyên Bảo đi, Thu Ý bước tới: "Thưa tiểu thư, người bên trang tử báo nho đã chín rồi, hỏi chúng ta hôm nay có cần mang đi bán nữa không." "Không bán, tất cả dùng để ủ rượu." Tô Ngọc trực tiếp lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa đành bất lực lắc đầu: "Cứ nghe theo cô gia của các ngươi, tất cả mang đi ủ rượu hết đi." "Vâng." Nhắc đến nho, Tô Ngọc lại nghĩ đến đào ở thôn Hồ Lô: "Hôm nay đào ở thôn Hồ Lô đã hái chưa?" "Đã hái xong từ sớm rồi, các loại hoa quả còn lại vẫn chưa đến lúc chín." Hoa quả ở thôn Hồ Lô, cuối năm ngoái cô cũng đã xem sổ sách, giúp họ kiếm được không ít tiền.

Đã có thể kiếm tiền thì tự nhiên không thể bỏ qua. "Vậy thì được, năm ngoái bán khá chạy đấy, hôm nay chúng ta qua xem dưa của thôn trưởng một chút, xem khi nào thì hái được, cũng đến lúc phải đưa cho các cửa hàng xung quanh một ít rồi." Tô Ngọc nói. "Được." Hai người cùng nhau đến nhà Tạ Khuê.

Thấy Tô Ngọc, Tạ Khuê không khỏi có chút bất ngờ: "Tiểu Ngọc, cháu về lúc nào thế?" Thằng bé này đã đi mấy tháng trời, hoa quả bên thôn Hồ Lô đều do Tiểu Hòa dẫn người đi thu hoạch. "Cháu mới về được mấy hôm, thưa đại thúc, hôm nay chúng cháu đến là muốn qua ruộng dưa của mọi người xem thử, còn bao lâu nữa thì hái được." Tô Ngọc nói rõ mục đích của mình và Vương Cẩn Hòa. "Được, để ta đi gọi những người khác." Thôn trưởng đi gọi mọi người tới, rồi đi xem từng nhà một.

Vương Cẩn Hòa xem xong thì thấy phải đợi nửa tháng nữa mới hái được. "Còn phải nửa tháng nữa mới hái được." Vương Cẩn Hòa xem xét từng nhà rồi nói.

Chương 291

Nửa tháng đối với Tạ Khuê và những người khác cũng không phải là thời gian quá dài. "Tiểu Hòa, năm nay lúa chắc chắn sẽ tăng sản lượng." Xem dưa hấu xong, thôn trưởng vui vẻ nói.

Sau này dù ông có ăn cơm trắng mỗi ngày cũng được, không cần phải lo không có lương thực nữa.

Nhà ông đã trồng mười mẫu ruộng lúa theo Tiểu Hòa, mỗi mẫu chỉ cần tăng sản lượng hai trăm cân, mười mẫu đã là hai nghìn cân, đây không phải là một con số nhỏ. "Đúng vậy, nhìn lúa năm nay tôi lại thấy làm việc gì cũng có hy vọng." Một người trồng lúa cùng Vương Cẩn Hòa vui vẻ nói bên cạnh.

Những người còn đang muốn quan sát thì sớm đã hối hận rồi.

Bông lúa lớn như vậy, chỉ dùng một chút giống mà đã trồng ra được nhiều lương thực đến thế.

Năm sau nhất định phải trồng lúa theo Tiểu Hòa, như vậy họ cũng sẽ không lo thiếu ăn.

Lại trồng thêm chút dưa hấu theo cô ấy nữa, vừa có tiền vừa có lương thực.

Cuộc sống như vậy còn gì tuyệt vời hơn. "Tiểu Hòa, năm sau chúng tôi cũng trồng theo cô." "Đúng vậy, thật hối hận vì năm nay đã không trồng cùng Tiểu Hòa." Đó là cả nghìn cân lương thực, là gạo trắng tinh, nghĩ đến thôi đã thấy đau lòng.

Nhìn bộ dạng của họ, Vương Cẩn Hòa chỉ mỉm cười, không nói gì thêm.

Là do chính họ không tin tưởng, việc này không thể trách cô được.

Dù cô muốn dẫn họ cùng kiếm tiền, cũng phải cần họ tin tưởng mới được.

Xem xong, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc trở về.

Những người trồng dưa hấu đều đang chờ nửa tháng sau để họ đến thu hoạch.

Về đến nhà, Thu Ý đến báo cáo: "Thưa tiểu thư, hôm nay đã hái được năm trăm cân nho, đã cho ủ rượu hết rồi ạ." "Được, sau này mỗi ngày đều đi hái một đợt về." Khi quyết định dùng nho để ủ rượu, Vương Cẩn Hòa đã chừa linh tuyền thủy lại cho Thu Ý và những người khác, có họ trông coi, cô không hề lo lắng. "Vâng." Sau khi giao phó mọi việc, trong lúc Tô Ngọc đang chơi với ba đứa trẻ, Vương Cẩn Hòa ở thư phòng xem sổ sách từ kinh thành gửi tới.

Trong nửa năm, đã mở được mười cửa hàng rau quả Tứ Quý.

Rau quả cô trồng đều dùng để cung cấp cho mười cửa hàng này, đây là sổ sách của những ngày qua.

Rau vừa thu hoạch xong là gieo trồng ngay lứa mới, bán được khoảng ba đợt, tổng cộng kiếm được hơn hai triệu lượng bạc.

Sau khi cho ba đứa trẻ đi ngủ, Tô Ngọc mới đến thư phòng tìm Vương Cẩn Hòa. "Vẫn chưa xem xong à?" "Em xem xong rồi, đến giờ đã kiếm được hơn hai triệu lượng, đây còn chưa tính những thứ khác." Vương Cẩn Hòa gấp sổ sách lại, nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn cô: "Xem ra lúc anh không có ở đây em chẳng hề rảnh rỗi chút nào.

Giờ em kiếm được nhiều tiền như vậy, cần anh để làm gì nữa?" Vợ anh giỏi kiếm tiền quá, khiến người làm chồng như anh đây chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một lát, rồi nhướng mày nhìn Tô Ngọc nói: "Làm ấm giường cho em?" "Ừ được, giờ anh sẽ làm ấm giường cho em ngay." Nói rồi, anh bế bổng cô lên đi về phòng.

Trước khi ngủ, điều Vương Cẩn Hòa hối hận nhất chính là đã nói chuyện làm ấm giường với Tô Ngọc.

Đây đúng là tự vả vào mặt mình.

Sau khi Nguyên Bảo đến kinh thành, cậu ta mang mấy giỏ dưa hấu mà Tiểu Bảo đã chọn đi, phần còn lại thì gửi đến cửa hàng Tứ Quý.

Tiền chưởng quỹ thấy Nguyên Bảo đến, mắt sáng rực lên: "Nguyên Bảo, cậu đến rồi, có mang dưa hấu cho tôi không?" Từ mười ngày trước đã có người đến hỏi dưa hấu năm nay đã có chưa. "Có mang một ít, bên phu nhân dưa chín vẫn chưa nhiều, đợt sau sẽ nhiều hơn." Nguyên Bảo giải thích đơn giản. "Có trước một ít cũng được." Tiền chưởng quỹ cười đến cong cả mắt mày, chỉ cần dưa hấu bên phu nhân có hàng là bán chạy nhất.

Người dân kinh thành đã biết rõ lợi ích của rau quả trong tiệm Tứ Quý, bất kể giá cả thế nào, chỉ cần có hàng là tranh nhau mua.

Giờ có dưa hấu, những người này chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Tôi đi đưa dưa cho đại thiếu gia họ." "Tôi có được có chút xíu mà cậu còn lấy đi." Tiền chưởng quỹ cằn nhằn. "Không lấy của ông, dưa gửi cho đại thiếu gia là do tiểu thiếu gia tự tay chọn." Dưa do người làm hái sao có thể giống với dưa do tiểu thiếu gia tự tay chọn được? "Chỉ cần không phải lấy của tôi là tôi vui rồi, cậu đi đi, tôi phải bảo tiểu nhị đi thông báo cho khách là có dưa hấu rồi." Tiền chưởng quỹ vô cùng phấn khích với chuyện kiếm tiền.

Nguyên Bảo không để ý đến ông ta, mang đồ rồi rời đi.

Tô Cửu thấy Nguyên Bảo, trên mặt nở nụ cười: "Về rồi à." "Đại thiếu gia, đây là dưa tiểu thiếu gia hái cho ngài, nói là muốn tặng cho ngài, cả Hoàng thượng và Thái hậu nữa.

Đây là thư thiếu gia viết cho ngài." Nguyên Bảo lấy một lá thư đưa cho Tô Cửu. "Vẫn là Tiểu Bảo có lòng." Nghe nói Tiểu Bảo hái dưa hấu cho họ, trong mắt Tô Cửu tràn đầy ý cười.

Đúng là không uổng công thương thằng bé. "Đại thiếu gia, tôi đi đưa dưa cho gia chủ và những người khác." Ngoài Tô Cửu, Tiểu Bảo còn hái dưa cho cả Tô Lãng nữa. "Đi đi." Sau khi Nguyên Bảo rời đi, Tô Cửu mới mở thư ra xem.

Đọc xong, mày anh hơi nhíu lại, vẻ mặt cũng có phần nghiêm trọng. "Dưa Tiểu Bảo gửi giữ lại một giỏ, số còn lại mang hết vào hoàng cung." "Vâng." Hoàng thượng thấy Tô Cửu đang trong ngày nghỉ mà lại tới, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Hôm nay ngươi không nghỉ ngơi mà vào cung làm gì?" "Hoàng thượng, đây là thư của Tiểu Ngọc gửi tới.

Sau vụ thu hoạch mùa thu, họ sẽ trở về, còn mang theo cả Nhị hoàng tử nữa." Tô Cửu đưa thư cho Hoàng thượng.

Vừa nghe tin con trai sắp trở về, trong mắt Hoàng thượng tràn đầy sự xúc động.

Con trai đã đi gần một năm, ông thực sự rất nhớ nó.

Cũng không biết thằng bé có còn nhận ra họ không.

Nghĩ đến đây, Hoàng thượng cảm thấy có chút chua xót.

Nhìn lá thư của Tô Ngọc, trong mắt Hoàng thượng tràn đầy niềm vui, chỉ chờ Tô Ngọc đưa con trai trở về. "Tiểu Bảo có hái ít dưa cho mọi người, thần mang đến cho bệ hạ." Tô Cửu nhìn Hoàng thượng nói.

Hoàng thượng cười toe toét: "Tiểu Bảo, thằng bé này thật không biết phải nói sao cho phải." Mỗi lần trong nhà có thứ gì ăn được, nó lại tự mình đi hái rồi gửi tới cho họ, quả nào cũng to cũng ngon. "Tiểu Bảo thích ai thì sẽ đối xử như vậy." Trong mắt Tô Cửu ánh lên nụ cười.

Hoàng thượng đồng tình gật đầu: "Ngươi nói đúng." Đối với Tiểu Bảo, Hoàng thượng thực sự rất tò mò, còn có cả Vương Cẩn Hòa nữa.

Chương 292

Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể dạy dỗ đứa trẻ tốt đến vậy. "Trẫm thật sự nóng lòng muốn gặp Tiểu Hòa và Tiểu Bảo." Hoàng thượng cười nói.

Rốt cuộc là người như thế nào mà có thể khiến Tô Ngọc đi rồi không muốn quay về?

Bàn xong chuyện riêng, vẻ mặt Hoàng thượng trở nên nghiêm túc: "A Cửu, ngươi nói lần này lương thực của Tiểu Hòa có thể tăng sản lượng không?" "Có thể." Tô Cửu gật đầu, Tiểu Hòa rất lợi hại, cô ấy đã nói có thể thì nhất định có thể. "Ngươi đúng là tin tưởng con bé thật." Hoàng thượng cười lắc đầu.

Tô Cửu nhìn Hoàng thượng, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: "Chẳng lẽ Hoàng thượng không tin?" "Tất nhiên là tin." Thế chẳng phải là được rồi sao?

Giờ họ chỉ cần chờ đến vụ thu hoạch, tri phủ ở đó sẽ báo cáo sản lượng lên. "Bên nhà họ Tạ thế nào rồi?" Đây là điều ông lo lắng.

Gần đây Tạ Thầm đã im ắng hơn rất nhiều, không chỉ ông ta mà cả Lăng Quý phi cũng vậy. "Vẫn như cũ, nhưng Lăng Quý phi mấy ngày nay có hơi nhiều động tĩnh." Ánh mắt Hoàng thượng hơi lạnh đi.

Kể từ khi Hoằng Nghị bị đưa đi, Lăng Quý phi không hề có phản ứng gì.

Ngược lại, bà ta còn mời mấy vị sư phụ cho Đại hoàng tử, bao gồm cả Cố lão. "Bọn họ giờ đang đặt cược tất cả vào Đại hoàng tử, đã mời rất nhiều sư phụ cho nó, xem ra là muốn biến Đại hoàng tử thành một người văn võ song toàn." Hoàng thượng cười lạnh nói.

Ông không hề thích nhà họ Tạ chút nào.

Tô Cửu nheo mắt, tỏ vẻ rất không thích nhà họ Tạ: "Bọn họ đúng là âm hồn không tan, nhưng chúng ta phải tin tưởng Tiểu Ngọc." "Ngươi nói phải, những người Lăng Quý phi mời đến, không bằng một hai phần mười của Tiểu Ngọc." "Nhưng sao Tiểu Ngọc lại đột nhiên muốn đưa Tiểu Hòa và bọn trẻ về?

Đây không giống chuyện nó sẽ làm." Tô Cửu trầm giọng nói: "Có lẽ là vì muốn xử lý Tạ Ương." "Ồ?

Chuyện gì thế?" Tô Cửu kể lại chuyện Tạ Ương cấu kết với Cố Hề Nhược để hãm hại Vương Cẩn Hòa cho Hoàng thượng nghe.

Nghe xong, Hoàng thượng chán ghét nói: "Đúng là cá mè một lứa." Một kẻ muốn cướp chồng người ta, một kẻ cướp đi cuộc đời của người khác lại còn muốn lấy mạng người ta.

Đều không phải thứ gì tốt đẹp.

Tô Cửu thấy Hoàng thượng nói vậy thì không khỏi buồn cười: "Ngươi đang nói cái gì thế?" "Lời thật lòng.

Tiểu Ngọc muốn đưa người về thì được thôi, nhưng ngươi phải nói rõ với nó, đừng để Tiểu Hòa chịu thiệt." "Với bộ dạng của Tiểu Ngọc bây giờ, ai dám bắt nạt Tiểu Hòa?" Tô Cửu biết Tô Ngọc đã đi rèn luyện cùng Dư Cảnh Xuyên một thời gian, vốn dĩ Tiểu Ngọc đã rất khác biệt, giờ lại đi rèn luyện trở về, e rằng thực lực lại tăng lên không ít. "Ngươi nói cũng đúng, như vậy mới có thể chăm sóc, bảo vệ vợ con. " Ông bây giờ đã thân bất do kỷ, đôi lúc cũng khá ghen tị với sự tự do tự tại của Tô Ngọc.

Đời này ông không có cơ hội đó nữa, tự nhiên không muốn Tô Ngọc cũng giống mình.

Tô Cửu nghĩ đến sự quan tâm của Tô Ngọc dành cho hai mẹ con

Tiểu Hòa, trên mặt nở nụ cười, Tạ Ương tốt nhất đừng động đến Tiểu Hòa, nếu không sẽ rất thê thảm.

Khi hai người đang nói về Tạ Ương và Cố Hề Nhược thì hai người đó cũng đang ở cùng nhau.

Tạ Ương nhìn Cố Hề Nhược ngồi đối diện, nhíu mày hỏi: "Các ngươi định khi nào mới ra tay?" Đã lâu như vậy rồi mà nhà họ Cố vẫn chưa giết được Vương Cẩn Hòa, điều này khiến cô ta vô cùng bất mãn.

Nếu biết nhà họ Cố vô dụng như vậy, đã không nên hợp tác với Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược ngước mắt nhìn Tạ Ương, nhíu mày nói: "Ngươi không cần vội, chuyện này chúng ta biết phải làm thế nào, Vương Cẩn Hòa nhất định phải chết." "Hừ, không cần vội?

Cố Hề Nhược, các ngươi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi, bây giờ lại nói với ta những lời này, ngươi nghĩ ta nên tin ngươi sao?" Tạ Ương lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược.

Những việc cô ta cần làm đều đã làm, nếu Cố Hề Nhược không thể đạt được mục đích họ muốn, vậy thì cô ta sẽ tự mình ra tay. "Tạ Ương, ngươi có biết Vương Cẩn Hòa là người có tên tuổi trước mặt Hoàng thượng không, còn nữa, cô ta là con gái của cô cô ta." Cố Hề Nhược chỉ cần nghĩ đến chuyện này là hận không chịu nổi.

Sao cũng không ngờ Vương Cẩn Hòa lại được Cố Cửu Ninh bọn họ nuôi dưỡng.

Tạ Ương nhíu mày nhìn Cố Hề Nhược: "Cô cô của ngươi?

Ngươi có cô cô từ khi nào?" "Cố Cửu Ninh, cái tên này chắc ngươi đã từng nghe qua rồi chứ?" Dù không muốn thừa nhận, nhưng Cố Hề Nhược biết Cố Cửu Ninh thực sự là người lợi hại nhất nhà họ

Cố.

Năm đó danh tiếng lẫy lừng, lại còn gả cho thiên tài đệ nhất Dư Thanh Phong.

Trở thành con dâu của thiếu chủ nhà họ Dư, cuối cùng lại mất tích.

Cô ta vẫn luôn cho rằng Cố Cửu Ninh và Dư Thanh Phong đều đã chết, không ngờ rằng họ không những không chết mà còn sống rất tốt.

Ngay cả người nhà họ Dư đến tìm cũng vô ích.

Cái tên Cố Cửu Ninh, Tạ Ương đã từng nghe người ta nhắc đến, đây là một người rất lợi hại, cô ta lại là mẹ của Vương Cẩn Hòa sao?

Điều này thật quá khó tin. "Chồng của Cố Cửu Ninh là...

Dư Thanh Phong?" Tạ Ương suy nghĩ kỹ rồi nói.

Cố Hề Nhược gật đầu: "Ngươi nói không sai, họ đều còn sống, bất kể là Dư Thanh Phong hay Dư Bách Lâm đều còn sống.

Tình hình nhà họ Dư bây giờ ngươi cũng nên rõ, họ muốn Dư Thanh Phong trở về quản lý nhà họ Dư, chúng ta nếu manh động sẽ khiến họ tức giận." Cô ta tuy có thủ đoạn và thông minh, nhưng trước mặt Dư Thanh Phong thì chẳng là gì cả.

Tạ Ương nhíu mày, có chút bực bội nói: "Chúng ta cứ thế bỏ qua sao?" "Bỏ qua?

Ta đã nói với ngươi rồi, Vương Cẩn Hòa nhất định phải chết." Sự tàn nhẫn lóe lên trong mắt Cố Hề Nhược. "Ngươi biết người ta là con gái của Dư Thanh Phong mà vẫn dám ra tay?" Tạ Ương kinh ngạc nhìn Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược không nói gì, cô ta không thể nói cho Tạ Ương biết tại sao nhất định phải giết Vương Cẩn Hòa được.

Nhưng thân phận hiện tại của Vương Cẩn Hòa quả thực rất khó giải quyết. "Vương Cẩn Hòa, người này một khi đến kinh thành sẽ gây phiền phức cho ta." Cô ta không thể để Vương Cẩn Hòa đến kinh thành, một khi người đến kinh thành, đối với cô ta sẽ là một chuyện vô cùng rắc rối.

Tạ Ương thấy Cố Hề Nhược lần đầu tiên lo lắng như vậy, có chút kinh ngạc: "Ngươi sợ Vương Cẩn Hòa đến kinh thành?

Nhưng có lẽ ngươi phải thất vọng rồi, người ta chắc chắn sẽ trở về, con trai của cô ta và Tô Ngọc phải về ghi tên vào gia phả." "Vậy thì ta sẽ khiến cô ta chết không có chỗ chôn trước lúc đó." Cố Hề Nhược âm hiểm nói. "Ngươi định dùng cớ bệnh tật để lấy mạng cô ta, đã đến nước này rồi ngươi còn có thể làm gì nữa?" Tạ Ương thật không hiểu, chỉ là một phụ nữ nhà quê thôi, tại sao cô ta lại kiêng kỵ người ta như vậy?

Hít một hơi thật sâu, Cố Hề Nhược nói: "Chuyện này ta sẽ tự xử lý, ngươi không cần hỏi nhiều." Lời của Cố Hề Nhược khiến Tạ Ương cười lạnh một tiếng: "Nếu không phải vì muốn Tô Ngọc đau khổ, ta sẽ không hợp tác với ngươi." Nghe vậy, Cố Hề Nhược có chút chế giễu: "Người ta không thích ngươi, ngươi vẫn chưa buông bỏ được à?" "Chuyện của ta không đến lượt ngươi xen vào, Cố Hề Nhược, ngươi lo cho bản thân mình đi." Nói xong, cô ta đứng dậy rời đi.

Cố Hề Nhược cười lạnh, nếu không phải vì kẻ thù của hai người là một, cô ta sao lại hợp tác với kẻ ngu ngốc như Tạ Ương?

Chương 293

Chẳng qua chỉ có một người ông là nguyên lão hai triều, một người cô là quý phi không được sủng ái thôi, có gì mà đắc ý.

Vương Cẩn Hòa thật khiến cô ta khó chịu.

Xem ra phải nghĩ cách để giữ Vương Cẩn Hòa lại nơi đó.

Trong lúc Cố Hề Nhược chuẩn bị hãm hại Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa đã dẫn người bắt đầu thu hoạch dưa hấu trong thôn.

Đầu tiên là hái dưa nhà Tạ Khuê.

Vương Cẩn Hòa bổ một quả dưa ra nếm thử, sau đó đưa một miếng cho Tô Ngọc và Nguyên Bảo: "Hai người cũng nếm thử vị xem, rồi định giá." Tô Ngọc và Nguyên Bảo nếm xong thì có chút kinh ngạc.

Quả dưa hấu này tuy không bằng dưa bên Vương Cẩn Hòa, nhưng so với dưa hấu thông thường thì ngon hơn rất nhiều.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, người sau suy nghĩ một lát rồi nói: "Ba mươi văn tiền một cân." Tạ Khuê và Vinh thị đều kinh ngạc vui mừng, ban đầu họ nghĩ có được hai mươi văn một cân đã là tốt lắm rồi. "Ta đi hái dưa, Nguyên Bảo, ngươi dẫn người theo sau lấy." "Vâng." Vương Cẩn Hòa ở trong ruộng dưa chọn những quả đã chín, Nguyên Bảo và những người khác dẫn người cho vào giỏ và cân.

Những người đến xem nghe thấy giá ba mươi văn một cân đều ngây người.

Một quả dưa ít nhất cũng ba trăm văn, nhà thôn trưởng trồng mấy mẫu dưa, vậy phải bán được bao nhiêu tiền chứ.

Nghĩ đến đây, những người không trồng dưa không khỏi có chút ghen tị.

Tạ Khuê không quan tâm nhiều như vậy, ông bận rộn tới lui trong ruộng dưa.

Vinh thị đứng bên cạnh Nguyên Bảo, lúc cân sẽ nhìn qua rồi xác nhận trọng lượng của mỗi lần cân.

Lần này nhà Tạ Khuê hái được bốn trăm quả dưa hấu, tổng cộng bốn nghìn hai trăm cân.

Chỉ riêng lần này nhà Tạ Khuê đã bán được hơn một trăm lượng bạc, khiến những người không trồng dưa bên cạnh nhìn mà mắt đỏ hoe.

Tạ Khuê cầm tiền, đây là lần đầu tiên ông nhận được nhiều tiền như vậy cùng một lúc.

Những người khác mua năm mươi cây dưa giống từ chỗ Vương Cẩn Hòa, tuy ngưỡng mộ nhưng cũng rất mãn nguyện.

Họ tuy trồng không nhiều, giá cả tương đối cũng sẽ thấp hơn vài văn tiền, nhưng cũng có thể kiếm được không ít.

Nếu năm sau có thể mua thêm nhiều dưa giống hơn thì tốt rồi.

Mấy ngày tiếp theo, Vương Cẩn Hòa và mọi người liên tục thu hoạch dưa trong thôn, ai nấy đều nhận được vài lượng, vài chục lượng, hơn trăm lượng bạc.

Còn những người chỉ trồng năm mươi cây thì giá thấp hơn những người khác năm văn tiền, dù vậy một cân cũng bán được hai mươi lăm văn.

Nếu là trước đây, đây là điều họ không dám nghĩ tới.

Trong một thời gian, những người trồng dưa ở thôn Tạ Gia đều vui mừng hớn hở.

Những người mua dưa giống để cảm ơn Vương Cẩn Hòa đã mang trứng gà, gà mái già trong nhà hoặc rau khô đến tặng.

Vương Cẩn Hòa từ chối không được đành phải nhận lấy.

Nhìn những thứ này, Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu, trứng gà nhà cô nhiều đến ăn không hết, họ lại tặng thêm nhiều như vậy. "Tô Ngọc, họ tặng nhiều đồ quá." Bây giờ người trong nhà miệng lưỡi đã bị nuôi cho kén chọn, ăn toàn rau dưỡng sinh, thật sự không có hứng thú với những thứ này. "Không sao, dùng linh tuyền ngâm một lúc rồi ăn." "Cũng được." "Năm sau em định thế nào?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Năm nay đã nếm được vị ngọt, người trong thôn chắc chắn sẽ muốn trồng nhiều hơn.

Hôm nay có thể mang đồ đến tặng chẳng phải cũng là để giữ quan hệ tốt với Vương Cẩn Hòa, hy vọng năm sau có thể mua thêm nhiều dưa giống hơn sao. "Cái này không sao cả, họ trồng nhiều thì chúng ta chỉ kiếm được nhiều hơn thôi." Đối với việc này, Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Dưới đáy mắt Tô Ngọc thoáng hiện ý cười, cô nói không sai.

Đừng thấy dân làng kiếm được nhiều, nhưng họ còn kiếm được nhiều hơn, thậm chí gấp bội, gấp mấy lần. "Em không lo họ sẽ bán dưa cho người khác à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi. "Có gì phải lo, chỉ có dưa giống do tôi dùng linh tuyền thủy ươm ra trồng mới có được hương vị như vậy, dù họ có thu thập hạt giống cũng vô dụng." Vương Cẩn Hòa không khách sáo nói.

Bất kể là lúc ngâm hạt giống hay trong thời gian ươm cây con, cô đều dùng linh tuyền thủy pha loãng để tưới, điều này mới thay đổi được khẩu vị của dưa hấu.

Nếu họ có suy nghĩ đó thì cô cũng sẽ không ngăn cản, dù sao mỗi người một chí, chỉ là sau này cô sẽ không cung cấp dưa giống cho họ nữa, cũng sẽ không thu mua dưa hấu của họ.

Nếu họ muốn làm vậy, cô cũng không có ý kiến, người chịu thiệt cũng không phải là cô.

Đáy mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, nhìn bộ dạng thản nhiên của Vương Cẩn Hòa, anh dở khóc dở cười nói: "Xem ra anh lo lắng thừa rồi." "Vốn dĩ là vậy mà." Tạ Khuê và những người khác đã trồng rau theo Vương Cẩn Hòa nhiều lần như vậy, chẳng lẽ họ không nghĩ đến việc tự mình ươm cây con sao?

Hoàn toàn không.

Họ chỉ dùng cùng một phương pháp để tự trồng một ít rau, nhưng so với hạt giống Vương Cẩn Hòa cho họ thì kém xa.

Hạt giống của Vương Cẩn Hòa cho, lớn nhanh lại không có sâu bệnh, rau mọc ra tươi non mọng nước, ăn lại ngon, còn rau họ tự trồng hoàn toàn không thể so sánh được.

Sau khi thử một lần, họ không bao giờ tự dùng hạt giống để trồng rau nữa.

Ăn rau trồng từ hạt giống của Tiểu Hòa, rồi ăn rau trồng từ hạt giống khác, họ có cảm giác như đang ăn rau dại, mà khẩu vị đó thật sự quá tệ.

Mà những điều này Vương Cẩn Hòa đều không biết.

Cùng với việc dưa hấu bắt đầu thu hoạch, lúa trên đồng cũng ngày càng vàng hơn.

Sáng hôm nay thức dậy, Vương Cẩn Hòa ra ruộng lúa một chuyến, ngắt một bông lúa xuống cắn ra, thấy bên trong vẫn còn ít nhiều sữa gạo, cô tính toán thời gian, rồi về nhà tìm Nguyên Húc và Nguyên

Lâm. "Nguyên Húc, hai người đến huyện thành một chuyến, nói với tri phủ mười ngày nữa lúa có thể thu hoạch." "Vâng, thưa phu nhân." Tô Ngọc liếc nhìn hai đứa trẻ Tiểu Bảo đang đứng tấn trung bình, rồi đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Đi xem lúa à?" "Ừ, qua xem khi nào thì thu hoạch được, vẫn còn một chút sữa gạo, mười ngày nữa chắc là hết." Vương Cẩn Hòa gật đầu, đợi sản lượng có rồi, họ cũng nên đi kinh thành. "Trước đây em đã thử nghiệm với hạt giống rau, hạt giống được tưới bằng linh tuyền thủy pha loãng sẽ tốt hơn hạt giống thông thường rất nhiều." "Lúa trong tay em, em đều dùng linh tuyền thủy tưới qua, số lương thực này hoàn toàn có thể dùng làm giống để bán ra ngoài." Mấy tháng nay cô vẫn luôn làm thí nghiệm, hạt giống của cây được tưới bằng linh tuyền thủy và hạt giống được ngâm qua linh tuyền tuy đều rất tốt, nhưng vẫn có một chút khác biệt. "Sản lượng thế nào?" Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi hỏi. "Sản lượng gấp đôi so với hạt giống thu được từ loại hạt đã ngâm qua linh tuyền thủy." Mắt Tô Ngọc sáng lên, nếu vậy thì năm nay lúa của Tiểu Hòa hoàn toàn có thể bán cho triều đình làm giống, như vậy sau khi phân phát ra, sản lượng của mọi người đều sẽ tăng lên, đây là một chuyện tốt đối với họ. "Đợi chúng ta về kinh thành sẽ nói chuyện này với Hoàng thượng, như vậy sang năm cuộc sống của bá tánh sẽ tốt hơn rất nhiều." Tô Ngọc vui vẻ nói. "Ruộng đất trong tay em vẫn còn quá ít, cho dù một mẫu có thể cho sản lượng một nghìn cân, em cũng chỉ có hai trăm mẫu ruộng lúa, vậy cũng chỉ có hai mươi vạn cân, vẫn không đủ để phổ cập cho toàn bộ Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, lại một lần nữa chê đất của mình quá ít. "Anh đã cho người đi tìm những mảnh ruộng nước lớn ở xung quanh, rất nhanh sẽ có tin tức." Từ lúc trở về, anh vẫn luôn nghe Vương Cẩn Hòa nói đất đai quá ít, không đủ dùng.

Anh liền cho người đi tìm ruộng nước, bây giờ biết lương thực Vương Cẩn Hòa trồng có thể bán thẳng làm giống, như vậy tự nhiên cần nhiều ruộng nước hơn.

Chương 294

"Thật không?" Vương Cẩn Hòa vui mừng, sau đó nghĩ đến điều gì đó, mày hơi nhíu lại, đất đai xung quanh đều đã bán hết rồi, làm vậy thật sự có ích không? "Đất đai xung quanh đều có chủ cả rồi, thật sự mua được sao?

Mua ở nơi quá xa cũng rất phiền phức." "Yên tâm đi, rồi sẽ tìm được nơi thích hợp." Tô Ngọc an ủi.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc chắc chắn như vậy cũng yên tâm. "Được, hy vọng có thể sớm tìm được." Mười ngày sau, Vương Cẩn Hòa dẫn theo trường công ra ruộng lúa, bên cạnh có hai mươi cái máy tuốt lúa.

Cô ngắt một hạt lúa cắn ra xem, sau đó hài lòng gật đầu: "Có thể thu hoạch rồi." "May mà chúng ta đến kịp." Tri phủ thở hổn hển nói.

Huyện lệnh bên cạnh cũng mệt lả.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người không khỏi buồn cười: "Các đại nhân vội vàng làm gì?

Đồ đạc đều ở đây cả, các ngài đến muộn một chút cũng không sao." "Chúng ta đương nhiên phải tận mắt chứng kiến." Tri phủ bước tới nói.

Nhìn cánh đồng lúa vàng óng ánh này, ông không khỏi vui mừng.

Đây chính là lương thực, mà lại còn nhiều như vậy. "Đại nhân, vậy bắt đầu thu hoạch nhé." "Được." Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh ra lệnh: "Thu hoạch một mẫu trước." "Vâng, thưa đông gia." Lương thực của một mẫu ruộng nhanh chóng được thu hoạch xong, Vương Cẩn Hòa dẫn tri phủ và mọi người đến trang tử, dọn sạch lá lúa bên trong, cho người mang cân đến bắt đầu cân.

Quá trình này tri phủ có chút căng thẳng.

Đợi đến khi lúa của một mẫu ruộng đều đã cân xong, tri phủ căng thẳng hỏi: "Được bao nhiêu cân?" "Một nghìn hai trăm cân, nếu phơi khô chắc cũng còn khoảng một nghìn cân." Trường công báo ra kết quả.

Tri phủ trừng lớn hai mắt: "Ngươi... ngươi nói gì?

Bao nhiêu cân?" "Một nghìn hai." Trường công nói lại một lần nữa.

Tri phủ nghe thấy con số này, hai mắt đỏ hoe: "Sản lượng cao như vậy, một nghìn cân, lại có đến một nghìn cân." Tri phủ vui đến mức nói năng lộn xộn. "Bá tánh Huyền quốc có phúc rồi." Huyện lệnh cũng rất xúc động: "Tốt quá rồi, như vậy mỗi năm bá tánh có thể có thêm bao nhiêu lương thực, có thể tích trữ được nhiều lương thực hơn." Nhìn bộ dạng kích động của hai người, Vương Cẩn Hòa vẫn chưa hài lòng, vẫn còn có khả năng nâng cao hơn nữa. "Chuyện này nhất định phải nhanh chóng báo cho Hoàng thượng." Tri phủ quay người định đi viết tấu chương thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại. "Tri phủ đại nhân, đợi tất cả lúa đều thu hoạch xong, phơi khô cân lại rồi hãy thượng báo." Tri phủ vui vẻ gật đầu: "Được, cho người mau chóng đi thu hoạch lương thực." Trường công biết được tin tức này, làm việc càng thêm hăng hái, hai mươi cái máy tuốt lúa cùng làm việc, hai trăm mẫu ruộng lúa chỉ mất tám ngày.

Sau khi thu hoạch xong, Vương Cẩn Hòa cho người cân, tổng cộng có hai mươi ba vạn cân lương thực.

Con số này khiến tri phủ vui mừng khôn xiết.

Trời đẹp, phơi ba ngày là khô hết.

Sau khi phơi khô, tri phủ và huyện lệnh đều đứng bên cạnh xem trường công cân.

Mất một ngày rưỡi mới cân xong toàn bộ lúa, sau khi phơi khô tổng cộng thu được mười chín vạn chín nghìn cân, sản lượng mỗi mẫu là chín trăm chín mươi lăm cân, vẫn chưa đạt đến một nghìn cân.

Nghe con số này, tri phủ buồn rầu không thôi: "Sao lại thiếu mất năm cân, ít nhất cũng phải cho chẵn số đi chứ." Huyện lệnh bên cạnh không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, sao lại là chín trăm chín mươi lăm cân chứ." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn hai người đang khó chịu toàn thân: "So với bốn năm trăm cân đã tăng gấp đôi rồi, các vị nên biết đủ đi, yên tâm, sang năm chắc chắn sẽ đột phá một nghìn cân." Cũng đến lúc nghiên cứu lúa lai rồi.

Tri phủ thở dài một hơi nặng nề: "Nếu chênh lệch vài chục cân, một trăm cân, chúng ta chắc chắn không nói gì, nhưng chỉ chênh có năm cân thôi." Chỉ có năm cân, sao mấy đám ruộng này không cố gắng thêm một chút mà mọc thêm năm cân nữa.

Vương Cẩn Hòa sắp bị tri phủ làm cho cười chết mất. "Tri phủ đại nhân, ngài có muốn đi xem sản lượng của thôn chúng tôi không?

Họ dùng phương pháp giống tôi, nhưng bên tôi còn dùng thêm phương pháp đặc biệt, bên họ chắc cũng được khoảng bảy trăm cân." Vương Cẩn Hòa hỏi. "Cái này chắc chắn phải đi." Tri phủ gật đầu, chuẩn bị cùng Vương Cẩn Hòa trở về.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lương quản sự nói: "Số lương thực này các ngươi phải cất giữ cho thật tốt, đây sẽ là giống lúa của Huyền quốc vào năm sau." Lương quản sự nghe là giống lúa liền vội vàng gật đầu: "Đông gia yên tâm, chúng tôi sẽ trông coi cẩn thận." Tri phủ nghe lời Vương Cẩn Hòa, kinh ngạc hỏi: "Phu nhân, ý của ngài là dùng số lương thực này của ngài để trồng cũng sẽ có sản lượng cao như vậy?" "Đúng vậy, cho dù không được nhiều như vậy, sau khi phơi khô cũng sẽ không thấp hơn chín trăm cân." Vương Cẩn Hòa gật đầu nói.

Tri phủ nghe vậy cuối cùng cũng vui mừng: "Vậy thì tốt, số lương thực này quả thực phải cất giữ cẩn thận, phải báo tin này cho Hoàng thượng." Bây giờ tri phủ nóng lòng muốn biết sản lượng của thôn Vương Cẩn Hòa là bao nhiêu.

Vương Cẩn Hòa dẫn người về thôn Tạ Gia.

Tạ Khuê biết tri phủ và huyện lệnh đều đến, liền vội vàng đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Biết tri phủ muốn xem sản lượng lúa của thôn, ông liền quyết định ngày mai bắt đầu thu hoạch.

Để tiện cho tri phủ và huyện lệnh, họ đã ở lại nhà Vương Cẩn Hòa.

Có máy tuốt lúa, mười mẫu ruộng nhà Tạ Khuê chỉ một ngày là thu hoạch xong.

Một mẫu được tám trăm cân, sản lượng này khiến tri phủ cũng rất hài lòng.

Tuy nhiên, trọng lượng sau khi phơi khô khiến tri phủ tức điên lên.

Bởi vì lương thực nhà Tạ Khuê sau khi phơi khô, sản lượng mỗi mẫu là sáu trăm chín mươi lăm cân, vẫn thiếu năm cân. "Không phải chứ, mấy đám ruộng này không thể cố gắng hơn một chút sao?

Thêm năm cân nữa sao lại không mọc ra được?" Nhà Vương Cẩn Hòa vì thiếu năm cân mà sản lượng mỗi mẫu không thể phá nghìn, bây giờ bá tánh thiếu năm cân không thể phá bảy trăm.

Vương Cẩn Hòa không kìm được mà bật cười, ngay cả Tô Ngọc cũng bị lời của tri phủ làm cho bật cười.

Ông ta có chấp niệm lớn đến mức nào với năm cân lương thực này vậy? "Sản lượng này không tốt sao?" Thiếu năm cân là được bảy trăm rồi, so với bình thường đã nhiều hơn hai trăm mấy cân, sao nhìn dáng vẻ của đại nhân có vẻ không hài lòng?

Vương Cẩn Hòa nén cười nói: "Sản lượng mỗi mẫu bên tôi là chín trăm chín mươi lăm cân." Tạ Khuê bị con số chín trăm chín mươi lăm này làm cho kinh ngạc: "Tiểu Hòa, bên cháu sản lượng cao vậy sao?" "Đúng vậy, đại thúc, sang năm mọi người dùng hạt giống bên cháu, đến lúc đó sản lượng chắc cũng tương đương thế này." Vương Cẩn Hòa nói. "Thật sao?

Vậy cháu phải chừa cho ta một ít hạt giống nhé." Tạ Khuê nghe vậy vội vàng yêu cầu. "Được, đến lúc đó trong thôn cần bao nhiêu cháu đều sẽ chừa lại, phần còn lại phải giao cho hoàng thượng điều phối." Hoàng thượng chắc sẽ không thiếu tiền của cô đâu nhỉ.

Tạ Khuê giật mình, sau đó gật đầu tán thành: "Nói phải lắm, lương thực thế này đúng là phải đưa đi làm giống, để mọi người đều có thể trồng ra lương thực năng suất cao, không bị đói nữa." Tri phủ không tin nổi mấy đám ruộng này chỉ thiếu có năm cân, ông ta đã ở lì trong thôn Tạ gia nửa tháng trời, sau đó khi sản lượng mỗi mẫu của từng nhà được công bố, ông ta tức đến suýt ngất đi.

Có nhà sản lượng mỗi mẫu là sáu trăm chín mươi chín cân, có nhà thiếu trong vòng năm cân, có nhà thiếu trong vòng mười cân, tóm lại là không có một nhà nào sản lượng vượt bảy trăm cân.

Tri phủ đứng trong nhà Tạ Khang, tức không chịu nổi: "Các người làm ăn kiểu gì vậy?

Sao không thể để mấy đám ruộng này mọc thêm một cân nữa, ít ra cũng phải có sản lượng bảy trăm cân mỗi mẫu chứ." Đúng vậy, nhà có sản lượng sáu trăm chín mươi chín cân mỗi mẫu chính là nhà Tạ

Khang.

Vương Cẩn Hòa thật sự sắp bị vị tri phủ này chọc cười chết mất, cứ thu hoạch của nhà nào là ông ta lại đến một lần.

Chương 295

Chấp niệm này thật sự quá lớn rồi.

Nhất là khi nhìn vẻ mặt vô tội của Tạ Khang.

Tạ Khang thật sự bị mắng đến ngây người, cây lúa mọc thế nào ông ta cũng đâu có biết.

Thiếu một cân ông ta cũng đành chịu thôi.

Tri phủ quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Gần nhà cô còn hai mươi mẫu ruộng đúng không?" "Đúng vậy." "Đi, thu hoạch lương thực, ta không tin không có một đám nào vượt ngàn cân." Tri phủ nghiêm mặt nói.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng rồi dẫn tri phủ đi thu hoạch.

Trước khi xuống ruộng, tri phủ nghiêm mặt nhìn đám lúa trước mặt, cuối cùng dặn dò đám tá điền: "Cẩn thận một chút, đừng để sót." "Vâng." Mất năm ngày, sản lượng cuối cùng của nhà Vương Cẩn Hòa cũng có kết quả.

Mỗi mẫu ruộng thiếu hai lạng.

Tri phủ nhìn thấy sản lượng này thì tức đến trắng mắt.

Ông ta gọi tá điền nhà Vương Cẩn Hòa đến, nghiêm nghị nói: "Tất cả ra đồng nhặt hết lúa rơi vãi, một hạt cũng không được bỏ sót." Vương Cẩn Hòa nghe lời tri phủ nói mà cười đến không thở nổi. "Đại nhân, không cần thiết đến vậy chứ?" "Rất cần thiết, ta không tin là không phá được mốc một ngàn cân." Chấp niệm gần đây của tri phủ thật sự rất lớn, nhất là đám ruộng gần nhà Vương Cẩn Hòa, vậy mà chỉ thiếu có hai lạng.

Ông ta không tài nào tin nổi hai mươi mẫu ruộng mà không nhặt nổi bốn cân lúa.

Có tri phủ đi đầu, đám tá điền chỉ đành xách giỏ đi mót lúa.

Đợi tri phủ đi rồi, Tô Ngọc cười đến mức đập bàn.

Ngay cả đám Tô Tích cũng cười không ngừng, vị tri phủ này thật sự quá cố chấp rồi. "Tiếp xúc mấy lần mà tôi thật sự không ngờ tri phủ lại thú vị như vậy." Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười.

Tô Ngọc vô cùng tán đồng gật đầu: "Tiểu Hòa nói đúng, tri phủ thật sự quá thú vị." "Đi thôi, chúng ta cũng ra xem sao." Không thể nào tri phủ làm việc mà bọn họ lại không làm gì cả.

Vương Cẩn Hòa dẫn người ra đồng, vừa đến nơi đã nghe thấy giọng nói đầy oán niệm của tri phủ: "Các người xem này, ở đây còn có cả bông lúa đây này." Mót hai ngày cuối cùng cũng xong hai mươi mẫu ruộng, đừng nói là không có, thật sự nhặt được không ít.

Đợi phơi khô cân lên, vậy mà được hơn năm mươi cân.

Tri phủ vô cùng hài lòng với kết quả này: "Xem đi, đây chẳng phải là sản lượng một ngàn cân mỗi mẫu rồi sao?" Cuối cùng cũng không cần phải canh cánh trong lòng nữa.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, nhìn tri phủ nói: "Đại nhân, ngài có phải nên quay về viết tấu chương báo cáo cho hoàng thượng rồi không?" "Đúng vậy, mùa thu hoạch đã làm lỡ không ít thời gian, ta phải về thôi." Tri phủ vội vã quay về, chuyện này phải báo cáo với hoàng thượng một tiếng.

Tri phủ hài lòng mãn nguyện rời đi, ông ta vừa đi, cả nhà liền phá lên cười. "Tô Ngọc, anh nói xem nếu nhặt lúa xong mà vẫn không đủ một ngàn cân, tri phủ có mất ngủ không?" Nhìn dáng vẻ hài lòng mãn nguyện kia kìa. "Sẽ mất ngủ." Nhưng mà tri phủ và huyện lệnh ở đây đều rất tốt. "Đợi chúng ta đến kinh thành có thể nhắc chuyện của tri phủ và huyện lệnh với hoàng thượng, hai người này quả thực là quan tốt một lòng vì dân." Tô Ngọc lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa vô cùng tán đồng: "Đúng vậy." Mùa thu hoạch kết thúc, Vương Cẩn Hòa và mọi người bắt đầu chuẩn bị chuyện đi kinh thành.

Tô Ngọc cũng bắt đầu cho Nguyên Bảo tìm người đi hái dưa hấu.

Ngày hôm sau, Vương Tĩnh Vũ với vẻ mặt bất đắc dĩ dẫn Tần Lãng và những người khác quay lại. "Anh cả, mọi người làm gì vậy?" Sao cảm giác anh cả sắp bị làm phiền đến chết rồi. "A Lãng và mọi người nghe nói sản lượng mỗi mẫu nhà chúng ta gần một ngàn cân, nhất quyết đòi anh dẫn họ qua đây hỏi em trồng thế nào." Vương Tĩnh Vũ cũng rất bất đắc dĩ, mặc dù lúc nhận được tin anh cũng vô cùng ngạc nhiên. "À cái này, chúng tôi đã cải tiến phương pháp gieo trồng một chút, còn có phương thức trồng trọt đặc biệt của tôi nữa.

Nếu các anh muốn, tôi sẽ để lại hạt giống cho các anh, dùng lúa bên tôi làm giống thì sản lượng mỗi mẫu sẽ không dưới chín trăm cân.

Nhưng số lúa này phải giữ lại một phần cho hoàng thượng điều phối, bên tôi ước chừng chỉ có thể chia ra một vạn cân giống cho các anh thôi." Vương Cẩn Hòa đã bàn bạc với Tô Ngọc rồi, họ phải giữ lại mười lăm vạn cân giống cho hoàng thượng, nhà họ bên này ít nhất cũng phải giữ lại hơn một vạn cân lương thực cho mình và tá điền ăn, số giống có thể lấy ra cũng chỉ có từ hai trăm mẫu ruộng kia, mà bên tri phủ đã đặt trước của cô ba vạn cân giống để phân phát cho bá tánh trong huyện thành này. "Hơn một vạn cân không đủ đâu." "Bên tôi chỉ có mười chín vạn chín ngàn cân, bên hoàng thượng mười lăm vạn cân, tri phủ đại nhân đặt trước ba vạn cân, chỉ còn lại một vạn chín, nhà tôi có thể chia thêm cho các anh một ngàn cân nữa.

Hơn nữa dùng cách của tôi để trồng thì giống dùng rất ít, chắc là đủ cho các anh." Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ nói.

Nghe nói là hoàng thượng và quan phủ đặt trước, bọn họ không có gan đi tranh giành. "Sao cô không trồng thêm chút nữa?" "Tôi cũng muốn lắm nhưng vấn đề là tôi không có nhiều đất như vậy.

Tôi chỉ có hai trăm mẫu ruộng nước để làm giống, Tô Ngọc đang nghĩ cách mua thêm đất giúp tôi." Vương Cẩn Hòa bây giờ cũng rất bất lực, nếu có thể cô cũng muốn làm ra nhiều hơn, nhưng vấn đề là không có nhiều đất, điều kiện không cho phép. "Tôi về bảo cha tôi với mấy vị bá bá thương lượng xem có thể mỗi người chia cho cô hai trăm mẫu đất không, trong tay họ có nhiều đất, đưa cho cô là tốt nhất." La Túc lên tiếng. "Nếu họ có thể chia cho tôi một ít thì tự nhiên là tốt hơn, sau này bên tôi có lẽ sẽ cung cấp toàn bộ giống lúa cho Huyền quốc." Nếu có đủ đất, cô có thể trồng ra nhiều giống lúa hơn.

Cô đã suy nghĩ kỹ rồi, đất mà Tô Ngọc mua giúp cô sẽ đều dùng để trồng lúa lai, đến lúc đó chắc chắn sẽ có nhiều giống hơn. "Hơn nữa sang năm tôi muốn nghiên cứu một loại lúa nước có năng suất cao hơn, đến lúc đó sản lượng mỗi mẫu có thể tăng thêm khoảng năm trăm cân nữa.

La đại ca, nếu mấy vị bá bá của anh đồng ý, hy vọng họ sẽ cho tôi một ít ruộng nước." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn La Túc nói.

La Túc, Tần Lãng và những người khác kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chuyện này… những gì cô nói đều là thật sao?" Lại còn có thể tăng sản lượng?

Đây là đang đùa sao?

Vương Cẩn Hòa "ừm" một tiếng: "Các anh không nghe nhầm đâu, đúng là còn có thể tăng sản lượng." Sắc mặt La Túc trở nên nghiêm túc: "Tôi bây giờ sẽ về nói với cha tôi và họ." Nói xong liền rời đi, còn

Tần Lãng ở lại nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Lần này tôi đến là vì dưa hấu và rau củ nhà cô." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tần Lãng: "Nếu anh đã đến vì rau quả nhà tôi, thì anh nên biết rau quả nhà tôi đắt thế nào, anh muốn dùng trong tửu lầu thì căn bản là không có lời." Trước khi đến, Tần Lãng đã hỏi Vương Tĩnh Vũ, rau quả nhà họ đúng là có thể giúp điều hòa cơ thể, nhưng có một điểm là rất đắt.

Rau củ ở kinh thành bán đến một lạng bạc một cân, dâu tây còn có giá trên trời là hai mươi lạng, dù vậy nhưng hễ đến kinh thành là sẽ bị người ta tranh mua hết.

Cho dù Vương Cẩn Hòa có thể nể mặt Vương Tĩnh Vũ mà bán cho họ giá thấp, thì cái giá đó họ cũng không thể chịu nổi. "Chúng tôi có thể chia một ít rau trong thôn cho nhà các anh.

Rau họ trồng tuy không giống rau có thể điều dưỡng cơ thể của nhà chúng tôi, nhưng hương vị ngon hơn rau củ thông thường, giá cả cũng không cao đến mức vô lý, các anh cũng có thể chấp nhận được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi đưa ra một phương án giải quyết cho Tần Lãng.

Cho dù là rau củ trong thôn, họ mang đi bán giá cũng có thể vào khoảng hai mươi văn tiền.

Tần Lãng nghiêm túc suy nghĩ đề nghị của Vương Cẩn Hòa, nếu mua rau củ của nhà Vương Cẩn Hòa, cái giá đó họ quả thực không thể mua nổi.

Rau củ trong thôn nếu thật sự ngon hơn rau củ bình thường, thì cũng không phải là không có cơ hội hợp tác. "Nếu là như vậy, thì có thể chấp nhận, nhưng chúng tôi vẫn muốn mua một ít rau củ nhà cô, không cần nhiều quá, mỗi loại có bốn năm cân là đủ rồi." Như vậy có thể giữ chân những người có tiền kia.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, dùng ánh mắt im lặng hỏi ý kiến anh.

Tô Ngọc gật đầu: "Được, nhưng dù có nể mặt Tĩnh Vũ thì giá cũng không dưới ba trăm văn một cân." Bởi vì họ mua không nhiều nên Tô Ngọc có thể chia ra một ít, nhưng nếu quá nhiều thì không có lời, dù sao Vương Cẩn Hòa trồng rau cũng tốn rất nhiều công sức.

Chương 296

Tần Lãng gật đầu đồng ý: "Được." "Nếu đã vậy, tôi dẫn anh đi tìm thôn trưởng, nếu không họ chưa chắc đã bán cho các anh đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tần Lãng nói. "Đa tạ." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cùng dẫn Tần Lãng đi tìm Tạ Khuê.

Tạ Khuê nghe nói có người muốn đến mua rau củ của họ, trong lòng có chút kinh ngạc, biết là bạn học của Vương Tĩnh Vũ mới miễn cưỡng đồng ý.

Tần Lãng nhìn dáng vẻ miễn cưỡng đồng ý của thôn trưởng, hiểu ra dụng ý của Vương Cẩn Hòa khi dẫn anh đến đây. "Sau này tôi sẽ cho người nhà tôi qua hái, giá cả cứ tính theo giá Cẩn Hòa muội tử mua của mọi người được không?" "Được." Tạ Khuê suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi Tần Lãng và Tạ Khuê thỏa thuận xong, cả nhóm mới quay về.

Vừa về không bao lâu, La Túc đã dẫn La lão gia và những người khác đến.

Biết được nhà Vương Cẩn Hòa đã trồng ra lúa có sản lượng một ngàn cân mỗi mẫu, dùng hạt giống cũng có thể trồng ra lúa nước có sản lượng tương đương, họ liền không thể chờ đợi được nữa mà đến ngay.

Chỉ hy vọng sau này có thể mua được một ít hạt giống từ chỗ Vương Cẩn Hòa.

Trên đường lại nghe La Túc nói sang năm sản lượng còn có thể tăng thêm năm trăm cân, chỉ là Vương Cẩn Hòa không có ruộng, cần phải chia một ít từ tay họ sang.

Một năm qua, họ ăn không ít rau quả dưỡng sinh của nhà Vương Cẩn Hòa, cơ thể cũng khỏe lên nhiều.

Chỉ là nhượng lại một hai trăm mẫu ruộng nước, đối với họ cũng không có tổn thất gì quá lớn.

Trước kia đã biết Vương Cẩn Hòa có năng lực xuất chúng, không ngờ nhanh như vậy đã được hưởng lợi.

Hạt giống như vậy, hoàng thượng và tri phủ đều đã đặt trước, sau đó còn lại bao nhiêu?

Vương Cẩn Hòa ngoài việc giữ lại giống cho nhà mình, chắc chắn sẽ đưa cho người quen biết.

Nếu không phải do thằng nhóc La Túc, họ cũng không thể nhận được tin này. "Các vị bá phụ, thật ra mọi người không cần phải vội vàng như vậy." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ sốt ruột của họ mà không nhịn được lên tiếng.

La lão bản cười ha ha nói: "Sao lại không vội được chứ?

Lúc đến, A Túc đã nói hết mọi chuyện với chúng ta rồi.

Bên ta có thể chia năm mươi mẫu đất cho con, chủ yếu là đất nhà ta gần trang tử của con không nhiều, những chỗ khác đều quá xa." "Chúng ta có thể chia ra hai trăm mẫu đất cũng ở gần trang tử nhà con, cưỡi ngựa khoảng nửa canh giờ là đến, đều là ruộng nước thượng hạng." Mấy người khác lên tiếng nói.

Năm người cho hai trăm mẫu, một người cho năm mươi mẫu, tổng cộng là một ngàn lẻ năm mươi mẫu đất, giai đoạn hiện tại mà nói thì đã đủ rồi. "Vậy thì đa tạ các vị bá phụ." "Khách sáo với chúng ta làm gì?

Chúng ta mua không ít rau quả dưỡng sinh từ chỗ con, con không bán cho chúng ta giá cao là chúng ta đã rất cảm kích rồi." Bây giờ người trong nhà ai cũng khỏe mạnh, họ đều đang nghĩ lúc nào có thể cảm ơn Vương Cẩn Hòa một cách tử tế đây.

Ai ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy. "Vậy chúng ta cứ nói rõ, ruộng nước thượng đẳng tám lạng bạc một mẫu, chúng ta cứ tính theo giá này." Vương Cẩn Hòa cũng không muốn chiếm quá nhiều lợi của họ, bèn trực tiếp nói. "Chốt giá sáu lạng bạc một mẫu, con đừng trả giá với chúng ta.

Nếu con cứ tính tám lạng bạc mà mua của chúng ta, sau này chúng ta còn mặt mũi nào mà mua rau quả dưỡng sinh giá thấp từ chỗ con nữa?" La lão bản trực tiếp lên tiếng.

Những người khác cũng gật đầu tán thành: "Lão La nói đúng, chúng ta còn trông cậy vào con sau này trồng ra lúa nước có sản lượng cao hơn nữa để dẫn dắt chúng ta một phen." Họ trồng nhiều lương thực, một mẫu ruộng nhiều hơn mấy trăm cân, mấy ngàn mẫu ruộng thì không phải chuyện đùa.

Vương Cẩn Hòa bị họ chọc cười, gật đầu nói: "Vậy được, con không khách sáo với mấy vị bá phụ nữa." Vương Cẩn Hòa đi lấy ngân phiếu đến, La lão bản và những người khác cũng trực tiếp đưa khế đất.

Nói xong chuyện chính, La lão bản ho nhẹ một tiếng nói: "Cẩn Hòa nha đầu, ta nghe A Túc nói dưa nhà con đều chín cả rồi, con xem có thể bán cho mỗi người chúng ta một ít không?" "Cần gì mấy vị bá phụ phải bỏ tiền ra mua chứ?

Hái mấy quả về ăn là được rồi." Người ta vừa giúp cô tiết kiệm được một hai ngàn lạng bạc, cô không thể keo kiệt mấy quả dưa hấu được, đúng không?

Thế nhưng La lão bản lại bất đắc dĩ nói: "Nếu chúng ta chỉ lấy về tự ăn, chúng ta chắc chắn sẽ không khách sáo với con.

Nhưng chúng ta lấy về để tặng cho khách hàng, tự nhiên không thể lấy miễn phí từ chỗ con được.

Con bán cho chúng ta rẻ hơn một chút là được rồi." "Vậy được, mọi người muốn bao nhiêu ạ?

Vừa hay chúng cháu đang định hái để gửi đi kinh thành." "Chúng ta mỗi người cần khoảng năm mươi quả." Người cần tặng có hơi nhiều, mỗi người tặng ba quả cũng không mất mặt. "Được, Nguyên Bảo, cậu cho người đi hái ba trăm quả dưa về đây.

Bá phụ, cháu cũng không bán giá cao cho mọi người đâu, hai trăm văn tiền một cân." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói. "Nha đầu, giá này của con cũng thấp quá rồi." "Không sao đâu ạ, La Túc đại ca và anh trai con là bạn tốt, coi như là giá hữu nghị." Vương Cẩn Hòa cũng không thiếu chút tiền này.

La lão bản bây giờ vui nhất chính là con trai ông đã trở thành bạn tốt với Vương Tĩnh Vũ.

Vì mối quan hệ của hai người mà họ đều có được những thứ bình thường không có được.

Như là rượu mạnh, rượu nho, họ muốn mua đều có thể mua được, mà giá lại không cao.

Đây là điều người khác có mơ cũng không thấy. "Vậy chúng ta cứ mặt dày nhận vậy." Cầm dưa xong, La lão bản và mọi người còn phải về lo chuyện thu hoạch nên đi trước.

La Túc và Tần Lãng đều không đi.

Tần Lãng cuối cùng cũng mua được năm mươi quả dưa với giá hai trăm văn một cân.

Sau khi La Túc về đến nhà, La lão bản liền gọi người qua: "Con trai à, con kết giao được người bạn tốt đấy." La Túc khóe miệng giật

giật nhìn La lão bản: "Cha, cha nói gì vậy?

Con cũng không phải vì chuyện này mà kết bạn với Tĩnh Vũ.

Tĩnh Vũ là người rất tốt, con học được từ cậu ấy rất nhiều đạo lý mà trước đây không hiểu." Sau khi kết bạn với Vương Tĩnh Vũ, anh vẫn luôn nghĩ cậu ấy rất nghèo. "Cha đương nhiên biết ý của con, cha chỉ muốn nói sau này con phải đối xử tốt với Tĩnh Vũ hơn." Bây giờ Vương Cẩn Hòa có lợi lộc gì cũng đều nghĩ đến họ, trong nhà có đồ gì mới lạ cũng chưa bao giờ thiếu phần của con trai ông và họ.

Tấm lòng này họ đều ghi nhớ.

La Túc nghe vậy mới hài lòng: "Như vậy còn nghe được, con và Tần Lãng bọn họ kết bạn với Tĩnh Vũ không hề nghĩ đến việc sẽ nhận được gì từ cậu ấy." Trong mắt La lão bản ánh lên ý cười, đứa trẻ này vẫn còn ngây thơ như vậy.

Nhưng như vậy cũng tốt, đứa trẻ Vương Tĩnh Vũ kia là một người tốt, đọc sách làm học vấn chưa bao giờ giấu giếm, ông biết con trai mình đã học được không ít từ cậu ta.

Nghe con trai nói, em rể của Tĩnh Vũ cũng là một người lợi hại, đã tặng cho Tĩnh Vũ rất nhiều bút ký lúc cậu ta thi cử nhân, mà những thứ này Tĩnh Vũ chưa bao giờ giữ riêng, đều là mấy người chơi thân với nhau cùng xem.

Bên kia, Vương Cẩn Hòa vừa chải tóc vừa hỏi: "Họ đều là những người rất tốt." "Đúng vậy." Tô Ngọc hai tay chống trên giường nhìn Vương Cẩn Hòa chải tóc. "Tuy mang theo mục đích kết giao với chúng ta, nhưng họ cũng chân thành.

Thêm vào đó quan hệ giữa La Túc và anh cả đúng là rất tốt, cũng là thật lòng đối với anh cả, người như vậy có thể qua lại." Tô Ngọc biết những thứ anh đưa cho Vương Tĩnh Vũ, cậu đều cho La Túc và những người khác xem.

Chương 297

Mà La Túc bọn họ có đồ gì tốt cũng đều nghĩ đến Vương Tĩnh Vũ, như vậy là đủ rồi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tán thành: "Em cũng nghĩ như vậy, anh cả có thêm vài người bạn cũng tốt." Tô Ngọc đứng dậy đi đến sau lưng Vương Cẩn Hòa, lấy chiếc lược từ tay cô rồi giúp cô chải tóc: "Vài ngày nữa chúng ta sẽ đến kinh thành, có mang theo trẻ con nên chúng ta không thể đi quá nhanh, năm nay chưa chắc có thể về ăn Tết, đến lúc đó cho người gửi dưa và rau củ qua trước." "Được." Vương Cẩn Hòa gật gật đầu, nếu không mang theo Hoằng Nghị thì còn dễ nói, nhưng họ về còn phải dẫn theo Hoằng Nghị, trên đường không thể đi quá nhanh được, ước chừng phải mất hai mươi ngày mới đến được kinh thành. "May mà bây giờ hạt giống đã đủ rồi, đến lúc đó trực tiếp trồng là được.

Lúc chúng ta đi em sẽ để lại thêm một ít linh tuyền thủy ở nhà, đến lúc đó cho người pha loãng tưới rau quả là được." Vương Cẩn Hòa đã nghĩ xong sau này phải làm thế nào, đồng thời cũng bảo Tô Ngọc chuẩn bị hai mươi cái chum lớn. "Cẩn thận một chút." "Vâng." Sau khi Nguyên Bảo dặn người hái xong rau quả thì cho người gửi đến kinh thành, cậu và Tô Ngọc cùng nhau quay về.

Rau quả gửi đi được ba ngày thì Tô Ngọc và mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, lúc này mới rời đi.

Lúc đi, Cố Cửu Ninh vô cùng không nỡ, không ngừng dặn dò: "Các con đến kinh thành nhất định phải cẩn thận." "Mẹ, mọi người yên tâm, chúng con sẽ cẩn thận.

Nếu có thể về ăn Tết thì chúng con sẽ về, nếu không được thì chúng con sẽ về sau Tết." Vương Cẩn Hòa cũng không nỡ xa Cố Cửu Ninh và mọi người.

Dư Thanh Phong đưa tay vỗ vai Tô Ngọc: "Đi đường cẩn thận, bên kinh thành có nguy hiểm phải bảo vệ tốt cho Tiểu Hòa và các con." "Cha, cha yên tâm, con sẽ làm được." "Đi thôi." Vương Cẩn Hòa và mọi người lên xe ngựa, quay đầu vẫy tay với Cố Cửu Ninh và mọi người cho đến khi không còn thấy ai nữa mới ngồi ngay ngắn lại.

Tiểu Bảo vô cùng hiếu kỳ với mọi thứ bên ngoài, cứ nhoài người ra bên cửa sổ nhìn ra ngoài, còn Tô Tích và Dương Chấn Uy ở trong một chiếc xe ngựa khác.

Suốt quãng đường đi đi dừng dừng, mất gần hai mươi ngày họ mới đến kinh thành.

Dù cho Tiểu Bảo và các bé có tinh lực dồi dào, đến kinh thành cũng có chút phờ phạc. "Cha ơi, kinh thành xa quá." Bọn con đã ngồi xe ngựa rất lâu rồi. "Đúng là hơi xa." Người cưỡi ngựa thực ra không sao, chủ yếu là vì phải chăm sóc ba đứa trẻ nên cố ý đi chậm lại một chút.

Vừa vào kinh thành, Tiểu Bảo cảm thấy mắt mình nhìn không xuể. "Oa, đây là kinh thành sao?

Cha ơi, náo nhiệt quá." Tiểu Bảo kinh ngạc nói. "Đợi các con nghỉ ngơi xong, cha sẽ dẫn các con đi dạo khắp nơi, tiền mừng tuổi của các con sẽ có đất dụng võ rồi." Tô Ngọc trêu chọc.

Tiểu Bảo tròn xoe mắt: "Cha ơi, con không còn nhiều tiền nữa đâu, cha không được nhắm vào quỹ đen nhỏ của con, cha phải cho con tiền mua đồ." "Cha không có tiền, nhà chúng ta mẹ con quản tiền, con đi mà hỏi mẹ." Tô Ngọc không hề thấy ngại ngùng chút nào, trực tiếp nói.

Nghe vậy, Tiểu Bảo thở dài thườn thượt: "Cha, cha tệ quá đi." "Con hiểu cái gì?

Đợi sau này con lớn lên sẽ biết." Tô Ngọc cũng không tức giận, ngược lại còn ra vẻ như Tiểu Bảo chẳng hiểu gì cả.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, cậu không hiểu cái gì chứ?

Tô Ngọc không có khái niệm gì lớn về tiền bạc, chủ yếu là vì tiền quá nhiều.

Nhưng sau khi thành thân với Vương Cẩn Hòa, anh phát hiện ra, mỗi lần đưa tiền cho Vương Cẩn Hòa, mắt cô đều sáng lên, nhất là khi thấy quỹ đen nhỏ của hai người ngày càng nhiều, mắt cô lại càng sáng hơn.

Từ đó về sau, anh chỉ muốn để Vương Cẩn Hòa ngày nào cũng ngồi đếm tiền, tiền của anh đủ nhiều. "Cha, cha nói cho con biết bây giờ đi." Tiểu Bảo nói. "Nói cho con làm gì?

Con lại không có vợ, không hiểu đâu." Tô Ngọc không khách khí nói. "Cha không nói sao biết con không hiểu?" Tiểu Bảo tỏ vẻ không phục.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Bởi vì mẹ con nhìn vào quỹ đen nhỏ của chúng ta thì rất vui." Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Nhưng mà cha, cha mẹ đã có rất nhiều tiền rồi mà." "Đúng vậy." Tiểu Bảo vẫn ngơ ngác, nghĩ không ra thì không nghĩ nữa, cùng Trương Trí Lâm nhoài người bên cửa sổ nhìn mọi thứ bên ngoài.

Nhìn một lúc mới nhớ ra mình đang muốn xin tiền mua đồ. "Mẹ ơi, mẹ có thể cho con tiền không ạ?" Vương Cẩn Hòa nén cười gật đầu: "Được, đến lúc đó mẹ sẽ cho con và anh tiền, các con muốn mua gì thì mua." "Cảm ơn mẹ." "Cảm ơn mẹ nuôi." Tô Ngọc không hài lòng, ghé sát vào bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Thế còn anh thì sao?" Cô đưa tay đẩy Tô Ngọc đang gục trên vai mình ra: "Anh đừng có ở đây giả vờ đáng thương, đừng tưởng em không biết trong tay anh còn rất nhiều tiền." "Anh đưa cho em em cũng đâu có nhận." Số tiền này Tô Ngọc cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc đưa cho Vương Cẩn Hòa, nhưng Vương Cẩn Hòa nhất quyết không nhận, anh biết làm sao? "Không cần, như vậy rất tốt." Tô Ngọc làm ăn cũng cần vốn lưu động, tiền của họ đều bỏ vào quỹ đen nhỏ, nhìn tiền ngày càng nhiều cô lại càng vui. "Không cần cũng muộn rồi, chìa khóa kho bạc anh đều đã đưa cho em, em còn có thể không cần sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, cười như không cười nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy mặt liền đen lại: "Anh đang tính kế em đấy à?" "Cũng không hẳn, em là vợ của anh, em quản gia thì có vấn đề gì đâu." Vương Cẩn Hòa nói không lại Tô Ngọc, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Được thôi, nghe lời anh." Trong lúc hai người nói chuyện, xe ngựa đã dừng lại, Nguyên Bảo ở bên ngoài nói: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, chúng ta đã về đến nhà." Tô Ngọc ra ngoài trước, sau đó đỡ Vương Cẩn Hòa ra ngoài, rồi bế ba đứa trẻ xuống.

Hoằng Nghị được Tô Ngọc bế, tò mò nhìn trái nhìn phải. "Cha, hoa." Tuy Hoằng Nghị đã biết nói, nhưng số từ cậu bé có thể nói vẫn chưa nhiều, nhưng cũng có thể biểu đạt được ý muốn của mình. "Ngày mai cha dẫn con đi tìm cha mẹ." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu đứa trẻ, ôm lấy Vương Cẩn Hòa, gọi Tiểu Bảo và mọi người về nhà.

Còn Tô Tích và Dương Chấn Uy lúc đi qua Tô gia đã về trước rồi.

Về đến nhà, Tô Ngọc gọi quản gia và tất cả hạ nhân đến.

Người trong nhà vẫn luôn biết họ đã có thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia, chỉ là vẫn luôn chưa gặp mặt.

Bây giờ thiếu gia cuối cùng cũng chịu đưa người về, sao họ có thể không vui mừng? "Sao em có cảm giác người nhà anh có vẻ rất phấn khích vậy?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Nhất là ánh mắt họ nhìn Tiểu Bảo, đừng hỏi cũng biết kích động đến mức nào. "Cái gì mà nhà anh?

Đây cũng là nhà của em." Tô Ngọc vô cùng bất mãn với cách nói này của Vương Cẩn Hòa. "Là nhà của chúng ta." Vương Cẩn Hòa vội vàng nói.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: "Bọn họ vẫn luôn giục anh đưa thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia về nhà, bây giờ anh đưa về rồi, họ có thể không kích động sao?" "Đi thôi, anh đưa em đi nghỉ ngơi, đợi ngủ một giấc rồi hãy xử lý chuyện trong phủ." "Được." Quản gia thấy chủ tử muốn đi nghỉ ngơi, vội vàng cho người đi chuẩn bị đồ đạc.

Sau khi Tô Ngọc vào kinh, hoàng thượng đã nhận được tin.

Ông vừa nhận được tin liền đi tìm hoàng hậu và thái hậu: "Mẫu hậu, Tiểu Ngọc mang Hoằng Nghị về rồi." "Thật sao?

Đến lúc nào vậy?" "Hôm nay vừa đến, cùng về còn có Cẩn Hòa và Tiểu Bảo nữa." Kể từ khi hoàng thượng biết Vương Cẩn Hòa thật sự trồng ra lương thực năng suất cao, ông đã vẫn luôn chờ người đến.

Trước đó Tô Ngọc đã viết thư cho Tô Cửu nói sẽ đưa con về, nên mới không ban thưởng xuống. "Vậy sao?

Vậy để chúng nó nghỉ ngơi hai ngày rồi hãy tuyên vào cung, đi đường xa như vậy, chúng nó chắc chắn mệt rồi." Còn mang theo ba đứa trẻ, đi cũng chậm, đi đường lại càng mệt hơn.

Hoàng thượng cười gật đầu: "Mẫu hậu yên tâm, nhi thần cũng đang cân nhắc như vậy." "Không biết Hoằng Nghị có nhận ra chúng ta không." Nghĩ đến lại thấy đau lòng.

Nếu không phải không còn cách nào khác, họ cần gì phải gửi con

đi.

Chương 298

Hoàng thượng đưa tay ôm vai hoàng hậu: "Chúng ta phải tin tưởng Tiểu Ngọc." Ông tin rằng đứa trẻ do Tô Ngọc nuôi nấng nhất định sẽ không không nhận ra họ.

Hoàng hậu gật đầu, hy vọng là như vậy. "Không biết Tiểu Ngọc bọn họ sẽ ở kinh thành bao lâu." Nếu có thể ở đến sau Tết thì tốt rồi, như vậy họ có thể ở bên con thêm một thời gian. "Bọn họ về vào lúc này, chắc đã chuẩn bị cho việc không thể về quê ăn Tết, chắc có thể ở lại hai ba tháng." Hoàng thượng an ủi. "Như vậy là tốt nhất rồi." Họ có thể ở bên con thêm một chút.

Cùng lúc hoàng thượng bọn họ biết tin, Cố Hề Nhược cũng biết.

Cô ta nhìn người về bẩm báo tin tức, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Ngươi nói gì?

Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa về rồi?" "Vâng, đã về phủ đệ của Tô Ngọc, cùng về còn có con của hai người họ, trông rất giống Tô Ngọc." Cố Hề Nhược cắn ngón tay, sắc mặt vô cùng khó coi, sao lại như vậy?

Vương Cẩn Hòa vậy mà đã đến kinh thành, vậy chẳng phải mọi sắp xếp trước đây của cô ta đều đổ sông đổ biển sao?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Cố Hề Nhược lại càng khó coi hơn.

Vương Cẩn Hòa này sao cứ âm hồn không tan vậy chứ? "Tiểu thư, cô ta đến kinh thành chẳng phải tốt hơn sao?

Như vậy có thể chữa khỏi bệnh cho tiểu thư rồi." Nha hoàn của Cố Hề Nhược không biết tại sao sắc mặt cô ta lại khó coi như vậy.

Bây giờ người đã ở ngay trước mắt không phải tốt hơn sao?

Sao tiểu thư còn tỏ ra tức giận?

Cố Hề Nhược không nói gì, người đã đến kinh thành, họ muốn tìm người đúng là tiện hơn rất nhiều, nhưng vấn đề là hệ số nguy hiểm cũng lớn hơn.

Nếu để người trong nhà biết...

Cố Hề Nhược không dám nghĩ đến hậu quả sau khi người nhà biết chuyện. "Chuyện này ta tự có chủ trương, ngươi đi gọi Tạ Ương qua đây một chút." Sau khi Tạ Ương đến, cô ta bực bội nhìn Cố Hề Nhược: "Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Cố Hề Nhược này có phải quá coi mình là trung tâm rồi không? "Tô Ngọc mang theo Vương Cẩn Hòa và con của họ về rồi." Cố Hề Nhược nhìn Tạ Ương nói, cô ta không tin đến nước này rồi mà Tạ Ương vẫn không sốt ruột.

Quả nhiên, nghe lời Cố Hề Nhược, sắc mặt Tạ Ương cũng thay đổi. "Hắn đối với con tiện nhân này thật tốt." Cố Hề Nhược thật là đồ vô dụng, cơ hội tốt như vậy mà không nắm bắt được, bây giờ muốn làm gì Vương Cẩn Hòa quả thực khó hơn lên trời. "Ngươi hết cơ hội rồi." Tạ Ương nhìn Cố Hề Nhược, trực tiếp nói.

Cố Hề Nhược nhíu mày, có chút bất mãn nhìn Tạ Ương: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?" "Ta nói bậy?

Có phải ta nói bậy hay không, trong lòng ngươi chẳng lẽ không tự biết sao?" "Ngươi…" "Cố Hề Nhược, ngươi đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất rồi." Bây giờ muốn đối phó với Vương Cẩn Hòa quả thực còn khó hơn lên trời.

Mà người này dường như vẫn chưa nhận ra vấn đề, vẫn còn tưởng rằng Vương Cẩn Hòa đến kinh thành rồi sẽ dễ đối phó. "Người ở gần rồi, chúng ta càng có cơ hội ra tay, chỉ là xem cơ hội gì mà thôi.

Thân là thiếu phu nhân của Tô gia, gần Tết tham gia các loại yến tiệc là chuyện bình thường đúng không?" Cố Hề Nhược nhìn Tạ Ương cười lạnh nói.

Không thể tự mình ra tay, chẳng lẽ cô ta không thể mượn dao giết người sao?

Tạ Ương liếc Cố Hề Nhược một cái: "Ngươi dường như quá coi thường người ta rồi.

Huống hồ ngươi đừng quên, Vương Cẩn Hòa là con gái của cô cô ngươi.

Năm xưa cô cô của ngươi đã thủ đoạn cao cường, ngươi có thể đảm bảo Vương Cẩn Hòa không được cô cô ngươi chân truyền không?" Sau khi biết Vương Cẩn Hòa là con gái của Cố Cửu Ninh, cô ta đã về hỏi những người xung quanh, phàm là người biết Cố Cửu Ninh, không ai không giơ ngón tay cái khen ngợi, đồng thời lại sợ hãi bà.

Đó chính là sức uy hiếp của Cố Cửu Ninh.

Cố Hề Nhược cũng từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng Cố Cửu Ninh đã mất tích gần hai mươi năm, sống lang bạt trong núi, ai biết được bây giờ có còn lợi hại như xưa không?

Hơn nữa, họ muốn trốn khỏi sự truy sát của nhà họ Dư thì phải biến mình thành người bình thường, chỉ có như vậy nhà họ Dư mới không thể tìm ra họ.

Cô ta có thể chắc chắn rằng trong những năm qua, Cố Cửu Ninh không hề dạy cho Vương Cẩn Hòa những thứ đó.

Kể cả năm nay có dạy thì trong thời gian ngắn ngủi như vậy, Vương Cẩn Hòa có thể học được bao nhiêu chứ? "Cô ta sẽ không học được bao nhiêu đâu." Thấy dáng vẻ chắc nịch của Cố Hề Nhược, Tạ

Ương nhíu mày: "Lời này của cô có ý gì?" "Trước năm nay, họ vẫn luôn phải trốn tránh sự truy sát của nhà họ Dư, trong tình huống đó làm sao họ có thể dạy cho Vương Cẩn Hòa quá nhiều thứ được?" Cố Hề Nhược kể hết những gì mình biết cho Tạ Ương nghe.

Tạ Ương cảm thấy Cố Hề Nhược nói đúng, nhưng nàng cũng không cho rằng Vương Cẩn Hòa thật sự thô lỗ như những phụ nữ thôn quê bình thường. "Ta đã gặp Vương Cẩn Hòa, cô ta không hề thô lỗ, vô lễ như những người phụ nữ thôn quê bình thường." Tạ Ương lên tiếng nhắc nhở Cố Hề Nhược.

Không những không thô lỗ mà ngược lại còn có một khí chất rất đặc biệt, điều mà họ không có.

Nghe lời Tạ Ương, Cố Hề Nhược bật cười khinh bỉ: "Ta thấy cô đã quá coi trọng Vương Cẩn Hòa rồi đó." Tạ Ương thấy Cố Hề Nhược vẫn tỏ ra khinh thường như vậy thì thở dài: "Cố Hề Nhược, không phải ta coi trọng Vương Cẩn Hòa, mà là cô đã quá coi thường người ta rồi." Một người có thể được Hoàng thượng và Thái hậu tán thưởng, thật sự là người bình thường sao?

Tô Ngọc là ai chứ?

Thật sự chỉ vì tổ huấn mới đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa sao?

Mới muốn thành thân với cô ấy sao?

Nàng không nghĩ vậy. "Cố Hề Nhược, Tô Ngọc là một người rất cao ngạo.

Cho dù Vương Cẩn Hòa sinh cho anh ấy một đứa con trai, cho dù tổ huấn bắt anh ấy phải cưới Vương Cẩn Hòa, nhưng nếu Vương Cẩn Hòa không có sức hút đặc biệt, thì anh ấy sẽ chỉ gánh vác trách nhiệm phải gánh với hai mẹ con cô ấy, chứ không phải động lòng với cô ấy." Tạ Ương đã theo đuổi Tô Ngọc nhiều năm như vậy, nàng biết anh là người thế nào.

Chính vì biết anh là người thế nào, Tạ Ương mới không cam lòng.

Nàng không hiểu mình rốt cuộc thua kém Vương Cẩn Hòa ở điểm nào.

Lẽ nào một tiểu thư khuê các như nàng lại không bằng một phụ nữ thôn quê sao?

Bây giờ nàng mới biết, thì ra Vương Cẩn Hòa cũng là một tiểu thư khuê các, hơn nữa thân phận cũng không thấp hơn nàng là bao.

Chuyện của Dư Bách Lâm và Dư Thanh Phong, nàng cũng đã từng nghe qua.

Cố Hề Nhược nhìn Tạ Ương, trong lòng có chút mất kiên nhẫn: "Tạ Ương, cô có ý gì?" "Ta chỉ nhắc nhở cô tốt nhất đừng coi thường bất cứ ai, Vương Cẩn Hòa không vô dụng như cô nghĩ đâu." Tạ Ương nhìn Cố Hề Nhược nhắc nhở.

Cố Hề Nhược bật cười, châm chọc nói: "Có thật như lời cô nói hay không, phải gặp rồi mới biết được." Thấy dáng vẻ hoàn toàn không để tâm của Cố Hề Nhược, Tạ Ương hiểu ra một điều, nói nhiều với cô ta cũng vô ích. "Hy vọng cô sẽ không hối hận." Nếu cô ta đã muốn làm vậy thì cũng chẳng có gì để nói, chỉ mong cuối cùng đừng hối hận là được.

Chương 299

Hối hận?

Cố Hề Nhược cười lạnh, ánh mắt bạc bẽo nhìn Tạ Ương: "Hối hận?

Không đối phó với Vương Cẩn Hòa ta mới hối hận." Tạ Ương nhìn Cố Hề Nhược với vẻ suy tư: "Rốt cuộc người ta đã làm gì cô, khiến cô muốn lấy mạng cô ta đến vậy?" "Không liên quan đến cô." Tạ Ương đứng dậy rời đi, không muốn nói thêm với Cố Hề Nhược nữa.

Còn về những lời Cố Hề Nhược nói, nàng chẳng có hứng thú.

Nàng muốn xem xem sau khi Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược đối đầu với nhau sẽ có kết quả gì.

Những gì cần giúp Cố Hề Nhược, nàng đều đã giúp, bây giờ phải dựa vào chính bản thân cô ta.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang suy tính làm sao để Vương Cẩn Hòa tham gia yến tiệc, thì Vương Cẩn Hòa đã cùng Tô Ngọc và ba đứa trẻ bí mật vào hoàng cung.

Khi Hoàng thượng nghe tin Tô Ngọc đưa Hoẳng Nghị và bọn trẻ vào cung, ngài liền cho người đưa họ đến.

Lúc Hoàng thượng nhìn thấy đứa bé trong vòng tay Tô Ngọc, ngài có chút kích động, mấy tháng không gặp mà đứa trẻ đã lớn thế này rồi. "Tiểu Ngọc, đây là…" Trong lúc Hoàng thượng kích động đến nói năng lộn xộn, Hoẳng Nghị đột nhiên lên tiếng: "Bế, bế." Hoàng thượng có chút xúc động, đứa trẻ vậy mà không hề xa lạ với ngài chút nào.

Ngài nhìn Tô Ngọc, người sau có chút bất mãn nói: "Con trai ngươi đòi ngươi bế rồi kìa, ngươi còn ngây ra đó làm gì?" Vương Cẩn Hòa vốn thấy Hoàng thượng còn hơi căng thẳng, nhưng bây giờ thấy ngài vì Hoằng Nghị mà luống cuống tay chân không biết để đâu, cô bỗng thấy rất thú vị.

Hóa ra Hoàng thượng cũng có dáng vẻ của một người cha bình thường.

Hoàng thượng đi đến bên cạnh Tô Ngọc, cẩn thận đưa tay bế Hoằng Nghị.

Nhìn dáng vẻ dè dặt của ngài, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Hoàng thượng, ngài không cần cẩn thận như vậy đâu, ngài càng cẩn thận lại càng khiến Hoằng Nghị không thoải mái." Được Vương Cẩn Hòa nhắc nhở, Hoàng thượng cuối cùng cũng không còn quá cẩn trọng nữa.

Hoằng Nghị nghiêng đầu nhìn người đang bế mình, đột nhiên rướn người qua hôn một cái.

Bất ngờ bị hôn, Hoàng thượng ngẩn cả người.

Ngài không phải không có những đứa con khác, nhưng như con trai của Linh quý phi, ngài lại không thể yêu thương nổi.

Bây giờ thấy Hoằng Nghị hôn mình, ngài có chút lắp bắp: "Nó…" "Nó cái gì mà nó?

Ta đã vẽ chân dung của hai người, từ lúc Hoằng Nghị bắt đầu nhận mặt người đã cho nó xem rồi." Kể cả sau khi anh rời đi, Vương Cẩn Hòa và mọi người cũng thường xuyên lấy bức chân dung ra nói cho Hoằng Nghị biết họ là ai.

Hoàng thượng không bao giờ ngờ rằng Tô Ngọc lại nghĩ ra được cách này. "Tiểu Ngọc, ngươi thật lợi hại, cách này mà cũng nghĩ ra được." Nhưng phải thừa nhận, cách của họ hiệu quả không tồi, giúp Hoằng Nghị nhận ra họ, không hề xa lạ.

Tô Ngọc đưa tay véo má Hoằng Nghị: "Ở nhà cứ gọi cha suốt, sao gặp được cha ngươi rồi lại không gọi nữa?" Hoằng Nghị chộp lấy tay Tô Ngọc rồi cho vào miệng cắn, Tô Ngọc vội vàng rút tay ra: "Tay ta bẩn mà ngươi cũng cho vào miệng được à." "Xấu." Tô Ngọc chỉ vào mình: "Ta xấu?

Cái đồ ranh con nhà ngươi, đợi lúc về không cho ngươi ngủ với anh đâu." Mắt Hoằng Nghị lập tức đỏ hoe, trong mắt ngấn lệ như thể giây tiếp theo sẽ khóc òa lên.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Hoằng Nghị, thằng nhóc thối này chỉ giỏi giả vờ đáng thương.

Tiểu Bảo thấy Hoằng Nghị sắp khóc, vội đưa tay kéo tay Tô Ngọc: "Cha, cha đừng bắt nạt em, em sắp khóc rồi kìa." Chỉ vào mình, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc này Hoàng thượng mới để ý bên cạnh Tô Ngọc còn có hai đứa trẻ nữa.

Đứa vừa nói chuyện chắc là con trai của Tô Ngọc, giống anh như tạc từ một khuôn.

Còn đứa trẻ kia trông hơi quen mắt. "Tiểu Ngọc, đứa bé này…" "À, là con nuôi của con." Ánh mắt Hoàng thượng chuyển sang Vương Cẩn Hòa, cuối cùng lên tiếng: "Nàng rất tốt." Vương Cẩn Hòa có chút mơ hồ, câu "nàng rất tốt" này của Hoàng thượng là có ý gì? "Hoàng huynh, huynh đừng có bắt nạt vợ đệ." Tô Ngọc trừng mắt nhìn Hoàng thượng, bực bội nói.

Hoàng thượng dở khóc dở cười lắc đầu: "Ta bắt nạt vợ ngươi lúc nào?" "Chuyện các người trồng được lúa năng suất cao ta đều biết cả rồi, việc này vô cùng quan trọng đối với Huyền quốc." Hoàng thượng bế đứa trẻ ngồi xuống ghế, nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Sản lượng hiện tại vẫn chưa phải cao nhất, sang năm có lẽ sẽ vượt qua một nghìn năm trăm cân.

Còn số lương thực lần này em thu hoạch được đều đã giữ lại, mười lăm vạn cân có thể giao cho triều đình phân phối làm giống cho bá tánh." Vương Cẩn Hòa thấy Hoàng thượng nhắc đến chuyện này cũng trở nên nghiêm túc. "Dùng lương thực bên phía nàng làm giống thì có thể thu hoạch được nhiều như vậy không?" Hoàng thượng cũng rất nghiêm túc. "Ít nhất chín trăm cân." "Tốt, những năm trước chúng ta thu mua lúa giống là mười lăm văn tiền một cân, sản lượng của nàng cao, ta có thể mua với giá hai mươi văn tiền một cân.

Còn về đất đai, để ta bảo tri phủ bên đó xem có thể tìm được mảnh nào gần nhà nàng không." Hoàng thượng suy nghĩ một lát rồi nói. "Đất đai tạm thời không vội, bên chỗ em vừa có được hơn một nghìn mẫu đất, đều do các phú thương bên đó tặng cho em." Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện Lão bản La và những người khác tặng đất cho cô.

Đợi Vương Cẩn Hòa nói xong, Tô Ngọc mới lên tiếng: "Còn nữa, tri phủ và huyện lệnh bên chỗ Tiểu Hòa cũng rất tốt." "Ta biết, họ sẽ ở đó thêm ba năm nữa, đợi đến lúc họ được thăng chức cũng sẽ ở gần chỗ nàng để tiện cho nàng làm việc.

Ngoài ra, nàng trồng được lương thực năng suất cao, điều dưỡng tốt thân thể cho Thái hậu và Hoàng hậu để Hoằng Nghị có thể bình an chào đời, lại còn làm ra máy tuốt lúa lợi quốc lợi dân.

Trước đây đã muốn ban thưởng cho nàng, nhưng mẫu hậu nói đợi công lao của nàng nhiều hơn một chút rồi ban thưởng một thể." Hoàng thượng nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa sững người, có chút kinh ngạc nhìn Hoàng thượng: "Không cần đâu ạ…" "Như vậy không được, Tiểu Ngọc là nghĩa đệ của trẫm, là một Vương gia.

Một khi thân phận của Tiểu Ngọc bị bại lộ, chắc chắn sẽ có người dùng thân phận của nàng để gây chuyện.

Mẫu hậu vốn định nhận nàng làm nghĩa nữ, nhưng nhận nàng làm nghĩa nữ thì có quá nhiều vấn đề, đám người ở Ngự sử đài sẽ không đồng ý.

Vì vậy sau khi thương lượng, chúng ta quyết định sắc phong nàng làm Huyền chủ, phong địa ở ngay chỗ các nàng." Đây là chuyện Thái hậu đã bàn bạc với Hoàng thượng sau khi về cung năm ngoái.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, Thái hậu vậy mà từng có ý định nhận cô làm con gái? "Đợi đến buổi tảo triều ngày mai, thánh chỉ sẽ được đưa đến phủ của các ngươi." "Đa tạ Hoàng thượng." "Nàng nên gọi ta là hoàng huynh giống như Tiểu Ngọc." Hoàng thượng nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ nghiêm túc này của Hoàng thượng làm cho bất đắc dĩ. "Hoàng huynh." Lúc này Hoàng thượng mới hài lòng gật đầu: "Như vậy mới phải." "Cha ơi, bác Hoàng thượng tốt thật đó." Tiểu Bảo nói nhỏ với Tô Ngọc.

Tốt giống như bà nội Thái hậu vậy.

Cậu bé thích họ.

Nghe lời Tiểu Bảo, nụ cười trên mặt Hoàng thượng càng rõ hơn, ngài thật sự rất thích đứa trẻ này. "Tiểu Ngọc, con trai ngươi rất khá." "Con trai ta khá là chuyện đương nhiên mà?

Nhưng bên nhà họ Tạ huynh vẫn nên cẩn thận một chút.

Dù sao bây giờ Hoẳng Nghị đang ở trong cung, tuy năm nay ta đã để Vạn Cổ tìm cách giúp cơ thể Hoằng Nghị miễn nhiễm với đa số các loại độc, nhưng một số loại kỳ độc vẫn không có cách nào.

Sau này ta sẽ để Vạn Cổ đến bên cạnh Hoằng Nghị canh chừng, phòng khi bất trắc." Hoằng Nghị bây giờ còn quá nhỏ, không có khả năng tự vệ, quay về hoàng cung đối với nó chính là một ván cược sinh tử.

Hoàng thượng gật đầu, không phản đối sự sắp xếp của Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, vậy làm phiền ngươi rồi." "Với ta không cần khách sáo như vậy." Đoạn Thần Hiên và Hoàng thượng, cả hai đều là ân nhân kiếp trước của anh, là những người mà kiếp này anh nguyện không màng tất cả để giúp đỡ.

Chương 300

Sau này phải đối xử tốt với Đoạn Thần Hiên một chút, không bắt nạt hắn nữa.

Ở trong cung một lát, Tô Ngọc liền đưa Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ đi thăm Thái hậu, còn Hoàng thượng bế Hoằng Nghị đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Đến khi Linh quý phi biết chuyện này, tin tức Nhị hoàng tử về cung đã lan truyền xôn xao.

Linh quý phi tức giận đập vỡ món đồ trong tay, ánh mắt đầy u ám: "Bọn họ cũng nỡ lòng thật." Đứa trẻ nhỏ như vậy nói gửi đi là gửi đi thẳng, còn cái tên công tử gì đó lại dám chống đối bà ta. "Nương nương, người đã về rồi thì lúc nào cũng sẽ có cơ hội, nương nương không cần phải tức giận như vậy." "Phải đó, về là tốt rồi." Lần trước đứa trẻ này thật sự là mạng lớn, trúng độc mà không sao.

Cũng là do bọn họ may mắn, lại mời được tiểu đồ đệ của Thần y đến giải độc cho đứa trẻ.

Hoàng hậu đang ở chỗ Thái hậu, khi nhìn thấy đứa trẻ trong vòng tay Hoàng thượng, nước mắt bà liền rơi xuống.

Bà lảo đảo chạy đến trước mặt Hoàng thượng, run rẩy đưa tay muốn bế con, nhưng lại sợ nó sẽ xa lạ với mình. "Mẹ, bế." Hoằng Nghị đưa tay ra đòi Hoàng hậu bế.

Hoàng hậu nghe Hoằng Nghị không chút xa lạ đòi mình bế thì ngẩn người: "Hoàng thượng, đây là…" "Là Tiểu Ngọc đã vẽ chân dung của chúng ta, lúc Hoằng Nghị bắt đầu nhận mặt người thì cho nó nhận ra chúng ta." Nghĩ đến việc đứa trẻ không hề xa lạ với mình, trong lòng ngài tràn đầy mãn nguyện. "Bà nội Thái hậu." Tiểu Bảo kéo

Trương Trí Lâm chạy đến bên cạnh Thái hậu, nhỏ giọng nói gì đó với bà.

Dù Thái hậu cũng muốn bế Hoằng Nghị, nhưng Hoàng hậu và Hoàng thượng chắc hẳn còn nhớ con hơn.

Bây giờ thấy hai đứa nhỏ chạy đến nói chuyện với mình, bà mỉm cười: "Hai đứa nhóc các cháu cũng đến rồi à?

Đi đường có mệt không?" Tiểu Bảo liên tục gật đầu: "Mệt lắm ạ." Thái hậu thương hai đứa trẻ, liền bảo ma ma lấy điểm tâm cho chúng ăn.

Ma ma thấy hai đứa trẻ nói chuyện tự nhiên với Thái hậu như vậy thì có chút kinh ngạc, xem ra Thái hậu thật sự rất thích hai đứa bé này.

Ở tẩm cung của Thái hậu một lúc, Tô Ngọc liền dẫn hai đứa trẻ chuẩn bị rời đi.

Hoằng Nghị vừa nghe Tiểu Bảo sắp đi liền không ngừng gọi "anh, anh".

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Hoằng Nghị: "Quên lời sư phụ nói với con rồi sao?

Con phải ở cạnh cha mẹ, họ đã rất lâu không gặp con.

Mấy ngày nữa sư phụ sẽ đưa anh đến tìm con." Hoằng Nghị gật đầu: "Vâng ạ." Hoàng thượng và mọi người kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Hoằng Nghị có thể hiểu được sao?" "Nó có phải đồ ngốc đâu, có gì mà không hiểu được?

Hoàng huynh, huynh đừng coi thường Hoằng Nghị." Hoằng Nghị là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn.

Hoàng thượng nhìn con trai ngoan ngoãn hiểu chuyện của mình, trong lòng vừa vui mừng vừa phức tạp: "Tiểu Ngọc, cảm ơn ngươi."

Đã chăm sóc đứa trẻ tốt như vậy.

Nếu ở kinh thành, liệu Hoằng Nghị có thể đơn thuần như thế không?

Chắc chắn là không.

Không những không thể lớn lên khỏe mạnh, mà có thể còn… "Đừng nghĩ nhiều quá, sau này ta sẽ để Vạn Cổ đến đây.

Linh quý phi sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu." Nếu có thể tóm được thóp của Linh quý phi thì tốt, chỉ sợ lại giống như lần trước, chẳng tìm được gì. "Ta biết." Hoàng hậu bế Hoằng Nghị, ánh mắt lạnh đi: "Bà ta dám." Con trai bà ngoan ngoãn, đáng yêu như vậy, nếu Linh quý phi dám động đến Hoằng Nghị, bà nhất định sẽ không tha cho ả.

Công chúa Trường Nhạc được người đưa tới, vừa nhìn thấy đứa trẻ trong lòng Hoàng hậu, mắt cô bé liền sáng lên: "Đệ đệ, mẫu hậu, đệ đệ về rồi ạ?" "Phải, đệ đệ về rồi." Hoàng hậu thấy con gái đến, trong mắt ánh lên ý cười, không vì con trai trở về mà lơ là con gái.

Trường Nhạc chạy đến bên cạnh Hoàng hậu, đưa tay sờ má Hoằng Nghị: "Mẫu hậu, đệ đệ đáng yêu quá." Hoàng hậu nhìn Trường Nhạc và Hoằng Nghị chơi đùa, thấy cảnh gia đình họ sum vầy hạnh phúc, Tô Ngọc bèn lên tiếng cáo từ. "Hoàng huynh, đệ và Tiểu Hòa đưa hai đứa trẻ về đây." "Được, sau này hãy đưa Tiểu Hòa và hai đứa trẻ vào cung chơi." "Hoàng thúc, con có thể đến nhà thúc chơi không ạ?

Con muốn chơi với anh và đệ đệ." Trường Nhạc ở trong cung rất ít bạn chơi, bây giờ có một người anh và một người em, cô bé đương nhiên rất vui. "Hai ngày nữa có thể đến, hai ngày này con cứ vun đắp tình cảm với đệ đệ trước đã." Đối với công chúa Trường Nhạc, Tô Ngọc vẫn rất yêu quý.

Còn Vương Cẩn Hòa khi nhìn thấy cô bé loli Trường Nhạc này thì bị sự đáng yêu của cô bé làm cho mê mẩn. "Tô Ngọc, con bé đáng yêu quá đi, mấy bộ váy nhỏ em vẽ cho anh xem trước đây, con bé mặc vào chắc chắn sẽ rất đẹp." Trong nhà không có con gái, những bộ Hán phục trẻ em mà Vương Cẩn Hòa vẽ ra không có ai mặc.

Bây giờ thấy một tiểu công chúa đáng yêu, cô liền muốn may những chiếc váy đó cho cô bé mặc. "Về rồi may cho Trường Nhạc mặc." Nhưng trong lòng Tô Ngọc lại nghĩ, về nhà rồi phải nỗ lực sinh con gái. "Được." Nói chuyện một lúc, Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ rời đi.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa liền tìm ra một vài tấm vải tốt bắt đầu may quần áo cho Trường Nhạc.

Một ngày đã may được hai bộ, một bộ thêu hình chú thỏ đáng yêu, một bộ thêu hình cá vàng nhỏ, đều là những kiểu mà lứa tuổi của Trường Nhạc yêu thích.

Buổi tảo triều ngày hôm sau, Hoàng thượng công bố chuyện Vương Cẩn Hòa trồng được lúa cho năng suất nghìn cân mỗi mẫu.

Tất cả các đại thần nghe xong đều xôn xao, còn quan Ti nông thì vô cùng kích động. "Hoàng thượng, loại lúa này có thể phổ biến ra toàn quốc không ạ?" Ti nông kích động hỏi. "Lần này nàng ấy thu hoạch được gần hai mươi vạn cân lương thực, đã giữ lại mười lăm vạn cân cho triều đình, tri phủ bên đó lấy ba vạn cân, số còn lại để dành cho những người thân quen với gia đình họ.

Chuyện này hai hôm trước trẫm đã bàn với nàng ấy, sau này sẽ cho người đi vận chuyển lúa giống về.

Lúa giống cộng với phương pháp trồng trọt đã được cải tiến của nàng ấy có thể đạt năng suất trên chín trăm cân mỗi mẫu, đây đều là kết quả sau khi nàng ấy tự mình thử nghiệm với các loại giống khác."

Hoàng thượng lên tiếng nói. "Nếu như vậy, chẳng phải lúa giống của Huyền quốc đều phải dựa vào một người phụ nữ sao?

Hay là để cô ta giao phương pháp cho triều đình xử lý." Có người muốn tranh công, bắt đầu tính toán riêng.

Tô Cửu nghe có người muốn cướp công của em dâu mình thì cười lạnh nói: "Lục đại nhân nói nghe thật nhẹ nhàng, giao cho triều đình xử lý?

Các ngài có thể trồng ra những thứ bồi bổ cơ thể, hay có thể trồng ra lương thực năng suất cao không?" "Nếu ta đoán không lầm, phương pháp trồng hai loại này của Vương Cẩn Hòa cũng giống như cách cô ấy trồng rau quả dưỡng sinh." Tô Cửu nói không chút khách khí.

Lục đại nhân bị Tô Cửu châm chọc, tâm trạng vô cùng tồi tệ: "Tô đại nhân, ngài có ý gì?" "Ý trên mặt chữ thôi, có người thật đúng là không biết xấu hổ, người ta khó khăn lắm mới trồng được lương thực năng suất cao, ngài đã không thể chờ đợi được mà muốn cướp công của người ta, không ai làm việc như vậy cả." Tô Cửu quay đầu nhìn quan Ti nông đang vui mừng: "Ti nông, các ngài có thể trồng được lương thực năng suất cao như vậy không?" Ti nông lắc đầu: "Không được, năm trăm cân đã là hết mức rồi.

Lục đại nhân, đây không phải là cứ đưa phương pháp cho chúng tôi là chúng tôi có thể trồng được.

Ngay cả chúng tôi còn không trồng được, một kẻ ngoại đạo như ngài lấy gì mà trồng?" "Ti nông nói đúng, không ai làm việc như vậy cả." "Lục đại nhân làm việc đừng quá tính toán như vậy, không tốt đâu." Ánh mắt Hoàng thượng mang theo vẻ trào phúng: "Được rồi, các ngươi cũng không cần cãi nữa.

Sản lượng nghìn cân mỗi mẫu đối với Vương Cẩn Hòa không là gì cả.

Nàng ấy đã nói với trẫm, sản lượng năm sau sẽ vượt hơn năm trăm cân.

Nàng ấy nói nếu không làm được, trẫm cứ tùy ý xử phạt.

Các ngươi nói cho trẫm biết, ai có thể hạ quân lệnh trạng như vậy với trẫm?

Chương 301

Ai trong số các ngươi nếu làm được, trẫm có thể cân nhắc giao việc này cho các ngươi làm." Nghe lời Hoàng thượng, tất cả mọi người đều im lặng, bao gồm cả Lục đại nhân vừa rồi còn la lối không ngừng.

Vượt hơn năm trăm cân so với hiện tại, vậy chẳng phải là một nghìn năm trăm cân một mẫu sao?

Đây quả thực là chuyện hoang đường. "Hoàng thượng, thần xin đi, thần muốn đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa cùng cô ấy trồng lương thực năng suất cao." Lúc này, Ti nông đứng ra nói. "Chuyện này phải thương lượng với Vương Cẩn Hòa xong mới có thể đồng ý với ngươi.

Ngoài ra còn một chuyện nữa, Vương Cẩn Hòa đã đặc biệt làm mứt quả dưỡng sinh cho Hoàng hậu và Thái hậu, giúp Thái hậu dưỡng tốt thân thể, điều dưỡng cho Hoàng hậu đang mang thai sức khỏe không tốt, để bà ấy an toàn sinh hạ Nhị hoàng tử." "Ngoài ra, cô ấy còn trồng được dưa hấu chất lượng thượng hạng giúp Huyền quốc giữ thể diện, lại nghiên cứu ra máy tuốt lúa lợi quốc lợi dân.

Hiện nay lại trồng được lương thực năng suất cao.

Trẫm và Thái hậu đã thương lượng, quyết định sắc phong Vương Cẩn Hòa làm Huyền chủ, phong hiệu Trường Ninh." Mọi người nghe xong, chuyện này sao được?

Phe cánh của Linh quý phi vội vàng nói: "Hoàng thượng, xin hãy suy nghĩ lại, việc này không hợp quy củ." "Người trẫm muốn sắc phong, còn chưa đến lượt các ngươi nói không được." Thấy những người phản đối đều là người của Linh quý phi, sắc mặt Hoàng thượng có chút khó coi. "Hoàng thượng…" "Sao?

Vương Cẩn Hòa đã cống hiến nhiều như vậy, một chức vị Huyền chủ trẫm còn không cho được sao?

Nếu ai trong các ngươi có thể lập công như nàng ấy, trẫm cũng sẽ thăng quan cho các ngươi, nhưng các ngươi đã làm được chưa?" Lời của Hoàng thượng vô cùng đâm tim, khiến sắc mặt tất cả mọi người đều tái xanh.

Thấy họ không nói gì, Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng: "Chuyện này cứ quyết định như vậy." "Bãi triều." Tô Cửu nhìn Hoàng thượng rời đi, trong mắt mang theo ý cười, liếc nhìn những kẻ vừa nhảy ra nói chuyện, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm biếm.

Những kẻ này thật sự coi mình là cái rốn của vũ trụ.

Tô Cửu sau khi tan triều không vội đi tìm Tô Ngọc và mọi người, mà đến Ngự thư phòng. "Vẫn còn tức giận sao?" Thấy sắc mặt ngài không tốt, Tô Cửu lên tiếng hỏi.

Hoàng thượng lạnh lùng nói: "Những kẻ này thật khiến ta thất vọng." "Chuyện đã sớm biết rồi, có gì mà thất vọng?

Bây giờ việc cần làm là chuẩn bị sẵn người, một khi dẹp được nhà họ Tạ thì đưa người của chúng ta lên.

Anh trai của Tiểu Hòa và mấy người bạn bên cạnh nó đều rất giỏi, sang năm có lẽ sẽ tham gia thi cử nhân, thời gian cũng gần vừa vặn." Để đối phó với nhà họ Tạ, họ vẫn cần bày mưu tính kế, tạm thời chưa thể giải quyết ngay được.

Tối đa hai năm nữa, họ có thể thi đỗ.

Theo ý của Tiểu Ngọc, Vương Tĩnh Vũ rất có khả năng sẽ lọt vào top ba, còn mấy người bạn bên cạnh anh ta phần lớn cũng sẽ đứng đầu bảng. "A Cửu, ý của ngươi là…" "Ừm, đợi họ thi đỗ rồi trực tiếp điều đi địa phương.

Có Tiểu Hòa bên đó giúp đỡ, họ muốn tạo ra thành tích hoàn toàn không thành vấn đề.

Đến lúc đó lại điều họ về kinh thành thì càng tốt.

Trong vòng năm năm, chúng ta tạm thời không thể động đến Tạ Thầm và gia đình hắn, vừa hay nhân cơ hội này để người của chúng ta đi rèn luyện." Tô Cửu nói ra suy nghĩ của mình.

Để người ở kinh thành ngược lại sẽ trở thành cái gai trong mắt nhà họ Tạ, đây không phải là chuyện tốt. "Thật sự tốt như ngươi nói sao?" "Người mà Tiểu Ngọc đã nói có thể lọt vào top ba trong kỳ thi Đình, ngươi nói xem có tốt không?" Tô Cửu nhướng mày hỏi.

Không tin lời hắn, thì lời của Tiểu Ngọc phải tin chứ? "Hơn nữa, bây giờ Tiểu Ngọc đã có ý vô ý dạy cho Vương Tĩnh Vũ một số thứ rồi.

Mà Vương Tĩnh Vũ không phải là người ích kỷ, những gì anh ta học được đều sẽ dạy lại cho mấy người bạn của mình." Đối với người như Vương Tĩnh Vũ, hắn rất tán thưởng.

Sau vài lần tiếp xúc, hắn phát hiện người này thật sự rất tốt. "Lần này Tiểu Ngọc cũng nói với ta, tri phủ và huyện lệnh bên phía Tiểu Hòa rất giỏi, cũng là người có thể dùng được.

Cứ để họ tiếp tục tại chức ở đó vài năm, mấy năm sau khi cần thì gọi về.

Tiểu Hòa là Huyền chủ ở đó, cô ấy biết phải làm thế nào.

A Cửu, thánh chỉ này giao cho ngươi đi tuyên đọc." Hoàng thượng vừa nói vừa viết thánh chỉ.

Viết xong, đóng ngọc tỷ rồi mới giao thánh chỉ cho Tô Cửu. "Vậy ta đi trước đây, lâu lắm rồi không gặp thằng bé Tiểu Bảo, cũng khá nhớ nó." "Lần này Tiểu Bảo trở về là để ghi tên vào gia phả phải không?" "Đúng vậy, ông nội và ông ngoại ta cũng đã về, chính là vì chuyện ghi tên vào gia phả cho Tiểu Bảo." Tô Cửu gật đầu.

Ông nội sau khi về đã bắt đầu thông báo cho người trong gia tộc, bảo họ Tết năm nay đều về, đến lúc đó sẽ ghi tên Tiểu Hòa và Tiểu Bảo vào gia phả. "Tiểu Hòa là một cô nương rất tốt." "Chúng ta đều biết, cô ấy rất hợp với Tiểu Ngọc." Tô Ngọc ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa là hạnh phúc.

Hoàng thượng nhìn Tô Cửu như vậy, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Ngươi cũng nên nghĩ cho bản thân mình đi." "Tùy duyên thôi." Tô Cửu không cưỡng cầu chuyện này, gặp được thì tốt, không gặp được cũng không sao, hắn không ép buộc. "Được, trong lòng ngươi tự biết là được." Hoàng thượng cũng không thúc giục Tô Cửu.

Tô Cửu cầm thánh chỉ đến nhà Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Cửu đến thì có chút kinh ngạc: "Đại ca, sao anh lại đến đây?" "Đến tuyên chỉ, cho em này." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu trực tiếp đưa thánh chỉ qua, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, tuyên chỉ mà cũng có thể như thế này sao? "Ở đây lại không có người ngoài, không cần nhiều quy củ như vậy." Tô Cửu cười nói.

Vương Cẩn Hòa mở thánh chỉ ra xem xong, chớp mắt nói: "Huyền chủ Trường Ninh?" "Đúng vậy, là Trường Ninh." "Tên này cũng không tệ, vừa có phong hiệu vừa có phong địa, là một Huyền chủ có thực quyền." Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa liếc nhìn, xem xong có chút kinh ngạc nói.

Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc: "Có gì khác biệt sao?" "Khác biệt chắc chắn là có, Huyền chủ có phong hiệu và phong địa quyền lực lớn hơn so với người không có." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Hóa ra là vậy." Khi Vương Cẩn Hòa nhận được thánh chỉ, tin tức về việc cô trồng được lương thực năng suất cao cũng đã lan truyền khắp nơi.

Khi bá tánh biết người làm ra máy tuốt lúa đã trồng được lương thực năng suất cao, và lương thực đó sẽ được dùng làm giống cho năm sau, ai nấy đều rất mong chờ.

Đặc biệt là chuyện cô vì việc này mà được sắc phong thành Huyền chủ, càng có nhiều người biết đến.

Cố Hề Nhược đang chuẩn bị thì nghe người hầu đến báo tin này, chén trà trong tay rơi xuống đất, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Ngươi nói gì?

Vương Cẩn Hòa vậy mà lại trở thành Huyền chủ?

Sao có thể chứ?" "Là thật ạ, hoàng bảng đã được niêm yết rồi.

Là vì cô ta trồng được lúa năng suất nghìn cân mỗi mẫu, thân thể của Hoàng hậu và Thái hậu cũng là do cô ta điều dưỡng tốt, Hoàng thượng mới sắc phong cô ta làm Huyền chủ, phong hiệu Trường Ninh.

Không những thế còn là một Huyền chủ có phong địa, phong địa ở ngay quê nhà của cô ta." Người hầu kể lại tin tức thu thập được cho Cố Hề Nhược.

Sau khi nhận được tin này, sắc mặt Cố Hề Nhược vô cùng khó coi.

Sao có thể như vậy được?

Ngay lúc cô ta định tính kế Vương Cẩn Hòa, cô ấy lại đột nhiên trở thành Huyền chủ, đây tuyệt đối là một đả kích đối với cô ta.

Chương 302

Một phụ nữ thôn quê mà cô ta coi thường, giờ đây lại trở thành Huyền chủ mà cô ta gặp mặt còn phải quỳ lạy hành lễ.

Người nhận được tin tức còn có Cố Thăng.

Cố Thăng không bao giờ ngờ rằng người mà họ muốn lấy mạng, lại trở thành Huyền chủ.

Mưu sát Huyền chủ là tội chém đầu.

Cố Thăng bất đắc dĩ thở dài, xem ra phải nghĩ cách khác để cứu con gái rồi.

Nghĩ đến đây, Cố Thăng đến chỗ Cố Hề Nhược thăm cô ta.

Khi ông vừa đến, Cố Hề Nhược đã nhận được tin, vội vàng lấy ra một viên thuốc uống vào, sắc mặt vốn hồng hào lập tức trở nên xanh xao thấy rõ.

Nha hoàn bên cạnh đã quen với cảnh này, tiểu thư không ít lần dùng cách này để đạt được mục đích của mình.

Cố Thăng vào phòng thấy sắc mặt Cố Hề Nhược khó coi như vậy, có chút không nỡ: "Chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác thôi, bên Vương Cẩn Hòa chúng ta không thể động đến." "Cha…" Cố Hề Nhược ngơ ngác nhìn Cố Thăng, không bao giờ ngờ rằng cha mình đến lại nói với mình điều này.

Cố Thăng nhìn dáng vẻ yếu ớt và không thể tin nổi của Cố Hề Nhược, không nỡ lòng nói: "Con gái, bây giờ Vương Cẩn Hòa là một Huyền chủ có phong địa và phong hiệu, nếu chúng ta muốn lấy mạng cô ta, đó là tội chém đầu." Nếu là người bình thường, họ còn có thể nghĩ cách, nhưng Vương Cẩn Hòa bây giờ đã có quan hệ với hoàng gia, một khi đã dính líu đến hoàng gia thì không phải là người họ có thể động đến.

Cố Hề Nhược vô cùng không cam lòng nhìn Cố Thăng, cô ta đã tốn công sức lớn như vậy, lẽ nào cứ thế bỏ qua sao? "Cha, con không muốn chết." Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng, nắm lấy tay ông, giọng khàn khàn nói. "Ta sẽ không để con chết, nhưng Huyền chủ chúng ta cũng không thể động đến." Mạng sống của con gái, ông chắc chắn phải giữ, còn bên Huyền chủ thì thật sự hết cách rồi.

Cố Hề Nhược buông tay Cố Thăng ra, tự giễu nói: "Ngoài cô ta ra, còn ai có thể cứu mạng con nữa?

Cha…" "Hề Nhược, không thể để tất cả người nhà họ Cố vì chuyện này mà chết oan, con hiểu không?" Thấy Cố Hề Nhược vẫn không muốn từ bỏ, Cố Thăng nhíu mày nghiêm nghị nói.

Ông thương con gái là thật, nhưng vẫn chưa đến mức vì con gái mà khiến cả gia tộc phải chịu tội. "Nếu người trong gia tộc biết chuyện này sẽ có kết quả gì, không cần ta nói con cũng biết." Cố Thăng kiên nhẫn khuyên giải.

Tim Cố Hề Nhược lạnh đi một nửa.

Cô ta cứ ngỡ trong lòng gia chủ Cố gia, cô ta mới là người quan trọng nhất, cho dù là Huyền chủ họ cũng sẽ tìm cách giúp cô ta, bây giờ xem ra cô ta đã nghĩ nhiều rồi.

Cô ta không dám tưởng tượng, nếu những người này biết được thân phận thật sự của Vương Cẩn Hòa, cô ta sẽ có kết cục gì.

Một Huyền chủ tương đương với vinh quang của cả một gia tộc.

Những người nhà họ Cố này chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội có quan hệ với hoàng quyền này.

Cô ta không thể để người nhà họ Cố biết thân phận của Vương

Cẩn Hòa, chết cũng không thể. "Cha, con biết rồi." Cố Hề Nhược ép mình bình tĩnh lại, bây giờ nhà họ Cố vẫn còn có ích với cô ta, cô ta chỉ có thể dựa vào họ, chưa thể trở mặt.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, cô ta sẽ khiến những người này phải trả giá.

Cố Thăng thấy Cố Hề Nhược ngoan ngoãn gật đầu, lập tức hài lòng.

Ông đưa tay xoa tóc Cố Hề Nhược, nghiêm túc nói: "Con yên tâm, cha sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu." Trong lòng Cố Hề Nhược cười lạnh, nhưng trên mặt lại tỏ ra vô cùng cảm kích: "Cảm ơn cha." "Con nghỉ ngơi trước đi, ta đi tìm người xem có thể tìm được Thần y đến khám cho con không, hoặc tiểu đồ đệ của Thần y cũng được." Cố Thăng nhíu mày nói.

Hiện tại, người có thể cứu con bé chỉ có hai người đó, nhưng cả hai đều không phải là người dễ mời.

Tim Cố Hề Nhược đập thót một cái, cô ta gượng gạo nói: "Cha, nếu không mời được cũng không cần phiền phức đâu ạ.

Dù sao thần y và tiểu đồ đệ của ngài ấy cũng không phải người dễ mời như vậy.

Nếu như...

đó cũng là do con mệnh không tốt." Nếu thật sự mời thần y đến đây, chẳng phải mọi chuyện của cô ta sẽ bị bại lộ hết sao?

Cô ta tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Xem ra sau này phải nghĩ cách để "khỏe lại" mới được, không thể để Cố Thăng đi mời thần y. "Con không cần lo lắng chuyện này, cha trong lòng tự có tính toán." Cố Thăng tưởng Cố Hề Nhược đang lo lắng ông sẽ gặp khó khăn, liền cưng chiều nói.

Cố Hề Nhược sắp tức hộc máu đến nơi, cô ta đâu có lo lắng, cô ta đang sốt ruột thì có. "Vâng ạ." Cố Hề Nhược trong lòng sốt ruột vô cùng, nhưng vẫn phải tỏ ra vâng lời Cố Thăng.

Cố Thăng ở lại chỗ Cố Hề Nhược một lúc rồi mới rời đi.

Đợi người đi khỏi, Cố Hề Nhược lập tức lên tiếng: "Bảo vị đại sư đó qua đây một chuyến, ta bắt buộc phải khỏe lại." "Vâng, tiểu thư." Sau khi nha hoàn thân tín của mình ra ngoài, Cố Hề Nhược bắt đầu suy tính chuyện sau này.

Bây giờ lợi dụng bệnh tình của mình để đối phó với Vương Cẩn Hòa chắc chắn là không được rồi, cô ta phải làm sao đây?

Xem ra vấn đề lớn nhất vẫn là Vương Cẩn Hòa, có lẽ cô ta nên đi gặp người đó một lần.

Vương Cẩn Hòa ở nhà nhìn một đống thiệp mời, mày nhíu chặt.

Cô nhìn Tô Ngọc đang ngồi đọc sách bên cạnh, hỏi: "Bọn họ muốn làm gì vậy?" "Rất đơn giản, em trở thành Huyền chủ, những người này tự nhiên muốn nịnh bợ em.

Có nhiều thiệp mời và thư mời như vậy cũng rất bình thường.

Nhưng em muốn đi thì đi, không muốn đi cũng không sao, không ai có thể ép em làm chuyện mình không thích." Tô Ngọc đặt sách xuống, đi đến ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, cùng cô xem đống thiệp mời trên bàn.

Vương Cẩn Hòa nghe mà đau cả đầu: "Còn có chuyện như vậy sao?

Kỳ lạ quá đi." "Nếu em đều không muốn đi, có thể tổ chức một bữa tiệc ở nhà.

Sau này những việc này em cũng phải làm, coi như làm quen trước một chút." Tô Ngọc gợi ý cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi miễn cưỡng gật đầu: "Vậy cũng được." Thế là Tô Ngọc liền cho người loan tin năm ngày sau Vương Cẩn Hòa sẽ tổ chức tiệc tại nhà.

Những cô nương bị gia đình yêu cầu phải kết thân với Vương Cẩn Hòa nghe tin này liền thi nhau chuẩn bị.

Người khác đều nhận được tin, Tạ Ương và Cố Hề Nhược dĩ nhiên cũng không ngoại lệ.

Cố Hề Nhược cười lạnh một tiếng, đúng là không cần tốn công tìm kiếm.

Năm ngày sau, Cố Hề Nhược ăn mặc lộng lẫy xuất hiện trước cửa nhà Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe Nguyên Bảo báo tin, mắt khẽ híp lại.

Anh tìm Vương Cẩn Hòa đang bận rộn, gọi cô đến trước mặt: "Tiểu Hòa, Cố Hề Nhược đến rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, có chút bất ngờ hỏi: "Cô ta đến nhà chúng ta làm gì?" "Chắc là muốn gặp em xem thử, xem em là người như thế nào." Vương Cẩn Hòa bất nhã đảo mắt một cái: "Tôi thì có thể là người thế nào chứ?

Chẳng phải cũng hai mắt một mũi hai tai sao?" Cố Hề Nhược có gì mà cô không có?

Chương 303

Có gì hay mà xem?

Tô Ngọc bị cách nói này của Vương Cẩn Hòa chọc cười, anh đưa tay xoa đầu cô: "Tiểu Hòa, có nhiều lúc anh thật sự nghi ngờ không biết em có cố ý không nữa." Nếu không sao có thể nói ra những lời như vậy. "Em nói thật mà.

Nhưng em cũng thật sự muốn gặp Cố Hề Nhược, xem thử là người thế nào mà ba lần bảy lượt muốn lấy mạng em." Tô Ngọc cười trầm thấp, đưa tay vuốt má Vương Cẩn Hòa, cưng chiều nói: "Vậy thì đi xem thử, ở nhà chúng ta, cô ta cũng không gây ra được sóng gió gì đâu." "Được." Vương Cẩn Hòa thay quần áo rồi đi ra, ánh mắt đầu tiên liền nhìn thấy một Cố Hề Nhược trông yếu ớt như bệnh Tây Thi.

Không biết tại sao, Vương Cẩn Hòa ngay từ cái nhìn đầu tiên đã chắc chắn người đó chính là Cố Hề Nhược.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang đánh giá Cố Hề Nhược, Cố Hề Nhược cũng đang đánh giá cô.

Sau khi Vương Cẩn Hòa xuất hiện, các cô nương nhìn thấy cô đều quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Trường Ninh Huyền chủ." Cố Hề Nhược đứng đó trông vô cùng lạc lõng.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn cô ta: "Vị cô nương này..." Vương Cẩn Hòa còn chưa nói hết câu, người bên cạnh Cố Hề Nhược đã không ngừng kéo áo cô ta: "Hề Nhược, cô làm gì vậy?" Cố Hề Nhược trong lòng vô cùng uất ức, dưới ánh mắt tò mò của Vương Cẩn Hòa, cô ta quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Trường Ninh Huyền chủ." "Đứng lên đi." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt lên tiếng, đối với bọn họ không quá nhiệt tình.

Bất kể trong lòng bọn họ nghĩ gì, Vương Cẩn Hòa vẫn nói: "Ta mới đến kinh thành, trong nhà có phần đơn sơ, các vị cứ tự nhiên vui chơi." Sau đó, Vương Cẩn Hòa cho người bưng điểm tâm và dưa hấu đã cắt miếng ra, trong mỗi đĩa đều đặt mấy chiếc nĩa gỗ để tiện cho họ ăn. "Đa tạ Huyền chủ." "Không cần khách sáo." Vương Cẩn Hòa ngồi đó, có chút nhàm chán lắng nghe bọn họ nói chuyện.

Càng nghe càng thấy vô vị, bọn họ nói chuyện không phải là cầm kỳ thư họa thì cũng là quần áo trang sức.

Thấy dáng vẻ thiếu hứng thú của Vương Cẩn Hòa, Cố Hề Nhược tưởng là cô nghe không hiểu nên mới vậy, liền lên tiếng nói: "Không biết Huyền chủ thích gì ạ?" "Ta ư?

Ta không có thời gian chơi những thứ các vị nói.

Ta thích trồng trọt mấy loại lương thực năng suất cao hơn, còn về những thứ các vị nói, ta chỉ có hứng thú với thêu thùa thôi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Cố Hề Nhược nghe vậy càng thêm vui mừng: "Ở đây không có chỗ cho Huyền chủ trồng lương thực, chúng ta ngồi không cũng không có gì vui, hay là cùng nhau chơi trò chơi đi?" "Được thôi, nhưng chơi gì bây giờ?" "Phi hoa lệnh nhé?" Cố Hề Nhược giả vờ suy nghĩ rồi nói.

Trong số đó, có một cô nương không vui nhìn Cố Hề Nhược một cái: "Không chơi trò này." Cô ấy xem như đã nhìn ra, Cố Hề Nhược chính là đang nhắm vào Trường Ninh Huyền chủ.

Rõ ràng biết Huyền chủ lớn lên ở thôn quê, còn đòi chơi Phi hoa lệnh, đây không phải là muốn làm Huyền chủ mất mặt thì là gì?

Cố Hề Nhược này thật không biết điều. "Minh tiểu thư cần gì phải vội vàng như vậy?

Chẳng lẽ sợ thua sao?" Cố Hề Nhược nhìn Minh Uyển Ninh vừa lên tiếng, châm chọc hỏi. "Cô cho là vậy thì là vậy đi.

Hôm nay không phải sân nhà của cô, Cố tiểu thư có phải là hơi lấn át chủ nhà rồi không?" Minh Uyển Ninh lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược.

Minh Uyển Ninh là một tài nữ, cầm kỳ thư họa mọi thứ đều tinh thông, lại còn hơn Cố Hề Nhược một bậc, khiến Cố Hề Nhược rất ghét cô ấy. "Huyền chủ còn chưa nói gì, cô là một tài nữ không ai thèm lấy thì có tư cách gì mà nói." Minh Uyển Ninh năm nay đã mười chín tuổi, vẫn chưa thành thân, cuối cùng còn bị từ hôn, mỗi lần gặp Minh Uyển Ninh, cô ta đều dùng chuyện này để kích động cô ấy.

Vương Cẩn Hòa đối với Minh Uyển Ninh khá có hảo cảm, bây giờ nghe Cố Hề Nhược nói những lời như vậy, cô có chút không thích người này.

Vừa định nói gì đó thì nghe Minh Uyển Ninh lên tiếng: "Ta đang trong kỳ hiếu, Cố tiểu thư có ý kiến gì sao?" Minh Uyển Ninh vốn dĩ năm ngoái đã thành thân, ai ngờ Minh lão phu nhân qua đời khiến vị hôn phu từ hôn, vì chuyện này mà Cố Hề Nhược không ít lần châm chọc cô ấy. "Mỗi lần đều lấy kỳ hiếu ra nói, một người bị từ hôn như cô cũng chỉ có cái cớ này thôi nhỉ?" Nói xong Cố Hề Nhược không nhịn được cười phá lên.

Các cô nương bên cạnh nhìn nhau, đều cảm thấy Cố Hề Nhược quá đáng. "Cố tiểu thư đây là muốn phá đám ta sao?" Vương Cẩn Hòa chỉnh lại tay áo, nhàn nhạt nhìn Cố Hề Nhược.

Sắc mặt Cố Hề Nhược có chút cứng đờ, cười gượng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ không lẽ định xen vào trò đùa nhỏ giữa chúng tôi sao?" "Trò đùa nhỏ?

Cô đâm dao vào tim người ta mà gọi là trò đùa nhỏ à?

Người ta vì giữ hiếu mà bị từ hôn, chuyện đó thì liên quan gì đến cô?" Vương Cẩn Hòa lên tiếng hỏi. "Hơn nữa, từ hôn trong lúc vị hôn thê đang trong kỳ hiếu, người các cô nên nói chẳng phải là nhà trai sao?

Một người đàn ông ngay cả hai ba năm cũng không chịu đợi thì cần để làm gì?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Cố Hề Nhược, mỉa mai nói.

Minh Uyển Ninh ngẩn người nhìn Vương Cẩn Hòa.

Từ sau khi bị từ hôn, tất cả mọi người đều nói về cô, nói cô không có bản lĩnh giữ chân đàn ông, đáng đời bị người ta vứt bỏ.

Chỉ có Vương Cẩn Hòa nói đó là lỗi của nhà trai.

Cố Hề Nhược có chút mất mặt, cô ta nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ đây là không chào đón tôi?" "Chẳng phải là cô đang gây sự trong yến hội của tôi sao?" Vương Cẩn Hòa không mặn không nhạt đáp trả. "Chỉ là đề nghị chơi Phi hoa lệnh, sao lại thành gây sự với Huyền chủ?

Hay là Huyền chủ sợ rồi?" Cố Hề Nhược nhìn Vương Cẩn Hòa cười ngây thơ.

Nhìn thấy bộ dạng này của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ: "Nếu cô muốn chơi, vậy thì tôi chơi với cô một chút." Minh Uyển Ninh có chút lo lắng nhìn Vương Cẩn Hòa, muốn nói lại thôi.

Vương Cẩn Hòa từng xem qua những sách vở liên quan đến thi từ của Vương Tĩnh Vũ, phát hiện có một số bài thơ hiện đại ở đây có, có một số lại không có, lúc đó khi xem khiến cô có chút không hiểu nổi. "Nếu đã vậy, chúng ta dùng chữ ‘hoa’ đi." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược đầy ẩn ý: "Đây là cô nói đó nhé." "Tất nhiên là tôi nói, tôi bắt đầu trước được không?" Hôm nay cô ta nhất định phải cho những người có mặt ở đây biết Vương Cẩn Hòa chẳng qua chỉ là một thôn phụ thô kệch chỉ biết làm nông, hoàn toàn không thể so sánh với đại tiểu thư như cô ta.

Vương Cẩn Hòa làm một động tác mời.

Cô không biết làm thơ, nhưng sao chép lại thơ của các thi nhân năm nghìn năm văn hiến An Lạc thì không lẽ không làm được? "Hoa gian nhất hồ tửu, độc chước vô tương thân." "Sắc vi lộ, hà diệp vũ, cúc hoa sương lãnh hương đình hộ." ...

Liên tục mười mấy vòng, người tham gia dần dần ít đi, ngay cả Minh Uyển Ninh cũng không tiếp tục tham gia mà chỉ ngồi nhìn Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược.

Lúc đầu cô ấy còn lo lắng cho Vương Cẩn Hòa, bây giờ xem ra sự lo lắng của cô ấy là thừa.

Lại qua mười mấy vòng nữa, trán Cố Hề Nhược bắt đầu toát mồ hôi lạnh, so với sự vất vả của cô ta, Vương Cẩn Hòa lại ung dung tự tại như thể những vấn đề này chẳng là gì cả. "Chá cô đề xứ, đông phong thảo lục, tàn chiếu hoa khai." Vương Cẩn Hòa vừa tiếp lời xong, Cố Hề Nhược nhất thời không nối được, sắc mặt cô ta trắng bệch nhìn Vương Cẩn Hòa.

Sao có thể như vậy?

Cứ tiếp tục thế này, người mất mặt cuối cùng chỉ có thể là cô ta. "Cố tiểu thư, đến lượt cô rồi.

Cô định... nhận thua sao?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Cố Hề Nhược, sự tò mò trong mắt cô như một cái tát giáng mạnh vào mặt Cố Hề Nhược.

Khi họ chơi Phi hoa lệnh, những người xung quanh đều xúm lại xem náo nhiệt, bây giờ ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Cố Hề Nhược.

Chương 304

Bị những ánh mắt này nhìn, mặt Cố Hề Nhược nóng bừng.

Cô ta biết nếu không giải quyết vấn đề hiện tại, cô ta chắc chắn sẽ mất mặt.

Cô ta hoàn toàn không ngờ Vương Cẩn Hòa lại giỏi thơ từ đến vậy.

Một thôn nữ nhà quê, sao có thể chứ?

Bây giờ phải làm sao?

Trong lúc Cố Hề Nhược đang sốt ruột, cô ta chỉ nghĩ ra hai cách giải quyết, một là thắng Vương Cẩn Hòa, hai là giả bệnh để cho qua chuyện này.

Thắng Vương Cẩn Hòa thực sự quá khó, bây giờ chỉ còn cách kia, đó là giả bệnh. "Thấy sắc mặt Cố tiểu thư không được tốt lắm.

Mới đến kinh thành, nghe nói Cố tiểu thư sức khỏe không tốt, ta còn tưởng là giả, bây giờ xem ra là thật rồi.

Tướng công nhà ta có rất nhiều người tài, có hai người là đồ tôn xuất sắc nhất của thần y.

Nếu Cố tiểu thư cần, bản Huyền chủ có thể để họ qua bắt mạch cho cô." Nhìn bộ dạng sắp ngất của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa ra vẻ quan tâm nói.

Cố Hề Nhược bây giờ muốn ngất cũng không ngất được.

Một khi ngất đi, Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ cho đại phu của mình đến bắt mạch cho cô ta, đến lúc đó chuyện cô ta giả bệnh sẽ bị mọi người biết hết.

Hít sâu một hơi, Cố Hề Nhược gượng cười: "Đa tạ Huyền chủ quan tâm." Vương Cẩn Hòa dịu dàng nhìn Cố Hề Nhược: "Cố tiểu thư còn muốn chơi tiếp không?" "Hề Nhược cam bái hạ phong, là Huyền chủ thắng rồi." Trời mới biết lúc Cố Hề Nhược nói ra câu này, cô ta đã khó chịu đến mức nào.

Chết tiệt, Vương Cẩn Hòa hôm nay là cố ý.

Cố ý để cô ta nhận thua trước mặt bao nhiêu người. "Ôi, cả ngày ở ngoài đồng làm bạn với lương thực rau quả nên cũng có chút lạ lẫm, nếu chơi tiếp chắc ta cũng hết chiêu rồi." Vương Cẩn Hòa cười khổ nói.

Minh Uyển Ninh biểu cảm cổ quái nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vị Huyền chủ này cũng thật biết nói dối, nhìn dáng vẻ ung dung tự tại của cô ấy, đâu có giống người sắp hết chiêu?

Nếu nói hết chiêu thì phải là Cố Hề Nhược mới đúng chứ?

Sắc mặt Cố Hề Nhược lúc xanh lúc tím nhìn Vương Cẩn Hòa, bây giờ cô ta hoàn toàn có thể khẳng định, cô chính là cố ý. "Cố tiểu thư sao vậy?

Sắc mặt có vẻ không được tốt lắm." Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn Cố Hề Nhược, nhíu mày hỏi. "Không sao." Cố Hề Nhược nghiến răng nói. "Thật không?

Nếu không khỏe có thể nói, ta sẽ cho đại phu qua xem cho cô." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt lo lắng nhìn Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược nhìn Vương Cẩn Hòa tức đến run người, cô ta nói những lời này là muốn làm cô ta khó xử sao? "Cố Hề Nhược, cô không phải là thua không nổi đấy chứ?" Minh Uyển Ninh đột nhiên lên tiếng. "Tự mình khơi mào sự việc, kết quả lại thua Trường Ninh Huyền chủ, chắc là mất mặt lắm nhỉ?" Minh Uyển Ninh nhìn Cố Hề

Nhược, giả vờ tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười không thôi, vị Minh tiểu thư này cũng là loại người ăn thịt người không nhả xương.

Vừa rồi bị Cố Hề Nhược châm chọc, bây giờ tìm được cơ hội liền phản công lại, thế mà Cố Hề Nhược lại chẳng thể nói được gì. "Minh Uyển Ninh, cô bớt nói bậy ở đây đi." Cố Hề Nhược tức đến run người. "Không phải thì thôi, cô tức giận làm gì?

Có tật giật mình à?" Minh Uyển Ninh làm bộ dạng bị dọa, đưa tay vỗ vỗ ngực mình.

Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang theo ý cười, một tay khoanh trước ngực, một tay chống cằm, thích thú nhìn Cố Hề Nhược.

Phải làm sao đây?

Muốn làm cô mất mặt, kết quả lại thành ra tự mình mất mặt, Cố Hề Nhược bây giờ chắc là sắp tức chết rồi nhỉ?

Cố Hề Nhược cố gắng để mình bình tĩnh lại, cô ta nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, tôi không khỏe, xin phép về trước." "Đi thong thả, không tiễn." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm vai cô, cùng cô nhìn Cố Hề Nhược tức tối bỏ đi. "Vợ ta lợi hại thật đấy." Lại có thể thắng được Cố Hề Nhược. "Em nói là trùng hợp anh có tin không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhướng mày hỏi. "Anh tin em mới là lạ." Hôm nay Cố Hề Nhược mất mặt lớn như vậy, sau này e là sẽ không chịu để yên.

Vương Cẩn Hòa mắt mang ý cười, nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, đưa tay vỗ vai anh: "Rất thú vị đúng không?" Vị đại tiểu thư tài nữ của Cố gia, sau ngày hôm nay không biết có còn được nhiều người theo đuổi nữa không?

Tô Ngọc cười ha hả: "Nói đúng, rất thú vị." Những người bên cạnh nhìn nhau, có chút không hiểu hai người rốt cuộc đang nói gì.

Những người đến tham gia yến hội vốn dĩ đều nghĩ Vương Cẩn Hòa chỉ là một nông nữ bình thường, vì trồng trọt giỏi mới được hoàng thượng coi trọng phong làm Huyền chủ, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Vị Huyền chủ này không chỉ biết trồng trọt mà còn là một tài nữ.

Trong chốc lát, những người đến tham gia yến hội đối với Vương Cẩn Hòa nhiệt tình hơn rất nhiều, nhưng thái độ của Vương Cẩn Hòa đối với họ đều rất lạnh nhạt, duy chỉ có Minh Uyển Ninh là Vương Cẩn Hòa đối xử thiện ý hơn một chút.

Những người khác lúc Cố Hề Nhược đề nghị chơi Phi hoa lệnh, đều mang tâm lý xem kịch.

Người như vậy có tư cách gì để cô phải tỏ ra niềm nở?

Minh Uyển Ninh có thể cảm nhận được Vương Cẩn Hòa đối với những người khác đều thiếu hứng thú, chỉ nói chuyện với cô ấy, trong lòng có mấy phần bất ngờ.

Xem ra vị Huyền chủ này cũng không phải là người không biết gì cả.

Trong lòng suy tư, Minh Uyển Ninh tiếp tục nói chuyện với Vương Cẩn Hòa.

Lúc đầu những người khác cũng có chút không phục, cho rằng Vương Cẩn Hòa coi thường người khác, cho đến khi Vương Cẩn Hòa và Minh Uyển Ninh nói đến chuyện của Cố Hề Nhược, bọn họ mới xấu hổ cúi đầu không nói gì. "Vừa rồi cảm ơn cô." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh, nhẹ giọng cảm ơn.

Minh Uyển Ninh sững sờ một lúc, rồi nhẹ nhàng lắc đầu: "Huyền chủ không cần khách sáo như vậy." Mục đích của Cố Hề Nhược là gì, mọi người đều lòng dạ biết rõ, chẳng qua những người bên cạnh này cũng muốn xem kịch mà thôi.

Dù sao kinh thành đột nhiên xuất hiện một Huyền chủ thân phận cao quý, có người trong lòng bất bình cũng là chuyện thường tình?

Chương 305

Thấy có người gây phiền phức cho Huyền chủ, chẳng phải là hưng phấn lắm sao?

Muốn làm Huyền chủ mất mặt, ai ngờ người mất mặt cuối cùng lại là chính bọn họ. "Sau này có rảnh có thể qua chơi với tôi.

Tôi mới đến kinh thành không có bạn bè gì, nếu cô không ngại thì lúc nào cũng có thể đến." Vương Cẩn Hòa thực ra rất thích Minh Uyển Ninh.

Minh Uyển Ninh có chút kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó cười gật đầu: "Vậy thì Uyển Ninh cung kính không bằng tuân mệnh." "Huyền chủ, đồ trong cửa hàng của người tôi có thể mua một ít được không?

Nhà tôi mỗi lần đi xếp hàng đều không đến lượt." Minh Uyển Ninh từng ăn một lần rau củ Tứ Quý, thực sự rất ngon, từ đó về sau mỗi lần có rau tươi cô đều cho người đi mua, kết quả lần nào cũng không mua được.

Nếu không phải vì nó quá ngon, cô cũng không muốn lần đầu gặp mặt đã nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa. "Cô muốn bao nhiêu tôi sẽ nói với bên đó một tiếng, sau này có thể để riêng cho cô một ít, đến lúc đó bảo họ giảm giá cho cô." "Giảm giá thì không cần đâu ạ." Minh Uyển Ninh vội vàng lắc đầu nói.

Cô không thể vừa gặp mặt Huyền chủ đã bắt đầu chiếm lợi, như vậy thật không hay. "Được." Vương Cẩn Hòa cũng không tiếp tục kiên trì, nhìn dáng vẻ của cô gái này chắc cũng không thiếu chút tiền đó.

Những người bên cạnh nghe thấy Vương Cẩn Hòa lại cho người để riêng rau củ cho Minh Uyển Ninh, trong lòng ghen tị không thôi.

Nếu biết có lợi như vậy, bọn họ đã không ngồi bên cạnh xem kịch rồi. "Huyền chủ, chúng tôi cũng muốn mua một ít." "Tạm thời không thể cung cấp cho nhiều người như vậy." Vương Cẩn Hòa cười cười nói.

Mọi người đều biết lời Vương Cẩn Hòa nói chỉ là cái cớ, nhưng ai có thể nói gì cô đây?

Chỉ có thể ấm ức nói chuyện với người bên cạnh, nhưng họ cũng biết một điều, đó là vị Huyền chủ này rất thù dai.

Sau khi yến hội kết thúc, Vương Cẩn Hòa tặng Minh Uyển Ninh hai quả dưa hấu để cô ấy mang về ăn. "Đa tạ Huyền chủ." "Không cần gọi Huyền chủ, Huyền chủ nữa, cứ gọi thẳng tên tôi là được rồi." Cái danh xưng Huyền chủ này cô nghe cả ngày, tai sắp đóng kén rồi. "Được, Cẩn Hòa, vậy tôi về trước đây." Tiễn Minh Uyển Ninh đi, Vương Cẩn Hòa tâm trạng rất tốt quay người trở vào.

Minh Uyển Ninh là cô gái đầu tiên mà cô có cảm tình, muốn kết bạn sau khi đến thời đại này.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trở về, mắt mang theo ý cười: "Rất thích vị tiểu thư nhà họ Minh này à?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Rất thích, cô ấy là người tốt." "Vị cô nương nhà họ Minh này quả thực có thể làm bạn, sau này em ở kinh thành có thể thường xuyên đến chơi cùng cô ấy." Minh Uyển Ninh người này anh vẫn biết.

Một tài nữ chính hiệu, người tuy ôn hòa nhưng cũng không phải quả hồng mềm, mặc cho người khác bắt nạt.

Hơn nữa lại là người thông minh, người như vậy làm bạn với Tiểu Hòa, anh cũng yên tâm. "Anh có biết tại sao cô ấy lại bị từ hôn không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Vị hôn phu của Minh Uyển Ninh cũng là người của Cơ gia, người đó không thích Minh Uyển Ninh, thứ hắn thích chỉ là thân phận của cô ấy.

Mà người đó đã có người mình thích, hắn chỉ muốn để Minh Uyển Ninh làm tấm lá chắn cho mình thôi." Sau đó Minh lão phu nhân qua đời, Minh Uyển Ninh phải giữ hiếu, mà người vị thiếu gia Cơ gia kia thích lại có thai, không thể đợi thêm hai ba năm nữa nên hắn trực tiếp từ hôn.

Từ hôn chưa được mấy ngày đã nạp thiếp, mà người đó đã có thai ba tháng.

Nghe xong lời của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhíu chặt mày, đối với Cơ gia càng thêm không có thiện cảm. "Nếu đã như vậy, đó là lỗi của Cơ gia, sao Cố Hề Nhược còn có thể châm chọc Minh Uyển Ninh như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Cố Hề Nhược ghen tị với Minh Uyển Ninh.

Dù sao Minh Uyển Ninh cũng xinh đẹp hơn cô ta, lại là tài nữ hàng đầu kinh thành, không những vậy còn được rất nhiều công tử thế gia theo đuổi.

Đây đều là những thứ Cố Hề Nhược ghen tị, cuối cùng có được điểm yếu để công kích Minh Uyển Ninh, cô ta tự nhiên sẽ lên tiếng châm chọc." Tuy nhiên, điều Cố Hề Nhược không biết là khi cô ta dùng chuyện này để châm chọc Minh Uyển Ninh, cô ta đã tự hạ thấp mình đi ba phần.

Dù sao lúc đó Cơ gia vừa từ hôn, người kia đã nạp thiếp, thiếp thất lại có thai ba tháng, đây là lỗi của ai còn cần phải nói sao? "Người trong kinh thành cũng sẽ nói vậy à?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Tất nhiên là không.

Những người không biết chân tướng sự việc sẽ hùa theo vài câu, còn những người biết chuyện chỉ sẽ nói người của Cơ gia không biết xấu hổ." Vương Cẩn Hòa nghe xong liền yên tâm: "Vậy thì tốt rồi." "Cô ấy còn bao lâu nữa thì hết kỳ hiếu?" "Một năm." "Như vậy cũng tốt, nhưng người nhà cô ấy chắc là đang sốt ruột lắm nhỉ?" Dù sao sau kỳ hiếu, Minh Uyển Ninh cũng đã hai mươi tuổi rồi.

Ở thời cổ đại, con gái hai mươi tuổi chưa thành thân đã là gái lỡ thì.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Chuyện này em không cần lo, Minh Uyển Ninh cũng giống em, có một gia đình rất tốt." "Vậy sao?

Vậy thì tốt." Minh Uyển Ninh mang dưa hấu về đến nhà mà vẫn còn có chút ngơ ngác.

Cô lại có thể trở thành bạn bè với Trường Ninh Huyền chủ, thật không thể tin nổi.

Minh gia chủ thấy Minh Uyển Ninh trở về còn mang theo hai quả dưa hấu Tứ Quý, có chút kinh ngạc hỏi: "Uyển Ninh, con đi Tứ Quý mua dưa hấu à?" "Là Huyền chủ tặng cho con." Minh Uyển Ninh kể lại chuyện ở yến hội cho Minh gia chủ nghe một lượt.

Cô còn kể cả chuyện mình đã trở thành bạn bè với Vương Cẩn Hòa.

Minh gia chủ kinh ngạc nhìn con gái mình.

Ông vốn dĩ chỉ muốn để con gái ra ngoài đi dạo cho khuây khỏa, ai ngờ cô lại có thể kết bạn với Huyền chủ.

Nhưng chuyện Cố Hề Nhược châm chọc con gái mình ở yến hội của Huyền chủ, ông đã ghi nhớ. "Vậy thì con cứ qua lại thân thiết với Huyền chủ đi.

Ngoài việc mua rau quả của Huyền chủ ra, nhà chúng ta cũng không mưu cầu gì ở Huyền chủ cả." Chủ yếu là rau quả đó quá khó mua.

Mỗi lần đi đều không mua được.

Từ sau khi mẹ mất, sức khỏe của cha không được tốt, ông hy vọng dùng rau quả của Huyền chủ để bồi bổ sức khỏe cho lão phụ thân.

Có thể sống thêm mấy năm cũng tốt. "Cha yên tâm, con đã nói với Huyền chủ rồi, không để Huyền chủ giảm giá cho chúng ta.

Huyền chủ nói con cần bao nhiêu cứ nói với người, đến lúc đó người sẽ dặn dò cửa hàng, cho người giao đến cho chúng ta." Minh Uyển Ninh vui vẻ nói. "Vậy thì tốt." Nhà họ không thiếu tiền mua rau quả, chỉ thiếu kênh mua thôi. "Cha, con thấy Huyền chủ và Cố Hề Nhược hình như có thù oán.

Cố Hề Nhược vừa đến đã muốn làm Huyền chủ mất mặt, ai ngờ người mất mặt cuối cùng lại là chính cô ta.

Hơn nữa, con cảm thấy chuyện Cố Hề Nhược bệnh nặng có chút kỳ lạ." Minh Uyển Ninh cũng không nói được là cảm giác gì.

Cứ cảm thấy Cố Hề Nhược dường như rất sợ Huyền chủ cho đồ tôn của thần y bắt mạch cho cô ta.

Chương 306

Cô đều nhìn ra lúc Cố Hề Nhược đấu không lại Vương Cẩn Hòa đã định ngất đi, cuối cùng cũng vì chuyện đồ tôn của thần y nên mới không ngất.

Nếu đã bị bệnh, bây giờ có đại phu giỏi, chẳng phải nên nhanh chóng cầu xin Huyền chủ tìm đại phu cứu mạng sao? "Ý con là Cố Hề Nhược giả bệnh?" "Đúng vậy, nhưng con không hiểu mục đích cô ta giả bệnh là gì." Minh Uyển Ninh nhíu mày nói.

Giả bệnh có lợi gì cho Cố Hề Nhược chứ?

Minh gia chủ như có điều suy nghĩ, nhớ lại hành động kỳ quái của vợ chồng Cố Thăng mấy tháng trước. "Mấy tháng trước, vợ chồng Cố Thăng mời một vị đại sư, nói bệnh của Cố Hề Nhược cần người sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm lấy mạng đổi mạng.

Sau đó, hai vợ chồng họ liền rời khỏi kinh thành, đi ra ngoài." Minh gia chủ như có điều suy nghĩ nói.

Minh gia chủ và Minh Uyển Ninh nhìn nhau, Minh Uyển Ninh lên tiếng: "Nếu Huyền chủ vừa khéo trùng hợp với thời gian này..." Minh gia chủ có chút nghi hoặc: "Nếu thật sự là vậy, mục đích của Cố Hề Nhược là gì?

Cô ta và Huyền chủ có thù hận gì?" Minh Uyển Ninh lắc đầu: "Không biết ạ." "Sau này con gặp Huyền chủ thì nhắc nhở người cẩn thận Cố Hề Nhược, người này tâm địa bất chính." Cố Hề Nhược rất thông minh, nhưng những sự thông minh đó đối với ông mà nói đều là khôn vặt. "Vâng ạ." Bên kia, Cố Hề Nhược về đến nhà liền đập phá rất nhiều đồ đạc.

Cố Hề Nhược nghiến răng, giận dữ nói: "Vương Cẩn Hòa, đồ khốn!" Vương Cẩn Hòa lại dám để cô ta mất mặt trước bao nhiêu người, chuyện này cô ta và Vương Cẩn Hòa không xong đâu.

Nha hoàn của Cố Hề Nhược lo lắng nhìn ra ngoài: "Tiểu thư, cẩn thận tai vách mạch rừng, để những người đó nghe thấy sẽ gây phiền phức cho tiểu thư đấy ạ." Địa vị của tiểu thư trong Cố gia đã khiến các cô nương khác rất bất mãn, nếu để họ nghe thấy tiểu thư mắng Huyền chủ, vấn đề sẽ lớn lắm.

Cố Hề Nhược mặt mày âm u, lạnh lùng nói: "Ta sẽ không tha cho cô ta đâu." Cho dù Vương Cẩn Hòa bây giờ là Huyền chủ thì đã sao?

Vì những gì Vương Cẩn Hòa đã làm hôm nay, càng khiến cô ta quyết tâm ra tay với Vương Cẩn Hòa.

Một người như vậy, nếu để người nhà Cố gia biết thân phận của cô ta, phiền phức sẽ lớn lắm. "Tiểu thư, chuyện này phải từ từ tính toán, bây giờ cô ấy đang được thánh sủng, nếu người động thủ chỉ tổ rước thêm phiền phức vào người thôi." Nha hoàn lo lắng nói.

Bây giờ ở kinh thành còn ai không biết sức khỏe của Thái hậu và Hoàng hậu là do Vương Cẩn Hòa điều dưỡng tốt lên.

Đứng sau Vương Cẩn Hòa không chỉ có Hoàng thượng, mà còn có cả Thái hậu và Hoàng hậu.

Cố Hề Nhược sao lại không biết đạo lý này?

Chính vì biết nên cô ta mới ghen tị với Vương Cẩn Hòa.

Không những có được một tướng công như Tô Ngọc, mà còn nhận được sự ưu ái của ba người tôn quý nhất Huyền quốc.

Nếu những thứ này là cô ta có được thì tốt biết bao? "Các ngươi nói xem, vận may của Vương Cẩn Hòa sao lại tốt như vậy chứ?" Cố Hề Nhược cắn ngón tay, không cam lòng nói.

Huyền chủ đầu tiên của Huyền quốc có phong hào, có đất phong, ai có thể bì kịp?

Các nha hoàn bên cạnh đều không dám lên tiếng, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn biểu cảm của Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược nhìn bọn họ một cái, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Toàn một lũ vô dụng. "Người ta bảo các ngươi tìm đã tìm được chưa?" "Tiểu thư, vị đại sư đó mất tích rồi." Nha hoàn thân tín của Cố Hề Nhược nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Cố Hề Nhược đột ngột quay đầu nhìn người vừa nói, sắc mặt có chút âm trầm: "Mất tích?

Chuyện này là sao?" "Nô tỳ đi tìm không thấy người, lại đi tìm Tạ tiểu thư nhờ cô ấy giúp tìm, kết quả cô ấy cũng không tìm thấy." Sắc mặt Cố Hề Nhược đột ngột thay đổi, đối phương sao lại đột nhiên mất tích?

Ông ta đã xảy ra chuyện gì?

Không có vị đại sư đó, cô ta phải làm sao để khỏe lại? "Chắc chắn là người mất tích rồi?" Cố Hề Nhược vẫn có chút không tin.

Một người đang yên đang lành sao lại đột nhiên mất tích được? "Chắc chắn ạ." Cố Hề Nhược mày khẽ nhíu lại, sao lại như vậy. "Ta đi tìm Tạ Ương." Trong lúc Cố Hề Nhược đi tìm Tạ Ương, Tô Ngọc đang ở trong một địa lao tối tăm không thấy ánh mặt trời.

Mà đối diện anh là một người đang bị trói, hôn mê bất tỉnh. "Làm cho hắn tỉnh lại." Giọng Tô Ngọc trầm khàn nói. "Vâng, thiếu gia." Nguyên Húc trực tiếp ra tay, đối phương đau đớn tỉnh lại.

Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện trước mặt, vị đại sư kia sắc mặt trắng bệch: "Các người là ai?

Tại sao lại bắt ta?" Tô Ngọc mở mắt nhìn vị đại sư: "Nghe nói là ngươi xem bệnh cho vị tiểu thư nhà họ Cố, nói bệnh của cô ta cần mạng của một người mới có thể chữa khỏi?" Đột nhiên nghe Tô Ngọc hỏi chuyện này, đại sư nuốt nước bọt, có chút sợ hãi nói: "Chuyện... chuyện này ta... ta cũng là bị người ta lợi dụng, chuyện... này không liên quan đến ta." Ông ta vốn đang ở nhà nghỉ ngơi, kết quả lại bị người ta bắt đến đây một cách thần không biết quỷ không hay, chắc chắn có vấn đề. "Bị người ta lợi dụng?" Tô Ngọc cười khẽ một tiếng, đứng dậy đi đến trước mặt đại sư.

Khi đại sư nhìn thấy mặt Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ kinh hãi. "Ngươi...

Tô Ngọc." "Rất tốt, nhận ra ta à.

Vậy ngươi có biết người mà ngươi muốn lấy mạng là ai không?" Tô Ngọc ung dung nhìn người vừa nhận ra mình đã biến sắc.

Đại sư không ngừng lắc đầu: "Ta... ta không biết, ta không biết gì cả." "Ồ?

Mạng người mà ngươi muốn, là của vợ ta đó." Tô Ngọc lấy ra một con dao găm, cầm trong tay nghịch ngợm.

Ánh sáng lạnh lẽo từ con dao găm khiến đại sư không ngừng lắc đầu.

Tô Ngọc lúc này khiến ông ta cảm thấy rất nguy hiểm. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Tô Ngọc nhìn đại sư qua lưỡi dao: "Chỉ vì một câu nói của ngươi, ngươi đã gây ra bao nhiêu phiền phức cho vợ ta, ngươi có biết không?" "Ta...

Chương 307

ta sai rồi, ta có thể xin lỗi." Xin lỗi?

Tô Ngọc bị vị đại sư này chọc cười: "Ngươi nói có thể xin lỗi vợ ta?

Ngươi nghĩ vợ ta hiếm lạ gì lời xin lỗi của ngươi sao?" Vị đại sư bị dáng vẻ của Tô Ngọc làm cho hoảng sợ: "Bà ấy bây giờ không sao, đã trở thành Huyền chủ rồi, ngài tìm ta gây sự làm gì?" Tô Ngọc nghe vị đại sư này nói vậy, ánh mắt lạnh đi, hàn quang trong tay lóe lên, dao găm đã đâm thẳng vào xương bả vai của ông ta. "A..." Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp địa lao.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn vị đại sư: "Câu vừa rồi ngươi nói lại cho ta nghe một lần nữa?" Đại sư đau đến mức trán vã mồ hôi lạnh, càng không dám đáp lại lời của Tô Ngọc.

Mọi người đều nói Tô Ngọc bây giờ đã thay đổi, ông ta còn tưởng đó là lời nói đùa, ai ngờ lại là thật. "Ngươi lạm dụng tư hình," vị đại sư nghiến răng chịu đau nói.

Tô Ngọc thản nhiên nghịch ngọc bội bên hông: "Ngươi cấu kết với Cố Hề Nhược ra tay sát hại Ngọc Vương phi, bản vương muốn mạng của ngươi, ai dám nói gì?" Đại sư kinh hãi nhìn Tô Ngọc, Ngọc Vương phi?

Anh ta thành Vương gia từ khi nào, chuyện này căn bản không ai biết. "Sở dĩ không ai biết, chẳng qua là bản vương chưa để hoàng huynh công bố mà thôi, gan các ngươi thật sự lớn lắm." Lạm dụng tư hình?

Hôm nay dù anh có đánh người một trận tàn nhẫn ở bên ngoài thì cũng có ai dám nói gì?

Nghe lời Tô Ngọc, ánh mắt vị đại sư trở nên tro tàn, ông ta biết mạng của mình hôm nay phải bỏ lại nơi này rồi. "Là Tạ Ương tìm ta, bảo ta nói như vậy, không liên quan đến ta." Vị đại sư vội vàng lên tiếng.

Ông ta không muốn chết. "Tạ Ương và Cố Hề Nhược, bản vương sau này sẽ tìm họ tính sổ, còn ngươi?

Bản vương sẽ không lấy mạng ngươi, cùng lắm chỉ khiến ngươi sống không bằng chết mà thôi." Nói xong, anh đứng dậy rời đi. "Nguyên Húc, đừng để hắn chết, giữ lại còn có ích." Cố Hề Nhược muốn khỏe lại chỉ có thể tìm vị đại sư này, bây giờ người đã nằm trong tay anh, anh muốn xem Cố Hề Nhược sẽ thu dọn tàn cuộc thế nào.

Là tiếp tục tìm người khác, hay là muốn mạng của Tiểu Hòa?

Tô Ngọc ung dung rời khỏi địa lao, khi ra ngoài, sát khí trên người đã biến mất không còn dấu vết, như thể mọi chuyện trong địa lao chưa từng xảy ra.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc về với tâm trạng rất tốt, có chút ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay có chuyện gì xảy ra à?

Tâm trạng của anh có vẻ rất tốt." "Cũng không hẳn là tốt, chỉ là đi xử lý một vài chuyện thôi, em đang làm gì vậy?" Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, thấy cô đang hí hoáy viết vẽ gì đó, tò mò hỏi. "Em đang định mở một cửa hàng đồ trẻ em." Vương Cẩn Hòa chống cằm nói.

Ở hiện đại, tiền của phụ nữ và trẻ em là dễ kiếm nhất.

Ở cổ đại chắc cũng vậy, đặc biệt là ở trung tâm quyền lực này.

Quần áo trẻ em, đồ chơi chắc chắn sẽ rất bán chạy.

Nhất là xe trượt và ngựa gỗ bập bênh của kiếp trước. "Cửa hàng đồ trẻ em?

Bán quần áo trẻ con?" Tô Ngọc suy nghĩ một lúc rồi đoán đại khái. "Đúng vậy, đây là đồ chơi trẻ em, anh xem này." Vương Cẩn Hòa đưa bản vẽ ngựa gỗ bập bênh và xe trượt cho Tô Ngọc xem.

Tô Ngọc xem một lúc rồi ngạc nhiên nói: "Đây là cái gì?

Trông có vẻ thú vị đấy." "Đây là xe trượt, còn đây là xe bập bênh cho trẻ con chơi.

Nếu anh có thợ thủ công thì có thể bảo họ làm ra.

Sinh nhật Tiểu Bảo sắp đến rồi phải không?

Làm trước để tặng con làm quà sinh nhật." Vương Cẩn Hòa lúc này muốn làm thứ này cũng là vì vậy.

Tô Ngọc đang đau đầu không biết tặng quà gì cho con trai nhân dịp sinh nhật, bây giờ Vương Cẩn Hòa đưa ra thứ này, anh rất hài lòng. "Làm hai cái đi, đợi sau sinh nhật Tiểu Bảo thì tặng một cái cho Tiểu Trí." Tô Ngọc quyết định đợi hai đứa trẻ chơi thử, hỏi ý kiến chúng rồi mới sản xuất hàng loạt. "Được." Chuyện này giao cho Tô Ngọc xong, Vương Cẩn Hòa không quan tâm nữa.

Mãi đến đêm trước sinh nhật Tiểu Bảo, Tô Ngọc thần bí kéo cô ra ngoài, cô mới nhìn thấy phiên bản cổ đại của xe trượt và ngựa gỗ bập bênh. "Làm không tồi đâu." Vương Cẩn Hòa xem qua rồi kinh ngạc nói.

Mấy người này cũng giỏi thật. "Đúng là không tồi, những thứ em vẽ ra như bộ xếp hình Tangram, tranh ghép hình 3D họ cũng làm ra được rồi, chỉ có khối Rubik kia hơi phiền phức, vẫn đang làm." Anh khá hứng thú với khối Rubik đó, nhưng bên thợ thủ công mãi chưa làm ra được, lúc anh đến lấy đồ họ vẫn còn đang nghiên cứu, có lẽ qua năm mới sẽ xong. "Cái này thì không vội." "Cả bộ đồ chơi xếp hình bằng gỗ em chuẩn bị cho Tiểu Bảo cũng có thể cho bọn trẻ hai ba tuổi chơi." Anh từng thấy Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm chơi cùng nhau, hai đứa luôn có thể lắp ráp thành những ngôi nhà rất thú vị.

Hai người vừa bàn bạc vừa viết ra những việc cần làm.

Viết một hồi lại ra cả một danh sách dài, cuối cùng cả hai nhìn nhau rồi không nhịn được cười. "Xem ra sau này còn rất nhiều việc phải làm nhỉ." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm. "Giao cho Nguyên Bảo." Tô Ngọc không chút khách khí nói.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Chuyện gì anh cũng giao cho Nguyên Bảo, vậy anh làm gì?" "Điều phối toàn cục?" Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi đáp lại Vương Cẩn Hòa bốn chữ.

Bốn chữ này làm Vương Cẩn Hòa tức đến bật cười: "Anh cũng được lắm đấy.

Em nói nghiêm túc với anh, không có đùa đâu." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc, có chút bất mãn. "Nguyên Bảo thích kinh doanh." Mấy chuyện này giao cho Nguyên Bảo, chẳng mấy ngày là cậu ta có thể sắp xếp ổn thỏa. "Từ trước đến nay đều là anh sắp xếp những việc cần làm, sau đó Nguyên Bảo thực hiện, hai chúng ta xem như phân công hợp tác." Anh quyết định phương hướng lớn, những chi tiết còn lại giao cho Nguyên Bảo làm.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói nghiêm túc như vậy, đành bất đắc dĩ gật đầu: "Vậy anh nói với Nguyên Bảo một tiếng, mấy thứ này anh giấu đi trước, đợi đến sinh nhật Tiểu Bảo hãy đưa cho con." "Được." Sáng sớm ngày sinh nhật, Tiểu Bảo đã dậy từ rất sớm, vừa dậy liền đi tìm Tô Ngọc: "Hôm nay là sinh nhật con, cha không có quà cho con sao?" "Cha quên chuẩn bị rồi, bây giờ cha đi mua được không?" Tô Ngọc nhíu mày, nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nghe Tô Ngọc lừa Tiểu Bảo như vậy, chỉ biết lắc đầu ngao ngán, gã này sau này bị Tiểu Bảo ghét bỏ cũng là tự tìm lấy.

Tiểu Bảo bĩu môi: "Quên rồi ạ?

Vậy thôi bỏ đi." Nhìn Tiểu Bảo rõ ràng không vui mà vẫn cố nói vậy, Tô Ngọc có chút hối hận vì đã nói những lời như thế.

Anh đột nhiên đưa tay bế bổng Tiểu Bảo lên: "Đi thôi, cha đưa con đến một nơi." Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, đột nhiên hỏi: "Cha, có phải cha lừa con không?" "Cha định cho con cái gì ạ?" "Đến nơi rồi con sẽ biết." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đến căn phòng chứa quà.

Chương 308

Khi Tiểu Bảo nhìn thấy những món đồ chơi kỳ lạ này, cậu bé có chút ngơ ngác: "Cha, mấy thứ này chơi như thế nào ạ?" "Mang ra sân chơi." Tô Ngọc giúp Tiểu Bảo mang cả hai chiếc xe nhỏ ra sân rồi nói. "Vâng ạ." Ra đến sân, Tiểu Bảo cứ mãi nghiên cứu cách chơi.

Trương Trí Lâm ôm quà đến tìm Tiểu Bảo, thấy món đồ cậu đang chơi thì tò mò hỏi: "Tiểu Bảo, đây là gì vậy?" "Đây là xe nhỏ cha chuẩn bị cho tớ, anh tới đây chúng ta cùng chơi." "Được." Hai đứa trẻ cùng nhau chơi xe, trong sân nhanh chóng vang lên tiếng cười đùa của chúng.

Thấy hai đứa nhanh chóng biết chơi như vậy, Tô Ngọc khẽ nhướng mày, xem ra ham chơi là bản tính của trẻ con, dù là đồ chơi chưa từng thấy cũng có thể nhanh chóng chơi được. "Nguyên Lâm, các ngươi ở đây trông chừng Tiểu Bảo và Tiểu Trí, ta đi tìm Tiểu Hòa." Thấy hai đứa trẻ chơi vui vẻ, Tô Ngọc chẳng muốn ở lại nữa, bèn dặn dò Nguyên Lâm và những người khác trông chừng, đừng để chúng bị thương là được. "Cha đi nhé." Tiểu Bảo nghe Tô Ngọc nói muốn đi tìm Vương Cẩn Hòa, cũng không ngẩng đầu lên mà nói.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo có đồ chơi liền lơ mình đi: "Đây là có xe đồ chơi rồi không cần ta nữa à?" Vừa nói anh vừa đi ra sân trước tìm Vương Cẩn Hòa.

Dựa vào khung cửa nhìn Vương Cẩn Hòa đang chăm chú chuẩn bị nguyên liệu, Tô Ngọc lẩm bẩm: "Vợ ơi, em làm thế này anh buồn lắm đấy." "Hả?

Anh buồn chuyện gì?" Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên hỏi. "Sao sinh nhật anh không thấy em để tâm như vậy?" Trong lòng Tiểu

Hòa chỉ có con trai, không có chỗ cho anh. "Vấn đề là sinh nhật anh năm nay anh có ở nhà đâu." Lúc đó anh bị đại bá đưa đi nâng cao thực lực, cô làm sao tổ chức sinh nhật cho anh được?

Tô Ngọc bị chặn họng không nói nên lời, vợ anh đã học được cách trêu chọc anh rồi.

Anh bước đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, thấy cô đang làm thứ gì đó thơm mùi sữa, kỳ quái hỏi: "Vợ ơi, em đang làm gì vậy?" Thứ này trông có vẻ thần kỳ. "Em đang làm bánh kem, là món mà bạn nhỏ hồi em còn bé thích ăn nhất trong ngày sinh nhật." Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên nói.

Tô Ngọc đưa tay chọc vào một cái, liền bị Vương Cẩn Hòa đánh mạnh vào tay. "Anh làm gì thế?

Đây là đồ ăn mà anh lại dùng tay chọc vào." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bất mãn nói.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa làm cho chẳng còn chút tức giận nào.

Nhìn chiếc bánh kem cô làm ra, phải nói là rất đẹp mắt. "Tiểu Bảo sẽ thích cho xem." Trong lúc hai người cùng nhau chuẩn bị sinh nhật cho Tiểu Bảo, người thân trong nhà nên đến đều đã đến.

Ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu biết Tiểu Bảo sinh nhật cũng cho người mang quà tới, đồng thời cũng đưa cả Trường Lạc đến.

Thấy Trường Lạc đến, Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo đưa cô bé đến chơi cùng Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác.

Tô Tích và Dương Chấn Uy ngồi một bên nhìn ba đứa trẻ chơi hai chiếc xe, nghe chúng phấn khích nô đùa, hai ông lão nhìn nhau, niềm vui con cháu sum vầy có lẽ là đây chăng?

Cố lão gia tử đứng trước cửa nhà Tô Ngọc, ánh mắt khẽ lóe lên: "Tiểu Trí ở đây à?" "Vâng, lúc Tô Ngọc trở về có mang theo hai đứa trẻ, một là con trai ngài ấy, đứa còn lại chính là biểu thiếu gia." Người bên cạnh Cố lão gia tử lên tiếng. "Đi gõ cửa đi." Người gác cổng nhà họ Tô thấy Cố lão gia tử đến cũng không vội cho vào, mà đi báo cho Tô Ngọc trước.

Tô Ngọc nghe tin Cố lão gia tử tìm đến, ánh mắt có chút lạnh lẽo. "Tiểu Hòa, Cố lão gia tử đến rồi, anh ra ngoài một chuyến.

Chuyện này đừng nói cho Tiểu Trí biết." Ai biết sau khi gặp Cố lão gia tử, Tiểu Trí sẽ có phản ứng gì?

Đứa trẻ này khó khăn lắm mới khá lên, nếu lại như trước kia thì phiền phức. "Được." Tô Ngọc đi ra cổng, thấy Cố lão gia tử đang đứng đó, vẻ mặt điềm nhiên nói: "Cố lão gia tử hôm nay đến có việc gì sao?" "Ta đến đón cháu ngoại của ta." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, đây là ỷ bọn họ không biết gì nên nói bừa sao? "Cố lão gia tử chẳng lẽ đã quên Cố Tĩnh đã đoạn tuyệt quan hệ với ông rồi sao?

Ban đầu suýt chút nữa hại chết Tiểu Trí, bây giờ muốn đến đón người, là muốn hại chết đứa trẻ thêm lần nữa mới vui à?" Tô Ngọc không chút khách khí hỏi.

Nghe lời Tô Ngọc, sắc mặt Cố lão gia tử có chút khó coi: "Ai nói với ngươi điều này?

Đúng là hoang đường." "Chẳng lẽ Cố lão gia tử bây giờ đã quên rồi?

Người của ta từng giúp con trai ta đến nhà họ Cố đưa thư cho Trương Trí Lâm, lúc đó thằng bé trong tình trạng thế nào, có cần ta miêu tả lại cho ông nghe không?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Cố lão gia tử, hoàn toàn không coi thân phận Đế sư của ông ta ra gì. "Ông muốn Tiểu Trí vượt qua ta?

Ông nghĩ ông làm được sao?

Ta đọc sách từ trước đến nay chưa từng nghiêm túc, nói thật thì ta mười tuổi đã có thể đỗ Cử nhân, Tiểu Trí làm được không?" Tô Ngọc biết Trương Trí Lâm có thiên phú, nếu được bồi dưỡng sẽ trở thành một nhân vật không tồi, nhưng nếu so về đọc sách với anh thì thật sự không bằng. "Ngươi đừng coi thường người khác, chỉ cần Tiểu Trí ở bên cạnh ta..." "Tiểu Trí cũng không phải chưa từng ở bên cạnh ông, kết cục cuối cùng là gì?

Cuối cùng là ông suýt chút nữa biến thằng bé thành một con rối không hồn.

Cố lão gia tử, ta từ nhỏ đã có trí nhớ siêu phàm, Tiểu Trí thông minh không sai, nhưng nó lấy gì để so với ta?" Thầy dạy của anh từng nói anh sinh ra là để đọc sách.

Anh không chỉ có trí nhớ siêu phàm mà còn rất thông minh, bất kể thầy dạy gì cũng có thể nhanh chóng học được và suy một ra ba, những cuốn sách đó anh chỉ cần xem qua là biết ý nghĩa.

Năng lực này chỉ có Tiểu Bảo có, sau này nếu có người có thể vượt qua anh, người đó nhất định là Tiểu Bảo, chứ không phải Tiểu Trí.

Cố lão gia tử nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Ta không đến đây để nghe ngươi khoe mình giỏi thế nào, ta muốn đưa cháu ngoại ta đi." "Trương Cần và Cố Tĩnh đã giao đứa trẻ này cho ta dạy dỗ, ta lại là cha nuôi của nó, ta không có lý do gì để giao nó cho ông." Cố lão gia tử nghe Tô Ngọc lại trở thành cha nuôi của Trương Trí Lâm, sắc mặt có chút khó coi: "Chuyện này ta không đồng ý." "Ông không đồng ý cũng vô dụng, muốn nói gì thì bảo Cố Tĩnh đến nói với ta, ông còn chưa đủ tư cách đòi Tiểu Trí từ tay ta." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Hôm nay là sinh nhật Tiểu Bảo, anh không muốn làm lớn chuyện, nhưng nếu có người được thể không biết điều, cũng đừng trách anh không khách khí. "Ngươi...

Cố Tĩnh chẳng qua là giận dỗi ta thôi, sau này sẽ ổn thôi." "Vậy cũng đợi hai người làm hòa rồi hãy đến nói với ta, bây giờ ông nói với ta cũng vô ích.

Cố lão gia tử, hôm nay là sinh nhật con trai ta, ông đừng đến gây sự với ta." Tô Ngọc đang cân nhắc, nếu Cố lão gia tử hôm nay nhất quyết muốn gây sự, vậy thì khiến cho nhà họ Cố này có thêm chút chuyện để làm.

Cả đời này Cố lão gia tử thật sự chưa từng bị ai đối xử như vậy. "Tô Ngọc, đừng tưởng rằng vợ ngươi là Huyền chủ thì ngươi có thể làm càn, tranh giành cháu ngoại với ta." Tô Ngọc không muốn dây dưa nhiều với Cố lão gia tử, anh tháo ngọc bội bên hông đặt trước mặt ông ta: "Nhận ra không?" Cố lão gia tử nhìn thứ trước mắt, ban đầu có chút khinh thường, sau đó sắc mặt liền thay đổi. "Đây..." "Cố lão gia tử, ông nên đi rồi, lời không nên nói thì đừng nói, cẩn thận mất đầu." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Cố lão gia tử làm sao lại không nhận ra thứ trong tay Tô Ngọc?

Đó là thứ chỉ có trong tay Thiên gia mới có, bây giờ lại xuất hiện trong tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc có quan hệ với Thiên gia từ khi nào?

Lại không một ai biết.

Bây giờ cháu ngoại của ông ta lại là con nuôi của Tô Ngọc, có tầng thân phận này, lại được Tô Ngọc dạy dỗ, tiền đồ của Trương Trí Lâm sau này e là quý không thể tả.

Chương 309

Cố lão gia tử nhíu mày, ông ta không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Kể từ khi ông ta lui về, nhà họ Cố đã không còn như xưa, bây giờ có một đứa trẻ có thể dính dáng đến hoàng gia, ông ta sao có thể từ bỏ?

Cố lão gia tử quay đầu nhìn cánh cửa đã đóng lại, trong mắt lộ ra vẻ toan tính.

Người đã trở về rồi, ông ta có nhiều cơ hội để gặp Trương Trí Lâm.

Ông ta không tin nếu Trương Trí Lâm muốn có người ông ngoại này, Tô Ngọc còn có thể ngăn cản được sao?

Tô Ngọc sao lại không nhìn ra sự không cam tâm của Cố lão gia tử.

Bây giờ nhà họ Cố đã không còn người nào có thể chống đỡ gia tộc, nếu có thì Cố lão gia tử cũng không đến mức phải ra tay với Trương Trí Lâm.

Vương Cẩn Hòa vẫn luôn lo lắng Cố lão gia tử đến lại muốn gây chuyện gì.

Bây giờ thấy Tô Ngọc trở về, cuối cùng cũng yên tâm phần nào: "Ông ta đến làm gì vậy?" "Cho rằng vợ chồng Cố Tĩnh đoạn tuyệt quan hệ với ông ta chỉ là nói đùa, muốn đón Tiểu Trí đi." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Anh rất không thích cách làm này của Cố lão gia tử. "Ông ta lấy đâu ra mặt mũi mà đón Tiểu Trí đi?

Chuyện mới xảy ra năm ngoái, chẳng lẽ bây giờ ông ta đã quên rồi?" Vương Cẩn Hòa chán ghét nói.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, nghĩ đến tình hình hiện tại của nhà họ Cố, anh lên tiếng giải thích: "Nhà họ Cố đã không còn người nào có thể chống đỡ gia tộc, còn những người thuộc thế hệ sau, trong mắt Cố lão gia tử cũng chỉ là hạng người tư chất tầm thường, thuộc loại bùn loãng không trát được tường, ông ta tự nhiên sẽ để mắt đến Tiểu Trí." "Con cháu nhà mình tài năng không đủ thì đi phá hoại con nhà người khác?

Đây là đạo lý gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nhíu chặt mày, trong mắt lộ rõ vẻ không thích nhà họ Cố. "Rất bình thường, Cố lão gia tử từ khi lui về, nhà họ Cố vẫn luôn trên đà xuống dốc, ông ta muốn nhà họ Cố trở lại như xưa, tự nhiên phải tìm một người vừa có thiên phú vừa nghe lời." Tô Ngọc châm chọc nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa tức đến bật cười: "Đây là có ý gì chứ?" "Tức giận rồi à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười. "Tức giận thì không đến mức, chỉ cảm thấy Tiểu Trí có một người ông ngoại như vậy cũng thật xui xẻo." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm một câu. "Điều này rất bình thường, tình thân so với sự phát triển của gia tộc thì chẳng là gì cả." Ở những nơi như nhà họ Cố, chỉ cần có thể khiến gia tộc ngày càng tốt hơn, người khác ra sao thì có hề gì?

Chỉ cần người không chết không bị thương là đủ rồi.

Vương Cẩn Hòa không hiểu rõ lắm về sự phát triển của những gia tộc này: "Tuy sự phát triển của gia tộc rất quan trọng, nhưng em thấy cách làm của Cố lão gia tử quá đáng quá." Tô Ngọc cười nhẹ gật đầu: "Em nói đúng." "Tô Ngọc, phát triển một gia tộc chẳng phải là để tộc nhân tự nguyện cống hiến, như vậy mới có thể đi xa hơn sao?

Ông ta làm như vậy thật không biết điều." Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà phàn nàn.

Biết môi trường sống của Vương Cẩn Hòa rất đơn thuần, anh không hề cười nhạo những lời cô nói.

Ngược lại, anh giải thích: "Em nói đúng, nhưng ở những gia tộc như chúng ta thực ra rất tàn khốc.

Nhà họ Tô còn đỡ, như những gia tộc khác, nếu ngươi có năng lực mà không phải con vợ cả thì chưa chắc đã được coi trọng, sự khác biệt giữa con vợ cả và con vợ lẽ vẫn rất lớn." "Không phải đều là người cùng một gia tộc sao?

Phân biệt rõ ràng như vậy?" Điều này có vẻ giống như con của vợ chính và con riêng của những gia đình giàu có ở hiện đại.

Thân phận con riêng cuối cùng cũng không thể quang minh chính đại.

Ở cổ đại, tuy thân phận con vợ lẽ quang minh chính đại, nhưng nếu gặp phải mẹ cả không tốt thì chỉ bị không ngừng chèn ép, cuối cùng sẽ không có ngày ngóc đầu lên được. "Thật phức tạp." Sau khi nghĩ thông suốt, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà cảm thán.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo nụ cười, đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Cũng không phức tạp lắm, nhà chúng ta không có những chuyện này, chỉ cần em có năng lực, tính cách tốt, bất kể là con vợ lẽ hay con vợ cả đều có cơ hội." Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu: "Như vậy rất tốt." Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói đúng, cách làm như vậy mới là tốt nhất." "Hôm nay là sinh nhật Tiểu Bảo, chúng ta đừng nói những chuyện mất hứng này nữa." Tô Ngọc chuyển chủ đề, còn về phía Cố lão gia tử, sau này cho người theo dõi là được.

Nấu xong cơm, Vương Cẩn Hòa bảo Tô Ngọc đi gọi mọi người.

Tô Ngọc gọi ba đứa trẻ Tiểu Bảo đến, chúng bây giờ yêu thích mấy chiếc xe không rời tay, ngay cả Công chúa Trường Lạc cũng thích vô cùng.

Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa mang bánh kem ra, mùi thơm ngọt ngào đã thu hút sự chú ý của ba đứa trẻ. "Mẹ ơi, đây là gì vậy?" Tiểu Bảo hai mắt sáng rực hỏi. "Đây là bánh kem sinh nhật, ăn vào ngày sinh nhật." Vương Cẩn Hòa cắm lên vài cây nến tự làm có thể ăn được.

Sau khi đốt nến, Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu Bảo, ước đi con, nguyện vọng không được nói ra, nói ra sẽ không linh nghiệm nữa." "Vâng ạ." Tiểu Bảo liên tục gật đầu, đợi sau khi mình ước xong mới thổi tắt nến. "Mẹ ơi, ăn được chưa ạ?" Tiểu Bảo nóng lòng hỏi. "Được rồi." Vương Cẩn Hòa dùng dao tre cắt bánh kem, mỗi người một miếng, Tiểu Bảo là nhân vật chính nên được ăn thêm một miếng.

Ăn xong bánh kem, ba đứa trẻ liền bỏ mặc tất cả người lớn, lại đi chơi xe của chúng.

Vương Cẩn Hòa cho người dọn dẹp, cùng Tô Ngọc đi xem ba đứa trẻ chơi xe. "Xem ra chúng ta không cần hỏi cảm nhận của chúng nữa, cứ trực tiếp kinh doanh thôi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nói. "Đúng vậy." Tô Ngọc có thể chắc chắn rằng những món đồ chơi này một khi xuất hiện trước mặt mọi người sẽ gây ra chấn động lớn thế nào. "Đúng rồi, trước khi chúng ta mở cửa hàng, phải đến nha môn đăng ký, sau này nếu có ai làm theo đồ chơi của chúng ta để bán thì phải bồi thường tổn thất cho chúng ta." Vương Cẩn Hòa biết những món đồ chơi này, ngoại trừ chiếc xe ra, thực ra không có hàm lượng kỹ thuật gì cao, người có năng lực nhìn qua là biết làm thế nào.

Cô không muốn thứ mình làm ra cuối cùng lại trở thành vật trong túi người khác. "Tại sao?" Tô Ngọc nhíu mày, không phải rất phiền phức sao? "Đây là vấn đề bản quyền, thứ này là do chúng ta tự nghĩ ra, người khác muốn dùng thì phải có sự đồng ý của chúng ta.

Thực ra có thể nói với Hoàng thượng về chuyện này, lúc đăng ký bản quyền có thể nộp cho triều đình một khoản phí, như vậy tương đương với việc Huyền quốc thừa nhận, sau này nếu có người lén lút sử dụng, có thể nhờ quan phủ giúp chúng ta đòi lại khoản bồi thường đáng có." Vương Cẩn Hòa giải thích vấn đề này cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe xong cảm thấy rất hứng thú. "Chuyện này sau này chúng ta đi nói với hoàng huynh một tiếng, xem ý kiến của huynh ấy thế nào." Tô Ngọc sờ cằm, ra vẻ đăm chiêu nói.

Chuyện này nếu tận dụng tốt, có thể sẽ mang lại một khoản thu nhập cho Huyền quốc. "Vậy chuyện này giao cho anh nhé." Vương Cẩn Hòa vỗ vai Tô Ngọc, ra vẻ "em tin ở anh".

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nha đầu này có biết mình đang làm gì không?

Nhưng chuyện này đúng là cần anh đích thân đi bàn với Hoàng thượng.

Buổi chiều, lúc Trường Lạc phải về còn có chút lưu luyến, nhìn chiếc xe trượt của Tiểu Bảo, cuối cùng lấy hết can đảm đi đến bên Tô Ngọc: "Hoàng thúc, thúc có thể tặng con một chiếc xe nhỏ giống của đệ đệ không ạ?" "Đợi vài ngày nữa sẽ gửi cho con, bây giờ vẫn chưa làm xong." Đối với Trường Lạc, Tô Ngọc vẫn khá yêu mến, một cô bé ngoan ngoãn như vậy.

Trường Lạc vui vẻ gật đầu: "Cảm ơn hoàng thúc, vậy con về đây ạ." "Nguyên Bảo, đưa Trường Lạc về." "Vâng." Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, nhướng mày nhìn anh: "Sao anh không tặng trực tiếp cho Trường Lạc?" "Bây giờ thật sự không có." Ngay cả của Tiểu Trí cũng chưa làm, tự nhiên không có của Trường Lạc.

Đây là làm đầu tiên cho Tiểu Bảo chơi, dĩ nhiên phải để Tiểu Bảo chơi mấy ngày rồi mới làm cho người khác.

Nếu không sao gọi là độc nhất vô nhị được?

Chương 310

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh thật sự không cho người làm thêm à?" Tô Ngọc gật đầu: "Không có, bản vẽ em đưa, anh đều chỉ cho người làm một bản." Đối với cách làm của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Nói anh keo kiệt thì người ta chỉ muốn tặng cho con trai món quà độc nhất vô nhị, nói anh hào phóng thì đây là chuyện gì vậy chứ.

Nhìn dáng vẻ hiển nhiên của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh vui là được." Quả nhiên, sau khi Tiểu Bảo chơi được vài ngày, Tô Ngọc lại mang về bốn chiếc xe mới, hai chiếc cho Tiểu Trí, hai chiếc còn lại cho Trường Lạc.

Nhìn hành động này của Tô Ngọc, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật: "Em phát hiện anh làm việc thật là nghĩ một đằng làm một nẻo." "Hôm nay anh đi đưa xe cho Trường Lạc, nhân tiện nói với Hoàng thượng về vấn đề bản quyền, đến lúc đó chúng ta chia cho Hoàng thượng một hoặc hai phần lợi nhuận là được, dù sao Hoàng thượng nuôi cả Huyền quốc cũng không dễ dàng." Tô Ngọc đã có dự định này từ khi Vương Cẩn Hòa nói ra.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt có chút kỳ quái: "Anh làm như vậy hình như không tốt lắm thì phải?" Đây có được coi là hối lộ Hoàng thượng không? "Có gì không tốt?

Em yên tâm, Hoàng thượng chắc chắn sẽ đồng ý, dù sao số tiền này coi như ngài ấy được nhận không." Chẳng cần làm gì, chỉ cần động miệng một chút là tiền tự đến, ngài ấy sao có thể không vui? "Vậy được, anh đi xem Hoàng thượng có bằng lòng để anh hối lộ không." Tô Ngọc mang xe vào hoàng cung, anh đột nhiên đến khiến

Hoàng thượng không khỏi có chút bất ngờ: "Hôm nay sao ngươi có thời gian đến đây tìm ta?" "Đến đưa xe nhỏ cho Trường Lạc, ngoài ra là có chút chuyện muốn bàn với hoàng huynh." Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo đặt xe xuống.

Nhìn hai chiếc xe nhỏ, Hoàng thượng mắt đầy tò mò: "Đây chính là cái xe nhỏ gì đó à?

Trường Lạc về cứ nhắc mãi, ta còn tưởng là cái gì, không ngờ lại là thứ này." Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Chính là cái này, cho người đưa đến cho Trường Lạc trước đi." "Được." Hoàng thượng gọi Thái giám tổng quản đến, bảo ông ta đưa xe cho Trường Lạc.

Đợi người đi rồi, Hoàng thượng mới nhìn Tô Ngọc, nhướng mày hỏi: "Được rồi, ngươi mau nói cho ta biết, rốt cuộc ngươi đến tìm ta làm gì." "Em và Tiểu Hòa định mở một cửa hàng đồ trẻ em, chuyên bán một số đồ chơi, quần áo mà trẻ con thích, giống như loại váy nhỏ mà Tiểu Hòa làm cho Trường Lạc trước đây, và cả những món đồ chơi nhỏ này nữa." Tô Ngọc kể lại kế hoạch của họ cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe xong, nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Không đơn giản như ngươi nói đâu nhỉ?" "Tự nhiên là không đơn giản như vậy, em muốn nói về chuyện liên quan đến bản quyền." Tô Ngọc kể lại chuyện bản quyền mà Vương Cẩn Hòa đã nói với Hoàng thượng.

Hoàng thượng nghe xong, trong mắt lộ vẻ đăm chiêu: "Nếu làm theo cách các ngươi nói, cũng có thể được." "Sau này việc kinh doanh của cửa hàng đồ trẻ em, chúng em sẽ chia cho huynh hai phần lợi nhuận." "Không cần đưa cho ta, các ngươi tự giữ lấy là được." "Huyền quốc có nhiều nơi cần tiêu tiền, chỉ dựa vào thuế má thì huynh có được bao nhiêu tiền?

Việc kinh doanh của em sau này chưa chắc không thể làm sang các nước khác, lúc đó kiếm tiền sẽ chỉ nhiều hơn.

Tuy không bằng được thuế thu một năm của huynh, nhưng lấp đầy một chút ngân khố riêng của huynh thì vẫn được." Tô Ngọc biết Hoàng thượng chưa chắc sẽ nhận hai phần lợi nhuận này. "Hoàng huynh, nếu huynh không nhận thì em cũng không tiện nhờ huynh giúp đỡ.

Phần này, anh trai em cũng có hai phần lợi nhuận." Anh làm kinh doanh đều chia tiền cho Tô Cửu, chuyện này Hoàng thượng vẫn luôn biết, chỉ là không ngờ có một ngày mình cũng được đãi ngộ như vậy.

Hoàng thượng nghiêm túc cân nhắc lời Tô Ngọc nói, anh nói rất đúng, ông có nhiều nơi cần tiêu tiền, mà Tiểu Ngọc lại như một cái chậu châu báu, mỗi năm một phần năm thuế thương nghiệp của Huyền quốc là do bên Tô Ngọc nộp.

Đã nhận nhiều như vậy rồi, cũng không thiếu chút lợi nhuận này. "Lúc đầu A Cửu đưa ngươi bao nhiêu bạc để đầu tư?

Ta cũng đưa ngươi bấy nhiêu." Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc suy nghĩ một chút mới trả lời câu hỏi của Hoàng thượng: "Năm vạn lượng ngân phiếu." "Lát nữa ta đưa tiền cho ngươi, chuyện bản quyền này ngươi nói lại với ta kỹ hơn một chút." Tô Ngọc kể lại toàn bộ những gì Vương Cẩn Hòa đã nói cho Hoàng thượng, sau khi người sau nghe hiểu hết liền gật đầu: "Được, chuyện này ta biết rồi, sau này ta sẽ nói với người bên dưới, cho người nhanh chóng thực hiện." "Tốt." Xong việc, Tô Ngọc chuẩn bị rời đi, Hoàng thượng nhìn dáng vẻ vắt chanh bỏ vỏ này của anh, có chút dở khóc dở cười: "Sao?

Nói xong chuyện là muốn vắt chanh bỏ vỏ rồi à?" "Hoàng huynh, huynh đây là người tốt không muốn làm, lại muốn đi làm lừa à." Tô Ngọc nhìn Hoàng thượng, cười tủm tỉm nói.

Hoàng thượng tức đến run rẩy chỉ tay vào Tô Ngọc: "Tên nhóc hỗn xược nhà ngươi, có ai nói chuyện với hoàng huynh như vậy không?" Tô Ngọc cười mà không nói, anh đã nói rồi, bây giờ mới hỏi, có phải quá ngốc không?

Nhìn dáng vẻ cười mà không nói của Tô Ngọc, Hoàng thượng còn không biết ý của anh là gì sao? "Tiểu Ngọc, sau này ngươi có dự định gì?

Đưa Tiểu Hòa và bọn trẻ ở lại đây hay về thôn Tạ gia?" Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc hỏi. "Chúng em về thôn Tạ gia, nơi đó thích hợp hơn để Tiểu Hòa yên tĩnh nghiên cứu lúa nước năng suất cao." Không nói đến lúa nước năng suất cao thì thôi, nói đến lúa nước năng suất cao, Hoàng thượng liền nhớ đến vị Tư nông trước đó đã nói nguyện ý đi giúp đỡ Vương Cẩn Hòa. "Nói đến chuyện này, ta thật sự có việc muốn nói với ngươi.

Trước đó khi bàn bạc về thân phận Huyền chủ cho Tiểu Hòa, bên Tư nông có nói nguyện ý đi giúp đỡ Tiểu Hòa.

Ngươi hỏi xem nàng có đồng ý cho người đi không, nếu đồng ý thì qua năm mới lúc các ngươi trở về thì đưa người theo luôn." Hoàng thượng thực ra vẫn muốn để Tư nông cùng đi, chỉ dựa vào một mình Tiểu Hòa thì quá mệt mỏi, có Tư nông ở đó, việc lớn không giúp được thì những việc nhỏ khác vẫn có thể giúp Vương Cẩn Hòa một tay.

Tô Ngọc không ngờ lại có người nguyện ý đi giúp Tiểu Hòa. "Bọn họ nguyện ý từ bỏ vinh hoa phú quý ở đây sao?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi.

Nếu Tư nông thật sự có thể làm được điều này, đó quả là một chuyện tốt, dù sao công việc của Tiểu Hòa cũng rất nhiều.

“Sau này ta cũng đã hỏi, quan Tư nông nói ông ấy muốn giúp Tiểu Hòa trồng ra loại lúa nước năng suất cao hơn càng sớm càng tốt, như vậy thì bá tánh của Huyền quốc sẽ có cuộc sống tốt hơn.

Ngươi về hỏi ý kiến Tiểu Hòa thử xem, nếu con bé không muốn thì thôi.” Hoàng thượng cũng không muốn ép buộc Vương Cẩn Hòa, tất cả đều tùy thuộc vào ý muốn của cô.

“Hoàng huynh, huynh có thể đảm bảo sau khi họ qua đó sẽ nghe theo mọi sự sắp xếp của Tiểu Hòa không?” Nếu không làm được điều đó thì loại người này tốt nhất đừng nên đến, đến lúc đó chuyện gì cũng tranh cãi với Tiểu Hòa thì không phải là chuyện tốt.

Hoàng thượng gật đầu: “Yên tâm, họ đã nói sau khi qua đó sẽ nghe theo mọi ý kiến của Tiểu Hòa.

Hơn nữa, Tiểu Hòa bây giờ là Huyền chủ, họ còn dám làm gì con bé chứ?” Tô Ngọc ngẩn ra, anh lại quên mất chuyện Vương Cẩn Hòa là Huyền chủ.

“Cũng phải, nếu họ dám bắt nạt Tiểu Hòa thì còn có tôi đây.” Bọn họ dám động vào Tiểu Hòa, anh không tin bọn họ còn dám động vào mình.

Hoàng thượng dở khóc dở cười nhìn dáng vẻ bảo vệ vợ của Tô Ngọc, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Cái thằng nhóc nhà ngươi, ngươi định khi nào mới công bố thân phận của mình?” “Để sau hãy nói, bây giờ cứ để tôi yên ổn hai năm đã.” Hoàng thượng còn chưa công bố thân phận của anh, những người biết chuyện ai dám đi rêu rao?

Trừ phi muốn bị hoàng huynh trừng phạt.

“Tùy ngươi.” Trong lúc hai người đang nói chuyện, thái giám tổng quản vội vã chạy từ bên ngoài vào.

Thấy vết thương trên mặt ông ta, Hoàng thượng nheo mắt: “Lai Phúc, ngươi bị sao thế này?” “Hoàng thượng, người mau đi xem đi ạ.

Nô tài mang xe nhỏ cho công chúa thì bị Đại hoàng tử nhìn thấy, lúc công chúa đang chơi xe thì Đại hoàng tử qua giật, còn đẩy ngã công chúa, tay và mặt đều bị trầy xước rồi.” Lai Phúc lo lắng nói.

Hoàng thượng cười lạnh một tiếng, ông còn chưa tìm đến nhà họ Tạ gây sự, người của họ đã không kiềm chế được bản thân trước rồi.

“Tiểu Ngọc, đi xem với ta nhé?” Hoàng thượng nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Được.” Lai Phúc dẫn hai người ra ngoài, khi đến nơi thì nha hoàn của Trường Lạc không những bị đánh mà ngay cả trên mặt Trường Lạc cũng có vết thương.

“Dừng tay!” Thấy Huyền Thần lại cầm chiếc ván trượt kia định đập vào người Trường Lạc, Hoàng thượng tức giận quát lớn.

Nhưng lúc này đã không kịp nữa rồi.

Thấy chiếc ván trượt sắp đập vào đầu Trường Lạc, Tô Ngọc đã xuất hiện bên cạnh cô bé, một tay bế người lên, một tay cầm lấy ván trượt, tay vừa động đã ném Huyền Thần văng ra ngoài.

Tô Ngọc nhìn vết thương trên mặt Trường Lạc, mày hơi nhíu lại, liếc nhìn cung nữ đang quỳ trên đất: “Đưa công chúa của các ngươi đến chỗ Hoàng hậu.” Cung nữ theo bản năng nhìn về phía Hoàng thượng, Hoàng thượng cau mày: “Nhìn trẫm làm gì?

Bảo họ không được để lại sẹo trên mặt Trường Lạc.” “Vâng.” Cung nữ đưa Trường Lạc rời đi, còn Huyền Thần bò dậy chỉ vào Tô Ngọc và giận dữ mắng: “Ngươi là cái thá gì?

Dám động đến bản cung?

Quỳ xuống xin lỗi bản cung mau.” Nghe cách xưng hô của Huyền Thần, Tô Ngọc nheo mắt: “Hoàng huynh, xem ra có người đã cho rằng ngôi vị Thái tử là của họ rồi.” Danh xưng này chỉ có Thái tử mới được dùng, một hoàng tử mà thôi cũng dám làm vậy sao?

“Lai Phúc, đi gọi Linh Quý phi đến Ngự thư phòng, cả Hoàng hậu nữa, ngoài ra gọi cả người của Ngự sử đài đến.

Chương 311

À, đừng quên Tạ đại tướng quân.” Hoàng thượng vừa mở miệng đã bảo Lai Phúc gọi hết những người có liên quan đến.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, Huyền Thần sợ đến ngây người, không thể ngờ Hoàng thượng lại đến đây.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Huyền Thần quỳ trên đất, cơ thể hơi run rẩy.

Không ngờ chỉ vì giật hai món đồ chơi của Trường Lạc mà lại dẫn phụ hoàng tới.

Còn những lời vừa rồi của mình...

Bây giờ cậu ta phải làm sao đây?

Hoàng thượng không thèm liếc nhìn Huyền Thần, cứ để cậu ta quỳ đó: “Tiểu Ngọc, đi xem Trường Lạc với ta.” “Được.” Khi hai người đến nơi, Hoàng hậu đang ôm Trường Lạc để Vạn Cổ xử lý vết thương trên mặt cho cô bé.

Nhìn Trường Lạc đau đến mức cứ lùi về sau nhưng vẫn bướng bỉnh không rơi nước mắt, Hoàng hậu đau lòng khôn xiết.

“Trường Lạc, nếu đau thì cứ khóc, không ai cười con đâu.” Hoàng hậu xót xa an ủi.

Nhưng Trường Lạc lại nghiêm túc lắc đầu: “Không được ạ, con là đích công chúa của phụ hoàng và mẫu hậu, con không thể để người khác xem thường.

Con muốn bảo vệ đệ đệ.” Đệ đệ còn nhỏ như vậy, chính vì mình quá yếu nên mới không bảo vệ được đệ đệ, phải để phụ hoàng họ đưa đệ đệ cho hoàng thúc mang đi.

Nghe lời của Trường Lạc, lòng Hoàng thượng mềm nhũn, ông bước tới nhìn cô bé: “Có đau không?” “Đau ạ, nhưng con có thể chịu được.” Trường Lạc bướng bỉnh nhìn Hoàng thượng.

Hoàng hậu đã biết chuyện gì xảy ra từ miệng Trường Lạc, bây giờ thấy Hoàng thượng ở đây, bà đặt Trường Lạc ngồi lên ghế rồi quỳ xuống đất: “Nhiên ca, vì đại cục mà thiếp đã nhẫn nhịn Linh Quý phi hết lần này đến lần khác, hôm nay Huyền Thần dám động thủ với Trường Lạc, thiếp không thể tha thứ.” Trước là Hoằng Nghị, bây giờ lại là Trường Lạc, mẹ con Linh Quý phi thật sự không coi ai ra gì.

Huyền Phỉ Nhiên cúi người đỡ Hoàng hậu dậy: “Giữa nàng và ta cần gì phải nói những lời này?

Ta đã bảo Lai Phúc đi gọi người rồi, nhạc phụ cũng sẽ đến.” Hoàng hậu gật đầu: “Được.” Trường Lạc thấy Hoàng hậu tức giận, vội đưa tay kéo tay bà: “Mẫu hậu, con không sao, mẹ đừng giận.” Hoàng hậu gượng cười, đưa tay sờ mặt Trường Lạc: “Mẫu hậu không giận Trường Lạc.” Con gái của bà ngoan ngoãn như vậy, Huyền Thần sao dám làm thế.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Hoàng hậu cảm kích nói: “Tô Ngọc, cảm ơn cậu đã cứu Trường Lạc, nếu không hôm nay con bé không chết cũng bị thương nặng.” “Hoàng tẩu không cần khách sáo với tôi, Trường Lạc là cháu gái tôi, con bé cũng rất ngoan, sao tôi có thể trơ mắt nhìn con bé bị thương được.” Tô Ngọc khẽ lắc đầu.

Vị Hoàng hậu này thật sự là một người rất tốt, tuy bà là chủ hậu cung, tình cảm với Huyền Phỉ Nhiên cũng rất tốt, nhưng bà chưa bao giờ nghĩ đến việc độc chiếm sự sủng ái của Hoàng thượng, chỉ cần là phi tần thật lòng tốt với Hoàng thượng, bà đều sẽ cho đối phương cơ hội thể hiện.

Anh rất kính trọng vị Hoàng hậu này.

"Hoàng thượng, Hoàng hậu, Linh Quý phi ở bên ngoài cầu kiến." Ma ma của Hoàng hậu từ ngoài bước vào nói.

"Bản cung còn chưa đi tìm cô ta, cô ta đã tự mình tìm đến cửa rồi." Linh Quý phi đứng bên ngoài tẩm cung của Hoàng hậu, thấy Thái hậu dẫn người vội vã đi tới, trong lòng bà ta chùng xuống, có dự cảm không lành.

Nếu Trường Lạc bị thương quá nặng, chuyện này e là không dễ giải quyết như vậy.

Thái hậu thấy Linh Quý phi đứng ở cửa tẩm cung, trong mắt đầy vẻ chán ghét.

Lờ Linh Quý phi đi, bà bước vào, nhìn thấy mặt của Trường Lạc, Thái hậu tức giận vô cùng.

Dù là dân thường, con gái mà bị thương trên mặt cuối cùng cũng sẽ bị người ta coi thường, huống hồ đây lại là đích trưởng công chúa của hoàng gia.

"Vạn Cổ, mặt của con bé thế nào rồi?

Có chữa khỏi được không?" Thái hậu nhìn Vạn Cổ lo lắng hỏi.

"Thái hậu yên tâm, vết thương của công chúa chỉ trông đáng sợ thôi chứ không sâu, đợi vết thương lành con sẽ điều chế một ít thuốc mỡ cho công chúa, kiên trì dùng thì hai ba tháng là khỏi." Vạn Cổ ở trong cung một thời gian cũng rất thích Trường Lạc.

Vị công chúa này đối xử với ai cũng rất lễ phép, chưa bao giờ cậy mình là đích công chúa mà hống hách, không coi cung nữ là người.

"Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Thái hậu yên tâm nói.

"Bà nội, con không sao, không đau chút nào, bà đừng lo." Trường Lạc nhìn Thái hậu an ủi.

Thái hậu bất đắc dĩ nhìn Trường Lạc, đứa trẻ này sao lại hiểu chuyện đến thế?

“Phụ hoàng, đợi con khỏe rồi con có thể học võ với hoàng thúc không ạ?

Hoàng thúc lợi hại lắm, thoáng một cái đã xuất hiện trước mặt con rồi.” Trên mặt Trường Lạc rất đau, cô bé quay sang nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên để dời đi sự chú ý của mình.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Trường Lạc, cô bé lại muốn học võ?

“Vì sao lại muốn học võ?” “Bởi vì con quá yếu nên mới bị thương, con là chị, con phải bảo vệ đệ đệ.

Đệ đệ còn nhỏ, phải rất lâu nữa mới có khả năng tự vệ, nhưng con thì khác, con sắp sáu tuổi rồi, chỉ cần học võ với hoàng thúc vài năm, lần sau cậu ta muốn bắt nạt con, bắt nạt đệ đệ, con có thể đánh cho cậu ta nằm bẹp.” Trường Lạc nắm chặt tay, nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nhìn Trường Lạc, nhất thời không biết nên nói gì.

“Tiểu Ngọc, ngươi xem…” “Học võ với hoàng thúc mệt lắm đấy.” Tô Ngọc nhìn Trường Lạc nói.

“Con không sợ mệt.” “Vậy nếu sau Tết hoàng thúc muốn đưa con đi cùng, mỗi năm chỉ có thể về thăm phụ hoàng mẫu hậu vào dịp Tết, con cũng bằng lòng đi học võ với hoàng thúc sao?” Trường Lạc chưa bao giờ rời khỏi hoàng cung, cũng chưa từng rời xa vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên.

Anh muốn xem quyết tâm học võ của Trường Lạc lớn đến đâu.

Trường Lạc do dự một chút, cuối cùng nghiêm túc gật đầu: “Con có thể ạ, con muốn học võ để trở nên thật lợi hại, đợi con lớn lên con có thể bảo vệ phụ hoàng, mẫu hậu và bà nội.” Tô Ngọc nhất thời không nỡ từ chối, quay đầu nhìn vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, hoàng tẩu, hai người thấy sao?” Hoàng hậu nhìn dáng vẻ kiên định của Trường Lạc, Hoằng Nghị đã rời xa họ, bây giờ Trường Lạc cũng muốn đi, điều này làm sao bà nỡ lòng?

Nhưng bà biết tất cả đều là vì tốt cho Trường Lạc, giống như cô bé nói, trở nên mạnh mẽ mới không bị người khác bắt nạt.

“Tiểu Ngọc, Trường Lạc và Hoằng Nghị xin nhờ cậy vào cậu.” “Hoàng tẩu yên tâm, sau khi qua đó tôi sẽ dạy Trường Lạc những gì con bé nên học.” Những gì anh có thể dạy đều sẽ dạy, còn về nữ công gia chánh thì có Tiểu Hòa và nhạc mẫu ở đó, không cần lo.

“Có một số thứ để nhạc mẫu tôi đích thân dạy Trường Lạc thì tốt hơn.” “Ồ?” “Cố Cửu Ninh.” Tô Ngọc nói cho họ một cái tên.

Cái tên này khiến trong mắt Hoàng hậu đầy vẻ kinh ngạc, nếu có Cố Cửu Ninh dạy dỗ Trường Lạc thì bà vô cùng yên tâm.

Dù sao thì Cố Cửu Ninh năm đó là một kỳ nữ tử cái gì cũng biết.

Đặc biệt là chuyện nội trạch, bà tự nhận không bằng Cố Cửu Ninh.

“Nếu có bà ấy dạy dỗ thì ta yên tâm rồi.” “Đợi về rồi tôi sẽ nói với nhạc mẫu, còn vết thương trên mặt Trường Lạc… về rồi tôi bảo Tiểu Hòa làm cho con bé chút đồ ăn, đến lúc đó sẽ mau lành hơn.” Nghe đến đồ ăn ngon, sự chú ý của Trường Lạc lại bị thu hút: “Hoàng thúc, có phải là đồ hộp đó không ạ?

Đồ hộp ngon lắm.” Trước đây hoàng thúc có gửi đồ hộp đến, mẫu hậu cũng chia cho cô bé ăn, ngon vô cùng.

“Đúng vậy, Trường Lạc thích ăn không?” Trường Lạc gật đầu lia lịa: “Thích ạ.” “Dâu tây sắp được gửi đến rồi, để thưởng cho Trường Lạc hôm nay dũng cảm kiên cường như vậy, đợi dâu tây được gửi đến, hoàng thúc dẫn con đi tự mình chọn những quả dâu tây to nhất, được không?” Tô Ngọc rất kiên nhẫn với Trường Lạc.

Trường Lạc gật đầu không ngừng: “Dâu tây hoàng thẩm trồng là ngon nhất.” Tô Ngọc bị dáng vẻ đáng yêu của Trường Lạc chọc cười, đưa tay xoa đầu cô bé: “Lát nữa có thể sẽ phải để Trường Lạc kể lại quá trình Huyền Thần giật xe nhỏ của con trước mặt mọi người, Trường Lạc có sợ không?” “Con không sợ.” Trường Lạc kiên định lắc đầu.

“Trường Lạc giỏi lắm.” An ủi Trường Lạc xong, Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, người cũng nên đến đủ rồi.” “Linh Quý phi vẫn còn ở bên ngoài.” Hoàng hậu cũng lên tiếng.

“Đợi Lai Phúc qua đây rồi chúng ta hãy đi.” Huyền Phỉ Nhiên ánh mắt sâu thẳm nói.

Khoảng nửa canh giờ sau, Lai Phúc mới vội vã chạy tới.

Thấy Linh Quý phi cũng không hành lễ, ông ta đi thẳng vào tẩm cung của Hoàng hậu.

“Hoàng thượng, người đã đến đủ rồi ạ.” “Đi thôi.” Huyền Phỉ Nhiên đưa tay bế Trường Lạc lên, dẫn người cùng ra ngoài.

Chương 312

Linh Quý phi đợi một lúc lâu mới thấy Huyền Phỉ Nhiên ra, bà ta vội chạy tới: “Hoàng thượng…” Hoàng thượng không thèm nhìn Linh Quý phi, rời khỏi tẩm cung của Hoàng hậu đi đến Ngự thư phòng.

Hoàng hậu đứng bên cạnh Linh Quý phi: “Tạ Linh, chuyện này chúng ta chưa xong đâu, dám động đến con gái của bản cung, cô cứ chờ đấy cho bản cung.” Lời nói của Hoàng hậu và thái độ của Huyền Phỉ Nhiên khiến Linh Quý phi có chút hoảng sợ.

Vội vã đi theo thì người của Ngự sử đài, Tạ Thầm và cha của Hoàng hậu là Trịnh Sùng đã đến.

Trịnh Sùng thấy Hoàng thượng và Thái hậu họ đến, vội quỳ xuống hành lễ: “Lão thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu.” “Lão tướng quân cần gì đa lễ?

Ban ghế.” “Tạ Hoàng thượng.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tạ Thầm ngồi trên ghế không chút phản ứng, ánh mắt lạnh đi.

“Tạ lão tướng quân ngồi vững thật đấy, là quyền lực đã lớn đến mức thấy Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu cũng không cần hành lễ rồi sao?

Vừa hay người của Ngự sử đài cũng ở đây, các vị nói sao?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tạ Thầm, cười như không cười nói.

Một câu nói này không khác gì đặt Tạ Thầm lên giàn lửa nướng.

“Tô Ngọc, ngươi chỉ là một thương nhân, lấy tư cách gì ngồi ở đây?” Linh Quý phi vào thì nghe thấy Tô Ngọc đang châm chọc cha mình, vội lên tiếng.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: “Trẫm đã nói với ngươi thế nào?

Bảo ngươi công bố thân phận mà ngươi cứ không nghe, bây giờ bị người ta coi thường rồi chứ?” Thái hậu lạnh lùng nhìn Linh Quý phi: “Đây là nghĩa tử của ai gia, Ngọc Vương, cũng là người đã cứu Trường Lạc khỏi bị Huyền Thần đập trọng thương.

Linh Quý phi, cô có ý kiến gì với con trai của ai gia sao?” Tô Ngọc nhìn Thái hậu, không phải chỉ có nghĩa huynh thôi sao?

Sao bây giờ cả mẹ cũng có rồi?

Đây có phải là cái gọi là, người ngồi trong nhà, mẹ từ trên trời rơi xuống?

“Nương, người nói nhiều với bọn họ làm gì?” Tô Ngọc ngồi trên ghế, chống cằm nhìn Linh Quý phi.

“Linh Quý phi đây là muốn lợi dụng bản vương để lấp liếm chuyện Tạ Thầm coi thường Hoàng thượng và Thái hậu sao?” Tô Ngọc nói với vẻ trêu tức.

Linh Quý phi không dám tin nhìn Tô Ngọc, một thương nhân bỗng chốc biến thành con trai của Thái hậu, Dị tính vương gia của Huyền quốc, thật là nực cười.

Người của Ngự sử đài nhìn Tô Ngọc, sau đó cân nhắc lời nói: “Thái hậu, việc này có phải không ổn không ạ?” “Tiểu Ngọc đã cứu mạng ai gia lúc ai gia ra ngoài, ai gia nhận nó làm nghĩa tử thì có gì không đúng?” Thái hậu nhìn người của Ngự sử đài nói thẳng.

Lời của Thái hậu vừa dứt, Tô Ngọc lại lên tiếng: “Người của Ngự sử đài các vị chỉ biết chằm chằm vào mẹ tôi thôi sao?

Kẻ đại nghịch bất đạo này các vị lại không nói tới.” “Tô Ngọc, ngươi đừng quá đáng, cha ta khi nào đại nghịch bất đạo?” “Không đại nghịch bất đạo sao?

Hoàng huynh, huynh có miễn lễ cho Tạ Thầm không?

Hay là tiên hoàng miễn lễ cho ông ta?" Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Chưa từng." "Nếu đã như vậy, thân phận của Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu ba người còn không đủ để Tạ Thầm hành lễ sao?

Dù bản vương muốn ông ta hành lễ, ông ta cũng phải ngoan ngoãn hành lễ." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Linh Quý phi tức đến run người, lời này của Tô Ngọc quả thực là đẩy cha bà ta vào chỗ bất nghĩa.

"Hay là Tạ Thầm cho rằng mình là nguyên lão hai triều, có cống hiến cho Huyền quốc, nên mới dám đối xử với Hoàng thượng như vậy?" "Cũng không đúng, nếu vậy thì Trịnh lão tướng quân chẳng phải càng có tư cách không hành lễ với Hoàng thượng sao?

Trịnh lão tướng quân là nguyên lão ba triều không nói, tiên hoàng còn miễn lễ cho Trịnh lão tướng quân nữa." Tô Ngọc vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tạ Thầm.

Lời này chẳng khác nào nói thẳng, Trịnh lão tướng quân là nguyên lão ba triều còn được tiên hoàng miễn lễ.

Huyền Phỉ Nhiên vẫn luôn nghe Tô Cửu nói tài ăn nói của Tô Ngọc rất tốt, bây giờ mới biết nếu anh thật sự muốn châm chọc người khác thì cũng rất biết cách làm người ta tức điên.

"Nếu nói công lao của Tạ Thầm lớn hơn Trịnh lão tướng quân cũng không đúng, Trịnh lão tướng quân từ thời tiên tổ hoàng đế đã theo ngài ấy đánh giang sơn, sau đó là tiên hoàng, đến đời Hoàng thượng thấy Huyền quốc thái bình mới về dưỡng lão, chẳng lẽ Trịnh lão tướng quân đánh giặc hơn sáu mươi năm còn không bằng ba bốn mươi năm của ngươi sao?" Lời này của Tô Ngọc quả thực là nhắm vào lòng người.

Trịnh Sùng cũng bị Tô Ngọc chọc cười, vị Tô gia thiếu gia bây giờ là Ngọc Vương này cũng có chút thú vị.

“Hay là nhà họ Tạ các người cho rằng quyền lực của nhà họ Tạ đã có thể lấn át cả hoàng quyền rồi?” Tô Ngọc cười như không cười nhìn Tạ Thầm, mỉm cười hỏi.

Các quan viên Ngự sử đài đứng bên cạnh làm người vô hình mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vị Ngọc Vương mới nhậm chức này nói chuyện quả thực là muốn giết chết người nhà họ Tạ.

Linh Quý phi nghe vậy thì còn chịu được sao?

Tạ Thầm cũng nhận thức rõ ràng nếu cứ để Tô Ngọc nói tiếp, thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn xong đời.

“Hoàng thượng, lão thần không có nhị tâm với Huyền quốc, mong Hoàng thượng minh xét.” Tạ Thầm dù không muốn quỳ thế nào đi nữa, lúc này cũng chỉ có thể quỳ xuống trước mặt Huyền Phỉ Nhiên.

“Xem đi, không phải đã quỳ rồi sao?

Bản vương còn tưởng đầu gối của Tạ lão tướng quân ngàn vàng, không thể quỳ chứ.

Nhưng nếu đã quỳ được thì sau này phải nhớ kỹ, gặp hoàng huynh, hoàng tẩu và mẹ ta, nên quỳ thì quỳ, nên hành lễ thì hành lễ, nếu không trong tay ta có chút lễ vật có thể sẽ không đợi được mà tặng cho Tạ lão tướng quân đấy.” Giọng Tô Ngọc nghe không có nhiều cảm xúc, dường như cũng không tức giận.

Nhưng lại khiến Tạ Thầm lạnh cả người một cách khó hiểu.

“Nghe nói con trai cả của Tạ lão tướng quân bây giờ đường quan lộ rất thuận lợi, mấy năm trước còn lập đại công, chỉ tiếc là những người đi cùng lúc đó đều chết cả, nếu không bản vương thật sự muốn nghe xem công lao đó đến như thế nào.” Tô Ngọc nói với vẻ vô hại.

Tạ Thầm sắc mặt hơi đổi, ông ta ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết anh có biết gì không.

Tô Ngọc nhìn sắc mặt đột nhiên thay đổi của Tạ Thầm, trong mắt đầy vẻ châm chọc.

Huyền Phỉ Nhiên tạm thời không thể động đến Tạ Thầm, nhưng anh lại là người chỉ sợ thiên hạ không loạn, bây giờ lại là đệ đệ của Huyền Phỉ Nhiên, anh nói những lời này ai có thể lên tiếng nói thêm một câu?

“Lão thần ghi nhớ.” “Như vậy thì tốt lắm, hoàng huynh, huynh có thể tiếp tục rồi.” Tô Ngọc lập tức im miệng nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Người sau nhướng mày nhìn anh, xem ra Tô Ngọc đã điều tra được thứ gì hay ho rồi.

“Linh Quý phi, các người có phải cho rằng ngôi vị Thái tử chỉ có thể là của Huyền Thần không?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Linh Quý phi, nghiêm giọng nói.

“Hoàng thượng, thần thiếp oan uổng, có phải có kẻ nào đó nói xấu sau lưng thần thiếp trước mặt Hoàng thượng không?” Linh Quý phi sắc mặt đại biến, rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao Hoàng thượng lại đột nhiên hỏi điều này?

Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, đến lúc này rồi mà Linh Quý phi vẫn còn nghĩ đến việc gây phiền phức cho bà.

“Một hoàng tử lại tự nhiên xưng ‘bản cung’, ngươi nói cho trẫm biết các người không nói với nó, tại sao nó lại làm như vậy?” Huyền Phỉ Nhiên cười lạnh nói.

“Hoàng thượng, tuyệt đối không có chuyện đó.” Linh Quý phi ngây người, bà ta vẫn luôn dặn con trai không được nói những lời như vậy ở bên ngoài, đứa trẻ này lại làm thế, thật là tức chết bà ta.

“Không có chuyện đó?

Ngươi muốn nói trẫm và Tiểu Ngọc bị điếc sao?” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Linh Quý phi, chế nhạo.

Linh Quý phi lúc này mới phát hiện có gì đó không ổn, Huyền Phỉ Nhiên lại nghe thấy được.

“Xem ra nó rất tự tin mình sẽ trở thành Thái tử nhỉ, sau khi bị trẫm quát mắng vẫn dám cầm đồ vật ném vào đầu Trường Lạc.” Huyền Phỉ Nhiên tức giận đến mức chén trà bên cạnh bay thẳng vào người Linh Quý phi.

Nước trà nóng bỏng đổ lên người, bỏng đến mức Linh Quý phi mặt mày trắng bệch.

Chương 313

Dù là mùa đông, để Hoàng thượng tha cho Huyền Thần, bà ta mặc rất ít quần áo, nước trà đổ lên quần áo không khác gì đổ thẳng lên người.

Nhìn chén trà vỡ, Tô Ngọc nhíu mày: “Hoàng huynh, chén trà này là anh cả của tôi tặng huynh phải không?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn chén trà trên đất, vẻ mặt có chút cứng đờ, ném đồ theo thói quen, quên mất đây là chén trà A Cửu tặng mình.

“Cái chén này là nó cướp từ chỗ tôi đó, huynh có biết tôi tốn bao nhiêu tiền để mua nó không?” Tô Ngọc nhìn chiếc chén vỡ, u ám hỏi.

“Bao nhiêu?” Tô Ngọc giơ một ngón tay, Huyền Phỉ Nhiên thở phào nhẹ nhõm: “Chỉ một ngàn lượng…” “Một ngàn lượng?

Một ngàn lượng huynh còn không mua nổi cái nắp chén, mua cái chén này tốn của tôi một triệu lượng, đây là bộ chén duy nhất do đại sư Lâm Lang để lại từ trăm năm trước, không phải hàng nhái, là hàng thật mà huynh lại làm vỡ của tôi như vậy?” Lúc đó đại ca đã tốn không ít thời gian mới lấy được bộ chén này từ chỗ anh.

Nếu không phải vì Hoàng thượng thích đồ của đại sư Lâm Lang, lại đúng dịp sinh nhật hai mươi tuổi của ông, sao anh có thể lấy ra?

“Tiểu Ngọc, ngươi đang lừa hoàng huynh đúng không?” Huyền Phỉ Nhiên vẻ mặt vô cùng cứng ngắc nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc bây giờ không muốn nói một lời nào, Hoàng hậu nén cười nói: “Hoàng thượng, lúc đó người đã tặng chiếc chén còn lại cho thần thiếp, thần thiếp vẫn chưa dùng, lát nữa để thần thiếp mang đến.” “Linh Quý phi, bản vương mua chiếc chén này sáu năm trước với giá một triệu lượng, giá trị hiện tại khoảng một triệu ba trăm ngàn lượng.

Các người định trả bằng ngân phiếu hay kim phiếu?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Linh Quý phi.

Linh Quý phi tức đến suýt hộc máu: “Chuyện này có liên quan gì đến ta?” “Nếu không phải ngươi làm hoàng huynh tức giận, huynh ấy có ném đồ không?

Nếu huynh ấy không ném đồ, chén trà này có vỡ không?” Người của Ngự sử đài muốn nói lại thôi nhìn Tô Ngọc, một người trong số họ run rẩy lên tiếng: “Vương gia, bây giờ không phải đang nói chuyện Đại hoàng tử đánh Trường Lạc công chúa sao?

Ngài muốn đòi nợ có thể đợi một lát được không ạ?” Làm xong chính sự, đợi tất cả bọn họ đi hết, họ muốn đòi bồi thường thế nào thì đòi.

Tô Ngọc “ừ” một tiếng: “Được, hoàng huynh, huynh xử lý chuyện trước đi.” Huyền Phỉ Nhiên tiếp tục chuyện vừa rồi, vì một trong hai chiếc chén duy nhất còn tồn tại của Lâm Lang đã bị vỡ vì Linh Quý phi, ông vốn đã tức giận lại càng tức giận hơn.

Giống như Tiểu Ngọc nói, nhất định phải bồi thường.

Tạ Thầm bây giờ có chút hối hận vì đã ra oai phủ đầu Huyền Phỉ Nhiên lúc ban đầu.

“Hoàng thượng, đây chỉ là chuyện đùa giỡn giữa trẻ con, Đại hoàng tử đã biết sai rồi.” Huyền Phỉ Nhiên nhẩm lại hai từ này, ánh mắt nhìn Tạ Thầm mang theo vẻ lạnh lẽo: “Vậy sao?

Nếu đã như vậy, Đại hoàng tử Huyền Thần phạm thượng, tàn hại anh em, phạt mười quân côn, cấm túc nửa năm.

Kẻ nào dám cầu xin thay đều bị xử phạt.” Hình phạt của Huyền Phỉ Nhiên đối với một đứa trẻ bảy tuổi là quá nặng.

Chỉ riêng mười quân côn đó không phải ai cũng chịu nổi.

“Hoàng thượng…” Linh Quý phi quỳ trên đất muốn cầu xin.

Trường Lạc bây giờ cũng không có chuyện gì lớn, Hoàng thượng lại trừng phạt một đứa trẻ như vậy, thật quá không công bằng.

“Quý phi muốn chịu phạt cùng con trai mình sao?” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Linh Quý phi, lạnh giọng hỏi.

Linh Quý phi còn muốn nói gì đó thì bị Tạ Thầm ngăn lại.

“Cha…” Linh Quý phi lo lắng nhìn Tạ Thầm, trong mắt đầy vẻ lo lắng cho con trai.

Tạ Thầm liếc nhìn Linh Quý phi: “Chuyện này đến đây thôi.” “Tạ Linh, ngươi dạy con giỏi lắm, ngay cả người của trẫm cũng dám đánh, là không coi trẫm ra gì à.” Hoàng thượng nhìn Tạ Linh nói đầy ẩn ý.

Tạ Linh nhìn Lai Phúc bên cạnh, trên mặt ông ta có vết thương, vết thương như vậy đối với Tạ Linh chẳng là gì, nhưng Huyền Phỉ Nhiên không những bé xé ra to, còn cảnh cáo bà ta ở đây.

“Hoàng thượng, chẳng lẽ Trường Lạc là con gái của người, Thần nhi không phải là con trai của người sao?

Mười quân côn nặng như vậy, Hoàng thượng có phải hơi bất công không?

Còn nữa, ngài nói Thần nhi phạm thượng, nó mạo phạm ai?” Tạ Linh cũng không còn lo được nhiều nữa, bị mười quân côn này đánh, sau này Huyền Thần sẽ ra sao bà ta không dám nghĩ.

“Bản vương.” Ngay khi Huyền Phỉ Nhiên định lên tiếng, Tô Ngọc đột nhiên nói.

Lời nói ra khiến Tạ Linh tức không chịu nổi.

“Coi thường mệnh lệnh của hoàng huynh, bắt bản vương quỳ xuống xin lỗi, nó không biết thân phận của bản vương, bản vương cũng không nói gì, nhưng giọng của hoàng huynh chẳng lẽ nó không nhận ra?

Khi hoàng huynh đã quát nó dừng tay, nó còn cầm chiếc xe này ném vào đầu Trường Lạc, nếu thật sự ném trúng đầu Trường Lạc, con bé không chết cũng bị thương.” Tô Ngọc lấy chiếc ván trượt đặt trước mặt Tạ Linh.

“Trường Lạc bây giờ đã không sao rồi, cần gì phải so đo như vậy?” Hoàng hậu cuối cùng không nghe nổi nữa, đứng dậy đi tới, giơ tay tát mạnh một cái vào mặt Tạ Linh.

“Tạ Linh, mặt con gái của bản cung bị thương thành ra thế này ngươi bị mù không thấy sao?

Con gái của bản cung là đích công chúa, nếu không phải Tô Ngọc kịp thời cứu người, bây giờ Trường Lạc ra sao còn chưa biết, ngươi lại nói với bản cung là không sao?” Hoàng hậu thật sự tức giận.

Đặc biệt là khi thấy dáng vẻ tùy tiện như không có chuyện gì của Tạ Linh.

“Nếu Trường Lạc thật sự xảy ra chuyện, ngươi nghĩ một thứ tử như Huyền Thần có đền nổi không?

Tội danh mưu hại đích công chúa, nó gánh nổi không?” Quý phi thì sao?

Theo thân phận chính thường mà nói, chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp được đổi thân phận.

Một thứ tử cũng dám động thủ với đích nữ, Tạ Linh thật to gan.

Từ khi trở thành Quý phi, chưa có ai nói những lời như vậy trước mặt bà ta, một câu “thứ tử” của Hoàng hậu đối với Tạ Linh không thể không nói là đau thấu tim gan.

“Đưa Huyền Thần đến đây.” Huyền Phỉ Nhiên lúc này lên tiếng.

Tạ Linh nghe thấy giọng nói không chút cảm xúc của Huyền Phỉ Nhiên, sắc mặt có chút tái nhợt, ông ta thật sự muốn tàn nhẫn như vậy sao?

Người của Ngự sử đài liếc nhìn nhau, trải qua lần này, xem ra Đại hoàng tử đã hoàn toàn vô duyên với ngôi vị Thái tử.

Một người bị Hoàng thượng chán ghét, còn có tư cách gì làm Thái tử?

“Bẩm Hoàng thượng, Đại hoàng tử không thấy đâu rồi.” Người đi tìm quay về nói.

“Hay cho một Huyền Thần, trẫm phạt quỳ mà nó cũng dám chạy, đây là đứa con do Quý phi dạy dỗ, rất tốt.” Huyền Phỉ Nhiên nói đầy ẩn ý.

Tạ Linh hoàn toàn ngây người, ngay cả Tạ Thầm cũng nhíu mày, xem ra hai ba năm nay họ đã chiều hư Huyền Thần, đến mức nó có thể làm ra chuyện kháng chỉ bất tuân.

“Hoàng thượng, cầu xin người tha cho Thần nhi, nó vẫn còn là một đứa trẻ.” Tạ Linh lo lắng cầu xin.

Nhưng Huyền Phỉ Nhiên lại cười lạnh: “Trẻ con?

Bây giờ mới bảy tuổi đã dám kháng chỉ bất tuân, sau này lớn lên có phải sẽ dám làm chuyện giết cha đoạt vị không?” Bảy tuổi thì sao?

Một đứa trẻ bảy tuổi còn không hiểu chuyện bằng một đứa trẻ năm tuổi, Tạ Linh thật sự nói ra được những lời này.

“Hoàng thượng…” Nghe lời của Huyền Phỉ Nhiên, Tạ Linh hoàn toàn lo lắng.

Tạ Thầm nhìn Tạ Linh vẫn muốn nói, đưa tay kéo người ra, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Đủ rồi.” “Cha…” “Ta nói đủ rồi.” Chẳng lẽ nó còn không nhìn ra Hoàng thượng nhất định phải trừng phạt Huyền Thần sao?

Nếu Huyền Thần không kháng chỉ bất tuân, chuyện này còn có thể cứu vãn, nhưng vấn đề là Huyền Thần lại kháng chỉ vào thời điểm mấu chốt này, đây chính là khiêu chiến giới hạn của Hoàng thượng.

Chương 314

Nếu Tạ Linh cứ tiếp tục nói, cuối cùng người gặp xui xẻo chỉ có thể là nhà họ Tạ của họ.

“Đi tìm người về cho trẫm.” Ông không tin, một đứa trẻ con ranh lại dám làm gì.

“Vâng.” Tạ Linh nhìn Ngự lâm quân đi tìm người, đặc biệt là sau khi họ rời đi, vẻ mặt không rõ ý tứ của Huyền Phỉ Nhiên.

Tay bà ta nắm chặt lại, thời gian trôi qua từng chút, khoảng nửa canh giờ sau, Huyền Thần bị Ngự lâm quân đưa tới.

“Lũ khốn kiếp các ngươi, bản cung sẽ bảo mẫu hậu chặt đầu các ngươi.” Nghe thấy tiếng la hét giận dữ bên ngoài, Linh Quý phi suýt nữa ngất xỉu tại chỗ, sắc mặt càng thêm tái nhợt khó coi.

Tô Ngọc chống cằm nhìn hai cha con nhà họ Tạ vì lời nói của Huyền Thần mà biến sắc.

Vị Đại hoàng tử này thật sự đã cho anh một bất ngờ lớn.

Trước mặt Hoàng hậu lại gọi Linh Quý phi là mẫu hậu, xem ra không phải gọi ít.

“Ngươi một Quý phi lại dám để Đại hoàng tử gọi ngươi là mẫu hậu?

Tạ Linh, xem ra ngươi đã coi hoàng cung này là nhà họ Tạ của ngươi rồi?

Muốn con cái gọi thế nào thì gọi thế đó.” Huyền Phỉ Nhiên không những không tức giận mà còn cười mỉa mai.

Tạ Linh không nói được lời nào, run rẩy quỳ trên đất, ngay cả ngẩng đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên cũng không dám.

“Mẫu hậu, mẹ mau giết bọn chúng đi!

Mẹ đã nói sau này cả Huyền quốc này đều là của chúng ta, con có đánh chết con tiện tì đó thì đã sao?” Đến lúc này Huyền Thần dường như vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, cậu ta thấy Linh Quý phi liền không ngừng la hét.

Tạ Thầm trừng mắt nhìn con gái mình, trong mắt đầy vẻ khó xử và xấu hổ, Tạ Linh lại dạy dỗ con cái như vậy, chẳng trách sự việc lại đến nước này.

“Người đâu, lôi Đại hoàng tử xuống đánh hai mươi trượng, ai dám nương tay quyết không tha nhẹ.” Huyền Phỉ Nhiên thật sự tức giận rồi.

Người đưa Huyền Thần vào lại lôi Huyền Thần ra ngoài, rất nhanh Tạ Linh đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết bên ngoài.

“Tạ Linh có ý đồ mưu phản, đày vào lãnh cung, cả đời không được ra ngoài.

Tạ Thầm quản giáo không nghiêm, phạt nửa năm bổng lộc, cấm túc ba tháng.” Nếu không phải bây giờ chưa đến lúc động đến nhà họ Tạ, Huyền Phỉ Nhiên nhất định sẽ bắt nhà họ Tạ phải trả giá đắt.

“Lão thần tạ ơn Hoàng thượng.” Tạ Thầm biết Huyền Phỉ Nhiên đã nương tay, nếu không với những lời Huyền Thần đã nói, nhà họ Tạ của họ chắc chắn sẽ bị liên lụy.

“Thân phận của Tiểu Ngọc, quản cho tốt cái miệng của mình, lui đi.” “Vâng.” Tin tức Linh Quý phi bị đày vào lãnh cung nhanh chóng lan truyền khắp hoàng cung, những người từng bị Linh Quý phi bắt nạt sau khi nghe tin thì vô cùng vui sướng.

Linh Quý phi này đúng là đáng đời.

Trước kia kiêu ngạo như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đá phải tấm sắt rồi. "Đợi đã." Ngay khi Tạ Thầm định rời đi, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng giữ người lại. "Ngọc Vương còn có chuyện gì?" Tạ Thầm mặt mày sa sầm nhìn Tô Ngọc. "Vì con gái ông mà chén của bản vương bị vỡ, chuyện này các người định bồi thường thế nào?" Tô Ngọc như thể không nhìn thấy sự tức giận của Tạ Thầm, lạnh nhạt hỏi.

Tạ Thầm nén cơn giận trong lòng, nghiến răng nói: "Bạc lát nữa sẽ được đưa đến Ngọc Vương phủ." "Được." Tô Ngọc gật đầu, không tiếp tục cản Tạ Thầm nữa.

Sau khi Tạ Thầm bước ra khỏi ngự thư phòng, ông ta phun ra một ngụm máu.

Huyền Thần thấy Tạ Thầm ra ngoài liền vội vàng kêu lên: "Ngoại công cứu con." Tạ Thầm không thèm nhìn cậu ta một cái mà đi thẳng.

Nếu không phải vì tên phế vật này, bọn họ đâu đến nỗi như vậy?

Hình phạt lần này đối với ông ta không quá nặng, nhưng cũng đủ ảnh hưởng đến mọi thứ của Tạ gia.

Ông ta hận không thể đánh chết đứa cháu này, sao có thể nhìn nó thêm một lần nữa chứ.

Huyền Thần đã quen thói ngang ngược trong cung, mọi thứ của cậu ta đều đến từ hai cha con Tạ Thầm, không có hai người họ làm chỗ dựa thì cậu ta chẳng là gì cả.

Sau này ở trong cung sẽ ra sao, đành xem vào tạo hóa của chính cậu ta.

Trong ngự thư phòng, Tô Ngọc lên tiếng: "Sau này em sẽ để Nguyên Bảo đưa đồ vào cung, hoàng huynh trong lòng biết rõ là được, còn về việc ra tay thì bây giờ vẫn chưa phải lúc." Nghe lời Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên liền biết anh quả nhiên đã lấy được thứ gì đó. "Được." "Hôm nay vào cung cũng đã lâu, hoàng huynh, em về trước đây." Ai mà ngờ được vào cung nói với Huyền Phỉ Nhiên chút chuyện mà cuối cùng lại gây ra sự việc như thế này, đây là điều anh không ngờ tới.

Nhưng những năm qua Hoàng hậu liên tục nhượng bộ đã khiến Tạ Linh có suy nghĩ Hoàng hậu cũng chỉ đến thế mà thôi, mới ra nông nỗi này, thật thú vị. "Được." Trường Lạc thấy Tô Ngọc sắp đi, vội vươn tay níu lấy áo anh, nghiêm túc nói: "Hoàng thúc, đợi con khỏe rồi, con sẽ bảo phụ hoàng đưa con đến chỗ hoàng thúc để cùng tập võ." "Được, hoàng thúc chờ con đến." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Trường Lạc, sau khi hành lễ với Huyền Phỉ Nhiên và mọi người mới rời đi.

Huyền Phỉ Nhiên vốn tưởng Trường Lạc chỉ nói vậy thôi, một lát sẽ quên, ai ngờ con bé lại nhớ rõ rành rành chuyện này. "Trường Lạc, đã quyết định rồi thì phải kiên trì đến cùng, biết không?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn con gái dặn dò. "Phụ hoàng, con sẽ làm được." Khi Tô Ngọc về đến nhà, Vương Cẩn Hòa đang vẽ bản thiết kế quần áo trẻ em.

Ngoài ra còn có quần áo cho cả nhà, hoặc là đồ đôi cho vợ chồng.

Cô đã nghĩ rồi, đã làm thì phải làm lớn một chút.

Tô Ngọc ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn cô bận rộn.

Ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi: "Anh về rồi à." "Ừ, em đang làm gì vậy?" "Đẹp không?" Vương Cẩn Hòa đưa bản vẽ cho Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhìn trúng hai bộ đồ đôi trong đó, một bộ màu đen, một bộ màu xanh lam nhạt. "Hai bộ này anh sẽ bảo Chân nương làm thử trước xem sao." "Được, đúng rồi, sao hôm nay anh đi lâu thế?

Chuyện bản quyền hoàng huynh nói sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhún vai kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe, cô nghe xong thì cạn lời: "Linh Quý phi này đầu óc có vấn đề à?" Dám làm chuyện đại nghịch bất đạo như vậy.

Tô Ngọc bị câu "đầu óc có vấn đề" của Vương Cẩn Hòa chọc cười: "Hòa Nhi, em nói gì vậy?" Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, nhướng mày hỏi: "Chẳng lẽ em nói sai à?

Một ván bài tốt như vậy lại bị bà ta đánh cho nát bét, rõ ràng biết Hoàng thượng kỵ dẹp gia tộc bà ta mà vẫn dạy Đại hoàng tử thành một kẻ không coi ai ra gì, đối mặt với Hoàng thượng cũng dám nói những lời như thế.

Không bị chém đầu ngay mà chỉ bị đày vào lãnh cung đã là may mắn lắm rồi." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nhưng lời cô nói cũng không sai.

Rõ ràng có thể nhận được nhiều hơn, kết quả lại vì chính bọn họ mà đánh nát ván bài tốt nhất. "Chuyện của họ không liên quan nhiều đến chúng ta.

Sau này Tạ Thầm chắc chắn sẽ càng khó đối phó hơn, e là hoàng huynh sẽ gặp khó khăn rồi." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Khi chưa có cách hạ thủ chết người thì cũng chỉ có thể tạm thời như vậy thôi." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Chương 315

Mặc dù Huyền Phỉ Nhiên là một hoàng đế tốt, nhưng ông cũng có nhiều nỗi bất đắc dĩ.

Tạ Thầm là nguyên lão hai triều, trong triều sao có thể không có người quan hệ tốt với ông ta? "Ừ, nhưng bên anh có chút chứng cứ, có thể đưa cho hoàng huynh giữ trước, đợi đến khi có thể động đến Tạ gia thì dùng." Tô Ngọc sờ cằm nói. "Vậy cũng được, khi chưa thể ra tay thì cứ cố gắng tìm thêm nhiều chứng cứ." Vương Cẩn Hòa lên tiếng. "Anh cũng nghĩ vậy." "Đúng rồi, kiếp trước hoàng huynh ra tay với Tạ gia vào lúc nào?" "Bốn năm sau, lúc đó đại ca dẫn binh xuất chinh, Tạ Thầm ngáng chân hại chết đại ca.

Hoàng huynh ra chiến trường đón đại ca về xong liền ra tay với Tạ gia.

Từ đó về sau, hoàng huynh rất ít khi cười." Trong triều có bao nhiêu người, người mà Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn tin tưởng cũng chỉ có gia đình Trình lão tướng quân và đại ca.

Ông coi đại ca là tri kỷ, sau khi đại ca qua đời, ngoài người nhà họ Trình ông còn có thể tin tưởng, những người khác ông không còn tin ai nữa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngờ kiếp trước lại như vậy. "Bây giờ người vẫn còn sống sờ sờ, anh lại biết chiến tranh xảy ra lúc nào, chúng ta chuẩn bị trước thì đại ca nhất định sẽ không sao đâu." Đến lúc đó, lương thảo, thuốc men đều sẽ cần đến. "Em nói đúng." Tô Ngọc cười gật đầu, anh cũng nghĩ như vậy, anh sẽ chuẩn bị trước đủ lương thảo và thuốc men cho quân đội.

Sau khi Tạ Thầm về nhà, ông ta gọi người trong nhà đến, kể lại chuyện hôm nay cho họ nghe. "Bảo người trong phòng các con, ai dám gây chuyện cho ta vào lúc này thì cút hết cho ta." Tạ Thầm hôm nay bị hai người Huyền Phỉ Nhiên làm mất mặt, sao ông ta có thể không tức giận?

Đặc biệt là những lời Tô Ngọc nói, như dao đâm vào tim khiến ông ta nổi giận. "Cha, rốt cuộc là có chuyện gì?

Sao lại nghiêm trọng như vậy?" Cha vào cung về liền tìm họ nói chuyện, ai ngờ mở miệng lại nói chuyện này.

Tạ Thầm kể lại chuyện xảy ra trong hoàng cung hôm nay cho mấy người con trai của mình nghe, họ nghe xong đều có chút bất mãn với Tạ Linh: "Bà ta đang làm gì vậy?

Bây giờ là lúc nào mà còn dám để Huyền Thần kiêu ngạo như thế." "Cha, như vậy chúng ta phải từ bỏ Đại hoàng tử sao?" Bọn họ làm nhiều như vậy chính là để Đại hoàng tử có thể giành được ngôi vị thái tử, bây giờ thành ra thế này, tổn thất của họ quá lớn.

Tạ Thầm mặt mày u ám gật đầu: "Từ bỏ, Đại hoàng tử đã không còn khả năng lật mình.

Nhị hoàng tử bị Phù Hoa công tử đưa đi, muốn tìm người cũng không tìm được, chúng ta muốn ra tay cũng không dễ dàng." Sự ra đời của Nhị hoàng tử chính là một biến số, ai mà ngờ được cậu ta lại bị Phù Hoa công tử đưa đi?

Con trai cả của Tạ Thầm cau mày nói: "Cha, một khi Nhị hoàng tử trở về, phiền phức của chúng ta sẽ càng lớn hơn." Ai mà không biết đại danh của Phù Hoa công tử?

Đó là người mà nếu vào triều làm quan thì có thể đảm nhận chức Thừa tướng, người do ông ta dạy dỗ sao có thể kém cỏi được? "Trước kia Hoàng hậu họ truyền tin ra ngoài rằng Nhị hoàng tử sẽ về vào dịp năm mới, cha nói xem…" Tạ Thầm hung hăng trừng mắt nhìn con trai mình: "Ngay cả chất độc đó cũng có thể giải được, Nhị hoàng tử trở về chắc chắn bọn họ sẽ đi theo, tùy tiện ra tay chỉ bại lộ chúng ta.

Một khi chúng ta hạ độc hoàng tử bị phát hiện, đến lúc đó dù Huyền Phỉ Nhiên có muốn lấy mạng Tạ gia, trên triều đình cũng không ai dám nói gì." Bây giờ Huyền Phỉ Nhiên còn có thể kiêng dè nhà họ mấy phần, đó là vì Tạ gia tạm thời chưa làm chuyện gì thông đồng với địch bán nước hay những tội ác tày trời khác.

Một khi họ dính dáng đến những chuyện này, dù cho người của họ có muốn nói giúp cũng vô ích.

Huống hồ bây giờ còn có thêm một Tô Ngọc. "Cha, vậy chúng ta cứ thế bỏ qua sao?" Trước kia khó khăn lắm mới tìm được cơ hội ra tay với Nhị hoàng tử, ai ngờ đột nhiên lại xuất hiện một Phù Hoa công tử. "Không bỏ qua thì con có tìm được Phù Hoa công tử không?" Phù Hoa công tử từ khi xuất hiện đã thần xuất quỷ một, rất khó gặp được người.

Nếu Phù Hoa công tử dễ tìm như vậy, cũng sẽ không có nhiều người tìm ông ta mà không có kết quả. "Chúng ta không có thù oán với Phù Hoa công tử, tại sao ông ta lại phá hỏng chuyện của chúng ta?" "Ai mà biết được." Phù Hoa công tử làm việc, ai mà biết được tại sao? "Cha, nhưng con không cam tâm." Rõ ràng mọi chuyện đã từng bước phát triển theo hướng họ muốn, kết quả cuối cùng lại bị hủy trong tay em gái và cháu trai của mình.

Nhìn đứa con cả, Tạ Thầm không nói gì, cam tâm ư?

Ông ta nào có cam tâm? "Lão nhị, chuyện năm đó con chắc chắn những người biết đều đã chết hết rồi chứ?" Tạ Thầm nghĩ đến chuyện Tô Ngọc nói, nhìn Tạ Đào hỏi.

Tạ Đào ngạc nhiên nhìn Tạ Thầm, không ngờ ông lại đột nhiên hỏi chuyện này. "Cha, chuyện đó đã bao nhiêu năm rồi, sao cha lại đột nhiên hỏi đến?" "Chuyện này lát nữa nói, người năm đó chắc chắn đã bịt miệng hết rồi chứ?" Tạ Thầm nghiêm túc hỏi.

Tạ Đào thấy cha nghiêm túc như vậy, cũng bắt đầu nghiêm túc trở lại: "Chuyện này cha cứ yên tâm, chuyện năm đó không ai biết." Tạ Thầm biết con trai không thể lừa mình, ông ta khẽ cau mày, trong mắt lộ vẻ kỳ quái: "Nếu đã như vậy, lời của Tô Ngọc rốt cuộc có ý gì?" "Tô Ngọc?

Anh ta nói gì?" Tạ Thầm kể lại lời của Tô Ngọc cho Tạ Đào và mọi người nghe, đồng thời cũng nói cho họ biết việc Tô Ngọc được Thái hậu nhận làm con nuôi, được sắc phong làm Ngọc Vương.

Tạ Đào cau mày nhìn Tạ Thầm: "Cha, có phải có hiểu lầm gì không?

Lúc đó Tô Ngọc mới bao lớn chứ?" Cho dù Tô Ngọc có lợi hại đến đâu, lúc đó anh cũng chỉ là một thiếu niên mười mấy tuổi, hơn nữa mỗi ngày đều bận rộn với việc kinh doanh của mình, sao có thể dính líu đến chuyện này? "Không biết." Nếu nói đây là giả, vậy mục đích Tô Ngọc nói những lời này là gì?

Hơn nữa, vẻ mặt của Tô Ngọc lúc đó không giống như đang nói đùa với ông ta.

Tạ Lãng nhìn Tạ Thầm, khẽ cau mày: "Cha, cha đang nghi ngờ Tô Ngọc?" "Đúng là có nghi ngờ, nhưng con người Tô Ngọc mấy năm gần đây quá kỳ quái." Tô Ngọc trước kia ông ta cũng có tìm hiểu, nhưng từ mấy năm trước sau khi anh ta suýt nữa đánh chết Tô Tĩnh trước mặt tất cả người nhà họ Tô, con người này dường như đã hoàn toàn thay đổi.

Tạ Lãng gật đầu: "Cha nói đúng.

Ương Ương không phải thích Tô Ngọc sao?

Cha thấy hai đứa nó có khả năng không?" Tạ Thầm lắc đầu: "Không có khả năng.

Chưa nói đến tổ huấn kỳ quặc của nhà họ Tô, ngay cả Huyền Phỉ Nhiên cũng sẽ không đồng ý cho Tô Ngọc cưới Ương Ương." Huống hồ từ chuyện hôm nay mà xem, Tô Ngọc căn bản không thích nhà họ Tạ, hơn nữa còn có địch ý khó hiểu với Tạ gia, địch ý này từ đâu mà có thì ông ta không biết. "Tô Ngọc này thật không biết điều." Tạ Lãng bất mãn lẩm bẩm.

Con gái mình thích anh ta là vinh hạnh của anh ta, kết quả tên này lại không thèm ngó ngàng đến con gái mình. "Chuyện này con nói với Ương Ương một tiếng, bảo nó đừng nghĩ đến Tô Ngọc nữa.

Ương Ương cũng lớn rồi, bảo vợ con bắt đầu tìm đối tượng cho nó đi." Tạ Thầm nói ra những lời này có nghĩa là chuyện này không còn chỗ để thương lượng. "Vâng." Khi Tạ Lãng tìm thấy Tạ Ương, cô đang ở trong hoa viên, không biết đang suy nghĩ gì. "Cha, sao cha lại đến đây?" Tạ Ương nhìn người đang đứng trước mặt mình. "Ương Ương, về chuyện Tô Ngọc con định thế nào?" Tạ Lãng ngồi đối diện Tạ Ương, thẳng thắn hỏi.

Lời của Tạ Lãng khiến Tạ Ương tái mặt, cô nhìn cha, mấp máy môi, nhất thời không biết nên nói gì.

Cúi đầu xuống, Tạ Ương cười khổ nói: "Cha, con cũng không biết phải làm sao." Tô Ngọc bây giờ đã không còn là Tô Ngọc của mấy năm trước nữa.

Chương 316

"Ông nội bảo con từ bỏ Tô Ngọc, đồng thời bảo mẹ con tìm đối tượng cho con." Tạ Ương nghe những lời Tạ Lãng nói, trong mắt đầy vẻ không thể tin được: "Cha?

Cha đang nói đùa phải không?" Tạ Lãng lắc đầu: "Cha không đùa với con, đây là thật." Đối mặt với sự nghiêm túc của Tạ Lãng, Tạ Ương có chút không thể chấp nhận: "Cha, tại sao lại đột ngột như vậy?" Tạ Lãng kể lại chuyện hôm nay cho Tạ Ương nghe.

Khi Tạ Ương nghe rằng Tô Ngọc bây giờ đã trở thành con nuôi của Thái hậu, vị vương gia khác họ duy nhất của Huyền quốc, sắc mặt cô liền thay đổi. "Sao có thể như vậy?" "Đây là thật, chuyện này con biết trong lòng là được.

Còn những chuyện khác, cha không nói chắc con cũng biết là có ý gì." Tạ Lãng thấy con gái có chút không thể chấp nhận, trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Tạ Ương không ngừng lắc đầu: "Cha... cha để con bình tĩnh lại, con có chút không chấp nhận được." "Được, Ương Ương, bất kể vì lý do gì con và Tô Ngọc đều không thể.

Con là một đứa trẻ thông minh, cha tin con có thể nghĩ thông suốt." Tạ Lãng vỗ vai Tạ Ương rồi đứng dậy rời đi, đến nói chuyện này với vợ.

Tạ Ương một mình ngẩn ngơ rất lâu, trong đầu chỉ toàn là những lời Tạ Lãng nói.

Cô vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Hít một hơi thật sâu, Tạ Ương đứng dậy đi ra ngoài, cô đến trước cửa nhà Tô Ngọc: "Tôi muốn gặp thiếu gia của các người." Người gác cổng nhìn thấy Tạ Ương liền nói: "Tạ tiểu thư xin mời về cho, thiếu gia chúng tôi đã dặn, nếu Tạ tiểu thư đến thì không cần báo cho ngài ấy." Tạ Ương mặt trắng bệch ngay lập tức, Tô Ngọc lại làm như vậy. "Hôm nay tôi nhất định phải gặp được anh ấy." Người gác cổng cau mày, vị Tạ tiểu thư này bị sao vậy? "Tạ tiểu thư, thiếu gia chúng tôi đã thành thân, còn có vợ con, cô làm vậy không thích hợp đâu." Tiểu thiếu gia của họ đáng yêu lắm, lại còn rất ngoan, họ nhìn cũng rất thích.

Tạ Ương này vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Họ không thể để người vào, lỡ làm tiểu thiếu gia bị thương thì phải làm sao? "Ngươi…" Đúng là hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, một tên gác cổng nhỏ nhoi cũng dám nói chuyện với cô như vậy.

Thấy người gác cổng không chịu cho mình vào, cũng không đi thông báo, Tạ Ương đành đứng đợi bên ngoài, cô không tin Tô Ngọc không ra ngoài.

Thấy Tạ Ương mặt dày như vậy, người gác cổng cũng không vui.

Vị Tạ tiểu thư này bị sao vậy?

Nhưng cô không đứng ngay trước cửa nên họ cũng không tiện nói gì, đành mặc cô đứng đó.

Tạ Ương đợi một lúc thì quả nhiên đợi được Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo và Tiểu Trí về.

Nhìn Tô Ngọc một tay bế một đứa trẻ bước xuống xe ngựa, Tạ Ương cử động đôi chân đã đông cứng, vội vàng đi tới.

Tô Ngọc thấy người chặn trước mặt, trong mắt lộ vẻ không kiên nhẫn: "Tạ tiểu thư, phiền cô tránh đường, cô chặn đường rồi." Tạ Ương nhìn Tô Ngọc bế hai đứa trẻ định đi vòng qua. "Tô Ngọc, anh đứng lại!" Tạ Ương giận dữ nói.

Tô Ngọc không để ý đến Tạ Ương, đưa hai đứa trẻ về nhà.

Tạ Ương thấy anh như vậy liền vội vàng chạy tới, lại một lần nữa chặn trước mặt anh. "Tại sao lại đối xử với nhà tôi như vậy?

Làm vậy với nhà tôi thì có lợi gì cho anh?" Tạ Ương biết nếu hôm nay không phải là Tô Ngọc, nhà họ sẽ không bị động như vậy.

Tất cả đều do Tô Ngọc đứng sau thúc đẩy. "Anh rõ ràng biết tôi thích anh, rõ ràng biết Tạ gia là gia tộc của tôi mà anh vẫn đối xử với nhà tôi như vậy, Tô Ngọc, anh không có trái tim." Tạ Ương vẻ mặt đau khổ nhìn Tô Ngọc.

Tại sao anh lại đối xử với người nhà của cô như vậy.

Tô Ngọc cười khẽ, chống cằm nhìn Tạ Ương đầy hứng thú: "Đừng tự đề cao mình quá, trong lòng tôi, cô chẳng là gì cả." "Còn nữa, tôi có trái tim hay không, câu này tôi nhớ đã nói với cô rồi.

Nếu Tạ tiểu thư không nhớ thì tôi có thể trả lời cô lần nữa, đối với cô là không có.

Hy vọng Tạ tiểu thư nhớ kỹ câu trả lời của tôi, đừng lúc nào cũng đến hỏi tôi cùng một vấn đề." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tạ Ương, trong mắt không có một chút tình cảm.

Lời của Tô Ngọc đối với Tạ Ương chính là một đòn đả kích tàn nhẫn. "Tô Ngọc, anh…" "Nếu cô đã chạy đến hỏi tôi vấn đề này, đối với tôi có lợi ích gì, với sự thông minh của Tạ tiểu thư chẳng lẽ còn không đoán ra?" Tô Ngọc nửa cười nửa không hỏi.

Một câu nói khiến Tạ Ương thất bại.

Phải rồi, trong lòng cô sớm đã có đáp án.

Cô chạy đến hỏi Tô Ngọc chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi.

"Tạ Ương, cô cấu kết với Cố Hề Nhược tính kế vợ tôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ tính sổ với cô." Tô Ngọc nhìn Tạ Ương lạnh lùng nói.

Đồng tử Tạ Ương co rút lại, sao anh ta lại biết. "Anh…" "Tạ tiểu thư không muốn khó xử thì rời khỏi cửa nhà tôi đi.

Nói nhiều quá cũng không có ý nghĩa gì." Tô Ngọc nói xong liền bế hai đứa trẻ về nhà.

Trước khi vào cửa, anh dừng bước, Tạ Ương còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe thấy lời của Tô Ngọc: "Sau này đừng đến cửa nhà tôi nữa." "Ông nội tôi muốn gả tôi đi rồi, Tô Ngọc, chỉ cần anh một câu…" "Liên quan gì đến tôi?" Tô Ngọc nói xong liền bế hai đứa trẻ đi thẳng, không hề ngoảnh đầu lại.

Liên quan gì đến tôi?

Nhìn bóng lưng của Tô Ngọc, Tạ Ương cả người có chút ngây dại.

Thì ra anh ta sớm đã biết rồi.

Nếu đã biết tại sao lại không nói gì?

Tạ Ương quay người rời đi, tìm Cố Hề Nhược kể lại chuyện này. "Tô Ngọc biết hết rồi." "Biết thì sao?

Anh ta dám làm gì chắc?" Bọn họ làm chuyện này đã gần một năm, Tô Ngọc cũng không ra tay làm gì, Tạ Ương bây giờ trưng bộ mặt đưa đám này ra là có ý gì?

Tạ Ương phức tạp nhìn Cố Hề Nhược, không nói cho cô ta biết thân phận của Tô Ngọc: "Chuyện này sau này tôi sẽ không nhúng tay vào nữa, cô tự cẩn thận đi.

Tô Ngọc trước nay chưa bao giờ là một nhân vật dễ chọc." "Tô Ngọc bây giờ đã không còn là Tô Ngọc của mấy năm trước, bây giờ chọc giận anh ta, anh ta chính là một kẻ điên đúng nghĩa." Tạ Ương giọng khàn khàn nói.

Đây là điều cuối cùng cô có thể nhắc nhở Cố Hề Nhược, còn cô ta có nghe lọt tai hay không thì không liên quan đến cô. "Chuyện sau này cô tự làm đi, tôi không nhúng tay vào nữa." Nghe Tạ Ương nói mình sẽ không nhúng tay vào chuyện sau này nữa, sắc mặt Cố Hề Nhược trở nên vô cùng khó coi. "Tạ Ương, cô…" "Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa bây giờ là một Huyền chủ, là người mà chúng ta gặp đều phải quỳ xuống hành lễ, hơn nữa hiện đang được sủng ái.

Chương 317

Có tiếp tục đối phó người ta hay không thì cô tự xem mà làm." Tạ Ương nói xong liền đứng dậy rời đi.

Cô và Tô Ngọc đã hoàn toàn không có khả năng.

Lời ông nội nói không ai có thể phản bác, mà cơ hội duy nhất của cô chính là Tô Ngọc, nhưng cô lại đứng về phía đối lập với nhà họ Tô.

Sau khi Tạ Ương đi, Cố Hề Nhược đã đập vỡ một bộ trang sức mình yêu thích.

Tạ Ương đúng là đồ vô dụng. "Thiếu gia, đúng như ngài nghĩ, Tạ Ương đã đi gặp Cố Hề Nhược và nói cho cô ta biết chuyện thiếu gia đã biết, nhưng xem ra Cố Hề Nhược không coi chuyện này ra gì." "Ồ?

Cố Hề Nhược này cũng tự tin gớm nhỉ." Tô Ngọc châm chọc nói. "Tiếp tục theo dõi, vị đại sư kia thế nào rồi?" Tô Ngọc nghịch chiếc chén trong tay, qua vành chén nhìn người đối diện. "Sống không bằng chết." Tô Ngọc hài lòng gật đầu: "Rất tốt." Người đến báo cáo nghe thấy hai chữ "rất tốt" của Tô Ngọc, trên người nổi một lớp da gà, thiếu gia như vậy thật quá đáng sợ. "Tô Ngọc, anh đang bận à?" Vương Cẩn Hòa từ ngoài đi vào, thấy có người nên có chút do dự hỏi. "Không bận nữa rồi." Nói xong, anh liếc nhìn người đến báo cáo một cái.

Đối phương thấy ánh mắt của Tô Ngọc liền vội vàng cúi người cáo lui.

Lúc này mà còn ở đây làm phiền thiếu gia và phu nhân, hắn đâu phải không muốn sống nữa.

Đợi người đi rồi, Tô Ngọc vẫy tay với Vương Cẩn Hòa: "Tìm anh có chuyện gì?" "Đồ đã đến rồi." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút bất ngờ hỏi: "Nhanh vậy sao?" "Nhanh à?

Cũng bình thường mà." Chừng này thời gian mà Tô Ngọc cũng thấy nhanh sao?

Cũng giống như năm ngoái thôi. "Anh đã hứa với Trường Lạc, đợi dâu tây đến sẽ để con bé tự mình chọn những quả to nhất, đỏ nhất." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, ho nhẹ một tiếng nói.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, anh thành thật nói cho em biết, anh còn có chuyện gì giấu em không?" "Trường Lạc muốn học võ với anh." Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, tên này định bắt cóc hết con trai con gái của Hoàng thượng sao? "Anh bắt cóc hết con trai con gái của hoàng huynh rồi, họ không có ý kiến gì à?" Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nhìn Tô Ngọc.

Cô nhìn anh từ trên xuống dưới, vẫn không nhìn ra được người này rốt cuộc có điểm gì thu hút trẻ con.

Tiểu Bảo, Tiểu Trí hai đứa thích Tô Ngọc thì thôi đi.

Hoằng Nghị từ lúc biết nhận người đến giờ chưa từng gặp Tô Ngọc, nhưng cậu bé vẫn rất thích anh.

Mỗi ngày đều muốn bám trong lòng Tô Ngọc xem anh dạy Tiểu Bảo và bọn trẻ tập võ, không cho thì giận dỗi, khóc lóc. "Hòa Nhi, em đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn anh, sẽ khiến anh không nhịn được mà ra tay với em đấy." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói. "Em chỉ tò mò anh rốt cuộc có điểm gì thu hút trẻ con, khiến bọn trẻ đều thích anh như vậy." Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, cười không ngớt: "Cái này thì anh không biết." Liếc Tô Ngọc một cái, tên này đúng là điển hình của loại người được hời còn ra vẻ. "Trường Lạc muốn trở nên mạnh mẽ hơn.

Lúc con bé nói muốn học võ với anh, anh cũng rất ngạc nhiên, huống hồ là hoàng huynh và mọi người." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa lên tiếng. "Thì ra là vậy, nhưng lần này Trường Lạc cũng là tai bay vạ gió." Vương Cẩn Hòa cau mày nói, cô rất thích Trường Lạc. "Vết thương của Trường Lạc có thể khỏi không?" "Có Vạn Cổ ở đây sẽ không có chuyện gì đâu." Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm.

Sự xuất hiện của dâu tây lại một lần nữa khiến kinh thành sôi động.

Những người đã ăn năm ngoái, ngay khi được chưởng quỹ thông báo đã sớm đến xếp hàng chờ đợi, vừa mở cửa tiệm dâu tây đã bị tranh mua hết sạch.

Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa nhìn thấy cảnh tượng như vậy, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Bọn họ có khoa trương quá không?" Cảnh tranh giành này có phải hơi quá rồi không?

Tô Ngọc cười khẽ nói: "Đồ tốt ai cũng muốn." Đặc biệt là đồ tốt có thể bồi bổ cơ thể.

Ai mà không muốn cơ thể khỏe mạnh, ít bệnh tật?

Chuyện có thể giải quyết bằng ăn trái cây thì tại sao phải uống thuốc?

Bây giờ người ở kinh thành đều nghĩ như vậy.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, cũng phải.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đứng bên cạnh xem một lúc thì thấy chán: "Mẹ, ở đây chán quá, chúng ta đi đi." "Mới chơi được bao lâu mà các con đã không ở yên được rồi?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn con trai. "Không muốn ở đây thì chúng ta xuống lầu chơi." Tiểu Bảo và Tiểu Trí vừa nghe mắt liền sáng lên, hai đứa sớm đã muốn mang ván trượt ra đường chơi rồi, nhưng vẫn luôn không có cơ hội, khó khăn lắm hôm nay mới được ra ngoài, đương nhiên phải mang bảo bối ván trượt của mình ra chơi.

Nhìn dáng vẻ kích động của hai đứa trẻ, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: "Hòa Nhi, em xem hai đứa nhóc này chỉ chờ anh nói câu này thôi phải không?" Tiểu Bảo mặc kệ lời trêu chọc của Tô Ngọc, kéo anh đi ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, cũng đúng, từ khi đến kinh thành cũng chưa đi dạo tử tế, nhân tiện hôm nay không có việc gì, xem thử việc kinh doanh ở hoàng thành này thế nào.

Bốn người hôm nay mặc đồ gia đình, vừa nhìn đã biết họ là một nhà.

Sau khi xuống lầu, Tiểu Bảo không thể chờ đợi được nữa, cùng Tiểu Trí trượt ván khắp nơi.

Trên đường có rất nhiều trẻ con, trong đó cũng không thiếu con nhà giàu, thấy ván trượt của Tiểu Bảo và Tiểu Trí, đứa nào đứa nấy đều đòi mua.

Nghe tiếng khóc lóc của trẻ con trên đường, Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc vào cánh tay Tô Ngọc, ho nhẹ một tiếng nói: "Con trai anh gây ra phẫn nộ trong quần chúng rồi kìa." "Hòa Nhi, đây cũng là con trai của em mà." "Như vậy cũng tốt.

Nguyên Bảo đã bắt đầu dẫn người chuẩn bị cho cửa hàng quần áo trẻ em rồi.

Cửa hàng quần áo trẻ em và cửa hàng thành y của chúng ta tách biệt, anh định trước Tết sẽ mở cửa hàng quần áo trẻ em." Tô Ngọc sờ cằm nói.

Bây giờ có Tiểu Trí và Tiểu Bảo giúp quảng cáo, đến lúc đó cửa hàng nhất định sẽ đông nghẹt.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh đến cả con trai chúng ta cũng tính kế?" "Đây không gọi là tính kế, đây gọi là người tài làm nhiều việc." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa không tin lời nói vớ vẩn của anh.

Trong lúc hai người nói chuyện, Tiểu Bảo dẫn theo một đám trẻ con chạy đến tìm họ. "Tiểu Bảo, đây là bạn con mới quen à?" Chỉ trong lúc họ nói chuyện mà sau lưng con trai đã có thêm bao nhiêu đứa trẻ như vậy? "Không phải bạn, cha, bọn họ hỏi con cái xe nhỏ này có bán cho họ không." Mới gặp nhau sao có thể là bạn được?

Cậu và mấy người này không phải bạn bè. "Sẽ bán, trước Tết các cháu đến cửa hàng Tứ Quý Đồng Trang mua là được." "Cảm ơn chú ạ." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn mấy đứa trẻ này, cũng khá lễ phép.

Chương 318

"Còn chơi nữa không?" "Dạ có." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn Tiểu Bảo và bọn trẻ cùng nhau chơi đùa.

Hai đứa cũng không keo kiệt, mỗi người chơi một lúc đều rất vui vẻ.

Vương Cẩn Hòa nhìn một lúc lâu rồi cảm thán: "Thế giới trẻ con chúng ta quả nhiên không hiểu." "Tiểu Bảo và bọn trẻ vui là được rồi." Chỉ là đợi một lúc thôi, có sao đâu?

Mãi đến lúc về, Tiểu Bảo và bọn trẻ vẫn còn lưu luyến, lúc đi chúng nó còn hẹn sau này sẽ cùng nhau chơi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay ôm trán, dở khóc dở cười nhìn con trai mình, hai đứa nhóc này lúc đồng ý có nghĩ đến bọn họ không vậy?

Ngày hôm sau, triều đình ban bố luật về bản quyền.

Trên đó còn ghi rõ nếu đã đăng ký bản quyền mà bị người khác đạo dụng, có thể tìm quan phủ giúp đòi bồi thường, phí đăng ký cho những thứ khác nhau cũng không giống nhau.

Vào ngày luật được ban bố, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa liền đi đăng ký bản quyền cho những thứ trong tay họ.

Kể cả những bản vẽ kia cũng vậy, một lúc đã tốn của hai người mấy nghìn lượng bạc.

Nhìn chồng văn thư dày cộp, Vương Cẩn Hòa cười tít mắt nói: "Giờ thì không lo nữa rồi." Đồ chơi của họ khá đơn giản, chỉ cần thợ mộc nhìn qua là đa số đều có thể hiểu được, bây giờ có cái này rồi, ai dám đạo dụng sẽ phải bồi thường tiền.

Nhìn Vương Cẩn Hòa cười như mèo ăn vụng, Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu: "Em đúng là cô nhóc ranh mãnh, chúng ta về thôi." "Được." Có Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi đầu, một số người cũng đi đăng ký bản quyền cho bí phương gia truyền của mình, như vậy sẽ không lo có người đạo dụng.

Còn những cửa hàng hôm qua thấy ván trượt muốn làm ván trượt bán, bây giờ chỉ có thể trơ mắt nhìn tiền bay đi. "Bây giờ chắc có người hận chết người đề xuất quyết định này lắm." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười. "Chúng ta còn chưa kiếm được tiền mà họ đã muốn rồi sao?" Tô Ngọc cười lạnh nói. "Nhưng sau này chúng ta có thể để họ hợp tác theo một phương thức khác." Vương Cẩn Hòa sờ cằm nói. "Ồ?

Phương thức gì?" Tô Ngọc lập tức có hứng thú, tò mò hỏi. "Về nhà rồi nói." Hai người về nhà liền đi thẳng vào thư phòng, bàn bạc vấn đề nếu sau này có người muốn hợp tác với họ. "Nếu họ muốn hợp tác, thực ra có hai phương pháp.

Một là mua đồ từ chỗ chúng ta rồi đi bán, còn loại thứ hai là họ đến nơi khác mở cửa hàng giống như của chúng ta, và chúng ta sẽ nhận phần trăm lợi nhuận." Vương Cẩn Hòa giải thích cặn kẽ hai phương thức hợp tác cho Tô Ngọc nghe.

Nói xong, cô cau mày nói: "Như vậy chúng ta sẽ cần nhiều người hơn." "Không sao, có những việc không khó làm, đến lúc đó có thể tuyển người." Vấn đề này cũng không quá lớn.

Vương Cẩn Hòa nghĩ lại cũng thấy vậy, bèn gật đầu đồng ý: "Anh nói đúng, nhưng nếu họ đến làm việc thì phải ký kết thỏa thuận với chúng ta.

Một khi vi phạm nội dung trong thỏa thuận, đặc biệt là tiết lộ thông tin xưởng của chúng ta gây tổn thất lớn, thì phải bắt họ bồi thường tổn thất cho chúng ta." "Đây không phải là điều đương nhiên

sao?

Dù sao chúng ta cũng không mở từ thiện đường." Tô Ngọc đương nhiên gật đầu.

Anh có thể cho người nghèo một cơ hội kiếm tiền, nhưng nếu là loại vong ân bội nghĩa thì anh thật sự không cần.

Về phương diện giá cả, suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhất trí một cách đáng ngạc nhiên.

Cơ hội kiếm tiền họ có thể cho, nhưng điều kiện tiên quyết là người đó không được quá vô ơn. "Vậy sau này quả thật phải tìm thêm một vài thợ mộc." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, thầm hỏi ý.

Tô Ngọc cười khẽ, đưa tay véo má cô: "Yên tâm đi, anh đã nói thời gian khai trương thì những thứ cần chuẩn bị đương nhiên đã chuẩn bị xong rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn anh: "Nhanh vậy sao?" Cô còn tưởng Tô Ngọc nói xong mới bắt đầu tìm người, ai ngờ anh đã tìm xong cả rồi. "Nhanh sao?" Đối với Vương Cẩn Hòa có lẽ là nhanh, nhưng với Tô Ngọc thì đã là rất chậm rồi. "Vẫn cần tìm thêm vài người làm việc, sư phụ thì đã đủ, không cần tìm thêm nữa.

Anh đưa em đến xưởng xem thử nhé?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được thôi." Hai người vừa nói xong, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đã chạy vào, nhìn hai người hỏi: "Cha mẹ, hai người định đi đâu vậy?" "Cha con xây một xưởng làm đồ chơi, nói muốn dẫn mẹ đến xem.

Các con có muốn đi không?" Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ hỏi.

Tiểu Bảo vừa nghe xong liền quay đầu nhìn Trương Trí Lâm bên cạnh: "Anh ơi, anh có muốn đi không?" Nhìn đôi mắt như đang nói "Đi đi, đi đi" của Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm gật đầu: "Được, chúng ta đi cùng cha mẹ nuôi." Tiểu Bảo nghe vậy thì vui mừng reo lên: "Tuyệt vời." "Cha ơi, khi nào chúng ta đi?" Tiểu Bảo háo hức nhìn Tô Ngọc.

Thấy dáng vẻ này của con trai, Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu, nếu không đưa cậu bé đi thì thật có lỗi với ánh mắt mong chờ này.

Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Thấy bộ dạng ra vẻ của anh, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu.

Tên này lại còn trêu chọc cả con trai mình nữa.

Cô đưa tay đẩy Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Anh đủ rồi đấy, đừng bắt nạt con trai nữa." Tiểu Bảo phồng má nhìn Tô Ngọc, mặt mày không vui nói: "Cha, mau nói đi." Tô Ngọc bật cười ha hả, mỗi lần thấy dáng vẻ nóng lòng của Tiểu Bảo, anh lại thấy vô cùng đáng yêu. "Chúng ta ngày mai đi." Dưới ánh mắt ngày càng bất mãn của Tiểu Bảo, cuối cùng Tô Ngọc cũng cho cậu bé câu trả lời mong muốn.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa và hai đứa trẻ cùng đến xưởng.

Nhìn xưởng chế tác có diện tích vô cùng lớn, Vương Cẩn Hòa khẽ nhướng mày: "Nơi anh chọn cũng không tệ đấy." Nằm ở nơi hẻo lánh lại yên tĩnh, hoàn cảnh cũng không tồi, đúng là nơi mà Vương Cẩn Hòa sẽ thích. "Mẹ ơi, chúng ta mau vào đi." Tiểu Bảo sốt ruột nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Con trai anh đã nóng lòng lắm rồi, mau đi thôi." "Tiểu Hòa, anh đã nói với em từ lâu rồi, đây cũng là con trai của em mà." Gì mà con trai của anh chứ.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, sự chú ý của anh lúc nào cũng kỳ quặc như vậy.

Tô Ngọc đương nhiên sẽ không để con trai thất vọng, liền dẫn mọi người đi tới.

Nguyên Bảo tiến lên gõ cửa, người gác cổng thấy Nguyên Bảo thì rất vui mừng: "Nguyên Bảo tổng quản, ngài đã đến." "Ừ, thiếu gia và thiếu phu nhân đưa tiểu thiếu gia đến xem, mở cửa đi." Nguyên Bảo gật đầu bảo họ mở cửa.

Cửa mở ra, xe ngựa tiến vào, Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm ghé vào cửa sổ xe tò mò nhìn xung quanh.

Trong sân chất rất nhiều gỗ, Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo và mọi người xuống xe, đi xem từng nơi một.

Càng xem mắt Tiểu Bảo càng mở to, thì ra đồ chơi của chúng được làm ra như thế này. "Cha ơi, các chú ấy giỏi quá." Sau khi xem một lượt, Tiểu Bảo kinh ngạc nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu con trai, trong mắt ánh lên ý cười: "Họ giỏi, vậy người nghĩ ra những món đồ chơi này không phải càng giỏi hơn sao?" "Cha nói đúng, nhưng những món đồ chơi này là do ai nghĩ ra vậy ạ?

Thật sự quá giỏi." Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt." "Là mẹ." Tiểu Bảo buột miệng nói theo tiềm thức.

Lời nói của cậu bé đối với Tô Ngọc quả thực là một đòn chí mạng.

Chương 319

Anh ai oán nhìn con trai mình một cái, bất mãn nói: "Con trai, tại sao lại là mẹ con mà không phải cha?" "Cha là người làm việc lớn, sao có thể để ý đến chuyện này được ạ?" Tiểu Bảo cười hì hì nói. "Mẹ nuôi giỏi quá." Trương Trí Lâm không nhịn được lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa nghe ba cha con họ nói chuyện ở đây, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ba người đang thi xem ai khen con giỏi hơn đấy à?" "Mẹ, chúng con không có thi đâu, chúng con nói thật mà.

Cha, cha nói có phải không?" Tiểu Bảo kéo cả Tô Ngọc đang đứng bên cạnh vào cuộc.

Tô Ngọc dở khóc dở cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, trong mắt tràn đầy sự bất lực: "Phải, con nói gì cũng đúng." "Cha ơi, con muốn đến kho xem." Trong kho có nhiều xe trượt và xe lắc không ạ?

Thấy Tiểu Bảo tò mò, Tô Ngọc đương nhiên sẽ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của cậu bé, dẫn mọi người cùng đến nhà kho.

Khi họ đến nhà kho và thấy những chiếc xe trượt bên trong, Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm đều sững sờ: "Nhiều quá." Vương Cẩn Hòa gật đầu, quả thật rất nhiều, có khoảng hơn hai trăm chiếc xe nhỏ.

Bên cạnh còn có một số đồ chơi khác, số lượng còn nhiều hơn thế. "Đến lúc khai trương, chắc sẽ còn nhiều hơn nữa nhỉ?" Vương Cẩn Hòa nhìn những chiếc xe nhỏ hỏi. "Sẽ nhiều hơn một chút, nhưng chỉ bán hai trăm chiếc thôi." Tô Ngọc không có ý định làm ra bao nhiêu thì đem bán bấy nhiêu.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, ngỡ ngàng nói: "Anh định khiến người ta ngứa ngáy trong lòng đây mà." "Ừ, trẻ con nhiều như vậy, có người có có người không, đợi đến đợt thứ hai tung ra cửa hàng hiệu quả sẽ tốt hơn." Những món đồ chơi khác có thể bày bán nhiều một lúc, nhưng hai loại xe nhỏ này anh quyết định mỗi lần sẽ giới hạn thời gian và số lượng.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Có phải anh bị chưởng quỹ Tiền lây rồi không?

Ông ấy dùng chiêu marketing bỏ đói, anh cũng học theo." Sau khi gặp chưởng quỹ Tiền, cô chỉ cảm thấy ông ấy quá lợi hại.

Suy nghĩ của ông ấy thật sự rất tân tiến, mỗi lần đều có thể nắm bắt chính xác tâm tư và suy nghĩ của khách hàng. "Đây là phương pháp tốt nhất." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, mỉm cười nói. "Anh nói đúng." Tiểu Bảo và mọi người nghe hai người lại nói đến chuyện làm ăn, bèn trợn mắt một cách mất lịch sự, bực bội nói: "Cha mẹ, sao hai người đi đến đâu cũng nói chuyện làm ăn vậy." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, không nhịn được bật cười, Tô Ngọc bế Tiểu Bảo lên: "Được rồi, cha không nói nữa." "Đi thôi, dẫn các con đi dạo một vòng." Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống, dẫn hai đứa trẻ đi dạo khắp nơi.

Vương Cẩn Hòa đi theo sau ba người, vừa đi dạo vừa tìm hiểu rõ ràng toàn bộ bố cục của xưởng, nơi nào đặt thứ gì.

Sau khi xem một vòng trong xưởng, họ mới rời đi.

Sau khi xem xưởng, Vương Cẩn Hòa bắt đầu vẽ bản thiết kế trang trí cửa hàng.

Mặc dù không thể nào đạt được dáng vẻ hiện đại, nhưng đối với thời cổ đại đã là khá tốt rồi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa lại bắt đầu bận rộn, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ lên tiếng: "Không cần vội vàng như vậy." Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên, nói với Tô Ngọc: "Chuẩn bị xong hết những việc cần làm, như vậy đến lúc đó chúng ta mới có thể làm tốt mọi việc, trang trí cửa hàng trước thời hạn." Cô còn định làm mấy con ma-nơ-canh bằng gỗ, như vậy có thể khiến người ta nhìn thấy trang phục của họ một cách trực quan hơn.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nghiêm túc như vậy, nghĩ đến việc đôi khi mình ném hết mọi việc cho thuộc hạ, hình như có hơi quá đáng. "Thấy em như vậy, anh lại cảm thấy mình quá lười biếng." Tô Ngọc không nhịn được lẩm bẩm. "Những việc này chỉ có em làm được thôi, anh lại không hiểu." Vương Cẩn Hòa không cảm thấy Tô Ngọc lười biếng, anh nắm bắt phương hướng lớn, việc nhỏ giao cho người dưới làm, nếu việc gì cũng để anh làm, chẳng phải sẽ mệt chết sao?

Tô Ngọc chống cằm nhìn Vương Cẩn Hòa vừa nói chuyện với mình vừa điều chỉnh bản vẽ trang trí, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên bản vẽ của cô.

Khi nhìn thấy bản vẽ, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy vẻ kinh ngạc. "Tiểu Hòa, trang trí theo bản vẽ của em, cửa hàng này chắc chắn sẽ rất đẹp." Tô Ngọc kinh ngạc nói.

Vương Cẩn Hòa không hề khách sáo gật đầu: "Đương nhiên rồi, thứ em làm chắc chắn là tốt nhất." "Hôm nay có xong được không?

Nếu được thì anh sẽ cho người làm nhanh nhất có thể." Anh có chút nóng lòng muốn xem thành phẩm sẽ như thế nào. "Sắp xong rồi." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc vừa rồi còn vẻ mặt chê bai, bây giờ lại bắt đầu tò mò, cô khẽ nhướng mày nhưng cũng không vạch trần anh.

Tô Ngọc không tiếp tục làm phiền Vương Cẩn Hòa nữa, đợi cô vẽ xong hoàn toàn mới giao bản vẽ cho Nguyên Bảo. "Nguyên Bảo, ngươi đi cho người trang trí cửa hàng mới theo bản vẽ này." Tô Ngọc đưa bản vẽ cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo tò mò nhìn thoáng qua, trong lòng có chút kinh ngạc, cửa hàng này trông có vẻ quá đẹp rồi thì phải? "Thiếu gia, tôi đi tìm người làm ngay đây." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc lại phái Nguyên Bảo đi làm việc, bất đắc dĩ lắc đầu: "Nếu không biết tình cảm giữa anh và cậu ấy tốt, em còn tưởng anh đang nhằm vào Nguyên Bảo đấy." Tô Ngọc sững người, kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao em lại nghĩ vậy?" "Mỗi lần có chuyện gì anh đều sai Nguyên Bảo đi làm, cứ như thể ngoài Nguyên Bảo ra không ai làm được những việc này vậy." Vương Cẩn Hòa nói một cách đương nhiên.

Chủ yếu là mỗi lần Tô Ngọc đều gọi Nguyên Bảo, những việc khác mới gọi Nguyên Húc và những người khác, nhưng số lần rất ít.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa hôn lên má cô một cái, vui không tả xiết.

Vợ của anh sao lại có thể đáng yêu như vậy?

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc hôn đến ngẩn người, đưa tay lau mặt, vẻ mặt ghét bỏ nhìn anh: "Anh làm gì vậy?" "Không có gì, anh chỉ cảm thấy em rất đáng yêu." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, tên này có biết mình đang nói gì không vậy?

Phản ứng này của Vương Cẩn Hòa càng khiến Tô Ngọc vui hơn. "Nguyên Bảo thích làm ăn, chuyện kinh doanh đều do cậu ấy quản lý.

Cậu ấy cũng chỉ phân phó công việc xuống dưới, có người làm, chứ không phải việc gì cũng tự mình làm.

Hơn nữa, Nguyên Bảo không thể ngồi yên được." Hễ rảnh rỗi là cả người khó chịu.

Bất kể việc lớn hay nhỏ, chỉ cần tìm được chút việc để làm là cậu ấy rất vui.

Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời. "Nguyên Bảo thật đúng là..."

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, nhất thời không biết nên nói gì.

Cuối cùng chỉ bảo Tô Ngọc hãy đối xử tốt với Nguyên Bảo. "Yên tâm, anh nhất định sẽ đối xử rất tốt với Nguyên Bảo." Nguyên Bảo là anh trai của anh mà.

Có Nguyên Bảo trông coi, cửa hàng nhanh chóng được trang trí xong.

Sau khi trang trí xong, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cùng đến xem.

Nhìn thấy những con ma-nơ-canh bằng gỗ trong cửa hàng, Tô Ngọc có chút nghi hoặc: "Những thứ này dùng để làm gì?" "Đây là dùng để trưng bày quần áo, có thể để người ta thấy rõ hiệu quả khi mặc quần áo của chúng ta lên người sẽ như thế nào." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

Tô Ngọc nhìn con ma-nơ-canh bằng gỗ, có chút ghét bỏ: "Thứ này thật sự có tác dụng sao?" "Có tác dụng hay không thử là biết ngay." Vương Cẩn Hòa cho người lấy quần áo đã may xong mặc lên, khi quần áo được mặc lên người ma-nơ-canh, Tô Ngọc không khỏi có chút kinh ngạc.

Sau khi đánh giá một lượt, anh khẽ nhướng mày: "Đừng nói nữa, trông cũng ra dáng phết đấy." "Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, anh định khi nào khai trương?

Bọn trẻ đã nóng lòng lắm rồi." Nghĩ đến những đứa trẻ gần đây thường xuyên đến tìm Tiểu Bảo để mượn đồ chơi và xe trượt, Vương Cẩn Hòa thấy có chút buồn cười.

Ngày nào cũng đến giục họ. "Hai ngày trước Tết?" Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi đưa ra câu trả lời.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, còn gần nửa tháng nữa mới đến Tết, nếu anh thật sự làm vậy, bọn trẻ chắc sẽ tức chết.

Chương 320

"Năm ngày nhé?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói ra một thời gian.

Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu: "Được thôi." Anh không mấy vui vẻ. "Anh ngốc à, trước Tết tung ra một đợt, sau Tết mới có thể bán được nhiều tiền hơn, anh hiểu không?" Tết đến, đứa trẻ nào mà không có chút tiền lì xì?

Đến lúc đó cửa hàng có đồ chơi mới, bọn trẻ sao có thể không thích? "Đồ chơi của chúng ta cũng không nên tung ra hết một lần, cách một khoảng thời gian lại ra một loại, như vậy có thể giữ được cảm giác mới mẻ cho bọn trẻ." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc nói.

Cô vẫn đang vẽ mô hình Lego, không biết đến lúc đó đồ chơi Lego có ra mắt được không. "Em còn một loại đồ chơi nữa, tính thử thách khá lớn, sau này xem có làm ra được không, nếu được chắc sẽ rất được trẻ con yêu thích." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói. "Cứ vẽ ra trước cho thợ xem, nếu được thì chúng ta làm, không được thì thôi." Về việc này, Tô Ngọc cũng không mấy để tâm.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được." "Anh có muốn xem không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Được thôi." Tô Ngọc rất hứng thú với món đồ chơi mới mà Vương Cẩn Hòa nói, trong mắt tràn đầy tò mò.

Vương Cẩn Hòa tìm một lúc trên bàn, lấy ra mấy tờ bản vẽ.

Tô Ngọc càng xem càng chăm chú: "Bảo thợ làm hai cái ra chơi." Anh cũng rất thích, tạo hình vô cùng độc đáo, nếu làm ra được, sau này cũng có thể đặt trong thư phòng làm đồ trang trí.

Vương Cẩn Hòa nghẹn họng, cô chỉ cho tên này xem thôi, ai ngờ anh lại nhìn trúng và muốn có. "Anh đã lớn từng này rồi mà còn thích thứ này à?" Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được mà buột miệng phàn nàn. "Thứ này của em thú vị như vậy, anh thích không phải rất bình thường sao?

Thứ mà ngay cả anh cũng thích chắc chắn sẽ bán chạy.

Cái này chúng ta không làm nhiều, giới hạn số lượng rồi dùng gỗ tốt làm ra bán giá cao." Anh có thể nhìn ra giá trị của thứ này.

Làm quá nhiều ngược lại sẽ mất giá, thà rằng ngay từ đầu đi theo con đường cao cấp, thứ này người lớn cũng sẽ thích.

Đồ chơi này đối với trẻ con có hơi phức tạp. "Em có thể làm loại đơn giản hơn một chút cho trẻ con chơi, loại đó có thể làm nhiều.

Những tạo hình độc đáo này, mục tiêu của chúng ta phải nhắm vào người lớn, và họ có tiền." Sở thích lớn nhất của Tô Ngọc chính là kiếm hết tiền của người khác bỏ vào túi mình.

Vương Cẩn Hòa đánh giá Tô Ngọc từ trên xuống dưới, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Chẳng trách anh làm ăn giỏi như vậy." Suy nghĩ của Tô Ngọc giống hệt cô, chỉ xem sau này có làm ra được không. "Những bản vẽ này anh đưa cho người ta làm trước, xem họ có làm ra được không." Tô Ngọc trực tiếp cầm bản vẽ đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, đáy mắt ánh lên ý cười: "Được." "Thiếu gia, bên ngoài có một nữ tử đội mũ trùm đầu nói muốn gặp ngài." Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào lên tiếng.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Bảo: "Là ai muốn gặp ta?

Dẫn người vào đi." Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, thiếu gia ngang nhiên gặp nữ tử khác như vậy, không sợ thiếu phu nhân tức giận sao?

Anh ta bất giác nhìn về phía Vương Cẩn Hòa, phát hiện cô căn bản không để ý đến cuộc đối thoại của hai người, mà đang cầm một tờ giấy xem, thỉnh thoảng lại viết viết vẽ vẽ lên đó. "Vâng." Khi Tô Ngọc nhìn thấy người mà Nguyên Bảo dẫn vào, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc, người này trông có vẻ quen mắt.

Đợi người đó vén mũ trùm đầu lên, Tô Ngọc lập tức biết người này là ai, chính là lương thiếp mà anh tặng cho cha mình, Thi Huyên. "Cô muốn gặp ta làm gì?" Anh nhớ hoàng huynh không hề liên lụy đến cô ta, còn cho phép cô ta tự mình rời đi, vậy mà cô ta vẫn đến tìm anh.

Thi Huyên nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt có phần phức tạp: "Tôi muốn đi theo ngài." Nghe lời của Thi Huyên, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn cô ta, mày khẽ nhíu lại.

Còn ánh mắt của Tô Ngọc trở nên lạnh lẽo: "Thi Huyên, cô có biết mình đang nói gì không?" "Tôi biết, tôi bây giờ không nơi nương tựa." Thi Huyên cúi mắt xuống nói. "Cô không nơi nương tựa?

Thi Huyên, cô thật sự nghĩ ta không biết Hoàng thượng không liên lụy đến cô, còn cho cô một khoản tiền, khoản tiền đó chỉ cần cô không tiêu xài hoang phí là đủ dùng cả đời sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Ánh mắt Thi Huyên khẽ lóe lên, cô ta quả thực có nhận được một khoản tiền, nhưng khoản tiền đó không đủ. "Tôi không cần gì cả, chỉ muốn đi theo ngài." Thi Huyên nhìn Tô Ngọc, lấy hết can đảm nói.

Tô Ngọc cười khẽ, anh quay đầu nhìn Nguyên Bảo: "Bảo Vạn Phong đi điều tra, ta lại muốn xem ai dám tính kế ta." "Vâng, thiếu gia." Khi Nguyên Bảo chuẩn bị ra ngoài, Thi Huyên vội vàng lên tiếng: "Không ai tính kế ngài cả, ngài không cần thiết phải..." Tô Ngọc đứng dậy, áp lực trên người dần trở nên mạnh mẽ: "Khi Tô Tần xảy ra chuyện cô không xuất hiện, lúc ta rời đi cô cũng không xuất hiện, lúc ta đưa Tiểu Hòa về kinh thành cô cũng không xuất hiện, bây giờ vừa xuất hiện đã nói muốn đi theo ta?

Thi Huyên, cô coi bản vương là đồ ngốc sao?" Cách xưng hô của Tô Ngọc khiến trong mắt Thi Huyên tràn đầy vẻ kinh hoàng, cô ta không dám tin nhìn anh: "Ngài..." Vương Cẩn Hòa đưa tay véo Tô Ngọc, nhíu mày nói: "Anh đây có phải là lật xe rồi không?" Tô Ngọc lườm Vương Cẩn Hòa: "Anh đây không gọi là lật xe, anh đây gọi là bị người ta tính kế." Vương Cẩn Hòa rụt tay lại, nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Anh cảm thấy người tính kế anh sẽ là ai?" Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu: "Đợi tin tức của Vạn Phong." Sai một người phụ nữ đến tìm anh, người này quả thật là một nhân tài.

Thi Huyên sau khi biết thân phận của Tô Ngọc, liền biết chuyện này anh chắc chắn có thể tra ra được, cô ta lập tức quỳ xuống đất: "Là do chính tôi lòng dạ cao hơn trời, không nên như vậy, xin Vương gia tha cho tôi lần này." "Có phải lòng dạ cao hơn trời hay không, người của ta về là biết ngay." Vạn Phong rất nhanh đã trở lại, nhưng mày lại nhíu chặt: "Thiếu gia, ngài xem cái này." Tô Ngọc nhận lấy ám khí mà Vạn Phong đưa cho, mắt khẽ híp lại. "Có chút thú vị." Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, có chút tò mò hỏi: "Đây là thứ gì vậy?

Rất đặc biệt sao?" Trông chỉ là một cây ám khí rất bình thường, sao nhìn bộ dạng của Tô Ngọc có vẻ như nhận ra? "Một người thú vị." Tô Ngọc giải thích đơn giản, xem ra anh không muốn nói nhiều.

Vương Cẩn Hòa thấy anh không muốn nói nhiều, cũng không hỏi thêm, tiếp tục làm việc của mình. "Vạn Phong, các ngươi dẫn người đi, nhớ để người sống, nhưng đừng sống quá tốt, ta còn có việc muốn cô ta làm." Tô Ngọc dùng ngón tay gõ nhẹ lên tay vịn ghế, cười như không cười nói.

Vạn Phong kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không nhịn được hỏi: "Thiếu gia, ngài giữ lại một nữ nhân như vậy, không sợ thiếu phu nhân bắt ngài ngủ ở thư phòng sao?" "Đây là một ý kiến không tồi." Tô Ngọc chưa kịp nói, Vương Cẩn Hòa đang ở bên cạnh đã gật đầu ra chiều suy nghĩ.

Thấy Vương Cẩn Hòa lại gật đầu, ánh mắt Tô Ngọc sắc bén nhìn Vạn Phong, mấy tên này đều muốn ăn đòn, lại dám xúi giục Tiểu Hòa bắt anh ngủ ở thư phòng?

Vạn Phong ho khan một tiếng: "Thiếu phu nhân, thuộc hạ chỉ nói bừa thôi." "Ừm, nhưng tôi lại tưởng thật đấy." Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên nói.

Vạn Phong bây giờ không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc, ánh mắt đó hận không thể bóp chết anh ta. "Dẫn người đi." "Vâng." Sau khi Vạn Phong dẫn người đi, Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa.

Thấy cô bận rộn một cách nghiêm túc, anh đột nhiên ra tay kéo người qua, vẻ mặt bất mãn hỏi: "Em lại muốn để anh ngủ ở thư phòng sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng tức giận của Tô Ngọc, không nhịn được bật cười: "Em nói bừa một câu mà anh cũng tin à?" Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu.

Vương Cẩn Hòa đặt đồ trong tay xuống, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Người thú vị mà anh vừa nói là ai vậy?

Em cảm thấy anh hình như rất không thích đối phương." Nhìn biểu cảm của Tô Ngọc, người đó hình như có thù với anh.

Tô Ngọc chống cằm, lười biếng tựa vào ghế, đối với người mà anh nói có chút thiếu hứng thú. "Một người khiến ta cảm thấy mất mặt." "A?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt khó hiểu nhìn Tô Ngọc, người làm mất mặt?

Đây là cái gì với cái gì? "Sau này em sẽ biết, bây giờ anh tạm thời không nói cho em." Người này rốt cuộc đã liên lạc với Thi Huyên như thế nào, anh còn phải điều tra kỹ lưỡng một phen.

Chương 321

Vương Cẩn Hòa bĩu môi lẩm bẩm điều gì đó, Tô Ngọc không nghe rõ.

Anh đưa tay khoác vai Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng nói: "Bây giờ không nói cho em, chỉ là không muốn em bận tâm đến những chuyện này, sau này có kết quả sẽ nói cho em biết." Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy được, sau này anh phải nói cho em biết, nếu không em sẽ giận đấy." "Được." Tô Ngọc thở phào nhẹ nhõm: "Vợ yêu, anh đi gặp Thi Huyên, có chút chuyện muốn hỏi cô ta." Anh lại không ngờ mình chỉ đẩy một cái, cuối cùng Thi Huyên lại liên lạc được với người đó.

Một nữ tử thanh lâu quả thật thú vị. "Được, nhưng tránh xa cô ta ra một chút, nếu không em sẽ giận đấy." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Tô Ngọc, giả vờ không vui nói.

Tô Ngọc đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa: "Vợ yêu, em phải tin tưởng tướng công của mình chứ." Cô đưa tay gạt tay Tô Ngọc ra: "Không phải có việc phải làm sao?

Mau đi đi." Tô Ngọc nhìn bàn tay bị gạt ra của mình, mày khẽ nhướng, anh đây là bị vợ mình ghét bỏ rồi sao? "Về rồi tính sổ với em." Nói xong Tô Ngọc không tiếp tục làm phiền Vương Cẩn Hòa nữa, đứng dậy rời đi làm việc khác.

Tô Ngọc rời khỏi sân, ánh mắt đột nhiên trở nên lạnh lẽo.

Khi anh ra ngoài, Vạn Phong vẫn đang đợi bên ngoài, thấy Tô Ngọc ra, anh ta do dự một lát rồi mới lên tiếng: "Thiếu gia, người đã bị nhốt lại rồi, nhưng xem bộ dạng của cô ta có vẻ không ổn lắm." "Hửm?" "Cô ta cứ luôn miệng nói là ngài đã hại cô ta ra nông nỗi này." Vạn Phong ho khan một tiếng, kể lại lời của Thi Huyên cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, Thi Huyên này đúng là tự cho mình là đúng. "Đi xem thử." Tô Ngọc vừa đến địa lao đã nghe thấy tiếng gào giận dữ của Thi Huyên: "Tô Ngọc, ngươi ra đây cho ta." "Tên húy của một vương gia trong nước cũng là thứ ngươi có thể tùy tiện gọi sao?" Tô Ngọc bước ra, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh.

Thi Huyên thấy Tô Ngọc đột nhiên xuất hiện, sắc mặt có chút tái nhợt: "Ngài..." Cô ta vốn nghĩ Tô Ngọc sẽ không xuất hiện ở đây, không ngờ người lại đến. "Tô Ngọc, là ngươi đã đẩy ta vào hố lửa, ta yêu cầu như vậy có gì sai?" Thi Huyên giận dữ lên tiếng. "Hố lửa?

Thi Huyên, ta đã nói từ lâu, đó là số mệnh của ngươi, cho dù không có ta, ngươi cũng sẽ gặp Tô Tần.

Chỉ là Tô Tần xảy ra chuyện, ngươi mất đi vị trí quý thiếp của nhị gia nhà họ Tô nên mới đến gây phiền phức cho ta.

Thi Huyên, quyền lực đã che mờ đôi mắt của ngươi rồi." Xem ra những ngày tháng ở nhà họ Tô đã khiến Thi Huyên nảy sinh những suy nghĩ không nên có. "Chỉ là một nữ tử từ thanh lâu ra, đừng quá tự cho mình là đúng." "Tô Ngọc..." Thi Huyên giận dữ nhìn Tô Ngọc, bị anh nói trúng tim đen khiến cô ta vô cùng xấu hổ. "Ta đẹp hơn cô ta, tại sao..." Vạn Phong đứng sau lưng Tô Ngọc, vẻ mặt kỳ quái nhìn Thi Huyên, nữ nhân này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin mà cho rằng mình đẹp hơn phu nhân?

Chỉ cần là người có mắt đều sẽ không cảm thấy Vương Cẩn Hòa không bằng Thi Huyên.

Tô Ngọc đánh giá Thi Huyên từ trên xuống dưới, mỉa mai nói: "Cô có điểm nào có thể so sánh với vợ ta?" "Tô Ngọc, ngươi quá đáng lắm rồi." Chỉ là một nông nữ, một thôn phụ chưa chồng mà có con, có tư cách gì mà so sánh với cô ta? "Chỉ cần ngài cho tôi thứ tôi muốn, tôi có thể nói cho ngài biết chuyện ngài muốn biết." Thi Huyên nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Ngọc, cô ta đã bị anh thu hút, anh là người đầu tiên dùng ánh mắt lạnh lùng như vậy nhìn cô ta.

Không giống những nam nhân khác dùng ánh mắt dâm đãng để nhìn cô ta.

Khi Tô Ngọc bảo cô ta đi làm quý thiếp của Tô Tần, cô ta không cam tâm, cô ta muốn ở lại bên cạnh anh như những người khác.

Nhưng một câu "số mệnh" của Tô Ngọc đã khiến cô ta trở thành quý thiếp của Tô Tần, từ đó giữa họ không còn khả năng nào nữa.

Thi Huyên vốn tưởng rằng đoạn tình cảm này chỉ có thể chôn giấu trong lòng, nào ngờ Tô Tần lại xảy ra chuyện.

Sau khi rời khỏi nhà họ Tô, cô ta liền muốn đi tìm Tô Ngọc.

Thi Huyên rất chắc chắn Tô Ngọc nhất định muốn biết mọi chuyện. "Vạn Phong, lấy đồ ra đây." Tô Ngọc lười để ý đến Thi Huyên, mà nhìn Vạn Phong nói.

Vạn Phong lấy ra một tờ giấy, mở ra đặt trước mặt Thi Huyên.

Khi Thi Huyên nhìn thấy thứ trong tay Vạn Phong, sự tự tin trên mặt biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc. "Khế ước bán thân của ngươi đang ở trong tay ta, muốn đánh muốn giết đều do bản vương quyết định.

Thi Huyên, ngươi lấy tư cách gì để đàm phán điều kiện với bản vương?

So sánh với Tiểu Hòa, ngươi xứng sao?" Tô Ngọc vừa rồi để ý thấy ánh mắt của Thi Huyên nhìn anh mang theo tình cảm.

Loại tình cảm này khiến anh buồn nôn. "Vạn Phong, giao cho ngươi đấy." Vốn dĩ Tô Ngọc định tự mình hỏi một số chuyện, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa rồi. "Vâng." Mắt trừng trừng nhìn Tô Ngọc rời đi, Thi Huyên lên tiếng gọi một tiếng: "Tô Ngọc, tại sao ngài lại đối xử với tôi như vậy?" "Vì ngài tôi mới đồng ý làm quý thiếp của Tô Tần, bây giờ chỉ là xin ngài cho tôi một cơ hội sống sót, khó lắm sao?" Thi Huyên không còn quan tâm được nhiều như vậy, cô ta muốn ở lại bên cạnh Tô Ngọc.

Tô Ngọc ngay cả một ánh mắt cũng không cho Thi Huyên, trực tiếp rời đi.

Thi Huyên nhìn Tô Ngọc ra đi không chút lưu tình, nước mắt không ngừng rơi xuống, quả nhiên giống như người đó nói, Tô Ngọc sẽ không quan tâm đến sống chết của cô ta.

Cô ta đã từng thấy dáng vẻ dịu dàng của Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa, cũng từng thấy dáng vẻ lạnh nhạt của Tô Ngọc.

Nhưng cô ta chưa bao giờ thấy bộ dạng lạnh lùng, không chút nể nang của anh.

Đưa tay che mặt, Thi Huyên ngây ngô cười rộ lên.

Tại sao Tô Ngọc không coi trọng cô ta?

Vạn Phong nhíu mày nhìn bộ dạng có chút điên cuồng của Thi Huyên: "Thi Huyên, cơ hội duy nhất của cô là nói ra tất cả." Đáy mắt Thi Huyên mang theo sự điên cuồng, nói ra?

Đừng có mơ.

Nhìn bộ dạng này của Thi Huyên, Vạn Phong không những không tức giận mà còn rất khâm phục hành động của cô ta.

Anh ta nhìn Thi Huyên một cách đầy ẩn ý, vỗ tay: "Vạn Cổ, người này mơ tưởng đến thiếu gia, còn biết một số thông tin mà thiếu gia cần, chỉ là miệng có chút cứng, ngươi xử lý một chút được không?" Trong số họ, người thẩm vấn lợi hại nhất chính là Vạn Cổ. "Giao cho tôi." "Được." Thi Huyên cảnh giác nhìn Vạn Cổ: "Ngươi muốn làm gì?" "Vạn Cổ bất tài, chỉ là đệ tử của thần y, hắn không chỉ biết chữa bệnh cứu người, mà còn biết chế độc giết người, độc dược trong tay nhiều không đếm xuể, không biết cô có muốn tự mình thử qua một chút không." Vạn Phong đầy hứng thú nói.

Có người giúp Vạn Cổ thử thuốc, chắc hắn sẽ rất vui?

Nhưng Vạn Cổ lại nhíu mày vẻ mặt ghét bỏ: "Quá yếu ớt, cho ta thử thuốc cũng không chịu nổi hai canh giờ." Vạn Phong nhìn Vạn Cổ một cách đầy ẩn ý, anh ta cũng đâu có nói thật sự để Thi Huyên thử thuốc cho hắn, tên này lại coi lời anh ta là thật sao? "Ta chỉ nói vậy thôi." "Ừm, ngươi có thể ra ngoài rồi." Vạn Cổ liếc Vạn Phong một cái, lên tiếng đuổi người.

Vạn Phong vừa bước ra ngoài đã nghe thấy tiếng la hét chói tai.

Đưa tay xoa xoa tai mình, Vạn Phong lẩm bẩm: "Bản lĩnh hành hạ người của Vạn Cổ đúng là càng ngày càng lợi hại rồi." Sau khi Tô Ngọc đến địa lao, Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Bảo ra ngoài xem cửa hàng mới.

Nguyên Bảo sau khi nhận được bản vẽ liền bắt đầu trang trí, bây giờ đã trang trí xong một phần, hiệu quả tổng thể Nguyên Bảo đi xem qua đều thấy không tồi.

Vương Cẩn Hòa thấy thợ làm theo ý của mình, chuẩn bị xong hết những thứ cần thiết, trên mặt lộ vẻ hài lòng: "Nguyên Bảo, sau này thưởng cho mỗi người một chút." "Vâng, phu nhân." Xem xong cửa hàng, Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Bảo chuẩn bị về nhà họ Tô.

Chương 322

Trên đường về, hai người gặp một con ngựa điên đang phi nước đại trên đường.

Khi Nguyên Bảo chuẩn bị ra tay, một người khác đã nhanh hơn một bước.

Sau khi giết chết con ngựa, người cứu Vương Cẩn Hòa đi tới: "Cô nương, cô không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa liếc đối phương một cái, mắt người này không được tốt lắm, búi tóc phu nhân của cô còn chưa rõ ràng sao?

Lại còn gọi cô là cô nương? "Đa tạ." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt cảm ơn.

Mặc dù đối với cô, ơn cứu mạng của người này chẳng qua chỉ là thừa thãi. "Cô nương, tôi tên là Ôn Dịch Trạch, không biết cô nương tên gì?

Chúng ta có thể làm bạn không?" "Tôi không kết bạn với đàn ông, tôi có tướng công và một đứa con trai năm tuổi rồi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Ôn Dịch Trạch dường như rất kinh ngạc khi Vương Cẩn Hòa đã có con: "Trông cô không giống." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Ôn Dịch Trạch, chỉ vào kiểu tóc phu nhân của mình: "Tôi đã búi tóc phu nhân rồi, anh không nhìn ra à?" Ôn Dịch Trạch lúng túng gãi đầu: "Tôi không để ý." "Nguyên Bảo, chúng ta đi thôi, Tô Ngọc bên kia chắc đã xong việc rồi." Vương Cẩn Hòa dắt Nguyên Bảo chuẩn bị rời đi.

Ôn Dịch Trạch thấy Vương Cẩn Hòa muốn đi, theo phản xạ định đuổi theo.

Nguyên Bảo chắn trước mặt Ôn Dịch Trạch: "Đừng động vào thiếu phu nhân của chúng tôi, cái giá đó anh không gánh nổi đâu." "À phải rồi, cảm ơn anh đã cứu thiếu phu nhân của chúng tôi, dù chỉ là hành động thừa thãi." Nguyên Bảo đá con ngựa đã chết bên chân bay xa mấy mét.

Vẻ mặt nhẹ nhàng đó khiến Ôn Dịch Trạch hơi nhíu mày: "Dù sao tôi cũng là ân nhân cứu mạng của thiếu phu nhân các người." "Nguyên Bảo, về thôi." Ngay khi Nguyên Bảo còn muốn nói gì đó, Vương Cẩn Hòa đã gọi từ phía trước.

Nguyên Bảo vội vàng đuổi theo, chuyện này về cứ nói lại với thiếu gia là được.

Con ngựa điên này xuất hiện thật kỳ quái, Ôn Dịch Trạch này cũng có điểm đáng ngờ.

Ôn Dịch Trạch nhìn Vương Cẩn Hòa cứ thế bỏ đi, vô thức nhíu mày, xem ra người này thật sự không coi mình ra gì.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo nói: "Chuyện này tôi sẽ nói với Tô Ngọc." "Vâng, thiếu phu nhân." Về đến nhà, quả nhiên Tô Ngọc đã xong việc.

Vương Cẩn Hòa bước tới ngồi lên đùi anh.

Tô Ngọc thả lỏng cơ thể để Vương Cẩn Hòa có thể ngồi thoải mái hơn. "Có một chuyện muốn nói với anh." Vương Cẩn Hòa kể cho Tô Ngọc nghe chuyện gặp trên phố.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn cô: "Sợ anh hiểu lầm à?" "Không phải, chỉ là nói với anh một tiếng, để phòng sau này có người đến trước mặt chúng ta châm ngòi ly gián." Vương Cẩn Hòa rất rõ một điều, giữa vợ chồng có chuyện gì nhất định phải nói rõ ràng.

Đặc biệt là loại người đột nhiên xuất hiện lại khó hiểu như thế này càng phải nói rõ.

Không phải sợ đối phương không tin, mà chỉ muốn đối phương yên lòng.

Tô Ngọc ôm eo Vương Cẩn Hòa, sự chú ý không đặt lên người gã đàn ông kia: "Tiểu Hòa, em không có cảm tình với người tên Ôn Dịch Trạch này sao?" "Một chút cũng không, em cảm thấy người này cố ý xuất hiện, con ngựa điên kia cũng xuất hiện rất khó hiểu, đặc biệt là người này, vừa xuất hiện đã tỏ ra thân thiết với em như thể em và hắn ta quen thân lắm vậy." Vương Cẩn Hòa càng phàn nàn thì tâm trạng càng tệ, càng cảm thấy người này cố ý tiếp cận mình. "Chuyện này sau này anh sẽ xử lý." Khi đối diện với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc luôn thu lại khí thế của mình để tránh làm cô bị thương. "Vậy giao cho anh đấy, em đi soạn lại phương thức trồng lúa lai, sang năm phải bắt đầu thực hiện rồi, còn một vài chi tiết em phải làm cho rõ." Vương Cẩn Hòa thấy chuyện này có Tô Ngọc giúp thì hoàn toàn yên tâm.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, em cứ đi làm việc của mình đi, đến giờ ăn cơm anh sẽ gọi em." "À phải rồi, Tiểu Bảo với Tiểu Trí hai đứa nó chạy đi đâu rồi?" "Đi đến nhà bạn chơi rồi, yên tâm, anh đã cho Nguyên Lâm đi theo." Thấy có người đi theo hai đứa Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa hoàn toàn yên tâm: "Vậy được, em đi làm việc đây." Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, tâm trạng của Tô Ngọc thay đổi rõ rệt, ngay cả khí thế cũng biến đổi rất nhiều.

Lúc Nguyên Bảo đi tới liền thấy dáng vẻ đầy sát khí của Tô Ngọc. "Thiếu gia, bình tĩnh." Nguyên Bảo bước tới đặt tay lên vai anh.

Tô Ngọc khẽ ừ: "Nguyên Bảo, ngươi kể lại cho ta chuyện của Tiểu Hòa trên phố hôm nay, còn con ngựa điên kia là thế nào cũng điều tra rõ cho ta." "Vâng." Sau đó Nguyên Bảo kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc, kể còn chi tiết hơn cả Vương Cẩn Hòa.

Nghe xong, đầu ngón tay Tô Ngọc gõ nhẹ lên mặt bàn: "Quả nhiên giống như Tiểu Hòa nói, kẻ đến không có ý tốt." "Thiếu gia, có cần đi điều tra không?" "Gần đây ta không có việc gì, nếu có người tự tìm đến cái chết, ta đương nhiên phải thành toàn, không cần để ý." Tô Ngọc híp mắt, lạnh lùng nói.

Nếu đã cố ý tiếp cận Tiểu Hòa, vậy thì cái tên Ôn Dịch Trạch này sẽ còn xuất hiện. "Thiếu gia, họ Ôn này..." Tô Ngọc gật đầu: "Không sai, chính là nhà đó." "Bọn họ chạy tới đây làm gì?" Nguyên Bảo nhíu mày nói.

Theo quy định, lúc này những người đó không thể xuất hiện ở đây.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Nguyên Bảo, tốt bụng nhắc nhở: "Nguyên Bảo, nhà họ Ôn ở nơi nào, ngươi nên biết rõ chứ?" Nơi nào?

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ý thiếu gia là..." Tô Ngọc làm động tác im lặng: "Xem ra thân phận của ta sắp không giấu được nữa rồi." "Nguyên Bảo, chuẩn bị một chút, ta vào cung gặp hoàng huynh." Nguyên Bảo đi chuẩn bị một ít rượu nho, rượu mạnh cùng với rau củ, dâu tây để Tô Ngọc mang vào cung.

Sự xuất hiện của Tô Ngọc khiến Huyền Phỉ Nhiên không khỏi có chút kinh ngạc: "Tiểu Ngọc, hôm nay sao lại có thời gian đến thăm hoàng huynh?" Huyền Phỉ Nhiên có thể cảm nhận được Tô Ngọc không thích hoàng cung, nếu không có chuyện gì thì anh sẽ không đến. "Hoàng huynh, thân phận của đệ không giữ được qua năm nay nữa rồi." Tô Ngọc mở lời.

Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày hỏi: "Tại sao?" Những người biết chuyện đều đã bị hắn bịt miệng, dù có nói riêng tư cũng không thể truyền ra ngoài. "Hoàng huynh, có chuột chui vào nhà rồi." "Chuột?

Lúc này bọn chúng đến làm gì?" Sắp đến Tết rồi mà còn công khai chạy tới, đây là muốn khiêu khích hắn sao?

Tô Ngọc đi đến trước bàn sách, tay chống lên mép bàn nhìn thẳng vào mắt Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, năm nay Huyền quốc có biến động gì?" Huyền Phỉ Nhiên được Tô Ngọc nhắc nhở liền hiểu ra: "Bọn chúng đến vì Tiểu Hòa." "Không sai, hoàng huynh, đệ không vui rồi." Tô Ngọc biết Huyền Phỉ Nhiên đối với mình cũng tốt như Tô Cửu, nên khi nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên cũng có thêm vài phần thân mật.

Từ khi Tô Ngọc trở thành đệ đệ của hắn, đây là lần đầu tiên hắn nghe Tô Ngọc nói những lời như vậy. "Hoàng huynh quyết định giao chuyện này cho đệ xử lý.

Nếu đã là chuột chui vào thì cứ trực tiếp đập chết, hoàng huynh cho đệ quyền này." Huyền Phỉ Nhiên tin rằng Tô Ngọc có thể làm tốt hơn cả hắn.

Mục đích Tô Ngọc đến chính là vì điều này, bây giờ cuối cùng đã đạt được mục đích của mình. "Hoàng huynh vẫn là tốt với đệ nhất." Tô Ngọc vui vẻ gật đầu. "Đệ muốn nói đại ca đối xử với đệ không tốt sao?" Tô Cửu từ bên ngoài đi vào, lạnh lùng hỏi.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Tô Cửu: "Đại ca, huynh đến khi nào vậy?" "Vừa đến." "Hoàng huynh, đệ đi thăm mẫu hậu đây, không làm phiền huynh và đại ca bàn chuyện." Nói xong liền chuồn đi, phòng trường hợp hai người giữ lại nói này nói nọ.

Nhìn Tô Ngọc chạy nhanh như vậy, Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười lắc đầu: "Chạy nhanh thế, sợ chúng ta giữ lại không cho đi à?" "Chắc là vậy." Huyền Phỉ Nhiên không biết nói gì hơn, nếu họ thật sự muốn giữ Tô Ngọc lại giúp đỡ, chẳng lẽ anh còn chạy thoát được sao?

Tô Ngọc thong thả đi đến tẩm cung của Thái hậu, lúc đến trong tẩm cung còn có một vài cung phi.

Các cung phi đó nhìn thấy Tô Ngọc liền nhíu mày: "Thiếu gia nhà họ Tô?

Ai cho ngươi vào hậu cung?" Một ngoại nam không có chức quan lại dám tự ý vào hậu cung.

Tô Ngọc chán ghét liếc nhìn cung phi vừa lên tiếng, đi đến trước mặt Thái hậu: "Tô Ngọc tham kiến Thái hậu." Thái hậu vốn đang hơi khó chịu vì mấy cung phi này, thấy Tô Ngọc thì cuối cùng cũng vui lên. "Tiểu Ngọc, hôm nay sao lại vào cung thăm ai gia?" Thái hậu hiền từ nhìn Tô Ngọc. "Tứ Quý vừa gửi đến một ít dâu tây, con lựa một ít mang đến cho Thái hậu." Tô Ngọc ra hiệu cho Nguyên Bảo mang đồ vào.

Nhìn thấy những quả dâu tây kia, các cung phi có mặt đều không nhịn được nuốt nước bọt.

Chương 323

Mùi này thơm quá.

Đồ của Tứ Quý có tiền cũng chưa chắc mua được, trong cả hoàng cung có thể thường xuyên ăn, ngoài Hoàng thượng ra thì chỉ có Thái hậu và Hoàng hậu, mà đó là do bên Tứ Quý chuyên gửi vào cung.

Hơn nữa mỗi lần đồ gửi vào Hoàng thượng đều đưa hết cho Thái hậu và Hoàng hậu, bọn họ chẳng có gì.

Bây giờ thấy Tô Ngọc lại mang vào nhiều dâu tây như vậy, trong lòng có chút đố kỵ. "Tô Ngọc, nếu ngươi đã mang dâu tây vào cung sao không mang nhiều thêm một chút." Một vị cung phi lên tiếng hỏi. "Đúng vậy, đã có đồ tốt như vậy sao không cung cấp riêng cho hoàng cung." Cung phi lúc nãy mỉa mai Tô Ngọc nói giọng chua ngoa.

Tô Ngọc cười khẩy một tiếng: "Ngay cả Hoàng thượng và Thái hậu cũng chưa từng bắt tôi phải cung cấp riêng đồ trong tay cho hoàng cung, các người là cái thá gì chứ?" "Tô Ngọc, ngươi hỗn xược!" Từ khi ăn rau quả của Tứ Quý, không chỉ sức khỏe của Thái hậu và Hoàng hậu tốt lên mà da dẻ cũng đẹp không tả xiết.

Ngay cả Hoàng thượng cũng trẻ ra không ít, hoàn toàn không giống vẻ chưa già đã suy như trước đây.

Nếu không phải bọn họ không có kênh để mua những thứ này, thì cần gì phải vì chút đồ ăn mà nói ra vào lúc này. "Thái hậu còn chưa lên tiếng, ngươi đã mở miệng rồi sao?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn cung phi vừa nói, lạnh lùng cười. "Tiểu Ngọc nói đúng, ai gia còn chưa tỏ thái độ với Tiểu Ngọc mà ngươi đã dám làm thế?

Xem ra gần đây Hoàng thượng đối xử với các ngươi quá tốt, đến mức các ngươi dám tát vào mặt ai gia.

Thông ma ma, đi gọi Hoàng thượng đến đây." Thái hậu nghiêm mặt, lạnh lùng ra lệnh. "Vâng, Thái hậu." Thấy Thái hậu cho người đi gọi Hoàng thượng, cung phi kia vội vàng quỳ xuống đất: "Thái hậu tha mạng, thần thiếp nhất thời lỡ lời, mong Thái hậu thứ tội." Thái hậu lười để ý đến cung phi đang quỳ dưới đất. "Tiểu Ngọc, hôm nay con vào cung sao không đưa Tiểu Hòa và Tiểu Bảo đến chơi?" Thái hậu đã rất lâu không gặp hai mẹ con Tiểu Bảo. "Tiểu Hòa đang chuẩn bị cho việc gieo trồng vụ xuân sau Tết, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi chơi với bạn của chúng rồi, đợi chúng nó xong việc con sẽ đưa đến." Tô Ngọc cười giải thích.

Thái hậu nghe nói Vương Cẩn Hòa đang bận lo chuyện gieo trồng sau Tết, khẽ thở dài: "Sắp Tết rồi, bảo Tiểu Hòa đừng quá mệt mỏi, lúa nước bây giờ đã rất tốt rồi." Sản lượng cao hơn trước gấp đôi, đối với Thái hậu mà nói đã rất mãn nguyện rồi. "Sau khi về con sẽ nói với Tiểu Hòa." Hai người nói chuyện như chốn không người, khiến những người vừa mỉa mai Tô Ngọc sắc mặt có chút tái nhợt.

Bọn họ không thể nào ngờ rằng Tô Ngọc, một người không có chức quan, lại có thể được Thái hậu yêu thích.

Lúc này các cung phi mới nhớ ra tại sao Tô Ngọc có thể vào cung, bây giờ xem ra hoàn toàn là nhờ ân điển của Thái hậu.

Bọn họ lại bỏ qua chi tiết quan trọng như vậy.

Rất nhanh, Hoàng thượng cùng Tô Cửu đã đến.

Thấy Tô Cửu, nụ cười trên mặt Thái hậu cũng nhiều hơn: "Tiểu Cửu, hai anh em con hôm nay có hẹn nhau không vậy?" "Thưa Thái hậu, Tiểu Ngọc đến trước thần một lúc lâu." Tô Cửu cũng không ngờ hôm nay Tô Ngọc lại vào cung. "Ngồi cả đi." "Tham kiến Hoàng thượng." Các cung phi vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Huyền Phỉ Nhiên liếc họ một cái, quay sang nhìn Thái hậu: "Mẫu hậu, họ làm gì khiến người không vui vậy?" Thái hậu kể lại sự việc cho Hoàng thượng một cách đơn giản. "Chuyện này ai gia và Hoàng thượng đều không ép buộc Tiểu Ngọc, bọn họ lại tự cho mình là quan trọng, đây là không coi ai gia là Thái hậu ra gì rồi." Thái hậu nhìn mấy người đang quỳ run rẩy dưới đất, lạnh lùng nói. "Thần thiếp không có ý đó." "Tiểu Ngọc mang đồ đến hiếu kính ai gia, các ngươi nói những lời như vậy không phải là tát vào mặt Tiểu Ngọc mà là tát vào mặt ai gia." Thái hậu lạnh lùng nhìn họ, tức giận nói.

Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng hiểu ra chuyện gì. "Đồ của Tiểu Ngọc, nó muốn bán thế nào thì bán thế đó, muốn tự mình kiếm tiền.

Đồ của trẫm và Hoàng hậu, Thái hậu đều là do Tô Cửu giúp đỡ kết nối." Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn họ, cảnh cáo. "Bất kính với Thái hậu, cấm túc nửa năm, chép Nữ giới một trăm lần." Các cung phi quỳ dưới đất không dám nói thêm một lời, trong lòng không khỏi chua xót.

Họ là cung phi của Hoàng thượng mà lại không được sủng ái bằng Tô Ngọc.

Họ bị phạt, cuối cùng người được lợi chỉ có thể là Hoàng hậu và những người thân thiết với Hoàng hậu.

Những người không bị Hoàng thượng trừng phạt nhìn họ như nhìn kẻ ngốc.

Nhị thiếu gia nhà họ Tô có thể tùy tiện vào cung, thậm chí không cần thông báo đã vào thẳng tẩm cung của Thái hậu, điều đó cho thấy Tô Ngọc có một địa vị không hề tầm thường.

Tứ Quý có thể liên tục gửi rau quả dưỡng sinh cho Hoàng thượng, thật sự chỉ vì Tô đại nhân sao?

Họ thấy chưa chắc.

Mỗi lần Tứ Quý gửi hoa quả, rau củ đến, Hoàng hậu đều cho họ qua nếm thử, thậm chí mỗi người còn được chia nửa quả dưa hấu.

Có thể thấy đối với những thứ này, Hoàng hậu căn bản không để tâm.

Hoàng hậu có thể không để tâm chỉ có thể chứng tỏ rằng thứ này họ muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, đây thật sự là chuyện mà nhân tình của Tô đại nhân có thể làm được sao?

Mấy cung phi ngồi trên ghế, họ đều có con của riêng mình, tuy đều là con gái nhưng họ cũng đã mãn nguyện rồi.

Dù Hoàng thượng nói cho họ một đứa con, sau này sẽ không đến tẩm cung của họ nữa, họ cũng rất biết ơn.

Mọi người đều biết Hoàng thượng và Hoàng hậu tình cảm sâu đậm, nếu không phải Hoàng hậu mở lời, Hoàng thượng sẽ không thèm nhìn họ lấy một cái. "Hoàng thượng, vết thương của công chúa Trường Lạc đã khỏi chưa ạ?

Mấy ngày nay Hoàng hậu vẫn luôn không cho thần thiếp gặp công chúa Trường Lạc." "Ừm." Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt ừ một tiếng.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, hoàng huynh có chút giống tra nam mà Tiểu Hòa nói. "Tất cả lui ra đi." Huyền Phỉ Nhiên phất tay cho người lui.

Đợi người đi rồi mới mất kiên nhẫn nói: "Thật phiền phức." "Bọn họ vẫn còn an phận." Nếu Hoàng hậu đối xử với họ như vậy mà họ còn dám ra tay với Hoàng hậu, thì hắn chắc chắn sẽ không tha cho họ.

Tô Ngọc thở dài, ba người còn lại thấy vậy liền buồn cười hỏi: "Con trẻ này, thở dài cái gì." "Con cứ có cảm giác mỗi lần con đến hoàng cung đều không có chuyện gì tốt." Lần trước trực tiếp khiến Huyền Phỉ Nhiên xử lý Lăng quý phi.

Lần này mấy người kia tuy không bị xử lý nhưng cũng không khác biệt là mấy.

Huyền Phỉ Nhiên nghĩ lại thấy đúng là như vậy: "Tiểu Ngọc, hay là đệ đến thêm vài lần, giúp hoàng huynh dọn dẹp sạch sẽ các cung phi trong hậu cung?" Tô Ngọc liếc trắng mắt nhìn Huyền Phỉ Nhiên, lời như vậy mà anh ta cũng nói ra được: "Hoàng huynh, đó là nữ nhân của huynh chứ không phải của đệ, liên quan gì đến đệ?" Huyền Phỉ Nhiên bị Tô Ngọc chọc tức đến bật cười, đưa tay chỉ vào anh: "Cái tên này." "Việc cần làm con đã làm xong, con về đón con trai đây." Tô Ngọc đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Nếu còn ở lại, anh thật sự sợ Huyền Phỉ Nhiên sẽ tính kế mình, dù chưa chắc đã tính kế được. "Đi đi, đến đêm giao thừa thì đưa Tiểu Hòa và hai đứa trẻ vào cung.

Vừa rồi đại ca của đệ nói người của bọn họ cũng đã đến, kẻ đến không có ý tốt đâu." Vẻ mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên nghiêm túc.

Tô Ngọc không hề ngạc nhiên về điều này: "Chẳng phải rất bình thường sao?" Huyền Phỉ Nhiên cũng chỉ thuận miệng nói, không ngờ Tô Ngọc lại coi là thật: "Ta biết, Trường Lạc cứ suốt ngày đòi đến học võ với đệ." "Để sau Tết đi, gần đây đệ không có thời gian.

Nếu Trường Lạc gấp, đệ sẽ tìm cho con bé một nữ ám vệ đến trước, để cô ấy dạy trước." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Chương 324

Anh cũng không quan tâm việc mình để lộ người của mình trước mặt Huyền Phỉ Nhiên. "Được." "Vậy đệ về trước đây, cán nương, sau này con sẽ đưa Tiểu Hòa và bọn trẻ đến thăm người." Tô Ngọc nói với Thái hậu xong mới rời đi.

Khi Tô Ngọc về nhà, Vương Cẩn Hòa đang cầm bản kế hoạch của mình định đi tìm Ti Nông hỏi ý kiến.

Vừa ra khỏi cửa chưa được bao lâu thì bị người chặn lại: "Chúng ta thật có duyên lại gặp nhau rồi, lần này cô có thể cho tôi biết tên của cô được chưa?" Vương Cẩn Hòa đi vòng qua bên cạnh, cái kiểu giả vờ tình cờ gặp nhau trên phố lớn này thật khiến người ta buồn nôn.

Ôn Dịch Trạch nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi, nụ cười trên mặt có chút cứng lại, hắn ta quay người đuổi theo, mặt dày nói: "Dù sao tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cô, cô đối xử với ân nhân cứu mạng của mình như vậy, cô thấy có hợp lý không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên dừng bước, Ôn Dịch Trạch suýt chút nữa đâm sầm vào cô. "Anh nói anh là ân nhân cứu mạng của tôi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Ôn Dịch Trạch, mặt không biểu cảm hỏi. "Không sai." Ôn Dịch Trạch tuy không biết tại sao Vương Cẩn Hòa lại hỏi câu như vậy, nhưng hắn ít nhiều đã có suy đoán. "Nguyên Bảo." Vương Cẩn Hòa gọi Nguyên Bảo đang đi theo mình ra.

Khi nhìn thấy Nguyên Bảo, Ôn Dịch Trạch có chút nghi hoặc không biết cô gọi người ra làm gì. "Đánh thắng Nguyên Bảo thì tôi sẽ thừa nhận anh là ân nhân cứu mạng của tôi." Vương Cẩn Hòa khoanh tay, cười như không cười nhìn Ôn Dịch Trạch.

Cô rất muốn xem người này rốt cuộc có dám động thủ với Nguyên

Bảo không.

Ôn Dịch Trạch nhìn Nguyên Bảo không mấy nổi bật, trông lại rất gầy gò, trong lòng khinh thường.

Hắn ta tự tin rằng mình chắc chắn có thể thắng được người này. "Được." Ôn Dịch Trạch lập tức đồng ý.

Vương Cẩn Hòa lùi sang một bên nhìn Nguyên Bảo đang đứng đó: "Nguyên Bảo, chú ý chừng mực." "Vâng, thiếu phu nhân." Ôn Dịch Trạch đột nhiên ra tay giành thế chủ động, một quyền đánh vào người Nguyên Bảo.

Cú đấm này không những không làm Nguyên Bảo đau mà còn khiến tay của Ôn Dịch Trạch bị gãy.

Nhìn cổ tay Ôn Dịch Trạch vặn vẹo, vẻ mặt đau đớn, Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, không phải tôi bảo cậu chú ý chừng mực sao?" Nguyên Bảo có chút phiền muộn: "Thiếu phu nhân, tôi chưa ra tay." Bản lĩnh của chính hắn không đủ, thật sự không liên quan gì đến cậu.

Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên bị Nguyên Bảo làm cho cứng họng, nhưng Nguyên Bảo nói cũng đúng, cậu chưa ra tay mà Ôn Dịch Trạch đã có thể tự làm mình bị thương như vậy, thật là ngu ngốc. "Dưới tay người nhà của tôi, anh còn không qua nổi một chiêu mà lại nói với tôi anh là ân nhân cứu mạng?

Đúng là chuyện nực cười." Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mặt chán ghét.

Loại người vừa tầm thường vừa tự tin này rốt cuộc từ đâu ra vậy? "Cô..." "Đừng có ý định ăn vạ người nhà tôi.

Tất cả mọi người ở đây đều thấy, người nhà tôi chỉ đứng đây không hề động một bước, anh tự đánh người nhà tôi rồi làm gãy tay mình, không liên quan gì đến chúng tôi cả." Vương Cẩn Hòa cắt ngang lời Ôn Dịch Trạch, nói không chút khách khí.

Trong và ngoài lời đều chỉ có một ý, muốn ăn vạ chúng tôi à?

Không có cửa đâu. "Huyền chủ yên tâm, chúng tôi đều tận mắt thấy không liên quan gì đến mọi người, nếu cần chúng tôi làm chứng cho vị công tử này, chỉ cần nói một tiếng là được." Một người dân bên cạnh vui vẻ nói.

Huyền chủ của họ đã trồng được lúa năng suất cao, lại còn bán giá thấp cho triều đình để họ có thể trồng được lúa năng suất cao.

Bây giờ Huyền chủ có chuyện, họ đương nhiên phải giúp đỡ.

Vương Cẩn Hòa nhìn Ôn Dịch Trạch cười ôn hòa: "Anh hùng cứu mỹ nhân trước hết phải xem mình có năng lực đó không đã." "Con ngựa đó tại sao lại phát điên, đại phu nhà tôi đã điều tra ra rồi.

Một con ngựa lao về phía tôi, lại còn bị trúng thuốc, cùng với anh, một ân nhân xuất hiện thật đúng lúc?

Ôn Dịch Trạch, anh nói xem đây là lý do gì?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Ôn Dịch Trạch, trong mắt đầy vẻ chế giễu.

Ôn Dịch Trạch bị những lời của Vương Cẩn Hòa làm cho tức run người, hắn ta chưa bao giờ bị người khác sỉ nhục như vậy. "Nguyên Bảo, chúng ta đi tìm Ti Nông." "Vâng." Sau khi hai người rời đi, đám đông vây xem cũng dần giải tán.

Lúc này Ôn Dịch Trạch nghe thấy tiếng bước chân, còn tưởng là người của mình, nhưng khi hắn ta ngẩng đầu lên nhìn thấy người đàn ông đang đứng trước mặt, từ trên cao nhìn xuống mình, cả người hắn ta đều ngây dại. "Ngươi là... ai..." "Chồng của Vương Cẩn Hòa." Tô Ngọc cầm một con dao găm, tùy ý nghịch trong tay.

Anh nhìn con dao trong tay không chút biểu cảm: "Là đâu muốn tính kế vợ ta?" "Là tay hay là chân, hay là cái đầu trông không được thông minh cho lắm của ngươi đây?" Tô Ngọc có chút khổ não nhìn Ôn Dịch Trạch, anh nghịch con dao trong tay đến mức tạo ra tàn ảnh, khiến Ôn Dịch Trạch lúc nào cũng lo sợ anh sẽ lỡ tay văng con dao găm vào người mình.

Ôn Dịch Trạch nuốt nước bọt: "Tôi...

đây là hiểu lầm." "Hiểu lầm?

Ba lần bốn lượt đến tìm vợ ta, ngươi coi Tô Ngọc ta là người chết rồi chắc?" Sống lại một đời, giới hạn cuối cùng của anh chính là vợ con và người nhà. "Tôi không có tìm vợ của anh." "Ngươi muốn nói ta bị mù à?" Tô Ngọc không vui, lời nói của người này thật khiến người ta khó chịu.

Ôn Dịch Trạch nén đau ở cổ tay: "Tay tôi bị gãy là do người nhà anh làm, coi như huề nhau." Huề nhau?

Tô Ngọc lặp lại ba từ này, sau đó cười không ngớt. "Ngươi tưởng ta vừa rồi không có ở đây nên coi ta là đồ ngốc để lừa gạt à." Tô Ngọc càng không vui.

Nguyên Húc và những người đi theo Tô Ngọc không khỏi có chút lo lắng, dáng vẻ này của thiếu gia còn đáng sợ hơn cả lúc không khống chế được sát khí trong cơ thể trước đây.

Tô Ngọc lúc trước còn có sự nhẫn nhịn, Tô Ngọc bây giờ dường như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Ôn Dịch Trạch đúng là có ý định như vậy, Tô Ngọc chắc là không thấy, chẳng phải là hắn nói gì thì là nấy sao? "Đồ không biết xấu hổ, rõ ràng là ngươi tự mình đánh người ta, kết quả học nghệ không tinh cuối cùng làm gãy tay mình, vậy mà còn mặt dày nói những lời như vậy." Một ông chủ bán đồ chơi nhỏ bên cạnh nói với vẻ khó chịu.

Người này thật đúng là không biết xấu hổ, tự mình làm sai mà còn dám đổ trách nhiệm lên người khác, thật không thể nhịn được. "Nghe thấy chưa?" Giọng nói nhẹ nhàng khiến Ôn Dịch Trạch theo phản xạ muốn bỏ chạy, hắn không muốn đối mặt với một kẻ biến thái như Tô Ngọc.

Tô Ngọc túm lấy cổ áo Ôn Dịch Trạch, một quyền đấm vào mặt hắn ta: "Ta ra tay, bất kể ngươi từ đâu đến, dám có ý đồ với vợ ta là ta có thể giết chết ngươi." Những người này không muốn sống yên ổn, cứ phải đến gây phiền phức cho anh.

Nguyên Húc thấy Tô Ngọc muốn ra tay với Ôn Dịch Trạch, vội vàng bước tới ngăn lại: "Thiếu gia, bây giờ giết người này sẽ mang lại phiền phức cho chúng ta." Tô Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Húc, đôi mắt đó không có chút cảm xúc nào, khiến Nguyên Húc nổi da gà. "Nguyên Húc, ngươi nghĩ ta sẽ sợ à?" Nguyên Húc biết Tô Ngọc không sợ, nhưng vấn đề là nếu chuyện này làm lớn lên sẽ không dễ giải thích với Hoàng thượng. "Chuyện này ta muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó." Một câu nói khiến Nguyên Húc ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, đây là Hoàng thượng đã đồng ý?

Ôn Dịch Trạch không ngừng lùi về sau, hắn chỉ muốn tiếp cận Vương Cẩn Hòa, ai ngờ lại chọc phải một kẻ biến thái như thế này.

Tô Ngọc chính là một tên điên.

Chương 325

"Các ngươi còn chờ gì nữa?" Khi Tô Ngọc đang nói chuyện với Nguyên Húc, Ôn Dịch Trạch đột nhiên gầm lên giận dữ với những người bên cạnh.

Những người này nhìn hắn bị đối xử như vậy mà vẫn có thể thờ ơ.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Ôn Dịch Trạch, ngay khi hắn vừa dứt lời, mấy hắc y nhân xuất hiện trước mặt Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn những người này, ánh mắt lạnh đi: "Các ngươi gan thật." Đây là coi Huyền quốc như đất nước của mình rồi.

Nguyên Húc cũng không ngờ bên cạnh Ôn Dịch Trạch lại có người, không chỉ có người mà còn dám xuất hiện một cách ngang nhiên như vậy. "Chủ tử nói muốn mạng của hắn." Một trong số họ nhìn Tô Ngọc với ánh mắt nóng rực, chỉ cần người này chết, nhiệm vụ của họ sẽ hoàn thành. "Bây giờ không phải lúc, đi." Nghe cuộc đối thoại của hai người, Tô Ngọc có chút bất ngờ, những người này lại muốn mạng của mình?

Xem ra kẻ đứng sau đã biết mình là ai rồi. "Nguyên Húc, có người muốn mạng của chủ tử nhà ngươi, ngươi nói xem nên làm thế nào?" Tô Ngọc nhẹ nhàng hỏi, hoàn toàn không coi những người đối diện ra gì.

Nguyên Húc không nói gì, chỉ nhìn đối phương, muốn mạng của thiếu gia nhà họ?

Chỉ bằng mấy người này cũng xứng sao? "Thiếu gia, giữ người lại cho Vạn Cổ làm dược nhân." Vạn Cổ trước đây cứ luôn nói người trong tay quá yếu, cho ông ta thử thuốc cũng không chịu nổi.

Những người này xuất thân là ám vệ, chắc sẽ mạnh hơn một chút. "Ừm." Được Tô Ngọc đồng ý, Nguyên Húc trực tiếp ra tay.

Vừa giao đấu, những người đối diện đã biết họ không phải là đối thủ của Nguyên Húc, huống chi bên cạnh còn có một Tô Ngọc.

Bây giờ Ôn Dịch Trạch cũng bị trọng thương, đối với họ, Ôn Dịch Trạch bị thương chính là một gánh nặng.

Mà người này lại không thể vứt bỏ.

Sau khi cân nhắc lợi hại, người cầm đầu lên tiếng: "Rút!" Một tiếng "Bùm", trước mặt Tô Ngọc và Nguyên Húc tràn ngập khói mù, khi khói mù tan đi, những người lúc nãy đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nguyên Húc quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, có cần đuổi theo không?" "Không cần, chúng ta đi tìm Tiểu Hòa." Tô Ngọc híp mắt nhìn nơi những người đó biến mất, rồi cùng Nguyên Húc quay người đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Khi hai người đến chỗ của Ti Nông, Vương Cẩn Hòa đang cùng Ti Nông bàn bạc về việc gieo trồng vụ xuân sắp tới.

Ti Nông và những người khác vừa nghe Vương Cẩn Hòa nói, vừa ghi chép lại một số nội dung, thỉnh thoảng lại gật đầu lia lịa. "Huyền chủ yên tâm, những điều này chúng tôi đều đã ghi lại, sau này chúng tôi sẽ theo ý của Huyền chủ để dạy tất cả những người dân nhận được hạt giống cách trồng lúa năng suất cao." Ti Nông nhìn Vương Cẩn Hòa như nhìn thấy vàng, ánh mắt đó khiến Vương Cẩn Hòa cũng phải ngại ngùng.

Tô Ngọc liếc nhìn Ti Nông, tâm trạng không hiểu sao có chút khó chịu. "Tiểu Hòa, hai người bàn xong chưa?

Chúng ta nên đi rồi." Tô Ngọc bước vào, lờ đi Ti Nông, nhìn

Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Phương hướng chính đã nói với họ rồi, sau này dù chúng ta có về Tạ gia thôn thì bên này cũng không có vấn đề gì." Mọi người đều là người làm ruộng, chỉ cần nói một lần là họ hiểu ý cô ngay. "Vậy thì tốt, nếu đã nói xong hết rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, không muốn cô ở quá gần những người này. "Được." Ti Nông vốn còn nhiều vấn đề muốn hỏi Vương Cẩn Hòa, kết quả là người đã bị Tô Ngọc dẫn đi mất.

Sau khi ra ngoài, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Tô Ngọc, có chút nghi hoặc hỏi: "Hôm nay anh sao vậy, trông tâm trạng có vẻ không tốt lắm." "Gặp phải một tên thiểu năng, còn có người muốn lừa anh như lừa một kẻ ngốc." Tô Ngọc vốn đã không vui vì Ôn Dịch Trạch, bây giờ tâm trạng lại càng tệ hơn.

Vương Cẩn Hòa không ngờ lại là vì chuyện này, cô đưa tay nắm lấy tay Tô Ngọc: "Hôm nay em cũng gặp Ôn Dịch Trạch, hắn ta đánh Nguyên Bảo kết quả làm gãy tay mình." Đáy mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười: "Tiểu Hòa, em nói với anh chuyện này là muốn xem trò cười của người khác sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Anh nói không sai, em chính là muốn xem trò cười của người khác." "Sao hắn ta có thể mặt dày nói là ân nhân cứu mạng của em, Nguyên Bảo không động đậy mà hắn còn không đánh lại, người như vậy thật quá vô dụng." Vương Cẩn Hòa càng nghĩ càng thấy mất mặt.

Hơn nữa còn là mất mặt trên phố lớn, trước mặt bao nhiêu người.

Đáy mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, anh thích nghe Vương Cẩn Hòa kể cho anh nghe những chuyện này. "Chúng ta đi thôi, sau này hắn ta sẽ không thể xuất hiện trước mặt em nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi.

Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, tò mò nhìn Tô Ngọc: "Có phải anh đã làm gì rồi không?" "Lúc anh đến đón em thì gặp hắn ta, hắn còn nói một vài lời không hay trước mặt anh, bị anh xử lý một trận rồi." Tô Ngọc không hề có chút ngại ngùng nào.

Nguyên Húc ở nơi Vương Cẩn Hòa không nhìn thấy liền đảo mắt, thiếu gia nhà họ ngày càng biết lừa thiếu phu nhân rồi. "Bị đánh cũng là đáng đời, không liên quan gì đến anh.

À phải rồi, cái tên Ôn Dịch Trạch này rốt cuộc muốn làm gì?" Cô không quen biết người này, nhưng nhìn dáng vẻ của hắn ta dường như nhất định phải dính dáng đến cô.

Dính dáng đến cô thì có lợi ích gì?

Chẳng qua là rau quả dưỡng sinh, và cả...

Khi Tô Ngọc đang cân nhắc có nên nói cho Vương Cẩn Hòa biết không, thì cô đã lên tiếng hỏi: "Hắn ta không phải là người của Huyền quốc đúng không?" Tô Ngọc sững người, kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao em lại cho rằng đối phương không phải người của Huyền quốc?" "Tô Ngọc, em chỉ là một người bình thường, người biết em là con gái của Dư Thanh Phong không nhiều, họ tiếp cận em không có lợi ích gì, nhưng nhìn dáng vẻ của Ôn Dịch Trạch, không tiếp cận em thì không cam lòng.

Mà giá trị trên người em bây giờ ngoài rau quả dưỡng sinh ra thì chỉ có phương pháp trồng lúa năng suất cao." Vương Cẩn Hòa nói một cách chắc chắn.

Tô Ngọc luôn biết Vương Cẩn Hòa rất thông minh, chỉ là không ngờ cô lại thông minh đến mức này.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, cũng không tiếp tục giấu cô: "Vậy anh nói thật với em, hắn đúng là không phải người của Huyền quốc.

Quốc gia mà hắn ta ở rất thích hợp để trồng lúa nước, chỉ là họ không có phương pháp phù hợp, dẫn đến sản lượng hàng năm rất thấp." Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, nếu là đến vì lúa năng suất cao, điều này cô không ngạc nhiên.

Nhưng làm sao người của quốc gia này lại biết được? "Tô Ngọc, anh nói xem làm thế nào mà bọn Ôn Dịch Trạch biết Huyền quốc có lúa năng suất cao?" Lời nhắc nhở của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc nhớ ra rốt cuộc mình đã bỏ sót điều gì.

Lúa giống năng suất cao mới xuất hiện được hai ba tháng, mà người ở tận nước khác đã biết rồi, tại sao chứ?

Là ai đã nói cho bọn họ? "Tiểu Hòa, chuyện này anh phải vào cung nói với hoàng huynh một tiếng." Tô Ngọc nhíu mày, vẻ mặt có chút nghiêm túc. "Anh đi đi, em đưa Nguyên Bảo về trước." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo đứng sau Vương Cẩn Hòa: "Nguyên Bảo, ngươi đưa Tiểu Hòa về, nhất định phải chú ý an toàn cho cô ấy." Bây giờ đám người của Ôn Dịch Trạch đều muốn có được Vương Cẩn Hòa, xung quanh cô đã không còn an toàn nữa. "Vâng." Tô Ngọc suy nghĩ một chút, quyết định đưa Vương Cẩn Hòa về nhà rồi mới vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Ngọc vừa ra khỏi cung lại chạy vào, bèn trêu chọc hỏi: "Ngươi tự dâng mình đến cửa giúp đỡ đấy à?" Tô Ngọc không có tâm trạng đùa giỡn với Huyền Phỉ Nhiên, anh kể lại chuyện trên phố và những suy đoán của mình cùng Vương Cẩn Hòa cho ông nghe. "Hoàng huynh, chuyện này ngay cả người của Huyền quốc chưa chắc đã biết hết, vậy mà người của Lăng quốc lại có tin tức nhanh nhạy như vậy.

Mới hai ba tháng thôi mà không chỉ biết chúng ta có lương thực năng suất cao, mà người của họ cũng đã đến đây rồi." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên không còn vẻ trêu chọc nữa, thay vào đó là sự nghiêm túc: "Những suy đoán và lo lắng của Tiểu Hòa đều có lý cả." "Xem ra Huyền quốc đã xuất hiện một đám ăn cây táo, rào cây sung." Tô Cửu lạnh lùng nói.

Bao năm nay Huyền Phỉ Nhiên gồng gánh Huyền quốc đã rất không dễ dàng, vậy mà bây giờ lại có kẻ dám làm như vậy.

Chương 326

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, ngươi nói xem người tung tin này ra sẽ là ai?" "Tạ Thầm." Tô Ngọc chắc chắn nói.

Anh nhớ kiếp trước Huyền quốc có một cuộc chiến tranh với Lăng quốc, và chính Tạ Thầm là kẻ chủ mưu, mục đích là để trừ khử đại ca, tìm cơ hội đưa Đại hoàng tử lên ngôi.

Khi đó Đại hoàng tử đã mười hai, mười ba tuổi, tuy tính cách không ra gì nhưng tài năng cũng có, chỉ là không thích hợp làm hoàng đế mà thôi.

Nếu kiếp trước nhà họ Tạ đã làm chuyện tương tự thì kiếp này cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Nhất là khi bây giờ Đại hoàng tử Huyền Thần đã trở thành một quân cờ vô dụng trong tay họ.

Nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt anh chuyển sang Huyền Phỉ Nhiên, cái nhìn kỳ lạ đó khiến Huyền Phỉ Nhiên toàn thân không thoải mái: "Tiểu Ngọc, ngươi có gì muốn nói thì nói thẳng đi, đừng nhìn ta như vậy." "Hoàng huynh, huynh nói xem quân cờ Tạ Linh đã bị phế, liệu nhà họ Tạ có tạo ra một quân cờ khác không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, cười như không cười hỏi. "Nhà họ không có nữ tử nào ở độ tuổi phù hợp cả." "Tạ Ương." Tô Ngọc nói ra một cái tên.

Cái tên này khiến sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên lập tức lạnh đi, ông chán ghét nói: "Tiểu Ngọc, ngươi đừng làm ta buồn nôn." Tạ Ương thích Tô Ngọc, nếu nhà họ Tạ thật sự đưa Tạ Ương vào cung thì ông ấy sẽ buồn nôn chết mất.

Mãi mới đuổi được một Linh Quý phi đi, kết quả lại đến một Tạ

Ương.

Tên nhóc thối Tiểu Ngọc này chọc tức mình thì có lợi ích gì chứ?

Thấy sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên khó coi, Tô Ngọc thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: "Hoàng huynh, với tâm tư của lão già Tạ Thầm kia, lão ta thật sự có thể làm ra chuyện như vậy, huynh vẫn nên nghĩ cách giải quyết chuyện này trước đi." "Cái đó không quan trọng, quan trọng là chuyện của Lăng quốc." Huyền Phỉ Nhiên cố gắng ép mình lờ đi những chuyện này, chuyển chủ đề về chính sự. "Chuyện bên Lăng quốc ngược lại dễ giải quyết, điều họ muốn chẳng qua là lương thực năng suất cao mà thôi." Huyền Phỉ Nhiên như có điều suy nghĩ gật đầu, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Tiểu Ngọc, các ngươi cũng chuẩn bị sẵn sàng đi, Lăng quốc chưa chắc đã bỏ qua cho Tiểu Hòa đâu." Tô Ngọc tức giận liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái: "Hoàng huynh, huynh muốn đánh nhau với tôi phải không?

Huynh nói những lời như vậy rất dễ bị ăn đòn đấy." "Tiểu Ngọc, ngươi đừng cho rằng Hoàng thượng đang kiếm chuyện, đứng trên góc độ hoàng quyền thì rất có khả năng." Tô Cửu thấy Tô Ngọc có vẻ không vui, liền nhíu mày lên tiếng.

Nghe lời Tô Cửu, Tô Ngọc cau mày: "Vậy sao?" Anh lại muốn xem xem ai dám đến cướp vợ anh.

Nếu người Lăng quốc ngay cả một phụ nữ đã kết hôn và có con cũng không buông tha, thì anh thật sự đã đánh giá cao kẻ cầm quyền của Lăng quốc rồi. "Tiểu Ngọc, người của Lăng quốc bên kia chắc sắp đến rồi." "Tôi biết rồi, hoàng huynh, tôi về trước đây." Tô Ngọc nói xong liền trực tiếp rời đi.

Nhìn bộ dạng trên mặt gần như viết mấy chữ "tâm trạng tôi không tốt", Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Tiểu Ngọc giận rồi." "Đổi lại là ai thì cũng sẽ giận thôi." Huyền Phỉ Nhiên cười mà không nói, Tô Cửu nói đúng, bất kể là ai đối mặt với chuyện như vậy cũng sẽ tức giận.

Sau khi trở về, Tô Ngọc liền cho người bắt đầu điều tra Lăng quốc, đặc biệt là những người đã đến Huyền quốc.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia hôm nay vào cung không thuận lợi sao?" Không nên chứ, theo sự coi trọng của Hoàng thượng đối với thiếu gia, những gì anh nói Hoàng thượng đều sẽ nghe mới phải.

Sao thiếu gia lại không vui rồi. "Cứ làm theo lời ta nói." Lúc tâm trạng không tốt, Tô Ngọc sẽ nói rất ít.

Thấy Tô Ngọc nói ít như vậy, Nguyên Bảo cũng không hỏi nhiều nữa mà đi sắp xếp chuyện này.

Trong lúc Tô Ngọc điều tra Lăng quốc, người của Lăng quốc đã ngang nhiên xuất hiện ở kinh thành Huyền quốc. "Đúng là không thể chờ đợi được rồi, lại xuất hiện vào dịp năm mới." Tô Ngọc nhìn tin tức Nguyên Bảo gửi về, cười lạnh nói. "Thiếu gia, họ đã công khai thân phận, người của chúng ta tạm thời không thể động đến họ." Tô Ngọc lắc đầu, bây giờ động đến người của Lăng quốc, anh không ngốc đến thế. "Cố Hề Nhược thế nào rồi?" Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến một người, nhìn Nguyên Bảo hỏi. "Cố Hề Nhược vẫn luôn tìm vị đại sư đó, cơ thể cô ta ít nhiều cũng đã xảy ra một số vấn đề." Nguyên Bảo nghĩ đến Cố Hề Nhược liền nói.

Cố Hề Nhược này, người bình thường không muốn làm, lại cứ muốn làm một kẻ bệnh tật. "Tốt lắm, xem ra phản phệ đã bắt đầu rồi." Nguyên Bảo nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng: "Thiếu gia, nếu Cố Hề Nhược thật sự bị bệnh, vậy chẳng phải cô ta sẽ bất chấp tất cả đến gây phiền phức cho phu nhân sao?" Bây giờ phu nhân ngày nào cũng rất bận, thật sự không có thời gian để đôi co với những người

này.

Tô Ngọc chống cằm, đáy mắt lạnh lẽo: "Cố Hề Nhược thật sự bị bệnh, người lo lắng chỉ có cô ta và người nhà họ Cơ thôi." Bây giờ cơ thể Cố Hề Nhược đã bắt đầu có vấn đề, chẳng bao lâu nữa sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Anh hoàn toàn không cần làm gì cả.

Cứ xem sau này Cố Hề Nhược và vị hôn phu kia của cô ta sẽ làm gì.

Sau khi thật sự nôn ra máu, Cố Hề Nhược hoàn toàn hoảng loạn.

Cô ta chỉ giả bệnh, sao lại đột nhiên nôn ra máu? "Tiểu thư, cô không sao chứ?" Đây đã là lần thứ ba tiểu thư nôn ra máu, cứ tiếp tục như vậy thì cơ thể tiểu thư làm sao chịu nổi?

Cố Hề Nhược lắc đầu: "Ta không sao, vẫn chưa tìm được người à?" "Chưa ạ." Vị đại sư đó cứ như bốc hơi khỏi thế gian, dù cử đi bao nhiêu người cũng không tìm được tin tức gì về đối phương.

Cố Hề Nhược lau vết máu trên miệng, cười lạnh một tiếng: "Mãi không tìm được người chỉ có thể chứng tỏ một vấn đề, đại sư đó đã ở trong tay Tô Ngọc rồi." Lần đầu gặp Vương Cẩn Hòa, cô ta đã cảm nhận được sự không thích và chán ghét của Vương Cẩn Hòa đối với mình, xem ra những chuyện cô ta biết, Vương Cẩn Hòa đều biết cả.

Điều này đối với cô ta không phải là chuyện tốt. "Chúng ta phải đi tìm thần y, chỉ cần tìm được thần y ta mới có thể khỏe lại." Cố Hề Nhược không biết tại sao mình lại nôn ra máu, nhưng cô ta sẽ không bỏ qua như vậy.

Cuộc đời của cô ta còn rất dài, sẽ không kết thúc ở đây. "Tiểu thư, nếu chúng ta trực tiếp rời đi, gia chủ họ hỏi đến..." "Ta sẽ nói rõ với cha rồi mới đi, ngươi đi thu dọn đồ đạc trước đi." "Vâng." Sau khi dặn dò xong, Cố Hề Nhược đi tìm Cố Thăng.

Biết được Cố Hề Nhược muốn đi tìm thần y, Cố Thăng có chút tự trách: "Hề Nhược..." Cố Hề Nhược không nói nhiều, bình tĩnh nhìn Cố Thăng: "Cha, con không sao, con sẽ tìm được người chữa bệnh cho mình, mọi người đừng lo cho con." Cố Thăng bây giờ rất hối hận vì đã đuổi phủ y trước đây đi, đó chính là đồ tôn của thần y. "Con đi đường cẩn thận, có cần gì cứ nói với cha." Cố Hề Nhược bề ngoài ngoan ngoãn gật đầu, nhưng trong lòng lại vô cùng khinh thường Cố Thăng.

Một kẻ vô dụng ngay cả việc cũng làm không xong. "Cha, ngày mai con sẽ dẫn người đi, cha và mẹ ở nhà phải chăm sóc tốt cho bản thân." Dù trong lòng xem thường Cố Thăng đến đâu, Cố Hề Nhược vẫn làm rất tốt việc bề ngoài.

Trong mắt vợ chồng Cố Thăng, Cố Hề Nhược chính là một đứa con gái vừa ngoan ngoãn lại hiểu chuyện. "Được." Cố Hề Nhược vừa ra khỏi kinh thành, người theo dõi cô ta đã báo tin cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc biết được tin này cũng không hề bất ngờ.

Dù sao Cố Hề Nhược không muốn chết, ở kinh thành không có ai chữa được cho cô ta, cô ta chỉ có thể đi tìm thần y. "Thiếu gia có cần ngăn cản không?" "Không cần." Tô Ngọc lắc đầu.

Vạn Cổ từng nói, sư phụ của ông đã đi chu du bốn biển, Cố Hề Nhược muốn tìm được người khó như lên trời.

Bây giờ anh phải tập trung vào Lăng quốc. "Vâng." "Thiếu gia, trong cung có tin, Thái tử Lăng quốc đã dẫn theo sứ thần vào cung, sẽ cùng đón giao thừa, đến lúc đó có thể họ sẽ trực tiếp nói chuyện lúa giống năng suất cao." Nguyên Bảo từ ngoài bước vào, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Nguyên Bảo, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Không ngờ họ đến cũng nhanh thật." "Thiếu gia, ngài không lo họ thật sự ra tay với phu nhân sao?" Vẻ mặt Tô Ngọc trở nên nghiêm túc, sau đó lại cười lạnh thành tiếng: "Cứ để họ động thủ thử xem." Tô Ngọc xem xong sổ sách, viết lên giấy số tiền chia cho mỗi nhà. "Nguyên Bảo, ngươi đi chia tiền đi." Tô Ngọc đưa tờ giấy cho Nguyên Bảo, bảo hắn đi làm việc này. "Vâng, thiếu gia." Nguyên Bảo đến nhà họ Tô để đưa tiền chia cho họ, còn Tô Ngọc thì đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Chương 327

Hai ngày trước vợ chồng Cố Tĩnh đã đến kinh thành, ban đầu họ nghĩ cả đời này sẽ không vào kinh nữa, không ngờ lại quay về nhanh như vậy.

Lần này trở về, họ phát hiện con trai dường như sống vui vẻ hơn, kết quả này khiến hai vợ chồng vô cùng hài lòng.

Lúc Tô Ngọc đến tìm Vương Cẩn Hòa, cô đang nói chuyện với Cố Tĩnh về việc Cố lão gia tử muốn đến đón Tiểu Trí đi.

Cố Tĩnh siết chặt tay dưới tay áo, sắc mặt có chút khó coi: "Đã đến nước này rồi, ông ta vẫn không buông tha cho Tiểu Trí.

Tiểu Hòa, thật sự làm phiền hai em rồi." Nếu không phải vì thân phận của Tô Ngọc cao quý, e rằng Tiểu Trí đã bị đưa đi rồi. "Tĩnh tỷ, chúng ta là người một nhà, chị còn khách sáo với em làm gì?" Tiểu Trí bây giờ là con nuôi của cô, lẽ nào cô lại để thằng bé chịu uất ức sao?

Trương Cần nhíu chặt mày nhìn Cố Tĩnh nói: "Tiểu Hòa, hai em đưa Tiểu Trí theo có gây phiền phức cho hai em không?" "Tĩnh tỷ, chị cứ yên tâm đi, với thân phận của Tô Ngọc bây giờ, họ không dám làm gì đâu." Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng an ủi.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống, trên mặt nở nụ cười: "Lại nói bậy rồi à?" "Không có, em nói toàn là lời thật lòng, có phải nói lung tung đâu.

Anh hôm nay xong việc rồi à?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi.

Gần cuối năm, công việc của Tô Ngọc ngày càng nhiều, sổ sách và tiền chia bên nhà họ Tô đều phải làm cho rõ ràng. "Nguyên Bảo đã đi đưa tiền chia rồi." "Đúng rồi, Tiểu Hòa, anh có chút chuyện muốn nói với em, liên quan đến Ôn Dịch Trạch." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút là hiểu ngay ý nghĩa. "Em cần làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đêm giao thừa chúng ta phải vào cung.

Cố Tĩnh, sau đó hai đứa Tiểu Bảo và Tiểu Trí phiền chị chăm sóc." Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh nói.

Nghe hai người phải vào cung, Cố Tĩnh nhíu mày có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Bảo và các cháu thì hai em không cần lo, hai em vào cung phải cẩn thận đấy." "Yên tâm đi." Đêm giao thừa nhanh chóng đến, nhà Tô Ngọc cùng nhau ăn trưa đón Tết.

Tiểu Bảo biết Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi hoàng cung mà không đưa cậu và Trương Trí Lâm theo thì có chút không vui. "Tại sao chúng con không được đi?

Con muốn đi tìm chị và em chơi." Tiểu Bảo không vui nhìn Tô Ngọc. "Hôm nay cha mẹ vào cung có việc phải làm, ngày mai sẽ đưa các con vào cung." Tô Ngọc kiên nhẫn giải thích với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe xong liền miễn cưỡng gật đầu đồng ý. "Vậy được ạ." An ủi Tiểu Bảo xong, Tô Ngọc mới đưa Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị xong xuôi cùng vào cung.

Đến cửa cung, Vương Cẩn Hòa gặp Minh Uyển Ninh. "Cẩn Hòa, cậu cũng đến rồi." Minh Uyển Ninh thấy Vương Cẩn Hòa liền vội vàng đi tới chào hỏi. "Uyển Ninh, các cậu cũng đến rồi." "Chúng ta cùng vào nhé?" Minh Uyển Ninh muốn nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, gần đây Vương Cẩn Hòa bận quá, cô cũng không đến tìm Vương Cẩn Hòa chơi được. "Được." Thấy Vương Cẩn Hòa nói chuyện với cô em gái nhỏ của mình mà không để ý đến mình, Tô Ngọc có chút không vui, nhưng cũng không nói gì, chỉ đi theo sau họ nói chuyện với

Minh gia chủ.

Đến sảnh tiệc, có người mời hai người Tô Ngọc đến vị trí đầu tiên ngồi xuống.

Chỗ ngồi của Tô Ngọc khiến Minh Uyển Ninh có chút giật mình: "Cẩn Hòa, có phải nhầm lẫn gì không?" Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ngồi ở vị trí này hình như không đúng lắm? "Không nhầm đâu, tối nay các cậu sẽ biết." Vương Cẩn Hòa biết thân phận của Tô Ngọc tối nay không giấu được nữa rồi. "Vậy sao?" Tuy còn nghi ngờ, nhưng Minh Uyển Ninh cũng không hỏi nhiều.

Chẳng mấy chốc, Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đều đến.

Huyền Phỉ Nhiên đến không lâu thì người của Lăng quốc cũng đã tới.

Ôn Dịch Trạch trong đoàn người Lăng quốc nhìn thấy Tô Ngọc, liền cảm thấy xương cốt toàn thân đều đau nhức. "Sao hắn lại ở đây?" Tô Ngọc chỉ là một thương nhân, sao lại xuất hiện trong yến tiệc giao thừa của Huyền quốc?

Hơn nữa, chỗ ngồi của hắn còn ở nơi gần Thái hậu nhất. "Thần ra mắt Hoàng đế bệ hạ Huyền quốc." Thái tử Lăng quốc Lăng Tiêu Thần cúi người nói. "Không cần khách sáo." Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt lên tiếng, rõ ràng không có chút thiện cảm nào với Lăng Tiêu Thần.

Sau khi Lăng Tiêu Thần dẫn các đại thần Lăng quốc vào chỗ ngồi, yến tiệc bắt đầu.

Ca múa thái bình, tiếng cười nói rộn rã, dường như mọi thứ đều tốt đẹp như vậy.

Mãi cho đến khi yến tiệc qua được một nửa, Lăng Tiêu Thần mới lên tiếng: "Bệ hạ Huyền quốc, lần này chúng thần đến đây là có việc muốn nhờ." "Nói nghe xem." Huyền Phỉ Nhiên thiếu hứng thú hỏi.

Lăng Tiêu Thần thấy thái độ của Huyền Phỉ Nhiên, mày hơi nhíu lại, thái độ này của Huyền Phỉ Nhiên khiến hắn có chút khó mở lời.

Thấy Lăng Tiêu Thần nửa ngày không lên tiếng, Huyền Phỉ Nhiên cũng không nói gì, cầm ly rượu lên thưởng thức.

Rượu bên phía Tiểu Hòa còn thơm hơn.

Mùi vị này thật không tệ, không biết để thêm vài năm nữa rượu này sẽ ngon đến mức nào.

Lăng Tiêu Thần thấy mình không nói, Huyền Phỉ Nhiên cũng không lên tiếng.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên giả vờ hồ đồ, Lăng Tiêu Thần trong lòng có chút tức giận.

Vì Lăng quốc, hắn chỉ có thể mở lời: "Nghe nói Huyền quốc đã có lúa giống năng suất cao, Lăng quốc chúng tôi cần." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, người này có chút kiêu ngạo nhỉ, cần?

Đây là muốn Huyền quốc phải dâng đồ lên hai tay sao? "Tin tức về lúa giống năng suất cao ở Huyền quốc ta còn chưa trồng xong, Lăng quốc các người đúng là mặt dày, một câu 'cần' là muốn chúng ta dâng lên hai tay sao?

Các người là cái thá gì?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu Thần, mỉa mai nói.

Một câu nói đối với Lăng Tiêu Thần chính là sỉ nhục, nhất là người nói lại chỉ là một người bình thường. "Ngươi chẳng qua chỉ là một thường dân, dựa vào vợ mình mới được ngồi ở đây.

Bổn cung là Thái tử Lăng quốc, Tô Ngọc, ngươi đừng quá kiêu ngạo!

Hay là đạo đãi khách của Huyền quốc các người chính là như vậy?" Lăng Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Tô Ngọc. "Bệ hạ Huyền quốc, người không liên quan này vẫn nên trực tiếp đuổi ra ngoài thì tốt hơn." "Ừm, ngươi nói đúng." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lăng Tiêu Thần gật đầu.

Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến khóe miệng Lăng Tiêu Thần hơi nhếch lên, ánh mắt nhìn Tô Ngọc cũng mang theo vẻ giễu cợt và khinh thường, như vậy chẳng phải là đuổi người đi rồi sao?

Chương 328

"Người đâu, tiễn sứ thần Lăng quốc ra ngoài." Ngay lúc Lăng Tiêu Thần đang vui mừng, Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên lên tiếng.

Nụ cười trên mặt Huyền Phỉ Nhiên đông cứng lại, hắn không dám tin nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Ngươi có ý gì?" "Hôm nay là cung yến của Huyền quốc ta, không hề mời bất kỳ quốc gia nào đến tham dự.

Lăng quốc các ngươi không mời mà đến vốn đã không thích hợp.

Ngươi nói đuổi người không liên quan đi, bây giờ các ngươi có phải nên rời đi rồi không?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt nhìn Lăng Tiêu Thần.

Lăng Tiêu Thần này chẳng lẽ đã quên Huyền quốc và Lăng quốc thực lực ngang nhau sao?

Hắn ta cao cao tại thượng như vậy, thật sự coi mình là cái gì rồi. "Ngoài ra, Thái tử Lăng quốc có lẽ đã nhầm, Tiểu Ngọc là Ngọc Vương của nước ta, dưới một người trên vạn vạn người.

Nếu ngay cả ngài ấy cũng không có tư cách ở trong yến tiệc này, vậy thì những người có mặt ở đây, có mấy ai có được cơ hội này?" Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn tất cả các đại thần rồi nói thẳng.

Vương gia?

Bất kể là sứ thần Lăng quốc hay đại thần Huyền quốc, vào khoảnh khắc này đều hoàn toàn ngây người.

Là người của Huyền quốc, họ vậy mà không biết Huyền quốc từ khi nào lại có thêm một vị Vương gia. "Bệ hạ Huyền quốc, cho dù ngài muốn bảo vệ người của mình cũng nên tìm một cái cớ tốt hơn.

Ngài xem, các đại thần của ngài còn không tin chuyện này." Lăng

Tiêu Thần chắc chắn Huyền Phỉ Nhiên chỉ nói vậy để bảo vệ Tô Ngọc.

Nếu Huyền quốc thật sự có vị Vương gia này, tại sao người Huyền quốc lại không biết gì cả? "Tiểu Ngọc lúc ai gia đi ra ngoài đã cứu mạng ai gia, ai gia nhận nó làm nghĩa tử, các ngươi có ý kiến gì không?" Ngay khi Huyền Phỉ Nhiên chuẩn bị lên tiếng, Thái hậu trầm giọng nói.

Tất cả các đại thần nhìn vị Vương gia quá trẻ tuổi, không nói một lời nào.

Họ đâu phải kẻ ngốc.

Thái hậu lão nhân gia đã đích thân ra mặt nói, họ còn có thể nói gì nữa? "Đứa trẻ Tiểu Ngọc này không thích thân phận này, nhất quyết không cho chúng ta nói ra, ngươi xem, đứa trẻ nhà ngươi bây giờ bị người ta bắt nạt rồi phải không?" Thái hậu nghiêm mặt bất mãn nói. "Đúng vậy, Tiểu Ngọc, chuyện này nên công bố sớm hơn, để phòng ngừa mèo chó gì cũng dám lên mặt với con." Hoàng hậu cũng ở bên cạnh phụ họa.

Vương Cẩn Hòa nghe mà dở khóc dở cười, ánh mắt nhìn Tô Ngọc cũng mang theo ý cười.

Sắc mặt Lăng Tiêu Thần âm trầm nhìn Hoàng thượng, không ngờ lại thật sự có chuyện này. "Chúng ta bây giờ đang muốn nói chuyện lương thực năng suất cao, chứ không phải Vương gia của nước các người." Lăng Tiêu Thần lạnh mặt nói. "Đây là lương thực năng suất cao của nước chúng ta, có quan hệ gì với Lăng quốc các người?" Tô Ngọc không khách khí hỏi. "Cho dù ngươi là Vương gia, chuyện này ngươi cũng không thể làm chủ được." "Lương thực năng suất cao là do vợ ta trồng, chúng ta muốn cho ai thì cho.

Vợ à, anh rất không thích người này, lương thực năng suất cao này chúng ta không cho nữa có được không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nói. "Được." Vương Cẩn Hòa gật đầu, Tô Ngọc nói gì thì là cái đó.

Vừa rồi còn xem thường chồng cô, bây giờ lại dám đến nhòm ngó đồ của cô, người này đúng là không coi mình là người ngoài. "Các người..." "Nếu là người có quan hệ tốt với Huyền quốc cần, thì tôi có thể cho.

Nhưng loại người xem thường Huyền quốc lại còn muốn kiếm lợi từ Huyền quốc như các người thì đừng có mơ.

Bản vương phi không ăn cái trò này của các người, hạt giống của tôi dù có thối rữa ngoài đồng cũng sẽ không cho Lăng quốc các người một hạt nào." Vương Cẩn Hòa không chút khách khí nói.

Ti nông nghe thấy lời này liền hoàn toàn sốt ruột: "Huyền chủ, thối ngoài đồng thì thôi đi, Huyền quốc chúng ta còn không ít bá tánh cần hạt giống mà, chuyện lãng phí như vậy chúng ta không làm." Các đại thần bên cạnh đồng tình gật đầu, một người trong số đó lên tiếng: "Đây đều là lúa mà Huyền chủ chúng ta năm nay mới trồng ra, Lăng quốc các người làm sao mà biết được?" "Đúng vậy, vừa mở miệng đã muốn lấy đi đồ thuộc về chúng ta, các người dựa vào cái gì?" Một đại thần bên cạnh lạnh lùng nói.

Sự bất mãn của các đại thần Huyền quốc đối với họ chính là một đòn đả kích.

Lăng Tiêu Thần cũng không ngờ các đại thần Huyền quốc lại phản đối chuyện này như vậy. "Lăng quốc nguyện ý bỏ tiền ra mua hạt giống." "Năm năm sau hẵng bàn." Vương Cẩn Hòa không khách khí nói.

Năm năm?

Sao có thể chứ? "Không thể là năm năm sau, năm nay ta muốn, hơn nữa cần một trăm vạn cân lúa giống." Lăng Tiêu Thần trực tiếp ra giá trên trời.

Hơn nữa thái độ vô cùng cứng rắn, chỉ là thái độ cứng rắn như vậy thật sự rất dễ gây ra sự bất mãn của mọi người. "Một trăm vạn cân?

Sao ngươi không đi cướp luôn đi?" Bọn họ chỉ có mười lăm vạn cân, ngay cả Huyền chủ năm nay cũng chỉ thu được khoảng hai mươi vạn cân, hắn mở miệng đã là một trăm vạn, tưởng mình là ai chứ? "Không có, dù có ta cũng không bán.

Ngươi hỏi tất cả các đại thần trong đại điện này xem, xem ta và Tô Ngọc có phải thiếu tiền không.

Trước khi bá tánh Huyền quốc đều trồng được lương thực, các người đừng hòng mua được một hạt giống nào từ Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa nhìn Lăng Tiêu Thần, nói từng chữ một.

Những người bên cạnh không ngừng gật đầu, quốc gia của họ còn chưa cung ứng đủ, làm sao có thể lo cho nước khác được.

Nhất là loại quốc gia tự cho mình là trung tâm như Lăng quốc. "Ngươi..." "Lúa giống ta trồng ra, ta có quyền quyết định.

Kể cả hoàng huynh cũng sẽ không can thiệp.

Thái tử Lăng quốc, tính toán của các người sai rồi, đừng tưởng có người truyền tin cho các người thì các người có thể có được những thứ này.

Ta nói cho ngươi biết, chỉ cần có ta ở đây, các người đừng hòng hợp tác với Huyền quốc về chuyện lúa giống năng suất cao." Vương Cẩn Hòa không quên ba bốn năm sau Lăng quốc sẽ gây chiến với Huyền quốc.

Chuyện ngu ngốc giúp kẻ địch nuôi béo mình này cô sẽ không làm.

Không làm gì được Vương Cẩn Hòa, Lăng Tiêu Thần chỉ có thể tìm Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng đế Huyền quốc, quốc dân của các người đều là những điêu dân như vậy sao?" "Chính điêu dân trong miệng ngươi đã trồng ra lương thực năng suất cao, lúa giống này cô ấy có quyền quyết định." Huyền Phỉ Nhiên cười tươi nhìn Lăng Tiêu Thần.

Sắc mặt Lăng Tiêu Thần có chút khó coi, lúc này phe cánh của nhà họ Tạ lên tiếng hòa giải. "Đây cũng không phải chuyện gì to tát, vì bang giao hai nước, đưa lúa giống cho Lăng quốc trước cũng không sao, hơn nữa người ta cũng đâu có nói không trả tiền." Có người thứ nhất thì có người thứ hai, phe cánh nhà họ Tạ đều cho rằng nên nhường lúa giống cho Lăng quốc.

Nói đến cuối cùng, họ thậm chí đã bàn bạc xong giá cả của lúa giống. "Trường Ninh Huyền chủ, giống lúa này mười văn tiền một cân, cô thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa cười khẩy: "Nếu các vị không hỏi tôi, tôi còn tưởng lúa giống này là của các vị đấy." "Chủ nhân là tôi đây còn chưa mở miệng, các vị người ngoài này ngược lại đã giúp tôi sắp xếp xong xuôi lúa giống rồi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn những vị đại thần này.

Chương 329

Toàn là một lũ ăn cây táo, rào cây sung.

Lời của Vương Cẩn Hòa khiến những vị đại thần đang bàn tán kia mất hết mặt mũi. "Các vị đại nhân đúng là trung thần của Huyền quốc nhỉ, sốt sắng giúp đỡ nước khác hùng mạnh mà chẳng màng đến sống chết của bá tánh Huyền quốc.

Nếu các vị đã vì Lăng quốc như vậy, hay là trực tiếp đến Lăng quốc đi, cũng đừng ở lại Huyền quốc nữa." Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng.

Minh gia chủ cũng lên tiếng vào lúc này: "Trường Ninh Huyền chủ đã tốn bao nhiêu tâm huyết mới trồng ra được?

Chẳng phải là để cho bá tánh Huyền quốc sống tốt hơn một chút, gặp phải thiên tai gì cũng không đến mức không có một chút lương thực nào sao." "Minh gia chủ nói đúng.

Các người đúng là hào phóng thật.

Hoàng thượng, chúng thần kiên quyết không đồng ý đưa lúa giống cho Lăng quốc.

Đây là đồ của nước chúng ta, dựa vào đâu họ nói muốn là chúng ta phải cho?" Ti nông tức giận nói.

Tuy chưa từng trải qua việc trồng lúa năng suất cao, nhưng sau vài lần nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, họ cũng biết sự không dễ dàng của cô.

Thân là Vương phi, ngày ngày ở ngoài đồng làm bạn với lúa nước, vì cái gì?

Chẳng phải là để cho bá tánh Huyền quốc ai ai cũng có cơm ăn sao? "Hoàng thượng, Lộ đại nhân bọn họ một lòng nghĩ cho Lăng quốc, đúng như Vương gia đã nói, chi bằng để họ làm đại thần của Lăng quốc đi, Huyền quốc chúng ta không cần những kẻ ăn cây táo, rào cây sung này." "Triệu Nguy, ngươi nói bậy bạ, chúng ta ăn cây táo, rào cây sung khi nào?" "Không có ăn cây táo, rào cây sung?

Huyền quốc còn bao nhiêu bá tánh ăn không no các người có biết không?

Khó khăn lắm Huyền chủ mới trồng ra lúa năng suất cao, có thể để bá tánh sống tốt hơn, các người thì hay rồi, cầm lúa giống của Huyền chủ đi làm người tốt.

Hoàng thượng và Huyền chủ còn chưa lên tiếng, các người đã bàn xong giá cả rồi." Hoàng thượng và Huyền chủ mua lúa giống còn phải hai mươi văn một cân, bọn họ đúng là hào phóng, mười văn một cân, sao không tặng không luôn đi? "Giá mười văn một cân mà các người đã muốn bán lúa giống đi, sao các người không bảo Huyền chủ tặng luôn đi cho rồi?" "Đồ không phải của các người, mang đi làm người tốt thì các người tích cực lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn các đại thần tranh cãi không ngớt, người của nhà họ Tạ bị mắng đến mức không dám nói tiếp.

Lăng Tiêu Thần hít sâu một hơi, nhìn các đại thần Huyền quốc đang phẫn nộ, trong lòng có chút bực bội, hắn vẫn quá vội vàng rồi.

Cách mở lời cũng không đúng, bây giờ làm sự việc thành ra thế này, muốn mở lời lại e rằng sẽ rất khó.

Nhưng lời đã nói ra, bảo hắn xin lỗi hắn cũng không muốn.

Trong chốc lát, yến tiệc đang vui vẻ vì chuyện này mà rơi vào bế tắc.

Lăng Tiêu Thần hơi nhíu mày, các đại thần phe nhà họ Tạ bên cạnh cũng không dám tiếp tục lên tiếng.

Đặc biệt là vị Lộ đại nhân đã giúp Vương Cẩn Hòa quyết định giá cả kia càng không dám nói lời nào.

Vừa rồi Hoàng thượng không nói nhiều, nhưng biểu cảm kia đã nói lên tất cả.

Bây giờ ông ta còn lo Hoàng thượng sau này có tính sổ sau không. "Bệ hạ Huyền quốc, chúng tôi thật lòng đến đây, mong ngài suy nghĩ thêm." Lăng Tiêu Thần nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nghiêm túc nói. "Thật lòng?

Trẫm sao lại thấy giống cường đạo thế nhỉ?

Thái tử Lăng, đừng quên Huyền quốc và Lăng quốc quốc lực tương đương, thật sự đánh nhau thì ai thua ai thắng còn chưa biết, ngươi không có tư cách cao cao tại thượng trước mặt trẫm." Nếu Lăng Tiêu Thần đợi sau khi bá tánh Huyền quốc đều trồng được lúa năng suất cao rồi mới đến nói chuyện này một cách chân thành, có lẽ ông sẽ đồng ý.

Chỉ tiếc là hành động của hắn khiến người ta ghê tởm.

Có việc cầu người mà còn dám cao cao tại thượng như vậy, thật không biết ai cho hắn cái mặt đó. "Lăng Tiêu Thần, hoàng huynh là hoàng đế của Huyền quốc, còn ngươi chỉ là một thái tử, ngươi lấy cái gì để nói chuyện với hoàng huynh như vậy?

Còn nữa, đừng quên đây là Huyền quốc, không phải Lăng quốc của ngươi, không đến lượt ngươi ở đây kiêu ngạo." Ngay khi Lăng Tiêu Thần đang tức giận muốn nói gì đó, một câu của Tô Ngọc đã chặn họng hắn, khiến hắn cứng họng.

Lời của Tô Ngọc nói rất đúng, hắn chỉ là một thái tử, không phải hoàng đế.

Thân phận địa vị vốn đã thấp hơn một bậc.

Lộ đại nhân thấy Lăng Tiêu Thần bị chèn ép như vậy, trong lòng có chút lo lắng, nhìn hắn không nhịn được lên tiếng: "Hoàng thượng, Thái tử Lăng quốc đến là khách, chúng ta..." "Xem ra Lộ Xương rất thích Lăng quốc nhỉ, hay là trẫm trực tiếp tặng ngươi cho Lăng quốc đi, cũng tác thành cho tình cảm của ngươi đối với Lăng quốc." Huyền Phỉ Nhiên nhẹ nhàng nói.

Lời nói ra lại khiến Lộ Xương lập tức im miệng.

Tô Cửu vẫn luôn quan sát sự phát triển của sự việc đột nhiên lên tiếng: "Hy vọng Lộ đại nhân các vị thật sự thanh chính liêm minh." "Tô đại nhân đây là đang uy hiếp chúng ta?" Lộ Xương lạnh lùng quát.

Tô Cửu chỉ là một quan tứ phẩm, cũng dám uy hiếp ông ta. "Không dám, chỉ là hành động hôm nay của Lộ đại nhân các vị rất khó để người ta không nghi ngờ các vị có phải thông địch bán nước hay không." Lời của Tô Cửu khiến các đại thần vừa rồi nói muốn đưa hết lúa giống cho Lăng quốc đều lo sợ.

Ngay khi Lộ Xương và những người khác định lên tiếng phản bác, Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói: "Tô Cửu, chuyện này giao cho ngươi và Tiểu Ngọc đi điều tra, không được bỏ sót bất kỳ ai." "Vâng, Hoàng thượng." Lộ Xương ngã ngồi trên ghế, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn rơi.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng chột dạ này của Lộ Xương, không nhịn được có chút buồn cười. "Tô Ngọc, vị đại nhân này chột dạ rồi sao?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Lộ Xương nói.

Một câu nói tương đương với việc đẩy Lộ Xương vào con đường chết. "Chuyện không có chứng cứ, Huyền chủ đừng nói bậy, thần đối với Huyền quốc trung trinh không hai lòng." Lộ Xương lạnh mặt nói. "Trung trinh không hai lòng?

Các vị có tin không?" Vương Cẩn Hòa nhìn các đại thần khác hỏi.

Không nói các đại thần khác, ngay cả các gia chủ thế gia đến tham gia cung yến cũng lần lượt lắc đầu. "Nếu thật như Lộ đại nhân nói, ngài đối với Huyền quốc trung trinh không hai lòng, tại sao lại muốn đưa đồ của Huyền quốc cho người khác?" Minh gia chủ cười nhìn Lộ Xương hỏi.

Không ai đánh người mặt cười, dù lời của Minh gia chủ khiến Lộ Xương tức giận, nhưng ngại thân phận của Minh gia chủ, ông ta cũng không dám nói nhiều.

Vương Cẩn Hòa chỉ thiếu nước vỗ tay cho Minh gia chủ.

Lời này nói quá đúng. "Lộ đại nhân, Minh gia chủ đang hỏi ngài đấy, sao ngài không trả lời?

Là không muốn trả lời hay là không thể trả lời?" Vương Cẩn Hòa hứng thú nhìn Lộ Xương.

Tô Ngọc nhìn Lộ Xương đầy chế nhạo: "Bà xã, em đừng làm khó người ta nữa, ông ta chắc chắn không dám trả lời đâu." Lộ Xương thấy mọi người đều nhìn mình, vẻ đương nhiên và tự tin ban nãy đã biến thành hoảng hốt và lo lắng. "Lộ Xương, hy vọng ngươi đúng như lời mình nói, một lòng trung thành với Huyền quốc." Lộ Xương không nói, Tô Ngọc cũng không tức giận mà ngược lại còn cười như không cười nói.

Chương 330

Những người thuộc phe bảo hoàng nghe Tô Ngọc nói vậy thì cúi đầu xuống, họ phát hiện ra những kẻ đề nghị đưa giống cây trồng năng suất cao cho Lăng quốc đều có liên quan đến nhà họ Tạ.

Trước đó vì đại hoàng thượng đánh bị thương Trường Lạc công chúa, Linh Quý phi bị đày vào lãnh cung, Tạ Thầm còn bị cấm túc, trong chuyện này chắc chắn còn có điều gì đó mà họ không biết.

Nếu không, hoàng thượng sẽ không ra tay trực tiếp với Linh Quý phi.

Bây giờ các đại thần phe Tạ lão tướng quân đều ngả về phía Lăng quốc, liệu trong chuyện này có thật sự không có bàn tay của Tạ Thầm không?

Ở trong triều nhiều năm như vậy, có chuyện gì mà họ chưa từng thấy?

Nếu tin tức về lương thực năng suất cao thật sự do Tạ Thầm tuồn ra ngoài, thì đây chẳng khác nào thông đồng với địch, phản quốc.

Trong chốc lát, những đại thần có chút quan hệ nhưng chưa hoàn toàn ngả về phía Tạ Thầm đều bắt đầu cân nhắc sau này phải giữ khoảng cách với nhà họ Tạ, đề phòng bị liên lụy.

Tiệc tối đến lúc này, Huyền Phỉ Nhiên cũng không còn hứng thú tiếp tục, quay sang nhìn Thái hậu: "Mẫu hậu, hôm nay đến đây thôi." "Ừm." Thái hậu đứng dậy, quay đầu lại liếc nhìn đám đại thần ban nãy một cái: "Các ngươi giỏi lắm." Nói xong, bà phất tay áo rời đi.

Hoàng hậu mỉm cười, bước đến bên cạnh Thái hậu, hai người cùng nhau rời khỏi.

Người nhà họ Tạ này thật ngu xuẩn, lại dám tiết lộ tin tức về lương thực năng suất cao vào lúc này, đây không phải là tự dâng chuôi dao vào tay họ thì là gì?

Sau khi hoàng thượng rời đi, những người có quan hệ tốt với Tô Cửu đều bước tới, khoác vai anh bất mãn nói: "Khá lắm, đệ đệ của cậu thành Vương gia mà lại không nói với bọn tôi một tiếng." "Hoàng thượng và Tiểu Ngọc còn chưa công bố, tôi nói thế nào được?" Anh có nói ra thì được mấy người tin?

Những người bên cạnh ngẫm lại cũng thấy đúng là như vậy, nếu Tô Cửu thật sự nói ra, họ cũng chưa chắc đã tin. "Cậu nói đúng, sau này hai huynh đệ cậu phải cẩn thận một chút." Hôm nay ở yến tiệc, họ đã khiến người của Tạ Thầm mất mặt, sau này sẽ thế nào thật khó nói. "Không sao." Tô Cửu thờ ơ lắc đầu.

E rằng hôm nay về tới nơi, bằng chứng phạm tội của Lộ Xương và những người khác đã nằm trong tay Tiểu Ngọc rồi.

Có người sợ là không qua nổi mùng một.

Lăng Tiêu Thần đứng dậy rời đi, lúc đi còn liếc Tô Ngọc một cái, khinh thường hừ lạnh.

Chỉ là một Vương gia nửa đường xuất hiện mà thôi, thật sự nghĩ mình có địa vị cao lắm ở Huyền quốc sao?

Còn Tạ Thầm nữa, rốt cuộc là bị làm sao?

Lại bị cấm túc ngay lúc quan trọng này, nếu hôm nay có Tạ Thầm ở đây, hắn cũng không đến nỗi bị động như vậy.

Càng nghĩ sắc mặt Lăng Tiêu Thần càng khó coi, Tô Ngọc chú ý tới ánh mắt của hắn, khẽ cười thành tiếng.

Lăng quốc này hết người rồi sao?

Lại để một kẻ như vậy làm thái tử.

Sứ thần Lăng quốc rời đi, các đại thần và người của các thế gia cũng lần lượt ra về.

Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa cùng về nhà, trên đường về, một mũi tên xé gió bay tới.

Không cần Tô Ngọc ra tay, khi mũi tên còn chưa đến gần xe ngựa đã bị người chặn lại.

Tô Ngọc ngồi trong xe, ánh mắt lạnh đi: "Nguyên Húc, bắt sống." "Chú ý túi độc trong miệng chúng." "Vâng." Nguyên Húc dẫn người đi bắt, Nguyên Bảo và những người còn lại hộ tống hai người Tô Ngọc về.

Vương Cẩn Hòa được Tô Ngọc ôm trọn trong lòng, bảo vệ tuyệt đối.

Cô ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, cảm thấy vô cùng an tâm. "Tô Ngọc, anh nói xem là ai đến gây sự với chúng ta vậy?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Quanh đi quẩn lại cũng chỉ có mấy người đó thôi, bây giờ hận không thể giết chết em chắc chỉ có nhà họ Tạ." Sự xuất hiện của anh đã cản đường rất nhiều người, đặc biệt là nhà họ Tạ.

Lần này mục đích của họ không thành, lại còn để anh nắm được thóp, Tạ Thầm muốn bảo vệ người của mình, tự nhiên sẽ ra tay với anh.

Chỉ tiếc là nước cờ này của Tạ Thầm đã đi sai rồi.

Anh và những người bên cạnh đã không còn như xưa, nếu dễ dàng bị người của Tạ Thầm bắn chết như vậy, mấy tháng khổ luyện trước đó của anh chẳng phải là công cốc sao.

Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng tình: "Em cũng nghĩ giống anh, nếu thật sự là nhà họ Tạ, vậy thì ngày chúng ta xử lý bọn họ cũng không còn xa nữa." "Em nói đúng, chỉ xem Tạ Thầm sau này có nỡ chặt đi cánh tay của mình hay không." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh lẽo.

Dám cho người đến ám sát anh và Tiểu Hòa, vậy thì anh sẽ tặng cho Tạ Thầm một món quà lớn.

Không động được Tạ Thầm, chẳng lẽ họ không động được người bên cạnh hắn sao?

Vừa hay Huyền Phỉ Nhiên cũng giao việc này cho anh xử lý, anh làm việc sẽ càng thuận tiện hơn. "Em cứ có cảm giác anh rất vui vẻ và phấn khích." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không nhịn được nói.

Tô Ngọc cười ha hả: "Anh đúng là có chút phấn khích, đương nhiên cũng rất nóng lòng." Trong lúc nói chuyện, họ đã nhanh chóng về đến nhà, mà Nguyên Húc cũng đã bắt được những kẻ muốn ám sát Tô Ngọc.

Nếu không phải Tô Ngọc nhắc nhở Nguyên Húc phải để ý thêm, người này thật sự đã uống thuốc độc tự vẫn rồi.

Nhìn kẻ bị trật khớp cằm không thể nói chuyện, Nguyên Húc lạnh lùng nói: "Dám ra tay với thiếu gia chúng ta, cái chết đối với các ngươi chỉ là sự giải thoát." "Mang đi." Tin tức ám sát thất bại nhanh chóng truyền đến nhà họ Tạ, Tạ Thầm không ngờ Tô Ngọc lại lợi hại đến thế, như vậy mà cũng không chết. "Người đâu?

Chết hết chưa?" "Còn sống hai người." Tạ Thầm vừa nghe còn hai người sống sót, sắc mặt đại biến: "Chết tiệt, sao lại có người sống?" "Lúc chúng định uống độc, người của Tô Ngọc đã làm trật khớp cằm chúng, sau đó lấy túi độc ra, khiến người của chúng ta không có cách nào ra tay." Tạ Thầm nhắm mắt lại.

Bên cạnh, Tạ Lãng do dự một lát rồi lên tiếng: "Cha, chuyện này chắc tạm thời không nghiêm trọng đến thế, người của chúng ta sẽ không khai ra đâu." Nếu là Tô Ngọc của trước kia, Tạ Thầm cũng sẽ nghĩ vậy, nhưng vấn đề là Tô Ngọc bây giờ đã không còn là Tô Ngọc của ngày xưa.

Anh ta sẽ làm ra chuyện gì không ai biết được.

Đặc biệt là Huyền Phỉ Nhiên còn vô cùng tin tưởng Tô Ngọc, đây mới là vấn đề lớn nhất. "Nghĩ cách cho người đi giết chúng đi." Tạ Thầm dù không nỡ hy sinh người của mình, nhưng tình hình hiện tại đã không thể giữ lại được nữa.

Giữ lại những người này chẳng khác nào treo một thanh đao trên cổ, có thể chém đứt cổ mình bất cứ lúc nào. "Cha, người của chúng ta sau này sẽ bị điều tra, con lo..." Tạ Lãng nhíu mày lo lắng nhìn Tạ Thầm.

Ai mà ngờ chỉ đề nghị chia sẻ lương thực năng suất cao với Lăng quốc mà lại bị Huyền Phỉ Nhiên nghi ngờ.

Sau này nhà họ phải càng thêm cẩn thận mới được.

Tạ Thầm nhíu mày, có chút bực bội.

Hắn vẫn quá nóng vội, lương thực năng suất cao này mới ra, Huyền quốc còn chưa phổ cập, sao họ lại có thể đưa cho Lăng quốc được?

Cộng thêm những lời nói của người phe hắn đã chọc giận Huyền Phỉ Nhiên.

Việc họ bị điều tra chẳng có gì lạ.

Chương 331

Bây giờ hắn không sợ Tô Ngọc điều tra Lộ Xương và những người khác, chỉ sợ bọn họ tự làm rối loạn trận tuyến trước.

Nếu hắn đoán không lầm, hiện tại phủ tướng quân của hắn và nhà của Lộ Xương đều đã bị giám sát. "Bây giờ chỉ có thể dựa vào chính bọn họ thôi, nước cờ này của Huyền Phỉ Nhiên ta cũng không nhìn thấu được." Tạ Lãng lại không cho rằng người không nhìn thấu là Huyền Phỉ Nhiên. "Cha, Huyền Phỉ Nhiên dám giao chuyện này cho huynh đệ Tô Cửu làm, có thể thấy ngài ấy rất tin tưởng hai người họ.

Tô Cửu chúng ta đã biết rõ, không cần lo lắng, người cần lo lắng bây giờ là Tô Ngọc." Mấy năm nay Tô Ngọc quá mức bí ẩn.

Anh ta tàn nhẫn đến mức ngay cả mẹ ruột cũng không tha, mà còn không khiến người khác cảm thấy anh ta làm sai.

Từng chuyện từng chuyện một khiến hắn bắt đầu hoài nghi trong tay Tô Ngọc có thế lực nào đó mà họ không biết.

Người họ cần cảnh giác không phải Huyền Phỉ Nhiên cũng không phải Tô Cửu, mà là Tô Ngọc, người trông có vẻ chỉ là một thương nhân bình thường.

Năm ngoái họ gặp Tô Ngọc một lần, ít nhiều còn đoán được anh ta đang nghĩ gì, nhưng lần này, họ dường như không thể nhìn thấu Tô Ngọc nữa.

Người này rốt cuộc muốn làm gì, họ hoàn toàn không thể đoán được. "Các con cho người theo dõi Tô Ngọc, lần này trở về hắn thay đổi rất nhiều, cảm giác khí chất cả người đã nội liễm hơn hẳn." Tạ Thầm nhíu mày nói.

Tô Ngọc bây giờ giống như một thanh bảo đao đã được mài sắc bén, có thể tuốt vỏ bất cứ lúc nào để lấy mạng kẻ địch. "Vâng." Sau khi về nhà, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đến thư phòng.

Lúc họ đến, Tô Cửu đã ở đó, cùng với Nguyên Húc và cả tên sát thủ trông như đã chết. "Người thế nào rồi?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Húc hỏi.

Nguyên Húc gật đầu: "Thiếu gia yên tâm, người chưa chết, từ lúc bị bắt đến giờ vẫn như vậy." Chắc là biết mình không thể trốn thoát, cũng không nghĩ đến chuyện bỏ trốn, chỉ định không nói bất cứ điều gì.

Tưởng rằng cứ im lặng như vậy là họ sẽ hết cách.

Chuyện Nguyên Húc nghĩ ra được, dĩ nhiên Tô Ngọc cũng nghĩ ra.

Anh cười như không cười nhìn ba người trên đất: "Xương cứng gớm nhỉ, để ta xem xương các ngươi cứng đến đâu.

Nguyên Bảo, ngươi và Vạn Cổ cùng ra tay." Từ khi Linh Quý phi bị xử lý, Vạn Cổ đã trở về, chỉ là mỗi ngày cách một hôm sẽ vào cung thăm Hoằng Nghị một lần. "Vâng." Đợi họ đi tra hỏi, Tô Cửu mới lên tiếng: "Hai người không sao chứ?" "Anh cả, anh xem bộ dạng của em có giống người có chuyện không?" Nhìn thế nào cũng thấy người có chuyện là mấy kẻ đến ám sát anh, anh cả đây là có ánh mắt gì vậy? "Không sao là tốt rồi, trong lòng đã có manh mối chưa?" "Ngoài Tạ Thầm ra thì không nghĩ được ai khác.

Tên Lăng Tiêu Thần kia vẫn chưa đi, em cứ có cảm giác hắn sẽ còn giở trò gì đó." Tô Ngọc nhíu mày bất mãn nói.

Tô Cửu ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại, sắc mặt cũng có chút không tốt: "Dám động đến cậu, Tạ Thầm thật sự chán sống rồi." "Sự tồn tại của tôi khiến Tạ Thầm cảm thấy nguy hiểm, hắn làm vậy cũng không có gì lạ." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Tô Cửu bất đắc dĩ lắc đầu: "Cũng may thực lực của cậu và những người bên cạnh đều đã tăng lên, nếu không lần này các cậu e là không thể toàn thân trở ra đơn giản như vậy.

Nếu không thể một lần hạ gục nhà họ Tạ, vậy thì chặt hết tay chân của chúng đi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Anh cả yên tâm, em cũng nghĩ giống anh." Một lúc sau, Nguyên Húc ôm một chiếc hộp nhỏ đi tới. "Xem ra thứ chúng ta cần đã đến rồi." Tô Ngọc nhìn thứ Nguyên Húc mang đến, lên tiếng.

Tô Cửu ngẩn ra: "Nhanh vậy sao?" Mới bao lâu mà đã tra ra rồi?

Xem ra mạng lưới tình báo trong tay Tô Ngọc còn đáng sợ hơn anh tưởng tượng rất nhiều. "Ừm, sau khi hoàng huynh phong em làm Vương gia, em đã cho người bắt đầu điều tra người của Tạ Thầm rồi, bây giờ vừa hay dùng được." Nhiều thời gian như vậy mà còn không tra ra được thì bọn họ nên đi về rèn lại hết đi.

Sau khi Nguyên Húc đặt chiếc hộp xuống, Tô Cửu mở ra, lấy sổ sách và thư từ bên trong ra xem.

Càng xem, sắc mặt Tô Cửu càng khó coi.

Tô Ngọc nhìn Tô Cửu đang biến sắc: "Xem ra những người này đã cho chúng ta một bất ngờ lớn." Tô Cửu ngẩng đầu liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Tiểu Ngọc, cậu nói những lời này rất dễ bị ăn đòn đấy." "Anh cả, bây giờ anh không đánh lại em đâu." Tô Ngọc cười tủm tỉm nói.

Tô Cửu tức đến nỗi giơ tay chỉ vào Tô Ngọc, thằng nhóc thối này bây giờ lại có thể nói ra những lời như vậy. "Tiểu Ngọc, cậu xem đi." Tô Cửu đưa hết những thứ trong tay cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận lấy xem, khi thấy phần của Lộ Xương, sắc mặt cũng thay đổi. "Lộ Xương này đúng là tự tìm đường chết." Đã thấy người muốn chết, nhưng chưa thấy ai nóng lòng như vậy. "Xem ra lần này có thể dọn dẹp được phần lớn người của Tạ Thầm rồi." Tô Cửu vui vẻ nói.

Tô Ngọc xem xong tất cả bằng chứng mới lên tiếng: "Lần này có thể trực tiếp loại bỏ ít nhất năm người.

Bên phía các anh chuẩn bị xong chưa?

Nếu xong rồi thì có thể ra tay bất cứ lúc nào." Những năm nay Tạ Thầm làm thật không ít chuyện. "Đợi sau khi động đến nhà họ Tạ, quốc khố của hoàng huynh chắc sẽ có thêm rất nhiều tiền." Lộ Xương và những người khác những năm nay đã kiếm không ít tiền cho nhà họ Tạ.

Ngay cả chuyện tự ý khai thác mỏ vàng cũng dám làm. "Chuyện này tôi sẽ vào nói với hoàng thượng một tiếng, xem khi nào thì ra tay." "Càng nhanh càng tốt, họ chắc chắn nghĩ rằng chỉ trong một ngày chúng ta không thể tra ra được gì, bây giờ ra tay có thể đánh cho họ một đòn bất ngờ." Tô Ngọc nói ra suy nghĩ của mình.

Nghe lời Tô Ngọc, Tô Cửu cho rằng anh nói rất đúng. "Tôi đi trước đây." Tô Cửu mang theo tất cả bằng chứng, trực tiếp vào cung.

Không lâu sau khi Tô Cửu vào cung, Huyền Phỉ Nhiên liền cho anh dẫn Ngự lâm quân đi bắt mười một người đứng đầu là Lộ Xương.

Đồng thời cho những người họ bồi dưỡng vào cung gặp mình.

Lộ Xương thấy Tô Cửu dẫn Ngự lâm quân xông vào, sắc mặt hơi biến đổi, sau đó nhìn Tô Cửu lạnh lùng nói: "Tô Cửu, ngươi muốn làm gì?

Ngươi dẫn người xông vào đây muốn làm gì?" "Lộ Xương, ngươi tự ý khai thác mỏ vàng, bắt bách tính thường dân làm phu mỏ, ngươi đã hại chết bao nhiêu người, trong lòng ngươi tự biết rõ." Tô Cửu lạnh lùng nhìn Lộ Xương, cất giọng.

Lộ Xương kinh hãi mở to hai mắt, nhìn Tô Cửu với ánh mắt không thể tin nổi.

Sao Tô Cửu lại tra ra được?

Đã nhiều năm như vậy rồi mà họ lại đột nhiên phát hiện ra. "Tô Cửu, ngươi đừng có ở đây ngậm máu phun người." "Lộ Xương, địa điểm chúng ta đã biết rồi, bằng chứng cũng đã có đủ, tất cả đều đã đặt trên bàn của hoàng thượng." Tô Cửu chế nhạo nói.

Đến lúc này rồi mà Lộ Xương vẫn còn dám nói những lời như vậy, thật đáng cười. "Mang đi.

Chương 332

Từ hôm nay trở đi, Lộ phủ chỉ được vào không được ra, những người còn lại chờ hoàng thượng sắp xếp." Tô Cửu cho người bắt Lộ Xương đi.

Sau Lộ Xương là những người khác, mỗi người đều phạm phải tội không thể tha thứ.

Lúc Tô Cửu và Tô Ngọc gặp lại nhau, khóe miệng anh hơi nhếch lên: "Tiểu Ngọc, bên cậu thế nào rồi?" "Không thừa nhận mình đã làm những chuyện đó, cứ phải để em ném bằng chứng vào mặt họ mới chịu." Tô Ngọc bật cười, những người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tô Cửu đáy mắt mang ý cười, cũng giống như bên anh. "Anh cả, Lộ Xương thế nào?" "Cũng giống bên cậu thôi, nhà Lộ Xương anh đã cho người bao vây rồi, chỉ chờ xem sau này hoàng thượng xử trí họ thế nào." Tô Ngọc khóe miệng nở nụ cười tà ác: "Thật mong chờ xem Tạ Thầm biết chuyện này có tức đến hộc máu không." Tô Cửu cười không nói, Tạ Thầm có tức hộc máu hay không anh không quan tâm, chỉ cần đạt được kết quả họ muốn là được.

Bây giờ động tĩnh của họ lớn như vậy, nói Tạ Thầm không biết gì là không thể. "Anh cả, thời gian cấm túc của Tạ Thầm sắp hết rồi." Tô Ngọc đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

Tô Cửu nheo mắt lại, ba tháng nói dài không dài, nói ngắn cũng không hề ngắn.

Đêm giao thừa Tạ Thầm không có mặt nên không gây ra chuyện gì, đợi đến khi hắn được giải trừ cấm túc, e là sẽ bắt đầu tính kế hoàng thượng. "Đúng vậy, sắp hết rồi, lúc về ta phải nhắc nhở hoàng thượng cẩn thận Tạ Thầm." "Anh cả, anh nói sau khi Tạ Thầm được giải trừ cấm túc có giúp Lăng quốc không?" Tô Ngọc dường như rất hứng thú với chuyện này.

Hiện tại Lăng Tiêu Thần ở đây không thể có thêm được gì, anh lại muốn xem Tạ Thầm có thể giúp hắn làm được gì. "Nếu Tạ Thầm và Lăng Tiêu Thần thật sự có quan hệ, thì nhất định sẽ giúp.

Đợi ta vào cung, chắc Tạ Thầm cũng đã biết chuyện bên này rồi." Tạ Thầm ít nhiều cũng là người có thực lực, hắn biết chuyện này anh không hề ngạc nhiên. "Anh cả, chuyện còn lại giao cho anh, em về đây, nếu cần em giúp gì thì cứ đến nói với em." Chuyện cần làm đã làm xong, Tô Ngọc không muốn tiếp tục theo Tô Cửu nữa.

Mỗi khi Tô Cửu thấy Tô Ngọc né tránh chuyện triều chính như né tà, anh đều có chút tức giận.

Thằng nhóc thối này, làm quan rốt cuộc có gì không tốt?

Khiến nó ghét đến vậy? "Anh cả, anh đừng dùng ánh mắt đó nhìn em, em cứ có cảm giác anh lại có ý đồ xấu." Tô Ngọc cảnh giác nhìn Tô Cửu.

Mỗi lần Tô Cửu dùng ánh mắt này nhìn anh đều là muốn ra tay đánh anh.

Tô Cửu khẽ thở dài, vẻ mặt sầu não nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, nói cho ta biết tại sao cậu không thích làm quan?" "Có gì tốt đâu chứ?

Đi đâu cũng không được.

Em không làm quan có thể đưa Tiểu Hòa đi khắp nơi, làm quan rồi em đi được sao?" Anh đâu có ngốc như vậy.

Cùng Tiểu Hòa về Tạ gia thôn không tốt sao, hay là đưa vợ con ra ngoài chơi không tốt sao?

Tại sao phải tự trói buộc cả đời mình ở kinh thành này?

Tô Cửu bị Tô Ngọc làm cho tức đến không nói nên lời. "Cái thằng nhóc này." Tô Cửu khẽ thở dài, biết Tô Ngọc thật sự không có hứng thú làm quan, cũng không tiếp tục làm phiền anh nữa. "Thôi, cậu không thích thì thôi vậy." Tô Ngọc thở phào nhẹ nhõm: "Sau này có chuyện gì cần em giúp em đều có thể giúp, nhưng các anh muốn em vào triều làm quan thì không thể nào, em còn phải kiếm tiền." Liếc Tô Ngọc một cái, Tô Cửu lười để ý đến tên này.

Tiền của anh cũng không ít, sao lại lọt vào lỗ tiền rồi chứ?

Bất kể trong lòng Tô Cửu nghĩ gì, Tô Ngọc đi mua một ít đồ ăn vặt cho Vương Cẩn Hòa và các con rồi mới về nhà.

Cùng lúc đó, Tạ Thầm cũng biết tin Lộ Xương và những người khác bị bắt đi. "Ngươi nói Lộ Xương bọn họ bị bắt rồi?

Chẳng lẽ Tô Ngọc và Tô Cửu đã tra ra được gì rồi?" Tạ Thầm lo lắng nói. "Cha, chỉ trong một ngày, họ không thể tra ra được gì đâu." Tạ Lãng lên tiếng an ủi.

Tạ Thầm lắc đầu, không cho rằng Tô Ngọc bọn họ không tra ra được gì.

Nếu huynh đệ Tô Ngọc thật sự không tra ra được gì, họ sẽ không ra tay bắt Lộ Xương và những người khác.

Có bằng chứng họ mới có thể ra tay, làm chuyện không có bằng chứng sẽ chỉ rước thêm phiền phức cho mình, Tô Cửu không phải loại người sẽ để mình rơi vào thế bị động. "Đi điều tra xem Lộ Xương bọn họ bị bắt vì chuyện gì, tra rõ rồi chúng ta mới tiện hành động." "Vâng." Tạ Lãng ra ngoài điều tra chuyện của Lộ Xương.

Chuyện trước kia rất dễ dàng tra ra, lần này lại trở nên khó khăn, điều này khiến Tạ Lãng có chút lo lắng.

Chuyện này thật sự có thể như ý họ mong muốn, đạt được điều họ muốn sao?

Tạ Lãng và những người khác mãi vẫn không điều tra được nhiều thông tin, dường như có người đã che giấu toàn bộ chuyện này, không để người khác phát hiện ra dù chỉ một chút.

Kết quả này khiến Tạ Lãng có chút lo lắng.

Tô Cửu và Tô Ngọc giấu tin tức kín như vậy, mục đích là gì?

Rốt cuộc là không có bằng chứng, hay là chuyện Lộ Xương bọn họ làm đã bị phát hiện?

Nếu là vế trước thì còn tốt, vế sau thì phiền phức lớn rồi.

Tạ Lãng tìm Tạ Thầm, có chút lo lắng nói ra suy đoán của mình.

Nghe xong suy đoán của Tạ Lãng, Tạ Thầm lắc đầu: "Nếu muốn phát hiện thì đã phát hiện từ sớm, cần gì phải đợi đến mấy năm sau?" "Nhưng chuyện huynh đệ Tô Ngọc làm quá kỳ lạ, Lộ Xương bọn họ bị giam ở đâu cũng không ai biết." Tạ Lãng vốn định đi thăm Lộ Xương, hỏi xem Tô Ngọc bọn họ rốt cuộc biết được những gì.

Nhưng hắn dù đi hỏi ai, đối phương cũng nói không biết.

Không tìm được người, họ không có cách nào biết chính xác hơn về những chuyện này. "Cái gì?

Họ không bị giam ở Đại Lý Tự?" Đại Lý Tự có người của họ, chỉ cần người ở đó họ sẽ nhận được tin tức.

Nhưng bây giờ người lại không có ở đó?

Chuyện này gay go rồi.

Tạ Lãng lắc đầu: "Không ở Đại Lý Tự cũng không ở phủ doãn, cha, ngài nói có phải đang ở trong tay Tô Ngọc không?" Tạ Thầm không nói gì, suy nghĩ về những chuyện xảy ra gần đây.

Những chuyện này khiến hắn luôn cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó.

Từ năm ngoái trở đi, nhà họ dường như rất xui xẻo, đặc biệt là sau khi hắn đến tìm Huyền Phỉ Nhiên xin tứ hôn cho Tạ Ương và Tô Ngọc.

Còn Tô Ngọc, thật sự chỉ là một thương nhân sao?

Chương 333

Đây là lần đầu tiên Tạ Thầm hoài nghi thân phận của Tô Ngọc.

Thấy Tạ Thầm mãi không nói, Tạ Lãng không nhịn được hỏi: "Cha, cha đang nghĩ gì vậy?" Tạ Thầm lắc đầu: "Ta luôn cảm thấy đã bỏ qua điều gì đó, nhưng nghĩ kỹ lại không nhớ ra được." "Cha, tạm thời đừng quan tâm đến phía Tô Ngọc, bây giờ thái tử Lăng quốc đang ở đây, chúng ta có nên nghĩ cách gì đó không?" Tạ Lãng nhìn Tạ Thầm hỏi. "Không cần, bây giờ dính dáng đến Lăng Tiêu Thần chỉ rước thêm phiền phức cho chúng ta mà thôi." Suy nghĩ của Tạ Thầm và Tạ Lãng không giống nhau.

Bây giờ Huyền Phỉ Nhiên bọn họ vốn đang tìm kẻ đã nói cho Lăng quốc biết tin về lương thực năng suất cao.

Nếu họ có liên quan đến người Lăng quốc chắc chắn sẽ bị nghi ngờ.

Trước đó hắn còn mang tâm lý may mắn, rằng Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn không biết gì.

Bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy, có Tô Ngọc bọn họ giúp đỡ...

Vừa nghĩ đến đây, Tạ Thầm liền ý thức được mình rốt cuộc đã bỏ qua điều gì. "Tô Cửu chúng ta vẫn luôn giám sát, trong tay hắn có gì chúng ta đều biết.

Lần này Tô Ngọc cùng hắn hành động, nhanh chóng bắt được Lộ Xương và những người khác, trong chuyện này Tô Ngọc rốt cuộc đóng vai trò gì?" "Ý của cha là Tô Ngọc ngoài thân phận thương nhân ra, còn có thân phận khác?" Tạ Lãng nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy.

Trước đây Tô Cửu muốn làm gì đều rất phiền phức, lần này vì có sự tồn tại của Tô Ngọc, chỉ trong một buổi tối, anh ta đã hoàn thành nhiệm vụ hoàng thượng giao.

Sự thay đổi trong chuyện này chỉ có một mình Tô Ngọc.

Tạ Thầm gật đầu: "Ta có thể chắc chắn Tô Ngọc còn có thân phận khác." Tô Ngọc rốt cuộc vì sao được Thái hậu nhận làm con nuôi, thật sự như lời Thái hậu nói chỉ vì Tô Ngọc đã cứu mạng bà?

Nhưng họ chưa bao giờ nghe nói Thái hậu bị ám sát lúc nào, cho dù Huyền Phỉ Nhiên che giấu giỏi đến đâu, cũng sẽ lộ ra sơ hở. "Cha, cho dù Tô Ngọc có thân phận khác, nhưng nhà chúng ta và hắn không có bất kỳ thù hận gì, tại sao hắn lại đối đầu với chúng ta?" Dù Tô Ngọc có thân phận khác thì sao chứ?

Họ trước giờ nước sông không phạm nước giếng, mục đích của Tô Ngọc là gì? "Tạ Ương." Tạ Thầm trầm giọng nói ra một cái tên.

Tạ Lãng nhíu mày, cho rằng không nên là lý do này: "Chỉ vì sự tồn tại của Ương Ương mà Tô Ngọc làm những chuyện như vậy, có phải hơi vô lý không?" "Ta nhớ lúc điều tra Tô Ngọc trước đây phát hiện, Cố Hề Nhược vẫn luôn gây sự với Vương Cẩn Hòa, thậm chí muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa, mà trong chuyện này Tạ Ương cũng tham gia.

Nếu Tô Ngọc biết hết mọi chuyện thì tất cả đều có thể giải thích được." Tạ Lãng mày nhíu chặt, vẫn cảm thấy không thể nào. "Ngươi gọi Tạ Ương đến đây, ta có chuyện muốn hỏi nó." Ngay lúc Tạ Lãng định lên tiếng bênh vực con gái, Tạ Thầm lạnh lùng nói.

Tạ Lãng sai người đi gọi Tạ Ương.

Sau khi Tạ Ương đến, nhìn hai người, trong lòng có chút nghi hoặc: "Cha, ông nội gọi con có chuyện gì vậy?" "Ương Ương, ông nội có chuyện muốn hỏi con." Tạ Lãng liếc nhìn con gái mình, có ý muốn nhắc nhở nhưng lại sợ làm Tạ Thầm không vui. "Chuyện con và Cố Hề Nhược tính kế Vương Cẩn Hòa, có phải Tô Ngọc biết không?" Tạ Thầm nhìn thẳng vào cháu gái mình, hỏi.

Tạ Ương hiển nhiên không ngờ Tạ Thầm lại hỏi cô vấn đề này.

Hít một hơi thật sâu, Tạ Ương nói thật: "Có biết ạ." Cô biết rất rõ trước mặt Tạ Thầm, cô không thể nói dối.

Nếu bị phát hiện nói dối, Tạ Thầm chắc chắn sẽ không tha cho cô, chi bằng bây giờ nói thẳng cho rõ ràng. "Tại sao Cố Hề Nhược lại muốn đối phó Vương Cẩn Hòa?" Tạ Ương lắc đầu: "Chuyện này con cũng không biết, chỉ biết cô ta dường như rất sợ Vương Cẩn Hòa đến kinh thành, và nhất định phải lấy mạng Vương Cẩn Hòa.

Trước đây con có hỏi nhưng cô ta không nói." "Thời gian trước con đã cắt đứt liên lạc với cô ta rồi.

Con nghe người hầu nói Cố Hề Nhược đã đưa người rời khỏi kinh thành, dường như ra ngoài tìm thần y." Tạ Ương ngoan ngoãn kể hết những gì mình biết cho Tạ Thầm.

Tạ Thầm ánh mắt đăm chiêu, Cố Hề Nhược và Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp mặt, cô ta sợ Vương Cẩn Hòa đến kinh thành, lại muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa, trong chuyện này chắc chắn có vấn đề. "Cha, có cần con đi điều tra không?" Tạ Lãng thấy Tạ Thầm dường như rất hứng thú với chuyện này, liền lên tiếng hỏi.

Tạ Thầm gật đầu: "Con đi điều tra đi, ta muốn làm rõ mối thù hận giữa cô ta và Vương Cẩn Hòa." "Vâng." "Theo lời con nói, Cố Hề Nhược là giả bệnh, cô ta đi tìm thần y làm gì?" Tạ Thầm nhíu mày hỏi.

Tạ Ương do dự một lát mới nói: "Hình như là thuốc cô ta uống có vấn đề, bây giờ cô ta thật sự ho ra máu rồi.

Vị đại sư chúng ta tìm trước đây giống như biến mất không tăm tích, tìm thế nào cũng không thấy." Tạ Thầm liếc Tạ Ương một cái, trầm giọng nói: "Các ngươi không cần tìm nữa, người đã ở trong tay Tô Ngọc rồi, các ngươi lấy gì mà tìm?" Tạ Ương kinh ngạc nhìn Tạ Thầm: "Ông nội, ý ông là vị đại sư đó đã bị Tô Ngọc bắt được rồi sao?

Nếu vậy tại sao anh ta lại giả vờ như không biết gì?" Tạ Thầm vẻ mặt phức tạp nhìn cháu gái mình, quả nhiên vẫn còn kém quá nhiều. "Bởi vì bây giờ chưa phải lúc ra tay.

Trước khi biết được mục đích của Cố Hề Nhược, Tô Ngọc sẽ không hành động thiếu suy nghĩ." "Ông nội, vậy nếu Tô Ngọc biết mục đích của Cố Hề Nhược thì sao?" Tạ Ương như nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tạ Thầm hỏi.

Lần trước cô tìm Tô Ngọc, cô đã cảm thấy dường như anh ta biết tất cả.

Chuyện của cô và cả chuyện của Cố Hề Nhược, dường như đều không qua được mắt anh ta.

Nếu thật sự như vậy, anh ta bắt được người nhưng không đến nhà họ Cố gây sự mà lại giam người lại, nói thế nào cũng không hợp lý.

Dù không muốn thừa nhận, nhưng Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa thật sự rất tốt, chuyện khiến Vương Cẩn Hòa chịu uất ức như vậy Tô Ngọc chắc chắn sẽ không làm. "Mục đích." Rõ ràng biết tất cả, lại giả vờ như không biết gì.

Tạ Thầm đem chuyện này so sánh với chuyện của nhà họ Tạ.

Năm trước Tô Ngọc trở về, nhị hoàng tử ra đời, sau đó nhị hoàng tử trúng độc, Phù Hoa công tử liền xuất hiện.

Không chỉ đưa người chữa khỏi cho nhị hoàng tử, mà còn coi trọng nhị hoàng tử, trực tiếp đưa người đi.

Vì Huyền Hoằng Nghị bị Phù Hoa công tử đưa đi, khiến họ không có cơ hội ra tay với cậu bé.

Dưới trời đất này thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Ngay lúc họ định đối phó với nhị hoàng tử thì người lại được đưa đi.

Khi đó kinh thành căn bản không xuất hiện người lạ nào.

Tạ Ương nghi hoặc nhìn Tạ Thầm, ông nội sao vậy?

Biểu cảm sao lại kỳ lạ thế?

Tạ Lãng sắp xếp xong mọi việc quay lại tìm Tạ Thầm, thấy Tạ Thầm mặt đầy kinh ngạc và không thể tin nổi. "Cha, sao vậy?" Tạ Lãng vội vàng bước tới, đồng thời dùng ánh mắt hỏi Tạ Ương, Tạ Thầm bị làm sao vậy.

Tạ Ương lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết. "Tô Ngọc rất có thể là Phù Hoa công tử." Tạ Thầm nghiến răng nói.

Tạ Lãng và Tạ Ương đều kinh ngạc nhìn hắn, Tạ Ương càng không thể tin nổi hỏi: "Ông nội, ông nói Tô Ngọc là Phù Hoa công tử?

Chương 334

Không thể nào." Cô theo sau Tô Ngọc nhiều năm như vậy, ngoài kinh doanh ra anh ta có hứng thú với cái gì chứ?

Sao có thể là Phù Hoa công tử tài hoa tuyệt thế đó được.

Tạ Thầm lắc đầu: "Lúc nhị hoàng tử trúng độc, sự xuất hiện của Phù Hoa công tử quá đáng ngờ." Sau khi liên kết tất cả các suy đoán lại với nhau, Tạ Thầm cuối cùng cũng biết mình đã bỏ qua điều gì.

Sự xuất hiện của Phù Hoa công tử năm ngoái và năm nay đều quá trùng hợp.

Lúc Tô Ngọc trở về thì Phù Hoa công tử đến, hơn nữa còn mang nhị hoàng tử về.

Tạ Ương lùi lại một bước, nghiến răng nói: "Ông nội, nếu Tô Ngọc thật sự là Phù Hoa công tử, vậy tại sao anh ta lại phải che giấu thân phận này?" Chỉ cần anh ta nói một tiếng, vị trí thừa tướng của Huyền quốc này sẽ là của anh ta.

Nhưng Tô Ngọc lại không làm vậy, rốt cuộc anh ta mưu đồ điều gì? "Tô Ngọc chắc không thích quan trường." Nếu thích, năm đó sau khi thi đỗ cử nhân đã tiếp tục thi tiếp chứ không phải đi kinh doanh.

Tạ Lãng vuốt mặt, bực bội nói: "Vợ chồng Tô Ngọc này đúng là âm hồn không tan." Nếu suy đoán của Tạ Thầm không sai, vậy Huyền Phỉ Nhiên lại có thêm một tướng tài đắc lực, hơn nữa còn là một người vô cùng lợi hại.

Một Tô Cửu, một Tô Ngọc, còn có Vương Cẩn Hòa trồng ra lương thực năng suất cao, mỗi một người đều là hòn đá ngáng đường nhà họ Tạ của họ. "Cha, trước đó Lăng Tiêu Thần không phải nói hắn định đề nghị liên hôn với Huyền quốc sao?

Ngài nói chúng ta có thể thúc đẩy phía sau một chút không?" Tạ Lãng nhìn Tạ Thầm nghiêm túc hỏi.

Tạ Thầm biết ý của Tạ Lãng, nhưng chuyện này căn bản không thể làm được.

Nếu Vương Cẩn Hòa còn là khuê nữ chưa chồng thì còn được, vấn đề mấu chốt nằm ở chính con người Vương Cẩn Hòa, cô không chỉ là Huyền chủ duy nhất của Huyền quốc, mà còn là vị Vương phi khác họ duy nhất.

Đang được thánh sủng, nếu họ mở miệng sẽ chỉ rước thêm phiền phức, Tô Ngọc không phải người dễ chọc, hắn chính là một tên điên. "Tô Ngọc rất thích Vương Cẩn Hòa, nếu nhà họ Tạ chúng ta dám nhúng tay vào, chắc chắn anh ta sẽ không tha cho nhà họ Tạ." Tạ Thầm nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhưng nếu không giúp Lăng quốc cũng không được.

Hiện tại thế lực của Huyền Phỉ Nhiên ngày càng lớn mạnh, không có lợi gì cho họ cả, nếu có thể tính kế loại bỏ Vương Cẩn Hòa cũng chưa hẳn là chuyện xấu.

Chỉ là việc này nên làm thế nào, vẫn cần phải bàn bạc kỹ lưỡng, vừa phải thành công lại vừa không để Tô Ngọc nắm được thóp. "Cha, nếu chúng ta không làm gì cả, bên Lăng quốc chưa chắc đã cảm kích, đến lúc đó họ lại quay sang nghi ngờ chúng ta." Tạ Lãng biết ý của Tạ Thầm.

Nhưng chính vì biết nên mới không khỏi lo lắng.

Giữa họ và Lăng quốc có hợp tác và giao dịch, lần này nếu không thể giúp Lăng quốc đạt được điều mình muốn, mối hợp tác này sẽ không còn ý nghĩa gì nữa.

Tạ Thầm nhìn con trai mình, cau mày nói: "Chúng ta phải giúp Lăng quốc là không sai, nhưng tiền đề là không được kéo chúng ta vào vũng bùn.

Bây giờ đang là lúc đầu sóng ngọn gió, chúng ta phải hành động cẩn thận." "Lãng à, con đừng quên Vương Cẩn Hòa là Vương phi, còn có một đứa con trai năm tuổi với Tô Ngọc.

Nếu Lăng quốc dám nói đến chuyện liên hôn với Vương Cẩn Hòa, đến lúc đó người bị mất mặt là Lăng quốc.

Nếu chúng ta đứng sau giật dây, đừng nói Huyền Phỉ Nhiên không tha cho chúng ta, ngay cả Tô Ngọc cũng sẽ khiến cả nhà họ Tạ không có đất chôn thân." Tạ Thầm hài lòng về Tạ Lãng, nhưng có một số việc cậu vẫn suy nghĩ quá đơn giản.

Tạ Lãng biết đạo lý này, nhưng cứ lửng lơ như vậy mãi cũng không phải là cách. "Nhưng bên Lăng quốc chúng ta cũng không thể không làm gì được." Tạ Lãng cau mày nói.

Bây giờ họ và Lăng quốc như châu chấu trên cùng một sợi dây, nếu họ không hành động, không biết Lăng Tiêu Thần sẽ làm ra chuyện gì.

Tạ Thầm đương nhiên biết đạo lý này: "Cho nên ta mới nói với con chuyện này không thể vội, vội cũng vô ích." Tạ Lãng có chút bực bội, cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, rốt cuộc họ phải làm thế nào đây. "Cứ xem tình hình rồi tính." Trong lúc nhà họ Tạ đang mưu tính, Lộ Xương và người của hắn đã bị đưa vào địa lao của Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc trở về, liền bước tới hỏi: "Mọi chuyện thế nào rồi?

Có thuận lợi không?" "Rất thuận lợi, còn bên em thì sao?

Mọi thứ vẫn ổn chứ?" Tô Ngọc lo lắng nhất vẫn là Vương Cẩn Hòa, sợ cô phải chịu ấm ức. "Bên em thì có chuyện gì được chứ?

Lăng quốc và nhà họ Tạ còn chưa tìm đến cửa, em vẫn còn nhàn hạ chán.

Đợi sau khi lệnh cấm túc của Tạ Thầm được giải trừ, e là sẽ không còn may mắn như vậy nữa." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Lộ Xương và người của hắn bị bắt, nhà họ Tạ không có động tĩnh gì, chuyện họ định làm tiếp theo đã quá rõ ràng.

Hiện tại, việc nhà họ Tạ cần làm không ngoài ba chuyện: thứ nhất, điều tra nguyên nhân Lộ Xương và người của hắn bị bắt và xem họ đang ở đâu; thứ hai, sau khi lệnh cấm túc của Tạ Thầm được dỡ bỏ, sắp xếp cho Tạ Ương thế nào; cuối cùng, đương nhiên là chuyện của Lăng quốc.

Tạ Thầm đã nhờ nhiều người nói giúp Lăng quốc như vậy, bảo nhà họ Tạ không có quan hệ gì với Lăng quốc, nói ra chắc chẳng ai tin. "Tô Ngọc, anh nói xem Tạ Thầm sẽ gặp Lăng Tiêu Thần khi nào?" Hai người họ hẳn là đồng minh, trong tình huống này, nếu nhà họ Tạ không chịu giúp, Lăng quốc sẽ rơi vào thế bị địch tấn công từ hai phía. "Với tính cách cẩn trọng của Tạ Thầm, trong thời gian ngắn chắc chắn sẽ không gặp Lăng Tiêu Thần." Tô Ngọc nói rất chắc chắn. "Nếu Tạ Thầm không muốn gặp Lăng Tiêu Thần, anh nói xem mối quan hệ đồng minh giữa hai người họ có còn vững chắc được không?" Vương Cẩn Hòa hai mắt sáng lên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc bật cười khe khẽ, đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, cưng chiều nói: "Chuyện này Vạn Phong đã đi làm rồi." Vương Cẩn Hòa lập tức tiu nghỉu cúi đầu: "Xem ra anh đã tính toán cả rồi." Tô Ngọc đã sắp xếp mọi thứ, cô nói những điều này còn có ích gì nữa. "Anh phải chú ý đến động tĩnh trong triều, đương nhiên sẽ suy nghĩ nhiều và chu toàn hơn em một chút.

Nhưng em có thể nghĩ đến điều này đã là rất lợi hại rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi.

Vương Cẩn Hòa nghĩ lại, hình như cũng đúng.

Hướng đi của cô và Tô Ngọc khác nhau, anh suy nghĩ nhiều hơn một chút cũng là lẽ thường.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Vương Cẩn Hòa lập tức tốt lên.

Nhìn Vương Cẩn Hòa giận dỗi đến nhanh mà đi cũng nhanh, đáy mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười: "Em đó." "Tô Ngọc, em vẫn còn một vấn đề chưa nghĩ thông suốt." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, hy vọng có thể nhận được câu trả lời từ anh. "Em nói đi." "Theo tính cách của Tạ Thầm, ông ta phải biết việc điều tra Lộ Xương và người của hắn chắc chắn sẽ gây chú ý, sao không trực tiếp bỏ rơi họ đi?

Cần gì phải mạo hiểm kéo cả mình vào?" Ở thời đại này, những kẻ có tham vọng lớn như vậy không phải đều rất máu lạnh sao? "Họ lo Lộ Xương có bằng chứng gì đó bất lợi cho mình trong tay." Đây là chuyện rất bình thường, Tạ Thầm không muốn để những người đi theo mình thất vọng nên bắt buộc phải làm những việc này.

Bằng chứng bất lợi? "Anh nói là trong tay Lộ Xương rất có thể còn có sổ sách giao dịch giữa họ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nếu họ tìm được sổ sách này, chẳng phải sẽ có thêm một con át chủ bài để đối phó với Tạ Thầm sao?

Tô Ngọc cười gật đầu: "Thông minh thật, Lộ Xương là người cẩn thận, không thể nào trung thành tuyệt đối với Tạ Thầm được, chắc chắn hắn đã chừa cho mình một con đường lui." Dù không nghĩ cho bản thân, cũng phải nghĩ cho gia đình.

Chương 335

Những việc hắn làm một khi bị phanh phui, đều là tội lớn tịch biên gia sản, tru di cửu tộc.

Lúc đó ai cầu xin cũng vô dụng.

Bất kể là để đề phòng bị Tạ Thầm diệt khẩu, hay vì gia đình mình, những bằng chứng như vậy trong tay Lộ Xương tuyệt đối không ít.

Vấn đề mà Vương Cẩn Hòa không hiểu đã đến: "Nếu các anh đều biết Lộ Xương rất có thể giữ lại một số bằng chứng có lợi cho chúng ta, tại sao không đi tìm luôn đi?" "Bây giờ chưa phải lúc, để Tạ Thầm biết quá sớm những gì Lộ Xương đã làm không có lợi cho chúng ta." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà đau cả đầu, ánh mắt mờ mịt. "Tại sao chưa phải lúc?

Tìm sớm hay muộn cũng vậy thôi, hơn nữa Tạ Thầm chưa chắc đã không đoán được nguyên nhân." "Một khi gặp chuyện, con người ta đều có tâm lý may rủi." Luôn cảm thấy chuyện mình lo sợ sẽ không xảy ra.

Hình như cũng đúng là như vậy. "Chuyện này có chút tự lừa mình dối người rồi." Vương Cẩn Hòa nín nửa ngày mới nói ra một câu như vậy.

Tô Ngọc phá lên cười ha hả: "Nói đúng lắm, chính là tự lừa mình dối người." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười như vậy, cau mày hỏi: "Có gì đáng cười đến thế sao?" Câu nói của cô có gì khiến Tô Ngọc vui vẻ đến vậy?

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, trong mắt ánh lên ý cười: "Không có, chỉ là cảm thấy Tạ Thầm quả nhiên đã già rồi." Gạt tay Tô Ngọc ra, Vương Cẩn Hòa bất mãn cau mày nói: "Anh đừng xoa đầu em, cứ như xoa đầu chó con vậy." Cô lại không phải là Đậu Tương ở nhà, xoa cái gì mà xoa.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, cuối cùng cũng không dám nói đầu của Vương Cẩn Hòa còn dễ xoa hơn đầu của Đậu Tương. "Anh nói cảm thấy Tạ Thầm già rồi... là có ý gì?" Vương Cẩn Hòa có chút không hiểu ý của Tô Ngọc.

Tạ Thầm bây giờ đã hơn sáu mươi tuổi rồi, như vậy còn chưa già thì thế nào mới gọi là già?

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy ý cười, biết cô đã hiểu lầm. "Nói ông ta già rồi là vì Tạ Thầm làm việc bắt đầu do dự, lo trước lo sau.

Tạ Thầm trước kia không phải như vậy." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Do dự lo trước lo sau chưa chắc đã là vì người ta già rồi chứ?

Biết đâu ông ta đang kiêng dè thì sao?" Bây giờ có bao nhiêu chuyện, chỉ cần Tạ Thầm không ngốc thì cũng nên đoán được Hoàng thượng đang nghi ngờ nhà họ Tạ và Lăng quốc.

Lúc này mà còn ló mặt ra chẳng phải là tự tìm rắc rối sao? "Tiểu Hòa, em nói đúng." "Tô Ngọc, anh nói xem họ có đoán được người bắt cóc Hoằng Nghị là anh không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

Một câu nói khiến Tô Ngọc rơi vào trầm tư.

Nếu suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa là đúng, vậy thì lý do tại sao lần này Tạ Thầm làm việc lại do dự, lo trước lo sau, dường như đã có thể đoán ra được rồi. "Tiểu Hòa, em đúng là phúc tinh của anh." Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa rồi hôn lên má cô một cái.

Bị hôn bất ngờ, Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, cô chỉ thuận miệng nói một câu thôi mà, Tô Ngọc có cần phải kích động đến vậy không? "Anh có cần phải kích động thế không?

Em cũng chỉ đoán bừa thôi, người nhà họ Tạ chưa chắc đã nghĩ như vậy." Vương Cẩn Hòa lí nhí nói. "Nhà họ Tạ có nghĩ vậy hay không, lát nữa sẽ biết thôi?" Tô Ngọc đã nghĩ ra cách để thăm dò người nhà họ Tạ, đặc biệt là Tạ Thầm.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, xem ra ngày họ trở về vẫn còn xa vời vợi. "Sao vậy?" Thấy tâm trạng Vương Cẩn Hòa đột nhiên sa sút, Tô Ngọc có chút lo lắng. "Chúng ta trong thời gian ngắn không thể trở về được phải không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc sững người, dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa lại hỏi điều này.

Trong giây lát, Tô Ngọc không biết nên giải thích với Vương Cẩn Hòa thế nào. "Đợi chuyện của Lăng quốc giải quyết xong xuôi chúng ta sẽ trở về." Bây giờ chuyện của Lăng quốc chưa xử lý xong, họ muốn đi cũng chắc chắn không đi được.

Nghe nói vì Lăng quốc mà không thể trở về, tâm trạng của Vương Cẩn Hòa liền trở nên tồi tệ. "Em không thích người của Lăng quốc, Tô Ngọc, mọi chuyện đã đến nước này rồi mà Lăng Tiêu Thần vẫn không rời đi, rốt cuộc hắn ta muốn làm gì?" Vương Cẩn Hòa bực bội hỏi.

Ở yến tiệc đã mất mặt như vậy rồi, Lăng Tiêu Thần vậy mà vẫn dám ở lại đây, hắn ta không thấy người Huyền quốc ghét mình đến mức nào hay sao?

Đã như vậy rồi mà Lăng Tiêu Thần vẫn không tức giận. "Lăng Tiêu Thần lần này đến đây là mang theo nhiệm vụ, lương thực năng suất cao không có được, phương pháp trồng trọt cũng không có được, hắn chắc chắn sẽ không rời đi đơn giản như vậy." Tô Ngọc đương nhiên biết Lăng Tiêu Thần đến để làm gì.

Cho nên khi Vương Cẩn Hòa than phiền về điều này, anh cũng không để tâm. "Thiếu gia, Thái tử Lăng quốc đến, nói muốn gặp thiếu phu nhân." Mặc dù bây giờ thân phận của Tô Ngọc là Ngọc Vương, nhưng Nguyên Bảo và những người khác vẫn quen gọi anh là thiếu gia.

Vương Cẩn Hòa sa sầm mặt: "Không gặp." Lăng Tiêu Thần này rõ ràng có ý đồ xấu, lúc này chạy đến gặp cô, mục đích là gì còn phải nói sao?

Tô Ngọc thấy Nguyên Bảo nhìn mình, liền khẽ gật đầu, Tiểu Hòa nói không muốn gặp thì không gặp.

Bây giờ Lăng Tiêu Thần đang có việc cầu xin Tiểu Hòa, gặp hay không cũng như nhau.

Nguyên Bảo quay người đi ra ngoài, nhìn Lăng Tiêu Thần đã đi vào, ánh mắt có chút lạnh lùng.

Cậu bước lên chặn Lăng Tiêu Thần lại: "Thái tử Lăng quốc coi nơi này của Vương gia chúng tôi là nhà mình rồi sao?" "Ngươi chỉ là một tên nô tài, cũng dám nói chuyện với bản cung như vậy sao?

Kêu Tô Ngọc ra đây." Lăng Tiêu Thần thấy một tên hạ nhân cũng dám đối xử với mình như vậy, trong lòng tức giận. "Kéo tên nô tài này xuống đánh cho ta." Lăng Tiêu Thần nhìn Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Nguyên Bảo nhìn những người vây quanh, còn chưa kịp ra tay, Nguyên Húc và những người khác đã bước ra: "Ai dám động đến người của Ngọc Vương phủ chúng ta?" Nguyên Bảo nhìn Lăng Tiêu Thần, trên mặt nở một nụ cười không chê vào đâu được: "Thái tử Lăng quốc, đây không phải Lăng quốc của ngài, không phải nơi ngài nói xông vào là xông vào được." "Chưa được chủ nhà đồng ý đã xông vào, đúng là không có giáo dưỡng." Nguyên Bảo nói từng chữ từng câu, hoàn toàn không nể mặt Lăng Tiêu Thần.

Nguyên Húc vô cùng đồng tình gật đầu: "Nguyên Húc nói đúng, Thái tử Lăng quốc, phủ đệ của thiếu gia chúng tôi tuy chưa treo biển Ngọc Vương phủ, nhưng ngài cứ thế xông vào, nếu đồ đạc của Vương gia và Vương phi chúng tôi bị mất, ngài đền nổi không?" Lời của Nguyên Húc và Nguyên Bảo như một cái tát giáng mạnh vào mặt Lăng Tiêu Thần. "Các ngươi…" "Hay là khi ở Lăng quốc, Thái tử cũng tự ý xông vào phủ đệ của người khác mà không cần sự đồng ý?" Nguyên Bảo từng bước tiến lại gần Lăng Tiêu Thần, lời nói có phần dồn dập.

Lăng Tiêu Thần tức đến run người, hắn chỉ là coi thường Tô Ngọc, một vương gia khác họ, nên mới làm vậy.

Ai ngờ những người trong phủ của anh ta lại hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Nguyên Lâm từ trong sân bước ra, nhìn Lăng Tiêu Thần: "Thái tử Lăng quốc, Vương gia chúng tôi đã nói không gặp ngài, mời ngài lập tức rời đi." "Đây chẳng lẽ là đạo đãi khách của Huyền quốc các người sao?" Lăng Tiêu Thần lần đầu tiên bị người ta hạ lệnh đuổi khách.

Nguyên Lâm cười lạnh nhìn Lăng Tiêu Thần: "Vương gia chúng tôi nói, khi Thái tử Lăng quốc nói với chúng tôi về đạo đãi khách, thì hãy tự suy ngẫm lại việc mình tùy tiện dẫn theo thị vệ xông vào nhà người khác, đây là loại khách gì?

Chương 336

Nếu làm kinh động đến hai vị tiểu thiếu gia nhà chúng tôi, Thái tử Lăng quốc có gánh nổi trách nhiệm này không?" Sắc mặt Lăng Tiêu Thần lúc xanh lúc tím, tức đến tái mặt. "Chúng ta đi." Người ta đã nói rõ ràng như vậy, cũng trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, hắn không còn mặt mũi nào để Tô Ngọc hạ lệnh lần thứ hai.

Nhìn Lăng Tiêu Thần dẫn người rời đi, Nguyên Bảo nhìn Nguyên Húc: "Ngươi đi theo xem sao, cẩn thận đừng để bị phát hiện." "Ta biết rồi." Nguyên Húc cũng đi theo.

Nguyên Bảo vào trong sân báo cáo sự việc với Tô Ngọc, người sau nghe xong có chút khinh thường Lăng Tiêu Thần. "Tô Ngọc, Lăng Tiêu Thần này làm thế nào mà lên làm Thái tử được vậy?" Vương Cẩn Hòa cuối cùng không nhịn được hỏi.

Lăng Tiêu Thần này hoàn toàn không có dáng vẻ của một Thái tử, con người mù quáng tự đại, lại còn tự cho mình là đúng.

Đồ của người khác mở miệng là đòi, một lần đòi là một con số khổng lồ.

Bây giờ lại chưa được phép đã xông vào nhà người khác.

Đây chính là những việc mà Thái tử Lăng quốc làm ra. "Lăng Tiêu Thần là con trai của Hoàng hậu Lăng quốc, thế lực nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu Lăng quốc rất mạnh." Bất kể là để an ủi Hoàng hậu, hay để lấy lòng nhà mẹ đẻ của bà ta, ngôi vị Thái tử này đều phải trao cho hắn.

Còn sau này Lăng Tiêu Thần có thể lên làm Hoàng đế Lăng quốc hay không, thì không ai biết được.

Vương Cẩn Hòa không ngờ ngôi vị Thái tử của Lăng Tiêu Thần lại có được như vậy: "Xem ra hắn ta ở Lăng quốc được tâng bốc quá cao, đến nỗi khi đến Huyền quốc vẫn tưởng đây là Lăng quốc." Có một Thái tử như vậy, Lăng quốc cũng chẳng có tiền đồ gì. "Gần như là vậy, hôm nay Lăng Tiêu Thần mất mặt ở chỗ chúng ta, sau này e là sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa gục đầu trên bàn, cau mày, có chút rối rắm về chuyện này.

Có một Thái tử như vậy ở đây, nói thế nào cũng là một phiền phức. "Tô Ngọc, có thể tìm chút việc gì cho Lăng Tiêu Thần làm không?

Để hắn mau chóng rời khỏi Huyền quốc đi, em thật sự rất ghét hắn." Tết nhất mà cứ phải đến gây phiền phức cho người khác.

Ở yên trong nhà mình ăn Tết không tốt sao?

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa thật sự không vui, liền đưa tay ôm cô an ủi: "Yên tâm, hắn sẽ sớm rời đi thôi.

Chúng ta sẽ trở về trước khi ươm mạ, đừng lo lắng." Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi." Biết Vương Cẩn Hòa không thích Lăng Tiêu Thần, Tô Ngọc liền nghĩ cách để Lăng Tiêu Thần không thể xuất hiện trước mặt cô.

Đồng thời, anh đi gặp Lộ Xương.

Thấy Tô Ngọc xuất hiện trước mặt mình, Lộ Xương nhắm mắt lại, không muốn nói một lời nào. "Lộ Xương, ngươi không muốn nói cũng không sao, chẳng lẽ gia đình ngươi, ngươi cũng không quan tâm nữa sao?" Tô Ngọc ngồi trên ghế, thờ ơ hỏi.

Lộ Xương đột ngột mở mắt, nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Tô Ngọc, ngươi muốn làm gì?" "Lộ Xương, tự ý khai thác mỏ vàng, chưa nói đến số lượng lớn đến đâu, chỉ riêng việc ngươi làm đã đủ để khiến ngươi bị tịch biên gia sản, tru di cửu tộc rồi." Tô Ngọc nói như thể đang nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

Trên gương mặt bình tĩnh của Lộ Xương cuối cùng cũng hiện lên vài phần tức giận: "Họ không biết gì cả." "Lộ Xương, làm quan nhiều năm như vậy, ngươi nên biết những việc ngươi làm sẽ liên lụy đến gia đình ngươi đến mức nào, không phải ngươi nói không liên quan thì họ vô tội." Tô Ngọc cảm thấy Lộ Xương này quá ngây thơ.

Lộ Xương run rẩy nhìn Tô Ngọc, anh nói đúng.

Những việc hắn làm bao năm qua, nếu Huyền Phỉ Nhiên muốn làm thật, thì nhà họ Lộ dù có bị tru di cửu tộc, hắn cũng không thể phản bác. "Lộ Xương, cháu trai nhỏ của ngươi mới đầy tháng không lâu nhỉ?" Thấy Lộ Xương tuy lo lắng sợ hãi nhưng vẫn không nói gì, anh cười như không cười nói.

Nghe Tô Ngọc nhắc đến cháu trai nhỏ của mình, Lộ Xương hai mắt đỏ ngầu nhìn anh: "Tô Ngọc, ngươi muốn làm gì?

Đứa bé mới đầy tháng." "Lộ Xương, không phải ta muốn làm gì, mà là sau này ngươi có thể làm gì." Tô Ngọc tùy ý nói. "Giống như trước đây, không nói gì cả, hay là lúc này lập công chuộc tội để gia đình ngươi có thêm một con đường sống, tự ngươi chọn đi." Tô Ngọc lười biếng nhìn Lộ Xương nói.

Là vì Tạ Thầm mà che giấu, không nói gì cả, hay là lấy ra thứ gì đó khiến họ động lòng để đổi lấy mạng sống cho một phần người nhà họ Lộ.

Tô Ngọc rất tò mò Lộ Xương sẽ chọn thế nào.

Tô Ngọc cũng không thúc giục Lộ Xương, nói xong liền rời đi.

Khi đến cửa địa lao, anh còn quay đầu lại nhìn Lộ Xương: "Ngươi nghĩ kỹ rồi thì có thể nói với người của ta." Trong mắt Lộ Xương tràn đầy sự giằng xé, bây giờ hắn phải làm sao đây?

Hắn thật sự phải phản bội tướng quân sao?

Nhưng cháu trai nhỏ ở nhà...

Thằng bé mới sinh ra, còn chưa kịp nhìn ngắm thế giới này, thật sự phải vì hắn mà chết sao? "Đợi đã." Lộ Xương thấy Tô Ngọc sắp rời đi, vội vàng gọi lại.

Tô Ngọc dừng bước nhìn Lộ Xương, người sau sau một hồi giằng xé, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi: "Ngươi có thể quyết định những chuyện này không?" "Hoàng huynh đã giao chuyện này cho ta xử lý, hơn nữa hoàng huynh cũng không phải là người hiếu sát." Tô Ngọc trước đó đã nói với Huyền Phỉ Nhiên, muốn Lộ Xương nói ra điều gì đó, gia đình hắn chính là mấu chốt.

Lộ Xương nở một nụ cười không ra cười.

Nhưng hắn biết Tô Ngọc nói đúng, Huyền Phỉ Nhiên thật sự là một vị hoàng đế tốt. "Ta chỉ có thể nói cho ngươi biết đồ vật ở đâu, ngươi đi lấy, còn gia đình ta…" "Lộ Xương, những người liên quan đến chuyện này đều phải chết." Tô Ngọc nhìn Lộ Xương nói.

Những người không biết Lộ Xương làm gì cũng không tham gia, Huyền Phỉ Nhiên có thể tha cho họ.

Nhưng những người biết mà vẫn tham gia, Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn sẽ không tha.

Lộ Xương nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp: "Ta biết rồi." "Ta viết danh sách cho ngươi." Lộ Xương nói câu này giọng run run, vì những người còn lại trong gia đình, hắn không thể không làm vậy.

Sai một bước, sai cả đời.

Đến ngày hôm nay đều là do hắn tự chuốc lấy, hắn không trách bất kỳ ai. "Nguyên Bảo, chuẩn bị bút mực." Không lâu sau, Nguyên Bảo mang bút mực giấy Tuyên đến.

Lộ Xương cầm bút lông viết tên những người trong nhà có liên quan đến việc này, viết xong cuối cùng ghi thêm hai địa chỉ.

Cả hai đều là mỏ sắt hiện đang được khai thác, quặng sắt khai thác được đều nằm trong tay Tạ Thầm.

Lộ Xương đưa danh sách cho Tô Ngọc mà tay vẫn còn run. "Ngọc Vương, cầu xin ngài hãy để họ rời khỏi đây, đến một nơi xa xôi hẻo lánh, dù chỉ là sống yên ổn trong một thôn nhỏ cũng được, đừng ở lại kinh thành, Tạ Thầm sẽ không tha cho họ đâu." Lộ Xương nhìn Tô Ngọc cầu xin. "Yên tâm, ta sẽ nói với Hoàng thượng chuyện này, ngoài ra cũng sẽ cho họ mang đi một ít đồ, không đến mức không sống nổi." Tô Ngọc làm vậy đã có phần mềm lòng.

Lộ Xương quỳ trên đất: "Đa tạ Vương gia." Tô Ngọc cầm danh sách rời đi, vào cung tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Trong lúc anh bận rộn, Vương Cẩn Hòa cũng không nhàn rỗi, cô dẫn người đến chỗ quan Tư nông.

Chương 337

Sau khi bàn bạc xong xuôi mọi việc cuối cùng, Vương Cẩn Hòa rời đi với vẻ mặt nhẹ nhõm. "Phu nhân, chúng ta nên về rồi." Đi sau Vương Cẩn Hòa, thấy cô mua một đống đồ, Nguyên Lâm mới lên tiếng nhắc nhở.

Lúc này hai vị thiếu gia đã học xong, sắp đi tìm cô. "Được, đi thôi, chúng ta về." Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Lâm và những người khác trở về.

Nhìn thấy Tạ Ương chặn trước mặt, Vương Cẩn Hòa cau mày: "Tạ tiểu thư, cô làm gì vậy?" "Vương Cẩn Hòa, các người rốt cuộc muốn làm gì?" Tạ Ương nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiến răng hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tạ Ương, chẳng phải là nhà họ Tạ muốn làm gì sao? "Tạ Ương, chỉ cần cô không ngốc thì nên biết không phải chúng tôi muốn làm gì, mà là nhà họ Tạ các người muốn làm gì." Vương Cẩn Hòa nói xong liền đi vòng qua.

Tạ Ương theo phản xạ đưa tay nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa: "Vương Cẩn Hòa, cô đứng lại." Vương Cẩn Hòa xoay cổ tay, thoát khỏi tay Tạ Ương: "Tạ tiểu thư, những việc cô làm với tôi, tôi còn chưa tìm cô tính sổ đâu, đừng ép tôi ra tay." "Là Tô Ngọc nói cho cô biết?" Tạ Ương nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Tạ Ương, hợp tác với Cố Hề Nhược để đối phó tôi, ý tưởng cũng không tồi.

Chỉ tiếc là cô đã bỏ qua người đứng sau tôi, chắc hẳn cô ta đã nói cho cô biết Cố Cửu Ninh là mẹ tôi rồi nhỉ?

Nếu đã biết mẹ tôi là ai, thì cha và ông nội tôi là ai cô cũng nên biết mới phải." Vương Cẩn Hòa biết Tạ Ương muốn so kè gia thế với mình, vậy thì cứ so xem.

Tạ Ương im lặng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô không xứng với Tô Ngọc, anh ấy là Vương gia còn cô chỉ là một cô gái nhà nông.

Cho dù cha cô là Dư Thanh Phong thì sao chứ?

Cô vẫn chỉ là một cô gái nhà nông." "Tạ Ương, tôi là Trường Ninh Huyện chủ, một Huyện chủ có phong địa, có phong hào.

Nếu tôi làm căng, cho dù có đánh cô một trận, gia đình cô có thể làm gì được?" Tạ Ương theo phản xạ lùi lại một bước, cô biết Vương Cẩn Hòa nói rất đúng, nếu cô ấy thật sự làm căng, người chịu thiệt chỉ có mình. "Tạ Ương, dựa vào công lao của tổ tiên không gọi là bản lĩnh.

Có bản lĩnh thì cô hãy tự mình giành lấy thân phận tương xứng với hiện tại, rồi hãy đến nói với tôi là không xứng với Tô Ngọc.

Ngôi vị Huyện chủ của tôi hôm nay là do chính tôi lao động mà có được, tôi nhận lấy không hổ thẹn với lòng." Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Ương, nói từng chữ từng câu.

Hai người họ đã đến nước này, Vương Cẩn Hòa thật sự rất tò mò Tạ Ương vì mục đích gì mà chạy đến trước mặt cô nói những lời như vậy. "Tạ Ương, cô nên biết ông nội cô muốn cô làm gì, còn có mối quan hệ giữa Tô Ngọc và nhà họ Tạ các người.

Chỉ riêng hai điểm này, nếu cô có chút tự trọng thì nên tự giác rời đi, chứ không phải đứng trước mặt tôi nói những lời tự cho là đúng này." Tạ Ương khiến Vương Cẩn Hòa thật sự có chút không vui.

Chẳng lẽ Tô Ngọc vẫn chưa nói rõ ràng sao?

Khiến Tạ Ương vẫn cho rằng trong lòng Tô Ngọc vẫn còn suy nghĩ về cô ta? "Vương Cẩn Hòa, cô im đi, nếu không phải cô xuất hiện…" Tạ Ương bây giờ không chịu nổi ai nói với mình những lời như vậy.

Cô đã thích Tô Ngọc bao nhiêu năm, nhưng cuối cùng lại không bằng một cô gái nhà nông đột nhiên xuất hiện.

Chỉ vì Vương Cẩn Hòa sinh cho anh ấy một đứa con trai sao?

Nếu chỉ vì điều này thì cô cũng có thể, chỉ cần Tô Ngọc đồng ý, họ sẽ có con của riêng mình.

Nhìn bộ dạng có phần điên cuồng của Tạ Ương, Vương Cẩn Hòa cảm thấy người này đúng là một kẻ thiểu năng. "Tạ Ương, cô sai rồi, cho dù không có sự tồn tại của tôi, cô và Tô Ngọc cũng không thể nào đến với nhau." Vương Cẩn Hòa thẳng thắn nói.

Tạ Ương đã thích Tô Ngọc bao nhiêu năm, nếu Tô Ngọc thật sự có ý gì đó, Tạ Ương đã sớm là vợ của anh rồi, sao còn đợi đến khi cô xuất hiện? "Cô im đi, chẳng phải cô chỉ sinh cho anh ấy một đứa con sao?

Vì đứa con đó mà cô mới được Tô Ngọc yêu thích, tôi cũng có thể." Tạ Ương như bị ma ám, nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa gào lên.

Vương Cẩn Hòa cau mày, trong lòng vô cùng bất mãn với lời của Tạ Ương.

Ngay khi Vương Cẩn Hòa định lên tiếng, giọng nói chán ghét của Tô Ngọc vang lên từ phía sau: "Tạ Ương, cô thật khiến tôi thấy ghê tởm." Nói những lời như vậy giữa thanh thiên bạch nhật, Tạ Ương đây là muốn bôi tro trát trấu lên người anh sao.

Lời nói không chút khách khí của Tô Ngọc khiến Tạ Ương sắc mặt tái nhợt nhìn anh: "Tô Ngọc, rốt cuộc em có điểm nào không bằng Vương Cẩn Hòa?" "Anh thích trẻ con, em cũng có thể…" Tạ Ương biết Tạ Thầm muốn cô nhập cung, nhưng cô không muốn làm phi tử của Hoàng thượng, cô chỉ muốn gả cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc mặt mày xanh mét nhìn Tạ Ương, trong mắt tràn đầy vẻ chán ghét và ghê tởm: "Tạ tiểu thư, xin tự trọng, tôi là người đã có vợ con, cô đừng nói những lời gây hiểu lầm như vậy." "Tô Ngọc, anh…" Tạ Ương sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc, cô đã thỏa hiệp đến mức này rồi, Tô Ngọc vậy mà vẫn không hề động lòng, thậm chí còn dùng ánh mắt như vậy nhìn cô.

Ánh mắt chán ghét và ghê tởm của Tô Ngọc đâm vào mắt Tạ Ương.

Trước đây khi cô theo đuổi Tô Ngọc, cũng từng thấy ánh mắt như vậy của anh.

Nhưng lúc đó cô chưa bao giờ để tâm, cô chỉ cần theo đuổi được Tô Ngọc, cái gì cũng có thể vứt bỏ.

Bây giờ Tô Ngọc lại dùng ánh mắt như vậy nhìn cô trước mặt bao nhiêu người, điều này khiến Tạ Ương muốn tìm một cái lỗ để chui xuống. "Cô nương này sao vậy?

Chặn vợ chồng người ta giữa đường." "Đúng vậy, nghe lời cô ta nói lúc nãy là muốn tự nguyện làm thiếp cho người ta, chỉ tiếc là người ta không thèm." "Theo tôi thấy, cô nương như vậy cũng quá không biết xấu hổ rồi, vợ chồng người ta trông tình cảm tốt như vậy, cô ta chen vào làm gì?" Dù Tạ Ương mặt dày, nghe những lời này trong lòng cũng có chút lạnh lẽo.

Hóa ra trong mắt những người này, cô là loại người như vậy sao?

Lùi lại một bước, Tạ Ương không ngừng lắc đầu, cô không sai, tất cả đều là lỗi của Vương Cẩn Hòa. "Tô Ngọc, em có thể làm thiếp, chỉ cần anh chịu cưới em, em có thể không bận tâm bất cứ điều gì." Tạ Ương nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo sự khao khát.

Khao khát được mặc áo cưới gả cho anh.

Đây là nguyện vọng duy nhất của cô bao năm qua. "Cô không bận tâm nhưng tôi bận tâm.

Tạ Ương, tôi phải nói bao nhiêu lần nữa cô mới hiểu?

Trước đây tôi không thích cô, sau này càng không thích cô, sự yêu thích của cô khiến tôi cảm thấy ghê tởm." Tô Ngọc môi mỏng khẽ mở, nói ra những lời gần như tàn nhẫn.

Tạ Ương có chút không thể chấp nhận được việc Tô Ngọc đối xử với mình như vậy, run rẩy đưa tay chỉ vào Vương Cẩn Hòa: "Có phải vì người phụ nữ này nên anh mới đối xử với em như vậy không?" "Cho dù không có Tiểu Hòa cũng sẽ không phải là cô.

Tạ Ương, giữ lại cho mình chút thể diện đi, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, nếu còn có lần sau, đừng trách tôi không khách khí." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tạ Ương, trong mắt không có một tia tình cảm nào.

Tạ Ương ngây ngốc nhìn Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa rời đi.

Giây phút này, Tạ Ương cuối cùng cũng nhận ra rõ ràng rằng Tô Ngọc thật sự không thích cô, thậm chí là ghét cô.

Tại sao lại như vậy chứ?

Tạ Ương thất thần trở về, Tạ Thầm thấy cô trở về liền tát một cái vào mặt cô.

Chương 338

"Mất mặt xấu hổ." Rõ ràng chuyện trên phố Tạ Thầm đã biết. "Trông chừng đại tiểu thư, từ hôm nay trở đi không cho phép nó ra khỏi cửa một bước." Tạ Ương bị Tạ Thầm giam lỏng, sau đó không còn xuất hiện trước mặt hai người Tô Ngọc nữa.

Bên kia, Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc kéo đi, đợi đến khi khuất khỏi tầm mắt của Tạ Ương, cô mới nhìn Tô Ngọc: "Hôm nay anh không có việc gì sao?

Sao lại đến tìm em?" "Anh đến tìm đại ca, vừa hay đi ngang qua.

Sao em lại gặp phải Tạ Ương?

Sau này nếu gặp lại, vui thì nói vài câu, không vui thì bảo người đuổi đi càng xa càng tốt." Tô Ngọc đã hoàn toàn mất hết kiên nhẫn với Tạ Ương.

Xem ra anh cần phải làm gì đó để Tạ Ương sau này không dám xuất hiện trước mặt họ nữa. "Em biết rồi, anh có việc thì mau đi làm đi, em tự mình dẫn người về." Biết anh đi tìm Tô Cửu còn có việc, Vương Cẩn Hòa cũng không cản, bảo anh mau đi.

Tô Ngọc cũng không khăng khăng đòi đưa Vương Cẩn Hòa về, đến ngã rẽ liền chia tay cô để đi tìm Tô Cửu.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa đến xem Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm một lúc, sau đó mới đi làm việc của mình.

Nghĩ đến những phiền phức mà Tạ Ương mang lại cho mình từ khi biết cô ta, Vương Cẩn Hòa vô cùng bất mãn.

Mỗi lần đều bị động gặp mặt Tạ Ương và người của cô ta, cô còn chưa đi tìm người ta gây sự.

Tạ Ương này lại luôn tự mình tìm đến cửa.

Lần này còn quá đáng hơn, dám tuyên bố sẵn lòng sinh con cho chồng cô.

Điều này quả thực không thể tha thứ.

Vương Cẩn Hòa đã nổi giận thì Tạ Ương đương nhiên phải gặp xui xẻo.

Vương Cẩn Hòa gọi Nguyên Lâm và những người khác đến: "Nguyên Lâm, chuyện làm ăn của Tô Ngọc ngoài Nguyên Bảo ra còn có ai phụ trách không?

Cậu giúp tôi gọi người đó đến đây, tôi có việc giao cho họ làm.

Ngoài ra, giúp tôi điều tra chuyện làm ăn của nhà họ Tạ." Nguyên Lâm kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong lòng có chút nghi hoặc, phu nhân muốn làm gì?

Thấy Nguyên Lâm không đi làm việc mà cứ nhìn mình, cô hơi cau mày: "Việc này không làm được sao?" Nguyên Lâm vội vàng gật đầu: "Được ạ, phu nhân, người định ra tay với nhà họ Tạ sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh mặt gật đầu: "Ừ, Tạ Ương hết lần này đến lần khác tìm tôi gây sự, tôi thật sự nổi giận rồi." Ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa lâu như vậy, đây là lần đầu tiên Nguyên Lâm thấy cô tức giận.

Từ trước đến nay tính tình của Vương Cẩn Hòa luôn rất tốt, hiếm khi nổi giận, đối xử với hạ nhân như bọn họ cũng vô cùng tử tế.

Tạ Ương này cũng thật có bản lĩnh, lại có thể chọc giận phu nhân. "Thuộc hạ đi tìm người, còn về chuyện làm ăn của nhà họ Tạ thì cần thêm chút thời gian." "Không sao, cậu cứ làm nhanh nhất có thể là được." Vương Cẩn Hòa thờ ơ lắc đầu.

Chỉ cần thời gian không quá dài thì cô đều có thể chấp nhận. "Vâng." Chẳng mấy chốc, Vạn Phong dẫn theo mấy người dưới trướng đến gặp Vương Cẩn Hòa. "Tham kiến phu nhân." Vương Cẩn Hòa đang bận, nghe thấy tiếng động thì quay đầu nhìn sang: "Các người ngồi trước đi, tôi làm xong việc này sẽ nói chuyện với các người sau." "Vâng." Vạn Phong và những người khác không biết Vương Cẩn Hòa muốn làm gì, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi một bên chờ đợi.

Khoảng một tuần trà sau, Vương Cẩn Hòa đã làm xong việc.

Cô đặt công việc trong tay xuống, nhìn bọn họ hỏi: "Về nhà họ Tạ, các người biết được bao nhiêu?" "Nhà họ Tạ đi theo con đường quan trường, chuyện làm ăn đều giao cho con thứ xử lý.

Cậu ta kinh doanh cũng không tệ, nhưng mấy năm trước khi mở rộng kinh doanh đã dùng rất nhiều thủ đoạn không trong sạch." Vạn Phong kể lại tất cả những gì mình biết cho Vương Cẩn Hòa. "Thủ đoạn không trong sạch?

Cậu ta cướp gia sản của người khác à?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vạn Phong nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt kỳ lạ, thiếu phu nhân nói chuyện thật đúng là một đòn trúng tim đen.

Đối phương đúng là đã cướp đi gia sản của không ít người, cuối cùng còn khiến họ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát. "Những người đó còn ai sống sót không?" "Có." "Phân phó xuống dưới, tìm hết những người đó đến đây, tôi có chuyện muốn hợp tác với họ." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Cô không dễ dàng ra tay, nhưng một khi đã ra tay thì nhất định phải khiến đối phương đau đến tận xương tủy.

Tạ Ương kiêu ngạo như vậy chẳng phải là ỷ vào nhà họ Tạ sao?

Nếu nhà họ Tạ xảy ra chuyện, cô cũng muốn xem xem Tạ Ương này còn có thể làm gì. "Đúng rồi, lúc các người đến đây, bên ngoài có tin tức gì về Tạ Ương không?" Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi. "Chuyện Tạ Ương chặn thiếu gia trên phố, còn bị thiếu gia phớt lờ đã lan truyền khắp kinh thành rồi, bây giờ nhà họ Tạ đang tìm cách xử lý." Chỉ là tin tức này lan truyền quá nhanh, người biết lại quá nhiều, nhà họ Tạ muốn xử lý cũng không dễ dàng.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt, trong mắt ánh lên vẻ suy tư. "Tôi biết rồi." Vạn Phong ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, thiếu phu nhân bị sao vậy? "Các người chuẩn bị đi, đợi Nguyên Lâm mang sơ đồ sản nghiệp của nhà họ Tạ đến cho tôi, tôi sẽ có việc giao cho các người làm." Vương Cẩn Hòa nhìn họ rồi ra lệnh.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Vạn Phong không hiểu sao lại có chút kích động.

Bọn họ không có nhiều thời gian tiếp xúc với Vương Cẩn Hòa, từ trước đến nay đều nghe người khác kể về vị thiếu phu nhân này.

Lần này thiếu phu nhân muốn giao việc cho họ cũng tốt, vừa hay có thể để họ xem vị thiếu phu nhân này rốt cuộc là người như thế nào. "Vâng, thuộc hạ sẽ cho người đi tìm hậu duệ của mấy gia đình đó trước." "Ừm." Sau khi Vạn Phong và những người khác ra ngoài, một người trong số họ nhỏ giọng nói: "Vạn Phong đại ca, sao tôi cứ cảm thấy vị thiếu phu nhân này rất khác biệt." "Đúng là rất khác biệt, còn sau này thế nào thì cứ xem lần này thiếu phu nhân đối phó với nhà họ Tạ ra sao là biết." Lúc bọn họ đến đã nghe chuyện Tạ Ương chạy đến trước mặt thiếu phu nhân nói cô không xứng với thiếu gia, cuối cùng còn nói trước mặt thiếu gia là muốn sinh con cho chàng.

Đã đến mức này mà thiếu phu nhân còn không tức giận thì cũng quá yếu đuối rồi.

Hắn đến đây cũng vô cùng mong chờ, muốn xem một Vương Cẩn Hòa dựa vào việc trồng lương thực năng suất cao mà trở thành Huyền chủ sẽ có thủ đoạn gì.

Cuộc gặp gỡ lần này khiến Vạn Phong vô cùng hài lòng.

Vạn Phong và những người khác muốn xem Vương Cẩn Hòa là người thế nào, vừa hay Vương Cẩn Hòa cũng muốn xem bọn họ là người ra sao.

Nhưng ấn tượng đầu tiên của cô về Vạn Phong và nhóm của anh ta cũng rất tốt.

Họ không nghi ngờ bất kỳ quyết định nào của cô, lời cô nói dù đúng hay sai họ đều nghiêm túc chấp hành, những người như vậy rất tốt.

Trong khi Vương Cẩn Hòa đang lên kế hoạch ra tay với nhà họ Tạ, ở một nơi khác, Tô Ngọc và Tô Cửu dẫn theo Ngự lâm quân đến nhà của Lộ Xương.

Thấy hai anh em nhà họ Tô lại tới lần nữa, Lộ lão phu nhân lên tiếng hỏi: "Tô đại nhân, các ngài làm gì vậy?

Con trai tôi rốt cuộc đã làm sai chuyện gì?" "Tự ý khai thác mỏ vàng, còn có những chuyện khác.

Lần này chúng tôi đến để bắt đi những người có liên quan đến vụ việc này, những người còn lại các người hãy rời khỏi kinh thành.

Chương 339

Về phần của hồi môn của nữ quyến, hoàng thượng cho phép các người mang theo, sau này không được quay lại kinh thành nữa, trong vòng năm đời không được vào triều làm quan." Từ nay về sau, nhà họ Lộ chỉ có thể trở thành gia đình thương nhân.

Lộ lão phu nhân mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc: "Tự ý khai thác mỏ vàng?" Chỉ riêng tội danh này đã là tội lớn diệt tộc.

Tô Cửu dựa theo danh sách bắt đi bảy người biết và tham gia vào việc này, trong đó có con trai và cháu trai của lão phu nhân. "Đa tạ." Anh cả của Lộ Xương sau khi bị bắt đã nhìn Tô Ngọc cảm kích nói.

Ông ta không biết Lộ Xương đã làm thế nào để bảo toàn những người khác trong nhà họ Lộ, nhưng có thể giữ lại những người khác trong nhà, còn có thể giữ lại của hồi môn của nữ quyến, đối với gia đình họ mà nói đã là quá đủ rồi. "Dẫn đi." Tô Cửu không nói gì, ra lệnh cho người dẫn bảy người đi.

Lộ lão phu nhân dẫn những người còn lại quỳ trên đất: "Đa tạ hoàng thượng không giết." Nếu hoàng thượng truy cứu đến cùng, không một ai trong số họ có thể thoát được. "Thư phòng của Lộ Xương ở đâu?

Chúng tôi cần đến lấy đồ." Tô Ngọc nhìn họ hỏi. "Tôi dẫn các ngài đi." Lộ lão phu nhân vừa nghe liền hiểu ra, mạng của họ đều là do con trai đổi lấy. "Tô đại nhân, chúng tôi có thể đợi họ hành hình xong rồi hẵng rời đi không?" Dù sao cũng có thể nhặt xác cho con cháu mình.

Bà không trách ai cả, chỉ trách con trai mình đã đi sai đường. "Bây giờ các người muốn đi cũng không đi được, chuyện hôm nay đừng nói cho ai biết, đặc biệt là lý do Lộ Xương và những người khác bị bắt, nếu không các người gánh không nổi hậu quả đâu." Tô Ngọc liếc nhìn Lộ lão phu nhân một cái. "Vâng." Lộ lão phu nhân dẫn Tô Ngọc và những người khác đến thư phòng.

Tô Ngọc theo vị trí Lộ Xương đã nói, quả nhiên tìm thấy mật thất, trong mật thất tìm được thứ anh cần.

Lật xem qua mấy cuốn sổ sách, Tô Ngọc nhíu mày, đám người này thật to gan. "Lộ lão phu nhân, bà tự mình đến xem đi, hy vọng sau này bà quản giáo tốt những người còn lại, đừng để họ bị người ta lừa gạt mà làm ra chuyện hối hận cả đời." Tô Ngọc đưa một cuốn sổ sách cho Lộ lão phu nhân.

Lộ lão phu nhân run rẩy đưa tay mở sổ sách, vẻ mặt của bà từ kinh ngạc đến không thể tin nổi, cuối cùng trở nên suy sụp.

Tình hình như vậy mà hoàng thượng còn có thể tha cho họ, gia đình họ có tư cách gì để oán hận? "Các ngài yên tâm, nhà họ Lộ sau này sẽ không dính dáng đến quan trường nữa." Lộ lão phu nhân kiên quyết nói. "Như vậy rất tốt, đại ca, chúng ta đi." Sau khi họ đi, Lộ lão phu nhân gọi tất cả mọi người đến. "Gọi các con đến là muốn nói với các con một vài chuyện." Khi những người khác biết được Lộ Xương và những người kia đã phạm phải tội lớn đến mức nào, trong lòng họ vô cùng may mắn vì hoàng thượng không phải là người hiếu sát. "Ai trong các con muốn về nhà mẹ đẻ thì nói với ta một tiếng, ta sẽ làm chủ cho các con một tờ giấy hòa ly." Lộ lão phu nhân nhìn các con dâu và cháu dâu của mình.

Thế nhưng mấy người họ đều kiên quyết lắc đầu: "Mẹ, chúng con không đi, chúng con sẽ cùng mẹ nuôi nấng những đứa trẻ còn lại thành người." "Đúng vậy ạ, bà nội, chúng con không đi." Họ đã quen với cuộc sống ở nhà họ Lộ, lúc chưa xảy ra chuyện, tướng công đối xử với họ rất tốt, họ vẫn chưa nhẫn tâm đến thế.

Lão phu nhân nhìn con dâu và cháu dâu, trên mặt nở nụ cười: "Các con về nhà hãy nói rõ chuyện này với bọn trẻ trong nhà, nhà họ Tạ mới là người hại cha chúng, chứ không phải hoàng thượng." "Để sau này chúng nó đừng bị người ta xúi giục mà làm ra chuyện hối hận không kịp." Cho dù Tô Ngọc không nhắc nhở, Lộ lão phu nhân cũng sẽ làm vậy. "Vâng ạ." "Dọn dẹp đi, đợi họ hành hình xong chúng ta sẽ rời đi, những cửa hàng và trang viên hồi môn của các con, cái nào bán được thì bán thẳng đi." Lão phu nhân nhìn họ nói.

Sau này họ sẽ không bao giờ quay lại nữa. "Mẹ, chúng con biết rồi." Mấy người phụ nữ về nhà mẹ đẻ một chuyến, lúc quay về mỗi người mang theo một ít ngân phiếu, cửa hàng và trang viên đều giao cho chị dâu nhà mẹ đẻ.

Trong lúc nhà họ Lộ đang chuẩn bị rời đi, nhà họ Tạ cũng nhận ra động tĩnh của họ. "Ngươi nói các phu nhân nhà họ Lộ đã xử lý hết cửa hàng và trang viên của mình rồi sao?" Tạ Thầm nhíu mày hỏi.

Trước đó người nhà họ Lộ đều bị bao vây, bây giờ lại có thể ra ngoài được rồi.

Hình như là sau khi những người khác bị bắt đi vào ngày hôm qua, nhà họ Lộ đã được giải trừ lệnh cấm túc. "Vâng, cha, cha nói có phải Lộ Xương đã nói gì không?" Nếu không sao những người khác trong nhà họ Lộ lại không sao? "Đi tìm người nhà họ Lộ hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì." Trong lòng Tạ Thầm luôn có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy chuyện lần này có vẻ không đơn giản như vậy.

Tạ Lãng đi dò hỏi chuyện của Lộ Xương và những người khác, nhưng lần này người nhà họ Lộ lại kín như bưng, không nói một lời.

Không những không nói, thái độ của họ đối với nhà họ Tạ cũng không tốt, thậm chí khi hắn nói sẽ tìm cách cứu người, Lộ lão phu nhân cũng không hề động lòng.

Dường như bà ta chắc chắn rằng bọn họ căn bản không làm được.

Kết quả này khiến Tạ Lãng càng thêm lo lắng.

Lúc này, Lộ Xương đã bị giam cùng với anh em và con cháu của mình.

Lộ Xương nhìn anh trai và con trai mình, phức tạp hỏi: "Đại ca, mọi người có trách đệ không..." Anh cả của Lộ Xương đi đến bên cạnh Lộ Xương, đưa tay vỗ vai ông ta: "Chúng ta trách đệ cái gì?

Có thể bảo toàn được những người khác trong nhà đã là rất tốt rồi." "Đúng vậy cha, là chúng con đã làm sai, chúng con chết không có gì đáng tiếc, nhưng những người khác không biết gì cả, bây giờ như vậy là tốt rồi." Con trai của Lộ Xương lên tiếng nói.

Chuyện sai trái họ làm, họ sẽ tự gánh vác, những người khác có thể sống là được.

Đây cũng là vì họ có một vị hoàng đế tốt, nếu không làm sao có chuyện tốt như vậy?

Không bị tru di cửu tộc đã là may mắn lắm rồi. "Là chúng ta đã đứng sai phe, hoàng thượng rất tốt." Lộ Xương im lặng một lúc mới lên tiếng.

Sai một ly, đi một dặm, đây là do bọn họ tự chuốc lấy.

Đối mặt với cái chết sắp đến, Lộ Xương và những người khác đều rất bình tĩnh, nhưng nhà họ Tạ lại không bình tĩnh chút nào.

Tạ Thầm nghe xong tin tức mà Tạ Lãng dò hỏi được, nghiến răng nói: "Nhà họ Lộ nhất định biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, còn vì sao họ không sao, rất có thể là Lộ Xương đã giao dịch với Huyền Phỉ Nhiên." "Cha, nếu Lộ Xương nắm giữ tội chứng của chúng ta, vậy thì chúng ta phiền phức rồi." Tạ Lãng bây giờ lo lắng nhất chính là điều này. "Phái người đi tìm, nhất định phải tìm lại tất cả mọi thứ." Tạ

Thầm sắc mặt khó coi nói.

Lộ Xương chết tiệt, lại dám chơi ông ta một vố. "Vâng." Tối hôm đó, mấy bóng đen xuất hiện trong thư phòng của Lộ Xương, lục lọi hết mọi thứ bên trong nhưng không tìm thấy gì.

Lại đến chỗ những người khác, vẫn không có gì. "Tướng quân, không tìm thấy gì cả." Tạ Thầm nhíu mày: "Không tìm thấy gì?

Sao có thể?" Tâm trạng may mắn của Tạ Lãng trong phút chốc trở nên lạnh lẽo. "Cha, có khi nào đã bị Tô Ngọc và những người khác lấy đi rồi không?" Một khi thứ đó rơi vào tay Tô Ngọc, bọn họ sẽ không thể lấy lại được nữa.

Thứ đó chắc chắn đã đến tay Huyền Phỉ Nhiên.

Chương 340

Suy đoán của Tạ Lãng không sai, Tô Ngọc quả thật đã đưa sổ sách đến tay Huyền Phỉ Nhiên.

Và còn báo cho ngài ấy biết nhà họ Tạ còn tự ý khai thác hai mỏ sắt.

Ở Huyền quốc, mỏ vàng và mỏ sắt nghiêm cấm tư nhân khai thác, một khi bị phát hiện đều là tội lớn.

Bây giờ đã biết vị trí của hai mỏ sắt, chỉ cần tìm được địa điểm, rồi tìm được chứng cứ nhà họ Tạ tự ý khai thác mỏ sắt, nhà họ Tạ này coi như xong. "Nhà họ Tạ có nhiều quặng sắt như vậy, hoặc là bán cho người khác, hoặc là tự mình tìm người bí mật chế tạo vũ khí.

Dựa vào dã tâm của nhà họ Tạ, khả năng thứ hai cao hơn." "Cha." Tô Ngọc vừa về đến nhà, chưa kịp nghỉ ngơi, Tiểu Bảo đã chạy tới.

Anh đưa tay bế Tiểu Bảo lên: "Xảy ra chuyện gì vậy?

Xem con vội kìa." "Ông ngoại rất xấu của anh Trí Lâm đến rồi, còn muốn dẫn anh ấy đi nữa." Tiểu Bảo vội vàng nói.

Vừa nghe Tiểu Bảo nói vậy, ánh mắt Tô Ngọc chợt lạnh đi, thời gian này Cố lão gia tử đã an phận hơn rất nhiều, anh suýt nữa thì quên mất người này. "Anh con đâu?" "Mẹ bảo anh ấy ra sân sau chơi rồi, mẹ nuôi và mọi người đều ở đó." Cậu bé vốn cũng đang ở sân sau chơi với Trương Trí Lâm, nhưng thấy anh ấy có vẻ rất sợ hãi, cậu nghĩ cha lợi hại như vậy chắc chắn sẽ biết phải làm sao, thế là chạy ra tìm cha. "Đi, chúng ta đi xem." Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đến sảnh chính.

Vừa đến nơi đã nghe thấy giọng nói tức giận của Cố Tĩnh: "Ông không cần nói nữa, tôi đã nói cắt đứt quan hệ thì không bao giờ nghĩ đến chuyện làm lành." Cố lão gia tử nhíu mày nhìn Cố Tĩnh, không ngờ ông đã đích thân đến nói mà Cố Tĩnh vẫn không nể mặt như vậy.

Để Trương Trí Lâm quay về nhà họ Cố, để nhà họ Cố có thể dính dáng đến Tô Ngọc, Cố lão gia tử chỉ có thể kiên nhẫn nói: "Tĩnh nhi, con và nhà họ Trương đã cắt đứt quan hệ rồi, chẳng lẽ mỗi năm Tết đến các con đều đến nhà người khác sao?" "Đến nhà người khác sao tốt bằng ở nhà mình?" Cố lão gia tử nói như thật. "Tôi ở nhà Tiểu Hòa còn yên tâm hơn về nhà họ Cố." Lúc đầu cô cũng cảm thấy không ổn, nhưng lâu dần cũng quen.

Hai nhà là người thân kết nghĩa, bọn trẻ thích ở đây, không muốn về nhà.

Cô đương nhiên cũng sẽ không làm con mình buồn.

Vốn tưởng lần này quay về chỉ cần tránh mặt là sẽ không gặp người nhà họ Cố, ai ngờ họ lại tự tìm đến.

Cố lão gia tử còn chưa nói gì, Cố phu nhân bên cạnh đã lên tiếng: "Tĩnh nhi, sao con lại nói chuyện với cha con như vậy?

Cha con làm vậy chẳng phải cũng là vì tốt cho bọn trẻ sao?

Vì tốt cho các con sao?" Nhìn bộ dạng này của mẹ mình, Cố Tĩnh cuối cùng không nhịn được mà bật cười: "Lúc đầu ông ta suýt nữa hại chết Tiểu Trí, sao không thấy mẹ ra nói một câu?" Cố Tĩnh thật sự rất hận họ, đặc biệt là sau khi nghe Vương Cẩn Hòa kể lại một chuyện trước đây.

Đã hai lần rồi.

Bây giờ con trai trông có vẻ ổn, nhưng sau này thế nào cô căn bản không dám nghĩ.

Ai muốn hại con trai cô, người đó chính là kẻ thù của cô.

Biểu cảm trên mặt Cố lão phu nhân có chút ngượng ngùng, bà cười gượng nói: "Chuyện này... bây giờ thằng bé không phải đã khỏe rồi sao?" "Nếu không phải chúng tôi mang thằng bé đi, nếu không có sự bầu bạn của Tiểu Bảo, sự chăm sóc tận tình của Tiểu Hòa và mọi người, các người nghĩ thằng bé thật sự sẽ khỏe lại sao?" Tình trạng của Tiểu Trí lúc đó còn giữ được mạng đã là rất may mắn rồi.

Cô đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, duy chỉ không ngờ cuối cùng chính cha mẹ mình lại làm hại con mình.

Lại còn nói gì mà bây giờ thằng bé đã khỏe.

Thằng bé khỏe rồi thì có thể coi như chưa có chuyện gì xảy ra sao?

Dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt như vậy? "Còn nữa, có phải các người cảm thấy bây giờ thằng bé đã ổn, nên các người có thể coi như chuyện lúc đầu chưa từng xảy ra không?" Cố Tĩnh nhìn Cố lão phu nhân, nghiến răng tức giận hỏi.

Sắc mặt Cố lão phu nhân có chút lúng túng, sau đó lại có chút không hài lòng với thái độ của Cố Tĩnh. "Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, con còn cứ mãi tính toán, rốt cuộc muốn chúng ta phải làm thế nào?" Cố lão phu nhân không vui lên tiếng.

Cố Tĩnh nhếch miệng, cố gắng đè nén cơn tức trong lòng, nhìn Cố lão phu nhân lạnh lùng nói: "Các người đi đi, gia đình chúng tôi không trèo cao nổi đâu." "Cố Tĩnh, con..." "Tôi biết các người muốn gì, chẳng qua là biết thân phận của Tô Ngọc, mà hai nhà chúng ta lại là người thân kết nghĩa, các người muốn dính dáng đến Tô Ngọc, nên mới nói gì cũng phải để Tiểu Trí về nhà họ Cố." Cố Tĩnh bình tĩnh nhìn Cố lão gia tử và những người khác.

Kể từ sau đêm giao thừa, chuyện Tô Ngọc là Dị tính vương gia đã lan truyền khắp kinh thành, bây giờ nhà họ Cố đang trên đà xuống dốc, họ làm vậy cũng không có gì đáng trách.

Nhưng cô không muốn bị những người này lợi dụng. "Ta dạy Tiểu Trí là tốt nhất cho nó." Cố lão gia tử đang im lặng bỗng nhiên nhìn Cố Tĩnh nghiêm túc nói.

Cố Tĩnh mỉm cười nhìn Cố lão gia tử: "Không cần đâu, Tiểu Trí đã có thầy giáo phù hợp nhất rồi, không phiền ông phải bận tâm." "Huống hồ với tình hình trước đây, tôi không dám gửi con vào nhà các người đâu." Lời nói của Cố Tĩnh đối với Cố lão gia tử và những người khác không khác gì nhát dao đâm vào tim. "Hôm nay Tiểu Trí phải đi với chúng ta." Cố lão gia tử lên tiếng.

Ông ta không phải đang trưng cầu ý kiến của Cố Tĩnh, mà là đang thông báo cho cô. "Anh là người nhà con, không đi đâu cả." Tiểu Bảo vừa nghe liền tức giận.

Nghe thấy giọng của Tiểu Bảo, Cố lão gia tử định mắng đứa trẻ không hiểu chuyện, thì thấy Tô Ngọc đang bế Tiểu Bảo nhìn bọn họ với ánh mắt cười như không cười.

Sắc mặt Cố lão gia tử hơi thay đổi, đứng dậy hành lễ với Tô Ngọc: "Tham kiến Vương gia." Cố lão phu nhân cũng vội quỳ xuống.

Tô Ngọc không để ý đến hai người, bế Tiểu Bảo đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống.

Anh nhìn đôi vợ chồng đang quỳ trên đất: "Cố lão gia tử, ông đây là muốn giành đồ đệ với bản vương?" Cố lão gia tử mặt trắng bệch ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, Trương Trí Lâm bây giờ lại là đồ đệ của Tô Ngọc? "Vương gia, chúng thần chỉ muốn để đứa trẻ về nhà." Khí thế trên người Cố lão gia tử bị dập tắt không còn một mảnh.

Tô Ngọc dùng một tay gõ lên mặt bàn, lạnh lùng nhìn Cố lão gia tử: "Bọn họ có muốn về không?" Sắc mặt Cố lão gia tử tái mét, chính vì Cố Tĩnh không chịu về nên ông ta mới nói ra lời ép buộc đưa Trương Trí Lâm về. "Cố lão gia tử muốn Tiểu Trí vượt qua bản vương, ý nghĩ này rất tốt, nhưng cách làm của ông có khác gì hủy hoại một đứa trẻ không?

Bây giờ bản vương và Vương phi khó khăn lắm mới nuôi thằng bé khỏe lại, các người lại đến giành với bản vương?" Kể từ khi Trương Trí Lâm trở thành con nuôi của anh, anh đã tốn rất nhiều công sức cho cậu bé.

Bây giờ đứa trẻ khó khăn lắm mới hồi phục từ bộ dạng như ma như quỷ đó, ông ta cũng dám đến giành? "Lão thần không dám." "Không dám?

Câu 'hôm nay phải để đứa trẻ về nhà' vừa rồi chẳng lẽ không phải ông nói?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố lão gia tử. "Xem ra lần trước ta nói với ông vẫn chưa đủ rõ ràng." Tiểu Bảo nghe một lúc cảm thấy không có gì thú vị, liền tụt xuống khỏi lòng Tô Ngọc: "Cha, con đi tìm anh đây." "Đi đi." Sau khi cho người đi theo Tiểu Bảo, Tô Ngọc mới nhìn Cố lão gia tử: "Nếu không có chuyện gì, các người có thể đi rồi." "Vương gia..." "Bản vương đã sớm nói, chỉ cần vợ chồng Cố Tĩnh không đồng ý, Tiểu Trí không muốn về với các người, thì các người đừng hòng đưa nó đi.

Nể tình công lao trước đây của ông, lần này bản vương có thể không so đo, nhưng không có lần sau." Tô Ngọc không muốn vừa phải xử lý công việc vừa phải đối phó với những người này.

Cố lão gia tử im lặng không nói, nhưng ông ta biết hôm nay e là không được gì rồi. "Vương gia, nếu họ đều đồng ý, ngài sẽ không cản trở nữa?" Cố lão gia tử nhìn Tô Ngọc hỏi. "Nếu thật sự có ngày đó, Tiểu Trí có thể đến nhà họ Cố chơi, nhưng việc học của nó thì không phiền Cố lão gia tử bận tâm.

Chương 341

Nguyên Bảo, tiễn khách." "Hai vị, mời." Cố lão gia tử đứng dậy cùng Cố lão phu nhân rời đi.

Sau khi họ đi, Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh: "Hai người có dự định gì không?" Cố Tĩnh cười khổ lắc đầu: "Đã cắt đứt quan hệ thì nên xem đối phương như người xa lạ." Bộ dạng như mất hồn của Tiểu Trí lúc đó, bây giờ vẫn còn hiện rõ trong tâm trí cô.

Cô không muốn chuyện tương tự xảy ra lần nữa.

Tô Ngọc đối với điều này cũng khá hài lòng: "Nếu cô đã có suy nghĩ rồi thì hãy kiên định đi theo con đường đó." "Cố Tĩnh, cô phải nhớ, Tiểu Trí tuy chỉ là một đứa trẻ sáu, bảy tuổi, nhưng nó có trái tim.

Một lần là cô ruột, một lần là cha ruột, một lần là ông bà ngoại, nếu cứ tiếp tục như vậy sẽ ra sao không ai biết được." Đừng thấy Trương Trí Lâm bây giờ có vẻ không sao, một khi chuyện này xảy ra lần nữa, Trương Trí Lâm lần này có thể sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Cố Tĩnh mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc: "Ý của ngài là..." "Cô đoán không sai, Tiểu Trí không hề ổn như các người nghĩ đâu." Tô Ngọc nhìn vợ chồng Cố Tĩnh lạnh lùng nói.

Cố Tĩnh sững sờ nhìn Tô Ngọc, thật sự là như vậy sao? "Bây giờ cô có thể đi xem Tiểu Trí thế nào, xem xong cô sẽ biết." Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh, hừ lạnh nói.

Cố Tĩnh và Trương Cần đi xem Trương Trí Lâm.

Khi đến nơi, họ thấy Trương Trí Lâm đang ngồi trên bậc thềm.

Tiểu Bảo yên lặng ngồi bên cạnh cậu bé, không nói chuyện.

Lúc này, Trương Trí Lâm ngồi trên bậc thềm, hai tay ôm gối, đôi mắt vô hồn nhìn lên bầu trời.

Nhìn thấy bộ dạng này của Trương Trí Lâm, Cố Tĩnh như thấy lại Trương Trí Lâm của ngày xưa.

Trương Trí Lâm lúc đó cũng như vậy, trong mắt không còn ánh sáng.

Cố Tĩnh không ngờ chỉ vì Cố lão gia tử họ đến mà con trai đã bị ảnh hưởng thành ra thế này, nếu con trai thật sự về nhà họ Cố... kết quả cuối cùng cô không dám nghĩ tới.

Cố Tĩnh đi tới, đưa tay ôm lấy Trương Trí Lâm, nhẹ nhàng an ủi: "Tiểu Trí, yên tâm, chúng ta sẽ không để con đến nhà họ Cố đâu." Trương Trí Lâm quay đầu nhìn Cố Tĩnh, sự trống rỗng trong mắt cậu bé khiến tim Cố Tĩnh nhói đau.

Con trai cô rõ ràng đã khá hơn rồi, chỉ vì nhà họ Cố mà biến thành bộ dạng này. "Tiểu Trí, con như vậy mẹ sẽ lo lắng.

Chỉ cần cha mẹ, cha nuôi mẹ nuôi không đồng ý, bản thân Tiểu Trí cũng không muốn đi, vậy thì chúng ta sẽ không đi." Cố Tĩnh nhẹ giọng nói, sợ rằng tiếng nói lớn sẽ dọa Trương Trí Lâm. "Thật không ạ?" Cố Tĩnh mỉm cười gật đầu: "Thật, cha nuôi là Vương gia, chỉ cần ngài ấy không đồng ý, nhà họ Cố không dám làm gì đâu." Sau khi thấy tình trạng của Trương Trí Lâm, Cố Tĩnh và Trương Cần đã quyết định, bất kể nhà họ Cố xảy ra chuyện gì, họ cũng sẽ không tha thứ.

Tiểu Bảo đưa tay kéo tay Trương Trí Lâm, nghiêng đầu nói: "Anh yên tâm, cha sẽ không để anh đến nhà đó đâu, nếu họ còn dám đến, em sẽ bảo chú Nguyên Bảo đánh họ." Trương Trí Lâm nhìn bộ dạng đáng yêu của Tiểu Bảo đang nắm chặt nắm tay nhỏ, đưa tay xoa đầu cậu bé: "Tiểu Bảo, anh làm em lo lắng rồi." Tiểu Bảo lắc đầu: "Em biết anh bị bắt nạt mà." Cậu bé đều biết cả. "Có Tiểu Bảo ở đây, còn có cha nuôi mẹ nuôi ở đây, anh sẽ không sao đâu." Cha nuôi mẹ nuôi đối xử với cậu rất tốt.

Tiểu Bảo dựa vào người Trương Trí Lâm, bĩu môi có chút không vui: "Anh, anh nói xem khi nào chúng ta mới được về a?" Cậu bé không thích kinh thành.

Trương Trí Lâm lắc đầu: "Bây giờ cha nuôi có rất nhiều việc, chúng ta không về được đâu." Trong lúc hai đứa trẻ đang nói chuyện, Cố Tĩnh và Trương Cần quay người định đi tìm Tô Ngọc, vừa quay lại đã thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đứng sau lưng họ. "Đi thôi." Tô Ngọc nhìn bộ dạng muốn nói lại thôi của hai vợ chồng, lên tiếng trước.

Quay lại sảnh chính, Cố Tĩnh nhìn Tô Ngọc, bọn họ làm cha mẹ mà còn không hiểu con bằng Tô Ngọc. "Tôi không ngờ chỉ vì họ đến mà Tiểu Trí đã biến thành như vậy." Giọng Cố Tĩnh run rẩy.

Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh, lặng lẽ cười.

Chuyện lần này tác động đến hai người họ quá lớn.

Sau này dù vợ chồng Cố lão gia tử có làm gì, hai người họ cũng có thể kiên định được rồi.

Như vậy, Trương Trí Lâm sẽ không bị tổn thương lần nữa. "Sau này tôi và Tiểu Hòa đều rất bận, họ sẽ không từ bỏ như vậy đâu, hai người tự biết trong lòng là được." Tô Ngọc nhìn vợ chồng Cố Tĩnh nói. "Tôi biết rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vai Cố Tĩnh: "Tĩnh tỷ, hai người cũng đừng quá lo lắng, đợi Tiểu Trí lớn thêm một chút sẽ ổn thôi." Cố Tĩnh gượng cười, những điều này cô đều biết.

Cho dù đứa trẻ lớn lên, tổn thương này cũng sẽ theo nó cả đời. "Tiểu Hòa, em và Tô Ngọc có việc thì cứ đi làm đi, chị và Trương Cần cũng cần phải bàn bạc xem chuyện sau này nên làm thế nào." "Được."

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc đưa đến thư phòng: "Trước đây nghe Nguyên Lâm họ nói em định ra tay với nhà họ Tạ?" "Ừm, em không để ý đến họ mà họ cứ luôn đến tìm em gây sự, khiến em rất không vui." Vương Cẩn Hòa lạnh mặt nói. "Có chuyện gì cứ giao cho Vạn Phong họ làm, em đừng quá mệt mỏi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, không yên tâm dặn dò.

Vương Cẩn Hòa có lúc bận rộn đến quên hết mọi thứ. "Được rồi, về phía nhà họ Cố, anh có dự định gì không?" Cứ như vậy mãi cũng không phải là cách.

Tuy đã cắt đứt quan hệ, nhưng vợ chồng nhà họ Cố là cha mẹ của Cố Tĩnh, một chữ "hiếu" lớn hơn trời, nếu họ thật sự muốn tính kế vợ chồng Cố Tĩnh, hai người họ căn bản không có cách nào. "Yên tâm đi, nhà họ Cố không tính kế được đâu." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa đang lo lắng điều gì, nhưng anh có thể khẳng định người nhà họ Cố không có cách nào tính kế họ. "Tại sao?" "Họ sắp rời đi rồi." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Năm mới còn chưa qua mà họ đã đi rồi sao?" "Họ là người thông minh, biết rằng ở lại kinh thành nhà họ Cố chắc chắn sẽ giở thủ đoạn.

Họ rời khỏi đây, trời cao hoàng đế xa, nhà họ Cố dù muốn tính kế người khác, trước tiên cũng phải tìm được người đã." Trương Cần là người thông minh, hẳn là biết ở lại sẽ có hậu quả nghiêm trọng thế nào.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên có chút đồng cảm với vợ chồng Cố Tĩnh, có cha mẹ như vậy họ thật xui xẻo. "Không nói chuyện của họ nữa, về phía nhà họ Tạ, em tự mình cẩn thận, anh phải cùng đại ca xử lý chuyện của Lăng quốc, không giúp em được." "Em tự mình làm được, anh cứ lo việc của anh, không cần quan tâm em." Vương Cẩn Hòa lúc quyết định động vào nhà họ Tạ đã không nghĩ đến việc nhờ Tô Ngọc giúp.

Đây là chuyện giữa cô và Tạ Ương, Tô Ngọc là một đại nam nhân không tiện nhúng tay vào. "Có chuyện gì nhất định phải nói cho anh biết." Tô Ngọc vẫn có chút không yên tâm.

Vương Cẩn Hòa ở thôn Tạ Gia chỉ tiếp xúc với cây cối, cho dù là người thì cũng là những người có quan hệ tốt.

Bây giờ để cô làm những chuyện này thật sự là làm khó cô rồi. "Anh sẽ cố gắng làm xong việc nhanh nhất có thể, chúng ta sẽ về." Nơi này không thích hợp cho Vương Cẩn Hòa sinh sống, cho dù cô có thể thích nghi, nhưng cô không vui. "Được." Trong lúc hai người đang bàn chuyện, Nguyên Bảo cầm một tấm thiệp đến tìm Vương Cẩn Hòa. "Thiếu phu nhân, đây là thiệp của nhà họ Minh, mời người ngày mười một đến chơi." Nguyên Bảo đưa thiệp cho Vương Cẩn Hòa. "Chỉ còn ba ngày nữa, nhà họ mời khách sao lại nghĩ đến việc mời tôi?" Vương Cẩn Hòa kỳ lạ hỏi. "Đây là thiệp của Minh tiểu thư đưa." Nguyên Bảo giải thích.

Minh Uyển Ninh có lẽ muốn giới thiệu cho Vương Cẩn Hòa những người bạn thân thiết, để cô nhanh chóng hòa nhập vào giới thượng lưu ở kinh thành. "Thì ra là vậy, tôi biết rồi, sau này tôi sẽ đến." Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói.

Chương 342

"Đến lúc đó mang theo nha hoàn đi cùng, còn quần áo các thứ có cần chuẩn bị không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi, còn về ân tình của Minh Uyển Ninh, anh ghi nhớ. "Đến lúc đó em ra ngoài dạo một vòng." "Được." Thời gian nhanh chóng đến ngày nhà Minh Uyển Ninh mời khách, sáng sớm Vương Cẩn Hòa đã dậy bắt đầu sửa soạn, quà tặng thì chuẩn bị một ít các loại rau củ và dâu tây.

Sửa soạn xong thì Tiểu Bảo và những người khác cũng đã dậy, Vương Cẩn Hòa nhìn họ: "Tiểu Bảo, các con có muốn đi ra ngoài với mẹ không?" "Mẹ, hôm nay chúng con phải đi dự sinh nhật bạn, không đi với mẹ đâu." Tiểu Bảo ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đã trang điểm rất xinh đẹp. "Vậy lúc ra ngoài nhớ mang theo người, bảo cha con hoặc Nguyên Húc họ đưa các con đi." Hai đứa trẻ đi một mình Vương Cẩn Hòa không yên tâm. "Mẹ, bạn bè của con đều hỏi con và anh, xe nhỏ nhà mình khi nào bán vậy ạ?" Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Tô Ngọc ra ngoài liền nghe thấy Tiểu Bảo hỏi vậy, đưa tay xoa trán.

Gần đây nhiều việc quá nên quên mất chuyện này. "Nguyên Bảo, cậu phân phó xuống dưới tìm thời gian khai trương đi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh nói. "Vâng, thiếu gia." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đi tới ôm lấy cô: "Thật xinh đẹp." Người xinh đẹp như vậy là vợ của anh. "Anh cũng rất đẹp trai." Tiểu Bảo vẻ mặt ghét bỏ nhìn hai người, cha mẹ thật là sến súa. "Em đi đây, nếu anh tạm thời không bận thì đưa hai đứa trẻ đến nhà bạn trước, lúc em về sẽ đi đón chúng." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói. "Những chuyện này không cần em lo, em không đi nữa là muộn đấy." Vương Cẩn Hòa vừa nghe liền dẫn nha hoàn rời đi.

Lúc đến nhà họ Minh, cổng đã có rất nhiều người, Minh Uyển Ninh đứng ở cổng ngó đông ngó tây.

Thấy Vương Cẩn Hòa từ trên xe ngựa bước xuống, tiểu tư xách theo hai giỏ rau củ và dâu tây, những người bên cạnh mắt đều sáng lên.

Rau củ quả trái mùa, bọn họ cũng muốn có.

Minh Uyển Ninh thấy Vương Cẩn Hòa đến, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." "Với tôi không cần khách sáo như vậy đâu." Vương Cẩn Hòa đi tới đỡ người dậy, trên mặt nở nụ cười.

Những người bên cạnh đợi Vương Cẩn Hòa đỡ người dậy rồi mới kịp phản ứng, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." Đối mặt với những người khác, Vương Cẩn Hòa không còn vẻ dịu dàng như khi nói chuyện với Minh Uyển Ninh mà lạnh nhạt nói: "Đứng dậy cả đi." Nghe giọng điệu của Vương Cẩn Hòa, những người khác đều nhận ra sự khác biệt.

Xem ra cô gái nhà họ Minh này thật sự có quan hệ với Ngọc Vương phi rồi.

Nếu không phải vậy, thái độ của Vương Cẩn Hòa đối với Minh Uyển Ninh sao có thể ôn hòa đến thế?

Một vài cô nương đi theo người nhà đến thấy Minh Uyển Ninh dẫn Vương Cẩn Hòa vào trong, bỏ lại họ ở bên ngoài, trong lòng ít nhiều có chút không vui. "Cẩn Hòa, tôi còn tưởng cậu sẽ không đến." Cô ấy nghe cha nói Ngọc Vương gần đây rất bận, không biết Vương Cẩn Hòa có thể đến được không.

Tuy lúc cha nói, cô ấy cũng có chút lo lắng, nhưng vẫn gửi lời mời, bây giờ xem ra lời mời này quả thật là đúng đắn. "Gần đây bận quá, cậu mời tôi qua đây chơi là tốt nhất rồi, tôi vừa hay có thể thư giãn một chút." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Vốn dĩ cô cũng định dành thời gian nghỉ ngơi, sau đó sẽ phải bắt đầu đối đầu với nhà họ Tạ, e là cũng không có thời gian ra ngoài.

Minh Uyển Ninh thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt rồi, tôi chỉ lo sẽ gây phiền phức cho cậu." "Không đâu." Trong lúc nói chuyện, Minh Uyển Ninh dẫn Vương Cẩn Hòa đến sảnh trước.

Khi họ đến nơi, Minh gia chủ và những người khác đã biết tin Vương Cẩn Hòa tới.

Cả nhà đang định ra ngoài đón thì không ngờ Minh Uyển Ninh đã dẫn người vào rồi.

Cả nhà vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." "Bá phụ không cần đa lễ." Vương Cẩn Hòa không thích đến nhà người khác chính là vì chuyện này, hở một tí là hành lễ, thật sự quá phiền phức. "Tạ ơn Vương phi." Sau khi cả nhà đứng dậy, Minh lão thái quân nhìn Minh Uyển Ninh, không đồng tình nói: "Ninh Ninh, sao con không cho người báo một tiếng?

Để Vương phi cứ thế này đi vào, nhà chúng ta thất lễ quá." "Cụ ơi, Cẩn Hòa đâu có để ý những chuyện này." Minh Uyển Ninh nhún vai với Vương Cẩn Hòa, người nhà của cô quá để tâm đến những việc này rồi.

Lão thái thái nhìn cháu gái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Cô ấy có thể không để tâm, nhưng nhà họ thì không thể thật sự làm vậy.

Nếu để kẻ có ý đồ biết được, đến lúc đó người gặp xui xẻo chính là nhà họ. "Cụ ơi, con đưa Cẩn Hòa đến sân của con chơi đây." Nói chuyện với người nhà họ Minh một lúc, Minh Uyển Ninh định dẫn

Vương Cẩn Hòa đến sân của mình. "Chuyện này..." "Lão phu nhân, mọi người cứ tiếp đãi khách, không cần bận tâm đến tôi đâu, tôi và Uyển Ninh đi trò chuyện là được rồi." Thấy lão phu nhân nhìn mình có vẻ do dự, Vương Cẩn Hòa lên tiếng. "Tiếp đãi không chu toàn, mong Vương phi lượng thứ." Thấy Vương Cẩn Hòa đã nói vậy, lão phu nhân cũng không nói nhiều thêm. "Uyển Ninh, con hãy tiếp đãi Vương phi cho tốt nhé." "Cụ ơi, con biết rồi." Lúc Minh Uyển Ninh định dẫn Vương Cẩn Hòa rời đi, một cô bé bên cạnh đột nhiên lên tiếng: "Cụ ngoại ơi, con cũng muốn đi chơi với chị họ." Vương Cẩn Hòa thấy Minh Uyển Ninh khẽ nhíu mày một cách khó nhận ra, đáy mắt còn lộ vẻ không thích cô bé này, liền hiểu ngay Minh Uyển Ninh không ưa cô em họ này. "Vị cô nương này, thật ngại quá, tôi có chút chuyện riêng muốn nói với Uyển Ninh, cô đi cùng có lẽ không tiện lắm." Vương Cẩn Hòa nói một cách uyển chuyển. "Bà ngoại..." Minh lão phu nhân vỗ vỗ tay đứa bé: "Được rồi, Vương phi và chị họ con có chuyện cần nói, con hóng chuyện gì chứ?" "Vương phi, đứa bé này bị mẹ nó nuông chiều sinh hư, khiến người chê cười rồi." Vương Cẩn Hòa nở một nụ cười nhạt: "Sao lại thế được?

Tôi thấy các cô nương nhà họ Minh đều rất tốt." Tiếp xúc với Minh Uyển Ninh vài lần, Vương Cẩn Hòa biết tình cảm giữa mấy chị em gái ruột của nhà họ Minh đều tốt, nhân phẩm cũng không tệ.

Còn vị biểu tiểu thư nhà họ Minh này thế nào thì cô không biết.

Minh Uyển Ninh thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới lên tiếng: "Cụ ngoại, chúng con đi trước đây." "Đi đi, lát nữa ta sẽ cho người gọi các con." Minh Uyển Ninh dẫn Vương Cẩn Hòa đến sân của mình, trên đường đi, cô nhìn Vương Cẩn Hòa cảm kích nói: "Cẩn Hòa, cảm ơn cậu." "Cậu không thích cô em họ này à?" "Mấy chị em gái nhà chúng tôi chẳng ai ưa cô ta cả, là một kẻ chuyên giả tạo.

Mỗi lần làm sai chuyện gì là lại bắt đầu giả đáng thương, khóc lóc làm như thể người sai là chúng tôi vậy." Minh Uyển Ninh đã chịu thiệt trong tay cô ta mấy lần, nên không bao giờ muốn tiếp xúc với cô ta nữa.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Minh Uyển Ninh tuy là một cô nương đoan trang, phóng khoáng nhưng thực ra tính cách có phần thẳng thắn, tiếp xúc với loại người kia tự nhiên sẽ chịu thiệt. "Không nói về cô ta nữa, chúng ta đi thôi." Đến sân, Minh Uyển Ninh bảo nha hoàn của mình đi gọi mấy chị em gái đến, còn đặc biệt dặn nha hoàn tránh mặt cô em họ kia. "Mấy người bạn của tôi vẫn chưa đến, đợi họ tới rồi sẽ giới thiệu cho cậu làm quen." "Được." Trong lúc hai người đang trò chuyện, mấy cô nương nhà họ Minh khác đều đã tới.

Em gái của Minh Uyển Ninh vừa đến đã bất mãn nói: "Chị, Dư Mạn Tuyết quá đáng lắm." "Sao vậy?" "Sau khi chị và Vương phi đi, cô ta liền bắt đầu nói xấu chị trước mặt cụ, lúc thì bóng gió lúc thì công khai, còn nói là chị nói xấu cô ta trước mặt Vương phi, nên Vương phi mới không thích cô ta." Minh Uyển Ninh không hề ngạc nhiên, đây đúng là chuyện mà Dư Mạn Tuyết sẽ làm. "Xem ra tối nay không yên ổn rồi." "Không sao, đợi bạn cậu đến thì cứ để cô ta qua đây cùng là được." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Muốn tiếp cận cô à, vậy thì cho một cơ hội. "Cẩn Hòa, làm vậy có gây phiền phức cho cậu không?" Minh Uyển Ninh lo lắng hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Uyển Ninh, cậu đừng quên tôi là Ngọc Vương phi, cũng là Trường Ninh Huyện chủ, cô ta có thể làm gì tôi?

Chẳng qua là muốn kết thân với tôi, để tôi xa lánh cậu mà thôi." Minh Uyển Ninh bĩu môi: "Cô ta cũng chỉ biết làm mấy trò đó thôi." Minh Uyển Khinh chu môi, không vui nói: "Vương phi, người không biết đâu, Dư Mạn Tuyết đáng ghét lắm." "Khinh Khinh, không được nói bậy." Minh Uyển Ninh lườm Minh Uyển Khinh một cái. "Ở đây không có người ngoài, nói cũng không sợ." Lần đầu tiên nhìn thấy Dư Mạn Tuyết, cô đã không ưa đối phương rồi.

Cứ cảm thấy cô nương đó giả tạo quá. "Đúng vậy mà, các chị sẽ không nói cho Dư Mạn Tuyết biết đâu." Minh Uyển Khinh đắc ý nói.

Chương 343

Mấy cô nương bên cạnh đều không nhịn được cười.

Vương Cẩn Hòa tiếp xúc với họ một lúc, rất thích không khí giữa mấy chị em họ. "Khinh Khinh, em và mấy em gái về trước đi, đừng để Dư Mạn Tuyết thấy, lát nữa hãy qua.

Giờ này những người khác cũng sắp đến rồi." Thấy thời gian cũng gần đến, Minh Uyển Ninh nói với mấy em gái.

Sau khi mấy người họ đi, Minh Uyển Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cẩn Hòa, cậu ở đây chơi một lát nhé, tôi đi đón những người khác." "Được." Minh Uyển Ninh vừa đi không lâu, Vương Cẩn Hòa đã nghe thấy tiếng động bên ngoài vọng vào: "Biểu tiểu thư, cô không được vào." "Hỗn xược, bản tiểu thư là biểu tiểu thư nhà họ Minh, một con nha hoàn như ngươi cũng dám cản ta à?" "Biểu tiểu thư, đây là sân của đại tiểu thư, cô ấy hiện không có ở đây, cô không được vào." Nha hoàn gác cửa chặn Dư Mạn Tuyết lại, sống chết không cho cô ta vào.

Lúc đại tiểu thư đi đã dặn cô phải chăm sóc tốt cho Vương phi, không được để ai vào làm phiền Vương phi nghỉ ngơi. "Ta lại không phải đến tìm cô ta, ngươi tránh ra cho ta." Ở đây không có ai, Dư Mạn Tuyết lười cả giả vờ.

Nha hoàn vẫn đứng chắn trước mặt Dư Mạn Tuyết: "Biểu tiểu thư, cô thật sự không thể vào được.

Nếu cô muốn vào thì đợi đại tiểu thư về rồi hãy vào." "Vương phi đang nghỉ ngơi trong phòng đại tiểu thư, nếu cô làm phiền đến Vương phi, nô tỳ không có cách nào ăn nói được đâu." Nghe lời nha hoàn, Dư Mạn Tuyết tức đến run người, cuối cùng tự tát mình một cái, rồi ôm mặt chạy đi.

Vương Cẩn Hòa ở trong phòng xem mà mắt chữ A mồm chữ O, hóa ra thật sự có trò tự tát mình để hãm hại người khác thế này.

Nha hoàn thấy hành động của Dư Mạn Tuyết cũng ngây người, trong lòng hoảng sợ.

Còn Dư Mạn Tuyết thì khóc lóc chạy đến sân trước tìm Minh lão phu nhân, khóc đến mức thở không ra hơi.

Minh Uyển Ninh dẫn bạn bè và những người khác chuẩn bị về sân của mình thì thấy bộ dạng này của Dư Mạn Tuyết, trong lòng có dự cảm không lành. "Tuyết Nhi, mặt con sao thế?" Minh lão phu nhân nhìn mặt Dư Mạn Tuyết, nhíu mày hỏi.

Dư Mạn Tuyết liếc Minh Uyển Ninh một cái, lúc Minh Uyển Ninh nhìn qua thì vội cúi đầu.

Minh Uyển Ninh tức đến bật cười: "Dư Mạn Tuyết, cô lại giở trò gì đây?

Người không biết còn tưởng bộ dạng này của cô là do tôi làm ra đấy." "Tuyết Nhi, có chuyện gì?" Minh lão phu nhân nhíu mày nhìn Dư Mạn Tuyết, bà biết Minh Uyển Ninh vừa rồi vẫn luôn ở cùng bạn bè, không hề đến gần Dư Mạn Tuyết, sao có thể ra tay với cô ta được? "Chị họ, cho dù chị không thích em, nhưng tại sao chị lại sai nha hoàn trong sân của chị đánh em?" Dư Mạn Tuyết đưa tay ôm mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nghe vậy, Minh Uyển Ninh tưởng mình nghe nhầm, cô chỉ vào mình: "Dư Mạn Tuyết, người trong sân của tôi đánh cô?

Cô đến sân của tôi khi nào?" Minh lão phu nhân liếc Dư Mạn Tuyết một cái: "Con đến đó khi nào?" Tiếng khóc của Dư Mạn Tuyết ngừng lại một chút, sau đó ấp úng nói: "Con... vừa mới qua, xem...

Vương phi có cần gì không, ai ngờ nha hoàn của chị họ không cho con vào thì thôi, lại còn ra tay đánh con." Vương Cẩn Hòa dẫn nha hoàn đến, đứng bên ngoài nghe Dư Mạn Tuyết nói những lời như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, cô cũng tưởng là thật rồi. "Chẳng lẽ nha hoàn của tôi không nói cho cô biết Vương phi đang nghỉ ngơi trong phòng tôi à?" Minh Uyển Ninh lạnh lùng hỏi. "Dư Mạn Tuyết, nếu cô nói nha hoàn của tôi cản không cho cô vào thì tôi tin, vì chính tôi đã dặn nha hoàn đừng để ai làm phiền Vương phi nghỉ ngơi.

Nhưng cô nói nha hoàn của tôi ra tay đánh cô thì tôi không tin." Minh Uyển Ninh lạnh mặt nói.

Nha hoàn của cô là người thế nào, trong lòng cô rõ nhất.

Không chỉ vậy, họ đều biết Dư Mạn Tuyết là người thế nào, lại rất được lòng bà nội, nha hoàn của cô ra tay đánh Dư Mạn Tuyết, là không muốn sống nữa hay sao? "Chị họ đang nói em nói dối sao?

Vậy mặt em thì sao đây?" Dư Mạn Tuyết hai mắt đỏ hoe nhìn Minh Uyển Ninh.

Minh lão phu nhân nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Dư Mạn Tuyết, có chút không đồng tình nhìn Minh Uyển Ninh: "Uyển Ninh, Tuyết Nhi dù sao cũng là em họ của con, sao con có thể đối xử với nó như vậy?" Nghe lời của lão phu nhân, Minh Uyển Ninh thất vọng rồi.

Minh gia chủ nhíu mày nói: "Mẹ, Uyển Ninh không phải người như vậy, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó." "Đúng vậy, mẹ ạ." Dư Mạn Tuyết là người thế nào, họ đều biết, chỉ có mẹ là vẫn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. "Cậu, chẳng lẽ cái tát này là do cháu tự đánh mình hay sao?" Dư Mạn Tuyết thấy cả ba người cậu đều bênh vực Minh Uyển Ninh, không vui nói. "Vì muốn độc chiếm Vương phi, chị ấy đã nói xấu cháu trước mặt Vương phi, hại Vương phi không thích cháu, bây giờ lại cho người ra tay đánh cháu..." Nói đến đây, Dư Mạn Tuyết dường như không nói tiếp được nữa, khóc càng thảm thiết hơn.

Minh đại lão gia nhìn Dư Mạn Tuyết, nhíu mày nói: "Ninh Ninh không phải người như vậy.

Trước đây nó đến nhà Vương phi đều dẫn theo mấy đứa trẻ đi cùng.

Nếu nó muốn độc chiếm Vương phi thì đã không làm vậy." "Đúng vậy, Mạn Tuyết, trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm." Minh tam lão gia cũng bênh vực cho cháu gái lớn của mình.

Vừa rồi con gái ông còn nói với ông là Minh Uyển Ninh gọi họ qua chơi cùng Vương phi.

Minh lão phu nhân nhíu mày nhìn ba người cháu trai: "Vậy dấu tay trên mặt Tuyết Nhi từ đâu mà có?

Chẳng lẽ là nó tự đánh mình sao?" Minh Uyển Khinh định nói thì bị Minh Uyển Ninh cản lại.

Thấy Minh Uyển Ninh như vậy, Dư Mạn Tuyết nhân lúc không ai để ý, đắc ý nhìn Minh Uyển Ninh.

Sau đó, cô ta uất ức lên tiếng: "Nếu chị họ không thích em thì cứ nói thẳng, em cũng sẽ không bám lấy chị." "Tại sao chị lại đối xử với em như vậy?

Em chỉ muốn nói chuyện với Vương phi thôi mà." Nghe Dư Mạn Tuyết không ngừng tố cáo mình, cùng với sắc mặt ngày càng khó coi của lão phu nhân, Minh Uyển Ninh cười tự giễu. "Dư Mạn Tuyết, tại sao tôi không thích cô, trong lòng cô không biết sao?

Lúc tôi vừa bị từ hôn, cô đã nói những gì trước mặt tôi?

Có cần tôi nhắc lại không?

Cụ, lúc đó cô ta đã nói gì về cháu, mọi người cũng đều nghe thấy, cháu ghét cô ta không phải là nên sao?" "Nếu đã biết tôi ghét cô, vậy thì đừng có bám lấy tôi.

Cẩn Hòa là bạn của tôi, có quan hệ gì với cô?

Tôi muốn giới thiệu cô ấy cho ai làm quen đều là chuyện của tôi, liên quan gì đến cô?" Minh Uyển Ninh biết hôm nay mình chịu thiệt là chắc rồi, nếu đã vậy thì cứ trực tiếp vạch mặt nhau luôn đi.

Dù sao mối quan hệ của họ trước nay cũng không tốt đẹp gì.

Dư Mạn Tuyết lập tức ngây người, cô ta không ngờ Minh Uyển Ninh lại nói những lời như vậy. "Uyển Ninh, mau xin lỗi em họ con đi.

Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, còn lôi ra nói làm gì." "Xin lỗi?

Đừng có mơ.

Dư Mạn Tuyết, sao cô lại không biết xấu hổ như vậy?

Hễ là bạn của mấy chị em chúng tôi, chỉ cần thân phận đối phương cao hơn một chút là cô đều muốn cướp?

Ngoài cướp bạn bè, trong tay chúng tôi có chút đồ tốt nào cô cũng cướp, cô thiếu tiền đến vậy sao?" Minh Uyển Ninh lần này thật sự không muốn nhẫn nhịn Dư Mạn Tuyết nữa.

Chương 344

Mấy chị em trong nhà đã chịu bao nhiêu thiệt thòi trong tay Dư Mạn Tuyết?

Chẳng phải là ỷ vào việc lão phu nhân cưng chiều hai mẹ con họ sao?

Lão phu nhân nghe Minh Uyển Ninh nói những lời như vậy, tức giận tát vào mặt cô một cái.

Minh Uyển Ninh ôm mặt, lạnh lùng nhìn lão phu nhân.

Minh phu nhân thấy con gái bị đánh, lập tức nổi giận: "Bà nội, bà có ý gì đây?

Dư Mạn Tuyết làm ra chuyện như vậy mà còn không cho người khác nói sao?" "Lát nữa Uyển Ninh còn phải đi tiếp đãi Vương phi, mặt nó thế này, bà nội tự mình đi giải thích với Vương phi đi." Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ lão phu nhân này lại ra tay đánh Minh Uyển Ninh, cô lạnh mặt, vỗ tay bước vào: "Dư cô nương, vở kịch này diễn không tồi." Giọng nói của Vương Cẩn Hòa khiến tất cả mọi người trong phòng giật mình, đặc biệt là khi thấy Vương Cẩn Hòa lạnh mặt bước vào, Minh lão phu nhân gượng cười nói: "Vương phi, sao người lại đến đây?" "Bản vương phi không đến, thật không biết nhà họ Minh các người lại làm việc như vậy." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Ánh mắt như nhìn thấu mọi thứ của Vương Cẩn Hòa khiến Dư Mạn Tuyết theo bản năng né tránh. "Vương phi, lão thân..." "Thu Ý, trên người ngươi có mang theo thuốc mỡ không?" Vương Cẩn Hòa ngắt lời lão phu nhân, quay đầu hỏi Thu Ý. "Vương phi, nô tỳ có mang theo." Thu Ý lấy ra một hộp thuốc mỡ tinh xảo đưa cho Vương Cẩn

Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhận lấy hộp thuốc, đi đến bên cạnh Minh Uyển Ninh, mở nắp hộp, nhẹ nhàng thoa lên mặt cô ấy: "Đây là do đại phu của Tô Ngọc bào chế, hoạt huyết hóa ứ, tiêu sưng giảm đau hiệu quả rất tốt, cậu cầm lấy để nha hoàn bôi cho." "Cảm ơn Vương phi." "Đây là người cụ từ ái mà cậu nói với tôi đấy à?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Minh Uyển Ninh, không vui hỏi.

Minh Uyển Ninh cười khổ lắc đầu: "Bình thường cụ đối xử với chúng cháu rất tốt, nhưng có Dư Mạn Tuyết ở đây thì lại thành ra thế này." "Dư Mạn Tuyết, phải không." Ánh mắt của Vương Cẩn Hòa chuyển sang Dư Mạn Tuyết.

Dư Mạn Tuyết theo bản năng nép sau lưng lão phu nhân. "Sao thế?

Vừa rồi không phải muốn gặp bản vương phi sao?

Dù biết bản vương phi đang nghỉ ngơi cũng bất chấp xông vào, bây giờ gọi cô thì lại không dám qua đây à?" Vương Cẩn Hòa lạnh giọng nói.

Dư Mạn Tuyết bây giờ hoàn toàn không dám đến gần Vương Cẩn Hòa, lúc này trông Vương Cẩn Hòa rất đáng sợ. "Vương phi, tôi không hiểu ý của người." "Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bản vương phi thật không biết có người vì để hãm hại chị em họ của mình mà có thể độc ác đến mức này.

Nha hoàn cản không cho vào thì cô tự tát mình một cái để đổ oan cho người ta à?" Dư Mạn Tuyết mở to mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, người nói bậy, tôi... tôi không có, là do nha hoàn đó đánh." "Thu Ý, mời vị tiểu thư này qua đây." Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý nói. "Vâng, Vương phi.

Dư cô nương, mời." Thu Ý đi tới nhìn Dư Mạn Tuyết. "Cụ ngoại, con không muốn." Dư Mạn Tuyết không ngừng lắc đầu.

Nhìn ánh mắt của mấy người cậu và mợ là biết họ căm ghét mình đến mức nào rồi.

Đặc biệt là nhị cữu cữu và nhị cữu mợ, ánh mắt họ nhìn cô hận không thể ra tay đánh cô. "Vương phi, nếu đây là hiểu lầm thì thôi đi, trẻ con không hiểu chuyện..." "Cái tát của Uyển Ninh là bị đánh oan à?" Vương Cẩn Hòa nhìn lão phu nhân, lạnh giọng hỏi.

Lão phu nhân ngượng ngùng nhìn khuôn mặt sưng đỏ của Minh Uyển Ninh. "Uyển Ninh, cô ta hại cậu bị tát một cái, cậu tát lại đi, sẵn tiện cho cô em họ này biết dấu tay bị người khác tát nó trông như thế nào." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh nói.

Minh Uyển Khinh đẩy Minh Uyển Ninh: "Chị, có Vương phi chống lưng cho chị, chị mau đi đi." Lúc lão phu nhân định nói gì đó, Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt liếc qua: "Chẳng lẽ lão phu nhân muốn thay chắt ngoại của mình chịu cái tát này à?" Lời đến bên miệng của lão phu nhân lập tức nghẹn lại, bà đã hơn bảy mươi tuổi rồi, nếu bị đánh trước mặt bao nhiêu người như vậy, thể diện này còn cần nữa không.

Mẹ của Dư Mạn Tuyết biết chuyện đã không thể cứu vãn, hung hăng lườm con gái mình một cái, vội vàng quỳ xuống đất: "Vương phi, tiểu nữ ngang ngược đã làm sai chuyện, mong Vương phi giơ cao đánh khẽ." "Vừa rồi lúc con gái bà hùng hổ dọa người, sao bà không bảo con gái mình giơ cao đánh khẽ?" Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Dư phu nhân hỏi.

Dư gia...

Dư gia này có quan hệ gì với Dư gia mà cô biết? "Minh phu nhân, mượn một bước nói chuyện." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh nhị phu nhân nói.

Minh nhị phu nhân đi cùng Vương Cẩn Hòa ra ngoài, sau khi hai người ra ngoài vẫn có thể nghe thấy tiếng khóc của Dư Mạn Tuyết. "Vương phi, người có chuyện gì không?" "Dư gia mà tiểu cô của bà gả vào có quan hệ gì với Dư gia của Dư Thanh Phong không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Minh nhị phu nhân hỏi.

Minh nhị phu nhân gật đầu: "Là phu nhân của gia chủ chi thứ." "Chi thứ sao?

Tôi biết rồi, cảm ơn." "Vương phi không cần khách sáo." Biết được quan hệ của gia đình Dư Mạn Tuyết với Dư gia, Vương Cẩn Hòa quay người trở lại, nhìn Minh Uyển Ninh: "Thế nào?

Cái tát này có dám đánh trả không?" Minh Uyển Ninh mỉm cười, đi đến trước mặt Dư Mạn Tuyết, tóm lấy Dư Mạn Tuyết đang định né tránh, tát một cái vào mặt cô ta.

Cô bị Minh lão phu nhân đánh đau bao nhiêu thì bây giờ đánh Dư Mạn Tuyết mạnh bấy nhiêu.

Nhìn khuôn mặt sưng đỏ lên trong nháy mắt của Dư Mạn Tuyết, Vương Cẩn Hòa phủi tay: "Đây mới là dấu tay bị người khác tát.

Dư tiểu thư, lần sau nếu còn dùng chiêu tự hãm hại mình thì trước tiên hãy phân biệt cho rõ dấu tay khi tát người khác thì ngón cái hướng lên hay hướng xuống." Tất cả mọi người nhìn vào mặt Dư Mạn Tuyết, quả nhiên hai bên dấu tay, hướng của ngón cái không giống nhau.

Tất cả chuyện này đều là do Dư Mạn Tuyết tự biên tự diễn.

Mấy chị em Minh Uyển Khinh nhìn khuôn mặt sưng như đầu heo của Dư Mạn Tuyết, vô cùng vui sướng.

Lần này Dư Mạn Tuyết đúng là đáng đời.

Vương Cẩn Hòa nhìn Minh lão phu nhân, cười nói: "Lão phu nhân, lần sau muốn đánh chắt gái thì tốt nhất nên làm rõ ai đúng ai sai trước đã.

Nếu đánh nhầm người, làm tổn thương trái tim đứa trẻ, muốn phục hồi như cũ sẽ rất khó.

Lão phu nhân thấy tôi nói có đúng không?" "Vương phi dạy phải." Minh Uyển Ninh lần đầu tiên cảm thấy hả hê đến vậy, nhìn bộ dạng của họ vô cùng hả giận, đặc biệt là hôm nay còn có nhiều người như vậy, những chuyện Dư Mạn Tuyết làm hôm nay bị nhiều người nhìn thấy, mặt mũi của cô ta coi như bị vạch trần triệt để rồi. "Uyển Ninh, chúng ta đến sân của cậu đi, bên này chắc không cần chúng ta nữa." "Uyển Ninh, con dẫn Khinh Khinh và các em đến sân của con chơi đi, ở đây giao cho cha xử lý." Minh gia chủ nhìn khuôn mặt sưng đỏ của con gái, xót xa không thôi.

Trong lòng cũng có chút bất mãn với vị tổ mẫu này. "Vâng, thưa cha." Trở lại sân của Minh Uyển Ninh, Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh, đưa tay chọc vào trán cô: "Cậu nói xem cậu có ngốc không?

Biết cụ nhà cậu thiên vị Dư Mạn Tuyết mà còn đi chọc giận họ, không biết tránh voi chẳng xấu mặt nào à?" "Chị, Vương phi nói đúng đấy, cái tát này chị bị đánh oan quá." Minh Uyển Khinh nhìn mặt Minh Uyển Ninh vô cùng đau lòng.

Minh Uyển Ninh cười khổ nói: "Cẩn Hòa, hôm nay nếu không có cậu xuất hiện, kết quả cuối cùng vẫn sẽ như vậy.

Nếu đã thế, thà rằng trực tiếp vạch mặt với Dư Mạn Tuyết luôn." "Cậu đấy, tôi thấy cậu bị tức giận làm cho mụ mị đầu óc rồi, cô nương thông minh như vậy mà lại dùng cách ngốc nhất." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu nói. "Vương phi, người thật tốt." Minh Uyển Khinh nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Miệng ngọt thật, lần sau chị cậu đến nhà tôi chơi, bảo nó dẫn cậu đi cùng." "Cảm ơn Vương phi." Minh Uyển Khinh phấn khích gật đầu lia lịa.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang trách mắng Minh Uyển Ninh, Minh gia chủ nhìn Dư Mạn Tuyết với ánh mắt rất lạnh.

Minh lão phu nhân nhìn ông, bất mãn nói: "Uyển Ninh đã đánh Tuyết Nhi một cái rồi, con là cậu mà còn muốn thế nào nữa?" "Tổ mẫu thấy cái tát đó oan uổng lắm sao?

Chương 345

Vì để tiếp cận Vương phi mà tự tát mình để hãm hại Uyển Ninh, chuyện này nó làm là đúng sao?" Minh gia chủ giận dữ nói.

Từ lúc bắt đầu đến giờ Dư Mạn Tuyết chỉ biết khóc, một câu xin lỗi Uyển Ninh cũng không có. "Mỗi lần Dư Mạn Tuyết làm sai chuyện, chỉ cần rơi nước mắt là lỗi lại thành của mấy đứa trẻ.

Có phải vì có tổ mẫu chống lưng nên đã nuông chiều nó đến mức không coi ai ra gì rồi không?" Minh gia chủ lạnh lùng chất vấn.

Dư phu nhân thấy hai người tức giận như vậy, biết chuyện lần này không thể giải quyết êm đẹp được, liền kéo áo Dư Mạn Tuyết: "Đi xin lỗi cậu và mợ con đi." "Cậu, con xin lỗi, con biết sai rồi." Dư Mạn Tuyết uất ức xin lỗi.

Bộ dạng uất ức đó, người không biết còn tưởng ai bắt nạt cô ta. "Người con cần xin lỗi không phải là ta." Minh gia chủ hoàn toàn không ăn bộ này.

Con gái của ông mới là người bị đánh, chịu uất ức, ông sẽ không thay con gái tha thứ cho người này. "Nhị ca, Tuyết Nhi đã xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa?" Dư phu nhân bất mãn nhìn Minh gia chủ nói.

Minh gia chủ cười lạnh một tiếng: "Lời xin lỗi của các người, tôi không nhận nổi đâu." Nói xong, ông dẫn Minh nhị phu nhân rời đi tiếp đãi khách, còn hai mẹ con Dư Mạn Tuyết thì họ trực tiếp làm lơ.

Những người khác cũng lần lượt rời đi, không cho lão phu nhân cơ hội nói chuyện.

Thấy họ đều như vậy, lão phu nhân nhíu mày, Dư Mạn Tuyết uất ức không thôi: "Cháu đã xin lỗi rồi, cũng đã bị đánh rồi, họ còn muốn thế nào nữa?" Lão phu nhân đưa tay chọc vào trán Dư Mạn Tuyết, bực bội nói: "Con bé này, không có chuyện gì lại đi gây sự làm gì?

Rõ ràng biết nó và Ngọc Vương phi quan hệ tốt." Nghe lời này của lão phu nhân là biết bà không hề trách tội Dư Mạn Tuyết.

Dư Mạn Tuyết lí nhí nói gì đó, lão phu nhân và những người khác đều không nghe rõ. "Sau này cách xa nó ra một chút.

Hôm nay Uyển Ninh đã trực tiếp vạch mặt với con rồi, sau này nếu con còn đi gây sự với nó, dù có ta che chở cho con, con cũng không phải là đối thủ của nó đâu." Bây giờ có Vương Cẩn Hòa ở đó, bà muốn che chở cho Dư Mạn Tuyết cũng không dễ dàng. "Minh Uyển Ninh không biết vận may ở đâu ra mà lại thành bạn với Vương phi.

Vương Cẩn Hòa đúng là mắt mù, lại thích Minh Uyển Ninh mà không thích tôi." Lão phu nhân và Dư phu nhân đồng thời đánh Dư Mạn Tuyết một cái: "Đồ hỗn xược này, chuyện của Vương phi cũng là thứ mà con có thể bịa đặt sao?

Thân phận địa vị của người ta đều không phải thứ con có thể chọc vào đâu.

Để Vương phi nghe thấy, đánh con mấy chục trượng con cũng phải chịu." "Con chỉ nói một chút thôi mà." Dư Mạn Tuyết uất ức nói. "Nói cũng không được.

Người ta thân phận gì?

Ngoài là Ngọc Vương phi còn là Trường Ninh Huyện chủ, thân phận nào là con có thể chọc vào?" Minh lão phu nhân nhìn Dư Mạn Tuyết, bực bội nói.

Bây giờ Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều rất được lòng Thái hậu và Hoàng thượng, nếu những chuyện này truyền đến tai họ, cái đầu của Dư Mạn Tuyết còn giữ được không? "Con biết rồi." Ăn trưa ở nhà họ Minh xong, Vương Cẩn Hòa chuẩn bị trở về.

Lúc về, Minh gia chủ và mọi người đều ra tiễn Vương Cẩn Hòa: "Uyển Ninh, sau này có chuyện gì thì con cứ đến nhà tìm ta.

Lúc không có việc gì thì dẫn Khinh Khinh và các em đi chơi." "Vâng." Minh lão phu nhân vốn định đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi sẽ lập quy củ cho Minh Uyển Ninh, bắt cô chăm sóc Dư Mạn Tuyết nhiều hơn.

Ai ngờ Vương Cẩn Hòa lúc sắp đi còn nói những lời chống lưng cho Minh Uyển Ninh như vậy.

Vương Cẩn Hòa lên xe ngựa rời đi.

Đi được một đoạn, cô lên tiếng: "Nguyên Lâm, sau khi về, cho người điều tra xem gia đình Dư Mạn Tuyết có liên quan đến chuyện năm đó không." Trước đó lúc nói chuyện với Minh Uyển Ninh và các em gái, cô cũng biết chút ít về gia đình Dư Mạn Tuyết, nhưng họ cũng không biết nhiều. "Vâng." Sau khi tiễn hết khách, tại sảnh trước nhà họ Minh, Dư Mạn Tuyết nhìn chằm chằm Minh Uyển Ninh: "Cô đúng là ác độc." Minh Uyển Ninh không nhịn được cười: "Dư Mạn Tuyết, cô đang nói chính mình đấy à?

Ở cùng với người như cô thêm một lúc tôi cũng thấy khó chịu.

Cha mẹ, con đi nghỉ ngơi đây." "Đi đi." Con gái của họ chỗ nào cũng xuất sắc, chỉ là hôn nhân không hạnh phúc.

Chỉ mong con gái có thể sớm vượt qua, tìm được một người chồng như ý. "Đứng lại." Minh lão phu nhân tức giận nói.

Minh Uyển Ninh này đúng là giỏi giang rồi, lại dám như vậy.

Minh Uyển Ninh quay người nhìn lão phu nhân, trong mắt không còn tình cảm như trước đây, thay vào đó là sự lạnh lùng. "Nếu lão phu nhân còn muốn ra tay, cứ đánh đi." Minh Uyển Ninh quay người nhìn lão phu nhân, tiến lên vài bước, lạnh lùng nói.

Lão phu nhân giơ tay định đánh Minh Uyển Ninh, Minh Uyển Khinh vội lên tiếng: "Cụ ơi, cụ phải nghĩ cho kỹ đấy.

Vương phi nói rồi, nếu các người dám ra tay đánh chị con, cụ đánh một cái thì Vương phi sẽ để chị con đòi lại gấp đôi từ Dư Mạn Tuyết." "Đúng vậy, Vương phi đúng là đã nói như thế.

Bị đánh một cái đòi lại hai cái, chị họ lời to rồi." Nghe lời của mấy đứa trẻ, Minh nhị phu nhân cười sảng khoái, đặc biệt là khi thấy sắc mặt của Dư phu nhân khó coi như ăn phải ruồi, tâm trạng của bà càng tốt hơn. "Bà nội còn ra tay nữa không?

Nếu không ra tay nữa thì con đi bôi thuốc cho con bé đây." Minh nhị phu nhân đứng bên cạnh, thong thả nhắc nhở.

Một câu nói khiến lão phu nhân nhớ lại bộ dạng của Vương Cẩn Hòa lúc đó. "Uyển Ninh, đều là chị em một nhà, không cần phải làm mọi chuyện khó coi như vậy." "Loại chị em này tôi không cần nổi.

Tôi có em gái ruột, cũng có em họ, cần gì phải có người em họ lòng dạ độc ác này." Nói xong liền bỏ đi.

Khóe miệng Minh nhị phu nhân khẽ cong lên, đi theo Minh Uyển Ninh.

Mấy đứa trẻ Minh Uyển Khinh thấy tình hình không ổn cũng nhanh chóng chuồn đi.

Đợi ba anh em Minh gia chủ tìm cớ rời đi, Minh lão phu nhân tức giận đập vỡ món đồ mình yêu thích nhất.

Mặt Dư Mạn Tuyết tức đến méo xệch. "Cụ ngoại, chị ta quá đáng lắm." "Quá đáng thì sao?

Người ta bây giờ có Vương phi chống lưng." Nhà họ Minh tuy được xem là gia tộc lớn, nhưng quan hệ với triều đình vẫn luôn không được tốt lắm.

Mối quan hệ giữa Minh Uyển Ninh và Vương Cẩn Hòa có lẽ là một bước ngoặt đối với nhà họ Minh.

Bà có thể nghĩ đến, những người khác sao lại không nghĩ đến? "Vậy chuyện này cứ thế cho qua sao?" Dư Mạn Tuyết không phục nói. "Chỉ có thể như vậy thôi." Dư Mạn Tuyết rất không phục, trong lòng thầm nghĩ sau này nhất định phải tìm Minh Uyển Ninh đòi lại món nợ này.

Chương 346

Sau khi rời khỏi nhà họ Minh, Vương Cẩn Hòa đi đón Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm, kết quả hai đứa trẻ đều không vội về nhà, cô đành dặn dò người đi theo chăm sóc tốt cho chúng rồi mới rời đi.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà thì Tô Ngọc cũng đã về. "Về rồi à?" Thấy Vương Cẩn Hòa về, Tô Ngọc đặt công việc trong tay xuống. "Ở nhà họ Minh chơi có vui không?" Đợi Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh, Tô Ngọc dùng sức kéo người ngồi vào lòng mình.

Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện xảy ra ở nhà họ Minh cho Tô Ngọc nghe: "Thật không ngờ lại gặp người của nhà họ Dư trong tình huống này." Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, nhìn Vương Cẩn Hòa trêu chọc hỏi: "Lần đầu gặp kẻ thù của mình, cảm giác thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Cũng tàm tạm thôi." Tô Ngọc không nhịn được cười, đưa tay véo má cô: "Em muốn làm gì?" "Cứ để Nguyên Lâm điều tra trước đã, đợi em có kết quả rồi nói sau.

Bây giờ em chơi với nhà họ Tạ trước đã." Được Vương Cẩn Hòa nhắc nhở như vậy, Tô Ngọc mới nhớ ra chuyện mình định ra tay với nhà họ Tạ trước đó, bận quá nên anh đã quên mất. "Vừa chơi vừa phải bảo vệ an toàn cho bản thân nhé." "Anh yên tâm đi, Vạn Phong và mọi người sẽ giúp em, anh không cần lo lắng đâu", Vương Cẩn Hòa cam đoan.

Hai vợ chồng bàn bạc về chuyện này.

Còn về những chuyện xảy ra ở nhà họ Minh, sau đó có người bên ngoài bàn tán, sự yếu đuối của Dư Mạn Tuyết đã bị vạch trần hoàn toàn.

Những người từng thích cô ta, có người cảm thấy cô ta độc ác, có người lại cho rằng Minh Uyển Ninh quá đáng nên lại càng thích Dư Mạn Tuyết hơn.

Đương nhiên, những chuyện này Vương Cẩn Hòa đều không biết.

Sau khi yến hội nhà họ Minh kết thúc, Nguyên Lâm mang thứ cô cần đến. "Thiếu phu nhân, đây là thông tin về việc làm ăn của nhà họ Tạ." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc xem xét: "Việc kinh doanh của nhà họ cũng trải rộng ra phết nhỉ." "Có những cái là cướp từ tay người khác đấy ạ", Nguyên Lâm đứng bên cạnh buông lời châm chọc.

Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ, cảm thấy Nguyên Lâm có chút đáng yêu, không ngờ cũng biết mỉa mai người khác. "Người tôi bảo cậu tìm sao rồi?

Tìm được chưa?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Có mấy người đã đến rồi ạ, những người còn lại cần thêm một khoảng thời gian nữa." "Tôi muốn gặp những người đã đến trước." Nguyên Lâm dẫn Vương Cẩn Hòa đi gặp những người bị nhà họ Tạ hãm hại.

Khi nhìn thấy những người đó, Vương Cẩn Hòa sững sờ: "Là do người nhà họ Tạ làm sao?" Trong mấy người không ai là lành lặn, người thì mù mắt, kẻ thì gãy tay gãy chân, người nặng nhất còn phải ngồi trên xe lăn. "Đúng vậy, sau khi nhà họ Tạ cướp sản nghiệp của họ còn muốn giết người diệt khẩu.

Họ đều được thị vệ và nô tài của mình liều chết cứu thoát.

Những năm qua có thể sống sót đã là không dễ dàng gì rồi", Nguyên Lâm nhìn mấy người với ánh mắt đầy đồng cảm.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Lúc nhà họ Tạ ra tay, Hoàng thượng không biết sao?" "Lúc Hoàng thượng biết chuyện thì gia sản của những người này đã rơi vào tay nhà họ Tạ, cả nhà họ bị diệt môn.

Dù biết là do nhà họ Tạ làm, nhưng không có chứng cứ nên Hoàng thượng cũng không thể ra tay." Chính điều đó đã dẫn đến việc những chuyện tương tự vẫn tiếp tục xảy ra sau này.

Mấy người nhìn Vương Cẩn Hòa, người đàn ông ngồi trên xe lăn lên tiếng, giọng khàn đặc như tiếng cưa gỗ: "Cô cho người tìm chúng tôi đến đây là có mục đích gì?" "Tôi muốn động đến nhà họ Tạ", Vương Cẩn Hòa nói thẳng mục đích của mình. "Động đến nhà họ Tạ?" Ba chữ này như khơi lại nỗi đau không thể nào quên trong lòng họ. "Cô muốn chúng tôi làm gì?

Sau khi thành công, nếu lấy lại được đồ thì cứ giữ hết đi, chúng tôi chỉ cần nhà họ Tạ phải trả giá bằng mạng sống." "Chỉ cần các vị giúp làm chứng là được, còn về sản nghiệp của các vị thì tôi không có hứng thú gì.

Các vị còn muốn thì cứ tự mình giữ lấy, không muốn thì đưa cho tôi, dù sao các vị cũng cần phải sống." Câu nói cuối cùng của Vương Cẩn Hòa khiến họ đều im lặng.

Đúng vậy, họ cũng cần phải sống. "Được." "Các vị cứ ở lại đây trước, nơi này rất an toàn, không cần lo lắng.

Khi nào tôi cần các vị giúp, tôi sẽ báo sau", Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người rồi nói.

Mấy người gật đầu.

Vương Cẩn Hòa thấy họ đều có vẻ mệt mỏi, bèn ra lệnh cho hạ nhân bên cạnh: "Đưa mấy vị đi nghỉ ngơi đi." "Chăm sóc cho mấy vị công tử này cho tốt." "Vâng, Vương phi." Sau khi mọi người đã đi hết, Vương Cẩn Hòa đấm một cú lên bàn, chiếc bàn rung lên mấy cái: "Nhà họ Tạ này đúng là vô pháp vô thiên." "Vương phi, người định làm thế nào ạ?" "Để tôi suy nghĩ một chút đã.

Bây giờ tôi đi tìm Tô Ngọc, bảo anh ấy nói trước với Hoàng huynh một tiếng", Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Cô muốn làm một việc nhưng không biết tỷ lệ thành công là bao nhiêu.

Cô phải đi hỏi ý kiến của Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa đến thư phòng tìm Tô Ngọc, lúc cô đến thì Tô Cửu cũng đang ở đó: "Đại ca, hai người bàn xong chưa?" "Chúng ta nói xong rồi, Tiểu Hòa, em có chuyện gì à?" "Là chuyện liên quan đến nhà họ Tạ.

Những sản nghiệp mà nhà họ Tạ đã diệt môn cướp đoạt mấy năm trước, bây giờ những người sống sót đã đến đây rồi.

Em muốn làm một vài chuyện, chỉ là không biết có thành công được không", Vương Cẩn Hòa nói với vẻ không chắc chắn.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em muốn làm gì?

Cứ nói cho bọn anh nghe, anh sẽ cho em vài ý kiến." "Trước đây em xem qua các hoạt động kinh doanh của nhà họ Tạ, phát hiện họ làm rất nhiều ngành nghề, nhưng có một bộ phận thua lỗ rất nghiêm trọng, đều phải dùng những ngành khác bù vào.

Em muốn đánh sập hết những ngành nghề kiếm ra tiền của họ, khiến nhà họ Tạ thu không đủ chi.

Chỉ là nếu chúng ta ra tay thì có thể cũng sẽ mất một ít tiền." Vương Cẩn Hòa đã tính toán, nếu muốn sản nghiệp của nhà họ Tạ sụp đổ, họ cũng phải trả một cái giá nhất định.

Nhưng Tô Ngọc lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Tiểu Hòa, em nghĩ nhà họ Tạ kiếm tiền nhất từ việc kinh doanh gì?" "Tửu lâu, thanh lâu, sòng bạc, ba nơi này của nhà họ kinh doanh đều rất tốt", Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói. "Ba loại hình kinh doanh này anh đều có, hơn nữa quy mô còn lớn hơn của nhà họ Tạ", Tô Ngọc cười nói với

Vương Cẩn Hòa. "Sòng bạc?" "Thanh lâu?" Vương Cẩn Hòa và Tô Cửu đồng thanh nhìn Tô Ngọc.

Khi Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói anh có thanh lâu thì cả người đều không ổn.

Tô Ngọc sao lại không biết Vương Cẩn Hòa đang không vui: "Mấy cái này đều do người khác phụ trách, mở thanh lâu chủ yếu là để thu thập tình báo, ai ngờ họ làm cũng không tệ." "Thì ra là vậy.

Nếu thế thì em biết phải làm gì rồi." Sòng bạc, cô từng cùng bạn thân đến sòng bạc ở Macau, ở đó mới có đủ mọi trò vui.

Thanh lâu, thanh lâu cổ đại làm sao so được với mấy hộp đêm hiện đại?

Lần này đến lượt Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em biết phải làm gì rồi à?" "Vâng, thanh lâu và sòng bạc có rất nhiều cách chơi.

Đợi em làm ra rồi anh sẽ biết", Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy mình nên nói chuyện nghiêm túc với vợ.

Tô Cửu thấy Tô Ngọc không vui, nên cười mở lời: "Bên ta còn có việc nên về trước đây.

Chuyện này ta sẽ nói với Hoàng thượng.

À phải rồi Tiểu Hòa, ngày hai mươi ghi tên Tiểu Bảo và em vào gia phả, đừng quên nhé." "Đại ca, chúng em biết rồi." Sau khi Tô Cửu đi, Nguyên Lâm và những người khác vội vàng rút lui, không làm phiền Tô Ngọc đang có ánh mắt và biểu cảm rất nguy hiểm.

Chương 347

"Tiểu Hòa, sao em lại biết những nơi này?" Tô Ngọc bình tĩnh hỏi. "Nơi em từng sống có mà.

Sòng bạc ở chỗ anh so với sòng bạc chỗ bọn em thì quá là trẻ con.

Còn thanh lâu cũng vậy, chỉ là cách gọi khác với bên em thôi." Chỉ cần thêm nhiều cách chơi vào là cướp khách của họ dễ như bỡn. "Ở kinh thành nếu anh chưa có thì cứ mua một nơi nào đó lớn một chút, đập thông tầng một để làm sòng bạc, tầng hai thì làm chỗ ăn uống vui chơi, còn tầng ba là nơi của thanh lâu." "Thanh lâu chúng ta có thể chuẩn bị một vài ván cược, ví dụ như những cô nương bất đắc dĩ phải bán thân nhưng không muốn trở thành hạng người đó, thì có thể dạy họ học một vài thứ, bán nghệ không bán thân.

Mà những cô nương này phải đẹp và có tài hoa." Tô Ngọc càng nghe, biểu cảm càng kỳ lạ.

Làm như vậy quả thật có thể cướp hết việc làm ăn của nhà họ Tạ.

Chỉ là tại sao nha đầu này lại rành rọt như vậy? "Em từng đến chơi rồi à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Đi rồi chứ.

Thời của bọn em không giống như bây giờ của các anh, những nơi này đều có thể đến chơi." Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt kỳ quặc của Tô Ngọc, chỉ cần nghĩ một chút là biết anh đã hiểu lầm.

Sau khi nghe Vương Cẩn Hòa giải thích, Tô Ngọc mới biết thế giới của cô là một nơi cởi mở đến nhường nào.

Thì ra nữ tử cũng có thể ra ngoài kiếm tiền nuôi gia đình. "Nơi em từng ở đúng là một thế giới thần kỳ." "Cũng là từ không tốt mà phát triển từng bước đi lên thôi." Giống như Huyền quốc bây giờ, có lẽ quốc gia chưa hẳn đã tốt, nhưng người cầm quyền rất yêu thương đất nước của mình, rất muốn quốc gia ngày càng tốt đẹp hơn, đó mới là điều quan trọng nhất. "Huyền quốc bây giờ cũng rất tốt, chỉ cần xử lý đám sâu mọt nhà họ Tạ này, Huyền quốc sẽ ngày càng tốt đẹp hơn", Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nói một cách chắc nịch.

Tô Ngọc đáy mắt ánh lên ý cười, gương mặt đầy tự tin: "Anh cũng nghĩ giống em, xử lý nhà họ Tạ đi sẽ tốt hơn." "Vậy thì càng sớm càng tốt.

À đúng rồi, bên Lăng Tiêu Thần thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến người này liền nhíu mày hỏi. "Mấy ngày trước Lăng Tiêu Thần có nói với Hoàng huynh về chuyện liên hôn." Nhắc đến chuyện này, sắc mặt Tô Ngọc có chút khó coi. "Liên hôn?

Hắn muốn liên hôn với ai?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày, các công chúa của Huyền quốc đều còn nhỏ, người lớn nhất là Trường Lạc cũng mới sáu tuổi, hắn đề nghị liên hôn cái gì?

Tô Ngọc lắc đầu: "Lăng Tiêu Thần vẫn chưa nói rõ chuyện này." "Rốt cuộc là chưa nói hay là muốn đợi Tạ Thầm quay lại triều đình rồi mới nói?" Vương Cẩn Hòa cười khẩy. "Anh và Hoàng huynh cũng nghĩ vậy.

Nhưng mục tiêu của Lăng Tiêu Thần e là vẫn nhắm vào em", Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày lo lắng nói.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lạnh đi, sau đó nhìn Tô Ngọc: "Gần đây chúng ta hãy thường xuyên dẫn hai anh em Tiểu Bảo ra ngoài chơi đi." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em muốn làm gì?" "Để cho mọi người thấy tình cảm của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi tốt đến mức nào", Vương Cẩn Hòa cười cong cả mắt. "Được." Từ ngày hôm sau, bá tánh trong kinh thành thường xuyên thấy gia đình Tô Ngọc ra ngoài du ngoạn, mà Tô Ngọc dường như đột nhiên không còn việc gì để làm.

Tạ Thầm bị hành động này của Tô Ngọc làm cho ngơ ngác.

Lão nhíu mày nhìn con trai mình: "Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì?" "Không biết, hắn đã làm vậy một thời gian rồi.

Ngay cả chuyện của Thái tử Lăng quốc cũng giao cho Tô Cửu, còn mình thì chỉ đưa vợ con đi chơi khắp nơi." Dáng vẻ đó thật không giống một Vương gia nên làm. "Kỳ hạn ba tháng sắp đến rồi, chuyện Ương Ương làm trước đó e là Hoàng thượng đều đã biết, muốn để nó vào cung e là rất khó.

Hay là chúng ta nghĩ cách để Hoàng thượng thả muội muội từ lãnh cung ra, còn bên Đại hoàng tử..." Tạ Lãng nghĩ đến cháu trai mình, mày hơi nhíu lại.

Không biết Huyền Thần bây giờ ra sao rồi. "Không cần, Huyền Phỉ Nhiên khó khăn lắm mới tìm được cơ hội đày muội muội ngươi vào lãnh cung, sao có thể dễ dàng thả người ra như vậy.

Ngươi cho người đi điều tra xem Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì." Lão luôn cảm thấy Tô Ngọc làm những chuyện này không đơn giản như vậy. "Vâng." ...

Mấy ngày sau, Tạ Thầm cuối cùng cũng được giải trừ cấm túc, bắt đầu lên triều.

Ngày đầu tiên đến triều đình đã thấy vị trí của Tô Cửu thay đổi rất nhiều.

Ánh mắt lão lóe lên, Huyền Phỉ Nhiên này quả nhiên đã ra tay trong lúc bọn họ không có mặt.

Nhìn những gương mặt xa lạ trên triều đình, ánh mắt Tạ Thầm lạnh đi, không ngờ động tác của Huyền Phỉ Nhiên lại nhanh đến vậy, đã thay người của lão đi rồi.

Khi Tạ Thầm nhìn Tô Cửu, Tô Cửu cũng đang nhìn lão.

Thấy sắc mặt không tốt của Tạ Thầm, Tô Cửu bước qua: "Tạ lão tướng quân, đã lâu không gặp, sức khỏe vẫn tốt chứ?" "Không phiền Tô đại nhân quan tâm, lão thần vẫn khỏe lắm", Tạ Thầm lạnh mặt nói.

Tô Cửu cũng không để ý đến thái độ không tốt này của Tạ Thầm, anh cười nói: "Không sao là tốt rồi." Tạ Thầm nhíu mày, không thấy Tô Ngọc đâu, vẻ mặt liền trở nên kỳ quặc: "Tô đại nhân, sao hôm nay Ngọc Vương không đến thượng triều?" "Đa tạ lão tướng quân quan tâm, đệ đệ của ta tính tình ngang ngược, Hoàng thượng đặc biệt cho phép nó không cần lên triều.

Dù sao thì vợ chồng họ sắp phải đi rồi, còn phải về để ươm mầm, giống lương thực năm sau còn chờ Tiểu Hòa trồng ra nữa", Tô Cửu khẽ thở dài, nói với vẻ bất đắc dĩ. "Lão tướng quân tìm đệ đệ ta có việc gì sao?" Tô Cửu tò mò hỏi Tạ Thầm.

Tạ Thầm đang định nói gì đó thì Huyền Phỉ Nhiên đã đến.

Vừa bắt đầu buổi triều, Lăng Tiêu Thần đã tới.

Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu liếc nhau, quả nhiên đã đến.

Mặc dù đã đoán được Huyền Phỉ Nhiên sẽ đến vào lúc Tạ Thầm lên triều, nhưng không ngờ hắn lại vội vàng đến thế.

Huyền Phỉ Nhiên dẫn theo sứ thần bước vào đại điện. "Tham kiến Bệ hạ Huyền quốc." "Lăng Thái tử không cần đa lễ, không biết Lăng Thái tử hôm nay đến đây có mục đích gì?" Huyền Phỉ Nhiên không cho Lăng Tiêu Thần cơ hội nói nhiều, ông nhìn đối phương hỏi thẳng.

Lăng Tiêu Thần vốn còn đang nghĩ xem nên mở lời thế nào, không ngờ Huyền Phỉ Nhiên lại mở lời trước.

Như vậy cũng đỡ được rất nhiều chuyện. "Chuyện liên hôn và ký kết hiệp ước hòa bình mà trước đó ta đã đề cập với Bệ hạ, Bệ hạ đã xem xét thế nào rồi?" Lăng Tiêu Thần nghĩ rằng nếu đã Huyền Phỉ Nhiên đã tự mình mở lời, hắn cũng không cần phải đắn đo nữa, bèn hỏi thẳng. "Huyền quốc không có công chúa hay quận chúa nào đến tuổi cập kê, chuyện liên hôn này cứ hủy đi", Huyền Phỉ Nhiên mở lời từ chối đề nghị của Lăng Tiêu Thần.

Lăng Tiêu Thần dường như đã biết trước Huyền Phỉ Nhiên sẽ nói vậy, hắn nhìn Huyền Phỉ Nhiên cười nói: "Huyền quốc tuy không có công chúa hay quận chúa đến tuổi, nhưng có Huyền chủ cũng được." Hai chữ "Huyền chủ" vừa thốt ra, tất cả mọi người đều biết hắn đang nói đến ai.

Huyền Phỉ Nhiên còn chưa kịp mở lời, Thừa tướng đã tức giận quát: "Nực cười!

Huyền quốc chỉ có một mình Trường Ninh Huyền chủ, nàng đã gả cho Ngọc Vương, hai người còn có một đứa con trai năm tuổi.

Chương 348

Thái tử Lăng quốc lại muốn Trường Ninh Huyền chủ đi hòa thân, thật là khinh người quá đáng!" "Đúng vậy, Lăng Thái tử, mục đích của ngươi là gì chúng ta đều biết rõ, chẳng phải vì Trường Ninh Huyền chủ biết trồng lương thực năng suất cao nên ngươi mới nói ra những lời như vậy sao.

Để đạt được mục đích, các ngươi thật đúng là không từ thủ đoạn." "Ở kinh thành còn ai không biết tình cảm của Ngọc Vương và Vương phi tốt đến mức nào sao?

Gia đình ba người họ đang rất tốt, Lăng Thái tử vẫn nên cẩn trọng lời nói thì hơn." Tô Cửu nhìn Lăng Thái tử, bước tới, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, tung một cú đấm vào cằm Lăng Tiêu Thần.

Nhìn kẻ đã ngã xuống đất, Tô Cửu lạnh lùng nhìn hắn: "Hôm nay Tiểu Ngọc không có ở đây, cú đấm này là huynh trưởng ta thay nó đánh." Tạ Thầm mí mắt giật giật, không dám tin nhìn Tô Cửu, anh ta nói ra tay là ra tay thật. "Đánh là phải, một Thái tử của một nước mà lại thèm muốn vợ của người khác, đúng là không biết xấu hổ." Lăng Tiêu Thần chưa bao giờ bị đối xử như vậy, bây giờ bị một cú đấm làm choáng váng. "Tô Cửu, ngươi to gan thật, dám động thủ đánh bản cung, người đâu, giết hắn cho ta!" "Để bản vương xem kẻ nào dám giết huynh trưởng của bản vương." Đúng lúc Huyền Phỉ Nhiên định mở lời, giọng của Tô Ngọc đã từ ngoài cửa truyền vào.

Huyền Phỉ Nhiên đáy mắt ánh lên ý cười, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Tiểu Ngọc, sao hôm nay con có thời gian đến đây?" "Nghe nói có người muốn vợ ta đi hòa thân, ta đến xem xem kẻ nào to gan đến vậy", Tô Ngọc vừa nói vừa bước vào.

Tạ Thầm nhíu mày lên tiếng: "Ngọc Vương, đây là buổi triều, ngài có phần quá ngông cuồng rồi." "Bản vương đến thượng triều, Tạ Thầm, ngươi có ý kiến gì?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tạ Thầm hỏi.

Ánh mắt của Tô Ngọc rất lạnh, khiến Tạ Thầm cứ ngỡ trong mắt Tô Ngọc, lão chỉ là một người chết. "Nếu Vương gia muốn đến thượng triều, tại sao bây giờ mới đến?" "Trong nhà có vợ đẹp nên dậy muộn", Tô Ngọc nói không chút ngượng ngùng.

Huyền Phỉ Nhiên ho nhẹ một tiếng, nén cười, các đại thần bên dưới cũng phải nín cười đến đỏ mặt tía tai.

Ngọc Vương này thật thú vị, lời như vậy cũng có thể nói ra được, nếu để Vương phi biết thì có bắt ngài ngủ ở thư phòng không? "Tạ lão tướng quân hỏi câu này cũng bình thường thôi, dù sao ngài cũng lớn tuổi rồi, không hiểu được thú vui này.

Dù sao thì, ngài cũng không 'được' nữa", Tô Ngọc khoanh một tay, nửa cười nửa không nhìn Tạ Thầm nói.

Tô Cửu cuối cùng không nhịn được nữa, bật cười: "Tiểu Ngọc, đừng quậy nữa." "Ồ, em biết rồi." Câu "biết rồi" này của Tô Ngọc không có chút thành ý nào. "Tô Ngọc, ngươi to gan!" "Tạ Thầm, ngươi là thần tử còn bản vương là Vương gia, gọi thẳng tên bản vương thì thôi đi, lại còn dám quát mắng bản vương, không biết ai cho ngươi lá gan đó?" Tô Ngọc bước đến trước mặt Tạ Thầm, lạnh giọng hỏi.

Tạ Thầm tức giận đến run người, Tô Ngọc nói đúng, anh là Vương gia, lời nói vừa rồi của lão là đại nghịch bất đạo, nếu Tô Ngọc muốn trừng phạt lão cũng chỉ là chuyện một câu nói. "Vương gia..." Người của Ngự sử đài thấy Tô Ngọc định ra tay với Tạ Thầm, vội vàng lên tiếng gọi.

Khi họ định nói giúp Tạ Thầm, thì thấy Tô Ngọc dùng ánh mắt vô cảm nhìn họ. "Ngự sử đài, chuyện cần quản thì không quản, chuyện không nên quản thì các ngươi lại quản hăng hái nhỉ.

Lúc người ta muốn cướp Huyền chủ có công với Huyền quốc sao không thấy các ngươi lên tiếng?

Bây giờ lại biết nói giúp cho lão già này rồi", Tô Ngọc bây giờ trừ mặt mũi của Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu ra, không cho ai sắc mặt tốt cả.

Nhìn vị đại thần Ngự sử đài đã biến sắc mặt, Tô Ngọc lại một lần nữa lên tiếng: "Người không biết còn tưởng Ngự sử đài các ngươi làm việc cho Tạ Thầm đấy." "Ngọc Vương, hãy cẩn trọng lời nói!" Mấy người của Ngự sử đài sợ gần chết, Tô Ngọc thật đúng là cái gì cũng dám nói. "Thận trọng lời nói?

Nếu đã không làm được việc mình nên làm thì ngậm miệng lại, ở đây không có chỗ cho các ngươi lên tiếng." Người của Ngự sử đài theo bản năng nhìn về phía Huyền Phỉ Nhiên, lại phát hiện ông không những không tức giận mà trên mặt còn mang theo ý cười.

Như vậy còn ai không hiểu nữa chứ?

Tô Ngọc ở chỗ Hoàng thượng chính là bảo bối. "À phải rồi, Tạ Thầm phạm thượng, nên xử lý thế nào đây?" Tô Ngọc cười hỏi người của Ngự sử đài.

Nụ cười đó khiến người của Ngự sử đài nổi cả da gà.

Nhìn đám người Ngự sử đài ấp a ấp úng không nói nên lời: "Bây giờ bảo các ngươi nói thì các ngươi lại không nói được à?" "Vương gia, lão tướng quân có công với Huyền quốc", một người trong số họ nói một cách khô khốc.

Tô Ngọc vô cùng bất mãn với câu trả lời của họ, bước đến trước mặt người vừa nói: "Thì ra đại thần Ngự sử đài các ngươi làm việc như vậy sao?" Lúc này, một vị đại thần trẻ tuổi chưa từng lên tiếng trên triều đình mở lời: "Tạ tướng quân bất kính với Vương gia, trước là gọi thẳng tên Vương gia, sau là quát mắng Vương gia, đáng bị phạt ba mươi đại bản." Giọng nói thanh lãnh vang vọng khắp đại điện.

Tô Ngọc quay đầu nhìn sang, thấy gương mặt đó thì khẽ cười một tiếng: "Xem ra vẫn có người dám nói." "Tạ Thầm, ngươi nói xem ba mươi đại bản này ta nên đánh hay không nên đánh đây?" Tô Ngọc nghịch ngọc bội bên hông, nửa cười nửa không hỏi. "Hoàng thượng, lão thần không có ý bất kính với Ngọc Vương." Tạ Thầm biết nếu hôm nay thật sự bị đánh ba mươi đại bản này, mặt mũi của lão sẽ mất sạch.

Thấy Tạ Thầm nhắc đến mình, Huyền Phỉ Nhiên đang xem kịch liền khó xử lên tiếng: "Tiểu Ngọc bình thường rất dễ nói chuyện, hay là Tạ lão tướng quân, ngài xin lỗi Tiểu Ngọc cho phải phép, chuyện này cứ thế cho qua, được không?" Tạ Thầm hít sâu một hơi, quay người quỳ xuống đất: "Vừa rồi là lão thần hồ ngôn loạn ngữ, mong Vương gia lượng thứ." "Ừm, bản vương độ lượng, không chấp nhặt với ngươi", Tô Ngọc nói một cách thản nhiên.

Bây giờ mà đánh Tạ Thầm, trên triều đình chắc chắn sẽ có người bất mãn, chi bằng cho một lối thoát rồi thôi, còn món nợ này sau này sẽ tính. "Đa tạ Vương gia." Sắc mặt Tạ Thầm tái mét, Tô Ngọc chết tiệt. "Lăng Tiêu Thần, ngươi nói xem muốn ai đi hòa thân, nói lại lần nữa xem", xử lý xong chuyện của Tạ Thầm, Tô Ngọc mới nhớ đến tên đầu sỏ còn lại. "Đây là đại sự của hai nước..." "Đại sự?

Lăng Tiêu Thần, bây giờ là Lăng quốc các ngươi có việc cầu xin Huyền quốc, đã đi cầu xin người khác thì phải có thái độ của người đi cầu xin, đừng có đến đây đắc tội người khác", Tô Ngọc cắt ngang lời của Lăng Tiêu Thần.

Tạ Thầm ở bên cạnh lên tiếng: "Ngọc Vương hà tất phải nhỏ nhen như vậy?

Chẳng qua chỉ là một người phụ nữ mà thôi." Tô Ngọc quay đầu nhìn Tạ Thầm: "Người đâu, Tạ Thầm phạm thượng, bất kính với bản vương, đánh ba mươi đại bản." "Nguyên Bảo, ngươi đi giám sát, ai dám làm qua loa thì đánh gấp đôi cho ta", lần này Tô Ngọc thật sự nổi giận.

Vị quan trẻ tuổi của Ngự sử đài liếc nhìn Tạ Thầm, không tiếng động nói hai chữ.

Vừa rồi Ngọc Vương đã tha cho lão rồi, Tạ Thầm lại còn dám nói những lời như vậy, bị đánh cũng đáng đời. "Vâng." Nguyên Bảo vẫy tay, hai ám vệ bước ra định bắt Tạ Thầm.

Thấy Tạ Thầm định phản kháng, Nguyên Bảo lên tiếng: "Tạ lão tướng quân, hai ám vệ này là từ Thành Vong Ưu trèo ra đấy." Ba chữ "Thành Vong Ưu" vừa thốt ra, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Người từ Thành Vong Ưu ra sát khí rất nặng, hơn nữa giết người không chớp mắt, một khi ra tay tất thấy máu.

Tô Ngọc khoanh tay nhìn Tạ Thầm, trong mắt đầy vẻ chế nhạo: "Tạ Thầm, ngươi muốn đấu một trận với người của bản vương sao?" Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, lần này Tô Ngọc trở về, anh phát hiện trên người Tô Ngọc đã nhuốm mùi máu tanh.

Xem ra không chỉ ám vệ của nó, mà ngay cả chính Tô Ngọc cũng đã từ Thành Vong Ưu trèo ra.

Thành Vong Ưu nguy hiểm đến mức nào chỉ có người đã từng đến mới biết.

Bước đến bên cạnh Tô Ngọc, Tô Cửu đưa tay vỗ mạnh vào vai cậu, không vui nói: "Cái thằng nhóc hỗn xược này, nơi nào cũng dám đi." Tô Ngọc ngây thơ nhún vai: "Em cũng không muốn, là đại bá bắt em đi." Không đi thì không được về nhà, cậu có thể làm gì chứ?

Khi nghe tin hai ám vệ này của Tô Ngọc là từ Thành Vong Ưu ra, Tạ Thầm đã không còn ý định phản kháng. "Tạ Thầm, bản vương nể mặt Hoàng huynh, ngươi xin lỗi thì bản vương bỏ qua.

Nhưng nếu ngươi dám tính kế vợ ta, ta cũng sẽ xử lý ngươi như thường." Chửi anh không sao, nhưng nếu họ dám tính kế Tiểu Hòa thì đừng trách anh không khách khí. "Hoàng huynh, chuyện của Lăng quốc có thể để em quyết định được không?" Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Chuẩn tấu, chuyện này vốn cũng liên quan đến con." Họ muốn tính kế Vương Cẩn Hòa, chuyện này để Tô Ngọc xử lý tự nhiên là thích hợp nhất.

Được sự cho phép của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc nhìn Lăng Tiêu Thần: "Lương thực năng suất cao của Huyền quốc, trong vòng mười năm, dù có để thối cũng không cho Lăng quốc một hạt gạo nào." "Nếu Lăng quốc muốn đánh nhau với Huyền quốc, Huyền quốc ta xin phụng bồi đến cùng." Tô Ngọc nói xong liền nhìn những võ tướng trung thành với Huyền Phỉ Nhiên: "Nếu Lăng quốc xâm phạm, các vị có dám đánh không?" "Dám!" "Vương gia nói đúng, muốn đánh nhau chúng ta xin phụng bồi đến cùng", anh trai của Hoàng hậu lên tiếng.

Chương 349

"Lương thảo, dược liệu, quân nhu, bản vương sẽ chuẩn bị, cần bao nhiêu có bấy nhiêu." Tô Ngọc nhìn các võ tướng, khóe miệng khẽ nhếch lên, hiển nhiên tâm trạng đã tốt hơn. "Đa tạ Vương gia hào phóng." Vừa nghĩ đến sau này nếu thật sự đánh nhau với Lăng quốc, lương thảo dược liệu của họ đều có đủ, hơn nữa là cần bao nhiêu có bấy nhiêu, họ còn có gì phải sợ?

Tô Ngọc nhìn Lăng Tiêu Thần, trong mắt đầy vẻ khinh miệt. "Lăng quốc có dám đánh không?" Một câu "dám không", giống như một cái tát mạnh vào mặt Lăng Tiêu Thần. "Tô Ngọc, ngươi..." "Sau này mời các vị tướng quân đến phủ của bản vương một chuyến." Anh sẽ không giúp Huyền quốc luyện binh, nhưng anh có thể giao phương pháp huấn luyện cho họ để họ tự đi luyện binh.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, ánh mắt lóe lên, xem ra lần này Tô Ngọc trở về đã mang theo rất nhiều thứ tốt. "Tiểu Ngọc, con lại muốn làm gì nữa?" "Luôn có kẻ gian đối với Huyền quốc như hổ rình mồi, chuẩn bị cho các người một ít đồ tốt", Tô Ngọc nói một cách thản nhiên. "Nói trước nhé, ta chỉ phụ trách đưa ra ý tưởng, còn lại các vị tướng quân tự ra tay, đừng có đến tìm ta." Tô Cửu bất đắc dĩ lắc đầu: "Cái thằng nhóc này." "Đại ca, tâm trạng em bây giờ rất không tốt", Tô Ngọc nhìn Tô Cửu, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Biết tâm trạng ngươi không tốt rồi, muốn làm gì thì làm đi." Dù sao vẫn còn có anh và Hoàng thượng ở đây, nó có gây ra rắc rối gì cũng có bọn họ chống lưng.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu, như vậy mới đúng chứ.

Tất cả kế hoạch của Lăng Tiêu Thần đều bị sự xuất hiện của Tô

Ngọc làm cho đảo lộn, hắn cũng không ngờ một lão tướng quân, nguyên lão hai triều mà Tô Ngọc nói đánh là đánh, không chút nể nang.

Mày hơi nhíu lại, mục đích của họ còn có thể đạt được không?

Bên ngoài, cùng với tiếng gậy đánh vào người, các đại thần trong đại điện cùng phe với Tạ Thầm thậm chí không dám mở miệng nói giúp Tạ Thầm.

Họ sợ ngọn lửa này của Tô Ngọc sẽ lan thẳng đến người mình.

Sau khi tan triều, Tô Ngọc bị gọi đến Ngự thư phòng.

Nhìn ánh mắt của Tô Cửu và Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ: "Đại ca, Hoàng huynh, hai người muốn hỏi gì thì cứ hỏi thẳng, đừng nhìn em như vậy." "Con đến Thành Vong Ưu từ khi nào?" "Năm ngoái đi mấy tháng." Huyền Phỉ Nhiên bị tức đến bật cười: "Cái thằng nhóc hỗn xược này, Thành Vong Ưu là nơi thế nào mà con cũng dám đi?

Lỡ có chuyện gì thì con để Tiểu Hòa và Tiểu Bảo làm sao?" "Con sẽ không xảy ra chuyện gì đâu", Tô Ngọc kiên định nói. "Con..." Huyền Phỉ Nhiên tức giận đến run người, cái tên khốn này nói cái gì vậy chứ. "Hoàng huynh, em cũng không còn cách nào khác.

Nếu em không đi thì đại bá sẽ không cho em về nhà.

Ông ấy bảo em ra ngoài rèn luyện, không đạt được yêu cầu của ông ấy thì không được về, mấy tháng mới cho em một cơ hội viết thư về nhà." Đó là còn nể mặt Tiểu Bảo nên đại bá mới cho cơ hội này, nếu không thì đừng hòng. "Đại bá?

Tô Lang?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải đại bá của em, là đại bá của Tiểu Hòa." Lời nói của Tô Ngọc khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút không hiểu, đại bá của Tiểu Hòa là ai mà có bản lĩnh lớn như vậy, có thể đưa cả Tô Ngọc và người bên cạnh cậu đến Thành Vong Ưu?

"Hoàng thượng, đại bá của Tiểu Hòa là Dư Cảnh Xuyên." Dư Cảnh Xuyên?

Cái tên này khiến sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên thay đổi: "Chẳng phải ông ta đã chết rồi sao?" "Được người cứu." Huyền Phỉ Nhiên hiểu ra, gật đầu: "Vậy thì có thể hiểu được cách làm của ông ta." Vợ con của Dư Cảnh Xuyên đều đã qua đời, bây giờ người thân duy nhất chính là gia đình Tiểu Hòa, ông ta nghiêm khắc hơn với chồng của Tiểu Hòa một chút cũng là chuyện bình thường. "Tiểu Ngọc, con bảo những người khác đến phủ con làm gì?" "Nói cho họ một bộ phương pháp huấn luyện người, để họ bắt đầu luyện binh, sau này sẽ có lúc dùng đến", Tô Ngọc cũng không giấu giếm, nói thẳng.

Tô Cửu nghĩ đến việc Tô Ngọc đã sống nhiều hơn họ một đời. "Tiểu Ngọc, khi nào sẽ có chiến tranh?" Tô Ngọc giơ hai ngón tay.

Tô Cửu nhíu mày, lại chỉ có hai năm thôi sao? "Đại ca không cần lo lắng, lương thảo và dược liệu em sẽ tự mình chuẩn bị, nhất định sẽ để tướng sĩ Huyền quốc không có nỗi lo về sau.

Đây cũng là lý do vì sao em không đồng ý đưa lương thực năng suất cao cho Lăng quốc." Vỗ béo Lăng quốc để họ quay lại đánh mình sao?

Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nhìn hai anh em: "Hai người nói vậy là có ý gì?

Tô Cửu, Tiểu Ngọc nói là thật sao?" "Vâng, là thật.

Tiểu Ngọc nói..." "Cái này... thôi bỏ đi?" Tô Ngọc có chút ngượng ngùng gãi đầu. "Nói." Hai người này chắc chắn có chuyện gì đó giấu ông. "Đại ca, em về trước đây, anh nói với Hoàng huynh đi." Nói xong liền vội vàng chuồn mất.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc chạy còn nhanh hơn thỏ, tức điên lên, cái thằng nhóc này chạy nhanh như vậy làm gì?

Khi Huyền Phỉ Nhiên biết được chuyện kiếp trước của Tô Ngọc từ Tô Cửu, trong mắt ông đầy vẻ kinh ngạc: "Thảo nào." Thảo nào Tô Ngọc đột nhiên tính tình đại biến, thảo nào cuối cùng cậu lại ra tay tàn nhẫn với vợ chồng Dương San San như vậy.

Thảo nào cậu đã thay đổi rất nhiều. "A Cửu, con..." "Nghe Tiểu Ngọc nói cuối cùng ta cũng chết, bị nhà họ Tạ hại chết trên chiến trường với Lăng quốc.

Hoàng thượng, việc Tiểu Ngọc sống lại có thể sẽ thay đổi một vài chuyện, nhưng đại cục sẽ không thay đổi, chúng ta phải ra tay càng sớm càng tốt." Nếu còn giữ lại Tạ Thầm, đến lúc chiến tranh nổ ra không biết sẽ xảy ra chuyện gì. "Con nói đúng.

Bên Tiểu Ngọc đã cho ta không ít thứ tốt, chỉ cần Tạ Thầm ra tay, chúng ta có thể một lưới bắt hết.

Nhưng bây giờ chúng ta còn cần chứng cứ nhà họ Tạ tự ý khai thác mỏ sắt và rèn vũ khí." Nếu có thể tìm được, đối với họ sẽ là làm ít công to. "Chuyện này Tiểu Ngọc nói đã phái người đi tìm rồi.

Năm ngoái người bên cạnh cậu ấy chắc đều bị Dư Cảnh Xuyên mang đi nâng cao thực lực, bao gồm cả Nguyên Bảo." "Cái gì?

Thân thể Nguyên Bảo không phải không tốt sao?" Hơn nữa đan điền đã bị phế, cậu ta còn nâng cao thực lực thế nào được? "Nguyên Bảo học chắc là ngoại gia công phu, hơn nữa thân thể lần này dường như đã được điều dưỡng tốt rồi.

Hoàng thượng, ta nhớ bên cạnh ngài không phải cũng có mấy người luyện ngoại gia công phu sao?

Đến lúc đó có thể để họ đến phủ của Tiểu Ngọc giao lưu nhiều hơn với Nguyên Bảo, người từ tay Dư Cảnh Xuyên ra sẽ không quá yếu đâu", Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Là một hoàng đế, người bên cạnh ông tự nhiên càng mạnh càng tốt. "Được, sau này con giúp ta hỏi Tiểu Ngọc." ...

Sau khi Tô Ngọc ra khỏi cung, tin tức Tạ Thầm bị đánh đã truyền ra ngoài, tâm trạng anh vô cùng tốt.

Tô Ngọc vừa về đến nhà đã bị Vương Cẩn Hòa kéo lại: "Chuyện anh sai người đánh Tạ Thầm là sao vậy?" Tô Ngọc thuận theo lực kéo của Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh cô, kể lại chuyện trên triều cho cô nghe.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, đưa tay vỗ trán một cái, cạn lời nói: "Tô Ngọc, đầu óc của Tạ Thầm này có vấn đề phải không?" Rõ ràng biết Tô Ngọc đã nổi giận mà còn dám nói những lời như vậy.

Chương 350

Không đánh hắn thì đánh ai? "Anh đã nói như vậy trên triều, sau này chắc Lăng Tiêu Thần sẽ không nói gì nữa đâu nhỉ?

Hơn nữa Lăng Tiêu Thần cũng nên đi rồi." Vương Cẩn Hòa mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc, rất muốn biết có phải như cô nghĩ không.

Tô Ngọc đưa tay sờ sờ đầu Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy nụ cười cưng chiều: "Em không muốn nhìn thấy hắn đến vậy sao?" Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Chẳng lẽ anh muốn nhìn thấy Lăng Tiêu Thần à?" "Tất nhiên là không muốn thấy, nhưng em yên tâm, nhiều nhất là vài ngày nữa hắn sẽ phải về thôi, nếu không về thì vị hoàng tử kia của Lăng quốc sẽ cướp mất vị trí của hắn đấy." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Anh đã làm gì?" Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Tô Ngọc.

Có thể nói ra những lời này, chắc chắn Tô Ngọc đã làm gì đó.

Tô Ngọc bật cười ha hả: "Anh chỉ cho gián điệp ở Lăng quốc gửi cho vị hoàng tử kia một ít đồ thôi." "Hoàng tử đó có phải là đối thủ của Lăng Tiêu Thần không?" Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng về việc này.

Đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc kể cho cô nghe về thực lực của hai người.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm: "Theo cách nói của anh thì vị hoàng tử kia lợi hại hơn Lăng Tiêu Thần, chỉ là thân phận không bằng thôi sao?" "Đúng, nhưng có một điểm mà Lăng Tiêu Thần không thể sánh bằng." "Là gì?" Vương Cẩn Hòa kéo tay áo Tô Ngọc, mong đợi hỏi. "Hoàng đế Lăng quốc thích người con trai đó hơn." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thì ra là vậy. "Vậy anh mau chóng tống khứ Lăng Tiêu Thần đi, đợi hắn đi rồi chúng ta sẽ toàn lực đối phó nhà họ Tạ, em ở bên ngoài đối phó bọn họ, anh ở trên triều đối phó nhà họ Tạ." Cô muốn xem Tạ Thầm sẽ làm thế nào. "Được." Đúng như thời gian Tô Ngọc nói, Lăng Tiêu Thần nhận được thư của Hoàng hậu Lăng quốc, yêu cầu hắn sau khi nhận thư phải lập tức trở về, bất kể có lấy được lương thực năng suất cao của Huyền quốc hay không cũng phải về.

Lăng Tiêu Thần cau mày nhìn bức thư trong tay, sau khi đọc xong, sắc mặt hắn tái mét.

Gọi tâm phúc của mình đến, Lăng Tiêu Thần lạnh mặt phân phó: "Chuẩn bị, lập tức trở về." "Điện hạ, có cần báo cho hoàng đế Huyền quốc một tiếng không ạ?" "Phải báo một tiếng." Lúc đến không chào hỏi, bây giờ đi mà không nói một lời, hắn lo bọn họ sẽ không thể an toàn trở về.

Chiều hôm đó, Lăng Tiêu Thần vào cung đề nghị rời đi với Huyền Phỉ Nhiên.

Đối với việc Lăng Tiêu Thần nói muốn đi, Huyền Phỉ Nhiên không hề ngạc nhiên, hắn vừa đề xuất đã đồng ý ngay.

Sáng sớm hôm sau, Lăng Tiêu Thần dẫn người rời đi, lúc nhà họ Tạ biết tin thì hắn đã ra khỏi thành.

Tạ Lãng tức đến toàn thân run rẩy: "Lăng Tiêu Thần này có ý gì?" "Bên Lăng quốc đã xảy ra chuyện." Tạ Thầm cau mày lên tiếng.

Nếu không phải bên đó xảy ra chuyện, Lăng Tiêu Thần sẽ không rời đi thẳng thừng như vậy. "Vậy chẳng phải bây giờ chúng ta không thể làm gì được sao?

Còn nữa, Tô Ngọc đó quá đáng lắm rồi." Hắn ta lại dám ra tay với cha. "Tô Ngọc là một tên điên, tạm thời đừng chọc vào hắn." Tạ

Thầm trước đó đã nói với bọn họ rằng Tô Ngọc bây giờ không như xưa, không ngờ người đầu tiên tự mình trải nghiệm lại là ông ta.

Sau khi Lăng Tiêu Thần rời đi, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc bắt đầu rảnh tay để dọn dẹp nhà họ Tạ.

Cùng lúc này, tội chứng của Lộ Xương và đồng bọn cũng được công bố.

Đồng thời công bố còn có tin tức Lộ Xương và những người khác sẽ bị xử trảm.

Tội chứng của Lộ Xương và đám người khiến Tạ Thầm trở tay không kịp. "Cha, Lộ Xương bọn họ bị phát hiện rồi, nếu Lộ Xương có để lại sổ sách, vậy thì sẽ cực kỳ bất lợi cho chúng ta." Tạ Lãng bây giờ rất may mắn vì lúc đó chỉ để Lộ Xương phụ trách mỏ vàng, nếu hai mỏ sắt còn lại cũng do Lộ Xương làm, vậy thì bây giờ bọn họ mới thật sự là toàn quân bị diệt.

Tuy trước đó đã đoán được khả năng này, nhưng ông ta không ngờ nó lại đến nhanh như vậy. "Cha, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Bọn họ bây giờ không tìm được Lộ Xương ở đâu, muốn diệt khẩu cũng không làm được. "Ta sẽ xử lý, con bảo người bên dưới ẩn nấp cho kỹ, đừng để Tô Ngọc bọn họ theo dõi nữa." Tình hình hiện tại nếu bị Tô Ngọc theo dõi thì không phải là chuyện tốt. "Vâng." Trong lúc bọn họ chuẩn bị hành sự cẩn thận, một thanh lâu lớn nhất kinh thành khai trương, tên là Túy Linh Lung.

Các công tử thế gia từng đến một lần đều đã hoàn toàn mê mẩn, ngay cả khách quen của nhà họ Tạ sau khi đến chơi một lần cũng lần lượt đổi phe.

Tô Ngọc ngồi trong phòng riêng ở lầu một, nhìn cảnh tượng náo nhiệt bên ngoài, khẽ nhướng mày: "Làm ăn cũng tốt đấy." "Đó là đương nhiên, nhiều nhất mười ngày nữa việc làm ăn của nhà họ Tạ sẽ bị ảnh hưởng, đột nhiên có chút mong đợi rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, cười như không cười nói. "Chúng ta cứ chờ xem." Hôm đó Tạ Hoành đến sòng bạc nhà mình, vừa bước vào đã thấy cảnh náo nhiệt thường ngày giờ trở nên vắng vẻ lạ thường.

Hắn hơi cau mày, gọi người phụ trách sòng bạc đến: "Chuyện gì thế này?

Sao hôm nay vắng vẻ vậy?" "Thiếu gia, đối diện hai hôm trước mở một thanh lâu kết hợp sòng bạc, tên là Túy Linh Lung gì đó, khách của chúng ta đều bị cướp hết rồi." Người phụ trách trong lòng khổ sở, trước đó ông ta có thấy người ta sửa sang, ai ngờ vừa mở cửa đã ảnh hưởng trực tiếp đến việc làm ăn của họ.

Đây mới chỉ là bắt đầu, bọn họ còn ít nhiều vài khách quen, đợi lâu hơn nữa, khách của họ có lẽ đều sẽ bị cướp đi, đây không phải là chuyện tốt đối với họ. "Cái gì?

Lại có chuyện này?

Ta lại muốn xem xem ai dám đối đầu với ta." Khi Tạ Hoành định sang đối diện gây sự với Túy Linh Lung, hắn bị người phụ trách ngăn lại: "Thiếu gia, Túy Linh Lung này có liên quan đến Ngọc Vương." Nghe thấy hai chữ Ngọc Vương, sắc mặt Tạ Hoành liền thay đổi.

Cái tên này gần đây xuất hiện ở nhà quá nhiều.

Ngay cả ông nội cũng chịu thiệt lớn trong tay hắn, hắn không thể hành động thiếu suy nghĩ. "Ta muốn xem xem cái gọi là Túy Linh Lung này rốt cuộc tốt đến đâu, mà có thể cướp hết khách của chúng ta." Tạ Hoành quay người ra ngoài, định đến Túy Linh Lung xem thử.

Vừa bước vào Túy Linh Lung, Tạ Hoành đã nghe thấy tiếng la hét phấn khích bên trong.

Âm thanh này ngay cả lúc sòng bạc nhà hắn làm ăn tốt nhất cũng không có.

Tạ Hoành đi dạo một vòng, phát hiện chỉ riêng việc trang trí bên trong đã là thứ mà nơi của hắn không thể sánh bằng.

Ở giữa là bàn cược, xung quanh là nơi nghỉ ngơi, hắn còn ngửi thấy mùi rượu nồng nặc.

Lại có người ngồi uống rượu bên cạnh, thậm chí còn có cả phụ nữ.

Đây không phải là kết hợp với thanh lâu sao?

Những người này lại dám dẫn cả vợ mình đến thanh lâu?

Bên kia, Nguyên Bảo thấy Tạ Hoành liền vào phòng riêng tìm Tô Ngọc: "Thiếu gia, Tạ Hoành đến rồi." "Hắn không đến ta mới thấy lạ." Tô Ngọc nhìn qua bình phong ra ngoài, quả nhiên thấy Tạ Hoành đang nhìn ngó xung quanh.

Anh không lo Tạ Hoành sẽ đem những thứ ở đây về sòng bạc nhà hắn.

Không có những thứ mà Vương Cẩn Hòa chuẩn bị, cho dù Tạ Hoành chuẩn bị nhiều hơn nữa cũng vô dụng, cuối cùng cũng sẽ không ai ưa chuộng.

Vương Cẩn Hòa úp mặt lên bàn nhìn mọi thứ bên ngoài: "Tướng công, anh nói xem Tạ Hoành này đến đây làm gì?" "Chắc là muốn xem nơi cướp mất việc làm ăn của hắn trông như thế nào, hy vọng sẽ cho hắn một bất ngờ lớn." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, cô luôn cảm thấy Tô Ngọc có ý đồ xấu. "Anh nói xem hắn có lên chơi không?

Chương 351

Nếu hắn chơi thì chúng ta có nên thắng một khoản tiền không nhỉ?

Nếu thắng nhiều quá thì cũng ngại, dù sao trước đó anh vừa mới đánh ông nội người ta." Bọn họ mà thắng đến mức hắn không còn cái quần lót thì không hay cho lắm. "Thắng tiền để mua đồ ăn ngon cho con trai." "Được." Vương Cẩn Hòa lập tức quên hết mọi thứ.

Nguyên Bảo nghe cuộc đối thoại của hai người thì khóe miệng giật giật, lời này của thiếu gia cũng quá đường hoàng rồi.

Bọn họ còn không thèm suy nghĩ xem người ta có chơi hay không nữa?

Nguyên Bảo vừa nghĩ xong thì đã thấy Tạ Hoành cầm bạc bắt đầu chơi.

Khi thiếu gia muốn gài bẫy người khác, đối phương thật sự rất phối hợp, muốn đối phương làm gì, đối phương liền làm y như vậy. "Nguyên Bảo, bảo người bên dưới chơi vui vẻ với vị Tạ công tử này, không cần làm gì đặc biệt." Sòng bạc của anh trước nay không chơi trò này, đều không để người chơi thắng tiền. "Vâng." Lúc Tạ Hoành mới bắt đầu chơi, hắn không cảm thấy nơi này có gì khác biệt so với chỗ của bọn họ.

Dần dần, Tạ Hoành phát hiện ra điểm khác biệt, ở nơi này, nhà cái sẽ không điều khiển xúc xắc, cũng sẽ không để người khác thua liên tục sau khi thắng nhiều tiền.

Ở nơi này thật sự có thể công bằng chính trực, chỉ cần là tiền anh tự mình thắng bằng bản lĩnh, sòng bạc sẽ không nói gì.

Nơi như thế này mới là nơi con bạc thích nhất đúng không?

Ngay cả hắn cũng bắt đầu thích nó.

Càng nghĩ, Tạ Hoành càng cảm thấy không thoải mái trong lòng, dẫn đến việc hắn không tập trung nhìn, từ đó thua không ít tiền.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng Tạ Hoành đang nộp tiền cho họ mà khóe miệng giật giật: "Em thấy Tạ Hoành này tiền nhiều không có chỗ tiêu, lại đến đây tặng tiền cho chúng ta." "Không sao cả, hắn vui vẻ tặng tiền cho chúng ta, chúng ta tự nhiên cũng phải nhận cho tốt." Anh không cho người tính kế Tạ Hoành, là hắn tự mình muốn tặng tiền cho họ, vậy thì không thể trách anh được.

Khi Tạ Hoành thua hết một vạn lượng ngân phiếu mới đột nhiên phát hiện mình đã phạm phải sai lầm lớn.

Lại mất tập trung vào lúc này.

Khi hắn đổi bàn chơi, vận may của hắn dường như bắt đầu trở nên tồi tệ, đặt xỉu ra tài, đặt tài ra xỉu, chỉ có một hai lần thắng được.

Sau khi Tạ Hoành thua năm vạn lượng ngân phiếu, có người đến nói: "Vị công tử này, ngài không thể chơi nữa." "Chỗ các người còn không cho khách chơi à?" "Thưa khách, hôm nay ngài đã thua sáu vạn lượng ngân phiếu, theo quy tắc của sòng bạc chúng tôi, số tiền thua quá lớn sẽ có người ra mặt ngăn cản tiếp tục đánh bạc." Đây là ý kiến do Vương Cẩn Hòa đề xuất, chỉ cần là cô nói, Tô Ngọc đều sẽ đồng ý, huống chi là chuyện nhỏ này.

Tạ Hoành cười lạnh một tiếng, rút ra một xấp ngân phiếu dày cộp: "Thiếu gia ta đây tiền nhiều lắm, tránh ra." Người đến khuyên Tạ Hoành không còn cách nào, đành phải đi tìm người phụ trách.

Người phụ trách liếc mắt một cái đã biết đối phương là ai: "Tôn thiếu gia của nhà họ Tạ, ngươi đã nhắc nhở rồi, bên cạnh cũng có không ít người nghe thấy, là hắn tự mình không nghe, không liên quan đến ngươi." "Vâng." Tạ Hoành chơi ở những nơi khác mấy lần vẫn thua liên tục, dường như hôm nay nơi này đang cố tình chống lại hắn.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tạ Hoành: "Hắn thua gần mười vạn lượng rồi phải không?" "Gần bằng rồi." "Bản thân cũng là người mở sòng bạc, cảm xúc càng lớn thì càng không nên đánh bạc, hắn lại đi ngược lại, hơn nữa đã có người nhắc nhở hai lần rồi mà vẫn không dừng tay, Tạ Hoành này thật sự là người làm ăn sao?" Cho dù muốn tìm hiểu cách chơi bên họ cũng không cần thiết phải làm như vậy.

Tô Ngọc gật đầu đồng tình, Tạ Hoành này thua đến hồ đồ rồi sao?

Chuyện như vậy cũng làm được. "Tiểu Hòa, em nói xem chúng ta có nên đi nhắc nhở một tiếng không?" "Để Nguyên Bảo đi đi." "Được." Nguyên Bảo không nói gì, bước ra khỏi phòng riêng.

Đi đến bên cạnh Tạ Hoành đang mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, túm lấy cổ áo hắn kéo sang một bên, đổ thẳng ly nước trong tay kia vào mặt Tạ Dũng.

Bị tạt nước lạnh thấu xương, Tạ Hoành cuối cùng cũng bình tĩnh lại, khi nhìn thấy Nguyên Bảo, Tạ Hoành liền biết Túy Linh Lung thật sự có liên quan đến Tô Ngọc.

Trước đây cũng không thấy Tô Ngọc hứng thú với việc kinh doanh sòng bạc và thanh lâu, bây giờ là chuyện gì đây? "Tạ thiếu gia, đây là lần thứ ba nhắc nhở ngài, nếu ngài vẫn không nghe, chúng tôi sẽ cho người ném ngài ra ngoài." Nguyên Bảo lạnh mặt nói. "Các người đây là gian lận, tính kế ta phải không?" Nguyên Bảo lập tức bật cười: "Tuy Túy Linh Lung chúng tôi mới khai trương được vài ngày, nhưng danh tiếng đã có, những người chơi ở đây đều là những người thường xuyên đến chơi trong mấy ngày nay, ngài cứ hỏi họ xem sòng bạc chúng tôi có làm những chuyện như vậy không." "Túy Linh Lung là sòng bạc hào phóng nhất, hôm qua có người thắng mấy vạn lượng bạc, cũng không thấy người ta ra mặt chèn ép, ở đây số tiền một khi vượt quá khả năng chịu đựng của mình là không được tiếp tục đánh bạc, có thể sang bên cạnh chơi những thứ khác, hoặc uống chút rượu, đừng có ở đây vu khống người khác." "Người hôm qua thắng mấy vạn lượng chính là tôi, lúc tôi đi người phụ trách còn đặc biệt nhắc nhở tôi ra ngoài chú ý an toàn, bọn họ không thèm làm những chuyện như vậy đâu." "Nói đúng lắm, Túy Linh Lung cũng không cho vay tiền bên ngoài, để tránh nhiều người nghiện cờ bạc đến mức tan nhà nát cửa." Phương thức kinh doanh của Túy Linh Lung là thứ mà họ thích nhất.

Muốn đánh bạc thì chơi vài ván, không muốn thì đi đánh mạt chược, ở đây còn có loại mạt chược rất nhỏ, thắng thua không quá lớn, chỉ để giết thời gian.

Thử đổi sang nơi khác xem?

Chỉ cần sòng bạc kiếm được tiền, ai quan tâm đến sống chết của bạn?

Vì vậy những người đến đây đánh bạc nếu vận may không tốt, thua liên tiếp quá nhiều đều sẽ sang bên cạnh chơi thứ khác, ném phi tiêu, còn có cả trò bi-a gì đó cũng có thể chơi.

Cách chơi đa dạng, cho dù bạn không muốn chơi cũng có thể lên lầu hai nghe hát.

Tạ Hoành nói những lời như vậy căn bản là thua không nổi. "Lúc ngươi thua năm vạn người ta đã nhắc nhở một lần, thua bảy vạn lại nhắc một lần, đây là lần thứ ba rồi, ngươi không nghe người ta thì trách ai?" Nguyên Bảo nhìn Tạ Hoành: "Tạ thiếu gia nghe rõ chưa?" "Ngươi…" "Chuyện này chúng ta chưa xong đâu." Một người quen biết Tạ Hoành ở bên cạnh cau mày, có chút không vui: "Tạ Hoành, bản thân ngươi cũng mở sòng bạc, nên biết thua là thua, người ta còn quang minh chính đại như vậy, ngươi còn nói gì mà chưa xong, ngươi đây là thua không nổi." Tạ Hoành tức đến không nói nên lời, trừng mắt nhìn người vừa nói: "Ngươi câm miệng cho ta, ở đây không đến lượt ngươi nói ba nói bốn." "Ta cũng không muốn nói ba nói bốn với ngươi, chỉ cảm thấy ngươi bây giờ thật mất mặt." Tạ Hoành bị ánh mắt khác thường của mọi người xung quanh nhìn đến xấu hổ và khó xử, đặc biệt là ánh mắt của những người quen biết. "Tạ Hoành, sòng bạc nhà ngươi trước đây có rất nhiều người như vậy, lúc đó chính ngươi đã nói thế nào ngươi chắc vẫn còn nhớ chứ?" Một người quen biết Tạ Hoành và cũng từng đến sòng bạc nhà hắn chơi lên tiếng hỏi.

Tạ Hoành không quan tâm đến những điều này, nhìn người phụ trách nói: "Các người đã tính kế ta, trả lại tiền cho ta." Nguyên Bảo nghe vậy liền cười ôn hòa: "Tạ thiếu gia, nếu ta tính không nhầm, ngươi mở sòng bạc đến nay đã ba năm, trong thời gian đó cho con bạc vay hơn năm mươi vạn lượng, có người vì không trả được tiền mà bị nhà các ngươi làm cho tan nhà nát cửa, trong đó con gái nhà ai xinh đẹp thì bị các ngươi lôi đến thanh lâu tiếp khách trả nợ, ta nói có đúng không?" Đối mặt với ánh mắt không mấy thiện cảm của mọi người, Tạ Hoành tức giận nói: "Ngươi nói bậy." "Nói bậy?

Chỗ chúng ta vừa hay có mấy cô nương bị nhà các ngươi cưỡng ép đẩy vào con đường này, mà gia đình họ chỉ vay có vài lượng, mười lượng bạc, cuối cùng vì không trả trong vòng mười ngày mà bị các ngươi ép đến bước đường này, lúc các ngươi đi đòi nợ thì vài lượng bạc đã biến thành mấy chục, mấy trăm lượng." Khi Nguyên Bảo nhận được những thông tin này đã vô cùng tức giận, người nhà họ Tạ quả thực là táng tận lương tâm.

Tạ Hoành không ngờ bọn họ ngay cả những chuyện này cũng điều tra ra được.

Lúc làm những chuyện này, hắn đã làm rất kín đáo, những người biết chuyện đều đã bị hắn bịt miệng. "Các ngươi đây là vu khống." "Vu khống?

Có cần ta cho người ra đối chất với ngươi không?" Không biết khi nào phu nhân mới ra tay.

Tạ Hoành đã làm quá nhiều chuyện thương thiên hại lý, không xử lý hắn thật có lỗi với những người dân khổ cực kia.

Vài lượng bạc cuối cùng có thể biến thành hàng trăm lượng, Tạ Hoành bọn họ đúng là ham tiền đến phát điên rồi. "Có bản lĩnh thì ngươi cho người ra đây, hôm nay cho dù ngươi nói những điều này cũng vô dụng, tiền của ta ngươi phải trả lại cho ta." Tạ Hoành căn bản không sợ, đây đều là chuyện của hai ba năm trước.

Bọn họ dù có tìm được người thì có thể làm gì hắn? "Tạ Hoành, ngươi bắt Túy Linh Lung trả lại tiền đã thua cho ngươi, vậy những năm qua ta thua hơn mười vạn lượng ở sòng bạc nhà ngươi, ngươi có phải cũng nên trả lại cho ta không?" Nguyên Bảo còn chưa kịp lên tiếng, đã có người nói trước.

Tạ Hoành rất không thích người đột nhiên xen vào, hắn quay đầu nhìn qua, định mắng thì nhận ra đối phương là ai.

Cười gượng hai tiếng, Tạ Hoành không dám nhìn vào mắt đối phương, ngược lại người bước ra lên tiếng nói: "Lúc đó ngươi nói với ta là chơi phải chịu thua, ta cũng đành nhận, bây giờ ngươi thua mười vạn lượng lại muốn người ta trả lại cho ngươi, đây là đạo lý gì?" "Đúng vậy, trước khi bắt Túy Linh Lung trả lại ngân phiếu cho ngươi, ngươi có phải nên trả lại số ngân phiếu đã thắng của chúng ta không?" Sau khi đến Túy Linh Lung, bọn họ mới biết những sòng bạc trước đây họ đến đều là rác rưởi, đặc biệt là sòng bạc của nhà Tạ Hoành.

Tạ Hoành ưỡn cổ nói: "Đó là chúng ta quang minh chính đại thắng được, dựa vào đâu mà trả lại cho các người?" "Nói hay lắm, vậy mười vạn lượng này của ngươi cũng là Túy Linh Lung quang minh chính đại thắng được, dựa vào đâu mà trả lại cho ngươi?

Ta thấy hôm nay ngươi không phải đến chơi, mà là đến gây sự đúng không?" Một người trong số đó nhìn Tạ Hoành, mỉa mai nói.

Mọi người mỗi người một câu châm chọc khiến Tạ Hoành không nói được lời nào, đồng thời cũng biết chuyện hôm nay e là không thành rồi.

Lúc này Nguyên Húc đi tới nói với Nguyên Bảo: "Thiếu gia bảo ném thẳng ra ngoài." "Sớm đã muốn làm vậy rồi." Nguyên Bảo lẩm bẩm một tiếng, túm cổ áo Tạ Hoành ném thẳng ra ngoài.

Nguyên Bảo đứng ở cửa phủi tay, vẻ mặt ghét bỏ nói: "Tạ thiếu gia chơi không nổi thì đừng đến, bản thân cũng là người mở sòng bạc, nói những lời như vậy cũng không thấy mất mặt." Tạ Hoành mắt đầy âm u nhìn Nguyên Bảo, nỗi nhục hôm nay hắn đã ghi nhớ, sớm muộn gì có một ngày hắn sẽ trả lại không thiếu một phân.

Chương 352

Đứng dậy từ dưới đất, nhìn thấy ánh mắt xung quanh, Tạ Hoành tức giận nói: "Nhìn cái gì mà nhìn?

Cút cho ta." Những người trong sòng bạc vừa châm chọc Tạ Hoành khinh bỉ nói: "Ta còn tưởng hắn có thể chơi chịu thua chứ." "Người như Tạ Hoành cũng chỉ có các người tin, sau này muốn chơi thì cứ đến Túy Linh Lung, bên này vừa nhiều trò lại không giống bên kia." Ở đây ít nhất họ chơi cũng thoải mái, không cần thường xuyên thấy những tranh chấp. "Nói đúng." Phía sau bình phong, Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn Tô Ngọc: "Chuyện Nguyên Bảo điều tra được là thật sao?" "Là thật." "Khi nào mới có thể động đến nhà họ Tạ?" Những người này vì tiền mà thật sự chuyện gì cũng làm được. "Đợi đến khi chúng ta lấy được những thứ cần lấy thì có thể động đến nhà họ Tạ rồi." Vẫn còn chứng cứ khai thác mỏ sắt tư nhân chưa lấy được.

Vương Cẩn Hòa có chút không hài lòng, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu: "Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác." "Tô Ngọc, nhà họ Tạ chính là một khối u ác tính, trong tay Tạ Hoành chắc cũng có rất nhiều mạng người phải không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến bộ dạng của Tạ Hoành lúc nãy, liền biết hắn căn bản không coi mạng người ra gì. "Đừng vội, rất nhanh thôi." Tô Ngọc an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa không vội, chỉ là không muốn thấy loại người như Tạ Hoành tiếp tục tồn tại. "Hôm nay Tạ Hoành thua mười vạn lượng bạc, đợi hắn về nhà họ Tạ, ngày tháng chắc chắn không dễ chịu." Cho dù số tiền này là do Tạ Hoành kiếm được, cũng không phải hắn nói tiêu mười vạn là có thể tiêu được.

Đặc biệt là mười vạn lượng này không được dùng vào việc chính đáng, mà là do hắn thua bạc. "Xem ra cho dù Tạ Hoành có năng lực kiếm tiền, địa vị ở nhà họ Tạ cũng không ra sao." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Ừm, nhà họ Tạ chắc chắn có nuôi tư binh, nuôi binh là tốn tiền nhất, hắn một lúc tiêu hết mười vạn lượng, bị Tạ Thầm biết được, trở về khó tránh khỏi bị phạt." Đối với điều này, Tô Ngọc vô cùng chắc chắn.

Một đứa con thứ dù có lợi hại đến đâu cũng không thể so sánh với cơ nghiệp của nhà họ Tạ, đây cũng là lý do tại sao Tạ Hoành bất chấp thể diện của mình cũng muốn đòi lại mười vạn lượng.

Nhưng tiền đã vào túi anh, đâu phải hắn nói muốn là có thể lấy lại được?

Ban đầu Tô Ngọc nghĩ rằng chuyện này đến đây là kết thúc, dù sao chuyện sòng bạc trước nay vẫn là chơi phải chịu thua, tự mình thua tiền thì phải nhận.

Nhưng Tô Ngọc không thể ngờ nhà họ Tạ lại có thể không biết xấu hổ đến mức này.

Sáng sớm hôm sau, Tạ Thầm đã gào khóc thảm thiết về chuyện này trên triều. "Hoàng thượng, hành động này của Ngọc Vương quá đáng lắm rồi, thân là Vương gia sao có thể mở sòng bạc?" Tô Cửu nghe vậy liền không vui: "Tạ lão tướng quân nói vậy là quá đáng rồi, đệ đệ ta tuy là một Vương gia, nhưng nó cũng là một thương nhân, ai quy định thương nhân không được mở sòng bạc?" "Tô đại nhân nói không sai, nếu ta nhớ không lầm, nhà Tạ lão tướng quân không chỉ có sòng bạc mà còn có cả thanh lâu, ngài mở được, Ngọc Vương sao lại không thể?

Tạ lão tướng quân, cách làm của ngài không đúng rồi đó." "Nói không sai, Tạ lão tướng quân, người phải độ lượng một chút, chẳng phải chỉ vài vạn, mười vạn lượng bạc thôi sao?

Năm đó thằng con trời đánh của ta bị người ta tính kế thua nhiều như vậy ở sòng bạc nhà ngài, lúc đó ngài cũng nói với ta như vậy mà." Bây giờ Tạ Thầm cuối cùng cũng có thể cảm nhận được sự tức giận và phẫn nộ của họ. "Tạ lão tướng quân, năm đó chúng tôi không đem chuyện này ra nói trên triều, sao ngài lại đi tìm Hoàng thượng phân xử?

Chuyện này nói toạc ra cũng là lỗi của nhà ngài mà." Mọi người mỗi người một câu khiến Tạ lão tướng quân tức đến toàn thân run rẩy.

Bàn tay run rẩy chỉ vào họ, những người này lại dám nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của.

Thật đáng ghét.

Trước đây lúc nhà họ Tạ còn đang thịnh, sao không thấy họ châm chọc nhà mình như vậy?

Tạ Thầm đến đây không chỉ vì mười vạn lượng bạc này, mà phần lớn là vì sau khi sòng bạc của Tô Ngọc mở ra, việc kinh doanh sòng bạc và thanh lâu của nhà ông ta đều bị ảnh hưởng rất lớn, đặc biệt là sau chuyện ngày hôm qua, vốn còn một số khách quen, cuối cùng họ cũng không giữ được.

Tối hôm qua, những khách quen đó cuối cùng đều chọn sòng bạc của Tô Ngọc.

Cứ tiếp tục như vậy, sòng bạc nhà ông ta cuối cùng chỉ có thể đóng cửa, vì vậy hôm nay mới đề cập đến chuyện này ở đây.

Tô Cửu tất nhiên biết tại sao Tạ Thầm lại vội vàng như vậy, chỉ là họ càng vội, nhà mình lại càng vui. "Tạ lão tướng quân, nhà các người làm ăn không thể như vậy được, không thể vì sòng bạc của Tiểu

Ngọc ảnh hưởng đến việc kinh doanh nhà ngài mà ngài lại đem chuyện này ra nói trước mặt Hoàng thượng." Tô Cửu nhìn Tạ lão tướng quân, cau mày nói.

Những người có người nhà bị nhà họ Tạ lừa gạt, lúc này đều đứng ra lên tiếng. "Nói không sai, nếu ai cũng như Tạ lão tướng quân, chuyện nhỏ nhặt này cũng đến nói trước mặt Hoàng thượng, vậy Hoàng thượng còn làm những việc khác được không?" "Làm ăn trước nay đều là dựa vào bản lĩnh, Ngọc Vương giữ được khách cũng là bản lĩnh của ngài ấy." Nghe những lời của các đại thần, sắc mặt Tạ Thầm càng thêm khó coi, đặc biệt là khi Huyền Phỉ Nhiên không nói một lời nào, Tạ Thầm liền biết ngài ấy không muốn quản chuyện nhà họ Tạ, thậm chí còn muốn ra tay với nhà họ Tạ.

Tuy sớm đã biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, nhưng khi thật sự phát hiện ra, Tạ Thầm mới cảm nhận được cảm giác khủng hoảng sâu sắc.

Sự nhẫn nại của Huyền Phỉ Nhiên đối với nhà họ Tạ đã đến giới hạn, chỉ cần một cơ hội, ngài ấy sẽ ra tay.

Lộ Xương rốt cuộc đã đưa cho Huyền Phỉ Nhiên thứ gì, để có thể bảo toàn tính mạng của những người còn lại trong nhà họ Lộ, ông ta vẫn luôn không tìm ra nguyên nhân, bây giờ xem ra, những thứ đó rất bất lợi cho nhà họ Tạ.

Hiện tại, thứ duy nhất có lợi cho ông ta chính là binh quyền trong tay.

Nhưng số binh lính này cũng không hoàn toàn nghe lệnh ông ta.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên, ánh mắt Tạ Thầm lạnh đi, nếu ngài bất nhân thì cũng đừng trách ta bất nghĩa.

Còn những người này, chỉ cần ông ta có được quyền thế, nhất định sẽ khiến họ chết không có chỗ chôn.

Tô Cửu nhìn Tạ Thầm đang cúi đầu không nói gì, cười lạnh một tiếng, xem ra ông ta phải ra tay trước rồi. "Tạ lão tướng quân, nếu ngài muốn Tiểu Ngọc trả lại ngân phiếu cho ngài, vậy thì đi tìm Tiểu Ngọc, nói ở đây vô dụng." Tô Cửu quyết định kích động Tạ Thầm thêm một chút, để Tạ Thầm hoàn toàn mất đi lý trí.

Quả nhiên, lời nói của Tô Cửu khiến hai mắt Tạ Thầm đỏ ngầu, ông ta biết cháu mình hôm qua bị người ta ném ra ngoài, bây giờ còn nói những lời như vậy, Tô Cửu chính là cố ý. "Tô Cửu, ngươi đừng quá đáng." Tạ Thầm nghiến răng nhìn Tô Cửu, tức giận nói. "Tạ lão tướng quân nói vậy là không đúng rồi, ta quá đáng chỗ nào?

Chẳng phải ta đang vì ngài sao?

Đề nghị cho ngài một chút, nếu ngài không muốn nghe thì thôi, hà tất phải tức giận như vậy?" Tô Cửu vẻ mặt vô tội nhìn Tạ Thầm, ra vẻ mình có lòng tốt mà không được cảm kích.

Lúc này Huyền Phỉ Nhiên mới lên tiếng: "Được rồi, chuyện này đến đây kết thúc, vốn là người nhà họ Tạ không đúng, huống chi đi sòng bạc chơi chưa bao giờ có lý lẽ thua tiền rồi còn bắt chủ quán trả lại, nếu lão tướng quân nhất định muốn Tiểu Ngọc trả, vậy những người thua rất nhiều tiền ở sòng bạc nhà họ Tạ có thể đòi lại số tiền đã thua không?" Tạ Thầm lạnh mặt, cười khẩy nói: "Không cần, không phiền Hoàng thượng bận tâm." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tạ Thầm đột nhiên cười lớn: "Thì ra không cần trẫm bận tâm à." Tô Cửu ho nhẹ một tiếng, Hoàng thượng cũng biết châm chọc người khác rồi.

Tạ Thầm sắc mặt khó coi nhìn Huyền Phỉ Nhiên, muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói gì.

Khi nghe Tô Cửu nói trên triều về chuyện của Lộ Xương và đám người, Tạ Thầm có một dự cảm không lành. "Chuyện của Lộ Xương và những người khác đã có chứng cứ xác thực, không cần thẩm vấn thêm nữa, ba ngày sau xử trảm, Tô Cửu, ngươi đi giám trảm." Huyền Phỉ Nhiên nói chuyện trong khi vẫn luôn nhìn Tạ Thầm.

Thấy sắc mặt ông ta quả nhiên thay đổi, tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên tốt lên. "Hoàng thượng, những người này đang ở đâu?

Cứ như vậy chém đầu có phải là không tốt không?

Hơn nữa, Lộ Xương phạm tội tru di cửu tộc, tại sao gia đình hắn lại không sao?" Tạ Thầm còn chưa nói gì, người của ông ta đã lên tiếng trước.

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn người vừa nói, trong lòng ghi nhớ lại, định sau này để Tô Ngọc điều tra. "Người ở đâu ngươi không cần biết, còn về tại sao gia đình hắn không sao, trẫm không phải là người hiếu sát." Lời này của Huyền Phỉ Nhiên không có vấn đề gì, chỉ có Tạ Thầm biết Lộ Xương đã giao dịch với Huyền Phỉ Nhiên.

Bàn tay dưới lớp áo nắm chặt thành quyền, trong mắt tràn đầy sự không cam tâm.

Chương 353

Lộ Xương bọn họ rốt cuộc bị giấu ở đâu?

Sau khi nói thêm một số chuyện khác, triều đình mới tan.

Lúc hạ triều, những người vừa châm chọc Tạ Thầm đi đến bên cạnh ông ta, tươi cười nói: "Tạ lão tướng quân, chúc mừng ngài nhé, có một đứa cháu phá gia chi tử như vậy." "Võ hầu, đây là có ý gì?" "Không có ý gì cả, chỉ là năm đó lão tướng quân cũng chúc mừng ta như vậy, bản hầu nghĩ bây giờ nhà lão tướng quân cũng có một đứa trẻ như vậy, ta tự nhiên phải qua đây chúc mừng một chút, sao lão tướng quân có vẻ không thích vậy?" Võ hầu nhìn Tạ Thầm cười hỏi.

Tạ Thầm hít sâu một hơi, cố gắng không để mình tức giận, nhưng ông ta vẫn rất tức giận. "Không ngờ chuyện đã qua lâu như vậy mà Võ hầu vẫn còn nhớ." Tạ Thầm nén giận nhìn Võ hầu nói. "Không còn cách nào, sự chiêu đãi của Tạ lão tướng quân một nhà đối với con trai ta năm đó, bản hầu vẫn còn nhớ như in, muốn quên cũng không quên được." Võ hầu dường như không thấy Tạ Thầm tức giận, ngược lại còn cười tủm tỉm nói. "Bản tướng quân còn có việc, đi trước." Tạ Thầm cũng không đáp lời, trực tiếp rời đi.

Người bên cạnh Võ hầu bất đắc dĩ lắc đầu: "Bây giờ Hoàng thượng đã muốn ra tay với nhà họ Tạ, ngài hà tất phải làm vậy?" "Ta ấm ức trong lòng lắm, năm đó chuyện gì xảy ra chúng ta đều rõ, nhưng con trai ta suýt chút nữa bị người nhà họ Tạ phế đi, nếu không tìm được thần y, con trai ta bây giờ không biết ra sao nữa." Bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội châm chọc lại, ông ta đương nhiên không bỏ qua.

Tạ Thầm đừng tưởng chuyện này cứ thế là xong, ông ta sẽ cho Tạ

Thầm biết hậu quả của việc đối xử với con trai ông ta như vậy năm đó.

Nếu là ở sòng bạc như Túy Linh Lung, con trai thua tiền thì cũng thôi, họ nguyện chơi chịu thua, nhưng lúc ở sòng bạc nhà họ Tạ, con trai là bị Tạ Hoành thiết kế mới thua nhiều như vậy, sau đó Tạ Hoành còn tìm cớ phế tay chân của con trai ông ta.

Lần này ông ta sẽ khiến Tạ Thầm hối hận vì đã đối xử với nhà họ như vậy. "Chuyện này ngài có thể đi tìm Ngọc Vương, có lẽ Ngọc Vương có thể cho ngài một câu trả lời hài lòng." Ông ta không cho rằng Tô Ngọc đột nhiên mở sòng bạc, mở thanh lâu chỉ là hứng thú nhất thời.

Chắc chắn cũng là để đối phó với nhà họ Tạ. "Tại sao?" Võ hầu nghi hoặc hỏi.

Chuyện này có liên quan gì đến Ngọc Vương? "Tạ Ương đã đắc tội với Ngọc Vương phi, còn dám nói thẳng trước mặt Ngọc Vương phi là muốn sinh con cho Ngọc Vương.

Anh nói xem có người phụ nữ nào chịu nghe những lời như vậy không?" Võ Hầu kinh ngạc nhìn người bạn thân bên cạnh: "Chuyện này là thật sao?" "Đương nhiên là thật, rất nhiều người đều biết chuyện này, chỉ là bị nhà họ Tạ ém nhẹm tin tức thôi.

Anh đi tìm Ngọc Vương hợp tác, có lẽ ngài ấy sẽ rất vui lòng đấy." Ngọc Vương và Võ Hầu đều có chung một kẻ thù. "Hôm nay tôi sẽ đi ngay." Rời khỏi hoàng cung, Võ Hầu đến phủ của Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe tin Võ Hầu đến tìm mình thì không khỏi có chút bất ngờ: "Nguyên Bảo, Võ Hầu đến tìm ta làm gì?" "Thuộc hạ không biết, nhưng xem ra có chuyện gấp mới đến tìm thiếu gia." Tô Ngọc "ừm" một tiếng rồi bảo Nguyên Bảo dẫn người vào.

Nguyên Bảo dẫn người vào.

Võ Hầu nhìn thấy Tô Ngọc đang ôm một đứa trẻ, không biết đang nói gì với nó. "Tham kiến Vương gia." "Đứng lên đi.

Võ Hầu hôm nay đến tìm bản vương có việc gì?" Tô Ngọc nhìn Võ Hầu, đi thẳng vào vấn đề. "Tôi muốn hợp tác với Vương gia." Tô Ngọc càng ngạc nhiên hơn, anh kinh ngạc nhìn Võ Hầu: "Hợp tác với bản vương?

Ngươi muốn hợp tác chuyện gì?" "Đối phó nhà họ Tạ." Tô Ngọc nhìn Võ Hầu với vẻ kinh ngạc: "Ngươi muốn đối phó nhà họ Tạ?

Tại sao?" "Nhà tôi và nhà họ Tạ có thù.

Ban đầu Tạ Hoành hãm hại con trai tôi, còn phế cả tay chân nó.

Nếu không tìm được thần y, con trai tôi chỉ có thể ngồi xe lăn cả đời." Võ Hầu kể lại ân oán giữa nhà mình và nhà họ Tạ cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc cũng không ngờ Tạ Hoành lại từng làm ra chuyện như vậy. "Năm đó sau khi xảy ra chuyện, chúng tôi đến tìm nhà họ Tạ, kết quả bọn họ nói cái gì mà 'chấp nhận thua cược'.

Khi đó thế lực của nhà họ Tạ quá lớn, Hoàng thượng cũng đành phải tránh mũi nhọn, nhà chúng tôi cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.

Bây giờ, tôi không muốn nhẫn nhịn nữa." Võ Hầu nhìn Tô Ngọc, thẳng thắn nói.

Trước khi đến đây ông ta đã nghĩ kỹ rồi, sẽ không giấu giếm Tô Ngọc, những gì cần nói đều sẽ nói hết.

Ông ta đã thể hiện thành ý, cũng hy vọng Tô Ngọc sẽ đối đãi với mình như vậy.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Võ Hầu, cân nhắc chuyện này, Võ Hầu cũng không hối thúc.

Đúng lúc Võ Hầu sắp bỏ cuộc, Tô Ngọc mới lên tiếng: "Ta ở đây đúng là có một cơ hội để đối phó với nhà họ Tạ, chỉ không biết Võ Hầu có muốn không." "Muốn." Võ Hầu cũng không hỏi là cơ hội gì, trực tiếp đáp lời. "Nguyên Bảo, lấy đồ ra đưa cho Võ Hầu." "Vâng." Tiểu Bảo tò mò nhìn Võ Hầu, đưa tay kéo kéo áo Tô Ngọc: "Cha ơi, cha sắp xong việc chưa ạ?" "Không vui sao?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Anh trai bị cha nuôi và mẹ nuôi dẫn đi rồi, con ở một mình chán lắm." Cậu bé muốn vào cung chơi với chị gái và em trai. "Đợi cha làm xong việc sẽ đưa con đi tìm chị và em chơi." Cố Tĩnh và mọi người sắp rời đi, hai ngày nay định đưa Trương Trí Lâm đi dạo khắp nơi, nên không có ở nhà. "Vâng ạ." Tiểu Bảo ngoan ngoãn ngồi trong lòng Tô Ngọc, nghe anh bàn chuyện với Võ Hầu.

Trong lúc chờ đợi, Nguyên Bảo đã mang thứ Tô Ngọc cần đến.

Tô Ngọc nhận lấy món đồ từ Nguyên Bảo, nhìn Võ Hầu nói: "Đồ mang về rồi hẵng xem.

Còn về việc khi nào Võ Hầu muốn dùng thì tùy vào ngài vậy." Võ Hầu nhận lấy chiếc hộp Tô Ngọc đưa, ánh mắt khẽ lóe lên: "Đa tạ Vương gia." "Bản vương còn phải chơi với con trai, không tiễn Võ Hầu." Võ Hầu cầm đồ rời đi, về đến nhà mở hộp ra xem xong thì cười ha hả. "Tạ Thầm lão già kia, bản hầu lại muốn xem sau này ngươi còn làm được gì." "Cha, cha cười gì vậy?" Võ Hầu nhìn con trai mình, không khỏi có chút xót xa: "Con trai, cha có thể báo thù cho con rồi." Con trai Võ Hầu ngạc nhiên nhìn cha mình, đi đến bên cạnh ông: "Cha, không phải cha nói vẫn chưa đến lúc sao?" "Con xem đi." Võ Hầu đưa đồ cho con trai xem.

Con trai Võ Hầu xem xong, trong mắt tràn đầy kinh hỉ: "Cha, thứ này cha lấy từ đâu vậy?

Đối với chúng ta thật sự quá quan trọng." "Là Vương gia đưa cho ta, ta định tìm một thời cơ thích hợp để công bố ra ngoài, ta muốn nhà họ Tạ không còn đất sống." Nỗi đau mà con trai ông phải chịu năm xưa, ông muốn trả lại không thiếu một phân cho nhà họ Tạ. "Cha, năm đó là do con nhìn người không rõ nên mới hại cha bị người ta sỉ nhục." Võ Hầu xua tay: "Không cần nói với cha nhiều như vậy.

Hoàng thượng sắp ra tay với nhà họ Tạ rồi, đến lúc đó chúng ta chỉ cần bỏ đá xuống giếng là được." "Ồ?

Sao cha lại chắc chắn như vậy?" Cho dù nhà họ Tạ bây giờ gặp nhiều vấn đề, nhưng Hoàng thượng muốn ra tay cũng không phải dễ dàng.

Võ Hầu cười ha hả, nhìn con trai nói: "Con trai à, con nghĩ những người khác của nhà họ Lộ tại sao lại không sao?

Thật sự là vì Hoàng thượng không phải người hiếu sát sao?" Huyền Phỉ Nhiên tuy không phải người hiếu sát, nhưng cũng không phải loại người sẽ dễ dàng bỏ qua cho kẻ như Lộ Xương.

Tha cho nhiều người nhà họ Lộ như vậy, lẽ nào Hoàng thượng không sợ người nhà họ tạo phản?

Hay là bị người của nhà họ Tạ lợi dụng? "Vậy là vì sao?" "Tội của Lộ Xương đã đủ để diệt tộc, Hoàng thượng giảm nhẹ tội trạng của hắn, chỉ động đến người của nhà họ Tạ, điều này chỉ có thể chứng tỏ Lộ Xương đã đưa ra thứ khiến Hoàng thượng động lòng để trao đổi, mà thứ này chắc chắn có liên quan đến nhà họ Tạ." Võ Hầu quả quyết nói.

Lộ Xương vốn là người của Tạ Thầm, lần này Hoàng thượng cuối cùng cũng nắm được thóp, sao có thể tốt bụng tha cho nhiều người như vậy?

Chương 354

Mà Lộ Xương chỉ là một quan tam phẩm, lấy đâu ra quyền lực lớn như vậy?

Còn những mỏ vàng khai thác được đã vào tay ai?

Tất cả đều là vấn đề.

Mà nhà họ Tạ chính là kẻ tình nghi lớn nhất.

Con trai Võ Hầu nghe lời cha nói, ánh mắt có chút đăm chiêu: "Ý của cha là Hoàng thượng đã có chứng cứ phạm tội của nhà họ Tạ?" "Đúng vậy, hơn nữa ta cảm thấy còn không ít.

Về phần tại sao vẫn chưa hành động, có lẽ là vì hổ phù trong tay Tạ Thầm." Quân đội trong tay Tạ Thầm không nhìn người, chỉ nhìn hổ phù.

Chỉ cần tìm được hổ phù, Tạ Thầm sẽ trở thành một con hổ không có răng, đến lúc đó chẳng phải Hoàng thượng muốn làm gì cũng được sao?

Con trai Võ Hầu có chút kích động nhìn cha: "Cha, vậy hổ phù đó rốt cuộc ở đâu?" Võ Hầu lắc đầu: "Cái này ta không biết.

Lão cáo già Tạ Thầm chắc chắn sẽ không để hổ phù bên người, còn giấu ở đâu thì có lẽ chỉ có mình hắn biết." "Như vậy chẳng phải Hoàng thượng và mọi người sẽ phải tìm mãi sao?" "Đây là chuyện không có cách nào khác." Trước khi tìm được, họ không thể ra lệnh cho ba mươi vạn đại quân trong tay Tạ Thầm, ba mươi vạn đại quân này cũng là một mối đe dọa đối với Hoàng thượng. "Bao nhiêu năm chúng ta đều đã đợi rồi, không ngại đợi thêm một thời gian nữa.

Cha, chúng ta cũng nghĩ cách giúp Hoàng thượng tìm hổ phù, tìm được càng sớm càng tốt, như vậy là có thể trực tiếp ra tay với nhà họ Tạ rồi." Anh ta cũng hận nhà họ Tạ, bao năm nay không ra tay chỉ vì thế lực của nhà họ Tạ quá lớn, lo lắng sẽ gây phiền phức cho gia đình. "Được." Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên thấy họ đến liền cho người đưa Tiểu Bảo đến chỗ Hoàng hậu, còn Tô Ngọc thì bị Huyền Phỉ Nhiên giữ lại.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nheo mắt hỏi: "Hoàng huynh, huynh định làm gì vậy?" "Ta không định làm gì cả.

Ta chỉ muốn nói bây giờ chúng ta ngoài việc phải tìm chứng cứ về mỏ sắt ra, còn phải tìm hổ phù trong tay Tạ Thầm." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, huynh đừng nói với em là huynh muốn em đi tìm đấy nhé." "Tiểu Ngọc, em không cần thông minh đến thế đâu." Huyền Phỉ Nhiên cười ha hả, cái vẻ ngông cuồng này đúng là không thay đổi chút nào. "Hoàng huynh, đây chẳng phải là chuyện của huynh sao?

Tại sao lại đổ hết cho em?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên đăm chiêu nhìn Tô Ngọc một lúc lâu rồi mới cười nói: "Năng giả đa lao thôi?" Tô Ngọc bị câu này làm cho tức đến không muốn nói gì. "Cho huynh này." Tô Ngọc lấy ra một thứ ném cho Huyền Phỉ Nhiên. "Cho ta cái..." Huyền Phỉ Nhiên luống cuống tay chân đỡ lấy thứ Tô Ngọc ném qua, vừa định hỏi Tô Ngọc đưa cho mình thứ gì thì khi nhìn rõ vật trong tay, cả người liền ngây ra.

Anh ta không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Thứ này em tìm thấy ở đâu vậy?" Anh ta tìm hai năm cũng không thấy, vậy mà lại bị Tô Ngọc tìm được? "Lộ Xương biết chuyện hổ phù, cứ theo nơi hắn nói mà tìm thì tìm được thôi." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc bằng ánh mắt nóng rực khiến Tô Ngọc nổi cả da gà. "Hoàng huynh, huynh đừng nhìn em như vậy, huynh nhìn thế làm em thấy không được tự nhiên." "Tiểu Ngọc, em muốn gì?

Cứ nói thẳng, ta đều cho em." Có hổ phù rồi, anh ta hoàn toàn yên tâm.

Đối phó với nhà họ Tạ cũng có đủ tự tin.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không muốn gì cả." Tiền tài, quyền lực anh đều có, anh còn muốn gì nữa? "Vậy sau này em nghĩ ra rồi thì đến nói với ta, ta đều cho em." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc cười nói.

Từ khi Tô Ngọc giúp mình, rất nhiều chuyện đều trở nên đơn giản hơn nhiều.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng, sau đó hỏi: "Hoàng huynh, huynh định khi nào ra tay?" "Sắp rồi, Tạ Thầm có lẽ cũng không kìm nén được mà muốn ra tay rồi." Chuyện trên triều đình trước đó có lẽ đã khiến Tạ Thầm nhẫn nhịn đến cực điểm, hắn muốn ra tay có lẽ không khó.

Tô Ngọc chống cằm, suy nghĩ về chuyện nhà họ Tạ.

Thực ra hổ phù này không phải biết được từ chỗ Lộ Xương, mà là do kiếp trước anh vô tình biết được.

Mà hổ phù này anh đã tìm được từ hai năm trước.

Khi đó anh nghĩ đợi lúc Huyền Phỉ Nhiên muốn đối phó với nhà họ Tạ mới đưa ra, gần đây thấy Huyền Phỉ Nhiên có ý định động đến Tạ Thầm nhưng lại chưa ra tay, lúc này mới nhớ ra khối hổ phù này vẫn chưa tìm được.

Thế là nhân tiện lúc đưa con trai đến chơi với Hoằng Nghị và các cháu, anh mang đồ đến luôn.

Thứ này ở trong tay anh cũng vô dụng, thà rằng trực tiếp đưa cho Huyền Phỉ Nhiên, để anh ta có thể nhanh chóng dẹp yên nhà họ Tạ. "Tiểu Ngọc, có lúc ta còn nghi ngờ không biết có phải em đang giả ngây giả dại không nữa." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, phức tạp nói.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, có chút nghi hoặc hỏi: "Tại sao lại nói vậy?" "Em nên biết thứ này có giá trị gì, em cũng có năng lực đó." Huyền Phỉ Nhiên nói thẳng.

Tô Ngọc là người thông minh, sao lại không biết ý của Huyền Phỉ Nhiên là gì? "Phiền phức.

Ta ngay cả chức quan còn không muốn làm, huynh còn mong ta đi làm võ tướng sao?

Ta đúng là ăn no rửng mỡ." Tô Ngọc bực bội nói.

Huyền Phỉ Nhiên nghẹn lời, ý của anh ta không phải vậy. "Nếu huynh muốn đưa, hổ phù này có thể đưa cho đại ca ta, dù sao...

Thôi bỏ đi, lời ta nói huynh cứ nghe bừa thôi, không cần quá để tâm." Tô Ngọc nói được nửa chừng thì cảm thấy mình nói như vậy không ổn.

Huyền Phỉ Nhiên cười ha hả: "Tiểu Ngọc, trên triều đình này người có thể khiến ta hoàn toàn tin tưởng chỉ có ca ca của em thôi." "Hoàng huynh, em thấy huynh có chút ngứa đòn đấy." Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được cười, chống cằm nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, có lúc em quá trưởng thành, bây giờ như vậy thật tốt." "Em lại không phải đứa trẻ ba tuổi, con trai em đã năm tuổi rồi." Kiếp trước đã trải qua những chuyện đó, anh có thể ngây thơ đến mức nào?

Huyền Phỉ Nhiên thấy anh như vậy, liền biết anh đã nghĩ đến chuyện gì: "Trước đây ca ca em có đến nói hai người đó muốn gặp em." Hành động trong tay Tô Ngọc dừng lại, anh quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nhíu mày nói: "Hoàng huynh, em và họ không có gì để gặp, cũng không có gì để nói." "Ta biết, đại ca em đã giúp em từ chối rồi.

Nhưng xem ra Tô Tần không gặp được em thì sẽ không bỏ cuộc." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói.

Hắn ta ở trong đại lao quá ồn ào, khiến những người bên trong đều có chút khó chịu.

Tô Ngọc nhíu chặt mày, trong mắt hiện lên vẻ không kiên nhẫn. "Lát nữa em sẽ qua đó một chuyến." Tô Ngọc trầm giọng nói.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài: "Tiểu Ngọc, nếu em không muốn gặp họ, ta..." "Hoàng huynh, chết đối với họ là quá hời rồi.

Điều em muốn là khiến họ sống không bằng chết.

Huynh có thể cảm thấy em quá tàn nhẫn, nhưng năm xưa họ cũng đối xử với em như vậy." Năm đó anh cũng sống không bằng chết, dựa vào đâu để hai người này được giải thoát.

Chương 355

Huyền Phỉ Nhiên đau lòng nhìn Tô Ngọc, năm đó rốt cuộc anh đã chống chọi thế nào mà bây giờ vẫn không bị ảnh hưởng? "Nếu đó là điều em muốn, vậy ta sẽ thành toàn cho em." Anh muốn hai người đó sống không bằng chết, vậy thì cứ như vậy đi. "Đa tạ Hoàng huynh." "Với ta còn khách sáo gì nữa?" Tô Ngọc không nói gì thêm, mà nhìn Lai Phúc hỏi: "Lai Phúc, ngươi đi hỏi giúp ta xem Tiểu Bảo muốn chơi trong cung hay về cùng ta." "Vâng, Vương gia." Không lâu sau, Lai Phúc quay lại: "Vương gia, tiểu thiếu gia nói cậu ấy muốn chơi thêm một lát, bảo ngài buổi chiều hãy đến đón." Tô Ngọc "ừm" một tiếng tỏ vẻ đã biết. "Hoàng huynh, em đến Đại Lý Tự đây." "Được." Đợi Tô Ngọc đi rồi, Huyền Phỉ Nhiên nhìn hổ phù trong tay, thứ này anh ta quả thực định giao cho Tô Cửu.

Chỉ có Tô Cửu là thích hợp nhất.

Những người khác anh ta không tin tưởng. "Lai Phúc, đi gọi Tô Cửu đến gặp trẫm." "Vâng." Tô Ngọc ra khỏi cung rồi đến Đại Lý Tự.

Người ở Đại Lý Tự thấy anh vội vàng hành lễ: "Tham kiến Vương gia." "Người ở đâu?

Dẫn ta qua xem." Người của Đại Lý Tự dẫn Tô Ngọc đi gặp Tô Tần.

Tô Tần thấy Tô Ngọc đến, hai mắt đỏ hoe: "Tiểu Ngọc, rốt cuộc con muốn thế nào mới chịu tha cho chúng ta?" "Nếu ông gặp ta chỉ để hỏi câu này, vậy thì không cần nữa." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tần, lười nói nhiều với ông ta. "Tô Ngọc, chúng ta là người một nhà, con có thể cứu chúng ta mà, đúng không?" Anh là Vương gia, là dị tính vương gia duy nhất của Huyền quốc, chỉ cần anh đồng ý, họ có thể ra khỏi đây.

Ở đây lâu như vậy, họ thật sự chịu đủ rồi.

Dương San San cũng sắp phát điên rồi.

Tô Ngọc nhìn Tô Tần, lập tức hiểu ra tại sao ông ta nhất định muốn gặp mình.

Xem ra đã biết thân phận Ngọc Vương của anh rồi. "Ta có thể cứu các người ra ngoài, nhưng tại sao ta phải cứu các người?" Tô Ngọc bạc bẽo nhìn Tô Tần, mỉa mai nói. "Ta là cha con, con làm vậy là đại nghịch bất đạo." Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đã đến nước này rồi mà Tô Tần vẫn còn nói những lời ra vẻ đạo mạo như vậy. "Sau này nếu họ còn muốn gặp ta thì không cần báo cho ta nữa." Tô Ngọc nhìn người bên cạnh, lên tiếng phân phó. "Vâng, Vương gia." Tô Ngọc đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Tô Tần thấy Tô Ngọc cứ thế muốn đi, trong lòng rất không cam tâm. "Tô Ngọc, ngươi đứng lại!" "To gan!

Tên húy của Vương gia cũng là thứ ngươi có thể tùy tiện gọi sao?" Người bên cạnh tức giận quát.

Bây giờ Tô Tần không phải là cha của Tô Ngọc, chỉ là một tù phạm.

Một phạm nhân lại dám gọi Vương gia như vậy, đúng là tìm chết.

Tô Tần nghe lời của thị vệ bên cạnh, trong lòng vô cùng phức tạp.

Hơn một năm xa cách gặp lại, Tô Ngọc đã trở thành Vương gia cao cao tại thượng, còn họ lại trở thành tù phạm, thân phận giữa hai bên khác nhau một trời một vực. "Tô Ngọc, đã hơn một năm rồi, chúng ta ở đây sống không bằng chết, lẽ nào còn chưa đủ sao?" Tô

Tần nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt phức tạp hỏi.

Tô Ngọc cười ha hả, sau đó nhìn Tô Tần, lạnh lùng nói: "Chưa đủ." "Tất cả những gì các người phải chịu bây giờ còn chưa bằng một phần mười những gì ta đã trải qua.

Ta sẽ không để các người chết.

Thứ ta muốn chính là các người sống không bằng chết." Tô Ngọc nói xong liền quay người chuẩn bị rời đi.

Khi Tô Ngọc chuẩn bị đi, Dương San San, người nãy giờ vẫn im lặng, đột nhiên cười điên cuồng: "Người đó nói quả không sai, ngươi... ngươi quả nhiên sẽ mang đến cho chúng ta tai họa không thể xóa nhòa.

Hắn nói ngươi là ác quỷ từ địa ngục bò lên để báo thù, hắn nói đúng rồi!

Lẽ ra ta nên nghe lời hắn, trực tiếp lấy mạng ngươi!" Nhìn dáng vẻ hận không thể giết chết mình của Dương San San, Tô Ngọc không hề tức giận, chỉ có chút tò mò về 'hắn' trong lời nói của bà ta. "Hắn là ai?" Tô Ngọc ngồi lại ghế, nhìn Dương San San hỏi.

Dương San San nhìn Tô Ngọc: "Ngươi muốn biết?

Cầu xin ta đi." Tô Ngọc chống cằm nhìn dáng vẻ tự cho là đúng của Dương San San, khẽ cười: "Ngu xuẩn." "Nguyên Bảo, cho Vạn Cổ qua đây." "Vâng." Lúc Nguyên Bảo dẫn Vạn Cổ đến, Tô Ngọc đang dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe tiếng bước chân, Tô Ngọc mở mắt, nhìn người vừa đến, giọng khàn khàn cất lời: "Vạn Cổ, Dương San San biết một số chuyện, giúp ta cạy miệng bà ta ra.

Dùng cách nào cũng được, chỉ cần người còn sống là được." "Vâng, thiếu gia.

Cậu và Nguyên Bảo cứ đi trước, có kết quả tôi sẽ đến báo cho cậu." "Được." Tô Ngọc đứng dậy chỉnh lại quần áo, nhìn Dương San San: "Hy vọng khi rơi vào tay Vạn Cổ, miệng của bà vẫn còn cứng như vậy." "Thiếu gia, chúng ta nên đi rồi." Nguyên Bảo không muốn Tô Ngọc nói chuyện quá nhiều với hai người này.

Tô Ngọc đi theo Nguyên Bảo, lúc đi còn dặn dò thị vệ canh gác, bất kể nghe thấy tiếng gì cũng không được quan tâm, đợi khi có được thông tin muốn biết thì sẽ không sao nữa.

Thị vệ nuốt nước bọt, liếc nhìn vào trong, rồi lại nhìn Tô Ngọc đã đi xa, gọi những người khác trực tiếp rời đi.

Vẻ mặt của Vương gia lúc nãy quá nguy hiểm, họ vẫn nên đi trước thì hơn, phòng sau này bị ngộ thương.

Ra khỏi Đại Lý Tự, Tô Ngọc không vội về nhà mà đi dạo trên đường.

Nguyên Bảo đi theo sau Tô Ngọc, nhìn bóng lưng anh mà thấy xót xa.

Khi đó anh nói chuyện với Tô Tích, cậu cũng đã nghe thấy.

Hóa ra thiếu gia đã từng chịu nhiều khổ cực như vậy.

Những người đó đều đã chết, chỉ còn lại một mình thiếu gia sống sót.

Khi đó thiếu gia đã đau đớn và hận hai người này đến mức nào? "Nguyên Bảo, ngươi nói nếu người của Vong Ưu Thành đều đến đây thì sẽ có kết quả gì?" Tô Ngọc đi phía trước đột nhiên hỏi.

Nguyên Bảo khóe miệng giật giật, bất đắc dĩ nói: "Bọn họ mà đến kinh thành thì sẽ long trời lở đất mất." Tô Ngọc khẽ cười: "Ngươi nói đúng, họ vẫn nên ngoan ngoãn ở lại Vong Ưu Thành thì hơn." Anh ngẩng đầu nhìn trời, hy vọng sẽ không có lúc phải thả người của

Vong Ưu Thành ra ngoài.

Mi mắt Nguyên Bảo giật giật, luôn cảm thấy thiếu gia nói thật, thật sự muốn thả người của Vong Ưu Thành ra. "Thiếu gia..." "Đây là quốc gia của Hoàng huynh, huynh ấy đối với ta rất tốt, còn là ân nhân của ta, ta sao có thể để nơi này xảy ra chuyện chứ." Tô Ngọc nghe thấy giọng điệu có phần lo lắng của Nguyên Bảo, đột nhiên bật cười.

Từ khi nào Nguyên Bảo lại trở nên cẩn trọng như vậy.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ, đi Vong Ưu Thành một chuyến sao lại cảm thấy thiếu gia càng trở nên biến thái hơn?

Chương 356

"Thiếu gia, cậu đừng làm bậy." "Được rồi, nếu kết quả không phải như ta muốn, có lẽ ta sẽ ra tay." Trong lòng Nguyên Bảo hận Dương San San không thôi, người phụ nữ đáng chết đó. "Ngươi nói xem người đứng sau Thi Huyên và người mà Dương San San nói có phải là cùng một người không?" Người này trong chuyện Dương San San nhất định phải ngược đãi anh đã đóng vai trò gì?

Hy vọng kết quả sẽ không làm anh thất vọng.

Nguyên Bảo lo lắng nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy thiếu gia sắp mất kiểm soát rồi. "Nguyên Bảo, ngươi không cần lo cho ta, ta không sao." "Thiếu gia, cậu hãy nghĩ đến thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia." Nguyên Bảo biết mình không thể khuyên được Tô Ngọc, chỉ có thể đưa Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo ra để nói chuyện.

Tô Ngọc ngẩn người nhìn về phía trước.

Đúng vậy, bây giờ anh không còn một mình, còn có Tiểu Hòa và Tiểu Bảo.

Khí tức muốn hủy diệt mọi thứ trên người Tô Ngọc dường như đang dần tan biến.

Nguyên Bảo thấy quả nhiên có tác dụng mới hơi yên tâm một chút. "Thiếu gia, có thù chúng ta lúc nào báo cũng được, chỉ cần cậu đừng tự làm hại mình." "Chúng ta về nhà thôi." Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Nguyên Bảo, dẫn cậu về nhà.

Về đến nhà, Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Nguyên Bảo biết điều nên không đi theo.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đang bận rộn, Tô Ngọc không làm phiền nhiều, dựa vào chiếc ghế mềm bên cạnh nhắm mắt dưỡng thần, không lâu sau thì ngủ thiếp đi.

Vương Cẩn Hòa làm xong việc thì thấy Tô Ngọc đang ngủ gật bên cạnh, trong lòng có chút kinh ngạc.

Người này về lúc nào vậy?

Sao không có tiếng động gì cả.

Nếu không phải cô làm xong việc mới thấy người ở đây, cô cũng không phát hiện ra.

Không làm phiền Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đắp cho anh một chiếc chăn mỏng rồi mới ra ngoài làm đồ ăn cho anh.

Cô cảm thấy tâm trạng của Tô Ngọc dường như không tốt lắm.

Nguyên Bảo thấy Vương Cẩn Hòa ra ngoài liền vội vàng chặn cô lại: "Thiếu phu nhân, thiếu gia đâu ạ?" "Anh ấy đang ngủ.

Hôm nay hai người vào cung xong đã xảy ra chuyện gì?

Sao tâm trạng anh ấy tệ vậy?" "Chúng tôi đã đi gặp hai người Tô Tần." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, Tô Ngọc không có chuyện gì lại đi gặp hai người đó làm gì? "Sao anh ấy lại nghĩ đến việc đi gặp hai người đó?" Vương Cẩn Hòa rất ngạc nhiên. "Là Tô Tần cứ đòi gặp thiếu gia, thiếu gia liền đi gặp một lần.

Từ miệng Dương San San biết được một số chuyện, bây giờ Vạn Cổ vẫn đang hỏi." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói Tô Ngọc thế nào cho phải.

Rõ ràng không thích đôi vợ chồng này, anh còn chạy đi gặp làm gì? "Tôi thấy anh ấy đúng là tự chuốc khổ vào thân, không thích thì không gặp là được rồi, đi gặp rồi lại không vui." Vương Cẩn Hòa bất mãn nói.

Nguyên Bảo cũng rất đồng tình với lời của Vương Cẩn Hòa: "Thiếu phu nhân, chị để ý thiếu gia một chút, hôm nay lúc về tâm trạng anh ấy không ổn chút nào." Vương Cẩn Hòa sắp bị Tô Ngọc tức chết rồi, vì hai người như vậy mà tự làm mình ra nông nỗi này, thật sự đáng sao? "Tôi biết rồi, lát nữa tôi vào xem anh ấy.

Cậu nói từ chỗ Dương San San biết được một số chuyện là sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Nguyên Bảo kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Nghe xong, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: "Theo lời Dương San San nói, bà ta nghe lời người khác mới đối xử với Tô Ngọc như vậy?" "Chắc là vậy.

Bây giờ đang chờ tin của Vạn Cổ.

Nhưng lời Dương San San nói chưa chắc đã là thật." Nguyên Bảo không cho rằng thật sự có người biết những chuyện này. "Tôi lại thấy Dương San San không thể nói bừa.

Người ta khi đến bước đường cùng, lời nói ra rất đáng tin.

Hơn nữa bà ta nói đối phương cho rằng Tô Ngọc là ác quỷ từ địa ngục bò lên báo thù, người đó làm sao biết được?" Nếu Dương San San thật sự nghe lời người đó, vậy thì tất cả những gì anh em Tô Ngọc phải chịu ở kiếp trước, 'hắn' được gọi là gì đó đã đóng vai trò gì trong đó?

Vương Cẩn Hòa càng nghĩ càng đau đầu.

Sao cô cảm thấy chuyện bên cạnh cô và Tô Ngọc ngày càng phức tạp vậy?

Đầu tiên là thân thế của cô, bây giờ lại là nguyên nhân Tô Ngọc bị ngược đãi.

Nếu Tô Ngọc thật sự bị người khác hãm hại, người đó tại sao lại làm vậy?

Lúc Tô Ngọc bị Dương San San ngược đãi mới hơn mười tuổi, chỉ là một đứa trẻ vị thành niên.

Một đứa trẻ vị thành niên và đối phương có thể có thù hận gì to lớn đến mức họ phải đối xử với Tô Ngọc như vậy?

Vương Cẩn Hòa nghĩ không ra, Nguyên Bảo bên cạnh cũng rất mơ hồ. "Xem ra chỉ có thể đợi Vạn Cổ đến mới biết được." Nguyên Bảo nhíu mày nói. "Đợi Vạn Cổ đến đây thì bảo hắn đến gặp tôi." Vương Cẩn Hòa phân phó. "Vâng." Vương Cẩn Hòa đi dặn dò chuyện bên nhà họ Tạ xong mới đi tìm Tô Ngọc.

Khi cô qua, Tô Ngọc đã tỉnh, đang nằm trên ghế mềm không biết đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc ngồi xuống, nhìn anh có chút lo lắng hỏi: "Anh đang nghĩ gì vậy?" "Em chỉ đang nghĩ, Dương San San thà tin lời một người ngoài còn hơn là tin ta, thật nực cười." Tô Ngọc biết tính cách của Dương San San, nếu không có chuyện như vậy, bà ta sẽ không nói ra những lời này. "Không phải anh đã buông bỏ rồi sao?

Nếu sau lưng bà ta thật sự có một người như vậy, chúng ta cứ trực tiếp ra tay, không cần nể nang gì nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Mặc dù đang an ủi Tô Ngọc, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn cảm thấy đầu óc Dương San San có vấn đề, đúng là một kẻ thiểu năng. "Tô Ngọc, anh cảm thấy người đã giúp Dương San San là ai?" "Là cùng một người đứng sau Thi Huyên." Tô Ngọc nheo mắt, quả quyết nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, tại sao anh lại chắc chắn như vậy?

Anh vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, đầu tựa vào đùi cô, giọng Tô Ngọc có chút nghẹn ngào: "Cảm giác thôi.

Hơn nữa, người này em nghĩ là em quen." Cơ thể Vương Cẩn Hòa cứng đờ trong giây lát, cô cúi đầu nhìn Tô Ngọc đang vùi đầu vào eo mình: "Tại sao lại cảm thấy người này là người anh quen?" Tô Ngọc cũng không nói rõ được đây là cảm giác gì, nhưng anh cứ cảm thấy mình rất có khả năng quen biết người đứng sau.

Chương 357

"Trước đây Dương San San thường nhắc đến một chuyện." Vốn dĩ rất nhiều chuyện của kiếp trước anh đã quên gần hết.

Chỉ là hôm nay nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng của Dương San San, anh lại nhớ đến lúc mình bị phế, Dương San San đã nói, chỉ có như vậy anh mới tốt được, anh mới không báo thù họ.

Ngoài ra, Dương San San còn nói một câu, rằng anh thật đáng thương, giúp đỡ nhiều người như vậy mà cuối cùng lại bị người ta phản bội.

Bây giờ nghĩ lại mới biết ý của Dương San San là gì. "Anh có đối tượng nào không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc không nói gì.

Thấy anh như vậy, Vương Cẩn Hòa càng lo lắng hơn.

Có lẽ anh đã đoán được là ai rồi. "Đợi Vạn Cổ đến đã." Trong nhà lao của Đại Lý Tự, người canh gác bên ngoài nghe thấy tiếng la hét thảm thiết bên trong liền nuốt nước bọt.

Người của Vương gia cũng quá đáng sợ rồi.

Vạn Cổ ngồi trên ghế, mặt không cảm xúc nhìn Dương San San. "Tô Ngọc đối xử với cha mẹ mình như vậy, nó sẽ không được chết yên đâu." Dương San San ngã trên đất, cả người co quắp lại, giọng khàn khàn nói.

Vạn Cổ không hề tức giận: "Ta có khối thời gian để từ từ câu giờ với ngươi, ngươi yên tâm, ngươi sẽ không chết đâu." Có hắn ở đây, Dương San San dù muốn chết cũng không chết được.

Dương San San rất sợ hãi thủ đoạn của Vạn Cổ, những loại thuốc kỳ quái trong tay hắn thực sự quá nhiều. "Ta có thể nói cho ngươi biết, nhưng ngươi phải để Tô Ngọc đưa ta ra khỏi đây." Nếu không thì đừng hòng nói chuyện này. "Ngươi không có tư cách ra điều kiện với ta, hơn nữa thiếu gia sẽ không để ngươi ra ngoài đâu." Vạn Cổ nhìn Dương San San đến nước này rồi mà vẫn còn nghĩ đến việc ra điều kiện, chỉ cảm thấy người này quá ngây thơ.

Dương San San nhìn Vạn Cổ, trực tiếp nói: "Nếu nó không đồng ý thì đừng hòng biết." Tâm trạng Vạn Cổ lập tức xấu đi.

Từ khi đến bên cạnh thiếu gia, hắn chưa bao giờ buông thả bản thân làm bậy.

Nếu người phụ nữ này không biết điều, vậy đừng trách hắn không khách sáo.

Thiếu gia đã nói, thủ đoạn nào cũng được, chỉ cần cạy miệng được Dương San San là được. "Dương San San, trong tay ta có một thứ rất hay, là một loại thuốc có thể khiến người khác nghe lời.

Chỉ cần ta cho ngươi uống, ta muốn biết tin gì cũng có thể hỏi ra từ miệng ngươi.

Chỉ có điều, dược hiệu của nó quá mạnh, đợi sau khi ta hỏi xong những gì cần biết, thuốc hết tác dụng, thứ chờ đợi ngươi sẽ là trở thành một kẻ ngốc nghếch, cả đời không thể chữa khỏi." Vạn Cổ thản nhiên nhìn Dương San San, nhẹ nhàng nói những lời khiến bà ta sợ hãi.

Dương San San chưa từng nghe nói đến thứ này. "Ngươi đừng có ở đây lừa người, thiên hạ làm gì có thứ này?" Hắn chỉ đang lừa mình thôi, hoàn toàn là nói bừa. "Dương San San, đã từng nghe qua cái tên Hình Khiên chưa?" Vạn Cổ cũng không tranh cãi với Dương San San, mà nhìn bà ta hỏi.

Hình Khiên?

Đây không phải là đồ đệ nhỏ nhất của thần y sao?

Vừa là đại phu vừa là độc y.

Có người nói Hình Khiên làm việc theo sở thích của mình, người hắn không thích, dù bạn có đưa bao nhiêu tiền, hắn cũng có thể trực tiếp cho bạn một viên thuốc độc.

Tài năng chế độc của hắn còn cao hơn cả tài năng chữa bệnh cứu người. "Ngươi là Hình Khiên?" Dương San San nhìn Vạn Cổ hỏi.

Hắn chẳng qua chỉ là một tên nô tài bên cạnh Tô Ngọc thôi, sao có thể là Hình Khiên được. "Tên còn lại của ta đúng là Hình Khiên." Vạn Cổ gật đầu.

Sắc mặt Dương San San đại biến: "Không thể nào, nếu ngươi là Hình Khiên, tại sao lại đến bên cạnh nó làm một tên nô tài?" Vạn Cổ hừ lạnh một tiếng: "Liên quan gì đến ngươi?" Không nói thì thôi, vừa nhắc tới là tâm trạng Vạn Cổ lại tệ đi.

Ban đầu nếu không phải bị Tô Ngọc gài bẫy, hắn có đi theo cậu ta không?

Nhưng đi theo cậu ta cũng không có gì tệ, ít nhất dược liệu hay độc thảo gì hắn muốn, cậu ta đều sẽ giúp hắn tìm về ngay lập tức.

Hắn làm việc gì thiếu gia cũng không ràng buộc.

Mọi người bên cạnh còn thú vị hơn nhiều so với những người bên cạnh sư phụ.

Trước đây hắn gửi dưa hấu và dâu tây về cho sư phụ, sư phụ còn nói gì mà thiếu gia này của hắn tìm được thật tốt? "Dựa vào đâu mà bên cạnh Tô Ngọc có nhiều người như vậy?" Hoàng thượng, Thái hậu, bây giờ lại còn có cả một đồ đệ của thần y.

Một kẻ bị bà ta ngược đãi, đùa bỡn trong lòng bàn tay từ nhỏ, bây giờ lại trở thành Vương gia cao cao tại thượng, còn bọn họ lại thành tù nhân. "Cái tốt của thiếu gia sao ngươi có thể biết được?

Dương San San, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nói hay không nói." Dương San San nhìn Vạn Cổ, bà ta biết Vạn Cổ nói thật. "Ha ha, Tô Ngọc không phải rất lợi hại, rất thông minh sao?

Nếu đã vậy thì cứ để cậu ta tự mình đoán đi, người mà cậu ta tin tưởng, lại đối xử tốt với cậu ta, ngươi nói xem sẽ là ai?" Nói xong, Dương San San định tự sát.

Vạn Cổ nhìn thấu ý đồ của Dương San San, trực tiếp ra tay ngăn cản trước khi bà ta kịp tự vẫn. "Giở trò trước mặt ta?

Coi ta chết rồi à?" Vạn Cổ cười lạnh một tiếng.

Nếu Dương San San đã rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, vậy thì hắn cứ trực tiếp ra tay là được.

Ngay khi Vạn Cổ định động thủ, Tô Tần lên tiếng: "Ở phía tây, lớn tuổi hơn nó." "Ta chỉ biết có vậy thôi." Giọng Tô Tần khàn đặc nói.

Vạn Cổ nhìn Tô Tần: "Chỉ vì lời của một người xa lạ mà các người đối xử với con trai mình như vậy, các người giỏi thật." "Cho dù nó muốn tìm các người báo thù thì cũng là các người đáng đời.

Các người không đối xử với nó như vậy, nó có báo thù không?

Các người chỉ cần đối tốt với nó một chút thôi, nó cũng sẽ không biến thành bộ dạng như bây giờ.

Nó trở nên như thế này đều là do các người hại." Sợ Tô Ngọc báo thù nên ra tay độc ác với cậu ta?

Bọn họ không hại Tô Ngọc, tại sao cậu ta phải báo thù họ?

Chương 358

Tất cả đều là lỗi của bọn họ, kết quả bọn họ lại đi gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Những người này thật đúng là nực cười.

Tô Tần ngẩn ngơ nhìn Vạn Cổ.

Thấy bộ dạng này của Tô Tần, Vạn Cổ cười lạnh nói: "Lần đầu tiên các người ra tay với nó, nó mới bao lớn?

Mười bốn mười lăm tuổi, lúc đó các người vẫn là cha mẹ mà nó yêu quý, tại sao lại đi đến bước đường này?

Tất cả đều do các người tự tìm lấy." Một đứa con trai yêu thương họ, kết quả họ đã làm gì?

Không biết có phải lời của Vạn Cổ đã kích động đến Dương San San không, hai mắt bà ta đỏ ngầu nhìn Vạn Cổ: "Đây không phải lỗi của chúng ta, không phải." Vạn Cổ nhìn Dương San San đến giờ vẫn còn tự lừa dối mình, trong lòng không khỏi có chút thất vọng: "Ngươi..." Trong lúc Vạn Cổ đang cân nhắc có nên dùng thuốc hay không, Dương San San cuối cùng cũng lên tiếng: "Tề Minh, cái tên này chắc hẳn cậu ta rất quen thuộc." "Sao có thể chứ?" Vạn Cổ hoàn toàn không tin lời của Dương San San.

Người tên Tề Minh này...

Dương San San nhìn Vạn Cổ rồi cười một cách mỉa mai: "Tin hay không tùy ngươi." Nói xong Dương San San dựa vào tường không muốn nói thêm một lời nào, như thể chuyện của họ không liên quan gì đến bà ta.

Vạn Cổ đứng dậy rời đi, về đến nhà lại có chút do dự.

Rốt cuộc hắn có nên nói cho Tô Ngọc biết tất cả những chuyện này không? "Đã đến rồi sao còn đứng bên ngoài làm gì?" Nghe thấy giọng của Tô Ngọc, Vạn Cổ bước vào nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết mình có nên mở miệng nói cho anh biết những chuyện này hay không.

Tô Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, Vương Cẩn Hòa đã vội vàng hỏi: "Vạn Cổ, hỏi được chưa?" "Hỏi thì hỏi được rồi, chỉ là người này có chút không thể chấp nhận được." Nói xong hắn liền im lặng không nói gì.

Từ lúc ở Đại Lý Tự về đến giờ, hắn vẫn không thể tin đây là sự thật. "Là Tề Minh, phải không?" Trong lúc Vạn Cổ đang cân nhắc nên nói thế nào, Tô Ngọc đã lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa nhìn ánh mắt kinh ngạc không dám tin của Vạn Cổ, trong lòng hiểu rằng Tô Ngọc đã đoán đúng.

Thấy bộ dạng ngạc nhiên này của Vạn Cổ, Tô Ngọc cười cười: "Xem ra lần này anh đoán đúng rồi." Vương Cẩn Hòa mấp máy môi, nhất thời không biết nên nói gì. "Tề Minh là ai?" "Coi như là sư phụ của anh, chúng anh vừa là thầy vừa là bạn, là bạn bè thân thiết không gì chia cắt được, ông ấy lớn hơn anh mười mấy tuổi." Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ bình tĩnh của Tô Ngọc, không khỏi có chút lo lắng: "Tô Ngọc, anh không sao chứ?" Tô Ngọc cười nhẹ lắc đầu: "Em thấy anh có thể có chuyện gì được?" Chuyện đã đoán ra được rồi, anh còn có thể bất ngờ hay đau khổ gì nữa?

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Dáng vẻ trước đây của anh là vì anh đã đoán ra người này?" Tô Ngọc không nói gì, nhưng thái độ của anh đối với Vương Cẩn Hòa chính là ngầm thừa nhận.

Vương Cẩn Hòa đưa tay ôm lấy Tô Ngọc: "Nếu anh đau lòng thì cứ buồn đi, không ai cười anh đâu." Lời an ủi này của cô ngược lại khiến anh bật cười. "Tiểu Hòa, em thật sự không hợp an ủi người khác đâu." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cô đang quan tâm anh, kết quả thì sao?

Anh lại nói ra những lời như vậy, thật là tức chết đi được.

Cô đẩy anh ra, bực bội nói: "Em không nên an ủi anh mới phải, anh vốn dĩ có sao đâu." Nụ cười trên mặt Tô Ngọc tắt dần, anh nhìn dáng vẻ không vui đang lẩm bẩm của Vương Cẩn Hòa, cúi mắt xuống.

Nói thật, bảo không buồn thì cũng là nói dối.

Trước đó khi anh sàng lọc những người khả nghi, thực lòng anh cũng không muốn nghi ngờ là Tề Minh làm.

Nhưng trớ trêu thay, kết quả cuối cùng lại chính là người này. "Thiếu gia, có cần bắt đầu đối phó với Tề Minh không?" Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chỉ cần Tô Ngọc lên tiếng, bọn họ dù có dốc hết tất cả cũng sẽ khiến Tề Minh phải hối hận.

Tô Ngọc lắc đầu: "Tạm thời chưa cần các ngươi ra tay." "Thiếu gia..." Vạn Cổ có chút không đồng tình nhìn Tô Ngọc.

Người ta đã đối xử với anh như vậy rồi, anh còn không muốn báo thù, đây còn là vị thiếu gia có thù tất báo của hắn nữa không? "Tề Minh không ở đây." Giọng Tô Ngọc khàn khàn nói. "Anh cũng muốn biết mục đích ông ta làm vậy với anh là gì." Vương Cẩn Hòa nghe mà mơ mơ màng màng, ánh mắt đầy hoang mang: "Tô Ngọc, anh nói Tề Minh không ở đây là có ý gì?" "Ông ta ở Ba Tư xa xôi, nhưng chắc cũng sắp về rồi." Nhà của Tề Minh làm ăn trên biển, thường xuyên đến Ba Tư mang về một số thứ mà bên này không có, mỗi lần đều giúp ông ta kiếm được rất nhiều tiền. "Tô Ngọc..." "Tiểu Hòa, không cần lo cho anh, thật ra anh sớm nên nghĩ tới rồi." Tô Ngọc cười khổ nói. "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ cười khổ của Tô Ngọc, vội vàng hỏi.

Lẽ nào giữa chuyện này còn có vấn đề gì khác sao? "Tề Minh từng hỏi anh có muốn giúp ông ta không, anh nói sẽ không rời Huyền quốc, lúc đó anh mười ba tuổi, còn Dương San San bắt đầu ra tay với anh từ lúc anh mười bốn tuổi." Mọi thứ đều trùng hợp như vậy, và Tề Minh cũng thoát thân một cách hoàn hảo.

Dù không ở đây cũng có thể lợi dụng tay người khác để khiến anh sống không bằng chết, đúng là người mà anh từng xem là bạn tốt. "Ông ta muốn anh giúp gì?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Nếu ông ta thật sự là người anh nghĩ, anh sẽ biết ông ta muốn anh giúp chuyện gì." Kiếp trước Tề Minh đã làm được, kiếp này ông ta sẽ không có cơ hội đó.

Nếu chuyện này đúng là ông ta làm, đến ngày thanh toán, anh sẽ khiến Tề Minh phải trả giá đắt. "Người đó?

Tề Minh này còn có thân phận khác sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, chắc sẽ không sai đâu." "Rốt cuộc Tề Minh này là ai?

Tại sao anh không giúp mà ông ta lại muốn hủy hoại anh?" Vương Cẩn Hòa vẫn không hiểu, Tô Ngọc chỉ là một người bình thường, cho dù anh từ chối giúp Tề Minh gì đó, ông ta cũng không cần phải làm mọi chuyện khó coi đến vậy chứ? "Nếu ông ta là Tề Vương của Tề quốc thì sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi. "Tề Vương?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc. "Ông ta đang tranh giành hoàng vị với Thái tử, muốn anh đến giúp nhưng anh không đồng ý."

Anh là người của Huyền quốc, ở Huyền quốc anh còn không vào triều làm quan, huống chi là Tề quốc.

Tề Minh này có lẽ đã quá coi thường anh rồi.

Vương Cẩn Hòa nhíu chặt mày, vô cùng không thích người gọi là Tề Minh này. "Vì tài năng của anh?" Tô Ngọc đúng là người có tài làm quan.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhất thời không biết nên giải thích vấn đề này như thế nào. "Tiểu Hòa, để anh nói với em thế này, nếu anh chịu vào triều làm quan, anh sẽ là thừa tướng trẻ nhất Huyền quốc, hơn nữa năm mười lăm tuổi là anh đã có thể làm thừa tướng rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt toàn là chấn động: "Anh nói... là thật sao?" "Em xem anh có giống đang nói đùa với em không?" Vương Cẩn Hòa vẫn luôn biết Tô Ngọc rất có tài, nhưng không bao giờ ngờ tài năng của anh lại tốt đến thế. "Tề Vương biết tài năng của anh?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 359

Tô Ngọc gật đầu, bây giờ anh bắt đầu nghi ngờ lý do Tề Minh chủ động tiếp cận anh ban đầu có phải là để anh rời Huyền quốc đến Tề quốc hay không.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì, cô nhìn Tô Ngọc muốn an ủi nhưng lại không biết nên nói gì. "Ông ta tiếp cận anh..." "Có lẽ là để một ngày nào đó anh sẽ đến giúp ông ta, chỉ tiếc là ông ta đã nghĩ sai, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc vào triều làm quan.

Nếu anh muốn thì đã không ra ngoài gặp ông ta rồi trở thành bạn bè với ông ta." Nếu Tô Ngọc muốn làm quan thì năm mười ba, mười bốn tuổi đã có thể rồi, cần gì phải đợi đến sau này mới theo ông ta đến Tề quốc?

Huyền quốc rất tốt, anh chưa bao giờ nghĩ sẽ phản bội Huyền quốc để đến Tề quốc.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu, nếu Tô Ngọc thật sự có suy nghĩ đó thì sao lại còn nhỏ tuổi đã chạy ra ngoài làm ăn?

Còn bỏ lỡ cả thời gian thi khoa cử. "Ông ta hoàn toàn không hiểu anh." Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải không hiểu anh, chỉ là ông ta cảm thấy quan hệ của chúng ta tốt như vậy, chỉ cần ông ta mở lời là anh sẽ đồng ý." Bây giờ nghĩ lại, lúc đó khi anh từ chối Tề Minh, bề ngoài ông ta tuy nói không sao, nhưng thực chất trong lòng đã tức giận rồi. "Người bây giờ không ở Huyền quốc, anh có muốn làm gì cũng khó." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Còn một vấn đề nữa, Dương San San làm sao quen biết người này?

Hay là sau khi anh từ chối, ông ta đã tự mình tìm đến Dương San San, sau đó Dương San San liền ra tay với các người." Vương Cẩn

Hòa vẫn không hiểu, những người này làm nhiều chuyện như vậy để làm gì?

Ông ta muốn tranh giành hoàng vị thì tự đi mà tranh, sao cứ nhất định phải để Tô Ngọc giúp?

Tô Ngọc không giúp thì lại muốn hủy hoại.

Suy nghĩ của người này thật kỳ lạ. "Chuyện này chỉ có thể biết sau khi gặp ông ta thôi, yên tâm đi, chúng ta vẫn còn cơ hội gặp mặt, ông ta sẽ không để anh giúp hoàng huynh đâu." Anh đã trở thành Vương gia của Huyền quốc, sau này các hoàng tử công chúa của Huyền quốc đều sẽ do anh dạy dỗ, chuyện này mà để Tề Minh biết, có lẽ ông ta sẽ sốt ruột lắm.

Nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến anh?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với ánh mắt nghiêm túc: "Tô Ngọc, không được giúp ông ta, đừng vì tình cảm trước đây mà tha thứ cho ông ta." "Tiểu Hòa, kiếp trước quá đau khổ, kiếp này anh không muốn trải qua chuyện tương tự." Tuy Tô Ngọc không trả lời thẳng vào câu hỏi của Vương Cẩn Hòa, nhưng cũng cho cô biết giữa anh và Tề Minh sau này chỉ có thể là kẻ thù, không thể trở thành bạn bè.

Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được, anh nói vậy em mới yên tâm." Đáy mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, sau đó khuôn mặt lạnh đi.

Kiếp này Tề Minh đừng làm anh thất vọng thì tốt.

Hóa ra tất cả mọi chuyện trước đây đều là do Tề Minh.

Chẳng trách sau này Tề Minh từng xuất hiện, hỏi anh cùng một vấn đề, và sau khi anh từ chối một lần nữa, Dương San San đã hủy hoại tất cả của anh.

Đây là không có được thì nhất định phải hủy đi sao?

Đúng là chuyện mà Tề Minh có thể làm ra được. "Anh đang nghĩ gì vậy?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc mặt lạnh tanh không biết đang nghĩ gì, bèn kỳ quái hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không nghĩ gì cả, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện cũ, bây giờ nghĩ lại cảm giác như đã qua một thời gian rất dài rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, một chút cũng không tin lời anh nói là thật.

Cô ghé sát lại gần Tô Ngọc, nghiêm mặt hỏi: "Em không tin lời anh nói là thật đâu, mau nói cho em biết." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm lấy eo cô: "Được rồi, anh nói với em." Tô Ngọc kể sơ qua chuyện cũ cho Vương Cẩn Hòa nghe, so với vẻ bình tĩnh không coi ra gì của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa tức đến run cả người. "Sao ông ta có thể đối xử với anh như vậy?

Hai người không phải là bạn bè sao?" Giọng Vương Cẩn Hòa run rẩy hỏi.

Đối với chuyện này, Tô Ngọc không hề để tâm: "Trong hoàng gia không có cái gọi là bạn bè, tất nhiên hoàng huynh là một ngoại lệ." Anh và đại ca là bạn tốt, cũng đối xử với anh rất tốt.

Kiếp này anh trở về ngoài việc tìm được mẹ con Tiểu Hòa, tâm nguyện lớn nhất chính là có thể giúp Huyền Phỉ Nhiên làm những việc anh ấy muốn làm.

Bây giờ Tiểu Hòa và con đều đang ở bên cạnh anh, anh trai và ông nội đều còn sống khỏe mạnh, nguyện vọng cuối cùng của anh chính là giúp Huyền Phỉ Nhiên cùng nhau bảo vệ Huyền quốc. "Hoàng thượng thật sự rất tốt." Ông ấy đã dành cho Tô Ngọc và Tô Cửu sự tôn trọng và tin tưởng lớn nhất.

Một vị Hoàng thượng như vậy là tốt nhất cho Huyền quốc. "Không nói chuyện này nữa, sau này gặp người rồi tính sau." Tuy nhiên, tuy bây giờ anh không đi gặp Tề Minh, nhưng anh cũng sẽ không để Tề Minh sống yên ổn. "Nguyên Bảo, bảo bọn họ đến Tề Vương phủ tìm Tề Vương chơi một chút.

Nhớ dặn họ đừng chơi chết người, tiện thể giúp Thái tử của Tề quốc một tay.

À đúng rồi, đừng để mấy người chỉ biết đánh đấm đi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh phân phó.

Anh biết Nguyên Bảo đã biết tất cả.

Nguyên Bảo gật đầu: "Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ dặn dò." Vạn Cổ ngồi bên cạnh, lúc nhìn Nguyên Bảo lúc lại nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy hai người này chắc chắn có chuyện gì đó giấu bọn họ. "Thiếu gia, cậu và Nguyên Bảo có phải có chuyện gì giấu chúng tôi không? ‘Kiếp này’ mà cậu nói là có ý gì?" Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc nhíu mày hỏi. "Sau này sẽ nói cho ngươi." Tô Ngọc không nghĩ ngợi mà trả lời, mục đích của anh chính là kéo dài thời gian. "Nói ngay bây giờ." Nhưng Vạn Cổ lại không mắc bẫy, biết anh muốn kéo dài thời gian không muốn nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, vẻ mặt bất đắc dĩ: "Để Nguyên Bảo nói cho ngươi." Anh thật sự không muốn nói lại lần nữa.

Nguyên Bảo ngẩn ra, nhìn Tô Ngọc, hóa ra thiếu gia đều biết cả rồi.

Vạn Cổ thấy bộ dạng kinh ngạc của Nguyên Bảo liền bước tới kéo người đi. "Quan hệ của anh và Vạn Cổ rất tốt à?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là rất tốt, cậu ta là đồ đệ nhỏ nhất của thần y, lần đầu chúng tôi gặp nhau, cậu ta đúng là phiền phức hết chỗ nói." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc kể chuyện giữa anh và Vạn Cổ, càng nghe càng thấy buồn cười. "Nói như vậy thì Vạn Cổ không phải là người chịu sự ràng buộc, tại sao cậu ta lại đến làm thuộc hạ của anh?" Dù sao với năng lực của Vạn Cổ, đi đến đâu cũng được người ta coi là khách quý, không cần phải làm hạ nhân.

Nhắc đến chuyện này, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Chuyện này thật ra cũng là một tai nạn.

Lúc đó Vạn Cổ vì một vài chuyện nên muốn cá cược với anh, anh thắng thì cậu ta đến làm thuộc hạ của anh, cậu ta thắng thì anh sẽ đưa những dược liệu anh vừa có được cho cậu ta.

Trong lô dược liệu đó có loại độc thảo mà cậu ta muốn nhất." Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật nhìn Tô Ngọc, người này đúng là quá ranh mãnh. "Cậu ta nghĩ sao mà lại cá cược với anh vậy?" Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi móc. "Cái này thì anh không biết.

Về sau cậu ta ở đây quen rồi cũng rất vui vẻ, cuối cùng thì ở lại luôn." Ở chỗ anh không có nhiều quy tắc, cậu ta muốn nghiên cứu dược liệu gì, anh đều cho người tìm về cho cậu ta, bất kể là dược liệu tốt hay độc thảo chứa kịch độc.

Thêm vào đó, những người xung quanh cũng rất tốt, dần dần cậu ta không đi nữa.

Chương 360

"Vạn Cổ không phải tên này đúng không?" Vương Cẩn Hòa hỏi Tô Ngọc. "Ừm, Vạn Cổ tên là Hình Khiên, người ngoài đều gọi cậu ta là Tà Y, vừa chính vừa tà, hoàn toàn là hai thái cực đối lập với sư phụ cậu ta.

Nhưng thần y rất cưng chiều đồ đệ này, nhiều lúc cậu ta làm việc chỉ cần không quá đáng, thần y đều mắt nhắm mắt mở không quản, sau khi đến chỗ anh thì thần y lại càng không muốn quản cậu ta nữa." Tô Ngọc nhún vai, bất đắc dĩ nói.

Nhìn vẻ bất đắc dĩ của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa khinh bỉ liếc anh một cái, bực bội nói: "Em thấy anh chính là được hời còn khoe mẽ." Một người có năng lực như vậy ở đây giúp anh, anh còn có gì không hài lòng?

Nhìn cái dáng vẻ này, người không biết còn tưởng anh chịu ấm ức lắm.

Tô Ngọc nằm thẳng trên đùi Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười: "Có Vạn Cổ ở đây đúng là giúp anh đỡ được rất nhiều phiền phức." "Thế chẳng phải là được rồi sao?

Đừng làm như anh chịu ấm ức lắm vậy." Tô Ngọc cười mà không nói, anh có nói mình ấm ức đâu, toàn là Tiểu Hòa nói, liên quan gì đến anh?

Ở một bên khác, sau khi Vạn Cổ kéo Nguyên Bảo ra ngoài liền hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Khi Nguyên Bảo kể lại chuyện của Tô Ngọc cho Vạn Cổ nghe, hai mắt Vạn Cổ đỏ ngầu. "Bọn họ điên rồi sao?" Vạn Cổ nghiến răng nói.

Hai người đó đúng là lũ khốn nạn, mất hết tính người.

Tô Ngọc là con trai của họ, chỉ vì lời của Tề Minh mà đối xử với Tô Ngọc như vậy, họ có từng nghĩ đến lúc đó Tô Ngọc đau đớn đến mức nào không?

Vạn Cổ mặt lạnh tanh, nghiến răng nói: "Lát nữa ta sẽ lấy một ít thuốc, ngươi cho người mang đến Tề quốc, dù không giết được Tề Minh cũng phải khiến hắn sống không bằng chết." Nỗi đau của Tô Ngọc, Tề Minh phải tự mình nếm trải mới được.

Nguyên Bảo ngẩn ngơ nhìn Vạn Cổ, đây hình như là lần đầu tiên cậu thấy Vạn Cổ tức giận. "Ngươi định mang gì đi?" "Không cần nhiều, chỉ mang một ít độc dược đi là được.

Yên tâm, độc dược ta bảo các ngươi mang đi sẽ không khiến Tề Minh chết, nhưng cũng không để hắn sống yên ổn." Trò hắn thích chơi nhất chính là hỗn hợp độc dược.

Thứ độc này không dễ giải đâu. "Ngươi nói cho ta biết dược tính của mấy loại độc này là gì trước đã." Nguyên Bảo có chút tê dại da đầu hỏi.

Vạn Cổ suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: "Cũng không có gì, chỉ là có thể khiến người ta sống không bằng chết thôi." "Chỉ là không thể giải độc được mà thôi." "Được, ta đi chuẩn bị, ngươi cũng chuẩn bị thuốc đi, lát nữa ta đến lấy." Chậc, kết cục của việc đắc tội với độc y thật thảm.

Vạn Cổ không trả lời câu hỏi của Nguyên Bảo, quay người về viện của mình lấy thuốc.

Nguyên Bảo cười khẽ, nhưng nụ cười không chạm đến đáy mắt.

Phải vậy, thiếu gia của họ từ khi nào đến lượt người khác bắt nạt chứ.

Thiếu gia kiếp trước quá khổ, kiếp này dù chưa có gì xảy ra, nhưng tổn thương chính là tổn thương, Tề Minh phải trả giá.

Sau khi giao chuyện của Tề Minh cho Nguyên Bảo, Tô Ngọc không còn quan tâm nữa, toàn bộ sự chú ý của anh đều dồn vào nhà họ Tạ.

Võ Hầu nhận được chứng cứ từ phía Tô Ngọc xong vẫn luôn chờ đợi cơ hội, đồng thời cũng bắt tay vào tìm kiếm nhân chứng bị nhà họ Tạ bức hại.

Khi tất cả những người sống sót đều được tìm thấy, Võ Hầu liền ra tay trong một buổi thiết triều.

Và vào ngày ông ta động thủ, Tô Ngọc phá lệ đến buổi chầu.

Thấy Tô Ngọc đến thượng triều, tim Tạ Thầm đập thót một cái, luôn cảm thấy có chuyện gì đó không ổn. "Bẩm Hoàng thượng, nhà Tạ Thầm từ khi mở sòng bạc đã khiến hơn hai mươi gia đình tan nhà nát cửa, còn ép buộc lương dân làm gái lầu xanh, đây đều là chứng cứ." Võ Hầu lấy chứng cứ ra, quỳ trên đất nói.

Sắc mặt Tạ Thầm hơi biến, giận dữ nói: "Võ Hầu, ngươi nói bậy." "Nói bậy?

Ta còn tìm được những người sống sót của những gia đình đó năm xưa, Hoàng thượng nếu muốn gặp thì bất cứ lúc nào cũng có thể gặp." Võ Hầu cung kính nói.

Tạ Thầm nhíu chặt mày, năm đó những người đó đáng lẽ đều đã xử lý sạch sẽ rồi mới phải, làm sao có thể còn người sống sót?

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn Lai Phúc một cái, Lai Phúc bước xuống trình chứng cứ lên cho Huyền Phỉ Nhiên xem.

Huyền Phỉ Nhiên càng xem sắc mặt càng khó coi, ông nhìn Tạ Thầm một cái rồi nói đầy ẩn ý: "Tạ gia giỏi lắm." "Hoàng thượng oan uổng ạ, Tạ gia chưa bao giờ làm những chuyện này, đây đều là Võ Hầu ngậm máu phun người." Tạ Thầm quỳ trên đất, khản giọng nói.

Cái dáng vẻ đó, nếu không biết chuyện gì xảy ra, Tô Ngọc còn tưởng Tạ Thầm thật sự chịu oan ức tày trời. "Tạ lão tướng quân nói Võ Hầu ngậm máu phun người, vừa hay bản vương cũng có vài thứ muốn cho hoàng huynh xem.

Tạ gia tự ý khai thác mỏ sắt, chế tác binh khí số lượng lên đến hơn mười vạn kiện, lại dùng mỏ sắt khai thác được giao dịch với nước khác, thu lợi hàng trăm vạn lượng, đây chắc không phải bản vương vu khống ông chứ?" Giọng của Tô Ngọc vang lên vào lúc này.

Tạ Thầm trừng lớn hai mắt không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương, ngươi đừng ở đây vu khống ta." "Võ Hầu nói thì ông bảo là vu khống, bên bản vương chứng cứ xác thực ông cũng nói là vu khống.

Tạ lão tướng quân, ông nói cho bản vương biết, cái gì ông mới không nói là vu khống?" Tô Ngọc nhìn Tạ Thầm hỏi một cách chế nhạo.

Tạ Thầm run lẩy bẩy, trong mắt toàn là lửa giận, sau đó đột ngột quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, lão thần oan uổng." "Oan uổng?

Hoàng huynh, sổ sách và binh khí thần đều đã tìm được rồi." Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Tạ Thầm quay đầu nhìn Tô Ngọc, hắn vậy mà đã tìm được nơi cất mỏ sắt và cả sổ sách. "Mang lên." Tô Ngọc vỗ tay, Nguyên Bảo ôm một cái hòm lớn đi vào.

Sắc mặt Tạ Thầm biến đổi liên tục.

Những thứ này ông ta giấu kỹ như vậy, rốt cuộc Tô Ngọc đã tìm ra bằng cách nào?

Huyền Phỉ Nhiên từ trên đi xuống, đang chuẩn bị mở hòm lấy đồ bên trong, đúng lúc này Tạ Thầm đột nhiên ra tay, định lấy mạng Huyền Phỉ Nhiên.

Nguyên Bảo phản ứng nhanh nhất, chắn trước mặt Huyền Phỉ Nhiên, một quyền đánh vào ngực Tạ Thầm.

Chỉ một quyền đã làm gãy hai cái xương sườn của ông ta.

Tạ Thầm bay ra sau, quỳ một gối trên đất, một tay ôm ngực, sắc mặt trắng bệch lạ thường. "Kinh thành từ khi nào lại xuất hiện một cao thủ ngoại gia như vậy." Võ công của Nguyên Bảo không phải đã bị phế rồi sao?

Hơn nữa thân thể còn không tốt, sao lại có thân thủ tốt như vậy? "Tạ Thầm phạm thượng, mưu sát trẫm, trị gia không nghiêm để mặc tộc nhân trong nhà tàn hại bá tánh, tự ý khai thác mỏ sắt chế tạo vũ khí, bán mỏ sắt cho địch quốc.

Tống vào tử lao, chém đầu ngay trong ngày." Huyền Phỉ Nhiên mở chiếc hòm Nguyên Bảo mang đến, xem qua sổ sách bên trong cùng sổ đăng ký rèn đúc binh khí rồi mới lên tiếng. "Huyền Phỉ Nhiên, ngươi dám động đến ta, ta là nguyên lão hai triều." "Ngươi là nguyên lão hai triều thì sao?

Ngươi có ý đồ mưu phản, chẳng lẽ vẫn chưa đủ?" Tạ Thầm cười lạnh một tiếng: "Tây Bắc quân chỉ nhận ta." "Ồ?

Sao bản vương lại nghe nói Tây Bắc quân chỉ nhận hổ phù không nhận người?

Chương 361

Từ khi nào quy củ của Tây Bắc quân đã thay đổi rồi?" Tô Ngọc chen vào, cười như không cười hỏi.

Tạ Thầm cười ngạo mạn: "Tô Ngọc, ngươi nói không sai, nhưng hổ phù đang ở trong tay ta, bọn họ tự nhiên chỉ nghe lời ta." "Vậy sao?" Tô Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, Tô Cửu bên cạnh đã nói trước.

Đồng thời từ từ lấy ra một vật, mà vật đó chính là hổ phù của Tạ Thầm.

Hai mắt Tạ Thầm đỏ ngầu nhìn hổ phù trong tay Tô Cửu: "Tô Cửu, ngươi lấy nó ở đâu ra?" "Ta tìm thấy trong một hang núi trên dãy núi từ hai năm trước.

Tạ lão tướng quân chẳng lẽ không phát hiện hổ phù đã mất hai năm rồi sao?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Tạ Thầm, một tiếng "Tạ lão tướng quân" này sao mà mỉa mai đến thế.

Tạ Thầm đưa tay ôm ngực, trong mắt toàn là không cam lòng: "Tô Ngọc..." Sao ông ta có thể ngờ được hổ phù giấu kỹ như vậy, cuối cùng lại rơi vào tay Tô Ngọc, hơn nữa đã mất được hai năm rồi. "Không cần gọi lớn tiếng như vậy, ta nghe thấy.

Chuyện của Lăng quốc trước đây cũng là do nhà họ Tạ các người một tay dàn dựng phải không?

Nói thật, ta không định ra tay với nhà các người nhanh như vậy, ai bảo các người không biết điều lại muốn động đến Vương phi của bản vương?" Ban đầu anh nghĩ chỉ cần xử lý nhà họ Tạ trước khi chiến tranh nổ ra là được, ai ngờ nhà họ Tạ này lại quá đáng như vậy.

Tạ Thầm lao về phía Tô Ngọc định ra tay, ai ngờ Nguyên Bảo đã nhanh hơn một bước chắn trước mặt Tô Ngọc, nắm lấy con dao găm Tạ Thầm đâm tới, dùng sức bẻ gãy cánh tay của Tạ Thầm. "Tạ lão tướng quân, ông vẫn chưa nhận rõ hiện thực." Rõ ràng biết Nguyên Bảo là một cao thủ ngoại gia, lại còn dám ra tay với anh vào lúc này, thật nực cười.

Tạ Thầm giãy giụa bị người ta kéo đi.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu và Tô Ngọc: "Tô Cửu, ngươi và Tiểu Ngọc dẫn người đi bắt hết người nhà họ Tạ, trừ những đứa trẻ chưa hiểu chuyện, những người còn lại toàn bộ tống vào tử lao." "Vâng." Hai người Tô Ngọc dẫn theo Ngự lâm quân đến nhà họ Tạ.

Tạ Lãng thấy hai người, mặt lạnh tanh: "Các người đến làm gì?

Tô Cửu, ngươi lại dám dẫn người đến nhà ta?" Nhìn Ngự lâm quân ồ ạt kéo đến, sắc mặt Tạ Lãng hơi biến: "Tô Cửu, cha ta..." "Cha ngươi ám sát Hoàng thượng ngay trên triều, nhà họ Tạ tự ý khai thác hai mỏ sắt chế tạo vũ khí, bán mỏ sắt cho các quốc gia khác.

Hoàng thượng có khẩu dụ, trừ những đứa trẻ chưa hiểu chuyện trong nhà các ngươi, toàn bộ tống vào tử lao." Tô Cửu nhìn Tạ Lãng, nghiêm nghị nói.

Một câu nói khiến Tạ Lãng bất giác lùi lại một bước, sao bọn họ lại biết những chuyện này? "Dẫn đi, nếu có kẻ chống cự, giết không tha." Tạ Lãng và những người khác sẽ không chịu bó tay chịu trói như vậy, người hắn ra tay đầu tiên chính là Tô Ngọc.

Trong mắt bọn họ, Tô Ngọc chỉ là một thư sinh văn nhược, không làm được việc gì, càng không biết võ công.

Đối phó với anh ta quả thực dễ như trở bàn tay.

Nhìn Tạ Lãng lao về phía mình, Tô Ngọc vừa định ra tay, Nguyên Bảo đã một cước đá bay người đi.

Tô Cửu nhìn Nguyên Bảo ra tay trước, đưa tay đẩy Tô Ngọc bên cạnh đang muốn động thủ nhưng không có đất dụng võ: "Tiểu Ngọc, bây giờ cậu có suy nghĩ gì không?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi nói: "Thật ra tôi cũng không yếu đến vậy." Còn chưa yếu đến mức thật sự cần Nguyên Bảo bọn họ bảo vệ như vậy.

Tô Cửu ngẩn ra, hoàn toàn không ngờ Tô Ngọc lại nói những lời như vậy.

Anh vỗ vai Tô Ngọc, dở khóc dở cười nói: "Cậu đúng là..." Tô Ngọc nhún vai, lời này của anh cũng đâu có sai.

Từ khi Nguyên Bảo đi rèn luyện trở về, mỗi lần anh muốn ra tay, Nguyên Bảo đều trực tiếp xử lý người ta trước, khiến anh ngay cả cơ hội ra tay cũng không có. "Tôi thấy chắc chắn là Nguyên Bảo cũng muốn ra tay, nên mới giành ra tay trước." Khó khăn lắm thực lực mới mạnh hơn, Nguyên Bảo chắc chắn không bỏ qua cơ hội động thủ.

Sau khi Tạ Lãng và những người khác bị Nguyên Bảo bắt lại, Nguyên Bảo lạnh lùng nói: "Động đến thiếu gia nhà tôi, tìm chết." Tạ Lãng ngẩng đầu nhìn vẻ mặt lạnh như băng của Nguyên Bảo, trong mắt mang theo lửa giận: "Nguyên Bảo, ngươi đúng là một con chó trung thành nhất của Tô Ngọc." Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn Tạ Lãng: "Ngươi nghĩ nói như vậy thì quan hệ giữa ta và thiếu gia sẽ bị ngươi chia rẽ sao?" Quan hệ giữa cậu và Tô Ngọc tốt như vậy, còn có ai không biết sao?

Tạ Lãng nhìn vẻ mặt chẳng hề để tâm của Nguyên Bảo, cười khẩy một tiếng: "Tô Ngọc rốt cuộc đã cho ngươi lợi lộc gì mà khiến ngươi bảo vệ hắn như vậy." Nguyên Bảo không nói gì, chỉ nhìn Tạ Lãng bằng ánh mắt lạnh như băng, vẻ mặt vô cảm đó khiến Tạ Lãng cười ha hả. "Nguyên Bảo, ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể bảo vệ được Tô Ngọc sao?

Ngươi vẫn còn quá ngây thơ." Tạ Lãng cười với vẻ mặt kỳ quái.

Ánh mắt nhìn Tô Ngọc như đang nhìn một người chết. "Tô Ngọc, ngươi nghĩ sau khi chúng ta chết thì ngươi có thể sống tốt sao?

Thật ngây thơ." Tạ Lãng giãy giụa đến gần Tô Ngọc, sau khi bị người ta chặn lại, hắn cứ thế nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt có chút hung tợn.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tạ Lãng, còn Nguyên Bảo thì một cước đá vào người hắn: "Tạ Lãng, ngươi tốt nhất nên câm miệng lại." Tạ Lãng không hề tức giận, ngược lại còn nhìn Nguyên Bảo cười ha hả: "Nguyên Bảo à Nguyên Bảo, ngươi thật sự nghĩ mình có thể bảo vệ được hắn sao?

Chúng ta chết rồi, Tô Ngọc cũng đừng hòng sống tốt.

Tô Ngọc, cảm giác bị chính cha mẹ mình hãm hại thế nào?" Một câu nói của Tạ Lãng đã hoàn toàn chọc giận Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo định ra tay nhưng bị Tô Ngọc ngăn lại.

Tô Ngọc nhìn kẻ đang cố tình chọc giận Nguyên Bảo: "Phép khích tướng vô dụng với chúng tôi đâu." Tạ Lãng nhìn Tô Ngọc lý trí, không khỏi có chút thất vọng, sau đó lại nhìn anh cười ha hả: "Dương San San và Tô Tần thật đúng là vô dụng, vậy mà lại bị ngươi xử lý dễ dàng như thế." "Tô Ngọc, ngươi có muốn biết tại sao bọn họ lại đối xử với ngươi như vậy không?" Tạ Lãng nhìn Tô Ngọc đầy cám dỗ.

Lòng hắn vô cùng chắc chắn rằng Tô Ngọc nhất định rất muốn biết chuyện này.

Không ai có thể chấp nhận việc cha mẹ mình lại đối xử với mình như vậy.

Bây giờ có cơ hội biết là ai, Tô Ngọc chắc chắn sẽ động lòng.

Chỉ cần Tô Ngọc muốn biết những chuyện này, việc hắn muốn làm sẽ trở nên đơn giản.

Tô Ngọc nhìn Tạ Lãng với vẻ mặt dụ dỗ, thất vọng lắc đầu: "Ta còn tưởng ngươi nói nhiều như vậy là muốn nói gì với ta, không ngờ chỉ là chuyện này." Nghe giọng điệu thất vọng của Tô Ngọc, nụ cười trên mặt Tạ Lãng lập tức đông cứng, hắn nhìn Tô Ngọc không thể tin nổi: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết chuyện này sao?" "Tạ Lãng, cái tên Tề Minh này không cần ngươi phải nói cho bổn vương biết." Tô Ngọc nhìn Tạ Lãng, lạnh nhạt nói.

Một câu nói khiến Tạ Lãng hoàn toàn ngây người, hắn nhìn Tô Ngọc không dám tin: "Ngươi vậy mà lại biết chuyện này?

Sao ngươi lại biết được, lẽ nào là Dương San San bọn họ nói cho ngươi?

Không thể nào." Dương San San, người phụ nữ đó sao có thể nói cho Tô Ngọc những chuyện này.

Chẳng phải cô ta hận Tô Ngọc đến tận xương tuỷ, hận không thể giết chết anh ngay lập tức sao?

Tô Ngọc khẽ cười: "Tạ Lãng, lúc ngươi nói với ta chuyện này, có biết ta và Tề Minh là bạn bè không?" Biểu cảm trên mặt Tạ Lãng dần rạn nứt, hắn ngây ngốc nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy kinh ngạc: "Sao có thể?" Nếu đã là bạn bè, tại sao Tề Minh lại đối xử với Tô Ngọc như vậy? "Sao các ngươi có thể là bạn bè được?

Nếu các ngươi là bạn bè, tại sao Tề Minh lại làm vậy với ngươi?" Tạ Lãng hoàn toàn không tin lời Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhún vai thản nhiên: "Ngươi không tin cũng không sao, hắn ra tay với ta chẳng qua là vì ta không muốn qua đó giúp hắn, chỉ vậy mà thôi." Lời nói thờ ơ của Tô Ngọc khiến Tạ Lãng hoàn toàn sững sờ.

Hắn cứ tưởng mình đã tìm ra được điểm yếu của Tô Ngọc, nhưng không ngờ đây không những không phải là điểm yếu, mà ngược lại, người ta đã sớm biết chuyện này, thậm chí còn chẳng coi ra gì. "Ngươi vậy mà…" "Tạ Lãng, chuyện này ta đã sớm biết rồi, không cần ngươi nhắc nhở, ta càng không dùng một vài chuyện để đổi lấy thông tin về người này với ngươi, ta hiểu Tề Minh hơn các ngươi." Tô Ngọc nhìn Tạ Lãng, nói từng câu từng chữ.

Sắc mặt Tạ Lãng xanh mét, mọi hy vọng đều tan biến. "Dẫn đi." Nhà họ Tạ bị khám xét tịch thu gia sản, tìm ra được rất nhiều thứ tốt, có một số thứ anh có thể dùng được, Vương Cẩn Hòa sẽ thích, và cả những thứ Tiểu Bảo hứng thú, Tô Ngọc đều giữ lại hết.

Các tướng sĩ có mặt ở đó đều coi như không thấy.

Chương 362

Hoàng thượng yêu thương Ngọc Vương như vậy, chỉ là lấy đi một vài thứ, chắc chắn sẽ không nói gì.

Tô Cửu nhìn bộ dạng đó của anh, bất đắc dĩ lên tiếng: "Tiểu Ngọc, trong tay đệ còn thiếu chút tiền này sao?" "Ta không thiếu tiền, nhưng những thứ này rất khó có được, ta thích." Tô Ngọc nói đầy lý lẽ. "Chuyện này sau đó đệ nói với hoàng huynh một tiếng là được, ta cũng không lấy đi bao nhiêu thứ, chỉ là một phần nhỏ thôi." Còn chưa bằng một góc của tảng băng sơn nhà họ Tạ, hoàng huynh chắc sẽ không tức giận.

Tô Cửu buồn cười lắc đầu: "Được rồi, đệ cứ lấy đi.

Lúc đến hoàng thượng đã dặn dò, nếu có thứ gì đệ và Tiểu Hòa mẹ con hai người thích thì cứ trực tiếp lấy đi." Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: "Như vậy còn tạm được, đại ca, chuyện ở đây giao cho huynh, ta và Nguyên Bảo về trước, Tiểu Hòa bây giờ chắc đang rất hứng thú với các cửa hàng của nhà họ Tạ." Khóe miệng Tô Cửu co giật nhìn Tô Ngọc, tên này lấy đi bao nhiêu thứ tốt như vậy mà còn không muốn tha cho cửa hàng của người ta.

Bản thân mình hứng thú thì thôi, lại còn nói là Tiểu Hòa hứng thú. "Đừng có chuyện gì cũng đổ lên đầu Tiểu Hòa." Tô Ngọc chỉ tay vào mình, anh nói đều là sự thật, thời buổi này nói thật mà cũng không ai tin sao? "Thôi, ta không nói với huynh nữa, ta đi trước đây." Lúc Tô Ngọc về thì Vương Cẩn Hòa không có ở nhà, hỏi ra mới biết cô đã đi cùng Vạn Phong và những người khác. "Cha về rồi, con nghe mẹ nói mẹ được rất nhiều cửa hàng, những cửa hàng rất tốt ạ." Tiểu Bảo chạy vào, có chút phấn khích nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai, trong mắt đầy kinh ngạc: "Thật sao?

Tiểu Bảo, lúc mẹ đi có nói gì với con không?" "Mẹ nói tối nay sẽ về muộn một chút, bảo chúng ta không cần đợi mẹ ăn cơm.

Mẹ còn nói muốn giành lấy tất cả cửa hàng của nhà họ Tạ có thể giành được.

Cha ơi, chúng ta có thể về nhà được chưa ạ?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, mắt sáng rực hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Ở đây không vui à?" "Con không thích ở đây, cha ơi, con thích về nhà của chúng ta, chúng ta mau về đi được không ạ?" Tiểu Bảo lao vào lòng Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn anh, mắt long lanh hỏi.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu con trai, ôm cậu bé ngồi lên đùi mình: "Được, bên mẹ còn có chút việc phải làm, đợi mọi chuyện kết thúc chúng ta sẽ về.

Lần này đi cùng ngoài Hoằng Nghị ra còn có cả Trường Lạc, đến lúc đó con bé sẽ cùng các con luyện võ." Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Cha, chị Trường Lạc tại sao lại phải luyện võ ạ?

Chị ấy là con gái, luyện võ mệt lắm." "Bởi vì con bé có người muốn bảo vệ, và có thứ muốn gìn giữ." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi giải thích cho Tiểu Bảo. "Chị ấy muốn bảo vệ Hoằng Nghị, bảo vệ Huyền quốc đúng không ạ?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười, nhẹ nhàng gật đầu: "Đúng vậy, Trường Lạc là công chúa, Hoằng Nghị còn nhỏ, con bé không muốn bị bắt nạt, cũng không muốn Hoằng Nghị bị người khác bắt nạt, cho nên con bé muốn trở nên mạnh mẽ, ngày càng mạnh mẽ hơn." Tiểu Bảo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Cậu bé luyện võ ngoài việc muốn bảo vệ bản thân, còn muốn bảo vệ mẹ và cha, sau này có em trai em gái cũng muốn bảo vệ các em.

Suy nghĩ của cậu bé giống hệt chị Trường Lạc, cậu hiểu cảm giác của chị ấy. "Cha yên tâm, sau này chúng con sẽ đối xử tốt với chị Trường Lạc, con thích chị ấy." Trường Lạc đối với Tiểu Bảo rất tốt, mỗi lần Tiểu Bảo vào cung đều mang cho cậu rất nhiều đồ ăn vặt cậu thích.

Tô Ngọc mỉm cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Được, Tiểu Bảo ngoan lắm." Ở một nơi khác, Vương Cẩn Hòa đang ở cùng Vạn Phong và những người khác.

Sau khi người nhà họ Tạ bị bắt, các cửa hàng của họ bắt đầu có người ra tay. "Vạn Phong, là ai đang tranh giành với chúng ta?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày, ý định của họ là sớm nhất, bây giờ lại có người ra tay cùng lúc.

Ý tưởng này không tồi, nhưng cô không thích khi mình đang hành động lại có người xen vào. "Tạm thời chưa tra ra, nhưng động tác của những người này cũng rất nhanh.

Nếu không phải chúng ta biết trước và đã sớm bố trí, có lẽ chúng ta đã rơi vào thế hạ phong." Vạn Phong cũng không ngờ ở kinh thành lại có người tranh giành cửa hàng với họ.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt, xem ra lần này họ đã gặp phải đối thủ rồi. "Vậy thì ra tay toàn diện, cứ làm theo cách ta đã nói trước đó.

Ngoài ra, việc cuối cùng cứ trực tiếp thu dọn tàn cuộc.

Người nhà họ Tạ đều bị bắt đi rồi, cửa hàng không có người kinh doanh, đây chính là thời cơ tốt nhất.

Hơn nữa, cô đã bắt đầu làm trống các cửa hàng của nhà họ Tạ từ nửa tháng trước.

Bây giờ chỉ cần thu lưới, hai phần ba cửa hàng của nhà họ Tạ sẽ rơi vào tay cô. "Thiếu phu nhân, sau đó chúng ta còn phải hành động nữa không?" "Tìm cách tra ra người đang đối đầu với chúng ta." Nếu chỉ là tranh giành các cửa hàng này một cách bình thường thì không có gì, nhưng nếu có mục đích khác, vậy thì cô chắc chắn không thể bỏ qua. "Vâng." Sau khi Vạn Phong rời đi, Vương Cẩn Hòa bắt đầu nói chuyện này với những người khác.

Không lâu sau, Vạn Phong quay lại, vẻ mặt có chút kinh ngạc, dường như không ngờ đối phương lại là người đó. "Vạn Phong, có tin tức gì chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Phong hỏi. "Thiếu phu nhân, người chắc chắn không đoán được đối thủ của chúng ta rốt cuộc là ai đâu." Vạn Phong cố ra vẻ thần bí.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát, thật sự không đoán ra được: "Rốt cuộc là ai?

Đừng nói nữa, ta thật sự có chút tò mò đấy." "Là Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Vạn Phong: "Ngươi nói là Cố Hề Nhược?

Không nhầm chứ?" "Không nhầm, nhưng nói đúng ra cũng không hẳn là Cố Hề Nhược, mà là người dưới tay cô ta.

Người đó là thiếu gia của một gia tộc, thủ đoạn kinh doanh cũng rất khá." Vạn Phong giải thích, Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra.

Đây là muốn kiếm chút đồ tốt cho Cố Hề Nhược đây mà. "Ta đã nói Cố Hề Nhược đi tìm thần y chữa bệnh rồi, sao lại xuất hiện ở đế đô, hóa ra là người khác à." "Thiếu phu nhân, chúng ta có cần ra tay trực tiếp không?" "Tạm thời không cần, nhưng tại sao người này không giúp gia tộc của mình, lại đi giúp Cố Hề Nhược?" Giúp Cố Hề Nhược thì có lợi gì cho hắn?

Khiến hắn phải hết lòng hết dạ như vậy.

Vạn Phong im lặng không nói, nhưng bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa có chút hiểu ra. "Được rồi, ngươi cứ nói thẳng đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Phong thúc giục.

Đã đến lúc nào rồi mà còn ở đây thần thần bí bí. "Người đó thích Cố Hề Nhược, hơn nữa còn rất thích." Vạn Phong ho nhẹ một tiếng, đem những gì tra được nói cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Vạn Phong, không ngờ Cố Hề Nhược lại có nhiều người thích như vậy. "Cố Hề Nhược không phải đã có hôn phu rồi sao?

Người này làm vậy không sợ hôn phu của cô ta ghen à?" Biết rõ người ta có hôn phu mà vẫn làm những chuyện như vậy, giúp người ta giành giật cửa hàng kiếm tiền, người này thật đúng là chí công vô tư, tự mình kiếm tiền cho người của nhà họ Khanh dùng.

Vạn Phong cười hắc hắc, nhìn Vương Cẩn Hòa một cách thần bí rồi nói: "Thiếu phu nhân, vậy thì người nói sai rồi, tất cả chuyện này không phải lỗi của người kia, mà là vấn đề của Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo nghi hoặc, chuyện Cố Hề Nhược có hôn phu không phải ai cũng biết sao?

Người đàn ông kia vì Cố Hề Nhược mà không tiếc mọi giá đến gây phiền phức cho cô, thậm chí còn bị đánh một trận, suýt nữa thì chết.

Có một vị hôn phu như vậy mà Cố Hề Nhược còn không biết đủ hay sao?

Chương 363

"Cố Hề Nhược nói với người này rằng cô ta không thích vị hôn phu của mình, đó chỉ là sự sắp đặt của gia đình." Vạn Phong vừa nói vậy, Vương Cẩn Hòa liền biết là chuyện gì.

Đây là ăn trong bát còn nhìn trong nồi, cũng không sợ có ngày bị người nhà họ Khanh biết được, đến lúc đó sẽ hoàn toàn lật xe. "Cố Hề Nhược đúng là được lòng người nhỉ, chuyện như vậy cũng làm ra được." Vương Cẩn Hòa buồn cười nói.

Vạn Phong ho nhẹ một tiếng, chuyện này đã là gì, những việc Cố Hề Nhược làm còn hơn thế nữa. "Thiếu phu nhân, Cố Hề Nhược kia còn nói thẳng với người ta, chỉ cần đoạt được tất cả mọi thứ của nhà họ Khanh, sẽ thành thân với hắn." Vương Cẩn Hòa bị thủ đoạn của Cố Hề Nhược làm cho bật cười. "Người ngoài đều nói Cố Hề Nhược cũng là một thiên tài kinh doanh, lẽ nào tất cả những chuyện trước đây đều do người này làm?" Vương Cẩn Hòa chống cằm hỏi.

Vốn còn tưởng sau này sẽ có một cuộc đối đầu ngang tài ngang sức với Cố Hề Nhược, không ngờ lại không phải như vậy.

Cố Hề Nhược chẳng qua chỉ là chiếm đoạt thành quả lao động của người khác, cuối cùng biến nó thành của mình. "Đúng là như vậy." Vương Cẩn Hòa không nói tiếp, cô bây giờ chỉ tò mò một chuyện, nếu vị kia của nhà họ Khanh và người đang giúp Cố Hề Nhược bây giờ đụng độ nhau, vậy thì đúng là có kịch hay để xem.

Chỉ tiếc là Cố Hề Nhược không ở kinh thành, nếu không thì có thể thao túng một chút. "Sao Cố Hề Nhược lại không ở đây chứ?

Thật là đáng thất vọng." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói. "Thiếu phu nhân, người muốn làm gì?" Vạn Phong tuy trong lòng đã có suy nghĩ, Vương Cẩn Hòa chắc chắn là muốn tính kế ba người này? "Ngươi nói xem, vào lúc vị kia của nhà họ Khanh đang hết lòng với Cố Hề Nhược, Cố Hề Nhược cũng tỏ ra si tình không dứt với người ta, thì để cho người hiện tại này biết được sẽ như thế nào?" Cô rất muốn xem sau đó người này sẽ có phản ứng gì, là bị mấy giọt nước mắt, mấy câu nói của Cố Hề Nhược lừa gạt, hay là trực tiếp trở mặt với Cố Hề Nhược.

Cô đã bắt đầu không thể chờ đợi được nữa rồi.

Vạn Phong cạn lời nhìn Vương Cẩn Hòa, hắn biết ngay sẽ xảy ra chuyện như vậy mà. "Thiếu phu nhân, người nương tay một chút, đừng lúc nào cũng bắt nạt người ta." Vạn Phong không nhịn được lên tiếng.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa lại nhướng mày nhìn Vạn Phong: "Ngươi có muốn xem không?" Vạn Phong gật đầu, đến lúc đó nhất định là một vở kịch lớn. "Thiếu phu nhân, người này vì Cố Hề Nhược đã cắt đứt mọi quan hệ với gia đình, người nói sau khi hắn biết được sự thật sẽ như thế nào?" Vì một người phụ nữ như vậy mà cắt đứt quan hệ với gia đình, đầu óc người này có vấn đề.

Hơn nữa lúc đó cha hắn còn nhắc nhở, bảo hắn đừng hối hận, kết quả người ta không nghe, biết làm sao bây giờ?

Tô Ngọc nhìn bộ dạng hả hê của Vạn Phong, lắc đầu cạn lời: "Hả hê đừng lộ liễu quá, trước tiên cứ để người này biết Cố Hề Nhược là loại người gì đã, gửi cho hắn chút chứng cứ, loại nửa thật nửa giả, mập mờ ấy." "Vâng." Sau khi phân công mọi người đi, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu làm việc của mình.

Lúc Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo đến thì thấy cô đang bận rộn. "Mẹ ơi." Tiểu Bảo không kiên nhẫn được như Tô Ngọc, thấy Vương Cẩn Hòa liền chạy tới.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, đưa tay véo má cậu bé: "Sao lại đến đây tìm mẹ?" "Con đến cùng cha ạ.

Mẹ ơi, cha cũng rất lợi hại, mẹ có thể giao việc cho cha làm, cha nhất định sẽ hoàn thành rất tốt." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt đầy mong đợi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tiểu Bảo: "Chuyện này mẹ muốn tự mình làm." Tô Ngọc đi đến bên cạnh ngồi xuống, sau đó cầm đồ trên bàn lên xem: "Xem ra thu hoạch của em cũng không tồi." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Ừm, nhưng bị người khác giành mất một ít, làm em hơi không vui." "Ồ?

Ai lại có thể tranh giành cửa hàng với em vào lúc này?" Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa đã sớm ra tay với các cửa hàng của nhà họ Tạ, bây giờ lại có người có cùng suy nghĩ, chạy đến tranh giành với Tiểu Hòa. "Là người dưới trướng Cố Hề Nhược, nhưng người đó rất thích cô ta, còn cô ta thì không thích người ta mà lại lừa người ta giúp mình kiếm tiền.

Em còn tưởng đó là tiền do chính cô ta kiếm được đấy." Bây giờ xem ra, chuyện tiệm trang điểm trước đây đã nói rõ Cố Hề Nhược là loại người gì rồi.

Về chuyện này Tô Ngọc thật sự không rõ lắm, bây giờ nghe Vương Cẩn Hòa nói cũng có chút bất ngờ: "Trước đây Cố Hề Nhược ở kinh thành danh tiếng rất lớn, đều nói cô ta thân nữ nhi lòng nam nhi, còn lợi hại hơn cả anh trai mình, bây giờ xem ra là do cô ta ngụy trang quá tốt." Nhưng người đứng sau cũng là một kẻ ngốc, lại bị những lời như vậy của Cố Hề Nhược lừa gạt. "Em có phải đã làm gì rồi không?" Nhìn bộ dạng cười tủm tỉm của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhướng mày hỏi. "Cũng không có a, em chỉ muốn xem xem sự tin tưởng của người đó dành cho Cố Hề Nhược rốt cuộc lớn đến mức nào." Vương Cẩn Hòa ngây thơ nhìn Tô Ngọc, tỏ vẻ mình không làm gì cả.

Đưa tay chọc vào trán Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: "Em đó." "Cố Hề Nhược làm em không vui, còn không cho phép em xử lý cô ta sao?" Bây giờ người không ở đây, cô gây cho Cố Hề Nhược chút phiền phức cũng là chuyện nên làm. "Không nói là không cho phép em xử lý người ta, anh chỉ muốn nói với em là lúc xử lý người khác phải bảo vệ tốt bản thân, bên cạnh Cố Hề Nhược có người bảo vệ, cho dù em đưa ra chứng cứ, hắn ta cũng sẽ không tin đâu." Tô Ngọc nhẹ giọng dỗ dành.

Vương Cẩn Hòa trợn mắt một cách bất lịch sự, bực bội nói: "Hắn ta không đến mức ngu ngốc như vậy chứ?" "Không phải vấn đề ngu ngốc, mà là vì quá yêu." Tình yêu sẽ khiến một người mù quáng, bất kể người khác nói gì họ cũng sẽ không tin.

Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng, một người vì tình yêu quả thật sẽ làm ra những chuyện ngu ngốc. "Vậy chẳng phải là em không có kịch hay để xem sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy hơi không vui. "Cũng chưa chắc, nhà họ Khanh và nhà họ Cố đã bắt đầu thương lượng hôn sự, cho dù Cố Hề Nhược nói bao nhiêu lời dối trá, cuối cùng cũng sẽ bị vạch trần." Đến lúc đó họ ở bên cạnh đẩy một cái, Cố Hề Nhược chỉ có thể chọn một trong hai, bất kể là chọn vị hôn phu, hay là chọn người giúp cô ta kinh doanh kiếm tiền lấy danh tiếng, kết cục của cô ta đều sẽ không tốt.

Mắt Vương Cẩn Hòa đảo tròn: "Anh nói xem, liệu cô ta có để hai người đàn ông đó chung sống hòa bình không?" Nếu Cố Hề Nhược thật sự làm được như vậy, thì cô ta mới thực sự lợi hại.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay chọc vào trán cô: "Em đang nghĩ gì vậy?" Khanh Vũ Không của nhà họ Khanh không phải là người độ lượng như vậy, huống hồ hắn còn vì Cố Hề Nhược mà bị đánh, nếu Cố Hề Nhược dám làm vậy, thứ phải đối mặt chính là sự trả thù của Khanh Vũ Không.

Vương Cẩn Hòa xoa xoa trán bị gõ một cái, nhíu mày nói: "Nếu chúng ta nói chuyện người trong tay Cố Hề Nhược cho Khanh Vũ Không biết thì sao?" "Còn nữa, Khanh Vũ Không rốt cuộc là người như thế nào?

Hắn thật sự rất thích Cố Hề Nhược sao?" Vương Cẩn Hòa thật ra có chút không hiểu, Cố Hề Nhược rốt cuộc có gì tốt mà khiến những người này đối với cô ta như vậy. "Thật sự thích, lúc nhỏ Cố Hề Nhược đã giúp Khanh Vũ Không, có thể nói là Cố Hề Nhược đã cho hắn có được địa vị như ngày hôm nay, cho nên hắn đối với Cố Hề Nhược rất tốt, cũng luôn chờ đợi cô ta." "Nhưng Cố Hề Nhược đã mười chín tuổi rồi đúng không?

Vẫn chưa gả cho Khanh Vũ Không sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi, ở thời cổ đại, mười sáu, mười bảy tuổi chưa thành thân người ta sẽ nói là gái lỡ thì đúng không?

Cố Hề Nhược này đến mười chín tuổi vẫn chưa gả đi, nhà họ Khanh chẳng lẽ không có ý kiến gì?

Tô Ngọc cười mà không nói, nhà họ Khanh sao có thể không có ý kiến?

Chẳng qua là bị Khanh Vũ Không ngăn lại mà thôi.

Trong lòng Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược là vợ của hắn, đây là điều không cần nghi ngờ, nếu đã như vậy, Cố Hề Nhược muốn lúc nào gả cho hắn thì lúc đó, hắn sẽ không đi thúc giục cô.

Lần này nhà họ Khanh cứng rắn nói muốn thành hôn, hoàn toàn là vì Khanh Vũ Không vì Cố Hề Nhược mà bị thương nặng, còn Cố Hề

Nhược lại không đến thăm Khanh Vũ Không được mấy lần.

Lúc đầu còn tốt, lâu dần gia chủ nhà họ Khanh tự nhiên cũng có ý kiến.

Mắt Vương Cẩn Hòa đảo tròn: "Anh nói xem, lý do Cố Hề Nhược không muốn thành thân có phải là vì người trong tay còn có giá trị lợi dụng?

Hay nói cách khác, Khanh Vũ Không cũng là một quân cờ của Cố Hề Nhược?" "Điều này phải xem dã tâm của Cố Hề Nhược lớn đến đâu.

Bây giờ Cố Hề Nhược không ở kinh thành, một khi cô ta trở về mà vẫn không đồng ý thành thân, nhà họ Khanh rất có thể sẽ trở mặt." "Anh tìm người gửi tin tức cho Cố Hề Nhược đi?

Để cô ta biết chuyện mình sắp thành thân." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, hai mắt sáng rực nói.

Tô Ngọc mỉm cười: "Được, chỉ cần là điều em muốn, anh đều sẽ đồng ý." "Vậy chuyện này giao cho anh, bên nhà họ Tạ thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Bên đó đã kết thúc rồi, ngoại trừ những đứa trẻ không biết gì, những người còn lại đều bị tống vào tử lao, sau đó có thể sẽ bị xử trảm cùng với Lộ Xương bọn họ." Vương Cẩn Hòa vô thức nhíu mày: "Giết nhiều người như vậy trong một lần sao?" Tô Ngọc ngẩn ra một chút rồi hiểu ý Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, đây là điều tất yếu.

Chương 364

Hoàng huynh làm vậy cũng là muốn cảnh cáo những người khác." "Cảnh cáo?" Vương Cẩn Hòa ngẩn người, không hiểu Huyền Phỉ Nhiên muốn cảnh cáo những người khác điều gì. "Đúng, chuyện nhà họ Tạ lần này liên lụy rất rộng, vốn dĩ định đến trước khi đánh trận mới ra tay.

Lần này vì chuyện của nhà họ Tạ quá đáng, Tạ Thầm cũng không biết khiêm tốn là gì, nên mới ra tay trước.

Hơn nữa, những người ủng hộ nhà họ Tạ, hoàng huynh một người cũng chưa động đến, không phải không dám động mà là trong tay không có người thay thế thích hợp." Tô Ngọc giải thích đơn giản cho Vương Cẩn Hòa.

Nghe giải thích như vậy, Vương Cẩn Hòa liền hiểu ra.

Cùng lúc ra tay với tất cả, đối với những người còn sống sót này, ngoài việc cảnh cáo còn là một sự uy hiếp.

Huyền Phỉ Nhiên đang nhắc nhở họ rằng những việc không nên làm thì đừng làm, nếu không nhà họ Tạ chính là kết cục.

Còn hiệu quả đến đâu thì không thể biết được. "Đột nhiên cảm thấy hoàng thượng cũng thật khó khăn, vừa phải tha cho những đứa trẻ vô tội, lại không thể để người nhà họ Tạ sống sót, còn phải cân nhắc cục diện trên triều đình." Từng việc từng việc đều đè lên vai Huyền Phỉ Nhiên, làm hoàng đế thật đúng là uất ức. "Đây là chuyện không có cách nào khác.

Ở vị trí nào thì phải làm việc nấy.

Hoàng huynh là hoàng thượng, đây là những điều huynh ấy phải cân nhắc.

Chúng ta chỉ có thể giúp huynh ấy một vài việc vặt vãnh." Ví dụ như lương thảo, dược liệu, ví dụ như giúp huynh ấy làm đầy quốc khố.

Ngoài ra, những việc khác họ không giúp được.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhướng mày nói: "Anh còn có thể giúp nhiều hơn mà đúng không?" Chỉ là anh không muốn mà thôi. "Tiểu Hòa, em đang nghĩ gì vậy?" Cho dù anh thật sự có thể giúp nhiều hơn thì sao chứ? "Em đừng nói với anh chuyện này, anh chưa từng nghĩ sẽ giúp nhiều hơn." Tô Ngọc cảnh giác nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt không hài lòng.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng cảnh giác của Tô Ngọc, không nhịn được bật cười: "Nhìn bộ dạng cảnh giác của anh kìa, không biết còn tưởng em bắt anh làm gì đó." "Anh chỉ muốn ở bên cạnh em, cùng con trai chúng ta lớn lên, lúc rảnh rỗi giúp hoàng huynh làm một số việc anh có thể làm và sẵn lòng làm, như vậy là đủ rồi." Còn những việc khác, anh chưa từng nghĩ tới.

Vương Cẩn Hòa trong mắt hiện lên nụ cười dịu dàng, cô cũng chưa từng nghĩ sẽ để Tô Ngọc vào triều làm quan.

Cô thích vừa quay đầu đã thấy Tô Ngọc ở sau lưng mình.

Có việc gì Tô Ngọc sẽ đến giúp cô cùng làm.

Cô không thích làm một vị quan phu nhân, cô thích ở trên đồng ruộng tiếp xúc với rau quả hơn. "Như vậy là tốt rồi, chúng ta cùng nhau." Vương Cẩn Hòa không khuyên Tô Ngọc nhất định phải đi giúp hoàng thượng, cô chỉ nói ra suy nghĩ của mình. "Được, đợi sau khi mọi chuyện của nhà họ Tạ đều xử lý xong, chúng ta sẽ rời đi.

Còn những cửa hàng ở kinh thành này, giao cho Vạn Phong và

Tiền chưởng quỹ bọn họ là được rồi." Có Tiền chưởng quỹ ở đó, cô không hề lo lắng. "Tiểu Hòa, năm nay có phải sẽ có nhiều trái cây hơn không?" "Đúng vậy, bắt đầu từ năm nay, dưa lưới và những loại khác cũng có thể trồng rồi." "Đến lúc đó Tiền chưởng quỹ chắc chắn sẽ rất vui." Tô Ngọc không nhịn được cười nói.

Vương Cẩn Hòa cũng đã gặp Tiền chưởng quỹ đó, chỉ cần nghĩ đến ông ta, cô lại có chút không nhịn được cười. "Tiền chưởng quỹ vì kiếm tiền cho anh cũng đã hao tâm tổn sức, anh phải đối xử tốt với người ta, đừng có bắt nạt người ta." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không yên tâm dặn dò.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, anh đều nghe lời em." Có hai cha con ở đây, Vương Cẩn Hòa không làm việc nữa mà chơi với họ một lúc, cho đến khi Vạn Phong quay lại mới cùng hắn rời đi.

Tiểu Bảo nằm trên chân Tô Ngọc, nhìn bóng lưng Vương Cẩn Hòa rời đi, không vui nói: "Cha ơi, mẹ lại đi rồi, cha nói xem bao giờ mẹ mới bận xong ạ?" Trước đây là Tô Ngọc bận không ngơi tay, bây giờ lại là Vương Cẩn Hòa.

Bao giờ cha mẹ mới có thể cùng chơi với cậu bé đây?

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo: "Bây giờ đang là lúc mẹ bận rộn, qua vài ngày nữa là ổn thôi.

Chúng ta ở đây đợi mẹ về được không?" Tiểu Bảo liên tục gật đầu: "Được ạ, con thích đợi mẹ." Vương Cẩn Hòa đi một mạch, đến tối mịt mới về.

Cô trở về với vẻ mặt mệt mỏi, nhưng khi nhìn thấy hai cha con Tô Ngọc, cô lập tức tỉnh táo lại. "Mẹ ơi, mau lại ăn cơm." Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa liền không ngừng vẫy tay.

Nhìn thức ăn trên bàn, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn hai cha con:

"Hai người vẫn chưa ăn sao?" Tiểu Bảo cười hì hì gật đầu: "Con và cha cùng đợi mẹ về ăn cơm." Dù Vương Cẩn Hòa muốn nói hai người không nên như vậy, nhưng mệt mỏi cả ngày trở về có người đợi mình cùng ăn cơm, cảm giác này thật tốt. "Được." Sau khi ăn cơm và dỗ Tiểu Bảo ngủ, Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Bận lắm sao?" "Cũng không hẳn là đặc biệt bận, chỉ là mới tiếp nhận một số cửa hàng, công việc rất nhiều, cộng thêm có một số người hầu trung thành, chúng ta muốn ra tay tự nhiên cũng khó khăn hơn một chút." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Những cửa hàng hiện tại đã lấy được, những cái khác đều dễ xử lý, nhưng có một vị chưởng quỹ rất khó đối phó, nói gì cũng không nghe.

Người này cũng có chút bản lĩnh, cô không muốn mất đi nhân tài này.

Nhìn bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhướng mày nói: "Có cần anh giúp không?" Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc một cái: "Tạm thời không cần, nếu sau này em vẫn không giải quyết được, sẽ nhờ anh giúp.

Người đó, em muốn ông ta đến giúp em, nếu ông ta có thể từ bỏ nhà họ Tạ thì tự nhiên là tốt nhất." Tất nhiên, nếu đối phương không muốn, cô cũng sẽ không ép buộc. "Nghe lời em.

Bận rộn cả ngày rồi, có phải nên nghỉ ngơi không?" Tô Ngọc chống đầu nhìn người đang nằm bên cạnh. "Được." Sáng hôm sau, lúc Tô Ngọc tỉnh dậy thì Vương Cẩn Hòa đã dậy chuẩn bị ra ngoài. "Hôm nay sớm vậy?" Tô Ngọc nhíu mày, có chút không hài lòng việc cô ra ngoài sớm như vậy. "Ừm, hôm nay có chút việc phải xử lý, trưa em không về ăn cơm đâu.

Nếu anh không bận thì dẫn Tiểu Bảo đi cùng, còn nếu bận thì nhờ ông nội trông giúp Tiểu Bảo một chút." Nhắc đến Tô Tích, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Trước đây vì một số chuyện nên việc vào gia phả bị trì hoãn, ông nội đã đổi thời gian, có phải sắp đến rồi không?" "Còn năm ngày nữa." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút về công việc trong tay rồi nói: "Năm ngày cũng gần đủ rồi." "Vậy anh không đi cùng em nữa, anh phải đi chuẩn bị cho việc vào gia phả, lần này người đến hơi đông." Nếu là trước đây, chắc chắn sẽ không có nhiều người đến như vậy.

Nhưng bây giờ thân phận của anh đã khác, rất nhiều người đều muốn đến kiếm chút lợi lộc. "Được." Vương Cẩn Hòa ra ngoài đến một hiệu sách của nhà họ Tạ.

Hiệu sách này kinh doanh rất tốt, bên trong có rất nhiều sách quý.

Cô rất thích cửa hàng này. "Ta đã nói rồi, ta sẽ không đồng ý với ngươi đâu." Vương Cẩn Hòa vừa bước vào còn chưa kịp nói gì thì bên trong đã có tiếng nói vọng ra.

Vương Cẩn Hòa không hề ngạc nhiên trước lời nói của đối phương, ngược lại còn cảm thấy đó là điều đương nhiên. "Ông không phản bội nhà họ Tạ là vì nhà họ Tạ đã cứu ông, ta nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa cũng không tức giận, đi đến ngồi đối diện người đó.

Người đối diện nghe lời Vương Cẩn Hòa, ngẩng đầu nhìn cô: "Nếu ngươi đã biết rồi thì không nên tiếp tục đến đây nữa." Vương Cẩn Hòa chống cằm, cười như không cười nói: "Ta có một điểm rất không tốt, thứ ta muốn có được thì nhất định phải có được." "Ngươi…" "Ta cho ông xem một thứ, xem xong rồi hãy quyết định, được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn người đối diện, nghiêm túc hỏi. "Được, nếu ta xem xong vẫn quyết định như cũ, ngươi phải rời khỏi đây, không được nói với ta chuyện này nữa." Vương Cẩn Hòa cười tươi gật đầu: "Được, thành giao." Nhìn bộ dạng tươi cười của Vương Cẩn Hòa, người đối diện nhíu mày, rốt cuộc là cô ta muốn từ bỏ, hay là thật sự tự tin như vậy?

Chương 365

"Vạn Phong, cho ông ấy xem." Vạn Phong lấy ra một tập tài liệu đưa cho đối phương.

Người đó nhận lấy, chăm chú xem.

Khi xem xong, đồng tử của ông ta co rút lại. "Sao có thể?" "Là thật hay giả, ta nghĩ tự ông có thể phán đoán được.

Ta cho ông hai ngày để suy nghĩ, hai ngày sau ta sẽ quay lại." Vương Cẩn Hòa đứng dậy, dẫn Vạn Phong rời đi.

Sau khi rời khỏi hiệu sách, Vạn Phong kỳ quái hỏi: "Thiếu phu nhân, người đưa đồ trực tiếp cho ông ta, không lo ông ta sẽ làm gì sao?" "Ông ấy là một người tự cao, đã đánh cược với ta thì sẽ không thất hứa." Vương Cẩn Hòa chắc nịch nói. "Hai ngày sau chúng ta sẽ có được đáp án mình muốn." Vương Cẩn Hòa vô cùng hài lòng nói.

Vạn Phong không nói gì, nếu những gì thiếu phu nhân nói là thật, vậy thì chuyện này đúng là thú vị rồi. "Cậu nói xem, sau khi người này đồng ý về phe chúng ta thì nên giao cho hắn làm việc gì đây?" Người này quá thanh cao, những việc bình thường thật sự không thể để hắn làm, đặc biệt là những việc liên quan đến buôn bán. "Thiếu phu nhân, thuộc hạ cảm thấy người này vẫn thích hợp ở những nơi như thư phòng.

Còn những việc khác chúng ta làm, không có việc nào hợp với hắn cả," Vạn Phong đau đầu nói. "Yên tâm đi, hắn sẽ có lựa chọn của riêng mình." Mặc dù người này quá tự phụ, tính cách cũng rất thanh cao, nhưng nếu cô không nhìn lầm thì trong mắt hắn có dã tâm.

Có lẽ hắn không muốn giúp nhà họ Tạ nên mới ở lì trong thư phòng, chẳng đi đâu cả.

Vạn Phong vẫn không hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại coi trọng người này đến vậy. "Thiếu phu nhân không lo hắn sẽ khiến cô thất vọng sao?" "Không sao cả, thất vọng thì thất vọng thôi.

Nếu hắn khiến tôi thất vọng thì chỉ có thể nói mắt nhìn người của tôi không tốt," Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Phong nói. "Chúng ta đi thôi, sau khi về cậu đi làm việc khác, còn Vân Sơn bên này thì chúng ta tính sau." Hai người trở về nhà, Tô Ngọc và con trai đều không có ở đó.

Bảo Vạn Phong đi làm việc xong, Vương Cẩn Hòa dẫn theo nha hoàn đến nhà họ Tô.

Lúc cô đến, Tiểu Bảo đang chơi rất vui vẻ với mấy đứa trẻ nhà họ Tô.

Thấy Vương Cẩn Hòa tới, cậu bé liền bỏ cả chiếc xe yêu thích sang một bên, chạy đến bên cạnh cô, vươn tay ôm chặt lấy chân mẹ.

Tiểu Bảo bĩu môi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi, sao giờ mẹ mới đến?" "Mẹ làm xong việc là đến tìm Tiểu Bảo ngay mà.

Ở nhà cụ cố chơi có vui không?" "Cũng tạm ạ." Cậu bé vẫn thích chơi với anh Tiểu Trí hơn. "Mẹ ơi, mẹ nói xem bao giờ mẹ nuôi mới đưa anh Tiểu Trí về ạ?

Anh ấy đi lâu lắm rồi." Mẹ đã nói mấy ngày nữa họ sẽ đi rồi, nếu anh không về kịp thì họ sẽ đi mất.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ không vui của Tiểu Bảo, có chút không phúc hậu mà bật cười: "Tiểu Trí hai ngày nữa là về rồi, con lo lắng cái gì?" Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa, hùng hồn nói: "Con lo mẹ nuôi họ mang anh đi rồi không trả lại cho chúng ta nữa." Nhìn dáng vẻ hùng hồn của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, rồi nhìn sang đám trẻ đang đợi cậu bé ở bên kia. "Các bạn đang đợi con kìa, mau đi đi." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn đám trẻ rồi giục con trai mình. "Mẹ ơi, hôm nay mẹ còn có việc gì không ạ?" Tiểu Bảo không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa mà nhìn cô hỏi. "Không có, hôm nay mẹ ở nhà cụ cố.

Ngày mai mẹ cũng không có việc gì, có thể ở bên Tiểu Bảo." Tiểu Bảo nghe vậy liền mãn nguyện. "Mẹ ơi, con đi chơi đây." Nói xong liền chạy đi.

Tiểu Bảo tự đi chơi, Vương Cẩn Hòa tìm một chỗ ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần. "San San, đó là ai vậy?

Sao trước đây chưa từng thấy?" Một cô bé ở trong góc nhìn Tô San hỏi.

Tô San nhìn theo hướng cô bé chỉ: "Đó là chị dâu của tôi." "Chị dâu?

Chính là Trường Ninh Huyện chủ đó sao?

Chị ấy là con dâu nhà họ Tô các cô sao không ở nhà họ Tô?

Trước đây tôi đến tìm cô chơi bao nhiêu lần mà chưa lần nào gặp được." Tô San nghe vậy sắc mặt liền lạnh đi: "Cố Đình Đình, cô nói vậy là có ý gì?" Cố Đình Đình thấy sắc mặt Tô San không tốt, tưởng rằng cô ấy đã hiểu ý mình. "San San, không phải tôi nói nhà cô đâu, nhưng đã là con dâu nhà họ Tô thì ở lại nhà họ Tô không phải là chuyện đương nhiên sao?

Chị ta cứ suốt ngày chạy ra ngoài như vậy là sao?" "Cố Đình Đình, cô đi đi, sau này đừng đến nhà tôi nữa." Tô San nghe ra Cố Đình Đình đang cố tình châm ngòi mối quan hệ giữa cô và Vương Cẩn Hòa, liền lạnh mặt nói.

Nụ cười trên mặt Cố Đình Đình cứng lại, cô ta nhìn Tô San, không vui nói: "San San, cô nói vậy là có ý gì?" "Cố Đình Đình, cô coi tôi là đồ ngốc à?

Sao?

Muốn châm ngòi mối quan hệ giữa tôi và chị dâu tôi sao?" Tô San cười lạnh, ánh mắt nhìn Cố Đình Đình như nhìn một kẻ ngốc.

Cố Đình Đình có chút chột dạ, nhưng vẫn nhíu mày nghiêm túc nói: "Tưởng San San, cô hiểu lầm tôi rồi, tôi không có ý đó.

Chẳng phải tôi đang muốn tốt cho nhà cô sao?" "Cố Đình Đình, nói là vì tốt cho nhà tôi, chẳng lẽ cô không biết anh họ tôi đã ra ở riêng rồi sao?

Cha tôi và ông nội tôi đều đồng ý, cần cô ở đây nói bậy nói bạ à?" Tô San cười lạnh nói. "Hơn nữa, cô tưởng chị dâu tôi cũng rảnh rỗi suốt ngày như cô và tôi sao?

Chị ấy còn phải lai tạo giống, các loại giống cây lương thực năng suất cao sau này của Huyền quốc đều do chị dâu tôi trồng ra, những loại rau quả dưỡng sinh có thể bồi bổ cơ thể cũng là chị dâu tôi trồng.

Chị dâu tôi còn biết ủ rượu, biết làm rất nhiều món ngon nữa." Tô San nói với vẻ mặt đầy kiêu hãnh.

Có một người chị dâu như vậy, cả nhà họ Tô đều cảm thấy tự hào.

Vậy mà Cố Đình Đình lại dám nói xấu chị dâu cô. "Người đâu, tiễn Cố tiểu thư ra ngoài.

Sau này cô ta có đến nữa cũng không cần báo cho tôi." Tô San gọi nha hoàn của mình đến, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách với Cố Đình Đình.

Cha từng nói, chị dâu dạo này rất bận, đó là việc lớn, bảo cô đừng làm phiền chị dâu làm việc.

Bây giờ Cố Đình Đình lại dám ở đây nói năng hồ đồ.

Cố Đình Đình không thể ngờ được chỉ châm ngòi một chút quan hệ giữa Tô San và Vương Cẩn Hòa mà cô ấy lại muốn tuyệt giao với mình. "San San, là tôi nói sai rồi, tôi xin lỗi cô." Cố Đình Đình không thể mất người bạn Tô San này được.

Chương 366

"Xin lỗi thì không cần, nhà chúng tôi không nhận nổi một câu xin lỗi của cô đâu." Tô San lạnh mặt nói. "San San, cô nói vậy là có ý gì?

Tôi đã xin lỗi rồi mà sao cô vẫn như vậy?" "Như vậy thì sao?

Cô chạy đến nhà tôi châm ngòi quan hệ giữa người nhà chúng tôi, lại còn nói với tôi những lời như thế.

Cố Đình Đình, cô tưởng đây là nhà cô à?" Tô San nổi giận.

Cái con người Cố Đình Đình này là cái thá gì chứ? "Cô... chúng ta là bạn bè mà." "Từ bây giờ, tôi không có người bạn như cô." Tô San nói không chút khách khí.

Bạn bè có quan trọng bằng chị dâu không?

Cố Đình Đình bị Tô San chọc cho tức cười, cô ta nhìn Tô San: "Cô muốn bị mọi người cô lập sao?" Tô San nghe lời Cố Đình Đình, khinh bỉ đảo mắt một cái, bực bội nói: "Cố Đình Đình, cô cũng quá coi trọng bản thân rồi đấy.

Cô tưởng mình có thể đại diện cho người khác sao?

Nói cái gì mà cô lập tôi?

Coi chừng đến lúc đó người bị cô lập lại là cô, thế thì mới đáng cười." Bây giờ có ai mà không muốn mua rau quả dưỡng sinh của chị dâu?

Có người đến tìm cô, chẳng phải cũng muốn cô nhờ chị dâu giúp một tiếng sao?

Cô lập cô ư?

Cố Đình Đình cứ thử xem. "Tiễn Cố tiểu thư ra ngoài." Sắc mặt

Cố Đình Đình lúc xanh lúc tím, vô cùng khó coi.

Nhưng bị Tô San đuổi khách ba lần bốn lượt, Cố Đình Đình cũng không còn mặt mũi nào ở lại, da mặt cô ta cũng không dày đến thế.

Lạnh mặt rời đi, cô ta chờ Tô San đến xin lỗi mình. "Đúng là đồ dở hơi." Tô San đi dạo đến chỗ Vương Cẩn Hòa.

Khi cô đến gần, Vương Cẩn Hòa liền mở mắt ra.

Tô San thấy Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở mắt, có chút ngại ngùng: "Chị dâu, em làm phiền chị rồi sao?" "Không có, sao không chơi với bạn nữa?" Vương Cẩn Hòa đã nghe thấy cuộc nói chuyện vừa rồi, cô cảm thấy Tô San không cần phải so đo với những người đó.

Nhưng sự bảo vệ của cô bé khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy rất ấm lòng.

Tô San bĩu môi nói: "Em không thích Cố Đình Đình, cô ta là em họ của Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô San, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Cô ta lại là em họ của Cố Hề Nhược sao?

Trông không giống lắm." "Đúng là không giống.

Chị dâu, sau này hai người có phải về không?" Tô San nhìn Vương Cẩn Hòa, ngập ngừng hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Phải về chứ, về còn phải lai tạo giống các thứ nữa." Tô San có chút ngại ngùng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chị dâu, em đến đó chơi được không?

Em nghe ông nội và ông ngoại Dương nói ở đó vui lắm.

Em đã nói với cha, nhưng cha nói phải được hai người đồng ý em mới được đi." Lẽ ra vừa rồi cô đã định hỏi, nhưng vì có Cố Đình Đình nên cô không đến.

Bây giờ Cố Đình Đình đã đi rồi, đương nhiên cô sẽ không khách sáo nữa.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô San: "Ở đây không tốt sao?" "Chẳng có gì vui cả, em cũng không chơi được bao lâu nữa." Tô San có chút thất vọng nói.

Nhìn dáng vẻ buồn bã của Tô San, Vương Cẩn Hòa chợt hiểu ra.

Tô San bây giờ đã mười lăm tuổi, cho dù vợ chồng Tô Lang muốn giữ cô ở lại thêm một thời gian, nhưng tuổi của Tô San đã đến, họ không thể giữ quá lâu được. "Được." "Bác cả họ sắp xem mắt cho em rồi sao?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Cơ thể Tô San cứng đờ, cô thất vọng gật đầu: "Vâng ạ, chị dâu, em không muốn gả cho một người mình không thích." Mặc dù biết cha mẹ chắc chắn sẽ không hại mình, nhưng cô vẫn không thể chấp nhận việc sau này sẽ thành thân với một người chưa từng gặp mặt. "Không sao, em có thể nhân cơ hội này tự mình xem xét.

Nếu có người mình thích thì gả cho người mình thích, như vậy không phải rất tốt sao?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi an ủi.

Anh trai cô và mấy người bạn bên cạnh đều là độc thân, bản thân họ cũng rất trong sạch, không có thê thiếp thông phòng, cũng rất nỗ lực phấn đấu.

Nếu Tô San vừa ý, chắc chắn vợ chồng bác cả sẽ không nói gì nhiều. "Tạm thời không nghĩ nhiều như vậy nữa, em chỉ muốn đến chỗ chị dâu chơi một thời gian, còn chuyện sau này thì để sau hãy nói.

Chị dâu, chị đồng ý đi được không?" Tô San mong chờ nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt trông đợi đó khiến Vương Cẩn Hòa không nỡ từ chối. "Được, lát nữa chị sẽ nói với anh họ em một tiếng, sau đó đi nói với bác cả và bác dâu cả.

Anh trai chị có mấy người bạn, họ đều độc thân, tính cách cũng trong sạch, em đến xem thử xem.

Nếu có cảm tình, đối phương cũng thích em, có thể nói với bác cả họ một tiếng để không định thân cho em ở đây nữa," Vương Cẩn Hòa nhìn Tô San nói.

Tô San tự giễu nói: "Mẹ em sẽ không để em gả cho người bình thường đâu." Đây là nỗi buồn của cô. "Yên tâm đi, mấy người đó học rất giỏi, bây giờ đã là tú tài rồi, nhà cũng làm ăn buôn bán, có thể không bằng nhà họ Tô nhưng cũng không tệ." Vương Cẩn Hòa an ủi. "Chị dâu, em nói thật với chị nhé, mẹ em hy vọng em gả cho con trai của Võ hầu, nhưng em không thích hắn." Tô San cười khổ nói. "Em đã nói với bác cả chưa?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô San do dự một lúc rồi lắc đầu: "Cha bận lắm, cha nói những chuyện này giao cho mẹ xử lý." "Mặc dù bác cả rất bận, nhưng vẫn có thời gian để nghe em nói ra suy nghĩ trong lòng.

Em còn chưa hỏi sao biết bác cả không đồng ý chứ?" Còn chưa thử đã dễ dàng từ bỏ, đây không phải là chuyện tốt.

Tô San ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, là vậy sao? "Bác cả hy vọng em gả vào nhà tốt, điều đó không sai, nhưng cũng phải là người em thích.

Nếu em không thích thì cuộc sống sau này có ý nghĩa gì?

Sau này là em thành thân sống qua ngày, không phải bác cả họ thành thân sống qua ngày.

Em tự mình nghĩ kỹ xem có phải như chị nói không?" Chưa tranh thủ đã từ bỏ, con bé này cũng thật ngốc.

Bác cả không phải là người không thông tình đạt lý, đi nói với bác ấy, chắc chắn ông sẽ nghe ý kiến của Tô San.

Chương 367

Tô San nghe lời Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc suy nghĩ một lúc, hình như đúng là như vậy. "Chị dâu, em đi tìm cha đây, cảm ơn chị." Nói xong liền chạy đi, tốc độ nhanh đến mức Vương Cẩn Hòa không khỏi lè lưỡi.

Tô San vừa đi, Tô Ngọc liền bước tới: "San San không phải đang nói chuyện với em sao?

Sao lại chạy đi rồi?" "Bác dâu cả muốn gả San San cho con trai của Võ hầu, San San không thích.

Em nói với con bé là nếu không thích thì có thể đi nói với bác cả, chắc nó đi tìm bác cả rồi." Vương Cẩn Hòa giải thích một chút.

Tuy nhiên, nghe lời Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc lại nhíu mày: "Bác dâu cả rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Lại muốn gả San San cho con trai của Võ hầu." "Hả?

Con trai của Võ hầu không tốt sao?" "Không phải không tốt, mà người ta đã có người mình thích.

Lúc trước khi hắn suýt bị phế, cô gái đó đã không rời không bỏ ở bên cạnh hắn.

Chính vì có cô gái đó bầu bạn, hắn mới có thể kiên trì đến cuối cùng và khỏe lại được.

San San lấy gì để so với người ta?

Phải biết rằng vợ chồng Võ hầu đều rất thích cô gái đó.

Chẳng lẽ để San San đi làm thiếp?" Tô Ngọc lạnh mặt nói.

Vương Cẩn Hòa không ngờ lại là như vậy. "Chúng ta đi tìm bác cả.

Con gái nhà họ Tô chúng ta đương nhiên không thể làm thiếp.

Hơn nữa tình cảm người ta tốt như vậy, San San qua đó chẳng lẽ phải một mình cô đơn?

Thế thì không được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa đi tìm Tô Lang.

Khi đến nơi, họ nghe thấy vợ của Tô Lang đang mắng Tô San. "Đủ rồi." Hai người còn chưa vào đã nghe thấy tiếng quát của Tô Lang. "Chuyện này ta không đồng ý." Vợ của Tô Lang bất mãn nói: "Tô San thì biết cái gì?

Nhà Võ hầu có gì không tốt?

Nó lại còn chê người ta?" Ánh mắt Tô Ngọc trở nên lạnh như băng, anh dẫn Vương Cẩn Hòa bước vào.

Thấy Vương Cẩn Hòa, hốc mắt Tô San đỏ hoe. "Tiểu Hòa, em đưa San San ra ngoài đi, ở đây giao cho anh." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, bảo cô đưa Tô San với vết tát trên mặt ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô San, nhìn vết tát trên mặt cô bé, lông mày hơi nhíu lại, cảm thấy vô cùng không thích người bác dâu cả ngày thường trông rất dễ gần này. "San San, chúng ta đi." "Chị dâu..." "Không sao, anh họ em sẽ xử lý tốt mọi chuyện." Vương Cẩn Hòa an ủi.

Tô San theo bản năng nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc cười với cô bé, ý bảo cô đi cùng Vương Cẩn Hòa.

Sau khi hai người rời đi, Tô Ngọc nhìn Tô phu nhân: "Bác dâu cả, bác có biết con trai của Võ hầu đã có người thương chưa?" "Biết, thì sao chứ?

Đàn ông tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường." "Vậy sao?

Vậy bác cả tam thê tứ thiếp, bác có chấp nhận được không?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô phu nhân.

Sắc mặt Tô phu nhân thay đổi, nhíu mày bất mãn nói: "Làm sao có thể?

Nhà họ Tô không cho phép nạp thiếp." "Thì ra bác dâu cả vẫn còn nhớ tổ huấn của nhà họ Tô.

Nếu đã nhớ, tại sao lại muốn San San đi làm thiếp?

Con gái của bác thấp kém đến mức chỉ có thể đi làm thiếp cho người ta sao?" Tô Ngọc bị những lời này của Tô phu nhân chọc cười.

Ở chỗ bà ta thì nhà họ Tô không nạp thiếp, đến chỗ Tô San thì tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường?

Biểu cảm của Tô phu nhân có chút ngượng ngùng, không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc. "Tiểu Ngọc, San San lúc trước nói muốn qua chỗ các con chơi.

Ta nhớ Tĩnh Vũ có mấy người bạn rất tốt.

Đợi San San qua đó, con giúp nó xem xem ai hợp với San San, nếu San San thích thì nói với ta một tiếng." Tô Lang đã gặp Vương Tĩnh Vũ và mấy người bạn của cậu, ông rất thích mấy đứa trẻ đó.

Tô phu nhân nghe vậy rất không hài lòng, lên tiếng: "Làm sao có thể được, toàn là một lũ nhà quê." Tô Ngọc còn chưa kịp tức giận, Tô Lang đã lạnh lùng liếc qua: "Nhà quê?

Nói Tiểu Hòa là đồ nhà quê, rau quả nó trồng ngươi ăn không ít đâu.

Sau này chuyện hôn sự của San San không cần ngươi hỏi đến, nếu còn dám làm bậy thì cút về nhà mẹ đẻ cho ta." "Ông lại muốn tôi về nhà mẹ đẻ?

Tôi không đồng ý." Tô phu nhân đâu có muốn về nhà mẹ đẻ, nhà mẹ đẻ có tốt bằng nhà họ Tô không? "Vậy thì an phận cho ta.

Nếu Tiểu Hòa muốn, ngươi còn phải quỳ xuống hành lễ với nó đấy.

Ngươi đừng quên Tiểu Hòa là Trường Ninh Huyện chủ." Tô Lang cảnh cáo. "À đúng rồi, Tiểu Hòa bây giờ còn là Ngọc Vương phi, thân phận địa vị cao quý hơn ngươi không biết bao nhiêu lần.

Đừng vì người ta khách sáo gọi ngươi một tiếng bác dâu cả mà thật sự coi mình là cái thá gì rồi." Tô Lang cười lạnh nói.

Ông biết dạo gần đây có không ít người đến tìm vợ mình, khiến bà ta có chút không biết trời cao đất dày là gì. "Lý Nghiên, ta biết dạo gần đây có không ít người đến tìm ngươi, khiến ngươi thật sự cho rằng thân phận mình cao quý.

Nhưng ngươi đừng quên, mục đích họ đến tìm ngươi chẳng qua là vì Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc.

Không có Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa, ngươi là cái thá gì?

Đáng để người ta đến nịnh bợ ngươi sao?" Lời của Tô Lang nói rất khó nghe, nhưng đó đều là sự thật.

Những người đến tìm Lý Nghiên đều muốn mua rau quả dưỡng sinh lâu dài từ tay Tiểu Ngọc và vợ cậu.

Chương 368

"Còn nữa, ta cảnh cáo ngươi, rau quả dưỡng sinh của Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc muốn bán thế nào, muốn cung cấp lâu dài cho ai đều là chuyện của chúng nó.

Ngươi mà dám làm bậy, đừng trách ta không khách sáo với ngươi." Tô Lang cảnh cáo. "Và cả rau quả dưỡng sinh mà Tiểu Ngọc mỗi lần gửi cho nhà họ Tô, nếu ngươi còn dám mang ra ngoài làm quà, đừng trách ta trở mặt với ngươi." Đúng là người ta cho chút mặt mũi đã thật sự coi mình là nhân vật quan trọng rồi.

Tô Ngọc nhíu mày, liếc nhìn Lý Nghiên một cái rồi lạnh lùng nói: "Bác cả, nếu có người không thích thì sau này con sẽ gửi ít lại một chút." "Anh và anh họ cứ ăn đi, còn San San, lúc chúng con đi sẽ đưa con bé đi cùng.

Nhưng có một số người, bác cả vẫn nên trông chừng một chút, đề phòng sau này làm ra chuyện gì đó." Bây giờ đã dám để Tô San đi làm thiếp cho người ta, sau này còn có chuyện gì mà không dám làm? "Được, ta sẽ chú ý." Lý Nghiên thấy Tô Ngọc dám quản chuyện của bà ta và Tô Lang, liền giận dữ nói: "Tô Ngọc, ngươi đã ra ở riêng rồi, có tư cách gì mà quản những chuyện này?" Tô Lang vung tay tát một cái vào mặt Lý Nghiên, lạnh lùng nhìn bà ta: "Lý Nghiên, ai cho ngươi lá gan nói chuyện với Tiểu Ngọc như vậy?" "Nếu ta muốn đánh ngươi, không ai có thể nói được gì đâu, bác dâu cả ạ." Tiếng "bác dâu cả" này của Tô Ngọc đầy vẻ châm biếm.

Người trước đây trông cũng không tệ, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi.

Có một số người quả nhiên không thể đối xử quá tốt, đối tốt với họ ngược lại họ lại cho rằng người khác dễ bắt nạt. "Bác cả, chuyện này con sẽ nói với ông nội một tiếng." Tô Ngọc nghĩ một lát vẫn cho rằng Tô Tích nên biết chuyện này. "Được." Tô Ngọc nói vài câu với Tô Lang rồi bước ra ngoài, lúc đi không thèm liếc nhìn Lý Nghiên một cái. "Tô Ngọc cũng quá kiêu ngạo rồi." Lý Nghiên nghiến răng nói giận dữ. "Tiểu Ngọc có vốn liếng để kiêu ngạo.

Nó là Ngọc Vương, cả nhà họ Tô này nó là lớn nhất.

Chỉ cần nó muốn, tất cả mọi người trong nhà họ Tô đều phải hành lễ với nó.

Nó không làm vậy là ngươi nên biết đủ rồi.

Lý Nghiên, ta không biết những người đó đã nói gì với ngươi, nhưng ngươi nhớ cho kỹ, nếu còn có lần sau thì cút về nhà họ Lý cho ta.

Còn nữa, sau này nhà ngươi sẽ không có rau quả dưỡng sinh nữa." Một câu nói của Tô Lang khiến Lý Nghiên hoàn toàn nổi giận: "Dựa vào cái gì?" "Chỉ dựa vào đây là đồ Tiểu Ngọc hiếu kính cho ta, bác cả của nó.

Ta muốn cho ai thì cho, không muốn cho ai thì ngươi cũng chỉ có thể đứng nhìn." Tô Lang trước đây luôn mắt nhắm mắt mở, chỉ cần không quá đáng thì thôi.

Bây giờ xem ra có người đã bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu rồi.

Lý Nghiên tức đến run người, không dám tin nhìn Tô Lang: "Ông không thể làm vậy." Mẹ và các anh chị dâu của bà ta đều đã quen ăn rau quả dưỡng sinh rồi, nếu đột nhiên không có, bà ta không dám tưởng tượng mẹ và các anh chị dâu sẽ nhìn mình như thế nào. "Ngươi cũng có thể cho họ, tự mình bỏ tiền ra mà mua." Tô Lang nói xong liền đi, không cho Lý Nghiên chút cơ hội phản bác nào.

Lý Nghiên không thể ngờ chuyện cuối cùng lại thành ra thế này. "Tô Lang, ông quay lại đây cho tôi." Bất kể Lý Nghiên gọi thế nào cũng không ai để ý, và bà ta đã đổ hết tội lỗi lên đầu Tô Ngọc.

Đến bữa trưa, bà ta bắt đầu nhắm vào gia đình Tô Ngọc.

Đặc biệt là với Tiểu Bảo, bóng gió nói cậu bé là đồ con hoang.

Sắc mặt Tô Tích càng lúc càng khó coi, cuối cùng ông đập mạnh xuống bàn: "Không muốn ăn thì cút đi cho ta.

Lão đại, nó đã ăn bao nhiêu rau quả dưỡng sinh của Tiểu Hòa, bắt nó trả đủ tiền, một xu cũng không thiếu.

Sau này thứ đó nó đừng hòng mơ tới.

À đúng rồi, còn những thứ nó mang về cho nhà họ Lý cũng tính tiền hết.

Đợi nó trả tiền xong thì cho nó cút về nhà họ Lý." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Lý Nghiên mặt mày trắng bệch, không nói một lời, chỉ cảm thấy người đàn bà này đúng là đáng đời. "Rau củ lấy hơn năm trăm cân, dưa hấu khoảng ba trăm năm mươi quả, còn dâu tây cũng hơn bảy mươi cân." Tô Lang tính toán một chút là đã có đáp án. "Rau củ năm trăm lượng, dưa hấu ba nghìn năm trăm lượng, dâu tây một nghìn bốn trăm lượng, tổng cộng sáu nghìn một trăm lượng.

Bà trả ngân phiếu hay trả thế nào?" Tô Ngọc nhìn Lý Nghiên lạnh lùng hỏi.

Lý Nghiên trừng mắt, không dám tin nhìn Tô Ngọc và Tô Lang: "Các người thật sự muốn tôi trả tiền sao?" "Không phải thật sự thì ngươi nghĩ là đang đùa với ngươi à?" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Một đứa trẻ chưa cưới đã sinh ra, không phải con hoang thì là gì?

Câu sau Lý Nghiên lẩm bẩm, nhưng tất cả mọi người có mặt đều nghe rõ mồn một. "Không cần bà trả nữa." Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Lý Nghiên không những không thả lỏng mà còn cảnh giác hơn: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" "Nguyên Bảo, Lý Nghiên bất kính với Vương phi, lôi bà ta xuống đánh năm mươi trượng.

Còn sáu ngàn lượng bạc kia, đến nhà họ Lý đòi lại gấp đôi.

Nếu không trả, bảo Vạn Phong và người của hắn ra tay đối phó nhà họ Lý, bao giờ chúng khánh kiệt thì mới dừng tay." "Vâng." Mệnh lệnh của Tô Ngọc khiến Lý Nghiên hoàn toàn chết lặng.

Phải rồi, Tô Ngọc là vị vương gia khác họ duy nhất của Huyền quốc, còn Vương Cẩn Hòa dù xuất thân nông nữ, nhưng bây giờ không chỉ là một huyện chủ có đất phong mà còn là Ngọc Vương phi, không phải là người mà bà ta có thể tùy tiện khiêu khích. "Không, Tô Ngọc, ngươi không thể làm vậy, chúng ta đều là người một nhà." Lý Nghiên hoàn toàn hoảng sợ.

Nếu nhà họ Lý vì bà ta mà gặp phải những chuyện này, đợi bà ta trở về, bà ta không dám tưởng tượng mình sẽ phải đối mặt với điều gì.

Tô Ngọc lười để ý đến Lý Nghiên, mà nhìn Nguyên Bảo ra lệnh: "Nguyên Bảo, ngươi trông chừng người thi hành, ta đi trước." "Vâng." "Bác cả, con đi xem San San." Tô Lang cười gật đầu, không hề tức giận vì Tô Ngọc đánh Lý Nghiên.

Lý Nghiên dạo này quả thực có chút kiêu ngạo, nên cho bà ta một bài học. "Tô Ngọc, ngươi đứng lại cho ta!

Tướng công, ngài cầu xin giúp em, em không muốn..." Lý Nghiên trơ mắt nhìn Tô Ngọc rời đi, trước mặt còn có người chặn bà ta lại, không cho bà ta đuổi theo.

Hết cách, bà ta đành nhờ Tô Lang cầu xin giúp.

Tô Lang nhìn Lý Nghiên cuối cùng cũng biết lo lắng: "Ta đã sớm nhắc nhở ngươi, đừng quá kiêu ngạo, thật sự cho rằng mình là trưởng bối thì Tiểu Ngọc không dám làm gì ngươi sao?" "Tôi..." "Ngươi dùng danh tiếng của Tiểu Ngọc làm bao nhiêu chuyện, còn cần ta nhắc nhở ngươi không?" Lý Nghiên kinh ngạc nhìn Tô Lang: "Ông...

ông làm sao biết?" Bà ta làm rất kín đáo, Tô Lang rốt cuộc làm sao biết được? "Đang nghĩ ta làm sao biết à?

Lý Nghiên, ngươi dùng thân phận của Tiểu Ngọc để mưu lợi cho nhà họ Lý các ngươi, thật sự tưởng ta không biết gì sao?" Trước đây ông không nói chẳng qua vì những chuyện đó vô hại, không cần phải làm ầm ĩ lên.

Bây giờ xem ra là ông quá ngây thơ. "Ngươi nghĩ những chuyện ta đều biết, Tiểu Ngọc sẽ không biết sao?" Hôm nay Tô Ngọc ra tay đánh Lý Nghiên, không chỉ vì bà ta nói về Tiểu Hòa và Tiểu Bảo, mà phần lớn là vì Lý Nghiên đã vượt quá giới hạn.

Lý Nghiên theo bản năng lùi lại một bước, sao có thể biết được? "Lý Nghiên, mọi chuyện trong kinh thành Tiểu Ngọc đều biết, huống chi là chút chuyện vặt vãnh của nhà họ Tô." Nếu không phải nó không có hứng thú với vị trí gia chủ, vị trí này chỉ có thể là của nó, không liên quan gì đến con trai mình.

Chương 369

Tô Lang nói xong liền nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, cho người ra tay đi.

Còn bên nhà họ Lý, những thứ cần lấy về thì cứ lấy hết về đi." Những thứ đó cho nhà họ Lý, họ cũng chỉ coi đó là lẽ đương nhiên, sẽ không cảm kích chút nào.

Nếu đã vậy, hà tất phải để lại đồ cho nhà họ Lý?

Nguyên Bảo gật đầu: "Ra tay." Bất kể Lý Nghiên không muốn thế nào, cuối cùng vẫn bị đánh năm mươi trượng.

Suốt quá trình, Tô Lang đều đứng bên cạnh nhìn.

Lý Nghiên ngẩng đầu nhìn dáng vẻ không chút động lòng của Tô Lang, lần đầu tiên hoàn toàn nhìn thấu người đàn ông này. "Tô Lang, ông đúng là đồ vô dụng!

Vợ mình bị người ta đánh mà một câu cũng không dám nói." Lý Nghiên sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Lang. "Sửa lại một chút, không phải không dám nói, mà là không muốn nói.

Lý Nghiên, nếu ngươi muốn bị hưu về nhà họ Lý thì cứ tiếp tục làm loạn đi, sau này xem còn có ai vì nể mặt Tiểu Ngọc mà cho ngươi những thứ đó không." Trước đây là do Tô Ngọc không nói nên bà ta mới thành công, bây giờ Tiểu Ngọc đã ra tay thì sẽ không cho bà ta bất kỳ cơ hội nào nữa.

Tô Lang không để ý đến Lý Nghiên, đi thẳng.

Nguyên Bảo trở lại bên cạnh Tô Ngọc, báo cáo lại sự việc, suốt quá trình đều không giấu giếm Tô San đang ngồi bên cạnh.

Tô San cười khổ nói: "Từ khi chuyện Tiểu Ngọc là vương gia bị lộ ra, mẹ em đã thay đổi." "Còn bên nhà họ Lý, cha em đã nói với bà ấy rất nhiều lần, bảo bà ấy quản lý người nhà họ Lý, đừng quá đáng, nhưng bà ấy căn bản không để vào tai.

Bây giờ như vậy cũng tốt." Tô San lẩm bẩm.

Nghe lời của Tô San, Vương Cẩn Hòa vươn tay vỗ vai cô bé: "Những chuyện này không liên quan đến em, em không cần phải như vậy." "Chị dâu, em không hiểu rốt cuộc bà ấy nghĩ gì." Từ khi thân phận Ngọc Vương của Tô Ngọc bị lộ ra, những người khác trong nhà họ Tô ngược lại bắt đầu cẩn trọng lời nói việc làm, lo lắng gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Nhưng Lý Nghiên thì khác, không những không biết thu liễm mà còn bắt đầu được đằng chân lân đằng đầu.

Nghĩ đến những việc Lý Nghiên đã làm, Tô San thậm chí cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người khác.

Đặc biệt là không dám đối mặt với Tô Ngọc: "Anh họ, nhà họ Lý lợi dụng thân phận của anh làm rất nhiều chuyện, anh không thể cứ để yên như vậy được, nhất định phải bắt họ trả lại toàn bộ, để tránh gây phiền phức cho anh." Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, chuyện này anh sẽ xử lý, em đừng lo nữa, yên tâm chuẩn bị đi cùng chúng ta." "Vâng ạ." Nghĩ đến việc có thể đi chơi cùng Tô Ngọc và mọi người, Tô San vô cùng vui mừng.

Cuối cùng cũng có thể xa Lý Nghiên rồi.

Ở nhà, bà ta thường xuyên nói về nhà tốt này nhà tốt nọ, rồi lại muốn giúp đỡ nhà họ Lý.

Những lời này cô nghe một hai lần còn được, nghe nhiều lần thì cảm thấy phiền não.

Người nhà họ Lý tự mình không có bản lĩnh, dựa vào cái gì mà bắt cô phải hy sinh hôn nhân của mình?

Bây giờ có cha và anh họ chống lưng, chắc hẳn Lý Nghiên cũng không dám làm gì.

Sau khi xử lý Lý Nghiên, đến lượt nhà họ Lý.

Nguyên Bảo thông báo cho nhà họ Lý trả lại số tiền cần trả.

Anh em của Lý Nghiên nghe lời của Nguyên Bảo, tưởng mình nghe nhầm. "Dựa vào cái gì chúng tôi phải đưa tiền?" Mà còn phải trả gấp đôi, đó là hơn một vạn lượng.

Nguyên Bảo lười giải thích với họ: "Tôi chỉ phụ trách đến thông báo, không phụ trách giải đáp thắc mắc cho các người." "Ngươi... chẳng qua chỉ là một tên nô tài, mà thật sự coi mình là chủ tử rồi." Anh trai của Lý Nghiên giận dữ nói, dáng vẻ có chút thẹn quá hóa giận.

Nguyên Bảo cũng không tức giận, nhìn hắn thản nhiên nói: "Thiếu gia chỉ cho các người hai ngày." Nói xong liền xoay người rời đi, để lại người nhà họ Lý đang tức giận. "Cha, cha xem thái độ của nó là gì?

Chúng ta là nhà vợ của Tô Lang, nó lại đối xử với chúng ta như vậy?" Lý lão gia tử liếc nhìn con trai mình: "Xem ra những việc chúng ta làm đều bị Tô Ngọc biết hết rồi." Nếu không biết những chuyện họ làm, Tô Ngọc hà cớ gì phải ra tay với họ? "Cha, ý cha là..." Lý lão gia tử liếc nhìn con trai, nhíu mày nói: "Chuẩn bị tiền rồi mang qua đi." "Con không đồng ý!

Cha, đó là hơn một vạn lượng, dựa vào cái gì chúng ta phải đưa cho Tô Ngọc như vậy?" Anh trai của Lý Nghiên nghiến răng nói.

Dựa vào cái gì mà chỉ một câu nói của Tô Ngọc, họ phải mang tiền của mình đi đưa?

Đừng có mơ.

Lý lão gia tử bất mãn nhìn con trai mình: "Lâm Giang, đừng để ý chút lợi nhỏ trước mắt này.

Nếu không đưa, chúng ta có thể sẽ mất nhiều hơn nữa." Tô Ngọc là người thế nào ông vẫn biết, một khi Tô Ngọc ra tay thật, nhà họ Tô không ai có thể ngăn cản được cậu.

Tô Ngọc ngay cả vợ chồng Tô Tần cũng không nể mặt, huống chi là Lý Nghiên. "Cha, con thấy cha nghĩ nhiều rồi, Tô Ngọc còn có thể làm được gì chứ?" Lý Lâm Giang nói với vẻ không quan tâm.

Tiền này hắn không đưa, hắn muốn xem Tô Ngọc có thể làm gì.

Lý lão gia tử còn muốn nói gì đó, nhưng thấy con trai như vậy liền thất vọng lắc đầu: "Thôi bỏ đi." Nếu hắn đã cho rằng Tô Ngọc sẽ không làm gì, vậy thì cứ để hắn xem sau đó Tô Ngọc sẽ làm thế nào.

Có những kẻ đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Làm chuyện quá đáng thì người ta cũng sẽ có ý kiến, dù là thân thích thì đã sao?

Hai ngày trôi qua rất nhanh, Lý Lâm Giang thật sự không mang tiền đến.

Không cần Tô Ngọc ra lệnh, Vạn Phong và những người khác đã bắt đầu ra tay đối phó với nhà họ Lý.

Khi sản nghiệp của nhà họ Lý bị công kích, Lý Lâm Giang mới biết cha mình nói thật.

Tô Ngọc sẽ làm thật, không hề nể mặt bọn họ.

Lý Lâm Giang tìm đến Lý lão gia tử, lo lắng hỏi: "Cha, bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Ta đã sớm bảo con trả tiền lại nhưng con không nghe, cứ cho rằng người ta sẽ không nói gì, bây giờ tin chưa?"

Lý lão gia tử bình thản nói.

Lý Lâm Giang vẫn cảm thấy mình không sai: "Con đi tìm Tô Ngọc." Nhìn Lý Lâm Giang tức giận bỏ đi, Lý lão gia tử bất đắc dĩ lắc đầu. "Cha, anh cả có chọc giận Ngọc Vương không?" Con trai út của Lý lão gia tử, Lý Lâm Hà, lo lắng hỏi. "Có." Với tính cách của Lý Lâm Giang, không chọc giận Tô Ngọc mới là chuyện lạ. "Cha, con hơi không yên tâm, con đi xem sao." Nói rồi cũng đi theo.

Lý Lâm Giang đến, Tô Ngọc không hề ngạc nhiên, nhưng anh không gặp mặt.

Người tiếp hai anh em Lý Lâm Giang là Vương Cẩn Hòa, còn Tô Ngọc thì đã vào cung.

Lý Lâm Giang vào phòng, thấy Vương Cẩn Hòa thì khẽ nhíu mày: "Tô Ngọc đâu?" Ánh mắt Nguyên Bảo lạnh đi, Lý Lâm Giang này thật ngông cuồng, gặp Vương phi mà lại có thái độ như vậy.

Chương 370

Cậu liếc nhìn thị vệ bên cạnh, người thị vệ liền bước đến sau lưng Lý Lâm Giang, nhấc chân đá một cước khiến hắn lảo đảo quỳ xuống đất. "Ngươi làm gì vậy?" Lý Lâm Giang trừng mắt giận dữ nhìn người vừa đá mình. "Tham kiến Vương phi." Lý Lâm Hà không ngốc như Lý Lâm Giang, lúc này mà còn dám làm ra chuyện như vậy. "Đứng lên đi." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt lên tiếng, cô không có chút thiện cảm nào với người nhà họ Lý.

Lý Lâm Giang vừa định đứng dậy, đã bị người phía sau đá cho một cước, lại phải quỳ xuống đất. "Phu nhân bảo cậu ta đứng dậy, không bảo ngươi đứng dậy." Thị vệ sau lưng Lý Lâm Giang lạnh lùng nói.

Lý Lâm Giang tức đến run người, đang định nói gì đó thì bị Lý Lâm Hà cản lại: "Vương phi, chuyện trước đây là nhà chúng tôi không đúng, chúng tôi bằng lòng hoàn trả lại số tiền này." "Tô Ngọc đã cho các người hai ngày." Sắc mặt Lý Lâm Hà hơi thay đổi, nhìn Vương Cẩn Hòa và hiểu ra ý của cô. "Vốn dĩ nể mặt đại bá và anh họ San San, Tô Ngọc không muốn làm quá đáng, đã cho các người hai ngày để quyết định, nhưng các người đã tự mình bỏ lỡ cơ hội này." Lời của Vương Cẩn Hòa khiến sắc mặt Lý Lâm Hà đột ngột biến đổi.

Hai ngày đó là cơ hội cuối cùng cho nhà họ Lý. "Nhà họ Lý lợi dụng Tô Ngọc làm bao nhiêu chuyện, trong lòng các người tự biết rõ.

Đã làm thì phải gánh chịu hậu quả." Vương Cẩn Hòa mân mê sợi tua rua bên hông.

Hai ngày nay cô cũng đã tìm hiểu ít nhiều về những việc nhà họ Lý đã làm.

Nhà họ Lý đúng là không hề xem mình là người ngoài, chuyện gì cũng dám làm.

Lòng Lý Lâm Hà chùng xuống, ngay cả một người phụ nữ như Vương Cẩn Hòa cũng biết chuyện nhà họ làm, lẽ nào Tô Ngọc lại không biết?

Anh không ra mặt có phải là định giao toàn bộ mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa xử lý không?

Trong lúc Lý Lâm Hà đang suy tính phải làm sao, Lý Lâm Giang lên tiếng: "Chúng ta muốn gặp Tô Ngọc." "Anh ấy vào cung gặp Hoàng thượng rồi.

Còn nữa, nhắc nhở ngươi một câu, ngươi nên gọi anh ấy là Vương gia, chứ không phải gọi thẳng tên." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh, nói với giọng không mặn không nhạt. "Ta là trưởng bối của nó." Lý Lâm Giang giận dữ nói.

Một người đàn bà mà cũng dám để trưởng bối quỳ trên đất như vậy, thật không biết điều. "Từ xưa đến nay, có vua tôi trước rồi mới có cha con.

Ngay cả Lý Nghiên, vị đại bá mẫu kia, nếu có nói sai làm bậy, Tô Ngọc muốn ra tay cũng chẳng ai dám hó hé nửa lời, huống chi là các người?

Hay là ngươi cho rằng cái gọi là trưởng bối này có thể đứng trên cả vua tôi?" Vương Cẩn Hòa nheo mắt nhìn Lý Lâm Giang, dò hỏi. "Cái này…" Nghe Lý Lâm Giang nói vậy, Lý Lâm Hà sợ đến toát mồ hôi lạnh, vội đưa tay bịt miệng hắn lại không cho nói tiếp. "Anh cả, anh bớt nói vài câu đi.

Chẳng lẽ anh còn thấy chuyện bây giờ chưa đủ nhiều sao?" Lý Lâm Hà sắp bị anh trai mình làm cho tức chết rồi.

Hắn còn muốn chọc người ta tức giận đến mức nào mới hả dạ?

Hơn nữa hắn có biết câu nói vừa rồi của mình có ý nghĩa gì không? "Ngươi câm miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho ngươi nói." Lý Lâm Giang đẩy Lý Lâm Hà ra. "Chẳng lẽ ta nói sai sao?

Là vãn bối thì phải có dáng vẻ của vãn bối, lại dám để trưởng bối của mình quỳ gối?

Người như vậy nên trực tiếp bị hưu, giữ lại làm gì?" Lý Lâm Giang buột miệng nói.

Sắc mặt Lý Lâm Hà trắng bệch nhìn Lý Lâm Giang, hôm nay chuyện này coi như xong hẳn rồi. "Anh cả, xin lỗi ngay lập tức." Lý Lâm Hà nghiến răng thúc giục.

Thế nhưng Lý Lâm Giang hoàn toàn không coi ra gì, ngược lại còn đứng dậy từ dưới đất, vẻ mặt kiêu ngạo nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bây giờ nếu ngươi quỳ xuống xin lỗi, ta còn có thể tha thứ cho ngươi." Lý Lâm Hà chỉ muốn tát cho Lý Lâm Giang một cái để hắn tỉnh ra.

Hắn có biết mình đang nói gì không?

Dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Vương phi.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Lý Lâm Giang.

Từ khi Tô Ngọc trở thành Vương gia, toàn là người khác hành lễ với cô, bây giờ đột nhiên có người bảo cô quỳ xuống xin lỗi, Vương Cẩn Hòa thật sự cảm thấy có chút khó tin. "Nguyên Bảo, hắn bảo ta quỳ xuống xin lỗi, chuyện này cậu thấy sao?" Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Xem ra Lý Lâm Giang gần đây nhờ có Tô Ngọc mà được tâng bốc quá cao, đến nỗi quên hết mọi thứ rồi. "Nếu đã thích bắt người khác quỳ như vậy, thì tự mình ra sân quỳ đi, khi nào làm ta hài lòng thì hẵng đứng dậy." Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nói. "Vương Cẩn

Hòa, ngươi…" "Nguyên Bảo, cho người canh chừng, nếu giữa chừng dám tự ý đứng dậy, cứ đứng dậy một lần thì phạt thêm một canh giờ, cộng dồn vô hạn." Vương Cẩn Hòa chống cằm, nhìn Lý Lâm Giang với nụ cười như không cười.

Trong lòng Lý Lâm Hà lúc này chỉ có hai chữ, đó là "Xong rồi", tất cả mọi thứ đều triệt để xong rồi. "À đúng rồi, trước đó Tô Ngọc chỉ định cho các người một bài học, thông báo cho Vạn Phong, cứ làm theo mệnh lệnh ban đầu, khi nào bọn họ suy sụp thì dừng lại." "Vâng." Vương Cẩn Hòa ra lệnh xong thì đứng dậy định đến thư phòng.

Lý Lâm Hà vội lên tiếng: "Vương phi xin dừng bước." "Lý Lâm Hà, ngươi nên thấy may mắn vì những lời hắn nói Tô Ngọc không biết, nếu không thì không chỉ mất chút gia sản là giải quyết được đâu." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Lý Lâm Hà, ý bảo hắn nên biết điểm dừng.

Lý Lâm Hà im lặng không nói gì.

Quả thật, thủ đoạn của Vương Cẩn Hòa so với Tô Ngọc vẫn còn nhẹ nhàng hơn nhiều, nếu để Tô Ngọc ra tay, tan nhà nát cửa cũng là chuyện nhẹ. "Đa tạ Vương phi." Lý Lâm Hà cười khổ cảm tạ. "Nguyên Bảo, tiễn khách xong, sau này người nhà họ Lý đến thì không cần thông báo nữa.

Còn về Lý Lâm Giang, khi nào quỳ đủ thì cho người rời đi.

Người canh chừng hắn tìm chỗ nào khuất gió, đừng để bị cảm lạnh." Mặc dù đã vào xuân, nhưng thời tiết gần đây vẫn chưa tốt hẳn, gió bắc thổi có chút lạnh thấu xương.

Nguyên Bảo gật đầu: "Vương phi cứ đi làm việc đi, ở đây có con xử lý." Vương Cẩn Hòa rời đi, Nguyên Bảo liền cho người canh chừng Lý Lâm Giang.

Lúc đầu Lý Lâm Giang còn không phục, cuối cùng Nguyên Bảo trực tiếp điểm huyệt đối phương, khiến hắn muốn động cũng không động được. "Lý Lâm Giang, ngay cả thiếu gia cũng chưa từng nói một lời khó nghe nào với Vương phi của chúng ta, ngươi gan to thật, dám bảo Vương phi quỳ xuống xin lỗi." Nguyên Bảo nhìn Lý Lâm Giang, lạnh lùng nói.

Người này đúng là một tên ngốc, chuyện gì cũng dám làm. "Hơn nữa, một kẻ xuất thân từ gia đình thương nhân mà dám bảo Vương phi của một nước quỳ xuống xin lỗi, ngươi đây là miệt thị hoàng mệnh.

Chương 371

Nếu Vương phi nhẫn tâm hơn một chút, đem chuyện này bẩm báo Hoàng thượng, đây là tội chém đầu đấy." Lúc này Lý Lâm Giang mới bình tĩnh lại, sau lưng toát ra một tầng mồ hôi lạnh.

Sao hắn có thể nói những lời như vậy với Vương Cẩn Hòa?

Nguyên Bảo thấy Lý Lâm Giang dường như muốn nói gì đó, nhưng hoàn toàn không để ý, quay sang nói với người bên cạnh: "Canh chừng cẩn thận, đừng để xảy ra chuyện." Chỉ cần người không chết thì không phải là chuyện lớn.

Lúc Tô Ngọc trở về, thấy trong sân có một người đang quỳ, sắc mặt trắng bệch, thân thể cứng đờ, xem ra đã quỳ khá lâu.

Không thèm liếc mắt nhìn đối phương, Tô Ngọc đi thẳng.

Lý Lâm Giang muốn nói gì đó nhưng một lời cũng không thốt ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Ngọc rời đi.

Tô Ngọc tìm thấy Vương Cẩn Hòa trong phòng, đợi cho người mình ấm lên một chút mới bước tới ôm cô, nhẹ giọng nói: "Sao lại bắt hắn quỳ?" "Hắn thích bắt người khác quỳ xuống xin lỗi, em nghĩ nếu đã hắn đã thích như vậy, thì cứ để hắn quỳ thôi." Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ vô tội nhìn Tô Ngọc.

Là do người ta tự thích, không liên quan gì đến cô cả.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Em vui là được." Tối hôm đó, Lý lão gia tử đến tìm Tô Ngọc, nhưng anh không gặp, chỉ cho người đưa Lý Lâm Giang gần như sắp ngất xỉu ra giao cho ông ta.

Lý Lâm Hà thấy Lý Lâm Giang biến thành bộ dạng này, trong lòng vừa bất lực vừa không cảm thấy hắn có gì đáng thương. "Lâm Hà, thật sự không còn đường xoay chuyển sao?" Lý lão gia tử quay đầu nhìn Lý Lâm Hà hỏi.

Lý Lâm Hà không nói gì, chỉ nhìn cha mình.

Bộ dạng đó khiến Lý lão gia tử cười khổ một tiếng, ông ta đáng lẽ phải biết. "Chúng ta đi tìm con rể của con, nhờ nó giúp chúng ta." Nhà họ Lý không thể cứ thế mà mất đi được.

Nếu mất rồi, cả gia đình lớn nhà họ Lý biết phải làm sao? "Cha, vô ích thôi." Chuyện đã ầm ĩ đến mức này, anh không tin Tô Lang thật sự không biết.

Trước đây Lý Nghiên bị Tô Ngọc cho người đánh, ông ta đứng ngay bên cạnh cũng không cầu xin giúp Lý Nghiên, có thể thấy Tô Ngọc đã tức giận vì những chuyện nhà họ làm gần đây. "Cha, trước đây anh cả quá ngông cuồng, ngông cuồng đến mức muốn Ngọc Vương phi quỳ xuống xin lỗi hắn." Lý Lâm Hà cười khổ nói. "Đi thôi." Ngày hôm sau, Lý lão gia tử đến nhà họ Tô tìm Tô Lang.

Dù biết chuyện này hy vọng mong manh, ông ta vẫn muốn thử một lần. "Tô Lang, xin cậu hãy giúp nhà họ Lý." Lý lão gia tử vừa nhìn thấy Tô Lang đã lên tiếng.

Tô Lang nhíu mày nhìn Lý lão gia tử: "Nhạc phụ, đây là làm gì vậy?" "Ngọc Vương muốn ra tay với nhà họ Lý, tôi…" "Ta nhớ lúc đầu Tiểu Ngọc chỉ muốn phạt các người một chút, chỉ bắt các người lấy ra hơn một vạn lượng bạc, tại sao sự việc lại trở nên nghiêm trọng như vậy?" Tô Lang nhìn Lý lão gia tử, lạnh giọng hỏi.

Lý lão gia tử không nói gì.

Thực ra lúc Lý Lâm Giang làm vậy, ông ta cũng tán thành, thậm chí còn cảm thấy bọn họ là thân thích, Tô Ngọc chưa chắc đã làm đến mức đó.

Ai ngờ tâm lý may mắn này cuối cùng lại bị Tô Ngọc vả cho một cái đau điếng. "Tô Lang, chuyện này là lỗi của nhà chúng tôi, chúng tôi bằng lòng xin lỗi, chỉ hy vọng cậu có thể giúp chúng tôi nói vài lời tốt đẹp trước mặt Tô Ngọc." Lý lão gia tử nhìn Tô Lang, ngượng ngùng nói. "Chuyện này tôi không giúp được.

Lý Lâm Giang đã dám bảo Tiểu Hòa quỳ xuống xin lỗi thì phải trả giá cho việc đó.

Các người nên thấy may mắn vì Hoàng thượng không biết chuyện này." Tô Lang lạnh lùng nhìn họ, những lời nói ra khiến Lý lão gia tử tê dại da đầu.

Lý lão gia tử mặt mày trắng bệch nhìn Tô Lang: "Cậu là đại bá của Tô Ngọc…" "Đại bá thì sao?

Ngay cả ta khi thấy Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa cũng phải quỳ xuống hành lễ, tôn xưng một tiếng Vương gia và Vương phi.

Lý Nghiên và Lý Lâm Giang giỏi lắm." Tô Lang lạnh lùng nhìn Lý lão gia tử nói.

Lý Lâm Hà không nỡ nhìn Lý lão gia tử như vậy, anh ta nhìn Tô Lang nói: "Chúng tôi bằng lòng trả bất cứ giá nào." "Chuyện này các người đi tìm Tiểu Ngọc, tìm tôi vô ích." "Tô Lang…" "Nhạc phụ, chẳng lẽ ông không biết những chuyện Lý Lâm Giang đã làm sao?" Thấy Lý lão gia tử vẫn không chịu bỏ cuộc, Tô Lang lạnh lùng hỏi.

Lý lão gia tử lập tức im lặng.

Những chuyện Lý Lâm Giang và Lý Nghiên làm ông ta đều biết cả.

Ông ta cũng đã khuyên hai lần, sau đó thấy Tô Ngọc không hề hay biết gì, bèn mặc cho bọn họ làm những chuyện đó.

Nhìn bộ dạng im lặng của ông ta, Tô Lang còn gì mà không hiểu: "Ông thấy đấy, ông biết tất cả mọi chuyện, chỉ là không nói ra mà thôi." "Tôi…" "Chỉ cần ông kiềm chế Lý Lâm Giang một chút, sự việc cũng sẽ không đến nông nỗi này." Lý lão gia tử biết là mình đã sai, nhưng chuyện đã xảy ra rồi, bọn họ bằng lòng xin lỗi, bằng lòng trả giá cho những việc mình đã làm, chẳng lẽ còn chưa đủ sao? "Nếu các người đến thăm Lý Nghiên thì có thể đến viện của cô ấy, còn nếu đến để nói chuyện này thì không cần nữa." "Không cần nữa, nếu đã không thể giúp, vậy chúng tôi xin cáo từ." Nói xong ông ta quay người rời đi, lúc đi không thèm liếc nhìn Tô Lang một cái, cứ như thể người vừa cầu xin Tô Lang giúp đỡ không phải là bọn họ vậy.

Thị vệ bên cạnh Tô Lang nhíu mày nhìn Lý lão gia tử và những người khác rời đi, không vui nói: "Gia chủ, nhà họ Lý này cũng quá đáng quá rồi." "Để bọn họ tự tung tự tác lâu như vậy, cũng đến lúc phải dọn dẹp rồi." Tô Lang nhìn bóng lưng họ rời đi, khẽ cười nói.

Mấy năm nay, nhà họ Lý dựa vào thân phận của Lý Nghiên ở nhà họ Tô mà làm rất nhiều chuyện, ông vẫn luôn không nói gì, chính là chờ đợi ngày hôm nay. "Bên phu nhân…" "Cơ hội cho cô ta đã đủ nhiều rồi, nếu đã không biết điều thì cũng đừng trách ta không nể tình.

Tuy có Tiểu Ngọc ra tay, nhưng chuyện của chúng ta cũng đừng quên." Một hai năm gần đây, không biết vì nhà họ Lý hay vì lý do gì khác, Lý Nghiên đã thay đổi quá nhiều so với trước đây.

Bà ta bắt đầu khao khát quyền lực và địa vị, thậm chí không màng đến hạnh phúc của con cái, chỉ cần đạt được mục đích của mình thì có thể không từ thủ đoạn. "Chuyện ta bảo ngươi điều tra thế nào rồi?" Rốt cuộc là ai đã tiếp xúc với Lý Nghiên, khiến bà ta thay đổi lớn đến vậy. "Tạm thời vẫn chưa tra ra." "Vậy sao?" Tô Lang trầm tư, người tiếp xúc với Lý Nghiên lại có thể ẩn mình sâu đến thế sao? "Tiếp tục tra." "Vâng.

Gia chủ, chuyện này có cần báo cho Vương gia không?" Hắn có cảm giác những gì Vương gia nắm trong tay còn nhiều hơn họ tưởng, nếu để Vương gia ra tay có lẽ sẽ dễ tra ra hơn.

Tô Lang suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Hai năm nay ông luôn cảm thấy có người đang nhằm vào nhà họ Tô, nhưng hành động của đối phương không rõ ràng, khiến ông muốn tra cũng không tra được. "Ta đi tìm Tiểu Ngọc, bên này ngươi trông chừng một chút." "Vâng." Tô Ngọc thấy Tô Lang đến cũng không ngạc nhiên, bảo Nguyên Bảo rót trà cho ông: "Đại bá hôm nay sao có thời gian rảnh rỗi đến chơi với cháu vậy?" "Cháu xem đại bá có giống người có thời gian chơi với cháu không?" Đứa nhỏ này có biết nói chuyện không vậy?

Cái gì gọi là đến chơi với nó? "Vậy đại bá đến là vì chuyện nhà họ Lý?" Anh không cho rằng đại bá sẽ vì chuyện nhà họ Lý mà đến tìm mình.

Quả nhiên, Tô Lang cười lắc đầu: "Vừa phải vừa không.

Một hai năm nay Lý Nghiên thay đổi rất nhiều, thay đổi lớn nhất là bà ta nảy sinh hứng thú cực lớn với quyền lực và địa vị, thậm chí có thể hy sinh hạnh phúc của con cái.

Trước đây bà ta không phải người như vậy." Lý Nghiên trước đây là một người rất tốt, trong lòng chỉ có ông và hai đứa con, ngoài ra là làm những việc mình thích.

Nhưng Lý Nghiên bây giờ khiến ông cảm thấy vô cùng xa lạ, như thể chưa từng quen biết người này.

Chương 372

Hơn nữa, bà ta bắt đầu chống đối ông.

Đây là chuyện trước đây chưa từng xảy ra. "Còn một chuyện nữa, mấy năm gần đây dường như có người vẫn luôn nhắm vào nhà họ Tô, nhưng hành động của đối phương rất kín đáo khiến ta không thể ra tay.

Thông tin bên cháu hẳn là linh thông hơn ta, ta đến nói với cháu một tiếng, nếu thật sự có người ra tay với nhà chúng ta, thì không thể tha cho bọn họ." Tô Lang nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Đối với chuyện Tô Lang nói về Lý Nghiên, Tô Ngọc trước đây cũng từng nghi ngờ, nhưng sau đó có việc nên quên mất.

Bây giờ ông nhắc lại, Tô Ngọc mới nhớ ra chuyện này. "Đại bá, cháu nhớ đại bá mẫu bắt đầu thay đổi sau một lần đi ra ngoài trở về đúng không?" Tô Ngọc nhìn Tô Lang hỏi.

Tô Lang gật đầu: "Đúng là như vậy." "Đại bá, vị đại bá mẫu này ngoài những điều đó ra còn có điểm gì kỳ lạ nữa không?" "Điểm kỳ lạ ư?

Dần dần không còn thân thiết với ta nữa.

Trước đây bà ấy rất thích quấn lấy ta, lúc ta làm việc trong thư phòng thì bà ấy ngồi thêu thùa bên cạnh.

Ngoài ra, bà ấy dường như không còn thích San San nữa, nhưng trước đây không phải vậy." Hơn nữa bà ấy không thích để mình chạm vào.

Nhưng chuyện này ông tự biết là được, không cần thiết để Tô Ngọc biết. "Đại bá, ông có bao giờ nghĩ rằng vị đại bá mẫu này không còn là đại bá mẫu ngày xưa nữa không?" Tô Ngọc nhìn Tô Lang, hỏi từng chữ một.

Sắc mặt Tô Lang hơi thay đổi: "Ý cháu là đại bá mẫu của cháu rất có thể đã bị người ta tráo đổi?

Và người này có liên quan đến Lý Nghiên hiện tại?" "Ngoài khả năng này ra, không có cách nào giải thích được việc đại bá mẫu đột nhiên biến thành như vậy." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Có thể khiến một người đột nhiên tính tình đại biến, chỉ có thể nói là đã đổi thành người khác.

Còn về tại sao trước đây Tô Lang không nghi ngờ, đó là vì Lý Nghiên từng bị thương, bệnh một thời gian, nếu anh nhớ không lầm, lúc đó đại phu nói Lý Nghiên bị đập vào đầu nên tính tình mới thay đổi lớn. "Đại bá, bà ấy không phải bị đánh bị thương sao?

Ông đưa Vạn Cổ về xem thử cho bà ấy.

Nếu có đeo mặt nạ dịch dung, hoặc bị trúng độc, Vạn Cổ đều có thể nhìn ra.

Còn những chuyện khác, cháu sẽ cho người đi điều tra, có tin tức sẽ báo cho ông biết." "Được." Tô Ngọc gọi Vạn Cổ đến, bảo hắn đi cùng Tô Lang về.

Vạn Cổ theo Tô Lang về xem cho Lý Nghiên, không có dịch dung, cũng không có cổ trùng, thậm chí không trúng độc.

Chuyện này thật kỳ lạ.

Tô Lang đưa Vạn Cổ ra ngoài, đến thư phòng mới hỏi: "Thế nào?" "Không có bất kỳ dấu vết nào.

Bây giờ chỉ có thể đợi tin tức từ phía thiếu gia.

Gia chủ không cần lo lắng, chỉ cần thiếu gia ra tay, nhất định sẽ tra ra được mọi điều ông muốn biết." Vạn Cổ thấy bộ dạng kinh ngạc của Tô Lang, bèn lên tiếng nói.

Thực ra hắn có một suy nghĩ, nhưng trước đây chưa từng nghe nói nhà họ Lý có chuyện như vậy nên cũng không nói ra. "Được." Sau khi từ nhà họ Tô trở về, Vạn Cổ đến tìm Tô Ngọc.

Tô Ngọc đặt việc đang làm xuống, nhìn Vạn Cổ: "Vạn Cổ, sao rồi?" "Không có bất kỳ dấu vết nào, không phải cổ trùng trúng độc, cũng không phải dịch dung.

Tôi nghĩ chỉ có một khả năng, người này không phải Lý Nghiên thật, nhưng cô ta và Lý Nghiên thật là chị em song sinh." Suy đoán của Vạn Cổ khiến Tô Ngọc lập tức biến sắc, anh nhíu mày lo lắng nhìn Vạn Cổ: "Chuyện này trước đây chưa từng nghe đại bá mẫu nói qua, xem ra chỉ có thể điều tra mới biết được." Vì chuyện này, Tô Ngọc cho người điều tra nhà họ Lý.

Mất không ít công sức mới tra ra được chuyện năm đó của nhà họ Lý.

Lý Nghiên quả thật có một người em gái song sinh, nhưng năm đó lúc hai người ra đời, phu nhân nhà họ Lý đã cho người mang đi, cho rằng sinh đôi là điềm không lành, nên đã mang người em gái yếu ớt hơn đi.

Người em gái này vẫn luôn được nuôi ở trang tử, đến năm tám tuổi gặp được Lý Nghiên mới biết mình có một người chị gái.

Chị gái của cô ta gấm vóc lụa là, còn cô ta chỉ có thể ăn cơm canh đạm bạc.

Sự đối xử một trời một vực khiến em gái của Lý Nghiên có chút méo mó.

Sau này, nhờ sự giúp đỡ của Lý Nghiên, cô ta gả cho một người không tệ.

Còn về tại sao lúc này lại đột nhiên đổi chỗ cho Lý Nghiên, anh vẫn chưa tra ra.

Nhưng nếu Lý Nghiên này là giả, vậy Lý Nghiên thật đã đi đâu?

Từng câu hỏi nối tiếp nhau khiến Tô Ngọc khẽ nhíu mày.

Chuyện nhà họ Lý thật sự phức tạp, khiến anh cũng không biết phải nói gì. "Thiếu gia, chuyện này có cần báo cho gia chủ không?" Nguyên Bảo nhíu mày hỏi.

Tình cảm của gia chủ và phu nhân tốt như vậy, nếu biết Lý Nghiên bị người ta tráo đổi, không biết sẽ lo lắng đến mức nào. "Tạm thời không cần.

Cho người theo dõi Lý Nghiên giả này.

Nếu đại bá mẫu chưa chết, nhất định đã bị nhốt ở đâu đó.

Có kẻ giả mạo này ở đây, không lo không tìm được người thật." "Vâng." Sau đó Tô Ngọc không để ý đến chuyện này nữa, mà bắt đầu chuẩn bị cho việc ghi tên Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa vào gia phả.

Hôm đó, từ sáng sớm Tô Ngọc đã gọi hai mẹ con dậy.

Nhìn bộ dạng mơ màng của hai người, Tô Ngọc cảm thấy hiếm thấy. "Tô Ngọc, anh tốt nhất là có chuyện vô cùng quan trọng, nếu không em sẽ bắt anh ra ngủ ở thư phòng." Vương Cẩn Hòa bực bội nhìn Tô Ngọc.

Tối qua cô ngủ rất muộn, sáng nay lại bị Tô Ngọc gọi dậy sớm, khiến tâm trạng cô vô cùng không tốt.

Tô Ngọc đưa tay kéo Vương Cẩn Hòa dậy, cúi đầu hôn lên trán cô: "Tiểu Hòa, hôm nay là ngày em và Tiểu Bảo được ghi tên vào gia phả, chúng ta không thể đến muộn được." Vừa nghe đến hai chữ "gia phả", Vương Cẩn Hòa lập tức tỉnh táo, lo lắng hỏi Tô Ngọc: "Bây giờ có muộn quá không?" "Yên tâm đi, thời gian hoàn toàn kịp." Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hơi yên tâm, vội vàng đứng dậy rửa mặt, vừa làm vừa dặn dò Tô Ngọc: "Anh mau đi gọi Tiểu Bảo dậy đi." "Tiểu Bảo đã dậy từ nửa canh giờ trước rồi." Anh chỉ nghĩ hôm qua Vương Cẩn Hòa quá mệt nên mới không gọi cô dậy sớm.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái.

Hóa ra cô là người dậy muộn nhất, thật là.

Ba người thu dọn xong, còn chưa kịp ăn sáng đã đến nhà họ Tô.

Lúc đến nơi, nhà họ Tô vô cùng náo nhiệt, những người có thể về đều đã về.

Một số người chưa từng gặp Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo, sau khi nhìn thấy đều bắt đầu chúc mừng Tô Ngọc.

Chương 373

"Tô Ngọc, chúc mừng nhé, không chỉ có vợ mà còn có cả con trai, lại còn giống cậu như đúc." Tô Ngọc một tay ôm Tiểu Bảo, một tay khoác vai Vương Cẩn Hòa: "Đó là đương nhiên, nhưng chuyện này không ghen tị được đâu.

Các người có thể nhìn, còn những chuyện khác thì đừng nghĩ đến." "Nói cứ như ai không có con trai vậy." "Cậu ngay cả vợ còn chưa có." Tô Ngọc không chút khách khí nói, những lời nói ra khiến người đối diện nhìn nhau, đều rất muốn đánh Tô Ngọc.

Tô Ngọc cười tủm tỉm nhìn họ, tán gẫu với họ trước khi vào gia phả. "Đúng rồi Tô Ngọc, chuyện trước đây cậu nói chúng tôi đã làm rồi, hiệu quả thật sự rất tốt, hy vọng năm nay có thể tăng lợi nhuận gấp đôi." "Vậy là được rồi.

Nếu các cậu đã tìm ra cách kinh doanh, tôi cũng không nói nhiều nữa.

Còn sau này phải làm thế nào, chỉ có thể xem bản thân các cậu thôi.

Tôi rất ít khi về, cũng không thể cho các cậu ý kiến gì, sau này có chuyện gì không quyết định được thì cứ bàn bạc với nhau mà làm." Tô Ngọc nhìn mấy người nói.

Mấy người họ đều là những người trong nhà không thích đọc sách, chỉ thích kinh doanh.

Sau khi biết ý tưởng của họ, Tô Ngọc đã cho họ phương hướng, còn cho cả tiền, những việc còn lại đều không quản.

Bây giờ xem ra một hai năm nay họ làm cũng không tệ.

Một người trong số đó gãi đầu, ngượng ngùng nói: "So với cậu, chúng tôi vẫn còn kém quá." "Tôi chín tuổi bắt đầu tiếp xúc, mười tuổi bắt đầu một mình ra ngoài làm ăn, các cậu mà so được với tôi mới là lạ." Tô Ngọc bực bội nói.

Mấy người này nghĩ anh làm ăn từ nhỏ là làm cho có lệ sao? "Nói cũng đúng, chúng tôi không thể so sánh với kẻ biến thái như cậu được." Người này cũng quá đáng sợ rồi.

Chuyện gì đến tay anh dường như cũng trở nên vô cùng đơn giản, điều này cũng khiến họ cảm thấy có chút khó tin. "Thiếu gia, sắp đến giờ rồi." Lúc này Nguyên Bảo từ bên cạnh bước tới, nhỏ giọng nhắc nhở. "Đi gọi Tiểu Bảo qua đây." "Vâng." Nguyên Bảo rời đi không lâu sau đã quay lại, cậu ghé sát tai Tô Ngọc nhỏ giọng nói gì đó.

Tô Ngọc dùng sức, chiếc cốc trong tay cứ thế vỡ nát. "Tô Ngọc, sao vậy?

Tiểu Bảo đâu?

Sắp đến giờ rồi sao Tiểu Bảo vẫn chưa đến?" "Tôi đi tìm Tiểu Bảo." Tô Ngọc cười nói. "Được, anh bảo Tiểu Bảo mau qua đây, sắp không kịp giờ rồi." "Được, em cứ yên tâm, chuyện này anh sẽ xử lý tốt, đừng quá lo lắng." Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo và những người khác rời đi.

Đến một nơi không có người, Tô Ngọc mặt mày âm trầm hỏi: "Bên cạnh Tiểu Bảo có nhiều người canh giữ như vậy, sao lại mất tích được?" "Theo tin tức ám vệ truyền về, là tiểu thiếu gia tự mình đi theo người ta." Nguyên Bảo có chút đau đầu, tiểu thiếu gia này rốt cuộc muốn làm gì.

Tự mình đi theo người lạ, có nghĩ đến việc bọn họ sẽ rất lo lắng không?

Tô Ngọc đang định nói gì đó thì nghe thấy tiếng động trong bụi cây bên cạnh.

Quay đầu nhìn lại, thấy Tiểu Bảo trên đầu dính mấy chiếc lá, tóc tai bù xù chạy ra từ bụi cây. "Tiểu Bảo." Tô Ngọc nghiêm mặt nhìn Tiểu Bảo.

Lần này chuyện Tiểu Bảo làm có hơi quá đáng rồi.

Tiểu Bảo rụt cổ lại, cẩn thận nhìn Tô Ngọc: "Cha, con biết sai rồi." "Không có lần sau đâu.

Con nói cho cha biết tại sao lại đi theo người ta?" Tha cho Tiểu Bảo không có nghĩa là anh sẽ không hỏi gì cả. "Con thấy bọn họ ngốc quá đi mất.

Con là con trai của cha, cha lợi hại như vậy, bên cạnh con chắc chắn có người bảo vệ, thế mà bọn họ còn dám bắt cóc con.

Vì vậy con đi theo xem bọn họ định làm gì, kết quả phát hiện mấy người đó kém cỏi quá, chẳng có gì thú vị nên con chạy về luôn." Tiểu Bảo vẻ mặt chán ghét nói.

Tô Ngọc tức đến nghẹn lòng.

Anh bên này lo lắng muốn chết, kết quả Tiểu Bảo lại cảm thấy chuyện không có gì thú vị? "Tiểu Bảo…" "Cha, chuyện này có thể không nói cho mẹ biết được không?

Con lo mẹ biết sẽ lo lắng cho con." Tiểu Bảo đưa tay kéo áo Tô Ngọc, cẩn thận hỏi.

Thấy bộ dạng này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc bực bội nói: "Để mẹ con biết thì con cứ chờ mà không được đi đâu hết nhé.

Con nhìn bộ dạng bẩn thỉu của con đi." Tiểu Bảo vội vàng phủi phủi quần áo của mình, lấy lòng nhìn Tô Ngọc.

Bộ dạng cố tình lấy lòng này của Tiểu Bảo khiến Tô Ngọc cảm thấy có chút không nỡ nhìn. "Đi thôi, sắp đến giờ rồi." Lúc hai cha con quay về, Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị đi tìm người.

Khi nhìn thấy hai người, đặc biệt là bộ dạng bẩn thỉu của Tiểu Bảo, mí mắt Vương Cẩn Hòa giật giật, nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, con nói cho mẹ biết con đi đâu chơi vậy?" Cả người bẩn thỉu thế này hoàn toàn không giống như một người ưa sạch sẽ như Tiểu Bảo sẽ làm.

Tiểu Bảo cười hì hì, ngượng ngùng nói: "Con thấy trong vườn hoa bên kia có một con mèo trắng nhỏ nên con đi bắt nó." Đối với chuyện này, Tiểu Bảo không lừa Vương Cẩn Hòa, cậu quả thật thấy trong nhà có một con mèo trắng nhỏ rất đáng yêu.

Trong nhà có rất nhiều vật nuôi, nhưng Tiểu Bảo vẫn thích những con vật nhỏ có lông mềm mại này.

Là mẹ của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa tự nhiên biết sở thích của cậu, cũng không cảm thấy cậu làm vậy có gì không đúng.

Tiểu Bảo dù sao cũng mới năm tuổi, tò mò và yêu thích những thứ này là chuyện bình thường.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, không tiếng động hỏi: "Nói thật hết chứ?" Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh, chuyện nhìn thấy mèo trắng nhỏ quả thật là thật.

Thấy Tiểu Bảo không nói dối, Tô Ngọc mới không tiếp tục truy hỏi. "Cha, chúng ta có thể nuôi mèo con không?" "Nhà có bốn con chó, năm con gà biết nghe lời người, ba con dê, thế còn chưa đủ à?

À đúng rồi, còn có một đôi rùa lớn nhỏ nữa." Đã nhiều vật nuôi như vậy rồi mà đứa nhỏ này còn muốn nuôi mèo, ai đã chiều hư nó cái tật này vậy.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Cha, nhà chúng ta có nhiều vật nuôi vậy sao?

Có phải cha nói nhầm không?" "Con hỏi mẹ con đi." "Còn có Tật Phong và mấy con chim ưng đưa thư nữa." Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh lặng lẽ bổ sung.

Sau khi Tật Phong và đồng bọn xuất hiện trước mặt Tiểu Bảo, chỉ cần không phải lúc đưa thư, chúng nó đều thích đậu trên cây trong sân nghỉ ngơi, hoặc là chơi với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe hai người nói, có chút không phục: "Nhưng nhà chúng ta không có mèo." "Được rồi, đều nghe con.

Con nói nuôi gì chúng ta sẽ nuôi nấy, như vậy được chưa?" Tiểu Bảo ôm chân Tô Ngọc, vui vẻ gật đầu không ngừng.

Đến giờ, buổi lễ ghi tên vào gia phả được bắt đầu.

Vợ chồng Cố Tĩnh vội vàng đưa Trương Trí Lâm trở về vào phút chót.

Chương 374

Lúc về, Trương Trí Lâm còn ôm một cái hộp lớn, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Thấy Tiểu Bảo bắt đầu làm lễ, cậu bé liền không vui: “Mẹ ơi, chúng ta đến muộn rồi.” “Không muộn, chẳng phải vẫn chưa kết thúc sao?” Cố Tĩnh nghĩ đến việc trên đường đi, Tiểu Trí cứ không ngừng hối thúc, chỉ sợ họ không về kịp.

Tiểu Trí không để ý đến họ, ôm hộp chạy đến đứng ở cửa, đợi sau khi buổi lễ kết thúc liền là người đầu tiên chạy tới: “Tiểu Bảo, chúc mừng cậu.” Thấy Trương Trí Lâm đột nhiên xuất hiện trước mặt, Tiểu Bảo vui mừng khôn xiết: “Anh, sao bây giờ anh mới về?” Nói xong còn lườm vợ chồng Cố Tĩnh bên cạnh, đều là lỗi của họ, mang anh đi lâu như vậy.

Thấy Tiểu Bảo lườm mình, Trương Cần đi tới bên cạnh cậu bé, bế thốc cậu lên: “Nhóc con này, chúng ta là cha mẹ của anh con, đưa nó ra ngoài chơi một chuyến cũng không được à?

Đây là lý lẽ gì vậy?” “Mọi người đi lâu lắm.” Tiểu Bảo nói đầy lý lẽ.

Trương Cần giật giật khóe miệng nhìn Tiểu Bảo.

Vẻ mặt đầy lý lẽ của cậu bé khiến Trương Cần cũng không nỡ nói gì thêm.

“Được rồi, lần sau chúng ta đưa cả con đi cùng được không?” “Không cần, mọi người tự đi đi, để anh lại là được, con muốn ở cùng mẹ.” Tiểu Bảo không cần suy nghĩ đã từ chối thẳng thừng, không cho Trương Cần chút thể diện nào.

Trương Cẩn buồn cười lắc đầu, thấy Tiểu Bảo giãy giụa muốn xuống, ông liền đặt cậu bé xuống đất.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên hai người: “Chị Tĩnh, hai người về rồi, đừng để ý lời Tiểu Bảo nói.” “Không sao, đừng nói Tiểu Bảo, ngay cả Tiểu Trí đi ra ngoài với chúng ta cũng không vui.” Mỗi ngày trong đầu nó đều là Tiểu Bảo, người không biết còn tưởng nó với Tiểu Bảo là anh em ruột.

“Tình cảm của chúng tốt mà.” “Đúng rồi, người nhà họ Cố không đến nữa chứ?” Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa, không yên tâm hỏi.

“Hai người đều không ở đây, họ đến thì có ích gì?” Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Cố Tĩnh mới yên tâm.

Cô chỉ lo người nhà họ Cố đến tìm vợ chồng cô, gây thêm phiền phức không cần thiết cho họ.

“Qua hai ngày nữa chúng ta đi rồi, sau này phải phiền cô và Tô Ngọc.

Hai người định khi nào trở về?” Vợ chồng Cố Tĩnh vẫn luôn biết hai người Vương Cẩn Hòa sẽ không ở đây quá lâu.

“Gần đây vẫn còn việc chưa làm xong, đợi mọi chuyện kết thúc chúng tôi sẽ trở về.” Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

“Vậy thì tốt.” Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Cố Tĩnh yên tâm, ở kinh thành nhà họ Cố sẽ luôn nhòm ngó Tiểu Trí, chi bằng cứ trực tiếp rời đi.

Như vậy họ ở hai nơi khác nhau, nhà họ Cố dù có ý kiến, có suy nghĩ cũng chẳng làm gì được.

Sau khi Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo được ghi tên vào gia phả, vợ chồng Cố Tĩnh rời đi.

Trương Trí Lâm lại quay về những ngày cùng Tiểu Bảo đi đâu cũng có nhau, ngoài ra thì luyện võ trước mặt Tô Ngọc.

Rời đi lâu như vậy, cậu bé phải bù lại bài tập đã bỏ lỡ.

“Tiểu Hòa, hôm nay em đưa hai đứa trẻ ở nhà, đừng ra ngoài.” Sáng sớm hôm đó, Tô Ngọc vừa thức dậy đã nói với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, cau mày hỏi: “Tại sao?” “Hôm nay nhà họ Tạ bị xử trảm.” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Được.” Lần này người giám sát chém đầu là Tô Cửu, nhưng Tô Ngọc cũng đi, để đề phòng bất trắc.

Đồng thời, anh cũng mang theo Nguyên Bảo và Nguyên Húc.

Ngày hôm đó, những người từng bị nhà họ Tạ bắt đi làm phu mỏ lảo đảo bước tới, nhìn người nhà họ Tạ, một người đàn ông gầy như que củi không kìm được mà bật khóc.

Nếu không phải Hoàng thượng, không phải Ngọc Vương, sao những người như bọn họ có thể tiếp tục sống sót?

“Tạ Thẩm, nhà họ Tạ các người mất hết nhân tính, tàn hại bá tánh, đáng chết!” Có người thứ nhất thì có người thứ hai, mọi người bắt đầu lên án nhà họ Tạ.

Tạ Ương ngơ ngác nhìn mọi thứ trước mắt.

Cô ta vốn là đại tiểu thư nhà họ Tạ, đột nhiên lại biến thành thế này, mà người khiến gia đình cô ta tan cửa nát nhà lại chính là người cô ta đã thích bao nhiêu năm nay.

Tạ Ương nhìn đám bá tánh đông nghịt phía dưới, những người đó dường như hận nhà họ Tạ đến tận xương tủy.

Nhìn ánh mắt căm hận của họ, nếu không có binh lính ngăn cản, họ chỉ hận không thể xông lên giết chết nhà cô ta.

Tạ Ương lần đầu tiên thấy gia đình mình bị người ta khinh bỉ đến vậy.

Nhìn Tô Cửu, cô ta đột nhiên lên tiếng: “Tôi muốn gặp Tô Ngọc.” Tô Cửu nhìn Tạ Ương, lạnh nhạt nói: “Không cần thiết.” Tạ Ương tuy biết Tô Cửu sẽ từ chối, nhưng không ngờ lại dứt khoát đến vậy.

“Là hắn hại nhà họ Tạ thành ra thế này, tất cả đều là vì Tô Ngọc.” Tạ Ương giãy giụa nhìn Tô Cửu, trừng mắt giận dữ.

Nếu không phải Tô Ngọc nhiều chuyện, nhà họ Tạ sao có thể trở thành tù nhân?

Bá tánh xung quanh nghe lời Tạ Ương, bắt đầu bàn tán xôn xao: “Ai nói là vì Ngọc Vương?

Rõ ràng là vì chính các người, các người không làm những chuyện đó thì Ngọc Vương có tìm được chứng cứ không?” “Đúng vậy, nhà họ Tạ các người hại chết bao nhiêu bá tánh, không biết hối cải thì thôi, lại còn đổ lỗi cho Ngọc Vương.” Lời của bá tánh như những cây kim đâm vào tim Tạ Ương.

Tạ Ương nhìn những người mà trước đây cô ta chẳng thèm để vào mắt, bây giờ lại dám ngang nhiên nói chuyện với cô ta như vậy.

“Tô Cửu, tôi muốn gặp Tô Ngọc, không phải hắn muốn biết tại sao Cố Hề Nhược lại đối xử với Vương Cẩn Hòa như vậy sao?

Tôi có thể nói cho hắn biết.” Tạ Ương nhìn Tô Cửu đột nhiên lên tiếng.

Cô ta muốn sống, cô ta không muốn chết, chỉ cần có thể sống, bảo cô ta làm gì cũng được.

Cô ta còn trẻ, vẫn chưa sống đủ.

Tạ Thầm nghe lời Tạ Ương, thất vọng lắc đầu.

Rốt cuộc không phải là con cháu trai nhà họ Tạ, lại có thể nói ra những lời như vậy.

Đây là đang cầu xin Tô Ngọc tha mạng.

Lúc này, Nguyên Bảo bước ra nhìn Tô Cửu nói: "Đại nhân, sắp đến giờ rồi." Thấy Nguyên Bảo, Tạ Ương không ngừng giãy giụa: "Ngươi ở đây, có phải Tô Ngọc cũng ở đây không?

Kêu hắn ra đây, kêu hắn ra đây cho ta." Nhìn bộ dạng này của Tạ Ương, Nguyên Bảo cau mày, có chút không vui: "Tạ Ương, thiếu gia chúng ta nói rồi, chuyện của Cố Hề Nhược, ngài ấy không cần biết từ cô, cô không cần phải tốn công vô ích nữa." Thiếu gia và thiếu phu nhân biết hết mọi chuyện rồi, còn cần biết từ miệng Tạ Ương sao?

Tạ Ương còn muốn nói gì đó, Tạ Thầm bên cạnh đã lên tiếng: "Đủ rồi, đừng nói nữa." Nghe lời Tạ Thầm, Tạ Ương run rẩy toàn thân: "Gia gia, con không muốn chết, con muốn sống thật tốt." Tạ Thầm cau mày, vô cùng bất mãn với Tạ Ương: "Tạ Ương…" "Giờ Ngọ ba khắc đã đến, chém!" "Keng" một tiếng, một mũi tên bắn vào đại đao của đao phủ, khiến họ không thể ra tay.

Trong bóng tối, Tô Ngọc vung tay, người bên cạnh lập tức lao ra.

Xung quanh quả nhiên có thuộc hạ cũ của Tạ Thầm, bọn chúng lại dám đến cướp pháp trường, thật đúng là ngu xuẩn.

Tạ Thầm nhìn xung quanh, trong lòng có chút kích động.

Tuy nhiên, khi ông ta thấy Tô Ngọc dẫn người xuất hiện, chút kích động đó hoàn toàn biến mất.

Tô Ngọc xuất hiện có nghĩa là anh đã chuẩn bị mọi thứ, chỉ chờ đợi thời điểm này.

Thực lực của người bên cạnh Tô Ngọc không biết vì sao đã tăng lên rất nhiều, thuộc hạ cũ của ông ta chưa chắc đã là đối thủ.

Trong lúc căng thẳng, Tạ Thầm không ngừng nhìn về phía trận chiến, lòng vô cùng lo lắng.

Chương 375

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Tạ Thầm, nhìn dáng vẻ lo lắng của ông ta rồi đột nhiên cười lên: “Tạ Thầm, ông sớm đã biết họ sẽ đến, phải không?” “Xem ra trong Đại Lý Tự vẫn có kẻ ăn cây táo rào cây sung, vẫn phải dọn dẹp một phen mới được.” Tạ Thầm nhìn Tô Ngọc chằm chằm, trong lòng tràn ngập oán hận.

Nếu không phải Tô Ngọc, gia đình họ sao có thể ra nông nỗi này?

“Tô Ngọc, ngươi nghĩ ngươi giúp hắn thì có ích sao?

Huyền quốc sớm muộn gì cũng sẽ trở thành vật trong túi của người khác.” Tạ Thầm giãy giụa nói.

“Chuyện này không phiền ông lo lắng, không có những kẻ thông đồng với giặc bán nước như các người, chúng ta bảo vệ Huyền quốc vẫn rất dễ dàng.” Tô Ngọc không hề tức giận, ngược lại còn ung dung nói.

Tạ Ương từ lúc Tô Ngọc xuất hiện đã nhìn chằm chằm vào anh, bây giờ nghe Tô Ngọc nói vậy liền không ngừng giãy giụa, trong mắt đầy phẫn nộ: “Tô Ngọc, tại sao ngươi lại đối xử với nhà ta như vậy?” “Tại sao ư?

Bởi vì nhà họ Tạ đã làm ra chuyện gây tổn hại cho Huyền quốc.” Tạ Ương căn bản không tin đây là sự thật.

“Ngươi chắc chắn mới biết được những thứ này, ta nói có đúng không?

Vì Lăng Tiêu Thần xuất hiện, vì Vương Cẩn Hòa… nói cho cùng, ngươi vẫn là vì người đàn bà đó.” Vương Cẩn Hòa này rốt cuộc có gì tốt?

Khiến Tô Ngọc bất chấp tất cả như vậy?

Tô Ngọc nhìn Tạ Ương mà không phản bác, cho dù Tạ Ương biết thì đã sao?

“Nhà các người giỏi thật, muốn giúp địch quốc đem người có công với đất nước chúng ta, có ơn với bá tánh Huyền quốc đi cống nạp, mà còn là một người đã thành thân có con để đi hòa thân.” Tô Ngọc nhìn Tạ Ương, nói từng câu từng chữ, những lời nói ra khiến Tạ Ương hai mắt đỏ ngầu.

“Tiểu Hòa trồng ra lương thực năng suất cao tới một ngàn cân, năm nay còn sẽ ươm giống lương thực năng suất cao hơn, đây là phúc âm đối với bá tánh, còn các người thì sao?

Tiểu Hòa tổng cộng cung cấp cho triều đình mười tám vạn cân giống lúa, mà đám gia thần nhà các người đã làm gì?

Người ta đòi một trăm vạn lượng, bọn họ cũng không do dự mà nhượng lại, sao các người hào phóng thế?

Đồ là của các người chắc mà đã bắt đầu sắp xếp rồi.” Tô Ngọc kể lại chuyện trong yến tiệc trừ tịch.

Bá tánh đến tham dự tức giận không thôi.

Họ đang chờ triều đình phát giống lúa năm nay, kết quả nhà họ Tạ này lại muốn đem giống lúa thuộc về họ đi cho, còn muốn đem người trồng ra lương thực năng suất cao cho họ đi cống nạp?

“Giết bọn chúng!

Nhà họ Tạ quá đáng quá rồi, giúp vỗ béo địch quốc, làm suy yếu thực lực Huyền quốc, chuyện này rốt cuộc có lợi gì cho các người?” Bá tánh phẫn nộ nói.

Trong tiếng hô giết giận dữ của bá tánh, Nguyên Húc và những người khác đã bắt được hết thuộc hạ cũ của Tạ Thầm.

“Xem ra người của ông cũng không lợi hại đến thế.” Tô Ngọc nhìn Tạ Thầm, chế nhạo nói.

Tạ Thầm nhìn Tô Ngọc, không những không tức giận mà còn cười một cách kỳ quái: “Tô Ngọc, ta ở dưới đó chờ ngươi.” Tô Ngọc nhìn đao phủ bên cạnh, ra lệnh: “Hành hình đi.” “Vâng, Vương gia.” Những bá tánh vốn còn có chút không nỡ, sau khi biết nhà họ Tạ đã làm những gì, họ hận đến tận xương tủy, không chút đồng tình nào.

Tô Ngọc còn chưa kịp quay người đã nghe thấy tiếng xé gió.

Anh ngẩng đầu nhìn mũi tên đang bay về phía mình, nghĩ đến lời Tạ Thầm vừa nói, anh khẽ cười một tiếng, giơ tay bắt lấy mũi tên đó, rồi đánh bay mũi tên tiếp theo.

“Thiếu gia, để tôi đi.” “Không cần, đã có người đi rồi.” Lúc Nguyên Bảo và những người khác đối phó với thuộc hạ cũ của Tạ Thầm, anh đã phát hiện tay cung thủ của Tạ Thầm không có ở đó.

Anh còn đang nghĩ người đó đã đi đâu, không ngờ lại được Tạ Thầm sắp xếp đến ám sát mình.

Tạ Thầm vốn tưởng rằng trước khi chết có thể thấy cảnh Tô Ngọc máu tươi đầm đìa.

Nhưng ông ta không ngờ Tô Ngọc lại lợi hại đến vậy.

Nghiến răng nhìn Tô Ngọc, Tạ Thầm gầm lên giận dữ: “Ông trời bất công!” Tô Ngọc quay người đi xuống.

Sau khi anh rời đi, đao phủ lập tức ra tay, để phòng có thêm bất trắc gì xảy ra.

Tạ Ương lúc chết vẫn không cam lòng nhìn Tô Ngọc.

Bao nhiêu năm nay cô ta luôn theo đuổi anh, đến lúc chết mới phát hiện người đàn ông này thực ra lạnh lùng đến tận xương tủy.

Chỉ cần là người anh không thích, anh có thể lạnh lùng đến mức như muốn đóng băng người đó.

Tạ Ương chết rồi, Tô Ngọc không có chút suy nghĩ nào, và lúc này tay cung thủ của nhà họ Tạ cũng đã bị Nguyên Lâm tìm thấy.

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của đối phương, Tô Ngọc cười nói: “Tiễn thuật của ngươi quả thật rất lợi hại, nhưng ngươi vẫn còn quá yếu.” “Vậy sao?

Tô Ngọc, ngươi nói xem bây giờ ngươi trở về có thấy cảnh vợ con ngươi nằm trong vũng máu không?

Ta không giết được ngươi, chỉ cần người khác có thể giết vợ con ngươi là đủ rồi.” Đối phương nhìn Tô Ngọc cười ha hả.

Tuy nhiên, Tô Ngọc không hề tức giận, thậm chí còn chẳng có chút lo lắng nào, chỉ nhìn người đang cười không ngớt.

Tô Ngọc nhìn đối phương: “Cười đủ chưa?

Ngươi nghĩ rằng khi biết các ngươi định cướp pháp trường, ta sẽ không phái người bảo vệ vợ con ta sao?

Người mà ngươi tin tưởng bây giờ chắc đã xuống dưới địa phủ chờ ngươi rồi.” Những ám vệ từng đi rèn luyện cùng anh, hôm nay Tô Ngọc đều sắp xếp ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa và con trai.

Bọn chúng muốn động đến mẹ con Vương Cẩn Hòa, đừng có mơ.

Quả nhiên, Nguyên Húc rất nhanh xuất hiện với người đầy mùi máu tanh: “Thiếu gia, quả nhiên như người nói, bọn chúng định ra tay với thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia, người chúng ta đã xử lý sạch sẽ rồi.” “Ừm, Tiểu Bảo và họ có bị dọa sợ không?” Tô Ngọc bây giờ lo lắng nhất là chuyện này.

Nguyên Húc khẽ lắc đầu: “Thiếu gia yên tâm, tiểu thiếu gia không những không bị dọa sợ mà còn nói sau này muốn chăm chỉ luyện võ với người để có thể bảo vệ thiếu phu nhân.” Tiểu Bảo và Tô Ngọc thực sự như được đúc từ một khuôn, bất kể là ngoại hình hay tính cách đều giống nhau như vậy.

“Vậy thì tốt, ở đây không còn chuyện gì nữa, đại ca có thể phụ trách, chúng ta đi thôi, về nhà.” “Vâng.” Tô Ngọc về đến nhà liền thấy Vương Cẩn Hòa đang ngồi đó chờ anh.

“Anh về rồi.” Tô Ngọc đi tới, nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút lo lắng hỏi: “Tiểu Hòa, em không sao chứ?” “Yên tâm đi, em không yếu đuối đến vậy.

Bên pháp trường có phải đã xảy ra chuyện không?” Bên cô còn xảy ra chuyện, huống chi là bên pháp trường.

“Thuộc hạ cũ của Tạ Thầm cướp pháp trường, nhưng đã bị chúng ta chặn lại rồi, bây giờ không sao rồi.” Tô Ngọc không kể cho Vương Cẩn Hòa chuyện bọn chúng muốn giết anh.

Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tô Ngọc khẽ nói: “Không sao là tốt rồi, như vậy em cũng yên tâm.” “Phu quân của em lợi hại lắm, đừng lo.” “Đợi sau khi chuyện bên phía bác cả kết thúc, chúng ta có thể trở về rồi.

Lúc này về liệu có kịp gieo trồng không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi, lo lắng sẽ gây phiền phức cho cô.

Chuyện ươm giống cũng sẽ bị trì hoãn vì việc này.

“Sẽ không bị trì hoãn, nhưng bên bác cả có chuyện gì vậy?” Trước đây không nghe nói bên Tô Lãng có chuyện gì?

Tô Ngọc kể lại chuyện của Lý Nghiên cho Vương Cẩn Hòa nghe.

“Như vậy chẳng phải bác cả…” “Ừm, hy vọng bác gái thật vẫn còn sống, nếu không bác cả không biết sẽ thế nào.” Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

“Lúc đó không phát hiện ra sao?” “Đại phu nói là vì bị thương nên tính tình thay đổi lớn, cũng không ai nghi ngờ điều này, ai mà biết cuối cùng lại thành ra thế này?” Tô Ngọc đối với chuyện này cũng vô cùng bất lực.

Chương 376

Vương Cẩn Hòa nghĩ lại cũng thấy đúng là như vậy, nhưng bây giờ chỉ lo Lý Nghiên sau khi được tìm thấy sẽ oán hận bác cả.

“Tô Ngọc, anh nói xem nếu bác gái thật sự còn sống và được tìm thấy, bà ấy có oán hận bác cả không?” Vương Cẩn Hòa bây giờ lo lắng chuyện này.

“Chắc là có thể, thân là chồng mà lại không biết vợ mình sớm đã bị người khác thay thế.” Chuyện này dù là ai cũng sẽ không vui.

Vương Cẩn Hòa nghĩ lại cũng thấy vậy: “Anh nói đúng, nhưng bác cả cũng là người bị hại, hy vọng đến lúc đó hai người có thể hòa thuận.” “Sẽ ổn thôi, yên tâm đi.” Ở một nơi khác, Lý Nhạn sau khi bị đánh vẫn luôn căm hận Tô Lãng.

Đợi vết thương đỡ hơn một chút, cô ta một mình rời khỏi nhà họ Tô, đến một nơi khác.

Lý Nhạn đến một sân viện không mấy nổi bật, bên trong có hai bà vú già, thấy cô ta đến, ánh mắt họ khẽ lóe lên: “Phu nhân, người đến rồi.” “Người đâu?” “Ở dưới đó.” Lý Nhạn không để ý đến hai bà vú già, trực tiếp đi xuống dưới.

Nhìn người bị nhốt, trong mắt Lý Nhạn đầy tức giận, bị nhốt lâu như vậy mà bà ta vẫn giữ được dáng vẻ như hiện tại.

Điều này khiến Lý Nhạn vô cùng tức tối.

Cô ta đã dùng đủ mọi cách để sỉ nhục người phụ nữ này, nhưng bà ta vẫn luôn có vẻ mặt lạnh nhạt, như thể không quan tâm đến bất cứ chuyện gì.

Ngay cả khi cô ta nhắc đến hai đứa con của bà ta, bà ta cũng không hề để tâm.

Dường như mọi thứ đối với bà ta đã không còn quan trọng nữa.

“Ta thật ghét cái bộ dạng này của ngươi.” Người bị nhốt quay đầu nhìn Lý Nhạn, đột nhiên cười lên: “Xem ra ngươi đã bị phu quân nghi ngờ rồi.” “Ngươi câm miệng cho ta, ngươi nghĩ ta thật sự không dám làm gì ngươi sao?” Lý Nhạn tức giận nói.

Mấy năm nay, mặc dù cô ta cố tình xa lánh Tô Lãng, nhưng Tô Lãng chưa bao giờ chạm vào cô ta.

Mỗi khi hai người ở cùng nhau, cuối cùng Tô Lãng đều trực tiếp rời đi, chưa bao giờ nghỉ lại trong sân của cô ta.

Một hai lần cô ta còn tự nhủ đó là ngoài ý muốn, lâu dần cô ta bắt đầu oán hận Tô Lãng, muốn hủy hoại hai đứa con xuất sắc của ông.

Tuy nhiên cô ta đã thất bại, hai đứa con của họ đều đã lớn, mà Tô Lãng cũng bảo vệ hai đứa trẻ đó, không chút lơ là.

Lần này vốn tưởng có thể hủy hoại Tô San, ai ngờ Tô San lại đi mách lẻo với Tô Lãng.

Nếu không phải con nha đầu chết tiệt Tô San đó, sao cô ta lại bị đánh?

“Lý Nhạn, ở đây cô đơn lắm phải không?

Yên tâm, rất nhanh sẽ có người đến bầu bạn với ngươi.

Ta lại muốn xem đến lúc đó dù ngươi xuất hiện trước mặt Tô Lãng, liệu chàng có còn bảo vệ ngươi như báu vật không.” Cùng là con gái nhà họ Lý, dựa vào đâu mà Lý Nghiên được gả cho thiếu chủ nhà họ Tô, còn cô ta chỉ có thể gả vào nhà thương gia?

Mà người đó cưới cô ta lại là vì yêu Lý Nghiên mà không được.

Cho nên mới cưới cô em gái song sinh này làm người thay thế.

Mỗi lần nghe phu quân của mình gọi tên người phụ nữ khác, ai có thể hiểu được sự căm hận trong lòng cô ta.

“Lý Nhạn, ngươi sẽ không được như ý đâu.” Lý Nghiên nhìn người bên ngoài.

Không ai được phép sỉ nhục bà.

Nếu Lý Nhạn dám làm vậy, bà dám chết ngay tại đây, chỉ là không thể gặp lại con và phu quân khiến bà có chút tiếc nuối.

“Lý Nghiên, ngươi cứ chờ đấy, rất nhanh thôi ngươi sẽ trở thành một người đàn bà ai cũng có thể có được, ta muốn Tô Lãng phải đau khổ mới có thể giải mối hận trong lòng ta.” Bên ngoài, một bóng người lặng lẽ rời đi, rất nhanh đã đến nhà Tô Ngọc: “Thiếu gia, tìm được người rồi.” “Ở đâu?” Tô Ngọc nhìn ám vệ mình phái đi giám sát Lý Nhạn.

“Ở một ngôi nhà cũ phía đông thành.

Chúng ta phải cứu người ra càng sớm càng tốt, vì trước đó gia chủ không cầu xin cho cô ta, nên cô ta bây giờ hận gia chủ, muốn trả thù tất cả lên người vị kia.” “Ta biết rồi, đi thôi.

Nguyên Bảo, ngươi đi thông báo cho bác cả họ qua đây.” “Vâng.” Khi Tô Ngọc cùng ám vệ đến nơi, Lý Nhạn đã rời đi, chỉ có hai bà vú già ở đó.

Thấy Tô Ngọc dẫn người vào, hai bà vú già đều sợ hãi.

“Các người là ai?” “Ta không tìm các ngươi, biết điều thì tránh ra.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai bà vú già.

“Các người đến vì vị phu nhân kia phải không?

Chúng tôi dẫn các người đi, chỉ hy vọng sau này các người có thể tha cho chúng tôi.” Vị phu nhân đó rất tốt, họ cũng không nỡ nhìn bà ấy như vậy.

Trước đây không dám giúp đỡ cũng là vì lo bị Lý Nhạn trả thù, họ còn có gia đình, không dám mạo hiểm.

Bây giờ người nhà của bà ấy đã tìm đến, họ cũng không còn gánh nặng tâm lý nào.

"Được." Tô Ngọc cùng hai bà vú già đi tìm Lý Nghiên.

Khi nhìn thấy Lý Nghiên bị nhốt, Tô Ngọc liếc nhìn ám vệ bên cạnh: "Mở ra." Lý Nghiên đang tựa vào tường nhắm mắt dưỡng thần, vốn tưởng là Lý Nhạn quay lại, nhưng khi nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa có chút xa lạ này, bà liền quay phắt lại.

Nhìn thấy Tô Ngọc xuất hiện ở đây, trong mắt Lý Nghiên đầy kinh ngạc: "Tiểu Ngọc, sao con lại đến đây?" Tô Ngọc là do bà cùng Tô Tích nuôi lớn, bà tự nhiên nhận ra người trước mắt là ai.

"Bác gái, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, chúng ta đi trước đã." Tô Ngọc nhìn Lý Nghiên nói.

"Được." Nếu là người khác, có thể bà sẽ nghi ngờ, nhưng người này là đứa trẻ bà nhìn nó lớn lên từ nhỏ, chăm sóc nó trưởng thành, bà tin nó.

Bị nhốt trong thời gian dài, nếu không có hai bà vú già âm thầm chăm sóc, không biết bây giờ bà sẽ ra sao.

Thấy Lý Nghiên đứng không vững, Tô Ngọc đi tới cõng bà lên rồi đưa ra ngoài.

Khi anh đưa bà ra ngoài, Lý Nghiên theo phản xạ nhắm mắt lại, có chút không chịu nổi ánh nắng chói chang này.

"Bác gái, bác cứ nhắm mắt trước đi, đừng mở ra, đợi về rồi hãy nói." Bị nhốt trong nơi tối tăm lâu ngày, đột nhiên nhìn thấy ánh nắng sẽ rất hại cho mắt.

“Được.” Tô Ngọc đưa cho hai bà vú già mỗi người một tờ ngân phiếu năm trăm lượng: “Đừng lấy thứ gì khác, đi thẳng đi.” “Được.” Hai người đi lấy đồ quý giá của mình rồi rời đi.

Lúc đi, họ còn có chút không yên tâm nhìn Lý Nghiên một cái: “Phu nhân, chúng tôi đi đây, người bảo trọng.” “Các vị cũng bảo trọng.” Đợi người rời đi, Tô Ngọc cũng đưa Lý Nghiên chuẩn bị trở về.

Vừa đi ra ngoài đã thấy Lý Nhạn dẫn theo mấy người đàn ông bẩn thỉu, xấu xí đến.

Khi Lý Nhạn thấy người Tô Ngọc đang cõng trên lưng, lửa giận bùng lên: “Tô Ngọc, ngươi dám phá hỏng chuyện tốt của ta.” “Chỉ là một kẻ mạo danh mà thôi.” Mấy người đàn ông bên cạnh Lý Nhạn dù có to gan đến đâu cũng nhận ra Tô Ngọc là ai.

“Vương gia, chúng tôi không làm gì cả, là cô ta bảo chúng tôi đến.” Một người trong số họ run rẩy chỉ tay vào Lý Nhạn nói.

Lý Nhạn nghe đối phương bán đứng mình dễ dàng như vậy: “Đồ vô dụng.” Nhìn Lý Nghiên đang được Tô Ngọc cõng trên lưng, Lý Nhạn trong lòng có chút thất vọng, đồng thời cũng có chút oán hận Tô Ngọc, không ngờ họ lại tìm đến nhanh như vậy.

Tô Ngọc rốt cuộc làm sao tìm được họ?

“Tại sao ngươi lại tìm được đến đây?

Ngươi đã bắt đầu nghi ngờ ta rồi, vậy Tô Lãng…” Sắc mặt Lý Nhạn khẽ thay đổi, Tô Lãng có lẽ nào cũng đã nghi ngờ cô ta?

“Có những chuyện là do bác cả nói cho ta biết.” “Đi thôi.” Tô Ngọc nhìn Lý Nhạn nói.

Chương 377

Người này phải để bác cả xử lý, anh không cần quan tâm.

Lý Nhạn sao có thể ngoan ngoãn đi theo Tô Ngọc về?

Cô ta biết chuyện mình làm bị Tô Lãng phát hiện chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngay khi Lý Nhạn quay người định chạy, ám vệ của Tô Ngọc đã chặn trước mặt cô ta, khiến cô ta không có cơ hội trốn thoát.

“Dẫn đi.” Tô Ngọc đưa Lý Nghiên trở về, lúc đến nơi thì Tô Lãng và mọi người cũng đã tới.

Nhìn thấy người Tô Ngọc đang cõng, tay Tô Lãng khẽ run rẩy: “Tiểu Ngọc…” “Bác cả, đây mới là bác gái, đã bị Lý Nhạn nhốt lại.

Người đàn bà kia và bác gái là chị em song sinh ruột.” Tô Ngọc giải thích mối quan hệ của hai người.

Tô San nhìn người được Tô Ngọc đặt xuống, cảm giác đó lại quay trở lại.

Năm đó sau khi mẹ bị thương trở về, cô không thích người mẹ này, sau đó bà ta lại làm một số chuyện khiến người ta không thích, sự chán ghét đó càng thêm rõ rệt.

Bây giờ nhìn thấy người Tô Ngọc đưa về, cảm giác thân thiết đó lập tức quay trở lại.

“Mẹ…” Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Người này không phải mẹ cô sao?

Mẹ của cô bị người đàn bà này nhốt lại?

Nghĩ đến việc mẹ bị nhốt lâu như vậy mà họ lại không biết gì, trong lòng cô có chút tự trách.

Cô đi tới đỡ Lý Nghiên, nhìn cơ thể suy nhược và sắc mặt trắng bệch bất thường của bà, trong lòng đau đớn khôn xiết.

“Mẹ, mẹ không sao chứ?

Đều là lỗi của chúng con, nếu chúng con phát hiện sớm hơn thì mẹ đã không phải chịu uất ức rồi.” Lý Nghiên từ từ mở mắt nhìn con gái mình.

Lý Nhạn từng nói với bà rằng con gái rất thích cô ta, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Tô Lãng đi đến bên cạnh Lý Nghiên, giơ tay định chạm vào mặt bà, cuối cùng lại thất bại buông xuống: “Nghiên Nghiên, xin lỗi em.” Lý Nghiên nhìn dáng vẻ tự trách của Tô Lãng, cười lắc đầu: “Em luôn tin rằng chàng và con trai nhất định sẽ đến cứu em.” Mặc dù người đến không phải con trai cũng không phải phu quân của mình, nhưng lại là đứa cháu mà bà nuôi lớn từ nhỏ.

Hơn nữa Tiểu Ngọc cũng đã nói, chàng sớm đã bắt đầu nghi ngờ Lý Nhạn, đối với bà như vậy là đủ rồi.

“Nghiên Nghiên.” Tô Lãng đưa tay ôm lấy Lý Nghiên, trong lòng vô cùng may mắn vì đã tìm lại được người mình yêu.

“Tiểu Ngọc, người này ta giao cho con.

Có tin tức gì cứ trực tiếp nói với ta, cô ta chắc hẳn biết một số thông tin chúng ta muốn.” Bây giờ ông chỉ muốn đưa Lý Nghiên về nhà, còn người đàn bà Lý Nhạn này, để Tiểu Ngọc ra tay là thích hợp hơn.

“Tiểu Ngọc, con cho ta mượn Vạn Cổ một chút, để cậu ấy xem bệnh cho bác gái của con.” “Vâng.” Tiễn gia đình họ đi rồi, Tô Ngọc mới nhìn Lý Nhạn: “Nói đi, là ai giúp ngươi bắt cóc và giam cầm Lý

Nghiên.” Lý Nhạn nhìn Tô Ngọc, ngược lại không còn sợ hãi nữa: “Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?” Cô ta vốn tưởng rằng chung sống bao nhiêu năm, ít nhất Tô Lãng cũng có tình cảm với mình, nhưng hôm nay cô ta mới phát hiện mình quá ngây thơ.

Cả gia đình họ đều là loại người này, bây giờ còn muốn moi thông tin từ miệng cô ta sao?

Bọn họ đừng có mơ.

Nhìn vẻ mặt cố chấp của Lý Nhạn, Tô Ngọc khẽ cười: “Đưa người xuống, đợi Vạn Cổ trở về rồi nói.” Không muốn nói là chuyện đơn giản, đợi Vạn Cổ trở về, muốn hỏi vấn đề gì đều sẽ biết.

Vạn Cổ đến tối mới trở về.

Sau khi anh ta trở về, Tô Ngọc liền cho người đưa Lý Nhạn đến: “Vạn Cổ, cô ta không muốn nói.” “Giao cho tôi.” Vạn Cổ vừa ra tay, Lý Nhạn đã đau đớn không muốn sống, chỉ có thể van xin tha cho mình.

“Tôi nói, anh muốn biết gì tôi đều nói cho anh.” Lý Nhạn thật sự không chịu nổi nữa, thật sự quá đau khổ.

Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ gật đầu, Vạn Cổ giúp Lý Nhạn giảm bớt đau đớn.

“Là…” Ngay khi Lý Nhạn định nói, một mũi phi tiêu đã cắm vào sau gáy cô ta.

Người đó đột nhiên trợn to hai mắt, quay đầu nhìn về phía sau, cô ta làm ra chuyện đó cuối cùng lại nhận được một kết cục như vậy.

Tô Ngọc nhìn Lý Nhạn đã chết, trong mắt bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Anh rất ghét cái cảm giác đến phút chót lại bị người khác phá đám

này.

“Đuổi theo.” Nguyên Húc dẫn người đuổi theo, khoảng nửa canh giờ sau mới trở về.

“Thiếu gia, mất dấu rồi, nhưng xem thân hình của đối phương không giống người Huyền quốc.” Hơn nữa thân thủ của đối phương rất tốt.

Để giết một người phụ nữ, đối phương lại không tiếc lộ diện để bịt miệng.

“Xem ra là người của nước khác.” Nguyên Bảo cau mày nói.

Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc, thấy sắc mặt anh khó coi nhưng không nói gì, do dự một lúc rồi hỏi: “Thiếu gia, người nói có phải là người của Tề Minh không?” Nói ra lời này, Vạn Cổ có chút cẩn thận, sợ làm Tô Ngọc không vui.

“Đối với ta không cần phải cẩn thận như vậy, bộ dạng cẩn thận của các ngươi khiến chính ta cũng thấy không thoải mái.” Tô Ngọc bực bội nói.

Sớm đã biết Tề Minh là loại người gì, anh sao có thể có chuyện gì được?

Vạn Cổ có chút xấu hổ nhìn Tô Ngọc: “Tôi… tôi không phải là lo cho người sao?” Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của Vạn Cổ, buồn cười lắc đầu: “Ta không sao, nhưng các ngươi nói là Tề Minh, khả năng quả thật rất lớn.” Cúi đầu nhìn Lý Nhạn trên mặt đất, xem ra người này thật sự biết rất nhiều.

“Thiếu gia, người có nghĩ qua nguyên nhân Lý Nhạn bị bịt miệng có lẽ không phải vì biết quá nhiều, mà là vì cô ta đã nhìn thấy mặt của đối phương không?” Đối phương đã muốn giữ bí mật của mình, chắc chắn sẽ không dễ dàng lộ diện.

Nếu Lý Nhạn bị bịt miệng vì đã nhìn thấy đối phương, như vậy cũng có thể giải thích được.

“Ừm, nói cũng đúng.

Nguyên Bảo, cho người tiếp tục điều tra, đúng rồi, bên kia nhớ cho người ‘chiêu đãi’ Tề Minh thật tốt.” Dám gây sự với anh, thì đừng trách anh trực tiếp đáp trả.

“Vâng.” Bị người khác đột nhiên phá đám, Tô Ngọc rất không vui, trong lòng nén một cục tức, ngay cả người bên cạnh làm việc cũng cẩn thận, sợ chọc giận Tô Ngọc cuối cùng lại trút giận lên người họ.

“Đem người đi chôn đi.” Kinh thành này xem ra cũng không yên ổn như vậy, xem ra phải dọn dẹp một phen đám tay trong của các quốc gia khác rồi.

“Nguyên Bảo, xử lý xong thì chuẩn bị, chúng ta trở về.” Manh mối bên Lý Nhạn đã đứt, họ cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại kinh thành.

Nhà họ Cố, nhà họ Dư, và cả Tề Minh ở tận Tề quốc xa xôi, những chuyện này sau này anh sẽ từ từ tính sổ với họ.

Còn có nhà họ Khanh Vũ Không, trước đây bà ta chạy đến trước mặt Tiểu Hòa nói bậy bạ, anh còn chưa xử lý bà ta đâu.

Sau khi Tô Ngọc sắp xếp xong xuôi mọi việc mới đi tìm Vương Cẩn Hòa, nói với cô về chuyện chuẩn bị trở về.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đang chơi bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Bảo, chúng ta chuẩn bị về rồi, con có vui không?" "Vui ạ, cha ơi, em Hoằng Nghị và chị Trường Lạc có đi cùng chúng ta không?" Tiểu Bảo nhìn thẳng vào Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Có chứ." Dù bây giờ nhà họ Tạ đã không còn, Hoằng Nghị cũng đã hoàn toàn an toàn, nhưng với tư cách là một trữ quân, cậu bé vẫn cần phải có dáng vẻ cần có.

Cậu bé vẫn phải đi theo anh để học hỏi.

Chương 378

"Vậy thì tốt quá." Nếu Hoằng Nghị không có ở đây, cậu sẽ thiếu đi rất nhiều niềm vui.

Không ai hiểu con bằng cha, nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bảo, sao Tô Ngọc lại không hiểu ý của cậu bé chứ?

Anh đưa tay xoa đầu con trai, bất đắc dĩ nói: "Đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bắt nạt Hoằng Nghị." "Cha ơi, cụ cố nói con giống cha, lúc nhỏ cha cũng làm không ít chuyện như vậy." Tiểu Bảo không chút khách khí phản bác.

Ngay cả Tô Ngọc lúc này cũng không nhịn được mà cảm thán: "Con cũng không cần phải cái gì cũng giống cha đâu." "Cha, con lại thấy rất tốt, như vậy người khác chắc chắn sẽ biết chúng ta là hai cha con." Tiểu Bảo nói xong còn đắc ý nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, không biết có nên nhắc nhở cậu bé rằng, chỉ với khuôn mặt của hai cha con họ, có lẽ người khác cũng sẽ không nhận nhầm.

Vương Cẩn Hòa đợi họ nói xong mới lên tiếng: "Trước đây không phải anh nói còn có chuyện của đại bá cần làm sao?

Bây giờ đi rồi, chuyện của đại bá phải làm thế nào?" "Tiểu Trí, con dẫn em đi thu dọn những thứ hai đứa muốn mang đi đi." Tô Ngọc không trả lời Vương Cẩn Hòa mà bảo hai đứa trẻ đi thu dọn đồ đạc của mình. "Vâng ạ." Sau khi hai đứa trẻ đi rồi, Tô Ngọc mới cau mày nói: "Lý Nghiên đã bị người ta diệt khẩu, mọi manh mối đều đứt hết." "Trong lòng anh đã có người bị tình nghi rồi?" "Người truy đuổi nói, thân hình của đối phương không giống người Huyền quốc, có lẽ đối phương biết những điều này nên mới nhất định phải giết Lý Nghiên."

Tô Ngọc giải thích đơn giản cho Vương Cẩn Hòa.

Sắc mặt Vương Cẩn Hòa càng nghe càng khó coi. "Ý anh là nghi ngờ Tề Minh?" "Ừm, nếu là người khác bị ta biết được, ta sẽ chỉ xử lý người đó.

Nhưng nếu là Tề Minh, ta vẫn có chút không thể chấp nhận được.

Chắc hẳn Tề Minh biết điều này nên mới ra tay." Cứ tưởng làm vậy là có thể che giấu thân phận của mình, thật là nực cười.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, chỉ nhìn Tô Ngọc.

Bề ngoài anh có vẻ thực sự không để tâm đến những chuyện này, nhưng khi cô nhìn kỹ, vẫn có thể thấy được vẻ tự giễu và bất đắc dĩ trong mắt anh. "Tiểu Hòa, sau này chúng ta có thể sẽ gặp lại Tề Minh, em có sợ không?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra một lúc: "Không sợ, thân phận hắn cao quý thì sao chứ?

Chúng ta cũng là Vương gia, Vương phi, ai phải sợ ai?" Câu nói không chút khách khí này của Vương Cẩn Hòa đã chọc cười Tô Ngọc, nhưng không thể không nói, lời của cô rất đúng.

Thân phận của Tề Minh cao quý, nhưng thân phận của anh và Tiểu Hòa thì yếu kém sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn thẳng vào Tô Ngọc, ánh mắt như đang muốn nói: em có chuyện muốn hỏi. "Tiểu Hòa, em có gì muốn hỏi cứ nói thẳng với anh, nhìn anh như vậy làm gì." "Dựa vào tình cảm của Tề Minh đối với anh, nếu biết bây giờ anh là Vương gia của Huyền quốc, anh nói xem hắn có trực tiếp đến tìm anh không?

Sau đó chất vấn anh về chuyện này?" Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nghe Vương Cẩn Hòa hỏi xong không khỏi nhớ lại chuyện trước kia.

Khi đó, Tề Minh bảo anh đi giúp hắn, sau khi anh từ chối, sắc mặt Tề Minh rất khó coi.

Lúc đó anh chỉ nghĩ rằng đó là sự không vui sau khi bị từ chối.

Bây giờ xem ra, có lẽ hắn cho rằng anh sẽ đi giúp hoàng huynh nên mới tức giận như vậy. "Nếu để Tề Minh biết được, hắn thật sự có khả năng chạy thẳng đến đây." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, đột nhiên có chút mong chờ được gặp Tề Minh, chỉ là không biết Tề Minh sẽ xuất hiện trước mặt mình vào lúc nào.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng mong chờ của Tô Ngọc, liền trợn mắt một cái, bực bội nói: "Anh vậy mà còn mong chờ?" "Tất nhiên rồi, có một số chuyện cần phải giải quyết với hắn, ví như cắt đứt quan hệ, từ nay về sau gặp lại cũng chỉ là người dưng." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Vương Cẩn Hòa bực bội chen vào: "Anh đây không gọi là người dưng, mà là kẻ thù." "Không sao, đều giống nhau cả." Vương Cẩn Hòa "ha ha" cười hai tiếng, tên này đúng là muốn ăn đòn mà. "Tiểu Hòa, anh nói thật với em, Tề Minh là người, chỗ này có vấn đề." Tô Ngọc chỉ vào đầu mình rồi nói.

Người đó vô cùng cực đoan, thứ hắn không có được cũng sẽ không để người khác có được, bất kể là người hay vật, không có được thì hắn thà phá hủy cũng không cho người khác.

Nghĩ đến kiếp trước mình lại tin tưởng đối phương như vậy, anh liền cảm thấy đầu óc mình chắc đã hỏng rồi. "Tiểu Hòa, lòng anh đau quá." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Em thấy anh đáng đời thì có." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Dù nói vậy, nhưng cô vẫn không nỡ để Tô Ngọc buồn, bèn ngồi xuống bên cạnh anh, yên lặng bầu bạn.

Tô Ngọc im lặng nhìn Vương Cẩn Hòa, sao lại không giống như mình nghĩ nhỉ?

Cứ ngồi bên cạnh mình đơn giản như vậy, thật sự không làm gì khác sao?

Ngay lúc Tô Ngọc định mở miệng, Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi: "Tô Ngọc, anh kể cho em nghe chuyện ngày xưa đi." "Em muốn nghe gì?" "Chuyện quen biết với Tề Minh." Vương Cẩn Hòa rất hứng thú với chuyện này.

Tiểu Hòa nha đầu này đúng là ấm nào không sôi lại cứ xách ấm đó. "Anh và Tề Minh quen nhau trong một lần làm ăn." Dù Tô Ngọc không muốn nói, nhưng nếu đã Vương Cẩn Hòa đã yêu cầu, anh đương nhiên phải kể cho cô nghe.

Từ sau khi quen nhau qua chuyện làm ăn, suy nghĩ và cách làm việc của anh và Tề Minh vô cùng giống nhau, chỉ là anh không cố chấp như Tề Minh, thứ gì không có được đều muốn hủy đi.

Sau đó hai người lại tiếp xúc một thời gian dài, anh rất có thiện cảm với người lớn hơn mình nhiều tuổi này, hai người lúc rảnh rỗi thường tụ tập.

Cuộc sống như vậy kéo dài cho đến khi Tề Minh bảo anh đi giúp hắn, và anh đã từ chối.

Sau đó, anh nói gì Tề Minh cũng bắt đầu trả lời qua loa, có lúc nhìn anh như nhìn một con mồi, mà lúc đó anh lại không hề phát hiện ra.

Bây giờ xem ra, tính cách trong xương cốt của một số người sẽ không thay đổi. "Nếu hắn biết anh đã có vợ con, có tức chết không nhỉ?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nói. "Hắn quan tâm chuyện đó làm gì, sớm muộn gì anh cũng sẽ lấy vợ sinh con, hắn có gì mà phải tức giận?

Không lẽ hắn không thành thân cũng không cho người khác thành thân, em nói có phải không?" Tô Ngọc nói một cách hùng hồn.

Nếu Tề Minh dám động đến gia đình và con cái của anh, anh sẽ dốc toàn lực để báo thù. "Em chỉ nói bừa thôi, vẻ mặt anh đừng nghiêm trọng như vậy." Tuy Tô Ngọc cảm thấy sẽ không, nhưng cô có cảm giác trong một khoảng thời gian tới, anh có thể sẽ bị mắng. "Anh không nghiêm trọng, chúng ta vẫn nên nhanh chóng lên đường, sau đó anh sẽ đi tìm hoàng huynh nói chuyện của Hoằng Nghị và Trường Lạc." Tề Minh ra sao cũng không liên quan đến anh, những chuyện này đã là do Tề Minh làm, điều đó có nghĩa là anh và Tề Minh chỉ có thể là kẻ thù, từ nay về sau hai người không còn bất kỳ quan hệ gì.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc không muốn nói về Tề Minh nữa, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu: "Anh đi tìm hoàng huynh nói chuyện xong chúng ta sẽ đi." "Được." Sáng hôm sau, Tô Ngọc đến tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Biết họ sắp rời đi để trở về thôn Tạ Gia, Huyền Phỉ Nhiên không hề ngạc nhiên. "Trên đường cẩn thận, giống lúa ta sẽ phái người đi cùng các ngươi mang về." Giống lúa này là chuyện trọng đại, ông phải cho người đi theo mang về mới yên tâm. "Để Tô Cửu đi cùng các ngươi." Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát đã có được người lựa chọn tốt nhất.

Chỉ có Tô Cửu mới có thể khiến ông hoàn toàn yên tâm. "Sau này em cũng sẽ phái người cùng đưa giống lúa trở về.

Chương 379

Về việc trồng như thế nào, gieo giống ra sao, mọi chuyện Tiểu Hòa đã nói rõ với quan Tư nông rồi." Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên cảm thấy áp lực trên vai mình dường như nhẹ đi rất nhiều.

Nhìn Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên mỉm cười: "Ta còn phải cảm ơn hai người nữa đấy." Nếu không phải hai người giúp đỡ, sao ông có thể nhẹ nhõm như vậy. "Tiểu Ngọc, Hoằng Nghị bây giờ tuy đã không còn nguy hiểm, nhưng ta vẫn hy vọng nó có thể theo ngươi học hỏi thêm nhiều kiến thức, ta chờ đến ngày nó trở thành người thừa kế." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Đứa trẻ Huyền Thần kia đã bị Tạ Linh bọn họ hủy hoại rồi.

Huyền Thần đối với ông, đối với người trong hoàng thất đều mang lòng oán hận, cho rằng chính họ đã khiến nó mất đi thân phận cao cao tại thượng.

Từ trên người Huyền Thần, Huyền Phỉ Nhiên ý thức được ông không thể để những đứa trẻ khác ở lại.

Một khi chúng ở lại sẽ khiến người lớn khó xử, lỡ như Hoàng hậu và Thái hậu quá cưng chiều, làm hư bọn trẻ thì phải làm sao?

Vẫn là đi theo Tiểu Ngọc, mỗi năm về một lần là tốt nhất.

Đợi đến khi tính cách của chúng bắt đầu định hình rồi mới cho về, đó mới là cách tốt nhất. "Hoàng huynh yên tâm, vấn đề huynh lo lắng sẽ không xảy ra với Hoằng Nghị đâu." Nhìn vẻ lo lắng của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc biết ông đang lo điều gì.

Sự lo lắng của ông không phải không có lý, nhưng có anh ở đây, Hoằng Nghị sẽ không biến thành như vậy. "Có câu này của ngươi ta liền yên tâm rồi.

Các ngươi khi nào đi?

Ta bảo Hoàng hậu thu dọn ít đồ cho hai đứa trẻ." Huyền Phỉ Nhiên không nghĩ đến việc chuẩn bị cung nữ chăm sóc cho Trường Lạc. "Có thể mang theo thị nữ biết võ công bên cạnh Trường Lạc, em sẽ cho người huấn luyện một chút." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi quyết định sẽ huấn luyện cả người bên cạnh Trường Lạc. "Được." "Chúng ta ba ngày sau sẽ rời đi." "Ngươi về chuẩn bị đi, ta cũng đi nói với Hoàng hậu một tiếng." Sau khi Tô Ngọc rời khỏi hoàng cung, Huyền Phỉ Nhiên đi tìm Hoàng hậu.

Hoàng hậu thấy Huyền Phỉ Nhiên đến, nhẹ giọng hỏi: "Tiểu Ngọc bọn họ sắp đi rồi sao?" "Ừm, ba ngày nữa." "Có thể ở cùng các con lâu như vậy đã đủ rồi." Hoàng hậu nhìn hai đứa trẻ đang chơi cùng nhau.

Trong khoảng thời gian chung sống này, bà phát hiện hai người Tô Ngọc chăm sóc Hoằng Nghị rất tốt, đứa trẻ cũng rất ngoan.

Ở lại hoàng cung, bà lo có lúc mình không nỡ nghiêm khắc.

Hoàng thượng đã nói, Hoằng Nghị sau này là trữ quân của Huyền quốc, trữ quân phải có dáng vẻ của trữ quân, không thể giống như Huyền Thần kiêu ngạo, không coi ai ra gì.

Ông đưa tay ôm lấy vai Hoàng hậu: "Mỗi năm chúng đều sẽ trở về." "Đúng vậy, còn bên Trường Lạc..." "Tiểu Ngọc nói để ta mang theo thị nữ biết võ công bên cạnh Trường Lạc, nó sẽ tìm người giúp huấn luyện một chút.

Ta tin tưởng người do Tiểu Ngọc huấn luyện, chúng ta có thể hoàn toàn yên tâm." Tô Ngọc không phải người thích xen vào chuyện của người khác, anh đã chủ động lên tiếng thì tự nhiên là tốt nhất. "Được." Nếu người bên cạnh Trường Lạc lợi hại hơn một chút, sau này cũng có thể bảo vệ con bé.

Trong lúc Hoàng hậu chuẩn bị đồ cho hai chị em, Tô Ngọc đến Tô gia một chuyến, hỏi Tô Tích và Dương Chấn Uy có muốn cùng về không. "Các con đều về rồi, chúng ta đương nhiên cũng phải đi cùng." Cháu trai, chắt trai đều đi cả rồi, họ ở lại đây làm gì? "Vậy được, ba ngày sau chúng ta cùng xuất phát." "Được." Sau khi nói chuyện với hai ông xong, Tô Ngọc trở về cùng Vương Cẩn Hòa thu dọn đồ đạc.

Sáng ngày khởi hành, Huyền Phỉ Nhiên đưa hai đứa trẻ đến.

Trường Lạc nhìn vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên có chút không nỡ, nhưng vẫn kiên định muốn đi theo Tô Ngọc học võ. "Phụ hoàng, đến Tết hoàng thúc sẽ đưa con và đệ đệ về." Trường Lạc đi đến trước mặt hai người, nghiêm túc an ủi.

Nhìn Trường Lạc bé nhỏ lại chạy đến an ủi mình, trong lòng Hoàng hậu cảm thấy thật khó tả.

Bà cúi xuống ôm lấy con gái, nhẹ giọng nói: "Trường Lạc, sau khi đi cùng hoàng thúc phải chăm sóc bản thân thật tốt, học võ đừng quá mệt mỏi, biết không?" Khoảng thời gian gần đây, Trường Lạc luôn theo nữ ám vệ do Tô Ngọc phái đến học võ, mỗi ngày bà nhìn thấy mà đau lòng.

Lại không thể nói với con bé là đừng học nữa.

Bây giờ con bé sắp đi rồi, cũng không biết ở bên đó có mệt hơn không.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng: "Hoàng tẩu, chị cứ yên tâm, em và Tiểu Hòa sẽ chăm sóc tốt cho Trường Lạc." Trường Lạc là con gái, chỉ cần có khả năng tự vệ là được, anh đương nhiên sẽ không quá nghiêm khắc. "Tiểu Ngọc, trông cậy vào hai người các ngươi vậy." Bốn người lớn có chuyện cần nói, bốn đứa trẻ liền ra sân chơi.

Hoằng Nghị bây giờ đã biết đi, cũng có thể tự mình chơi xe lắc, bốn đứa trẻ chơi đùa vui vẻ trong sân, xua tan đi nỗi buồn sắp phải chia ly. "Thiếu gia, Cố lão gia tử đến." Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói.

Tô Ngọc cau mày, có chút không vui với nhà họ Cố: "Ông ta lại đến làm gì?" "Vì Lâm thiếu gia mà đến." "Nhà họ Cố này đúng là chưa từ bỏ ý định." Vương Cẩn Hòa cau mày, chán ghét nói.

Vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên thấy hai người không vui, kỳ lạ hỏi: "Có chuyện gì vậy?" Tô Ngọc kể lại sơ lược chuyện của Tiểu Trí và Cố lão gia tử cho Huyền Phỉ Nhiên nghe.

Huyền Phỉ Nhiên chưa kịp nói gì, Hoàng hậu đã lên tiếng: "Ông ta hại đứa trẻ thành ra như vậy, còn mặt mũi nào mà đến đón nó đi?" Hơn nữa, đứa trẻ này là do vợ chồng Cố Tĩnh giao cho Tô Ngọc bọn họ chăm sóc, đến lượt nhà họ Cố xen vào sao? "Không gặp." Cố lão gia tử thấy người gác cổng đi ra, vội vàng bước tới: "Vương gia nói sao?" "Vương gia nói không gặp.

Cố lão gia tử, Nguyên Bảo tổng quản có nhờ tiểu nhân nhắc nhở ông một câu, Lâm thiếu gia là do Cố Tĩnh phu nhân giao cho Vương gia chúng tôi chăm sóc, ông muốn đưa người đi thì hãy đi tìm họ mà nói." Cố lão gia tử sao lại chưa từng tìm Cố Tĩnh?

Khi đó Cố Tĩnh đã nói thẳng với ông là đừng có mơ.

Bây giờ vợ chồng Cố Tĩnh đã đi rồi, đây chính là cơ hội của ông.

Nếu không đến nữa, Tô Ngọc bọn họ sẽ rời khỏi nơi này.

Tô Ngọc không gặp ông, những việc ông muốn làm đều không thể làm được, đứa trẻ cũng không thể đưa đi.

Nhà họ Cố bây giờ đang không ngừng xuống dốc, còn Trương Trí Lâm dưới sự dạy dỗ của Tô Ngọc ngày càng giỏi giang.

Nếu đưa được cậu bé đi, nhà họ Cố sẽ trở lại đỉnh cao, thậm chí còn cao hơn cả thời của ông.

Vì nhà họ Cố, dù đó là cháu ngoại ruột, ông cũng có thể hy sinh.

Chỉ cần nghĩ đến việc nhà họ Cố có thể có được vinh quang ngày xưa, Cố lão gia tử liền quỳ xuống trước cổng lớn.

Người gác cổng thấy Cố lão gia tử như vậy, cau mày, vô cùng bất mãn nói: "Cố lão gia tử, ông làm gì vậy?" "Hy vọng Vương gia thương tình lão già này, trả lại cháu ngoại cho tôi." Những người đi đường tò mò nhìn Cố lão gia tử quỳ trước cổng, còn nói những lời gây hiểu lầm như vậy.

Người gác cổng nghe Cố lão gia tử nói thế, mặt mày sa sầm: "Cố lão gia tử, lời này của ông là có ý gì?

Lúc Cố Tĩnh phu nhân còn ở đây ông cũng đã đến rồi, khi đó họ đã nói rất rõ ràng là sớm đã cắt đứt quan hệ với ông.

Bây giờ ông nhân lúc họ không có mặt mà đến nói những lời như vậy, là sao chứ?" "Tĩnh nhi là con gái ta, nó chỉ giận dỗi ta thôi, nhưng Tiểu Trí là cháu ngoại của ta, ta..." "Cháu ngoại của ông?

Hai năm trước ông đối xử với Lâm thiếu gia thế nào ông không quên chứ?

Mỗi ngày bắt Lâm thiếu gia đọc sách, nó mới sáu tuổi ông đã bắt nó học nội dung của mười mấy tuổi, còn giết cả con chó nhỏ mà tiểu thiếu gia chúng tôi tặng nó.

Chương 380

Cuối cùng Lâm thiếu gia bị ông hành hạ đến ngây ngây dại dại, không có chút tinh thần nào, sau này phải nhờ tiểu thiếu gia chúng tôi mới giúp nó khá lên được." Người nhà họ Tô đều biết những chuyện này, cũng biết lần trước Cố lão gia tử đến đã gây ra tổn thương lớn đến thế nào cho Lâm thiếu gia. "Lần trước các người đến, sau khi Lâm thiếu gia biết các người muốn đưa nó về nhà họ Cố, cả một ngày không ăn cơm, cứ ngồi trên bậc thềm, sợ thiếu gia chúng tôi đồng ý cho các người đưa nó đi." Cố lão gia tử còn chưa kịp nói gì đã nghe người gác cổng kể hết mọi chuyện ra. "Bây giờ lại quỳ ở đây nói nào là để thiếu gia trả lại Lâm thiếu gia cho ông, nói cứ như thể thiếu gia chúng tôi cướp con nhà ông vậy." Người gác cổng không chút khách khí nói. "Đúng vậy, giá như lúc đầu ông đối xử tốt với Lâm thiếu gia một chút, đừng coi nó như một công cụ đọc sách, để nó lớn lên như một đứa trẻ bình thường, thì cũng không đến nông nỗi hôm nay." Lời của hai người gác cổng khiến đám đông xem kịch kinh ngạc, thì ra là chuyện như vậy, đã thế sao ông ta còn chạy đến tìm người?

Đây không phải là tự mình tìm phiền phức sao? "Các ngươi..." "Ông đến tìm thiếu gia chúng tôi vô dụng, quỳ ở đây cũng vô dụng, muốn tìm thì tìm cha mẹ của Lâm thiếu gia mà tìm." Nói xong liền đi vào, đóng sầm cửa lại.

Những gì cần nói họ đều đã nói, nếu Cố lão gia tử này còn muốn quỳ ở đây, thì cứ quỳ đi.

Sau khi đóng cửa, một người nhìn người kia hỏi: "Chúng ta có cần đi báo cho thiếu gia biết chuyện này không?

Để thiếu gia có sự chuẩn bị tâm lý." "Được, ngươi canh chừng một chút, ta đi báo cho thiếu gia một tiếng." Khi Tô Ngọc biết Cố lão gia tử đang quỳ bên ngoài, và người gác cổng đã kể hết những chuyện Cố lão gia tử đã làm với Tiểu Trí ra.

Nhìn họ, Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười: "Ta biết rồi, ông ta muốn quỳ thì cứ để ông ta quỳ." "Vâng." Nhưng Huyền Phỉ Nhiên lại có chút không vui: "Ông ta muốn làm gì?

Dùng cách này để uy hiếp ngươi sao?

Để ngươi thỏa hiệp giao Tiểu Trí cho ông ta?" Đứa trẻ đó cũng đã cùng Tiểu Bảo vào cung chơi mấy lần, là một đứa trẻ ngoan.

Biết được cách giáo dục của Cố lão gia tử đối với cậu bé, Huyền Phỉ Nhiên cau mày, vô cùng không thích ông ta. "Hoàng huynh không cần tức giận, những gì cần nói họ đều đã nói cả rồi, người bên ngoài nhìn nhận thế nào là chuyện của họ." Tô Ngọc không hề để tâm nói.

Tô Ngọc không để tâm nhưng không có nghĩa là Huyền Phỉ Nhiên không để tâm: "Các ngươi sắp đi rồi mà còn gây thêm phiền phức." Tô Ngọc bọn họ vốn định hôm nay sẽ đi, bây giờ Cố lão gia tử làm vậy không phải là làm lỡ thời gian sao? "Các ngươi chuẩn bị xong chưa?

Chuẩn bị xong ta cùng các ngươi ra ngoài." Ông muốn xem xem trước mặt mình, Cố lão gia tử còn có thể làm gì. "Đã chuẩn bị xong rồi." Nếu không phải muốn để Huyền Phỉ Nhiên và Trường Lạc nói chuyện thêm vài câu, có lẽ họ đã đi rồi. "Vậy thì đi thôi." Vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên mỗi người bế một đứa trẻ, Tô Ngọc bế Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm, mọi người cùng nhau đi ra ngoài.

Khi cánh cổng lớn mở ra, Cố lão gia tử mong đợi nhìn sang, khi ông ta thấy Huyền Phỉ Nhiên và Hoàng hậu thì mặt mày trắng bệch. "Tham... tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." Các bách tính đang xem náo nhiệt ở cổng nghe thấy lời của Cố lão gia tử, vội vàng quỳ xuống đất: "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." "Tất cả đứng lên đi." Đối với bách tính của mình, Huyền Phỉ Nhiên cố gắng hết sức để mình trông không quá nghiêm nghị. "Cố lão, quỳ trước cổng nhà Tiểu Ngọc là có chuyện gì?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Cố lão gia tử như thể không biết gì về chuyện này.

Cố lão gia tử do dự một chút rồi nói: "Thần muốn đến đón đứa trẻ Tiểu Trí về." "Con không muốn!" Huyền Phỉ Nhiên còn chưa nói gì, Trương Trí Lâm đã hét lên.

Nhìn dáng vẻ đó, có vẻ như chuyện năm xưa đã gây ra tổn thương rất lớn cho cậu bé.

Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo cho Vương Cẩn Hòa, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Trương Trí Lâm: "Tiểu Trí, bình tĩnh nào, có cha nuôi ở đây, không ai có thể đưa con đi được." "Cha nuôi, con không muốn đến nhà họ Cố, kẹo của con chính là ở nhà họ Cố bị mất." Hơn một năm trôi qua, Trương Trí Lâm vẫn nhớ viên kẹo Vương Cẩn Hòa tặng cậu. "Được, không đi, chúng ta không đi, con đừng lo lắng." Tô Ngọc vốn tưởng rằng lần trước đã là giới hạn của Trương Trí Lâm, không ngờ lần này sau khi nhìn thấy người, tình hình của cậu bé càng nghiêm trọng hơn.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn dáng vẻ tức giận và kháng cự của đứa trẻ, đưa tay xoa đầu nó: "Tiểu Trí đừng sợ, không ai có thể đưa con đi khỏi cha nuôi của con được." "Cảm ơn bá bá." Cậu bé biết bá bá trước mặt là Hoàng thượng, cũng rất tốt với cậu, có lời của bá bá, cậu hoàn toàn yên tâm.

Cố lão gia tử không ngờ sau một thời gian dài như vậy, Trương Trí Lâm vẫn còn bài xích họ như thế. "Tiểu Trí..." Cố lão gia tử đứng dậy, bước một bước về phía Tô Ngọc. "Ông đừng qua đây!" Tuy nhiên, vừa mới bước một bước, Tiểu Trí đã tức giận nói. "Cố lão, nếu đứa trẻ đã kháng cự như vậy thì đừng nói nhiều nữa.

Đứa trẻ này không muốn đến nhà họ Cố, có Tiểu Ngọc chăm sóc, ông cũng không cần lo lắng." Huyền Phỉ Nhiên cau mày nhìn dáng vẻ kháng cự của Trương Trí Lâm rồi nói.

Lúc này, Nguyên Bảo đi tới: "Thiếu gia, xe ngựa đã chuẩn bị xong." "Nguyên Bảo, ngươi đưa Tiểu Trí lên xe ngựa trước đi." Nguyên Bảo bế Tiểu Trí lên xe ngựa, Tô Ngọc nhìn Cố lão gia tử, lạnh lùng nói: "Cố lão gia tử muốn phát triển nhà họ Cố là chuyện tốt, nhưng ông không nên coi Tiểu Trí như một quân cờ không có tình cảm.

Tiểu Trí là một đứa trẻ ngoan, ông không có tư cách làm tổn thương nó như vậy." "Ta là ông ngoại của nó, sao ta lại làm hại nó được." Cố lão gia tử vẫn không cảm thấy mình đã làm gì sai, tất cả những gì ông làm đều là vì muốn tốt cho Tiểu Trí.

Bây giờ nó còn nhỏ không hiểu, đợi nó lớn lên nhất định sẽ cảm kích ông. "Ông có biết sau khi Tiểu Trí từ chỗ ông trở về, nhìn thấy sách liền run rẩy toàn thân, sợ hãi không?

Những điều này ông đều không biết, và tất cả đều là do ông gây ra." Tô Ngọc chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ lúc đó của Trương Trí Lâm là lại rất tức giận. "Ai cũng hy vọng con cái mình thành rồng thành phượng, nhưng cách làm của ông có thực sự đúng không?

Một chuyện mà người lớn còn không làm được, ông lại ép lên vai một đứa trẻ, ông có thấy cách làm của mình hợp lý không?" Tô Ngọc nhìn Cố lão gia tử, từng chữ một hỏi.

Cố lão gia tử hoàn toàn không biết những điều này, ông ta cũng không có ý định muốn biết, ông ta chỉ biết Trương Trí Lâm bây giờ không sao cả, cậu bé hiện tại vô cùng xuất sắc. "Ta làm tất cả là vì tốt cho nó, sau này nó sẽ hiểu, bây giờ chỉ là còn nhỏ.

Mong Vương gia hãy trả đứa trẻ lại cho nhà họ Cố." Cố lão gia tử cố chấp nói. "Đứa trẻ này họ Trương không phải họ Cố, Cố lão gia tử đừng nhận nhầm người.

Hơn nữa, ông có thời gian để mắt đến Tiểu Trí thì chi bằng đi dạy dỗ cho tốt mấy đứa trẻ trong nhà đi." Những đứa trẻ nhà họ Cố cũng không phải bất tài như Cố lão gia tử nghĩ.

Chỉ cần dạy dỗ cho tốt, tất nhiên có thể thành tài.

Nhưng Cố lão gia tử chưa bao giờ tìm hiểu, chưa bao giờ dạy dỗ đã cho rằng người ta không được. "Chuyện nhà họ Cố không phiền Vương gia lo lắng, Vương gia chỉ cần trả đứa trẻ lại cho ta là được rồi." Cố lão gia tử nhìn Tô Ngọc, hoàn toàn không nghe lọt tai lời anh nói.

Tô Ngọc thấy mình đã nói năng nhẹ nhàng nhiều như vậy mà Cố lão gia tử vẫn giữ thái độ đó, liền không muốn nói tiếp nữa. "Hoàng huynh, em đi trước đây, có chuyện gì thì viết thư cho em." "Được." "Vương gia đây là muốn cướp con nhà người khác sao?" Cố lão gia tử nghe Tô Ngọc nói sắp đi, vội vàng lên tiếng. "Cố lão, chuyện này là thế nào trẫm đã biết rồi.

Chuyện này đến đây là hết, Tiểu Trí là con nuôi của Tiểu Ngọc, nó chăm sóc là thích hợp nhất.

Huống hồ dáng vẻ vừa rồi của đứa trẻ ông cũng đã thấy, nếu để ông đưa đi, một đứa trẻ ngoan ngoãn sẽ bị hủy hoại hoàn toàn." Huyền Phỉ Nhiên không vui nhìn Cố lão gia tử nói. "Hoàng thượng..." "Nếu đứa trẻ bằng lòng đi cùng ông thì thôi, nhưng nó lại không muốn đi cùng ông, thậm chí còn kháng cự sự tồn tại của ông, ông muốn hủy hoại tính mạng của một đứa trẻ sao?" Thấy Cố lão gia tử còn muốn nói gì, Huyền Phỉ Nhiên cau mày, lạnh lùng quát.

Bách tính ở cổng cũng đã thấy dáng vẻ vừa rồi của Trương Trí Lâm, bây giờ thấy Cố lão gia tử như vậy đều bắt đầu xì xào bàn tán:

"Cố lão gia tử này làm sao vậy?

Đứa trẻ không muốn đến nhà ông ta, lẽ nào ông ta không thấy sao?

Chương 381

Sao cứ nhất quyết bắt nó đi?" "Đúng vậy, còn nói Vương gia cướp con nhà họ, đây cũng không phải con nhà ông ta, người ta họ Trương, dù là cháu ngoại cũng cách một tầng." "Đứa trẻ vừa rồi như vậy, có thể thấy nhà họ lúc trước đã làm chuyện gì không tốt với nó, không ngờ bây giờ lại còn như vậy." Bách tính không ngừng xì xào.

Huyền Phỉ Nhiên chỉ vào đám bách tính bên dưới: "Nghe thấy chưa?

Chuyện mà bách tính đều nhìn rõ, Cố lão còn chưa thông suốt sao?

Chuyện này kết thúc ở đây, sau này Cố lão đừng làm những chuyện như vậy nữa." Cố lão gia tử thất bại cúi đầu: "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Đi mau đi, muộn là các ngươi phải ngủ ngoài đường đấy.

Tô Cửu đang đợi các ngươi ở ngoài cổng thành." "Được." Tô Ngọc dắt tay Vương Cẩn Hòa cùng rời đi.

Sau khi họ đi rồi, Huyền Phỉ Nhiên mới đưa Hoàng hậu về cung.

Còn Cố lão gia, ông ta đứng ở cổng nhà họ Tô một lúc lâu rồi mới rời đi.

Sau khi lên xe ngựa, Tô Ngọc và mọi người lên đường trở về thôn Tạ Gia.

Đến cổng thành, quả nhiên thấy Tô Cửu cưỡi ngựa dẫn người đợi ở đó. "Đại ca, đi thôi." "Được." Sau khi rời khỏi kinh thành, thần kinh căng thẳng của Tiểu Trí mới thả lỏng.

Hoằng Nghị bây giờ đã lớn, lúc đi đường cũng có thể đi nhanh hơn một chút.

Trên đường có bốn đứa trẻ, họ cũng không cảm thấy nhàm chán, hơn nửa tháng sau, đoàn người cuối cùng đã đến thôn Tạ Gia.

Dư Thanh Phong đang ở trong sân nói chuyện với khách mua rượu, nghe thấy tiếng vó ngựa bên ngoài, còn tưởng là khách đến mua đồ nữa.

Khi Dư Thanh Phong đi ra thấy Tô Ngọc từ trên xe ngựa bước xuống, trên mặt lộ ra nụ cười: "Tiểu Ngọc, các con về rồi." "Cha, chúng con về rồi." Tô Ngọc bế bốn đứa trẻ xuống, Hoằng Nghị thấy Dư Thanh Phong liền đi tới đưa tay đòi bế: "Ông nội bế." Dư Thanh Phong bế Hoằng Nghị lên, xóc nhẹ trong tay hai cái: "Nặng hơn rồi." "Không nặng, lớn rồi." "Được rồi, Hoằng Nghị không nặng, là lớn rồi." Tiểu Bảo vừa xuống xe ngựa đã chạy vào nhà: "Đại Hoa, Tiểu Hoa, chúng ta về rồi!" Sau tiếng hét của Tiểu Bảo, trong nhà tiếng chó sủa, tiếng gà gáy, tiếng dê kêu loạn thành một đoàn.

Trường Lạc tò mò nhìn vào trong, ngay cả Tô San cũng rất tò mò hỏi: "Anh họ, nhà các anh nuôi nhiều thứ vậy sao?" "Ừm." "Hoàng thúc, con muốn xem, con còn chưa thấy bao giờ." Trường Lạc chỉ mới thấy ngựa, còn những loại gia súc này thì thực sự rất ít thấy.

Một tiếng "hoàng thúc" khiến Dư Thanh Phong nhìn sang Tô Ngọc: "Đây là con nhà ai vậy?" Đừng nói là như ông nghĩ đấy nhé. "Là trưởng nữ của hoàng huynh, Trường Lạc công chúa.

Trường Lạc, gọi ông nội đi con." Trường Lạc nhìn người đang bế em trai mình, nghiêng đầu nói: "Hoàng thúc, đây là bá bá, không phải ông nội." "Tại sao?" Mí mắt Tô Ngọc giật giật, sao lại thành bá bá rồi? "Trông còn trẻ lắm, không phải ông nội đâu." Ông nội đều có râu tóc bạc trắng, không phải như thế này.

Dư Thanh Phong bị Trường Lạc chọc cười, đưa tay xoa đầu cô bé: "Công chúa thật biết nói chuyện, ông nội đã hơn bốn mươi tuổi rồi." "Nhưng ông nội rất trẻ." "Trường Lạc, hoàng nãi nãi có trẻ không?" Tô Ngọc cảm thấy mình phải giải thích rõ ràng cho Trường Lạc.

Trường Lạc nghiêm túc gật đầu: "Trước kia không trẻ, bây giờ trẻ lắm, mẫu hậu cũng rất đẹp." "Vậy mới đúng, vì ông nội cũng giống như hoàng nãi nãi, cơ thể được bồi bổ rất tốt, nên trông rất trẻ, nhưng vai vế không thể loạn được." "Con biết rồi, hoàng thúc, con có thể đi tìm Tiểu Bảo bọn họ không?" "Đi đi." "Đi." Hoằng Nghị cũng không chịu thua kém nói.

Dư Thanh Phong đặt Hoằng Nghị xuống, cậu bé từ từ đi vào nhà, đi đến bên cạnh Tiểu Mị liền ôm lấy cổ nó: "Tiểu Mị." Tô San hứng thú với các con vật trong nhà, liền dẫn bốn đứa trẻ đi chơi.

Trường Lạc đặc biệt thích Đại Hoa, cảm thấy nó rất oai phong.

Sau khi sắp xếp cho bọn trẻ xong, Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa lấy ra những món quà mang về cho Dư Thanh Phong và mọi người.

Lúc này mới có thời gian nghe họ kể chuyện trong khoảng thời gian qua.

Thì ra trong lúc họ đi vắng, Vương Tĩnh Vũ đã đính hôn, là con gái của viện trưởng thư viện, một cô nương rất tốt.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Cố Cửu Ninh: "Mẹ, anh con vậy mà đã đính hôn rồi sao?

Chúng con đều không biết." "Là đính hôn vào dịp Tết." "Vậy cũng tốt, xem ra phải ra tay từ mấy người bạn của anh trai rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm nói.

Cố Cửu Ninh và Dư Thanh Phong kỳ lạ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ra tay cái gì?" "Không phải là chuyện hôn sự của con gái đại bá sao?

Con nghĩ anh trai và mấy người bạn của anh ấy đều rất tốt, đúng là nước phù sa không chảy ra ruộng người ngoài mà.

Bây giờ anh trai đã đính hôn rồi, tự nhiên chỉ có thể tìm người khác thôi." Vương Cẩn Hòa nói một cách hùng hồn.

Cố Cửu Ninh giật giật khóe môi nhìn con gái mình: "Đã hỏi cha mẹ người ta chưa?

Mà đã định giới thiệu cho con bé rồi?" "Bác cả nói là được ạ.

Chỉ cần đối phương có nhân phẩm tốt, gia cảnh ổn, đối xử tốt với San San là đủ rồi." Yêu cầu của Tô lãng không cao, chỉ cần đối phương tốt với Tô San, nhân phẩm tốt là được, đương nhiên nếu gia cảnh không tệ thì càng tốt.

Bất kể là thời đại nào, hôn nhân thực ra phải môn đăng hộ đối mới hạnh phúc, nếu không thì chẳng thể nào nói chuyện được với nhau. "Vậy thì được, sau này tìm cơ hội cho chúng gặp nhau rồi tính sau." "Mẹ, sau này phiền mẹ dạy dỗ San San và Trường Lạc một vài phương diện." Chuyện nhà vừa nói xong, Tô Ngọc liền nhắc đến Tô San và Trường Lạc.

Cố Cửu Ninh nhìn Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Được thì được, nhưng mẹ dạy thì sẽ rất nghiêm khắc, Trường Lạc mới năm sáu tuổi, con bé chịu được không?" "Chuyện này con đã nói với Trường Lạc rồi, con bé tự nói thầy nghiêm mới có trò giỏi, con bé sẽ học hành chăm chỉ." "Vậy thì tốt." Một đứa trẻ đã có nhận thức như vậy ngược lại càng dễ dạy bảo hơn. "Vậy phiền mẹ rồi." Cố Cửu Ninh cười lắc đầu: "Khách sáo với mẹ làm gì, mẹ ngoài trông cháu ra cũng không có việc gì làm, có thể dạy dỗ bọn trẻ cũng tốt.

Về phía San San, chắc con muốn mẹ dạy con bé cách quản gia cũng như một số chuyện trong nhà quyền quý, còn Trường Lạc thì con muốn mẹ dạy thế nào?" "Tất cả ạ." Tô Ngọc nhìn Cố Cửu Ninh nghiêm túc nói.

Cố Cửu Ninh nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Con chắc chứ?" Muốn học hết bản lĩnh của bà cũng không phải chuyện dễ. "Con chắc chắn.

Trường Lạc là trưởng công chúa, trên người gánh vác rất nhiều chuyện, con bé phải đủ xuất sắc thì sau này mới có thể tự chịu trách nhiệm cho tương lai của mình." Khi đưa Trường Lạc tới đây, Tô Ngọc chưa từng nghĩ sẽ dạy dỗ qua loa.

Anh muốn Trường Lạc trở thành công chúa số một của Huyền quốc. "Tại sao con lại làm vậy?" "Mẹ, chắc mọi người còn nhớ hiệp nghị giữa các quốc gia, mười năm sẽ có một cuộc thi đấu, không phải giữa các quốc gia, mà là giữa các công chúa.

Trường Lạc là trưởng công chúa, đến lúc đó sẽ là bộ mặt của Huyền quốc, cho nên con bé phải xuất sắc đến mức đủ để áp đảo bất kỳ công chúa nào của các quốc gia khác." Tô Ngọc đã quyết định làm việc gì thì sẽ làm đến nơi đến chốn.

Nếu Trường Lạc đã nói muốn bảo vệ Huyền quốc thì anh sẽ cho con bé cơ hội này. "Con gọi con bé lại đây cho ta xem." Cố Cửu Ninh không đồng ý ngay mà muốn gặp con bé trước.

Chưa cần Tô Ngọc lên tiếng, Nguyên Bảo đã đi ra ngoài, tìm thấy công chúa Trường Lạc đang chơi với con rùa lớn: "Công chúa, thiếu gia gọi người qua một lát." Trường Lạc đặt quả trái cây trong tay xuống rồi đi cùng Nguyên Bảo đến tìm Tô Ngọc. "Hoàng thúc, người tìm con có việc gì ạ?" "Trường Lạc, đây là sư phụ tương lai của con, bà là mẹ của hoàng thẩm, từng là một người rất lợi hại.

Bây giờ hoàng thúc cho con năm năm, con có tự tin học hết bản lĩnh của bà không?" Tô Ngọc nhìn Trường Lạc hỏi. "Con có thể làm được." Trường Lạc kiên định nói. "Con không sợ mệt à?" Cố Cửu Ninh nhìn dáng vẻ kiên định của Trường Lạc, kinh ngạc hỏi.

Trường Lạc không ngừng lắc đầu: "Con không mệt, phụ hoàng và mẫu hậu còn mệt hơn.

Hoàng thúc đã nói với con, năm năm sau con phải đại diện Huyền quốc thi đấu với công chúa các nước khác, con muốn trở thành người giỏi nhất." Hoàng thúc nói trận thi đấu này vô cùng quan trọng, nếu thắng, Huyền quốc sẽ nhận được những lợi ích mà người khác không có, còn nếu thua, Huyền quốc sẽ phải trả giá bằng những thứ khác, cô bé sẽ không để Huyền quốc thua.

Hoàng thúc nói muốn cô bé trở thành công chúa số một, là người đứng đầu trong số các công chúa của tất cả các quốc gia.

Khi biết về cuộc thi năm năm sau, cô bé cũng vô cùng kiên định rằng mình nhất định phải trở thành một người như vậy.

Chương 382

Cố Cửu Ninh nhìn dáng vẻ kiên định của Trường Lạc, phảng phất như nhìn thấy bản thân mình ngày xưa.

Khi đó, bà cũng kiên định như vậy. "Được, nếu đây là điều con muốn, ta sẽ thành toàn cho con.

Hôm nay và ngày mai cho con nghỉ ngơi để thích nghi với môi trường ở đây, ngày kia bắt đầu học với ta." Cố Cửu Ninh rất nhanh đã sắp xếp xong thời gian cho Trường Lạc. "Cảm ơn bà." Trường Lạc vui vẻ nói.

Lúc này cô bé mới giống một đứa trẻ bình thường, chứ không phải vẻ trưởng thành hiểu chuyện không phù hợp với lứa tuổi như vừa rồi. "Đi chơi đi." Sau khi Trường Lạc đi, Cố Cửu Ninh nhìn Tô Ngọc nói: "Đứa trẻ này quả thực rất tốt." "Con bé sẽ luyện võ với con một canh giờ mỗi ngày." Cố Cửu Ninh nhìn Tô Ngọc, bắt bà dạy nhiều thứ như vậy, lại còn bắt đứa trẻ học nhiều thứ như vậy, đây là muốn làm con bé mệt chết sao?

Dường như đoán được suy nghĩ của Cố Cửu Ninh, Tô Ngọc nhún vai nói: "Cái này không phải con bắt con bé học, là tự con bé đề nghị muốn học với con." Tô Ngọc kể lại chuyện xảy ra trong cung cho Cố Cửu Ninh và mọi người nghe.

Nghe xong, Dư Bách Lâm lên tiếng: "Như vậy cũng tốt, có thể bảo vệ bản thân." "Nhưng con cũng phải cho con bé chút thời gian nghỉ ngơi, đừng để nó mệt quá." "Ông ngoại yên tâm, cứ sáu ngày sẽ cho mấy đứa nghỉ một ngày." Tô Ngọc đã sớm nghĩ xong, giống như ở thư viện, học mấy ngày nghỉ một ngày, như vậy cũng không khiến chúng quá mệt mỏi.

Dư Bách Lâm và mọi người thấy Tô Ngọc đã có sắp xếp nên cũng không nói nhiều, chuyển sang nói chuyện khác với anh.

Buổi tối về nghỉ ngơi, mặt Trường Lạc đỏ bừng, vô cùng phấn khích. "Hoàng thúc, ở đây thú vị thật, Đại Hoa và các bạn ấy thông minh quá." "Nếu con thích, sau khi học xong mỗi ngày có thể chơi với chúng." Tô Ngọc phát hiện một chuyện rất kỳ lạ, mấy con vật nhỏ trong nhà đối xử với trẻ con rất tốt, làm nũng bán manh chọc chúng vui vẻ.

Nhưng khi đối mặt với người lớn như họ thì lại tỏ ra thờ ơ.

Ví dụ như Đại Hoa, đối với Tiểu Bảo và các bé thì rất tốt, nhưng với họ thì không, kể cả với chủ nhân là Cẩn Hòa cũng vậy.

Nếu bị chọc tức còn trực tiếp dùng mỏ mổ, không hề nể mặt. "Hoàng thúc, Đậu Tương nhà mình sinh cún con rồi, có thể cho con một con được không ạ?" Trường Lạc có chút ngượng ngùng nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đương nhiên là được, nhưng đến lúc đó con phải tự nói với Đậu Tương và các bạn ấy nhé." Nếu không nói một tiếng mà bế cún con đi, chúng sẽ tức giận. "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa bảo Trường Lạc đi tắm rửa, sau đó đưa cô bé đến căn phòng mà Phong Thấm Linh đã ở trước đây.

Sau khi họ trở về liền cho người dọn dẹp phòng rất sạch sẽ, còn Phong Thấm Linh thì sau này sẽ sắp xếp cho cô một căn phòng khác.

Trường Lạc vào phòng, nhìn mấy con búp bê đáng yêu trên giường, tò mò hỏi: "Hoàng thẩm, đây là gì ạ?" "Đây là búp bê đồ chơi, con có thể ôm chúng ngủ, như vậy buổi tối sẽ không sợ nữa." Vương Cẩn Hòa lo lắng đứa trẻ ở nơi xa lạ sẽ cảm thấy sợ hãi nên khi về đã cho nha hoàn làm mấy con búp bê.

Mấy con búp bê này làm rất nhanh, họ chỉ mất một buổi chiều đã làm được mấy con. "Cảm ơn hoàng thẩm." Trường Lạc lên giường ôm con gấu nhỏ lớn nhất, nằm trên giường nhìn Vương Cẩn Hòa: "Hoàng thẩm, người có thể ở lại với con một lát rồi hẵng đi được không ạ?" Cô bé có chút sợ hãi. "Được." Vương Cẩn Hòa ở trong phòng cho đến khi Trường Lạc ngủ say mới rời đi.

Ra ngoài, cô dặn thị nữ của Trường Lạc để ý một chút, phòng khi cô bé giật mình tỉnh giấc vào ban đêm và phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Dặn dò xong, cô đến phòng của Tiểu Bảo và các bé, thấy cả ba đứa đều đã ngủ say mới trở về phòng mình.

Lúc cô về, Tô Ngọc đang tựa vào đầu giường đọc sách.

Nghe thấy tiếng bước chân, Tô Ngọc bỏ cuốn sách trong tay xuống nhìn Vương Cẩn Hòa bước vào hỏi: "Con bé ngủ rồi à?" "Vâng, Trường Lạc cần một thời gian để thích nghi." "Sẽ ổn thôi." Đây là con đường mà Trường Lạc phải trải qua. "Anh nói đúng." Vương Cẩn Hòa trở về liền bắt đầu bận rộn, cô dẫn Tô Cửu và những người khác đến trang tử để chở toàn bộ hạt giống đi. "Đông gia, ngài đến rồi, chúng tôi đều trông giữ hạt giống cẩn thận, không bị ẩm mốc." "Hôm nay tôi đến để mang hạt giống đi." Vương Cẩn Hòa nhìn Lương quản sự và mọi người nói.

Lương quản sự nghe vậy liền vội vàng đi gọi người đến giúp chuyển hạt giống.

Mất trọn một ngày mới chất tất cả hạt giống lên xe và rời đi.

Để đề phòng, sau khi chất lên xe, Tô Cửu liền dẫn người đi ngay.

Tô Ngọc cử Nguyên Húc và những người khác đi theo hộ tống, cho đến khi đồ vật được đưa về kinh thành an toàn mới quay lại.

Sau khi gửi hạt giống đi, ngày thứ hai, Vương Cẩn Hòa cho người đi thông báo cho tri phủ và những người khác đến lấy ba vạn cân hạt giống.

Tri phủ nhìn thấy nhiều hạt giống như vậy, trong lòng vô cùng kích động, nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Phu nhân, thật sự cảm ơn cô." "Đại nhân không cần khách sáo với tôi, chúng ta cũng xem như là đôi bên cùng có lợi." Khi cô chưa có quyền thế, huyện lệnh và tri phủ đã giúp đỡ cô rất nhiều, cô tự nhiên cũng sẽ nghĩ đến họ.

Hơn nữa có hai người ở đây, cô muốn làm gì cũng dễ dàng hơn nhiều.

Lúc này, Vương Cẩn Hòa đã quên mình còn là một huyền chủ, cho dù không có họ, cô muốn làm gì cũng không ai dám ngăn cản.

Sau khi gửi hạt giống của tri phủ đi, chỉ còn lại của những người như Tần Lãng và La Túc. "Anh, sau khi anh về thư viện thì nói với anh La Túc và mọi người một tiếng là có thể đến lấy hạt giống rồi.

Tháng sau phải bắt đầu ươm mạ, có rất nhiều việc, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng." Vương Cẩn Hòa nghe người ta nói Vương Tĩnh Vũ đã về, liền vội vàng từ nhà qua nói với anh chuyện này. "Được, về rồi anh sẽ nói với A Túc và mọi người một tiếng." Trước đó La Túc và mọi người đã hỏi Cẩn Hòa về chưa, chắc cũng là vì chuyện này. "Anh cả, lần sau anh về dẫn họ cùng qua chơi nhé?" Vương Cẩn Hòa vẫn đang nghĩ đến chuyện của Tô San, nhìn anh nói.

Vương Tĩnh Vũ kỳ lạ nhìn em gái mình, nhíu mày hỏi: "Tại sao lại bảo họ qua?" Trong hồ lô của em gái lại bán thuốc gì đây?

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, ngượng ngùng nói cho anh biết chuyện của Tô San: "Anh đừng nói với họ nhé, đến lúc đó xem ai có duyên phận hơn." "Được." Vương Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Nếu là chuyện em gái đã hứa với người ta, tự nhiên phải làm được.

Ngày thứ hai, sau khi Vương Tĩnh Vũ trở về thư viện, anh đã nói với họ về chuyện hạt giống. "Tĩnh Vũ, Cẩn Hòa về rồi à?" Trước đó họ đã muốn hỏi về chuyện hạt giống, nhưng Vương Cẩn Hòa mãi chưa về nên không hỏi.

Họ đều có chút lo lắng nếu Vương Cẩn Hòa không về có làm lỡ vụ gieo trồng năm nay không, bây giờ xem ra họ đã nghĩ nhiều rồi. "Mới về mấy hôm trước, gửi hạt giống cho triều đình xong, vừa gửi đi bên đó xong là bảo anh thông báo cho các cậu đến lấy hạt giống." "Nếu em gái Cẩn Hòa đã về rồi, vậy chúng ta có thể đến nhà cậu chơi không?

Chúng ta thèm đồ ăn em gái Cẩn Hòa nấu lắm rồi." Họ đi lâu như vậy, mỗi lần qua đều không có ai ở nhà, khiến họ rất thất vọng. "Được." Vương Tĩnh Vũ vốn còn đang lo không biết nên nói chuyện này thế nào, bây giờ xem ra không cần anh phải bận tâm.

Có lời của Vương Tĩnh Vũ mang về, La Túc và mọi người tranh thủ về nhà một chuyến để báo cho gia đình biết chuyện này.

La lão bản và những người khác nhận được tin liền vội vàng gọi những người khác đến nhà Vương Cẩn Hòa tìm cô. "Các bá phụ đến rồi ạ." Thấy La lão bản và mọi người đến nhanh như vậy, Vương Cẩn Hòa không hề ngạc nhiên. "Chúng tôi nghe tin là đến ngay, không làm phiền các cháu nghỉ ngơi chứ?" La lão bản có chút ngượng ngùng hỏi. "Tất nhiên là không ạ.

Chương 383

Bá phụ, con có thể cho các vị một vạn hai nghìn cân hạt giống, số còn lại con phải tự dùng.

Năm nay nhiệm vụ rất nặng, việc cũng nhiều, đến lúc đó phải phiền các vị rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn La lão bản và mọi người nói.

Mấy người vỗ ngực đảm bảo: "Có chuyện gì cô cứ nói với chúng tôi, giúp được chúng tôi nhất định sẽ giúp, chỉ cần sau này chỗ cô có lương thực năng suất cao hơn thì đừng quên chúng tôi là được." "Tất nhiên sẽ không quên mọi người." Vương Cẩn Hòa dẫn họ đi lấy hạt giống.

Nhìn kho lương chỉ còn lại hơn một vạn cân, trong mắt cô đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vẫn đủ để trồng và ăn trong năm nay là cô yên tâm rồi.

Sau khi thu dọn xong hạt giống, để lại một ít lương thực cho người trong trang tử, số còn lại đều mang về cất vào hầm, lúc này mới có thời gian nghỉ ngơi.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa mệt mỏi ngồi trên ghế không muốn nói chuyện, rót cho cô một ly nước: "Cẩn Hòa, sao rồi?" "Hạt giống đều đã phân phát ra ngoài rồi, số còn lại chỉ đủ cho chúng ta và người trong thôn trồng, cũng như cho nhà mình ăn." Ăn quen lương thực được trồng bằng linh tuyền thủy, bây giờ bảo họ đi ăn đồ mua bên ngoài, chắc chắn họ sẽ không quen. "Còn bên anh thì sao?" Việc của cô nhiều, của Tô Ngọc cũng không ít.

Cô bận rộn chuyện hạt giống, còn Tô Ngọc thì bận chuyện làm ăn.

Sau khi về, có hai hòm sổ sách cần Tô Ngọc xem.

Những con số đó khiến Vương Cẩn Hòa nhìn mà hoa cả mắt. "Bên anh không sao, không nghiêm trọng đến thế." Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu, không cảm thấy bên mình có gì nghiêm trọng, chỉ là phức tạp và vụn vặt hơn một chút. "Anh tiếp tục xem sổ sách đi, ba đứa nhỏ bắt đầu học rồi à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Bắt đầu từ hôm kia rồi." Mấy ngày nay Vương Cẩn Hòa dậy ăn cơm xong là ra ngoài, rất muộn mới về nên không biết những chuyện này cũng là bình thường. "Trường Lạc thế nào?

Quen chưa?" Vương Cẩn Hòa không lo cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí, cô lo nhất vẫn là Trường Lạc.

Một tiểu công chúa vô lo vô nghĩ trong cung, đến đây lại bắt đầu học đủ loại kiến thức, cô thật sự lo Trường Lạc không chịu nổi. "Trường Lạc rất tốt, không cần lo lắng, khả năng thích nghi của con bé mạnh hơn chúng ta tưởng, hơn nữa cũng rất thông minh." Anh đã xem Cố Cửu Ninh dạy Trường Lạc vài lần, cô bé học rất nhanh, ngay cả Cố Cửu Ninh cũng khen mấy lần.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hoàn toàn yên tâm. "Vậy thì tốt, con bé có thể học vào là chuyện tốt." Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói đúng." "Bên anh cả em cũng nói rồi, lần sau họ nghỉ chắc Tần Lãng sẽ qua." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ngượng ngùng gãi đầu.

Cô làm vậy có phải tỏ ra quá vội vàng không?

Cứ như không thích Tô San vậy.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa có chút bực bội, biết vậy đã không vội.

Nhìn dáng vẻ bực bội của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc buồn cười nói: "Lại đang nghĩ linh tinh gì vậy?" "Em chỉ cảm thấy làm vậy có phải không tốt lắm không?" Vương Cẩn Hòa có chút lúng túng nói.

"Sao lại không tốt?

Em vì để tâm nên mới làm vậy." Tô Ngọc không cho rằng Vương Cẩn Hòa làm vậy là vì không thích Tô San, mà chính vì thích Tô San nên mới để tâm.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm: "Em chỉ sợ San San nghĩ em không thích con bé." "Sao em lại nghĩ vậy chứ?" Tuy Lý Nghiên thật đã trở về, nhưng đối mặt với hôn nhân của mình, Tô San vẫn có chút thấp thỏm.

Nếu có thể tìm được một người con bé thích và cũng thích con bé ở đây thì tự nhiên là tốt nhất. "Không phải vậy sao?" Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Tô Ngọc hỏi. "Yên tâm đi, chuyện em nghĩ sẽ không xảy ra đâu." Xem ra chuyện của Vương Cẩn Hòa vẫn chưa đủ nhiều, khiến cô còn có thời gian nghĩ ngợi lung tung. "Vậy thì tốt." Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm.

Sau khi nói ra suy nghĩ trong lòng với Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng không còn nhiều băn khoăn, dự định hôm đó sẽ xem ai hợp với Tô San hơn. "Bây giờ hạt giống chỉ còn của người trong thôn, ngày mai em đi tìm bác cả một chuyến, bảo bác ấy nói với mọi người, qua lấy hạt giống của nhà mình về." "Em định bán bao nhiêu tiền một cân?" Hạt giống này không thể cho không họ được chứ? "Giống như bán cho triều đình, hai mươi văn tiền một cân đi." Cô cũng không trông mong kiếm tiền từ thứ này, rẻ thì rẻ một chút vậy.

Tô Ngọc không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa: "Hai mươi văn một cân quá ít, em làm vậy sẽ khiến có người coi đó là điều hiển nhiên." "Nhưng mà..." "Hai mươi lăm văn tiền một cân, đây là giá thấp nhất, họ muốn thì mua, không muốn thì thôi." Tô Ngọc là một thương nhân, không muốn thành quả lao động của Vương Cẩn Hòa cuối cùng bị những người đó coi là điều hiển nhiên.

Thấy dáng vẻ kiên định của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa biết nói với anh những điều này không thông, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu: "Được, vậy hai mươi lăm văn tiền." Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: "Được." Sáng hôm sau, Vương Cẩn Hòa đi tìm Tạ Khuê từ sớm.

Thấy cô đến, Tạ Khuê có chút vui mừng: "Cẩn Hòa, các cháu về lúc nào thế?

Sao không có tin tức gì?" "Chúng cháu đã về được mấy ngày rồi, nhưng bận rộn suốt nên không có thời gian qua tìm bác." "Hôm nay cháu qua đây có phải có chuyện gì không?" Mỗi lần Vương Cẩn Hòa qua tìm ông đều có lý do, không phải vì chuyện ươm mạ thì cũng là vì chuyện mua hoa quả.

Vương Cẩn Hòa mắt long lanh cười: "Lần này cháu cũng là vô sự bất đăng tam bảo điện.

Hạt giống bên cháu, phần của triều đình và tri phủ đã gửi đi rồi, hôm qua những người khác cũng đã lấy phần của họ đi, còn lại là của nhà cháu, và có để lại một ít cho trong thôn.

Phiền bác nói với mọi người trong thôn một tiếng, hạt giống một cân hai mươi lăm văn tiền, ai muốn thì đến nhà cháu mua." "Được, phần hạt giống cho hai mươi mẫu đất của tôi, cô phải để lại cho tôi đấy." Thôn trưởng vội vàng nói.

Lương thực năm ngoái đã giúp ông thu hoạch thêm hơn hai nghìn cân, năm nay trồng hạt giống của Cẩn Hòa còn có thể tăng thêm hai trăm cân nữa, nghĩ thôi đã thấy kích động.

Năm nay ông lại mua thêm mười mẫu ruộng nước, chính là để năm nay trồng thêm lương thực của nhà Cẩn Hòa, sang năm họ cũng có thể thực hiện được việc bữa nào cũng ăn cơm trắng. "Bác, nếu người trong thôn có ý kiến, bác cứ nói với họ là bán cho triều đình cháu cũng bán hai mươi văn một cân, họ muốn mua hay không thì tùy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Khuê, lo lắng ông bị người trong thôn làm khó. "Cái này cô cứ yên tâm, năm ngoái chúng ta thu hoạch được nhiều lương thực như vậy, trong lòng họ ghen tị lắm, hai mươi lăm văn một cân cũng không đắt." Đến lúc đó, một mẫu đất có thể thu hoạch thêm ba, bốn trăm cân lương thực, đó là bao nhiêu cái hai mươi lăm văn chứ?

Chỉ cần đầu óc tỉnh táo đều sẽ tính được bài toán này. "Vậy phiền bác rồi." "Khách sáo với tôi làm gì, giao cho tôi rồi." Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, Tạ Khuê vội vàng đi thông báo cho người trong thôn họp.

Vinh thị nhìn dáng vẻ vội vã của ông, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Lần này Cẩn Hòa bán hạt giống hai mươi lăm văn một cân, e là có người lại có ý kiến.

Đợi người trong thôn tập trung đông đủ, Tạ Khuê mới lên tiếng: "Cẩn Hòa đã về rồi, hôm nay cô ấy qua nói với tôi, ai muốn mua hạt giống từ chỗ cô ấy thì có thể đến." "Thôn trưởng, hạt giống của Cẩn Hòa bao nhiêu tiền một cân?" Tạ Khang lên tiếng hỏi.

Năm ngoái vợ anh ta là Lâm thị sinh cho anh ta một đứa con trai, anh ta lại kiếm được rất nhiều tiền, cuộc sống ngày càng tốt hơn, bây giờ nghe thôn trưởng nói chuyện hạt giống liền lên tiếng hỏi. "Hai mươi lăm văn tiền một cân, mọi người muốn trồng bao nhiêu đất thì mang tiền đến tìm Cẩn Hòa." Thôn trưởng lên tiếng nói. "Đắt hơn bên ngoài nhiều quá." Có người lẩm bẩm.

Tạ Khang nghe vậy, khinh bỉ nói: "Thế sao anh không nói hạt giống nhà Cẩn Hòa có thể thu hoạch nhiều hơn bên ngoài mấy trăm cân?" "Ai biết có thật không." Tạ Khuê nghe những lời này, nhíu mày nói: "Muốn mua thì mua, không muốn mua thì đi mua hạt giống bên ngoài, nhưng tôi nói trước, đến lúc thu hoạch, lương thực nhà các người thu được không nhiều, đừng đến nói Cẩn Hòa không dẫn các người cùng trồng lương thực." "Nhưng cô ấy bán đắt quá." "Đắt chỗ nào?

Cẩn Hòa bán cho triều đình mười tám vạn cân hạt giống, cũng là hai mươi lăm văn tiền một cân, triều đình mua nhiều như vậy cũng là hai mươi lăm văn, các người mua mười mấy cân cũng là hai mươi lăm văn thì còn gì để nói nữa?" Tạ Khuê không khách khí nói.

Chương 384

Nghe Tạ Khuê nói vậy, những người xung quanh không nói gì nữa, triều đình mua nhiều như vậy cũng giá này, họ mua có bao nhiêu đâu? "Được rồi, chuyện tôi đã thông báo cho các người rồi, muốn thì đi mua, đương nhiên nếu không muốn thì thôi.

Tôi nói trước cho các người biết, năm ngoái nhà Cẩn Hòa lại thuê thêm một nghìn mẫu đất từ một số phú thương, chỗ cô ấy còn lại bao nhiêu hạt giống cũng không chắc, các người nghĩ cho kỹ rồi hãy quyết định, quá hạn không chờ." Tạ Khuê không hề nói quá, năm ngoái nhà Vương Cẩn Hòa thu hoạch được bao nhiêu lương thực, đều là công khai minh bạch.

Bên hoàng thượng đã lấy đi mười tám vạn cân, những phú thương kia ước chừng cũng là hai vạn cân, ngoài ra nhà Cẩn Hòa còn phải tự trồng, còn có bao nhiêu người phải ăn cơm, còn lại bao nhiêu thật khó nói.

Tạ Khang đã bắt đầu tính toán nhà họ cần trồng bao nhiêu. "Tất cả giải tán đi." Tạ Khang về nhà, tìm thấy Lâm thị đang dỗ con, liền nói: "Vợ à, em đưa cho anh ít tiền." "Sao vậy?" Lâm thị đặt con xuống đi lấy tiền cho Tạ Khang.

Sau khi Tạ Khang nói với Lâm thị chuyện mua hạt giống, Lâm thị vội vàng đi lấy tiền cho Tạ Khang. "Tương công, anh đi nhanh đi, hạt giống nhà Cẩn Hòa đều rất tốt." Nhờ trồng lương thực, trồng rau, trồng dưa theo nhà Vương Cẩn Hòa mà bây giờ họ mới kiếm được nhiều tiền như vậy, bây giờ Cẩn Hòa để lại hạt giống cho họ, tự nhiên phải mua. "Được, anh đi ngay đây." "À phải rồi vợ à, sau này chúng ta đi tìm Cẩn Hòa nhờ cô ấy mua giúp mấy người về được không?" Tạ Khang nghĩ đến chuyện này liền nói.

Tay Lâm thị khựng lại, nhìn Tạ Khang: "Tại sao?" "Anh nghĩ là bây giờ nhà chúng ta có nhiều đất như vậy, một mình anh cũng không làm xuể, chúng ta cũng đi mua mấy người về giúp anh cùng trồng rau trồng dưa, rồi mua thêm một người lớn tuổi một chút, tốt nhất là cả gia đình, như vậy có thể giúp em cùng trông con, nấu cơm giặt giũ cho em, em cũng có thể nhàn hơn một chút." Tạ Khang có tính toán của riêng mình.

Cô nương trẻ tuổi chắc chắn không được, nhưng phu nhân có con có chồng thì có thể. "Được." Lâm thị lúc này mới yên tâm. "Vợ à, đừng nghĩ lung tung, anh chỉ có một mình em là vợ, anh chỉ muốn sống cùng em và con trai, toàn bộ gia sản của anh đều nằm trong tay em, nếu anh có lỗi với em, em cứ để anh ra đi tay trắng, không còn gì cả." Vì Tạ Khang tin mình sẽ không làm chuyện như vậy, nên để Lâm thị nắm giữ tài chính, anh không hề để tâm.

Lâm thị bị Tạ Khang chọc cười, nỗi lo trong lòng cũng hoàn toàn biến mất.

Đúng vậy, trước đây khi cô không thể sinh con, Tạ Khang đã không rời không bỏ cô, bây giờ lại càng như vậy.

Hơn nữa bây giờ ở cùng Cửu Ninh lâu ngày, cô cũng học được không ít từ bà, trước đây không nỡ tiêu tiền để chăm chút cho bản thân, bây giờ quần áo đẹp, trang sức, son phấn cô đều dùng.

Cửu Ninh nói đúng, cô không tiêu tiền thì sẽ có người phụ nữ khác đến giúp tương công của cô tiêu tiền. "Anh đến nhà Cẩn Hòa mua hạt giống, tiện thể nói với cô ấy chuyện mua người luôn." "Được, em đi lấy tiền cho anh." Tạ Khang cầm tiền đến nhà Vương Cẩn Hòa, thấy Tạ Khang đến, Vương Cẩn Hòa cười nói: "Chú Khang đến rồi ạ." "Cẩn Hòa, nhà chú cần hạt giống cho ba mươi mẫu đất, cháu tính giúp chú xem cần bao nhiêu." Tạ Khang nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa tính toán một chút, một mẫu đất cần bảy cân hạt giống, ba mươi mẫu đất cần khoảng hai trăm mười cân. "Chú Khang, hai trăm mười cân hạt giống, chú đưa năm lượng bạc là được ạ." "Được rồi." Tạ Khang đưa tiền cho Vương Cẩn Hòa xong mới nói với cô chuyện mua người. "Cẩn Hòa, nhà cháu có mua thêm người không?

Nếu có, có thể giúp chú mua mấy người được không?" Tạ Khang nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Năm nay đất nhiều, đúng là phải mua thêm một số người, chú Khang sao lại nghĩ đến chuyện mua người vậy?" Vương Cẩn Hòa kỳ lạ hỏi. "Cuối năm, đất cát, ruộng nước chú đều mua thêm một ít, cộng với đất hiện có trong nhà cũng có khoảng năm, sáu mươi mẫu, một mình chú làm không xuể, thím của cháu lại phải trông con, mệt quá, nên chú nghĩ mua mấy người cùng chú lo việc đồng áng, rồi mua một gia đình, người phụ nữ giúp thím cháu trông con, làm việc nhà để thím cháu nhàn hơn một chút." Tạ Khang nói ra suy nghĩ của mình cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa không ngờ Tạ Khang lại nói những lời như vậy, hơn nữa người ta mua người đều muốn mua loại trẻ đẹp, còn anh thì lại muốn mua người có con, có chồng.

Nhưng như vậy cũng tốt, cuộc sống sẽ tốt hơn. "Chú Khang, sao chú lại nghĩ đến việc nhờ cháu mua giúp?" Tự mình đi mua không phải tốt hơn sao? "Chú tin vào mắt nhìn của các cháu, để chú tự đi chú cũng không biết." Tạ Khang ngượng ngùng nói. "Vậy được, đợi khi nào Tô Ngọc đi mua người, cháu sẽ bảo anh ấy tìm giúp nhà chú mấy người." Tạ Khang vui vẻ gật đầu: "Được, cảm ơn Cẩn Hòa." Trong lúc hai người nói chuyện, người trong nhà đã cân xong hạt giống.

Sau khi Tạ Khang mua đất đã mua bò, lúc anh đến cũng là đánh xe bò đến.

Đợi hạt giống được chất lên xe, anh vừa chuẩn bị rời đi thì có người lên tiếng: "Tạ Khang, anh đợi đã, sau khi chúng tôi mua hạt giống, anh giúp chúng tôi chở về được không?" Tạ Khang hào phóng gật đầu: "Có gì mà không được?" Tạ Khang đợi một lúc rồi kéo xe chở hạt giống về nhà, trên đường mọi người nói cười vui vẻ. "Vẫn là Tạ Khang gan lớn, năm ngoái theo Cẩn Hòa trồng nhiều rau và dưa hấu như vậy, kiếm được không ít tiền, lúa nước cũng trồng không ít, năm ngoái thu hoạch được nhiều lương thực lắm, vẫn là chúng ta gan quá nhỏ." Năm ngoái họ trồng không nhiều.

Năm nay họ định trồng nhiều hơn một chút. "Cẩn Hòa đã nói muốn dẫn chúng ta kiếm tiền thì sẽ không lừa chúng ta, cứ nhìn nhà tôi và nhà thôn trưởng là biết, năm nay nhà các anh nếu có nhiều đất thì cứ trồng nhiều thêm một chút, có thể kiếm thêm chút tiền." Tạ Khang vừa đánh xe vừa nói.

Nhà anh có thể ở trong căn nhà lớn như hiện tại, có nhiều ruộng đất như vậy, còn có rất nhiều tiền tiết kiệm đều là nhờ Cẩn Hòa mang lại.

Họ có thể luôn tin tưởng Cẩn Hòa và Tô Ngọc.

Trong những chuyện này, họ chưa bao giờ để họ chịu thiệt. "Anh nói đúng." Một nhóm người nói cười vui vẻ trở về, cuộc sống có thêm hy vọng, sự mệt mỏi, tê liệt ngày xưa đã không còn.

Đa số người trong thôn đều đến nhà Vương Cẩn Hòa mua hạt giống, chỉ có vài nhà không đến, Vương Cẩn Hòa cũng không để tâm.

Đợi đa số mọi người mua xong thì không quan tâm đến những người còn lại.

Mặc dù miệng nói không quan tâm, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn đợi thêm mấy ngày, mấy ngày cuối cùng không có ai đến mua, cô liền cho người để lại phần hạt giống nhà mình cần, còn lại chia một ít cho bên trưởng công, số còn lại đều để ở nhà tự ăn. "Người trong thôn đều mua hết rồi à?" Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa đã phân phát hết số hạt giống còn lại, nhướng mày hỏi. "Có mấy nhà không mua, em đợi mấy ngày họ cũng không đến, nếu không đến thì thôi, lười nói nhiều với họ." Vương Cẩn Hòa có chút mất kiên nhẫn nói.

Cô đã cho thời gian, đã vậy rồi mà họ còn không đến thì không thể trách cô được. "Như vậy cũng tốt." "Chúng ta đi mua thêm một số người về nhé, chú Khang trước đó nói nếu chúng ta mua thì giúp họ mua mấy người, mấy người có thể giúp trồng trọt, và một gia đình, người phụ nữ phải biết nấu ăn, dọn dẹp nhà cửa gọn gàng." "Được." Tạ Khang người này anh biết, đối xử với vợ rất tốt, hơn nữa làm việc rất táo bạo, khi mọi người không tin tưởng Vương Cẩn Hòa, anh đã dám lấy hết gia sản của mình ra để cùng cô trồng rau, năm ngoái lại càng kiếm được không ít tiền. "Anh ta là người tốt, sau khi có tiền vẫn giữ được bản tâm, như vậy không dễ." Những người bình thường đột nhiên giàu lên như Tạ Khang, anh đã thấy rất nhiều.

Có người một khi có tiền liền quên đi người vợ đã cùng mình chịu khổ, đi theo đuổi những cô nương trẻ đẹp, quên mất ai mới là người cùng mình chịu khổ.

Đối với người như vậy, Tô Ngọc rất có cảm tình. "Anh nói đúng, em nghe mẹ nói thím Khang thường xuyên ăn rau nhà mình, sắc mặt tốt lên rất nhiều, còn học thêm được một số thứ từ mẹ, cũng chịu khó chăm chút bản thân.

Thím Khang tuy không đặc biệt xinh đẹp, nhưng cũng thuộc dạng tiểu gia bích ngọc, lại chăm chút như vậy, không thua kém gì những cô nương trẻ tuổi." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến lúc nói chuyện này với Cố Cửu Ninh, Cố Cửu Ninh đã nói với cô một số chuyện, cô không nhịn được cười. "Cười gì vậy?" Chuyện này có gì đáng cười sao?

Nhìn cô cười kìa.

Nhưng như vậy rất tốt, không thể để chồng mình kiếm tiền rồi, cô lại keo kiệt không biết chăm chút bản thân.

Tình cảm có tốt đến mấy cũng cần phải vun đắp, vợ của chú Khang cũng là người thông minh, biết thay đổi suy nghĩ của mình một cách thích hợp. "Lúc trước em có nói với mẹ chuyện chú Khang nhờ chúng ta mua người giúp, em còn bảo không hiểu chú Khang nghĩ gì nữa, người ta toàn mua các cô nương trẻ tuổi, chỉ có chú ấy là không chịu.

Sau đó mẹ nói với em rằng thím Khang bây giờ được bồi bổ tốt, tuy đã sinh con nhưng trông còn trẻ hơn, lại còn biết trang điểm.

Chương 385

Chú Khang còn lén lút phàn nàn với cha, nói rằng mỗi lần ra ngoài đều có rất nhiều người nhìn chằm chằm thím Khang." Nói xong, Vương Cẩn Hòa cười càng vui vẻ hơn. "Như vậy không phải rất tốt sao?

Có cảm giác khủng hoảng mới biết đối xử tốt hơn với vợ mình." Người như vậy nhân phẩm cũng sẽ không tồi, làm việc tự nhiên cũng sẽ nghiêm túc hơn. "Anh nói đúng, sau này anh xem giúp rồi mua thêm mấy người phù hợp với nhà họ nhé." "Được." Hôm sau, Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa cùng đến chỗ Lão Tần mua người.

Lão Tần thấy hai người đến cũng không nhiều lời, lập tức dẫn nhóm người mới tới ra: "Lần này hai vị muốn mua người như thế nào?" "Vẫn chủ yếu là người biết trồng trọt." Lão Tần nhìn hai người, ái ngại hỏi: "Lần này hai vị lại mua thêm bao nhiêu đất nữa vậy?" "Không nhiều, chỉ một ngàn mẫu thôi." Vương Cẩn Hòa không hề cảm thấy diện tích này là lớn, nếu có thể, cô còn muốn mua nhiều hơn nữa. "Chỉ á?

Đây là một ngàn mẫu đấy." Chứ không phải mười mẫu, sao nghe giọng điệu có vẻ còn không hài lòng thế nhỉ. "Lần này hai vị cần bao nhiêu người?" "Càng nhiều càng tốt." Cây ăn quả trên núi năm nay cũng bắt đầu cần người chăm sóc, không có thời gian qua đó giúp, hơn một ngàn mẫu đất này phải tìm người trồng. "Được, nhóm người ở đây hai vị có thể xem trước, tôi đi tìm thêm những người phù hợp khác cho hai vị." Lão Tần để họ xem trước, rồi đi chọn người giúp họ.

Trong đám người này, Tô Ngọc chọn ra bảy tám người, trong đó có một gia đình ba người, gồm một cậu bé chừng mười tuổi, một người đàn ông hơn ba mươi và một người phụ nữ trông khoảng hai mươi mấy.

Cả ba là một gia đình, sắc mặt cậu bé trắng bệch một cách bệnh tật, xem ra là vì chữa bệnh cho con nên mới ra nông nỗi này. "Ta có thể cho người chữa khỏi bệnh cho con của hai người, sau đó hai người đến nhà một người chú của ta.

Nhà họ có ba người, cần người giúp trồng trọt, vợ ngươi thì cần giúp làm việc nhà, nấu cơm, và những lúc bận rộn thì trông chừng đứa trẻ." Tô Ngọc nhìn gia đình ba người rồi nói.

Người đàn ông nghe lời Tô Ngọc, nghiêm túc gật đầu: "Được, tôi đồng ý." Tô Ngọc không nói gì thêm.

Một lúc sau, Lão Tần dẫn những người ông đã chọn tới, tổng cộng ba mươi bảy người. "Đây đều là những người trồng trọt có kinh nghiệm, tính tình cũng không tệ, tạm thời tôi chỉ tìm được bấy nhiêu người thôi." Lão Tần cũng rất bất đắc dĩ, họ cần người biết trồng trọt, mà trong tay ông lại không có nhiều. "Tạm thời bấy nhiêu đây trước, sau này tính tiếp." "Được." "Tổng cộng ba trăm hai mươi lăm lượng bạc." Sau khi trả tiền, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dẫn người về.

Người của mình thì họ trực tiếp đưa đến trang viên cho Lương quản sự, để ông sắp xếp.

Sau khi mua đất từ chỗ Lão bản La, Vương Cẩn Hòa đã cho Lương quản sự xây thêm một khu nhà ở bên cạnh, dù có thêm bao nhiêu người nữa cũng đủ chỗ.

Đưa người của mình đến trang viên xong, hai người mới dẫn những người còn lại trở về.

Vương Cẩn Hòa đưa người đến nhà Tạ Khang. "Chú Khang, chú có nhà không?" Lâm thị từ trong nhà bước ra: "Tiểu Hòa, chú con ra đồng rồi, con tìm chú ấy có việc gì không?" "Lúc trước chú ấy nhờ con mua người giúp, con đã mua về rồi, thím ra xem thử đi." Lâm thị bước ra nhìn những người đứng ở cổng, tổng cộng mười người, tám nam, một nữ và một đứa trẻ. "Tiểu Hòa, tổng cộng bao nhiêu tiền, để thím vào lấy đưa cho con." Lâm thị vô cùng hài lòng với những người Vương Cẩn Hòa mua về. "Sáu mươi lượng là được rồi ạ." Lâm thị vào nhà lấy tiền đưa cho Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, làm phiền con rồi." "Không cần khách sáo đâu ạ, thím, vậy con về trước đây." Tiễn Vương Cẩn Hòa đi rồi, Lâm thị bế con, dẫn họ sang căn nhà bên cạnh. "Sau này các người cứ ở đây, nhà bên này lớn hơn một chút, phù hợp cho gia đình ba người các người ở.

Sau này mỗi tháng các người sẽ có năm trăm văn tiền công, một tháng được nghỉ hai ngày.

Các người còn có gì muốn nói không?" "Không có, cảm ơn phu nhân." "Không cần khách sáo, hôm nay các người cứ nghỉ ngơi trước, sau này hẵng làm việc." Lâm thị không phải người hà khắc, họ đã đến đây thì bà cũng sẽ đối xử tốt với họ.

Tin tức nhà Tạ Khang mua người nhanh chóng lan truyền khắp thôn, đặc biệt là mua một lúc mười người, còn có cả một đứa trẻ lớn tướng.

Những kẻ trước đây vốn đã không ưa lại còn ghen tị với Lâm thị bắt đầu nói những lời khó nghe, nào là Lâm thị lãng phí tiền của Tạ Khang.

Tạ Khang từ ngoài đồng về thì nghe thấy họ đang bàn tán chuyện vợ mình và Tiểu Hòa, trong lòng có chút bất mãn, bèn đi tới tranh luận với đám người đó. "Người là tôi nhờ Tiểu Hòa mua giúp, tôi có tiền, tôi tình nguyện mua người để vợ con tôi sống sung sướng hơn, các người quản được chắc?" "Có thời gian đó thì lo mà nghĩ xem làm sao để sống tốt hơn, kiếm nhiều tiền hơn đi." "Tạ Khang, tôi thấy ông đúng là không biết điều, Vương Cẩn Hòa tại sao lại giúp nhà ông?

Chẳng phải là vì dòm ngó chút đồ trong nhà ông sao." Tạ Khang bị chọc cười: "Nhà tôi sống được đều nhờ Tiểu Hòa kiếm tiền đấy, Tiểu Hòa thèm vào mấy thứ nhà tôi à?

Đất nhà tôi còn không bằng số lẻ của nhà người ta, bà muốn ly gián quan hệ của chúng tôi thì cũng động não một chút đi." "Ngươi…" Tạ Khang lười để ý đến những người này, ông phải về xem những người Tiểu Hòa mua giúp mình thế nào.

Những lời đàm tiếu trong thôn nhanh chóng đến tai Vương Cẩn Hòa. "Mấy người này đúng là ăn no rửng mỡ." Lại dám nói cô tính kế tiền và đất của người ta.

Cô trông giống người thiếu tiền thiếu đất đến vậy sao?

Tô Ngọc hoàn toàn mất hết kiên nhẫn với những người này: "Tiểu Hòa, anh thật sự tức giận với những người này rồi." Xem ra năm ngoái để họ kiếm được tiền đã khiến họ tự cho mình là hay, không biết mình họ gì tên gì nữa rồi. "Anh sẽ cho Nguyên Bảo điều tra, nếu là những người đã mua cây dưa giống của chúng ta nói ra, vậy thì trực tiếp loại bỏ họ." Tô Ngọc nói thẳng không chút khách sáo. "Được." Vương Cẩn Hòa cũng không khuyên can, thời gian dài rồi, có người thật sự cho rằng cô đã trở nên dễ nói chuyện rồi sao?

Sau khi Nguyên Bảo đi điều tra, phát hiện ra người nói xấu Vương Cẩn Hòa nhiều nhất lại chính là những người năm ngoái đã mua cây dưa giống của cô và kiếm được một ít tiền.

Vương Cẩn Hòa nghe tin này có chút hoang mang, cũng cảm thấy thật mỉa mai. "Phu nhân…" Nguyên Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy không khỏi có chút lo lắng.

Phu nhân một lòng một dạ suy nghĩ cho những người này, kết quả họ lại bàn tán sau lưng cô như vậy sao?

Hít một hơi thật sâu, Vương Cẩn Hòa nén giận, cười nói: "Không sao, sẽ có lúc họ phải hối hận." Thích nói lắm đúng không?

Vậy thì cho họ cơ hội, nói cho đã đi.

Nguyên Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, thấy anh không nói gì, biết là anh đã đồng ý với ý của Vương Cẩn Hòa.

Một số người trong thôn thấy những kẻ đã mua cây dưa giống của Vương Cẩn Hòa, kiếm được tiền rồi mà còn đi nói xấu cô.

Có người không nhìn được nữa, bất mãn nói: "Các người mua cây dưa giống của nhà Tiểu Hòa, bây giờ kiếm được tiền rồi lại chạy đến đây nói xấu con bé." "Con bé có ở đây đâu, liên quan gì đến bà?" Một người bên cạnh nhìn người vừa lên tiếng, khinh thường nói. "Các người nói giúp nó thì được gì?

Người ta cũng không đối xử với các người như đối với nhà thôn trưởng đâu." Chỉ là mấy chục cây dưa giống thôi, mà đã cảm động đến vậy sao?

Người bị mắng tức đến bật cười: "Bất kể có được như nhà thôn trưởng hay không, thì ít nhất Tiểu Hòa cũng đã cho chúng tôi cơ hội kiếm tiền.

Các người vừa muốn kiếm tiền từ tay Tiểu Hòa, vừa chửi rủa người ta, các người không sợ sau này không mua được cây dưa giống từ nhà con bé nữa à?" "Sau này nhà Tiểu Hòa có chuyện gì tốt cũng không đến lượt các người đâu." "Bà tưởng chúng tôi ngốc lắm sao?

Chúng tôi đã giữ lại hạt giống rồi, cách trồng dưa hấu chúng tôi cũng biết rồi, muốn trồng bao nhiêu thì trồng bấy nhiêu." Người phụ nữ nọ đắc ý nói.

Những người xung quanh lập tức hiểu ra ý đồ của họ. "Các người đừng hối hận." "Bà tưởng chúng tôi giống các người à?

Đồ ngốc." Chính mình không giữ lại hạt giống mà còn quay sang nói họ sẽ hối hận.

Chương 386

Người bên cạnh còn muốn nói gì đó thì bị người khác kéo lại: "Trái cây nhà Tiểu Hòa bán được giá cao như vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Tôi nghe nói dưa trồng từ hạt giống nhà Tiểu Hòa ít nhiều đều có thể bồi bổ cơ thể." "Đúng vậy, thím Lâm cũng là vì thường xuyên ăn rau củ nhà Tiểu Hòa trồng mới có thai, hơn nữa các người xem mấy người già nhà họ ngày càng trẻ ra, những người có quan hệ tốt với nhà họ, thường được cho rau củ cũng vậy." "Nghe các người nói vậy cũng đúng thật, lúc trước tôi cũng từng nghe qua, nhưng không để tâm, bây giờ xem ra đúng là như vậy." "Hạt giống Tiểu Hòa cho chúng ta cũng có hiệu quả, chẳng lẽ các người không phát hiện ra sao?

Những người trồng rau theo nhà Tiểu Hòa, ăn rau nhà mình trồng, bây giờ tinh thần cũng tốt hơn nhiều, cũng trẻ ra một chút." "Nói đúng, nếu không có hiệu quả đặc biệt, người ta dựa vào đâu mà trả giá cao như vậy?" Người phụ nữ nói đã giữ lại hạt giống khinh thường bĩu môi: "Các người đúng là biết tô son trát phấn cho nhà Vương Cẩn Hòa, còn bồi bổ cơ thể, các người nói nhảm gì vậy?" Bà ta căn bản không tin có chuyện này. "Tin hay không tùy bà, đợi đến khi dưa năm nay của bà ra quả thì sẽ biết." "Chúng ta đi thôi, không nói nhiều với bà ta nữa, chúng ta đi tìm thôn trưởng hỏi xem năm nay có thể mua thêm ít cây dưa giống từ nhà Tiểu Hòa không, rồi mua thêm ít hạt giống rau củ, chúng ta cũng trồng một ít." Những người thật tâm cảm ơn Vương Cẩn Hòa cùng nhau rời đi tìm thôn trưởng.

Tạ Khuê biết được mục đích của họ, bèn nói: "Chuyện này bác cũng không biết có được không, bác sẽ đi hỏi Tiểu Hòa." "Thôn trưởng, lúc bác đi hỏi Tiểu Hòa thì nói với con bé một tiếng, những người nói xấu nó trong thôn đều đã tự giữ lại hạt giống, định năm nay tự trồng đấy ạ." Tạ Khuê sớm đã biết sẽ có người làm vậy, chỉ là không ngờ lại nhanh đến thế. "Bác sẽ nói với Tiểu Hòa." Tạ Khuê tiễn họ đi rồi liền đến tìm Vương Cẩn Hòa hỏi ý kiến của cô. "Năm nay có thể cho họ thêm hai trăm cây, còn về hạt giống rau củ, họ có thể đến mua.

Sau này trồng ra rau nếu muốn bán cho chúng ta, chúng ta cũng sẵn lòng thu mua." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi đồng ý.

Nửa cuối năm ngoái, cô có thể cảm nhận được những người đó thật lòng xin lỗi cô, cũng thực sự đang nỗ lực bù đắp.

Nếu đã vậy, cô cũng sẵn lòng cho họ một cơ hội để sống tốt hơn. "Tiểu Hòa, cảm ơn con.

Mấy ngày nay, những người nói xấu con trong thôn ngay cả năm mươi cây giống ban đầu cũng không cần, họ tự giữ lại hạt giống rồi mới dám nói xấu con một cách trắng trợn như vậy." Thôn trưởng nghĩ đến những người này là tức đến đau lòng.

Tiểu Hòa đã sẵn lòng không so đo chuyện cũ mà chăm sóc họ, giúp họ cùng nhau kiếm tiền, kết quả người ta lại chẳng coi ra gì.

Vương Cẩn Hòa sững sờ, thì ra là vậy. "Bác, cháu biết rồi.

Nhưng nếu họ muốn tự trồng thì cứ chờ năm nay thua lỗ nặng đi." Vương Cẩn Hòa cười lạnh nói.

Hạt giống của cô đều được nuôi dưỡng bằng linh tuyền thủy, họ tưởng chỉ cần lấy hạt từ quả dưa mình trồng ra là được sao?

Nếu thật sự đơn giản như vậy, thứ này của cô đã chẳng quý giá đến thế.

Tạ Khuê nghe vậy liền hiểu ra, gật đầu: "Vậy được, Tiểu Hòa, bác về trước, nói cho mọi người trong thôn tin tốt này." "Vâng ạ." Thu Ý đứng sau lưng Vương Cẩn Hòa, cau mày nói: "Tiểu thư, những người này thật không biết điều." "Không sao cả, chỉ là một số ít thôi, ta cứ chờ xem họ thua lỗ thế nào trong năm nay." Vương Cẩn Hòa chống cằm, giễu cợt nói.

Thu Ý vui vẻ gật đầu: "Đáng lẽ phải như vậy, không thì họ lại tưởng ai cũng nợ họ." "Ta còn chưa tức giận, ngươi tức giận cái gì?" Vương Cẩn Hòa buồn cười nói. "Nô tỳ chỉ thấy không đáng cho tiểu thư.

Tiểu thư suy nghĩ cho họ, kết quả họ lại là loại người như vậy." Càng nghĩ càng tức. "Sau này sẽ không như vậy nữa." Tạ Khuê quay về kể lại chuyện Vương Cẩn Hòa nói với những người khác trong thôn, còn những kẻ tự giữ hạt giống thì ông không thông báo cho một ai.

Những người năm ngoái mua năm mươi cây dưa giống đã kiếm được không ít tiền vô cùng phấn khích.

Đồng thời, họ còn mang tiền đến nhà Vương Cẩn Hòa mua hạt giống rau củ.

Sau khi mua hạt giống, mọi người bắt đầu trồng rau, nhất thời cả thôn, trừ mấy gia đình kia ra, đều vui vẻ hòa thuận.

Mấy gia đình kia nghĩ đến rau củ nhà Vương Cẩn Hòa trồng ra, cũng có chút động lòng, bèn cầm tiền đến mua hạt giống. "Không bán." Nghe lời nha hoàn nhà Vương Cẩn Hòa nói, người đến mua hạt giống trừng lớn mắt, tức giận nhìn họ: "Các người đều bán cho người khác, tại sao lại không bán cho chúng tôi?" "Chỉ vì các người đã mắng tiểu thư chúng tôi.

Mắng tiểu thư chúng tôi rồi còn muốn mua hạt giống từ chỗ chúng tôi sao?

Đừng có mơ.

Hơn nữa, tôi nói cho các người biết, chẳng phải các người đã tự giữ lại hạt giống rồi sao?

Nếu đã vậy thì tự mình trồng đi, không ai thèm để ý đến các người đâu." Thu Ý lạnh mặt, khinh thường nói.

Mấy người kia vẻ mặt có chút xấu hổ, thậm chí không dám nhìn vào mắt nha hoàn đó, không ngờ họ đều đã biết cả rồi.

Mấy nha hoàn này đã biết, vậy thì Vương Cẩn Hòa, người chủ... "Đây đều là hiểu lầm, là ai đã đặt điều nói bậy, không sợ trời đánh sét đánh à." "Yên tâm đi, cho dù có đánh thì cũng là đánh những kẻ vong ân bội nghĩa như các người, các người còn chưa bị sét đánh thì người khác sao lại bị đánh được?" Thu Ý cười lạnh nói.

Người phụ nữ này diễn cũng giống thật đấy, chỉ tiếc là bà ta tưởng họ không biết gì sao?

Tùy tiện nói gì cũng được à? "Ngươi… ngươi một đứa nô tài cũng dám nói chuyện như vậy, ngươi kêu Vương Cẩn Hòa ra đây." "Tiểu thư chúng tôi bận lắm, không có thời gian ra ngoài để ý đến các người đâu." Thu Ý sao có thể để Vương Cẩn Hòa ra ngoài nhìn bộ mặt của những người này được? "Ngươi…" "Các người có đi không?

Không đi tôi thả chó cắn người đấy, chó nhà chúng tôi cắn người là có thể cắn chết đấy, bà muốn thử không?" Thu Ý cao ngạo nhìn người phụ nữ đang nói.

Cô là nô tài thì sao?

Cô biết tri ân báo đáp chứ không như loại người vong ân bội nghĩa này. "Đã nói là tự giữ hạt giống rồi, có bản lĩnh thì đừng đến tìm tiểu thư chúng tôi mua hạt giống, có đến cũng không bán." "Mọi người đều cùng một thôn, bây giờ đều giàu có như vậy rồi, có cần phải tính toán chi li thế không?" "Bà đã có hạt giống rồi thì cần gì phải đến mua của tiểu thư nhà tôi?" Thu Ý không khách khí đáp lại.

Người đến mua hạt giống cười gượng hai tiếng, trong lòng cũng hiểu rõ chuyện này là do họ làm không đúng.

Vừa mới mắng người ta xong, bây giờ lại đến tìm mua hạt giống, người ta không muốn bán cũng là chuyện bình thường.

Bà ta đưa tay kéo người còn muốn nói gì đó: "Chúng ta đi trước đi." "Đi?

Tại sao tôi phải đi?" Hạt giống muốn mua còn chưa được, đi làm gì?

Họ muốn đi thì tự đi, bà ta không đi. "Chúng ta đi trước đi." Thật quá mất mặt.

Lẽ ra lúc trước họ không nên nghe lời người phụ nữ này, bây giờ hối hận cũng không kịp nữa rồi.

Tóm lại là họ không còn mặt mũi nào để ở lại đây tìm Vương Cẩn Hòa bán hạt giống cho họ.

Thu Ý không đợi đối phương nói thêm gì nữa, "rầm" một tiếng đóng cửa lại, khiến người kia tức giận đứng ngoài cửa không ngừng chửi rủa.

Vương Cẩn Hòa bị làm ồn đến có chút bực bội, bèn ra lệnh: "Nguyên Bảo, cho người đưa đến nha môn, cứ nói bà ta nhục mạ Huyền chủ, bảo Huyện lệnh đánh một trận roi rồi giam lại một thời gian." "Vâng." Nguyên Bảo dẫn người ra ngoài lôi người đi đưa quan.

Khi Huyện lệnh biết người này là người của Tạ gia thôn, còn chạy đến trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa nhục mạ Huyền chủ, sau khi biết tin, Huyện lệnh đã cho đánh người đó hai mươi trượng, sau đó còn bị giam ba tháng.

Đánh người xong, Huyện lệnh cũng không kết thúc như vậy, mà dẫn người đến Tạ gia thôn, bảo Tạ Khuê tập hợp tất cả mọi người trong thôn lại. "Đến đủ cả rồi chứ?" Huyện lệnh nhìn Tạ Khuê hỏi.

Chương 387

"Thưa đại nhân, mọi người đều ở đây cả rồi ạ." Tạ Khuê vội vàng nói.

Huyện lệnh gật đầu, nhìn những người bên dưới, lạnh mặt nói: "Vương Cẩn Hòa là Huyền chủ của địa phương chúng ta, bất kỳ ai dám nhục mạ cô ấy, ngoài việc bị đánh trượng còn phải bị giam vào ngục.

Người tên Ngưu Thúy Hoa kia, bây giờ đã bị giam trong nhà lao của nha môn, sau này nếu các người còn dám nhục mạ Huyền chủ, đây chính là kết cục của các người." Nghe lời Huyện lệnh, người dân Tạ gia thôn hoàn toàn ngây người, Vương Cẩn Hòa lại trở thành Huyền chủ. "Trường Ninh Huyền chủ không chỉ có phong hào, mà còn có phong địa, và quận huyện của chúng ta chính là phong địa của Trường Ninh Huyền chủ.

Ở nơi này, Huyền chủ là lớn nhất.

Cô ấy nể tình cùng thôn, đã nhẫn nhịn các người hết lần này đến lần khác, nhưng không có nghĩa là các người có thể bất kính với Huyền chủ." Huyện lệnh nghe chuyện Vương Cẩn Hòa bị mắng cũng tức chết đi được.

Mục đích hôm nay đến đây cũng là để cảnh cáo những người này, cho họ biết ai là người không thể chọc vào.

Những người trước đây đã từng mắng Vương Cẩn Hòa mặt mày đều trắng bệch, may mà họ đã đi trước một bước, không thì bây giờ người bị đánh trượng, bị giam vào ngục cũng có cả họ.

Chỉ nghĩ đến đây đã thấy sợ hãi, nhà lao chính là nơi ăn thịt người không nhả xương. "Thưa đại nhân, chúng tôi biết rồi, sau này tôi sẽ nói chuyện lại với họ một cách nghiêm túc." Tạ Khuê trong lòng vui mừng cho Vương Cẩn Hòa, bây giờ Cẩn Hòa đã là Huyền chủ đường đường chính chính, lại còn có phong địa và thực quyền, sau này ai còn dám đến gây phiền phức cho Tiểu Hòa nữa? "Được, những người khác trong thôn các người đều không tệ, Huyền chủ cũng sẵn lòng dẫn dắt các người cùng nhau kiếm tiền, ông cũng phải quản lý tốt người trong thôn, đừng để Huyền chủ thất vọng." Huyện lệnh khá hài lòng với Tạ Khuê, bèn lên tiếng nói. "Đại nhân yên tâm, tôi sẽ làm được." "Vậy bản quan về nha môn đây." Nói xong liền rời đi, để lại người dân Tạ gia thôn đứng ở đó nhìn nhau.

Những người có quan hệ tốt với nhà Vương Cẩn Hòa thì vui mừng khôn xiết: "Con bé Tiểu Hòa này giỏi thật, lại trở thành Huyền chủ." "Chứ còn gì nữa?

Sau này chúng ta phải đến nhà họ để họ tổ chức ăn mừng một phen, đây là chuyện lớn đấy." "Đúng vậy." Tạ Khuê đợi mọi người thảo luận gần xong mới nhìn những người trước đây đã nhục mạ Vương Cẩn Hòa: "Sau này các người tự lo liệu đi, cho dù có trở thành người nghèo nhất trong thôn cũng đừng oán trách, đây đều là do các người tự chuốc lấy." Tiểu Hòa dẫn họ kiếm tiền thì họ lại đi chửi mắng, dẫn họ trồng lương thực năng suất cao thì họ lại không tin.

Sau này, mọi thứ tốt đẹp của nhà Tiểu Hòa đều không liên quan gì đến họ. "Thôn trưởng, ông không thể bỏ mặc chúng tôi, ông phải giúp chúng tôi, chúng tôi biết sai rồi." Nếu biết Vương Cẩn Hòa là Huyền chủ, sao họ dám làm chuyện như vậy?

Bây giờ người trong thôn còn có thể mua được hai trăm cây dưa giống từ chỗ cô, còn có thể mua hạt giống rau.

Sau này cuộc sống trong thôn nhất định sẽ ngày càng tốt hơn, và tất cả những điều này lại không hề liên quan đến họ. "Năm ngoái Tiểu

Hòa đã tha thứ cho các người, để các người kiếm được một ít tiền, mới bao lâu mà các người đã quên rồi?

Nếu đã như vậy, các người phải trả cái giá xứng đáng." Tạ Khuê sẽ không giúp họ.

Trước đây đã giúp một lần rồi, bây giờ không cần thiết nữa. "Không có ai sẽ tha thứ cho các người hết lần này đến lần khác, tự lo liệu đi, mọi người giải tán cả đi." Nói xong ông liền rời đi, ông định đến nhà Vương Cẩn Hòa xem thử.

Chuyện lớn như vậy mà Tiểu Hòa về cũng không nói với họ một tiếng.

Những người trước đây đã khuyên họ không nên nói lời quá đáng, bây giờ nhìn bộ dạng mặt mày trắng bệch của mấy người này, lắc đầu nói: "Lúc trước đã nói với các người đừng nói những lời khó nghe như vậy mà các người không tin, bây giờ sốt ruột rồi chứ?" Còn nói họ ngốc, bây giờ kẻ ngốc rốt cuộc là ai?

Người trong thôn dần dần giải tán, chỉ còn lại mấy gia đình này.

Những người khác trong nhà họ nhìn họ với ánh mắt hận không thể bóp chết họ. "Ta muốn hưu thê." Một người trong số đó nghiến răng nói.

Cuối cùng cũng có thể theo Vương Cẩn Hòa kiếm tiền, có thể cho con đi học, bây giờ tất cả mọi thứ đều bị con ngốc này phá hỏng. "Tướng công, em biết sai rồi, anh đừng giận nữa." "Cút." Chuyện bên này Vương Cẩn Hòa không hề hay biết, cô nhìn những người lần lượt đến nhà mình, dở khóc dở cười nói: "Bác, sao mọi người lại đến đây ạ?" "Con trở thành Huyền chủ sao không nói với chúng ta một tiếng?" Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa, không đồng tình nói.

Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu, cô không nói chính là vì lo thôn trưởng và mọi người quá để ý, không ngờ cuối cùng họ vẫn biết. "Con chính là không muốn mọi người quá để tâm nên mới không nói ạ." May mà họ không biết Tô Ngọc là Vương gia, nếu không thì cuộc sống này không biết phải sống thế nào nữa. "Con bé này đúng là khiêm tốn.

Chúng ta nghĩ rằng bây giờ đã biết rồi thì có nên tổ chức ăn mừng một phen không?" Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tạ Khuê, chuyện này có cần thiết không vậy?

Dư Thanh Phong trong mắt mang theo ý cười, nhìn bộ dạng lúng túng của Vương Cẩn Hòa, bước tới nói: "Như vậy cũng không phải không được." "Cha…" "Đây là tấm lòng của mọi người, con đừng từ chối." Trước đây họ đã nghĩ làm thế nào để cảm ơn Vương Cẩn Hòa, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thấy Dư Thanh Phong đã nói vậy, Vương Cẩn Hòa cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vậy được ạ." "Được, bác sẽ cùng cha con thương lượng thời gian." Sau đó, Vương Cẩn Hòa không quan tâm nhiều đến chuyện này nữa, lúc kể lại cho Tô Ngọc thì lại chọc anh cười không ngớt. "Người trong thôn có vài người cũng khá thú vị đấy." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu: "Anh nói đúng." Tuy có một số người đối xử rất tệ, nhưng phần lớn vẫn rất tốt.

Ví như thôn trưởng và mọi người, có những người trong thôn đối tốt với nhà cô có lẽ là vì kiếm tiền, nhưng nếu chuyện kiếm tiền có thể khiến họ gạt bỏ tranh chấp, yên tâm làm việc của mình, thì cũng rất tốt.

Trong lúc mọi người đang bàn bạc việc tổ chức ăn mừng cho Vương Cẩn Hòa, mấy gia đình bị vợ phá hỏng chuyện làm ăn tức đến hai mắt đỏ ngầu, nhìn người vợ đang không ngừng cầu xin: "Em biết sai rồi, đừng bỏ em." "Cút." Sau khi bỏ người vợ phá gia chi tử này, người đàn ông bàn bạc với gia đình một lúc, cuối cùng cả nhà cùng đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với những người làm công dài hạn trong nhà về công việc sắp tới, nghe thấy tiếng nói chuyện bên này liền quay đầu nhìn sang. "Ai đến vậy?" "Là người trong thôn, chính là gia đình của mấy người đã nhục mạ tiểu thư lúc trước." Thu Thiền cau mày nói.

Những người này đến vào lúc này, e rằng mục đích vẫn là vì muốn kiếm tiền từ chỗ tiểu thư.

Vương Cẩn Hòa sững người một lúc, là họ mắng sao? "Tiểu thư, nếu người không muốn gặp, em sẽ bảo họ rời đi." Thu Thiền nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Ta ra ngoài xem thử." Thu Thiền bất đắc dĩ thở dài, tiểu thư nhà họ cái gì cũng tốt, chỉ là có lúc quá mềm lòng.

Gia đình kia thấy Vương Cẩn Hòa ra ngoài, vội vàng nói: "Tiểu Hòa… không phải, Huyền chủ, là chúng tôi không quản được người nhà, chuyện này xin lỗi cô." "Tôi biết rồi." "Huyền chủ, tôi biết chúng tôi không có tư cách đến tìm cô, nhưng vì con cái, tôi vẫn muốn thử một lần." Người đàn ông nhìn Vương Cẩn Hòa, cười khổ nói. "Cô có thể tiếp tục bán cây dưa giống cho nhà chúng tôi không?

Dù ít hơn một chút cũng được, tôi chỉ muốn kiếm chút tiền để con có thể đi học." Trước đây anh ta đã mua hạt giống lương thực, còn nghĩ năm nay có thể mua thêm ít cây dưa giống từ tay Vương Cẩn Hòa, ai ngờ lại bị con vợ phá gia chi tử kia phá hỏng.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì, người ta đã nói đến mức này rồi, nếu cô còn từ chối nữa thì có phải là quá bất cận nhân tình không?

Chỉ là người phụ nữ nhà anh ta quả thực có chút khiến người ta khó chịu. "Tôi có thể bán cho các người, nhưng phải quản tốt người nhà, nếu có lần sau sẽ không có chuyện dễ dàng như vậy nữa đâu." Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Người đàn ông mừng rỡ, không ngừng cảm ơn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, cảm ơn cô." Vương Cẩn Hòa không nói nhiều, quay người đi vào.

Thu Thiền không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, người cũng quá dễ nói chuyện rồi." "Nếu ta không đoán sai, anh ta hẳn đã bỏ người phụ nữ kia rồi." Vương Cẩn Hòa trầm giọng nói.

Từ trong mắt người đàn ông đó, cô thấy được sự căm hận của anh ta đối với vợ mình.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, khó khăn lắm mới có cơ hội kiếm tiền đổi đời, kết quả lại bị người khác phá hỏng, sao anh ta có thể không tức giận? "Người đàn ông này thật tàn nhẫn." "Không phải tàn nhẫn, mà là không còn cách nào khác." Người đàn ông này muốn cho con đi học, chỉ dựa vào lương thực trong nhà chắc chắn không đủ, chỉ có thể mua cây dưa giống của cô để trồng dưa, rồi mua thêm ít hạt giống để trồng rau, chỉ có như vậy mới có thể nuôi một đứa trẻ ăn học.

Chương 388

Cách làm của người đàn ông này có lẽ có chút tàn nhẫn, nhưng anh ta rất tỉnh táo, biết mình muốn gì, và phải vứt bỏ cái gì.

Anh ta cũng sợ nếu tiếp tục giữ người đó lại, cuối cùng sẽ lại xảy ra chuyện tương tự.

Thay vì để chuyện tương tự xảy ra lần nữa, thà rằng lần này bóp chết tất cả vấn đề ngay từ trong trứng nước.

Người đàn ông này trông có vẻ tàn nhẫn, nhưng thực chất là một người thông minh. "Tiểu thư, nếu những người còn lại cũng làm như vậy, người cũng sẽ tha thứ cho họ sao?" Thu Thiền không nhịn được hỏi. "Mấy nhà còn lại sẽ không đâu." Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu.

Thu Ý nãy giờ im lặng, hỏi: "Tiểu thư, tại sao người lại nói vậy?" "Bởi vì trước đây họ không mua hạt giống lương thực, hơn nữa mấy gia đình này hẳn đều đã giữ lại hạt giống dưa hấu, cho rằng chỉ cần có hạt giống thì sẽ không bị ta ràng buộc." Không cần cây dưa giống của cô, tự nhiên không cần đến xin lỗi cô.

Thu Ý hiểu ra, gật đầu, thì ra là vậy. "Tiểu thư, người có vẻ không lo lắng chút nào?" "Ta phải lo lắng điều gì?

Tại sao rau củ trồng từ hạt giống của ta lại được yêu thích như vậy?

Chúng ta bỏ tiền ra mua, lại bán được với giá cao như vậy?" Vương Cẩn Hòa nói đầy ẩn ý.

Thu Ý sững sờ một lúc, sau đó liền hiểu ra.

Rau củ do chính tiểu thư trồng đưa đến kinh thành có thể bán với giá trên trời, rau củ do người trong thôn trồng đưa đến các huyện thành lân cận bán giá cũng cao hơn rau củ bình thường, tất cả là vì hạt giống của họ đều do tiểu thư cung cấp.

Hơn nữa, rau củ để lại làm giống ở đây đều là loại tốt nhất. "Tiểu thư, xem ra người đã có tính toán từ sớm." Thu Ý không nhịn được nói.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa lại cười lắc đầu: "Không phải ta có tính toán, mà là giá trị của những loại rau quả này của ta nằm ở đó.

Nếu ai cũng có thể giữ lại hạt giống rồi trồng ra được, vậy thì còn cần đến ta làm gì nữa?" Thu Ý cẩn thận suy nghĩ, hình như đúng là như vậy.

Xem ra kết cục của mấy gia đình kia đợi đến khi dưa hấu năm nay chín là có thể thấy được rồi. "Tiểu thư, xem ra người chẳng cần làm gì, sau này cũng có thể thấy được kết cục của mấy gia đình đó rồi." Thu Ý vui vẻ nói. "Còn Ngưu Thúy Hoa kia bị giam trong ngục ba tháng cũng đủ cho bà ta nếm mùi rồi." "Những người không quan trọng thì đừng nhắc đến nữa, xưởng rượu bên kia thế nào rồi?" Từ lúc trở về, cô chưa từng đến xưởng rượu xem qua, đều là do Thu Ý và Thu Thiền trông coi. "Xưởng rượu bên đó đã tạo được danh tiếng rồi ạ, trong các loại rượu hoa quả thì rượu nho bán chạy nhất, còn lại là rượu mạnh, hơn nữa những người đến mua rượu đều là khách quen quay lại." Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu: "Vậy sao, ta biết rồi." "Trong hầm rượu bây giờ còn tồn bao nhiêu hàng?" "Theo ý của cô gia, chúng ta giữ lại rượu nho tương đối nhiều, các loại rượu hoa quả còn lại hễ có người mua đều sẽ bán ra.

Còn về rượu mạnh, thiếu gia nói rượu mới ra lò phải ủ trong hầm hai tháng mới được bán." Rượu ủ hai tháng sau, hương vị càng thêm thuần khiết, giá cả cũng cao hơn. "Lô rượu tốt nhất cô gia đã cho chúng ta cất vào hầm rượu riêng, nói là để sau này tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư tương lai thành thân mới lấy ra uống." Thu Ý nói đến đây, khóe miệng giật giật.

Vương Cẩn Hòa cũng có chút buồn cười, chấp niệm về con gái của Tô Ngọc cũng lớn thật đấy. "Vậy cứ làm theo ý anh ấy đi, lô rượu trong hầm riêng đó đừng động vào." Vương Cẩn Hòa tuy cảm thấy cách làm của Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười, nhưng vẫn đồng tình với ý của anh.

Thực ra cũng không nhất thiết phải đợi đến lúc đó mới uống, có lẽ đến khi đứa con thứ hai của họ ra đời, anh đã lấy ra rồi.

Thu Ý đảo mắt, lẩm bẩm: "Cho dù có cho chúng ta động, chúng ta cũng không dám động đâu ạ." Rượu mà cô gia của họ muốn cất giữ, ai dám động vào?

Trừ phi là chán sống rồi.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt kỳ quái nhìn Thu Ý, con bé này có vẻ có ý kiến lớn với Tô Ngọc nhỉ. "Thu Ý, ngươi có ý kiến gì với ta à?" Vương Cẩn Hòa vừa mới nghĩ vậy, đã nghe thấy giọng nói của Tô Ngọc truyền đến từ phía sau.

Thu Ý muốn khóc mà không có nước mắt nhìn Tô Ngọc, sao mình lại xui xẻo thế này? "Nô tỳ không dám," Thu Ý vội vàng nói.

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ sợ sệt của Thu Ý, bèn đưa tay kéo tay Tô Ngọc: "Anh đừng bắt nạt họ." "Anh bắt nạt họ bao giờ?

Chẳng phải là họ nhân lúc anh không có ở đây nói xấu anh sao?" Tô Ngọc cũng không thật sự tức giận.

Dù sao thì cũng chẳng ai dám động vào rượu anh cất giấu. "Sao hôm nay anh lại rảnh rỗi vậy?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi. "Hôm nay xong việc rồi, vừa hay ngày mai bọn trẻ được nghỉ.

Anh nhớ gần đây có một thung lũng rất đẹp, bây giờ đến đó chơi chắc sẽ không tệ.

Chúng ta dẫn mấy đứa nhỏ đi chơi nhé?" Đến lúc đó mang theo mấy con chó săn thì trong núi cũng chẳng có dã thú nào dám đến gây sự.

Dù sao thì chúng cũng là những con chó thường xuyên chạy lung tung trong núi và đánh nhau với dã thú. "Cũng được, sắp tới em cũng bắt đầu bận rồi, chắc không có thời gian chơi với con." Sắp tới phải bận rộn việc nhân giống, nhân giống xong lại đến chuyện vườn cây ăn quả.

Vườn cây lo xong thì lại đến mùa cấy mạ.

Không nghĩ thì thôi, vừa nghĩ vừa tính, công việc thật sự không ít. "Cảm giác em lại sắp bận một thời gian dài nữa rồi." Tuy bây giờ có không ít người làm, nhưng có những việc họ hoàn toàn không biết, cô cũng phải đến xem chừng.

Giống lúa năng suất cao sau này cũng cần cô theo dõi, xem ra cả năm nay phải ở ngoài đồng rồi.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa nhìn anh, bất lực buông tay nói: "Xem ra mong muốn có đứa con thứ hai của anh đành phải gác lại thôi." Tô Ngọc cau mày, tâm trạng lập tức sa sút, anh muốn có con gái.

Nhưng anh cũng biết lương thực năng suất cao năm nay vô cùng quan trọng, nếu Vương Cẩn Hòa mang thai, mọi chuyện sẽ trở nên khá phiền phức. "Không vui," Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói thẳng không kiêng dè.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa suýt nữa thì bật cười, sao người này lại đáng yêu thế chứ?

Thu Ý và Thu Thiền nhìn nhau rồi vội vàng rời đi.

Họ thấy dáng vẻ này của Vương gia, ngài ấy sẽ không kiếm chuyện với họ chứ?

Khi hai người họ im lặng nhìn nhau, Thu Ý và Thu Thiền đã lặng lẽ chuồn đi.

Tô Ngọc biết họ đã đi, liền đưa tay bế Vương Cẩn Hòa lên, đặt ngồi trên đùi mình, cau mày nói có chút bất mãn: "Em nói xem phải bồi thường cho anh thế nào đây?" Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt không thể tin nổi: "Anh lại còn muốn em bồi thường cho anh?" Năm nay cô đã có quá nhiều việc rồi, sao Tô Ngọc còn mặt dày nói những lời bồi thường này chứ? "Năm nay tạm tha cho em vậy, đợi đến sang năm rồi tính," Tô Ngọc bĩu môi nói.

Cái dáng vẻ này, người không biết còn tưởng anh tủi thân lắm.

Đưa tay lên trán, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy Tô Ngọc cố ý, cố ý ở đây xem trò cười của cô.

Chương 389

Véovéo má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bất mãn nói: "Em nói xem, đường đường là một Vương gia, anh có cần phải tính toán chi li như vậy không?" "Cần chứ." Con gái của anh mà. "..." Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt đầy oán niệm của anh thì lập tức im bặt.

Cô có cảm giác nếu tiếp tục nói nữa thì mình sẽ rất xui xẻo, chuyện như vậy tốt nhất không nên làm. "Năm nay bên anh thật ra cũng khá bận, hay là đợi chúng ta đều xong việc rồi sinh một cô con gái nhé?" Tô Ngọc vùi đầu vào vai Vương Cẩn Hòa, khẽ nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười gật đầu: "Được." Cô cũng thích con gái, nếu sinh được một cô con gái, cô có thể may cho con đủ loại quần áo đẹp, chải cho con những kiểu tóc xinh xắn.

Nếu không phải chuyện năm nay quá quan trọng, cô cũng muốn sinh một đứa con gái.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc mới hài lòng gật đầu: "Thế mới phải chứ." Chiều hôm đó, Vương Tĩnh Vũ từ thư viện trở về, Vương Cẩn Hòa mới sực nhớ ra ngày mai anh được nghỉ. "Sáng mai La Túc và mọi người sẽ qua," thấy em gái, Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền vui mừng: "Cảm ơn anh trai, họ đến thật đúng lúc.

Ngày mai chúng em đang định đưa mấy đứa nhỏ đến thung lũng chơi, hay là lúc đó mọi người đi cùng luôn nhé?" "Được." Vương Tĩnh Vũ suy nghĩ một lát rồi nói: "Nếu vậy anh sẽ gọi cả Đồng Đồng đi cùng." Lúc nghe Vương Tĩnh Vũ nhắc đến Đồng Đồng, ban đầu Vương Cẩn Hòa còn chưa phản ứng kịp, sau đó mới nghĩ ra đó là vị hôn thê của anh, Văn Tư Đồng. "Vậy thì tốt quá, nhưng mà anh trai, giờ này anh đi nói với người ta có được không?" Mới vừa về lại đến thư viện sao? "Không sao, anh đến nói với Đồng Đồng một tiếng, mai qua chơi." "Vậy được ạ." Nếu anh trai đã không ngại phiền phức thì đi cùng nhau thôi.

Sáng hôm sau, lúc Vương Cẩn Hòa và mọi người đang chuẩn bị đồ đạc thì La Túc và những người khác đều đã đến, bao gồm cả Văn Tư Đồng.

Khi nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, trong mắt cô ấy đều là sự tò mò, thì ra đây là em gái của anh Tĩnh Vũ.

Trông có vẻ không khó gần như vậy.

Sau khi mọi người đông đủ, cả nhóm cùng nhau xuất phát đến thung lũng.

Tiểu Bảo đã mong chờ từ tối hôm qua, bây giờ cuối cùng cũng được đi nên đương nhiên càng vui hơn. "Cha, mọi người đi nhanh lên," Tiểu Bảo dẫn theo mấy con chó săn chạy ở phía trước, dáng vẻ tinh lực tràn trề khiến Tô Ngọc không khỏi bắt đầu nghi ngờ có phải mình đã quá nhân từ với chúng rồi không?

Thấy Tô Ngọc nhìn chằm chằm bọn Tiểu Bảo với vẻ đăm chiêu, Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc anh một cái: "Anh đang nghĩ gì vậy?" "Anh chỉ đang nghĩ, nhìn bọn Tiểu Bảo tinh lực tràn trề thế này, có phải bình thường anh đã quá nhân từ với chúng rồi không?" Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Gần đây bài vở của hai đứa đã rất nhiều rồi, vậy mà Tô Ngọc còn nói những lời như vậy.

Đánh nhẹ Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Anh nói thế mà nghe được à?

Nếu để Tiểu Bảo biết được, chắc nó sẽ giận anh đấy." Gần đây thỉnh thoảng Tiểu Bảo còn chạy đến chỗ cô than thở, nói là hơi mệt, có quá nhiều việc phải làm, vậy mà người này còn nói những lời như thế. "Anh cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chỉ là nhìn chúng nó tinh lực tràn trề như vậy khiến anh có chút nghi ngờ bản thân," Tô Ngọc không nhịn được cười.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Anh vừa phải thôi, chúng nó còn là trẻ con, hôm nay là ngày nghỉ của chúng, anh không để chúng nó vui vẻ một chút được à?" Bị Vương Cẩn Hòa mắng cho một trận, Tô Ngọc cũng không tiếp tục nghĩ đến chuyện điên rồ này nữa.

Đến thung lũng, Vương Cẩn Hòa liền cho người đi săn thú rừng.

Trong thung lũng cũng bắt đầu có đủ loại hoa dại, tuy không quý giá bằng những đóa hoa được trồng ở nhà, nhưng cũng có một hương vị riêng.

Trường Lạc chưa bao giờ đến một nơi như thế này, bây giờ đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn vì kích động mà ửng hồng: "Hoàng thúc, ở đây đẹp quá ạ, con chưa bao giờ được đến một nơi như thế này chơi." "Hoàng thúc?" Nghe hai chữ này, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về phía Tô Ngọc, đặc biệt là mấy người bạn của Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ, cô bé này là thân phận gì vậy?" "Còn thân phận của em rể cậu nữa..." Cách xưng hô này không phải người bình thường có thể gọi. "Các cậu nghe nhầm rồi," Vương Tĩnh Vũ bắt đầu mở mắt nói mò.

Trường Lạc cũng biết không nên gọi như vậy trước mặt nhiều người, bèn nói: "Chú Ngọc, con thích nơi này." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Trường Lạc: "Thích là tốt rồi." Tô San vô cùng phấn khích, kéo tay Trường Lạc: "Nhạc Nhạc, chúng ta qua bên kia xem đi." Trường

Lạc theo Tô San đi chơi khắp nơi, ánh mắt của Tần Lãng vẫn luôn dõi theo Tô San, nhìn cô dẫn cô bé kia chạy khắp nơi, bắt bướm, hoặc tự làm cho mình một chiếc vòng hoa xinh xắn.

Nhìn Tô San đội vòng hoa trên đầu, Tần Lãng khẽ mỉm cười, cô ấy thật đáng yêu. "A Lãng, cậu đang nhìn gì vậy?" Thấy mình nói mà Tần Lãng không đáp lại, La Túc kỳ quái hỏi.

Tần Lãng thu lại ánh mắt: "Không có gì, cậu vừa nói gì với tớ?" La Túc đột nhiên cảm thấy mình không nên nói tiếp, quay đầu nhìn về phía Tần Lãng vừa nhìn, ở đó ngoài hai cô nương đang chơi đùa ra thì có gì đâu chứ?

Anh đảo mắt một vòng, đưa tay kéo Tần Lãng sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "A Lãng, cậu thích cô nương đó à?" Tần Lãng cau mày nhìn La Túc: "Cậu đừng nói bậy, lời này mà để người ta nghe thấy thì danh tiếng của cô nương đó còn cần nữa không?" "Tớ còn không biết cậu sao?

Cứ nhìn chằm chằm người ta lại còn cười dịu dàng như vậy.

Nếu cậu thật sự nhất kiến chung tình với cô nương này, tớ nhắc cậu phải ra tay trước.

Cô ấy không phải là khách nhà Tĩnh Vũ sao?

Cậu có thể đi hỏi Tĩnh Vũ, biết đâu cô nương nhà người ta chưa đính hôn thì sao?" Nếu đã đính hôn rồi cũng tốt, để Tần Lãng sớm từ bỏ, còn nếu chưa thì nhờ Tĩnh Vũ làm mai, chẳng phải là vẹn cả đôi đường sao?

Tần Lãng cau mày, có chút do dự: "Như vậy có phải không tốt lắm không?" Tuy bị La Túc nói có chút ngượng ngùng, nhưng anh cũng biết mình quả thực đã nhất kiến chung tình với cô nương đó.

Nụ cười và đôi mắt lanh lợi của cô đã thu hút anh.

Anh thích ngắm cô cười. "Có gì mà không tốt?

Đã thích thì phải tranh thủ, nếu người ta đã đính hôn rồi thì cậu cũng mau chóng dẹp ý nghĩ đó đi, đừng lún sâu vào." Không phải La Túc muốn nói những lời như vậy để đả kích Tần Lãng, mà là cô nương đó trông giống như tiểu thư khuê các của một gia đình lớn, người như vậy đáng lẽ đã đính hôn rồi.

Nhưng anh vẫn hy vọng cô nương này chưa đính hôn, như vậy huynh đệ tốt của anh sẽ có cơ hội.

Thấy Tần Lãng do dự, La Túc cũng sốt ruột thay cho anh.

Bình thường là một người quyết đoán, sao hôm nay lại lề mề như vậy. "Nếu cậu ngại thì tớ đi hỏi giúp cậu." Nói xong liền đi tìm Vương Tĩnh Vũ.

Tìm được Vương Tĩnh Vũ, La Túc kéo anh sang một bên, nhỏ giọng hỏi: "Tĩnh Vũ, cô nương đó là ai vậy?

Họ hàng nhà cậu à?" Vương Tĩnh Vũ nhìn theo hướng tay La Túc chỉ, phát hiện người anh ta nói lại là Tô San. "Đúng vậy, sao thế?" "A Lãng vừa gặp đã yêu người ta rồi, ngại không dám hỏi cậu, nên tớ đến hỏi giúp cậu ấy xem cô nương đó đã đính hôn chưa?" La Túc nói thẳng.

Vương Tĩnh Vũ nghe La Túc hỏi vậy, còn tưởng là La Túc để ý Tô San, không ngờ lại là Tần Lãng đang đứng bên cạnh.

Nhìn Tần Lãng đang nhìn về phía họ, Vương Tĩnh Vũ không khỏi buồn cười. "Không ngờ Tĩnh Vũ cũng có lúc nhát gan như vậy, thích thì tự mình đến hỏi tớ là được rồi?" Vương Tĩnh Vũ cười nói. "Tớ cũng thấy vậy, nhưng cô nương đó đã đính hôn chưa?

Nếu đính hôn rồi, A Lãng chắc sẽ đau lòng lắm." Bọn họ làm bạn bao nhiêu năm, thật sự chưa từng thấy Tần Lãng thích một cô nương nào. "Cô ấy tên là Tô San, là em họ của Tô Ngọc, vẫn chưa đính hôn.

Tớ nghe Tiểu Hòa nói yêu cầu của nhà họ cũng khá đơn giản đối với chúng ta, chỉ cần phẩm hạnh tốt, đối xử tốt với San San, có năng lực, nếu gia thế cũng tốt một chút thì càng hay.

Chương 390

Nếu A Lãng thật sự thích, tớ có thể đi nói giúp cậu ấy với Tô Ngọc, vừa hay ông của họ cũng ở đây." Nếu huynh đệ tốt của mình có thể có được hạnh phúc, Vương Tĩnh Vũ tự nhiên sẽ vui mừng.

La Túc nghe vậy mừng rỡ không thôi: "Vậy thì A Lãng hoàn toàn không có vấn đề gì.

Năm nay cậu ấy sẽ thi Cử nhân, nhà cũng làm ăn buôn bán, trước đây hợp tác với Cẩn Hòa làm lẩu cũng kiếm được không ít tiền.

Phẩm hạnh thì hoàn toàn không có vấn đề, hơn nữa gia đình cũng không phức tạp." "Tớ đi nói với A Lãng một tiếng, xem bộ dạng cậu ta chắc là sốt ruột lắm rồi," La Túc trêu chọc nói.

Liếc La Túc một cái, Vương Tĩnh Vũ bực bội nói: "Cậu cứ trêu A Lãng đi, cẩn thận cậu ta xử lý cậu đấy." "Không đến mức đó đâu." La Túc chạy đến bên Tần Lãng, nhỏ giọng thì thầm gì đó, sau đó liền thấy Tần Lãng mặt mày hớn hở: "Thật không?" "Tĩnh Vũ nói chắc chắn không sai.

Cậu là người tốt, cũng xuất sắc, điều kiện gia đình cũng không tệ, hoàn toàn phù hợp với điều kiện của nhà họ.

Tuy nói thân phận con gái của gia chủ nhà họ Tô có hơi cao, nhưng tớ tin sau này cậu nhất định có thể cho cô ấy sống tốt hơn," La Túc vỗ vai anh. "Nếu cậu thật sự thích thì đi nói với Tĩnh Vũ một tiếng, để cậu ấy giúp cậu.

Em gái của Tĩnh Vũ là chị dâu của cô ấy, hai người nói chuyện sẽ đơn giản hơn rất nhiều," La Túc nhỏ giọng nói. "Được, tớ đi nói với Tĩnh Vũ một tiếng." Nếu là bình thường, anh nhất định sẽ không làm chuyện này, nhưng bây giờ anh cũng không quan tâm nhiều được nữa, anh chính là muốn cưới Tô San.

Thấy Tần Lãng đi tới, Vương Tĩnh Vũ liền biết trong lòng anh đã có câu trả lời. "Tĩnh Vũ, giúp tớ với." "Chúng ta là huynh đệ, nếu cậu thật lòng thích người ta, sau này đối xử tốt với San San thì tớ nhất định sẽ giúp cậu." "Tĩnh Vũ, cảm ơn cậu." Tần Lãng không nói lúc này mình sẽ đối xử tốt với Tô San thế nào, đợi sau này anh cưới được Tô San, bọn họ sẽ biết.

Anh nhất định sẽ để Tô San sống thật hạnh phúc.

Thấy vẻ kiên định của Tần Lãng, Vương Tĩnh Vũ biết trong lòng anh đã có suy nghĩ, bèn đưa tay vỗ vai anh: "Tớ qua nói với Tiểu Hòa và Tô Ngọc một tiếng." "Được." Vương Tĩnh Vũ bảo Văn Tư Đồng đến chơi với Tô San và mọi người, còn mình thì đi tìm Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn. "Tiểu Hòa, anh có chút chuyện muốn nói với em." "Anh trai, có chuyện gì ạ?

Anh cứ nói thẳng với em là được." Vương Tĩnh Vũ kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện Tần Lãng nhất kiến chung tình với Tô San, người sau nghe xong trong mắt đều là sự kinh ngạc, thật sự có nhất kiến chung tình sao?

Sau đó cô nghiêng đầu nhìn Tần Lãng ở cách đó không xa, Tần Lãng vốn chín chắn điềm đạm lúc này lại có chút thấp thỏm. "A Lãng là người tốt, các em có thể tiếp xúc với cậu ấy một thời gian sẽ biết." Đã là huynh đệ tốt của mình, anh tự nhiên sẽ nói giúp. "Anh Tần Lãng đúng là người tốt, điều này em tin, nhưng em phải hỏi ý San San đã.

Tô Ngọc, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Tần Lãng quả thực không tệ." Anh cũng rất xem trọng Tần Lãng, sau này vào triều làm quan, anh ta sẽ đi rất xa.

Nhưng cũng chỉ có vậy, giống như Tiểu Hòa đã nói, cần phải hỏi ý kiến của San San mới được.

Dù sao sau này người sống cùng anh ta là San San chứ không phải họ.

Nếu San San cũng có cảm tình với Tần Lãng, anh có thể để Tần Lãng và San San tiếp xúc nhiều hơn một chút, nhưng cũng chỉ có vậy thôi. "Được, vậy hai người hỏi San San xem sao." "Vâng." Vương Tĩnh Vũ quay lại nói với Tần Lãng về chuyện này: "Yên tâm đi, Tô Ngọc thấy cậu cũng không tệ.

Nếu qua được ải của Tô Ngọc thì cơ bản là không có vấn đề gì rồi." Tần Lãng ngẩn ra: "Tại sao?

Không phải nói ông của Tô San cũng ở đây sao?" "Ông Tô có ở đây, nhưng ông đã không quản nhiều chuyện nữa.

Hơn nữa địa vị của Tô Ngọc ở nhà họ Tô rất cao, chỉ cần anh ấy đồng ý, cảm thấy người đó không tệ thì bác Tô sẽ không phản đối.

Nhưng mà A Lãng, tớ phải nhắc trước cậu một câu, nếu cậu thật sự thích San San, sau này cưới được cô ấy thì phải đối xử tốt với cô ấy." "Tớ sẽ làm vậy." Anh đã gặp không ít cô nương, nhưng chưa bao giờ vừa gặp một cô nương đã muốn thành thân, đây là lần đầu tiên.

Anh nhìn thấy Tô San ngay từ cái nhìn đầu tiên đã xác định đây sẽ là thê tử của mình. "Vậy thì tốt, nếu cậu dám bắt nạt San San, Tô Ngọc sẽ không tha cho cậu đâu.

Anh ta mà nổi giận thì ngoài Tiểu Hòa ra không ai cản được.

Ngoài ra..." Vương Tĩnh Vũ ghé vào tai anh nói nhỏ điều gì đó.

Tần Lãng nghe xong, trong mắt đều là sự kinh ngạc: "Anh ấy..." Vương Tĩnh Vũ gật đầu: "Đúng vậy, nhà họ Tô có tổ huấn, con cháu dòng chính không được nạp thiếp, sau ba mươi tuổi không có con mới được nạp thiếp, còn con gái thì không bao giờ chung chồng với người khác." Tần Lãng đối với điều này lại không cảm thấy có gì: "Tớ cũng không có hứng thú." Một người là đủ rồi, cần nhiều người như vậy làm gì?

Những chuyện phiền lòng ở nhà nhị thúc và đại bá, anh đã thấy nhiều rồi, anh không hề có ý nghĩ gì về tam thê tứ thiếp.

Anh chỉ có mẹ, và hai người anh trai, mấy năm trước cũng đã phân gia với nhà đại bá và nhị thúc, sau này cũng sẽ không có ai kiếm chuyện với San San. "Vậy thì tốt, nếu không Tô Ngọc sẽ đánh cậu đấy.

Tớ nói cho cậu biết, Tô Ngọc mà ra tay thì không ai đánh lại đâu," Vương Tĩnh Vũ nhắc nhở Tần Lãng.

Tần Lãng bất lực nhìn Vương Tĩnh Vũ, có chút đau đầu nói: "Tĩnh Vũ, cho dù tớ biết cậu là vì tốt cho tớ, cậu cũng đừng dọa tớ như vậy." "Ha ha." Vương Tĩnh Vũ không nhịn được cười, anh rất ít khi thấy Tần Lãng như thế này, cảm thấy thật sự rất thú vị.

La Túc thấy hai người nói chuyện gần xong mới đi tới hỏi: "Hai cậu đang nói gì vậy?

Cười vui thế?" "Không có gì, chỉ là thấy A Lãng bây giờ rất thú vị." Vương Tĩnh Vũ nói xong lại không nhịn được cười.

Tần Lãng bất lực nhìn Vương Tĩnh Vũ, sau này còn phải nhờ anh giúp đỡ nên dù bị trêu cũng không thể làm gì.

Bên kia, Vương Cẩn Hòa tìm đến Tô San, nhỏ giọng nói gì đó bên tai cô, Tô San có chút ngây người, cả người trông có vẻ ngơ ngác.

Đợi khi phản ứng lại, cô quay đầu nhìn về phía Vương Tĩnh Vũ.

Khi cô nhìn qua, Tần Lãng cũng vừa hay quay đầu nhìn cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Tô San không có vẻ e thẹn như những cô nương khác, ngược lại còn mang theo chút tò mò.

Ánh mắt tò mò đó ngược lại khiến Tần Lãng có chút ngượng ngùng.

Nhìn Tần Lãng mặt hơi đỏ, Tô San ngạc nhiên nói: "Chị dâu, em còn chưa ngại, anh ta lại ngượng rồi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, đưa tay véo má Tô San, bất lực nói: "San San, em như vậy sẽ không tìm được chồng đâu." "Không phải có người thích em rồi sao?

Em mới không tìm được chồng, chị dâu đừng có nói bừa ở đây," Tô San phồng má bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười, xem ra Tô San cũng có cảm tình với Tần Lãng, như vậy cũng tốt, tiếp xúc với nhau sẽ đơn giản hơn một chút. "Nếu em cảm thấy người ta không tệ thì sau này có thể tiếp xúc một thời gian xem sao," Vương Cẩn Hòa cười xong, nhìn Tô San nói.

Tô San cũng không biết mình có cảm tình với Tần Lãng không: "Chị dâu, em phải suy nghĩ một chút." "Đương nhiên phải suy nghĩ, hơn nữa còn phải suy nghĩ thật cẩn thận." "A Lãng, cậu cũng quá nhát rồi đấy?

Lại còn đỏ mặt, Tần Lãng mặt dày trước giờ lại đỏ mặt rồi," La Túc nhìn Tần Lãng, vẻ mặt đầy kinh ngạc nói.

Tần Lãng trừng mắt nhìn La Túc, nghiến răng nói: "Cậu không nói không ai bảo cậu câm đâu, cậu ngậm miệng lại cho tớ." Tô San nhìn Tần Lãng hung dữ với bạn mình, không nhịn được cười.

Dáng vẻ này của anh không giống lắm so với lúc mới gặp.

Sáng nay lúc gặp mặt, cô đã thấy người này rồi, cảm giác đầu tiên cho cô là người này có chút nghiêm túc, nhưng bây giờ bị bạn mình trêu chọc đến mức thẹn quá hóa giận, cảm thấy cũng khá đáng yêu.

Chương 391

Thấy Tô San như vậy, Vương Cẩn Hòa cơ bản có thể khẳng định câu trả lời của Tô San rồi.

Mãi đến lúc ăn cơm, Vương Cẩn Hòa mới biết khi một người bình thường trầm mặc ít nói thích một người thì có thể thiên vị đến mức nào.

Lúc ăn, đồ ngon nhất đều gắp cho Tô San, Tô San muốn làm gì anh liền đi theo, có thể giúp thì giúp, không giúp được cũng ở bên cạnh.

La Túc khoác tay lên vai Vương Tĩnh Vũ, vô cùng kinh ngạc nhìn bộ dạng của Tần Lãng: "Tĩnh Vũ, cậu có từng thấy A Lãng như thế này bao giờ chưa?

Tớ làm bạn với nó mười mấy năm, đây là lần đầu tiên tớ thấy nó như vậy đấy." Chẳng lẽ khi thích một người thật sự sẽ trở nên không giống chính mình nữa sao?

Tĩnh Vũ là vậy, Tần Lãng cũng là vậy.

Nghĩ vậy, La Túc rùng mình một cái, bọn họ thật đáng sợ. "Đợi sau này cậu gặp được người mình thích, cậu sẽ biết." Vương Cẩn Hòa nín cười nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Anh thấy thế nào?" "Ngốc quá," Tô Ngọc vẻ mặt ghét bỏ nói.

Nhưng đối với việc anh ta lúc nào cũng chăm sóc cho Tô San thì anh vẫn hài lòng.

Dưới mí mắt của anh, Tần Lãng căn bản không thể làm được hành động nhỏ nào, anh cũng có thể thấy những việc anh ta làm cho Tô San thật sự chỉ đơn thuần là muốn tốt cho cô, không mang bất kỳ mục đích nào.

Tình huống như vậy đối với anh mới là quan trọng nhất. "Xem ra San San sắp bị người ta lừa đi mất rồi, không biết đại bá và mọi người biết tin này sẽ có suy nghĩ gì?" Vương Cẩn Hòa nín cười nói. "Tuy trong lòng ít nhiều sẽ có chút không vui, nhưng San San có được hạnh phúc của mình, họ cũng sẽ chúc phúc," Tô Ngọc chắc chắn nói. "Cũng phải, đợi về rồi nói với ông một tiếng." "Được." Hôm nay người vui nhất không ai khác chính là Tần Lãng.

Anh có thể cảm nhận được Tô San cũng có cảm tình với mình, chỉ cần như vậy là đủ rồi.

Cô không ghét anh đối tốt với cô, cũng sẽ đáp lại sự tốt đẹp của anh, như vậy anh sẽ có thời gian từng bước cưới cô về nhà.

Hôm nay về nhà nhất định phải nói với cha mẹ một tiếng, để họ giúp mình chuẩn bị sính lễ.

San San là đại tiểu thư nhà họ Tô, sính lễ chắc chắn không thể thiếu.

Tuy anh không làm ăn buôn bán, nhưng những năm nay đại ca và nhị ca làm ăn cũng dành dụm cho anh không ít tiền.

Đến lúc đó mẹ cho thêm một ít nữa là đủ.

May mà không ai biết Tần Lãng đang nghĩ gì, nếu không nhất định sẽ phỉ nhổ anh.

Chuyện còn chưa đâu vào đâu mà anh đã bắt đầu lo đến chuyện sính lễ rồi. "Cha ơi, có phải con sắp có dượng rồi không?" Lúc trở về, Tiểu Bảo nhỏ giọng hỏi bên tai Tô Ngọc.

Chú Tần Lãng đối xử với cô rất tốt, giống như cha đối xử với mẹ vậy.

Đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, anh cũng dùng giọng rất nhỏ hỏi: "Vậy Tiểu Bảo thấy vị dượng tương lai này thế nào?" "Miễn cưỡng cũng được ạ." Nghe lời của Tiểu Bảo, Tô Ngọc không nhịn được cười, xoa đầu cậu bé, cười nói: "Đúng là ông cụ non." "Con cũng đâu có nói sai, cô tốt như vậy, là hời cho chú ấy rồi," Tiểu Bảo hừ một tiếng nói.

Cô của cậu là cô tốt nhất trên đời, cô có thể để ý Tần Lãng là phúc khí của chú ấy: "Cha, sau này nếu chú ấy đối xử không tốt với cô, cha cứ đánh chú ấy, đánh thành đầu heo luôn." Giọng của Tiểu Bảo có hơi lớn, tất cả mọi người đều nghe thấy.

La Túc ha ha cười lớn: "A Lãng, có cảm nghĩ gì không?" "Sẽ không có ngày đó đâu." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tần Lãng: "Vậy ta sẽ rửa mắt mong chờ." Tô San có chút ngượng ngùng nhưng cũng rất vui.

Về đến nhà họ Vương, Tần Lãng và mọi người ở lại một lúc rồi ra về, còn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thì kể cho Tô Tích nghe chuyện của Tần Lãng.

Tô Tích nghe xong, nhìn cháu gái của mình: "San San, con thấy thế nào?" "Anh ấy là người tốt, con có cảm tình với anh ấy," Tô San nghiêm túc suy nghĩ rồi mới lên tiếng.

Đã mở miệng thì cô sẽ chịu trách nhiệm với hành vi và lời nói của mình.

Tô Tích cười gật đầu: "Đứa trẻ Tần Lãng này ta cũng đã gặp mấy lần, nói chuyện với nó rồi, người quả thực không tệ.

Gia đình tuy không bằng chúng ta nhưng điều kiện cũng rất tốt, quan trọng nhất là đứa trẻ này nỗ lực tiến thủ, đây mới là điều quan trọng nhất.

Nếu con và nó, ta cũng vui lòng tác thành.

Sau này các con có thể tiếp xúc nhưng San San, hãy nhớ giữ chừng mực." "Con là đích nữ của nhà họ Tô, tam thư lục lễ, những thứ này bắt buộc phải có." "Ông nội yên tâm, những điều này con đều biết." Tô Tích lúc này mới hài lòng gật đầu, đứa cháu gái này quả thực chưa bao giờ làm ông thất vọng.

Tần Lãng về đến nhà liền đi tìm cha mẹ mình: "Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người." Ông bà Tần nhìn nhau, đây là lần đầu tiên thấy con trai út vội vàng như vậy. "Chuyện gì?" "Con muốn thành thân," Tần Lãng vào thẳng vấn đề.

Nghe lời của Tần Lãng, ông bà Tần giật nảy mình, bà Tần còn đưa tay sờ trán con trai: "A Lãng, con sốt rồi à?

Nói linh tinh gì vậy?" Không trách họ nghĩ vậy, trước đây họ từng muốn giới thiệu đối tượng cho con trai, xem mắt một chút, kết quả anh nói cái gì mà bận học hành, trong nhà đại ca và nhị ca đều đã có con, không cần anh nối dõi tông đường.

Kết quả hôm nay lại về nói muốn thành thân, đây là bị ma ám rồi sao?

Tần Lãng mặt đen lại, gỡ tay trên đầu xuống: "Mẹ, con nói thật, con không đùa với mẹ đâu." Chuyện này có thể đùa sao?

Mẹ cũng thật là. "Con trai, con nói cho chúng ta nghe xem, con để ý cô nương nhà nào rồi?" Ra ngoài một chuyến về đã muốn thành thân?

Rốt cuộc là cô nương thế nào mà có thể khiến anh thích như vậy. "Con thích em họ của em gái Tĩnh Vũ," Tần Lãng ngượng ngùng nói.

Ông Tần cau mày nói: "Cô nương nhà họ Tô ở kinh thành?" "Vâng." "Người ta là gia tộc lớn, có thể để ý gia đình như chúng ta sao?" "Tĩnh Vũ đã hỏi giúp con rồi, yêu cầu của nhà họ rất đơn giản, phẩm hạnh tốt, sau này đối xử tốt với San San, nỗ lực tiến thủ, nếu gia thế tốt hơn một chút thì càng tốt.

Những điều này con đều hoàn toàn phù hợp, hơn nữa Tô Ngọc đối với con cũng khá hài lòng.

Con nghe Tĩnh Vũ nói nếu Tô Ngọc đồng ý thì chuyện này đã thành một nửa rồi," Tần Lãng kể lại chuyện hôm nay cho hai người nghe. "Vậy bây giờ con có ý gì?

Muốn chúng ta đi hỏi cưới hay sao?" Nghe lời của con trai, bà Tần thở phào nhẹ nhõm, bà chỉ lo người con trai thích có thân phận quá cao, sau này con trai sẽ chịu thiệt thòi. "Chưa nhanh như vậy đâu, con chỉ muốn nhờ mẹ xem giúp con chuẩn bị một ít sính lễ.

Những năm nay tiền tiêu vặt của con đều để ở chỗ đại ca và nhị ca, mỗi năm cũng có không ít tiền.

Con sẽ lấy hết tiền của mình ra, mẹ giúp con chuẩn bị một ít đồ tốt, nếu không đủ tiền thì chỉ có thể nhờ cha mẹ bù vào một ít thôi ạ," Tần Lãng có chút ngượng ngùng nói.

Ông Tần vừa nãy còn tưởng con trai đùa, bây giờ nghe con trai muốn lấy tiền ra chuẩn bị sính lễ mới xác định được con trai thật sự muốn thành thân. "Không cần tiền của con đâu.

Từ sau khi nhị ca con thành thân, mẹ đã bắt đầu chuẩn bị sính lễ cho con rồi.

Nếu người con thích là tiểu thư nhà giàu, chúng ta tuy không thể cho những thứ tốt nhất, nhưng cũng sẽ cố gắng hết sức để người ta không mất mặt.

Chương 392

Trong của hồi môn của mẹ có một ít đồ tốt, đều lấy ra cho con.

Còn về số tiền trong quỹ riêng của con, cứ giữ lại sau này thành thân rồi tự tiêu đi, con sau này đi theo con đường quan trường, không có tiền không được," bà Tần dịu dàng nhìn con trai nói.

Tần Lãng trong lòng vô cùng cảm kích bà Tần: "Cảm ơn mẹ." "Với mẹ mà còn khách sáo gì nữa?" Con trai đã lớn rồi, cuối cùng cũng có người mình thích, như vậy rất tốt.

Tần Lãng tính tình lãnh đạm, trước đây chỉ có một người bạn là La Túc, may mà bây giờ có thêm vài người nữa, chỉ là đối với chuyện thành thân không mặn mà, bà vẫn luôn lo con trai sẽ cô độc đến già, bây giờ xem ra chỉ là duyên phận chưa đến.

Duyên phận đến rồi không phải là vội vàng muốn thành thân sao? "Nhưng mà mẹ lấy của hồi môn của mẹ cho con, hai chị dâu có ý kiến gì không?" Tần Lãng cau mày hỏi.

Không phải anh nói xấu hai chị dâu, mà là hai chị dâu này bình thường trông cũng tốt, chỉ là ở những phương diện này lại thích tính toán chi li. "Đồ của ta còn chưa đến lượt chúng nó nói này nói nọ.

Sản nghiệp trong nhà đều giao cho đại ca và nhị ca con, con chỉ lấy hoa hồng.

Nếu như vậy mà chúng nó còn có ý kiến thì bảo chúng nó cuốn gói về nhà đi," bà Tần không khách khí nói.

Bà biết hai đứa con dâu phần lớn thời gian đều tốt, chỉ là trong chuyện liên quan đến A Lãng lại đặc biệt tính toán chi li, luôn nghĩ rằng vợ chồng bà đã cho Tần Lãng bao nhiêu tiền riêng.

Thậm chí còn nhòm ngó đến của hồi môn của bà, điều này khiến bà vô cùng tức giận.

Vì chuyện này bà đã nói với lão đại và lão nhị rồi, lần này nếu chúng nó dám làm lỡ chuyện cưới vợ của A Lãng, xem bà xử lý chúng nó thế nào. "Mẹ, San San là một cô nương rất tốt, mẹ gặp rồi nhất định sẽ thích cô ấy," thấy bà Tần tức giận, Tần Lãng vội vàng chuyển chủ đề.

Bà Tần nghe con trai khen cô nương nhà người ta, không nhịn được cười: "Trước đây bảo con đi xem mắt, con sống chết không chịu, bây giờ lại khen cô nương nhà người ta rồi." Tần Lãng khẽ ho một tiếng, bị bà Tần nói có chút ngượng ngùng. "Mẹ, San San thật sự rất tốt," tuy ngượng ngùng, Tần Lãng vẫn kiên định nói.

Bà Tần hoàn toàn vui vẻ, nhìn ông Tần bên cạnh: "Phu quân, ông xem con trai ông kìa, hôm nay mới gặp người ta lần đầu đã nói người ta tốt, con trai lớn rồi, mẹ không giữ được nữa." "Mẹ yên tâm, sau này con và San San sẽ hiếu thuận với cha mẹ." Tần phu nhân biết cậu con trai út của mình rất hiếu thảo, trước kia lúc quan hệ của họ và Vương gia chưa tốt như vậy, Tần Lãng có được thứ gì tốt cũng đều mang về cho hai vợ chồng bà ăn.

Từ quả dưa hấu lớn, cho đến quả trứng luộc nước trà nhỏ.

Bà biết hai cô con dâu vẫn luôn nói bà thiên vị A Lãng, nhưng A Lãng hiếu thuận như vậy, có thứ gì tốt cũng đều nghĩ đến họ, đứa trẻ như thế ai mà không thích?

Ai mà không thiên vị cho được? "Được, mẹ chờ con và con dâu tương lai hiếu thuận với chúng ta.

Nhưng mà còn chưa thành thân đã nghĩ đến chuyện này, lỡ như cô nương nhà người ta không gả cho con, mẹ xem con phải làm sao." Tần phu nhân nhìn con trai mình, trêu chọc nói.

Tần Lãng bất mãn nhìn mẹ mình: "Mẹ…" "Được rồi, được rồi, mẹ không nói nữa." Xem kìa, làm thằng bé sốt ruột rồi.

Trong lúc ba người đang nói chuyện, anh cả và anh hai của Tần Lãng cũng trở về, đi cùng còn có vợ con của họ.

Thấy hai người chị dâu, nụ cười trên mặt Tần Lãng nhạt đi vài phần. "A Lãng sao hôm nay lại ở nhà vậy?" Chị dâu cả của Tần Lãng nhìn cậu cười hỏi.

Chỉ là nụ cười không chạm đến đáy mắt đó khiến Tần Lãng cảm thấy giả tạo.

Tần phu nhân liếc nhìn con dâu cả của mình: "Hôm nay A Lãng được nghỉ, sao lại không thể ở nhà?" Tần Hiển liếc vợ mình một cái: "Không biết ăn nói thì đừng nói.

A Lãng là một thành viên trong gia đình này, sao lại không thể về?" "Anh, em không có ý đó." "Vậy em có ý gì?" Tần Lãng có chút mất kiên nhẫn với cuộc cãi vã này, cau mày nói: "Đại ca, em không sao." "Em nói gì với cha mẹ vậy?

Anh thấy mẹ vui lắm." "Em trai con nói với chúng ta là nó có người thương rồi, muốn thành thân." Tần phu nhân cười nói.

Tần Hiển kinh ngạc nhìn em trai mình, bước tới khoác vai cậu: "A Lãng, nói cho đại ca biết em để ý cô nương nhà nào?

Đại ca giúp em?" Đẩy Tần Hiển ra, Tần Lãng bực bội nói: "Không cần anh giúp, anh giúp cũng vô dụng thôi." Tần Xu nhìn Tần Lãng, trong mắt mang ý cười: "A Lãng, có cần gì cứ nói với nhị ca." "Cảm ơn nhị ca." Vợ của Tần Hiển nghe nói Tần Lãng đã có người thương, lông mày hơi nhíu lại, liếc nhìn cha mẹ chồng rồi lên tiếng: "Mẹ, em họ bên nhà mẹ con rất hợp với A Lãng, hay là…" "Không cần đâu, A Lãng đã có người mình thích rồi." Tần phu nhân lạnh nhạt nói.

Một câu nói khiến vợ của Tần Hiển có chút mất mặt: "Mẹ, người thì vẫn nên biết rõ gốc gác thì hơn, ai biết người A Lãng để ý có mục đích gì khác không." Tần phu nhân đập mạnh tay xuống bàn, lạnh lùng nhìn con dâu cả: "Câm miệng!

Đừng có nói như thể chỉ có cô nương nhà mẹ đẻ cô là con nhà lành, còn cô nương mà A Lãng chọn thì không phải.

Cô cũng quá coi trọng nhà mẹ đẻ của mình rồi đấy." "Mẹ…" "Nhà các người nghĩ gì tôi rõ lắm.

Tôi nói cho cô biết, có tôi ở đây, không ai được phép tính kế A Lãng." "Mẹ, chúng con đâu có tính kế A Lãng, chỉ là cảm thấy em họ con hợp với A Lãng thôi." "Em họ của cô là người thế nào chúng ta rõ lắm.

Có một người như vậy ở bên cạnh A Lãng, không biết sau này cuộc sống của nó sẽ khó khăn đến mức nào đâu." Tần phu nhân nói không chút khách khí, thẳng thừng không cho con dâu cả chút mặt mũi nào.

Tần Hiển thấy vợ mình định tranh cãi với Tần phu nhân, liền chặn trước mặt cô ta nói: "Em muốn làm gì?" "Em muốn làm gì?

Chẳng lẽ anh không nghe thấy mẹ nói gì sao?" Vợ Tần Hiển bất mãn nói. "Chẳng lẽ mẹ nói sai sao?

Em họ của em thì đừng nghĩ đến nữa.

Hơn nữa, chuyện hôn sự của A Lãng không đến lượt em làm chủ, em an phận cho anh một chút." Tần Hiển cảnh cáo.

Tần lão bản liếc nhìn con dâu cả, lạnh nhạt nói: "A Hiển, bảo họ rời đi.

Con và A Xu theo cha vào thư phòng, cha có chuyện muốn nói với các con." "Vâng." Tần Hiển liếc vợ một cái: "Ở nơi chúng ta ở, em muốn làm gì thì làm, chỉ cần không tổn hại đến Tần gia thì anh không nói gì.

Nhưng sau khi về đây, em mà dám bất kính với mẹ thì đừng trách anh không khách sáo." Tần Xu nhìn vợ mình nói: "Em đưa con đi nghỉ trước đi, anh vào thư phòng." "Được." So với chị dâu cả, Tần Xu cho rằng vợ mình tốt hơn nhiều.

Tuy cũng nghĩ đến việc giúp đỡ gia đình mình, nhưng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, như vậy là rất tốt.

Tần Hiển và Tần Xu vào thư phòng, sau khi biết người Tần Lãng thích là ai, hai người đều hơi cau mày.

Tần Xu còn hỏi: "Cha, A Lãng có bị người ta coi thường không?" "Yên tâm đi, sẽ không đâu, gia đình đó rất tốt.

Bây giờ anh họ của cô nương đó cũng coi như đã công nhận A Lãng rồi.

Sau này xem A Lãng và cô nương ấy đối xử với nhau thế nào, nếu cảm thấy ổn thì chúng ta sẽ đi hỏi cưới." "Chuyện này không thành vấn đề, nhưng không phải nhà họ ở kinh thành sao?" "Ông nội của cô nương đó cũng ở đây.

Chuyện này Tô Ngọc chắc sẽ viết thư báo cho bác cả của cậu ấy." Tần lão bản giải thích.

Anh em Tần Hiển lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt rồi." "Sau này mẹ con định lấy một phần của hồi môn ra cho A Lãng làm sính lễ, các con có ý kiến gì không?" Tần lão bản nhìn hai người con trai hỏi.

Cả hai nhìn nhau rồi lắc đầu: "Không có ý kiến, đồ của mẹ muốn dùng thế nào cũng được.

Hơn nữa, thân phận người A Lãng thích quá cao, sính lễ nhà chúng ta chắc chắn phải bỏ ra nhiều một chút, như vậy mới không để A

Lãng mất mặt trước trưởng bối của đối phương.

A Lãng của chúng ta tốt như vậy, xứng đáng với những gì tốt nhất." Tần lão bản cười gật đầu, đây mới là dáng vẻ anh em nên có: "Các con nghĩ vậy thì ta yên tâm rồi.

A Hiển, bên vợ con, con hãy răn đe nó cho tốt, chuyện không nên quản thì đừng xía vào." "Cha, con biết rồi." "Được rồi, các con đi đường xa như vậy, cũng đi nghỉ đi." Sau khi hai anh em ra ngoài, Tần Xu nói: "Đại ca, chị dâu cả đúng là có chút quá đáng.

Chương 393

Cô em họ kia đúng là đồ kỳ quặc, người như vậy mà chị ấy cũng dám nói hợp với A Lãng.

Sau này A Lãng còn phải bước vào quan trường, có một người vợ như vậy chẳng khác nào biến A Lãng thành trò cười." "Những gì em nói anh đều biết.

Cô nương mà A Lãng thích thân phận rất cao, trong nhà cũng có người làm quan trong triều, có thể giúp đỡ A Lãng, cộng thêm sau này cùng với Tĩnh Vũ bọn họ cũng có thể chiếu cố lẫn nhau, rất tốt." Tần Hiển tán thành gật đầu.

Cô nương mà A Lãng thích tuy thân phận cao hơn một chút, nhưng anh tin với bản lĩnh của A Lãng, sau này nhất định có thể dựa vào chính mình để xứng với cô nương nhà họ Tô. "Đúng vậy, từ khi A Lãng quen biết Tĩnh Vũ, cả người trông đã tốt hơn rất nhiều, sau này chúng ta cũng không cần quá lo lắng nữa." Bọn họ chỉ lo em trai mình tính tình quá lạnh lùng, không có bạn bè.

Bây giờ xem ra là họ đã nghĩ nhiều rồi.

Hai anh em vừa nói vừa trở về viện của mình.

Tần Hiển vừa về đến nơi, vợ anh ta đã bước tới: "Mẹ có ý gì vậy?" Vừa rồi ánh mắt mẹ chồng nhìn cô ta khiến cô ta cảm thấy không thoải mái, thậm chí có chút sợ hãi.

Tần Hiển liếc vợ mình một cái: "Ý trên mặt chữ thôi.

Mấy cái suy tính của em tốt nhất nên dẹp đi, đừng mang ra trước mặt A Lãng mà nói." "Em làm vậy là vì ai?

Chẳng phải là vì gia đình chúng ta sao?

Anh lại nhìn em như vậy." "Là vì gia đình chúng ta, hay vì nhà mẹ đẻ của em thì mọi người đều tự biết.

Chẳng phải các người thấy A Lãng đọc sách giỏi, sau này có thể làm quan, nên muốn gả con gái trong nhà cho nó, sau này có thể làm quan phu nhân sao?

Tôi nói cho em biết, đừng có mơ!" Tần Hiển biết đám người nhà vợ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vợ của Tần Hiển ánh mắt có chút chột dạ, nhà họ đúng là nghĩ như vậy. "Anh nói thẳng cho em biết luôn, thân phận của cô nương mà A Lãng thích là điều mà các người có mơ cũng không dám nghĩ tới.

Mấy cái suy tính của em và người nhà em tốt nhất nên dẹp đi cho anh." Tần Hiển nói xong liền đi nghỉ, để lại vợ mình ở đó một mình tức giận.

Mặt khác, Tô Ngọc gọi Tô San đến hỏi ý kiến của cô: "Em thấy Tần Lãng thế nào?" "Anh họ, anh ấy rất tốt." Tuy chỉ mới tiếp xúc một ngày, nhưng cô thực sự cảm thấy người này rất tốt. "Vậy anh báo chuyện này cho bác cả nhé?" "Vâng." Tô San gật đầu đồng ý.

Tô Ngọc viết thư báo chuyện này cho Tô Lang.

Năm ngày sau, Tô Lang nhận được thư của Tô Ngọc.

Khi mở thư ra đọc nội dung bên trên, ông còn tưởng mình nhìn nhầm, đọc lại lần nữa mới biết là thật. "Chàng ơi, sao vậy?" Lý Nghiên nhìn dáng vẻ không thể tin nổi của Tô Lang, kỳ quái hỏi.

Tô Lang quay đầu nhìn vợ, mặt mày rầu rĩ nói: "Chúng ta sắp có con rể rồi.

Xem ý của Tiểu Ngọc thì đối phương là người tốt, hơn nữa bản thân cũng có năng lực, là người nỗ lực cầu tiến, sau này sẽ bước vào quan trường, năm ngoái thi đỗ tú tài, năm nay chắc sẽ thi cử nhân.

Người mà Tiểu Ngọc cũng khen tốt, chắc chắn sẽ không sai." Lý Nghiên bước đến bên cạnh Tô Lang, cùng ông đọc lá thư của Tô Ngọc gửi đến, đọc xong cô suy nghĩ một lát rồi nói: "Chúng ta có thể qua đó xem thử không?" Cô muốn đích thân đi xem chàng trai mà ngay cả Tiểu Ngọc cũng thấy tốt trông như thế nào, cụ thể ra sao.

Chỉ có tận mắt nhìn thấy mới có thể yên tâm.

Tô Lang gật đầu: "Được, ta sắp xếp công việc một chút rồi chúng ta sẽ đi." "Vâng." Chuyện này Tô Lang không báo cho Tô Ngọc và những người khác biết, chỉ giao việc trong nhà cho con trai rồi đưa vợ cùng đến Tạ gia thôn.

Mà những điều này Tô Ngọc hoàn toàn không biết, anh đang phụ giúp Vương Cẩn Hòa chuẩn bị việc ươm mạ.

Mấy ngày nay Vương Cẩn Hòa ngày nào cũng ở trang tử, phải chỉ bảo cho những người mới mua về cách làm việc.

Tô Ngọc đối với phương diện này hoàn toàn không biết gì, chỉ có thể làm vài việc lặt vặt.

Năm nay đất rất nhiều, Vương Cẩn Hòa dự định dùng bảy trăm mẫu để trồng giống lúa hiện có, phần còn lại dùng để nhân giống lúa năng suất cao hơn.

Đối với suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc rất tán thành.

Nhưng vẫn cảm thấy hơi nhiều một chút. "Tiểu Hòa, thật sự không có vấn đề gì chứ?

Có nhiều quá không?" Năm trăm mẫu đất trồng trọt cũng là một chuyện phiền phức.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Nhiều thì không nhiều lắm, số lượng này là bình thường.

Hơn nữa, để cho tất cả bá tánh Huyền quốc đều có thể trồng lương thực năng suất cao cũng là một công trình rất lớn." Tô Ngọc đương nhiên hiểu đạo lý này, nhưng chính vì hiểu nên anh mới không nhịn được mà lo lắng. "Tiểu Hòa, anh đi mua thêm cho em vài người nữa, đến lúc đó có việc gì em cứ giao cho họ làm, đừng tự mình động tay." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa không yên tâm nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Em biết rồi, em đâu có định tự mình làm hết mọi việc." Tô Ngọc lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt." Miệng thì nói vậy, nhưng Tô Ngọc đã bắt đầu cân nhắc mua thêm cho Vương Cẩn Hòa vài người phù hợp.

Xem ra năm nay chỉ có thể dựa vào Tiểu Hòa, còn về phía Ty Nông không biết khi nào mới có thể đến.

Cau mày, Tô Ngọc có chút không thích cách làm việc của Ty Nông, đám người này lúc quan trọng chẳng trông cậy được gì.

Nhìn dáng vẻ không vui của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Anh lại đang nghĩ gì vậy?

Nhìn bộ dạng không vui của anh kìa, người không biết còn tưởng em bắt nạt anh đấy." Tô Ngọc liếc Vương Cẩn Hòa một cái: "Anh chỉ cảm thấy Ty Nông thật phiền phức, nói là đến giúp mà bây giờ đến cái bóng ma cũng không thấy đâu." "…" Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, lời này của anh mà để Ty Nông nghe thấy chắc chắn sẽ bị đánh. "Người ta ở Ty Nông cũng có nhiều việc mà, dù sao lương thực ở kinh thành cũng phải dựa vào họ trông coi.

Bên này em có thể tự lo được thì cứ tự lo, anh đừng có giận cá chém thớt người ta nữa." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu: "Nếu đã em đã nói vậy, vậy thì anh miễn cưỡng đồng ý vậy." Thôi thì không đi tìm phiền phức của đám người đó nữa. "Nhà cửa bên này còn có thể ở thêm mấy chục người nữa, nếu người đông hơn thì e là không được.

Bên anh có thể giúp em giải quyết không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Chuyện này đơn giản thôi, bây giờ đất đai xung quanh đều là của em, đến lúc đó chúng ta xây thêm vài căn nhà nữa là được rồi chứ gì?" Chuyện này có gì to tát.

Vương Cẩn Hòa đau đầu nói: "Em phát hiện hình như năm nào chúng ta cũng phải xây nhà, mà một lần còn không xây xong được." Tóm lại mỗi năm đều phải xây hai ba lần, không phải ở nhà thì là ở trang tử.

Bao giờ mới hết đây. "Điều này chứng tỏ sự nghiệp của chúng ta ngày càng lớn, đất của em cũng ngày càng nhiều." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Coi như anh nói đúng." Tô Ngọc buồn cười lắc đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nha đầu này có lúc càng ngày càng đáng yêu. "Chúng ta đi xem chỗ khác nhé?" Bên này có tá điền và người mới mua về, bây giờ những gì cần học cũng đã học xong, chắc không cần Vương Cẩn Hòa tiếp tục ở đây nữa.

Lương quản sự cũng đúng lúc lên tiếng: "Đông gia, nếu hai vị bận thì cứ đi làm việc của mình, bên này có tôi rồi không cần lo lắng." Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc kéo đi dạo xung quanh.

Nhìn những mảnh đất xung quanh, tâm trạng của cô bỗng trở nên tốt hơn.

Chương 394

"Đang nghĩ gì vậy?

Thấy em vui vẻ quá." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, cười nói: "Em cũng không nghĩ gì cả, chỉ cảm thấy ở nơi này cũng rất tốt, gặp được rất nhiều người, cũng nhận được rất nhiều thứ." Tô Ngọc ngẩn ra, nhìn dáng vẻ mãn nguyện của Vương Cẩn Hòa, lo lắng hỏi: "Tiểu Hòa, trước đây em sống không tốt sao?" Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên giải thích với Tô Ngọc thế nào. "Sao vậy?" "Lúc đó em chỉ có một mình, quan hệ với gia đình cũng bình thường thôi." Sau khi đến đây, có chồng, có con, thậm chí có cả những người thân đối xử rất tốt với cô, cho nên cô thực sự rất mãn nguyện.

Vì vậy cô mới muốn làm được nhiều việc hơn ở thế giới này, để mọi người đều có cuộc sống tốt đẹp. "Vậy thì đừng nghĩ đến chuyện trước kia nữa, bây giờ em ở đây rất tốt." "Tuy em cũng không muốn nghĩ đến chuyện đã qua, nhưng có những chuyện khi thấy những thứ quen thuộc, vẫn không nhịn được mà nghĩ đến.

Nhưng bây giờ em đã rất ít khi nghĩ về chuyện trước kia rồi." Lúc mới đến đây, khi rảnh rỗi cô đúng là sẽ nghĩ đến những chuyện này, nhưng bây giờ thời gian đã lâu, công việc cũng bắt đầu nhiều lên, khiến cô không có thời gian nghĩ đến những thứ linh tinh đó nữa.

Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa đi về phía trước, đưa tay xoa đầu cô, nhẹ giọng nói: "Em đó, chính là nghĩ quá nhiều.

Bây giờ em đã an cư ở nơi này, chuyện trước kia của em không còn liên quan gì đến em nữa.

Em chỉ cần sống tốt cuộc sống hiện tại, nghĩ nhiều về anh là đủ rồi." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, bọn họ bây giờ ngày nào cũng ở bên nhau, thế mà vẫn chưa đủ nghĩ về anh sao? "Tô Ngọc, em phát hiện gần đây anh cũng trở nên có chút bá đạo rồi đó." "Cũng chỉ đối với em thôi." Nếu đổi lại là người khác thì không có đãi ngộ như vậy đâu.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, cười như không cười hỏi: "Vậy có phải em còn phải nói cảm ơn anh không?" "Cái đó thì không cần." Hai người vừa nói vừa đi đến một nơi rất xa.

Lúc quay về, Vương Cẩn Hòa nói gì cũng không chịu đi bộ, Tô Ngọc đành phải cõng cô về.

Lúc hai người quay lại, khu đất để ươm mạ đã được dọn dẹp xong rất nhiều.

Nhìn động tác của họ, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cảm khái: "Xem ra chuyện chuyên môn vẫn phải để người chuyên môn làm." Tốc độ này cũng quá nhanh rồi đi? "Em chỉ thích hợp ở đây điều phối toàn cục, không thích hợp làm việc chân tay." "Anh nói đúng thật đấy." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Thấy ở đây hình như thật sự không có việc gì của mình, Vương Cẩn Hòa dẫn Tô Ngọc cùng rời đi: "Chúng ta về nhà thôi." Hai người về đến nhà, Vương Cẩn Hòa cũng không nhàn rỗi, đi ra hai sườn đồi phía sau, định xem hoa quả trên núi thế nào rồi.

Tô Ngọc thấy cô không ngồi yên được cũng đành đi theo. "Mấy cây ăn quả này không phải đều giống nhau sao?

Em có nhìn ra được bông hoa nào không?" Tô Ngọc nhìn qua nhìn lại đều thấy giống nhau, cũng không biết nha đầu này có gì hay mà nhìn.

Vương Cẩn Hòa chỉ vào nụ hoa trên cành cây: "Tuy em không nhìn ra bông hoa nào, nhưng em thấy nụ hoa rồi." Tô Ngọc ghé sát vào xem, quả thật là vậy. "Mấy cây ăn quả bên này năm nay nếu đều ra hoa, nhìn từ xa cũng rất đẹp.

Sau này Tĩnh Vũ chắc sẽ dẫn bạn bè đến chơi." Nơi như thế này để những người đọc sách như họ đến chơi thì còn gì thích hợp hơn. "Chuyện đó không sao, đại ca khó khăn lắm mới có bạn bè của riêng mình, như vậy cũng tốt." Vương Cẩn Hòa trong mắt mang ý cười nói ra suy nghĩ của mình. "Nếu gọi Tần Lãng đến, cậu ấy và San San còn có thể tiếp xúc nhiều hơn, cũng là chuyện tốt." Tô Ngọc thấy mình chỉ nói một câu mà Vương Cẩn Hòa đã sắp xếp mọi chuyện đâu vào đấy, liền đưa tay gõ nhẹ lên đầu cô, bực bội nói: "Anh thấy em chính là không ngồi yên được, đúng là số lo chuyện bao đồng." "Chúng ta về thôi." Hai người xuống núi về nhà, Vương Cẩn Hòa liền vào thư phòng bắt đầu ghi chép về thời kỳ ra hoa của những loại cây ăn quả này, và những việc cần làm sau đó.

Một khi bận rộn là quên cả thời gian.

Việc ươm mạ được chuẩn bị một cách có trật tự.

Khi vợ chồng Tô Lang đến nơi, Vương Cẩn Hòa và mọi người đều đang bận rộn. "Chàng ơi, có phải chúng ta đi nhầm chỗ rồi không?" Lý Nghiên nhìn xung quanh, có chút kỳ quái hỏi.

Nơi này nhìn thế nào cũng không giống có người ở?

Hơn nữa trong nhà không có một ai. "Tô Lang, sao các vị lại đến đây?" Cố Cửu Ninh thấy Tô Lang có chút kinh ngạc hỏi. "Chẳng phải Tiểu Ngọc viết thư báo cho ta chuyện của San San sao?

Ta định qua đây xem thử chàng trai mà nó nói thế nào." Tô Lang cười giải thích.

Cố Cửu Ninh hiểu ra, gật đầu: "Vậy à, vậy thì các vị phải đợi một lát rồi.

Tiểu Ngọc và mọi người đều ra trang tử cả rồi, gần đây đang ươm mạ, mọi người đều rất bận, rất ít khi ở nhà." "Không sao, chúng tôi đi nghỉ ngơi một chút." Đi đường nhiều ngày như vậy, mệt chết đi được. "Được, Tiểu Ngọc có giữ phòng cho các vị, vẫn là căn phòng trước kia của ông, ông cứ trực tiếp qua đó là được." "Được." Tô Lang dẫn Lý Nghiên đến chỗ của Tô Ngọc, Lý Nghiên tò mò hỏi: "Bà ấy là ai vậy?" "Bà ấy là mẹ của Tiểu Hòa, Cố Cửu Ninh." Cố Cửu Ninh?

Cái tên này Lý Nghiên có biết, Cố Cửu Ninh lừng danh lại ở một nơi nhỏ bé này, còn có cả con cái. "Nếu họ không có chuyện gì, tại sao không về kinh thành?" "Kinh thành có gì tốt?

Hơn nữa Dư gia bây giờ cũng không phải là Dư gia của ngày xưa nữa.

Bây giờ họ quay về cũng không có kết quả tốt đẹp gì, cuối cùng chỉ bị người ta tính kế.

Thay vì vậy, chi bằng trực tiếp ở lại đây, bà nói có phải không?" Tô Lang nhìn vợ mình hỏi.

Lý Nghiên nghiêm túc suy nghĩ một lúc, Dư gia hiện tại quả thực đã không còn là Dư gia của ngày xưa nữa, họ ra nông nỗi này cũng là đáng đời, đồng thời cũng là điều tất yếu. "Tất cả của Dư gia đều là cướp từ tay gia đình họ, họ cứ thế mặc kệ không quan tâm sao?" Lý Nghiên không nhịn được hỏi. "Cái này phải xem Dư Thanh Phong muốn làm gì.

Nhưng ta thấy bộ dạng của cậu ta ở đây vui đến quên cả đường về rồi." Có vợ con, có gia đình, còn có việc của riêng mình để làm.

Nơi này bây giờ được Tiểu Hòa làm cho ra dáng ra hình lắm.

Lý Nghiên tuy cảm thấy đáng tiếc nhưng cũng không nói gì thêm, cùng Tô Lang tắm rửa nghỉ ngơi.

Buổi tối, Tô San theo Tô Ngọc và mọi người trở về thì thấy Tô Lang và Lý Nghiên đang ngồi trong nhà chính, trong mắt mang vẻ kinh ngạc: "Cha, mẹ, sao hai người lại đến đây?" Tô Lang nhướng mày nhìn con gái, trêu chọc hỏi: "Sao, không muốn thấy chúng ta đến à?" "Con đâu có ý đó, con chỉ cảm thấy cha mẹ đều có nhiều việc, sao lại chạy đến đây." "Chúng ta muốn đích thân đến xem người con để ý là người như thế nào, như vậy cũng để ta yên tâm." Tô Lang nhìn con gái nói.

Nghe cha nói vậy, Tô San ngược lại có chút căng thẳng và ngại ngùng. "Cha, anh ấy thật sự rất tốt, cha gặp anh ấy chắc chắn sẽ thích." Tô Lang quay đầu nhìn Lý Nghiên, bất đắc dĩ nói: "Xem con bé này, ta còn chưa nói gì, nó đã bắt đầu bênh người ta rồi.

Ta làm cha thật là khó." Tô Ngọc liếc Tô Lang một cái, bực bội nói: "Bác cả, bác diễn giả tạo quá rồi đấy, không đáng thương chút nào đâu." Tô San che miệng cười trộm, người dám nói chuyện với cha như vậy, chắc chỉ có anh họ thôi. "Nếu đã các vị đã đến rồi, hay là gọi cậu bé đó đến cho các vị xem thử, sau này nếu cảm thấy không tệ thì có thể định thân." Tô San bị lời của Tô Tích dọa cho giật nảy mình: "Ông nội, có phải hơi sớm quá không ạ?

Con và anh ấy mới quen nhau không lâu mà?" Lý Nghiên đưa tay xoa đầu con gái, trong mắt mang ý cười cưng chiều nói: "Con bé ngốc này, định thân xong thì cậu ấy mời con đi chơi mới danh chính ngôn thuận chứ." Cậu bé đó ở thư viện, ngày thường không có thời gian đến tìm San San, lúc nghỉ ngơi nếu San San đi ra ngoài cùng cậu ấy mà không có danh phận gì sẽ bị người ta chê cười. "Mẹ…" Tô San có chút ngại ngùng nhìn Lý Nghiên, mẹ nói gì vậy chứ, nhưng mà cũng có chút mong đợi.

Nhìn dáng vẻ nói một đằng nghĩ một nẻo của Tô San, Vương Cẩn Hòa biết ngay thực ra cô cũng muốn sớm định thân.

Cô đưa tay chọc chọc vào cánh tay Tô Ngọc: "Tô Ngọc, xem ra anh phải cho người đi báo cho đại ca một tiếng rồi." "Được." Sáng sớm hôm sau, người của Tô Ngọc đã đến thư viện tìm Vương Tĩnh Vũ.

Chương 395

Khi Vương Tĩnh Vũ biết vợ chồng Tô Lang đã đến thì cũng có chút bất ngờ.

Trước đó không hề nghe Tô Ngọc nói hai vợ chồng họ sẽ đến, đây là chuyện gì vậy?

Sao lại đột nhiên đến? "Còn có chuyện gì nữa không?" "Không có, thiếu gia chỉ bảo tôi đến báo cho ngài biết chuyện này thôi." Vương Tĩnh Vũ gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Lời này nói là báo cho cậu, chi bằng nói là thông báo cho Tần Lãng, còn chuyện sau đó thì phải xem Tần Lãng thế nào.

Mặc dù hai người bây giờ cũng coi như tình trong như đã, mặt ngoài còn e, vợ chồng Tô Lang cũng thực sự từ kinh thành đến, nhưng điều đó không có nghĩa là nhà Tần Lãng không cần làm gì cả.

Vương Tĩnh Vũ quay lại thư viện, vỗ vai cậu ta: "A Lãng, tôi báo cho cậu một tin, cậu có muốn nghe không?" "Gì vậy?" Tần Lãng đang đọc sách, đầu cũng không ngẩng lên hỏi.

Từ khi thích Tô San, lúc ở thư viện Tần Lãng càng chăm chỉ hơn. "Cha mẹ của San San tối hôm qua đã đến rồi." Tần Lãng đột ngột quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Cậu nói gì?" Cha mẹ vợ tương lai đến rồi?

Họ có thích mình không?

Nếu họ không thích mình thì phải làm sao?

Càng nghĩ Tần Lãng càng lo lắng. "Tĩnh Vũ, họ thích gì vậy?

Tôi nên đến bái kiến thế nào đây?" Tần Lãng hoàn toàn ngây người, cậu chưa bao giờ gặp phải chuyện như thế này.

Vương Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn Tần Lãng, trêu chọc nói: "Thật không ngờ nha, thì ra cậu cũng có ngày hôm nay." "Tĩnh Vũ, cậu đừng cười tôi nữa.

Mục đích họ đến có phải là vì chuyện của San San không?" "Đúng là vậy thật.

Chắc là Tô Ngọc viết thư báo cho họ chuyện này, nên họ mới trực tiếp đến.

Cậu có thể về nhà bàn bạc với cha mẹ, xem họ nói thế nào.

Bác Tô lần này ra ngoài được chắc là phải cố gắng lắm mới sắp xếp được thời gian, ông ấy chắc chắn sẽ không ở lại quá lâu đâu." Vương Tĩnh Vũ nhắc nhở Tần Lãng. "Tối nay về tôi sẽ nói với cha mẹ chuyện này." Cha mẹ vợ tương lai đã đến, cậu nhất định phải nhân cơ hội này định thân với San San, đợi cậu thi đỗ cử nhân rồi sẽ đến hỏi cưới. "Cậu tự xem mà làm." La Túc nhìn bộ dạng này của Tần Lãng, lắc đầu ngán ngẩm: "A Lãng, tôi thật sự chưa từng thấy cậu như thế này bao giờ.

Chẳng phải chỉ là gặp cha mẹ vợ tương lai thôi sao?

Sợ cái gì?" Có Tô San ở đó, chẳng lẽ còn để cậu chịu thiệt sao? "Cậu thì biết cái gì." Một kẻ chưa có hôn thê mà cũng dám nói với cậu những lời như vậy, thật là mất mặt quá đi.

La Túc đột nhiên cảm thấy lòng tốt của mình bị coi như lòng lang dạ sói.

Mình chỉ là tốt bụng nhắc nhở, an ủi một chút, kết quả tên này lại như vậy.

Tối hôm đó, Tần Lãng xin phép phu tử về nhà.

Lúc Tần Lãng về đến nơi, cả nhà họ Tần đang ăn cơm, thấy cậu vội vã chạy về đều có chút bất ngờ. "A Lãng, sao con lại vội vàng chạy về thế?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Tần phu nhân nhìn con trai, không yên tâm hỏi.

Tần Lãng nhìn mẹ, lắp bắp nói: "Mẹ, cha mẹ của San San đã đến rồi, mẹ nói chúng ta có nên đến bái kiến một chút không ạ?" "Đi thì chắc chắn phải đi rồi, nhưng mẹ phải nghĩ xem nên đi như thế nào." "Mẹ, hay là chúng ta cứ trực tiếp qua đó đi?" Tần Lãng suy nghĩ một lúc rồi nói. "Như vậy cũng được." Cứ thế mà đi, trong mắt người ngoài thì họ chỉ là đến nhà họ Vương làm khách thôi. "Nếu đã như vậy, chuẩn bị cho tốt, ngày mai chúng ta đến nhà Tĩnh Vũ.

À đúng rồi, A Lãng, ngày mai có được nghỉ không?" Tần lão bản nhìn cậu con trai út hỏi.

Tần Lãng lúc này mới nhớ ra ngày mai là ngày nghỉ. "Ngày mai con được nghỉ ạ." "Vậy thì tốt quá, chúng ta cùng đi." Ngày hôm sau, Tần Lãng dậy từ rất sớm để sửa soạn.

Nhìn bộ dạng đó của Tần Lãng, hai người anh trai của cậu đều không nhịn được cười.

A Lãng lạnh lùng của họ vậy mà cũng có lúc căng thẳng, chỉ có lúc này họ mới cảm thấy Tần Lãng cũng chỉ là một người rất bình thường. "A Lãng, đừng căng thẳng, có chúng ta ở đây mà." "Vâng." Lần này đi là cả gia đình năm người, còn hai cô con dâu đều không đi.

Vợ của Tần Hiển nhìn họ rời đi, trong lòng có chút bất mãn: "Em dâu, tại sao chúng ta không được đi?" "Bây giờ cũng không phải là lúc chính thức định thân, chúng ta đi làm gì?" "Cái này em không hiểu rồi?

Trước tiên xem đối phương là người như thế nào, đối với chúng ta cũng có lợi." "Lư Thụy Hân, lời này cũng chỉ có chị mới tin.

Chẳng phải là muốn phá hỏng chuyện này, để cho em họ bên nhà mẹ để chị có cơ hội sao?

Em nói thẳng cho chị biết luôn, cho dù A Lãng không thích người ta nữa, em họ của chị cũng không có cơ hội đâu." "Địch Khinh, cô câm miệng cho tôi!

Chuyện nhà tôi không đến lượt cô ở đây nói ba nói bốn!" Lư Thụy Hân sắc mặt khó coi nói.

Địch Khinh liếc cô ta một cái không nói gì thêm, dẫn con rời đi.

Xem ra lời cảnh cáo của đại ca, cô ta không hề để trong lòng.

Nếu cô ta cứ tiếp tục như vậy, sau này đại ca sẽ làm gì, ai mà biết được?

Lúc cả nhà đến nhà họ Vương, Vương Cẩn Hòa và mọi người không hề bất ngờ.

Tối qua lúc Vương Tĩnh Vũ trở về, họ đã biết chuyện ngốc nghếch mà Tần Lãng đã làm.

Rõ ràng hôm nay được nghỉ, mà hôm qua về nhà còn đi tìm phu tử, thật không biết nghĩ thế nào.

Nhìn từ trên xuống dưới một lượt, Vương Cẩn Hòa hứng thú nói: "Tần Lãng đại ca, anh đừng căng thẳng." "Tôi… tôi không căng thẳng." Giọng Tần Lãng rất nhỏ, nếu không phải Vương Cẩn Hòa lắng nghe kỹ thì cũng không nghe thấy. "Tô Ngọc, anh có tin không?" Tô Ngọc lắc đầu, bộ dạng này của Tần Lãng mà nói không căng thẳng thì ai tin?

Tần Lãng có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa, không thể đừng trêu chọc cậu được sao?

Tần lão bản và mọi người sau khi gặp vợ chồng Tô Lang đều bất giác căng thẳng, nhưng vì con trai, họ cũng phải tạo quan hệ tốt với đối phương.

Mà Tần Hiển và những người khác cũng đã nhìn thấy cô nương mà Tần Lãng ngày đêm mong nhớ.

Phải nói rằng cô nương này trông rất tốt, cả người toát lên vẻ dịu dàng, giọng nói cũng rất hay, khó trách em trai vừa gặp đã thích.

Chương 396

Một ngày tiếp xúc, khiến Tần phu nhân vô cùng yêu thích Tô San.

Cô nương này tuy là tiểu thư nhà quyền quý, nhưng không hề kiêu ngạo coi thường người khác, ngược lại rất dễ gần, điều này càng khiến Tần phu nhân thêm yêu thích.

Buổi chiều trước khi ra về, Tần lão bản cuối cùng cũng mở lời với Tô Lang: "Tô huynh, hôm nay chúng tôi đến đây còn có một chuyện nữa." "Chuyện gì vậy?

Mọi người nói xem nào." Tô Lang rõ ràng đã biết nhưng vẫn giả vờ ngơ ngác. "Thằng con út nhà tôi trước đây đến nhà Tĩnh Vũ chơi, thấy San San thì rất thích con bé.

Mọi người xem thằng nhóc nhà tôi thế nào?

Có lọt vào mắt xanh của mọi người không?" Ông chủ Tần vì chuyện cưới xin của con trai cũng thật vất vả, đến cả lời hạ thấp con mình cũng nói ra được.

Tô Lang không nhịn được cười: "Tôi thấy thằng bé cũng rất tốt.

Con gái nhà tôi từ nhỏ đã bị chúng tôi chiều hư, nói thật là vợ chồng tôi còn lo sau này nó không gả đi được, bây giờ có người thích nó, chúng tôi mừng còn không kịp nữa là." Ông chủ Tần nghe vậy liền yên tâm: "Vậy nhân lúc anh và chị dâu đang ở đây, chúng ta bàn bạc thời gian để định chuyện cưới xin, sau này nhà chúng tôi sẽ đến kinh thành dạm hỏi, anh thấy thế nào?" Hai nhà đều là những người thẳng thắn, không thích vòng vo tam quốc, hơn nữa cả hai bên đều ưng ý hai đứa trẻ, nên mọi chuyện cứ thế mà thuận lợi thành công.

Tô Tích ngồi bên cạnh lên tiếng: "Được, các người chọn ngày đi."

"Đa tạ bá phụ." "Không cần khách sáo, sau này đều là người một nhà cả, còn khách sáo làm gì?" Sau khi chuyện định thân được nói ra, hai nhà đã xem như là quan hệ thông gia.

Người nhà họ Tần không nhịn được cười, sau này đúng là người một nhà rồi.

Tần Lãng vẫn luôn ở bên ngoài nói chuyện với Vương Tĩnh Vũ, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong, tâm trí hoàn toàn không đặt lên người bọn họ. "A Lãng, tớ thật sự chưa từng thấy cậu thế này bao giờ, yên tâm đi, bác Tô là người rất tốt." Vương Tĩnh Vũ trêu chọc. "Tớ biết, nhưng vẫn hơi lo lắng." Lỡ như bác Tô không đồng ý thì sao?

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn bộ dạng của Tần Lãng, đành bất đắc dĩ đứng dậy vào trong giúp cậu ta dò la tin tức.

Vừa vào nhà đã nghe hai nhà đang bàn chuyện định thân, còn nghe ông chủ Tần nói sau này sẽ đến kinh thành dạm hỏi.

Sau khi dò la được tin tức, Vương Cẩn Hòa ở trong nhà một lát rồi đi ra. "Cẩn Hòa, sao rồi?" Tần Lãng nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt trông mong khiến cô cũng không nỡ làm khó cậu ta. "Yên tâm đi, bác trai họ đã đồng ý rồi, hai nhà đang bàn chuyện định thân.

Còn việc dạm hỏi sau này chắc chắn không thể ở đây, phải đến kinh thành." Vương Cẩn Hòa nói cho Tần Lãng biết những gì mình nghe được.

Vương Tĩnh Vũ đưa tay vỗ vai Tần Lãng, nén cười hỏi: "Bây giờ hết lo rồi chứ?" "Cẩn Hòa, cảm ơn cậu." Tần Lãng cảm kích nói. "Không cần cảm ơn tớ, sau này cậu đối xử tốt với San San, đừng bắt nạt con bé là được rồi." Chỉ cần cậu ta đối tốt với Tô San, còn đáng mừng hơn cả trăm lời cảm ơn.

Tần Lãng gật đầu: "Tớ sẽ làm vậy." Hai nhà bàn bạc xong, ông chủ Tần và mọi người chuẩn bị rời đi.

Lúc đi, Tần Lãng vẫn còn chút lưu luyến.

Sau khi nhà họ Tần đi rồi, Tô Lang lên tiếng: "Người nhà họ cũng rất tốt." Bất kể là bậc cha mẹ hay hai người anh trai đều không tệ.

San San ở trong một gia đình như vậy cũng sẽ sống rất tốt.

Về phần vợ của họ, sau này San San cũng không tiếp xúc quá nhiều, dù sao Tần Lãng sau này làm quan, San San chắc chắn sẽ đi theo Tần Lãng chứ không ở nhà.

Vợ chồng nhà họ Tần cũng thật lòng yêu mến San San, không phải vì thân phận của họ mà giả tạo. "San San, sau này nhà họ sẽ đến đây định thân, còn việc dạm hỏi chính thức sẽ diễn ra ở kinh thành.

Về chuyện thành thân, đến lúc đó xem tổ chức ở đây hay về kinh thành." Tô Lang nhìn con gái mình nói.

Con gái lớn rồi, đã có thể gả đi rồi. "Cha mẹ cứ quyết định là được ạ." Nhìn con gái mình, Tô Lang mỉm cười, không làm khó cô bé.

Ông có thể nhận ra trong khoảng thời gian ở Tạ gia thôn, con gái quả thật đã thay đổi, cả người trông có khí chất hơn, cách xử sự cũng tốt hơn nhiều, không còn hấp tấp bộp chộp, không hề suy nghĩ đến hậu quả như trước nữa.

Xem ra là Tiểu Ngọc đã nhờ Cố Cửu Ninh dạy dỗ San San.

Kết quả này khiến ông vô cùng hài lòng.

Nhìn Tô Ngọc đang ngồi bên cạnh chơi với Tiểu Bảo như thể không liên quan đến mình, Tô Lang cười nói: "Tiểu Ngọc, San San ở đây đã gây thêm phiền phức cho các con rồi." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Tô Lang, cau mày nói: "San San là em gái con." Tô San tính tình rất tốt, được gia đình bảo vệ kỹ lưỡng, con người có chút ngây thơ, một người em gái như vậy anh tự nhiên cũng rất thích. "Bác cả, nếu bác còn nói những lời như vậy, con sẽ giận đấy." Nhìn vẻ mặt bất mãn của Tô Ngọc, Tô Lang biết mình đã nói sai. "Bác cả sau này sẽ không nói nữa." Tô Tích liếc nhìn con trai cả của mình, chán ghét nói: "Rõ ràng biết là người một nhà, quan hệ với Tiểu Ngọc cũng tốt, mà con còn nói những lời như vậy, bị Tiểu Ngọc giận là đáng đời." Mọi người bên cạnh gật đầu đồng tình: "Nói không sai." Lý Nghiên ở bên cạnh cười không ngớt, nhìn chồng mình bị mắng mà không hề tức giận.

Trong khoảng thời gian bị Lý Nhạn giam giữ, bà đã nghĩ rằng mình sẽ không bao giờ được gặp lại chồng con, không ngờ ông trời thương xót đã để bà được Tiểu Ngọc cứu, còn có thể ở bên chồng, nhìn con cái thành thân, đối với bà như vậy đã là quá đủ.

Khi nhà họ Tần trên đường về, Tần Hiển lên tiếng: "A Lãng, mắt nhìn của em cũng không tệ, San San quả thật rất tốt, tính cách không có gì để chê cả." "Đúng vậy, San San rất hợp với em." Tần phu nhân lại càng thích Tô San hơn: "Ta thích San San quá đi mất." Bà vẫn luôn muốn có một cô con gái, nhưng cả ba đứa đều là con trai.

Sau khi hai người con trai thành thân, bà cũng muốn coi các con dâu như con gái ruột mà thương yêu, nhưng con dâu cả tâm tư quá nhiều, con dâu thứ hai tính tình không tệ nhưng lại luôn có một khoảng cách với bà.

Hôm nay gặp Tô San và trò chuyện với cô bé, Tô San hoàn toàn thỏa mãn mọi yêu cầu của bà đối với một cô con gái.

Tô San vừa xinh đẹp, tính cách lại tốt, vì được gia đình bảo vệ quá kỹ nên có chút ngây thơ, nhưng những gì cần biết thì không thiếu chút nào. "Con đã nói là San San rất tốt mà." "Biết San San tốt rồi, nhưng con cũng đừng khoe khoang trước mặt bọn ta nữa.

Về nhà rồi có thể bắt đầu chuẩn bị sính lễ, còn cả lễ vật sau này nữa.

Đợi con thi đỗ cử nhân năm nay, chúng ta sẽ đến kinh thành dạm hỏi cho con, định ngày thành thân luôn." Tần phu nhân cân nhắc những việc sau này, phát hiện còn rất nhiều việc phải làm.

Tần Lãng vui vẻ gật đầu: "Cảm ơn mẹ." "Mẹ, hay là thế này, sau này con sẽ đến kinh thành bàn một vụ làm ăn, con sẽ qua đó mua cho A Lãng một căn nhà.

Sau này nó làm quan, lỡ như ở lại kinh thành cũng có chỗ ở.

Hơn nữa, hôn lễ của chúng nó chắc chắn phải tổ chức ở đó.

Về phần bên này của chúng ta, có thể sau khi tổ chức ở kinh thành rồi về đây làm thêm một lần nữa, vừa hay ông bà của San San cũng ở đây." Như vậy cũng không ai nói được gì.

Tần phu nhân gật đầu đồng ý: "Như vậy cũng được." Tuy hai lần có hơi phiền phức nhưng có thể chăm lo cho họ hàng hai bên, như vậy cũng không tệ. "Tiền mua nhà con và A Xu sẽ lo, tặng cho A Lãng làm quà cưới." "Anh em các con tự bàn bạc, nhưng phải nói rõ với vợ các con, đừng để chúng nó vì chuyện này mà có ý kiến với San San." Con dâu thứ hai thì bà không lo, chỉ sợ con dâu cả bên kia gây chuyện.

Con dâu cả vốn đã có ý kiến về việc họ thiên vị A Lãng, nếu biết hôn sự của A Lãng tổ chức hai lần, anh em nó còn bỏ tiền mua nhà cho A Lãng, không biết sẽ quậy thành cái dạng gì. "Mẹ yên tâm, con biết phải làm sao." Tần Hiển biết mẹ đang nói đến vợ mình, cũng rất rõ vợ mình là người thế nào.

Nhưng cũng tốt, nhân cơ hội này nói rõ những chuyện cần nói.

Cả nhà vui vẻ trở về, Lư Thụy Hân thấy họ về, cau mày, giọng điệu chua ngoa nói: "Chẳng biết là con gái nhà ai mà kiêu thế." "Em chồng của Huyện chúa, thân phận này đủ chưa?" Tần Hiển nhìn Lư Thụy Hân, lạnh lùng hỏi.

Chương 397

Trước đây nể mặt con cái nên anh không làm gì, bây giờ Lư Thụy Hân lại dám nói những lời châm chọc mỉa mai như vậy.

Cô ta muốn làm ai khó xử đây?

Tần Xu đi đến bên cạnh Địch Khinh, im lặng hỏi.

Địch Khinh ghé vào tai anh nói nhỏ điều gì đó, nghe xong Tần Xu cau mày thật chặt.

Nhưng đây là chị dâu của anh, anh không có tư cách nói gì. "Chàng ơi, chuyện của A Lãng thành rồi ạ?" Địch Khinh nhỏ giọng hỏi. "Thành rồi, chúng ta về chọn ngày, nhân lúc cha mẹ San San còn ở đây thì định thân trước, sau này lại đến kinh thành dạm hỏi." Địch Khinh cười gật đầu: "Vậy thì tốt quá.

Chàng không phải sắp đi kinh thành sao?

Ở đó mua cho A Lãng một căn nhà, sau này A Lãng làm quan sẽ tiện cho em ấy ở." Tần phu nhân và mọi người kinh ngạc nhìn Địch Khinh, không ngờ cô lại nói những lời như vậy.

Tần Xu tự mình nói ra và Địch Khinh nói ra là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. "Em không để ý sao?" "Sau này A Lãng làm quan, chàng và anh cả làm ăn, ba anh em đồng lòng hợp sức thì nhà họ Tần mới ngày càng tốt hơn." Địch Khinh tuy có nghĩ cho nhà họ Địch, nhưng cô biết chừng mực, gia đình cô chỉ cần một cơ hội, những chuyện khác không cần nhà họ Tần giúp đỡ.

Tần Xu cũng rất tài giỏi, bây giờ họ đã tiết kiệm được không ít tiền, mua một căn nhà ở kinh thành cho A Lãng là chuyện rất đơn giản.

Tần Xu lần đầu tiên nghiêm túc nhìn vợ mình, anh phát hiện trước đây mình hiểu về vợ quá phiến diện.

Anh từng không vui vì chuyện nhà vợ, nhưng nghĩ kỹ lại, cha vợ và anh vợ ngoài việc nhờ anh giúp bắc cầu ra thì không còn gì khác.

So với Lư Thụy Hân, vợ anh và gia đình nhà vợ tốt hơn rất nhiều. "Khinh Khinh, xin lỗi em, trước đây là anh đã hiểu lầm em." Hôm nay anh mới biết mình đã hiểu lầm vợ sâu sắc đến mức nào.

Địch Khinh cười lắc đầu: "Đừng nói xin lỗi với em, chúng ta là vợ chồng." "Ừ." Tần phu nhân nhìn con trai và con dâu như vậy, trong mắt tràn đầy sự hài lòng.

Đây mới là dáng vẻ mà vợ chồng, anh em nên có.

Lư Thụy Hân nhìn Địch Khinh, không khách khí nói: "Đây là tự cô đề xuất đấy nhé, các người tự bỏ tiền ra, đừng hòng lấy một đồng nào từ nhà tôi." Tần phu nhân sa sầm mặt, đập mạnh xuống bàn: "Ta và cha con vẫn chưa chết, nhà này cũng chưa phân gia, từ khi nào nhà họ Tần thành nhà của cô rồi?

Sao ta không biết?" Lư Thụy Hân quay đầu nhìn Tần phu nhân đang tức giận, trong lòng có chút hối hận, sao mình lại nói những lời này ngay trước mặt bố mẹ chồng chứ? "Chuyện mua nhà này, dù em dâu không nói, tôi cũng đã bàn với A Xu rồi, hai chúng tôi sẽ bỏ tiền mua nhà cho A Lãng.

Chuyện này cô đồng ý cũng được, không đồng ý cũng vậy, kết quả đều như nhau.

Còn nữa, đừng tưởng tôi không biết những năm qua cô đã mang bao nhiêu tiền về nhà mẹ đẻ, số tiền đó mua một căn nhà cũng thừa sức." Anh không tính toán là vì nể mặt con cái, nhưng nếu có người coi sự im lặng của anh là không biết gì thì không được.

A Lãng sắp thành thân, sau này còn phải học ở đây, San San là người thiện lương đơn thuần, nếu lúc đó bị bắt nạt thì sao?

Anh không thể để chuyện như vậy xảy ra. "Tần Hiển, anh quá đáng lắm rồi, em là vợ anh đấy." "Vợ?

Điều cô nghĩ đến nhiều nhất là làm sao khuân của cải nhà họ Tần về nhà cô.

Sau này tiền trong nhà, ngoài chi tiêu hàng tháng ra, cô đừng hòng động đến dù chỉ một đồng." Lòng tham của Lư Thụy Hân ngày càng lớn, mấy hôm trước đưa tiền cho nhà họ Lư một lần là một nghìn lượng, cô ta tưởng anh kiếm tiền dễ lắm sao?

Lư Thụy Hân nghe vậy thì không chịu nổi: "Không được, em không đồng ý." "Một nghìn lượng mấy hôm trước cô đưa cho nhà họ Lư tôi cũng không đòi lại, coi như là chút hiếu kính cuối cùng của tôi, con rể này, dành cho họ.

Lư Thụy Hân, nếu cô không hài lòng thì cút về nhà mẹ đẻ đi." Anh phải dọn dẹp sạch sẽ những yếu tố bất ổn trong nhà trước khi San San gả vào.

Lư Thụy Hân mặt trắng bệch, không thể tin nổi nhìn Tần Hiển, anh ta vậy mà biết hết mọi chuyện. "Từ khi sinh con trai, cô bắt đầu thường xuyên mang tiền về nhà, có lúc thậm chí còn bắt đầu hà khắc với con gái của chúng ta.

Những chuyện này vốn dĩ tôi không định nói, bù đắp cho chúng là được, nhưng tôi không ngờ lòng tham của cô bây giờ lại lớn đến thế, một lần là một nghìn lượng, cô thật sự coi tôi là kẻ ngốc sao?" Trong mắt Tần Hiển tràn đầy vẻ u ám. "Sao?

Cô nghĩ có con trai chống lưng là có thể ưỡn thẳng lưng, nghĩ rằng mình có thể làm chủ cái nhà này, có thể mang tiền trong nhà đi từng nghìn từng nghìn lượng về nhà mẹ đẻ mà không cần nói với tôi một tiếng?" Tần Hiển hôm nay thật sự tức giận rồi.

Lư Thụy Hân này thật sự tự cho mình là quan trọng.

Lư Thụy Hân mặt mày tái nhợt nhìn Tần Hiển: "Anh vậy mà muốn tôi về nhà mẹ đẻ?" "Không phải cô cho rằng nhà mẹ đẻ tốt hơn nhà họ Tần của tôi sao?

Nếu đã như vậy thì về đi." Lư Thụy Hân nhìn Tần Hiển như vậy, trong lòng hiểu rõ nếu cô thỏa hiệp thì đồng nghĩa với việc sau này không thể mang lợi ích về cho nhà mẹ đẻ nữa.

Không còn lợi ích, người nhà mẹ đẻ sẽ đối xử với cô thế nào, trong lòng cô hiểu rất rõ, cô tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Cô đã sinh cho Tần Hiển hai con gái một con trai, cô không tin Tần Hiển thật sự có thể đối xử với cô như vậy.

Nghĩ thế, Lư Thụy Hân liền có chỗ dựa, nhìn Tần Hiển thẳng thừng nói: "Đi thì đi." Nói xong liền đi lấy quần áo của mình rồi bỏ đi.

Lần này nếu Tần Hiển không đến đón cô, không xin lỗi cô, cô sẽ không về nữa.

Nhìn lúc Lư Thụy Hân đi ngay cả ba đứa con cũng không thèm nhìn một cái, Tần Hiển hít sâu một hơi để nén cơn giận trong lòng. "Mẹ, sau này bọn trẻ phải phiền cha mẹ chăm sóc rồi." "Cha ơi, chúng con có thể ở với ông bà nội không ạ?

Con không muốn ở với mẹ." Con gái lớn của Tần Hiển lúc này lên tiếng. "Con cũng không muốn." Tần Hiển nhìn hai cô con gái, mày hơi nhíu lại: "Tại sao?" "Mẹ không thích chúng con.

Đồ cha mua cho chúng con mẹ đều lấy đi cho các chị em họ bên ngoại, đồ của em trai cũng vậy." Con gái lớn của Tần Hiển nói. "Cha, con và chị, em trai sẽ ngoan ngoãn nghe lời ông bà, cha cho chúng con ở lại đây được không?

Mẹ sẽ đánh chúng con." Tần Hiển tức đến mặt đỏ bừng, nhìn ba đứa con của mình, cố gắng nặn ra một nụ cười: "Được, sau này các con cứ ở với ông bà nội." Tần phu nhân vốn thích con gái, đối với cháu gái và cháu trai đều như nhau, bây giờ thấy cháu gái ấm ức như vậy, đau lòng không thôi.

Lư Thụy Hân này thật đáng chết, dám đối xử với con cháu nhà họ Tần như vậy.

Tần phu nhân ôm hai cháu gái vào lòng nói: "Sau này cứ ở với bà nội, đợi lúc chú út định thân, bà dẫn các con đi xem thím út có được không?" "Dạ được, cảm ơn bà nội." Ông chủ Tần nhìn Tần Hiển, tức giận nói: "A Hiển, không được đi đón.

Đã muốn về nhà mẹ đẻ thì cứ ở đó cho đủ.

Bây giờ việc làm ăn bên ngoài đều do con và A Xu lo, ta chỉ xem xét mấy trang trại và chuyện đồng áng, có thời gian sẽ giúp con trông cháu.

Có ta và mẹ con ở đây, bọn trẻ sẽ không chịu thiệt thòi." "Cảm ơn cha, con biết rồi." Chuyện của Tần Hiển cứ thế được quyết định.

Ngày hôm sau, ông chủ Tần đi tìm người xem ngày, ngày gần nhất là bảy ngày sau.

Thời gian không quá gấp, những gì cần chuẩn bị họ đều có thể chuẩn bị kịp.

Chương 398

Sau khi chọn được ngày, nhà họ Tần bắt đầu chuẩn bị sính lễ.

Ở đây, Tần phu nhân dự định tặng sính kim là một vạn linh một lượng, còn khi họ đến kinh thành dạm hỏi sẽ tặng thêm.

Trong lúc nhà họ Tần chuẩn bị sính lễ, chuyện nhà họ cũng đã được đặt lên bàn làm việc của Tô Ngọc.

Tô Ngọc xem xong, mắt hơi nheo lại, cầm thông tin vừa nhận được đi tìm Tô Lang. "Bác cả, bác gái, đây là thông tin về nhà họ Tần con đã điều tra, hai bác xem đi." Tô Lang xem xong gật đầu tỏ ý đã biết, Vương Cẩn Hòa cũng tò mò ghé qua xem. "Chị dâu thứ hai của Tần Lãng là người rất tốt, chỉ có chị dâu cả này là hơi không biết điều.

Nhưng anh cả của cậu ta rất tốt, biết Tần Lãng và San San sắp định thân, liền định giải quyết người kia trước, để tránh San San sau này bị bắt nạt.

Nhưng Lư Thụy Hân này đầu óc không được tốt cho lắm." Cứ tưởng mình sinh được ba đứa con là người ta thật sự không dám làm gì sao?

Thật là ngây thơ.

Lý Nghiên cau mày nhìn nội dung trên giấy: "Ngay cả con ruột của mình mà nó cũng đối xử như vậy, trong lòng chỉ có nhà mẹ đẻ, nhà họ Tần này nếu cứng rắn một chút thì trực tiếp bỏ vợ cũng không thành vấn đề." "Em trai của Lư Thụy Hân mấy ngày trước nợ tiền cờ bạc ở sòng bài, tuy Lư Thụy Hân đã đưa một nghìn lượng bạc, nhưng đó cũng chỉ là muối bỏ biển.

Không mấy ngày nữa người nhà họ Lư sẽ đến cửa, muốn nhà họ Tần giúp trả nợ cờ bạc, lúc đó chính là thời cơ tốt nhất." Hoặc là Lư Thụy Hân tỉnh ngộ, cắt đứt quan hệ với nhà mẹ đẻ, hoặc là Tần Hiển trực tiếp bỏ vợ.

Nếu Tần Hiển bỏ vợ, kết cục của Lư Thụy Hân tự nhiên sẽ không tốt đẹp.

Vương Cẩn Hòa cau mày: "Tần Hiển này trông có vẻ là một người thông minh, sao lại cưới một người vợ như vậy?" "Đó là vì lúc đó Tần Hiển ra ngoài làm ăn bị thương được Lư Thụy Hân cứu, lúc đó Lư Thụy Hân vẫn là người tốt, nên mới cưới về làm vợ.

Nhưng từ khi cô ta sinh con trai, cả người trở nên kiêu ngạo hơn nhiều, có lẽ cho rằng có con trai thì đã đứng vững gót chân ở nhà họ Tần." Tô Ngọc nhún vai nói.

Suy nghĩ của Lư Thụy Hân đúng là ngu ngốc nhất.

Nếu cô ta đối xử tốt với bọn trẻ, khiến chúng không thể rời xa mình, thì nể mặt con cái, nhà họ Tần rất có thể sẽ nhẫn nhịn.

Chỉ tiếc là Lư Thụy Hân không thông minh, đối với cả ba đứa con đều không đủ tốt, khiến cả ba đứa đều không thích cô ta.

Việc làm ăn trong tay ông chủ Tần vào cuối năm ngoái cũng đã giao hết cho hai người con trai, ông chỉ quản lý mấy trang trại và chuyện đồng áng, có khối thời gian cùng Tần phu nhân trông cháu.

Bây giờ con trai út của Tần Hiển cũng đã hơn ba tuổi, dù không có mẹ cũng không sao, vợ chồng ông chủ Tần hoàn toàn có thể chăm sóc tốt. "Lư Thụy Hân này ngốc thật, cứ tưởng nhà họ Tần không có cô ta thì không sống nổi sao?

Lấy con cái ra làm lá chắn mà lại không đối xử tốt với chúng, đúng là đầu óc có vấn đề." Vương Cẩn Hòa không nhịn được lên tiếng.

Trong tình huống con cái đều không thích mình mà còn dám dùng chúng để uy hiếp, đây không phải là biểu hiện của sự thông minh. "Tần Hiển đã đưa ra lựa chọn rồi, vậy chuyện này chúng ta cứ coi như không biết, nhà họ cũng rất tốt." Địch Khinh, người chị dâu này cũng không tệ, San San chắc có thể chơi thân với cô ấy. "Tô Ngọc, sau này đừng đi điều tra chuyện của người ta nữa." Vương Cẩn Hòa cảm thấy làm vậy có vẻ không hay lắm. "Yên tâm đi, sau này sẽ không nữa.

Bây giờ hai người họ chưa định thân, anh đi điều tra nhà họ, biết chuyện nhà họ cũng là chuyện rất bình thường.

Còn sau này anh chắc chắn sẽ không can thiệp.

Nhưng anh em Tần Hiển không tệ, có thể giúp đỡ một tay." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích.

Những gia tộc như họ, trước khi định thân điều tra nhân phẩm của đối phương, quan hệ trong gia tộc thế nào đều là chuyện bình thường.

Dù sao cũng là vì con cái trong nhà.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói vậy cũng hiểu ra, người trong thôn trước khi định thân cũng phải đi dò la nhân phẩm của người ta, gia đình có hòa thuận hay không, nghĩ vậy lại không thấy có vấn đề gì nữa. "Đúng rồi, anh có biết khi nào nhà họ qua đây không?" "Bảy ngày sau, chắc là sẽ đến sau khi giải quyết xong chuyện nhà họ Lư." Bên Lư Thụy Hân không trụ được bao lâu đâu.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Như vậy cũng tốt, nhưng nhà họ Tần chắc sẽ khó xử lắm đây." Có một người con dâu như vậy đúng là gia môn bất hạnh, cả nhà họ cũng rất tốt, sao lại xuất hiện một người như thế.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang lẩm bẩm, không nhịn được cười: "Em lại nói linh tinh gì thế?" "Chẳng lẽ không phải?" Vương

Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ngây thơ hỏi.

Tô Ngọc nén cười gật đầu: "Ừ, em nói gì cũng đúng." Bảy ngày sau, nhà họ Tần quả nhiên đến định thân.

Lần này đến còn có không ít trẻ con, nhìn thấy những đứa trẻ đó, Vương Cẩn Hòa không khỏi ngạc nhiên.

Cô đưa mắt nhìn lên mặt Tần Hiển, thấy vẻ mệt mỏi khó nhận ra trên mặt anh, trong lòng liền hiểu, xem ra nhà họ Lư quả nhiên đã đến gây sự.

Cô khẽ liếc mắt một cái, rồi dẫn mọi người vào trong. "Thím ơi, nhà của thím ở đây ạ?

Ở đây đẹp quá." Con gái của Tần Hiển tò mò hỏi. "Nhà của thím không ở đây, đây là nhà của anh trai và chị dâu thím." "Vậy nhà thím ở đâu ạ?" "Ở một nơi rất xa.

Đợi lúc chú út và thím thành thân, cha sẽ dẫn con và em trai, em gái đến được không?" Tần Hiển nhìn con gái, trên mặt lộ vẻ cưng chiều.

Người đàn bà kia đã không muốn có con, vậy anh tự mình nuôi, có sao đâu.

Hôm nay không ở nhà Dư Thanh Phong, tất cả mọi người đều ở nhà Vương Cẩn Hòa.

Nhà họ Tần mang sính lễ ra, những thứ đó đều không tệ, tuy so với các gia tộc lớn ở kinh thành vẫn còn kém xa, nhưng cũng có thể thấy được sự coi trọng của họ đối với San San, đối với họ như vậy đã là đủ rồi.

Trao đổi canh thiếp xong, hai nhà không bàn chuyện thành thân, ông chủ Tần đã lên tiếng trước: "Tô huynh, ngày thành thân, chúng ta đợi đến khi qua kinh thành dạm hỏi rồi hẵng bàn, huynh thấy thế nào?" Vợ chồng Tô Lang tự nhiên đồng ý: "Được, cứ theo lời các vị."

Lúc này, hai nhà đã trở thành thông gia, người vui nhất không ai khác chính là Tần Lãng.

Chuyện định thân đã giải quyết xong, Tô Ngọc gọi hai anh em Tần Hiển và Tần Xu đi, Vương Cẩn Hòa cũng đi cùng.

Sau khi bốn người vào thư phòng, Tô Ngọc nhìn hai người họ: "Hiện tại hai anh đang làm ăn những gì?" "Nhà chúng tôi chủ yếu là tửu lâu." Tần Hiển nói. "Còn có một số buôn bán gỗ, vải vóc." Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, những thứ này đều khá tốt. "Vậy sao, sau này tôi sẽ giới thiệu cho hai anh mấy người, hai anh hợp tác với họ sẽ phát triển nhanh hơn." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Hai anh em kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh ta có ý gì đây?

Muốn giúp họ sao?

Tần Hiển cau mày nhìn Tô Ngọc: "Anh không cần giúp chúng tôi như vậy." "Không phải giúp các anh, đây chỉ là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Các anh tốt thì Tần Lãng cũng sẽ tốt." Tô Ngọc dựa vào ghế nhìn hai anh em Tần Hiển.

Tần Hiển còn muốn nói gì đó, Tần Xu đã lên tiếng: "Tại sao anh lại muốn giúp chúng tôi?" "Chuyện này không phải rất đơn giản sao?

Bây giờ đã là thông gia, có qua có lại là không thể thiếu.

Chương 399

Dù nhà chúng tôi không để ý, nhưng lúc nhà các anh đến kinh thành dạm hỏi, các anh có nghĩ đến suy nghĩ của người khác không?" Tô Ngọc nhìn hai anh em hỏi. "Tôi có thể nói thẳng cho các anh biết, em gái tôi dù là con trai của Võ hầu cũng có thể gả, chỉ là nhà chúng tôi không có quy củ như vậy mà thôi.

Muốn em trai các anh không bị người ta nói là trèo cao, thì trong lúc nó phải xuất sắc, các anh cũng phải là hậu thuẫn cho nó.

Tôi có thể nói thẳng cho các anh biết, Tần Lãng sau này sẽ trực tiếp ở lại kinh thành." Tô Ngọc nhìn hai anh em.

Tần Xu cau mày nhìn Tô Ngọc: "Anh rốt cuộc là ai?" Tô Ngọc thật sự chỉ là một thiếu gia bình thường sao?

Lúc anh nói A Lãng sẽ ở lại đây, giọng điệu vô cùng chắc chắn, như thể những gì anh nói đều là sự thật.

Nhưng anh không phải là một thế gia tử đệ sao?

Tại sao lại biết chuyện trên triều đình? "Các anh sẽ sớm biết tôi là ai thôi.

Muốn giúp em trai mình thì hãy nỗ lực trở nên mạnh mẽ hơn, dù không thể lấn át người khác, cũng phải đưa nhà họ Tần của các anh lên một tầm cao mới." Tô Ngọc nhìn hai anh em Tần Hiển nói.

Hai anh em Tần Hiển không nói gì, nhưng họ biết Tô Ngọc nói đúng, chỉ có ba anh em họ cùng nhau tiến lên, nhà họ Tần mới ngày càng tốt hơn.

Nghĩ vậy, hai người liền không từ chối nhiều nữa: "Đa tạ." "Không cần khách sáo." Tô Ngọc nói với họ rất nhiều chuyện làm ăn, Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh thỉnh thoảng nói vài câu khiến hai anh em Tần Hiển được mở rộng tầm mắt.

Hóa ra làm ăn còn có thể làm như thế này.

Cuộc trò chuyện hôm nay với vợ chồng Tô Ngọc đã giúp hai anh em Tần Hiển biết được rất nhiều điều, cũng giúp họ có được định hướng lớn trong việc kinh doanh tương lai.

Đến chiều lúc sắp về, Tần Hiển cảm khái nói: "Đa tạ hai vị." Tô Ngọc cười không nói, anh làm vậy chỉ là muốn nhà họ Tần đối xử tốt hơn với Tô San mà thôi.

Bây giờ xem ra mục đích của anh đã đạt được.

Sau khi tiễn người nhà họ Tần đi, Tô Lang nhìn Tô Ngọc và mọi người: "San San đã định thân rồi, chúng ta cũng nên về thôi." Ra ngoài lâu như vậy, về nhà con trai chắc sẽ có ý kiến. "Bác cả không ở lại thêm vài ngày sao?" "Không được, anh họ con ở nhà một mình, ta hơi không yên tâm." Thấy Tô Lang nói vậy, Tô Ngọc cũng không nài ép nữa, ngày hôm sau liền tiễn vợ chồng Tô Lang đi.

Sau khi Tô San định thân, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc lại bắt đầu bận rộn.

Sau khi sắp xếp xong việc nhà, Vương Cẩn Hòa đến trong thôn xem tình hình ươm mạ của mọi người.

Phát hiện vấn đề liền kịp thời sửa chữa cho họ.

Mấy hộ không mua giống lúa cũng làm theo cách của Vương Cẩn Hòa để trồng lúa, bây giờ cũng đang ươm mạ ngoài đồng.

Cùng lúc đó, trong thư phòng, Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, hỏi: "Chuyện bên Tề Minh thế nào rồi?" Nguyên Bảo vẻ mặt có chút kỳ quái, ho nhẹ một tiếng rồi nói: "Thuốc của Vạn Cổ đã có tác dụng, Tề Minh sắp tới sẽ đến Huyền quốc tìm Thần y giúp hắn giải độc." "Còn đám người kia thì sao?" "Đã gây không ít phiền phức cho Tề Minh, mọi chuyện đều đang đi theo con đường của thiếu gia." Nguyên Bảo càng nói càng khâm phục Tô Ngọc.

Thiếu gia rốt cuộc đã làm thế nào?

Thiếu gia quá lợi hại, vậy mà lại khiến Tề Minh đi theo đúng hướng suy nghĩ của anh. "Thiếu gia, đợi Tề Minh đến Huyền quốc, e là sẽ đến tìm ngài." Đây là điều hắn lo lắng.

Tô Ngọc gật đầu, lúc tính kế Tề Minh, anh đã biết Tề Minh chắc chắn sẽ đến tìm mình, chỉ là vấn đề sớm hay muộn. "Thiếu gia, chẳng lẽ ngài không lo lắng..." "Nguyên Bảo, sau khi biết mọi chuyện, quan hệ giữa người này và ta chỉ có thể là kẻ thù, không còn là bạn bè nữa." Còn về chuyện lo lắng gì đó, trước đây Tề Minh không có cơ hội, bây giờ hắn càng không có cơ hội.

Nguyên Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, đột nhiên hiểu ra.

Là Tề Minh tự mình đẩy quan hệ của hai người đến điểm đóng băng, là Tề Minh tự mình vứt bỏ đoạn tình bạn này với thiếu gia.

Nếu đã như vậy, tại sao thiếu gia phải tiếp tục nghĩ đến, nhớ đến? "Thiếu gia, tôi biết rồi, tôi sẽ cho người theo dõi Tề Minh." Tô Ngọc muốn dẫn Tề Minh qua đây, vậy hắn sẽ giúp thiếu gia đạt thành tâm nguyện của mình.

Nhưng Tô Ngọc lại lắc đầu: "Không cần cho người theo dõi Tề Minh, vấn đề giữa chúng ta và hắn sẽ được giải quyết, nhưng không cần quá cố ý." Anh không hy vọng lãng phí toàn bộ thời gian vào Tề Minh.

Vì một người như vậy không đáng.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc như vậy, đột nhiên có chút không hiểu rốt cuộc anh đang nghĩ gì. "Độc của Vạn Cổ đủ để hành hạ hắn đến chết rồi, chúng ta không cần làm gì cả." Vạn Cổ một khi đã dùng hỗn độc, dù là Thần y cũng chưa chắc giải được.

Hắn từng thấy Vạn Cổ dùng hỗn độc một lần, và lần đó người kia bị hành hạ đến chết.

Nguyên Bảo người cứng đờ, khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, quả nhiên hắn vẫn quá ngây thơ.

Vạn Cổ...

Nghĩ đến Thần y họ đôi khi cũng phải đau đầu vì Vạn Cổ, nhưng khổ nỗi Vạn Cổ lại là sư đệ được sư phụ, sư huynh, sư tỷ cưng chiều, y thuật giỏi là thật, vô pháp vô thiên cũng là thật. "Thiếu gia, bây giờ tôi chỉ lo Vạn Cổ sẽ giết chết người ta." Nguyên Bảo có chút phiền não nói. "Không ai biết là Vạn Cổ làm." Dù Tề Minh tìm được Thần y, vừa nhìn trúng độc gì là biết do Vạn Cổ hạ thủ, đến lúc đó họ sẽ không giúp Tề Minh giải độc.

Dù muốn giúp cũng không giúp được.

Độc của Vạn Cổ chỉ có chính y giải được, mà y chế độc thường không làm thuốc giải. "Cũng phải." Trong Thần y cốc, Thần y lạnh lùng nhìn hai chủ tớ trước mặt. "Các người có thể đi rồi." "Đa tạ Thần y." "Ta cứu cô chỉ là trả nhân tình, không có lần sau." Thần y lạnh mặt nói, rõ ràng rất không thích cặp chủ tớ trước mặt.

Đối phương cũng không nói nhiều, dẫn theo nha hoàn xuống núi. "Tiểu thư, bây giờ chúng ta về kinh thành ạ?" Hai người này chính là chủ tớ Cố Hề Nhược.

Nghe lời nha hoàn, Cố Hề Nhược liếc nhìn đối phương một cái: "Ra ngoài lâu như vậy, cũng nên về rồi." Không biết Vương Cẩn Hòa ở kinh thành lại làm ra chuyện gì, người nhà họ Cố có biết những chuyện này không. "Tiểu thư, Lục công tử..." Cố Hề Nhược liếc nhìn nha hoàn của mình một cái: "Không cần nhiều lời." Nha hoàn im lặng không nói, cô không hiểu tại sao tiểu thư lại làm vậy, Lục công tử đối xử tốt với cô ấy như thế, tại sao cô ấy lại lừa dối?

“Tiểu thư, người đã định thân rồi.

Trước đó đã có tin tức truyền đến, nhà họ Khanh đã bắt đầu chuẩn bị hôn lễ cho người và Khanh thiếu gia, lão gia và mọi người đã đồng ý rồi,” nha hoàn nhìn Cố Hề Nhược nói.

Tin tức này đến vào lúc tiểu thư đang chữa bệnh, cũng là lúc quan trọng nhất nên cô ta đã không nói.

Cố Hề Nhược đột ngột quay đầu nhìn nha hoàn của mình, trong mắt ngập tràn vẻ giận dữ: “Ngươi vừa nói cái gì?” “Hai ngày trước có tin tức từ kinh thành gửi đến.

Lúc nô tỳ định báo cho tiểu thư thì bị người ngăn lại.” Cố Hề Nhược cau mày nghĩ lại chuyện hai ngày trước.

Đúng là nha hoàn có định nói gì đó, nhưng lúc ấy cô đang trong giai đoạn chữa bệnh quan trọng nên không để tâm.

Chương 400

Ai ngờ chuyện được nói tới lại là việc này.

“Nhà họ Khanh tại sao đột nhiên lại muốn chúng ta thành thân?” “Hình như là vì trước đó Khanh thiếu gia vì tiểu thư mà bị thương, mà mấy năm nay tiểu thư cứ lần lữa chuyện hôn sự này nên nhà họ Khanh có chút không vui.” Hai ba năm nay, nhà họ Khanh vẫn luôn hy vọng tiểu thư sẽ thành thân với Khanh thiếu gia, kết quả là tiểu thư cứ tìm cớ thoái thác, họ không tức giận mới lạ.

Cố Hề Nhược nhíu chặt mày, trong lòng không khỏi bực bội: “Cái nhà họ Khanh này đúng là âm hồn không tan.” Năm ngoái vừa mới đẩy lùi được hôn sự này, không ngờ năm nay lại quay lại, mà cha mẹ nuôi lại còn đồng ý rồi.

Họ không hề hỏi ý kiến của cô mà đã chấp nhận yêu cầu này, điều đó khiến cô vô cùng bất mãn.

“Tiểu thư…” “Chúng ta trở về.” “Vâng.” Trong lúc Cố Hề Nhược vội vã cùng nha hoàn trở về kinh thành, Tô Ngọc cũng nhận được tin tức từ thuộc hạ.

Trở về kinh thành rồi à, tốt lắm.

“Hòa, anh báo cho em một tin, có muốn biết không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, mỉm cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ thần bí của Tô Ngọc thì lập tức hứng thú: “Tin gì vậy?” “Cố Hề Nhược đã từ chỗ thần y trở về kinh thành rồi,” Tô Ngọc cười nhìn Vương Cẩn Hòa, báo cho cô tin tức vừa nhận được.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lập tức sáng lên, mong chờ nhìn Tô

Ngọc: “Cô ta biết chuyện hôn sự với Khanh Vũ Không chưa?” “Biết rồi, chính vì biết nên mới vội vã quay về.

Cố Hề Nhược sẽ không đời nào chịu gả cho Khanh Vũ Không như vậy đâu.

Bất kể là Khanh Vũ Không hay Lục Lăng Phong, họ đều chỉ là con cờ của cô ta thôi.

Với tham vọng của Cố Hề Nhược, cô ta không thể nào ngoan ngoãn lấy chồng được,” Tô Ngọc nói một cách chắc chắn.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nói: “Cố Hề Nhược chơi đùa với nhà họ Khanh như vậy không sợ tự rước họa vào thân sao?” “Cô ta nghĩ thế nào thì anh không biết, nhưng có một điều anh có thể nói thẳng cho em biết, cô ta có thể sẽ khiến Khanh Vũ Không từ bỏ hôn sự.” Vương Cẩn Hòa có chút không tin, nếu Khanh Vũ Không thích Cố Hề Nhược, thành thân không phải là điều anh ta mong muốn sao?

Sắp thành thân đến nơi rồi sao lại có thể hối hận?

“Yêu đến hèn mọn, sợ đối phương nổi giận nên tự nhiên sẽ như vậy thôi,” Tô Ngọc nhún vai nói.

“Cố Hề Nhược rốt cuộc có gì tốt chứ?

Lại có thể khiến một thiếu gia thế gia phải như vậy.” “Cái này thì không biết, có lẽ người ta cảm thấy kiểu người như vậy vừa hay là gu của họ thì sao?” Một người như Cố Hề Nhược trong mắt họ cũng chỉ vậy thôi, nhưng trong mắt người thích cô ta thì lại khác.

Câu nói ‘người tình trong mắt hóa Tây Thi’ cũng không phải chỉ nói suông đâu.

“Vậy thì chắc cô ta không có thời gian đến gây phiền phức cho em nữa rồi.

Còn vợ chồng Cố Thăng đúng là mắt mù," dù không thích đôi vợ chồng đó, Vương Cẩn Hòa vẫn không nhịn được mà buột miệng chê bai.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng của Vương Cẩn Hòa, cau mày hỏi: "Em vẫn còn để tâm à?" "Biết nói sao đây, chỉ là thấy không đáng cho nguyên thân thôi.

Đôi vợ chồng đó đều là loại người vừa điếc vừa mù." Đồ vật đã được gửi đến tận tay họ, vậy mà đôi vợ chồng này vẫn có thể đưa cho Cố Hề Nhược.

Lẽ nào họ không hề nghi ngờ chút nào sao?

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa cảm thấy thật nực cười.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, trong lòng không khỏi có chút lo lắng: "Hòa, em thật sự không sao chứ?

Có cần anh làm gì không?" "Em muốn cho vợ chồng Cố Thăng biết chân tướng bệnh tình của Cố Hề Nhược," Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Bấy lâu nay đều là cô bị ép phải chịu đựng những chuyện này, lần này cũng đến lúc Cố Hề Nhược nhận quà rồi.

"Cũng được thôi, nhưng vợ chồng Cố Thăng chưa chắc đã tin.

Dù sao trong mắt họ, Cố Hề Nhược là người hoàn hảo, sẽ không làm chuyện hại người không lợi mình.

Hơn nữa cô ta và em chẳng có liên quan gì, tại sao lại phải đến gây sự với em?

Đây đều là những vấn đề," Tô Ngọc biết ý của Vương Cẩn Hòa là muốn vợ chồng Cố Thăng nghi ngờ Cố Hề Nhược.

Nhưng Cố Hề Nhược bao năm nay đã quá giỏi giả tạo trước mặt họ.

Chỉ đơn giản đưa đồ vật cho họ, dù là bằng chứng sắt đá, chỉ cần Cố Hề Nhược ra mặt nói vài câu, tất cả có thể sẽ đổ sông đổ bể.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên hiểu rõ đạo lý này, cô nhẹ giọng nói: “Em vốn không định chỉ trong một lần này đã khiến vợ chồng Cố Thăng nghi ngờ Cố Hề Nhược.

Mục đích của em chỉ là gieo một hạt giống vào lòng họ thôi.” Một khi trong lòng đã có sự nghi ngờ, cô muốn làm gì cũng sẽ đơn giản hơn.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, không nhịn được mà lắc đầu bất đắc dĩ: “Em đó.” “Không được sao?” “Được chứ.” “Vậy chuyện này phiền anh nhé.

À đúng rồi, em nhớ anh từng nói Cố Hề Nhược còn có một người anh trai, quan hệ của cô ta với anh trai thế nào?” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến anh trai của Cố Hề Nhược.

Không biết có thể tìm được đột phá từ người này không?

“Bình thường.

Nói chính xác thì quan hệ của hai anh em không tốt.

Cố Hề Nhược muốn thân thiết với đối phương, nhưng người anh trai đó lại chẳng thích cô ta chút nào.” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi: “Tại sao?” “Mấy trò vặt của Cố Hề Nhược chẳng là gì trước mặt anh trai cô ta.

Trước đây anh ta cũng đối xử với Cố Hề Nhược khá tốt, sau này có lẽ biết được Cố Hề Nhược là người thế nào, nói lại không nghe nên anh ta cũng mặc kệ,” Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa tỏ ra rất hứng thú: “Anh giúp em điều tra thêm về người này đi, em xem có thể ra tay từ anh ta được không.” Thì ra người nhà họ Cố cũng có người thông minh, cũng có người không bị Cố Hề Nhược lừa gạt.

“Được, sau này có tin tức anh sẽ báo cho em.

Sao đột nhiên lại nghĩ đến việc đối phó với Cố Hề Nhược vậy?” Trước đây Vương Cẩn Hòa không hề hứng thú với những chuyện này, bây giờ lại chủ động ra tay, điều này khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ và khó tin.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, lẩm bẩm: “Có câu nói ‘ra tay trước thì mạnh, ra tay sau gặp họa’, em không muốn lại chịu thiệt trong chuyện này nữa.” Trước đây vì Cố Hề Nhược mà cô phải chịu ấm ức không chịu nổi, lần này cuối cùng cũng có cơ hội, cô chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Có anh ở đây, em lo gì chứ?” “Anh cũng có việc của anh phải làm, hơn nữa em cũng không thể chuyện gì cũng ném cho anh, như vậy thì còn ra thể thống gì?” Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Mặc dù Tô Ngọc không nói, nhưng cô có thể cảm nhận được việc ở lại đây đã khiến công việc của anh nhiều lên.

Rất nhiều chuyện kinh doanh của anh đều cần anh phải hỏi đến.

Nếu vì chuyện của mình mà lại khiến anh bận tối mắt tối mũi thì đó là lỗi của cô.

Thế nhưng Tô Ngọc lại cười lắc đầu: “Chuyện bên anh có Nguyên Bảo và mọi người lo rồi, vẫn ổn cả.

Chuyện của em mới là chuyện lớn nhất.

Có việc gì cứ nói với anh, không cần phải giấu giếm như vậy.” Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Em biết anh đối với em tốt nhất mà.” “Chuyện này anh sẽ đi làm, sau này Cố Hề Nhược ra sao anh cũng sẽ báo cho em, em đừng lo lắng nữa," Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa dặn dò.

"Em có lo lắng bao giờ đâu." Có Tô Ngọc ở đây, cô có gì mà phải lo?

"Tô Ngọc, anh nói xem sau khi Cố Hề Nhược về kinh thành có lập tức tìm người đối phó với em không?" Trước đây Cố Hề Nhược đã tìm Tạ Ương để cùng đối phó với cô, bây giờ Tạ Ương đã chết, không biết Cố Hề Nhược lại định giở trò gì nữa.

Bây giờ thân phận của Tô Ngọc đã bị lộ, cô là Vương phi, chỉ cần Cố Hề Nhược về kinh thành sẽ biết.

Chương 401

Theo tính cách của Cố Hề Nhược, thân phận của cô hiện giờ cao cao tại thượng, không phải là thứ Cố Hề Nhược có thể trèo cao.

Nhưng chính thân phận này cũng sẽ khiến Cố Hề Nhược không cam lòng, như vậy thì mọi chuyện dường như lại trở nên đơn giản hơn.

“Lại đang nghĩ ra trò ma quỷ gì đấy?” “Chuyện em là Ngọc Vương phi, đợi Cố Hề Nhược về kinh thành nghe được chắc sẽ ngớ người ra nhỉ?” “Nhưng thân phận này cũng sẽ khiến Cố Hề Nhược càng muốn trừ khử em hơn.

Thật ra em còn một chuyện rất tò mò, rốt cuộc em và Cố Hề Nhược bị tráo đổi như thế nào?

Hơn nữa, dù họ không nhận ra con gái ruột vừa mới sinh, nhưng tã lót trên người đứa bé, cả những bộ quần áo nhỏ mà nó mặc, lẽ nào họ không nhớ sao?” Vậy mà họ vẫn có thể bế nhầm con, nuôi con của người khác mười mấy năm trời.

Loại người như vậy thật sự có não không?

Những chuyện này họ đều có thể phớt lờ, Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút nực cười.

Nhìn dáng vẻ châm biếm của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đưa tay vỗ vai cô, cưng chiều nói: “Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, người nhà họ Cố là người thế nào em cũng đã thấy, chúng ta không chấp nhặt với loại người này.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại, khẽ thở dài nói: “Tô Ngọc, anh có tin không, sau này em và nhà họ Cố sẽ còn liên quan đến nhau rất nhiều.” Ngày nào Cố Hề Nhược chưa bị trừ khử, ngày đó cô ta sẽ không chịu yên, chắc chắn sẽ tiếp tục đến gây sự.

Cố Hề Nhược không thích cô, mà theo địa vị của Cố Hề Nhược ở nhà họ Cố, vợ chồng Cố Thăng làm sao có thể thích cô được?

Mặc dù cô cũng chẳng có thái độ tốt đẹp gì với vợ chồng Cố Thăng.

“Cái này thì anh tin.

Bây giờ Cố Hề Nhược còn có việc phải làm, tạm thời sẽ không đến gây sự với em đâu,” Tô Ngọc nói câu này không biết là đang an ủi Vương Cẩn Hòa hay là đang trêu chọc cô.

Liếc nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: “Tô Ngọc, anh đừng có hả hê ra mặt như vậy được không?” Cái bộ dạng này, chỉ cần có mắt là nhìn ra ngay.

Tô Ngọc bật cười ha hả, cười xong mới nói: “Tuy anh thấy em nghĩ nhiều rồi, nhưng em nghĩ vậy cũng không hẳn là không thể.” Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ nghĩ đến chuyện quay về, nhưng Cố Hề Nhược lại luôn lo lắng, loại người này đúng là lòng dạ tiểu nhân.

“Cố Hề Nhược lòng dạ tiểu nhân, lại quá sợ mất đi tất cả những gì đang có.

Nhưng đây cũng chính là điểm yếu của cô ta, muốn đối phó với Cố Hề Nhược, chúng ta cứ nhắm vào chỗ này mà đâm là được,” Tô Ngọc cười lạnh nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, suy nghĩ về khả năng mà Tô Ngọc nói.

Nhìn dáng vẻ suy tư nghiêm túc của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cũng không thúc giục, mà chỉ nhỏ giọng giải thích gì đó ở bên cạnh.

“Tô Ngọc, chúng ta làm vậy có phải là không tốt lắm không?” Vừa rồi Tô Ngọc đã nói cho cô một cách, không thể phủ nhận cách này rất hay, nhưng cũng quá độc ác.

Nếu chuyện này thành công, địa vị của Cố Hề Nhược ở nhà họ Cố e là sẽ rơi xuống vực thẳm.

“Có gì không tốt?

Chúng ta làm vậy gọi là ‘lấy gậy ông đập lưng ông’.

Nếu Cố Hề Nhược đã thích làm như vậy, thích quyền lực và địa vị của nhà họ Cố, vậy chúng ta sẽ cho cô ta cơ hội đó.” Cố Hề Nhược không phải rất thích mẹ ruột sao?

Vậy thì cho cô ta một cơ hội được sớm tối bên cạnh mẹ ruột.

“Anh nói cũng phải.

Vậy chuyện này giao cho anh, sau này em rất bận, sẽ không quản nữa, em chỉ xem kết quả thôi.” “Được,” Tô Ngọc gật đầu.

Anh còn một chuyện chưa nói, đó là nếu làm như vậy, Cố Hề Nhược rất có thể sẽ tìm đến tận cửa, không biết lúc đó Hòa nhi có lo lắng không nhỉ?

Đột nhiên lại có chút muốn xem.

Vương Cẩn Hòa quay đầu lại thì vừa hay bắt gặp ánh mắt đầy ý xấu của Tô Ngọc, cô luôn cảm thấy anh đang muốn tính kế mình.

“Em cứ có cảm giác anh muốn tính kế em.

Anh nói xem là chuyện gì?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, hỏi rất nghiêm túc.

“Hòa, anh là chồng của em, sao có thể tính kế em được, em nghĩ nhiều rồi.” Vương Cẩn Hòa vẫn có chút không tin lời Tô Ngọc.

Vừa rồi bộ dạng của người này rõ ràng là có ý xấu, dù không tính kế cô thì chắc chắn cũng đang nghĩ chuyện gì đó không tốt đẹp.

"Em đi làm việc đây." Nghĩ không ra thì Cố Hề Nhược cũng không nghĩ nữa.

Tô Ngọc nhìn bóng lưng rời đi của cô, đáy mắt ánh lên ý cười, vợ của anh sao mà đáng yêu thế?

Gọi Nguyên Bảo đến, anh giao phó công việc phải làm, Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc với vẻ kỳ quái: "Thiếu gia, ngài thật sự không tính kế phu nhân đấy chứ?" "Đây không gọi là tính kế, mà là nha đầu này lười quá rồi, ta là muốn cho nàng vận động một chút," Tô Ngọc nói lời này vô cùng đường hoàng.

Nguyên Bảo cười "a a", cậu theo thiếu gia lâu như vậy, còn không biết thiếu gia đang nghĩ gì sao?

"Thiếu gia, ngài cẩn thận một chút.

Để phu nhân biết ngài thật sự tính kế nàng, cẩn thận phu nhân bắt ngài ra thư phòng ngủ đấy." Thiếu gia đúng là gan to bằng trời rồi, lại dám tính kế cả phu nhân.

Một khi Cố Hề Nhược xuất hiện ở đây, phu nhân thông minh như vậy chắc chắn sẽ đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Đến lúc đó xem thiếu gia làm thế nào.

Tô Ngọc bực bội lườm Nguyên Bảo một cái, bất mãn nói: "Ngươi không thể mong ta tốt một chút được à?

Ngủ thư phòng cái gì, nếu ta thật sự bị Hòa nhi đuổi ra thư phòng ngủ, chuyện này chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến ngươi.

Đến lúc đó xem ta có xử lý ngươi không." Anh không vui, lẽ nào lại để cho Nguyên Bảo được vui vẻ?

Nguyên Bảo bực bội liếc Tô Ngọc một cái, chuyện này thì liên quan gì đến cậu chứ?

Trong khi Nguyên Bảo sắp xếp mọi việc theo lời Tô Ngọc, Cố Hề Nhược cũng đã trở về kinh thành.

Cố Thăng nhìn đứa con gái đã rời đi một thời gian, cau mày hỏi: “Con đã đi đâu suốt thời gian qua?” “Con đi tìm thần y chữa bệnh,” Cố Hề Nhược mở miệng nói, cô luôn cảm thấy sau khi rời đi một thời gian, thái độ của Cố Thăng đối với cô dường như đã thay đổi.

“Hề Nhược, sau này con đừng đi tìm Vương Cẩn Hòa nữa, nghe chưa?” Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược, đột nhiên nghĩ đến chuyện này, cau mày nói.

Cố Hề Nhược vừa về đã nghe Cố Thăng nói những lời này, sắc mặt lập tức có chút khó coi: “Cha, cha đang nói gì vậy?” “Hề Nhược, ta biết trước đây con và Vương Cẩn Hòa có chút mâu thuẫn, nhưng bây giờ ta không quan tâm giữa các con có mâu thuẫn gì, cũng không quan tâm con muốn làm gì, nhưng con bắt buộc phải nhường cô ta một chút,” Cố Thăng nhìn con gái mình, nghiêm nghị nói.

Những lời này của Cố Thăng khiến sắc mặt Cố Hề Nhược càng thêm khó coi: “Cha, tại sao?” “Tô Ngọc vào đêm giao thừa đã bị tiết lộ là Vương gia.

Vương Cẩn Hòa hiện tại không chỉ là huyện chủ, cô ta còn là Vương phi của một nước.

Nhà họ Tạ cách đây không lâu đã bị xử trảm, nguyên nhân là vì họ đã ra tay với Vương Cẩn Hòa trước, chủ trương để Vương Cẩn Hòa đi Lăng quốc hòa thân, bị Tô Ngọc tra ra bằng chứng, cuối cùng cả nhà bị tịch thu tài sản và xử trảm,” Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược nghiêm túc nói.

Cố Hề Nhược không dám tin nhìn cha mình, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: “Cha nói Tô Ngọc là Vương gia?

Vương Cẩn Hòa là Vương phi?” “Không sai.” Cố Hề Nhược bị những tin tức dồn dập làm choáng váng, Tạ Ương vậy mà cũng đã chết.

Cô mới rời kinh thành bao lâu, mà kinh thành lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Mà người cô muốn trừ khử bây giờ lại lắc mình biến thành Vương phi.

Chương 402

Nếu để những người nhà họ Cố coi trọng lợi ích này biết Vương Cẩn Hòa mới là tiểu thư nhà họ Cố, mới là con gái của họ… Cố Hề Nhược thậm chí không dám nghĩ đến chuyện đó.

Một khi thân phận của Vương Cẩn Hòa bị Cố Thăng và mọi người biết, e là trong nhà họ Cố này sẽ không còn chỗ cho cô nữa.

Không được, cô không thể để chuyện này xảy ra, cô phải khiến Vương Cẩn Hòa vĩnh viễn không thể trở về kinh thành.

Nhìn dáng vẻ không nói một lời của Cố Hề Nhược, Cố Thăng cau mày hỏi: “Lời ta nói con nghe thấy chưa?” “Cha, con biết rồi.” Cố Hề Nhược bề ngoài ngoan ngoãn đáp lời, nhưng trong lòng lại oán hận Cố Thăng vô cùng.

Mình còn là đứa con gái ông ta yêu thương không?

Chỉ vì thân phận của Vương Cẩn Hòa, ông ta lại có thể làm ra chuyện như vậy, thật khiến người ta chán ghét.

“Con biết là tốt rồi.

Hề Nhược, con phải biết nhà chúng ta chỉ là gia đình thương nhân, không thể đấu lại với hoàng thân quốc thích.

Chỉ một chút sơ suất là có thể vạn kiếp bất phục,” Cố Thăng nhìn dáng vẻ nói không thật lòng của con gái, trong lòng biết rằng bắt cô cúi đầu là làm khó cô rồi.

Nhưng bây giờ có thể làm gì được?

Người ta là Vương phi, thân phận đó là thứ mà họ chỉ có thể ngước nhìn.

Hít một hơi thật sâu, Cố Hề Nhược ngoan ngoãn nói: “Cha, con và cô ta cũng không có mâu thuẫn gì lớn, sao con có thể gây sự với người ta vào lúc này chứ?” Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn của con gái, Cố Thăng cuối cùng cũng yên tâm: “Con có thể nghĩ như vậy là ta yên tâm rồi.” Nói xong chuyện của Vương Cẩn Hòa, Cố Hề Nhược chuyển chủ đề: “Cha, tại sao nhà họ Khanh đột nhiên lại muốn chúng ta thành thân?” Không nói đến chuyện này thì thôi, vừa nhắc đến, sắc mặt Cố Thăng có chút khó coi.

“Hề Nhược, ta biết lý do con vẫn luôn không muốn thành thân là gì.

Chỉ là trước đây Khanh Vũ Không vì chuyện của con mà bị đánh bị thương, đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn bình phục.

Mà con lại cứ từ chối thành thân, lần nào cũng tìm cớ thoái thác, làm mẹ của Khanh Vũ Không nổi giận.

Bây giờ họ chỉ muốn con và Khanh Vũ Không hoàn thành hôn lễ,” Cố Thăng nhìn con gái, lo lắng cô không thể chấp nhận.

Cố Hề Nhược quả thực không thể chấp nhận, cô thậm chí còn có chút bực bội nói: “Nhà họ Khanh có bị bệnh không vậy?” Là Khanh Vũ Không tự mình đi giúp cô làm việc, bị người ta đánh chỉ có thể nói là Khanh Vũ Không tự mình vô dụng, chuyện này thì liên quan gì đến cô?

Càng nghĩ Cố Hề Nhược càng không vui, mày nhíu chặt, vẻ mặt cũng khó coi vô cùng.

“Cha, bây giờ không còn cách nào khác sao?” Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng hỏi.

Cô sẽ không để mình bị gả đi vào lúc này, những thứ cô muốn có vẫn chưa có được.

Nếu lúc này cô thành thân rời khỏi nhà họ Cố, vậy thì mọi thứ của nhà họ Cố sẽ rơi vào tay anh trai cô, và đây là điều cô không thể chấp nhận.

Cố Thăng lắc đầu: “Bây giờ nhà họ Khanh chỉ có yêu cầu như vậy, ngày cưới cũng đã định rồi.” Sắc mặt Cố Hề Nhược càng thêm khó coi.

Sớm biết vậy thì cơ thể này không nên khỏe lại.

Nếu cô không khỏe, không thích hợp thành thân, nhà họ Khanh có thể làm gì được?

Mà bây giờ Cố Hề Nhược không dám tùy tiện ăn loại thuốc đó nữa.

Thần y đã nói, chỉ cứu cô lần này, lần sau đừng hòng.

Suất chữa bệnh lần này cũng là Lục Lăng Phong tìm cho cô.

So với Khanh Vũ Không, Lục Lăng Phong đối với cô có ích hơn nhiều.

Còn Khanh Vũ Không chỉ là một kẻ vô dụng, chuyện gì cũng làm không xong.

“Cha, con vừa về có chút mệt, con đi nghỉ trước đây.” “Được, đi đi.” Tuy nhiên, sau khi trở về sân của mình, Cố Hề Nhược không đi nghỉ ngơi, mà tìm Lục Lăng Phong để hỏi về những chuyện đã xảy ra trong thời gian cô đi vắng.

“Năng lực kinh doanh của Vương Cẩn Hòa tốt hơn tôi tưởng rất nhiều.

Lần này nếu không phải chúng ta chuẩn bị trước, trong chuyện nhà họ Tạ cũng khó mà chia được một chén canh,” Lục Lăng Phong kể cho Cố Hề Nhược nghe chuyện anh và Vương Cẩn Hòa tranh giành cửa hàng.

Sau khi nghe xong, sắc mặt Cố Hề Nhược có chút khó coi: “Vương Cẩn Hòa này đúng là âm hồn không tan, không biết làm vậy thì có lợi gì cho cô ta.” Nhìn sắc mặt khó coi của Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong an ủi: “Hề Nhược, chuyện này đã ngã ngũ rồi, cô đừng vì những chuyện này mà đi gây sự với Vương Cẩn Hòa.” “Tại sao?” Cố Hề Nhược có chút bất mãn, lẽ nào Lục Lăng Phong cũng muốn cản cô?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, giọng điệu của Cố Hề Nhược đã rất tệ.

“Tôi biết cô không thích Vương Cẩn Hòa, nhưng bây giờ chúng ta cần phải tránh mũi nhọn.

Hiện tại Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang được thánh sủng, nếu cô làm chuyện gì tổn hại đến họ, bị hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ không yên thân.

Cô muốn đối phó với Vương Cẩn Hòa lúc nào cũng được, nhưng nhất định phải kiên nhẫn,” Lục Lăng Phong cũng rất bất lực trước sự bất mãn của Cố Hề Nhược.

Sao cô ta lại không nghĩ đến thân phận hiện tại của Vương Cẩn Hòa chứ?

Thân phận hiện tại của Vương Cẩn Hòa đã không phải là thứ mà những người bình thường như họ có thể đắc tội được, thật không biết Hề Nhược rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hơn nữa, giữa Hề Nhược và Vương Cẩn Hòa rốt cuộc có mâu thuẫn gì, khiến Hề Nhược căm ghét sự tồn tại của Vương Cẩn Hòa đến vậy, thậm chí chỉ nhắc đến tên người này cũng cảm thấy không vui.

“Đừng có người nào cũng đến nhắc nhở tôi về thân phận của Vương Cẩn Hòa, phiền chết đi được.” Cố Hề Nhược sắp bị cái thân phận Vương phi của Vương Cẩn Hòa làm cho phiền chết rồi, kết quả là ai cũng như đang nhắc nhở cô phải nhớ kỹ chuyện này.

Lục Lăng Phong đưa tay gõ nhẹ vào trán Cố Hề Nhược, bực bội nói: “Tôi làm vậy là vì ai?

Nếu không phải vì tốt cho cô, tôi có cần phải nói nhiều như vậy không?” Tiếp xúc lâu như vậy, anh còn không biết tâm tư của Cố Hề Nhược sao?

Cố Hề Nhược trong lòng có chút bực bội, nhưng bề ngoài lại tỏ ra không vui nói: “Em biết anh là vì tốt cho em, nhưng em chính là không thích Vương Cẩn Hòa, giữa em và cô ta có thù.” Còn về thù gì, Cố Hề Nhược không nói cho Lục Lăng Phong biết.

Cô không nói, Lục Lăng Phong cũng không hỏi.

Lục Lăng Phong nhìn Cố Hề Nhược hỏi: “Hề Nhược, sức khỏe của cô thế nào rồi?” “Đã không sao rồi.

Nhưng vị thần y đó rốt cuộc là ai?

Hình như rất lợi hại, nhưng tính tình lại rất kỳ quái.

Nếu không phải vì thứ anh đưa cho em, lần này em qua đó chắc chỉ có thể tay không trở về,” Cố Hề Nhược cau mày nói.

“Y thuật của thần y rất giỏi, còn là người thế nào thì tôi cũng không biết.

Lần này cô đừng lấy sức khỏe của mình ra đùa nữa, tôi cũng chỉ có một cơ hội này thôi, sau này nếu cô lại như vậy thì thật sự hết cách rồi,” Lục Lăng Phong nhìn Cố Hề Nhược, cau mày nói.

Cố Hề Nhược có chút bực bội, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu:

"Lăng Phong, những gì anh nói em đều nhớ rồi, sau này em chắc chắn sẽ không làm chuyện như vậy nữa, anh đừng lo lắng." Nếu sau này còn có thể tìm được thần y, cô cũng không để tâm, nhưng vấn đề là đã không còn cơ hội nữa rồi.

Hai người rơi vào im lặng ngắn ngủi, cuối cùng Lục Lăng Phong vẫn không nhịn được mà nói đến hôn sự giữa Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không.

"Cô đã biết chuyện hôn sự giữa cô và Khanh Vũ Không chưa?" Lục Lăng Phong nói đến đây, trong lòng có chút chua xót khó chịu.

Nhưng anh vẫn không nhịn được mà muốn hỏi, anh muốn biết suy nghĩ của Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược vừa nghe đến hai chữ "hôn sự", vẻ mặt liền rất khó coi.

Chương 403

“Đều là do nhà họ Khanh làm ra cả, em không muốn thành thân.” Đây không phải là lừa gạt Lục Lăng Phong, cô thật sự không muốn thành thân.

Chỉ cần nghĩ đến những gì mình sẽ phải đối mặt sau khi thành thân, Cố Hề Nhược lại cảm thấy phiền não.

“Lăng Phong, anh nói em phải làm sao bây giờ?

Lần này nhà họ Khanh đã quyết tâm muốn em gả qua đó, anh nói em phải làm sao?” Cố Hề Nhược nhìn Lục Lăng Phong, buồn bã nói.

“Cô đã đi tìm Khanh Vũ Không chưa?” Cố Hề Nhược lắc đầu: “Em chưa đi tìm anh ta.

Em hôm nay mới vừa về, làm gì có thời gian tìm anh ta, sau này em định sẽ đi tìm.” “Được, cô có thể nói với anh ta suy nghĩ của mình, tiết lộ một chút về những việc cô đang làm.” Không ai có thể kiềm chế được tham vọng của mình.

Đặc biệt là người nhà họ Khanh, người nhà họ Khanh cũng không thật sự sẵn lòng giúp đỡ không công, nếu cho họ đủ lợi ích, họ cũng sẽ thỏa hiệp mà quay lại giúp Cố Hề Nhược.

“Nhưng Hề Nhược, tại sao cô nhất định phải có được nhà họ Cố?” Hiện tại nhà họ Cố đối với cô rất tốt, mọi thứ cũng có nhiều, cô còn có sản nghiệp riêng của mình trong bóng tối.

Những thứ này đủ để cô có một cuộc sống rất tốt, hoàn toàn không cần thiết phải mạo hiểm.

Chỉ là Cố Hề Nhược dường như không coi những chuyện này ra gì, cô chỉ muốn làm những gì mình muốn.

Ánh mắt Cố Hề Nhược hơi lóe lên, dù biết Lục Lăng Phong sẽ không phản bội mình, cô cũng không nói cho anh biết sự thật.

“Em không muốn cứ thế gả đi, em cũng là người nhà họ Cố, không muốn chỉ nhận một ít của hồi môn.” Cố Hề Nhược nói đầy tham vọng.

Nghe những lời của Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong không hề bất ngờ, dù sao tham vọng của cô anh đã biết từ lâu.

“Cô vừa về, hãy nghỉ ngơi trước đi.

Đợi cô nghỉ ngơi xong chúng ta sẽ bàn lại chuyện này.” Lục Lăng Phong cuối cùng vẫn không nỡ để Cố Hề Nhược mệt mỏi, nói với cô vài câu rồi rời đi.

Sau khi rời khỏi nhà họ Cố, Lục Lăng Phong đến quán trà quen thuộc, nhìn dòng người hối hả bên dưới, lòng anh một mảnh tĩnh lặng.

Tĩnh lặng nhưng nhiều hơn là cay đắng.

Thật ra anh biết trong lòng Cố Hề Nhược, địa vị của anh và Khanh Vũ Không đều như nhau, nhưng anh chính là không thể kiềm chế được việc thích Cố Hề Nhược, không thể kiềm chế được việc muốn giúp cô.

Hít một hơi thật sâu, Lục Lăng Phong uống trà chuẩn bị rời đi thì một bóng người ngồi xuống đối diện anh.

Cau mày nhìn người ngồi đối diện, khi Lục Lăng Phong nhận ra đối phương, trong mắt anh lộ vẻ kinh ngạc: “Khanh thiếu gia có chuyện gì sao?” Khanh Vũ Không lạnh lùng nhìn Lục Lăng Phong, dường như đang đánh giá anh.

Thấy bộ dạng này của anh ta, Lục Lăng Phong khẽ cau mày: “Khanh thiếu gia nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” “Lục

Lăng Phong, mục đích của anh khi cứ bám theo vị hôn thê của tôi là gì?” Nếu Lục Lăng Phong đã muốn nói, vậy thì cứ nói thẳng ra cho xong.

Lục Lăng Phong ngạc nhiên nhìn Khanh Vũ Không, xem ra Khanh Vũ Không đã biết rồi.

“Tôi và Hề Nhược là đối tác hợp tác.” Lục Lăng Phong giải thích đơn giản mối quan hệ giữa mình và Cố Hề Nhược, còn Khanh Vũ Không có tin hay không thì không liên quan đến anh.

Đối tác hợp tác?

Khanh Vũ Không nhấm nháp mấy chữ này, căn bản không tin hai người chỉ đơn thuần là đối tác hợp tác.

“Tốt nhất anh nên tránh xa vị hôn thê của tôi ra, nếu không đừng trách tôi không khách sáo,” Khanh Vũ Không lạnh lùng nói.

Cố Hề Nhược hết lần này đến lần khác không chịu thành thân, anh ta thật sự rất tò mò tại sao cô lại làm vậy.

Hôm nay thấy Lục Lăng Phong từ nhà họ Cố đi ra, lại nghĩ đến mấy lần trước thấy anh và Cố Hề Nhược thân mật đi cùng nhau, bộ dạng đó khiến anh ta vô cùng không vui.

“Khanh thiếu gia nói vậy là không đúng rồi.

Hề Nhược muốn làm ăn, tự nhiên sẽ có đối tác.

Hay là Khanh thiếu gia cảm thấy mình không có bản lĩnh giữ được Hề Nhược luôn thích mình, nên mới đến đây uy hiếp tôi?” Lời của Lục Lăng Phong khiến sắc mặt Khanh Vũ Không vô cùng khó coi.

Mục đích anh ta tìm Lục Lăng Phong hôm nay đúng là để Lục Lăng Phong rời xa Cố Hề Nhược, nhưng bây giờ thấy bộ dạng hoàn toàn không để tâm của Lục Lăng Phong, sự chán ghét của Khanh Vũ

Không đối với anh đã lên đến đỉnh điểm.

Xem ra anh ta rất cần phải đi tìm Cố Hề Nhược một chuyến.

Anh ta muốn nghe Cố Hề Nhược nói về chuyện liên quan đến Lục Lăng Phong, xem cô rốt cuộc muốn giải thích thế nào.

Khóe miệng Lục Lăng Phong khẽ nhếch lên, đi tìm Hề Nhược sao?

Vừa hay Hề Nhược cũng có chuyện muốn tìm anh ta, chỉ không biết sau khi biết chuyện anh ta sẽ có biểu cảm gì?

Nghĩ đến đây thật có chút đáng mong chờ.

“Khanh thiếu gia nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước, còn có việc khác phải làm.” Nói xong cũng không cho Khanh Vũ Không cơ hội nói thêm, trực tiếp rời đi.

Khanh Vũ Không đập mạnh xuống bàn, sắc mặt khó coi vô cùng, không ngờ Lục Lăng Phong lại dám nói chuyện với anh ta như vậy.

Với vẻ mặt u ám, anh ta rời đi.

Cả Khanh Vũ Không và Lục Lăng Phong đều không chú ý đến người ngồi cách họ không xa.

Vạn Phong hôm nay vốn đến đây để bàn chuyện làm ăn, chỉ không ngờ lại xem được một màn kịch hay như vậy.

Họ còn chưa làm gì thì Khanh Vũ Không đã biết đến sự tồn tại của Lục Lăng Phong, sau này chắc chắn sẽ đi tìm Cố Hề Nhược rồi?

Sau khi trở về, Vạn Phong viết thư báo cho Tô Ngọc chuyện này, muốn hỏi anh sau này nên làm thế nào.

Là tiến hành theo kế hoạch ban đầu, hay chỉ cần đứng sau lưng đẩy thuyền.

Khanh Vũ Không chọn một thời điểm để đến tìm Cố Hề Nhược, lúc đến thì thấy Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong đang ngồi cùng nhau, hai người không biết đang nói gì mà trên mặt đều mang theo nụ cười, đặc biệt là nụ cười trên mặt Cố Hề Nhược khiến Khanh Vũ Không cảm thấy xấu hổ.

"Hề Nhược, người đàn ông này có quan hệ gì với cô?" Khanh Vũ Không bước tới, nắm lấy cánh tay Cố Hề Nhược hỏi.

Cố Hề Nhược không ngờ Khanh Vũ Không lại đến vào lúc này, lại còn nóng nảy như vậy, cô khẽ cau mày nói: "Là đối tác làm ăn của tôi, hôm nay anh ấy đến để bàn bạc chuyện kinh doanh, anh làm gì vậy?" Khanh Vũ Không cười lạnh một tiếng: "Bàn chuyện kinh doanh?

Tôi thấy hai người sắp quên cả nam nữ thụ thụ bất thân rồi." Nhìn hai người ghé đầu vào nhau, Khanh Vũ Không cảm thấy vô cùng chướng mắt.

Hơn nữa, xung quanh lại chẳng có một nha hoàn nào hầu hạ.

Bàn tay hắn bất giác siết chặt thành quyền, Khanh Vũ Không lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược: "Bàn chuyện làm ăn mà cũng cần cho nha hoàn lui hết à?" Cố Hề Nhược nghe giọng điệu quái gở của Khanh Vũ Không, trong lòng cũng rất khó chịu: "Khanh Vũ Không, anh nói vậy là có ý gì?" "Tôi có ý gì ư?

Chẳng phải nên là tôi hỏi cô có ý gì mới đúng sao?

Chúng ta sắp thành thân rồi, vậy mà cô trở về không đi tìm tôi, lại ở cùng một gã đàn ông lạ hoắc thế này, cô có coi trọng hôn ước của chúng ta không vậy?" Càng nghĩ Khanh Vũ Không càng tức giận.

Cố Hề Nhược cố tình, cố tình làm hắn mất mặt trước người đàn ông khác.

"Thấy tôi mất mặt trước người đàn ông khác, cô vui lắm phải không?” Cố Hề Nhược cau mày, bắt đầu mất kiên nhẫn với Khanh Vũ Không: “Khanh Vũ Không, anh đủ rồi đấy, tôi đã nói anh ấy là đối tác làm ăn của tôi, rất nhiều việc kinh doanh của tôi đều hợp tác với anh ấy.” “Hợp tác?

Em sắp gả cho tôi rồi, việc hợp tác này bỏ đi cũng được.” Khanh Vũ Không lạnh lùng nói.

Chương 404

Cố Hề Nhược khó chịu nhìn hắn: “Anh nói bậy bạ gì thế?

Sao tôi có thể bỏ việc hợp tác này được?

Đây là việc kinh doanh của tôi.” “Không làm nữa.” Khanh Vũ Không cứ cảm thấy ánh mắt Lục Lăng Phong nhìn Cố Hề Nhược không giống như nhìn một đối tác bình thường.

Có đối tác nào nhìn đối phương với ánh mắt đầy cưng chiều như vậy không?

Hắn là đàn ông, hắn biết ánh mắt đó của Lục Lăng Phong đại diện cho điều gì.

“Hề Nhược, hắn thích em, lẽ nào em không biết?” Thấy Cố Hề Nhược không nói gì, Khanh Vũ Không lại lên tiếng.

Ánh mắt Lục Lăng Phong khẽ lóe lên, anh ta đúng là thích Cố Hề Nhược, nhưng bây giờ không phải lúc để nói ra.

“Khanh thiếu gia, giữa tôi và Hề Nhược trong sạch, anh không cần phải hiểu lầm chúng tôi.” Lục Lăng Phong nhíu mày, tỏ vẻ vô cùng phiền não khi bị hiểu lầm.

Khanh Vũ Không căn bản không tin lời Lục Lăng Phong, trong sạch ư?

Vậy tại sao hắn lại dùng ánh mắt cưng chiều đó để nhìn Cố Hề Nhược?

“Đây là chuyện giữa tôi và Hề Nhược, không đến lượt anh xen vào.” Khanh Vũ Không lạnh lùng nói.

Cố Hề Nhược dần mất hết kiên nhẫn, cô bực bội nói: “Khanh Vũ

Không, anh quậy đủ chưa?” “Giữa tôi và anh có hôn ước, nhà anh đã định ngày cưới cũng không sai, nhưng không có nghĩa là tôi không thể làm việc kinh doanh của riêng mình.

Anh bảo tôi không làm ăn nữa là chuyện không thể nào.

Anh chấp nhận cũng được, không chấp nhận cũng được, đó đều là sự thật.

Tôi sẽ không vì anh không vui, không chấp nhận mà thật sự bỏ việc kinh doanh.” Cố Hề Nhược lạnh lùng nói.

Nghe những lời này, Khanh Vũ Không tức đến bật cười, hắn chỉ vào Lục Lăng Phong hỏi: “Vì gã đàn ông này mà em đối xử với tôi như vậy sao?” “Không phải tôi muốn đối xử với anh như vậy, mà là anh đang gây sự vô cớ.

Lẽ nào bên cạnh anh không có cô gái nào thân thiết à?” Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không hỏi.

Cô biết một trong những trợ thủ đắc lực của Khanh Vũ Không là phụ nữ.

“Sao có thể giống nhau được?

Cô ấy chỉ là thuộc hạ của tôi.” Khanh Vũ Không cau mày giải thích.

“Sao lại không giống?

Đó là thuộc hạ của anh thì anh không thấy có vấn đề gì, nhưng đây là đối tác của tôi thì sao anh lại có ý kiến?

Khanh Vũ Không, những lúc anh thân thiết với các cô gái khác tôi chẳng nói câu nào, vậy thì chuyện làm ăn của tôi cũng phiền anh đừng xen vào.” Cố Hề Nhược lạnh nhạt nói.

Khanh Vũ Không lúc này đã nhìn ra, hôm nay Cố Hề Nhược nhất quyết bênh vực gã đàn ông này.

“Vì gã đàn ông này mà em muốn cãi nhau với tôi?” “Là tự anh muốn cãi nhau với tôi, chứ không phải tôi muốn cãi nhau với anh.

Trên thương trường có cả đàn ông và phụ nữ, tôi không nói anh, anh cũng đừng nói tôi.” Cố Hề Nhược lạnh mặt nói.

Một câu nói của Cố Hề Nhược khiến Khanh Vũ Không tức đến bật cười, hắn cứ thế nhìn cô, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Nếu đã vậy, tôi không làm phiền hai người nữa.” Nhìn Khanh Vũ Không tức giận bỏ đi, sự bực bội trong lòng Cố Hề Nhược càng thêm rõ rệt.

Khanh Vũ Không không thể rộng lượng hơn một chút sao?

Chuyện cô có hôn phu, Lục Lăng Phong cũng có nói gì đâu?

Thế nhưng Cố Hề Nhược không biết rằng, không phải Lục Lăng Phong không nói gì, mà là anh ta không có tư cách để nói.

Anh ta chỉ là một đối tác của Cố Hề Nhược.

Hiện tại, anh ta chỉ có thể dùng thân phận này để ở bên cạnh cô.

Quay đầu nhìn Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược đưa tay xoa trán, bất đắc dĩ nói: “Lăng Phong, xin lỗi, để anh phải chịu ấm ức rồi.” Lục Lăng Phong cười lắc đầu: “Tôi không sao, nhưng cô không đi giải thích với anh ta một chút à?” Thực ra được Cố Hề Nhược bênh vực như vậy, trong lòng anh ta vẫn khá vui.

Còn Khanh Vũ Không, chắc hẳn sau này sẽ điều tra về anh ta nhỉ?

Khóe miệng Lục Lăng Phong khẽ nhếch lên, anh ta nhìn Cố Hề Nhược, thật mong chờ đến ngày Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược hoàn toàn trở mặt nhau.

Lúc này Cố Hề Nhược vẫn chưa biết, người mà cô cho rằng luôn âm thầm giúp đỡ mình với thân phận bạn bè không cần danh phận, trong lòng lại có những suy tính như vậy.

Khanh Vũ Không mặt mày sa sầm rời khỏi nhà họ Cố, về đến nhà liền cho người đi điều tra Lục Lăng Phong, đồng thời cũng điều tra mối quan hệ giữa hai người họ.

Khi Khanh Vũ Không điều tra Lục Lăng Phong thì Vạn Phong đã biết chuyện, hắn nói với thuộc hạ: “Nếu hắn đã muốn biết chuyện của Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược như vậy, chúng ta hãy giúp hắn một tay, đưa thông tin trong tay chúng ta cho Khanh Vũ Không, nhớ đừng để người ta phát hiện.” “Vâng.” Vạn Phong viết thư báo cho Tô Ngọc về cuộc tranh cãi của Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không, cùng với việc Khanh Vũ Không đang điều tra hai người họ.

Khi Tô Ngọc nhận được thư của Vạn Phong, anh có chút kinh ngạc.

Bọn họ còn chưa làm gì cả mà Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược đã nảy sinh tranh chấp, cũng thú vị đấy.

Anh đưa tay xoa cằm, cân nhắc xem có nên đổ thêm dầu vào lửa không.

Buổi tối, khi Vương Cẩn Hòa đang tính toán số lượng cây giống dưa năm nay, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Tiểu Hòa, có một chuyện em chắc chắn sẽ rất hứng thú.” Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu, hỏi qua loa: “Chuyện gì?” Tô Ngọc rất bất mãn với thái độ hờ hững của cô, anh bước đến bên cạnh nhìn cô: “Em đang bận gì vậy?” “Em đang tính xem năm nay cần bao nhiêu cây giống dưa.” Cô ươm giống chỉ dư ra được vài chục cây, nhiều hơn cũng không có.

“Xong chưa?” “Một lát nữa, ban nãy anh nói chuyện gì mà em sẽ hứng thú?” Người đã đến tận bên cạnh rồi, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng ngẩng đầu lên nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa bức thư của Vạn Phong cho cô: “Em tự xem là biết.” Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn bức thư trong tay, ánh mắt đầy kinh ngạc: “Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược có mâu thuẫn rồi?” “Anh đã nói là em chắc chắn sẽ hứng thú mà, Vạn Phong nói như vậy.” Bất kể là ai, chỉ cần thấy vợ chưa cưới hoặc vợ mình đi lại quá gần gũi với người đàn ông khác đều sẽ tức giận.

Khanh Vũ Không thấy hai người họ thân mật bên nhau, nếu thế mà không tức giận thì còn là đàn ông sao?

Nhưng điều khiến cô ngạc nhiên là thái độ của Cố Hề Nhược.

Xem ra Cố Hề Nhược có phần thiên vị Lục Lăng Phong hơn.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, Lục Lăng Phong đã đóng rất tròn vai một đối tác, so với sự an phận của anh ta, hành động của Khanh Vũ Không khiến Cố Hề Nhược thích kiểu trầm mặc của Lục Lăng Phong hơn.

“Chúng ta còn chưa ra tay mà hai người đó đã đụng nhau rồi, thật thú vị.” Vương Cẩn Hòa hứng thú nói.

Ban đầu cô định đợi Cố Hề Nhược trở về sẽ tìm cơ hội để Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không đối mặt nhau, ai ngờ họ còn chưa hành động thì hai người kia đã gặp nhau trước một bước.

“Khanh Vũ Không chắc tức chết rồi nhỉ?” Vương Cẩn Hòa hả hê nói.

Hắn mới là hôn phu của Cố Hề Nhược, vậy mà vợ chưa cưới của mình lại bênh vực người đàn ông khác ngay trước mặt hắn, nếu như vậy mà Khanh Vũ Không không tức giận thì cô cũng phải xem thường người đàn ông này.

“Đúng là tức không chịu nổi, hắn muốn Cố Hề Nhược không làm kinh doanh nữa, cắt đứt quan hệ với Lục Lăng Phong, nhưng Cố Hề

Nhược đã từ chối, hơn nữa Lục Lăng Phong đã không còn cam tâm chỉ ở phía sau nữa rồi." Tô Ngọc chống cằm nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, ngạc nhiên hỏi: "Ý anh là Lục Lăng Phong định tranh giành với Khanh Vũ Không?" "Đúng vậy, lần này sự bênh vực của Cố Hề Nhược đã khiến Lục Lăng Phong nảy sinh suy nghĩ khác." Tô Ngọc hiện tại rất hứng thú với hai người này.

Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cô cũng mong chờ xem Lục Lăng Phong sẽ làm gì tiếp theo.

"Tiểu Hòa, chúng ta có nên đẩy một tay ở phía sau không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Chương 405

Bọn họ có nên châm lửa vào giữa ba người không?

Hiện tại Cố Hề Nhược không thể bỏ Khanh Vũ Không, cũng không nỡ buông Lục Lăng Phong, cả hai đều là những quân cờ có lợi nhất trong tay cô ta.

Trước đây Khanh Vũ Không, vị hôn phu chính thức này, không biết đến sự tồn tại của Lục Lăng Phong, mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng bây giờ Khanh Vũ Không đã biết tất cả, không biết hắn sẽ có suy nghĩ gì?

Bên cạnh vợ chưa cưới của mình luôn có một người đàn ông thích cô ấy, chuyện này thú vị rồi đây.

Vương Cẩn Hòa vốn cũng cảm thấy có thể đẩy một tay ở phía sau, nhưng sau đó lại thấy không cần thiết: "Bây giờ mâu thuẫn giữa ba người họ đã bùng nổ rồi, chúng ta chỉ cần để Vạn Phong họ giúp Khanh Vũ Không tra ra những chuyện liên quan đến Lục Lăng Phong là đủ.

Còn việc đẩy một tay ở phía sau thì không cần." "Không muốn xem họ chó cắn chó à?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, vợ anh lại có thể từ bỏ việc châm lửa cho Cố Hề Nhược vào lúc này ư?

Cố Hề Nhược suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này đơn giản mà.

Họ chó cắn chó chỉ là chuyện sớm muộn, chúng ta chỉ cần đứng bên cạnh xem là đủ, còn những chuyện khác căn bản không cần chúng ta lo lắng." "Nếu chúng ta làm quá lộ liễu, ngược lại sẽ không hay." Đến lúc đó nếu bị họ đoán ra có người đứng sau thúc đẩy, ngược lại sẽ cho ba người cơ hội liên hợp.

Bọn họ chỉ cần đưa mọi thông tin của Lục Lăng Phong đến trước mặt Khanh Vũ Không là được, còn những việc khác, họ không cần làm gì cả.

“Em nói vậy cũng đúng, nhưng bây giờ Khanh Vũ Không đã mất lý trí rồi, e là không phải đối thủ của Lục Lăng Phong.” Lục Lăng Phong luôn biết rõ mình muốn gì.

Có thể không cần danh phận ở bên cạnh Cố Hề Nhược nhiều năm như vậy, thật sự là Lục Lăng Phong không ham muốn gì, không quan tâm gì sao?

Đương nhiên không phải, Lục Lăng Phong chỉ muốn Cố Hề Nhược buông lỏng cảnh giác mà thôi.

Khi Lục Lăng Phong cho là thời cơ thích hợp, anh ta sẽ thay thế Khanh Vũ Không, và chuyện lần này ít nhiều có bàn tay của Lục Lăng Phong trong đó.

“Cho nên chúng ta chỉ cần xem kịch là đủ, còn những chuyện khác không cần chúng ta lo.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười nói.

“Nếu em đã nói vậy thì anh chắc chắn sẽ nghe theo em.” Tô Ngọc rất nghe lời Vương Cẩn Hòa.

“Bây giờ em chỉ tò mò, sau này Lục Lăng Phong sẽ làm gì.” Vương Cẩn Hòa vô cùng hứng thú nói.

Sau khi âm thầm khiêu khích mối quan hệ giữa Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không, tiếp theo anh ta sẽ làm gì đây?

Đột nhiên cảm thấy có chút thú vị.

“Chuyện đó sau này sẽ biết thôi.

Bây giờ không bận nữa à?” Thấy Vương Cẩn Hòa cứ nghĩ về chuyện của Khanh Vũ Không, Tô Ngọc không nhịn được trêu chọc.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Sao em lại không bận?

Em còn rất nhiều việc phải làm." Nghĩ đến những việc mình sắp phải làm, Vương Cẩn Hòa lại thấy đau đầu.

"Sau này có lẽ còn phải trồng thêm một ít ngô, lúa mì các loại.

Dù sao không phải nơi nào cũng trồng được lúa nước, cũng phải tính đến những nơi khác nữa." "Dùng đất trong tay mình?" "Ừm, em định trích ra hai trăm mẫu, mỗi loại trồng một nửa, phần lớn vẫn dùng để trồng lúa nước." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

"Vậy em còn phải mua hạt giống." "Cái này thì đơn giản." Suy nghĩ xong, ngày hôm sau Vương Cẩn Hòa liền đi mua ngô và lúa mì.

Mua xong, cô mang hạt giống đến trang tử.

Gọi Lương quản sự đến, Vương Cẩn Hòa chỉ vào số hạt giống ngô và lúa mì đặt bên cạnh rồi nói: "Lương quản sự, trích ra hai trăm mẫu đất để trồng ngô và lúa mì." "Thưa đông gia, ruộng nước của chúng ta là tốt nhất, tại sao lại dùng để trồng lúa mì và lúa nước chứ?" Chuyện này hoàn toàn không có lợi.

Lương quản sự có chút không đồng tình.

"Huyền quốc còn có những nơi không thể trồng lúa nước, chỉ có thể trồng ngô và lúa mì.

Nếu tôi không làm ra một ít hạt giống lúa mì và ngô, họ phải làm sao?

Không thể chỉ lo cho một bộ phận bá tánh, còn bộ phận khác thì mặc kệ." Lương quản sự ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, ông chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Bây giờ xem ra quả nhiên là ông đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

“Thưa đông gia, tôi sẽ cho người đi chuẩn bị ngay.

Bây giờ chúng ta trồng ngô và lúa mì vẫn còn kịp.” “Ừm, hạt giống đều ở đây cả rồi.” “Vâng.” Lương quản sự dẫn người đi dọn dẹp ruộng đất xong xuôi liền bắt đầu trồng lúa mì và ngô.

Đợi đến khi hai trăm mẫu đất trồng xong, những người làm công dài hạn có một khoảng thời gian nghỉ ngơi ngắn.

Vương Cẩn Hòa cũng đã bận xong, bắt đầu chuẩn bị ươm giống dưa.

Nhìn Vương Cẩn Hòa bận rộn hết chuyện ngô lúa mì lại đến chuyện giống dưa, mỗi ngày bận tối tăm mặt mũi, Tô Ngọc có chút bất mãn.

Tiểu Bảo kết thúc buổi học hôm nay, bò lên đùi Tô Ngọc thì thầm: “Cha ơi, mẹ bận quá ạ.” Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, không còn cách nào khác, dù sao mẹ con cũng gánh vác nhiệm vụ cho bá tánh ăn no.” Tô Ngọc nói vậy cũng không sai, hạt giống mà Vương Cẩn Hòa trồng đều cho năng suất cao.

Sau này khi phổ cập, sẽ giải quyết được vấn đề ấm no của bá tánh, để ai cũng có cơm ăn.

Nhiệm vụ của Vương Cẩn Hòa cũng rất nặng nề.

Anh dù xót cũng không thể làm gì, Tiểu Hòa biết mình đang làm gì.

“Tại sao ạ?” Tiểu Bảo ngơ ngác hỏi.

Mẹ chỉ trồng một ít hoa quả, rau củ và lương thực, tại sao lại là nhiệm vụ cho bá tánh ăn no?

“Bởi vì lương thực mẹ con trồng có sản lượng rất cao, những lương thực này sẽ trở thành hạt giống được gửi đi khắp nơi ở Huyền quốc, chia cho những bá tánh khác, để họ có đủ lương thực ăn no, không bị đói.” Tô Ngọc nhẹ nhàng giải thích cho Tiểu Bảo.

Hoằng Nghị loạng choạng đi đến trước mặt Tô Ngọc, đưa tay ôm lấy chân anh: “Hoàng thúc, bế.” Tô Ngọc bế Hoằng Nghị lên đùi, sau đó lại bế Tiểu Bảo lên: “Anh Tiểu Trí đâu?” “Anh ấy đang tập võ.” Tiểu Bảo cũng không ngừng gật đầu: “Cha ơi, anh Tiểu Trí lợi hại lắm ạ.” “Đi thôi, chúng ta ra ngoài xem.” Tô Ngọc bế hai đứa trẻ ra ngoài xem Trương Trí Lâm.

Cậu bé đang cầm một thanh kiếm gỗ, từng chiêu từng thức luyện tập kiếm pháp được dạy.

Mồ hôi trên mặt không ngừng rơi xuống.

Đợi Tiểu Trí luyện xong kiếm pháp, Tô Ngọc mới vẫy tay gọi cậu: “Tiểu Trí, lại đây.” Trương Trí Lâm đi đến bên cạnh Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn anh: “Cha nuôi.” “Gần đây con dành phần lớn thời gian để luyện kiếm pháp, việc đọc sách đã lơ là rất nhiều, tại sao vậy?” Tô Ngọc nhìn Trương Trí Lâm, nhíu mày hỏi.

Anh phần nào đoán được ý của Trương Trí Lâm, nhưng anh muốn nghe chính miệng cậu nói.

Trương Trí Lâm im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: “Cha nuôi, có phải vì con tiếp tục đọc sách, nên họ mới nghĩ đến việc gọi con về không?

Nếu con không đọc sách nữa, họ sẽ không có suy nghĩ đó nữa phải không?” “Tiểu Trí, cha không hy vọng con bị những người này ảnh hưởng.

Có cha nuôi ở đây, con sẽ chỉ ở bên cạnh cha nuôi, sẽ không đi đâu cả.” “Con có tài năng này, tại sao lại không đọc sách?

Cha nuôi thích kinh doanh nhưng cũng phải đọc sách, học những kiến thức cần thiết rồi mới đi làm kinh doanh, bởi vì học được kiến thức rồi mới không bị người khác lừa gạt.

Nếu con làm một tướng quân, mà con không biết chữ, dù con có trở thành thống soái ba quân của Huyền quốc, cuối cùng người ta cũng sẽ nói con chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu.” Tô Ngọc nhìn Trương Trí Lâm, nghiêm nghị nói.

Trương Trí Lâm mím chặt môi nhìn Tô Ngọc, mấp máy miệng, cuối cùng không nói gì.

Chương 406

Thực ra cậu rất thích đọc sách, nhưng người nhà họ Cố lại một lần nữa khiến cậu chán ghét việc này.

Nhưng bây giờ lời của cha nuôi khiến cậu không biết phải làm sao.

Đưa tay xoa đầu Tiểu Trí, Tô Ngọc nhẹ nhàng nói: “Tiểu Trí, đừng vì người khác mà từ bỏ việc mình thích, hoàn toàn không đáng.” “Cha nuôi, con không thích họ.” Trương Trí Lâm lần đầu tiên nhắc đến nhà họ Cố với ánh mắt đầy chán ghét.

Tô Ngọc gật đầu: “Cha nuôi biết cả.

Sau này chúng ta sẽ đều ở đây, chỉ có Tết mới về, lúc đó phải đưa Hoằng Nghị và Trường Nhạc về ăn Tết.” “Cha nuôi, con có thể không đi được không?” Cậu không bao giờ muốn nhìn thấy người nhà họ Cố nữa.

“E là không được, Tết chúng ta đều về kinh thành, Tiểu Bảo cũng không ở đây, một mình con phải làm sao?

Nhà họ Cố không đáng sợ như con nghĩ đâu.

Con là con nuôi của ta, ta là Vương gia, thân phận của con vốn đã cao hơn người nhà họ Cố, chúng ta quá để tâm đến những người đó rồi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí an ủi.

Tiểu Trí dù có chút không vui nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Cha nuôi, con biết rồi.” “Tiểu Trí, con có những suy nghĩ này là vì con chưa đủ mạnh mẽ.

Khi con hoàn toàn trở nên mạnh mẽ, con sẽ biết những người này chỉ là những người rất bình thường trong cuộc đời con, mà phương hướng của con không nằm ở đây.

Hoằng Nghị sau này là Thái tử, con có tài năng, cha nuôi hy vọng sau khi lớn lên con có thể giúp đỡ Hoằng Nghị một chút, em ấy còn nhỏ, cần các con giúp đỡ.” Tô Ngọc thấy Trương Trí Lâm cứ mãi suy nghĩ về những chuyện này, cuối cùng quyết định cho cậu một phương hướng, một mục tiêu.

Trương Trí Lâm im lặng không nói, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn Hoằng Nghị.

Hoằng Nghị nghiêng đầu nhìn Trương Trí Lâm, đột nhiên mỉm cười.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Hoằng Nghị, Trương Trí Lâm nghiêm túc gật đầu: “Cha nuôi yên tâm, sau này con nhất định sẽ bảo vệ tốt cho Hoằng Nghị.” “Còn có cả Tiểu Bảo nữa.” Cậu là anh trai, sẽ không để hai em trai bị tổn thương.

Cậu muốn tập võ, muốn đọc sách, muốn trở nên lợi hại hơn, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ tốt hơn những người mình quan tâm.

Thấy Trương Trí Lâm đã tìm được phương hướng của mình, Tô Ngọc cười gật đầu: “Tốt, cha nuôi sẽ giúp con.” “Cảm ơn cha nuôi.” “Hôm nay luyện lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút đi.

Tập võ không thể nóng vội, phải từng bước một, nếu không sẽ tự làm mình bị thương, đến lúc đó sẽ lợi bất cập hại, con nói có phải không?” Tô Ngọc nhìn Trương Trí Lâm nói.

“Con biết rồi ạ.” Tô Ngọc đặt Hoằng Nghị và Tiểu Bảo xuống, để ba đứa trẻ đi chơi.

Nhìn Trương Trí Lâm cuối cùng cũng có thể vui vẻ chơi đùa cùng Tiểu Bảo và Hoằng Nghị, Tô Ngọc cuối cùng cũng yên tâm.

Từ lúc trở về, anh đã phát hiện Trương Trí Lâm tâm tư quá nặng nề, ban đầu tưởng mình nghĩ nhiều, bây giờ xem ra anh không nghĩ nhiều, đứa trẻ này thật sự đã có những suy nghĩ khác.

Vương Cẩn Hòa buổi tối trở về thì phát hiện Trương Trí Lâm dường như có chút thay đổi.

“Hôm nay anh đã nói gì với Tiểu Trí vậy?” Vương Cẩn Hòa ngồi trước bàn trang điểm, chống cằm tò mò hỏi.

Tô Ngọc đưa tay chỉ vào môi mình: “Em hôn anh một cái thì anh sẽ nói cho em biết.” Lạnh lùng liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói: “Vậy thì anh đừng nói nữa.” Tô Ngọc ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, dường như không ngờ cô lại nói như vậy.

Anh đi đến bên cạnh cô, đưa tay véo cằm cô, buộc Vương Cẩn Hòa phải nhìn mình: “Tiểu Hòa, em đang ghét bỏ anh đấy à?” “Không có.” “Gần đây em cứ bận rộn suốt, có phải nên bồi thường cho anh một chút không?” Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy anh ra, lầm bầm: “Em mệt chết đi được, không phải nên là anh bồi thường cho em sao?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay bế bổng cô lên: “Được, anh bồi thường cho em.” Vương Cẩn Hòa có chút ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, gã này muốn làm gì?

Khi Vương Cẩn Hòa bị ném lên giường đến mức quay mòng mòng, cô mới biết Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì.

“Anh thả em ra, em không cần anh bồi thường nữa.” “Thế không được.” … Sáng hôm sau, khi Vương Cẩn Hòa tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, Tô Ngọc đang ngồi bên cạnh xem sổ sách, cũng chưa rời đi.

Vương Cẩn Hòa mở mắt ra nhìn thấy Tô Ngọc bên cạnh liền cảm thấy tức giận.

“Tỉnh rồi à?

Có đói không?

Anh cho người mang đồ ăn đến cho em nhé.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng liếc Tô Ngọc một cái: “Chỉ cần anh không gây chuyện thì em sẽ không khó chịu như vậy.” “Còn nữa, hôm nay nếu em bị người khác chê cười, anh cứ chuẩn bị ngủ ở thư phòng đi.” Bây giờ là giờ nào rồi mà cô mới dậy.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười: “Sẽ không đâu.” Là người hầu, chút nhãn lực đó vẫn có.

“Hừ.” Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm.

Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, để cô dựa vào lòng mình: “Hôm qua Tiểu Trí luyện võ rất lâu, anh đã nói chuyện với thằng bé một chút.” “Tiểu Trí làm sao vậy?” Từ lúc trở về, Tiểu Trí đã trở nên có chút kỳ quái.

“Trước khi đi, hành động của Cố lão gia tử đã khiến Tiểu Trí bắt đầu chán ghét việc đọc sách, thằng bé cảm thấy chỉ cần không đọc sách thì nhà họ Cố sẽ không đến tìm nó.” Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Thằng bé nghĩ như vậy sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Thằng bé đúng là nghĩ như vậy.

Tiểu Trí đã trải qua quá nhiều chuyện khiến nó có chút trưởng thành sớm.

Nhà họ Cố ba lần bảy lượt đến tìm, cũng khiến Tiểu Trí sợ hãi một ngày nào đó sẽ phải trở về nhà họ Cố, lại phải làm những việc mà nó không thích.” “Hôm qua sau khi nói chuyện với nó, anh đã đặt ra cho nó một mục tiêu, để nó sau này theo bên cạnh Hoằng Nghị, bảo vệ Hoằng Nghị.” Tô Ngọc nói hết suy nghĩ của mình cho Vương Cẩn

Hòa nghe.

Nghe xong lời Tô Ngọc, trong mắt Vương Cẩn Hòa vẫn mang theo lo lắng: "Tô Ngọc, anh nói xem Tiểu Trí thật sự sẽ không sao chứ?" Đứa trẻ Trương Trí Lâm này tâm tư thật sự quá nặng nề, dù có Tiểu Bảo và Hoằng Nghị ở bên cạnh, những trải nghiệm trong quá khứ cũng khiến nó chán ghét thậm chí căm hận nhà họ Cố.

"Sẽ không sao đâu, sau này anh để ý nhiều hơn một chút là được.

Nhưng nhà họ Cố này đúng là khiến anh có chút không vui rồi." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, lo lắng nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, hay là tìm chút chuyện cho nhà họ Cố làm đi." Cố lão gia tử này e là quá rảnh rỗi nên mới làm vậy.

"Anh nói xem Cố lão gia tử rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Trong nhà ông ta có bao nhiêu đứa trẻ mà ông ta không thèm đoái hoài, cứ nhắm vào Tiểu Trí.

Cứ nhắm vào Tiểu Trí như vậy thì có lợi gì cho ông ta chứ?" Người nhà mình không biết dạy, lại đi quản con nhà người khác, đầu óc của Cố lão gia tử này đúng là có vấn đề.

"Trong mắt ông ta, những đứa trẻ nhà họ Cố đều là hạng tầm thường, không đáng để ông ta lãng phí thời gian, chỉ có Tiểu Trí mới là người đưa nhà họ Cố đến huy hoàng.

Nếu ông ta dạy dỗ Tiểu Trí theo đúng trình tự, sau này Tiểu Trí quả thực có thể mang lại cho ông ta bất ngờ, cũng có khả năng khiến nhà họ Cố ngày càng tốt hơn, chỉ tiếc là ông ta đã chọn phương pháp không phù hợp nhất với Tiểu Trí." Tô Ngọc châm chọc nói.

Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy Tô Ngọc nói rất đúng.

“Trước đây em nghe anh nói những đứa trẻ nhà họ Cố đều khá tốt, có thật không?” Vương Cẩn Hòa có chút tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Chuyện đó là thật.

Dù không có tài năng như Tiểu Trí, nhưng tài năng của chúng cũng không tệ.

Chỉ cần Cố lão gia tử có thể dạy dỗ tử tế, sau này chắc chắn sẽ thành tài.” “Cố lão gia tử này nhìn người đúng là có mắt như mù.” Vương Cẩn Hòa chán ghét nói.

Con cháu trong nhà không biết dạy dỗ lại chạy đi gây họa cho con nhà người khác, thật khiến người ta ghê tởm.

“Ông ta chẳng qua chỉ cho rằng Cố Tĩnh là con gái của mình, vậy thì con trai của cô ấy phải giúp ông ta chấn hưng nhà họ Cố.

Chỉ tiếc là ông ta đã bỏ qua một điều, thời thế đã khác, Cố Tĩnh đã cắt đứt mọi quan hệ với họ, ông ta làm gì cũng vô dụng thôi.” Vương Cẩn Hòa vô cùng tán đồng gật đầu: “Anh nói đúng, nhưng những đứa trẻ nhà họ Cố kia có lẽ thấy ông ta đối xử với Tiểu Trí như thế nào, cũng không muốn theo ông ta học nữa.” Một người đáng sợ như vậy, chỉ cần là người không muốn chết, e là đều không muốn theo Cố lão gia tử.

Chương 407

“Em nói không sai, bây giờ những đứa trẻ nhà họ Cố theo học các phu tử trong thư viện cũng khá ổn.

Nếu sau này thật sự có vài đứa xuất sắc, đó mới là cái tát đau điếng vào mặt Cố lão gia tử.” Tô Ngọc nghĩ đến đây cũng bắt đầu có chút mong chờ.

Vương Cẩn Hòa không hề đồng tình với Cố lão gia tử, ngược lại còn không ngừng gật đầu: “Thật hy vọng những đứa trẻ này có chí tiến thủ một chút, đến lúc đó tát vào mặt Cố lão gia tử vài cái, như vậy là tốt nhất rồi.” “Cũng may là có một người thầy như anh, nếu không đứa trẻ Tiểu Trí này e là hỏng rồi.” Phương pháp dạy dỗ Tiểu Bảo và các bé của Tô Ngọc hoàn toàn khác với các phu tử khác, anh đều vừa học vừa chơi cùng bọn trẻ, trong lúc chơi đã học được kiến thức.

“Biết là em đang khen anh, nhưng em khen anh như vậy anh sẽ ngại đó.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, người này bao giờ mới có thể bớt điên đi?

“Tránh ra, em dậy đây.” Vương Cẩn Hòa thay quần áo, rửa mặt xong xuôi ra ngoài thì thấy Tiểu Bảo và các bạn đang chơi trong sân.

Thấy Vương Cẩn Hòa mới dậy, cậu bé liền làm động tác xấu hổ với mẹ: “Mẹ là heo lười nhỏ, giờ này mới dậy.” Bị chính con trai mình chê cười, tâm trạng của Vương Cẩn Hòa vô cùng tệ.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc đang đi theo ra, đợi anh đến gần, tay cô đặt lên eo anh xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ.

Cảm nhận được cơ thể săn chắc trong tay, Vương Cẩn Hòa mới hài lòng gật đầu.

Đưa tay xoa eo, Tô Ngọc nói: “Tiểu Hòa, em cũng ác quá, eo anh chắc bầm tím rồi.” Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái sắc lẹm, cười tủm tỉm hỏi: “Anh muốn ngủ ở thư phòng?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không muốn.” “Vậy thì ngậm miệng lại cho tôi.” Hôm nay đã muộn, Vương Cẩn Hòa không ra đồng nữa mà đến chỗ nuôi heo, bắt một con heo nhỏ nặng khoảng sáu, bảy mươi cân, nhờ người làm thịt giúp.

Tô Ngọc bận xong việc đi tìm Vương Cẩn Hòa thì thấy cô đang loay hoay với một con heo nhỏ xíu, bên cạnh có một cái bệ cao được xây bằng gạch.

Anh đi qua xem thử thì thấy bên trong đã bắt đầu nhóm lửa.

“Tiểu Hòa, làm cái này để làm gì?” Tô Ngọc nhìn Thu Ý và những người khác, kỳ quái hỏi.

“Phu nhân nói bà ấy muốn ăn heo sữa quay.” “Tôi vào xem thử.” Vào bếp thấy Vương Cẩn Hòa đang xử lý con heo, sau khi ướp xong thì dùng nước sôi trụng qua một lần, sau đó mới mang cả giá đỡ ra ngoài đặt lên đống lửa để quay.

Đến khi gần chín thì bắt đầu phết một lớp sốt thịt nướng do Vương Cẩn Hòa tự làm.

Dần dần, mùi thơm bay ra.

Tô Tích và Dương Chấn Uy đang ở nhà Dư Thanh Phong ngửi thấy mùi thơm liền tìm đến, thấy Vương Cẩn Hòa đang lật con heo nhỏ, họ đi qua nhìn con heo đã được quay vàng ruộm, không nhịn được hỏi: “Tiểu Hòa, bao giờ mới ăn được?” Ngửi thôi cũng thấy thơm quá rồi.

Dương Chấn Uy có chút tò mò nhìn con heo sắp được quay chín: “Heo nhỏ này còn có thể ăn như vậy sao?

Ăn thế này có ngon không?” “Đến lúc đó ngoại công sẽ biết thôi.”

Quay thêm nửa canh giờ nữa cuối cùng cũng xong.

Đợi Vương Cẩn Hòa nói đã được, Tô Tích và Dương Chấn Uy đã không thể chờ đợi được mà cắt thịt ăn.

Tiểu Bảo và các bạn cũng chạy đến, mắt không rời miếng thịt heo trên giá.

Ăn thịt heo quay, Tô Tích mãn nguyện nói: "Vẫn là Tiểu Hòa lợi hại, cái gì cũng biết làm, cái gì cũng biết ăn." Những món ăn mà Vương Cẩn Hòa thường làm ra đều khiến họ thèm nhỏ dãi, toàn là những món chưa từng ăn, lại còn đặc biệt ngon.

Thế nhưng cách nói này khiến Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười, gia gia nói vậy là có ý gì?

Lại còn nói cô biết ăn nữa.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, nhìn dáng vẻ không vui của Vương Cẩn Hòa, tự tay cắt thịt cho cô ăn.

Ăn no uống đủ, có người dọn dẹp tàn cuộc.

Vương Cẩn Hòa nghỉ ngơi xong lại bắt đầu bận rộn.

Một khi đã bận là quên hết mọi thứ, đợi đến khi Vương Cẩn Hòa hoàn toàn rảnh rỗi thì đã là sau mùa cấy mạ.

Cấy xong những cây mạ cuối cùng, Vương Cẩn Hòa vừa về đến nhà đã nằm vật ra.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của cô, Tô Ngọc đưa tay sờ lên má cô: "Mấy ngày nay nghỉ ngơi cho khỏe nhé." Đáp lại anh là tiếng thở đều đều.

Nhìn Vương Cẩn Hòa nằm sấp trên giường, chẳng làm gì cả mà cứ thế ngủ thiếp đi, Tô Ngọc nhíu mày, không khỏi có chút đau lòng.

Anh giúp Vương Cẩn Hòa cởi y phục, đắp chăn cho cô nghỉ ngơi thật tốt, đồng thời ra ngoài dặn Thu Ý và những người khác chuẩn bị đồ ăn ngon, phòng khi Vương Cẩn Hòa tỉnh lại sẽ đói bụng.

Sau khi dặn dò xong, Tô Ngọc có chút việc ở Vong Ưu Thành cần xử lý nên đi thẳng đến thư phòng. "Thiếu gia, Tề Minh đã đến Huyền quốc và người của hắn đã tìm ra nơi ở của Thần y, sau đó sẽ trực tiếp đến tìm Thần y." "Ta biết rồi, những người ở Vong Ưu Thành giờ sao rồi?

Chơi ở Tề Vương phủ có vui không?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, cười hỏi.

Nguyên Bảo ho khan một tiếng, nhìn Tô Ngọc nói: "Thiếu gia, ngài để người của Vong Ưu Thành đi gây sự với Tề Minh quả là quá đúng.

Lúc Tề Minh chưa đến, sau khi hắn trúng độc, đám người Vong Ưu Thành bắt đầu quậy phá trong vương phủ, mà Tề Minh lại không tìm được ai, mấy lần tức đến suýt hộc máu." Đám người đó vốn là một lũ chỉ sợ thiên hạ không loạn, bây giờ thiếu gia bảo họ đi gây sự với Tề Vương, họ mà không chơi cho đã mới là lạ. "Rất tốt." Nghe tin Tề Minh trước đó sống không tốt chút nào, Tô Ngọc liền vui vẻ.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tô Ngọc, Nguyên Bảo lên tiếng: "Thiếu gia, chúng ta còn tra được sau khi đến Huyền quốc, Tề Minh đã cho người điều tra địa chỉ của thiếu gia, có lẽ sau này sẽ tìm đến đây, chúng ta có cần chuẩn bị trước không?" Tề Minh là một kẻ điên, nếu không chuẩn bị trước, cậu ta lo rằng sau này sẽ không kịp trở tay. "Không cần chuẩn bị gì cả, Tề Minh chắc chắn sẽ đến, nhưng không phải bây giờ." Hiện tại, điều quan trọng nhất đối với Tề Minh là giải độc.

Với tham vọng lớn như vậy, nếu vì trúng độc mà không thể giành được ngôi vị đó, hắn sẽ phát điên mất.

Giống như Tề Minh hiểu anh, anh cũng rất hiểu Tề Minh.

Điều Tề Minh muốn nhất chính là hoàng vị của Tề quốc, mà hoàng đế Tề quốc sẽ không để một người thân trúng kịch độc kế thừa ngôi vị này.

Vì vậy, việc hắn cần làm bây giờ là giải độc cho mình, chỉ sau khi giải độc xong hắn mới đến tìm anh.

Nguyên Bảo nghe vậy liền yên tâm: "Thiếu gia, giờ tôi yên tâm rồi." "Ngươi đi làm việc của mình đi, chuyện của Tề Minh ta biết phải xử lý thế nào, ngươi không cần suy nghĩ nhiều." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, dặn dò cậu ta đi làm việc.

Sau khi Nguyên Bảo đi, Tô Ngọc trầm ngâm nghĩ về chuyện liên quan đến Tề Minh.

Có lẽ Tề Minh sẽ tìm đến sớm hơn lời Nguyên Bảo nói.

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.

Tô Ngọc đã không còn quá để tâm đến những chuyện này. "Thiếu gia, sư phụ viết thư cho tôi." Nguyên Bảo đi chưa được bao lâu thì Vạn Cổ đã đến.

Lần này Vạn Cổ nhất quyết đòi theo anh đến đây, Tô Ngọc không làm gì được, đành mặc kệ cậu ta.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Vạn Cổ: "Sư phụ ngươi nói gì với ngươi?" Vạn Cổ bĩu môi nói: "Là chuyện về hỗn độc của Tề Vương, ông ấy hỏi có phải tôi làm không." "Xem ra Tề Minh đã tìm đến chỗ Thần y rồi." Nếu không Thần y cũng sẽ không hỏi câu này.

Chỉ là không ngờ không phải như Nguyên Bảo nói là vừa mới đến, mà đã đến chỗ Thần y rồi, thật khiến anh vô cùng kinh ngạc. "Thiếu gia, tôi sẽ viết thư cho sư phụ ngay bây giờ, không thể để sư phụ giải độc cho hắn." Vạn Cổ không yên tâm nói.

Tô Ngọc đưa tay chống trán, bất lực nhìn Vạn Cổ: "Vạn Cổ, ngươi quên sư phụ ngươi là Thần y à, ông ấy vốn không biết chuyện giải độc này." Sư phụ của Vạn Cổ tuy là Thần y, nhưng ông chỉ biết chữa bệnh cứu người, về độc thì ông biết giải, nhưng hỗn độc thì ông không rành lắm, đặc biệt là hỗn độc do Vạn Cổ tạo ra thì ông càng bó tay. "Tuy sư phụ tôi không biết gì về độc dược, nhưng không có nghĩa là ông ấy không biết giải độc.

Tôi lo ông ấy sẽ giải độc cho Tề Minh, tôi vẫn phải viết thư về." Không chỉ sư phụ mà các sư huynh sư tỷ khác cũng ở đó, lỡ như có một người trong số họ có thể giải độc cho Tề Minh, chẳng phải công sức của cậu ta sẽ đổ sông đổ bể sao?

Chương 408

"Được, ngươi đi đi." Tô Ngọc không thể ngăn cản Vạn Cổ, chỉ đành bất lực gật đầu đồng ý.

Sau khi Vạn Cổ viết thư hồi âm cho Thần y mới hoàn toàn yên tâm. "Cốc chủ, là thư của Hình Khiên thiếu gia." Vài ngày sau, Thần y nhận được thư của Vạn Cổ, lúc này Tề Minh đang ngồi đối diện ông.

Dù trúng độc nhưng khí thế của Tề Minh cũng không hề suy giảm.

Thần y nhận lá thư do người dưới đưa lên, xem xong liền nhíu mày.

Cất thư đi, Thần y nhìn Tề Minh đối diện, mở lời: "Độc của ngươi chúng ta không giải được." "Tại sao?" Nếu ngay cả Thần y cũng không có cách nào giải độc cho hắn, sau này hắn còn biết làm sao? "Ngươi trúng phải là hỗn độc, mỗi loại độc dược đều được tính toán vừa phải, duy trì một sự cân bằng trong cơ thể ngươi." Thần y nhíu mày nói.

Thật không ngờ tài dùng độc của tên nhóc thối kia lại tiến bộ không ít, lần này ngay cả ông cũng không hiểu rõ loại độc này là thế nào.

Vừa để độc duy trì cân bằng trong cơ thể Tề Minh, vừa khiến hắn đau đớn không muốn sống.

Thật không biết Tề Minh đã chọc giận tên nhóc đó thế nào mà khiến nó dùng loại hỗn độc như vậy. "Thần y, ngài có biết ai có thể giải độc không?" Tề Minh nhìn Thần y, nghiêm túc hỏi. "Có thì có một người, nhưng người đó chưa chắc đã chịu giúp ngươi giải độc." Độc này do chính tên nhóc đó hạ, làm sao nó có thể giúp ngươi được?

Trong lòng Tề Minh có chút vui mừng, còn những lời Thần y nói sau đó, Tề Minh trực tiếp coi như không nghe thấy. "Xin Thần y cho biết là ai có thể giải độc cho ta." Tề Minh có phần kích động hỏi. "Là tiểu đồ đệ của ta, Hình Khiên, nhưng nó đã mất tích nhiều năm, không biết chạy đi đâu rồi." Tề Minh nhíu mày, Thần y đang đùa hắn sao? "Thần y, nếu đã đồ đệ của ngài có thể giải độc, ngài chắc cũng có thể giúp ta, tại sao nhất định phải tìm đồ đệ của ngài?" Tề Minh nhìn Thần y hỏi ra thắc mắc của mình.

Hoặc có thể nói, hắn căn bản không tin lời Thần y. "Ta không hiểu nhiều về hỗn độc, đặc biệt là loại trên người ngươi.

Người tạo ra loại độc này tuyệt đối là một cao thủ dùng độc, hơn nữa còn là một thiên tài." Thần y nhíu mày nói, không hề để tâm đến sự nghi ngờ của hắn. "Vậy tại sao đồ đệ của ngài lại giải được?" "Nó thích chế tạo thuốc giải cho các loại độc dược, lâu dần gần như tất cả các loại độc nó đều có thể giải, chỉ là ngươi muốn tìm nó không dễ dàng." Thần y thẳng thắn nói, vô cùng thản nhiên. "Phiền Thần y giúp ta tìm đồ đệ của ngài." Thần y nhíu mày nhìn Tề Minh với thái độ không chút khách khí, trong lòng vô cùng không thích hắn. "Ta không tìm được nó." "Ngài là sư phụ của nó, sao có thể không tìm được?

Ta không cần biết ngài dùng cách gì, phải gọi người về, và phải để nó đồng ý giúp ta giải độc." Tề Minh nhìn Thần y, trầm giọng nói.

Những lời nói ra khiến Thần y bật cười chế giễu: "Ngươi đi đi, ở đây không có người ngươi cần tìm." Tề Minh ánh mắt sắc bén nhìn Thần y: "Lâu Tỳ, ngươi nghĩ ngươi là Thần y thì bản vương không dám động đến ngươi sao?" Thần y Lâu Tỳ quay đầu nhìn Tề Minh với dáng vẻ như sắp ra tay bất cứ lúc nào, đột nhiên bật cười: "Tề Vương muốn làm gì thì cứ ra tay đi." Tề Minh không ngờ Lâu Tỳ lại không hề để tâm: "Hình Khiên ở đâu?" "Không biết." Lâu Tỳ liếc Tề Minh một cái rồi nhắm mắt lại, không thèm để ý đến hắn nữa.

Thấy Lâu Tỳ như vậy, Tề Minh tức nghẹn, không ngờ Lâu Tỳ lại chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì. "Ngươi không quan tâm đến tính mạng của mình, lẽ nào ngươi cũng không quan tâm đến tính mạng của đám đồ đệ này sao?" Tề Minh hung ác nói.

Lâu Tỳ không nói một lời, như thể chuyện Tề Minh nói không liên quan gì đến ông. "Lâu Tỳ..." "Tề Vương là vương gia của Tề quốc, không nói một tiếng đã đến Huyền quốc ta, còn ở đây la hét đòi đánh đòi giết, đây là đạo lý gì?" Lâu Tỳ lạnh lùng nhìn Tề Minh, trầm giọng nói.

Sau khi Lâu Tỳ trở thành Thần y, người từ các nước đến cầu kiến không ít, người có thân phận cao quý như Tề Vương cũng không hiếm, nhưng người uy hiếp ông như Tề Vương thì thật sự không có.

Tề Minh lạnh lùng nhìn Lâu Tỳ, đột nhiên rút kiếm kề vào cổ ông.

Lâu Tỳ liếc nhìn thanh kiếm trên cổ mình, khóe miệng nở nụ cười chế giễu: "Tề Vương, như vậy không giết được người đâu." Từ giọng nói khàn khàn, Tề Minh có thể nghe ra sự khinh thường đậm đặc.

Tề Minh nhìn dáng vẻ không sợ hãi của Lâu Tỳ, vô thức nhíu mày.

Tên Lâu Tỳ này rốt cuộc tự tin từ đâu mà có, tại sao lại cho rằng hắn không dám ra tay?

Lâu Tỳ thấy Tề Minh mãi không ra tay, ngược lại còn ghé cổ sát vào lưỡi kiếm của hắn vài phần.

Ông ngạo nghễ nhìn Tề Minh: "Tề Minh, hôm nay ngươi thử động vào ta xem, xem ngươi có sống qua ba tháng nữa không." Theo độc mà đồ đệ hạ cho Tề Minh, hắn nhiều nhất chỉ có thể cầm cự được ba bốn tháng nữa, một khi hết thời gian, Tề Minh này cũng đến lúc xuống suối vàng rồi.

Tề Minh ghét nhất là bị người khác uy hiếp: "Ngươi nghĩ ta không dám?" "Vậy Tề Vương cứ thử xem." Lâu Tỳ cười nhìn Tề Minh, vẻ mặt bất cần.

Dường như sống chết đối với ông không quan trọng. "Ngươi..." Trong lúc hai người tranh cãi, mấy người đồ đệ bên cạnh Lâu Tỳ đều đến, thấy Tề Minh dám dùng kiếm chỉ vào sư phụ mình, sắc mặt liền thay đổi: "Ngươi làm gì vậy?

Buông sư phụ ta ra!" "Hình Khiên ở đâu?" Tề Minh không để ý đến họ, lạnh lùng hỏi. "Không biết." Mọi người đều đồng thanh nói không biết.

Tề Minh bị họ làm cho dần mất kiên nhẫn. "Hỏi các ngươi lần cuối, Hình Khiên ở đâu?

Không nói nữa thì chờ chết đi." Tề Minh ánh mắt lạnh lẽo nhìn mọi người.

Lâu Tỳ từng bước đi về phía Tề Minh: "Tề Minh, ra tay đi chứ, đừng chỉ nói mà không làm." Tề Minh lùi lại một bước, hắn có thể uy hiếp Lâu Tỳ nhưng không thể thật sự ra tay với Lâu Tỳ.

Thân phận của Lâu Tỳ quá đặc biệt, ông là thượng khách của nhiều quốc gia, rất nhiều người nợ ông ân tình, một khi hắn ra tay sẽ chỉ mang lại phiền phức cho Tề quốc.

Mang lại phiền phức cho Tề quốc chỉ là chuyện nhỏ, quan trọng nhất vẫn là bản thân hắn.

Nếu vị phụ hoàng tốt của hắn biết hắn đắc tội với Lâu Tỳ, hắn sẽ có kết cục gì không cần đoán cũng biết.

Đồ đệ của Lâu Tỳ nhìn dáng vẻ do dự của Tề Minh, lập tức hiểu ra Tề Minh căn bản không dám làm gì. "Ta chỉ muốn biết Hình Khiên ở đâu, chỉ cần các ngươi nói, ta sẽ đi ngay lập tức." Tề Minh nhìn họ, thẳng thắn nói.

Lâu Tỳ cười toe toét lắc đầu: "Ta đã nói không biết, muốn nó giải độc cho ngươi thì tự đi mà tìm." "Tiểu sư đệ đã rời đi mấy năm rồi, rất ít khi trở về, cũng rất ít khi liên lạc với chúng tôi.

Lần liên lạc gần nhất đã là hai năm trước, bây giờ ở đâu không ai biết." Đại đồ đệ của Lâu Tỳ mặt lạnh tanh nói.

Tề Minh nhìn dáng vẻ nghiêm túc của họ, không giống như đang nói dối. "Vậy thì đã làm phiền nhiều." Tề Minh thu kiếm, tra vào vỏ rồi quay người rời đi.

Lâu Tỳ đưa tay sờ cổ mình, khóe miệng khẽ nhếch. "Sư phụ, Tề Minh muốn làm gì?" "Hắn trúng độc, tìm A Khiên giải độc." Đại sư huynh của Hình Khiên biểu cảm kỳ quái nhìn Lâu Tỳ: "Sư phụ, trước đây người không phải nói độc của Tề Minh..." Lâu Tỳ gật đầu, độc là do A Khiên hạ, còn tại sao lại hạ độc cho Tề Minh thì không biết. "Sư phụ, có cần báo cho tiểu sư đệ một tiếng không?" Lâu Tỳ lắc đầu: "Không cần." Lúc này liên lạc với A Khiên chẳng khác nào làm người chỉ đường cho Tề Minh.

Chương 409

Tề Minh đi đến chân núi, nhìn ngôi nhà ẩn hiện trên núi, lạnh lùng nói: "Để mắt đến bọn họ." "Vâng." "Vương gia, Lâu Tỳ và những người đó thật sự không biết Hình Khiên ở đâu sao?" "Bọn họ đều biết." Hình Khiên là đồ đệ Lâu Tỳ yêu thương nhất, cũng là tiểu sư đệ mà mấy người đồ đệ khác của Lâu Tỳ yêu quý nhất, sao có thể không liên lạc với Hình Khiên?

Họ nói như vậy chẳng qua là để hắn biết khó mà lui.

Thuộc hạ của Tề Minh nhíu mày: "Vương gia, vậy họ có biết độc này là do ai chế ra không?" "Ai biết được?

Các ngươi đi tìm Hình Khiên, ngoài ra, đã tìm thấy 'nó' ở đâu chưa?" Tề Minh nói đến 'nó', giọng nói ẩn chứa sự tức giận. "Tìm thấy rồi." "Đi." Sau khi Tề Minh đi, Lâu Tỳ và những người khác liền biết. "Sư phụ, đúng như người đoán, Tề Minh thật sự để lại người giám sát chúng ta." Nếu lúc này họ liên lạc với A Khiên chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Tuy nhiên, Lâu Tỳ lại mỉm cười bí hiểm, đi ra sau nhà.

Ở đó ngoài bồ câu đưa thư còn có chim ưng đưa tin, là chim ưng đưa tin của Tô Ngọc.

Sau khi Hình Khiên gửi thư về đã không để nó quay lại, bây giờ đã có ích.

Lâu Tỳ viết một bức thư cho Hình Khiên, đặt dưới cánh chim ưng rồi xoa đầu nó: "Tật Phong, gửi thư về đi, bên ngoài có người theo dõi, ngươi phải cẩn thận đừng để bị phát hiện." Tật Phong lắc đầu, bay thấp vào sâu trong núi rồi mới nhanh chóng bay vút lên cao, người của Tề Minh không hề phát hiện ra điều này.

Sau khi bay lên không trung, Tật Phong nhanh chóng bay đi, như thể chưa từng xuất hiện.

Đại đồ đệ của Lâu Tỳ là Tô Tẩu đi đến sau lưng ông: "Sư phụ, A Khiên làm thế nào mà tìm được chim ưng đưa tin như vậy?

Lợi hại quá." "Đây là của Tô Ngọc, tiếp theo phải xem A Khiên thế nào rồi." Hình Khiên tính cách ngỗ ngược, nhưng có một điểm là cậu ta vô cùng kính trọng vị sư phụ này.

Biết Tề Minh uy hiếp ông, không biết sẽ có hậu quả gì. "Cũng không biết họ dùng gì để nuôi chim ưng mà thông minh như vậy." Lâu Tỳ vuốt râu cười mà không nói, chuyện này phải hỏi vị Trường Ninh Huyện chủ kia.

Sau khi Vạn Cổ nhận được thư của Lâu Tỳ, sắc mặt vô cùng khó coi, dùng sức vò nát lá thư trong tay.

Xem ra chỉ hạ hỗn độc cho Tề Minh vẫn chưa đủ để hắn ngoan ngoãn nghe lời.

Vứt lá thư trong tay, cậu đi đến trước gương ngồi xuống, nhìn khuôn mặt trong gương, Vạn Cổ mở hòm thuốc của mình, lấy đồ bên trong bôi bôi trát trát lên mặt.

Khi Vạn Cổ đi ra ngoài gặp Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn cậu: "Ngươi là ai?

Tại sao lại ở trong nhà ta?" Vạn Cổ đáy mắt mang ý cười: "Phu nhân, là Vạn Cổ đây." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Vạn Cổ, đánh giá cậu từ trên xuống dưới, quả nhiên phát hiện ra những điểm quen thuộc trên người cậu. "Ngươi đây là... dịch dung?" "Vâng." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Vạn Cổ: "Sao ngươi lại nghĩ đến việc dịch dung?" "Tề Minh sắp đến rồi, hắn biết ta trông thế nào, dịch dung sẽ đơn giản hơn một chút." Sẽ giảm bớt rất nhiều phiền phức không cần thiết. "Ngươi cũng không cần dịch dung sớm như vậy chứ." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Để người trong nhà quen dần, phòng khi đến lúc đó xảy ra vấn đề." Vạn Cổ giải thích.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu, thì ra Vạn Cổ làm việc cũng kín kẽ như vậy. "Phu nhân, tôi đi tìm thiếu gia." Khi Tô Ngọc thấy người lạ vào thư phòng, anh chỉ liếc một cái rồi cúi đầu tiếp tục công việc.

Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc không có chút phản ứng nào, hoàn toàn câm nín: "Lẽ nào dịch dung của ta có vấn đề?" "Không có vấn đề." Tô Ngọc không ngẩng đầu lên nói. "Vậy tại sao anh không có phản ứng?" "Ngươi đi tìm Tiểu Bảo xem có lừa được nó không." Vạn Cổ thật sự không tin, cậu quay người đi ra ngoài tìm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đang luyện võ thấy Vạn Cổ đi qua liền tò mò hỏi: "Chú Vạn Cổ, chú đến tìm cha cháu à?

Cha cháu ở thư phòng, không ở đây." "..." Vạn Cổ hoàn toàn câm nín. "Tiểu thiếu gia, nhóc nhận ra là ta sao?" Vạn Cổ không cam lòng hỏi.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nghi hoặc nhìn Vạn Cổ, nhíu mày hỏi: "Cái này khó lắm sao?" Đây không phải là chuyện nhìn một cái là ra sao?

Vạn Cổ quay đầu nhìn Trương Trí Lâm: "Lâm thiếu gia, cậu có nhận ra không?" Trương Trí Lâm lắc đầu nói: "Nếu không phải Tiểu Bảo nói, tôi chắc chắn không nhận ra." Lúc này Vạn Cổ mới hài lòng gật đầu, cậu đã nói mà, dịch dung hoàn hảo như vậy sao có thể bị nhận ra được?

Nhưng tiểu thiếu gia và thiếu gia rốt cuộc làm thế nào mà nhận ra? "Tiểu thiếu gia, nhóc làm thế nào nhận ra vậy?" Vạn Cổ kỳ quái hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: "Thì là nhìn ra được thôi ạ." Nó cũng không biết tại sao mình có thể nhận ra, nhưng khi nhìn thấy

Vạn Cổ là có thể nhận ra là cậu, dù cho dung mạo đã thay đổi.

Không có được kết quả từ Tiểu Bảo, Vạn Cổ đành phải đi tìm Tô Ngọc: "Thiếu gia, rốt cuộc ngài làm thế nào nhận ra vậy?" "Biết xem cốt tướng thì tự nhiên cũng nhận ra thôi." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Anh chống cằm nhìn dáng vẻ dịch dung hiếm thấy của Vạn Cổ: "Hôm nay sao ngươi lại nghĩ đến việc dịch dung?" Nói đến đây, Vạn Cổ mới nhớ ra lý do cậu đến tìm Tô Ngọc là để báo cho anh chuyện của Tề Minh. "Thiếu gia, hôm nay tôi nhận được thư của sư phụ, ông ấy nói Tề Minh đã đến tìm ông.

Sau khi sư phụ từ chối nói ra nơi ở của tôi thì hắn đã rời đi.

Còn sau đó đi đâu thì sư phụ không biết, nhưng ông ấy đoán Tề Minh chắc chắn sẽ đến tìm thiếu gia." Động tác trong tay Tô Ngọc dừng lại một chút, mắt khẽ híp lại: "Đến thì tốt." Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc, có chút không đồng tình nói: "Thiếu gia, ngài có biết mình đang nói gì không?" "Ta không sao, sư phụ ngươi đã nói chuyện ngươi có thể giải độc cho Tề Minh biết chưa?" Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ hỏi.

Vạn Cổ "ừ" một tiếng: "Hắn còn uy hiếp sư phụ tôi, định ra tay hạ sát sư phụ, nhưng vì thân phận sư phụ quá đặc biệt nên không dám làm gì." Tô Ngọc cũng không ngờ Tề Minh lại dám uy hiếp Lâu Tỳ. "Sư phụ ngươi không sao chứ?" "Không sao, nhưng lần này Tề Minh nếu đến đây e rằng kẻ đến không thiện, hắn biết ta trông thế nào, vẫn nên dịch dung trước để thích ứng một chút thì hơn." Vạn Cổ nói ra dự định của mình.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Ngươi quyết định là được." Chuyện Vạn Cổ dịch dung, hai nhà rất nhanh đã chấp nhận, dần dần cũng quen mắt.

Khi họ đã quen mắt thì Tề Minh cũng đã đến Tạ gia thôn.

Khi đến gần Tạ gia thôn, sắc mặt Tề Minh vẫn luôn rất khó coi, đặc biệt là khi nhìn thấy nơi ở của Tô Ngọc chỉ là một tiểu trạch viện bình thường thế này.

Lạnh lùng nhìn nơi ở của Tô Ngọc, Tề Minh đi tới cho người gõ cửa.

Người ra mở cửa là Vạn Cổ, khi nhìn thấy Tề Minh, ánh mắt Vạn Cổ thoáng lạnh đi, nhưng sự thay đổi này chỉ diễn ra trong chớp mắt, khi Tề Minh muốn nhìn kỹ thì ánh mắt cậu đã trở lại bình tĩnh. "Các người tìm ai?" "Ta tìm Tô Ngọc." "Đợi đấy." Nói xong, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Nhìn cánh cửa bị đóng lại, sắc mặt Tề Minh vô cùng khó coi. "Vương gia, bọn họ quá kiêu ngạo." Dám để Vương gia đứng ngoài cửa. "Theo những gì chúng ta tra được, Tô Ngọc bây giờ cũng là Vương gia của Huyền quốc, không những thế còn rất được Huyền Phỉ Nhiên yêu thích." Không chỉ Tô Ngọc mà ngay cả vợ anh ta, Vương Cẩn Hòa, cũng rất được Huyền Phỉ Nhiên yêu mến.

Người từng thề thốt với hắn rằng sẽ không vào triều làm quan, bây giờ lại trở thành Vương gia của Huyền quốc, địa vị ngang hàng với hắn.

Người bên cạnh thấy dáng vẻ này của Tề Minh liền im lặng cúi đầu, lúc này không thể nói gì, đó là điều họ biết.

Từ khi Tô Ngọc trở thành Vương gia của Huyền quốc, tâm trạng của Vương gia nhà họ vô cùng tệ, đặc biệt là khi mới biết anh trở thành Vương gia còn có vợ con, Vương gia đã nổi trận lôi đình, những kẻ chọc giận Vương gia lúc đó cuối cùng đều chết bất đắc kỳ tử.

Nghĩ đến chuyện lúc đó, thị vệ không dám nói một lời, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Chương 410

Khoảng một nén hương sau, cửa lớn lại mở ra, Vạn Cổ đi ra nói: "Thiếu gia chúng tôi nói không gặp." "Nói với hắn, cố nhân đến cũng không gặp sao?" Tề Minh nhìn Vạn Cổ, lạnh lùng hỏi.

Vạn Cổ ánh mắt lạnh đi, bây giờ cậu đã hiểu tại sao Tô Ngọc lại nói không gặp.

Vạn Cổ nhìn Tề Minh một lúc lâu rồi đột nhiên quay người rời đi, lúc đi còn không quên đóng sầm cửa lại.

Nhìn cánh cửa lại một lần nữa đóng lại, ánh mắt Tề Minh lạnh đến mức như muốn giết Vạn Cổ. "Đúng như thiếu gia đoán, đối phương không gặp được thiếu gia e rằng sẽ không chịu bỏ cuộc.

Thiếu gia, ngài thấy sao?" Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại, trong lòng cũng có chút lo lắng.

Tô Ngọc thong thả ngồi trên ghế, dường như không hề ngạc nhiên về người bên ngoài. "Hắn muốn gặp ta, vậy thì cứ để hắn gặp." Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Vạn Cổ có chút không đồng tình nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, rốt cuộc ngài đang nghĩ gì vậy?

Tại sao lại muốn gặp đối phương?" Tô Ngọc mân mê ngọc bội bên hông, khóe miệng khẽ nhếch, dường như đang cười, chỉ là nụ cười đó không hề lan đến đáy mắt. "Vạn Cổ, nếu đã hắn đã đến đây, không gặp được ta sẽ không chịu bỏ cuộc.

Nếu đã vậy thì cứ gặp đi, có những chuyện cần giải quyết trong bóng tối, nhưng cũng có những chuyện cần phải nói rõ ràng ngoài sáng." Ví dụ như chuyện đoạn tuyệt chẳng hạn.

Chuyện này vẫn nên nói rõ ràng trước mặt thì hơn, còn đối phương nghĩ gì trong lòng thì có liên quan gì đến anh?

Khẽ thở dài, Vạn Cổ nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, nhất thời có chút không nhìn ra rốt cuộc anh muốn làm gì. "Thiếu gia, ngài thật sự quyết định gặp hắn rồi sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Ta quyết định rồi, ngươi đi dẫn người vào đi." "Vâng." Vạn Cổ có chút không tình nguyện đi ra cửa mở cửa, nhìn Tề Minh đứng đó dường như không hề tức giận: "Vào đi, thiếu gia chúng tôi nói gặp ngươi." Tề Minh ánh mắt lạnh đi khi nhìn dáng vẻ của Vạn Cổ, trong lòng không khỏi muốn ra tay hạ sát cậu ta.

Chỉ là Tô Ngọc ở ngay bên trong, nếu hắn thật sự động thủ, Tô Ngọc tất sẽ tức giận.

Hít sâu một hơi để kìm nén cơn giận, Tề Minh theo Vạn Cổ đi vào, vừa vào đã thấy Tô Ngọc ngồi trước bàn đá, trên bàn đặt một ít điểm tâm, hoa quả, còn có một tách trà, trong tay Tô Ngọc cầm một quyển sách.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, ánh mắt Tề Minh khẽ lóe lên, trước đây khi họ ở bên nhau nhiều, anh cũng thường xuyên vừa uống trà vừa đọc sách như vậy.

Nhiều năm trôi qua, thói quen của anh vẫn được giữ nguyên, chưa từng thay đổi.

Tô Ngọc nghe thấy tiếng bước chân, đặt sách xuống, quay đầu nhìn Tề Minh, cảm xúc trong mắt vô cùng bình tĩnh. "Sao ngươi lại đến đây?" Lời nói của Tô Ngọc như thể đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp.

Tề Minh nhìn dáng vẻ vân đạm phong khinh của Tô Ngọc, trong lòng có chút tức giận: "Ngươi cho rằng ta không nên đến?" Nói câu này, Tề Minh vẫn luôn nhìn chằm chằm vào mắt Tô Ngọc, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ đôi mắt anh.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn Tề Minh không nói nhiều, chỉ nhìn Vạn Cổ bên cạnh: "Vạn Cổ, rót trà." "Thiếu gia, trà nhà chúng ta quý lắm." Vạn Cổ không đồng tình nhìn Tô Ngọc.

Người như thế này rốt cuộc có tư cách gì uống trà nhà họ?

Người này cũng xứng sao?

Tề Minh mấy lần bị Vạn Cổ làm mất mặt, hắn liếc nhìn Vạn Cổ một cái, ánh mắt sắc bén nói: "Người nói năng không nể nang thật đúng là không coi người khác ra gì." "Người như vậy dễ đắc tội với người khác." Tô Ngọc dường như không nghe ra ý trong lời Tề Minh, giọng điệu lãnh đạm nói: "Vạn Cổ tính cách vốn như vậy, nói năng thẳng thắn, ngươi không giận đấy chứ?" Tề Minh dù có tức giận, lúc này cũng không tiện nói gì, chỉ có thể nói: "Ta chưa hẹp hòi đến thế." Tô Ngọc cười mà không nói, không hẹp hòi đến thế?

Tề Minh rốt cuộc có hiểu lầm lớn đến mức nào về tính khí của mình mới có thể nói ra những lời như vậy? "Cười gì?" "Không có gì." Tô Ngọc lắc đầu.

Cuộc đối thoại nhạt nhẽo của hai người kéo dài rất lâu, Vạn Cổ đứng bên cạnh nghe đến đầu óc cũng quay cuồng. "Thiếu gia..." "Vạn Cổ, ngươi đi làm việc của mình đi, ở đây không cần ngươi hầu hạ nữa.

Đưa Tiểu Bảo và Tiểu Trí đến nhà cha vợ đi, ta có chuyện cần bàn với cố nhân.

Phu nhân hỏi thì cứ nói thật là được." Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ, khẽ dặn dò.

Vạn Cổ không thể để Tô Ngọc một mình ở lại đây đối mặt với Tề Minh: "Thiếu gia, để Nguyên Bảo đến hầu hạ ngài." Tô Ngọc định nói không cần, nhưng thấy vẻ mặt kiên quyết của Vạn Cổ, đành gật đầu đồng ý: "Được, ngươi để Nguyên Bảo đến đây." Vạn Cổ đi đưa Tiểu Bảo và những người khác đi, lúc đi, Tề Minh nhìn thấy Tiểu Bảo trông rất giống Tô Ngọc. "Đó là con trai ngươi?" Tề Minh nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tô Ngọc không mở miệng trả lời câu hỏi của Tề Minh.

Sự im lặng của anh khiến tâm trạng Tề Minh vô cùng tồi tệ. "Bây giờ ngươi đối với ta là thái độ này sao?" Tề Minh không biết đã sai ở đâu, hắn nhìn Tô Ngọc, tức giận nói.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Tề Minh đang tức giận, chế giễu mở lời: "Vậy ngươi nghĩ ta nên có thái độ gì?" "Cung kính khúm núm, hay là vẫn ngây thơ coi ngươi là bạn bè?" Tô Ngọc nhàn nhạt nói, giọng không nghe ra vui giận. "Lời này của ngươi có ý gì?" Tề Minh nhíu mày, rõ ràng không ngờ Tô Ngọc sẽ nói ra những lời như vậy.

Có ý gì?

Câu hỏi này của Tề Minh khiến Tô Ngọc cảm thấy vô cùng buồn cười, anh chống cằm nhìn Tề Minh với dáng vẻ như không biết gì cả.

Người này đóng kịch thật giống. "Tề Minh, ngươi cứ giả vờ giả vịt như vậy không mệt sao?" Tô Ngọc nhìn Tề Minh, hỏi. "Ngươi rốt cuộc đang nói nhăng nói cuội gì vậy?

Ngươi từng thề thốt với ta rằng ngươi sẽ không vào triều làm quan, trở thành Vương gia của Huyền quốc chính là cái gọi là không vào triều làm quan của ngươi sao?" Tề Minh thấy thái độ của Tô Ngọc không tốt, hắn cũng không còn vẻ mặt hòa nhã, mở miệng là chất vấn.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Tề Minh, khóe miệng khẽ nhếch: "Không bằng ngươi." Lời này của Tô Ngọc đối với Tề

Minh có chút mỉa mai: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Khiến ngươi nói năng mỉa mai như vậy." "Tề Minh, ngươi nói xem, rốt cuộc ngươi làm thế nào mà vừa có thể lời lẽ đanh thép chất vấn ta, vừa có thể lợi dụng đôi cha mẹ ngu xuẩn đó của ta để làm hại ta?

Mà bây giờ ngươi vẫn có thể lý lẽ hùng hồn đến chất vấn ta như vậy, ngươi nói xem, là vì sao?" Lời của Tô Ngọc khiến Tề Minh vô thức nhìn sang, nhìn thấy đôi mắt đó, hắn lại nhớ đến lần anh tức giận trước kia.

Anh cũng nhìn hắn như vậy, khiến hắn không thể nói ra bất kỳ lời nói dối nào.

Bây giờ thấy anh như vậy, trong lòng Tề Minh không khỏi có chút phiền não. "Ta không biết ngươi đang nói gì." Tô Ngọc biết Tề Minh chắc chắn sẽ không thừa nhận, anh mân mê ngọc bội của mình, thản nhiên nói: "Ngươi không thừa nhận cũng không sao, dù sao chuyện này đối với ta cũng không còn quan trọng nữa." Nghe những lời bất cần của Tô Ngọc, Tề Minh không nhịn được hỏi: "Là ai đã nói gì bên tai ngươi?

Khiến ngươi hiểu lầm ta như vậy." "Có phải là hiểu lầm hay không, cả hai chúng ta đều lòng biết dạ sáng.

Ta là Ngọc Vương của Huyền quốc, sau này Tề Vương đừng đến tìm ta nữa, không hợp lễ nghi.

Bây giờ mời ngươi rời đi." Tô Ngọc không mặn không nhạt hạ lệnh đuổi khách.

Một câu "mời rời đi" khiến Tề Minh tức đến toàn thân run rẩy.

Vừa định ra tay, Nguyên Bảo đã đưa tay cản Tề Minh: "Ngươi muốn làm gì thiếu gia chúng ta?" "Tề Lỗ, lôi nó đi." Lúc này Nguyên

Bảo đột nhiên xuất hiện gây sự, khiến Tề Minh vô cùng tức giận.

Chương 411

Hắn rất ghét có người quấy rầy bên cạnh khi đang nói chuyện chính với Tô Ngọc.

Tề Lỗ đột nhiên ra tay với Nguyên Bảo, Nguyên Bảo cười khẩy một tiếng, nắm lấy nắm đấm của đối phương.

Tô Ngọc liếc một cái rồi nói: "Nguyên Bảo, ra ngoài sân đánh, đừng phá hỏng sân, giữ lại một mạng là được." "Vâng, thiếu gia." Tề Minh nhìn Tô Ngọc, khoảnh khắc này hắn mới thật sự nhận ra Tô Ngọc đã thật sự thay đổi.

Thay đổi đến mức khiến hắn có chút không thể chấp nhận được.

Anh chống cằm nhìn cuộc đấu giữa Nguyên Bảo và Tề Lỗ, lúc đầu Tề Lỗ còn chiếm thế thượng phong, dần dần lại yếu thế hơn Nguyên Bảo, cuối cùng bị Nguyên Bảo một quyền đánh gãy hai xương sườn.

Tề Lỗ hộc ra một ngụm máu, đưa tay ôm ngực, không thể tin được nhìn Nguyên Bảo: "Cao thủ ngoại gia." Nguyên Bảo căn bản không để ý, lại ra tay một lần nữa, lần này là bẻ gãy chân.

Kiếp trước thiếu gia chính là bị Tề Minh hại gãy tứ chi, cậu không thể động thủ với Tề Minh, chẳng lẽ còn không thể ra tay với hai tên thuộc hạ của hắn sao?

Nguyên Bảo triệt để quán triệt ý của Tô Ngọc, khiến Tề Lỗ chỉ còn lại một mạng.

Tề Minh trong lòng vô cùng chấn động, Tề Lỗ lại thua một nhân vật vô danh tiểu tốt, hơn nữa còn bị đánh gãy xương sườn và tứ chi. "Bảo hắn dừng tay." Tề Minh nghiến răng nói.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy hoàn toàn không hiểu Tô Ngọc.

Kể từ lần chia tay trước, bọn họ đã rất lâu không gặp mặt, không ngờ chỉ mấy năm trôi qua đã khiến Tô Ngọc trở thành một người mà ngay cả hắn cũng không thể nhìn thấu. "Nguyên Bảo." Nghe thấy tiếng của Tô Ngọc, Nguyên Bảo quay đầu nhìn anh, có chút không vui nói: "Thiếu gia…" "Không sao, sau này còn có cơ hội." Tô Ngọc khẽ lắc đầu, lần này anh và Tề Minh cùng lắm chỉ là trở mặt trực tiếp chứ sẽ không làm gì, Nguyên Bảo dù có tức giận đến đâu cũng vô dụng.

Nguyên Bảo tâm trạng vô cùng tồi tệ, nhưng mệnh lệnh của Tô Ngọc vẫn phải tuân theo, đành phải bất mãn buông tay. "Thiếu gia, người cẩn thận một chút.

Mấy người này người còn chưa từng gặp, ai biết là dạng gì chứ?" Thực ra điều Nguyên Bảo muốn nói là không biết là người hay quỷ, nhưng nghĩ lại cuối cùng vẫn quyết định không nói gì.

Tề Minh liếc Nguyên Bảo một cái, trong mắt mang theo ý cảnh cáo, nhưng Nguyên Bảo lờ đi lời cảnh cáo của hắn, đứng sau lưng Tô Ngọc như một người bảo vệ. "Người của cậu thật trung thành đấy." "Ừm." Tô Ngọc hờ hững đáp một tiếng, dường như không muốn nói nhiều với hắn. "Cậu không muốn nói chuyện với tôi đến thế sao?

Rốt cuộc là cái gì đã khiến cậu biến thành bộ dạng này?" Tô Ngọc hiện tại so với Tô Ngọc mà hắn biết quả thực là tính tình đại biến, quan trọng hơn là trước đây hắn nhìn Tô Ngọc, chỉ cần liếc mắt là biết anh đang nghĩ gì.

Nhưng bây giờ nhìn Tô Ngọc, hắn luôn cảm thấy trên người anh có một lớp cảm giác bí ẩn, khiến hắn có chút không đoán ra được. "Không có gì, tôi chỉ là ghi nhớ bài học bị người ta đánh trước, cũng ghi nhớ bài học bị người ta ngấm ngầm tính kế." Tô Ngọc vừa chỉnh lại y phục vừa thản nhiên nói.

Tề Minh nhíu chặt mày, lẽ nào anh đã biết gì rồi? "Tề Minh, nhìn thấy tôi bị người thân nhất của mình hãm hại, anh có phải rất vui không?" Thấy Tề Minh như vậy, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng. "Tôi không biết cậu đang nói gì." Tề Minh một mực cắn răng nói rằng mình không biết gì cả.

Nhìn Tề Minh như vậy, Tô Ngọc đột nhiên bật cười: "Bắt đầu từ khi nào mà chuyện chính mình làm anh cũng không nhớ nữa?

Nói thật, tôi có chút xem thường anh đấy." "Chẳng qua là vì tôi không chịu đến Tề quốc giúp anh, anh lại lo tôi sẽ giúp hoàng huynh, cho nên anh mới nảy ra ý nghĩ không chiếm được thì phá hủy, ra tay với tôi.

Nhưng anh lại không thể tự mình ra tay, chỉ có thể tìm Dương San San, một người phụ nữ cố chấp." "Chỉ tiếc là Dương San San đã không làm được, mà tôi cũng không hiếu thuận như anh nghĩ, họ ra tay với tôi mà tôi có thể cứ mãi coi như không biết gì sao." Tô Ngọc ngước mắt nhìn Tề Minh. "Tôi biết hết mọi chuyện rồi, anh cũng không cần nói với tôi những lời như anh không biết, không có chuyện đó.

Có cần tôi ném hết bằng chứng vào mặt anh không?" Tô Ngọc nhìn Tề Minh định nói gì đó, lạnh lùng hỏi.

Tề Minh im lặng nhìn Tô Ngọc, không biết có nên vỗ tay cho anh không, vậy mà lại biết hết mọi chuyện rồi. "Cậu biết từ khi nào?" Tề Minh nhìn Tô Ngọc hỏi.

Dường như người hãm hại Tô Ngọc vốn không phải hắn, mà là người khác vậy.

Sự thản nhiên của Tề Minh khiến Nguyên Bảo tức giận, Tô Ngọc đưa tay ngăn Nguyên Bảo đang tức giận muốn ra tay: "Nguyên Bảo, không cần tức giận." Nguyên Bảo ánh mắt không thiện cảm nhìn Tề

Minh: "Thiếu gia, tại sao không cho tôi ra tay?" "Sau này còn nhiều cơ hội." Nói chung, anh vẫn còn nợ Tề Minh, bây giờ chẳng qua là trả hết nợ, sau này nếu gặp lại, không phải anh chết thì là Tề Minh vong.

Lời của Tô Ngọc khiến Nguyên Bảo miễn cưỡng đồng ý, cậu bất mãn nói: "Thiếu gia, không phải ai cũng đáng để người dốc lòng đối đãi đâu." "Ta biết." "Tô Ngọc, dù tôi có làm vậy thì cũng là do cậu tự chuốc lấy!

Nếu lúc đầu cậu đồng ý đến Tề quốc giúp tôi, những chuyện này đã không xảy ra.

Cậu nói với tôi sẽ không giúp Huyền Phỉ Nhiên, nhưng bây giờ thì sao?" Tề Minh vẻ mặt dữ tợn nhìn Tô Ngọc.

Hắn chỉ muốn Tô Ngọc ngoan ngoãn nghe lời, chứ không thực sự muốn làm hại anh.

Nhưng tại sao Tô Ngọc lại không nghe lời như vậy?

Những việc anh làm đều khiến hắn vô cùng tức giận.

Từ lúc nào hắn đã coi Tô Ngọc là vật sở hữu của mình, bất kể hắn nói gì, Tô Ngọc cũng nên ngoan ngoãn nghe lời chứ không phải phản kháng hắn.

Càng không phải vào lúc này khiến hắn mất mặt. "Cậu có năng lực giúp tôi có được tất cả, chỉ cần cậu đồng ý, mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Tất cả đều là do cậu tự chuốc lấy." Tề Minh nhìn Tô Ngọc giận dữ nói.

Tô Ngọc đối với suy nghĩ của Tề Minh không hề bất ngờ, nhưng Nguyên Bảo lại tức giận.

Bất chấp mệnh lệnh của Tô Ngọc, cậu túm lấy cổ áo Tề Minh rồi đấm một quyền qua. "Tề Minh, ngươi đáng chết." Tô Ngọc không phải quân cờ của hắn, Tô Ngọc muốn làm gì thì làm, hắn Tề Minh là cái thá gì.

Tô Ngọc khẽ thở dài, biết ngay là Nguyên Bảo sẽ tức giận mà.

Anh đi đến bên cạnh Nguyên Bảo đang còn muốn ra tay, đưa tay nắm lấy tay cậu, không cho cậu tiếp tục.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Nguyên Bảo có chút bất mãn: "Thiếu gia, tại sao không thể ra tay?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Anh, em không sao." Đây là lần đầu tiên Tô Ngọc gọi Nguyên Bảo là anh, Nguyên Bảo nhíu mày có chút bất mãn. "Cái gì gọi là anh không sao?

Những vết thương lúc trước cứ thế cho qua sao?" Tô Ngọc là đệ đệ của cậu, nhìn thấy kẻ thù của mình ngay trước mặt, còn dám nói những lời ngông cuồng như vậy, tâm trạng cậu vô cùng tồi tệ. "Anh, với loại người này không cần phải nói nhiều, em và hắn đã không còn quan hệ gì nữa." Tô Ngọc biết Nguyên Bảo đã tức giận, cơn thịnh nộ của cậu một khi bộc phát sẽ rất khó ngăn cản, chỉ có thể dùng cách này để ngăn Nguyên Bảo lại.

Tề Minh nghe Tô Ngọc nói không còn quan hệ gì với mình, đuôi mắt hơi đỏ lên, lau đi vết máu ở khóe miệng, lạnh lùng nói: "Cậu nghĩ đây là chuyện cậu có thể nói là xong sao?" "Tề Minh, tuy anh là vương gia của Tề quốc, nhưng đáng tiếc tôi cũng là vương gia của Huyền quốc, thân phận ngang nhau, anh không có tư cách ra lệnh cho tôi.

Còn nếu tôi muốn động đến anh, hoàng đế Tề quốc cũng không thể nói gì, huống hồ quan hệ giữa anh và ông ta cũng không tốt.

Nếu tôi lấy mạng anh, dùng đầu của anh để đổi lấy lợi ích từ ông ta, anh nói xem xác suất thành công của tôi lớn đến mức nào?" Tô Ngọc nói với giọng đầy ẩn ý.

Chương 412

Tề Minh dường như không ngờ Tô Ngọc sẽ nói những lời như vậy, nhưng Tô Ngọc nói đúng, nếu anh thật sự làm vậy, quả thật có thể nhận được lợi ích từ tay Tề quốc.

Ánh mắt hắn lạnh đi, nhìn Tô Ngọc đầy sát khí.

Nếu đã như vậy, thì Tô Ngọc đi chết đi.

Kẻ không nghe lời đều không đáng sống.

Vốn dĩ hắn còn định sau khi Tô Ngọc nghe lời sẽ giữ anh lại bên cạnh, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết.

Nghĩ thông suốt rồi, Tề Minh trực tiếp ra tay.

Nguyên Bảo vừa định động thủ thì thấy mình bị người khác cản lại. "Thiếu gia…" Người ta đều muốn ra tay giết mình rồi, sao còn thờ ơ như vậy. "Để ta." Tô Ngọc trầm giọng nói.

Từ khi ra khỏi Vong Ưu Thành, anh chưa từng được ra tay tử tế, cũng muốn xem xem mấy năm nay Tề Minh có tiến bộ không.

Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc muốn tự mình ra tay, liền lẳng lặng lùi sang một bên quan sát.

Thiếu gia có thể từ nơi đó bước ra, thực lực đã không thể so sánh với ngày xưa được nữa.

Tề Minh khinh thường hừ một tiếng, nhìn Tô Ngọc nói: "Ngoan ngoãn đi theo ta, nếu không ta sẽ khiến ngươi hối hận cả đời.

Một đứa bé đáng yêu như vậy, nếu mất đi cũng thật khiến người ta đau lòng, ngươi nói có phải không?" Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Tề Minh: "Anh đang uy hiếp tôi?" "Không phải uy hiếp cậu, chỉ là nói cho cậu biết sự thật này thôi." Nguyên Bảo nhìn Tề Minh còn dám nói những lời như vậy, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Tề Minh cũng lợi hại thật, lẽ nào không nhìn ra thiếu gia đã tức giận rồi sao?

Đến lúc này rồi còn dám nói những lời như vậy để chọc giận thiếu gia, người này quả thật là anh hùng, lát nữa đừng có chết thảm quá. "Tiểu Ngọc, cậu nên biết cậu không phải là đối thủ của tôi." Nguyên Bảo vẻ mặt kỳ quái nhìn Tề Minh, hắn lấy đâu ra tự tin rằng thiếu gia không đánh lại hắn vậy?

Tô Ngọc cười khẽ, nhìn Tề Minh nói một cách châm chọc: "Vậy sao?" Tiếng nói vừa dứt, người đã đến trước mặt Tề Minh, trong ánh mắt không thể tin nổi của hắn, một quyền đánh bay người đi.

Một tiếng "bịch" vang lên, Tề Minh nặng nề rơi xuống đất.

Cú ngã này khiến Tề Minh choáng váng, hắn không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: "Sao ngươi có thể?" "Anh quả thật không có chút tiến bộ nào, mấy năm không gặp thực lực vẫn vậy." Tô Ngọc từng bước đi đến trước mặt Tề Minh, cúi đầu nhìn xuống hắn từ trên cao.

Ánh mắt khinh miệt khiến trong lòng Tề Minh vô cùng tức tối, thậm chí có chút tức giận. "Tô Ngọc, ngươi tìm chết." Tô Ngọc cười nhìn Tề Minh, nói một cách đầy hứng thú: "Ồ?

Vậy sao?

Vậy chúng ta cứ chờ xem." Khi Tề Minh tung một chưởng tới, hắn tưởng có thể đánh trúng anh, kết quả chỉ là một tàn ảnh, mà hắn lại không theo kịp tốc độ của Tô Ngọc.

Càng đánh càng kinh hãi, Tề Minh không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: "Mấy năm nay rốt cuộc ngươi đã làm gì?" "Lẽ nào anh không giám sát tôi sao?

Vậy thì thật đáng tiếc, đã bỏ lỡ chuyện đặc sắc như vậy." Giọng nói của Tô Ngọc dường như từ bốn phương tám hướng truyền đến, khiến Tề Minh không phân biệt được rốt cuộc anh đang ở đâu, chỉ có thể dừng lại nhìn xung quanh.

Nguyên Bảo càng xem càng kinh ngạc, càng xem càng vui mừng.

Thiếu gia càng lợi hại hơn rồi. "Tề Minh, anh thật khiến tôi thất vọng." Giọng nói của Tô Ngọc vang lên sau lưng Tề Minh, khi Tề Minh quay người lại thì cảm thấy trên người truyền đến một trận đau nhói.

Tiếp sau đó là cơn đau thấu tim gan. "Tô Ngọc, ngươi dừng lại đi, còn như vậy nữa ta sẽ tức giận đấy." Tề Minh ôm ngực giận dữ nói. "Anh có tức giận hay không thì liên quan gì đến tôi?" Tô Ngọc nói một cách không hề để tâm.

Tề Minh nhìn Tô Ngọc, tuy không muốn tin, nhưng hắn biết Tô Ngọc đã thực sự không còn để ý đến hắn nữa.

Tô Ngọc biết hết mọi chuyện chỉ nghĩ đến việc báo thù hắn, tình cảm từng có cũng trong một đêm hóa thành hư không. "Tô Ngọc, hai chúng ta liên thủ mới là đối tác tốt nhất, tại sao cứ không chịu nghe lời ta?

Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc đã cho ngươi lợi ích gì mà ngươi phải giúp hắn như vậy?" Chỉ cần nghĩ đến việc Tô Ngọc sẽ giúp Huyền Phỉ Nhiên, Tề Minh lại vô cùng ghen tị, tại sao người anh giúp không phải là mình.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tề Minh: "Anh không xứng biết." Tề Minh gọi ám vệ của mình ra: "Bất kể giá nào cũng phải mang Tô Ngọc đi, những người còn lại giết hết." Tô Ngọc nhìn mấy chục ám vệ xung quanh, cười lạnh một tiếng: "Anh nghĩ chỉ có mình anh có ám vệ thôi sao?" "Trừ Tề Minh ra, sống chết mặc bay." Tề Minh đáng chết, nhưng không thể chết ở Huyền quốc.

Nếu hắn chết ở đây sẽ gây phiền phức cho Huyền quốc.

Nguyên Lâm và những người khác đối đầu với ám vệ của Tề Minh.

Tề Minh vốn tưởng đã nắm chắc phần thắng, lần này nhất định có thể mang Tô Ngọc đi, nhưng không ngờ những người trong tay Tô Ngọc lại lợi hại đến vậy, mỗi người so với Nguyên Bảo đều không hề thua kém.

Sao có thể như vậy được?

Bên cạnh Tô Ngọc từ khi nào lại có nhiều cao thủ như vậy? "Lúc này mà còn suy nghĩ lung tung không phải là chuyện tốt đâu." Tô Ngọc né được đòn tấn công của Tề Minh, một cú đấm mạnh giáng vào lưng hắn, khiến hắn lảo đảo mấy bước suýt nữa ngã xuống đất.

Tô Ngọc một cước đá văng người đi, nhìn bộ dạng Tề Minh bị thương nặng thổ huyết, trong lòng Tô Ngọc vô cùng bình tĩnh, thậm chí không hề gây ra bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Còn lại mấy ám vệ bảo vệ Tề Minh: "Vương gia, chúng ta đi." Nhìn Tề Minh và Tề Lỗ được ám vệ đưa đi, Tô Ngọc đứng tại chỗ mỉm cười. "Thiếu gia không đuổi theo sao?" Nguyên Bảo lên tiếng hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không cần đuổi, nếu ta nhớ không lầm thì độc của Tề Minh sắp phát tác rồi." Vốn dĩ còn một khoảng thời gian nữa, ai bảo Tề Minh không biết điều lại vận dụng nội lực chứ?

Nguyên Bảo sững sờ một lúc, nhìn Vạn Cổ với vẻ mặt âm trầm đi vào. "Sao vậy?" "Để tên khốn đó chạy thoát rồi." Vạn Cổ bực bội nói. "Vạn Cổ, độc của hắn có phải sắp phát tác rồi không?

Hôm nay hắn còn vận dụng nội lực." Nguyên Bảo nhìn Vạn Cổ

hỏi.

Vạn Cổ lập tức tỉnh táo, ánh mắt chuyển sang Tô Ngọc như muốn xác nhận xem lời Nguyên Bảo nói có phải thật không.

Tô Ngọc khẽ gật đầu, sau khi xác nhận, Vạn Cổ mới kìm nén sự bất mãn trong lòng, cười tủm tỉm nói: "Nếu không vận dụng nội lực thì còn hơn mười ngày nữa, nhưng nếu hắn đã vận dụng nội lực thì chỉ trong hai ngày này thôi." "Đúng là tìm chết, biết rõ mình trúng độc mà còn dám dùng nội lực." Thật là không biết trời cao đất dày.

Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ nói Tề Minh, buồn cười lắc đầu: "Sao ngươi lại gặp bọn họ?" "Người của Tề Minh đã đến nhà phu nhân, nhưng mà…" Nghĩ đến mấy người xuất hiện trước đó, vẻ mặt Vạn Cổ có chút kỳ lạ. "Nhưng mà sao?" Tô Ngọc hờ hững hỏi một câu. "Nhà phu nhân cũng có người bảo vệ, hơn nữa trên người mấy người đó mang theo mùi máu tanh, sát khí cũng rất nặng, là loại người từ trong đống người chết bò ra, bọn chúng không chiếm được chút lợi lộc nào đâu." Không những không chiếm được lợi lộc mà còn vô cùng thê thảm.

Chương 413

Hơn nữa Dư Thanh Phong đã nổi giận. "Thiếu gia, nhắc nhở ngài một câu, nhạc phụ của ngài nổi giận rồi." Vạn Cổ không nhịn được lên tiếng nói. "Hả?

Cha sao lại nổi giận?" Tô Ngọc có chút ngạc nhiên nhìn Vạn Cổ, kỳ quái hỏi. "Biết những người này muốn bắt thiếu phu nhân và tiểu thiếu gia để uy hiếp ngài, nghe phu nhân nói chuyện của Tề Minh, biết hắn muốn ra tay với thiếu gia nên đã nổi giận." Một người ôn nhu đột nhiên nổi giận, bộ dạng đó cũng khá đáng sợ.

Cảm giác còn đáng sợ hơn cả lúc thiếu gia nổi giận. "Thiếu gia, tôi cảm giác ông ấy dường như sắp làm gì đó, mà ông ấy nổi giận thật đáng sợ." Nguyên Bảo lẩm bẩm nói, xem ra đã bị dọa sợ. "Nhạc phụ là Dư Thanh Phong, ông ấy nổi giận tự nhiên không thể xem thường." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Ta qua đó xem sao, còn về Tề Minh, ta chờ hắn quay lại lần nữa." Tô Ngọc nói với giọng đầy ẩn ý. "Cho người truyền tin ra ngoài, nói ta từng gặp Hình Khiên, hơn nữa quan hệ không tệ." Tô Ngọc nói với vẻ hứng thú.

Nghe được tin tức này, Tề Minh sẽ làm gì đây?

Thật là vô cùng mong đợi.

Nguyên Bảo nghe lệnh của Tô Ngọc, trong nháy mắt đã hiểu ý anh là gì.

Sau khi Tề Minh phát độc, để hắn biết thiếu gia quen biết Hình Khiên, không biết hắn sẽ làm gì?

Nghĩ thôi đã thấy vô cùng thú vị. "Nguyên Bảo, ngươi cũng thấy rất thú vị đúng không?" Tô Ngọc chống cằm, tâm trạng rất tốt hỏi.

Nguyên Bảo im lặng gật đầu, nghĩ kỹ lại quả thật rất thú vị.

Tính kế Tề Minh như vậy, có lẽ thiếu gia đã thực sự buông bỏ rồi.

Cậu khẽ thở dài: "Thiếu gia, có cần nói chuyện này cho phu nhân không?" Nguyên Bảo lo lắng sau này Tề Minh sẽ đi tìm Vương Cẩn Hòa gây phiền phức. "Ta sẽ nói với cô ấy, ngươi không cần nói nhiều." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói. "Vâng." Tề Minh rời khỏi nhà Tô Ngọc, về đến nơi ở tạm, ôm lấy lồng ngực vẫn còn đau âm ỉ, cơn đau ở ngực nhắc nhở hắn chuyện gì đã xảy ra trước đó. "Chủ tử, Tô Ngọc đã thay đổi." Tề Minh không nói gì, hắn cũng biết Tô Ngọc đã thay đổi.

Lúc điều tra trước đó không cảm thấy sự thay đổi của Tô Ngọc lớn đến mức nào, đến khi thực sự tiếp xúc mới biết Tô Ngọc bây giờ và ngày xưa hoàn toàn là hai người khác nhau.

Những hiểu biết của hắn về Tô Ngọc, bây giờ đặt lên người Tô Ngọc đã không còn tác dụng nữa. "Thiếu niên năm xưa cũng đã hoàn toàn thay đổi." "Chủ tử, làm sao ngài ấy biết được những chuyện đó?" Chuyện chủ tử ra tay với Tô Ngọc, rốt cuộc ngài ấy làm sao biết được?

Nếu chỉ vì chuyện này, thị vệ cũng không lo lắng, hắn chỉ lo độc của Tề Minh có liên quan đến Tô Ngọc.

Nhưng bây giờ hắn không có bằng chứng, nếu nói ra, chủ tử e là sẽ không tin. "Đi điều tra Vương Cẩn Hòa, bất kể chuyện gì, dù nhỏ nhặt nhất ta cũng phải biết." "Vâng." Rất nhanh, tài liệu về Vương Cẩn Hòa được đưa đến bàn của Tề Minh.

Tề Minh nhìn nội dung trên đó.

Một cô nương chưa cưới đã mang thai, bất chấp sự khinh miệt của thiên hạ để sinh ra đứa con của một người đàn ông xa lạ, Tô

Ngọc mãi đến khi đứa bé hơn ba tuổi mới biết tất cả chuyện này.

Và Vương Cẩn Hòa, con người lương thiện, làm việc quá do dự, không đủ mạnh mẽ.

Đối với những người đã từng làm hại mình còn có thể tha thứ, thậm chí còn dẫn họ cùng nhau kiếm tiền.

Mà cô còn là tiểu thư thật sự của Cố gia ở Huyền quốc, từ nhỏ đã bị tráo đổi, bây giờ vị tiểu thư Cố gia đó lúc nào cũng muốn trừ khử cô.

Cố Hề Nhược, người này còn có giá trị lợi dụng.

Thứ có giá trị nhất trong tay Vương Cẩn Hòa chính là những loại rau quả mà cô trồng ra, vậy mà có thể bồi bổ cơ thể con người, thậm chí có thể bán với giá trên trời. "Có chút thú vị, một người vốn đã chết, đột nhiên có ý thức, còn như biến thành một người khác." Vương Cẩn Hòa trước khi rơi xuống nước chỉ là một cô nương bình thường, sao có thể trồng được loại rau quả có thể bồi bổ cơ thể người chứ.

Vương Cẩn Hòa sau khi rơi xuống nước lại có thể làm được điều này, chuyện này thú vị rồi đây. "Chủ tử, ý của ngài là…" "Ừm." "Thuộc hạ hiểu phải làm gì rồi." Tề Minh chống cằm nhìn những thông tin về Vương Cẩn Hòa trong tay, không biết người nhà họ Vương có biết con gái của mình đã thay đổi không?

Dư Thanh Phong nhìn người ở cửa, nhíu mày: "Các người là ai?" Người dẫn đầu là một đại hòa thượng, xung quanh còn có một số người hoàn toàn không quen biết, cũng không phải người của Tạ gia thôn.

Họ đến nhà làm gì? "Nhà ông có yêu nghiệt, chính là yêu nghiệt nhà ông khiến cho ngày tháng của chúng tôi không yên ổn, chúng tôi mời đại sư đến đây thu yêu." Dư Thanh Phong lạnh lùng nhìn người nói chuyện, những người này căn bản không phải người ở đây.

Họ vậy mà lại chạy đến nhà nói cái gì mà thu yêu, thật nực cười.

Khi Dư Thanh Phong định lên tiếng nói gì đó, Vương Cẩn Hòa dẫn theo con từ trong nhà đi ra, nhìn thấy những người ở cửa nhà mẹ đẻ có chút nghi hoặc: "Cha, đây là ai vậy?" "Chính là cô ta, cô ta chính là yêu nghiệt!

Đại sư, xin ngài hãy thu phục cô ta, để cuộc sống của chúng tôi có thể trở lại bình yên." Trong mắt Vương Cẩn Hòa có một thoáng bối rối, nhưng rất nhanh đã phục hồi lại: "Các người nói bậy bạ gì đó?" "Có phải nói bậy hay không, đại sư xem qua sẽ biết." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về vị đại sư kia.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ như vậy, làm sao còn không hiểu được?

Những người này chính là cố ý đến gây chuyện. "Nếu ta không phải thì sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ, u ám hỏi. "Vu khống một huyện chủ của quốc gia, tội danh này các người không gánh nổi đâu." Người đến dường như không hề sợ Vương Cẩn Hòa, trực tiếp lên tiếng: "Ngươi chính là yêu nghiệt.

Ngươi nếu không phải yêu nghiệt, làm sao có thể trồng ra loại rau quả bồi bổ cơ thể người?

Còn nữa, trước khi rơi xuống nước ngươi không phải như vậy, không có lý nào ngươi rơi xuống nước một lần, cuối cùng lại biết hết mọi thứ." Vương Cẩn Hòa hiểu rồi, những người này là có chuẩn bị mà đến.

Nhưng rốt cuộc là ai đang gây phiền phức cho cô.

Nhìn vị đại hòa thượng dẫn đầu, Vương Cẩn Hòa lên tiếng:

"Không biết vị đại sư này định làm thế nào đây?" Dư Thanh Phong nhất thời có chút không hiểu Vương Cẩn Hòa định làm gì. "Nguyên Bảo." Khi vị đại hòa thượng kia chuẩn bị lên tiếng, Vương Cẩn Hòa đã cất lời ngắt quãng.

Nguyên Bảo trong nhà nghe thấy tiếng của Vương Cẩn Hòa liền vội vàng bước ra: "Phu nhân, đã xảy ra chuyện gì?" "Điều tra tất cả những người ở đây, đưa gia đình của họ đến đây, còn có ngôi chùa của vị đại hòa thượng này, tất cả hòa thượng bên trong cũng đều đưa hết đến đây." Nguyên Bảo liếc nhìn vị đại hòa thượng kia, mày hơi nhíu lại: "Vâng, thưa phu nhân." Vị đại hòa thượng nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ngươi muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn cho các người biết, vu khống một huyện chủ, một vương phi của quốc gia cần phải trả giá đắt như thế nào." Vương Cẩn Hòa nói xong bắt đầu tự kiểm điểm, có phải cô tỏ ra quá dễ nói chuyện, cho nên ai cũng có thể đến giẫm cô một cái?

Người quen, người không quen, đều dám ra tay với cô. "Đại hòa thượng, người xuất gia nên lục căn thanh tịnh, chứ không phải nghe lời gièm pha của người khác mà đến gây phiền phức." "Chuyện bổn phận, chỉ cần chứng minh thí chủ không phải là được." "Nếu ta không phải thì sao?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt lạnh lùng nhìn vị đại hòa thượng nói năng có chút quan liêu trước mặt.

Chương 414

Ông ta còn chưa nói gì, bá tánh bên cạnh đã lên tiếng: "Không phải thì không phải, còn có thể thế nào nữa?" Vương Cẩn Hòa cười khẽ, lần đầu tiên thực sự tức giận. "Ngươi, một con yêu nghiệt, không biết đã dùng thủ đoạn hồ ly tinh gì mới có được ngày hôm nay, ngươi…" "Nguyên Lâm, lôi người này xuống đánh mạnh ba mươi trượng.

Khi nào biết nói chuyện thì thả ra." Vương Cẩn Hòa chỉ vào người đang lăng mạ mình, thản nhiên ra lệnh. "Vâng." Nguyên Lâm phất tay, mấy thị vệ bước ra, dưới ánh mắt của mọi người, đè người đó xuống đất.

Tiếng "bốp bốp bốp" vang lên, giống như những cú đấm mạnh giáng vào lồng ngực những kẻ đến gây chuyện.

Sau khi đánh xong, Vương Cẩn Hòa đi đến trước mặt đối phương, nhìn vào phần hông lưng máu thịt bầy nhầy của hắn: "Bây giờ đã biết nói chuyện chưa?" "Các người có thể đến chứng minh ta là yêu, nhưng ta có một điều kiện." Vương Cẩn Hòa quay đầu quét mắt nhìn tất cả những người có mặt. "Nếu ta không phải, mỗi người năm mươi trượng, bao gồm cả gia đình các người và tất cả mọi người trong chùa của đại hòa thượng ngươi." Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ cười một cách hoàn hảo.

Lời của Vương Cẩn Hòa khiến những kẻ đến gây chuyện hoàn toàn ngây người: "Dựa vào cái gì?" "Chỉ dựa vào việc ta là huyện chủ duy nhất có phong hào, có đất phong của Huyền quốc, chỉ dựa vào việc ta là Ngọc Vương phi của Huyền quốc.

Các người không phân biệt trắng đen đã chạy đến đây vu khống một vương phi, một huyện chủ, ta đánh các người còn cần lý do sao?"

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn bọn họ, những lời nói ra khiến họ không thể phản bác.

Nguyên Lâm đứng sau lưng Vương Cẩn Hòa, tò mò nhìn cô.

Theo phu nhân đã một hai năm, tính cách của phu nhân thế nào bọn họ đều biết.

Có lúc quá dễ nói chuyện, bây giờ nhìn phu nhân như vậy, dường như đã thay đổi một chút.

Nhưng đối với bọn họ, đây là một chuyện tốt.

Nguyên Lâm xoay người vào nhà bê một chiếc ghế ra: "Phu nhân, người ngồi trước đi, Nguyên Bảo chắc còn một lúc nữa mới về." "Tướng công đâu?" Vương Cẩn Hòa ngồi trên ghế hỏi một câu.

Sáng nay thức dậy đã không thấy Tô Ngọc đâu. "Thiếu gia nói đồ tặng phu nhân đã đến, ngài ấy đến huyện thành lấy rồi, bảo thuộc hạ nói với phu nhân.

Giờ này chắc cũng sắp về rồi." Nguyên Lâm nhìn sắc trời, một lát nữa thiếu gia sẽ về.

Thiếu gia về mà thấy phu nhân bị những người này đối xử như vậy, không biết sẽ tức giận đến mức nào.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, một tay chống cằm bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Vị đại hòa thượng kia nhìn vẻ mặt tự tin của Vương Cẩn Hòa, mày hơi nhíu lại.

Cô ấy dường như không hề lo lắng chút nào.

Lúc này, Tạ Khuê và những người khác nghe nói có người đến gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa, liền cho người đi gọi mấy thôn xung quanh đã từng nhận ân huệ của cô, rầm rộ kéo đến.

Khi họ đến, thấy một số người không quen biết đang chặn ở cửa nhà Vương Cẩn Hòa, liền nhíu mày: "Các người là ai?" "Tạ Khuê, bọn họ hình như là ở huyện thành bên cạnh." "Đúng thật, những người này ở huyện thành bên cạnh chỉ là một đám côn đồ lưu manh, chưa từng làm chuyện gì tốt đẹp." Khi Tạ Khuê và những người khác đến, Vương Cẩn Hòa đã nghe thấy tiếng.

Nghe lời của người bên cạnh, Vương Cẩn Hòa mở mắt nhìn qua: "Những gì các người nói đều là thật?" "Là thật, nhà mẹ đẻ của vợ tôi ở huyện thành đó, biết bọn họ là hạng người gì, không việc ác nào không làm." Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Ra là vậy." "Nguyên Lâm, ngươi bảo Nguyên Cát đi gọi tri phủ đến đây một chuyến, ta có chuyện muốn nói với ông ta." Nếu cô nhớ không lầm, tri phủ trước đây từng nói với cô, tri phủ của huyện thành bên cạnh đã đến tìm ông ta, muốn ông ta giúp làm cầu nối, hy vọng năm nay cô có thể để lại cho huyện thành của họ một ít giống cây trồng. "Vâng." Nguyên Cát nhận lệnh đi tìm tri phủ, những người đến gây chuyện nghe thấy chuyện của mình bị vạch trần như vậy, lập tức có chút xấu hổ. "Các người câm miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho các người nói chuyện." "Trong thôn các người có một con yêu nghiệt, các người còn bảo vệ nó như vậy, không sợ có ngày nó hại chết các người sao." "..." "A, ai dám đánh ta." "Ta đánh đó." Một đứa trẻ choai choai ưỡn ngực đứng ra. "Không cho phép các người nói huyện chủ như vậy.

Huyện chủ và tướng công của người đã mua những quả cây không ai muốn của chúng tôi, giúp chúng tôi kiếm tiền.

Là huyện chủ đã trồng ra lương thực năng suất cao, còn để lại giống cho chúng tôi, để sau này chúng tôi có thể thu hoạch được nhiều lương thực hơn, để những người dân nghèo khổ như chúng tôi có thể ngày ngày ăn cơm trắng.

Huyện chủ không phải yêu nghiệt, người là tiên nữ trời cao phái xuống cứu giúp bá tánh Huyền quốc chúng ta." Lời của đứa trẻ đã gây được sự đồng cảm của rất nhiều người.

Đúng vậy, Vương Cẩn Hòa là tiên nữ đến để đưa họ đến với cuộc sống tốt đẹp hơn, cô không phải yêu nghiệt. "Để cho hoa màu chúng tôi trồng không bị sai sót, huyện chủ mỗi ngày đều ra đồng, xem xét việc ươm mầm, cấy mạ.

Nếu cô ấy là yêu nghiệt thì làm những việc này để làm gì?" "Hòa thượng ngươi là ở chùa nào?

Sau này chúng ta sẽ không bao giờ đến đó nữa." Đại hòa thượng dường như không ngờ uy tín của Vương Cẩn Hòa lại cao đến vậy.

Vương Cẩn Hòa nghe những lời bảo vệ của mọi người xung quanh, cơn phẫn nộ trong lòng dần lắng xuống.

Những việc cô làm không phải không ai thấy, mọi người đều biết cô đã làm gì, những người nhìn thấy có thể hiểu là đủ rồi.

Nhưng những người trước mắt này, nên xử lý vẫn phải xử lý. "Đại sư, ngài mau ra tay đi." Vị đại hòa thượng kia biết chuyện hôm nay đến nước này đã không thể nói bỏ là bỏ được.

Ông ta trực tiếp ra tay, những âm thanh Phạn ngữ phức tạp vang lên bên tai Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa nghe mà chẳng có chút hứng thú nào.

Theo thời gian trôi qua, mồ hôi trên mặt đại hòa thượng ngày càng nhiều, vẻ mặt cũng ngày càng nghiêm trọng.

Người này rốt cuộc là ai?

Sao cô ấy lại không hề bị ảnh hưởng chút nào, sao có thể như vậy được?

Trong lúc ông ta đang kinh ngạc và hoài nghi, Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu có chút mất kiên nhẫn. "Ngươi niệm đủ chưa?" Vương Cẩn Hòa ngước mắt nhìn đại hòa thượng, lạnh lùng hỏi.

Kinh văn của đại hòa thượng lập tức bị cắt đứt, ông ta nhìn Vương Cẩn Hòa, ôm ngực mình, trong lòng có chút phiền muộn, người này rốt cuộc là ai? "Tại sao ngươi lại không sao?" "Tịnh Không, ngươi quá đáng rồi." Một giọng nói từ ái vang lên.

Vương Cẩn Hòa nhìn qua, khi nhìn thấy vị lão hòa thượng từ ái đó có chút kinh ngạc, và điều khiến cô kinh ngạc hơn là Tô Ngọc lại đang đứng bên cạnh vị lão hòa thượng đó.

Vương Cẩn Hòa không tiếng động hỏi anh có chuyện gì, Tô Ngọc cười trấn an cô.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Vị Tịnh Không kia nhìn thấy lão hòa thượng, sắc mặt đều thay đổi: "Phương trượng đại sư, sao ngài lại đến đây?" "Nếu ta không đến, còn không biết ngươi đã làm nhiều chuyện sai trái như vậy.

Vị nữ thí chủ này phúc đức sâu dày, không phải là yêu nghiệt như các người nói." Phương trượng nhíu mày nói. "Nhưng sự thay đổi của cô ta quả thật rất lớn." "Thay đổi lớn là có thể nói người ta là yêu nghiệt sao?

Tịnh Không, ngươi làm việc từ khi nào lại trở nên nông cạn như vậy?" "Phương trượng, tôi…" "Xin lỗi." Phương trượng ngắt lời Tịnh Không, nhìn ông ta, bảo ông ta đi xin lỗi Vương Cẩn Hòa.

Tịnh Không căn bản không muốn xin lỗi, ông ta luôn cho rằng Vương Cẩn Hòa có vấn đề. "Xin lỗi thì không cần.

Vừa rồi ta đã nói, nếu ta không sao, hôm nay những kẻ đến gây sự, mỗi người năm mươi trượng, không ai thoát được.

Chương 415

Nguyên Lâm, ngươi cho người đến đánh, ai dám nương tay thì cạo trọc đầu tất cả các ngươi." Nguyên Lâm khóe miệng co giật nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt chuyển sang Tô Ngọc: Thiếu gia, thiếu phu nhân đột nhiên biến thành như vậy, ngài có suy nghĩ gì không? "Đánh." Nguyên Lâm thấy cả hai đều muốn ra tay, liền vội vàng đi tìm người, người ở đây không ít đâu.

Mấy người la hét dữ dội nhất trước đó thấy tình hình không ổn liền muốn trực tiếp bỏ đi.

Vương Cẩn Hòa sao có thể không nhìn ra suy nghĩ của họ? "Các người cũng có thể đi, trừ phi có thể thoát khỏi sự tìm kiếm của những người dưới trướng tướng công ta, nếu không thì hình phạt gấp đôi." Hôm nay cô chính là muốn cho mọi người biết, cô có thể nói chuyện đàng hoàng, cũng có thể không chút lưu tình mà trực tiếp ra tay.

Tuy nhiên, lúc này họ muốn trốn cũng không trốn được, người của Tô Ngọc đã bao vây họ lại.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm lấy vai cô: "Để anh xử lý nhé?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không cần, em tự mình làm." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa.

Đã ở bên nhau lâu như vậy, đây là lần đầu tiên anh thấy cô kiên quyết muốn xử lý người khác đến thế.

Nhưng như vậy cũng tốt, tính tình thường ngày của Vương Cẩn Hòa đúng là hơi mềm mỏng, lúc này giết gà dọa khỉ cũng có cái lợi, ít nhất sau này sẽ có kẻ không dám dễ dàng đến gây sự với cô.

Tịnh Không nghe tiếng kêu la thảm thiết của những người xung quanh mà trán vã mồ hôi lạnh.

Chỉ cần nghe tiếng hét đó thôi cũng đủ biết họ đau đớn đến mức nào.

Hắn quay đầu nhìn phương trượng, hy vọng ông sẽ giúp mình cầu xin.

Phương trượng khẽ lắc đầu, chuyện mình làm thì phải tự mình gánh vác.

Hắn tin lời vu khống, không phân biệt đúng sai trắng đen đã đến gây chuyện, nếu đây là một cô nương bình thường thì người ta còn sống nổi không?

Đúng là không biết trời cao đất dày. "Phương trượng, con biết sai rồi." "Nguyên Lâm, vị đại sư này ngươi tự mình ra tay." Dù họ đến gây sự, cô vẫn cho một cơ hội, chỉ tiếc là có người không coi ra gì.

Nếu đã vậy thì tự mình gánh lấy hậu quả thôi. "Hôm nay dù hoàng thượng có ở đây, người cần đánh ta vẫn sẽ đánh, ai đến cũng vô dụng." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Tịnh Không đang cầu xin.

Nguyên Lâm đợi Vương Cẩn Hòa nói xong liền ra tay.

Chỉ một đòn đã khiến Tịnh Không hét lên kinh hãi.

Bộ dạng nhát gan này khiến Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn phương trượng: "Phương trượng, trong chùa của các vị lại có một người như vậy, không sợ làm bại hoại danh tiếng, khiến chùa chiền không còn hương khói hay sao?" Phương trượng bất đắc dĩ nói: "Huyền giáo chủ dạy phải, sau khi trở về tôi sẽ chấn chỉnh lại." Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, ông ta có chấn chỉnh Tịnh Không hay không cũng chẳng quan trọng với cô. "Là ai sai các người đến gây sự với ta?" Những kẻ có thể gây sự với cô cũng chỉ có vài người.

Một là Cố Hề Nhược đang ở kinh thành xa xôi.

Nhưng gần đây Cố Hề Nhược đang bận rộn với mối tình tay ba của mình, không có thời gian gây sự, hơn nữa mọi hành động của cô ta đều bị giám sát, có động tĩnh gì Vạn Phong sẽ báo trước cho họ.

Vậy thì chỉ còn lại một người, Tề Minh, kẻ lần trước đến tìm Tô Ngọc nhưng thất bại ra về.

Đây là đối phó không được Tô Ngọc nên quay sang đối phó với cô sao?

Tề Minh này có phải quá coi thường cô rồi không?

Tịnh Không bị đánh đến mức không nói nổi một câu, chỉ biết không ngừng lắc đầu.

Hắn cũng không biết là ai, là đám dân làng này tìm hắn, nói ở đây có yêu nghiệt nên hắn mới tới.

Ai ngờ đến nơi lại đá trúng tấm sắt.

Vương Cẩn Hòa cười không thành tiếng: "Hóa ra là không biết à." Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Là Tề Minh." "Em cũng nghĩ là người này, anh nói xem hắn ta nghĩ gì vậy?" Lại sai đám người này đến gây sự với cô. "Chắc là cảm thấy em mềm yếu dễ bắt nạt?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, đáy mắt ánh lên ý cười.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, lại một lần nữa tự kiểm điểm: "Trông em dễ bắt nạt lắm sao?" Ho nhẹ một tiếng, Tô Ngọc nén cười không biết nên nói gì cho phải.

Câu này của Tiểu Hòa anh không biết đáp thế nào.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái: "Anh cứ nói đi, em không giận." "Cũng không phải nói em dễ bắt nạt, mà là em làm việc gì cũng thích chừa lại đường lui." Hơn nữa đường lui này còn rất lớn, khiến người ta cảm thấy cô rất dễ bắt nạt.

Dùng một câu để hình dung tình huống này chính là, hồng mềm dễ bóp.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: "Xem ra bình thường mình tỏ ra hiền lành quá rồi." Đến nỗi bị người ta xem là quả hồng mềm, muốn nắn bóp thế nào cũng được.

Nhưng những gì Tề Minh đã làm, cô đã ghi nhớ.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, không nói nhiều mà chỉ nhìn cô đầy cưng chiều.

Nơi cô từng sống và nơi này là hai thái cực hoàn toàn khác nhau, môi trường cũng rất đơn giản, cô hành xử như vậy cũng là điều dễ hiểu.

Lần này thấy cô làm vậy, anh cũng yên tâm hơn phần nào.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Em tức giận rồi, Tề Minh này quá đáng lắm." "Em muốn làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày, làm gì ư?

Tề Minh là vương gia của Tề quốc, đánh không được mắng không xong, cô có thể làm gì? "Chúng ta hình như chẳng làm được gì cả?" Vương Cẩn Hòa buồn bực nói.

Tề Minh không phải người của Huyền quốc, họ muốn làm gì cũng không được.

Cảm giác ấm ức này thật khó chịu.

Nhìn dáng vẻ không cam lòng của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bí ẩn nói: "Cũng không phải là không làm được gì." Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, trong mắt chỉ thiếu điều viết hai chữ "mau nói". "Chỗ này giao cho Nguyên Bảo, đợi tri phủ tới rồi chúng ta ra ngoài.

À phải, còn có phương trượng cũng đi cùng chúng ta." Tô Ngọc lúc này mới nhớ ra bên cạnh còn có một vị phương trượng.

Phương trượng nhìn Tô Ngọc với ánh mắt kinh ngạc.

Nhớ lại lần trước gặp Tô Ngọc, khi đó anh ta đối với ai cũng đầy ác ý, trên người thậm chí còn mang theo sát khí đáng sợ.

Bây giờ cả người đã trở nên ôn hòa hơn.

Hôm nay khi gặp Tô Ngọc, nếu không phải vì khuôn mặt đó, ông còn tưởng mình đã nhận nhầm người.

Nhìn sang Vương Cẩn Hòa, hóa ra là vì vị nữ thí chủ này đã khiến anh ta buông bỏ hận thù. "Hiện tại con như vậy rất tốt." Phương trượng nhìn Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Tô Ngọc biết phương trượng đang nói gì, anh liếc ông một cái mà không nói gì.

Chương 416

"Cha, chúng con đi luyện võ đây." Tiểu Bảo kéo Tô Ngọc về nhà. "Được." Phương trượng nhìn Tô Ngọc bị hai đứa trẻ kéo về nhà, rồi đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa.

Tịnh Không thấy phương trượng không hề có ý định để ý đến mình, vội vàng nói: "Phương trượng, con sai rồi, cầu xin ngài giúp con." Phương trượng quay đầu nhìn Tịnh Không, thất vọng lắc đầu nói: "Không phải ta không giúp con, mà là lần này con làm quá đáng rồi." "Ta thấy ông chỉ là không muốn thấy ta tốt hơn thôi." Vương Cẩn Hòa thấy phương trượng thất vọng nhíu mày, khẽ thở dài định nói gì đó thì đã bị Tô Ngọc dẫn đi. "Phương trượng, với loại người này nói không thông đâu." Một khi người ta đã cho rằng người khác có ác ý với mình, nói nhiều cũng vô dụng.

Phương trượng đương nhiên hiểu ý của Vương Cẩn Hòa, thất vọng lắc đầu, cùng cô đi về.

Hai người vào nhà liền thấy Tô Ngọc đang dạy hai đứa trẻ các chiêu thức, từng chiêu từng thức vô cùng nghiêm túc, hai đứa trẻ cũng học rất chăm chú.

Phương trượng nhìn một lúc rồi mới quay sang Vương Cẩn Hòa đang pha trà bên cạnh: "Lần này gặp Tô thí chủ thật sự làm tôi giật mình.

Tôi vẫn đang nghĩ rốt cuộc là vì sao mà cậu ấy lại thay đổi lớn như vậy, bây giờ xem ra là vì mọi người." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn phương trượng, không hiểu ông ta nói vậy là có ý gì. "Phương trượng, ông muốn nói gì?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hỏi. "Lần đầu tiên tôi gặp Tô thí chủ, cậu ấy giống như một con ác quỷ báo thù bò ra từ địa ngục, không kiểm soát được sát khí của mình, luôn cảnh giác với những người xung quanh.

Sau lần đó tôi vẫn luôn lo lắng cậu ấy sẽ xảy ra chuyện.

Nhưng lần gặp này thật sự khiến tôi rất bất ngờ." Phương trượng dường như không thấy vẻ lạnh lùng trong mắt Vương Cẩn Hòa, tiếp tục nói.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói, trong lòng lại có chút kỳ quái, không biết mục đích ông ta nói nhiều như vậy là gì.

Còn nữa, ác quỷ bò ra từ địa ngục, nếu cô nhớ không lầm Dương San San đã nói với Tô Ngọc như vậy.

Chính vì tin những lời này nên mới đối xử với Tô Ngọc như thế.

Bây giờ vị đại sư này lại nói những lời như vậy, khiến Vương Cẩn Hòa không khỏi nghi ngờ. "Đại sư và Tô Ngọc quen nhau như thế nào?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Có thể khiến anh đưa vị đại sư này đến đây.

Phương trượng nhìn vẻ tò mò của Vương Cẩn Hòa, nói: "Tình cờ quen biết." "Ồ?

Vậy sao?" Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không tin lời của vị phương trượng này. "Không biết phương trượng đến nhà tôi có việc gì?" Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lạnh đi một chút, cô nhìn ba cha con Tô Ngọc đang luyện võ bên kia.

Tô Ngọc bây giờ quả thực không giống với lần đầu cô gặp. "Phu nhân, cô đang nghi ngờ điều gì?" Phương trượng nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi. "Phương trượng có quen Tề vương của Tề quốc không?" Vương Cẩn Hòa thấy phương trượng đã hỏi như vậy, cũng không vòng vo nữa, quay đầu nhìn thẳng vào ông ta mà hỏi.

Nụ cười trên mặt phương trượng cứng lại, ông ta nhìn Vương Cẩn Hòa, vô thức nhíu mày: "Lão nạp là người Huyền quốc, sao lại quen biết vương gia của Tề quốc?

Phu nhân nói đùa rồi." Vương Cẩn Hòa liếc phương trượng một cái, không nói gì thêm. "Vậy mục đích phương trượng đến nhà tôi là gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn phương trượng, chủ đề lại quay về lúc ban đầu.

Phương trượng nhíu mày định nói gì đó thì Tô Ngọc đã đi tới, tò mò hỏi: "Tiểu Hòa, hai người đang nói gì vậy?" "Không có gì, em chỉ hơi tò mò sao phương trượng lại đến nhà chúng ta, là anh mời ông ấy đến sao?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc đang đi tới, cười hỏi. "Hôm nay anh đi lấy đồ cho em, trên đường gặp phương trượng, ông ấy nói muốn qua đây xem nên anh để ông ấy đi cùng.

Sao vậy?" Tô Ngọc kỳ quái nhìn Vương Cẩn Hòa. "Ồ, hóa ra là gặp trên đường à." "Tô Ngọc, anh và phương trượng quen nhau thế nào?" Vương Cẩn Hòa tiếp tục hỏi. "Lúc nhỏ quen cùng với Tề Minh." Tô Ngọc nói xong dường như cũng nhận ra có gì đó không đúng.

Anh quay đầu nhìn phương trượng, mày hơi nhíu lại.

Hôm nay ông ta đột nhiên ra khỏi chùa, lại tình cờ gặp anh, mục đích là gì? "Phương trượng vừa nãy nói ông ta không quen Tề vương của Tề quốc, Tô Ngọc, anh nói xem có thú vị không." Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ trêu chọc. "Phu nhân nói vậy là có ý gì?

Lão nạp thật sự không quen Tề vương của Tề quốc." "Ừm, phải rồi, ông không quen Tề vương, nhưng ông quen Tề Minh, cũng như nhau cả thôi." Nghe lời của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt phương trượng hơi thay đổi.

Tô Ngọc thấy hết mọi chuyện nhưng vẫn không tỏ thái độ.

Cứ tưởng là gặp lại cố nhân, không ngờ lại là người Tề Minh gọi tới.

Thật khiến anh thất vọng vô cùng. "Hắn để ông tới đây với mục đích gì?" Tô Ngọc nhìn phương trượng hỏi.

Ban đầu anh nghĩ ân oán giữa mình và Tề Minh không liên quan đến ông ta nên mới dẫn ông ta đi cùng, ai ngờ ông ta lại là người do Tề Minh gọi tới.

Nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng khó chịu. "Là tự tôi đến." "Lời này tự ông nói tự ông tin thôi sao?

Phương trượng, trước đây ông không phải là người thích lo chuyện bao đồng." "Có những người sống lâu là vì họ không lo chuyện bao đồng." Lời đe dọa rõ ràng này của Tô Ngọc, phương trượng sao có thể không hiểu?

Phương trượng nhìn Tô Ngọc, khẽ thở dài nói: "Tô Ngọc, con và nó là bạn bè, tại sao cứ phải đi đến bước này?" "Nó chỉ nhờ ta đến giúp hòa giải, nó bằng lòng xin lỗi con." Phương trượng nhìn Tô Ngọc nói. "Nếu nó đã bằng lòng xin lỗi, con cũng đừng giận nữa, như vậy..." Tô Ngọc còn chưa kịp nói, Vương Cẩn Hòa đã đập chén trà trên bàn xuống đất, trong mắt đầy vẻ u ám.

Tô Ngọc và mọi người đều bị Vương Cẩn Hòa làm cho giật mình, đặc biệt là phương trượng. "Phu nhân, cô..." "Tôn trọng gọi ông một tiếng đại sư, ông liền tưởng mình là ai rồi sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn phương trượng, thẳng thừng nói.

Cô ghét nhất là loại người như phương trượng, chuyện gì cũng không biết đã chạy tới làm thuyết khách, cũng không nghĩ xem mình có tư cách đó để nói người khác hay không.

Tô Ngọc đưa tay vỗ nhẹ tay Vương Cẩn Hòa, an ủi: "Tiểu Hòa, đừng giận." "Em có thể không giận sao?

Ông ta là cái thá gì mà dám nói những lời như vậy?

Ông ta có biết anh đã trải qua những gì không?

Ông ta chẳng biết gì cả đã chạy đến đây nói với anh hai chữ tha thứ, mặt ông ta phải dày đến mức nào mới nói ra được những lời đó?" Vương Cẩn Hòa tức giận nói.

Mặc dù những lời này của Vương Cẩn Hòa không phải nói với phương trượng, nhưng ông ta lại cảm thấy vô cùng lúng túng.

Ông ta luôn cảm thấy Vương Cẩn Hòa đang mắng mình.

Chương 417

"Phu nhân, bất kể chuyện gì cũng có cách giải quyết, cô tức giận như vậy có ích gì?

Cậu ấy và Tề Minh nói chuyện rõ ràng là được rồi?" Phương trượng dường như vẫn chưa nhận ra Vương Cẩn Hòa tức giận vì điều gì.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn phương trượng: "Nói chuyện rõ ràng?" "Hắn ta, Tề Minh, có xứng không?" "Cút ra ngoài." Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa hạ lệnh đuổi khách ngay tại nhà mình, hơn nữa còn là trực tiếp bảo người ta cút.

Sắc mặt phương trượng cũng có chút khó coi, ông ta nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô chẳng qua chỉ là một phu nhân, chuyện của đàn ông không đến lượt một người phụ nữ hậu trạch như cô xen vào." Vương Cẩn Hòa tức đến bật cười, nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt không cảm xúc nói: "Tô Ngọc, ông ta nói em không có tư cách xen vào, anh thấy thế nào?" Tô Ngọc đưa tay vuốt ve đuôi mắt hơi ửng hồng vì tức giận của Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng nói: "Vì chuyện của anh, em đều có tư cách xen vào.

Người không có tư cách là những kẻ không biết điều này." Anh và người này cũng không thân quen gì, chẳng qua là vì năm xưa Tề Minh thường xuyên đến đó nên mới quen biết.

Bây giờ người này lại dám sỉ nhục vợ mình, còn nói những lời như vậy, khiến Tô Ngọc vô cùng khó chịu. "Tề Minh là một người rất tốt, Tô Ngọc, con đừng vì người khác mà làm ra chuyện gì hối hận." Phương trượng nhìn Tô Ngọc, đầy ẩn ý nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn phương trượng, lạnh lùng hỏi: "Tề Minh cho ông lợi lộc gì mà ông phải giúp hắn nói chuyện như vậy?

Một người xuất gia lại đi quản chuyện thế tục, Phật tổ nhà ông có biết không?" "Nếu để Phật tổ nhà ông biết, liệu các ngài có tức đến mức sống lại không?" Vương Cẩn Hòa nhìn phương trượng một lòng nói tốt cho Tề Minh, cười lạnh nói. "Tô phu nhân, cô đừng có nói bậy." "Người xuất gia lục căn thanh tịnh, không màng thế sự.

Ta thấy vị phương trượng này lại quyến luyến hồng trần, nếu đã thích Tề Minh như vậy, sao không hoàn tục đi cho rồi, như thế ông có thể theo Tề Minh về Tề quốc, ông thấy thế nào?

Đề nghị này của ta có phải rất hay không?" Vương Cẩn Hòa khoanh tay, cười như không cười nhìn phương trượng hỏi.

Phương trượng nhíu mày, vẫn chưa hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại đột nhiên gây khó dễ.

Rốt cuộc ông ta đã để lộ sơ hở ở đâu?

Thấy phương trượng nhíu mày với vẻ mặt khó hiểu, Vương Cẩn Hòa đương nhiên biết ông ta đang nghĩ gì. "Rất tò mò tại sao ta lại nghi ngờ ông?

Tề Minh nói Tô Ngọc là ác quỷ bò ra từ địa ngục, những lời này là do ông truyền cho hắn ta, đúng không?

Ông nói xem, Tô Ngọc có thù hận gì với ông mà ông lại nói anh ấy như vậy?" Vương Cẩn Hòa tức giận nói.

Sắc mặt phương trượng hơi thay đổi, chuyện này chỉ có ông ta và Tề Minh biết, Vương Cẩn Hòa làm sao biết được?

Nhìn vẻ mặt nghi hoặc của phương trượng, Vương Cẩn Hòa khinh thường cười, đồng thời trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ, quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy đau lòng: "Tô Ngọc..." "Anh không sao, những chuyện đó đều đã qua rồi, đừng giận nữa." Tô Ngọc biết

Vương Cẩn Hòa đang bất bình thay mình, nhưng những chuyện này đối với anh đã rất xa vời rồi.

Sau này có thù báo thù, có oán báo oán là được, còn ai là người nói ra những lời đó thực sự không còn quan trọng nữa. "Lão nạp nói ra những lời như vậy quả thực không đúng, nhưng lão nạp không có ác ý, những chuyện này chỉ cần..." "Đủ rồi lão hòa thượng, ông không có tư cách nói những lời như vậy." Vương Cẩn Hòa mất kiên nhẫn ngắt lời phương trượng. "Vì những lời ông nói, ông có biết Tô Ngọc đã bị ngược đãi mấy năm, còn suýt mất mạng không?" "Tất cả đều do ông gây ra.

Tô Ngọc nhà tôi không dám trèo cao với loại người như ông.

Sau này thấy Tô Ngọc xin ông đừng chào hỏi, cứ coi như không quen biết.

Cuối cùng, lập tức cút ra ngoài cho tôi." Vương Cẩn Hòa bây giờ một khắc cũng không muốn nhìn thấy vị phương trượng này.

Nhìn thấy ông ta là cô lại không kìm được cơn giận.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, trên mặt là vẻ dịu dàng và cưng chiều.

Nhưng khi nhìn phương trượng, ánh mắt anh đã lạnh đi rất nhiều. "Mời về." Dù mặt dày đến đâu, bị hạ lệnh đuổi khách liên tiếp thế này cũng không thể ở lại được nữa.

Phương trượng đứng dậy rời đi, lúc đi còn liếc Vương Cẩn Hòa một cái: "Tô Ngọc, thê tử này của cậu không đơn giản đâu." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh như băng nhìn phương trượng: "Nếu đã không muốn đi, vậy thì ở lại cho ta." Anh đã biết mục đích của người này rồi, không phải đến vì anh, mà là vì Vương Cẩn Hòa.

Phương trượng ha ha cười lớn: "Muốn giữ ta lại?

Tô Ngọc, cậu không làm được đâu." Nhìn phương trượng vận khinh công rời đi, Tô Ngọc còn chẳng buồn đuổi theo, mà chỉ trong chốc lát, ông ta đã ngã xuống dưới chân Tô Ngọc, khóe miệng rỉ máu. "Võ công quả thực không tệ, nhưng tiếc là ông vẫn không đi được, thật đáng thất vọng." Tô Ngọc tiếc nuối nhìn phương trượng.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, tò mò hỏi: "Tô Ngọc, sao ông ta lại quay lại rồi?" Hơn nữa nhìn bộ dạng này có vẻ đã bị thương.

Vừa nãy Tô Ngọc còn không động thủ, bây giờ lại đột nhiên ra tay, là vì sao? "Tiểu Hòa, mục đích hôm nay của ông ta không phải là làm thuyết khách cho anh và Tề Minh, mà là đến vì em.

Ông ta nghe lời Tề Minh đến xem em có gì khác biệt.

Lão lừa ngốc này những mặt khác thì không được, nhưng cũng là người có bản lĩnh thật sự." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu, lập tức hiểu ý của Tô Ngọc.

Bây giờ có thể xác định Tề Minh thật sự đã nghi ngờ cô, hơn nữa còn sai người đến gây sự với cô.

Chống cằm, Vương Cẩn Hòa nhìn hòa thượng trên đất: "Người này anh định làm thế nào?" "Vừa rồi với Tịnh Không gì đó cũng là để diễn kịch?

Lát nữa chúng ta hỏi Tịnh Không xem hắn có biết gì không?" Vừa rồi vị đại hòa thượng này không cầu xin giúp Tịnh Không, Tịnh Không hẳn là đang ôm hận trong lòng?

Lúc này hỏi chuyện sẽ rất dễ dàng.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em đoán không sai, chúng ta đi tìm Tịnh Không, nói không chừng thật sự có thể biết được điều gì đó từ miệng hắn." "Đưa Tịnh Không vào đây." Rất nhanh Tịnh Không đã bị đưa vào.

Giống như Tô Ngọc dự đoán, sau khi vào, Tịnh Không liền nhìn phương trượng đang ngã trên đất, khóe miệng rỉ máu với ánh mắt đầy hận thù.

Thấy bộ dạng bị thương của phương trượng, trong lòng Tịnh Không vô cùng hả hê, hóa ra ông ta cũng có lúc này. "Không ngờ ông cũng có ngày hôm nay." Tịnh Không nói với ánh mắt đầy căm phẫn. "Tịnh Không, nếu ngươi nói cho chúng ta biết tất cả những gì ngươi biết, chúng ta sẽ tha cho ngươi, không truy cứu bất kỳ trách nhiệm nào của ngươi, ngươi thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tịnh Không, hứng thú nói.

Tịnh Không nghe vậy, sao có thể không đồng ý? "Ông ta không phải người Huyền quốc, ông ta là người Tề quốc." Tịnh Không vừa mở miệng đã là một tin tức cực kỳ chấn động.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tịnh Không: "Ngươi nói ông ta là người Tề quốc?" "Đúng vậy, ta nghe lén được cuộc đối thoại của ông ta và Tề Minh.

Ông ta gọi Tề Minh là chủ tử.

Lúc đám du côn côn đồ bên ngoài đến chùa, chính là ông ta ám chỉ ta có thể đến gây sự.

Hơn nữa, trong tay ông ta có cổ trùng, là một loại cổ trùng có thể khiến người khác nghe lời do Tề Minh đưa, Tề Minh bảo ông ta dùng lên người Vương gia, đến lúc đó Vương gia sẽ nghe lời Tề Minh, để Vương gia phục vụ cho hắn." Tịnh Không cũng chẳng quan tâm nhiều nữa, đã mở miệng rồi thì nói hết mọi chuyện của vị phương trượng này ra.

Sắc mặt phương trượng đại biến, nhìn Tịnh Không chằm chằm: "Tịnh Không, ngươi nói bậy bạ gì đó?" "Ta nói bậy bạ lúc nào?

Chương 418

Cổ trùng của ngươi ở trong ống tay áo, là một con côn trùng nhỏ màu đen." Tịnh Không nói.

Bộ dạng đó không hề giống đang nói dối.

Phương trượng quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cậu sẽ không tin lời hắn nói chứ?" "Có phải hay không, kiểm tra một chút là biết.

Vạn Cổ." Vạn Cổ xuất hiện sau lưng Tô Ngọc, có chút thần xuất quỷ một. "Ngươi xem trên người ông ta có thứ gì giống cổ trùng không." Vạn Cổ rất nhạy cảm với những thứ này, để hắn kiểm tra là thích hợp nhất.

Vạn Cổ từng bước đến gần phương trượng, phương trượng vô thức lùi lại.

Chính hành động lùi lại này đã nói lên tất cả.

Vị phương trượng này đã chột dạ, nếu không chột dạ thì sao phải lùi lại.

Vạn Cổ đi đến bên cạnh phương trượng, ngửi thấy trên người ông ta một mùi khiến hắn vô cùng khó chịu. "Thứ rác rưởi này mà cũng dám lấy ra dùng trên người thiếu gia nhà ta." Giọng Vạn Cổ khàn khàn, nói với vẻ mặt khinh thường.

Đồng thời lấy ra hai viên thuốc đưa cho vợ chồng Tô Ngọc. "Trên người ông ta có một loại thuốc gây ảo giác, đây là thuốc giải." Vạn Cổ thấy Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn viên thuốc trong tay, liền giải thích.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra gật đầu: "Hóa ra là vậy à." Phương trượng nhìn Vạn Cổ, kinh hãi thất sắc: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Loại thuốc này không màu không vị, làm sao hắn phát hiện được?

Vạn Cổ lục ra cổ trùng từ trên người phương trượng, nhìn con cổ trùng bắt đầu phát cuồng khi ngửi thấy mùi thuốc, ánh mắt lạnh như băng nói: "Quả nhiên là vậy." "Sao vậy?" "Loại thuốc trên người ông ta, cổ trùng này ngửi thấy sẽ phát cuồng.

Nếu thật sự để ông ta thành công, cổ trùng vào cơ thể anh rồi ngửi thấy mùi này sẽ khiến anh đau đớn không muốn sống." Vương Cẩn Hòa tức đến run người, ánh mắt sắc lẹm nhìn phương trượng: "Vạn Cổ, ngươi có thể cải tiến con cổ trùng này không?

Cải tiến xong thì dùng lên người ông ta, cũng để ông ta nếm thử mùi vị này." Vạn Cổ nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, xem ra phu nhân của họ cũng đã biết lòng dạ mềm yếu không có kết cục tốt đẹp rồi.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn phương trượng, sắc mặt cũng không tốt lắm. "Vạn Cổ, cứ làm theo lời Tiểu Hòa nói, chuyện này đối với ngươi không khó." Gã này cái gì kỳ lạ quái đản cũng chơi, những thứ này đối với hắn quá đơn giản. "Vâng." Vạn Cổ cầm cổ trùng rời đi.

Phương trượng nhìn Tịnh Không, trong mắt đầy sát ý.

Vì Tịnh Không mà kế hoạch của họ đã bị phá hỏng.

Tịnh Không đương nhiên thấy ánh mắt của phương trượng, hắn không hề sợ hãi mà nhìn lại.

Bây giờ bản thân hắn còn khó thoát kiếp nạn, còn mong đối phó được hắn sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn kẻ đang khiêu khích phương trượng lúc này, trong mắt lộ vẻ bất ngờ, xem ra Tịnh Không này rất biết thời thế. "Nguyên Bảo, nhốt người này lại.

Cho người canh gác trong nhà, nếu có kẻ tự tiện xông vào, giết không tha." Tô Ngọc lạnh lùng phân phó.

Tề Minh cũng sắp đến rồi nhỉ?

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh lo Tề Minh sẽ tới?" "Không phải lo hắn tới, mà là nhất định sẽ tới." Tề Minh chính là một kẻ tự cao tự đại như vậy.

Hắn chắc chắn không ngờ rằng họ chỉ vì một câu nói của vị phương trượng này mà đoán ra ông ta có vấn đề.

Chắc hẳn hắn nghĩ anh đã bị phương trượng hạ cổ rồi. "Xem ra anh đã có kế hoạch rồi." Tô Ngọc cười mà không nói, không giải thích nhiều với Vương Cẩn Hòa.

Sau khi cười xong, vẻ mặt anh trở nên nghiêm túc.

Bọn họ nên tính sổ rồi.

Ban đầu Tô Ngọc nghĩ Tề Minh sẽ đến rất nhanh, ai ngờ Vạn Cổ đã biến đổi xong cổ trùng mà người vẫn chưa tới.

Tô Ngọc đi đến nơi giam giữ phương trượng, ngồi xuống đối diện ông ta.

Phương trượng lạnh lùng quay đầu đi, hoàn toàn không coi Tô Ngọc ra gì.

Tô Ngọc cũng không tức giận, dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Mãi đến khi nghe thấy tiếng bước chân mới mở mắt nhìn người đi vào. "Xong rồi?" "Xong rồi, hiệu quả gấp mấy lần." Tô Ngọc hài lòng gật đầu: "Dùng lên người ông ta đi." Câu nói nhẹ như mây bay gió thoảng khiến sắc mặt phương trượng biến đổi liên tục.

Cổ trùng là do ông ta lấy được, con trùng này có hiệu quả gì ông ta đương nhiên biết rõ mồn một.

Bây giờ con trùng này lại bị người ta cải tiến, ông ta không hề nghi ngờ lời của Vạn Cổ.

Vạn Cổ bên cạnh Tô Ngọc này thực sự quá kỳ quái, dường như hắn không sợ gì cả, chuyện gì cũng có thể làm được, mà Tô Ngọc lại còn để mặc hắn làm vậy. "Vương gia sẽ không tha cho các ngươi đâu." Vạn Cổ không vui, đi tới co gối đá vào bụng ông ta, nhìn sắc mặt trắng bệch vì đau của phương trượng, Vạn Cổ ghé vào tai ông ta nói: "Thiếu gia nhà ta mà ngươi cũng dám uy hiếp?" "Vạn Cổ, đừng đối xử với khách tàn bạo như vậy, sẽ dọa người ta đó." Tô Ngọc lúc này mới lên tiếng.

Vạn Cổ quay đầu nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật, đây là lời mà thiếu gia của họ có thể nói ra sao? "Thiếu gia, lời này của ngài nói giả quá, không đáng tin chút nào." Vạn Cổ bực bội nói.

Tô Ngọc chống cằm nhìn phương trượng: "Có gì muốn nói không?" "Đi theo Vương gia của chúng ta mới là lối thoát của ngươi, Huyền quốc thì tính là gì?" Tô Ngọc nghe vậy liền không vui: "Ồ?

Xem ra dã tâm của Tề quốc cũng lớn lắm nhỉ." "Tô Ngọc, Vương gia của chúng ta mới là người ngươi nên đi theo chứ không phải Huyền Phỉ Nhiên, đó chỉ là một tên phế vật, hắn...

A!" Phương trượng còn chưa nói hết câu đã hét lên thảm thiết.

Nhìn người đứng bên cạnh, phương trượng kinh hãi, Tô Ngọc xuất hiện bên cạnh mình từ lúc nào?

Ông ta vậy mà không hề phát hiện. "Ngươi..." "Vạn Cổ." Tô Ngọc không nghe ông ta nói mà nhìn Vạn Cổ.

Nhìn ánh mắt đen thẳm sâu hun hút của Tô Ngọc, Vạn Cổ ho nhẹ một tiếng, lão lừa ngốc này đã chọc giận thiếu gia rồi.

Vạn Cổ nhún vai, thương hại nhìn lão lừa ngốc một cái.

Ngay cả hắn cũng không dám chọc giận thiếu gia thật sự, nếu không bọn họ đều sẽ gặp xui xẻo.

May mà Tô Ngọc rất ít khi tức giận, cũng không tùy tiện trút giận lên người họ.

Vạn Cổ lấy con cổ trùng vừa cải tiến ra, từ một con côn trùng nhỏ màu đen tuyền biến thành màu xanh rêu.

Chương 419

Nhìn con cổ trùng đang giãy giụa, Vạn Cổ cười nói: "Ta nghĩ ta rất cần thiết phải giải thích cho ngươi con cổ trùng này bây giờ ra sao." "Độc tính của con cổ trùng này mạnh hơn, không chỉ khiến người ta nghe lời, nếu nó ở trong cơ thể ngươi lâu, ngươi sẽ biến thành một độc nhân.

Độc nhân là gì ngươi biết chứ?" Vạn Cổ nhìn phương trượng hỏi.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Vạn Cổ, đưa tay xoa trán: "Vạn Cổ, ta chỉ muốn dạy dỗ người khác, không muốn liên lụy người vô tội." Vạn Cổ cười hì hì, biết Tô Ngọc lo người thường sẽ bị thương, vội vàng giải thích: "Thiếu gia ngài yên tâm, người thường sẽ không bị lây nhiễm đâu." "Vậy thì được." Chi tiết cụ thể Tô Ngọc cũng không hỏi nhiều, chỉ cần không liên lụy đến người thường là được.

Và anh không hề nghi ngờ tính chân thực trong lời nói của Vạn Cổ, chỉ cần Vạn Cổ nói không thì sẽ không, về phương diện này ngay cả sư phụ của anh cũng không bằng.

Phương trượng trơ mắt nhìn con trùng màu xanh lục tiến vào cơ thể mình.

Kỳ lạ là cơ thể ông ta lại không có chuyện gì, dường như mọi thứ vừa rồi đều là ảo giác.

Trong lúc phương trượng đang kỳ quái, Vạn Cổ đột nhiên lấy ra một chiếc chuông nhỏ, nhẹ nhàng lắc.

Đinh linh linh.

Tiếng chuông khiến ánh mắt của phương trượng đột nhiên trở nên ngây dại. "Thiếu gia, bây giờ có thể hỏi rồi." Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vạn Cổ, gã này lấy chuông ra định làm gì? "Tề Minh sai ngươi đến Huyền quốc với mục đích gì?" "Tìm hiểu Huyền quốc, tìm ra điểm yếu của Huyền quốc, hợp tác với quan viên trong triều." Sắc mặt Tô Ngọc dần trở nên nghiêm trọng, anh lạnh lùng hỏi: "Bây giờ ngươi đã liên lạc với những ai?" "Trước đây là Tạ Thầm, bây giờ nhà họ Tạ xong rồi, đang chuẩn bị đổi người khác." Tô Ngọc nhíu mày, Tạ Thầm không phải có quan hệ với Lăng quốc sao?

Sao lại biến thành có quan hệ với Tề quốc? "Các ngươi và Lăng quốc có quan hệ gì?" Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tô Ngọc, nhanh đến mức anh không nắm bắt được. "Lăng quốc chẳng qua chỉ là đối tượng lợi dụng của chúng ta, Lăng Tiêu Thần chẳng có chút tác dụng nào." Giọng của phương trượng dù có chút đờ đẫn, nhưng sự khinh thường trong ngữ khí lại nghe rất rõ.

Tô Ngọc gõ ngón tay lên tay vịn ghế, không hỏi tiếp.

Vạn Cổ nhìn anh: "Thiếu gia còn muốn hỏi tiếp không?" "Hỏi chắc chắn là phải hỏi, chỉ là ta không ngờ Tề quốc lại giấu mình sâu như vậy." "Thiếu gia, ý ngài là chuyện Lăng Tiêu Thần muốn phu nhân đi hòa thân, muốn một triệu cân lương thực cao sản, kẻ chủ mưu đằng sau có thể là người của Tề quốc?

Nhưng tại sao Lăng quốc lại nghe lời Tề quốc như vậy?

Chỉ vì hai nước đã đạt thành liên minh?" Vạn Cổ vẫn cảm thấy không đáng tin.

Giữa các quốc gia dù có hợp tác, một nước cũng sẽ không hoàn toàn nghe theo một nước khác.

Ai cũng muốn giành được vị trí chủ đạo, Tề quốc dựa vào đâu mà có thể khiến Lăng quốc nghe lời?

Tô Ngọc cũng đang nghĩ đến vấn đề này.

Tề quốc, Lăng quốc, còn có Tề Minh, tất cả đều là vấn đề.

Kiếp trước rốt cuộc anh đã quên mất điều gì?

Sau đó đã xảy ra chuyện gì?

Nghĩ mãi mà Tô Ngọc cũng không nhớ ra được chuyện gì đã xảy ra lúc đó. "Thiếu gia?" "Không sao, chỉ là có một số chuyện đã quên mất, làm sao cũng không nhớ ra được." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vạn Cổ biết hắn đang nghĩ gì, vô thức nhíu mày nói: "Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa." Tô Ngọc không nói gì, chỉ lắc đầu, luôn cảm thấy chuyện mình quên mất vô cùng quan trọng.

Nhưng hắn lại không thể nhớ ra được.

Gần đây, những chuyện hắn nhớ lại ngày càng nhiều, nhưng có những việc dường như chưa từng xảy ra, đã quên rồi thì không tài nào nhớ lại được.

Vạn Cổ không thích nhìn hắn như vậy, đưa tay ấn vai Tô Ngọc, nghiêm túc nói: "Đã bảo ngươi đừng nghĩ những chuyện này rồi, bất kể đã quên cái gì, sau này xảy ra thì sẽ biết thôi." Hắn chê cuộc sống hiện tại của mình quá tốt rồi hay sao?

Lại đi làm chuyện này?

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Vạn Cổ, nhưng lời hắn nói cũng không phải không có lý. "Ngươi nói cũng đúng." Hắn quả thực không nên nghĩ đến những chuyện này.

Vạn Cổ hơi thở phào nhẹ nhõm, Tô Ngọc không nghĩ đến chuyện này là tốt rồi.

Dựa vào kinh nghiệm của hắn, một người quên đi một số chuyện, dù thế nào cũng không nhớ ra được, chỉ có hai khả năng, thứ nhất là chuyện đó không quan trọng với Tô Ngọc nên hắn quên mất, thứ hai là những chuyện đó quá đau khổ đối với hắn, đau khổ đến mức hắn hoàn toàn không muốn nghĩ tới.

Mà tình huống của Tô Ngọc rất có thể là loại thứ hai, không liên quan nhiều đến loại thứ nhất. "Thiếu gia, những chuyện đó đã không còn liên quan đến ngài nữa rồi, đã quên thì đừng nghĩ lại nữa, điều đó chẳng có chút lợi ích nào cho ngài đâu." Vạn Cổ vẫn không yên tâm, hắn nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc bật cười khe khẽ, nhìn vẻ mặt vừa lo lắng vừa nghiêm túc của Vạn Cổ: "Vạn Cổ, bộ dạng này của ngươi thật sự thú vị quá." Vạn Cổ nghẹn lời, lúc này rồi mà người này còn nói được những lời như vậy?

Có cần mặt mũi nữa không?

Thấy Vạn Cổ có vẻ hơi giận, Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Yên tâm đi, những gì ngươi nói ta đều biết." Quay đầu nhìn lão lừa ngốc vẫn đang ngơ ngác bên cạnh, Vạn Cổ chuyển chủ đề hỏi: "Người này còn cần hỏi gì nữa không?" "Chắc chắn phải hỏi." Chuyện giữa Tề quốc và Lăng quốc hắn vẫn chưa hiểu rõ, tự nhiên phải hỏi cho tường tận. "Tề quốc và Lăng quốc có quan hệ gì?

Tại sao người của Lăng quốc lại nghe lời Tề quốc?" Nguyên bản Tô Ngọc cho rằng vị phương trượng này không biết chuyện đó.

Dù sao chuyện quan trọng như vậy, hắn không tin Tề Minh sẽ nói cho ông ta biết.

Nhưng hắn đã xem thường địa vị của người này trong lòng Tề Minh. "Sủng phi của hoàng đế Lăng quốc là thanh mai trúc mã của hoàng đế Tề quốc, năm xưa chính là vì muốn khống chế Lăng quốc nên mới cam tâm hòa thân gả sang đó." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn phương trượng, trong mắt toàn là vẻ ngỡ ngàng. "Vị sủng phi đó cứ thế đồng ý?" "Đồng ý." "Việc Lăng quốc đến Huyền quốc trước đây đều do một tay họ sắp đặt, mục đích vẫn là để chiếm đoạt toàn bộ mọi thứ của Huyền quốc mang về Tề quốc." Không đợi Tô Ngọc hỏi tiếp, phương trượng đã nói thêm.

Những lời nói ra khiến người ta vô cùng tức giận.

Vạn Cổ đưa tay sờ cằm, nhíu mày nói: "Thiếu gia, dã tâm của người Tề quốc này cũng lớn thật, vì để khống chế Lăng quốc mà lại bắt đầu tính kế từ hơn hai mươi năm trước." Thậm chí còn tính kế cả thanh mai trúc mã của mình, điều này rốt cuộc có lợi ích gì cho họ?

Quyền thế địa vị thật sự quan trọng đến vậy sao? "Chỉ cần nhìn Tề Minh là có thể thấy được, dã tâm của Tề quốc lớn đến đâu.

Nhưng bọn họ chắc chắn sẽ phải thất vọng rồi.

Bọn họ lợi hại, nhưng Huyền quốc cũng không phải dạng vừa." Xem ra sau này cũng phải bắt đầu chuẩn bị.

Tề Minh sẽ không bỏ lỡ cơ hội ra tay, nếu đã như vậy thì cứ tận hưởng sự tuyệt vọng mà dã tâm của bọn họ mang lại đi.

Vạn Cổ không nói gì, chỉ suy nghĩ về chuyện này, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm. "Thiếu gia, vẫn có chỗ nào đó không đúng lắm." Tô Ngọc "Ừm" một tiếng: "Đúng là không đúng lắm, điểm không đúng nhất chính là Tề Minh đã đóng vai trò gì trong chuyện lần này, và địa vị của Tề Minh ở Tề quốc rốt cuộc như thế nào." Xem ra các gián điệp của hắn ở các quốc gia khác đều phải hành động rồi, cứ thế này thì hắn sẽ không thể kiểm soát được tình hình giữa các nước nữa.

Chương 420

Không kiểm soát được tình hình hiện tại, hắn sẽ không có cách nào đưa ra ý kiến cho Huyền Phỉ Nhiên bọn họ. "Thiếu gia còn muốn hỏi gì nữa không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Làm ông ta tỉnh lại đi, ta tạm thời không có gì cần hỏi, đợi khi nào nghĩ ra cần hỏi gì nữa thì sẽ đến hỏi sau." "Vâng." Vạn Cổ lắc mạnh chiếc chuông trong tay, ánh mắt trống rỗng của phương trượng dần có lại thần thái.

Ngay khoảnh khắc tỉnh lại, ông ta lập tức cảnh giác nhìn Vạn Cổ và bọn họ, giận dữ nói: "Các ngươi đã làm gì ta?" Chuyện vừa rồi ông ta đều nhớ cả, ông ta không biết tại sao mình lại bị họ khống chế, nói ra rất nhiều lời không nên nói.

Nhìn vẻ mặt đã hiểu rõ của Tô Ngọc, phương trượng biết rằng những gì cần nói mình đều đã nói ra hết. "Ngươi tưởng cổ trùng ta cho ngươi là để trưng cho đẹp à?" Vạn Cổ nhìn phương trượng, cười khẩy nói.

Hắn là làm thật, nhưng có người lại luôn cho rằng hắn đang nói đùa. "Tô Ngọc, ngươi thả ta ra, ta biết bí mật của ngươi." Tô Ngọc nhìn phương trượng: "Ồ?

Ta lại rất muốn biết bản thân mình có bí mật gì." Bộ dạng đó khiến phương trượng không khỏi có chút nghi ngờ chính mình, hắn thật sự có vấn đề sao?

Nhưng nếu có vấn đề tại sao lại không có chút phản ứng nào?

Ông ta sẽ không nhìn lầm, Tô Ngọc chắc chắn có vấn đề, không chỉ hắn mà ngay cả Vương Cẩn Hòa bên cạnh hắn cũng có vấn đề. "Vương Cẩn Hòa chính là một yêu nghiệt, cho dù ngươi giấu người đó thế nào cũng không thay đổi được sự thật cô ta là yêu nghiệt." "Lão lừa ngốc, ngươi muốn chết à." Bôi nhọ Tô Ngọc, bây giờ lại còn lôi cả phu nhân vào.

Thiếu gia chắc chắn sẽ nổi giận.

Tuy nhiên, khác với những gì Vạn Cổ nghĩ, hắn vẫn bình tĩnh nhìn phương trượng, lạnh nhạt hỏi: "Ngươi có bằng chứng không?" Hai chữ "bằng chứng" khiến ông ta hoàn toàn sững sờ.

Ông ta căn bản không có bằng chứng, cho dù ông ta biết Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều có vấn đề, nhưng người khác sẽ không tin lời ông ta.

Đặc biệt là Vương Cẩn Hòa, hiện giờ cô là anh hùng của bá tánh Huyền quốc, chỉ có cô mới có thể thay đổi tình trạng thiếu lương thực của dân chúng.

Nếu họ nói gì đó, e rằng không ai tin, không những không ai tin mà còn cho rằng ông ta có dụng ý khác.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng im lặng không nói của ông ta, bật cười khe khẽ. "Xem ra ngươi đã nghĩ thông suốt rồi." "Ngươi…" "Trông chừng ông ta, người này vẫn còn tác dụng." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Vâng thiếu gia, chúng tôi sẽ trông chừng cẩn thận, không để ông ta có cơ hội trốn thoát." Tô Ngọc xoay người rời đi, cơ hội trốn thoát ư?

Hắn sao có thể để ông ta trốn khỏi đây?

Huống hồ còn có cổ trùng của Vạn Cổ, dù ông ta có trốn được thì vấn đề cũng không lớn, dù sao cũng không ai muốn thử thủ đoạn của Vạn Cổ.

Tô Ngọc trở lại thư phòng viết thư cho Huyền Phỉ Nhiên và những người khác.

Hắn vỗ lưng Tật Phong: "Gửi cho hoàng huynh, cẩn thận đừng để bị bắt đi đấy." Tật Phong bất mãn kêu lên một tiếng, chủ nhân đang coi thường nó sao?

Nó bây giờ là con chim ưng thông minh nhất, không phải những kẻ ngốc nghếch kia.

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Tật Phong, đáy mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, đưa tay vuốt ve lông nó: "Biết ngươi rất lợi hại, về đây cho ngươi ăn đồ ngon." Nghe thấy đồ ăn ngon, Tật Phong lập tức bay khỏi cánh tay Tô Ngọc, lượn hai vòng trên không trung rồi bay đi.

Trong tửu lâu ở trấn trên, Tề Minh vẫn luôn chờ tin tức, từ sau ngày đến nhà Tô Ngọc, hắn không nhận được thêm bất cứ tin gì nữa. "Vương gia, không tìm thấy người." "Không tìm thấy?

Bị Tô Ngọc bắt đi rồi sao?" Chỉ có bị Tô Ngọc bắt đi mới có thể giải thích tại sao đột nhiên không tìm thấy người.

Người bên dưới không nói gì, cung kính cúi đầu, không dám nhiều lời.

Ban đầu hắn định đợi có tin tức rồi mới đến tìm Tô Ngọc, bây giờ xem ra có lẽ không đợi được nữa. "Chuẩn bị một chút, ngày mai đến tìm Tô Ngọc." Mới mấy năm không gặp mà Tô Ngọc đã trở nên vô tình như vậy, sự chênh lệch này khiến hắn có chút không thể chấp nhận được. "Vâng." Sáng sớm hôm sau, Tề Minh lại dẫn người đến nhà Tô Ngọc một lần nữa, Tô Ngọc không hề ngạc nhiên khi biết hắn đến.

Vạn Cổ tựa vào cửa nhìn Tô Ngọc đang nói chuyện với Nguyên Bảo và những người khác, đợi họ nói xong mới lên tiếng hỏi: "Người đã đợi bên ngoài rồi, ngươi định cứ để người ta đợi như vậy à?" Tô Ngọc cười không thành tiếng: "Bây giờ vẫn chưa phải lúc." Lời giải thích đơn giản khiến Vạn Cổ biết gã này lại không muốn làm người.

Mỗi khi hắn nói những lời như vậy, chắc chắn là muốn tính kế ai đó, đối phương nhất định sẽ gặp xui xẻo.

Vương Cẩn Hòa không biết tin Tề Minh lại đến, cô đang định cùng Nguyên Húc ra đồng xem lúa.

Vừa mở cửa đã thấy Tề Minh dẫn người đứng ở cửa, vẻ mặt đã có chút thiếu kiên nhẫn.

Nghe tiếng mở cửa, Tề Minh vốn tưởng là Tô Ngọc, ai ngờ quay đầu lại lại thấy là Vương Cẩn Hòa.

Sự xuất hiện của cô khiến nụ cười trên mặt Tề Minh lạnh đi rất nhiều, giọng điệu có chút băng giá: "Tô Ngọc đâu?" Vương Cẩn Hòa như không nghe thấy lời hắn nói, dẫn người đi thẳng.

Sự vô lễ của Vương Cẩn Hòa khiến Tề Minh tức giận: "Đứng lại." Nghe tiếng quát của Tề Minh, Vương Cẩn Hòa cười khinh bỉ, người này thật sự coi đây là Tề quốc, ai cũng phải tôn sùng hắn sao? "Tề Minh, ngươi muốn ra oai thì về Tề quốc mà ra oai, đây là Huyền quốc chứ không phải Tề quốc của ngươi." "Ta là Ngọc Vương phi của Huyền quốc, thân phận ngang hàng với ngươi, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta như vậy." Cái giọng điệu cao ngạo này tưởng mình là ai chứ?

Hay cho rằng ở Huyền quốc này ai cũng phải nghe lời hắn?

Thật nực cười.

Tề Minh sắc mặt âm trầm nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ngươi to gan thật." Kể từ khi biết những chuyện Tề Minh đã làm với Tô Ngọc, cô không có chút thiện cảm nào với hắn, bây giờ nghe Tề Minh nói những lời như vậy, trong mắt cô tràn đầy vẻ khinh thường. "Gan của ta đúng là rất lớn, nhưng có liên quan gì đến ngươi?" Vương Cẩn Hòa ngước mắt nhìn Tề Minh, lạnh lùng hỏi.

Tề Minh lần đầu tiên bị một người phụ nữ đối xử như vậy, lạnh lùng nhìn Vương Cẩn Hòa, vừa đi đến trước mặt cô định ra tay thì bị người chặn lại. "Ngươi muốn làm gì phu nhân của chúng ta?" Nguyên Húc chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa, giận dữ quát.

Tề Minh cười lạnh một tiếng, vung tay, người bên cạnh hắn liền bắt đầu ra tay.

Khi Tề Minh cho người động thủ, chuyện bên ngoài Tô Ngọc đã biết.

Hắn lập tức đặt sổ sách trong tay xuống, đứng dậy đi ra ngoài.

Ngay lúc Nguyên Húc bị người khác quấn lấy, Tề Minh định đích thân ra tay với Vương Cẩn Hòa, thì Tô Ngọc đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, chặn đòn tấn công của Tề Minh.

Nhìn Tô Ngọc đột nhiên xuất hiện, sắc mặt Tề Minh vô cùng khó coi, hắn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ngươi dám tính kế ta?" Nếu không phải Vương Cẩn Hòa tính kế, tại sao Tô Ngọc lại đột nhiên xuất hiện ở đây đúng lúc hắn ra tay.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa lại nhìn Tề Minh như nhìn một kẻ ngốc, đầu óc của người này rốt cuộc làm bằng gì vậy?

Sao lại thiểu năng đến thế. "Ngươi bị chứng hoang tưởng bị hại à, đây là bệnh phải chữa đấy.

Vạn Cổ cũng biết y thuật, dù sao người ta cũng là Vương gia của Tề quốc, hay là ngươi miễn cưỡng xem giúp hắn đi." Nhìn Tề Minh, Vương Cẩn Hòa có chút độc miệng nói.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Vạn Cổ bĩu môi nhìn Tề Minh một cái, sau đó giả vờ hứng thú nói: "Người này làm được vậy cũng tài thật đấy." Vương Cẩn Hòa giật giật mí mắt, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Vạn Cổ, trong mắt tràn đầy vẻ bất đắc dĩ.

Chương 421

"Ngươi sống được đến bây giờ quả là không dễ dàng a." Vạn Cổ nói với vẻ trêu chọc.

Vương Cẩn Hòa vừa nghe đã biết Vạn Cổ muốn nói gì, nếu đã là cô khơi mào, tự nhiên phải để cô tiếp lời. "Vạn Cổ, người này có vấn đề gì sao?" Vương Cẩn Hòa giả vờ tò mò hỏi.

Vạn Cổ đương nhiên gật đầu: "Phu nhân, người này trúng độc rồi, mà xem ra còn khá nghiêm trọng, là một loại độc rất thú vị, sắp phát tác rồi phải không?

Đến lúc đó chắc sẽ đau đớn không muốn sống a." Vạn Cổ lắc đầu nói, bộ dạng này khiến Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười.

Tên nhóc thối này có biết mình đang nói gì không? "Được rồi Vạn Cổ, người ta là Tề Vương của Tề quốc, làm sao có thể có chuyện như ngươi nói?

Ngươi nhìn nhầm rồi." Tô Ngọc nhíu mày, nghiêm mặt nói.

Giật giật khóe miệng nhìn thiếu gia của mình, Vạn Cổ ngoan ngoãn gật đầu, sau đó lại nghiêm túc nhìn Tề Minh một cái, lẩm bẩm nói: "Ta rõ ràng không nhìn nhầm, nhiều nhất là ba ngày nữa sẽ phát độc." Tô Ngọc đưa tay xoa trán, gã này chỉ sợ thiên hạ không loạn, còn nói huỵch toẹt ra hết. "Được rồi Vạn Cổ, bất kể người ta có trúng độc hay không, có sắp phát độc hay không cũng không liên quan đến chúng ta." Tô Ngọc nhíu mày lên tiếng. "Ngươi có thể giải độc?" Tề Minh không để ý đến lời Tô Ngọc mà nhìn Vạn Cổ hỏi.

Hắn đã tìm rất nhiều đại phu, nhưng người có thể liếc mắt một cái đã nhận ra hắn trúng độc, thậm chí biết được hắn sắp phát độc, đây là người đầu tiên.

Vạn Cổ nhìn Tề Minh từ trên xuống dưới: "Ta dù có thể giải độc thì thế nào?

Có liên quan gì đến ngươi?" Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Vạn Cổ, người này thật đúng là thù dai. "Giải độc cho ta, ngươi muốn thứ gì ta cũng có thể cho ngươi." Tề Minh trong lòng có chút kích động, nhìn Vạn Cổ nghiêm túc nói.

Vạn Cổ nhìn Tề Minh với vẻ trêu chọc, cười như không cười nói: "Ồ?

Ngươi nói cái gì cũng có thể cho ta?

Vậy mạng của ngươi cũng có thể cho ta à?" Tề Minh sắc mặt biến đổi, nhìn Vạn Cổ với vẻ mặt có phần âm trầm: "Ngươi đừng được đằng chân lân đằng đầu." "Ngươi thật là đáng tiếc, ta không hứng thú với những thứ khác, ta chỉ hứng thú với mạng sống này của ngươi, ngươi nói xem, đổi chác thế nào?" "Nhưng nếu ngươi đồng ý, ta hình như cũng không cần thiết phải giải độc cho ngươi, dù sao ngươi cũng không cần mạng của mình nữa, ta chữa hay không chữa cũng không quan hệ lớn với ngươi." Vạn Cổ sờ cằm lẩm bẩm nói.

Gã này định chọc người ta tức chết sao?

Nghe xem, đây là những lời gì vậy? "Được rồi Vạn Cổ, người ta là Vương gia." Chỉ là tiếng "Vương gia" này lại nói ra đầy vẻ châm chọc. "Thiếu gia cũng là Vương gia đấy thôi, có thấy ngài ấy kiêu căng hống hách, đứng trước cửa nhà người khác la hét đánh giết như vậy đâu.

Tưởng mình là ai chứ?" Vạn Cổ cười lạnh nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, bĩu môi ra hiệu cho anh để ý Vạn Cổ một chút, đừng để Vạn Cổ làm việc quá đáng.

Điều này khiến đáy mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, biết Vương Cẩn

Hòa đang lo lắng điều gì, anh vỗ vai cô an ủi, sau đó quay đầu nhìn Tề Minh: "Tề Minh, hậu quả của việc ra tay với thê tử của ta, ngươi gánh không nổi đâu." "Chẳng qua chỉ là một người đàn bà thôi, ngươi muốn bao nhiêu ta cũng có thể cho ngươi." Tề Minh không cho rằng mình làm sai điều gì, chẳng qua chỉ là một món đồ chơi mà thôi, Tô Ngọc coi trọng như vậy để làm gì?

Để người khác chê cười vô ích. "Trước đây ngươi không phải như vậy, vì một người đàn bà mà lại đao kiếm tương hướng với ta.

Tô Ngọc, ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, đừng chọc ta nổi giận nữa, nếu không ngươi sẽ hối hận." Tề Minh nhìn Tô Ngọc, đến lúc này rồi mà hắn vẫn còn uy hiếp Tô Ngọc.

Vạn Cổ không thể nghe người khác uy hiếp Tô Ngọc, ngay khi Tề Minh vừa nói xong liền định ra tay, nhưng bị Tô Ngọc ngăn lại. "Thiếu gia…" "Vạn Cổ." Giọng nói lạnh lùng không nghe ra vui giận, lại khiến Vạn Cổ im lặng lùi về sau lưng Vương Cẩn Hòa.

Thiếu gia nhà họ nổi giận rồi sao?

Tề Minh thấy Tô Ngọc như vậy, còn tưởng Tô Ngọc đã nghe lọt tai, vừa định nói tiếp, Tô Ngọc đã ra tay.

Nếu không phải thị vệ bên cạnh Tề Minh kịp thời đẩy hắn ra, lúc này Tề Minh đã máu văng tại chỗ.

Tề Minh quay đầu nhìn người cầm nhuyễn kiếm, rút kiếm chỉ vào mình. "Tô Ngọc…" Tề Minh nghiến răng nghiến lợi nhìn Tô Ngọc, hắn không ngờ Tô Ngọc lại dám thật sự động thủ.

Hơn nữa, Tô Ngọc trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?

Hắn lại không hề hay biết. "Tề Minh, đừng dùng những suy nghĩ bẩn thỉu của ngươi áp đặt lên người ta, ngươi còn không xứng." Nói xong lại ra tay một lần nữa, lần này Tề Minh đã có phòng bị, cùng Tô

Ngọc đánh vào một chỗ.

Càng đánh càng kinh hãi, Tề Minh nhìn những chiêu kiếm sắc bén của Tô Ngọc, hơn nữa hắn ra tay không hề có sơ hở, dường như trời sinh đã như vậy.

Nhận thức này khiến sắc mặt Tề Minh vô cùng khó coi. "Ngươi đã đến Vong Ưu thành?" Tề Minh âm trầm nhìn Tô Ngọc hỏi.

Giọng điệu là khẳng định chứ không phải nghi vấn.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tề Minh: "Xem ra ngươi cũng đã đến." Thảo nào thực lực của người này luôn rất tốt.

Tề Minh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phẫn nộ: "Những người gây chuyện ở phủ của ta trước đây là do ngươi sai họ đến?" Nếu Tô Ngọc đã đến Vong Ưu thành thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Nhưng làm sao hắn lại khiến những kẻ điên đó giúp mình?

Nếu là ngẫu nhiên thì còn đỡ, chỉ sợ là hắn có thể sai khiến được người của Vong Ưu thành.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc nhìn anh, không ngờ lại bị hắn nhìn ra, điều này khiến Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng có chút bất ngờ.

Hắn chỉ dựa vào chiêu kiếm của Tô Ngọc mà đã biết Tô Ngọc từng đến Vong Ưu thành, người này thật lợi hại. "Xem ra bọn họ đã chơi rất vui ở phủ của ngươi." Tô Ngọc không phủ nhận. "Ngươi… tại sao lại làm vậy?" Hắn đối xử với Tô Ngọc không tốt sao?

Tô Ngọc lại sai người đến gây phiền phức cho hắn?

Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Tề Minh, Tô Ngọc vừa chỉnh lại y phục vừa thản nhiên nói: "Trước đây ngươi đối xử với ta quả thực rất tốt, nhưng kể từ khi ngươi lợi dụng Dương San San bọn họ để đối phó ta, muốn lấy mạng ta, ta và ngươi chỉ là kẻ thù." "Ta chưa bao giờ muốn mạng của ngươi, ta chỉ muốn ngươi nghe lời, ngoan ngoãn đến giúp ta, chỉ cần ngươi nghe lời thì bọn họ sẽ không làm gì ngươi." Đến lúc này Tề Minh vẫn không cho rằng mình làm sai, ngược lại có chút điên cuồng nói.

Nhìn bộ dạng này của Tề Minh, Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Mà Vương Cẩn Hòa đã hoàn toàn nổi giận, cô dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy nói với Vạn Cổ: "Có cách nào khiến hắn phát độc sớm hơn không?" Vạn Cổ đang tức giận nghe thấy giọng Vương Cẩn Hòa liền quay đầu nhìn cô, thấy vẻ mặt cô nghiêm túc, trong mắt là sự phẫn nộ nồng đậm, như thể giây tiếp theo sẽ nổi giận.

Trong mắt Vạn Cổ thoáng ý cười, thiếu gia nhà họ có một vị phu nhân rất tốt a.

Vạn Cổ gật đầu, lấy ra một loại hương liệu, dùng mồi lửa đốt lên.

Chương 422

Vương Cẩn Hòa ngửi thấy mùi hương thanh đạm này, có chút tò mò nhìn sang, như vậy là được rồi sao?

Ngửi có vẻ không có gì khác biệt.

Chỉ là một loại hương liệu bình thường, chẳng lẽ có thể kích phát độc trong người hắn?

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang tò mò, Tề Minh đột nhiên ôm ngực, vẻ mặt đau đớn.

Nhìn hương liệu trong tay Vạn Cổ, Tề Minh còn có lý do gì không hiểu: "Là các ngươi hạ độc ta?" Tô Ngọc nhíu mày, trong mắt toàn là nộ khí: "Tề Minh, đừng tìm không ra người hạ độc cho ngươi thì có thể tùy tiện vu khống người khác." "Thuốc có thể uống bừa, nhưng lời không thể nói bừa." Vẻ mặt tức giận của Tô Ngọc không giống giả vờ, Tề Minh nhíu mày, chẳng lẽ hắn đoán sai rồi?

Tô Ngọc làm việc trước nay dám làm dám chịu.

Không phải hắn làm thì chắc chắn sẽ không thừa nhận.

Nhưng tại sao người tên Vạn Cổ này lại biết thứ gì có thể kích phát độc của hắn?

Lại còn mang theo bên người.

Vạn Cổ cũng không giải thích, cứ thế nhìn Tề Minh đau đớn gập người, đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa nhìn thấy người trúng độc phát tác.

Đáng sợ thì có một chút, nhưng cô không hối hận, những lời nói trước đó của Tề Minh đã chọc giận cô.

Tề Minh nói cô, cô có thể không để ý, nhưng Tề Minh không được phép nói Tô Ngọc.

Tô Ngọc của cô cũng là để Tề Minh sỉ nhục sao? "Tề Minh, đây chính là cái giá ngươi phải trả vì đã sỉ nhục tướng công của ta." Vương Cẩn Hòa nhìn Tề Minh, nói từng chữ một.

Tề Minh ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, Vạn Cổ kích phát độc của hắn lại là vì Vương Cẩn Hòa, người phụ nữ mà hắn xem thường: "Ngươi… muốn chết…" "Ưm." Lời còn chưa nói xong đã cảm thấy tim mình như bị ai đó bóp chặt, khiến hắn không thể thở được.

Vương Cẩn Hòa nhìn mồ hôi lạnh trên trán Tề Minh không ngừng rơi, mỉm cười: "Muốn chết?

Bây giờ ai là người muốn chết đây?" Thị vệ của Tề Minh thấy hắn phát độc, vội vàng lấy ra thuốc áp chế độc tính của Tề Minh.

Tô Ngọc không ra tay, chỉ đứng nhìn thị vệ cho Tề Minh uống thuốc, nhưng thuốc lại không có chút tác dụng nào.

Thị vệ nhìn Tề Minh lo lắng nói: "Sao có thể không có tác dụng, không nên a." Vạn Cổ cười tà ác, độc phát thông thường sao có thể giống với độc do hắn cố ý kích phát?

Độc tính này hoàn toàn trái ngược với độc phát thông thường. "Tô Ngọc, Vương gia nhà ta nếu có mệnh hệ gì, các ngươi cũng không thoát khỏi liên quan, ngươi muốn khơi mào chiến tranh giữa Tề quốc và Huyền quốc à." "Cấu kết với Tạ Thầm, ý đồ gây rối ở Huyền quốc, dù có khơi mào chiến tranh thì sao chứ?

Đây là do các ngươi bắt đầu trước, không thể trách người khác." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn tên thị vệ, châm chọc nói.

Nhưng có một điểm tên thị vệ này nói rất đúng, Tề Minh bây giờ vẫn chưa thể chết.

Có những việc vẫn cần hắn đi làm.

Một số chuyện ở Tề quốc hắn cũng chưa làm rõ, vẫn chưa đến lúc để Tề Minh chết.

Anh liếc nhìn Vạn Cổ, trước sự miễn cưỡng của Vạn Cổ, ánh mắt Tô Ngọc vẫn kiên định, khiến Vạn Cổ không vui dập tắt hương liệu.

Thứ này có thể kích phát độc của hắn, nhưng một khi hương liệu tắt, mùi hương tan đi thì cũng vô dụng.

Nhìn vẻ mặt Vạn Cổ đứng bên cạnh hờn dỗi, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ lắc đầu, tên nhóc này có cần phải tùy hứng như vậy không?

Khi mùi hương liệu tan đi, Tề Minh cuối cùng cũng cảm thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng điều này cũng khiến hắn càng thêm nghi ngờ hành động của Vạn Cổ.

Người này dường như rất hiểu về loại độc này.

Đặc biệt là hương liệu kích phát độc của hắn.

Nếu không phải cố ý làm ra, mọi chuyện thật sự có thể trùng hợp như vậy sao?

Ôm ngực, Tề Minh nhìn Vạn Cổ với ánh mắt có chút băng giá.

Vạn Cổ có chút thiếu kiên nhẫn nhìn Tề Minh: "Nhìn cái gì mà nhìn?" "Tại sao ngươi có thể làm ra loại hương liệu này?

Độc của ta có phải do ngươi hạ không?" Tề Minh lại một lần nữa chất vấn. "Ngươi bắt nạt thiếu gia và phu nhân của chúng ta, lần đầu tiên nhìn thấy ngươi ta đã biết ngươi trúng độc rồi, để báo thù cho thiếu gia và phu nhân nhà ta, ta làm ra loại hương liệu này có vấn đề gì sao?" Vạn Cổ không có chút ngại ngùng nào, nhìn Tề Minh không khách khí nói.

Vì hành động của Tô Ngọc nên tâm trạng hắn đang không tốt, bây giờ Tề Minh còn đến chất vấn hắn, giọng điệu lại càng tệ hơn.

Lời nói của Vạn Cổ dường như không có vấn đề gì, nhưng Tề Minh luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Đáy mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, không có bằng chứng, Tề Minh dù có nghi ngờ thì có thể làm gì? "Tề Minh, ngươi đang ở Huyền quốc, ta sẽ không lấy mạng ngươi, bây giờ cút đi." Đợi hắn làm rõ những chuyện cần làm rõ, Tề Minh cũng nên chết rồi.

Tuy nhiên, Tề Minh lúc này lại không để ý đến Tô Ngọc, mà nhìn Vạn Cổ: "Giải độc cho ta." Ban đầu tưởng phải tìm được Hình Khiên mới có thể giải độc, không ngờ lại đạp phá giày sắt không tìm thấy, đến khi có được chẳng tốn công, lại tìm được người hắn cần ở chỗ Tô Ngọc.

Giọng điệu đương nhiên lại mang theo mệnh lệnh, khiến Vạn Cổ vô cùng khó chịu. "Không giải." "Ngươi muốn chết." Vạn Cổ nghịch ngợm với hương liệu trong tay, cười như không cười nhìn hắn: "Ngươi nói ai muốn chết đây?" Trúng độc lại còn có việc cầu xin hắn mà còn dám kiêu ngạo như vậy?

Tề Minh này cũng quá coi mình là trung tâm rồi. "Tề Minh, ngươi đừng quên, bây giờ ngươi đang có việc cầu xin ta." Vạn Cổ cười vô cùng kiêu ngạo.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Vạn Cổ, cậu ta có chút kiêu ngạo quá rồi.

Đây là Vương gia của Tề quốc, cậu ta nói chuyện với người ta như vậy có thích hợp không?

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, thấy anh sắc mặt lãnh đạm như không thấy Vạn Cổ coi thường Tề Minh. "Tô Ngọc…" "Tiểu Hòa, em không phải muốn ra đồng sao?

Đi làm việc của em đi, ở đây có anh và Vạn Cổ là đủ rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, xoay người cô sang hướng khác, để cô đi làm việc của mình.

Sau đó dặn dò Nguyên Húc: "Nguyên Húc, bảo vệ tốt cho Tiểu Hòa." "Vâng." Bị Tô Ngọc thúc giục rời đi như vậy, Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng chỉ có thể cùng Nguyên Húc rời đi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, nụ cười nhạt trên mặt Tô Ngọc liền biến mất, anh nhìn Tề Minh, đột nhiên ra tay bẻ gãy cánh tay hắn.

Nhìn bộ dạng đau đớn rên rỉ của Tề Minh, trong lòng Tô Ngọc lại thoáng qua một tia khoái ý.

Năm đó, khi hắn bị phế hai tay cũng là như vậy.

Cơn đau thấu tim, đau đến không thể kêu lên được.

Mà bây giờ anh còn chưa phế Tề Minh, chỉ là bẻ gãy tay hắn mà thôi.

Chương 423

"Tô Ngọc…" Tiếng nói đau đớn xen lẫn nghiến răng nghiến lợi vang lên bên tai Tô Ngọc, Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hắn, trong mắt đầy vẻ trào phúng. "Tề Minh, không lấy mạng ngươi không phải vì ta không dám, mà là vì thời gian chưa đến, đợi ta làm rõ những chuyện cần làm rõ, ta sẽ tự tay lấy mạng ngươi, còn đôi tay này của ngươi chính là tiền lãi." Tô Ngọc cúi người, nói nhỏ bên tai Tề Minh.

Tề Minh nén cơn đau thấu tim, hai mắt đỏ ngầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy phẫn nộ: "Tô Ngọc, lẽ ra ta nên để bọn họ trực tiếp lấy mạng ngươi, chứ không phải ngược đãi ngươi." Hắn hối hận rồi, người không thể dùng được thì nên trực tiếp nhổ cỏ tận gốc.

Chứ không phải để mặc hắn trưởng thành, cuối cùng biến thành mối uy hiếp của mình. "Vậy ta thật sự phải cảm ơn… ơn không giết của ngươi." Tô Ngọc nhìn Tề Minh, lạnh lùng nói.

Anh biết những lời Tề Minh nói lúc này là thật, hắn đã động sát tâm với mình.

Ám vệ của Tề Minh chớp thời cơ đột nhiên ra tay, ý đồ giết Tô Ngọc trong lúc ánh mắt anh đều dồn vào Tề Minh.

Khi đối phương sắp đến gần Tô Ngọc, lại không thể tiến thêm một phân nào.

Kẻ tấn công lén Tô Ngọc mắt đầy vẻ không tin, hắn trừng lớn mắt nhìn Tô Ngọc.

Nội lực ngoại phóng, sao có thể?

Hắn mới bao nhiêu tuổi?

Sao có thể đạt đến cảnh giới như vậy?

Tô Ngọc nhìn kẻ tấn công lén mình, khi mọi người còn chưa kịp nhìn rõ anh làm gì thì kẻ tấn công lén đã bay ngược ra ngoài, đập mạnh xuống đất.

Tề Minh có chút thất vọng nhìn Tô Ngọc, vậy mà không giết được Tô Ngọc.

Thấy vẻ mặt thất vọng của Tề Minh, Tô Ngọc biết đây là do hắn sắp xếp, có lẽ nghĩ rằng không thể nói rõ với anh thì trực tiếp ra tay. "Muốn mạng của ta?

Tiếc là người ngươi tìm không ra sao cả." Tô Ngọc nhìn Tề Minh, nói nhỏ. "Tề Minh, nếu đã ngươi cũng từ Vong Ưu thành ra, thì nên biết, người từ Vong Ưu thành ra lúc nào cũng đề phòng, tìm người đến giết ta?

Đầu óc ngươi để làm gì vậy?" Tô Ngọc lúc này còn có cơ hội châm chọc Tề Minh.

Vạn Cổ vỗ trán, bất lực nhìn Tô Ngọc, thiếu gia có quên đây là lúc nào không?

Lại đi nói chuyện thân thiết với kẻ thù của mình, hắn đang nghĩ gì vậy? "Tô Ngọc, ngươi thật sự cho rằng mình có thể kiêu ngạo đến bao giờ?" Tề Minh nhìn Tô Ngọc, nghiến răng nói. "Ta có thể kiêu ngạo đến bao giờ là chuyện của ta, nhưng e rằng ngươi không thấy được rồi." "Nguyên Bảo, cho người đưa hắn về Tề quốc, nói với người của Tề quốc, không có chuyện gì thì đừng đến Huyền quốc của ta, dù có đến cũng phải nói rõ với hoàng thượng nước ta trước, được đồng ý rồi mới đến." "Vâng." Nguyên Bảo đi về phía Tề Minh, vô tình giẫm lên chân hắn, nghe thấy tiếng rên đau của Tề Minh, khóe miệng Tô Ngọc giật giật mấy cái.

Nguyên Bảo vậy mà cũng có lúc ấu trĩ như vậy. "Tô Ngọc, ngươi tốt nhất là giết ta đi, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Tề

Minh giận dữ nói.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tề Minh, giết hắn thì dễ, nhưng bây giờ lại không thể giết người, đây mới là điều khiến Tô Ngọc khó xử nhất.

Vạn Cổ nhìn vẻ mặt khó xử của Tô Ngọc, lên tiếng nói: "Thiếu gia, ta có một loại thuốc, có thể khiến hắn quên đi chuyện đã đến Huyền quốc." Vạn Cổ dám nói chuyện này trước mặt Tề Minh, hắn có sự tự tin tuyệt đối. "Dùng đi." "Loại bỏ hết những người xung quanh hắn biết chuyện này." "Vâng." Ám vệ của Tô Ngọc trong bóng tối nghe thấy mệnh lệnh của Tô Ngọc, khí tức lập tức biến mất, người đã rời khỏi bên cạnh Tô Ngọc.

Nghe thấy mệnh lệnh của Tô Ngọc, vẻ mặt Tề Minh vô cùng phức tạp.

Hắn trở nên như vậy từ khi nào?

Chẳng lẽ biết được chuyện đó, ảnh hưởng đến hắn thật sự lớn như vậy sao? "Tô Ngọc…" “Vạn Cổ, người giao cho ngươi.” Tô Ngọc không nghe Tề Minh muốn nói gì, xoay người rời đi.

Ánh mắt Tề Minh phức tạp nhìn theo bóng lưng Tô Ngọc, hắn đến một câu cũng không muốn nghe y nói hết sao?

Hay là việc y làm thật sự rất quá đáng?

Lần đầu tiên, Tề Minh bắt đầu tự kiểm điểm bản thân.

Nhưng nghĩ đến việc Tô Ngọc từng nói sẽ không vào triều, cuối cùng lại nguyện ý giúp đỡ Huyền Phỉ Nhiên.

Đây chính là sự phản bội của Tô Ngọc đối với y.

Thấy bóng dáng Tô Ngọc sắp biến mất, Tề Minh tức giận hét lên: “Tô Ngọc, ngươi mới là kẻ phản bội, ta không làm gì sai cả.” Tô Ngọc nghe thấy lời của Tề Minh, bước chân không hề dừng lại, đi thẳng về

phòng.

Nguyên Bảo đứng trước mặt Tề Minh, từ trên cao nhìn xuống y, nghe y nói Tô Ngọc là kẻ phản bội, Nguyên Bảo bỗng cảm thấy thật nực cười.

“Thiếu gia từ chối anh vào năm mười bốn tuổi, sau đó anh bắt đầu tính kế người, hại người bị chính người thân làm tổn thương, còn thiếu gia trở thành Vương gia là chuyện của gần hai năm nay, Tề Minh, rốt cuộc ai mới là kẻ phản bội?” “Nói cho cùng, chính là ham muốn kiểm soát của anh đang tác quái, thiếu gia không muốn cùng anh đến Tề quốc, anh lo lắng sau này người sẽ giúp hoàng thượng trở thành kẻ địch lớn nhất của anh, cho nên anh mang tâm tư không có được thì phải hủy đi mà đối xử với thiếu gia như vậy.” Nguyên Bảo nhìn y, nói từng chữ một.

Đôi mắt Tề Minh đỏ ngầu, gắt gao nhìn Nguyên Bảo, phẫn nộ nói: “Ngươi câm miệng cho ta, ngươi không biết gì cả, có tư cách gì mà nói những lời này?” “Tôi không biết?

Tôi đã theo thiếu gia mười bảy năm, từ khi người năm tuổi tôi đã đi theo.

Các người quen nhau cũng là do tôi chứng kiến, thiếu gia thật sự xem anh là tri kỷ, là bạn bè, khi ở bên anh chưa từng che giấu điều gì, lúc đó người quả thực không có chút hứng thú nào với việc làm quan hay chuyện triều đình.” “Quan hệ giữa anh và thiếu gia tốt như vậy, lẽ nào anh không biết thiếu gia thật sự chỉ muốn kinh doanh, đi khắp nơi đó đây sao?” Tính cách của Tô Ngọc có phần cao ngạo, làm việc thường là nghĩ đến đâu làm đến đó, chuyện làm quan phải ở yên một chỗ, người thật sự không làm được.

Quan hệ của Tề Minh và thiếu gia không phải rất tốt sao?

Lẽ nào ngay cả điều này y cũng không phát hiện ra?

Thấy Tề Minh đột nhiên im lặng, Nguyên Bảo bỗng cảm thấy vị Tề vương này thua kém người kia cũng phải.

Nếu Tề Minh không làm những chuyện này, dựa vào tình cảm của Tô Ngọc dành cho y, sau này nếu thật sự gặp phải chuyện sinh tử, thiếu gia có thể giúp vẫn sẽ giúp.

Chỉ là giúp như thế nào mà thôi.

Nhưng Tề Minh đã làm gì?

Y hoàn toàn không quan tâm những điều này, thứ y quan tâm chỉ là những gì y nhìn thấy.

“Hắn thật sự xem ta là bạn bè thì không nên từ chối ta, tất cả đều là lỗi của hắn, là hắn tự chuốc lấy, nếu lúc đó hắn đồng ý với ta thì đã không có chuyện bây giờ rồi sao?” Đến lúc này rồi mà Tề Minh vẫn không thừa nhận mình đã làm sai, tất cả mọi sai lầm đều do một tay Tô Ngọc gây nên, không liên quan đến y.

Nhìn bộ dạng tự lừa mình dối người này của Tề Minh, Nguyên Bảo bỗng cảm thấy mình không cần thiết phải nói thêm nữa.

Người này không xứng đáng biết quá nhiều chuyện về thiếu gia.

“Vạn Cổ, cứ làm theo ý thiếu gia.” Nguyên Bảo nhìn Vạn Cổ nói.

“Được.” Vạn Cổ lấy ra túi kim, rút ra mấy cây kim bạc, kim bạc lấp lánh ánh sáng chói mắt dưới ánh mặt trời.

Nguyên Bảo ngẩn ra, nhíu mày nhìn Vạn Cổ: “Không phải nói là thuốc sao?” Vạn Cổ gọi cây kim bạc dài ngoằng này là thuốc à?

Chương 424

“Thuốc ở trên kim bạc.” Vạn Cổ hoàn toàn mở mắt nói dối.

Lườm Vạn Cổ một cái, Nguyên Bảo bực bội nói: “Tôi nghe cậu nói nhảm ở đây đấy, sau khi cậu xử lý xong sẽ có người đưa hắn đi.” “Được, cậu đi xem thiếu gia đi, đừng để người suy nghĩ lung tung, loại người này không xứng làm bạn với người.” Vạn Cổ nhìn Tề Minh, có chút không yên tâm nói.

Trạng thái vừa rồi của Tô Ngọc khiến cậu ta có chút lo lắng.

Nguyên Bảo gật đầu rồi quay về tìm Tô Ngọc.

Khi tìm thấy Tô Ngọc, anh đang đứng trên gác lầu nhìn xuống dưới, không biết đang suy nghĩ gì.

Nguyên Bảo đi đến sau lưng anh, im lặng một lúc mới lên tiếng hỏi: “Thiếu gia, người đang nhìn gì vậy?” “Nguyên Bảo, cậu xem, thôn Tạ gia bây giờ có phải rất đẹp không?” Tô Ngọc đứng trên cao nhìn ra ngoài.

Nguyên Bảo nhìn theo tầm mắt của Tô Ngọc, quả nhiên lờ mờ nhìn thấy phong cảnh bên ngoài.

Ngẩn ra một lúc, đây là lần đầu tiên Nguyên Bảo nhìn thôn Tạ gia từ trên cao, dường như có chút khác biệt so với lúc mới đến.

“Thiếu gia…” “Cuộc sống ở đây rất tốt, kiếp trước tôi bị hành hạ đến chết thảm, kiếp này bất kể vì lý do gì, tôi cũng phải khiến cho kẻ đầu sỏ phải chịu đủ mọi giày vò.” Trước là vợ chồng Tô Tần, sau đó là Tề Minh.

Kiếp trước anh nhẹ dạ cả tin, chuyện gì cũng nói ra, kiếp này người có thể khiến anh tin tưởng chỉ có những người đã chết vì anh ở kiếp trước, và cả những người trung thành với anh khi anh xây dựng thế lực ở kiếp này.

“Thiếu gia, Tề Minh đã trúng Hỗn Độc của Vạn Cổ, chỉ cần Vạn Cổ không giải độc cho hắn, hắn sẽ sống mãi trong đau khổ, người không cần phải nghĩ mãi về những chuyện này, hơn nữa hắn…” “Tôi biết hắn đang nghĩ gì, chỉ là chết cũng không thừa nhận mà thôi.” Nghe giọng nói do dự của Nguyên Bảo, Tô Ngọc bật cười lắc đầu.

Từ khi nào mà Nguyên Bảo nói chuyện cũng cẩn thận như vậy?

“Nguyên Bảo, tôi thật sự không sao, cậu không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy, làm tôi cũng thấy không tự nhiên.” “Thiếu gia, tôi chỉ không hiểu, người đối xử với hắn còn chưa đủ tốt sao, đã từng…” “Được rồi, chuyện trước kia đừng nhắc lại nữa.” Tô Ngọc ngắt lời Nguyên Bảo, không cho cậu ta nói tiếp.

Những chuyện đó đối với anh đã không còn quan trọng nữa.

Bây giờ, trọng tâm cuộc sống của anh đều đặt trên người mẹ con Tiểu Hòa và Tiểu Bảo.

Mà Vương Cẩn Hòa mà Tô Ngọc đang nghĩ đến thì đang đứng bên bờ ruộng, quan sát lúa trong đồng.

Nhìn một lúc, Vương Cẩn Hòa lại bắt đầu thất thần.

Nếu là trước kia, cô chắc chắn sẽ không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy, nhưng hôm nay Vương Cẩn Hòa luôn không thể tập trung được.

Cô luôn cảm thấy lòng có chút bất an.

Thỉnh thoảng cô lại quay đầu nhìn về phía nhà, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, cũng không biết Tô Ngọc thế nào rồi.

Tề Minh trơ trẽn như vậy, lỡ như Tô Ngọc chịu thiệt trong tay hắn thì phải làm sao?

Nguyên Húc thấy Vương Cẩn Hòa thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn về nhà, biết cô đang lo lắng cho Tô Ngọc.

“Phu nhân, người không cần lo lắng cho thiếu gia, người sẽ không có chuyện gì đâu.” Nguyên Húc lên tiếng an ủi.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì, đây là lần đầu tiên cô bức thiết muốn biết Tô Ngọc đã trải qua những gì đến vậy.

Chung sống lâu như vậy, cô luôn cảm thấy Tô Ngọc là một thể mâu thuẫn.

Trước mặt người nhà, anh là một người con rể tốt, một người cha tốt, một người chồng tốt.

Nhưng trước mặt người khác lại hoàn toàn khác, như hai thái cực so với lúc ở nhà.

Đặc biệt là sau khi Tề Minh xuất hiện, anh trở nên trầm mặc hơn rất nhiều.

Có lúc ngồi trong sân, anh lại bất giác ngẩn người.

Cô đã thấy ba lần rồi.

Cô hy vọng Tô Ngọc có thể vui vẻ, chứ không phải giả vờ vui vẻ.

Khoảng thời gian này, dù Tô Ngọc luôn mỉm cười trước mặt cô và con, nhưng trong nụ cười của anh dường như có thêm chút bi thương.

“Nguyên Húc, anh đi theo Tô Ngọc bao lâu rồi?” Vương Cẩn Hòa thấy mình làm việc cũng không thể tĩnh tâm được, liền tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Nguyên Húc hỏi.

Thấy Vương Cẩn Hòa ngồi không câu nệ tiểu tiết trên bờ ruộng, trong mắt Nguyên Húc đầy vẻ bất đắc dĩ.

Nếu để thiếu gia biết được, lại lo lắng cho xem.

“Phu nhân, nếu người không muốn làm việc nữa, vậy chúng ta vào trang viên nói chuyện đi.” Nguyên Húc vừa nghe đã biết Vương Cẩn Hòa muốn biết chuyện quá khứ của Tô Ngọc.

Đặc biệt là chuyện giữa anh và Tề Minh rốt cuộc đã xảy ra những gì.

“Được.” Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Húc vào trang viên, tìm một nơi yên tĩnh ngồi xuống.

Nhìn Nguyên Húc đang đứng bên cạnh, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: “Nếu chúng ta muốn nói chuyện thì anh cũng đừng đứng nữa, ngồi đi.” “Vâng.” Đợi Nguyên Húc ngồi xuống, Vương Cẩn Hòa mới nhìn anh ta và hỏi lại chuyện lúc nãy một lần nữa.

“Tôi theo thiếu gia muộn hơn Nguyên Bảo vài năm, nhưng tính ra cũng đã mười năm rồi.

Mười năm trước khi gặp Tô Ngọc, người vẫn còn là một thiếu niên.

Tô Ngọc khi đó thần thái phi dương, dường như không có chuyện gì có thể làm khó được người.

Theo thời gian, Tô Ngọc ngày càng lợi hại, chỉ là có những chuyện cũng không thể thay đổi.” “Vậy chuyện anh ấy và Tề Minh quen nhau, anh cũng biết đúng không?” “Thuộc hạ biết.” Việc Tô Ngọc và Tề Minh quen nhau là một sự tình cờ, lúc đó Tề Minh che giấu thân phận đi du ngoạn, gặp được Tô Ngọc đang đi khắp nơi làm ăn.

Hai người cũng không biết vì lý do gì mà cuối cùng lại rất hợp nhau, sau đó lại gặp thêm vài lần.

Mỗi lần gặp, thiếu gia đều rất quý Tề Minh, nhưng chính vì sự yêu quý đó mà khiến thiếu gia trở nên bị động trong một số chuyện.

Còn có chuyện năm đó.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Nguyên Húc, sao anh ta lại không nói nữa rồi?

“Sau đó giữa họ còn xảy ra chuyện gì nữa?” Nhìn bộ dạng của Nguyên Húc, dường như giữa họ còn có chuyện gì đó không thể cho người khác biết.

“Khoảng năm thứ hai sau khi thiếu gia và Tề Minh quen nhau, thiếu gia biết được trong một ngọn núi sâu có loại dược liệu mà Tề Minh muốn, thiếu gia liền đi cùng hắn ta tìm.

Lần đó Tề Minh bị thương nặng, là thiếu gia cõng hắn ta ra khỏi núi, không chỉ vậy, vì lần đó mà thiếu gia phải mất gần nửa năm mới hồi phục.” Nghĩ đến việc Tô Ngọc đã cứu mạng Tề Minh, cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy.

Nguyên Húc và mọi người đều cảm thấy không đáng thay cho Tô Ngọc.

“Chuyện này Tề Minh không biết sao?” Nguyên Húc lắc đầu: “Hắn không biết, hắn vẫn luôn cho rằng thị vệ của hắn đã liều chết cứu hắn ra, vì khi hắn tỉnh lại, người hắn nhìn thấy là thị vệ của mình, không thấy thiếu gia nên hắn cho rằng thiếu gia đã bỏ mặc hắn mà tự mình đi rồi.” Kết quả này thật nực cười.

Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: “Hắn không hỏi thị vệ của mình sao?

Cứ thế hiểu lầm Tô Ngọc?” Nguyên Húc mỉa mai cười, khẽ nói: “Hắn đã hỏi, nhưng thị vệ của hắn nói chính họ đã đưa người ra, khi họ đến thì không thấy thiếu gia đâu cả.” “Lời như vậy mà Tề Minh cũng tin?” Vương Cẩn Hòa không thể tin nổi nhìn Nguyên Húc hỏi.

Nguyên Húc gật đầu: “Đúng vậy, đã tin.” Vương Cẩn Hòa ngồi đó không nói một lời, Tề Minh đường đường là một Vương gia mà ngay cả chuyện này cũng không phát hiện ra sao?

Hắn ta không xứng với dáng vẻ mà một vị Vương gia nên có.

Chương 425

“Sau đó thì sao?” Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi, nén lại cơn tức giận trong lòng, tiếp tục hỏi.

“Phu nhân đã gặp Tề Minh một thời gian, chắc cũng biết hắn là người thế nào, trước đây đối với thiếu gia có lẽ là thật lòng, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện này, thứ hắn dành cho thiếu gia có lẽ chỉ còn là lợi dụng.” Họ cũng từ sau đó phát hiện thái độ của Tề Minh đối với thiếu gia đã thay đổi rất nhiều.

Không còn tốt như trước nữa.

Hơn nữa, ánh mắt nhìn Tô Ngọc luôn mang theo sự dò xét.

Những chuyện này họ đều đã nói với thiếu gia, chỉ là thiếu gia vẫn luôn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Vương Cẩn Hòa bị chọc tức đến bật cười, lại có cả chuyện như vậy.

“Tô Ngọc chẳng lẽ không nghĩ đến việc giải thích sao?” Cô không tin một người thông minh như Tô Ngọc lại không phát hiện ra sự thay đổi thái độ của Tề Minh đối với mình.

“Thiếu gia có cân nhắc việc nói ra, nhưng Tề Minh căn bản không nghe.” Hoặc có lẽ nên nói, bất kể thiếu gia nói gì, Tề Minh đều cho rằng anh đang ngụy biện.

Đây chính là sự tin tưởng mà Tề Minh dành cho thiếu gia.

“Vài lần sau, thiếu gia biết hắn không muốn nghe, từ đó thái độ đối với Tề Minh cũng bắt đầu lạnh nhạt, sau này cũng rất ít qua lại với hắn.” “Cho đến khi Tề Minh muốn tranh đoạt hoàng vị ở Tề quốc, liền nghĩ đến năng lực của thiếu gia, thế là lại đến Huyền quốc tìm thiếu gia, chuyện sau đó phu nhân chắc cũng đoán được rồi.” Nguyên Húc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày im lặng nhìn Nguyên Húc.

Cô quả thực biết chuyện sau này, Tề Minh tìm Tô Ngọc bảo anh rời Huyền quốc đến Tề quốc giúp hắn, chính là muốn Tô Ngọc vì hắn mà từ bỏ tất cả.

Gia đình, sự nghiệp, tất cả.

Lúc hắn đến có lẽ rất tự tin rằng chỉ cần hắn mở lời, Tô Ngọc nhất định sẽ đồng ý, nhưng điều hắn không ngờ tới là Tô Ngọc không hề đồng ý, không những không đồng ý mà còn dùng cái cớ không vào triều.

Với lòng dạ tiểu nhân của Tề Minh, chắc chắn sẽ không tin lời Tô Ngọc nói là thật, có lẽ chỉ cho rằng Tô Ngọc đang lừa gạt hắn.

Sau khi bị từ chối, Tề Minh không cam lòng bị Tô Ngọc đối xử như vậy, liền nghĩ đến việc lợi dụng vợ chồng Dương San San để anh phải khuất phục.

Ai ngờ kiếp trước đã hại Tô Ngọc chết thảm, còn kiếp này sau khi Tô Ngọc trở về, ngoài những người anh đã xác định, đối với những người khác đều một mực lạnh nhạt.

Kiếp này Tề Minh còn muốn dùng thủ đoạn tương tự đối với Tô Ngọc, có lẽ đó là quyết định sai lầm nhất của hắn.

“Tề Minh, hắn sẽ hối hận.” “Hối hận hay không thiếu gia đều không quan tâm, thậm chí sẽ không nói ra chuyện ban đầu đã cứu mạng Tề Minh.” Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, Nguyên Húc nói cũng đúng.

Tô Ngọc sẽ không nói, cho dù anh nói ra mà Tề Minh biết được, e rằng cũng sẽ cảm thấy là do Tô Ngọc không tự mở miệng, không thể trách người khác.

“Như vậy cũng tốt.” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nói một câu.

Nguyên Húc ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút bất ngờ vì sao cô lại nói vậy, như vậy có gì tốt chứ?

Vương Cẩn Hòa cười mà không nói.

Ban đầu Tô Ngọc giúp Huyền Phỉ Nhiên là để báo đáp ân tình kiếp trước, nhưng qua thời gian tiếp xúc, sự bao dung và yêu thích của Huyền Phỉ Nhiên đã để lại dấu ấn trong lòng Tô Ngọc, trở thành một sự tồn tại giống như Tô Cửu.

Nếu Tề Minh còn tiếp tục chọc tức Tô Ngọc, có lẽ anh sẽ giúp Huyền quốc cùng nhau diệt Tề quốc.

“Chúng ta về thôi.” Chuyện hôm nay không thể làm được nữa rồi, vẫn nên về nhà thôi.

“Vâng.” Nguyên Húc đi theo Vương Cẩn Hòa trở về, lúc về đến nhà thì Tề Minh và đám người kia đã không còn ở đó.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà, thấy Tô Ngọc đang uống trà trong sân, cả người trông vô cùng nhàn nhã.

Một Tô Ngọc như vậy khiến Vương Cẩn Hòa có chút ghen tị.

Cô đi tới, đưa tay véo má anh, bực bội nói: “Anh thật là nhàn nhã.” Cô lo lắng muốn chết, kết quả tên này lại đang ngồi đây uống trà.

Đưa tay kéo tay trên má mình xuống, Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Sao vậy em?” “Không có gì, Tề Minh đi rồi à?” Vương Cẩn Hòa ngồi đối diện Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Đi rồi, về nơi hắn nên về.” “Hắn cứ thế cam tâm rời đi sao?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Với cái vẻ cố chấp không chịu từ bỏ của Tề Minh, lại bằng lòng rời đi như vậy sao?

Điều này khiến người ta có chút bất ngờ.

Tô Ngọc không nói gì, chỉ cười cười.

Cho dù Tề Minh không muốn đi thì có thể làm gì?

Hắn không đi cũng phải đi.

Lần sau gặp lại, giữa hai người họ chắc chắn sẽ có một người chết, người đó sẽ không phải là anh, vậy nên người chết sau này chỉ có thể là Tề Minh.

“Tô Ngọc, anh…” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trên mặt nở nụ cười: “Anh sao?” Nhìn Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy mọi lo lắng đều trở nên không cần thiết.

Cô khẽ cười lắc đầu: “Không có gì, như vậy rất tốt.” Cô có thể nhìn ra lần này Tô Ngọc đã hoàn toàn buông bỏ rồi.

Nếu đã như vậy, cô cũng không cần phải nói thêm gì nữa.

Tô Ngọc ngẩn ra, dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa sẽ nói những lời như vậy.

“Tiểu Hòa, anh không sao, lần này gặp Tề Minh đối với anh mà nói ngược lại là chuyện tốt.” Nói rõ ràng rồi, buông bỏ rồi, cuối cùng chỉ còn lại báo thù.

“Vậy thì tốt, chỉ cần anh không sao là đủ rồi.” “Sao hôm nay em về sớm vậy?” Mọi khi Vương Cẩn Hòa ra đồng, không đến giờ cơm sẽ không về.

Hôm nay mới đi chưa đến một canh giờ đã về rồi.

Vương Cẩn Hòa không nói gì mà chỉ nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc ngẩn ra, khẽ cười nói: “Là lỗi của anh, đã để em lo lắng.” “Anh có làm gì đâu, có quan hệ gì với anh?

Anh ngốc à?” Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Rõ ràng anh mới là người bị hại thực sự, anh xin lỗi mình làm gì?

Thật không biết nghĩ gì nữa.

“Lúa ở ngoài đồng thế nào rồi?” Tô Ngọc lập tức chuyển chủ đề, nếu nói tiếp nữa chính anh cũng thấy mình ngốc.

“Phát triển khá tốt, đợi trổ bông rồi tính tiếp, bây giờ cứ để nó từ từ lớn đã.” “Được.” Hai người nhất thời không nói gì, nhưng Tô Ngọc lại nghĩ đến một chuyện khác.

“Tiểu Hòa, anh có chuyện này muốn nói với em, nghe xong chắc em sẽ rất vui.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

“Hửm?

Chuyện gì?” “Nhà họ Khanh và nhà họ Cố gây gổ rồi.” Vương Cẩn Hòa vừa nghe liền tỉnh táo hẳn, nhìn Tô Ngọc vô cùng tò mò hỏi: “Cái gì?

Chương 426

Hai nhà họ không phải là thông gia sao?

Sao lại gây gổ?

Có phải Cố Hề Nhược đã làm gì không?” Tô Ngọc khẽ cười, không thể không nói, trực giác của Tiểu Hòa về phương diện này tốt đến đáng sợ.

“Đúng là có liên quan đến Cố Hề Nhược, cô ta đã bênh vực Lục Lăng Phong trước mặt mọi người, người nhà họ Cố cũng không cảm thấy quan hệ hợp tác giữa hai người có gì không đúng.” Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa nghe mà hứng khởi, trong mắt lộ vẻ tò mò và kích động.

“Cố Hề Nhược này cũng thú vị đấy, lúc hai nhà đang bàn chuyện cưới xin lại công khai bênh vực một người đàn ông khác, nhưng chuyện này cũng có liên quan đến Lục Lăng Phong đúng không?” Cô không cho rằng chỉ đơn thuần là nhà họ Khanh hiểu lầm quan hệ của hai người.

“Lúc cả nhà Khanh Vũ Không đến viện của Cố Hề Nhược, vừa hay thấy Lục Lăng Phong có những hành động chỉ người yêu mới làm với Cố Hề Nhược, mà ánh mắt hắn nhìn Cố Hề Nhược quá đỗi cưng chiều, chỉ cần nghĩ một chút là biết chuyện gì xảy ra.” Chỉ cần không ngốc đều biết đây là chuyện gì, huống chi là người nhà họ Khanh.

Vốn dĩ Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược trước đó đã cãi nhau một lần, hơn nữa còn là vì Lục Lăng Phong, lần này Khanh Vũ Không thấy hai người có hành động thân mật như vậy tự nhiên không chịu nổi.

"Lục Lăng Phong cố ý đúng không?" Cô nhớ Tô Ngọc từng nói, Lục Lăng Phong đã có ý định thay thế.

Nếu đã có ý định như vậy, chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn Cố Hề Nhược cứ thế gả cho Khanh Vũ Không.

"Đúng, Lục Lăng Phong rất rõ ràng trong lòng Cố Hề Nhược, hắn quan trọng hơn Khanh Vũ Không, hắn làm gì Cố Hề Nhược cũng sẽ không nói gì, hơn nữa Cố Hề Nhược còn có chỗ cần dùng đến Khanh Vũ Không, dù biết cũng sẽ giả vờ không biết, huống chi Cố Hề Nhược cũng không thông minh đến thế." Lục Lăng Phong có thể hai lần chọc giận Khanh Vũ Không, có thể thấy người đàn ông này cũng không phải dạng dễ chọc.

Hơn nữa tâm cơ rất lợi hại, hắn biết làm thế nào để châm ngòi quan hệ của hai người, càng biết làm thế nào để Cố Hề Nhược bất mãn với Khanh Vũ Không.

Và Lục Lăng Phong đã làm được, hơn nữa làm rất tốt.

"Khanh Vũ Không vẫn chưa biết mình bị người ta tính kế đúng không?" Vương Cẩn Hòa gục trên bàn, nghịch chiếc cốc.

Một người khi đang tức giận thì không thể nghĩ được nhiều như vậy.

"Ừm, hắn ta chắc phải một thời gian nữa mới nhận ra, nhưng đến lúc đó dù có nhận ra cũng vô dụng rồi." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

"Chậc, thật đáng thương." "Em đang thương hại Khanh Vũ Không sao?" "Cũng không hẳn, nhưng hai bên tranh chấp, một bên yếu thế thì chúng ta xem kịch cũng không đã, anh bảo Vạn Phong và mọi người giúp một tay, thêm dầu vào lửa đi." Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cười hì hì hỏi.

Tô Ngọc bật cười xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Được, em nói gì cũng được.” Cố Hề Nhược muốn ngồi mát ăn bát vàng, muốn có được thứ không thuộc về mình, cũng phải xem cô có đồng ý hay không.

Vương Cẩn Hòa rất ít khi đưa ra yêu cầu gì với anh, bây giờ chuyện chỉ cần động miệng này, anh tự nhiên sẽ không từ chối.

“Vậy chuyện này giao cho anh nhé.” Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vai Tô Ngọc, cười cong cả mắt.

Vẻ đáng yêu này khiến trong mắt Tô Ngọc tràn ngập nụ cười cưng chiều.

“Đều nghe em.” “Anh có cảm thấy em quá độc ác không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, có chút do dự hỏi.

Tô Ngọc ngẩn ra: “Tại sao lại hỏi vậy?” “Bây giờ Cố Hề Nhược cũng không chọc đến em, em tính kế cô ta như vậy có phải không tốt lắm không?” Vương Cẩn Hòa nói nhỏ.

“Tiểu Hòa, quan hệ giữa cô ta và em là cố định, cho dù bây giờ em không quan tâm cô ta, sau này cô ta bận xong cũng sẽ đến tính kế đối phó em.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Cố Hề Nhược muốn mạng của Vương Cẩn Hòa, việc cô làm bây giờ chẳng qua chỉ là phản kích mà thôi.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, là vậy sao?

“Tiểu Hòa, em luôn đối xử tốt với người khác, nhưng có những người buộc phải ra tay tàn nhẫn, người khác muốn mạng em, em tính kế lại họ, điều đó rất công bằng, lấy đức báo oán không phải với ai cũng có thể dùng.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Kẻ thù của Vương Cẩn Hòa là Cố Hề Nhược, từ đầu mục đích của Cố Hề Nhược đã rất rõ ràng, đó là muốn mạng của Tiểu Hòa, không để cô về kinh thành, không để nhà họ Cố phát hiện thân phận của cô, cuối cùng trở về nhà họ Cố.

Nếu đến lúc này Tiểu Hòa vẫn còn do dự, cuối cùng chắc chắn sẽ chịu thiệt.

Anh không hy vọng Vương Cẩn Hòa như vậy.

“Tiểu Hòa, con người có thể lương thiện, nhưng không thể lương thiện một cách mù quáng khi người khác muốn đối phó với em, điều đó sẽ khiến em chịu thiệt thòi, em hiểu ý anh không?” Tô Ngọc nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, anh hy vọng Vương Cẩn Hòa có thể hiểu ý mình.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Em biết rồi.” Trước đây tính cách của cô có phần mềm yếu, làm việc cũng không thể quá tàn nhẫn, nhưng cô đã hiểu lời Tô Ngọc nói.

Cô không chủ động chọc người khác, nhưng cũng không thể để người khác tùy tiện đến bắt nạt mình.

“Tiểu Hòa, anh không muốn ép em, nhưng anh lo nếu em cứ nghĩ như vậy, sớm muộn cũng có ngày bị người ta làm hại, và đó không phải là điều anh muốn thấy.” “Em hiểu ý anh, người không phạm ta, ta không phạm người.

Người nếu phạm ta, diệt cỏ tận gốc.” Chỉ có như vậy, cô mới không bị người khác làm hại.

Tô Ngọc ngẩn ra, rồi bật cười: “Em nói không sai, chính là nên diệt cỏ tận gốc.” “Tô Ngọc, em thật sự chưa từng nghĩ sẽ về nhà họ Cố.” Cha mẹ, ông bà của cô đều tốt như vậy, tại sao phải rời đi để đến nhà họ Cố?

Cố Hề Nhược rốt cuộc không tự tin đến mức nào mà lại sợ cô trở về như vậy?

“Anh biết, cho dù em có nói trước mặt Cố Hề Nhược rằng sẽ không về nhà họ Cố, cô ta cũng sẽ không tin.” Một người như Cố Hề Nhược làm sao có thể tin lời Tiểu Hòa nói?

Đặc biệt là sau khi Tiểu Hòa trở thành Huyền chủ, lại lộ ra tin tức cô là Ngọc Vương phi, Cố Hề Nhược càng muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa hơn.

Với thân phận hiện tại của Tiểu Hòa, chỉ cần người nhà họ Cố biết, họ nhất định sẽ để Tiểu Hòa trở về.

Cho dù Tiểu Hòa chưa từng muốn, họ cũng chưa chắc đã tin.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: “Em cũng thảm quá.” Tô Ngọc không nhịn được cười: “Không sao, không phải còn có anh ở đây giúp em sao?” “Thật ra cách báo thù tốt nhất là để người nhà họ Cố biết tin tức hai chúng ta bị tráo đổi.” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nói.

Cố Hề Nhược không phải rất quan tâm đến mọi thứ của nhà họ Cố, không phải rất lo lắng thân phận của hai người họ bị người nhà họ Cố biết sao?

Vậy thì cứ để người nhà họ Cố biết.

Để cô ta mất đi tất cả những gì đang có, đó mới là sự báo thù tốt nhất dành cho cô ta.

“Suy nghĩ của em không sai, nhưng Tiểu Hòa, có một điểm em chưa nghĩ thông, địa vị của Cố Hề Nhược trong nhà họ Cố vẫn rất cao, thông qua Lục Lăng Phong, những thứ trong tay cô ta cũng sẽ không ít.” Tô Ngọc tuy cảm thấy suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa rất tốt, nhưng vẫn cảm thấy tính khả thi của việc này không cao.

“Vậy so với em thì sao?

Những thứ trong tay cô ta có nhiều bằng tài sản em nắm giữ không?” Không cần dựa vào Tô Ngọc, tiền trong tay cô cũng không ít, hơn nữa thu nhập vẫn chưa từng gián đoạn.

Cố Hề Nhược có chút năng lực không sai, nhưng so với tài sản và quyền thế mà cô nắm giữ, Cố Hề Nhược chẳng là gì cả.

“Em nhớ anh từng nói, từ khi Cố Thăng tiếp quản nhà họ Cố, nhà họ Cố đang dần đi xuống dốc, có một cơ hội lật mình như vậy, họ sẽ lựa chọn thế nào?” Vợ chồng Cố Thăng vì Cố Hề Nhược mà cũng từng muốn lấy mạng cô.

“Tô Ngọc, anh nói xem em nên dùng cách gì để họ biết đây?” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

“Chuyện này chắc chắn không thể do chúng ta đi nói, tốt nhất là để người nhà họ Cố đi nói cho họ biết.” Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, bèn lên tiếng nói.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu, đột nhiên nghĩ đến một người: “Cố Ngạn Kỳ.” “Chúng ta nghĩ giống nhau, Cố Ngạn Kỳ là người không tệ, quan hệ với Cố Hề Nhược không thể nói là tốt cũng không thể nói là không tốt, nhưng có một điểm, nếu hắn biết em mới là em gái thật sự của hắn, hắn nhất định sẽ để em về nhà họ Cố.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Anh nói với Vương Cẩn Hòa điều này chỉ là muốn cho cô biết tất cả, xem cô có còn muốn tiếp tục tính kế người ta không.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn nói: “Em sẽ không về nhà họ Cố.” Chuyện này ai nói cũng vô dụng, cho dù sau này mẹ là tiểu thư nhà họ Cố có trở về, cô cũng sẽ không đi theo.

“Em vui là được.” Về việc này, Tô Ngọc không hề ép buộc Vương Cẩn Hòa.

Chương 427

“Em đang cân nhắc làm thế nào để Cố Ngạn Kỳ đến đây.” Họ không thể chủ động tìm Cố Ngạn Kỳ, vậy tiếp theo phải làm sao đây?

“Ngành nghề của nhà họ Cố mà Cố Ngạn Kỳ phụ trách là gì?” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lúc rồi hỏi.

“Rượu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với ánh mắt nghi hoặc, chỉ chuyên bán rượu hay là gì?

Anh cũng không nói rõ.

“Hắn tự mở một quán rượu, nhà họ cũng có rượu riêng, nhưng so với rượu ở đây của em thì kém xa.” Tô Ngọc giải thích đơn giản cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, như có điều suy nghĩ, một lúc sau ghé vào tai Tô Ngọc khẽ nói: “Chúng ta như thế này…” Nghe kế hoạch của Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt Tô Ngọc dần trở nên kỳ quái, anh nhìn Vương Cẩn Hòa rất muốn hỏi xem đầu óc cô nhóc này rốt cuộc nghĩ gì?

“Rốt cuộc anh có giúp em không?

Anh nhìn em như vậy làm gì?

Trên mặt em đâu có hoa.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc, cô đang nói chuyện nghiêm túc với anh, tên này nhìn chằm chằm cô làm gì?

“Giúp.” Thấy Vương Cẩn Hòa có chút sốt ruột, Tô Ngọc vội vàng lên tiếng.

Vợ đã mở lời, anh dám không giúp sao?

Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu.

Cố Hề Nhược, món quà ta tặng ngươi, ngươi phải nhận cho kỹ đấy.

“Hôn ước của nhà họ Khanh và nhà họ Cố cuối cùng có bị hủy không?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

“Điều đó phải xem Cố Hề Nhược lợi dụng nhà họ đến đâu rồi, nếu chưa hết, e rằng chuyện này còn ầm ĩ nữa.” Khanh Vũ Không dù không bằng Lục Lăng Phong trong lòng Cố Hề Nhược, nhưng một quân cờ như vậy không dùng thì phí.

Cố Hề Nhược sẽ không để Khanh Vũ Không thoát khỏi lòng bàn tay mình đâu.

“Nếu Lục Lăng Phong làm thêm gì đó thì sao?” Dựa vào tình trạng hiện tại của Cố Hề Nhược, nếu Lục Lăng Phong thật sự làm gì đó, cô ta sẽ không biết gì cả.

“Kết quả chưa định.” Vương Cẩn Hòa không nói tiếp, chỉ nghĩ cách để ba người họ hoàn toàn tan vỡ.

Chỗ dựa của Cố Hề Nhược ngoài nhà họ Cố chính là Lục Lăng Phong, Khanh Vũ Không cũng chỉ là đối tượng liên hôn tạm thời của cô ta.

Sau này nếu tìm được người thích hợp hơn, e rằng Khanh Vũ Không sẽ trở thành đối tượng bị vứt bỏ.

Còn về Lục Lăng Phong thì có chút khó giải quyết.

Người này dường như thật sự rất yêu Cố Hề Nhược.

Với sự thông minh tài trí của Lục Lăng Phong, hắn thật sự không biết Cố Hề Nhược chỉ lợi dụng hắn sao?

Hắn biết tất cả nhưng cuối cùng không nói gì, còn tận tâm tận lực giúp đỡ cô ta, điều này có chút thú vị.

“Tô Ngọc, anh nói xem tại sao Lục Lăng Phong đột nhiên muốn thay thế Khanh Vũ Không?

Vì chuyện Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược sắp thành thân sao?” Nếu chỉ vì chuyện này, chẳng phải hắn đã sớm biết Khanh Vũ Không là vị hôn phu của Cố Hề Nhược rồi sao?

Bây giờ mới đến bất mãn ghen tuông, hình như cũng quá muộn rồi?

Tô Ngọc hiểu ý Cố Hề Nhược, sự thay đổi đột ngột của Lục Lăng Phong quả thực có chút vấn đề.

“Có lẽ có thể điều tra xem nhà họ Lục và hắn có còn liên lạc không, nếu có, nguyên nhân có lẽ liên quan đến họ.” Vương Cẩn Hòa như có điều suy nghĩ nói.

“Được, để Vạn Phong bọn họ đi điều tra.” Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, rối rắm nói: “Sao em phát hiện em làm chuyện gì cũng phải tìm anh giúp vậy?” “Không tìm anh thì muốn tìm ai?” Nghe giọng điệu cực kỳ khó chịu của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa khẽ giật giật khóe miệng.

Cô chỉ cảm thán một chút thôi mà, sao lại không vui chứ? "Em chỉ nói bừa thôi." "Nói bừa cũng không được," Tô Ngọc bá đạo lạ thường.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, gã này biến thành bá đạo như vậy từ khi nào thế?

Cô lườm Tô Ngọc một cái rồi không nói gì thêm, đứng dậy đi vào xưởng rượu xem loại rượu mới gần đây vừa chuẩn bị ra mắt, không biết hương vị thế nào.

Tô Ngọc không đi theo, anh gọi Nguyên Bảo tới, sắp xếp toàn bộ những việc Vương Cẩn Hòa muốn làm.

Khi biết những chuyện này đều là do Vương Cẩn Hòa muốn làm, Nguyên Bảo tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

Hắn nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Thiếu gia, đây thật sự là phu nhân nói sao?" "Nếu không thì sao?" Chẳng lẽ là hắn à?

Nguyên Bảo không nhịn được nói: "Nếu thật sự là phu nhân thì lần này cô ấy đã hoàn toàn nghĩ thông suốt rồi." "..." Thế nhưng, bọn họ vừa mới truyền tin ra ngoài thì trong nhà đã có một vị khách không mời mà đến. "Thiếu gia." Hai ngày sau, Nguyên Bảo từ ngoài bước vào, đến trước mặt Tô Ngọc, cúi đầu ghé vào tai anh nói nhỏ điều gì đó.

Nghe xong, vẻ mặt của Tô Ngọc càng trở nên kỳ quái.

Anh đưa tay sờ cằm, nhìn Nguyên Bảo nói: "Nguyên Bảo, ngươi nói xem Tiểu Hòa biết chuyện sẽ có biểu cảm gì?" Nhất định sẽ rất thú vị. "Phu nhân không có ở nhà, đã đến trang viên rồi.

Thiếu gia, người đó đang đợi bên ngoài, ngài không định qua xem sao?" Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu, đương nhiên là phải đi xem rồi, dù sao cũng là một trong những người mà Tiểu Hòa nhắm đến.

Anh dẫn Nguyên Bảo ra ngoài, nhìn thấy người đàn ông đang ngồi ở đó, Tô Ngọc liền bước tới. "Cố Ngạn Kỳ tham kiến Vương gia." Người đang ngồi thấy Tô Ngọc đến, vội quỳ xuống đất hành lễ. "Đây không phải kinh thành, không cần đa lễ, đứng lên đi," Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Cố Ngạn Kỳ đứng dậy từ dưới đất, lần này không ngồi xuống mà nói: "Vương gia, xin hỏi Ngọc Vương phi đi đâu rồi ạ?" "Ngươi tìm Vương phi của bản vương có việc gì?" Mặc dù biết Cố Ngạn Kỳ không có ý đó, nhưng Tô Ngọc vẫn tức giận.

Gã này nói chuyện thật dễ khiến người khác hiểu lầm. "Vương gia, ngài hiểu lầm rồi.

Tôi chỉ nghe người ta nói Vương phi bên này có rất nhiều loại rượu ngon, cho nên muốn hợp tác với Vương phi." Nghe Tô Ngọc nói vậy, Cố Ngạn Kỳ nào còn không hiểu, vị Vương gia này đã hiểu lầm rồi. "Muốn bàn chuyện làm ăn thì nói với bản vương." Cố Ngạn Kỳ giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, sao trước đây hắn không phát hiện ra Tô Ngọc lại là một hũ giấm chua thế này nhỉ?

Nhưng những lời này chắc chắn không thể nói ra. "Vương gia, tôi muốn mua một ít rượu, nếu như..." Cố Ngạn Kỳ có chút do dự, lời đến bên miệng cuối cùng vẫn không thể nói ra. "Muốn công thức nấu rượu?" Tô Ngọc nhìn Cố Ngạn Kỳ hỏi.

Cố Ngạn Kỳ kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, dường như không ngờ anh lại nói ra những lời như vậy.

Chương 428

"Tôi muốn mua công thức." Nguyên Bảo lấy ra một bảng giá đưa cho Cố Ngạn Kỳ: "Xưởng rượu của phu nhân hiện tại có tổng cộng mười hai loại rượu, bao gồm cả rượu hoa quả và rượu mạnh.

Giá mỗi loại rượu không dưới một trăm lượng một cân, dù vậy rượu của phu nhân chúng tôi vẫn bán rất chạy, có lúc còn trong tình trạng hết hàng.

Mà đây còn là kết quả sau khi phu nhân đã khống chế số lượng." Cố Ngạn Kỳ nhíu mày nhìn Nguyên Bảo, hắn nói những lời này là có ý gì? "Cố thiếu gia, ngài xem qua bảng giá rồi hãy nói chuyện mua công thức." Không phải Nguyên Bảo coi thường Cố Ngạn Kỳ.

Rượu do phu nhân nhà họ ủ ra không phải là rượu bình thường, đâu phải thứ mà hắn ta nói muốn mua là mua được?

Cố Ngạn Kỳ cúi đầu nhìn bảng giá trong tay, càng xem càng cảm thấy kinh hãi.

Rượu này sao lại đắt như vậy? "Cố Ngạn Kỳ, ngươi nghĩ bao nhiêu bạc mới mua được công thức nấu rượu của vợ ta?

Ngươi mua nổi không?" Tô Ngọc nhìn Cố Ngạn Kỳ, lạnh lùng nói.

Cố Ngạn Kỳ nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi.

Trước đây, mỗi khi tìm được công thức nấu rượu ngon, hắn đều bỏ tiền ra mua, rất nhiều người đều bằng lòng bán cho hắn.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bảng giá này, hắn cảm thấy khó nhằn.

Thường ngày, công thức hắn mua cũng chỉ tầm trăm lượng, mà một cân rượu của Vương Cẩn Hòa đã là một trăm lượng, rượu nho đắt nhất còn lên đến mấy trăm lượng bạc một cân.

Hắn lấy gì ra để mua công thức?

Cho dù Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đồng ý bán, hắn có đủ tiền để mua không?

Tất cả các công thức trong tay họ đều là những thứ hái ra tiền.

Những thứ như vậy, đến cả hắn cũng không muốn bán, huống chi là vợ chồng Tô Ngọc. "Vương gia, hai vị có thể cung cấp rượu lâu dài cho tôi không?" Nếu đã không thể có được công thức, hắn định sẽ mua rượu từ chỗ Tô Ngọc. "Cung cấp rượu?" Tô Ngọc nhẩm lại hai từ này, đột nhiên bật cười.

Nhìn dáng vẻ tươi cười của Tô Ngọc, Cố Ngạn Kỳ nhíu mày, câu nói của mình lẽ nào rất buồn cười sao?

Tại sao lại khiến anh ta như vậy? "Cố Ngạn Kỳ, từ khi rượu của chúng ta ra mắt đến nay, chưa từng có ai trơ tráo nói rằng muốn chúng ta cung cấp rượu cho nhà họ cả." Cố Ngạn Kỳ này rốt cuộc là quá tự tin hay sao mà có thể nói ra những lời như vậy. "Rượu nhà chúng ta trước nay đều bán có giới hạn, hơn nữa ai đến trước được trước, chưa bao giờ có chuyện đồng ý cung cấp lâu dài cho ai." Đây là quy tắc mà ai cũng biết, còn Cố Ngạn Kỳ dường như coi đó là điều hiển nhiên.

Hay là do trước đây mua rượu theo cách này đã quen, cho rằng ai cũng sẽ chấp nhận kiểu của hắn?

Cố Ngạn Kỳ dường như cũng ý thức được mình đã làm sai điều gì, vội vàng nói: "Vương gia, là tôi suy nghĩ sai rồi.

Chúng tôi cũng sẽ mua theo số lượng giới hạn của các vị." "Vậy thì không may rồi.

Chúng ta hôm qua vừa bán đi một lô rượu, bây giờ rượu mới ra lò ít nhất một tháng nữa mới bắt đầu bán.

Lần sau đến sớm hơn nhé," Tô Ngọc không hề nói dối.

Hôm qua quả thực có rất nhiều người đến mua rượu, số rượu tồn kho trước đó đã bán hết sạch.

Cố Ngạn Kỳ nhíu mày, đây có phải là quá trùng hợp không? "Ngươi đang nghi ngờ bản vương?" Tô Ngọc thấy dáng vẻ của Cố Ngạn Kỳ, làm sao không biết hắn đang nghĩ gì. "Thảo dân không dám." "Cố Ngạn Kỳ, những lời bản vương nói đều là thật, còn tin hay không là chuyện của ngươi." Tô Ngọc lạnh lùng nói, giọng điệu còn lạnh hơn lúc đầu vài phần.

Cố Ngạn Kỳ có chút bực bội, có chút hối hận vì không nên nói những lời như vậy.

Nếu Tô Ngọc nghiêm túc truy cứu, chẳng phải mình sẽ hoàn toàn không mua được rượu ở đây sao?

Lúc đến, hắn đã tìm hiểu rất nhiều chuyện, ví dụ như Vương Cẩn Hòa có thể trồng ra rau quả giúp bồi bổ cơ thể, rượu ủ ra thơm ngát trăm mét, là Ngọc Vương phi cũng là Huyền chủ có phong địa, còn trồng được lúa nước cho sản lượng nghìn cân mỗi mẫu.

Tất cả những điều này hắn đều đã tìm hiểu, duy chỉ có điều không tìm hiểu về chồng cô, Tô Ngọc. "Vương gia, thảo dân không nghi ngờ Vương gia, chỉ là cảm thấy hơi trùng hợp." Cố Ngạn Kỳ giải thích xong lại càng thêm bực bội, mình đang nói cái gì vậy?

Tô Ngọc nhún vai không tỏ ý kiến, không mấy để tâm đến lời của Cố Ngạn Kỳ.

Đương nhiên sau đó cũng không tiếp tục để ý đến hắn nữa mà ngồi đó đọc sách.

Cố Ngạn Kỳ có chút lúng túng nhìn Tô Ngọc, bây giờ hắn đi cũng không được mà ở lại cũng không xong.

Mà Tô Ngọc lại cứ im lặng như vậy, hắn cũng không biết mình còn có thể mua được rượu nữa hay không.

Bên kia, ngay khi Cố Ngạn Kỳ vừa đến đã có người đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Phu nhân, Cố Ngạn Kỳ đã đến, thiếu gia đang tiếp đãi hắn." "Hắn đến làm gì?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn người đến báo tin.

Có Tô Ngọc tiếp đãi thì cô không lo lắng, chỉ tò mò về mục đích của Cố Ngạn Kỳ mà thôi.

Cô không cho rằng trong hai ngày Vạn Phong bọn họ có thể làm xong mọi chuyện.

Hơn nữa, dù Tật Phong có tốc độ nhanh, cũng không thể trong hai ngày hai đêm đã đến kinh thành xa xôi như vậy. "Muốn mua rượu trong tay phu nhân." "Mua rượu thì tìm Tô Ngọc là được rồi, ngươi đến đây làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Đối phương còn muốn mua công thức nấu rượu, sau khi bị chặn họng mới nói muốn mua rượu.

Nhưng thiếu gia nói với hắn rằng rượu có thể bán đã bán hết rồi, những loại khác còn chưa thể bán.

Cố Ngạn Kỳ biết chuyện liền cho rằng thiếu gia đang lừa gạt hắn." "Tô Ngọc tức giận rồi sao?" Bị người ta nghi ngờ như vậy, Tô Ngọc chắc tức chết.

Người phía dưới gật đầu, thiếu gia quả thực đã nổi giận. "Ta giao phó công việc xong sẽ cùng ngươi trở về." Cô rất muốn xem một người nhà họ Cố khác, ngoài Cố Hề Nhược ra, sẽ là người như thế nào.

Hy vọng sẽ không làm cô thất vọng.

Vương Cẩn Hòa đến trang viên tìm Lương quản sự: "Lương quản sự, ta đã xem qua ruộng đất rồi, những gì ta nói với ông trước đây, ông hãy chú ý một chút.

Nếu có vấn đề gì thì cho người đến tìm ta." "Vâng, thưa bà chủ." Bề ngoài ông ta đáp ứng rất dứt khoát, nhưng trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Bọn họ nào dám đi tìm phu nhân nói những chuyện này.

Chương 429

Nếu đi, tướng công của bà chủ chắc chắn sẽ không cho họ sắc mặt tốt.

Vương Cẩn Hòa sắp xếp xong xuôi mọi việc, liền cùng người báo tin quay về.

Vừa về đến nhà, cô đã cảm thấy không khí có chút không đúng.

Tô Ngọc ngồi đó đọc sách, bên cạnh là một người đàn ông đứng với vẻ mặt kỳ quái, dường như có chút bối rối bất an.

Người này chắc là Cố Ngạn Kỳ mà họ nói nhỉ?

Cô bước tới nhìn đối phương, ánh mắt đầy tò mò. "Tô Ngọc, ai muốn đến mua rượu của chúng ta vậy?" Vương Cẩn Hòa bước tới, giả vờ tò mò hỏi, như thể thật sự không biết người đến là ai. "Cố Ngạn Kỳ, anh trai của Cố Hề Nhược.

Lúc ở kinh thành không phải em đã gặp Cố Hề Nhược rồi sao?" Tô Ngọc đặt cuốn sách trong tay xuống, cười nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Hóa ra là anh trai của Cố Hề Nhược à, em không bán rượu cho hắn được không?" "Đây là xưởng rượu của em, em muốn làm thế nào cũng được." Cố Ngạn Kỳ nhíu mày: "Tại sao không bán cho tôi?" "Cố Thăng là cha của ngươi đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ hỏi.

Cố Ngạn Kỳ sững sờ một lúc rồi khẽ gật đầu: "Đúng là cha tôi." "Vậy thì đúng rồi.

Năm ngoái nghe nói Cố Hề Nhược bị bệnh, cha ngươi liền chạy đến nhà ta, đầu tiên là muốn dùng một trăm lượng để mua ta đi, sau đó lại nói muốn ta dùng máu của mình cứu người.

Ngươi nói xem, dựa vào cái gì chứ?" "Sau đó Khanh Vũ Không lại đến, lúc đó Khanh Vũ Không nói chỉ cần một chút máu của ta thôi.

Ngươi nói xem, em gái ngươi bị bệnh gì mà phải để ta dùng máu của mình cứu nó?" Cố Ngạn Kỳ khẽ nhíu mày, hắn lại không hề hay biết gì về chuyện này. "Sau này ta cùng Tô Ngọc về kinh thành, sau khi ta trở thành Huyền chủ thì liên tục có người gửi thiệp mời cho ta.

Ta chỉ mở một bữa tiệc, kết quả ngươi đoán xem, em gái ngươi bắt đầu gây phiền phức cho ta.

Ngươi nói xem, tại sao lại như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ, hỏi từng câu từng chữ.

Sắc mặt Cố Ngạn Kỳ có chút khó coi, cũng có chút âm trầm.

Hắn nhíu mày nói: "Chuyện này tôi hoàn toàn không biết." "Ngươi không biết không có nghĩa là chuyện đó chưa từng xảy ra," Tô Ngọc cười lạnh nói.

Sắc mặt Cố Ngạn Kỳ trong phút chốc trở nên trắng bệch, hắn nhìn Vương Cẩn Hòa.

Không hiểu sao khi nghe họ nói về chuyện này, trong lòng hắn lại vô cùng khó chịu, đặc biệt là khi thấy Vương Cẩn Hòa nhìn hắn với ánh mắt giận dữ.

Dường như giữa họ không nên như vậy. "Vương phi, chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng..." Cố Ngạn Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút chua chát nói.

Nghe lời hắn nói, Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ: "Không cần đâu." Điều tra rõ ràng gì chứ, nói cho cùng vẫn là không tin lời cô nói.

Một câu "không cần" khiến Cố Ngạn Kỳ lại một lần nữa im lặng.

Nhìn dáng vẻ mỉa mai của Vương Cẩn Hòa, hắn dường như hiểu ra điều gì, vội vàng nói: "Tôi không phải không tin cô." "Điều đó không quan trọng," Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nói.

Cố Ngạn Kỳ là người nhà họ Cố, bản thân cô cũng không có bất kỳ thiện cảm nào. "Nhưng mà..." "Cố thiếu gia, nếu đến để mua rượu thì ngài có thể đi được rồi, tôi sẽ không bán cho ngài đâu," Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ sốt ruột của Cố Ngạn Kỳ, đột nhiên lên tiếng.

Cố Ngạn Kỳ khẽ nhíu mày, có chút ý kiến với cách làm của Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, chúng ta hợp tác là đôi bên cùng có lợi." "Tại sao tôi phải để kẻ thù của mình kiếm tiền?" Vương Cẩn Hòa nhìn thẳng vào Cố Ngạn Kỳ, mỉa mai nói.

Cố Ngạn Kỳ mấp máy môi, muốn nói gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Ngược lại, vì bị Vương Cẩn Hòa chế giễu, trong lòng hắn rất khó chịu. "Vương phi, giữa chúng ta có phải có quan hệ gì không?" Cố Ngạn Kỳ không nhịn được hỏi.

Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc rồi chế nhạo: "Quan hệ kẻ thù có tính không?" Cố Ngạn Kỳ im lặng, hắn không có ý đó. "Cố Ngạn Kỳ, ta và nhà ngươi ngoài quan hệ kẻ thù ra thì không còn quan hệ nào khác đâu." Vương Cẩn Hòa thản nhiên chỉnh lại tay áo, nhàn nhạt nói.

Tuy nhiên, Cố Ngạn Kỳ lại không tin đây là sự thật. "Tôi cảm thấy giữa chúng ta dường như rất quen thuộc..." "Cố thiếu gia, ngài muốn làm gì đây?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày, không vui nói.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ có chút nóng vội, thậm chí nói năng lộn xộn của Cố Ngạn Kỳ, trong mắt ánh lên vẻ tinh nghịch.

Cảm giác của Cố Ngạn Kỳ này quả thực rất nhạy bén, chỉ tiếc là người nhà của hắn không có cảm giác nhạy bén như vậy.

Đặc biệt là vợ chồng Cố Thăng, bọn họ đúng là một cặp mắt mù.

"Mời về cho." Cố Ngạn Kỳ còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Vương Cẩn Hòa nhíu mày, tỏ vẻ vô cùng không thích mình, trong lòng có chút khó chịu.

Hắn vẫn cảm thấy giữa họ không nên như vậy. "Vương gia, rốt cuộc cô ấy là ai?" Cố Ngạn Kỳ nhìn Tô Ngọc, lên tiếng hỏi. "Ngươi cảm thấy Tiểu Hòa có thể là ai?" Tô Ngọc không trả lời mà hỏi ngược lại.

Cố Ngạn Kỳ lập tức bị hỏi khó, hắn có chút mờ mịt nhìn Tô Ngọc.

Hắn cũng không biết Vương Cẩn Hòa có thể là ai, chỉ cảm thấy cô thật sự rất quen thuộc.

Quen thuộc đến mức hắn nghi ngờ mối quan hệ giữa họ. "Vương gia, xin hãy nói rõ," Cố Ngạn Kỳ khàn giọng nói.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Cố Ngạn Kỳ, trong mắt đầy vẻ chế giễu: "Ngươi nghĩ tại sao ta phải giải đáp thắc mắc cho ngươi?

Đây không phải là chuyện của ngươi sao?" Cố Ngạn Kỳ nghe những lời này của Tô Ngọc, luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, dường như giữa họ thật sự có quan hệ gì đó, chỉ là Tô Ngọc không muốn nói cho hắn biết. "Vương gia..." "Cố thiếu gia, nên rời đi rồi.

Tiểu Hòa không muốn nhìn thấy ngươi, nhìn thấy ngươi cô ấy sẽ không vui." Cố Ngạn Kỳ nghe vậy, bất giác nhíu mày.

Anh ta có ý gì?

Tại sao Vương Cẩn Hòa nhìn thấy hắn lại không vui?

Dù người nhà hắn làm sai, nhưng đây mới là lần đầu tiên họ gặp mặt mà. "Vương gia, tôi chưa từng đắc tội với Vương phi, cô ấy..." Cố Ngạn Kỳ nhìn Tô Ngọc, cố gắng giải thích.

Nhưng Tô Ngọc không cho hắn cơ hội giải thích: "Những việc người nhà ngươi làm đủ để Tiểu Hòa ghét tất cả mọi người trong nhà họ Cố của ngươi." "Vương gia, đây là ý của cô ấy, hay là ý của ngài?" Cố Ngạn Kỳ nhìn Tô Ngọc, thẳng thắn hỏi.

Chương 430

Một câu nói đã chọc giận Tô Ngọc, anh lạnh lùng nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Ngươi cho rằng ta đang chia rẽ quan hệ của các ngươi?

Một kẻ xa lạ như ngươi mà cũng xứng sao?" Lúc này, nếu Cố Ngạn Kỳ không biết mình đã nói sai thì đúng là đồ ngốc. "Vương gia, tôi không có ý đó.

Tôi chỉ cảm thấy mình chưa làm bất cứ điều gì tổn hại đến cô ấy, mà tôi lại có một cảm giác thân thuộc với cô ấy, chúng ta..." Cố Ngạn Kỳ vội vàng giải thích.

Nhưng nói đến cuối cùng, chính hắn cũng có chút không nói nổi nữa. "Cố Ngạn Kỳ, cô em gái tốt của ngươi muốn mạng của Tiểu Hòa, mà ngươi lại là anh trai của nó," Tô Ngọc nhìn Cố Ngạn Kỳ, nói đầy ẩn ý.

Sắc mặt Cố Ngạn Kỳ lập tức trắng bệch, lần đầu tiên hắn chán ghét cô em gái mà đối với hắn vẫn còn được coi là yêu quý đến vậy. "Nó lẽ ra chưa từng gặp Vương phi, tại sao lại muốn mạng của Vương phi?" Cố Ngạn Kỳ nhíu mày hỏi. "Câu hỏi này hay đấy.

Ta từ nhỏ lớn lên ở đây, trước khi quen Tô Ngọc chưa từng đến kinh thành, ngươi nói xem tại sao nó nhất định muốn mạng của ta?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ, mỉa mai hỏi.

Cố Ngạn Kỳ nhíu mày, hắn cũng không hiểu tại sao Cố Hề Nhược lại nhất định muốn mạng của Vương Cẩn Hòa.

Nó bị bệnh thì tìm đại phu là được, cần máu của Vương Cẩn Hòa để làm gì? "Tại sao nó lại cần máu của cô?" Cố Ngạn Kỳ khàn giọng hỏi. "Ai mà biết được?

Câu hỏi này ngươi không nên hỏi ta, ngươi nên đi hỏi cô em gái kia của ngươi.

Còn nữa, ta cũng không có trách nhiệm giải đáp thắc mắc cho ngươi," Vương Cẩn Hòa không muốn nói thêm với hắn nữa, chỉ muốn hắn mau chóng rời đi.

Nhìn thấy hắn, cô lại không nhịn được nghĩ đến cặp vợ chồng kia, bộ mặt xấu xí của họ cứ hiện ra trước mắt cô, nghĩ thôi đã thấy buồn nôn. "Tôi chỉ muốn tìm hiểu rõ ràng," Cố Ngạn Kỳ lẩm bẩm.

Hắn rất có thiện cảm với Vương Cẩn Hòa, hắn không hy vọng cuối cùng họ lại trở thành kẻ thù. "Vậy thì về hỏi cha mẹ ngươi, còn có em gái ngươi nữa.

Đừng đến hỏi ta câu này, ngươi có thể đi rồi," Vương Cẩn Hòa chỉ tay về phía cửa, trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Cố Ngạn Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa, còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng không nói nên lời. "Tôi không muốn trở thành kẻ thù của cô," Cố Ngạn Kỳ im lặng một lúc lâu rồi lên tiếng.

Câu nói này khiến Vương Cẩn Hòa cười một cách mỉa mai: "Cố Ngạn Kỳ, từ lúc cha mẹ ngươi giúp Cố Hề Nhược đối phó với ta, chúng ta đã chỉ có thể là kẻ thù." "Tôi..." Cố Ngạn Kỳ muốn nói chuyện này không liên quan đến hắn, nhưng đó là người thân của hắn, cha mẹ ruột của hắn.

Hắn nói không liên quan, có ai tin không? "Ngươi có thể đi rồi.

Nhà ta cũng không cần ngươi mang quà đến đây," Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói, "Còn về chuyện làm ăn, cũng không cần hợp tác.

Ta và ngươi vĩnh viễn không thể hợp tác." Vương Cẩn Hòa lập tức dập tắt mọi suy nghĩ của Cố Ngạn Kỳ.

Cố Ngạn Kỳ nhìn dáng vẻ xù lông nhím của Vương Cẩn Hòa, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy có chút khó chịu. "Đợi tôi tìm hiểu rõ ràng, tôi sẽ lại đến," Cố Ngạn Kỳ có chút chật vật rời đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn bóng lưng Cố Ngạn Kỳ rời đi, không nói một lời.

Tô Ngọc kéo cô ngồi xuống bên cạnh mình: "Đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy em cũng không thích Cố Ngạn Kỳ lắm.

Người này có chút thích tự nói tự nghe," Vương Cẩn Hòa nói. "Chỉ là hắn cảm thấy em cho hắn cảm giác rất quen thuộc, nên muốn làm rõ thôi," Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa cười không thành tiếng, trong mắt đầy vẻ mỉa mai.

Làm rõ rồi thì sao chứ?

Cố Ngạn Kỳ cũng không thể thay đổi được gì. "Tô Ngọc, anh nghĩ Cố Ngạn Kỳ có thể làm rõ mọi chuyện không?" Không phải cô không tin Cố Ngạn Kỳ, mà là tính cách của hắn đã định sẵn mọi thứ.

Đó là cha mẹ hắn, là cô em gái hắn yêu thương bao nhiêu năm, lại còn là một cô em gái tài hoa như vậy.

Dù hắn có biết thì cũng làm được gì? "Em có hy vọng hắn biết không?" Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa mà hỏi ngược lại.

Vương Cẩn Hòa sững sờ, ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, dường như có chút không hiểu tại sao Tô Ngọc lại hỏi câu hỏi như vậy. "Điều đó không quan trọng." Lý do cô muốn Cố Ngạn Kỳ biết chuyện, từ đầu đến cuối đều là để gây phiền phức cho Cố Hề Nhược.

Còn việc Cố Ngạn Kỳ có biết những chuyện này hay không, có quan hệ gì với cô chứ? "Nếu đã không quan trọng, vậy hắn có làm rõ được hay không cũng không có quan hệ gì với chúng ta, em nói có đúng không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, mắt ánh lên ý cười.

Tiểu Hòa tuy nói không quan trọng, nhưng cô không phát hiện mình đã quá chú ý đến Cố Ngạn Kỳ sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Anh nói đúng." "Nhưng có một chuyện anh phải nói cho em biết, hắn còn muốn mua công thức nấu rượu của em nữa," Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì.

Mua công thức nấu rượu của cô?

Cố Ngạn Kỳ này đúng là to gan.

Nếu đã biết rượu ở đây rất ngon, thì nên biết rượu của cô bán chạy thế nào, vậy mà còn có thể nói ra lời muốn mua công thức. "Lúc hắn nói câu đó có mang não không vậy?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Cố Ngạn Kỳ này coi công thức rượu của cô như những thứ hắn mua trước đây rồi.

Nếu không hắn cũng không nói ra được những lời như vậy. "Hắn có lẽ nghĩ rằng công thức rượu ở đây cũng giống như của những người khác, chỉ là chuyện vài chục đến trăm lượng bạc thôi." Loại công thức này chỉ cần đưa tiền là người ta sẵn sàng bán.

Nhưng hắn đã quá coi thường rượu ở chỗ Tiểu Hòa rồi.

Chương 431

Nếu thật sự có người mua công thức rượu, đó chắc chắn phải là một cái giá trên trời.

Mà giá trên trời, Tiểu Hòa cũng chưa chắc đã muốn bán.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, chỉ một lần nữa cảm thấy đầu óc của Cố Ngạn Kỳ này không được tốt cho lắm. "Không nói chuyện này nữa.

Nhưng hắn tự mình tìm đến khiến em rất ngạc nhiên." Tô Ngọc gật đầu đồng tình.

Sau lần tiếp xúc với Cố Ngạn Kỳ này, anh phát hiện người này có chút thú vị.

Anh hiện tại rất mong chờ xem Cố Ngạn Kỳ sẽ có thái độ gì sau khi biết thân phận bị tráo đổi giữa Cố Hề Nhược và Tiểu Hòa.

Cũng muốn xem nhà họ Cố này có phải đã hỏng từ gốc rễ hay không.

Cố Hề Nhược, vợ chồng Cố Thăng, bây giờ xuất hiện một Cố Ngạn Kỳ, không biết sẽ trở thành thế nào. "Tô Ngọc, anh nói xem Cố Ngạn Kỳ sẽ lựa chọn thế nào?" Vương Cẩn Hòa nói là không hứng thú, nhưng vẫn không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc bật cười khe khẽ: "Tiểu Hòa, em quan tâm đến chuyện này quá nhiều rồi." "Em làm vậy là để gây phiền phức cho Cố Hề Nhược," Vương Cẩn Hòa nhíu mày, bất mãn nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ trêu chọc: "Thật không?" Vương Cẩn Hòa bị nhìn đến mức có chút tức giận: "Nếu không thì anh nghĩ là gì?" Tô Ngọc cười ha hả, lần đầu tiên cảm thấy Vương Cẩn Hòa lại đáng yêu đến vậy. "Tiểu Hòa, em hy vọng hắn làm thế nào?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa sững sờ, khẽ nhíu mày, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Không biết qua bao lâu, cô mới nhìn Tô Ngọc nói: "Anh trai của em là Vương Tĩnh Vũ, không liên quan gì đến Cố Ngạn Kỳ." Cô chỉ có một người anh trai là Vương Tĩnh Vũ, không có người thừa. "Nếu em đã lựa chọn rồi thì đừng nghĩ nữa.

Còn sau này thế nào cũng không liên quan đến chúng ta, em nói có đúng không?" Nếu Cố Ngạn Kỳ làm được những việc mà một người anh trai nên làm, có lẽ Tiểu Hòa sẽ chấp nhận hắn.

Ngược lại, hắn sẽ chỉ trở thành kẻ thù của Tiểu Hòa.

Rốt cuộc là người thân hay kẻ thù, điều đó phải xem Cố Ngạn Kỳ lựa chọn thế nào. "Sau này nếu Cố Ngạn Kỳ đưa ra lựa chọn, em có thể dựa vào lựa chọn của hắn mà quyết định.

Bây giờ thì không cần," Tô Ngọc không hy vọng Vương Cẩn Hòa quá chú ý đến người đàn ông khác. "Được." "Hôm nay ra ruộng lúa có bận không?" Tô Ngọc khéo léo chuyển chủ đề. "Cũng ổn," Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói, "Sau này em định nuôi thêm ít cá trong đó, xem hiệu quả thế nào." Thực ra ngoài cá còn có thể nuôi tôm càng và cua.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Trong ruộng lúa còn có thể nuôi cá sao?" Anh chưa bao giờ nghe nói có cách làm như vậy.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Không chỉ có thể nuôi cá, mà còn có thể nuôi tôm càng và cua." "Tôm càng?

Cua?" Đây lại là cái gì? "Loại có vỏ màu đỏ, mang hai cái càng lớn là tôm càng.

Loại tròn tròn, tám chân hai càng là cua," Vương Cẩn Hòa miêu tả cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe xong liền biết là thứ gì, nhưng giọng điệu có vẻ hơi chê bai: "Toàn là vỏ, lại còn giương nanh múa vuốt, thứ này ăn có ngon thật không?" "Anh đúng là không biết hàng.

Tôm càng cay tê, tôm càng sốt tỏi, cua hấp, cua xào cay, bánh bao gạch cua... mùi vị đều rất ngon đấy," Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy đây chính là khoảng cách thế hệ.

Món mà họ cho là cực kỳ ngon, Tô Ngọc lại còn chê. "Đợi sau này có cơ hội em làm cho anh nếm thử thì sẽ biết.

Ngon thì thật sự rất ngon, nhưng có một số người không ăn được cua sẽ bị dị ứng," Vương Cẩn Hòa nhún vai nói. "Dị ứng?" "Toàn thân nổi mẩn đỏ.

Có người ăn gì cũng được, có người ăn phải một số loại thực phẩm nhất định sẽ bị dị ứng, ví dụ như hải sản, hoa quả, hoa cỏ, đây đều là nguồn gây dị ứng.

Thậm chí có người ăn trứng gà cũng sẽ bị dị ứng," Vương Cẩn Hòa giải thích.

Tô Ngọc đột nhiên nhớ đến một thuộc hạ của mình, anh ta ăn trứng gà là toàn thân nổi mẩn, không ăn thì không sao.

Sau vài lần như vậy, anh ta liền tránh xa trứng gà. "Nếu dị ứng trứng gà thì phải làm sao?" "Không ăn những thực phẩm liên quan đến trứng gà là được rồi," Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Chúng ta không phải đang nói chuyện lúa cá sao?

Sao lại nói đến chuyện dị ứng rồi," Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói.

Tô Ngọc cũng trở nên nghiêm túc, nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Em sẽ thêm linh tuyền thủy đã pha loãng vào ruộng lúa.

Nếu nuôi cá trong đó, sau khi lớn lên, vị cá có khác biệt không?" "Chắc là có.

Em định dùng hai mươi mẫu đất nhà mình để thử nghiệm trước, nếu thành công thì năm sau sẽ thử nghiệm ở các mảnh đất khác." Hiện tại lúa đã phát triển rất tốt, chính là lúc để thả cá giống vào. "Được, anh sẽ cho Nguyên Lâm bọn họ mua một ít cá giống về cho em.

Đến lúc đó thả hết vào.

Nhưng một mẫu đất thì nuôi bao nhiêu?" Một mẫu đất mà nuôi nhiều quá thì không hợp lý, ít quá thì lãng phí thời gian.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói: "Một mẫu khoảng bảy trăm con cá." Lúc cá còn nhỏ, bảy trăm con trông không nhiều, nhưng khi lớn lên thì không ít đâu.

Hai mươi mẫu đất tổng cộng là một vạn bốn nghìn con, lớn lên cũng được mấy vạn cân cá, ước chừng cũng bán được không ít tiền. "Nghe thì một mẫu không nhiều, nhưng hai mươi mẫu cộng lại cũng không ít," Tô Ngọc suy tư nói. "Đúng vậy, đến lúc đó mang cá ra Tứ Quý bán, chắc cũng được giá tốt." "Gửi đến kinh thành sẽ là giá trên trời." Nghe Vương Cẩn Hòa nói chuyện mang đi bán, Tô Ngọc tự nhiên nghĩ đến Tiền chưởng quỹ ở kinh thành.

Bên này có bất cứ thứ gì mới gửi qua, ông ta đều có thể biến nó thành giá cao ngất ngưởng, mà còn khiến người ta không nói được lời nào.

Không nói được thì thôi đi, lại còn tranh nhau mua.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt có chút kỳ quái: "Anh chắc chắn đã nghĩ đến Tiền chưởng quỹ rồi." Tô Ngọc cười ha hả, không nhịn được cười nhìn Vương Cẩn Hòa.

Anh quả thực đã nghĩ đến Tiền chưởng quỹ, nhưng không phải Tiểu Hòa cũng nghĩ đến rồi sao?

Chương 432

"Đợi lần sau trở về thì tăng lương cho ông ấy đi," Vương Cẩn Hòa nói.

Người ta tận tâm tận lực làm việc kiếm tiền cho họ, họ tự nhiên cũng phải đối xử tốt với người ta. "Em là bà chủ, em nói là được," Tô Ngọc cười tủm tỉm nói, ra vẻ ta đây không quản chuyện gì cả.

Cô lườm Tô Ngọc một cái, rốt cuộc đây là việc kinh doanh của ai chứ? "Cá giống anh sẽ cho người chuẩn bị, còn tôm càng em nói anh cũng sẽ cho người bắt một ít về, trước tiên nếm thử mùi vị, nếu thật sự ngon thì chúng ta sẽ nuôi một ít." "Được." Sau khi bàn bạc xong, Tô Ngọc liền cho Nguyên Lâm bọn họ đi kiếm cá giống.

Một lúc cần hơn một vạn con cá giống, Nguyên Lâm bọn họ cũng phải mất không ít thời gian mới tìm đủ.

Dư Thanh Phong nhìn Nguyên Lâm mang về nhiều cá to bằng ngón tay như vậy, kỳ quái hỏi: "Nguyên Lâm, ngươi bắt nhiều cá giống về làm gì?" Nhà họ không có ao cá, cũng không nuôi cá, mang về không sợ chúng chết sao? "Đây là phu nhân và thiếu gia bảo chúng tôi tìm, nói là muốn thả vào ruộng lúa nuôi cùng với lúa nước." Lúc đầu Nguyên Lâm cũng khá nghi ngờ, dù sao trong ruộng lúa làm sao có thể nuôi cá được?

Nhưng thiếu phu nhân đã làm quá nhiều chuyện mà mọi người đều cho là không thể, nuôi cá trong ruộng lúa đối với cô ấy có lẽ còn đơn giản hơn?

Với suy nghĩ như vậy, Nguyên Lâm bọn họ không chỉ tìm cá giống về, mà còn tìm được hai vại lớn tôm càng.

Thứ này thực sự khiến họ tốn không ít thời gian. "Con bé này, trong ruộng lúa sao mà nuôi cá được, không sợ cá làm hỏng hết lúa sao?" Dư Thanh Phong cảm thấy Vương Cẩn Hòa đang làm bừa.

Đặc biệt là khi Dư Thanh Phong nhìn thấy hai vại tôm càng lớn, khóe miệng ông giật giật, chỉ vào hai cái vại lớn: "Cái này lại dùng để làm gì?" "Nghe thiếu phu nhân nói là dùng để làm tôm càng cay tê và tôm càng sốt tỏi." Nghe tên thì có vẻ mùi vị không tệ, bọn họ liền bắt thêm một ít, như vậy bọn họ cũng có thể ăn được.

Dư Thanh Phong có chút bất đắc dĩ đi tìm Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc: "Tiểu Hòa, con bé này, nuôi cá gì trong ruộng lúa chứ?

Cũng không sợ cá làm hỏng lúa của con à?" "Cha, cha cứ yên tâm, con làm việc chắc chắn không sai đâu," Vương Cẩn Hòa đảm bảo. "Thế còn con tôm càng này là sao?

Tiểu Ngọc cũng không để con thiếu ăn, sao lại cho người bắt về ăn chứ?" Dư Thanh Phong nghiêm mặt hỏi.

Vương Cẩn Hòa sững người, dở khóc dở cười nói: "Cha, đợi con làm xong cha ăn rồi sẽ biết ạ." Vương Cẩn Hòa nói xong liền đi đến bên xe ngựa nhìn hai vại tôm hùm đất lớn ở đó.

Nhìn những con tôm trong vại, Vương Cẩn Hòa dường như thấy được vô số món tôm hùm đất cay tê và tôm hùm đất sốt tỏi.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt thèm thuồng của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được mà bật cười.

Anh đi đến bên cạnh cô, cùng cô nhìn những con tôm đang giương vuốt múa càng trong vại: "Chỉ nhìn thôi chứ có ăn được đâu." Vương Cẩn Hòa nhướng mày liếc Tô Ngọc một cái, rồi quay đầu nhìn Nguyên Bảo và những người khác: "Giúp tôi khiêng về." Sau khi đồ vật được khiêng về, Thu Ý, Thu Thiền và những người khác đều đứng bên cạnh nhìn: "Tiểu thư, cái này chúng ta phải làm thế nào ạ?"

"Đi lấy mấy cái bàn chải sạch lại đây, ta dạy các ngươi cách rửa, lát nữa làm xong mọi người cùng ăn." Vương Cẩn Hòa rất hào phóng nói.

Thu Ý vội vàng đi lấy bàn chải sạch, Vương Cẩn Hòa cầm lấy một cái, bắt một con tôm hùm đất rồi bắt đầu chà rửa.

Rửa xong mấy con, cô nhìn những người bên cạnh hỏi: "Học được chưa?" "Tiểu thư, cái càng của nó không kẹp người sao ạ?" Trông có vẻ rất lợi hại, kẹp vào tay chắc chắn sẽ rất đau. "Chắc chắn là kẹp người rồi, không thì cái càng mọc ra để cho đẹp à?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Thu Ý hỏi.

Thu Ý đứng bên cạnh cẩn thận nhìn những con tôm trong chậu, thử đưa tay ra bắt nhưng nhìn những cái càng đang giơ lên trong chậu thì lại không dám.

Thấy dáng vẻ rón rén của Thu Ý, Vương Cẩn Hòa đột nhiên bắt một con tôm to bằng bàn tay mình đưa đến trước mặt Thu Ý. "A!" Thu Ý bị dọa đến ngã ngồi xuống đất.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng nhát gan của cô bé thì cười không ngớt. "Thu Ý, gan của ngươi cũng nhỏ quá rồi đấy." Vương Cẩn Hòa chỉ vào Thu Ý cười đến không đứng thẳng lưng nổi.

Thu Thiền khóe miệng giật giật nhìn tiểu thư nhà mình bắt nạt em gái, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Vừa định nói gì đó thì đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Thu Ý: "Tiểu thư!" Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, nhìn vẻ mặt tức giận của Thu Ý, đột nhiên nghĩ không biết mình làm vậy có quá đáng không.

Đang định mở miệng thì cảm thấy trước mặt có bóng người lướt qua, một người đã chắn trước mặt cô.

Thu Ý còn muốn nói gì đó thì thấy Tô Ngọc sắc mặt không tốt đang trừng mắt nhìn mình, dáng vẻ đó như thể nếu cô dám nói thêm một câu nữa thì sẽ gặp xui xẻo.

Lời đến bên miệng Thu Ý lập tức nuốt ngược vào trong, sao cô lại quên mất bên cạnh phu nhân còn có một cô gia sủng vợ không có giới hạn chứ.

Không chọc nổi! "Cô gia, nô tỳ sai rồi." Thu Ý khô khốc nói lời xin lỗi.

Tô Ngọc híp mắt, quay đầu ném cái bàn chải trong tay Vương Cẩn Hòa vào chậu.

Ngay khi Thu Ý tưởng mình đã thoát nạn thì nghe thấy Tô Ngọc lạnh lùng nói: "Hai chậu tôm này ngươi phụ trách rửa sạch, không được để bất kỳ ai giúp đỡ.

Tiểu Hòa, chúng ta ra vườn rau xem có rau gì ăn được rồi." Lời đến bên miệng cuối cùng cũng không nói ra được, Vương Cẩn Hòa đã bị Tô Ngọc kéo đi.

Sắp ra đến cửa, Vương Cẩn Hòa mới bất đắc dĩ nói: "Ngày nào anh cũng ra xem rồi, còn cần em đi xem cùng sao?" "Cần." "Tô Ngọc, anh đừng có lúc nào cũng bắt nạt Thu Ý và mọi người." Vương Cẩn Hòa đưa tay day trán, vẻ mặt bất lực nói. "Không phải bắt nạt, là dạy dỗ." Tô Ngọc nhíu mày, cái gì gọi là bắt nạt Thu Ý?

Là do bản thân Thu Ý không biết lớn nhỏ, còn dám lớn tiếng với chủ tử của mình, không cho cô ta một bài học thì thật có lỗi với bản thân.

Vương Cẩn Hòa còn định nói gì đó thì nghe Tô Ngọc mở miệng: "Em mà còn cầu xin cho nó, anh sẽ tiếp tục phạt nó." Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa lập tức làm động tác ngậm miệng lại, cô tin

Tô Ngọc nói được làm được.

Anh đã nói phạt thì chắc chắn sẽ phạt.

Thu Ý nghe cuộc đối thoại của hai người mà muốn khóc không ra nước mắt, rốt cuộc cô đã chọc ai ghẹo ai chứ?

Lại bị đối xử như vậy. "Chị..." Thu Thiền đưa tay chọc vào đầu em gái, bực bội nói: "Em có phải không biết cô gia thương tiểu thư đến mức nào đâu, em còn dám lớn tiếng với tiểu thư trước mặt cô gia, người không phạt em thì phạt ai?" Thu Ý cúi đầu, chán nản nhìn chị gái, uất ức nói: "Chị, nhiều như vậy..." "Thiếu gia không cho người khác giúp em, nếu bọn chị giúp em thì thiếu gia chắc chắn chuyện gì cũng làm ra được." Thu Thiền không hề dọa Thu Ý, loại chuyện này ở những nơi Vương Cẩn Hòa không thấy, Tô Ngọc làm vô cùng thuận tay.

Thu Ý thở dài một hơi nặng nề, quả nhiên không dám nhờ ai giúp, chỉ có thể một mình rửa sạch đám tôm hùm đất đang giương nanh múa vuốt kia.

Thế nhưng Nguyên Bảo thấy cô bị kẹp tay mấy lần, không nỡ để cô một mình rửa hết hai chậu lớn nên đã tự mình qua giúp cô.

Thu Ý thấy có người đến giúp thì sững sờ một lúc, khi thấy đó là Nguyên Bảo thì có chút bất ngờ. "Cô gia sẽ tức giận đó." Thu Ý ngây ngô nói. "Sẽ không đâu." Nếu là người khác thì Tô Ngọc chắc chắn sẽ tức giận, nhưng nếu người này là cậu thì Tô Ngọc sẽ không nổi giận.

Khi Tô Ngọc biết Nguyên Bảo đến giúp, quả nhiên không tức giận, chỉ là có chút không vui. "Anh có biểu cảm gì vậy?" Nhìn vẻ mặt không vui của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cảm thấy thú vị. "Nguyên Bảo sắp bị người ta cướp đi rồi." Tô Ngọc bất mãn lẩm bẩm.

Vương Cẩn Hòa sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ý anh là Thu

Ý?" "Sự quan tâm của Nguyên Bảo đối với Thu Ý đã vượt qua người khác rồi, ngoài gia đình ba người chúng ta, ngay cả ông nội và ông ngoại cậu ấy cũng không chú ý nhiều đến vậy." Rất nhiều chuyện đều là anh phân phó Nguyên Bảo mới đi làm, còn chủ động giúp đỡ như thế này là lần đầu tiên, đặc biệt là giúp một cô nương.

Chương 433

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ không vui của Tô Ngọc, không nhịn được cười trêu chọc: "Anh ghen đấy à?" "Không có, chỉ là không vui thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cái này có gì khác nhau sao? "Như vậy cũng tốt mà, nếu hai người có thể đến với nhau, Nguyên Bảo cũng sẽ rất hạnh phúc." Hai chị em Thu Ý trên người mang mối thù sâu như biển máu, đừng nhìn bây giờ ngày nào cũng vô lo vô nghĩ, thực ra hai người họ âm thầm nỗ lực trưởng thành, mong có một ngày báo thù cho gia đình. "Nếu có người để ý, Thu Ý sẽ không chỉ nghĩ đến việc báo thù nữa." Tính cách của Thu Ý trông có vẻ vô tư nhưng tâm tư của cô bé còn nặng hơn cả Thu Thiền, trong đầu cô bé lúc nào cũng là báo thù cho gia đình.

Về điểm này Vương Cẩn Hòa không cảm thấy có gì sai, kẻ thù đã giết người thân của cô, cô báo thù là điều nên làm, nhưng cô không hy vọng sau khi báo thù xong Thu Ý sẽ không còn lại gì cả.

Nếu có thể ở bên Nguyên Bảo thì đây là một chuyện tốt.

Tô Ngọc tuy vẫn có chút không vui, nhưng suy nghĩ cũng tương tự Vương Cẩn Hòa.

Nguyên Bảo vẫn luôn theo anh, dường như cũng không có hứng thú gì với việc lấy vợ, bây giờ cuối cùng cũng có một cô nương mình thích cũng không tệ.

Nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến điều gì đó rồi hỏi: "Có phải anh đã sớm phát hiện ra rồi không?" "Cũng không lâu lắm." Cũng chỉ mới phát hiện ra trong khoảng thời gian này thôi.

Lúc rảnh rỗi Nguyên Bảo sẽ đi theo Thu Ý, cũng không giúp gì, chỉ đi theo thôi.

Lúc đầu anh còn tưởng là ảo giác của mình, sau này dần dần phát hiện Nguyên Bảo thật sự có tình ý với Thu Ý.

Đối với chuyện này anh rất vui mừng thấy nó thành công, chỉ là không biết trong lòng Thu Ý nghĩ thế nào. "Chuyện này tạm thời đừng nói rõ ra, xem sau này hai người họ thế nào đã." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Anh cũng nghĩ vậy, cứ để bọn họ tự nhiên đi." Quan trọng nhất là Tô Ngọc lo lắng nếu lúc này nói ra, trong lòng Thu Ý chỉ toàn là báo thù sẽ làm Nguyên Bảo bị tổn thương, mà đây không phải là điều anh muốn thấy.

Hai người ở bên ngoài một lúc rồi mới quay về, lúc về thì tôm hùm đất đã được rửa sạch sẽ.

Thu Ý thấy hai người trở về thì không khỏi có chút chột dạ, cô gia đã nói không được để người khác giúp đỡ.

Bây giờ Nguyên Bảo đã giúp cô rửa sạch hết tôm, cô gia biết được sẽ không phạt cô chứ?

Biết rõ Thu Ý lo lắng sợ hãi, Tô Ngọc vẫn trừng mắt nhìn cô với ánh mắt sắc bén.

Nguyên Bảo lặng lẽ chắn trước mặt Thu Ý, nhìn Tô Ngọc, hai người im lặng đối mặt.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, không để ý đến họ, bảo Thu Ý và Thu Thiền giúp khiêng tôm hùm đất vào bếp.

Lúc Thu Ý đi còn quay đầu nhìn Nguyên Bảo một cái, trong mắt mang theo lo lắng, cô gia thật sự sẽ không tức giận chứ?

Nhìn sắc mặt của cô gia có vẻ rất khó coi. "Đừng bắt nạt cậu ấy."

Tô Ngọc bị nghẹn họng, cái gì gọi là bắt nạt cậu ấy?

Anh còn chưa làm gì cả.

Anh bực bội liếc Nguyên Bảo một cái, bất mãn nói: "Còn chưa thế nào đã che chở như vậy, nếu thật sự có quan hệ gì thì còn có địa vị của tôi nữa không?" Đáy mắt Nguyên Bảo mang theo ý cười, lần đầu tiên cảm thấy Tô Ngọc giống như một đứa trẻ, lời này cũng có thể nói ra được.

Tô Ngọc dường như cũng cảm thấy lời mình nói không đúng, sắc mặt khó coi vô cùng. "Chuyện của nhà họ Thường giao cho cậu đấy." Nguyên Bảo đang suy nghĩ nên giải thích với Tô Ngọc thế nào thì ai ngờ Tô Ngọc đột nhiên nói một câu như vậy.

Cậu có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia?" "Người ta bây giờ trong lòng chỉ nghĩ đến báo thù thôi." Tô Ngọc tức chết đi được, kết quả còn phải đến giải thích cho Nguyên Bảo, tâm trạng lại càng không vui.

Nghe lời của Tô Ngọc, Nguyên Bảo cười lên: "Cảm ơn thiếu gia." Tô Ngọc liếc Nguyên Bảo một cái, trong mắt đầy vẻ khinh bỉ, lười nói chuyện với cậu.

Vương Cẩn Hòa vào bếp liền bắt đầu chuẩn bị dược liệu.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi mới bắt đầu nấu.

Món đầu tiên là tôm hùm đất cay tê.

Còn chưa nấu xong, những người ngửi thấy mùi đã kéo đến.

Vương Cẩn Hòa múc tôm hùm đất ra, vừa định cho người đi gọi Dư Thanh Phong và những người khác thì ai ngờ mọi người đã đến cả rồi.

Sau khi dạy họ cách ăn, Vương Cẩn Hòa vào bếp tiếp tục làm món tôm hùm đất sốt tỏi và tôm hùm đất ngũ vị.

Khi cô làm xong đi ra thì phát hiện trên bàn chỉ còn một đống vỏ tôm, món tôm hùm đất cay tê đã hết sạch.

Vương Cẩn Hòa mặt đầy vẻ cạn lời nhìn cái chậu trống không, món tôm hùm đất cay tê cô thích nhất đã hết rồi.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa không vui, Tô Ngọc lấy ra một cái đĩa, bên trong chứa đầy thịt tôm đã bóc vỏ. "Ăn đi." Anh biết cô luôn mong nhớ món tôm hùm đất, vừa nãy lúc mọi người tranh nhau ăn, anh đã bóc cho Vương Cẩn Hòa một đĩa rồi mới tự mình ăn.

Phải nói hương vị này quả thực không tệ, nếu đặt ở tửu lâu chắc chắn lại là một món tuyệt phẩm.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lập tức sáng lên, vô cùng vui vẻ nói: "Vẫn là anh đối với em tốt nhất." "Mẹ ơi, cái này cay quá." Tiểu Bảo và Tiểu Trí cay đến mức miệng đỏ bừng.

Nhưng món này thật sự rất ngon, hai đứa cũng không nỡ không ăn. "Đây là vị ngũ vị, không cay lắm, các con có thể ăn." Trường Lạc vui vẻ cầm con tôm tự mình bóc vỏ, tuy có chút tốn sức nhưng vẫn có thể tự mình ăn được. "Ngon quá, thím nấu ăn là ngon nhất." Trường Lạc đã quen với cuộc sống ở đây, tuy nửa tháng sẽ viết thư về một lần nhưng vẫn rất nhớ cha mẹ.

Hoằng Nghị nhìn chằm chằm vào những con tôm hùm đất với vẻ mặt thèm thuồng, trông rất muốn ăn.

Vương Cẩn Hòa bưng ra một bát cháo đuôi tôm, đuôi tôm được băm nhỏ nấu cùng gạo, ngửi mùi vị cũng rất thơm. "Món kia con không ăn được, nhưng có thể ăn cái này." "Cảm ơn ạ." Hoằng Nghị ngoan ngoãn cảm ơn, cầm thìa tự mình ăn.

Vương Cẩn Hòa đối xử với Hoằng Nghị rất tốt, thường xuyên làm đồ ăn dặm cho cậu bé và con trai nhỏ của Cố Cửu Ninh, nhưng những món cô nói không ăn được, hai đứa trẻ đều ngoan ngoãn không ăn.

May mà ngoài đồ ăn dặm, Vương Cẩn Hòa còn làm cho chúng rất nhiều món ăn vặt ngon khác. "Hoằng Nghị thật ngoan." Nhìn Hoằng Nghị, Vương Cẩn Hòa không khỏi cảm thán.

So với tiểu ma đầu nhà cô thì dễ chăm hơn không biết bao nhiêu. "Đúng là rất ngoan." Lúc ngoan thì thật sự rất ngoan, lúc bướng bỉnh cũng rất bướng bỉnh.

Ví dụ như nhất định phải ngủ cùng Tiểu Bảo và Tiểu Trí, ví dụ như lúc Tô Ngọc dạy ba đứa trẻ võ công và bài vở thì cậu bé nhất định phải ở bên cạnh xem.

Chỉ cần không cho cậu bé ở bên, cậu bé liền khóc, khóc đến kinh thiên động địa.

Nhìn nhiều, Hoằng Nghị thỉnh thoảng cũng sẽ lẩm nhẩm theo vài câu nội dung mà Tiểu Bảo và các bạn học, khiến Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây, Hoằng Nghị đi còn chưa vững đã thử luyện võ.

Lần đầu tiên Tô Ngọc nói với cô, cô còn tưởng Tô Ngọc lừa mình, sau khi tận mắt chứng kiến một lần cô mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 434

Phải nói tuy người còn nhỏ, không kiên trì được bao lâu nhưng cũng ra dáng ra hình.

Tô Ngọc thấy cậu bé học chăm chỉ như vậy cũng nhắm một mắt mở một mắt giả vờ không thấy.

Ngược lại, sự tham gia của cậu bé đã kích thích ba đứa trẻ kia khiến chúng đều chăm chỉ hơn rất nhiều.

Đối với Tô Ngọc mà nói, đây là điều anh vui mừng thấy được.

Món tôm hùm đất cay tê rất ngon, vị tỏi và ngũ vị cũng không tệ, khiến Dư Thanh Phong trước đó còn mặt mày chê bai cũng phải tự vả vào miệng, ông ta ăn nhiều nhất.

May mà Nguyên Lâm và họ mang đến nhiều, ngoài phần của cả nhà ăn, Vương Cẩn Hòa còn để lại cho họ không ít, lúc họ ăn thì Nguyên Bảo và những người khác cũng đi ăn phần của mình.

Hơn một trăm cân tôm hùm đất đã bị họ quét sạch.

Nhìn đống vỏ tôm trên bàn, đáy mắt Dư Thanh Phong mang theo ý cười: "Thứ này trông đáng sợ, lại toàn thân là vỏ, không ngờ hương vị lại ngon đến thế." "Tiểu Hòa, cô nói trong ruộng lúa cũng có thể nuôi, sẽ không đào hang đi mất chứ?" Dư Thanh Phong kỳ quái hỏi. "Đến lúc đó gia cố xung quanh ruộng nước là được rồi, còn tôm giống thì khá khó kiếm." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Phu nhân, tôi đi tìm." Nguyên Lâm ăn xong qua đây vừa hay nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói vậy, liền vội vàng xung phong.

Hương vị của con tôm này thật sự không tệ, hắn quá thích rồi, nếu tự mình nuôi thì vị thịt chắc chắn sẽ còn ngon hơn, đến lúc đó ăn sẽ càng thoải mái.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Lâm vừa nhảy ra, ánh mắt chuyển sang Tô Ngọc, người của anh lại cũng là một kẻ ham ăn à?

Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy người của mình có chút mất mặt. "Thật mất mặt." "Có gì đâu, ai cũng thích ăn ngon mà, sau này nếu kiếm được hải sản tôi sẽ làm cho mọi người một bữa tiệc hải sản lớn." Nguyên Lâm càng thêm phấn khích: "Phu nhân, hải sản là gì ạ?" "Là thứ chỉ có ở vùng ven biển, là thực phẩm được đánh bắt từ biển sâu, còn có những thứ bị sóng triều cuốn lên bờ sau khi thủy triều lên." "Thuộc hạ có quen biết vài người ở đó, thuộc hạ đi liên hệ hỏi xem họ có không, gửi cho chúng ta một ít." "Vậy thì tốt quá, nếu có cơ hội chúng ta cũng đến đó xem sao." Tô Ngọc không ngờ Vương Cẩn Hòa lại có hứng thú với chuyện ở vùng ven biển. "Sao em lại nghĩ đến việc đi những nơi đó?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi. "Em rất hứng thú với những thứ ở những nơi đó, ở đó có rất nhiều thứ mà chỗ chúng ta không có.

Huyền quốc có nơi nào gần biển không?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Có thì chắc chắn là có, nhưng ở đó vẫn luôn không được yên bình." Tô Ngọc nhíu mày, trầm giọng nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, đột nhiên nghĩ đến những tên giặc cỏ được nói đến trong tiểu thuyết. "Hoàng huynh không quản lý ở đó sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi. "Quản thì chắc chắn phải quản, chỉ là thế lực ở đó phân bố quá phức tạp, cho dù là người của hoàng huynh cũng chưa chắc đã dẹp được bọn họ, hơn nữa giặc cỏ ở đó đa số đều là dân thường." Hoàng huynh chắc chắn muốn để dân chúng ở đó sống cuộc sống tốt đẹp, chỉ là chuyện ở đó vẫn luôn rất phức tạp, không dễ ra tay. "Vậy sau này chúng ta đến đó, anh còn có thể giúp hoàng huynh giải quyết một mối họa lớn trong lòng nữa." Vương Cẩn Hòa như có điều suy nghĩ nói.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, nhìn Vương Cẩn Hòa trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Giặc cỏ đâu có dễ giải quyết như vậy?

Nếu thật sự đơn giản như lời Tiểu Hòa nói, hoàng huynh sao lại lo lắng đến thế? "Tô Ngọc, nguyên nhân họ làm giặc cướp chẳng qua là vì không còn cách nào sống qua ngày thôi.

Nếu chúng ta để họ có thể kiếm tiền một cách đơn giản, có thể sống cuộc sống tốt đẹp thì sao?

Có cơ hội như vậy, ai còn muốn đi làm giặc cướp?" Rất nhiều người làm vậy cũng là vì bất đắc dĩ, nếu triều đình giúp đỡ, để họ có thể giải quyết vấn đề cơm ăn áo mặc, vậy thì chuyện này có phải là đã được giải quyết rồi không?

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, họ từng chỉ nghĩ đến việc làm thế nào để tiêu diệt giặc cỏ, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng những tên giặc cỏ này thực ra cũng là dân chúng của Huyền quốc, còn về lý do tại sao họ lại đi đến bước đường này hôm nay, chắc chắn cũng có nguyên nhân. "Vậy chúng ta đúng là nên đến đó xem sao, nhưng năm nay có lẽ không có cơ hội rồi." Năm nay trọng tâm của Vương Cẩn Hòa đều đặt ở ruộng lúa, chắc chắn sẽ không đi những nơi này.

Để anh một mình đi thì anh cũng không có hứng thú gì. "Hay là anh cứ cho người chú ý đến chuyện ở đó trước, điều tra rõ ràng mọi việc cần điều tra, đến lúc chúng ta đến đó cũng không đến nỗi hai mắt bôi đen, cái gì cũng không biết." Vương Cẩn Hòa cũng biết năm nay họ không thể đi được, bèn đưa ra một ý kiến cho Tô Ngọc. "Được." Trong khi Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đang bàn bạc cách giúp đỡ dân chúng vùng ven biển, Cố Ngạn Kỳ đã phi ngựa trở về Cố gia.

Khi về đến Cố gia, anh phát hiện không khí trong nhà vô cùng kỳ quái.

Đối với điều này, Cố Ngạn Kỳ không hỏi nhiều, mà đi tìm Cố Hề Nhược.

Khi nhìn thấy Cố Hề Nhược, Cố Ngạn Kỳ đột nhiên nghĩ đến Vương Cẩn Hòa, anh dường như có chút hiểu ra tại sao Vương Cẩn Hòa lại cho anh cảm giác quen thuộc đến vậy.

Hóa ra là vì trên người Vương Cẩn Hòa có vài điểm hơi giống Cố Thăng.

Mà Cố Hề Nhược lại hoàn toàn không giống người trong nhà.

Không chỉ là với vợ chồng Cố Thăng, mà với những người khác trong Cố gia cũng không giống.

Suy nghĩ này khiến sắc mặt Cố Ngạn Kỳ trở nên khó coi.

Cố Hề Nhược nhìn thấy Cố Ngạn Kỳ thì kinh ngạc nhưng cũng có chút nghi hoặc.

Sao Cố Ngạn Kỳ lại đột nhiên trở về vào lúc này?

Cố gia đã xảy ra chuyện gì khiến Cố Ngạn Kỳ phải bỏ dở công việc của mình mà vội vàng trở về?

Hơn nữa, ánh mắt anh nhìn mình có chút kỳ lạ.

Dường như cái gì cũng biết, lại dường như cái gì cũng không biết.

Ánh mắt đó khiến Cố Hề Nhược theo bản năng nhíu mày, trong lòng có chút đề phòng Cố Ngạn Kỳ.

Phất tay cho những người bên cạnh lui xuống, Cố Hề Nhược mặt mày tươi cười, vẻ mặt tò mò nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Anh trai, anh về khi nào vậy?" Dáng vẻ đó hệt như một cô em gái ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nghe Cố Hề Nhược gọi mình là anh trai, Cố Ngạn Kỳ luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Tiếng "anh trai" này của Cố Hề Nhược nghe có vẻ quá giả tạo.

Bất kể Cố Ngạn Kỳ nghĩ gì, Cố Hề Nhược đều không biết, cô chỉ biết Cố Ngạn Kỳ không thèm để ý đến mình, lại còn dùng ánh mắt rất kỳ lạ nhìn cô.

Đưa tay sờ lên mặt mình, Cố Hề Nhược kỳ quái hỏi: "Anh trai, sao anh lại nhìn em như vậy?" Mặc dù trong lòng đã vô cùng lo lắng, Cố Hề Nhược vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, không để mình mất mặt trước Cố Ngạn Kỳ.

Để có được mọi thứ của Cố gia, người đàn ông trước mặt này chính là hòn đá ngáng đường lớn nhất của cô. "Không có gì, chỉ là biết được một vài chuyện nên muốn qua đây hỏi em." Cố Ngạn Kỳ bình tĩnh nói.

Khác với lúc ở trước mặt Vương Cẩn Hòa, trước mặt Cố Hề Nhược, anh không nghi ngờ gì là một người lạnh lùng.

Cố Hề Nhược trong lòng bất ngờ, nhưng trên mặt không hề biểu lộ. "Lại có chuyện khiến anh cả phải đến hỏi em, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Cố Hề Nhược vẻ mặt tò mò hỏi.

Chương 435

Cố Ngạn Kỳ nhìn dáng vẻ hiện tại của Cố Hề Nhược, mày nhíu chặt, nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Cố Hề Nhược như vậy trông giống một đứa trẻ không biết gì cả, nhưng cô ta thật sự không biết gì sao?

Đối với điều này, Cố Ngạn Kỳ mang theo sự hoài nghi. "Anh cả sao vậy?" Rốt cuộc Cố Ngạn Kỳ bị làm sao vậy, nói có chuyện tìm cô, kết quả lúc hỏi thì lại không nói gì, ngược lại còn nhíu mày nhìn cô, như thể đang nhìn xuyên qua cô để xem cái gì đó.

Cố Ngạn Kỳ thu hồi ánh mắt, ngồi xuống đối diện Cố Hề Nhược: "Trước đây nghe nói sức khỏe của em có chút vấn đề, bây giờ thế nào rồi?" Cố Hề Nhược thấy Cố Ngạn Kỳ hỏi chuyện này thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, nếu hỏi chuyện này thì không sao rồi. "Em bây giờ đã không sao rồi." Cố Hề Nhược dịu dàng cười. "Vậy sao?

Trước đây không phải nói cần máu đầu tim của một người mới chữa khỏi được sao?

Em tìm được người rồi à?" Cố Ngạn Kỳ kinh ngạc nhìn Cố Hề Nhược hỏi.

Ánh mắt Cố Hề Nhược khẽ lóe lên một cái, sau đó vẻ mặt khổ não nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Người thì trước đó đã tìm được rồi, chỉ là đáng tiếc đối phương rõ ràng đã đồng ý cứu em, cuối cùng lại đổi ý." Nhìn dáng vẻ khổ não của Cố Hề Nhược, Cố Ngạn Kỳ nhất thời không biết nên nói gì cho phải, đây chính là em gái của anh. "Những gì em nói đều là thật chứ?" Cố Ngạn Kỳ trông có vẻ như đã tin, nhưng lại vẫn mang theo một chút hoài nghi, xem ra cô phải làm cho Cố Ngạn Kỳ hoàn toàn tin tưởng mới được. "Tất nhiên là thật rồi, rõ ràng đã đồng ý, nhà chúng ta cũng đã đưa tiền..." Cố Hề Nhược nhíu mày, vẻ mặt buồn bã nói.

Nếu không phải Cố Ngạn Kỳ đã biết chuyện gì xảy ra, anh thật sự sẽ bị Cố Hề Nhược lừa. "Vậy sao?

Nhưng sao ta nghe nói lại không giống lắm?" Cố Ngạn Kỳ nói với giọng đầy ẩn ý.

Mặt Cố Hề Nhược đỏ bừng, vẻ mặt tức giận nói: "Rốt cuộc là ai đã nói bậy bạ trước mặt anh trai, khiến anh vừa về đã không được yên ổn." Cố Ngạn Kỳ trong lòng cười lạnh, nếu không biết chuyện gì xảy ra, anh đã bị dáng vẻ này của Cố Hề Nhược dọa cho khiếp vía. "Được rồi, ta cũng không nói gì, em không cần phải kích động như vậy." Cố Ngạn Kỳ nói một câu hai nghĩa.

Cố Hề Nhược vẻ mặt tủi thân nhìn Cố Ngạn Kỳ, có chút thất vọng nói: "Anh trai không tin em sao?" "Cũng không phải, chỉ là nghe nói người mà các người tìm, hiện tại là người của Huyền quốc, còn là một Vương phi, lúc các người tìm đến người ta thì đối phương đã là vợ của Tô Ngọc.

Tô Ngọc cũng không phải là người thiếu tiền, sao lại đồng ý dùng máu đầu tim cứu em?" Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Hề Nhược, anh muốn xem xem tiếp theo Cố Hề Nhược sẽ nói thế nào.

Sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức trở nên có chút khó coi, cô nhìn Cố Ngạn Kỳ, người này hôm nay đến đây để gây sự với mình sao? "Anh cả, lời này là có ý gì?" Giọng Cố Hề Nhược lạnh đi vài phần, ánh mắt nhìn Cố Ngạn Kỳ cũng không còn như lúc nãy.

Cố Ngạn Kỳ nhìn dáng vẻ này của Cố Hề Nhược, vừa bất mãn vừa có chút thất vọng: "Sao vậy?

Bây giờ ngay cả giả vờ cũng không muốn nữa à?" "Anh cả đã xác định em là người làm những chuyện này, vậy em còn có gì để nói nữa?" Cố Hề Nhược cúi mắt, dùng kế lấy lùi làm tiến.

Trong lòng lại không ngừng suy nghĩ, Cố Ngạn Kỳ rốt cuộc làm sao biết được chuyện này?

Anh ta có biết gì không?

Nếu không biết gì, sao Cố Ngạn Kỳ lại vừa về đã chạy đến tìm cô gây phiền phức.

Cố Ngạn Kỳ trước đây tuy không nói là thích mình, nhưng cũng sẽ không như thế này.

Cố Ngạn Kỳ đánh giá Cố Hề Nhược, từ lúc nào mà cô em gái ngày xưa đã biến thành một người tâm tư sâu nặng như vậy. "Tại sao lại đối phó với Vương Cẩn Hòa?" Cố Ngạn Kỳ cũng không vòng vo tam quốc, nhìn Cố Hề Nhược hỏi thẳng.

Cố Hề Nhược sẽ thừa nhận cô ta đối phó với Vương Cẩn Hòa sao?

Đương nhiên là không, cô ta nhìn Cố Ngạn Kỳ thất vọng nói: "Hóa ra trong lòng anh cả, em chính là người như vậy." "Cố Hề Nhược, em bây giờ không cần phải nói với ta những lời này, em chỉ cần trả lời câu hỏi của ta là đủ rồi." Cố Ngạn Kỳ hoàn toàn không ăn bộ này. "Cố Ngạn Kỳ, ngươi làm gì vậy?

Vừa về đã chạy đến bắt nạt em gái ngươi?" Cố Thăng nghe nói con trai vừa về đã chạy đi tìm con gái, có chút lo lắng hai anh em tranh cãi nên định qua xem.

Ai ngờ vừa đến đã thấy Cố Ngạn Kỳ hùng hổ nhìn Cố Hề Nhược.

Dáng vẻ đó trông rất hung dữ.

Thấy Cố Thăng đến, Cố Ngạn Kỳ không hề bất ngờ.

Nhưng cũng tốt, anh cũng có chuyện muốn hỏi Cố Thăng. "Cha, người đến đúng lúc lắm, con có chuyện muốn hỏi người." Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Thăng nói thẳng.

Ánh mắt Cố Hề Nhược khẽ lóe lên, nhìn Cố Ngạn Kỳ luôn cảm thấy lần này anh trở về sẽ mang đến cho mình phiền phức lớn. "Anh trai, có chuyện gì muốn hỏi cha vậy?

Em có thể nghe không?" Cố Hề Nhược vẻ mặt tò mò hỏi.

Cô phải dùng tốc độ nhanh nhất để làm rõ mục đích Cố Ngạn Kỳ trở về rốt cuộc là gì. "Đương nhiên, dù sao chuyện này cũng có liên quan đến em." Cố Ngạn Kỳ thờ ơ nói.

Một câu nói khiến tim Cố Hề Nhược đập thót một cái, cô nhíu mày nói: "Anh cả, em mới là em gái của anh, tại sao anh lại giúp Vương Cẩn Hòa?" Cố Thăng vừa nghe hai anh em tranh cãi lại liên quan đến Vương Cẩn Hòa, lập tức nhíu mày: "Ngạn Kỳ, con làm sao vậy?

Vì một người ngoài mà chạy về chất vấn em gái con." Liếc nhìn vẻ mặt bất mãn của Cố Thăng, Cố Ngạn Kỳ dường như đã hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa không muốn qua lại với anh. "Cha, con muốn biết tại sao mọi người lại muốn máu đầu tim của Vương Cẩn Hòa." Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Thăng lạnh lùng hỏi.

Cố Thăng nhíu mày, sao nó lại biết chuyện này.

Nhưng ông cũng không cho rằng mình đã làm sai điều gì. "Em gái con bệnh nặng, cần máu đầu tim của cô ta để cứu mạng, ta làm vậy chẳng lẽ sai sao?" Ông cứu con gái của mình thì có gì sai?

Cố Ngạn Kỳ bị dáng vẻ đương nhiên của Cố Thăng làm cho tức đến bật cười. "Sớm muộn gì có một ngày người sẽ hối hận." Cố Ngạn Kỳ thất vọng nhìn Cố Thăng, anh đột nhiên không muốn biết Vương Cẩn Hòa là ai nữa.

Một gia đình như vậy, nếu Vương Cẩn Hòa thật sự như anh nghĩ, vậy thì cô ấy trở về chưa chắc đã là chuyện tốt. "Ngạn Kỳ, con nói cái gì vậy?" Em gái nó bị bệnh, nó đi lo lắng cho một người không liên quan làm gì?

Hơn nữa cuối cùng cô ta cũng đâu có bị sao? "Cuối cùng nhà chúng ta cũng không làm gì cả, con cũng không cần ở đây nói năng kỳ quặc, có ý gì chứ?" Cố Thăng vẻ mặt bất mãn nói.

Cố Ngạn Kỳ bật cười ha hả: "Rốt cuộc là mọi người không làm gì, hay là vì thân phận của Vương Cẩn Hòa khiến mọi người không dám làm gì?" "Tội danh mưu sát hoàng thân quốc thích các người gánh không nổi đâu." Cố Ngạn Kỳ nhìn hai cha con Cố Thăng âm u nói.

Chương 436

Bị nói trúng tim đen, Cố Thăng có chút tức giận nói: "Cố Ngạn Kỳ, con ngậm miệng cho ta, con có thời gian đi lo chuyện của người khác, không bằng nghĩ cách làm sao để phát triển Cố gia, chứ không phải đi nghĩ những chuyện này." Cố Ngạn Kỳ là người thừa kế của Cố gia, cũng là một người rất có năng lực, người trong gia tộc đều thừa nhận anh là gia chủ tương lai của Cố gia.

Chỉ là bây giờ nghe những lời này của Cố Ngạn Kỳ khiến trong lòng ông ít nhiều vẫn có chút bất mãn.

Cố Ngạn Kỳ nhìn sâu vào Cố Thăng một cái, đột nhiên cười lên. "Một gia tộc như vậy đúng là không xứng." Nói xong liếc Cố Hề Nhược một cái, ánh mắt đó vô cùng lạnh lùng, ngay cả chút ấm áp cuối cùng cũng không còn, như thể Cố Hề Nhược đối với anh chỉ là một người xa lạ.

Còn Cố Hề Nhược sau khi nghe lời của Cố Thăng, sắc mặt cũng rất khó coi.

Còn nói gì mà mình là con gái ông yêu thương nhất, so với con trai của mình thì con gái có là gì?

Tất cả mọi thứ của gia tộc này không phải vẫn do anh ta kế thừa sao, còn mình, cô con gái được sủng ái này lại chẳng được gì cả. "Anh cả, anh nhìn em như vậy làm gì?

Còn nữa, Cố gia tốt như vậy, anh dựa vào đâu mà nói Cố gia không xứng?" Cố Hề Nhược tức đến đỏ bừng mặt, dường như rất bất mãn với lời Cố Ngạn Kỳ nói.

Cố Thăng nhíu mày, đối với thái độ của Cố Ngạn Kỳ cũng có chút không vui.

Nhìn dáng vẻ không vui của Cố Thăng, Cố Ngạn Kỳ cười lên, ánh mắt nhìn ông đầy vẻ châm biếm. "Cha uổng cho một đời anh danh, cuối cùng lại bị một cô gái nhỏ xoay vòng vòng." Cố Ngạn Kỳ thất vọng lắc đầu nói. "Được rồi, đây là em gái con, con đừng vừa về đã đối xử với em gái con như vậy." Cố Thăng nhíu mày, thiếu kiên nhẫn nói.

Còn Cố Ngạn Kỳ lại bật cười ha hả: "Một cô em gái lòng dạ rắn rết như vậy ta không dám nhận đâu, nhân tiện nhắc nhở người một câu, sau này có một ngày đừng để bị chính cô con gái mình yêu thương cắn lại một miếng, đến lúc đó mới là mất mặt lắm đấy." Lúc Cố Ngạn Kỳ nói những lời này, Cố Hề Nhược cũng ở đó, nghe Cố Ngạn Kỳ nói vậy, Cố Hề Nhược lại cảm thấy chột dạ, thậm chí cảm thấy tất cả những gì mình làm đều không thể che giấu trước mặt Cố Ngạn Kỳ. "Cố Ngạn Kỳ, con nói cái gì vậy?

Nhược Nhược là em gái con, cái gì mà lòng dạ rắn rết?

Lần này con về sao lại trở nên âm dương quái khí như vậy?" Cố Thăng nhíu mày, vẻ mặt không vui hỏi.

Đứa trẻ này ở ngoài đã nhiễm phải thói hư tật xấu gì vậy?

Cố Ngạn Kỳ cười không thành tiếng, đứng dậy chuẩn bị rời đi, lúc quay đi còn ngoảnh đầu nhìn Cố Hề Nhược đang có phần bối rối bất an: "Giấu cho kỹ cái đuôi cáo của mình đi, đừng để tôi tóm được thóp nhé, em gái ngoan của tôi." Cố Ngạn Kỳ nói xong liền bỏ đi, thái độ này khiến sắc mặt Cố gia chủ càng thêm khó coi. "Đây là thái độ gì vậy?" Lúc này, Cố Hề Nhược đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội để đóng vai một đứa con gái ngoan ngoãn.

Cô ta đi đến bên cạnh Cố Thăng, đưa tay kéo lấy cánh tay ông, vẻ mặt thất vọng nói: "Cha, không phải lỗi của anh trai đâu, đều do sức khỏe của con không tốt." Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược đang tự trách và thất vọng, đưa tay xoa đầu cô ta, trong mắt ánh lên nụ cười hiền từ: "Con lại suy nghĩ linh tinh gì vậy?

Đây đâu phải lỗi của con, con xin lỗi làm gì?" "Nhưng mà anh trai..." "Không cần quan tâm nó, không biết là ai đã chiều hư nó ra cái tính này, để nó tự đi mà kiểm điểm." Ông cũng không hiểu Cố Ngạn Kỳ bị làm sao nữa.

Hồi nhỏ lúc nào cũng mong ngóng có em gái, vậy mà khi em gái thực sự chào đời, nó lại không thích.

Lúc nhỏ còn thường xuyên bắt nạt Cố Hề Nhược, nếu không phải vợ chồng ông phạt mấy lần, không biết Cố Hề Nhược còn bị bắt nạt đến mức nào.

Chỉ là từ sau đó, thái độ của Cố Ngạn Kỳ đối với Cố Hề Nhược không tốt, có đối xử tốt cũng chỉ là làm màu trước mặt họ, bây giờ đến làm màu cũng không thèm nữa, điều này khiến Cố Thăng có chút đau đầu. "Cha, tại sao anh trai lại không thích con?

Có phải con đã làm gì sai không?

Nhưng đây cũng đâu phải điều con muốn.", Cố Hề Nhược buồn bã nói. "Hay là con đi xin lỗi anh trai nhé?

Là con làm anh không vui.", Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng nói. "Con không cần quan tâm nó, qua mấy ngày nữa nó tự hết thôi." Tuy nói vậy, nhưng Cố Thăng định sau khi rời khỏi đây sẽ đi gặp con trai, cũng muốn làm rõ xem rốt cuộc nó bị làm sao.

Cố Hề Nhược thất vọng gật đầu: "Vậy được ạ." "Được rồi, sức khỏe con vừa mới khá lên không lâu, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Chuyện con cần quan tâm bây giờ là hôn sự với Khanh Vũ Không, chứ không phải chuyện này.", Cố Thăng nghĩ đến chuyện với nhà họ Khanh, liền cảm thấy đau đầu vô cùng.

Nghe Cố Thăng nhắc đến chuyện này, trong lòng Cố Hề Nhược lại thêm vài phần bực bội.

Đối với cô ta, người như Khanh Vũ Không còn không quan trọng bằng Lục Lăng Phong, thật không hiểu Khanh Vũ Không rốt cuộc đang tính toán cái gì, giữa cô ta và Lục Lăng Phong có gì đâu chứ.

Đương nhiên, ngoài việc Lục Lăng Phong thích cô ta ra thì thật sự chẳng có gì cả. "Cha, con không biết rốt cuộc anh ta nghĩ gì nữa.

Giữa con và Lục Lăng Phong chẳng có gì cả, chỉ là quan hệ hợp tác bình thường thôi, vậy mà anh ta lại để ý như vậy, còn muốn không cho con làm ăn, sao có thể chứ?", Cố Hề Nhược bất mãn nói.

Cố Thăng đương nhiên không muốn Cố Hề Nhược ngừng kinh doanh, dù sao thì tài kinh doanh của cô ta cũng rất tốt, đã mang lại rất nhiều lợi ích cho nhà họ Cố. "Chuyện này đương nhiên là con và Lục Lăng Phong trong sạch, là Khanh Vũ Không đã hẹp hòi rồi." Bọn họ đã giải thích rất rõ ràng, kết quả Khanh Vũ Không vẫn cứ so đo như vậy. "Vậy bây giờ con định thế nào?" "Nếu Khanh Vũ Không không đến xin lỗi, chuyện này sẽ không xong đâu." Vốn dĩ cô ta cũng không muốn thành thân, Khanh Vũ Không làm vậy cô ta đương nhiên vui mừng.

Còn việc đưa ra yêu cầu như vậy là vì Cố Hề Nhược biết, Khanh Vũ Không rất không hài lòng về chuyện giữa cô ta và Lục Lăng Phong, anh ta sẽ không dễ dàng thỏa hiệp, cho nên chuyện này căn bản không có cách nào giải quyết.

Cố Thăng bất đắc dĩ lắc đầu: "Con bé này, rõ ràng biết nó sẽ không đến." "Không đến thì thôi." Không đến cô ta lại đỡ việc, không cần phải nghĩ cách giải trừ hôn ước, như vậy chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện sao?

Cố Thăng có chút bất mãn với những lời Cố Hề Nhược nói, vẻ mặt bất lực nói: "Con xem con đã bao nhiêu tuổi rồi?

Người ta Vương Cẩn Hòa sinh cùng năm cùng tháng cùng ngày với con, con của người ta đã lớn thế nào rồi?

Vậy mà con vẫn không chịu thành thân, thật không biết rốt cuộc con nghĩ gì nữa." Đây là lần đầu tiên Cố Thăng đặt Cố Hề Nhược và Vương Cẩn Hòa lên bàn cân để so sánh, lại còn là vì chuyện thành thân.

Nghe lời Cố Thăng, Cố Hề Nhược bất mãn: "Vương Cẩn Hòa đó là đồ không biết liêm sỉ, chưa thành thân đã có con." Cố Thăng trừng mắt nhìn Cố Hề Nhược: "Sau này những lời như vậy con nói ít thôi.

Người ta bây giờ là Vương phi, nếu nghe được con nói thế này, một trận đòn là không thể thiếu đâu." "Cha, cô ta lại không có ở kinh thành, với lại con cũng đâu có ngốc mà nói những lời này ra ngoài." Nếu người trước mặt không phải là cha mình, sao cô ta có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy?

Ông đưa tay cốc vào trán Cố Hề Nhược: "Tai vách mạch rừng, lời này còn cần cha nhắc nhở con sao?

Sau này con an phận cho cha một chút, đừng nói những lời tự rước vạ vào thân này nữa." Cố Hề Nhược lẩm bẩm có chút không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu, cô ta biết Cố Thăng nói đúng. "Cha, con biết rồi, sau này con nhất định sẽ cẩn thận, không để xảy ra sai sót nào đâu." "Biết là tốt rồi, cha đi tìm anh trai con đây." Đợi Cố Thăng đi rồi, nụ cười ngoan ngoãn trên mặt Cố Hề Nhược lập tức biến mất, thay vào đó là sự tức giận và bất mãn. "Tiểu thư..." "Sai người đi điều tra giúp ta xem rốt cuộc Cố Ngạn Kỳ có chuyện gì, hắn ta từ đâu trở về." Lần này Cố Ngạn Kỳ trở về thật sự quá kỳ lạ, dáng vẻ đó như thể cái gì cũng biết.

Nhưng không thể nào, sao hắn ta có thể biết những chuyện này được? "Vâng, thưa tiểu thư." Lúc Cố Thăng đến tìm Cố Ngạn Kỳ, anh đang ở trong sân nhà mình, không biết đang suy nghĩ điều gì. "Con bị làm sao vậy?

Hồi nhỏ thì mong ngóng có em gái, bây giờ có em gái rồi con lại không thích.", Cố Thăng cau mày hỏi.

Chương 437

Cố Ngạn Kỳ quay đầu nhìn Cố Thăng một cái, lạnh lùng nói: "Cô ta không phải em gái con." Đúng là anh có em gái, nhưng anh cho rằng Vương Cẩn Hòa mới là em gái mình, còn Cố Hề Nhược chỉ là một kẻ giả mạo chim cưu chiếm tổ chim khách mà thôi.

Hơn nữa, kẻ giả mạo này còn biết tất cả mọi chuyện.

Không hiểu sao anh lại có linh cảm như vậy, luôn cảm thấy Cố Hề Nhược biết hết mọi thứ.

Chính vì Cố Hề Nhược biết những chuyện này, nên mới ra tay với Vương Cẩn Hòa.

Cố Thăng đánh Cố Ngạn Kỳ một cái, không vui nói: "Con nói linh tinh gì vậy?

Em gái con làm gì con chứ?" "Sớm muộn gì cha cũng sẽ hiểu ý con nói.

Chỉ hy vọng đến lúc cha hiểu ra thì đừng hối hận, dù sao lúc đó hối hận cũng đã muộn rồi." Cố Thăng là đồng phạm trong việc làm hại Vương Cẩn Hòa.

Cô ấy nói đúng, bọn họ đã làm tổn thương cô, dựa vào đâu mà cho rằng cô sẽ tha thứ cho những người này?

Nghĩ đến ánh mắt căm ghét của Vương Cẩn Hòa khi nhìn mình, Cố Ngạn Kỳ có chút nản lòng, đó mới là người em gái mà anh ngày đêm mong nhớ.

Em gái ruột của mình vì Cố Hề Nhược mà ghét bỏ, căm thù anh, còn có người anh nào thảm hơn anh không? "Con bị điên rồi à?

Lần này trở về toàn nói năng linh tinh." "Cha, con nói nghiêm túc đấy, cha nên chú ý đến Cố Hề Nhược nhiều hơn, người này không đơn giản như cha nghĩ đâu." "Đó là em gái con, sao con lại không dung tha cho nó như vậy?

Rốt cuộc là ai đã nói bậy bạ trước mặt con?

Có phải là Vương Cẩn Hòa không?" Nó vừa về đã hỏi chuyện của Vương Cẩn Hòa, Cố Thăng cảm thấy chắc chắn có liên quan đến cô ta.

Vị Vương phi này thật đáng ghét, không có chuyện gì làm lại đi gây xích mích quan hệ nhà người khác. "Cha, cha bảo vệ người ta như vậy, nếu một ngày nào đó người đó làm hại người thân nhất của cha thì cha phải làm sao?", Cố Ngạn Kỳ nhìn cha mình, nghiêm túc nói.

Cố Thăng đánh Cố Ngạn Kỳ một cái, cau mày vô cùng bất mãn nói: "Thằng nhóc hỗn xược này đang nói bậy gì vậy?

Em gái con mới là người thân của chúng ta, Vương Cẩn Hòa chỉ là người ngoài, con đừng vì một người ngoài mà làm tổn thương em gái mình, như vậy không công bằng với nó.

Sau này đối xử tốt với em gái một chút, đừng làm nó buồn." Thấy Cố Ngạn Kỳ không nói gì, dường như không nghe thấy lời mình nói, thái độ này khiến Cố Thăng vô cùng bất mãn: "Cố Ngạn Kỳ, con có nghe thấy cha nói gì không?" Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Thăng một cái, lạnh nhạt nói: "Con không nghe thấy." Những chuyện này thì có liên quan gì đến anh?

Chỉ là một con sói mắt trắng biết rõ mình là kẻ chiếm tổ chim khách mà vẫn đi hại người khác, cũng xứng để anh quan tâm sao?

Bây giờ mới chỉ là nghi ngờ, đợi khi anh có bằng chứng rồi sẽ nói chuyện tử tế với Cố Thăng.

Sau này khi Cố Thăng biết chuyện, anh nhất định sẽ không chút nương tay mà chế giễu bọn họ.

Bao nhiêu năm nay đã cưng chiều một thứ gì vậy chứ?

Lần này trở về, Cố Ngạn Kỳ còn phát hiện ra một chuyện, đó là tham vọng của Cố Hề Nhược rất lớn, dường như muốn chiếm cả gia tộc họ Cố. "Cha, tốt nhất cha nên để Cố Hề Nhược thành thân đi." Con gái đã gả ra ngoài không có tư cách nhận được tài sản nhà họ Cố, huống hồ còn là đồ giả.

Không nói chuyện này thì thôi, vừa nói đến Cố Thăng lại không khỏi phiền lòng. "Hôn sự của Nhược Nhược và Khanh Vũ Không vốn đã định rồi, kết quả chỉ vì một người bên cạnh con bé mà Khanh Vũ Không bây giờ không vui, hôn sự này cũng không thành nữa.

Mà em gái con thì căn bản không muốn gả cho người ta, cha đã khuyên mấy lần rồi mà chẳng có tác dụng gì.

Ngạn Kỳ, hay là con đi khuyên em gái con xem?", Cố Thăng nhìn Cố Ngạn Kỳ, trực tiếp coi ngựa chết là ngựa sống mà chữa.

Cố Ngạn Kỳ nhướng mày nhìn Cố Thăng: "Với quan hệ giữa con và cô ta, cha nghĩ Cố Hề Nhược sẽ nghe lời con nói sao?" Cố Thăng lập tức im lặng.

Ngay cả ông mở lời cũng vô dụng, con trai nói thì có tác dụng gì chứ? "Ta nói ta cần con để làm gì cơ chứ?" Nghe lời chê bai của Cố Thăng, Cố Ngạn Kỳ đưa tay chỉ ra phía cửa, vẻ mặt bực bội nói: "Nếu đã coi thường con, cảm thấy con vô dụng thì đừng ở trong sân của con nữa, đi tìm con gái cưng của cha đi." Bị con trai mình hạ lệnh đuổi khách, Cố Thăng có chút bất mãn, vừa định nói gì đó thì bị người khác cắt ngang. "Lão gia, gia chủ nhà họ Khanh dẫn người đến rồi." "Ta đi xem sao." Nhìn bóng lưng Cố Thăng rời đi, Cố Ngạn Kỳ đột nhiên nảy sinh ý nghĩ xấu xa.

Bây giờ Cố Thăng quan tâm Cố Hề Nhược bao nhiêu, thì sau này khi biết sự thật sẽ tức giận bấy nhiêu.

Có lẽ thái độ với Cố Hề Nhược cũng sẽ rất tệ.

Cố Hề Nhược biết người nhà Khanh Vũ Không đến thì có chút bực bội, đã đến nước này rồi mà người nhà họ Khanh vẫn âm hồn không tan.

Lục Lăng Phong nhận được tin tức cũng nhíu chặt mày, trong lòng vô cùng bất mãn với hành động của nhà họ Khanh.

Người nhà bọn họ rốt cuộc bị làm sao vậy, chuyện đã đến mức này rồi mà vẫn còn muốn để Hề Nhược và Khanh Vũ Không thành thân.

Lục Lăng Phong đi tìm Cố Hề Nhược, sau khi nhìn thấy cô, anh thất vọng nói: "Hề Nhược, em muốn gả cho Khanh Vũ Không, bỏ rơi anh sao?" Nhìn dáng vẻ thất vọng này của Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược nhất thời không còn nghĩ ngợi gì nữa, trong lòng chỉ toàn là Lục Lăng Phong. "Lăng Phong, anh hiểu lầm rồi, em không đồng ý gả cho Khanh Vũ Không, chuyện gần đây anh cũng đâu phải không biết." Tuy cô ta cũng chưa từng nghĩ đến việc gả cho Lục Lăng Phong, nhưng cô ta lại thích Lục Lăng Phong.

Vì Lục Lăng Phong đối xử với cô ta rất tốt, làm bất cứ chuyện gì cũng nghĩ cho cô ta, hoàn toàn không giống Khanh Vũ Không.

Trước đây Khanh Vũ Không cũng đối xử tốt với cô ta, nhưng từ khi biết sự tồn tại của Lục Lăng Phong, hai người mỗi lần gặp mặt đều cãi nhau, mà nội dung cãi nhau vĩnh viễn là về Lục Lăng Phong.

So với sự ép người của Khanh Vũ Không, cô ta thích sự hiểu chuyện, không làm cô ta khó xử của Lục Lăng Phong hơn. "Thật sao?", Lục Lăng Phong vẻ mặt không tin hỏi. "Đương nhiên là thật rồi." "Thì ra ngươi chính là Lục Lăng Phong khiến nhà họ Cố và nhà họ Khanh bất hòa à." Giọng nói đột ngột vang lên khiến hai người giật mình.

Cố Hề Nhược quay đầu thấy Cố Ngạn Kỳ đang đứng bên cạnh, tức đến mức mặt mày tái mét. "Cố Ngạn Kỳ, anh dám nghe lén em gái mình nói chuyện, anh thật không biết xấu hổ.", Cố Hề Nhược tức giận nói, cô ta không biết Cố Ngạn Kỳ đã nghe được bao nhiêu. "Nếu không muốn người khác nghe thấy thì vào phòng mà nói, đã ra ngoài này nói chuyện thì đừng sợ bị người khác nghe được.", Cố Ngạn Kỳ không chút khách sáo nói. "Anh..." "Tôi có chuyện muốn nói với Cố Hề Nhược, rời khỏi đây đi.", Cố Ngạn Kỳ nhìn Lục Lăng Phong lạnh lùng nói.

Lục Lăng Phong theo phản xạ nhíu mày, quay đầu nhìn Cố Hề Nhược.

Mà Cố Hề Nhược cũng không làm Lục Lăng Phong thất vọng, cô ta đưa tay kéo cánh tay Lục Lăng Phong, lạnh lùng nói: "Tôi không có gì để nói với anh cả.

Tôi và Lục Lăng Phong còn có việc kinh doanh cần bàn, không tiễn." Giọng nói cứng rắn khiến Cố Ngạn Kỳ hứng thú cúi người sát lại gần Cố Hề Nhược, nhìn bộ dạng giả tạo của cô ta, trong lòng không khỏi thấy buồn cười: "Cố Hề Nhược, lúc này rồi còn giở trò này với tôi sao?" "Cố Ngạn Kỳ, rốt cuộc anh muốn thế nào?", Cố Hề Nhược cau mày bực bội hỏi. "Cố Hề Nhược, cô có biết 'cưu chiếm thước sào' nghĩa là gì không?

Cô nói xem, tôi có nên đánh chết con chim cưu này không?", Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Hề Nhược, nói từng chữ một.

Bốn chữ "cưu chiếm thước sào" khiến Cố Hề Nhược có chút hoảng hốt.

Còn những gì Cố Ngạn Kỳ nói sau đó, chính cô ta cũng không nghe rõ.

Chương 438

"Cố Ngạn Kỳ, rốt cuộc anh muốn nói gì?" "Tôi nói gì chắc cô đều biết cả rồi.

Lâu ngày rồi, cô có phải thật sự cho rằng những thứ này đều là của cô không?", Cố Ngạn Kỳ nhìn dáng vẻ lo lắng này của Cố Hề Nhược, đột nhiên bật cười.

Anh phát hiện mình rất thích nhìn Cố Hề Nhược trong bộ dạng này. "Anh nghĩ sẽ có người tin anh sao?", Cố Hề Nhược biết người trước mặt chắc chắn đã biết hết mọi chuyện rồi.

Nếu đã vậy, cô ta có giả vờ thế nào cũng vô dụng, cô ta nhìn Cố Ngạn Kỳ cười lạnh một tiếng rồi nói: "Dù anh biết thì đã sao?

Cha mẹ sẽ không tin anh đâu." Cố Hề Nhược nói những lời này hoàn toàn như thể đã bất cần đời, dường như không còn quan tâm đến bất cứ chuyện gì nữa.

Cố Ngạn Kỳ nhìn bộ dạng này của Cố Hề Nhược đột nhiên bật cười: "Cố Hề Nhược à Cố Hề Nhược, cô cũng quá coi thường tôi rồi." "Muốn sản nghiệp nhà họ Cố sao?

Có tôi ở đây, cô đừng hòng mơ tưởng." Tâm tư của mình bị Cố Ngạn Kỳ nói toạc ra như vậy, sắc mặt Cố Hề Nhược có chút khó coi, nhưng vẫn mở miệng nói: "Cố Ngạn Kỳ, anh bớt ở đây nói lời giật gân đi, còn nữa, cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi." Nghe câu "cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi" của Cố Hề Nhược, Cố Ngạn Kỳ cười không ngớt.

Nhìn Lục Lăng Phong đứng bên cạnh không nói lời nào, Cố Ngạn Kỳ mỉa mai nói: "Cố Hề Nhược, nói với tôi câu 'cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi', cô cũng xứng sao?" "Một kẻ cần người khác giúp đỡ mới có được ngày hôm nay, có tư cách gì để nói với tôi những lời như vậy?", Cố Ngạn Kỳ không phải coi thường Cố Hề Nhược, mà cô ta chính là loại người như vậy.

Rõ ràng không phải do mình làm, lại còn nghiễm nhiên hưởng thụ mọi thứ người khác mang lại.

Nghe Cố Ngạn Kỳ nói vậy, Cố Hề Nhược ngược lại không tức giận nữa. "Anh đang ghen tị vì tôi có một tướng tài đắc lực như vậy mà anh không có phải không?", Cố Hề Nhược nhìn Cố Ngạn Kỳ cười lạnh nói.

Cố Ngạn Kỳ không nói gì nữa, mà nhìn Lục Lăng Phong, anh thật sự rất tò mò không biết Lục Lăng Phong này bị mù con mắt nào mà lại để ý đến loại phụ nữ mù quáng lại tự đại như Cố Hề Nhược. "Nhà họ Lục có một đứa con cháu như vậy, tổ tiên chắc cũng phải từ dưới đất nhảy lên mất.", Cố Ngạn Kỳ đương nhiên biết Lục Lăng Phong là ai.

Trước đây chỉ nghe nói con trai út của Lục gia chủ sau khi đoạn tuyệt quan hệ với họ thì biến mất không tăm tích, không ngờ lại ở bên cạnh Cố Hề Nhược.

Dùng năng lực của mình giúp Cố Hề Nhược có được nhiều thứ như vậy, thật không biết anh ta nghĩ gì.

Thiếu gia nhà họ Lục đường đường chính chính không làm, lại đi làm một tên nô tài. "Chuyện này không liên quan đến anh.", Lục Lăng Phong mặt mày tái mét nhìn Cố Ngạn Kỳ nói.

Nói đến khúc mắc lớn nhất trong lòng Lục Lăng Phong, không gì hơn là quan hệ với nhà họ Lục.

Ban đầu anh ta dứt khoát rời khỏi nhà họ Lục, bất chấp sự tức giận và phản đối của gia đình để đoạn tuyệt quan hệ, đến bên cạnh Cố

Hề Nhược chính là hy vọng một ngày nào đó có thể khiến họ công nhận.

Bây giờ Cố Ngạn Kỳ nói những lời như vậy, không nghi ngờ gì là đang đâm dao vào tim anh ta.

Thấy sắc mặt Lục Lăng Phong biến đổi, Cố Hề Nhược lập tức che trước mặt anh ta, vẻ mặt bất mãn nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Anh có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng lôi Lục Lăng Phong vào." Cố Ngạn Kỳ phá lên cười ha hả, liếc nhìn ra ngoài cửa rồi quay người rời đi.

Lúc ra ngoài vừa hay thấy Khanh Vũ Không đang đứng bên cạnh, sắc mặt có chút âm u khó đoán.

Tsk, Cố Hề Nhược, bây giờ cô phải làm sao đây?

Thật sự nghĩ Khanh Vũ Không là quả hồng mềm muốn nắn thế nào thì nắn sao? "Ra ngoài nói chuyện chút không?", Cố Ngạn Kỳ nhìn Khanh Vũ Không hỏi.

Khanh Vũ Không gật đầu, tâm trạng của anh ta bây giờ cũng thật sự không tốt, cần tìm người nói chuyện.

Hai người đến hoa viên, Cố Ngạn Kỳ nhìn Khanh Vũ Không mở lời: "Anh đã thấy hết, nghe hết rồi mà vẫn muốn thành thân với Cố Hề Nhược sao?" Khanh Vũ Không không nói gì, anh ta có chút mờ mịt.

Rốt cuộc Cố Hề Nhược muốn thế nào, anh ta hoàn toàn không biết.

Vì một người đàn ông mà Cố Hề Nhược không tiếc đắc tội với bọn họ, anh ta thật sự không bằng Lục Lăng Phong sao? "Đại ca, anh nói xem tại sao cô ấy lại thích Lục Lăng Phong?", Khanh Vũ Không có thể nhìn ra Cố Hề Nhược thích Lục Lăng Phong.

Chính vì điều này anh ta mới tức giận, mới bất mãn, căn bản không phải vì quan hệ hợp tác giữa Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong.

Nếu Cố Hề Nhược thật sự chỉ xem Lục Lăng Phong là đối tác, anh ta sẽ không lo lắng chút nào, nhưng anh ta có thể thấy trong ánh mắt Cố Hề Nhược nhìn Lục Lăng Phong rằng cô ta thích anh ta, sự yêu thích này thậm chí còn vượt qua cả người vị hôn phu chính thức như anh ta.

Dù anh ta có làm bao nhiêu điều cho Cố Hề Nhược, dường như đối với cô ta cũng chẳng là gì cả.

Hít một hơi thật sâu, vẻ cay đắng trên mặt Khanh Vũ Không vẫn không tan đi, mà chỉ ngơ ngác nhìn Cố Ngạn Kỳ.

Rốt cuộc anh ta đã làm gì không tốt mà khiến Cố Hề Nhược phải đối xử với mình như vậy.

Nhìn dáng vẻ này của Khanh Vũ Không, Cố Ngạn Kỳ khẽ cau mày, rốt cuộc Cố Hề Nhược này có sức hút gì mà có thể khiến hai người đàn ông xuất sắc vì cô ta mà làm những chuyện như vậy. "Khanh Vũ Không, anh hẳn là có thể nhìn ra Cố Hề Nhược chưa bao giờ nghĩ đến việc thành thân với anh." Nếu Cố Hề Nhược muốn thành thân, con của hai người bây giờ không biết đã lớn thế nào rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Cố Hề Nhược bây giờ đã gần hai mươi, trong mắt người khác đã là một bà cô già, nhưng cô ta dường như không hề để tâm, căn bản không để lời của người khác vào mắt, ngược lại chỉ lo làm ăn kiếm tiền, như thể những thứ đó đối với cô ta mới là quan trọng nhất.

Trước đây anh không hiểu rõ tâm tư của Cố Hề Nhược, nhưng bây giờ đã biết.

Cô ta tự ti, biết thân thế của mình nên lo lắng sau khi nhà họ Cố biết mọi chuyện thì cô ta sẽ mất tất cả, vì vậy cô ta đã tính toán rất nhiều, cũng làm rất nhiều chuyện, chỉ nghĩ đến việc có thể giành được nhiều thứ hơn.

Nhưng cô ta lại chưa từng nghĩ đến việc đối xử chân thành với người khác.

Như vậy thì dù sau này họ có biết tất cả cũng sẽ không đối xử tệ với cô ta.

Dù sao thì người đã nuôi dưỡng gần hai mươi năm, đột nhiên không quan tâm cũng là điều không thể.

Cùng lắm là để cô ta và Tiểu Hòa cùng chung sống hòa bình, nhưng lựa chọn của cô ta lại là sai lầm.

Cô ta đã làm ra chuyện mà họ không thể nào tha thứ được.

Khanh Vũ Không ngây người nhìn Cố Ngạn Kỳ, trong lòng không nói nên lời.

Chuyện Cố Ngạn Kỳ nói, anh ta thật sự không biết sao?

Đương nhiên là không phải.

Anh ta biết tất cả, chỉ là không muốn thừa nhận.

Anh ta là thiếu chủ nhà họ Khanh, kết quả lại bị người mình thích xem như một quân cờ, chuyện này nói thế nào cũng có chút mất mặt, anh ta không thể mất mặt như vậy được.

Nhưng bây giờ bị Cố Ngạn Kỳ nói thẳng ra, trong lòng lại càng khó chịu hơn. "Nhưng tôi thật sự thích cô ấy." "Cô ta không thích anh." Tuy Cố Ngạn Kỳ nói những lời này có phần tàn nhẫn với Khanh Vũ Không, nhưng anh buộc phải nói.

Quá cố chấp, cuối cùng người bị tổn thương chỉ có thể là chính mình.

Tuy nhiên, anh đã đánh giá quá cao Khanh Vũ Không.

Dù nghe mình nói những lời như vậy, Khanh Vũ Không cũng không hề để tâm, ngược lại còn nghiến răng nói: "Điều đó không quan trọng, tôi chỉ muốn cưới cô ấy." Về phần Lục Lăng Phong, anh ta cũng có thể chấp nhận, chỉ cần Cố Hề Nhược đồng ý thành thân.

Chương 439

Nghe những lời này, Cố Ngạn Kỳ thật sự muốn bổ đầu Khanh Vũ Không ra xem bên trong chứa những gì. "Những gì cần nói tôi đã nói với anh rồi, nếu anh vẫn còn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến cô ta, vậy thì tôi cũng không quản chuyện bao đồng nữa, chỉ cần sau này anh không hối hận là được." Nói xong anh đứng dậy rời đi, không nhìn Khanh Vũ Không nữa.

Vốn tưởng Khanh Vũ Không là người lý trí, bây giờ xem ra anh ta không xứng với thân phận thiếu chủ nhà họ Khanh.

Bất chấp thể diện của gia tộc, hết lần này đến lần khác thỏa hiệp, nếu để người nhà họ Khanh biết được chắc tức chết.

Nhưng anh cũng không thể không khâm phục Cố Hề Nhược, người phụ nữ này thật sự lợi hại, có thể khiến hai người đàn ông một lòng một dạ với cô ta như vậy.

Như vậy cũng tốt, bây giờ càng kiêu ngạo bao nhiêu, sau này quả báo sẽ càng nặng bấy nhiêu.

Anh thấy Lục Lăng Phong cũng không phải là người cam tâm ở trong bóng tối, có lẽ anh đã biết cách đối phó với Cố Hề Nhược rồi.

Những gì Cố Hề Nhược đã làm với Tiểu Hòa, anh sẽ trả lại không thiếu một phân, đây mới chỉ là bắt đầu.

Bây giờ nhà họ Cố không ai tin cũng không sao, sau này sẽ có người tin, còn Cố Hề Nhược, anh lại muốn xem cô ta có thể kiêu ngạo đến bao giờ.

Bên này, Vương Cẩn Hòa và mọi người không hề hay biết chuyện gì, đợi đến khi họ biết thì những việc Cố Ngạn Kỳ làm đã có kết quả ban đầu.

Khanh Vũ Không sau khi rời khỏi chỗ Cố Ngạn Kỳ đã đi tìm Cố Hề Nhược.

Lúc anh ta đến, Lục Lăng Phong vì có việc nên đã đi trước, chỉ còn lại một mình Cố Hề Nhược ở đó.

Cố Hề Nhược đang suy nghĩ về chuyện nhà họ Khanh, cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh, tưởng là Lục Lăng Phong đi rồi quay lại: "Lăng Phong, sao anh..." Quay đầu lại thấy Khanh Vũ Không đang ngồi bên cạnh, nụ cười trên mặt cô ta tắt ngấm, mày khẽ nhíu lại: "Anh đến đây làm gì?" Khanh Vũ Không vẫn luôn nhìn Cố Hề Nhược, đương nhiên không bỏ qua sự thay đổi biểu cảm trên mặt cô ta: "Cô thích Lục Lăng Phong đến vậy sao?" "Có liên quan gì đến anh?", Cố Hề Nhược bây giờ đã vô cùng bực bội với nhà họ Khanh, nghe Khanh Vũ Không hỏi vậy, cô ta còn không thèm cho anh ta một sắc mặt tốt.

Khanh Vũ Không bị lời nói của Cố Hề Nhược làm cho tức cười, đột nhiên đưa tay bóp cằm cô ta, ánh mắt âm u nhìn cô ta: "Cố Hề Nhược, cô quên rồi sao, tôi mới là vị hôn phu của cô?" "Anh làm gì vậy?

Buông tôi ra.", Cố Hề Nhược bị hành động đột ngột của Khanh Vũ Không làm cho giật mình.

Nhìn dáng vẻ có chút sợ hãi của Cố Hề Nhược, Khanh Vũ Không cười mỉa mai: "Là do tôi quá nâng niu cô trong lòng bàn tay nên khiến cô tự cho mình là ghê gớm lắm phải không?" "Khanh Vũ Không, anh buông tôi ra.", cảm nhận được lực bóp của Khanh Vũ Không ngày càng mạnh, Cố Hề Nhược trong lòng có dự cảm không lành.

Khanh Vũ Không nhìn bộ dạng này của Cố Hề Nhược, trong lòng không khỏi nghi ngờ có phải trước đây anh ta đã quá nuông chiều Cố Hề Nhược, mới tạo cơ hội cho Lục Lăng Phong hay không. "Tôi thích cô, nguyện nâng cô trong lòng bàn tay, nhưng cô lại chà đạp tấm chân tình của tôi, liếc mắt đưa tình với người đàn ông khác thì thôi đi, lại còn vì người đàn ông khác mà đối xử với vị hôn phu này như vậy.

Cố Hề Nhược, chẳng lẽ cô thật sự xem Khanh Vũ Không tôi là quả hồng mềm hay sao?" Anh ta là thiếu chủ nhà họ Khanh, nếu cứ mãi như vậy, làm sao có thể trấn áp được người trong gia tộc?

Cố Hề Nhược chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Cố Hề Nhược không ngừng giãy giụa, dù ngốc đến đâu cô ta cũng biết Khanh Vũ Không lúc này rất nguy hiểm.

Xung quanh không có ai, một mình cô ta là con gái, căn bản không có cách nào thoát khỏi tay Khanh Vũ Không.

Trong lúc Cố Hề Nhược không biết phải làm sao, đột nhiên một bóng người lao ra, đấm một cú vào mặt Khanh Vũ Không.

Khanh Vũ Không không kịp đề phòng bị đánh ngã xuống đất.

Đưa tay lau khóe miệng, Khanh Vũ Không quay đầu nhìn Lục Lăng Phong đang lo lắng đỡ Cố Hề Nhược dậy. "Hề Nhược, em không sao chứ?", Lục Lăng Phong lo lắng nhìn khắp người Cố Hề Nhược.

Cảnh tượng anh ta vừa nhìn thấy lúc đến thật sự đã dọa anh ta sợ.

Cố Hề Nhược ngây người nhìn Lục Lăng Phong, đột nhiên đưa tay ôm chầm lấy anh ta, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở uất ức: "Sợ chết em rồi." Cơ thể Lục Lăng Phong hơi cứng lại, cuối cùng vẫn đưa tay vỗ vỗ vai cô ta: "Đừng sợ, có anh ở đây không ai có thể làm hại em." Nhìn dáng vẻ tình tứ của hai người, sự tự trách trong lòng Khanh Vũ Không biến mất, thay vào đó là sự mỉa mai. "Thật là tình sâu nghĩa nặng.

Cố Hề Nhược, đừng quên cô là vị hôn thê của tôi.

Chỉ cần tôi không đồng ý hủy hôn, không đồng ý hủy bỏ hôn lễ, thì dù cô không muốn gả cho tôi, cô cũng phải gả.", Khanh Vũ Không đã nghĩ thông suốt, cô ta không muốn gả cho mình sao?

Trước đây chính là anh ta quá nuông chiều Cố Hề Nhược, mới khiến cô ta có suy nghĩ như vậy.

Nếu đã thế, anh ta sẽ cho Cố Hề Nhược biết, một cô gái đã đính hôn, chuyện hôn nhân đã không còn do cô ta quyết định. "Cố Hề Nhược, tôi đã dung túng cho cô năm năm, cô nói không muốn thành thân tôi không ép cô, để cô làm những việc mình thích, nhưng lần này thì đừng hòng.", Khanh Vũ Không nói xong liền quay người rời đi.

Lục Lăng Phong khẽ nhíu mày, tay vô thức siết chặt, hắn ta lại muốn ép buộc Hề Nhược.

Lúc này Cố Hề Nhược mới nhận ra, lý do cô ta có thể kiêu ngạo trước mặt Khanh Vũ Không và cả nhà họ Khanh, đều là do Khanh Vũ Không dung túng.

So với nhà họ Khanh, nhà họ Cố hiện tại vẫn còn yếu thế hơn vài phần.

Nghĩ đến những gì mình đã làm trước mặt vợ chồng nhà họ Khanh, và những lời Khanh Vũ Không nói trước đó, cô ta khẽ cau mày. "Hề Nhược, em đang nghĩ gì vậy?", Lục Lăng Phong không để lộ cảm xúc hỏi. "Không có gì, dáng vẻ vừa rồi của Khanh Vũ Không không đúng lắm, em có chút lo lắng.", Cố Hề Nhược cau mày nói. "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Cố Hề Nhược không những không được an ủi, ngược lại còn cau mày chặt hơn.

Lục Lăng Phong đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, về thân phận đã thấp hơn Khanh Vũ Không một bậc, bộ dạng bây giờ của anh ta thật sự không giúp được cô ta nhiều.

Thấy Cố Hề Nhược không nói gì, Lục Lăng Phong cúi đầu nhìn cô ta: "Hề Nhược..." "Lăng Phong, nếu hắn ta nhất định muốn cưới em thì phải làm sao?

Anh không còn sự chống lưng của gia đình, không phải là đối thủ của hắn.", Cố Hề Nhược vẻ mặt thất vọng nói.

Nếu Lục Lăng Phong có thân phận như Tô Ngọc, cô ta đâu cần phải như vậy?

Lục Lăng Phong không nói gì, nhưng trong lòng đã có suy tính.

Mà hai người họ không chú ý rằng, ngoài sân có một bóng người lặng lẽ rời đi.

Vạn Phong biết nhà họ Khanh không những không hủy hôn kỳ, mà còn đẩy hôn kỳ lên sớm hơn thì trong lòng có chút kinh ngạc, bọn họ còn chưa ra tay, là ai đã tranh việc với bọn họ vậy?

Khi Vạn Phong điều tra rõ mọi chuyện, biểu cảm có chút kỳ quái, không ngờ người ra tay lại ác như vậy.

Ly gián à.

Hắn đưa tay sờ cằm, có nên ly gián quan hệ giữa Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược không nhỉ?

Hắn rất muốn xem tình yêu của Lục Lăng Phong dành cho Cố Hề Nhược sâu đậm đến đâu, có thật sự chịu được hết lần này đến lần khác lừa dối hay không.

Vạn Phong viết thư báo cáo chuyện ở đây cho Tô Ngọc, sau đó bắt đầu sắp xếp những việc tiếp theo.

Lúc Tô Ngọc nhận được tin, anh đang cùng Vương Cẩn Hòa ở ngoài ruộng xem những cây lúa đã bắt đầu trổ đòng.

Nhìn những bông lúa căng mẩy sắp vươn ra, trong lòng Tô Ngọc đầy mong đợi: "Sản lượng lúa năm nay chắc sẽ nhiều hơn nhỉ?" "Chắc chắn là nhiều hơn rồi, nếu không nhiều thì em trồng làm gì?" Chẳng lẽ cô trồng để ngắm cho đẹp à?

Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay bóp nhẹ tay cô: "Em đó, không có chuyện gì lại kiếm chuyện với anh làm gì thế?" "Là anh muốn cãi nhau với em mà." Rõ ràng biết lúa nước cô trồng năng suất cao bao nhiêu mà còn hỏi chuyện này, đây chẳng phải là tự chuốc khổ vào thân sao?

Chương 440

"Thật mong sớm được thấy cảnh thu hoạch năm nay." Tô Ngọc không kìm được bèn nói. "Không biết lúa nước ở kinh thành thế nào, có được trồng tốt như ở chỗ em không." Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vai Tô Ngọc, lẩm bẩm nói: "Anh phải tin tưởng các quan Tư nông chứ, có họ ở đó chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu." "Cũng phải." Tô Ngọc còn định nói gì đó thì nghe thấy một tiếng chim ưng kêu.

Nhìn con chim ưng từ trên trời lao xuống, Tô Ngọc giơ cánh tay lên để nó đáp xuống.

Vương Cẩn Hòa đứng cạnh Tô Ngọc tò mò nhìn anh: "Là tin tức của Vạn Phong và mọi người sao?" Tô Ngọc vừa gật đầu, vừa mở lá thư của Vạn Phong ra, đọc xong không khỏi bật cười: "Tiểu Hòa, cho em xem thứ này hay lắm." Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa càng thêm tò mò, ghé đầu qua xem nội dung trên thư, đọc xong sắc mặt trở nên vô cùng kỳ quái. "Cố Ngạn Kỳ ra tay lần này đẹp thật đấy." Vương Cẩn Hòa không khỏi cảm thán.

Như vậy, Cố Hề Nhược đã hoàn toàn chọc giận Khanh Vũ Không, bây giờ không cưới cũng phải cưới.

Mà Lục Lăng Phong chắc chắn sẽ không cam tâm nhìn Cố Hề Nhược gả cho Khanh Vũ Không.

Không chỉ vậy, trong lòng Khanh Vũ Không chắc chắn đã có khúc mắc.

Dù Cố Hề Nhược có gả cho hắn, sau này hắn sẽ đối xử với cô ta ra sao vẫn là một ẩn số. "Tô Ngọc, anh nói xem sau khi Cố Hề Nhược gả qua đó rồi sẽ có kết cục gì?" Vương Cẩn Hòa vô cùng hứng thú hỏi. "Khanh Vũ Không vẫn còn tình cảm với Cố Hề Nhược, hắn có tức giận đến đâu thì sau khi Cố Hề Nhược gả cho hắn cũng sẽ không thực sự làm gì quá đáng, đương nhiên là với điều kiện Cố Hề Nhược phải giữ khoảng cách nhất định với Lục Lăng Phong." "Nhưng xem bộ dạng của Cố Hề Nhược, bảo cô ta giữ khoảng cách với Lục Lăng Phong e là không được.

Lục gia vẫn luôn chờ Lục Lăng Phong trở về, chỉ cần hắn quay về xin lỗi gia đình, hắn vẫn sẽ là thiếu gia cao cao tại thượng của Lục gia.

Thân phận địa vị đều không kém Khanh Vũ Không bao nhiêu.

Bây giờ Lục Lăng Phong đã bất mãn với thân phận của mình, một khi hắn nghĩ thông suốt mà quay về Lục gia, cuối cùng Cố Hề Nhược sẽ gả cho ai vẫn còn là một ẩn số." "Nếu Cố Hề Nhược chịu vạch rõ ranh giới với Lục Lăng Phong thì đã không đợi đến bây giờ, có vẻ như sau khi cô ta lấy chồng sẽ có kịch hay để xem rồi." Vương Cẩn Hòa vô cùng hứng thú nói.

Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Khanh Vũ Không chưa chắc đã thuận lợi cưới được Cố Hề Nhược." "Tại sao?

Hắn không phải là vị hôn phu của Cố Hề Nhược sao?

Hai người họ thành thân mới là danh chính ngôn thuận." Ở thời đại này, lệnh của cha mẹ, lời của người mai mối là trên hết.

Nếu Cố Hề Nhược bỏ đi cùng Lục Lăng Phong khi hôn ước chưa được hủy bỏ, vậy là cô ta đã tự hạ thấp mình, hơn nữa đến lúc đó Khanh Vũ Không có quyền bắt cả hai người về.

Cưới hỏi đàng hoàng làm vợ, bỏ trốn theo trai làm thiếp, chỉ cần Cố Hề Nhược không muốn bị người đời đâm sau lưng thì sẽ không làm chuyện như vậy. "Nếu thân phận của Lục Lăng Phong ngang hàng với Khanh Vũ Không, và Lục Lăng Phong lại có thể cho Khanh gia và Cố gia đủ lợi ích, thì hôn sự này thế nào vẫn chưa biết được đâu." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Nhưng anh cũng đã nói là ngang hàng, nếu Lục Lăng Phong trước sau vẫn kém Khanh Vũ Không một bậc, vậy thì kết quả đã rất rõ ràng rồi." Vương Cẩn Hòa đăm chiêu nói. "Còn một điểm quan trọng nhất, dù là Khanh Vũ Không hay Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược đều sẽ không gả." Hai người đó trong mắt Cố Hề Nhược chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi.

Điều Cố Hề Nhược muốn là trở thành người trên vạn người, chứ không phải thiếu phu nhân của một gia tộc.

Nếu không phải hoàng thượng bây giờ đã không muốn tuyển phi nữa, có khi Cố Hề Nhược đã tiến cung rồi cũng không chừng. "Vậy thì phải xem bản lĩnh của Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không rồi." Vương Cẩn Hòa nói không sai, Cố Hề Nhược sẽ không gả cho hai người họ, nhưng điều đó không cản trở cô ta có mối quan hệ mờ ám với cả hai.

Giống như việc che giấu Lục Lăng Phong bao nhiêu năm qua. "Lục Lăng Phong không cam tâm âm thầm bảo vệ Cố Hề Nhược, muốn có một chỗ đứng bên cạnh cô ta, trong khi Cố Hề Nhược lại xem hắn như một quân cờ." Vương Cẩn Hòa nảy ra một ý nghĩ rất không đứng đắn.

Tốt nhất là có thể ly gián mối quan hệ giữa Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược. "Tô Ngọc, anh có quen người đàn ông nào thân phận đặc biệt cao, đẹp trai nhưng lại rất lăng nhăng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Trong lòng cô đã bắt đầu có chút phấn khích.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, thoáng chốc đã hiểu ra suy nghĩ của cô. "Em nghĩ Cố Hề Nhược sẽ mắc bẫy sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Anh đừng coi thường sự cố chấp với quyền lực của Cố Hề Nhược, giỏi xoay xở cũng là bản lĩnh của cô ta." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Một khi có người thân phận cao hơn có thể giúp đỡ Cố Hề Nhược, thái độ của cô ta đối với Khanh Vũ Không hoặc Lục Lăng Phong đều sẽ thay đổi rất lớn.

Khanh Vũ Không sẽ đưa ra lựa chọn gì, Vương Cẩn Hòa không biết, nhưng với tính cách của Lục Lăng Phong, một khi hắn nhận ra bộ mặt thật của Cố Hề Nhược, thì bây giờ hắn si tình bao nhiêu, sau này sẽ tàn nhẫn bấy nhiêu. "Tô Ngọc, anh có quen người như vậy không?

Nếu quen mà người đó lại có thể nghe lời anh giúp đỡ, vậy thì bảo anh ta đến chơi đùa với Cố Hề Nhược một chút, một kẻ lăng nhăng thích mỹ nhân, một kẻ muốn trèo cao quyền thế, sự kết hợp như vậy chắc chắn sẽ rất thú vị." Tô Ngọc ánh mắt chứa ý cười, cô nhóc này sao lại hiểu anh đến vậy? "Đừng nói chứ, người như vậy anh thật sự có quen, chuyện em muốn làm sau này anh sẽ để cậu ta đi làm, đến lúc đó nhất định sẽ khiến em hài lòng, về điểm này em có thể hoàn toàn yên tâm." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy ý cười.

Hiếm khi thấy Vương Cẩn Hòa hứng khởi muốn tính kế một người, anh đương nhiên phải giúp đỡ. "Đến lúc đó gửi cho đối phương một ít hoa quả rau củ nhé." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói. "Đợi cá ruộng lúa của chúng ta có rồi cũng gửi cho cậu ta mấy con qua, bồi dưỡng cho đối phương thật tốt." Đã muốn nhờ người ta giúp việc thì những lợi ích cần cho, họ đương nhiên phải cho rõ ràng.

Tô Ngọc không nhịn được cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Thật ra không cần phiền phức như vậy." Dù sao gã đó vẫn còn nợ anh ân tình chưa trả, không cho hắn thứ này cũng không sao. "Bất kể quan hệ của anh và cậu ta thế nào, chúng ta nhờ người làm việc sao có thể để đối phương làm không công được?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc.

Quan hệ của họ là một chuyện, nhờ vả giúp đỡ thì những thứ cần cho đương nhiên cũng phải cho đủ, đó lại là một chuyện khác.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Vậy thì hời cho gã đó quá rồi." Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, mắt đầy vẻ tò mò: "Quan hệ của anh và đối phương rất tốt sao?" "Rất tốt, cậu ta còn nợ anh không ít ân tình chưa trả, đang chờ anh giao việc cho đây." Nếu không phải anh không cho gã đó qua đây, hắn đã sớm chạy tới tìm anh rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới lên tiếng hỏi: "Người anh tìm là ai vậy?" "Thiếu chủ của Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu, Lâu Mãn Thanh." Tô Ngọc nói cho Vương Cẩn Hòa biết thân phận của đối phương.

Vương Cẩn Hòa có chút mờ mịt, dù đã đến thế giới này hai năm nhưng cô vẫn còn mơ hồ về sự phân bố của các thế lực ở Huyền quốc.

Nghe Tô Ngọc nói về Đệ Nhất Lâu này, cô thấy rất lạ. "Thiên Hạ Đệ Nhất Lâu là một sự tồn tại đặc biệt ở Huyền quốc, vũ khí họ rèn rất tốt, hơn nữa còn là tổ chức tình báo hàng đầu, quy mô lớn hơn Lưu Thương Các trong tay anh ít nhất gấp hai lần.

Lâu Mãn Thanh gặp hoàng huynh cũng không cần quỳ lạy hành lễ, đây là vinh dự mà tiên hoàng ban cho Đệ Nhất Lâu, tấm biển ở phủ đệ của họ là do chính tay tiên hoàng viết.

Thân phận như vậy thế nào?" Tô Ngọc đưa tay véo nhẹ mũi Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười trêu chọc hỏi.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Thân phận này đúng là quá tốt rồi, chính là kiểu mà Cố Hề Nhược sẽ thích, nhưng em thấy anh ta chưa chắc đã coi trọng Cố Hề Nhược." Tô Ngọc sững sờ một lúc rồi phá lên cười ha hả: "Tiểu Hòa, em cũng thông minh quá rồi, phải nói là em đoán rất đúng, cậu ta quả thật sẽ không coi trọng Cố Hề Nhược, nhưng bảo cậu ta đi quyến rũ người khác thì rất đơn giản." "..." Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, cái gì gọi là quyến rũ người khác chứ, gã này nói chuyện có thể đừng gây sốc như vậy được không? "Nhìn anh như vậy làm gì?" "Em thấy nếu Lâu Mãn Thanh mà biết anh nói anh ta như vậy, chắc chắn sẽ tìm anh liều mạng." "Em phải có chút lòng tin với chồng mình chứ, cậu ta không phải là đối thủ của chồng em đâu." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười ha hả nói.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Ngọc chính là loại người được đằng chân lân đằng đầu. "Chuyện này giao cho anh đó." Vương Cẩn Hòa vỗ vỗ vai Tô Ngọc, nói xong liền đi làm việc của mình, bỏ mặc Tô Ngọc một mình ở đó.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, cô nhóc này đúng là không trên không dưới gì cả.

Chương 441

Tô Ngọc quay về trang viên lấy giấy bút viết thư cho Lâu Mãn Thanh. "Thiếu chủ, vị kia gửi thư tới." Người đàn ông tuyệt sắc lười biếng nằm trên giường mềm chống đầu nói: "Mang qua đây." Người bên dưới đưa thư qua, người đàn ông nhận lấy đọc, xem xong thì nổi giận đùng đùng: "Tô Ngọc, cái tên chết tiệt này, lại dám bảo ta đi quyến rũ một người phụ nữ?

Coi ta là cái gì chứ?" Người mang thư đến cho Lâu Mãn Thanh, nhìn người đàn ông vừa rồi còn lười biếng nằm trên giường mềm mà giờ đã nổi trận lôi đình, đáy mắt thoáng hiện ý cười.

Quả nhiên chỉ có vị kia mới có thể khiến vị chủ tử yêu nghiệt nhà mình trở nên sống động như vậy. "Thiếu chủ..." "Có biết Tô Ngọc hiện đang ở đâu không?" Lâu Mãn Thanh ngắt lời người bên dưới, lên tiếng hỏi. "Biết ạ." "Đi chuẩn bị ít lễ vật, chuẩn bị một thanh kiếm dùng cho trẻ con." Lâu Mãn Thanh ra lệnh.

Lúc Tô Ngọc thành thân hắn có việc không đến được, lần này qua đó chẳng phải nên mang chút lễ vật cho vợ con cậu ta sao?

Nếu không mang, gã đó không biết sẽ hành hạ người ta thế nào nữa.

Nhưng mà tại sao hắn lại vô duyên vô cớ phải đối phó với người của Cố gia chứ? "Thôi quên đi, ta tự đi tìm." Lâu Mãn Thanh vào kho vũ khí tìm một thanh kiếm và một thanh nhuyễn kiếm, còn lấy thêm một số vũ khí phòng thân.

Thuộc hạ của Lâu Mãn Thanh đau đầu nhìn chủ tử nhà mình: "Thiếu chủ, con của người ta còn nhỏ lắm, ngài cho vũ khí không thích hợp đâu?" "Với bản lĩnh của gã đó, hắn có thể không dạy con trai mình luyện võ sao?

Luyện võ thì tự nhiên cần vũ khí, bây giờ không dùng được thì sau này cũng sẽ dùng được thôi." Người bên dưới nghe Lâu Mãn Thanh nói vậy cũng không tiện nói tiếp, chỉ có thể nhìn hắn vơ vét kho vũ khí.

Chuẩn bị xong mọi thứ, Lâu Mãn Thanh mang theo hai thị vệ của mình thúc ngựa chạy nhanh đến tìm Tô Ngọc.

Có lẽ ngay cả Tô Ngọc cũng không biết rằng vì một lá thư của mình mà đã chiêu dụ tên yêu nghiệt đó đến.

Vì vậy, khi Tô Ngọc nhìn thấy Lâu Mãn Thanh ở thôn Tạ gia, khóe miệng giật giật: "Sao ngươi lại đến đây?" "Ngươi bảo ta làm việc mà không cho ta đến tìm ngươi à?" Lâu Mãn Thanh bất mãn nhìn Tô Ngọc.

Gã này không biết bị bệnh gì, ai cũng có thể đến tìm hắn, duy chỉ có mình là không được.

Lần này cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi.

Tô Ngọc đưa tay xoa trán, bất đắc dĩ nói: "Cẩn thận một chút, đừng làm con trai ta sợ." "Ta đẹp trai thế này, có thể dọa ai được chứ?" Lâu Mãn Thanh đưa tay chỉ vào mặt mình, bộ mặt này của hắn giống có thể dọa người sao?

Tô Ngọc khẽ thở dài, anh có nói về dung mạo đâu?

Về dung mạo thì đúng là không ai sánh được với Lâu Mãn Thanh, chỉ có điều tính cách của hắn có thể khiến người ta tránh xa ba thước. "Yên tâm, con trai và vợ ngươi ta chắc chắn sẽ không làm gì đâu." Lâu Mãn Thanh đảm bảo.

Mấu chốt là hắn cũng không dám làm gì, nếu làm chuyện gì, gã này chắc chắn sẽ tìm hắn gây phiền phức. "Con trai ngươi đâu?

Ta nghe người khác nói con trai ngươi giống hệt ngươi, phiên bản thu nhỏ của ngươi chắc chắn rất thú vị." Lâu Mãn Thanh mong đợi hỏi. "Thằng bé đang luyện võ." "Xem ra ta đoán đúng thật, ta có mang ít vũ khí đến cho cháu trai, ngươi xem nó thích dùng loại nào." Lâu Mãn Thanh vui vẻ nói, hắn biết ngay Tô Ngọc chắc chắn sẽ dạy con trai luyện võ.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Đa tạ." Tô Ngọc dẫn người quay về, lúc đến nơi thì thấy bốn đứa trẻ, trong đó có một đứa nhiều nhất cũng chỉ hai tuổi, đang nghiêm túc tập võ theo. "Ta nhớ ngươi chỉ có một con trai, sao lại có thêm ba đứa nữa?" Trong đó có hai đứa khoảng sáu bảy tuổi. "Tiểu Trí là con nuôi của ta, Hoằng Nghị và Trường Nhạc là cháu của ta." Trường Nhạc...

đây hẳn là tên của trưởng công chúa Huyền quốc, vậy thì đứa bé hai tuổi còn lại hẳn là con trai của Huyền Phỉ Nhiên.

Lâu Mãn Thanh nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Ngươi không phải không vào triều sao?

Ngươi làm thế này mà để Tề Minh biết thì phiền phức đấy, dù sao lúc đầu hắn nhờ ngươi giúp, ngươi đã nói với hắn là không vào triều đình." Bây giờ một người không vào triều đình lại đang dạy dỗ con trai con gái của hoàng thượng? "Hắn đã gây phiền phức cho ta từ lâu rồi." Tô Ngọc thản nhiên nói, hoàn toàn không để tâm đến chuyện này. "Ngươi nói gì?

Chuyện gì xảy ra?" Tô Ngọc giải thích đơn giản một lượt, nghe xong sắc mặt Lâu Mãn Thanh trở nên âm trầm: "Tề Minh to gan thật." "Có cần ta giúp ngươi xử lý hắn không?" Lâu Mãn Thanh nhìn Tô Ngọc, hung ác nói.

Giống như đối phương không phải là một vương gia của một nước, mà chỉ là một người bình thường. "Tạm thời không cần, bây giờ hắn cũng không sống tốt." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Tại sao?" Chẳng lẽ là Tô Ngọc đã ra tay?

Nếu hắn ra tay thì Tề Minh sẽ gặp xui xẻo, điều này hắn tin. "Bị Vạn Cổ để mắt tới rồi." Lâu Mãn Thanh quay đầu nhìn Tô Ngọc, anh nói thật sao?

Tô Ngọc cười gật đầu, là thật. "Vậy thì Tề Minh tự cầu phúc đi, gã đó chơi độc còn giỏi hơn y thuật của hắn không biết bao nhiêu lần." Rõ ràng Lâu Mãn Thanh cũng rất quen thuộc với Vạn Cổ. "Bây giờ cũng chỉ có lời của ngươi là hắn còn nghe một chút." Lâu Mãn Thanh cảm thán nói.

Lần đầu gặp Vạn Cổ, hắn ta là bộ dạng gì?

Bây giờ lại là bộ dạng gì?

Tuy vẫn kiêu ngạo như cũ, nhưng đã có thêm một sự ràng buộc, đó chính là Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn Lâu Mãn Thanh mỉm cười: "Vạn Cổ rất tốt." Lâu Mãn Thanh liếc Tô Ngọc một cái, lại dám nói Vạn Cổ rất tốt?

Anh làm sao nói ra được câu này? "Ngươi đi hỏi những người khác xem họ có đồng ý với lời ngươi nói không." Chỉ cần là người biết tính cách của Vạn Cổ thì sẽ không nói hắn rất tốt. "Vạn Cổ lại không làm gì các ngươi, đến mức đó sao?" Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Dù Vạn Cổ khó gần đến đâu, hắn cũng sẽ không ra tay với người bên cạnh mình.

Nhưng họ lại cứ sợ Vạn Cổ. "Vợ ngươi đâu?

Sao không thấy người?" Lâu Mãn Thanh nhìn quanh không thấy ai, liền tò mò hỏi. "Ngươi không có chuyện gì lại quan tâm vợ ta làm gì?" Lâu Mãn Thanh liếc Tô Ngọc, bực bội nói: "Ta tò mò ai có thể trị được ngươi, còn khiến ngươi trở thành thê nô, có ý kiến gì không?" Tô Ngọc dựa vào ghế, chống cằm ung dung nhìn Lâu Mãn Thanh: "Loại người không có vợ như ngươi đương nhiên không hiểu được niềm vui này của ta." "Cha, vị thúc thúc xinh đẹp này là bạn của cha sao?" Tiểu Bảo kết thúc luyện võ, thấy Tô Ngọc đang nói chuyện với một người rất đẹp trai, liền chạy tới trốn sau lưng Tô Ngọc, tò mò nhìn Lâu Mãn Thanh.

Thúc thúc xinh đẹp?

Lâu Mãn Thanh nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Con trai ngươi mắt nhìn không tồi." "Nhóc con, ta và cha ngươi ai đẹp hơn?" Lâu Mãn Thanh hứng thú nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Chương 442

Tiểu Bảo liếc Lâu Mãn Thanh một cái, khinh bỉ nói: "Cha ta gọi là đẹp trai, còn ngươi gọi là ẻo lả." Lâu Mãn Thanh nghe lời Tiểu Bảo nói thì hoàn toàn chết lặng. "Ha ha ha." Tô Ngọc nhìn bộ dạng ngây ngốc của Lâu Mãn Thanh, cười vô cùng khoái trá. "Này, các ngươi đã dạy đứa trẻ này cái gì vậy?" Lâu Mãn Thanh nhìn Tô Ngọc đang cười ngạo nghễ, bực bội hỏi.

Đứa trẻ này mới năm tuổi thôi đúng không?

Xem nó nói gì kìa?

Tiểu Bảo chế nhạo nhìn Lâu Mãn Thanh: "Chuyện này còn cần phải hỏi sao?

Mẹ ta cũng là đại mỹ nhân, cha ta là mỹ nam tử, đó gọi là đẹp trai, còn ngươi..." Sau khi đánh giá Lâu Mãn Thanh từ trên xuống dưới, Tiểu Bảo khinh thường nói: "Một người đàn ông mà còn xinh đẹp hơn cả phụ nữ thì có gì đáng tự hào chứ?" Tô Ngọc ho khan một tiếng nén cười, mà Lâu Mãn Thanh cũng nhìn ra, Tiểu Bảo giống hệt Tô Ngọc, đều là yêu nghiệt.

Lâu Mãn Thanh đưa tay véo má Tiểu Bảo, rồi bế cậu bé lên: "Nhóc con láu cá, thúc thúc dẫn con đi xem đồ hay." "Dẫn cả anh, chị và em trai đi nữa." Tiểu Bảo kéo Lâu Mãn Thanh nói.

Lâu Mãn Thanh dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo: "Thúc thúc chỉ có chút đồ đó thôi mà con đã vơ vét sạch của ta rồi?" "Chỉ cho con mà không cho anh, chị và em trai, ngươi không thấy ngại sao?" Tiểu Bảo nhìn Lâu Mãn Thanh, tò mò hỏi.

Lâu Mãn Thanh lại không nói được lời nào. "Được rồi, mọi người cùng đi." Lâu Mãn Thanh dẫn bốn đứa trẻ ra ngoài lấy quà.

Tô Ngọc cũng đi theo, nhìn Lâu Mãn Thanh mở hòm, những thứ bên trong khiến Tô Ngọc có chút kinh ngạc. "Ngươi đúng là đem hết gia sản của mình ra rồi." Tô Ngọc kinh ngạc hỏi. "Chuẩn bị quà cho con trai ngươi, ta có thể mang đồ vứt đi đến sao?" Lâu Mãn Thanh nhướng mày hỏi.

Tiểu Bảo tò mò nhìn những vũ khí trong hòm, giãy giụa xuống khỏi vòng tay Lâu Mãn Thanh, nhoài người trên hòm tò mò nhìn vào bên trong. "Anh, chị, mau đến xem các anh chị thích gì nào?" Tiểu Bảo vẫy tay với Tiểu Trí và các bạn, gọi họ cùng đến xem.

Trường Nhạc và Trương Trí Lâm cùng nhau đến xem những thứ bên trong.

Trường Nhạc ngay lập tức nhìn thấy một cây roi bạc có gai. "Con thích cái này." Trường Nhạc cầm cây roi, hai mắt sáng lên nói. "Vậy cái này là của con." Lâu Mãn Thanh lên tiếng.

Trương Trí Lâm chọn một con dao găm và một thanh kiếm.

Phần còn lại đều là của Tiểu Bảo. "Cảm ơn thúc thúc xinh đẹp." Tiểu Bảo nhìn Lâu Mãn Thanh, nghiêm túc cảm ơn.

Trường Nhạc và Trương Trí Lâm cùng nhìn Lâu Mãn Thanh, đồng thanh gọi theo Tiểu Bảo: "Cảm ơn thúc thúc xinh đẹp." Nếu là trước đây, Lâu Mãn Thanh được gọi là thúc thúc xinh đẹp trong lòng còn có chút vui vẻ, nhưng sau khi bị nói là ẻo lả, cách gọi này nghe thế nào cũng khiến Lâu Mãn Thanh cảm thấy kỳ quái. "Ba đứa nhóc các ngươi." "Xấu." Đúng lúc này, Hoằng Nghị đột nhiên lên tiếng.

Lâu Mãn Thanh nhìn Hoằng Nghị bé tí, đưa tay véo má cậu bé: "Nói ai xấu thế?" "Xấu xí." Tô Ngọc đi đến bên cạnh hai người, đưa tay gạt tay Lâu Mãn Thanh ra, bế Hoằng Nghị lên, Hoằng Nghị ôm cổ Tô Ngọc, hôn mạnh lên má anh một cái: "Hoàng thúc đẹp trai." Khóe miệng Lâu Mãn Thanh giật giật, nhíu mày nhìn Tô Ngọc hỏi: "Tô

Ngọc, ta rất tò mò sao ngươi lại được trẻ con yêu thích như vậy?" "Vấn đề nhân phẩm." Vương Cẩn Hòa quay về thì thấy một người đàn ông rất đẹp trai đang đuổi đánh Tô Ngọc, còn Tô Ngọc thì như đang trêu trẻ con, chọc cho đối phương tức đến nhảy dựng lên.

Mấy đứa nhỏ Tiểu Bảo thì đứng bên cạnh cổ vũ cho Tô Ngọc. "Tô Ngọc, các anh đang làm gì vậy?" Tô Ngọc nghe thấy tiếng Vương Cẩn Hòa, quay đầu nhìn cô, đang định nói thì cảm thấy sau lưng có một luồng chưởng phong ập tới.

Đưa tay nắm lấy tay Lâu Mãn Thanh, Tô Ngọc đẩy một cái, ném người ra xa. "Tô Ngọc, anh ta là ai vậy?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Người anh đã nói với em, Lâu Mãn Thanh." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Lâu Mãn Thanh: "Anh ta trông đẹp thật, đúng là nam sinh nữ tướng." Lâu Mãn Thanh trợn mắt một cách mất lịch sự: "Đây là vợ ngươi sao?

Trông cũng không tệ, chẳng trách trị ngươi chết mê chết mệt." "Ngươi ghen tị thì ta hiểu, nhưng ngươi không đi làm việc mà chạy qua đây làm gì?" "Ngươi bảo ta đi giúp ngươi làm việc, mà đối tượng lại xấu hơn ta, ta thấy chướng mắt." Lâu Mãn Thanh bất mãn nói. "Lại không bắt ngươi cưới người ta." Lâu Mãn Thanh nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc ngươi nghĩ thế nào?

Đây không giống thủ đoạn của ngươi." "Là chị dâu của ngươi nhờ ngươi giúp." Lâu Mãn Thanh kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tẩu tử, Cố Hề Nhược kia chọc giận tẩu tử sao?" "Cô ta muốn mạng của ta." Lâu Mãn Thanh mày nhíu chặt, hừ lạnh một tiếng nói: "Tẩu tử yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta." Lâu Mãn Thanh ở nhà Tô Ngọc hai ngày thì rời đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh rời đi, trong mắt mang theo ý cười: "Anh ta cũng là người tốt, em bây giờ tin là anh có rất nhiều bạn rồi." Tô Ngọc sững sờ một lúc, rồi bật cười. "Nhưng em thấy anh ta chắc chắn đã bị anh lừa." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

So với Tô Ngọc, dù là thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu cũng không phải là đối thủ của anh.

Tô Ngọc cười ha hả, nhìn Vương Cẩn Hòa, cúi đầu hôn lên má cô, hiếm thấy nói: "Tiểu Hòa, sao em lại đáng yêu như vậy." Đưa tay đẩy anh ra, Vương Cẩn Hòa ghét bỏ nói: "Anh tránh ra đi." "Đúng rồi Tô Ngọc, gần đây em đang suy nghĩ một chuyện." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói. "Ừm?

Chuyện gì?" "Bây giờ công việc trong tay em đã ổn định, em muốn tìm việc khác để làm, em muốn trồng hoa." "Trồng hoa?

Dùng để làm gì?" "Tác dụng của hoa rất nhiều, trà hoa, tinh dầu, bánh hoa tươi, vân vân đều có thể làm được." Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc về công dụng của hoa, rồi lại nói với anh về hiệu quả khi kết hợp sử dụng, Tô Ngọc cũng nghe rất chăm chú.

Công dụng của bản thân hoa, cộng thêm linh tuyền thủy trong tay Vương Cẩn Hòa, hiệu quả này chỉ có thể tăng lên gấp bội, giống như những loại rau quả kia, chỉ cần đưa ra bán ở Tứ Quý chắc chắn sẽ được các phu nhân và tiểu thư nhà giàu yêu thích như rau quả. "Nhưng theo lời em nói thì yêu cầu để chiết xuất tinh dầu rất cao, chúng ta ở đây rất khó làm được." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Những thứ khác còn dễ nói, chỉ có tinh dầu là quá khó làm. "Cái này chúng ta có thể làm công cụ." Cô nhớ đã từng đi xem ở một ngôi làng hẻo lánh, nơi đó trồng rất nhiều hoa, sương hoa và tinh dầu ở đó đều được chiết xuất bằng công cụ thô sơ.

Dù không có máy móc hiện đại cũng có thể làm được. "Được, vậy em vẽ kiểu dáng máy móc ra, anh sẽ cho người đi chế tạo, em muốn loại hạt giống hoa nào thì nói với anh, anh sẽ cho người đi mua về." Dù sao Vương Cẩn Hòa đã có cách, anh đương nhiên phải toàn lực phối hợp với cô.

Vương Cẩn Hòa ôm cổ Tô Ngọc, hôn mạnh lên má anh một cái. "Tô Ngọc, em phát hiện có anh ở đây, em muốn làm gì cũng được." Vương Cẩn Hòa vui vẻ nói.

Tô Ngọc đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, anh phát hiện ra mỗi khi Vương Cẩn Hòa rất vui sẽ hôn anh. "Chuyện này đơn giản mà?

Muốn hạt giống gì cứ liệt kê ra, anh bảo Nguyên Bảo bọn họ đi tìm về cho em sớm, em cũng tiện ươm mầm.

Nhưng em định trồng hoa ở đâu?" Đất đai xung quanh không dùng để trồng lương thực thì cũng dùng để trồng rau, trồng hoa quả, thật sự không còn chỗ cho Vương Cẩn Hòa làm ruộng hoa nữa. "Vốn dĩ trồng hoa có yêu cầu về chất đất, nhưng có linh tuyền thủy thì trồng ở đâu cũng được.

Hơn nữa cũng không thể chỉ lo cho thôn Tạ gia và thôn Hồ Lô, các thôn khác cũng phải để họ kiếm chút tiền mới được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói, bây giờ người trong thôn chỉ trồng rau và dưa hấu đã sắp bận không xuể, nếu trồng thêm hoa nữa e cũng rất phiền phức.

Xung quanh còn nhiều thôn như vậy, không thể để họ không kiếm được chút tiền nào, như vậy chênh lệch giàu nghèo cũng rất lớn.

Chương 443

"Dù sao em cũng là huyện chủ của nơi này, giúp được thì giúp một chút vậy." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Sau này chúng ta phải xây một xưởng lớn, đến lúc đó sẽ cho người từ các thôn đến giúp là được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói. "Xây xưởng là phù hợp nhất, sau này trà hoa, tinh dầu đều cần người giúp đỡ." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói.

Nếu làm giống như thôn Tạ gia và thôn Hồ Lô thì không thực tế, người ta ở thôn Hồ Lô có vườn cây ăn quả kiếm tiền của riêng mình, người khác muốn giúp cũng rất khó. "Ừm, em sẽ nghĩ thêm xem còn có thứ gì khác có thể để họ làm không." Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu. "Chuyện này không vội được, cứ từ từ, năm nay để lại thêm chút giống lúa năng suất cao cho bên này là được rồi." "Được, em định đi tìm thôn trưởng hỏi xem, xung quanh có thôn nào tình hình tương tự thôn Hồ Lô không, bắt đầu từ những thôn nghèo hơn trước đi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói. "Anh đi cùng em nhé?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Đợi lúc đi các thôn khác anh hãy đi cùng em, em dẫn Trần Cẩm Niên đi trước một chuyến." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc tuy không đến xem việc kinh doanh của anh, nhưng cũng có rất nhiều việc phải làm.

Chuyện nhỏ này không cần Tô Ngọc đi cùng, cô và Trần Cẩm Niên hoàn toàn không có vấn đề gì. "Được." Tô Ngọc quả thực còn có việc phải làm, nên cũng không tiếp tục kiên trì. "Anh cứ làm việc của mình đi, em đi tìm đại thúc." Vương Cẩn Hòa ra ngoài liền đi tìm Trần Cẩm Niên. "Phu nhân, sao người lại đến đây?" Trần Cẩm Niên đang kiểm tra rượu cất trong hầm, thấy Vương Cẩn Hòa đến có chút ngạc nhiên. "Ta muốn đi tìm thôn trưởng, sau này sẽ trồng một cánh đồng hoa, ngươi đi cùng ta một chuyến." "Phu nhân đợi ta một lát, ta làm xong ngay đây." Sau khi họ đến đây, cuộc sống của chính mình đã tốt hơn.

Đại ca và mọi người đều có việc làm, anh và Thích Phong theo phu nhân giúp bà làm ăn ngày càng phát đạt, điều này còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Trần Cẩm Niên nhanh chóng kiểm kê xong hầm rượu rồi cùng Vương Cẩn Hòa đi tìm Tạ Khuê. "Tiểu Hòa, hôm nay sao con lại đến tìm ta?" Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Tiểu Hòa nhà họ là một người bận rộn, đặc biệt là gần đây lúa nước bắt đầu trổ đòng, con bé lại càng bận rộn hơn.

Dù sao Tiểu Hòa cũng đã nói năm nay sẽ trồng được lúa nước năng suất cao hơn nữa.

Họ đều đang chờ đợi ngày này đến.

Lúc này Tiểu Hòa chạy đến tìm ông đúng là khiến ông ngạc nhiên. "Thôn trưởng, gần đây có thôn nào tình hình giống thôn Hồ Lô không?" Vương Cẩn Hòa nhìn thôn trưởng hỏi. "Có, Tiểu Hòa, con lại muốn làm chuyện lớn gì nữa rồi?" Tạ Khuê biểu cảm trở nên nghiêm túc. "Con muốn tìm chỗ để trồng hoa, có thể là tự mình trồng, cũng có thể là con nhân giống rồi để họ giúp con trồng." Vương Cẩn Hòa đơn giản nói ra suy nghĩ của mình. "Đúng là có mấy thôn có thể, con định khi nào đi xem?" Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Trước đây tình hình các thôn của họ đều tương tự nhau, bây giờ thôn họ sống tốt hơn, tự nhiên cũng hy vọng người khác sống tốt hơn. "Hôm nay đi luôn đi, bây giờ vẫn còn sớm." "Được, ta nói với thím con một tiếng rồi dẫn các con đi xem." Tạ Khuê vào nhà nói với Vinh thị một tiếng, sau đó dẫn Vương Cẩn Hòa và mọi người cùng rời đi.

Ngồi xe ngựa nhà Vương Cẩn Hòa, mấy người rất nhanh đã đến nơi, thôn đầu tiên họ đến gần thôn Tạ gia, họ đi chưa đến nửa canh giờ đã tới.

Tạ Khuê và Vương Cẩn Hòa xuống xe ngựa, dẫn người đến nhà thôn trưởng. "Đây là thôn Trần gia, tổng cộng có ba mươi lăm hộ." Vừa đi Tạ Khuê vừa giới thiệu tình hình ở đây cho Vương Cẩn Hòa. "Đa số đàn ông đi làm thuê bên ngoài, ở nhà nhiều người già và phụ nữ phụ trách chăm sóc con cái, trồng trọt, cuộc sống cũng không dễ dàng." Tạ Khuê bất đắc dĩ nói. "Con biết rồi." Qua lời giới thiệu của Tạ Khuê, Vương Cẩn Hòa đã nắm được đại khái tình hình của thôn Trần gia.

Trong lúc nói chuyện, họ đã đến nhà thôn trưởng thôn Trần gia. "Lão Trần có ở nhà không?" Một ông lão từ trong nhà bước ra, thấy Tạ Khuê có chút kinh ngạc: "Sao ông lại đến đây?" Tạ Khuê bây giờ rất bận, cuộc sống cũng rất tốt, không chỉ ông mà cả thôn Tạ gia cũng sống rất tốt, ông không phải không ghen tị, lúc đó cũng đã đến tìm Tạ Khuê.

Tạ Khuê nói một khi huyện chủ bên kia có nhu cầu, ông nhất định sẽ dẫn người đến thôn của họ. "Tiểu Hòa muốn tìm chỗ trồng hoa, ta liền nghĩ đến các ông, thế là ta dẫn người qua đây, con bé muốn đến xem đất đai ở chỗ ông." Tạ Khuê cười nói.

Trần thôn trưởng nghe vậy có chút vui mừng: "Thật vậy sao?" "Người ta đã đưa đến đây rồi, ông nói xem có phải thật không?" Tạ Khuê chỉ vào Vương Cẩn Hòa ở cửa, không nhịn được trêu chọc.

Trần thôn trưởng lập tức có chút ngại ngùng, lúng túng nói: "Ta kích động quá, mau vào ngồi đi." "Tiểu Hòa, chúng ta vào trước nghe lão Trần nói về tình hình cụ thể trong thôn thế nào nhé?" Vương Cẩn Hòa gật đầu, dẫn Trần Cẩm Niên vào nhà: "Được." Nể mặt Tạ Khuê là một chuyện, mặt khác cô cũng cần tìm hiểu thêm về tình hình của thôn Trần gia.

Trần thôn trưởng vội vàng mời họ vào nhà: "Lão Tạ nói cô muốn trồng hoa ở đây à?

Cụ thể cần làm những gì?" "Bên tôi có rất nhiều việc cần làm, sau này còn muốn xây một xưởng chế biến ở giữa mấy thôn.

Về việc trồng hoa, ngoài ruộng trồng lương thực ra, mọi người có thể dùng các mảnh đất khác để trồng." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình cho Trần thôn trưởng.

Trần thôn trưởng vội gật đầu: "Đó là điều tự nhiên, chúng tôi sẽ không vì chuyện này mà bỏ bê lương thực." "Vậy thì tốt, thôn trưởng có thể nói chuyện này với dân trong thôn để bàn bạc.

Nếu mọi người muốn tự mình trồng, sau này tôi sẽ đưa ra một mức giá hợp lý.

Đất hoang và sườn đồi ở đây cũng có thể bán cho tôi." Vương Cẩn Hòa nói hết những suy nghĩ của mình cho thôn trưởng.

Trần thôn trưởng gật đầu tỏ vẻ đồng ý: "Được, chuyện này tôi sẽ bàn bạc kỹ lưỡng với dân làng." "Nếu đã vậy, tôi không làm phiền nữa." Vương Cẩn Hòa đứng dậy cáo từ, chuẩn bị rời đi. "Ăn cơm rồi hãy đi." Trần thôn trưởng vội nói. "Lần này thì không cần đâu, sau này còn nhiều cơ hội, chúng tôi còn phải đi các thôn khác nữa." Vương Cẩn Hòa mỉm cười từ chối.

Trần thôn trưởng nghe vậy không khỏi bật cười, đúng vậy, sau này cùng cô trồng hoa, chắc chắn cô sẽ thường xuyên đến thôn, lúc đó có khối cơ hội mời cô ăn cơm.

Sau khi tiễn Vương Cẩn Hòa đi, Trần thôn trưởng vui vẻ đi tìm người trong thôn.

Vương Cẩn Hòa đi hết bốn thôn trong một ngày, dân làng của cả bốn thôn đều vô cùng phấn khởi.

Sau khi cô rời đi, thôn trưởng của mỗi thôn đều tập hợp dân làng lại để nói về chuyện này.

Dân làng của ba thôn đều rất vui mừng, chuyện của thôn Tạ gia và thôn Hồ Lô họ đều đã nghe nói.

Cùng Vương Cẩn Hòa trồng dưa trồng rau, cuộc sống ngày càng tốt hơn.

Còn thôn Hồ Lô, trái cây trong thôn họ đều do Vương Cẩn Hòa ở thôn Tạ gia thu mua, bây giờ đã từ một thôn nghèo nhất trở thành một thôn vô cùng giàu có.

Trước kia họ vô cùng ngưỡng mộ, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt mình.

Tuy nhiên, có một thôn lại gây chuyện rất nghiêm trọng.

Thôn trưởng Thượng thôn nhìn những người dân không ngừng phản đối, trong lòng có chút bi ai.

Chương 444

Cơ hội kiếm tiền đã dâng đến tận cửa, vậy mà họ lại không coi ra gì. "Trước đây thôn chúng ta vẫn luôn không có cơ hội kiếm tiền, bây giờ cơ hội cuối cùng cũng đến tận cửa, các người lại phản đối." "Thôn trưởng, chúng tôi đồng ý, bọn họ không muốn thì thôi." Một phần ba dân làng trong thôn vẫn muốn cùng nhau kiếm tiền.

Trồng hoa thì sao chứ?

Chỉ cần họ trồng hoa ra mà đối phương chịu mua là đủ rồi, còn những chuyện khác họ không cân nhắc. "Bà ta là Huyền chủ ở đây, chẳng lẽ không nên cho chúng ta tiền sao?

Dựa vào đâu mà bắt chúng ta làm việc?" Một người không phục nói. "Đúng vậy." Sắc mặt thôn trưởng Thượng thôn vô cùng khó coi, ông nhìn họ cười khổ nói: "Dù bà ấy là Huyền chủ cũng không có nghĩa vụ cho các người tiền không công.

Ai muốn cùng kiếm tiền thì tối nay đến nhà tôi đăng ký.

Hạt giống lần đầu sẽ được cấp miễn phí, những lần sau phải mua từ Huyền chủ, nhưng Huyền chủ đã nói rồi, hạt giống sẽ không đắt, mọi người kiếm được tiền đều có thể mua được." "Ngoài ra, Huyền chủ còn xây một xưởng chế biến ở giữa mấy thôn, sau này mỗi nhà có thể cử một người đến làm việc trong xưởng.

Ai không muốn đi thì thôi." Thôn trưởng cũng đã nghĩ thông suốt, những người không muốn kiếm tiền ông cũng không ép, đến lúc đó đừng hối hận là được. "Tưởng chúng tôi hiếm lạ lắm à?" "Các người có hiếm lạ hay không tôi không biết, sau này đừng hối hận là được." Thôn trưởng nói bâng quơ.

Nhìn thôn Hồ Lô và thôn Tạ gia mà xem, bây giờ nhà nào không ở nhà ngói gạch xanh, nhà nào không ăn cơm gạo trắng, còn có không ít tiền dư dả cho con đi học, sau này có thể có một tương lai tốt đẹp. "Trước kia cuộc sống ở thôn Hồ Lô thế nào, bây giờ cuộc sống của họ ra sao mọi người đều rõ cả.

Bây giờ con trai thôn Hồ Lô, chỉ cần đến tuổi thích hợp đều được cho đi học.

Chẳng lẽ mọi người không muốn cho con mình đi học sao?

Chẳng lẽ không muốn bữa nào cũng có cơm gạo trắng, Tết đến muốn mua gì cũng mua được, được ở nhà ngói gạch xanh sao?" "Từ năm ngoái tôi đã đi tìm thôn trưởng thôn Tạ gia mấy lần, nhờ ông ấy nghĩ đến thôn chúng ta một chút.

Bây giờ Huyền chủ có ý định dẫn mọi người kiếm tiền, lão Tạ liền nghĩ đến thôn chúng ta, vậy mà các người thì sao?" Thôn trưởng Thượng thôn có chút thất vọng.

Ông vất vả như vậy để giành lấy cơ hội này rốt cuộc là vì cái gì? "Thôn trưởng, chúng tôi biết ông vì muốn tốt cho chúng tôi, ông yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ chăm chỉ trồng hoa theo Huyền chủ." Những người dân bằng lòng trồng hoa vội nói.

Họ làm sao mà không ngưỡng mộ người của thôn Tạ gia và thôn Hồ Lô chứ?

Nhìn xem cuộc sống bây giờ của họ tốt đẹp biết bao! "Huyền chủ cũng đã nói, giống lúa cao sản năm nay trồng ra sẽ chừa lại cho chúng ta một ít, sau này chúng ta cũng có thể bữa nào cũng ăn cơm gạo trắng.

Đi theo Huyền chủ chắc chắn không sai." Thôn trưởng Thượng thôn nhìn những người bằng lòng trồng hoa mà nói một cách vui mừng.

May mà nỗ lực của ông đã có người nhìn thấy.

Trên đường trở về, Trần Cẩm Niên lên tiếng: "Phu nhân, ba thôn chúng ta đến đầu tiên tương đối ổn hơn, còn bên Thượng thôn..." "Bên Thượng thôn nhiều nhất chỉ có một nửa số người chịu trồng hoa cùng chúng ta." Lời của Trần Cẩm Niên chưa nói hết, Vương Cẩn Hòa đã biết anh ta muốn nói gì.

Thôn trưởng Thượng thôn sống ở cuối thôn, lúc đi qua cô đã quan sát tình hình trong thôn.

Bốn mươi mấy hộ gia đình chỉ có hơn mười hộ dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, sân vườn gọn gàng, còn những nhà khác cô không bình luận.

Hơn nữa, khi đi ngang qua những nhà đó, cô cũng nghe thấy các bà các cô đang ngồi lê đôi mách, ăn mặc trang điểm thì cũng một nửa thế này một nửa thế kia.

Trần Cẩm Niên kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không ngờ cô lại nói như vậy. "Thì ra phu nhân đều đã biết." "Ừm, nhưng chuyện này không thành vấn đề lớn đối với chúng ta." Một bộ phận người ở Thượng thôn không muốn trồng hoa cũng không quan trọng, họ không muốn thì người khác muốn. "Đúng vậy, người muốn kiếm tiền thì nhiều, cũng không thiếu mấy người đó." "Ừm." Tạ Khuê nghe hai người nói về chuyện của Thượng thôn, trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Thôn trưởng Thượng thôn là người rất tốt, chỉ tiếc là người trong thôn không biết điều." "Đại thúc không cần nghĩ nhiều, chú giới thiệu cho tôi Thượng thôn, chứng tỏ thôn trưởng bên đó quả thực không tệ.

Còn một số người dân, họ chẳng qua chỉ muốn ngồi không hưởng lợi mà thôi.

Đợi đến khi những người khác trong thôn sống tốt lên, còn cuộc sống của họ ngày càng tồi tệ, họ sẽ biết được sự khác biệt." Vương Cẩn Hòa ngược lại không vội.

Tạ Khuê cười gật đầu, lời này nói quả không sai.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói tiếp, mà đang suy nghĩ chuyện khác.

Cô định sau khi trở về sẽ bàn bạc với Tô Ngọc.

Chẳng mấy chốc đã về đến nhà, lúc về đến nơi trời đã tối.

Vương Cẩn Hòa vừa về đến nhà, Tô Ngọc đã biết, anh từ trong phòng đi ra: "Em về rồi à?" "Vâng, em ăn chút cơm đã, sau đó có chuyện muốn bàn với anh." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến số bông vải mình trồng năm ngoái, trong lòng đã có dự định. "Được." Vương Cẩn Hòa ăn cơm rất nhanh, ăn xong liền đi xem các con, chơi với chúng một lúc mới bắt đầu nói chuyện chính với Tô Ngọc. "Em định xây một trường học." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình cho Tô Ngọc. "Trường học ư?

Sao đột nhiên em lại nghĩ đến chuyện này?" "Em đang cân nhắc chuyện bông vải.

Năm ngoái em đã nhờ người làm giúp máy kéo sợi và máy dệt vải, làm ra được mấy cuộn vải bông, còn làm được mấy cái chăn bông." "Có phải là loại vải dùng để may áo lót không?" Chiếc áo lót đó mặc rất thoải mái, anh rất thích mặc. "Đúng vậy.

Em định sau khi ổn định việc trồng hoa ở đây sẽ đến những nơi khác nhờ họ trồng bông giúp em.

Loại này dù không có linh tuyền thủy tưới cũng không sao, nhưng em đã thu được không ít hạt giống, cũng có thể tăng sản lượng.

Sau này em định tung ra thị trường chăn bông, vải vóc các loại." Vương Cẩn Hòa đã nghĩ thông suốt những chuyện này từ lúc trồng bông năm ngoái. "Việc này thì có liên quan gì đến việc xây trường học?" "Đương nhiên là có liên quan.

Trường học này sẽ chia thành trường nam và trường nữ.

Trường nữ ngoài việc học chữ sẽ học kéo sợi và dệt vải, còn có những thứ khác.

Sau này khi bông của em thu hoạch, họ có thể đến giúp em.

Em coi như đây là một khoản đầu tư trước.

Còn con trai, ngoài học chữ cũng sẽ dạy một số nghề mộc, như vậy sau này cũng có thể giúp chúng ta làm việc." Họ cần quá nhiều nhân công, lần nào cũng đi mua thì không thực tế, chi bằng mở một trường học tự mình đào tạo người.

Ý tưởng của Vương Cẩn Hòa rất hay, Tô Ngọc cũng đang nghiêm túc cân nhắc chuyện này, muốn biết tính khả thi cuối cùng của nó. "Việc này quả thực có thể được, nhưng em có chắc sau khi họ học thành tài vẫn sẽ quay lại giúp chúng ta không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Đối với em chuyện đó không quan trọng.

Chương 445

Hơn nữa, anh không có chút tự tin nào vào chúng ta sao?" Phúc lợi của nhà họ, chỉ cần là người trong nhà thì không ai nói là không tốt. "Huống hồ, em đương nhiên sẽ để họ ký một bản hợp đồng.

Em cho họ cơ hội học nghề, sau khi học thành tài họ giúp em làm việc mấy năm, điều này rất công bằng.

Muốn nhận được thứ gì thì phải đánh đổi thứ khác.

Em nghĩ họ sẽ không từ chối đâu." Vương Cẩn Hòa vô cùng quả quyết nói.

Tô Ngọc cười khẽ, cô nói không sai, những người đó quả thực sẽ không từ chối, không những không từ chối mà còn vô cùng vui mừng, dù sao cơ hội như vậy không có nhiều.

Đặc biệt là đối với nữ tử.

Có một nghề kiếm tiền đối với họ quá quan trọng, sau này ở nhà chồng cũng có địa vị hơn.

Đây chính là lẽ thường của dân chúng. "Xem ra em đã nghĩ thông suốt mọi chuyện rồi." "Đó là đương nhiên." "Đã nghĩ xem xây ở đâu chưa?" "Đợi em chuẩn bị xong mọi việc rồi sẽ xem xét.

Ngày mai sau khi đến hai thôn còn lại, em sẽ đi tìm Vương đại thúc, ông ấy xây nhà rất tốt." Đối với người đã xây nhà cho gia đình cô rất nhiều lần, Vương Cẩn Hòa vẫn có cảm tình rất tốt.

Tô Ngọc đương nhiên biết người đã xây nhà cho họ mấy lần, cũng biết đối phương quả thực không tồi, bèn gật đầu đồng ý: "Được." Sáng sớm hôm sau, Vương Cẩn Hòa lại dẫn Trần Cẩm Niên ra ngoài.

Hôm nay họ phải đi ba thôn, khoảng cách có hơi xa một chút.

Trong ba thôn đi hôm nay, có hai thôn đặc biệt kỳ quặc.

Một thôn có nhiều chàng trai trẻ, thôn kia lại có nhiều cô nương.

Tuy nhiên, hai thôn này lại có thù với nhau, người trong thôn cứ nhìn người thôn kia là không vừa mắt, cãi nhau cũng là chuyện thường tình, còn một thôn khác kẹp ở giữa cũng bị vạ lây sâu sắc. "Đại thúc, còn có thôn kỳ lạ như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tạ Khuê hỏi.

Tạ Khuê nén cười gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng hai thôn này không có thù hận gì lớn, chỉ có chút mâu thuẫn nhỏ.

Còn tại sao lại như vậy là vì thôn trưởng hai thôn không ai phục ai.

Chỉ cần có một cơ hội là hai thôn có thể hòa giải, còn có thể giải quyết được không ít vấn đề độc thân." Chỉ cần nghĩ đến tình hình của hai thôn, Tạ Khuê lại không nhịn được cười. "Một thôn nhiều cô nương, một thôn nhiều chàng trai, hai thôn kết thông gia với nhau thì tốt biết bao?

Cứ phải làm cho không khí căng như dây đàn." Vương Cẩn Hòa bực mình nói.

Tạ Khuê cười ha hả, họ cũng nghĩ như vậy, nhưng người ta không chịu thì biết làm sao.

Ba thôn này nằm liền kề nhau, Tạ Khuê cũng không để Vương Cẩn Hòa chạy khắp nơi mà dẫn cô đến nhà thôn trưởng thôn Viên Hà.

Còn ông thì đi gọi thôn trưởng hai thôn kia đến.

Trên đường đến, hai người gặp nhau liền cãi nhau, còn suýt nữa làm Tạ Khuê bị thương oan.

Tạ Khuê sa sầm mặt, bất mãn nhìn hai người: "Hai người các ông làm gì vậy?

Hôm nay tôi đến tìm các ông là để dẫn các ông đi kiếm tiền, nếu các ông không vội kiếm tiền thì tôi đi tìm người khác, để các ông cãi cho đã rồi nói sau." Hai người cãi nhau không ngớt trên đường cuối cùng cũng im lặng, đồng thời nhìn Tạ Khuê: "Huyền chủ có việc cho chúng ta làm rồi à?" "Hay là hai ông cãi thêm một lúc nữa đi?" Tạ Khuê lúc này không vội nữa, ông nhìn hai người nhướng mày hỏi.

Hai người ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: "Không cãi nữa, chúng tôi không cãi nữa." Tạ Khuê lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." "Huyền chủ muốn nhờ các ông giúp trồng hoa, sau khi trồng ra bà ấy sẽ đến thu mua, còn xây cả xưởng chế biến, sau này mỗi nhà các ông có thể cử một người đến làm việc." Tạ Khuê nói sơ qua sự việc. "Cảm ơn ông vẫn còn nghĩ đến chúng tôi." Hai người cảm kích nói. "Đừng nói nhảm nhiều nữa, hai người các ông cãi cọ bao nhiêu năm cũng đủ rồi, bây giờ trong thôn có bao nhiêu cô nương, chàng trai cần định thân, các ông cứ như vậy có thích hợp không?

Đây chẳng phải là chia rẽ uyên ương sao?

Chuyện thất đức như vậy các ông không thể làm được, rõ ràng quan hệ tốt như vậy cứ phải làm như có thù giết cha." Tạ Khuê bực mình nói.

Ông cũng chẳng buồn nói họ nữa.

Nghe những lời này, hai người càng thêm ngượng ngùng, họ quả thực đã làm lỡ dở nhân duyên của người trong thôn. "Chúng tôi biết rồi, sau này sẽ không như vậy nữa." "Yên tâm, sau này các ông cũng không có thời gian cãi nhau đâu." Sau khi ba người đến thôn Viên Hà, họ đi thẳng đến nhà thôn trưởng.

Sau khi mọi người đã đến đông đủ, Vương Cẩn Hòa liền nói lại sự việc một lần.

Nghe xong, ba vị thôn trưởng đều lần lượt gật đầu: "Huyền chủ yên tâm, chuyện này chúng tôi nhất định có thể sắp xếp ổn thỏa." "Vậy được, đợi sau khi thu hoạch xong vụ lương thực này rồi bắt đầu chuyện trồng hoa.

Các ông báo trước cho đại thúc một tiếng, ông ấy sẽ thông báo cho tôi, đến lúc đó tôi sẽ phát hạt giống hoa cho các ông." Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói. "Trong thôn các ông nếu có đất cát, sườn đồi không ai cần cũng có thể bán cho tôi, tôi dùng để trồng chút đồ khác." Vương Cẩn Hòa lên tiếng nói. "Cái này không thành vấn đề." Nhưng họ còn cần phải đi đo đạc xem rốt cuộc có bao nhiêu đất, như vậy mới có cách bán đất cho Vương Cẩn Hòa. "Nếu vậy, chúng tôi xin phép đi trước." Chuyện đã nói xong, Vương Cẩn Hòa chuẩn bị rời đi, cô còn phải đến các thôn khác để xử lý chuyện bông vải. "Tiểu Hòa còn phải đến nơi khác, hôm nay phải sắp xếp xong xuôi mọi việc, sau này mới dễ tiếp tục làm." Thấy ba người có ý giữ lại, Tạ Khuê lên tiếng nói. "Tiểu Hòa sau này còn có rất nhiều việc phải làm, sau này có nhiều cơ hội đến ăn cơm, các ông cứ yên tâm." Tạ Khuê thấy ba người cứ ngập ngừng, làm sao không biết họ đang nghĩ gì?

Tiểu Hòa trông giống người thiếu bữa cơm của họ sao?

Hơn nữa, Tiểu Hòa toàn ăn rau do nhà mình trồng, ăn ở chỗ họ sợ là không quen.

Mặc dù Tiểu Hòa không phải loại người coi thường người khác, nhưng họ quả thực còn có việc.

Hơn nữa bây giờ bảo ông đi hái rau nhà người khác ăn, ông còn không quen, huống hồ rau nhà Tiểu Hòa còn ngon hơn của họ. "Chuyện này..." Ba người nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ ngập ngừng khiến cô có chút dở khóc dở cười. "Thật đó, bên tôi quả thực còn có việc phải làm." "Vậy được, chúng tôi không giữ cô lại nữa, sau này có cơ hội nhất định phải đến thôn chúng tôi ăn cơm." "Được, các ông thông báo xuống, xác định xem bao nhiêu người muốn cùng trồng.

Nếu không muốn trồng, cũng có thể đến ruộng hoa của tôi giúp tôi chăm sóc, nhưng tôi cần loại người thật thà, chịu khó, không lười biếng." Vương Cẩn Hòa nói ra yêu cầu của mình. "Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ tìm người tốt cho cô." Ba vị thôn trưởng đảm bảo.

Vương Cẩn Hòa lại nói với họ một vài chuyện nữa rồi mới dẫn Trần Cẩm Niên rời đi. "Tiểu Hòa, cháu không trách ta tự ý quyết định chứ?" Trên đường đến thôn khác, Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Đương nhiên là không, nếu tôi ở lại họ tất nhiên sẽ phải tốn kém, cuộc sống của họ bây giờ cũng không dễ dàng gì, thôi bỏ đi." Tạ Khuê ngẩn ra, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại cân nhắc đến điều này.

Nghĩ vậy, Tạ Khuê lại có chút xấu hổ, ông vậy mà lại nghĩ Tiểu Hòa sẽ chê bai thức ăn trong nhà người ta.

Chương 446

"Ta còn tưởng..." "Còn tưởng tôi ăn không quen cơm canh của họ?

Đều là từ những ngày tháng khổ cực đi lên, biết lương thực làm ra không dễ dàng gì.

Không thể vì nhà tôi bây giờ sống tốt hơn, rau ngon hơn rau của người khác, mà tôi lại chê bai người ta, như vậy là không đúng." Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy, chỉ cảm thấy cuộc sống của mọi người đều không dễ dàng, cô ở lại ba vị thôn trưởng chắc chắn sẽ làm một bữa ăn rất thịnh soạn để chiêu đãi họ, điều này hoàn toàn không cần thiết.

Tạ Khuê lập tức cảm thấy suy nghĩ của mình là sai.

Lập tức có chút ngượng ngùng: "Là đại thúc nghĩ sai rồi." "Đại thúc nghĩ cũng không sai, dựa vào bản lĩnh của mình để sống tốt, ăn ngon, điều đó không có gì sai cả, chỉ là đừng quên những ngày tháng khổ cực mình đã từng trải qua.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến cuộc sống của mình ngày càng tốt hơn." Nhớ khổ nghĩ ngọt, đây là đạo lý người khác đã dạy cho cô.

Một người đột nhiên giàu lên, sẽ trở nên không biết phải làm sao, thậm chí sẽ đi sai đường.

Cho nên theo cô thấy, một người dù trở nên giàu có đến đâu, cũng không thể quên mình đã từng sống những ngày tháng như thế nào, chỉ có như vậy mới có thể khích lệ mình luôn tiến về phía trước không quay đầu lại. "Đại thúc, tôi biết hai năm nay mọi người kiếm được nhiều tiền, tâm thái có thể sẽ thay đổi.

Nhưng trong tương lai, tiền của mọi người sẽ ngày càng nhiều hơn, lúc đó đại thúc định làm thế nào?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tạ Khuê hỏi. "Về điểm này, Tạ Khang đại thúc xử lý tốt hơn chú nhiều.

Ông ấy luôn biết mình muốn gì, cũng biết ngày hôm nay của mình đến không dễ dàng gì." Lời của Vương Cẩn Hòa khiến Tạ Khuê có chút mờ mịt, thậm chí có chút không biết phải làm sao.

Bị Vương Cẩn Hòa nói như vậy, Tạ Khuê cũng nhận ra vấn đề của mình, hai năm nay kiếm được nhiều tiền, ông trở nên có chút coi thường người khác, đối với một số người cũng có chút cao ngạo.

Bây giờ nghĩ lại thật vô cùng không nên.

Tiểu Hòa có nhiều tiền hơn họ, không những có tiền mà còn là một Huyền chủ có phong địa, cô cũng không vì thế mà cao ngạo, khi đối mặt với họ vẫn vô cùng lễ phép.

So với Vương Cẩn Hòa, chút tiền trong tay mình có là gì? "Tiểu Hòa, đại thúc biết phải làm thế nào rồi, cảm ơn cháu." Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Đại thúc không trách tôi nhiều chuyện là được rồi." Tạ Khuê không nhịn được cười, ông nên cảm kích Vương Cẩn Hòa mới phải, sao lại trách cô được?

Tâm niệm ban đầu của ông đã thay đổi, điều này thực sự không nên.

Ông muốn kiếm tiền không sai, nhưng không thể quên đi tâm niệm ban đầu của mình, nếu ngay cả điều này cũng quên mất thì ông còn lại gì?

Trong khoảnh khắc này, Tạ Khuê đã nghĩ xong sau này nên làm thế nào.

Sự nóng nảy vốn có cũng bớt đi rất nhiều.

Vương Cẩn Hòa có thể cảm nhận được sự thay đổi của Tạ Khuê, trong lòng cũng vui mừng cho ông.

Trần Cẩm Niên nhìn Tạ Khuê, không ngờ ông lại nghĩ thông suốt nhanh như vậy.

Quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, anh phát hiện phu nhân là một người sống rất thấu đáo.

Biết mình muốn làm gì, cũng có mục tiêu của riêng mình, càng không đi chệch khỏi con đường này, cho dù không có thiếu gia ở bên cạnh, cô cũng có thể làm tốt việc của mình.

Tạ Khuê dẫn Vương Cẩn Hòa đến mấy thôn khác: "Tiểu Hòa, các thôn ở đây đều nằm trong núi, đất đai trong nhà chủ yếu là đất dốc, ruộng nước không có bao nhiêu, nếu cháu muốn tìm người trồng bông thì họ thích hợp hơn." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Tôi biết rồi." Sự xuất hiện của Tạ Khuê khiến các thôn trưởng trên núi vừa kinh ngạc vừa vui mừng. "Tạ Khuê, hôm nay ông đến đây có việc gì vậy?" Mấy vị thôn trưởng nhìn ông, trong lòng có chút mong đợi, còn mong đợi điều gì thì họ cũng không biết. "Đúng là có việc, nhưng người tìm các ông không phải tôi mà là Huyền chủ, tôi chỉ là người dẫn đường thôi." Tạ Khuê đi gọi Vương Cẩn Hòa vào.

Mấy vị thôn trưởng nhìn nữ tử tuyệt mỹ bước vào, cô búi tóc kiểu phu nhân, trên đầu chỉ cài đơn giản mấy cây trâm hoa, trang phục trên người tuy đơn giản nhưng cũng sang trọng.

Người này họ biết, nghe nói năm ngoái đã trồng ra lúa năng suất nghìn cân một mẫu, còn dâng lên triều đình làm giống lúa.

Ngoài ra còn đưa cho tri phủ, họ cũng được chia một ít.

Họ cũng đã gieo mạ, cấy lúa theo phương pháp trồng trọt mà Huyền chủ đã nói.

Mới đầu thấy lúa nước yếu ớt như sắp chết, họ còn tưởng không thành, ai ngờ qua mấy ngày, mười ngày, lúa nước bắt đầu xanh trở lại, hơn nữa còn mọc ngày càng tốt, cuối cùng lại mọc đầy ruộng.

Bây giờ bông lúa đó còn dài hơn cả lúa họ trồng trước kia, ngoài ra còn hạt nào hạt nấy căng mẩy.

Điều này khiến họ nhìn thấy hy vọng. "Huyền chủ, cô đến tìm chúng tôi có việc gì không?" "Có, tôi muốn nhờ các ông giúp tôi trồng bông.

Năm đầu tiên tôi sẽ cho các ông hạt giống, dạy các ông cách trồng.

Sau khi trồng ra, tôi sẽ thu mua bông mà các ông trồng ra với giá tốt nhất." Vương Cẩn Hòa nói ra dự định của mình cho mấy vị thôn trưởng.

Mấy vị thôn trưởng trong lòng không khỏi vui mừng, thậm chí rất kích động: "Cảm ơn Huyền chủ đã cho chúng tôi cơ hội này, chúng tôi sẽ chăm chỉ học theo cô trồng bông." Mặc dù họ không biết bông là gì, nhưng điều đó không cản trở họ biết rằng Huyền chủ trồng trọt rất giỏi, thứ mà Huyền chủ muốn trồng chắc chắn không sai.

Nhìn thôn Tạ gia, thôn Hồ Lô đi theo Huyền chủ bây giờ cuộc sống tốt đẹp biết bao?

Đi theo Huyền chủ có thịt ăn. "Bên các ông nếu có đất đai, đất dốc không ai muốn thì đều có thể bán cho tôi.

Nhà nào ít đất sau này cũng có thể giúp tôi chăm sóc ruộng bông, tôi sẽ trả công cho mọi người.

Sau này các ông bàn bạc kỹ với người trong thôn, nhà nào muốn trồng bao nhiêu đều đăng ký hết, sau đó tôi sẽ ươm mầm cho các ông.

Năm đầu tiên tôi sợ các ông cầm hạt giống ươm ra cây bông con tỷ lệ nảy mầm không cao." Vương Cẩn Hòa ban đầu định đưa hạt giống để họ tự trồng, nhưng sau đó nghĩ lại họ đều là lần đầu tiên tiếp xúc với thứ này, chi bằng giúp họ ươm mầm luôn cho rồi. "Cảm ơn Huyền chủ." Mấy vị thôn trưởng vui mừng khôn xiết.

Bông là thứ họ thực sự không hiểu rõ, nếu Huyền chủ có thể giúp họ ươm mầm thì càng tốt. "Không cần khách sáo, chuyện chính đã nói xong, tôi xin phép về trước.

Bên các ông sau khi bàn bạc xong, đăng ký danh sách nhân viên rồi gửi cho đại thúc.

Sau này tôi phải bận việc ruộng lúa, có thể không có ở nhà, các ông đưa cho đại thúc, ông ấy sẽ đưa lại cho tôi." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút, sau này là thời kỳ quan trọng của lương thực cao sản, cô phải theo dõi thường xuyên mới được. "Được." "Huyền chủ, năm nay giống lúa của cô có thể chừa lại cho chúng tôi một ít không?" "Đương nhiên là được." Mấy vị thôn trưởng nghe vậy đều vô cùng vui mừng, họ đã giành được phúc lợi cho dân làng. "Vậy tôi xin phép về trước." Một trong những vị thôn trưởng lớn tuổi nhất nói: "Huyền chủ, cô ở lại đây ăn cơm rồi hãy về?" "Không cần đâu, tướng công và các con tôi còn đang đợi tôi về nhà ăn cơm.

Nếu tôi ăn ở đây, chẳng phải họ đợi vô ích sao?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười từ chối.

Cô nói vậy cũng không phải lừa dối những người này, Tô Ngọc và Tiểu Bảo họ quả thực sẽ đợi cô cùng ăn cơm.

Mấy vị thôn trưởng nghe vậy cũng không giữ lại nữa.

Chương 447

"Nếu vậy chúng tôi không giữ Huyền chủ lại nữa." "Các vị xin dừng bước." Sau khi tiễn Vương Cẩn Hòa đi, mấy vị thôn trưởng kích động nói: "Cuối cùng cũng đến lượt thôn chúng ta rồi." "Mọi người mau về tập hợp người trong thôn, nói rõ chuyện này cho họ, sau đó có lẽ sẽ phải chuẩn bị trồng trọt rồi." "Đúng đúng, mau đi thôi." Thôn trưởng còn lại vội vàng bảo con trai đang đợi bên ngoài đi gọi tất cả mọi người trong thôn. "Cha, cha gọi mọi người trong thôn đến làm gì?" "Chuyện tốt, lát nữa con sẽ biết, mau đi đi." "Vâng." Chẳng mấy chốc, người trong thôn đã được tập hợp lại, quần áo của mọi người tuy rất cũ và có miếng vá, nhưng đều được giặt rất sạch sẽ. "Thôn trưởng, hôm nay ông gọi chúng tôi đến có việc gì không?" "Quả thực có việc, mà còn là chuyện tốt vô cùng đối với thôn chúng ta.

Hôm nay Huyền chủ của huyện chúng ta đã đến, chính là Huyền chủ đã dẫn thôn Tạ gia và thôn Hồ Lô cùng nhau kiếm tiền đó." Mọi người nghe vậy lập tức bàn tán xôn xao: "Thôn trưởng, Huyền chủ đến có phải có việc gì phân phó không?" Kể từ khi lúa cao sản họ trồng ngày càng tốt, họ đối với Huyền chủ vô cùng cảm kích, bây giờ nghe Huyền chủ đến, tưởng có việc gì muốn họ làm, liền lần lượt lên tiếng hỏi. "Huyền chủ muốn trồng bông, đây là giống cây chỉ có ở phương Bắc, nhưng Huyền chủ của chúng ta là ai chứ?

Năm ngoái bà ấy đã trồng rồi, biết cách trồng như thế nào.

Năm nay bà ấy muốn mở rộng quy mô trồng trọt nên đã nghĩ đến chúng ta.

Bà ấy nói có thể giúp chúng ta ươm mầm, sau đó còn cho người đến dạy chúng ta cách trồng, đợi trồng ra thu hoạch, bà ấy còn thu mua bông của chúng ta theo giá thị trường." Mọi người nghe vậy đều kích động: "Thôn trưởng, chúng tôi đều theo Huyền chủ trồng bông." "Đúng vậy." "Nếu đã vậy, hôm nay mọi người đến nhà tôi đăng ký xem muốn trồng bao nhiêu.

Ngoài ra, Huyền chủ còn muốn mua lại những mảnh đất khác của chúng ta và mấy thôn bên cạnh.

Huyền chủ nói, nhà nào đông người, hoặc không có cách nào cùng trồng bông thì đều có thể đến ruộng bông của bà ấy giúp đỡ, mỗi ngày đều tính công tiền." Dân làng bên dưới kích động đến mức sắp khóc, họ cũng có thể kiếm tiền rồi sao? "Tôi thấy ý của Huyền chủ là sau này bà ấy còn có động thái lớn.

Đi theo Huyền chủ chắc chắn không sai.

Đợi chúng ta kiếm được tiền hai năm, cũng có thể cho con trai trong nhà đi học, không cầu chúng thi khoa cử làm quan, chỉ cần biết chữ không bị lừa gạt, không giống chúng ta chỉ biết bám vào ruộng đất là đủ rồi." Thôn trưởng nghĩ đến những đứa trẻ trong thôn không khỏi có chút đau lòng.

Dân làng trong thôn cũng bắt đầu lau nước mắt, đúng vậy, kiếm được tiền rồi, con cái trong nhà cũng có tương lai, sẽ không bị người khác coi thường, càng không lo không lấy được vợ.

Những năm này, con cái trong thôn nhiều lần bị người ta từ hôn, chẳng phải vì thôn họ nghèo sao? "Sau này thôn chúng ta tìm nhà cho con cái phải mở to mắt nhìn cho rõ, những người trước kia chúng ta không cần." Thôn trưởng cũng là người thù dai, con cái thôn họ bị người ta bắt nạt vô cớ sao? "Ngày mai tôi và thôn trưởng các thôn khác sẽ đến thôn Tạ gia, tôi sẽ dẫn mấy người đi xem thôn họ bây giờ sống tốt như thế nào, như vậy sau khi trở về mọi người mới có động lực." "Thôn trưởng, tôi muốn đi." Một thiếu niên mười sáu tuổi đứng ra nói.

Cậu muốn kiếm tiền, muốn khiến cho gia đình từng coi thường cha mẹ cậu phải hối hận không kịp.

Nhìn thấy đứa trẻ này, thôn trưởng có chút đau lòng, cuối cùng gật đầu đồng ý: "Được, Tử Ân đi cùng ta." "Tử Ân ca ca, sau khi anh đi về kể cho chúng em nghe thôn của Huyền chủ tốt như thế nào được không?" Một cô bé khoảng mười tuổi nhìn Lâm Tử Ân mong đợi hỏi. "Được." Mẹ của Lâm Tử Ân nhìn con trai như vậy có chút đau lòng: "Tử Ân, con..." "Mẹ, con sẽ theo Huyền chủ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền, để mẹ và cha sống những ngày tháng tốt đẹp.

Con sẽ tìm cho hai người một cô con dâu thật tốt về hiếu thuận hai người." Cậu muốn cho gia đình đó biết, rời xa những người đó, nhà cậu sẽ sống tốt hơn. "Chúng ta tin con." Trong chuyện hôn sự, quả thực con trai đã chịu thiệt thòi. "Mẹ, nhà chúng ta ngoài ruộng trồng lúa nước ra đều dùng để trồng bông." Lâm Tử Ân trong chốc lát đã nghĩ xong nên làm gì. "Ca ca, em ủng hộ anh." Em trai và em gái bảy tuổi của Lâm Tử Ân chạy đến trước mặt cậu, khích lệ nói.

Đưa tay xoa đầu em trai và em gái: "Tử Khiên, em yên tâm, sang năm, sang năm anh nhất định sẽ cho em đến thư viện, cũng sẽ mua quần áo đẹp cho Tử Nhiễm mặc." "Em tin anh." Lâm Tử Khiên nhìn anh trai mình, trong mắt tràn đầy tin tưởng.

Anh trai của cậu rất giỏi, làm việc gì cũng học là biết ngay.

Lâm Tử Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh trai mình: "Mua đồ ăn ngon, mua quần áo đẹp cho ông bà nội." "Được." Thôn trưởng đi đến bên cạnh Lâm Tử Ân, vỗ vai cậu: "Tử Ân, con là đứa trẻ thông minh nhất thôn chúng ta, học gì cũng học là biết ngay, con sẽ khiến gia đình mình sống tốt hơn." "Cảm ơn thôn trưởng đã cho con cơ hội đến thôn Tạ gia." Lâm Tử Ân cảm kích nói.

Đối với thôn trưởng, cậu rất cảm kích.

Ban đầu khi gia đình đó dẫn người đến sỉ nhục cậu, chính là thôn trưởng đã gọi người trong thôn đến chống lưng cho cậu, mới khiến cậu không đến nỗi khó xử như vậy.

Cậu lúc đó đã nghĩ, sau này nhất định sẽ báo đáp người trong thôn. "Cha mẹ con đã cho con đi học, biết đọc biết viết, hôm nay con giúp ta đăng ký ruộng đất mọi người muốn trồng, ngày mai ta dẫn con đến thôn Tạ gia.".

Nhờ có sự giúp đỡ của Lâm Tử Ân, thôn trưởng Lâm nhanh chóng đăng ký xong hết đất đai cần trồng trọt.

Ngày hôm sau, thôn trưởng của mấy thôn cùng nhau đến thôn Tạ gia, đi cùng họ còn có Lâm Tử Ân, những người khác cũng không nói gì về chuyện này.

Sau khi đến thôn Tạ gia, Lâm Tử Ân vô cùng kinh ngạc.

Nhà cửa trong thôn Tạ gia được xây rất đẹp, tất cả đều là nhà ngói gạch xanh, trước cửa còn trồng hoa xinh xắn.

Bên ngoài không có đứa trẻ nào chơi đùa, có lẽ đều đã đến trường học.

Một thôn làng như vậy là điều mà Lâm Tử Ân hằng ao ước, sau này thôn của cậu nhất định cũng sẽ trở thành như thế.

Cậu đi theo thôn trưởng Lâm đến nhà Tạ Khuê.

Lúc họ đến, Tạ Khuê vừa từ ngoài đồng trở về, trong nhà ông còn có người khác, là người của thôn bên. "Mấy người đúng là hẹn nhau cùng đến thật đấy." Tạ Khuê nhìn họ, cười lắc đầu nói. "Chẳng phải là đang gấp sao?

Nên mới qua đây." Tạ Khuê thấy bên cạnh thôn trưởng Lâm có một đứa trẻ, bèn tò mò hỏi: "Lão Lâm, đây là…" "Đây là một đứa trẻ trong thôn chúng tôi, muốn đến xem thôn của các ông." Thôn trưởng Lâm kể sơ qua chuyện cho Tạ Khuê nghe, Tạ Khuê nghe xong thì nhíu mày. "Còn có loại người như vậy sao?

Quá đáng thật." "Chuyện qua rồi, bây giờ Tử Ân chỉ muốn cố gắng kiếm tiền thôi." Thôn trưởng Lâm xua tay nói. "Lần này Tử Ân đã giúp tôi không ít việc đâu.

Đứa trẻ này nếu không phải do gia đình thực sự khó khăn thì sao lại đến nông nỗi này?

Nó học gì cũng nhanh, còn từng đi học, chỉ tiếc là…" Nếu không phải trong nhà lúc đó xảy ra chuyện tiêu hết sạch tiền, Tử Ân cũng không đến mức rơi vào hoàn cảnh này.

Tạ Khuê suy nghĩ một lát rồi nhìn Lâm Tử Ân nói: "Nếu cậu thật sự có bản lĩnh này, tôi có thể giới thiệu cậu cho Tiểu Hòa và Tô Ngọc, họ đang thiếu nhân tài như vậy." "Cháu có thể làm gì ạ?" "Cái này thì tôi không biết, Tiểu Hòa và Tô Ngọc có rất nhiều việc, sau này việc cần làm cũng nhiều, chỉ thiếu người có thể lo liệu." Tạ Khuê cũng không biết giải thích thế nào, chỉ cảm thấy nếu đứa trẻ này theo Tiểu Hòa và họ thì rất hợp.

Lâm Tử Ân nhíu mày không nói gì.

Thực ra cậu rất muốn đi theo vợ chồng Vương Cẩn Hòa, cậu có dự cảm rằng đi theo họ, cậu có thể tiến xa hơn.

Nhưng cậu lại không muốn người khác cảm thấy mình quá thực dụng, như vậy không tốt.

Nhất thời cậu rơi vào tình thế khó xử. "Tử Ân, cháu có năng lực này.

Nếu cháu muốn đi, dù có phải vứt cái mặt già này đi, chú cũng sẽ nhờ lão Tạ giúp cháu bắc cầu." Thôn trưởng Lâm nhìn ra được Lâm Tử Ân muốn đi. "Thôn trưởng đại thúc, cháu…" "Chú biết suy nghĩ của cháu, cũng biết cháu đang nén một cục tức.

Cháu còn trẻ, có năng lực thì nên ra ngoài xông pha, trong nhà còn có cha mẹ và ông bà trông nom, trồng vài mẫu hay mười mẫu bông cũng không thành vấn đề." Ông không muốn làm lỡ tiền đồ của đứa trẻ này.

Chương 448

Tạ Khuê nghe hai người nói chuyện, trong lòng đã có ý định: "Vậy mấy người đợi tôi một chút, tôi qua nhà Tiểu Hòa một chuyến." "Lão Tạ, chuyện lần này cảm ơn ông nhiều." "Khách sáo gì chứ?

Tôi chỉ nói với Tô Ngọc một tiếng, còn sau này thế nào thì phải xem bản lĩnh của cậu thanh niên này." Tạ Khuê lắc đầu nói.

Ông chỉ đi nói với Tô Ngọc một tiếng, còn sau này có thành hay không phải xem bản lĩnh của chính đứa trẻ này. "Cảm ơn đại thúc." Lâm Tử Ân cảm kích nói lời cảm tạ.

Tạ Khuê cười lắc đầu rồi đi đến nhà Tô Ngọc.

Lúc ông qua đó, Tô Ngọc đang ở nhà, bàn bạc công việc với Nguyên Bảo và những người khác. "Tô Ngọc, cháu còn đang bận à?" "Đại thúc, chú qua đây có việc gì không ạ?" Tô Ngọc nhìn Tạ Khuê hỏi. "Ta có một cậu thanh niên ở thôn Lâm gia, nghe thôn trưởng thôn Lâm gia nói đứa trẻ này rất có bản lĩnh, học gì cũng thông, còn từng đi học nhưng vì gia đình gặp biến cố nên không thể học tiếp, lại bị nhà vợ chưa cưới sỉ nhục từ hôn.

Bây giờ ngoài trồng bông ra, nó còn muốn tìm một công việc.

Chẳng phải các cháu đang tìm người sao?

Nên ta qua hỏi thử." Tạ Khuê kể lại tình hình của Lâm Tử Ân cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe xong, ánh mắt lộ vẻ đăm chiêu: "Đại thúc, chú cứ về lo việc khác với các thôn trưởng đi.

Chú chỉ đường cho cậu thiếu niên đó để cậu ấy tự mình đến tìm tôi." Anh muốn xem xem thiếu niên này có thật sự muốn trở nên mạnh mẽ hay chỉ nói suông. "Được." Tạ Khuê vui vẻ rời đi. "Lão Tạ, thế nào rồi?" Thấy Tạ Khuê trở về, thôn trưởng Lâm còn sốt ruột hơn cả Lâm Tử Ân. "Tôi nói với Tô Ngọc rồi, Tô Ngọc bảo để đứa trẻ tự mình đến tìm cậu ấy.

Nhà họ ở dưới chân núi đầu thôn, căn nhà nào xây to và đẹp nhất chính là nhà họ." Lâm Tử Ân gật đầu thật mạnh: "Cảm ơn đại thúc." Lâm Tử Ân rời khỏi nhà họ Tạ rồi đi về phía nhà Tô Ngọc.

Đến cửa, cậu lại có chút do dự.

Tuy nhiên, sự do dự đó chỉ kéo dài một lúc, cậu lại kiên định bước tới giơ tay gõ cửa.

Tô Ngọc ở trong phòng nghe tiếng gõ cửa, trong mắt ánh lên ý cười. "Ra mở cửa đi." Nguyên Húc ra mở cửa cho Lâm Tử Ân, tuy cậu có hơi rụt rè nhưng nhìn chung vẫn ổn. "Ta nghe Tạ đại thúc nói cậu muốn tìm việc?

Cậu muốn làm gì?" Tô Ngọc nhìn Lâm Tử Ân, hứng thú hỏi. "Chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý, cháu có thể làm bất cứ việc gì." Lâm Tử Ân không cần suy nghĩ mà đáp ngay. "Kể cả làm chân chạy vặt cũng không sao?" Lâm Tử Ân lắc đầu: "Cháu không để tâm." "Vì sao?" "Cháu cần một cơ hội để trở nên mạnh mẽ hơn.

Bây giờ làm chân chạy vặt, không có nghĩa sau này cháu vẫn là chân chạy vặt." Lâm Tử Ân nói rất tự tin.

Tô Ngọc mỉm cười, anh khá thích đứa trẻ này, sự quật cường trên người cậu rất giống anh ngày xưa. "Vậy sao?

Thế nói cho ta biết, mục đích cậu muốn trở nên mạnh mẽ là gì?" "Để gia đình cháu có cuộc sống tốt hơn." Lúc nói điều này, ánh mắt Lâm Tử Ân rất trong trẻo, không hề nói dối. "Không phải để báo thù gia đình vợ chưa cưới kia của cậu sao?" Lâm Tử Ân lắc đầu: "Cố tình đi báo thù một người chỉ lãng phí thời gian của cháu.

Gia đình cháu sống ngày càng tốt, cháu đi ngày càng xa, đó chính là sự báo thù tốt nhất đối với họ." Mục đích ban đầu cậu muốn trở nên mạnh mẽ vốn không phải để cố ý báo thù gia đình kia, từ đầu đến cuối cậu chỉ muốn gia đình mình có cuộc sống tốt hơn.

Sau khi đến thôn Tạ gia, suy nghĩ này của cậu càng thêm kiên định.

Cậu muốn ông bà nội giống như những người già ở thôn Tạ gia, có thể thảnh thơi ngồi hóng mát tán gẫu trong thôn.

Cậu muốn em trai được đến trường, muốn em gái có cuộc sống tốt đẹp, muốn cha mẹ khi gặp lại gia đình kia có thể thẳng lưng, không thèm liếc mắt mà đi qua.

Sự nghiêm túc và kiên định trong mắt Lâm Tử Ân đã làm Tô Ngọc cảm động.

Trong lúc Tô Ngọc đang suy nghĩ, Lâm Tử Ân đã lên tiếng trước: "Cháu muốn đi theo ngài." "Được, cho cậu ba ngày để nói rõ với người nhà, ba ngày sau đến đây báo danh.

Ta sẽ nói cho cậu biết sau này cậu cần làm gì và cả tiền công của cậu." "Vâng ạ." Lâm Tử Ân có chút vui mừng, cậu đã đồng ý. "Nguyên Húc." "Thiếu gia nhà chúng tôi còn có việc phải xử lý nên không tiễn cậu.

Nhớ kỹ thời gian, thiếu gia của chúng tôi ghét nhất là người khác đến muộn." Nguyên Húc dặn dò. "Tôi biết rồi, cảm ơn." Lâm Tử Ân rời khỏi nhà Tô Ngọc đi tìm thôn trưởng Lâm, suốt đường đi tâm trạng cậu rất tốt.

Khi cậu đến nơi, Tạ Khuê đã đăng ký xong tất cả.

Thôn trưởng Lâm thấy Lâm Tử Ân tới liền vội hỏi: "Tử Ân, thế nào rồi?" "Thiếu gia cho cháu đi theo ngài ấy, bảo cháu về nói với gia đình trước, ba ngày sau qua tìm ngài ấy." Lâm Tử Ân vui vẻ nói. "Vậy thì tốt rồi, sau này theo thiếu gia thì cố gắng làm việc, chú tin cháu nhất định sẽ làm được." "Vâng." Công việc xong xuôi, các thôn trưởng khác cũng chuẩn bị rời đi.

Lúc đi, Tạ Khuê hái cho mỗi người một ít rau củ mang về.

Tâm trạng vui vẻ của Lâm Tử Ân không kéo dài được bao lâu.

Cậu về đến nhà còn chưa kịp báo tin vui cho mẹ thì đã nghe thấy một giọng nói chua ngoa.

Lâm Tử Ân sa sầm mặt bước vào, thấy người phụ nữ ngày trước đang đứng đó vênh váo, còn động tay với em gái mình.

Cậu bước tới, đẩy người kia ra rồi nhìn đối phương: "Cút ra ngoài." "Lâm Tử Ân, mày xem bộ dạng của mày bây giờ đi, chỉ cần mày quỳ xuống cầu xin tao, tao sẽ gả cho mày, thế nào?" Đối phương nói với vẻ ban ơn, như thể gả cho Lâm Tử Ân là một điều tốt đẹp lắm vậy.

Lâm Tử Ân vớ lấy cây gậy gỗ bên cạnh, hung hăng vụt tới chỗ họ.

Người đối diện giật mình, bắt đầu chạy tán loạn. "Lâm Tử Ân, mày dám đối xử với tao như vậy." Lâm Tử Ân cười lạnh một tiếng: "Lần sau còn dám đến nhà tao, tao sẽ đánh cho đến mẹ mày cũng không nhận ra mày.

Người như mày tao không trèo cao nổi." "Mày đừng hối hận." Cô ta bỏ lại một câu hăm dọa rồi xám xịt rời đi.

Em gái Lâm Tử Ân ôm lấy anh trai, tủi thân nói: "Anh ơi, em không thích cô ta, đừng để cô ta làm chị dâu của chúng ta được không?" "Được, sau này anh nhất định sẽ tìm một người chị dâu tốt với Tử Nhiễm, được không?" Lâm Tử Nhiễm vui vẻ gật đầu: "Vâng ạ.

Anh ơi, thôn Tạ gia có phải tốt lắm không ạ?" Ngay cả Lâm Tử Khiên cũng vểnh tai nghe Lâm Tử Ân nói. "Đúng vậy, tốt lắm.

Nhà của họ đều là nhà ngói gạch xanh, trước cửa còn trồng hoa rất đẹp, con trai trong thôn đều được đi học rồi." Lâm Tử Ân nói đến đây thì thấy ánh mắt em trai có chút buồn bã, cậu đưa tay xoa đầu em: "Tử Khiên yên tâm, muộn nhất là cuối năm nay anh sẽ có tiền cho em đi học.

Chương 449

Sau này anh sẽ nuôi em ăn học." "Anh ơi… đi học tốn nhiều tiền lắm." "Không sao, đợi mấy hôm nữa anh đi làm rồi, kiếm được tiền đều đưa mẹ giữ để cho Tử Khiên đi học." "Anh ơi, anh đi làm gì vậy?" Lâm Tử Khiên nắm lấy áo Lâm Tử Ân, lo lắng hỏi.

Cha mẹ và ông bà của Lâm Tử Ân cũng nhìn sang: "Tử Ân, con định đi làm gì?" "Hôm nay Tạ đại thúc biết chuyện của con nên đã giới thiệu giúp con.

Con đã gặp phu quân của Huyền chủ, ngài ấy rất tốt.

Ngài ấy bảo con về nói với mọi người một tiếng, ba ngày sau đến tìm ngài ấy, sau này làm gì ngài ấy sẽ sắp xếp.

Mẹ ơi, con muốn đi theo thiếu gia." "Được." Ba ngày sau, Lâm Tử Ân đến nhà Tô Ngọc từ sáng sớm.

Nhìn thấy Lâm Tử Ân vẫn còn vương sương sớm trên người, Tô Ngọc rất hài lòng. "Nguyên Bảo, để cậu ta đi theo ngươi, ngươi dẫn dắt cậu ta một thời gian, sau khi học xong thì để cậu ta làm đại tổng quản bên phía Tiểu Hòa.

Chỉ có Thích Phong và Trần Cẩm Niên thì vẫn còn xa mới đủ." Ba ngày nay Tô Ngọc cũng không để Nguyên Bảo và những người khác rảnh rỗi, đã điều tra rất nhiều chuyện về Lâm Tử Ân.

Đương nhiên cũng biết chuyện ba ngày trước, biết cậu ta không có thực lực, chỉ đuổi đối phương đi chứ không làm gì khác, là một người biết nhìn rõ tình hình.

Dùng cho bên Tiểu Hòa là vừa đẹp. "Vâng, thiếu gia." "Cậu theo Nguyên Bảo trước, cậu ấy sẽ dạy cậu cần làm gì.

Sau này cậu sẽ theo bên cạnh thê tử của ta, cô ấy có rất nhiều việc trong tay.

Ngoài Nguyên Bảo ra, cậu còn phải tìm hiểu lẫn nhau với Thích Phong và Trần Cẩm Niên.

Ba người các cậu phối hợp làm việc bên phía Tiểu Hòa, hiểu chưa?" "Hiểu rồi ạ." "Về tiền công hàng tháng của cậu là ba lạng bạc, mỗi quý bốn bộ quần áo, ngày lễ tết sẽ có thêm một số thứ lặt vặt.

Vì cậu còn nhiều việc cần học nên tiền công ít hơn Thích Phong và những người khác lúc mới đến.

Nhưng sau này tiền công của cậu sẽ tăng lên tùy theo công việc cậu làm, tiền công hiện tại của Thích Phong và họ là một trăm lạng một tháng, những thứ khác tính riêng." Lâm Tử Ân kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, đây có phải là thật không?

Thật sự có nhiều tiền công như vậy sao? "Đây vẫn chưa phải là nhiều nhất, nhiều nhất là Nguyên Bảo, cậu muốn giống cậu ấy thì hãy học hỏi cho tốt." "Vâng ạ." Nguyên Bảo mỉm cười, anh nhìn thấy ý chí chiến đấu trong mắt cậu nhóc này, xem ra anh sẽ có một người đồ đệ không tồi. "Đi thôi, cậu theo ta, ta sẽ nói cho cậu biết trong tay phu nhân có những gì trước." Sau khi Lâm Tử Ân đi theo Nguyên Bảo, Nguyên Húc mới tò mò hỏi: "Thiếu gia, ngài rất xem trọng đứa trẻ này sao?" "Đúng là rất xem trọng, không đến một năm là có thể tự mình đảm đương một phương rồi.

Chỉ là thân thủ hơi yếu, sau này ngươi và Nguyên Bảo cùng nhau rèn giũa cậu ta cho tốt, không thể bảo vệ Tiểu Hòa thì cũng đừng trở thành gánh nặng của Tiểu Hòa." Một câu nói của Tô Ngọc đã khiến những ngày tháng sau này của Lâm Tử Ân sống không bằng chết. "Vâng." Vương Cẩn Hòa tối về biết Lâm Tử Ân là đại tổng quản mà Tô Ngọc bồi dưỡng cho cô thì có chút kinh ngạc.

Cô đi xem tình hình Lâm Tử Ân học tập cùng Nguyên Bảo, xem xong liền lặng lẽ lui ra.

Lâm Tử Ân này đúng là một nhân tài. "Anh tìm người này ở đâu ra vậy?

Học cái gì cũng nhanh thật." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, tò mò hỏi. "Là người Tạ đại thúc tiến cử, người này quả thực không tồi.

Còn sau này thế nào thì phải xem chính cậu ta." Liệu cậu ta có gánh vác nổi sự tin tưởng này của họ không.

Lâm Tử Ân từ khi đến đây, mỗi ngày đều rất bận rộn.

Cậu có quá nhiều việc phải tìm hiểu, về nhà nói với gia đình một tiếng rồi không quay về nữa.

Hàng ngày cậu chạy khắp nơi cùng Nguyên Bảo, Thích Phong và Trần Cẩm Niên.

Ngoài ra còn phải luyện võ, bị đánh cho toàn thân đau nhức, đặc biệt là khi nhìn Nguyên Bảo mặt mày tươi cười dễ nói chuyện, ai mà ngờ đánh người lại đau đến thế.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy nghẹn lòng.

Nhưng vất vả đối với Lâm Tử Ân là hoàn toàn xứng đáng.

Việc luyện võ cũng đã qua giai đoạn đau đớn nhất, cậu cũng đã hiểu rõ hơn về các công việc bên phía Vương Cẩn Hòa.

Mọi chuyện bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Tối hôm đó, sau khi cho Lâm Tử Ân đi nghỉ, Nguyên Bảo đến tìm Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa. "Thiếu gia, phu nhân, Lâm Tử Ân quả thực rất tốt.

Làm việc nghiêm túc, chịu khó học hỏi.

Ngay cả khi luyện ngoại gia công phu với tôi, mệt đến mức không bò dậy nổi cũng không rên một tiếng.

Hơn nữa cậu ta làm việc rất chu toàn, tuy còn non nớt nhưng nếu rèn giũa tốt sẽ trở thành trợ thủ đắc lực bên cạnh phu nhân.

Sau này nếu phu nhân muốn tranh giành cửa hàng với Cố Hề Nhược thì có thể để cậu ta đi." Cậu nhóc đó cũng là một kẻ lòng dạ đen tối.

Nhưng đứa trẻ nỗ lực và cầu tiến như vậy anh vẫn rất thích.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo, đánh giá anh từ trên xuống dưới rồi hỏi một cách bất ngờ: "Ngươi mà cũng biết tiến cử người với ta như vậy, đúng là khiến ta có chút ngạc nhiên." "Đó là vì cậu ta thực sự rất tốt.

Không cần một năm, chỉ cần nửa năm là có thể tự mình đảm đương một phương rồi." Chủ yếu là đứa trẻ này không chỉ học nhanh mà còn rất ham học, chỉ cần là thứ cậu ta cho rằng mình nên học thì sẽ học cho thật rõ ràng, minh bạch.

Hơn nữa, bất kể giai đoạn hiện tại có hữu ích với cậu ta hay không, cậu ta đều sẽ học.

Nghe những việc Lâm Tử Ân làm gần đây, Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nói: "Tô Ngọc, sao em có cảm giác chúng ta vừa nhặt được một kho báu vậy?" Tô Ngọc mỉm cười nhìn Vương Cẩn Hòa, sửa lại lời cô: "Không phải chúng ta nhặt được, mà là tự dâng đến cửa." Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền không nhịn được cười phá lên.

Lời này của Tô Ngọc quả thật không sai, Lâm Tử Ân chính là tự dâng đến cửa. "Anh nói đúng, là tự dâng đến cửa.

Bây giờ em lại phải cảm ơn mấy người kia rồi, nếu không nhân tài như vậy chắc chắn không thuộc về chúng ta." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cảm thán.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy sự bất lực.

Cô nhóc này nói cái gì vậy chứ, tuy rằng đều là sự thật. "Sau này trong tay em có người dùng, cũng có thể nhẹ nhõm hơn một chút." "Tô Ngọc, anh nói xem Lâm Tử Ân so với Lục Lăng Phong thì ai sẽ lợi hại hơn?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, vô cùng tò mò hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em không có lòng tin với người của chúng ta à?" "Tất nhiên là có chứ." Vương Cẩn Hòa trừng to mắt, sao cô có thể không có lòng tin với người của mình được?

Chuyện đó tuyệt đối không thể nào.

Nguyên Bảo là người thế nào?

Người mà ngay cả Nguyên Bảo cũng khen ngợi thì sao có thể không tốt được?

Chương 450

"Em tin vào mắt nhìn của anh và Nguyên Bảo, người mà Nguyên Bảo đã nói tốt thì chắc chắn không có vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa quả quyết nói.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng quả quyết của Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ bất lực.

Anh rất muốn nói với cô rằng cũng không cần phải tin tưởng họ đến vậy.

Nhưng đối với Lâm Tử Ân, đúng là có thể mong đợi một chút.

Thoáng cái Lâm Tử Ân đã đến nhà Tô Ngọc được một tháng.

Trong một tháng này, cậu cũng đã được chứng kiến vị Huyền chủ này lợi hại đến mức nào.

Ươm mầm bông là cô, ươm mầm dưa hấu cũng là cô, những cánh đồng lúa nước năng suất cao kia cô cũng ngày nào cũng phải đến xem để phòng ngừa sự cố.

Cậu vẫn luôn cho rằng việc trồng trọt những thứ này đều là Huyền chủ chỉ nói, người bên cạnh làm, bây giờ mới biết thì ra Huyền chủ phải tự mình xuống đồng làm việc.

Phu quân của Huyền chủ cũng rất lợi hại, có những việc cậu chỉ hiểu lơ mơ, nhưng đến tay ngài ấy dường như lại trở nên đơn giản.

Cậu biết đây là do năng lực của mình còn chưa đủ mới dẫn đến chuyện như vậy.

Cậu sẽ nỗ lực để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, sau khi mạnh mẽ hơn cậu sẽ dùng hết khả năng của mình để giúp đỡ Huyền chủ và phu quân của cô. "Tử Ân, cậu đã một tháng không về nhà rồi.

Phu nhân nói cho cậu nghỉ hai ngày để về thăm gia đình.

Lúc về thì ra vườn hái ít rau." Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Lâm Tử Ân đang bận rộn, mở miệng nói. "Nguyên Bảo đại ca, em còn chút việc chưa làm xong, em định làm xong rồi mới về." Lâm Tử Ân ngại ngùng nói. "Cậu tự sắp xếp thời gian đi.

Lát nữa có người đi lên trấn, cậu có muốn đi cùng để mua chút đồ cho gia đình không?

Với lại tôi đã hỏi thiếu gia rồi, những sách vở mà tiểu thiếu gia họ không dùng đến nữa, cậu có thể mang về cho em trai cậu dùng." Nguyên Bảo biết Lâm Tử Ân còn có một người em trai muốn đi học, nên đã đi hỏi Tô Ngọc.

Lâm Tử Ân có chút vui mừng nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo đại ca, thật không ạ?

Nhưng sách vở của các tiểu thiếu gia đều rất tốt." Cậu cứ thế lấy đi có phải không hay không? "Bây giờ các tiểu thiếu gia không dùng đến nữa, để ở nhà cũng chỉ để đó, chi bằng cậu mang về cho em trai, như vậy cũng có thể tiết kiệm cho nhà cậu một khoản tiền." Điều này đối với Lâm Tử Ân vô cùng hấp dẫn, cuối cùng cậu gật đầu đồng ý: "Cảm ơn Nguyên Bảo đại ca." "Không cần cảm ơn, sau này giúp thiếu gia và phu nhân làm thêm chút việc là được rồi." "Vâng." Lâm Tử Ân cuối cùng vẫn nghe theo đề nghị của Nguyên Bảo, lấy tiền công tháng đi lên trấn mua một ít đồ cho gia đình.

Trở về hái thêm ít rau, lại lấy sách vở Tiểu Bảo và những người khác không dùng nữa mới về nhà. "Tử Khiên, xem anh mang gì về cho em này." Lâm Tử Khiên đang tự viết chữ trên nền cát, nghe thấy tiếng anh trai liền vui vẻ chạy ra. "Anh ơi, anh về rồi!" Lâm Tử Ân dẫn hai em song sinh vào nhà, đưa cho em gái một đôi trâm cài tóc hình bươm bướm, còn lấy ra một tấm vải màu vàng nhạt.

Ngoài ra, cậu còn mua cho mỗi người trong nhà một tấm vải.

Còn có cả điểm tâm và thịt.

Cuối cùng là sách vở.

Nhìn thấy chồng sách dày cộp kia, mắt Lâm Tử Khiên không rời đi được: "Anh ơi, cái này chắc tốn nhiều tiền lắm phải không?" "Sách không tốn tiền, là của tiểu thiếu gia không dùng nữa nên thiếu gia đưa cho anh, bảo anh mang về cho em dùng.

Là anh Nguyên Bảo đã nói giúp chúng ta." Lâm Tử Ân giải thích.

Lâm Tử Khiên ôm chồng sách, vui vẻ nói: "Anh ơi, ông chủ ở nơi anh làm việc tốt thật đấy.

Sau này em học được bản lĩnh, lớn lên cũng muốn làm việc cho ông ấy." Vị thiếu gia này có ơn với gia đình cậu, sau này cậu cũng phải báo đáp họ. "Được." Cha mẹ Lâm Tử Ân trở về, biết chủ nhà không chỉ cho con trai hái nhiều rau mang về mà còn tặng nhiều sách như vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "À phải rồi mẹ, Huyền chủ đã bắt đầu ươm mầm bông rồi, khoảng nửa tháng nữa là có thể mang cây bông về trồng.

Đến lúc đó Huyền chủ sẽ cử người qua dạy mọi người cách trồng." "Vậy thì tốt quá, tất cả đất đai chúng ta đã chuẩn bị xong cả rồi, bây giờ chỉ chờ cây bông con xuống đất thôi." Mẹ Lâm Tử Ân vô cùng vui mừng nói. "Tử Ân, lần này về nhà ở được mấy hôm?" "Ngày mai nghỉ một ngày rồi phải quay lại.

Con còn nhiều việc phải học, không thể trì hoãn quá lâu.

Mẹ, đây là tiền con mua vải và thịt còn thừa, mẹ giữ lấy.

Hai tháng nữa tiền công của con nhiều hơn là có thể cho Tử Khiên đi học rồi." "Mẹ ơi, đây là trâm cài tóc anh mua cho con, đẹp không ạ?" "Đẹp." … Lâm Tử Ân quả nhiên chỉ ở nhà hai ngày, đến giờ liền vội vã quay về nhà Tô Ngọc.

Vừa về đến nơi, cậu lại bắt đầu không ngừng học tập, sắp xếp công việc bên cạnh, trao đổi thông tin và tình báo với Nguyên Bảo và những người khác.

Mà bây giờ Nguyên Bảo đã bắt đầu có ý thức nói cho Lâm Tử Ân biết về ân oán giữa Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược, đặc biệt là chuyện Cố Hề Nhược muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa. "Nguyên Bảo đại ca, có phải anh muốn em đi đối phó với cái người tên Cố Hề Nhược này không?" Nghe xong, Lâm Tử Ân nhíu mày hỏi. "Đối thủ của cậu không phải Cố Hề Nhược, cô ta đã có người xử lý rồi.

Đối thủ của cậu là Lục Lăng Phong bên cạnh cô ta.

Sau này tôi sẽ đưa tất cả tài liệu về Lục Lăng Phong cho cậu, cậu tự mình xem cho kỹ." Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. "Vâng, Nguyên Bảo đại ca, anh yên tâm, em sẽ xem thật kỹ." Lâm Tử Ân nghiêm túc nói.

Thiếu gia đối xử tốt với cậu như vậy, cậu nhất định phải nỗ lực nâng cao năng lực của mình, giúp thiếu gia và phu nhân làm thêm nhiều việc, để xứng đáng với tiền công hàng tháng mình nhận được.

Một tháng nay cậu toàn học tập, căn bản chưa làm được việc gì, vậy mà thiếu gia còn cho cậu phúc lợi tốt như vậy. "Cậu có thiên phú này, chỉ cần học hành chăm chỉ nhất định sẽ làm được." Nguyên Bảo vỗ vai Lâm Tử Ân, khích lệ nói. "Em biết rồi." Nguyên Bảo ra ngoài một lát, lúc quay lại, trong tay là tất cả tài liệu liên quan đến Lục Lăng Phong.

Trong lúc Lâm Tử Ân đang chăm chú xem, Nguyên Bảo đi ra ngoài tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, tôi định để Lâm Tử Ân đối phó với Lục Lăng Phong.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nguyên Bảo: "Ngươi có vẻ rất xem trọng cậu ta." Từ khi Lâm Tử Ân đến đây, Nguyên Bảo đối với cậu rất tận tâm, dạy dỗ cũng rất nghiêm túc.

Anh rất tò mò không biết rốt cuộc Nguyên Bảo nghĩ gì. "Lâm Tử Ân là một đứa trẻ có năng lực và có lòng cầu tiến, chỉ cần cho cậu ta một cơ hội, cậu ta sẽ nắm bắt.

Điều quan trọng nhất là cậu ta đồng thời còn có lòng biết ơn." Đây là điểm Nguyên Bảo xem trọng nhất ở cậu.

Người như vậy chỉ cần cho một cơ hội là có thể nắm bắt, đồng thời cũng sẽ không phản bội.

Chương 451

"Thì ra là vậy, thảo nào ngươi lại xin ta những cuốn sách mà Tiểu Bảo không dùng nữa." Sách của Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều là loại tốt nhất, mang ra ngoài cũng có không ít người trả giá cao để mua, vậy mà Nguyên Bảo lại vội vàng lấy đi như vậy, xem ra là để thu phục lòng người.

Nhưng cách làm này của Nguyên Bảo anh cũng tán thành: "Nếu ngươi đã xem trọng đứa trẻ đó như vậy, vậy giao cho ngươi rèn giũa.

Ta muốn xem xem dưới sự rèn giũa của ngươi, Lâm Tử Ân sẽ trở thành người như thế nào." "Nhất định sẽ mang lại bất ngờ cho thiếu gia." Một người có nhiều việc phải làm như vậy mà vẫn có thể dành thời gian luyện võ, tâm tính và sự kiên trì như vậy sao có thể là của một người bình thường? "Vậy ta chờ đợi sự bất ngờ này." Nhìn dáng vẻ mong chờ của Tô Ngọc, Nguyên Bảo đưa tay sờ cằm, suy nghĩ có nên đối xử với cậu ta nghiêm khắc hơn một chút không? "Cứ để cậu ta tự trưởng thành đi, đừng tạo áp lực quá lớn." Hiểu rõ Nguyên Bảo, sao Tô Ngọc lại không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì? "Vâng." Nhờ một câu nói của Tô Ngọc mà Lâm Tử Ân thoát được một kiếp.

Tối đến, khi Tô Ngọc nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là ý cười: "Xem ra Nguyên Bảo thật sự đã thu nhận được một trợ thủ không tồi." "Chẳng lẽ không phải là hai chúng ta được lợi sao?" Vương Cẩn Hòa chống người dậy, quay đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc đưa tay kéo cô vào lòng ôm lấy: "Nếu Nguyên Bảo có thể bồi dưỡng cho em một người như cậu ta nữa thì thú vị đấy.

Hơn nữa, cậu ta muốn để Lâm Tử Ân giao đấu với Lục Lăng Phong, anh cũng có chút mong chờ rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt kỳ lạ hỏi: "Thật sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng là thật." "Vậy thì được.

Chuyện bông và hạt giống hoa đã xong rồi, em định bắt đầu xây trường học." Vương Cẩn Hòa quay người nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc bất ngờ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao?

Trước đó không phải nói còn một thời gian nữa sao?" "Trước đó đúng là nghĩ vậy, nhưng gần đây mọi việc đã đi vào quỹ đạo rồi, xây trường học trước rồi sau đó mới bắt đầu xây các xưởng." Vương Cẩn Hòa nói cho Tô Ngọc nghe suy nghĩ của mình, Tô Ngọc nghe xong, trong mắt lộ vẻ đăm chiêu. "Như vậy cũng không phải là không được, nếu em muốn thì có thể bắt đầu rồi.

Nhưng nếu trường học xây quá lớn, chỉ dựa vào họ e là không đủ người." Tô Ngọc biết người thợ xây kia, trong tay đúng là có người nhưng cũng không nhiều.

Xây nhà ở bình thường thì không vấn đề gì. "Cũng không sao, chúng ta tạm thời chưa vội dùng, hơn nữa chúng ta còn phải tìm thầy dạy học.

Những thứ này đều chưa chuẩn bị xong, dù có xây nhanh cũng vô dụng." Vương Cẩn Hòa bất lực khoanh tay nói.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười: "Chuyện thầy dạy học em không cần lo lắng." Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tô Ngọc, kinh ngạc hỏi: "Anh đừng nói với em là trong tay anh có nhân tài như vậy nhé." Nếu Tô Ngọc nói vậy, cô cảm thấy mình có thể sẽ tự kỷ mất.

Người của Tô Ngọc sao lại lợi hại như vậy chứ?

Thật sự là cái gì cũng biết.

Đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười nói: "Anh là Phù

Hoa công tử, có người tài như vậy trong tay không phải rất bình thường sao?" Vương Cẩn Hòa ngẩn người, sao cô lại quên mất chuyện này. "Vậy thì em không lo nữa, chuyện sau này em giao cho anh đấy, anh phải tìm người tốt cho em." "Được." Nói được một lúc, Vương Cẩn Hòa phát hiện ánh mắt Tô Ngọc có vẻ không đúng lắm, cô đưa tay đẩy anh ra: "Anh… anh làm gì vậy?" "Chuyện chính nói xong rồi, có phải nên ở bên anh rồi không?" "Em…" Lời từ chối của Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp nói ra đã bị chặn lại. … Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đi tắm rửa trở về, nghe cô khe khẽ lẩm bẩm mắng mình, khóe miệng anh hơi cong lên.

Dựa vào người anh nói chuyện khác thì thôi đi, còn ở đó cử động lung tung, thật sự coi anh là Liễu Hạ Huệ hay sao?

Mắng thì cứ mắng, mắng đi mắng lại cũng chỉ có mấy câu đó.

Anh nghe đến nhàm rồi.

Vương Cẩn Hòa sáng hôm sau tỉnh dậy, hiếm khi thấy Tô Ngọc còn nằm trên giường.

Nhìn dáng vẻ ngủ say sưa của anh, Vương Cẩn Hòa nheo mắt, sau đó nhấc chân đạp người ta từ trên giường xuống.

Khi Vương Cẩn Hòa tỉnh lại, Tô Ngọc cũng đã tỉnh rồi.

Vốn dĩ chỉ muốn xem cô có phản ứng gì, ai ngờ lại còn có sức đạp anh xuống giường.

Anh bò dậy từ dưới đất, đi đến bên giường đè cô xuống, nhìn vẻ mặt bất mãn của Vương Cẩn Hòa, cúi đầu cắn một cái lên má cô: "Dám đạp anh xuống giường?

Gan lớn thật." Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng: "Anh đáng đời." "Còn có sức đá anh xuống giường, xem ra tối qua để em nghỉ ngơi hơi nhiều rồi." Vẻ mặt Vương Cẩn Hòa hơi cứng lại, không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Anh… anh dám làm bậy thì tự mình ra thư phòng ngủ đi." Lời đe dọa này đối với Tô Ngọc quả thực có chút nghiêm trọng.

Anh nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay véo má cô, bất mãn lẩm bẩm: "Còn biết đe dọa anh nữa cơ à?" "Cút ra, hôm nay em còn nhiều việc lắm." Vương Cẩn Hòa trợn mắt một cách mất lịch sự.

Tên này chính là ỷ vào có linh tuyền thủy có thể hồi phục cơ thể nên mới làm bừa, cô phải cho Tô Ngọc biết như vậy là không đúng. "Bây giờ còn sớm, nghỉ ngơi thêm một lát nữa." Tô Ngọc lật người ôm cô vào lòng, nói gì cũng không buông. "Còn cử động lung tung, hậu quả tự gánh." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang không yên phận, cảnh cáo nói.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc đầy bất mãn, nằm trong lòng anh lẩm bẩm không ngừng, cuối cùng lại tự nói ru mình ngủ mất.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa tự dỗ mình ngủ, trong mắt tràn đầy sự bất lực.

Anh đưa tay véo véo gò má nhỏ của cô: "Tự mình dỗ mình ngủ được, em đúng là lợi hại thật." Ở bên Vương Cẩn Hòa một lúc, Tô Ngọc cẩn thận trở dậy, để một mình cô ngủ ở đây.

Tô Ngọc vừa ra ngoài đã thấy Nguyên Bảo vội vã đi tới, vẻ mặt có phần nghiêm túc. "Thiếu gia, có lẽ ngài cần phải về Vong Ưu thành một chuyến." Nguyên Bảo hơi rầu rĩ nói. "Tại sao?" Chuyện ở Vong Ưu thành đã có người quản lý, tại sao lại muốn anh quay về? "Người bên đó biết thiếu gia đang ở đây nên muốn qua tìm ngài.

Nếu ngài không quay về, e là mấy kẻ đó sẽ chạy ra ngoài mất." Những người khác Nguyên Bảo không lo, nhưng mấy người bị thực lực của thiếu gia khuất phục kia thì ở Vong Ưu thành không ai quản nổi.

Nếu bọn họ muốn ra ngoài, e rằng không ai cản được.

Tô Ngọc đưa tay xoa trán, lại một lần nữa rơi vào hoài nghi, tại sao mình lại tiếp quản Vong Ưu thành chứ? "Nguyên Bảo, tôi thấy hình như mình tự rước lấy phiền phức rồi." Tô Ngọc nhíu mày, nói với vẻ hơi bực bội.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Nguyên Bảo mỉm cười, ánh mắt cũng ánh lên ý cười: "Thiếu gia, chẳng phải lúc tiếp quản ngài đã biết sẽ có rất nhiều phiền phức rồi sao?" Bây giờ mới đến chê bai người của Vong Ưu thành, thiếu gia không thấy muộn quá rồi sao? "Cậu đi chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta sẽ đi.

Tiểu Bảo dậy chưa?" Sắp phải đi, anh phải nói với Tiểu Bảo một tiếng, nếu không con trai giận thì biết làm sao? "Tiểu thiếu gia đã luyện võ được nửa canh giờ rồi." Ngụ ý là hôm nay anh dậy muộn rồi. "Tôi đi xem Tiểu Bảo." Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc đi tới thì có chút không vui, bĩu môi nhìn anh, nhíu mày nói: "Cha, cha sắp đi phải không ạ?" Tô Ngọc hơi ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, sao thằng bé biết được? "Cha, con nghe thấy cha nói chuyện với chú Nguyên Bảo rồi." Tiểu Bảo bất mãn nói. "Cha có chút việc bên này, bắt buộc phải đi một chuyến, đợi xong việc cha sẽ về, được không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo nhíu mày nhìn Tô Ngọc một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Cha, lần này cha đi có giống năm ngoái không, đi rất lâu mới về ạ?" Tô Ngọc cười lắc đầu: "Trước đây là đi rèn luyện nên mất nhiều thời gian hơn một chút.

Lần này đi là để xử lý công việc, giải quyết xong là cha có thể về rồi, sẽ không như năm ngoái đi một lèo hết nửa năm đâu." Nghe Tô Ngọc đảm bảo, Tiểu Bảo mới miễn cưỡng gật đầu: "Vậy được ạ, cha không được lừa con đâu, nếu không con sẽ không thèm để ý đến cha nữa." "Được." Chỉ điểm cho mấy đứa trẻ luyện võ xong, Tô Ngọc mới quay người rời đi, về phòng tìm Vương Cẩn Hòa.

Chương 452

Ở trong phòng một lúc, Vương Cẩn Hòa liền tỉnh giấc.

Cô mơ màng nhìn xung quanh, không ngờ mình lại bị Tô Ngọc dỗ ngủ mất.

Nhận thức này khiến mặt Vương Cẩn Hòa sa sầm.

Thấy Tô Ngọc đi tới, cô định nói gì đó thì anh đã lên tiếng trước: "Tiểu Hòa, anh phải về Vong Ưu thành một chuyến." Vương Cẩn Hòa sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tại sao lại phải về?" Cô biết Vong Ưu thành không phải nơi tốt đẹp gì, cô không muốn Tô Ngọc quay lại đó. "Bên Vong Ưu thành có mấy kẻ không nghe lời, nếu anh không về, bọn họ sẽ chạy sang đây tìm anh mất." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Anh nghĩ sau khi về phải tìm chút phiền phức cho mấy kẻ đó mới được.

Dám gây sự với anh, đợi anh về xem anh xử lý bọn họ thế nào.

Nhìn dáng vẻ đầy nguy hiểm của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không cần đoán cũng biết anh đang nghĩ gì: "Bọn họ muốn ra ngoài chắc chắn là có nguyên nhân.

Nơi đó vốn là một tòa thành cô lập, bên trong cũng chẳng có gì vui, họ ở mãi cũng chán nên mới muốn ra ngoài thôi.

Anh đừng làm khó người ta nữa, về đó rồi thì hỏi ý kiến họ xem, nếu họ muốn thì cứ để họ ra ngoài đi dạo, đừng bắt người ta cứ ở mãi trong Vong Ưu thành." Vong Ưu thành toàn là đánh đánh giết giết, có gì thú vị đâu?

Tô Ngọc ngẩn ra, anh đúng là chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

Nhưng Vương Cẩn Hòa nói đúng, bọn họ làm vậy chẳng qua là vì ở đó quá buồn chán.

Lần này về phải tìm cho họ chút việc để làm, có việc rồi tự nhiên họ sẽ không đòi ra ngoài nữa. "Bên Tiểu Bảo anh đã nói với con chưa?" Trong lúc Tô Ngọc im lặng, Vương Cẩn Hòa lại hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Anh nói với Tiểu Bảo rồi mới qua tìm em." "Vậy thì tốt, anh đi đi, đi sớm về sớm, em và Tiểu Bảo ở nhà đợi anh về." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc không phải là người cô mở lời là sẽ ở lại, mà cô cũng không làm như vậy.

Hai người họ từ trước đến nay đều là những cá thể độc lập, mỗi người đều có việc riêng của mình, cô níu kéo thì ra thể thống gì? "Em rõ ràng biết chỉ cần em mở lời là anh sẽ ở lại." Nhưng cô nhóc này trước giờ chưa từng làm vậy.

Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Tô Ngọc, một lúc sau mới nói: "Em biết anh muốn nói gì, nhưng đó không phải tính cách của em." "Có những lúc anh hy vọng em đừng sống thông tỏ như vậy, đừng lý trí như vậy." Cô vô lý gây sự một chút không tốt sao?

Cứ phải tỏ ra hiểu chuyện như thế.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cạn lời nói: "Em lý trí không tốt à?" "Cũng không phải không tốt, chỉ là đôi khi anh sẽ nghi ngờ không biết em có thật lòng yêu anh không." Tô Ngọc nói thẳng không kiêng dè.

Đáp lại Tô Ngọc là mấy chiếc gối bay thẳng về phía anh.

Tô Ngọc vội vàng né tránh: "Tiểu Hòa, em làm gì vậy?

Chuyện ly gián tình cảm này chúng ta không thể làm được đâu." "Mau đi đi." Vương Cẩn Hòa tức đến nghẹn lòng, Tô Ngọc luôn có bản lĩnh biết cách chọc giận cô.

Tên khốn này.

Tô Ngọc ho khan một tiếng, mặt dày sáp lại gần: "Anh sai rồi, đừng giận nữa." "Hừ." Đáp lại anh là một tiếng hừ lạnh. "Anh đi rồi, em ở nhà đừng làm việc quá sức.

Nguyên Bảo anh mang đi, Nguyên Húc để lại cho em, có việc gì cứ để Nguyên Húc và Thích Phong đi làm, không phải cái gì cũng cần em tự tay làm đâu." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, lải nhải dặn dò, nghe mà đầu Vương Cẩn Hòa to ra cả một vòng. "Anh đi được rồi đó." Vương Cẩn Hòa sa sầm mặt nói.

Gã này mà không đi nữa chắc cô phiền chết mất. "Em vẫn đang đuổi anh đi à?" "Biết là tốt rồi, đi đường cẩn thận." Tô Ngọc "ừ" một tiếng, hôn lên má Vương Cẩn Hòa rồi mới rời đi.

Sau khi Tô Ngọc đi, Vương Cẩn Hòa cũng dậy làm việc.

Cô vào thư phòng vẽ bản thiết kế cho trường học và công xưởng.

Nhìn hai khuôn viên lớn trên bản vẽ, khóe miệng Vương Cẩn Hòa khẽ cong lên, đợi lúc Tô Ngọc về chắc trường học cũng chuẩn bị xong rồi nhỉ?

Thật đáng mong đợi.

Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Húc mang theo bản vẽ đi tìm vị đại thúc xây nhà. "Đại thúc, ông có nhà không?" Vương Cẩn Hòa đứng ở cửa, gõ nhẹ.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, vị đại thúc xây nhà từ trong phòng bước ra.

Nhìn thấy ông, Vương Cẩn Hòa kinh ngạc: "Đại thúc, ông sao vậy?" Vị đại thúc mới ngoài bốn mươi mà đầu đã bạc trắng, rõ ràng lần trước gặp ông không phải thế này.

Đại thúc cười khổ nói: "Nhờ cô và dân làng Tạ gia thôn giới thiệu, công việc của tôi rất tốt, nhưng lại đắc tội với một số người.

Bọn họ thuê người đến gây sự, việc chúng tôi nhận được bọn họ đều tìm cách cướp đi.

Tôi thì không sao, nhưng dưới tay tôi còn bao nhiêu người, không thể để họ theo tôi mà không có việc làm được." Ông sầu não nên mới ra nông nỗi này. "Có gì đâu?

Vừa hay tôi đang có việc muốn nhờ đại thúc làm đây." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra. "Thật sao?" "Tôi muốn xây một công xưởng và một trường học, chắc cần khoảng ba bốn tháng.

Đây là bản vẽ, đại thúc xem thử đi." Vương Cẩn Hòa đưa bản vẽ cho ông.

Vị đại thúc xem xong liền gật đầu lia lịa: "Cái này không thành vấn đề, tôi đi gọi người ngay, chỉ là..." "Đại thúc lo bọn họ sẽ đến tìm tôi?" "Phải, tôi sợ sau này cô sẽ chịu thiệt." Vị đại thúc lo lắng nói. "Đại thúc, tôi là Huyền chủ, bọn họ dám làm gì chứ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn ông, nói.

Vị đại thúc ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, Huyền chủ?

Đúng rồi, ông đã sớm nghe người ta nói ổ gà ở Tạ gia thôn bay ra một con phượng hoàng vàng, trồng được lương thực năng suất cao và trở thành Huyền chủ.

Lại chính là người mà ông đã giúp xây nhà mấy lần.

Ban đầu ông còn tưởng mình nghe nhầm, bây giờ mới biết tất cả đều là sự thật. "Huyền chủ..." Người đàn ông vội vàng quỳ xuống định hành lễ thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại. "Đại thúc không cần đa lễ, ông mau đi chuẩn bị đi.

Tôi chuẩn bị xong địa điểm ông cứ qua xem, tính toán cụ thể cần bao nhiêu gạch ngói và bạc." "Được thôi." Người đàn ông vui vẻ bỏ

đi.

Vương Cẩn Hòa thấy ông bỏ mình lại đây mà đi mất, đành bất lực lắc đầu. "Nguyên Húc, chúng ta về thôi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Chương 453

"Phu nhân, người không lo đối phương đến gây sự sao?" "Không có gì phải lo." Bọn họ dám đến, cô dám tống hết vào tù.

Vị đại thúc này và người của ông xây nhà rất cẩn thận, nhà xây ra vừa chắc chắn vừa đẹp, mọi người đương nhiên đều muốn tìm họ.

Nếu vì thế mà giở trò bẩn, cô tuyệt đối không đồng ý.

Quả nhiên Vương Cẩn Hòa không nghĩ nhiều, tin tức họ nhận được việc nhanh chóng truyền đến tai đám người kia.

Kẻ cầm đầu nghe tin xong tức điên lên.

Đã đến nước này mà vẫn có người dám giao việc cho họ, đây là không coi chúng ra gì mà.

Thế là hắn dẫn người đến Tạ gia thôn tìm Vương Cẩn Hòa.

Vừa đến thôn, ánh mắt của tất cả mọi người đều tỏ ra vô cùng khó chịu.

Chính vì người của Tạ gia thôn mà công việc của họ đã giảm đi rất nhiều. "Chính cô đã giao việc cho lão già đó à?" "Ừ, là tôi giao." Vương Cẩn Hòa liếc đối phương một cái, lạnh nhạt nói. "Bọn ta cũng biết xây nhà, không những vậy còn có thể cho cô giá rẻ hơn, đảm bảo xây tốt hơn bọn họ.

Giao việc này cho bọn ta đi." Lời này nghe như đang thông báo cho Vương Cẩn Hòa chứ không phải thương lượng.

Vương Cẩn Hòa đánh giá họ một lượt rồi hờ hững nói: "Các người, tôi thật sự không coi ra gì." "Cô..." Vương Cẩn Hòa nhếch môi cười: "Tôi là người như vậy đấy." "Cô đừng có rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, không biết điều." Nói xong liền định động thủ.

Lúc này, Nguyên Húc đã dẫn người tới: "Các người muốn làm gì?" "Nguyên Húc, cho người đi gọi Huyện lệnh đến đây.

Còn những người ở đây, không được để một ai chạy thoát.

Nếu đồ đạc của ta bị chúng làm hỏng, bồi thường gấp trăm lần." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng tức tối của đám người kia, cười như không cười nói.

Một câu nói khiến đối phương tức đến xanh mặt.

Bồi thường gấp trăm lần, sao không đi cướp luôn đi?

Lại còn định báo quan? "Cô còn định báo quan?

Ta có người trong nha môn đấy." Đối phương vô cùng kiêu ngạo nói. "Ồ, ra là có người chống lưng.

Vậy thì ta càng muốn xem người của ngươi lợi hại đến đâu.

Nguyên Húc, cho người đi đi." "Vâng, phu nhân." Sau đó Vương Cẩn Hòa không thèm để ý đến họ nữa, cứ làm việc của mình, đợi Huyện lệnh đến xử lý.

Lúc đầu, đối phương vốn không sợ hãi, nhưng theo thời gian trôi qua, thấy Vương Cẩn Hòa không hề sợ hãi, hắn bắt đầu thấy hoang mang. "Tôi... tôi không tính toán với cô nữa, chuyện... chuyện này coi như xong đi." Nói xong hắn quay người định rời đi.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Đến chỗ tôi gây sự rồi muốn đi là đi sao?

Anh không muốn tính sổ với tôi, nhưng thật ngại quá, tôi lại muốn tính sổ với anh." "Ta đã tha cho ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào nữa?" Đợi hắn rời khỏi đây, nhất định phải tìm người đến dạy dỗ con tiện nhân này một trận.

Trong nháy mắt, Nguyên Húc cảm nhận được ác ý trên người đối phương, ánh mắt lạnh lẽo nhìn hắn, xem ra kẻ này không thể sống được nữa rồi. "Tôi muốn anh ngồi tù, ăn chút cơm miễn phí.

Muốn báo thù tôi?

Anh cứ ra khỏi tù rồi hẵng nói." Vương Cẩn Hòa đương nhiên thấy được sự hung ác trong mắt đối phương, nhưng cô không để tâm vì cô vốn không định để kẻ này lành lặn ra khỏi nhà lao.

Huống hồ còn có Nguyên Húc và mọi người ở đây.

Chờ khoảng một canh giờ, Huyện lệnh vội vã chạy tới, đến nơi vẫn còn thở hổn hển.

Vương Cẩn Hòa cầm tách trà rót cho ông một ly: "Đại nhân không cần vội như vậy, uống trà trước đã." "Huyền chủ, ai dám đến gây sự với ngài?" Huyện lệnh lạnh lùng nhìn những người trong sân. "Có phải là bọn họ không?" "Người tôi thường tìm để xây nhà bị bọn họ ác ý chèn ép, cướp mất không ít mối làm ăn.

Tôi tìm ông ấy giao việc thì họ liền chạy đến đây uy hiếp tôi." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản sự việc cho Huyện lệnh.

Nghe tin đám người này dám tự ý xông vào nhà Vương Cẩn Hòa, sắc mặt ông trở nên vô cùng khó coi. "Các ngươi to gan thật, dám tự tiện xông vào phủ của Huyền chủ." Huyện lệnh tức muốn chết.

Huyền chủ bây giờ bận rộn như vậy mà còn phải để ngài xử lý những chuyện vặt vãnh này, đây là lỗi của họ, là họ đã không làm tốt công việc.

Người đàn ông vừa rồi còn la lối với Vương Cẩn Hòa rằng mình có người trong huyện nha, quay đầu nhìn cô, mặt tái mét, giọng run rẩy hỏi: "Cô... cô là Huyền chủ?" Vương Cẩn Hòa cúi xuống nhìn đối phương: "Sao?

Trông không giống à?" "Huyền chủ, ngài định xử lý những người này thế nào?" Huyện lệnh lờ đi vẻ mặt sợ hãi của đối phương, lên tiếng hỏi. "Nghe nói kẻ này có người trong huyện nha, ta thật tò mò không biết là ai đã cho hắn quyền lực lớn như vậy?

Dám dùng cả huyện nha để uy hiếp dân thường." Kẻ đang ngồi bệt trên đất tức muốn chết, đây mà là dân thường sao?

Huyện lệnh nghe vậy, mày nhíu chặt: "Lại có chuyện như vậy sao?" "Đúng vậy." Huyện lệnh quay đầu nhìn người bên cạnh: "Các ngươi có quen kẻ này không?" Nha dịch nhìn người trên đất một cái rồi nói: "Là em vợ của sư gia, thường hay đến tìm sư gia." Nghe vậy, sắc mặt Huyện lệnh vô cùng khó coi, lại còn là sư gia của huyện nha? "Huyền chủ yên tâm, chuyện này sau khi về ta nhất định sẽ xử lý sạch sẽ." Tuy nhiên, chưa đợi Huyện lệnh quay về, sư gia đã dẫn người vội vã chạy đến: "Là ai dám bắt nạt em vợ ta?" Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nói: "Là ta, ngươi định làm gì?" Sư gia đằng đằng sát khí xông vào, nghe câu nói của Vương Cẩn Hòa cũng không thèm nhìn là ai, trực tiếp ra lệnh: "Người đâu, bắt lại cho ta." Huyện lệnh sắc mặt khó coi nhìn sư gia, nghiến răng nói: "Tống sư gia, ông muốn bắt ai?" Ông ta không ngờ ở bên ngoài, vị sư gia này lại kiêu ngạo đến vậy.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Tống sư gia sững sờ, khi nhìn thấy Huyện lệnh đang tức giận thì hoàn toàn ngây người.

Nhìn người phụ nữ ăn mặc giản dị nhưng khí chất phi phàm bên cạnh Huyện lệnh, Tống sư gia chợt nghĩ đến một người.

Trường Ninh Huyền chủ.

Thân phận của ông ta chưa đủ tư cách để gặp Huyền chủ, mỗi lần đại nhân đến đều đi cùng Tri phủ, không đến lượt ông ta tiếp đãi.

Bây giờ người mà em vợ ông ta đắc tội lại là Huyền chủ?

Mà vừa rồi ông ta còn muốn bắt Huyền chủ, ông ta ăn gan hùm mật gấu hay sao mà dám làm chuyện như vậy. "Đại nhân, tôi...

Chương 454

tôi..." Đừng nói người trước mặt là Huyền chủ, chỉ riêng việc để đại nhân thấy ông ta dẫn người đến bắt một người dân, ông ta đã không cách nào giải thích được. "Tống sư gia thật là oai phong quá nhỉ, dung túng cho em vợ làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy thì thôi đi, lại còn dám dẫn người muốn bắt ai thì bắt, đến bản quan còn không có quyền lực như vậy, một sư gia như ông mà lại dám." Huyện lệnh tức đến xanh mặt.

Hít một hơi thật sâu, ông quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, có thể phiền người của Huyền chủ giúp hạ quan điều tra ông ta được không, hạ quan muốn xem rốt cuộc ông ta đã làm bao nhiêu chuyện." Đây là sự tắc trách của ông, nếu không phải ông tắc trách thì sự việc đã không đến nước này.

Lạnh lùng liếc Tống sư gia một cái, Huyện lệnh tức đến toàn thân run rẩy.

Trong lúc mình không biết mà Tống sư gia đã hống hách như vậy thì...

Huyện lệnh không dám nghĩ tiếp. "Nguyên Húc, đi điều tra đi." "Vâng." "Đều là lỗi của hạ quan." Huyện lệnh chán nản nói.

Năm nay quá quan trọng, ông và Tri phủ đại nhân đều rất bận, người dưới quyền cũng không quản lý nhiều, ai ngờ lại xảy ra sai sót lớn như vậy.

Vương Cẩn Hòa biết Huyện lệnh đang tự trách, lo lắng Tống sư gia đã làm quá nhiều chuyện sai trái. "Đại nhân không cần nghĩ nhiều, năm nay ngài và Tri phủ phối hợp với tôi làm việc cũng rất bận, tự nhiên không có thời gian quản lý người dưới quyền." Vương Cẩn Hòa an ủi. "Nhưng chung quy vẫn là lỗi của hạ quan, nếu ông ta làm quá nhiều chuyện, hạ quan khó thoát tội." Huyện lệnh nhíu mày, trong lòng có chút lo lắng. "Đợi Nguyên Húc về sẽ biết." Khoảng một canh giờ sau, Nguyên Húc cuối cùng cũng trở về, mà Tống sư gia cũng đã quỳ được một canh giờ.

Khi nghe Huyện lệnh đại nhân nói muốn điều tra mình, ông ta đã hoàn toàn ngây người, nếu để Huyện lệnh đại nhân tra ra thì ông ta tiêu đời.

Theo thời gian trôi qua, Tống sư gia trong lòng vẫn còn chút may mắn, hy vọng người của Huyền chủ không tra ra được gì.

Tuy nhiên, ông ta không biết rằng nguồn tin tức của Nguyên Húc và mọi người đến từ Đệ Nhất Lâu và Lưu Thương Các, chút chuyện nhỏ này chỉ là vấn đề thời gian.

Thấy Nguyên Húc trở về, tim Tống sư gia như treo lên.

Ông ta căng thẳng nhìn Nguyên Húc, người sau dường như không thấy vẻ căng thẳng của ông ta, đưa thông tin điều tra được cho Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân." Vương Cẩn Hòa không xem mà đưa cho người bên cạnh.

Huyện lệnh hít một hơi thật sâu nhận lấy rồi xem.

Xem xong, sắc mặt ông tái mét: "Tống sư gia to gan thật, dung túng cho em vợ ông chèn ép đồng nghiệp thì thôi đi, lại còn dám cấu kết với bọn phú thương mưu hại đất đai của bá tánh." "Vị tráng sĩ này, có thể phiền các vị giúp một việc nữa không?" Huyện lệnh nhìn Nguyên Húc nói.

Nguyên Húc lạnh lùng gật đầu, ra hiệu cho Huyện lệnh nói nhanh.

Vị Huyện lệnh hết lòng vì dân này, anh khá có thiện cảm. "Giúp ta thông báo cho những người dân bị hại, bảo họ đến huyện nha, ta sẽ làm chủ cho họ." Có hơn mười gia đình bị hại, vì kêu oan không được nên bị người ta đánh đập. "Danh sách những kẻ đồng lõa với Tống sư gia có cần không?" Nguyên Húc nghĩ bụng người tốt làm đến cùng, tiễn Phật tiễn đến Tây Thiên, chi bằng giúp ông ta thêm một tay. "Vậy thì đa tạ." "Các ngươi đi mời Tri phủ đại nhân đến đây." "Vâng." Sau khi sắp xếp mọi người đi, Huyện lệnh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, hạ quan quản lý không nghiêm, xin Huyền chủ cùng hạ quan đến huyện nha, hạ quan đáng bị phạt." "Ngài không cần phải làm vậy." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Nhân vô thập toàn, ông đã làm đủ nhiều việc cho dân chúng, hà tất phải như vậy? "Huyền chủ, phải làm như vậy.

Chỉ có như vậy mới có thể nói cho tất cả bá tánh biết, sau này có bất kỳ oan khuất nào đều có thể đến huyện nha tìm bản quan, chứ không phải bị người khác cản trở là sợ hãi." Huyện lệnh có suy tính của riêng mình, trước đây chính vì quá dung túng cho sư gia mới tạo thành cục diện hiện tại.

Nếu chỉ xử lý qua loa chuyện này, làm sao những người dân bị hại có thể tin tưởng ông?

Chỉ khi ông cũng bị phạt mới có sức thuyết phục hơn. "Vậy ta sẽ đi cùng ngài một chuyến." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút liền hiểu ra vấn đề. "Nguyên Lâm, ngươi đi gọi cả vị đại thúc kia đến, ông ấy cũng là người bị hại." "Vâng." Tống sư gia mềm nhũn ngã ngồi trên đất, tất cả đã hết rồi.

Huyện lệnh đại nhân ngay cả bản thân cũng muốn trừng phạt, huống hồ là mình.

Ông ta đã làm bao nhiêu chuyện, trong lòng ông ta tự biết rõ.

Nếu Huyện lệnh và Tri phủ làm căng, ông ta còn có mạng sống không?

Ông ta căn bản không dám nghĩ tới. "Dẫn người đi thôi." Vương Cẩn Hòa dặn Thu Ý và mọi người chăm sóc tốt cho Tiểu Bảo và mấy đứa trẻ, rồi mới cùng Huyện lệnh đến nha môn.

Khi đến nha môn, những người dân bị hại cũng đã có mặt.

Nhìn thấy Tống sư gia và em vợ của ông ta đang quỳ ở dưới, có mấy người hận không thể lao lên ăn thịt uống máu bọn họ.

Tri phủ đến muộn hơn một chút, thấy Vương Cẩn Hòa liền quỳ xuống hành lễ: "Hạ quan tham kiến Huyền chủ." "Tri phủ không cần đa lễ, đứng lên đi." Tri phủ đứng dậy rồi mới nhìn Huyện lệnh bên cạnh: "Sao vậy?" "Đại nhân xem đi, là chuyện do Tống sư gia làm, đều là lỗi của hạ quan." Huyện lệnh cười khổ nói.

Bởi vì ông đã mang đến quá nhiều tổn thương cho dân chúng.

Tri phủ càng xem sắc mặt càng khó coi, cuối cùng hung hăng đá một cước vào ngực Tống sư gia.

Kìm nén cơn giận trong lòng, Tri phủ quay người nhìn bá tánh bên ngoài: "Hôm nay ai bị hai kẻ này uy hiếp, bị chúng lấy quyền mưu tư làm hại đều có thể ra nói, bản quan và Huyền chủ sẽ làm chủ cho các vị." Vương Cẩn Hòa đúng lúc gật đầu: "Như Tri phủ đại nhân đã nói, có bất kỳ oan khuất nào hôm nay đều có thể nói ra." "Đại nhân, Huyền chủ, tên sư gia chó má này lạm dụng danh nghĩa của Huyện lệnh đại nhân để cướp đoạt dân nữ, cướp con gái mới mười bốn tuổi của nhà tôi về làm thiếp, chúng tôi không đồng ý, hắn cho người đến đập phá nhà cửa, còn đánh bị thương cha tôi." Nghe lời của người dân, Huyện lệnh "bịch" một tiếng quỳ xuống đất. "Hạ quan quản lý không nghiêm, có tội." "Đại nhân, chuyện này không liên quan đến ngài, chúng tôi đều biết ngài và Tri phủ đại nhân từ nửa cuối năm ngoái đã rất bận, chuyện này không liên quan đến ngài." Gia đình vừa tố cáo Tống sư gia lên tiếng nói.

Họ không phải loại người vô tâm không biết điều, cũng biết Huyện lệnh đại nhân vẫn luôn làm việc vì họ, chỉ muốn họ sống tốt hơn.

Lương thực năng suất cao họ trồng năm nay cũng là do Huyện lệnh và Tri phủ xin từ chỗ Huyền chủ về cho họ.

Huyện lệnh đại nhân luôn nghĩ cho họ, từ khi đại nhân nhậm chức đến nay, chỉ cần có oan khuất mà đại nhân biết được, ngài đều sẽ đòi lại công đạo cho họ.

Những việc đại nhân làm cho họ, họ đều thấy cả. "Đứng lên trước đi, chuyện của ngài lát nữa hãy nói, bây giờ nói chuyện của hai người này trước." "Vâng." Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai.

Nhìn những gì Nguyên Húc điều tra ra là một chuyện, bây giờ nghe dân chúng kể lại là một chuyện khác, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, không ngờ Tống sư gia này còn dính líu đến hai mạng người.

Chuyện này vì đã xảy ra mấy năm, thời gian điều tra quá ngắn nên Nguyên Húc chưa tra ra được.

Huyện lệnh hung hăng trừng mắt nhìn Tống sư gia, thứ chết tiệt này lại làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy. "Tống Thắng, cướp đoạt dân nữ, coi thường mạng người, tống vào tử lao, chờ Thánh thượng định đoạt." Dính đến án mạng thì phải báo lên Đại Lý Tự, đợi Hoàng thượng ở trên đó quyết định. "Chuyện này tôi sẽ viết thư cho Hoàng thượng, sẽ nhanh hơn một chút." Vương Cẩn Hòa, người nãy giờ im lặng, lên tiếng. "Vậy thì phiền Huyền chủ rồi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, sau đó ánh mắt chuyển sang Huyện lệnh, suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu chuyện này phải báo cho Hoàng thượng biết, chuyện ngài quản lý không nghiêm cũng sẽ báo cáo lên cùng một lúc..." "Huyền chủ đại nhân, đại nhân vì chúng tôi nên mới không có thời gian quản lý chuyện trong huyện nha, công của đại nhân lớn hơn tội, cầu xin Huyền chủ tha cho đại nhân." Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, bá tánh bên ngoài lần lượt quỳ xuống cầu xin cho Huyện lệnh.

Huyện lệnh thấy cảnh này, mắt có chút ươn ướt, mấy năm công sức của ông không uổng phí.

Vương Cẩn Hòa có chút bất đắc dĩ: "Ta đương nhiên biết công của Huyện lệnh lớn hơn tội.

Chương 455

Vốn dĩ chuyện này xảy ra trên đất phong của bản Huyền chủ, bản Huyền chủ có thể trực tiếp quyết định.

Nhưng những gì Tống Thắng đã làm liên quan đến mạng người, chuyện này bắt buộc phải báo cáo lên trên.

Huyện lệnh với tư cách là phụ mẫu quan của vùng này, trách nhiệm của ông cũng phải báo cáo lên cho Hoàng thượng, nhưng các vị có thể yên tâm, Huyện lệnh sẽ không sao đâu." "Chúng ta có thể tìm người viết thư, ấn tay cầu xin cho Hoàng thượng." Không biết là ai đã nói một câu. "Đúng, chúng ta có thể viết thư cầu xin cho Hoàng thượng." Thế là những người biết chữ, không màng đến Tri phủ và Vương Cẩn Hòa, lấy giấy bút đã chuẩn bị sẵn bên cạnh bắt đầu viết thư liên danh.

Mà những người dân đứng xem bên ngoài chạy đi gọi thêm người, không lâu sau, dân chúng lục tục kéo đến, cuối cùng chen chúc đầy cả phủ nha, vì không còn chỗ đứng nên phải đứng ra ngoài.

Trang giấy đầy ắp dấu vân tay khiến Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười, họ không tin tưởng cô đến vậy sao.

Huyện lệnh nhìn những dấu vân tay chi chít, tay hơi run rẩy.

Ông làm quan vì điều gì?

Chính là vì điều này.

Được dân chúng ủng hộ, công nhận chính là nguyện vọng lớn nhất của ông.

Tri phủ đưa tay vỗ vai ông: "Sự nỗ lực và nghiêm túc của cậu, bá tánh đều thấy cả." "Đại nhân..." "Yên tâm đi, có Huyền chủ ở đây, sẽ không có chuyện gì đâu." "Hạ quan không lo lắng." Cho dù có bị phạt, ông cũng cảm thấy vui mừng. "Đánh hai người này ba mươi trượng, ném vào đại lao chờ Hoàng thượng định đoạt." "Vâng." Sau khi giải quyết xong, Huyện lệnh cũng gọi những địa chủ đã chiếm đoạt đất của dân chúng đến, không chỉ bắt họ trả lại đất mà mỗi người còn bị phạt năm trăm lượng bạc.

Phạt năm trăm lượng bạc là ý của Vương Cẩn Hòa, Huyện lệnh và Tri phủ đều thấy làm vậy không tệ nên đã đồng ý.

Số tiền phạt thu được được Huyện lệnh ghi chép cẩn thận vào hồ sơ, dự định sau này huyện thành cần dùng đến sẽ lấy ra. "Mọi người tản ra đi, sau này có oan khuất gì cứ đến tìm Huyện lệnh, chỉ cần ông ấy biết sẽ không bỏ mặc đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn những người dân vẫn còn tụ tập ở huyện nha nói. "Vâng." Đợi dân chúng đi rồi, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Huyện lệnh nói: "Tìm một nơi yên tĩnh, tôi có chuyện muốn thương lượng với hai vị." "Vâng." Huyện lệnh dẫn Vương Cẩn Hòa và Tri phủ đến thư phòng, cho người dâng trà rồi mới lên tiếng: "Huyền chủ có dự định gì sao?" "Hai vị nói cho tôi biết tình hình của dân chúng trong đất phong của tôi thế nào." "Phúc An huyện là một huyện thành không tốt cũng không xấu, đất nhiều nhưng vẫn còn rất nhiều đất hoang chưa được khai phá.

Năm nay thu nhập của dân chúng Phúc An huyện chắc sẽ tăng thêm một chút." Vương Cẩn Hòa ánh mắt có chút suy tư, sau đó nói: "Hai vị thông báo xuống, chỉ cần khai khẩn đất hoang, đất khai phá ra có thể được miễn ba năm thuế.

Năm nay họ cứ khai phá đất trước, sang năm tôi sẽ dạy họ trồng bông, sau khi thu hoạch bông tôi có thể thu mua.

Chuyện miễn giảm thuế sau này tôi sẽ viết thư báo cho hoàng huynh cùng một lúc." "Huyền chủ có động thái lớn sao?" Tri phủ vừa nghe đã biết Vương Cẩn Hòa chắc chắn có kế hoạch lớn, liền tò mò hỏi. "Đúng là có ý tưởng.

Nơi này của chúng ta non xanh nước biếc, trong huyện thành càng là cầu nhỏ nước chảy, nếu chúng ta có thêm nhiều thứ đặc sản, rồi trang hoàng lại huyện thành và các thị trấn lớn, sau này chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều người đến du ngoạn." "Huyền chủ muốn làm gì?" Hai người chỉ nghe thôi đã thấy có chút kích động. "Gần đây tôi đã bắt đầu thu thập hạt giống hoa, sau này sẽ nhờ người giúp tôi cùng trồng hoa, đến lúc đó hai bên đường của huyện thành cũng trồng những loại hoa đẹp mắt, rồi quy hoạch, tu sửa lại đường phố cho tử tế, hai vị thấy thế nào?

Đây là một vài bản thảo tôi vẽ về dáng vẻ tương lai của thị trấn bên này, hai vị xem thử, giúp tôi tham khảo." Vương Cẩn Hòa đưa bản vẽ cho hai người.

Hai người chụm đầu lại xem bản vẽ của Vương Cẩn Hòa, càng xem mắt càng sáng lên. "Huyền chủ làm vậy quả thực khả thi, nhưng sức người sức của hao tốn sẽ không nhỏ." Đây mới là điều quan trọng nhất. "Chuyện này không thành vấn đề, tôi có tiền.

Năm nay và sang năm cứ lo cho dân chúng ấm no, túi tiền rủng rỉnh trước đã, sau đó mới phát triển Phúc An huyện.

Năm nay tôi sẽ xây một công xưởng lớn và một trường học, cả nam lẫn nữ đều có thể đi học.

Nữ tử sẽ được dạy một số nghề thủ công, sau này có thể tự nuôi sống bản thân." "Đây quả là phúc âm cho bá tánh Phúc An huyện, Huyền chủ định xin Hoàng thượng cấp ngân sách hay là..." "Yên tâm đi, tôi và Vương gia còn chưa nghèo đến mức đó.

Là tôi muốn phát triển Phúc An huyện, tự nhiên không thể để hoàng huynh cấp ngân sách.

Dù sao hoàng huynh phải nuôi nhiều quân đội như vậy, còn phải đề phòng thiên tai có thể xảy ra bất cứ lúc nào, vốn đã không dễ dàng, sao có thể để hoàng huynh tốn kém vì chuyện nhỏ này?" Khi cân nhắc chuyện này, cô chưa từng nghĩ sẽ lấy tiền từ chỗ Huyền Phỉ Nhiên. "Huyền chủ thật hào phóng." "Đợi tôi nói chuyện thuế má với hoàng huynh xong, hai vị hãy truyền tin tức ra ngoài.

Năm nay trồng bông không kịp nữa, nhưng mọi người có thể trồng chút khoai lang, khoai tây.

Hai loại cây trồng này không yêu cầu cao về đất đai, mà sản lượng lại rất cao.

Họ trồng ra tôi cũng thu mua." Vương Cẩn Hòa nói.

Không thể để dân chúng khai phá đất ra rồi cuối cùng lại bỏ hoang. "Vâng, hạ quan thay mặt bá tánh Phúc An huyện cảm tạ Huyền chủ." "Tôi là Huyền chủ của Phúc An huyện, đây là đất phong của tôi, tôi tự nhiên phải để dân chúng ở đây sống tốt hơn một chút." "Huyền chủ nói phải." "Hai vị cứ bàn bạc thêm về chuyện này, có ý tưởng gì thì đợi ta nhận được khẩu dụ của hoàng huynh rồi nói cho ta biết một thể.

Có ta ở đây, các vị cứ mạnh dạn nói ra những suy nghĩ trước đây mình có nhưng không có cách nào thực hiện được." Trước đây Vương Cẩn Hòa chưa từng cân nhắc đến những nơi khác trong huyện Phúc An.

Mãi cho đến một thời gian trước, khi bắt đầu suy tính về việc mở xưởng và trường học, cô mới nghĩ đến việc vẫn còn rất nhiều người dân trong huyện Phúc An sống khổ sở.

Vì vậy, cô mới có ý định phát triển huyện Phúc An, dẫn dắt người dân trồng một số loại cây mà nơi khác không có.

Đến lúc đó lại nhờ Tô Ngọc giúp đỡ, giới thiệu một vài thương nhân từ nơi khác đến.

Như vậy, kinh tế của huyện Phúc An sẽ được thúc đẩy, cuộc sống của người dân tự nhiên cũng ngày một tốt hơn. "Huyền chủ, cô cứ nói cho chúng tôi biết trước, ngoài những điều cô vừa nói thì còn ý tưởng nào khác không, để chúng tôi còn biết đường bổ sung." "Tôi định cho người dân trồng dâu nuôi tằm, sau đó trồng cây ăn quả, trồng hoa, và một số thứ lặt vặt khác, tốt nhất là những thứ bên ngoài không có.

Đợi đến khi trồng xong sắp đến mùa thu hoạch, tôi sẽ nhờ Tô Ngọc giới thiệu một vài thương nhân đến cho chúng ta." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình cho hai người nghe. "Phương pháp này khả thi, còn có cả bông mà Huyền chủ cho người trồng nữa." Ở phương Bắc, đây là một thứ tốt.

Ngay cả sản lượng ở phương Bắc cũng không cao lắm, nghe nói chăn làm từ bông đắp rất thoải mái.

Ở kinh thành cũng có bán chăn bông, nhưng giá quá cao nên bọn họ đều không mua nổi.

Nếu Huyền chủ dẫn dắt mọi người trồng ra, bọn họ cũng có thể được hưởng lây mà mua vài cái chăn về nhà.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy sướng rơn.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ vui mừng của hai người, có chút tò mò hỏi: "Hai vị rất vui sao?" "Tất nhiên là vui rồi.

Đợi đến sang năm khi chỗ chúng ta trồng được nhiều bông, chúng tôi cũng có thể mua chăn bông.

Đây là thứ chỉ có ở kinh thành mới bán, mà còn bán rất đắt nữa." Chỉ với chút bổng lộc của bọn họ, e rằng đến kinh thành mua chăn bông cũng không đủ.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người với vẻ mặt kỳ lạ, trong lòng có chút bất đắc dĩ, yêu cầu của hai người này cũng thấp quá rồi. "Tôi còn tưởng là chuyện gì to tát, không ngờ chỉ có vậy." Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu nói. "Cần gì phải đợi đến sang năm?

Năm nay có thể bán cho các vị rồi." Số bông thu được năm ngoái cô đã dùng hết, nếu không cũng có thể chia cho hai người một ít.

Chương 456

Hai người lập tức vui mừng: "Vậy thì tốt quá." Sau khi nói xong những chuyện cần nói, Vương Cẩn Hòa mới chuẩn bị về nhà, lúc đi còn mang theo lá thư kiến nghị chung của người dân.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện này cho gia đình.

Nghe cô nói, mọi người trong nhà đều có chút kinh ngạc, đặc biệt là khi nhìn thấy những dấu vân tay chi chít trên lá thư. "Làm huyện lệnh đến mức này cũng coi như viên mãn rồi." Dư Thanh Phong cảm khái nói.

Có thể nhận được sự ủng hộ như vậy của người dân là điều mà rất nhiều quan viên mong muốn.

Có những người làm quan lâu ngày đã quên mất mục đích ban đầu của mình, chỉ có một số ít người còn ghi nhớ.

Nghĩ đến đây, Dư Thanh Phong khẽ thở dài, huyện lệnh và tri phủ ở đây đều là người tốt, cũng là phúc khí của người dân huyện Phúc An. "Mẹ, con đi viết thư cho hoàng huynh, có vài chuyện cần nói với huynh ấy." "Được." Vương Cẩn Hòa viết chuyện khai hoang được miễn thuế ba năm vào trong thư, còn nói cả chuyện của Tống sư gia, đồng thời gửi kèm lá thư kiến nghị của người dân.

Năm ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên ở kinh thành xa xôi nhận được thư của Vương Cẩn Hòa.

Huyền Phỉ Nhiên xem lá thư nói về việc khai hoang miễn thuế ba năm trước.

Đây chỉ là một chuyện nhỏ, thuế thu ba năm từ đất hoang cũng không nhiều.

Xem xong, hắn lại xem một lá thư khác, bên trên nói về chuyện của Tống sư gia, đồng thời còn có chuyện huyện lệnh thất trách, cuối cùng là lá thư kiến nghị của người dân.

Đây là lần đầu tiên Huyền Phỉ Nhiên nhìn thấy một lá thư kiến nghị chung của dân chúng, mà chỉ là để cầu xin cho một vị huyện lệnh.

Hắn đưa tay sờ lên những dấu vân tay trên đó, trên mặt nở nụ cười.

Huyền quốc có được quan viên như vậy là phúc của Huyền quốc, mà huyện lệnh đã vì dân chúng làm nhiều việc như thế, hắn tự nhiên sẽ không phải là kẻ ngu dốt đến mức đi trừng phạt một vị quan có công.

Tô Cửu đến tìm Huyền Phỉ Nhiên bàn chuyện, kết quả thấy hắn đang cầm một lá thư không biết đọc gì mà trông rất vui vẻ. "Trường Lạc viết thư về à?" "Không phải, Tô Cửu, ngươi đến xem đi." Huyền Phỉ Nhiên đưa tất cả những bức thư Vương Cẩn Hòa gửi cho Tô Cửu.

Tô Cửu xem xong cũng có chút kinh ngạc: "Huyền quốc lại có quan viên như vậy sao?

Thật không tồi." "Đúng vậy, đám dân chúng này nghĩ nhiều quá rồi, ta là loại hôn quân không phân biệt phải trái đó sao?" Huyền Phỉ Nhiên buồn cười lắc đầu nói. "Bọn họ cũng lo lắng huyện lệnh bên đó bị vị sư gia kia liên lụy thôi." Điều này cũng có thể hiểu được. "Chuyện này cứ vậy đi, còn về Tống sư gia và tên em vợ của hắn, cứ để tri phủ bên đó xử trảm là được." Loại người coi thường mạng người như vậy không đáng sống.

Một tên sư gia nhỏ bé mà cũng dám dùng danh tiếng của huyện lệnh để làm nhiều chuyện như vậy, thật không biết sống chết. "Ta cũng nghĩ giống hoàng thượng.

Còn về chuyện Tiểu Hòa muốn dẫn dắt dân chúng huyện Phúc An kiếm tiền, hoàng thượng thấy sao?" "Đây là chuyện tốt, từ từ rồi Huyền quốc sẽ ngày càng tốt hơn." Huyền Phỉ Nhiên nói với vẻ vô cùng chắc chắn.

Tiểu Hòa đã muốn làm, vậy thì bây giờ khẳng định chỉ là bắt đầu, sau này những nơi khác chưa chắc đã không có cơ hội.

Tô Cửu buồn cười nhìn Huyền Phỉ Nhiên, hoàng thượng đối với Tiểu Hòa thật đúng là tin tưởng. "Ngươi đúng là tin tưởng nha đầu đó." Tô Cửu buồn cười lắc đầu nói. "Chẳng lẽ ngươi không tin?" "Tất nhiên là không phải.

Trước đó Nguyên Bảo bên kia có tin tức truyền về, Tề Minh của Tề quốc đã đến, nhưng bị Tiểu Ngọc nghĩ cách đuổi đi rồi." Tô Cửu nghĩ đến một số chuyện, trong mắt liền u ám.

Chính vì tên khốn Tề Minh đó mà Tiểu Ngọc mới phải chịu nhiều khổ cực như vậy, nếu không phải vì hắn, Tiểu Ngọc sao phải ra nông nỗi này? "Hắn đến làm gì?" Huyền Phỉ Nhiên khẽ cau mày. "Hắn trúng độc, đến tìm Thần y giải độc, nhưng Thần y dường như không có cách nào giải được.

Một chuyện khác là đến vì Tiểu Ngọc." "Vì Tiểu Ngọc?" Sao Tiểu Ngọc lại quen biết một vương gia của Tề quốc?

Tô Cửu thấy hoàng thượng nghi hoặc bèn lên tiếng giải thích: "Chuyện này ta có biết một chút." "Tề Minh là người Tiểu Ngọc quen biết khi ra ngoài làm ăn lúc mười mấy tuổi.

Sau này Tề Minh bảo nó rời Huyền quốc đến Tề quốc giúp hắn, Tiểu Ngọc lấy lý do không vào triều đình để từ chối.

Chuyện Dương San San bọn họ đối xử với Tiểu Ngọc như vậy cũng có bàn tay của Tề Minh trong đó." Tô Cửu nói đến đây thì tức không chịu nổi.

Sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên có chút khó coi, vạn lần không ngờ lại còn liên quan đến Tề Minh. "Theo ngươi nói như vậy, Tiểu Ngọc và hắn đáng lẽ phải là bạn bè mới đúng, tại sao hắn lại làm vậy?" Huyền Phỉ Nhiên cau mày hỏi.

Hắn biết những chuyện Tô Ngọc đã trải qua, nếu tất cả những chuyện này đều liên quan đến Tề Minh, vậy mục đích hắn làm vậy là gì?

Hắn và Tiểu Ngọc không phải bạn bè sao?

Hủy hoại Tiểu Ngọc như vậy thì có lợi gì cho hắn? "Hắn sợ Tiểu Ngọc giúp ngươi, cuối cùng khiến mình có thêm một đối thủ." "Chỉ vì vậy mà hắn hủy hoại Tiểu Ngọc?

Dáng vẻ trước kia của Tiểu Ngọc là vì hắn đúng không?" Huyền Phỉ Nhiên cau mày hỏi.

Tô Cửu "ừm" một tiếng: "Tề Minh làm vậy chỉ có một suy nghĩ, không có được thì hủy đi.

Người hắn không có được thì người khác cũng đừng hòng có được." "Hắn đúng là mất hết nhân tính, uổng cho Tiểu Ngọc còn coi hắn là bạn, kết bạn như vậy thật đúng là không có mắt.

Lần này Tiểu Ngọc sẽ không tha cho hắn nữa chứ?" Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm hỏi. "Hoàng thượng yên tâm đi, Tiểu Ngọc sẽ không đâu." "Vậy thì ta yên tâm rồi." "Còn về việc tại sao Tiểu Ngọc lại thả Tề Minh đi, ta nghĩ là vì Tiểu Ngọc cảm thấy Tề Minh không thể chết ở Huyền quốc.

Nếu hắn chết ở đây, bất kể vì lý do gì, Tề quốc chắc chắn sẽ không để yên." Tiểu Ngọc làm vậy cũng là vì nghĩ cho Huyền quốc nên mới để mình chịu uất ức lớn như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên nghĩ lại cũng thấy đứa trẻ Tiểu Ngọc này không dễ dàng chút nào. "Cứ để yên vậy sao?" Dù không thể giết hắn cũng không thể để Tề Minh sống yên ổn. "Hoàng thượng có từng nghe qua cái tên Hình Khiên chưa?" Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Tất nhiên có nghe qua, là tà y và độc y nổi danh." "Người này chính là Vạn Cổ.

Ta từng nghe Tiểu Ngọc nói một lần, Vạn Cổ giỏi nhất không phải là chữa bệnh mà là dùng độc.

Loại hỗn độc mà hắn nghiên cứu ra, ngay cả Thần y cũng chưa chắc giải được." Tô Cửu nói với tâm trạng rất tốt.

Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Cửu: "Vạn Cổ đã hạ độc Tề Minh?" "Không sai, độc này Thần y không giải được, hơn nữa Tề Minh còn uy hiếp Thần y.

Chuyện này bị Vạn Cổ biết được, hắn còn có thể tha cho Tề Minh sao?" Vạn Cổ con người tuy có chút ngông cuồng bất tuân, nhưng đối với sư phụ của mình, hắn tôn kính từ tận đáy lòng.

Chương 457

Tề Minh dám uy hiếp sư phụ của hắn, Vạn Cổ chắc chắn sẽ xử lý hắn. "Vậy thì chúng ta không cần quan tâm nhiều đến chuyện này nữa, Tề Minh trúng độc xong chắc sẽ sống không bằng chết." Huyền Phỉ Nhiên nói với tâm trạng khá tốt. "Đúng là như vậy, ta nghĩ cũng vì thế mà Tiểu Ngọc mới không làm gì cả, chỉ cho người rời đi." Có hỗn độc của Vạn Cổ, Tô Ngọc quả thực không cần làm gì.

Chỉ cần ngồi yên xem kịch là được. "Như vậy cũng tốt." Hai người bàn bạc xong chuyện bên Vương Cẩn Hòa, Huyền Phỉ Nhiên liền viết thư cho cô, cho cô quyền lực đủ lớn để có thể mạnh tay cải tạo huyện Phúc An.

Đợi Tiểu Hòa làm xong, hắn cũng có thể đến xem thử thì tốt rồi. "Yên tâm đi, sau này sẽ có cơ hội." "Đợi Hoằng Nghị lớn lên, ta cũng có thể thoái vị rồi." Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Đợi Hoằng Nghị đăng cơ làm đế, hắn có thể cùng hoàng hậu đi khắp nơi xem xét. "Trong vòng mười lăm năm nữa thì ngươi đừng nghĩ đến." Nhìn ra Huyền Phỉ Nhiên đang nghĩ gì, Tô Cửu gần như vô tình nói. "Nghĩ một chút vẫn được mà." Hai người nói qua nói lại, chủ đề lại đi chệch hướng, nhìn nhau rồi cùng cười lên.

Sao bọn họ lại trở nên trẻ con như vậy?

Vương Cẩn Hòa nhận được thư của Huyền Phỉ Nhiên thì vô cùng vui mừng, liền đi tìm huyện lệnh. "Chuyện khai hoang có thể bắt đầu chuẩn bị rồi." "Còn về chuyện của Tống sư gia, đây là thánh chỉ của hoàng thượng, ông xem đi." Vương Cẩn Hòa đưa lá thư Huyền Phỉ Nhiên viết cho huyện lệnh.

Huyện lệnh xem xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thấy ông thở phào như vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được trêu chọc: "Hoàng thượng lại không phải cọp mẹ, ông đến mức phải lo lắng sợ hãi như vậy sao?" Huyện lệnh dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nha đầu này có biết mình đang nói gì không?

Dám nói hoàng thượng là cọp mẹ, cái đầu này không muốn giữ nữa à? "Huyền chủ, lời này không thể nói bừa được." "Tôi biết, hoàng huynh cũng sẽ không để ý đâu, ông đừng lo lắng nữa.

Có thời gian đó, ông nên suy nghĩ kỹ về chuyện khai hoang sau này đi, các ông chắc sắp phải bận rộn rồi đây." Vương Cẩn Hòa đột nhiên phát hiện một câu nói của mình đã tạo ra một mớ hỗn độn cho huyện lệnh và tri phủ, tìm cho hai người không ít việc để làm.

Đối với việc này, huyện lệnh lại tỏ ra không quan tâm, lắc đầu nói: "Bận một chút cũng tốt, bận một chút chứng tỏ có thể giúp đỡ dân chúng làm việc." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn huyện lệnh, bất lực lắc đầu.

Chưa từng thấy ai có việc phải làm mà lại vui vẻ như vậy, vị huyện lệnh này có lẽ là người đầu tiên chăng? "Huyền chủ, cô làm vậy là để mọi người có cuộc sống tốt hơn, chúng tôi dù bận một chút cũng không sao, không bận lắm đâu, chỉ sợ chúng tôi không có việc để bận thôi." Đây mới là điều khó chịu nhất. "Vậy được, chuyện này giao cho các ông." "Vâng." Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, huyện lệnh liền đi tìm tri phủ, mang cả thánh chỉ của hoàng thượng theo.

Hai người bàn bạc xong liền dán cáo thị, thông báo về chuyện khai hoang.

Khi người dân biết được đất khai hoang có thể miễn thuế ba năm thì đều vô cùng vui mừng, đặc biệt là huyện lệnh còn nói sang năm Huyền chủ sẽ dẫn họ cùng trồng bông, bông trồng ra Huyền chủ sẽ thu mua hết.

Đối với họ, đây là một tin tốt trời ban.

Những người biết tin bắt đầu truyền tai nhau, tranh thủ những ngày nông nhàn đi khai hoang đất.

Đất khai hoang xong còn có thể trồng khoai lang, khoai tây, dù sau này Huyền chủ không cần, nhưng đây cũng là lương thực, có thể lấp đầy bụng phải không?

Mấy năm trước họ đã trải qua hạn hán, biết những ngày tháng thiếu lương thực khổ sở thế nào.

Bây giờ triều đình chịu giảm miễn thuế cho họ khai hoang, họ tự nhiên bằng lòng.

Trước đây khai hoang vẫn phải nộp thuế như cũ, năm đầu tiên không thu hoạch được bao nhiêu, mọi người đều cảm thấy không có lời nên mới không khai hoang.

Bây giờ hoàng thượng trực tiếp miễn cho họ ba năm thuế, họ còn chờ gì nữa?

Đương nhiên là khai hoang càng nhiều càng tốt, dù sao khai hoang ra cũng là của nhà mình.

Nhiệt huyết của người dân huyện Phúc An lập tức được khơi dậy, khiến dân chúng các huyện khác vô cùng ngưỡng mộ, người dân huyện Phúc An có một Huyền chủ thật tốt.

Nhưng không lâu sau, cáo thị của triều đình cũng được ban xuống, nói rằng họ khai hoang cũng có thể được giảm miễn ba năm thuế.

Tin tức này khiến người dân Huyền quốc vui mừng khôn xiết, cầm cuốc xẻng gọi người nhà đi khai hoang.

Đồng thời họ cũng vô cùng cảm kích Huyền Phỉ Nhiên.

Trong một thời gian, người dân Huyền quốc làm việc hừng hực khí thế.

Huyền Phỉ Nhiên biết được cũng rất vui, vẫn là cách của Tiểu Hòa tốt, như vậy những mảnh đất hoang ở Huyền quốc sẽ được tận dụng, không cần để không mọc cỏ nữa.

Vương Cẩn Hòa biết được tin này thì có chút kinh ngạc, sau kinh ngạc lại cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên rất tốt, biết nghĩ cho dân chúng.

Ngay cả khi Vương Cẩn Hòa đến các thôn cũng có thể nghe thấy dân làng khen ngợi Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng của chúng ta thật tốt, sau này chúng ta có thể có nhiều đất hơn rồi." "Ai nói không phải chứ?" Vương Cẩn Hòa nghe những lời này, khóe miệng khẽ cong lên.

Dân chúng ghi nhớ lòng tốt của Huyền Phỉ Nhiên, sau này có chuyện gì, họ chắc chắn cũng sẽ ủng hộ hắn.

Kết quả này không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Trong lúc mọi người khai hoang hừng hực khí thế, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu bận rộn.

Cô bồi dưỡng giống lúa năng suất cao, gần như ngày nào cũng ở ngoài đồng, đến nỗi không muốn về nhà.

Lương quản sự và những người khác cũng bận rộn theo Vương Cẩn Hòa một thời gian dài, mỗi việc cô giao họ đều làm rất cẩn thận, chỉ sợ làm hỏng chuyện.

May mắn là cuối cùng mọi việc của họ đều đã hoàn thành.

Ngoài công việc ở ruộng lúa, cây giống bông mà Vương Cẩn Hòa ươm cũng đã có thể đem đi trồng.

Vương Cẩn Hòa cho Lâm Tử Ân nghỉ một ngày, bảo cậu về báo cho dân làng, để họ đến nhận cây giống bông.

Lâm Tử Ân vừa nghe bông có thể trồng được liền vui vẻ về báo cho dân làng.

Những thôn được Vương Cẩn Hòa chọn để trồng bông đều vui mừng khôn xiết, mang theo công cụ đến nhà Vương Cẩn Hòa nhận cây giống.

Đến nơi, nhìn thấy cả một mảnh đất rộng lớn trồng đầy cây bông giống, họ đều rất kích động. "Huyền chủ." "Đã đến rồi thì cứ theo danh sách ruộng đất đã đăng ký lúc đầu để nhận cây giống nhé.

Nhận xong sẽ có người đi cùng các vị về dạy cách trồng." Vương Cẩn Hòa nhìn mọi người nói.

Dân chúng đồng loạt gật đầu: "Vâng." Mất cả một ngày mới phát hết tất cả cây giống bông.

Vương Cẩn Hòa thấy trời đã không còn sớm liền nói: "Hôm nay các vị về trước đi, ngày mai tôi sẽ cho Tử Ân dẫn người qua dạy các vị trồng." "Vâng." Lòng đầy mong đợi, họ gánh cây giống bông ra về.

Chương 458

Sáng sớm hôm sau, Lâm Tử Ân liền dẫn theo những người trong nhà biết trồng bông về thôn.

Khi về đến nơi, mọi người đã sớm chờ sẵn, thấy Lâm Tử Ân và những người khác đến thì rất mong đợi.

Tập hợp mọi người lại, người mà Lâm Tử Ân dẫn đến bắt đầu dạy họ cách trồng, khoảng cách giữa các cây bông là bao nhiêu, sau khi trồng xuống thì chăm sóc thế nào. "Sau này tôi sẽ quay lại, cho đến khi thu hoạch bông.

Năm nay trồng rồi thì sang năm các vị sẽ biết cách trồng thôi." "Cảm ơn nhiều." Dân làng vui vẻ cảm ơn. "Không cần khách sáo, đều là làm việc cho Huyền chủ thôi." Họ trồng bông bán cho Vương Cẩn Hòa, nói một cách nghiêm túc thì cũng là đang làm việc cho cô. "Lúc Tử Ân đến, phu nhân có nói hôm nay cậu có thể ở nhà, ngày mai hãy quay lại." "Được." "Vậy tôi đi trước đây." Bông ở nhà còn chưa trồng, anh ta phải về giúp.

Ở đây đều là nông dân, cộng thêm cây giống của Huyền chủ lại tốt, họ biết cách trồng rồi thì không cần anh ta lo lắng nữa.

Sau khi biết cách trồng bông, dân làng lần lượt rời đi để trồng bông của nhà mình.

Ngay cả Lâm Tử Ân cũng ra đồng giúp đỡ.

Nhà Lâm Tử Ân trồng nhiều, phải nhờ cả cậu mợ của cậu đến giúp, vậy mà cũng mất hai ngày.

Cậu cả của Lâm Tử Ân biết cậu bây giờ đang làm việc ở nhà Huyền chủ, liền vỗ vai cậu cười nói: "Thằng nhóc giỏi, cố gắng làm tốt nhé." "Con biết mà, cậu cả, sang năm nhà cậu cũng trồng bông đi." Năm nay thì không kịp nữa rồi. "Được, năm nay bọn ta xem nhà con trồng thế nào, nếu được thì sang năm bọn ta cũng trồng một ít." Cậu cả của Lâm Tử Ân cười nói.

Ông biết nhà em gái mình được Huyền chủ chọn làm thí điểm trồng bông, sang năm mới trồng đại trà nên cũng không vội. "Mẹ, vậy con về đây, đợi khi nào được nghỉ con lại về." "Trên đường cẩn thận." Tiễn Lâm Tử Ân đi rồi, cậu cả của cậu nhìn em gái và em rể mình: "Thằng bé này sau này nhất định sẽ có tiền đồ, hai người sắp có những ngày tháng tốt đẹp rồi." Lời tuy nói vậy nhưng cha của Lâm Tử Ân lại lắc đầu: "Tôi lại hy vọng tâm tư của Tử Ân không nặng nề như vậy.

Chúng tôi biết chuyện hôn sự đã làm nó uất ức, nhưng chúng tôi cũng không còn cách nào khác." Mấy năm nay cuộc sống gia đình thế nào, anh vợ đều biết, họ cũng bất lực.

Đợi sau này nhà họ khá hơn, Tử Ân chắc sẽ tốt hơn. "Tử Ân làm vậy là đúng, hơn nữa nó cũng không phải người không biết nặng nhẹ, nó biết mình đang làm gì." Cậu cả của Lâm Tử Ân lại lắc đầu nói.

Ông cho rằng Lâm Tử Ân làm vậy không có gì sai.

Nắm bắt cơ hội để mình và gia đình có cuộc sống tốt hơn, điều đó không có gì là sai cả, suy nghĩ như vậy rất tốt. "Nghe Tử Ân nói bên Huyền chủ còn cần không ít người, lần sau nó về bảo nó hỏi Huyền chủ thử, nếu được thì đưa cả thằng Minh và mấy đứa nó qua làm việc cho Huyền chủ, tiền công nhiều hơn bên ngoài nhiều." "Vậy có phải ký khế ước bán thân không?" Bác cả của Lâm Tử Ân ngập ngừng hỏi. "Không ký khế ước bán thân, ký một hợp đồng khác." Cha của Lâm Tử Ân giải thích cho ông nghe rồi ông mới yên tâm.

Nhưng điều họ không biết là, Lâm Tử Ân đã sớm nghĩ đến mấy người anh họ của mình rồi.

Họ làm việc cũng chăm chỉ, chịu khó, nếu có thể đến chỗ Huyền chủ thì nhất định sẽ làm rất tốt.

Lâm Tử Ân về đến nơi, suy nghĩ một lát rồi đi tìm Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, tôi có chút chuyện muốn tìm cô." "Ngồi xuống nói đi, có chuyện gì?" "Bên Huyền chủ không phải vẫn cần người sao?" Lâm Tử Ân có chút ngại ngùng nói.

Vương Cẩn Hòa lại khẽ gật đầu: "Bên ta quả thực vẫn cần người, cậu có ai để tiến cử à?" "Là con trai của cậu tôi, ba người anh họ của tôi đều rất tốt, làm việc rất nghiêm túc, chăm chỉ chịu khó." "Vậy sao?

Vậy cậu đi dẫn họ đến đây ta xem có việc gì họ có thể làm được không." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý. "Vâng." Ngày hôm sau, Lâm Tử Ân liền đến nhà cậu mình. "Tử Ân, hôm nay con không phải đi làm sao?

Sao lại chạy ra ngoài thế này?

Con làm vậy Huyền chủ có giận không?" Cậu cả của Lâm Tử Ân lo lắng cháu trai vì chuyện này mà mất việc. "Cậu cả yên tâm, là Huyền chủ bảo con đến.

Hôm qua con về có hỏi Huyền chủ xem có cần thêm người không, Huyền chủ nói có nên con đã tiến cử mấy anh họ, Huyền chủ bảo con dẫn mấy anh qua xem có việc gì họ có thể làm được không." Làm việc ở nhà Huyền chủ, nếu làm tốt một tháng ít nhất cũng được một lượng bạc, lại còn nhẹ nhàng, không cần lo lắng lúc nào đó không có việc làm, không kiếm được tiền.

Cậu cả của Lâm Tử Ân ngỡ ngàng nhìn cậu.

Trước đó em rể mới nói chuyện này, không ngờ thằng bé đã lo xong rồi. "Để ta đi gọi chúng nó." Mấy ngày nay mấy đứa nhỏ không có việc làm nên ở nhà giúp đỡ.

Nghe tin Lâm Tử Ân đến, chúng nó đều từ ngoài đồng về.

Biết Lâm Tử Ân đã tìm cho họ một công việc ở nhà Huyền chủ, ai cũng rất vui mừng.

Vui mừng xen lẫn lo lắng: "Tử Ân, có gây phiền phức cho em không?" "Không đâu, bên Huyền chủ còn rất nhiều việc phải làm, đang là lúc cần người nên sẽ không sao đâu.

Em biết các anh làm việc đều nghiêm túc nên mới tiến cử cho Huyền chủ, nếu các anh làm việc không nghiêm túc, các anh bảo em tiến cử em còn không muốn ấy chứ." Lâm Tử Ân cười nói, biết các anh họ là vì lo cho mình.

Phan Minh khoác vai Lâm Tử Ân nói: "Thằng nhóc giỏi, vẫn là em nghĩ cho bọn anh." "Anh hai, anh bỏ em ra.

Mọi người hôm nay đi cùng em trước đi, xem Huyền chủ sắp xếp công việc gì cho các anh.

Các anh cứ yên tâm, dù lúc mới đến làm một số việc lặt vặt, chỉ cần các anh nghiêm túc, lâu ngày nhất định có thể lên làm quản sự hay gì đó." Cậu tin tưởng mấy người anh họ của mình. "Được." Đợi Lâm Tử Ân dẫn họ đi rồi, cậu cả của cậu nhìn con dâu mình: "Thấy chưa?

Tử Ân nó nghĩ đến mấy anh nó đấy." Nếu không phải luôn ghi nhớ trong lòng, Tử Ân có đột nhiên đến nói chuyện này không?

Phải biết là trồng bông xong Tử Ân đã về ngay, phải đến kỳ nghỉ mới về, làm sao có thể cách hai ngày đã chạy đến nói chuyện này?

Con dâu của Phan Minh, Liễu thị, có vẻ hơi lúng túng.

Trước đó cả nhà đi giúp nhà Lâm Tử Ân trồng bông, cô đã có chút bất mãn, còn nói họ có chuyện tốt như vậy mà không biết nghĩ đến họ hàng một chút.

Ai ngờ hôm nay lại bị vả mặt chan chát. "Rõ ràng có thể giúp nhà chúng ta xin một ít cây giống bông mà, tại sao họ lại không chịu?" Vợ của Phan Minh, Liễu thị, không cam tâm nói.

Đó là thứ tốt mà.

Cậu của Lâm Tử Ân bị tức đến bật cười: "Đất nhà chúng ta đều đã trồng hết hoa màu, ngay cả đất dốc cũng trồng khoai lang.

Lúc này trồng bông là muốn đào hết khoai lang lên sao?" Em gái và em rể chính là vì nghĩ đến đất nhà họ đã trồng hết nên mới không nói cho họ biết chuyện này.

Kết quả lại bị con dâu mình hiểu lầm như vậy.

Điều này khiến ông rất tức giận. "Thủy Sinh, không cần nói nhiều với nó làm gì." Phan Thủy Sinh nhìn mẹ mình: "Mẹ…" "Con là bố chồng, nói nhiều với con dâu làm gì, lỡ có kẻ nào lắm điều thì con làm thế nào?" Phan lão thái thái liếc nhìn cháu dâu mình một cái, trong mắt đầy vẻ không vui.

Chương 459

Ngay từ đầu bà đã không muốn cho Phan Minh cưới cô ta, nhưng cháu trai lại cứ thích, không còn cách nào mới đồng ý.

Kết quả bây giờ cuộc sống của thằng bé thành ra thế nào?

Đều là lỗi của con sao chổi này. "Liễu thị, con không muốn đi giúp cô dì chú bác của con, ta cũng không nói gì.

Nhưng nếu con ở nhà chia rẽ tình cảm hai nhà thì ta không vui đâu.

Nhà này còn chưa đến lượt con làm chủ." Liễu thị có vẻ hơi lúng túng.

Phan Minh tuy thích cô, đối xử với cô cũng tốt, nhưng anh lại là người hiếu thuận.

Chỉ cần cô không kính trọng bà nội và những người khác, Phan Minh chắc chắn sẽ nổi giận. "Con không có…" "Con có hay không, tự trong lòng con biết rõ." Lão thái thái lạnh lùng nói. "Bây giờ thằng Minh chúng nó đi làm việc cho Huyền chủ, con ngoan ngoãn ở nhà thì thôi, nếu con dám hủy hoại tiền đồ của cháu trai ta, ta quyết không tha cho con." Sắc mặt Liễu thị có chút khó coi, cảm thấy lão thái thái đang cố tình nhắm vào mình. "Mọi người thấy chồng con không có nhà nên mới bắt nạt con." Liễu thị tức giận nói.

Phan lão thái thái lười để ý đến cô ta, gọi những người khác rồi quay người đi về.

Phan Minh theo Lâm Tử Ân đến Tạ gia thôn hoàn toàn không biết chuyện này, đến khi anh biết thì mọi chuyện đã ầm ĩ không thể hòa giải, còn suýt nữa liên lụy đến gia đình.

Đến Tạ gia thôn, Phan Minh và những người khác nhìn thấy Tạ gia thôn hiện tại, một Tạ gia thôn như vậy khiến họ vô cùng khao khát.

Nếu họ cũng có thể để gia đình mình sống một cuộc sống tốt đẹp như vậy thì tốt rồi.

Lâm Tử Ân có thể nhìn ra sự ngưỡng mộ và khao khát của họ, liền nói: "Các anh không cần ngưỡng mộ cũng không cần khao khát, những ngày tháng như vậy sau này đều sẽ có." "Em nói đúng." Sau khi thấy cuộc sống tốt đẹp ở Tạ gia thôn, họ càng quyết tâm kiếm tiền để gia đình sống tốt hơn.

Về nhà, Lâm Tử Ân liền dẫn họ đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Phu nhân, đây là mấy người anh họ của tôi." Vương Cẩn Hòa dường như rất bận, không biết đang làm gì.

Nghe thấy tiếng Lâm Tử Ân, cô nói: "Các anh đợi tôi một lát, tôi làm xong việc sẽ nói chuyện với các anh." "Được." Đợi Vương Cẩn Hòa làm xong việc, cô mới ngẩng đầu nhìn họ: "Các anh ở nhà thường làm những gì?" Phan Minh ngại ngùng nói: "Chúng tôi việc gì cũng làm." Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra, chỉ cần là việc kiếm được tiền, họ đều có thể làm.

Suy nghĩ một lát, Vương Cẩn Hòa nói: "Tử Ân, bây giờ cậu đã tiếp quản công việc của Nguyên Bảo, mấy người anh họ của cậu cứ theo cậu đi.

Cậu xem sắp xếp cho họ làm việc gì." Bên cô có rất nhiều việc, nhưng cô không hiểu rõ về Phan Minh và những người khác, không biết sắp xếp công việc gì cho phù hợp.

Lâm Tử Ân bây giờ đã quen thuộc với công việc ở đây, cũng hiểu rõ anh họ mình nên sắp xếp làm việc gì là rõ nhất.

Lâm Tử Ân sững sờ một lúc, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại giao chuyện này cho mình.

Suy nghĩ một lát, Lâm Tử Ân nói: "Phu nhân, không phải trước đây cô nói muốn mở một cửa hàng Tứ Quý Rau Quả ở huyện thành sao?

Mấy người anh họ của tôi trước đây từng làm thuê ở huyện thành, khá quen thuộc ở đó, có thể để họ đi." "Vậy cứ để Kỳ Thư dẫn dắt họ một thời gian, còn về tiền công thì cứ theo mức thấp nhất, sau này tùy vào biểu hiện của họ mà quyết định." "Cảm ơn phu nhân." "Cậu dẫn họ đi tìm Kỳ Thư đi." "Vâng." Lâm Tử Ân dẫn Phan Minh và những người khác đi tìm Kỳ Thư.

Trên đường đi, Phan Minh khẽ thở phào nhẹ nhõm: "Lúc đến anh cứ sợ gây phiền phức cho em, thấy phu nhân rất tin tưởng em, anh cũng yên tâm rồi." Lâm Tử Ân bất lực nói: "Em đã nói với phu nhân rồi mới đi tìm các anh, sao lại gây phiền phức cho em được?" "Vậy thì tốt.

Tử Ân, anh thấy phu nhân rất coi trọng em, cố gắng làm tốt nhé, đừng phụ lòng kỳ vọng của phu nhân." Phan Minh biết người em họ này luôn rất lợi hại, nếu không phải vì không có tiền thì bây giờ có lẽ đã thi đỗ cử nhân rồi. "Em biết." Ân tình của phu nhân đối với cậu, cậu tự nhiên sẽ báo đáp.

Phan Minh thấy Lâm Tử Ân hiểu ý mình liền yên tâm.

Dẫn ba người đi tìm Kỳ Thư, Kỳ Thư đang nói chuyện về cửa hàng Tứ Quý với người khác.

Anh cũng là chưởng quỹ của Tứ Quý, nhưng bây giờ đã bắt đầu bồi dưỡng người mới. "Kỳ Thư, đang bận à?" Kỳ Thư thấy Lâm Tử Ân dẫn người đến thì có chút ngạc nhiên: "Sao cậu lại đến đây?

Việc của cậu xong rồi à?" "Tôi dẫn người đến, phu nhân bảo anh dẫn dắt họ một thời gian, sau này để họ đến cửa hàng Tứ Quý mới mở." "Được." Kỳ Thư gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhìn Phan Minh có nét hao hao giống Lâm Tử Ân, Kỳ Thư có chút tò mò hỏi: "Cậu và họ có quan hệ gì?" "Họ là anh họ của tôi, anh không cần nể mặt tôi mà làm gì đâu." Lâm Tử Ân nói.

Các anh họ của cậu đến để làm việc, không phải đến để chơi, tự nhiên không thể vì cậu mà được đối xử đặc biệt.

Kỳ Thư liếc nhìn Lâm Tử Ân một cái, nhàn nhạt nói: "Cậu nghĩ nhiều rồi." Việc anh phụ trách tự nhiên sẽ làm tốt, sao có thể vì Lâm Tử Ân mà đối xử với họ thế này thế kia?

Lâm Tử Ân nhướng mày nhìn Kỳ Thư: "Vậy thì tốt nhất.

Mấy người anh họ của tôi giao cho anh đấy, tôi về làm việc đây, việc của tôi còn nhiều chưa làm xong." "Ừm." "Các anh cứ theo Kỳ Thư nhé, tối đến em sẽ đến tìm các anh, dẫn các anh đến chỗ ở." "Em cứ đi làm việc của em đi, không cần lo cho bọn anh đâu, bọn anh tự lo được." Thấy Lâm Tử Ân sắp xếp mọi việc ổn thỏa cho mình, Phan Minh có chút bất lực nói. "Vậy em đi đây." Thấy họ không có vấn đề gì, Lâm Tử Ân cũng không quản nữa, đi làm việc của mình.

Phan Minh và những người khác bắt đầu học việc cùng Kỳ Thư, mỗi ngày trôi qua đều rất bận rộn và ý nghĩa.

Mãi cho đến khi sắp phải đến huyện thành, họ mới xin nghỉ một chuyến về nhà.

Ba anh em Phan Minh vui vẻ trở về nhà.

Vừa đi đến cửa đã nghe thấy tiếng người đang cãi nhau.

Lắng nghe kỹ thì ra là vợ mình đang cãi nhau với bà nội, lời lẽ nói ra còn vô cùng khó nghe. "Nếu con trai các người đã giỏi giang như vậy thì cũng sắp xếp cho em trai tôi một công việc đi, nhưng không được quá mệt mà phải kiếm được nhiều tiền." Giọng của Liễu thị từ trong nhà vọng ra.

Sắc mặt Phan Minh có chút u ám, ngay cả Tử Ân ở chỗ Huyền chủ cũng bận đến tối mắt tối mũi, vậy mà Liễu thị lại dám nói những lời như vậy. "Liễu thị, em trai cô là hạng người gì chúng ta đều biết rõ trong lòng.

Tôi nói cho cô biết, cô muốn nó đến chỗ Huyền chủ để lười biếng trốn việc thì chúng ta kiên quyết không đồng ý." Cháu ngoại và cháu trai khó khăn lắm mới tìm được việc làm, tiền công một tháng cũng không ít, bà tuyệt đối không cho phép lũ người này đi làm hỏng chuyện của chúng.

Trước đây bà từng đến nhà con gái, bà biết cháu ngoại một tháng kiếm được bao nhiêu tiền, chủ nhà còn cho Tử Khâm rất nhiều sách hay.

Chủ nhà tốt như vậy đi đâu mà tìm?

Nếu Liễu thị dám làm hỏng chuyện này, bà nhất định sẽ bảo Minh Nhi bỏ cô ta. "Các người dám à, tôi sẽ nói với Phan Minh là cả nhà các người nhân lúc anh ấy không có ở nhà thì bắt nạt tôi." Liễu thị huỵch toẹt, giọng điệu vô cùng kiêu ngạo.

Nghe giọng điệu quá mức kiêu căng của Liễu thị, sắc mặt Phan Minh vô cùng khó coi.

Hai người bên cạnh nhìn anh: "Đại ca…" "Là do anh có mắt như mù, trước đây các em đều đã nói với anh rồi, nhưng anh lại không tin, cứ nghĩ cô ta không phải loại người như vậy." Không ngờ mình mới đi bao lâu mà Liễu thị đã lộ rõ bộ mặt thật.

Hai anh em nhất thời không biết nên an ủi anh trai mình thế nào. "Chúng ta nghe tiếp xem, anh lại muốn xem lúc anh không có nhà, Liễu thị còn làm những gì." Phan Minh sa sầm mặt nói.

Chương 460

Trong nhà, Phan Mẫn Quân mặt mày khó coi nói: "Liễu thị, từ sau khi anh trai tôi đến chỗ Huyền chủ làm việc, chị đã gọi cái thằng em trai vô dụng của chị đến nhà tôi, chị tưởng chúng tôi không biết chị có ý đồ gì sao?

Tôi nói cho chị biết, đừng có mơ." Cho dù cả đời này cô không lấy chồng, cũng sẽ không dính dáng gì đến em trai của Liễu thị. "Phan Mẫn Quân, cô tưởng cô tài giỏi lắm chắc?

Em trai tôi để mắt đến cô là vinh hạnh của cô, cô còn dám từ chối à?

Em trai tôi đã ở đây lâu như vậy rồi, cô nghĩ danh tiếng của cô còn hay sao?" Liễu thị nhìn Phan Mẫn Quân, chế nhạo nói.

Bọn họ tưởng cô ta đưa em trai đến đây để làm gì?

Con gái bên ngoài chẳng ai chịu gả cho em trai cô ta, cô ta đành phải nhắm vào Phan Mẫn Quân.

Hơn nữa bây giờ Phan Minh và những người khác đều đến làm việc cho Huyền chủ, rau nhà Huyền chủ bán chạy như vậy, chỉ cần động tay một chút là tiền chẳng phải dễ dàng vào túi sao?

Phan lão thái thái tức đến run người, không thể ngờ Liễu thị lại độc ác đến thế, mục đích đưa em trai đến lại là để hủy hoại danh tiếng của Mẫn Quân.

Nếu danh tiếng của Mẫn Quân bị hủy hoại thì phải làm sao đây?

Nhìn vẻ mặt tức giận của họ, Liễu thị không hề cảm thấy gì, ngược lại còn lên tiếng: "Nếu các người biết điều thì mau đồng ý hôn sự này đi, đừng để đến lúc mất cả con gái lẫn cháu gái thì đừng có trách tôi." Sắc mặt Phan Mẫn Quân tái nhợt nhìn Liễu thị, đây là muốn ép chết cô.

Hoặc là gả cho tên em trai vô công rồi nghề, vô cùng xấu tính của Liễu thị, hoặc là chết. "Liễu thị, chị làm chuyện như vậy không sợ anh trai tôi biết sao?" Phan Mẫn Quân nhìn Liễu thị, nghiến răng nói. "Đúng vậy, ta nhất định sẽ bảo Minh Nhi bỏ ngươi." "Anh ấy có ở nhà đâu, làm sao biết được những chuyện này?" Phan Minh đứng ở cửa hối hận đến mức chỉ muốn tự tát cho mình một cái.

Ban đầu bà nội đã nói cô ta không phải người tốt, là do mình không nghe lời khuyên, bây giờ thì hay rồi, lại gây ra chuyện như thế này.

Với vẻ mặt u ám, anh đẩy cửa bước vào.

Phan Mẫn Quân thấy Phan Minh vào thì vô cùng vui mừng: "Đại ca, anh về rồi." Liễu thị hoàn toàn không tin lời cô, cười khẩy nói: "Cô tưởng tôi sẽ tin cô à?" Phan Minh với vẻ mặt u ám bước tới, giơ tay tát một cái.

Liễu thị lập tức bị đánh choáng váng, quay đầu nhìn Phan Minh vừa trở về, sắc mặt trở nên trắng bệch, không dám tin nhìn anh: "Anh… anh về từ khi nào?" Rốt cuộc anh đã nghe được bao nhiêu? "Những gì cần nghe anh đều nghe cả rồi.

Dám uy hiếp mẹ và bà nội anh?

Muốn ép chết em gái anh?

Liễu thị, cô giỏi lắm." Phan Minh nghiến răng nghiến lợi nói.

Em trai của Liễu thị là Liễu Bảo Tài thấy Phan Minh về không những không sợ hãi mà còn vênh váo nói: "Tiền đâu, mau đưa cho tôi." "Chị tôi đã nói tiền các người kiếm được đều là của nhà tôi, mau đưa ra đây nếu không tôi đánh chết các người." Liễu Bảo Tài hung hăng

nói.

Nếu không phải chị gái nói bọn họ kiếm được nhiều tiền, sau này có thể xây nhà lớn cho mình, còn có thể cưới vợ mà không tốn một đồng, thì hắn ta đã chẳng đến đây.

Phan Minh hít một hơi thật sâu, nhìn dáng vẻ hiển nhiên của Liễu Bảo Tài: "Tôi muốn hưu thê." Người vợ như vậy, không cần cũng được.

Liễu thị sững sờ một lúc, sau khi định thần lại liền lao tới định đánh Phan Minh nhưng bị anh đẩy ra.

Anh lạnh lùng nhìn Liễu thị ngã trên đất, không còn vẻ lo lắng sốt sắng như xưa, chỉ còn lại sự chán ghét đối với cô ta. "Phan Minh, anh dám bỏ tôi, anh dựa vào đâu mà bỏ tôi?" Liễu thị tức giận nói. "Ba năm không sinh được con, bất kính với trưởng bối, âm mưu bức chết em chồng, những điều đó đã đủ chưa?" Vốn dĩ bao năm nay Liễu thị không sinh được con anh cũng không nói gì, bây giờ ngược lại còn có chút may mắn vì cô ta không có con, nếu không thì cuộc sống này chỉ có thể là không thể sống nổi.

Liễu thị ngây người nhìn Phan Minh, không ngờ anh lại lấy cớ cô ta không sinh được con. "Phan Minh, anh không phải là người, anh…" Phan Minh không nói gì, vào phòng viết một lá thư hưu thê rồi ném cho Liễu thị: "Cầm lấy thư hưu thê và dắt theo thằng em vô dụng của cô cút đi cho tôi." Lại còn mặt dày đến đòi tiền anh, hắn ta là cái thá gì mà dám vênh váo đòi tiền anh như vậy? "Phan Minh, anh không thể làm vậy, em là vợ của anh." "Loại vợ như cô tôi không cần nổi.

Tôi mới đi bao lâu mà cô đã dám đối xử với mẹ, bà nội và em gái tôi như vậy, nếu tôi đi lâu hơn nữa thì cô chẳng phải lật trời sao?

Nhà tôi chẳng phải thành nhà họ Liễu của cô à?" Phan Minh bây giờ vô cùng tức giận, tại sao ban đầu không nghe lời bà nội không cưới người phụ nữ này, bây giờ cưới một người phụ nữ như vậy, ngày tháng tốt đẹp cũng không còn.

Phan Mẫn Quân uất ức nhìn Phan Minh: "Anh, em trai chị ta bắt nạt em." Ánh mắt Phan Minh trở nên hung ác nhìn Liễu thị, người sau bị nhìn đến lùi lại vài bước: "Anh… anh muốn làm gì?" "Chồng à, em trai chỉ đùa với cô ấy một chút thôi chứ có làm gì đâu, cô ấy cũng làm quá lên rồi phải không?" Liễu thị biết mình không thể bị đuổi về nhà, nếu không cả đời này của cô ta sẽ hoàn toàn bị hủy hoại. "Cô ấy gả cho em trai em thì có gì không tốt?

Hai nhà chúng ta còn có thể thân càng thêm thân, anh nói có phải không?" Liễu thị dường như vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, tự mình nói tiếp. "Bây giờ anh đang làm việc cho Huyền chủ, cũng phải tìm cho em trai em một công việc.

Tiền công không cần nhiều quá, một tháng hai mươi lượng bạc là đủ rồi." "Đương nhiên cũng không thể để em trai em mệt quá, nếu không em không đồng ý đâu.

Nếu anh không tìm được công việc như vậy cho em trai em ở chỗ Huyền chủ, anh cũng không cần đi nữa." Liễu thị tự mình nói, hoàn toàn không để ý đến vẻ mặt của Phan Minh khó coi đến mức nào.

Phan Mẫn Quân nhìn Liễu thị như nhìn một con quái vật, người này cũng quá tự cho mình là đúng rồi?

Còn đòi hai mươi lượng bạc một tháng, sao chị ta không đi cướp luôn đi? "Liễu thị, chị tưởng em trai chị là thứ tốt đẹp gì à?

Còn hai mươi lượng bạc một tháng?

Sao chị không bảo thẳng Huyền chủ đưa hết tiền nhà họ cho em trai chị đi?

Làm như em trai chị quý giá lắm vậy." Phan Mẫn Quân châm biếm

nói.

Sắc mặt Phan Minh bây giờ vô cùng khó coi, thậm chí còn cảm thấy rất mất mặt.

Sao anh lại có một người vợ như vậy.

Nhìn Phan lão thái thái đang đứng bên cạnh, Phan Minh lau mặt, hối hận nói: "Bà nội, cháu biết sai rồi, đáng lẽ cháu nên nghe lời bà, không nên cưới người phụ nữ này về." Mẹ và bà nội anh đều là người dễ chung sống, vậy mà người phụ nữ này cũng có thể sống thành ra như vậy, đây đều là do cô ta tự tìm lấy.

Phan lão thái thái khẽ thở dài, đưa tay vỗ vai Phan Minh, bất đắc dĩ nói: "May mà hai đứa chưa có con, muốn làm gì cũng được.

Người phụ nữ này, bà kiên quyết không đồng ý để ở lại trong nhà." Một lần hai lần, khoảng thời gian này đã quá nhẫn nhịn cô ta rồi.

Thêm hai lần nữa, bà sợ mình sẽ tức chết mất.

Phan Minh gật đầu, nhìn Liễu thị: "Thư hưu thê tôi đã viết rồi.

Hai mươi lăm lượng bạc cô lén lút đưa cho nhà cô trước đây tôi cũng không đòi lại nữa, bây giờ cầm đồ của cô cút đi cho tôi." Liễu thị đang còn mơ mộng đột nhiên nghe Phan Minh nói vậy, ngây người quay đầu nhìn anh: "Anh làm thật với em à?" Cô ta vẫn luôn nghĩ Phan Minh chỉ nói đùa mà thôi.

Phan Minh không nói gì, quay về phòng thu dọn quần áo của Liễu thị.

Lúc thu dọn mới phát hiện mười lượng bạc anh để dành đã biến mất.

Chương 461

Với vẻ mặt giận dữ, anh xách quần áo của Liễu thị ra ngoài, đá một cước vào người cô ta: "Con tiện nhân này, dám nhân lúc tao không có nhà lại trộm của tao mười lượng bạc." Đó là toàn bộ số tiền còn lại của anh.

Liễu thị bị Phan Minh đá cho một cước đến ngây người. "Chẳng phải chỉ là mười lượng bạc thôi sao?

Con rể hiếu kính cha mẹ vợ không phải là nên làm à?" Liễu thị thản nhiên nói, không những không cảm thấy mình làm sai mà còn cảm thấy mình rất oan ức. "Liễu thị, đó là số tiền cuối cùng của tôi.

Nếu cô đã nghĩ cho nhà cô như vậy thì cầm lấy thư hưu thê cút về đi.

Mười lượng bạc này nếu cô không trả lại, tôi sẽ đến huyện nha kiện cô." Phan Minh nhìn Liễu thị, lạnh lùng nói.

Nếu gia đình cô ta là người tốt, anh hiếu kính cũng không sao, nhưng gia đình cô ta là một đám sói mắt trắng tham lam vô độ, cho dù anh có hiếu kính họ, người ta cũng sẽ cho rằng đó là điều hiển nhiên.

Nếu đã vậy thì còn gì để nói nữa? "Phan Minh, anh dám." "Cô xem tôi có dám không.

Còn cả thằng em quý hóa của cô nữa, chọc giận tôi, tôi sẽ xử lý nó luôn." Phan Minh nhìn em trai Liễu thị, lạnh lùng nói.

Liễu thị sợ đến run người, cô ta nhìn Phan Minh nghiến răng nói: "Em có thể đồng ý trả lại tiền, nhưng anh không được bỏ em, cũng không được gây phiền phức cho em trai em." Cuộc sống ở nhà họ Phan của cô ta tốt như vậy, cô ta mới không muốn quay về chịu cảnh bữa đói bữa no, còn phải làm bao nhiêu việc.

Huống hồ bây giờ Phan Minh đang làm việc cho Huyền chủ, sau này sẽ là người có tiền đồ lớn, nếu cô ta cứ thế mà đi thì chẳng phải là hời cho người phụ nữ khác sao?

Phan Minh lạnh lùng nhìn Liễu thị: "Cô tưởng cô còn có tư cách mặc cả với tôi sao?

Tôi nói cho cô biết, hôm nay cô đồng ý hay không cũng vậy thôi.

Mẹ cô là người thế nào, tôi nghĩ trong lòng cô tự biết rõ." "Nếu tôi thật sự đi kiện các người, cả nhà các người đừng hòng thoát.

Mẹ cô và em trai cô đã làm những chuyện bẩn thỉu gì, trong lòng cô tự biết." Phan Minh châm chọc nói.

Sắc mặt Liễu thị đại biến, cô ta nhìn Phan Minh muốn tìm ra manh mối gì đó trên mặt anh, nhưng cô ta phát hiện Phan Minh quá bình tĩnh, không những quá bình tĩnh mà ánh mắt nhìn cô ta còn mang theo sự quyết liệt của kẻ cùng đường.

Còn có cả sự tự tin khiến cô ta lo lắng sợ hãi.

Nhưng những chuyện mẹ và em trai làm đều kín đáo như vậy, sao anh ta lại biết được? "Anh nghĩ tôi sẽ tin lời anh à?" "Một năm trước, sườn núi sau thôn Tiểu Vương." Phan Minh nhìn Liễu thị, thản nhiên nói.

Vài chữ đơn giản khiến Liễu thị hoàn toàn sợ hãi, cô ta không dám tin nhìn Phan Minh, anh ta thật sự biết tất cả. "Liễu thị, tôi đã nói rồi, cô cũng có thể không đồng ý, vậy thì tôi sẽ trực tiếp tống cả nhà các người vào tù.

Huyện lệnh của chúng ta không phải loại quan hồ đồ đâu." Phan Minh cảnh cáo.

Trong lòng Liễu thị có chút oán hận Phan Minh, cảm thấy anh ta thực sự quá đáng, lại đối xử với cô ta như vậy. "Phan Minh, chúng ta là vợ chồng, anh nhất định phải đối xử với em như vậy sao?" "Bây giờ không phải nữa rồi, cầm lấy thư hưu thê dắt theo tên vô dụng này cút ra ngoài." Phan Minh ném đồ của Liễu thị ra ngoài, sau đó lại ném cả hai người ra ngoài.

Liễu thị bị ném đến choáng váng, lúc này cô ta mới biết Phan Minh đang làm thật chứ không hề nói đùa.

Ánh mắt ngây dại nhìn Phan Minh, sau khi định thần lại, Liễu thị lao tới ôm chân Phan Minh, van xin: "Em biết sai rồi, anh tha cho em lần này đi, lần này em thật sự không dám nữa." Nhìn bộ dạng của Liễu thị, Phan Minh một cước đá văng cô ta ra: "Cút." Phan Minh đóng sầm cửa lại, để lại Liễu thị thất hồn lạc phách ngồi bệt dưới đất.

Liễu Bảo Tài từ dưới đất bò dậy, nhìn Liễu thị rồi hung hăng đá một cước: "Đồ vô dụng, chẳng được tích sự gì." Chuyện ở thôn Tiểu Vương là chuyện chột dạ nhất của Liễu Bảo Tài, nếu chuyện này bị bọn họ phanh phui ra thì mình coi như xong đời.

Liễu Bảo Tài là kẻ côn đồ, nhưng hắn ta tuyệt đối không ngốc.

Hôm nay Liễu thị thật sự quá ngu ngốc, không những không đạt được mục đích của mình mà còn bị người ta bỏ.

Nhìn Liễu thị một cái, Liễu Bảo Tài cảm thấy cô ta quá mất mặt. "Liễu thị, về nhà tự mình giải thích với mẹ đi." Một người phụ nữ bị bỏ đã không còn giá trị lợi dụng.

Vốn dĩ biết Phan Minh có quan hệ với Huyền chủ, hắn ta mới theo đến đây.

Tưởng rằng có thể kiếm được chút lợi lộc từ tay Phan Minh, ai ngờ chưa được lợi lộc gì đã bị đuổi ra khỏi nhà, Liễu thị còn đắc tội với người ta.

Nhưng rốt cuộc Phan Minh làm sao biết được chuyện đó?

Hắn ta phải về nói lại chuyện này với mẹ một tiếng, nếu không đến lúc đó trở tay không kịp thì xong đời.

Liễu thị cầm đồ của mình đi theo sau, dù biết rằng sau khi trở về sẽ không sống tốt, cô ta vẫn phải quay về.

Phan Minh đã bỏ cô ta, không về nhà họ Liễu thì cô ta không còn nơi nào để đi.

Phan Minh nhìn Phan Mẫn Quân, tự trách nói: "Em gái, xin lỗi, đều là do anh dẫn sói vào nhà." "Không liên quan đến đại ca đâu, đại ca, các anh hôm nay về có chuyện gì không?" Phan Mẫn Quân không muốn tiếp tục nói về chuyện này, lập tức chuyển chủ đề. "Chúng ta phải đến huyện thành làm việc, trước khi đi về nhà một chuyến." "Ở nhà vẫn ổn, không có chuyện gì đâu." "Đi làm việc phải làm cho tốt, đừng để em họ con phải khó xử." "Mẹ, con biết rồi." Buổi tối, Phan Minh kể chuyện sườn núi sau thôn Tiểu Vương cho mẹ mình nghe, để phòng người nhà họ Liễu đến gây sự.

Phan Trường Sinh nghe xong lời con trai, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc, lại có chuyện như vậy sao? "Là thật sao?" "Vâng." Phan Minh về phòng lấy bằng chứng đưa cho Phan Trường Sinh. "Mẹ, mẹ giữ kỹ thứ này.

Nếu nhà họ Liễu đến gây phiền phức, mẹ cứ đưa cái này ra, họ chắc chắn không dám làm gì.

Nhưng cũng đừng đưa ra ngay từ đầu." Lăn lộn bên ngoài lâu như vậy, những gì cần biết Phan Minh đều biết cả.

Phan Trường Sinh gật đầu: "Yên tâm đi, những gì con nói mẹ đều biết." Ý của con trai sao bà lại không biết?

Liễu thị bị bỏ về nhà, sau này nhà họ có lợi lộc gì nhà họ Liễu cũng không liên quan, theo tính cách của nhà họ Liễu, sao có thể dễ dàng bỏ qua? "Con đến huyện thành cũng phải cẩn thận bọn họ đến gây sự." Với loại người như Liễu thị, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy. "Mẹ yên tâm, con đều biết." Sáng sớm hôm sau, ba anh em Phan Minh quay về thôn Tạ gia, cùng Kỳ thúc rời đi.

Lúc đi, anh đã nói chuyện trong nhà với Lâm Tử Ân, để phòng Liễu thị đến gây sự mà Lâm Tử Ân không biết gì.

Lâm Tử Ân nhíu mày, có chút không vui với người chị dâu họ này của mình. "Anh họ, anh cứ đi lo việc của mình đi, ở đây có em rồi, không cần quá lo lắng." Trong lòng Lâm Tử Ân đã có kế hoạch.

Nhà họ Liễu là một gia đình kỳ quặc, mọi chuyện đều lấy Liễu Bảo Tài làm trung tâm, Liễu thị trở về chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Dù sao ba năm ở nhà họ Phan sống quá tốt, tốt đến mức cô ta đã quên mất những ngày tháng mình đã sống ở nhà họ Liễu. "Được." Sau khi Phan Minh và những người khác đi, Lâm Tử Ân đến tìm Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện này.

Chương 462

"Phu nhân, sự việc là như vậy, sau này chị dâu họ của tôi có thể sẽ đến đây tìm anh họ tôi, chuyện này cứ để tôi xử lý là được." Cậu chỉ nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng, phòng khi sau này có người đến gây phiền phức mà cô không biết gì.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chuyện này ta biết rồi." Nhưng mà Liễu thị này cũng khá kỳ quặc. "Phu nhân, xin lỗi đã gây phiền phức cho mọi người." Lâm Tử Ân có chút áy náy nói. "Không cần như vậy, mỗi nhà mỗi cảnh, chuyện này không trách các cậu được." Ba anh em Phan Minh ở đây, bất kể học gì cũng đều rất nghiêm túc, làm việc cũng rất cẩn thận, trong đó có một người còn biết làm sổ sách, đến cửa hàng mới mở đã giúp cô giảm bớt không ít phiền phức không cần thiết.

Cô đã nghe Kỳ thúc báo cáo mấy lần, Phan Minh và những người khác đều rất tốt, chăm chỉ chịu khó, chắc chắn là nhân tài tốt.

Nhân tài như vậy mang đến cho cô một chút phiền phức, cô cũng không để tâm, cũng không phải là không giải quyết được.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa nghĩ rằng những người này sẽ không đến nhanh như vậy, ai ngờ mới ba ngày người đã đến.

Người đến là Liễu thị.

Lâm Tử Ân nghe tin liền đi ra, nhìn thấy Liễu thị thì bị bộ dạng của cô ta dọa cho giật mình.

Trên mặt Liễu thị không có chỗ nào lành lặn, mặt mũi bầm dập, trông vô cùng thảm hại.

Thấy Liễu thị như vậy, Lâm Tử Ân chỉ cảm thấy đáng đời.

Nếu không phải Liễu thị tự mình không biết điều, sao phải bị đối xử như vậy.

Thấy Lâm Tử Ân, Liễu thị vội vàng bước tới: "Tôi muốn gặp Phan Minh." "Anh họ tôi không có ở đây, cô đến muộn rồi.

Hơn nữa cô đã bị anh họ tôi bỏ rồi, cô đến tìm anh ấy cũng vô ích." Lâm Tử Ân lạnh lùng nhìn Liễu thị.

Nghe người khác nói mình bị bỏ, sắc mặt Liễu thị có chút khó xử: "Cậu…" "Phan Minh ở đâu, tôi muốn gặp anh ấy." Cô ta không thể ở lại cái nhà đó thêm một ngày nào nữa. "Không biết." Liễu thị thấy Lâm Tử Ân như vậy, trong lòng rất tức giận: "Đây là chuyện của vợ chồng chúng tôi, không liên quan đến cậu." "Nếu không phải cậu lo chuyện bao đồng, tôi sẽ biến thành thế này sao?" Trong lòng Liễu thị, nếu không phải Lâm Tử Ân đưa Phan Minh và những người khác đến chỗ Huyền chủ làm việc, cô ta cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Lâm Tử Ân nhìn Liễu thị như nhìn một kẻ ngốc, cậu không để anh họ đến đây thì cô ta có thể sống tốt sao?

Với bộ dạng tham lam vô độ của nhà họ Liễu, việc Liễu thị bị bỏ chỉ là chuyện sớm muộn.

Anh họ đến đây làm việc cũng chỉ là một ngòi nổ.

Lúc Phan Minh ở nhà, Liễu thị còn chịu giả vờ, Phan Minh vừa đi, cô ta ngay cả giả vờ cũng không muốn, vậy mà còn mặt dày nói là vì cậu?

Thật không biết điều. "Liễu thị, là do chính cô tham lam vô độ, chỉ nghĩ đến nhà họ Liễu, đem hết tiền anh họ tôi kiếm được cho nhà cô, cô chưa từng nghĩ đến không có tiền thì anh họ tôi sống thế nào.

Bây giờ nói những lời như vậy không thấy tự vả mặt sao?" Lâm Tử Ân châm chọc nói.

Liễu thị tưởng cậu không biết gì sao? "Lúc lấy tiền thì hào phóng như vậy, tôi còn tưởng người nhà họ Liễu đối với cô tốt lắm cơ.

Bây giờ mới bao lâu mà cô đã chạy đến tìm anh họ tôi, còn trong bộ dạng này, cô coi anh họ tôi là người thế nào?" "Ở nhà họ Liễu sống không nổi nữa liền muốn chạy đến tìm anh họ tôi.

Tôi nói cho cô biết, muốn quay lại thì đừng có mơ." Bà ngoại và những người khác đối xử với người phụ nữ này cũng không tệ, anh họ cậu kiếm được tiền ngoài phần đưa cho cậu và những người khác, phần còn lại đều cho người phụ nữ này, muốn mua gì cũng được, kết quả người phụ nữ này đối xử với anh họ cậu như thế nào?

Sắc mặt Liễu thị tái nhợt nhìn Lâm Tử Ân, sau khi trở về nhà họ Liễu, cô ta mới biết những ngày tháng trước kia ở nhà họ Phan tốt đẹp đến nhường nào.

Trở về nhà họ Liễu, biết cô ta bị Phan Minh bỏ, người mẹ vốn đối xử tốt với cô ta một chút liền bắt đầu thượng cẳng chân hạ cẳng tay, đứa em trai mà cô ta luôn bênh vực thì đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, thậm chí còn đổ thêm dầu vào lửa.

Cuộc sống như vậy cô ta một ngày cũng không sống nổi, thế là liền nghĩ đến Phan Minh.

Anh ấy thích mình như vậy, chỉ cần cô ta đến tìm Phan Minh xin lỗi, anh ấy nhất định sẽ tha thứ cho mình.

Bây giờ tiền đồ của Phan Minh không thể lường trước, chỉ cần cô ta quay lại, mẹ cũng chỉ có thể đến cầu xin cô ta.

Nghĩ đến việc sau này mẹ sẽ phải cúi đầu trước mình, sẽ cầu xin mình giúp đỡ, cầu xin mình quay về, trong lòng cô ta lại hừng hực lửa nóng.

Để họ phải cầu xin mình, cô ta nhất định phải quay lại với Phan

Minh, không ai được phép cản trở.

Nhìn Lâm Tử Ân trước mặt, Liễu thị lên tiếng: "Bảo Phan Minh ra đây, một ngày anh ấy không ra, tôi sẽ đợi ở đây mãi." "Tôi…" Lâm Tử Ân còn muốn nói gì đó thì Vương Cẩn Hòa dắt Nguyên Húc từ trong nhà đi ra, hai người vừa đi vừa nói chuyện, dường như đang bàn bạc việc gì đó.

Vương Cẩn Hòa vừa ra khỏi cửa đã thấy Lâm Tử Ân đang nói chuyện với một người phụ nữ toàn thân là vết thương, người phụ nữ đó trông có vẻ kích động. "Lâm Tử Ân, cô ta là ai?

Đến tìm cậu à?" "Phu nhân, cô ta đến tìm anh họ tôi.

Tôi đã nói với cô ta là anh họ không có ở đây, cô ta không tin." Thời buổi này nói thật cũng không ai tin sao?

Nhìn người phụ nữ trông có vẻ thảm hại, Vương Cẩn Hòa kỳ lạ hỏi: "Cô ta bị…" "Sau khi bị anh họ tôi bỏ, cô ta về nhà mẹ đẻ.

Bộ dạng này là bị đánh ở nhà mẹ đẻ.

Biết ở nhà mẹ đẻ sống không nổi nữa mới đến tìm anh họ tôi." Nghĩ đến việc Liễu thị đem hết tiền của anh họ mình cho nhà họ Liễu, cậu lại tức giận.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu, thì ra là vậy. "Bảo người đuổi đi đi." Đã là vợ cũ rồi, cần gì phải nói nhiều ở đây? "Vâng." Vương Cẩn Hòa dắt Nguyên Húc chuẩn bị rời đi.

Liễu thị cũng hiểu ra người phụ nữ ăn mặc giản dị trước mặt chính là Huyền chủ.

Thấy cô định rời đi, Liễu thị vội vàng chặn trước mặt cô: "Tôi biết cô là Huyền chủ, chồng tôi ở đâu, tôi muốn đi tìm anh ấy." Nguyên Húc chặn trước mặt Vương Cẩn Hòa, không cho cô ta đến gần. "Phan Minh và cô đã không còn quan hệ gì nữa, anh ta ở đâu cũng không liên quan đến cô." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng lên tiếng. "Không, anh ấy chỉ là đang giận dỗi nhất thời thôi." Liễu thị cho rằng Phan Minh chỉ đang giận mình, anh ấy thích mình như vậy sao có thể làm thế? "Anh ấy thích tôi, anh ấy thích tôi như vậy sao có thể làm thế?" Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt kỳ quái nhìn Liễu thị, cảm thấy người này có chút thú vị. "Thích?

Liễu thị, cô biết xấu hổ một chút đi.

Anh họ tôi trước đây đúng là thích cô, nhưng cô đối xử với anh ấy thế nào?

Moi sạch gia sản của anh ấy không nói, còn muốn hủy hoại danh tiếng của chị họ tôi để cuối cùng gả cho thằng em vô dụng của cô." Lâm Tử Ân tức đến hai tay nắm chặt thành quyền.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng tức giận của Lâm Tử Ân, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tử Ân, cần gì phải tức giận?

Người làm việc lớn không nên để lộ cảm xúc, như vậy chỉ khiến đối thủ đoán được suy nghĩ của mình, đẩy mình vào thế bị động." Đây là điều Tô Ngọc đã nói với cô, càng lúc tức giận thì càng phải bình tĩnh.

Chương 463

Chỉ có như vậy mới khiến người khác không nhìn thấu được cô đang nghĩ gì. "Phu nhân, con biết rồi." "Cứ từ từ học, không cần vội." "Vâng." Liễu thị thấy hai người hoàn toàn không coi mình ra gì, lập tức càng tức giận hơn: "Đừng tưởng cô là Huyền chủ thì có thể giấu chồng tôi đi." "Cô tìm anh ta có việc gì?" "Tôi muốn về nhà họ Phan, sau này sẽ hiếu thuận với cha mẹ chồng." Liễu thị nói một cách đương nhiên.

Chỉ là trong lời nói không có bao nhiêu chân thành.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Cô cũng thú vị thật, những lời đường hoàng như vậy cũng có thể nói ra được." "Cô đến tìm Phan Minh không phải vì cô hối hận bao nhiêu, cũng không phải vì cô thích Phan Minh bao nhiêu.

Mục đích cô tìm anh ta chẳng qua là vì rời khỏi nhà họ Phan, cô mất đi địa vị vốn có ở nhà mình, thậm chí còn bị ngược đãi đến suýt chết, cô liền nghĩ đến việc hòa giải với Phan Minh để lấy lại tất cả địa vị trước kia của mình." "Đương nhiên ngoài ra, nguyên nhân lớn nhất có lẽ là muốn mẹ cô phải cầu xin cô đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Liễu thị, nói thẳng vào trọng tâm.

Bị Vương Cẩn Hòa nhìn như vậy, Liễu thị không khỏi có chút chột dạ.

Cô ta vô thức quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa nhưng vẫn không cam lòng nói: "Cô nói bậy." "Ta có nói bậy hay không, trong lòng cô tự biết là được, không cần nói cho ta nghe.

Phan Minh không có ở đây, lúc đi cũng đã nói nếu các người đến tìm anh ta thì không cần để ý.

Từ đó có thể thấy anh ta không muốn hòa giải với cô.

Về đi, đừng đến nữa.

Đã đưa ra lựa chọn thì đừng hối hận.

Nguyên Húc, chúng ta đi." Vương Cẩn Hòa nói xong liền chuẩn bị rời đi từ bên cạnh.

Liễu thị không thể ngờ Vương Cẩn Hòa lại vô tình như vậy. "Cô đứng lại." Liễu thị đưa tay ra định túm lấy quần áo của Vương Cẩn Hòa.

Ánh mắt Nguyên Húc lạnh đi: "Hỗn xược." Vương Cẩn Hòa thu tay lại, nhíu mày nhìn Liễu thị: "Nếu còn dây dưa nữa thì vào tù ở vài ngày cho tỉnh táo lại." "Cô… tôi có phạm tội đâu, cô dựa vào đâu mà bắt tôi vào tù?" "Chỉ dựa vào việc cô làm lỡ việc của ta, chỉ dựa vào việc cô lao vào ta, chỉ dựa vào việc ta là Huyền chủ, cô định làm gì?" Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ là người thích dùng quyền lực để đàn áp người khác, nhưng trong một số trường hợp, cô cũng không ngại dùng quyền thế của mình. "Tôi chỉ muốn biết chồng tôi ở đâu." Liễu thị có chút sợ hãi, đây là Huyền chủ của huyện Phúc An, nếu thật sự đắc tội với người ta, cô ta sẽ không có kết cục tốt đẹp. "Ở đây không có chồng của cô, cô không cần đến nữa.

Đã ngay từ đầu đưa ra lựa chọn thì đừng hối hận." Cô nghe Lâm Tử Ân nói sau khi Phan Minh đến nhà học việc, Liễu thị đã gọi em trai mình đến nhà họ Phan.

Muốn dùng cách này để hủy hoại danh tiếng em gái của Phan Minh, danh tiếng của một người con gái bị hủy hoại sẽ có hậu quả gì cô rất rõ, tâm địa của Liễu thị này sao mà độc ác? "Đúng rồi, nếu Phan Minh muốn truy cứu, anh ta có thể kiện cô tội trộm cắp.

Anh ta không kiện cô, cô nên mừng thầm đi, đừng không biết điều." Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình nói hơi nhiều, nói xong liền không định để ý đến Liễu thị nữa.

Nguyên Húc nhíu mày nhìn Liễu thị một cái, có chút đồng tình với em gái của Phan Minh, có một người chị dâu như vậy thật xui xẻo.

May mà Phan Minh đã bỏ cô ta, khiến Liễu thị không thể làm gì được nữa. "Phu nhân, chúng ta nên đi rồi, đã hẹn giờ với tri phủ." Nguyên Húc thấy Liễu thị làm lỡ nhiều thời gian như vậy, nhíu mày lên tiếng. "Được, Tử Ân, nếu cô ta còn gây rối ở đây, cứ bảo Thích Phong và những người khác đưa đi quan phủ." "Vâng." Vương Cẩn Hòa không tiếp tục để ý đến Liễu thị, lên xe ngựa, Nguyên Húc đánh xe, hai người đến tìm tri phủ.

Liễu thị nhìn Lâm Tử Ân: "Chỉ cần cậu chịu giúp tôi, sau này có việc gì cần tôi giúp, tôi đều có thể giúp cậu." "Không cần thiết." Lâm Tử Ân lạnh lùng nói.

Trước đây không cần Liễu thị giúp đỡ, bây giờ càng không cần. "Cô có thể đi rồi." Liễu thị sa sầm mặt nhìn Lâm Tử Ân rồi quay người rời đi.

Bây giờ Lâm Tử Ân có Huyền chủ làm chỗ dựa, cô ta không dám làm gì, nhưng cô ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Cô ta không tin Phan Minh sẽ không bao giờ về nhà.

Tuy nhiên, điều cô ta không biết là sau khi ba anh em Phan Minh đến huyện thành thì đã bắt đầu bận rộn, ngoài khách hàng còn có giá cả rau quả, và đủ thứ chuyện khác, bận đến không ngơi tay, căn bản không thể đi đâu được, một sớm một chiều không thể trở về.

Cho dù cô ta muốn canh giữ ở nhà họ Phan đợi người về cũng vô ích.

Vương Cẩn Hòa không để chuyện của Liễu thị vào lòng.

Sau khi đến huyện thành, cô trực tiếp đến phủ nha của tri phủ. "Nguyên Húc, cậu đi nói với Phan Minh một tiếng về chuyện của Liễu thị, để anh ta chuẩn bị tâm lý." Phòng khi sau này gặp phải người mà trở tay không kịp. "Vâng." Nguyên Húc đưa Vương Cẩn Hòa vào trong rồi mới quay người đi đến cửa hàng Tứ Quý.

Phan Minh thấy Nguyên Húc đến có chút kinh ngạc: "Nguyên Húc đại ca, sao anh lại đến đây." "Cùng phu nhân đến tìm tri phủ có việc.

Hôm nay lúc tôi và phu nhân ra ngoài đã gặp Liễu thị, cô ta đến tìm anh để hòa giải.

Phu nhân bảo tôi đến nói với anh một tiếng để anh biết trước." Nguyên Húc nói rõ mục đích mình đến cho Phan Minh.

Phan Minh vô thức nhíu mày, nhưng rất nhanh đã bình thản trở lại: "Tôi biết rồi, cảm ơn Nguyên Húc đại ca." Anh sớm đã biết Liễu thị sẽ tìm đến, chỉ là không ngờ cô ta đến nhanh như vậy, thật sự đã đánh giá cao cô ta rồi. "Anh có vẻ không ngạc nhiên?" "Vợ chồng nhà họ Liễu không phải là người dễ đối phó.

Trong lòng họ chỉ có đứa con trai Liễu Bảo Tài, còn con gái chỉ là công cụ.

Liễu thị bị tôi bỏ, không thể lấy tiền và những thứ khác về nhà nữa, địa vị của cô ta ở nhà tự nhiên cũng không còn, bị đánh là còn nhẹ.

Cô ta đến tìm tôi là chuyện rất bình thường." Phan Minh lên tiếng nói.

Nguyên Húc không ngờ anh lại nhìn nhận mọi chuyện rõ ràng như vậy.

“Cậu nghĩ thông suốt đấy, nhưng người ta lại bảo là cậu rất thích cô ta.” Nguyên Húc trêu chọc nhìn Phan Minh.

Phan Minh ghê tởm không chịu nổi, nhíu mày nói: “Cô ta thích đâu phải tôi, chẳng qua chỉ là thích tiền tôi kiếm được mà thôi.” “Trong lòng cậu hiểu là được.” Anh còn tưởng Phan Minh không biết những chuyện này, xem ra vẫn chưa ngốc lắm.

Khóe miệng Phan Minh giật giật, đừng nói như thể cậu ta ngu ngốc lắm vậy.

“Phải rồi, Nguyên Húc đại ca, có thể phiền anh một chuyện được không?” Phan Minh nghĩ đến điều gì đó, có chút ngượng ngùng mở lời.

“Chuyện gì?” “Hai hôm trước tôi và các em trai đều đã nhận tiền công, đợi anh và phu nhân quay về, có thể giúp tôi gửi tiền về nhà được không?

Chúng tôi không đi được.” Bọn họ đoán chừng một hai tháng tới sẽ không về được.

“Đợi các cậu về rồi mang về không được sao?” Cần gì phải phiền phức như vậy.

“Ông nội tôi sức khỏe không tốt, phải uống thuốc suốt, thuốc cũng sắp hết rồi, mỗi lần mua thuốc đều tốn không ít tiền.” Tình hình trong nhà thế nào cậu ta đều biết rõ.

Về phần tại sao không đến nhà họ Liễu đòi lại số tiền Liễu thị trộm đi, nguyên nhân chủ yếu nhất là cậu ta không muốn có bất kỳ dính líu nào với nhà họ Liễu nữa.

Chuyện Liễu thị tính kế Mẫn Quân khiến cậu ta hoàn toàn hết hy vọng với cô ta, bây giờ cậu chỉ muốn cùng hai em trai làm việc chăm chỉ, kiếm nhiều tiền, sau này cưới cho các em một người vợ tốt.

“Được, tôi sẽ gửi về giúp cậu.” “Cảm ơn Nguyên Húc đại ca.” Ba anh em lấy tiền ra, tiền công một tháng của ba người họ có gần năm lượng bạc, đối với họ mà nói đã là rất nhiều rồi.

Chương 464

Lúc đến đây, Kỳ thúc còn nói sẽ xem biểu hiện của họ trong tháng này, nếu tốt thì tháng sau tiền công sẽ tăng lên năm lượng bạc một tháng.

“Không cần cảm ơn, tôi đi tìm phu nhân đây.” Tiễn Nguyên Húc đi xong, ba anh em Phan Minh lại tiếp tục bận rộn.

Còn chuyện Nguyên Húc sẽ biển thủ tiền của họ, bọn họ chưa từng nghĩ tới.

Trong một tháng ở nhà Vương Cẩn Hòa, họ đều biết Nguyên Húc lợi hại thế nào, tiền công mỗi tháng của anh còn nhiều hơn họ rất nhiều, cớ gì phải tham chút tiền này của họ?

Lúc Nguyên Húc đến nha môn tri phủ thì vừa hay gặp Vương Cẩn Hòa và mọi người từ trong đi ra.

“Phu nhân, mọi người định đi đâu vậy?” “Đi xem nơi mà tri phủ đã giúp chuẩn bị, xem có thích hợp để xây dựng xưởng và trường học không.

Bên anh thế nào rồi?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Đã nói với Phan Minh rồi ạ.” “Ừm.” Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Tri phủ dẫn Vương Cẩn Hòa đi xem địa điểm, nằm ở trung tâm giữa huyện thành và trấn, chỗ đó rất rộng, không thích hợp trồng trọt, dùng để xây xưởng và trường học thì vừa đẹp.

“Phu nhân, người thấy chỗ này thế nào?” Tri phủ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Chỗ này quả thực không tệ.” Điều quan trọng nhất là đủ rộng, ở giữa xây nhà kho, bên trái xây xưởng, bên phải xây trường học.

Trường học cách nhà kho hơi xa một chút, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến việc học của mọi người.

“Phu nhân, người định xây trường học ở đây luôn sao?” Nguyên Húc đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Tôi có ý định này, anh thấy sao?” “Nơi này cách huyện thành hay trấn đều hơi xa, đi lại không tiện.

Hơn nữa nếu ở quá xa, chưa chắc người ta đã cho nữ tử đến trường, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân.” Mặc dù phu nhân đã nói trường nam và trường nữ tách riêng, nhưng trong mắt người ngoài thì vẫn là chung một trường.

Dù có thể học được nghề, họ cũng sẽ không để con gái mình có cơ hội bị hủy hoại danh tiếng.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền cảm thấy Nguyên Húc nói rất đúng: “Anh nói phải, vậy chúng ta về trấn tìm một nơi khác, như vậy sẽ không cần lo lắng nữa.” “Chỗ này cứ dùng để xây xưởng đi.” “Được.” Tri phủ và những người khác chỉ cần suy nghĩ một chút là biết Nguyên Húc đang cân nhắc điều gì.

Sau khi xem xong địa điểm, Vương Cẩn Hòa dẫn Nguyên Húc quay về, định bụng sẽ đi tìm thợ mộc để bàn bạc chuyện này.

Về đến nhà, Nguyên Húc nhớ tới lời dặn của anh em Phan Minh: “Phu nhân, tôi phải đến nhà Phan Minh một chuyến, họ nhờ tôi gửi tiền về giúp.” “Được, anh đi đi, hôm nay tôi không ra ngoài nữa.” Trong nhà cũng còn không ít người, dù cô có ra ngoài cũng không phải không có ai đi theo.

Nguyên Húc hỏi địa chỉ từ Lâm Tử Ân rồi cưỡi ngựa đến Phan gia thôn.

Khi anh tìm đến nơi, trong nhà Phan Minh không có ai.

Anh xuống ngựa, đi đến cửa gõ, vừa chạm nhẹ thì cửa đã mở ra.

Nguyên Húc nhíu mày bước vào, vừa vào đã nghe thấy tiếng khóc nức nở.

Nguyên Húc đi theo tiếng khóc, khi nhìn thấy cảnh tượng trong phòng, anh liền xông vào đá bay người đàn ông kia.

Phan Mẫn Quân hai tay nắm chặt quần áo, mặt hơi sưng đỏ, rõ ràng là bị người ta đánh.

"Cô không sao chứ?" Nguyên Húc hỏi xong liền thấy mình hỏi thừa, cô ấy trông thế này sao có thể không sao được?

Phan Mẫn Quân lau nước mắt, nhìn người đã cứu mình, nghẹn ngào cảm ơn: "Cảm ơn anh đã cứu tôi." "Tên này cô định xử lý thế nào?" "Hắn đã dám đến đây thì chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tôi." Bây giờ cô thế này thì phải làm sao đây.

"Đi thay quần áo rồi rửa mặt đi." Nói xong, Nguyên Húc lại lấy ra lọ thuốc mỡ mang theo bên người đưa cho cô.

"Đây là thuốc mỡ hoạt huyết hóa ứ, còn có thể tiêu sưng giảm đau, hiệu quả rất tốt, cô bôi thử xem, chắc sẽ đỡ." Nguyên Húc thấy vẻ mặt nghi hoặc của cô liền giải thích.

"Cảm ơn." Phan Mẫn Quân cảm kích nói.

Nguyên Húc túm cổ áo tên kia lôi ra ngoài để Phan Mẫn Quân có chỗ sửa soạn lại bản thân.

Phan Mẫn Quân sửa soạn xong, mở lọ thuốc mỡ bôi lên mặt, cảm giác trên mặt mát lạnh và cũng không còn đau nữa.

Nhìn lọ thuốc trong tay, Phan Mẫn Quân đi ra ngoài, đến sân thì thấy Liễu Bảo Tài đang nằm trên đất không nói nên lời.

Ánh mắt Phan Mẫn Quân có chút u ám, cô bước tới đá một cú.

Nhìn thấy vị trí Phan Mẫn Quân đá, Nguyên Húc ho nhẹ một tiếng, cô gái nhỏ này có hơi mạnh bạo nha.

“A!” Liễu Bảo Tài hét thảm thiết.

Nghe tiếng hét của Liễu Bảo Tài, Nguyên Húc biết hắn đau đến mức nào.

“Đáng đời.” Một cú chưa đủ hả giận, Phan Mẫn Quân lại đá thêm một cú nữa.

Sau khi trút giận xong, Phan Mẫn Quân mới nhớ ra trong nhà còn có một người, nhìn Nguyên Húc đang ngồi đó, cô nhất thời có chút ngượng ngùng.

“Tôi…” “Loại người này đáng bị đá thêm mấy cú nữa.” Nếu có thể xóa tan bóng ma trong lòng cô, đá chết tên này cũng không quá đáng.

“Vị đại ca này, cảm ơn anh, nếu không có anh, tôi…” Nghĩ đến kết cục của mình, sắc mặt Phan Mẫn Quân có chút tái nhợt.

“Sao trong nhà chỉ có một mình cô?” “Cha đưa ông nội đi khám bệnh rồi, mẹ và bà nội tôi sang nhà cô.” Nếu không phải hôm nay cô bị bệnh không khỏe, cô cũng đã đi cùng rồi.

Ai ngờ chỉ vì không đi mà suýt chút nữa bị người ta hủy hoại.

“Anh đến đây tìm người à?” Phan Mẫn Quân chưa từng gặp Nguyên Húc nên tò mò hỏi.

“Đúng vậy, cô là em gái của Phan Minh phải không?” Phan Mẫn Quân ngẩn người một lát rồi gật đầu: “Phải ạ.” “Ba anh trai của cô nhờ tôi gửi tiền về giúp, tiện thể báo với nhà là họ một hai tháng tới không về được.” Nguyên Húc lấy bạc ra đưa cho Phan Mẫn Quân, giải thích lý do mình xuất hiện ở đây.

Nghe Nguyên Húc quen biết các anh trai mình, Phan Mẫn Quân càng yên tâm hơn.

“Anh là bạn của anh trai tôi sao?” Phan Mẫn Quân tò mò hỏi.

“Cũng coi là vậy.” “Các anh tôi có mệt không, họ làm gì vậy?” Cô quá tò mò về chuyện của các anh trai, bắt đầu hỏi dồn dập, cũng vì hỏi những chuyện này mà quên mất việc suýt bị Liễu Bảo Tài khinh bạc.

Nguyên Húc bất đắc dĩ nhìn Phan Mẫn Quân, nha đầu này có nên nghĩ xem phải xử lý tên này thế nào không?

Vẻ mặt vô tư của cô không biết giống ai nữa.

“Cô có nên nghĩ xem phải đối phó với tên này thế nào trước không, còn cả phiền phức sắp tới nữa?” Phan Mẫn Quân nhìn Liễu Bảo Tài, nhíu mày: “Tôi muốn cho hắn ngồi tù, nhưng…” Nếu chuyện này đồn ra ngoài, danh tiếng của cô sẽ bị hủy hoại, sau này phải làm sao?

Liễu Bảo Tài đột nhiên xuất hiện trong nhà, chắc chắn là có chuẩn bị mà đến, sau đó nhất định sẽ có người tới.

Có vị đại ca này ở đây cô không sợ, nhưng chỉ sợ Liễu Bảo Tài nói năng bậy bạ, dù không phải sự thật nhưng bị người trong thôn đồn thổi thì lời gì cũng có thể nói ra được.

Nhưng nếu không làm gì cả, chịu ấm ức thì cô cũng không cam tâm, rõ ràng là lỗi của Liễu Bảo Tài, tại sao cô phải nhẫn nhịn?

“Yên tâm đi, nếu cần tôi có thể giúp cô.” Nhìn dáng vẻ cố gắng trấn tĩnh của cô gái nhỏ này, Nguyên Húc hiểu rõ cô cũng không dễ dàng gì.

Ở nhà một mình, bị bắt nạt như vậy ngay cả người để khóc lóc kể lể cũng không có, còn phải mạnh mẽ nghĩ cách giải quyết hậu quả, cô gái này thật sự rất tốt.

Chương 465

Nếu là người khác, có lẽ đã sợ đến mức chỉ biết khóc lóc rồi.

“Cô có biết tại sao hắn lại đến đây không?” “Biết, có lẽ là chủ ý của Liễu thị.

Chị ta và anh trai tôi không thể thành đôi được nữa, lại không nỡ bỏ đồ đạc của nhà tôi nên mới nghĩ ra cái ý đồ xấu xa này.

Họ nghĩ chỉ cần tôi và Liễu Bảo Tài xảy ra quan hệ thì tôi sẽ phải ngoan ngoãn gả cho hắn, nhưng họ đã quá coi thường tôi rồi.” Nếu hôm nay thật sự xảy ra chuyện như vậy, cô thà chết chứ không gả cho tên vô dụng Liễu Bảo Tài này.

Nguyên Húc nhíu mày, Liễu thị này đúng là âm hồn không tan, buổi sáng họ mới đuổi người đi, bây giờ đã chạy tới tính kế người khác.

Nhìn ánh mắt kiên định của cô, Nguyên Húc biết nếu hôm nay anh không cứu được người, kết cục cuối cùng của Phan Mẫn Quân chắc chắn là cái chết.

Qua tiếp xúc đơn giản, anh biết Phan Mẫn Quân không phải là người có thể dễ dàng bị điều khiển.

Phan Mẫn Quân nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, quay đầu nhìn sang: “Đến rồi.” Nguyên Húc cũng quay đầu nhìn, anh cũng nghe thấy tiếng động, trong đó có giọng của Liễu thị.

Cô ta quả là không thể chờ đợi được, nhanh như vậy đã dẫn người tới rồi.

Phan Mẫn Quân khẽ nhíu mày, sắc mặt rất khó coi, Liễu thị này đúng là âm hồn không tan.

“Tôi thật sự không nhìn lầm, vừa nãy thật sự có người đi vào, mọi người không tin thì vào xem là biết ngay.” Rất nhanh, cổng lớn bị đẩy ra, vẻ mặt của Liễu thị lập tức cứng đờ, nhìn Liễu Bảo Tài bị trói gô ném trên đất, rồi lại nhìn Phan Mẫn Quân bình an vô sự ngồi đó.

Sao lại không có chuyện gì?

Phan Mẫn Quân lại có thể thoát được kiếp nạn này?

Ánh mắt chuyển sang Nguyên Húc bên cạnh, trong mắt đầy vẻ tức giận, lại là tên đàn ông này phá hỏng chuyện tốt của cô ta.

“Chuyện gì thế này?” Thôn trưởng Phan gia thôn nhíu mày hỏi.

“Thôn trưởng đại thúc, người này chạy vào nhà cháu trộm tiền, bị bạn của anh trai cháu đến đưa đồ bắt được.” Phan Mẫn Quân nhanh miệng giải thích.

Liễu thị tức giận nói: “Cô nói bậy!” “Ai nói bậy?

Liễu thị, tôi biết chị oán hận nhà chúng tôi, nhưng chị cũng không thể đối xử với tôi như vậy.” Phan Mẫn Quân che mặt khóc nức nở, nhìn dáng vẻ này của cô, khóe miệng Nguyên Húc giật giật, nha đầu này cũng biết diễn kịch đấy.

Nếu không biết tình hình, anh cũng đã tin là có chuyện như vậy rồi.

Liễu thị tức đến run người, sao lại thế này, lại không thành công.

Liễu thị nhìn Liễu Bảo Tài: “Em trai, em sao rồi?

Rốt cuộc là chuyện gì, em nói đi chứ.” Liễu Bảo Tài vừa bị Phan Mẫn Quân đá mấy cú, tỉnh táo lại thì nghe thấy lời của Liễu thị, tức điên lên.

Nếu không bị trói, e là đã tát một cái vào mặt cô ta rồi.

“Cô cút đi cho tôi, cô nghĩ ra cái ý đồ quái quỷ gì vậy?” “Em trai, em đang nói bậy gì thế?” Vẻ mặt Liễu thị có chút cứng nhắc, cái thứ thành sự không đủ, bại sự có thừa này.

Ghé sát vào tai Liễu Bảo Tài, Liễu thị nghiến răng nói: “Nếu em muốn có được tiền tài của nhà họ Phan, sau này có tiền tiêu không hết thì nói chuyện cho tử tế vào.” Liễu Bảo Tài nhíu mày nhìn Liễu thị, sao cảm thấy bà chị này hôm nay có chút kỳ lạ?

“Phan Mẫn Quân nói đều là giả, sự việc không phải như vậy.” “Không phải như vậy thì là thế nào?

Tại sao ngươi lại bị trói ném ở đây?” Liễu Bảo Tài nghe vậy càng tức giận hơn, trừng mắt nhìn Phan Mẫn Quân, hung tợn nói: “Phan Mẫn Quân, con tiện nhân này, nếu không phải thằng khốn này đột nhiên xông vào thì mày đã là đàn bà của lão tử rồi.

Mày tốt nhất mau thả tao ra, xem ra hai cái tát lúc nãy vẫn chưa làm mày nhận rõ hiện thực.” Phan Mẫn Quân nhìn những người đang dùng ánh mắt kỳ quái dò xét mình, trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng khi nhìn thấy Nguyên Húc bên cạnh, cô nhanh chóng trấn tĩnh lại.

“Anh nói anh đánh tôi?

Không biết anh đánh vào đâu.” “Tất nhiên là mặt, chỉ cần có mắt là có thể thấy bộ dạng quỷ quái của mày bây giờ.” Liễu Bảo Tài tức giận nói.

“Còn không mau qua đây thả người đàn ông của mày ra, đợi tao cưới mày rồi xem tao xử lý mày thế nào.” “Liễu Bảo Tài, anh trộm cắp không thành còn vu khống thanh danh của tôi, rốt cuộc có ý đồ gì?

Thôn trưởng đại thúc, ông xem mặt cháu có giống bị người ta đánh không?” Phan Mẫn Quân đưa tay chỉ vào mặt mình.

Lúc nói chuyện với Nguyên Húc, cô đã cảm thấy mặt mình không còn đau như vậy nữa, cũng không có cảm giác sưng tấy.

Nguyên Húc mỉm cười, đúng là một nha đầu thông minh.

Thôn trưởng nhìn một lúc không thấy gì, liền lắc đầu: “Không có.” “Không thể nào!” Liễu Bảo Tài nhìn Phan Mẫn Quân, khi thấy gương mặt hoàn toàn không hề hấn gì của cô, trong mắt hắn tràn đầy vẻ không tin nổi.

“Cái này… sao có thể?” Mặt của Phan Mẫn Quân lại không có chuyện gì?

Sao có thể?

Lúc trước còn sưng đỏ hằn dấu tay, mới bao lâu mà đã khỏi rồi?

Dù cho tên đàn ông kia có cho cô thuốc mỡ thì tốc độ cũng không thể nhanh như vậy được.

“Liễu Bảo Tài, anh đột nhập vào nhà trộm cắp, tôi muốn báo quan.” Phan Mẫn Quân nhìn Liễu Bảo Tài, lạnh lùng nói.

Liễu thị nghe vậy thì hoàn toàn ngây người, chị ta nhìn chằm chằm Phan Mẫn Quân, cười gượng nói: “Đều là người một nhà, báo quan làm gì.” “Ai là người một nhà với các người?

Liễu thị, tôi nói cho chị biết, chuyện này chị cũng không thoát khỏi liên can đâu.” Phan Mẫn Quân biết Liễu thị là một người phụ nữ lòng dạ độc ác.

Cô đương nhiên không thể để chị ta yên ổn được.

Chuyện này giữa họ chưa xong đâu.

“Vậy thì đưa lên quan.” Chỉ cần không phải người trong thôn của họ, đưa lên quan đối với họ uy hiếp không lớn, thôn trưởng lập tức gật đầu đồng ý.

Lúc này Liễu thị mới biết sợ, một khi Phan Mẫn Quân báo quan, vậy thì chị ta cũng không thoát được.

Ngay trước mặt anh mà còn nghênh ngang như vậy, lúc anh không thấy thì không biết người này còn thế nào nữa.

Cô gái này có một người chị dâu như vậy cũng đủ xui xẻo, may mà đã bị hưu, nếu không giữ một người như vậy trong nhà, đúng là tai họa.

Liễu Bảo Tài bị đánh đến mức không dám nói một lời, hắn hận nhà họ Phan, nhưng người hắn hận hơn là Liễu thị.

Nếu không phải Liễu thị nghĩ ra cái ý đồ xấu xa này, hắn có ra nông nỗi này không?

Cuối cùng, hai chị em Liễu thị không chỉ bị đánh trượng mà còn bị giam ba tháng.

Nguyên Húc nhìn thấy dáng vẻ oán hận của Liễu Bảo Tài đối với Liễu thị, thấp giọng nói: “Đại nhân, cho hai chị em họ ở chung một phòng giam đi, chắc hẳn hai chị em họ có nhiều chuyện muốn nói.” Liễu thị đang bị đánh đến thoi thóp nghe thấy lời này, liền ngẩng phắt đầu lên nhìn Nguyên Húc, động tác quá nhanh làm động đến vết thương trên người, đau đến mức sắc mặt Liễu thị trắng bệch.

Chỉ cần nhìn thấy ánh mắt oán hận của Liễu Bảo Tài, Liễu thị đã không dám ở cùng hắn.

Một khi Liễu Bảo Tài khỏi thương, đó sẽ là ngày tàn của chị ta, mà vết thương của chị ta còn nặng hơn Liễu Bảo Tài, căn bản không phải là đối thủ của hắn.

“Ngươi đang trả thù.” Liễu thị giọng khàn khàn nói.

“Không phải trả thù, chỉ là để cô nếm thử mùi vị bị chính người mình bao bọc làm hại là như thế nào thôi.” Nguyên Húc lạnh nhạt nói.

Chương 466

Liễu thị oán hận nhìn Nguyên Húc, sau đó chuyển ánh mắt sang Phan Mẫn Quân: “Ngươi để ý con tiện nhân đó rồi phải không?

Một con tiện nhân ai cũng có thể ngủ được.” Nghe giọng nói căm hận của Liễu thị, Phan Mẫn Quân sắc mặt tái nhợt nhìn chị ta: “Rốt cuộc tôi đã đắc tội gì với chị?

Chị lại đối xử với tôi như vậy?” Khi chị ta còn ở nhà họ Phan, cô đối xử với chị ta cũng coi như là tốt, tại sao cuối cùng lại nhận được kết cục này?

Chị ta chính là muốn hủy hoại cô.

“Tại sao ư?

Cô nói xem tại sao?

Tôi đã nói với Phan Minh bao nhiêu lần, bảo nó gả cô cho em trai tôi, nó lại không thèm nghĩ ngợi mà từ chối, vì chuyện này mà hại tôi về nhà mẹ đẻ bị đánh thê thảm như vậy, cô nói tôi có nên hận cô không?” Liễu thị oán hận nói.

Sau khi gả cho Phan Minh, địa vị của chị ta ở nhà họ Lý đã tăng lên rất nhiều, chỉ có lần đó bị đánh thảm như vậy.

Nếu không phải Phan Mẫn Quân không chịu gả cho Liễu Bảo Tài, chị ta đâu cần phải bị đánh?

Phan Mẫn Quân không ngờ lại là vì chuyện này.

“Hắn là người thế nào, trong lòng chị không biết sao?

Tôi không gả cho hắn chẳng lẽ không đúng?

Tuy nhà tôi không khá giả gì, nhưng tôi cũng được cha mẹ, anh trai cưng chiều lớn lên, dựa vào đâu mà tôi phải đến nhà chị làm trâu làm ngựa?” Với hạng người như nhà họ Liễu, không cần nghĩ cũng biết cô gái gả vào nhà họ cuối cùng sẽ ra sao.

Liễu thị hoàn toàn không quan tâm đến những điều này: “Cô đáng lẽ phải gả cho em trai tôi, như vậy mới công bằng.” Những gì chị ta phải chịu đựng, Phan Mẫn Quân cũng phải nếm thử mới được.

Chị ta chỉ hận Liễu Bảo Tài tại sao lại vô dụng như vậy, lại để Phan Mẫn Quân được người ta cứu.

“Liễu Bảo Tài đúng là một tên vô dụng, tôi đã tạo cơ hội cho nó rồi mà nó vẫn để cô được người ta cứu.” Càng nghĩ Liễu thị càng không cam tâm.

Nếu Liễu Bảo Tài thành công, họ có phải ở đây không?

Chị ta không tin Phan Mẫn Quân thật sự sẽ đi chết.

Huyện lệnh khẽ nhíu mày, không ngờ Liễu thị đến lúc này rồi mà vẫn còn cố chấp như vậy.

“Cố chấp không tỉnh ngộ.” Vốn dĩ huyện lệnh còn cảm thấy đề nghị của Nguyên Húc về việc nhốt chị ta chung với Liễu Bảo Tài là không ổn, kết quả chị ta lại như vậy.

Nhìn vẻ mặt tức giận của Liễu Bảo Tài, huyện lệnh suy tư: “Nhốt hai người vào chung một chỗ.” “Chỉ vì chủ tử của hắn là Huyền chủ mà các người đối xử với tôi như vậy, tôi muốn kiện các người.” Liễu thị giãy giụa nói.

“Tùy ngươi, Liễu thị giam nửa năm.” Huyện lệnh lạnh mặt nói.

Một câu nói khiến Liễu thị hoàn toàn ngây người, chị ta không dám tin nhìn huyện lệnh: “Phan Mẫn Quân bây giờ không có chuyện gì, dựa vào đâu mà ông đối xử với tôi như vậy, tôi không phục.” Bất kể Liễu thị giãy giụa không phục thế nào, chị ta vẫn bị giam giữ, không còn cơ hội làm ác nữa.

Còn về nửa năm sau khi chị ta ra tù, có lẽ nhà họ Phan cũng đã có chút khả năng tự vệ rồi.

Liễu Bảo Tài và Liễu thị cùng bị giải đi.

Phan Trường Sinh nhìn Nguyên Húc, vô cùng cảm kích nói: "Cảm ơn cậu đã cứu con gái tôi." "Không cần khách sáo, nếu đã chuyện đã giải quyết xong, tôi xin phép về trước." Nguyên Húc nói.

Nói xong anh nhìn Phan Mẫn Quân hỏi: "Có hứng thú ra ngoài làm chút việc không?" Phan Mẫn Quân ngẩn người nhìn Nguyên Húc: "Nguyên Húc đại ca, tôi có thể làm gì?" "Tôi về hỏi phu nhân trước, sau này có việc gì cô có thể làm tôi sẽ báo lại." Nguyên Húc bây giờ cũng không biết Phan Mẫn Quân có thể làm gì, nhưng bên phu nhân chắc cũng có nhiều việc, có thể tìm được việc cho cô làm.

Phan Mẫn Quân gật đầu lia lịa: "Cảm ơn Nguyên Húc đại ca." "Không cần khách sáo, tôi đi trước đây." Nguyên Húc đi trước, Phan Trường Sinh dẫn con gái về nhà.

Trên đường về, ông nhìn Phan Mẫn Quân nói: "Mẫn Quân, con muốn đi làm việc sao?" "Nếu tìm được việc con có thể làm thì con cũng muốn đi, ông nội uống thuốc cần tiền." Phan Mẫn Quân nhìn cha mình nói.

Lòng Phan Trường Sinh có chút phức tạp, cuối cùng vẫn nói: "Nếu con muốn đi thì cứ đi đi.

Nguyên Húc là ân nhân cứu mạng của con, sau này chúng ta phải cảm ơn cậu ấy thật tốt." "Cha yên tâm đi, con biết phải làm thế nào." Phan Mẫn Quân nghĩ lát nữa về sẽ cắt ít vải may cho anh hai bộ quần áo.

Thân hình anh ấy cũng tương tự đại ca, may theo số đo của đại ca chắc không có vấn đề gì.

Vương Cẩn Hòa thấy Nguyên Húc gần tối mới về, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên: “Nguyên Húc, không phải anh đi gửi tiền giúp anh em Phan Minh sao?

Sao về muộn vậy?” “Nhà Phan Minh xảy ra chút chuyện.” Nguyên Húc kể lại chuyện của Phan Mẫn Quân cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, trong mắt lộ vẻ không vui: “Lòng dạ của Liễu thị này thật là độc ác, may mà anh đến kịp lúc, nếu không em gái của Phan Minh đã bị hủy hoại rồi.” “Đúng vậy ạ.

Liễu thị này thật không biết xấu hổ, rõ ràng biết em trai mình là loại người gì mà còn muốn hãm hại người ta.” Nguyên Húc chán ghét nói.

“Bây giờ không sao là tốt rồi, chuyện đã xử lý xong chưa?” “Xử lý xong rồi ạ.

Liễu Bảo Tài bị đánh ba mươi trượng, giam ba tháng.

Liễu thị bị đánh bốn mươi trượng, giam nửa năm.

Tôi đã nhờ huyện lệnh nhốt hai người họ vào cùng một chỗ, theo như sự oán hận của Liễu Bảo Tài đối với Liễu thị, những ngày tháng trong tù của chị ta tuyệt đối không dễ chịu.” Nguyên Húc giải thích.

“Xử lý như vậy rất tốt.” Liễu Bảo Tài chắc hận chết Liễu thị rồi.

Nếu không phải vì Liễu thị, hắn cũng không đến nông nỗi này.

“Phu nhân, bên người có việc gì mà con gái có thể làm được không ạ?” Nguyên Húc do dự một lúc mới hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra: “Anh muốn tìm việc cho Phan Mẫn Quân?” Nguyên Húc gật đầu: “Tôi nghĩ hai chị em Liễu Bảo Tài vì cô ấy mà bị giam vào tù, nếu nhà họ Liễu đến nhà họ Phan gây sự, mà trong nhà chỉ có một mình cô ấy cũng là một phiền phức.

Ra ngoài làm việc có thể giúp cô ấy tránh xa những chuyện này, bảo vệ bản thân.” Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Nguyên Húc, ánh mắt như cười như không khiến Nguyên Húc có chút bất đắc dĩ: “Phu nhân…” “Anh thật sự chỉ vì lý do đó mà tìm việc cho người ta sao?” Sao cô lại cảm thấy chẳng bao lâu nữa nhà họ sẽ có hỷ sự nhỉ?

Nguyên Húc nhíu mày, ánh mắt có chút mờ mịt, không phải vì lý do này chẳng lẽ còn có lý do nào khác sao?

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của Nguyên Húc, Vương Cẩn Hòa bật cười khe khẽ.

Còn nói Nguyên Bảo EQ thấp, xem ra Nguyên Húc cũng không khác là mấy.

“Không có gì, bên tôi đang thiếu người ủ rượu, anh cứ bảo cô ấy đến là được.” Vương Cẩn Hòa nói.

Người bên cạnh toàn trai đơn thân, cô không thể không cho người ta một cơ hội.

“Vâng.” Giải quyết xong chuyện của Phan Mẫn Quân, Nguyên Húc cuối cùng cũng yên tâm, chỉ là anh luôn cảm thấy ánh mắt phu nhân nhìn mình có chút kỳ lạ.

“Thu Ý, các cô nói xem Nguyên Húc có ngốc không?” Vương Cẩn Hòa chống cằm nhìn hai chị em Thu Ý đang đứng bên cạnh.

Thu Ý vô cùng tán thành gật đầu: “Tiểu thư nói đúng, Nguyên Húc ngốc quá.” “So với Nguyên Bảo thì ai ngốc hơn?” Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý hỏi.

Thu Ý không nghĩ ngợi mà trả lời ngay: “Nguyên Húc ngốc hơn, Nguyên Bảo rất thông minh.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nhìn Thu Ý, đây có phải là trong mắt người tình hóa Tây Thi không?

Chuyện giữa Thu Ý và Nguyên Bảo bọn họ đều thấy rõ, đang nghĩ khi nào trong nhà có thể tổ chức hỷ sự, kết quả bên này còn chưa xong, bên kia Nguyên Húc cũng có tình huống rồi.

Thu Thiền bất đắc dĩ nhìn em gái và Vương Cẩn Hòa: “Phu nhân, Nguyên Húc và cô gái kia hôm nay mới gặp mặt.” “Thu Thiền, cô có tin không, đợi Phan Mẫn Quân đến làm việc, tình cảm của hai người họ sẽ tiến triển nhanh như bay.” Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Thu Thiền nói.

Chương 467

Thu Thiền gật đầu: “Điều này nô tỳ tin.” “Chuyện của hai cô chuẩn bị đến đâu rồi?” Từ đầu năm nay, Tô Ngọc đã bắt đầu tạo cơ hội cho hai người họ.

Thu Thiền gật đầu: “Những thứ cô gia đưa cho chúng tôi, chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị rồi, cần thêm một chút thời gian, có lẽ cuối năm là có thể đi được.” “Đến lúc đó nô tỳ sẽ đi, em gái sẽ ở lại bên cạnh tiểu thư.” Đây là điều chị và em gái đã bàn bạc từ sớm.

“Bên cạnh tôi còn nhiều người, nếu cần thì cứ để Thu Ý đi cùng cô.” “Phu nhân yên tâm, nô tỳ có thể làm được, hơn nữa nô tỳ và em gái bắt buộc phải có một người ở bên cạnh phu nhân.” Đây là điều cô gia đã nói với họ vào ngày đầu tiên họ đến.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, cảm thấy họ quá cố chấp.

“Chị nói đúng, bên cạnh tiểu thư tuy nhiều người nhưng đều là nam tử, làm việc chưa chắc đã tiện, nô tỳ phải ở bên cạnh tiểu thư.” Thu Ý nghiêm túc nói.

Cô gia thường xuyên ra ngoài, anh ấy đi rồi không thể ở bên tiểu thư, nếu tiểu thư thường xuyên dẫn theo nam tử ra vào, có người ngoài mặt tuy không nói gì nhưng sau lưng chắc chắn sẽ nói những lời khó nghe, họ không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Thấy hai chị em kiên quyết như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không nói thêm nữa: “Nếu các cô đã quyết định vậy thì cứ thế đi.

Nhưng Thu Thiền, sau khi cô đi nhất định phải nhớ, việc nhỏ không nhịn sẽ làm hỏng việc lớn.

Nếu đã có cơ hội, báo thù chỉ là chuyện sớm muộn, đừng tham công liều lĩnh, đó là đại kỵ.” Thu Thiền nghiêm túc gật đầu: “Phu nhân yên tâm, nô tỳ hiểu.” Hai năm qua, tâm cảnh của cô đã thay đổi, không chỉ còn nghĩ đến báo thù.

Ngoài báo thù ra, cô còn có rất nhiều việc phải làm, giúp tiểu thư kiếm tiền, chăm sóc bọn trẻ, nhìn em gái thành thân sinh con.

Đối với chuyện giữa em gái và Nguyên Bảo, cô rất vui mừng, Nguyên Bảo rất lợi hại, nếu sau này có chuyện gì, nhất định có thể bảo vệ tốt cho em gái.

“Thu Thiền, đừng chỉ nghĩ đến hạnh phúc của Thu Ý, cô cũng có thể có được hạnh phúc.” “Trong nhà chúng ta có nhiều trai đơn thân tài giỏi như vậy, cô xem cô thích ai.” Khóe miệng Thu Thiền giật giật, phu nhân nói gì vậy, ngay cả từ “trai đơn thân” cũng nói ra được.

“Phu nhân…” “Cô xem, Nguyên Lâm, Vạn Cổ, Vạn Phong, Thích Phong còn có Trần Cẩm Niên, họ đều là những người có năng lực lại còn độc thân.

Cô vừa xinh đẹp vừa có năng lực, đợi cô làm xong việc của mình rồi có thể chọn một người tìm hiểu xem sao.” Vương Cẩn Hòa không hy vọng trong lòng họ chỉ có thù hận, báo thù xong thì không còn gì nữa.

Thu Thiền dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói: “Phu nhân, lúc người nói như vậy có cân nhắc đến ý kiến của người khác không?” “Họ còn dám có ý kiến sao?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thu Thiền, một đám trai đơn thân chưa có vợ, cho họ một cơ hội thoát ế, họ còn muốn thế nào nữa?

Thu Thiền ánh mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, tiểu thư của họ thật sự rất tốt, thật tâm suy nghĩ cho họ.

“Tiểu thư yên tâm đi, đợi nô tỳ làm xong việc sẽ cân nhắc.” Thu

Thiền khẽ nói.

“Cô nghĩ như vậy tôi mới yên tâm, dù sao thế giới này vẫn có rất nhiều điều tốt đẹp, không phải tệ hại như vậy.” Vương Cẩn Hòa khẽ nói.

“Cô còn có em gái cô, còn có chúng tôi nữa.” Thu Thiền ngẩn ngơ nhìn Vương Cẩn Hòa, tiểu thư nói đúng, bên cạnh cô còn có rất nhiều người, không chỉ có mỗi chuyện báo thù.

Giây phút này, Thu Thiền hoàn toàn thông suốt, không còn một lòng nghĩ đến chuyện báo thù xong rồi sống cho qua ngày nữa.

Cô vẫn còn rất nhiều thứ, không phải chỉ có một mình.

Thấy chị gái đã buông bỏ được phần nào, Thu Ý hoàn toàn yên tâm.

“Sau này có chuyện gì cứ nói với tôi, tôi sẽ cho người giúp cô.” Tuy trong một hai năm nay cô đã biết hai chị em Thu Thiền rất lợi hại, nhưng để Thu Thiền một mình đi, cô vẫn có chút không yên tâm.

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa suy tư một lúc rồi nói: “Hay là sau này để Tử Ân đi cùng cô, cô thấy thế nào?” Thu Thiền ngẩn ra, nếu Lâm Tử Ân đi cùng thì tự nhiên là tốt nhất, nhưng bên tiểu thư không phải cũng cần Lâm Tử Ân sao?

“Nhưng bên tiểu thư…” “Bên tôi tạm thời không vội, cứ giải quyết xong chuyện bên cô trước đã, sau này khi về kinh thành mới là chiến trường của Lâm Tử Ân.” Vương Cẩn Hòa chống cằm nói.

Cuối năm nay dù họ có về cũng chưa chắc đã đối đầu với Lục Lăng Phong, cũng chưa đến lúc Lâm Tử Ân và Lục Lăng Phong tranh đấu.

Anh hoàn toàn có thời gian đi cùng Thu Thiền giải quyết xong chuyện bên đó rồi mới cùng họ về kinh thành.

“Vâng.” Thu Thiền thấy bên Vương Cẩn Hòa không vội nên đã đồng ý.

“Nguyên Lâm, anh đi gọi Tử Ân đến đây, tôi có chuyện muốn nói với cậu ấy.” “Vâng.” Lâm Tử Ân rất nhanh đã đến: “Phu nhân, Nguyên Lâm đại ca nói người tìm tôi có việc, là có chuyện gì cần tôi làm sao?” “Sau này Thu Thiền sẽ rời khỏi đây để làm một số việc, đến lúc đó cậu đi cùng cô ấy, giúp cô ấy hoàn thành việc cần làm.

Trong thời gian tới, cậu cứ tìm hiểu trước những việc cô ấy cần làm đi.” Lâm Tử Ân nghe xong, nghiêm túc gật đầu: “Việc này thì không vấn đề gì, nhưng chuyện của Lục Lăng Phong thì sao ạ?” Nguyên Bảo đại ca không phải nói để anh đối phó với Lục Lăng Phong sao?

“Bên Lục Lăng Phong cứ từ từ, sớm nhất cũng phải cuối năm sau mới ra tay với hắn.

Bây giờ là lúc bọn họ chó cắn chó, chưa đến lượt chúng ta động thủ đâu,” Vương Cẩn Hòa hứng thú nói.

Một kẻ không muốn cưới, một kẻ nhất quyết phải lấy, kẻ còn lại thì muốn ngăn cản hai người thành thân, trò chơi tình tay ba này cũng có chút thú vị.

“Vâng.” Thấy chuyện bên Lục Lăng Phong còn lâu mới đến, Lâm Tử Ân cũng không vội, định bụng giúp Thu Thiền hoàn thành công việc trước.

“Thôi được rồi, muộn rồi, về nghỉ ngơi trước đi, chỗ ta không cần các ngươi.” Vương Cẩn Hòa xua tay cho mọi người lui xuống.

Sau khi Lâm Tử Ân và Thu Thiền ra ngoài, anh lên tiếng: “Ngày mai ta sẽ qua đây bàn bạc với cô chuyện này.” “Được.” Lâm Tử Ân nói thêm vài câu rồi rời đi, anh không tiện ở lại với họ quá lâu.

Thu Ý nhìn Thu Thiền, ánh mắt đầy lo lắng: “Chị, chúng ta đã chuẩn bị lâu như vậy, nửa cuối năm nay chị sẽ đi, đến lúc đó nhất định phải cẩn thận.” “Chị biết.

Lần này không cho em đi cùng, ngoài việc em phải ở lại bảo vệ tiểu thư, quan trọng nhất là chúng ta xuất hiện cùng lúc sẽ quá gây chú ý.

Tiểu thư để chị đi cùng Lâm Tử Ân, ngược lại còn thuận tiện hơn nhiều.” Hai người họ đi cùng nhau sẽ dễ ngụy trang hơn, cô cũng yên tâm hơn một chút.

Thu Ý đương nhiên hiểu lý lẽ này, một cặp song sinh xuất hiện chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của đám người kia.

Bây giờ họ phải cố gắng kín đáo hết mức có thể.

E rằng đám người đó vẫn chưa từ bỏ việc bắt họ, nếu họ cùng xuất hiện thì ngược lại sẽ rất phiền phức.

“Em biết cả rồi.” “Đi ngủ đi.” Trở về phòng, Thu Ý rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Thu Thiền đứng trước cửa sổ nhìn ra ngoài, đã gần hai năm rồi, cuối cùng cũng đến lúc báo thù.

Cô đưa tay sờ lên mắt mình, bộ dạng này của cô khi quay về có lẽ sẽ bị người ta phát hiện ra chăng?

Quay đầu nhìn em gái đang ngủ say, khóe miệng cô khẽ cong lên, như vậy là tốt rồi.

Ngày hôm sau, Lâm Tử Ân tình cờ đến.

Sau khi nghe chuyện Thu Thiền cần làm, anh liền biết phải làm thế nào.

“Khi chúng ta đến đó, hãy đóng giả làm một cặp vợ chồng đi buôn.

Cô nói đôi mắt của cô sẽ bị người ta nhận ra, chuyện này khá đơn giản.

Chúng ta đi tìm Vạn Cổ đại ca, nhờ anh ấy nghĩ cách chấm một nốt ruồi ở khóe mắt cho cô." Thu Thiền ngẩn ra, sao cô lại không nghĩ đến nhỉ?

"Ngoài ra, sau khi ra ngoài, mỗi ngày lúc trang điểm cô kẻ viền mắt một chút là được." Chỉ là đôi mắt thôi mà, trang điểm một chút là xong.

"Đa tạ." Lời của Lâm Tử Ân không nghi ngờ gì đã giúp cô giải quyết vấn đề nan giải nhất.

"Không cần khách sáo." Hai người đi tìm Vạn Cổ.

Sau khi biết ý định của họ, Vạn Cổ khẽ nhướng mày: "Chuyện đơn giản thôi mà." Vạn Cổ bảo hai người chờ một lát rồi tự mình đi pha thuốc.

Khoảng nửa canh giờ sau, Vạn Cổ quay lại, đi đến bên cạnh Thu Thiền và chấm một nốt ruồi lệ màu đỏ dưới mắt phải của cô, sau đó nhỏ dung dịch thuốc mà anh ta vừa pha vào mắt Thu Thiền.

Chương 468

Ngay sau đó, Lâm Tử Ân thấy đôi mắt đen của Thu Thiền biến thành một màu khác, nhưng rất đẹp.

Vạn Cổ lấy một chiếc gương đưa cho Thu Thiền: “Như vậy không phải là được rồi sao?” Thu Thiền đưa tay sờ nốt ruồi lệ ở khóe mắt, nhìn đôi mắt đã đổi màu của mình, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: “Làm sao huynh làm được vậy?” Anh ta cũng quá lợi hại rồi.

Vạn Cổ dựa vào ghế, thản nhiên nói: “Chuyện đơn giản thôi mà.” Thu Thiền nhìn vẻ mặt tùy ý, không để tâm của Vạn Cổ, trong lòng hiểu rõ rằng chuyện này đối với anh ta thật sự rất đơn giản.

“Cảm ơn huynh.” “Ta còn có việc, các người đi đi.

Sau này có chuyện gì thì lại đến tìm ta.

Lọ thuốc này đưa cho cô, lần đầu có thể duy trì được nửa tháng, không có bất kỳ tác dụng phụ nào.” Vạn Cổ đưa lọ thuốc cho Thu Thiền, nhàn nhạt giải thích.

Thu Thiền vô thức nắm chặt lọ thuốc trong tay.

Có lọ thuốc này, cho dù bọn họ có thấy mắt cô quen thuộc cũng không làm gì được.

Dù sao thì cũng chưa từng nghe nói có ai có thể thay đổi được màu mắt của một người.

“Như vậy thì tôi không lo lắng nữa.” Thu Thiền sờ mắt mình, mỉm cười nói.

“Vậy thì chuẩn bị một chút, chúng ta đi sớm hơn.

Hoàn thành xong việc cần làm, sau khi trở về tôi còn phải giúp phu nhân đối phó với Lục Lăng Phong, người này không dễ đối phó đâu.” Lâm Tử Ân cau mày nói.

Một người lợi hại như vậy mà lại bị một người phụ nữ lừa cho quay mòng mòng, thật không biết trong đầu chứa thứ gì nữa.

“Được.” Lý do chính khiến cô chưa đi là vì đôi mắt này, nếu không thì đã đi từ một tháng trước rồi.

Bây giờ đã có cơ hội này, cô tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hai người quay trở lại sân của Vương Cẩn Hòa.

Thu Ý nhìn thấy đôi mắt đã đổi màu và nốt ruồi lệ ở khóe mắt của Thu Thiền, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc: “Chị, mắt của chị…” “Là Vạn Cổ đại ca giúp chị pha thuốc, có thể thay đổi màu mắt của một người.

Chị vốn lo lắng mắt mình sẽ bị nhận ra, bây giờ thì không lo nữa rồi.

Nhưng mà trông có hơi kỳ quái không?” Thu Thiền có chút ngượng ngùng hỏi.

Thu Ý vội vàng lắc đầu: “Không có gì kỳ quái cả, em còn thấy chị như thế này rất đẹp nữa.” Đặc biệt là nốt ruồi lệ màu máu ở khóe mắt khiến Thu Thiền trông quyến rũ mê người.

“Chị nghe em nói bậy.” “Tiểu thư đâu?” Thu Thiền nhìn Thu Ý hỏi.

Thu Ý chỉ vào trong nhà: “Tiểu thư ở trong phòng, chị tìm tiểu thư có việc gì sao?” “Bây giờ mối lo cuối cùng của chị đã không còn, chị định cùng Lâm Tử Ân đi sớm hơn một chút, làm xong việc rồi về sớm.” Dù sao Lâm Tử Ân nói cũng đúng, bên này anh ấy cũng có rất nhiều việc.

Lục Lăng Phong kia cô cũng biết, người đó không dễ đối phó, nếu không xử lý tốt e rằng sau này cũng là một phiền phức.

“Nhanh vậy sao?

Không phải là nửa cuối năm mới đi à?” Thu Ý kinh ngạc nhìn Thu Thiền hỏi.

Cô không ngờ Thu Thiền lại đi nhanh như vậy.

“Sớm muộn gì cũng phải đi, sớm một chút hay muộn một chút cũng như nhau thôi.

Đi sớm thì chị còn có thể về sớm.

Chỗ tiểu thư trông cậy vào em cả đấy, dù thế nào cũng phải ở bên cạnh tiểu thư, biết không?” Thu Thiền không yên tâm dặn dò.

Phu nhân là một người không thể ngồi yên, bảo cô ấy ngoan ngoãn ở nhà là chuyện không thể nào.

Hơn nữa sau này phu nhân còn có rất nhiều việc, cô ấy càng không thể ở nhà, mà bên Cố Hề Nhược lại như hổ rình mồi, cô thật sự lo lắng cho sự an toàn của phu nhân.

Nhưng phu nhân dường như chưa bao giờ để tâm, cũng không suy nghĩ đến những chuyện này, mỗi ngày chỉ làm những việc mình muốn.

May mà mỗi ngày phu nhân cũng chỉ đi đến vài nơi, trong tối lại có không ít người bảo vệ, nếu không thì họ thật sự không yên tâm.

“Em biết rồi.” Hai chị em vừa nói chuyện xong thì Vương Cẩn Hòa cũng từ trong phòng đi ra.

Thấy bộ dạng thay đổi của Thu Thiền, mắt cô có chút kinh ngạc: “Như vậy cũng rất đẹp.” Thu Thiền đưa tay sờ mắt mình, có chút ngượng ngùng nói: “Em còn thấy hơi kỳ quái.” “Sao có thể chứ?” “Phu nhân, nô tỳ định đi sớm hơn một chút.” “Được, có cần gì thì cứ nói thẳng.

Tử Ân lần này đi không biết khi nào mới có thể trở về, cho cậu nghỉ ba ngày về nhà báo với gia đình một tiếng.” “Vâng.” Buổi chiều hôm đó, Lâm Tử Ân về nhà.

Biết được anh sắp phải đến nơi khác giúp Vương Cẩn Hòa làm việc, người nhà tuy lo lắng không nỡ, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Lâm Tử Khiên nắm lấy áo Lâm Tử Ân, có chút do dự nói: “Anh trai, chúng em ở nhà đợi anh về, anh nhất định phải cẩn thận chăm sóc bản thân.” Lâm Tử Ân đưa tay xoa mạnh đầu em trai, cưng chiều nói: “Được, đều nghe lời em, ở nhà chăm sóc mẹ cho tốt.

Anh về sẽ mang quà cho em.” “Không cần quà đâu ạ, anh trai kiếm tiền nuôi gia đình, còn cho em đi học đã rất vất vả rồi.” Cậu không thể để anh trai tiêu tốn thêm nữa.

“Cái này em yên tâm, sau này phu nhân sẽ xây một trường học, nghe nói sẽ mời những thầy giáo rất giỏi đến dạy.

Đến lúc đó Tử Khiên có thể đi học, không chỉ em mà em gái cũng có thể đi.” Lâm Tử Ân an ủi.

“Chuyện này anh đã nói với phu nhân rồi, phu nhân nói các em đi học chỉ cần đóng tiền sinh hoạt, không cần đóng học phí.

Hơn nữa, tiền lương hàng tháng của anh trai em bây giờ rất nhiều, sau này còn nhiều hơn nữa, đủ sức nuôi các em, yên tâm đi.” “Anh trai, khi nào anh tìm cho chúng em một chị dâu?” Lâm Tử Khiên tò mò hỏi.

“Chuyện này không vội, sau này hãy nói.

Anh trai em bây giờ bận rộn lắm, không có thời gian thành thân đâu.” Lâm Tử Ân gõ nhẹ vào đầu em trai, bực bội nói.

Thằng nhóc này lại còn biết giục anh nữa.

“Anh trai, anh ra ngoài một chuyến, nếu có thể mang về cho chúng em một chị dâu thì tốt quá.” “Đúng vậy, đúng vậy, nhất định phải mang về một chị dâu xinh đẹp.” “Được, đều nghe lời các em, mang một chị dâu xinh đẹp về.” Lâm Tử Ân nói cho qua chuyện.

Cả nhà vui vẻ nghe Lâm Tử Ân nói chuyện, ba ngày trôi qua rất nhanh.

Lâm Tử Ân ở nhà ba ngày rồi quay lại thôn Tạ Gia.

Sau khi trở về, Lâm Tử Ân tìm Vương Cẩn Hòa nói: “Phu nhân, sau này tiền lương hàng tháng của tôi phải phiền cô cho người giúp tôi gửi về nhà rồi.” “Không sao, đợi trường học xây xong sẽ cho em trai em gái cậu qua đây học, yên tâm đi làm việc.” Một câu nói của Vương Cẩn Hòa đã giải quyết hết nỗi lo của Lâm Tử Ân.

“Cảm ơn phu nhân.” Lâm Tử Ân và Thu Thiền rời đi vào ngày hôm sau.

Lúc đi, họ mang theo một cô gái từ thanh lâu ra lúc trước và một người làm công dài hạn.

Dù sao hai người cũng phải đóng giả làm vợ chồng đi buôn, người hầu tự nhiên không thể thiếu.

Sau khi Thu Thiền đi, lúc đầu Thu Ý cảm thấy rất không quen, thường xuyên ngẩn người nhìn ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa thấy Thu Ý lại đang ngẩn ngơ, liền đi đến bên cạnh nhẹ nhàng hỏi: “Đang nghĩ gì vậy?” Thu Ý quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: “Tiểu thư, em lo cho chị em.” “Yên tâm đi, bên đó có người giúp đỡ chị ấy, sẽ không có chuyện gì đâu.

Em phải tin tưởng chị ấy.” Vương Cẩn Hòa an ủi.

Chương 469

Tô Ngọc đã cho chị em Thu Thiền cơ hội báo thù, tự nhiên sẽ không để họ bắt đầu từ con số không, như vậy thì biết đến năm nào tháng nào mới báo thù được?

Lần này Thu Thiền và Lâm Tử Ân chỉ cần phối hợp với người bên đó, cùng nhau xử lý kẻ thù là được.

“Em biết cả rồi, nhưng em vẫn lo lắng.” Báo thù vốn là chuyện của hai chị em họ, nhưng cuối cùng mọi việc đều đổ lên vai chị gái, điều này khiến cô có chút tự trách.

“Chị em nói rất đúng, nếu hai người cùng xuất hiện, lại nhắm vào gia đình đó, bọn họ chỉ cần đoán một chút là biết là các em rồi.

Một người ngược lại rất dễ ngụy trang, huống chi bên cạnh chị em còn có Tử Ân, Tử Ân cũng là một người rất lợi hại.” Vương Cẩn Hòa đối với Lâm Tử Ân vô cùng có lòng tin.

Thu Ý “ừm” một tiếng, cô biết ý của Vương Cẩn Hòa, nhưng chính vì biết nên cô mới càng lo lắng cho sự an toàn của họ.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Thu Ý, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Xem ra Thu Ý nhất thời sẽ không thể yên tâm được, sau này phải tìm cho cô ấy chút việc để làm cho bận rộn lên mới được.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa liền dẫn Thu Ý ra ngoài đi tìm bác thợ xây nhà.

Trước khi đi, họ cùng nhau đi xem địa điểm chọn để xây trường học.

“Thu Ý, em nói xem nơi này dùng để làm trường học thế nào?”

Vương Cẩn Hòa chỉ vào một mảnh đất trống lớn trước mặt hỏi.

“Nơi này không tệ, địa thế rộng rãi, yên tĩnh, khoảng cách đến các thôn xung quanh hay những nơi khác đều rất gần.” Thu Ý suy nghĩ một lát rồi nói.

Từ đây đi bộ đến trấn cũng chỉ mất nửa canh giờ, nếu đi xe ngựa thì một nén hương là đủ.

Vị trí này thật sự rất tốt.

“Vậy thì ở đây đi.

Chúng ta đi tìm bác thợ xây, tìm được người rồi thì dẫn bác ấy qua đây xem cần bao nhiêu tiền.” “Vâng.” Vương Cẩn Hòa tìm được bác thợ xây nhà, lúc đó ông đang ở nhà xử lý một số việc, thấy cô đến không khỏi có chút kinh ngạc.

“Bác ơi, bên bác xong việc chưa ạ?” “Huyện chủ, cô đến rồi.

Chỗ tôi vì chuyện của người lần trước nên vẫn luôn không có việc gì làm, cô lại nói trước là muốn chúng tôi giúp cô xây nhà xưởng và trường học nên tôi cũng không nhận việc khác.” Bác thợ xây thật thà nói.

Vương Cẩn Hòa lập tức có chút ngại ngùng, lúng túng nói: “Bác ơi, thật xin lỗi, gần đây cháu có nhiều việc quá nên đã gác chuyện này lại.” “Làm lỡ thời gian của các bác, thật sự xin lỗi.” Vương Cẩn Hòa áy náy nói.

Nghe vậy, bác thợ xây cười lắc đầu: “Có gì mà phải xin lỗi chứ?

Nếu không có cô, chúng tôi còn không biết sẽ ra sao nữa.” Ông không biết các vị huyện chủ khác thế nào, nhưng huyện chủ của huyện Phúc An bọn họ, ông thấy là người tốt nhất, không có chút giá đỡ nào.

“Hôm nay cháu qua đây tìm bác chính là muốn dẫn bác đi xem địa điểm xây trường học, sau đó bàn bạc xem cần bao nhiêu bạc, chúng ta phải bắt đầu chuẩn bị rồi, cố gắng để cuối năm bọn trẻ có thể nhập học.” Vương Cẩn Hòa giải thích mục đích mình đến.

“Được.” Vương Cẩn Hòa dẫn bác thợ xây đến địa điểm xây trường học.

“Huyện chủ, ngôi nhà này cô định xây thế nào?” Ông nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Trường nam và trường nữ chắc chắn sẽ tách riêng, sau đó cả hai trường đều phải có chỗ ở, và một khu vườn chung.” Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình cho bác thợ xây.

Nói xong, Vương Cẩn Hòa còn lấy ra bản vẽ mình đã vẽ sẵn.

“Đây là bản vẽ cháu đã vẽ, bác xem thử xem.” Bác thợ xây không hề ngạc nhiên khi Vương Cẩn Hòa tự mình vẽ bản vẽ, trước đây khi xây nhà cho Vương Cẩn Hòa, họ cũng tự chuẩn bị bản vẽ.

“Theo yêu cầu của huyện chủ, nơi này xây có hơi lớn.

Dù tôi gọi tất cả những người trong tay tôi đến đây cũng phải mất ba tháng mới xong.” Bác thợ xây cau mày nói.

“Không sao đâu ạ, chúng ta bây giờ không vội lắm.” “Vậy thì không có vấn đề gì.

Về phần tiền bạc, tổng cộng lại chắc khoảng tám trăm lạng.” Vương Cẩn Hòa trước đó đã nói là bao công bao vật liệu.

Ngoài tiền gạch ngói ra, tiền công cũng đã rất nhiều, dù sao nơi này xây quá lớn, thời gian tốn kém tự nhiên cũng sẽ nhiều hơn, tiền bạc cũng tương đối nhiều hơn.

“Được ạ, đây là ngân phiếu.” Vương Cẩn Hòa lấy ra tám trăm lạng ngân phiếu đưa cho ông.

Bác thợ xây cầm ngân phiếu có chút bất đắc dĩ.

Huyện chủ ra ngoài mà mang theo nhiều tiền như vậy, cũng không sợ bị người ta cướp.

“Bác ơi, bên cạnh cháu có không ít người đâu, đều không phải dạng vừa đâu ạ.” Dám động đến cô, đã hỏi qua những người này chưa?

Bác thợ xây cười lắc đầu, lời này nói cũng đúng, bên cạnh huyện chủ sao có thể không có người bảo vệ?

Ngay cả nha hoàn này trông cũng không đơn giản.

“Là tôi lo xa rồi.” “Hôm nay tôi về sẽ bắt đầu liên hệ gạch ngói.

Một ngày trước khi khởi công, tôi sẽ qua báo cho huyện chủ một tiếng.” “Được ạ, sau này cháu sẽ đưa thêm cho bác hai mươi lạng bạc, mỗi ngày làm thêm chút đồ ăn ngon cho mọi người, ăn no mới có sức làm việc.” Vương Cẩn Hòa thấy họ ăn uống quá tiết kiệm, suy nghĩ một chút rồi lại lấy ra hai mươi lạng bạc đưa cho ông.

Bác thợ xây nhìn hai mươi lạng bạc trong tay, có chút ngại ngùng xua tay: “Huyện chủ, chúng tôi sao có thể nhận tiền của cô được chứ?” “Có gì mà không thể nhận, cháu bỏ tiền ra nấu cơm cho các bác còn hơn cả số tiền này ấy chứ.

Các bác chỉ cần không cho rằng cháu keo kiệt là được rồi.” Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói.

Nói xong chính cô cũng không nhịn được cười.

Bác thợ xây dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, sao lại có người nói chuyện như vậy chứ?

“Huyện chủ đã rất hào phóng rồi.” Tiền công cho họ đã rất cao, bây giờ lại còn cho cả tiền ăn.

“Huyện chủ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xây xong trường học nhanh nhất có thể.” Bác thợ xây đảm bảo.

“Cháu đương nhiên tin tưởng.” Sau khi bàn bạc xong, hai người chia tay nhau, bác thợ xây đi tìm nơi làm gạch ngói, bảo họ chuẩn bị hàng.

“Tiểu thư, bác này người cũng thật tốt.” Thu Ý lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Đúng vậy, đã giao tiếp mấy lần, người cũng không tệ.

Vừa hay chúng ta cũng cần tìm người xây nhà, nếu đã như vậy, tại sao không giao nhà cho người thích hợp làm chứ?” Hơn nữa, người quen làm việc tự nhiên cũng sẽ nghiêm túc hơn một chút.

“Cũng đúng.

Tiểu thư, chúng ta về hay sao ạ?” Thu Ý nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Đã đến đây rồi, chúng ta đi dạo trấn một chút đi.” Cô định bụng đi xem một chút, đã lâu rồi cô không đi dạo tử tế, vừa hay từ đây đến đó cũng không xa lắm.

“Vâng.” Sau khi đến trấn, Vương Cẩn Hòa dẫn Thu Ý đi xem khắp nơi, thấy thứ gì hợp ý, đẹp mắt thì mua.

Mua xong những thứ cần thiết, Vương Cẩn Hòa đi mua mấy cái móng giò, sườn heo và mấy con cá rồi mới quay về.

“Muốn ăn sườn xào chua ngọt với canh sườn quá.” Vương Cẩn Hòa có chút thèm thuồng nói.

Chương 470

Thu Ý có vẻ mặt kỳ lạ nhìn Vương Cẩn Hòa, lần đầu tiên thấy phu nhân lại có bộ dạng như vậy, thật khiến người ta bất ngờ.

“Nhìn ta như vậy làm gì?

Ta như vậy rất kỳ quái sao?” Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi.

“Không ạ, chỉ là cảm thấy trong nhà cái gì cũng có, phu nhân lại còn thèm những thứ này.” Đồ trong nhà ngon hơn đồ bên ngoài nhiều.

“Nhà chúng ta gà thì khá nhiều, những thứ khác rất ít mà.” Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa chợt nghĩ họ còn có thể nuôi vịt, đợi chúng đẻ trứng rồi dùng để làm trứng vịt muối và trứng bắc thảo.

Nhắc đến trứng vịt muối, Vương Cẩn Hòa lại thèm, nhưng cô không thích trứng vịt bán ở đây.

“Chúng ta đi mua vịt đi, mua mấy con về nhà nuôi, sau này để trứng ăn.” Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, đã bắt đầu tính toán khi nào mới được ăn rồi.

“Tiểu thư muốn nuôi thì chúng ta chi bằng nuôi nhiều một chút, sau này chắc chắn sẽ có người muốn mua trứng vịt.” Bây giờ trứng gà nhà họ cung không đủ cầu, nếu phu nhân lại làm ra món gì ngon nữa, sao có thể không có người mua?

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ kỹ lại, hình như đúng là như vậy thật.

Khẽ gật đầu, Vương Cẩn Hòa nói: “Em nói đúng, nhưng nếu muốn nuôi vịt thì phiền phức rồi.” Không có chỗ cho chúng nó chơi.

“Tiểu thư, giữa thôn Tạ Gia và thôn Hồ Lô không phải có một bãi bùn sao?

Chỗ đó không có ai cần, cô nói xem chúng ta có nên mua lại không?

Đến lúc đó đào lên làm ao, ngoài nuôi vịt ra còn có thể trồng chút sen, nuôi chút cá, sau này cũng là một khoản thu nhập không tồi.” “Em nói đúng, cái này quả thật có thể.” Vương Cẩn Hòa vô cùng vui vẻ gật đầu.

“Chúng ta về xem bãi bùn đó.” Nếu nơi đó lớn, thì có thể làm được nhiều việc hơn.

“Vâng.” Hai người đến bãi bùn mà Thu Ý nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn bãi bùn rộng mênh mông trước mắt, nhất thời không biết nên nói gì.

“Nơi này lại lớn như vậy, chúng ta về hỏi thôn trưởng xem ở đây bán thế nào, nhưng mua về rồi dọn dẹp cũng là một vấn đề lớn.” Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nói.

Thu Ý đi theo sau Vương Cẩn Hòa đến nhà Tạ Khuê.

“Bác ơi, bãi bùn chung của thôn chúng ta và thôn Hồ Lô có phải của ai không ạ?” Vương Cẩn Hòa thấy Tạ Khuê liền hỏi.

“Chỗ đó không ai cần, sao vậy?

Cô lại để mắt tới chỗ đó rồi à?” Tạ Khuê nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút kinh ngạc hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Cháu muốn nuôi ít vịt, bãi bùn đó cũng có thể đào lên trồng chút sen các loại.” “Vịt?

Sao lại nghĩ đến việc nuôi vịt?” Tạ Khuê kỳ lạ hỏi.

“Cháu muốn dùng trứng vịt làm chút đồ ăn ngon, còn thịt vịt cũng có thể làm món ngon.” Các món như vịt quay đều có thể làm, nghĩ thôi đã thèm rồi.

Lúc ở trên phố, đáng lẽ cô nên mua mấy con vịt về làm vịt quay cho mọi người ăn.

“Vậy nếu chúng tôi nuôi vịt, có thể bán trứng vịt cho cô không?” Tạ Khuê lập tức nghĩ ra một con đường làm giàu.

“Đương nhiên có thể.” Vương Cẩn Hòa thấy thôn trưởng phản ứng nhanh thì có chút buồn cười, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, như vậy là món trứng vịt muối và trứng bắc thảo của cô sắp có rồi.

“Vậy thì tốt quá, vậy tôi cũng nuôi một ít.” “Vâng.” “Bãi bùn đó bán thế nào ạ?” Vương Cẩn Hòa nói đến chuyện chính của mình.

“Bãi bùn đó khoảng hơn mười mẫu, không lớn lắm, bùn bên trong quá nhiều, lún quá sâu, không ai cần.

Cô muốn thì đưa mười lạng bạc là được rồi.” Tạ Khuê thản nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tạ Khuê, ngỡ ngàng nói: “Bác ơi, thế này cũng quá rẻ rồi, không cần hỏi thôn trưởng thôn Hồ Lô sao ạ?” “Cô mà hỏi, ông ấy sẽ nói tặng luôn cho cô đấy.” Đối với Hồ Lâm, ông ta vẫn hiểu rõ.

Hai năm nay, cuộc sống của thôn Hồ Lô ngày một tốt hơn, kiếm tiền cũng ngày một nhiều hơn, sao họ có thể nhận tiền của cô chứ.

Ông bảo đưa mười lạng bạc cũng chỉ là làm cho có lệ, để sang tên đất cho Vương Cẩn Hòa, phòng trường hợp sau này Vương Cẩn Hòa trồng được thứ gì đó có người phá hoại, gây phiền phức.

“Nếu không phải lo sau này cô trồng được thứ gì có người ghen tị gây phiền phức, tôi cũng không nhận số tiền này.” Tạ Khuê nói thẳng.

“Vậy thì phiền bác giúp cháu một chuyến rồi.” Vương Cẩn Hòa vốn định đưa cho Tạ Khuê hai mươi lạng, nhưng Tạ Khuê nói gì cũng không chịu nhận.

“Con bé này, cháu cho ta đủ nhiều rồi, lần này không thể nhận nữa, nếu nhận ta sẽ giận đấy.” Tạ Khuê nghiêm mặt, bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười gật đầu: “Vâng ạ.” Tạ Khuê lúc này mới hài lòng nhận mười lạng bạc.

Ngày hôm sau, Tạ Khuê cầm khế đất đến tìm Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, khế đất ta làm cho cháu về rồi đây.” Vương Cẩn Hòa nhìn khế đất Tạ Khuê mang đến, cảm kích nói: “Bác ơi, lại phiền bác rồi.” “Cháu với ta còn khách sáo gì nữa?

Bãi bùn này cháu định làm thế nào?

Tìm người đào hay sao?” Tạ Khuê ngồi xuống đối diện Vương Cẩn Hòa rồi mới hỏi.

“Cháu định tìm người đào.” Người làm công dài hạn và những người khác trong nhà gần đây đều rất bận, không có thời gian giúp đào bãi bùn.

“Bác có người nào thích hợp không ạ?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tạ Khuê hỏi.

Tạ Khuê suy nghĩ một chút rồi nói: “Cháu hỏi vậy thì đúng là có người đấy.” “Vậy bác giúp cháu tìm người, càng nhiều càng tốt, giúp cháu đào xong bãi bùn càng sớm càng tốt ạ.” Vương Cẩn Hòa nói.

“Được, người chắc khoảng ngày kia có thể đến.” “Tiền công thì tính theo tám mươi văn một ngày, không bao ăn.” “Không vấn đề gì, cháu trả tiền công cao như vậy, chắc chắn có rất nhiều người đến kiếm tiền.” Tạ Khuê cười nói.

Lần này ông tìm người ở thôn nhà mẹ của Vinh thị.

Cuộc sống ở thôn đó cũng không khá giả lắm, nếu họ đến thì người chắc sẽ rất đông.

Còn tại sao không giúp thôn mình, chủ yếu là vì bên đó cách đây hơi xa.

Phải từ từ mà đến.

“Vậy thì phiền bác rồi ạ.” Tạ Khuê xua tay rồi đi, về nhà tìm Vinh thị: “Mình à, bà có muốn về nhà mẹ đẻ một chuyến không?

Tôi đi cùng bà.” “Ông đến đó làm gì?” Gần đây ông không phải rất bận sao?

Sao lại có thời gian đi chứ?

“Tiểu Hòa không phải đã mua bãi bùn phía tây rồi sao?

Cần tìm người đào bùn, tôi nghĩ đến bên nhà bố vợ tìm người qua giúp, một ngày tám mươi văn tiền, không bao ăn, chỉ là hơi xa.” Tạ Khuê do dự một chút rồi nói.

Khoảng cách quá xa, đi lại cũng không tiện.

“Nhà chúng ta không phải còn nhà cũ sao?

Nếu họ đến thì có thể tạm thời ở đó, ăn uống thì tự nấu hoặc tìm hai người qua giúp họ nấu cơm, như vậy cũng được.” Tạ Khuê nghe thấy quả thật có thể, chuyện này cũng có thể đi bàn bạc với Tiểu Hòa.

Chương 471

"Vậy tôi đi tìm Tiểu Hòa nói chuyện này." "Được." Vương Cẩn Hòa thấy Tạ Khuê lại đến, có chút nghi hoặc: "Bác ơi, có chuyện gì vậy ạ?" "Tiểu Hòa, người ta muốn tìm là người bên nhà mẹ của thím con, bên đó cách đây hơi xa.

Nhà cũ của ta có thể cho họ ở, còn chuyện ăn uống ta muốn bàn bạc với con một chút, con xem có thể giảm bớt tiền công của họ một chút, rồi tìm ba người qua giúp họ nấu cơm được không?" Tạ Khuê nói ra suy nghĩ của mình.

"Vậy ạ, chi phí đó cháu sẽ lo, tiền công vẫn là tám mươi văn một ngày, còn người nấu cơm thì sáu mươi văn nhé." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

"Nhưng rau củ có lẽ phải mua từ bên các bác, bên cháu không thể chia ra được." Rau bên cô ngoài những người quen mua ra thì đều được gửi đến kinh thành.

"Cái này không vấn đề gì." Tạ Khuê tự nhiên biết rau nhà Vương Cẩn Hòa không thể lấy ra cho họ ăn, dù sao rau nhà cô là để gửi đến kinh thành.

"Gạo và bột mì nhà ta cũng nhiều, đến lúc đó lấy từ nhà ta cũng được." "Được." Sau khi nói chuyện xong với Vương Cẩn Hòa, Tạ Khuê mới về nhà nói với Vinh thị rằng cô đã đồng ý.

Nghe Vương Cẩn Hòa không giảm tiền công, trong lòng Vinh thị có chút phức tạp, cũng có chút vui mừng.

"Đợi lần này họ qua, em muốn tìm Tiểu Hòa xem cô ấy có thể giúp họ không." "Bà đó, đừng có lo hão nữa, trong lòng tôi đã có tính toán rồi, muộn nhất là nửa cuối năm, tôi sẽ có thể sắp xếp cho họ." Tạ

Khuê vừa nói, vừa chuẩn bị xe.

Vinh thị nhìn chồng mình, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

“Mình à, bà đi lấy ít trứng gà nhà mình, rồi chuẩn bị thêm ít đồ khác, chúng ta mang qua cho bố vợ.” “Được.” Trên đường đến thôn Vinh Gia, Tạ Khuê nói: “Mình à, tôi biết lúc Tiểu Hòa bảo tôi tìm người trồng hoa, trồng bông, tôi không tính đến bên nhà bố vợ, trong lòng bà có chút oán trách tôi, nhưng tôi nói cho bà biết, đất đai bên nhà bố vợ không thích hợp trồng những thứ đó.” “Tôi nghe Tiểu Hòa nói sau này còn muốn dạy người ta trồng dâu nuôi tằm, bên nhà bố vợ lại rất hợp.

Đợi Tiểu Hòa bắt đầu chuẩn bị, tôi sẽ đề cập với cô ấy.

Còn có xưởng và trường học mà Tiểu Hòa chuẩn bị, chúng ta muốn tiến cử mấy người vào đó cũng không có vấn đề gì, những chuyện này tôi đều đã nói với Tiểu Hòa rồi.” Tạ Khuê vừa đánh xe vừa nói.

Vinh thị ngơ ngác nhìn Tạ Khuê, có chút ngại ngùng: “Chồng ơi, em…” “Bà đó, cứ suy nghĩ nhiều quá.

Đó là nhà mẹ đẻ của bà, tôi sao có thể không nghĩ cho họ?

Kiếm tiền chắc chắn là phải kiếm, nhưng không thể để họ làm những việc không phù hợp.

Nhiều nhất là đợi nửa năm nữa là có manh mối rồi.

Đến lúc đó chúng ta cho mấy cô gái nhà mẹ bà đến trường học của Tiểu Hòa học chút nghề, đến khi xưởng mở cửa, họ còn không tìm được việc kiếm tiền sao?” “Vâng.” Hai người nói chuyện, đi khoảng một canh rưỡi thì đến thôn Vinh Gia.

Mẹ của Vinh thị thấy hai người đến đều có chút bất ngờ: “Con gái, sao các con lại về?

Trong nhà không phải rất bận sao?” “Mẹ, bên chồng con có chút việc cần tìm người, nên nghĩ đến bên này.

Tám mươi văn một ngày, bao ăn nhưng phải tìm người nấu, người nấu cơm một ngày sáu mươi văn tiền, còn chỗ ở thì nhà cũ của chúng con rộng rãi, dọn dẹp một chút cũng có thể ở được.” Vinh thị giải thích mục đích họ đến.

Anh trai của Vinh thị có chút kinh ngạc: “Em gái, làm gì mà tiền công lại cao như vậy?” “Tiểu Hòa bên đó mua một bãi bùn, định tìm người đào lên trồng chút sen các loại.” “Vậy chúng ta cũng đi.” “Được ạ.” “Tạ Khuê, cậu cần bao nhiêu người?” “Tiểu Hòa nói càng nhiều càng tốt, nhưng tôi thấy hai mươi người là đủ rồi, dù sao bãi bùn hơn mười mẫu thì hai mươi người mấy ngày là đào xong.” Tạ Khuê suy nghĩ một chút rồi nói.

“Vậy được, tôi đi tìm người giúp cậu.” “Phiền anh cả rồi.” “Với tôi còn khách sáo gì nữa.” Đợi người đi ra ngoài, mẹ của Vinh thị hỏi: “Năm nay trong nhà vẫn tốt chứ?” “Mẹ yên tâm, trong nhà đều tốt cả.

Con nghe chồng con nói sau này Tiểu Hòa sẽ xây một trường học, con gái cũng có thể đi, sẽ được dạy một số kỹ năng.

Đến lúc đó xưởng của Tiểu Hòa khai trương thì có thể vào làm thẳng.

Chồng con đã xin được mấy suất rồi, đến lúc đó mấy đứa trẻ đều có thể đi.” Vinh thị lo gia đình hiểu lầm Tạ Khuê, liền lập tức nói.

Ông Vinh có chút kinh ngạc nhìn con gái mình: “Thật sao?” “Vâng, lần này trồng bông và trồng hoa chủ yếu là vì đất đai bên thôn Vinh Gia không hợp, không thể để mọi người cùng trồng được.

Chồng con nói nửa cuối năm Tiểu Hòa có lẽ sẽ tìm người trồng dâu nuôi tằm, lúc đó thôn Vinh Gia sẽ hợp, sẽ nói với Tiểu Hòa.” “Nó giúp huyện chủ làm việc tự nhiên phải chọn nơi thích hợp nhất.

Năm nay các con gửi cho chúng ta giống lúa, còn có phương pháp trồng đó thật sự rất tốt, thu hoạch năm nay chắc chắn không ít." Lúc Tạ Khuê xin giống lúa năng suất cao, đã xin luôn một phần cho thôn Vinh Gia.

Vương Cẩn Hòa lúc đó chỉ suy nghĩ một chút rồi đưa cho Tạ Khuê.

"Mẹ nó, trong thôn có ai nói gì không?" Vinh thị lo lắng trong thôn có người nói xấu Tạ Khuê.

"Có thì chắc chắn là có, nhưng phần lớn mọi người trong lòng đều hiểu rõ, nếu Tạ Khuê không nghĩ cho thôn chúng ta thì trước đó đã không giúp mọi người cùng mua giống lúa năng suất cao rồi." Tạ Khuê nếu không muốn giúp thì chỉ cần mua giống lúa năng suất cao cho nhà mình là được, cần gì phải mua chung cho cả người trong thôn?

Vinh thị nghe vậy liền yên tâm, Tạ Khuê thấy thế có chút bất đắc dĩ nói: "Bà xã à, người khác nói gì với tôi cũng chẳng sao cả, bà cũng đừng nghĩ nhiều." Lúc nào có thể giúp thì anh chắc chắn sẽ giúp, nhưng còn giúp khi nào thì đương nhiên phải do Tiểu Hòa quyết định.

Dù anh có nói với Tiểu Hòa, đất đai ở đây không thích hợp thì cũng vô ích.

Còn việc ở đây có ai nói xấu anh không, chuyện này anh thật sự không để tâm lắm.

Anh không để tâm không có nghĩa là bản thân Vinh thị cũng không để tâm, Vinh thị bất đắc dĩ lên tiếng: "Ông đúng là rộng lòng thật." "Tôi không gọi là rộng lòng." Nhìn hai người tranh cãi, mẹ của Vinh thị không nhịn được cười.

Bọn họ vẫn như hồi còn trẻ, luôn cãi nhau không dứt nhưng tình cảm cũng càng cãi càng tốt.

Trong lúc cả nhà đang nói chuyện, anh cả của Vinh thị cũng đã trở về.

“Người tôi đã tìm xong rồi, đều là những người làm việc rất chăm chỉ, sẽ không gây phiền phức gì cho mọi người đâu, điểm này mọi người có thể hoàn toàn yên tâm.” “Anh cả làm việc chúng tôi tự nhiên là yên tâm rồi.” Tạ Khuê cười nói.

“Sáng mai chúng ta qua đó đi, đến nơi thì dọn dẹp chỗ ở một chút.” “Được.” Sáng sớm hôm sau, những người ở thôn Vinh gia định đi làm đều đợi ở đầu thôn.

Hai mươi người thuê hai chiếc xe bò, cộng thêm xe bò nhà Tạ Khuê cũng vừa đủ.

Những người nấu cơm là chị dâu của Vinh thị và hai phụ nữ khác trong thôn.

Sau khi đến thôn Tạ gia, người của thôn Vinh gia đều có chút ngưỡng mộ, nơi này thật là quá tốt.

Mọi người đến nhà cũ của Tạ Khuê cùng nhau chuẩn bị, có năm phòng, bốn phòng cho đàn ông họ ở, phòng còn lại tự nhiên là dành cho mấy phu nhân đến nấu cơm.

Sau khi dọn dẹp xong, Tạ Khuê dẫn mọi người đi xem cái ao bùn.

“Chính là chỗ này.” “Cũng lớn thật, ước chừng phải mất gần mười ngày mới đào xong.” “Mười ngày kiếm được tám trăm văn tiền, tiền công này đã rất cao rồi.” “Vậy cũng được rồi, lát nữa tôi đi nói với Tiểu Hòa một tiếng, ngày mai bắt đầu làm việc.” “Được.” Tạ Khuê dẫn họ đi xem xong thì đến nhà Vương Cẩn Hòa tìm cô: “Tiểu Hòa, người đã đến rồi, ngày mai có thể bắt đầu làm việc.

Tôi đã dẫn họ đi xem qua, chắc cần khoảng mười ngày, lần này tôi tìm hai mươi người.” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Người cũng gần đủ rồi.” “Nếu người đã đến rồi thì mai bắt đầu đi ạ.

Còn về tiền thức ăn và tiền gạo mì, chú cứ ghi lại giúp cháu, đợi xong việc cháu sẽ đưa chú một thể.” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tạ Khuê trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, bất mãn nói: “Con bé này nói gì vậy?

Chú còn sợ cháu không đưa tiền cho chú chắc?” “Cháu biết chú sẽ không lo lắng mà.” Vương Cẩn Hòa cười nói.

“Thế mới phải.” “À phải rồi Tiểu Hòa, sau này không phải cháu muốn tìm người nuôi tằm sao?

Cháu thấy bên thôn Vinh gia có được không?

Nơi đó rất thích hợp để trồng dâu.” Tạ Khuê nghĩ đến chuyện này, nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Tất nhiên là được ạ.” Những nơi Tạ Khuê giới thiệu mỗi lần đều thực sự phù hợp với việc cô muốn làm.

Ông nói thích hợp, vậy chắc chắn là thích hợp.

“Tiểu Hòa, cảm ơn cháu.” “Chú với cháu còn khách sáo làm gì?

Cháu biết nơi chú giới thiệu chắc chắn là thích hợp nhất.” Tạ Khuê khẽ thở dài: “Cũng chỉ có cháu mới tin tưởng chú như vậy, nếu là người khác chắc sẽ nghĩ chú nhận bao nhiêu tiền của người ta nên mới giúp họ như thế.” Nhưng thực tế là ông chẳng nhận gì cả, chỉ là có người không tin mà thôi.

Chương 472

Còn có một số người ở thôn Vinh gia, có lẽ bọn họ cũng nghĩ ông không nhận tiền của họ, nên mới không nghĩ đến thôn Vinh gia chăng?

Nhìn dáng vẻ đầy cảm khái của Tạ Khuê, Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi: “Chú bị ấm ức ở đâu ạ?” “Không phải, chỉ là có chút cảm khái thôi.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút là biết chuyện gì đã xảy ra: “Xem ra có người bên thôn Vinh gia cho rằng chú không tìm họ là có mục đích khác.” Tạ Khuê sững sờ, bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa, quả nhiên không có gì qua mắt được Tiểu Hòa.

“Tiểu Hòa, mấy chuyện này chú không để tâm, chỉ là có chút thất vọng với lời nói của một số người thôi.” Tạ Khuê im lặng một lúc mới lên tiếng.

Hôm nay lúc họ đi, người trong thôn đứng nhìn bên cạnh, có người còn nói bóng nói gió rằng là do những người kia đã đưa tiền cho ông nên mới có cơ hội đi làm.

Nhưng sự thật có phải vậy không?

Hoàn toàn không, gần như mỗi nhà đều có một người đi, trừ những nhà có nhân phẩm không tốt thì không gọi, nhưng có mấy ai thấy được điều đó?

Họ chỉ thấy nhà mình không có người đi kiếm tiền, sao không nghĩ lại xem là vì lý do gì?

“Chú à, bản tính con người thường là vậy, nhưng đa số mọi người vẫn là người tốt.” Vương Cẩn Hòa không biết nên an ủi Tạ Khuê thế nào, chỉ đành nói vậy.

“Cháu nói đúng, lần này đến đây toàn là những người làm việc giỏi, gần như mỗi nhà đều có một người, chỉ những kẻ lười biếng là không gọi.

Là anh vợ chú giúp tìm người, anh ấy biết ai làm việc nhanh nhẹn hơn.” Mọi người đến đây là để kiếm tiền, tiền công một ngày cao như vậy, nếu có mấy kẻ lười biếng đến, chẳng phải sẽ làm hỏng danh tiếng của thôn Vinh gia họ sao?

Sau này còn ra ngoài làm việc kiếm tiền thế nào nữa?

“Cháu tự nhiên là tin tưởng chú rồi.” “Vậy chú cảm ơn sự tin tưởng của Tiểu Hòa nhé.” “Việc nuôi tằm cháu có thể giao cho bên thôn Vinh gia, nhưng nuôi tằm cũng là việc tỉ mỉ, nếu họ không làm cho tốt thì vẫn không kiếm được tiền đâu.” Chuyện này Vương Cẩn Hòa phải nói rõ trước.

Huống hồ giai đoạn đầu còn phải trồng dâu tằm.

“Cái này là tự nhiên rồi, cơ hội đã cho họ, có muốn nuôi cho tốt hay không là tùy vào bản thân họ, còn những chuyện khác chúng ta cũng không quản được.” Tạ Khuê nghĩ rất thông suốt, ông chỉ có thể tìm cho họ một cơ hội, sau này thế nào vẫn phải do họ tự mình làm.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười không nói gì, đúng là lý lẽ này.

Cơ hội có thể cho nhưng có nắm bắt được hay không thì phải xem bản lĩnh của họ.

Sáng hôm sau, hai mươi người đã đến làm việc từ sớm.

Lúc Vương Cẩn Hòa qua thì họ đã chuẩn bị bắt đầu.

“Mọi người cứ đào vào trong đi, còn bùn thì bên cạnh là đất nhà tôi, cứ xúc hết vào trong đó là được.” “Được rồi.” Vương Cẩn Hòa dặn dò xong, mọi người bắt đầu ra tay.

Một cuốc bổ xuống, bên trong toàn là chạch, còn có mấy con lươn, không chỉ vậy còn có cả tôm hùm đất.

“Huyền chủ, cô xem mấy thứ này phải làm sao ạ?” Mấy thứ này nhiều quá, không dọn đi cũng không được.

“Tôi cho người mang thùng qua đây chứa hết lại.” Vương Cẩn Hòa tự nhiên sẽ không bỏ qua những thứ tốt này.

Vương Cẩn Hòa nhanh chóng cho người mang thùng tới, mọi người tách riêng chạch, lươn và tôm hùm đất ra để chứa.

Mới một buổi sáng đã chứa được rất nhiều.

Vương Cẩn Hòa nhìn những thứ trong thùng rồi nói: “Lươn với chạch này mọi người cũng xách một ít về ăn đi.” Dù sao đây cũng là món mặn, đối với họ cũng là một lựa chọn không tồi.

“Được ạ.” Mỗi người họ xách một thùng về, phần còn lại đều được Vương Cẩn Hòa cho người đến mang đi, đặc biệt là tôm hùm đất.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa dùng nước linh tuyền pha loãng để ngâm những thứ này, thứ cần nhả bùn thì nhả bùn, thứ cần thay đổi chất thịt thì thay đổi chất thịt.

Đến tối, Vương Cẩn Hòa mới nấu món ngon cho gia đình, còn phần ăn không hết đều chia cho bên người làm dài hạn.

Buổi chiều lại đào ra không ít, khiến Vương Cẩn Hòa phải cho người tìm mấy cái vại lớn để chứa.

Phần còn lại, Vương Cẩn Hòa cho người trong thôn qua hỏi xem họ có muốn không.

Người trong thôn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, lần lượt mang thùng đến đựng.

Thấy trong ao bùn đào ra nhiều thứ như vậy, một vài nhà trong thôn bắt đầu bất mãn.

Bọn họ bắt đầu nói những lời khó nghe trong thôn.

Đối với chuyện này, Vương Cẩn Hòa chỉ cười cho qua, họ cũng chỉ dám nói lén sau lưng, không dám đến trước mặt cô mà nói, đó chính là sự khác biệt.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa không để tâm không có nghĩa là thôn trưởng và những người khác cũng không để tâm.

Tạ Khuê tìm thấy những người nói bậy, lạnh mặt nói: “Tôi biết các người không phục nhưng các người làm được gì nào?

Đây là đất Cẩn Hòa bỏ tiền ra mua, có bản lĩnh thì các người cũng tự bỏ tiền ra mà mua đi.” “Lúc Tiểu Hòa chưa mua thì các người chẳng thèm ngó tới, bây giờ thì hay rồi, Tiểu Hòa mua rồi đào ra nhiều chạch với lươn như vậy thì bắt đầu bất mãn, sao lúc trước không làm đi?” Trước Vương Cẩn Hòa, không một ai hứng thú với nơi này.

Thậm chí còn tránh như tránh tà, bây giờ ao bùn đào ra được kha khá chạch lươn thì họ lại có lời ra tiếng vào.

Mấy người bất mãn bị Tạ Khuê nói cho không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể cười gượng mà không dám nhiều lời.

Nhìn bộ dạng của họ, Tạ Khuê vô cùng khinh bỉ, thảo nào Tiểu Hòa không muốn dẫn những người này đi kiếm tiền.

Với tính cách như vậy, nếu Tiểu Hòa dẫn đi kiếm tiền rồi, sau này vì lý do của chính mình mà không kiếm được tiền nữa, e là còn oán trách Tiểu Hòa.

Ban đầu ông định nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng về chuyện này, nhưng vì chuyện này Tạ Khuê đã hoàn toàn dập tắt ý định đó.

Nếu có người không biết điều thì thôi vậy, dù sao cũng chẳng ai nợ họ cái gì.

Mấy nhà trong thôn chưa theo Vương Cẩn Hòa trồng rau trồng dưa, biết Tạ Khuê sẽ không giúp họ nữa, không biết có hối hận không kịp không.

Nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến Tạ Khuê.

“Thôn trưởng, tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, không có ý gì khác.” “Ông muốn nói thế nào là chuyện của ông, không liên quan đến tôi, ông vui là được.” Tạ Khuê nói một cách hờ hững.

“Thôn trưởng, ông...” “Thôn trưởng, không phải trước đây ông nói sẽ giúp chúng tôi nói với cô ấy, để cô ấy dẫn chúng tôi cùng trồng rau trồng dưa sao?

Ông xem...” Nhìn người vừa mới nói xấu Vương Cẩn Hòa giờ lại chạy tới hỏi vấn đề này, Tạ Khuê tức đến bật cười.

Ông nhìn họ từ trên xuống dưới một lượt, rồi châm biếm nói: “Các người cũng có mặt mũi mà đến hỏi tôi à?” “Lúc nãy nói xấu Tiểu Hòa sao không nghĩ là các người còn muốn nhờ con bé dẫn đi kiếm tiền?” Tạ Khuê cười lạnh nói.

“Chúng tôi... chúng tôi chỉ thuận miệng nói vài câu, cô ta cũng có mất mát gì đâu.

Hơn nữa, cô ta không phải Huyền chủ sao?

Chắc không đến nỗi hẹp hòi vậy chứ?” Người nọ lẩm bẩm, hoàn toàn không ý thức được mình sai ở đâu.

Tạ Khuê lại bị cái vẻ hiển nhiên của bọn họ làm cho tức cười.

“Các người còn biết Tiểu Hòa là Huyền chủ à?

Tùy tiện nói xấu Huyền chủ là phải ngồi tù đấy, đừng vì Tiểu Hòa không để tâm mà các người ở đây nói bậy nói bạ.

Chương 473

Các người cũng chỉ là ỷ vào Tô Ngọc không có ở đây mới dám nói những lời này, lúc Tô Ngọc ở nhà sao các người không nói đi?” “Còn nữa, Tiểu Hòa bây giờ cũng đang bận làm chuyện khác nên lười để ý đến các người, nếu không, Tiểu Hòa mà thật sự làm căng lên thì không một ai trong các người thoát được đâu.” Phải biết rằng, Tiểu Hòa giải quyết vấn đề dân sinh, là người được cả hoàng thượng xem trọng như vậy, mà bọn họ lại dám ở đây nói năng lung tung.

Thật đúng là không biết trời cao đất rộng.

Mấy người nói xấu Vương Cẩn Hòa nhíu mày, không cho rằng chuyện này nghiêm trọng như Tạ Khuê nói.

“Thôn trưởng, ông nói cũng nghiêm trọng quá rồi.” Một người trong số đó thản nhiên nói, không coi chuyện này là gì.

Tạ Khuê nhìn họ, hoàn toàn không định quản nữa, cái quái gì vậy?

“Nếu các người không coi đây là chuyện gì to tát, vậy thì cứ tùy tiện, sau này nếu bị Tiểu Hòa hoặc người bên cạnh con bé xử lý thì đừng có đến tìm tôi mà khóc.” Ông luôn cảm thấy thân phận của Tiểu Hòa không chỉ đơn giản như vậy.

Mấy người kia cũng không dám nói thêm, chỉ nhìn thôn trưởng hỏi: “Thôn trưởng, khi nào ông giúp chúng tôi nói chuyện?” “Chuyện này các người không cần tìm tôi nữa, tôi không giúp được đâu.” Tạ Khuê thẳng thừng từ chối.

Họ nghe vậy liền sốt ruột: “Thôn trưởng, sao ông lại có thể như vậy?

Không phải trước đó đã nói rồi sao?” Mắt thấy người trong thôn sống ngày càng tốt hơn, chỉ có nhà họ vẫn còn dựa vào việc bán lương thực, sao họ không sốt ruột cho được?

Khó khăn lắm mới đợi được thôn trưởng đồng ý giúp họ nói tốt, bây giờ thôn trưởng lại làm thế này là sao?

Tạ Khuê nhìn họ một cái, nhíu mày nói: “Lúc các người nói xấu Tiểu Hòa không phải rất khó nghe sao?

Bây giờ biết phải dựa vào Tiểu Hòa để kiếm tiền rồi à?” “Các người còn có mặt mũi đó, chứ tôi thì không vứt được cái mặt này đi đâu.

Vừa chửi người ta lại vừa muốn dựa vào người ta kiếm tiền, trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy.” Tạ Khuê nói không chút khách khí.

Những người dân làng khác nghe thấy cũng đồng tình: “Nói không sai.” “Ao bùn là do Tiểu Hòa mua, đào ra được bao nhiêu thứ cũng là của nhà Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa bằng lòng chia cho chúng ta một ít ăn cũng là lòng tốt của con bé, các người vừa cầm đồ của người ta, vừa chửi người ta, đâu ra chuyện tốt như vậy?” “Ai nói không phải chứ?

Thực ra Tiểu Hòa rất dễ nói chuyện, các người như vậy Tiểu Hòa không dẫn đi kiếm tiền cũng đáng đời.” Năm ngoái, sau khi gia đình họ Tạ phá sản, đa số những người trong thôn từng chửi mắng Vương Cẩn Hòa, ép buộc cô lúc mang thai, sau khi nhận ra mình thực sự đã sai liền đến tìm Vương Cẩn Hòa chân thành xin lỗi, sau đó cô cũng không truy cứu mà dẫn họ đi kiếm tiền.

Lúc này họ mới biết, ngay từ đầu đều là lỗi của họ.

Thực ra gia đình Vương Cẩn Hòa đều là những người rất dễ sống chung.

“Chuyện này có liên quan gì đến các người?

Tất cả im miệng cho tôi.” Mấy người kia tức giận quát.

“Đúng là không liên quan đến chúng tôi, chỉ là ngứa mắt các người thôi.” “Các người... còn không phải là vì muốn nịnh nọt gia đình Vương Cẩn Hòa sao?” “Tùy các người muốn nói gì thì nói.” Cái gì là nịnh nọt?

Thật mong Tiểu Hòa xử lý bọn họ một trận ra trò, xem họ có còn dám tiếp tục nói bậy nói bạ như vậy không.

Chuyện trong thôn nhanh chóng truyền đến tai Vương Cẩn Hòa.

Nụ cười trên mặt cô nhạt đi mấy phần.

Tạ Khuê đúng là có nói với cô về việc dẫn mấy nhà còn lại kiếm chút tiền, cô đã cho người quan sát một thời gian dài, thấy họ thực sự đã thay đổi một chút mới gật đầu đồng ý.

Cô vốn định nửa cuối năm nay sẽ dẫn họ kiếm chút tiền, kết quả những người này lại nhanh chóng lộ ra bộ mặt thật như vậy, mà chỉ vì một chút đồ trong ao bùn.

Đây có lẽ chính là cái gọi là lòng người.

Vương Cẩn Hòa chống cằm nhìn hoa cỏ trong sân, không biết đang nghĩ gì.

Thu Ý lo lắng nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày nói: “Tiểu thư, người không sao chứ?” “Hả?

Ta không sao.” “Bọn họ quá đáng thật, lại bịa đặt về người như vậy, thật đáng bị xử lý một trận.” Vẫn là tiểu thư quá lương thiện, nếu đổi lại là chủ tử khác, đám dân ngu này còn có thể yên ổn sao?

Tiểu thư của nàng không chỉ là Trường Ninh Huyền chủ mà còn là Ngọc Vương phi.

Những người này thật đúng là không biết điều.

Nếu để cô gia biết được chắc chắn sẽ tức giận.

“Thu Ý, không có gì phải tức giận cả.

Không dẫn họ kiếm tiền, để họ nhìn những người khác sống ngày càng tốt hơn, còn bản thân lại chẳng được gì, đó mới là sự trừng phạt lớn nhất đối với họ.” Vương Cẩn Hòa không có thời gian đi xử lý người khác.

Hơn nữa cô cũng không cần làm gì, chỉ riêng sự chênh lệch giữa họ và những người khác trong thôn cũng đủ khiến họ lo lắng sốt ruột rồi.

Thu Ý suy nghĩ kỹ lại thấy đúng là như vậy: “Dù thế nào đi nữa cũng là họ tự làm tự chịu.” Vương Cẩn Hòa khẽ cười, trong mắt tràn đầy ý cười: “Ngươi nói đúng, với loại người tự làm tự chịu này không có gì để nói cả.” “Cũng tại tiểu thư quá lương thiện.” Lương thiện sao?

Vương Cẩn Hòa cười cười không nói gì.

Cuộc sống ở kiếp trước khiến cô không thể coi mạng người như cỏ rác, những người này đối với cô chỉ là người xa lạ, bây giờ sự trừng phạt lớn nhất đối với họ chính là để họ trơ mắt nhìn người khác kiếm tiền.

Điều này đối với họ còn khó chịu hơn cả cái chết.

“Tiểu thư, người nói sau khi thôn trưởng không giúp họ nữa, họ có đến tìm thẳng tiểu thư không?” Đối với Tạ Khuê, Thu Ý vẫn rất quý mến.

Vị thôn trưởng này làm việc rất tốt, hơn nữa còn biết phân biệt phải trái, biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm, một thôn trưởng như vậy thật không tồi.

“Thôn trưởng ở đây rất tốt.” Thu Ý nghiêng đầu nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: “Thôn trưởng đúng là một người rất tốt.” “Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, ngươi cho người đi rửa một ít tôm hùm đất ra đây, ta thèm ăn rồi.” “Vâng.” Tuy tôm hùm đất trông hung hăng giơ càng múa vuốt nhưng hương vị quả thực rất ngon.

Họ có thể rửa thêm một chút, lát nữa cũng làm một ít cho mình ăn.

“Phu nhân, trước đó có mấy khách hàng mới liên hệ với chúng ta, nói muốn mua rượu ở chỗ ta, mà số lượng rất lớn.” Trần Cẩm Niên từ bên ngoài bước vào nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày lắc đầu: “Bao nhiêu?” “Mỗi người muốn năm trăm vò, tổng cộng có bảy người.” “Ngươi đã nói với họ rượu của chúng ta bán có giới hạn chưa?” Vương Cẩn Hòa nhìn Trần Cẩm Niên hỏi.

Vì có quá nhiều người muốn mua, Vương Cẩn Hòa đã quy định bán giới hạn, mỗi người chỉ được mua tối đa ba mươi vò.

“Đã nói rồi ạ, nhưng họ không đồng ý, cho rằng quá ít.” Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng: “Không đồng ý thì bảo họ biến đi, đồ của ta, ta quyết.” “Vâng.” Đối với lời nói của Vương Cẩn Hòa, Trần Cẩm Niên không hề ngạc nhiên, phu nhân làm vậy cũng rất bình thường.

Rượu của họ ngon như vậy, ngoài phần bán ra, thiếu gia còn phải chọn ra một lô tốt nhất để tự mình cất giữ, còn phải gửi vào cung, phần còn lại mới mang đi bán, bây giờ họ vừa đến đã muốn năm trăm vò, làm sao có thể bán cho họ được.

“Cho người đi điều tra những người này.” Những người này đến đây thật khó hiểu.

“Vâng.” Sau khi Trần Cẩm Niên ra ngoài, Vương Cẩn Hòa chống cằm suy nghĩ về chuyện này.

Nguyên Húc nhận được tin liền đi điều tra những người đến mua rượu.

Còn Trần Cẩm Niên cũng đi gặp họ.

“Trần quản gia, thế nào rồi?” “Huyền chủ của chúng tôi nói không bán.” “Cái gì?

Chương 474

Chúng tôi là khách hàng lớn, sao cô ấy có thể không bán?” Một người trong số đó bất mãn nói.

“Mỗi lô rượu đều phải đưa một nửa vào cung, trong nửa còn lại thì một phần tư là thiếu gia dành dụm cho tiểu thiếu gia và tiểu thư tương lai, phần còn lại mới dùng để bán cho người khác.

Các người nghĩ dựa vào đâu mà chúng tôi phải bán nhiều như vậy cho các người?” Trần Cẩm Niên nhìn họ hỏi.

Nghe lời Trần Cẩm Niên, người vừa nói chuyện liền nhíu mày, có chút không vui về chuyện này.

“Nhưng...” “Tôi đã nói với các vị từ lâu rồi, rượu nhà chúng tôi có giới hạn.” “Không được, chúng tôi nhất định phải có năm trăm vò.” “Mời về.” Trần Cẩm Niên lười nói nhiều với họ, trực tiếp ra lệnh tiễn khách.

Một người trong số đó chặn Trần Cẩm Niên lại: “Chúng tôi đến đây không có ý định về tay không.” “Đó là chuyện của các vị, không liên quan đến tôi.

Còn về rượu, các vị cứ thử xem phu nhân có bán cho các vị không.” Những người khác đến đều bàn bạc thương lượng, biết là mua có giới hạn cũng không tức giận.

Còn mấy người này cứ như thể ai nợ họ vậy, lại còn nhất quyết đòi nhiều như thế.

“Ngay cả rượu gửi đến hoàng cung, bên đó cũng không nói nhất định phải cấp cho chúng tôi bao nhiêu, trước nay đều là chúng tôi gửi bao nhiêu thì bên đó nhận bấy nhiêu.

Chẳng lẽ các người còn tôn quý hơn cả hoàng thượng sao?” Trần Cẩm Niên thấy họ dường như còn muốn nói gì đó, liền lạnh lùng nói.

“Ngươi...” “Các vị mời về, phu nhân của chúng tôi đã nói không bán.” Rượu của họ căn bản không lo không bán được.

Không những vậy, mỗi tháng lượng rượu bán ra căn bản không đủ chia.

Khi phu nhân chưa có ý định mở rộng xưởng rượu thì sẽ không nhận thêm khách, đặc biệt là loại khách hàng vô lý thế này.

Nghe những lời này, sắc mặt mấy người đến mua rượu có chút khó coi, nhưng cũng không dám làm gì Vương Cẩn Hòa, dù sao cô cũng là Huyền chủ, sau lưng có hoàng thượng và thái hậu chống đỡ.

Người nãy giờ vẫn im lặng lên tiếng: “Vậy mỗi người bán cho chúng tôi một trăm vò được không?” “Vị khách này, lúc nãy tôi đã nói rất rõ ràng, phu nhân của chúng tôi nói không bán.” “Chúng tôi muốn gặp cô ấy.” “Chuyện này phu nhân đã giao cho tôi toàn quyền xử lý, các vị có chuyện gì cứ nói với tôi là được.

Rượu của chúng tôi không lo không bán được, thêm một người không nhiều, bớt một người cũng không thiếu.” Trần Cẩm Niên không khách khí nói.

“Trần quản gia vẫn không nên quá kiêu ngạo thì hơn, như vậy không tốt cho phu nhân của các người.” “Đối với người nào thì nên dùng thái độ đó, là các vị kiêu ngạo trước, nếu đã vậy cũng đừng trách chúng tôi đối xử với các vị như thế.” Trần Cẩm Niên nở một nụ cười nhạt, nửa cười nửa không nói.

Một câu nói khiến đối phương không còn gì để nói.

Trước đó, người bên họ đúng là rất kiêu ngạo với Trần Cẩm Niên, căn bản không coi ông ra gì.

Bây giờ ông ta có chút hối hận.

Trần Cẩm Niên lười để ý đến họ, đứng dậy chuẩn bị rời đi: “Tôi còn có việc phải làm, không tiếp đãi các vị được.” “Ngươi...” “Bây giờ làm sao đây?” Sau khi Trần Cẩm Niên đi, một người trong số họ nhíu mày hỏi.

“Làm sao?

Lúc trước bảo các người đừng quá đáng thì các người nói sao?

Người ta dù là hạ nhân cũng là hạ nhân của Huyền chủ.” Đây là rượu cống cho triều đình, nếu họ thực sự làm gì thì đến lúc đó có hối cũng không kịp.

Người bên cạnh có chút không phục, nhíu mày nói: “Chẳng lẽ chuyện này cứ thế cho qua?” “Không cho qua thì các người làm được gì?” “Các người đừng quên phu quân của Huyền chủ là ai.” Một câu nói khiến sắc mặt những người còn lại thay đổi liên tục.

Đúng vậy, Vương Cẩn Hòa ngoài là Trường Ninh Huyền chủ ra, cô còn là Ngọc Vương phi.

Ngọc Vương không phải là người dễ chọc, nhà họ Tạ chính là bị hủy trong tay Ngọc Vương.

Nếu họ thực sự làm gì, bị Ngọc Vương biết được thì có hối cũng không kịp.

Nhìn sân vườn đơn giản này, dù người ta sống ở sơn thôn nhưng thân phận vẫn cao cao tại thượng.

“Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Chỉ mua ba mươi vò thôi à?

Nhưng bên kia...” “Ba mươi vò?

Bây giờ chúng ta một vò chưa chắc đã mua được.” “Không thể nào?

Không phải nói giới hạn ba mươi vò sao?" Bảy người họ mua cũng được hai trăm vò.

"Vừa nãy kiêu ngạo như vậy mà còn mong người ta bán rượu à?

Mọi người không nghe người ta nói gì sao?

Họ căn bản không thiếu người mua rượu." Điều này thì ông ta tin.

Rượu này có không ít người đã uống qua, nghe nói có thể điều dưỡng cơ thể.

Họ đến đây cũng là vì lý do này.

Vốn định mua nhiều một chút, số lượng lớn như vậy chắc sẽ rất dễ dàng, ai ngờ lại vì thái độ của họ mà đắc tội với người ta.

"Không mua được rượu, chúng ta về không biết ăn nói thế nào." "Chúng ta đều biết không biết ăn nói thế nào nhưng còn làm được gì nữa?" "Chúng ta đi tìm Huyền chủ." Cuối cùng có người lên tiếng.

Dù ít dù nhiều, họ bắt buộc phải mua được rượu của Vương Cẩn Hòa.

Người bên cạnh cũng không từ chối: "Thử xem sao." Bảy người cùng nhau đi tìm Vương Cẩn Hòa, Trần Cẩm Niên đang báo cáo chuyện này với cô thì nhíu mày.

Mấy người này không hiểu tiếng người hay là sao vậy?

"Bọn họ làm sao vậy?" "Phu nhân, tôi đã nói với họ là không bán, nhưng họ dường như không coi đó là chuyện gì." Trần Cẩm Niên bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, trầm ngâm nói: "Ngươi nói xem, mục đích họ nhất định phải mua rượu là gì?" Trần Cẩm Niên ánh mắt trầm tư.

Mục đích ư?

Ánh mắt ông đầy suy nghĩ.

“Phu nhân, người nghi ngờ họ có mục đích khác?” “Ừ, quy củ ở chỗ ta, khách hàng mới đến mua rượu đều biết.

Họ đã tìm được đến đây, sao lại không biết quy củ ở chỗ ta chứ?” Nếu đã biết quy củ mà còn dám mở miệng đòi năm trăm vò rượu.

Từ những gì Trần Cẩm Niên nói, lúc họ đưa ra con số này rất tự tin.

Giống như đã chắc chắn cô nhất định sẽ bán rượu cho họ vậy.

Một đám người có ý đồ khác đến mua rượu là vì cái gì?

Chắc trong lòng họ cũng hiểu rõ.

“Phu nhân...” Vương Cẩn Hòa xua tay: “Ta đã cho Nguyên Húc đi điều tra rồi, chắc sẽ nhanh chóng biết được mục đích họ đến đây là gì thôi.” “Ngươi ra ngoài nói với họ có thể rời khỏi đây rồi.” Vương Cẩn Hòa chống cằm nói.

“Vâng.” Trần Cẩm Niên đi ra ngoài, nhìn mấy người đứng ở cổng, trong lòng có chút không kiên nhẫn nhưng vẻ mặt vẫn rất bình tĩnh.

Chương 475

“Huyền chủ nói các vị có thể rời đi rồi.” “Cái gì?

Sao có thể chứ, ngươi chắc chắn đã nói với Huyền chủ chưa?” Người này chắc không nói gì với Huyền chủ đâu nhỉ.

Trần Cẩm Niên không nói gì, xoay người rời đi, yêu thì tin không tin thì thôi, muốn đợi thì cứ đợi.

Nhìn Trần Cẩm Niên rời đi, mấy người ở cổng nhìn nhau: “Chúng ta bây giờ làm sao?” “Đợi.” Đợi gần một canh giờ mà trong nhà vẫn không có ai ra, khiến người đợi không kiên nhẫn bất mãn oán giận: “Cô ta làm vậy là có ý gì?

Cứ để chúng ta đợi thế này sao?” “Người ta để ngươi đợi thì ngươi làm được gì?” Chẳng lẽ họ còn dám đi tìm Vương Cẩn Hòa gây sự sao?

“Nhưng cô ta cũng quá kiêu ngạo rồi.” “Người ta có vốn để kiêu ngạo.” Nguyên Bảo từ xa thấy có người ở cổng nhà, quay đầu nhìn người cưỡi ngựa bên cạnh: “Thiếu gia, cổng có người.” “Ừ.” “Cộc cộc cộc.” Mấy người ở cổng nghe thấy tiếng vó ngựa từ xa đến gần liền quay đầu nhìn.

Thấy người dẫn đầu, sắc mặt họ hơi thay đổi, lại là Ngọc Vương đã trở về.

Người vừa mới nói xấu Vương Cẩn Hòa giờ đến thở mạnh cũng không dám, chỉ có thể cúi đầu.

Đến cổng, Tô Ngọc xoay người xuống ngựa, rất nhanh đã có người tới dắt ngựa đi đến chuồng.

“Phu nhân có ở nhà không?” “Phu nhân hôm nay chưa ra ngoài.” Tô

Ngọc nghe vậy không nói nhiều, đi thẳng vào trong, mấy người ở cổng vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Vương gia.” Tô Ngọc liếc nhìn họ một cái: “Các ngươi là ai?” “Chúng thần đến tìm Vương phi mua rượu.” Mua rượu?

“Chuyện này Trần Cẩm Niên phụ trách, đừng đến tìm thê tử của bản vương.” Chuyện gì cũng đến tìm Tiểu Hòa thì cô còn có thời gian nghỉ ngơi sao?

“Thiếu gia, đây là nhà cậu à?

Trông không tệ nhỉ, nhưng mấy người này...” Mấy người đi theo sau Nguyên Bảo nhìn đám người đến mua rượu, giọng nói có chút trầm thấp, khiến hơi thở của bảy người kia cũng nhẹ đi rất nhiều.

Tô Ngọc liếc nhìn họ một cái rồi nói: “Chỗ ở cứ để Nguyên Bảo dẫn các cậu đi, đừng làm lộn xộn đồ đạc ở đây, nếu không ta xử lý các cậu.” Mấy người rụt cổ lại, họ đã phải tốn không ít công sức mới để Tô Ngọc đưa họ ra khỏi Vong Ưu thành.

Bây giờ bị cảnh cáo, họ tự nhiên không dám nói gì nhiều.

Không phải họ sợ hãi Tô Ngọc, mà là người này thật sự quá lợi hại, mấy người họ cộng lại cũng không phải đối thủ.

“Yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ không làm vậy đâu, dù sao đây cũng là nơi chúng tôi sẽ sống trong tương lai.

Thiếu gia, nghe Nguyên Bảo nói cậu còn có một đứa con trai, nó đâu rồi?” “Ở nhà.” “Vậy chúng tôi vào xem thử, chúng tôi còn mang cả quà nữa.” Tô Ngọc gật đầu đồng ý, trước khi vào nhà, anh nhìn bảy người đến mua rượu: “Chuyện này các ngươi đi tìm Trần Cẩm Niên.” Bảy người biểu cảm có chút cứng đờ, tìm Trần Cẩm Niên thì họ phải làm sao đây?

Căn bản không có cách nào.

"Vương gia, chúng thần..." Trần Cẩm Niên bàn xong việc với Vương Cẩn Hòa định rời đi, ra cửa thì thấy Tô Ngọc trở về, mà mấy người này lại còn chặn anh lại.

"Thiếu gia, ngài đã về." Tô Ngọc gật đầu: "Ừ, mấy người này đến mua rượu." "Thiếu gia, mấy người này phu nhân nói không bán." Tô Ngọc có chút ngạc nhiên, rượu nhà anh bán có giới hạn nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện có người đến mua mà Tiểu Hòa lại không bán.

"Chuyện gì vậy?" "Mấy người này vừa đến đã nói mỗi người muốn năm trăm vò, còn bắt buộc phải mua được.

Phu nhân nghe xong liền nói không bán nữa." Trần Cẩm Niên kể lại sự việc cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe xong, ánh mắt lạnh đi, những người này coi nơi đây là chỗ nào vậy?

"Vương gia, đều là hiểu lầm cả." "Hiểu lầm?

Trần Cẩm Niên có nói với các ngươi là mua rượu có giới hạn không?" Mấy người lúng túng cúi đầu, Trần Cẩm Niên đúng là đã nói với họ, nhưng họ không coi đó là chuyện gì.

"Xem ra là đã nói rồi.

Nếu đã nói mà các người vẫn nhất quyết đòi mỗi người năm trăm vò?

Ngay cả hoàng huynh cũng chưa bao giờ yêu cầu như vậy, lá gan của các người cũng lớn thật." Tô Ngọc nhìn họ lạnh lùng nói.

"Vương gia, chúng thần..." "Các ngươi có thể đi rồi." Tô Ngọc ngắt lời họ, không muốn nghe tiếp.

Mấy người vốn còn định chờ một chút, biết đâu sẽ khiến Vương Cẩn Hòa đồng ý, ai ngờ Tô Ngọc lại trở về vào lúc này.

“Vương gia, chúng thần thật lòng muốn đến hợp tác.” Trần Cẩm Niên khinh khỉnh liếc mắt, lạnh lùng nói: "Nếu các vị thật lòng đến mua rượu, sẽ không nói ra những lời như nhất định phải mua được năm trăm vò." Bảy người nhất thời không nói nên lời.

Bọn họ biết quy củ nhưng vẫn nói như vậy, Trần Cẩm Niên nói thế cũng không có gì sai.

Mục đích ban đầu của họ đã không trong sáng, tự nhiên sẽ không để quy định này vào mắt.

Bây giờ thấy đối phương không muốn bán nhiều, thậm chí không muốn bán cho mình, họ dĩ nhiên sốt ruột. "Chúng tôi có thể mỗi người chỉ cần ba mươi vò," một người trong đó vội nói.

Họ đã nhượng bộ rồi, chắc là không còn gì để nói nữa chứ?

Thế nhưng họ vẫn đánh giá quá cao bản thân. "Phu nhân đã nói không bán." Bây giờ mới biết muốn ba mươi vò à?

Sớm hơn sao không nói? "Vương gia, chúng tôi quả thực thật lòng đến mua rượu, Vương gia có thể bán cho chúng tôi một ít không?" Mấy người biết phía Trần Cẩm Niên không còn cách nào, liền chuyển hướng ánh mắt, thầm nghĩ chỉ cần Tô Ngọc đồng ý, dù Vương Cẩn Hòa có kiên quyết đến đâu cũng phải bán cho họ.

Nhưng họ đã lầm, chuyện Vương Cẩn Hòa đã quyết định, Tô Ngọc căn bản sẽ không can thiệp. "Vương phi của bản vương đã nói không bán." Cả mấy người đều sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh vậy mà… "Nguyên Bảo, bảo họ rời đi, đừng làm ồn đến Tiểu Hòa." Tô Ngọc quay đầu dặn dò Nguyên Bảo bên cạnh trước khi vào nhà. "Vâng." "Vương gia…" Trần Cẩm Niên nhìn những người lúc trước còn kiêu ngạo, bây giờ chỉ có thể sốt ruột, trong mắt mang theo vẻ châm biếm nhàn nhạt.

Có những người luôn thích tự cho mình là đúng như vậy đấy. "Trần quản gia, phiền ông nói giúp chúng tôi vài lời, chúng tôi nhất định sẽ hậu tạ." "Tạ thì không cần, đây là do các vị tự chuốc lấy.

Thái độ ban đầu của các vị thế nào chắc không cần tôi phải nói nhiều, cao cao tại thượng, không coi ai ra gì, các vị nghĩ mình là ai?" Trần Cẩm Niên nhìn họ, nói từng chữ một. "Còn cả vẻ coi thường của các vị nữa, đã coi thường thì đáng lẽ các vị không nên hiếm lạ gì rượu do phu nhân nhà chúng tôi ủ mới phải." Lời của Trần Cẩm Niên khiến bảy người có chút mất mặt, vì đây đều là sự thật. "Tôi ở đây lâu như vậy, gặp qua rất nhiều người đến tìm phu nhân hợp tác, chưa từng có ai dám kiêu ngạo như vậy." "Các vị phải nhớ, đồ của phu nhân chúng tôi, cô ấy nói là được.

Cô ấy nói không bán thì chính là không bán, cho dù là Vương gia cũng sẽ không xen vào." Trần Cẩm Niên nói xong, mỉm cười rồi rời đi.

Trần Cẩm Niên có nhìn ra được họ nhất định phải mua được rượu không?

Dĩ nhiên là có.

Chính vì nhìn ra được nên ông mới nói những lời như vậy. "Nguyên Bảo, tôi còn có việc, những người này giao cho cậu." Trần Cẩm Niên lên tiếng.

Nguyên Bảo gật đầu, không nói nhiều mà chỉ phất tay bảo ông đi.

Nhìn Trần Cẩm Niên rời đi, nếu là Trần Cẩm Niên thì họ còn có thể nói được vài câu, nhưng người trước mặt là Nguyên Bảo, người này là hồng nhân bên cạnh Tô Ngọc.

Chương 476

Không chỉ vậy, nghe nói còn là ân nhân cứu mạng của Tô Ngọc, tuy là chủ tớ nhưng quan hệ hai người không khác gì anh em.

Ngay cả Tô Cửu cũng đối đãi với Nguyên Bảo như em trai.

Họ không dám tỏ thái độ với Nguyên Bảo. "Các vị, mời." Nguyên Bảo không để ý đến sự đánh giá của họ, lạnh lùng lên tiếng. "Chúng tôi…" "Mời." Mấy người không còn cách nào khác, chỉ có thể rời đi trước rồi tính sau.

Nguyên Bảo trầm ngâm nhìn bóng lưng bảy người rời đi, một trong số đó cậu thấy có chút quen mắt, chỉ là không chắc chắn về thân phận đối phương.

Phải quay về hỏi thiếu gia để xác nhận.

Nguyên Bảo quay người trở về. "Thiếu gia, một trong bảy người đó trông hơi quen." "Ừm, người của Lục gia." Tô Ngọc gật đầu, đó là người bên cạnh anh trai của Lục Lăng Phong.

Bọn họ từng có giao tiếp, nhưng vì một số lý do nên không hợp tác với Lục gia. "Gia tộc của Lục Lăng Phong?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, chính là gia tộc của Lục Lăng Phong, Tiểu Hòa có gì muốn nói không?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Em không có gì muốn nói cả, nếu thật sự liên quan đến Lục gia, anh nói xem có quan hệ với Lục Lăng Phong không?" "Chuyện này phải xem Lục Lăng Phong có trở về Lục gia hay không." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Tại sao lại nói vậy?" "Nếu Lục Lăng Phong không về Lục gia, Lục gia chưa chắc đã biết rõ về chúng ta như vậy." Tô Ngọc đơn giản giải thích.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, trầm ngâm nói: "Tô Ngọc, anh nói xem, trong Lục gia có người nào vừa có năng lực lại vừa chướng mắt gia đình Lục Lăng Phong không?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Lại muốn làm gì rồi?" "Tạm thời chưa có ý định gì, chỉ hỏi thôi.

Dù sao thì chúng ta cũng phải biết người biết ta, trăm trận trăm thắng mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cười nói.

Tô Ngọc trong mắt ánh lên ý cười, đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Em đó." Anh ít nhiều cũng đoán được Vương Cẩn Hòa muốn làm gì, nhưng ý tưởng này cũng không tồi, nếu vận dụng tốt thì thật sự có thể thành công. "Em đã bảo Nguyên Húc đi điều tra bảy người này rồi, đợi tin tức của cậu ấy đi." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn Tô Ngọc nói. "Điều tra đối phương là đúng rồi." Khoảng một canh giờ sau, Nguyên Húc quay về.

Thấy Tô Ngọc cũng ở đó, cậu không hề ngạc nhiên. "Thiếu gia, ngài đã về." "Điều tra thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Một người có liên quan đến Lục gia, mấy người còn lại có quan hệ với người của các quốc gia khác, trong đó có một người là thủ hạ của Tề Minh." Nghe đến cái tên Tề Minh, sắc mặt Vương Cẩn Hòa trở nên không tốt: "Tên khốn này còn dám tới à?" Tô Ngọc đưa tay vỗ vai Vương Cẩn Hòa: "Đừng vội." "Bọn chúng muốn làm gì?" "Muốn lấy cắp công thức của phu nhân để chiếm rượu làm của riêng.

Nếu không được, chúng sẽ dùng năm trăm vò rượu mua từ chỗ phu nhân để hủy hoại xưởng rượu, vì rượu của phu nhân đã ảnh hưởng đến việc kinh doanh của chúng." Nguyên Húc báo cáo kết quả điều tra cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cười mỉa mai: "Đây là không có được thì phải hủy đi sao?" "Ý của chúng đại khái là vậy." Vương Cẩn Hòa cười khẽ, mắt hơi nheo lại: "Trông tôi giống người dễ bắt nạt lắm à?"

Nguyên Húc không nói gì, nhưng biểu cảm đã nói lên tất cả.

Phu nhân nhà họ trong lòng chỉ có trồng trọt, những chuyện khác không mấy để tâm.

Cho nên người ta cảm thấy phu nhân dễ bắt nạt cũng là điều dễ hiểu.

Những người theo Tô Ngọc từ Vong Ưu Thành ra, mắt đều sáng lên: "Thiếu gia, chỗ các người có rượu à?

Rượu gì vậy?" Nghe ý này thì rượu này hẳn là rất ngon. "Mỗi tháng một người một vò, còn lại các người dám động vào, tôi sẽ bẻ gãy tay các người." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn mấy người.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới chú ý đến mấy người bên cạnh: "Tô Ngọc, họ là…" "Người từ Vong Ưu Thành đến, sau này có việc cứ giao cho họ làm." Mấy người định phản đối thì thấy ánh mắt cảnh cáo của Tô Ngọc, lời đến bên miệng liền không nói ra được.

Ho khan một tiếng, bắt đầu mặc cả: "Hai vò." Tô Ngọc hoàn toàn không để ý đến họ, tiếp tục nói chuyện chính: "Mấy người này làm sao lại tụ tập với nhau được?" "Chuyện này tạm thời vẫn chưa điều tra ra." "Thiếu gia, việc này giao cho chúng tôi điều tra, rượu của chúng tôi có thể một tháng hai vò được không?" Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang theo ý cười, những người này thật thú vị. "Anh ngược đãi người ta thế nào vậy?

Nhìn xem, ai không biết còn tưởng anh bắt nạt họ đấy." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói. "Không có ngược đãi, là do họ tự tìm đòn thôi." Mấy người tức giận nhưng không dám nói, ai bảo họ đánh không lại Tô Ngọc, mỗi lần giao đấu không những không làm anh bị thương mà ngược lại còn bị hành cho tơi tả. "Người ta cũng phải làm việc mà, một tháng hai vò đi." Vương Cẩn Hòa đoán ra, xem ra mấy người này là cao thủ rất lợi hại.

Tô Ngọc tuy không hài lòng, nhưng lời của Vương Cẩn Hòa thì anh sẽ không phản bác, tự nhiên gật đầu đồng ý: "Được." "Vẫn là phu nhân tốt nhất." "Đi làm việc đi." Tô Ngọc mặt không biểu cảm nói.

Mấy người cười hì hì, vội vàng đi làm việc.

Mấy người cùng ra tay, tốc độ rất nhanh, đến tối đã có kết quả Tô Ngọc muốn. "Bọn họ tụ tập lại với nhau là vì Lục Lăng Phong." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, sao lại là Lục Lăng Phong. "Lục Lăng Phong và Tề Vương của Tề quốc vẫn luôn có liên hệ.

Tuy bề ngoài hai người là quan hệ hợp tác bình thường, nhưng sự việc dường như không đơn giản như vậy." "Nói thế nào?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, tò mò hỏi. "Người của Tề Minh cũng nghe lời Lục Lăng Phong, hơn nữa còn rất cung kính với hắn, gọi hắn là Thế tử." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn người đang nói: "Sao lại thế?

Hắn không phải người của Lục gia sao?

Sao lại là Thế tử?" "Đúng rồi, Lục Lăng Phong bây giờ bao nhiêu tuổi?" Trước đó Tô Ngọc nói Tề Minh năm nay khoảng ba mươi sáu tuổi. "Mười tám." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn đối phương, Cố Hề Nhược vậy mà còn lớn hơn Lục Lăng Phong hai tuổi? "Không được, tôi phải sắp xếp lại đã." Lục Lăng Phong và Lục gia rốt cuộc có quan hệ gì?

Còn Lục Lăng Phong và Tề Minh lại là quan hệ gì? "Lục Lăng Phong không phải con trai của Lục gia chủ." Đúng lúc này, người kia lại tung ra một tin tức động trời.

Vương Cẩn Hòa đột ngột nhìn đối phương: "Nhưng tôi nghe nói Lục Lăng Phong và Lục gia chủ trông rất giống nhau, sao có thể không phải…" "Lục gia chủ là cậu của Lục Lăng Phong.

Lục Lăng Phong vừa sinh ra thì mẹ hắn đã chết vì băng huyết, vừa hay Lục phu nhân cũng sinh con, nên Lục gia đã nuôi cả hai đứa trẻ cùng nhau.

Vì Lục Lăng Phong và Lục gia chủ trông rất giống nhau, nên không ai nghi ngờ." "Chúng tôi điều tra được Lục Lăng Phong khoảng cuối năm ngoái bắt đầu có liên hệ với Tề Minh, sau đó liên lạc càng thêm mật thiết.

Việc kinh doanh của Tề Minh ở Huyền quốc đều giao cho Lục Lăng Phong, thuộc hạ cũng rất cung kính với hắn." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì. "Chuyện này nếu để Cố Hề Nhược biết, cô ta chắc chắn sẽ bỏ Khanh Vũ Không để chọn Lục Lăng Phong." Nếu tin tức họ điều tra là thật, vậy Lục Lăng Phong rất có thể là con trai của Tề Minh.

Thế tử của Tề Vương phủ ở Tề quốc, thân phận này đủ mạnh.

Tô Ngọc gật đầu đồng tình: "Đúng là như vậy, bây giờ chỉ xem Lục Lăng Phong có nói cho Cố Hề Nhược biết tin này không." "Tiểu Hòa, em có muốn Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong có quan hệ sâu hơn không?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Dĩ nhiên là không muốn." Điều này đối với cô chẳng có lợi lộc gì. "Em muốn để Cố Hề Nhược trơ mắt nhìn quyền thế địa vị rời xa cô ta." Bây giờ việc cần làm là khiến Cố Hề Nhược không còn tin tưởng Lục Lăng Phong nữa. "Giúp Khanh Vũ Không một tay đi, để hắn thuận lợi cưới được Cố Hề Nhược.

Không chỉ vậy, còn phải khiến Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong nảy sinh tranh chấp." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, cười nói.

Chương 477

Tô Ngọc sững sờ, sau đó bật cười trầm thấp: "Được." Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ý tưởng này của phu nhân không tồi nha." Một khi Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong xảy ra tranh chấp, quan hệ giữa họ rất có thể sẽ tan rã. "Nhưng bây giờ tôi rất tò mò một chuyện, tại sao Lục Lăng Phong lại thích Cố Hề Nhược đến vậy?" Thậm chí vứt bỏ tất cả để giúp cô ta.

Vương Cẩn Hòa vẫn không nghĩ ra, Cố Hề Nhược rốt cuộc có điểm gì xuất sắc đến mức Lục Lăng Phong phải từ bỏ mọi thứ để ở bên cô ta. "Chuyện này tôi biết.

Vì Cố Hề Nhược đã cứu Lục Lăng Phong, nên Lục Lăng Phong vẫn luôn ghi nhớ trong lòng, sau khi tìm được cô ta thì vẫn luôn giúp đỡ cô ta." Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn người đang nói, đưa tay sờ cằm, một lúc sau mới hỏi: "Người cứu hắn thật sự là Cố Hề Nhược à?" Người đối diện cười hì hì: "Dĩ nhiên là không phải." "Vậy các anh có biết người đã cứu Lục Lăng Phong là ai không?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, cô rất muốn biết Lục Lăng Phong sau khi biết không phải Cố Hề Nhược cứu mình sẽ có kết cục gì. "Cái này chúng tôi thật sự không biết, cần thời gian điều tra." "Vậy sao các anh lại biết rõ chuyện của Lục Lăng Phong như vậy?" Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi.

Nếu phải điều tra, những chuyện bí mật như vậy đâu phải dễ? "Lúc chúng tôi đến có nghe Nguyên Bảo nhắc đến Lục Lăng Phong, mà chúng tôi lại có nơi để điều tra những thông tin này, nên tiện tay tra một chút.

Còn việc họ ra ngoài buổi chiều chẳng qua là đi tìm bảy người kia thôi, đồng thời bảo người ta tìm thông tin của Lục Lăng Phong.

Khi điều tra Lục Lăng Phong lúc trước, họ đã dặn người ta gửi thông tin đến đây.

Thế nên mới không bị chậm trễ thời gian." "Thì ra là vậy, vậy các anh giúp tôi điều tra xem ân nhân cứu mạng của Lục Lăng Phong rốt cuộc là ai." "Chuyện nhỏ thôi." "Thu Ý, đi lấy mấy vò rượu ra, lấy loại ủ lâu nhất trong hầm rượu ấy." "Vâng, tiểu thư." Nguyên Bảo đi cùng Thu Ý lấy rượu, Vương Cẩn Hòa thấy cảnh này không nhịn được trêu chọc: "Đây có được coi là phu xướng phu tùy không?" "Bát tự còn chưa có một nét đâu, vội gả nha hoàn của em đi thế à?" "Chỉ là cảm thấy Nguyên Bảo cũng không còn trẻ nữa, phải sớm cưới vợ thôi.

Anh xem, con trai anh lớn thế này rồi, cậu ấy còn lớn hơn anh mấy tuổi đấy." Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng không nhịn được cười.

Lời của Vương Cẩn Hòa quả thực đã nhắc nhở Tô Ngọc, anh dự định sau này sẽ hỏi ý Nguyên Bảo.

Nếu cả hai đều không có ý kiến thì tiện thể tổ chức hôn sự cho họ luôn. "À đúng rồi, Nguyên Húc có lẽ cũng sắp cưới vợ đó." Vương Cẩn Hòa như nhớ ra điều gì, lên tiếng.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Trong lúc anh không ở đây đã xảy ra chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện của Nguyên Húc và Phan Mẫn Quân cho Tô Ngọc: "Trước đó em thấy Phan Mẫn Quân còn may quần áo cho Nguyên Húc làm quà cảm ơn." "Đây cũng là chuyện tốt." Tô Ngọc không thấy có vấn đề gì, nếu họ thật sự có thể đến với nhau thì cùng thành thân luôn là được. "Đúng là chuyện tốt." Những người từ Vong Ưu Thành ra có chút kinh ngạc nhìn hai người: "Các người còn tìm vợ cho thuộc hạ nữa à?" "Có người phù hợp tự nhiên phải tìm, các người không có vợ à?" Mấy người đồng loạt quay đầu, từ chối trả lời câu hỏi này.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng của họ thì cười không ngớt.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, mặc cho Vương Cẩn Hòa trêu chọc họ.

Mấy người bên cạnh coi như đã hiểu, thiếu gia nhà họ chính là một tên thê nô. "Làm thê nô có gì vui sao?" "Tôi thấy khá vui, nhưng các người không có cơ hội trải nghiệm cảm giác này đâu." Tô Ngọc chống cằm, cười như không cười nhìn họ nói. "Dù sao thì các người còn độc thân, ngay cả vợ cũng không có.

Dùng lời của vợ tôi thì chính là một đám cẩu độc thân." Mấy người nhìn nhau, nghiến răng nói: "Đánh hắn." Mấy người đồng loạt ra tay, Tô Ngọc nhướng mày, dẫn họ ra sân trống.

Quen Tô Ngọc lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy anh như thế này.

Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm trong phòng nghe thấy tiếng động bên ngoài liền chạy ra khỏi thư phòng, thấy Tô Ngọc đang đánh nhau với mấy người không quen biết, mắt đều sáng lên.

Tiểu Bảo vung vẩy bàn tay nhỏ, kích động nói: "Cha cố lên." "Cậu cố lên." "Gâu gâu gâu." Đậu Tương và mấy con chó theo sau hai đứa trẻ cũng bắt đầu sủa, dường như đang cổ vũ cho Tô Ngọc.

Mấy người đang giao đấu với Tô Ngọc suýt nữa ngã sấp xuống đất, quay đầu nhìn đứa trẻ trông rất giống Tô Ngọc, trong mắt đều là vẻ kinh ngạc.

Vừa định nói gì đó thì bị Tô Ngọc đấm một cú vào lưng. "Lúc này còn dám lơ đễnh, các người tự tin vào thực lực của mình lắm à." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Người bị đánh quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngươi chơi đánh lén." "Là do ngươi tự lơ đễnh, trách ai?" Tô Ngọc đứng đó, chỉnh lại y phục có chút nhăn nhúm. "Ta là vì thấy con trai ngươi nên mới như vậy, con trai ngươi vậy mà lại giống hệt ngươi." "Con trai ta không giống ta, lẽ nào lại giống ngươi chắc?" Tên này có ngốc không vậy?

Lời như thế cũng nói ra được.

Khi họ ngừng đánh, Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, kích động nói: "Cha lợi hại quá, lợi hại nhất." Tô Ngọc đưa tay bế Tiểu Bảo lên, véo má cậu bé: "Có nhớ cha không?" "Nhớ ạ, cha có mang quà cho con, anh, chị và em không?" "Có mang, cha đi lấy cho các con." Tô Ngọc đi lấy quà mang về, phân phát cho hai đứa trẻ.

Vừa đưa cho chúng, một bóng người lảo đảo đi ra, ôm lấy chân Tô Ngọc: "Bế." Mấy người bên cạnh nhìn đứa trẻ đang ôm chân Tô Ngọc: "Đây cũng là con trai ngươi?" "Hoàng thúc, bế." Hoằng Nghị thấy Tô Ngọc mãi không bế mình, lại gọi một tiếng.

Tô Ngọc bế cậu bé lên, véo má: "Có nghe lời thẩm thẩm không?" "Nghe lời ạ." Hoằng Nghị nghiêm túc gật đầu. "Ngoan lắm." "Hoàng thúc?

Đây… đây là con trai của hoàng đế?" Hoàng thượng vậy mà lại giao con trai mình cho Tô Ngọc nuôi? "Hoàng thúc, người về rồi ạ." Sau đó, một cô bé sáu, bảy tuổi từ bên ngoài chạy vào, thấy Tô Ngọc thì vui vẻ nói.

Nhìn cô bé mặc váy xinh xắn, mấy người nhìn nhau, biểu cảm có chút kỳ quái.

Tên này rốt cuộc làm thế nào để hoàng đế gửi cả con trai và con gái đến cái thôn sơn nhỏ này?

Đặc biệt là vị hoàng tử này, nhỏ như vậy đã xa cách họ, họ vậy mà cũng yên tâm?

Tô Ngọc không quan tâm họ đang nghĩ gì, đưa tay xoa đầu Trường Lạc, trong mắt ánh lên ý cười: "Trường Lạc cao lên rồi." "Thẩm thẩm cũng nói con cao lên rồi, đợi qua năm về nhà, phụ hoàng và mẫu hậu có vui không ạ?" "Dĩ nhiên, vì Trường Lạc của chúng ta đã lớn rồi." "Đi chuẩn bị đi, lát nữa sẽ kiểm tra công khóa và võ công của các con." "Vâng ạ." Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm nghe vậy liền đi cất quà, bắt đầu chuẩn bị cho bài kiểm tra của Tô Ngọc. "Tiểu Hòa, em giúp anh tiếp đãi họ một chút, anh đi xem bài vở của ba đứa trẻ." "Được." Hoằng Nghị thấy Tô Ngọc định đi, không chịu thua kém nói: "Con cũng đi." "Được, cũng mang Hoằng Nghị đi." Đợi Tô Ngọc đi rồi, Nguyên Bảo và Thu Ý cũng mang rượu đến.

Nhìn rượu trong tay hai người, một trong số đó lên tiếng: "Phu nhân cho chúng tôi uống à?" "Ừm, rượu này hậu vị rất mạnh, đừng uống nhiều quá." "Thái Khoa, ngươi tránh ra, đừng giành với ta." "Tống Thần, người nên đi là ngươi mới phải." Doãn Phàm nhìn hai người không ngừng tranh cãi, đã nhanh tay lấy một vò.

Vừa mở ra đã ngửi thấy mùi rượu nồng nàn, chỉ ngửi mùi thôi Doãn Phàm đã cảm thấy mình sắp say rồi.

Ban đầu không để tâm lời Vương Cẩn Hòa nói hậu vị mạnh, bây giờ xem ra là thật.

Ôm vò rượu uống một ngụm, hương vị này khiến mắt Doãn Phàm sáng lên: "Rượu ngon." Ba người đang tranh cãi bên cạnh ngửi thấy mùi rượu, liền đưa tay ôm lấy vò rượu của mình.

Uống một ngụm đã cảm thấy đầu óc hơi choáng váng, rượu này quả thật quá mạnh. "Ngon thật, nhưng hậu vị đúng là mạnh quá." Tửu lượng của mấy người họ thuộc loại rất tốt, vậy mà uống một ngụm đã có cảm giác rồi.

Nếu uống hết một vò này chắc phải say chết, thảo nào Tô Ngọc một tháng chỉ cho họ một vò. "Đây là rượu ủ nửa năm, rượu mới ủ sẽ dịu hơn một chút.

Các anh xem, muốn uống loại rượu ủ này hay uống rượu mới ra lò." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người Doãn Phàm hỏi.

Doãn Phàm ôm vò rượu trong tay: "Chính là loại này." Tuy hậu vị mạnh, nhưng đây là loại rượu ngon nhất họ từng uống, dù mỗi ngày chỉ được uống một ngụm họ cũng mãn nguyện.

Uống qua loại rượu cực phẩm này, rượu bình thường căn bản không lọt vào mắt nữa.

Thái Khoa ôm vò rượu của mình, lẩm bẩm: "Uống rượu phu nhân ủ rồi, sau này rượu khác chúng tôi đều không thèm nhìn nữa." Sau đó như nhớ ra điều gì, anh ta nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Phu nhân, chúng tôi có thể mua một ít rượu của cô mang về cho lão đại chúng tôi uống không?" "Các anh muốn bao nhiêu?" "Cô có thể bán cho chúng tôi bao nhiêu?" "Người khác thì chỉ được mua ba mươi vò, các anh thì có thể thêm hai mươi vò, nhưng rượu ủ nửa năm tôi cũng không còn nhiều, rượu của Tô Ngọc giấu đi chắc chắn không thể cho các anh được." "Rượu thiếu gia cất đã bao lâu rồi ạ?" Doãn Phàm tò mò hỏi. "Kém ba tháng nữa là hai năm." Doãn Phàm nuốt nước bọt: "Loại đó chắc còn ngon hơn nữa nhỉ?" "Ừm, anh ấy phải đợi đến khi bọn trẻ thành thân mới mở ra." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Chương 478

Doãn Phàm và những người khác không dám tưởng tượng rượu ủ hơn mười năm sau khi mở ra liệu có ai uống nổi không.

Chắc chỉ cần ngửi mùi hương thôi cũng đủ say rồi. "Yên tâm đi, rượu này tuy say nhưng không hại sức khỏe, còn có thể điều dưỡng cơ thể, đối với những vết thương ngầm trên người các anh cũng có lợi." Vương Cẩn Hòa biết họ đang nghĩ gì, liền lên tiếng giải thích. "Tốt đến vậy sao?" Mấy người ôm vò rượu trong tay, kinh ngạc hỏi. "Nếu không các anh nghĩ sao một cân rượu của tôi lại có giá vài trăm đến cả nghìn lượng bạc?" Doãn Phàm và những người khác bị giá rượu dọa cho hết hồn, cúi đầu nhìn vò rượu trong tay, một vò ba cân, họ uống một ngụm đã mất mấy lượng bạc. "Phu nhân, rượu của cô có người mua không?" "Có chứ, cung không đủ cầu." "Có phải rượu ủ càng đắt hơn không?" "Loại trong tay các anh, hai nghìn lượng một cân cũng có người mua, nhưng chúng tôi không bán nhiều." Vương Cẩn Hòa gật đầu.

Doãn Phàm và những người khác đột nhiên cảm thấy đau lòng, một ngụm đã ăn mất bao nhiêu tiền bạc. "Phu nhân, chúng tôi mua mười vò thôi, ra ngoài không mang nhiều tiền." Năm mươi vò họ mua không nổi.

Một nghìn lượng một cân đã là mười lăm vạn lượng.

Thảo nào Tô Ngọc giàu như vậy.

Đột nhiên cảm thấy họ thật hào phóng, một tháng cho họ một vò rượu là mất toi ba nghìn lượng bạc. "Yên tâm đi, tôi có thể bán rẻ cho các anh một chút, người nhà mình tự nhiên sẽ không bán đắt như vậy." Vương Cẩn Hòa buồn cười nói.

Mấy người này vậy mà còn than nghèo với cô. "Phu nhân, rượu của cô thật sự có người mua sao?" Doãn Phàm không nhịn được hỏi. "Có chứ, người có tiền đều sẽ mua.

Rượu này uống lâu dài có thể điều dưỡng cơ thể, hiệu quả còn tốt hơn cả rau quả dưỡng sinh tôi trồng.

Bỏ ra một chút tiền để có một cơ thể khỏe mạnh, các anh muốn tiền hay muốn sức khỏe?" Bất kể là người có tiền hay có quyền, điều sợ nhất vẫn là bệnh tật.

Cho nên rượu của cô dù đắt mấy cũng có người mua, hơn nữa một vò rượu mua về có thể uống rất lâu, ủ càng lâu thì uống được càng dài. "Dĩ nhiên là sức khỏe." "Thế chẳng phải đúng rồi sao?" Doãn Phàm nghĩ lại, cảm thấy rượu này so với sức khỏe hình như cũng không đắt đến vậy. "Phu nhân, tôi mua mười vò." "Chúng tôi cũng vậy." Năm người mỗi người mười vò, cũng được năm mươi vò rượu gửi về cho lão đại, họ cũng có thể uống rất lâu.

Họ phải dặn lão đại uống dè sẻn một chút, vì uống toàn là tiền. "Được, sau này các anh cứ đến tìm Trần Cẩm Niên là được.

Tôi cũng không lấy các anh một cân một nghìn lượng, một vò một nghìn lượng là được rồi." Doãn Phàm và những người khác mắt đều sáng lên, mười vò cũng chỉ một vạn lượng ngân phiếu, tương đối đã rẻ hơn rất nhiều. "Cảm ơn phu nhân." "Không cần khách sáo." "Nguyên Bảo, sắp xếp chỗ ở cho họ đi, tôi đi nấu cơm." Vừa hay trong nhà còn không ít tôm hùm đất và lươn, làm vài món ngon coi như là tiệc đón gió cho họ.

Tuy Doãn Phàm và những người khác gọi Tô Ngọc là thiếu gia, nhưng cách họ đối xử với nhau giống như bạn bè hơn.

Cô tự nhiên cũng sẽ không xem họ như người hầu.

Doãn Phàm và những người khác sắp xếp xong xuôi đi ra thì ngửi thấy mùi thơm nồng nặc.

Nuốt nước bọt, quay đầu nhìn Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, đây là mùi gì vậy?" "Các anh may mắn đấy, phu nhân tự mình xuống bếp nấu cơm đón gió cho các anh." Doãn Phàm và mấy người có chút vừa mừng vừa lo.

Trước đây khi ra ngoài, dù người nhà biết họ từ Vong Ưu Thành trở về cũng sẽ cảnh giác, nhìn họ như nhìn quái vật.

Lần này theo Tô Ngọc về, vốn nghĩ rằng họ cũng sẽ bị đối xử như vậy, ai ngờ Vương Cẩn Hòa không hề dùng ánh mắt khác thường nhìn họ, không chỉ vậy còn nấu đồ ăn ngon cho họ.

Trong nhà nhiều người hầu như vậy, nếu Vương Cẩn Hòa không muốn làm, không ai có thể ép buộc cô.

Đột nhiên cảm thấy theo Tô Ngọc đến đây là một quyết định đúng đắn. "Các người đang làm gì vậy?" Khi mấy người đang suy nghĩ, Tô Ngọc từ trong nhà đi ra, kỳ quái hỏi.

Biểu cảm của mấy người này quá kỳ lạ. "Tô Ngọc, sau này dù có phải liều cái mạng này, chúng tôi cũng sẽ bảo vệ tốt cho vợ của cậu." Doãn Phàm đột nhiên nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn họ: "Các người bị kích thích gì vậy?" "Không có gì, chỉ cảm thấy vợ cậu rất xứng đáng." Tô Ngọc thấy họ không nói cũng không hỏi nhiều, nhún vai không để ý.

Thay vào đó, anh nhìn mấy đứa trẻ luyện võ.

Những gì anh dạy trước khi đi, chúng đều học rất tốt, điều này khiến Tô Ngọc vô cùng hài lòng.

Doãn Phàm và những người khác đứng bên cạnh nhìn bốn đứa trẻ: "Hay là chúng ta cũng dạy chúng vài bản lĩnh đi?" "Được." Tô Ngọc gật đầu.

Mấy người này mỗi người đều có bản lĩnh riêng, anh đồng ý để họ đến đây cũng là muốn cho mấy đứa trẻ học thêm một chút, lớn lên có thêm một phần bảo đảm.

Vốn còn định tìm cơ hội nói với họ, ai ngờ họ lại tự mình đề xuất, điều này khiến anh có chút ngạc nhiên. "Mấy người các cậu hôm nay rất không bình thường." Nguyên Bảo đứng bên cạnh nói: "Thiếu gia, phu nhân đã làm rất nhiều món ngon." Tô Ngọc sững sờ, nhìn ánh mắt có chút lảng tránh của mấy người liền hiểu ra. "Tôi còn tưởng các cậu sớm đã buông bỏ rồi.

Lúc các cậu đến, tôi đã nói với các cậu cứ coi đây như nhà mình." Đối với những gì mấy người đã trải qua, anh đều biết.

Ban đầu họ cũng không ở Vong Ưu Thành, cũng từng là những người trẻ tuổi khí thế ngút trời, cuối cùng lại bị chính gia đình mình đưa đến Vong Ưu Thành.

Gia đình họ hy vọng họ trở nên mạnh mẽ, cuối cùng họ đã mạnh mẽ như mong muốn, nhưng cuối cùng cũng chính gia đình lại ghét bỏ những người bị họ đưa đi. "Tôi tưởng cô ấy sẽ sợ chúng tôi, dù sao tay chúng tôi cũng đã dính rất nhiều máu." Doãn Phàm cúi đầu nhìn tay mình nói.

Đối với người bên ngoài, những người từ Vong Ưu Thành ra đều là ác ma.

Gia đình anh ta cũng nhìn anh ta như vậy, nhưng bây giờ… "Tôi cũng từ Vong Ưu Thành ra, hơn nữa trong lòng Tiểu Hòa căn bản không để ý những chuyện này, các cậu cứ yên tâm ở lại đây." Tô Ngọc vỗ vai Doãn Phàm, an ủi nói. "Được." Thái Khoa và những người khác mỉm cười, cúi đầu che đi cảm xúc trong mắt.

Đột nhiên cảm thấy vợ của Tô Ngọc cũng giống như anh, đều rất ngốc, nhưng lại là người rất tốt.

Vương Cẩn Hòa từ trong bếp đi ra, thấy họ đều ở đó, lên tiếng: "Chuẩn bị đi, có thể ăn cơm rồi." "Chúng tôi đến giúp." Doãn Phàm và những người khác vào bếp giúp bưng đồ ăn, Tô Ngọc thấy bộ dạng của họ thì buồn cười lắc đầu. "Cha, mẹ mua một cái ao bùn, bên trong có rất nhiều lươn và chạch.

Mẹ biết làm rất nhiều món ngon." "Vậy sao?

Vậy cha phải nếm thử mới được." Trong lúc họ dọn bàn, Nguyên Bảo sang nhà bên cạnh gọi Dư Thanh Phong và những người khác. "Ối chà, Tiểu Hòa lại làm món ngon rồi.

Chương 479

Hôm nay lại có thành viên mới, Tiểu Ngọc, đi lấy một vò rượu ủ của con ra uống đi." Tô Tích nhìn Doãn Phàm và những người khác, trong lòng đã hiểu, sau đó liền bắt đầu nhắm đến rượu ủ của Tô Ngọc. "Gia gia, đây là để dành cho Tiểu Bảo." Tô Ngọc không tình nguyện nói. "Mỗi mẻ rượu con đều phải cất mười vò ngon nhất, đợi Tiểu Bảo lớn lên thì có bao nhiêu rồi?" Tô Tích không đồng tình nói. "Chúng ta chỉ uống một vò thôi." Tô Ngọc tuy vẫn không muốn nhưng Tô Tích đã lên tiếng, anh cũng sẽ không làm mất mặt ông, quay người đi lấy rượu.

Doãn Phàm và những người khác nhìn chằm chằm vò rượu Tô Ngọc ôm ra: "Rượu này của cậu cất bao lâu rồi?" Tô Ngọc xem lại thời gian, nói: "Cũng không lâu lắm, một năm chín tháng." "Tiểu Ngọc, mau mở ra nếm thử đi." Dương Chấn Uy lên tiếng.

Tô Ngọc mở vò rượu, mùi rượu khiến Thái Khoa nuốt nước bọt: "Rượu thơm quá." "Mỗi người chỉ được uống nửa ly, nhiều hơn không có." Tô Ngọc cầm vò rượu rót cho họ.

Thật sự chỉ có nửa ly.

Đối với họ, dù chỉ có nửa ly cũng tốt hơn là không có.

Đã nếm qua rượu ủ nửa năm, họ vô cùng tò mò rượu ủ gần hai năm sẽ có hương vị thế nào.

Khi ngụm đầu tiên được uống xuống, Doãn Phàm và những người khác liền phát hiện cơ thể nóng lên, không phải cảm giác say rượu, họ không nói được cảm giác đó là gì nhưng rất thoải mái.

“Quả nhiên càng ủ càng thơm.

Chẳng trách rượu này bán đắt như vậy.” Khiến anh ta cũng muốn mua một ít về tự mình cất giữ.

Uống xong nửa ly, tất cả mọi người đều nhìn Tô Ngọc chằm chằm, cuối cùng Doãn Phàm lên tiếng: “Tô Ngọc, cho bọn tôi uống thêm một ly nữa đi.” “Uống nữa là say đấy,” Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

Anh biết thừa mấy người này uống nửa ly chắc chắn không đã ghiền.

“Say thì ngủ một giấc là được, không sao đâu.” “Ăn chút gì đi rồi hẵng uống,” lúc này Vương Cẩn Hòa lên tiếng.

Cô có thể nhận ra tâm trạng của Doãn Phàm và những người khác không được tốt lắm, rất muốn say một trận.

“Được.” Doãn Phàm và mọi người gắp một miếng thức ăn, vừa cho vào miệng mắt đã sáng lên, thế là bắt đầu tranh giành với những người khác.

Vì có họ tham gia, bốn đứa trẻ cũng ăn thêm được một ít cơm.

Ăn no xong, Doãn Phàm và những người khác cuối cùng cũng có thời gian nói chuyện: “Chị dâu nấu ăn ngon thật.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Doãn Phàm: “Chẳng phải không chịu gọi là anh sao?” Thà gọi anh là thiếu gia chứ không chịu gọi là anh, bây giờ tự vả vào mặt mình à?

“Em gọi là chị dâu chứ có gọi anh đâu.” “Chị dâu của cậu là vợ của tôi đấy,” Tô Ngọc chống cằm nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Bọn họ gọi anh là thiếu gia vì chuyện này sao?” Cô cứ thắc mắc tại sao mấy người này trông giống bạn bè hơn, mà cuối cùng lại gọi Tô Ngọc là thiếu gia.

Ai ngờ lại là vì lý do này.

“Ừ, bọn họ cảm thấy tuổi tác chúng ta cũng không chênh lệch bao nhiêu, gọi tôi là anh thì mất mặt quá, thà gọi là thiếu gia.

Em nói xem, bây giờ cái tát này có hơi đau không?” Tô Ngọc nói.

Vương Cẩn Hòa hết sức đồng tình gật đầu, cái tát này đúng là đau thật.

“Đột nhiên cảm thấy gọi là anh cũng không thiệt, vừa có đồ ăn ngon vừa có rượu uống.” Thái Khoa gật đầu lia lịa tán thành: “Nếu sớm biết chị dâu nấu rượu và nấu ăn ngon như vậy, chúng tôi chắc chắn sẽ không phản kháng đâu.” Tô Ngọc đưa tay đỡ trán, có chút không muốn thừa nhận mình quen biết mấy tên này, thật mất mặt quá.

“Anh Ngọc, đã nói là chúng tôi ăn cơm xong sẽ cho chúng tôi uống thêm một chút mà.” “Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu,” Tô Ngọc bực bội nói.

Mấy người từ Vong Ưu thành ra, ai nấy đều là sâu rượu, may mà người kia không tới, nếu không rượu của anh đã gặp nạn rồi.

“Chúng tôi đã mua năm mươi vò rượu của chị dâu, định gửi về cho Thẩm lão đại và những người khác.” Hành động của Tô Ngọc khựng lại, anh ngẩng đầu nhìn họ: “Nếu dụ được Thẩm lão đại đến đây, rượu mỗi tháng một vò của các cậu sẽ bị trừ hết.” “Thẩm lão đại bọn họ sẽ không tới đâu, dù sao Vong Ưu thành vẫn cần họ trông coi mà.

Nhưng nếu bên này có gì ngon, chúng tôi phải gửi một ít về cho họ.” Nếu không để Thẩm lão đại biết họ ăn một mình thì chết chắc.

“Các cậu tùy ý, vừa hay trên người Thẩm lão đại bọn họ có không ít vết thương cũ, lúc các cậu gửi rượu về thì bảo họ mỗi ngày chỉ được uống một ly, dưỡng bệnh cho tốt.” “Không thành vấn đề.” Tô Ngọc nói xong liền rót cho mỗi người họ một ly rượu, còn Tô Tích, Dương Chấn Uy và Dư Bách Lâm thì chỉ có nửa ly.

Nhìn nửa ly rượu trước mặt, Tô Tích không vui: “Không được bên trọng bên khinh, mau rót đầy đi.” Khó khăn lắm mới khiến Tô Ngọc lấy ra vò rượu đã cất giữ hai năm, đương nhiên anh ta sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Tô Ngọc không còn cách nào khác, đành phải rót đầy cho họ.

Kết quả là sau khi uống xong, tất cả đều mơ màng, chưa nói được mấy câu đã gục cả xuống bàn.

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn đám người gục trên bàn, bất đắc dĩ lắc đầu: “Đã bảo là rượu này uống xong mới ngấm mà không tin.” “Ngủ một giấc là ổn thôi.” Tô Ngọc cho người đưa họ về phòng ngủ.

Sau đó, anh lại vào hầm rượu lấy ra hai vò nữa.

“Anh làm gì vậy?” Rượu này không phải là bảo bối của anh sao?

Sao lại nỡ lấy thêm hai vò nữa ra?

“Cái này gửi cho Thẩm lão đại bọn họ.” Để sau này họ biết anh cho Doãn Phàm và những người khác uống rượu quý của mình lại không vui.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tô Ngọc, xem ra khoảng thời gian ở Vong Ưu thành, Tô Ngọc đã quen được rất nhiều người bạn chí đồng đạo hợp.

“Doãn Phàm và những người khác bị gia đình ép đến Vong Ưu thành.

Người nhà của họ hy vọng họ công thành danh toại, trở thành một cường giả, nhưng khi họ trở về với một thân đầy sát khí, những người đó lại xem họ như ác ma,” Tô Ngọc cảm thấy bất bình thay cho

Doãn Phàm và bạn bè anh ta.

Trước khi đến đây, anh thật ra đã cùng Doãn Phàm và mọi người về nhà một chuyến.

Nhưng trong mắt người nhà, họ chính là ác ma mà ai cũng muốn tránh xa.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: “Sao họ có thể làm vậy?” Rõ ràng là chính họ đã gắn cho Doãn Phàm đôi cánh của ác ma, cuối cùng lại chê bai họ biến thành ác ma.

Đây là lý lẽ gì vậy?

“Vì vậy anh đã đưa họ về đây, anh nghĩ ở nhà chúng ta, họ có thể sống tốt hơn một chút.” Bây giờ xem ra đúng là như vậy.

Ở trong ngôi nhà này, Doãn Phàm và bạn bè anh ta hẳn sẽ rất nhanh tìm được cảm giác thuộc về mình.

“Như vậy cũng rất tốt.” “Sau này có việc gì cũng có thể giao cho họ làm, chúng ta chỉ cần lo ăn uống cho họ là được.” Ở Vong Ưu thành nhiều năm như vậy, Doãn Phàm và mọi người đã không còn yêu cầu gì nhiều nữa.

Họ chỉ một lòng mong có thể về nhà sống những ngày bình lặng.

Nhưng khi họ trở về, nhà của họ đã không còn.

Nếu ở đây mà không để họ làm gì cả, họ chắc chắn sẽ không tìm được cảm giác thân thuộc, dù sao chỉ có khách mới không làm gì cả.

Người nhà mới sai họ làm đủ thứ việc.

“Cha ơi, chúng con có phải gọi các chú ấy là chú không ạ?” Tiểu Bảo tò mò hỏi.

“Đúng vậy.” “Các chú ấy thật đáng thương, người nhà cũng không cần các chú ấy nữa.

Sau này chúng ta sẽ dẫn các chú ấy đi chơi.” Tiểu Bảo vỗ vỗ lồng ngực nhỏ nói.

Chương 480

Tô Ngọc nén cười gật đầu: “Được thôi, vậy sau này phiền các con giúp cha chăm sóc họ nhé.” “Không thành vấn đề ạ.” Ban đầu Tô Ngọc tưởng Tiểu Bảo chỉ nói cho vui, nhưng khi biết Doãn Phàm và những người khác bị mấy đứa trẻ dẫn đi chạy khắp núi, anh mới biết Tiểu Bảo nói thật chứ không phải đùa.

Doãn Phàm và mọi người ngủ một giấc mười mấy canh giờ, lúc tỉnh lại vào ngày hôm sau thì trời đã sáng choang.

Tiểu Bảo gõ cửa, được Doãn Phàm đồng ý mới đẩy cửa thò cái đầu nhỏ vào nhìn: “Các chú ngủ lâu quá.” Doãn Phàm ngồi dậy, đưa tay xoa xoa thái dương.

Từ khi đến Vong Ưu thành, anh chưa bao giờ ngủ ngon như vậy.

Đêm qua là đêm anh ngủ ngon nhất.

Ngoài việc say rượu ra, quan trọng hơn là nơi này khiến anh rất thư giãn, cũng khiến anh cảm thấy rất an toàn, nên mới buông thả bản thân ngủ lâu như vậy.

“Mẹ có để lại cơm và thức ăn cho các chú đấy ạ.” “Chú dậy ngay đây.” Doãn Phàm nhanh chóng mặc quần áo, đi ra cửa bế Tiểu Bảo lên: “Sau này chú dạy con cưỡi ngựa bắn cung, được không?” “Dạ được ạ.” Món này Tô Ngọc thật sự chưa dạy chúng.

“Đi thôi, chú lấy quà cho con, hôm qua đến đây quên cả đưa cho các con.” Doãn Phàm lấy đồ mình mang đến, đưa cho bốn đứa trẻ mỗi đứa một phần.

“Cảm ơn chú Doãn Phàm ạ.” Bốn đứa trẻ ngoan ngoãn cảm ơn.

Lúc Doãn Phàm đi ra ngoài, thấy Tô Ngọc đang nói gì đó với

Nguyên Bảo, anh ta bước tới, có chút ngượng ngùng ngồi xuống.

“Tỉnh rồi à, cảm thấy thế nào?” “Không khó chịu.” Anh ta cũng không phải chưa từng say, mỗi lần say tỉnh dậy đầu đau như búa bổ, đâu có như bây giờ, không có cảm giác gì cả.

“Không sao là tốt rồi.” “Lâu lắm rồi tôi không được ngủ ngon như vậy,” Doãn Phàm im lặng một lúc rồi nói.

“Chỉ cần các cậu muốn, sau này đều có thể ở lại đây, không cần phải suy nghĩ chuyện khác.” Tô Ngọc đặt công việc trong tay xuống, nhìn Doãn Phàm nói.

“Được.” Trước đây, anh ta ít nhiều vẫn còn lưu luyến gia đình, nhưng lần này anh ta đã hoàn toàn buông bỏ.

Đối với đám người đó, anh ta là người ngoài, còn họ mới là người một nhà.

“Vẫn đang nghĩ về đám người đó à?” Tô Ngọc thấy anh ta cau mày liền hỏi.

Doãn Phàm cười lắc đầu: “Cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy bao năm qua tôi một lòng một dạ nghĩ về họ thật không đáng.” Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: “Tự mình biết là không đáng là được, đừng lúc nào cũng khiến bản thân thảm hại như vậy.” “Sẽ không bao giờ nữa.” Từ nay về sau, họ sẽ không còn cơ hội khiến anh ta như vậy nữa.

Tô Ngọc thấy trong lòng anh ta đã có tính toán liền không nói nhiều nữa: “Đi ăn cơm trước đi.” “Được.” Doãn Phàm nhìn cơm và thức ăn được giữ ấm trong nồi, trong lòng ấm áp.

Đã bao lâu rồi anh ta không được đối xử như vậy?

Mỗi lần trở về đều mong được nếm thử cơm do người đó nấu, nhưng lần nào nhận lại cũng là ánh mắt lạnh lùng.

Không ngờ lần này đến đây lại có được.

Ăn xong bữa sáng của mình, anh ta mới đến nói chuyện khác với Tô Ngọc.

“Anh, Thẩm lão đại và những người khác cứ ở bên đó, anh không lo lắng sao?” Doãn Phàm ngồi đối diện Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc liếc anh ta một cái: “Tôi phải lo lắng cái gì?” Địa vị của Thẩm lão đại ở Vong Ưu thành rất cao, thực lực cũng rất mạnh mẽ, nhiều chuyện ông ta xử lý còn tốt hơn cả anh.

Doãn Phàm vẻ mặt kỳ quái nhìn Tô Ngọc, nhướng mày nói: “Sao em có cảm giác anh đang tính kế Thẩm lão đại bọn họ vậy?” “Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng nhiều,” Tô Ngọc không biểu cảm nói.

Doãn Phàm nhìn Tô Ngọc chống cằm cười không ngớt: “Anh, nếu nói người có năng lực thì người đó phải là anh mới đúng chứ?

Nếu để Thẩm lão đại bọn họ biết được, chắc chắn sẽ tìm anh gây phiền phức.” Tô Ngọc còn lợi hại hơn Thẩm lão đại, kết quả là anh không quản chuyện của Vong Ưu thành, ngược lại quay về lo sự nghiệp của mình.

Cũng may Thẩm lão đại bọn họ dễ nói chuyện, nếu không thì anh khó mà chạy thoát.

“Tôi có gia đình, ông ta độc thân, đó chính là sự khác biệt.” Anh phải về chăm sóc vợ con, Vong Ưu thành tự nhiên chỉ có thể giao cho Thẩm lão đại quản lý.

Một câu “độc thân” khiến Doãn Phàm bực bội lườm anh một cái: “Anh đang viện cớ cho mình đấy à.” Anh ta cũng quá gian xảo rồi, lời như vậy cũng nói ra được.

Tô Ngọc chống cằm, nhướng mày nhìn Doãn Phàm: “Cậu có ý kiến?” Doãn Phàm vội vàng lắc đầu: “Em không có ý kiến.” “Không có ý kiến thì ngậm miệng lại, đừng nói nữa.” Doãn Phàm ngồi một lúc thấy không có gì thú vị, liền nghé đầu qua xem việc Tô Ngọc đang làm: “Anh lại còn tự mình xem sổ sách?” Chẳng lẽ không phải giao cho người khác xem là được rồi sao?

Tô Ngọc xoa xoa thái dương, tên nhóc này có phải là quá ngạc nhiên rồi không?

“Rất kỳ lạ à?” “Không chỉ kỳ lạ, một người lười biếng như anh mà lại tự mình xem sổ sách, anh nói xem có kỳ lạ không?” Tô Ngọc không muốn nói chuyện với tên nhóc này nữa.

Lời nói ra thật khiến người ta khó chịu.

“Tự đi chơi đi,” Tô Ngọc lập tức lên tiếng đuổi người.

Doãn Phàm cười hì hì, đi tìm Tiểu Bảo và bọn trẻ, không làm phiền Tô Ngọc làm việc.

Sau khi Doãn Phàm đi, Nguyên Bảo trở về: “Thiếu gia, mấy người đó vẫn chưa đi, xem ra nhất quyết phải có được rượu của phu nhân.” Có lẽ là nhất quyết phải hủy hoại danh tiếng của phu nhân.

Ánh mắt Tô Ngọc trở nên lạnh lẽo: “Tìm chút chuyện cho chúng làm, để chúng rời đi càng sớm càng tốt.” “Đã cho người đi làm rồi, nhưng nhất thời sẽ không có hiệu quả, chủ tử của chúng có thể sẽ đổi người khác đến mua.” “Chuyện đơn giản thôi mà?

Thông báo cho những khách hàng mỗi tháng đều đến đây mua rượu, bảo họ đến mang rượu của tháng này đi,” Tô Ngọc dựa vào ghế, lạnh lùng nói.

Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, không ngờ còn có thể làm như vậy.

“Vâng.” Những người nhận được tin tức lần lượt kéo đến lấy rượu.

Vương Cẩn Hòa thấy nhiều người đột nhiên đến như vậy có chút ngạc nhiên: “Chưa đến lúc lấy rượu mà phải không?” “Là anh bảo họ đến, còn về nguyên nhân, lát nữa anh sẽ giải thích cho em,” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã biết.

“Lần này có thể phá lệ cho mỗi người thêm hai mươi vò.” Những người đến lấy rượu nghe vậy đều phấn khích: “Được ạ.” Trong một ngày, rượu trong hầm đều được chở đi hết, không còn một chút hàng tồn kho nào, mà tiền tiết kiệm của Vương Cẩn Hòa lại một lần nữa tăng vọt.

Sau khi tiễn tất cả mọi người đi, Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Tô Ngọc: “Hôm nay anh sao vậy, đột nhiên bảo người ta đến mang hết rượu đi.” “Mấy người đó lòng lang dạ sói, tìm người khác đến mua rượu, anh không tặng chúng một món quà lớn sao được?” Tô Ngọc cười lạnh nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: “Rốt cuộc chúng muốn làm gì?” “Rượu của em đã phá vỡ rất nhiều sự cân bằng, việc muốn có được công thức của em là rất bình thường.

Nhưng rượu này ngoài em ra không ai có thể nấu được, kết quả ngoài ra chính là lợi dụng rượu của em để hủy hoại em.” Lời của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng: “Nếu là như vậy, vậy những người mang rượu đi chẳng phải là…” “Yên tâm đi, anh đã cho người đi theo rồi, chúng dám làm gì chúng ta có thể xử lý chúng ngay lập tức,” Tô Ngọc nói.

Chúng không ra tay cướp rượu thì không sao, một khi ra tay, chờ đợi chúng chính là cảnh tù tội.

Vương Cẩn Hòa sững sờ nhìn Tô Ngọc, anh lại có thể tính toán hết mọi việc, thật quá lợi hại.

“Xem ra là em nghĩ quá ít.” Tô Ngọc đã tính toán hết mọi chuyện, cô còn có thể làm gì?

Động tĩnh trong nhà Vương Cẩn Hòa lớn như vậy, bảy người kia tự nhiên biết.

“Muốn dùng cách này để chúng ta ra về tay không, thật ngây thơ.” Một người trong số đó cười lạnh nói.

Bất kể rượu này lấy được bằng cách nào, đến tay rồi mới là quan trọng nhất.

Họ ra lệnh cho người đi cướp hết rượu về, không cần trả tiền mà còn có được nhiều rượu như vậy, đây quả là một chuyện tốt.

Ban đầu tưởng rằng rất nhanh sẽ có được thứ mình muốn rồi trở về phục mệnh, ai ngờ đợi cả một ngày không những không đợi được người mà còn đợi được quan sai.

“Các vị quan gia, các vị đến tìm chúng tôi có việc gì sao?” “Chặn đường cướp bóc, theo chúng tôi về một chuyến,” quan sai lạnh mặt nói.

Chương 481

Rượu của Ngọc Vương gia mà cũng dám cướp, không muốn sống nữa à?

“Đây… đây có phải là có hiểu lầm gì không?” Sao họ lại biết hết mọi chuyện?

Làm sao có thể.

Liếc nhìn người vừa nói chuyện, quan sai lạnh lùng nói: “Những người các ngươi cử đi đều đã khai hết rồi, còn dám nói là hiểu lầm?” Trong lòng mấy người lạnh toát, không ngờ lại bị thuộc hạ của mình bán đứng.

“Ngọc Vương đích thân đến tìm huyện lệnh, đồ của Ngọc Vương gia mà các ngươi cũng dám cướp, chán sống rồi à?” Mấy người nghe quan sai nói vậy tự nhiên biết họ đã bị Tô Ngọc tính kế.

Tô Ngọc cho người đến mua rượu, một là muốn dọn sạch hàng tồn kho trong nhà, hai là muốn họ ra tay cướp, như vậy là có thể báo quan bắt họ.

Khi bảy người bị bắt đến huyện nha, liền thấy Tô Ngọc đang ngồi ở đó, huyện lệnh đang đứng bên cạnh nói chuyện với anh.

“Tô Ngọc, ngươi lại dám tính kế chúng ta.” Nhìn thấy Tô Ngọc, một người trong số họ kích động nói.

Nghe thấy họ dám gọi thẳng tên của Tô Ngọc, mặt của huyện lệnh lập tức trở nên âm trầm khó coi: “Dám gọi thẳng tên của Vương gia, người đâu, đánh cho bản quan.” “Vâng.” Người đang la hét đó bị đè xuống đất đánh mạnh hai mươi trượng, sau khi đánh xong, người vừa rồi còn tức giận đã không còn khí thế như lúc nãy.

Doãn Phàm nhìn người đang nằm trên đất mặt mày tái nhợt, bước qua giẫm một chân lên chỗ bị thương của đối phương.

Những người bên cạnh thấy hành động này của anh ta đều hít một hơi lạnh, tàn nhẫn quá, lại giẫm thẳng lên vết thương của người ta.

Chắc đau lắm nhỉ?

Nhìn sắc mặt tái nhợt kia xem.

“Tính tình của tôi không được tốt lắm, dám bất kính với anh tôi nữa thử xem?” Doãn Phàm cúi đầu nhìn người trên đất, lạnh lùng nói.

Tô Ngọc đã cho anh ta một mái nhà, anh ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ anh và gia đình anh, ai dám động đến họ chính là gây thù với anh ta.

Huyện lệnh giật giật mí mắt, vị công tử này lại gọi Vương gia là anh.

Xem ra quan hệ của hai người rất tốt.

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến ông ta, ông ta cứ coi như không biết.

Người bị giẫm lên vết thương ngẩng đầu nhìn Doãn Phàm một cách căm hận.

Khi thấy được ánh mắt khát máu trong mắt Doãn Phàm, trong mắt anh ta hiện lên sự sợ hãi, người này… Doãn Phàm nhìn bộ dạng sợ hãi của đối phương, cười lạnh một tiếng: “Chỉ có chút gan này mà cũng dám đến gây phiền phức cho anh tôi?” “Chủ nhân đứng sau các người lại thả các người ra ngoài như vậy, thật không phải là một quyết định sáng suốt.” Tim của bảy người đập thình thịch, sao họ lại biết?

Mới bao lâu mà họ đã có manh mối rồi sao?

“Ngươi… rốt cuộc là ai?” “Là tổ tông của ngươi.” “Doãn Phàm, có đứa con cháu bất hiếu như vậy có hợp lý không?” Tô Ngọc nhìn Doãn Phàm, khóe miệng giật giật nói.

Doãn Phàm ho nhẹ một tiếng, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Không hợp lý, phải đánh chết.” Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay chọc vào trán Doãn Phàm: “Đừng có nhận họ bừa bãi.” “Vâng.” “Vương gia, mấy người này…” Huyện lệnh thấy hai người như vậy, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Công đường của ông ta thật sự không phải là nơi để vị thiếu gia này đùa giỡn.

“Ta không hy vọng họ bước ra khỏi đây,” Tô Ngọc nhìn huyện lệnh nói.

Tim huyện lệnh thắt lại, lập tức hiểu ý của Tô Ngọc.

“Mục đích cuối cùng của chúng là tính kế Tiểu Hòa,” Tô Ngọc nhìn huyện lệnh nói.

Vừa nghe thấy họ muốn tính kế Vương Cẩn Hòa, sắc mặt huyện lệnh lạnh xuống: “Người đâu, tống vào tử lao.” Huyền chủ là bảo bối của Huyền quốc, đám khốn nạn này lại dám đến tính kế Huyền chủ?

Đúng là không biết trời cao đất dày.

“Vương gia, người đứng sau có cần phải điều tra kỹ lưỡng không ạ?” Huyện lệnh nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi.

Doãn Phàm vẻ mặt kỳ quái nhìn huyện lệnh, sao lại có cảm giác trong lòng huyện lệnh, chị dâu còn quan trọng hơn một chút?

Đây là lý lẽ gì?

“Người đứng sau, sau này bản vương tự có chủ trương, các người đối đầu với họ không có lợi đâu.” Mấy người bị bắt đi nhưng vẫn chưa hoàn toàn rời khỏi, nghe thấy lời của Tô Ngọc, sắc mặt khẽ biến.

Nếu lúc nãy họ cho rằng Tô Ngọc biết mọi thứ về họ là ngẫu nhiên, thì lúc này họ không còn suy nghĩ như vậy nữa, lần này Tô Ngọc đến là có chuẩn bị.

Với thân phận của Tô Ngọc ở Huyền quốc, chủ tử đứng sau họ đối đầu với anh chỉ mang lại phiền phức cho mình.

“Vâng.” “Mấy người này tiếp đãi cho tốt, đừng quá thất lễ.” “Vâng.” Tô Ngọc ra lệnh xong liền dẫn Doãn Phàm và Nguyên Bảo rời đi.

Sau khi ra khỏi nha môn, Doãn Phàm mới kỳ quái lên tiếng hỏi: “Anh, sao em có cảm giác trong lòng huyện lệnh, địa vị của chị dâu hình như còn cao hơn cả anh vậy?” “Ừ, rất bình thường.” Tô Ngọc đối với việc này không hề ngạc nhiên.

“Bình thường?” Chỗ nào bình thường chứ?

Cho dù chị dâu là một Huyền chủ, nhưng Tô Ngọc là Vương gia, thân phận của Vương gia chẳng lẽ không cao hơn Huyền chủ sao?

Mắt của mấy người này bị làm sao vậy?

“Chị dâu của cậu gánh vác vấn đề cơm no áo ấm của toàn bộ bá tánh Huyền quốc.

Vị huyện lệnh này một lòng vì dân, trong lòng ông ta, địa vị của Tiểu Hòa tự nhiên cao hơn.

Huống hồ năm nay Tiểu Hòa còn trồng lúa nước năng suất cao hơn, biết có người tính kế Tiểu Hòa, ông ta sao có thể bỏ qua như vậy?” Tô Ngọc giải thích đơn giản cho Doãn Phàm.

Doãn Phàm đưa tay sờ cằm: “Anh, người đứng sau, chúng ta tìm chút chuyện cho họ làm đi?

Để họ đỡ phải cứ nhìn chằm chằm vào chị dâu.” “Đúng là phải tìm chuyện cho họ làm, nhưng không phải bây giờ.” “Tại sao?” “Sau này cậu sẽ biết.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Bây giờ ra tay thì có gì thú vị?

Để họ chó cắn chó không tốt sao?

“Chuyện của Lục Lăng Phong điều tra đến đâu rồi?” “Cái này không nhanh được, dù sao cũng là chuyện của hơn mười năm trước,” Doãn Phàm lắc đầu nói.

Tô Ngọc “ừm” một tiếng tỏ vẻ đã biết.

“Nếu tạm thời chưa điều tra ra được chuyện này, vậy thì cứ để Cố Hề Nhược gả cho Khanh Vũ Không trước, còn phải để cô ta cam tâm tình nguyện gả qua đó.” “Cái này đơn giản, giao cho chúng tôi làm.

Chị dâu không phải còn muốn cô ta và Lục Lăng Phong trở mặt sao?

Chúng tôi cũng có cách, đến lúc đó làm luôn một thể.” Tô Ngọc nghe Doãn Phàm nói vậy cũng không quản anh ta, dẫn họ ra phố mua ít đồ ăn vặt mà bọn trẻ thích rồi về nhà.

Doãn Phàm cầm một túi hạt dẻ ăn vui vẻ, vừa ăn vừa hỏi: “Anh, khi nào các anh về kinh thành?

Dẫn chúng em về cùng với.” “Cuối năm mới về.” “Được thôi.” Về đến nhà, chia đồ cho bốn đứa trẻ xong, Tô Ngọc mới đi tìm Vương Cẩn Hòa, nhưng được Thu Ý cho biết Vương Cẩn Hòa đã đến trang trại, vẫn chưa về.

“Tiểu Hòa sao lại đến trang trại?

Em ấy đến đó có việc gì không?” “Là chuyện lúa nước năng suất cao ạ.” Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết, nghĩ đến mình vẫn còn một số việc chưa xử lý, anh xoay người về thư phòng làm việc.

Chương 482

Còn bốn đứa trẻ thì giao cho Doãn Phàm và năm người bọn họ.

Ở một nơi khác, Vương Cẩn Hòa đang quan sát bông lúa.

Xem xong, trong lòng cô đã có tính toán.

Lương quản sự vẫn luôn đi bên cạnh: “Chủ nhân, lúa nước năm nay…” “Yên tâm đi, sẽ còn tăng sản lượng.

Hoa quả trong trang trại các ông cứ trông coi cho tốt, còn cả những cây lúa này nữa.” Vương Cẩn Hòa biết Lương quản sự muốn nói gì.

Nhưng hiện tại những cây lúa này đang phát triển theo hướng cô mong muốn, đợi đến lúc thu hoạch sẽ biết.

Mà bây giờ còn hơn ba tháng nữa mới đến mùa thu.

“Vâng.” “Tôi về trước đây, sau này sẽ quay lại,” Vương Cẩn Hòa nhìn Lương quản sự dặn dò.

Vương Cẩn Hòa dựa vào xe ngựa, nhắm mắt nghỉ ngơi, xe ngựa đột nhiên dừng lại.

Cô nhíu mày, vén rèm nhìn người đang chặn đường: “Các người là ai?” “Phu nhân, cầu xin người cứu anh trai tôi.” Vương Cẩn Hòa xuống xe ngựa, nhìn người trên đất, ánh mắt dừng lại trên mí mắt đang chuyển động của anh ta, mày khẽ nhíu lại: “Bị bệnh thì đi tìm đại phu, các người chặn tôi làm gì?

Tôi cũng không phải đại phu.” “Phu nhân, tôi…” “Nguyên Lâm, đưa họ đi tìm đại phu, đưa đến chỗ Hoàng Kỳ xong thì về,” Vương Cẩn Hòa không cho cô gái đó cơ hội nói chuyện, dặn dò xong liền cho người đánh xe rời đi.

“Phu nhân…” Nguyên Lâm nhìn người đang vội vàng muốn chặn Vương Cẩn Hòa, vội vàng đứng trước mặt cô ta: “Chuyện nhỏ như vậy không cần làm phiền phu nhân của chúng tôi đâu.” Đưa hai người đến chỗ Hoàng Kỳ, Hoàng Kỳ thấy Nguyên Lâm đưa người đến có chút ngạc nhiên.

“Nguyên Lâm, hai người này là ai?

Sao lại là cậu đưa đến?” Hoàng Kỳ kỳ quái hỏi.

“Tôi và phu nhân đến trang trại, trên đường về thì hai người này đột nhiên ngã trước xe ngựa, nói là muốn tìm phu nhân cứu mạng.

Phu nhân bảo tôi đưa người đến đây.” Nguyên Lâm nhún vai nói.

Hoàng Kỳ hiểu ra gật đầu, bước qua bắt mạch cho người đang hôn mê.

Cúi đầu nhìn người đang hôn mê, trong lòng Hoàng Kỳ có chút không vui, mạch của người này rất ổn định, không hề giống một người bị bệnh hôn mê, thậm chí còn tốt hơn mạch của một số người khỏe mạnh.

“Sao rồi?” “Đã bị bệnh, tôi tự nhiên phải chữa trị cho cậu ta cho tốt.

Tiểu Lâm Tử, đi lấy kim châm của tôi đến đây,” Hoàng Kỳ không biểu cảm nói.

Cô gái bên cạnh muốn nói lại thôi nhìn Hoàng Kỳ, mở miệng định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt có chút tức giận của Hoàng Kỳ lại không dám lên tiếng.

Rất nhanh, dược đồng mang kim châm đến.

Cô gái nhìn Hoàng Kỳ cầm cây kim châm dài như vậy, lập tức có chút sợ hãi.

Cơ thể khẽ run rẩy, vừa định mở miệng nói gì đó thì thấy Hoàng Kỳ đã đâm cây kim châm dài đó vào cơ thể đối phương.

“A…” Tiếng hét thảm thiết lập tức vang lên.

Nguyên Lâm đưa tay gãi tai mình, nhìn người vừa rồi còn ra vẻ sắp chết, giờ đột nhiên ngồi bật dậy chỉ vào Hoàng Kỳ mắng một trận: “Ngươi làm cái gì vậy?

Ngươi có biết chữa bệnh không hả?” Hoàng Kỳ nhướng mày, cười như không cười nhìn bộ dạng giận dữ như sấm của đối phương: “Đây không phải là khỏi rồi sao?” Vẻ tức giận trên mặt người đàn ông đang mắng Hoàng Kỳ lập tức cứng lại.

“Giả bệnh trước mặt đại phu không phải là một ý hay đâu,” Hoàng Kỳ vừa nghịch kim châm trong tay vừa cười như không cười nói.

“Ngươi… ngươi…” “Tôi thì sao?” Ngược lại, Nguyên Lâm đã nghe lọt tai lời của Hoàng Kỳ: “Anh nói người này giả bệnh?” “Ừ, mạch đập còn tốt hơn người khỏe mạnh không biết bao nhiêu lần.” Như vậy mà còn dám tông vào xe?

Đau chết hắn đi.

Nguyên Lâm lập tức hiểu ra mục đích của Hoàng Kỳ khi lấy cây kim dài như vậy châm vào người ta.

Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Hoàng Kỳ, Nguyên Lâm đột nhiên cảm thấy đại phu mới là người không nên chọc vào nhất, cũng không thể chọc vào nhất.

Ví dụ như Vạn Cổ và Hoàng Kỳ.

Chọc giận là xử lý luôn, không cho một cơ hội nào.

“Mục đích các người xuất hiện trước mặt phu nhân của chúng tôi là gì?” Nguyên Lâm nhìn hai người, lạnh lùng hỏi.

Người đàn ông hừ một tiếng không nói gì, còn cô gái kia thì cắn ngón tay, dường như không nghe thấy lời Nguyên Lâm nói.

Hoàng Kỳ nheo mắt nhìn người đàn ông, đột nhiên lên tiếng: “Tôi đưa vị huynh đài này vào trong nói chuyện một chút, ở đây cậu trông giúp tôi nhé.” “Được.” Nguyên Lâm cũng không hỏi Hoàng Kỳ muốn nói gì với đối phương, chỉ biết lúc anh ta ra ngoài thì mày nhíu chặt, trong mắt toàn là sự chán ghét.

“Sao vậy?” Lại có thể khiến người hiền lành như Hoàng Kỳ không vui đến vậy.

Người này cũng có bản lĩnh đấy.

“Họ đến vì phu nhân, chủ nhân của hai người này định dùng chiêu anh hùng cứu mỹ nhân để có được sự ưu ái của phu nhân.” Người nghĩ ra chủ ý này não có vấn đề à?

Chuyện như vậy cũng làm ra được.

Nguyên Lâm kinh ngạc nhìn Hoàng Kỳ: “Anh nói thật chứ?” Liếc Nguyên Lâm một cái, Hoàng Kỳ bực bội nói: “Chuyện này tôi còn có thể đùa với cậu được sao?” “Dũng sĩ à, chuyện này nếu để thiếu gia biết được…” Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất thú vị.

Hoàng Kỳ liếc Nguyên Lâm một cái, tên này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nhưng Nguyên Lâm nói đúng, đám người này lại dám dùng cách này để tính kế phu nhân, chẳng lẽ không biết phu nhân là vợ của thiếu gia họ sao?

“Chuyện này sau khi cậu về thì nói với thiếu gia một tiếng.” “Đương nhiên.” Họ còn chưa thấy ai dám tranh giành gì với thiếu gia cả.

Bây giờ lại muốn tranh giành phu nhân mà thiếu gia đặt trên đầu quả tim để cưng chiều, đám người này đúng là ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm nên muốn ăn đòn.

Nguyên Lâm nhìn cô gái kia: “Tưởng không nói gì là không sao à?

Dám tính kế thiếu gia và phu nhân của chúng tôi thì phải trả giá.” Nói xong, Nguyên Lâm liền rời đi.

Cô gái kia ngẩng đầu nhìn bóng lưng anh ta rời đi, mày khẽ nhíu lại.

Không ngờ đơn giản như vậy đã bị phát hiện, lúc đến còn hùng hồn tuyên bố, bây giờ thật là nực cười.

Sau khi Nguyên Lâm về nhà liền đi tìm Tô Ngọc, thấy anh đang nói chuyện với Doãn Phàm và những người khác, cậu ta lên tiếng: “Thiếu gia, bận xong chưa ạ?

Tôi có chút chuyện muốn tìm ngài.” Tô Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Lâm: “Chuyện gì?” “Là chuyện hai người mà hôm nay phu nhân gặp trên đường từ trang trại về ạ.” Chuyện này Tô Ngọc đã nghe Vương Cẩn Hòa nói: “Hai người đó sao rồi?” “Mục đích của họ là đến vì phu nhân.

Hoàng Kỳ biết được từ miệng đối phương rằng thiếu gia của họ muốn dùng thủ đoạn anh hùng cứu mỹ nhân để chiếm được sự ưu ái của phu nhân.” Nguyên Lâm nói xong liền cẩn thận lùi lại mấy bước.

“Cậu nói cái gì?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Lâm, nhíu mày hỏi.

Nguyên Lâm cẩn thận kể lại chuyện một lần nữa, sau đó tất cả mọi người liền thấy Tô Ngọc đập gãy một góc chiếc bàn làm bằng gỗ tử đàn.

Nguyên Lâm nhìn bộ dạng tức giận này của Tô Ngọc có chút muốn khóc không ra nước mắt, đám người này cho dù muốn tìm chết cũng đừng liên lụy đến họ chứ.

Chương 483

Thiếu gia nổi giận rồi.

“Đây là muốn giành vợ với tôi, có phải ý này không?” Tô Ngọc nhìn những người bên cạnh hỏi.

Doãn Phàm không sợ chết gật đầu: “Anh, đám người đó chính là ý này, chính là muốn giành chị dâu với anh.” Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Tôi lại muốn xem xem ai dám không sợ chết như vậy.” “Người đang ở đâu?” “Hoàng Kỳ đã nhốt người lại rồi ạ.” “Nguyên Lâm, cậu gọi Nguyên Bảo đến đây, đưa người qua đây.” Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Nguyên Lâm không dám chậm trễ một khắc, xoay người đi tìm Nguyên Bảo.

Doãn Phàm chống cằm nhìn bộ dạng tức giận của Tô Ngọc, có lẽ chỉ có chị dâu và mấy đứa cháu mới có thể tác động đến cảm xúc của anh ấy nhỉ?

“Nhìn gì?

Trên mặt tôi không có hoa.” “Quen biết lâu như vậy, đây là lần đầu tiên em thấy anh tức giận đó,” Doãn Phàm nói.

Trước đây bất kể xảy ra chuyện gì, biểu cảm của anh đều nhàn nhạt, căn bản không để những chuyện này vào mắt.

Bây giờ chỉ vì có người định giở trò với chị dâu mà đã nổi giận, xem ra chị dâu mới là người không thể chọc vào nhất.

“Không có việc gì thì ra ngoài chơi đi.” Doãn Phàm còn định nói thì đã bị Thái Khoa và những người khác kéo đi.

“Không thấy anh Ngọc đã nổi giận rồi sao?

Cậu còn ở đây đổ thêm dầu vào lửa.” Thái Khoa cũng không biết Doãn Phàm nghĩ gì.

Doãn Phàm cười hì hì: “Đây không phải là chưa thấy bộ dạng anh ấy nổi giận bao giờ sao?” “Muốn xem kịch cũng phải giấu cảm xúc của mình đi một chút, đừng để lộ ra,” Thái Khoa bực bội nói.

Rõ ràng biết anh Ngọc đã nổi giận mà còn ở bên cạnh, đúng là ngốc mới làm ra chuyện này.

Tên này cũng không sợ sau này rước họa vào thân.

Không lâu sau, Nguyên Lâm và những người khác đã đưa hai người đó trở về.

Vương Cẩn Hòa ở nhà thấy hai người này có chút bất ngờ, hai người này trông có vẻ quen quen, hình như đã gặp ở đâu đó.

“Tô Ngọc, hai người này là ai vậy?” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nghi hoặc của Vương Cẩn Hòa, đưa tay kéo cô lại bên mình: "Tiểu Hòa không nhận ra hai người này à?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không nhận ra, nhưng em có cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi." Tô Ngọc cuối cùng cũng vui vẻ trở lại.

Vương Cẩn Hòa có một đặc điểm là với những người không quan trọng, cô có thể quay đầu là quên ngay. "Trên đường từ trang viên về hôm nay." Được Tô Ngọc nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa liền nhớ ra hai người này là ai. "Sao họ lại ở đây?

Lúc em về, họ còn ăn vạ em nữa." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này là thấy vô cùng bực bội. "Ăn vạ?" Đó là ý gì? "Ừm, chúng ta đang đi đường ngon lành, người đàn ông này đột nhiên ngã ra trước xe ngựa.

Nếu không phải xe ngựa của chúng ta đi chậm, chắc đã làm người ta bị thương rồi, anh nói xem có phải là ăn vạ không?

Còn cô gái này, sau khi người kia ngã xuống thì chẳng thèm nhìn một cái đã chạy đến cầu cứu em, anh nói xem có kỳ lạ không?" Vương Cẩn Hòa nói ra nghi ngờ của mình cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn cô: "Đã phát hiện hai người này không ổn sao không nói?

Còn đưa người đến y quán làm gì?" "Đây không phải là để đề phòng hai người này giở trò sao?

Em không đụng trúng người ta, còn đưa đến y quán, như vậy sau này dù họ muốn làm gì cũng không thể đổ oan cho em được, anh nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa nói một cách đương nhiên.

Một câu nói khiến Tô Ngọc cười không ngớt, anh đưa tay véo má cô: "Em cẩn thận như vậy cũng vô dụng, người ta là vì em mà đến đấy." Chỉ tay vào mình, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Vì em mà đến?

Em còn chẳng quen họ." "Nói một cách chính xác là vì thiếu gia của họ mà đến.

Nghe Nguyên Lâm nói thiếu gia của họ muốn lợi dụng hai người này để diễn màn anh hùng cứu mỹ nhân với em, sau đó tạo quan hệ với em, tốt nhất là có được sự ưu ái của em." Tô Ngọc kể lại sự việc cho Vương Cẩn Hòa, muốn xem phản ứng của cô.

Vương Cẩn Hòa biểu cảm kỳ quái nhìn hai người trên đất, nhíu mày nói: "Thiếu gia của họ có phải đầu óc không được bình thường không?" Thấy Vương Cẩn Hòa chỉ vào đầu mình châm chọc người ta đầu óc có vấn đề, Tô Ngọc cười không nhịn được. "Sao lại nói vậy?" "Chẳng lẽ em nói sai à?

Mấy người này vốn dĩ đầu óc không bình thường.

Em là ai chứ, một người đã có con, có chồng, họ bày ra trò lớn như vậy, anh nói xem có phải đầu óc có vấn đề không?" Anh nói xem, nếu cô là một cô gái chưa chồng, có người làm vậy cô còn vui mừng, nhưng vấn đề là cô đã có chồng rồi. "Em là người có chồng, cũng không có ý định đổi chồng." Tô Ngọc được câu nói này của Vương Cẩn Hòa dỗ dành. "Câu này anh thích nghe." Tô Ngọc cười nói. "Hai người này anh định xử lý thế nào?

Anh không định nhốt trong nhà chúng ta đấy chứ?

Tốn lương thực lắm." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm. "Em nói cho anh biết, anh không được phá của đâu đấy." Doãn Phàm ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt có chút kỳ dị nói: "Chị dâu, chị keo kiệt thật đấy." "Đây không gọi là keo kiệt, họ muốn tính kế em, chẳng lẽ em còn phải cơm bưng nước rót hầu hạ à?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Đối với cô, hai người này chính là đại diện cho sự lãng phí.

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Sau này anh sẽ cho người đưa đi." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy còn tạm được." Hai người nghe thấy cuộc đối thoại của họ, biết trong lòng hôm nay mình toi đời rồi, nhưng lại không cam tâm, chỉ có thể gắng gượng giãy giụa mở miệng: "Công tử nhà chúng tôi rất lợi hại, chỉ cần cô..." Lời còn chưa nói xong đã bị Tô Ngọc một cước đá bay ra ngoài: "Nói thêm một câu nữa xem?" Nhìn người bị Tô Ngọc một cước đá đến hộc máu, Doãn Phàm bất lực lắc đầu, người này thật đủ ngu ngốc, chẳng lẽ không nhìn ra đại ca đang tức giận sao?

Dù đã được chị dâu dỗ dành, nhưng chuyện anh ấy tức giận là thật. "Ngươi...

đây là coi thường mạng người." "Vạn Cổ." Tô Ngọc gọi một tiếng.

Vạn Cổ cầm một con tôm hùm siêu lớn đi vào. "Thiếu gia, có chuyện gì vậy?" "Người này nói ta coi thường mạng người, giao cho ngươi đấy." Tô Ngọc mặt không biểu cảm ra lệnh. "Không vấn đề." Vạn Cổ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, thiếu gia cho người ra vùng ven biển mang về rất nhiều hải sản mà người nói, chúng ta có thể làm ăn không?" Lúc Vạn Cổ đi vào, Vương Cẩn Hòa đã chú ý đến con tôm hùm lớn trong tay cậu ta. "Em đi xem thử." Vương Cẩn Hòa đi được hai bước, nghĩ đến điều gì đó rồi quay lại hôn lên má Tô Ngọc một cái: "Đừng giận nữa, em đi làm đồ ăn ngon cho anh." "Được." Đồng ý là một chuyện, có làm theo hay không lại là chuyện khác.

Doãn Phàm ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Đại ca, chị dâu này của chúng ta hình như có chút không câu nệ tiểu tiết nhỉ." Trước mặt bao nhiêu người mà đã hôn Tô Ngọc, chuyện này nếu để người khác biết không biết sẽ nói thế nào nữa.

Cô gái đi cùng người đàn ông kia vừa nhìn thấy Tô Ngọc đã có chút rung động.

Tô Ngọc là người đàn ông đẹp trai nhất mà cô ta từng gặp.

Doãn Phàm thấy ánh mắt kinh tởm của cô gái này nhìn Tô Ngọc, lập tức bất mãn: "Ngươi có ánh mắt gì thế, tin ta móc mắt ngươi ra không?" "Thiếu gia, cầu xin ngài tha cho tôi, tôi nguyện làm nô làm tỳ hầu hạ ngài." Cô gái kia lập tức quỳ xuống đất khóc lóc nói. "Đại ca, anh thấy sao?" Doãn Phàm tấm tắc lấy làm lạ, gan của cô gái này không phải dạng vừa đâu.

Chương 484

Tô Ngọc nhìn Doãn Phàm: "Vui sướng khi người gặp họa đừng có lộ liễu như vậy." "Ối, không phải vui sướng khi người gặp họa, em chỉ cảm thấy người này quá không biết tự lượng sức mình, lại dám nói với đại ca những lời như vậy." Tô Ngọc mân mê ngón tay, nhìn người đang quỳ trên đất rồi đứng dậy đi tới.

Cô gái ngẩng đầu si mê nhìn Tô Ngọc, khi anh đi đến bên cạnh, cô ta đang chuẩn bị mở miệng thì thấy Tô Ngọc đi lướt qua mình. "Xử lý sạch sẽ." Bốn chữ đơn giản lại khiến cô gái kia toàn thân lạnh toát.

Không, không nên như vậy.

Cô ta cũng có nhan sắc, ngay cả lão gia cũng có ý đó với cô ta, cơ hội lần này là do cô ta rất khó khăn mới giành được.

Đàn ông cô ta gặp cũng không ít, nhưng đẹp trai như Tô Ngọc thì chưa từng có.

Anh không chỉ đẹp trai mà còn rất lợi hại, cô ta muốn thoát khỏi những người kia thì phải tìm một chỗ dựa vững chắc, mà Tô Ngọc này đủ lợi hại.

Nếu có thể trở thành người của anh, việc cô ta thoát khỏi người kia sẽ tiến thêm một bước, vậy mà anh lại không thèm nhìn cô ta một cái. "Tôi có thể làm bất cứ điều gì..." Doãn Phàm nhìn người phụ nữ đang sốt ruột, cười khẩy: "Cô tưởng chỗ của đại ca tôi là nơi thu gom rác à?

Ai cũng nhận sao?" Tô Ngọc có người vợ vừa xinh đẹp vừa tài giỏi như vậy không cần, lại đi cần một kẻ dưa vẹo táo nứt, rốt cuộc là cô ta có vấn đề hay Tô Ngọc có vấn đề?

Nhưng người phụ nữ này dường như quá coi trọng bản thân rồi. "Đại ca đã nói xử lý sạch sẽ, đừng ở đây chướng mắt nữa." "Vâng." Sau đó Tô Ngọc không còn thấy người phụ nữ này nữa, còn cô ta đi đâu thì anh cũng không hỏi đến.

Tô Ngọc đi ra ngoài, nhìn Vương Cẩn Hòa đang xử lý mấy thứ giương nanh múa vuốt kia, anh đi đến sau lưng ôm lấy cô, giọng nói lười biếng: "Đang làm gì vậy?" "Như anh thấy, đang làm đồ ăn." "Mẹ ơi, cái này là gì vậy?

Nhện lớn ạ?" Vương Cẩn Hòa bị câu "nhện lớn" của Tiểu Bảo chọc cười. "Đây không phải nhện lớn, là cua hoàng đế." Cũng không biết họ làm thế nào mà có được, thứ này mà cũng kiếm được. "Ăn được không ạ?" Tiểu Bảo đưa tay chọc chọc con cua hoàng đế, hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Ăn thì chắc chắn là ăn được rồi, đợi mẹ làm xong các con sẽ biết." Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Buông em ra." Tô Ngọc miễn cưỡng buông ra.

Doãn Phàm thấy bộ dạng này của anh như gặp ma, kinh ngạc nói: "Đại ca, nếu để Thẩm lão đại thấy bộ dạng thê nô này của anh, chắc chắn sẽ nghi ngờ người đánh bại ông ta có phải là thật không đấy." Tô Ngọc dựa vào ghế, thản nhiên nói: "Người không có vợ thì không hiểu được niềm vui này đâu." Một đám độc thân mà cũng dám nói với anh chuyện này sao?

Doãn Phàm lườm Tô Ngọc một cái, anh ta không cà khịa họ thì sẽ chết à?

Chỉ cần nghĩ đến sau này có người đến giành vợ với mình, tâm trạng anh ta liền vô cùng tồi tệ. "Đại ca, anh định làm gì?" Doãn Phàm ngồi bên cạnh Tô Ngọc, phấn khích hỏi.

Chuyện đại ca muốn làm chắc chắn rất vui, cậu cũng muốn tham gia. "Anh đang nghĩ, đợi thiếu gia của hai người này xuất hiện thì nên tiếp đãi người ta thế nào." Tô Ngọc ra vẻ suy tư nói.

Vừa nghe là vì chuyện này, Doãn Phàm liền nói: "Chuyện này em có thể giúp anh giải quyết." Nhìn Doãn Phàm một cái, Tô Ngọc lắc đầu: "Không cần, chuyện của mình phải tự mình làm." Doãn Phàm hoàn toàn không tin lời Tô Ngọc, nhưng cũng chuyển chủ đề: "Đại ca, anh nói xem đối phương khi nào sẽ xuất hiện?" "Sắp rồi." Tô Ngọc có cảm giác như vậy.

Đối phương có thể cho người đến chặn đường Tiểu Hòa, có thể thấy người đó hẳn đã đến nơi rồi.

Chỉ cần người đó đến là chuyện tốt, đối với anh xử lý sẽ càng đơn giản hơn.

Doãn Phàm và những người khác nhìn nhau, bắt đầu mong chờ sự xuất hiện của đối phương.

Tối đó, Vương Cẩn Hòa làm cho họ một bữa tiệc hải sản thịnh soạn.

Ăn tối xong, Tô Ngọc xử lý công việc trong thư phòng, xong xuôi mới về phòng.

Nhìn dung mạo ngày càng xinh đẹp của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng thành tựu.

Anh đi tới ôm lấy cô, ngửi mùi hương thanh đạm trên người cô, lòng anh vô cùng bình yên. "Xong việc rồi à?" Hạ đầu nhìn đôi môi gần trong gang tấc của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cúi xuống hôn lên: "Tiểu Hòa, em là của anh, của một mình anh thôi." "A?" Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp phản ứng đã bị Tô Ngọc bế bổng lên.

Trước khi ngủ, Vương Cẩn Hòa chỉ có một suy nghĩ, đàn ông ghen tuông thật đáng sợ.

Vài ngày sau, trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa xuất hiện một chiếc xe ngựa vô cùng xa hoa.

Tô Ngọc nghe đám Nguyên Lâm báo cáo, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Anh lạnh mặt dẫn người đi ra, khi thấy người bước xuống từ xe ngựa, Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, lại là hắn. "Thiếu gia, sao lại là hắn?" Nguyên Bảo hiển nhiên cũng nhận ra người đến, có chút kinh ngạc hỏi. "Xem ra sau khi theo cha hắn về đã có được không ít thứ, đến mức dám quay lại thách thức ta rồi." Công khai muốn giành vợ với anh, không phải là gan lớn sao?

Doãn Phàm và những người khác nhìn hai người, cuối cùng nhỏ giọng hỏi: "Nguyên Bảo, anh Ngọc quen người này à?" "Quen, từng là vị hôn phu của phu nhân.

Sau này hắn dựa vào bút ký của anh trai phu nhân thi đỗ tú tài, liền hủy hôn với phu nhân, cho rằng phu nhân không xứng với hắn." Nguyên Bảo giải thích đơn giản.

Doãn Phàm và mọi người vừa nghe, mặt đều đen lại, lại dám giành vợ với anh Ngọc của họ?

Ngô Hâm Lâm thấy Tô Ngọc từ trong nhà đi ra, liền bước tới nói: "Ta muốn gặp Tiểu Hòa." Nhìn Ngô Hâm Lâm cố ý khoe khoang miếng ngọc bội bên hông trước mặt Tô Ngọc, Nguyên Bảo chỉ muốn nói một câu: vô tri.

Thứ này trong mắt những người như Ngô Hâm Lâm là đồ tốt, nhưng trong lòng Tô Ngọc lại là thứ vô dụng.

Tô Ngọc có rất nhiều ngọc bội, noãn ngọc và huyết ngọc thượng hạng đều có, nhưng anh chỉ đeo miếng ngọc bội tượng trưng cho thân phận vương gia mà hoàng thượng ban tặng.

Ngoài ra, chỉ có một chiếc nhẫn ngọc mà phu nhân tặng. "Nguyên Bảo, thằng cha này đang khoe khoang miếng ngọc bội rách của hắn với anh Ngọc phải không?" Doãn Phàm nhìn một lúc cũng hiểu ra, vẻ mặt quái dị hỏi.

Nguyên Bảo gật đầu: "Đúng là như vậy." "Hắn có biết anh Ngọc có bao nhiêu tiền không?" "Chắc là không biết." Thiếu gia còn không biết mình có bao nhiêu tiền, người ngoài sao mà biết được?

Ngô Hâm Lâm dĩ nhiên nghe thấy cuộc đối thoại của họ, chỉ cảm thấy những người này đang ghen tị với hắn.

Nhìn vẻ mặt tự cao tự đại của Ngô Hâm Lâm, Nguyên Húc chỉ muốn trực tiếp ra tay. "Thiếu gia, có thể ra tay không?" Ngô Hâm Lâm nghe vậy, lạnh lùng nói: "Các ngươi dám." "Ồ?

Không dám?" "Nguyên Húc, giúp hắn thay hình đổi dạng một chút." Thật sự chưa có ai dám nói chuyện như vậy. "Thiếu gia muốn đổi đến mức nào ạ?" Nguyên Húc cung kính hỏi. "Để mẹ hắn cũng không nhận ra là được, dù sao chúng ta cũng là người tốt mà." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Nguyên Húc trực tiếp ra tay, không hề nương nhẹ, cứ nhắm vào Ngô Hâm Lâm mà đánh. "Tô Ngọc, các anh đang làm gì vậy?" Vương Cẩn Hòa ở trong nhà nghe thấy bên ngoài ồn ào, kỳ quái hỏi. "Tiểu Hòa, cố nhân đến rồi, có muốn gặp không?

Chương 485

Nhưng nếu em biết là ai thì chắc sẽ không muốn gặp đâu." Tô Ngọc lẩm bẩm.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc: "Cố nhân?

Là người em quen à?" Tô Ngọc chỉ tay vào người đang bị Nguyên Húc đánh.

Nhìn thấy người đó, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, rõ ràng không muốn gặp người này. "Sao hắn lại xuất hiện ở đây?" Người này không phải đã mất tích sao?

Đột nhiên quay về muốn làm gì? "Hắn chính là kẻ muốn giành vợ với anh đấy." Tô Ngọc nói.

Nghe lời Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhịn được nghĩ đến sự dây dưa không dứt của Ngô Hâm Lâm trước kia. "Không có hồi kết, Nguyên Húc, đánh mạnh vào, có Vạn Cổ ở đây hắn không chết được đâu." Vương Cẩn Hòa ra lệnh. "Vâng." Ngô Hâm Lâm nghe thấy giọng Vương Cẩn Hòa liền quay đầu nhìn, khi thấy cô, hắn liền hối hận, tại sao lúc trước lại vứt bỏ cô?

Nếu biết Vương Cẩn Hòa có thể có được thành tựu như hôm nay, sao hắn có thể làm chuyện như vậy? "Tiểu Hòa, anh biết sai rồi, trước kia là anh có lỗi với em.

Bây giờ anh có tiền có thân phận, có thể cho em cuộc sống tốt đẹp.

Chỉ cần em đồng ý rời khỏi người đàn ông này và ở bên anh, anh nguyện ý lấy em làm bình thê." Ngô Hâm Lâm cảm thấy với thân phận hiện tại của mình, Vương Cẩn Hòa nhất định sẽ đồng ý. "Thằng thiểu năng nào đây?

Ra đường não để quên ở nhà rồi à?" Ngô Hâm Lâm lấy đâu ra sự tự tin mà có thể nói ra những lời như vậy chứ.

Còn bình thê.

Cô đường đường là chính thê không làm, đi làm bình thê làm gì?

Doãn Phàm và mọi người lùi lại vài bước, đồng tình nhìn Ngô Hâm Lâm một cái, người này cũng ghê gớm thật, dám nói những lời như vậy vào lúc này.

Áp suất thấp gần như hữu hình trên người Tô Ngọc khiến họ không dám thở mạnh. "Tiểu Hòa, hắn chỉ chơi đùa với em thôi, chỉ có anh mới thật lòng với em.

Chỉ cần em đồng ý, anh có thể coi con trai em như con ruột, trước kia em thích anh như vậy mà..." Nguyên Húc nhìn bộ dạng của Tô Ngọc mà sợ chết khiếp.

Bộ dạng này có khác gì lúc sát khí không thể khống chế đâu?

Cậu thật sự lo lắng nếu mình không làm tốt việc này, cuối cùng sẽ bị Tô Ngọc trừng trị một trận tàn nhẫn. "Thiếu gia, bình tĩnh, chuyện này thuộc hạ sẽ xử lý, nhất định đánh đến khi ngài hài lòng mới thôi." Nói xong liền xuống tay ác hơn, nhưng vẫn chừa lại cho đối phương một mạng.

Vạn Cổ nghe nói có người đến gây sự, từ trong nhà đi ra thấy Nguyên Húc đánh một người dã man như vậy, không khỏi đau dùm đối phương.

Cậu quay đầu nhìn Doãn Phàm bên cạnh: "Doãn Phàm, người này làm gì chọc giận thiếu gia vậy?" "Đến giành vợ với anh Ngọc, không chỉ muốn giành vợ mà còn muốn giành cả con trai." Doãn Phàm nhỏ giọng nói.

Vừa nói xong liền cảm nhận được một luồng ánh mắt sắc bén, Doãn Phàm vô thức nhìn qua, khi thấy Tô Ngọc lạnh lùng nhìn mình thì da đầu tê dại.

Toang rồi, lần này anh Ngọc thật sự nổi giận rồi.

Chỉ mới nói thôi mà anh ấy đã muốn nổi điên rồi.

Cậu đồng tình nhìn người đang bị Nguyên Húc đánh đến la hét không ngừng, người này đúng là tự tìm khổ ăn, không có việc gì lại đi gây sự với anh Ngọc làm gì?

Ai mà không biết chị dâu và cháu trai có vị trí rất cao trong lòng anh Ngọc chứ?

Tên này lại dám làm chuyện như vậy, bị đánh chết cũng đáng đời.

Ngô Hâm Lâm hoàn toàn không ngờ Tô Ngọc nói ra tay là ra tay thật. "Ngươi dám đánh ta, ngươi... ngươi có biết ta là ai không?" Giọng nói yếu ớt khiến lời lẽ kiêu ngạo của hắn nghe chẳng ra làm sao.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn người trước mặt: "Ngươi là ai?" "Bản vương xử lý ngươi còn cần xem thân phận của ngươi sao?" Tô Ngọc bước xuống thềm, nhìn Ngô Hâm Lâm bị đánh đến biến dạng.

Doãn Phàm đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa nháy mắt với cô, cứ thế này anh Ngọc sẽ dọa chết người mất.

Nhưng Vương Cẩn Hòa lại khẽ lắc đầu.

Tô Ngọc đang tức giận, nếu cô ngăn cản lúc này, người xui xẻo sau đó chắc chắn là chính cô.

Hơn nữa, trạng thái của Tô Ngọc lúc này rất không ổn, cô có dự cảm nếu mở miệng sẽ khiến anh càng tức giận hơn.

Cô chỉ cần đứng bên cạnh quan sát, không nói gì là được.

Tuy nhiên, Ngô Hâm Lâm dường như không định buông tha cho

Vương Cẩn Hòa, hắn khó khăn ngẩng đầu nhìn cô: "Tiểu Hòa, em thấy... rồi chứ?

Người đàn ông này... bạo lực như vậy, hắn... không xứng với em." "Chỉ cần em đồng ý rời khỏi hắn, anh... sẽ giúp em." Doãn Phàm và mọi người thực sự khâm phục người này, đã đến nước này rồi mà còn dám chọc giận Tô Ngọc.

Cảm nhận được áp suất thấp trên người Tô Ngọc, ngay cả những người tính cách sôi nổi như Thái Khoa cũng không dám mở miệng nói chuyện.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc có vẻ cảm xúc càng không ổn, trong lòng đã mắng Ngô Hâm Lâm không biết bao nhiêu lần.

Cô đi đến sau lưng Tô Ngọc, đưa tay ôm anh từ phía sau, cũng không nói gì, chỉ ôm như vậy.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn người đang tựa vào lưng mình không nói lời nào, giọng khàn khàn cất tiếng: "Tiểu Hòa, em thấy lời của hắn thế nào?" "Não rơi trong bụng mẹ rồi." Vương Cẩn Hòa không nghĩ ngợi mà nói ngay.

Mắt Tô Ngọc nhuốm ý cười, nhưng vẫn rất tức giận: "Anh giận rồi." Không ai có thể giành Tiểu Hòa và Tiểu Bảo khỏi tay anh, bất cứ ai muốn giành mẹ con cô, anh đều sẽ không bỏ qua. "Anh muốn làm thế nào thì làm thế đó." Lúc này thuận theo Tô Ngọc mới là thượng sách.

Cô có thể cảm nhận được, nếu mình nói điều gì đó khiến anh không vui, chắc chắn sẽ nổ tung ngay lập tức, lúc đó tất cả mọi người đều sẽ gặp họa.

Tô Ngọc đưa tay kéo Vương Cẩn Hòa ra trước mặt, cúi đầu hôn lên, cho đến khi môi Vương Cẩn Hòa nhuốm màu máu mới buông ra.

Chương 486

"Câu này anh thích nghe." Doãn Phàm và mọi người chớp chớp mắt, nhìn Tô Ngọc đột nhiên tâm trạng tốt lên, trong mắt đều là kinh ngạc.

Chị dâu lại lợi hại như vậy?

Một câu đã dỗ được anh Ngọc đang tức giận rồi.

Hơn nữa anh Ngọc còn hôn chị dâu trước mặt bao nhiêu người, nhìn xem cái tên Ngô Hâm Lâm gì đó tức đến mặt đỏ bừng kìa. "Vương Cẩn Hòa, ta thật không ngờ ngươi lại là một người phụ nữ không biết xấu hổ như vậy." Ngô Hâm Lâm hai mắt đỏ ngầu nhìn Vương Cẩn Hòa.

Hắn vì cô mà quay về, lại không ngờ cô lại là loại người như vậy. "Sớm biết vậy ta đã nghe lời cha ta rồi, ta nghĩ đến ngươi, kết quả ngươi lại cắm sừng ta như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa bị câu nói này của Ngô Hâm Lâm làm cho tức cười, người này không chỉ não không mang theo từ trong bụng mẹ ra mà còn bị bệnh nữa. "Còn có ai không biết Tô Ngọc là chồng của tôi sao?" Vương Cẩn Hòa ôm eo Tô Ngọc, nhìn người đang bị Nguyên Húc giẫm dưới chân, lạnh lùng nói. "Chị dâu, chị với anh Ngọc mới là xứng đôi nhất." Doãn Phàm vội vàng nói.

Vì chuyện này mà cậu phát hiện ra, ngày thường đùa giỡn với Tô Ngọc thế nào cũng được, nhưng không thể lấy Vương Cẩn Hòa ra đùa.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Doãn Phàm, thằng nhóc này cũng biết nói chuyện đấy.

Anh ôm Vương Cẩn Hòa, tay đặt trên eo cô, đầy vẻ chiếm hữu.

"Tiểu Hòa, em nói người này nên xử lý thế nào cho phải?

Dám vào lúc này chạy đến trước mặt chúng ta nói những lời này, là vì ông bố kia của hắn nhỉ." Tô Ngọc giọng khàn khàn nói.

Vương Cẩn Hòa không hề thích Ngô Hâm Lâm chút nào: "Tô Ngọc, anh phải dạy dỗ hắn một trận cho ra trò, trước đây hắn và gia đình hắn đã bắt nạt em rồi." Chuyện này Tô Ngọc đã nghe Vương Cẩn Hòa kể, lúc đó nghĩ rằng đã qua lâu rồi, chỉ cần người này không đến gây sự thì anh cũng không nói gì.

Lần trước Ngô Hâm Lâm bị ông bố gọi là của hắn đưa đi, anh cũng không nghĩ đến việc tiếp tục truy cứu, cho rằng chỉ cần người này không xuất hiện trước mặt Tiểu Hòa, anh đều có thể chấp nhận.

Kết quả rời đi một thời gian, người này lại dám chạy đến trước mặt họ gây chuyện.

Lần này nếu anh không xử lý hắn đến khiếp sợ, anh sẽ không phải là Tô Ngọc. "Vậy thì nợ mới nợ cũ tính chung một lượt." "Được." "Nguyên Húc, thả người ra." Nguyên Húc vội vàng thả người ra, sợ mình chậm một bước sẽ bị Tô Ngọc xử lý.

Vương Cẩn Hòa chớp mắt, nhìn bộ dạng của Nguyên Húc có chút buồn cười.

Nguyên Húc sao lại hài hước như vậy.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đi đến trước mặt Ngô Hâm Lâm, từ trên cao nhìn xuống hắn.

Dáng vẻ này giống như một người chiến thắng đứng trước kẻ thất bại, nhìn kẻ thất bại rời khỏi sân khấu.

Nhìn Vương Cẩn Hòa ngoan ngoãn được Tô Ngọc ôm, mắt Ngô Hâm Lâm đỏ ngầu. "Vương Cẩn Hòa, con tiện nhân này..." Lời còn chưa nói xong đã bị Tô Ngọc một cước đá bay ra ngoài.

Nghe tin tức chạy tới, vệ sĩ của Ngô Hâm Lâm thấy thiếu gia nhà mình bị đánh thành ra thế này, hít một ngụm khí lạnh.

Thiếu gia bị đánh thành thế này, họ trở về chắc chắn không có kết cục tốt đẹp. "Các ngươi là ai?

Dám đánh thiếu gia của chúng ta?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn những người rút kiếm chĩa vào mình: "Nguyên Bảo, các ngươi nói cho họ biết ta là ai." "Tham kiến Ngọc Vương điện hạ." Một tiếng "Ngọc Vương" khiến đám vệ sĩ của Ngô Hâm Lâm mặt trắng bệch.

Họ chưa từng gặp Tô Ngọc, nhưng biết thân phận của đối phương.

Tô gia tam thiếu gia, cũng là vị vương gia khác họ duy nhất của Huyền quốc, hơn nữa còn được hoàng thượng và thái hậu vô cùng sủng ái.

Vị thế ở Huyền quốc có thể nói là dưới một người trên vạn người.

Tết năm nay, còn xử lý cả Tạ gia đang ở trung tâm quyền lực.

Cùng bị xử lý còn có rất nhiều tay chân của Tạ gia.

Ở đế đô, mọi người đều nói không thể chọc vào Tô Ngọc. "Ngọc...

Ngọc Vương." Sao ngài ấy lại ở đây?

Thiếu gia của họ lại còn đắc tội với ngài ấy, đây không phải chuyện tốt. "Xem ra các ngươi đều nhận ra ta, rất tốt." Ngô Hâm Lâm nhìn vẻ mặt sợ hãi của vệ sĩ, khẽ nhíu mày: "Bắt người này lại cho ta." Mấy vệ sĩ nhìn Ngô Hâm Lâm, vẻ mặt có chút khó xử, thậm chí có phần lúng túng.

Nhìn bộ dạng không biết phải làm sao của mấy người, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy vẻ giễu cợt.

Anh lạnh lùng nhìn bộ dạng nửa sống nửa chết của Ngô Hâm Lâm. "Cha ngươi đến đây cũng phải quỳ xuống hành lễ với ta, bảo người bắt ta?

Ngươi thử xem người của ngươi có gan đó không." Tô Ngọc châm biếm nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng giãy chết của Ngô Hâm Lâm, nhất thời không biết nên nói gì. "Ngô Hâm Lâm, sao trước đây tôi không phát hiện ra anh tự cho mình là đúng như vậy nhỉ?" Theo những gì cô biết, ngay cả Tạ gia trước kia cũng không ai dám nói chuyện với Tô Ngọc như vậy.

Thậm chí còn muốn bắt Tô Ngọc, tên này đúng là đang nhảy múa trên lằn ranh giới hạn của Tô Ngọc. "Vương Cẩn Hòa, cô câm miệng cho tôi, chuyện của tôi không liên quan đến cô." Trước kia trong lòng hắn nghĩ đến Vương Cẩn Hòa bao nhiêu thì bây giờ lại chán ghét cô bấy nhiêu.

Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lạnh đi vài phần, cô lạnh lùng nhìn Ngô Hâm Lâm: "Giao người cho Nguyên Húc họ đi, chúng ta về thôi." Đã nói không liên quan, vậy thì sống chết tự nhiên cũng không liên quan đến cô. "Ngô Hâm Lâm, cậy vào gia thế hiện tại của mình mà anh làm những chuyện như vậy, nếu anh đá phải tấm sắt thì cũng là tự anh chuốc lấy thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương, lạnh giọng nói.

Một câu nói khiến Ngô Hâm Lâm cười lạnh, thậm chí còn cao ngạo nói: "Ta có vốn liếng đó." Vương Cẩn Hòa bị câu này làm cho nghẹn họng.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói: "Người này hết thuốc chữa rồi phải không?" Tô Ngọc vốn dĩ còn có chút tức giận, nhưng thấy bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa thì lập tức hết giận. "Với loại người này tự nhiên không cần phải nói nhiều, chúng ta đi thôi." Tô Ngọc thậm chí cảm thấy nếu tiếp tục nói chuyện với loại người này thì chính là đầu óc anh có vấn đề.

Vương Cẩn Hòa đi theo Tô Ngọc, lúc đi, Tô Ngọc ra lệnh: "Nguyên Bảo, giao cho các ngươi đấy, các ngươi nhớ kỹ cho ta, ta không muốn thấy người này sống tốt, hiểu chưa?" Một câu nói khiến những ngày tháng sau này của Ngô Hâm Lâm chìm trong bóng tối. "Vâng." "Còn nữa, Ngô gia mà Ngô Hâm Lâm đang ở cũng cho một bài học, nếu dạy dỗ không có tác dụng thì cũng không cần thiết phải tồn tại nữa." Lời của Tô Ngọc nói ra rất lạnh lùng, thậm chí vô cùng tùy ý.

Nhưng chính những lời tùy ý như vậy lại khiến đám vệ sĩ bên cạnh toàn thân lạnh toát.

Thiếu gia ở trong nhà tuy được sủng ái, nhưng nếu thật sự gây phiền phức cho gia tộc, vậy thì cậu ta cũng hoàn toàn xong đời.

Chương 487

Dù gia chủ lúc đó muốn bảo vệ cậu ta cũng vô dụng. "Thiếu gia, mau xin lỗi đi." Vệ sĩ vội vàng nói.

Vị gia này đã nổi giận, cái giá phải trả rất lớn đấy.

Tạ gia trước kia chính là một ví dụ sống động.

Chẳng lẽ thiếu gia không biết chuyện về Tạ gia sao?

Bọn họ vốn tưởng chỉ là quay về tìm cô gái thanh mai trúc mã, ai ngờ lại tìm đến tận Ngọc Vương phi.

Nhìn biểu cảm của Ngọc Vương, thiếu gia của họ dường như còn làm chuyện gì đó khiến vị vương gia này tức giận.

Ngô Hâm Lâm nghe lời vệ sĩ, lập tức có chút xấu hổ và tức giận: "Các ngươi rốt cuộc là người của ai?

Lại bảo ta xin lỗi hắn?" Ngô Hâm Lâm không để ý đến cơn đau trên người, tức giận nhìn vệ sĩ của mình.

Họ rốt cuộc là người của ai?

Còn người đàn ông kia rốt cuộc đã tìm cho hắn người thế nào?

Chẳng lẽ không biết chữ "trung thành" viết thế nào sao?

May mà mấy vệ sĩ không biết suy nghĩ trong lòng Ngô Hâm Lâm, nếu không nhất định sẽ cảm thấy người này có bệnh. "Thiếu gia, vị này là con nuôi của thái hậu, Ngọc Vương đương triều, là vương gia khác họ duy nhất của Huyền quốc, không chỉ vậy ngài ấy còn rất được hoàng thượng và thái hậu yêu mến." Vệ sĩ thấy Ngô Hâm Lâm không coi Tô Ngọc ra gì, đành bất đắc dĩ giải thích.

Gia tộc của họ căn bản không dám chọc giận Tô Ngọc, chuyện này nếu để gia chủ biết cũng là một phiền phức lớn.

Lúc này Ngô Hâm Lâm mới nghe ra Tô Ngọc rốt cuộc là ai.

Họ lại nói Tô Ngọc là một vương gia, đúng là một trò cười lớn.

Nhưng hắn có thể nhìn ra vệ sĩ của mình rất nghiêm túc, không phải đang đùa giỡn với hắn.

Sắc mặt cứng đờ nhìn Tô Ngọc bên cạnh, người này từ đâu ra mà có vận may tốt như vậy?

Lại có thể được thái hậu nhận làm con nuôi, tại sao người có được tất cả những thứ này không phải là hắn?

Nhìn sắc mặt Ngô Hâm Lâm không ngừng biến đổi, trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo vẻ tò mò rõ rệt: "Anh nói xem hắn đang nghĩ gì vậy?" "Chắc là đang nghĩ tại sao người làm vương gia không phải là hắn." Tùy ý liếc nhìn Ngô Hâm Lâm một cái, Tô Ngọc đã biết được hắn đang nghĩ gì qua khuôn mặt biến ảo khôn lường kia.

Lời của Tô Ngọc khiến mấy vệ sĩ của Ngô Hâm Lâm gần như quỳ xuống, thiếu gia nhà họ rốt cuộc đang làm gì vậy? "Thiếu gia..." "Chúng ta đi." Ngô Hâm Lâm dĩ nhiên sẽ không xin lỗi, nhưng hắn cũng biết thân phận vương gia của Tô Ngọc không phải là thứ hắn có thể chọc vào, tự nhiên nghĩ đến việc trực tiếp rời đi.

Nhìn Ngô Hâm Lâm cứ thế muốn rời đi, Tô Ngọc cười trầm thấp: "Ta và Tiểu Hòa trông dễ bắt nạt lắm sao?

Hay là nhà của ta, ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi?" Đến nhà họ làm loạn xong rồi muốn đi?

Thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy?

Ngô Hâm Lâm mang khuôn mặt sưng như đầu heo quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngươi dù là vương gia cũng không thể ức hiếp bá tánh được chứ?" Một câu nói trực tiếp chụp cho Tô Ngọc một cái mũ lớn, nhìn bộ dạng này của Ngô Hâm Lâm, Tô Ngọc cười trầm thấp: "Xem ra ngươi vẫn chưa hiểu rõ bản vương là người như thế nào.

Lúc ngươi đến giành vợ, giành con với ta, chẳng lẽ không đi dò hỏi xem Tạ gia chết như thế nào sao?" Vốn dĩ Tạ gia sẽ không chết nhanh như vậy, nhưng người nhà họ mồm miệng bẩn thỉu đi gây sự với Tiểu Hòa.

Đã muốn gây sự với Tiểu Hòa, tự nhiên là trời sáng vương phá, Tạ gia diệt vong rồi? "Bản vương ngay cả Tạ gia cũng có thể diệt, huống hồ là ngươi?" Vạn Cổ thấy Tô Ngọc dường như lại sắp nổi giận, vội vàng nói: "Thiếu gia, loại tép riu này không cần ngài phải ra tay đâu, giao cho tôi." Uy áp vừa rồi của Tô Ngọc vẫn khiến cậu lòng còn sợ hãi, cậu thực sự không muốn trải qua lần nữa.

Doãn Phàm và những người khác bên cạnh nghe lời Vạn Cổ cũng không ngừng gật đầu: "Anh Ngọc, em thấy Vạn Cổ nói đúng đấy, anh với chị dâu có việc thì cứ đi làm đi, chuyện này cứ giao cho chúng em xử lý, đảm bảo khiến anh hài lòng." Tô Ngọc nhìn bộ dạng sốt sắng của họ, khẽ nhướng mày, anh đáng sợ đến vậy sao? "Được, nếu đã vậy thì ta giao hết mọi chuyện cho các ngươi." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Được ạ, anh với chị dâu đi thong thả." Tiễn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi rồi, nụ cười trên mặt Doãn Phàm lập tức trở nên u ám: "Vạn Cổ, trong tay ngươi không phải có rất nhiều loại độc dược thú vị sao?

Ta thấy vị Ngô thiếu gia này xương cốt cứng rắn lắm, hay là cho hắn chơi đùa thêm một chút, xem xương cốt có cứng như chúng ta nghĩ không." Nghe vậy, Vạn Cổ gật đầu: "Được." “Vừa hay gần đây ta nghiên cứu ra mấy loại thuốc mới mà chưa tìm được người thử, đúng lúc để vị Ngô thiếu gia này giúp ta thử dược hiệu.” Ánh mắt Vạn Cổ nhìn Ngô Hâm Lâm cứ như đang nhìn một món đồ vật.

“Hy vọng ngươi không làm ta thất vọng, ít nhất cũng phải chịu đựng được lâu một chút.” Vạn Cổ nhìn Ngô Hâm Lâm cười nói, nhưng nụ cười này trong mắt Ngô Hâm Lâm lại có chút âm u đáng sợ.

“Vương Cẩn Hòa, cô ra đây cho tôi!

Cô dám giao tôi cho loại người âm u này, cô…” Nghe tiếng gào thét của Ngô Hâm Lâm, mặt Vạn Cổ sa sầm lại.

Tên này còn dám tìm phu nhân ư?

Hắn từng bước tiến về phía Ngô Hâm Lâm.

Thấy bộ dạng này của hắn, Vạn Cổ thực ra có chút chê bai, người này căn bản không có tố chất để làm người thử thuốc, nếu thật sự biến thành người thử thuốc, chắc chẳng bao lâu sẽ chết.

“Bịt miệng hắn lại, đừng để hắn làm chướng mắt Ngọc ca nữa.” Quan trọng là lỡ như hắn lại chọc giận Ngọc ca thì sao?

Bọn họ không muốn thấy Ngọc ca nổi giận nữa.

Dù Ngọc ca không làm gì bọn họ, nhưng cảm giác đó thật sự không dễ chịu chút nào.

“Vâng.” Ngô Hâm Lâm bị Vạn Cổ và Nguyên Húc dẫn đi, Doãn Phàm ở lại xử lý những chuyện còn lại.

Nhìn mấy người trước mặt, Doãn Phàm thản nhiên nói: “Về báo với chủ tử các ngươi, Ngô Hâm Lâm cả gan tơ tưởng Ngọc Vương phi nên đã bị Vương gia giữ lại, còn khi nào trả về thì phải xem tâm trạng của Vương gia bao giờ mới tốt lên.” Mấy tên thị vệ nhìn nhau, trong lòng vừa lo lắng vừa sợ hãi.

Nếu cứ thế này trở về, gia chủ chắc chắn sẽ không tha cho họ, sẽ cho rằng họ không bảo vệ tốt cho Ngô Hâm Lâm.

Bọn họ trở về cũng chỉ có con đường chết.

Nhìn nhau một cái, mấy tên thị vệ quay người rời đi, còn có thật sự trở về hay không thì không ai biết được.

Thái Khoa đứng bên cạnh Doãn Phàm, trầm ngâm nhìn những người rời đi, trong mắt mang theo vẻ tò mò: “Ngươi nói xem mấy người này có trở về không?” “Cái này còn phải nói sao?

Chỉ cần không ngốc đều biết phải lựa chọn thế nào.

Nhưng khế ước bán thân của họ có lẽ vẫn còn trong tay người ta, kết cục của nô lệ bỏ trốn cũng không tốt đẹp gì.” Người bên cạnh cười gật đầu, lời này nói cũng đúng, kết cục của nô lệ bỏ trốn còn thê thảm hơn là quay về.

Hoạt động tay chân một chút, Doãn Phàm cười híp mắt nói: “Chúng ta nên đi gặp vị Ngô thiếu gia này thôi.” Hắn rõ ràng biết chị dâu đã thành thân mà còn dám chạy đến đây la lối, rốt cuộc là kẻ không biết thì không có tội, hay là vì lý do khác, bọn họ phải thăm dò thử mới được.

“Ừ.” Họ vừa đi đến cửa sân của Vạn Cổ thì nghe thấy tiếng la hét thảm thiết từ bên trong.

Đưa tay xoa xoa tai, Doãn Phàm nhìn Thái Khoa và những người khác: “Các ngươi nói xem Vạn Cổ rốt cuộc đã làm gì tên đó?

Sao lại hét thảm thế.” “Đi xem chẳng phải sẽ biết sao?” “Cần gì phải hưng phấn đến mức này?” “Ha ha, các ngươi nói đúng, chúng ta mau đi xem Vạn Cổ đã làm gì người ta, vậy mà không rủ chúng ta chơi cùng, thật không trượng nghĩa.” Trong sân, Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với Tô Ngọc cũng loáng thoáng nghe thấy tiếng hét thảm đó, cô khẽ nhíu mày: “Tô Ngọc, anh nói xem tại sao hắn lại đột nhiên quay về?” Hơn nữa còn đến nói muốn cưới cô, lại còn cho cô vị trí bình thê.

Ngô Hâm Lâm này thật đúng là tự đề cao bản thân.

Chương 488

Không nhắc đến người này thì thôi, vừa nhắc đến, sắc mặt Tô Ngọc liền trở nên khó coi.

Anh nhíu mày bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: “Em cố ý chọc tức anh phải không?

Em nói với anh về người này làm gì?

Rõ ràng biết anh không thích hắn.” Vương Cẩn Hòa bị lời của Tô Ngọc làm cho nghẹn họng: “Em đang nói chuyện đứng đắn với anh, anh ghen tuông vớ vẩn gì thế?” Cô và Ngô Hâm Lâm chẳng có quan hệ gì, chỉ là cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc.

Ngô Hâm Lâm từ một tú tài nghèo khổ đột nhiên biến thành thiếu gia nhà giàu, theo lý mà nói, hắn nên xem thường một người đã gả chồng, thậm chí còn có một đứa con như cô.

Vậy mà hắn lại quay về, không chỉ quay về mà còn dám nói những lời như vậy trước mặt Tô Ngọc.

“Em nhớ cha của Ngô Hâm Lâm cũng là người kinh thành phải không?

Hắn thật sự không biết thân phận của anh sao?” Vương Cẩn Hòa tỏ ra nghi ngờ.

Huống chi, chỉ cần là gia tộc có chút năng lực nào cũng sẽ dặn dò con cháu mình người nào có thể trêu chọc, người nào không thể, để tránh gây phiền phức cho gia tộc.

Nhưng Ngô Hâm Lâm này dường như biết mọi chuyện một cách nửa vời, giống như một kẻ ngốc.

Hơn nữa, so với năm ngoái, Ngô Hâm Lâm dường như còn ngốc

hơn.

Cô luôn cảm thấy Ngô Hâm Lâm này dường như bị người ta cố ý nuôi thành như vậy.

“Đây không phải là vấn đề rất đơn giản sao?

Cha hắn vui mừng đón người về, nhưng vợ của ông ta thì chưa chắc.

Không thể đối đầu với chồng mình, nhưng nuôi phế một người thì vẫn có thể.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Anh cũng không phải chưa từng tiếp xúc với Ngô Hâm Lâm, nhưng lần tiếp xúc này khiến anh cảm thấy Ngô Hâm Lâm thật sự quá ngu ngốc.

Hoàn toàn là một bộ dạng không có não, hơn nữa còn ra vẻ trời không sợ đất không sợ.

Xem ra lúc ở nhà, vị đương gia phu nhân này đã “chăm sóc” Ngô Hâm Lâm không ít.

“Ý anh là tâng bốc để giết?” Vương Cẩn Hòa nheo mắt hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Em nói không sai, chính là tâng bốc để giết.” Lúc Ngô Hâm Lâm rời đi, đúng lúc vì chuyện thân phận mà chịu thiệt trong tay anh, trong lòng hắn chắc chắn oán hận.

Sau khi trở về nhà đó, địa vị trong gia đình khiến Ngô Hâm Lâm mờ mắt, dưới sự cố ý của họ, Ngô Hâm Lâm biến thành một phế vật cũng không phải chuyện khó khăn gì.

“Xem ra mẹ kế của Ngô Hâm Lâm này cũng không phải dạng hiền lành.

Nhưng mà Tô Ngọc, bị người ta tính kế như vậy khiến tâm trạng em rất không tốt.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Nếu suy đoán của họ không sai, mẹ kế của Ngô Hâm Lâm này còn tính kế cả bọn họ vào.

“Có phải bị người ta tính kế hay không, anh để Vạn Phong và họ đi điều tra là biết.” Tô Ngọc tự nhiên cũng có suy nghĩ giống Vương Cẩn Hòa.

“Được.” “Nếu là vị mẹ kế đó, anh nói chúng ta nên làm gì đây?” Cô không thích loại người có quá nhiều suy tính, lại luôn lôi họ vào những kế hoạch của mình.

Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười, đưa tay ôm eo Vương Cẩn Hòa, để cô ngồi lên đùi mình: “Yên tâm đi, bất kỳ ai dám tính kế chúng ta, gây phiền phức cho chúng ta, anh đều sẽ không tha cho.” Nhìn về phía sân của Vạn Cổ, Vương Cẩn Hòa khoác tay lên cổ Tô Ngọc, nhướng mày hỏi: “Anh cứ thế giao người cho Vạn Cổ bọn họ chơi đùa à?” Rơi vào tay Vạn Cổ, làm người thử thuốc đã là nhẹ, chỉ sợ cuối cùng bị hành hạ đến mức người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Lời Vương Cẩn Hòa vừa dứt, Doãn Phàm và Thái Khoa đi tới, vẻ mặt có chút khó nói.

“Các ngươi sao vậy?” Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn họ, kỳ quái hỏi.

“Chị dâu, Vạn Cổ biến thái quá, hắn lại để Ngô Hâm Lâm thử thuốc.” “Ừm, chuyện này cũng bình thường mà.” Mỗi lần có người như vậy, Vạn Cổ đều đem đi thử thuốc, đây không phải chuyện rất bình thường sao?

Họ có gì mà phải ngạc nhiên chứ?

“Chuyện này bọn em biết, nhưng vấn đề là những loại độc dược hắn làm ra quả thực quá biến thái, em thấy Ngô Hâm Lâm căn bản không chịu nổi.” Doãn Phàm nhíu mày nói.

“Lỡ như người này chết đi, có gây phiền phức cho Ngọc ca không?” Đây mới là điều Doãn Phàm quan tâm, còn sống chết của Ngô Hâm Lâm, hắn căn bản không để ý.

Tô Ngọc lắc đầu: “Ngô Hâm Lâm sẽ không chết.” Trong tình huống mọi chuyện còn chưa điều tra rõ ràng, sao anh có thể để Ngô Hâm Lâm chết được?

“Tiền Minh Sâm, các ngươi có biết người này không?” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến việc tình báo của Doãn Phàm và họ cũng rất lợi hại, liền tò mò hỏi một câu.

“Chị dâu muốn biết chuyện nhà họ sao?

Em cho người gửi tin tức qua đây.” “Được.” Buổi chiều, tin tức của Doãn Phàm đã đến tay, hắn xem xong vẻ mặt có chút kỳ quái, thậm chí có chút khó nói.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng này của hắn, có chút kỳ lạ hỏi: “Ngươi làm cái vẻ mặt gì vậy?

Cảm giác như bị táo bón ấy.” Khóe miệng Doãn Phàm giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, chị dâu của họ nói chuyện thật đúng là không câu nệ tiểu tiết.

“Chị dâu, em chỉ đang nghĩ không biết Ngô Hâm Lâm ở Tiền gia rốt cuộc đã sống sót thế nào.” “Ồ?

Sao vậy?” Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, xem ra chuyện của Tiền gia có chút thú vị.

“Chị dâu xem là biết ngay.” Vương Cẩn Hòa xem xong, vẻ mặt cũng kỳ quái y như Doãn Phàm, nhưng còn có thêm một chút cảm xúc khác.

“Quả nhiên bị em và Tô Ngọc đoán trúng rồi.” “Chị dâu, hai người đoán được gì vậy?” Doãn Phàm vô cùng hứng thú hỏi.

"Ngô Hâm Lâm sau khi về Tiền gia đã bị tâng bốc để giết chết." Khi Ngô Hâm Lâm mới trở về Tiền gia, dưới sự dạy dỗ của phu tử do Tiền Minh Sâm tìm, hắn cũng đã thật sự chăm chỉ một thời gian, muốn thi đỗ cử nhân, thậm chí làm quan.

Nhưng khi Ngô Hâm Lâm đang chăm chỉ, Tiền phu nhân xuất hiện.

Bà ta đối xử với Ngô Hâm Lâm rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả con ruột của mình.

Ban đầu, Ngô Hâm Lâm còn rất kháng cự, cho rằng người phụ nữ này tiếp cận hắn có mục đích.

Tuy nhiên, vị Tiền phu nhân này cũng không phải dạng hiền lành, lại còn rất kiên nhẫn.

Mấy tháng trời đối tốt với Ngô Hâm Lâm như một, bất kể Ngô Hâm Lâm gây ra chuyện gì cũng giúp đỡ giải quyết.

Lúc đầu, Ngô Hâm Lâm không để ý, nhưng dần dần hắn cũng bị vẻ bề ngoài của Tiền phu nhân lừa gạt, cuối cùng bước lên con đường ăn chơi trác táng.

Mà Tiền Minh Sâm vậy mà không hề phát hiện.

Sở dĩ Ngô Hâm Lâm quay về cũng là do Tiền phu nhân xúi giục.

Bà ta tự nhiên không phải vì tốt cho Ngô Hâm Lâm, chỉ là Tiền phu nhân biết thân phận của Tô Ngọc, liền nghĩ cách để Ngô Hâm Lâm qua đây, nếu chọc giận Tô Ngọc bị Tô Ngọc đánh chết, chuyện này sẽ không liên quan đến bà ta, đây chính là mượn dao giết người.

Mà cô và Tô Ngọc chính là con dao mà Tiền phu nhân mượn.

Nếu thật sự thành công, bà ta không chỉ phủi sạch quan hệ, mà còn khiến hai người họ bị người khác căm ghét.

Mặc dù đối với những chuyện này họ chưa bao giờ để tâm, nhưng không để tâm không có nghĩa là có thể mặc cho những chuyện này phát triển.

Chương 489

“Tô Ngọc, chúng ta thật sự đã trở thành con dao trong tay người khác, bây giờ anh có suy nghĩ gì không?” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh hỏi.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Từ trước đến nay chỉ có người khác làm dao cho anh, chưa có ai dám tính kế anh như vậy.

Tiền phu nhân này gan cũng lớn thật.” Vương Cẩn Hòa biết ngay Tô Ngọc sẽ nói những lời như vậy.

“Vậy bây giờ là tìm chút việc cho vị Tiền phu nhân này làm, hay là thế nào?” Mấy vị phu nhân nội trạch này thật quá rảnh rỗi, rảnh đến mức dám tìm phiền phức cho họ.

Tô Ngọc có một câu nói rất đúng, người này đã dám lợi dụng họ thì nên phải trả cái giá tương xứng.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt lạnh lùng của Vương Cẩn Hòa, chống cằm nói: “Em thấy thế nào?” “Nếu đã rảnh rỗi như vậy, tìm cho bà ta vài đối thủ là được rồi.

Tiện thể nói cho Tiền Minh Sâm biết tại sao Ngô Hâm Lâm lại ở trong tay anh, Tiền Minh Sâm là người thông minh, chỉ cần gợi ý một chút là sẽ biết chuyện gì xảy ra.” “Được, nghe theo em.” Anh và Vương Cẩn Hòa có cùng suy nghĩ.

Nếu anh ra tay, quả thực có thể trực tiếp đánh chết người ta, nhưng như vậy có ý nghĩa gì?

Một phát giết chết đối phương chẳng qua chỉ là giải thoát, dùng dao cùn cắt thịt mới là đau đớn nhất.

Tô Ngọc viết thư cho Vạn Phong và họ, để họ đi làm chuyện này, còn chuyện bên Cố Hề Nhược cũng dặn họ phải nhanh chóng.

“Sau Cố Hề Nhược chính là Lục Lăng Phong.” Chờ chúng ta trở về, Tử Ân chắc là có thể đối đầu với Lục Lăng Phong rồi.

Không biết cậu ấy và Thu Thiền thế nào rồi.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày lo lắng nói.

Nghe Vương Cẩn Hòa lại lo lắng cho hai người kia, Tô Ngọc lập tức có chút bất mãn: “Em lo lắng cho anh là được rồi, còn người khác không có gì đáng lo cả.” Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, đưa tay véo má anh khẽ lay một cái, bực bội nói: “Còn là Vương gia nữa chứ, ghen tuông cả chuyện này, anh có cần mặt mũi nữa không?

Cũng không sợ người ta chê cười.” “Ai dám chê cười anh?

Hơn nữa, ghen tuông còn phân biệt có phải là Vương gia hay không sao?” Ai quy định vậy?

Vương Cẩn Hòa nói không lại Tô Ngọc, đành ngậm miệng không nói nữa.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc mới hài lòng: “Chuyện bên Lục Lăng Phong, Doãn Phàm bên này nhanh chóng đi điều tra, anh đã bắt đầu có chút mong đợi rồi.” “Tiểu Hòa, em thấy thế nào?” Vương Cẩn Hòa khinh bỉ liếc Tô Ngọc một cái, không nói gì mà chỉ nhìn chằm chằm.

“Tiểu Hòa, em nhìn anh như vậy làm gì?

Anh sẽ ngại đấy.” “Mặt anh dày như vậy mà cũng có lúc biết ngại sao?” Doãn Phàm nhìn Tô Ngọc như bị sét đánh, đây còn là Ngọc ca của hắn sao?

Bị sốc không chịu nổi, Doãn Phàm làm ra một hành động vô cùng trẻ con, đưa tay sờ trán Tô Ngọc, vừa sờ vừa lẩm bẩm: “Cũng không có sốt đâu nhỉ.” Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Doãn Phàm, đưa tay gạt bàn tay đang đặt trên trán mình xuống, cảnh cáo liếc Doãn Phàm một cái, người sau bị Tô Ngọc liếc một cái lập tức ngoan ngoãn.

Vương Cẩn Hòa bị Doãn Phàm chọc cho cười không ngớt, Doãn Phàm cũng quá hài hước rồi, lại có thể làm ra chuyện như vậy.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang chờ tin tức, trong nhà có hai vị khách không mời mà đến.

Một người là Tô Cửu, người còn lại lại là bạn của Vương Cẩn Hòa ở kinh thành, Minh Uyển Ninh.

Sự xuất hiện của hai người khiến Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều kinh ngạc.

“Đại ca, sao anh lại đến đây?

Còn đi cùng Uyển Ninh nữa.” Hai người này rốt cuộc đã qua lại với nhau từ khi nào mà họ không hề hay biết?

Tô Cửu không trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa mà nhìn Tô Ngọc nói: “Tiểu Ngọc, em gọi Vạn Cổ qua đây một chuyến.” “Được.” Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo đi tìm Vạn Cổ.

Mấy ngày gần đây, Vạn Cổ chơi đùa với Ngô Hâm Lâm có chút vui vẻ, có lúc còn quên cả ăn cơm.

Vạn Cổ rất nhanh đã tới: “Thiếu gia, ngài tìm tôi có chuyện gì?” “Không phải ta tìm ngươi, là đại ca tìm ngươi.” “Đại thiếu gia?

Sao ngài lại đến đây?” “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Vạn Cổ, ngươi đến xem Uyển Ninh thế nào rồi.” Tô Cửu nhíu mày nói.

Vạn Cổ theo bản năng nhìn Tô Ngọc, người sau gật đầu, hắn mới bắt mạch cho Minh Uyển Ninh.

“Minh tiểu thư trúng độc, đối phương muốn cô ấy sống không bằng chết.” Vừa bắt mạch, Vạn Cổ đã biết Minh Uyển Ninh bị làm sao.

Vương Cẩn Hòa lập tức có chút lo lắng, nhìn Vạn Cổ hỏi: “Vạn Cổ, độc của Uyển Ninh có giải được không?” “Tất nhiên là được, chỉ là sẽ chịu chút đau đớn.

Nhưng độc này là ai hạ cho cô ấy vậy?

Cũng quá độc ác rồi.” Loại độc này đối với một nữ tử quả thực vô cùng ác độc.

“Sao vậy?” Tô Ngọc có thể nhìn ra sự lo lắng và vội vã của Tô Cửu, liền lên tiếng hỏi.

“Nếu đến muộn một chút nữa, cho dù giải được độc, cơ thể của Minh tiểu thư cũng sẽ bị hủy hoại.

Dù sau này có thể điều dưỡng lại, cũng sẽ cả đời không thể mang thai, mất đi tư cách làm mẹ.” Điều này đối với một cô nương chưa thành thân là vô cùng tàn nhẫn.

Minh Uyển Ninh nghe lời Vạn Cổ, trong mắt đầy oán hận.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh cô, đưa tay nắm lấy tay cô: “Uyển Ninh, đừng lo, sẽ không sao đâu.” Vạn Cổ chơi độc lợi hại như vậy, hắn đã nói có thể giải độc thì nhất định có thể.

“Cẩn Hòa…” “Chúng ta tạm thời không nói chuyện này.” Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt tiều tụy của Minh Uyển Ninh, có chút lo lắng.

Tô Ngọc liếc Vạn Cổ một cái, phân phó: “Vạn Cổ, đi chuẩn bị giải độc.” “Vâng.” “Tiểu Hòa, em sắp xếp cho Minh tiểu thư một chỗ ở.” “Được.” Vương Cẩn Hòa đỡ Minh Uyển Ninh đi nghỉ ngơi.

Đợi mọi người đi hết, Tô Ngọc mới nhìn Tô Cửu: “Ca, chuyện này là sao?

Sao anh lại đưa Minh Uyển Ninh tới đây?" "Là cô ấy đến tìm anh cầu cứu, nói là lúc Tiểu Hòa đi có dặn cô ấy nếu có chuyện gì thì cứ đến tìm anh." Lúc Minh Uyển Ninh tìm đến, anh có chút bất ngờ, nhưng khi biết cô ấy trúng độc thì trong lòng có chút kinh ngạc.

"Độc của cô ấy là sao?" "Là do con gái của cô cô cô ấy hạ độc, hơn nữa…" "Minh lão phu nhân cũng tham gia vào?" Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Tô Cửu, Tô Ngọc chỉ cần suy nghĩ một chút là đoán ra chuyện gì.

Tô Cửu gật đầu: "Em đoán không sai, vị lão phu nhân đó quả thực đã tham gia." "Minh Uyển Ninh cũng là chắt gái của bà ta, tại sao bà ta lại làm vậy?" Đầu óc của Minh lão phu nhân này có vấn đề sao?

"Minh cô nương năm nay mãn tang, mẹ cô ấy đã sắp đặt cho cô ấy một mối hôn sự, gia thế của đối phương đều rất tốt.

Nhưng người này lại bị em họ của Minh cô nương để ý, sống chết đòi tranh giành với cô ấy.

Minh gia chủ bọn họ tự nhiên không đồng ý, người phụ nữ đó liền hạ độc Minh Uyển Ninh.

Cô ấy vừa trúng độc thì có tin tức truyền ra nói Minh cô nương không thể sinh con." Sau đó, Minh Uyển Ninh phát hiện cơ thể mình rất không ổn, tìm đại phu y thuật giỏi mới biết mình trúng độc, hơn nữa loại độc này họ không có cách nào giải.

Minh Uyển Ninh cũng là nhớ đến Vương Cẩn Hòa từng nói thuộc hạ của Tô Ngọc có đồ tôn của thần y nên mới đến tìm anh giúp đỡ.

Anh biết nguyên nhân sau đó có chút đồng tình với cô nương này, vừa hay cũng có chuyện qua đây tìm Tô Ngọc nên đưa người cùng đi.

Tô Ngọc nhìn Tô Cửu chằm chằm, khiến Tô Cửu khẽ nhíu mày:

“Tiểu Ngọc, em nhìn anh như vậy làm gì?” Thằng nhóc này nhìn như vậy là có ý gì?

“Đại ca, em phát hiện anh có vấn đề.” “Hả?” Anh có thể có vấn đề gì?

“Anh có phải có cảm tình với Minh Uyển Ninh không?” Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Sao lại cảm thấy đại ca trong chuyện tình cảm dường như có chút chậm chạp?

Chương 490

Tô Cửu đầu tiên là sững sờ, sau đó dở khóc dở cười nói: “Thằng nhóc nhà em nghĩ đi đâu vậy?

Anh chỉ cảm thấy hoàn cảnh của cô ấy rất giống chúng ta, đều bị người thân nhất làm hại nên mới ra tay giúp đỡ thôi.” Tô Ngọc “à à” cười, anh mới không tin lời nói vớ vẩn của Tô Cửu.

“Vậy tại sao đại ca lại cùng cô ấy đến tìm em?” Tô Ngọc lên tiếng hỏi.

Anh lại muốn xem chuyện này Tô Cửu giải thích thế nào.

Tô Cửu nói cho Tô Ngọc mục đích mình đến.

Hóa ra là liên quan đến Tề Minh, nhưng chuyện này cũng không quan trọng đến mức để Tô Cửu phải đích thân chạy một chuyến.

Cho nên mục đích anh đến là gì không cần nói cũng biết.

Nhưng Tô Ngọc cũng không tiếp tục dây dưa chuyện này.

Bây giờ là đồng bệnh tương liên, sau này có phát triển thành tình cảm khác hay không còn chưa chắc.

Đây đối với đại ca là một khởi đầu rất tốt, nói không chừng Minh Uyển Ninh sẽ là người bước vào lòng đại ca.

Vì Vương Cẩn Hòa, anh cũng đã tiếp xúc với Minh Uyển Ninh vài lần, đối với việc có một người chị dâu như vậy trong tương lai, anh cũng không phản đối.

Nhưng chuyện này vẫn nên thuận theo tự nhiên.

Nghĩ thông suốt rồi, Tô Ngọc cũng không nói nhiều nữa, nhìn Doãn Phàm và họ bên cạnh, chuyển chủ đề: “Đây là anh ruột của ta, các ngươi cũng gọi là ca là được rồi.

Ca, họ là em của em.” Mí mắt Tô Cửu giật một cái: “Em từ khi nào có nhiều em trai như vậy?

Sao anh không biết?” “Cũng mới gần đây thôi, tình hình của họ cũng giống chúng ta, cũng là người không còn nhà, đồng bệnh tương liên nên em đưa họ về.” Tô Ngọc nửa thật nửa giả nói.

“Sao vậy?” Khi Tô Cửu biết được hoàn cảnh của Doãn Phàm và họ, có chút không biết nên nói gì.

“Sau này cứ coi anh là anh trai là được.

Tiểu Ngọc, lúc về các em cũng cùng nó về nhé.” Tô Cửu nhìn Doãn Phàm và họ nói.

Doãn Phàm và họ có chút bối rối.

Trong mắt người khác, họ đều là ác ma, là dị loại, nhưng ánh mắt và lời nói của Tô Cửu khiến họ có chút xót xa.

“Đại ca.” Tô Cửu không nhịn được cười: “Tự dưng có thêm mấy người em trai, xem ra anh lời rồi.” Bộ dạng này của Tô Cửu khiến Tô Ngọc trợn trắng mắt.

Thấy vậy, Tô Cửu lên tiếng: “Yên tâm, em vẫn là người em trai quan trọng nhất.” “…” Anh một chút cũng không muốn nói chuyện với anh trai mình.

Lời anh ấy nói cứ như thể mình sẽ vì Doãn Phàm và họ mà ghen tuông vậy.

Doãn Phàm và họ đột nhiên cảm thấy quen biết Tô Ngọc đối với họ quả thực là sự cứu rỗi, không chỉ có nhà mà còn có thêm một người anh trai.

“Chuyện bên Tề Minh, em định làm thế nào?” “Tạm thời không muốn động thủ.” Những việc cần chuẩn bị vẫn chưa xong, bây giờ động thủ không thể đánh chết Tề Minh.

Điều anh muốn làm là một đòn chí mạng, đánh người nửa sống nửa chết không phải là ý định của anh.

“Em trong lòng có tính toán là tốt rồi.

Trước đây có người lấy chuyện này làm cớ gây chuyện, đã bị anh và hoàng thượng đè xuống rồi.” Tô Ngọc nhíu mày: “Người của Ngự sử đài?” Tô Cửu không nhịn được cười: “Vẫn là em thông minh, thế mà cũng đoán được.” “Họ nói gì về em?

Cấu kết với người Tề quốc?” Tô Cửu ho nhẹ một tiếng, không thể không nói, em trai đã nói trúng hết cả rồi.

“Đúng là như vậy.” “Không ai phản bác sao?” “Có, là người đã lên tiếng lúc em đánh Tạ Thầm ấy.” “Ồ?

Có chút thú vị, một người như vậy sao lại đến Ngự sử đài?” Tô Cửu cười mà không nói.

Nhìn anh ấy như vậy, Tô Ngọc đột nhiên muốn đánh anh trai mình.

“Đại ca, nếu có ngày anh bị em đánh, đó đều là do anh tự tìm.” “Anh không đánh lại em đâu.” Tô Cửu nói thật, anh quả thực không đánh lại Tô Ngọc.

Trước đây thiên phú luyện võ của cậu ấy đã rất tốt, sau khi đến Vong Ưu thành trở về, võ công càng lợi hại hơn, anh so với Tô Ngọc quả thực yếu hơn vài phần.

Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý Tô Cửu.

“Bên Ngự sử đài em định thế nào?” Tô Cửu thấy Tô Ngọc không để ý mình liền chuyển chủ đề.

“Đợi ta về rồi nói.” Doãn Phàm nghe một lúc cũng hiểu ra có người trong triều vì Tề Minh mà gây phiền phức cho Tô Ngọc: "Ngọc ca, em cho người đi điều tra hết những người trong cái Ngự sử đài gì đó, xem là ai làm." "Ừm." Tô Ngọc gật đầu đồng ý với cách làm của Doãn Phàm.

"Em đưa họ ra khỏi Vong Ưu thành thật sự không sao chứ?" Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Họ sẽ không làm gì đâu." Đương nhiên, tiền đề là đừng chọc giận họ.

"Nhìn bộ dạng này của em là anh biết em còn chưa nói hết." Tô Cửu bực bội nói.

"Ca, chỉ cần không chạm đến giới hạn của họ, họ đều rất dễ nói chuyện." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu nghiêm túc nói.

Tô Cửu sững sờ một lúc, đối với lời của em trai thì lại tin tưởng.

"Lời này của em anh tin, anh thấy họ đều rất nghe lời em, sau này em để mắt đến họ một chút là được." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc cười nói.

"Được." Trong phòng, Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh lo lắng hỏi: "Cậu không sao chứ?" "Cẩn Hòa, tớ hoàn toàn hết hy vọng rồi.

Tớ từng nghĩ tớ cũng là chắt gái của bà, tớ từng nghĩ bà đối với chúng tớ đều như nhau, bây giờ tớ mới biết, tất cả chỉ là tớ tự nghĩ mà thôi." Minh Uyển Ninh trong mắt đầy vẻ tự giễu.

"Cậu định làm thế nào?" "Đợi tớ trở về, tớ sẽ không tha cho con tiện nhân đó." Vì một người đàn ông mà dám hạ loại độc dược âm hiểm này cho cô.

"Cậu trong lòng có tính toán là được.

Mẹ cậu có biết chuyện này không?" "Tất nhiên là biết, cha tớ sẽ không tha cho họ đâu." "Bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy, ở lại đây dưỡng tốt cơ thể rồi hãy về.

May mà cậu nhớ lời tớ nói, đi tìm đại ca giúp đỡ.” Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Đáy mắt Minh Uyển Ninh đầy vẻ âm u: “Cẩn Hòa, lần này may mà có Tô đại nhân.

Nếu không phải ngài ấy có việc đến đây, đưa tớ đi cùng, có lẽ mạng của tớ đã bỏ lại trên đường rồi.” “Sao vậy?” “Hai mẹ con đó sợ tớ không chết, trên đường tớ đến đây còn cho người giết tớ.

Nếu không phải Tô đại nhân đi cùng, có lẽ tớ…” Minh Uyển Ninh trong mắt đầy hận ý.

Cô sẽ không để yên như vậy.

“Tại sao họ nhất định muốn cậu chết?” “Tớ đi tìm Tô đại nhân bị họ biết được, họ đoán tớ chắc chắn sẽ đến tìm cậu, sợ tớ khỏe lại sẽ về báo thù, nên dứt khoát làm tới cùng giết tớ luôn.

Chỉ là họ không ngờ Tô đại nhân sẽ đi cùng tớ.” Minh Uyển Ninh nhíu mày nói.

“Sau khi Tô đại nhân giải quyết những người đó, tớ đã nhờ ngài ấy giúp tớ gửi xác của sát thủ về phòng họ rồi.” Minh Uyển Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa, trên mặt nở nụ cười.

Chỉ là nụ cười không chạm đến đáy mắt.

Chương 491

“Như vậy rất tốt.” Thi thể của sát thủ bị gửi trả về, hai mẹ con đó chắc là phải sống trong sợ hãi rồi.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Vạn Cổ cầm thuốc gõ cửa đi vào: “Phu nhân.” “Vạn Cổ, thuốc giải đã làm xong rồi sao?” “Đúng vậy, độc dược rác rưởi quá, không có chút thách thức nào.” Hắn vừa bắt mạch đã biết đối phương dùng thuốc gì.

Loại này hắn từ lúc mười tuổi đã không chơi nữa rồi.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật một cái, Nguyên Bảo này phải chê bai đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy?

“Uống vào là được sao?” Vương Cẩn Hòa cầm bình thuốc Nguyên Bảo đưa qua hỏi.

“Đúng vậy, nhưng sau đó cần phải điều dưỡng một thời gian dài, dù sao loại thuốc này rất hại cơ thể.” “Cái này không sao, Uyển Ninh, cậu ở lại đây một thời gian nhé?” Chỗ cô có nhiều rau quả dưỡng sinh, Minh Uyển Ninh ở lại sẽ tiện cho việc điều dưỡng cơ thể hơn.

Minh Uyển Ninh có chút ngại ngùng: “Tớ… có làm phiền các cậu quá không?” “Không đâu, San San cũng ở đây, lúc rảnh rỗi cậu có thể cùng cô ấy trò chuyện.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

“Vậy tớ làm phiền rồi.” Vương Cẩn Hòa lấy thuốc ra đút cho Minh Uyển Ninh uống.

Sau khi uống thuốc giải, sắc mặt Minh Uyển Ninh trong nháy mắt trở nên tái nhợt, vẻ mặt cũng có chút đau đớn.

“Vạn Cổ, ngươi đến xem Uyển Ninh sao rồi.” Vương Cẩn Hòa lo lắng nói.

Vạn Cổ rất muốn nói đây là bình thường, nhưng thấy Vương Cẩn Hòa lo lắng như vậy, chỉ có thể đi qua bắt mạch cho Minh Uyển Ninh.

Sau khi bắt mạch, Vạn Cổ an ủi nói: "Phu nhân yên tâm, độc đã từ từ giải rồi, đây là một quá trình, có lẽ cần khoảng một nén nhang." "Không có cách nào giúp Uyển Ninh giảm bớt đau đớn một chút sao?" Vạn Cổ chưa kịp nói, Minh Uyển Ninh đã lên tiếng: "Không cần, chỉ có như vậy tớ mới có thể ghi nhớ nỗi đau mà họ đã gây ra cho tớ." Vạn Cổ nhướng mày nhìn Minh Uyển Ninh, đối với cô nương này lại có chút thiện cảm.

Vương Cẩn Hòa thấy thái độ của Minh Uyển Ninh kiên định, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý: "Được." Sau khi Vạn Cổ lui ra, Tô Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, Tô Cửu đã hỏi: "Vạn Cổ, người thế nào rồi?" "Đang giải độc, chắc còn cần khoảng một nén nhang nữa.

Sau đó sẽ suy yếu một thời gian, dùng rau quả ở chỗ phu nhân điều dưỡng vài tháng là không sao nữa." Vạn Cổ tùy ý nói.

Dùng rau quả ở chỗ Vương Cẩn Hòa điều dưỡng mà còn cần vài tháng, độc dược này lại lợi hại đến vậy sao?

Thấy Tô Cửu dường như rất nghi hoặc, Vạn Cổ đại phát từ bi nói: "Loại độc dược này rất hại cơ thể, mặc dù đã giải độc rồi, nhưng dù sao cũng đã tổn thương đến căn bản, muốn hoàn toàn khỏe lại vẫn phải dưỡng một thời gian." Tô Cửu hiểu ra gật đầu: "Vậy thì tốt, sau đó sẽ không sao nữa chứ?" Vạn Cổ vẻ mặt cổ quái nhìn Tô Cửu, hình như chưa từng thấy đại thiếu gia quan tâm một cô nương như vậy.

Thấy Vạn Cổ và Tô Ngọc đều nhìn mình, Tô Cửu kỳ quái hỏi: "Hai người nhìn ta như vậy làm gì?" "Không có gì, đại ca, hình như anh rất ít khi để ý đến một cô nương như vậy nhỉ." Vạn Cổ vô cùng tán đồng gật đầu, trước đây những cô nương tiếp cận Tô Cửu đều bị phớt lờ, mà anh đối với vị Minh cô nương này dường như rất khác.

Ho nhẹ một tiếng, Tô Cửu bực bội nói: “Các ngươi đừng nói bậy.” “Đại ca, chúng em thật sự đang nói bậy sao?” Tô Ngọc nhìn Tô Cửu cười như không cười hỏi.

Tô Cửu nghẹn họng không nói nên lời.

“Đại ca, em không ngại anh tìm cho em một người chị dâu đâu.” Liếc Tô Ngọc một cái, Tô Cửu không nói gì.

Trước khi quên được người yêu cũ, anh dù cưới ai cũng không công bằng với người ta.

Anh sẽ không làm chuyện như vậy.

Cùng là anh em, sao Tô Ngọc lại không biết Tô Cửu đang nghĩ gì?

Anh ấy chẳng qua là cho rằng mình vẫn chưa quên người cũ, lại bàn chuyện cưới vợ không tốt mà thôi.

Nhưng anh ấy dường như không ý thức được trong lòng mình đã có hình bóng của Minh Uyển Ninh, bước ra khỏi quá khứ chỉ là vấn đề sớm muộn.

Mà Minh Uyển Ninh quả thực là một người rất ưu tú, thậm chí khiến người ta không thể phớt lờ.

Chỉ cần để cô ấy lưu lại dấu ấn trong lòng Tô Cửu, thay thế người cũ cũng chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Bởi vì vậy, Tô Ngọc cũng không tiếp tục truy hỏi.

Tô Ngọc không hỏi tiếp nữa, điều này khiến Tô Cửu khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau một nén hương, độc của Minh Uyển Ninh cuối cùng cũng được giải, cả người cô suy yếu đi rất nhiều. "Cẩn Hòa, cảm ơn cậu." "Khách sáo với tớ làm gì?

Chúng ta là bạn bè, sao tớ có thể trơ mắt nhìn cậu xảy ra chuyện được?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói. "Tớ…" "Uyển Ninh, có chuyện gì thì đợi cậu khỏe hơn rồi hẵng nói, bây giờ cậu nghỉ ngơi trước đi." Vương Cẩn Hòa có thể nhìn ra Minh Uyển Ninh đã không thể gắng gượng được nữa.

Cô đưa tay che mắt nàng, bảo nàng mau chóng nghỉ ngơi.

Minh Uyển Ninh nhắm mắt lại, yên tâm nghỉ ngơi.

Đợi nàng ngủ thiếp đi, Vương Cẩn Hòa mới bước ra ngoài. "Tiểu Hòa, cô ấy sao rồi?" "Độc đã giải rồi, nhưng cơ thể rất yếu, chắc cần một thời gian mới hồi phục được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Vậy phải phiền Tiểu Hòa chăm sóc cô ấy rồi." Vương Cẩn Hòa kỳ lạ nhìn Tô Cửu: "Uyển Ninh là bạn của em, em chắc chắn sẽ chăm sóc cậu ấy thật tốt.

Nhưng mà đại ca, sao anh lại quan tâm Uyển Ninh như vậy?" Nhìn ánh mắt kỳ lạ của Vương Cẩn Hòa, Tô Cửu ho nhẹ một tiếng: "Không có gì." Vương Cẩn Hòa cũng không hỏi nhiều, cho người đi mua sườn về, định hầm canh sườn cho Minh Uyển Ninh uống.

Tô Cửu không cần quay đầu cũng có thể cảm nhận được ánh mắt của em trai, chỉ đành giả vờ như không biết gì. "Ngày kia ta đi." "Được, ta đưa cho huynh mấy bình rượu quý của ta, hoàng huynh của huynh và Thái hậu mỗi người một bình.

Nhưng huynh phải nói với họ là không được uống nhiều, mỗi lần nửa chén nhỏ là đủ rồi." Tô Ngọc lên tiếng nói. "Được." Tô Cửu không hỏi tại sao, anh biết Tô Ngọc nói vậy chắc chắn có lý do.

Buổi tối đi ngủ, Vương Cẩn Hòa tựa vào vai Tô Ngọc, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng, cô lật người, chống người dậy nhìn Tô Ngọc hỏi: "Anh có thấy đại ca rất kỳ lạ không?" "Ừ, anh ấy quan tâm Minh Uyển Ninh quá mức." "Em cũng thấy vậy, anh nói xem có phải đại ca để ý Uyển Ninh rồi không?" Vương Cẩn Hòa có chút tò mò hỏi.

"Anh đã hỏi đại ca rồi, nhưng anh ấy nói vì hoàn cảnh của Minh Uyển Ninh rất giống chúng ta, đều bị người thân nhất làm hại nên anh ấy mới giúp đỡ Minh Uyển Ninh nhiều hơn một chút." Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, tay kia giúp cô đắp lại chăn.

Vương Cẩn Hòa nhất thời có chút cạn lời: "Anh có tin lời đại ca nói không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Anh không tin, anh và đại ca lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh rất hiểu anh ấy." Nếu thật sự chỉ là đồng cảm, anh ấy sẽ không lo lắng đến vậy.

Đại ca dường như còn không nhận ra, anh ấy đã quá chú ý đến Minh Uyển Ninh, hơn nữa còn rất lo lắng cho sức khỏe của nàng.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Em cũng không tin.

Có lẽ bây giờ đại ca chỉ có thiện cảm với Uyển Ninh thôi, nhưng em thấy lâu dần Uyển Ninh sẽ có thể bước vào lòng đại ca.

Uyển Ninh gia thế không tệ, tính cách cũng tốt, bản thân lại rất xuất sắc, nếu ở bên đại ca cũng không tồi." "Anh cũng nghĩ giống em.

Minh Uyển Ninh đến nhà tìm em chơi mấy lần, anh thấy tính cách của cô ấy và đại ca đúng là bổ sung cho nhau.

Nếu hai người có duyên, cô ấy gả cho đại ca, có lẽ đại ca sẽ quên được những tổn thương trong quá khứ." Tô Ngọc chần chừ một lúc mới lên tiếng.

Anh hy vọng Tô Cửu cũng được hạnh phúc như mình. "Đại ca có nói khi nào đi không?" "Ngày kia." "Hai ngày này chúng ta cứ quan sát xem, xem rốt cuộc đại ca có ý gì." Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, ra chiều suy tư nói. "Được." Hai ngày sau đó, Vương Cẩn Hòa không ngừng quan sát Tô Cửu, phát hiện anh đối với Minh Uyển Ninh thật sự khác với những người khác.

Trước khi đi, anh còn vào phòng nói chuyện với Minh Uyển Ninh một lúc.

Chương 492

"Hôm nay tôi chuẩn bị đi rồi, cô cứ ở lại đây dưỡng bệnh, đợi đến cuối năm Tiểu Ngọc và mọi người về kinh thành thì cô về cùng." Tô Cửu nhìn Minh Uyển Ninh nói.

Minh Uyển Ninh gật đầu: "Tôi biết rồi." "Chuyện bên đó tôi sẽ xem chừng giúp cô trước, để khi cô về sẽ có manh mối." Nghe lời Tô Cửu, Minh Uyển Ninh có chút được sủng ái mà kinh ngạc nói: "Như vậy có phiền ngài quá không?" Người ta là hồng nhân trước mặt hoàng thượng, giúp mình để ý chuyện nhỏ nhặt này thật sự không có vấn đề gì sao?

Có làm lỡ việc của ngài ấy không? "Không cần lo lắng chuyện này." "Tô đại nhân, vậy tôi cảm ơn ngài trước." "Cô có gì muốn nói với cha mẹ không?" Minh Uyển Ninh suy nghĩ một lúc rồi nói: "Tôi viết cho cha tôi một lá thư, phiền Tô đại nhân mang về giúp tôi." "Được." Minh Uyển Ninh chống đỡ cơ thể yếu ớt viết thư cho Minh gia chủ, viết xong định đi về phía Tô Cửu thì suýt nữa ngã xuống đất.

Tô Cửu bước nhanh tới đỡ Minh Uyển Ninh, cúi người bế cô về giường: "Mấy ngày tới đừng xuống giường, nghỉ ngơi cho tốt." "Vâng." Mặt Minh Uyển Ninh hơi nóng lên, thậm chí không dám nhìn mặt Tô Cửu.

Sau khi dặn dò Minh Uyển Ninh, Tô Cửu mới cầm lá thư nàng viết xong rồi rời đi. "Tiểu Ngọc, ta về đây." "Vâng." Lúc đi, Tô Cửu vẫn có chút không yên tâm về Minh Uyển Ninh.

Nhìn bộ dạng lo lắng không nỡ của Tô Cửu, nói anh ấy thật sự không có gì, Tô Ngọc cũng không tin. "Đại ca yên tâm đi, Tiểu Hòa sẽ giúp anh chăm sóc người ta thật tốt." Tô Ngọc không nhịn được nói.

"Tiểu Ngọc, đừng nói bừa." Chỉ tay vào mình, Tô Ngọc bất mãn nhìn Tô Cửu, không ngờ anh lại nói mình nói bừa? "Đại ca, anh nói câu này chính anh có tin không?" Tô Ngọc trêu chọc.

Tô Cửu bị em trai mình làm cho nghẹn họng không nói nên lời, chỉ đành bất lực nhìn cậu ta nói: "Ta đi đây." Sau khi tiễn Tô Cửu, Vương Cẩn Hòa từ trong phòng đi ra, sờ cằm nói: "Đại ca có vẻ hơi tự vả vào mặt mình rồi." Tô Ngọc tán đồng gật đầu: "Em nói đúng, nhưng anh cũng có thể hiểu được." "Tại sao?" "Bởi vì đại ca cảm thấy anh ấy vẫn chưa quên được người kia, bây giờ nói chuyện tình cảm với người khác là đang làm tổn thương người ta, điều đó không công bằng với đối phương." Vương Cẩn Hòa lại không ngờ Tô Cửu lại có suy nghĩ này.

Nhưng Tô Cửu nghĩ vậy cũng không sai.

Chưa dọn dẹp sạch sẽ lòng mình đã để người khác vào ở, đây đúng là sự không tôn trọng đối với người khác. "Đại ca và Uyển Ninh đều rất tốt, cả hai đều gặp nhiều trắc trở trong hôn nhân, hy vọng sau này cả hai đều có thể thuận lợi." "Phải đó." Tô Cửu cưỡi ngựa rời đi, suốt đường đi đều im lặng.

Trên đường đến thôn Tạ gia, anh quả thực đã bị sự kiên cường và thông minh của Minh Uyển Ninh thu hút, chỉ là anh bây giờ… Buổi tối đến nơi nghỉ ngơi, Tô Cửu lấy chai rượu mang theo ra uống.

Thuộc hạ của Tô Cửu nhìn anh như vậy có chút lo lắng: "Chủ tử, ngài không sao chứ?" "Ta không sao, chỉ là đang nghĩ vài chuyện thôi." "Là đang nghĩ chuyện của Nhu Nhu cô nương và Minh cô nương?" Hắn có thể nhìn ra chủ tử đối với Minh cô nương rất khác biệt. "Cô ấy rất tốt, là ta không xứng." "Chủ tử, ngài đừng nói vậy, đã qua nhiều năm như vậy rồi, cũng đủ rồi." Trước đây chủ tử mãi không gặp được người mình thích thì không nói làm gì, nhưng bây giờ ngài ấy đã gặp được một người khác có thiện cảm, nếu cứ mãi nghĩ về chuyện năm xưa, người năm xưa, thì chỉ khiến bản thân đau khổ. "Chủ tử, chuyện này ngài cứ thuận theo tự nhiên thì tốt hơn, đừng nghĩ nhiều như vậy." "Ta biết rồi." Sau khi Tô Cửu về kinh thành, anh đến mộ của Nhu Nhu, đó là một nơi rất đẹp.

Đưa tay vuốt ve bia mộ, lòng Tô Cửu có chút phức tạp: "Nhu Nhu, ta đến thăm nàng đây." Mỗi năm anh đều đến đây rất nhiều lần, trước kia mỗi lần đến tâm trạng đều không tốt, rất đau khổ.

Lần này đến lại có thêm một chút cảm xúc khác lạ.

Anh thậm chí còn cảm thấy không biết nên đối mặt với tất cả những điều này như thế nào. "Nhu Nhu, nếu sau này ta thích người khác, nàng có trách ta không?" Là anh đã không bảo vệ tốt cho Nhu Nhu mới khiến nàng tuổi còn trẻ đã chết oan uổng. "Cô ấy là một cô nương rất dễ thu hút ánh mắt của người khác." Tô Cửu ở đây rất lâu, mãi đến tối mới quay về.

Trên đường về, anh nghĩ, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là được, còn những chuyện khác thì tính sau.

Trong khi Tô Cửu đã có quyết định, thì ở bên kia, sức khỏe của Minh Uyển Ninh cũng đã khá hơn một chút.

Hôm nay, lúc đang trò chuyện phiếm với Vương Cẩn Hòa, Minh Uyển Ninh nhìn cô hỏi: "Cẩn Hòa, tớ có một câu hỏi muốn hỏi cậu." "Gì vậy?" Minh Uyển Ninh nhất thời có chút ngại ngùng, suy nghĩ rất lâu mới lên tiếng hỏi: "Cẩn Hòa, cậu có biết tại sao Tô đại nhân đến bây giờ vẫn chưa thành thân không?" Vương Cẩn Hòa sững sờ, kinh ngạc nhìn Minh Uyển Ninh, dường như không ngờ Minh Uyển Ninh lại hỏi câu này. "Sao vậy?

Câu hỏi này không thể hỏi sao?" Minh Uyển Ninh tưởng mình đã hỏi điều không nên hỏi, nhất thời có chút lúng túng hỏi lại.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng bối rối của Minh Uyển Ninh thì biết nàng có thể đã hiểu lầm. "Không phải là không thể hỏi, chỉ là tớ không biết có nên nói hay không, để tớ đi hỏi Tô Ngọc đã." "Được." Vương Cẩn Hòa đến thư phòng tìm Tô Ngọc: "Tô Ngọc, Uyển Ninh hỏi em chuyện của đại ca, anh nói xem em có nên nói cho cậu ấy biết không?" "Có thể nói." "Được." Minh Uyển Ninh ở trong phòng đợi một lúc mới thấy Vương Cẩn Hòa quay lại, cô vừa đến là nàng đã nhìn chằm chằm. "Cậu đừng nhìn tớ như vậy, tớ nói cho cậu biết." Vương Cẩn Hòa bất lực nói. "Đại ca trước đây có một người thương, đã định đưa về nhà cho ông bà xem mặt để quyết định chuyện thành thân, sau đó cô nương ấy vì một tai nạn mà qua đời, cho nên đại ca đến bây giờ vẫn chưa thành thân." Còn về chuyện cụ thể đã xảy ra, cô không tiện nói.

Nếu sau này hai người có tình cảm, thật sự ở bên nhau, để đại ca tự mình nói cho nàng biết sẽ tốt hơn. "Thì ra là vậy." "Sao thế?" "Không có gì, Cẩn Hòa, cậu nói xem tớ có cơ hội không?

Tớ biết mình chắc chắn không thể so sánh với người đã khuất." Minh Uyển Ninh có chút thất vọng nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Minh Uyển Ninh: "Cậu thích đại ca?" Minh Uyển Ninh có chút ngại ngùng gật đầu: "Là có thích." "Thật ra cậu cũng không phải không có cơ hội.

Tớ và Tô Ngọc đều cảm thấy đại ca đối với cậu rất khác biệt." Minh Uyển Ninh vừa nghe, mắt liền sáng lên: "Thật sao?

Hai người thật sự đều nghĩ vậy?" Nhìn bộ dạng này của Minh Uyển Ninh, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì: "Uyển Ninh, cậu bình tĩnh một chút, đừng kích động như vậy." "Nhưng có lẽ vẫn cần cho đại ca thêm chút thời gian, để anh ấy buông bỏ quá khứ rồi mới chấp nhận cậu được." Minh Uyển Ninh cười lắc đầu: "Tớ có thể đợi, hơn nữa anh ấy như vậy tớ lại càng yên tâm.

Nếu chúng ta có duyên phận thật sự có thể ở bên nhau, tớ nghĩ mình cũng sẽ sống hạnh phúc như cậu và Vương gia." "Sẽ được thôi." Sau đó Minh Uyển Ninh còn hỏi thêm một vài chuyện về Tô Cửu, Vương Cẩn Hòa lựa một vài chuyện có thể nói để kể cho nàng nghe.

Nghe xong, Minh Uyển Ninh đột nhiên có chút đau lòng cho Tô Cửu.

Rốt cuộc anh đã chống đỡ qua ngày tháng đó như thế nào? "Cậu đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, tớ chỉ đang nghĩ những năm qua rốt cuộc anh ấy đã chống đỡ như thế nào." Minh Uyển Ninh nhíu mày nói.

Những chuyện Tô Cửu và Tô Ngọc đã trải qua so với những gì nàng đã trải qua thật sự quá khó khăn, những chuyện của nàng so với họ chẳng đáng là gì. "Đại ca còn có rất nhiều trách nhiệm, anh ấy như vậy cũng là bình thường." "Cậu nói đúng." Tuy nói là vậy nhưng vẫn rất đau lòng cho anh.

Tại sao lại phải chịu sự đối xử như vậy. "Cẩn Hòa, người anh ấy thích có phải vì mẹ anh ấy mà qua đời không?" Minh Uyển Ninh đột nhiên hỏi.

Chuyện của vợ chồng Quan Vũ Dương San San, nàng đã nghe cha nói qua.

Lúc cha nói, nàng đã cảm thấy Dương San San có phải bị bệnh không, nếu không bị bệnh thì sao lại làm ra chuyện như vậy?

Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng trong mắt Minh Uyển Ninh, cô đã ngầm thừa nhận. "Sau này em sẽ đối xử với anh ấy thật tốt, thật tốt." Minh Uyển Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa, rất nghiêm túc nói. "Bảo em đợi bao lâu em cũng không sợ." Dù sao nàng cũng đã đến tuổi này rồi, đợi thêm vài năm nữa thì có sao đâu?

Cùng lắm là bị người ta mắng không gả đi được.

Vương Cẩn Hòa yên tâm rồi, nhưng cũng có chút lo lắng.

Cô lo Tô Cửu không buông bỏ được, cuối cùng sẽ làm tổn thương Minh Uyển Ninh. "Tớ tin cậu có thể làm được." "Ừm." Lúc Vương Cẩn Hòa nói chuyện này với Tô Ngọc, cả hai đều rất lo lắng: "Tô Ngọc, anh nói xem đại ca có thể buông bỏ được không?" "Sẽ được thôi." Chuyện đã qua nhiều năm như vậy, đại ca có lẽ vẫn còn tình cảm với Nhu Nhu, nhưng nhiều hơn cả là sự tự trách, vì anh ấy mà Nhu Nhu mới chết.

Chương 493

Bây giờ có sự tồn tại của Minh Uyển Ninh, nếu trong lòng đại ca thật sự có cô nương này, anh ấy sẽ đưa ra quyết định. "Đợi đến cuối năm nay chúng ta về, chắc sẽ có kết quả." "Tại sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Đại ca cũng giống anh, đều không phải kiểu người cố chấp.

Anh ấy có thể bây giờ rất mâu thuẫn, nhưng cho anh ấy một chút thời gian, anh ấy sẽ nghĩ thông suốt thôi." Chủ yếu là sự tồn tại của Minh Uyển Ninh này quá mạnh mẽ.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền hoàn toàn yên tâm. "Nghe anh nói vậy em yên tâm rồi." "Ngủ đi, muộn rồi." "Được." Vương Cẩn Hòa tựa vào lòng Tô Ngọc, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tô Ngọc vẫn chưa ngủ, anh đang nghĩ về chuyện của Tô Cửu và Nhu Nhu.

Còn có Minh Uyển Ninh.

Anh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cúi đầu hôn lên má cô, vẫy tay dập tắt nến trong phòng rồi mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Sau khi ở cùng Minh Uyển Ninh vài ngày, bên ruộng bông có việc cần làm, Vương Cẩn Hòa liền đi làm việc, bảo Tô San lúc rảnh rỗi thì qua bầu bạn với nàng.

Vương Cẩn Hòa đưa những người làm công dài hạn đến ruộng bông, nghiêm túc chỉ dạy họ cách làm.

Dạy xong, Vương Cẩn Hòa lại cho người đến thôn Phan gia để dạy họ.

Thôn Phan gia và mấy thôn trồng bông khác, dân làng đều học rất chăm chú.

Đều là dân lao động, vừa học vừa làm luôn.

Công việc ở ruộng bông bận rộn xong xuôi thì đã là cuối tháng bảy.

Cuối tháng bảy, dưa trong ruộng và hoa quả ở thôn Hồ Lô cũng lần lượt bắt đầu chín.

Vương Cẩn Hòa cũng bận rộn theo.

Sức khỏe của Minh Uyển Ninh khá hơn một chút, nàng cũng theo ra giúp.

Nhìn dưa trong ruộng, Minh Uyển Ninh có chút kinh ngạc: "Tớ lần đầu tiên thấy nhiều dưa hấu như vậy, chỗ dưa hấu này thật sự quá nhiều." "Ở đây còn đỡ, một mảnh đất khác còn nhiều hơn." Bên này chỉ có bảy tám mẫu, không nhiều lắm.

Bên trang tử còn có gần hai mươi mẫu, nhìn mới nhiều.

Nhìn qua là cả một vùng rộng lớn. "Thế này mà chưa gọi là nhiều sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn một mảnh đất: "Nhiều lắm sao?

Lần sau dẫn cậu đến mảnh đất kia xem, cậu xem xong sẽ biết ở đây rất ít." "Được." Thích Phong và Trần Cẩm Niên đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa.

Năm ngoái họ đã bỏ lỡ mùa dưa hấu chín, năm nay thấy những quả dưa hấu này được vận chuyển đi từng đợt lớn, trong mắt hai người chỉ còn lại một chữ, đó là tiền. "Tẩu tử, dưa này ngon quá, chúng ta có thể hái một ít gửi cho Thẩm lão đại họ không?" Doãn Phàm là kẻ thích hóng chuyện, biết hôm nay đi hái dưa thì nằng nặc đòi đi theo.

Khi thấy những quả dưa hấu to trong ruộng, suy nghĩ duy nhất của cậu ta là gửi một ít cho Thẩm lão đại họ nếm thử.

Loại dưa hấu ngon như vậy, Thẩm lão đại họ chắc chắn sẽ rất thích. "Đương nhiên là được, cậu muốn bao nhiêu thì cứ lấy đi." "Cảm ơn tẩu tử." Doãn Phàm chọn ba mươi quả dưa cho người đưa đến thành Vong Ưu cho Thẩm lão đại họ.

Gửi cùng còn có rượu, trứng gà, và thịt khô do Vương Cẩn Hòa làm.

Không thể lúc nào họ cũng ăn ngon, mà Thẩm lão đại họ lại chẳng có gì ăn, như vậy không tốt chút nào.

Sau khi dưa hấu chín không lâu, những cây lúa xanh mướt cũng bắt đầu ngả vàng.

Dư Bách Lâm và mọi người từ khi lúa bắt đầu ngả vàng, ngày nào cũng phải ra đồng đi dạo, xem xét hoa màu.

Hai tháng sau, dưa hấu đã thu hoạch xong, lúa nước cũng đã chín, có thể bắt đầu thu hoạch.

Vào ngày họ chuẩn bị thu hoạch lúa, Huyện lệnh và Tri phủ đều chạy tới.

Ngoài ra, Tô Cửu cũng từ kinh thành vội vàng đến, danh nghĩa là phụng mệnh hoàng thượng đến xem sản lượng vụ thu năm nay.

Biết Tô Cửu dùng cái cớ này để đến, biểu cảm của Vương Cẩn Hòa có chút khó nói.

Mỗi lần đại ca tìm cớ đều qua loa như vậy sao?

Anh ấy xem những người ở đây là không khí à?

Chẳng lẽ Huyện lệnh và Tri phủ sẽ không báo cáo sản lượng sao?

Nhưng thấy bộ dạng vui vẻ của Minh Uyển Ninh, Vương Cẩn Hòa cũng không làm chuyện mà mẹ chồng ác độc hay làm.

Cô trực tiếp bảo Minh Uyển Ninh ở nhà nghỉ ngơi, không cần ra đồng.

Tô Ngọc thì không tốt bụng như Vương Cẩn Hòa, anh nhìn Tô Cửu chạy tới, cười như không cười nói: "Đại ca, gần đây trên triều đình chắc không rảnh rỗi như vậy chứ?" Nhìn bộ dạng cười như không cười của em trai, Tô Cửu dở khóc dở cười đấm nhẹ cậu một cái, bực bội nói: "Sao?

Thấy ta tốt nên không chịu được à?" "Cũng không phải, chỉ là trước đây ai đã thề thốt những lời đó?

Bây giờ có thấy mặt đau rát không?" Tô Cửu bất lực nhìn em trai mình, đây là em trai hay là kẻ thù vậy?

Sao lại có thể nói ra những lời đáng ăn đòn như thế? "Đại ca, anh quyết định xong chưa?" Sau khi đùa giỡn, Tô Ngọc nhìn Tô Cửu hỏi.

Tô Cửu im lặng một lúc mới lên tiếng: "Ừm, ta quả thực nên buông bỏ rồi." "Anh nghĩ vậy là tốt rồi, Minh Uyển Ninh là một người rất tốt, cũng rất hợp với anh." Tô Cửu không nói gì, người mà em trai cũng nói hợp, chắc là thật sự rất hợp. "Tiểu Ngọc, năm nay có lẽ các đệ phải về sớm hơn." Nói xong những chuyện này, Tô Cửu nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Lần này anh đến đây, ngoài việc muốn gặp Minh Uyển Ninh, điều quan trọng nhất là có chuyện muốn nói với Tô Ngọc. "Tại sao?" "Người của Tề quốc sắp đến." Nghe tin này, tâm trạng Tô Ngọc không tốt lắm: "Mục đích của họ là gì?" "Ngoài lúa nước cao sản trong tay Tiểu Hòa, chính là rau quả dưỡng sinh của con bé." Những thứ trong tay Tiểu Hòa đều không đơn giản, nghe nói người của các quốc gia khác đều muốn có. "Ai dẫn đầu đoàn đến?" "Tề Minh." Tô Ngọc không nói gì, nhưng vẫn luôn nghĩ về chuyện này.

Tề Minh này là do thuộc hạ của hắn vô dụng, nên định tự mình ra tay sao? "Đúng là âm hồn không tan." "Bên biên giới cũng bắt đầu có động tĩnh rồi." "Là Tề quốc hay Lăng quốc?" "Cả hai bên đều có, Lăng quốc lo lắng lương thực cao sản của chúng ta sẽ gây phiền phức cho họ." Một câu nói khiến Tô Ngọc có chút không vui: "Bọn họ đúng là nghĩ nhiều, xem ra vẫn còn quá nhân từ rồi." Tô Cửu khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc: "Chuyện bên Tề quốc trước đây là do đệ sai người làm ra?" Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Hắn làm ta không vui, ta tự nhiên cũng sẽ làm hắn không vui." "Đại ca yên tâm đi, Tề Minh không đến đây được đâu." Vừa nghe Tề Minh sắp đến, Vạn Cổ cũng không vui: "Xem ra Tề Minh vẫn chưa đủ đau khổ nên mới dám chạy đến trước mặt thiếu gia." "Nói đến chuyện này, ta có một chuyện muốn nói với các ngươi, độc của Tề Minh dường như đã được giải." Vạn Cổ nhíu mày, độc do hắn bào chế, đặc biệt là hỗn độc, gần như không có cách giải. "Thật sao?" "Ừ, nhưng hắn trông yếu đi rất nhiều, nghe nói là một người phụ nữ đã giải độc cho hắn." "Doãn Phàm, thông báo cho người của chúng ta ở Tề quốc, ta muốn biết thông tin chính xác." "Ngọc ca yên tâm." Giao việc cho Doãn Phàm làm, anh tự nhiên yên tâm. "Nếu người đến..." "Người đến đối với ta cũng chẳng sao, vừa hay lúc ta về sẽ xử lý luôn cả đám người ở Ngự sử đài." Người của Ngự sử đài dám lấy chuyện ta quen biết Tề Minh ra để làm khó dễ, thì nên biết sẽ có kết cục gì. "Đúng rồi đại ca, người của Ngự sử đài gây phiền phức cho ta, là ai đề xuất trước?" "Đệ đoán xem." "Không cần đoán ta cũng biết, tất nhiên là thuộc hạ cũ của Tạ gia.

Chương 494

Bọn họ trước đây co rúm quá nhanh, khiến ta không có cơ hội ra tay, không biết lần này họ còn có vận may tốt như vậy không." Tô Ngọc cười lạnh nói. "Đúng rồi, hôm nay đệ không đến trang tử sao?" "Nếu không phải huynh đến, ta đã qua đó rồi." Tô Ngọc liếc Tô Cửu một cái, bực bội nói.

Tô Cửu nghẹn họng không nói nên lời, cái thằng nhóc này có biết mình đang nói gì không vậy? "Vậy chúng ta cùng qua đó xem." "Được." Đi cùng còn có Minh Uyển Ninh.

Nhìn hai người họ nói chuyện nhỏ to, Tô Ngọc cảm thấy không nỡ nhìn.

Đến trang tử, Tô Ngọc tìm thấy Vương Cẩn Hòa, không vui nói: "Đại ca cũng quá đáng thật." "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa đang đứng bên cạnh xem những người làm công thu hoạch lúa, nghe Tô Ngọc nói vậy liền quay đầu hỏi. "Suốt đường đi đều nói chuyện với Minh Uyển Ninh, hoàn toàn không để ý đến cảm nhận của anh." "Như vậy không phải rất tốt sao?

Đây cũng là điều anh muốn mà?" Tô Ngọc không nói gì, tuy đây là điều anh muốn, nhưng cũng không thể quá đáng như vậy chứ? "Sao?

Tức giận rồi à?" "Tức giận thì không đến mức, chỉ là không thoải mái thôi." "Sản lượng có chưa?" "Ừ, hai bên đã thu hoạch một mẫu, dọn sạch rồi cân thử, hạt giống năm ngoái sản lượng khoảng một nghìn ba, loại còn lại là hai nghìn cân." Tuy đã đoán được sản lượng chắc chắn không thấp, nhưng Tô Ngọc không ngờ lại cao đến vậy.

Phơi khô xong, ước tính còn ít nhất khoảng một nghìn sáu.

Tô Cửu nghe lời Vương Cẩn Hòa, có chút vui mừng: "Sản lượng cao như vậy, lần này lại trồng nhiều thế, sang năm bá tánh có phúc rồi." "Sản lượng cụ thể còn phải đợi phơi khô xong mới biết được." "Dù thế nào đi nữa, so với sản lượng năm ngoái của em chắc chắn đã nhiều hơn không ít." Tô Cửu cười lắc đầu nói, đối với điều này anh vẫn rất tự tin.

Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, đây quả thực là sự thật.

Gần một nghìn hai trăm mẫu đất, mọi người thu hoạch mất tám ngày mới xong, tổng cộng đã sử dụng ba mươi máy tuốt lúa cùng lúc.

Vốn dĩ có thể nhanh hơn một chút, nhưng nhà họ không đủ người, chỉ có thể dùng thời gian để bù lại.

Thu hoạch xong là đến công đoạn dọn dẹp, phơi phóng.

Mấy ngày nay Tri phủ đều không về, ở lại nhà Vương Cẩn Hòa, ngày nào cũng dẫn người ra trang tử xem xét.

Trời chiều lòng người, phơi năm sáu ngày là lúa đã khô hoàn toàn.

Phơi khô xong lại mất mấy ngày để cân.

Hơn một nghìn mẫu đất tổng cộng thu được chín mươi vạn cân lương thực, trong đó loại giống năm ngoái sản lượng trung bình là một nghìn hai, còn giống cao sản thì khoảng một nghìn tám.

Kết quả này khiến Tri phủ mừng phát điên. "Tốt quá rồi, sản lượng cao như vậy, giống lúa năm nay có thể phân phát đến nhiều nơi hơn rồi.

Phu nhân, bà xem…" "Yên tâm đi, năm nay tôi sẽ để lại sáu vạn cân ở huyện Phúc An, đến lúc đó chắc có thể bao phủ toàn bộ huyện Phúc An." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tri phủ là biết ông ta muốn nói gì rồi. "Vậy thì tốt quá." "Chúng ta đến thôn các vị xem sản lượng của họ là bao nhiêu." Sau khi thu hoạch xong lương thực nhà Vương Cẩn Hòa, trong thôn cũng bắt đầu.

Đầu tiên là nhà Tạ Khang.

Năm ngoái sản lượng mỗi mẫu nhà anh ta suýt soát bảy trăm cân, Tri phủ muốn xem năm nay được bao nhiêu.

Khi huyện Phúc An bắt đầu vào vụ thu, kinh thành cũng bắt đầu, vừa bắt đầu vụ thu, Ti nông và Công bộ, Hộ bộ đã bắt đầu bận rộn.

Ngay cả Huyền Phỉ Nhiên cũng đến hoàng trang.

Ti nông cho người thu hoạch một mẫu lúa trước, thu xong dọn sạch lá rồi đem đi cân.

Lúc cân, tất cả mọi người đều có chút căng thẳng.

Ngay cả Huyền Phỉ Nhiên cũng căng thẳng đứng bên cạnh xem.

Khi trọng lượng được công bố, Huyền Phỉ Nhiên cũng ngây người, tổng trọng lượng là hơn một nghìn một trăm cân, phơi khô xong ít nhất cũng còn chín trăm cân.

Thật sự nằm trong con số mà Tiểu Hòa đã nói. "Bệ hạ, Huyền chủ thật sự đã làm được, giống lúa của cô ấy thật sự có thể đạt được trọng lượng gần như cô ấy trồng." Ti nông vô cùng kích động nói. "Không biết năm nay sản lượng bên Huyền chủ được bao nhiêu." "Sản lượng bên đó chắc cũng sắp có rồi." Huyền Phỉ Nhiên cũng bắt đầu mong chờ. "Ti nông, dẫn những người khác mau chóng thu hoạch, phơi khô rồi nhập kho, số lương thực này có công dụng lớn đấy." "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên dẫn người về cung, báo tin vui này cho Thái hậu. "Mẫu hậu, sản lượng lương thực ở hoàng trang của chúng ta là hơn một nghìn một trăm cân mỗi mẫu, sau khi phơi khô ít nhất còn chín trăm cân." Huyền Phỉ Nhiên vui vẻ nói.

Thái hậu nghe vậy cũng rất vui: "Tốt quá rồi, Tiểu Hòa đã nói sản lượng năm nay sẽ còn cao hơn, tin tức bên đó vẫn chưa truyền về sao?" "Vẫn chưa ạ." "Bệ hạ, có công văn khẩn tám trăm dặm từ huyện Phúc An." Huyền Phỉ Nhiên nghe vậy vội vàng đi tới nhận lấy xem, xem xong thì phá lên cười lớn. "Tiểu Hòa đã làm được, thật tốt quá rồi." Thái hậu vội vàng đi tới hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Sản lượng bên Tiểu Hòa đã có rồi.

Loại giống chúng ta trồng năm nay, sản lượng mỗi mẫu là hơn một nghìn hai trăm cân, lúa nước mới trồng của con bé sản lượng đạt một nghìn tám trăm cân, mà đó là đã phơi khô.

Tiểu Ngọc nói năm nay tổng cộng thu được hơn chín mươi vạn cân, có thể cung cấp cho triều đình bảy mươi vạn cân giống lúa." Huyền Phỉ Nhiên vô cùng phấn khích nói.

Thái hậu cũng bị sản lượng này làm cho giật mình, lúc đó Tiểu Hòa chỉ nói là một nghìn năm, không ngờ bây giờ lại có hơn một nghìn tám trăm. "Hoàng thượng, mau công bố tin tốt này ra ngoài cho mọi người biết." Nếu bá tánh biết được, nhất định sẽ vô cùng vui mừng.

Sản lượng cao như vậy có nghĩa là bá tánh sau này sẽ không bao giờ bị đói nữa.

Hơn nữa thuế mà Huyền Phỉ Nhiên định ra không cao, chỉ có hai phần mười.

Phần còn lại đều là của bá tánh.

Cho dù sau này có thiên tai gì, bá tánh cũng không đến nỗi khổ sở phải ăn vỏ cây, rễ cỏ, điều này thật sự quá quan trọng. "Ngày mai trẫm sẽ công bố trên triều.

Mẫu hậu, người nói xem nên thưởng cho Tiểu Hòa thứ gì?" "Tiểu Hòa bọn họ cũng không thiếu tiền, dù sao rượu mà con bé ủ từ rau quả cũng bán được giá cao như vậy, người không bằng ban thưởng đất đai cho con bé, thứ đó nó mới thích.

Sau này Tiểu Hòa còn phải cung cấp giống lúa cho cả nước, chỉ có chút đất hiện tại chắc chắn không đủ." Nếu phải mua thì chưa chắc đã thuận tiện.

Huyền Phỉ Nhiên tán đồng gật đầu: "Mẫu hậu nói phải, vậy trẫm sẽ hạ thánh chỉ cho tri phủ bên đó, ban thưởng cho Tiểu Hòa một nghìn mẫu ruộng tốt, bảo ông ta tìm cho Tiểu Hòa mảnh đất thích hợp nhất." "Được." Huyền Phỉ Nhiên đến ngự thư phòng làm việc, sáng hôm sau vào buổi chầu, ngài đã báo tin vui này cho tất cả mọi người.

Nghe tin sản lượng bên Vương Cẩn Hòa cao nhất đạt đến một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu, vị đại thần năm ngoái muốn Vương Cẩn Hòa giao ra phương pháp để triều thần làm đã hoàn toàn ngây người.

Người vui mừng nhất không ai khác ngoài Ti nông: "Tốt quá rồi, không ngờ lại có sản lượng cao như vậy." "Năm nay Trường Ninh có thể để lại cho triều đình bảy mươi vạn cân giống lúa.

Ti nông và Hộ bộ lát nữa đến ngự thư phòng, trẫm có việc giao cho các ngươi." "Vâng." "Lần này còn có ai muốn tranh công không?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn các đại thần bên dưới, lạnh lùng hỏi.

Một câu nói khiến các đại thần bên dưới im phăng phắc, đặc biệt là những người năm ngoái có ý nghĩ này.

Họ dám sao?

Chương 495

Vương Cẩn Hòa cũng là một người kỳ lạ, năm ngoái sản lượng một nghìn cân mỗi mẫu họ đã thấy rất nhiều rồi, cho nên khi Vương Cẩn Hòa nói năm nay sản lượng có thể đạt đến một nghìn năm trăm cân, họ đã cho rằng đây là chuyện hoang đường, đang nằm mơ giữa ban ngày.

Ai ngờ Vương Cẩn Hòa không những làm được, mà còn nhiều hơn một nghìn năm trăm cân đến ba trăm cân.

Ba trăm cân không phải là con số nhỏ.

Phải biết rằng trước khi Vương Cẩn Hòa trồng ra lương thực cao sản, cho dù là ruộng nước thượng hạng, sản lượng cao nhất cũng chỉ có năm trăm cân.

Một nghìn tám trăm cân là sản lượng mà họ nằm mơ cũng không dám nghĩ tới, vậy mà Vương Cẩn Hòa đã trồng ra được.

Hoàng thượng lúc này hỏi câu đó không phải là đang chọc tức người khác sao?

Ai trong số họ dám tranh công lao này?

Vương Cẩn Hòa nói ra phương pháp thì họ có thể trồng ra được sao?

Đùa kiểu gì vậy? "Xem ra lần này các ngươi rất biết tự lượng sức mình." Những người thuộc phe bảo hoàng và trung thành với Huyền Phỉ Nhiên nghe vậy đều nín cười, đây không phải là đang nói họ năm ngoái không biết tự lượng sức mình sao?

Hoàng thượng từ khi nào lại biết chọc tức người khác như vậy?

Những người bị trêu chọc trong lòng dù bất mãn cũng không dám nói nhiều, chỉ đành đứng cứng đờ ở đó.

Người ở Ngự sử đài trước đây từng bênh vực Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: "Bệ hạ, lần này Trường Ninh Huyền chủ đã có cống hiến lớn như vậy, đáng lẽ phải được ban thưởng." "Nói vậy là không đúng rồi, Trường Ninh Huyền chủ đã là Huyền chủ, sao có thể ban thưởng nữa?" "Nếu không cần ban thưởng, vậy tại sao ngươi không làm quan thất phẩm mãi đi?

Tại sao lại muốn thăng quan?" Đối phương không khách khí mỉa mai lại. "Mạc Tranh, ngươi thấy nên ban thưởng thế nào?" “Đất đai, thứ mà Huyền chủ muốn nhất có lẽ là cái này, dù sao thì Huyền chủ không thiếu tiền,” Mạc Tránh lên tiếng.

“Vậy thì ban thưởng cho Trường Ninh một nghìn mẫu ruộng tốt, một nghìn lượng vàng…” “Hoàng thượng, phần thưởng này có phải là quá nhiều không ạ?” Trước đây, Hoàng thượng ban thưởng cho người khác nhiều nhất cũng chỉ trăm lượng vàng, cùng một ít đồ sứ, lụa là gấm vóc.

Nhưng đến lượt Vương Cẩn Hòa, không chỉ có nghìn lượng vàng mà còn có nghìn mẫu ruộng tốt.

Giá trị của một nghìn mẫu ruộng này đã gần vạn lượng bạc, chưa kể còn có ngọc như ý, san hô, vải lụa tơ tằm mà Hoàng thượng nói.

Những phần thưởng này quả thật quá nhiều.

“Lục đại nhân nói đúng, cho dù Hoàng thượng muốn ban thưởng cũng không cần nhiều đến vậy…” “Phong hào Huyền chủ đối với cô ấy đã là phần thưởng lớn nhất rồi, huống hồ Huyền chủ ở địa vị này thì nên làm những việc như vậy, đây là bổn phận của cô ấy.” Một Tô Ngọc đã khó đối phó, nếu lại có thêm một Huyền chủ được sủng ái, ngày tháng sau này của bọn họ sẽ càng thêm khó khăn.

Họ tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Mạc Tránh liếc nhìn bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Các vị đại nhân nói trồng lương thực năng suất cao là bổn phận của Huyền chủ, vậy bổn phận của các vị, các vị đã làm tốt chưa?” “Ăn lộc của vua thì phải lo việc cho vua, những việc này các vị không làm được nhưng Huyền chủ đã làm được.

Nếu đã như vậy, các vị nên im lặng ở trong góc, chứ không phải chạy ra đây nói phần thưởng quá nhiều.” “Các vị có biết sau khi giống lúa năng suất cao mà Huyền chủ trồng được phát xuống, sẽ có lợi ích lớn đến mức nào cho bá tánh không?

Thuế mà Hoàng thượng định ra luôn là hai thành.

Khi Huyền chủ chưa trồng ra lương thực năng suất cao, sau khi nộp thuế, lương thực còn lại trên một mẫu đất chẳng còn bao nhiêu.

Nhà nhiều đất còn đỡ, những gia đình ít đất đông người, dù thuế má rất ít, nhưng số lương thực còn lại đối với họ cũng chỉ như muối bỏ bể.” “Không có lương thực, không có tiền, bá tánh không dám bị bệnh, có bệnh cũng chỉ đành tự mình gắng gượng.” “Nhưng bây giờ đã khác, với năng suất một nghìn hai trăm cân, một mẫu đất còn lại gần một nghìn cân lương thực.

Nếu trồng loại cho năng suất một nghìn tám trăm cân một mẫu, sau khi nộp thuế vẫn còn hơn một nghìn bốn trăm cân.

Các vị có biết điều này có ý nghĩa gì với bá tánh không?” “Các vị đừng quên, Huyền chủ còn là Ngọc Vương phi.

Ngọc Vương điện hạ nổi tiếng là người biết kinh doanh, rau quả do Huyền chủ trồng ra bán được giá cao ngất trời.

Họ không hề thiếu tiền, tại sao Huyền chủ lại phải trồng lương thực năng suất cao?

Là do cô ấy không muốn trồng thêm rau quả để kiếm tiền sao?” Lời nói của Mạc Tránh như những nhát dao sắc bén đâm vào tim Lục đại nhân và những người khác.

“Trồng ra lương thực năng suất cao hơn một nghìn tám trăm cân, các vị nghĩ Huyền chủ chỉ cần nói vài câu là trồng được sao?

Huyền chủ phải đội nắng gắt đi khắp nơi trên đồng ruộng, những vất vả trong đó chúng ta không thể nào tưởng tượng được.

Một Vương phi, nếu không phải vì Hoàng thượng, vì bá tánh, hà cớ gì phải để mình chịu khổ chịu mệt?

Cô ấy không làm gì cả, ở nhà chẳng lẽ Vương gia không nuôi nổi sao?” “Các vị không làm gì cả, người thì nói thưởng quá nhiều, kẻ thì nói là bổn phận, sao không thấy các vị làm tốt bổn phận của mình?” Mạc Tránh vào triều bốn năm năm, đây là lần đầu tiên ông nói nhiều như vậy trên triều.

Võ hầu lập tức hô một tiếng “hay”: “Mạc đại nhân nói đúng lắm!

Huyền chủ cũng là Vương phi, Vương gia lại yêu chiều cô ấy như vậy, cho dù cô ấy không làm gì cả cũng có thể sống tốt hơn các vị.

Cô ấy vì muốn sớm giải quyết vấn đề ấm no cho bá tánh Huyền quốc mà ngày ngày xuống đồng nghiên cứu lúa nước năng suất cao, các vị dựa vào đâu mà chỉ một câu ‘bổn phận’ đã gạt bỏ công lao của Vương phi?” Người nhà Hoàng hậu cũng đứng ra lên tiếng.

“Với công lao của Vương phi, chút phần thưởng này là hoàn toàn xứng đáng.

Hơn nữa, ruộng đất vào tay Vương phi mới có thể phát huy tác dụng lớn nhất, vì Vương phi gánh vác trách nhiệm về giống lúa cho toàn bộ bá tánh trong nước, ruộng đất trong tay cô ấy càng nhiều tự nhiên càng tốt.” “Không sai.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn mấy người Lục đại nhân, ý tứ sâu xa nói: “Các ngươi… rất tốt.” “Phần thưởng cho Tiểu Hòa cứ như vậy.

Bãi triều.” Sau khi Hoàng thượng rời đi, Mạc Tránh đi đến trước mặt Lục đại nhân: “Làm việc thì chẳng ra gì, kiếm chuyện thì nhanh thật.” “Ngươi…” “Lục đại nhân, ngài cứ cầu nguyện là ngài không có điểm yếu nào bị Vương gia biết được đi.” Nói xong liền rời đi.

Mọi người vui vẻ trở về, dự định cũng sẽ mua một ít giống lúa năng suất cao về trồng.

Năm nay trang tử trong tay phu nhân nhà họ chỉ cải tiến phương pháp trồng trọt chứ chưa mua được giống năng suất cao.

Bởi vì Hoàng thượng đã nói phải ưu tiên phân phát giống năng suất cao cho bá tánh, ngay cả hoàng trang cũng chỉ trồng năm mươi mẫu lương thực năng suất cao để xác nhận giống lúa bên phía Vương phi.

Năm nay giống lúa nhiều, họ chắc cũng mua được ít nhiều.

Sau khi tan triều, rất nhanh cổng cung và cổng thành đều dán hoàng bảng.

“Trên đó nói gì vậy?” “Đợi chút để tôi xem, trên đó nói Huyền chủ năm nay trồng được lương thực có sản lượng cao hơn, sản lượng cao nhất đạt một nghìn tám trăm cân một mẫu, năm nay có thể phân phối cho triều đình bảy mươi vạn cân giống lúa.” Tin tức này vừa ra, bá tánh xung quanh đều kinh ngạc: “Thật không vậy?” “Nhà tôi năm nay mua được ba mươi cân giống năng suất cao, trồng năm mẫu đất, mấy ngày trước vừa thu hoạch xong, chúng tôi cân thử, chưa phơi khô đã được hơn một nghìn một trăm cân rồi.” “Nhà tôi cũng vậy, năm nay có giống năng suất cao hơn, Hoàng thượng chắc chắn vẫn sẽ ưu tiên cho bá tánh.

Hoàng thượng của chúng ta thật sự quá tốt, không chỉ thu của chúng ta hai thành thuế mà giống lương thực năng suất cao như vậy còn để phần lớn cho bá tánh.” “Nói đến đây tôi mới nhớ, năm nay các vị đại nhân đều không mua được giống năng suất cao, họ chỉ cải tiến phương pháp trồng trọt thôi, sau khi cải tiến phương pháp trồng trọt cũng đã tăng sản lượng hơn một trăm cân rồi đó.” “Từ năm nay trở đi, cuộc sống của bá tánh sẽ tốt hơn, sau này sẽ không còn bị đói nữa.” “Ai nói không phải chứ?

Vẫn là Hoàng thượng của chúng ta tốt, chưa bao giờ nghĩ đến việc tăng thuế của chúng ta, dù khó khăn đến mấy cũng không.” Trong phút chốc, tin tức Vương Cẩn Hòa trồng ra lương thực năng suất cao hơn như mọc thêm cánh, được tất cả bá tánh trong kinh thành biết đến.

Người khen Hoàng thượng tốt, người khen Huyền chủ giỏi đều có cả, thậm chí có người còn đến chùa thỉnh bài vị trường sinh của hai người về nhà thờ cúng.

Huyền Phỉ Nhiên khi biết tin này cũng rất vui.

Thái hậu nhìn dáng vẻ mừng rỡ ra mặt của ông, có chút buồn cười: “Nhìn con kìa, chẳng điềm tĩnh chút nào.” “Mẫu hậu, con vui mà.” “Biết là con vui rồi.

Những năm nay nhà họ Tạ độc chiếm quyền lực, ngay cả cha vợ con cũng chỉ có thể miễn cưỡng giúp con kiềm chế.

May mà năm ngoái Tiểu Ngọc đã xử lý bọn chúng, lại có Tiểu Hòa giúp con giảm bớt gánh nặng cho bá tánh, để con không còn nỗi lo về sau.

Còn có Tiểu Ngọc giúp con kiếm tiền làm đầy quốc khố, sau này con muốn làm gì cũng có thể làm.

Những kẻ hay gây chuyện trên triều, sau khoa cử năm sau có thể thay đổi thì nên thay đổi.” “Vâng, A Cửu từng nói với con rằng anh trai của Tiểu Hòa và mấy người bạn của cậu ấy đều rất giỏi.

Chương 496

Năm sau họ vừa lúc tham gia khoa cử, đến lúc đó họ có thể lấp vào những chỗ trống.” “Con trong lòng có tính toán là được.

Năm nay Tiểu Ngọc và bọn chúng khi nào trở về?” Bà có chút nhớ cháu trai cháu gái rồi.

Mặc dù Trường Nhạc mỗi tháng đều gửi thư về nhưng không gặp được người vẫn thấy nhớ nhung.

Nhưng qua thư họ cũng biết Trường Nhạc ở bên đó đã học được bao nhiêu thứ, đối với đứa trẻ mà nói đó là chuyện tốt.

“Con đã để Tô Cửu qua đó nói với Tiểu Ngọc rằng năm nay bên Tề quốc và Lăng quốc sẽ đến, có lẽ họ sẽ đến sớm hơn,” Huyền Phỉ Nhiên nói.

Thái hậu khẽ thở dài, nhíu mày nói: “Lăng quốc đúng là dã tâm không chết, năm ngoái không chiếm được lợi ích gì mà năm nay lại đến.” “Ai nói không phải chứ?” Năm ngoái mất mặt như vậy mà năm nay còn dám đến.

“Năm nay bất kể ai đến cũng vô dụng, bọn họ sẽ không được như ý đâu.” “E là bọn họ sẽ ra tay từ phía Tiểu Hòa, dù sao giống lúa là của Tiểu Hòa, chỉ cần Tiểu Hòa đồng ý, chúng ta cũng không thể nói gì,” Thái hậu lo lắng chính là điều này.

Nghe Thái hậu nói vậy, Huyền Phỉ Nhiên ngược lại không lo lắng.

“Đầu năm nay Lăng quốc đã đắc tội với Tiểu Hòa.

Tiểu Ngọc sở dĩ bị mẹ ruột đối xử như vậy là vì Tề Minh.

Tình cảm của Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc tốt như vậy, cô ấy biết chuyện của Tiểu Ngọc, tự nhiên sẽ không đồng ý đưa giống lúa cho

Tề quốc." "Vậy thì tốt." Phần thưởng bên này theo thánh chỉ nhanh chóng được đưa đến huyện Phúc An.

Khi Vương Cẩn Hòa nhận thánh chỉ nói thưởng cho cô một nghìn mẫu đất, cả người đều ngây ra.

Cô nhìn người truyền chỉ, đưa tay chỉ vào mình, không chắc chắn hỏi: "Cho tôi một nghìn mẫu đất, thật sao?" "Tất nhiên là thật." "Tốt quá rồi, Tô Ngọc, em có thể tiết kiệm được một khoản tiền mua đất rồi," Vương Cẩn Hòa vui vẻ nói.

Tô Ngọc buồn cười nhìn dáng vẻ vui mừng của Vương Cẩn Hòa.

Giá trị của những thứ khác còn cao hơn một nghìn mẫu đất này, kết quả là Vương Cẩn Hòa chỉ thấy mỗi cái này mà không thấy những thứ khác.

"Mẹ ơi, cái này là gì vậy?

Đẹp quá," Tiểu Bảo ghé sát vào cây san hô, tò mò hỏi.

"Đây là san hô, Tiểu Bảo có thích không?" "Thích ạ." "Vậy đặt trong thư phòng của các con có được không?" Cây san hô này màu sắc rất đẹp, lại còn rất lớn, chắc cũng không ít tiền.

"Dạ được." Người truyền chỉ có vẻ mặt hơi kỳ lạ, vật phẩm ngự ban quý giá như vậy mà Vương phi lại cho con trẻ.

Nhưng nghĩ lại số tiền của hai vợ chồng Vương phi, dường như cũng không để tâm đến chút này, liền cảm thấy bình thường trở lại.

"Vương gia, khi hạ quan đến đây, Hoàng thượng có dặn hạ quan hỏi hai vị khi nào trở về.

Phái đoàn sứ thần của Tề quốc và Lăng quốc đã lên đường rồi.

Lần này người đến từ Lăng quốc là Nhị hoàng tử, còn Tề quốc là Tề Vương." "Ngoài ra chính là chuyện của Lục đại nhân bọn họ…"

Tô Ngọc nghe đối phương kể xong chuyện trên triều, ánh mắt lộ vẻ suy tư: “Người này gan cũng lớn thật.” “Tháng sau chúng tôi sẽ trở về.” “Vâng.” Sau khi cho người ở lại dùng bữa rồi tiễn đi, Tô Ngọc gọi Doãn Phàm và những người khác vào thư phòng: “Cho người đi điều tra mấy người này.” “Không thành vấn đề.” Lương thực đã thu hoạch xong, bông cũng sắp đến lúc thu hoạch.

Tô Ngọc sở dĩ nói tháng sau mới đi là vì muốn thu hoạch hết số bông.

Còn phải dạy người dân ở các thôn khác trồng hoa, năm sau vừa lúc có thể bán.

“Ngày mai em sẽ đến thôn Lâm Gia xem bông của họ thế nào rồi.” “Được, anh đi cùng em.” “Cha, mẹ, hai người định đi đâu vậy?” Tiểu Bảo nghe thấy cuộc đối thoại của hai người liền chạy tới hỏi.

“Tụi mẹ đi xem bông đã thu hoạch được chưa, phải thu hoạch bông mà các bác trồng.” “Chúng con cũng đi.” “Được, tất cả cùng đi.” Sáng hôm sau, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc dẫn theo bốn đứa trẻ đến thôn Lâm Gia.

Từ xa đã nhìn thấy một vùng trắng xóa.

“Thẩm thẩm, cái màu trắng kia là gì vậy ạ?” Trường Nhạc tò mò hỏi.

“Cái này à, là bông, có thể dùng để làm chăn, kéo sợi dệt vải.” “Có phải là loại vải làm bộ quần áo rất thoải mái mà thẩm thẩm làm cho Trường Nhạc trước đây không ạ?” “Đúng vậy.” Trường Nhạc càng thêm tò mò, nóng lòng muốn đến xem.

Đợi xem xong nhất định phải về kể cho phụ hoàng bọn họ nghe.

Đến thôn Lâm Gia, Vương Cẩn Hòa đi thẳng đến nhà Lâm Tử Ngang.

Lâm Tử Nhiễm thấy Vương Cẩn Hòa đến liền vội vàng chạy đi tìm cha mẹ mình.

“Mẹ ơi, Huyền chủ đến rồi.” Mẹ của Lâm Tử Ân nghe tin này vội vàng từ trong nhà chạy ra: “Tham kiến Huyền chủ.” “Không cần đa lễ, mau đứng dậy.” “Huyền chủ hôm nay đến đây có việc gì không ạ?” “Quả thật có việc, hôm nay tôi đến muốn xem bông của mọi người đã hái được chưa.” “Vậy chúng tôi đi gọi trưởng thôn và những người khác.” “Làm phiền rồi.” “Không phiền đâu.” Cha của Lâm Tử Nhiễm ra ngoài tìm trưởng thôn và người trong thôn, rất nhanh nhà họ đã đông nghịt người.

“Chúng ta ra đồng xem bông thế nào rồi.” Trưởng thôn dẫn Vương Cẩn Hòa và mọi người cùng ra ruộng bông.

Bông của thôn Lâm Gia mọc rất tốt.

Vương Cẩn Hòa xem xét từng nơi một rồi nói: “Khoảng sáu bảy ngày nữa là có thể thu hoạch rồi, bây giờ tôi sẽ dạy mọi người cách hái bông.” Vương Cẩn Hòa dạy họ xong, lại dạy họ cách lấy hạt bông bên trong ra.

“Hạt bông lấy ra xong phơi khô là được.

Về phần hạt bông, các vị có thể dùng để ép dầu, nhưng dầu này không ăn được, chỉ có thể dùng để thắp đèn.” “Được.” “Hai mươi ngày sau tôi sẽ đến thu mua bông, giá một cân có thể là mười văn tiền.” Giá này không cao cũng không thấp, một mẫu đất có thể thu được khoảng bảy trăm cân, thu nhập một mẫu đất của họ có thể được bảy lượng bạc.

“Sản lượng bông một mẫu đất khoảng từ bảy trăm đến tám trăm năm mươi cân, thu nhập một mẫu đất của các vị khoảng bảy tám lượng bạc,” Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, những người trồng nhiều bông đều phấn khích, đặc biệt là nhà Lâm Tử Ân.

Năm nay họ trồng mười mẫu bông, ít nhất cũng bán được bảy tám mươi lượng bạc.

Thu nhập này là điều họ chưa từng dám nghĩ đến.

Cộng thêm tiền công mỗi tháng của con trai, thu nhập nhà họ không hề ít, sau này cho con đi học cũng không có chút áp lực nào.

“Huyền chủ yên tâm, chúng tôi sẽ thu dọn bông cẩn thận chờ ngài tới.” “Được, trưởng thôn Lâm, phiền ông dẫn tôi đến các thôn khác một chuyến.” “Cái này không thành vấn đề.” Trưởng thôn Lâm dẫn Vương Cẩn Hòa và mọi người đến mấy thôn khác có trồng bông.

Sau khi biết được thời gian và giá cả thu hoạch, những người trồng bông đều rất vui mừng.

“Huyền chủ yên tâm, tôi nhất định sẽ trông chừng họ dọn dẹp bông cho tốt.” “Được.” Xong việc bên này, Vương Cẩn Hòa lại đi xem bông ở nhà mình.

Bông nhà cô đã có thể hái được rồi.

Cô gọi người làm dài hạn phụ trách đến hái bông.

Trường Nhạc chưa từng hái bông bao giờ nên cũng muốn đi.

Cô bé đi thì hai đứa trẻ kia cũng đòi đi.

Thấy chúng đều muốn đi, Vương Cẩn Hòa đưa cho mỗi đứa một chiếc giỏ tre nhỏ xinh xắn để đeo.

Đến ruộng bông, Vương Cẩn Hòa bắt đầu dạy chúng hái bông.

Cả buổi sáng, ba đứa trẻ chơi rất vui, dường như không biết mệt.

Việc hái bông khô khan vì có ba đứa trẻ mà trở nên thú vị hơn nhiều.

Buổi trưa về nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn chúng hỏi: “Buổi chiều có muốn đi nữa không?” “Có ạ.” Hái bông cả một ngày, tối về Trường Nhạc liền nói cánh tay mình rất đau.

Chương 497

Vương Cẩn Hòa đến chỗ Vạn Cổ lấy thuốc cho chúng, sau khi tắm xong thì bôi thuốc cho chúng.

Lúc đi ngủ, Trường Nhạc nói với Vương Cẩn Hòa: “Thẩm thẩm, đây là lần đầu tiên con làm việc đó.

Con cảm thấy bá tánh thật sự rất vất vả, nhưng con thấy khi họ nghe thẩm thẩm nói có thể kiếm được bao nhiêu tiền thì lại có vẻ rất vui.

Mệt như vậy tại sao ạ?” “Tuy mệt, nhưng mọi người đều có thể kiếm được tiền.

Kiếm được tiền thì con cái trong nhà có thể đến thư viện đọc sách, có thể sống những ngày tốt đẹp hơn.

Trường Nhạc ở trong cung mãi không biết cuộc sống của bá tánh thế nào.

Mấy năm trước hạn hán, mùa màng thất bát, rất nhiều bá tánh không có lương thực để ăn, chỉ có thể lên núi đào rau dại.

Hết rau dại thì chỉ có thể ăn rễ cây và vỏ cây.” “Những thứ đó không ăn được.” “Đúng vậy, ai cũng biết những thứ đó không ăn được, nhưng không ăn thì sẽ chết đói.

Muốn sống thì chỉ có thể ăn.

Cho nên bây giờ việc kiếm được tiền đối với họ rất quan trọng, vì kiếm được tiền là có thể mua lương thực.” “Lương thực thẩm thẩm trồng rất tốt.” “Những lương thực này chính là để làm giống cho bá tánh, sản lượng rất cao, sau này mọi người đều có thể tích trữ được một ít lương thực.” “Thẩm thẩm, sau này con sẽ không bao giờ kén ăn hay lãng phí thức ăn nữa, trồng lúa vất vả lắm ạ.” Trước khi đến thôn Tạ Gia, Trường Nhạc là một tiểu công chúa không biết đến nỗi khổ nhân gian.

Sau khi đến thôn Tạ Gia, cô bé đã thấy được rất nhiều điều khác biệt, biết rằng bá tánh phải kiếm tiền trồng lúa mới có thể sinh sống, biết được toàn bộ quá trình từ lúc một hạt giống nảy mầm đến khi thu hoạch.

Và bây giờ, cô bé đã hiểu được thế nào là nỗi khổ của dân gian.

“Đợi sau khi trở về con sẽ nói với phụ hoàng.” “Được, sau này khi thẩm thẩm đi thu mua bông, con có muốn đi không?” “Muốn ạ.” “Được, đến lúc đó ta sẽ dẫn con đi.” Đợi Trường Nhạc ngủ say, Vương Cẩn Hòa mới về phòng.

Tô Ngọc thấy cô về muộn như vậy có chút không vui: “Sao lại về muộn thế?” “Hôm nay hái bông cả ngày khiến Trường Nhạc có chút cảm xúc.

Tiểu công chúa vô lo vô nghĩ đó cũng đã hiểu được thế nào là nỗi khổ dân gian rồi.

Con bé nói với em sau này sẽ không bao giờ kén ăn nữa,” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, sau kinh ngạc lại cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

“Trường Nhạc có suy nghĩ như vậy là đúng.” “Anh nói phải.” Từ ngày thứ hai, Vương Cẩn Hòa phát hiện Trường Nhạc ăn cơm cũng sẽ ăn cả những món mình không thích, không còn chỉ ăn những món mình thích nữa.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng vui mừng.

Đến ngày thu mua bông, Vương Cẩn Hòa lại dẫn ba đứa trẻ đi cùng.

Lần này Hoằng Nghị nói gì cũng đòi đi theo cho vui.

Nơi đầu tiên Vương Cẩn Hòa đến là thôn Lâm Gia.

Biết Vương Cẩn Hòa hôm nay đến thu mua bông, người nhà họ Lâm vội vàng đi gọi trưởng thôn đến.

Trưởng thôn biết tin liền vội đi thông báo cho người trong thôn chuẩn bị sẵn sàng.

Nhà Lâm Tử Ân thu được bảy nghìn năm trăm cân bông, bán được tổng cộng bảy mươi lăm lượng bạc, cả nhà họ đều vô cùng vui mừng.

“Cảm ơn Huyền chủ đã cho chúng tôi cơ hội kiếm tiền này.” “Không cần khách sáo, chúng ta đến nhà tiếp theo.” “Vâng ạ.” Hôm nay chỉ thu được bông của mấy nhà, mỗi nhà đều bán được mấy chục lượng, ít nhất cũng được hai mươi lượng bạc, khiến những người bán được bông đều rất vui.

Mất mười lăm ngày liên tục mới thu xong bông của mấy thôn, nhà nào năm nay cũng được mùa lớn.

Khi Vương Cẩn Hòa rời đi, dân làng đã tiễn một đoạn đường rất xa.

Trường Nhạc vẫn im lặng đi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, quan sát tất cả.

Trên đường trở về, Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Trường Nhạc không nhịn được cười: “Trường Nhạc, xem nhiều ngày như vậy có suy nghĩ gì không?” “Con hiểu tại sao họ vất vả như vậy mà vẫn rất vui rồi.” “Ồ?

Vậy sao?

Là vì sao?” “Bởi vì mỗi một đồng tiền họ kiếm được hôm nay đều là do chính sức lao động của mình đổi lấy.

Nhìn thấy thành quả lao động của mình đương nhiên sẽ rất vui, giống như khi Trường Nhạc học tập được hoàng thúc khen ngợi, con cũng sẽ rất vui," Trường Nhạc suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói.

"Con còn nghe họ nói phụ hoàng và thẩm thẩm tốt nữa." Họ nói phụ hoàng là một vị vua tốt.

"Vậy Trường Nhạc thấy thế nào?" "Con thấy phụ hoàng là vị vua tốt nhất!" Trường Nhạc lớn tiếng nói.

Những người nghe thấy đều không nhịn được cười, tiểu công chúa này thật đáng yêu.

"Đúng vậy, phụ hoàng của Trường Nhạc là tốt nhất." Bông đã thu hoạch xong, Tô Ngọc bắt đầu chuẩn bị cho việc trở về kinh thành.

Minh Uyển Ninh vặn vẹo cổ tay, đáy mắt đầy vẻ u ám: "Cuối cùng cũng sắp trở về rồi." Những ngày ở thôn Tạ Gia rất vui vẻ, nhưng cô cũng nên trở về báo thù rồi.

Năm ngày sau, Tô Ngọc dẫn cả gia đình về kinh thành.

Không biết có phải Hoằng Nghị biết sắp được về không mà vô cùng phấn khích suốt chặng đường.

Đến kinh thành, Tô Ngọc đưa bốn đứa trẻ về nhà nghỉ ngơi trước.

Tối hôm đó, Lâu Mãn Thanh nhận được tin liền đến.

"Tô Ngọc, các cậu bảo tớ đối phó với người phụ nữ này, cô ta cũng quá không có não rồi," Lâu Mãn Thanh vừa ngồi xuống đã bắt đầu than thở.

"Sao vậy?" "Cậu không biết đâu, Cố Hề Nhược sau khi biết thân phận của tớ, mặc kệ vị hôn phu và Lục Lăng Phong, đã lén gặp riêng tớ.

Chuyện đó thì thôi đi, vậy mà còn…” những lời tiếp theo Lâu Mãn Thanh cũng cảm thấy ngại không muốn nói ra.

Tô Ngọc nhìn Lâu Mãn Thanh với ánh mắt đầy ý cười: “Xem ra những ngày ở đây của cậu trôi qua không tệ.” “Hôn kỳ của Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không sao lại bị trì hoãn rồi?” “Là Khanh Vũ Không chủ động đề nghị, cũng không biết Cố Hề Nhược đã nói gì với hắn.” Người phụ nữ này thật sự có chút bản lĩnh, có thể khiến cả Khanh Vũ Không và Lục Lăng Phong phải xiêu lòng vì cô ta.

Tô Ngọc chống cằm, hứng thú nói: “Lục Lăng Phong thích Cố Hề Nhược là vì nhận nhầm ân nhân cứu mạng, nhưng Khanh Vũ Không này lại là chuyện gì?” Phụ nữ nhiều như vậy mà lại đi treo cổ trên một cái cây cong queo.

“Tớ cũng thấy Khanh Vũ Không này chắc là đầu óc có vấn đề,” nếu bình thường sao có thể để ý đến một người phụ nữ trong ngoài bất nhất như Cố Hề Nhược?

“Bên cậu tiến triển thế nào rồi?” “Cô ta tưởng tớ cũng giống như Khanh Vũ Không và tên kia, phi cô ta không cưới,” nói đến đây Lâu Mãn Thanh cảm thấy ghê tởm.

“Cậu đã làm gì để người ta hiểu lầm như vậy?” Tô Ngọc kinh ngạc hỏi.

Lâu Mãn Thanh cảm thấy mình rất vô tội: “Tớ chẳng làm gì cả, chỉ mua cho cô ta vài món đồ, giúp cô ta hai lần là đã như vậy rồi.” “Cậu mua đồ hết bao nhiêu tiền?” Tô Ngọc đưa tay xoa trán, theo tính cách của tên này, chắc chắn đã tiêu không ít tiền oan.

“Không nhiều, cũng chỉ hơn một vạn lượng.

Yên tâm, tớ giống người chịu thiệt sao?” Số tiền tiêu cho Cố Hề Nhược, hắn sẽ lấy lại gấp bội, chỉ là vấn đề thời gian sớm muộn mà thôi.

“Trước đây người của cậu nói muốn ly gián quan hệ giữa Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong, hiện tại đã có chút thành quả, có lẽ cuối năm sẽ thấy được hiệu quả cụ thể,” Lâu Mãn Thanh lười biếng dựa vào ghế nói.

Tô Ngọc không hỏi hắn đã làm gì, quyết định đợi đến lúc đó xem kết quả.

“Nhưng Cố Hề Nhược có thể qua lại giữa hai người đàn ông một cách tự nhiên như vậy đúng là có bản lĩnh, quan trọng là hai người đàn ông đó lại còn ngu ngốc tin rằng cô ta không có quan hệ gì với tớ.” “Nếu cô ta không có bản lĩnh này cũng sẽ không xoay xở giữa hai người đàn ông lâu như vậy.

Chương 498

Nhưng đợi đến khi Doãn Phàm và bọn họ tra ra được ân nhân cứu mạng thật sự của Lục Lăng Phong là ai, mọi chuyện sẽ trở nên thú vị," Tô Ngọc mong chờ thời điểm đó đến.

"Lục Lăng Phong cũng là kẻ không có não, ân nhân cứu mạng của mình là ai mà hắn cũng không biết sao?" "Chuyện này cũng rất bình thường." "Đi đường xa như vậy, cậu nghỉ ngơi trước đi, mấy hôm nữa tớ lại qua nói cho cậu nghe tình hình gần đây ở kinh thành." "Được." Tuy nhiên, ngày hôm sau Tô Ngọc đã dẫn Trường Nhạc và bọn trẻ vào cung.

Biết tin Tô Ngọc và mọi người đã trở về, ba người Huyền Phỉ Nhiên đã chờ họ vào cung từ lâu.

Nghe tin họ đã vào cung, Huyền Phỉ Nhiên còn không thèm phê duyệt tấu chương nữa.

Khi Tô Ngọc dẫn bọn trẻ đến Ngự thư phòng, nhìn hai đứa trẻ rõ ràng đã cao lớn hơn, trong lòng vô cùng vui mừng.

"Phụ hoàng." Trường Nhạc và Hoằng Nghị vui vẻ chạy đến ôm chân Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên mỗi tay bế một đứa lên: "Có nhớ phụ hoàng không?" "Nhớ lắm ạ." "Tiểu Ngọc, phiền đệ rồi." "Không cần khách sáo, ta về trước đây, hai ngày nữa sẽ vào cung bàn chuyện Lăng quốc và Tề quốc." "Được." "Hoàng thúc, cùng về nhà đi ạ," Hoằng Nghị nghe Tô Ngọc nói muốn đi, cũng muốn đi theo.

Tô Ngọc xoa đầu cậu bé nói: "Đây chính là nhà của con mà.

Lâu như vậy không gặp phụ hoàng và mẫu hậu, không nhớ họ sao?" "Nhớ ạ, con muốn ngủ cùng ca ca." "…" Tô Ngọc bất lực nhìn Hoằng Nghị.

Đứa trẻ này không biết tại sao cứ nhất định phải ngủ cùng Tiểu Bảo mới có thể nhanh chóng ngủ được.

"Ngày mai ta sẽ đưa chúng vào cung." "Được." Tin tức Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc trở về kinh thành, Cố Hề Nhược rất nhanh đã biết.

Sau khi biết tin này, cô ta có chút lo lắng.

Lời nói của Cố Ngạn Kỳ trước đây khiến cô ta có chút hoang mang.

Bây giờ địa vị của Vương Cẩn Hòa ở Huyền quốc ngày càng cao, nếu để người nhà họ Cố biết sự thật, theo tính cách của họ chắc chắn sẽ làm gì đó, dù sao thì một cơ hội để lật mình, nhà họ Cố nhất định sẽ nắm lấy.

Trước đó khi biết Vương Cẩn Hòa trồng ra lúa nước có sản lượng gần hai nghìn cân một mẫu, cô ta cảm thấy những người này điên rồi.

Làm sao có thể có sản lượng cao như vậy?

Nhưng cùng với việc thu hoạch ở kinh thành liên tiếp hoàn thành, dù cô ta không muốn thừa nhận cũng phải tin rằng Vương Cẩn Hòa thật sự có thể làm được điều đó.

Bảy mươi vạn cân giống lúa không phải là nói suông, về phương diện này Vương Cẩn Hòa cũng không dám nói bừa.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang suy nghĩ làm thế nào để Cố Ngạn Kỳ không đi tìm Vương Cẩn Hòa, không để nhà họ Cố biết thân phận của Vương Cẩn Hòa thì Lục Lăng Phong từ bên ngoài đi vào.

"Sao huynh lại đến?" Từ khi quen biết Lâu Mãn Thanh, thái độ của cô ta đối với Lục Lăng Phong đã lạnh nhạt đi rất nhiều.

Một người bình thường và thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, nên chọn ai, chỉ cần là người có não đều biết.

“Ta có chuyện muốn hỏi muội,” ánh mắt Lục Lăng Phong nhìn Cố Hề Nhược không còn vẻ tình tứ như trước, thay vào đó là sự lạnh lùng và phẫn nộ kìm nén.

“Chuyện gì?” “Năm đó khi muội cứu ta, ta đã đưa cho muội một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội đó bây giờ ta cần dùng một chút, muội có thể đưa cho ta trước được không?” Vẻ mặt Cố Hề Nhược hơi cứng lại: “Sao đột nhiên lại cần dùng?” “Vì chuyện trong gia tộc,” Lục Lăng Phong giải thích qua loa.

Tốt nhất không phải là những gì hắn điều tra được.

“Lăng Phong, miếng ngọc bội đó ta đã cất đi rồi, nhiều năm như vậy ta cũng không biết để ở đâu nữa.

Đợi ta tìm được rồi đưa cho huynh có được không?” Cố Hề Nhược nhìn Lục Lăng Phong, nói rất dịu dàng.

Lục Lăng Phong không nói gì, hai mắt không chớp nhìn chằm chằm Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược bị ánh mắt này của Lục Lăng Phong nhìn đến có chút chột dạ.

Khi cô ta chuẩn bị mở miệng, Lục Lăng Phong đã lên tiếng trước: “Tất nhiên là được, nhưng ta hy vọng có thể sớm một chút, thời gian bên gia tộc không chờ người.” “Được,” Cố Hề Nhược nhếch mép, lời từ chối cuối cùng vẫn không nói ra được.

Lục Lăng Phong cần dùng ngọc bội là có lý do chính đáng, nếu cô ta không đưa thì ngược lại sẽ khiến người khác nghi ngờ.

Nhưng cô ta lại không thể lấy ra miếng ngọc bội đó, bây giờ phải làm sao?

Thấy Cố Hề Nhược hiếm khi có chút hoảng hốt, Lục Lăng Phong cúi mắt xuống, đột nhiên lên tiếng: “Muội có lừa dối ta không?” Cố Hề Nhược nhìn Lục Lăng Phong, luôn cảm thấy Lục Lăng Phong hôm nay rất khác lạ: “Lăng Phong, huynh sao vậy?” “Hôm nay có chút kỳ lạ.” “Không sao, ta chỉ đang nghĩ liệu muội có lừa dối ta không,” Lục Lăng Phong cười nói, dáng vẻ không khác gì ngày thường.

Thấy dáng vẻ này của Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược vẫn có chút nghi ngờ: “Lăng Phong, huynh thật sự không sao chứ?

Nếu mệt quá thì hãy nghỉ ngơi cho tốt.” “Ta sẽ, ta còn có việc phải xử lý, đi trước đây.” Cố Hề Nhược bây giờ chỉ mong Lục Lăng Phong có thể mau chóng rời đi, bây giờ hắn nói muốn đi, tự nhiên cô ta sẽ không ngăn cản.

Lục Lăng Phong bước ra khỏi viện của Cố Hề Nhược, nụ cười trên mặt lạnh đi.

Hắn và Cố Hề Nhược ở bên nhau lâu như vậy, hắn cũng khá hiểu Cố Hề Nhược, Cố Hề Nhược hôm nay thật sự sơ hở trăm bề.

Không chỉ vậy còn chột dạ.

Tay vô thức nắm chặt lại, nếu hắn thật sự bị Cố Hề Nhược lừa gạt, hắn nhất định sẽ khiến Cố Hề Nhược phải trả giá.

Trở về nơi ở của mình, Lục Lăng Phong gọi người của mình đến: “Các ngươi rời đi, đi điều tra cho ta chuyện của bảy năm trước.” “Vâng.” Doãn Phàm biết Lục Lăng Phong đang điều tra chuyện bảy năm trước, bèn tốt bụng gửi thông tin và chứng cứ cho người của Lục Lăng Phong.

Tống Thần tựa vào lan can nhìn Doãn Phàm đang phân phó người làm việc: “Một tên ngốc bị người ta lừa xoay vòng vòng.” “Dù sao cũng là con trai của Tề Minh, đừng quá khắt khe,” Doãn Phàm trợn mắt nhìn họ, bực bội nói: “Ngươi còn có mặt mũi nói những lời như vậy sao?” “Ta có gì mà không có mặt mũi?

Doãn Phàm, gần đây kinh thành có chút phức tạp, cho người trông chừng cẩn thận,” Tống Thần lên tiếng.

Doãn Phàm bất mãn nhìn Tống Thần: “Đây không phải là việc của ngươi sao?

Sao lại giao hết cho ta?” “Ai bảo ngươi nhỏ nhất?

Phải ngoan ngoãn nghe lời ca ca biết không?” Doãn Phàm càng tức giận hơn: “Ngươi cũng không lớn hơn ta bao nhiêu ngày, còn dám vì vấn đề tuổi tác mà nô dịch ta.” “Lớn hơn một ngày cũng là lớn hơn ngươi, ngươi đừng làm những phản kháng vô ích nữa, ngươi cũng không thể thành công đâu.” “Các ngươi đừng bắt nạt Doãn Phàm,” Tô Ngọc nghe thấy lời của họ liền nói.

Doãn Phàm không ngừng gật đầu: “Vẫn là Ngọc ca tốt nhất.” “Đúng rồi Ngọc ca, mâu thuẫn giữa Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược sắp được đẩy lên cao trào rồi, ngày hai người trở mặt thành thù sẽ không còn xa nữa đâu.” Một khi Lục Lăng Phong biết sự thật, một nhân vật như vậy không biết có trực tiếp nổi giận đùng đùng đi tìm Cố Hề Nhược gây phiền phức không?

“Rất tốt, xử lý sớm cho xong để còn ăn Tết.” … Điều tra mấy ngày, kết quả cuối cùng cũng đến tay Lục Lăng Phong.

Khi thấy Cố Hề Nhược không phải là ân nhân cứu mạng của mình, Lục Lăng Phong hai mắt đỏ ngầu.

Cố Hề Nhược vậy mà dám lừa gạt hắn.

Chỉ cần nghĩ đến những gì mình đã làm cho Cố Hề Nhược trước đây, hắn liền cảm thấy ghê tởm.

Cố Hề Nhược không thể tha thứ.

Lúc này, Cố Hề Nhược vẫn chưa biết Lục Lăng Phong đã biết tất cả.

Hôm đó, Lục Lăng Phong lại tìm đến Cố Hề Nhược, nói: “Hề Nhược, muội đã tìm được ngọc bội chưa?” Nụ cười trên mặt Cố Hề Nhược cứng đờ.

Cô ta nhìn Lục Lăng Phong, thấy anh chau mày có vẻ khổ não: "Lăng Phong, đã nhiều năm như vậy rồi, tại sao anh lại để tâm đến một miếng ngọc bội như thế?

Chẳng lẽ em còn không quan trọng bằng một miếng ngọc bội sao?" Nếu là trước đây, khi cô ta nói những lời này, Lục Lăng Phong chắc chắn sẽ đau lòng rồi không nhắc đến chuyện này nữa.

Lần này chắc cũng sẽ như vậy.

Chương 499

Tuy nhiên, lần này Lục Lăng Phong không hề làm như Cố Hề Nhược nghĩ, không truy hỏi vấn đề này nữa, mà ngược lại, ánh mắt anh sắc bén nhìn cô ta. "Hề Nhược, miếng ngọc bội này thực sự có ích với anh, nếu không phải vậy, anh cần gì phải hỏi em?

Bao năm qua, những thứ anh đưa cho em chẳng lẽ còn ít sao?

Vì em, anh ngay cả thân phận thiếu gia nhà họ Lục cũng không cần nữa." Lục Lăng Phong cụp mắt xuống, giọng nói có phần thất vọng.

Một câu nói khiến Cố Hề Nhược rơi vào thế khó xử, nhưng bao năm qua Lục Lăng Phong đối xử với cô ta thật sự rất tốt, khiến cô ta không thể nói lời phản bác. "Lăng Phong, em không có ý đó, anh hiểu lầm em rồi." Cố Hề Nhược cúi đầu, tủi thân nói.

Bao năm qua, cô ta luôn biết cách làm cho đàn ông mềm lòng, càng biết làm thế nào để thu hút ánh mắt của họ.

Nhìn bộ dạng này của Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong đột nhiên cười: "Hề Nhược, em nói thật cho anh biết, rốt cuộc miếng ngọc bội đang ở đâu." Cố Hề Nhược thấy Lục Lăng Phong như vậy, biết hôm nay nếu anh không thấy miếng ngọc bội thì sẽ không bỏ qua, đành tủi thân nói: "Lăng Phong, xin lỗi anh." Lục Lăng Phong nhìn vẻ mặt đáng thương tội nghiệp, tủi thân vô hạn của Cố Hề Nhược, nếu là trước đây, chắc chắn anh đã ôm cô ta vào lòng dỗ dành, nhưng hôm nay nhìn lại thấy sao mà giả tạo.

Trước đây đầu óc mình rốt cuộc đã nghĩ cái gì vậy? "Xin lỗi rồi sao nữa?" Lục Lăng Phong mặt mày bình tĩnh nhìn Cố Hề Nhược, hỏi.

Sự tủi thân trên mặt Cố Hề Nhược có chút không diễn nổi nữa, chẳng phải Lục Lăng Phong nên ôm cô ta dỗ dành sao?

Tại sao lại nói những lời như vậy? "Lăng Phong, anh sao vậy?" "Hề Nhược, miếng ngọc bội này bây giờ đối với anh thật sự rất quan trọng, anh chỉ có lấy được tất cả mọi thứ của nhà họ Lục mới có thể bảo vệ em tốt hơn." Lục Lăng Phong tỏ vẻ bất đắc dĩ, sự bất đắc dĩ đó mang theo cảm giác mệt mỏi vì không được Cố Hề Nhược thấu hiểu.

Cố Hề Nhược chưa bao giờ thấy Lục Lăng Phong như thế này, biết anh thật sự vì mình, trong lòng vẫn có chút vui mừng. "Hay là Hề Nhược, em thật sự muốn gả cho Khanh Vũ Không?" Cố Hề Nhược không ngờ Lục Lăng Phong sẽ nói chuyện này, nhưng anh không tiếp tục nói về miếng ngọc bội, trong lòng cô ta thở phào nhẹ nhõm.

Cô ta chưa từng nghĩ sẽ gả cho Khanh Vũ Không, càng chưa từng nghĩ sẽ gả cho Lục Lăng Phong, đặc biệt là sau khi quen biết Lâu Mãn Thanh, hai người đàn ông này đối với cô ta chẳng qua chỉ là những quân cờ để có được nhiều thứ hơn.

Hiện tại những thứ trong tay cô ta đều do Lục Lăng Phong quản lý, nếu gây chuyện với Lục Lăng Phong, cô ta sẽ tổn thất nặng nề.

Hơn nữa, chuyện ngọc bội không thể để Lục Lăng Phong biết, nếu không mọi thứ đều sẽ kết thúc. "Lăng Phong, sao anh có thể nói những lời như vậy?

Anh biết rõ em không muốn mà." Nước mắt Cố Hề Nhược như không cần tiền mà rơi xuống, ánh mắt nhìn Lục Lăng Phong mang theo sự tủi thân vì bị hiểu lầm.

Cố Hề Nhược rất rõ, Lục Lăng Phong không chịu được bộ dạng này của mình nhất, mỗi lần chỉ cần cô ta như vậy, Lục Lăng Phong sẽ lập tức đến dỗ dành, tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Thế nhưng Cố Hề Nhược đã thất vọng, Lục Lăng Phong không lập tức dỗ dành cô ta, mà lại nói: "Hề Nhược, anh không có ý đó, anh muốn miếng ngọc bội cũng là vì tốt cho chúng ta." Cố Hề Nhược thầm hận trong lòng, nghi ngờ Lục Lăng Phong có phải đã biết chuyện gì rồi không, nếu không tại sao cứ nhắc mãi chuyện miếng ngọc bội. "Hề Nhược, em nói thật cho anh biết, rốt cuộc miếng ngọc bội đang ở đâu." Lục Lăng Phong cau mày hỏi. "Lăng Phong, xin lỗi, em không cẩn thận làm mất miếng ngọc bội rồi." Nói xong lại khóc nức nở.

Nhìn dáng vẻ nước mắt không cần tiền của Cố Hề Nhược, trong mắt Lục Lăng Phong hiếm khi xuất hiện một tia chán ghét.

Trước đây sao mình lại thấy đau lòng nhỉ? "Là làm mất hay là em vốn dĩ không có miếng ngọc bội?" Lục Lăng Phong không muốn tiếp tục vòng vo với Cố Hề Nhược, trực tiếp hỏi thẳng.

Tim Cố Hề Nhược thắt lại, nhìn Lục Lăng Phong, trong lòng có một dự cảm không lành, hình như anh đã biết rồi. "Lăng Phong, em không biết anh đang nói gì." "Không biết anh đang nói gì?

Người cứu anh lúc đầu vốn không phải là em, em chẳng qua chỉ mạo nhận công lao của người khác, anh nói có đúng không?" Anh vẫn chưa điều tra ra người thật sự cứu mình là ai, nhưng người đó tuyệt đối không phải Cố Hề Nhược.

Cô ta đã lừa dối mình bao nhiêu năm, cũng tại mình quá ngu ngốc nên mới bị lừa lâu như vậy, còn cam tâm tình nguyện làm thuộc hạ cho cô ta ngần ấy năm.

Cố Hề Nhược không ngừng lắc đầu: "Lăng Phong, anh thật sự hiểu lầm em rồi, em không có." Lục Lăng Phong không muốn nghe cô ta ngụy biện, bày tất cả chứng cứ ra trước mặt Cố Hề Nhược: "Vậy em giải thích xem đây là chuyện gì." Khi Cố Hề Nhược nhìn thấy những chứng cứ Lục Lăng Phong điều tra được, sắc mặt cô ta trắng bệch.

Sao anh lại đi điều tra chuyện này?

Rốt cuộc là ai đang chống đối cô ta?

Nếu không có ai nói gì đó trước mặt Lục Lăng Phong, sao anh lại đột nhiên đi điều tra những chuyện này?

Chẳng trách gần đây anh cứ đòi miếng ngọc bội.

Cô ta vốn dĩ không có miếng ngọc bội đó, làm sao có thể lấy ra được? "Lăng Phong, chẳng lẽ vì em không phải người cứu anh, nên anh không thích em nữa, không muốn giúp em nữa sao?" Nghe lời của Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong âm u nói: "Cố Hề Nhược, cô lừa tôi khổ quá." "Lăng Phong, em không cố ý, anh tha thứ cho em được không?" Cố Hề Nhược biết bây giờ nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể dùng tình cảm bao năm qua để Lục Lăng Phong tha thứ cho cô ta. "Tha thứ?" Lục Lăng Phong đột nhiên đưa tay bóp cằm Cố Hề Nhược, trong mắt toàn là phẫn nộ.

Vì ơn cứu mạng, anh đã hạ mình ở bên cô ta, giúp cô ta kinh doanh kiếm tiền để cô ta trở thành thiên tài được người người ca ngợi, bây giờ lại nói với anh tất cả chỉ là trò cười. "Nhìn tôi dốc hết tâm can đối xử với cô, cô có phải rất đắc ý không?

Có phải thầm nghĩ tôi là một thằng ngốc, bị cô lừa xoay vòng vòng không?" Bao năm qua đối với Cố Hề Nhược tốt bao nhiêu, thì bây giờ đối với cô ta hận bấy nhiêu. "Lăng Phong, anh hiểu lầm em rồi, em không nghĩ vậy." Cô ta nhiều nhất cũng chỉ có cảm giác ưu việt khi xem Lục Lăng Phong như một quân cờ, chứ chưa bao giờ nghĩ Lục Lăng Phong là một thằng ngốc. "Không nghĩ vậy?

Cố Hề Nhược, người thật sự cứu tôi là ai?" Cố Hề Nhược không ngừng lắc đầu: "Em... em không biết." Cho dù biết cô ta cũng sẽ không nói, người đó sớm đã không còn ở nhà họ Cố rồi.

Hơn nữa còn là do cô ta tính kế rời đi.

Nếu để Lục Lăng Phong biết, cô ta chắc chắn sẽ không có ngày lành. "Cố Hề Nhược, cô tốt nhất đừng lừa tôi, những thứ bao năm qua tôi cũng không cần của cô, nhưng nếu để tôi tra ra được chuyện gì, cô cứ chờ chết đi." Lục Lăng Phong hất tay Cố Hề Nhược ra, lạnh lùng rời đi.

Cố Hề Nhược ngã ngồi trên đất, ngây ngốc nhìn Lục Lăng Phong rời đi.

Bao nhiêu năm đều không có chuyện gì, sao Lục Lăng Phong lại đột nhiên biết được.

Cô ta không hề nghi ngờ Lục Lăng Phong nói đùa, chuyện này Lục Lăng Phong có thể làm được.

Tay bất giác siết chặt, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, con tiện nhân đó cũng vô liêm sỉ như Vương Cẩn Hòa, đi rồi mà vẫn có thể khuấy động lòng Lục Lăng Phong.

Dù cô ta chưa bao giờ nghĩ sẽ gả cho Lục Lăng Phong, nhưng cô ta luôn xem Lục Lăng Phong là vật sở hữu của mình.

Bây giờ vật sở hữu của mình lại đang nghĩ đến người phụ nữ khác, điều này sao có thể khiến cô ta cam tâm. "Cho Trương Đào đến gặp ta." Cố Hề Nhược nén giận trong lòng, cho người gọi người đến.

Chương 500

"Vâng, tiểu thư." Chuyện ở chỗ Cố Hề Nhược nhanh chóng bị thám tử Tô Ngọc cài vào nhà họ Cố điều tra ra, và tin tức được gửi đến tay Tô Ngọc. "Tiểu Hòa, em lại đây." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang ở bên cạnh, lên tiếng.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh, Tô Ngọc đưa tay kéo cô ngồi lên đùi mình, cằm đặt lên vai cô: "Thư của thám tử ở nhà họ Cố gửi tới." Mắt Vương Cẩn Hòa lập tức sáng lên, mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Có tin tức rồi sao?" "Chúng ta cùng xem." Tô Ngọc thong thả mở phong thư.

Sau khi xem xong, Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nói: "Em còn tưởng trước khi chúng ta rời kinh thành sẽ không thấy được kết quả, không ngờ hiệu suất của Lục Lăng Phong lại nhanh như vậy." "Ân nhân cứu mạng của hắn, các anh đã điều tra ra chưa?" Vương Cẩn Hòa nghĩ ra một ý tưởng tuyệt vời. "Đã điều tra ra rồi, đối phương là con gái của một vị cô nãi nãi khác trong nhà họ Cố, chưa chồng mà có con.

Khi mẹ em còn ở nhà họ Cố đã chăm sóc cô ấy khá nhiều, cho dù đã gả đi cũng thường xuyên gọi người đến nhà họ Dư ở, nuôi nấng rất tốt, nhưng sau khi mẹ em xảy ra chuyện thì không thể bảo vệ cô ấy được nữa." Không ngờ người cứu Lục Lăng Phong lại là chị họ của cô. "Sau đó thì sao?" "Chị họ của em tên là Cố Tích Lăng, lớn hơn em bảy tuổi.

Năm mười sáu tuổi cô ấy gặp Lục Lăng Phong bị thương, thấy anh ta đáng thương nên đã cứu, sau đó bị Cố Hề Nhược phát hiện.

Cô ta thấy người Cố Tích Lăng cứu có thân phận không tầm thường, nên đã cướp công lao của Cố Tích Lăng, không chỉ vậy còn thiết kế muốn gả Cố Tích Lăng cho một tên công tử ăn chơi trác táng có cả đám thê thiếp." "Để thoát khỏi số phận đó, Cố Tích Lăng đã cầm tiền mẹ em từng cho, dẫn theo nha hoàn của mình rời khỏi nhà họ Cố, nhưng lại bị nha hoàn đó phản bội, cuối cùng bị gãy chân, chỉ có thể ngồi xe lăn." Vương Cẩn Hòa ngây người nhìn Tô Ngọc, có chút không dám tin: "Lúc đó Cố Hề Nhược mới chín tuổi thôi đúng không?" Một đứa trẻ chín tuổi thật sự có thể tàn nhẫn độc ác như vậy sao?

Vương Cẩn Hòa có chút không thể chấp nhận. "Đúng, mới chín tuổi." "Tô Ngọc, anh nói xem cô ta có giống chúng ta không?

Nhưng xem cách hành xử trước đây của cô ta thì dường như cũng không phải đồng loại của chúng ta." Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Cô thà tin Cố Hề Nhược là đồng loại với họ, còn hơn là tin một đứa trẻ chín tuổi có thể độc ác đến mức đó. "Cô ta đúng là không phải đồng loại với chúng ta.

Thế giới này không giống với thế giới em từng sống, ở đây chỉ cần sinh ra trong gia tộc lớn thì đầy rẫy lừa lọc dối trá là chuyện rất bình thường." Tuy chưa nghe Vương Cẩn Hòa nói về thế giới cô từng ở, nhưng Tô Ngọc cũng đoán được phần nào, Vương Cẩn Hòa trước đây sống trong một thế giới hòa bình, thậm chí là phồn hoa. "Tô Ngọc, anh biết không, chín tuổi ở thế giới của chúng em vẫn là những đứa trẻ ngập tràn trong vui chơi và học tập." Chuyện giết người sao có thể làm được.

Anh đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, an ủi nói: "Tiểu Hòa, thế giới em từng ở là như thế nào?" Vương Cẩn Hòa từ từ kể cho Tô Ngọc nghe về chuyện kiếp trước.

Nghe xong, Tô Ngọc đã có thể hiểu tại sao ban đầu Vương Cẩn Hòa không thể chấp nhận chuyện mua bán người.

Hóa ra thế giới cô từng sống tốt đẹp đến vậy. "Tiểu Hòa, ở thế giới này, nữ tử mười lăm tuổi đã có thể thành thân, con gái thế gia trừ những cô nương được sủng ái ra, những người khác đối với gia tộc đều là công cụ để cống hiến." Vương Cẩn Hòa không nói gì, đến cổ đại đã hai ba năm rồi, cô tự nhiên biết quy tắc sinh tồn của thời cổ đại.

Nhưng khi biết Cố Hề Nhược mới chín tuổi đã bắt đầu tính kế người khác, muốn mạng người khác, cô vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Lòng dạ của một đứa trẻ chín tuổi sao có thể độc ác đến thế. "Tiểu Hòa, em không cần quan tâm họ sống thế nào, có anh ở đây, em có thể sống theo cách em từng sống." Anh bây giờ có tiền có quyền, để Vương Cẩn Hòa sống theo ý mình vẫn có thể làm được. "Quy tắc này chúng ta không có cách nào thay đổi, chỉ có thể thích ứng rồi làm tốt việc của mình." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được." Tô Ngọc nói đúng, loại quy tắc này họ quả thực không thể thay đổi, vậy thì chỉ có thể làm tốt việc của mình.

Cô đưa tay vỗ trán mình, bất đắc dĩ nói: "Chúng ta không phải đang nói chuyện chị họ sao?

Sao lại lạc đề xa vậy?" "Đúng vậy, chúng ta tiếp tục nói chuyện của Cố Tích Lăng.

Cố Tích Lăng bây giờ đã hai mươi bảy tuổi, vì thân thể tàn tật nên vẫn chưa gả cho ai." "Vậy chị ấy đang ở đâu?" "Ở một nơi khá xa kinh thành, bên cạnh có người chăm sóc và rất bảo vệ chị ấy." "Sau này có thể đón chị họ về không?

Đến lúc đó nhờ Vạn Cổ xem thử có chữa được không." "Chị ấy bị thương mười một năm trước, thời gian dài như vậy, Vạn Cổ chưa chắc có cách." Vương Cẩn Hòa tự nhiên biết, nhưng cô vẫn muốn để

Vạn Cổ thử, nhỡ đâu có thể chữa khỏi thì sao? "Tô Ngọc, người ở bên cạnh chị họ là người như thế nào?" "Là người Cố Tích Lăng quen biết sau khi đến đó, sau này thích chị ấy, vì muốn được gia đình đồng ý đã quỳ ở nhà hai ngày.

Sau khi được gia đình đồng ý thì vẫn luôn ở bên cạnh chị ấy, năm nay đã được bốn năm rồi, và cha mẹ người đó đối với Cố Tích Lăng cũng rất tốt." Ban đầu họ không đồng ý con trai thích một cô gái ngồi xe lăn, nhưng nhìn con trai ngày càng vui vẻ sau khi gặp đối phương, họ tuy không vui nhưng sau khi con trai quỳ xuống cầu xin cũng đã thỏa hiệp.

Sau khi bỏ thành kiến đi tiếp xúc với Cố Tích Lăng, họ cảm thấy cô là người rất tốt, vẫn luôn chờ con trai cưới cô về nhà.

Vương Cẩn Hòa nghe đến đây liền vui vẻ: "Xem ra cuộc sống vẫn ưu đãi chị họ, nhà chồng như vậy chắc sẽ không tệ, đã vậy thì càng phải để Vạn Cổ xem cho chị ấy rồi." "Chị họ sợ làm liên lụy anh ta nên mới không đồng ý cưới đúng không?" "Đúng vậy." "Lúc nãy em nói có một ý kiến hay là gì?" Tô Ngọc tò mò hỏi. "Để Lục Lăng Phong biết ân nhân cứu mạng của mình bị Cố Hề Nhược hãm hại thành ra thế này, anh nói xem Lục Lăng Phong có sụp đổ không?" "Chắc chắn là có, đến lúc đó anh ta sẽ báo thù Cố Hề Nhược." Một khi Lục Lăng Phong ra tay, Cố Hề Nhược chắc chắn không phải là đối thủ, trừ khi trong tay Cố Hề Nhược còn có người ngang sức với Lục Lăng Phong. "Ngoài ra còn có thể đạt được một việc chúng ta muốn làm." Vương Cẩn Hòa ban đầu không hiểu, sau đó liền thông suốt gật đầu: "Anh nói đúng, vậy anh đi sắp xếp đi, không cần quá cố ý, tốt nhất để anh ta tự mình điều tra ra." Sau khi gây chuyện với Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong chắc sẽ đi tìm tung tích của chị họ nhỉ? "Được." Lục Lăng Phong về đến nhà liền gọi người của mình đến, yêu cầu họ tăng cường lực lượng điều tra, nhất định phải nhanh chóng tìm ra người đã cứu mình năm đó.

Anh và Cố Hề Nhược sớm chiều chung sống bao nhiêu năm, anh biết Cố Hề Nhược là người như thế nào.

Bất kỳ chuyện gì âm hiểm độc ác cô ta cũng có thể làm ra, vì ơn cứu mạng này của mình, cô ta thật sự làm gì cũng không phải là không thể.

Anh phải nhanh chóng tìm được người đó.

Khi Lục Lăng Phong tìm người, Tô Ngọc đã biết, ngoài Tô Ngọc ra còn có Cố Hề Nhược cũng biết.

Vì chuyện này, Cố Hề Nhược đã đập vỡ một bộ đồ trang trí yêu thích của mình. "Tình cảm bao nhiêu năm vậy mà lại không bằng một ơn cứu mạng, Lục Lăng Phong, anh quả là giỏi thật." Vẻ mặt Cố Hề Nhược có chút méo mó.

Một người luôn làm tốt thí cho mình, đột nhiên lạnh nhạt với mình đi tìm người phụ nữ khác, điều này khiến Cố Hề Nhược cảm thấy sỉ nhục.

Những gì Lục Lăng Phong làm hôm nay đã hoàn toàn chọc giận cô ta, cô ta nhất định sẽ khiến Lục Lăng Phong hối hận. "Tiểu thư..." "Nếu Lục thiếu gia biết chuyện năm đó..." "Năm đó chuyện gì?

Đã chín năm rồi, hắn còn có thể điều tra ra được sao?" Cố Hề Nhược cắt ngang lời nha hoàn, lạnh lùng nói.

Nha hoàn còn muốn nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt không vui của Cố Hề Nhược liền không nói nữa.

Chỉ là cô cảm thấy Lục thiếu gia không giống người bình thường, chuyện này đã làm thì sẽ có dấu vết, muốn tra là có thể tra ra được, chỉ là vấn đề thời gian. "Tiểu thư, sao Lục thiếu gia lại biết chuyện này?" Bao nhiêu năm đều không bị phát hiện, ngay cả trước đây Lục

Lăng Phong trông cũng không có gì bất thường, nhưng gần đây cả người đều thay đổi.

Cố Hề Nhược mấy ngày nay cũng đang nghĩ về vấn đề này, nếu Lục Lăng Phong biết sớm, theo tính cách của anh ta chắc chắn sẽ không đợi lâu như vậy mới gây khó dễ.

Có thể thấy Lục Lăng Phong là gần đây mới biết, nhưng bao nhiêu năm anh ta không nghi ngờ, sao lại đột nhiên đi điều tra? "Tiểu thư, người nói có phải có ai đó đã nói gì với ngài ấy không?" Cố Hề Nhược trước đây không nghĩ đến điều này, bây giờ nghe nha hoàn nói vậy quả thực rất có khả năng. "Rốt cuộc là ai đang tính kế ta sau lưng." Ánh mắt Cố Hề Nhược lạnh đi, có chút nghiến răng nghiến lợi nói.

Nha hoàn không tiếp tục nói nữa, ngoan ngoãn đứng bên cạnh.

Bên kia, Cố Ngạn Trạch biết Vương Cẩn Hòa và gia đình Tô Ngọc đã về kinh thành thì rất kích động. "Cuối cùng cũng về rồi." Chiều ngày hôm sau, Cố Ngạn Trạch liền đến nhà Tô Ngọc bái phỏng. "Thiếu gia, Cố Ngạn Trạch đến bái phỏng, nói muốn gặp phu nhân." Nghe những lời này, ánh mắt Tô Ngọc lạnh đi: "Muốn gặp Tiểu Hòa?

Chương 501

Hắn lấy thân phận gì để gặp?" Người bên dưới không nói gì, ngược lại Tô Ngọc lên tiếng dặn dò: "Không gặp." "Vâng." Người hầu đi ra, nhìn Cố Ngạn Trạch đang xách quà, nói: "Cố thiếu gia, xin lỗi, Vương gia chúng tôi nói không gặp." Cố Ngạn Trạch hơi nhíu mày: "Tiểu Hòa nói sao?" "Vương phi không có ở đây, là Vương gia dặn dò." Người gác cổng thành thật nói. "Ngươi đi nói với Tiểu Hòa, cô ấy biết là ta nhất định sẽ ra gặp." Tiểu Hòa là em gái ruột của hắn, sao có thể không muốn gặp hắn?

Nhất định là do Tô Ngọc làm.

Người hầu cau mày, rất không vui với lời của Cố Ngạn Trạch: "Cố thiếu gia, phu nhân của chúng tôi là Vương phi của Huyền quốc, há có thể để ngài tùy ý gọi tên húy sao?

Ngài đây là đang làm bại hoại danh tiếng của phu nhân chúng tôi." "Tôi..." Cố Ngạn Trạch cau mày muốn nói gì đó, mới muộn màng nhận ra quan hệ giữa Vương Cẩn Hòa và hắn vẫn chưa được công bố.

Nếu nói ra, người khác cũng chưa chắc đã tin. "Cố thiếu gia, ngài đừng nói cứ như thể có quan hệ rất tốt với Vương phi của chúng tôi, như vậy không hợp quy củ." Người hầu cau mày, nghiêm mặt nói.

Cố thiếu gia này có ý gì?

Lời này của hắn cũng quá dễ gây hiểu lầm rồi. "Tôi muốn gặp cô ấy." "Vương gia đã nói không gặp, người mà Vương gia nói không gặp thì Vương phi cũng sẽ không gặp." Người hầu đối với Cố Ngạn Trạch lập tức có chút không vui, người này rốt cuộc làm sao vậy, đã nói không gặp rồi mà còn ở đây dây dưa không dứt. "Vậy tôi đợi ở đây." Cố Ngạn Trạch cũng không chịu rời đi, dáng vẻ như thể nhất định phải gặp được Vương Cẩn Hòa nếu không trời cũng không yên.

Người hầu gác cổng có chút tức giận: "Cố thiếu gia, ngài làm gì vậy?

Ngài muốn làm bại hoại danh tiếng của Vương phi chúng tôi sao?

Vương phi của chúng tôi căn bản không quen biết ngài, ngài đừng ở đây dây dưa không dứt." Cố Ngạn Trạch không lên tiếng, cúi đầu đứng ở cửa, một bộ dạng không gặp được Vương Cẩn Hòa sẽ không rời đi.

Dần dần, trước cửa tụ tập một số người, có người kỳ quái hỏi: "Đây không phải là Cố thiếu gia sao?

Sao lại đứng ở cửa Ngọc Vương gia vậy?" "Không biết nữa." Người hầu gác cổng tức không chịu nổi, đi báo với Tô Ngọc một tiếng.

Tô Ngọc nghe lời của người hầu, bóp nát chén trà trong tay. "Hay cho một Cố Ngạn Trạch." Tô Ngọc mặt mày âm trầm đi ra, nhìn thấy Cố Ngạn Trạch, không cho hắn cơ hội nói chuyện, một cước đá văng hắn ra ngoài.

Cố Ngạn Trạch bị cú đá này làm cho choáng váng, quay đầu nhìn Tô Ngọc mắt đằng đằng sát khí, trong lòng chùng xuống, hình như hắn đã chọc giận Ngọc Vương rồi. "Cố Ngạn Trạch, ngươi muốn làm gì?" "Ta chỉ là..." "Câm miệng, nói thêm một chữ nữa bản vương nhổ lưỡi ngươi, nếu ngươi có chút áy náy nào thì đã không làm ra chuyện này." Hắn nghĩ rằng đứng đây chờ thì Tiểu Hòa sẽ gặp hắn sao? "Ngươi nhìn những người vây quanh đây đi, không quá hai canh giờ, lời đồn gì cũng có, ngươi muốn làm ai mất mặt?" Tô Ngọc thật sự tức chết rồi.

Nước cờ này của Cố Ngạn Trạch đã khiến anh vô cùng chán ghét, càng không thể để hắn gặp Vương Cẩn Hòa. "Chuyện đã như vậy, cho dù ngươi nói gì cũng vô dụng rồi." Nghe lời của Tô Ngọc, Cố Ngạn Trạch nhìn những người đang vây quanh cửa phủ Ngọc Vương với vẻ tò mò, còn đang bàn tán xôn xao, lập tức hiểu tại sao Tô Ngọc lại tức giận như vậy. "Vương gia, ngài nên hiểu ý của ta." "Bản vương không hiểu gì cả, phương pháp nấu rượu ngươi muốn chúng ta không có, ngươi cũng mua không nổi, cho dù ngươi mua nổi, vì những chuyện Cố Hề Nhược và cha mẹ ngươi đã làm với Vương phi của bản vương, cũng đủ để bản vương không bán gì cho ngươi." "Bây giờ cút ngay, nói thêm một câu nữa sau này ngươi đừng nói chuyện nữa, không biết nói chuyện làm việc thì về nhà mà suy ngẫm cho kỹ." Những người vây xem gật gù ra vẻ đã hiểu, thì ra là như vậy.

Chẳng trách phải đợi ở đây. "Ta sẽ không từ bỏ." Hắn sẽ không từ bỏ việc gặp em gái mình, càng không bỏ rơi em gái mình.

Vương Cẩn Hòa là con của nhà họ Cố bọn họ.

Tô Ngọc bước xuống bậc thềm, đưa tay xách Cố Ngạn Trạch lên, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe được: "Tiểu Hòa là con gái của Dư Thanh Phong và Cố Cửu Ninh, là vợ của Tô Ngọc ta, ngươi Cố Ngạn Trạch có tư cách tranh giành người với chúng ta sao?" "Chỉ riêng chuyện ngươi làm hôm nay đã định sẵn ngươi và cô ấy không có bất kỳ quan hệ nào, ngươi chỉ biết làm những việc mình cho là đúng, mà không nghĩ xem những việc ngươi làm có gây phiền phức cho Tiểu Hòa không." Nếu hôm nay chuyện Cố Ngạn Trạch chặn ở đây chỉ muốn gặp Tiểu Hòa bị đồn khắp kinh thành, hắn có nghĩ đến danh tiếng của Tiểu Hòa sẽ ra sao không? "Khi ngươi ở đây chờ, nhất định phải gặp được Tiểu Hòa, có nghĩ đến chuyện một người đàn ông lạ mặt gặp Tiểu Hòa bị kẻ có lòng lợi dụng sẽ gây ra phiền phức gì cho cô ấy không?" "Cố Ngạn Trạch, ngươi và những người khác của nhà họ Cố đều là một giuộc cả." "Ta chỉ muốn xem cô ấy có khỏe không." Cố Ngạn Trạch lẩm bẩm nói.

Ở cùng một nơi với em gái mà không thể gặp, hắn rất khó chịu, chỉ muốn gặp em gái xem cô ấy thế nào.

Dù biết Tô Ngọc đối xử rất tốt và cưng chiều Vương Cẩn Hòa, nhưng hắn vẫn cho rằng họ mới là người thân thiết nhất, không nên như vậy.

Cho nên mới vẫn luôn đợi ở đây, còn những chuyện khác hắn căn bản không nghĩ tới, và lời người gác cổng nói làm bại hoại danh tiếng của Vương Cẩn Hòa hắn căn bản không để tâm, chỉ cảm thấy mình là anh trai của Tiểu Hòa, không tồn tại chuyện bại hoại danh tiếng gì cả.

Bây giờ bị Tô Ngọc nói như vậy, khiến hắn cảm thấy mọi lời nói đều có chút yếu ớt, vô lực. "Cố Ngạn Trạch, cái gì ngươi cũng cho là đương nhiên, mà không suy xét xem sẽ mang lại hậu quả gì, lần này tha cho ngươi, có lần sau thì ngươi đáng chết." "Tô Ngọc, sao vậy?" Vương Cẩn Hòa dẫn theo nha hoàn từ bên ngoài trở về, thấy trước cửa có nhiều người như vậy, kỳ quái hỏi.

Nghe thấy giọng của Vương Cẩn Hòa, Cố Ngạn Trạch có chút kích động, định đi qua nói gì đó thì bị Tô Ngọc chặn lại.

Tô Ngọc đi qua, đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa, bảo cô đừng nhìn người bên cạnh, khi đi ngang qua Cố Ngạn Trạch thấy hắn định mở miệng, anh liền điểm huyệt câm của hắn, khiến hắn không nói được gì. "Đi ra ngoài mua gì vậy?" "Em đi mua vải, định làm ít áo đông cho cả nhà chúng ta." Kinh thành quá lạnh, cô muốn dùng bông gòn làm áo bông mặc. "Được, vậy chúng ta về thôi." "Ừm." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa quay về, trước khi đi, Tô Ngọc liếc nhìn hắn một cái cảnh cáo.

Đến cửa, Tô Ngọc lên tiếng dặn dò: "Nguyên Húc, tiễn Cố thiếu gia về." "Vâng." Nguyên Húc kéo người đưa Cố Ngạn Trạch đi, trên đường về, Nguyên Húc giải huyệt đạo cho Cố Ngạn Trạch. "Cố thiếu gia, bất kể ngài và phu nhân chúng tôi có quan hệ gì, ngài cũng không nên nói những lời như vậy, không ai biết ngài là anh trai của phu nhân, cho dù ngài nói ra cũng sẽ không có ai tin, Cố Hề Nhược và cha mẹ các người mấy lần bảy lượt muốn mạng của phu nhân, chỉ cần trong lòng vì phu nhân mà suy nghĩ, ngài cũng không thể làm ra chuyện này." "Ngài về sau hãy suy nghĩ kỹ đi, các người không xuất hiện trước mặt phu nhân chính là sự bù đắp lớn nhất đối với phu nhân.

Phu nhân có ông bà ngoại, đương nhiên cũng có anh trai em trai của mình, và người này không phải là ngài.

Ngài liệu mà làm, nếu còn làm chuyện tương tự, thiếu gia sẽ không tha cho ngài đâu." Nguyên Húc lên tiếng nói. "Ta sẽ không từ bỏ." Nguyên Húc cau mày nhìn Cố Ngạn Trạch, không thích cách làm của hắn.

Người này nghe không hiểu tiếng người hay sao vậy? "Nể tình ngài có quan hệ huyết thống với phu nhân, thiếu gia hôm nay tha cho ngài, có lần sau, thiếu gia nói được làm được." "Cuối cùng nhắc nhở ngài một câu, phu nhân đối với nhà các người đã hoàn toàn thất vọng, các người không thể trở thành người một nhà được." Cố Ngạn Trạch tức giận nói: "Ngươi câm miệng, đây đều không phải là thật, ngươi đừng ở đây nói bậy, có phải Tô Ngọc đã nói xấu ta với Tiểu Hòa không?" Nguyên Húc cau mày, vẻ mặt lập tức lạnh xuống: "Cố thiếu gia, xin hãy cẩn trọng lời nói, Vương gia của chúng tôi không phải là người ngài có thể tùy ý gọi tên." "Ngài đã gặp phu nhân, nên biết cô ấy là người như thế nào." Nói xong xoay người rời đi, không để ý đến Cố Ngạn Trạch nữa.

Nhìn bóng lưng rời đi của Nguyên Húc, Cố Ngạn Trạch có chút suy sụp.

Chuyện hôm nay quả thực là hắn làm sai, không suy nghĩ cho Vương Cẩn Hòa, sau này hắn nhất định sẽ không như vậy nữa.

Còn lời của Nguyên Húc, Cố Ngạn Trạch căn bản không để trong lòng.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà, cho nha hoàn ra ngoài rồi mới hỏi: "Lúc nãy là chuyện gì vậy?" Người đó có chút quen mắt, nhưng cụ thể là ai cô có chút không nhớ ra. "Là Cố Ngạn Trạch, hắn muốn gặp em, anh không cho." Tô Ngọc kể lại chuyện ở cổng cho Vương Cẩn Hòa nghe, người sau nghe xong mặt đều đen lại. "Hắn là chê ngày tháng của em trôi qua quá tốt đẹp rồi phải không?" Vương Cẩn Hòa sắc mặt khó coi nói.

Giống như Tô Ngọc nói, Cố Ngạn Trạch căn bản không suy nghĩ việc làm của mình sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức cho cô. "Hắn có lẽ cho rằng các người là anh em, căn bản không cần suy nghĩ những điều này, nhưng hắn không nghĩ rằng người ngoài không biết những điều này, hơn nữa cha mẹ hắn chưa chắc sẽ thừa nhận thân phận của em.

Chỉ cần đến lúc đó vợ chồng Cố Thăng ra nói một câu không quen biết em, em và nhà họ Cố không có quan hệ gì thì danh tiếng của em sẽ hoàn toàn bị hủy hoại." Trước đó anh điểm huyệt câm của Cố Ngạn Trạch cũng là vì điều này.

Vương Cẩn Hòa rất đồng tình với lời của Tô Ngọc, Cố Ngạn Trạch chỉ nghĩ cho bản thân, căn bản không nghĩ cho cô. "Em và cả nhà Cố Thăng này thật sự bát tự không hợp, gặp phải họ là không có chuyện gì tốt đẹp." Vương Cẩn Hòa không cho rằng Cố Ngạn Trạch thật sự thích cô em gái này đến vậy, dù sao lúc nhỏ thời gian họ ở cùng nhau chưa được một tháng.

Chương 502

Còn bây giờ, những việc hắn làm, nói cho cùng cũng chỉ là chút áy náy.

Áy náy có, tình cảm cũng có, nhưng nhiều hơn vẫn là vấn đề lợi ích.

Cố Ngạn Trạch là thương nhân, hắn biết trong tay mình nắm giữ bao nhiêu của cải, chỉ cần quan hệ của họ tốt, một số tài nguyên trong tay cô tất nhiên sẽ đến tay hắn. "Không buồn sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa dường như không mấy để tâm, có chút kinh ngạc hỏi. "Nói chung thì em có mấy người anh trai lận.

Nhà em có một người, nhà anh có hai người, còn có Hoàng thượng cũng xem như là anh trai, em không hiếm lạ gì một người anh trai lộn xộn như vậy." Có hay không có người anh trai Cố Ngạn Trạch này đối với cô mà nói không quan trọng.

Tô Ngọc bị lời của Vương Cẩn Hòa chọc cười. "Em nói đúng, ngoài mấy người anh trai này ra, em còn có anh." "Cho nên em căn bản không để tâm đến chuyện này." "Hơn nữa, nhà họ Cố quá phức tạp, vẫn luôn trên đà sa sút, nếu để những người khác trong nhà họ Cố biết thân phận của em, mà quan hệ giữa em và Cố Ngạn Trạch lại tốt, đến lúc đó sẽ mang lại cho em vô số phiền phức." Từ sau khi gặp Cố Ngạn Trạch, đối với nhà họ Cố, cô đã hoàn toàn thất vọng.

Thất vọng rồi tự nhiên cũng buông bỏ.

Cố Hề Nhược ở lại nhà họ Cố cùng họ yêu thương nhau là tốt rồi. "Xem ra em nghĩ rất rõ ràng." Tô Ngọc không nhịn được cười nói.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Em có phải không có não đâu." Chuyện đơn giản rõ ràng như vậy còn cần hỏi sao?

Tô Ngọc vốn còn định nhắc nhở Vương Cẩn Hòa một chút, kết quả bây giờ xem ra hoàn toàn không cần nhắc nhở, trong lòng cô tự có tính toán.

Chống cằm, Vương Cẩn Hòa cau mày nói: "Lời trước đây của em nói cũng đủ rõ ràng rồi, sao hắn lại giống như không hiểu nhỉ." Đưa tay véo nhẹ tay Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười nói: "Giống như em nói, hắn biết trên người em nắm giữ bao nhiêu của cải, chỉ cần em về nhà họ Cố, những thứ này họ tất nhiên sẽ bắt em lấy ra." Nhà họ Cố đang xuống dốc, có cơ hội như vậy sao họ có thể bỏ qua?

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, sắc mặt vô cùng khó coi: "Miệng lớn như vậy, họ cũng không sợ bị nghẹn chết." Suy nghĩ của cô và Tô Ngọc thực ra là giống nhau, người nhà họ Cố thật sự có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy. "Càng hiểu rõ nhà họ Cố này, em càng không có thiện cảm với họ, từ ông ngoại của Tiểu Trí đến cả nhà Cố Hề Nhược đều khiến người ta không thích." Vương Cẩn Hòa chán ghét nói.

Kiếp trước họ có lẽ có thù với người họ Cố, kiếp này mới gặp phải nhiều nhân vật kỳ quặc họ Cố như vậy.

Tô Ngọc bị lời của Vương Cẩn Hòa chọc cười: "Chết no còn hơn chết đói." "Nhưng em cũng không cần lo lắng, bây giờ là do mẹ vẫn chưa về, một khi mẹ đã về Cố gia thì người của Cố gia sẽ không dám đến tính kế em." "Thật sao?

Mẹ em lợi hại đến thế à?" Hai mươi năm rồi chưa về Cố gia mà uy tín của mẹ ở nhà họ Cố vẫn cao như vậy sao?

Tô Ngọc không phải đang lừa cô đấy chứ? "Năm đó nếu mẹ là đàn ông thì đã chẳng có chuyện gì của Cố Thăng rồi.

Bây giờ trong Cố gia vẫn còn một số người trung thành với mẹ năm xưa, cho dù mẹ đã biến mất nhiều năm như vậy nhưng địa vị của mẹ ở Cố gia cũng chưa từng thay đổi." Đây chính là Cố Cửu Ninh.

Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm: "Em có cảm giác so với mẹ, em chỉ là một con cá muối không có chí tiến thủ." Nhất là sau khi tìm hiểu sâu hơn, suy nghĩ này lại càng rõ ràng. "Em nói bậy gì thế?

Cũng chỉ khi ở kinh thành em mới rảnh rỗi, chứ ở Tạ gia thôn thì lúc nào em được nghỉ ngơi đàng hoàng?

Chuyện em làm mỗi ngày còn ít sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm mặt nói, vẻ không vui.

Những lúc không bận rộn thì còn đỡ, có thể ở nhà với anh, với các con, nhưng một khi đã bận thì đến tối mịt mới về.

Vương Cẩn Hòa như vậy mà sao có thể nói mình là cá muối được chứ? "He he, em cũng chỉ nói bừa thôi, anh hoàn toàn có thể không cần để ý." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Nói xong chính cô cũng không nhịn được cười.

Thấy Vương Cẩn Hòa không còn suy nghĩ về chuyện của Cố Ngạn Kỳ nữa, Tô Ngọc mới hài lòng. "Tiểu Hòa, sau này em vẫn phải cẩn thận một chút.

Anh thấy bộ dạng của Cố Ngạn Kỳ có lẽ sẽ không chịu bỏ qua đâu." Cố Ngạn Kỳ chắc chắn sẽ tìm cơ hội gặp Tiểu Hòa.

Lỡ như gây ra hiểu lầm gì thì phiền phức.

Đưa tay gãi gãi đầu, Vương Cẩn Hòa hơi bực bội lên tiếng: "Tô Ngọc, em có thể xử lý hắn không?" "Chuyện này anh sẽ làm." "Vậy được." "Hôm nay không phải anh định vào hoàng cung sao?

Sao vẫn còn ở nhà?" Tối qua Tô Ngọc đã nói với cô hôm nay phải vào cung, có thể sẽ về muộn một chút.

Cô đi dạo phố mua vải vóc về rồi mà anh vẫn còn ở nhà?

Tô Ngọc ngẩn ra, lúc này mới nhớ ra hình như hôm qua đã hẹn đại ca và hoàng huynh bàn chuyện.

Anh ho khan một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: "Anh quên mất chuyện này." "Vậy sao anh còn chưa đi?" Để hoàng thượng và đại ca đợi lâu như vậy, Tô Ngọc đúng là hay thật. "Được, anh đi ngay đây." Tô Ngọc định dặn dò thêm vài chuyện, nhưng nghĩ lại rồi thôi.

Những chuyện này Tiểu Hòa đều biết rõ, cũng biết mình đang làm gì.

Sau khi Tô Ngọc vào cung, Vương Cẩn Hòa cho gọi Nguyên Húc đến: "Phu nhân, người tìm tôi?" "Ngươi đã đưa Cố Ngạn Kỳ về rồi à?" "Chưa ạ, thuộc hạ đi được nửa đường thì về." Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ đã hiểu, gật đầu: "Hắn có nói lời nào khó nghe không?" Vương Cẩn Hòa chủ yếu lo Cố Ngạn Kỳ nói lời gì đó làm tổn thương Tô Ngọc.

Nguyên Húc không ngờ Vương Cẩn Hòa đoán đâu trúng đó.

Nhưng những lời Cố Ngạn Kỳ nói, hắn căn bản không để tâm.

Cho dù thiếu gia có biết cũng sẽ coi những lời của Cố Ngạn Kỳ như gió thoảng bên tai. "Nguyên Húc, hắn đã nói gì?" Vương Cẩn Hòa bình tĩnh hỏi.

Cô muốn xem Cố Ngạn Kỳ rốt cuộc đã nói những gì. "Hắn cho rằng thiếu gia đã chia rẽ mối quan hệ giữa người và hắn." Vương Cẩn Hòa phun cả ngụm nước ra ngoài, đưa tay lau vệt nước bên khóe miệng, nhìn Nguyên Húc bên cạnh với ánh mắt không thể tin nổi: "Lời này thật sự là hắn nói sao?" Nguyên Húc gật đầu xác nhận.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy cạn lời. "Hắn lấy đâu ra tự tin mà nghĩ Tô Ngọc sẽ làm chuyện này chứ?" Chuyện của Tô Ngọc không ít hơn cô, ngoài công việc trên tay còn có bốn đứa con phải lo, anh bận như vậy lấy đâu ra thời gian đi nói xấu hắn?

Cố Ngạn Kỳ này có phải quá coi trọng bản thân rồi không?

Nguyên Húc vốn dĩ đã có chút bất mãn và không thích Cố Ngạn Kỳ, nhưng bị Vương Cẩn Hòa nói vậy cũng có chút buồn cười.

Phu nhân nói đúng, Cố Ngạn Kỳ lấy đâu ra tự tin để nói những lời như vậy?

Cũng không sợ gió lớn làm rụng lưỡi mình. "Sau này Cố Ngạn Kỳ đến thì không cần thông báo, nếu hỏi thì cứ nói không gặp." "Vâng." Sau khi Nguyên Húc rời đi, Vương Cẩn Hòa gục xuống bàn, hai mắt trống rỗng, không biết đang nghĩ gì.

Cô có nên tìm chút trò vui cho Cố Ngạn Kỳ không nhỉ?

Chương 503

Để hắn cứ đến làm phiền mãi cũng thật khó chịu.

Thấy Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đăm chiêu như đang tính kế chuyện gì, Tô Ngọc không khỏi có chút thương cảm cho Cố Ngạn Kỳ. "Thôi bỏ đi, tạm thời không nghĩ nữa, sau này hãy nói." Không hiểu sao, nỗi lo lắng trong lòng Nguyên Húc càng thêm rõ rệt. "Phu nhân, hay là người cứ nói thẳng ra đi?" Nguyên Húc suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng hỏi.

Có thù báo ngay tại trận mới không khiến người khác phải lo ngay ngáy.

Chuyện tính sổ sau này, chỉ cần có não là biết chuyện gì sẽ xảy ra.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Nguyên Húc, không nhịn được cười phá lên: "Nguyên Húc, bộ dạng này của ngươi làm ta cứ cảm thấy mình là hồng thủy mãnh thú vậy." Khóe miệng giật giật, Nguyên Húc vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Phu nhân, tôi không có ý đó." Nếu hắn dám nghĩ như vậy, đợi thiếu gia về thì ngày tháng sau này coi như xong. "Được rồi, ngươi không cần giải thích rõ ràng như vậy, ta biết ý ngươi mà." Vương Cẩn Hòa thấy Nguyên Húc không chịu được trêu chọc, đành bất đắc dĩ nói. "Phu nhân, tại sao người lại nghĩ để chuyện này sau này hãy nói ạ?" Hắn cũng coi như hiểu phu nhân, biết Vương Cẩn Hòa là người thế nào, bây giờ thấy cô muốn xử lý một người mà còn phải chờ đợi, điều này khiến hắn cảm thấy vô cùng kinh ngạc. "Hôm nay hắn đã bị Tô Ngọc đánh rồi, ta muốn tìm người gây sự cũng không có cớ." Khóe miệng Nguyên Húc giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, hắn chưa bao giờ nghĩ Vương Cẩn Hòa lại vì lý do này. "Lần này tha cho hắn, còn chuyện sau này thì để sau đi.

Đúng rồi, Cố Hề Nhược gần đây có động tĩnh gì không?" Vương Cẩn Hòa nghịch chiếc cốc trong tay, mắt hơi nheo lại. "Kể từ khi Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược xảy ra tranh cãi rồi đường ai nấy đi, Cố Hề Nhược đang bận rộn với sản nghiệp của mình.

Cô ta biết Lục Lăng Phong đi tìm ân nhân cứu mạng thật sự nên định phá hoại từ trong đó." Nguyên Húc đơn giản kể lại chuyện của Cố Hề Nhược cho Vương Cẩn Hòa.

Nghe xong, đầu ngón tay Vương Cẩn Hòa khẽ gõ lên mặt bàn.

Cố Hề Nhược này đúng là âm hồn không tan, đã đến nước này mà vẫn còn làm ra chuyện như vậy, quả thật không biết điều. "Vậy sao?

Cho người theo dõi Cố Hề Nhược, một khi cô ta định ra tay độc ác với người ta thì nhất định phải cứu được người." Nhìn thấy Cố Tích Lăng, mẹ chắc sẽ rất vui. "Vâng, thuộc hạ biết phải làm thế nào rồi." Vương Cẩn Hòa phất tay bảo Nguyên Húc đi làm việc.

Sau khi mọi người đi hết, Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng nhàm chán.

Trong lúc cô đang cầm kim chỉ bắt đầu may vá, Cố Ngạn Kỳ quay về Cố gia, và chuyện hắn đi tìm Vương Cẩn Hòa cũng bị cô ta biết được.

Cố Hề Nhược đến sân của Cố Ngạn Kỳ, thấy hắn đang ngồi trước bàn đá không biết làm gì. "Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Anh không biết làm vậy sẽ gây ra phiền phức lớn cho tôi sao?" Nhìn người đột nhiên xông vào, Cố Ngạn Kỳ khẽ nhíu mày, trong mắt đầy vẻ không ưa Cố Hề Nhược: "Ai cho cô vào sân của tôi?

Cút ra ngoài." Chẳng qua chỉ là một kẻ giả mạo mà cũng ra vẻ ta đây. "Cố Ngạn Kỳ, anh đừng quên tôi là em gái anh." Cố Hề Nhược lạnh mặt nói.

Anh trai của Vương Cẩn Hòa đối xử với cô ấy tốt như vậy, tại sao Cố Ngạn Kỳ lại luôn nghĩ cách đối đầu với cô? "Em gái?

Một kẻ giả mạo như cô mà cũng xứng nói với tôi điều này à?" Cố Ngạn Kỳ cười lạnh nói, tỏ vẻ khinh thường người em gái Cố Hề Nhược này.

Cố Hề Nhược tức đến run người, cô chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Bây giờ cô vô cùng may mắn là xung quanh không có nha hoàn hay tiểu tư, nếu không chuyện này để người khác trong Cố gia biết được, cô sẽ hoàn toàn mất đi vị thế ở Cố gia. "Cố Ngạn Kỳ, cho dù anh biết tất cả thì có ai tin anh không?

Kể cả bây giờ anh đi nói với mẹ rằng tôi không phải con ruột của họ, anh nghĩ họ sẽ tin sao?

Họ đều không thích Vương Cẩn Hòa, anh muốn để họ biết những chuyện này thì đừng có ngốc nữa." "Tình cảm hai mươi năm của chúng ta chẳng lẽ không bằng người em gái chỉ ở cùng anh một tháng sao?" Hai mươi năm rồi, thái độ của Cố Ngạn Kỳ với cô vẫn lạnh nhạt, bây giờ lại chủ động đi tìm Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, cuối cùng còn bị người ta chặn lại. "Thân phận này của cô đến như thế nào, trong lòng cô tự mình không rõ sao?

Còn về việc có tin hay không, chúng ta thử là biết." Cố Ngạn Kỳ nheo mắt nhìn Cố Hề Nhược, cười như không cười nói.

Nghe lời Cố Ngạn Kỳ, trong lòng Cố Hề Nhược dâng lên một dự cảm không lành: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?" "Sau này cô sẽ biết.

À phải rồi, đừng tự cho mình là em gái tôi, cô không xứng." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược, vẻ mất kiên nhẫn và chán ghét trong mắt hiện lên rõ rệt.

Dường như thật sự không muốn nhìn thấy Cố Hề Nhược một chút nào.

Cố Hề Nhược tức đến run người, cô ta gắt gao nhìn chằm chằm Cố Ngạn Kỳ, vẻ mặt vặn vẹo nói: "Cho dù anh muốn làm một người anh trai tốt thì sao chứ?

Người ta căn bản không thèm cái danh xưng anh trai này của anh đâu." "Không liên quan đến cô.

Cố Hề Nhược, nếu tôi là cô thì sẽ không không biết điều như vậy, rõ ràng biết tôi ghét cô, không muốn nhìn thấy cô, mà cô còn chạy đến trước mặt tôi nói những lời như thế." Vẻ mặt Cố Hề Nhược tái mét, vô cùng khó coi. "Cố Ngạn Kỳ, anh nghĩ tôi muốn đến tìm anh sao?

Anh đúng là không biết điều, tự cho mình là đúng." Nếu không phải lo Cố Ngạn Kỳ gây phiền phức cho mình, cô ta mới mặc xác người này.

Sự sỉ nhục Cố Ngạn Kỳ dành cho cô hôm nay, cô ta đều ghi nhớ.

Cô ta nhìn thẳng vào Cố Ngạn Kỳ một lúc lâu rồi mới quay người rời đi.

Cố Ngạn Kỳ đúng là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đã như vậy thì đừng trách cô ta không khách sáo.

Cô ta nhất định sẽ cho Cố Ngạn Kỳ biết ai mới là đại tiểu thư của Cố gia, ai mới là người thừa kế của Cố gia.

Đối với Cố gia, Cố Hề Nhược quyết tâm phải có được, cho dù Cố Ngạn Kỳ, người thừa kế chính thức đang ở đây, cô ta cũng không coi ra gì.

Về đến sân của mình, Cố Hề Nhược bắt đầu sắp xếp chuyện này.

Có một điểm Cố Ngạn Kỳ nói rất đúng, vợ chồng Cố Thăng có thể không tin lời hắn nói, nhưng những người khác thì chưa chắc.

Cho dù không muốn thừa nhận thân phận của Vương Cẩn Hòa, cuối cùng họ cũng sẽ đồng ý để Vương Cẩn Hòa trở về, ngoài thân phận Ngọc Vương phi của cô, còn có một điểm quan trọng nhất chính là những thứ và tài sản mà Vương Cẩn Hòa đang nắm giữ.

Tại sao những thứ này lại không phải là của cô ta?

Nếu những thứ trong tay Vương Cẩn Hòa đều là của cô ta thì tốt biết mấy?

Nghĩ đến những cửa hàng hái ra tiền đó, Cố Hề Nhược không khỏi kích động.

Tất cả cửa hàng của cô ta cộng lại có lẽ còn không bằng một cửa hàng Tứ Quý của Vương Cẩn Hòa.

Chương 504

Cô ta nhất định phải chiếm đoạt tất cả những thứ này.

Vừa nghĩ đến việc thành quả của Vương Cẩn Hòa cuối cùng lại làm áo cưới cho mình, Cố Hề Nhược kích động đến mắt sáng rực.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang mơ mộng hão huyền, Minh Uyển Ninh đến tìm Vương Cẩn Hòa. "Uyển Ninh, cậu đến rồi." Vương Cẩn Hòa đặt kim chỉ trong tay xuống nhìn cô. "Sao hôm nay cậu lại có thời gian đến tìm mình?" Kể từ khi trở về, Minh Uyển Ninh rất bận rộn.

Bà cụ cố và cô em họ kia của cô cứ như gặp phải ma, đặc biệt là cô em họ đó, nghe nói khi nhìn thấy cô đã sợ đến mức ngồi bệt xuống đất. "Nhìn một số người trong nhà thật ngứa mắt, cha mình nói tạm thời chưa phải lúc ra tay, mình chỉ có thể tìm phiền phức cho cô em họ tốt kia thôi, ngoài ra chẳng làm được gì cả." Chỉ nghĩ đến chuyện này thôi cô đã thấy uất ức rồi.

Không muốn ở nhà nên cô tự nhiên ra ngoài.

Lúc cô đến tìm Vương Cẩn Hòa, người phụ nữ kia lại còn dám trơ trẽn nói muốn cô giới thiệu Tiểu Hòa cho họ làm quen, da mặt của những người này đúng là không phải dạng vừa. "Dư gia này rốt cuộc dạy con gái kiểu gì thế?

Cả cô của cậu nữa cũng là kẻ không ra gì." "Mình nghe em gái nói, lúc đó mình nhờ Tô đại nhân giúp ném thích khách vào phòng Dư Mạn Tuyết, dọa cô ta sợ chết khiếp, không những mất ngủ một thời gian dài mà còn đổ bệnh một trận." Nghĩ đến đây, Minh Uyển Ninh rất vui vẻ. "Mẹ con họ hôm nay đến tìm cậu có mục đích gì?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Minh Uyển Ninh ngẩn ra một lúc rồi không nhịn được cười: "Quả nhiên vẫn là Tiểu Hòa cậu thông minh, hai mẹ con họ hôm nay đến nhà mình đúng là có mục đích." "Ồ?

Nói nghe xem nào." Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú. "Dư Mạn Tuyết đến là để khoe khoang với mình, người mà trước đây cha mẹ xem mắt cho mình bây giờ lại là vị hôn phu của cô ta, hai người cũng sắp thành thân, đến mời cả nhà mình qua uống rượu mừng." Đương nhiên ngoài việc đến khoe khoang, trong lời nói ngoài lời nói đều ám chỉ cô đã lớn tuổi mà vẫn không gả đi được.

Dư Mạn Tuyết quá kiêu ngạo nên đã đắc tội với cha cô. "Mình đang nghĩ, đợi sau khi cậu và đại ca đính hôn, liệu cô ta có tức chết không?

Vị hôn phu của cô ta làm nghề gì thế?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Nhắc đến Tô Cửu, Minh Uyển Ninh có chút ngại ngùng: "Chuyện này mình cũng không vội." "Cẩn Hòa, cậu nói xem người đàn ông kia rốt cuộc nghĩ gì?

Lại đi cùng Dư Mạn Tuyết đến nhà mình?

Cậu không thấy lúc cha mình nhìn thấy người đàn ông đó sắc mặt đã thay đổi thế nào đâu." Đây là lần đầu tiên cô thấy cha mình tức giận như vậy. "Sao lại có người ngốc nghếch như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được mà phải than thở.

Biết rõ Minh gia chủ chắc chắn sẽ không chào đón mình, vậy mà vẫn có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy. "Mình cũng nghĩ vậy, nhưng không sao, cũng chẳng liên quan gì đến mình.

Mình chỉ lặng lẽ nhìn Dư Mạn Tuyết làm trò trước mặt, khoe khoang chiếc vòng ngọc mấy trăm lượng bạc của cô ta." "Chiếc vòng đó cũng không tệ rồi." "Là người đàn ông kia tặng." Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra ý của Dư Mạn Tuyết, có lẽ là muốn kích động Minh

Uyển Ninh, để Minh Uyển Ninh tức giận rồi làm ra chuyện tổn thương cô ta, cuối cùng người xui xẻo tự nhiên là Minh Uyển Ninh. "Mình biết tâm tư của cô ta, chẳng phải là muốn khiêu khích mình ra tay đánh cô ta sao?

Mình không mắc bẫy đâu." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, nhìn Minh Uyển Ninh nói: "Cậu nghĩ vậy là đúng." Nhiều người có mặt ở đó, bất kể vì lý do gì, chỉ cần Minh Uyển Ninh thật sự ra tay đánh Dư Mạn Tuyết, đảm bảo chiều hôm đó cả kinh thành sẽ bàn tán xôn xao.

Chẳng phải cô ta muốn hủy hoại danh tiếng của Minh Uyển Ninh sao?

Không để ý đến Dư Mạn Tuyết mới là cách phản công tốt nhất, còn sau này làm thế nào thì đều là chuyện riêng tư.

Khi chỉ có hai người họ, có thù báo thù, có oán báo oán. "Dư Mạn Tuyết nghĩ mình vẫn là người như trước kia, chỉ cần cô ta khiêu khích một chút là nổi nóng sao?" Nếu vậy thì Dư Mạn Tuyết đã lầm to rồi.

Mấy tháng ở Tạ gia thôn, cô đã học được không ít điều từ mẹ của Cẩn Hòa.

Bị người khác khiêu khích mà nổi giận, đúng là có thể xả giận trong thời gian ngắn, nhưng cũng đi kèm với một số rủi ro, dù sao cũng không ai biết đối phương có phải đã chuẩn bị sẵn hay không.

Xử lý lạnh lùng, cuối cùng âm thầm dạy dỗ mới là tốt nhất. "Dư Mạn Tuyết được người nhà nuông chiều nên có chút tự cho mình là đúng." Vương Cẩn Hòa chống cằm, đăm chiêu nói. "Cẩn Hòa, cậu nói giống hệt mẹ mình.

Mẹ mình nói từ khi Dư Mạn Tuyết đính hôn đã kiêu ngạo hơn nhiều." Minh Uyển Ninh kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa.

Có chuyện cô biết từ mẹ, có chuyện biết từ mấy người em gái trong nhà.

Khi nghe được, cô chỉ cảm thấy Dư Mạn Tuyết không đi hát tuồng làm đào kép thì thật có lỗi với cái vẻ làm màu của cô ta.

Vương Cẩn Hòa nghe mà vô cùng vui vẻ, sao lại có người kỳ quặc như vậy. "Đầu óc cô em họ này của cậu không được tốt lắm." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc nói. "Thật ra suy nghĩ của mình cũng giống hệt cậu, đầu óc cô ta đúng là không được tốt lắm." Thời gian trò chuyện với Minh Uyển Ninh luôn trôi qua rất nhanh, chạng vạng sau khi Minh Uyển Ninh về thì Tô Ngọc và Tô Cửu cùng trở về.

Nhìn thấy Tô Cửu về cùng Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cười nói: "Đại ca, anh mà đến sớm một chút là gặp được Uyển Ninh rồi.

Chỉ tiếc là người ta đã đi rồi, bây giờ chắc cũng về đến nhà rồi." Tô Cửu bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa, anh phát hiện em dâu gần đây rất thích trêu chọc mình. "Tiểu Hòa, anh có đắc tội gì với em không?

Sao cứ trêu anh mãi." "Đại ca, anh hiểu lầm rồi, em không phải đang trêu anh, em đang giúp anh đấy." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc bắt đầu nói dối.

Nhưng hai người trước mặt cô đều là người thông minh, không dễ bị lừa như vậy. "Tiểu Hòa, em đừng trêu đại ca nữa." "Thôi được rồi, đại ca, khi nào anh đi dạm hỏi?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi một câu kinh người.

Hai anh em Tô Ngọc đồng thời nhìn Vương Cẩn Hòa, con bé này nói chuyện có cần dọa người như vậy không. "Chuyện này còn chưa đâu vào đâu, em có phải quá vội vàng không?" Tô Cửu dở khóc dở cười nói.

Sớm biết qua ăn cơm mà bị em dâu thúc cưới thì anh đã không đến. "Không phải em vội đâu, chỉ là hôm nay Uyển Ninh bị người ta bắt nạt ghê lắm, anh không định lấy lại thể diện cho cô ấy, tát mạnh vào mặt người ta một cái sao?" Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ rất vô tội.

Cô không vội, cô không tin Tô Cửu không muốn mau chóng cưới người ta về nhà.

Tô Cửu nghe Vương Cẩn Hòa nói Minh Uyển Ninh bị bắt nạt, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa kể lại nguyên văn câu chuyện Minh Uyển Ninh đã nói với cô cho Tô Cửu nghe, không hề thêm mắm dặm muối. "Dư Mạn Tuyết này đúng là lòng lang dạ sói không đổi." "Cho nên em mới hỏi đại ca khi nào đi dạm hỏi, anh làm cho chuyện này lớn một chút, tát mạnh vào mặt bọn họ, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa cười hì hì hỏi.

Tô Cửu nhíu mày, vô cùng không ưa Dư Mạn Tuyết: "Tiểu Hòa, ngày mai em cho người gọi Uyển Ninh qua đây một chuyến." "Không vấn đề." Ngày hôm sau Minh Uyển Ninh qua thì thấy Tô Cửu cũng ở đây, lập tức có chút ngại ngùng, lườm Vương Cẩn Hòa một cái, sao cô không nói chuyện này.

Chương 505

Vương Cẩn Hòa bị bộ dạng này của Minh Uyển Ninh chọc cười: "Uyển Ninh, qua đây ngồi." Minh Uyển Ninh đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống, có chút ngại ngùng cũng có chút vui vẻ.

Nhìn thấy Minh Uyển Ninh, Tô Cửu ngược lại có chút không biết nên nói gì.

Tô Ngọc thấy Tô Cửu như vậy, bất đắc dĩ lên tiếng: "Đại ca, chúng ta vào thư phòng trước đi." "Được." Lúc Tô Ngọc đi, anh nhìn Vương Cẩn Hòa, người sau gật đầu ra hiệu đã hiểu.

Đợi hai người đi rồi, Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp mở lời thì Minh Uyển Ninh đã nói trước: "Cẩn Hòa, sao cậu không nói với mình Tô đại nhân ở đây." "Là đại ca bảo mình gọi cậu qua, chỉ là mình không ngờ đại ca gọi cậu qua rồi lại ngại ngùng." Tô Cửu như vậy thật quá thú vị.

Minh Uyển Ninh ngẩn người, rõ ràng không ngờ lại là Tô Cửu bảo cô đến. "Anh ấy có nói với các cậu chuyện gì không?" "Có, hôm qua mình đã kể chuyện cậu bị người ta bắt nạt cho anh ấy nghe, sau đó anh ấy bảo mình gọi cậu qua, có lẽ là muốn hỏi ý kiến của cậu.

Mình nghĩ nếu cậu đồng ý gả cho đại ca, có thể anh ấy sẽ vào cung xin hoàng huynh ban hôn cho hai người." Minh Uyển Ninh dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, sao cô lại nói cả chuyện này ra chứ? "Cẩn Hòa, anh ấy bận như vậy, chút chuyện nhỏ này cậu không nên nói cho anh ấy biết." "Chuyện còn chưa đâu vào đâu mà đã bênh đại ca rồi à?" "Cẩn Hòa..." Minh Uyển Ninh ngại ngùng nhìn Vương Cẩn Hòa, mặt có chút ửng hồng.

Trong thư phòng, Tô Ngọc nhìn chằm chằm anh trai mình, Tô Cửu bị nhìn có chút không tự nhiên: "Em nhìn anh như vậy làm gì?" "Không có gì, em chỉ tò mò thôi, đại ca của em trời không sợ đất không sợ, kết quả lại không dám nói chuyện thành thân với người mình thích." Tô Ngọc chống cằm, hứng thú nói.

Tô Cửu bực mình liếc Tô Ngọc một cái, tên này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn. "Anh định đi tìm hoàng thượng ban hôn." "Cũng được, nhưng em nghĩ anh có thể để ông nội đến Minh gia bàn bạc với Minh lão gia tử và Minh gia chủ trước, sau đó hẵng đi tìm hoàng huynh ban hôn thì sẽ tốt hơn." "Cũng được." Tô Cửu suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý. "Chúng ta đi thôi, Tiểu Hòa chắc cũng nói chuyện với cô ấy gần xong rồi." "Được." Hai người ra ngoài, Vương Cẩn Hòa gọi Tô Ngọc đi, để lại hai người một mình.

Sau một hồi im lặng, Tô Cửu nhìn Minh Uyển Ninh nói: "Em có đồng ý gả cho anh không?" Vương Cẩn Hòa đang nghe lén ở bên cạnh suýt chút nữa thì ngã sấp xuống đất, lời này của đại ca nói ra cũng quá cạn lời rồi.

Minh Uyển Ninh dở khóc dở cười nhìn Tô Cửu, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Được." Tô Cửu rất vui, là lần vui vẻ nhất kể từ khi Nhu Nhu qua đời. "Sau này anh sẽ để ông nội đến nhà em nói chuyện với ông nội và cha em trước, rồi anh sẽ đi tìm hoàng thượng ban hôn." "Được." Minh Uyển Ninh có chút vui vẻ, cô sắp được gả cho người mình thích rồi.

Sau khi Minh Uyển Ninh về nhà, mặt vẫn còn hơi nóng.

Cả nhà ăn cơm xong, Minh Uyển Ninh lên tiếng: "Cha, mẹ, con có chuyện muốn nói với hai người." "Chuyện gì?" Không chỉ vợ chồng Minh gia chủ, mà cả Minh lão gia tử cũng tò mò nhìn cô.

Bị cả nhà nhìn, Minh Uyển Ninh ít nhiều cũng có chút ngại ngùng: "Cha mẹ, con muốn gả cho Tô Cửu." Minh gia chủ vẻ mặt đờ đẫn nhìn con gái: "Uyển Ninh, con... con nói gì?" Ai mà không biết Tô Cửu không gần nữ sắc, một mực không chịu thành thân?

Con gái đột nhiên nói chuyện này, ông có chút kinh hãi. "Cha, cha có biểu cảm gì vậy?" Đừng có làm bộ dạng kinh hãi như thế được không. "Con gái à, con nói gả cho người khác cha còn có thể nghĩ cách, nhưng con muốn gả cho Tô Cửu, cha thật sự hết cách rồi." Minh gia chủ bất đắc dĩ nói.

Đối với Tô Cửu, ông vô cùng xem trọng, chỉ tiếc là Tô Cửu không chịu thành thân, nếu không thì đúng là một ứng cử viên con rể không tồi. "Ngày mai ông nội Tô sẽ qua đây bàn bạc chuyện này với ông nội." Minh Uyển Ninh ngại ngùng lên tiếng.

Hai vợ chồng Minh gia chủ nhìn chằm chằm Minh Uyển Ninh, nhìn đến mức cô có chút ngại ngùng. "Cha, mẹ... hai người nhìn con như vậy làm gì?" Minh Uyển Ninh ho khan một tiếng, nhỏ giọng hỏi. "Ninh Ninh, con nói thật với cha, con và cậu ta có phải đã quen biết nhau không?" Minh Uyển Ninh ngại ngùng gật đầu, kể lại quá trình hai người quen biết cho họ nghe: "Anh ấy còn là ân nhân cứu mạng của con nữa." Minh gia chủ nghe xong cười ha hả, Tô Cửu so với chàng trai mà họ xem mắt trước đây tốt hơn nhiều. "Vậy được, ngày mai cha sẽ không ra ngoài, đợi bên nhà họ Tô qua." "Vâng ạ, Tô Cửu nói anh ấy sẽ để ông nội Tô qua trước, đợi hai nhà bàn bạc xong sẽ đi tìm hoàng thượng ban hôn." "Được, đến lúc đó cho Dư Mạn Tuyết xem, sự kiêu ngạo đắc ý của cô ta chẳng là gì cả." Minh phu nhân hừ lạnh một tiếng nói.

Minh gia chủ tuy không nói gì, nhưng suy nghĩ cũng giống hệt phu nhân mình.

Bên kia, Tô Cửu về Tô gia một chuyến, về là đến thẳng sân của Tô Tích.

Ông đang một mình uống trà ở nhà, Dương Chấn Uy lần này không đi cùng mà đã trở về. "Ông nội." Tô Tích thấy Tô Cửu đến tìm mình, nhướng mày hỏi: "Con đến tìm ta làm gì?

Có chuyện gì muốn nói với ta sao?" Tô Cửu cũng giống Tô Ngọc, không phải lễ tết thì chỉ có chuyện mới về tìm ông. "Ông nội, con muốn phiền ông ngày mai đến Minh gia một chuyến." Tô Tích kỳ quái nhìn Tô Cửu: "Đến Minh gia làm gì?" "Bàn chuyện hôn sự của con và Uyển Ninh." "Bàn hôn...

Con nói gì?" Tô Tích ban đầu không phản ứng kịp, đợi đến khi hoàn hồn thì không thể tin nổi nhìn cháu trai mình.

Nó nói bàn chuyện hôn sự, là thật sao? "A Cửu, con không lừa ta chứ?" "Ông nội, con không lừa ông." "Thật sự đã buông bỏ, muốn thành thân rồi sao?" Tô Tích lại xác nhận một lần nữa.

Tô Cửu gật đầu: "Thật ạ." "Vậy tốt, ta đi nói với bác cả con một tiếng, ngày mai bảo nó cũng đi cùng." Tô Tích thấy cháu trai thật sự đã buông bỏ, định thành thân thì vui mừng khôn xiết. "Được, đợi ngày mai mọi người về, con sẽ vào cung xin hoàng thượng ban hôn cho chúng con." "Được, chuyện này con cứ xem mà làm." Tô Tích bây giờ vui mừng khôn xiết.

Cháu trai lớn của ông cuối cùng cũng sắp thành thân rồi.

Tối hôm đó, Tô Tích gọi Tô Lang đến, nói với ông ta chuyện Tô Cửu muốn thành thân.

Tô Lang biết Tô Cửu và Minh Uyển Ninh tình cảm tương thông thì vui vẻ gật đầu: "Cha, con sẽ gọi cả nương tử đi cùng chúng ta, mẹ của Tiểu Cửu không ở đây thì còn có bác cả và bác dâu này." "Được, con về nói với vợ con một tiếng." "Vâng ạ." Tối hôm đó, Minh gia chủ cũng đang nói chuyện này với cha mình, Minh lão gia tử biết cháu gái mình muốn gả cho Tô Cửu thì hài lòng gật đầu: "Tô Cửu là người không tồi, gia quy của nhà họ Tô cũng ở đó, hai đứa lại có tình cảm rồi mới nói đến chuyện thành hôn, Ninh Ninh gả qua đó cuộc sống sẽ không tệ, trước đây là Ninh Ninh chịu thiệt thòi rồi." Thiên Thiên Sáo Xuyết.

Minh lão gia tử đi lấy ra năm vạn lượng ngân phiếu từ tiền riêng của mình: "Cái này con cầm lấy cho Ninh Ninh, làm của hồi môn cho nó." "Cha, con và vợ con có tiền." "Các con có tiền là chuyện của các con, đây là ta cho.

Yên tâm, đứa trẻ nào ta cũng để lại năm vạn lượng, khi chúng thành thân sẽ cho chúng, không phải chỉ có một mình Ninh Ninh có đâu." "Vậy con cảm ơn cha trước.

Cha, gần đây sức khỏe thế nào ạ?" "Từ khi Ninh Ninh và Huyền chủ có quan hệ tốt, nhà chúng ta thường xuyên mua được rau quả Tứ Quý ăn, sức khỏe của ta đã tốt hơn nhiều.

Cộng thêm rượu mà hai tháng trước Ninh Ninh cho người gửi về, uống xong cơ thể ta ngày càng khỏe, ta thấy mình còn có thể nhìn thấy chắt, chắt ngoại ra đời nữa đấy." Minh lão gia tử cười nói.

Ông cứ nghĩ mình chẳng còn sống được bao lâu, ai ngờ lại mua được thứ tốt như vậy. "Chuyện ngày mai tạm thời đừng để bên kia biết, đợi chuyện xác định rồi hãy nói." "Cha yên tâm, sau này Tô Cửu sẽ vào cung xin hoàng thượng ban hôn, đến lúc đó bọn họ có ý kiến cũng không làm gì được." Minh gia chủ lạnh lùng nói.

Minh lão gia tử nghe vậy yên tâm gật đầu: "Như vậy ta cũng yên tâm rồi." "Từ khi gả vào Dư gia, em gái con ngày càng không ra thể thống gì.

Cả đứa trẻ Dư Mạn Tuyết kia nữa, chuyện như vậy mà cũng làm ra được." Chỉ cần nghĩ đến chuyện Dư Mạn Tuyết ra tay sát hại Minh Uyển Ninh, ông lại vô cùng tức giận.

Dù sao Ninh Ninh cũng là chị họ của nó, vì một người đàn ông mà nó có thể làm ra chuyện tàn sát lẫn nhau như vậy.

Thật quá thất vọng. "Cha không cần để ý, sau này bọn họ sẽ hối hận.

Bây giờ cha chỉ cần dưỡng tốt sức khỏe là đủ, những chuyện khác không cần lo lắng." Minh gia chủ không muốn những chuyện này làm phiền đến lão gia tử. "Được." Ngày hôm sau, Tô Tích cùng vợ chồng Tô Lang đến thăm Minh gia, ba người vừa đến đã được đưa vào thư phòng.

Chương 506

Người nhà họ Minh đều không biết họ đã bàn chuyện gì trong thư phòng, chỉ biết lúc nhà họ Tô rời đi thì rất vui vẻ.

Anh cả và em trai của Minh gia chủ biết tin liền lần lượt qua tìm ông. "Lão nhị, hôm nay nhà họ Tô qua có chuyện gì vậy?" Đối với anh trai và em trai cùng mẹ, Minh gia chủ vẫn rất tin tưởng. "Nhà họ Tô qua bàn chuyện hôn sự của Ninh Ninh và Tô Cửu." Đối với hai người, Minh gia chủ không có gì phải giấu giếm. "Thật sao?" "Đúng vậy." "Tốt quá rồi, nhà họ Tô là gia đình rất tốt, Tô Cửu và Ninh Ninh cũng môn đăng hộ đối, hai đứa ở bên nhau sẽ sống rất tốt." "Bên kia anh không định nói sao?" Minh gia chủ cười gật đầu: "Cha nói tạm thời không cho họ biết, đợi hai ngày nữa thánh chỉ ban hôn xuống, họ tự nhiên sẽ biết, không cần tôi phải làm chuyện thừa thãi." Hai anh em nhà họ Minh nhìn nhau, kinh ngạc hỏi: "Tô Cửu lại muốn đi xin hoàng thượng ban hôn sao?" "Đúng vậy, chậm nhất là ngày mai." Minh lão tam vô cùng hài lòng gật đầu: "Xem ra Tô Cửu rất coi trọng Ninh Ninh, đợi thánh chỉ ban hôn xuống, mẹ con Dư Mạn Tuyết có muốn làm gì cũng vô dụng.

Hôn ước do hoàng thượng ban, bọn họ còn dám làm gì được sao?" "Nói phải." Ba anh em Minh gia chủ ở trong thư phòng rất lâu mới ra ngoài.

Còn Tô Cửu sau khi Tô Tích và mọi người trở về liền vào cung tìm hoàng thượng. "Tham kiến hoàng thượng." "Đứng lên đi, hôm nay không phải ngươi nghỉ ngơi sao?" "Thần đến tìm hoàng thượng xin thánh chỉ ban hôn." Động tác trong tay Huyền Phỉ Nhiên dừng lại một chút, chàng kinh ngạc nhìn Tô Cửu: "Ngươi nói gì?

Thánh chỉ ban hôn ư?" Tô Cửu đã hoàn toàn buông bỏ rồi sao? "Gặp được một cô nương rất thích hợp nên đã buông bỏ chuyện quá khứ rồi." Huyền Phỉ Nhiên vui vẻ gật đầu: "Đây là chuyện tốt, là cô nương nhà nào?

Ta sẽ ban hôn cho ngươi ngay." "Là đại tiểu thư nhà họ Minh, Minh Uyển Ninh." "Lai Phúc, thánh chỉ này do ngươi đi truyền." Huyền Phỉ Nhiên bắt đầu viết thánh chỉ ban hôn, viết xong thì giao cho Lai Phúc. "Vâng." Lai Phúc cầm thánh chỉ dẫn người đến nhà họ Minh. "Gia chủ, Lai Phúc công công cầm thánh chỉ tới." Minh gia chủ vội vàng gọi những người khác trong nhà ra ngoài.

Bà cụ Minh kỳ quái nhìn Minh gia chủ, rốt cuộc bọn họ đã làm gì mà khiến Hoàng thượng phải ban thánh chỉ, nhưng gần đây họ dường như chẳng làm gì cả.

Bà vừa định mở miệng thì đã nghe Lai Phúc lên tiếng: "Minh Uyển Ninh tiếp chỉ." Bà cụ Minh có chút sững sờ, thánh chỉ này lại không phải ban cho Minh gia chủ, mà là cho Minh Uyển Ninh.

Từ khi Minh Uyển Ninh trở về, cô đã hoàn toàn thay đổi thành một người khác, bất cứ thứ gì tốt cũng không đến lượt họ, ngay cả rau quả bốn mùa cũng vậy.

Mọi người trong nhà đều có, chỉ riêng bà ta là không.

Minh gia chủ dẫn đầu quỳ xuống đất, Minh Uyển Ninh quỳ bên cạnh ông lên tiếng: "Dân nữ tiếp chỉ." Khi Lai Phúc đọc xong thánh chỉ, ngoại trừ những người đã biết trước, tất cả đều ngây người, đặc biệt là bà cụ Minh.

Đây lại là một đạo thánh chỉ ban hôn, ban hôn cho Minh Uyển Ninh và Tô Cửu nhà họ Tô.

Nhìn vẻ mặt không hề bất ngờ của Minh gia chủ và những người khác, sắc mặt bà cụ Minh có chút khó coi.

Con cháu của mình đều biết cả, chỉ có bà ta là không biết, những người này rốt cuộc có xem bà ta ra gì không? "Tạ ơn Hoàng thượng." Đứng dậy, bà hai nhà họ Minh đưa cho Lai Phúc một túi tiền: "Cảm tạ Lai Phúc công công đã đi một chuyến." "Minh phu nhân không cần khách sáo, nô tài xin chúc mừng hai vị trước." "Đa tạ, công công ở lại uống chén rượu..." "Không cần đâu, nô tài còn phải về phục mệnh." Sau khi Lai Phúc rời đi, bà cụ Minh lạnh mặt hỏi: "Các người đều biết chuyện này?" "Không biết bà nội đang nói chuyện gì ạ?" "Các người..." "Bà đang trách ta sao?" Bà cụ Minh nhìn Minh gia chủ, nghiến răng hỏi.

Minh gia chủ cười mỉa mai: "Cái này bà lại nói sai rồi, trách bà làm gì?

Nếu không phải bà cứ nhất quyết gán người mà chúng con đã chọn cho Ninh Ninh cho Dư Mạn Tuyết, thì Ninh Ninh nhà chúng con sao có thể quen biết Tô Cửu được chứ?" Bà cụ Minh nghe giọng điệu châm chọc của Minh gia chủ, mày nhíu chặt: "Ngươi đừng có quá đáng." "Quá đáng?

Ai mới là người quá đáng?

Mặc cho Dư Mạn Tuyết hạ thứ thuốc bẩn thỉu đó với Ninh Ninh, nếu không phải Huyền chủ dặn Uyển Ninh có chuyện gì thì đến tìm cô ấy, không biết bây giờ Ninh Ninh nhà ta đã ra sao nữa." Minh gia chủ oán hận nói.

Minh Uyển Khinh đứng bên cạnh như thể sợ chuyện chưa đủ lớn, nói thêm vào: "Còn nữa, Dư Mạn Tuyết sợ chị gái tôi chết chưa đủ, lúc chị tôi đến tìm Huyền chủ cầu cứu, còn cho người chặn đường sát hại chị ấy.

Nếu không phải anh rể tương lai cứu chị, chúng ta cũng không gặp lại chị ấy được nữa rồi, phải không?" Những chuyện này Minh Uyển Khinh đều biết cả, sau khi biết thì càng thêm oán hận bà cụ Minh.

Cùng là người nhà, cùng là chắt gái của bà ta, nhưng Dư Mạn Tuyết là bảo bối, còn bọn họ chỉ là cỏ rác. "Lúc trước Dư Mạn Tuyết dẫn vị hôn phu của nó đến khoe khoang trước mặt chị tôi, chẳng phải bà cũng mắt nhắm mắt mở giả vờ như không biết gì sao?

Bây giờ còn nói gì nữa?" Trong mắt Minh Uyển Khinh nhìn bà cụ Minh tràn đầy hận ý, chị gái có được ngày hôm nay là do bản thân chị ấy, có liên quan gì đến bọn họ? "Bà có tức giận cũng thì sao?

Tôi muốn xem thử các người có thể làm như trước đây, tìm mọi cách cướp đoạt mọi thứ của chị tôi không." Minh Uyển Khinh cũng bị chọc tức rồi.

Minh gia chủ và những người khác vốn đã rất tức giận về chuyện này, bây giờ nghe con gái nói vậy, dĩ nhiên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Bà cụ Minh thấy một con nhóc cũng dám nói chuyện với mình như vậy, mà Minh gia chủ và những người khác lại không nói gì, trong lòng biết chuyện trước đây đã khiến họ tức giận. "Đó là cháu gái và em gái của các người, các người nhường chúng nó một chút thì đã sao?" "Bà nội nói gì cũng đúng cả." Minh gia chủ nói với giọng không mặn không nhạt.

Ông ba nhà họ Minh ánh mắt đầy vẻ châm chọc, nhìn chị dâu hai của mình: "Chị dâu hai, thánh chỉ ban hôn đã xuống, nhà họ Tô cũng nên đến dạm hỏi rồi, chị phải chuẩn bị thêm nhiều của hồi môn cho Ninh Ninh một chút." "Đúng vậy chị dâu hai, chúng ta mau đi bàn bạc xem nên chuẩn bị của hồi môn gì cho Ninh Ninh." Bởi vì ba anh em Minh gia chủ là anh em ruột, tình cảm rất tốt, nên vợ con của họ quan hệ cũng tương đối tốt, bây giờ trong nhà có đại sự như vậy, tự nhiên phải cùng nhau bàn bạc. "Thím ba nói phải, chúng ta đi bàn bạc kỹ lưỡng một chút." "Mẹ ơi, mẹ cũng cho con chút tiền, con muốn đi mua quà cho chị." "Chúng con cũng muốn." Minh Uyển Ninh nhìn người nhà của mình, trong lòng ấm áp, có gia đình thật tốt. "Mẹ, con cũng muốn đi mua ít vải vóc." Minh Uyển Ninh ngại ngùng nói.

Cô không có cha mẹ chồng, nhưng vẫn còn ông nội, phải may quần áo giày dép cho ông nội và Tô Cửu, còn phải làm áo cưới nữa. "Về sân với mẹ, mẹ lấy tiền cho các con." Minh phu nhân dẫn theo các chị em dâu và bọn trẻ về sân, trong suốt quá trình không hề liếc nhìn bà cụ Minh một cái.

Sau khi chuyện xảy ra, bà đã nổi giận một trận ra trò, bây giờ làm vậy cũng không ai nói gì, lúc họ kính trọng bà cụ thì công sức bỏ ra chẳng được gì, thà rằng cứ như bây giờ, trong lòng còn dễ chịu hơn một chút.

Đặc biệt là Minh phu nhân.

Từ khi con gái xảy ra chuyện, bà thực sự không thể nào hiếu thuận với bà cụ được nữa.

Trở về sân, ba người con dâu lấy tiền cho bọn trẻ, sau đó nhìn vào danh sách của hồi môn mà Minh phu nhân đã chuẩn bị sẵn cho Minh Uyển Ninh rồi bắt đầu bàn bạc.

Còn Minh Uyển Ninh thì dẫn theo mấy cô em gái ra ngoài, dọc đường nói cười vui vẻ.

Tin tức Hoàng thượng ban hôn cho Tô Cửu và Minh Uyển Ninh, Dư Mạn Tuyết rất nhanh đã biết.

Nghe tin này, trong mắt Dư Mạn Tuyết tràn đầy vẻ không tin: "Ngươi nói gì?

Hoàng thượng ban hôn cho con tiện nhân Minh Uyển Ninh đó?

Đối tượng còn là Tô Cửu, sao có thể?" "Tiểu thư, đây đều là thật, là thái giám tổng quản bên cạnh Hoàng thượng đích thân đến tuyên chỉ." Nha hoàn của Dư Mạn Tuyết bất đắc dĩ nói.

Bây giờ có lẽ tất cả mọi người trong kinh thành đều đã biết chuyện này, tiểu thư dù không tin, không cam lòng thì cũng vô dụng. "Minh Uyển Ninh con tiện nhân này, ta đúng là đã xem thường nó rồi." Thật không biết Minh Uyển Ninh làm cách nào mà câu được Tô Cửu, khiến Tô Cửu đồng ý hôn sự do Hoàng thượng ban cho.

Người đàn ông mà cô ta cướp từ tay Minh Uyển Ninh, gia thế tuy không tệ, người cũng được, nhưng so với Tô Cửu thì chẳng là gì cả.

Sự khoe khoang đắc ý trước đây, bây giờ giống như bị người ta tát một cái thật mạnh vào mặt, quá khó chịu. "Tiểu thư cẩn thận tai vách mạch rừng, nhà họ Minh vốn đã không hài lòng với tiểu thư rồi, nếu những lời này của tiểu thư lại để người khác biết, sau này đến nhà họ Minh e rằng..." Chuyện mà tiểu thư bọn họ làm trước đây đã chọc giận ba anh em Minh gia chủ, nếu lại xảy ra chuyện gì nữa, cô lo rằng tiểu thư ngay cả cửa lớn nhà họ Minh cũng không vào được.

Thế nhưng Dư Mạn Tuyết căn bản không để tâm đến chuyện này.

Chương 507

Nghe lời nha hoàn, cô ta cười khẩy một tiếng nói: "Ngươi nghĩ ta quan tâm sao?

Ta còn có bà cố ngoại ở đó, chỉ cần có bà ấy ở nhà họ Minh, ta muốn đến lúc nào cũng được." "Ngươi cứ chờ xem, ta nhất định phải về nhờ bà cố ngoại phá hỏng hôn ước của con tiện nhân Minh Uyển Ninh đó." Dư Mạn Tuyết độc ác nói.

Nha hoàn cảm thấy mình không biết nên nói gì cho phải, hôn sự do Hoàng thượng ban cho há có thể nói phá là phá được sao?

Dư phu nhân đi tới liền nghe thấy con gái nói những lời như vậy, mày hơi nhíu lại, đi đến bên cạnh cô ta bất mãn nói: "Con bé này nói linh tinh gì vậy?" "Mẹ, con nói linh tinh chỗ nào?" "Hôn ước giữa Minh Uyển Ninh và Tô Cửu không phải là hôn ước do hai nhà định ra, mà là Hoàng thượng ban hôn.

Loại này không phải con nói phá là có thể phá được, con dám động tay vào hôn ước của họ chính là coi thường Hoàng thượng." Dư phu nhân nói, có chút bất lực trước sự tự cho là đúng của con gái, bọn họ đã quá nuông chiều con bé, khiến nó không biết cái gì nên nói cái gì không. "Nhưng mà mẹ, con không cam tâm, dựa vào đâu một con tiện nhân không ai thèm lấy như Minh Uyển Ninh bây giờ lại có thể cao hơn con một bậc?" Tô Cửu bây giờ đã không còn là một quan viên tứ phẩm như lúc đầu, anh ta hiện là quan viên chính nhị phẩm, lại còn là người được sủng ái bên cạnh Hoàng thượng, tương lai của Tô Cửu bây giờ là vô hạn.

Chuyện tốt như vậy tại sao lại để Minh Uyển Ninh chiếm được? "Đủ rồi, không cam tâm thì có thể làm gì?

Chuyện lần trước con đã chọc giận hoàn toàn mấy người cậu của con rồi, con còn muốn làm thêm gì nữa để họ hoàn toàn chán ghét con hay sao?" Mặc dù bà thường làm một số chuyện tổn hại đến ba người anh trai của mình, nhưng bà chưa bao giờ nghĩ đến việc cắt đứt hoàn toàn quan hệ với nhà họ Minh.

Nhà họ Minh chính là chỗ dựa của bà.

Bị Dư phu nhân mắng một trận, Dư Mạn Tuyết dù trong lòng có không cam tâm đến đâu cũng vô dụng, chỉ có thể ấm ức chịu đựng một mình.

Chỉ là trong lòng cô ta vô cùng hối hận, sớm biết có ngày hôm nay, lúc trước cô ta đã không cướp người đàn ông hiện tại.

Bất kể cô ta hối hận thế nào, chuyện này đã thành định cục.

Bên kia, sau khi thánh chỉ ban hôn được ban xuống, Tô Cửu liền bắt đầu chuẩn bị sính lễ dạm hỏi.

Giống như Tô Ngọc, anh chuẩn bị chín vạn chín nghìn lượng vàng, còn có một số thứ tốt khác đều là những năm nay Tô Ngọc xuôi nam ngược bắc mang về tặng cho anh.

Khi Tô Cửu đang chuẩn bị sính lễ, Tô Ngọc đến tìm anh: "Đại ca, đồ đạc bên anh đủ không?

Không đủ thì qua chỗ em lấy một ít." "Những thứ em tặng anh bao năm nay anh đều cất giữ cẩn thận cả, em cứ yên tâm đi." Đồ trong tay anh tuy không nhiều bằng Tô Ngọc, nhưng cũng không ít.

Tô Ngọc thấy vậy tuy không nói gì thêm, nhưng vẫn đưa cho Tô Cửu hai mươi vạn lượng ngân phiếu vàng. "Em đây là chơi lớn rồi?" Một lúc đưa cho anh nhiều tiền như vậy. "Cho anh thì cứ cầm lấy." Tô Ngọc nói với giọng không mấy vui vẻ.

Tô Cửu dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này vẫn cứ như vậy. "Được." Sau khi Tô Cửu chuẩn bị xong sính lễ, liền mời Tô Tích và bác cả của mình giúp anh đi dạm hỏi.

Tô Lang tự nhiên bằng lòng, cùng cha và vợ dắt theo cháu trai cùng đến nhà họ Minh dạm hỏi.

Ngày dạm hỏi đã được bàn trước, khi họ đến, tất cả mọi người nhà họ Minh đều đã có mặt, chỉ có gia đình người anh trai đang nhậm chức ở nơi khác của Minh Uyển Ninh là chưa về.

Ngay cả hai mẹ con Dư Mạn Tuyết cũng mặt dày đến, cô ta muốn xem Tô Cửu sẽ tặng sính lễ gì cho Minh Uyển Ninh.

Thế nhưng khi Dư Mạn Tuyết nhìn thấy sính lễ mà nhà Tô Cửu mang đến, mắt cô ta đều đỏ lên.

Chỉ riêng gần mười vạn lượng vàng đã tương đương gần một triệu lượng bạc, chưa kể những loại vải vóc thượng hạng, trang sức ngọc khí đẹp mắt, thậm chí còn có chín vò rượu do chính Tô Cửu cất giữ.

Đều là rượu mà mỗi lần Tô Ngọc gửi đến anh uống không hết liền cho vào hầm rượu.

Sính lễ như vậy dù ở kinh thành cũng được coi là đại lễ.

Hai vợ chồng Minh gia chủ nhìn những món sính lễ này đều rất vui, không phải vì Tô Cửu cho bao nhiêu thứ, mà là vì sự coi trọng của Tô Cửu đối với Minh Uyển Ninh.

Minh Uyển Khinh nhìn những thứ đó không nhịn được lên tiếng: "Anh rể thật tốt." Tô Cửu bị một tiếng "anh rể" của Minh Uyển Khinh làm cho vui vẻ, lấy ra hai nghìn lượng bạc đưa cho Minh Uyển Khinh: "Cầm lấy mua đồ ăn ngon." Minh Uyển Khinh bị sự hào phóng của Tô Cửu dọa cho hết hồn, không những thế còn quay đầu nhìn cha mẹ mình, không biết có nên nhận hay không.

Dù sao đây cũng là hai nghìn lượng, không phải là con số nhỏ. "Anh rể con cho thì con cứ cầm đi." Minh phu nhân thực sự quá hài lòng về người con rể này. "Cảm ơn anh rể." Minh Uyển Khinh vui vẻ cảm ơn.

Con gái của Minh đại lão gia và những người khác đều có chút hâm mộ: "Anh rể tốt quá, thật hào phóng." Tô Cửu cũng không bên trọng bên khinh, ngoại trừ Dư Mạn Tuyết, mỗi đứa trẻ có mặt hôm nay đều được cho năm trăm lượng.

Trong nhà còn sáu cô nương chưa xuất giá, và bốn cậu bé đang đọc sách ở thư viện, chỉ riêng tiền này Tô Cửu cũng đã chi không ít.

Nhưng anh cũng biết quan hệ của ba anh em nhà họ Minh rất tốt, quan hệ của con cái bên dưới cũng rất tốt, nếu không anh chắc chắn sẽ không cho số tiền này, anh cũng không phải kẻ ngốc tiêu tiền hoang phí. "Cảm ơn anh rể." Tiền tuy không nhiều bằng của Minh Uyển Khinh, nhưng bọn họ vẫn hài lòng cảm ơn.

Dù sao Khinh Khinh là em gái ruột của chị họ, anh rể cho cô bé nhiều hơn một chút cũng là điều nên làm, huống hồ năm trăm lượng đối với họ đã không ít, tiền tiêu vặt hàng tháng của họ cũng chỉ có mười lượng bạc mà thôi.

Bây giờ có năm trăm lượng này, họ cũng không cần phải tằn tiện như vậy nữa.

Ban đầu Dư Mạn Tuyết nghĩ rằng số tiền này chắc chắn cũng có phần của mình, ai ngờ Tô Cửu căn bản không cho cô ta.

Mọi người đều có, chỉ riêng cô ta không có, điều này khiến Dư Mạn Tuyết cảm thấy vô cùng mất mặt. "Anh rể họ, đây là có ý gì?" Dư Mạn Tuyết nghiến răng nhìn Tô Cửu hỏi.

Tô Cửu ngay cả nhìn Dư Mạn Tuyết một cái cũng không, thậm chí còn không có ý định trả lời cô ta.

Kết quả này khiến mấy cô nương nhà họ Minh che miệng cười trộm.

Dư Mạn Tuyết đúng là đáng đời.

Xem ra anh rể biết hết mọi chuyện, đây là đang trút giận cho chị gái đây mà.

Minh Uyển Khinh ghé sát vào Minh Uyển Ninh, nhỏ giọng nói: "Chị ơi, anh rể lợi hại quá, chị xem sắc mặt Dư Mạn Tuyết khó coi chưa kìa." Minh Uyển Ninh trong mắt mang theo ý cười, đưa tay kéo kéo áo cô bé, ý bảo cô đừng nói bậy nữa.

Mặc dù cô cũng rất vui, trong lòng cũng cảm thấy vô cùng hả hê.

Bà cụ Minh nhíu mày nhìn Tô Cửu: "Ngươi đây là xem thường ai vậy?" "Chẳng phải lúc trước Dư tiểu thư đến khoe khoang mình có bao nhiêu sính lễ sao?

Nếu đã vậy thì chắc sẽ không hiếm lạ gì chút tiền mọn này của tôi đâu nhỉ." Trên mặt Tô Cửu mang theo nụ cười nhàn nhạt, nhưng lời nói ra lại không thể bắt bẻ, khiến họ không tìm ra được một chút sai sót nào.

Sắc mặt Dư Mạn Tuyết lúc xanh lúc tím, vô cùng khó coi, lúc này cũng không dám nói thêm gì nữa, chỉ có thể ấm ức đứng một mình.

Bà cụ Minh còn muốn nói gì đó, Minh gia chủ đã lên tiếng trước một bước: "Sau này chúng ta bàn bạc ngày cưới, A Cửu và Ninh Ninh tuổi cũng không còn nhỏ nữa." "Lúc đến chúng ta đã xem mấy ngày, tháng mười hai, tháng giêng đều có ngày tốt, ngày nào thì tùy các vị chọn." Tô Tích lấy ra những ngày họ đã chọn, tổng cộng có ba ngày.

Một ngày là hai tháng sau, một ngày là ba tháng, cuối cùng là bảy tháng sau.

Ngày bảy tháng sau trực tiếp bị nhà họ Minh gạch đi, họ lựa chọn giữa hai ngày trong tháng mười hai và tháng giêng.

Cuối cùng ông cụ Minh chọn ngày mồng chín tháng giêng.

Chương 508

"Được, vậy thì mồng chín." "Đó là ngày thành thân của ta, cô ta không thể cưới vào ngày đó." Hai nhà đang bàn chuyện cưới hỏi vui vẻ, Dư Mạn Tuyết đột nhiên xen vào một câu như vậy.

Tô Tích không vui nhìn Dư Mạn Tuyết một cái, nhíu mày nói: "Nhà họ Dư dạy dỗ con gái như vậy sao?" "Anh trai của Dư tiểu thư cũng đang làm quan trong triều phải không?

Một quan viên ngũ phẩm, xem ra sau này phải nhờ Tiểu Ngọc giúp điều tra người này rồi." Tô Cửu nói với vẻ đầy ẩn ý.

Nghe những lời này, sắc mặt Dư phu nhân đều thay đổi, con trai bà khó khăn lắm mới đi được đến ngày hôm nay, tuyệt đối không thể vì con gái mà xảy ra chuyện. "Mạn Tuyết, xin lỗi." "Mẹ..." Dư Mạn Tuyết không cam lòng nhìn mẹ mình, căn bản không muốn xin lỗi. "Ta bảo xin lỗi." Dư phu nhân nhíu mày, sắc mặt có chút không tốt.

Và Dư Mạn Tuyết cũng biết lần này mẹ cô ta đã thật sự nổi giận. "Xin lỗi, con biết sai rồi." Tô Cửu liếc Dư Mạn Tuyết một cái rồi không nói gì nữa, còn Minh Uyển Ninh thì nhìn cô ta một cái, trong lòng vô cùng không vui.

Dư Mạn Tuyết này thật đúng là không biết hối cải, chuyện gì cũng muốn giành phần hơn, cái gì cũng muốn tranh giành với cô, ngay cả ngày thành thân cũng muốn giành, tốt nhất đừng để cô bắt được cơ hội, nếu không nhất định sẽ khiến cô ta hối hận cả đời. "Em họ, sau này vẫn nên học cách ăn nói cho cẩn thận, kẻo đắc tội với người khác thì không hay đâu, em nói có phải không?" Minh Uyển Ninh nhìn Dư Mạn Tuyết cười nói, chỉ có điều ý cười này không hề lan đến đáy mắt.

Bàn tay dưới ống tay áo của Dư Mạn Tuyết nắm chặt, sắc mặt cũng có chút khó coi, muốn nói gì đó nhưng bên cạnh còn có Tô Cửu khiến cô ta không dám mở miệng nói thêm.

Im lặng không nói gì, trong lòng Dư Mạn Tuyết mang theo oán độc, bọn họ còn ba tháng nữa mới thành thân, trong ba tháng này sẽ xảy ra chuyện gì, ai mà biết được?

Ánh mắt đầy ác ý này của Dư Mạn Tuyết khiến Tô Cửu nhíu mày, xem ra cô ta vẫn chưa học được bài học.

Sau này tìm cơ hội răn đe một phen. "Tiểu Cửu, cậu trai nhà họ Dư đó đang làm việc dưới trướng con phải không?" Tô Tích vẫn luôn không nói gì đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tô Cửu sững sờ một lúc rồi cười gật đầu: "Đúng là như vậy." "Ừm." Tô Tích gật đầu tỏ vẻ đã biết, ngoài ra không nói gì thêm.

Thế nhưng chỉ một tiếng "ừm" lạnh nhạt này lại bao hàm rất nhiều ý tứ bên trong.

Sắc mặt Dư phu nhân tái nhợt, bà biết đây là lời cảnh cáo của Tô Tích dành cho bà, bảo bà phải quản cho tốt Dư Mạn Tuyết.

Ngày thành thân đã bàn xong, hai gia đình cùng nhau ăn một bữa cơm, sau đó gia đình Tô Tích mới ra về.

Trên đường về, Tô Tích lên tiếng: "Cô bé nhà họ Dư đó tâm địa bất chính, Tiểu Cửu, con qua chỗ Tiểu Ngọc xin hai nữ thị vệ biết võ công gửi đến cho con bé làm nha hoàn." "Vâng, ông nội." Sau khi đưa Tô Tích và mọi người về nhà, Tô Cửu đến nhà Tô Ngọc, nói với anh về chuyện này.

Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo đi gọi người, trong lúc chờ đợi, Vương Cẩn Hòa hỏi: "Đại ca, ngày đã chọn xong chưa ạ?" "Đã chọn xong rồi, mồng chín tháng giêng." "Ngày này tốt lắm." Vương Cẩn Hòa cười

nói.

Trong lúc ba người đang trò chuyện, bên nhà họ Minh lại có chút căng thẳng.

Bà cụ Minh đang đòi lại công bằng cho hai mẹ con Dư Mạn Tuyết. "Các người cứ thế trơ mắt nhìn em gái và cháu gái của mình bị người ta bắt nạt, có ai làm anh trai và cậu như các người không?" Bà cụ Minh tức giận nói. "Chúng con cũng muốn làm một người anh trai, người cậu tốt, nhưng hai mẹ con họ đối xử với chúng con thế nào?

Đã làm ra chuyện như vậy thì phải trả giá, sau này đồ trong nhà con, họ đừng hòng mơ tưởng đến." "Rau quả bốn mùa chúng con mua được số lượng cũng có hạn, sau này sẽ không cho họ nữa." Minh gia chủ nói thẳng.

Trước đây chỉ làm lén lút, thế nhưng bây giờ họ lại nói thẳng ra như vậy, đối với Dư Mạn Tuyết mà nói chính là sỉ nhục. "Ngươi nghĩ chúng ta hiếm lạ sao?" "Ngươi không hiếm lạ thì lúc trước nhà chúng ta mua dưa hấu, ngươi chạy tới làm gì?

Còn cướp đi hai quả một lúc, bây giờ nói không hiếm lạ, mặt ngươi có đau không?

Sau này bốn mùa còn có dâu tây, thanh long các loại nữa, nhưng đáng tiếc, có người không có lộc ăn rồi." Minh Uyển Khinh nói với giọng điệu châm chọc.

Nói xong cô bé quay đầu nhìn Minh Uyển Ninh: "Chị ơi, sau này nhờ anh rể giúp chúng ta mua thêm nhiều dâu tây được không?

Em thích ăn dâu tây nhất." "Chị cũng thích." "Chị Ninh, chúng em đều thích ăn dâu tây." Dâu tây của Tứ Quý vị thật sự quá ngon, bọn họ ăn bao nhiêu cũng không đủ. "Được." Minh Uyển Ninh biết em gái muốn chọc tức Dư Mạn Tuyết nên tự nhiên sẽ đồng ý lời cô bé. "Vẫn là chị gái tốt nhất." Dư Mạn Tuyết nhìn bộ dạng tiểu nhân đắc chí của Minh Uyển Khinh mà tức điên lên. "Minh Uyển Khinh, ngươi..." "Ta làm sao?

Ngươi có hâm mộ ghen tị cũng vô dụng, không cho ngươi ăn đấy." "Bà cố ngoại, bà xem bọn họ kìa." Dư Mạn Tuyết hết cách, chỉ có thể tìm bà cụ Minh.

Cô ta đã bị rau củ của Tứ Quý làm cho kén ăn, bảo cô ta đi ăn những món ăn bình thường, cô ta căn bản không nuốt nổi. "Đủ rồi, đều là chị em trong nhà, các con cần gì phải như vậy." "Ai là chị em trong nhà với nó?

Lúc nó cướp đồ của chị tôi, chèn ép chị tôi sao không nghĩ là chị em trong nhà?

Lúc đó bà cố đâu có nói như vậy." Minh Uyển Khinh hừ một tiếng, bất mãn lẩm bẩm.

Bà cụ Minh bị Minh Uyển Khinh nói cho mất mặt. "Lão nhị, ngươi dạy con gái như vậy sao?" Dám cả gan cãi lại trưởng bối của mình. "Chẳng lẽ Khinh Khinh nói sai sao?" Minh gia chủ không cho rằng con gái út của mình nói sai điều gì.

Lúc đó hai mẹ con Dư Mạn Tuyết đắc ý biết bao, lại có bà cụ chống lưng, họ muốn làm gì cũng không được, nhưng bây giờ đã khác rồi. "Bà nội, chuyện này rốt cuộc là thế nào mọi người trong lòng đều biết rõ, quan hệ của chúng ta cũng không tốt đến thế, đối với một người ra tay sát hại con gái tôi, muốn tôi cho cô ta đồ tốt, đúng là nằm mơ giữa ban ngày." Minh gia chủ cười lạnh nói.

Biểu cảm trên mặt bà cụ Minh có chút không tự nhiên, cười gượng nói: "Chuyện này đã qua lâu rồi, sao con còn nhớ?" "Chuyện này tôi có thể nhớ cả đời." Nói xong ông dẫn vợ con rời đi.

Minh đại lão gia và Minh tam lão gia châm chọc liếc nhìn hai mẹ con Dư Mạn Tuyết một cái rồi cũng rời đi.

Bà cụ Minh vạn lần không ngờ Minh gia chủ lại không cho bà ta chút thể diện nào, đối với bà ta mà nói, đây quả thực là một sự sỉ nhục. "Bà nội..." Dư phu nhân trong lòng cũng có chút tức giận, nhưng chuyện này đúng là do họ làm. "Ta chính là muốn con tiện nhân Minh Uyển Ninh đó chết." Bà cụ Minh nghe Dư Mạn Tuyết nói vậy thì nhíu mày: "Đủ rồi, anh trai con đang làm việc dưới trướng Tô Cửu, nếu con có thể ra tay thần không biết quỷ không hay thì không sao, nhưng con không thể ra tay một cách lặng lẽ, cuối cùng chỉ mang lại phiền phức vô tận cho anh trai con, điều này còn cần ta nói với con sao?" "Bà cố ngoại, chẳng lẽ bà không thấy con tiện nhân Minh Uyển Khinh đó kiêu ngạo đến mức nào sao?" Còn có Tô Cửu cũng là một tên khốn, lại dám không cho cô ta thể diện trước mặt bao nhiêu người. "Người ta có vốn liếng để kiêu ngạo, bản thân anh ta đã là quan nhị phẩm, lại rất được Hoàng thượng tin tưởng, không những thế anh ta còn là anh trai của Ngọc Vương, nếu anh ta muốn làm gì Ngọc Vương chắc chắn sẽ giúp đỡ, hai nhà chúng ta đối đầu với Ngọc Vương một chút phần thắng cũng không có.

Khi xưa nhà họ Tạ lợi hại như vậy, cuối cùng chẳng phải cũng bị Ngọc Vương lật đổ sao?" "Huống hồ nhà họ Minh sẽ không vì con mà đắc tội với Ngọc Vương." Và điểm này mới là quan trọng nhất.

Dư Mạn Tuyết dù không hài lòng, nhưng vẫn nghe lọt tai những lời này.

Minh Uyển Ninh tốt nhất đừng để cô ta tìm được cơ hội, nếu không nhất định sẽ khiến cô ta sống không bằng chết.

Hai nhà đã xác định ngày cưới, Tô Cửu bắt đầu chuẩn bị sính lễ, còn Tô Ngọc bắt đầu điều tra chuyện nhà Dư Mạn Tuyết.

Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc đang điều tra nhà họ Dư thì có chút buồn cười nói: "Nếu nhà họ Dư biết vì Dư Mạn Tuyết mà họ mới chọc phải anh, không biết có bị tức chết không nhỉ?" Đối với chuyện này, Vương Cẩn Hòa vô cùng hứng thú.

Chương 509

"Họ sẽ biết thôi." Đã đính hôn với đại ca thì chính là người một nhà, người nhà của anh mà Dư Mạn Tuyết cũng dám bắt nạt sao? "Nói cũng phải." "Người của em điều tra được người của Lăng quốc và Tề quốc đã vào Huyền quốc rồi." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Lại sắp phải gặp Tề Minh, tâm trạng này thật sự không vui chút nào. "Không vui à?" Nhìn bộ dạng nhíu mày không vui của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nén cười hỏi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Không muốn gặp người đó, nhưng họ đến cũng tốt." Vương Cẩn Hòa bị thái độ của Tô Ngọc làm cho có chút mơ hồ, anh bị đập đầu vào cửa à?

Nếu không sao lại nói ra những lời như vậy? "Tiểu Hòa, em có ánh mắt gì thế?" Nhìn cô mà anh nổi hết cả da gà. "Không có gì, chỉ cảm thấy anh là người khá mâu thuẫn." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Rõ ràng không muốn gặp người ta, lại cảm thấy người ta đến rất tốt, không biết anh đang nghĩ gì nữa.

Tô Ngọc sững sờ một lúc, sau đó buồn cười lắc đầu: "Chỉ vì cái này?" Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Không phải vì cái này thì anh nghĩ là vì cái gì?" "Anh nói anh ta đến là tốt vì có một số chuyện có thể nói một cách công khai, những gì cần nói cũng phải nói ra." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu một cách nửa hiểu nửa không, về những chuyện này cô vẫn không hiểu lắm cách làm của Tô Ngọc, tuy không hiểu lắm nhưng vẫn sẽ ủng hộ. "Anh cảm thấy tốt thì cứ làm vậy đi." "Từ khi đến kinh thành, em cảm giác mình sắp thành phế nhân rồi." Vương Cẩn Hòa gục mặt xuống bàn. "Mỗi ngày em ngoài ăn ra thì chính là ngủ, cứ thế này nữa chắc sẽ béo lên mất." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm. "Em đã bận rộn cả năm rồi, cuối năm có thời gian nghỉ ngơi, em lại còn chê không có việc gì làm?" Tô Ngọc dở khóc dở cười nói.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đang gục trên bàn chán nản, trong mắt Tô Ngọc hiện lên vẻ suy tư, nếu vợ đã cảm thấy không có việc gì làm, vậy chuyện họ muốn có con gái có thể đưa vào kế hoạch được rồi nhỉ?

Anh đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cằm Tô Ngọc đặt lên vai cô, giọng nói có chút khàn khàn: "Tiểu Hòa, nếu em cảm thấy không có việc gì làm, chúng ta sinh một đứa con ra chơi nhé?" Nghe lời của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa trợn mắt một cách mất lịch sự, tên này đang nói cái gì vậy? "Con cái là để cho anh chơi à?" "Chẳng phải em đang rảnh rỗi buồn chán sao?

Sang năm chúng ta lại trồng một năm lúa cao sản, tiện thể sinh luôn con nhé, em thấy thế nào?" Tô Ngọc dụ dỗ hỏi.

Đẩy anh ra, Vương Cẩn Hòa nói với giọng không vui: "Em thấy không thế nào cả." Đừng tưởng cô không biết tên này đang gài bẫy cô.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, chuyện này cô nói không tính, mình anh nói mới tính.

Anh ghé sát vào tai Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói: "Em đã vẽ nhiều váy nhỏ, quần áo nhỏ xinh đẹp như vậy, không muốn làm cho con gái mặc sao?" Trước đây Vương Cẩn Hòa đã làm cho hai đứa nhóc trong nhà mấy bộ đồ liền thân, thật sự quá đáng yêu.

Anh muốn xem con gái mình mặc bộ đồ gấu nhỏ đó sẽ như thế nào.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc làm cho tê cả da đầu, đẩy anh ra nói với giọng không vui: "Anh im đi cho em, em không muốn nghe anh nói một chút nào cả." Tô Ngọc ha ha cười lớn, anh có thể nhìn ra Vương Cẩn Hòa thực ra cũng rất mong đợi.

Từ ngày đó trở đi, Vương Cẩn Hòa mới biết sâu sắc hứng thú của Tô Ngọc đối với việc "tạo người" lớn đến mức nào.

Mãi cho đến khi Vương Cẩn Hòa cuối cùng không thể chịu đựng được nữa, anh mới dịu đi một chút.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy cơ thể mình không ổn, cả ngày chỉ muốn ngủ, có lúc ăn cơm cũng buồn ngủ, hơn nữa khẩu vị của cô dường như cũng thay đổi rất nhiều, những món trước đây không thích ăn bây giờ lại thích.

Đối với điều này, Vương Cẩn Hòa cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng thời tiết thay đổi nên khẩu vị mới thay đổi.

Hôm nay, Minh Uyển Ninh ở nhà đã nhiều ngày hẹn Vương Cẩn Hòa ra ngoài dạo phố, tại một tiệm bạc, hai người gặp Cố Hề Nhược và Dư Mạn Tuyết.

Khi nhìn thấy Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa không có phản ứng gì, ngược lại Dư Mạn Tuyết đi tới nhìn Minh Uyển Ninh, nói với giọng châm chọc: "Trèo được cành cao rồi đúng là khác, ngay cả em họ của mình cũng không cần nữa." Minh Uyển Ninh cười như không cười nhìn Dư Mạn Tuyết: "Có cần tôi giúp cô tuyên truyền một chút những việc cô đã làm không?" Dư Mạn Tuyết lập tức cứng họng, nếu Minh Uyển Ninh nói ra những chuyện đó, danh tiếng của cô ta coi như xong. "Ngươi dám." Lời uy hiếp Minh Uyển Ninh cũng trở nên thiếu tự tin. "Không muốn tôi nói ra thì cô tránh xa tôi ra một chút." Cố Hề Nhược đứng bên cạnh nhìn họ, dường như đã tìm được một người có thể hợp tác tạm thời.

Cố Hề Nhược đi đến trước mặt Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Không ngờ Huyền chủ đã trở về." "Kinh thành này là do nhà cô xây à?" Vương Cẩn Hòa đáp trả không mặn không nhạt.

Cố Hề Nhược nhíu mày: "Huyền chủ hà tất phải như vậy?

Tôi lại không đắc tội với cô." Vương Cẩn Hòa bị những lời này của Cố Hề Nhược chọc cười, cười như không cười nhìn Cố Hề Nhược: "Có đắc tội với tôi hay không, trong lòng cô tự biết." "Cố Hề Nhược, cô cầm trong tay thứ không thuộc về mình, chẳng lẽ không lo bị người khác phát hiện sao?" "Cô nói xem, nếu chuyện cô làm bị người khác phát hiện, cô sẽ có kết cục gì?

Là bị vứt bỏ?

Hay là sẽ mất hết tất cả?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Cố Hề Nhược.

Chọc đúng vào chỗ đau. "Tuy tôi không quan tâm đến những thứ này, nhưng có thêm một chút tôi cũng không ngại, chỉ sợ cô thua không nổi thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn vào mắt Cố Hề Nhược, từ trong mắt cô ta thấy được sự hoảng sợ và phẫn nộ.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói, sắc mặt Cố Hề Nhược có phần khó coi, cô ta quả nhiên biết hết mọi chuyện.

Về chiếc áo nhỏ hai năm trước cũng là cô ta cố ý gửi tới. "Cô nghĩ cô có thể thành công sao?" Cố Hề Nhược có chút hoảng hốt nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiến răng nói. "Trong tay tôi có đủ mọi bằng chứng, cô nói xem người nhà họ Cố biết được sẽ thế nào?" Vương Cẩn Hòa chống cằm nhìn Cố Hề Nhược đang giả vờ trấn tĩnh. "Cô quả nhiên đã sớm biết những chuyện này." Cố Hề Nhược nói với vẻ mặt khó coi.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười, nhìn bộ dạng này của Cố Hề Nhược, cô đột nhiên cảm thấy cô ta cũng thật đáng thương. "Có một người chồng quyền thế ngút trời chính là có cái lợi này, muốn biết chuyện gì anh ấy đều sẽ đi điều tra giúp tôi, nhưng chuyện này thì cô không ghen tị nổi đâu." Minh Uyển Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa rồi lại nhìn Cố Hề Nhược, vẻ mặt có chút vi diệu.

Cảm giác giữa Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược có một cảm giác không nói nên lời, Cố Hề Nhược nhìn thấy Cẩn Hòa dường như có chút chột dạ?

Cô ho nhẹ một tiếng, tuy nghĩ vậy có phần không đúng, nhưng cô chính là có cảm giác như vậy, hơn nữa cảm giác này còn vô cùng rõ ràng. "Cô đừng có ở đây khoe khoang!

Cô đã có nhiều như vậy rồi, tại sao còn muốn tranh giành với tôi?" Cố Hề Nhược nghiến răng nhìn Vương Cẩn Hòa, giọng nói gần như gào thét.

Vương Cẩn Hòa bị những lời vừa ăn cướp vừa la làng này của Cố Hề Nhược chọc cười, cô bước đến trước mặt Cố Hề Nhược, vươn tay vỗ nhẹ vào mặt cô ta: "Nói thật, nếu không phải cô đi tìm tôi gây sự, tôi căn bản không biết những chuyện này.

Cô nghĩ rằng để hai kẻ tự cho là đúng đến là có thể khiến tôi vĩnh viễn ở lại Tạ gia thôn sao?

Cố Hề Nhược, cô ở kinh thành bao nhiêu năm, cũng là người có chút bản lĩnh, sao lại trở nên ngây thơ như vậy từ bao giờ?" "Cô…" "Cố Hề Nhược, nếu tôi là cô, tôi sẽ kẹp đuôi làm người, chứ không phải chạy đến trước mặt tôi diễu võ dương oai." "Vương Cẩn Hòa, cô đừng quá kiêu ngạo, cô thật sự nghĩ rằng bọn họ sẽ thừa nhận cô sao?" Thứ trong tay cô ta, người nhà họ Cố ai mà không muốn?

Vương Cẩn Hòa nghĩ cô nói ra là có người để ý sao?

Thật nực cười.

Bộ dạng hư trương thanh thế này của Cố Hề Nhược khiến Vương Cẩn Hòa cũng có chút ngại bắt nạt cô ta. "Cô dựa vào thứ trong tay mình sao?

Chương 510

Cố Hề Nhược, cô ngây thơ từ khi nào vậy?

So với tài phú và quyền thế trong tay tôi, chút đồ đó của cô chẳng là gì cả." Chỉnh lại tay áo, Vương Cẩn Hòa cười nhạt nói: "Tôi không có hứng thú với nhà họ Cố, tôi cũng không thích nhà họ Cố, đừng tiếp tục lượn lờ trước mặt tôi nữa, nếu không tôi có thể khiến cô không còn gì cả, dù sao thì một người bị chặt mất một cánh tay như cô dường như cũng chẳng là gì." Đồng tử Cố Hề Nhược co lại, cô ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: "Là các người làm?" Mặc dù mang theo nghi hoặc, nhưng giọng nói lại vô cùng chắc chắn. "Không biết cô đang nói chuyện gì?" Bọn họ làm nhiều chuyện lắm, không biết Cố Hề Nhược đang nói chuyện nào đây?

Cố Hề Nhược tức đến toàn thân run rẩy, đều là tại tiện nhân Vương Cẩn Hòa này, nếu không phải vì cô ta, sao cô ta lại trở nên bị động như vậy, lúc nào cũng phải lo lắng Lục Lăng Phong quay lại báo thù? "Vương Cẩn Hòa…" "Thu Ý, dạy cho Cố tiểu thư quy củ." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn Cố Hề Nhược, nhưng ý cười không chạm đến đáy mắt.

Thu Ý bước tới đá một cước vào đầu gối Cố Hề Nhược, cô ta loạng choạng quỳ xuống đất, đầu gối đập mạnh xuống sàn.

Âm thanh đó khiến Minh Uyển Ninh chỉ nghe thôi cũng thấy đau.

Cố Hề Nhược từ nhỏ đến lớn được nhà họ Cố nuôi dưỡng, chính là một đại tiểu thư chính hiệu, bây giờ đột nhiên bị người ta đá cho quỳ xuống đất, đối với cô ta mà nói đây quả thực là một sự sỉ nhục.

Cô ta ngẩng đầu hung hăng nhìn Vương Cẩn Hòa, sự căm hận lộ rõ khiến Thu Ý vung một bạt tai lên mặt Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược bị đánh đến ngây người, từ trước đến nay chưa có ai dám đánh cô ta như vậy.

Cô ta đưa tay ôm mặt, không thể tin được nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô… lại dám đánh tôi?" "Một tiểu thư thế gia, bản vương phi đánh thì đánh, nhà họ Cố dám có ý kiến sao?" "Có ý kiến cũng phải nén lại cho bản vương phi.

Một tiểu thư thế gia nhỏ nhoi lại dám gọi thẳng tên bản vương phi, lẽ nào đây là quy củ của nhà họ Cố các người?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược, khinh thường nói.

Cố Hề Nhược tức đến toàn thân run rẩy, nhưng cô ta không thể phản bác, chuyện hôm nay nói thế nào cũng là lỗi của cô ta.

Cho dù có người nói ra, cuối cùng cũng chỉ nói cô ta đáng đời. "Xem ra Cố tiểu thư đã biết quy củ là gì rồi, lần sau gặp ta nhớ quỳ xuống hành lễ." Nói xong Vương Cẩn Hòa ghé sát vào người Cố Hề Nhược, dùng giọng nói chỉ hai người nghe thấy để nói một câu gì đó.

Trong mắt Cố Hề Nhược tràn đầy phẫn nộ, cô ta trơ mắt nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi.

Dư Mạn Tuyết thấy Vương Cẩn Hòa định đi, vội vàng đuổi theo, thấy vậy Cố Hề Nhược không chút động tĩnh mà đè lên vạt váy của cô ta.

Dư Mạn Tuyết loạng choạng lao về phía Vương Cẩn Hòa.

Thu Ý thấy Dư Mạn Tuyết lao tới, ánh mắt lạnh đi, chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa rồi đẩy người kia ngược trở lại. "Cô làm gì vậy?" Thu Ý lạnh lùng quát.

Trong lúc Thu Ý chặn Dư Mạn Tuyết, Vương Cẩn Hòa lùi về sau vài bước, chân vấp phải ngạch cửa suýt nữa ngã xuống đất.

Minh Uyển Ninh ở bên cạnh tiến lên mấy bước đỡ lấy Vương

Cẩn Hòa.

Mặc dù tốc độ của cô đủ nhanh, nhưng quán tính vẫn khiến hai người ngã nhào xuống đất.

Minh Uyển Ninh xoa xoa cổ tay bị ngã đau: "Cẩn Hòa, cậu không sao chứ?" Không nghe thấy tiếng Vương Cẩn Hòa, Minh Uyển Ninh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đã bất tỉnh, trong lòng chợt thót lên một cái. "ính Nhi, mau đi tìm đại phu tới đây!

Thu Ý, cô chặn hai người này lại, đừng để họ rời đi." Minh Uyển Ninh cau mày nói.

Thu Ý thấy Vương Cẩn Hòa hôn mê bất tỉnh, tức giận đá một cước vào người Dư Mạn Tuyết, khiến cô ta văng ra xa mấy mét. "Dư Mạn Tuyết, tốt nhất cô hãy cầu cho Vương phi của chúng tôi không sao, nếu không cô cứ chờ chết đi." Ngay gần tiệm bạc có một y quán,ính Nhi vội vàng chạy tới dẫn đại phu đến.

Đại phu bắt mạch cho Vương Cẩn Hòa, kết quả khiến ông ta giật mình: "Vương phi đã mang thai hơn một tháng, hôm nay bị kinh hãi dẫn đến động thai khí nên mới hôn mê bất tỉnh." Thu Ý nghe tin Vương Cẩn Hòa mang thai, trong lòng càng thêm lo lắng: "Đại phu, tiểu thư và đứa bé của chúng tôi không sao chứ?" Hôm nay đứa bé này mà có chuyện gì, tất cả những người có mặt ở đây đừng hòng sống yên. "Vương phi sức khỏe rất tốt, đứa bé cũng rất tốt, không có gì đáng ngại." Đại phu cũng biết Vương Cẩn Hòa là vương phi được Ngọc Vương sủng ái nhất, đứa bé này mà có chuyện gì thì phiền phức to.

Thu Ý khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần tiểu thư và đứa bé không sao là tốt rồi.

Dư Mạn Tuyết nghe tin Vương Cẩn Hòa mang thai, cả người đều ngây dại. "Tôi… tôi không biết, tôi không cố ý." Dư Mạn Tuyết nói năng lộn xộn.

Thu Ý cười lạnh một tiếng: "Chuyện này cô tự mình giải thích với Vương gia của chúng tôi đi." Thu Ý đi đến bên cạnh Minh Uyển Ninh, vươn tay bế Vương Cẩn Hòa lên.

Minh Uyển Ninh vàính Nhi cầm lấy những món đồ Vương Cẩn Hòa đã mua rồi cùng Thu Ý rời đi.

Về phần Cố Hề Nhược và Dư Mạn Tuyết sau này sẽ ra sao, phải xem Tô Ngọc quyết định. "Chị họ, cầu xin chị giúp em, em thật sự không cố ý." Dư Mạn Tuyết không ngốc, bất kể Vương Cẩn Hòa và đứa bé có sao hay không, cô ta đều xong đời rồi.

Minh Uyển Ninh liếc nhìn Dư Mạn Tuyết một cái rồi lắc đầu nói: "Chuyện này tôi không giúp được cô." Sống chung lâu như vậy, cô biết Vương Cẩn Hòa là bảo bối trong lòng của Tô Ngọc, ngày thường những người hầu hạ Vương Cẩn Hòa đều vô cùng cẩn thận, sợ cô va chạm chỗ nào, huống chi bây giờ trong bụng Vương Cẩn Hòa còn có một đứa bé nữa.

Mặc dù đứa bé không sao, nhưng chuyện này vẫn rất nghiêm trọng.

Bất kể là nhà họ Dư hay nhà họ Minh của họ đều không gánh nổi trách nhiệm này. *** Tô Ngọc vừa từ trong cung trở về nhà, biết Vương Cẩn Hòa và Minh Uyển Ninh ra ngoài dạo phố, vốn định lát nữa sẽ đi đón cô về nhà, ai ngờ Nguyên Bảo vội vã từ bên ngoài đi vào: "Thiếu gia, phu nhân hôn mê bất tỉnh đã được Thu Ý đưa về rồi." "Cái gì?

Có chuyện gì vậy?" Nguyên Bảo lắc đầu: "Tạm thời chưa biết." "Đi điều tra." Tô Ngọc phân phó xong liền lạnh mặt trở về viện của hai người.

Khi anh về đến nơi, Vương Cẩn Hòa đã được Thu Ý đặt trên giường. "Xảy ra chuyện gì?" Thu Ý bị khí thế tức giận của Tô Ngọc dọa sợ, vội vàng kể lại mọi chuyện cho anh nghe, trong lòng cầu nguyện Vương gia đừng trút giận lên bọn họ. "Đi gọi Vạn Cổ đến đây." "Vâng." Thu Ý trong lòng khẽ thở phào, vội vàng đi gọi Vạn Cổ.

Minh Uyển Ninh ở bên cạnh cũng kể lại chuyện giữa Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược, Tô Ngọc nghe xong gật đầu tỏ ý đã biết.

Thu Ý rất nhanh đã đưa Vạn Cổ tới.

Vạn Cổ vào phòng vội vàng bắt mạch cho Vương Cẩn Hòa, sau khi bắt mạch xong trong lòng có chút may mắn, may mà không có chuyện gì, nếu không Tô Ngọc chắc sẽ nổi giận lôi đình. "Tiểu Hòa thế nào rồi?" "Thiếu gia yên tâm, phu nhân không sao, hai đứa bé trong bụng cũng không sao." Vạn Cổ lên tiếng nói.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vạn Cổ: "Ông nói hai đứa?" Vạn Cổ gật đầu: "Đúng là hai đứa." "Xem tay cho Minh tiểu thư đi." Vừa rồi anh thấy Minh Uyển Ninh cứ xoa tay mình, chắc là lúc bảo vệ Tiểu Hòa đã bị thương.

Vạn Cổ đi tới nhìn cổ tay hơi sưng đỏ của Minh Uyển Ninh, đưa tay nắn một cái, thấy Minh Uyển Ninh đau đến nhíu mày liền nói: "Cổ tay bị trật khớp rồi." Nói rồi ông kéo tay Minh Uyển Ninh giúp cô nắn lại cổ tay: "Lát nữa tôi sẽ đưa cho Minh tiểu thư ít thuốc cao, bôi vài ngày là khỏi." "Đa tạ." Tô Ngọc ngồi bên giường nhìn Vương Cẩn Hòa, sắc mặt trắng bệch của cô khiến trong mắt anh tràn ngập lửa giận. "Nói với người nhà họ Minh, chuyện không nên quản thì đừng quản." Tô Ngọc quay đầu nhìn Minh Uyển Ninh nói.

Minh Uyển Ninh gật đầu: "Tôi biết rồi." Cô hiểu rằng không liên lụy đến nhà họ Minh đã là giới hạn lớn nhất của Tô Ngọc rồi.

Dư Mạn Tuyết sai ở chỗ không nên đi va vào Vương Cẩn Hòa.

"Tôi về trước đây, đợi Cẩn Hòa tỉnh lại tôi sẽ đến thăm cậu ấy." "Ừm." Tô Ngọc gật đầu.

Minh Uyển Ninh không chỉ là chị dâu của anh, mà còn là bạn của Tiểu Hòa, lúc nguy hiểm nhất cũng đã bảo vệ Tiểu Hòa, anh tự nhiên sẽ không trút giận.

Chương 511

Minh Uyển Ninh mang theoính Nhi và thuốc cao Vạn Cổ đưa cho rồi rời đi. "Tiểu thư nhà họ Dư lần này quá đáng rồi."ính Nhi cau mày nói. "Đúng vậy, về trước nói chuyện này với cha và mọi người đã." *** Minh Uyển Ninh về đến nhà liền đi tìm Minh gia chủ: "Cha, bác cả, sau này bất kể mẹ con Dư Mạn Tuyết đến nói gì, mọi người cũng không được đồng ý." "Xảy ra chuyện gì vậy?" Minh gia chủ kinh ngạc nhìn Minh Uyển Ninh hỏi. "Hôm nay con và Cẩn Hòa đi dạo phố, lúc sắp về thì Dư Mạn Tuyết đuổi theo làm Cẩn Hòa ngã, dẫn đến động thai khí, lúc con về người vẫn chưa tỉnh." Minh Uyển Ninh trầm giọng nói.

Minh đại lão gia nhíu mày: "Còn có chuyện này sao?" "Vâng, con và Thu Ý đã cố gắng hết sức để giữ Tiểu Hòa lại, kết quả Tiểu Hòa vẫn bị ngã.

Dư Mạn Tuyết nên mừng là đứa bé trong bụng Tiểu Hòa không sao, nếu không cả nhà họ Dư cũng không đền nổi đâu." "Lúc con về, Tô Ngọc bảo con nói với mọi người, chuyện không nên quản thì đừng quản." Đây có lẽ là sự nhượng bộ lớn nhất của Tô Ngọc rồi.

Sắc mặt Minh gia chủ có chút khó coi, may mà Ngọc Vương không trút giận, nếu không nhà họ Minh của họ cũng xong đời. "Cha, Tiểu Hòa mang song thai." Mi mắt Minh gia chủ giật giật, sắc mặt có chút khó coi: "Chuyện này không liên quan đến chúng ta." "Anh hai làm vậy là đúng, chuyện này nếu nhà chúng ta nhúng tay vào, đến lúc đó cả nhà họ Minh cũng sẽ bị liên lụy." Hiện tại vì hai nhà là thông gia, quan hệ giữa Ninh Ninh và Vương phi lại tốt nên Vương gia mới không liên lụy đến nhà họ Minh, họ không cần thiết phải tự tìm phiền phức cho mình. "Chuyện này trong lòng ta đã có tính toán." *** Dư

Mạn Tuyết khóc lóc về nhà kể lại chuyện này cho vợ chồng Dư gia chủ nghe, cô ta khóc nói: "Mẹ, con phải làm sao bây giờ?" Dư phu nhân vạn lần không ngờ Dư Mạn Tuyết ra ngoài một chuyến lại mang về một phiền phức lớn như vậy. "Sao con lại va vào Vương phi?" Dư phu nhân cau mày hỏi.

Con gái mình là người thế nào bà biết, nó không dám làm chuyện như vậy.

Thấy Dư Mạn Tuyết chỉ biết khóc, Dư phu nhân cau mày nói: "Bây giờ con khóc có tác dụng gì?

Suy nghĩ kỹ lại xem đã xảy ra chuyện gì, nếu không không ai cứu được con đâu." Dư Mạn Tuyết cố gắng trấn tĩnh lại, suy nghĩ kỹ một lúc lâu mới lên tiếng: "Lúc con đứng dậy định đuổi theo, con cảm thấy váy của mình bị ai đó kéo lại." "Lúc đó bên cạnh con là ai?" Dư phu nhân nheo mắt hỏi. "Là Cố Hề Nhược, lúc đó chị ta vừa bị Vương phi phạt quỳ, còn bị tát một cái." Dư phu nhân đưa tay chọc vào trán Dư Mạn Tuyết, bực bội nói: "Sau này ra ngoài với người khác cũng phải dùng não một chút, đừng để bị người ta bán đi mà không biết là tại sao." Dư Mạn Tuyết cau mày nhìn Dư phu nhân: "Mẹ, ý mẹ là Cố Hề Nhược tính kế con?" Dư phu nhân bực bội liếc nhìn con gái mình: "Vẫn chưa đến mức ngu không cứu nổi." "Cố Hề Nhược này gan cũng lớn thật." Dư gia chủ lạnh lùng nói. "Cha, chuyện này phải làm sao bây giờ?" Bất kể cô ta vì lý do gì mới làm Vương Cẩn Hòa ngã, chuyện này cô ta đều có trách nhiệm, cô ta không muốn Tô Ngọc đến tìm mình gây sự. "Phu nhân, bây giờ nhà họ Minh và nhà họ Tô là quan hệ thông gia, hay là bà đến tìm anh cả họ nói chuyện?

Bảo họ đứng ra nói giúp chúng ta trước mặt nhà họ Tô, chuyện này coi như bỏ qua đi, Vương phi cũng không có chuyện gì mà." Dư gia chủ nhìn Dư phu nhân nói.

Tuy nhiên, Dư phu nhân lại cau mày có chút do dự: "Tướng công, chuyện này e là không dễ giải quyết như vậy.

Trước đây Tuyết Nhi hạ độc Minh Uyển Ninh, lại còn thuê sát thủ truy sát nó, đã khiến nhị ca của tôi hoàn toàn tức giận rồi.

Bây giờ chúng ta quay về họ cũng không thèm tiếp, huống chi là nói giúp chúng ta." Dư gia chủ có chút không vui: "Chuyện đã lâu như vậy rồi mà còn để trong lòng, cũng quá nhỏ nhen rồi." Dư phu nhân cũng có suy nghĩ giống Dư gia chủ, bây giờ Minh Uyển Ninh cũng không sao, bọn họ có cần phải tính toán chi li như vậy không? "Dù thế nào cũng phải đi nói một tiếng, vậy tôi cùng bà về đó." Dư gia chủ suy nghĩ một lát rồi nói.

Ông không tin mình đích thân đến mà nhà họ Minh còn không nể mặt.

Dư phu nhân gật đầu: "Được, Tuyết Nhi đi cùng luôn." Dư Mạn Tuyết không ngừng lắc đầu: "Mẹ, con không đi." "Chuyện là do con gây ra, con bắt buộc phải đi." Bọn họ nói nhiều cũng không có hiệu quả bằng Dư Mạn Tuyết tự mình đi.

Bất kể Dư Mạn Tuyết có không cam tâm và sợ hãi đến đâu, cuối cùng cũng chỉ có thể cùng vợ chồng Dư gia chủ đến nhà họ Minh. *** Minh gia chủ biết tin vợ chồng nhà họ Dư dẫn Dư Mạn Tuyết đến, ông cười lạnh một tiếng.

Minh Uyển Ninh biết tin này liền đi tìm Minh gia chủ. "Cha, cha đừng nghe lời họ mà đồng ý những yêu cầu của họ nhé." Gia đình Dư Mạn Tuyết đến vì chuyện gì, không cần đoán cũng biết.

Minh gia chủ dở khóc dở cười nhìn con gái mình, bất đắc dĩ lắc đầu: "Cha của con trông dễ nói chuyện lắm sao?" "Vậy thì tốt rồi." "Lão gia, Dư gia chủ đến, ông ấy nói muốn gặp ngài." Lúc này quản gia đến thư phòng tìm Minh gia chủ.

Các anh em của Minh gia chủ cũng đến tìm ông: "Nhị ca, người họ Dư đến đây chắc chắn là vì chuyện này, nhị ca, anh tuyệt đối không được đồng ý với họ." "Yên tâm, trong lòng ta có tính toán.

Nếu đại ca và tam đệ đều đã đến, chúng ta cùng nhau đi xem xem." Minh gia chủ cười nói.

Lúc ba anh em đến nơi, Minh lão phu nhân cũng đang ở đó. "Bà cố ngoại, bà nhất định phải giúp con." Dư Mạn Tuyết uất ức nói. "Con thật sự biết sai rồi." Minh lão phu nhân đưa tay vỗ vỗ tay Dư Mạn Tuyết, an ủi nói: "Yên tâm đi, có ta ở đây không ai dám làm gì con đâu." "Bây giờ mọi người đều là người thân, họ cũng không tiện quá đáng, con chỉ tự dọa mình thôi, sẽ không sao đâu." Minh lão phu nhân an ủi. "Nhưng mà nhị cữu…" "Yên tâm đi, lời ta nói nó bắt buộc phải nghe, nếu không chính là bất hiếu." Minh lão phu nhân có suy nghĩ của riêng mình, sao có thể để cháu ngoại của mình chịu uất ức được.

Minh gia chủ nghe lời Minh lão phu nhân nói, ông cười châm biếm, bà ta quá coi trọng bản thân rồi.

Minh Uyển Ninh bất giác nắm chặt tay, đúng là không coi mình là người ngoài.

Cô quay đầu nhìn Minh gia chủ, trong mắt mang theo lo lắng, cha không sao chứ?

Minh gia chủ lạnh mặt bước vào, thấy Minh gia chủ tiến vào, Dư Mạn Tuyết có chút chột dạ, bất giác trốn sau lưng Minh lão phu nhân. "Nếu con đã đến rồi, vậy thì đi nói với Tô cửu một tiếng về chuyện này, mọi người đều là người thân, không cần thiết phải làm khó nhau như vậy." Minh lão phu nhân cũng không quan tâm sắc mặt Minh gia chủ khó coi đến mức nào.

Minh gia chủ lạnh nhạt nói: "Chuyện này tôi không làm được." "Đó là vương phi của Ngọc Vương, trong bụng còn có hai đứa bé."

Minh gia chủ nói thẳng.

Dư gia chủ có chút bất mãn vì ông dầu muối không ăn: "Nhị ca, bây giờ cô ta không sao, đứa bé cũng không sao, có cần phải tính toán chi li như vậy không?" Minh gia chủ bị câu nói này chọc tức đến bật cười: "Có bản lĩnh thì ông đi nói với Ngọc Vương đừng tính toán chi li xem, xem ngài ấy có đánh chết ông không." "Ông…" Dư gia chủ tự nhiên biết câu nói này không thể nói trước mặt Tô Ngọc, ông ta cũng không phải muốn chết. "Các người không thể vì trước đây Tuyết Nhi làm sai một vài chuyện mà thấy chết không cứu như vậy." Dư gia chủ bất mãn nói. "Ông nói không sai, tôi chính là thấy chết không cứu.

Nó hạ độc dược ác độc cho con gái tôi, tôi không giết chết nó là các người nên mừng thầm đi.

Bây giờ nó đắc tội với Vương gia lại muốn chúng tôi đi dọn dẹp mớ hỗn độn này cho nó?

Dựa vào cái gì?" Bọn họ cũng quá coi trọng bản thân rồi.

Dư gia chủ là lần đầu tiên nghe Minh gia chủ nói những lời như vậy.

Minh lão phu nhân không vui cau mày nhìn Minh gia chủ: "Đủ rồi, bây giờ ngay cả lời của ta con cũng không nghe nữa sao?" "Bà muốn nói tôi bất hiếu cũng tùy bà.

Lúc Ninh Ninh trở về, Vương gia đã nói rất rõ, chuyện không nên quản thì đừng quản." Minh gia chủ cười nhìn Minh lão phu nhân. "Lão phu nhân, bà có phải cảm thấy ở nhà sống quá thoải mái rồi, muốn nhà họ Minh chúng tôi cũng đi dọn dẹp cho Dư Mạn Tuyết không?" Minh gia chủ lạnh lùng hỏi. "Làm gì có nghiêm trọng như vậy?

Con là nhạc phụ của Tô cửu, nói với nó một tiếng là được rồi, Tô Ngọc còn có thể không nể mặt anh trai mình sao?" Minh lão phu nhân cau mày nghiêm túc hỏi.

Nghe lời bà ta nói, sắc mặt Minh gia chủ hoàn toàn lạnh đi, ông liếc nhìn họ một cái, khinh thường nói: "Tôi không có mặt mũi lớn như vậy đâu." "Nếu các người có mặt mũi lớn như vậy thì tự đi tìm người đi, đừng đến tìm tôi." Minh gia chủ lạnh lùng nói.

Minh lão phu nhân nhíu chặt mày, ánh mắt nhìn Minh gia chủ mang theo sự không vui rõ ràng: "Ta thấy cái chức gia chủ này của con cũng đừng làm nữa, ngay cả chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong." Dư Mạn Tuyết thấy lão phu nhân nói giúp mình, trong lòng rất đắc ý.

Xem sau này họ còn dám tỏ thái độ với cô ta không.

Minh đại lão gia và những người khác nghe vậy sắc mặt âm trầm xuống, sau đó quay đầu nhìn người của mình: "Đi gọi những người khác trong gia tộc đến đây, nói là vì kẻ gây rối Dư Mạn Tuyết này mà lão phu nhân muốn thay đổi gia chủ." Minh lão phu nhân không thể tin được nhìn Minh đại lão gia và những người khác, vẻ mặt có chút ngây ngốc: "Các… các người đang nói bậy gì vậy?" Cho dù bà ta muốn giúp Dư Mạn Tuyết cũng biết chức gia chủ nhà họ Minh này không phải bà ta nói đổi là có thể đổi.

Chương 512

Thứ nhất, Minh gia chủ không làm gì sai.

Thứ hai, sau khi Minh gia chủ lên làm gia chủ đã mang lại rất nhiều lợi ích cho nhà họ Minh, hơn nữa còn khiến nhà họ Minh ngày càng tốt hơn.

Nếu bà ta thật sự dám nói đổi Minh gia chủ, sau khi người trong gia tộc biết chuyện gì đã xảy ra, người bị mắng cuối cùng chắc chắn là bà ta.

Chút tự biết mình này Minh lão phu nhân vẫn có. "Hử?

Chúng tôi nói bậy sao?

Đây không phải là điều bà nói à?

Vì một người ngoài đắc tội với Vương gia mà bà dám uy hiếp người ta như vậy, đây không phải là muốn đổi nhị đệ sao?" "Đại ca nói đúng, hóa ra nhị ca bao năm nay vì nhà họ Minh làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại không bằng một tiểu bối gây chuyện.

Ta thấy sau này những thứ lão phu nhân đang hưởng thụ cũng có thể không còn nữa, dù sao đây đều là do nhị ca kiếm được." Sắc mặt Dư Mạn Tuyết có chút khó coi, nhưng cô ta cũng rất rõ ràng nếu hôm nay đãi ngộ của lão phu nhân thật sự bị hạ xuống, người xui xẻo cuối cùng vẫn là chính cô ta. "Tam cữu, các người đang nói gì vậy?

Bà cố ngoại là trưởng bối của nhà họ Minh, sao các người có thể như vậy?" "Chuyện nhà họ Minh chúng tôi có liên quan gì đến một nha đầu họ ngoại như cô?" Minh tam lão gia lạnh nhạt nói. "Chuyện mình làm ra lại chạy đến bắt nhà ta dọn dẹp mớ hỗn độn, cô là cái thá gì mà xứng?" Minh tam lão gia khinh thường nói.

Ông ta trước giờ rất không thích hai mẹ con Dư Mạn Tuyết, trước đây đã luôn tính kế con cái của họ để đạt được mục đích của mình. "Ta thấy trí nhớ của các người có lẽ không tốt lắm, nếu không sao cô lại quên mất mình đã hạ độc hại chính chị họ của mình, còn phái sát thủ đến chặn giết Ninh Ninh." "Những chuyện này các người đã quên, nhưng chúng tôi lại nhớ hết cho các người.

Đừng nói với tôi là Ninh Ninh bây giờ không sao, Ninh Ninh không sao là vì tìm được đồ tôn của thần y nên mới khỏi." Lúc Minh tam lão gia nói những điều này không ai phản bác, sắc mặt hai vợ chồng Dư gia chủ có chút không tốt. "Các người cũng quá tính toán rồi, chuyện đã xảy ra bao lâu rồi?

Hơn nữa chúng ta bây giờ không phải nói chuyện của Minh Uyển Ninh, mà là chuyện này của Tuyết Nhi, là bảo các người đi nói với Tô cửu cứ như vậy bỏ qua đi." Dư gia chủ không kiên nhẫn nhìn bọn họ.

Minh tam lão gia còn định nói gì đó thì bị Minh gia chủ ngăn lại: "Nhị ca, anh làm gì vậy?" "Với loại người tự cho là đúng này không có gì để nói, lãng phí nước bọt của mình." Minh gia chủ liếc nhìn họ một cái, lạnh lùng nói. "Nhị ca vẫn là anh nói đúng." Dư gia chủ cau mày nhìn bọn họ, rất không vui hỏi: "Các người vẫn không đồng ý sao?" "Ông là cái thá gì mà chúng tôi phải đồng ý?

Thay vì ở đây nói chuyện này với chúng tôi, không bằng đi tìm Vương gia cầu xin có lẽ sẽ có tác dụng hơn.

Nhưng tôi có thể nói thẳng cho các người biết, muốn tôi giúp nó thoát tội thì đúng là si tâm vọng tưởng." Minh gia chủ nhìn bọn họ, nói từng chữ một. "Đủ rồi, các người muốn chống lại lời của ta sao?" Minh lão phu nhân tức giận nói. "Bà nói vậy thì là vậy.

Tôi nói cho bà biết, tôi sẽ không vì một người họ ngoại mà đặt gia tộc vào vòng nguy hiểm, tự mình gây họa thì tự mình gánh chịu, thứ lỗi tôi không thể tiếp được." Minh gia chủ lạnh lùng nói. "Các người…" Minh lão phu nhân cảm thấy mất mặt, trước đó còn thề thốt với Dư Mạn Tuyết là có thể giúp đỡ, không ngờ bây giờ lại bị Minh gia chủ vả mặt như vậy.

Minh lão phu nhân ôm ngực, ra vẻ bị kích động sắp ngã bệnh. "Ninh Ninh, con đi nói với Vương gia, mời vị đồ tôn của thần y dưới trướng ngài ấy đến đây một chuyến, khám cho bà cố của con cẩn thận." Không phải muốn giả vờ sao?

Vậy thì để bà ta giả cho đủ.

Cũng để người ngoài xem xem Minh lão phu nhân này vì người ngoài mà uy hiếp người nhà mình như thế nào.

Dư phu nhân nhìn bộ dạng dầu muối không ăn của Minh gia chủ, có chút phiền não nói: "Nhị ca, các người có cần phải vậy không?" "Đúng là không cần.

Nếu đã không cần, hay là bà uống thử loại thuốc mà con gái bà đã hạ cho Ninh Ninh xem sao?" Dư Mạn Tuyết không ngừng lắc đầu: "Con không muốn uống, uống thứ đó sẽ hoàn toàn bị hủy hoại, ngay cả tư cách làm mẹ cũng không có, con không muốn." Nghe lời Dư Mạn Tuyết nói, Dư phu nhân hận rèn sắt không thành thép, trừng mắt nhìn cô ta một cái, bực bội nói: "Tuyết Nhi, con câm miệng cho mẹ." "Con có nói sai đâu." Dư Mạn Tuyết không phục nói.

Lời này vừa nói ra, tương đương với việc cắt đứt mọi đường lui của Dư Mạn Tuyết.

Minh gia chủ cũng không tức giận, ngược lại nhìn Dư Mạn Tuyết lạnh nhạt nói: "Cô nói quả thực không sai.

Bây giờ cút khỏi nhà tôi đi, miếu nhà tôi nhỏ không chứa nổi vị phật lớn như cô." "Câm miệng!

Có ta ở đây ai dám để Tuyết Nhi đi?" Lão thái thái nhìn Minh gia chủ và những người khác. "Ngay cả cháu gái của mình cũng không bảo vệ được, các người đúng là đồ vô dụng." Minh lão phu nhân nhìn ba anh em nhà họ Minh, tức giận nói. "Nhà họ Dư thì không vô dụng, chạy đến cầu xin chúng tôi làm gì?" Minh gia chủ không chút khách khí hỏi.

Một câu nói khiến Minh lão phu nhân nghẹn họng không nói nên lời, tức đến mặt mày tái mét: "Ngươi…" "Các người vẫn nên suy nghĩ kỹ xem sau này Vương gia biết chuyện, các người nên giải thích thế nào đi." Lúc này, Minh Uyển Ninh lên tiếng: "Tô Ngọc rất tức giận." Một câu như đổ dầu vào lửa, lúc Minh lão phu nhân định nói gì đó, Minh Uyển Ninh lại lên tiếng lần nữa: "Ồ đúng rồi, nếu đã nói cha tôi và các bác là đồ vô dụng, thì đứa con gái vô dụng này của tôi cũng không giúp được gì đâu, các người tự cầu phúc đi." Minh Uyển Ninh lúc này đã nổi điên lên, ngay cả mình cũng mắng.

Minh gia chủ và hai người anh em nhìn bộ dạng mắng mình không chút khách khí của Minh Uyển Ninh, có chút dở khóc dở cười.

Con bé đâu cần phải làm vậy. "Cha, chúng ta đi thôi, chúng ta là đồ vô dụng, không giúp được gì đâu." Nói xong một tay kéo một người lôi đi.

Minh đại lão gia đi theo sau, thong thả rời đi, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của họ sẽ khó coi đến mức nào.

Dư Mạn Tuyết vừa rồi đắc ý kiêu ngạo bao nhiêu, bây giờ sợ hãi bấy nhiêu: "Bà cố ngoại…" "Được rồi, sợ cái gì?

Chuyện đã đến nước này, họ còn có thể làm gì được sao?" Giống như Dư gia chủ nói, bây giờ Vương Cẩn Hòa và miếng thịt trong bụng cô ta đều không sao, họ còn có thể làm gì được chứ?

Dư Mạn Tuyết mấp máy môi, tâm trạng vô cùng tồi tệ: "Nhưng mà…" "Được rồi, con đừng tự dọa mình nữa, huống chi Tô Ngọc cũng sẽ không làm khó anh trai mình đâu." *** Chuyện xảy ra ở nhà họ Minh rất nhanh đã truyền đến tai Tô Ngọc.

Anh khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, Nguyên Bảo ở bên cạnh nghe thấy âm thanh này không khỏi cảm thấy da đầu tê dại. "Thiếu gia…" "Nguyên Bảo, thiếu gia nhà ngươi là người dễ nói chuyện như vậy sao?" Chuyện này đại ca và gia gia bọn họ còn chưa biết, đại ca nếu biết chỉ càng thêm tức giận, còn khiến anh không biết phải làm sao, đúng là chuyện cười.

Nhưng thái độ của nhà họ Minh lần này vẫn khiến Tô Ngọc rất hài lòng, không mù quáng đi giúp người nhà họ Dư, đây là chuyện tốt.

Khóe miệng Nguyên Bảo co giật nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, đừng hiểu lầm về tính tình của ngài." "Không phải ta muốn hiểu lầm, là những người đó muốn hiểu lầm." Anh nói mình tính tình tốt từ khi nào?

Anh trước đây đã tính tình không tốt, huống chi là bây giờ?

Còn có người không biết mấy năm nay tính tình anh thay đổi lớn sao? "Đúng rồi thiếu gia, thủ phạm gây ra chuyện này vẫn là Cố Hề Nhược, là cô ta kéo vạt váy của Dư Mạn Tuyết khiến cô ta ngã mới lao về phía phu nhân." "Đi đưa cả Cố Hề Nhược và Dư Mạn Tuyết đến đây." "Vâng." Nguyên Bảo và Nguyên Húc đồng thời ra tay, Nguyên Bảo dẫn người đến nhà họ Cố, còn Nguyên Húc đến nhà họ Minh.

Cố gia chủ biết Nguyên Bảo đến, có chút bất ngờ, cau mày nói: "Cho cậu ta vào." "Cố gia chủ." "Không biết Nguyên quản gia đến nhà tôi có việc gì." Nguyên Bảo mang theo nụ cười nhàn nhạt trên mặt nhìn Minh gia chủ nói: "Con gái ngài đã tính kế tiểu thư nhà họ Dư, hãm hại Vương phi của chúng tôi động thai khí ngã sấp, hiện tại người vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Phụng mệnh Vương gia đến mời Cố tiểu thư qua vương phủ một chuyến." Lần này trở về, nhà của họ đã đổi thành Ngọc Vương phủ, biển hiệu đều là do hoàng thượng tự tay đề chữ.

Cố gia chủ nhìn Nguyên Bảo, trong lòng không tin con gái mình sẽ làm chuyện như vậy, nhưng Nguyên Bảo đã đến đây chắc chắn đã có đủ bằng chứng. "Chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?" Cố gia chủ cân nhắc dùng từ hỏi.

Chương 513

Tuy nhiên Nguyên Bảo lại cười lắc đầu: "Cố gia chủ, khả năng của suy nghĩ này rốt cuộc lớn đến mức nào, chắc hẳn trong lòng ngài cũng đã có số.

Mời hai vị gọi Cố tiểu thư ra đây, nếu không tôi sẽ tự mình động thủ." Cố gia chủ rất bất mãn: "Con gái tôi không làm chuyện như vậy." "Cố gia chủ cho rằng Vương gia vu oan cho con gái ngài sao?" "Chẳng lẽ không phải?" "Nhân chứng chúng tôi đều đã tìm được rồi, Cố gia chủ cho rằng khả năng này lớn đến đâu?

Hay Cố gia chủ muốn Vương gia của chúng tôi đích thân đến động thủ?

Nếu Vương gia của chúng tôi đích thân động thủ, đến lúc đó có lẽ sẽ là nợ mới nợ cũ tính chung một lúc, nhà họ Cố này có lẽ sẽ không chống đỡ nổi, Cố gia chủ, ngài nói xem?" Nguyên Bảo nói với thái độ tốt bụng, vẻ mặt dễ thương lượng đó ngược lại khiến sắc mặt Cố gia chủ thay đổi rất nhiều. "Tướng công…" Dù thế nào cũng không thể để con gái ra ngoài, nếu không sẽ hoàn toàn xong đời.

Đến vương phủ rồi, con gái còn có thể bình an vô sự trở về sao?

Nhìn dáng vẻ lo lắng của Cố phu nhân, Nguyên Bảo cảm thấy vô cùng mỉa mai, quan tâm một đứa con gái nuôi như vậy, nhưng lại muốn lấy mạng con gái ruột của mình.

Người nhà họ Cố này đầu óc có vẻ không được tốt cho lắm, trông không thông minh mấy. "Nguyên quản gia, chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, chúng ta..." Cố gia chủ còn muốn nói gì đó, nhưng Nguyên Bảo đã mất hết kiên nhẫn để nghe tiếp.

Hắn vung tay, những người đi theo hắn lập tức đến thẳng sân của

Cố Hề Nhược, trực tiếp bắt người đi. "Các ngươi là ai?

Tại sao lại bắt ta?

Mau thả ta ra." Cố Hề Nhược không ngừng giãy giụa.

Nguyên Bảo nhìn Cố Hề Nhược bị lôi ra, lạnh lùng nói: "Cố Hề Nhược có ý đồ mưu hại Vương phi, dẫn đi." Đồng tử Cố Hề Nhược co rụt lại, sao bọn họ lại biết được?

Chuyện này rõ ràng cô ta đã làm rất kín kẽ, vậy mà vẫn bị những người này phát hiện. "Các ngươi vu khống, ta không có." "Có hay không, gặp Vương gia rồi nói sau.

Dẫn đi." Nguyên Lâm dẫn Cố Hề Nhược rời đi, Cố gia chủ vừa định ra tay ngăn cản thì bị Nguyên Bảo chặn lại: "Cố gia chủ, chuyện này Hoàng thượng và Thái hậu còn chưa biết đâu, các vị liệu mà làm." Nói xong liền rời khỏi Cố gia.

Cùng lúc đó, ở bên Minh gia, Dư Mạn Tuyết gào khóc nói gì cũng không chịu đi.

Không phải bà cố ngoại đã nói rồi sao?

Chuyện này sẽ không sao đâu.

Nhưng bây giờ là thế nào? "Bà cố ngoại, cứu con với, con không muốn chết." Minh lão phu nhân bị thủ đoạn của đám người Nguyên Húc dọa cho sợ hãi, vội vàng ra lệnh cho người bên cạnh: "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đi gọi gia chủ bọn họ qua đây." Người hầu đi gọi Minh gia chủ, nhưng Minh gia chủ chỉ đáp lại một câu.

Người hầu chạy về nhìn Minh lão phu nhân, ngập ngừng muốn nói lại thôi. "Nhìn ta làm gì?

Bọn họ đâu rồi?" "Gia chủ nói... nói bà ấy chỉ là đồ vô dụng, không... không giúp được gì nên không qua nữa ạ." Người hầu run rẩy nói.

Minh lão phu nhân tức đến mặt mày xanh mét, bọn họ lại dám.

Nguyên Húc cười tủm tỉm, vị Minh gia chủ này cũng khá thú vị. "Người chúng tôi đã dẫn đi rồi, chuyện nhà của các vị chúng tôi không tham gia." Nói xong liền dẫn người rời đi.

Minh lão phu nhân trơ mắt nhìn Dư Mạn Tuyết bị bọn họ lôi đi.

Khi đến cửa, Nguyên Húc đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn Dư gia chủ: "Dư gia chủ, Vương gia bảo tôi chuyển lời cho ngài." "Chuyện gì?" Dư gia chủ ngỡ ngàng nhìn Nguyên Húc, buột miệng hỏi. "Vương gia nhà chúng tôi đã ghi nhớ những lời ông nói về Vương phi và các thiếu gia, tiểu thư tương lai của chúng tôi rồi, sau này sẽ gửi cho ông và gia tộc ông một món quà lớn." Nói xong liền đi mất.

Dư gia chủ toàn thân lạnh toát, những lời họ nói ở đây lại đến tai Ngọc Vương.

Lần này phiền phức lớn rồi. "Tướng công, chúng ta phải làm sao đây?" Dư phu nhân dù ngốc đến đâu cũng biết lần này Tô Ngọc ra tay thật rồi. "Lập tức đến Ngọc Vương phủ xin lỗi." Bây giờ chỉ có đi xin lỗi mới là lối thoát. "Nhưng mà Tuyết Nhi nó..." "Bây giờ không có thời gian nghĩ nhiều như vậy nữa, chuyện Ngọc Vương muốn làm không ai cản được đâu." Dư gia chủ sắc mặt khó coi nói.

Lúc này, Dư gia chủ cũng có chút oán hận Dư Mạn Tuyết, nếu không phải cô ta làm ra chuyện như vậy thì cũng không đến nông nỗi này.

Hai vợ chồng không chào hỏi một tiếng đã rời đi, Minh lão phu nhân mặt sa sầm đi tìm Minh gia chủ.

Bất chấp sự phản đối của người gác cổng, Minh lão phu nhân xông vào thư phòng, thấy Minh gia chủ liền đi tới định tát một cái.

Nhưng chưa kịp đánh trúng đã bị ông ta đưa tay chặn lại. "Lão phu nhân làm gì vậy?" "Ta làm gì ư?

Ngươi lại đối xử với cháu gái mình như vậy, ngay cả cháu gái mình cũng không bảo vệ được, ta cần ngươi để làm gì?" Minh lão phu nhân nói với vẻ mặt chán ghét.

Minh gia chủ không những không tức giận mà còn cười lên: "Chẳng lẽ bà còn không biết ta và Dư Mạn Tuyết có thù oán sao?

Ta không bỏ đá xuống giếng là bà đã nên tạ trời tạ đất rồi." "Ngươi..." "Con gái ta không sao không có nghĩa là chuyện nó làm chưa từng xảy ra.

Đã già rồi thì nên ở yên trong sân của mình đừng chạy lung tung.

Nếu bà còn muốn quản chuyện bao đồng, vì người ngoài như Dư Mạn Tuyết mà trách mắng con cháu trong nhà, ta sẽ cắt hết mọi chi tiêu của bà.

Bà đã thích người nhà họ Dư như vậy, chắc là họ rất sẵn lòng nuôi bà đấy." Minh gia chủ lạnh lùng nhìn Minh lão phu nhân nói. "Ngươi dám." "Nó không dám, ta dám." Minh lão phu nhân quay đầu nhìn người vừa lên tiếng, đó là cha của Minh gia chủ.

Ông ấy là con trai cả của Minh gia, còn bà ta chỉ là vợ kế, bà ta cũng có con cháu riêng, dù chi trưởng không quan tâm đến bà ta thì cũng không ai nói gì được. "Ta là mẹ ngươi." "Mẹ tôi đã qua đời nhiều năm rồi, bà chẳng qua chỉ là mẹ kế của tôi thôi.

Hai ba mươi năm trước chúng ta đã phân nhà triệt để rồi.

Nếu bà ở nhà chính không vui, vậy thì đi để cháu trai của bà nuôi bà đi." Minh lão gia tử lạnh lùng nói.

Mẹ của Dư Mạn Tuyết chính là cháu gái ruột của Minh lão phu nhân, nên bà ta mới đối xử tốt với họ như vậy.

Chương 514

Nghe lời Minh lão gia tử, lão phu nhân tức giận nói: "Ta không đồng ý." Mấy đứa cháu trai của bà ta là người thế nào, trong lòng bà ta biết rõ, nếu bà ta đến đó chắc chắn sẽ bị ghét bỏ, hơn nữa sản nghiệp trong tay chúng cũng chỉ có chút ít, điều này khiến bà ta đã quen tiêu xài hoang phí không thể chấp nhận được. "Ta không phải đang thương lượng với bà.

Vì cháu gái ruột của bà mà bà dám đánh con trai ta, bảo vệ kẻ đã hạ thuốc cháu gái ta, ta cũng dám đuổi bà cút khỏi đây." Minh lão gia tử đã chịu đựng người đàn bà này đủ rồi, chỉ mong sớm ngày đuổi đi cho khuất mắt.

Đây đúng là một cơ hội tốt.

Chỉ cần bà ta đi, sẽ không ai trách mắng mấy đứa cháu gái nữa. "Ta sẽ không đi đâu." "Bà không đi cũng được, sau này nếu còn dám vì mẹ con Dư Mạn Tuyết mà làm hại đến con cháu nhà chính, thì cút cho ta.

Ta đã nửa người xuống lỗ rồi, cũng không sợ bà đi nói với người khác ta bất hiếu đâu." Minh lão gia tử nói với vẻ mặt bất cần.

Sắc mặt Minh lão phu nhân có chút khó coi, không ngờ ông ta đã đoán được mình định nói gì.

Bà ta lạnh mặt quay người rời đi, không nói đồng ý, cũng không nói không đồng ý.

Đối với thái độ này của Minh lão phu nhân, Minh lão gia tử chẳng hề bận tâm, mà nhìn sang Minh gia chủ: "Con làm vậy là đúng, cho dù Tô Cửu là con rể tương lai của con, cũng không thể làm việc như vậy được." "Cha, con biết rồi." "Ừ, các con cứ tiếp tục, ta đi xem mấy chậu hoa Ninh Ninh mang về cho ta đây." Vương Cẩn Hòa trồng rất nhiều loại hoa quý ở nhà tại Tạ gia thôn, lúc Minh Uyển Ninh trở về đã mang cho lão gia tử không ít.

Từ đó, mỗi ngày ông chỉ ngắm hoa, đi dạo, không còn quản chuyện gia tộc nữa.

Tô Ngọc ngồi ở sảnh trước chờ Nguyên Bảo dẫn người về, không lâu sau đã thấy họ dẫn người trở lại.

Hai người một trước một sau, khi nhìn thấy Cố Hề Nhược, Dư Mạn Tuyết tức giận chửi ầm lên. "Cố Hề Nhược, con tiện nhân này, mày dám hại tao." Dư Mạn Tuyết giãy giụa muốn xông đến đánh Cố Hề Nhược nhưng bị người ta giữ lại, không thể động đậy. "Các ngươi thả ta ra, ta phải đánh chết con tiện nhân này." Nhíu mày nhìn Dư Mạn Tuyết, Cố Hề Nhược mất kiên nhẫn nói: "Chuyện mày tự làm thì liên quan gì đến tao?" Dư Mạn Tuyết cũng không ngốc, nghe Cố Hề Nhược nói vậy liền biết cô ta muốn đổ hết mọi chuyện cho mình. "Nếu không phải mày kéo váy tao, tao cũng không ngã.

Cố Hề Nhược, con tiện nhân này, uổng công tao coi mày là bạn tốt, vậy mà mày lại hãm hại tao." Mối quan hệ giữa cô ta và Cố Hề Nhược vốn cũng khá tốt, nhưng lời nói hôm nay của Cố Hề Nhược khiến cô ta hoàn toàn căm hận.

Nếu không phải vì Cố Hề Nhược, cô ta cũng không đến nỗi rước vào phiền phức thế này.

Cố Hề Nhược nhíu mày: "Chuyện này không liên quan đến tao, mày tự làm lại chạy đến vu khống tao, tao coi như là đã nhìn thấu ngươi rồi." Tô Ngọc liếc nhìn người đang giữ Dư Mạn Tuyết, người đó liền buông tay ra.

Vừa được thả, Dư Mạn Tuyết liền lao về phía Cố Hề Nhược: "Cố Hề Nhược, tao cho mày tính kế tao." Tô Ngọc một tay chống cằm nhìn hai người như vậy, cười lạnh một tiếng, đúng là một màn chó cắn chó hay.

Cố Hề Nhược bị Dư Mạn Tuyết túm tóc, đau đến nhíu mày: "Dư Mạn Tuyết, mày thả tao ra, chuyện là do mày tự làm, mày đến tìm tao gây sự làm gì?" Nói cho cùng, cô ta vẫn không thừa nhận mình đã làm những chuyện này.

Cố Hề Nhược cũng không phải đồ ngốc, cô ta biết nếu thừa nhận thì sẽ hoàn toàn xong đời. "Cố Hề Nhược, mày bớt giả bộ đi, chuyện này chính là do mày làm." Muốn cô ta làm con dê thế tội ư, cũng phải xem cô ta có bản lĩnh đó không đã. "Dư Mạn Tuyết, con đàn bà đanh đá này, mày thả tao ra." Cố Hề Nhược là tiểu thư khuê các, còn Dư Mạn Tuyết thì đã học qua chút quyền cước, cô ta muốn đánh Cố Hề Nhược thì quá dễ dàng.

Cố Hề Nhược thấy mình không thể trốn được, đành nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, ngài cứ đứng nhìn cô ta đánh người như vậy sao?" Tô Ngọc nâng chén trà, bình tĩnh uống: "Cô ta giải quyết ân oán cá nhân, không liên quan đến bản vương." Một câu nói đã rũ sạch quan hệ, còn Cố Hề Nhược thì tức đến run người. "Vương gia có ý gì?

Không thể vì ta và Vương gia có thù oán mà ngài lại bắt bừa người vô tội." Cố Hề Nhược nghiến răng nói.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ hùng hồn của Cố Hề Nhược, lấy một thứ bên cạnh ném ra trước mặt cô ta. "Tách hai người họ ra." Tô Ngọc ra lệnh.

Thị vệ bên cạnh vội vàng kéo Dư Mạn Tuyết ra để tránh cô ta chọc giận Tô Ngọc.

Lúc này tóc Cố Hề Nhược rối tung, trên mặt còn có vết sưng đỏ.

Cô ta nhìn thứ trên đất, thậm chí không dám đưa tay ra nhặt.

"Muốn khép tội người khác, hà cớ gì không có lý do." Cố Hề Nhược khàn giọng nói, quả quyết rằng Tô Ngọc đang cố tình gây sự với mình.

Tô Ngọc cười khẽ, ánh mắt nhìn Cố Hề Nhược đầy mỉa mai: "Cố Hề Nhược, cô có thể xem trước rồi hẵng nói." Lời Tô Ngọc vừa dứt, Tiểu Bảo từ ngoài chạy vào: "Cha, họ nói mẹ bị hôn mê bất tỉnh, là sao vậy ạ?" Nó và anh trai đang chơi ở nhà bạn, nghe người nhà họ nói chuyện này, nó và anh trai vội vàng chạy về.

Tô Ngọc vẫy tay gọi hai đứa trẻ, đợi chúng đến gần mới nói: "Mẹ không sao, một lát nữa sẽ tỉnh lại thôi." "Nguyên Bảo, ngươi đưa Tiểu Bảo bọn họ đi xem Tiểu Hòa đi." Tô Ngọc không muốn để Tiểu Bảo và Tiểu Trí thấy những chuyện này, định đưa hai đứa đi chỗ khác. "Hai vị thiếu gia, mời đi theo tôi." Tiểu Bảo tuy không muốn lắm nhưng vẫn ngoan ngoãn đi theo Nguyên Bảo.

Lúc đi, Trương Trí Lâm liếc nhìn hai người Cố Hề Nhược rồi mới cùng Nguyên Bảo rời đi.

Đợi người đi rồi, Tô Ngọc nhìn Cố Hề Nhược: "Cố Hề Nhược, dám xem không?" Tay Cố Hề Nhược không ngừng run rẩy, không dám cầm lấy phong thư cách mình không xa.

Tô Ngọc cũng không vội, ngồi đó chờ Cố Hề Nhược hành động.

Dư Mạn Tuyết thấy bộ dạng của Cố Hề Nhược, liền giằng ra khỏi người bên cạnh, chạy đến mở thư ra xem.

Xem xong, cô ta ném đến trước mặt Cố Hề Nhược: "Vương gia có đủ chứng cứ rồi, Cố Hề Nhược, mày đúng là đồ không biết xấu hổ, còn dám nói không liên quan đến mày?" Bức thư bị Dư Mạn Tuyết mở ra ném trước mặt, Cố Hề Nhược vừa cúi đầu đã thấy lời khai của những người ở tiệm bạc hôm nay, hơn nữa còn có ký tên điểm chỉ.

Sắc mặt Cố Hề Nhược tái nhợt, nhìn Tô Ngọc, tay bất giác nắm chặt: "Các người tính kế ta?" "Cố tiểu thư quá coi trọng bản thân rồi." Tô Ngọc nhàn nhạt nói. "Cô ta chỉ là một người đàn bà chưa cưới đã có con, tại sao huynh lại thích cô ta đến vậy, thậm chí có thể vì cô ta mà đối phó với tất cả những ai gây phiền phức cho cô ta." Nhà họ Tạ chính là một ví dụ điển hình.

Rõ ràng Vương Cẩn Hòa chỉ xứng gả cho một tên nhà quê trong núi, sống khổ sở cả đời.

Nhưng cô ta lại mang thai con của Tô Ngọc, còn được anh tìm thấy.

Tìm thấy không nói, còn bất chấp tất cả cưới về nhà, lúc đó thân phận của Tạ Ương cao hơn Vương Cẩn Hòa không biết bao nhiêu lần, nhưng Tô Ngọc lại chẳng thèm liếc mắt, căn bản không để vào mắt. "Một kẻ cướp đi cuộc đời của Tiểu Hòa như cô cũng xứng nói cô ấy sao?" Tô Ngọc khinh thường nói.

Người không có tư cách nhất chính là Cố Hề Nhược. "Cha mẹ cô lúc Tiểu Hòa còn nhỏ đã tráo đổi hai người, cuối cùng còn nhận nuôi cô ta, nếu không được mẹ vợ ta bọn họ nhặt về, cô ấy đã sớm mất mạng rồi.

Cô cướp đi mọi thứ của Tiểu Hòa, còn muốn lấy mạng Tiểu Hòa, chưa từng thấy người đàn bà nào mặt dày vô sỉ như cô." Tô Ngọc còn đang đợi một người, vở kịch này phải đợi đủ người mới có thể bắt đầu.

Dư Mạn Tuyết kinh ngạc nhìn Cố Hề Nhược, cô ta vừa nghe thấy cái gì?

Cố Hề Nhược không phải con nhà họ Cố, mà là Vương Cẩn Hòa?

Tô Ngọc liếc nhìn Dư Mạn Tuyết, sát khí trong mắt khiến nụ cười trên mặt Dư Mạn Tuyết trở nên cứng đờ. "Vương gia, tôi không nghe thấy gì cả." Dư Mạn Tuyết lúc này không dám tùy tiện chọc vào Tô Ngọc.

Tô Ngọc không để ý đến Dư Mạn Tuyết, mà tiếp tục nhìn Cố Hề Nhược, người sau cười lên điên cuồng: "Sao hai kẻ vô dụng đó không giết quách nó đi, lại còn để nó có cơ hội sống sót." "Cho dù huynh biết hết mọi chuyện thì sao?

Huynh nghĩ người nhà họ Cố sẽ tin sao?" "Cố Ngạn Kỳ không phải đã tin rồi sao." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Chương 515

Nhắc đến Cố Ngạn Kỳ, trong mắt Cố Hề Nhược lóe lên một tia độc ác, bất cứ ai uy hiếp đến cô ta, cô ta đều không tha. "Cha mẹ ta sẽ không tin hắn đâu, cho dù các người có chứng cứ, cho dù các người mang chiếc áo nhỏ của Vương Cẩn Hòa đến thì sao?

Cuối cùng không phải vẫn rơi vào tay ta sao." Cố Hề Nhược chế giễu nói.

Bọn họ nghĩ một chiếc áo nhỏ là có thể để Vương Cẩn Hòa trở về sao?

Đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ.

Dư Mạn Tuyết run rẩy đứng bên cạnh, một câu cũng không dám nói, thậm chí không muốn nghe cuộc đối thoại của hai người.

Dù cô ta có ngốc đến đâu, cũng biết rằng biết càng nhiều chết càng nhanh. "Vương gia, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi có thể...

đi được chưa ạ?" Dư Mạn Tuyết cẩn thận nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đi?" Ánh mắt Tô Ngọc cuối cùng cũng dừng lại trên người Dư Mạn Tuyết.

Đã đến lúc nào rồi mà những người này vẫn còn ngây thơ buồn cười như vậy? "Những lời các người nói ở Minh gia có cần bản vương nhắc lại cho cô không?

Nguyên Húc, đi tìm Vạn Phong, sáng mai ta muốn nghe tin nhà họ Dư phân gia, thu không đủ chi." Tô Ngọc không né tránh Dư Mạn Tuyết, trực tiếp ra lệnh cho Nguyên Húc đi tìm Vạn Phong. "Vâng." Nguyên Húc thương hại liếc nhìn Dư Mạn Tuyết, đây gọi là gì?

Một lời đáng giá ngàn vàng?

Đây còn là lần đầu tiên thiếu gia muốn một gia tộc thu không đủ chi, chắc Vạn Phong bọn họ sẽ vui lắm đây.

Nguyên Húc vừa đi ra, người gác cổng liền vào thông báo: "Vương gia, Dư gia chủ và Cố gia chủ đến ạ." Tô Ngọc nhìn ra cửa đầy ẩn ý, đến cũng nhanh thật. "Cho họ vào." Người đã đến đủ, vở kịch có thể bắt đầu rồi. "Vương gia, thiếu gia Cố gia cũng đến ạ." Tô Ngọc chống cằm, ung dung nhìn Cố Hề Nhược trên đất: "Chà, cả người làm cha và làm anh đều đến rồi, chỉ không biết họ đến vì chuyện gì đây." Trong mắt Cố Hề Nhược mang theo hoảng loạn, nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Rốt cuộc huynh muốn làm gì?" "Báo thù cho Vương phi của bản vương." Lời nói thật đơn giản, ta chính là muốn báo thù, các ngươi làm gì được ta? "Vì một con ranh..." "Vả miệng." Tô Ngọc ngắt lời Cố Hề Nhược.

Bà tử bên cạnh nghe vậy liền đi tới, túm lấy cổ áo Cố Hề Nhược tát mấy cái.

Mấy bà tử hôm nay ở đây đều là người làm việc chân tay, đánh người không phải đau bình thường.

Bà tử phụ trách vả miệng hung hăng trừng mắt nhìn Cố Hề Nhược, Vương phi của họ tốt như vậy, tiểu thư nhà họ Cố này thật vô phép, lại dám nói Vương phi như thế. "Vương phi của chúng ta cũng là người mà ngươi có thể sỉ nhục sao?" Nói xong, chưa hả giận lại tát thêm một cái.

Cố Hề Nhược bị đánh đến choáng váng, từ nhỏ đến lớn cô ta chưa từng chịu thiệt thòi như vậy. "Các ngươi..." "Xem ra chuyện trước đây vẫn chưa dạy cho Cố tiểu thư cách nói chuyện." Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Mặt Cố Hề Nhược bị đánh đến tê dại, cô ta thậm chí không dám nghĩ sau này mặt mình sẽ ra sao. "Các người đây là lạm dụng quyền riêng, hãm hại người vô tội." Cố Hề Nhược vẫn không thừa nhận những bằng chứng đó, nhìn Tô Ngọc giãy giụa nói.

Nghe lời Cố Hề Nhược, Tô Ngọc cười khẽ: "Vô tội?

Cố Hề Nhược, cô đúng là vô tội thật đấy." Cố Hề Nhược nghe Tô Ngọc nói vậy, trong lòng dâng lên dự cảm không lành. "Hãy để vị Cố tiểu thư này xem xem cô ta vô tội đến mức nào, mưu hại Vương phi đương triều, đây chính là cái gọi là vô tội của cô sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược hỏi.

Cố Hề Nhược im lặng không nói gì, hôm nay cô ta quả thực đã làm chuyện như vậy, vốn tưởng rất kín kẽ, nào ngờ lại bị phát hiện.

Hai cha con Cố gia chủ vừa vào đã thấy khuôn mặt bị đánh sưng như đầu heo của Cố Hề Nhược, Cố Ngạn Kỳ giật mình một cái rồi cảm thấy vô cùng buồn cười.

Cố Hề Nhược này rốt cuộc đã làm gì để Tô Ngọc đối xử với cô ta như vậy. "Cố Hề Nhược, em lại làm gì rồi?" Anh ta chỉ nghe Cố gia chủ nói Cố Hề Nhược đắc tội với Ngọc Vương, chứ không biết rốt cuộc cô ta đã làm gì.

Nghe vậy, Cố gia chủ không vui: "Con nói em gái con làm gì?

Gọi con đến không phải để chỉ trích em gái con." Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Thăng với vẻ mặt có chút kỳ lạ, nhìn một lúc lâu mới lạnh lùng nói: "Tôi không có người em gái như vậy." Bây giờ anh ta dường như đã hiểu tại sao Tô Ngọc không muốn anh ta nhận lại Vương Cẩn Hòa.

Có một người cha như vậy, cho dù biết Vương Cẩn Hòa mới là con gái ruột của mình, ông ta có thể làm được gì? "Sớm muộn gì cha cũng sẽ hối hận." Đột nhiên Cố Ngạn Kỳ không muốn để người nhà họ Cố biết Cố Hề Nhược là đồ giả nữa.

Bọn họ đáng bị Cố Hề Nhược lừa gạt đến chết, một gia đình như vậy không xứng xuất hiện trước mặt Vương Cẩn Hòa.

Sự thay đổi trên mặt Cố Ngạn Kỳ đương nhiên Tô Ngọc đều thấy được, xem ra Cố gia đã có thêm một người oán hận bọn họ, như vậy rất tốt.

Cố Thăng thấy Cố Hề Nhược bị đánh thành như vậy rất đau lòng, ông ta không vui nói: "Vương gia có ý gì đây?" "Tiếp tục đánh." Tô Ngọc không thèm để ý Cố Thăng, quay sang ra lệnh.

Vẻ mặt Cố Thăng có chút cứng đờ, không ngờ Tô Ngọc lại làm ra chuyện như vậy. "Vương gia, đủ rồi, con gái tôi rốt cuộc đã đắc tội gì với ngài, mà ngài phải ra tay nặng như vậy?" Cố Thăng giả vờ như mình không biết gì, chạy đến chất vấn Tô Ngọc.

Tô Ngọc cười khẽ, nụ cười đó khiến người bên cạnh nổi cả da gà. "Cố gia chủ đúng là biết nói chuyện thật, đắc tội với ta thế nào ư?

Lúc Nguyên Bảo đi bắt người chẳng lẽ không thông báo cho Cố gia sao?" Tô Ngọc đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, nhàn nhạt hỏi.

Ánh mắt Cố Thăng có chút chột dạ, đương nhiên ông ta biết hết mọi chuyện, nhưng chính vì biết nên mới lo lắng Tô Ngọc sẽ làm gì, vì vậy mới ra tay trước, để người khác nghĩ rằng đó là lỗi của Tô Ngọc.

Nghe tiếng bạt tai chói tai và tiếng kêu thảm thiết của Cố Hề Nhược, Cố Thăng đau lòng không chịu nổi: "Vương gia, có gì từ từ nói, không cần thiết phải như vậy." "Từ từ nói?

Đối với vị tiểu thư Cố gia này, bản vương không có gì để nói." Tô Ngọc dựa vào ghế, mắt cụp xuống, không hề nể mặt Cố gia chút nào.

Cố Thăng rất bất mãn với thái độ của Tô Ngọc, anh ta có ý gì đây?

Lên làm Vương gia rồi thì không coi những thế gia như họ ra gì nữa sao? "Cho dù ngài là Vương gia cũng không thể lạm dụng tư hình như vậy." Tô Ngọc lên tiếng: "Vạn Cổ." Vạn Cổ từ ngoài bước vào, lúc nãy anh ta nghe thấy lời của Cố gia chủ, biết tâm trạng Tô Ngọc hiện giờ không tốt, chỉ có thể ngoan ngoãn lên tiếng: "Thiếu gia có gì phân phó ạ." "Cố Thăng nói bản vương lạm dụng tư hình, ngươi cho ông ta biết thế nào mới gọi là lạm dụng tư hình." Giọng Tô Ngọc bình thản như không có gì đặc biệt.

Nghe những lời này, sắc mặt Cố Thăng và Cố Hề Nhược hơi biến đổi: "Ngươi... hai người các ngươi định làm gì?" "Không định làm gì, chỉ muốn cho các ngươi biết lạm dụng tư hình là như thế nào thôi." Nói xong, một viên thuốc được nhét vào miệng Cố Hề Nhược.

Đợi đến khi Cố Hề Nhược phản ứng lại muốn nhổ ra thì đã quá muộn.

Chương 516

Cố Hề Nhược ngẩng đầu nhìn Vạn Cổ: "Ngươi cho ta uống cái gì?" "Thứ tốt đấy." Vạn Cổ hai mắt sáng rực nhìn Cố Hề Nhược.

Bộ dạng này khiến Cố Hề Nhược có chút tê dại da đầu.

Vừa định mở miệng, xương cốt toàn thân như bị đập gãy cùng lúc, đau đớn không chịu nổi. "A." Cố Hề Nhược hét lên thảm thiết, khóe miệng rỉ máu.

Cố Thăng làm sao có thể nhìn Cố Hề Nhược chịu uất ức như vậy.

Ông ta nhìn chằm chằm Tô Ngọc, nghiến răng nói: "Vương gia, hành động này có phải hơi quá rồi không, dù sao đây cũng là muội muội của ngài." "Sao bản vương không biết mình đột nhiên có thêm một muội muội vậy?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn Cố Thăng. "Vương Cẩn Hòa là con gái của ta, Hề Nhược chính là muội muội của ngài." Cố Thăng vì Cố Hề Nhược mà hoàn toàn liều mạng.

Nghe vậy, Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố Thăng: "Phụ thân của thê tử bản vương là Dư Thanh Phong, mẫu thân là Cố Cửu Ninh, ngươi, Cố Thăng, là cái thá gì?" "Ngươi cướp con gái của mẹ vợ ta, đã hỏi ý kiến bà ấy chưa?" Thế nhưng Cố Thăng lại không biết điều, cười lạnh nói: "Đừng giả vờ nữa, ta biết cô ta là con gái ruột của ta." Cố Ngạn Kỳ quay đầu nhìn Cố Thăng: "Cha biết?" "Ta biết thì sao?

Nhưng ta chỉ nhận Hề Nhược là con gái, đừng có loại mèo chó nào cũng đến Cố gia ta nhận họ hàng." Từ lúc chiếc áo nhỏ đó được gửi về, ông ta đã bắt đầu nghi ngờ, sau đó điều tra rất lâu mới biết Vương Cẩn Hòa là con gái ruột của mình.

Nhưng thì sao chứ?

Ông ta không có bất kỳ tình cảm nào với Vương Cẩn Hòa, lúc Cố Hề Nhược muốn tính kế cô ta, ông ta đương nhiên cũng đồng ý.

Con gái lo lắng Vương Cẩn Hòa trở về sẽ cướp đi mọi thứ của nó, ông ta liền giúp con gái trừ đi tai họa này.

Chỉ không ngờ cô ta lại biến thành Huyền chủ, còn trở thành Ngọc Vương phi.

Cố Ngạn Kỳ không thể chấp nhận được nhìn Cố Thăng: "Nếu cha đã biết tại sao còn giúp Cố Hề Nhược đối phó Huyền chủ?

Vì một đứa con gái nuôi mà hãm hại con gái ruột của mình, rốt cuộc là tại sao?" "Ta chỉ có một người con gái, đó là Cố Hề Nhược." Cố Thăng lạnh lùng nói.

Con trai theo ông nội Cố gia lớn lên, không thân thiết với vợ chồng ông.

Chỉ có con gái là từ nhỏ lớn lên bên cạnh họ, đối với ông ta, quan hệ huyết thống không quan trọng đến vậy, quan trọng nhất vẫn là cô con gái cưng của ông ta.

Cố Ngạn Kỳ không dám tin nhìn Cố Thăng, đây là chuyện một người làm cha sẽ làm sao?

Nghiến răng nhìn Cố Thăng, Cố Ngạn Kỳ tức giận nói: "Các người đừng quên Vương phi mới là con gái của cha." "Ta đã nói rồi, ta chỉ có một người con gái là Cố Hề Nhược." Cố Ngạn Kỳ bị câu nói này của ông ta làm cho tức chết, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Cố Thăng châm chọc nói: "Nếu cha chỉ có Cố Hề Nhược là con gái, cha đến đây nhận họ hàng với ai?

Ngọc Vương người ta có quen biết cha sao?" "Không phải nói không nhận Vương phi là con gái sao?

Nếu vậy cha đến đây đóng vai nhạc phụ của ai thế?" Cố Ngạn Kỳ cuối cùng cũng hiểu tại sao Tô Ngọc không cho anh ta và Tiểu Hòa nhận nhau, Cố gia như vậy có xứng dính dáng đến Tiểu Hòa không?

Căn bản là không xứng.

Anh ta không tin Tô Ngọc không biết chút gì về chuyện này.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc không hề có chút ngạc nhiên, anh ta trầm giọng hỏi: "Vương gia đã biết từ sớm rồi sao?" Tô Ngọc chống cằm gật đầu: "Không sai, bản vương đã biết từ sớm." "Nhưng hôm nay đúng là đã cho bản vương xem một vở kịch hay." Tô Ngọc vỗ tay nói.

Cố Hề Nhược nghe lời Cố Thăng, trong lòng rất vui mừng đồng thời cũng rất đắc ý.

Cô ta đã nói rồi, cô ta mới là đại tiểu thư Cố gia, còn Vương Cẩn Hòa chẳng là gì cả. "Cô có vẻ đắc ý lắm." Tô Ngọc chống cằm nhìn Cố Hề Nhược, hứng thú nói. "Một gia tộc mà Tiểu Hòa chẳng thèm liếc mắt, cũng chỉ có loại hàng giả như cô mới mừng rỡ như vậy." Tô Ngọc nhàn nhạt nói, anh dường như đã biết nên trừng phạt Cố Hề Nhược thế nào rồi.

Thứ không có được mới là tốt nhất.

Nhìn những người từng hết lòng hết dạ với mình, từng chút một phá hủy những thứ của mình, chắc sẽ thú vị lắm nhỉ?

Có lẽ ánh mắt của Tô Ngọc quá nóng bỏng, Cố Hề Nhược bị nhìn đến sởn cả gai ốc. "Cố Hề Nhược, cô đoán xem Lục Lăng Phong đã tìm thấy Cố Tích Lăng chưa?" "Cô nói xem sau khi Cố Tích Lăng trở về có báo thù cô không?" "Nếu Lục Lăng Phong đến giờ vẫn chưa tìm được người, bản vương có thể giúp một tay." Tô Ngọc ung dung nói.

Mỗi một câu nói không nghi ngờ gì là đang đâm dao vào người Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược tức đến run người: "Quả nhiên là các người làm, rốt cuộc huynh muốn làm gì?" "Đợi Lục Lăng Phong trở về cô sẽ biết, nhìn ân nhân của mình bị cô hại đến mức chín năm như một ngày ngồi trên xe lăn, đợi anh ta biết chuyện, cô nói xem anh ta sẽ làm gì?" Tô Ngọc hiện tại đang chơi đùa với tâm lý của Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược tức đến run người: "Huynh câm miệng cho ta, đừng nói nữa." Bà tử bên cạnh nghe Cố Hề Nhược dám quát Tô Ngọc liền không vui, giơ tay tát một cái vào mặt Cố Hề Nhược. "Vương gia của chúng ta cũng là người mà cô có thể quát mắng sao?

Cố tiểu thư đây là có ý kiến với Hoàng thượng à?" Bà tử lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược quát.

Trơ mắt nhìn con gái mình bị đánh, Cố Thăng không chịu nổi lên tiếng: "Rốt cuộc ngài muốn thế nào?

Vương gia hôm nay làm vậy là đang đòi lại công bằng cho Vương Cẩn Hòa sao?" "Cho dù ngài có làm thế nào đi nữa, Cố gia cũng sẽ không chấp nhận thân phận của cô ta, ngài không cần tốn công vô ích đâu." Cố Thăng nhìn Tô Ngọc nói thẳng.

Câu nói này nghe như thể Vương Cẩn Hòa nhất quyết phải vào Cố gia, Cố gia của họ có gì đáng để Vương Cẩn Hòa đến vậy. "Bốp bốp bốp." Tiếng vỗ tay vang lên từ cửa.

Mọi người quay đầu nhìn, là Tô Cửu và Tô Tích cùng đến.

Họ nghe nói Vương Cẩn Hòa bị người ta đẩy ngã trên phố, giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh nên mới qua xem.

Ai ngờ vừa đến đã nghe Cố Thăng nói những lời ngông cuồng như vậy. "Cố gia chủ uy phong thật, Tiểu Hòa là Huyền chủ, là Ngọc Vương phi, còn là tam thiếu phu nhân của Tô gia ta, có thèm khát cái Cố gia nhỏ bé của ông sao?" Tô Tích không để ý đến Cố Thăng mà nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Hòa sao rồi?" "Tiểu Hòa bị bọn họ đẩy ngã động thai khí, đã để Vạn Cổ xem qua rồi, nói sức khỏe Tiểu Hòa dưỡng rất tốt, nghỉ ngơi một thời gian là được." Tô Ngọc nói ngắn gọn.

Tô Tích nghe Tô Ngọc nói Vương Cẩn Hòa động thai khí, trước tiên là vui mừng, sau đó lại rất lo lắng: "Tiểu Hòa thật sự không sao chứ?" "Gia gia yên tâm, Tiểu Hòa và hai đứa bé đều rất tốt." "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." Xem ra năm nay trong nhà lại sắp có thêm hai tiểu gia hỏa rồi. "Tiểu Bảo và Tiểu Trí đâu?" "Nguyên Húc, ngươi đưa gia gia đi tìm Tiểu Bảo bọn họ đi." Tiễn Tô Tích đi xong, Tô Cửu ngồi bên cạnh Tô Ngọc, nhìn người đang quỳ dưới đất là Cố Hề Nhược bị đánh đến mặt mũi bầm dập.

Khuôn mặt vốn cũng không tệ kia giờ hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ ban đầu.

Thấy Tô Cửu đến, Dư Mạn Tuyết liền kích động: "Anh là chồng của chị họ tôi, anh giúp tôi đi, tôi muốn rời khỏi đây, nếu không tôi sẽ để bà cố ngoại của tôi cản trở hôn sự của anh và Minh Uyển Ninh." Sắc mặt Tô Cửu sa sầm xuống: "Cô đang uy hiếp tôi?" Thân thể Dư Mạn Tuyết hơi cứng lại, giọng nói có chút lắp bắp: "Tôi... tôi không có uy hiếp anh, tôi muốn đi." "Hãm hại Vương phi là tội lớn, Tiểu Ngọc, trước tiên cứ đánh năm mươi đại bản đi." Tô Cửu quay đầu nhìn Tô Ngọc, nói nhẹ như không. "Được." Tô Ngọc gật đầu, nể mặt anh trai mình, anh vẫn phải cho. "Không, lúc nãy anh đã nói cô ta bây giờ không sao, dựa vào đâu mà còn đến gây sự với tôi?

Tôi không phục." Dư Mạn Tuyết giãy giụa nói. "Đánh." Tô Ngọc lười nghe Dư Mạn Tuyết biện giải.

Dư Mạn Tuyết bị người ta lôi ra ngoài, sau đó Dư gia chủ liền nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của Dư Mạn Tuyết.

Mặc dù có chút bất mãn với con gái mình, nhưng bây giờ thấy cô bị người ta đánh ngay trước mặt mình, trong lòng vẫn vô cùng tức giận.

Chương 517

"Vương gia có phải hơi quá đáng rồi không." "Như vậy đã là quá đáng sao?

Rất nhanh Dư gia chủ sẽ biết cái gì mới thật sự là quá đáng." Năm mươi đại bản rất nhanh đã đánh xong, Dư Mạn Tuyết bị đánh đến thoi thóp, nhìn Tô Cửu trong phòng, cô ta tức giận nói: "Tôi sẽ không để yên như vậy đâu, Tô Cửu, anh hại tôi như vậy, tôi sẽ không tha cho anh đâu." Nghe thấy lời đe dọa của Dư Mạn Tuyết, Tô Ngọc khẽ nhíu mày: "Xem ra hình phạt này vẫn còn quá nhẹ, để Dư Mạn Tuyết còn dám nói những lời ngông cuồng như vậy." "Người đâu, tiễn khách." Ngay khi mọi người nghĩ rằng Tô Ngọc còn định ra tay, anh lại cho người đuổi hai cha con Dư Mạn Tuyết đi. "Tiểu Ngọc, cậu định xử lý nhà họ Dư thế nào?" "Dám làm Tiểu Hòa bị thương, bất kể là chủ mưu hay tòng phạm đều phải trả giá.

Đương nhiên, vị gia chủ họ Dư này cũng phải trả cái giá tương xứng cho những gì mình đã làm." Không biết ăn nói thì anh sẽ ra tay dạy cho gia chủ họ Dư học lại cho tốt. "Cậu định ra tay với sản nghiệp của họ à?" "Ừm, đã ra lệnh rồi, chỉ không biết họ cầm cự được bao lâu." Tô Ngọc thờ ơ nói.

Lời này khiến Tô Cửu dở khóc dở cười, không để tâm nhiều.

Ánh mắt nhanh chóng dời sang người nhà họ Cố, Tô Cửu chỉ vào những người bên dưới, tò mò hỏi: "Tiểu Ngọc, những người này cậu định xử lý thế nào?" "Bọn họ à… Nhà họ Cố sẽ có người đến xử lý, tạm thời không cần tôi ra tay." Lúc này chắc Lục Lăng Phong đã điều tra ra chuyện của Cố Tích Lăng rồi. "Nguyên Bảo, gửi cho Lục Lăng Phong chút đồ tốt đi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo không biết đã vào từ lúc nào, ra lệnh. "Vâng, thiếu gia." Sau khi Nguyên Bảo ra ngoài, Tô Ngọc nhìn gò má sưng đỏ của Cố Hề Nhược, lập tức cảm thấy mất hứng.

Anh đưa tay xoa trán: "Cố Thăng vô lễ với bổn vương và Vương phi, cùng với Cố Hề Nhược đánh ba mươi trượng rồi ném ra ngoài." Anh quả thực có thể tự tay xử lý Cố Hề Nhược, thậm chí khiến nhà họ Cố thê thảm hơn, nhưng như vậy chẳng có ý nghĩa gì.

Để Lục Lăng Phong đối phó với Cố Hề Nhược và nhà họ Cố, chắc chắn sẽ không khiến anh thất vọng.

Cố Thăng không ngờ Tô Ngọc biết mình là cha ruột của Vương Cẩn Hòa mà vẫn dám đánh ông ta. "Cho dù ngươi là Ngọc Vương cũng không thể đánh nhạc phụ của mình, ngươi đây là đại nghịch bất đạo." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, nhìn Cố Thăng đang không ngừng gào thét: "Vừa rồi còn luôn miệng nói không coi trọng Tiểu Hòa, bây giờ lại dùng thân phận của Tiểu Hòa để bám víu quan hệ, mặt ngươi không đau sao?" "Bổn vương đúng là có nhạc phụ, nhưng ngươi phải hiểu cho rõ, nhạc phụ của bổn vương tên là Dư Thanh Phong, chứ không phải Cố Thăng nhà ngươi.

Nếu đã không coi trọng thân phận của Tiểu Hòa, vậy thì hãy nhớ kỹ lời này, sau này dù nhà họ Cố có bị đả kích thế nào cũng đừng đến tìm Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa chỉ là một người bình thường, không giúp được gì đâu.

Đương nhiên, bổn vương cũng không cho phép cô ấy giúp những kẻ không ra gì." Trong miệng Tô Ngọc, gia chủ họ Cố lập tức biến thành loại người không ra gì. "Ngươi…" "Gia chủ họ Cố, ông định phạm thượng ngay trước mặt bản quan sao?

Tiểu Ngọc tuy bất tài nhưng cũng là Ngọc Vương được hoàng thượng thân phong, còn ông chỉ là một thường dân, sao dám nói chuyện với Tiểu Ngọc như vậy?" Tô Ngọc còn chưa kịp mở miệng, Tô Cửu bên cạnh đã lên tiếng ngắt lời ông ta.

Lời cảnh cáo trong câu nói khiến Cố Thăng tức tối không thôi, trong lòng cũng biết trận đòn hôm nay ông ta không thoát được rồi.

Quay đầu nhìn Cố Ngạn Kỳ vẫn đứng bên cạnh không nói lời nào: "Đồ vô dụng, chẳng có ích gì cả." Cố Ngạn Kỳ nhìn bộ dạng này của Cố Thăng, cảm thấy vô cùng nực cười. "Ông thì không vô dụng đấy, cũng chẳng thấy ông có bản lĩnh gì." Bây giờ Cố Ngạn Kỳ và gia chủ họ Cố đã hoàn toàn vạch mặt nhau, anh nói chuyện cũng không nể nang chút nào. "Nghiệt tử…" "Muốn cãi nhau thì về nhà mà cãi.

Vương phủ của bổn vương không phải là nơi để các ngươi cãi cọ, lôi xuống đánh đi." Tạm thời xử lý xong mọi việc, Tô Ngọc cùng Tô Cửu rời đi.

Lúc Tô Ngọc trở về phòng, Vương Cẩn Hòa đã tỉnh.

Hai đứa trẻ đang vây quanh cô, dáng vẻ vô cùng cẩn thận, khiến Tô Ngọc không nhịn được cười. "Ồ, để ta xem con nhà ai hôm nay ngoan ngoãn thế nhỉ?" Tô Ngọc bước tới trêu chọc.

Hai đứa trẻ nghe thấy tiếng Tô Ngọc, vội vàng quay đầu nhìn qua: "Cha ơi, chú Vạn Cổ nói trong bụng mẹ có hai em trai em gái, có thật không ạ?" Nhìn Tiểu Bảo và Trương Trí Lâm mắt sáng rực, vẻ mặt đầy mong đợi, Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười. "Đúng vậy, sang năm Tiểu Bảo sẽ có hai em trai em gái, con có vui không?" Tiểu Bảo liên tục gật đầu: "Vui ạ, cha ơi, khi nào em trai em gái mới ra đời ạ?" "Khoảng tháng sáu, tháng bảy sang năm là Tiểu Bảo có thể gặp được em trai em gái rồi." Trương Trí Lâm nghiêng đầu nhìn bụng Vương Cẩn Hòa, nhìn một lúc lâu rồi nghiêm túc nói: "Bảo vệ em trai em gái." Tô Ngọc ngẩn ra một chút, rồi cười lớn: "Được, sau này các con học giỏi võ công rồi giúp chúng ta bảo vệ em trai em gái, được không?" Trương Trí Lâm và Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: "Vâng ạ." Tin tức Vương Cẩn Hòa mang thai nhanh chóng truyền đến tai Hoàng thượng và Thái hậu.

Vợ chồng Hoàng thượng và Thái hậu đều ban thưởng cho Vương Cẩn Hòa rất nhiều thứ, khiến cô có chút bất đắc dĩ.

Chỗ cô thực sự không thiếu thứ gì, nhưng họ lại sợ cô chịu thiệt thòi.

Tuy nhiên, cảm giác được coi trọng này thật sự rất tốt, cô thích những ngày tháng như vậy.

Sau khi mang thai, Vương Cẩn Hòa rất ít khi ra ngoài.

Mỗi ngày ở nhà may vá quần áo, giúp Tô Ngọc xem sổ sách, hoặc dắt Thu Ý đi dạo trong hoa viên.

Cuối cùng và cũng là quan trọng nhất chính là mỗi ngày đều nghĩ xem nên ăn gì.

Cuộc sống bình yên tĩnh lặng như vậy vài ngày sau đã bị phá vỡ, nguyên nhân là Dư Bách Á đến.

Nghe thấy cái tên này, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói: "Xem ra chuyện của nhà họ Dư vẫn chưa đủ nhiều." Hai năm nay tuy cô không quan tâm nhiều đến nhà họ Dư, nhưng cũng biết bác cả chưa bao giờ từ bỏ việc trả thù bọn Dư Bách Á.

Rất nhiều người tham gia vào chuyện năm đó đã bị Dư Cảnh Xuyên giết chết, những người còn lại thì bị Dư Cảnh Xuyên đùa giỡn như mèo vờn chuột.

Cứ tưởng Dư Bách Á và đám người đó bận đến mức không để ý đến họ, ai ngờ lần này về kinh, người này lại tìm tới cửa. "Tô Ngọc, anh nói xem mục đích ông ta đến đây là gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Chắc là đến vì chi thứ của nhà họ Dư." Bất kể chi thứ của nhà họ Dư thế nào, nhưng chung quy vẫn là người nhà họ Dư, cùng một gốc rễ, nếu chi thứ xảy ra chuyện, tất sẽ liên lụy đến nhà chính.

Nếu gia chủ chi thứ đi nhờ vả Dư Bách Á, ông ta tới đây cũng là điều dễ hiểu.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu: "Thì ra là vậy, Tô Ngọc, em thấy dạo này mình có hơi ngốc nghếch." "Sao lại nói vậy?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, hứng thú hỏi. "Phản ứng có chút chậm chạp, rất nhiều chuyện dường như trong khoảnh khắc không hiểu được." Vương Cẩn Hòa mơ màng nói. "Người ta nói một lần mang thai ngốc ba năm, em chắc phải ngốc từ ba năm trở lên." Tô Ngọc nén cười nói.

Vương Cẩn Hòa véo vào hông Tô Ngọc, bất mãn nói: "Đừng tưởng em không biết anh đang cười nhạo em." Tô Ngọc ho khan một tiếng, lúc này cô lại thông minh lạ thường. "Anh đừng tưởng em ngốc thật nhé." Vương Cẩn Hòa hung hăng lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói.

Tô Ngọc không nhịn được cười, gật đầu: "Được." "Đúng rồi, có cho Dư Bách Á vào không?" "Đương nhiên là phải cho vào.

Nếu muốn giữ lại chi thứ thì phải từ bỏ một số thứ, tôi lại muốn xem Dư Bách Á có thể vì chi thứ mà mất đi những gì." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không có ý tốt của Tô Ngọc, ghé sát lại nghiêm túc hỏi: "Tô Ngọc, anh đang nghĩ gì vậy?

Sao em thấy anh có chút không có ý tốt?" "Trong tay Dư Bách Á có một trang viên suối nước nóng." "Anh muốn trang viên đó à?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi, trong tay họ chẳng phải đã có hai trang viên suối nước nóng rồi sao?

Tô Ngọc gật đầu: "Anh đúng là muốn trang viên suối nước nóng trong tay ông ta, nhưng đó chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là hai ngọn núi trong trang viên." Vương Cẩn Hòa mờ mịt: "Hai ngọn núi đó có gì tốt sao?" "Có một mỏ sắt rất lớn." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lập tức sáng rực lên, vô cùng mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Nếu vậy thì trang viên này phải thuộc về chúng ta.

Nhưng nếu chúng ta dừng tay, sau này muốn động đến nhà họ Dư lại phải tìm cớ mới." "Chúng ta nói không ra tay, nhưng đâu có nói Doãn Phàm bọn họ không được ra tay." Tô Ngọc cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nói.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, anh đã nói rõ ràng như vậy, sao cô lại không hiểu ý anh chứ.

Gã này thật là quá tốt. "Cách này hay đấy." "Mặc dù nếu chúng ta xử lý nhà họ Dư, chắc chắn sẽ giành được trang viên suối nước nóng và mỏ sắt bên trong, nhưng hiện tại bác cả đang chơi trò mèo vờn chuột với nhà họ Dư, nếu chúng ta làm phiền bác cả, cuối cùng người xui xẻo chỉ có thể là chúng ta." Chuyện ngu ngốc như vậy anh sẽ không làm.

Chính vì muốn để nhà họ Dư lại cho Dư Cảnh Xuyên nên anh mới không động đến.

Chương 518

Hôm nay xử lý chi thứ cũng là để ép Dư Bách Á lộ diện.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Tô Ngọc, nếu vậy thì anh chắc chắn Dư Bách Á sẽ đến cầu xin cho chi thứ sao?" "Ông ta không thể không đến.

Ông ta có điểm yếu trong tay gia chủ chi thứ, mà còn rất nghiêm trọng, một khi công bố ra ngoài, Dư Bách Á sẽ rất thê thảm.

Dư Bách Á không muốn thân bại danh liệt thì chỉ có thể giúp gia chủ chi thứ làm một số việc, miễn là không ảnh hưởng đến địa vị của ông ta là được." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm: "Đây chẳng phải là tự đeo gông vào cổ mình sao?" "Em nói đúng, Dư Bách Á vẫn luôn tìm kiếm bằng chứng xem được giấu ở đâu, nhưng vẫn chưa thành công, nếu không thì làm gì còn chỗ cho gia chủ chi thứ ở đây mà kiêu ngạo?" Phải công nhận rằng trong chuyện này, gia chủ chi thứ là một người có đầu óc.

Dư Bách Á nhanh chóng được dẫn vào.

Vừa vào, Dư Bách Á đã thấy Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ngồi cùng nhau trò chuyện.

Nhìn Vương Cẩn Hòa với khí chất đã thay đổi rất nhiều, Dư Bách Á khẽ nhíu mày.

Đã hơn một năm kể từ lần gặp trước, không ngờ họ lại gặp lại nhau trong hoàn cảnh này. "Dư Bách Á tham kiến Vương gia, Vương phi." Dư Bách Á quỳ xuống đất hành lễ.

Thấy Dư Bách Á lại hành lễ với mình, Vương Cẩn Hòa không khỏi ngạc nhiên: "Thì ra ông cũng biết hành lễ à." Nếu đã biết hành lễ, tại sao lúc đầu lại để thuộc hạ ra tay?

Người này có khuynh hướng bị ngược đãi sao?

Với vẻ mặt kỳ quái nhìn Dư Bách Á, Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng nói với Tô Ngọc bên cạnh: "Ông ta lúc đầu có phải có khuynh hướng tự ngược không?

Cần chúng ta giúp ông ta quỳ xuống hành lễ." "Có lẽ vậy." Đáy mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, từ khi mang thai, Tiểu Hòa luôn nói ra những lời kinh người nhưng lại khiến người khác không thể phản bác.

Đây là lần thứ hai Dư Bách Á mất mặt trước vợ chồng Vương Cẩn Hòa, cảm giác này khiến ông ta vô cùng khó chịu. "Không biết Dư gia chủ đến đây có việc gì?" Tô Ngọc giả vờ không thấy Dư Bách Á vẫn đang quỳ trên đất, lạnh lùng hỏi. "Vương phủ chúng ta và nhà họ Dư các người chẳng có quan hệ gì cả." "Hôm nay tôi đến là vì chi thứ không nên thân kia, mong Vương gia có thể tha cho họ." Mặc dù biết Tô Ngọc cố ý để mình quỳ ở đây, nhưng ông ta cũng không thể nói ra, chỉ có thể ấm ức tiếp tục quỳ. "Ồ?

Không biết chi thứ đã xảy ra chuyện gì mà khiến Dư gia chủ phải đến cầu xin cho họ." Tô Ngọc biết rõ mà còn giả vờ hồ đồ, chính là không muốn để Dư Bách Á đứng dậy nhanh như vậy. "Vương gia, chi thứ đẩy ngã Vương phi khiến Vương phi động thai khí, đây là lỗi của chi thứ.

Tôi nguyện ý đáp ứng bất kỳ điều kiện nào của Ngọc Vương, đổi lấy cơ hội sống sót cho chi thứ." Dư Bách Á nghiến răng nói.

Trong lòng vô cùng không nỡ, nhưng tình hình hiện tại, không nỡ bỏ con thì không bắt được sói, ông ta chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chịu thiệt. "Bổn vương muốn trang viên suối nước nóng dưới tên của ngươi." "Vương gia nói có phải là cái ở ngoại thành không?" "Ừm, cái có hai ngọn núi lớn ấy." Dư Bách Á khẽ nhíu mày, đây là trùng hợp sao?

Người của ông ta vừa phát hiện trang viên đó có vẻ kỳ lạ, Tô Ngọc đã muốn có nó, rốt cuộc anh ta định làm gì? "Không biết Vương gia muốn trang viên này để…" "Để Vương phi trồng dưa quả." Tô Ngọc nói nhẹ như không.

Cách nói này lại khiến khóe miệng Dư Bách Á giật giật, Ngọc Vương này đúng là một người sủng vợ. "Được, trang viên suối nước nóng này tôi nguyện ý đưa cho Vương gia." Tô Ngọc gật đầu: "Khi nào khế đất được đưa đến tay bổn vương, bổn vương sẽ tha cho chi thứ của nhà họ Dư các ngươi." Dư Bách Á thầm rủa, Tô Ngọc này quả thực còn giống cáo già hơn cả bọn họ. "Vâng, chiều nay tôi sẽ cho người mang khế đất đến." Chỉ cần nghĩ đến một trang viên lớn như vậy lại tặng không cho Tô Ngọc, trong lòng ông ta vô cùng ấm ức, nhưng chuyện bên chi thứ cũng không thể không lo, đành phải đau lòng cắt bỏ một trang viên. "Được, Nguyên Bảo, tiễn khách." Dư Bách Á còn muốn nói gì đó nhưng Tô Ngọc đã ra lệnh đuổi khách, chỉ có thể không cam lòng rời đi.

Trở về nhà, Dư Bách Á tìm ra khế đất của trang viên suối nước nóng rồi cho người mang đến Ngọc Vương phủ giao cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn trang viên đã vào tay, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vương Cẩn Hòa bên cạnh không nhịn được nói: "Nếu ông ta biết trên núi rốt cuộc có gì, chắc sẽ hận chết anh mất." Đây chính là mỏ sắt, phải biết Huyền quốc không có mấy mỏ sắt, bây giờ lại có ngay dưới mắt, nếu để Hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Mà cơ hội tốt như vậy lại bị phá hỏng trong tay chi thứ. "Cũng không thiếu một mình bọn họ.

Nhưng khế đất đã vào tay tôi rồi, đồ vật tự nhiên cũng là của chúng ta, về sau là bị tức chết hay tức sống thì cũng không liên quan đến chúng ta." Tô Ngọc nói một cách thờ ơ.

Anh chỉ quan tâm đến việc mỏ sắt lớn này đã thuộc về họ. "Anh phải vào cung một chuyến, em đi ngủ một lát đi." Từ khi mang thai, Vương Cẩn Hòa trở nên ham ngủ, mỗi ngày buổi trưa đều phải ngủ một giấc. "Anh cứ đi làm việc của anh đi, không cần lo cho em." Đưa Vương Cẩn Hòa về phòng, đợi cô nằm xuống, anh cúi xuống hôn lên trán cô rồi mới rời đi. "Tiểu Ngọc, sao con người bận rộn như cậu lại vào cung thế?" Huyền Phỉ Nhiên trêu chọc hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên đang trêu mình, cười như không cười hỏi: "Đem đồ tốt đến cho huynh, huynh có muốn không?" "Ồ?

Đồ tốt gì vậy?" Huyền Phỉ Nhiên lập tức hứng thú.

Tiểu Hòa mang thai, tên nhóc này ngày nào cũng ở nhà, chẳng ra ngoài, bây giờ đột nhiên vào cung còn nói có đồ tốt cho mình. "Ta lấy được một trang viên suối nước nóng từ tay Dư Bách Á, dưới hai ngọn núi trong trang viên đó có một mỏ sắt rất lớn, còn lớn hơn cả những mỏ huynh đang có." Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thật sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Kiếp trước, họ từng dựa vào mỏ sắt này mà giành được không ít lợi ích từ tay huynh." Lúc Tô Ngọc đến, Lai Phúc đã ra ngoài, trong ngự thư phòng chỉ còn lại hai người nên Tô Ngọc nói chuyện cũng rất tùy ý.

Kiếp trước, sau khi nhà họ Dư phát hiện trong trang viên có mỏ sắt đã dâng lên cho Huyền Phỉ Nhiên, sau đó còn được phong tước Hầu gia, lại càng dựa vào công lao trong chuyện này mà kiêu ngạo hơn rất nhiều.

Kiếp này, anh đã giành được trang viên suối nước nóng trước, cho dù sau này Dư Bách Á có phát hiện cũng vô ích, đồ đã vào tay Huyền Phỉ Nhiên rồi, ông ta sẽ không còn cơ hội nữa. "Làm sao cậu lấy được từ tay ông ta?" Lão già Dư Bách Á đó lại chịu đưa trang viên này cho cậu sao?

Phải biết diện tích trang viên này không hề nhỏ. "Ta đang xử lý người của chi thứ nhà họ Dư, gia chủ chi thứ lại nắm được điểm yếu của ông ta, dùng nó để uy hiếp ông ta đến cầu xin giúp đỡ." Tô Ngọc cười nói.

Muốn cầu xin thì tự nhiên phải trả giá, mà cái giá này chẳng phải là anh nói gì thì là nấy sao?

Dư Bách Á còn tư cách để mặc cả à?

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Cậu đây là muốn tức chết người ta à." Tô Ngọc dựa vào ghế, tùy ý nói: "Ta cũng đâu có làm gì." Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, thế này mà còn là không làm gì, tên nhóc này từ khi nào lại kiêu ngạo như vậy. "Cậu định khi nào thì tung tin này ra?" Theo như anh hiểu về Tô Ngọc, chuyện này cậu ta chắc chắn sẽ không để yên như vậy. "Ta không cần làm gì cả, chỉ cần huynh bắt đầu khai thác mỏ sắt, Dư Bách Á sẽ biết ngay thôi." Động tác của Huyền Phỉ Nhiên dừng lại một chút, nhìn Tô Ngọc, cậu ta sớm đã tính toán cả rồi đúng không? "Tiểu Ngọc, có phải cậu đã sớm tính toán xong rồi không?" "Ừm, từ năm ngoái ta đã suy nghĩ làm thế nào để lấy được trang viên suối nước nóng này, lần này Dư Mạn Tuyết va vào Tiểu Hòa chính là một cơ hội." Tô Ngọc tùy ý nói.

Đối phó với chi thứ nhà họ Dư ngoài việc trả thù cho Vương Cẩn Hòa, còn có một nguyên nhân khác là vì chuyện này.

Anh luôn biết chi thứ nhà họ Dư có cách đối phó với Dư Bách Á, chỉ tiếc là trước đó vẫn luôn không có cơ hội ra tay.

Bây giờ có cơ hội đường đường chính chính, anh đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Chương 519

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới, bất lực lắc đầu: "Quả nhiên những kẻ đối đầu với cậu đều không có kết cục tốt đẹp." "Hoàng huynh, ta làm vậy là vì ai?" Tặng cho huynh cả một mỏ sắt mà còn chê bai ta à? "Nếu đã nói ta như vậy, trả đồ lại đây." Nói xong, anh đứng dậy đi đến bàn, đưa tay ra giật lấy.

Huyền Phỉ Nhiên nhanh tay lẹ mắt giật lấy đồ, nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Đồ đã vào tay ta rồi còn muốn lấy lại sao?" Liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, Tô Ngọc nói: "Hoàng huynh, chuyện này huynh hãy tìm một người đáng tin cậy đi làm, nên sớm không nên muộn." "Được." "Sau khi cậu về thì bảo Tô Cửu đến gặp ta." Người mà anh có thể tin tưởng chỉ có hai anh em Tô Cửu.

Theo tính cách của Tô Ngọc, cậu ta chắc chắn sẽ không nhận việc này, dù sao qua năm mới họ còn phải trở về Tạ gia thôn. "Sang năm vẫn về sao?" "Chắc chắn phải về, bên đó còn rất nhiều việc phải làm." Tô Ngọc nhíu mày, Tiểu Hòa mang song thai, nếu về thì chắc chắn phải đi chậm lại. "Lúc về tự mình cẩn thận một chút, cậu đã tính kế Dư Bách Á, ông ta chưa chắc đã tha cho cậu đâu." Một mỏ sắt như vậy có thể mang lại lợi ích to lớn cho nhà họ Dư.

Đặc biệt là bây giờ nhà họ Dư đang trên đà xuống dốc, mỏ sắt này đối với họ càng quan trọng. "Cho ông ta thêm mấy lá gan, nếu ông ta dám động đến chúng ta, đừng nói là người của ta, ngay cả bác cả cũng sẽ giết chết ông ta.

Người của bác cả còn đáng sợ hơn người của ta nhiều." Giới hạn cuối cùng của Dư Cảnh Xuyên bây giờ chính là gia đình.

Mà những người dưới tay ông ấy, ngay cả anh đối mặt cũng phải cẩn thận, huống chi là Dư Bách Á.

Nếu Dư Bách Á dám làm hại Tiểu Hòa, ông ta sẽ chết rất thảm. "Dư Cảnh Xuyên vẫn chưa định xuất hiện sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Xem bộ dạng của bác cả thì là như vậy." Dư Cảnh Xuyên dường như định làm một người vô hình, còn ông ấy cụ thể đang làm gì thì anh cũng không hỏi rõ.

Nhưng có thể cảm nhận được họ đang đi trên lằn ranh sinh tử. "Hoàng huynh yên tâm đi, bác cả sẽ không gây nguy hiểm cho hoàng thất." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, bảo đảm.

Nghe vậy, Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu: "Ông ấy là con trai của Dư Bách Lâm, ta tự nhiên tin tưởng." Năm đó Dư Bách Lâm đã giúp phụ hoàng rất nhiều.

Khi phụ hoàng lâm chung đã nói, nếu tương lai ông ấy còn có hậu nhân sống sót, nhất định phải đối xử tốt với hậu nhân của Dư Bách Lâm.

Trước đây không biết chi của Dư Bách Lâm còn có người sống, bây giờ biết rồi, anh tự nhiên sẽ tuân theo di nguyện của phụ hoàng. "Những việc mà ba cha con Dư Bách Lâm đã làm cho hoàng thất năm đó, đủ để được phong tước rồi." Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến điều gì đó, đứng dậy lấy một tờ thánh chỉ từ trong hộp ra. "Cậu xem đi." Tô Ngọc mở ra xem, trong mắt đầy kinh ngạc.

Đây lại là thánh chỉ sắc phong Dư Bách Lâm làm Hầu gia, và Dư Thanh Phong là Thế tử. "Đây là thánh chỉ phụ hoàng hạ năm đó, chỉ là Dư Bách Lâm đã từ chối việc phong Hầu.

Dù vậy, phụ hoàng vẫn bảo ta giữ lại thánh chỉ này, ngài nói tương lai có lẽ sẽ có ích.

Khi các cậu về thì mang thánh chỉ này cho họ, còn có cả quan ấn nữa, đều mang đi hết, ta nghĩ Dư Thanh Phong chắc sẽ cần." Bọn họ Dư Thanh Phong trở về cần một cái cớ tốt hơn, và đạo thánh chỉ này chính là cái cớ hoàn hảo nhất. "Được." "Hai năm nay ta cho người điều tra chuyện nhà họ Dư, nửa năm gần đây, nhà họ và phía phiên vương liên lạc khá mật thiết, cậu nhắc nhở họ phải cẩn thận." "Như vậy lại hay." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc như vậy, có chút kinh ngạc hỏi: "Hay?" "Ừm, lúc đối phó với nhà họ Dư có thể xử lý luôn cả phiên vương cấu kết với họ." Tô Ngọc như có điều suy nghĩ, nói.

Mắt Huyền Phỉ Nhiên hiện lên vẻ trầm tư, đây quả thực là một cơ hội. "Muốn xử lý luôn cả phiên vương, đây đúng là một ý hay, nhưng e là rất khó." "Chuyện bên phiên vương sớm muộn cũng phải giải quyết, năm nay Trấn Bắc vương cũng nên về kinh báo cáo công tác rồi chứ?" Tô Ngọc híp mắt hỏi. "Quả thực nên về rồi, lần này ông ta chắc sẽ mang theo Trấn Bắc vương phi và một đôi trai gái của họ đến." Huyền Phỉ Nhiên híp mắt nói. "Trước đó Trấn Bắc vương có nói với ta, muốn ta cấp cho ông ta ba mươi vạn cân giống lương thực năng suất cao, ta vẫn chưa đồng ý." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Mở miệng ra là ba mươi vạn cân giống lương thực năng suất cao, khẩu vị của ông ta đúng là lớn thật." "Đúng vậy, năm nay ta không định cấp giống lương thực năng suất cao cho phía phiên vương, có cho cũng chỉ là ném bánh bao cho chó, một đi không trở lại." Giống lương thực năng suất cao chắc chắn sẽ dần dần được nhân rộng đến khắp mọi nơi trong cả nước, nhưng phía phiên vương tuyệt đối là cuối cùng.

Tô Ngọc tự nhiên hiểu ý của Huyền Phỉ Nhiên: "Trong bốn phiên vương, chỉ có dã tâm của Trấn Bắc vương là lớn nhất.

Hoài Nam vương vẫn luôn đứng về phía hoàng huynh.

Lần này ông ta đến, nếu muốn giống lương thực năng suất cao thì có thể chia cho ông ta một ít." "Về phần hai thân vương trong số các phiên vương, Thần thân vương bên này, đợi người đến rồi ta sẽ đi tìm ông ấy, chắc có thể lôi kéo ông ấy về phía hoàng huynh.

Còn Yến thân vương, ông ta và Trấn Bắc vương đi lại khá gần, dã tâm của hai người e là rất lớn." Trấn Bắc vương nắm trong tay hai mươi vạn binh quyền, những năm qua chẳng lẽ ông ta không bí mật chiêu binh mãi mã sao?

Ai mà tin được.

Về phần binh quyền trong tay Yến thân vương, anh có thể nghĩ cách.

Trấn Bắc vương là kẻ khó đối phó nhất. "Bên Thần thân vương cậu định làm thế nào?" Thần thân vương không phải là người dễ đối phó, binh quyền trong tay ông ta cũng không thua kém Trấn Bắc vương.

Tiểu Ngọc nói như vậy chắc chắn là có nắm chắc, chỉ là anh vẫn có chút lo lắng. "Thần thân vương không phải là người hiếu chiến." "Sao cậu biết?" Sao lại có cảm giác quan hệ giữa cậu ta và Thần thân vương có vẻ rất tốt? "Ta và Thần thân vương đã gặp nhau vài lần, cũng có một số hợp tác, coi như khá hiểu ông ấy." Tô Ngọc ho khan một tiếng nói.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay đỡ trán, dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, quan hệ của cậu đúng là rộng thật." Anh biết, để Tô Ngọc nói như vậy, quan hệ giữa cậu ta và Thần thân vương chắc chắn không tầm thường.

Tô Ngọc cười hì hì: "Cũng tạm được, hoàng huynh cứ tập trung đối phó Yến thân vương và Trấn Bắc vương là được, chuyện còn lại giao cho ta." Trấn Bắc vương làm việc quá cẩn thận, không để người khác tìm ra sơ hở, nhất thời quả thực không có cách nào đối phó ông ta.

Lần này Trấn Bắc vương đến, phải khiến ông ta làm sai chuyện gì đó mới được. "Đợi Trấn Bắc vương đến, ta xem có thể khiến ông ta phạm sai lầm để không thể rời kinh thành, hoặc giữ thế tử Trấn Bắc vương ở lại kinh thành hay không." Tô Ngọc khẽ híp mắt nói. "Có thể được." Sau khi thương lượng với Huyền Phỉ Nhiên một lúc lâu, Tô Ngọc mới rời khỏi hoàng cung.

Anh vừa về thì Tô Cửu đã vào cung.

Tô Cửu nhận nhiệm vụ, dẫn theo binh lính đến trang viên suối nước nóng mà Tô Ngọc lấy được từ nhà họ Dư. "Ngươi nói gì?

Tô Cửu dẫn người đến trang viên suối nước nóng?" Trong trang viên đó rốt cuộc có gì mà khiến Huyền Phỉ Nhiên phải phái cả Tô Cửu đi. "Vâng, nguyên nhân cụ thể vẫn chưa biết." "Tiếp tục theo dõi." "Vâng." Nửa tháng sau, tin tức trang viên suối nước nóng có một mỏ sắt bị lan truyền ra ngoài.

Khi Dư Bách Á biết được tin này, hai mắt ông ta đỏ ngầu: "Tin này là thật sao?" Người bên cạnh khó khăn gật đầu: "Quả thực là thật, nghe nói còn lớn hơn cả mỏ sắt hiện có trong tay Hoàng thượng." Dư Bách Á phun ra một ngụm máu, trong mắt đầy phẫn nộ: "Tô Ngọc!" Một mỏ sắt lớn, nếu do nhà họ dâng lên, tuyệt đối có thể được phong tước vị, nhưng bây giờ đã bị Tô Ngọc lấy đi, khế đất đã vào tay Hoàng thượng, phú quý ngút trời này không còn liên quan gì đến nhà họ Dư nữa. "Gia chủ, chuyện trang viên có mỏ sắt, liệu Ngọc Vương có biết từ sớm không?

Cho nên mới ra tay đè bẹp chi thứ, ép gia chủ phải khuất phục." Nếu vậy thì điểm yếu trong tay gia chủ chi thứ, Ngọc Vương chắc chắn cũng biết.

Dư Bách Á bình tĩnh lại, thuộc hạ nói đúng, chuyện này Tô Ngọc chắc chắn đã biết từ sớm.

Anh ta không chỉ biết trang viên có mỏ sắt, mà chuyện của ông ta, Tô Ngọc cũng biết rõ như lòng bàn tay. "Vậy chuyện Vương Cẩn Hòa ngã cũng là cố ý?" Người bên cạnh lắc đầu: "Chuyện này chắc chắn không phải cố ý.

Với cái cách Ngọc Vương sủng vợ thương con, anh ta sẽ không lấy vợ con mình ra làm mồi nhử." Dù sao chuyện này nếu không cẩn thận sẽ xảy ra vấn đề, Tô Ngọc không dám và cũng sẽ không mạo hiểm như vậy.

Chương 520

Tô Ngọc có thể tính kế tất cả mọi người, nhưng tuyệt đối sẽ không tính kế vợ mình.

Dư Bách Á không nói gì, nhưng ông ta tin lời thuộc hạ nói.

Tô Ngọc quả thực sẽ không lấy tính mạng của Vương Cẩn Hòa ra làm mồi nhử.

Vậy thì chính là anh ta đã biết từ sớm nơi đó có mỏ sắt, vẫn luôn tìm cơ hội để đoạt lấy trang viên, và lần này hành vi của chi thứ vừa hay chọc giận anh ta, anh ta liền thuận nước đẩy thuyền, khiến ông ta không có cơ hội phản kháng.

Ông ta đến cầu xin cho chi thứ, Tô Ngọc muốn gì chẳng phải là do anh ta quyết định sao?

Hai tay nắm chặt thành quyền, trong lòng đầy bất cam và oán hận.

Cơ hội tốt như vậy lại vì người của chi thứ mà hoàn toàn vuột mất. "Gia chủ, bên chi thứ…" Vì chi thứ mà lần này nhà chính tổn thất nặng nề, theo tính cách của gia chủ, chắc chắn sẽ không để yên như vậy.

Dư Bách Á quả thực sẽ không để yên, họ dám gây phiền phức thì phải trả giá xứng đáng. "Cho gia chủ của chi thứ đến gặp ta." "Vâng." Cha của Dư Mạn Tuyết khi biết trang viên mà Dư Bách Á đưa cho Tô Ngọc có mỏ sắt, đã biết Dư Bách Á chắc chắn sẽ không tha cho mình.

Mặc dù trong tay nắm giữ điểm yếu của Dư Bách Á, ông ta vẫn không dám làm càn.

Suy nghĩ một lát, ông ta đi theo người đến gặp Dư Bách Á. "Gia chủ." Dư Bách Á lạnh lùng nhìn cha của Dư Mạn Tuyết: "Vì ngươi mà nhà chính đã mất đi một cơ hội vươn lên.

Sau này, bất cứ chuyện gì xảy ra với chi thứ đều không liên quan đến nhà chính." Gia chủ chi thứ nhíu mày nhìn Dư Bách Á, ông ta có ý gì? "Gia chủ, ông có ý gì?" "Ý trên mặt chữ.

Đừng tưởng những thứ đó có thể dùng mãi được." Cho dù không tìm được bằng chứng, ông ta cũng có thể trực tiếp giết chết người này.

Tốt nhất ông ta nên biết điều một chút.

Gia chủ chi thứ có thể cảm nhận được sát khí trên người Dư Bách Á, biết rằng chuyện lần này vuột mất cơ hội liên quan đến hoàng quyền đã hoàn toàn chọc giận ông ta. "Tôi biết rồi." Xem ra sau này không thể dùng điểm yếu này để uy hiếp Dư Bách Á nữa, nếu không người chết chỉ có thể là chính mình.

Bây giờ Dư Bách Á đã nổi sát tâm với ông ta, nếu có lần sau, khó đảm bảo ông ta còn có cơ hội sống sót, chuyện như vậy ông ta không thể làm. "Như vậy là tốt nhất." Gia chủ chi thứ nghe xong lời Dư Bách Á muốn nói liền trực tiếp rời đi, không có ý định ở lại chút nào.

Nếu còn ở lại, ông ta sợ Dư Bách Á sẽ bóp chết mình.

Trở về nhà, gia chủ chi thứ gọi Dư Mạn Tuyết đến, nhíu mày nói: "Sau này nếu con còn gây ra chuyện như vậy nữa thì tự mình đi giải quyết, đừng đến tìm ta nữa." Lần này để giải quyết rắc rối do Dư Mạn Tuyết gây ra, ông ta đã tổn thất nặng nề.

Ngay cả con bài tẩy để uy hiếp Dư Bách Á cũng không còn.

Dư Mạn Tuyết có thể cảm nhận được sự bất mãn của cha đối với mình. "Cha, con biết sai rồi, nhưng cũng không thể trách con, tất cả đều là lỗi của con tiện nhân Cố Hề Nhược đó." Mặc dù đã dưỡng thương một thời gian dài, nhưng mông cô ta vẫn còn rất đau.

Tất cả đều là lỗi của Cố Hề Nhược, nếu không phải con tiện nhân đó, sao cô ta lại ra nông nỗi này.

Gia chủ chi thứ cười lạnh, liếc Dư Mạn Tuyết một cái rồi lạnh lùng nói: "Đó cũng là do con tự chuốc lấy." Nếu không phải Dư Mạn Tuyết đi lại quá gần với người phụ nữ Cố Hề Nhược đó, sự việc sao lại trở nên như vậy?

Dư Mạn Tuyết còn muốn nói gì đó thì bị mẹ cô ta ngăn lại.

Bà lắc đầu với Dư Mạn Tuyết, lúc này còn dám cãi lại lời gia chủ, là muốn ăn đòn sao? "Được rồi Tuyết Nhi, chuyện này quả thực là lỗi của con.

Mẹ đã nói với con, dù qua lại với ai cũng đừng quá tin tưởng người ta." Nghe mẹ nói vậy, Dư Mạn Tuyết im bặt, bà đúng là từng nói với cô như thế.

Chỉ là cô cứ tự cho rằng mình và Cố Hề Nhược là bạn thân nhất, cô đối xử với ả tốt như vậy, ả chắc chắn cũng sẽ tốt với cô, ai ngờ con khốn Cố Hề Nhược đó lại dám tính kế mình. "Mẹ, con biết lỗi rồi, sau này chắc chắn sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa." Dư Mạn Tuyết cúi đầu nhận lỗi.

Mẹ nói đúng, lần này là do cô quá ngu ngốc, nếu không thì Cố Hề Nhược sao có thể tính kế được cô? "Con tự hiểu là được, con mà đối đầu với Cố Hề Nhược thì chỉ có chịu thiệt thôi, tâm cơ của nó quá sâu, con hoàn toàn không phải đối thủ của nó." Dư Mạn Tuyết có chút không phục: "Mẹ, sao con lại không phải đối thủ của ả?

Mẹ cũng đánh giá ả cao quá rồi đấy?" Thấy Dư Mạn Tuyết đến lúc này vẫn còn không phục, bà đưa tay chọc vào trán cô: "Con đừng có không phục, một đứa con nuôi có thể khiến nhà họ Cố vứt bỏ cả con gái ruột sang một bên, những việc nó làm không hề đơn giản đâu." Chuyện này không phải chỉ có tình cảm là làm được, huyết thống là thứ không thể cắt đứt, vậy mà Cố Hề Nhược có thể khiến Cố Thăng vì ả mà đi tìm Vương Cẩn Hòa gây phiền phức, thậm chí là muốn lấy mạng cô, không có chút bản lĩnh thì không làm được đâu.

Về việc này Dư Mạn Tuyết cũng biết, tự nhiên không còn gì để nói. "Nhà họ Cố này não cũng úng nước quá rồi nhỉ?

Sao có thể làm ra chuyện như vậy chứ?" Dư Mạn Tuyết cảm thấy người nhà họ Cố đều có vấn đề về thần kinh.

Vương Cẩn Hòa nắm trong tay bao nhiêu thứ tốt, nếu cô ấy quay về, nhà họ Cố chắc chắn sẽ thăng tiến thêm một bậc, còn Cố Hề Nhược thì mang lại được gì cho họ?

Vợ chồng Dư gia chủ đều đồng ý với lời Dư Mạn Tuyết, vợ chồng Cố Thăng đúng là não có vấn đề, cưng chiều con nuôi rồi đi làm hại con ruột, chẳng trách Tô Ngọc lại ra tay độc ác với họ như vậy. "Sớm muộn gì cũng có ngày Cố Thăng phải hối hận, cứ chờ mà xem." Dư gia chủ nói đầy ẩn ý.

Chờ đến khi những người khác trong gia tộc biết chuyện, chắc chắn sẽ bắt Cố gia chủ nhận lại Vương Cẩn Hòa, lúc đó mới có kịch hay để xem.

Với thái độ cưng chiều vợ của Tô Ngọc, nhà họ Cố dù có muốn tính kế Vương Cẩn Hòa cũng phải cân nhắc kỹ xem mình có đủ năng lực đó không.

Tại nhà họ Cố, Cố Ngạn Kỳ từ sau khi biết cha mẹ đã biết thân phận của Vương Cẩn Hòa mà còn hùa theo Cố Hề Nhược muốn lấy mạng cô, anh đã hoàn toàn thất vọng về gia đình này.

Anh đưa người của mình rời khỏi kinh thành, lúc đi cũng không thèm báo với gia tộc một tiếng.

Cố phu nhân nghe người hầu nói Cố Ngạn Kỳ vừa về chưa được bao lâu đã lại đi rồi, trong lòng có chút bất mãn: "Thằng bé làm cái gì vậy?" Đã bao nhiêu lâu rồi không ăn Tết ở nhà?

Năm nay khó khăn lắm mới về, sắp đến Tết rồi lại chẳng nói một lời đã bỏ đi.

Cố Thăng bực bội nói: "Nó là vì chuyện Vương Cẩn Hòa mà giận dỗi với chúng ta đấy, tưởng làm vậy thì chúng ta sẽ đón người về chắc?

Đúng là thiên chân." Cố phu nhân không phản bác lời Cố Thăng, nhưng bà có chút lo lắng: "Lão gia, tôi lo là sau khi những người khác trong gia tộc biết chuyện sẽ có ý kiến." Vợ chồng bà đã để lại cho Cố Hề Nhược rất nhiều thứ, nếu ả là con ruột thì không sao, nhưng vấn đề là Cố Hề Nhược căn bản không phải con ruột, đến lúc gia tộc biết chuyện chắc chắn sẽ phản đối. "Họ thì có ý kiến gì được?

Nhà họ Cố này tôi là người quyết định." Ông ta là gia chủ nhà họ Cố, chẳng lẽ lại không thể tự quyết?

Cố phu nhân lắc đầu: "Dù nói thế nhưng phía những người khác đúng là khó ăn nói." "Hơn nữa nhà họ Cố hiện đang xuống dốc, nếu có Vương Cẩn Hòa ở đây, gia tộc có thể thăng tiến thêm một bậc, họ sẽ không bỏ qua cơ hội này đâu." Cố phu nhân thở dài nói.

Cố phu nhân không nhắc thì thôi, nhắc đến là sắc mặt Cố gia chủ lại rất khó coi.

Sự phát triển của nhà họ Cố mà lại phải dựa vào một người phụ nữ, đây là đang bất mãn với vị gia chủ như ông ta sao?

Chương 521

"Chuyện này tạm thời đừng để người trong tộc biết, sau này hãy tính." Cố Thăng lạnh lùng nói.

Thấy dáng vẻ thiếu kiên nhẫn của Cố Thăng, Cố phu nhân cũng không nói tiếp, nói nữa chắc ông ta lại nổi cáu, đó không phải chuyện tốt gì. "Được rồi, nhưng chưa chắc giấu được bao lâu đâu." Chuyện này rùm beng lên như vậy, chỉ cần gia tộc đi tra chắc chắn sẽ tìm ra dấu vết.

Dù sao chuyện Hề Nhược nhắm vào Vương Cẩn Hòa cũng quá rõ ràng, người tinh mắt nhìn cái là biết ngay.

Cố Thăng cau mày, trong lòng có chút bất mãn: "Bà nói vậy là ý gì?" "Chẳng lẽ những chuyện xảy ra gần đây lão gia không chú ý sao?

Chuyện Hề Nhược nhắm vào Vương Cẩn Hòa đã đồn khắp kinh thành rồi.

Hề Nhược là tiểu thư nhà họ Cố, còn Vương Cẩn Hòa là Vương phi, là Huyền chủ được Hoàng thượng đích thân sắc phong, với thân phận đó, tại sao Hề Nhược lại nhắm vào cô ấy?

Phải biết rằng chỉ cần sơ suất một chút thôi là mất mạng như chơi đấy." "Lần này Hề Nhược không sao chủ yếu là vì hậu quả không quá lớn, Vương Cẩn Hòa và đứa trẻ trong bụng đều bình an, nếu không thì dù Ngọc Vương không tìm đến gây phiền phức, phía Hoàng thượng cũng chưa chắc đã tha cho Hề Nhược, chưa kể người dân Huyền quốc mỗi người nhổ một bãi nước bọt thôi cũng đủ dìm chết người nhà chúng ta rồi." Hiện giờ Vương Cẩn Hòa là thân phận gì, họ là thân phận gì?

Uy tín của Vương Cẩn Hòa trong lòng dân chúng không hề thấp hơn Hoàng thượng, cô ấy mà có chuyện gì thì nhà họ Cố đừng hòng yên ổn.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, để dân chúng biết được thì tuyệt đối chẳng có ích gì.

Cố Thăng càng nghe lông mày càng nhíu chặt, ông ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ Tô Ngọc còn có thể ép họ đón người về sao?

Nhìn dáng vẻ này của Cố Thăng, Cố phu nhân chẳng cần đoán cũng biết ông ta đang nghĩ gì. "Lão gia, ông nghĩ nhiều rồi, Tô Ngọc sẽ không để Vương Cẩn Hòa quay về nhà họ Cố đâu." Dựa vào sự sủng ái của Tô Ngọc dành cho Vương Cẩn Hòa, sao anh có thể để cô về đây chịu uất ức, Ngọc Vương chẳng lẽ lại không nuôi nổi cô?

Cố Thăng bị nghẹn một lúc, bất mãn nhìn vợ: "Làm như nhà mình ham hố lắm không bằng." Cố phu nhân lườm Cố Thăng một cái, đến lúc này rồi còn cố chấp làm gì?

Bà không tin Cố Thăng không thèm khát những thứ trong tay Vương Cẩn Hòa.

Đó là bảo bối, cũng là thứ tốt để phát triển quan hệ. "Ông thực sự không thèm khát những thứ trong tay nó sao?" Cố Thăng không nói gì, các thế gia ở kinh thành có ai là không thèm khát những loại rau quả dưỡng sinh của Vương Cẩn Hòa?

Ông ta đúng là cũng thèm, ngày nào cũng sai người đi mua.

Không biết có phải Tô Ngọc cố tình dặn dò hay không mà phía Tứ Quý không chịu bán đồ cho họ, điểm này khiến ông ta cực kỳ không hài lòng. "Nhà chúng ta mãi không mua được rau quả của Tứ Quý chắc chắn là do Tô Ngọc rồi." Cố Thăng nghiến răng nghiến lợi nói.

Cố phu nhân lại đâm thêm một nhát: "Chẳng phải đó là chuyện bình thường sao?" Họ đối xử với Vương Cẩn Hòa như thế, Tô Ngọc không báo thù cho cô mới là lạ. "Ta dù gì cũng là nhạc phụ của hắn." "Thôi ông dẹp đi, chính ông đã thề thốt trước mặt người ta là sẽ không nhận lại Vương Cẩn Hòa, giờ lại nói thế chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao." Đã không muốn đón người ta về, lại còn tính kế rồi mong có được lợi ích?

Đào đâu ra chuyện tốt như thế.

Trên đời này làm gì có bữa trưa nào miễn phí.

Cố Thăng cau mày nhìn vợ, bất mãn hỏi: "Hôm nay bà nhất định phải đối đầu với tôi đúng không?" "Tôi không đối đầu với ông mà chỉ đang nói sự thật thôi, Tô Ngọc không phải hạng vừa đâu, hãy nhớ lại thủ đoạn hắn đối phó với nhà họ Tạ năm ngoái đi." Cố phu nhân nhắc nhở.

Cố Thăng cảm thấy tức nghẹn ở lồng ngực, toàn bị vợ mình làm cho phát hỏa. "Bà nói vậy là có ý gì?

Muốn đi đón người về sao?

Vậy còn Hề Nhược thì tính thế nào?

Con bé chắc chắn sẽ nghĩ quẩn, chuyện này tôi kiên quyết không đồng ý." Cố Thăng bất mãn nói, không ai có thể để con gái cưng của ông ta phải chịu uất ức.

Khóe miệng Cố phu nhân giật giật, nhìn Cố Thăng một lúc mà không biết nên nói gì cho phải, những lời bà nói ông ta có thực sự lọt tai chữ nào không vậy? "Lão gia, tôi đã nói rồi, Tô Ngọc sẽ không để Tiểu Hòa về đâu, vả lại chính cô ấy cũng sẽ không về." Ban đầu chiếc áo nhỏ đó chỉ là một phép thử, và Vương Cẩn Hòa đã biết được quyết định của họ, sau đó họ lại vì Hề Nhược mà muốn lấy mạng cô ấy, trải qua bao nhiêu chuyện như vậy, Vương Cẩn Hòa sao có thể quay lại? "Vậy đồ đạc và quan hệ trong tay nó chúng ta không cần nữa sao?" Cố Thăng bất mãn nói.

Có những thứ tốt và các mối quan hệ đó, cuộc sống sau này của Hề Nhược chẳng phải sẽ tốt hơn sao?

Đúng vậy, Cố Thăng muốn những thứ trong tay Vương Cẩn Hòa chứ không phải thực lòng muốn cô quay về, ông ta chỉ muốn lót đường cho Cố Hề Nhược.

Cố phu nhân bị câu hỏi của Cố Thăng làm cho đứng hình, đau đầu nhìn ông ta, bất lực nói: "Lão gia, ông đang làm cái gì vậy?

Đã chọn Hề Nhược thì đừng có tơ tưởng đến đồ của người ta nữa." Người chồng này của bà bình thường cũng đâu có nhiều suy nghĩ tự lừa dối mình như vậy, sao hễ cứ đụng đến chuyện của Hề Nhược là cả người lại biến đổi hẳn?

Cứ như một đứa trẻ ngu ngơ. "Dù sao đi nữa sau này tôi cũng sẽ đi tìm nó một chuyến, đã là người họ Cố thì nên đóng góp cho gia tộc." Cố phu nhân định nói gì đó nhưng bị Cố Thăng ngắt lời: "Được rồi, bà đừng nói nữa, chuyện này tôi tự có tính toán." Khóe miệng Cố phu nhân giật giật nhìn Cố Thăng, chưa từng thấy ai thích đâm đầu vào chỗ chết như thế.

Hiện giờ không biết Vương Cẩn Hòa đã hồi phục sức khỏe chưa, nếu ông ta chạy đến trước mặt cô mà nói nhảm một hồi, Tô Ngọc có đánh ông ta cũng là nhẹ. "Ông đừng có mà hối hận." Nói xong bà liền quay về sân viện của mình.

Lúc biết Cố Hề Nhược không phải con gái mình, tâm trạng bà rất phức tạp.

Một bên là đứa con nuôi mười mấy hai mươi năm, một bên là con gái ruột máu mủ tình thâm.

Khi bà còn đang phân vân không biết chọn thế nào thì Hề Nhược lại ngã bệnh, bà chỉ có một ý nghĩ duy nhất là cứu con bé, sau đó họ đến làng họ Tạ tìm được Vương Cẩn Hòa, định dùng mạng của cô để đổi lấy mạng cho Hề Nhược.

Lúc đó bà đã đưa ra lựa chọn rồi, sau khi Vương Cẩn Hòa đến kinh thành bà thậm chí không dám xuất hiện trước mặt cô.

Chỉ cần nhìn thấy Vương Cẩn Hòa là bà lại không kìm được mà nhớ tới những lời cô đã nói với họ, cả ánh mắt phức tạp lúc đó nữa.

Vương Cẩn Hòa nói họ thật là một đôi cha mẹ hy sinh tính mạng con cái vì con nuôi.

Bà cảm thấy có lẽ từ lúc đó, Vương Cẩn Hòa đã hoàn toàn thất vọng về nhà họ Cố rồi.

Bà thở dài, chuyện đã đi đến bước này rồi thì không còn cách nào quay đầu nữa.

Chỉ có thể tiếp tục sai lầm, còn về những việc Cố Thăng định làm, bà chỉ có thể nói là không khả quan.

Lấy đồ của mình để lót đường cho kẻ hại mình, Vương Cẩn Hòa phải ngu ngốc đến mức nào mới làm chuyện đó chứ?

Cuộc trò chuyện giữa Cố Thăng và Cố phu nhân vẫn không thoát khỏi sự giám sát của Tô Ngọc.

Kể từ sau chuyện Dư gia phân gia và chuyện nhà họ Cố, anh đã cài cắm thêm nhiều tai mắt hơn, đặc biệt là ở nhà họ Cố.

Khi biết Cố Thăng lại muốn dùng đồ của Tiểu Hòa để lót đường cho ả đàn bà Cố Hề Nhược kia, anh đã rất tức giận.

Cố Hề Nhược có tư cách gì mà dùng đồ và quan hệ của Tiểu Hòa?

Còn Cố Thăng lấy đâu ra mặt mũi mà nghĩ rằng Tiểu Hòa nhất định sẽ quay về nhà họ Cố?

Chương 522

Anh chưa từng thấy ai tự cao tự đại đến thế. "Thiếu gia, Cố Thăng này cũng quá mặt dày rồi, đã thế này mà còn tơ tưởng đến đồ đạc và quan hệ của phu nhân." Dùng đồ của con ruột lót đường cho con nuôi, chuyện này chỉ có Cố Thăng mới làm ra được.

Chỉ cần là người não bộ bình thường đều không thể làm ra chuyện đáng ghê tởm như vậy.

Nhưng Cố Thăng căn bản chẳng thèm cân nhắc nhiều, ông ta chỉ nghĩ xem tương lai của Cố Hề Nhược thế nào, chưa bao giờ nghĩ cho tương lai của Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc vô thức siết chặt tay, sắc mặt cũng có phần khó coi.

Ánh mắt lạnh lẽo nhìn ra ngoài, Tô Ngọc nói đầy ẩn ý: "Xem ra trước đây bài học dành cho Cố Thăng vẫn chưa đủ nhiều." Để ông ta vẫn còn tồn tại những suy nghĩ như vậy, đó đúng là lỗi của anh.

Nguyên Bảo cân nhắc một lát rồi hỏi: "Thiếu gia, chuyện này có cần nói với phu nhân một tiếng không?" Nếu không cho phu nhân biết, sau này Cố Thăng thực sự tìm đến cửa thì phu nhân chắc chắn sẽ bối rối, nhưng nói với phu nhân thì cô ấy đang mang thai, trước đó còn bị động thai, biết chuyện này lỡ có mệnh hệ gì thì biết làm sao? "Ngoài ra còn một việc nữa là Cố Ngạn Kỳ đã rời kinh thành rồi, xem ra sau này cũng không muốn quay lại nữa." Nhưng nghĩ cũng đúng, có cha mẹ và gia đình như vậy, anh ta không muốn về cũng là điều dễ hiểu và dễ chấp nhận. "Anh ta đúng là người thông minh." Có cha mẹ phân biệt thị phi bất minh như vậy, mặt mũi chắc cũng không để đâu cho hết, chi bằng cứ đi cho khuất mắt.

Còn về chuyện anh ta muốn gặp Tiểu Hòa, bây giờ chắc cũng chẳng còn mặt mũi nào mà gặp nữa. "Chuyện này anh sẽ nói với Tiểu Hòa, cô ấy kiên cường hơn cậu tưởng nhiều." Tô Ngọc lên tiếng.

Nguyên Bảo nghe Tô Ngọc nói vậy thì có chút không tin.

Thấy Nguyên Bảo không tin mình, Tô Ngọc cũng chịu.

Có kỳ vọng thì mới có thương tâm, mới thấy buồn và thất vọng.

Nhưng Tiểu Hòa đã sớm thất vọng và từ bỏ nhà họ Cố rồi, dù biết Cố Thăng muốn tính kế mình, cô ấy cũng sẽ chẳng có suy nghĩ gì đâu.

Dù sao gia đình Dư Thanh Phong đã hoàn toàn chữa lành cho cô rồi.

Có một gia đình như vậy, ai còn thèm quan tâm đến cái cây cong vẹo là nhà họ Cố chứ?

Nguyên Bảo suy nghĩ kỹ lại thì thấy đúng là như vậy.

Tô Ngọc đứng dậy đi tìm Vương Cẩn Hòa, lúc tìm thấy cô thì cô đang cầm vải vóc làm quần áo cho hai đứa nhỏ chưa chào đời.

Bên cạnh còn có hai bộ đồ đã làm xong cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí. "Chỉ có đồ cho mấy đứa nhỏ thôi sao, chẳng lẽ không có phần của anh?" Tô Ngọc bất mãn hỏi.

Tiểu Hòa có phải thiên vị quá rồi không?

Đến cả mấy đứa nhỏ trong bụng cũng có đồ cô làm, còn anh là tướng công mà lại không có?

Làm gì có chuyện đó chứ?

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười, đưa tay nhéo má anh, bực mình nói: "Em dám quên anh sao?" Chứ cái hũ giấm như anh mà em không làm đồ cho, không biết còn quậy đến mức nào nữa, chuyện đó em không dám làm đâu.

Tô Ngọc lập tức hài lòng gật đầu: "Thế còn nghe được." Nguyên Bảo đứng cách đó không xa thấy Tô Ngọc lại đi tranh giành tình cảm với cả con mình, thầm nghĩ chắc mình nhìn nhầm rồi.

Anh khẽ ho một tiếng rồi rời đi, nhường không gian cho hai vợ chồng họ.

Tất nhiên lý do chính để rời đi vẫn là sợ lát nữa Tô Ngọc thẹn quá hóa giận lại tìm mình gây phiền phức thì khổ. "Nguyên Bảo bị anh dọa chạy mất rồi kìa, chuyện bên mỏ sắt thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhún vai: "Vẫn vậy thôi, chưa có chuyện gì lớn xảy ra, nhưng người của anh báo tin rằng sau khi biết có mỏ sắt ở trang viên suối nước nóng, Dư Bách Á đúng là đã tức đến mức hộc máu." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thật hay giả vậy?

Khả năng chịu đựng của Dư Bách Á kém quá nhỉ?" Tô Ngọc cười lớn: "Sau đó ông ta còn tìm cha của Dư Mạn Tuyết nữa, sau này nếu ông ấy còn muốn đe dọa Dư Bách Á thì e là không dễ dàng như vậy, lúc đó Dư Bách Á có thể sẽ trực tiếp ra tay độc ác." "Hóa ra là vậy, nhưng nếu là em, em cũng sẽ làm tương tự thôi, vì em sẽ không để ai đe dọa mình đến lần thứ hai." Cảnh cáo một lần mà vẫn không biết điều thì đúng là đáng chết. "Tiểu Hòa, anh còn một chuyện nữa muốn nói với em." Sau khi nói xong chuyện Dư gia, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa khựng lại một chút, sau đó cau mày nói: "Là vì nhà họ Cố sao?" Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em đoán ra rồi à?" "Vâng, cũng đoán được đôi chút, những thứ trong tay em thì ai chẳng muốn." Vương Cẩn Hòa đương nhiên biết những thứ mình nắm giữ có giá trị thế nào, mà nhà họ Cố lại là một gia tộc đang xuống dốc, như vậy họ lại càng thèm khát những thứ của cô hơn.

Nhưng có lẽ họ có hiểu lầm gì đó về cô rồi, đồ này không phải họ muốn là cô sẽ cho.

Tô Ngọc thở dài nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Vương Cẩn Hòa: "Nếu em không vui, anh sẽ giúp em xử lý nhà họ Cố." Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Xử lý nhà họ Cố cũng không cần đến anh, Lục Lăng Phong chắc cũng sắp về rồi nhỉ?" "Sắp về rồi, hơn nữa anh ta cũng đã gặp chị họ của em, biết được đầu đuôi câu chuyện, nghe nói lúc đó tức đến suýt hộc máu." Ân nhân cứu mạng của mình bị một kẻ giả mạo hại thành ra thế này, Lục Lăng Phong không giận mới lạ.

Nhưng càng giận càng tốt, chỉ có như vậy sau khi về kinh thành, Lục Lăng Phong mới dốc toàn lực đối phó với Cố Hề Nhược.

Còn họ thì có thể ngồi trên núi xem hổ đấu, nhìn họ diễn màn kịch chó cắn chó.

Chẳng phải sẽ thú vị hơn là tự mình ra tay sao? "Anh thấy ý của Cố Thăng là muốn đến tìm em, bảo em đừng giành giật với Cố Hề Nhược, đồng thời còn phải giúp Cố Hề Nhược có được mọi thứ ả muốn." "Ông ta nghĩ cũng hơi bị nhiều đấy." Nghĩ cái gì đâu không, Cố Thăng này sao không lên trời luôn đi?

Thực sự tưởng mình là ông trời chắc, ai cũng phải nghe theo ông ta sao?

Đúng là kẻ tự cao tự đại.

Cô và Cố Thăng có thù, điểm này chẳng lẽ Cố Thăng vẫn chưa nhận ra?

Đưa tay xoa bụng mình, Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng nói: "Ông ta mà dám đến, em nhất định sẽ khiến ông ta hối không kịp." Cô nói được làm được.

Có những chuyện không nhất thiết phải để người khác ra tay, cô cũng có thể tự mình thực hiện. "Được, đều nghe em hết, chúng ta không nói chuyện khiến tâm tình tệ đi này nữa, nói chuyện gì vui đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói. "Vâng." "Đợi Thần Thân vương qua đây, anh sẽ giới thiệu con của ông ấy cho em quen, anh có quan hệ rất tốt với họ, còn con gái ông ấy, anh thấy chắc chắn sẽ hợp cạ với em." Tô Ngọc nói với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa ở thế giới này ngoài người nhà ra thì chỉ có mỗi Minh Uyển Ninh là bạn, ngày thường cũng chỉ có Minh Uyển Ninh đưa mấy cô gái nhà họ Minh qua nói chuyện phiếm giải khuây.

Anh hy vọng Vương Cẩn Hòa có thêm vài người bạn. "Anh có quan hệ tốt với họ lắm sao?" "Cũng khá tốt, cô ấy tên Trần Hàm, năm nay mười bảy rồi, kém em hai ba tuổi." Nghe Tô Ngọc nói, lông mày Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu lại, trong lòng có chút khó chịu.

Nhìn dáng vẻ không vui của Vương Cẩn Hòa, đáy mắt Tô Ngọc thoáng hiện ý cười: "Ghen rồi sao?" Vương Cẩn Hòa không muốn để ý đến Tô Ngọc, vẫn rất khó chịu. "Được rồi anh không trêu em nữa, quan hệ của anh với cô ấy đúng là không tệ, nhưng với anh cô ấy chỉ là em gái của một vị tiền bối, ngoài ra không còn gì khác, hơn nữa cô ấy đã có vị hôn phu, tình cảm của hai người họ cực kỳ tốt, người đó là con nuôi của Thần Thân vương, hai người là thanh mai trúc mã." Tô Ngọc giải thích rất kỹ càng, anh không muốn Vương Cẩn Hòa nghĩ ngợi nhiều.

Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, tuy không nói gì nhưng cũng xem như chấp nhận lời giải thích này của Tô Ngọc.

Nhìn dáng vẻ kiêu kỳ này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc thích vô cùng, Vương Cẩn Hòa như vậy thật sự quá đáng yêu.

Anh cúi đầu hôn lên má cô: "Vừa rồi có phải ghen không?" "Ai ghen chứ?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Tô Ngọc một cái, vẻ mặt đầy ghét bỏ nói.

Mình ghen lúc nào?

Sao mình không biết?

Chương 523

Tô Ngọc cũng không vạch trần cô: "Được rồi, em không ghen, là anh nhìn nhầm, người ghen là anh." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, lời này anh nói cũng như không. "Lần này các phiên vương đều sẽ về kinh thuật chức, Hoài Nam vương và Thần Thân vương đều là người có thể kết giao, còn Trấn Bắc vương và Yến Thân vương thì khi gặp em nhất định phải cẩn thận." "Hiện giờ hoàng quyền đang dần thu về, chuyện phiên vương thì Hoàng huynh không có gì muốn nói sao?" "Tước phiên là chuyện Hoàng huynh đã bắt đầu cân nhắc từ lâu, chỉ là lúc đó nhiều việc quá nên đành gác lại, bây giờ muốn tước phiên thì Hoài Nam vương sẽ đồng ý ngay, Thần Thân vương dùng chút công sức thì ông ấy cũng sẽ đồng ý thôi, chỉ còn Trấn Bắc vương và Yến Thân vương là hai người có dã tâm quá lớn, e là không dễ thành công đâu." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã hiểu: "Hoàng huynh là một vị vua tốt, quyền lực đều nằm trong tay huynh ấy sẽ tốt hơn cho Huyền quốc." "Chúng ta nghĩ vậy, nhưng có người thì chưa chắc." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Vậy anh có cách nào đối phó với họ không?" Tô Ngọc thông minh như vậy, đối phó hai người này chắc không thành vấn đề chứ? "Phải đợi gặp mặt xong mới dễ ra tay." "Vậy cứ đợi xem, đúng rồi, người của Lăng quốc và Tề quốc chắc vài ngày nữa cũng tới nơi, anh đã chuẩn bị tinh thần gặp lại Tề Minh chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn cô, trong mắt đầy vẻ bất lực: "Anh đâu có yếu đuối thế, vả lại mấy chuyện này đã biết từ sớm rồi, những gì cần nói lần trước gặp mặt đã nói hết rồi, không có gì to tát cả." Vương Cẩn Hòa vốn chỉ tùy tiện nói thôi, không ngờ Tô Ngọc lại giải thích kỹ đến thế.

Cô nghiêng đầu nhìn anh một hồi lâu mới lên tiếng: "Thật ra em chỉ tùy tiện nói vậy thôi, anh có không giải thích cũng chẳng sao." Tô Ngọc nghẹn lời, đưa tay nhéo nhéo má cô, vô cùng bất mãn nói: "Ồ, giờ còn biết trêu chọc anh rồi hả?" Câu nói này cứ như thể anh đang tự đa tình vậy. "Thật sự không ghen sao?" Tô Ngọc ghé sát vào cười nhìn cô hỏi.

Vương Cẩn Hòa dành cho Tô Ngọc một cái nhìn sắc lẹm: "Anh rất muốn em ghen à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc đầy cảnh cáo, cái tên này mà dám nói một câu "phải" xem, cô tuyệt đối sẽ nổi giận.

Bản năng sinh tồn mãnh liệt khiến Tô Ngọc lắc đầu: "Anh đâu dám để em ghen chứ?

Không có chuyện đó đâu." Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." "Dám để em ghen thì anh tiêu đời rồi." Cô hừ một tiếng nói.

Đáy mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, khẽ gật đầu: "Anh không dám." "Năm nay kinh thành đúng là náo nhiệt thật, người Lăng quốc, Tề quốc tới, bốn vị phiên vương cũng về, thú vị đấy." Vương Cẩn Hòa thậm chí còn mong chờ xem khi những người này đụng độ nhau thì kết quả sẽ thế nào. "Trấn Bắc vương trước khi tới đã viết tấu chương cho Hoàng huynh, nói triều đình bắt buộc phải cấp cho bên đó ba mươi vạn cân giống lương thực năng suất cao." Tô Ngọc kể chuyện này cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thì khẽ cau mày, trong mắt đầy vẻ không thích: "Khẩu vị của họ cũng lớn thật đấy, ăn nhiều thế không sợ bị nghẹn chết sao." "Chỗ giống lương thực năng suất cao phía Trấn Bắc vương và Yến Thân vương nhất định phải kiểm soát kỹ, cuối cùng là không cho." Hai vị phiên vương này vốn dĩ đã có binh quyền, nếu lương thảo còn sung túc thì chẳng khác nào giúp họ mài dao rồi cuối cùng kề lên cổ Huyền Phỉ Nhiên sao?

Năm ngoái mới giải quyết xong nhà họ Tạ, không thể nuôi thêm một nhà họ Tạ thứ hai, thậm chí thứ ba được.

Lần này mà đồng ý thì sau này không biết sẽ còn thế nào nữa.

Dựa theo ngữ khí Trấn Bắc vương nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên, người này tuyệt đối không phải hạng tốt lành gì.

Một kẻ dám hống hách với bậc quân vương thì rõ ràng ông ta chẳng coi Huyền Phỉ Nhiên ra gì.

Bây giờ đã thế này, đợi đến khi hai vị phiên vương không thiếu lương thảo nữa, người xui xẻo chắc chắn là Huyền Phỉ Nhiên. "Giống trong tay chúng ta, chúng ta không muốn cho thì họ cũng không làm gì được." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Anh nói đúng, nhưng em thấy anh cũng nên nuôi thêm một số người đi, để đề phòng Trấn Bắc vương dùng thủ đoạn phi thường để cướp giống trong tay chúng ta." Vương Cẩn Hòa cau mày nói. "Anh định nhờ Thẩm lão đại chuẩn bị cho ít người từ Thành Vong Ưu." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Người bước ra từ Thành Vong Ưu, bất cứ ai cũng là cao thủ một chọi mười. "Cũng được, nhưng để họ giúp chúng ta giữ kho lương thì có hơi phí phạm tài năng quá không?" "Không đâu, họ ở Thành Vong Ưu cũng chẳng có việc gì làm." Qua đây giúp một tay, được ăn ngon uống kỹ chẳng phải sướng hơn ở Thành Vong Ưu sao?

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì đồng ý gật đầu: "Nói thì nói vậy, nhưng anh cứ báo với Hoàng huynh một tiếng, tránh để huynh ấy hiểu lầm." "Có gì mà hiểu lầm chứ?

Anh và em mỗi người đều có quyền nuôi một ngàn tư binh, tìm ai mà chẳng vậy." Tô Ngọc nhún vai thản nhiên nói.

Đáng lẽ anh phải chuẩn bị từ sớm, chỉ là trước đây ở làng họ Tạ thấy không gấp, giờ nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, việc nuôi quân là rất cần thiết. "Em cũng có sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi. "Ừm, em là Huyền chủ được Hoàng huynh đích thân sắc phong, lại có phong hiệu và phong địa, em có quyền nuôi quân, nhưng chỉ được giới hạn trong một ngàn người, hai chúng ta gộp lại có thể chuẩn bị hai ngàn người." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa không rành mấy chuyện này nên giải thích kỹ cho cô.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thì hiểu ra: "Hóa ra là thế, tuy vậy anh vẫn nên báo với Hoàng huynh một tiếng." "Được, lát nữa anh vào cung nói với Hoàng huynh, giờ anh viết thư cho Thẩm lão đại trước đã, bảo ông ấy cho người qua để đề phòng họ động thủ." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi mới nói. "Vâng, nhưng có lẽ chúng ta lại phải xây thêm nhà rồi." Vương Cẩn Hòa lộ vẻ lo lắng nhìn Tô Ngọc.

Sau này số người trong tay họ chắc chắn sẽ ngày càng nhiều, nhà này không đủ chỗ ở đâu.

Nếu có thể xây kiểu nhà cao tầng thì tốt biết mấy. "Em đang nghĩ gì vậy?" "Em đang nghĩ nếu nhà chúng ta có thể xây cao mấy tầng thì tốt, như vậy sẽ đỡ tốn diện tích." Vương Cẩn Hòa cau mày nói. "Cái này có thể thử xem, cao quá thì chắc chắn không được, nhưng tầm bốn năm tầng thì vẫn khả thi." Tô Ngọc xoa cằm nói. "Như vậy cũng tốt, có thể hai người ở một phòng để tiết kiệm diện tích." Tuy với Vương Cẩn Hòa thì bốn năm tầng vẫn còn thấp, nhưng vẫn hơn là kiểu nhà một hai tầng. "Thế giới của em có nhà rất cao sao?" Tô Ngọc tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: "Nhà ở chỗ bọn em mười mấy tầng vẫn còn gọi là thấp đấy." "Cao vậy sao?

Xây thế nào được?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi. "Chỗ em có máy móc, rồi còn có xi măng nữa, như đổ móng thì bọn em dùng bê tông, rồi còn có cốt thép, mấy cái đó ở đây đều không có.

Xi măng không chỉ xây được nhà mà còn làm được đường nữa, nhưng em không biết cách làm xi măng thế nào." Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không thất vọng: "Không sao, không biết làm thì thôi." "Anh không thấy tiếc à?" Vương Cẩn Hòa nhìn anh hỏi. "Tiếc thì chắc chắn là có chứ." Nhưng những thứ này Vương Cẩn Hòa không rành, dù có tiếc thì cũng làm được gì đâu?

Chỉ nghĩ cho vui thôi, đừng bận tâm quá nhiều. "Nhưng cũng không đến mức thất vọng." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Cũng đúng." Nếu làm ra được thì đương nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng vấn đề là cô không biết công thức. "Đừng nghĩ chuyện này nữa, em cứ nghỉ ngơi cho tốt đi, chuyện khác đã có tướng công của em lo rồi." Tô Ngọc không muốn Vương Cẩn Hòa đang mang thai mà còn phải lo mấy chuyện này.

Vương Cẩn Hòa tựa vào ghế lẩm bẩm: "Dạo này cứ nghỉ ngơi suốt, cảm giác xương cốt rệu rã hết cả rồi." "Thật sao?

Để anh thử xem." Nói rồi anh cầm tay Vương Cẩn Hòa định đưa lên miệng.

Vương Cẩn Hòa vội rụt tay lại, lườm anh: "Anh làm cái gì đấy?" "Anh xem xương cốt có mềm thật không mà." Tô Ngọc lý trực khí tráng nói.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, lườm anh một cái rồi chẳng buồn nói nữa.

Vài ngày sau, Tề Minh dẫn theo người của Tề quốc tiến vào kinh thành.

Người ra đón họ vẫn là Tô Cửu và Thừa tướng. "Tề vương, mời." Tề Minh không thấy Tô Ngọc, lông mày khẽ nhíu lại, giọng nói hơi khàn hỏi: "Tô Ngọc đâu?" "Tiểu Ngọc không quản mấy việc này, đương nhiên sẽ không tới." Tô Cửu thản nhiên đáp.

Một câu nói khiến sắc mặt Tề Minh có chút khó coi: "Hắn không biết ta sẽ tới sao?" "Biết thì sao mà không biết thì đã sao?

Tề vương đừng có làm như quan hệ của ngài với Tiểu Ngọc tốt lắm vậy." Sắc mặt Tô Cửu lạnh lùng hẳn đi.

Vốn dĩ định nể mặt một chút đừng quá đáng, ai ngờ Tề Minh này đúng là không coi mình là người ngoài. "Quan hệ của bản vương với hắn há đến lượt ngươi nghi ngờ sao?" “Ồ?

Chương 524

Sao bản quan chưa từng nghe Tiểu Ngọc nhắc tới Tề Vương nhỉ?” Tô Cửu mỉm cười hỏi, biểu cảm trên mặt hoàn hảo đến mức không một chút tì vết.

Tề Minh khó chịu nhìn Tô Cửu: “Quan viên Huyền Quốc đều có lễ nghi như vậy sao, bản vương coi như đã được mở mang tầm mắt.” Tô Cửu chẳng những không giận mà còn cười nói: “Vương gia đa nghi quá rồi, tôi chẳng qua chỉ nói vài câu thay đệ đệ thôi, không nghiêm trọng như ngài nghĩ đâu.” Tề Minh cảm thấy có chút không thích Tô Cửu, quả nhiên để Tô Ngọc ở lại Huyền Quốc là một sai lầm.

Nhìn vẻ mặt bất mãn của Tề Minh đối với mình, Tô Ngọc thoáng lộ vẻ lạnh lùng trong đáy mắt.

Xem ra đúng như Tiểu Ngọc đã nói, những chuyện xảy ra khi Tề Minh đến Huyền Quốc trước đó, ông ta đều không nhớ rõ nữa.

Đây đối với bọn họ lại là một chuyện tốt.

Từ lời của Tề Minh có thể nghe ra, ông ta có lẽ vẫn nghĩ mình và Tiểu Ngọc là bạn bè, mà Tiểu Ngọc thì cái gì cũng không biết sao?

“Mời các vị đi theo tôi, đến hành cung nghỉ ngơi một chút.” Tô Cửu đi phía trước, cảm nhận được ánh mắt rực cháy sau lưng liền mỉm cười.

Xem ra Tề Minh muốn bên cạnh Tiểu Ngọc không có lấy một ai giúp đỡ đây mà.

Khóe miệng Tô Cửu nhếch lên đầy mỉa mai: Tề Minh à Tề Minh, sau này để xem ông tính sao.

Sau khi đến hành cung, Tề Minh không hề nghỉ ngơi mà trực tiếp đi đến Ngọc Vương phủ.

Khi xưa Tô Ngọc mua trạch viện đã chọn ngay khu vực vô cùng phồn hoa, Tề Minh chỉ cần tùy tiện tìm một người trên phố hỏi thăm là biết Ngọc Vương phủ ở đâu.

“Xin hỏi ngài tìm ai?” Sau khi đến Ngọc Vương phủ, Tề Minh dẫn theo người định xông thẳng vào, nhưng chưa kịp qua cửa đã bị ngăn lại.

“Gux gan thật, dám ngăn cản bản vương!” Tề Minh lạnh giọng nói.

Người gác cổng hơi sững lại, sau đó nhớ đến vị Vương gia Tề Quốc mới đến hôm nay.

“Dù ngài là Vương gia Tề Quốc cũng không thể tự tiện xông vào phủ đệ của Vương gia chúng tôi, không có đạo lý nào như vậy cả.” Người gác cổng không khách sáo nói, dường như chẳng hề sợ hãi Tề Minh.

Tề Minh trong lòng bực bội, thiếu kiên nhẫn lên tiếng: “Bảo Tô Ngọc ra đây.” Lúc ở cùng Tô Ngọc, ông ta luôn có thái độ như vậy, chưa bao giờ thay đổi và cũng không cảm thấy làm thế có gì sai.

Đặc biệt là sau khi Tô Ngọc từ chối giúp đỡ mình, thái độ của ông ta đối với Tô Ngọc càng thêm ác liệt.

Nhưng hôm nay ông ta thực sự không thể xông vào vương phủ của một Vương gia Huyền Quốc, nếu cứ thế xông vào, ngày mai chắc chắn sẽ có đủ lời ra tiếng vào, không chỉ vậy, Huyền Quốc còn có thể mượn cơ hội này tìm rắc rối cho bọn họ, đó chẳng phải là chuyện tốt lành gì.

“Vương gia chúng tôi đã vào cung từ sớm, Vương phi đang mang thai nên không tiện tiếp khách.

Nếu Vương gia Tề Quốc muốn gặp Vương gia chúng tôi, xin hãy đợi ngài ấy về rồi quay lại.” Người gác cổng bất ti bất kháng nói, trực tiếp chặn bọn họ ngoài cửa.

Người đi cùng Tề Minh tỏ vẻ bất mãn, lớn tiếng quát: “Đã biết chủ tử của chúng ta là Vương gia mà còn dám vô lễ như vậy!” “Vương gia nhà tôi không có ở phủ, trong phủ chỉ có mình Vương phi, Vương gia Tề Quốc là nam giới mà đòi vào thì có thích hợp không?” Người gác cổng nhíu mày nói.

“Quy tắc này chẳng lẽ Tề Quốc các người không có?

Vị cao quyền trọng là có thể yêu cầu vợ của người khác tiếp đón khi chồng họ vắng nhà sao?

Tề Quốc các người có quy tắc đó chứ Huyền Quốc chúng tôi thì không.” Người gác cổng nói lời cay nghiệt, ý tứ rõ ràng là mắng Tề Minh không biết quy củ, biết rõ chủ nhà vắng mặt mà còn muốn vào.

“Ngươi...” Đám người bên cạnh Tề Minh tức muốn hộc máu, hạ nhân của Ngọc Vương phủ này ai cũng mồm mép linh hoạt vậy sao?

“Đủ rồi, đã Tô Ngọc không có ở đây, chúng ta lần sau lại đến bái phỏng.” Nói xong ông ta dẫn người rời đi.

Trên đường trở về hành cung, tùy tùng của Tề Minh sắc mặt rất khó coi: “Chủ tử, người của Ngọc Vương phủ quá mức kiêu ngạo rồi.” “Người ta nói cũng không sai, chúng ta hôm nay mà vào Ngọc Vương phủ mới là để lại lời ra tiếng vào.” Tề Minh lạnh lùng nói.

Điều ông ta đang cân nhắc lúc này không phải là chuyện đó, mà là Tô Ngọc vào cung từ sớm rốt cuộc có phải cố ý hay không, biết rõ ông ta sẽ đến mà lại rời đi vào lúc này.

Đám thị vệ bên cạnh nhíu mày vẫn cảm thấy bất mãn: “Nhưng một hạ nhân mà cũng dám đối xử với Vương gia như vậy...” Tề Minh không nói gì, muốn bảo không khó chịu thì chắc chắn là nói dối.

Dù sao ông ta cũng chưa bao giờ bị một hạ nhân đối xử như thế.

“Chủ tử, năng lực của Tô Ngọc không giống người thường, nếu cậu ta giúp Huyền Phỉ Nhiên, chúng ta có lẽ sẽ gặp rắc rối lớn.” Bọn họ rất rõ Tô Ngọc là người như thế nào, quả thực là một người vô cùng tài hoa.

Tề Minh nghe cấp dưới nói vậy, sắc mặt càng thêm khó coi.

Từ lúc biết Tô Ngọc trở thành Vương gia Huyền Quốc, ông ta đã biết sau này chắc chắn Tô Ngọc sẽ giúp Huyền Phỉ Nhiên.

Ngay cả bây giờ chưa giúp, sau này cũng khó bảo đảm cậu ta sẽ không ra tay.

“Về trước đã.” Vợ chồng Dương San San đúng là phế vật, vậy mà lại để Tô Ngọc trở thành một Vương gia.

Trong khi Tề Minh trở về hành cung, Tô Ngọc đang lười biếng tựa lưng vào ghế trong ngự thư phòng, vô cùng uể oải nghe Huyền Phỉ Nhiên và các đại thần bàn việc.

Nghe đến đoạn nhàm chán, anh còn suýt ngủ quên.

Thừa tướng nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, có chút bất lực lên tiếng: “Vương gia, nếu ngài thấy chán quá thì có thể về nhà bầu bạn với Vương phi.” Vương phi mới mang thai, Vương gia không về chăm sóc mà cứ ở đây làm gì?

“Tiểu Ngọc, hay là em về trước đi?” “Tạm thời chưa về được, có người đang chặn ở cửa nhà em, em chưa muốn nhìn mặt người đó.” Tô Ngọc nhắm mắt, giọng nói nghe có vẻ mệt mỏi.

“Muốn ngủ thì ra phía sau mà ngủ, dựa vào ghế thế kia không khó chịu sao?” Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn dung túng cho Tô Ngọc, ngay cả giường của mình cũng có thể cho Tô Ngọc nằm.

“Giường của anh nằm không thoải mái.” Cứng ngắc như đá, người không biết còn tưởng nằm trên tảng đá đấy chứ.

Thừa tướng và những người bên cạnh nghe Tô Ngọc nói năng hùng hồn như vậy mà thấy nghẹn lời, hóa ra Vương gia đã từng nằm thử rồi à.

“Thằng ranh này, cho chú ngủ giường của anh mà còn dám chê.

Không muốn gặp người thì tạm thời đừng về, nhưng chú có chắc ông ta sẽ đến tìm chú không?” “Ừm, nếu em giúp anh thì ông ta sẽ sốt ruột thôi, bởi vì...” Tô Ngọc không nói tiếp, chỉ nở một nụ cười nhạt trên môi, nhưng nụ cười đó không chạm đến đáy mắt, thậm chí còn có chút lạnh lẽo.

“Tiểu Ngọc, em đang nghĩ gì thế?” “Em đang nghĩ làm sao để giữ mạng ông ta lại đây mà Tề Quốc không có ý kiến gì.” Tô Ngọc đáp một câu.

Thừa tướng nghe xong mà tim đập chân run, ông run rẩy lên tiếng: “Vương gia, chuyện này chúng ta không thể làm đâu.” Người ta dù sao cũng là Vương gia của một nước, sao có thể chết ở Huyền Quốc vào lúc này được?

Vạn nhất chết ở đây, Huyền Quốc bị Tề Quốc đuổi đánh thì biết làm sao?

Đến lúc đó sẽ là thù trong giặc ngoài.

“Ái chà, lỡ miệng nói ra suy nghĩ trong lòng rồi.” Thừa tướng và mọi người khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, họ chẳng muốn nghe những lời như thế chút nào.

“Vương gia, chúng ta hãy nghiêm túc một chút đi.” “Xì, mọi người cứ bận việc của mình đi, không cần quản em.” Tề Minh chắc chắn không thể chết ở Huyền Quốc, thù trong chưa giải quyết xong, sao có thể để giặc ngoài xuất hiện.

Lúc Thừa tướng và mọi người vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nghe Tô Ngọc bồi thêm một câu: “Hay là cứ giải quyết thù trong trước đã nhỉ.” Thừa tướng và mọi người đồng loạt nhìn Tô Ngọc, Vương gia rốt cuộc muốn làm gì đây?

“Vương gia, ngài muốn làm gì?” “Không có gì.” Tô Ngọc lắc đầu, tựa vào ghế tiếp tục lờ đờ muốn ngủ.

Nhìn bộ dạng chẳng ra sao này của Tô Ngọc, trong mắt mọi người đều là sự bất lực, quan trọng là không ai dám nói gì, vì đến Hoàng thượng còn chẳng để ý, họ xen vào làm gì cho mệt?

“Được rồi, mặc kệ Tiểu Ngọc, tiếp tục bàn chuyện lúc nãy đi.

Công bộ và Binh bộ bên kia hãy mau chóng dùng quặng sắt đào được để chế tạo vũ khí, tốt nhất là có vũ khí mới.” Như vậy mới không lãng phí số quặng sắt đào lên.

Nghe đến đây, Tô Ngọc vốn đang như ngủ gật đột nhiên mở mắt, đi tới bàn của Huyền Phỉ Nhiên lấy giấy bút bắt đầu vẽ vẽ viết viết.

Chương 525

Huyền Phỉ Nhiên và các đại thần khác kỳ lạ nhìn Tô Ngọc.

Xem một lúc, mắt Huyền Phỉ Nhiên sáng lên, đứng dậy nhường chỗ: “Tiểu Ngọc, em lại đây mà viết.” Tô Ngọc nằm bò ra viết cũng đúng là không thoải mái, nghe Huyền Phỉ Nhiên nói vậy liền đi tới ngồi xuống long ỷ, mặc kệ biểu cảm kinh hãi của Thừa tướng và các đại thần, tiếp tục vẽ vẽ viết viết.

Thừa tướng khóe miệng giật giật, đúng là một người dám nhường, một người dám ngồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tô Ngọc mới viết xong thứ cần viết: “Hoàng huynh, cái này cho anh.” Trên đó là cách luyện thép tinh luyện, đây là thứ kiếp trước anh tình cờ có được, chỉ tiếc là chưa bao giờ dùng đến.

Nếu hôm nay không nghe Huyền Phỉ Nhiên nhắc đến chuyện này, anh cũng đã quên mất rồi.

Huyền Phỉ Nhiên cầm thứ Tô Ngọc viết, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng: “Người của Công bộ lại đây xem xem, các khanh có làm được không?” Công bộ Thượng thư cùng Công bộ Thị lang bước tới, sau khi xem xong mắt liền sáng rỡ: “Hoàng thượng, Vương gia viết các bước vô cùng chi tiết, chắc chắn làm được ạ!” “Vậy thì tốt.” Sau đó anh lại lấy ra vài bản thiết kế vũ khí đưa cho Binh bộ: “Đợi Công bộ luyện được thép tinh luyện xong, các khanh hãy dùng tốc độ nhanh nhất để chế tạo các loại vũ khí này.” “Rõ!” Thừa tướng cũng ghé vào xem, nhìn một lúc rồi ánh mắt dừng lại trên người Tô Ngọc.

Ánh mắt quá mức rực cháy khiến Tô Ngọc nhíu mày: “Ông nhìn bản vương làm gì?” “Vương gia, thần đột nhiên cảm thấy dù là ngài hay Vương phi, đều là bảo vật của Huyền Quốc." Tô Ngọc nghe ông ta nói vậy thì rùng mình một cái, nổi cả da gà da vịt.

"Ông có sến súa quá không đấy?" Tô Ngọc vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Huyền Phỉ Nhiên bật cười thành tiếng, lời của Thừa tướng tuy có sến nhưng cũng là sự thật.

Hai người đúng là bảo vật của Huyền Quốc.

Thấy ánh mắt của họ ngày càng kỳ quái, Tô Ngọc đứng dậy rời đi: "Em về đây." Nhìn dáng vẻ chạy trốn của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên ha hả cười lớn.

Tiểu Ngọc luôn thể hiện rất trưởng thành, đây là lần đầu tiên thấy cậu ấy như vậy.

Trông thế này mới đúng với lứa tuổi của cậu ấy.

Tô Ngọc nghe thấy tiếng cười truyền ra từ ngự thư phòng, khóe miệng khẽ nhếch lên, thế này cũng tốt.

Đợi đến khi ra khỏi cung, Tô Ngọc mới sực nhớ ra mình còn có việc chưa nói với Huyền Phỉ Nhiên.

Quay đầu nhìn cổng cung, anh nên vào lại hay để lần sau?

Cân nhắc một lúc, Tô Ngọc quay người trở lại, định nói cho xong chuyện, tránh để sau này lại quên.

Huyền Phỉ Nhiên đang cùng các đại thần bàn bạc, nghe Lại Phúc báo Tô Ngọc quay lại thì có chút bất ngờ.

"Cho Tiểu Ngọc vào." "Chẳng phải đã về rồi sao?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Đưa tay gãi mũi, Tô Ngọc khẽ ho một tiếng rồi nói: "Có chút việc em quên chưa nói." "Việc gì?" Huyền Phỉ Nhiên đặt việc đang bàn với các đại thần sang một bên, ưu tiên giải quyết vấn đề của Tô Ngọc.

“Em định gọi một số người từ Vong Ưu Thành về.” Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Tại sao?” Anh biết Tô Ngọc sẽ không vô duyên vô cớ đưa người của Vong Ưu Thành ra ngoài.

“Để họ đến Tạ gia thôn giữ kho lương.” Nơi đó toàn là giống lương thực tốt, dù bị cướp hay bị đốt thì cũng đều không phải chuyện tốt.

Không cần Tô Ngọc giải thích nhiều, Huyền Phỉ Nhiên đã hiểu ý anh.

“Em có quản được bọn họ không?” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: “Được ạ.” “Vậy thì cứ thế đi.

Thân binh của em và Tiểu Hòa vốn là mỗi người một nghìn, nay anh quyết định cho mỗi người chuẩn bị hai nghìn người.

Nếu không đủ người thì cứ vào quân doanh mà chọn.” Huyền Phỉ Nhiên vô cùng tin tưởng Tô Ngọc, anh đã nói vậy thì chắc chắn sẽ quản được những người đó.

“Đa tạ hoàng huynh, nhưng người trong quân doanh thì không cần đâu, cho em và Tiểu Hòa một số người bị thương không thể ra chiến trường là được rồi.” Những người này chỉ là không thể ra trận nhưng bản lĩnh vẫn còn, để họ đi giữ kho lương là tốt nhất.

“Tốt nhất là người có quê quán ở quanh huyện Phúc An, như vậy họ cũng có thể thường xuyên về thăm nhà.” “Được, ngày mai em tới tham gia buổi chầu sớm, bàn bạc với mấy vị tướng quân là xong, người đông một chút cũng không sao, bên phía em nhất định phải canh giữ cho tốt.” Được Tô Ngọc nhắc nhở, Huyền Phỉ Nhiên mới thấy Tạ gia thôn cũng rất quan trọng, đặc biệt là kho lương của Vương Cẩn Hòa.

Đó là chuyện liên quan đến vụ mùa năm sau của cả nước.

"Rõ." Thừa tướng và mọi người nghe cuộc đối thoại của hai người cũng không thấy có gì lạ, hiện tại giống lương thực bên phía Vương phi là quan trọng nhất, đừng nói là bốn nghìn người, cho mười nghìn người cũng không quá đáng.

"Hoàng thượng, vi thần thấy nếu Vương gia muốn chọn người, chi bằng một lần chọn cho đủ luôn, để sau này khỏi rắc rối." Thừa tướng lên tiếng kiến nghị.

"Đúng vậy Hoàng thượng, có thể để Vương gia về hỏi Vương phi xem sau này còn có giống lương thực nào khác không, nếu có chắc chắn sẽ cần thêm đất, kho lương cũng không chỉ có một cái, lúc đó sợ là bấy nhiêu người cũng không đủ, chi bằng chuẩn bị sẵn một lần luôn." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, em thấy sao?" Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi đồng ý: "Cũng được ạ." "Tốt, vậy giao cho em đó, về bàn bạc với Tiểu Hòa đi, ngày mai định liệu cho tốt.

Còn về người ở Vong Ưu Thành, em định gọi về bao nhiêu?" "Hai trăm người là đủ rồi ạ." Tô Ngọc cân nhắc rồi nói.

"Được." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu đồng ý ngay lập tức.

Anh hỏi vậy chỉ để biết số lượng, còn những việc khác toàn quyền giao cho Tô Ngọc xử lý.

"Hoàng huynh, vậy em về trước." "Được." Khi Tô Ngọc về đến nhà, người gác cổng đã báo lại chuyện Tề Minh từng đến.

Nghe thấy người gác cổng dám đuổi Tề Minh đi, tâm trạng Tô Ngọc vô cùng tốt.

"Mấy đứa đi tìm Nguyên Bảo đi, tháng này thưởng thêm cho mỗi người một tháng tiền lương." Tô Ngọc dặn dò.

"Cảm ơn thiếu gia!" Mấy người gác cổng vui sướng cảm ơn.

Thiếu gia của họ tốt quá, vậy mà lại thưởng cho họ hẳn một tháng lương.

Tô Ngọc trở về viện của mình tìm Vương Cẩn Hòa, kết quả là cô vẫn còn đang ngủ.

Ngồi bên giường nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ say, trong mắt anh đầy vẻ bất lực: “Đúng là ham ngủ thật.” Không biết có phải Vương Cẩn Hòa nghe thấy không, cô mơ màng mở mắt nhìn Tô Ngọc đang ngồi bên cạnh: “Anh về rồi à?” “Ừm, Tiểu Hòa, sau này về giống lương thực, em còn định trồng thêm loại khác không?” Vương Cẩn Hòa gối đầu lên đùi Tô Ngọc mới lên tiếng: “Chắc chắn là có trồng chứ.” “Ngô, lúa mì, khoai lang, khoai tây, những loại này sản lượng đều có thể tăng thêm ít nhất một gấp đôi.

Huyền Quốc không phải nơi nào cũng thích hợp trồng lúa nước, những thứ này sẽ hợp với người dân phương Bắc hơn.” Vương Cẩn Hòa đã tính kỹ rồi, năm sau về cô sẽ trồng một số loại ngô, lúa mì năng suất cao.

“Khi nào chúng ta về, hãy để người của Ti Nông đi cùng, như vậy em sẽ nhàn hạ hơn.” Mang thai đôi vất vả lắm, anh sẽ không để Vương Cẩn Hòa vác cái bụng bầu vượt mặt mà đi làm những việc đó.

Vương Cẩn Hòa bất lực nói: “Em biết rồi, anh đừng căng thẳng quá thế.” Cô mang thai, Tô Ngọc vừa vui mừng lại vừa căng thẳng.

Lúc nào anh cũng lải nhải bảo cô phải nghỉ ngơi cho tốt, đừng làm việc quá sức.

“Anh có căng thẳng đâu.” Tô Ngọc đanh mặt nói.

Anh không được chứng kiến lúc Tiểu Bảo chào đời, không biết trẻ con sinh ra như thế nào.

Nhưng anh đã thấy Hoàng hậu lúc cuối thai kỳ trông ra sao, mới có một đứa mà bụng đã rất to rồi, Tiểu Hòa lại còn mang thai đôi, lúc đó chắc chắn sẽ vất vả hơn nhiều, anh chẳng phải nên trông nom cô cho tốt sao?

Vạn nhất có chuyện gì thì anh biết làm thế nào?

“Trước khi con chào đời, em không được xuống ruộng làm việc.” Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa là người không chịu ngồi yên, bảo cô không làm gì thì chắc chắn không thể, nên anh đành nhượng bộ một chút.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy sự bất lực: “Giai đoạn đầu thì được, giai đoạn sau em chắc chắn sẽ không đi đâu, anh cứ yên tâm.” Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc cảm thấy tim mình hơi thắt lại.

“Phải có anh đi cùng mới được.” Tô Ngọc đanh mặt, có chút không hài lòng nói.

Có anh bên cạnh trông chừng thì anh mới yên tâm phần nào.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: “Được, em đều nghe anh hết.” Tô Ngọc bấy giờ mới hài lòng: “Thế còn tạm được.” Tại hành cung, Tề Minh sau khi biết Tô Ngọc đã về vương phủ, một lần nữa dẫn người đến bái phỏng.

Chương 526

Nghe thấy tên Tề Minh, Vương Cẩn Hòa không giấu nổi vẻ chán ghét và khó chịu: “Ông ta đến làm gì?” “Vừa đến kinh thành đã đến tìm anh rồi, nhưng lúc đó anh đang ở trong cung, người gác cổng đã đuổi ông ta đi.

Giờ chắc biết anh về rồi nên mới lại đến tìm.” Tô Ngọc giải thích một chút.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Người nhà mình khá thật đấy, dám đuổi cả Vương gia của một nước đi cơ à.” “Anh đã thưởng thêm tiền cho họ rồi.” “Thưởng hẳn một tháng tiền lương làm phần thưởng.” “Vậy thì tốt, nhưng anh có định gặp ông ta không?” Tô Ngọc gật đầu: “Có một số chuyện ông ta đã quên, anh rất muốn xem ông ta đến tìm anh thì định nói gì.” “Em đi cùng anh.” Vương Cẩn Hòa ngồi dậy nói.

Cô sẽ không để Tô Ngọc đi gặp Tề Minh một mình, con người Tề Minh đó thực sự rất quái đản.

Ánh mắt Tô Ngọc tràn ngập ý cười: “Được, đều nghe em cả.” Đợi Vương Cẩn Hòa sửa soạn xong, Tô Ngọc mới dẫn cô cùng đi gặp Tề Minh.

Khi hai người đến nơi, Tề Minh đã đợi đến mức mất kiên nhẫn.

Thấy Tô Ngọc tới, ông ta khó chịu nói: “Cậu có biết tôi đã đợi cậu bao lâu rồi không?” “Ai mượn ông đợi?” Tô Ngọc còn chưa kịp lên tiếng, Vương Cẩn Hòa đã thản nhiên đốp lại một câu.

Tô Ngọc mắt đầy ý cười, bóp nhẹ tay Vương Cẩn Hòa: “Em đang mang thai, đừng có tức giận.” “Không phải em muốn giận, nhưng anh nghe ông ta nói cái gì kìa?

Có phải chúng ta mời ông ta đến đâu, thích đợi thì đợi, không đợi được thì biến sớm cho rảnh.” Vương Cẩn Hòa đanh mặt bực bội nói.

Tề Minh vô cùng bất mãn với thái độ của Vương Cẩn Hòa, ông ta khó chịu nhìn Tô Ngọc: “Cậu cưới một người phụ nữ không biết quy tắc thế này sao?” “Chuyện của bản vương không đến lượt Tề Vương xen mồm vào, bản vương cưới ai thì liên quan gì đến ông?” Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng.

Nếu không biết hai người họ quen nhau, Vương Cẩn Hòa còn tưởng họ là người xa lạ.

Tề Minh rất không hài lòng với thái độ này của Tô Ngọc: “Cậu biến thành thế này từ bao giờ vậy?

Hay là ở cạnh loại đàn bà này lâu quá nên mới thành ra thế này?” “Quan hệ của bản vương với ông dường như không tốt đến thế đâu.

Nếu Tề Vương đến vương phủ chỉ để nói mấy lời này thì mời ông rời đi cho.” Sắc mặt Tô Ngọc cũng trở nên rất khó coi, Tề Minh này quá sức tự cao tự đại rồi.

Tề Minh khó chịu nhìn Tô Ngọc: “Sao cậu lại thành ra thế này, trước kia cậu đâu có vậy.” Vương Cẩn Hòa nghe mà thấy chướng tai, người này lời ra tiếng vào đều có ý hạ thấp Tô Ngọc, làm như Tô Ngọc là nô tài trong tay ông ta không bằng.

“Tề Vương đến Huyền Quốc cũng được một ngày rồi, chẳng lẽ còn chưa biết Ngọc Vương của Huyền Quốc tính tình đã đại biến từ mấy năm trước rồi sao?” “Còn nữa, chồng tôi như thế nào thì ông nội, bác và anh trai của anh ấy còn chưa hỏi tới, ông là Vương gia nước khác thì lấy tư cách gì mà nói những lời đó chứ?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tề Minh mỉm cười hỏi.

Dáng vẻ dịu dàng đó của cô lại khiến Tề Minh nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Tề Minh không muốn dây dưa với Vương Cẩn Hòa nên quay sang nói với Tô Ngọc.

Giọng điệu này có chút ra lệnh, khiến Vương Cẩn Hòa nghe mà cực kỳ ngứa tai.

Cô vừa định nói gì đó thì Tô Ngọc đã nhanh hơn một bước: “Bản vương và Tề Vương dường như không có gì để nói cả.” “Anh với ông ta thân thiết lắm sao?

Sao em không biết nhỉ?” Vương Cẩn Hòa bực bội nhìn Tô Ngọc, trông cô lúc này có chút vẻ đang vô lý gây sự.

“Ta đang nói chuyện với cậu ta, tốt nhất ngươi đừng có xen mồm vào.” Tề Minh nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy chán ghét.

Trong tâm khảm ông ta, Tô Ngọc nên giống như ông ta, chứ không phải cưới vợ sinh con thế này.

Nếu Vương Cẩn Hòa còn tiếp tục nói, ông ta sẽ không kìm được mà bóp chết cô mất.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tề Minh đầy ẩn ý: “Ông đang muốn lấy mạng tôi sao?” “Chồng ơi, em không thích ông ta, anh đuổi ông ta đi đi, sau này cũng không được nói chuyện với ông ta nữa, không là em giận đấy.” Vương Cẩn Hòa có thể nhận ra sát ý của Tề Minh đối với mình.

Muốn giết cô sao?

Hôm nay cô mà không chọc cho Tề Minh tức chết thì cô không mang họ Vương.

Tô Ngọc lạnh lùng liếc Tề Minh một cái, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, vỗ về nói: “Được, em nói sao thì là vậy, anh đều nghe em.”

Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu: “Thế mới đúng chứ.” Tề Minh thực sự nổi giận, ông ta nhìn Tô Ngọc đầy khó chịu: “Từ bao giờ mà cậu lại đi nghe lời một người đàn bà như thế?” “Cậu đúng là đọa lạc rồi, đáng lẽ lúc đầu không nên để cậu quay về Huyền Quốc.” Lúc đó ông ta không nên quan tâm Tô Ngọc có đồng ý hay không, cứ trực tiếp bắt về Tề Quốc, rồi ông ta sẽ có đủ cách để khiến Tô Ngọc phải giúp mình.

Chỉ tiếc là giờ ông ta đã hết cơ hội, Tô Ngọc bây giờ không còn là chàng thiếu niên dễ đối phó như trước nữa.

Vạn Cổ sau khi biết Tề Minh đến vương phủ liền gác lại mọi việc, lập tức chạy tới.

Ai ngờ vừa vào đến nơi đã nghe thấy Tề Minh nói những lời đó.

Vạn Cổ mang theo sát khí đằng đằng bước vào, lạnh giọng nói: “Vương gia Tề Quốc đúng là oai phong thật đấy, chạy đến tận Ngọc Vương phủ của chúng tôi để chỉ tay năm ngón sao?

Ông xứng à?” Khi nói chuyện, Vạn Cổ luôn nhìn chằm chằm vào Tề Minh để xem tình trạng sức khỏe của ông ta ra sao, và đó cũng là mục đích quan trọng nhất khi anh tới đây.

Anh lạnh lùng nhìn Tề Minh một lúc lâu, rồi bỗng nở nụ cười không tiếng động.

Xem ra Tề Minh đã tìm được một người có y thuật khá đấy, nhưng không biết chất độc đó còn có thể bị áp chế được bao lâu nữa đây?

“Láo xược!

Một hạ nhân mà cũng dám vô lễ với chủ tử của chúng ta như vậy!” Người bên cạnh Tề Minh lớn tiếng quát mắng.

Vạn Cổ là ai chứ?

Anh là Độc y có tính khí quái gở nhất, chưa ai dám nói với anh như vậy.

Bản thân anh cũng đã quen thói ngông cuồng, trừ Tô Ngọc và người sư phụ đã nuôi nấng anh khôn lớn, anh chẳng nghe lời bất cứ ai.

Nay một tên thị vệ lại dám nói với anh như thế, đúng là chán sống rồi.

Trong chớp mắt, Vạn Cổ đã lao tới trước mặt đối phương, bàn tay với những đốt ngón tay rõ rệt bóp chặt cổ tên thị vệ đó.

Anh chỉ cần dùng lực một chút, tên đó đã tắt thở.

Tề Minh không thể ngờ được một hạ nhân trong tay Tô Ngọc lại dám ngang nhiên bóp chết thị vệ của mình ngay trước mặt mình như vậy.

Tuy đó không phải tâm phúc, nhưng người của mình bị giết ngay tại trận khiến tâm trạng Tề Minh vô cùng tồi tệ.

Ông ta lạnh lùng nhìn Tô Ngọc: “Cậu có phải nên cho tôi một lời giải thích không?” “Giải thích?

Giải thích cái gì?” Vạn Cổ lạnh lùng hừ một tiếng.

“Chưa có ai dám nói chuyện với tôi như vậy đâu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Cổ mà suýt nữa thì vỗ tay khen ngợi.

Màn ra tay này của Vạn Cổ đúng là quá bá đạo.

“Ngươi...” “Tô Ngọc, người dưới tay cậu bây giờ đều biến thành cái loại không biết trời cao đất dày như thế này sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tề Minh với vẻ mặt kỳ quái, rồi nói với Tô Ngọc: “Tô Ngọc, hay là anh nói cho ông ta biết thân phận của Vạn Cổ đi?

Nhìn ông ta thế kia, chính ông ta không thấy ngượng chứ em thấy ngượng giùm rồi đấy.

Trên thế giới này, những người không được đắc tội nhất ngoài hoàng đế các nước ra, chính là đại phu có y thuật giỏi.

Ông ta không lẽ ngay cả thường thức cơ bản này cũng không có sao?" "Một kẻ một chân đã đạp vào quan tài mà cũng dám đòi thiếu gia chúng tôi giải thích sao?

Chọc giận tôi, tôi sẽ tiễn ông vào quan tài luôn đấy." Vạn Cổ cười lạnh một tiếng, đầy khinh bỉ nói.

Tề Minh sắc mặt biến đổi: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Người này vậy mà có thể nhìn ra ông ta không còn sống được bao lâu nữa, kẻ này rốt cuộc là ai?

Vạn Cổ lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không thèm để ý đến Tề Minh.

Chương 527

Tề Minh chỉ còn cách quay sang nhìn Tô Ngọc: “Hắn ta rốt cuộc là ai?” “Đồ đệ của Thần y, y thuật cũng khá lắm.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

“Ngươi nhìn ra cơ thể ta có vấn đề sao?” Tề Minh nheo mắt nhìn Vạn Cổ hỏi.

Thế nhưng Vạn Cổ dường như đã biến thành chiếc ấm trà bị bịt miệng, một chữ cũng không nói.

Tô Ngọc mắt lộ vẻ cười, đây đúng là phong cách làm việc và tính cách của Vạn Cổ.

Hết lần này đến lần khác bị người ta làm cho bẽ mặt, Tề Minh tâm tình vô cùng tệ hại.

Tuy nhiên, Vạn Cổ rất có thể là người có khả năng giải độc cho ông ta, nên ông ta không thể có thái độ quá cứng rắn được, chỉ đành quay sang nhìn Tô Ngọc: “Tô Ngọc, y thuật của hắn thế nào?” “Như ông thấy đấy.” Câu trả lời này của Tô Ngọc nói cũng như không.

Khi Tề Minh định hỏi thêm điều gì, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: “Vận khí của ông cũng khá đấy, tìm được người có thể giúp ông áp chế độc tố, nhưng không biết chất độc này có thể áp chế được bao lâu nữa đây?” Một câu nói khiến Tề Minh biến sắc: “Cậu biết tôi trúng độc gì sao?” Còn chưa bắt mạch mà cậu ta đã nhìn ra rồi?

Vạn Cổ lại im lặng, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười khi nhìn Vạn Cổ, anh ấy định chọc cho Tề Minh tức chết luôn đây mà.

Tề Minh thực sự sắp tức điên rồi, cứ đến lúc mấu chốt là Vạn Cổ lại im như thóc, thật quá đáng.

“Tô Ngọc, bảo hắn giải độc cho tôi.” Ngay cả khi có việc cầu cạnh Tô Ngọc, Tề Minh vẫn mang cái bộ dạng cao cao tại thượng.

Cứ như thể để Tô Ngọc giúp đỡ là một chuyện tốt lành to tát lắm vậy.

“Lời này nói ra nghe thật là hùng hồn nha, Tô Ngọc tại sao phải giúp ông?

Dựa vào cái gì mà phải giúp ông chứ?” Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Tề Minh đầy mỉa mai.

Tề Minh không thèm để ý đến Vương Cẩn Hòa mà chỉ nhìn Tô Ngọc, ông ta tin rằng Tô Ngọc sẽ không từ chối yêu cầu của mình.

Trừ việc từ chối về Tề Quốc giúp đỡ mình ra, Tô Ngọc chưa bao giờ từ chối bất kỳ yêu cầu nào của ông ta.

Ông ta tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Tuy nhiên, Tề Minh đã quá tự tin rồi.

Tô Ngọc nhìn Tề Minh: “Chuyện này tôi không giúp gì được cho ông đâu, ông phải tự đi mà tìm Vạn Cổ, cậu ấy mà không muốn thì ai nói cũng vô ích thôi.” “Tô Ngọc, cậu nhất định muốn đối đầu với tôi sao?” “Trước kia cậu nói không bước chân vào triều đình, nay lại trở thành Vương gia của Huyền Quốc.

Vì để giữ mạng, cậu bỏ mặc tôi giữa rừng sâu núi thẳm, nếu không có người của tôi kịp thời đến cứu thì tôi đã chết từ lâu rồi.

Giờ đây ngay cả chuyện nhỏ nhặt này cậu cũng không chịu giúp, tôi đúng là đã nhìn lầm cậu rồi.” Những lời chất vấn của Tề Minh khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng bất bình, cô đập mạnh tay xuống bàn, lạnh lùng lên tiếng: “Tề Minh, ông cũng oai phong quá nhỉ, ông nghĩ mình là ai chứ?” “Còn về chuyện ông nói Tô Ngọc bỏ mặc ông trong rừng sâu, sao ông không đi mà hỏi kỹ lại đám cấp dưới của mình xem rốt cuộc chuyện năm đó là thế nào?

Năm đó Tô Ngọc cứu đúng là một kẻ vô ơn bạc nghĩa mà.” Vương Cẩn Hòa giận dữ nói.

Tề Minh nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: “Ngươi nói vậy là ý gì?” “Ý trên mặt chữ thôi, nếu đến thế mà ông cũng không hiểu thì chỉ chứng tỏ chỉ số thông minh của ông có vấn đề.” Vương Cẩn Hòa độc miệng nói.

Trước đây Tô Ngọc không quan tâm đến những chuyện này, nhưng hiện tại cô lại cảm thấy thay cho anh thật chẳng đáng chút nào.

Anh suýt nữa thì mất mạng, vậy mà cứu về cái loại gì thế này.

“Nguyên Bảo, tiễn khách!

Sau này Vương gia Tề Quốc có đến cũng không cần thông báo nữa, không được phép cho bọn họ vào.

Nếu ai dám tự tiện xông vào Ngọc Vương phủ, giết không tha!” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng ra lệnh cho Tề Minh.

Ra lệnh xong, cô chẳng để Tô Ngọc kịp nói lời nào, nắm tay anh kéo đi thẳng.

Lúc rời đi, Tô Ngọc cũng không thèm liếc nhìn Tề Minh lấy một cái.

Ánh mắt Tề Minh chợt lạnh, ông ta co ngón tay thành trảo định chộp lấy Tô Ngọc: “Đứng lại, nói cho rõ ràng đã!” Nguyên Bảo lao tới, dùng toàn lực tung một chưởng khiến Tề Minh bị thương, cổ tay cũng vì Nguyên Bảo dùng lực quá mạnh mà bị trật khớp.

Nguyên Bảo nhìn Tề Minh tự nắn lại xương tay: “Tề Vương, mời ngài rời cho.” Tề Minh sắc mặt âm trầm nhìn Nguyên Bảo: “Ngọc Vương của Huyền Quốc, bản vương ghi nhớ rồi.” “Phiền Tề Vương ghi nhớ cho kỹ, Vương gia nhà chúng tôi không gánh nổi đâu, mời đi thong thả, không tiễn.” Tề Minh phất tay áo rời đi.

Nhìn theo bóng lưng ông ta, Vạn Cổ ánh mắt thâm trầm: “Tôi muốn kết liễu ông ta.” “Tề Minh không thể chết ở Huyền Quốc được.” Nguyên Bảo nhíu mày nói.

Bọn họ ai cũng muốn lấy mạng Tề Minh, nhưng khi ông ta đang ở Huyền Quốc thì họ không thể ra tay.

Dù có hận Tề Minh đến đâu, ông ta cũng phải rời khỏi Huyền Quốc một cách bình an vô sự.

Nếu không sẽ mang đến rắc rối vô tận cho Hoàng thượng, mà hiện tại chưa phải lúc để xảy ra chiến tranh.

Vạn Cổ có chút bực bội: “Vậy cứ để ông ta lởn vởn trước mặt chúng ta thế sao?” “Sau này ông ta mà còn đến, chúng ta cứ 'tiếp đón' tử tế là được.” Lời của Vương phi nói giết không tha tất nhiên là không thể làm thật, dù sao cũng phải giữ lại một mạng cho ông ta.

“Chất độc trên người ông ta thế nào rồi?” Nguyên Bảo nhìn Vạn Cổ hỏi.

Vạn Cổ hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói: “Chẳng qua là tìm được người áp chế tạm thời chất độc cho ông ta thôi.” Bây giờ áp chế càng mạnh thì sau này bùng phát sẽ càng dữ dội.

Anh sẽ đợi đến lúc Tề Minh tự tìm đường chết.

Vạn Cổ cười híp mắt nói: "Hơn nữa, gã còn có chút hiềm khích với tôi, thế này thì thú vị rồi đây." Nguyên Bảo nhìn Vạn Cổ dặn dò: "Sau này có cần gì cứ trực tiếp nói với bọn tôi." "Yên tâm, tôi sẽ không khách sáo với các anh đâu." Tô Ngọc vốn đã chẳng còn bận tâm đến chuyện của Tề Minh từ lâu, chỉ là hôm nay nghe thấy những lời chất vấn của gã, anh đột nhiên thấy thật nực cười.

Một kẻ như vậy lấy tư cách gì mà chất vấn anh chứ?

Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn Tô Ngọc, hỏi: "Anh không sao chứ?" Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Anh không sao, em yên tâm đi.

Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh anh, lên tiếng: "Bất kể ai cứu người khác mà cuối cùng lại bị chất vấn như vậy thì trong lòng đều sẽ không vui, em hiểu mà." "Gã lấy mặt mũi đâu ra mà chất vấn anh?" Đáy mắt Tô Ngọc hiện rõ vẻ giận dữ.

Cấp dưới của gã đã nói gì về anh, giờ chẳng cần đoán cũng biết, nhìn vào thái độ hôm nay của Tề Minh là có thể thấy cấp dưới của gã đã làm những gì.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng cô thấy Tô Ngọc nói đúng, Tề Minh lấy đâu ra mặt mũi mà chất vấn anh chứ? "Sau này chắc chắn gã sẽ còn tới nữa." Biết Vạn Cổ có thể giải độc cho mình, sao Tề Minh có thể từ bỏ cơ hội này? "Hơn nữa, gã có thể sẽ nói chuyện này với Hoàng huynh, lúc đó mới thật sự phiền phức." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Thái độ của Tô Ngọc và Vạn Cổ hôm nay đã nói rõ kết quả cho Tề Minh biết, gã muốn Vạn Cổ giúp đỡ thì chỉ có thể xuống tay từ phía Hoàng huynh. "Gã sẽ không có cơ hội đâu." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn anh: "Anh có vẻ rất tự tin nhỉ?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Chút tự tin này anh vẫn có.

Hoàng huynh biết một số chuyện của anh, quan hệ giữa anh và Tề Minh chắc chắn đại ca cũng đã kể với huynh ấy rồi.

Biết rõ ân oán giữa hai người, Hoàng huynh sao có thể giúp gã?" Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Anh nói xem trên triều đình có ai lên tiếng giúp gã không?" Tô Ngọc đáp: "Chắc chắn là có." "Ai dám nói giúp Tề Minh, anh sẽ khiến kẻ đó phải trả giá đắt." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười, cô đã hiểu ý của Tô Ngọc.

Sáng sớm hôm sau, Tô Ngọc dậy sớm chuẩn bị đi thượng triều, anh vừa thức dậy thì Vương Cẩn Hòa cũng tỉnh giấc. "Anh làm em tỉnh à?" Tô Ngọc đi tới cạnh giường ngồi xuống, nhìn Vương Cẩn Hòa đang mơ màng tỉnh giấc, trong lòng không khỏi hối lỗi.

Vương Cẩn Hòa ngáp một cái, mơ màng nhìn anh: "Anh đi đâu mà sớm thế?" Bên ngoài trời vẫn còn tối đen như mực, anh định làm gì?

Chương 528

"Hôm nay có chút việc, anh chuẩn bị đi thượng triều." Tô Ngọc khẽ nói. "Vẫn còn sớm, em ngủ tiếp đi." "Vâng." Vương Cẩn Hòa mơ màng rồi lại thiếp đi.

Nhìn cô như vậy, Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười, anh cúi đầu hôn nhẹ lên mắt cô rồi mới đứng dậy rời đi.

Lúc anh ra ngoài, Thu Ý đã đợi sẵn: "Cô gia." "Không cần gọi Tiểu Hòa đâu, cứ để cô ấy ngủ đến khi tự tỉnh.

Cô cũng không cần ở đây sớm thế, Tiểu Hòa không tỉnh dậy sớm vậy đâu." Thu Ý dù sao cũng là người Nguyên Bảo nhìn trúng, Tô Ngọc tự nhiên sẽ không tỏ thái độ lạnh nhạt với cô ấy.

Thu Ý gật đầu: "Vâng." Việc hôm nay Tô Ngọc đột ngột đi thượng triều khiến những người không biết chuyện đều có chút run sợ.

Lần nào Tô Ngọc lên triều cũng chẳng có chuyện gì tốt, không biết lần này lại vì cái gì.

Trong khi mọi người đang cẩn thận từng li từng tí thì Tô Ngọc lại chẳng nói gì.

Chờ đến lúc buổi triều sắp kết thúc, Huyền Phỉ Nhiên mới lên tiếng: "Mấy vị tướng quân sau đó hãy tới Ngọc Vương phủ một chuyến.

Tiểu Ngọc muốn chọn một số người từ doanh trại, khoảng sáu nghìn đến mười nghìn người." Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến các đại thần bên dưới đều kinh ngạc. "Hoàng thượng, cho dù Vương gia muốn tuyển thân binh cho mình và Vương phi thì mỗi người cũng chỉ được một nghìn người, ít nhất sáu nghìn người chẳng phải quá nhiều sao?" Một số đại thần đương nhiên không muốn thấy Tô Ngọc nắm giữ quá nhiều binh quyền.

Quyền lực của Tô Ngọc càng lớn thì đối với họ càng nguy hiểm.

Hiện tại Tô Ngọc đã đủ khiến họ phải cảnh giác rồi, nếu trong tay anh có thêm nhiều người nữa, liệu họ còn chỗ để sinh tồn không?

Thừa tướng lúc này bước ra nói: "Các người chỉ thấy người đông, sao không nghĩ xem kho lương của Vương gia và Vương phi cần bao nhiêu người canh giữ?

Đó là nguồn thu nhập năm tới của toàn bộ bách tính trong nước đấy." "Thừa tướng nói vậy thì số người này quả thực không nhiều." Những đại thần trung thành với Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một chút rồi tán thành.

Anh cả của Hoàng hậu cân nhắc một lát rồi hỏi: "Vương gia, thần có thể hỏi sau này bên huyện Phúc An sẽ có bao nhiêu kho lương không?" "Ít nhất là năm cái.

Tối qua tôi đã hỏi Tiểu Hòa rồi, hiện tại sản lượng lúa gạo đã đạt đến một mức độ nhất định, cứ tạm thời trồng như vậy đã.

Năm tới lúa gạo đều đạt một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu, ngoài ra cô ấy còn định trồng thêm một số loại cây cao sản như lúa mì, ngô, khoai lang, khoai tây.

Mỗi loại hạt giống sẽ được đặt riêng ở một kho lương để tiện điều phối." Tô Ngọc nói đại khái những chuyện đã bàn bạc với Vương Cẩn Hòa hôm qua.

Nghe xong lời Tô Ngọc, Thừa tướng nói: "Như vậy thì mấy nghìn người chưa chắc đã đủ." "Tiểu Hòa đang mang thai đôi, năm tới còn phải trồng nhiều thứ như vậy, liệu có ổn không?" Huyền Phỉ Nhiên có chút lo lắng hỏi. "Những hạt giống này lùi lại một năm cũng không vấn đề gì lớn." Tô Ngọc bất mãn nói: "Em cũng nói với Tiểu Hòa rồi, nhưng cô ấy bảo không phải nơi nào thổ nhưỡng cũng thích hợp trồng lúa, cũng phải nghĩ cho bách tính phương Bắc nữa." "Hoàng huynh, năm tới khi chúng em đi, huynh hãy gọi mấy người bên Ty Nông đi cùng, để họ giúp Tiểu Hòa một tay, Tiểu Hòa nói cô ấy sẽ chỉ dẫn họ làm." "Cách này khả thi, cứ theo ý đệ mà làm." "Nếu số lượng kho lương nhiều như vậy, bao nhiêu người là hợp lý?" "Mười lăm nghìn người đi." Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nói.

Sau khi người tới đó còn phải trải qua huấn luyện, thế lực của họ nhất định phải được nâng cao mới được. "Được, để mấy vị đại tướng quân hỗ trợ đệ tuyển người." "Rõ!" Mấy vị đại tướng quân đồng thanh đáp.

Họ cũng hiểu tầm quan trọng của hạt giống ở huyện Phúc An, Huyền Phỉ Nhiên đã ra lệnh thì họ đương nhiên sẽ dốc sức phối hợp với Tô Ngọc.

Những người khác còn định nói gì đó, nhưng thấy không ai lên tiếng nên cũng đành im lặng.

Đúng là hời cho Tô Ngọc quá mà.

Sau khi tan triều, mấy vị tướng quân chặn Tô Ngọc lại hỏi: "Vương gia, ngài muốn tuyển những người như thế nào?" "Tôi cần một số người bị thương không thể ra chiến trường nhưng không ảnh hưởng đến sinh hoạt bình thường, và một số tân binh." Tân binh tuổi trẻ nên có tính dẻo dai cao, sau khi chọn được người sẽ để Nguyên Bảo dẫn vào núi huấn luyện một thời gian.

Đợi đến lúc họ rời đi, thực lực chắc chắn sẽ tăng lên đáng kể.

Còn cả người bên chỗ Thẩm lão đại cũng nên điều qua đó. "Chỉ cần lão binh và tân binh thôi sao?" Mấy vị tướng quân ngạc nhiên hỏi. "Ừ, tân binh thì Nguyên Bảo có thể giúp huấn luyện, việc có thể đảm đương một phía chỉ là vấn đề thời gian, bên tôi còn có người phối hợp nữa nên thế là đủ rồi." Anh chọn tân binh chủ yếu là vì họ dễ rèn luyện hơn lão binh.

Mấy vị tướng quân nhìn nhau, hiểu ý gật đầu: "Được, vậy khi nào Vương gia có thời gian để đi tuyển người?" "Sau này tôi sẽ để Nguyên Bảo bọn họ đi chọn người." "Được." Những kẻ không ưa Tô Ngọc nghe thấy vậy thì mỉa mai nói: "Nhiệm vụ Hoàng thượng giao mà Vương gia cũng biết thoái thác nhỉ." Tô Ngọc quay đầu nhìn kẻ vừa nói, ánh mắt lạnh lẽo: "Ngươi đang dạy bản vương cách làm việc à?" Kẻ đó vội vàng lắc đầu: "Đâu có dám." Họ cũng chỉ dám nói vài câu như vậy trước mặt Tô Ngọc, chứ thật sự đối đầu với anh thì họ căn bản không phải đối thủ. "Đã không dám thì ngậm miệng lại cho bản vương, ta không muốn nghe các ngươi nói thêm câu nào nữa." Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng. "Ngoài ra, lần sau muốn tìm rắc rối cho bản vương thì trước tiên hãy tự xem lại mình có sạch sẽ không đã." Vị đại thần đó nhìn Tô Ngọc: "Vương gia đang đe dọa thần sao?" Thừa tướng đứng bên cạnh nghe thấy vậy thì bật cười.

Thấy mọi người đều nhìn mình, ông khẽ ho một tiếng, cười như không cười nói: "Vương gia muốn làm gì còn cần phải đe dọa sao?

Ngươi cũng quá coi trọng mình rồi đấy." Các đại thần xung quanh cũng tán thành gật đầu: "Lần trước đối phó với Lộ gia và Tạ gia, ngài ấy đâu có báo trước tiếng nào." Lần nào chẳng phải cầm bằng chứng rồi trực tiếp ra tay?

Gã nên cảm thấy may mắn vì hiện tại có người của nước khác ở đây, không tiện gây nội chiến, nếu không Vương gia chưa chắc đã tha cho gã.

Qua thời gian dài như vậy, họ cũng hiểu Tô Ngọc phần nào, anh mà thật sự muốn làm gì thì liệu có để cho họ cơ hội lên tiếng không?

Sao những người này lại trở nên ngây thơ như vậy chứ?

Vị đại thần bị mắng chỉ biết vội vàng rời đi, nhìn cái bóng lưng đó đúng là có chút chạy trối chết.

Tô Cửu đi tới thấy Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm bóng lưng người kia, nhíu mày hỏi: "Em lại đang nghĩ gì thế?" "Không có gì, anh nói xem đứng sau gã là ai nhỉ?" Tô Ngọc thích thú nói.

Không phải tàn dư của Tạ gia, cũng không phải người của Huyền Phỉ Nhiên, vậy thì là người của ai đây?

Đột nhiên thấy mong chờ quá.

Nghe Tô Ngọc nói, những người xung quanh đều thấy da đầu tê rần, luôn cảm thấy Vương gia lại sắp bày trò gì rồi. "Vương gia, ngài lại định làm gì thế?" "Hửm?

Bản vương là người tốt mà, đừng nói bản vương như thể thú dữ vậy chứ." Mọi người im lặng nhìn Tô Ngọc, lời này anh tự nói tự nghe thì được, chứ họ nghe thấy thực sự là quá kinh khủng. "Vương gia, ngài nhìn xem ngài nói lời này có ai tin không?" Mọi người đều ăn ý lắc đầu, họ căn bản không tin lời Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhún vai đầy vô tội: "Tôi nói thật mà chẳng ai tin sao?

Cái thế đạo gì thế này." Tô Cửu vỗ vào người Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Đừng nghịch nữa, lời này chắc chỉ mình em tin thôi." "Em đi đây." Tô Ngọc quay người rời đi, không thèm phí lời với họ.

Sau khi ra khỏi cung, Tô Ngọc đi mua ít đồ ăn vặt cho Vương Cẩn Hòa.

Thấy có người bán hạt dẻ rang đường, anh mua cho mỗi người một túi, cả Vương Cẩn Hòa lẫn hai anh em Tiểu Bảo.

Đang cầm hạt dẻ và bánh ngọt chuẩn bị quay về thì một người chắn trước mặt Tô Ngọc.

Thấy đối phương, nụ cười trên mặt Tô Ngọc nhạt đi vài phần: "Anh có việc gì?" Tề Minh thấy vẻ mặt lạnh nhạt tức thì của Tô Ngọc, đôi mày hơi nhíu lại.

Khi mới quen nhau, họ đã trò chuyện rất tâm đắc, quan hệ vô cùng tốt, vậy mà giờ đây anh lại chẳng buồn cho gã lấy một biểu cảm dư thừa nào sao? "Tô Ngọc, trước đây anh đâu có như thế này, rốt cuộc điều gì đã khiến anh trở nên như vậy?

Thậm chí còn học được cách nói dối." Tề Minh nhìn Tô Ngọc với vẻ đau lòng, như thể Tô Ngọc đã làm chuyện gì đó tội lỗi tày đình.

Chương 529

"Liên quan gì đến anh?" Tô Ngọc vốn định nói điều khác, nhưng nghĩ lại thấy dường như không cần thiết, anh cầm đồ định rời đi.

Tề Minh đưa tay nắm lấy cánh tay Tô Ngọc, lạnh lùng nói: "Đi theo tôi." Hôm qua sau khi về, Tề Minh đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng quyết định cưỡng ép mang Tô Ngọc đi.

Chỉ cần đến Tề quốc, chỉ cần phế đi tứ chi của Tô Ngọc, anh sẽ không cách nào rời đi được, chỉ có thể ngoan ngoãn ở bên cạnh giúp đỡ gã. "Tề Vương, anh định đưa em trai tôi đi đâu?" Ngay khi Tô Ngọc chuẩn bị ra tay, giọng nói lạnh lùng của Tô Cửu vang lên. "Tiểu Ngọc, lại đây." Tô Cửu sa sầm mặt mày lên tiếng.

Tô Ngọc dễ dàng thoát khỏi bàn tay đang nắm chặt cánh tay mình của Tề Minh, đi tới cạnh Tô Cửu: "Anh cả." "Người như thế nào cũng đứng nói chuyện cùng, bộ thấy mình chịu thiệt thòi chưa đủ sao?" Tô Cửu bất mãn nhìn Tô Ngọc.

Vừa rồi ánh mắt Tề Minh nhìn Tiểu Ngọc cứ như nhìn một món đồ, hơn nữa còn rất nguy hiểm.

Nếu Tiểu Ngọc bị Tề Minh đưa đi, chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra. "Em vừa định rời đi thì anh tới, anh biết mà, gã không phải đối thủ của em." Tô Ngọc nhìn Tề Minh nghiêm túc nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Tô Cửu tuy vẫn không vui nhưng cũng gật đầu tán thành: "Em nói đúng thật, gã mà dám làm gì em thì đám người Doãn Phàm chắc sẽ làm loạn lên mất." Doãn Phàm bọn họ coi trọng Tô Ngọc đến mức nào, hồi ở Tạ gia thôn anh đã được chứng kiến rồi.

Nếu Tô Ngọc thật sự bị Tề Minh dùng cách nào đó đưa đi, bọn họ tuyệt đối sẽ dốc toàn bộ lực lượng, lúc đó Tề quốc sẽ rơi vào cảnh ngộ thế nào thì chẳng ai biết được. "Không đến mức loạn đâu, cùng lắm chỉ lật đổ một quốc gia thôi, nhưng gã không có bản lĩnh đưa em đi đâu." Tô Ngọc chẳng thèm quan tâm Tề Minh có đang đứng đó hay không, cứ thế trực tiếp nói. "Về thôi anh." Thấy hai người coi mình như không tồn tại mà nói chuyện, sắc mặt Tề Minh vô cùng u ám, đặc biệt là ánh mắt nhìn Tô Cửu đầy vẻ sát ý.

Dương San San bọn họ đúng là lũ vô dụng, không hủy hoại được Tô Ngọc, cũng chẳng hủy hoại được Tô Cửu.

Ánh mắt tràn đầy ác ý này của Tề Minh quá rõ ràng, Tô Ngọc chắn trước mặt Tô Cửu, nhìn thẳng vào gã: "Tề Vương đừng quên đây là Huyền quốc chứ không phải Tề quốc của anh." "Tề Vương muốn cưỡng ép đưa bản vương đi thì cũng phải xem anh có bản lĩnh đó không đã." Nói xong, anh cùng Tô Cửu rời đi.

Xem ra đã đến lúc phải ra tay rồi.

Tề Minh nhìn theo bóng lưng Tô Ngọc rời đi, đột nhiên bật cười.

Nếu Tô Ngọc không có điểm yếu, gã đúng là không có cách nào đưa người đi, nhưng thật đáng tiếc, giờ đây anh đã có vợ con, mà những người đó chính là điểm yếu lớn nhất của anh.

Về đến nhà, Tô Ngọc gọi những người từng đi lịch luyện và đám người Doãn Phàm lại. "Trừ nhóm của Doãn Phàm ra, những người còn lại chia làm bốn đội, bất kể xảy ra chuyện gì, ít nhất phải có ba người đi theo Tiểu Hòa và bọn trẻ." Tô Ngọc lạnh lùng dặn dò.

Anh hiểu Tề Minh, nếu không thể ra tay với anh, gã nhất định sẽ nhắm vào Tiểu Bảo và Tiểu Hòa.

Trong mắt Tề Minh, mẹ con họ chính là điểm yếu của anh. "Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì sao?" Nguyên Bảo nhíu mày hỏi.

Hôm nay Tô Ngọc đi thượng triều anh không đi cùng nên không biết chuyện gì đã xảy ra. "Lúc về gặp Tề Minh, gã muốn cưỡng ép đưa tôi đi Tề quốc, bị đại ca ngăn lại.

Nhưng gã sẽ không chịu bỏ qua đâu, Tiểu Hòa và Tiểu Bảo chính là mục tiêu tiếp theo của gã." Nghe thấy Tề Minh định đưa Tô Ngọc đi, sắc mặt đám Nguyên Bảo đều thay đổi. "Gã muốn làm gì?" Họ cảm thấy những gì Tề Minh làm không hề đơn giản như vậy. "Chắc là định đưa tôi về Tề quốc rồi phế đi tay chân, tưởng làm vậy thì tôi sẽ không thể rời đi được nữa." Tô Ngọc tựa vào ghế, thản nhiên nói.

Anh hiểu rõ Tề Minh là hạng người gì, đương nhiên cũng biết gã sẽ dùng thủ đoạn nào để đối phó với mình.

Kiếp trước, gã chính là để vợ chồng Dương San San chặt đứt tay chân anh, khiến anh không thể tự lo liệu cuộc sống, sau khi những người thân tín dần mất đi, chẳng phải anh chỉ có thể quanh quẩn trong cái sân nhỏ đó sao?

Sắc mặt Nguyên Bảo và Vạn Cổ đều rất khó coi, họ nghĩ đến kiếp trước Tô Ngọc chính là bị đôi vợ chồng đó phế tay chân, nhốt trong viện rồi chết thảm.

Bây giờ Tề Minh lại muốn dùng thủ đoạn tương tự để đối phó với thiếu gia sao? "Thiếu gia..." Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Không sao, kiếp này gã không có cơ hội đó đâu." Anh không còn là Tô Ngọc của ngày xưa, kẻ không giữ lại gì và cũng không có lòng đề phòng nữa.

Kiếp này anh có quyền lực, có bản lĩnh và cũng có thủ đoạn, quan trọng nhất là anh đã đề phòng Tề Minh, không còn thứ tình cảm tri kỷ như kiếp trước nữa, gã muốn ra tay cũng không còn cơ hội.

Hơn nữa, những thứ cần đưa cũng đã đưa cho Hoàng huynh rồi, cho dù Tề Minh có biết thì cũng làm được gì? "Thiếu gia, ngài thực sự không bận tâm nữa sao?" Nguyên Bảo ngập ngừng một lát rồi nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Chẳng có gì để bận tâm cả, chuyện gì qua thì cũng đã qua rồi, hiện tại tôi thấy rất tốt." Những người quan trọng đối với anh đều đang ở bên cạnh, không có gì quý giá hơn điều đó nữa.

Nguyên Bảo chăm chú nhìn Tô Ngọc, như đang xác định xem lời anh nói có phải là thật không. "Sao lại nhìn tôi như vậy?

Sợ tôi nói dối à?" Cái biểu cảm đó là sao?

Chẳng lẽ nói thật mà cũng không ai tin à?

Nguyên Bảo do dự một chút rồi lắc đầu: "Không phải lo thiếu gia nói dối, chỉ là lo ngài có chuyện gì cũng giấu trong lòng không nói với bọn tôi thôi." Những chuyện đó một mình anh đã giấu kín mấy năm trời, ngay cả anh cũng là do nghe lén được.

Nếu không phải những người đó quá quắt, thiếu gia sao có thể kể chuyện cho lão gia tử nghe chứ? "Chẳng phải các anh đều biết rồi sao?" Tô Ngọc nghẹn lời, bất lực nói. "Là nghe lén được ạ." Nguyên Bảo nói một cách rất hùng hồn, như thể nghe lén là chuyện gì đó rất vinh quang vậy.

Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Nguyên Bảo, đối với sự hùng hồn này của anh ta, anh thật sự không nỡ nhìn thẳng. "Cũng chỉ có chuyện đó thôi, còn chuyện gì mà các anh không biết nữa?" Tô Ngọc bực bội nói.

Vả lại, lúc đó mà trực tiếp nói với họ rằng tôi đã chết một lần rồi sống lại, thì ai mà tin được?

Chẳng lẽ lại bị coi là thằng ngốc sao? "Nếu lúc đó tôi nói với anh là tôi đã chết một lần, anh có tin không?" Nghe Tô Ngọc nói, Nguyên Bảo thấy cũng đúng, nếu nói thẳng ra thì chắc chắn anh sẽ không tin.

Dẫu sao chuyện này quá kỳ bí, không những không tin mà có khi còn nghĩ thiếu gia bị chập mạch, hoặc là gặp ác mộng chưa tỉnh nữa.

Nếu không sao lại nói ra những lời như vậy?

Nhìn biểu cảm của Nguyên Bảo, Tô Ngọc liền biết anh ta đang nghĩ gì.

Nhất thời vẻ mặt anh có chút khó tả, anh xua tay: "Sau này các anh hãy để mắt đến Tề Minh một chút, nếu gã dám động đến Tiểu Hòa và Tiểu Bảo thì cũng chẳng cần phải nương tay với gã nữa." "Dám động đến tiểu thiếu gia, tôi sẽ khiến gã sống không bằng chết." Muốn âm thầm khiến chất độc trong người Tề Minh phát tác, đối với anh ta chỉ là chuyện búng ngón tay. "Ai muốn động đến Tiểu Bảo?" Giọng nói của Vương Cẩn Hòa vang lên từ bên ngoài.

Vạn Cổ như bị ai bóp cổ, quay đầu nhìn Tô Ngọc: Phu nhân tới rồi, phải làm sao đây?

Chương 530

Tô Ngọc lẳng lặng quay đầu không nhìn Vạn Cổ mà nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Tiểu Hòa, sao em không nghỉ ngơi đi?" Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa đi tới ngồi xuống bên cạnh anh: "Lúc nãy mọi người nói ai muốn động đến Tiểu Bảo?" "Chuyện này anh sẽ xử lý, em đừng lo." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trấn an.

Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn anh: "Rốt cuộc anh có nói không?" "Vậy em phải hứa với anh là nghe xong không được giận, phải bình tĩnh một chút." Hiện giờ cô đang mang thai, không được tức giận. "Anh nói đi." Tô Ngọc kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe, thế nhưng cô lại không hề tức giận, ngược lại còn bình tĩnh đến lạ lùng khiến bọn Tô Ngọc đều kinh ngạc nhìn cô.

Tiểu Hòa không phải giận đến lú lẫn rồi chứ?

Vạn Cổ và Nguyên Bảo nhìn nhau, cũng nghĩ có khi nào Vương Cẩn Hòa bị chọc tức đến ngây người rồi không, sao lại chẳng có phản ứng gì vậy?

Trong lúc họ đang nghi hoặc, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Kiếp trước Tề Minh đã lợi dụng vợ chồng Dương San San phế đi tay chân của Tô Ngọc để anh không thể rời khỏi cái sân mà Dương San San giam lỏng.

Kiếp này gã muốn cưỡng ép đưa Tô Ngọc đi, dùng cách đó để đối phó với anh ấy cũng là chuyện bình thường, tôi chẳng thấy lạ gì cả." Hơn nữa trong mắt người ngoài, cô và Tiểu Bảo chính là điểm yếu của Tô Ngọc, điều này quá rõ ràng rồi, chẳng có gì phải giận.

Điều duy nhất cô không hài lòng là bản thân chỉ biết những thứ liên quan đến nông nghiệp, thực lực vẫn còn quá yếu. "Vạn Cổ, anh phối cho tôi ít độc dược, càng độc càng tốt, loại nào dính vào da là khiến đối phương thối rữa ấy, rồi đưa thuốc giải cho tôi." Vương Cẩn Hòa híp mắt nói. "Lần này không mang đám Giáo Tử theo đúng là sai lầm rồi." Cô híp mắt, vẻ mặt đầy vẻ không hài lòng.

Mấy người bên cạnh đờ đẫn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, cô đây là..." "Tôi không biết võ công, hiện giờ lại đang mang thai, nếu Tề Minh muốn ra tay thì chắc chắn tôi sẽ là mục tiêu.

Anh cứ đưa tôi ít độc dược, ai dám động vào tôi, tôi sẽ khiến chúng có đi mà không có về." Từ khi đến thế giới này, cô luôn nỗ lực thích nghi với các quy tắc ở đây, nhưng vẫn có kẻ không chịu để yên cho cô sống tốt.

Tề Minh đã hại Tô Ngọc một lần mà còn dám đến nữa, nhất định phải cho gã một bài học.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, trấn an nói: "Tiểu Hòa, có anh ở đây rồi, sẽ không sao đâu." "Em biết, nhưng đây là để phòng hờ thôi." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn anh.

Những thứ này có vẫn hơn không, chẳng ai có thể đảm bảo lúc đó thực sự không có chuyện gì, lỡ như có kẻ lọt lưới thì sao?

Nếu cô xảy ra chuyện, cô không dám chắc Tô Ngọc sẽ trở nên thế nào.

Trước đây tha cho hai nhà Dư, Cố chẳng qua là vì mỏ sắt và muốn để Cố Hề Nhược tự chuốc lấy hậu quả thôi.

Mà lý do quan trọng hơn khiến Tô Ngọc làm vậy là vì cô và con đều không sao.

Nếu không thì dù có ý đồ gì to tát, Tô Ngọc cũng sẽ không tha cho những kẻ đó.

Vạn Cổ suy nghĩ kỹ lại, thấy Vương Cẩn Hòa nói đúng.

Họ dù đông người có thể bảo vệ tốt phu nhân, nhưng chẳng ai dám đảm bảo là sẽ vạn không một sơ hở. "Phu nhân, lát nữa tôi sẽ đi chuẩn bị." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Được." Sau khi Vạn Cổ đi làm việc, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Chúng ta hiện giờ không có cách nào thu xếp Tề Minh sao?" "Cách thì có, nhưng phải tính toán từ từ, không thể quá vội vàng được." Vương Cẩn Hòa tuy không hài lòng nhưng cũng hiểu ý của Tô Ngọc, cô miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi, em biết rồi." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa như vậy thì biết trong lòng cô đang thấy ấm ức: "Cảm thấy ấm ức à?" "Hừ, đừng nói với em là anh không nghĩ thế nhé.

Tề Minh dám ngang nhiên đi cướp Vương gia của Huyền quốc giữa phố, gan cũng to thật đấy." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Tô Ngọc nhịn cười lên tiếng: "Với loại người như vậy chúng ta không cần phải tức giận, hơn nữa cũng chẳng cần chúng ta phải làm gì, lát nữa sẽ có người nói chuyện này với Hoàng huynh, lúc đó chính Tề Minh phải đưa ra lời giải thích cho Huyền quốc chúng ta." "Hửm?

Nhưng chuyện hôm nay cũng không lớn lắm, làm vậy liệu người ta có nghĩ chúng ta chuyện bé xé ra to không?" Dẫu sao ý đồ của Tề Minh cũng chỉ là phán đoán của họ, gã chưa hề nói ra.

Cho dù họ có nói, Tề Minh cũng sẽ bảo không có chuyện đó, là do họ đoán mò, lúc ấy chẳng phải lại thành lỗi của họ sao? "Yên tâm đi, Tề Minh không có cơ hội phản bác đâu." Vương Cẩn Hòa nói đúng, Tề Minh quả thực không nói gì quá đáng, nhưng thái độ của gã thì vô cùng rõ ràng.

Huống hồ Tô Ngọc chưa bao giờ tỏ ra có quan hệ tốt với gã, vậy mà gã lại muốn kéo anh đi ngay giữa phố.

Đúng là chẳng coi mình là người ngoài chút nào. "Sau khi bốn vị phiên vương đều đến đông đủ, trong cung sẽ tổ chức yến tiệc chiêu đãi mọi người, mà muộn nhất là ngày mai họ sẽ tới nơi thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, đánh giá anh từ trên xuống dưới.

Tên này có gì đó lạ lắm, sao cô cứ cảm thấy anh đang tính kế người khác nhỉ?

Suy nghĩ một hồi không ra nên Vương Cẩn Hòa cũng chẳng nghĩ nữa, đến lúc đó tự nhiên sẽ biết thôi.

Đúng như Tô Ngọc dự đoán, Thần Thân vương và Hoài Nam vương đã đến vào chiều hôm đó, còn Trấn Bắc vương và Yến Thân vương thì đến vào ngày hôm sau.

Người đã đến đủ thì vở kịch hay cũng sắp bắt đầu rồi.

Ngày Huyền Phỉ Nhiên mở tiệc chiêu đãi các đại thần, Vương Cẩn Hòa cũng phải đi.

Vốn dĩ Huyền Phỉ Nhiên nói nếu cô không muốn đi thì cũng không sao, vì cô đang mang thai nên cũng chẳng ai dám nói gì.

Ai ngờ Vương Cẩn Hòa vì muốn xem kịch hay nên dù Tô Ngọc có khuyên thế nào cũng không chịu, cuối cùng anh đành phải đưa cô theo, đồng thời bảo Thu Ý và một ám vệ khác luôn theo sát cô, không được để cô ở một mình.

Vương Cẩn Hòa thay quần áo xong thì cùng Tô Ngọc vào cung.

Những người từng thấy Tô Ngọc nổi giận, giờ thấy anh đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa như vậy thì vẻ mặt đều khó tả.

Đây mà là vị Vương gia đó sao?

Thật là mất mặt quá đi mất.

Nhưng các tiểu thư con nhà quan lại vô cùng ngưỡng mộ Vương Cẩn Hòa, ngưỡng mộ cô có một người chồng yêu thương mình vô điều kiện như vậy. "Họ nhìn em bằng cái ánh mắt cứ như thể em là miếng thịt trên thớt chờ bị xẻ thịt vậy." Vương Cẩn Hòa lùi lại hai bước bên cạnh Tô Ngọc, nói nhỏ.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn những kẻ cứ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, các đại thần và gia quyến thấy ánh mắt đáng sợ của anh thì vội vàng quay mặt đi.

Các đại thần cũng khẽ thở phào, đây mới đúng là dáng vẻ của Ngọc Vương chứ, vừa nãy chắc là ảo giác rồi.

Nhìn đám đại thần thở phào nhẹ nhõm, mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ mịt mờ: "Họ làm sao vậy?" "Lúc ra khỏi cửa quên mang theo não ấy mà." Tô Ngọc lạnh mặt nói.

Các đại thần nghe thấy lời anh thì có chút không phục, muốn phản bác nhưng lại không dám, đành hèn nhát giả bộ như không nghe thấy gì.

Vương Cẩn Hòa che miệng cười trộm, cô dường như nhận ra các đại thần này rất sợ Tô Ngọc.

Họ đến chưa được bao lâu thì mấy vị phiên vương cũng tới, chỉ còn sứ thần của Tề quốc và Lăng quốc là chưa thấy đâu.

Vương Cẩn Hòa ngồi cạnh Tô Ngọc tò mò nhìn ngó xung quanh, một lát sau mới nhíu mày nói: "Tô Ngọc, em thấy có gì đó không đúng." "Hửm?

Có gì không đúng?" "Người của Lăng quốc và Tề quốc vẫn chưa tới?

Họ cố tình hay sao vậy?" Vương Cẩn Hòa thắc mắc hỏi.

Cô chưa từng tham gia yến tiệc có sứ thần bao giờ, không biết đây là quy định hay họ cố ý làm vậy. "Họ sẽ tới vào lúc yến tiệc bắt đầu." Tô Ngọc giải thích đơn giản cho cô.

Nghe xong Vương Cẩn Hòa mới hiểu ra, thì ra là vậy.

Quả nhiên, yến tiệc vừa bắt đầu thì người của Lăng quốc và Tề quốc kẻ trước người sau cùng tiến vào.

Chương 531

Đầu tiên là Tề Minh dẫn đầu đoàn sứ thần Tề quốc đi vào, theo sau là người của Lăng quốc.

Tuy nhiên lần này người dẫn đầu lại là một gương mặt lạ. "Người đó là ai vậy?

Có quan hệ gì với Lăng Tiêu Thần không?" Vương Cẩn Hòa khẽ hỏi Tô Ngọc. "Đó là Nhị hoàng tử của Lăng quốc, Lăng Tiêu Dạ, con người cũng được, thông minh hơn Lăng Tiêu Thần." Vương Cẩn Hòa ồ một tiếng, nhưng có thông minh hơn Lăng Tiêu Thần hay không thì phải sau này mới biết được.

Thấy vẻ mặt có chút khinh thường của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không nhịn được cười, đưa tay véo má cô: "Em thật là..." "Chúng ta xem tiếp đi." Yến hội bắt đầu, mọi người cùng nhau ăn uống, dù là phiên vương hay sứ thần hai nước đều chưa ai lên tiếng, ngược lại Vương Cẩn Hòa xem kịch đến mức bắt đầu thấy buồn ngủ.

Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cúi đầu ghé sát tai cô: "Buồn ngủ rồi à?" Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn anh, đờ đẫn gật đầu: "Cứ ăn uống thế này mãi mà chẳng nói chuyện chính sự gì cả, em sắp ngủ gật rồi đây." "Đã bảo đừng đi rồi mà không nghe, giờ thấy chán rồi chứ gì?" Tô Ngọc bực bội nói.

Cái cô nàng này đúng là tự tìm khổ mà, ở nhà ngủ nghê nghỉ ngơi không tốt sao?

Cứ đòi đi theo cho mệt, giờ mới biết mệt à?

Vương Cẩn Hòa định lườm Tô Ngọc nói gì đó thì nghe thấy giọng nói âm hiểm của Tề Minh: "Nữ tử của Huyền quốc này đúng là to gan thật, dám công khai liếc mắt đưa tình với đàn ông, đúng là khiến bản vương được mở mang tầm mắt." Tề Minh biết mình không nên nói những lời như vậy, nhưng nghĩ đến việc từ lúc bước vào Tô Ngọc chẳng thèm nhìn gã lấy một cái, giờ lại thân mật nói chuyện với một người phụ nữ như thế, tâm trạng gã cực kỳ tệ, lời nói tự nhiên cũng tuôn ra luôn.

Vương Cẩn Hòa vốn đang mơ màng, nghe thấy câu nói đó của Tề Minh liền lập tức thấy khó chịu. "Gì cơ?

Tề Vương của Tề quốc đang ghen tị với tình cảm vợ chồng chúng tôi đấy à?

Nhưng mà cũng phải thôi, một ông chú già gần bốn mươi tuổi rồi, nhìn thấy chồng tôi tình cảm mặn nồng, lại sắp có hai đứa con, còn anh thì đến một mống con cũng chẳng có, ghen tị cũng là chuyện thường tình, chúng tôi hiểu mà." "Dẫu sao đàn ông già thì cũng cần được quan tâm, chúng tôi đại lượng nên không chấp nhặt với anh đâu." "Nhưng mà Tề Vương nói những lời như vậy trong dịp này liệu có ổn không?

Chẳng lẽ nước các anh không cho phép vợ chồng tình cảm với nhau à?

Đúng là một quốc gia kỳ quặc." Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói, nhưng giọng nói đó lại khiến cả điện ai nấy đều nghe thấy.

Các đại thần của Huyền quốc nghe Vương Cẩn Hòa mắng thẳng mặt thì đều chuẩn bị tinh thần xem kịch vui, Vương phi đã lên tiếng thì chắc Vương gia cũng chẳng còn xa đâu.

Huống hồ lần này Tề quốc và Lăng quốc đến đây là vì hạt giống cao sản trong tay Vương phi, giờ gã lại đắc tội với cả Vương gia và Vương phi, sau này e là không có kết quả tốt đâu.

Vương gia và Vương phi lúc hào phóng thì rất hào phóng, nhưng lúc keo kiệt thì cũng thực sự rất keo kiệt đấy.

Lúc đưa hạt giống cho bách tính Huyền quốc, họ còn chẳng thèm chớp mắt lấy một cái.

Đối với những người khác, chỉ có thể nói là quan hệ không tốt, hoặc có thù oán thì đúng là đáng đời.

Đặc biệt là họ còn nhớ Vương gia năm ngoái từng nói, giống lương thực cao sản của Huyền quốc trong vòng mười năm tới, cho dù có để mục nát cũng không cho Lăng quốc một hạt giống nào.

Mà Tề quốc cũng có dã tâm lang sói giống Lăng quốc, nếu đưa giống tốt cho họ, chẳng khác nào nuôi béo kẻ thù để quay lại đánh mình, chuyện này Vương gia và Vương phi làm sao có thể không hiểu.

Những gì các đại thần nghĩ cũng chính là suy nghĩ trong lòng Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Vốn dĩ họ còn đang nghĩ sau này nên từ chối Tề Minh thế nào, giờ xem ra không cần bận tâm nữa.

Tề Minh tự mình dâng nhược điểm đến tận tay, thật là hoàn hảo.

Sắc mặt Tề Minh khó coi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không ngờ Ngọc Vương phi lại hẹp hòi như vậy, lời nói đùa thôi có nhất thiết phải coi là thật không." Vương Cẩn Hòa nhếch môi cười, thấy nụ cười này Tô Ngọc liền biết cô sắp làm chuyện xấu rồi. "Thế sao?" "Tất nhiên." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi mở miệng: "Vậy ở đây bản Vương phi chúc Tề Vương bất lực vô sinh nhưng con cháu đầy đàn." Tới luôn đi, cùng làm tổn thương nhau nào.

Ai sợ ai là con rùa. "Phụt." Những tiếng phun rượu vang lên liên tiếp bên tai.

Lời chúc phúc của Vương phi đúng là tuyệt hảo, nhưng cũng quá độc ác.

Chúc người ta vô sinh đã đành, lại còn chúc con cháu đầy đàn, chẳng phải là nói người ta bị cắm sừng thành rùa rụt cổ sao? "Vương Cẩn Hòa, cô quá xấc xược!" "Ái chà, Tề Vương việc gì phải nóng nảy thế?

Bản Vương phi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, ông không hẹp hòi đến mức coi là thật đấy chứ?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tề Minh. "Vừa rồi Tề Vương còn bảo bản Vương phi đừng chấp nhặt, sao đến lượt ông, ông lại nhỏ mọn như vậy?

Làm người không nên tiêu chuẩn kép thế đâu, ông già rồi đừng nên tức giận, vạn nhất một hơi thở không thông mà đi luôn, Huyền quốc chúng tôi biết tìm ai mà khóc đây?" Vương Cẩn Hòa nói những lời chọc tức người ta không đền mạng.

Huyền Phỉ Nhiên nén cười, trước kia chỉ cảm thấy Tiểu Hòa tính tình ôn hòa, là một cô gái dễ gần, giờ xem ra chỉ là chưa chọc giận cô thôi.

Nếu không, cái miệng này cũng đủ độc chết người.

Các đại thần bên cạnh cũng có suy nghĩ tương tự Huyền Phỉ Nhiên, may mà bình thường họ ít có cơ hội gặp Vương Cẩn Hòa, lại e ngại Tô Ngọc là kẻ cuồng vợ nên không dám đắc tội.

Bây giờ thấy Vương gia Tề quốc bị mỉa mai như vậy, họ bỗng thấy lòng dạ thật sảng khoái. "Cô..." "Đừng có cô với tôi, tôi đây gọi là gì nhỉ?

Gọi là lễ thượng vãng lai, Tề Vương không cần khách sáo với bản Vương phi, khách sáo quá bản Vương phi sẽ ngại đấy." Vương Cẩn Hòa nói xong còn giả vờ thẹn thùng cúi đầu.

Các đại thần Huyền quốc nhịn cười đến đỏ mặt tía tai, còn sứ thần Tề quốc thì chẳng vui vẻ gì.

Đại thần bên cạnh nhìn Tề Minh, đôi mày hơi nhíu lại, bình thường Tề Minh đâu có thế này, ông ta không hề xốc nổi, hôm nay bị làm sao vậy? "Vương gia bình tĩnh lại." Tề Minh hít sâu một hơi nén cơn giận, cười lạnh nói: "Ngọc Vương phi mồm mép lanh lợi, bản vương đã được mở mang tầm mắt." "Quá khen." Sau màn dạo đầu này, Huyền Phỉ Nhiên tiếp tục giao thiệp với họ, còn nhiệm vụ của Vương Cẩn Hòa là ăn, ăn và ăn.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa ăn như một chú chuột hamster nhỏ, buồn cười lắc đầu hỏi: "Anh để em đói bụng à?" Vương Cẩn Hòa nuốt thức ăn trong miệng xuống mới trả lời: "Không có, bây giờ em là một người ăn cho ba người mà, ăn nhiều thì cũng nhanh đói." Tuy nghe như lý sự cùn nhưng cũng không phải không có lý.

Sau khi ăn no Vương Cẩn Hòa bắt đầu buồn ngủ, ngay lúc cô sắp ngủ thiếp đi thì nghe thấy Lăng Tiêu Dạ lên tiếng: "Bệ hạ Huyền quốc, mục đích chúng tôi đến đây lần này là muốn hợp tác với quý quốc." Nghe thấy lời Lăng Tiêu Dạ, Vương Cẩn Hòa lập tức tỉnh táo nhìn hắn, rất muốn biết tiếp theo hắn định nói gì. "Ồ?

Không biết Nhị hoàng tử nói đến việc hợp tác gì?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt hỏi, dường như không mấy quan tâm. "Lăng quốc muốn mua hai mươi vạn cân hạt giống cao sản của Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa vừa nghe đã cười lạnh, đúng là sư tử ngoạm. "Không bán." Lăng Tiêu Dạ nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày có chút không vui hỏi: "Ngọc Vương phi có ý gì?" "Đồ của bản Vương phi thì do tôi quyết định." Vương Cẩn Hòa dõng dạc nói.

Lăng Tiêu Dạ không thèm để ý đến Vương Cẩn Hòa mà quay sang nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Bệ hạ Huyền quốc, ý ngài thế nào?" Vương Cẩn Hòa tức giận ngay lập tức, chỉ tay vào mình: "Hắn ta đang phớt lờ em đấy à?" "Ừm." Tô Ngọc gật đầu.

Đúng là như vậy.

Lăng Tiêu Dạ chắc hẳn nghĩ rằng chỉ cần Hoàng huynh đồng ý, cho dù Vương Cẩn Hòa không chấp nhận cũng vô dụng, đến lúc đó sự đã rồi, cô không muốn cũng phải đồng ý.

Nhưng sự việc liệu có đơn giản thế không?

Quả nhiên, Huyền Phỉ Nhiên thấy Lăng Tiêu Dạ nhắm vào mình, liền lộ vẻ bất đắc dĩ: "Nhị hoàng tử, không phải trẫm không muốn giúp ngươi, mà trẫm thực sự không giúp được." "Cái gì?" Lăng Tiêu Dạ nhíu mày, Huyền Phỉ Nhiên định từ chối hắn sao?

Chương 532

"Thứ này là do Tiểu Hòa trồng ra, bách tính Huyền quốc cần hạt giống, cũng phải đợi Tiểu Hòa để lại cho lãnh địa của cô ấy và bạn bè xung quanh xong mới cân nhắc đến triều đình.

Ngay cả trẫm đây cũng chỉ mua được ba mươi vạn cân, hay là ngươi giúp trẫm nói khéo với Tiểu Hòa bán thêm cho trẫm một ít đi?" Huyền Phỉ Nhiên thản nhiên nói dối không chớp mắt.

Bảy mươi vạn cân hạt giống bị ông nói giảm đi hơn một nửa.

Xem ra Hoàng thượng nhà mình cũng là một kẻ thâm sâu.

Vương Cẩn Hòa nhìn Huyền Phỉ Nhiên thầm hỏi: "Để em gánh tội thay mà không có bồi thường là không xong đâu." Huyền Phỉ Nhiên khẽ gật đầu, bồi thường gì thì sau này cả nhà đóng cửa bảo nhau, giờ là lúc phải nhất trí đối ngoại.

Thừa tướng ho nhẹ một tiếng phụ họa: "Nhị hoàng tử, chúng tôi cũng không có nhiều hạt giống đến thế, hạt giống hiện tại còn không đủ cho bách tính Huyền quốc dùng.

Nếu ngài có thể thuyết phục Vương phi bán thêm cho chúng tôi, bách tính Huyền quốc chắc chắn sẽ mỗi ngày thắp ba nén nhang bái lạy ngài." Vương Cẩn Hòa suýt chút nữa bật cười, thắp ba nén nhang mỗi ngày là dành cho người chết mà.

Thừa tướng nói ra được câu đó đúng là người thú vị. "Chẳng lẽ các người không phải cùng một quốc gia sao?" "Chuyện này không còn cách nào khác, dưới trướng Vương gia còn mở không ít cửa hàng lương thực, cũng cần lương thực mà." Thừa tướng bắt đầu than nghèo kể khổ, kéo cả Tô Ngọc vào cuộc.

Tô Cửu khóe miệng giật giật nhìn Thừa tướng đang diễn rất sâu, anh có dự cảm sau khi giải quyết xong Lăng Tiêu Dạ, người đầu tiên Tô Ngọc tính sổ chắc chắn là ông ấy.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Thừa tướng, tên này gan to gớm nhỉ?

Thừa tướng thấy vẻ mặt thâm hiểm của Tô Ngọc liền ho nhẹ một tiếng, ra hiệu bằng mắt: "Đại cục làm trọng".

Tô Ngọc lẳng lặng quay đầu, trong lòng cân nhắc sau khi kết thúc sẽ tìm việc gì "tốt" cho Thừa tướng làm.

Các đại thần bên cạnh nghe thấy lời này làm sao không hiểu ý đồ?

Ai nấy đều thi nhau than vãn hạt giống không đủ.

Vương Cẩn Hòa nhìn họ mà khóe miệng giật giật, nếu không phải biết rõ mình đã đưa ra bao nhiêu, chắc cô cũng tin lời họ mất rồi.

Vương Cẩn Hòa quay sang hỏi thầm Tô Ngọc: "Mấy vị đại thần này đều là diễn viên chuyên nghiệp hết sao?" Tô Ngọc gật đầu, những người này ai nấy đều là cáo già cả.

Trong khi mọi người đang hợp lực để "bẫy" Lăng Tiêu Dạ, một giọng nói đột nhiên vang lên: "Vương phi, có phải người nhớ nhầm không?

Lúc vừa thu hoạch xong, bên người chẳng phải nói là đưa ra bảy mươi vạn cân hạt giống sao?" Không khí đột nhiên im lặng đáng sợ.

Tất cả mọi người nhìn chằm chằm kẻ vừa lên tiếng, bao gồm cả Huyền Phỉ Nhiên.

Lăng Tiêu Dạ không hài lòng nhìn họ: "Các người lừa tôi?" "Hả?

Bảy mươi vạn cân hạt giống?

Có chuyện đó sao?

Tô Ngọc, anh có biết không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Lương thực năm nay của chúng ta thu hoạch được bảy mươi vạn cân sao?" "Hoàng huynh, sản lượng thu hoạch xong đều đã báo lên cho huynh, chúng ta thu được nhiều thế sao?" Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày hỏi. "Làm gì có nhiều thế?

Chỉ có vài trăm mẫu đất của các đệ thì năng suất phải cao cỡ nào mới có được chừng ấy hạt giống?

Hay là vị ái khanh này tự lấy ra cho triều đình nhé?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn kẻ vừa lên tiếng.

Tên này dám nói năng như vậy vào lúc này, đúng là làm ông tức chết.

Lúc này Mạc Tranh của Ngự Sử Đài lên tiếng: "Vương gia, vi thần thấy nên điều tra kỹ Vương đại nhân một chút, thật không biết ông ta là người của ai." "Ý kiến hay đấy, Nguyên Bảo, cho người đi tra." "Rõ." Vương đại nhân nhìn sắc mặt cực kỳ khó coi của Huyền Phỉ Nhiên, trong lòng hiểu rõ lần này mình đã hoàn toàn đắc tội với người ta rồi.

Nhưng chuyện đó không còn quan trọng, ông ta phải hoàn thành nhiệm vụ của mình. "Năng suất mỗi mẫu của Vương phi năm nay đã đạt đến một nghìn tám trăm cân, chuyện này..." Ánh mắt Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đều hiện lên tia sát khí, xem ra kẻ này không muốn sống nữa rồi.

Trong lúc Tô Ngọc đang cân nhắc nên xử lý thế nào, Vương Cẩn Hòa liền tỏ vẻ kinh ngạc: "Hóa ra tôi đã lợi hại đến thế rồi sao, có thể trồng ra lương thực năng suất một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu, tôi đúng là quá giỏi rồi." Tô Ngọc bên cạnh cũng tán thành gật đầu: "Ừm, Tiểu Hòa quả thực rất giỏi." Tuy nhiên Mạc Tranh lại nhìn Vương đại nhân với vẻ mặt kỳ quái: "Vương đại nhân, cho dù ông muốn giúp

Lăng quốc cũng không thể nói dối trắng trợn như vậy chứ?

Rõ ràng năng suất là một nghìn cân, từ khi nào biến thành một nghìn tám trăm cân rồi?

Có chuyện đó sao?" "Thừa tướng, ông có nhớ chuyện đó không?" Thừa tướng đanh mặt lắc đầu: "Không có, nếu Nhị hoàng tử không tin thì có thể đi hỏi bách tính trong kinh thành, xem họ có biết chuyện này không." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc có chút lo lắng, nếu hỏi bách tính chẳng phải sẽ lộ tẩy sao?

Tô Ngọc vỗ nhẹ lên tay Vương Cẩn Hòa để trấn an, ra hiệu cô không cần lo lắng.

Được Tô Ngọc trấn an, Vương Cẩn Hòa hoàn toàn yên tâm.

Nếu Tô Ngọc đã nói không sao thì chắc chắn là không sao.

Trên mặt nở nụ cười nhạt, Tô Ngọc âm thầm ra vài ký hiệu tay, trong lúc không ai hay biết, vài bóng người trong bóng tối đã biến mất.

Tề Minh nhìn các đại thần Huyền quốc kẻ tung người hứng, lông mày hơi nhíu lại, rốt cuộc có chuyện đó hay không ông ta vẫn biết rõ.

Nhưng Thừa tướng lại bảo đi hỏi bách tính kinh thành, chẳng phải hỏi một cái là lộ sao?

Lăng Tiêu Dạ xoa xoa vầng trán đau nhức, lên tiếng: "Bệ hạ Huyền quốc, Lăng quốc thực lòng muốn hợp tác." "Ồ?

Ngươi bảo thực lòng hợp tác?

Vậy chúng tôi đưa hạt giống, ngươi có thể đưa gì cho Huyền quốc?

Tiền thì ngươi nghĩ chúng tôi thiếu sao?

Tiền của tôi và chồng tôi đã rất nhiều rồi, ngươi nghĩ tôi thèm chút tiền đó của ngươi chắc?" Vương Cẩn Hòa lên tiếng trước Huyền Phỉ

Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên để mặc Vương Cẩn Hòa chất vấn Lăng Tiêu Dạ, hoàn toàn ra vẻ chuyện không liên quan đến mình.

Có người đứng ra gánh vác, ông đương nhiên vui vẻ thong thả, vả lại Vương Cẩn Hòa là chủ nhân của hạt giống, cô lên tiếng là hợp lý nhất.

Lăng Tiêu Dạ chưa từng nghĩ đến vấn đề này, hắn chỉ nghĩ dùng tiền để mua, đối với hắn đó là chuyện nhỏ.

Nhưng giờ bị Vương Cẩn Hòa hỏi như vậy, hắn lại không biết trả lời thế nào. "Không phải chứ?

Bỏ tiền mua hạt giống mà ngươi gọi là hợp tác à?

Ngươi coi tôi là kẻ ngốc sao?

Bách tính Huyền quốc tôi còn chưa được ăn no bụng đây, tôi lại đem hạt giống đưa cho các người?

Tôi phải bị cửa kẹp đầu mới bán cho các người, hành động này của các người chẳng khác nào tay không bắt giặc, là hành vi lưu manh." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy giận dữ nói, khó mà phân biệt được cô đang thực sự tức giận hay đang đùa giỡn. "Cô muốn cái gì?" "Nghe nói nước các người có không ít mỏ sắt, hay là thế này đi, ngươi đem toàn bộ mỏ sắt trên cả nước tặng cho Huyền quốc khai thác... cũng không cần thời gian quá dài, khai thác mười năm là được rồi." Vương Cẩn Hòa làm ra vẻ rất hào phóng.

Chương 533

Người của Huyền quốc nhìn Vương Cẩn Hòa, bỗng cảm thấy vị Vương phi này đúng là sư tử ngoạm. "Sao cô không bảo tôi đưa luôn toàn bộ mỏ sắt cho Huyền quốc luôn cho rồi?" Còn đòi khai thác toàn bộ mỏ sắt trong mười năm, khai thác xong mười năm thì Lăng quốc còn cái gì nữa? "Thật sự có thể cho chúng tôi toàn bộ sao?

Thế thì ngại quá, chúng tôi cũng không thể cướp đồ của người khác, quyền khai thác mười năm là đủ rồi." Vương Cẩn Hòa như thể không nghe ra lời mỉa mai của Lăng Tiêu Dạ, cười híp mắt nói.

Lăng Tiêu Dạ lúc này chẳng muốn nói thêm lời nào với Vương Cẩn Hòa nữa, nói tiếp chắc hắn sẽ bị nhồi máu cơ tim mà chết mất. "Hạt giống cao sản là bảo bối của đất nước chúng tôi, các người muốn thì phải lấy bảo bối của nước mình ra mà đổi chứ?

Nếu không thì đúng là hành vi lưu manh rồi." Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy chính nghĩa. "Tặng hạt giống cho chúng tôi?" Lăng Tiêu Dạ bực bội hỏi.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt chấn kinh nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Sao anh lại mặt dày thế, định ăn chùa à?" "Vợ ơi, ăn chùa là ý gì?" Tô Ngọc bên cạnh đúng lúc hỏi một câu, cảm giác đây không phải lời gì hay ho. "Cũng giống như việc ăn xong không trả tiền ấy anh." Vương Cẩn Hòa tìm một lý do mà Tô Ngọc có thể hiểu được.

Lăng Tiêu Dạ bị chọc cho cười lạnh: "Cô bảo tôi đưa mỏ sắt cho cô khai thác thì không phải mặt dày sao?" "Chúng ta là trao đổi đồng giá, chúng tôi có hạt giống cao sản còn các người không có, các người có mỏ sắt và chúng tôi cũng có, cho nên các người có cho chúng tôi khai thác hay không cũng không quan trọng, dù sao chúng tôi cũng không thiếu sắt, tuy không nhiều bằng Lăng quốc nhưng cũng không ít." Lời nói của Vương Cẩn Hòa đúng là chọc điên người ta. "Chuyện của Huyền quốc mà lại giao cho một nữ nhi quyết định, Huyền quốc hết đàn ông rồi sao?" Lăng Tiêu Dạ cãi không lại Vương Cẩn Hòa, liền lạnh mặt nói.

Các quan viên Huyền quốc nghe vậy đều không vui, nhưng Vương Cẩn Hòa đã lên tiếng trước: "Nhị hoàng tử, mắng người thì đừng mắng cả chính mình vào chứ, hiện tại ngươi đang ở trên địa giới Huyền quốc ta, chẳng lẽ ngươi không phải đàn ông sao?" "Ngươi nói cái gì không nói, lại cứ phải nói mình không phải đàn ông là sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lăng Tiêu Dạ, chán nản lắc đầu.

Ánh mắt nhìn kẻ đần độn đó khiến Tô Ngọc buồn cười không thôi.

Ngay cả Thái hậu cũng không nhịn được mà bật cười.

Lúc này Huyền Phỉ Nhiên mới lên tiếng: "Tiểu Hòa, sao có thể nói như vậy, khách đến là khách, mau xin lỗi Nhị hoàng tử đi." "Ồ, xin lỗi nhé." Lời xin lỗi khô khốc còn tệ hơn là không nói. "Nhị hoàng tử, Tiểu Hòa bình thường không thế này đâu, chẳng qua gần đây mang thai nên tâm trạng thay đổi thất thường, Nhị hoàng tử chắc sẽ không chấp nhặt với một phụ nữ mang thai chứ?" Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Lăng Tiêu Dạ hít sâu một hơi tự nhủ không được tức giận, nhưng vẫn thấy tức quá thì phải làm sao?

Trấn Bắc Vương luôn muốn có hạt giống khẽ nhíu mày, xem tình hình này muốn có hạt giống thì phải bắt đầu từ chỗ Vương Cẩn Hòa.

Nếu bắt đầu từ Huyền Phỉ Nhiên, chưa chắc ông ta đã cho, mà cũng không phải chuyện gì hay ho.

Thần Thân Vương đầy ẩn ý nhìn Vương Cẩn Hòa, vị Ngọc

Vương phi này đúng là người thú vị. "Tất nhiên là không." Lăng Tiêu Dạ ngồi trên ghế với gương mặt lạnh lùng, dáng vẻ người lạ chớ gần khiến mọi người không ai dám nói gì thêm.

Hoài Nam Vương cười ha hả nói: "Hoàng thượng, không biết năm sau có dư hạt giống không, tôi cũng mặt dày xin cho bách tính vùng lãnh địa một ít hạt giống, để họ có thêm lương thực dự trữ." Hoài Nam Vương là người duy nhất trong bốn vị phiên vương không màng quyền thế địa vị, lần này đến kinh thành đã vào cung gặp ông và giao nộp cả binh phù có thể điều động mười vạn đại quân.

Đối với Huyền Phỉ Nhiên, đây chắc chắn là một món quà lớn, thái độ của ông đối với Hoài Nam Vương đương nhiên cũng tốt hơn. "Chuyện này phải hỏi ý kiến của Tiểu Hòa rồi." Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Không từ chối nghĩa là có hy vọng, điều này khiến Hoài Nam Vương rất vui.

Quả nhiên quyết định giao binh phù là đúng đắn.

Nếu Hoàng thượng là một hôn quân, ông chắc chắn sẽ không đưa binh phù, nhưng vị Hoàng thượng này của họ là một minh quân cần chính ái dân, tuy có thủ đoạn nhưng không hiếu sát, một vị vua như vậy sẽ trở thành minh quân một thời.

Cho dù ông không có binh quyền, Hoàng thượng cũng sẽ không làm gì ông, hơn nữa có phúc lợi gì bách tính lãnh địa cũng được hưởng, đúng là nhất cử lưỡng tiện.

Lời tung hứng của các đại thần hôm nay, ông căn bản không tin.

Việc đưa bảy mươi vạn cân hạt giống ông tin là thật, năng suất một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu ông cũng tin là thật, vì những chuyện này không phải tự dưng mà có.

Liếc nhìn Vương Cẩn Hòa, vị Vương phi này quả thực rất khá. "Nhắc đến Vương phi, khi nào tôi về lãnh địa, không biết có thể mua ít rượu của người mang về không?

Tôi đến đây đã nghe danh rượu trong tay người rất tuyệt vời." Thực ra hoa quả tươi ông cũng muốn, chỉ là không tiện vận chuyển nên không nói ra. "Chuyện này tôi có thể bán cho Hoài Nam Vương năm mươi vò, bên tôi giới hạn mua là ba mươi vò, tôi nể ngài nên đưa thêm hai mươi vò." "Vậy thì tốt quá." Thần Thân Vương cũng không chịu kém cạnh: "Tôi cũng muốn." Vương Cẩn Hòa từng nghe Tô Ngọc kể về Thần Thân Vương, biết ông ấy cũng là người tốt, sau này có lẽ cũng sẽ giao nộp binh phù cho Hoàng thượng, những người cùng phe với Huyền Phỉ Nhiên đều là người nhà cả. "Không vấn đề gì." "Tôi..." "Rượu của tôi chỉ có bấy nhiêu thôi, đừng có mà nhắm vào." Khi Yến Thân Vương vừa định mở miệng, Tô Ngọc đã nhanh chóng từ chối. "Mỗi tháng rượu làm ra rất ít, gửi một phần vào cung, chúng tôi còn có khách hàng cố định phải giao, trong tay không còn nữa đâu." Tô Ngọc nhún vai ra vẻ các người có muốn cũng không có.

Sắc mặt Yến Thân Vương hơi khó coi, ông ta nghi ngờ Tô Ngọc cố ý.

Thần Thân Vương và Hoài Nam Vương nhìn nhau, quả nhiên đi theo Hoàng thượng là có thịt ăn. "Đến lúc đó con sẽ tặng mỗi vị Vương gia một vò rượu lâu năm của riêng con." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Người ta đã mất binh quyền rồi, coi như tặng vò rượu an ủi vậy. "Các người có phúc lắm đấy, rượu lâu năm trong tay Tiểu Ngọc, lâu nhất cũng đã hai năm rồi." "Chỉ là rượu ủ hai năm thôi, có gì mà đắc ý." Lăng Tiêu Thần lẩm bẩm một câu.

Các đại thần Huyền quốc thầm mắng trong lòng là kẻ không biết thưởng thức. "Hoàng thượng, mấy ngày trước Tiểu Hòa vừa gửi đến một lô rượu, hay là mở ra để chiêu đãi sứ thần và bốn vị phiên vương nhé?" "Được, đệ cho người mang rượu lên đi." Chẳng mấy chốc một trăm vò rượu được mang lên, khi Tô Cửu mở nút rượu để kiểm tra, mấy người mê rượu đã bắt đầu nuốt nước miếng.

Ánh mắt Thần Thân Vương sáng lên: "Rượu ngon!

Rượu này ủ được bao lâu rồi?" "Hai tháng ạ." Rượu hai tháng mà hương vị đã thuần khiết thế này, nếu là loại hai năm thì vị sẽ tuyệt đến mức nào chứ. "Rượu này nồng độ rất mạnh, mỗi người chỉ nên uống hai ly thôi." Vương Cẩn Hòa lên tiếng.

Khi Lăng Tiêu Dạ nếm thử, hắn bỗng thấy sau khi về Lăng quốc, chắc hắn sẽ chẳng còn hứng thú với bất kỳ loại rượu nào khác nữa.

Mấy vị tướng quân Huyền quốc uống xong một ly, mắt sáng rực nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, rượu này bán thế nào?" "Rượu mới nấu là ba trăm lượng một cân, loại ba tháng là năm trăm lượng, nửa năm là một nghìn lượng, còn rượu lâu năm trong tay Tô Ngọc..." "Không bán." Đừng hòng đụng vào rượu của anh.

Chỗ đó là để dành cho con trai con gái sau này.

Trong bụng Tiểu Hòa có hai đứa, rồi còn Tiểu Bảo, Tiểu Trí, Trường Lạc và Hoằng Nghị nữa, sau này chúng kết hôn chắc chắn anh phải có quà mừng.

Bao nhiêu đứa trẻ thế kia, chút rượu đó còn chẳng đủ chia, mấy tên này đừng hòng tới cướp rượu của anh.

Các võ tướng nhìn chén rượu trong tay, vậy là một ly này trị giá mấy lượng bạc sao?

Đây không phải uống rượu, đây là đang uống tiền. "Vương gia, rượu của người đắt quá, chúng tôi mua không nổi." "Nghĩ tiền đến phát điên rồi sao, đắt như thế làm sao có người mua." Lăng Tiêu Dạ nhíu mày nói. "Nhị hoàng tử, điều này ngài nói sai rồi.

Chương 534

Nếu không phải lúc Tiểu Hòa mở xưởng rượu trẫm đã bảo cô ấy để lại cho trẫm một ít, thì trẫm cũng chẳng mua nổi rượu đâu.

Rượu của cô ấy luôn cung không đủ cầu, rượu lâu năm trong tay Tiểu Ngọc thậm chí có người từng trả giá năm nghìn lượng một cân để mua mà đệ ấy còn không bán đấy." "Ai mà ngốc thế?" Năm nghìn lượng một cân cũng không bán, đi cướp tiền chắc? "Không biết thì đừng nói bừa, rượu lâu năm của Vương gia tốt hơn loại chúng ta đang cầm nhiều, không chỉ bồi bổ cơ thể mà các võ tướng có vết thương cũ uống lâu dài còn có thể điều dưỡng lại cơ thể, đó là điều mà ngay cả linh dược quý giá cũng không làm được, bấy nhiêu tiền đó mà đắt sao?" Minh gia chủ không khách khí nói.

Đúng vậy, người bỏ năm nghìn lượng một cân định mua rượu của Tô Ngọc chính là Minh gia chủ, ông định mua để mừng đại thọ bảy mươi của cha mình.

Minh gia tuy là thương nhân nhưng Minh gia chủ đời này đã đưa gia tộc lên vị trí hoàng thương, cho nên một số yến tiệc Minh gia đều được tham dự.

Nghe nói rượu của vợ chồng Vương Cẩn Hòa có hiệu quả tốt như vậy, tất cả võ tướng đều bắt đầu thèm thuồng. "Vương gia, chúng ta là đồng liêu, người không thể nhìn chúng tôi mang bệnh đi chầu chứ?" "Đúng vậy Vương gia, chúng tôi không mua nổi nhiều, mỗi người bán cho chúng tôi vài cân rượu mới cũng được, thấy sao?" "Được." Chỉ cần không nhắm vào rượu lâu năm của anh thì chuyện gì cũng dễ thương lượng.

Rượu lâu năm của anh cơ bản đều do Vương Cẩn Hòa tự tay ủ, hơn nữa tỉ lệ linh tuyền thủy cũng nhiều hơn hẳn các loại khác, hiệu quả đương nhiên tốt hơn nhiều.

Nhân lúc Tô Ngọc đang hào phóng, Minh gia chủ lại lên tiếng lần nữa: "Vương gia, người bán cho tôi một vò rượu lâu năm đi, cha tôi sắp đại thọ bảy mươi rồi, tôi mua tặng ông ấy.

Nếu người thấy năm nghìn lượng một cân chưa đủ, vậy một vạn lượng thì sao?" Các sứ thần Lăng quốc và Tề quốc không hiểu tình hình, nghe thấy vậy đều nghĩ Minh gia chủ phát điên rồi.

Một vạn lượng chỉ cho một cân rượu, ông ta thừa tiền quá nên não hỏng rồi sao?

Cho dù rượu có ngon thật thì cũng không thể bán đắt đến thế.

Sứ thần Tề quốc không nhịn được lên tiếng: "Rốt cuộc là rượu gì mà đắt dữ vậy?" "Đây chẳng phải là lừa tiền sao?

Là Vương gia Vương phi một nước mà thế này thì quá đáng quá." Đại thần Tề quốc nhíu mày khó chịu nói.

Dù muốn kiếm tiền cũng không thể hét giá trên trời như vậy.

Tuy nhiên, những người biết công hiệu của rau quả và rượu dưỡng sinh của Vương Cẩn Hòa lại không nghĩ thế. "Đó là do các người ếch ngồi đáy giếng, không cần uống thuốc, chỉ cần ăn chút rau quả, mỗi ngày uống một ly rượu nhỏ là có thể điều dưỡng cơ thể, tốn bao nhiêu tiền đi chăng nữa thì đã sao?

Chúng tôi thích thế, các người quản được chắc?" "Đúng thế, chính mình chưa từng được nếm trải cái lợi đó nên đương nhiên là không hiểu rồi." Tề Minh nhíu mày nhìn Tô Ngọc, rượu trong tay hắn có thể điều dưỡng cơ thể sao?

Vậy liệu có tác dụng giải độc không?

Nhưng mấy ngày trước ông ta vừa đắc tội với người ta, giờ muốn làm gì cũng không xong, nếu tìm Tô Ngọc lúc này chắc chắn hắn sẽ không cho ông ta sắc mặt tốt.

Xem ra dù muốn rượu của vợ chồng Tô Ngọc cũng phải từ từ tính kế.

Dù sao ông ta còn ở đây lâu, không lo không dỗ dành được Tô Ngọc.

Nghĩ lại Tô Ngọc ngày xưa dễ dỗ như vậy, giờ chắc cũng thế thôi.

Nghĩ vậy Tề Minh cũng không vội nữa.

Ông ta muốn xem xem Tô Ngọc rốt cuộc biết được bao nhiêu.

Hai ngày nay ông ta luôn suy nghĩ lý do vì sao Tô Ngọc lại trở nên lạnh nhạt với mình như vậy, thậm chí còn không muốn nhìn mặt ông ta.

Cho đến khi biết Dương San San và chồng bị Tô Ngọc đích thân tống vào đại lao, ông ta mới hiểu ra, có lẽ Tô Ngọc đã biết chuyện vợ chồng Dương San San đối xử với hắn như vậy là vì ông ta.

Chẳng trách lần này ông ta tìm Tô Ngọc lại bị đối xử lạnh nhạt như thế.

Nhưng về chuyện này ông ta không hề hối hận, điều duy nhất hối hận là không sớm ra tay với Tô Ngọc, nếu ra tay sớm hơn thì liệu hắn có thể đứng đây lành lặn thế này không?

Vẫn là quá nuông chiều hắn, khiến hắn quên mất mình là ai rồi.

Vương Cẩn Hòa chú ý thấy có một ánh mắt luôn nhìn về phía này, hơn nữa ánh mắt đó còn tràn đầy ác ý.

Ngước mắt nhìn lên liền thấy Tề Minh đang nhìn Tô Ngọc với ánh mắt rất kỳ lạ, như muốn xé xác Tô Ngọc ra vậy.

Vương Cẩn Hòa còn phát hiện ra thì làm sao Tô Ngọc không biết?

Anh quay đầu lạnh lùng nhìn Tề Minh một cái rồi rời mắt đi ngay, không thèm đếm xỉa.

Anh đang cân nhắc có nên gọi mấy tên điên kia đến kinh thành một chuyến không. "Anh đang nghĩ gì thế?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc hạ thấp giọng nói: "Anh đang nghĩ có nên thả mấy tên điên ở Vong Ưu Thành ra không." "Tên điên sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Mấy kẻ có quyền có thế nhưng lại điên cuồng, ngay cả đối đầu với Tề Minh cũng không thành vấn đề." "Kiểu như đánh Tề Minh mà ông ta cũng không dám nói gì ấy hả?" Mắt Vương Cẩn Hòa sáng rực lên đầy mong đợi.

Tô Ngọc bị lời của Vương Cẩn Hòa làm cho bật cười: "Muốn xem ông ta bị ăn đòn thế sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu lia lịa: "Tất nhiên rồi." "Vậy anh sẽ viết thư cho Thẩm lão đại bảo mấy tên đó qua đây tìm anh." Đã vợ muốn xem thì tất nhiên phải đáp ứng. "Có gây rắc rối cho anh không?" Vương Cẩn Hòa lo lắng nhíu mày hỏi.

Cô tuy muốn xem náo nhiệt nhưng không muốn gây phiền phức cho Tô Ngọc, vạn nhất những người đó đến đây rồi anh không kiểm soát được thì sao? "Không gây rắc rối đâu, cùng lắm nhà mình lại tốn thêm mấy miệng ăn thôi." Tô Ngọc nhún vai vẻ không sao cả.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật, thêm vài miệng ăn không phải vấn đề lớn, chỉ cần Tô Ngọc kiểm soát được họ là được. "Sao họ lại nghe lời anh?" Vương Cẩn Hòa nhịn không được hỏi một câu.

Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi ngập ngừng nói: "Vì...

đánh không lại anh?" Hồi ở Vong Ưu Thành, ngày nào anh cũng đánh nhau với đám điên đó, lúc đánh thì như kẻ thù giết cha, lúc không đánh lại là kiểu bạn bè thân thiết khoác vai nhau đi uống rượu.

Vương Cẩn Hòa nghe mà hơi mơ hồ, nhưng cũng hiểu ý Tô Ngọc, hóa ra anh và những người đó là không đánh không quen biết. "Anh với Doãn Phàm và những người khác cũng là vì đánh nhau mới quen biết sao?" "Ừ, ở bên đó ngày nào ngoài đánh nhau ra cũng là đánh nhau, thời gian rảnh thì rủ nhau đi uống rượu." Chỉ có như vậy mới khiến anh nỗ lực không nhớ đến vợ con.

Nghĩ đến hai mẹ con Vương Cẩn Hòa, anh lại muốn về nhà. "Cũng nhờ họ ở bên anh suốt thời gian đó, giúp anh bớt nhớ em hơn, nhưng đêm khuya tĩnh lặng vẫn thấy nhớ lắm." Mỗi khi nhớ Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo, anh lại lấy những lá thư họ gửi ra đọc đi đọc lại nhiều lần. "Nhưng anh rất cảm kích đại bác, vì ông ấy đã giúp anh kiềm chế bản thân, không bị phản phệ." Thấy Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa đưa tay vuốt má anh, đột nhiên thấy thương anh quá. "Giờ anh về rồi thì không sao nữa." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Tô Ngọc ngẩn ra một chút rồi mỉm cười gật đầu: "Em nói đúng." "Đám đó thực ra cũng đơn giản lắm, có đồ ăn ngon, rượu ngon là được." Đúng là rất dễ nuôi.

Ừm, chỉ là yêu cầu về đồ ăn thức uống hơi cao một chút, đồ bình thường họ không thèm để mắt tới đâu. "Không sao, nhà mình đồ ăn ngon rượu ngon thiếu gì." Vương Cẩn Hòa phẩy tay, chẳng mảy may để ý.

Dù có thêm bao nhiêu người nữa nhà cô cũng nuôi nổi. "Nói đúng đấy, chỉ sợ sau này Thẩm lão đại dọn cả Vong Ưu Thành đến nhà mình luôn thôi." Nghĩ đến đó Tô Ngọc đã thấy đau đầu.

Chương 535

Vương Cẩn Hòa xoa cằm: "Cũng không phải là không thể." Tô Ngọc khóe miệng giật giật, gõ nhẹ vào đầu cô: "Lại nói nhảm gì đấy?" "Không nói nhảm mà, nhưng đây không phải chỗ để nói chuyện, đợi về nhà chúng ta bàn bạc xem sao.

Tuy không thể để tất cả mọi người qua đây, nhưng mỗi năm chia đợt cho họ sang đây chơi bời nghỉ ngơi một chút cũng được." Cô có thể cảm nhận được Tô Ngọc sống ở Vong Ưu Thành thời gian đó cũng khá tốt, ở đó anh cũng quen biết được nhiều người bạn chí cốt.

Nơi đó cô cũng nghe Tô Ngọc kể qua, bị người ta gọi là thành phố tội lỗi, những người ở đó chắc cũng chán ngán cảnh cũ rồi chứ? "Cứ ở mãi một nơi như thế sẽ phát điên mất, chúng ta không thiếu tiền, nếu người của Vong Ưu Thành không thể cùng sang hết thì mỗi năm qua một nhóm, thư giãn một chút, dùng rau quả của nhà mình để bồi bổ cơ thể cho họ." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không ngờ cô lại nói ra những lời như vậy. "Anh nhìn em như thế làm gì?" Cô nghi ngờ tên này có vấn đề. "Không có gì, chỉ là tò mò sao em lại nghĩ đến chuyện đó thôi." Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Chẳng phải đó là bạn của anh sao?" Nếu không phải vì nể mặt mối quan hệ tốt đẹp giữa những người đó với Tô Ngọc, cô đã chẳng buồn quản chuyện sống chết của họ.

Hơn nữa, sau một thời gian dài tiếp xúc với bọn Doãn Phàm, cô cũng nảy sinh chút tò mò về thành Vong Ưu, không còn cảm thấy sợ hãi những người ở đó nữa. "Vậy thì cảm ơn phu nhân nhé." Tô Ngọc mỉm cười nói.

Tề Minh cứ thế đứng nhìn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cười nói vui vẻ, như thể thế giới của họ chẳng ai có thể xen vào được.

Cảm giác này anh ta từng có khi mới quen biết Tô Ngọc.

Lúc đó, họ dường như có vô vàn chuyện để nói, lần nào gặp mặt Tô Ngọc cũng sẽ chia sẻ với anh ta những việc xảy ra gần đây.

Nhưng hiện tại, sự đãi ngộ ấy đã dành cho một người phụ nữ khác, còn anh ta thì chẳng còn gì cả.

Nhận thức này khiến tâm trạng Tề Minh cực kỳ tệ hại.

Hắn thực sự là một kẻ khốn nạn thay lòng đổi dạ.

Điều này cũng chẳng trách anh ta lại làm ra những chuyện như vậy, tất cả đều là lỗi của Tô Ngọc.

Nếu lúc trước Tô Ngọc không bỏ mặc anh ta trong núi sâu, suýt chút nữa lấy mạng anh ta, thì anh ta cũng không đến mức dùng thái độ này đối xử với Tô Ngọc.

Càng không đến mức để bọn Dương San San hủy hoại hoàn toàn hắn.

Vị thị vệ đứng cạnh Tề Minh thấy sắc mặt anh ta thay đổi liên tục, ánh mắt hơi lóe lên.

Anh ta vô cảm nhìn Tô Ngọc.

Vương gia không cần một người có thể khiến mình phân tâm như thế này, mục tiêu của Vương gia là sự nghiệp bá vương chứ không phải là chuyện nhi nữ tình trường, cho dù đối phương là nam giới cũng vậy.

Nghĩ đến những lời Tề Minh hỏi mình trước đó, ánh mắt anh ta nhìn Tô Ngọc tràn đầy sát khí.

Xem ra, người tên Tô Ngọc này không thể giữ lại được rồi.

Trong lúc thị vệ của Tề Minh đang cân nhắc xem nên làm gì, Trấn Bắc Vương liền lên tiếng: "Ngọc Vương, rượu này của cậu, đưa cho ta năm trăm vò thì thế nào?" Lời của Trấn Bắc Vương khiến bầu không khí náo nhiệt của yến tiệc bỗng chốc im bặt.

Rất nhiều người có mặt ở đây đều hợp tác với Tô Ngọc, đặc biệt là người nhà họ Minh, họ biết rõ quy tắc của vợ chồng Tô Ngọc.

Hiện giờ Trấn Bắc Vương vừa mở miệng đã đòi năm trăm vò, họ không biết Vương gia sẽ xử lý ra sao.

Tô Ngọc thản nhiên đáp: "Không có." "Cậu đang từ chối bản vương sao?" "Phải, ông nghe không lầm đâu, tôi chính là đang từ chối ông đấy.

Hoàng huynh còn chưa bảo tôi đưa năm trăm vò rượu, chẳng lẽ ông còn tôn quý hơn cả Hoàng huynh?" Tô Ngọc nhìn Trấn Bắc Vương với nụ cười nửa miệng.

Nụ cười đó trong mắt Trấn Bắc Vương chẳng khác nào một sự khiêu khích, như thể đang hỏi ông ta: "Ông dám nói là có không?".

Trấn Bắc Vương im lặng.

Câu hỏi này của Tô Ngọc rõ ràng là đang gài bẫy ông ta.

Nếu ông ta dám nói mình tôn quý hơn Huyền Phỉ Nhiên, đó sẽ là tội đại nghịch bất đạo.

Đến lúc đó, dù Huyền Phỉ Nhiên muốn làm gì, ông ta cũng không có lý do để phản đối. "Sao Trấn Bắc Vương không nói gì nữa thế?" "Ngọc Vương định không làm ăn nữa à?" "Bản vương không thiếu chút tiền bán rượu đó." Tô Ngọc hờ hững nói, cứ như thể tiền của năm trăm vò rượu này anh chẳng hề để vào mắt.

Thực tế cũng đúng là như vậy, Tô Ngọc thực sự không thiếu tiền.

Anh và Vương Cẩn Hòa hiện tại kiếm được hàng chục triệu mỗi năm, việc làm ăn ở các nước khác còn kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Rượu anh giữ lại riêng rồi đem bán ra ngoài thì đúng là cái giá trên trời.

Chờ đội thuyền bên kia quay về, chắc chắn sẽ mang lại cho Tiểu Hòa không ít thứ lạ mắt. "Khẩu khí lớn thật đấy." "Tiền của bản vương còn nhiều hơn cả quốc khố, ông ngưỡng mộ à?" Tô Ngọc cười hỏi Trấn Bắc Vương.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, bất lực lắc đầu: "Tiểu Ngọc, cậu ít ra cũng phải giữ lại chút mặt mũi cho trẫm chứ." "Hoàng huynh yên tâm, sau này em sẽ đưa anh đi kiếm tiền, để anh được ăn sung mặc sướng." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cứ cảm thấy lời anh nói có chút kỳ lạ.

Đây không giống phong cách bình thường của anh.

Thấy cô cứ nhìn chằm chằm mình, mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười: "Nhìn anh như vậy làm gì?" "Em thấy anh đang không có ý tốt gì cả." Vương Cẩn Hòa hạ thấp giọng nói, chỉ đủ hai người nghe thấy. "Chờ về nhà anh sẽ giải thích với em, bây giờ nói chuyện không tiện." Vương Cẩn Hòa gật đầu, không nói gì thêm.

Ngược lại, Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được mà bật cười.

Lần này Tiểu Ngọc về đã đem nộp cho hắn mấy chục vạn lượng tiền hoa hồng.

Kho riêng của hắn được lấp đầy không ít.

Hắn còn nghe Tiểu Ngọc nói người của anh đã đi đến tận Ba Tư để buôn bán sản vật bên này, lúc về tiền chia sẽ còn nhiều hơn nữa.

Đối với chuyện này, hắn không quá để tâm, vì Tiểu Ngọc đã nói sau này nếu có chiến tranh, lương thảo và thuốc men anh sẽ lo hết.

Như vậy áp lực của hắn sẽ nhẹ đi rất nhiều.

Hiện tại lại có giống lương thực năng suất cao do Tiểu Hòa trồng, vài năm nữa dù có thiên tai hạn hán, người dân cũng sẽ có lương thực dự trữ, không đến mức bị đói. "Tiểu Ngọc, vậy còn mẫu hậu thì sao?" "Mẫu hậu đương nhiên cũng có phần rồi." Tô Ngọc hào phóng nói.

Từ khi Thái hậu nhận anh làm con nuôi, mỗi khi anh ở kinh thành, Thái hậu đều đối xử với anh rất tốt, thậm chí còn tốt hơn Dương San San đối với anh lúc nhỏ.

Điều đó khiến anh thực sự cảm nhận được tình mẫu tử là thế nào.

Loại tình cảm này khiến anh có chút mong đợi, và đương nhiên là càng thêm trân trọng.

Các đại thần đã sớm quen với cách hành xử giữa Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc, nhưng có những người lại không quen. "Tiền của một Vương gia mà lại nhiều hơn cả quốc khố, rốt cuộc là đã làm những gì?

Chương 536

Hoàng thượng lại chẳng lo lắng chút nào sao?" Yến Thân Vương mỉa mai lên tiếng.

Vừa rồi Tô Ngọc không giữ thể diện cho ông ta trước mặt bao người, ông ta đương nhiên cũng sẽ không để Tô Ngọc yên ổn.

Ông ta muốn xem thử tình cảm giữa Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên có thực sự tốt đẹp đến vậy không.

Tuy nhiên, Thừa tướng vốn đã thấu hiểu tâm tư của Yến Thân Vương liền kín đáo trợn trắng mắt.

Cái gì mà cái gì chứ?

Hoàng thượng đến cả ngai vàng còn cho Ngọc Vương ngồi, giường rồng cũng cho ngủ tùy thích, mối quan hệ tốt thế này mà Yến Thân Vương định dùng dăm ba câu để chia rẽ được sao? "Yến Thân Vương nói vậy là sai rồi.

Tuy Vương gia kiếm được nhiều tiền nhưng đó là bản lĩnh của ngài ấy.

Hơn nữa, Vương gia đã sớm tuyên bố sau này nếu có chiến tranh, lương thảo và thuốc men của đại quân đều do một mình ngài ấy gánh vác.

Lương thảo và thuốc men cho hàng vạn đại quân đâu có rẻ?

Đây là tiền thật chứ không phải giấy lộn đâu." "Đúng thế, Vương gia kiếm nhiều tiền cũng là để phòng hờ tương lai đánh trận không có tiền mua lương thực và thuốc men." Sắc mặt Yến Thân Vương vô cùng khó coi, vạn lần không ngờ Tô Ngọc lại đưa ra quyết định như vậy.

Ông ta nhìn Huyền Phỉ Nhiên một cái, thấy mặt hoàng đế vẫn nở nụ cười ôn hòa thì lập tức hiểu ra Huyền Phỉ Nhiên tin tưởng Tô Ngọc vô điều kiện, những lời ông ta nói vừa rồi người ta chẳng hề để tâm. "Yến Thân Vương, ông muốn chia rẽ tôi và Hoàng huynh thì cũng nên tìm hiểu kỹ tình hình rồi hãy nói, nếu không chỉ tổ làm trò cười cho thiên hạ, tự mình tát vào mặt mình thôi, ông thấy có đúng không?" Khi họ nói chuyện, người của Lăng quốc và Tề quốc đều không lên tiếng, vui vẻ đứng ngoài xem kịch.

Thấy Tô Ngọc trong một đêm đắc tội với cả hai Phiên vương, Tề Minh dường như đã tìm được cách đối phó với Tô Ngọc.

Thần Thân Vương cười nói: "Ngọc Vương đại khí, xem ra sau này tướng sĩ Huyền quốc có phúc rồi." Có một người chuẩn bị sẵn lương thảo và thuốc men trước khi chiến tranh bắt đầu, để họ không còn nỗi lo phía sau, đó mới là điều mà các tướng sĩ ngoài chiến trường mong muốn thấy nhất. "Đây là việc một Vương gia như tôi nên làm." Anh không muốn vào triều, chỉ có thể giúp Huyền Phỉ Nhiên ở những khía cạnh này. "Ngọc Vương nói vậy khiến bản vương thấy những năm qua mình làm chưa đủ tốt." Thần Thân Vương cười nói.

Thật ra ông ta luôn biết Hoàng thượng có ý định tước quyền cai trị vùng phong địa của các Phiên vương (tước phiên), chỉ là ông ta lo lắng sau khi giao ra binh quyền, Hoàng thượng sẽ gây bất lợi cho mình và người trong vương phủ.

Lần này về báo cáo công tác, ông ta biết Hoài Nam Vương cũng có ý định giao binh quyền giống mình và đã nộp lên rồi.

Thấy Hoài Nam Vương giao quyền xong vẫn bình an vô sự, lại thấy Hoàng thượng dường như còn định đưa giống lương thực mới đến phong địa của Hoài Nam Vương chứ không hề có ý chèn ép.

Trải nghiệm của Hoài Nam Vương khiến Thần Thân Vương hoàn toàn yên tâm, ông ta cũng có thể giao binh quyền ra được rồi.

Hiện giờ hoàng quyền đã bắt đầu tập trung, các Phiên vương như họ nếu cứ khư khư giữ binh quyền thì chưa chắc đã là chuyện tốt.

Hoàng thượng đương triều cần chính ái dân, ông ta cũng không có chí hướng gì quá lớn, còn chuyện tạo phản tự mình làm hoàng đế thì lại càng chưa từng nghĩ tới.

Trước đây không muốn giao binh quyền chẳng qua là lo lắng Huyền Phỉ Nhiên lấy được quyền rồi sẽ quay lại hại mình.

Bây giờ đã xác định Huyền Phỉ Nhiên sẽ không làm vậy, ông ta đương nhiên sẵn lòng giao ra.

Tô Ngọc chú ý đến biểu cảm của Thần Thân Vương, trong lòng hiểu rõ Huyền Phỉ Nhiên sắp có thêm binh quyền của mười vạn đại quân nữa rồi, đây đúng là chuyện tốt.

Sau này chỉ còn lại binh quyền trong tay Trấn Nam Vương và Yến Thân Vương, nhưng cái quyền đó sớm muộn gì cũng sẽ thu hồi được thôi.

Yến tiệc vẫn tiếp tục, mọi người không nói về chuyện giống cây và rượu nữa, không khí trở nên bình lặng hơn nhiều, nhưng sự yên tĩnh này lại khiến một số người cảm thấy hoảng sợ.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Thần Thân Vương trở về nơi ở, gọi con trai mình đến: "Cha định giao binh quyền lên." "Phụ vương, người nghĩ kỹ chưa?" "Ừ, lần này về báo cáo cha vốn định xem thái độ của Hoàng thượng thế nào.

Hiện tại hoàng quyền đã tập trung, chúng ta dù giờ không giao thì sau này cũng phải giao, chủ động và bị động là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.

Hoàng thượng của chúng ta có lòng bao dung, biết lắng nghe lời can gián, ngoài ra còn là một minh quân vì thiên hạ.

Chúng ta giao binh quyền chẳng qua là để quyền lực của ngài ấy lớn mạnh hơn mà thôi." Khi quyền lực của một quốc gia tập trung vào tay một người, quốc gia đó mới có thể ngày càng cường đại.

Quyền lực phân tán chỉ khiến đất nước bị chia cắt.

Con trai Thần Thân Vương gật đầu đồng tình: "Lời này của phụ vương, con đồng ý." "Mai cha sẽ đi gặp Hoàng thượng." "Vâng." Ở một nơi khác, Trấn Nam Vương và Yến Thân Vương cũng tụ tập lại với nhau: "Binh quyền của hai người kia sau này chắc chắn sẽ giao cho Hoàng thượng, điều này rất bất lợi cho chúng ta." "Hoài Nam Vương đã giao rồi." Trấn Bắc Vương sa sầm mặt nói.

Ông ta từng định lôi kéo Hoài Nam Vương nhưng người ta căn bản chẳng thèm để ý, cứ coi như không thấy sự lôi kéo của ông ta. "Thần Thân Vương chắc cũng sắp rồi." "Ông định làm gì?" Yến Thân Vương nhìn Trấn Bắc Vương hỏi.

Họ phải bắt đầu tìm đường lùi cho mình, nếu không người chết sẽ là họ.

Còn binh quyền trong tay, họ chắc chắn sẽ không giao ra. "Vẫn chưa nghĩ kỹ, mục đích chính của tôi lần này là vì giống lương thực năng suất cao kia." "Suy nghĩ của chúng ta đều giống nhau, bao gồm cả Lăng quốc và Tề quốc." Yến Thân Vương nhíu mày lạnh lùng nói.

Tô Ngọc không nhìn ra mục đích của họ sao?

Chắc chắn là có, nhưng ngay khi họ còn chưa kịp mở miệng, anh đã mượn thế để nói thẳng là không có giống lương thực.

Nhưng khi Hoài Nam Vương nói, Huyền Phỉ Nhiên lại có chút lung lay, cái điệu bộ đó chứng tỏ khi Hoài Nam Vương rời đi chắc chắn sẽ mang theo được giống lương thực, bao gồm cả Thần Thân

Vương cũng vậy.

Còn ông ta cùng Tề quốc, Lăng quốc e là phải ra về tay không rồi.

Kỳ quái nhất là lúc họ quay về đã sai người đi điều tra chuyện này, nhưng dân chúng kinh thành đều nói chỉ có ba mươi vạn cân giống, năng suất mỗi mẫu cũng chỉ có một ngàn cân chứ không phải một ngàn tám.

Một người dân nói thì có thể là bị mua chuộc, nhưng tất cả người dân kinh thành đều nói vậy, lẽ nào họ có thể mua chuộc được hết thảy người dân sao?

Dù có khả năng đó, nhưng hôm nay ở yến tiệc chẳng có ai rời đi, ngay cả Tô Ngọc cũng luôn ngồi trò chuyện với vợ mình.

Ai có thể thần không biết quỷ không hay khiến toàn bộ người dân đều thống nhất lời khai như vậy chứ?

Thật là vô lý hết sức.

Tuy nhiên, họ đã bỏ sót mất việc trong tay Tô Ngọc rốt cuộc có bao nhiêu người.

Về đến nhà, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, lo lắng hỏi: "Tiểu Hòa, em không sao chứ?

Có mệt không?" "Em khỏe mà, không sao." Vương Cẩn Hòa tuy có chút mệt nhưng chủ yếu là do buồn ngủ.

Tuy nhiên cô vẫn còn chuyện muốn hỏi Tô Ngọc, nên tự nhiên sẽ không đi ngủ sớm như vậy.

Thấy Vương Cẩn Hòa có vẻ muốn "tính sổ" với mình, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: "Sao thế này?

Tự nhiên nghiêm túc quá làm anh thấy không quen." "Đừng có dẻo miệng với em, em có chuyện muốn hỏi anh đây." "Em muốn hỏi mục đích anh cố ý chọc giận Yến Thân Vương là gì đúng không?" Vương Cẩn Hòa gật đầu, cô thực sự rất tò mò lý do Tô Ngọc làm vậy.

Chẳng phải lúc này nên dỗ dành người ta sao?

Anh trực tiếp đắc tội người ta như vậy liệu có ổn không?

Chương 537

Tô Ngọc mỉm cười giải thích: "Chuyện này có gì khó hiểu đâu?

Anh làm vậy thực chất là vì nghĩ cho Hoàng huynh thôi." "Lần này bốn vị Phiên vương cùng người của Lăng quốc và Tề quốc đến đây đều vì giống lương thực, Yến Thân Vương và những người khác lại càng hạ quyết tâm phải có được nó." Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, hai người ngồi trên ghế dựa, anh bắt đầu giải thích cho cô nghe.

Lúc chuẩn bị về anh đã điều tra Yến Thân Vương và Trấn Bắc Vương.

Yến Thân Vương có ít nhiều liên hệ với Lăng quốc, ông ta đòi giống lương thực không phải cho mình, mà là để bán lại cho Lăng quốc với giá cao.

Lăng quốc đất rộng người đông, nhưng lại không trồng được lương thực, dù quốc lực mạnh nhưng đời sống người dân lại không tốt.

Nghe nói Huyền quốc có giống lương thực năng suất cao, họ đương nhiên sẽ vô cùng thèm muốn.

Năm ngoái Lăng Tiêu Thần tới đây không thu được lợi lộc gì, năm nay tự nhiên phải hành sự cẩn thận.

Còn dã tâm của Yến Thân Vương và những người kia rất lớn, năm nay danh tiếng của Hoàng thượng trong dân gian ngày càng tốt hơn, họ muốn tạo phản giết vua là chuyện không thể nào, lúc đó chỉ tổ khiến dân chúng phản kháng, người xui xẻo sẽ chính là họ.

Vì vậy họ mới muốn tìm một đồng minh mạnh mẽ, chuẩn bị chờ thời cơ hành động.

Nhưng hiện tại sự hợp tác giữa Yến Thân Vương và Lăng quốc vẫn chưa đạt được, có lẽ điều kiện Lăng quốc đưa ra là giúp họ có được giống lương thực.

Anh trực tiếp trở mặt, thậm chí không tiếc chọc giận Yến Thân Vương chính là để sau này có thể từ chối họ một cách dễ dàng hơn. "Em thấy ý của Hoàng huynh là định chia giống lương thực cho Hoài Nam Vương và Thần Thân Vương." Tô Ngọc cười gật đầu: "Hoàng huynh đúng là có ý đó." "Muộn nhất là ngày kia, binh phù trong tay Thần Thân Vương cũng sẽ được giao cho Hoàng thượng.

Hoàng huynh không phải kiểu người hẹp hòi, anh ấy chắc chắn sẽ cho họ một ít giống cây, nhưng hiện giờ chúng ta không có nhiều, anh ấy tối đa chỉ có thể cho mỗi người khoảng ba vạn cân thôi." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Lý do trước đây họ không muốn giao binh quyền chắc vẫn là lo sau khi mất quyền, Hoàng huynh sẽ gây bất lợi cho họ đúng không?" "Đúng thế." "Lần này Thần Thân Vương tới chủ yếu là muốn xem thái độ của Hoàng thượng, chờ ông ta giao binh quyền xong, con trai trưởng của ông ta và Hoài Nam Vương sẽ được phong làm Thế tử, tước vị của họ sẽ được cha truyền con nối." Tước vị cha truyền con nối của Vương gia và Thân vương, chỉ cần sau này họ không làm gì sai trái, Hoàng thượng tự nhiên sẽ đối đãi tốt, thậm chí trọng dụng họ. "Con trai trưởng của Thần Thân Vương và Hoài Nam Vương đều rất khá, sau này nếu Hoàng huynh vừa mắt có lẽ sẽ giữ họ lại kinh thành để trọng dụng." "Chỉ sợ lúc đó những kẻ có ý đồ xấu sẽ chia rẽ, nói rằng Hoàng huynh giữ con trai họ lại kinh thành để uy hiếp hai vị Vương gia." Đối với lời này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc vô cùng tán đồng: "Em nói đúng là rất có khả năng, nhưng từ khi nhà họ Tạ đổ đổ, một số vị trí quan trọng hiện tại chỉ là tạm thời, chưa thay đổi là do phía Hoàng huynh chưa có nhiều ứng viên thích hợp thôi." "Đợi sang năm anh cả và mọi người tới thi cử, lúc đó chắc chắn sẽ được giao trọng trách." "Anh cả và mọi người thì em không lo, giờ chắc Yến Thân Vương và Trấn Bắc Vương coi chúng ta là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt rồi." Họ có lẽ chưa bao giờ bị mất mặt đến thế.

Về chuyện này, Tô Ngọc hoàn toàn chẳng bận tâm. "Như vậy là tốt nhất, nếu họ cứ im hơi lặng tiếng thì chúng ta mới không có cơ hội, nếu họ mất đi lý trí thì đối với chúng ta lại càng có lợi." Tô Ngọc nói một cách đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, luôn thấy so với anh thì chỉ số thông minh của mình vĩnh viễn không đủ dùng. "Em buồn ngủ rồi, đi ngủ đây." Càng nghĩ đến mấy chuyện triều chính này, Vương Cẩn Hòa càng thấy đau đầu.

Cô cũng không hiểu mấy việc này lắm, cứ giao cho hạng người như Tô Ngọc làm là tốt nhất. "Được rồi." Tô Ngọc dặn dò Thu Ý chăm sóc Vương Cẩn Hòa rồi mới đi vào thư phòng.

Khi đến thư phòng, bọn Doãn Phàm đã đợi sẵn ở đó. "Anh Ngọc, anh gọi chúng em qua đây có chuyện gì vậy?" Doãn Phàm nằm bò ra bàn nhìn Tô Ngọc hỏi. "Hôm nay trong yến tiệc, Tiểu Hòa có nói với anh rằng chờ chúng ta về sẽ tìm chỗ xây thêm nhà, để người của thành Vong Ưu chia thành từng đợt qua đó ở một thời gian." Bọn Doãn Phàm kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, mắt đầy vẻ thắc mắc: "Chị dâu sao lại muốn làm vậy?" "Tiểu Hòa nói cứ ở mãi một nơi như thành Vong Ưu, lâu dần người ta sẽ bị phát điên mất.

Tuy không thể dời cả thành Vong Ưu qua đây, nhưng có thể để người bên trong chia đợt đến Tạ gia thôn.

Vừa vặn bên anh cũng đang cần người, qua đó thư giãn rồi dùng rau quả chị dâu trồng để bồi bổ cơ thể." "Mọi người ở Tạ gia thôn lâu như vậy, ăn rau quả ở đó thời gian dài chắc cũng đã phát hiện ra rồi."

Tô Ngọc nhìn họ nói.

Doãn Phàm gật đầu lia lịa: "Cái này đúng thật, anh Ngọc, chị dâu đúng là quá đỉnh, thứ tốt như vậy cũng có thể tạo ra được." "Doãn Phàm nói đúng đấy, những vết thương cũ trên người em đã lành đi nhiều rồi." "Em cũng thế." Mấy người cứ ngỡ là ảo giác của mình, giờ nghe Tô Ngọc nói vậy thì lập tức hiểu ra đó chẳng phải ảo giác gì cả, sự thật đúng là như thế. "Anh Ngọc, nếu để người qua đây thì Hoàng thượng có kiêng dè anh không?

Dù sao thân phận của người ở thành Vong Ưu cũng..." Tô Ngọc lắc đầu: "Chuyện đó mọi người không cần lo, Hoàng huynh sẽ không vì mọi người mà kiêng dè anh đâu." Đến ngai vàng anh còn ngồi rồi thì còn lo cái gì nữa?

Cũng thường thôi, chẳng thoải mái bằng cái ghế dựa ở nhà mình.

Đã thế còn một đống việc phải lo, đầu óc có vấn đề mới muốn cái vị trí đó. "Nhưng anh định gọi bọn La Hậu qua đây." Vừa nghe thấy cái tên La Hậu, Doãn Phàm đã xù lông lên, không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh nói thật đấy à?

Anh không đùa em chứ?" Tô Ngọc kỳ quái nhìn Doãn Phàm: "Thật mà, không đùa cậu đâu." "Anh Ngọc, anh phải nghĩ cho kỹ, mấy tên La Hậu đó thân phận địa vị quá cao, chúng mà định làm gì thì chắc chỉ có anh mới trấn áp nổi, hơn nữa chúng đúng nghĩa là những kẻ điên đấy." La Hậu là con trai trưởng của gia chủ họ La – một thế gia võ lâm, đồng thời cũng là thiếu chủ.

Năm ba tuổi, cậu ta bị kẻ thù của cha mình bắt đi và bị hành hạ suốt một thời gian dài.

Tuy sau đó được gia đình cứu về, được ông bà, cha mẹ và các anh chị cưng chiều hết mực, nhưng quãng thời gian bị ngược đãi đó vẫn để lại vết thương không thể xóa nhòa cho La Hậu.

Tính cách cậu ta trở nên quái đản và cố chấp.

Dù trong mắt người nhà họ La, cậu ta là một tiểu thiếu chủ ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng chỉ những người hiểu rõ mới biết cậu ta là một kẻ điên chính hiệu.

Có khi vừa khoác vai bá cổ gọi anh em với bạn, giây sau đã có thể trực tiếp rút dao đâm chết người ta.

Đó còn chưa phải kẻ khó nhằn nhất, khó nhằn nhất là đứa nhỏ nhất – Lạc Diễm.

Tên đó không biết làm thế nào mà chế tạo ra được rất nhiều loại thuốc nổ đầy uy lực, chỉ cần khiến cậu ta không vui là cậu ta tặng ngay cho một quả thuốc nổ.

Nhưng trời sinh cậu ta lại là thiếu chủ của nhà họ Lạc – một trong bốn đại gia tộc, thực lực cường hãn.

Từ khi đến thành Vong Ưu cậu ta rất ít khi quay về.

Còn phía nhà họ Tề đã nhiều lần muốn lấy mạng cậu ta để cướp ngôi vị thiếu chủ, cuối cùng đều bị cậu ta giết chết rồi ném xác về.

Năm ngoái cũng có một lần, nếu Tô Ngọc không kịp thời ngăn cản thì Lạc Diễm đã mang theo thuốc nổ tự chế đi san bằng nhà họ Lạc thành bình địa rồi, chẳng thèm quan tâm trong đó vẫn còn những người đối tốt với mình.

Lạc Diễm chính là điên cuồng như thế.

Còn một người nữa là tiểu vương gia Nam Kiều của vùng Nam Cương, thuật vu cổ của cậu ta khiến người ta không thể phòng bị, đặc biệt là cổ trùng trong tay cậu ta biến hóa khôn lường, chỉ cần sơ suất một chút là dính chưởng ngay.

Từ nhỏ cậu ta đã bị mẹ ruột coi như vật thí nghiệm thuốc, trên người chứa đầy kịch độc, lại còn là kẻ chẳng sợ chết.

Người cuối cùng tương đối bình thường hơn là Bạch Khởi, một thiếu gia không được sủng ái của nhà họ Bạch – một thế gia y dược.

Nói là không được sủng ái, nhưng cậu ta lại nắm giữ mạch máu kinh tế của nhà họ Bạch, nói là người nắm quyền ngầm của nhà họ Bạch cũng không quá lời.

Cậu ta có nét giống với Vạn Cổ, chơi độc cũng rất cừ, và độc của cậu ta kết hợp với cổ trùng của Nam Kiều còn tàn độc hơn cả Vạn Cổ. "Không sao, chúng nó vẫn còn nhỏ, bảo gì vẫn nghe nấy thôi." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Doãn Phàm nghe Tô Ngọc nói vậy thì cảm thấy đầu mình to ra.

Không hiểu vì sao bốn người đó đến cả anh cả Thẩm còn không trấn áp nổi, nhưng trước mặt anh Ngọc, bọn La Hậu lại ngoan ngoãn lạ thường.

Đặc biệt là Nam Kiều – đứa nhỏ đầy độc trên người đó.

Trước mặt Tô Ngọc, cậu ta cứ như một cậu em hàng xóm ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Nếu không biết Nam Kiều là hạng người gì, chắc chắn anh ta đã bị cậu ta lừa rồi. "Nhắc đến bọn Nam Kiều, anh lại muốn bảo Bạch Khởi tặng cho Tề Minh chút đồ tốt." Doãn Phàm cạn lời nhìn Tô Ngọc, anh ta dường như đã hiểu vì sao bọn Nam Kiều lại nghe lời anh Ngọc như thế rồi, vì anh Ngọc cũng là một kẻ điên thứ thiệt.

Chương 538

"Anh Ngọc, chuyện để người của thành Vong Ưu chia đợt qua chỗ chị dâu điều dưỡng cơ thể thì anh nên bàn bạc với anh cả Thẩm một tiếng, nhưng em nghĩ chắc anh ấy sẽ đồng ý thôi." Doãn Phàm không tiếp tục hỏi về chuyện của bọn Nam Kiều nữa.

Một khi Tô Ngọc đã lên tiếng, chắc chắn anh sẽ không thay đổi ý định.

Đã không thể thay đổi thì đành vậy, dù sao vẫn còn anh Ngọc ở đây.

Tuy nhiên, Doãn Phàm không biết rằng mấy "kẻ điên" mà anh ta vừa nhắc tới đã tìm đến tận cửa rồi.

Khi đến kinh thành, một thiếu niên mặc y phục màu đỏ huyết dụ có chút ngập ngừng nói: "Chúng ta đột nhiên chạy đến đây, anh Ngọc biết được có giận không nhỉ?" "Chắc chắn là không đâu, chúng ta ra ngoài có gây rắc rối gì đâu." Thiếu niên áo trắng bên cạnh đáp. "Em muốn uống rượu nhà anh Ngọc rồi, cả dâu tây nữa, thèm quá đi mất." Nói xong cậu ta còn liếm môi với vẻ mặt đầy thèm thuồng. "Vậy chúng ta đi tìm anh Ngọc thôi." Thiếu niên áo đỏ hớn hở nói.

Bốn người nhanh chóng đến trước cửa Ngọc Vương phủ, thiếu niên áo đỏ ngoan ngoãn gõ cửa.

Họ phải ngoan một chút, nếu không anh Ngọc không cho ở lại bên cạnh thì biết làm sao? "Bọn Doãn Phàm còn theo được anh Ngọc, tại sao chúng ta lại không thể?" "Đúng thế, bọn Doãn Phàm còn chẳng giỏi bằng chúng ta." Người gác cổng thấy bốn thiếu niên phong thái khác biệt thì kinh ngạc hỏi: "Mấy vị công tử tìm ai ạ?" "Đây có phải nhà Tô Ngọc không?

Chúng tôi tìm anh ấy." "Thiếu gia đang ở trong nhà, mời mấy vị công tử đợi một lát." Nói xong người đó liền chạy vào thông báo với Tô Ngọc. "Thiếu gia, bên ngoài có mấy vị công tử đến tìm người." "Cho họ vào." Khi Tô Ngọc nhìn thấy bốn người, khóe miệng anh giật giật.

Thư của anh còn chưa kịp gửi đi mà mấy tên này đã tự mò đến rồi. "Anh Ngọc, chúng em đến tìm anh nè." Thiếu niên áo đỏ nhìn Tô Ngọc với vẻ nịnh nọt.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương: "Đến thì cũng đến rồi, dù hôm nay các em không đến, sau này anh cũng sẽ viết thư bảo các em qua đây." Bốn thiếu niên nghe vậy mắt sáng rực lên.

Trên đường đến đây họ còn nơm nớp lo sợ, lo Tô Ngọc sẽ bắt họ quay về thành Vong Ưu, không ngờ anh lại không đuổi đi.

Thật là vui quá đi mất. "Bạch Khởi, các em qua đây đã nói với anh cả Thẩm chưa?" Nam Kiều cười hì hì đáp: "Tụi em trốn đi đấy ạ." Nếu họ nói với anh cả Thẩm, chắc chắn anh ấy sẽ không cho họ đi, họ đâu có ngu mà nói.

Tô Ngọc chẳng hề ngạc nhiên trước lời của Nam Kiều, bọn nhỏ này đến cả anh cả Thẩm còn không quản nổi nữa là. "Được rồi, lát nữa anh sẽ viết thư báo cho anh cả Thẩm một tiếng." "Anh Ngọc là nhất!

À đúng rồi, chị dâu và cháu trai đâu rồi ạ?

Tụi em có mang quà đến này." La Hậu ngoan ngoãn nói.

Bọn Doãn Phàm nghe thấy tiếng động đi ra, thấy bọn Nam Kiều thì chấn kinh hỏi: "Sao mấy đứa lại ở đây?" "Liên quan gì đến anh?

Nếu lần trước anh Ngọc về mà tụi em không vắng mặt ở thành Vong Ưu thì đã chẳng để các anh theo anh Ngọc lâu như vậy đâu."

Nam Kiều hừ một tiếng đầy bất mãn.

La Hậu gật đầu đồng tình: "Đúng thế, người ở bên cạnh anh Ngọc đáng lẽ phải là tụi em mới đúng, nhân lúc tụi em về giải quyết công việc mà dám cướp mất vị trí của tụi em." Lạc Diễm nhìn bọn Doãn Phàm một cái, cất giọng hơi khàn đặc: "Đáng đánh." "Vậy thì động thủ thôi." Nam Kiều vừa nói xong đã lập tức ra tay.

Cuộc hỗn chiến bốn chọi bốn chính thức bắt đầu.

Vương Cẩn Hòa đi ra thấy cảnh tượng này thì hỏi: "Mấy đứa nhỏ này bị sao vậy?" "Không sao đâu, mấy gương mặt mới này là những đứa nghịch ngợm nhất thành Vong Ưu, cũng là mấy đứa anh định gọi qua, ai ngờ chúng tự tìm đến luôn rồi." Tô Ngọc giải thích với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, nhưng vẫn có chút lo lắng hỏi: "Anh cứ đứng nhìn chúng đánh nhau thế à?

Không lo sao?" "Ở thành Vong Ưu chúng thường xuyên động thủ thế này, không có gì đáng lo đâu." Mấy tên này chẳng có điểm nào khiến người ta phải lo lắng cả.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, anh nói câu này đúng là đầy vẻ đương nhiên. "Bảo Thu Ý chuẩn bị thêm nhiều món ngon cho bọn Nam Kiều nhé." "Được rồi, em nhìn chúng một chút, đừng để đứa nào bị thương, bị thương thì đau lắm." "Anh biết rồi, em cứ thong thả thôi." Tô Ngọc không yên tâm dặn dò.

Vương Cẩn Hòa vẫy vẫy tay rồi đi vào phòng tìm Thu Ý đang dọn dẹp đồ đạc. "Thu Ý, em đi dặn nhà bếp hôm nay làm thêm mấy món, dùng rau củ nhà mình trồng ấy." "Vâng, thưa tiểu thư." Khi Vương Cẩn Hòa trở ra, họ đã ngừng đánh nhau và đang quây quanh Tô Ngọc trò chuyện.

Thấy Vương Cẩn Hòa đi ra, Nam Kiều là người lên tiếng đầu tiên: "Anh Ngọc, đây là chị dâu ạ?

Chị xinh đẹp thật đấy." Xinh đẹp giống hệt anh Ngọc vậy, hơn nữa ánh mắt chị nhìn họ rất dịu dàng, không giống những người khác lúc nào cũng đầy vẻ sợ hãi.

Mỗi lần về nhà, có một số người cứ nhìn họ bằng ánh mắt đó làm họ bực cả mình. "Đúng thế, để Nguyên Bảo đưa các em đi nghỉ ngơi, tắm rửa một chút rồi ra ăn cơm." "Vâng ạ." Bốn đứa Nam Kiều ngoan ngoãn đi theo Nguyên Bảo để tắm rửa nghỉ ngơi.

Dù đã nhìn thấy bao nhiêu lần, bọn Doãn Phàm vẫn cảm thấy cực kỳ khó tin: "Anh Ngọc, bọn Nam Kiều trước mặt anh ngoan quá mức rồi đấy." Đặc biệt là Nam Kiều, ngoan đến mức không ai dám tin đây chính là vị tiểu vương gia tâm địa độc ác vùng Nam Cương.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Nam Kiều và mấy đứa kia thực chất tâm tính vẫn là trẻ con thôi, đứa nào cũng ngoan như mọi người vậy." Tô Ngọc cũng là người từng trải qua đau khổ, nên khi ở thành Vong Ưu anh đối xử với họ rất tốt, vì thế bọn Nam Kiều cũng thích quấn quýt lấy anh.

Vương Cẩn Hòa nghe họ nói chuyện cũng đã có hiểu biết sơ bộ về bọn Nam Kiều, xem ra bản tính của chúng không giống như vẻ ngoài hay lời đồn.

Nhưng thế thì đã sao, chỉ cần chúng sống tốt là được rồi.

Đợi bọn Nam Kiều tắm rửa nghỉ ngơi một lát, nhà bếp cũng đã chuẩn bị xong cơm nước, Tô Ngọc bảo Doãn Phàm đi gọi chúng dậy ăn cơm.

Bọn Nam Kiều còn đang mơ màng đi tới, ngửi thấy mùi thơm mới hoàn toàn tỉnh táo lại. "Anh Ngọc, em muốn uống loại rượu mà anh đặc biệt tặng cho anh cả Thẩm ấy, anh ấy chỉ cho tụi em uống có tí xíu hà, rõ ràng là quà cho tất cả mọi người mà anh ấy cứ muốn chiếm làm của riêng." Nam Kiều bất mãn lẩm bẩm. "Được rồi." Tô Ngọc đi lấy một vò rượu ủ lâu năm ra.

Vì lúc bọn Doãn Phàm mới đến anh đã dùng rượu này để đón gió, nên giờ bọn Nam Kiều đến đương nhiên cũng phải có sự đãi ngộ tương đương.

Mắt Nam Kiều sáng rực lên: "Cảm ơn anh Ngọc!" "Cha ơi, bọn con về rồi nè!" Tiểu Bảo chưa vào đến viện đã nghe thấy tiếng rồi.

Thấy Tiểu Bảo về có một mình, Tô Ngọc nhíu mày: "Anh con đâu?" "Anh bị mẹ nuôi mang đi rồi ạ, nghe bảo là đi bái phỏng một người nào đó." "Người nhà họ Cố à?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Không phải người nhà họ Cố, là người khác, con cũng không hỏi kỹ." Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết, chỉ cần không phải nhà họ Cố là được. "Anh Ngọc, con trai anh đáng yêu quá đi mất!" Điểm quan trọng là đứa bé này trông giống hệt Tô Ngọc, thật sự quá đáng yêu.

Khi Nam Kiều nhìn thấy Tiểu Bảo, đôi mắt cô ấy sáng lên lấp lánh.

Cô vốn thích chơi với trẻ con, vì chúng đơn thuần, không có quá nhiều tâm cơ xấu xa, lại càng không mang đầy sự tính toán trong mắt.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn mấy người lạ trong nhà, tò mò hỏi: "Cha ơi, họ là ai vậy ạ?

Là khách của nhà mình sao?" "Đúng vậy, cũng giống như chú Doãn Phàm vậy, sau này khi chúng ta về thôn Tạ Gia, con nhớ dẫn họ đi chơi cùng nhé?" Doãn Phàm và mấy người kia, ngoài việc dạy bản lĩnh cho Tiểu Bảo, thì cũng chỉ biết cùng cậu bé chạy nhảy khắp nơi.

Sống vô tư lự như vậy cũng tốt. "Cứ giao cho chú!" Tiểu Bảo cũng thích chơi với các chú này, ai nấy đều rất lợi hại.

Cậu bé không biết mấy chú mới đến có tài cán gì, nhưng cậu cùng anh trai, chị gái và em trai đều có thể tiếp tục học hỏi bản lĩnh từ họ rồi.

Chương 539

"Tiểu Bảo, chú dẫn con đi lấy quà." Nam Kiều nhanh tay cướp lấy cậu bé.

Đám người Bạch Khởi tức tối không thôi, Lạc Diễm định lao lên giành lại nhưng bị Nam Kiều né được. "Nam Kiều, cô đặt Tiểu Bảo xuống mau!" "Tôi bế trước, mấy anh chỉ có nước đứng nhìn thôi." Nam Kiều bế Tiểu Bảo chạy mất.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn mà ngơ ngác: "Họ không ăn cơm luôn hả?" Dẫn Tiểu Bảo chạy đi luôn rồi, rốt cuộc họ nghĩ cái gì vậy? "Kệ họ đi." Đợi họ cưng nựng đủ rồi thì sẽ bình thường lại thôi.

Nam Kiều và những người khác quả thực đã mang đến cho Tiểu Bảo rất nhiều món đồ tốt.

Nhìn thấy những thứ này, mặt Tiểu Bảo đầy vẻ kinh ngạc: "Con cảm ơn các chú ạ." "Đi, chúng ta đi ăn cơm thôi." La Hậu nhanh chân cướp Tiểu Bảo đi trước: "Đến lượt tôi bế rồi." "La Hậu, đứng lại đó!" Tiểu Bảo bị La Hậu bế chạy đi mất hút.

Cậu bé nhìn mấy người chú đang đuổi theo phía sau mà cười không ngớt, mấy chú mới đến này còn vui tính hơn cả chú Doãn Phàm nữa.

Đợi đến lúc họ xuất hiện, thức ăn đã gần nguội lạnh.

Thấy họ vẫn còn tranh giành Tiểu Bảo, Tô Ngọc đành lên tiếng: "Mau lại đây ăn cơm đi." La Hậu bế Tiểu Bảo qua ngồi ăn.

Sau này họ đều sẽ đi theo anh Ngọc, ngày nào cũng có thể chơi với Tiểu Bảo, ngày tháng còn dài.

Sau bữa ăn, Tô Ngọc bắt đầu hỏi La Hậu về tình hình ở thành

Vong Ưu. "Anh Ngọc, hoa quả và rượu mà Doãn Phàm gửi về ai cũng thích lắm.

Mọi người đều muốn đến bên cạnh anh để không phải lo chuyện ăn uống nữa.

Ở thành Vong Ưu chẳng có nhiều đồ ngon như vậy đâu, sao mà bằng chỗ anh được." Tô Ngọc khẽ thở dài, quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa rồi bất lực lắc đầu: "Xem ra quyết định của chúng ta là đúng." "Anh Ngọc, anh với chị dâu quyết định chuyện gì thế?" Nam Kiều vừa ăn dâu tây vừa hỏi.

Tô Ngọc đem chuyện mình và Vương Cẩn Hòa đã bàn bạc kể cho Nam Kiều nghe.

Nghe xong, mắt cô ấy sáng rực: "Anh Ngọc, vậy là từ giờ chúng em có thể theo anh mãi đúng không?" Họ không muốn về thành Vong Ưu, cũng không muốn về nhà, đi theo anh là tốt nhất.

Có cái ăn cái chơi, lại có cháu trai nữa, ở nhà chẳng có gì hay ho để luyến tiếc cả.

Những người khác cũng liên tục gật đầu, nhìn Tô Ngọc chằm chằm.

Họ thực sự có thể ở lại sao?

Tô Ngọc thấy vẻ mặt mong chờ của họ thì tự nhiên không nỡ từ chối.

Thả một con cừu cũng là thả, mà thả cả đàn cừu thì cũng vậy thôi. "Sau này mọi người cứ theo tôi đi, nhưng chuyện ở nhà không sao chứ?" Anh biết địa vị của họ trong gia đình vẫn rất cao, nếu không về trong thời gian dài sợ là không ổn.

Nam Kiều bĩu môi lầm bầm: "Em không về đâu." "Chúng em cũng không về, cứ theo anh Ngọc thôi." "Vậy được." Lạc Diễm nhìn Tô

Ngọc, nhớ đến chuyện trước đó anh nói kể cả khi họ không đến thì anh cũng sẽ gửi thư bảo họ qua đây. "Anh Ngọc, có phải anh có việc gì cần chúng em làm không?" Tô Ngọc gật đầu, kể lại ân oán với Tề Minh cho họ nghe: "Hiện tại là vậy, chị dâu các em đang mang thai đôi, tôi không yên tâm, muốn các em qua đây giúp tôi bảo vệ Tiểu Hòa và Tiểu Bảo." Ánh mắt Lạc Diễm lạnh đi, còn Nam Kiều thì lập tức xù lông: "Anh Ngọc, gửi cho hắn một con cổ trùng đi, em sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Tề Vương cái gì chứ, dám đối xử với anh Ngọc như vậy, đúng là chán sống mà.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều đang giận dữ thì buồn cười lắc đầu: "Hiện tại sự việc chưa đến mức đó." "Hừ, bất kể đến mức nào cũng không được." Dám có ý định bắt cóc anh Ngọc, thật không thể tha thứ. "Anh Ngọc yên tâm, chúng em sẽ bảo vệ tốt cho Tiểu Bảo và chị dâu." Thân phận của họ, ngay cả Tề Minh cũng chưa chắc dám đụng vào.

Dù có làm thịt hắn thì hắn có dám ý kiến không? "Được." Sau này anh sẽ bận một chút, tạm thời không lo xuể cho Tiểu Bảo và Tiểu Hòa, có Nam Kiều ở đây anh rất yên tâm.

Buổi tối, Cố Tĩnh dẫn Tiểu Trí trở về, Tô Ngọc thấy thằng bé có vẻ không vui.

Anh vẫy tay gọi cậu bé lại: "Tiểu Trí sao vậy con?

Không vui à?" Trương Trí Lâm im lặng hồi lâu mới mở lời: "Cha nuôi, con không đi theo cha mẹ đâu." Tô Ngọc nhíu mày nhìn vợ chồng Cố Tĩnh: "Anh chị định đưa Tiểu Trí đi sao?" "Chúng tôi dự định định cư ở bên kia, vốn muốn đưa Tiểu Trí theo, chỉ là..." Từ sau khi họ đưa thằng bé đi gặp những người đó, Tiểu Trí không nói với họ câu nào nữa.

Họ cứ tưởng Tiểu Trí đã ổn rồi, dù có xa Tiểu Bảo cũng không sao, nhưng thái độ của thằng bé khiến Cố Tĩnh cảm thấy khó chịu.

"Vậy nên?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn họ.

Vợ chồng Cố Tĩnh khẽ thở dài: "Nếu có thể, chúng tôi đương nhiên hy vọng Tiểu Trí ở bên cạnh mình." Nhưng họ biết nếu ép buộc đưa đi, thằng bé chắc chắn sẽ không vui, sau này ra sao cũng không ai biết trước được.

Rõ ràng trông đã bình thường rồi, sao vẫn không thể tách rời được chứ?

Cố Tĩnh cảm thấy bất lực với con trai mình, nhưng cũng không biết nói gì hơn.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt đó của Cố Tĩnh, trong lòng ít nhiều cũng hiểu được.

Ngay lúc cô định nói gì đó, Trương Trí Lâm đã lên tiếng: "Con sẽ không đi với cha mẹ đâu.

Cha mẹ có con trai mới rồi, không cần quan tâm đến con cũng được." Nghe thấy lời này, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều nhíu mày, đặc biệt là khi thấy Cố Tĩnh lộ vẻ hoảng hốt. "Chuyện này là thế nào?" "Lúc chúng tôi rời đi thì bác sĩ chẩn đoán đã mang thai được ba tháng, hơn ba tháng trước tôi đã sinh một đứa con trai." Cố Tĩnh ngượng ngùng nói.

Tô Ngọc hít một hơi thật sâu, nhìn vợ chồng họ: "Chuyện này tại sao không viết thư báo cho Tiểu Trí?" "Chúng tôi nghĩ thằng bé vẫn còn nhỏ nên..." Cố Tĩnh ấp úng. "Đứa bé mà anh chị dẫn thằng bé đi gặp chính là đứa nhỏ đó sao?" Sắc mặt Tô Ngọc càng khó coi hơn.

Cố Tĩnh không nói gì nhưng coi như đã mặc nhận.

Tô Ngọc quay sang nói với nhóm Nam Kiều đang ngồi một bên: "Nam Kiều, các em dẫn Tiểu Trí đi tìm Tiểu Bảo đi." "Rõ ạ." Nam Kiều thích trẻ con nhất, đứa bé này tuy không đáng yêu bằng Tiểu Bảo nhưng trông cũng được, lại là lệnh của anh Ngọc nên cô bế cậu bé đi ngay. "Dẫn con đi lấy quà nhé." "Con cảm ơn cô ạ." Tiểu Trí ngoan ngoãn cảm ơn.

Nam Kiều càng vui hơn, bế Trương Trí Lâm rời đi.

Vương Cẩn Hòa rất tức giận với cách làm của vợ chồng Cố Tĩnh: "Tại sao anh chị lại làm vậy?

Nói cho Tiểu Trí biết chị mang thai, thằng bé có thêm em thì anh chị mất miếng thịt nào sao?

Thằng bé vốn đã nhạy cảm, anh chị không cho nó sự chuẩn bị tâm lý nào đã dẫn nó đi gặp con trai út, bảo nó tiếp nhận thế nào đây?" "Chúng tôi lo thằng bé không chấp nhận được." Cố Tĩnh im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa cười lạnh: "Lo nó không chấp nhận?

Thế là đợi đứa bé sinh ra rồi đưa về, đột nhiên dắt Tiểu Trí đến trước mặt là nó sẽ chấp nhận được sao?" Đây là kiểu suy nghĩ kỳ quặc gì vậy? "Đột nhiên đưa một đứa bé hơn ba tháng tuổi về, có phải anh chị còn nói với nó là sau này phải chăm sóc em, em còn nhỏ nên phải nhường nhịn em không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh hỏi.

Cố Tĩnh ngượng ngùng gật đầu: "Chúng tôi nghĩ nó là anh trai, đứa thứ hai còn nhỏ nên..." Vương Cẩn Hòa bị Cố Tĩnh làm cho tức cười: "Đứa nhỏ còn bé là cái cớ sao?

Anh chị đừng quên Tiểu Trí cũng chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Nó với đứa con út của chị đều là lần đầu tiên làm người, dựa vào cái gì mà nó phải nhường?" "Cẩn Hòa, tôi không có ý đó..." "Vậy chị có ý gì?

Chương 540

Lúc Tiểu Trí biết tôi mang thai, thằng bé đã rất vui, nó còn hỏi tôi bao giờ mới có em trai em gái.

Nó đang mong chờ một đứa em của riêng mình, kết quả anh chị đối xử với nó thế nào?

Vừa gặp mặt đã bắt nó nhường em, chăm sóc em.

Tay chân anh chị đâu hết rồi?

Cần một đứa trẻ bảy tuổi giúp anh chị chăm con sao?" Vương Cẩn Hòa thực sự nổi giận.

Việc này vợ chồng Cố Tĩnh làm hoàn toàn sai, mang thai thì cứ đường hoàng mà nói, giấu giếm Tiểu Trí đã đành, vừa về đã nói mấy lời đó, ngay cả thời gian để Tiểu Trí tiếp nhận cũng không cho. "Giờ bắt Tiểu Trí chăm sóc, nhường nhịn, sau này có phải còn định bắt Tiểu Trí lót đường cho đứa con út này không?" Tiểu Trí đã gặp không ít người khi ở bên cạnh họ, với thân phận là con nuôi của Tô Ngọc, tiền đồ sau này là không thể đong đếm.

Biểu cảm của Cố Tĩnh có chút ngượng ngùng, cô quả thực có ý định đó.

Bởi vì Tiểu Trí có quan hệ tốt với Tô Ngọc, lại học tập theo anh và quen biết nhiều người.

Cô cảm thấy Trương Trí Lâm là anh trai, giúp đỡ em trai là chuyện đương nhiên.

Cô vốn rất áy náy với Tiểu Trí, nhưng theo thời gian hai năm xa cách, sự áy náy đó đã nhạt đi rất nhiều, đặc biệt là năm nay khi mang thai, tâm trí cô đều dồn hết vào đứa bé trong bụng.

Khi thấy Tiểu Trí không khác gì những đứa trẻ bình thường, cô tưởng thằng bé đã hoàn toàn bình phục.

Nhưng khi Tiểu Trí nhìn thấy đứa em út, khi cô nói muốn nó chăm sóc em và muốn đưa nó đi, sự chết lặng trong mắt Tiểu Trí khiến cô như quay về hơn hai năm trước.

Lúc đó Tiểu Trí cũng nhìn họ như vậy.

Sau đó Tiểu Trí bỏ chạy, tự mình chạy về đây, họ không còn cách nào khác phải đuổi theo.

Giờ nghe Vương Cẩn Hòa chất vấn như vậy, Cố Tĩnh cảm thấy rất khó xử.

Giống như những suy nghĩ ích kỷ trong lòng bị Vương Cẩn Hòa phơi bày ra ánh sáng. "Cẩn Hòa, tôi..." "Sau khi chị mang thai, tâm trí đều dồn vào đứa bé đó rồi phải không?

Hèn gì cả năm nay anh chị hầu như không viết thư về, lần nào cũng là Tiểu Trí viết trước rồi anh chị mới hồi âm.

Ban đầu tôi còn tưởng anh chị quá bận rộn, giờ xem ra đúng là bận thật, bận chăm lo cho đứa nhỏ trong bụng mà thôi." Từ khi Trương Trí Lâm đến nhà cô, thằng bé chưa từng phải chịu uất ức như vậy, lúc nãy nhìn dáng vẻ của thằng bé mà cô thấy xót xa.

Trương Cần cũng bị Vương Cẩn Hòa nói cho ngượng ngùng, năm nay họ đúng là không chủ động viết thư cho con, lần nào cũng là bên này gửi thư qua trước họ mới trả lời.

Lạc Diễm lạnh lùng nhìn đôi vợ chồng này, trong lòng đầy vẻ chán ghét.

Ngón tay khẽ cử động, Vương Cẩn Hòa ngửi thấy một mùi hoa thoang thoảng. "Chuyện này không thể trách chúng tôi được, là bản thân nó có vấn đề.

Đã lâu như vậy rồi mà lúc tỉnh lúc mê, chúng tôi muốn có một đứa con hoàn toàn khỏe mạnh thì có gì sai sao?" Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa, bình tĩnh nói. "Chị không biết đứa con út của tôi ngoan thế nào đâu, nó rất nghe lời, hoàn toàn khác với Tiểu Trí.

Lòng người ai cũng có thiên kiến, giờ nó cũng không thân cận với chúng tôi, chúng tôi thiên vị con út thì có vấn đề gì?" "Nó là anh trai, chúng tôi bảo nó chăm sóc em, tích lũy quan hệ cho em thì có vấn đề gì chứ?

Cái dạng của nó sau này thì làm nên trò trống gì?" Trương Cần nghe lời vợ nói mà không hề phản bác.

Sự tồn tại của Trương Trí Lâm như đang nhắc nhở về sự bất lực của họ.

Sự im lặng của Trương Cần và những lời của Cố Tĩnh đã hoàn toàn chọc giận Tô Ngọc.

Anh đập mạnh chén trà trong tay xuống đất.

Cố Tĩnh giật mình kinh hãi, nhưng Tô Ngọc như không thấy, lạnh lùng nói: "Tôi cho hai người hai lựa chọn." "Thứ nhất, tôi sẽ cho hai người sử dụng các mối quan hệ của mình trong ba năm.

Trong ba năm này hai người làm được đến đâu là tùy bản lĩnh.

Nếu chọn cái này, từ nay về sau Tiểu Trí sẽ là con trai của Tô Ngọc tôi, quan hệ kết nghĩa của chúng ta cũng chấm dứt tại đây." "Thứ hai, hai người chọn Tiểu Trí, nhưng từ hôm nay tôi sẽ không quản bất cứ việc gì của hai người nữa.

Đứa con út của hai người sau này cũng đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi, càng đừng mong Tiểu Trí phải lót đường gì cho nó cả." "Hai người tự chọn đi." Tô Ngọc biết rõ nếu để Trương Trí Lâm theo vợ chồng họ đi, thì nỗ lực hai năm qua của anh sẽ đổ sông đổ biển, và

Trương Trí Lâm cũng sẽ bị đôi vợ chồng này hủy hoại hoàn toàn.

Trương Cần cau mày: "Tiểu Trí là con trai của chúng tôi." Tô Ngọc mỉa mai nhìn Trương Cần: "Lúc cô ta nói những lời đó anh chẳng hề phản bác, anh cũng nghĩ vậy đúng không?

Nghĩ Tiểu Trí là một đứa trẻ điên có thể phát bệnh bất cứ lúc nào, coi nó là vết nhơ của mình?

Giờ có con trai nhỏ rồi thì không đợi được nữa mà muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng của Tiểu Trí sao?" "Tôi không có." Sự phản bác của Trương Cần có chút yếu ớt. "Có hay không anh không cần nói với tôi, tự lòng anh biết là được." "Nếu đã muốn vắt kiệt giá trị cuối cùng của Tiểu Trí, được thôi, lựa chọn đặt ở đó, hai người chọn đi." "Lạc Diễm, các em đi dẫn Tiểu Trí ra đây." Lạc Diễm gật đầu đi vào trong tìm Nam Kiều.

Khi đến nơi, thấy cậu bé đang ngồi đó với ánh mắt vô hồn, đôi mày khẽ nhíu lại, thần sắc trống rỗng.

Dáng vẻ này khiến Lạc Diễm có chút lo lắng.

Lạc Diễm đứng cạnh Trương Trí Lâm, vô thức hạ thấp giọng: "Anh Ngọc bảo tôi dẫn cậu qua đó." Tiểu Bảo nắm tay Trương Trí Lâm: "Anh ơi, em đi cùng anh." "Được." Khi thấy Trương Trí Lâm, Cố Tĩnh định bước tới ôm nhưng bị cậu bé né tránh. "Mẹ bảo con đi tìm cha nuôi nói chuyện để đổi thân phận của con cho em trai, giờ con nói cho mẹ biết là con không đồng ý.

Đây là cha nuôi của con, tại sao con phải nhường cho nó?" Trương Trí Lâm đỏ hoe mắt nhìn Cố Tĩnh. "Con cũng sẽ không đi theo cha mẹ, càng không chăm sóc nó, cũng không nhường bạn bè của mình cho nó đâu." Trương Trí Lâm lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh với vẻ không tin nổi: "Chị điên rồi

sao?

Chị lại nói những lời như vậy với Tiểu Trí?" "Con biết cha mẹ không còn thương con nữa.

Cha mẹ về dắt con đi gặp đứa bé đó, nhưng điều cha mẹ nói nhiều nhất là bắt con phải chăm sóc nó tốt, nó còn nhỏ đừng tranh giành đồ với nó, con có đồ gì tốt cũng phải nhường cho nó, vì nó là em trai con." "Năm nay cha mẹ không chủ động viết thư cho con, hồi âm cũng chỉ là lấy lệ.

Từ lúc đó con đã đoán được rồi, có lẽ cha mẹ đã có em trai hoặc em gái mới, con đối với cha mẹ chỉ là một gánh nặng không bỏ đi được mà thôi." Trương Trí Lâm ngốc sao?

Không, ngược lại cậu bé rất thông minh, nhất là sau hai năm học tập cùng Tô Ngọc.

Từ những việc nhỏ như viết thư cậu bé đã đoán ra phần nào, nên khi thấy đứa bé đó, cậu tuy bất ngờ nhưng cũng nằm trong dự tính.

Thực ra cậu cũng khá thích đứa em nhỏ đó, nhưng họ lại cứ luôn miệng bắt cậu phải tốt với nó, phải nhường nó, phải chăm sóc nó.

Nhường nhịn, chăm sóc, tích lũy quan hệ...

Những thứ đó cậu đều nhịn được, không nói gì cả, nhưng họ lại còn muốn cậu nhường luôn cả cha nuôi cho đứa bé đó. "Cha mẹ nói nó đi theo cha nuôi thì tốt hơn con, một đứa như con sau này chẳng làm nên trò trống gì.

Nhưng đây là cha nuôi của con, dựa vào cái gì mà con phải nhường?

Chương 541

Con mất hết tất cả thì cha mẹ mới vừa lòng sao?" Hiện tại những thứ cậu có thực sự không nhiều.

Cậu yêu cha nuôi và gia đình của cha, không muốn nhường cha cho bất kỳ ai.

Trương Trí Lâm vò vò gấu áo, nước mắt chực trào. "Từ bao giờ mà chuyện của bản vương hai người cũng có thể tự ý quyết định vậy?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh.

Còn muốn đưa đứa bé vừa mới sinh ra tới thay thế Tiểu Trí?

Nó là cái thá gì chứ? "Chúng tôi không phải..." "Tiểu Trí, lại đây với cha." Tô Ngọc không thèm để ý đến họ mà vẫy tay gọi Trương Trí Lâm.

Trương Trí Lâm cúi đầu đi đến bên cạnh Tô Ngọc, anh bế cậu bé ngồi lên đùi, đưa tay lau nước mắt cho cậu: "Đừng khóc." "Cha ơi, cha đừng nhận đứa bé đó làm con nuôi được không ạ?" Trương Trí Lâm níu áo Tô Ngọc, ngước lên nhìn anh.

Tô Ngọc gật đầu: "Được." Anh khẽ vỗ lưng Trương Trí Lâm, rồi thừa lúc cậu bé không chú ý, anh đưa tay ấn vào ngủ huyệt, để cậu bé dựa vào lòng mình ngủ thiếp đi.

Làm xong, Tô Ngọc nhìn họ: "Hai người có thể chọn được rồi." "Tiểu Trí ghét đứa bé đó, tôi và Tiểu Hòa sẽ không để nó bước chân vào vương phủ đâu, càng không để hai người lấy đồ đạc, bạn bè của Tiểu Trí đưa cho nó, dù nó mới ba tháng tuổi cũng vậy." Tô Ngọc vốn chẳng phải người nhân từ gì.

Với Trương Trí Lâm, ban đầu là vì Tiểu Bảo thích, sau thời gian dài tiếp xúc anh cũng rất quý đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện này.

Giờ vợ chồng Cố Tĩnh lại định dùng đứa trẻ vừa sinh ra để thay thế Tiểu Trí, họ coi anh là cái gì?

Tiểu Bảo đứng cạnh Tô Ngọc, phồng má bất mãn nói: "Cha, cha bảo họ đi đi, con không muốn thấy họ nữa.

Sau này anh sẽ ở lại nhà mình." "Được." "Anh Ngọc, mọi người cần xử lý công việc, chúng em đưa Tiểu Trí đi nghỉ ngơi nhé." Nam Kiều nhận ra Tô Ngọc còn có việc cần giải quyết, Tiểu Trí và Tiểu Bảo ở đây không tiện. "Được." Nam Kiều và La Hậu mỗi người bế một đứa trẻ rời đi.

Lạc Diễm và Bạch Khởi ở lại bên cạnh, còn Doãn Phàm và những người khác đã được Tô Ngọc phái đi làm việc nên không có mặt, nếu không chắc chắn họ sẽ không để yên như vậy.

Ở thôn Tạ Gia lâu như thế, họ cũng rất quý mến Tiểu Trí.

Đợi lũ trẻ đi hết, Tô Ngọc mới nhìn Cố Tĩnh và Trương Cần: "Hai lựa chọn, tự mình chọn đi." Trương Cần nhìn Tô Ngọc, biết anh đang nghiêm túc, chuyện này không có chỗ để thương lượng. "Tôi chọn Tiểu Trí, nó..." "Không, chúng tôi chọn cái thứ nhất." Trương Cần chưa nói xong đã bị Cố Tĩnh ngắt lời.

Trương Cần nhíu mày nhìn vợ: "Bà làm cái gì vậy?" "Nó còn có người khác chống lưng, nhưng con trai nhỏ của chúng ta thì không có gì cả." Cố Tĩnh chọn cái này là vì nghĩ dù sao mình cũng có quan hệ huyết thống với Trương Trí Lâm.

Hiện giờ nó chỉ đang giận dỗi thôi, đợi nó nguôi giận thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Đến lúc đó chỉ cần dỗ dành Tiểu Trí một chút, lẽ nào nó lại không quan tâm đến em trai mình, không nhận cha mẹ ruột là họ sao? "Vạn

Cổ có một loại thuốc, uống vào sẽ quên đi rất nhiều thứ.

Nếu hai người chọn điều kiện thứ nhất, tôi sẽ bảo Vạn Cổ cho Tiểu Trí uống thuốc đó.

Sau khi uống nó sẽ hôn mê hai ngày, khi tỉnh lại, tất cả những gì liên quan đến hai người nó sẽ không còn nhớ nữa." Tô Ngọc là người thế nào chứ?

Lẽ nào anh không nhìn ra Cố Tĩnh đang tính toán gì?

Nói với họ chuyện này chỉ là cho họ một cơ hội cuối cùng.

Nếu Cố Tĩnh vẫn chọn các mối quan hệ trong ba năm, thì anh sẽ đổi tên cho Trương Trí Lâm, nhập vào tộc phổ nhà họ Tô, từ nay về sau cậu bé không còn bất kỳ dính dáng gì tới vợ chồng Trương Cần nữa.

Cố Tĩnh nhíu mày, sắc mặt hơi khó coi, cân nhắc một hồi rồi nói: "Tôi chọn cái thứ nhất." Trong lòng Trương Cần có chút không thoải mái: "Tĩnh nhi, chuyện này quan trọng đến thế sao?" "Chúng ta phải để lại nhiều thứ hơn cho con trai mình." Thời gian ba năm, cô tự tin có thể khiến những gì trong tay tăng lên gấp bội.

Còn về lời Tô Ngọc nói, cô hoàn toàn không tin có loại thuốc đó, chắc chắn anh chỉ lừa họ thôi.

Vương Cẩn Hòa đứng một bên im lặng nhưng cô biết Tô Ngọc nói thật. "Nguyên Bảo, bảo Vạn Phong qua đây." Tô Ngọc lên tiếng.

Rất nhanh, Vạn Phong xuất hiện tại vương phủ: "Thiếu gia gọi tôi có việc gì ạ?" "Từ ngày mai, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc, hãy để họ sử dụng các đường dây trong tay tôi trong vòng ba năm.

Sau ba năm, đôi bên không còn dính dáng gì nữa." Tô Ngọc chỉ vào vợ chồng Cố Tĩnh nói.

Nghe vậy, Vạn Phong hơi ngạc nhiên.

Thiếu gia và vợ chồng Cố Tĩnh chẳng phải là người nhà sao?

Sao đột nhiên lại đoạn tuyệt thế này? "Rõ." "Cần gì thì hai người cứ bàn với Vạn Phong, sau này đừng đến đây nữa, cũng đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Trí.

Hôm nay đã lựa chọn thì sau này đừng hối hận." Tô Ngọc chỉnh lại quần áo, thản nhiên nói. "Vương gia..." "Cho hai người dùng đường dây trong ba năm, nhưng đừng có được đằng chân lân đằng đầu.

Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi.

Nguyên Bảo, tiễn khách.

Thông báo cho người gác cổng, sau này họ có đến cũng không cần báo cáo, cũng không cho vào." "Rõ." "Mời hai vị." Cố Tĩnh không nói gì, xoay người rời đi.

Trương Cần còn muốn nói thêm nhưng thấy thái độ của Cố Tĩnh thì chỉ đành đi theo.

Tô Ngọc nhìn bóng lưng họ rời đi, thất vọng lắc đầu.

Anh đưa ra hai lựa chọn thực chất là cho họ một cơ hội, nếu chọn Tiểu Trí thì mối quan hệ của họ vẫn còn đó, dù sau này không lo cho đứa trẻ kia quá nhiều nhưng quan hệ vẫn ở đây.

Đứa bé đó chỉ cần không phải kẻ phế vật thì cuộc sống sau này có kém đi đâu được?

Chỉ tiếc là họ đã chọn từ bỏ Tiểu Trí.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy khó chịu trong lòng: "Sao họ lại trở nên như vậy chứ?" Mới xa nhau một thời gian mà đã thay đổi thế này rồi. "Cố Tĩnh nói một câu rất đúng, lòng người ai cũng có thiên kiến."

Trước đây chỉ có một đứa con, họ tự nhiên dồn hết tâm sức vào Tiểu Trí, nhưng giờ có thêm một đứa con trai khác, mà con trai lớn lại là một đứa trẻ có thể phát điên bất cứ lúc nào, chọn thế nào thì không cần nói cũng rõ. "Tiểu Trí bên kia anh định tính sao?" "Đợi thằng bé tỉnh lại anh sẽ nói rõ ràng.

Còn thuốc đó nó có uống hay không là do nó tự chọn.

Sau này anh sẽ đổi tên cho nó, nhập vào tộc phổ nhà họ Tô.

Từ nay về sau nó là người nhà họ Tô chúng ta, không còn quan hệ gì với nhà họ Cố, họ Trương nữa." Vương Cẩn Hòa gật đầu tán đồng, làm vậy thực sự tốt hơn cho Tiểu Trí, cũng giúp thằng bé quên đi những chuyện đau lòng đó.

Khi Trương Trí Lâm tỉnh dậy, thấy Tô Ngọc đang ngồi bên giường: "Cha nuôi..." "Họ đi rồi." Trương Trí Lâm ngẩn ra một lúc: "Cha?" Ý cha là gì?

Tô Ngọc không giấu giếm điều gì, kể lại toàn bộ sự việc cho cậu bé nghe.

Chương 542

Khi nghe thấy Cố Tĩnh chọn sử dụng đường dây của cha nuôi trong ba năm, Trương Trí Lâm nhất thời có chút thẫn thờ. "Có trách cha tự ý quyết định không?" Trương Trí Lâm lắc đầu: "Con không trách cha.

Cha và họ là chỗ quen biết, nếu họ chọn con, dù cha không làm gì thì sau này em trai vẫn sẽ được cha che chở." Họ không chọn cậu, nghĩa là họ không cần cậu nữa. "Chỗ chú Vạn Cổ của con có một loại thuốc, uống vào sẽ quên hết chuyện trước kia.

Từ nay về sau con sẽ là con trai của Tô Ngọc ta, đổi sang họ Tô, vào tộc phổ nhà họ Tô.

Từ nay con là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, không còn dính dáng gì đến họ nữa." Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí nói.

Không phải anh nhẫn tâm, nhưng nếu Tiểu Trí vẫn như hiện tại, sau này Cố Tĩnh và Trương Cần chắc chắn sẽ tìm đến.

Giờ họ đã có thể vì đứa nhỏ mà làm tổn thương Tiểu Trí, thì sau này họ sẽ làm ra chuyện gì nữa, anh không cần đoán cũng biết.

Khi một người mẹ đã thiên vị thì chẳng có lý lẽ nào cả.

Anh không muốn sau này Tiểu Trí bị Cố Tĩnh lấy đạo hiếu ra uy hiếp để bắt làm những việc không thích.

Bản thân anh từng trải qua nên anh muốn phòng bệnh hơn chữa bệnh, không muốn con cái phải chịu quá nhiều trắc trở trên con đường trưởng thành.

Đặc biệt là bị chính cha mẹ ruột làm tổn thương.

Cảm giác đó anh đã nếm trải, thực sự rất đau đớn, anh không muốn một ngày nào đó Trương Trí Lâm đi vào vết xe đổ của mình.

Với tính cách của đứa trẻ này, nếu sau này lâm vào hoàn cảnh đó, có lẽ nó sẽ suy sụp hoàn toàn.

Thằng bé vốn thiếu cảm giác an toàn, rất nhạy cảm.

Những gì vợ chồng Cố Tĩnh làm hôm nay đủ để khiến nó lo sợ bị bỏ rơi, bị thay thế và cuối cùng là bị lãng quên.

Trương Trí Lâm im lặng rất lâu, suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng mở lời: "Cha, con chọn quên đi." Khi Trương Trí Lâm không gọi Tô Ngọc là cha nuôi nữa, điều đó có nghĩa là cậu bé đã thực sự quyết định xong rồi. "Được, mặc quần áo vào rồi đi tìm Tiểu Bảo đi, cha đi nói với chú Vạn Cổ một tiếng." Sau khi Tô Ngọc đi, Trương Trí Lâm thay quần áo rồi tìm Tiểu Bảo. "Anh ơi, anh không sao chứ?" Tiểu Bảo lo lắng hỏi. "Anh không sao.

Tiểu Bảo, nếu đột nhiên anh quên em, em đừng giận anh nhé?" "Tại sao anh lại quên em?" Tiểu Bảo nhíu mày hỏi.

Trương Trí Lâm kể lại chuyện cho Tiểu Bảo nghe: "Chuyện là vậy đó, cha nói sau này anh sẽ là con trai của cha, không liên quan gì đến họ nữa." "Thật ạ?

Vậy sau này anh sẽ không rời xa nhà mình nữa đúng không?" Mặt Tiểu Bảo lộ vẻ vui mừng. "Đúng vậy.

Tiểu Bảo có trách anh tranh giành cha mẹ với em không?" Trương Trí Lâm thỏ thẻ hỏi. "Tất nhiên là không rồi!

Anh đối tốt với em, chúng ta vốn dĩ là người một nhà mà.

Họ không cần anh thì em và cha mẹ cần anh.

Hơn nữa nhà mình còn có bao nhiêu chú nữa cơ mà." Nếu là người khác thì chắc chắn Tiểu Bảo sẽ không vui, nhưng nếu là Trương Trí

Lâm, cậu bé không những không buồn mà còn cực kỳ hạnh phúc.

Sau này anh là người nhà mình rồi, ai cũng không cướp đi được.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Tiểu Bảo, Trương Trí Lâm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu sẽ không tranh giành cha mẹ với Tiểu Bảo, cậu sẽ đối xử thật tốt, thật tốt với Tiểu Bảo và hai đứa em sắp chào đời.

Cậu sẽ là một người anh trai tốt nhất.

Sau khi biết ý định của Tô Ngọc, Vạn Cổ đưa thuốc cho anh, đồng thời hậm hực nói: "Vợ chồng Cố Tĩnh đúng là chẳng ra gì.

Con út là con, chẳng lẽ Tiểu Trí không phải con sao?" "Cô ta chắc là nghĩ loại thuốc này là giả thôi.

Cô ta nghĩ tôi sẽ không thực sự để Tiểu Trí đoạn tuyệt quan hệ với họ, lại còn nhận được sự giúp đỡ của tôi trong ba năm.

Đợi ba năm sau họ quay lại tìm Tiểu Trí để làm hòa, như vậy là họ có thể để đứa con út tự ý ra vào phủ Ngọc Vương rồi." Tô Ngọc mỉa mai.

Anh nhìn thấu tâm tư của Cố Tĩnh. "Chuyện này anh định nói với ông nội thế nào?" "Đã định cho Tiểu Trí vào tộc phổ, đứng tên em, thì chuyện này chắc chắn ông nội phải biết." "Cũng đúng.

Thiếu gia, tôi đi cùng anh một chuyến." Khi hai người đến tìm Trương Trí Lâm, cậu bé đang chơi với Tiểu Bảo.

Thấy Tô Ngọc tới, cậu bé nở nụ cười: "Cha." Tô Ngọc xoa đầu Trương Trí Lâm, quay sang nhìn Vạn Cổ.

Vạn Cổ lấy lọ thuốc đã chuẩn bị sẵn đưa cho Trương Trí Lâm: "Uống vào là sẽ quên sạch sành sanh." "Con cảm ơn chú Vạn Cổ." Trương Trí Lâm cầm lấy thuốc, không chút do dự uống cạn.

Uống xong không lâu, cậu bé lịm đi.

Tô Ngọc bế cậu lên giường, đưa tay xoa xoa đầu cậu: "Để nó ngủ một lát đi." "Rõ." Tô Ngọc đến nhà họ Tô nói chuyện này với Tô Tích.

Tô Tích nghe xong cũng rất bất mãn với vợ chồng kia: "Chuyện Tiểu Trí con cứ liệu mà làm.

Tiểu Trí sẽ không tranh giành tài sản nhà họ Tô, nó chỉ đứng tên con thôi, người ngoài cũng chẳng nói được gì đâu." "Con cũng nghĩ vậy." Tài sản gia tộc Tiểu Trí sẽ không chạm vào một xu, còn tài sản trong tay anh thì nhiều vô kể, chia đều cho bốn đứa con cũng đủ để chúng tiêu xài hai đời không hết, hà tất gì phải tham đồ chút tài sản đó.

Sau khi bàn bạc với Tô Tích xong, Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Đối với Cố Tĩnh, tâm trạng của Vương Cẩn Hòa hiện giờ rất phức tạp.

Vốn tưởng là bạn bè, hai nhà lại có quan hệ kết nghĩa nên sẽ càng đi lại thân thiết, ai ngờ sau khi sinh con út, Cố Tĩnh lại thay đổi hoàn toàn, đối xử với Tiểu Trí như vậy.

Cả Trương Cần nữa, thế mà cũng để mặc Cố Tĩnh làm càn. "Đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa im lặng thì kỳ lạ hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười khổ: "Em cứ tưởng quan hệ của chúng ta sẽ ngày càng tốt hơn, sao chỉ vì sinh thêm một đứa con mà chị ấy lại biến thành thế này." "Có lẽ là vì thấy đứa lớn không thích gần gũi với họ, hai năm qua lại luôn ở bên cạnh chúng ta, cộng thêm việc có con út nên tự nhiên không còn bận tâm đứa lớn ra sao nữa." Suy nghĩ của Tô Ngọc thực chất chính là những gì Cố Tĩnh đang nghĩ.

Ban đầu khi họ chăm sóc Tiểu Trí, vợ chồng Cố Tĩnh có lẽ cũng biết ơn, chỉ là sự biết ơn đó dần dần bị biến chất mà thôi.

Lúc đó Tiểu Trí cần phải để Tiểu Bảo giúp cậu bé từ từ phục hồi, Cố Tĩnh và chồng tự nhiên là rất cảm kích.

Chỉ là sau này Tiểu Trí quen sống ở nhà họ Vương, tình cảm với gia đình cô còn thân thiết hơn cả với họ.

Đến sau này cậu bé càng không muốn rời xa, Cố Tĩnh tuy bề ngoài không nói gì nhưng trong lòng chắc chắn là không vui.

Chương 543

Không chỉ vậy, có lẽ bà ta còn cho rằng chính vì gia đình Vương Cẩn Hòa mà Trương Trí Lâm mới xa cách với cha mẹ đẻ.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: "Đúng là chuyện gì không biết." Việc để Tiểu Trí ở lại nhà họ lúc đầu là do chính vợ chồng Cố Tĩnh đề xuất, giờ ngược lại thành lỗi của họ.

Rõ ràng là một người khá tốt, sao lại biến thành thế này. "Bà ta là con gái của ông cụ Cố, mà bản chất ông ta đã là kẻ ích kỷ rồi.

Đứa con gái được ông ta dạy dỗ lớn lên thì tốt đẹp được đến đâu chứ?

Anh còn tưởng bà ta khác biệt, giờ xem ra cũng chỉ là phường cá mè một lứa." "Anh nói bà ta với nhà họ Cố..." "Trước khi đến tìm Tiểu Trí, họ đã về nhà họ Cố một chuyến, chắc là đã hàn gắn lại quan hệ rồi.

Hơn nữa chắc chắn cũng đã hỏi về tình hình của Tiểu Trí, biết cậu bé thế nào mới nảy ra ý định bắt cậu bé chăm sóc đứa nhỏ kia." Đây đâu phải là để Tiểu Trí chăm sóc em trai, rõ ràng là muốn cậu bé làm trâu làm ngựa cho đứa trẻ đó.

Loại chuyện này mà họ cũng làm ra được, cô sẽ không để họ đắc ý đâu. "Ra là vậy." Hai ngày sau Tiểu Trí tỉnh lại, quả nhiên là đã quên sạch mọi thứ.

Dưới sự giới thiệu của Tô Ngọc, cậu bé làm quen lại với tất cả mọi người trong nhà, và người cậu thích nhất vẫn là Tiểu Bảo.

Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ chơi đùa cùng nhau, bắt đầu chuẩn bị việc đưa Tiểu Trí vào gia phả.

Tiểu Bảo tên thật là Tô Tử Khâm, Tô Ngọc định đổi tên cho Trương Trí Lâm thành Tô Tử Tiêu.

Người nhà họ Tô biết Tô Ngọc định nhận con nuôi dưới danh nghĩa của mình, còn định đưa vào gia phả thì lúc đầu không đồng ý.

Nhưng khi Tô Ngọc khẳng định sau này Tiểu Trí sẽ không tranh đoạt bất cứ thứ gì của nhà họ Tô, họ mới chấp nhận.

Nghĩ lại thì sau này Tiểu Trí không có quyền thừa kế của nhà họ Tô, họ còn gì phải lo lắng nữa?

Còn tiền riêng của Tô Ngọc định cho Tiểu Trí bao nhiêu thì đó không phải chuyện họ nên can thiệp.

Nửa tháng sau, Tô Ngọc đưa cả gia đình về nhà họ Tô, và ngày hôm đó chính là ngày đưa Tiểu Trí vào gia phả.

Vợ chồng Cố Tĩnh và Trương Cần vẫn chưa rời kinh thành, khi biết Tô Ngọc sắp đưa Trương Trí Lâm vào gia phả thì trong mắt đều là sự kinh hoàng. "Hắn ta vậy mà để Tiểu Trí vào gia phả nhà mình, người nhà hắn thế mà cũng đồng ý, bộ điên hết rồi sao?" Cố Tĩnh cắn ngón tay, không cam lòng hỏi.

Trương Cần không biết phải trả lời vợ thế nào, nhưng ông ta biết lần này Tô Ngọc làm thật.

Có lẽ bây giờ Tiểu Trí đã không còn nhận ra họ nữa rồi. "Lúc bà đưa ra lựa chọn, chẳng lẽ bà không biết kết quả sẽ thế này sao?

Bây giờ còn kinh ngạc cái gì?" Trương Cần rất bất mãn với việc Cố Tĩnh từ bỏ con trai.

Dù thế nào đó cũng là con trai họ, nhưng Cố Tĩnh nói bỏ là bỏ, sao ông ta không giận cho được?

Cố Tĩnh không cảm thấy mình làm gì sai: "Tôi là mẹ ruột của nó, cho dù nó có vào gia phả nhà họ Tô thì có đại diện cho cái gì chứ?" "Bà tưởng Ngọc Vương là người hiền lành sao?

Muốn mượn tay hắn để mở rộng kinh doanh, lại còn muốn giữ quan hệ tốt với Tiểu Trí, chuyện đó bà đừng có mơ, không bao giờ có đâu." Từ bao giờ mà bà ta lại trở nên ngây thơ như vậy.

Tiểu Trí được nuôi dạy rất tốt ở nhà Tô Ngọc, lần này quay lại thấy con như thế, trong lòng ông ta rất mừng.

Ông ta cũng thấy được lúc đầu khi thấy em trai, Tiểu Trí cũng rất thích.

Chỉ là sau đó những lời Cố Tĩnh nói, những yêu cầu bà ta đưa ra quá đáng quá, mới dẫn đến việc Tiểu Trí hoàn toàn thất vọng, thậm chí là ghét bỏ đứa em này. "Tôi không quan tâm, tôi phải đi xem thử." Nói xong bà ta liền bỏ đi.

Đến trước cửa nhà họ Tô thấy cảnh náo nhiệt bên trong, Cố Tĩnh đột nhiên cảm thấy khó chịu.

Những người này không biết Tiểu Trí là con trai bà sao?

Đến góp vui cái gì chứ?

Cố Tĩnh định vào trong nhưng bị người ta chặn lại, chỉ có thể đứng đợi ở cửa.

Đợi mãi mới thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dẫn theo hai đứa trẻ đi ra.

Thấy Trương Trí Lâm, Cố Tĩnh vội vàng chạy tới, định đưa tay ra ôm lấy cậu bé, nhưng Tiểu Trí liền né tránh ra sau lưng Tô Ngọc, nhíu mày nhìn Cố Tĩnh: "Cha, người này là ai vậy ạ?

Chúng ta có quen không?" Không biết tại sao khi nhìn thấy hai người này, trong lòng cậu cảm thấy hơi khó chịu.

Nhìn thấy sự xa lạ trong mắt con trai, lúc này Cố Tĩnh mới nhận ra Tô Ngọc thực sự nói được làm được. "Không quen đâu, chúng ta đi thôi." "Ngài rốt cuộc đã làm gì con trai tôi?" Cố Tĩnh nghe thấy Trương Trí Lâm gọi người khác là cha, đối với họ lại xa lạ như thế, điều này khiến bà ta vừa giận dữ vừa vô cùng sợ hãi.

Cố Tĩnh đột nhiên nhớ đến lời Tô Ngọc nói sẽ khiến Tiểu Trí quên đi chuyện trước kia.

Trước đó bà ta cứ tưởng Tô Ngọc chỉ nói thế để tính kế mình, giờ mới nhận ra khi nói những lời đó, anh không hề đùa giỡn, tất cả đều là thật.

Nguyên Bảo và Nguyên Húc đi theo sau Tô Ngọc bước ra, đưa tay mời hai người rời đi.

Đến chỗ vắng người hơn, Nguyên Bảo nhìn vợ chồng Cố Tĩnh: "Từ hôm nay trở đi, thiếu gia Tử Tiêu là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, không còn bất kỳ liên hệ nào với hai người nữa.

Sau này đừng xuất hiện trước mặt đại thiếu gia của chúng tôi nữa." "Tôi là mẹ nó..." "Không ai là không biết bà là mẹ của cậu ấy, chỉ tiếc là bà đã từ bỏ cơ hội làm mẹ để chọn tiền bạc." Kinh doanh tự nhiên cũng chính là tiền bạc. "Tiểu Trí thật sự đã quên sạch hết rồi sao?" Trương Cần hơi khó chấp nhận, mới bao lâu mà Tiểu Trí đã không còn nhận ra họ nữa.

Trương Cần cảm thấy rất đau lòng khi thấy Trương Trí Lâm nhìn họ bằng ánh mắt xa lạ.

Ông ta đúng là bị ma xui quỷ khiến mới để mặc Cố Tĩnh làm những chuyện như vậy.

Giờ thì hay rồi, con trai đổi tên đổi họ, với họ cũng thành người dưng.

Nghĩ lại hai năm qua họ rất ít khi thăm Tiểu Trí, toàn là Tô Ngọc bồi dưỡng giáo dục, còn ông ta chẳng làm được gì.

Người làm cha ruột như ông ta đúng là quá nhu nhược. "Sản phẩm của đồ đệ Thần y, chỉ có hàng cực phẩm chứ không có phế vật." Tô Ngọc nhìn Trương Cần nói thẳng.

Đồng thời cũng muốn nói cho Trương Cần biết bây giờ hối hận cũng đã muộn rồi. "Trương Cần, tôi đã cho ông và Cố Tĩnh cơ hội, chỉ tiếc là hai người không biết nắm bắt." Tô Ngọc nhìn đôi vợ chồng trước mặt nói. "Chúng tôi còn có việc, không rảnh đứng đây tán gẫu với hai người.

Sau này đừng bao giờ tìm gặp Tiểu Trí nữa, hai người chỉ làm thằng bé sợ thôi." Tuy rằng lá gan của cậu bé cũng chẳng nhỏ đến thế.

Tô Ngọc đột nhiên nhớ đến một chuyện, kiếp trước vợ chồng Cố Tĩnh cũng sinh con, và Trương Trí Lâm đã trở thành một cỗ máy không cảm xúc, cuối cùng chết gián tiếp dưới tay cha mẹ và em trai mình.

Chương 544

Anh nhớ lúc đó nghe kể rằng máu của Trương Trí Lâm đã chảy cạn, chết trong viện của mình mà không ai hay biết.

Lúc Trương Trí Lâm gặp chuyện mới có mười ba tuổi.

Về chuyện này Tô Ngọc chỉ nhớ đại khái, không nhớ rõ thêm được nữa.

Cụ thể là vì lý do gì anh cũng không biết, chỉ biết kiếp trước Trương Trí Lâm chết là vì đôi vợ chồng trước mặt và đứa con trai quý báu của họ.

Kiếp này Tiểu Trí là con nuôi của anh, anh đương nhiên sẽ không để cậu bé gặp chuyện.

Nếu không phải lúc đó chuyện này xôn xao quá lớn, anh cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trương Trí Lâm ở kiếp trước theo ý đồ của ông cụ Cố đã trở thành Cử nhân nhỏ tuổi nhất, nhưng cậu cũng trở thành một kẻ không có cảm xúc.

Cái chết của cậu lúc đó khá chấn động, người hầu trong phủ đều bàn tán xôn xao, nên anh mới biết.

Trước đây anh chỉ thấy cái tên Trương Trí Lâm hơi quen tai nên không nghĩ nhiều, hôm nay hành động của đôi vợ chồng này mới khiến anh nhớ lại chuyện cũ đã quên từ lâu.

Vương Cẩn Hòa thấy ánh mắt Tô Ngọc hơi thất thần, liền đưa tay kéo áo anh: "Anh sao thế?" "Anh nhớ lại kết cục kiếp trước của Tiểu Trí.

Cậu bé bị ông cụ Cố bồi dưỡng thành một cỗ máy không cảm xúc, cũng trở thành Cử nhân trẻ tuổi nhất.

Năm mười ba tuổi, cậu bé chết oan uổng, mà kẻ gián tiếp hại chết chính là vợ chồng Cố Tĩnh cùng đứa trẻ mới sinh kia." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Sao có thể chứ?" "Là thật đó, lúc đó Tiểu Trí bị chảy sạch máu mà chết trong viện của mình.

Cụ thể vì sao thì anh không rõ lắm, chỉ biết lúc đó chuyện này ầm ĩ lắm, anh nghe người hầu trong viện kể lại." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa vô thức siết chặt tay, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. "Xem ra quyết định của anh là đúng, để Tiểu Trí quên đi tất cả sẽ tốt cho cậu bé hơn." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Đi thôi, chúng ta về thôi." "Được." Sau khi hai người về nhà, Tiểu Trí đang chơi với Tiểu Bảo, thấy họ về liền kỳ quái hỏi: "Cha, hai người lúc nãy là ai thế?

Con không thích họ." Thấy hai người đó, trong lòng cậu cứ thấy nghẹn lại, khó chịu vô cùng.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Trí: "Sau này con sẽ không gặp họ nữa đâu." "Vâng ạ." "Hai đứa đang chơi gì đấy?" "Con lấy mấy con sâu từ chỗ chú Nam Kiều, đáng yêu lắm ạ." Tiểu Bảo đưa một con sâu béo múp cho Tô Ngọc xem.

Tiểu Trí gật đầu đồng ý: "Con cũng có một con đây này." Nhìn hai con sâu trong tay chúng, khóe miệng Tô Ngọc giật giật: "Hai đứa thích chơi sâu sao?" "Vâng, béo tròn múp míp ạ." "Nam Kiều và mấy chú ấy cũng rất giỏi, nếu hai đứa thích thì có thể theo học thêm mấy thứ khác, chỉ cần hai đứa có thời gian." Tô Ngọc nghĩ bụng đồ của Nam Kiều đưa chắc chắn không nguy hiểm, nên cũng không quản chúng. "Nhìn chú Bạch Khởi với chú Vạn Cổ là chúng con không thích rồi." Tiểu Trí cũng đồng tình: "Con không thích y thuật." Bạch Khởi vừa lúc đi tới nghe thấy lời hai đứa trẻ mà cạn lời: "Y thuật có gì không tốt chứ?" "Y thuật có chỗ nào tốt đâu?

Chán chết đi được." Tiểu Trí lầm bầm nói.

Tiểu Bảo bịt miệng cười trộm, anh trai nói đúng lắm, vẫn là sâu của chú Nam Kiều chơi vui hơn.

Bạch Khởi bất lực xòe tay: "Anh Ngọc, không phải em không dạy chúng bản lĩnh, mà là chúng không chịu học với em." "Sau này em có thể dạy Hoằng Nghị." "Hoằng Nghị?

Con trai của Hoàng thượng sao?" Bạch Khởi tò mò hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, thằng bé rất có hứng thú với dược liệu, đợi nó lớn thêm chút nữa em có thể cân nhắc dạy nó, giờ nó còn chưa đầy hai tuổi." "Được thôi." Từ sau bữa yến tiệc cung đình lần đó, trong cung không tổ chức thêm tiệc tùng gì nữa, ngược lại mấy ngày nay Tề Minh cứ muốn đến tìm anh.

Tô Ngọc vuốt cằm nhìn nhóm Nam Kiều.

Đến đêm giao thừa chắc chắn Hoàng huynh sẽ tổ chức cung yến, lúc đó anh sẽ dẫn cả bọn Nam Kiều theo luôn.

Như vậy thì bữa tiệc chắc chắn sẽ náo nhiệt lắm đây.

Nhưng chuyện này vẫn phải báo trước với Hoàng huynh một tiếng, để tránh việc làm Hoàng huynh tức đến đau tim thì không hay. "Nam Kiều, đêm giao thừa các em cùng anh vào cung dự tiệc nhé, lúc đó chị dâu các em cũng đi." "Không vấn đề gì ạ.

Mà anh Ngọc, dạo này Tề Minh cứ tìm anh suốt, hắn muốn làm gì thế?" Nam Kiều rất bất mãn với Tề Minh, thậm chí còn muốn trực tiếp giết quách cho rồi. "Hắn muốn rượu trong tay anh, muốn Vạn Cổ giải độc cho hắn, còn muốn anh sang Tề quốc giúp hắn nữa." Đó đều là mục đích của Tề Minh.

Nghe vậy Nam Kiều không vui chút nào: "Cái mặt hắn cũng dày thật đấy, làm bao nhiêu chuyện tổn thương anh Ngọc mà còn muốn nhận được lợi lộc từ chỗ anh." Họ chưa ra tay hoàn toàn là vì Tô Ngọc nói chưa đến lúc, đợi thời cơ chín muồi chắc chắn sẽ xử lý Tề Minh. "Đúng rồi anh Ngọc, Trấn Bắc Vương và Yến Thân Vương cũng không yên phận đâu.

Họ muốn lấy giống lương thực năng suất cao từ tay anh và chị dâu, xem chừng còn muốn anh đứng về phía họ nữa." Hiện giờ Tô Ngọc được Hoàng thượng tín nhiệm như thế, họ nghĩ chỉ cần lôi kéo được Tô Ngọc là mọi chuyện định làm sẽ suôn sẻ.

Tô Ngọc cũng biết chuyện này, anh hơi nhíu mày, trong lòng có chút không vui: "Họ vẫn chưa từ bỏ ý định, vẫn cứ mơ tưởng mấy chuyện đó." "Đúng là vậy, nhưng họ tính nhầm rồi, vì quan hệ giữa anh và Hoàng thượng tốt như thế mà." "Chuyện này tạm thời không cần để ý, ở kinh thành họ chưa dám làm gì đâu, dù sao đây cũng chẳng phải địa bàn của họ." Tô Ngọc híp mắt nói.

Lạc Diễm gật đầu, cũng không ưa gì Trấn Bắc Vương: "Anh Ngọc, bên phía Trấn Bắc Vương chắc Hoàng thượng phải đợi một thời gian nữa mới ra tay được." "Chuyện này anh và Hoàng huynh đều biết, nên bọn anh đang bàn cách giữ Thế tử của Trấn Bắc Vương lại kinh thành, hoặc khiến hắn tự kẹt lại đây không về phương Bắc được." Đây là chuyện anh đã bàn bạc với Huyền Phỉ Nhiên từ trước.

Nội ưu chưa giải quyết thì ngoại hoạn khó mà xử lý dứt điểm. "Nếu anh nói thế thì qua năm mới có một cơ hội đấy." Lạc Diễm sực nhớ ra điều gì đó liền nói.

Nam Kiều lập tức hào hứng nhìn Lạc Diễm: "Lạc Diễm, cơ hội gì thế?" "Giờ chưa nói được, đợi tôi xác định lại tin tức rồi sẽ báo cho mọi người." Lạc Diễm lắc đầu.

Về phía Trấn Bắc Vương, hắn vẫn chưa có tin tức xác thực.

Khi nào chắc chắn, họ có thể giữ chân Trấn Bắc Vương lại. "Được, vậy anh đợi tin của chú.

Ngày mai anh sẽ vào cung nói chuyện của các chú với Hoàng huynh một tiếng, kẻo đến lúc dẫn các chú tới lại làm người ta sợ phát khiếp thì hỏng." Tô Ngọc lầm bầm.

Nam Kiều trợn tròn đôi mắt mèo, bất mãn nói: "Anh Ngọc, anh nhìn chúng em đáng yêu thế này, dọa được ai chứ?

Anh toàn nói bậy." "Chứ còn gì nữa." Trong lúc họ đang nói chuyện, Vương Cẩn Hòa cũng không nhàn rỗi, cô đã biết hết những chuyện trước đó.

Hóa ra Cố Thăng luôn biết thân phận của cô và Cố Hề Nhược bị hoán đổi, chỉ là ông ta không thèm quan tâm, thậm chí còn nói sẽ không để cô quay về.

Đối với Vương Cẩn Hòa, đây là một sự sỉ nhục.

Chỉ có chuyện cô chê bai nhà họ Cố, chứ cái nhà đó mà cũng dám chê cô sao? "Phu nhân định ra tay với nhà họ Cố ạ?" "Chúng ta chỉ cần góp vui thôi, không cần phải trực tiếp ra tay." Vương Cẩn Hòa nói đầy ẩn ý.

Vạn Phong đương nhiên biết người Vương Cẩn Hòa nhắc đến là ai: "Người vẫn chưa về, e là cần thêm chút thời gian." "Lục Lăng Phong còn bao lâu nữa thì về?" Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Phong hỏi. "Còn vài ngày nữa mới về, chắc chắn trước Tết sẽ tới." Vương Cẩn Hòa tiếc nuối nói: "Vậy thì tiếc quá, năm nay Cố Hề Nhược chắc không được ăn một cái Tết yên ổn rồi.

Còn nhà họ Cố này, cũng đến lúc phải động chạm chút rồi." "Ý phu nhân là..." "Sau khi Lục Lăng Phong về chắc chắn sẽ ra tay với Cố

Hề Nhược.

Khi hắn động thủ, các anh cũng bắt đầu đánh vào nhà họ Cố, từ từ thâu tóm sản nghiệp của họ, đừng để ai biết là do chúng ta làm, tốt nhất cứ đổ hết lên đầu Lục Lăng Phong." Vương Cẩn Hòa híp mắt nói. "Việc này không khó, nhưng phu nhân muốn hủy hoại nhà họ Cố luôn hay sao?" Biết rõ mục đích của cô thì họ mới dễ làm việc.

Vương Cẩn Hòa xoa bụng, khẽ cười: "Tôi cũng không có yêu cầu gì quá lớn, chỉ cần làm cho vợ chồng Cố Thăng hối hận không kịp là được." "Phu nhân định quay về nhà họ Cố sao?" Vạn Phong nhất thời không hiểu cô muốn làm gì.

Chương 545

Vương Cẩn Hòa nhìn Vạn Phong như nhìn sinh vật lạ: "Tại sao tôi phải về đó?

Chẳng lẽ cha mẹ hiện giờ đối xử với tôi chưa đủ tốt, hay là phủ Ngọc Vương ở không đủ sướng?

Tôi muốn họ hối hận chỉ đơn thuần là muốn họ hối hận thôi, chẳng liên quan gì đến việc tôi có về đó hay không.

Cố Thăng chẳng phải nói coi thường tôi sao?

Bảo là chỉ nhận Cố Hề Nhược là con gái, vậy thì tôi sẽ khiến ông ta phải quỳ xuống trước mặt cầu xin tôi." Cô rất muốn xem Cố Thăng có thực sự cứng cỏi đến thế không.

Và liệu Cố Hề Nhược có chịu nổi đòn trả thù của Lục Lăng Phong hay không. "Phu nhân, Lục Lăng Phong thích Cố Hề Nhược bao nhiêu năm nay, dù giờ biết cô ta lừa mình, lại còn hại chết ân nhân cứu mạng, liệu hắn có thực sự dốc toàn lực trả thù không?" Vạn Phong thực sự nghi ngờ điều này.

Không phải nghi ngờ Vương Cẩn Hòa, mà là nghi ngờ Lục Lăng Phong.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Lục Lăng Phong thích là người ân nhân cứu mạng đó, hắn thích Cố Hề Nhược cũng là vì cái danh phận đó thôi.

Mất đi cái danh phận đó, Lục Lăng Phong sẽ chỉ thấy mình bị lừa gạt, cảm giác bị kẻ khác dắt mũi không hề dễ chịu đâu.

Tôi tin chắc không người đàn ông nào chấp nhận được việc mình bị lừa." Đặc biệt là bị một người phụ nữ xoay như chong chóng.

Lục Lăng Phong năm xưa vì Cố Hề Nhược mà đoạn tuyệt quan hệ với Lục gia, kết quả cô ta lại là đồ giả mạo, sao hắn có thể nhẫn nhịn được.

Nếu Lục Lăng Phong thực sự chấp nhận được thân phận của Cố Hề Nhược, hắn đã không đi điều tra xem ân nhân cứu mạng thực sự là ai.

Việc hắn đi tra, đi tìm, đã đủ nói lên thái độ của hắn rồi.

Vạn Phong vỡ lẽ gật đầu, phu nhân nói cũng đúng, chỉ là không biết Lục Lăng Phong cuối cùng có bị tức chết không? "Phu nhân, trước đó Cố Hề Nhược có quen biết thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, liệu điều này có gây rắc rối cho kế hoạch của chúng ta không?" "Không đâu, anh không biết Lâu Mãn Thanh sao?" Vạn Phong sững sờ một lát rồi nhớ ra là ai: "Đột nhiên thấy hơi tội nghiệp Cố Hề Nhược, cứ tưởng trèo được lên Đệ Nhất Lâu, hóa ra lại là do Vương gia tính kế." Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Anh nói đúng lắm, đúng là như vậy thật.

Nhưng anh nói sai một điểm rồi, Cố Hề Nhược chẳng phải vẫn còn một 'lốp dự phòng' sao?" Vạn Phong nghẹn họng, không khỏi cạn lời: "Khanh Vũ Không đó rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Trên đầu mọc cả rừng sừng rồi mà vẫn cam tâm tình nguyện thành thân với Cố Hề Nhược." Ngày cưới cứ khất lần khất lượt mà hắn vẫn không để ý.

Vương Cẩn Hòa gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, một lúc sau mới hỏi: "Đi tra xem Khanh Vũ Không có đối thủ nào trong Khanh gia không, tốt nhất là người có thủ đoạn và bản lĩnh ngang ngửa hắn." "Rõ, tôi đi cho người điều tra ngay." Sau khi Vạn Phong đi khỏi, Vương Cẩn Hòa xoay nhẹ chiếc chén trong tay, trên mặt mang nụ cười nhàn nhạt.

Khanh Vũ Không, thiếu chủ nhà họ Khanh sao? "Tiểu Hòa, kể cho em một tin khiến em vui này, muốn nghe không?" Tô Ngọc bước vào phòng, mắt lấp lánh ý cười. "Ồ?

Nói nghe xem nào." Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú. "Lâu Mãn Thanh vừa sai người gửi thư cho anh, nói Cố Hề Nhược mời hắn đi ăn cơm." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Vết thương của cô ta lành rồi sao?" "Chắc chắn là chưa lành, nhưng anh đoán ý của cô ta đại loại là muốn tìm Lâu Mãn Thanh kể khổ, tốt nhất là xúi giục hắn đến gây rắc rối cho chúng ta." Tô Ngọc chỉ cần nghĩ qua là biết Cố Hề Nhược định làm gì.

Vương Cẩn Hòa vuốt cằm, khóe môi khẽ nhếch: "Tô Ngọc, anh bảo nếu để Cố Hề Nhược biết quan hệ giữa anh và Lâu Mãn Thanh rất tốt, cô ta sẽ có biểu cảm gì nhỉ?" Có khi nào tức đến hộc máu không?

Tô Ngọc nhướn mày: "Cái đó thì anh không biết, nhưng chuyện đó chẳng liên quan gì đến chúng ta cả." "Anh nói đúng, chẳng liên quan gì đến mình, nhưng em muốn để Khanh Vũ Không xem thử người mà hắn yêu thương hết mực rốt cuộc là loại 'hải vương' thế nào." "Hải vương?" "Ừm, đàn ông đều là cá trong ao cô ta nuôi thôi.

Có điều cái ao này không lớn lắm, cũng chỉ nuôi được vài con, có một con còn sinh phản cốt, vừa về đã quay lại cắn chủ rồi." Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói.

Tô Ngọc lần đầu nghe cách nói này, nhưng đúng là rất hợp. "Tiểu Hòa, có lẽ phải làm em thất vọng rồi, 'ao cá' của người ta chắc chắn không chỉ nuôi có hai con đâu." Động tác uống nước của Vương Cẩn Hòa khựng lại, cô quay sang nhìn Tô Ngọc với biểu cảm hơi kỳ quái: "Ý anh là sao?" "Ý là vẫn còn vài gã đàn ông nữa thích Cố Hề Nhược, và cô ta cũng thả thính họ y như cách đã làm với Lục Lăng Phong vậy.

Chỉ là năng lực của họ không bằng Lục Lăng Phong nên cô ta không tốn nhiều tâm sức, ít khi gặp mặt, thành ra Khanh Vũ Không và Lục Lăng Phong không phát hiện ra." Nếu mà phát hiện ra mấy gã đó, chắc chúng đã bốc hơi từ lâu rồi, làm gì còn sống đến giờ?

Vương Cẩn Hòa đột nhiên thấy Cố Hề Nhược này càng ngày càng thú vị. "Tô Ngọc, bảo người chuẩn bị những gì cần chuẩn bị đi, em muốn khiến cái 'thuyền' của Cố Hề Nhược phải lật nhào hoàn toàn." Cá trong ao nhiều quá cũng không sợ bị người ta phát hiện đâu.

Huống chi cô ta còn có một vị hôn phu chính thức. "Anh bảo nếu Khanh Vũ Không biết Cố Hề Nhược còn nuôi thêm mấy con cá khác ngoài Lục Lăng Phong, liệu có tức đến hộc máu không?" Vương Cẩn Hòa hào hứng hỏi. "Đồ quỷ nhỏ." Tô Ngọc biết cô muốn làm gì và cũng sẵn lòng giúp cô hoàn thành tâm nguyện.

Hiện giờ mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ gió đông thổi tới.

Vương Cẩn Hòa gạt tay Tô Ngọc đang véo mũi mình ra, lườm anh: "Anh đừng có động tay động chân ở đây, trông kỳ lắm." "Ngày mai anh vào cung một chuyến, đêm giao thừa anh định dẫn cả đám Nam Kiều theo." Vương Cẩn Hòa nhìn anh: "Anh đúng là không sợ chuyện chưa đủ lớn mà." "Thế mới náo nhiệt chứ, Tết mà, phải thật rôm rả mới vui." "Được thôi." Trong hành cung, Tề Minh nhìn người đối diện, nhíu mày hỏi: "Thực sự không có cách nào giải độc hoàn toàn sao?" "Tôi không có cách, nhưng Hình Khiên thì có thể.

Chỉ là hắn đã mất tích lâu rồi, không biết đang ở đâu." Người phụ nữ đối diện Tề Minh nhíu mày nói. "Tịch Dao, còn cách nào khác không?" Tịch Dao bất lực lắc đầu: "Tôi chịu thôi, loại độc này thực sự quá hiểm hóc.

Để tìm ra phương pháp áp chế tôi đã tốn không ít công sức rồi, muốn giải dứt điểm thì phải tìm Hình Khiên." "Trong tay Tô Ngọc có một người cũng có thể giải độc cho tôi." Tịch Dao hơi kinh ngạc: "Lại còn có người tài năng ngang ngửa Hình Khiên sao?

Nếu vậy anh có thể mở lời với Hoàng thượng Huyền quốc.

Đúng rồi, anh và Tô Ngọc chẳng phải là người quen sao?

Sao không đến tìm hắn để xin người giải độc?" Tịch Dao tò mò hỏi.

Đã biết nhau, nếu quan hệ tốt thì nhờ vả chắc không thành vấn đề, nhưng dạo này cô chẳng thấy Tề Minh có ý định tìm Tô Ngọc.

Tề Minh im lặng.

Nếu có thể thì ông ta đã tìm từ lâu rồi, nhưng Tô Ngọc bây giờ đúng là một tên khốn cứng đầu, không tài nào thuyết phục nổi.

Thêm nữa ông ta biết chuyện của Dương San San có liên quan đến mình, nên anh càng không đời nào giúp đỡ.

Tề Minh day day thái dương, thấy đau đầu vô cùng. "Không lẽ quan hệ của anh với Tô Ngọc đã đổ vỡ rồi?" Tề Minh không đáp, nhưng biểu cảm đó chính là sự ngầm thừa nhận.

Tịch Dao nhíu mày: "Vậy thì rắc rối to rồi." "Sao lại nói vậy?" "Anh có biết Nam Kiều không?" "Tiểu Vương gia của Nam Cương?" Sao cô ta lại nhắc đến cái tên này?

Tịch Dao gật đầu nghiêm túc, giọng đầy bất lực: "Đúng vậy, chính là Tiểu Vương gia của Nam Cương.

Trước đó tôi thấy hắn cùng vài người dẫn hai đứa trẻ đi chơi trên phố, hắn đối xử với một đứa bé rất tốt, mà đứa bé đó có gương mặt giống hệt Tô Ngọc." Tim Tề Minh hẫng một nhịp, sắc mặt khó coi: "Ý cô là hắn quen biết Nam Kiều?" Tịch Dao ừ một tiếng: "Đúng thế, Nam Kiều là kẻ âm hiểm độc ác, thuật vu cổ của hắn còn lợi hại hơn cả Nam Cương Vương.

Hắn có thể đối xử với con trai Tô Ngọc như vậy, chứng tỏ quan hệ của hai người rất tốt." Sắc mặt Tề Minh cực kỳ tệ, Tô Ngọc vậy mà còn quen biết cả Tiểu Vương gia của Nam Cương, chuyện này ông ta chưa từng nghe Tô Ngọc nhắc tới.

Còn bảo là bạn tốt, Tô Ngọc đối xử với bạn bè như vậy sao?

Chuyện gì cũng không nói, quen biết ai cũng chưa từng giới thiệu.

Tề Minh siết chặt nắm đấm, mặt hầm hầm: "Tô Ngọc khá lắm, uổng công trước đây ta đối xử tốt với hắn, đáng lẽ lúc đầu ta không nên để hắn quay về." Tịch Dao nhìn vẻ mặt vặn vẹo của Tề Minh, khuyên nhủ: "Tôi khuyên anh đừng có đụng vào Tô Ngọc, ít nhất là trước khi tìm được cách vẹn cả đôi đường thì đừng có dại mà chọc vào hắn." "Tại sao?" "Đừng nhìn Nam Kiều có vẻ ngoài ngoan ngoãn đáng yêu mà lầm, thực chất hắn là kẻ cực kỳ khó đối phó.

Chương 546

Đặc biệt là đám cổ trùng trong tay hắn, khiến người ta không thể đề phòng nổi.

Anh sẽ không biết khi nào hắn ra tay, cũng chẳng rõ bước tiếp theo hắn định làm gì.

Một khi Nam Kiều mất kiểm soát thì không ai cản nổi đâu.

Địa vị của hắn ở Nam Cương còn cao hơn địa vị của anh ở Tề quốc đấy.

Tôi nhận được tin Nam Kiều rất có thể sẽ là Nam Cương Vương đời tiếp theo." Nếu Nam Kiều muốn ra tay với Tề Minh, cho dù là Tề quốc cũng không dám lên tiếng.

So với các nước khác, Nam Cương là quốc gia bí ẩn và khó lường nhất.

Tề Minh mà đắc tội với hắn thì chẳng có kết cục tốt đẹp gì đâu.

Tề Minh hít sâu một hơi, lòng đầy phiền muộn, không ngờ lại có chuyện này xảy ra. "Đa tạ cô đã nhắc nhở." "Anh có ơn với tôi, tôi đương nhiên sẽ giúp.

Nhưng tôi khuyên anh tốt nhất nên điều tra kỹ quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều.

Nếu họ thực sự thân thiết thì tôi chân thành khuyên anh một câu: hãy dừng ngay mọi kế hoạch nhắm vào Tô Ngọc lại, nếu không hậu quả sẽ khôn lường." Nam Kiều tuy độc ác nhưng lại có một đặc điểm là cực kỳ bảo vệ người mình coi trọng.

Ai dám động vào người của hắn thì hắn sẽ truy cùng đuổi tận, không chết không thôi.

Tề Minh im lặng nhưng trong lòng vô cùng bực bội.

Sao vận may của Tô Ngọc lại tốt đến thế, ngay cả Tiểu Vương gia của Nam Cương cũng quen biết được. "Tôi biết rồi." Dù không cam lòng đến mấy, nhưng vì chưa rõ quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều nên mọi kế hoạch của Tề Minh đành phải gác lại.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc vào cung báo việc của nhóm Nam Kiều.

Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên là rất hoan nghênh, còn dặn Tô Ngọc phải tiếp đãi họ thật chu đáo.

Mấy ngày sau, một người cưỡi xe ngựa phong trần mệt mỏi đã trở về kinh thành.

Đó chính là Lục Lăng Phong.

Hắn vừa về đến nơi là Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đã hay tin ngay.

Vương Cẩn Hòa nghe tin Lục Lăng Phong đã về thì tâm trạng rất tốt. "Lục Lăng Phong cuối cùng cũng về rồi." "Ừ, cuối cùng cũng về." "Hắn về rồi, vậy chị họ em về chưa?" Vương Cẩn Hòa nhớ đến Cố Tích Lăng liền hỏi.

Trước đó đã hứa để Vạn Cổ xem bệnh cho chị ấy, nếu người không về thì xem kiểu gì?

Ánh mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, anh đưa tay xoa mạnh đầu cô, cưng chiều nói: "Em cứ yên tâm đi, em đã bảo đưa người về thì anh chắc chắn sẽ đưa về.

Họ sẽ tới kinh thành sau Tết." "Thế cũng tốt, nhưng vở kịch hay sắp bắt đầu rồi, không biết Cố Hề Nhược và Cố Thăng có chịu đựng nổi không đây." "Chúng ta hãy cùng chờ xem." Tô Ngọc trầm giọng cười.

Vương Cẩn Hòa cười híp mắt gật đầu: "Được." Lục Lăng Phong về đến kinh thành, chưa kịp nghỉ ngơi đã bắt tay vào đối phó Cố Hề Nhược.

Hắn đã giúp cô ta bao nhiêu năm, cũng coi như là người cô ta tin tưởng nhất, hắn biết rất nhiều điểm yếu của cô ta.

Một khi hắn ra tay, Cố Hề Nhược hầu như không có khả năng phản kháng.

Lục Lăng Phong hành động vừa nhanh vừa độc, chỉ trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã thâu tóm được ba cửa tiệm hái ra tiền nhất của Cố Hề Nhược.

Đến lúc này, Cố Hề Nhược mới biết Lục Lăng Phong đã trở về. "Các người làm ăn kiểu gì vậy?

Ba cái tiệm kiếm tiền nhất đã bị người ta nuốt mất rồi mà giờ mới báo cho ta biết sao?" Cố Hề Nhược tức điên lên.

Những cửa tiệm này đều do một tay Lục Lăng Phong gây dựng nên hắn biết rõ điểm yếu ở đâu.

Cứ đà này, sản nghiệp trong tay cô ta sẽ không giữ nổi nữa. "Tiểu thư, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Đứa hầu gái của Cố Hề Nhược cũng lo lắng, đồng thời rất bất bình với Lục Lăng Phong.

Hắn ta định làm gì chứ?

Chẳng lẽ tiểu thư không phải ân nhân cứu mạng thì hắn ta không thèm quan tâm nữa sao?

Bây giờ lại còn quay ra phá hoại việc làm ăn của tiểu thư, đúng là kẻ vô ơn bạc nghĩa mà. "Tôi đi gặp anh ta." Cố Hề Nhược dẫn theo nha hoàn đến nơi Lục Lăng Phong ở để tìm hắn.

Lục Lăng Phong nghe hạ nhân báo Cố Hề Nhược tới thì chẳng hề ngạc nhiên, nếu cô ta không đến hắn mới thấy lạ. "Cho cô ta vào." Cố Hề Nhược bước vào đã thấy Lục Lăng Phong đang cầm ly rượu ngồi trên ghế, biểu cảm nhạt nhẽo như thể cô chỉ là một người xa lạ.

Trước đây Lục Lăng Phong luôn nâng niu cô như bảo bối, giờ lại đối xử thế này khiến Cố Hề Nhược không thể chấp nhận được.

Cô nhìn hắn chất vấn: "Tại sao anh lại làm như vậy?

Chẳng lẽ bao nhiêu năm qua anh đối xử tốt với tôi đều là giả sao?" Chỉ vì cô không phải là người phụ nữ Cố Tích Lăng kia mà hắn nỡ đối xử với cô như thế?

Hắn phải hủy hoại cô thì mới cam tâm sao?

Lục Lăng Phong nhìn vẻ mặt chất vấn của Cố Hề Nhược, đột nhiên thấy thật mỉa mai và buồn cười. "Cố Hề Nhược, cô đang chất vấn tôi?

Cô có tư cách gì mà đứng đây chất vấn tôi?

Cô xứng sao?" Lần đầu tiên Lục Lăng Phong thấy Cố Hề Nhược lại đáng ghê tởm đến vậy.

Cố Hề Nhược nhìn dáng vẻ này của hắn, chợt cảm thấy như đang thấy Vương Cẩn Hòa đang cao cao tại thượng hỏi cô có xứng không.

Cô siết chặt nắm đấm, gằn giọng: "Tại sao anh lại làm thế?" "Tại sao tôi làm thế à, trong lòng cô không tự biết rõ sao?

Cô hại Lăng Tả thành ra như vậy, cả đời phải ngồi xe lăn, lại còn không thể thành thân, cô nói xem tại sao tôi phải làm thế?

Cố Hề Nhược, tôi luôn tưởng cô là một cô gái đơn thuần, giờ tôi mới biết cô độc ác đến mức nào.

Lúc đó cô mới chín tuổi mà đã có thể làm ra chuyện như vậy, tôi thật sự đã đánh giá thấp cô rồi." Trước mặt hắn, Cố Hề Nhược luôn tỏ ra đơn thuần vô hại, và hắn cũng luôn thích dáng vẻ đó của cô.

Khi sự thật phơi bày, hắn hận không thể tự tát mình mấy cái, cái đồ có mắt như mù này đến cả ân nhân cứu mạng của mình cũng nhận nhầm. "Lục Lăng Phong, tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta chẳng lẽ không bằng một Cố Tích Lăng sao?

Chương 547

Những năm qua tôi đối tốt với anh, anh đều coi như không thấy à?" Cố Hề Nhược phẫn nộ hỏi.

Nghe cô chất vấn, Lục Lăng Phong đột nhiên nghiêm túc suy nghĩ xem cô đã đối tốt với mình thế nào.

Nhưng nghĩ mãi, hắn lại nhận ra mình chẳng biết cô đã làm gì tốt cho mình, càng không biết cô tốt ở điểm nào. "Cô đối tốt với tôi là bắt tôi đi mua đồ cô thích ăn khi tôi đang bệnh, hay là bắt tôi đi xử lý công việc kinh doanh sau khi tôi đã thức trắng mấy ngày đêm không nghỉ?

Hoặc là chỉ cần tôi làm gì đó không vừa ý là cô lại giở tính tiểu thư với tôi?" Lục Lăng Phong mỉa mai hỏi.

Những năm qua tại sao hắn lại nghĩ cô đối tốt với mình nhỉ?

Hắn bị ngược đãi thành thói hay sao?

Sắc mặt Cố Hề Nhược cứng đờ, vô cùng xấu hổ.

Lục Lăng Phong này quá đáng thật rồi, lại dám nói những lời khiến cô không còn mặt mũi nào nữa. "Lục Lăng Phong, anh nhất định phải nói chuyện với tôi như thế sao?" Cố Hề Nhược không thể phản bác, chỉ biết bất mãn hỏi lại.

Lại thế rồi, mỗi lần cô ta giở tính đều nói những câu như vậy.

Hẳn là mắt hắn có vấn đề mới thấy cô ta tốt, thấy cô ta đáng yêu.

Hắn đúng là kẻ có mắt như mù mà.

Cố Hề Nhược như không thấy biểu cảm của hắn, trực tiếp nói: "Giờ anh xin lỗi tôi đi, tôi sẽ tha thứ cho anh." Nhìn dáng vẻ coi đó là lẽ đương nhiên của cô ta, Lục Lăng Phong lại muốn tự tát mình một cái nữa. "Cô đi đi, sau này đừng đến đây nữa.

Tài sản tôi kiếm về cho cô bao nhiêu, tôi sẽ hủy bấy nhiêu.

Trước khi hủy sạch hoàn toàn, tôi sẽ không dừng tay đâu.

Giờ thì cô có thể đi được rồi." Lục Lăng Phong trực tiếp đuổi khách.

Cố Hề Nhược vốn còn đợi hắn xin lỗi, kết quả hắn lại nói một câu như vậy, khiến cô không biết giấu mặt vào đâu. "Lục Lăng Phong, tôi nói lần cuối, xin lỗi tôi mau." "Cút!" Đúng là thói xấu do hắn nuông chiều mà ra, cô ta tưởng mình là ai cơ chứ?

Còn "lần cuối", còn bắt hắn xin lỗi.

Cô ta tưởng mình là ai mà dám nói thế?

Thật là tự cao tự đại.

Cố Hề Nhược bị tiếng quát của hắn làm cho giật mình, không dám tin nhìn hắn: "Anh dám nói với tôi như thế?

Lục Lăng Phong, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh đâu!" Lục Lăng Phong bực bội xoa xoa chân mày, nhìn thấy người phụ nữ này là hắn lại muốn bóp chết cho xong. "Ném ra ngoài." Cố Hề Nhược đương nhiên không muốn bị người ta ném ra, cô nhìn sự chán ghét và mất kiên nhẫn trên mặt hắn, lớn tiếng nói: "Lục Lăng Phong, anh sẽ hối hận!

Sau này cho dù anh có cầu xin tôi, tôi cũng không tha thứ cho anh!" Lục Lăng Phong thực sự muốn xem trong não cô ta chứa cái gì.

Trước đây thấy cũng thông minh, sao giờ nhìn kiểu gì cũng thấy giống một kẻ thiểu năng, lại còn là một kẻ thiểu năng không có não nữa.

Người bên cạnh không quản nhiều như vậy, tiến đến trước mặt cô ta với khuôn mặt lạnh lùng: "Cố tiểu thư, mời cô rời khỏi đây." Cố Hề Nhược quay người bỏ đi, cô định đi tìm Lâu Mãn Thanh.

Anh ta là thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, cô muốn xem Lục Lăng Phong đấu với Lâu Mãn Thanh thế nào. "Tiếp tục chèn ép, nhanh chóng thu hồi lại những thứ ta đã kiếm về cho cô ta." "Rõ." Sau khi rời khỏi nhà Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược không về nhà mà đi tìm Lâu Mãn Thanh. "Anh nói cái gì?" Cố Hề Nhược nhìn điếm tiểu nhị với vẻ không dám tin.

Anh ta vừa nói Lâu Mãn Thanh đã đi rồi?

Sao có thể chứ? "Làm sao có thể?

Anh ấy đi mà không nói với tôi một tiếng sao?" Cố Hề Nhược không muốn tin vào sự thật là Lâu Mãn Thanh đã rời đi.

Tiểu nhị cau mày, có chút không thích cô ta: "Cố tiểu thư, tôi không có lý do gì để lừa cô, anh ấy đã đi từ hôm qua rồi.

Sắp Tết rồi, người ta cũng phải về nhà ăn Tết chứ?" Cố Hề Nhược vẫn không tin, Lâu Mãn Thanh rời kinh thành rồi cô biết tìm anh ta ở đâu?

Hiện tại là lúc cô cần anh ta giúp nhất thì anh ta lại bỏ đi, căn bản không hề để tâm đến cô.

Nhận thức này khiến sắc mặt cô ta rất khó coi.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy bất lực trước một người đàn ông như vậy.

Cô siết chặt nắm đấm, ánh mắt đầy oán hận: Lục Lăng Phong đáng chết, Lâu Mãn Thanh đáng chết!

Lâu Mãn Thanh đi rồi, cô không thể ngồi chờ chết, phải đi tìm người khác giúp đỡ, nếu không tài sản trong tay cô sẽ bị Lục Lăng

Phong phá sạch.

Sau khi cô đi khỏi, Lâu Mãn Thanh từ trong góc bước ra, tay cầm quạt giấy: "Lại làm mỹ nhân tức giận rồi, thật đáng tiếc không được nhìn tận mặt." Người đi sau anh ta không nhã nhặn mà trợn trắng mắt, thiếu chủ của họ thật là biết nhìn người ta gặp họa mà vui. "Thiếu chủ, sau này anh không thể nghênh ngang xuất hiện ở kinh thành nữa đâu." "Thì có sao?

Chúng ta đi tìm Tô Ngọc, nhà anh ấy nhiều người, chuyện thú vị cũng nhiều, dù có ở lì đó mỗi ngày cũng không chán." Việc Lâu Mãn Thanh đột ngột ghé qua không làm Tô Ngọc ngạc nhiên.

Thấy anh không hề bất ngờ, Lâu Mãn Thanh tự tìm chỗ ngồi xuống: "Tôi cứ tưởng anh sẽ giật mình một cái chứ, dù sao tôi cũng đột ngột chạy tới đây mà, kết quả anh chẳng hề hấn gì cả." Tô Ngọc nhìn anh ta một cái, bất lực lắc đầu: "Anh vẫn trẻ con như thế." Lâu Mãn Thanh không hài lòng: "Anh nói ai trẻ con cơ?" "Người có não đều biết anh sẽ đến đây, anh lấy đâu ra tự tin nghĩ rằng tôi sẽ bị anh dọa sợ thế?" Tô Ngọc chê bai hỏi.

Lục Lăng Phong ra tay với các cửa tiệm của Cố Hề Nhược, cô ta đi tìm Lục Lăng Phong rồi tức giận bỏ đi, chắc chắn là vì đàm phán không thành.

Để giữ được tài sản, cô ta nhất định sẽ tìm Lâu Mãn Thanh.

Anh ta đã chán ngấy cô ta từ lâu, làm sao để bị tìm thấy được?

Mà đã ra ngoài thì anh ta sẽ không về Đệ Nhất Lâu nhanh thế, không về đó thì chỉ có thể đến đây thôi. "Anh tưởng ai cũng thông minh như anh à?

Mà này, tôi không giúp Cố Hề Nhược, anh nói xem cô ta có đi tìm mấy gã đàn ông khác của cô ta không?" Lâu Mãn Thanh hào hứng hỏi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Cố Hề Nhược chắc chắn sẽ không để Lục Lăng Phong cướp mất đồ của mình, không muốn bị cướp thì chỉ có thể nghĩ cách tìm người giúp đỡ." Thế nhưng mất đi chỗ dựa lớn nhất là Lâu Mãn Thanh, cô ta chỉ có thể tìm những người khác.

Nếu những người đó không giúp được, đương nhiên cô ta phải tìm đến vị hôn phu chính thức rồi. "Tô Ngọc, anh nói xem nếu Cố Hề Nhược đi tìm Khanh Vũ Không, hắn ta có dùng chuyện thành thân để uy hiếp cô ta không?" Anh ta ngày càng tò mò rồi đấy.

Chương 548

"Chuyện này thì khó nói lắm." "Vậy thì cứ đợi xem kịch hay thôi." Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của hai người nhưng không chỉ dừng lại ở việc hóng hớt: "Chúng ta giúp Cố Hề Nhược một tay đi." "Yên tâm, anh đã sai người làm rồi." Tô Ngọc ôm vai Vương Cẩn Hòa cười nói.

Vương Cẩn Hòa lập tức yên tâm.

Cố Hề Nhược rời khỏi nơi Lâu Mãn Thanh ở rồi đi tìm những người khác.

Trước đây nếu cô tìm họ, họ đều sẽ rất vui mừng, nhưng lần này thái độ của họ lại cực kỳ lạnh nhạt.

Ai cũng vậy, ánh mắt nhìn cô cũng chẳng khác Lục Lăng Phong là mấy.

Một người thì có thể là trùng hợp, nhưng ai cũng thế thì cô bắt đầu nghi ngờ có kẻ đứng sau hãm hại mình.

Siết chặt tay, ánh mắt cô đầy oán hận.

Cô nhìn người trước mặt: "Anh cũng muốn đối xử với tôi như họ sao?" Người đàn ông nhìn cô, im lặng một hồi mới lên tiếng: "Cô chưa từng thích tôi, chỉ dựa vào việc tôi thích cô mà bắt tôi làm việc cho cô, cũng giống như Lục Lăng Phong vậy.

Ngoài tôi ra còn có những người khác, tham vọng của cô cũng lớn thật đấy.

Sau này cô đừng đến tìm tôi nữa, những thứ trước đây đưa cho cô tôi không lấy lại, coi như quà tặng vậy." Nói xong anh ta đóng cửa đi vào, để mặc Cố Hề Nhược ở bên ngoài.

Sắc mặt cô ta lúc xanh lúc trắng, vô cùng khó coi.

Cô chưa bao giờ bị đối xử như thế này.

Hiện tại mấy gã đàn ông luôn xoay quanh cô đều đã từ bỏ cô, cô phải làm sao đây?

Cố Hề Nhược bắt đầu hoảng sợ, cô không thể mất đi tất cả những thứ này.

Một khi sản nghiệp trong tay không còn, người trong gia tộc chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Đến lúc đó gia tộc biết được thân phận của Vương Cẩn Hòa, nhà họ Cố sẽ không còn chỗ cho cô đứng chân.

Dù Cố Thăng nói chỉ nhận cô là con gái, nhưng nếu cô trắng tay, ông ta có còn kiên định như thế không?

Chuyện này cô không dám đánh cược.

Những người khác đều không dựa vào được, Cố Hề Nhược chỉ có thể đi tìm Khanh Vũ Không.

Khanh Vũ Không thực lòng thích cô, biết cô đến tìm thì rất vui mừng. "Hề Nhược, sao em lại đến đây?" Nước mắt Cố Hề Nhược không ngừng rơi, thấy vậy Khanh Vũ Không liền cuống quýt, đưa tay ôm cô lau nước mắt, nhẹ nhàng dỗ dành: "Đừng khóc nữa.

Nói anh nghe rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?" "Lục Lăng Phong tự nhận nhầm em là ân nhân cứu mạng, giờ biết không phải thì bắt đầu điên cuồng tấn công các cửa hiệu của em, đã có mấy tiệm làm ăn tốt bị anh ta đoạt mất rồi.

Vũ Không, em phải làm sao bây giờ?" Cố Hề Nhược nghẹn ngào nói.

Cô hoàn toàn không nói là mình cố tình giả làm ân nhân cứu mạng của hắn, tóm lại tất cả đều là lỗi của Lục Lăng Phong, còn cô chỉ là một nạn nhân.

Khanh Vũ Không còn tưởng chuyện gì to tát, hóa ra là chuyện này, anh lau nước mắt cho cô: "Được rồi, đừng lo lắng, sẽ không sao đâu." "Nhưng em..." "Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, mọi chuyện sẽ được giải quyết thôi, tin anh." Nói xong, Khanh Vũ Không nhìn cô bảo: "Hề Nhược, hôm nay dù em không đến tìm anh thì anh cũng định qua tìm em." "Tìm em có chuyện gì ạ?" Cố Hề Nhược giả vờ ngơ ngác hỏi. "Chuyện bên cha mẹ anh, anh có chút hết cách rồi.

Họ đã đưa ra tối hậu thư, hoặc là thành thân, hoặc là hủy hôn." Khanh Vũ Không đương nhiên không muốn hủy hôn, chỉ là anh cũng không muốn ép cô.

Hôm nay đúng lúc cô đến, anh thuận miệng hỏi luôn.

Cố Hề Nhược hơi cau mày, trong lòng có chút bất mãn, nghĩ thầm không biết có phải anh ta cố ý không.

Biết rõ cô đến nhờ giúp đỡ mà lại nói chuyện này vào lúc này, định ép cô gả cho anh ta sao?

Nhưng điều anh ta nói cũng là sự thật, đã trì hoãn bao nhiêu năm rồi, cứ thế này thì chỉ có thể hủy hôn, mà cô thì không muốn.

Trước đây khi còn quan hệ tốt với Lâu Mãn Thanh, nếu phải hủy hôn cô cũng không sợ, vì thân phận của Lâu Mãn Thanh cao hơn, có lợi cho cô hơn.

Nhưng chuyện hôm nay cho cô biết Lâu Mãn Thanh cũng không dựa vào được, chỉ có Khanh Vũ Không trước mặt là thật lòng nghĩ cho cô, thật lòng yêu cô.

Nếu không anh ta cũng chẳng để cô dây dưa mãi như thế mà không nói gì, chỉ là hơi không vui thôi.

Trước đây vì chuyện của Lục Lăng Phong mà hai người từng tranh chấp, nhưng anh ta vẫn đối xử rất tốt với cô.

Sau khi cân nhắc lợi hại, Cố Hề Nhược gật đầu đồng ý: "Để bác và bác gái qua bàn bạc ngày cưới với cha mẹ em đi." Gả cho Khanh Vũ Không cũng là một lựa chọn không tồi, dù sao gia thế nhà anh ta cũng khá, lại có người làm phi tử trong cung.

Khanh Vũ Không vốn tưởng lần này cô vẫn sẽ không đồng ý, anh đã nghĩ sẵn cách nói khéo với gia đình rồi.

Không ngờ cô lại gật đầu. "Hề Nhược, em nói thật chứ?

Thật sự nguyện ý thành thân với anh sao?" Khanh Vũ Không mừng rỡ.

Cố Hề Nhược mỉm cười gật đầu: "Là thật ạ." "Tốt quá, giờ anh đi nói với cha mẹ ngay, em ngồi nghỉ một lát nhé." Nói xong anh chạy vụt đi.

Đợi anh đi rồi, nụ cười trên mặt cô ta biến mất, đây mới chỉ là bắt đầu thôi.

Khi cha mẹ Khanh Vũ Không biết Cố Hề Nhược cuối cùng cũng chịu đồng ý thành thân, họ đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cô ta còn không chịu thì họ chỉ còn cách bắt con trai hủy hôn thôi. "Nếu nó đã đồng ý rồi thì chúng ta chọn một ngày lành tháng tốt để tổ chức hôn lễ luôn đi." Mẹ của Khanh Vũ Không lên tiếng. "Cảm ơn cha mẹ, chuyện này phiền cha mẹ vất vả rồi." Sau khi bàn bạc xong với cha mẹ, Khanh Vũ Không mới trở về viện của mình.

Thấy Cố Hề Nhược vẫn đang cau mày lo lắng, anh hỏi: "Vẫn còn nghĩ chuyện cửa tiệm à?" Cố Hề Nhược gật đầu, bất lực nói: "Dù sao đó cũng là tâm huyết của em, cứ thế bị người ta hủy hoại thì em không cam tâm." Khanh Vũ Không đồng tình gật đầu, anh cũng biết chút ít về những thứ trong tay cô. "Yên tâm đi, anh sẽ giúp em." Khanh Vũ Không an ủi. "Nhưng Lục Lăng Phong lợi hại lắm, em sợ sẽ liên lụy đến anh." Cố Hề Nhược do dự. "Sẽ không có chuyện gì đâu." Thấy anh nói vậy, cô đương nhiên không nói thêm gì nữa, có người tình nguyện giúp đỡ thì sao cô phải từ chối chứ?

Sau khi chắc chắn anh ta sẽ giúp mình, cô ở lại thêm một lát rồi mới rời đi.

Về đến nhà, cô bị Cố Thăng gọi qua: "Hề Nhược, chuyện giữa con và Lục Lăng Phong là thế nào?" Cố Hề Nhược ngẩn ra, hơi bất ngờ khi cha lại hỏi chuyện này. "Cha, sao đột nhiên cha lại hỏi thế ạ?" Cố Thăng nhìn con gái, nghiêm túc nói: "Từ hôm qua, sản nghiệp của nhà chúng ta bắt đầu bị tấn công.

Cha sai người đi điều tra thì mọi dấu vết đều chỉ ra là do Lục Lăng Phong làm." Sắc mặt Cố Hề Nhược hơi biến đổi: "Anh ta dám động đến cả nhà chúng ta sao?

Cha, chuyện này con sẽ xử lý ổn thỏa, cha yên tâm đi." Cô không muốn cha biết quá nhiều chuyện bên mình, nếu không sẽ lại thêm phiền phức.

Cố Thăng gật đầu: "Nếu có chuyện gì thì cứ nói với cha." Cố Hề Nhược gượng cười: "Cha, con biết rồi ạ." Trở về viện của mình, Cố Hề Nhược đập phá rất nhiều đồ đạc.

Chương 549

Lục Lăng Phong đáng chết!

Những năm qua đúng là cô quá tin tưởng hắn nên mới để xảy ra chuyện thế này.

Hít một hơi thật sâu, cô gọi nha hoàn thân cận vào: "Tiểu Hoàn, ta có việc giao cho em làm." "Rõ, tiểu thư." Sau khi dặn dò xong xuôi, tâm trạng cô mới khá hơn một chút.

Nhưng cô không hề biết rằng đây mới chỉ là khởi đầu.

Trước Tết, Huyền Phỉ Nhiên tổ chức tiệc tối trong cung.

Vào đêm trừ tịch, vợ chồng Vương Cẩn Hòa đưa theo nhóm bốn người Nam Kiều và hai anh em Tiểu Bảo vào cung.

Tại cổng cung, họ gặp Tề Minh.

Thấy vợ chồng Tô Ngọc, Tề Minh không hề ngạc nhiên mà tỏ ra như chuyện hiển nhiên.

Tô Ngọc hiểu ngay hắn cố ý làm vậy.

Hẳn là đã điều tra tin tức của họ rồi bày ra màn tình cờ gặp gỡ này. "Ngọc Vương thật đúng là trùng hợp quá, đi cùng nhau chứ?" Tô Ngọc liếc nhìn Tề Minh, thản nhiên cười nói: "Không cần đâu, bản vương không thân với Tề Vương." Sắc mặt Tề Minh hơi khó coi: "Tô Ngọc." "Bản vương còn có việc tìm Hoàng huynh, không vào cùng Tề Vương đâu." Nói xong anh ôm vai Vương Cẩn Hòa rời đi.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi sát bên cạnh họ, còn Nam Kiều thì đánh giá Tề Minh từ trên xuống dưới, hồi lâu sau mới quay người đuổi theo nhóm Tô Ngọc.

Thấy Nam Kiều đi cùng Tô Ngọc, Tề Minh không khỏi nhớ tới lời Tịch Dao nói, rằng quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều rất tốt, hắn không thể động vào Tô Ngọc được.

Xem ra Tô Ngọc có chuyện giấu hắn thật.

Nam Kiều đuổi kịp Tô Ngọc thì lên tiếng: "Anh Ngọc, kẻ này không có ý tốt đâu." Tô Ngọc ừ một tiếng: "Anh biết mà." La Hậu do dự một lát mới hỏi: "Anh Ngọc, sao anh cứ mặc kệ Tề Minh mãi vậy?" Theo thủ đoạn của anh, muốn xử lý Tề Minh thực ra rất đơn giản, nhưng dường như anh không có ý định làm gì mà trái lại còn đang dẫn dắt hắn ta. "Chịu khổ nhiều quá rồi, cũng phải để hắn nếm trải tất cả những gì hắn định làm với anh, như thế mới công bằng." Từ khi quyết định đối phó Tề Minh, anh quả thực đang dẫn dắt hắn.

Không động vào hắn, không muốn hắn chết ở Huyền quốc là một nguyên nhân, nguyên nhân khác là kiếp trước quá đau đớn, kiếp này hắn phải trả lại hết.

Và yến tiệc trừ tịch này chính là sự bắt đầu.

Vương Cẩn Hòa nghe lời Tô Ngọc thì thầm lo lắng: "Tô Ngọc..." "Chúng ta đi thôi." "Vâng." Khi đến sảnh tiệc, trên bàn bày đủ loại nguyên liệu tươi sống, còn có một chiếc lò nhỏ đốt than, bên trên đặt một nồi nước dùng đang sôi sùng sục, hương thơm tỏa ra khắp sảnh.

Các đại thần đã đến đều tò mò không biết món này ăn thế nào.

Đám người Lăng quốc thì bất mãn nói: "Huyền quốc chiêu đãi khách khứa thế này à?" Lại cho khách ăn đồ chưa nấu chín, đây là đạo đãi khách của Huyền quốc sao? "Đồ không biết gì, đây gọi là lẩu nhỏ." Giọng của Tiểu Bảo vang lên giữa sảnh.

Các đại thần Huyền quốc khẽ ho một tiếng, hay thật, họ cũng vừa trở thành những kẻ "không biết gì" luôn. "Tiểu Bảo, các cháu tới rồi à." Con cái của mấy vị đại thần cũng theo cha mẹ dự tiệc cung đình, thấy hai đứa nhỏ liền chạy tới.

Đám trẻ chơi đùa thân thiết với nhau.

Vị đại thần Lăng quốc vừa bị Tiểu Bảo mỉa mai thì mặt mày khó coi, nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt đầy ác ý. "Ông có ý kiến gì với Tiểu Bảo à?" Nam Kiều đưa tay chỉ thẳng vào vị đại thần đó.

Ông ta định nói gì đó thì nhìn thấy Nam Kiều.

Dáng vẻ của cậu ta họ quá quen thuộc, người này lại là... "Kiến quá Tiểu Vương gia." Nam Kiều hừ lạnh một tiếng: "Tiểu Bảo nhà tôi không phải hạng người như ông có thể tùy tiện bàn tán đâu, không biết nói chuyện thì ngậm miệng lại cho tôi." Vị đại thần kia mặt lúc xanh lúc tím, cuối cùng không dám nói gì, uất ức ngồi sang một bên.

Lăng Tiêu Dạ nheo mắt nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, ngươi đến đây làm gì?" Nam Kiều chẳng buồn đáp lời Lăng Tiêu Dạ, đứng cạnh xem anh em Tiểu Bảo chơi với đám trẻ khác. "Tiểu Bảo, đây là người thân nhà cậu à?

Anh ấy ngầu quá." Bạn nhỏ của Hạ Bác Ngao ghé tai Tiểu Bảo thì thầm.

Mắt Tiểu Bảo sáng lên, gật đầu lia lịa: "Đúng thế, chú Nam Kiều lợi hại lắm, chú ấy có nhiều sâu bọ đáng yêu cực, lần sau các cậu đến nhà tớ, tớ cho các cậu chơi cùng." Những người nhận ra thân phận của Nam Kiều nghe Tiểu Bảo nói thì mặt cắt không còn giọt máu.

Lại có người bảo cổ trùng của Tiểu Vương gia Nam Cương là "đáng yêu"?

Bảo đáng yêu đã đành, lại còn đòi đem ra cho người khác chơi cùng nữa?

Xem ra con trai của Ngọc Vương cũng là hạng chẳng sợ trời chẳng sợ đất, đến cổ trùng mà cũng dám chơi.

Tề Minh bước vào đúng lúc nghe thấy lời Tiểu Bảo, bước chân hơi khựng lại, đưa mắt nhìn cậu bé.

Thấy đôi mắt sáng long lanh của cậu, Tề Minh nhíu mày, xem ra trên người đứa nhỏ này có không ít cổ trùng, muốn đối phó nó e là phải nghĩ cách khác.

Sau khi Tề Minh vào, ánh mắt Nam Kiều luôn đặt lên người hắn.

Quả nhiên ánh mắt hắn nhìn Tiểu Bảo mang theo sự tính toán.

Cậu bước tới chắn trước mặt Tiểu Bảo, ngăn cản tầm nhìn của Tề Minh.

Tề Minh thấy ánh mắt âm u của Nam Kiều thì lẳng lặng quay đầu đi.

Tịch Dao nói đúng, cổ trùng trong tay Nam Kiều phòng không nổi, hắn phải cẩn thận một chút.

Nam Kiều thấy hắn quay đi không nhìn Tiểu Bảo nữa thì ánh mắt đầy mỉa mai, cứ tưởng Tề Minh này lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ có vậy. "Anh Ngọc, mọi người chậm thật đấy." Nam Kiều phàn nàn với nhóm Tô Ngọc vừa tới. "Gặp một người rồi nói vài câu nên tới muộn, em không gây rắc rối gì chứ?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Nam Kiều lập tức lộ ra vẻ ngoan ngoãn, đồng thời nhìn Tô Ngọc với vẻ vô tội: "Anh Ngọc, em ngoan thế này sao có thể gây rắc rối cho anh được, chỉ là có mấy kẻ không biết gì mà cứ thích khoe khoang kiến thức thôi." Tô Ngọc nhìn theo hướng mắt của Nam Kiều, thấy đối phương thì mỉm cười: "Em chấp nhặt với người lạ làm gì?" Tề Minh thấy sự tương tác giữa Tô Ngọc và Nam Kiều, sắc mặt hơi khó coi, nhất là cách Nam Kiều gọi Tô Ngọc càng làm hắn bất ngờ.

Ánh mắt lóe lên một cái, hắn cười bước tới gần Tô Ngọc hỏi:

"Quen nhau lâu vậy rồi, sao ta chưa từng nghe nói ngươi quen biết Tiểu Vương gia Nam Cương nhỉ?" Giọng điệu thân thiết ấy khiến người không biết chuyện còn tưởng quan hệ của hai người tốt lắm.

Nam Kiều bất mãn nhìn Tề Minh đang tỏ ra thân thiết với Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh có quan hệ tốt với Vương gia nước Tề này à?" "Không tốt lắm." Tô Ngọc lắc đầu.

Nam Kiều nhướng mày nhìn Tề Minh, cười như không cười: "Anh Ngọc nói quan hệ với ông không tốt, ông chạy tới đây giả bộ thân quen làm gì?" "Đúng thế, đừng có ai cũng nhào vô nhận người quen với anh Ngọc của chúng tôi chứ." Lạc Diễm khàn giọng lên tiếng.

Anh ta đang cân nhắc nếu Tề Minh dám làm Tô Ngọc không vui thì có nên tặng hắn vài thỏi thuốc nổ không.

Tô Ngọc thấy dáng vẻ trầm ngâm của Lạc Diễm thì chẳng cần đoán cũng biết anh ta đang nghĩ gì. "Lạc Diễm, không được làm bậy." "À." Lạc Diễm ừ một tiếng, chẳng biết có nghe vào tai không.

Tô Ngọc xoa chân mày, hy vọng hôm nay Tề Minh đừng có tự tìm đường chết, nếu không chính anh cũng chẳng cứu nổi hắn.

Tề Minh nhìn ba người còn lại bên cạnh Tô Ngọc: "Ngươi đi dự cung yến mà cũng mang theo mấy kẻ không liên quan sao?

Chương 550

Xem ra Hoàng đế Huyền quốc đối xử với ngươi tốt thật đấy, tốt đến mức khiến ngươi có thể bội ước." Đối với Tề Minh, lời hứa năm xưa của Tô Ngọc là sẽ không tham chính chính là một lời cam kết với hắn.

Giờ đây Tô Ngọc làm Vương gia chính là đã bội ước.

Nam Kiều tò mò hỏi: "Anh Ngọc, hắn ta nói lời hứa gì vậy?" "Trước đây hắn muốn anh sang nước Tề giúp hắn, anh nói anh sẽ không vào triều làm quan." Bạch Khởi cau mày nhìn Tề Minh: "Anh Ngọc đâu có vào triều làm quan, anh ấy chỉ làm Vương gia thôi mà." Vương Cẩn Hòa thích thú theo dõi cuộc đối đáp, Bạch Khởi nói hay thật, Tô Ngọc không làm quan mà là làm Vương gia.

Tề Minh định nói thêm gì đó thì Huyền Phỉ Nhiên đã cùng Thái hậu và Hoàng hậu giá lâm.

Sau khi mọi người đã đông đủ, yến tiệc trừ tịch chính thức bắt đầu.

Vương Cẩn Hòa chỉ việc ăn, Tô Ngọc giúp cô lấy những món cô thích.

Cô vừa ăn vừa nghe Huyền Phỉ Nhiên và Trấn Bắc Vương đấu khẩu qua lại, nghe cũng khá thú vị.

Khi bữa ăn gần xong, chính sự mới thực sự bắt đầu.

Các Phiên vương và sứ thần nước Tề, nước Lăng đã đến Huyền quốc gần một tháng, kể từ sau bữa tiệc đầu tiên thì chưa từng tụ họp công khai lần nào.

Càng chưa nghe nói Huyền Phỉ Nhiên gặp riêng người của hai nước đó.

Hôm nay đông đủ thế này chính là cơ hội của họ.

Vương Cẩn Hòa đã ăn lửng dạ, cô quan sát những người đối diện.

Cô rất tò mò về họ, không biết ai sẽ là người lên tiếng trước.

Trấn Bắc Vương và Yến Thân Vương đều không nói gì, Lăng Tiêu Dạ trước đó đã nói một lần rồi nên giờ cũng im lặng.

Cuối cùng chỉ còn lại Tề Minh.

Không biết Tề Minh có phải người mở lời đầu tiên không.

Không bao lâu sau, Tề Minh rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa, hắn tha thiết muốn giải độc trên người mình.

Tịch Dao đã nói với hắn, chất độc hiện tại bị áp chế càng mạnh thì khi bùng phát sẽ càng dữ dội.

Hắn thực sự không muốn nếm trải lại cảm giác đau đớn đến chết đi sống lại đó nữa. "Nghe nói trong tay Ngọc Vương có mấy thị vệ y thuật rất cao cường, không biết có thật không?" Người lên tiếng trước nhất quả nhiên là Tề Minh, nhưng điều hắn nói lại không liên quan đến hạt giống năng suất cao.

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tề Minh, cười hỏi: "Không biết Tề Vương hỏi chuyện này là có ý gì?" "Để chữa bệnh." "Ồ?" Huyền Phỉ Nhiên giả vờ không hiểu, chỉ nhìn Tề Minh. "Bản vương trúng kịch độc, nghe nói dưới trướng Ngọc Vương có cao nhân phương diện này, nên mạn phép xin Bệ hạ Huyền quốc cho bản vương mượn người của Ngọc Vương một chút." Tề Minh thấy Huyền Phỉ Nhiên giả ngơ thì cau mày nói thẳng.

Đã muốn giả ngơ thì hắn sẽ nói toạc móng heo ra luôn, để xem ông ta còn giả vờ được đến bao giờ. "Chuyện này Tề Vương tìm nhầm người rồi.

Người của tiểu Ngọc tính khí đều không dễ chiều đâu, ông muốn nhờ họ giải độc thì phải tìm chính họ, hoặc tìm tiểu Ngọc.

Tìm trẫm thì trẫm cũng lực bất tòng tâm." Huyền Phỉ Nhiên xòe tay, vẻ mặt đầy bất lực như thể đúng là chuyện như vậy.

Tề Minh lúc này mới nhìn sang Tô Ngọc, lên tiếng: "Ngọc Vương, có thể cho ta mượn người của ngươi một chút không?" "Hửm?

Ông muốn Vạn Cổ giải độc cho à, chuyện này ông cứ tự hỏi xem cậu ta có muốn giúp ông không." Tô Ngọc chẳng buồn ngẩng đầu lên nói.

Tề Minh chưa kịp lên tiếng thì Trấn Bắc Vương ở bên cạnh đã xen vào: "Ngọc Vương, người ta là khách từ nước Tề tới, ngươi hẹp hòi như vậy thật không nên.

Ngươi là Vương gia của Huyền quốc, mang trọng trách ngoại giao giữa hai nước, hành xử thế này chẳng phải đang khích bác quan hệ hai nước sao?" Yến Thân Vương cũng đồng tình: "Nói rất đúng, chỉ là mượn người giỏi y thuật một chút thôi mà, Ngọc Vương có phần quá nhỏ mọn rồi." Tô Ngọc chẳng những không giận mà còn cười gật đầu: "Ừm, hai người nói đều đúng cả, tôi chính là nhỏ mọn đấy.

Đối với một kẻ từng muốn lấy mạng mình, hắn sống hay chết thì liên quan gì đến tôi?" Các đại thần Huyền quốc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, giữa anh và Tề Minh lại có ân oán sâu đậm như vậy sao?

Tề Minh không ngờ Tô Ngọc lại dám phơi bày mọi chuyện ngay tại đây. "Tô Ngọc, ta thật không ngờ ngươi lại hiểu lầm ta như vậy." Tề Minh tỏ vẻ thất vọng nhìn Tô Ngọc, dáng vẻ như bị tổn thương sâu sắc và vô cùng thất vọng về anh.

Nhìn dáng vẻ đáng ghê tởm của Tề Minh, Tô Ngọc cười khẩy một tiếng: "Ông thích nói là hiểu lầm thì cứ coi là hiểu lầm đi." Một câu nói hờ hững của anh lại khiến Tề Minh nhất thời không biết nên đáp lại thế nào cho phải.

Tề Minh nói cứ như thể Tô Ngọc đang vô lý gây sự vậy.

Anh hơi cau mày: "Tô Ngọc…" "Anh nói đó là hiểu lầm sao?" Tô Ngọc đột nhiên ngắt lời Tề Minh, ngẩng đầu nhìn hắn.

Vẻ mặt không cảm xúc đó khiến tim Tề Minh hẫng một nhịp, trong lòng dâng lên dự cảm chẳng lành.

Nhưng bây giờ hắn đã ở thế cưỡi hổ khó xuống, chỉ đành gật đầu: "Chuyện giữa tôi và anh vốn dĩ là hiểu lầm, anh từng nói sẽ giúp tôi mà." Lời này nói ra thật dễ khiến người ta hiểu lầm.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy ghê tởm trước lời của Tề Minh, cô vừa định lên tiếng thì bị Tô Ngọc ngăn lại. "Nói hay lắm, năm tôi mười bốn tuổi anh quả thực có nói muốn tôi sang Tề quốc giúp anh, nhưng tôi nhớ mình đã nói là sẽ không vào triều làm quan, từ đó về sau hình như anh cũng ít qua lại với tôi hơn." Tô Ngọc phớt lờ ánh nhìn của các đại thần, thản nhiên nghịch chén rượu trong tay nói tiếp. "Sau đó có một lần tụ tập, anh nói muốn vào rừng sâu tìm dược liệu, được thôi, tôi đi cùng anh, kết quả lại gặp phải đám sát thủ ám sát anh." Tô Ngọc đột nhiên nhắc lại chuyện Tề Minh bị ám sát năm đó.

Anh vốn không muốn giải thích, nhưng Cẩn Hòa nói anh không cần giải thích cho bản thân mình, nhưng cũng đừng để bị hiểu lầm rồi bị kẻ khác coi là tiểu nhân bỏ mặc bạn bè chạy trốn một mình.

Tề Minh nhìn Tô Ngọc, không biết anh định nói gì. "Năm đó chính anh đã bỏ mặc tôi một mình mà chạy trốn, bây giờ còn mặt mũi nhắc lại chuyện này sao?" "Ồ, hóa ra thuộc hạ của anh đã nói với anh như vậy à, đúng là phong cách làm việc của bọn chúng đấy.

Nhưng mà Tề Minh, tôi thực sự coi thường anh." Tô Ngọc mỉa mai nói. "Một Vương gia mà cuối cùng lại bị chính thuộc hạ của mình dắt mũi xoay như chong chóng." "Anh nói cái gì?" "Lúc anh tỉnh lại, người của anh chắc đã tìm thấy anh rồi chứ?

Và họ nói với anh rằng tôi đã bỏ đi, để mặc anh lại trong núi, chính họ đã tìm thấy và băng bó cho anh phải không?" Tô Ngọc xoay chén rượu, nhìn sắc mặt bắt đầu hoảng loạn của Tề Minh qua vành chén.

Anh cười khẽ, một Tề Minh như thế này thật nực cười. "Tô Ngọc, rốt cuộc anh muốn nói gì?" Tề Minh cảm thấy chuyện không hề đơn giản như vậy.

Tô Ngọc chống cằm, nhìn Tề Minh đầy ẩn ý: "Anh còn nhớ vết thương của mình được thắt nút như thế nào không?" Tề Minh cau mày: "Cái nút đó không mở ra được nên phải dùng kéo cắt bỏ, anh hỏi cái này làm gì?" Tô Ngọc không trả lời mà nhìn ra ngoài đại điện: "Vạn Cổ." Vạn Cổ cầm một dải gạc đi vào.

Tô Ngọc lấy dải gạc quấn từng vòng lên cánh tay Vạn Cổ, cuối cùng mười ngón tay linh hoạt thắt một cái nút trên tay cậu ta. "Vạn Cổ, đem cho Tề Vương nhận diện xem cái nút này có đúng như vậy không." "Tề Minh, lúc anh tỉnh lại chắc là đang mặc quần áo của tôi, tóc thì xõa ra, còn bộ quần áo và phát quan của chính anh chắc đã không cánh mà bay rồi nhỉ?" Tô Ngọc thản nhiên nói.

Tề Minh trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Anh có ý gì?

Sao anh biết được?" "Ồ?

Sao tôi biết được à?

Bởi vì chính tôi là người đã thay đồ cho anh để dụ đám sát thủ đi chỗ khác, cuối cùng bị trọng thương, sau khi về Huyền quốc phải dưỡng thương mấy tháng mới khỏi, chuyện này cả kinh thành hầu như ai cũng biết." Tô Ngọc vừa nói xong, Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên nhớ ra có một lần Tô Cửu vội vã vào cung mượn hắn mấy vị thái y, nói là Tô Ngọc bị trọng thương.

Chương 551

Mấy vị thái y phải tốn rất nhiều công sức mới cứu được Tô Ngọc. "Sau khi Tiểu Ngọc được Nguyên Bảo và mọi người đưa về, chính tôi đã vào cung thỉnh thái y, mất mấy ngày trời mới cứu được đệ ấy về từ cõi chết.

Cứu được rồi Tiểu Ngọc vẫn phải nằm giường hơn một tháng mới xuống đất được, nếu Tề Vương không tin có thể đi hỏi mấy vị thái y ở Thái y viện." Tô Cửu lúc này lên tiếng.

Trong mắt Tề Minh đầy vẻ không tin nổi: "Không thể nào, bọn họ không thể lừa tôi." "Tin hay không tùy anh." Tô Cửu cười lạnh, một kẻ phế vật bị thị vệ của mình lừa gạt xoay vòng vòng.

Tề Minh mặt tái mét nhìn Tô Ngọc, vẫn không dám tin đây là sự thật. "Đây không phải sự thật." "Anh nói không phải thì là không phải đi, tôi không quan tâm." Tô Ngọc hờ hững nói. "Tôi chỉ coi như năm đó mình cứu nhầm một kẻ ăn cháo đá bát thôi." "Anh..." "Ngoài ra, nếu Tề Vương đã bắt đầu nhắc chuyện ân oán giữa hai chúng ta, vậy thì chúng ta nói cho rõ một thể đi." Tô Ngọc đột nhiên nói.

Tề Minh nhìn Tô Ngọc, hắn không đoán được anh định làm gì, nhưng hắn không thể ngăn cản. "Nguyên Bảo, dẫn người lên." Chẳng mấy chốc Nguyên Bảo dẫn một hòa thượng đi vào.

Nhìn thấy đối phương, sắc mặt Tề Minh biến đổi: "Tề Minh, người này anh có quen không?" "Anh đừng có tùy tiện tìm đại một người tới rồi bảo là quen tôi." Thái độ này của Tề Minh không khiến Tô Ngọc ngạc nhiên chút nào, thậm chí anh đã đoán trước được. "Không thừa nhận sao?

Không sao cả." Tô Ngọc chẳng hề tức giận. "Nói đi." Vị phương trượng này kể từ khi rơi vào tay Tô Ngọc đã bị Vạn Cổ biến thành người thử thuốc, mỗi ngày đều sống trong đau đớn tột cùng nhưng lại không chết được.

Mỗi lần lão tưởng mình sắp chết đến nơi thì Vạn Cổ lại cứu lão sống lại, thậm chí không cho lão cơ hội tự sát. "Tề Vương sai tôi nói với cha mẹ anh rằng anh là kẻ từ địa ngục bò lên báo thù.

Nếu anh sống tốt thì Dương San San và Tô Tần sẽ chết thảm.

Đồng thời dẫn dắt họ ra tay với anh, không lấy mạng anh mà chỉ khiến anh sống không bằng chết.

Chờ đến khi anh đau khổ đến cực điểm, hắn sẽ xuất hiện tìm anh, bắt anh sang Tề quốc giúp hắn." Phương trượng mở miệng kể hết những gì mình biết cho mọi người nghe.

Tất cả mọi người có mặt đều xôn xao, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, đây lại là sự thật sao? "Sau đó thì sao?" Tô Ngọc nhìn phương trượng hỏi. "Nếu... nếu sau đó anh vẫn ngoan cố không chịu nghe lời, thì... thì để vợ chồng Dương San San phế bỏ anh, khiến anh cả đời không ngóc đầu lên được, càng không thể giúp được hoàng đế Huyền quốc." Đối với sự sắp xếp của Tề Minh, Tô Ngọc chẳng hề ngạc nhiên, dù sao chuyện này kiếp trước anh đã nếm trải qua rồi, giờ nghe lại lòng anh vẫn rất bình tĩnh. "Ngươi nói láo!" Tề Minh hiểu rõ chuyện này hắn không thể thừa nhận, một khi thừa nhận sẽ chỉ mang lại phiền phức cho hắn.

Thừa tướng nhíu mày: "Tại sao hắn lại đối xử với Vương gia như vậy?

Lúc đó Vương gia chỉ là một thương nhân bình thường thôi mà." Tề Minh vậy mà độc ác đến mức này, muốn phế bỏ cả Tô Ngọc.

Tô Ngọc liếc nhìn Thừa tướng, nhướng mày nói: "Tại sao à?

Bởi vì nếu tôi bước chân vào triều đình thì người ngồi vị trí Thừa tướng bây giờ là tôi chứ không phải ông." Khóe miệng Thừa tướng giật giật nhìn Tô Ngọc, anh nói thế có nghĩ đến cảm giác của tôi không hả? "Vương gia, người đừng dọa thần, gan của thần nhỏ lắm không chịu nổi kinh hãi đâu." Thừa tướng không nhịn được lên tiếng.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Tô Cửu là người thấy đau lòng nhất.

Tô Ngọc nhìn Thừa tướng với vẻ ghét bỏ: "Ai dọa ông chứ?

Phù Hoa công tử chắc cũng đủ tư cách làm Thừa tướng nhỉ?" Hai chữ "Phù Hoa" vừa thốt ra, tất cả văn quan của Huyền quốc đều nhìn chằm chằm Tô Ngọc.

Đặc biệt là Thừa tướng, nói chuyện đã bắt đầu lắp bắp: "Vương gia, người là Phù Hoa công tử sao?" "Không giống à?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Thừa tướng đột nhiên thấy nghẹn lời, nhìn Tô Ngọc với vẻ tiếc rèn sắt không thành kim: "Không phải, Vương gia, người đã là Phù Hoa công tử, tài hoa như vậy sao không đến làm Thừa tướng mà lại đi làm thương nhân?

Người nghĩ cái gì vậy hả?" "Tôi thích vàng." Tiểu Bảo ở bên cạnh chen ngang: "Con cũng thích vàng, lấp lánh đẹp biết bao." Lần này không chỉ Thừa tướng nghẹn lời, mà ngay cả Tô Tích và Tô Cửu cũng thấy nhức nhối.

Họ biết rõ năng lực của Tiểu Bảo, đứa trẻ này kế thừa hoàn toàn thiên phú của Tô Ngọc, tương lai có lẽ sẽ phá vỡ kỷ lục của anh.

Thế mà bây giờ nó lại nói cái gì mà thích vàng.

Ông bực mình quá, Tiểu Bảo đều bị Tô Ngọc dạy hư rồi. "Tô Ngọc, anh xem anh đã làm gì kìa, anh dạy hư cả Tiểu Bảo rồi." Tô Cửu tức không chịu nổi. "Tiểu Bảo là con trai tôi, có suy nghĩ giống tôi thì có gì không đúng?" Tô Ngọc nhướng mày, thản nhiên hỏi lại.

Còn Tiểu Bảo thì trưng ra vẻ mặt vô tội, không phải đang nói chuyện của người khác sao?

Sao lại lôi con vào rồi? "Vương gia, thần quyết định từ quan, nhường vị trí Thừa tướng lại cho người." Thừa tướng nhìn Tô Ngọc nói.

Ông có xứng đáng ngồi ghế này không?

Không xứng chút nào. "Tôi không làm quan, vị trí Thừa tướng này ông cứ giữ lấy đi, đợi Tiểu Trí lớn lên rồi ông có thể từ quan về quê dưỡng lão." "Tại sao không phải là Tiểu Bảo?" "Bởi vì Tiểu Bảo giống tôi, thích vàng trước rồi mới đến thích đọc sách, đồng thời nó cũng giống tôi, không thích làm quan." Chỉ sợ Tiểu Trí ở với bọn họ lâu ngày cũng sẽ không thích làm quan, đến lúc đó mới mệt đấy.

Nghe Tô Ngọc nói những lời hùng hồn như vậy, các đại thần Huyền quốc rất muốn chửi thề, đặc biệt là các văn quan.

Nhưng Tô Ngọc là Vương gia nên họ không dám, nói ra sẽ thành đại nghịch bất đạo.

Tề Minh nghe Tô Ngọc hờ hững kể lại chuyện của mình, cười lạnh nói: "Anh quả nhiên muốn giúp Huyền quốc." "Tề Minh, bản vương là người Huyền quốc, không giúp người Huyền quốc chẳng lẽ lại đi giúp anh?" Tên này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? "Huống hồ anh cũng chẳng quan trọng đến mức khiến tôi phải từ bỏ đất nước và người thân của mình." Tô Ngọc trực tiếp nói cho Tề Minh biết lý do từ chối hắn năm xưa. "Lúc đó quan hệ giữa tôi và anh cũng không tệ, nếu tôi muốn làm quan thì anh đã không quen biết tôi rồi.

Tôi thi Đồng sinh, Tú tài, Cử nhân đều lấy được trong vòng hai năm.

Nếu tôi muốn làm quan, tối đa mười lăm tuổi tôi đã có thể làm Thừa tướng Huyền quốc rồi.

Tôi không thích bị gò bó, thích sự tự do tự tại khi làm kinh doanh, tiếc là anh chưa bao giờ hiểu tôi nên mới nói chuyện bảo tôi sang giúp anh." "Người nhà họ Tô trung thành với Huyền quốc, không có chuyện phản quốc." Nếu anh thực sự dám làm vậy, Tô Tích sẽ đánh gãy chân anh ngay.

Trấn Bắc Vương và Yến Thân Vương hơi nhướng mày, không ngờ Phù Hoa công tử tài hoa kinh thế lại chính là Tô Ngọc, chuyện này gay go rồi đây.

Có Tô Ngọc giúp Huyền Phỉ Nhiên, sau này họ phải cẩn thận hơn nữa để tránh bị Tô Ngọc tính kế.

Chương 552

"Nói năng thì đường hoàng lắm, rốt cuộc anh vẫn phản bội tôi." "Tề Vương nói vậy là sai rồi, Tô Ngọc và anh chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè, anh ấy không phải thuộc hạ của anh, anh ở đây nói chuyện phản bội cái gì chứ?" Vương Cẩn Hòa không nghe nổi nữa, da mặt Tề Minh này dày thật đấy, loại lời này cũng nói ra được.

Thừa tướng tán đồng gật đầu: "Đúng vậy, không đồng ý liền muốn phế bỏ Vương gia của chúng tôi, Tề Vương, anh có phải nên cho chúng tôi một lời giải thích không?" Tuy là chuyện từ rất lâu về trước, nhưng tổn thương Tề Minh gây ra cho Tô Ngọc là có thật, họ yêu cầu một lời giải thích là hoàn toàn hợp lý. "Lời của một tên lừa trọc mà các người cũng tin sao?

Từ khi nào đại thần Huyền quốc lại nông cạn như vậy?" Tề Minh sẽ thừa nhận dễ dàng vậy sao?

Dĩ nhiên là không.

Nếu hôm nay hắn thừa nhận, Tô Ngọc không đưa giống lúa sản lượng cao cho Tề quốc, Vạn Cổ không giải độc cho hắn thì cũng chẳng ai nói được gì, ngay cả đại thần Tề quốc cũng phải câm nín.

Nam Kiều nhìn Tề Minh với vẻ mặt quái dị: "Anh tưởng anh không thừa nhận là xong chuyện à?

Tề Minh, anh vẫn ngu xuẩn như cũ." "Trong tay ông chắc có thư tín liên lạc của các người chứ?" Phương trượng vội vàng gật đầu: "Có, Tề Vương bảo tôi xem xong phải đốt ngay, nhưng tôi đã giữ lại một tay, cất giấu tất cả rồi.

Hiện đang ở trong phủ của tôi tại kinh thành." "Ở chỗ nào?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng hỏi. "Trong ngăn bí mật của thư phòng."

"Tô Cửu, ngươi dẫn người đi tìm, đại thần Tề quốc có thể cử một người đi cùng." "Để tôi đi." Lúc này có một người đứng ra.

Nhìn thấy người đó, Tô Ngọc đột nhiên bật cười, thật là thú vị.

Vương Cẩn Hòa ghé sát Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Tô Ngọc, anh cười cái gì thế?" Tô Ngọc ghé sát tai Vương Cẩn Hòa, nói bằng giọng chỉ hai người nghe thấy: "Người này là người của Thái tử Tề quốc." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, Thái tử Tề quốc chắc cũng lớn tuổi hơn Tề Minh rồi nhỉ?

Lớn tuổi vậy rồi mà vẫn là Thái tử, không biết sau khi hoàng đế Tề quốc băng hà thì vị đó còn làm vua được bao lâu nữa.

Dựa theo tuổi của Tề Minh mà suy đoán thì hoàng đế Tề quốc ít nhất cũng phải sáu mươi tuổi rồi.

Sáu mươi tuổi rồi vẫn còn ngồi lỳ trên ngai vàng, thật không biết hoàng thượng với thái tử nhà họ ai sẽ đi trước đây?

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một cái, cầu cho vua và thái tử nước khác chết như vậy có vẻ hơi không tốt lắm.

Tô Cửu dẫn theo vị đại thần Tề quốc kia đi đến nơi phương trượng nói để lấy thư tín.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tô Cửu ôm một chiếc hộp bước vào, vị đại thần Tề quốc đi phía sau về chỗ ngồi, khóe miệng khẽ nhếch, tâm trạng có vẻ rất tốt. "Hoàng thượng, đồ đều ở đây cả." Tô Cửu giao chiếc hộp cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên mở hộp lấy những lá thư bên trong ra xem.

Càng xem chân mày càng nhíu chặt, trong những lá thư này ngoài hàng loạt mệnh lệnh Tề Minh nhắm vào Tô Ngọc, còn có những thỏa thuận hợp tác với một số người ở Huyền quốc thông qua tên hòa thượng này.

Và trong số đó có cả Trấn Bắc Vương.

Nhìn Trấn Bắc Vương một cái, đúng là không tốn chút công sức nào.

Trấn Bắc Vương thấy ánh mắt đó của Huyền Phỉ Nhiên thì hơi nhíu mày, cái nhìn vừa rồi của Huyền Phỉ Nhiên có ý gì? "Những thứ này mọi người cùng xem đi." Sau khi mọi người xem xong đều im lặng, Thừa tướng càng nhìn Vương đại nhân hơn: "Hóa ra là vậy, hèn gì trước đây Vương đại nhân cứ nhắm vào Vương gia và Vương phi, đã vậy còn giúp Lăng quốc và Tề quốc tranh giành giống lúa sản lượng cao vốn dĩ chúng ta còn không đủ dùng." Sắc mặt Vương đại nhân biến đổi: "Thừa tướng, ông nói vậy là ý gì?

Đừng có ở đây ngậm máu phun người." "Chứng cứ rành rành ở đây rồi, ông còn dám chối sao?" Đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Thừa tướng cầm mấy lá thư liên quan đến Vương đại nhân đi tới trước mặt ông ta: "Ông tự nhìn cho kỹ đi, ông còn dám bảo chúng tôi ngậm máu phun người sao?

Nét chữ trên này là của ông đúng không?" Thừa tướng cười lạnh nhìn Vương đại nhân.

Vương đại nhân chưa kịp xem thì các đại thần bên cạnh đã nhanh tay cầm lấy.

Khi thấy nội dung bên trên, sắc mặt ai nấy đều biến đổi, phẫn nộ nhìn Vương đại nhân: "Đúng là đồ ăn cây táo rào cây sung." "Hoàng thượng, thần không làm chuyện gì có lỗi với Huyền quốc cả, đây đều là bọn họ vu khống, là Tô Cửu vu khống thần." Những thứ này đều do Tô Cửu mang đến, hắn có xích mích với Tô Ngọc, mà Tô Ngọc lại là em trai hắn, nên hắn nói vậy cũng chẳng có vấn đề gì.

Vị đại thần của Tề quốc lên tiếng: "Sau khi tìm thấy thư tín, chúng tôi chưa hề mở ra, chỉ mở hộp để xác nhận bên trong có đồ chúng tôi cần tìm rồi mang về ngay.

Người đầu tiên xem nội dung thư chỉ có hoàng đế Huyền quốc, ông nói Tô đại nhân vu khống ông, đúng là chuyện nực cười." Tề Minh liếc nhìn người vừa nói một cái, khó chịu lên tiếng: "Chuyện nhà người khác đến lượt ông xen vào sao?" Đối phương cười đáp: "Vương gia nói vậy là sai rồi, hạ quan đi cùng Tô đại nhân lấy đồ, dĩ nhiên phải nói ra sự thật.

Bất kể đối phương là người Huyền quốc hay Tề quốc, hạ quan đã đi thì phải đảm bảo công bằng chính trực." Tề Minh liếc nhìn đối phương một cái rồi không nói tiếp nữa.

Hắn bình tĩnh nhìn tên hòa thượng kia, lão đúng là giỏi thật, bảo đốt hết thư đi mà lão còn dám giữ lại, thật khiến hắn kinh ngạc khôn xiết.

Phương trượng không phải không thấy ánh mắt của Tề Minh, chính vì thấy nên lão mới phải giả vờ như không biết gì.

Nếu không lão sẽ là người đen đủi nhất.

Dù sao lão cũng không sống nổi nữa, nếu Tề Minh có ý muốn cứu lão thì lão còn giúp hắn che giấu, nhưng Tề Minh cứ luôn mồm đùn đẩy trách nhiệm, lão việc gì phải giúp hắn che giấu nữa?

Bây giờ phương trượng chính là kiểu đâm lao thì phải theo lao. "Ở đây còn có một số thứ muốn cho Trấn Bắc Vương xem." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Trấn Bắc Vương.

Trấn Bắc Vương cau mày, liếc nhìn phương trượng, thư từ liên lạc giữa họ vậy mà cũng ở đây.

Hắn khó chịu nhìn Tề Minh, tên này rốt cuộc tìm cái loại người nào làm việc vậy?

Bây giờ thì hay rồi, cả đám bọn họ đều sắp gặp họa. "Bản vương không biết Hoàng thượng đang nói gì." Trấn Bắc Vương nhất quyết không thừa nhận. "Bây giờ không biết ta đang nói gì cũng không sao, lát nữa biết là được." Huyền Phỉ Nhiên xua tay, Lai Phúc đứng bên cạnh liền đem thư đưa cho Trấn Bắc Vương.

Trấn Bắc Vương không hề đưa tay ra nhận: "Vương gia ngay cả nhìn cũng không dám nhìn sao?" Hắn đưa tay lấy những lá thư từ tay Lai Phúc rồi xem, xem xong sắc mặt vô cùng khó coi.

Hắn phát hiện tên này không chỉ giữ thư tín mà còn có cả sổ sách giao dịch tiền bạc giữa hai người.

Lợi nhuận trong này cao tới hàng triệu.

Nhìn Trấn Bắc Vương với vẻ cười như không cười, Tô Ngọc đầy ẩn ý hỏi: "Bây giờ Trấn Bắc Vương còn gì để nói không?

Có thư tín thông địch, lại có cả sổ sách." "Muốn gán tội cho người khác thì thiếu gì lý do, bản vương hoàn toàn không quen biết người này." Trấn Bắc Vương hạ quyết tâm bây giờ cứ việc không thừa nhận.

Một khi thừa nhận, đừng nói là binh quyền, ngay cả tính mạng mình cũng chưa chắc giữ được.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Trấn Bắc Vương: "Tôi cứ nghe nói Trấn Bắc Vương là người kiêu dũng thiện chiến, dám làm dám chịu, giờ xem ra cũng chỉ có vậy." "Nhưng ông tưởng tôi ra tay mà chỉ có bấy nhiêu thôi sao?" Tô Ngọc đột nhiên nói.

Anh biết tối nay bất kể là phiên vương hay là người của Tề quốc, Lăng quốc đều sẽ lên tiếng, để khiến bọn họ câm miệng, anh đã đặc biệt chuẩn bị quà cho tất cả, trong đó quà của Trấn Bắc Vương là lớn nhất. "Trấn Bắc Vương, ông cấu kết với thảo khấu vùng ven biển buôn bán muối lậu, lợi nhuận đã vượt quá hai triệu lượng, ông đừng có bảo là mình vô tội, sổ sách tôi đã lấy được rồi.

Ngoài ra ông còn tự ý khai thác mỏ sắt để vũ trang cho quân đội riêng, đồng thời tham ô quân lương lên đến bảy mươi vạn lượng bạc, giáp trụ giá khoảng hai mươi lượng bạc ông báo lên là hai mươi lăm lượng, chiến mã mười lượng bạc ông báo là mười hai lượng." Tô Ngọc ném ra một quả bom nặng ký nhắm vào Trấn Bắc Vương.

Nam Kiều nghe mà hai mắt sáng rực, hưng phấn nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, là thật sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, đều là thật." "Gan của tên này cũng lớn quá rồi nhỉ?

Dám làm những chuyện như vậy." "Hoàng thượng mà thanh toán thật thì diệt cửu tộc cũng không quá đáng đâu nhỉ?" Huyền quốc kiểm soát muối lậu rất nghiêm ngặt, Trấn Bắc Vương trục lợi từ muối lậu tới hai triệu lượng, bấy nhiêu đã đủ để Huyền Phỉ Nhiên trị tội rồi.

Chương 553

Thật là thú vị.

Đưa tay vuốt cằm, nhìn sắc mặt biến đổi hoàn toàn của Trấn Bắc Vương vì lời nói của Tô Ngọc, Nam Kiều cười híp mắt nói: "Trấn Bắc Vương, Ngọc ca ca đã dám nói ra thì chứng tỏ chuyện là thật, quả thực có những việc như vậy, không biết bây giờ ông có gì muốn nói không?

Hay ông vẫn cho rằng mình vô tội?

Ông chưa bao giờ làm những chuyện đó?" "Ngươi câm miệng cho bản vương, ở đây không đến lượt ngươi lên tiếng." Lúc này rắc rối của Trấn Bắc Vương đã quá đủ rồi, Nam Kiều còn nhảy vào góp vui, hèn gì Trấn Bắc Vương lại nổi giận.

Tuy nhiên Nam Kiều cũng không phải hạng vừa, bị người ta mắng mà bảo cậu nhịn thì không có chuyện đó đâu. "Ngọc ca ca, lão ta đang cảnh cáo em à?" Nam Kiều quay đầu hỏi Tô Ngọc. "Ừ." Vẻ ngoan ngoãn của Nam Kiều lập tức biến mất, cậu bước tới trước mặt Trấn Bắc Vương, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng đã tung một cú đấm vào ngực lão. "Chậc chậc, xương sườn gãy ít nhất hai cái." Bạch Khởi đứng bên cạnh chậc lưỡi nhận xét. "Trấn Bắc Vương, nhắc nhở ông một câu, Nam Kiều là tiểu vương gia của Nam Cương, cũng là Nam Cương Vương tương lai, ông cũng chỉ là một phiên vương của Huyền quốc, thân phận của Nam Kiều ngang hàng với ông, thậm chí còn cao hơn ông, ông dám quát tháo cậu ấy, bị đánh cũng là tự chuốc lấy thôi." La Hậu suýt chút nữa đã nói với Trấn Bắc Vương là bị đánh cũng bằng thừa, lão cũng chẳng dám làm gì Nam Kiều.

Nam Kiều vênh váo nhìn Trấn Bắc Vương: "Từ khi tôi được phong làm tiểu vương gia Nam Cương, Nam Cương Vương tương lai đến giờ, chưa ai dám đứng trước mặt tôi nói năng như vậy cả, Trấn Bắc Vương, gan ông cũng không nhỏ đâu." Huyền Phỉ Nhiên đứng bên cạnh xem kịch rất vui vẻ, họ và Nam Cương xưa nay nước sông không phạm nước giếng, giờ có mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều, sau này có lẽ có thể phát triển thành quốc gia đồng minh.

Chuyện này sau này có thể bàn bạc kỹ với Tiểu Ngọc, hỏi ý kiến của cậu ấy.

Nếu phía Nam Cương cần, giống lúa sản lượng cao cũng có thể chia cho họ một ít.

Trấn Bắc Vương ôm ngực, nhìn Nam Kiều đang như một đứa trẻ làm sai lỗi đứng cạnh Tô Ngọc, thật khó tin người vừa ra tay với lão lại chính là cậu thanh niên bên cạnh Tô Ngọc. "Ngọc ca ca, em cũng không muốn gây phiền phức cho anh và hoàng thượng hôm nay đâu, tại lão ta mắng em trước, em chưa bao giờ bị ai mắng như vậy cả." Nam Kiều trưng bộ mặt uất ức nhìn Tô Ngọc, trông rất đáng thương.

Cái vẻ đáng thương này, nếu không biết Nam Kiều là người thế nào thì đám Bạch Khởi chắc cũng tin rồi.

Ngược lại, Tô Ngọc không thấy Nam Kiều nói sai, mà còn vỗ vai cậu: "Đánh thì cũng đánh rồi, em là Nam Cương Vương tương lai, nếu ai cũng có thể khiêu khích em thì sau này về Nam Cương uy nghiêm của em để đâu?" Nam Kiều lập tức vui mừng: "Ngọc ca ca nói đúng, em không làm sai." Tề Minh vẫn luôn quan sát hai người, qua cuộc đối thoại hắn phát hiện ra một vấn đề, Nam Kiều rất nghe lời Tô Ngọc, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Xem ra sau này muốn đối phó với Tô Ngọc phải cân nhắc thật kỹ.

Nếu có thể lôi kéo thì dĩ nhiên là tốt nhất, không thể lôi kéo thì phải nhất kích tất sát, và còn không được để Nam Kiều biết là do hắn làm.

Chỉ cần người chết rồi thì chắc Nam Kiều cũng chẳng còn gì để nói.

Huyền Phỉ Nhiên cũng không ngờ Nam Kiều nói đánh là đánh luôn, điều khiến hắn kinh ngạc nhất là Nam Kiều ở trước mặt Tô Ngọc lại ngoan ngoãn như vậy.

Một Nam Kiều như thế này trông giống hệt một đứa trẻ ngoan, chẳng liên quan chút nào đến sự âm hiểm độc ác cả.

Nghĩ đến đây, Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng: "Tiểu Ngọc, Nam Kiều là một đứa trẻ ngoan, đệ phải bảo vệ người ta đấy, đừng để kẻ khác bắt nạt." Đám La Hậu quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, hoàng thượng nói thật đấy à?

Nam Kiều cười hắc hắc, gật đầu lia lịa: "Hoàng thượng nói đúng, không thể để ai bắt nạt tôi được." Nam Kiều đột nhiên thấy hoàng đế Huyền quốc cũng khá tốt, hèn gì Ngọc ca lại sẵn lòng giúp hắn.

Trấn Bắc Vương cùng thế tử và con gái đi cùng không thể ngờ được đêm trừ tịch này, Tô Ngọc lại trực tiếp phát động tấn công khiến họ không kịp trở tay.

Những chứng cứ trong tay Tô Ngọc đều là thép chứng có thể khiến họ bị tru di cửu tộc. "Người đâu, bắt giam cha con Trấn Bắc Vương vào thiên lao, để sau này xét xử." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng ra lệnh.

Một câu nói khiến Trấn Bắc Vương hoàn toàn mất sạch cơ hội.

Yến Thân Vương đưa mắt nhìn Tô Ngọc, chắc là mình không có nhược điểm gì bị Tô Ngọc nắm thóp đâu nhỉ.

Trấn Bắc Vương đứng dậy, giọng âm lãnh: "Bản vương khuyên hoàng thượng hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy làm." Huyền Phỉ Nhiên cười lạnh nhìn Trấn Bắc Vương: "Trấn Bắc Vương đang đe dọa trẫm sao?" Tuy không nói gì nhưng biểu cảm của Trấn Bắc Vương đã nói lên tất cả.

Trong tay lão có mười vạn đại quân, nếu lão không về được, đại quân sẽ lập tức tiến đánh, lão muốn xem lúc đó Huyền Phỉ Nhiên sẽ làm thế nào.

Tuy nhiên, Huyền Phỉ Nhiên chẳng hề lo lắng về chuyện này: "Xem ra Trấn Bắc Vương tưởng rằng có mười vạn quân trong tay là có thể vô pháp vô thiên rồi." "Vô pháp vô thiên thì không đến mức, nhưng để bảo vệ bản thân và gia đình thì vẫn làm được.

Ta không giống hai tên ngu ngốc Thần Thân Vương và Hoài Nam Vương kia, ngoan ngoãn nộp lên binh quyền, để rồi cuối cùng người chịu thiệt chẳng phải là chính mình sao?" Hai người kia nộp binh quyền lâu như vậy mà cũng chẳng thấy Huyền Phỉ Nhiên có biểu hiện gì, đủ thấy kết cục sau này của họ sẽ thảm hại thế nào. "Trấn Bắc Vương nói vậy là sai rồi, sau khi chúng tôi nộp binh quyền, tước vị Thân vương của tôi và Vương vị của Hoài Nam Vương đã được hoàng thượng phong sắc thành tước vị thế tập, ngoài ra hoàng thượng còn sẵn lòng chia cho mỗi nhà ba vạn cân giống lúa sản lượng cao, sang năm có dư giống lúa sẽ còn cho chúng tôi nhiều hơn nữa." Thần Thân Vương cười nói. "Thần Thân Vương nói đúng, bản vương và Thần Thân Vương không giống ông." Hoài Nam Vương lạnh lùng lên tiếng.

Hắn nộp binh quyền trước Thần Thân Vương một ngày, sau khi binh quyền của Thần Thân Vương được nộp lên, hoàng thượng đã gọi cả hai đến, ngay lập tức hạ chỉ phong đích trưởng tử của họ làm thế tử, ngoài ra còn cho phép tước vị được cha truyền con nối, lại còn cho mỗi nhà ba vạn cân giống lúa.

Ban đầu hắn tưởng chỉ được chia một vạn cân là tốt lắm rồi, không ngờ hoàng thượng lại cho hắn ba vạn cân.

Hoàng thượng còn nói hiện giờ giống lúa chưa có nhiều, chỉ tạm thời cho họ bấy nhiêu, đợi sang năm có thêm sẽ để toàn bộ phong địa của họ đều được trồng giống lúa này.

Lần này họ tới vì giống lúa, để học tập kỹ thuật nên đã dẫn theo cả ty nông của mình, dạo gần đây các ty nông đó đang trao đổi phương pháp trồng trọt với ty nông ở kinh thành.

Họ đã nhận được báo cáo từ ty nông, rằng ngay cả khi chưa có giống lúa sản lượng cao, chỉ cần thay đổi phương pháp trồng trọt là đã có thể tăng năng suất lên một hai trăm cân, chuyện này đã được kiểm chứng thực tế tại các trang trại của người dân và các đại thần trong kinh thành.

Nhận được những lợi ích này, Hoài Nam Vương cảm thấy suy nghĩ của mình quả nhiên không sai, đi theo hoàng thượng mới có thịt ăn.

Hoàng thượng cũng không phải người hẹp hòi.

Kết quả của việc đối đầu với hoàng thượng chính là giống như Trấn Bắc Vương bây giờ, đối mặt với nguy cơ bị diệt cửu tộc.

Quan trọng nhất là bây giờ lão còn dám đe dọa hoàng thượng, đúng là đại nghịch bất đạo.

Lời của hai vị Thân vương khiến mọi người xôn xao, Thừa tướng cười đầy ẩn ý, xem ra hoàng thượng hiểu rất rõ cách thu phục lòng người.

Nhưng làm vậy quả thực hiệu quả hơn nhiều so với việc trấn áp.

Trấn Bắc Vương không ngờ Huyền Phỉ Nhiên lại bao dung và hào phóng đến thế, chỉ bấy nhiêu giống lúa mà chia cho mỗi người tận ba vạn cân. "Người đâu, đưa xuống." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng phân phó.

Ánh mắt Trấn Bắc Vương lạnh lùng, nếu hôm nay bị bắt thì muốn ra ngoài không dễ như vậy nữa.

Xem ra chỉ còn cách mạo hiểm.

Trấn Bắc Vương đột nhiên ra tay nhắm vào Huyền Phỉ Nhiên.

Ngay khi Trấn Bắc Vương động thủ, Tô Ngọc đã chắn trước mặt Huyền Phỉ Nhiên: "Trấn Bắc Vương mưu đồ ám sát hoàng thượng, tội chết." Trấn Bắc Vương thầm hối hận, không ngờ võ công của Tô Ngọc lại giỏi đến thế.

Tô Ngọc bị Trấn Bắc Vương giữ chân, một võ tướng đi cùng lão đột nhiên tấn công Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo.

Chỉ cần bắt được hai người này, Ngọc Vương chắc chắn sẽ phải đầu hàng chịu trói đúng không?

Nam Kiều và La Hậu đồng thời chắn trước mặt những người khác: "Gì đây, dám động vào tẩu tẩu và cháu của ta, coi bọn ta là người chết chắc?" Bạch Khởi và Lạc Diễm bảo vệ Vương Cẩn Hòa cùng anh em Tiểu Bảo ở phía sau.

Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn thế tử Trấn Bắc Vương đang tìm cách dụ họ đi chỗ khác. "Đối thủ của ngươi là ta." Nguyên Bảo tung một cú đấm vào cột sống thế tử Trấn Bắc Vương, đối phương hừ một tiếng rồi ngã nhào xuống đất, thử mấy lần vẫn không gượng dậy nổi.

Chương 554

"Cao thủ ngoại gia!" Các võ tướng Huyền quốc nhìn Nguyên Bảo mà hít một hơi khí lạnh.

Trong tay Ngọc Vương vậy mà còn có cao thủ như thế này.

Nhưng chẳng phải võ công của Nguyên Bảo đã bị phế rồi sao? "Mọi người nói xem võ công của Nguyên Bảo luyện thế nào vậy nhỉ?" "Công phu ngoại gia không dễ luyện đâu, có được thành tựu như bây giờ chắc cậu ta cũng đã trải qua nhiều đau đớn lắm." "Đúng vậy thật, nghe nói sức khỏe cậu ta vốn không tốt mà." Sức khỏe không tốt mà có thể đi được đến bước này quả thực không dễ dàng.

Trấn Bắc Vương càng đánh với Tô Ngọc càng kinh hãi, lão không ngờ Tô Ngọc lại mạnh đến mức này.

Tuy nhiên đây mới chỉ là bắt đầu, Trấn Bắc Vương càng lúc càng khó chống đỡ, còn Tô Ngọc vẫn luôn thành thạo dư dả. "Nghe danh võ công Trấn Bắc Vương cao cường, giờ xem ra cũng chỉ có vậy." Nói thật, Tô Ngọc có chút thất vọng về Trấn Bắc Vương, trước đây nghe danh nhiều nên anh cứ tưởng ông ta thực sự rất lợi hại.

Ai mà ngờ cũng chỉ đến thế thôi.

“Hống hách!” Trấn Bắc Vương biết mình không phải đối thủ của Tô Ngọc nên nhân lúc anh không chú ý đã trực tiếp dùng độc.

Ông ta cứ ngỡ sau khi Tô Ngọc trúng độc thì thực lực sẽ giảm sút nghiêm trọng, nào ngờ anh vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra.

“Trấn Bắc Vương, ông không phải đối thủ của tôi, giờ dùng độc cũng chẳng đánh lại, xem ra những năm qua ở phong địa ông không chịu khó tập võ rồi.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Trấn Bắc Vương kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Sao cậu có thể không sao được?” Loại độc này thấy máu là mất mạng, sao Tô Ngọc lại chẳng mảy may bị gì?

“Xì, ba cái thứ rác rưởi trong tay ông mà cũng đòi dùng à?” Nam Kiều cười lạnh mỉa mai.

Lời của Nam Kiều khiến sắc mặt Trấn Bắc Vương càng thêm khó coi.

Quay đầu nhìn đám thuộc hạ đã bị trọng thương và bị bắt giữ, ông ta biết đại thế đã mất.

Tiểu Bảo nhìn Trấn Bắc Vương, nghiêng đầu đột ngột thốt lên một câu: “Sao một người ngu như vậy mà cũng làm được Vương gia nhỉ?” Câu nói của cậu bé khiến Huyền Phỉ Nhiên phải chú ý: “Tiểu Bảo, sao con lại nói thế?” “Ông ta chỉ mang theo vài người vào cung, cho dù có mười vạn đại quân ở phong địa thì cũng đâu có tới ngay được.

Ám sát Hoàng bác bá trước mặt bao nhiêu người thế này, bộ ông ta chán sống rồi sao?” Tiểu Bảo nhíu mày, vẻ mặt đầy trăn trở hỏi.

Đây mà là đại tướng quân thống lĩnh mười vạn binh mã sao?

Quá ngốc rồi.

Trong lúc mọi người còn đang bị cuốn theo suy nghĩ của Tiểu Bảo thì cậu bé lại bồi thêm một câu: “Làm quan là sẽ bị biến thành ngốc ạ?

Sau này con không làm quan đâu, cứ giống cha kiếm thật nhiều vàng là được.” Tất cả các quan viên đều nhìn Tiểu Bảo, có phải bọn họ vừa bị một đứa trẻ mắng xéo không?

Tô Ngọc nghiêng người né tránh đòn tấn công của Trấn Bắc

Vương.

Không còn kiên nhẫn vờn nhau nữa, anh chỉ dùng ba chiêu đã thu phục được ông ta.

Nhìn Trấn Bắc Vương đang ngã gục dưới đất không dậy nổi, anh nói: “Chuyện mà một đứa trẻ sáu tuổi còn nhìn thấu, vậy mà Trấn Bắc Vương lại phạm sai lầm, đúng là ngu ngốc.” Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: “Cha nói đúng ạ, quá ngu luôn, vẫn là cha con thông minh nhất.” Tiểu Trí đứng bên cạnh kéo kéo áo Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, dù cha cậu rất thông minh nhưng chúng ta cũng phải nể mặt các vị đại nhân khác một chút, không thể nói họ ngu ngay trước mặt được, họ sẽ không còn mặt mũi nào nhìn ai đâu.” Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí với vẻ ngây thơ: “Thật vậy ạ?” Tiểu Trí gật đầu: “Cậu nhìn biểu cảm của họ kìa.” Tiểu Bảo nhìn quanh một lượt, quả nhiên thấy sắc mặt mọi người đều rất khó coi.

Cậu bé cân nhắc một lúc rồi nghiêm túc nói: “Mọi người không cần so với cha cháu đâu, có mấy người cũng chẳng bằng được cha cháu đâu, mọi người nên tập làm quen đi.” Giọng nói còn non nớt nhưng lại khiến các đại thần cảm thấy nghẹn lòng.

Vị con trai này của Ngọc Vương gia tốt nhất là đừng có an ủi bọn họ nữa, càng an ủi càng thấy đau lòng hơn.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn họ, sao cảm giác bọn họ càng không vui hơn vậy?

“Cha ơi, sao mấy bác này vẫn không vui thế ạ?

Con nói sai gì sao?” Tiểu Bảo mịt mờ hỏi.

Tô Ngọc xoa đầu Tiểu Bảo, cười bảo: “Tiểu Bảo không nói sai, chỉ là những lời này chúng ta cứ để trong lòng thôi.

Đừng chê bai họ, họ còn phải làm việc cho Hoàng bác bá của con nữa, vạn nhất họ dỗi không giúp nữa thì sao?” Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: “Thế thì cha phải làm thay Hoàng bác bá rồi, thôi cứ để các bác ấy làm đi ạ.” Các đại thần của Huyền quốc đờ đẫn nhìn hai cha con này.

Thừa tướng đột nhiên lên tiếng: “Hoàng thượng, thần muốn từ quan.” “Không chuẩn.” Huyền Phỉ Nhiên nói không chớp mắt.

Tiểu Ngọc còn phải đi cùng Tiểu Hòa trồng giống lương thực năng suất cao, để một mình Tiểu Ngọc ở lại kinh thành chắc cậu ta quậy banh nóc mất.

Để vợ chồng người ta xa nhau như vậy có nên không?

“Hoàng thượng...” “Tiểu Hòa còn phải về trồng lương thực, các khanh nỡ để cô ấy về một mình sao?

Huống hồ cô ấy còn đang mang thai nữa.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn những đại thần đang tức phát điên vì cha con Tô Ngọc.

Thừa tướng và mọi người bị Hoàng thượng làm cho cứng họng.

Ông rất muốn nói là ông “nỡ”.

Một người tài hoa như vậy lại đi làm thương nhân, Hoàng thượng không thấy tức sao?

“Hoàng thượng không thấy tức sao?” Thừa tướng nhịn không được hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên liếc ông một cái: “Tức giận thì có ép được một người không muốn làm quan ra làm quan không?” Nếu được thì Tiểu Ngọc đã sớm vào triều rồi, đâu đợi đến tận bây giờ.

Năm đó Tiểu Ngọc bỏ văn theo thương, Tô lão gia tử chắc cũng giận không ít, nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, giờ thì có ích gì chứ?

Tô Ngọc không muốn bàn chuyện mình làm quan nữa, anh chỉ tay vào nhóm Trấn Bắc Vương: “Hoàng huynh, người cần xử lý là Trấn Bắc Vương và đám người này, chứ không phải ở đây bàn về em.” Huyền Phỉ Nhiên khẽ hắng giọng, nhìn Tô Cửu: “Tô Cửu, ngươi phái người đưa bọn chúng vào đại lao.” “Rõ!” Tô Ngọc và Nam Kiều ra tay đã khiến chúng hoàn toàn mất khả năng chiến đấu, giờ chỉ cần một binh sĩ bình thường cũng có thể áp giải được bọn chúng.

Trấn Bắc Vương nhìn Huyền Phỉ Nhiên, lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng bắt được chúng ta là có thể thu hồi binh quyền trong tay ta sao?

Đừng có mơ!” “Trấn Bắc Vương đang nói đến binh phù này sao?” Tô Ngọc lấy ra một tấm lệnh bài, nhìn ông ta với nụ cười nửa miệng.

“Thật sự cảm ơn Trấn Bắc Vương những năm qua đối xử tệ bạc với con trai trưởng của mình, lại còn đem vị trí Thế tử giao cho con trai thứ, nhờ vậy tôi mới có cơ hội ra tay.” Tô Ngọc mân mê tấm lệnh bài trong tay.

Khi nhìn thấy hình dáng tấm lệnh bài đó, sắc mặt Trấn Bắc Vương biến đổi dữ dội, ông ta không dám tin nhìn Tô Ngọc: “Thứ này... sao cậu có được?” “Con trai ông đưa cho tôi đấy, bất ngờ không?

Cậu ấy chẳng đòi hỏi gì cả, chỉ xin Hoàng thượng hạ chỉ cho Trấn Bắc Vương phi được hòa ly với ông.” Tô Ngọc gằn từng chữ.

Sắc mặt Trấn Bắc Vương u ám.

Ngoài đội thân binh trung thành tuyệt đối ra, các tướng sĩ khác đều nghe theo binh phù.

Binh phù ở trong tay ai thì nghe người đó.

Giờ binh phù đã mất, dù người của ông ta muốn làm gì cũng chẳng còn cơ hội.

Trong lúc Trấn Bắc Vương đang tức điên người, Tô Ngọc lại tiếp tục: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì Trấn Bắc Vương có được ngày hôm nay phần lớn là nhờ vào Trấn Bắc Vương phi đúng không?

Dựa vào vợ để có được tất cả, rồi lại quay ra nhớ nhung người phụ nữ mình yêu, ông tính toán giỏi thật đấy.

Màn sủng thiếp diệt thê này ông diễn đạt lắm, nếu không thì sao tôi có được binh phù dễ dàng thế này?” “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, phải cảm ơn vị thiếp thất đó của ông.

Chương 555

Khi con trai ông mới vài tuổi, bà ta đã xúi giục ông ném cậu ấy vào Vong Ưu Thành, định cho cậu ấy chết trong đó đúng không?

Chỉ tiếc là cậu ấy không những sống sót mà còn sống rất tốt.” Nam Kiều thấy Tô Ngọc thản nhiên nói hết mọi chuyện ra, gãi đầu bảo: “Ngọc ca ca, anh cứ thế bán đứng Nhạc Thương sao, cậu ta biết được có tìm anh tính sổ không?” Tô Ngọc nhướn mày: “Cậu ta còn muốn anh giúp mẹ mình thoát khỏi gã tra nam kia không?” Nam Kiều cứng họng, im lặng quay đầu đi, cậu nói không lại Ngọc ca ca.

Nhưng lần này đúng là một cơ hội tốt.

Nhạc Thương đã sớm muốn cùng mẹ rời khỏi vương phủ rồi, chỉ là mẹ cậu ấy dù không được sủng ái nhưng thân phận vẫn là Vương phi, không thể tùy ý hòa ly được.

“Tiểu Ngọc, Nhạc Thương này là...” “Nhạc Thương là đích tử của Trấn Bắc Vương, năm sáu tuổi bị trắc phi của ông ta ly gián rồi ném vào Vong Ưu Thành, được Thẩm lão đại cứu.

Từ đó cậu ấy đổi sang họ mẹ.

Lần này cậu ấy giúp chúng ta lấy binh phù, chỉ cầu xin Hoàng huynh cho mẫu thân cậu ấy được hòa ly với Trấn Bắc Vương, rời khỏi vương phủ.” Tô Ngọc giải thích ngắn gọn.

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn Trấn Bắc Vương.

Năm đó ông ta chỉ là một tên lính nhỏ, nhà nghèo xơ xác, cuối cùng nhờ Trấn Bắc Vương phi và Nhạc gia mới từng bước đi lên, ai ngờ khi có quyền thế rồi lại làm ra chuyện sủng thiếp diệt thê như vậy.

“Được, sau này trẫm sẽ hạ chỉ.” “Đa tạ Hoàng huynh.” Trấn Bắc

Vương nghe thấy chính con trai mình phản bội, gương mặt trở nên vặn vẹo: “Biết thế năm xưa ta đã trực tiếp lấy mạng nó cho rồi.” Ông ta không ngờ một đứa trẻ sáu tuổi bị ném vào Vong Ưu Thành mà vẫn có thể sống sót, lại còn quen biết cả Tô Ngọc.

“Đúng vậy, năm đó ông nên trực tiếp ra tay với Nhạc Thương, nhưng tiếc là ông đã bỏ lỡ cơ hội đó rồi.” Tô Ngọc nói bằng giọng bình thản.

Giờ có hối hận thì được ích gì?

Ông ta có quay lại được năm đó đâu?

“Dẫn đi!” Tô Cửu vung tay ra lệnh.

Sau khi Trấn Bắc Vương bị giải đi, các đại thần đều nhìn Tô Ngọc.

Trước đó hổ phù của Tạ Thầm cũng do Tô Ngọc tìm thấy, giờ binh phù của Trấn Bắc Vương cũng vào tay anh.

Ánh mắt họ vô thức liếc về phía Yến Thân Vương, trong bốn vị phiên vương giờ chỉ còn mình ông ta nắm binh phù.

Bao giờ thì Vương gia mới lấy nốt cái đó về đây?

Thấy các đại thần nhìn mình, đặc biệt là Thừa tướng với ánh mắt nồng nhiệt đến mức Tô Ngọc nổi cả da gà.

“Đừng nhìn tôi như vậy, hoàn toàn là trùng hợp thôi.” Anh đanh mặt nói.

Thừa tướng lườm anh một cái, bảo trùng hợp thì ai mà tin cho nổi?

Yến Thân Vương không phải không thấy ánh mắt của các đại thần, ông ta giờ đang ở trạng thái “giận mà không dám nói”, chỉ sợ Tô Ngọc lại để mắt tới mình.

Tô Ngọc đưa ra nhiều bằng chứng phạm tội của Trấn Bắc Vương như vậy, chắc chắn không phải tự dưng mà có.

Ông ta không dám chắc lúc điều tra Trấn Bắc Vương, Tô Ngọc có tiện tay đào bới mình lên không.

Trấn Bắc Vương đã bị xử lý rồi, ông ta không dám bảo đảm mình sẽ không là người tiếp theo.

Tô Ngọc thấy có người nhìn mình với ánh mắt run rẩy, liền nhướn mày: "Đừng nhìn tôi như thế, cứ làm như tôi là thú dữ không bằng." Nghe Tô Ngọc nói, các đại thần không ai dám lên tiếng, chỉ thầm mỉa mai trong lòng.

Vị Ngọc Vương này chẳng ai biết lúc nào anh sẽ ra tay.

Vừa mới nói chuyện vui vẻ đó, giây sau đã lôi bằng chứng phạm tội của người ta ra rồi.

Họ không muốn là người tiếp theo đâu.

Tô Ngọc dường như biết họ đang nghĩ gì, cười híp mắt nói: "Chỉ cần mọi người không làm chuyện gây hại cho Huyền quốc, tôi đương nhiên sẽ không tìm phiền phức với mọi người, tôi đâu có rảnh rỗi thế." Đa số đại thần hoàn toàn yên tâm, chỉ còn những kẻ có tật mới giật mình.

Tề Minh ngồi trên ghế nhìn Tô Ngọc.

Trước đây anh ta chỉ thấy địa vị của Tô Ngọc ở chỗ Huyền Phỉ Nhiên rất cao, nhưng hôm nay anh ta mới biết địa vị đó thực sự khủng khiếp thế nào.

Từ sự dung túng của Huyền Phỉ Nhiên, có thể thấy vị thế của Tô Ngọc tại Huyền quốc còn cao hơn anh ta tưởng tượng nhiều.

Anh ta nheo mắt nhìn Tô Ngọc, xem ra muốn đối phó Huyền quốc, việc đầu tiên phải làm là lôi kéo Tô Ngọc về phe mình.

Anh ta khẽ nhíu mày, đột nhiên thấy hơi hối hận vì đã làm những chuyện đó với Tô Ngọc.

"Hôm nay là đêm giao thừa, mọi người cứ tiếp tục tiệc tùng, đừng để chuyện này ảnh hưởng đến tâm trạng." Huyền Phỉ Nhiên hiện tại tâm trạng cực tốt vì lại thu hồi được mười vạn binh quyền.

Cầm binh phù Tô Ngọc đưa, đợi Tô Cửu quay lại, ông trực tiếp giao binh phù cho hắn.

Các đại thần thấy Huyền Phỉ Nhiên giao binh phù cho Tô Cửu một cách dễ dàng như vậy thì đều kinh ngạc.

Hoàng thượng lại tin tưởng Tô Cửu đến thế sao?

Mười vạn binh quyền nói giao là giao.

Nếu họ nhớ không lầm, binh quyền của Tạ Thầm trước đó cũng nằm trong tay Tô Cửu.

Giờ Tô Cửu nắm giữ gần ba mươi vạn binh quyền, đây đã là tướng quân có quyền lực lớn nhất triều rồi.

Còn hai mươi vạn binh quyền của Hoài Nam Vương và Thần Thân Vương hiện vẫn chưa giao cho ai, không biết cuối cùng sẽ về tay ai.

Huyền Phỉ Nhiên chẳng thèm để ý đến ánh mắt của họ, chỉ mải trò chuyện với Thái hậu.

Sau sự cố của Trấn Bắc Vương, không khí buổi tiệc có phần trầm xuống, mãi đến khi ca múa bắt đầu mới dần dịu lại.

Vốn dĩ Lăng Tiêu Dạ định nói về chuyện giống lương thực, nhưng vì chuyện của Trấn Bắc Vương mà giờ có nói chắc cũng chẳng ích gì.

Tiệc tan, Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đang ngủ say, đưa Vương Cẩn

Hòa và mọi người rời cung về nhà.

Ra đến cổng cung, Tô Ngọc bị Tề Minh chặn lại.

Anh chẳng ngạc nhiên gì về chuyện này.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn kẻ cản đường, Tô Ngọc hờ hững hỏi: "Có chuyện gì?" "Tôi muốn nói chuyện riêng với anh." Sau khi thấy Tô Ngọc ra tay với Trấn Bắc Vương, Tề Minh hiểu rõ việc cưỡng ép đưa Tô Ngọc đi là bất khả thi.

"Tôi chẳng có gì để nói với anh cả.

Tôi cứ tưởng sau những bằng chứng đó, anh phải biết xấu hổ mà đừng tìm tôi nữa chứ.

Tề Vương, tôi đây không phải người dễ tính đâu." Nói xong, anh một tay bế Tiểu Bảo, một tay dắt Vương Cẩn Hòa rời đi, suốt quá trình không thèm liếc Tề Minh lấy một cái.

Tề Minh không đuổi theo nữa.

Hôm nay anh ta đợi ở đây là để xem thái độ của Tô Ngọc thế nào, liệu quan hệ giữa hai người có thể dịu lại không.

Giờ thì xem ra chẳng còn khả năng nào nữa rồi.

Chương 556

“Chủ tử, chúng ta còn lôi kéo Tô Ngọc nữa không ạ?” Thị vệ của Tề Minh tiến lại hỏi.

Tề Minh liếc nhìn thuộc hạ.

Giờ anh ta đã biết chuyện năm đó là thế nào, nhưng anh ta không có ý định trách phạt người của mình, vì anh ta biết mục đích của họ là gì, chỉ là dùng sai phương pháp mà thôi.

“Chủ tử...” “Đi thôi.” Tề Minh ngắt lời thị vệ, bước đi trước.

Trên xe ngựa, Nam Kiều ngồi đối diện Tô Ngọc, nhíu mày bất mãn: “Ngọc ca ca, anh nói xem cái tên Tề Minh đó rốt cuộc có ý gì?

Anh ta làm vậy nhằm mục đích gì chứ?” “Biết địa vị của anh ở Huyền quốc nên muốn lôi kéo, từ đó tìm cách đối phó với Huyền quốc thôi.” Tề Minh là người có tâm lý công lợi rất mạnh, anh ta muốn cái ngai vàng đó nên đương nhiên sẽ không bỏ cuộc dễ dàng.

Giờ xem ra Tề Minh cũng thuộc phe chủ chiến của Tề quốc, muốn thôn tính Huyền quốc để mở mang bờ cõi.

Chỉ tiếc là Huyền quốc bây giờ đã khác xưa, anh ta muốn đối phó thì cũng phải xem lại bản thân có đủ bản lĩnh không đã.

“Em thấy Huyền quốc rất tốt, Hoàng thượng của Huyền quốc cũng rất tốt.” Nam Kiều vì những lời Huyền Phỉ Nhiên nói với Tô Ngọc trước đó mà có thiện cảm rất lớn với Huyền quốc và nhà vua.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Em nói đúng, Huyền quốc thực sự rất tốt.” Vì thế anh sẽ luôn bảo vệ nơi này.

Vương Cẩn Hòa tựa vào vai Tô Ngọc: “Hôm nay địa vị của anh ở Huyền quốc lại được đẩy lên cao hơn rồi, Tề Minh muốn đối phó

Huyền quốc chắc chắn sẽ tìm cách ra tay với anh.” Trước đó Tề Minh đã không có ý định buông tha Tô Ngọc, giờ thì lại càng không.

“Tô Ngọc, sau này anh phải cẩn thận hơn, đề phòng bị Tề Minh tính kế.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày lo lắng.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy cô, biết cô đang lo lắng điều gì: “Tiểu Hòa, em yên tâm, tạm thời Tề Minh chưa dám làm gì anh đâu.” “Anh cũng nói là chỉ tạm thời thôi mà.

À đúng rồi, lúc nãy Trấn Bắc Vương hạ độc anh, anh không sao chứ?” Vương Cẩn Hòa nhớ lại chuyện trong tiệc cung, lo lắng nhìn chồng.

Nam Kiều nhướn mày nhìn Vương Cẩn Hòa, nói rất nghiêm túc: “Chị dâu, chị phải tin em chứ, có em ở đây sao có thể để Ngọc ca ca trúng độc được?” Nói về chơi độc thì cậu và Vạn Cổ là tổ tông rồi.

Hôm nay biết Tô Ngọc sẽ ra tay trước, họ đã cho anh uống thuốc giải độc hoàn.

Đương nhiên loại thuốc thông thường đối với Tô Ngọc giờ cũng chẳng còn mấy tác dụng.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ ngỡ ngàng: “Mọi người đã tính toán hết rồi sao?” “Hôm nay là giao thừa, có nhiều người ở đó, chắc chắn Tề Minh sẽ mở miệng nhờ Vạn Cổ giải độc cho anh ta.

Chỉ cần anh ta lên tiếng, anh có thể trực tiếp trở mặt, như vậy sau này chúng ta có cớ để từ chối bán giống lương thực cho Tề quốc.

Còn Trấn Bắc Vương, anh cứ ngỡ sau này ông ta mới ra tay, không ngờ ông ta lại nôn nóng đến thế.” Trong tình cảnh đó mà ông ta còn dám nói đỡ cho Tề Minh, chẳng phải là tự dâng điểm yếu vào tay anh sao?

Vương Cẩn Hòa câm nín nhìn chồng, đột nhiên cảm thấy mình có vẻ lo xa quá rồi.

Chuyện triều đình thì rõ ràng Tô Ngọc cao tay hơn nhiều.

Uổng công cô cứ lo sốt vó lên.

Hít một hơi thật sâu, cô véo má anh: “Hóa ra các anh đã nghĩ kỹ cách đối phó rồi, làm em cứ lo cho anh mãi, giờ xem ra là lo hão rồi.” Tô Ngọc nắm lấy tay cô, mắt đầy ý cười: “Em ấy à, cứ chăm sóc tốt cho bản thân và hai đứa nhỏ trong bụng là đủ rồi, còn chuyện triều đình thì làm gì có ai là đối thủ của anh chứ?” Vương Cẩn Hòa ngẫm lại thấy cũng đúng.

Đám đại thần kia quả thực không phải đối thủ của anh.

Cô miễn cưỡng gật đầu: “Nếu vậy thì anh cứ tự tính toán đi.” “Nhưng em nghĩ sau này Tề Minh sẽ tìm anh thường xuyên hơn đấy, anh tính sao?” Nếu đi lại quá thân mật với Tề Minh sẽ dễ gây nghi kỵ, điều đó không tốt cho anh.

“Không gặp là được.” Tô Ngọc hiện vẫn đang tìm kiếm một số thứ, khi đủ hết sẽ trực tiếp xử lý Tề Minh luôn.

Lúc đó chắc Tề Minh cũng đã rời Huyền quốc về nước rồi.

Hiện tại quyền lực của Huyền quốc đang dần tập trung lại, chỉ cần Tề Minh không ngốc thì sẽ hiểu ý nghĩa của việc đó.

“Xem ra anh đã định ra tay với Tề Minh rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ của anh là đoán ra ngay.

“Anh đã đợi ngày này lâu lắm rồi.

Độc của Tề Minh bị áp chế cũng tốt, chứ giờ mà chết luôn thì mất vui.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

“Anh nói đúng.” Sau đêm giao thừa là mùng Một Tết, ngày này Tô Ngọc đưa tất cả mọi người sang Tô gia đón năm mới.

Trước đây bọn Nam Kiều đều ở Vong Ưu Thành, chưa bao giờ được đón một cái Tết rộn ràng thế này.

Đến Tô gia, ai nấy đều bận rộn, thấy bọn Nam Kiều đến, Tô Tích liền lì xì cho mỗi người một cái.

Không chỉ Tô Tích mà cả vợ chồng Tô Lang cũng lì xì cho họ.

Sau đó Tô Ngọc đưa họ đi chúc Tết các bậc tiền bối trong tộc, mỗi người lại thu hoạch được thêm kha khá bao lì xì.

Bọn Nam Kiều nhìn đống lì xì trong tay mà ngơ ngác.

Lạc Diễm càng thêm lúng túng, sao người nhà Ngọc ca ca lại khác xa với những người mà họ từng biết thế này?

Dường như việc họ đến từ Vong Ưu Thành chẳng hề ảnh hưởng gì đến cách nhìn của mọi người, các vị trưởng bối đều coi họ như con cháu trong nhà.

Không chỉ lì xì mà còn cho rất nhiều đồ ăn ngon.

Dù những món này đối với họ chẳng có gì lạ lẫm nhưng trong lòng lại thấy nghẹn ngào, muốn khóc.

“Nhìn gì thế?” “Ngọc ca ca, người nhà anh tốt thật đấy, đây là lần đầu tiên em được nhận nhiều lì xì thế này.” Nam Kiều vốn đáng yêu, lại đang ở nhà Tô Ngọc nên miệng lưỡi rất ngọt, cuối cùng cậu là người nhận được nhiều lì xì nhất đám.

Bạch Khởi cũng là lần đầu nhận nhiều lì xì như vậy, tâm trạng không khỏi kích động.

“Ngọc ca, người nhà anh khác biệt thật đấy, những thứ người khác để ý thì họ dường như chẳng quan tâm, cũng chẳng lo chúng em sẽ làm hại họ.” Tô Ngọc liếc họ một cái, chê bai: “Làm hại họ?

Các chú thì làm được trò trống gì?” Có anh ở đây, đám nhóc này còn định quậy phá gì nữa sao?

Lạc Diễm nhất thời không biết nói gì, đang định lên tiếng thì bị Tô Ngọc nhét cho một cái bao lì xì lớn.

Không chỉ anh ta mà những người khác cũng có.

Mỗi bao sáu ngàn sáu trăm sáu mươi sáu lượng, ngụ ý mọi sự thuận lợi.

“Đây là lì xì của anh và chị dâu cho các chú.” “Cha ơi, con với anh trai thì sao ạ?

Sao của chú Nam Kiều nhiều thế mà tụi con ít vậy?” Của cậu bé và anh trai chỉ có sáu trăm sáu mươi sáu lượng, ít hơn hẳn luôn, chênh lệch quá lớn.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Trí: “Vì các con là trẻ con, còn họ là người lớn.” Trẻ con tiêu xài gì nhiều mà cần lắm tiền thế?

Tiểu Trí thấy Tiểu Bảo vẫn không vui, bèn đưa hết lì xì của mình cho cậu bé: “Tiểu Bảo, tớ đưa hết cho cậu này.” Tiểu Bảo vội lắc đầu: “Tớ không lấy của anh đâu, anh cứ giữ lấy, về nhà xem lì xì của ai nhiều hơn nhé.” “Được.” Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn hai đứa trẻ ríu rít với nhau, mắt tràn đầy nụ cười.

Tuy Tiểu Trí đã quên hết mọi chuyện, nhưng sự quan tâm dành cho Tiểu Bảo dường như đã khắc sâu vào xương tủy, cậu bé vẫn đối xử tốt nhất với Tiểu Bảo, khiến Tiểu Bảo cứ thế khoe khoang mãi trước mặt mọi người.

Buổi chiều, khi cả nhà từ Tô gia trở về, họ thấy Trương Cần đứng trước cổng.

Thấy ông ta, vẻ mặt Tô Ngọc thản nhiên, bảo Nam Kiều đưa Tiểu Trí và Tiểu Bảo vào nhà trước, sau đó mới cùng Vương Cẩn Hòa ra gặp.

Chương 557

Ánh mắt Trương Cần cứ dán chặt vào Tiểu Trí cho đến khi bóng dáng cậu bé khuất hẳn mới thu lại.

“Vương gia, tôi...” “Trương Cần, tôi đã nói rồi, một khi đã lựa chọn thì đừng có hối hận, giờ ông làm thế này là ý gì?” Tô Ngọc lạnh lùng hỏi.

Trương Cần nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt đầy bối rối, lắp bắp mãi mới nói hết câu: “Tôi... tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn...

đến thăm Tiểu Trí thôi.” Tết này vợ chồng ông về nhà họ Cố, nhìn bộ mặt của đám người đó, Trương Cần không muốn ở lại lâu nên bỏ đi.

Vốn định đi dạo đâu đó, ai ngờ lại đi đến tận phủ Ngọc Vương.

Ông nghĩ đã đến đây rồi thì đợi một chút để được nhìn thấy Tiểu Trí.

Ban đầu ông cứ ngỡ sau bao chuyện, mình đã chấp nhận được việc Tiểu Trí quên mất cha mẹ, nhưng khi tận mắt thấy cậu bé chẳng thèm liếc mình lấy một cái mà đi thẳng vào vương phủ theo người của Tô Ngọc, tim ông đau thắt lại.

Rõ ràng trước đây không phải như vậy, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này?

“Vương gia, tôi có thể...” “Không thể.

Tiểu Trí đã hoàn toàn quên các người rồi, dù có quên thì gặp các người nó vẫn sẽ thấy khó chịu trong lòng, ông nghĩ tôi sẽ cho ông cơ hội đó sao?

Ông coi lời tôi nói là gió thoảng mây bay à?” Tô Ngọc lạnh lùng mỉa mai.

Trương Cẩn tự giễu nhìn Tô Ngọc, lòng đầy chua chát, rõ ràng là con trai mình mà cuối cùng lại được Tô Ngọc bảo vệ.

“Trương Cẩn, nếu ông thực sự muốn tốt cho Tiểu Trí thì không nên đến tìm nó.

Ông đến cũng chẳng làm được gì, chỉ tổ làm nó thêm phiền não, hiện giờ nó đang sống rất tốt.” Tô Ngọc hờ hững nói.

Anh không thể đồng tình với cách làm của đôi vợ chồng này, thậm chí là không thể chấp nhận được, nhưng anh cũng không thể can thiệp quá sâu.

Trương Cẩn đã mặc kệ Cố Tĩnh làm những chuyện đó, thực ra trong lòng ông ta đã có đáp án rồi, chỉ là bản thân không muốn chấp nhận mà thôi.

“Vương gia, những thứ này làm phiền anh đưa cho Tiểu Trí.” Trương Cẩn lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Tô Ngọc, ông nghĩ đây là điều cuối cùng mình có thể làm cho con.

“Tiểu Trí là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, không thiếu chút tiền này của ông, tôi cũng không hy vọng nó vì mấy đồng bạc này mà sau này còn dây dưa không dứt với các người.” Đó không phải điều Tô Ngọc muốn.

Trương Cẩn mặt tái mét, lẩm bẩm: “Nhưng... nhưng dù sao tôi cũng là cha của Tiểu Trí.” “Các người đã làm hòa với nhà họ Cố, nếu Tiểu Trí còn ở bên cạnh các người, ông có biết hậu quả sẽ thế nào không?” “Tôi...” “Kẻ đã làm tổn thương Tiểu Trí đến mức đó mà giờ các người cũng có thể tha thứ, sau này còn làm ra chuyện gì nữa ai mà biết được?” Trương Cẩn không biết phản bác thế nào, vì ông nhận ra Tô Ngọc nói hoàn toàn đúng.

“Trương Cần, nếu Tiểu Trí đi theo các người, nó sẽ bị nhà họ Cố và gia đình ba người các người hại chết.

Nếu không muốn nó chết thì hãy tránh xa nó ra, đừng đến làm phiền nó nữa.” Lời của Tô Ngọc có lẽ rất nặng nề, nhưng đó chính là những gì đã xảy ra ở kiếp trước.

Trương Cần mặt trắng bệch, khi Tô Ngọc nói đến điều đó, tim ông thắt lại đau đớn, cứ như thể những lời đó thực sự sẽ xảy ra vậy.

“Vương gia...” “Trương Cần, ông đi được rồi, sau này đừng đến nữa.

Tiểu Trí không muốn gặp ông, và đương nhiên tôi cũng sẽ không để nó gặp ông.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ thất thần của Trương Cần, đột nhiên thấy thật mỉa mai: “Giờ làm ra cái vẻ này cho ai xem?

Lúc Cố Tĩnh làm những chuyện đó sao không thấy ông ngăn cản?

Giờ biết đau lòng rồi sao?

Thế trước đây ông làm cái gì rồi?” Trương Cần không nói gì, chỉ nhìn vợ chồng họ với ánh mắt đắng chát.

Vương phi nói đúng, giờ ông làm thế này thì có ích gì?

Đứa trẻ là do chính tay họ đẩy đi, dù ông có muốn quay lại ngày xưa thế nào đi nữa cũng vô ích, ông đã thay đổi, và Cố Tĩnh cũng đã thay đổi rồi.

Đặc biệt là từ khi Cố Tĩnh mang thai đứa thứ hai, trong lòng bà ấy chỉ có đứa nhỏ đó, còn Tiểu Trí đã bị bà ấy quăng ra sau đầu rồi.

Hít một hơi thật sâu, Trương Cần quay người rời đi.

Vợ chồng Ngọc Vương nói đúng, ông không nên đến làm phiền họ, càng không được để Cố Tĩnh nghĩ rằng quan hệ với Ngọc Vương vẫn còn cơ hội cứu vãn.

Với sự thiên vị của Cố Tĩnh dành cho đứa nhỏ hiện nay, nếu ông làm hòa với Tiểu Trí thì sau này cậu bé cũng chỉ trở thành quân cờ để Cố Tĩnh làm hại mà thôi.

Tô Ngọc đối xử với Tiểu Trí như con đẻ, tin rằng cậu bé sẽ sống rất hạnh phúc ở vương phủ.

Còn ông, chỉ là một người cha không làm tròn bổn phận.

Vương Cẩn Hòa đứng cạnh Tô Ngọc, khẽ nhíu mày: “Anh nói xem ông ta có hiểu ra không?” Tô Ngọc “ừ” một tiếng: “Không hiểu cũng phải hiểu, anh sẽ không để Tiểu Trí dây dưa với họ nữa.” Vốn dĩ anh định đổi cả tên mụ cho Tiểu Trí, nhưng sau lại thôi.

Song đó không phải là cái cớ để vợ chồng Trương Cần có thể tìm đến.

“Chúng ta vào nhà thôi.” “Được.” Buổi tối, Cố Tĩnh bế con trai nhỏ từ nhà họ Cố trở về, thấy Trương Cần im lặng ngồi đó thì không khỏi sinh khí: “Trương Cần, ngày Tết ngày nhất ông làm cái bộ mặt xui xẻo đó cho ai xem vậy?

Ông làm thế không thấy quá đáng sao?” Trương Cần bình tĩnh ngẩng đầu nhìn Cố Tĩnh và đứa trẻ trên tay bà ta, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười.

“Quá đáng?

Ai mới là người quá đáng?” Trương Cần lạnh lùng hỏi.

Cố Tĩnh im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Tôi biết ông giận tôi chuyện của Tiểu Trí, nhưng làm vậy mới là tốt nhất cho chúng ta.

Chúng ta là cha mẹ ruột của nó, dù nó có quên chúng ta thì đã sao?

Quan hệ huyết thống là thứ không thể thay đổi được.

Vả lại ông cũng biết những mối quan hệ trong tay nó có lợi cho chúng ta thế nào mà, chỉ là ba năm không gặp nó thôi, đợi ba năm sau khi chúng ta có được thứ mình cần, lúc đó đón nó về cũng chưa muộn." Cố Tĩnh trình bày suy nghĩ của mình.

Bà ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi, bà ta tưởng Tô Ngọc là ai chứ?

"Bà nghĩ đơn giản quá đấy, giấy đoạn tuyệt là do chính tay bà ký và điểm chỉ, Vương gia cũng đã nộp lên quan phủ lưu hồ sơ rồi.

Từ khoảnh khắc đó, Tiểu Trí chỉ là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, chẳng liên quan gì đến chúng ta nữa." Trương Cần gằn từng chữ.

Lời ông nói có lẽ rất tàn nhẫn, nhưng đó là sự thật.

"Hôm đó sau khi Tiểu Trí vào tộc phổ và chúng ta rời khỏi Tô gia, tôi đã đi nghe ngóng rồi.

Tiểu Trí đổi tên và vào tộc phổ nhà họ Tô, ngay cả Hoàng thượng, Thái hậu và Hoàng hậu đều biết, họ còn tặng quà cho nó nữa.

Bà có biết điều đó nghĩa là gì không?

Nghĩa là từ nay về sau, Tiểu Trí chính là con trai trưởng của Tô Ngọc, và chuyện này đã được cả Hoàng gia chứng nhận rồi." Trương Cần cười khổ.

Chương 558

Cố Tĩnh bắt đầu thấy hoảng loạn.

Bà ta vừa muốn dùng quan hệ của Tô Ngọc để mở rộng làm ăn, vừa không muốn mất đi sợi dây liên kết với Tiểu Trí.

“Không thể nào, đó vẫn là con của chúng ta, dù anh ta có là Vương gia thì sao chứ?” Quan hệ máu mủ không dễ gì xóa bỏ được.

Trương Cần cảm thấy mình không thể nói chuyện nổi với Cố Tĩnh nữa, nói với bà ta quá mệt mỏi.

“Con trai nhỏ của chúng ta còn cần những mối quan hệ trong tay Tiểu Trí, có được những thứ đó thì nó mới tiến xa được.” Trương Cần định nói gì đó nhưng vừa nghe thấy Cố Tĩnh nói vậy, nhìn biểu cảm của bà ta, ông đột nhiên thấy Cố Tĩnh thật đáng sợ.

Ông không ngừng lắc đầu: “Cố Tĩnh, tôi thật không ngờ bà lại là hạng người như vậy.” Giờ thì ông đã hiểu tại sao Tô Ngọc lại bảo nếu Tiểu Trí còn liên quan đến họ thì sẽ bị họ hại chết rồi.

Anh luôn nghĩ Cố Tĩnh chỉ là thiên vị, giờ xem ra đâu phải thiên vị, trong lòng cô ta hoàn toàn không còn chỗ cho Tiểu Trí nữa.

Cố Tĩnh thay đổi từ bao giờ?

Trương Cần suy ngẫm, hình như từ khi biết mình mang thai, cả người cô ta đã hoàn toàn chuyển biến.

Khẽ thở dài, nhìn Cố Tĩnh bây giờ, trong mắt anh chỉ toàn sự bất lực.

Trương Cần đột nhiên thấy Tiểu Trí đoạn tuyệt quan hệ với họ là đúng.

Nếu Tiểu Trí tiếp tục theo họ, anh thật sự không dám bảo đảm tương lai sẽ ra sao.

Có phải như lời Ngọc Vương nói, Tiểu Trí cuối cùng sẽ chết trong tay họ không?

Nghĩ vậy, Trương Cần đột nhiên thấy nhẹ lòng.

Dù sau này hiếm khi gặp được Tiểu Trí, nhưng chỉ cần biết thằng bé sống tốt là đủ rồi. "Không phải em thay đổi, mà là nó bây giờ không còn thân thiết với chúng ta nữa.

Đã vậy thì nó giúp em trai mình có thêm nhiều thứ là chuyện đương nhiên." Cố Tĩnh không thấy suy nghĩ của mình có gì sai.

Đứa con trai nhỏ sinh ra vừa ngoan ngoãn vừa đáng yêu, trừ lúc đói hay tè dầm mới khóc, còn lại đều cực kỳ hiểu chuyện.

So với Tiểu Trí lúc nhỏ thì dễ nuôi hơn nhiều.

Vậy nên cô ta tự nhiên càng thích con trai nhỏ hơn.

Đặc biệt là mấy tháng nay chăm sóc nó, so với lúc nuôi Tiểu Trí ngày xưa, sự chán ghét của cô ta dành cho Tiểu Trí càng rõ rệt.

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh, thấy cô ta giờ đã hoàn toàn điên rồi, không biết bản thân đang làm gì nữa.

Hít sâu một hơi, anh nhìn cô ta: "Cô sẽ hối hận đấy." "Tôi không hối hận, đây là việc tôi phải làm." Cố Tĩnh khẳng định chắc nịch.

Hối hận không phải là việc cô ta sẽ làm.

Giờ cô ta đã có thể tưởng tượng cảnh ba năm sau, Trương Trí Lâm mang lại vinh quang cho con trai nhỏ của mình. "Những gì cô nghĩ chẳng có tác dụng gì đâu, cô tưởng Ngọc Vương là ai chứ?" Tô Ngọc chưa bao giờ là người dễ nói chuyện.

Tô Ngọc có thể cho họ sắc mặt tốt đều là nhờ mối quan hệ với

Vương Cẩn Hòa.

Giờ quan hệ hai nhà đã đoạn tuyệt, cô ta cũng đã đưa ra lựa chọn, vậy mà còn muốn lợi dụng nhân mạch của Ngọc Vương phủ để dọn đường cho con trai nhỏ, cô ta từ bao giờ lại ngây thơ như vậy?

Bất kể Trương Cần nói gì, Cố Tĩnh cũng không lọt tai.

Cô ta luôn cho rằng Tiểu Trí là con trai mình, sau này cô ta muốn thằng bé làm gì thì nó phải làm nấy. "Cố Tĩnh, nếu sau này cô dám đi làm phiền Tiểu Trí, Ngọc Vương hiện tại có thể cho cô nhân mạch để làm ăn thì sau này cũng có thể hủy hoại mọi thứ của cô.

Tôi đã nói đến nước này, nghe hay không là tùy cô." Trương Cần thất vọng nhìn vợ mình.

Cố Tĩnh không thèm để ý đến anh mà đi làm việc khác.

Thấy vậy, Trương Cần cười khổ.

Nghĩ ngợi một lát, anh quyết định đến Ngọc Vương phủ tìm Tô Ngọc.

Nghe hạ nhân báo Trương Cần tìm mình, Tô Ngọc hơi ngạc nhiên, chẳng phải mới gặp sao?

Anh ta quay lại có mục đích gì?

Tô Ngọc gác lại công việc ra cửa gặp Trương Cần. "Anh muốn gặp bản vương có chuyện gì?" "Cố Tĩnh giờ đã mê muội rồi, cô ta muốn mượn nhân mạch của Vương gia dùng trong ba năm, cũng muốn lấy mọi thứ của Tiểu Trí để dọn đường cho đứa con nhỏ." Trương Cần thẳng thắn nói rõ sự việc với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe xong khá kinh ngạc: "Tại sao anh lại đến nói với tôi chuyện này?" "Sau khi trở về thấy bộ dạng của Cố Tĩnh, tôi thấy Vương gia nói đúng.

Nếu để Tiểu Trí tiếp tục dây dưa với chúng tôi, sau này thằng bé sẽ bị chúng tôi hại chết mất.

Sau này tôi sẽ không bao giờ quay lại làm phiền Vương gia nữa, mong Vương gia chăm sóc tốt cho thằng bé." Trên đường đến đây Trương Cần đã nghĩ kỹ rồi.

Sau hôm nay, anh sẽ không xuất hiện trước mặt Tiểu Trí nữa.

Anh biết Tô Ngọc đối xử tốt với Tiểu Trí, thằng bé sống ở Ngọc Vương phủ sẽ rất vui vẻ, thế là đủ rồi. "Cố Tĩnh định ba năm sau sẽ tìm Tiểu Trí, cô ta nghĩ mình là mẹ ruột nên Tiểu Trí phải nghe lời, nếu không sẽ là bất hiếu." Đây đâu phải là dọn đường cho con, cô ta rõ ràng là muốn vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng của Tiểu Trí.

Đến khi Tiểu Trí không còn giá trị lợi dụng nữa thì sao?

Trương Cần không dám nghĩ tiếp.

Ánh mắt Tô Ngọc nheo lại, không ngờ gan của Cố Tĩnh lại lớn như vậy: "Chuyện này bản vương đã biết.

Nếu cô ta muốn giở trò với tôi thì đừng trách tôi không khách khí." "Anh đến báo chuyện này cho tôi là muốn gì?

Trừ việc gặp Tiểu Trí ra, điều gì tôi cũng có thể đáp ứng." Trương Cần lắc đầu: "Tôi không muốn gì cả, coi như đây là việc cuối cùng tôi làm cho Tiểu Trí với tư cách là một người cha." Tô Ngọc không nói gì, đối với lời của Trương Cần, anh không tỏ rõ thái độ. "Vương gia, cáo từ... sau này hãy bảo trọng." "Ừ." Nhìn bóng lưng Trương Cần rời đi, Tô Ngọc thấy người này cũng được, chỉ tiếc là gặp phải một người phụ nữ không ra gì.

Anh quay vào trong, Vương Cẩn Hòa thấy chồng về liền hỏi: "Trương Cần đến tìm anh có việc gì thế?" "Nói với anh vài chuyện.

Anh ta bảo Cố Tĩnh muốn dùng nhân mạch của anh để phát triển sự nghiệp, còn muốn dùng nhân mạch tương lai của Tiểu Trí để lót đường cho đứa con nhỏ của cô ta.

Cô ta còn định ba năm sau sẽ tìm Tiểu Trí, vì nghĩ mình là mẹ sinh ra nên thằng bé phải nghe theo." Với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không bao giờ giấu giếm.

Vương Cẩn Hòa nghe xong không khỏi tức giận: "Em thấy cô ta điên rồi thì có!" Loại chuyện này mà Cố Tĩnh cũng nghĩ ra được, thật quá đáng.

Chương 559

"Anh định làm thế nào?" Cô biết Tô Ngọc bị tính kế như vậy chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn vợ: "Anh là người dễ nói chuyện thế sao?" Dễ nói chuyện?

Tô Ngọc có hiểu lầm gì về bản thân mình không vậy? "Nguyên Bảo, đi gọi Vạn Phong lại đây." Dám tính kế anh thì phải chuẩn bị tâm lý xui xẻo đi.

Bây giờ Cố Tĩnh hống hách bao nhiêu, sau này anh sẽ khiến cô ta thê thảm bấy nhiêu.

Nguyên Bảo trước đây cũng có chút thiện cảm với vợ chồng Trương Cần, giờ xem ra cũng chỉ đến thế, Cố Tĩnh quả là một người đàn bà tự phụ.

Sau khi Vạn Phong đến, Tô Ngọc trao đổi với hắn rất lâu.

Không ai biết họ đã nói gì, chỉ thấy khi Vạn Phong rời đi, hắn tỏ vẻ rất phấn chấn.

Vương Cẩn Hòa cũng không bận tâm nhiều đến chuyện đó.

Mấy ngày nay, các Ti nông (quan nông nghiệp) thường xuyên dẫn theo Ti nông của Thần Thân vương và Hoài Nam vương đến bái phỏng.

Biết Vương Cẩn Hòa mang thai, họ không dám làm phiền lâu, mỗi ngày chỉ gặp khoảng một canh giờ rưỡi.

Thời gian này nằm trong phạm vi Tô Ngọc chấp nhận được nên anh cũng không can thiệp.

Dạo này anh cũng bận xử lý việc của Trấn Bắc vương, hơn nữa Tô Cửu sắp thành thân nên anh phải sang giúp một tay, không có thời gian ở bên Cẩn Hòa, để các Ti nông đến trò chuyện với cô cho khuây khỏa cũng tốt. "Chị nói gì cơ?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Thu Ý. "Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không sẽ thành thân vào mùng bốn tháng hai." Thu Ý lặp lại tin tức vừa nghe được.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy thật khó tin.

Cô mới không để ý đến chuyện của Cố Hề Nhược một thời gian mà cô ta đã sắp lấy Khanh Vũ Không rồi sao? "Xem ra Lục Lăng Phong ép Cố Hề Nhược thảm quá rồi." Vương Cẩn Hòa cười đầy ẩn ý. "Sau khi bị Lục Lăng Phong đối phó, Cố Hề Nhược đã đi tìm mấy người khác nhưng họ đều không giúp, thậm chí còn tuyệt giao với cô ta.

Hết cách rồi cô ta mới tìm đến Khanh Vũ Không." Thu Ý kể lại những gì mình biết.

Vương Cẩn Hòa nghe xong cười không ngớt, xem ra mấy con cá trong ao của Cố Hề Nhược đều đã phản chủ, không muốn tiếp tục làm con cá bị treo trên móc nữa rồi. "Hóa ra là vậy, đúng là thú vị thật đấy.

Chị nói xem, nếu sau này Cố Hề Nhược biết thân phận thật của Lục Lăng Phong thì sẽ thế nào?" Lục Lăng Phong là con trai của Tề Minh, cháu trai của hoàng đế Tề quốc.

Nếu gả cho anh ta, cô ta đã trở thành người hoàng thất rồi.

Tiếc là giờ cô ta lại sắp gả cho Khanh Vũ Không. "Chắc cô ta sẽ hận Khanh Vũ Không lắm nhỉ?" Thu Ý cân nhắc rồi nói.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Chị nói đúng, cô ta chắc chắn sẽ hận Khanh Vũ Không.

Nhưng cô ta cũng nên hiểu rằng một khi Lục Lăng Phong biết sự thật thì sẽ không bao giờ ở bên cô ta nữa, còn Khanh Vũ Không thì thật sự thích cô ta." Nếu không phải thật lòng yêu thích thì người đàn ông nào có thể chấp nhận việc Cố Hề Nhược mập mờ với bao nhiêu người đàn ông khác như vậy?

Gả cho Khanh Vũ Không có khi cô ta lại sống tốt, chỉ xem cô ta có thông suốt được hay không thôi. "Tiểu thư, dạo này Cô gia bận rộn quá." Thu Ý nhận xét, vì mỗi ngày chỉ thấy mặt Tô Ngọc vào sáng sớm và tối muộn.

Vương Cẩn Hòa nhún vai: "Chịu thôi, dù sao đại ca cũng sắp thành thân, anh ấy là em trai nên qua giúp là chuyện nên làm.

Hơn nữa chuyện của Trấn Bắc vương cũng cần anh ấy để mắt tới." Vì cô đang mang thai nên không ai giao việc cho cô cả.

Tô Tích bảo cô không cần qua giúp, bên lão trạch dạo này đang nhốn nháo, sợ cô qua đó bị va chạm.

Ngay cả Tô Cửu cũng không cho cô sang, mọi người đều bảo cô dưỡng thai cho tốt.

Cô cũng không làm bộ làm tịch, hằng ngày chỉ cùng các Ti nông bàn bạc về việc gieo trồng các loại giống năng suất cao. "Tiểu thư, các Ti nông đến rồi." "Mời họ vào." Các Ti nông đến bàn chuyện trồng trọt, Thu Ý đi chuẩn bị đồ ăn cho họ.

Cả nhóm không chỉ nói về việc trồng lúa mà còn thảo luận về cách trồng lúa mì và các loại cây khác.

Các Ti nông từ phía Thần Thân vương nghe về cách trồng lúa mì và ngô rất chăm chú, vì đất đai của họ phù hợp với những loại cây này hơn, cả khoai lang và khoai tây cũng vậy.

Nghe Cẩn Hòa giảng giải phương pháp, hai Ti nông hận không thể mọc thêm vài cái tay để ghi chép.

Thấy họ như vậy, Cẩn Hòa bật cười lắc đầu.

Cô quay sang Thu Ý: "Thu Ý, em đi lấy mấy củ khoai tây và khoai lang lại đây." "Vâng ạ." Một lát sau Thu Ý mang đồ lên, Cẩn Hòa cầm củ khoai chỉ cho họ cách cắt khối, cách làm sao để chúng nảy mầm nhanh hơn và cách gieo trồng chính xác.

Không chỉ Ti nông của Thần Thân vương mà các Ti nông khác cũng lắng nghe rất kỹ, vừa nghe vừa ghi chép. "Đa tạ Vương phi chỉ điểm, đúng là nghe một lời của người hơn hẳn mười năm đọc sách, những điều này quá hữu dụng." Một Ti nông xúc động nói.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng khoa trương của ông ta thì bật cười: "Các vị đại nhân khách khí quá." "Thưa Vương phi, chúng tôi xin phép về trước." Hôm nay họ đã làm phiền cô quá lâu, không thể để cô mất thời gian nghỉ ngơi thêm nữa. "Thu Ý, tiễn các vị đại nhân ra ngoài, nhớ lấy mấy quả thanh long cho các vị mang về dùng nhé." "Vâng thưa tiểu thư." Thu Ý mang ra khá nhiều thanh long, chia cho mỗi người bốn quả.

Các Ti nông nhận quà mà thấy ngại: "Đa tạ Vương phi." Thanh long này giá chẳng kém dâu tây là bao, vị lại ngon, quan trọng là có tiền chưa chắc đã mua được.

Sau khi tiễn họ đi, Vương Cẩn Hòa vừa định đi nghỉ thì thấy Tiểu Bảo hớt hải chạy vào: "Mẹ ơi, người nhà họ Cố chạy tới đòi cướp anh kìa!" "Gan cũng lớn đấy!" Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng rồi dẫn Tiểu Bảo ra xem.

Khi cô ra đến nơi, Tiểu Trí không có ở cổng.

Hỏi người gác cổng mới biết thằng bé đã được Nam Kiều dẫn đi.

Tiểu Trí rất có thiên phú về cổ trùng, dạo này Nam Kiều đang dạy thằng bé những thứ đó.

Giờ có người đến bắt nạt đồ đệ nhỏ của mình, cô ấy tự nhiên không để thằng bé ở lại đối mặt.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn người nhà họ Cố: "Tô Tử Tiêu là đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, nhà họ Cố có ý gì đây?" "Vương phi đã có ba đứa con rồi, còn định tranh chấp đứa trẻ này với nhà chúng tôi sao?" Cố lão gia tử lạnh lùng nói. "Cố lão gia tử nói thế là sai rồi.

Không phải chúng tôi tranh con với nhà ông, mà chính Cố Tĩnh đã ký văn bản đoạn tuyệt quan hệ với Tiểu Trí, việc này đã được quan phủ lưu hồ sơ, cả Hoàng thượng và Thái hậu cũng biết.

Tất cả là do Cố Tĩnh đã chọn đổi lấy nhân mạch của Tô Ngọc trong ba năm mà thôi." Cố lão gia tử đương nhiên biết chuyện này.

Cố Tĩnh có được nhân mạch, nhà họ Cố cũng gián tiếp hưởng lợi.

Chương 560

Hôm nay ông ta đến đây vì nghĩ Tô Ngọc không có nhà, Vương Cẩn Hòa lại đang mang thai nên chắc sẽ không muốn đôi co với ông ta.

Ai ngờ lời lẽ của cô lại sắc bén như vậy. "Nếu nhà họ Cố vẫn muốn đến cướp người của Ngọc Vương phủ thì cũng được thôi, chúng ta cứ lên trước mặt Hoàng thượng mà phân xử.

Đừng có kiểu vừa nhận hết lợi ích lại vừa không muốn thực hiện cam kết, cái điệu bộ 'vừa muốn làm đĩ vừa muốn lập bàn thờ' ấy thật khiến người ta buồn nôn." "Nghe nói dạo này nhà họ Cố tấp nập khách khứa lắm, ông nghĩ nếu tôi nói với Tô Ngọc một tiếng thì các ông còn cơ hội đó không?" Vương Cẩn Hòa đạm mạc nhìn Cố lão gia.

Cố lão gia tử nhíu mày.

Nếu Vương Cẩn Hòa thật sự ra tay, nhà họ Cố sẽ mất đi cơ hội ngàn vàng này, đó là điều không tốt chút nào. "Vương phi đang đe dọa tôi sao?" "Đe dọa thì không đến mức, chỉ là nhắc nhở Cố lão gia tử một câu: Tô Ngọc ở trong triều, trước mặt Hoàng huynh vẫn có tiếng nói nhất định.

Nếu anh ấy nói với Hoàng huynh về hành vi của nhà họ Cố, ông nghĩ đám trẻ nhà họ Cố còn cơ hội bước chân vào quan trường không?" Vương Cẩn Hòa nở nụ cười nhạt.

Hôm nay cô quyết định lấy thế đè người đấy.

Tô Ngọc hoàn toàn có đủ năng lực và bản lĩnh đó.

Đối phó với nhà họ Cố chỉ là chuyện đơn giản đối với anh. "Các người về bảo Cố Tĩnh đừng có không biết điều.

Chúng tôi có thể cho cô ta nhân mạch, cũng có thể hủy diệt tất cả những gì cô ta đang có, khiến đứa con trai bảo bối của cô ta vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được." Kể từ khi Cố Tĩnh vì nhân mạch mà từ bỏ Tiểu Trí, Vương Cẩn Hòa chỉ thấy ghét bỏ chứ không còn cảm xúc nào khác.

Sắc mặt Cố lão gia tử biến đổi liên tục.

Ông ta không nghi ngờ việc vợ chồng Vương Cẩn Hòa làm được điều đó.

Ngược lại, họ có đủ thực lực.

Địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc quá đặc biệt, Hoàng thượng hết lòng tin tưởng anh.

Trước đây ông ta cũng nghe nói binh phù của Trấn Bắc vương là do Tô Ngọc lấy được, bằng chứng tội trạng cũng do anh tìm ra.

Đó là đại công lớn, mà Hoàng thượng còn chưa ban thưởng gì thêm cho anh.

Trong hào quang đó, Tô Ngọc muốn làm gì chẳng qua chỉ là một câu nói.

Cố lão gia tử không dám đem tiền đồ của đám con cháu ra đặt cược.

Ông ta nhìn Vương Cẩn Hòa, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại im bặt. "Cố lão gia tử, đây là lần cuối cùng.

Tôi không muốn Tiểu Trí sau khi đã quên đi tất cả vẫn còn bị các người hành hạ." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn ông ta.

Xem ra nói chuyện tử tế với hạng người này không ăn thua, phải cho họ một lời cảnh cáo mới được.

Cố lão gia tử không biết Vương Cẩn Hòa đang nghĩ gì, nhưng ông ta hiểu hôm nay mình đến đây đã chọc giận cô.

Nếu còn tiếp tục dây dưa khiến cô tức giận đến mức Tô Ngọc nổi lôi đình, nhà họ Cố chỉ có nước gánh hậu quả thảm khốc.

Những tấm gương như nhà họ Dư hay nhà họ Cố khác vẫn còn đó.

Nhà họ Dư mất cả mỏ sắt lẫn tiền đồ cẩm tú, còn nhà họ Cố kia thì nghe nói việc kinh doanh đang gặp vấn đề lớn, phải nhờ nhà họ Khanh giúp đỡ mới cầm cự được.

So với họ, nhà này còn kém xa, nếu thật sự chọc giận Ngọc Vương phủ, họ căn bản không phải đối thủ.

Hít sâu một hơi, Cố lão gia tử dẫn người rời đi.

Tối hôm đó, khi Tô Ngọc từ lão trạch trở về, thấy Vương Cẩn Hòa đang tựa đầu vào giường mơ màng sắp ngủ nhưng vẫn cố chờ, anh thấy lạ: "Sao thế em?" Mọi khi anh về là cô đã ngủ rồi, hôm nay cố thức chắc hẳn là có chuyện muốn nói.

Vương Cẩn Hòa tựa vào người chồng, cố mở mắt ra hỏi: "Nhà họ Cố có ai làm quan trong triều không anh?" "Nhà họ Cố?

Em đang nói nhà nào?" "Nhà của Cố Tĩnh ấy." Cô ngước mắt nhìn anh. "Có vài người, trong đó có một người hiện là quan ngũ phẩm, đang nhậm chức ở Bộ Hộ.

Sao thế em?" Tô Ngọc hơi kỳ lạ vì đột nhiên vợ mình lại quan tâm đến người nhà họ Cố. "Anh có thể nói với Hoàng huynh điều người đó sang một chức vị nhàn rỗi không?" Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn cô: "Tại sao?

Có chuyện gì xảy ra à?" "Hôm nay lão gia tử nhà họ Cố lại đến, định mang Tiểu Trí về.

Em nghĩ có lẽ do trước đây chúng ta nói chưa đủ rõ nên họ chưa hiểu ý.

Đã vậy thì chúng ta trực tiếp dạy cho nhà họ Cố một bài học đi." Cô không muốn họ làm phiền Tiểu Trí nữa.

Họ không hiểu thì cô sẽ bắt họ phải hiểu.

Tô Ngọc không ngờ người nhà đó lại dám tìm đến tận cửa: "Được, mai anh vào cung nói với Hoàng huynh một tiếng.

Người đó cũng không có năng lực gì lớn, điều đi chỗ khác cũng không ảnh hưởng gì." Anh vừa nói vừa bế cô đặt nằm xuống giường: "Ngủ đi em, nhìn em buồn ngủ lắm rồi kìa." "Vâng." Dứt lời cô đã chìm vào giấc ngủ.

Càng về những tháng sau của thai kỳ, cô càng hay buồn ngủ, hôm nay cố thức được đến giờ này đúng là không dễ dàng gì.

Sáng hôm sau, Tô Ngọc vào cung gặp Huyền Phỉ Nhiên kể lại sự tình.

Huyền Phỉ Nhiên lập tức hạ chỉ điều vị quan ngũ phẩm nhà họ Cố kia sang chức nhàn rỗi.

Khi nhận được tin, vị quan đó ngây người ra: "Lai Phúc công công, tại sao lại vậy?" Ông ta không làm gì sai, sao Hoàng thượng đột nhiên lại điều chuyển như thế? "Chuyện này Cố Kỳ đại nhân về nhà hỏi người thân là biết ngay." Nói xong Lai Phúc liền bỏ đi.

Cố Kỳ sa sầm mặt mày trở về nhà, tìm đến Cố lão gia tử nghiến răng hỏi: "Dạo này mọi người đã làm gì?

Đắc tội với ai rồi?" Cố lão gia tử không hài lòng nhìn con trai: "Con làm gì mà hớt hải thế?" "Làm gì ư?

Hôm nay con đột nhiên bị điều sang một chức vị nhàn tản.

Con hỏi Lai Phúc công công nguyên nhân, ông ấy bảo về hỏi mọi người xem rốt cuộc đã đắc tội với ai." Cố Kỳ sắp tức điên rồi.

Chức vụ ở Bộ Hộ tuy không quá cao nhưng lại có thực quyền, chỉ cần lập công là chắc chắn được thăng chức.

Ông ta vừa tìm được cơ hội thì đột nhiên bị điều đi, bảo sao không cam tâm cho được.

Nghe xong, mặt Cố lão gia tử biến sắc, quản gia đứng bên cạnh cũng giật thót tim: "Chẳng lẽ là vì hôm qua..." Cố Kỳ nhìn quản gia: "Hôm qua đã xảy ra chuyện gì?" Quản gia ngập ngừng, không biết nên nói thế nào. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Trong nhà chỉ có mình ông ta là có chức vị cao nhất và dễ thăng tiến nhất, giờ vì người nhà mà thành ra thế này, sao ông ta chịu nổi?

Chương 561

"Cha, rốt cuộc là sao?" Thấy không ai nói gì, Cố Kỳ hỏi lại lần nữa.

Cố lão gia tử nhíu mày kể lại chuyện hôm qua đến tìm Vương phi.

Cố Kỳ nghe xong liền cười tự giễu: "Hóa ra là vậy." Rồi ông ta quay người bỏ đi.

Cứ tưởng mình đắc tội ai, hóa ra là do cha mình vẫn còn mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình. "Cố Kỳ, con đứng lại đó cho cha!" Cố lão gia tử quát lớn.

Cố Kỳ lạnh lùng nhìn cha: "Có chuyện gì?" "Thái độ của con là sao thế hả?" Thái độ sao ư?

Cố Kỳ đột nhiên thấy họ thật nực cười: "Cha nghĩ con nên có thái độ thế nào?

Người ta đã đoạn tuyệt quan hệ với vợ chồng Cố Tĩnh rồi mà cha còn đến Ngọc Vương phủ gây phiền phức, lại còn lựa lúc Vương gia không có nhà.

Cha rõ ràng là không coi Vương phi ra gì, cố tình đến đó gây sự." "Bảo sao Ngọc Vương không lấy con ra làm gương.

Đây là lời cảnh cáo nhà chúng ta đừng có mơ tưởng viển vông nữa.

Cha, nếu cha còn muốn nhà họ Cố tốt lên thì đừng có đụng vào đứa trẻ đó nữa.

Dù cha có thừa nhận hay không thì giờ nó không còn là người nhà mình nữa, nó là đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, tên nó không phải là Trương Trí Lâm mà là Tô Tử Tiêu." Cả triều đình đều biết Tô Ngọc đã đổi tên và ghi tên con nuôi vào danh bạ nhà mình.

Dù không được kế thừa sản nghiệp nhà họ Tô, nhưng cậu bé vẫn được hưởng mọi thứ Ngọc Vương đang có.

Ngọc Vương đối xử với cậu bé rất tốt, sau này chia tài sản ngang hàng với con ruột cũng không phải là chuyện không thể. "Hai năm không gặp, đứa trẻ đó đã thay đổi rất nhiều, giờ càng ngày càng xuất sắc hơn." "Con đang trách cha đấy à?" "Chẳng lẽ con không được phép trách cha sao?

Nếu không phải tại mọi người thì sao con bị điều khỏi Bộ Hộ?" Cố Kỳ giận dữ nói.

Từ nay về sau ông ta khó mà thăng tiến được nữa.

Họ hại ông ta thành ra thế này, sao ông ta không trách cho được? "Sau này chuyện của nhà họ Cố đừng tìm con nữa, con không giúp được đâu." Nói xong, ông ta chẳng đợi cha mình kịp lên tiếng đã đi thẳng.

Cố lão gia tử ngồi sụp xuống ghế, sắc mặt tái mét: "Không ngờ Vương phi nói là làm ngay lập tức." Hôm qua chỉ mới cảnh cáo bằng lời, hôm nay đã ra tay xử lý người nhà ông ta rồi. "Lão gia tử, giờ tính sao đây?" Ông ta không nói gì, giờ còn làm gì được nữa?

Chỉ mới qua đó một chuyến mà đã thế này, nếu còn làm gì thêm chắc Ngọc Vương sẽ hủy hoại cả nhà họ Cố mất.

Ông ta tuyệt đối không thể làm vậy.

Quản gia thở dài đầy bất lực: "Lão gia tử, năm đó người đã sai rồi." Năm đó trạng thái của đứa trẻ kia thật sự quá tệ, ông ta cứ tưởng nó không qua khỏi.

Trước đó thấy tôn thiếu gia như vậy ông ta cũng mừng, chỉ là ánh mắt của cậu bé nhìn họ quá xa lạ, như thể không còn nhận ra ai nữa.

"Lão gia, hiện giờ tôn thiếu gia đã không còn nhận ra chúng ta, tốt nhất là nên giữ khoảng cách." Quản gia chân thành khuyên nhủ.

Cố lão gia tử lườm ông ta: "Ngươi đang dạy ta làm việc đấy à?" "Lão nô không dám, chỉ là tôn thiếu gia giờ đã là đại thiếu gia Ngọc Vương phủ, nếu chúng ta cứ dây dưa, Ngọc Vương chắc chắn sẽ không bỏ qua, điều đó không công bằng với các thiếu gia khác trong phủ." Nghe quản gia nói, Cố lão gia tử khẽ nhíu mày.

Dù lời này khó nghe nhưng sự thật đúng là vậy.

Nếu họ còn tiếp tục, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không để yên.

Tin tức này sớm đến tai Cố Tĩnh khi cô ta đang chơi với con trai nhỏ.

Cố Tĩnh nhìn hầu gái của mình: "Cô nói gì?

Chức vị của tam ca có vấn đề ư?

Sao có thể chứ?" Tam ca đang yên ổn ở Bộ Hộ, sao tự nhiên lại bị thay đổi chức vụ? "Nghe nói là vì hôm qua lão gia tử và mọi người đến tìm Ngọc Vương phi." Hầu gái nói nhỏ, sợ Cố Tĩnh trút giận lên mình.

Cố Tĩnh mặt mày xám xịt giao đứa bé cho vú nuôi, rồi dẫn hầu gái ra ngoài tìm Vương Cẩn Hòa.

Cô ta phải hỏi cho ra lẽ xem ý Vương Cẩn Hòa là gì.

Cũng thật khéo, hôm nay Vương Cẩn Hòa đang đi dạo phố mua đồ thì gặp Cố Tĩnh đang đùng đùng nổi giận đi tới.

Thấy Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa định coi như người lạ đi lướt qua, ai ngờ cô ta lại nhắm thẳng vào mình. "Các người có ý gì đây?" Cố Tĩnh chất vấn.

Vương Cẩn Hòa hơi thắc mắc: "Cô đang nói gì thế?" "Đừng có giả vờ giả vịt với tôi!

Việc tam ca tôi bị mất chức, chẳng lẽ không phải do các người nhúng tay vào?" Cố Tĩnh nghiến răng hỏi.

Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra lý do Cố Tĩnh tìm mình.

Cô mỉm cười nhạt: "Đã đưa ra lựa chọn thì nên làm theo đúng quy định.

Nhà các người làm không tốt thì tôi không ngại giúp một tay đâu, không cần cảm ơn tôi." Cố Tĩnh không ngờ chuyện này thật sự liên quan đến Vương Cẩn Hòa: "Cô..." "Cố Tĩnh, tôi không quan tâm cô muốn làm gì hay trong lòng nghĩ gì, nhưng hễ cô dám làm tổn thương Tiểu Trí, tôi sẽ lấy người nhà họ Cố ra để bù đắp cho thằng bé.

Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, không tin cô cứ thử xem." Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta với ánh mắt đầy châm chọc.

Cố Tĩnh tức đến run người, chỉ tay vào Vương Cẩn Hòa: "Cô đừng có quá đáng!" "Cố Tĩnh, cô đã đưa ra lựa chọn, hai nhà chúng ta cũng chẳng còn quan hệ họ hàng gì.

Theo đúng phép tắc, cô phải quỳ lạy hành lễ với tôi đấy.

Lần này tôi bỏ qua, lần sau đừng có quên." Vương Cẩn Hòa mặc kệ sự giận dữ của đối phương mà mỉm cười nói.

Nghe xong, Cố Tĩnh trừng mắt nhìn cô.

Ánh mắt đó khiến Thu Ý đứng bên cạnh phải cảnh giác. "Trương phu nhân, tôi nhắc nhở bà một câu: kẻ nào dám động đến tiểu thư nhà tôi đều không có kết cục tốt đẹp đâu.

Không tin bà cứ đi hỏi nhà họ Dư hay nhà họ Cố kia xem." Ác ý trong lòng Cố Tĩnh bị lời của Thu Ý đánh tan tành.

Đúng vậy, địa vị giữa cô ta và Vương Cẩn Hòa quá chênh lệch, nếu cô ta thật sự làm gì, hậu quả sẽ không thể lường trước.

Đó không phải là điều cô ta mong muốn. "Bà đa nghi rồi." Thu Ý nhìn cô ta, thầm nghĩ có đa nghi hay không thì tự Cố Tĩnh biết rõ. "Nếu không có việc gì tôi xin phép đi trước." Nói rồi cô dẫn Vương Cẩn Hòa rời đi.

Chương 562

Khi đi lướt qua, Cố Tĩnh vô thức ngoái lại nhìn bóng lưng của Vương Cẩn Hòa.

Hai người họ bắt đầu ngày càng xa cách.

Trong lòng Cố Tĩnh đột nhiên có chút khó chịu, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại.

Cô ta không thấy mình làm sai. "Tiểu thư, lúc nãy Cố Tĩnh định ra tay với người đấy." Thu Ý lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên nhận ra, lúc nãy Cố Tĩnh định đẩy cô phải không?

Chỉ là bị lời của Thu Ý dọa sợ thôi. "Sau chuyện này chắc Cố Tĩnh không dám đến làm phiền tiểu thư nữa đâu." Thu Ý lẩm bẩm. "Hơn nữa tiểu thư phải tránh xa người đàn bà này ra, em cứ thấy Cố Tĩnh dạo này kỳ kỳ quái quái sao ấy." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Thu Ý: "Được rồi, nghe lời em hết, chúng ta đi xem món khác đi." Vương Cẩn Hòa không để Cố Tĩnh làm ảnh hưởng đến tâm trạng mua sắm, nhưng Cố Tĩnh thì bực bội về nhà tìm cha mình. "Cha, chuyện của tam ca..." Cố lão gia tử gật đầu, sắc mặt không mấy tốt đẹp: "Thật không ngờ Vương gia lại làm đến mức này." "Cha, vậy sau này..." "Người nhà mình làm quan trong triều vốn đã ít, nếu còn xảy ra chuyện gì nữa thì phiền phức to.

Sau này chúng ta sẽ không đối đầu với Ngọc Vương nữa, còn về đứa trẻ Tiểu Trí đó...

đành phải từ bỏ thôi." Ông ta thở dài bất lực.

Cố Tĩnh vẫn không muốn bỏ cuộc: "Cha, cha có biết nếu Tiểu Trí cứ theo Ngọc Vương thì vài năm nữa thằng bé sẽ có bao nhiêu nhân mạch không?

Điều đó tốt cho cả vợ chồng con lẫn nhà họ Cố mà." Cố lão gia tử làm sao không biết đó là điều tốt, nhưng dù có tốt đi chăng nữa thì nó còn liên quan gì đến nhà họ nữa đâu? "Chuyện này con đừng nghĩ đến nữa.

Nếu còn chọc giận vợ chồng Ngọc Vương thì mọi chuyện sẽ không đơn giản thế này đâu." Giờ đã không còn là lúc Cố Tĩnh có tình cảm hay quan hệ họ hàng gì với họ nữa.

Lần này Tô Ngọc chỉ muốn dạy cho họ một bài học để họ đừng làm phiền cuộc sống của Tiểu Trí.

Nếu sau này họ còn tái diễn, thủ đoạn của Tô Ngọc chắc chắn sẽ còn tàn khốc hơn, anh sẽ không nể tình quen biết cũ, cũng chẳng nể tình Cố Tĩnh là mẹ của Tiểu Trí mà nương tay.

Cố Tĩnh bực bội nói: "Tiểu Trí giờ vẫn ổn mà, họ có cần phải làm quá lên như vậy không?" Dù sao nhà họ Cố cũng là nhà ngoại của Tiểu Trí, họ làm vậy chẳng phải quá đáng lắm sao.

Cố lão gia tử nhìn con gái, bất lực lắc đầu: "Chúng ta đều biết vấn đề đó, nhưng cái chính là người ta không còn muốn dây dưa gì với chúng ta nữa.

Cha biết tâm tư của con, chẳng phải muốn lợi dụng thằng bé để dọn đường cho đứa con út sao?

Cha khuyên con tốt nhất nên dẹp cái ý nghĩ đó đi, nếu không sau này người chịu khổ chỉ có vợ chồng con thôi." Qua chuyện hai ngày nay, có thể thấy vợ chồng Vương Cẩn Hòa không phải hạng người dễ dãi.

Trước đây họ còn kiêng nể vì Tiểu Trí, giờ thì vì Tiểu Trí mà họ sẽ chẳng còn kiêng nể gì nữa.

Cố Tĩnh vẫn chưa cam lòng, nhưng lời của cha cô ta cũng phải nghe theo.

Còn chuyện sau này ai mà biết được?

Nhỡ đâu lúc đó Tiểu Trí lại chịu giúp đỡ thì sao? "Cố Tĩnh, nếu Tiểu Trí còn nhớ các con thì mưu tính của con may ra còn có chút tác dụng.

Nhưng đừng quên, bây giờ thằng bé chẳng nhớ gì cả, cũng chẳng có chút tình cảm nào với các con đâu.

Con làm thế chẳng khác nào đang nằm mơ giữa ban ngày." Hôm qua Cố lão gia tử đã nhận thức sâu sắc rằng đứa trẻ kia không còn quan hệ gì với gia đình ông nữa.

Không phải họ cứ nói một tiếng là đứa bé sẽ thuộc về họ, chuyện này dù có náo đến trước mặt Hoàng thượng thì người đuối lý cũng chẳng phải Tô Ngọc, mà chỉ có thể là bọn họ.

Đứa trẻ là do chính Cố Tĩnh không cần.

Đã không cần con nữa thì không nên tơ tưởng đến thứ không thuộc về mình, như thế mới công bằng. "Cha, chẳng lẽ cha cam tâm sao?" "Hôm qua Vương Cẩn Hòa đã nói, nếu chúng ta thực sự muốn nhận lại đứa bé đó cũng không phải là không thể, cứ ra trước mặt Hoàng thượng mà nói rõ ngọn ngành mọi chuyện đi." Cố lão gia tử vì lời của Vương Cẩn Hòa mà tâm trạng cực kỳ tệ hại: "Họ có phải đang bé xé ra to quá không?

Tiểu Trí đâu phải con của họ, có cần thiết phải thế không?" Cố lão gia tử không nói gì, ông cũng rất muốn hỏi một câu 'có cần thiết phải thế không?'.

Nhưng đây là chuyện của vợ chồng Vương gia, ai trong số họ dám hỏi nhiều chứ? "Được rồi, chuyện này cứ thế đi.

Sau này con cũng tự chú ý một chút, đừng đi tìm Tiểu Trí gây rắc rối nữa, cứ tiếp tục như thế này thì cuối cùng người chịu thiệt cũng chỉ có các con thôi." Lời nhắc nhở của con trai đã làm Cố lão gia tử tỉnh ngộ, ông biết thứ gì không thuộc về mình thì không thể cưỡng cầu.

Bây giờ chỉ xem Cố Tĩnh có nghĩ thông suốt được hay không.

Thế nhưng Cố Tĩnh căn bản không cam tâm bỏ qua như vậy, dù có buông xuôi thì cũng chỉ là tạm thời, sau này thế nào thì để sau hãy tính. "Con biết rồi." Nhìn dáng vẻ bằng mặt không bằng lòng của Cố Tĩnh, Cố lão gia tử thở dài một tiếng, thôi vậy, con cái lớn rồi ông quản không nổi.

Chờ tương lai chịu thiệt thòi thì cô ta mới biết khoảng cách giữa mình và Vương gia rốt cuộc lớn đến nhường nào.

Chuyện của Cố gia, cả Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều không quá quan tâm.

Đối với Tô Ngọc, một Cố gia không đáng để anh bận tâm nhiều.

Hiện tại quan trọng nhất vẫn là việc thành thân của Tô Cửu.

Trước ngày cưới một ngày, cả gia đình Tô Ngọc đã dời về ở tại trạch cũ, ngày hôm sau Tô Ngọc sẽ cùng đi đón dâu.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí không hề bị ảnh hưởng chút nào, ngược lại còn vì chuyện Tô Cửu thành thân mà chơi đùa ở Tô gia càng vui vẻ hơn.

Nhìn hai đứa nhỏ chạy nhảy khắp nơi trong nhà họ Tô, Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu: "Hôm nay đông người, hai con đừng chạy loạn khắp nơi đấy." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa cười hì hì: "Mẹ cứ yên tâm đi, con và anh sẽ nghe lời mà." Vương Cẩn Hòa lườm Tiểu Bảo một cái, hành vi của chúng và lời hứa "ngoan ngoãn nghe lời" căn bản chẳng liên quan gì đến nhau.

Tô Ngọc đứng bên cạnh ôm lấy vai Vương Cẩn Hòa, nhìn hai đứa trẻ nô đùa: "Kệ tụi nhỏ đi em, hôm nay trẻ con nhà họ Tô đều về đông đủ, chúng cũng có bạn chơi cùng.

Dù sao cũng hiếm khi có dịp náo nhiệt thế này, cứ để người đi theo sát là được." Tiểu Bảo gật đầu lia lịa: "Cha nói đúng ạ, mẹ ơi hiếm khi tụi con mới gặp được dịp như thế này, mẹ không thể bảo tụi con cái gì cũng không được chơi chứ?" Nhìn dáng vẻ giả vờ đáng thương của Tiểu Bảo, lại có thêm Tô Ngọc nói giúp bên cạnh, Vương Cẩn Hòa còn có thể nói gì nữa?

Cô đành gật đầu để hai đứa nhỏ đi chơi với những đứa trẻ khác trong tộc. "Đi đi, đừng có chạy loạn, phải dẫn theo người đấy." "Vâng ạ!" Nói xong, Tiểu Bảo nắm tay Tiểu Trí chạy biến đi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay day day thái dương, chỉ vào bóng lưng hai đứa trẻ đang xa dần mà càu nhàu: "Anh xem, hai đứa nhỏ đều bị anh làm hư rồi." "Không sao, thỉnh thoảng thả lỏng một chút.

Con trai thì không thể cứ giữ khư khư trong nhà được, phải để chúng chạy nhảy chơi đùa khắp nơi mới tốt." Tô Ngọc nói một cách thản nhiên khiến Vương Cẩn Hòa rất bất lực, nhưng cô cũng thừa nhận anh nói đúng.

Quả thực không nên để chúng ở mãi trong nhà. "Câu này coi như anh nói đúng." "Yên tâm đi, bên cạnh hai đứa nhỏ đều có người bảo vệ cả sáng lẫn tối, không ai bắt nạt được con trai chúng ta đâu." Từ khi Tiểu Trí chính thức trở thành con của anh, Tô Ngọc đã bắt đầu chuẩn bị rất nhiều thứ.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Được rồi, nghe theo anh hết." Tô Ngọc bầu bạn với Vương Cẩn Hòa một lát rồi đi giúp một tay, còn Vương Cẩn Hòa thì dẫn theo Thu Ý đi tìm bọn Tiểu Bảo, đứng từ xa quan sát hai đứa nhỏ chơi với đám trẻ nhà họ Tô.

Chương 563

Thấy Tiểu Trí và Tiểu Bảo vui vẻ như vậy, trên mặt Vương Cẩn Hòa hiện lên nụ cười, quả nhiên trẻ con vẫn là chơi với nhau hợp nhất. "Chị dâu, sao chị lại ở đây?" Tô San từ xa thấy Vương Cẩn Hòa đi tới liền lên tiếng hỏi. "Chị đứng đây trông chừng Tiểu Bảo thôi, chị cũng muốn giúp việc này việc kia mà chẳng ai cho làm cả." Vương Cẩn Hòa đau đầu nói. "Chị bây giờ đang mang thai đôi đấy, ai mà dám để chị làm việc chứ?

Không sợ bị anh Ngọc đánh cho một trận sao?" Tô San nói với vẻ mặt khoa trương.

Vương Cẩn Hòa bị điệu bộ của Tô San làm cho bật cười: "Làm gì mà khoa trương như em nói chứ?" Tô San thở dài một tiếng, bất lực mở lời: "Chị dâu à, chị đừng có đánh giá thấp vị trí của mình trong lòng anh em." "Không nói chuyện này nữa, sau khi bọn chị về, em có muốn đi cùng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô San hỏi. "Có chứ ạ." Không đi thì sẽ lâu lắm mới được gặp Tần Lãng mất.

Tuy trước đó Tần Lãng có nói năm nay sau khi thi đỗ công danh người nhà anh ấy sẽ tới cầu hôn, nhưng phải nửa năm sau mới mở khoa cử, sẽ có mấy tháng không được gặp nhau đấy. "Xem ra có người không nỡ xa vị hôn phu của mình rồi đây." Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Tô San bị nói trúng tim đen, thẹn thùng bảo: "Em không thèm nói chuyện với chị nữa!" Nói xong liền chạy mất.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy vô tội, không ngờ Tô San lại hay thẹn thùng đến thế.

Cô nhún vai tự nhủ mình thật oan ức, cô có làm gì đâu.

Ngày hôm sau, khi Vương Cẩn Hòa còn đang ngủ thì Tô Ngọc đã dậy rồi.

Nhìn Tô Ngọc mặc bộ y phục rực rỡ, Vương Cẩn Hòa mơ màng hỏi: "Anh đi đâu đấy?" "Đi cùng đại ca đi đón dâu, em ngủ đến lú lẫn rồi à?

Quên hôm nay đại ca thành thân rồi sao?" Tô Ngọc đi tới bên giường, cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa, nhịn cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngẩn nhìn Tô Ngọc một hồi lâu mới nhớ ra hôm nay là ngày cưới của Tô Cửu. "Vậy anh mau đi đi, em cũng dậy đây." "Em không cần dậy sớm thế đâu, cứ ngủ thêm đi." Họ đi đón dâu cũng không về nhanh thế được.

Vương Cẩn Hòa mơ màng gật đầu, Tô Ngọc còn chưa đi thì cô đã lại ngủ thiếp đi rồi.

Khi Tô Ngọc đến sân của Tô Cửu tìm anh, bạn của anh là Nguyễn Hoàng Triệt cũng đã ở đó.

Tất cả mọi người đang đợi anh. "Tiểu Ngọc, sao cậu chậm chạp thế?" "Các cậu không hiểu đâu." Tô Ngọc không thèm để ý đến họ mà nhìn Tô Cửu, đại ca cũng sắp thành thân rồi, thật tốt.

Tô Cửu nhìn bộ y phục màu sắc rực rỡ trên người Tô Ngọc, trong mắt hiện lên ý cười: "Để giúp anh đón dâu, đúng là làm khó Tiểu Ngọc rồi." Tô Cửu biết Tô Ngọc đa số đều mặc y phục màu đen hoặc trắng, rất ít khi mặc màu sắc rực rỡ thế này.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tô Cửu, hừ lạnh một tiếng: "Anh biết em hy sinh lớn là được rồi." "Các con còn nói gì nữa thế?

Phải đi thôi." Mẹ của Nguyễn Hoàng Triệt đi tới thúc giục bọn họ nhanh chóng khởi hành, đón dâu không phải chuyện nhanh chóng gì.

Đến nhà gái không phải vượt qua năm ải chém sáu tướng sao?

Mà giờ còn ở đây đứng ngây ra? "Đi thôi!" Ở bên kia, Minh gia cũng bận rộn không ngơi tay.

Minh Uyển Ninh đã thay xong hỷ phục và đang trang điểm, Minh Uyển Khinh đứng bên cạnh nhìn, ánh mắt đầy vẻ vui mừng: "Chị đẹp quá, chị là cô dâu xinh đẹp nhất." "Chị ơi, sau khi chị lấy chồng, em có thể thường xuyên đến tìm chị chơi không?" Anh trai đi làm quan rồi, chị gái hôm nay cũng đi lấy chồng, tuy trong nhà còn có các chị em họ khác nhưng cô bé vẫn cảm thấy cô đơn. "Tất nhiên là được rồi, sau này rảnh rỗi các em cứ đến tìm chị chơi nhé." Minh Uyển Ninh rất mực nuông chiều em gái mình.

Minh Uyển Khinh vui mừng gật đầu không thôi: "Chị là tốt nhất!" Những người xung quanh nhìn nhau, bất lực lắc đầu.

Hai ngày nay tâm trạng Minh Uyển Khinh đều rất tệ, họ còn tưởng có chuyện gì, không ngờ lại là vì lý do này. "Khinh Khinh, vẫn còn bọn chị ở đây mà." "Vâng vâng." "Chị họ, em cũng có thể đến tìm chị chơi chứ?" Dư Mạn Tuyết tha thiết nhìn Minh Uyển Ninh.

Trong lòng cô ta vô cùng đố kỵ, bộ hỷ phục trên người Minh Uyển Ninh cũng như phượng quan đội trên đầu đều làm cô ta đỏ mắt.

Hơn nữa trên phượng quan còn có một viên Đông Châu, nghe nói là Tô Cửu tặng cho Minh Uyển Ninh.

Cô ta nắm chặt tay, nhất định phải có được cơ hội thường xuyên đến Tô gia, chỉ có như vậy mới có thể thường xuyên gặp được Ngọc Vương.

Ngọc Vương mới là nam tử tôn quý nhất ngoài Hoàng thượng ra, vị hôn phu hiện tại của cô ta tính là cái gì chứ?

Thậm chí nếu chỉ làm trắc phi của Ngọc Vương, cô ta cũng mãn nguyện rồi. "Không được." Minh Uyển Ninh làm sao không nhìn ra dã tâm trong mắt Dư Mạn Tuyết?

Cô ta chắc chắn đang toan tính điều gì đó, đã như vậy thì sao cô có thể cho cô ta cơ hội? "Chị... chị vẫn còn vì chuyện trước kia mà trách tội em sao?

Nếu không có em thì chị có thể gả cho Tô Cửu chắc?" Dư Mạn Tuyết trơ trẽn nói.

Hôm nay Minh gia vốn không hoan nghênh gia đình cô ta tới, nhưng để có được sự chú ý của Ngọc Vương, cô ta đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Dư Mạn Tuyết, cô đúng là đồ không biết xấu hổ." Minh Uyển Khinh tức giận quát lên, đó mà là lời con người nói sao? "Rốt cuộc là ai cho cô ta vào đây vậy?

Đây chẳng phải là đang gây khó chịu cho chị tôi sao?" Những cô gái nhà họ Minh đứng bên cạnh cũng gật đầu lia lịa: "Đúng thế, sao Dư Mạn Tuyết lại có thể tới đây chứ?" Quan hệ giữa cô ta và Minh Uyển Ninh thế nào, trong lòng cô ta không tự biết sao?

Nói cô ta đến để chúc phúc cho Minh Uyển Ninh thì ai mà tin được?

Mẹ của Minh Uyển Ninh nghe thấy Dư Mạn Tuyết nói vậy, sắc mặt lạnh lùng, trực tiếp đẩy Dư Mạn Tuyết ra ngoài. "Mợ hai, mợ làm gì thế?" "Tôi làm gì à?

Cô vốn không nên xuất hiện ở đây.

Dư Mạn Tuyết, đừng tưởng tôi không biết cô đang ủ mưu đồ gì, muốn phá hỏng hôn lễ của con gái tôi sao, đừng có mơ!

Hôm nay cô mà dám gây chuyện, tôi sẽ khiến mẹ con cô vĩnh viễn không bao giờ bước chân vào cửa Minh gia được nữa, không tin cô cứ thử xem." Minh Nhị phu nhân lạnh lùng nhìn Dư Mạn Tuyết cảnh cáo.

Trước đây có lão thái thái che chở, họ đương nhiên không tiện làm gì, nhưng hiện giờ địa vị của lão thái thái trong nhà cũng chỉ có vậy, tiếng nói cũng dần ít đi, nếu bà muốn làm gì thì lão thái thái cũng chẳng làm gì được bà. "Mợ tưởng cố ngoại tổ mẫu sẽ đồng ý sao?

Tôi nói cho mợ biết, đừng hòng!" Dư Mạn Tuyết căn bản không coi Minh Nhị phu nhân ra gì, nghe bà nói vậy liền mỉa mai đáp lại. "Cô cứ việc đi mà thử xem, hiện giờ quyền lực của lão thái thái ở Minh gia có còn lớn như vậy nữa không." Trước kia là mọi người nể mặt nên bà ta mới có địa vị cao cao tại thượng như thế, giờ không ai nể mặt nữa thì bà ta tính là cái gì?

Chương 564

Dư Mạn Tuyết nhất thời không thốt nên lời, Minh Nhị phu nhân nói không sai, nếu hôm nay không phải Minh Uyển Ninh thành thân thì người nhà cô ta căn bản không thể vào được.

Trước đó cô ta đã đắc tội hoàn toàn với gia chủ Minh gia, ngay cả bác cả cũng nhìn họ không thuận mắt.

Cô ta tin lần này Minh Nhị phu nhân nói thật. "Tôi đã xin lỗi rồi, giờ chị ta cũng có làm sao đâu, tại sao mọi người cứ phải dồn ép tôi như vậy?" Dư Mạn Tuyết phẫn nộ chất vấn.

Minh Nhị phu nhân tức đến tái mặt, lạnh lùng nhìn Dư Mạn Tuyết: "Người đâu, mời Dư tiểu thư ra ngoài, Minh gia chúng ta không tiếp nổi loại khách này." "Rõ, thưa phu nhân." Dư Mạn Tuyết bị người ta mời đi, nếu không phải Minh lão phu nhân đến kịp thì cô ta đã bị đuổi thẳng cổ rồi.

Minh lão phu nhân tìm đến Minh Nhị phu nhân, không vui nói: "Hôm nay là ngày gì chứ?

Con thế mà lại đuổi Tuyết Nhi ra ngoài, con muốn hủy hoại danh tiếng của nó à?" Bị chính mợ mình đuổi ra ngoài, người bên ngoài sẽ nhìn Dư Mạn Tuyết thế nào đây.

Minh Nhị phu nhân lạnh lùng nhìn lão thái thái: "Cô ta thì còn danh tiếng gì để nói nữa?

Tranh giành đồ của chị họ, hạ thuốc chị họ, phái người ám sát chị họ, từng việc từng việc một, có cần con phải nói rõ thêm không?" Những chuyện này tùy tiện truyền ra ngoài một chuyện thôi cũng đủ để Dư Mạn Tuyết bị người đời chửi rủa đến chết rồi.

Họ đã nể mặt lắm rồi còn muốn thế nào nữa? "Lão thái thái, tốt nhất bà nên trông chừng cô nương này cho kỹ, đừng để cô ta gây chuyện trong ngày hôm nay, nếu không con sẽ cho cô ta biết thế nào là danh bại liệt hoa, con nói được là làm được." Hôm nay là ngày trọng đại của con gái bà, bà sẽ không để bất kỳ ai phá hoại.

Lão thái thái sắc mặt khó coi nhìn Minh Nhị phu nhân, bà biết lần này cô cháu dâu này làm thật chứ không phải nói đùa.

Dư Mạn Tuyết còn muốn nói gì đó nhưng bị lão thái thái ngăn lại: "Tuyết Nhi, chúng ta đi." Dư Mạn Tuyết không cam tâm đi theo, sau khi họ đi khỏi, ngoài cửa cũng truyền đến tin tức của đoàn đón dâu. "Phu nhân, cô gia đến đón dâu rồi, hiện giờ các thiếu gia đang chặn cửa ạ." "Được, ta biết rồi, cho người đi canh chừng Dư Mạn Tuyết, một khi cô ta có hành động gì không đúng mực, ngay lập tức kéo người đi cho ta." "Rõ, thưa phu nhân." Sau khi sắp xếp xong, Minh Nhị phu nhân mới đến phòng con gái, nhìn dáng vẻ của con, bà có chút không nỡ: "Con gái của mẹ hôm nay cũng thành thân rồi, con gả qua đó không có cha mẹ chồng, phải hiếu thuận với ông nội cho tốt, biết chưa?" Vợ chồng Tô Ngọc cũng như gia đình bác cả của Tô Cửu đều rất dễ tính, con gái gả qua đó cuộc sống sẽ không quá tệ. "Mẹ, mẹ yên tâm con sẽ làm vậy, sau này nhất định sẽ thường xuyên về thăm mẹ." Thế nhưng Minh Nhị phu nhân lại khẽ lắc đầu. "Con đã lấy chồng rồi thì sao mà thường xuyên về được?" Dù không có cha mẹ chồng nhưng vẫn còn trưởng bối ở đó, sao có thể về thường xuyên? "Mẹ..." "Chuẩn bị một chút, tân lang đã tới rồi." Minh Nhị phu nhân chỉnh lại y phục cho con gái, sau đó đắp khăn voan lên, dặn dò các con khác trông nom rồi đi ra phía trước.

Còn lâu mới đến giờ xuất môn, con trai bà đang cùng mọi người làm khó Tô Cửu, nhưng may mà có Tô Ngọc ở đó, sự làm khó của họ dường như trở nên đơn giản hơn hẳn.

Anh em của Minh Uyển Ninh tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Bất kể là thi văn hay đấu võ, họ đều không phải là đối thủ của Tô Ngọc.

Điều này khiến họ có chút nản lòng.

Tô Cửu đứng bên cạnh Tô Ngọc, ánh mắt đầy ý cười, hoàn toàn phớt lờ ánh mắt hậm hực của anh vợ tương lai. "Anh họ, chúng ta căn bản không phải đối thủ của Ngọc Vương, ngài ấy chính là Phù Hoa công tử mà!" So văn chương với Phù Hoa công tử chẳng phải là tự tìm ngược sao?

Anh trai của Minh Uyển Ninh quay đầu nhìn cậu em họ: "Em nói cái gì?" Ngọc Vương là Phù Hoa công tử? "Là thật đấy ạ, đêm giao thừa tin tức vừa bùng nổ, Thừa tướng còn muốn từ quan để Ngọc Vương lên thay đấy." Anh trai Minh Uyển Ninh khóe miệng giật giật nhìn Tô Cửu, nghiến răng nói: "Em rể, viện binh này em tìm được tốt thật đấy." Ngọc Vương này văn võ toàn tài, họ còn làm khó được gì nữa?

Không bị Ngọc Vương làm khó lại là may rồi. "Lát nữa để anh em tự làm." Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, biết mình đã làm mất hứng chặn cửa của người ta, liền lên tiếng nói.

Dù sao đại ca cũng không phải dạng vừa, đối phó với những người này cũng dư sức. "Thật không?" "Thật ạ." Không có Tô Ngọc xen vào, Tô Cửu rốt cuộc cũng biết bị người ta chặn cửa tốn sức thế nào.

Nhưng anh cũng lấy đó làm vui, muốn cưới em gái người ta về nhà, bị làm khó cũng là điều dễ hiểu.

Tô Ngọc đi theo phía sau xem họ đấu trí đấu dũng.

Đột nhiên anh thấy ngày trước lúc mình thành thân, anh vợ đúng là quá nể mặt rồi, chẳng hề làm khó anh nhiều.

Khi sắp vào đến viện của Minh Uyển Ninh, người ngăn cản bắt đầu đông lên, chính là đám tiểu cô nương nhà Minh Uyển Khinh.

Thế là Tô Cửu lấy ra một xấp bao lì xì dày cộp, mỗi người hai cái, bên trong là chín mươi chín lượng. "Anh rể, anh không nghĩ là hai cái bao lì xì có thể rước chị em đi được chứ?" Tô Cửu nhướn mày, đưa thêm hai cái, thấy họ vẫn không buông tha lại đưa thêm hai cái nữa.

Anh biết mấy cô bé này bình thường không có nhiều tiền tiêu vặt, một bao lì xì này đã gần một trăm lượng, mỗi người anh đều cho mười cái, tính ra cũng phải một nghìn lượng rồi. "Anh ơi, không phải bọn em không chặn anh rể đâu, mà là anh rể quá hiểu bọn em rồi." Minh Uyển Khinh ôm đống bao lì xì hớn hở nói.

Minh Cảnh bất lực lắc đầu nhìn em gái nhỏ, đối với sự hào phóng của em rể, anh vẫn rất hài lòng. "Mời anh rể vào trong." Tô Cửu thấy vẫn còn ba mươi cái bao lì xì liền nhét hết cho Minh Uyển Khinh: "Em cầm lấy chia cho các chị em đi, nếu các em muốn chia cho các anh em họ mỗi người một cái cũng được, đợi chị em lại mặt sẽ chuẩn bị thêm quà cho các em." Ôm nhiều bao lì xì như vậy, Minh Uyển Khinh phấn khích đến đỏ cả mặt: "Cảm ơn anh rể!" Minh Uyển Khinh cùng các cô gái nhà họ Minh đều dạt ra, để nhóm của Tô Cửu vào trong.

Sau đó họ bắt đầu chia bao lì xì.

Bảy chị em mỗi người chia thêm hai cái bao lì xì, còn lại đều chia cho các anh em trai, mấy đứa con trai mỗi người hai cái xong vẫn còn thừa một cái, mọi người quyết định để lại cho Minh Uyển Khinh. "Anh rể cũng hào phóng quá, riêng tiền bao lì xì chắc cũng phải mấy vạn lượng ấy chứ." "Đúng vậy, sau này chị chắc chắn sẽ sống rất tốt." Tô Ngọc tựa vào cột nhìn đám con gái nhà họ Minh chia bao lì xì, vẫy vẫy tay gọi Nguyên Bảo, Nguyên Bảo xách một chiếc giỏ đã chuẩn bị sẵn đi tới. "Cảm ơn các vị đã nương tay." Tô Ngọc xách giỏ, mỗi người nhét cho một vốc bao lì xì.

Việc chuẩn bị bao lì xì này là ý của Vương Cẩn Hòa.

Ở kiếp trước, tân lang khi đón dâu thường dùng bao lì xì để hối lộ người nhà cô dâu.

Một cái không đủ thì thêm cái nữa.

Anh chẳng có gì nhiều ngoài tiền, đại ca khó khăn lắm mới tìm được cô gái vừa ý, tiêu chút tiền có đáng là bao.

Minh Uyển Khinh đột nhiên bị nhét cho một vốc bao lì xì, sơ bộ thấy cũng phải tám chín cái, mà còn dày hơn bao lì xì của anh rể đưa. "Cảm ơn Vương gia!" "Đừng khách sáo." Sau khi chia cho mỗi người một vốc vẫn còn thừa hơn hai mươi cái, đám Minh Uyển Khinh lại chia nhau tiếp.

Tô Ngọc chia xong bao lì xì mới thong thả định bước vào trong, ai ngờ vừa định bước vào thì một bóng người lao thẳng về phía anh.

Tô Ngọc thấy đối phương, ánh mắt hơi lạnh, đứng tại chỗ không hề nhúc nhích.

Ngay khi Dư Mạn Tuyết tưởng mình sắp thành công thì Nguyên Bảo đã chắn trước mặt, lúc cô ta sắp chạm vào thì tung một cước đá văng cô ta ra ngoài. "To gan, dám động thủ với Vương gia!" Minh Cảnh hít một hơi thật sâu, nhìn Dư Mạn Tuyết như nhìn một kẻ đã chết: "Vương gia, chuyện này Minh gia sẽ cho ngài một lời giải thích." "Không liên quan gì đến Minh gia các cậu, xem ra chuyện lần trước Dư gia vẫn chưa rút ra được bài học, không biết dạy bảo con gái mình thế nào.

Nguyên Cát, ném người ra khỏi Minh gia, ngoài ra hãy chèn ép Dư gia phân gia, báo cho họ biết thứ gì không nên mơ tưởng thì đừng có nghĩ tới." Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh.

Đối với chuyện của Minh gia, những gì cần biết Tô Ngọc đều biết rõ.

Minh gia ngoại trừ lão thái thái không ra làm sao thì những người khác đều rất tốt, quan hệ giữa các chi trong gia tộc cũng giống như Tô gia bọn họ, điểm này Tô Ngọc rất hài lòng về Minh gia.

Chương 565

"Minh Cảnh, hãy nói với cha cậu rằng 'đương đoạn bất đoạn phản thụ kỳ loạn' (không dứt khoát sẽ chuốc lấy họa), hạng người như thế tốt nhất nên tránh xa để sau này không liên lụy đến Minh gia.

Đám trẻ thế hệ này của Minh gia đều rất khá, đừng vì người ngoài mà tự hủy tiền đồ của mình." Anh biết đám con trai thế hệ này của Minh gia học hành đều không tệ, có ba đứa đã đỗ Đồng sinh, mà mới chỉ mười ba mười bốn tuổi, có hai đứa đã đỗ Tú tài, có một đứa năm nay dự kiến sẽ đi thi.

Vì hạng người như vậy mà hủy hoại tiền đồ của mình thì thật không đáng.

Đám con trai nhà họ Minh nghe được lời khen ngợi của Tô Ngọc thì đều rất xúc động, đây chính là Phù Hoa công tử đấy! "Rõ, tôi sẽ nói rõ với phụ thân cũng như bác cả và chú ba." "Nguyên Cát, tạm thời giam người lại, chờ đại ca thành thân xong rồi xử lý." Hôm nay là ngày vui của đại ca, không thích hợp để gây chuyện.

Minh Cảnh nghe lời Tô Ngọc thì thở phào nhẹ nhõm: "Đa tạ Vương gia." "Bên trong chắc là cần cậu rồi đấy, mau vào đi thôi." Tô Ngọc chỉ vào phòng của Minh Uyển Ninh. "Được, vậy tôi xin phép vào trước." Minh Cảnh nén cơn giận trong lòng, vào phòng cõng em gái ra hỷ kiệu.

May mà hôm nay Ngọc Vương không liên lụy đến Minh gia, nếu không thì các em của anh biết làm sao?

Chúng mỗi ngày đều nỗ lực đèn sách như vậy.

Tuy nhiên chuyện này tạm thời gác lại, đợi em gái xuất giá xong sẽ tìm Dư Mạn Tuyết tính sổ sau.

Thế nhưng Minh Uyển Khinh lại tức giận không thôi, ôm bao lì xì đi tìm Minh Nhị phu nhân.

Minh Nhị phu nhân đang dặn dò con gái một số chuyện, đợi giờ lành mới để con trai cõng con gái đi.

Khi Minh Nhị phu nhân định đi ra ngoài, Minh Uyển Khinh đã kéo bà lại. "Mẹ, con có chuyện muốn nói với mẹ." Minh Nhị phu nhân dừng bước nhìn con gái út: "Có chuyện gì vậy con?" "Mẹ, lúc Vương gia phát bao lì xì cho bọn con, Dư Mạn Tuyết thế mà lại lao về phía Vương gia, cô ta định dùng cái chiêu 'tiếp xúc thân mật' để tính kế Vương gia sao?" Minh Uyển Khinh tức đến run cả người. "Mẹ không biết đâu, cũng may là Vương gia không giận lây sang nhà mình, nếu không thì các anh và các em biết phải làm sao?

Vương gia được Hoàng thượng trọng dụng như thế, chỉ cần ngài ấy lên tiếng là tiền đồ của các anh đều tiêu tùng hết.

Hơn nữa Vương gia vì không muốn nhà mình trở thành trò cười nên đã chủ động đề nghị lùi chuyện này lại để xử lý sau.

Mẹ và cha nhất định phải trừng trị Dư Mạn Tuyết thật nặng, nếu không thì thật có lỗi với sự suy nghĩ cho nhà mình của Vương gia." Minh Nhị phu nhân nghe con gái nói, sắc mặt càng lúc càng khó coi: "Chuyện này lát nữa mẹ sẽ nói với cha con, con chuẩn bị đi, lát nữa chúng ta cùng sang Tô gia." "Vâng, mẹ xem hôm nay con được bao nhiêu là bao lì xì này, đều là của anh rể và Vương gia cho đấy." Minh Uyển Khinh nói xong chính sự liền bắt đầu khoe khoang bao lì xì của mình.

Vừa khoe vừa bóc, Tô Cửu cho toàn chín mươi chín lượng, Minh Uyển Khinh bóc bao lì xì của Tô Ngọc ra thì sững sờ: "Mẹ ơi, bao lì xì Vương gia chuẩn bị thế mà là sáu trăm sáu mươi sáu lượng, mỗi bọn con có mười mấy cái liền, Vương gia còn cho con thêm mấy cái nữa."

"Hôm nay con kiếm bộn rồi đấy." Minh Nhị phu nhân mỉm cười nói.

Bình thường đi đón dâu ai mà bỏ bao lì xì lớn thế, lại còn cho trẻ con nhiều như vậy.

Nhưng điều này cũng chứng tỏ Tô gia rất coi trọng con gái bà, điều này khiến Minh Nhị phu nhân rất vui. "Mẹ, con đi tìm các chị, cất bao lì xì rồi mới sang nhà anh rể." "Được." Minh Uyển Khinh ra ngoài liền kể cho các chị em nghe bao lì xì lớn thế nào. "Em có bao nhiêu là tiền tiêu vặt rồi!" Họ nhận được nhiều bao lì xì như vậy, ít nhất cũng phải có một vạn lượng bạc. "Chị cũng thế." Cái trâm cài tóc thích từ trước giờ đã có tiền mua rồi. "Chúng ta đi cất bao lì xì đi, rồi sang nhà anh rể." "Được!" Trên đường sang Tô gia, Minh Nhị phu nhân đã kể lại toàn bộ "việc tốt" của Dư Mạn Tuyết cho chồng mình nghe.

Gia chủ Minh gia nghe xong mặt xanh mét: "Dám gây chuyện trong ngày trọng đại của con gái ta, đợi Ninh Ninh lại mặt xong xem tôi trị tội Dư gia thế nào." Gia chủ Minh gia hiện giờ cũng rất may mắn vì Tô Ngọc đã nể mặt Tô Cửu mà không chấp nhặt với Minh gia.

Đám trẻ thế hệ này của nhà ông có một nửa chuẩn bị đi theo con đường quan lộ, những đứa không hứng thú với học hành mới về kinh doanh.

Dư Mạn Tuyết dám hủy hoại tiền đồ của con cháu nhà ông, cứ đợi đấy. "Ừm, mấy ngày này tạm thời đừng động chạm gì, mọi chuyện cứ đợi Ninh Ninh lại mặt xong hãy tính." Nói xong chuyện đó, Minh Nhị phu nhân lại kể cho chồng nghe chuyện thú vị lúc đón dâu của Tô gia. "Khinh Khinh chắc là vui lắm, bộ trang sức nó thích trước đây ông cứ nhất định không mua cho, giờ nó có tiền tự mua rồi." Gia chủ Minh gia không nhịn được cười nói. "Tô gia coi trọng con gái mình, sau này chúng ta cũng phải đối tốt với con rể một chút." Quan hệ là phải từ hai phía, không thể người ta đối tốt với con gái mình mà mình lại lạnh nhạt với con rể được, không ai làm thế cả. "Được." Đối với chàng rể Tô Cửu này ông hài lòng mười mươi, sau này đương nhiên sẽ đối xử tốt.

Đến Tô gia, đoàn đón dâu vẫn chưa về, họ phải đi diễu hành một vòng quanh thành rồi mới quay lại.

Lúc đi quanh thành, Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo đổi rất nhiều tiền đồng, còn có rất nhiều kẹo hoa quả, kẹo sữa mà Vương Cẩn Hòa đưa công thức cho người làm.

Vừa đi vừa rải, Minh Uyển Khinh nhặt được mấy viên kẹo sữa, ăn thử một viên liền bị hương vị đó thu hút. "Kẹo sữa ngon quá, tí nữa em phải hỏi anh rể xem còn không." "Em thích kẹo hoa quả." "Tí nữa chúng ta tìm anh rể xin kẹo ăn đi." "Được!" Đến Tô gia, trong nhà được trang trí rực rỡ vui tươi, khắp nơi đều là chữ hỷ màu đỏ, còn có hoa đăng các loại, nhìn thôi đã thấy vui lây.

Tô Ngọc cưỡi ngựa đi bên cạnh Tô Cửu, thấy dáng vẻ hạnh phúc của đại ca, anh cũng thực lòng thấy mừng cho anh ấy.

Con đường của đại ca kiếp này rốt cuộc đã khác hẳn kiếp trước.

Kiếp này anh ấy không những không phải chết mà còn rất hạnh phúc.

Đoàn người về tới Tô gia, Tô Cửu đá cửa kiệu, bế tân nương bước qua chậu than, sau đó dẫn Minh Uyển Ninh đi bái đường thành thân.

Tô Ngọc và mọi người vào trong mới phát hiện vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên đều đã tới. "Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu." Huyền Phỉ Nhiên phẩy tay: "Hôm nay là ngày vui của Tô Cửu, không cần đa lễ." Tuy vậy, Tô gia và Minh gia vẫn nhường vị trí chủ tọa cho vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên.

Đợi họ bái đường xong, Huyền Phỉ Nhiên có việc nên đi trước.

Hoàng thượng và Hoàng hậu đi rồi, mọi người vui vẻ nhập tiệc.

Vương Cẩn Hòa dẫn theo Tô San và Thu Ý vào tân phòng mang cho Minh Uyển Ninh ít đồ ăn. "Đói lắm rồi đúng không?

Ăn chút gì đi em." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh cười hỏi.

Minh Uyển Ninh xoa xoa bụng: "Đừng nói nữa, em đúng là đói thật rồi." Minh Uyển Ninh vừa ăn cơm vừa trò chuyện với Vương Cẩn Hòa, nhìn cái bụng đã bắt đầu lùm lùm của cô mà ao ước: "Sau này nếu em cũng sinh được một cặp song sinh thì tốt biết mấy." Song sinh đấy, đây là điều chưa từng xuất hiện ở Minh gia.

Vương Cẩn Hòa trêu chọc: "Mới thành thân xong đã nghĩ đến chuyện sinh con rồi sao?" "Chị Cẩn Hòa..." Minh Uyển Ninh lườm Vương Cẩn Hòa, mặt hơi đỏ lên.

Vương Cẩn Hòa mắt đầy ý cười.

Đám Minh Uyển Khinh cũng ở trong tân phòng, nghe hai người nói chuyện không nhịn được lên tiếng: "Chị ơi, lát nữa anh rể về chị hỏi anh ấy xem còn kẹo sữa và kẹo hoa quả không nhé?

Mấy thứ đó ngon quá chừng." "Việc này cần gì phải hỏi đại ca?

Đợi lát nữa các em về chị sẽ bảo Thu Ý chuẩn bị cho mỗi người hai túi mang về." "Cảm ơn Vương phi!" Bất kể là ai cho, chỉ cần được ăn là tốt rồi.

Minh Uyển Ninh đưa tay chọc chọc trán em gái, bất lực nói: "Cái đồ háu ăn nhà em." "Các em ra ngoài ăn cơm đi, chị ở đây bầu bạn với Uyển Ninh." "Chị ơi, vậy tụi em đi ăn cơm đây." Hôm nay họ cũng chưa ăn gì mấy, đói ngấu rồi. "Đi đi." Vương Cẩn Hòa cứ thế ngồi trò chuyện với Minh Uyển Ninh cho đến khi Tô Cửu được người ta dìu về mới rời đi.

Minh Uyển Ninh nhìn Tô Cửu đang say khướt, đóng cửa lại rồi dìu anh lên giường.

Chương 566

Vừa định đi lấy nước lau mặt cho Tô Cửu thì đã bị anh kéo xuống giường.

Nhìn đôi mắt sáng quắc không chút hơi men của Tô Cửu, Minh Uyển Ninh dở khóc dở cười: "Anh giả say ạ?" "Không giả say sao được?" Đám người kia đúng là điên rồi, từng người một đều muốn chuốc rượu anh.

Nhìn phượng quan trên đầu Minh Uyển Ninh, Tô Cửu ngồi dậy, đưa tay đỡ cô dậy rồi giúp cô tháo hết trâm cài: "Vừa nãy có bị cấn vào đầu không em?" "Không sao ạ." Lúc Tô Cửu giúp Minh Uyển Ninh tháo tóc, anh cũng kể cho cô nghe chuyện của Dư Mạn Tuyết.

Thấy Minh Uyển Ninh tức giận, Tô Cửu trấn an: "Anh nói với em chuyện này không phải để em bực mình, mà là để em có sự chuẩn bị trong lòng.

Đợi sau khi em lại mặt, Tiểu Ngọc và nhạc phụ đều sẽ đối phó với Dư gia, anh không nói trước sợ em lại bị người ta lừa." Tuy rằng dựa vào quan hệ giữa Minh Uyển Ninh và Dư Mạn Tuyết thì chuyện đó khó xảy ra, nhưng những gì cần dặn dò thì vẫn nên dặn dò kỹ lưỡng. "Em biết rồi ạ." Tô Cửu đương nhiên không chỉ ngồi nói chuyện suông với Minh Uyển Ninh, đêm động phòng hoa chúc mà chẳng làm gì thì không phải là lãng phí thời gian sao?

Khi Tô Ngọc trở về phòng cũng mang theo nồng nặc mùi rượu, lo Vương Cẩn Hòa ngửi thấy sẽ khó chịu nên anh đã đi tắm rửa xong mới vào tìm cô. "Tiểu Bảo và Tiểu Trí đâu rồi anh?" Thấy Tô Ngọc đi tới, Vương Cẩn Hòa đặt cuốn sách trong tay xuống hỏi. "Đang mải chơi với đám trẻ trong tộc rồi." Hai ngày nay hai đứa nhỏ ở Tô gia đều chơi đến phát cuồng. "Bình thường chúng cũng không có nhiều thời gian chơi bời, thả lỏng mấy ngày cũng được." Tuy nói là thả lỏng nhưng hai đứa nhỏ này mỗi ngày luyện võ, luyện chữ đều rất nề nếp, không cần ai nhắc nhở cũng tự giác làm, cũng không có chuyện mải chơi mà quên hết. "Cho nên anh cũng không quản chúng, đợi sau khi đại ca lại mặt rồi tính tiếp." "Cũng được." Tô Ngọc lên giường ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cảm nhận được hơi người cô mát lạnh, anh nhíu mày kéo tấm chăn bên cạnh đắp lên người cô: "Trong phòng lạnh quá sao?" "Cũng ổn, không tính là quá lạnh." Tô Ngọc vừa ôm Vương Cẩn Hòa vừa kể cho cô nghe chuyện xảy ra ở Minh gia hôm nay: "Hôm nay anh cả thành thân nên anh không chấp nhặt Dư Mạn Tuyết và nhà họ Dư, đợi bọn họ hồi môn xong rồi tính tiếp." Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý: "Anh nghĩ thế là đúng." Anh là em trai, dù thế nào cũng không thể làm mất mặt anh trai ngay trong lễ cưới được. "Mấy anh em Minh gia chủ quan hệ rất tốt, con cái của họ cũng không tệ, đều là những người có thể kết giao được.

Trong nhà đó chỉ có mỗi bà lão kia là hồ đồ không biết điều thôi." "Bà lão đó già rồi nên lú lẫn, trước kia người nhà họ Minh còn nể mặt mà kính trọng, sau chuyện này e là chẳng ai muốn nghe lời bà ấy nữa đâu." "Hết lần này đến lần khác bảo vệ mẹ con Dư Mạn Tuyết, làm cho con cháu ruột thịt của mình thất vọng đến lạnh lòng, thì ai còn muốn nghe?

Trên mặt giữ chút lễ nghĩa là được rồi, nhưng anh thấy sau chuyện hôm nay, Minh gia chủ ngay cả việc giữ mặt mũi cũng chẳng muốn làm nữa." Tô Ngọc buồn cười lắc đầu nói.

Rõ ràng có con trai, cháu trai, cháu dâu hiếu thảo như vậy mà cứ thích tự mình chuốc họa, khiến tuổi già thê thảm, thật chẳng biết bà ta nghĩ gì nữa. "Thôi đừng nghĩ nhiều nữa, ngủ thôi, ngày mai còn phải dậy sớm đấy." Ngày mai Minh Uyển Ninh làm lễ nhận thân, họ nhất định phải có mặt. "Được." Sáng sớm hôm sau Tô Ngọc đã dậy, sau khi chuẩn bị xong xuôi anh mới đi gọi Vương Cẩn Hòa.

Khi hai người đến tiền sảnh, mọi người trong nhà đều đã đông đủ, họ gặp vợ chồng Tô Cửu cũng vừa dắt tay nhau đi tới.

Nhìn thấy Tô Cửu với ánh mắt đã dịu dàng hơn rất nhiều, Tô Ngọc mỉm cười với anh trai, anh cả rồi cũng sẽ rất hạnh phúc thôi.

Sau khi mọi người tập trung đông đủ thì bắt đầu lễ nhận thân.

Minh Uyển Ninh tặng quần áo, giày dép cho các bậc bề trên, tặng những vật dụng thiết thực cho người bằng vai vế, riêng với Tiểu Bảo và các nhóc tì khác, cô tặng hoa đậu vàng và hạt dưa vàng, tóm lại là cũng chi một khoản khá lớn. "Oa, anh nhìn này, em có một chú lợn vàng nhỏ." "Của tớ là một chú gà trống lớn." Tiểu Trí cầm chú gà trống của mình khoe với chú lợn vàng của Tiểu Bảo bằng vẻ mặt kinh ngạc.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa nhỏ thích thú thì trong mắt tràn đầy ý cười, xem ra Minh Uyển Ninh đã rất dụng tâm.

Bọn trẻ nhận được quà, Tô Ngọc cũng tặng quà cho vợ chồng anh chị, anh trực tiếp tặng một ngôi nhà có địa thế và môi trường rất đẹp. "Tiểu Ngọc, cậu thiên vị quá đấy, sao cậu không tặng tớ nhà?" Nguyễn Hoàng Triệt lên tiếng phản đối. "Cậu là thiếu chủ Tô gia, sau này kế thừa cả Tô gia rồi thì cần nhà của tôi làm gì?" Để ngắm cho đẹp à?

Nguyễn Hoàng Triệt bị một câu của Tô Ngọc làm cho nghẹn lời.

Anh run rẩy chỉ tay vào Tô Ngọc, bất mãn nói: "Tôi thấy cậu rõ ràng là cố ý mỉa mai tôi." "Lúc cậu thành thân tôi đã đưa mười vạn lượng ngân phiếu rồi, không muốn thì trả lại đây." "Qua lâu như vậy rồi sao tôi có thể trả lại cho cậu được?" Nguyễn Hoàng Triệt nhướn mày.

Tiền đã vào túi anh rồi mà còn muốn lấy lại à?

Cậu nhóc này mơ đẹp nhỉ?

Tô Ngọc bĩu môi nhìn Nguyễn Hoàng Triệt, đã không muốn trả thì im miệng đi.

Vợ của Nguyễn Hoàng Triệt che miệng cười trộm, chồng cô lần nào cũng nói không lại Tiểu Ngọc, vậy mà lần nào gặp cũng muốn đi khiêu khích, chẳng biết bị cái tật gì nữa. "Chồng à, anh nghỉ ngơi chút đi, anh có bao giờ cãi thắng Tiểu Ngọc đâu." Minh Uyển Ninh vốn dĩ còn hơi căng thẳng, nhưng bị Tô Ngọc và Nguyễn Hoàng Triệt quấy rầy một hồi thì tâm trạng cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Tuy phải tặng đi không ít quà, nhưng cô cũng nhận lại được rất nhiều, và hiểu rõ hơn về nhà họ Tô.

Sau lễ nhận thân, Tô Tích bảo họ về nghỉ ngơi, dù sao cũng mệt mỏi mấy ngày nay rồi.

Tô Cửu đưa Minh Uyển Ninh về viện: "Em buồn ngủ không?

Hay là ngủ thêm một lát nữa nhé?" "Em không buồn ngủ, người nhà anh thật tốt." Minh Uyển Ninh nhìn Tô Cửu nói. "Em thích là tốt rồi, sau ngày mai hồi môn, em muốn về nhà mẹ đẻ lúc nào cũng được, nếu anh rảnh sẽ cùng em về." Tô Cửu ngồi xuống bên cạnh cô nói.

Minh Uyển Ninh mỉm cười gật đầu: "Vâng." Hai người cùng trò chuyện, thời gian trôi qua rất nhanh.

Ngày hôm sau khi Minh Uyển Ninh thức dậy, cô nghe thấy tiếng Tô Cửu đang hạ thấp giọng nói chuyện với ai đó.

Sau khi thay quần áo đi ra, cô thấy trong sân bày rất nhiều thứ. "Anh đang làm gì vậy?" Chuẩn bị nhiều đồ thế này làm gì?

Tô Cửu quay đầu lại nhìn cô, gương mặt rạng rỡ nụ cười: "Ninh Ninh dậy rồi à?

Em xem còn thiếu gì không?" "Anh định mang tất cả những thứ này đến Minh gia sao?" Minh Uyển Ninh kinh ngạc hỏi. "Đúng vậy, có phải là hơi ít không?" Tô Cửu nhíu mày hỏi lại.

Minh Uyển Ninh vội vàng lắc đầu: "Sao mà thiếu được?

Anh lấy nhiều đồ quá rồi đấy." "Không nhiều đâu, lúc thành thân anh đã hứa với các em của em là khi hồi môn sẽ mang quà cho họ.

Những bộ bút mực giấy nghiên này là đồ tốt trong bộ sưu tập của Tiểu Ngọc đấy, anh chia cho mỗi anh em trai của em một phần." Lúc anh đến chỗ Tiểu Ngọc lấy đồ, cậu ta còn cằm ràm anh mãi đấy.

Ngoài ra còn có một số thứ cho người lớn, đặc biệt là trái cây tươi vừa được gửi từ Tạ gia thôn tới, đây là loại độc nhất vô nhị, tạm thời chưa bán ra ngoài đâu.

Đều là quà cho người nhà mình, Minh Uyển Ninh còn nói được gì nữa?

Cô chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Lần sau không được lấy nhiều như vậy nữa đâu nhé." Cô nghe loáng thoáng rằng ngày thành thân họ đã chi hơn mười vạn lượng tiền lì xì, giờ lại lấy thêm nhiều đồ thế này, cô thấy ngại quá. "Được, đều nghe em, chúng ta đi thôi." Hai người cùng nhau đi đến Minh gia. "Lão gia, cô gia và tiểu thư về rồi ạ." Quản gia vội vã chạy vào phòng thông báo.

Vợ chồng Minh gia chủ lập tức ra đón, thấy con gái sắc mặt hồng nhuận, biết ở nhà họ Tô rất tốt nên mới yên tâm. "Cha, mẹ." Tô Cửu cảm thấy gọi nhạc phụ nhạc mẫu thì hơi xa cách nên gọi thẳng là cha mẹ.

Vợ chồng Minh gia chủ vui mừng gật đầu: "Mau vào nhà đi con."

Vào trong nhà, Tô Cửu chia quà cho các hậu bối nhà họ Minh, các cô gái thì được tặng bộ trang sức đẹp mắt, các chàng trai thì được bút mực giấy nghiên.

Chương 567

Với lão gia tử thì tặng một cái chặn giấy bằng ngọc phỉ thúy xanh mướt, những người khác thì được tặng linh trà do nhà Vương Cẩn Hòa trồng, hôm nay thu hoạch không ít. "Về là được rồi, còn mang theo nhiều đồ làm gì cho tốn kém?" Thành thân đã tốn bao nhiêu tiền rồi, giờ chỗ đồ này cũng khối tiền, Tô Cửu không xót chứ Minh gia chủ làm cha vợ cũng thấy xót thay. "Không sao ạ, không tốn bao nhiêu tiền đâu." Sính lễ cộng với đám cưới cũng chỉ tiêu hết một nửa tiền của anh thôi, mỗi tháng ở chỗ em trai đều có tiền hoa hồng, hai vợ chồng anh có phá thế nào cũng không hết được. "Con đó, đừng có chiều Ninh Ninh quá.

Con làm quan thì không được làm kinh doanh, chút tiền lương đó sao mà đủ xài?" Minh gia chủ lải nhải dặn dò. "Cha yên tâm đi, con có đầu tư tiền chỗ Tiểu Ngọc, mỗi tháng đều nhận được không ít hoa hồng đâu." Tô Cửu biết ông lo lắng cho mình.

Nghe Tô Cửu nói thế, Minh gia chủ mới sực nhớ ra anh còn có một đứa em trai cực kỳ biết kiếm tiền.

Biết họ không thiếu tiền, Minh gia chủ mới yên tâm.

Đàn ông đang bàn chuyện đại sự, Minh nhị phu nhân định bụng hỏi riêng con gái chuyện ở nhà chồng, ngờ đâu họ còn chưa kịp đi thì bà nội (lão thái thái) đã dẫn phu nhân nhà họ Dư đi tới.

Thấy người đến, sắc mặt Minh phu nhân sa sầm lại: "Tổ mẫu có ý gì đây?" Hôm nay con gái và con rể hồi môn, bà lão này cũng muốn gây chuyện hay sao?

Minh lão gia tử thấy sắc mặt lão phu nhân không tốt cũng hỏi: "Các người đến đây làm gì?" "Tuyết nhi đang ở đâu?" Bà lão biết những người này không chào đón mình nên cũng chẳng vòng vo mà hỏi thẳng. "Nó ở đâu sao chúng tôi biết được?" "Nói!" Lão phu nhân quát lớn.

Minh gia chủ vừa định lên tiếng thì lão gia tử đã ngắt lời: "Dư Mạn Tuyết đã làm chuyện thiếu liêm sỉ ngay trong ngày cưới của Ninh Ninh nên đã bị Ngọc Vương bắt giam rồi.

Các người muốn tìm người thì đi mà hỏi Ngọc Vương ấy." "Các người nói láo, con gái tôi sao có thể làm chuyện thiếu liêm sỉ được!" Lão phu nhân chưa kịp nói gì thì Dư phu nhân đã phẫn nộ hét lên, bà ta tuyệt đối không tin con gái mình là hạng người như vậy. "Ngọc Vương hộ tống đoàn rước dâu, nó thừa biết Vương gia đã có vợ con mà còn bất chấp tất cả lao vào người ngài ấy, nó định làm cái gì?" Minh gia chủ cười lạnh nói. "Chuyện này...

đây chỉ là hiểu lầm thôi.

Tô Cửu là con rể của ông, cậu ta là anh trai của Ngọc Vương, bảo cậu ta nói với Vương gia một tiếng không phải là xong chuyện sao?

Với lại Vương phi đang mang thai không hầu hạ được Vương gia, Vương gia nạp thiếp chẳng phải là chuyện bình thường sao?" Dư phu nhân thản nhiên nói, cứ như thể nhà họ Tô đang chuyện bé xé ra to.

Minh gia chủ nhíu mày nhìn Dư phu nhân, đến nước này rồi mà bà ta vẫn không nhận ra mình sai ở đâu, đó mới là điều đáng sợ nhất. "Từ hôm nay trở đi, Minh gia và Dư gia các người tuyệt giao, không có bất kỳ quan hệ nào nữa, bà cũng đừng đến đây nữa." Minh gia chủ lạnh lùng tuyên bố. "Tôi không đồng ý!" Lão phu nhân tức giận quát, bà ta còn chưa chết mà. "Nếu bà thấy đứa cháu ngoại đó tốt như vậy thì bà có thể cùng nó về Dư gia mà ở, nhà tôi không nuôi nổi hạng người như thế." Minh gia chủ lần này quyết tâm đoạn tuyệt với mẹ con Dư phu nhân.

Cứ tiếp tục thế này, họ sẽ bị hai mẹ con đó hại chết mất. "Nhị ca, anh làm anh, làm cậu như vậy sao?

Tuyết nhi hiện giờ sống chết chưa rõ mà anh lại hành động như thế?" Dư phu nhân thật sự quá tức giận. "Các người không biết dạy con lại còn quay sang trách chúng tôi?

Tô gia có tổ huấn, thành viên dòng chính phải ba mươi lăm tuổi mà chưa có con mới được nạp thiếp, ngay cả Vương gia cũng phải tuân theo.

Huống hồ Ngọc Vương chưa bao giờ nói là muốn nạp thiếp, con gái bà không biết xấu hổ tự dâng xác đến thì có bị trừng phạt cũng là đáng đời." Muốn con rể ông đi giúp đỡ ư?

Đừng có mơ.

Qua ngày hôm nay, ông sẽ khiến nhà họ Dư phải hối hận. "Lão nhị, giúp em gái con một lần cuối đi." Lão phu nhân nhìn Minh gia chủ với vẻ mệt mỏi nói. "Không thể nào." Giúp bà ta ư?

Nghĩ cũng đừng nghĩ. "Các người đi đi, ở đây không hoan nghênh các người." Minh gia chủ trực tiếp đuổi khách, thấy thái độ như vậy, Minh lão phu nhân không còn mặt mũi nào nữa, đành phải rời đi.

Không còn lão phu nhân chống lưng, Dư phu nhân chẳng là gì cả, bà ta hậm hực bỏ về để bàn bạc với chồng xem phải làm sao.

Chuyện này đối với vợ chồng Minh gia chủ chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, Tô Cửu cũng chẳng mấy bận tâm.

Khi Dư Bách Á biết chi thứ (phân gia) lại chọc giận Tô Ngọc, sắc mặt anh ta rất khó coi.

Nhìn Dư gia chủ của chi thứ, Dư Bách Á lạnh giọng: "Các người tìm nhầm người rồi, tôi không có bản lĩnh đó để giúp các người thêm lần nữa đâu." Đi lao vào người Ngọc Vương à?

Tưởng võ công của người ta là để trưng cho đẹp sao?

Sao lại có hạng người ngu xuẩn đến thế không biết.

Dư gia chủ sốt sắng cầu xin: "Gia chủ, cầu xin ngài giúp chúng tôi thêm một lần này thôi, lần cuối cùng thôi." "Vì các người mà bản gia đã mất đi một mỏ sắt, đó không chỉ là mỏ sắt mà còn là cơ hội để bản gia trở mình.

Tôi không tìm các người tính sổ thì thôi, vậy mà ông còn dám bảo tôi giúp sao?" Dư Bách Á giận quá hóa cười, ông ta thật sự dám mở miệng nói ra những lời đó.

Gương mặt Dư gia chủ cứng đờ, ông ta biết chuyện bản gia mất mỏ sắt nên mới không dám đến tìm, nhưng lần này thật sự là hết cách rồi.

Ông ta thừa hiểu sở dĩ Tô Ngọc chưa ra tay ngay là vì nể mặt Tô Cửu, không muốn làm loạn trong ngày cưới.

Hôm nay là ngày Minh Uyển Ninh hồi môn, qua ngày hôm nay không ai biết Ngọc Vương sẽ làm gì.

Cả cái chi thứ này cộng lại cũng không phải là đối thủ của Tô Ngọc, huống hồ còn có cả Minh gia.

Con gái làm chuyện như vậy ngay ngày cưới của Minh Uyển Ninh, vợ chồng Minh gia chủ sao có thể bỏ qua dễ dàng?

Qua ngày hôm nay chắc chắn họ cũng sẽ hành động. "Tô Cửu là con rể của Minh gia, vợ của ông chẳng phải là em gái của Minh gia chủ sao?

Các người có thể đi cầu xin ông ấy giúp đỡ." Dư Bách Á trực tiếp từ chối và còn chỉ cho ông ta một con đường.

Dư gia chủ dù tức giận nhưng không dám nói gì, lúc này vẫn cần

Dư Bách Á giúp dàn xếp chuyện này. "Gia chủ..." "Ông không cần nói nữa, chuyện này tôi không giúp được, tôi sẽ không vì các người mà đi đắc tội với Tô Ngọc đâu." Đó là một kẻ điên mà ai cũng không nên chọc vào.

Dư gia chủ còn muốn nói gì đó nhưng Dư Bách Á đã ra lệnh tiễn khách.

Dư gia chủ đưa vợ về nhà và bắt đầu cho người tẩn bớt tài sản trong nhà.

Khi Tô Ngọc biết tin này, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, cười như không cười nói: "Cứ để hắn chuyển, ta muốn xem trong vòng một đêm hắn có thể chuyển đi được bao nhiêu." "Thông báo cho Vạn Phong, ngày mai bắt đầu toàn lực đối phó với chi thứ nhà họ Dư." "Rõ." Ngày hôm sau, Tô Ngọc đi tìm Vạn Phong để lên kế hoạch.

Chương 568

Vạn Phong nghe xong thì thốt lên: "Thiếu gia, ngài cũng đánh giá cao chi thứ nhà họ Dư quá rồi đấy." "Đừng bao giờ coi thường bất kỳ ai." "Rõ." "Vương gia, người của Lăng quốc và Tề quốc đã gửi thiếp nói muốn đến bái phỏng.

Phía Lăng quốc là Lăng Tiêu Dạ, còn Tề quốc là một đại thần thân tín của Thái tử." Nguyên Bảo bước vào, tay cầm hai tấm thiếp.

Tô Ngọc nhận lấy, tùy ý nghịch ngợm chúng, Nguyên Bảo hỏi: "Thiếu gia có muốn gặp họ không?" "Ừ, cho họ vào đi, dù sao ta cũng đang rảnh." Tô Ngọc mân mê sợi tua rua bên hông, híp mắt nói. "Rõ." Khi Lăng Tiêu Dạ và vị đại thần Tề quốc đến thì Tô Ngọc không có ở đó, anh đã đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Mời các vị đợi một lát, tôi đi gọi Vương gia." Nguyên Bảo nói xong rồi đi mất.

Khi tìm thấy Tô Ngọc, anh đang cùng Vương Cẩn Hòa bàn bạc về số tài sản của chi thứ nhà họ Dư. "Không ngờ trong số các cửa hàng của chi thứ nhà họ Dư còn có cả tiệm trà, nhưng thế cũng tốt, sau này trà em trồng sẽ có chỗ để bán rồi." Vương Cẩn Hòa mỉm cười híp mắt nói.

Tô Ngọc nhìn cô bằng ánh mắt cưng chiều, thấy cô đang sắp xếp tài sản của nhà họ Dư, trong lòng thầm nghĩ phải nhanh chóng xử lý xong cái đám đó để Tiểu Hòa được vui vẻ kinh doanh.

Tô Ngọc hối thúc Vạn Phong, tự nhiên là không nương tay mà dốc toàn lực. "Thiếu gia, người của Lăng quốc và Tề quốc đều đã đến đông đủ rồi ạ." "Mời họ qua đây." Tô Ngọc không ngẩng đầu lên, tùy ý nói. "Dù sao cũng là người của Tề quốc và Lăng quốc, anh cũng nên giữ mặt mũi cho người ta một chút." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Cái vẻ mặt không thèm để tâm này của anh mà để người khác thấy lại có chuyện cho xem. "Ở đây không có người ngoài mà." Vương Cẩn Hòa cũng không nói thêm gì nữa, khi thấy Lăng Tiêu Dạ và vị đại thần Tề quốc bước tới, cô nói: "Mời ngồi." "Đa tạ Vương gia." Vị đại thần Tề quốc tỏ ra khá lịch sự, chỉ có Lăng Tiêu Dạ là hơi thiếu tự nhiên.

Tô Ngọc chống cằm nhìn hai người: "Hai vị đến tìm bản vương có việc gì?" "Ngọc Vương hà tất phải hỏi như vậy, chúng tôi đến làm gì chẳng lẽ ngài không rõ sao?" Lăng Tiêu Dạ nhíu mày nói. "Ồ?

Bản vương phải rõ chuyện gì cơ?" Tô Ngọc giả vờ ngây ngô nhìn Lăng Tiêu Dạ.

Vị đại thần Tề quốc không nói gì mà chỉ quan sát Tô Ngọc và Lăng Tiêu Dạ, trong lòng đã có toan tính riêng.

E rằng họ muốn có được giống cây lương thực cao sản của Huyền quốc là không có cơ hội rồi.

Hơn nữa, hình như Ngọc Vương còn có thù oán với Tề Vương của họ, chuyện này đối với họ lại càng thêm rắc rối. "Ngọc Vương, không biết phải làm thế nào mới có thể mua được giống lương thực cao sản từ phía ngài?" Vị đại thần Tề quốc lên tiếng hỏi. "Ông là...?" "Tôi là Thừa tướng Tề quốc, Nhạc Trạch Thành." Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết, sau đó cũng không nói thêm gì nữa.

Nhạc Trạch Thành nhìn Tô Ngọc, thế này là ý gì?

Thấy Nhạc Trạch Thành cứ chằm chằm nhìn mình, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Có việc gì à?" Nhạc Trạch Thành lắc đầu: "Ngọc Vương, chúng tôi đến đây với lòng thành tâm." "Ồ, tôi biết rồi." Tô Ngọc vẫn cứ không tiếp lời.

Nhạc Trạch Thành trong lòng thở dài, nhưng cũng biết lần này họ sẽ phải ra về tay trắng rồi. "Tô Ngọc, cái vẻ ta đây của ngươi cũng hơi quá rồi đấy." Lăng Tiêu Dạ bất mãn nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc thản nhiên gật đầu: "Ừ, hiện giờ các người đang có việc cầu cạnh tôi mà." Ánh mắt Nhạc Trạch Thành thoáng hiện ý cười, Ngọc Vương nói đúng, họ đang cầu cạnh vợ chồng ngài ấy, tốt nhất là nên khiêm tốn một chút.

Ngọc Vương có ra vẻ thì đã sao?

Người ta đang nắm trong tay giống lương thực cao sản mà mọi người thèm khát đấy. "Ngươi..." Lăng Tiêu Dạ thế mà không cãi lại được Tô Ngọc, nhưng hắn cũng biết lời Tô Ngọc nói không sai, hắn thực sự có việc cầu xin. "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào mới chịu bán đồ cho chúng ta?" "Bản vương không thiếu tiền.

Lẽ nào năm ngoái khi Lăng Tiêu Thần trở về không nói với các người rằng, ta đã bảo trong vòng mười năm tới, dù lương thực nhà ta có để cho mốc meo cũng sẽ không cho Lăng quốc một hạt nào sao?" Tô Ngọc nhìn Lăng Tiêu Dạ với vẻ trêu chọc.

Lăng Tiêu Dạ nhíu mày, chuyện này vị hoàng huynh tốt của hắn khi về chưa hề nói với ai.

Nhìn biểu hiện của Lăng Tiêu Dạ, Tô Ngọc đã hiểu: "Xem ra hắn không nói cho các người biết rồi, thật là đáng tiếc." "Lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?" Nhạc Trạch Thành tò mò hỏi.

Lăng Tiêu Dạ rốt cuộc đã đắc tội gì với Ngọc Vương?

Để Ngọc Vương có thể nói ra những lời như vậy, mười năm không cho Lăng quốc hạt giống, chuyện này rắc rối to rồi. "Biết rõ vợ ta đã có chồng có con mà còn dám đòi vợ ta đi hòa thân, tưởng bản vương chết rồi chắc?" Tô Ngọc cười lạnh một tiếng.

Nhạc Trạch Thành quay đầu nhìn Lăng Tiêu Dạ, thấy vẻ mặt hắn xám xịt thì khẽ ho một tiếng, cái tên Lăng Tiêu Thần đó đúng là một nhân tài.

Hèn gì Ngọc Vương lại nói ra những lời tuyệt tình như thế, mối thù cướp vợ là không đội trời chung. "Vị Thái tử Lăng quốc này đúng là thú vị thật." Nhạc Trạch Thành cười khẽ.

Lăng Tiêu Dạ cảm thấy mặt mũi mình bị mất sạch rồi, cái tên phế vật Lăng Tiêu Thần đó, lời gì cũng dám nói, người nào cũng dám giành, cũng không nhìn xem người ta là ai. "Chuyện này chúng tôi hoàn toàn không biết, xin được thay mặt xin lỗi Ngọc Vương." Lăng Tiêu Dạ nói một cách thiếu chân thành. "Ồ, không chấp nhận." Tô Ngọc nói bằng giọng hờ hững.

Đã không biết điều thì ta cũng chẳng cần giữ thể diện làm gì, xem cuối cùng ai là người mất mặt.

Vẻ mặt Lăng Tiêu Dạ trở nên khó coi, còn Nhạc Trạch Thành thì suýt chút nữa bật cười thành tiếng.

Vị Ngọc Vương của Huyền quốc này đúng là một người thú vị, quá thú vị đi chứ. "Tô Ngọc, ngươi..." Tô Ngọc thế mà lại không nể mặt chút nào, dù sao cũng chỉ là một vương gia khác họ, sao hắn dám như vậy. "Nếu không còn việc gì thì các người có thể đi được rồi, Nguyên Bảo, tiễn khách." Tô Ngọc đứng dậy định rời đi.

Lăng Tiêu Dạ không muốn để Tô Ngọc đi như thế, theo bản năng đưa tay định giữ lại, Tô Ngọc lách người né tránh.

Quay người lại nhìn Lăng Tiêu Dạ, ánh mắt Tô Ngọc hơi nheo lại: "Hoàng tử Lăng quốc muốn động thủ với bản vương sao?" "Đó là chuyện do Lăng Tiêu Thần làm, không liên quan đến chúng tôi." Lăng Tiêu Dạ nhìn Tô Ngọc nói.

Hắn ta chỉ là một kẻ chỉ biết phá hoại, cậy vào việc mẹ là Hoàng hậu, thế lực ngoại bang mạnh nên mới đoạt được ngôi Thái tử. "Hắn là Thái tử Lăng quốc, dường như hắn đại diện cho Lăng quốc tốt hơn ngươi." Lời Tô Ngọc nói là điều hiển nhiên, nhưng lại khiến Lăng Tiêu Dạ không cam lòng.

Rõ ràng vị trí Thái tử đó phải là của hắn, cuối cùng lại để tuột mất.

Nhạc Trạch Thành nhìn Lăng Tiêu Dạ một cách đầy ẩn ý, xem ra vị hoàng tử này cũng chẳng thông minh như lời đồn. "Tô Ngọc, hợp tác với chúng tôi sẽ có lợi cho cả ngươi và Huyền quốc, ngươi thật sự không cân nhắc kỹ sao?" Lăng Tiêu Dạ nén cơn giận, nhìn Tô Ngọc hỏi một cách nghiêm túc.

Tô Ngọc lãnh đạm lắc đầu: "Đừng nói nghe hay ho như vậy, có lợi cho ai thì chắc hẳn trong lòng ngươi rõ nhất." Vẻ mặt Lăng Tiêu Dạ cứng đờ, Tô Ngọc nói không sai, nếu đạt được hợp tác với Huyền quốc và mua được giống lương thực cao sản, lợi ích đối với hắn là rất lớn.

Khi trở về hắn có thể lấn lướt Lăng Tiêu Thần một bậc, nhưng nếu không mua được cũng chẳng sao, hắn có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu Lăng Tiêu Thần.

Chương 569

Ai bảo Lăng Tiêu Thần ngu ngốc đi chọc giận người ta?

Tin chắc phụ hoàng biết chuyện này cũng sẽ rất hài lòng.

Nhìn bộ dạng đó của Lăng Tiêu Dạ, Tô Ngọc đã đoán được hắn đang tính toán điều gì.

Nhưng đó là nội đấu của Lăng quốc, không liên quan gì đến anh. "Chuyện hạt giống cao sản các người không cần đến tìm tôi nữa đâu, tôi sẽ không bán cho các người, chuyện này ai nói cũng vô ích thôi." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai người.

Nhạc Trạch Thành không muốn bỏ lỡ cơ hội này, mặc dù trong lòng đã có câu trả lời nhưng vẫn mở lời: "Ngọc Vương, không biết Tề quốc liệu có cơ hội..." "Không có." Nhạc Trạch Thành biết Tô Ngọc chắc chắn sẽ không cho họ hạt giống, chỉ không ngờ anh lại nói tuyệt tình như vậy. "Vương gia..." "Bản vương có thù với Tề Vương của các người, sau này có lẽ sẽ có cơ hội hợp tác, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ." Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Nhạc Trạch Thành khẽ nhíu mày, lời này của Tô Ngọc có ý gì?

Chẳng lẽ muốn nói hễ còn Tề Minh thì sẽ không bao giờ hợp tác với Tề quốc?

Sẽ không bán hạt giống cho Tề quốc sao? "Nhạc Thừa tướng, đất nước của ông đang bàn bạc việc đem quân đánh chiếm Huyền quốc đúng không?" Trong khi Nhạc Trạch Thành còn đang suy nghĩ về lời nói của Tô Ngọc thì anh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tim Nhạc Trạch Thành đập thình thịch, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, làm sao anh ta biết được? "Rất ngạc nhiên vì sao bản vương biết à?

Các người quá coi thường bản vương rồi đấy." Tô Ngọc cười lạnh nói. "Không chỉ Tề quốc, ngay cả Lăng quốc cũng đang muốn đánh Huyền quốc để chia một chén canh.

Các người nghĩ bản vương sẽ làm chuyện nuôi béo các người để các người quay lại đánh Huyền quốc sao?" Tô Ngọc nhìn hai người bằng ánh mắt giễu cợt.

Lăng Tiêu Dạ và Nhạc Trạch Thành cảm thấy như bị ai đó nhìn thấu tâm can, cả người phát lạnh.

Đây là bí mật mà chỉ một số ít người trong hai nước mới biết, rốt cuộc Tô Ngọc lấy tin tức từ đâu?

Chẳng lẽ cả hai nước đều có tai mắt của Tô Ngọc sao?

Nếu đúng như vậy thì sau này họ muốn hành động gì cũng thật khó khăn. "Vương gia lo xa rồi, không có chuyện đó đâu." Nhạc Trạch Thành nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười khẽ: "Ồ?

Ông nói không có chuyện đó sao?

Nếu không có thì ông chột dạ cái gì?" "Vương gia nhìn nhầm rồi." Nhạc Trạch Thành cúi đầu, không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc nữa.

Có điều hành động này của ông ta đối với Tô Ngọc chẳng khác nào "lạy ông tôi ở bụi này".

Tô Ngọc đột nhiên thấy nhìn họ như vậy cũng khá thú vị. "Nhạc Thừa tướng, ông bị lộ rồi kìa." Lăng Tiêu Dạ hít một hơi thật sâu, nén lại cơn nóng nảy, hắn nhìn Tô Ngọc: "Chuyện của Tề quốc đừng có vơ đũa cả nắm lên đầu chúng tôi." Tô Ngọc chẳng buồn tiếp lời Lăng Tiêu Dạ, trực tiếp đuổi khách: "Nguyên Bảo, tiễn khách." Hai lần bị đuổi khách, dù mặt mũi Lăng Tiêu Dạ và Nhạc Trạch Thành có dày đến đâu cũng không thể tiếp tục ở lại.

Xem ra phải ra tay từ phía Hoàng đế Huyền quốc thôi.

Nguyên Bảo đứng cạnh Tô Ngọc, nhíu mày hỏi: "Thiếu gia, ngài cứ thế để lộ bí mật ra, họ không sợ họ sẽ tiêu diệt các mật thám của chúng ta ở hai nước đó sao?" "Nguyên Bảo, muốn tiêu diệt mật thám của chúng ta thì trước tiên họ phải tìm ra họ đang ở đâu đã." Không tìm thấy thì dù có bao nhiêu ý đồ cũng vô dụng thôi.

Nguyên Bảo méo miệng nhìn Tô Ngọc, lời thiếu gia nói hình như cũng không sai.

Nhạc Trạch Thành trở về hành cung, Tề Minh lập tức cho người gọi ông ta qua: "Hôm nay ông đi gặp Tô Ngọc, kết quả thế nào?" Nếu không phải biết mình đến Tô Ngọc sẽ không tiếp, Tề Minh đời nào để Nhạc Trạch Thành đi một mình.

Nhạc Trạch Thành lắc đầu: "Thái độ của Ngọc Vương rất kiên định, ngài ấy sẽ không cho chúng ta hạt giống, và Lăng quốc cũng không." "Tại sao?" Không cho Tề quốc là vì hắn, vậy không cho Lăng quốc là vì cái gì?

Vẻ mặt Nhạc Trạch Thành trở nên kỳ lạ, ông ta nhìn Tề Minh nói: "Năm ngoái Thái tử Lăng quốc là Lăng Tiêu Thần đã đến đây, khi đó hắn ta có ý định bắt Ngọc Vương phi đi hòa thân." Tề Minh quay sang nhìn Nhạc Trạch Thành, ánh mắt đầy vẻ ngạc nhiên: "Ông nói thật sao?" Lăng Tiêu Thần thế mà lại dám nói ra những lời đó, đúng là quá ngây thơ rồi.

Dám giành vợ với Tô Ngọc, gan to thật đấy. "Đúng vậy, chuyện này do chính miệng Ngọc Vương nói ra, ngài ấy bảo trong vòng mười năm tới dù hạt giống của Huyền quốc có mốc meo cũng sẽ không cho Lăng quốc một hạt nào." Nhạc Trạch Thành thở dài một tiếng.

Giống cây đó là do Ngọc Vương phi trồng ra, ngoài phần nộp cho triều đình Huyền quốc thì phần còn lại chẳng phải Ngọc Vương muốn cho ai là cho người đó sao? "Còn Tề quốc thì sao?" Nhạc Trạch Thành lắc đầu: "Ngọc Vương nói ngài ấy có thù với ngài nên cũng không cho Tề quốc, ngoài ra còn một nguyên nhân nữa." Tề Minh nhìn Nhạc Trạch Thành, ra hiệu cho ông ta nói thẳng. "Ngọc Vương không biết từ đâu mà biết được chuyện Tề quốc và Lăng quốc đang mật mưu đánh chiếm Huyền quốc, ngài ấy nói sẽ không nuôi béo hai nước để quay lại đánh mình." Chuyện này vốn dĩ vô cùng bí mật, vậy mà qua miệng Tô Ngọc cứ như thể cả thiên hạ đều biết rồi vậy. "Ngọc Vương đã biết chuyện này, thì Hoàng đế Huyền quốc chưa chắc đã không biết." Họ muốn ra tay từ chỗ Huyền Phỉ Nhiên e là cũng chẳng dễ dàng gì.

Tin tức này đối với họ chẳng có gì tốt lành cả. "Sau khi đến Huyền quốc, người của chúng ta nghe được một chuyện, thời gian trước Ngọc Vương tìm thấy một mỏ sắt lớn và đã giao thẳng cho Hoàng đế, ngoài ra mỏ sắt trong tay nhà họ Tạ cũng đã về tay Hoàng đế, chuyện này đối với chúng ta quả thực không hay ho gì." Tuy Tề Minh và Thái tử là đối đầu nhau, nhưng khi ở nước ngoài, họ vẫn nên đồng tâm hiệp lực.

Có mỏ sắt là có thể chế tạo vũ khí, mà Tô Ngọc vừa có tiền vừa có lương, đánh trận là chuyện quá đơn giản.

Về phương diện này, dù là Tề quốc hay Lăng quốc đều đang kém Huyền quốc một bậc, rất có thể sẽ bị Huyền quốc đánh ngược lại.

Sắc mặt Tề Minh khá khó coi, rốt cuộc từ khi nào thế lực trong tay Tô Ngọc đã len lỏi sâu vào nội bộ hai nước như vậy, ngay cả chuyện mật mưu đánh chiếm Huyền quốc cũng biết rõ. "Vương gia, quan hệ của ngài với Ngọc Vương..." "Không có khả năng cứu vãn." Đầu óc Tô Ngọc đâu có vấn đề gì, biết hết mọi chuyện rồi mà vẫn tha thứ cho hắn sao?

Chuyện này ai mà chấp nhận được?

Nhạc Trạch Thành không khỏi thất vọng, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác: "Chỉ đành nghĩ cách khác thôi." Tề Minh gật đầu, chuyện này quả thực chỉ có thể tiếp cận từ phương diện khác.

Tạ Thầm cũng đúng là đồ phế vật, đơn giản như vậy mà cũng bị Tô Ngọc xử lý sạch sẽ.

Lăng Tiêu Dạ trở về hành cung xong thì nổi trận lôi đình, mắng chửi tên phế vật Lăng Tiêu Thần.

Trái ngược với sự phẫn nộ bất mãn của họ, tâm trạng Tô Ngọc lại đang rất tốt, nhưng tâm trạng tốt đó chẳng duy trì được bao lâu, buổi chiều trong cung có người đến báo ngày mai Tô Ngọc phải đi thượng triều.

Vương Cẩn Hòa thấy mặt Tô Ngọc lập tức đen xì thì không nhịn được cười. "Sao mà không vui thế?" "Mấy ngày nay trời tuyết lạnh thế này, ở trong chăn ấm ôm em ngủ không sướng sao?

Sao anh lại phải đi thượng triều?" Hoàng huynh rốt cuộc nghĩ cái gì thế không biết?

Tự dưng lại bắt anh đi chầu, bực cả mình. "Chắc là có việc gì cần anh xử lý đấy." Mọi khi Tô Ngọc về, Huyền Phỉ Nhiên chưa bao giờ bắt anh phải đi chầu, trừ phi thực sự có việc gì đó mà Tô Ngọc bắt buộc phải tham gia.

Tô Ngọc chẳng cần nghĩ cũng biết là chuyện gì.

Chương 570

"Chắc là Yến Thân vương lại muốn đòi hạt giống rồi." "Không cho." "Phải rồi, dĩ nhiên là không cho rồi." Tô Ngọc mỉm cười nói.

Muốn giống lương thực cao sản thì dĩ nhiên là phải trả cái giá tương xứng rồi.

Ngày hôm sau, khi Tô Ngọc xuất hiện trên triều đường, những đại thần trung lập tim đều thắt lại.

Cái tên sát tinh này sao lại đến nữa rồi? "Vương gia, sao hôm nay ngài lại đi thượng triều vậy?" Thừa tướng nhìn Tô Ngọc, mỉm cười hỏi. "Hoàng huynh bắt đến." Tô Ngọc ỉu xìu nói.

Nếu không phải Huyền Phỉ Nhiên mở lời, anh mới chẳng buồn xía vào mấy chuyện này.

Thừa tướng thấy bộ dạng này của anh thì cũng thấy nghẹn lời. "Vương gia, ngài có năng lực như vậy sao lại chẳng thích làm quan thế nhỉ?" Thừa tướng không nhịn được hỏi thêm một câu.

Tô Ngọc chẳng buồn đáp lời, trái lại Tô Cửu bước tới khoác vai anh: "Tiểu Ngọc mà thường xuyên thượng triều thì khối người phải lo sốt vó đấy, ông cứ để cho người ta sống yên ổn một thời gian đi." Thừa tướng nhướn mày nhìn Tô Ngọc, đáy mắt thoáng hiện ý cười: "Cũng đúng." Khi Huyền Phỉ Nhiên đến, tất cả mọi người nhanh chóng đứng vào vị trí, Yến Thân vương thấy Tô Ngọc đi chầu thì lúc đầu hơi khó chịu, nhưng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh.

Sau khi giải quyết xong các việc thường ngày, Yến Thân vương mới lên tiếng: "Hoàng thượng, thần có lời muốn nói." "Nói đi." "Nếu Hoàng thượng đã ban hạt giống cho Thần Thân vương và Hoài Nam vương, vậy có phải cũng nên cho thần một ít hạt giống không?" Yến

Thân vương nói một cách chẳng hề khách khí.

Thần Thân vương quay sang nhìn Yến Thân vương, cười nói: "Yến Thân vương, ông tính toán giỏi thật đấy." Yến Thân vương không tự biết lượng sức mình hay sao mà còn thắc mắc tại sao người khác lại nhận được hạt giống tốt từ Hoàng đế?

Nói ra những lời như vậy mà cũng không thấy xấu hổ. "Thần Thân vương, bản vương đang thương lượng việc này với Hoàng thượng, không liên quan đến ông." "Đây mà gọi là thương lượng sao?

Đây là đang chất vấn thì đúng hơn?" ...

Hai bên tranh chấp kịch liệt, nhưng Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc đều bình thản đứng nhìn.

Đợi đến khi họ cãi vã gần xong, Tô Ngọc mới lên tiếng: "Không vội." Yến Thân vương quay đầu nhìn Ngọc Vương: "Ngọc Vương có ý gì đây?" "Hoàng huynh tại sao lại tình nguyện đưa cho Thần Thân vương và Hoài Nam vương ba vạn cân hạt giống tốt, Yến Thân vương chẳng lẽ không tự hiểu sao?

Hạt giống chúng ta dùng còn chẳng đủ, ông định tay không bắt giặc đấy à?" Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương bằng ánh mắt sắc bén.

Yến Thân vương cười giả tạo: "Đều là người của Huyền quốc, Ngọc Vương lại bên trọng bên khinh sao?" "Bên trọng bên khinh thì không hẳn, nhưng Thần Thân vương và Hoài Nam vương tình nguyện giao ra mười vạn binh quyền để đổi, còn ông định lấy gì ra đổi đây?

Nếu ông cũng bằng lòng giao mười vạn binh quyền trong tay cho Hoàng huynh, bản vương có thể thay mặt Hoàng huynh đưa cho ông ba vạn cân hạt giống, ông thấy thế nào?" Tô Ngọc nhẹ nhàng phản đòn, đẩy quả bóng về phía Yến Thân vương.

Sắc mặt Yến Thân vương trở nên vô cùng khó coi.

Lời Tô Ngọc nói quá trực diện, chẳng khác nào bảo thẳng vào mặt ông ta là: Tôi muốn binh quyền trong tay ông đấy, có đưa hay không thì bảo.

Đưa binh quyền thì có hạt giống, không đưa thì đừng có mơ.

Thần Thân vương cũng im lặng, vui vẻ đứng một bên xem kịch.

Ngọc Vương này đúng là thú vị thật.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên đang ngồi trên long ỷ, ánh mắt Thần Thân vương khẽ lóe lên.

Xem ra Hoàng thượng cực kỳ tín nhiệm Ngọc Vương, mấy chuyện này đều không thèm can thiệp mà giao thẳng cho Ngọc Vương xử lý.

Thừa tướng và các quan viên khác cũng cúi đầu, không ai dám nói một câu.

Họ thừa biết tính cách của Ngọc Vương, lúc này tốt nhất là giữ im lặng thay vì xen vào. "Tô Ngọc, ngươi thật gu lơ ngạo mạn, dám có ý đồ với binh quyền!" "Ừ, tôi có ý đồ đấy.

Nếu tôi muốn, bây giờ tôi đã có thể nắm trong tay bốn mươi vạn binh quyền rồi." "Yến Thân vương muốn có hạt giống thì hãy suy nghĩ cho kỹ.

Chủ động giao binh quyền thì được đãi ngộ như Thần Thân vương và Hoài Nam vương, còn nếu để bị ép phải giao...

Trấn Bắc vương chính là tấm gương cho ông đấy." Tô Ngọc chẳng ngại nói thẳng, không chỉ nhắm vào binh quyền mà còn công khai đe dọa vị phiên vương này.

Thần Thân vương và Hoài Nam vương khẽ giật khóe miệng.

Chẳng lẽ họ nên cảm thấy may mắn vì đã chủ động giao binh quyền chứ không để Tô Ngọc phải ra tay?

Yến Thân vương tức giận đến run người, nhưng lại không làm gì được Tô Ngọc.

Ông ta cũng có phần kiêng dè, lo sợ Tô Ngọc đang nắm thóp mình, ai biết được lúc nào hắn sẽ đột ngột ra tay? "Hoàng thượng, người cứ nhìn Ngọc Vương hành xử như vậy sao?" Không cãi lại được Tô Ngọc, Yến Thân vương chỉ còn cách quay sang Huyền Phỉ Nhiên, hy vọng có thể ly gián quan hệ giữa hai người. "Chuyện hạt giống vốn do vợ chồng Tiểu Ngọc phụ trách, ông tìm trẫm cũng vô ích." Huyền Phỉ Nhiên giả vờ như không hiểu ý đồ ly gián, mỉm cười nói.

Thấy Yến Thân vương im bặt, Huyền Phỉ Nhiên không nói thêm gì nữa, bàn bạc vài việc khác rồi bãi triều.

Tô Ngọc không về ngay mà ghé qua ngự thư phòng: "Hoàng huynh, hôm qua Tề quốc và Lăng quốc đều tìm đến em.

Em không đồng ý, còn vạch trần âm mưu muốn tấn công Huyền quốc của họ." "Em không lo họ sẽ tìm em gây phiền phức sao?" Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày. "Không sao đâu ạ.

Các tướng quân luyện binh cũng được một thời gian rồi, em nghĩ mình nên đi kiểm tra xem sao." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

Năm ngoái anh đã hướng dẫn phương pháp luyện binh, một năm trôi qua rồi, lẽ nào không có chút tiến triển nào? "Muốn đi lúc nào cũng được." "Trước khi đi em sẽ ghé qua quân doanh một chuyến." "Được, lát nữa em vào xem Hoằng Nghị và em gái nó nhé, dạo này hai đứa nó cứ đòi sang Ngọc Vương phủ suốt." "Vậy em đưa hai đứa về ở vài ngày nhé?" Tô Ngọc hỏi. "Được thôi." Sau khi bàn bạc xong, Tô Ngọc đưa Hoằng Nghị và em gái về vương phủ.

Thấy hai người, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều rất vui mừng.

Bốn đứa trẻ tụ tập chơi đùa trong phòng.

Tô Ngọc thì đi tìm Vương Cẩn Hòa đang ngồi may quần áo bên cạnh. "Tiểu Hòa, cuối tháng này chúng ta sẽ về quê." Nếu không về, một số chuyện sẽ trở nên rất rắc rối. "Dạ được." "Mấy ngày tới anh sẽ ra quân doanh xem tình hình luyện binh.

Không biết chừng nào chiến tranh sẽ nổ ra, sau đó anh phải dặn dò họ chuẩn bị lương thực và dược liệu." Nói đến đây, Tô Ngọc mới thấy mình thật sự có quá nhiều việc.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương, tự hỏi tại sao mình lại phải làm vương gia này?

Làm vương gia rồi anh chẳng còn thời gian riêng cho bản thân nữa. "Anh có thể nhờ Hoàng Kỳ và mọi người chế ra một số loại thuốc đặc hiệu." Có nhiều người giúp đỡ chắc sẽ không có vấn đề gì lớn.

Chương 571

"Đợi sau khi về, chúng ta sẽ trồng thêm một số loại dược liệu trị thương." Vương Cẩn Hòa đề xuất.

Dược liệu được tưới bằng nước linh tuyền pha loãng chắc chắn sẽ có hiệu quả tốt hơn hẳn, cực kỳ thích hợp dùng trên chiến trường.

Vì Tô Ngọc đã bắt đầu chuẩn bị chiến đấu, dược liệu cũng là thứ thiết yếu. "Khi nào về đến Tạ gia thôn, em sẽ đi tìm bọn La Túc, bảo mấy nhà họ năm nay giữ lại toàn bộ lương thực đã trồng được để phòng hờ." Với quan hệ của họ, chắc chắn họ sẽ đồng ý, hơn nữa cô cũng không lấy không lương thực của họ mà sẽ trả tiền sòng phẳng.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Được, phương diện này em đứng ra nói sẽ hợp lý hơn anh." Vương Cẩn Hòa vốn tiếp xúc với mấy gia đình đó nhiều hơn. "Dạ.

À mà khi về rồi, em thấy cũng đến lúc mở các xưởng sản xuất rồi đấy." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói. "Xưởng gì vậy?

Để làm gì?" Tô Ngọc hỏi. "Chúng ta sẽ làm các loại thực phẩm tiện lợi, ví dụ như mì sợi, mì ăn liền, xúc xích và bánh quy.

Ngoài ra, em sẽ vẽ cho anh vài mẫu ba lô quân dụng để anh cho người làm trước.

Trên chiến trường, mỗi đội ít nhất mười người nên được trang bị một cái, trong đó đựng nhu yếu phẩm.

Như vậy dù có bị lạc đoàn, họ cũng không bị bỏ đói.

Sau đó còn phải chuẩn bị cả các túi thuốc thành phẩm nữa." Vương Cẩn Hòa dự tính sẽ làm thêm cả túi cứu thương y tế. "Được." "Em còn ý tưởng nào nữa không?" "Ở thời đại của em, người ta dùng nhiều vũ khí hiện đại, nhưng ở đây thì không phù hợp.

Tuy nhiên, em có một người bạn cũ chuyên thiết kế vũ khí, cậu ấy lại rất đam mê binh khí lạnh.

Em từng thấy cậu ấy nghiên cứu về nỗ xa (xe bắn tên) và máy bắn đá, em vẫn nhớ rõ cấu tạo của chúng.

Em có thể vẽ ra, anh mang cho Hoàng huynh rồi bảo Công bộ và Binh bộ hợp lực chế tạo.

Nhưng có một điểm là phải tuyệt đối bảo mật, không được để lộ thông tin ra ngoài." "Được." Vương Cẩn Hòa lấy giấy và bút than, bắt đầu phác thảo.

Khoảng hai canh giờ sau, cô đã vẽ xong mẫu nỗ xa và máy bắn đá.

Nhìn thấy mẫu nỗ xa của cô, Tô Ngọc đột nhiên nảy ra ý tưởng: Nỗ xa loại lớn có thể làm được, vậy nỗ tiễn (nỏ cầm tay) cá nhân liệu có làm được không?

Thấy Tô Ngọc đang trầm tư suy nghĩ, Vương Cẩn Hòa không làm phiền, cô đi rửa tay rồi tiếp tục may vá.

Tô Ngọc ngồi trước bàn phác thảo rất nhiều bản vẽ.

Sau khi hoàn thành bản vẽ cuối cùng, anh mới hài lòng gật đầu. "Xong rồi à?" "Tiểu Hòa, em xem mẫu nỗ tiễn anh vẽ thế này được không?" Tô Ngọc đưa bản vẽ cho vợ xem.

Vương Cẩn Hòa nhìn qua liền ngạc nhiên thốt lên: "Lợi hại thật đấy!" Tô Ngọc đúng là Tô Ngọc, chỉ nhìn cô vẽ mẫu nỗ xa mà đã tự mình nghĩ ra được nỗ tiễn, thật sự quá xuất sắc. "Anh vào cung một chuyến." Vương Cẩn Hòa nắm lấy tay anh: "Anh không nhìn trời đã tối rồi sao, để mai hãy đi." Tô Ngọc nhìn ra ngoài, không ngờ đã muộn thế này, bốn đứa trẻ cũng chẳng biết đã đi đâu chơi rồi.

Anh cẩn thận cất bản vẽ đi, rồi mới cùng vợ bàn về chuyện thực phẩm tiện lợi.

Đúng lúc này, Doãn Phàm từ ngoài bước vào với vẻ mặt nghiêm trọng: "Ngọc ca, phía Tề quốc có tin truyền về." "Ồ?

Tin gì thế?" "Sau Tết, Tề quốc bắt đầu luyện binh rầm rộ, hơn nữa thuế vụ năm nay của họ vừa mới đầu năm đã tăng thêm hai thành.

Em nghi ngờ Tề quốc sắp động thủ rồi." "Trong vòng một hai năm tới Tề quốc sẽ chưa động thủ ngay đâu.

Họ mà ra quân thì chắc chắn phải kết hợp với Lăng quốc, lưỡng đầu thọ địch mới khiến Huyền quốc đuối sức mà ứng phó." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Không ngờ hành động của Tề quốc lại nhanh như vậy. "Nếu vậy thì không thể để Tề quốc và Lăng quốc liên minh.

Ngọc ca, hay là chúng ta ly gián quan hệ hai nước đó?" "Không cần.

Doãn Phàm, cậu lại đây, tôi có việc này giao cho cậu." Tô Ngọc vẫy tay gọi Doãn Phàm.

Sau khi nghe Tô Ngọc nói vài câu, mắt Doãn Phàm ngày càng sáng lên: "Ngọc ca, anh đúng là cao tay quá!" "Đi làm đi." "Rõ!" Doãn Phàm vừa đi khỏi không lâu, Nam Kiều và Lạc Diễm cũng tới: "Ngọc ca, có phải Tề quốc chuẩn bị phát binh không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Tạm thời thì chưa, Tề quốc mấy năm nay thiên tai liên miên, họ không có đủ lương thảo để đánh nhau với Huyền quốc đâu." "Doãn Phàm vừa báo tin Tề quốc đang luyện binh, đồng thời tăng thuế thêm hai thành." Nam Kiều khá hiểu về Tề quốc, nghe tin họ tăng thuế thì sắc mặt không khỏi khó coi: "Ngọc ca, thuế của Tề quốc vốn đã là bốn thành rồi, giờ tăng thêm hai thành nữa thì dân chúng sống sao nổi?" Bốn thành lương thực còn lại liệu có đủ cho người dân ăn không?

Khi đến Huyền quốc, cậu đã tìm hiểu và biết rằng từ khi vị Hoàng đế hiện tại đăng cơ, thuế luôn giữ ở mức hai thành, dù quốc khố có khó khăn đến mấy cũng chưa từng nghĩ đến việc tăng thuế của dân.

Đây mới đúng là dáng vẻ của một bậc minh quân.

Cậu không muốn Huyền quốc bị Tề quốc hay Lăng quốc thôn tính. "Chuyện này ở giai đoạn hiện tại chúng ta cũng không thể giúp gì được." Nam Kiều mím môi im lặng.

Cậu không phải người tốt lành gì, nhưng cũng không đành lòng nhìn dân chúng lầm than.

Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc hỏi: "Ngọc ca, anh có cần em chuẩn bị ít hỏa dược không?

Để sau này dùng công thành." "Chuẩn bị một ít đi, nhưng không được làm quá nhiều." Tô Ngọc cảnh cáo nhìn Lạc Diễm.

Lạc Diễm mặt không cảm xúc gật đầu: "Em biết rồi." Ngọc ca cái gì cũng tốt, chỉ mỗi tội hay lải nhải.

Anh gõ nhẹ vào đầu Lạc Diễm một cái: "Không được làm bậy." "Vâng." Lạc Diễm xoa xoa chỗ bị gõ, lầm bầm.

Nhưng trong lòng cậu thấy rất ấm áp, cậu phục tùng Tô Ngọc không phải vì anh võ công cao cường hơn mình, mà vì sự quan tâm trong lời nói của anh.

Anh không cho cậu làm nhiều hỏa dược thực chất là vì lo lắng cậu sẽ gặp tai nạn cháy nổ, hoặc vì hỏa dược mà trở thành cái gai trong mắt kẻ khác.

Nam Kiều chống cằm nhìn Lạc Diễm bị đánh mà cười ngặt nghẽo: "Lạc Diễm, cậu bị Ngọc ca ca đánh kìa." "Nam Kiều, lát nữa cậu đi tìm Vạn Cổ, cùng anh ấy nghiên cứu vài phương thuốc trị ngoại thương hiệu quả nhé." "Chuyện nhỏ." Cậu không chỉ giỏi dùng cổ trùng mà trình độ y độc cũng rất cao. "Ngọc ca ca có thể gọi thêm Bạch Khởi, anh ấy xuất thân từ thế gia y dược, chắc chắn biết nhiều phương thuốc ngoại thương." "Được, Bạch Khởi đâu rồi?" Anh cũng hơi ngạc nhiên khi không thấy cậu ấy đi cùng. "Anh ấy đang chơi với Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ, rồi bị con trai Hoàng thượng quấn lấy." Nghĩ đến vẻ mặt "không còn gì để luyến tiếc" của Bạch Khởi, Nam Kiều lại thấy buồn cười.

Một nhóc tì mới hai tuổi đầu mà đã cực kỳ hứng thú với y thuật, cứ bám lấy Bạch Khởi đòi dạy nhận biết dược liệu.

Dù Bạch Khởi trông có vẻ bất lực nhưng cậu có thể thấy anh ấy đang rất vui. "Khổ thân cậu ấy." Hoằng Nghị là do họ nuôi lớn, Tô Ngọc đương nhiên biết tính cách của cậu bé.

Vương Cẩn Hòa lắng nghe hai người trò chuyện, đợi họ nói xong mới lên tiếng: "Nam Kiều, bên Nam Cương có cần hạt giống cao sản không?" "Chắc chắn là cần rồi, nhưng chị dâu ơi, năm nay bên chị cũng không có nhiều, sang năm để dành cho em một ít là được." Nam Kiều vốn cũng định mua hạt giống từ Vương Cẩn Hòa, nhưng nghĩ lại thấy Huyền quốc cần hơn nên chưa mở lời. "Phần còn lại ở nhà anh sau khi trừ hết chi phí vẫn còn dư hơn hai vạn cân, lúc đó sẽ đưa hết cho cậu, coi như là quà hữu nghị Huyền quốc gửi tặng Nam Cương." Mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều đã định sẵn Huyền quốc và Nam Cương sẽ là đồng minh.

Chương 572

Đã là bạn bè thì đương nhiên không thể để đất nước của bạn mình bị đói. "Vậy em xin thay mặt dân chúng Nam Cương cảm ơn chị dâu trước." Nam Kiều vui mừng nói. "Khách sáo với chị làm gì?" Cô khá thích cậu em trai Nam Cương này, vừa ngoan ngoãn, đáng yêu lại rất hiểu chuyện. "Tô Ngọc, ngày mai anh vào cung hãy nói chuyện này với Hoàng thượng luôn nhé?

Em tin Hoàng huynh nhất định sẽ đồng ý thôi." "Được." Nam Kiều suy tính, đợi Tô Ngọc nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên xong, cậu cũng sẽ viết thư về cho Nam Cương vương hiện tại, bảo ông ấy cử người sang thắt chặt bang giao, không thể chỉ để một mình Huyền quốc chủ động được.

Ngày hôm sau Tô Ngọc lại lên triều.

Thấy Tô Ngọc tự mình đến, Huyền Phỉ Nhiên biết ngay anh chắc chắn có chuyện muốn nói.

Sau buổi triều, ông giữ Binh bộ Thượng thư, Công bộ Thượng thư và vài vị tướng quân lại.

Khi các đại thần khác đã về hết, những người được giữ lại mới nhìn Tô Ngọc hỏi: "Vương gia giữ chúng thần lại có việc gì sao?" "Đúng là có việc, nhưng đây không phải chỗ nói chuyện, chúng ta sang ngự thư phòng của Hoàng huynh rồi nói." "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên không hề bất ngờ khi thấy Tô Ngọc dẫn người sang, liền bảo Lai Phúc mời họ vào. "Tiểu Ngọc, hôm nay em có chuyện gì muốn nói à?" "Hoàng huynh, đây là tình báo em mới nhận được hôm qua, anh xem trước đi." Tô Ngọc đưa bản tin cho Huyền Phỉ Nhiên.

Đọc xong, sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên thay đổi hẳn, ông đưa tài liệu cho những người khác: "Mọi người cùng xem đi." Đọc xong, Binh bộ Thượng thư nói: "Chúng ta vẫn còn ít nhất một năm để chuẩn bị.

Hoàng thượng, thép tinh luyện chúng ta đã chiết xuất được không ít rồi." "Vũ khí do Vương gia thiết kế chúng thần cũng đã chế tạo xong, mấy vị tướng quân đã dùng thử, hiệu quả cực kỳ tốt." "Ở đây còn vài bản thiết kế nữa, các ông cũng phải làm ra, càng nhiều càng tốt." Tô Ngọc lấy thêm mấy bản vẽ đưa cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên xem qua rồi giao cho người của Công bộ và Binh bộ.

Hai người xem xong đều tỏ vẻ kích động: "Máy bắn đá và nỗ xa này đúng là vật báu để công thành và thủ thành!" Binh bộ Thượng thư hào hứng nói. "Còn mẫu nỗ tiễn này nữa, trang bị cái này thì tiện dụng hơn cung tên nhiều." Không chỉ vậy mà còn rất dễ mang theo.

Mấy vị tướng quân thấy họ bàn tán sôi nổi cũng xúm lại xem. "Đúng là như vậy, hai vị Thượng thư, những thứ này giao cho các ông đấy." "Vương gia yên tâm, cứ giao cho chúng thần, nhất định sẽ hoàn thành tốt." Sau khi bàn xong chuyện vũ khí, Tô Ngọc nói tiếp: "Hôm qua em và Tiểu Hòa đã bàn bạc, năm nay chúng em sẽ trồng một đợt dược liệu trị thương loại tốt, lương thực đợt thu hoạch năm nay chúng em cũng sẽ chuẩn bị sẵn sàng." Các vị tướng quân đều nở nụ cười, đây có lẽ là lần chuẩn bị ra trận nhẹ nhàng nhất từ trước đến nay.

Chiến tranh còn chưa bắt đầu mà mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa. "Ngoài ra, sau khi về Tạ gia thôn, chúng em sẽ làm một đợt thực phẩm tiện lợi, cùng với ba lô và các loại thuốc trị thương thành phẩm, đến lúc đó sẽ phân phát về từng đơn vị quân đội." "Vương gia thật hào phóng!

Bây giờ điều chúng ta cần lo lắng là Tề quốc và Lăng quốc bắt tay nhau.

Nếu một chọi hai thì e là sẽ hơi rắc rối." "Chuyện đó các ông không cần lo, tôi đã sai người đi xử lý rồi, họ sẽ không có cơ hội liên thủ đâu." Tô Ngọc khẳng định chắc nịch.

Dù không biết Tô Ngọc đã làm gì, nhưng họ biết anh đã nói vậy thì chắc chắn là đúng như thế. "Đa tạ Vương gia." "Hoàng huynh còn một việc nữa, em và Tiểu Hòa còn dư hơn hai vạn cân hạt giống cao sản, chúng em định đưa cho Nam Kiều, sau đó để Nam Kiều đề nghị Nam Cương trở thành đồng minh của Huyền quốc." Huyền Phỉ Nhiên sau khi gặp Nam Kiều thực ra cũng đã có ý định này, ban đầu còn định lúc nào đó sẽ bàn với Tiểu Ngọc để anh hỏi ý kiến Nam Kiều, không ngờ anh đã sắp xếp xong xuôi. "Được, cứ theo ý em mà làm." "Rõ." Các vị tướng quân nhìn nhau, địa thế Nam Cương hiểm yếu, dễ thủ khó công, nếu trở thành đồng minh thì quá tốt, ít nhất không phải lo lắng về những thứ kỳ quái bên đó nữa.

Mọi việc cần bàn đã xong, Tô Ngọc nhìn mọi người: "Còn việc gì nữa không?

Nếu không em về đây." "Em cứ đi làm việc của mình đi, những việc còn lại cứ để anh xử lý." Những việc cần sắp xếp Tiểu Ngọc đã lo liệu cả rồi, không thể để việc gì cũng đến tay em ấy được. "Vâng." Tô Ngọc đúng là còn việc phải làm, những chuyện còn lại giao cho Hoàng huynh xử lý là được.

Sau khi Tô Ngọc đi, Huyền Phỉ Nhiên như biến thành một người khác.

Mọi người nhìn nhau, quả nhiên chỉ có Ngọc Vương mới nhận được sự ưu ái từ Hoàng thượng, còn họ chẳng là cái thá gì.

Tô Ngọc vừa ra khỏi cung thì gặp Tề Minh, nhìn thấy hắn anh không khỏi cảm thấy phiền phức, thật là dai như đỉa. "Tại sao ngươi lại giúp Huyền Phỉ Nhiên?" Tề Minh chặn đường Tô Ngọc, hỏi thẳng thừng.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hắn: "Liên quan gì đến anh?" "Tô Ngọc, khi ta còn đang nói chuyện tử tế với ngươi thì tốt nhất ngươi đừng có quá đáng." Bóng dáng Tô Ngọc thoắt cái đã biến mất, hiện ra cách đó cả trăm mét. "Tề Minh, tôi và anh không còn nợ nần gì nhau.

Dù có gặp lại, anh và tôi cũng chỉ là kẻ thù.

Hy vọng Tề Vương hãy nhớ kỹ thân phận của mình." Tề Minh nghe thấy giọng nói vang lên từ phía sau, vội quay đầu lại nhưng chẳng thấy ai cả.

Thân thủ của Tô Ngọc khiến Tề Minh lạnh cả người, nếu Tô Ngọc muốn ra tay, anh ta có thể mất mạng mà không kịp nhận ra.

Đôi bàn tay vô thức siết chặt thành nắm đấm, Tề Minh nhìn theo hướng Tô Ngọc biến mất, hắn đã trở nên lợi hại như vậy từ bao giờ?

Trước đây võ công của hắn dù giỏi nhưng cũng chưa đến mức này.

E rằng trong cả mấy nước cộng lại cũng chẳng có mấy người là đối thủ của Tô Ngọc.

Tô Ngọc bây giờ bao nhiêu tuổi?

Hai mươi ba, chưa đầy mười năm mà làm sao trở thành một đỉnh cấp cao thủ như vậy được?

Trong những năm xa cách đó, hắn đã phải trải qua những gì?

Khi Tô Ngọc về đến nhà, La Hậu nhanh nhạy cảm nhận được khí tức trên người anh không ổn, rất giống lúc anh mới đến Vong Ưu Thành, trên người đầy rẫy luồng sát khí không thể kìm nén được. "Ngọc ca, có chuyện gì vậy anh?" "Gặp một kẻ đáng chết nhưng bây giờ chưa thể ra tay." Trong mắt Tô Ngọc là sự chán ghét tột cùng dành cho Tề Minh.

Sự chán ghét đó như khắc sâu vào xương tủy. "Lại là Tề Minh à?

Ngọc ca, để em đi dạy cho hắn một bài học." Tô Ngọc lắc đầu: "Không cần, khi nào đại chiến nổ ra tôi sẽ ra chiến trường, lúc đó sẽ thanh toán nợ nần một thể." La Hậu ngạc nhiên nhìn anh: "Ngọc ca, anh định ra chiến trường sao?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Tề Minh phải chết dưới tay tôi." Anh ngẩng đầu nhìn bầu trời âm u, trông như sắp có tuyết rơi, tâm trạng anh cũng tồi tệ y như vậy. "La Hậu, gọi Vạn Cổ sang đây giúp tôi, tôi có việc cần cậu ấy làm." "Vâng." Sau khi nghe Tô Ngọc dặn dò hôm qua, hôm nay Nam Kiều, Bạch Khởi và Vạn Cổ đã bắt đầu thử nghiệm các phương thuốc ngoại thương mà họ biết, cả ba nhốt mình trong dược phòng như bị ám ảnh.

Ngay cả Lạc Diễm cũng có việc để làm, chỉ còn mỗi La Hậu là rảnh rỗi.

La Hậu sang dược phòng gõ cửa rồi mới đẩy cửa vào: "Vạn Cổ, Ngọc ca tìm anh có việc kìa." Vạn Cổ ngẩng đầu nhìn La Hậu gật đầu, đặt đồ vật trên tay xuống rồi đi tìm Tô Ngọc. "La Hậu, Ngọc ca ca tìm Vạn Cổ làm gì thế?" "Chắc là để đối phó với Tề Minh.

Hôm nay Ngọc ca từ cung về tâm trạng rất tệ, hơi giống lúc ở Vong Ưu Thành không khống chế được sát khí trong người ấy." "Mọi người có thấy là dù là Ngọc ca, Vạn Cổ hay Nguyên Bảo đều rất căm thù Tề Minh không?

Tuy chúng ta biết Tề Minh đã làm gì Ngọc ca, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi thì chưa đủ để Vạn Cổ và Nguyên Bảo cứ nghe thấy tên hắn là muốn băm vằm ra đâu nhỉ?" Nam Kiều đồng tình gật đầu: "Hay là chúng ta đi hỏi Nguyên Bảo thử xem?" "Được." Ba người gọi thêm cả Lạc Diễm đang làm hỏa dược cùng đi tìm Nguyên Bảo.

Nhìn bốn người đứng chắn trước mặt mình, Nguyên Bảo linh cảm thấy điều chẳng lành, cảm giác mấy người này không hề có ý tốt. "Bốn vị công tử có việc gì sao?" "Tất nhiên là có rồi, chúng tôi muốn hỏi anh một câu: Tại sao Ngọc ca ca lại ghét Tề Minh đến vậy?

Tại sao anh và Vạn Cổ cứ nhắc đến tên đó là lại muốn băm vằm hắn ra?" Nam Kiều nhìn chằm chằm Nguyên Bảo, khiến anh không có cách nào nói dối.

Chương 573

Nguyên Bảo cười khổ: "Vì hắn đã khiến vị thiếu gia vốn là thiên chi kiêu tử phải rơi xuống địa ngục.

Câu nói của vị đại sư kia rất đúng, thiếu gia thật sự là từ địa ngục bò ra để báo thù." "Lời này của anh là ý gì?" "Ý gì không quan trọng, các vị thiếu gia chỉ cần biết rằng Tề Minh muốn đưa thiếu gia về Tề quốc, sau đó phế bỏ tứ chi rồi giam cầm để thiếu gia phải phục vụ cho hắn." "Hắn dám!" Dù không hiểu rõ ý tứ của câu nói Tô Ngọc từ địa ngục bò ra báo thù, nhưng dã tâm của Tề Minh đã khiến bọn Nam Kiều nổi giận lôi đình.

Trong mắt Lạc Diễm hiện lên vẻ điên cuồng: "Tề Minh mà dám động đến một sợi tóc của Ngọc ca, em sẽ san bằng Tề quốc của hắn." "Để đám cổ trùng của em cũng sang chơi với hắn cho vui.

Bạch Khởi, chúng ta đi chọn cổ trùng đi, đợi lúc Tề Minh rời đi thì tặng hắn một con làm quà." Kẻ nào dám có ý đồ với Ngọc ca ca đều phải trả giá đắt.

Nguyên Bảo thầm cảm thương cho Tề Minh một giây, rồi bắt đầu hả hê.

Chọc vào mấy tên điên này thì cái chết mới là sự nhân từ dành cho Tề Minh. "Thiếu gia nói Tề Minh không được phép xảy ra chuyện gì khi còn ở Huyền quốc đâu." Lo lắng họ sẽ gây chuyện ngay tại đây, Nguyên Bảo không nhịn được mà nhắc nhở một câu. "Yên tâm đi, chúng tôi biết chừng mực mà, sẽ không gây phiền phức cho Ngọc ca ca đâu." Nam Kiều đoan chắc.

Còn sau khi ra khỏi lãnh thổ Huyền quốc mà có chuyện gì thì không liên quan đến họ nhé.

Sau khi sắp xếp xong chuyện chuẩn bị chiến đấu, Tô Ngọc bắt đầu ra tay đối phó với phân gia của Dư gia.

Chỉ trong một ngày, Dư gia chủ đã lâm vào cảnh thù trong giặc ngoài.

Người đối phó với ông ta không chỉ có Tô Ngọc mà còn có Minh gia.

Dư phu nhân biết chuyện, vội vã chạy về Minh gia tìm Minh lão phu nhân: "Tổ mẫu, người nhất định phải cứu chúng con!" "Có chuyện gì mà con hớt hơ hớt hải vậy?" Thấy vẻ mặt gấp gáp của Dư phu nhân, Minh lão phu nhân hỏi. "Ngọc Vương bắt đầu ra tay đối phó với nhà chúng con.

Ngọc Vương động thủ thì chúng con không nói làm gì, nhưng cả người anh trai tốt của con cũng nhúng tay vào nữa!

Tổ mẫu, anh ấy là anh ruột của con mà bây giờ lại đi cùng Ngọc Vương đối phó chúng con." Dư phu nhân đầy oán hận khi nhắc đến Minh gia chủ.

Chẳng phải con gái bà chỉ làm vài chuyện nhỏ trong hôn lễ của Minh Uyển Ninh thôi sao?

Có gây ra thiệt hại gì cho Minh gia đâu, vậy mà họ lại nhẫn tâm đến thế.

Minh lão phu nhân nghe vậy cũng không chịu nổi.

Minh gia chủ và Dư phu nhân chẳng phải là đang tàn sát lẫn nhau sao? "Đi gọi gia chủ qua đây cho ta." Lúc Dư phu nhân đến, Minh gia chủ đã biết rồi, nên khi nghe hạ nhân báo lão phu nhân gọi, ông cũng không thấy lạ. "Bà già này đúng là không biết nặng nhẹ." Ông đã biết rõ mình phải làm gì. "Đại ca và tam đệ cứ bàn bạc tiếp đi, em qua đó xem sao, sẵn tiện nói rõ mọi chuyện một lần cho xong." Minh gia chủ đứng dậy nhìn anh và em trai mình. "Em cẩn thận đấy, lão thái thái chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình cho xem." "Em biết rồi." Khi Minh gia chủ đến chỗ lão thái thái, ông đã nghe thấy tiếng Dư phu nhân đang lu loa kể tội mình, cho rằng ông không màng tình thân, tàn sát người nhà.

Nghe thấy những tội danh mà em gái gán cho mình, ông cười lạnh một tiếng: "Tội danh này tôi không gánh nổi đâu." Tiếng khóc lóc của Dư phu nhân bỗng nghẹn lại.

Bà ta quay đầu nhìn Minh gia chủ, thấy ông đến liền lao tới: "Anh hai, chúng ta mới là người một nhà, sao anh lại làm vậy với chúng em?" "Người một nhà?

Lúc con gái cô hết lần này đến lần khác tính kế Ninh Ninh, sao cô không nói là người một nhà đi?

Lúc đó cô còn thấy đắc ý lắm mà?" Minh gia chủ lạnh lùng nhìn em gái.

Sắc mặt Dư phu nhân cứng đờ: "Anh hai..." "Đừng gọi tôi là anh hai, tôi không có loại em gái như cô." Loại em gái này ông không dám nhận. "Ngày Ninh Ninh thành thân, vợ tôi đã dặn các người phải trông chừng Dư Mạn Tuyết cho kỹ, đừng để nó quậy phá cơ mà?" Minh gia chủ nhìn Minh lão phu nhân và Dư phu nhân.

Ông biết rõ lúc đó vợ mình đã nói chuyện này với cả lão thái thái.

Nếu lão thái thái đã không xem ra gì, thì họ cũng chẳng cần nói nhiều làm gì.

Dư phu nhân im bặt, chị dâu đúng là có nói vậy, nhưng lúc đó nghe con gái bảo muốn làm trắc phi của Ngọc Vương, bà ta đã đồng ý ngay.

Thân phận nhạc mẫu của Ngọc Vương khiến bà ta ham muốn tột độ.

Chỉ cần việc này thành công, việc kinh doanh sau này của Dư gia chắc chắn sẽ phất lên nhờ sự giúp đỡ của Ngọc Vương, lúc đó chưa biết chừng còn vượt mặt cả Minh gia.

Chính vì dã tâm đó mà bà ta đã mặc kệ cho con gái làm những chuyện đồi bại, ai ngờ Ngọc Vương lại chẳng hề mảy may để mắt tới một mỹ nhân như con gái bà ta.

Điều đó khiến Dư phu nhân cảm thấy vô cùng nhục nhã, cảm giác con gái mình như bị người ta ghét bỏ vậy.

Minh gia chủ là hạng người nào mà chẳng từng gặp qua?

Tính cách của Dư phu nhân ông quá rõ.

Chẳng phải là muốn lợi dụng Dư Mạn Tuyết để dây dưa với Ngọc Vương sao?

Họ tưởng Ngọc Vương là hạng người ham mê tửu sắc chắc?

Thật là nực cười hết chỗ nói. "Cô cũng muốn Dư Mạn Tuyết làm trắc phi của Ngọc Vương đúng không?

Nghe con gái có ý định đó, một người khao khát được làm nhạc mẫu của Ngọc Vương như cô thì làm sao mà phản đối nó làm mấy chuyện không biết xấu hổ đó được?" Lời của Minh gia chủ chẳng khác nào bóc trần bộ mặt của Dư phu nhân trước mặt mọi người. "Anh nói láo, em chưa từng có ý nghĩ đó!" Dù có thì bây giờ cũng tuyệt đối không được thừa nhận. "Có hay không thì tự cô biết rõ nhất." Minh lão phu nhân lại chẳng thấy ý nghĩ của mẹ con Dư phu nhân có gì sai, ngược lại còn lên tiếng ủng hộ: "Họ làm vậy chẳng phải cũng vì cái nhà này sao?

Có quan hệ với Ngọc Vương thì Minh gia cũng được hưởng lợi lây, con không biết ơn thì thôi lại còn bỏ đá xuống giếng với em gái mình, con đúng là đồ ăn cháo đá bát!" "Con rể con là anh trai của Ngọc

Vương đấy, con cần gì cái loại quan hệ rẻ tiền mà các người tìm cho con chắc?" Nhà ông mà cần mấy thứ đó sao?

Minh lão phu nhân đúng là đã quên mất Tô Cửu rồi. "Anh hai, dù sao đi nữa đó cũng không phải là lý do để anh đối phó với gia đình em." Thấy câu chuyện bị lái đi quá xa, Dư phu nhân vội vàng lên tiếng.

Minh lão phu nhân gật đầu đồng tình: "Em gái con nói đúng đấy, con làm vậy là quá đáng rồi, con phải giúp em gái và em rể vượt qua khó khăn này." Mệnh lệnh của Minh lão phu nhân khiến Minh gia chủ hoàn toàn thất vọng: "Con chẳng có bản sự đó để giúp họ đâu.

Lúc Dư Mạn Tuyết hạ dược con gái con, con đã nói rồi, tốt nhất là đừng để con bắt được cơ hội, nếu không con sẽ khiến các người phải hối hận cả đời." Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, làm sao ông có thể bỏ qua được? "Cô về được rồi đấy, tôi đã nói rồi, nhà chúng tôi và nhà cô chẳng còn quan hệ gì nữa, đừng có động một tí là chạy về đây." Minh gia chủ mất kiên nhẫn ra lệnh đuổi khách.

Đồng thời ông dặn hạ nhân sau này bà ta có đến cũng không được cho vào.

Dư phu nhân nghe những lời đó mà tức đến run rẩy: "Anh định dồn nhà chúng em vào đường cùng đấy à!" "Cô muốn nói sao cũng được, tốt nhất là về mà nghĩ cách giữ lại được chút tài sản nào hay chút nấy đi." Minh gia chủ cười lạnh rồi quay lưng bỏ đi. "Ngươi đứng lại đó cho ta!" Lão phu nhân giận dữ quát tháo, nhưng Minh gia chủ chẳng thèm ban cho bà lấy một ánh mắt dư thừa.

Dư phu nhân đứng ngây ra như phỗng, rồi thất thần quay sang nhìn lão phu nhân, lo lắng hỏi: "Tổ mẫu, bây giờ phải làm sao đây?" Lão phu nhân cũng bất lực, ba anh em Minh gia hiện giờ chẳng ai coi bà ra gì, bà nói gì cũng như gió thoảng mây bay.

Chương 574

Ở Minh gia này bà chẳng còn chút quyền uy nào, làm sao giúp được Dư phu nhân.

Thấy lão phu nhân im lặng, sắc mặt Dư phu nhân trở nên âm trầm, hậm hực nói: "Con có việc, con về trước đây." Lão phu nhân vốn định lấy chút tiền riêng của mình đưa cho Dư phu nhân để bà ta trang trải lúc khó khăn, không ngờ bà ta lại bỏ về như vậy, thái độ lại còn rất khó coi.

Vị ma ma vẫn luôn chăm sóc lão phu nhân nhíu mày nói: "Lão phu nhân, e là bà ấy đã oán hận người rồi." Dù lão phu nhân không muốn thừa nhận, nhưng đó là sự thật rành rành.

Bà nhíu mày, vẻ mặt đầy khó chịu: "Bà ta mà cũng có mặt mũi để oán hận ta sao?" Chẳng phải vì mẹ con bà ta mà vị thế của bà ở Minh gia mới thảm hại thế này sao?

Trước đây có hoa quả, rau củ bổ dưỡng gì được gửi đến, bà chẳng đều đem cho mẹ con bà ta hết đó sao?

Lần này ngay cả một chút bận rộn cũng không giúp được, bà ta lại còn dám sa sầm mặt mày với bà, điều này khiến lão thái thái có chút thất vọng. "Lão phu nhân, bà không sao chứ?" Ma ma bên cạnh có chút lo lắng hỏi.

Lão thái thái tự giễu lắc đầu: "Ta thì có chuyện gì được chứ?

Bây giờ ta xem như đã nhìn ra rồi, sự hiếu thuận của bà ta đối với ta đều phụ thuộc vào việc ta có thể mang lại lợi ích gì cho bà ta.

Khi ta không còn cách nào thỏa mãn hay giúp đỡ được bà ta nữa, thì đối với bà ta, ta chẳng qua chỉ là một gánh nặng." Chỉ đáng tiếc là bà nhận ra quá muộn.

Thở dài một tiếng, lão phu nhân trầm tư hồi lâu rồi nhìn ma ma bên cạnh nói: "Sau này bà ta có đến nữa thì đừng cho vào." Ma ma khẽ thở phào: "Vâng." Bà ấy nhìn ra được, lần này lão phu nhân thật sự bị phu nhân họ Dư làm tổn thương sâu sắc, xem ra sau này sẽ không quản bọn họ nữa.

Từ đó về sau, lão thái thái không còn can thiệp vào chuyện trong gia tộc nữa, mỗi ngày đều ở trong viện của mình, còn bảo người hầu nuôi một con mèo, lúc rảnh rỗi thì trêu đùa với mèo.

Chuyện xảy ra ở chỗ lão thái thái, gia chủ họ Minh nhanh chóng biết được, ông ta không hề ngạc nhiên trước cách làm của bà, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Ông ta không thể đối xử tốt với lão thái thái như trước nữa, và chắc hẳn các anh em khác của ông ta cũng vậy.

Phu nhân họ Dư vừa về nhà, gia chủ họ Dư liền đi tới hỏi: "Thế nào rồi?" "Cái đồ già cỗi đó chẳng có chút tác dụng nào cả, hiện tại bà ta căn bản không quản được ông anh thứ hai tốt số của tôi.

Không những thế, quyền hạn của bà ta ở Minh gia cũng không còn như trước.

Chúng ta muốn lợi dụng bà ta là điều không dễ dàng, hiện giờ chỉ có thể nghĩ cách giữ được phần nào hay phần nấy thôi." Phu nhân họ Dư nhíu mày, phiền não nói. "Nếu sớm biết Tô Ngọc là hạng người như vậy, chúng ta đã không nên dung túng cho Tuyết nhi làm những chuyện đó." Việc Dư Mạn Tuyết làm là do hai vợ chồng họ đồng ý.

Ai mà ngờ ngay cả lúc vợ đang mang thai, Ngọc Vương cũng không mảy may có hứng thú với mỹ nhân.

Gia chủ họ Dư hiện tại cũng vô cùng hối hận, sớm biết sẽ xảy ra chuyện thế này, ông ta đã không để con gái làm càn.

Giờ hối hận cũng vô ích. "Nếu không giữ được, chúng ta cũng chỉ có thể cố gắng để lại càng nhiều thứ càng tốt." "Được." Cùng lúc đó, Dư Mạn Tuyết đang bị nhốt trong địa lao của phủ Ngọc Vương.

Cô ta chưa bao giờ phải ở một nơi như thế này, mới chỉ vài ngày mà tinh thần cô ta đã bắt đầu sụp đổ. "Các người thả tôi ra, tôi muốn gặp Vương gia!" Bị nhốt ở đây không biết bao nhiêu ngày, Dư Mạn Tuyết luôn sống trong sợ hãi, lo rằng bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta hại chết.

Cô ta không thể chết như vậy được, cô ta còn chưa trở thành Trắc phi của Vương gia, còn chưa khiến chị em Minh Uyển Ninh phải trả giá đắt. "Cộp, cộp, cộp." Từ xa truyền đến tiếng bước chân, tiếng bước chân ngày càng gần, Dư Mạn Tuyết vui mừng nhìn qua.

Chắc là Vương gia đến rồi phải không?

Cô ta biết Vương gia nhất định sẽ không nhẫn tâm như vậy mà.

Nhưng khi thấy người xuất hiện trong đại lao là một người lạ, niềm vui trên mặt Dư Mạn Tuyết dần biến mất, cô ta trừng mắt nhìn người đó: "Ngươi là ai?

Người ta muốn gặp là Vương gia chứ không phải ngươi!" Nam Kiều nhìn Dư Mạn Tuyết, khẽ cười thành tiếng: "Loại người như ngươi mà cũng muốn gặp anh Ngọc sao?" "Tôi muốn gặp Vương gia, tôi là Trắc phi của Vương gia, tôi..." Nam Kiều nghe Dư Mạn Tuyết đến nước này rồi mà còn dám mơ tưởng đến Tô Ngọc, tay lật một cái, một con sâu vô cùng đáng yêu xuất hiện trong lòng bàn tay.

Dư Mạn Tuyết nhìn con sâu trong tay Nam Kiều, trong mắt lộ rõ vẻ sợ hãi: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" "Ngươi có biết đây là cái gì không?" Nam Kiều hào hứng nhìn Dư Mạn Tuyết.

Vẻ mặt hưng phấn đó khiến Dư Mạn Tuyết không khỏi khiếp sợ: "Tôi... tôi không biết đây là cái gì." "Không biết cũng không sao, ta có thể nói cho ngươi biết, đây là cổ trùng.

Nếu nó chui vào cơ thể ngươi, nó sẽ khiến ngươi sống không bằng chết." Giọng nói của Nam Kiều mang đầy vẻ mê hoặc.

Nhưng Dư Mạn Tuyết nghe xong thì nổi hết da gà: "Ngươi dám đối xử với ta như vậy, Vương gia sẽ không tha cho ngươi đâu!" Nam Kiều chưa từng thấy ai biết tự lừa mình dối người như vậy, lại còn nghĩ anh Ngọc sẽ đứng ra bảo vệ cô ta?

Nam Kiều càng nhìn càng thấy người đàn bà này ghê tởm, thế là trực tiếp ra tay tặng cho Dư Mạn Tuyết một con cổ trùng.

Sau khi cổ trùng chui vào người cô ta, Nam Kiều bắt đầu gõ ra những âm thanh kỳ lạ.

Theo tiếng động đó, Dư Mạn Tuyết đau đớn lăn lộn dưới đất, cô ta nhìn Nam Kiều: "Xin hãy tha cho tôi!" Nam Kiều thấy Dư Mạn Tuyết mới thế đã xin tha thì cảm thấy hơi mất hứng.

Cậu thất vọng lắc đầu: "Ta cứ tưởng hạng người như ngươi ít nhất cũng phải kiên trì thêm một lát chứ, không ngờ lại xin tha nhanh như vậy." Nam Kiều chơi đùa một lát rồi bỏ đi, cơn đau kịch liệt trên người Dư Mạn Tuyết cũng dần dịu lại, nhưng cô ta đã nảy sinh nỗi sợ hãi tột độ với chàng thiếu niên trông có vẻ đáng yêu và dễ gần này.

Sau khi rời khỏi địa lao, Nam Kiều không đến phòng thuốc mà đi tìm Tô Ngọc. "Anh Ngọc, người đàn bà anh nhốt dưới địa lao đúng là gan to thật đấy, anh bảo có phải cha mẹ cô ta cho cô ta gan hùm không?" Nam Kiều vừa gặm một quả táo vừa hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Chuyện này thì anh không biết." "Hiện tại nhà họ Dư đã phân gia, không còn là đối thủ nữa, anh định khi nào thì tiêu diệt bọn họ?" Nếu không phải vì muốn chơi trò mèo vờn chuột với bọn họ trước, thì phân gia họ Dư e rằng đã sớm trở thành quá khứ rồi.

Tô Ngọc cười nhìn Nam Kiều: "Sắp rồi." Nam Kiều bấy giờ mới hài lòng.

Hai ngày sau, thời tiết đột nhiên giảm nhiệt.

Sáng sớm Tô Ngọc thức dậy nhìn tuyết rơi đầy trời, trong mắt thoáng ý cười: "Nguyên Bảo, trời lạnh rồi, phân gia họ Dư cũng đến lúc bị diệt rồi." "Vâng." Trong hai ngày qua, vợ chồng gia chủ họ Dư chỉ có thể cố gắng giữ lại số tiền trong tay, dù vậy cũng chỉ còn lại vài vạn lượng ngân phiếu, số tiền này đối với bọn họ là quá ít.

Nhưng bọn họ đã không còn thời gian nữa.

Ngay lúc này, những người đối phó với bọn họ ra tay càng thêm tàn nhẫn và nhanh chóng, tài sản của bọn họ không ngừng vơi đi.

Biết rằng không thể giữ được phân gia, gia chủ họ Dư chỉ có thể đưa phu nhân bỏ trốn trong đêm, còn về đám thiếp thất và con thứ, ông ta chẳng thèm đoái hoài.

Còn về Dư Mạn Tuyết đang bị giam giữ, lúc này họ cũng không thể lo được nhiều như vậy nữa.

Nếu còn muốn cứu Dư Mạn Tuyết, cuối cùng có lẽ bọn họ sẽ chẳng còn lại gì, mà đó không phải là điều họ mong muốn.

Tô Ngọc biết gia chủ họ Dư chỉ mang theo phu nhân và hai đứa con trai đích tôn bỏ chạy, không khỏi mỉa mai: "Chạy nhanh thật đấy." "Thiếu gia, xử trí Dư Mạn Tuyết thế nào ạ?" "Dạo này Nam Kiều đang dùng cô ta để nuôi cổ trùng, cứ giao cho cậu ấy xử lý đi." Những người Nam Kiều dùng để nuôi cổ trùng thường không có kết cục tốt đẹp, về chuyện này hắn hoàn toàn không lo lắng.

Nguyên Bảo im lặng nhìn Tô Ngọc, cảm thấy thiếu gia có phải quá nuông chiều Nam Kiều rồi không? "Thiếu gia thật sự không cần ước thúc Nam Kiều một chút sao ạ?" Nguyên Bảo ngập ngừng một lát mới mở lời hỏi. "Không cần, Nam Kiều biết mình đang làm gì, cậu ấy tự có chừng mực." Nguyên Bảo thở dài, đúng là cậu ấy biết mình đang làm gì, nhưng có chừng mực hay không thì thật khó nói.

Dù sao Nam Kiều cũng chỉ ngoan ngoãn khi ở trước mặt thiếu gia thôi.

Chương 575

"Cậu không cần lo cho Nam Kiều, có tôi ở đây cậu ấy sẽ không làm gì quá đáng đâu." Tô Ngọc khẳng định chắc chắn.

Nguyên Bảo còn có thể nói gì nữa?

Đối với mấy kẻ lập dị như Nam Kiều, thiếu gia thật sự quá khoan dung, bọn họ muốn làm gì cũng được, thậm chí còn được ưu ái hơn cả nhóm Doãn Phàm. "Đi chuẩn bị một chút, vài ngày nữa chúng ta sẽ về Tạ gia thôn." "Vâng." Phân gia bị diệt, toàn bộ tài sản đều rơi vào tay Tô Ngọc và gia chủ họ Minh.

Sau khi biết tin này, Dư Bách Á có chút thất vọng.

Tuy phân gia không bằng bản gia, nhưng mỗi năm cũng mang lại không ít lợi ích cho bản gia, ai mà ngờ bọn họ ở trong tay Tô Ngọc và Minh gia lại chỉ trụ được có vài ngày, cuối cùng còn rơi vào cảnh phải trốn khỏi kinh thành.

Đối với kết cục của bọn họ, Dư Bách Á không hề đồng cảm, mưu cầu những thứ không thuộc về mình thì phải trả giá đắt.

Đứa con gái kia của bọn họ cũng thật gan dạ, dám mơ tưởng làm Trắc phi của Ngọc Vương.

Đáng đời khi cuối cùng lại rơi vào bước đường này, may mà lần này ông không can thiệp vào, nếu không bản gia e rằng cũng sẽ bị tổn thất.

Kể từ lần gặp ở cửa cung trước đó, Tề Minh không còn đến tìm Tô Ngọc nữa, không biết là đã nghĩ thông suốt hay đang ủ mưu kế xấu khác. "Thiếu gia, ngày thành thân của Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không sắp đến rồi, nhưng không biết Khanh Vũ Không đã đạt được thỏa thuận gì với Lục Lăng Phong mà lại khiến Lục Lăng Phong không tiếp tục ra tay với Cố Hề Nhược và Cố gia nữa." Nguyên Húc tìm đến Tô Ngọc, báo lại tin tức vừa nhận được.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Tôi biết rồi, nhưng như vậy cũng tốt." "Tốt ạ?" Nguyên Húc có chút không hiểu suy nghĩ của Tô Ngọc.

Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không nếu trở thành đồng minh, chẳng phải là chuyện xấu đối với bọn họ sao?

Sao thiếu gia lại nói là tốt? "Tô Ngọc nói tốt là vì Cố Hề Nhược." Nguyên Húc quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa đang đi tới, vẻ mặt vẫn còn đầy mơ hồ: "Phu nhân, em vẫn chưa hiểu ý của hai người." "Không hiểu sao?" "Vâng." "Khanh Vũ Không tuy không biết đã dùng cách gì để thuyết phục Lục Lăng Phong, nhưng đây chỉ là tạm thời, quan hệ của hai người hiện tại là hòa bình chung sống.

Một khi Lục Lăng Phong không đối phó với cô ta nữa, anh thử đoán xem Cố Hề Nhược sẽ làm gì?

Tối qua Tô Ngọc đã nhận được tin tức, Tề Minh sẽ đi tìm Lục Lăng Phong." "Một khi Cố Hề Nhược biết được tin Lục Lăng Phong là hoàng tôn của Tề quốc, cô ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này để trở thành kẻ bề trên.

Phía Lâu Mãn Thanh xem như cô ta đã từ bỏ, thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu cô ta đã bỏ qua, tự nhiên sẽ không bỏ qua Lục Lăng Phong thêm lần nữa.

Lúc này mới thú vị đây." Vương Cẩn Hòa giải thích đến đây thì Nguyên Húc đã hiểu ra, sau đó vẫn sẽ là sự đấu trí giữa Khanh Vũ Không và Lục Lăng Phong.

Dù sao thân phận của Khanh Vũ Không cũng không bằng Lục Lăng Phong, mà Lục Lăng Phong và Cố Hề Nhược lại có mâu thuẫn.

Đến lúc đó Cố Hề Nhược chọn thế nào mới là chuyện thực sự thú vị.

Tề Minh đúng là đã đi tìm Lục Lăng Phong.

Sau khi gặp, Tề Minh nhíu mày nhìn anh: "Dạo này con làm sao vậy?" Lục Lăng Phong liếc nhìn Tề Minh một cái nhưng không mở miệng.

Anh biết người này là cha mình, nhưng cũng chỉ có vậy thôi. "Bản vương đang nói chuyện với con đấy." Tề Minh khó chịu nhìn Lục Lăng Phong, vô cùng bất mãn với thái độ của anh. "Ông muốn tôi nói gì?

Muốn dùng thân phận người cha này để ép tôi ư?

Ông xứng sao?

Những năm qua tôi được cậu và mọi người nuôi lớn, có liên quan gì đến ông đâu?" Lục Lăng Phong không hề có chút tình cảm nào với người cha này, không những thế còn mang theo lòng oán hận.

Nhìn thấy sự oán hận trong mắt Lục Lăng Phong, Tề Minh khẽ nhíu mày: "Con đang hận bản vương?" "Không thì sao?

Đã không thể cho mẹ tôi tất cả những gì bà ấy đáng được hưởng, tại sao còn cho bà ấy hy vọng?

Mẹ tôi sinh ra tôi trong những năm tháng đẹp nhất rồi qua đời vì khó sinh, lúc đó ông đang ở đâu?" Lục Lăng Phong lạnh lùng chất vấn Tề Minh.

Tề Minh rất ghét cảm giác bị người khác chất vấn như vậy: "Ta là cha con, đó là điều không thể bàn cãi." "Ông là cha của ai chứ?

Cha tôi là gia chủ họ Lục, có liên quan gì đến ông?

Đừng hòng dùng chút quan hệ mỏng manh này để bắt tôi làm gì cho ông ở Huyền quốc, bảo ông đừng có nằm mơ." Những chuyện gần đây Lục Lăng Phong đều đã biết rõ.

Tề Minh liên tục vấp phải trắc trở trước mặt Ngọc Vương, anh chẳng thấy lạ chút nào.

Nhưng Tề Minh đã tính sai rồi, anh lớn lên ở Huyền quốc, có tình cảm rất sâu đậm với nơi này, anh sẽ không phản bội Huyền quốc để giúp Tề Minh, đó là chuyện không cần phải nghĩ đến. "Con là hoàng tự của Tề quốc, làm việc cho Tề quốc là trách nhiệm của con." "Người sinh ra và nuôi lớn tôi đều là Huyền quốc, Tề quốc là cái thá gì?" Hoàng đế Tề quốc không phải là một minh quân, so với Hoàng thượng của bọn họ thì kém xa quá nhiều.

Không đúng, không phải là kém xa mà là căn bản không có cửa để so sánh. "Tề quốc của các ông căn bản không bằng Huyền quốc.

Vốn dĩ thuế vụ của bách tính đã là bốn phần, bây giờ còn tăng thêm hai phần nữa, các ông định dồn bách tính vào đường cùng sao?

Không giống như Huyền quốc chúng tôi, dù Hoàng thượng có khó khăn đến đâu cũng chưa từng nghĩ đến việc tăng thuế của dân, đó là điều các ông không thể bì kịp." Lục Lăng Phong cảm thấy tự hào vì mình được sinh ra ở một quốc gia như vậy.

Tề Minh nghe con trai mình khen ngợi địch quốc và hạ thấp quốc gia của mình, trong lòng nảy sinh vài phần không thích. "Lục Lăng Phong, con có biết mình đang nói gì không?" "Nếu ông chỉ đến để nói với tôi chuyện này thì ông có thể đi được rồi, ở đây không hoan nghênh ông." Lục Lăng Phong ra lệnh đuổi khách.

Vương gia của Tề quốc thì đã sao?

Anh không phải người Tề quốc.

Ngoài Tô Ngọc ra, đây là lần đầu tiên Tề Minh tức giận đến vậy, mà người trút giận lên ông ta lại chính là con trai ruột của mình.

Thấy Lục Lăng Phong là hạng người ăn mềm không ăn cứng, ông ta liền đổi phương thức khác: "Có phải vì chuyện của mẹ con nên con mới như vậy không?

Nếu ta nói với con rằng ta hoàn toàn không biết tình hình lúc đó, con có tin không?" Lục Lăng Phong tức quá hóa cười, quay đầu nhìn Tề Minh, lần đầu tiên thấy bộ mặt của người này lại ghê tởm đến thế.

Lần trước ông ta đã để người của mình gọi anh là Thế tử không nói, còn để lại sản nghiệp trong tay bắt anh đi mở rộng.

Thật sự tưởng anh ham hố những thứ đó sao? "Ông thật sự nghĩ tôi chẳng biết gì sao?" Lục Lăng Phong lạnh lùng hỏi Tề Minh.

Tề Minh nhíu mày nhìn Lục Lăng Phong, một đứa trẻ mới lớn thì có thể biết được gì chứ? "Những chuyện cần biết tôi đều biết cả rồi.

Năm đó mẹ tôi mang thai nói với ông, ông căn bản chẳng hề để tâm, không những vậy còn dung túng cho đám thiếp thất trong hậu viện ức hiếp mẹ tôi.

Mẹ tôi đã từng tìm ông, nhưng ông căn bản không mảy may quan tâm.

Chương 576

Cuối cùng mẹ tôi vì để bảo vệ tôi nên mới từ Tề quốc trở về Huyền quốc, trên đường đi còn bị đám đàn bà của ông phái người truy sát để giết tôi.

Đừng nói là ông không biết gì nhé, nếu không có sự ngầm đồng ý của ông, đám đàn bà đó lấy đâu ra gan lớn như vậy để hãm hại hoàng gia tử tự?" Lời của Lục Lăng Phong như đâm vào lòng Tề Minh, ông ta nhìn anh, trong lòng không khỏi hối hận.

Ông ta vạn lần không ngờ Lục Lăng Phong đã điều tra rõ ràng mọi chuyện, mà những điều này ông ta lại hoàn toàn không hay biết.

Đứa con trai này của ông ta từ khi nào lại có bản lĩnh lớn như vậy?

Biết rõ bộ mặt thật của Tề Minh, Lục Lăng Phong căn bản không muốn nói nhiều với ông ta: "Mời ông rời khỏi nhà tôi." Tề Minh nhìn sâu vào mắt Lục Lăng Phong, đúng là một đứa trẻ không nghe lời giống hệt Tô Ngọc.

Tề Minh quay người rời đi, Lục Lăng Phong không nhìn thấy đôi mắt mang đầy phong ba của ông ta khi quay đi.

Lục Lăng Phong khẽ thở phào, khi đối mặt với Tề Minh anh vẫn thấy hơi yếu thế, lần sau tuyệt đối không thể như vậy nữa.

Nhưng... sau khi cân nhắc điều gì đó, Lục Lăng Phong dẫn người ra ngoài, đi đến phủ Ngọc Vương.

Sự xuất hiện của Lục Lăng Phong khiến hai vợ chồng Vương Cẩn Hòa không khỏi ngẩn ngơ, Vương Cẩn Hòa rất tò mò về mục đích đến đây của anh. "Anh à, anh nghĩ mục đích Lục Lăng Phong qua đây là gì?" Vương Cẩn Hòa dạo này mang thai không có việc gì làm, người cũng lười đi hẳn, bây giờ khó khăn lắm mới có người để cô lấy lại tinh thần, tự nhiên cô sẽ không bỏ qua. "Cho cậu ta vào đi." Nghe thấy lời này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc liền biết cô rất hứng thú với mục đích của Lục Lăng Phong. "Tham kiến Vương gia." "Đứng lên đi, hôm nay cậu đến tìm bản vương có việc gì?" Tô Ngọc cũng không vòng vo mà đi thẳng vào vấn đề. "Hôm nay Tề Minh đã đến tìm tôi." Tô Ngọc có chút ngạc nhiên nhìn Lục Lăng Phong, ánh mắt thâm thúy: "Tại sao cậu lại nói với tôi chuyện này?" "Tôi muốn hợp tác với Vương gia." Anh chỉ là một người bình thường, muốn đối đầu với Tề Minh là chuyện khó hơn lên trời, nhưng Tô Ngọc thì khác, anh tin Tô Ngọc nhất định có cách đối phó với Tề Minh.

Vương Cẩn Hòa càng hứng thú hơn: "Cậu muốn hợp tác với chúng tôi chuyện gì?" "Lấy mạng Tề Minh." Lục Lăng Phong nhìn hai người, từng chữ một nói ra.

Vương Cẩn Hòa đầy kinh ngạc nhìn Lục Lăng Phong, vô cùng ngạc nhiên hỏi: "Nếu tôi không nhớ nhầm thì Tề Minh là cha cậu, hơn nữa ông ta còn giao người của mình cho cậu, để bọn họ gọi cậu là Thế tử, thậm chí còn giao toàn bộ sản nghiệp ở Huyền quốc cho cậu nữa mà." Lục Lăng Phong cười lạnh mỉa mai: "Thì đã sao?

Có đổi lại được mạng của mẹ tôi không?" Lục Lăng Phong kể lại chuyện của Tề Minh và mẹ mình cho hai người nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong tâm trạng có chút không vui: "Anh à, Tề Minh này đúng là không phải hạng người tử tế gì." Người ta mang thai rồi mà còn để mặc cho bọn họ ra tay với một phụ phụ, đây không còn là vấn đề của một gã tồi nữa rồi.

Tô Ngọc nhẹ nhàng gõ xuống mặt bàn, một lúc lâu sau mới nhìn Lục Lăng Phong nói: "Ông ta chắc là muốn cậu về Tề quốc chứ?

Về đó rồi cậu sẽ là hoàng tử, cậu thật sự không mảy may động lòng sao?" "Một quốc gia đã mục nát như vậy có gì hay ho để về?

Tôi thích Huyền quốc hơn." Lục Lăng Phong lên tiếng.

Lời này nói ra nghe khá chân thành.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Đúng vậy, ai hiểu rõ tình hình của hai nước thì chắc chắn đều sẽ chọn Huyền quốc chứ không phải Tề quốc." "Cậu từ chối ông ta rồi sao?" Lục Lăng Phong ừ một tiếng: "Tôi chắc chắn sẽ trực tiếp từ chối ông ta, tôi sẽ không đi theo ông ta về đâu." Vương Cẩn Hòa thở dài, quay sang nhìn Tô Ngọc nói: "Anh à, sao em cảm thấy anh lại có thêm một người anh em cùng cảnh ngộ vậy nhỉ?

Tề Minh sắp tới chắc chắn sẽ đối phó với Lục Lăng Phong rồi." Cho dù là con trai thì đã sao?

Một khi dám trái ý, kết cục cuối cùng cũng chẳng tốt đẹp gì.

Lục Lăng Phong nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày hỏi: "Vương phi, ý của người là sao?" "Tề Minh luôn muốn anh nhà tôi về Tề quốc giúp ông ta, anh ấy không đồng ý, cậu có biết ông ta định làm gì với anh ấy không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lục Lăng Phong hỏi. "Làm gì ạ?" Lục Lăng Phong vô thức hỏi, đồng thời cảm thấy có một linh cảm rất kỳ lạ. "Trước đây ông ta xúi giục cha mẹ của anh ấy đối phó với anh ấy, bây giờ lại định bắt anh ấy về Tề quốc, chặt đứt tứ chi rồi giam cầm lại.

Bây giờ cậu đã trái ý ông ta, cậu đoán xem ông ta sẽ đối xử với cậu thế nào?" Vương Cẩn Hòa thong thả nhìn Lục Lăng Phong hỏi. "Mà anh nhà tôi trước đây còn là bạn vong niên của ông ta, quan hệ rất tốt đấy." Lục Lăng Phong chấn kinh nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó vô thức quay sang nhìn Tô Ngọc.

Anh ấy không hề phản bác lời Vương Cẩn Hòa, sắc thái cũng rất thản nhiên, đủ để chứng minh những gì cô nói đều là thật.

Lục Lăng Phong đột nhiên cảm thấy Tề Minh là một kẻ rất đáng sợ. "Ông ta sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Chẳng phải họ là bạn bè sao?" Lục Lăng Phong thấy mình hơi khó chấp nhận hiện thực này. "Bạn bè thì sao chứ?

Chỉ cần không thể bị ông ta lợi dụng, lại mang đến phiền phức cho ông ta thì chỉ có thể bị hủy diệt thôi.

Trước đây chỉ có mỗi Tô Ngọc, bây giờ bao gồm cả cậu rồi, cậu tốt nhất nên cẩn thận một chút." Vương Cẩn Hòa nhắc nhở.

Tô Ngọc liếc nhìn Lục Lăng Phong, thản nhiên nói: "Những gì Tiểu Hòa nhắc nhở, cậu tốt nhất nên ghi nhớ, nếu không người chịu thiệt chỉ có chính cậu thôi.

Tề Minh là hạng người nếu không có được thì sẽ trực tiếp hủy hoại." Những tin tức biết được từ chỗ Tô Ngọc đối với Lục Lăng Phong mà nói chẳng khác nào một đòn giáng mạnh.

Nhưng may mà anh đã biết hết mọi chuyện, nếu cứ mãi không biết thì có lẽ cuối cùng mình chết thế nào cũng không hay. "Đa tạ Vương gia đã nhắc nhở, tôi đã biết phải làm gì rồi." Tô Ngọc không nói thêm gì nữa, ngược lại Vương Cẩn Hòa hỏi một câu: "Cậu định hợp tác với chúng tôi thế nào?" "Tôi có thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ cần có thể báo thù cho mẹ tôi.

Tôi chỉ là một thương nhân bình thường, không có cách nào đối phó với Tề Minh." Lục Lăng Phong cũng không giấu giếm tâm tư, trực tiếp lên tiếng.

Ý của anh là dù có bảo làm gì đi nữa anh cũng chấp nhận, những việc Tô Ngọc sắp xếp anh đều có thể làm.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, đây là lần đầu tiên cô thấy một đối tác như thế này.

Chưa nghĩ ra cái gì đã bảo muốn hợp tác. "Chiến tranh sẽ nổ ra trong tương lai gần thôi, dù cậu không làm gì thì sau đó Tề Minh cũng sẽ chết." Lục Lăng Phong ngẩn ra một chút, dường như không ngờ Tô Ngọc lại tiết lộ tin tức như vậy cho mình. "Đa tạ Ngọc Vương đã cho biết, tôi biết phải làm gì rồi." Tô Ngọc nhướn mày nhìn Lục Lăng Phong, đúng là đứa trẻ dễ dạy.

Sau đó hắn lại nói cho Lục Lăng Phong chuyện Tề Minh bị trúng độc, Lục Lăng Phong ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Ông ta cũng bị trúng độc sao?" Bên cạnh Tề Minh chẳng phải có một người y thuật rất giỏi sao?

Có người như vậy mà cũng bị trúng độc ư?

Xem ra thuộc hạ của Tề Minh cũng chỉ có thế. "Kỳ lạ lắm sao?" Lục Lăng Phong ừ một tiếng: "Tôi quả thực rất ngạc nhiên.

Lần trước gặp Tề Minh, bên cạnh ông ta có một người y thuật rất cao minh, vậy mà ông ta vẫn bị trúng độc, đúng là thú vị thật." "Lục Lăng Phong, không phải trước đây cậu định đối phó với Cố Hề Nhược sao?

Sao bây giờ lại hòa giải với Khanh Vũ Không rồi?" Vương Cẩn Hòa mãi vẫn không hiểu tại sao Lục Lăng Phong lại tha cho Cố Hề Nhược.

Cô đã suy nghĩ rất lâu mà vẫn chưa tìm ra lời giải đáp.

Lục Lăng Phong trầm giọng nói: "Không phải tôi hòa giải với Khanh Vũ Không, mà là hắn không biết từ đâu đã có được di vật của mẹ tôi, tôi vì muốn lấy lại di vật của bà nên mới tha cho Cố Hề Nhược." Nếu không, anh đã khiến Cố Hề Nhược và Cố gia tán gia bại sản rồi.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy chuyện này có vẻ hơi cẩu huyết.

Chương 577

Cô vỗ trán một cái: "Chuyện này mà cũng xảy ra được, đúng là chẳng có gì thú vị cả." "Cố Hề Nhược là kẻ quá tâm địa độc ác, cô ta chắc chắn sẽ không cam tâm tình nguyện để yên đâu." Vương Cẩn Hòa đánh giá Lục Lăng Phong từ trên xuống dưới: "Cậu vẫn nên lo cho chính mình trước đi.

Nếu để Cố Hề Nhược biết cậu là hoàng tôn của hoàng đế Tề quốc, cậu đoán xem cô ta có bám lấy cậu không rời không?" Lục Lăng Phong đột nhiên cảm thấy hơi buồn nôn, chuyện này là sao chứ? "Những gì cần nói tôi đều đã nói rồi, Vương gia, thảo dân xin cáo từ." Nói xong anh liền bỏ đi.

Nhìn bóng lưng bỏ chạy của Lục Lăng Phong, Vương Cẩn Hòa bật cười khoái chí, tiếng cười quá mức kiêu ngạo đó khiến Lục Lăng Phong suýt chút nữa thì tự vấp ngã.

Ngọc Vương phi này mà cũng có sở thích ác quái như vậy sao?

Nhưng nghĩ đến khả năng mà Ngọc Vương phi nói, anh lại nhíu chặt mày, trong mắt đầy vẻ chán ghét đối với Cố Hề Nhược.

Trước đây là do anh mù quáng, bây giờ phải tỉnh táo hơn một chút mới được, để tránh bị người ta tính kế. "Tô Ngọc, em đột nhiên thấy Lục Lăng Phong này cũng khá thú vị đấy, lời em nói có phải đã làm cậu ta buồn nôn rồi không?" Vương Cẩn Hòa vô tội nhìn Tô Ngọc hỏi.

Nói xong cô lại không nhịn được mà cười lớn.

Nhìn Vương Cẩn Hòa cười đắc thắng như vậy, Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu: "Em đó, chỉ giỏi bắt nạt người ta thôi." "Ai bảo trước đây cậu ta dám tranh giành cửa tiệm ở Tạ gia với em?

Đây chỉ là một bài học nhỏ thôi." Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy lý lẽ.

Tô Ngọc cũng không ngờ Vương Cẩn Hòa lại thù dai chuyện đó đến tận bây giờ. "Tiểu Hòa, em có phải là quá thù dai rồi không?" Tô Ngọc dở khóc dở cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn hắn: "Tất nhiên rồi, phụ nữ đều rất thù dai, anh không biết sao?" "Bây giờ thì biết rồi." Vương Cẩn Hòa cũng không để tâm chuyện đó, ngược lại cô chống cằm ra vẻ suy nghĩ nói: "Anh à, anh bảo có nên gài bẫy Lục Lăng Phong thêm một vố nữa không?" Tô Ngọc vẻ mặt bất lực nhìn vợ: "Tiểu Hòa, bây giờ cậu ta dù sao cũng là người cùng hội cùng thuyền với chúng ta rồi, em đối phó với người mình như vậy có phải không hay lắm không?" "Không đâu, em thấy rất hay mà.

Hơn nữa cũng đâu có lấy mạng cậu ta, chỉ là tìm chút việc cho cậu ta làm, để cậu ta bận rộn một chút mới nhớ lâu bài học này chứ, anh thấy đúng không?" Vương Cẩn Hòa cười híp mắt hỏi. "Được, đều nghe theo em hết." Trước khi rời đi để cậu ta có việc gì đó giết thời gian cũng tốt, tránh việc sau này lại đến làm phiền hắn.

Cố Hề Nhược kinh ngạc nhìn Khanh Vũ Không bên cạnh: "Anh vừa nói cái gì?" "Anh vừa nhận được tin, Lục Lăng Phong hóa ra là con trai của Tề Vương bên Tề quốc." Khanh Vũ Không vẻ mặt cảm thán nói.

Cố Hề Nhược cắn ngón tay mình, hoàn toàn không tin đây là sự thật. "Làm sao có thể chứ?

Trước đây chưa từng nghe anh ta nói qua?" Cô ta và Lục Lăng Phong quen biết bao nhiêu năm, chưa bao giờ nghe anh ta nhắc đến chuyện này.

Khanh Vũ Không thì không thấy có gì lạ: "Chuyện này cũng bình thường thôi mà?

Dù sao anh ta cũng đâu thể đi rêu rao với mọi người mình là con trai của Tề Vương được?

Hơn nữa có nói ra chắc cũng chẳng có mấy người tin." Cố Hề Nhược vẫn không thể chấp nhận sự thật này.

Nếu sớm biết Lục Lăng Phong có thân phận như vậy, cô ta đã sớm hủy hôn với Khanh Vũ Không để gả cho anh rồi.

Thấy biểu cảm trên mặt Cố Hề Nhược có vẻ không ổn, Khanh Vũ Không hơi lạ lùng hỏi: "Hề Nhược, em sao vậy?

Có phải trong người không khỏe không?" Cố Hề Nhược gượng gạo nở một nụ cười, nhìn Khanh Vũ Không với vẻ mặt thất vọng: "Rốt cuộc em đã làm gì sai với anh ta chứ?

Chuyện quan trọng như vậy mà anh ta cũng không nói cho em biết?" "Ngoại trừ việc anh ta là ân nhân cứu mạng, chẳng lẽ em đối xử với anh ta không tốt sao?" Cố Hề Nhược nghiến răng nói.

Khanh Vũ Không dù có ngốc đến mấy cũng hiểu được ý của Cố Hề Nhược là gì.

Nhìn vẻ mặt hận đến nghiến răng nghiến lợi của cô ta, sắc mặt Khanh Vũ Không trở nên khó coi: "Biết được thân phận của Lục Lăng Phong rồi, có phải em đang hối hận vì đã gả cho anh không?" Nghe giọng nói âm u của Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược biết hắn đang giận. "Làm sao có thể chứ?

Bây giờ em đã gả cho anh rồi, sao em có thể thấy hối hận được?

Em chỉ cảm thấy Lục Lăng Phong chưa bao giờ tin tưởng em thôi, vẫn là chồng đối xử với em tốt nhất." Cố Hề Nhược đưa tay ôm lấy Khanh Vũ Không nũng nịu.

Khanh Vũ Không cúi đầu nhìn đỉnh đầu cô ta, im lặng hồi lâu, hắn không biết những lời Cố Hề Nhược nói là thật hay giả. "Thật sao?" "Tất nhiên rồi, chồng đối xử tốt với em như vậy, sao em phải hối hận chứ?" Cố Hề Nhược nở một nụ cười với Khanh Vũ Không.

Hắn đưa tay xoa mặt cô ta, sắc mặt dần dịu lại: "Hề Nhược, hãy nhớ kỹ những lời em nói, đừng lừa dối anh, hậu quả đó em không gánh nổi đâu." Cố Hề Nhược rùng mình một cái, cảm thấy Khanh Vũ Không lúc này có chút đáng sợ. "Chồng, anh sao vậy?" Khanh Vũ Không cười lắc đầu: "Anh không sao, chỉ là nhắc nhở em một chút thôi, đừng làm gì khiến anh tức giận, nếu không cả anh và em đều sẽ phải hối hận đấy." Cố Hề Nhược khẽ nhíu mày, hiện giờ Khanh Vũ Không cho cô ta cảm giác quá nguy hiểm, cô ta chưa thể chọc giận hắn được.

Còn về phía Lục Lăng Phong, cô ta cũng sẽ không bỏ qua như vậy đâu.

Sau khi biết tin, Cố Hề Nhược vẫn luôn chờ đợi cơ hội.

Khi Khanh Vũ Không vì chuyện làm ăn phải đi vắng hai ngày, cô ta cuối cùng đã tìm được thời cơ.

Khanh Vũ Không vừa đi không bao lâu, Cố Hề Nhược đã nóng lòng đi tìm Lục Lăng Phong.

Lục Lăng Phong đang ở trong phòng bao của tửu lầu thì bị Cố Hề Nhược chặn lại, thấy cô ta, anh lộ rõ vẻ chán ghét. "Cô đến đây làm gì?" Cố Hề Nhược trừng mắt nhìn anh: "Tại sao anh không nói cho tôi biết?" "Không biết cô đang nói cái gì." Lục Lăng Phong thiếu kiên nhẫn nói.

Đáng lẽ hôm nay anh định mời bạn bè đi ăn, ai ngờ lại gặp phải Cố Hề Nhược, đúng là xui xẻo. "Anh còn định giấu tôi sao?

Anh là con trai của Tề Vương nước Tề, tại sao không nói cho tôi biết?" Cố Hề Nhược giận dữ quát.

Lục Lăng Phong không ngờ chuyện này lại bị cô ta biết được.

Nghĩ đến những lời Vương Cẩn Hòa đã nói, anh nhíu mày, cảm thấy như mình đang bị ai đó tính kế, và người đó rất có thể là kẻ mà anh không chọc vào nổi. "Chuyện đó liên quan gì đến cô?" "Anh quá đáng lắm, rõ ràng biết tôi muốn điều gì, kết quả anh lại đối xử với tôi như thế, cuối cùng còn trơ mắt nhìn tôi gả cho Khanh Vũ Không." Đầu óc Cố Hề Nhược hiện giờ chỉ toàn là thân phận của Lục Lăng Phong, hoàn toàn quên sạch lời cảnh cáo của chồng mình.

Lục Lăng Phong không muốn nói nhiều với cô ta, định bỏ về. "Lục Lăng Phong, anh đứng lại đó cho tôi!

Hôm nay nếu anh không nói rõ với tôi thì đừng hòng rời đi.

Anh rốt cuộc đã từng thích tôi chưa?" Cố Hề Nhược lúc này chỉ muốn có một câu trả lời. "Người tôi thích từ trước đến giờ luôn là ân nhân cứu mạng của tôi.

Nhưng cô ấy đã có người mình thích rồi, tôi cũng sẽ không làm phiền, tôi chúc cô ấy hạnh phúc.

Còn cô thì chưa bao giờ." Việc anh đối xử tốt với Cố Hề Nhược luôn là vì Cố Tích Lăng chứ không phải bản thân cô ta.

Sau khi mất đi vầng hào quang của ân nhân cứu mạng Cố Tích Lăng, anh mới thấy Cố Hề Nhược thực sự rất phiền phức.

Chương 578

"Cô đến đây hỏi tôi những điều này, Khanh Vũ Không có biết không?" Nghe Lục Lăng Phong đến lúc này mà vẫn còn nhắc tới Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược bắt đầu mất kiên nhẫn: "Tôi không muốn nghe anh nói về chuyện đó, tôi chỉ muốn biết tại sao anh không nói cho tôi biết." "Cô có thể đi được rồi." Lục Lăng Phong không muốn tiếp tục dây dưa với Cố Hề Nhược về việc này nữa, nói hay không nói thì quan trọng lắm sao? "Lục Lăng Phong, hôm nay anh không nói rõ ràng thì tôi sẽ không để anh đi đâu." Cố Hề Nhược phẫn nộ nhìn Lục Lăng Phong, lúc này cô ta trông có vẻ vô lý, gây sự mù quáng.

Kể từ khi biết được sự thật về việc Cố Hề Nhược giả mạo, Lục Lăng Phong chưa bao giờ nhìn kỹ cô ta thêm lần nào nữa.

Bây giờ nhìn lại, anh đột nhiên thấy trước đây mình cứ ngỡ Cố Hề Nhược xinh đẹp, tính tình tốt, nghĩ lại đúng là mình bị mù mắt rồi. "Cố Hề Nhược, chúng ta đã không còn bất kỳ quan hệ nào nữa rồi.

Khanh Vũ Không chân tâm đối xử với cô, nếu không phải anh ta tìm được di vật của mẹ tôi để đổi lấy sự bình an cho cô và Cố gia, cô nghĩ cô còn có thể đứng trước mặt tôi nói những lời này sao?" Đối với những việc Cố Hề Nhược đã làm và những gì Khanh Vũ Không đã hy sinh vì cô ta, Lục Lăng Phong bỗng dưng bắt đầu thấy đồng cảm với Khanh Vũ Không. "Tôi không quan tâm, bây giờ tôi chỉ muốn ở bên cạnh anh thôi." Cố Hề Nhược như bị ma làm, nhìn chằm chằm vào Lục Lăng Phong.

Lục Lăng Phong nhíu mày định nói gì đó, vô tình nhìn thấy góc áo ở trong góc khuất: "Cố Hề Nhược, bây giờ cô rời khỏi đây ngay, tôi sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." "Lục Lăng Phong, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?

Trước đây anh đâu có thế này." Cố Hề Nhược si dại nhìn anh.

Trước đây Lục Lăng Phong việc gì cũng sẵn lòng giúp cô ta, nhưng từ khi biết cô ta không phải là người kia, anh liền chẳng bao giờ cho cô ta sắc mặt tốt nữa.

Thậm chí còn vì con tiện nhân đó mà đối phó cô ta, không chỉ vậy, anh còn muốn đưa nó trở về. "Tôi cũng không tính toán chuyện anh đối phó tôi, chỉ cần anh quay lại bên cạnh tôi, vẫn đối tốt với tôi như trước là được." Cố Hề Nhược nói.

Một câu nói khiến Lục Lăng Phong dở khóc dở cười, lần đầu tiên anh nhận thức được sự đáng sợ cũng như đáng thương của Cố Hề Nhược. "Cô không tính toán nhưng tôi thì có đấy.

Cố Hề Nhược, cô tự giữ lấy chút mặt mũi đi, cô nhìn lại xem những người từng thích cô trước đây, ngoại trừ Khanh Vũ Không ra thì còn ai muốn thèm đoái hoài đến cô không?" Chuyện này vốn đã có mầm mống từ sớm, nhưng Cố Hề Nhược lại cứ ngỡ mình vẫn đang ở cái thời mà ai cũng sẵn lòng vì cô ta mà hy sinh. "Anh đã từng nói sẽ cưới tôi." Cố Hề Nhược nhìn chằm chằm Lục Lăng Phong, nghiến răng nói.

Lục Lăng Phong tức thì cười không ngớt: "Nói rồi, nhưng chẳng phải cô đã từ chối sao?" "Chỉ cần bây giờ anh nói cưới tôi, tôi có thể vì anh mà từ bỏ tất cả." Cố Hề Nhược nghiêm túc nói.

Không cần nhìn qua đó, Lục Lăng Phong cũng có thể cảm nhận được người trong góc kia đang tức giận đến mức nào. "Cố Hề Nhược, cô nói những lời này không sợ Khanh Vũ Không biết sao?" Lục Lăng Phong đầy ẩn ý lên tiếng. "Nếu để Khanh Vũ Không biết cô vẫn còn tâm tư khác, liệu anh ta có còn đối xử tốt với cô như vậy không?" "Lục Lăng Phong tôi tuy không phải là người tốt lành gì, nhưng chuyện cướp vợ người khác thì tôi sẽ không làm đâu." Anh lạnh lùng nói.

Khi Cố Hề Nhược định lên tiếng, anh lại nói tiếp: "Hơn nữa, từ trước đến nay cô chưa từng yêu ai cả, người cô yêu chỉ có bản thân mình và cái địa vị quyền quý đó thôi.

Cô đến đây nói những lời này với tôi chẳng qua là vì thân phận con trai Tề Vương của tôi, nếu không có thân phận này, cô cũng chẳng thèm để mắt đến tôi đâu." Trước đây anh nghĩ chỉ cần được ở bên cạnh Cố Hề Nhược là đủ rồi, giờ xem ra đó là hành động ngu xuẩn nhất. "Cô về mà sống tốt với Khanh Vũ Không đi, anh ta mới là người yêu cô nhất, đối tốt với cô nhất.

Nếu cô bỏ lỡ thì sẽ không còn ai yêu cô như vậy nữa đâu." Lục Lăng Phong chân thành khuyên nhủ.

Cố Hề Nhược không ngừng lắc đầu: "Không, không phải thế, người thích tôi nhất phải là anh mới đúng." "Cô không cần tìm tôi nữa, tôi sẽ không đi Tề quốc đâu, đương nhiên cũng sẽ không có cái thân phận cô mong muốn đó.

Ngoài ra, chúc phúc cho cô và Khanh Vũ Không." Lục Lăng Phong nói xong liền đẩy Cố Hề Nhược ra, rời đi từ phía khác.

Lúc này anh không muốn đối mặt trực tiếp với người đàn ông kia, chuyện đó chẳng hay ho gì, đặc biệt là một người đàn ông đang ghen thì cực kỳ đáng sợ.

Nếu Cố Hề Nhược có thể nghĩ thông suốt mà quay đầu, cô ta sẽ sống rất hạnh phúc, còn nếu cứ quá coi trọng bản thân, xem thường người khác thì sau này ra sao thật sự khó nói.

Hơn nữa, anh có thể cảm nhận được Khanh Vũ Không hiện giờ dường như hơi khác so với trước kia, đặc biệt là thái độ đối với Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược ngây dại nhìn bóng lưng Lục Lăng Phong rời đi.

Thân phận địa vị cao quý như thế mà anh lại tỏ ra khinh thường đến vậy.

Còn chúc phúc cho cô ta và Khanh Vũ Không nữa.

Đàn ông đúng là không có ai tốt đẹp cả, toàn là lũ lừa đảo.

Cố Hề Nhược hít sâu một hơi nén cơn giận và sự không cam tâm trong lòng, xoay người rời đi, cô ta vẫn là thiếu phu nhân của Khanh gia.

Sau khi Cố Hề Nhược rời đi, bóng dáng Khanh Vũ Không bước ra từ góc khuất, nhìn theo bóng lưng cô ta, anh ta lẩm bẩm: "Sao em lại không nghe lời như thế nhỉ?" Anh ta đã nhắc nhở Cố Hề Nhược rồi, sao cô ta cứ phải khiến anh ta tức giận?

Khanh Vũ Không đối với Lục Lăng Phong đã không còn nhiều địch ý, anh ta có thể nhìn ra Lục Lăng Phong chúc phúc cho họ là thật, buông tay cũng là thật.

Anh ta đưa đồ cho Lục Lăng Phong để anh và Cố Hề Nhược hòa giải, không tìm rắc rối cho cô ta nữa, nhưng cô ta lại quay ngược lại đi tìm người ta.

Điều này khiến Khanh Vũ Không cảm thấy nực cười.

Anh ta làm bao nhiêu việc vì Cố Hề Nhược rốt cuộc là vì cái gì?

Cố Hề Nhược rời khỏi đó không về Khanh gia ngay mà đi đến Ngọc Vương phủ. "Tôi muốn gặp Ngọc Vương phi." Sau lần bị đánh trước đó, Cố Hề Nhược đã rút kinh nghiệm, không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy nữa. "Vương phi không có nhà." Cố Hề Nhược xoay người bỏ đi.

Chính cô ta cũng không biết mình đến tìm Vương Cẩn Hòa làm gì, sau khi rời khỏi tửu lầu, cô ta cứ thế đi bộ đến đây.

Đám người gác cổng nhìn bóng lưng Cố Hề Nhược rời đi, bĩu môi khinh bỉ: "Trước đây từng hãm hại Vương phi, giờ còn dám vác mặt đến, đúng là không sợ Vương gia xử lý cô ta mà." "Đi báo với Vương gia một tiếng, cái cô Cố Hề Nhược này nhìn là thấy chẳng có ý tốt gì rồi." "Được." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa khi biết Cố Hề Nhược tìm tới thì có chút ngạc nhiên.

Sau khi gặp Lục Lăng Phong, chẳng phải cô ta nên về nhà khóc lóc với Khanh Vũ Không sao?

Không về nhà mà lại chạy đến gặp mình?

Thật thú vị. "Lúc Cố Hề Nhược đi tìm Lục Lăng Phong, Khanh Vũ Không cũng ở đó chứ?" Vương Cẩn Hòa đầy hứng thú hỏi. "Đúng là có ở đó." "Nghe thấy vợ mình nói với người đàn ông khác là muốn gả cho đối phương, không biết Khanh Vũ Không có cảm tưởng gì nhỉ?" Vương Cẩn Hòa vô cùng tò mò. "Thái độ của Khanh Vũ Không đối với Cố Hề Nhược rất kỳ lạ." "Kỳ lạ sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là rất kỳ lạ, anh ta đúng là yêu Cố Hề Nhược, nhưng tình yêu đó có lẽ đã biến chất rồi." Vương Cẩn Hòa sững lại một chút, biến chất sao?

Điều này khiến cô nghĩ đến một từ, đó là "thiên chấp".

Nếu Khanh Vũ Không mắc chứng thiên chấp, thì anh ta và Cố Hề Nhược cuối cùng có lẽ sẽ rơi vào cảnh vừa yêu vừa hận nhau thôi.

Đặc biệt là hành vi chà đạp tình yêu của Khanh Vũ Không như Cố Hề Nhược.

Hiện tại chưa rõ ràng, nhưng lâu dần sẽ thấy tác hại. "Tiểu Hòa, có phải em biết gì đó không?" "Ở chỗ em có một chứng bệnh gọi là chứng thiên chấp, nếu Khanh Vũ Không thật sự mắc chứng này thì tốt nhất Cố Hề Nhược nên an phận một chút, nếu không người chịu thiệt thòi chắc chắn là cô ta." Sự thiên chấp của Khanh Vũ Không bắt nguồn từ Cố Hề Nhược, một khi cô ta khiến chứng bệnh này trở nên nghiêm trọng thì coi như đời cô ta xong rồi.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa giải thích, đột nhiên cảm thấy kết cục như vậy đối với Cố Hề Nhược là quá tốt rồi.

Chương 579

"Tiểu Hòa, cái kiểu yêu hận giằng xé này chẳng phải rất tốt sao?" Tô Ngọc mỉm cười nói. "Chúng ta còn chẳng cần ra tay đối phó Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: "Đúng là vậy, bên phía Cố gia sao rồi anh?" "Lục Lăng Phong chỉ chèn ép Cố gia một thời gian, chưa làm lung lay đến căn cơ của họ, nhưng Cố Thăng vì chuyện này mà địa vị trong tộc cũng bị ảnh hưởng.

Không chỉ vậy, chuyện thân phận của em và Cố Hề Nhược, người của Cố gia cũng đã biết ít nhiều, chỉ là chưa biết tường tận thôi." Vương Cẩn Hòa không có suy nghĩ gì về chuyện này, cô cũng chẳng thèm quay về Cố gia, những người đó biết hay không đối với cô không quan trọng lắm. "Chờ đến khi đám tộc lão Cố gia biết được chân tướng sự thật thì mới là lúc Cố Thăng gặp xui xẻo, chúng ta có nên đẩy thuyền thêm một chút không?" Tô Ngọc nhìn cô hỏi. "Đợi khi nào chúng ta đi rồi hãy tính, bây giờ mà để đám người đó biết thì chúng ta chẳng có ngày nào yên ổn đâu." Vương Cẩn Hòa không muốn sắp đi rồi còn bị người ta kéo tới làm phiền.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Được, em đã nói vậy thì chắc chắn là nghe theo em hết." Trong lúc Tô Ngọc chuẩn bị rời đi, phía Yến Thân Vương đột nhiên im hơi lặng tiếng.

Chỉ có Lăng quốc là hoạt động nhiều nhất, dưới sự tính toán của Tô Ngọc, người Lăng quốc cũng sắp rời đi rồi.

Đúng như Tô Ngọc dự đoán, Lăng Tiêu Dạ nhìn tin tức vừa truyền tới với vẻ mặt khó coi. "Lăng Tiêu Thần thật sự coi mình là Hoàng đế rồi sao, lại dám làm ra chuyện như vậy!" Lăng Tiêu Dạ đập mạnh xuống bàn, vô cùng bực bội nói.

Đại thần bên cạnh nhìn nhau: "Điện hạ, có chuyện gì xảy ra vậy?" "Lăng Tiêu Thần và người nhà mẹ đẻ của Hoàng hậu bắt đầu ép buộc phụ hoàng rồi." Sắc mặt các đại thần đều thay đổi: "Đây là muốn ép Hoàng thượng thoái vị sao?" Lăng Tiêu Dạ mặt mày u ám gật đầu: "Đúng thế, không chỉ vậy, trong thư còn nói phụ hoàng lâm bệnh khá nặng, chúng ta nhất định phải quay về thôi." "Vậy ngày mai hãy thưa với Hoàng thượng Huyền quốc đi." "Ừ." Ngày hôm sau, khi Lăng Tiêu Dạ báo tin rời đi với Huyền Phỉ Nhiên, ông ta giả vờ giữ lại vài câu rồi cũng không nói thêm gì. "Lăng quốc có chuyện gì mà đột ngột rời đi thế?" "Hoàng đế Lăng quốc đột ngột bệnh nặng, mẹ con Lăng Tiêu Thần cùng ngoại gia đang ép Hoàng đế nhường ngôi." Thị vệ của Tề Minh báo tin tức vừa nhận được cho ông ta.

Tin tức đột ngột này khiến tâm trạng Tề Minh rất tệ.

Tề quốc và Lăng quốc vốn là đồng minh, trước đó đã bí mật liên lạc, nếu Lăng quốc xảy ra vấn đề như vậy thì những việc họ định làm sau này sẽ gặp rắc rối lớn.

Có lẽ lúc đó Lăng quốc còn chẳng rảnh mà nhúng tay vào nữa.

Kết quả này không phải điều Tề Minh muốn thấy. "Xem ra chúng ta cũng nên về thôi." Tề Minh nhíu mày nói.

Cần phải về bàn bạc lại chuyện này với những người khác. "Vương gia, vậy còn phía Tô Ngọc..." Tề Minh lắc đầu: "Tô Ngọc bên đó tạm thời chưa có cách nào." "Thiếu gia thì sao?

Có đưa người về cùng không?" "Đưa đi." Tề Minh mặc kệ Lục Lăng Phong có muốn về hay không, ông ta muốn cậu về thì cậu phải về, cậu không có tư cách phản kháng. "Rõ." Không biết có phải Lục Lăng Phong đã biết trước việc Tề Minh sắp đi hay không, khi họ đến tìm thì cậu đã đi trước một bước. "Ngươi nói gì?

Lục Lăng Phong rời đi rồi sao?" Đúng là một đứa trẻ không hiểu chuyện, khiến ông ta rất không hài lòng.

Thị vệ nhíu mày: "Thiếu gia dường như biết chúng ta sắp đi, cũng đoán được Vương gia sẽ đưa người về Tề quốc nên đã đi trước rồi." "Không ngờ cậu ta lại liên thủ với Tô Ngọc, tin tức này chắc là Tô Ngọc đưa cho cậu ta rồi?" Ở Huyền quốc, người có thể hiểu rõ ông ta như vậy thì chỉ có mình Tô Ngọc.

Tô Ngọc làm ra chuyện này ông ta cũng không thấy lạ. "Trước đây thiếu gia có đi tìm Tô Ngọc, liệu có phải là lúc đó không?" Nếu thật sự là lúc đó thì họ đúng là đã xem thường Lục Lăng Phong rồi.

Trước đây Lục Lăng Phong vì Cố Hề Nhược mà có thù với Vương Cẩn Hòa, kết quả bây giờ lại có thể bắt tay với họ. "Còn phía Cố Hề Nhược thì sao?" "Không có cách nào cả, Cố Hề Nhược đã không còn được thiếu gia yêu thích nữa rồi, dù chúng ta có tìm được người thì thiếu gia cũng chưa chắc vì cô ta mà lộ diện.

Còn về ân nhân cứu mạng của thiếu gia, cô ta đang được một thế lực bảo vệ, nếu chúng ta ra tay có lẽ sẽ tổn thất toàn quân." Vì một người phụ nữ tàn phế mà làm hao tổn nhân lực ở đây thì không đáng.

Tề Minh im lặng không nói gì, xem ra Tô Ngọc không chỉ thực lực bản thân tăng tiến mà thế lực trong tay cũng lớn mạnh hơn nhiều.

Đây không phải là điềm lành cho họ. "Chủ tử, chúng ta có tiếp tục tìm không?" "Không cần tìm nữa, đã không muốn theo thì đưa về cũng chỉ là nuôi ong tay áo, chúng ta đi thôi, thu hồi hết những gì đã cho cậu ta." "Rõ." Tề Minh và Lăng Tiêu Dạ cùng rời đi trong một ngày.

Khi họ rời đi, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cùng đứng trên thành lâu nhìn theo, Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, không khỏi lo lắng: "Không sao chứ anh?" "Không sao, anh chỉ đang nghĩ lần sau gặp lại sẽ là trận chiến sinh tử, anh sẽ không chết, người chết chỉ có thể là Tề Minh." "Đó là điều hiển nhiên mà?" Vương Cẩn

Hòa nói.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy cô: "Chúng ta xuống thôi, trên này gió lớn." Tô Ngọc chưa nói ra một chuyện, đó là kế hoạch của Nam Kiều đã thành công, Tề Minh đúng là đã đi nhưng cũng mang theo cả cổ trùng mà Nam Kiều đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Ngày thường nó chỉ ngủ yên trong cơ thể Tề Minh, một khi Nam Kiều kích hoạt, Tề Minh chắc chắn sẽ sống không bằng chết.

Việc Tề Minh rời đi mà không mang Lục Lăng Phong theo khiến Cố Hề Nhược - người vốn vẫn còn nghi ngờ - hoàn toàn tin tưởng.

Hóa ra Lục Lăng Phong lại ngu ngốc đến thế, thân phận như vậy mà cũng không cần, ngược lại muốn làm một người bình thường ở Huyền quốc.

Kể từ ngày đó trở về, Cố Hề Nhược nhận ra thái độ của Khanh Vũ Không đối với mình dường như kỳ lạ hơn rất nhiều.

Anh ta thường xuyên nhìn cô ta thẫn thờ, ánh mắt ấy trông có vẻ hơi đáng sợ.

Cô ta cảm nhận được sự thay đổi của Khanh Vũ Không, nhưng khi cô ta cố tìm hiểu kỹ thì anh ta vẫn như vậy, như chưa từng thay đổi gì cả.

Một sự thay đổi nữa là số người theo sát cô ta khi ra ngoài ngày càng nhiều.

Hỏi họ thì chỉ bảo là Khanh Vũ Không lo lắng cho sự an toàn của cô ta.

Tuy nhiên, Cố Hề Nhược cảm thấy mọi chuyện không phải như họ nói.

Khanh Vũ Không có ý muốn bảo vệ cô ta, nhưng e rằng phần nhiều là để giám sát thì đúng hơn.

Sau khi biết mình có thể đang bị giám sát, tâm trạng Cố Hề Nhược vô cùng tệ hại, sau khi gây gổ với Khanh Vũ Không một trận mà không có kết quả gì, cô ta lập tức hiểu ra Khanh Vũ Không vẫn còn hiềm khích chuyện trước đây.

Trong khi Cố Hề Nhược đang cân nhắc xem làm sao để Khanh Vũ Không đừng quản thúc mình như thế, sản nghiệp vốn đã ổn định lại xảy ra vấn đề.

Và lần này rắc rối có vẻ hơi lớn.

Cố Hề Nhược vì chuyện này mà về Cố gia một chuyến, về tới nơi mới phát hiện Cố gia cũng giống như các cửa hàng của cô ta, bắt đầu bị người khác tấn công. "Cha, rốt cuộc là ai đang đối đầu với chúng ta vậy?" Cố Hề Nhược nghiến răng nói.

Cố Thăng lắc đầu: "Vẫn chưa tra ra là ai, liệu có phải Lục Lăng Phong không?" Cố Hề Nhược nhíu mày: "Không phải Lục Lăng Phong đâu, trước đó Khanh Vũ Không đã tìm thấy di vật của mẹ anh ta, anh ta đã nói từ nay về sau không còn liên hệ gì với chúng ta nữa, ân oán giữa đôi bên xóa bỏ hết rồi." Cố Thăng nhìn con gái vẫn một mực tin tưởng Lục Lăng Phong, bất đắc dĩ lắc đầu: "Hề Nhược, con phải nhớ con bây giờ là thiếu phu nhân của Khanh gia, bất kể Lục Lăng Phong có thân phận gì, hai đứa cũng không thể nào ở bên nhau được nữa." Lời nhắc nhở mang tính cảnh cáo của Cố Thăng khiến tâm trạng Cố Hề Nhược rất tệ: "Cha, cha đang cảnh cáo con sao?" "Cha không phải cảnh cáo con, mà là nhắc nhở con việc gì không nên làm thì đừng làm, nếu không người hối hận chỉ có con thôi." Cố Thăng là người từng trải, sao ông ta không biết tâm tư của Cố Hề Nhược?

Cháu nội Hoàng đế Tề quốc, thân phận đó đúng là khiến người ta kinh hỉ vô vàn, thậm chí có thể tính kế để đạt được tất cả.

Nhưng Cố Hề Nhược đã bỏ qua một điểm quan trọng nhất, dù Lục Lăng Phong có thân phận đó đi nữa thì cũng phải là cậu ta tự nguyện quay về mới được.

Tề Vương đã rời đi mà Lục Lăng Phong lại tình cờ không có mặt, là cố ý hay vô ý chỉ cần nghĩ một chút là ra ngay. "Cha, Lục Lăng Phong này đúng là quá ngu ngốc, cơ hội tốt như vậy mà lại từ bỏ." Nếu là cô ta thì chắc chắn sẽ không bỏ lỡ.

Vương Cẩn Hòa có được như bây giờ chẳng phải cũng nhờ vào cái danh Ngọc Vương phi đó sao?

Sự đố kỵ khiến Cố Hề Nhược quên mất một vấn đề khác, Vương Cẩn Hòa ngoài là Ngọc Vương phi, còn là một Huyền chủ có binh lính riêng, có phong địa và phong hiệu.

Cố Thăng không giống Cố Hề Nhược, ông ta ít nhiều vẫn hiểu biết về tình hình quốc gia.

Chương 580

Nghe con gái nói vậy, ông ta thở dài: "Hề Nhược, con nhìn nhận vấn đề vẫn thích nhìn vẻ bề ngoài quá." "Cha, chẳng lẽ chuyện này còn có ẩn tình gì khác sao?" "Quốc lực của Huyền quốc hiện tại đúng là không ra sao, nhưng con có dám chắc Huyền quốc sau này không phải là một quốc gia cường thịnh không?" Những năm qua Huyền quốc cứ dậm chân tại chỗ là vì Tạ Thầm lũng đoạn triều chính, ngoại thích nắm quyền mới ra nông nỗi đó.

Nếu không có mẫu tộc của Hoàng hậu lúc bấy giờ giúp đỡ Huyền Phỉ Nhiên dẹp bỏ Tạ gia, Huyền quốc bây giờ chắc còn tệ hơn.

Huyền Phỉ Nhiên là một vị vua tốt, uy vọng trong lòng bách tính của ông ấy rất cao.

Có lẽ là người có uy vọng cao nhất trong các nước lân cận. "Ý cha là..." "Lục Lăng Phong là người thông minh, con cũng đừng đối đầu với cậu ta nữa, nếu đối đầu thì người chịu thiệt chỉ có con thôi." Có những lời Cố Hề Nhược có thể không nghe, nhưng lời này thì cô ta buộc phải để tâm. "Nếu không phải Lục Lăng Phong thì ai lại ra tay với Cố gia?" Cố Thăng nhíu mày, có chút phiền não lên tiếng. "Còn một người nữa." Cố Hề Nhược sắc mặt vô cùng khó coi nói. "Con đang nói đến Vương Cẩn Hòa sao?" Cố Thăng nhíu mày nhìn con gái.

Họ và phía Vương Cẩn Hòa đã hoàn toàn trở mặt, không còn khả năng hòa giải.

Nếu không phải Lục Lăng Phong thì đúng là có khả năng là cô ta. "Cha, nếu là Vương Cẩn Hòa thì tại sao cô ta lại đột ngột ra tay với chúng ta?" Chuyện này không hợp lý.

Trước đây Vương Cẩn Hòa vẫn im hơi lặng tiếng, giờ đột nhiên ra tay mục đích là gì?

Cố Hề Nhược thật sự không nghĩ ra Vương Cẩn Hòa làm vậy thì cuối cùng được lợi lộc gì. "Cha, cha bảo chuyện Lục Lăng Phong đối phó chúng ta trước đây có phải do Vương Cẩn Hòa tính kế không?

Nếu thật sự là cô ta thì mọi chuyện có vẻ sẽ được giải thích thông suốt rồi." Bao nhiêu năm Lục Lăng Phong chẳng phát hiện ra gì, bỗng dưng lại biết cô ta không phải ân nhân cứu mạng, vì sao chứ?

Chẳng phải vì vợ chồng Vương Cẩn Hòa nhúng tay vào sao?

Nếu hai người họ không can thiệp, Lục Lăng Phong bây giờ vẫn là kẻ sai vặt của cô ta, chỉ cần một câu nói của cô ta là anh ta sẽ đưa cô ta rời Huyền quốc đến Tề quốc làm Vương phi rồi.

Tất cả đều là lỗi của Vương Cẩn Hòa, nếu không có họ thì sao mình lại rơi vào cảnh này? "Con và Vương Cẩn Hòa..." "Cha, quan hệ giữa chúng con thế nào cha còn không biết sao?" Cố Hề Nhược bất mãn nhìn Cố Thăng.

Trước đây cô ta tính kế để Dư Mạn Tuyết đối phó Vương Cẩn Hòa, Cố Thăng chẳng phải đã đến Vương phủ rồi sao?

Lúc đó quan hệ giữa đôi bên thế nào ông ta rõ nhất còn gì. "Hề Nhược, gần đây hãy cẩn thận một chút, các tộc lão đã đánh hơi thấy điều gì đó rồi, nếu để họ biết thân phận thật của con và Vương Cẩn Hòa, họ chắc chắn sẽ không để yên đâu.

Ta và mẹ con chắc chắn đứng về phía con, dù sao con mới là đứa con gái mà chúng ta nuôi nấng suốt hai mươi năm, nhưng họ thì khác, họ coi trọng sự phát triển của Cố gia hơn, họ nghĩ đến hàng loạt lợi ích mà Vương Cẩn Hòa có thể mang lại cho gia tộc." Cố Hề Nhược khẽ nhíu mày, lòng thầm phiền muộn. "Cha, họ chẳng qua chỉ là tộc lão thôi, có tư cách gì mà làm vậy?

Hơn nữa thái độ của Vương Cẩn Hòa thế nào chúng ta đều biết mà, họ dù có muốn đưa cô ta về thì e là cũng chẳng có cơ hội đâu." "Chuyện này cha tự nhiên biết rõ, sự phát triển của Cố gia cũng không thể thiếu đóng góp của họ, cha tuy là gia chủ nhưng họ cũng có quyền tiếng nói nhất định." Hiện tại điều may mắn duy nhất là Cố Cửu Ninh chưa trở về.

Nếu Cố Cửu Ninh về, những tộc lão này chắc chắn sẽ không cho ông ta sắc mặt tốt.

Năm xưa, người thừa kế mà họ ưng ý thực chất là Cố Cửu Ninh chứ không phải ông ta.

Nếu không phải lúc đó Dư gia xảy ra chuyện khiến Cố Cửu Ninh không rảnh tay thì ông ta cũng chẳng thể ngồi lên ghế gia chủ Cố gia được. "Cha, cha đang nghĩ gì vậy?" Cố Hề Nhược thấy cha mình trầm tư, nhịn không được hỏi. "Chúng ta phải thu hồi mọi quyền lợi cần thiết trước khi cô của con quay về." Cố Thăng trầm giọng nói.

Trước đây ông ta chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nhưng đột nhiên ông ta nhớ ra Vương Cẩn Hòa đang ở kinh thành, Cố Cửu Ninh muốn về lúc nào chẳng được.

Nếu lúc đó Cố Cửu Ninh nhất thời hứng chí chạy đến Cố gia thì mọi nỗ lực bao năm qua của ông ta đổ sông đổ biển hết. "Năm xưa những người đó ưng ý cô của con hơn, và người thừa kế mà ông nội con định ra cũng là cô ta.

Sau đó Dư gia gặp chuyện, cha đã tìm người ngăn cản Cố Cửu Ninh, khiến cô ta không thể gặp ông nội lần cuối, sau đó chuyện bên Cố Cửu Ninh quá nhiều, cộng thêm việc cha dùng thủ đoạn mới trở thành gia chủ Cố gia được." Cố Hề Nhược kinh ngạc nhìn Cố Thăng, không ngờ vị trí gia chủ của cha mình lại có được như thế.

Tuy nhiên, cô ta không thấy có gì sai cả, cha mới là đích tử của Cố gia, cha kế thừa vị trí gia chủ là kết quả tốt nhất, còn Cố Cửu Ninh dù sao cũng chỉ là con gái đã gả đi, làm sao có thể làm gia chủ Cố gia được? "Cha, con thấy cha chỉ là quá lo lắng thôi, cha mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Cố gia.

Cố Cửu Ninh dù có xuất sắc đến đâu thì cũng là phận nữ nhi, hơn nữa cô ta còn là con gái đã gả đi, cô ta làm gia chủ thì có mấy ai phục?" Tuy nhiên, Cố Thăng lại lắc đầu nói: "Năm xưa Dư Bách Lâm có hai người con trai, bất kể là con lớn Dư Cảnh Xuyên hay con út Dư Thanh Phong đều là những thiên chi kiêu tử.

Ban đầu ông nội con và Dư Bách Lâm đã bàn bạc kỹ, Dư Cảnh Xuyên kế thừa vị trí thiếu chủ Dư gia, còn Dư Thanh Phong sẽ ở rể Cố gia, cùng Cố Cửu Ninh phát triển Cố gia rực rỡ." Năm đó mọi chuyện ông nội đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.

Nhưng người tính không bằng trời tính, ông nội không ngờ cha đã biết trước ý định đó, ra tay trước một bước chặn Cố Cửu Ninh ngoài cửa, khiến cô ta mất đi tư cách đó.

Cố Hề Nhược cảm thấy người ông đã khuất của mình thật nực cười, để Dư Thanh Phong ở rể, chẳng phải cuối cùng Cố gia này sẽ nằm gọn trong tay Dư gia sao? "Các tộc lão lúc đó không có ý kiến gì sao?" Không nhắc thì thôi, nhắc đến chuyện này sắc mặt Cố Thăng lại càng khó coi hơn.

Ông ta vô cảm gật đầu: "Đúng thế, lúc đó họ thật sự không có ý kiến, vì Dư Thanh Phong và Cố Cửu Ninh thật sự quá xuất sắc." Xuất sắc đến mức khiến ông ta vô cùng đố kỵ.

Thậm chí ông ta đã không ít lần tự hỏi, nếu sự xuất sắc của Cố Cửu Ninh nằm ở trên người ông ta, thì người cha kính yêu đã chẳng phải việc gì cũng tìm đến cô ta, mà gạt phắt đứa con trưởng như ông ta sang một bên.

Cố Hề Nhược bỗng cảm thấy những năm qua Cố Thăng sống cũng chẳng dễ dàng gì, dù đã ngồi lên ghế gia chủ, nhưng e rằng đám tộc lão kia vẫn thường xuyên gây rắc rối. "Cha yên tâm, con nhất định sẽ giúp cha tìm cách thu tóm quyền lực của Cố gia vào tay." Hiện tại Cố Ngạn Kỳ đang biệt tích, Cố Thăng chỉ có mình cô ta là con gái, nói không chừng sau này cô ta sẽ trở thành người kế nhiệm gia chủ Cố gia.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, Cố Hề Nhược liền vô cùng phấn khích.

Nếu thật sự có thể làm gia chủ Cố gia thì tuyệt biết bao.

Nhìn khuôn mặt của Cố Thăng, cô ta nghĩ họ đối xử với mình tốt như vậy, nếu mình muốn làm gia chủ, chắc cha cũng sẽ ủng hộ thôi nhỉ? "Cha, cha bảo anh cả đi đâu rồi?

Nhà bao nhiêu việc thế này sao anh ấy chẳng thèm ngó ngàng gì nữa?" Cố Hề Nhược giả vờ vô tình hỏi.

Cố Hề Nhược không hỏi thì thôi, vừa hỏi xong sắc mặt Cố Thăng liền trở nên cực kỳ khó coi. "Con không cần quan tâm đến nó, nó có chết ở ngoài kia cũng tốt." Rõ ràng Hề Nhược mới là em gái lớn lên cùng nó, vậy mà thằng nhóc đó lại hành xử như vậy, thật khiến người ta tức chết.

Vì Vương Cẩn Hòa mà trở mặt với gia đình, ngay cả Tết cũng chẳng thèm về nhà. "Trong lòng nó chỉ có đứa em gái xa lạ Vương Cẩn Hòa kia thôi, chẳng có gia đình mình đâu, sau này con đừng nhắc đến người anh trai này nữa, nó không xứng đáng làm anh con." Cố Thăng lạnh lùng nói.

Cố Hề Nhược ngoài mặt thì vâng dạ, nhưng trong lòng lại vô cùng khinh bỉ, Cố Ngạn Kỳ cũng xứng làm anh cô ta sao?

Từ nhỏ đến lớn thái độ của anh ta đối với cô ta luôn lạnh nhạt, làm sao cô ta coi anh ta là anh trai được?

Chương 581

Cô ta còn mong anh ta chết đi cho rảnh nợ, vì chỉ có người chết mới không tranh giành đồ với mình.

Biết được Cố Ngạn Kỳ đã bị cha hoàn toàn từ bỏ, Cố Hề Nhược trong lòng vô cùng đắc ý.

Nhưng hiện tại có một vấn đề, đó là cô ta phải làm thế nào mới thu được Cố gia vào túi, để đám người Cố gia tâm phục khẩu phục để cô ta làm gia chủ đây. "Cha, chúng ta..." Đang định ướm lời Cố Thăng, vài vị tộc lão bỗng rủ nhau đến tìm ông ta.

Thấy Cố Hề Nhược ở đó, họ cau mày không vui: "Sao cô lại ở đây?" Ánh mắt Cố Hề Nhược thoáng qua vẻ nhục nhã, định lên tiếng thì Cố Thăng đã nói trước: "Các vị tộc lão nói vậy là ý gì?

Hề Nhược là con gái tôi, dù có gả đi rồi thì không được về nhà mẹ đẻ sao?" "Phải là tiểu thư Cố gia mới được chứ." Một vị tộc lão lạnh giọng nói. "Tộc lão, ý ngài là sao?" "Ý gì à?

Cố Thăng, ngươi định giấu chúng ta đến bao giờ nữa?

Cái cô Cố Hề Nhược này chỉ là kẻ giả mạo, Vương Cẩn Hòa mới là con gái thật sự của Cố gia.

Ngươi không bảo vệ con gái ruột của mình, lại vì một đứa con nuôi không biết từ đâu tới mà đối xử với con ruột như vậy." Vị tộc lão nhìn bộ dạng bảo vệ Cố Hề Nhược của Cố Thăng, vừa giận vừa tiếc cho gia tộc mà nói.

Cố Hề Nhược hiện tại ghét nhất là ai nói mình là hàng giả.

Cô ta nhìn chằm chằm vị tộc lão vừa lên tiếng, khi đối phương nhận ra và nhìn lại, cô ta liền vội cúi đầu.

Bây giờ chưa phải lúc trở mặt, nhưng nỗi nhục hôm nay cô ta đã ghi lòng tạc dạ.

Cố Thăng không ngờ họ lại biết chuyện nhanh đến vậy, mới bao lâu đâu mà họ đã điều tra rõ ràng ngọn ngành hết rồi. "Tộc lão, trong lòng tôi Hề Nhược mới là con gái tôi, Vương Cẩn Hòa không phải." "Ngươi...

Cố Thăng, ta không cần biết ngươi dùng cách gì, nhất định phải nhận lại Vương Cẩn Hòa." Vị tộc lão nhìn Cố Thăng, trực tiếp ra lệnh.

Tuy nhiên, Cố Thăng chẳng buồn đoái hoài. "Tôi và Vương Cẩn Hòa đã cạch mặt nhau rồi, tôi không cần đứa con gái đó, nó cũng chẳng cần người cha này.

Các người muốn tôi nhận lại nó, điều đó là không thể." Trước đó ông ta đã tuyên bố chỉ có mình Cố Hề Nhược là con gái, giờ mà đi nhận Vương Cẩn Hòa chẳng phải tự vả vào mặt mình sao?

Chuyện ngu xuẩn đó chỉ có họ mới làm được. "Ngươi..." "Nếu tộc lão muốn Vương Cẩn Hòa quay về thì tự đi mà tìm, không cần phải nói với tôi.

Gia tộc đang bị kẻ xấu tấn công, tôi đang rất bận, không có thời gian quan tâm đến loại người không ra gì đó đâu." Lời lẽ của Cố Thăng thật sự quá tàn nhẫn, lại dám nói Vương Cẩn Hòa là loại người không ra gì.

Vị tộc lão tức đến run cả người, trừng mắt nhìn Cố Thăng: "Đó là con gái ruột của ngươi, Cố Thăng, ngươi có biết Vương Cẩn Hòa quay về Cố gia sẽ mang lại bao nhiêu lợi ích không?" Sự tồn tại của họ là vì sự phồn vinh của gia tộc, từ khi Cố Thăng làm gia chủ, thực lực Cố gia cứ trượt dài.

Hiện tại con gái ông ta có bản lĩnh vực dậy Cố gia, vậy mà ông ta lại nói ra những lời như vậy. "Thì đã sao?

Tôi đã nói rồi, tôi chỉ nhận mình Hề Nhược là con gái thôi, dù các người có đưa nó về đây tôi cũng không nhận." "Bên cạnh Vương Cẩn Hòa có Tô Ngọc, các người tưởng có thể cướp người từ tay anh ta sao?

Các người đừng quên Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đã thành thân từ lâu rồi, họ lấy tư cách gì mà giúp đỡ Cố gia chứ?" Trước đó ông ta đã hiểu rõ thái độ của vợ chồng Vương Cẩn Hòa, cũng biết mối quan hệ của họ không thể cứu vãn được nữa nên mới dám nói những lời khẳng định như vậy.

Nghe lời Cố Thăng nói, mấy vị tộc lão tức giận bỏ đi.

Đi thì đi, chẳng lẽ họ lại không tìm được Ngọc Vương phủ ở đâu hay sao? "Hề Nhược, những lời họ nói con đừng để bụng.

Con chỉ cần biết mình là bảo bối của cha mẹ, bất kể lúc nào cha cũng sẽ đứng về phía con là đủ rồi." Cố Thăng lo lắng Cố Hề Nhược sẽ nghĩ ngợi nhiều, nhìn cô an ủi.

Cố Hề Nhược quả thực đã nghĩ rất nhiều, chỉ tiếc là thứ cô ta nhắm tới chính là vị trí gia chủ của Cố Thăng, và cả ngày tàn của mấy lão già kia nữa.

Từ thái độ của họ vừa rồi, ngay cả khi Cố Thăng bằng lòng nhường ngôi gia chủ cho cô, mấy lão già đó cũng sẽ phản đối.

Có họ ở đây, cô ta chắc chắn không thể thành công lên làm gia chủ họ Cố.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể là đợi họ chết đi mới có cơ hội. "Cha, con chợt nhớ ra còn có việc, con xin phép về trước.

Vài ngày nữa con lại đến thăm cha mẹ." Cố Hề Nhược mỉm cười

nói.

Vì sự bảo vệ của Cố Thăng mà cô ta cũng dành cho ông thêm vài phần chân thành.

Bất kể người nhà họ Cố đối xử với cô ta ra sao, nhưng Cố Thăng đối xử với cô ta quả thực tốt không còn gì để bàn. "Được." Sau khi các tộc lão rời khỏi viện của Cố Thăng, họ trực tiếp rời khỏi Cố gia để đến Ngọc Vương phủ tìm Vương Cẩn Hòa. "Các ông cứ chờ đi, để chúng tôi vào hỏi ý kiến Vương gia rồi tính." Người canh cổng vốn chẳng có cảm tình gì với người nhà họ Cố, nhưng thấy mấy ông già lụ khụ tìm đến, họ cũng không muốn làm khó quá mức. "Vương phi, tộc lão của Cố gia đến, nói muốn gặp người.

Xem bộ dạng đó, nếu hôm nay không gặp được người thì họ sẽ không đi đâu." "Họ đang ở đâu?" "Ngay ngoài cửa ạ, Vương phi có muốn gặp họ không?" "Cho họ vào đi, nhân tiện gọi cả Vương gia qua đây nữa." "Rõ." Tô Ngọc đang ở trong thư phòng bàn bạc với Nguyên Bảo về chuyện của Yến thân vương, đang tính xem làm sao để lấy được binh quyền từ tay ông ta.

Sau khi biết tộc lão Cố gia đến và Vương Cẩn Hòa muốn gặp, anh gác lại công việc, nhanh chóng đi tìm cô. "Hòa nhi, sao em lại muốn gặp người nhà họ Cố?" Anh cứ ngỡ cô vốn chẳng có chút thiện cảm nào với họ, không ngờ lại là mình nghĩ sai. "Em chỉ muốn xem mấy lão già này đến tìm em sẽ nói được những lời gì thôi." Vương Cẩn Hòa chống tay lên cằm, cười như không cười nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc lộ ra biểu cảm "quả nhiên là vậy".

Thông thường khi cô định tính kế ai đó thì sẽ có bộ dạng này.

Rất nhanh sau đó, các tộc lão Cố gia được dẫn vào.

Nhìn thấy hai người, họ quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương gia, Vương phi." "Các ông tìm tôi có việc gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn những người đang quỳ dưới đất, cau mày hỏi, trong mắt hiện rõ sự chán ghét. "Chúng tôi đến mời Vương phi quay về Cố gia.

Vương phi mới chính là người nhà họ Cố thực sự, nên quay về nguồn cội." Một tộc lão nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm giọng nói.

Vương Cẩn Hòa chỉ tay vào mình, quay sang nhìn Tô Ngọc: "Anh ơi, họ đang ra lệnh cho em đấy à?

Bộ dạng lạnh lùng này là làm cho ai xem chứ?" "Cũng có thể là muốn phủ đầu em, để sau này em không dám làm trái ý họ nữa." Tô Ngọc phối hợp đáp lời.

Vương Cẩn Hòa tặc lưỡi: "Ý tưởng của mấy người này cũng không tệ đâu, chỉ tiếc là dùng sai chỗ rồi." "Ai bảo không phải chứ." Lão tộc lão vừa đề nghị đến tìm Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời đối đáp của hai người mà suýt ngã quỵ xuống đất.

Một người khác lên tiếng: "Vương phi đừng để ý lão ta, tính tình lão ấy vốn vậy, rất không được lòng người." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nhún vai: "Nếu các ông đến để nói chuyện quay về Cố gia thì không cần mở miệng nữa đâu.

Chương 582

Cái nhà họ Cố đó tôi sẽ không về, và nó cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả." Cô không liên quan đến Cố gia, chỉ liên quan đến Cố Cửu Ninh thôi.

Hiện giờ mẹ cô vẫn không muốn quay lại, chứng tỏ năm đó người họ Cố cũng từng làm tổn thương bà.

Và kẻ đó, ngoài Cố Thăng ra thì không còn ai khác. "Vương phi, dù nói thế nào thì cô vẫn mang huyết thống họ Cố, huyết thống Cố gia không nên lưu lạc bên ngoài, xin cô hãy theo chúng tôi về." Giọng điệu vị tộc lão tuy cung kính nhưng có bao nhiêu phần chân thành thì chỉ ông ta mới biết. "Thứ các người muốn không phải là huyết thống họ Cố như tôi, mà là những thứ trong tay tôi thôi.

Dẫu sao thì cái đống tài sản này của tôi mỗi ngày đều đẻ ra tiền, các người có đỏ mắt ghen tị đến mấy thì cũng chẳng làm được gì đâu, vì các người căn bản không có cơ hội đó." Những kẻ này vừa nhìn đã biết là không có ý tốt. "Cô chính là người nhà họ Cố, đã là người họ Cố thì làm việc cho gia tộc là điều đương nhiên." Người vừa nãy muốn thị uy với Vương Cẩn Hòa lại lên tiếng.

Ông ta không thích Cố Hề Nhược, đồng thời cũng chẳng ưa gì Vương Cẩn Hòa.

Trong mắt ông ta, cô còn đáng sợ hơn Cố Hề Nhược nhiều, không chỉ vì thân phận mà còn vì khí trường bí ẩn khó tả trên người cô.

Loại khí trường này ông ta mới chỉ thấy ở Cố Cửu Ninh mà thôi. "Tôi còn là người của Huyền quốc đây, cũng chẳng thấy Hoàng huynh yêu cầu tôi phải làm gì.

Một gia tộc đã lụi bại mà cũng dám ra lệnh cho tôi sao?

Lại còn 'làm việc cho Cố gia là điều đương nhiên', các người lấy đâu ra bản lĩnh để nói những lời đó vậy?" "Thật không biết ai đã cho các người dũng khí để đến đây nói thế?

Là Cố Thăng hay tự các người huyễn hoặc?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn mấy lão già, mỉa mai hỏi.

Bây giờ cô dường như đã hiểu vì sao Cố Cửu Ninh không muốn quay lại rồi.

Một gia tộc như thế này thì quay về liệu còn đường sống không?

Một gia tộc thối nát từ trên xuống dưới, cô thực sự chẳng thèm đoái hoài. "Chỉ cần cô về Cố gia, chúng tôi sẽ giao vị trí gia chủ cho cô." Vương Cẩn Hòa cười ngặt nghẽo, cười chán chê mới quay sang Tô Ngọc: "Anh ơi, giờ có người công khai muốn đào góc tường của anh này, anh có gì muốn nói không?" Tô Ngọc đưa tay véo má cô, tức giận nói: "Đừng có nghịch ngợm." "Em không nghịch, em chỉ đang hiếu kỳ thôi, anh thỏa mãn sự hiếu kỳ của em đi mà?" Vương Cẩn Hòa mắt sáng rực nhìn chồng.

Có người đang tranh giành người với anh kìa. "Biết rõ bụng em còn có hai đứa nhỏ mà họ vẫn nói vậy, anh bảo xem có phải họ định cướp luôn cả con của anh đi không?" Vương Cẩn Hòa đổ thêm dầu vào lửa không chút khách khí.

Ngọn lửa này chưa đủ lớn, mấy lão già tự phụ này sao có thể hiểu được cảm giác đùa với lửa là thế nào. "Nguyên Bảo, kẻ vừa mới có lời lẽ bất kính với Vương phi kia, lôi xuống đánh hai mươi bản cho ta." Tô Ngọc nắm lấy bàn tay mảnh khảnh trắng nõn của cô, bóp nhẹ, giọng điệu lạnh nhạt ra lệnh. "Ngọc Vương định lạm dụng tư hình sao?" "Đây không gọi là lạm dụng tư hình, chỉ là trừng trị nhẹ nhàng để răn đe thôi." Tô Ngọc cười như không cười đáp. "Chỉ là một tộc nhân thế gia mà cũng dám lớn tiếng với Vương phi của ta.

Đến ta còn chưa bao giờ dùng giọng ra lệnh để nói chuyện với em ấy, ông là cái thá gì mà dám ra lệnh?" Anh nâng niu cô như báu vật còn không hết, vậy mà lũ người này thật không biết tốt xấu.

Nguyên Bảo không cần biết đối phương là ai hay bao nhiêu tuổi, lập tức lôi người đi.

Những kẻ đi cùng vội vàng cầu xin: "Vương gia xin hãy nương tay!" "Vương phi, nể tình chúng ta đều là người một nhà, cầu xin cô tha cho Cố Kình." Lúc này, những kẻ ép buộc Vương Cẩn Hòa mới thực sự nhận ra thái độ của mình vừa rồi ngông cuồng đến mức nào.

Cố Kình là tộc lão có uy tín cao nhất nhà họ Cố, ngày thường ở nhà ông ta đã quen thói nói một là một, hai là hai, nên khi nói chuyện với Vương Cẩn Hòa hoàn toàn coi cô như con cháu trong nhà để sai bảo.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhẹ nhàng: "Không được." "Vương phi..." "Tôi không quan tâm ở nhà họ Cố các người hống hách thế nào, nhưng muốn hống hách trước mặt tôi thì không được.

Một người không phải con cháu họ Cố như tôi mà các người còn dám làm vậy, thì ở Cố gia chắc hẳn các người còn coi trời bằng vung nhỉ?

Tưởng đâu cũng là địa bàn của nhà họ Cố, muốn mắng là mắng, muốn ra lệnh là ra lệnh sao?" "Vương phi, cô là con gái ruột của gia chủ, sao lại không phải người nhà họ Cố?" Vương Cẩn Hòa nhìn những tộc lão này, trong mắt họ đầy sự cấp thiết, mong đợi và cả những toan tính.

Qua ánh mắt đó, cô biết họ không thực lòng muốn cô quay về, mục đích duy nhất chỉ là đống tài sản và thế lực trong tay cô. "Các người tìm tôi chẳng qua cũng chỉ vì một mục đích.

Cố gia đã sớm sa sút, các người cần một người để khôi phục lại thời hoàng kim.

Trước đây các người đặt kỳ vọng vào Cố Hề Nhược vì thiên phú kinh doanh của cô ta, nhưng gần đây cô ta liên tục gặp chuyện, thậm chí không phải đối thủ của Lục Lăng Phong, giờ lại biết cô ta không phải con cháu họ Cố nên các người lập tức vứt bỏ chứ gì?" Lời của Vương Cẩn Hòa như một bàn tay lớn bóp nghẹt tim họ, đồng thời cũng mang theo sự sợ hãi.

Cô vậy mà lại nhìn thấu tâm tư của họ một cách triệt để như vậy, một đứa trẻ lớn lên ở làng quê sao có thể có tâm kế sâu sắc nhường này? "Vương phi, chúng tôi không phải..." "Không phải cái gì?

Không phải sau khi vứt bỏ Cố Hề Nhược thì nhắm vào tôi sao?

Chắc các người đang nghĩ tôi chỉ là một đứa trẻ lớn lên trong nhà nông, khi được mời về Cố gia thì phải mang ơn đội nghĩa chứ gì?" "Cố gia muốn tôi về để tôi phải cảm ơn các người?

Các người có tư cách đó không?" Vương Cẩn Hòa nhìn đám người này bằng ánh mắt lạnh lẽo. "Không phải các người đang nghĩ cái danh Ngọc Vương phi của tôi có thể làm rạng rỡ tông môn, rồi còn muốn chiếm đoạt đống rau quả dưỡng sinh làm của riêng hay sao?

Chỉ cần thứ đó vào tay các người, các người muốn làm gì cũng được, tôi nói có đúng không?" Đôi mắt trong veo của cô nhìn thẳng vào các tộc lão.

Sắc mặt mấy lão già nhà họ Cố vô cùng khó coi.

Vương Cẩn Hòa vậy mà đoán đúng hết thảy. "Các người dựa vào đâu mà nghĩ tôi sẽ về Cố gia?

Xét về tiền bạc, tiền Tô Ngọc kiếm được đều đưa cho tôi, tài sản tôi có thể huy động còn nhiều hơn cả cái Cố gia của các người cộng lại." "Xét về địa vị, tôi là Ngọc Vương phi, là Huyền chủ do chính Hoàng thượng phong, còn Cố gia chỉ là một gia tộc lụn bại.

Hiện giờ tôi thích làm gì thì làm, không có cha mẹ chồng, ông bà hay anh chồng nào gây khó dễ, chồng thì sủng ái, con trai thì ngoan ngoãn đáng yêu.

Mỗi ngày tôi không cần làm gì cũng có tiền tiêu không hết.

Tôi cái gì cũng có rồi, các người có thể cho tôi cái gì?" "Cho tôi vô vàn những toan tính, hay cho tôi một gia tộc đã mục nát?" Lời nói của Vương Cẩn Hòa câu nào cũng sắc như dao cạo.

Nếu cô chỉ là một thôn nữ, sống ở Vương phủ không được như ý thì họ còn có thể nói là về để làm chỗ dựa cho cô.

Nhưng những thứ này cô căn bản không cần.

Nhìn mấy người không nói nên lời, Vương Cẩn Hòa bĩu môi, chỉ có chút bản lĩnh đó mà cũng đòi đến bảo cô về Cố gia?

Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn vợ với ánh mắt đầy sủng ái.

Anh không lên tiếng vì biết cô hoàn toàn có thể áp đảo lũ người này.

Có lần này chắc chắn sẽ có lần sau, xem ra cần phải giết gà dọa khỉ để không ai dám đến làm phiền cô nữa, cũng không dám tơ tưởng đến bất cứ thứ gì của cô. "Nguyên Bảo, ngươi ra giám sát họ đánh.

Chương 583

Già thì sao?

Già là có quyền nói năng hàm hồ à?" "Rõ!" Nghe thấy tiếng rên hừ hừ đau đớn từ bên ngoài vọng vào, mấy người trong phòng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Nhìn ánh mắt sợ hãi của họ, Vương Cẩn Hòa biết trong một thời gian dài sắp tới họ sẽ không dám bén mảng đến đây nữa.

Chiêu giết gà dọa khỉ của Tô Ngọc đã có hiệu quả. "Tiễn khách." Cố Kình còn muốn nói thêm gì đó, Vương Cẩn Hòa mỉm cười ngăn lại: "Cố Kình đúng không?

Nếu không muốn bản thân quá nhục nhã thì đừng mở miệng.

Tôi không dễ nói chuyện như các người tưởng, và cũng chẳng ngu xuẩn như các người nghĩ đâu." "Dù nói thế nào đó cũng là nhà của cô, là gốc rễ của cô." Cố Kình nén đau, nghiến răng nói. "Ông đang muốn nói tôi là kẻ phản bội tổ tông sao?" Vương Cẩn Hòa bật cười, chỉ tay vào mình: "Anh ơi, tội danh này lớn thật đấy, em thực sự thấy hơi sợ rồi đây." "Cửa nhà họ Cố cao quá, Vương phi này không trèo cao nổi.

Đương nhiên ông cũng có thể đi kiện tôi tội phản bội tổ tông, để xem cuối cùng ai mới là kẻ làm trò cười cho thiên hạ." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Cô..." "Dã tâm của lũ người các người ai cũng biết rõ rồi.

Đều là cáo già nghìn năm cả, diễn kịch làm gì cho mệt?" Ngày thường cô chỉ lười quan tâm thôi, chứ cô không hề ngu.

Lão già này thực sự coi mình là cái gì không biết.

Cố Kình nhìn sâu vào Vương Cẩn Hòa một cái, giọng khàn đặc lên tiếng: "Chúng ta đi." Nhìn bóng lưng họ rời đi, Vương Cẩn Hòa tựa vào ghế, mắt hơi nheo lại: "Anh này, anh bảo họ có quay lại nữa không?" Tô Ngọc mỉm cười: "Có quay lại hay không chẳng lẽ trong lòng em không biết sao?" Một miếng bánh lớn như vậy bày ra trước mắt, chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm tới, sao họ có thể từ bỏ?

Chỉ cần không ngu thì ai cũng biết phải chọn thế nào. "Chậc, họ đúng là... tham lam vô độ." Vương Cẩn Hòa dùng từ này để hình dung về nhà họ Cố.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu, chẳng phải tham lam vô độ sao?

Những việc vợ chồng Cố Thăng và Cố Hề Nhược đã làm, dù họ có tán gia bại sản cũng không đền nổi, huống chi hiện tại sản nghiệp gia tộc chỉ mới gặp chút vấn đề nhỏ. "Nguyên Bảo, bảo Vạn Phong và mọi người cứ tiếp tục đi.

Anh bảo bao giờ họ mới biết người ra tay là em nhỉ?" Vương Cẩn Hòa nghịch ngợm ngón tay mình, ngước mắt nhìn về hướng mấy người Cố Kình vừa đi. "Trong thời gian ngắn sẽ không biết đâu.

Họ chỉ nghĩ em là một cô gái muốn tìm cha mẹ ruột nên quay về gia tộc là chuyện thường tình.

Còn thái độ hiện tại của em chẳng qua là..." "Lạt mềm buộc chặt?" Vương Cẩn Hòa ngắt lời Tô Ngọc, nhướng mày hỏi.

Cả hai nhìn nhau rồi bật cười. "Trước đây em có hỏi mẹ xem bà còn muốn giữ lại Cố gia không.

Mẹ bảo Cố gia bây giờ giống như miếng vàng rơi vào hố phân, nhặt thì ghê tay mà không nhặt thì thấy tiếc.

Bà nói nếu chúng ta muốn thì cứ lấy về, chắc chắn ông ngoại sẽ không trách bà đâu." "Như vậy cũng tốt, Cố gia bây giờ thực sự không bằng ngày xưa.

Nhưng anh kể em nghe một chuyện thú vị này." "Ồ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ra hiệu anh nói mau. "Cố Hề Nhược muốn làm gia chủ Cố gia." "Với năng lực và thân phận hiện tại của cô ta, mấy lão tộc lão đó sẽ không đồng ý đâu.

Hơn nữa Cố gia còn có Cố Ngạn Kỳ, có anh ta ở đó, Cố Hề Nhược muốn làm gia chủ là chuyện bất khả thi." Cố Ngạn Kỳ người này tuy có chút tật xấu nhưng so với gia đình ba người Cố Thăng thì tốt hơn nhiều.

Còn đám người Cố Kình, bề ngoài thì ra vẻ vì gia tộc nhưng thực chất vẫn là muốn mưu cầu lợi ích cho bản thân. "Cố Kình bọn họ vẫn là muốn kiếm chút lợi lộc từ tay em đúng không?" Chỉ cần họ có thể mời được cô về, họ sẽ là công thần của Cố gia, đến lúc đó muốn riêng tư xin xỏ thứ gì cũng dễ như trở bàn tay. "Đúng là như vậy, nhưng một khi Cố Hề Nhược đã có ý định làm gia chủ, cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Trong tình cảnh trước có Cố Ngạn Kỳ, sau có các tộc lão, không biết cô ta sẽ làm gì đây? "Chắc chắn Cố Kình và bọn họ nếu biết ý đồ của Cố Hề Nhược thì sẽ không để yên đâu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói. "Chính xác, nếu Cố Hề Nhược thực sự muốn toàn bộ Cố gia thì chỉ có một cách." Tô Ngọc đầy ẩn ý nói.

Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn anh, lập tức hiểu ra cách đó là gì.

Đôi tay cô vô thức siết chặt, giọng hơi khàn đi: "Anh bảo cô ta thực sự sẽ làm thế sao?" "Có chứ." Cố Hề Nhược nhìn bên ngoài có vẻ đa tình, đối xử tốt với nhiều đàn ông, nhưng thực chất lại là kẻ bạc tình.

Cô ta không bao giờ nghĩ cho những người xung quanh mà chỉ xem mình đạt được những gì. "Bên phía Lục Lăng Phong cô ta không còn cơ hội rồi, thân phận của Khanh Vũ Không khiến cô ta không hài lòng, giờ Cố gia lại biết bí mật mà cô ta luôn muốn che giấu." Từng chuyện, từng chuyện một đang ép cô ta đi vào con đường cực đoan.

Không có cách nào khác, cách duy nhất cô ta có thể làm là chiếm lấy Cố gia.

Một khi có Cố gia cộng với những gì đang có, chưa biết chừng cô ta có thể đối đầu với những người khác.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, lòng cảm thấy có chút không thoải mái: "Dã tâm của Cố Hề Nhược này quả thực quá lớn." "Cũng bình thường thôi, đã quen sống cao sang quyền quý rồi, nếu để đám bạn bè thế gia biết cô ta chỉ là một đứa con hoang không rõ cha mẹ, chỉ là con nuôi của nhà họ Cố, thì dù Cố Thăng có đối xử tốt với cô ta đến mấy cũng không thay đổi được kết cục cô ta bị cô lập." Trước đây vì chuyện vải vóc, danh tiếng của cô ta trong giới bạn bè đã không còn tốt đẹp gì, giờ lại thêm chuyện này, cô ta chắc chắn sẽ tìm cách cứu vãn. "Hòa nhi, nếu em chưa vội đối phó với Cố gia thì thực ra chúng ta có thể tọa sơn quan hổ đấu." Vương Cẩn Hòa sững người một lát: "Anh muốn nói là..." "Đúng vậy." Cố Hề Nhược sau khi về nhà liền đi tìm Khanh Vũ Không.

Nghe tin cô ta đến, anh ta phất tay ra hiệu cho mọi người trong phòng lui ra. "Em về rồi à?

Ở nhà thế nào rồi?" Khanh Vũ Không dịu dàng hỏi.

Cố Hề Nhược nhìn anh ta, vẻ mặt buồn bã: "Các tộc lão trong nhà có ý kiến với em rồi." "Tại sao?" "Họ biết chuyện em và Vương Cẩn Hòa bị tráo đổi thân phận, giờ họ coi em chỉ là đứa con nuôi nên nhìn thế nào cũng không vừa mắt." Cô ta cười khổ nói.

Khanh Vũ Không vốn đã biết chuyện này, nghe vậy thì hơi nhíu mày: "Lại có chuyện đó sao?" Cố Hề Nhược bất lực gật đầu: "Em cũng chưa từng nghĩ sẽ tranh giành gì với Vương Cẩn Hòa, sao họ lại không thể dung thứ cho em chứ?

Em còn nghe nói các tộc lão đã đến Ngọc Vương phủ tìm cô ấy, chắc là muốn mời cô ấy về nhà." "Nhưng cũng phải thôi, Vương Cẩn Hòa là Ngọc Vương phi, lại là Huyền chủ, trong tay có bao nhiêu thứ tốt như vậy.

Cô ấy đã có tất cả rồi, tại sao ngay cả những người thân cuối cùng của em cô ấy cũng muốn cướp mất?" Nói đoạn, nước mắt cô ta thi nhau rơi xuống.

Khanh Vũ Không nhìn cô ta như vậy không kìm được lòng trắc ẩn.

Anh đưa tay lau nước mắt cho cô rồi hỏi: "Vậy em muốn làm gì?

Nói anh nghe xem anh có giúp được gì không." Cố Hề Nhược chỉ chờ có câu đó của anh ta. "Anh ơi, em muốn có được Cố gia." Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không một cách nghiêm túc, không hề che giấu dã tâm của mình.

Khanh Vũ Không sững sờ, kinh ngạc nhìn cô: "Em nói em muốn Cố gia?" "Đúng vậy, hôm nay em nghe cha nói, trước đây ông nội định để lại Cố gia cho cô của em, muốn bà ấy làm gia chủ.

Chương 584

Nhưng sau đó bên phía Dư gia gặp chuyện, cô em bận bịu không dứt ra được nên vị trí gia chủ mới rơi vào tay cha em." Cô ta chọn lọc vài chi tiết kể cho Khanh Vũ Không, đương nhiên giấu nhẹm chuyện Cố Thăng tính kế Cố Cửu Ninh. "Em nghĩ ngay cả cô em còn có thể làm gia chủ, tại sao em lại không thể?" "Có Cố Ngạn Kỳ ở đó, các tộc lão sẽ không đồng ý để em làm gia chủ đâu, huống hồ họ còn đang tìm cách mời Vương Cẩn Hòa về, cơ hội của em càng thấp hơn." Khanh Vũ Không lắc đầu nói.

Nếu Cố Hề Nhược có thể làm gia chủ Cố gia thì đó chắc chắn là chuyện tốt đối với anh ta.

Nhưng việc này căn bản không hề dễ dàng.

Xét về thực lực, Cố Ngạn Kỳ xuất sắc hơn cô ta nhiều, xét về địa vị, Vương Cẩn Hòa là người cô ta không bao giờ với tới được.

Muốn tranh giành với hai người đó, khả năng thắng của cô ta không cao. "Người em đối phó sẽ không có Vương Cẩn Hòa, vì cô ấy căn bản sẽ không về Cố gia đâu." Cố Hề Nhược khẳng định chắc nịch.

Khanh Vũ Không hơi ngạc nhiên: "Sao em dám chắc như vậy?" Cố Hề Nhược nhướng mày: "Tộc lão có quyền uy nhất nhà em là Cố Kình vừa bị Vương Cẩn Hòa cho người đánh xong.

Cô ấy chẳng có chút thiện cảm nào với Cố gia, thậm chí còn không muốn nhìn mặt người nhà họ Cố.

Cộng thêm những chuyện xảy ra trước đây, cô ấy càng không bao giờ quay về.

Còn Cố Cửu Ninh hiện tại có lẽ không còn khả năng kiểm soát Cố gia nữa.

Em chỉ cần giải quyết xong Cố Ngạn Kỳ và đám tộc lão là ổn." Vẻ tự tin đó khiến Khanh Vũ Không có chút mê mẩn.

Ý tưởng của cô ta không tệ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó thôi.

Bởi vì để thực hiện được thì vô cùng rắc rối.

Trước hết, giải quyết Cố Ngạn Kỳ đã là một vấn đề lớn rồi.

Huống chi thái độ của Cố Ngạn Kỳ đối với Cố Hề Nhược bấy lâu nay vẫn luôn lạnh nhạt, chẳng lẽ cô ta không biết sao?

Mối quan hệ của họ tệ đến mức nào chứ, ngay cả khi họ thành thân, Cố Ngạn Kỳ cũng không hề xuất hiện. "Hề Nhược, việc đầu tiên em cần nghĩ tới là tìm Cố Ngạn Kỳ ở đâu.

Từ khi rời khỏi kinh thành anh ta đã bặt vô âm tín, tìm được anh ta đã khó, bắt anh ta từ bỏ quyền thừa kế lại càng không thể." Khanh Vũ Không phân tích cho cô ta.

Tuy nhiên, Cố Hề Nhược lạnh lùng cười một tiếng.

Tại sao phải bắt anh ta từ bỏ quyền thừa kế?

Trực tiếp khiến anh ta mất đi tư cách thừa kế không phải là xong sao? "Chuyện đó em sẽ suy nghĩ kỹ lại sau.

Một khi đã ra tay, em nhất định không để mình rơi vào thế bị động." Cô ta trấn an.

Khanh Vũ Không làm sao không hiểu ý tứ đó, cô ta đang muốn anh giúp một tay.

Mặc dù có chút thất vọng về cô, nhưng khi thấy một Cố Hề Nhược dốc lòng phát triển thực lực như vậy, anh lại cảm thấy thương xót. "Em tự tính toán là được rồi." Cố Hề Nhược nghe vậy có chút không hài lòng, lẽ ra không nên như thế.

Đáng lẽ anh phải hỏi cô cần giúp gì chứ?

Sao bây giờ lại chẳng có phản ứng gì thế này? "Có phải em muốn anh giúp việc gì không?" Khanh Vũ Không hỏi.

Cố Hề Nhược trong lòng thở phào nhẹ nhõm, xem ra anh vẫn biết cách phối hợp với cô.

Cô muốn nhờ anh giúp đỡ, nhưng chuyện gặp gỡ Lục Lăng Phong trước đó khiến cô có chút chột dạ, không dám mở lời.

Nay anh tự mình đề cập đến, đối với cô quả là một chuyện tốt. "Em đúng là muốn anh giúp, nhưng không phải bây giờ.

Sau này khi nào em cần, anh giúp em là được." Cô ta mỉm cười nói.

Dáng vẻ có chút nũng nịu đó khiến Khanh Vũ Không không khỏi ngẩn ngơ.

Hóa ra cô ta cũng có lúc đáng yêu như vậy.

Anh thực sự thấy cô rất dễ thương, là một cô gái tốt.

Còn những chuyện trước đây anh không còn để tâm nữa, chỉ cần sau này cô không tái phạm, anh đã mãn nguyện lắm rồi. "Hề Nhược, dù em muốn làm gì anh cũng có thể giúp, nhưng có một điều em phải nhớ kỹ: đừng phản bội anh.

Nếu không anh không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu." Khanh Vũ Không đưa tay bóp cằm cô, đầu ngón tay nhẹ nhàng mơn trớn đôi má, thì thầm.

Sắc mặt Cố Hề Nhược hơi biến đổi, trạng thái này của Khanh Vũ Không trông có vẻ rất nguy hiểm. "Em sẽ không đâu, anh đối với em là tốt nhất mà." Cô ta mỉm cười đáp.

Lúc này cô đương nhiên sẽ không dại gì mà đối đầu với anh ta.

Lục Lăng Phong không chịu về Tề quốc thì đối với cô ta cũng chẳng còn giá trị lợi dụng gì nữa.

Đã vậy thì chi bằng tạm thời sống tốt với Khanh Vũ Không, dù gì anh ta cũng là thiếu chủ nhà họ Khanh, sau này cô muốn làm gì anh ta cũng có thể hỗ trợ.

Khanh Vũ Không nghe cô ta nói vậy thì trong lòng rất vui sướng, bất kể cô ta có đang lừa dối mình hay không cũng không quan trọng nữa.

Chỉ cần cô ta từ bỏ Lục Lăng Phong và những người đàn ông khác, một lòng một dạ ở bên anh là đủ rồi.

Ám vệ theo dõi nhất cử nhất động của hai người không nhịn được mà đảo mắt một cái.

Cái tên Khanh Vũ Không này đúng là thích bị cắm sừng mà.

Chuyện như vậy cũng có thể bao dung bỏ qua, thật không biết đầu óc hắn nghĩ gì nữa.

Ám vệ truyền tin về cho Tô Ngọc.

Khi Vương Cẩn Hòa biết Khanh Vũ Không dễ dàng bị Cố Hề Nhược dỗ dành như vậy, cô không khỏi thấy thất vọng. "Xem ra tôi đã đánh giá quá cao Khanh Vũ Không rồi." Cô lắc đầu thất vọng. "Chuyện này cũng bình thường thôi, yêu một người thì chẳng có lý lẽ gì để nói cả." Tô Ngọc ít nhiều cũng đoán được suy nghĩ trong lòng Khanh Vũ Không.

Vương Cẩn Hòa nhún vai, dù sao kẻ bị cắm sừng cũng không phải bọn họ, việc gì phải bận tâm?

Chương 585

"Không nói chuyện đó nữa, nếu Khanh Vũ Không đã tha thứ cho Cố Hề Nhược và muốn chung sống hòa bình với cô ta thì chúng ta có thể thu tay lại được rồi." Vương Cẩn Hòa xoa cằm suy tư. "Được, thông báo cho Vạn Phong một tiếng là xong." "Tuân lệnh!" "Cố Hề Nhược muốn làm gia chủ thì tất yếu sẽ phải đối đầu với người nhà họ Cố.

Hiện giờ cô ta nhờ Khanh Vũ Không giúp đỡ, chúng ta quả thực không cần nhúng tay vào, chỉ cần ngồi trên núi xem hổ đấu thôi.

Đợi đến lúc hai bên lưỡng bại câu thương chúng ta mới ra tay, lúc đó có lẽ có thể thâu tóm luôn cả nhà họ Khanh và nhà họ Cố vào túi." "Được thôi." Đối với Tô Ngọc, chuyện này dễ như trở bàn tay.

Nếu Vương Cẩn Hòa đã có hứng thú với nhà họ Cố và nhà họ Khanh thì cứ để mọi người làm việc theo ý cô vậy. "Anh đã thưa với Hoàng huynh rồi, vài ngày nữa chúng ta sẽ rời đi.

Còn về phía người ở Nam Cương, anh đã bảo Nam Kiều cứ trực tiếp đến tìm Hoàng huynh là được." Mấy ngày nay Tô Ngọc cũng không rảnh rỗi, ngày nào cũng xử lý công việc, chỉ chờ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ rồi đưa vợ con về nhà. "Vâng ạ." "Nhưng còn chuyện Yến thân vương, anh đã tính xem nên làm thế nào chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn anh, không khỏi lo lắng hỏi. "Từ khi người của Tề quốc và Lăng quốc đi khỏi, Yến thân vương cũng đã an phận hơn nhiều, chắc là sợ anh ra tay tranh binh quyền với ông ta." Nhưng kẻ đó cũng thật ngu xuẩn, nếu anh thực sự muốn tranh binh quyền thì đã không đợi đến tận bây giờ.

Yến thân vương quả thực thông minh hơn Trấn Bắc vương nhiều, trong tay cũng chẳng có vết nhơ gì, muốn tìm điểm yếu của ông ta đúng là hơi khó. "Lần này không được thì sau này tính tiếp, anh việc gì phải lo lắng căng thẳng thế?" Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng đó của chồng liền nhẹ nhàng an ủi. "Anh đã bàn bạc với Hoàng huynh rồi, chuyện Yến thân vương sau này sẽ tìm cách khác, hiện tại chỉ có thể để vậy thôi.

Còn sau này thì xem ông ta có biết an phận thủ kỷ hay lại giở trò gì nữa không." Nếu biết điều thì còn để ông ta yên ổn một thời gian, ngược lại thì kết cục cũng sẽ giống như Trấn Bắc vương mà thôi. "Hôm nay bốn phiên vương về kinh thuật chức, Hoàng huynh đã thu hồi được ba mươi vạn binh quyền, đây đã là một bước đột phá lớn rồi." Còn việc năm nay có thu hồi được binh quyền của Yến thân vương hay không thì Huyền Phỉ Nhiên cũng không quá vội vàng. "Anh nói cũng đúng." Sau khi chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, Tô Ngọc vào cung đón Hoằng Nghị và Trường Lạc. "Hoàng huynh, mai em và Tiểu Hòa sẽ về rồi, có chuyện gì huynh cứ nhắn em.

Còn về phía Nam Cương, vương của họ đã phái Quốc sư qua rồi, sau này có việc gì không xử lý được thì huynh bảo em, em sẽ bảo Nam Kiều qua giúp." Tô Ngọc vẫn không yên tâm, dặn dò Huyền Phỉ Nhiên đủ thứ chuyện.

Nhìn em trai lải nhải không ngừng, Huyền Phỉ Nhiên phát đau đầu: "Tiểu Ngọc, Hoàng huynh của đệ không phải đứa trẻ ba tuổi, đệ không cần dặn dò kỹ thế đâu.

Với lại đệ cứ yên tâm, ta sẽ không sao đâu." Thấy Huyền Phỉ Nhiên quả quyết như vậy, Tô Ngọc cuối cùng cũng chịu thôi.

Ở trong cung khoảng hai canh giờ, lúc ra về anh đưa theo cả Hoằng Nghị và Trường Lạc.

Ngày mai họ sẽ không đi tiễn đoàn của Tô Ngọc nữa.

Sáng sớm hôm sau, xe ngựa khởi hành rời khỏi kinh thành.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc vừa đi, Cố Hề Nhược và đám người Cố Kình lập tức nhận được tin.

Cố Hề Nhược thì vui mừng, còn Cố Kình lại vô cùng tức giận. "Xem kìa, ra cái thể thống gì chứ?

Nói đi là đi, coi nơi này là cái gì không biết?" Cố Kình cáu kỉnh nói.

Nghe vậy, những người xung quanh nhìn nhau ái ngại.

Người ta là Ngọc Vương phi, muốn đi ngay cả Hoàng thượng còn không cản, ông tức giận cái nỗi gì?

Lại còn giọng điệu bất mãn thế kia, nếu để Vương gia biết được thì ông lại khốn đốn cho xem. "Bây giờ chúng ta chỉ còn cách tính đường khác thôi." Ai cũng im lặng, thừa biết là cần tìm cách khác, nhưng cách đó đâu phải nói có là có ngay?

Nghĩ mãi chẳng ra cách gì hay, lại còn làm mấy chuyện thế này, thật khiến người ta phát bực. "Thôi được rồi, các người đừng tụ tập ở đây nữa, về nhà nghĩ xem làm sao mới đưa được Vương Cẩn Hòa quay lại đi." Nói xong, ông ta xua tay cho mọi người lui ra.

Vì nể tình Vương Cẩn Hòa, đoàn xe đi rất chậm.

Thậm chí Nam Kiều, Bạch Khởi còn ngồi cùng xe với gia đình Tô Ngọc để đề phòng cô có chỗ nào không khỏe.

Nam Kiều lúc mới bắt đầu thì rất hưng phấn, nhưng theo thời gian trôi qua, cả người cậu nhóc cứ ỉu xìu như bánh bao nhúng nước.

Tựa người vào La Hậu, Nam Kiều lại một lần nữa lên tiếng hỏi: "Anh Ngọc ơi, rốt cuộc còn bao lâu nữa mới tới nơi ạ?

Chúng ta đi bao nhiêu ngày rồi mà vẫn chưa đến, chỗ đó xa vậy sao?" "Chị dâu em đang mang thai, chúng ta đi hơi chậm, chắc phải mười mấy ngày nữa mới tới." Tô Ngọc cầm sách, đầu cũng không ngẩng lên mà đáp.

Tiểu Bảo thấy bộ dạng mất tinh thần của Nam Kiều, đi tới vỗ vỗ vai cậu, rất nghiêm túc nói: "Chú Nam Kiều cứ tập quen dần đi, mỗi lần chúng ta về đều đi lâu như vậy mà.

Đi cùng mấy nhóc như chúng cháu, lại thêm Hoằng Nghị còn nhỏ quá, nên cha không muốn đi nhanh, đi chậm thế này là bình thường thôi." "Đúng rồi anh Ngọc, bọn Doãn Phàm sao không đi cùng chúng ta?" La Hậu nhìn Tô Ngọc thắc mắc.

Tô Ngọc cười nói: "Vì bọn Doãn Phàm có việc phải làm, đợi xong việc họ sẽ trực tiếp về thôn Tạ Gia hội hợp với chúng ta.

Đợi sau khi về, ngoại trừ một số việc cần thiết, chúng ta cũng nên bắt đầu xây nhà để người bên thành Vong Ưu chuyển qua." Còn có cả binh lính thân tín của hắn nữa, chỗ ở cũng cần phải xây dựng xong. "Cái này hay đó." Vương Cẩn Hòa nghe mà buồn ngủ díp cả mắt, thấy cô lộ vẻ mệt mỏi, Tô Ngọc ôm cô vào lòng để cô ngủ thoải mái hơn.

Hai mươi ngày sau, cả đoàn người cuối cùng cũng về tới thôn Tạ Gia.

Vừa xuống xe ngựa, Tiểu Bảo đã kéo Tiểu Trí chạy thẳng về nhà.

Tiểu Bảo vừa vào cửa đã ôm chầm lấy Đại Hoa: "Đại Hoa ơi, tớ nhớ cậu quá!" Đại Hoa bị ôm đến khó chịu, định vùng vẫy một chút nhưng không thoát được, đành mặc kệ cho Tiểu Bảo ôm, nó cũng chẳng dám ghét bỏ chủ nhân nhỏ của mình.

May mà Tiểu Bảo ôm một lát rồi buông ra ngay.

Cậu bé kéo Tiểu Trí đi chào hỏi mọi người trong nhà, giới thiệu lại toàn bộ các con vật một lượt.

Mấy tháng họ đi vắng, đàn chó trong nhà đã đông hơn hẳn.

Dư Thanh Phong và mọi người cũng hỏi về chuyện của Tiểu Trí.

Khi biết những việc Cố Tĩnh đã làm, Cố Cửu Ninh vô cùng thất vọng: "Hồi trước nhìn Cố Tĩnh cũng là người tử tế, sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Đứa bé mới sinh là con trai nó, chẳng lẽ Tiểu Trí thì không phải sao?" Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết giải thích thế nào: "Mẹ ơi, chuyện này chúng ta biết với nhau thôi, đừng để Tiểu Trí biết.

Bây giờ thằng bé không nhớ gì nữa, anh Ngọc cũng đã đổi tên cho nó, đưa vào gia phả nhà họ Tô rồi.

Từ nay về sau nó là người nhà họ Tô, không còn quan hệ gì với nhà họ Cố nữa, chúng ta cũng cắt đứt quan hệ với bên đó luôn." Cô nhẹ giọng an ủi.

Cố Cửu Ninh gật đầu tán đồng: "Các con làm vậy là đúng.

Nếu họ đã không thích Tiểu Trí thì đừng để thằng bé qua lại với họ nữa." Trạng thái và suy nghĩ của Cố Tĩnh bây giờ mới là đáng sợ nhất.

Trong lòng cô ta chỉ có đứa con trai nhỏ, nếu để Tiểu Trí tiếp tục qua lại, sau này người chịu thiệt chỉ có thằng bé thôi.

Chương 586

Nhìn bọn trẻ cùng Tiểu Bảo chạy đuổi theo Đại Hoa trong sân, gương mặt rạng rỡ nụ cười, đây mới là dáng vẻ mà một đứa trẻ nên có.

Vương Tĩnh Vũ ngày hôm sau từ học xá trở về, thấy Vương Cẩn Hòa thì có chút kinh ngạc: "Tiểu Hòa, các em về rồi à!" Vừa nói xong, anh đã thấy cái bụng nhô lên của cô: "Tiểu Hòa, em có thai rồi sao?" Vương Cẩn Hòa ngại ngùng gật đầu: "Vâng ạ, còn là song thai nữa cơ." "Song thai thì tốt quá, hai đứa nhỏ giống hệt nhau." Vương Tĩnh Vũ mắt sáng rỡ nói: "Đúng rồi Tiểu Hòa, lần này San San có qua đây không?

Em không biết đâu, Tần Lãng cứ hỏi anh mấy lần rồi đấy." Nghĩ đến bộ dạng của Tần Lãng, Vương Tĩnh Vũ không nhịn được cười.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn anh trai: "Không ngờ anh ấy cũng có lúc như vậy." "Chứ sao nữa?

Lúc mới quen Tần Lãng, anh thấy cậu ta lạnh lùng lắm, cứ như ai nợ tiền không trả vậy, ai ngờ bây giờ vì một cô gái mà lại cuống quýt đến thế." Hầu như lần nào gặp mặt, Tần Lãng cũng hỏi San San bao giờ tới, lần này có tới không, nghe mà anh với La Túc phát nhức cả đầu.

Giờ người về rồi, chắc Tần Lãng sẽ mừng lắm đây. "Anh cả, lần này các anh được nghỉ mấy ngày?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Lần này tụi anh được nghỉ ba ngày.

Lát nữa anh đi tìm Tần Lãng báo cho cậu ta biết San San đã tới, kẻo lúc anh quay lại trường cậu ta lại lải nhải tiếp. " "Anh cả, vậy anh giúp em nói với anh La Túc một tiếng, mời cả bác La qua đây một chuyến luôn nhé, em và anh Ngọc có việc muốn bàn với mọi người." Sắc mặt Vương Cẩn Hòa hơi nghiêm trọng.

Nhìn bộ dạng này của cô, trực giác mách bảo Vương Tĩnh Vũ chắc chắn có chuyện lớn. "Được, anh sẽ bảo họ ngày mai qua, sẵn tiện chúng ta tụ tập luôn." Ngày hôm sau, nhóm La Túc đã tới, đi cùng còn có cha của họ.

Tần Lãng qua còn mang theo rất nhiều đồ, đều là quà cho Tô San.

Thấy Tần Lãng mang nhiều đồ như vậy, Vương Cẩn Hòa chậc chậc cảm thán. "Anh Tần này, có phải anh dọn sạch đồ trong nhà mang qua đây không đấy?" Cô trêu chọc.

Tần Lãng nghe vậy thì ngượng ngùng, hắng giọng một tiếng rồi nói nhỏ: "Tiểu Hòa, em đừng cười anh nữa." "Hai đứa ra kia nói chuyện đi, anh có chuyện cần bàn với bác Tần." Tô Ngọc nói.

San San nghe xong quả thật kéo Tần Lãng ra một góc trò chuyện. "Tiểu Hòa, cháu gọi bọn ta qua đây là có chuyện gì muốn nói sao?" Cha của La Túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chúng ta vào thư phòng nói chuyện đi ạ." Cô cùng Tô Ngọc dẫn mọi người vào thư phòng. "Các bác à, cháu hy vọng sản lượng lương thực thu hoạch năm nay của mọi người, tất cả hãy để lại cho chúng cháu." Đợi mọi người ngồi xuống, cô mới nghiêm túc lên tiếng.

Bác La kinh ngạc nhìn cô: "Tất cả lương thực của mấy nhà tụi ta đều để lại cho cháu sao?" Trong tay họ có gần một vạn mẫu ruộng, số lương thực thu được ít nhất cũng phải mười triệu cân, nhiều như vậy sao cô ăn hết được?

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: "Năm sau có khả năng sẽ có chiến tranh, số lương thực này là để dành cho các binh sĩ ngoài chiến trường." "Tin này là thật sao?" Sắc mặt bác La và mọi người trở nên nghiêm trọng.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chắc chắn ạ." Bác La bàn bạc một lát rồi nói: "Tiểu Hòa, tụi ta sẽ để lại cho các cháu phần lớn lương thực, chỉ giữ lại một ít trong tay để phòng khi loạn lạc có kẻ nâng giá gạo thôi." "Lão La nói đúng đó, năm nay chúng ta đều trồng giống lúa cao sản của cháu, sản lượng không hề ít.

Cho dù có đánh trận, một nửa số lương thực trong tay chúng ta cũng đủ cho binh sĩ ăn vài năm, giữ lại một ít như vậy sẽ tốt hơn." "Vâng, đến lúc đó giá cả thế nào cứ tính như vậy ạ." Tuy nhiên bác La lại xua tay từ chối: "Thế không được, tụi ta sẽ bán cho cháu nửa giá, chỉ cần đủ bù đắp chi phí là được rồi.

Tụi ta không biết đánh giặc, chẳng giúp được gì nhiều, nên muốn sau khi thu hoạch sẽ để lại lương thực cho các cháu với giá rẻ, đây cũng là điều duy nhất tụi ta có thể làm cho Huyền quốc." Những năm qua họ cũng biết không ít chuyện, hoàng thượng là một vị minh quân, tự nhiên họ cũng muốn giúp người nhẹ gánh hơn một chút, để tiền đó mà lo việc khác.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nói gì trước quyết định của họ. "Anh Ngọc, anh xem..." "Không sao, đến lúc đó anh sẽ nói lại với hoàng huynh." Ở nơi xa xôi này, vẫn có những người chân thành muốn giúp đỡ hắn. "Vậy cũng được." Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm.

Bác Tống lại lên tiếng: "Lương thảo chúng ta có rồi, còn dược liệu thì sao?

Chiến tranh nghĩa là sẽ có thương vong, không thể chỉ chuẩn bị lương thực, chúng ta cũng cần chuẩn bị cả dược liệu nữa." "Dược liệu thì mọi người không cần lo, anh Ngọc có các cửa hàng thuốc, anh ấy chuẩn bị sẽ dễ dàng hơn chúng ta." Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản, còn chuyện cô dự định tự trồng dược liệu thì không nói ra.

Chuyện này càng ít người biết càng tốt để tránh rắc rối.

Bác La nghe vậy thì yên tâm hẳn: "Vương phi đã nói vậy thì chúng ta hoàn toàn yên tâm rồi." Mọi người bàn bạc trong thư phòng rất lâu, mãi đến giờ cơm mới ra ngoài.

Chuyện lương thực đã xong, Vương Cẩn Hòa định đi tìm Hoàng Kỳ một chuyến. "Em đi tìm Hoàng Kỳ làm gì?" "Nam Kiều chẳng phải đã viết xong danh mục thuốc bị thương rồi sao?

Em muốn mua hạt giống về để bắt đầu gieo trồng dược liệu." Cô giải thích.

Tô Ngọc cứ tưởng cô có việc gì quan trọng lắm: "Chuyện này cần gì em phải đi, anh đưa đơn thuốc cho Nguyên Bảo bảo nó đi tìm Hoàng Kỳ là xong rồi." Bụng dạ thế này rồi mà còn muốn chạy lung tung.

Vương Cẩn Hòa hắng giọng, được rồi, cô quên mất trong nhà vẫn còn người khác làm giúp. "Mấy việc này không cần em nhúng tay, em chỉ cần nói một tiếng là được, còn lại để người khác làm.

Em cứ lo chăm sóc bản thân và con cho tốt đi." Nhiều khi nhìn dáng vẻ đi đứng của cô, hắn cứ thấy thót cả tim.

Khổ nỗi Vương Cẩn Hòa chẳng coi đó là chuyện lớn, cứ như thể mọi người đang lo hão vậy. "Anh cứ lo quá cho em thôi." Vương Cẩn Hòa lầm bầm. "Sau này đi đứng từ tốn thôi, không được chạy nhảy lung tung nữa nghe chưa?" Tô Ngọc nghiêm mặt dạy bảo.

Vương Cẩn Hòa lườm hắn: "Em chạy nhảy hồi nào?" "Sáng nay chứ đâu." Vương Cẩn Hòa cứng họng không nói được gì, được rồi, cô thừa nhận sáng nay có hơi quá đà, là cô sai.

Thấy bộ dạng ấm ức của cô, Tô Ngọc bắt đầu tự hỏi có phải mình nặng lời quá không. "Em đó, đừng cứ làm anh lo lắng mãi.

Nhìn em mang bụng bầu mà cứ chạy nhảy tung tăng, tim anh cứ treo ngược lên tận cổ." Họ sợ muốn chết, mà cô thì cứ như không có chuyện gì.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc thật sự bị mình dọa cho sợ, liền rụt cổ lại vẻ vô tội: "Ông xã, anh cứ yên tâm đi, lần này hãy tin em, sau này em chắc chắn sẽ không thế nữa." Dáng vẻ nũng nịu mềm mỏng này của cô làm Tô Ngọc càng thêm không tin tưởng.

Thấy hắn dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn mình, Vương Cẩn Hòa đột nhiên thấy hơi quê độ: "Anh không tin em hả?" "Tin thì cũng có thể tin một chút, nhưng Tiểu Hòa nói anh nghe, em có làm được không?" Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa hơi do dự, hắng giọng lầm bầm: "Em nghĩ là chắc không vấn đề gì đâu." Chỉ là cái giọng này nghe sao mà chột dạ thế không biết?

Nhìn bộ dạng nói một đằng lòng nghĩ một nẻo rõ rành rành của cô, Tô Ngọc càng thấy đau đầu.

Thôi kệ, không quản được cô thì hắn đành phải bám sát gót vậy. "Sau này em đi đâu cũng phải để anh đi cùng, như vậy anh mới yên tâm." Có chuyện gì hắn cũng kịp thời xử lý. "Dạ được!" Vương Cẩn Hòa trả lời rất dứt khoát, nghe mà Tô Ngọc càng thêm đau đầu.

Nguyên Bảo ngay tối đó đã cầm đơn thuốc đi tìm Hoàng Kỳ.

Nhìn danh sách dược liệu, Hoàng Kỳ nhíu mày: "Thiếu gia sao vậy?

Tự nhiên lại muốn tích trữ nhiều thuốc trị thương thế này?" Nói xong, sắc mặt ông thay đổi: "Có phải sắp có chiến tranh không?" Chỉ có đánh trận mới cần dùng nhiều thuốc trị thương đến vậy.

Chương 587

Phải nói Hoàng Kỳ cũng là người rất nhạy bén, chỉ dựa vào đơn thuốc đã đoán ra được. "Đúng là vậy, phía Tề quốc bắt đầu luyện quân thường xuyên, ngoài ra còn tăng thuế của dân chúng." "Lại tăng nữa sao?

Đây đã là lần thứ hai Tề quốc tăng thuế trong mấy năm gần đây rồi, hiện tại thuế đã lên tới sáu phần, dân chúng còn đường sống nào nữa?

Đây không phải là muốn ép dân vào đường cùng sao?" Hoàng Kỳ bùi ngùi nói.

Nguyên Bảo lắc đầu: "Chuyện đó chúng ta tạm thời không quản được." Dẫu sao đó cũng không phải việc của Huyền quốc, họ có phẫn nộ cũng chẳng làm được gì nhiều.

Hoàng Kỳ cũng chỉ cảm thán vậy thôi chứ không định can thiệp thật, hoàng đế Tề quốc còn chẳng quan tâm dân mình thì người ngoài như họ lo lắng làm gì? "Mấy chuyện đó đừng nghĩ nhiều nữa, số dược liệu này chúng ta rất cần, hạt giống cũng cần luôn.

Phu nhân định trồng ra loại dược liệu tốt hơn để khi đưa ra chiến trường sẽ đạt hiệu quả gấp bội." "Không vấn đề gì, cho tôi nửa tháng, tôi sẽ gửi hạt giống qua." "Được." Vương Cẩn Hòa ở nhà tuy không thể thường xuyên ra đồng, nhưng cô vẫn ở nhà chỉ dẫn cho những người khác cách làm vụ xuân sắp tới.

Đồng thời, cô còn cho các Ti nông (quan nông nghiệp) và những người làm lâu năm bên mình làm quen với nhau, đặc biệt là những người đi dạy trồng bông ở nơi khác.

Các Ti nông mỗi lần nghe đều rất chăm chú, họ đến đây không hề cảm thấy mất mặt hay tủi thân, bởi vì với tư cách là Ti nông, việc trồng được giống tốt hơn mới là nhiệm vụ hàng đầu.

Vương Cẩn Hòa thấy họ không hề ra vẻ quan quyền nên cũng thoải mái truyền đạt kinh nghiệm gieo hạt, ươm mầm cho họ.

Qua vài ngày làm việc chung, các Ti nông học được rất nhiều điều bổ ích từ những người làm vườn này.

Họ là những người đã theo Vương Cẩn Hòa hai năm, phương thức trồng trọt và các bước thực hiện của cô luôn mang lại cho họ những cảm hứng mới mẻ. "Vương phi, cô giỏi quá, những phương pháp này sao cô có thể nghĩ ra được vậy?" Một Ti nông cảm thán.

Vương Cẩn Hòa hơi khó giải thích chuyện này, chẳng lẽ lại bảo là kiến thức từ kiếp trước mang tới? "Các vị đại nhân đừng gọi tôi là Vương phi, cứ gọi là phu nhân hoặc Huyền chủ là được rồi, người ở đây không biết anh Ngọc là Vương gia đâu." Người biết chuyện rất ít, nếu để người trong thôn nghe thấy họ gọi như vậy, e là lại có chuyện rắc rối phát sinh. "Vâng, thưa phu nhân." Tô Ngọc canh giờ đi tới tìm cô: "Tiểu Hòa, em nghỉ ngơi được rồi đó." Theo thời gian mang thai, bụng của cô ngày càng lớn.

Tuy mới bốn tháng nhưng nhìn to như người mang thai đơn năm sáu tháng vậy, hắn ngày nào cũng lo lắng cho sức khỏe của cô.

Mỗi ngày sau khi cô bàn bạc với các Ti nông đến một giờ nhất định, hắn sẽ tới đưa cô đi nghỉ.

Vương Cẩn Hòa cũng quả thật thấy hơi mệt, thấy Tô Ngọc tới cô cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn đuổi khéo các Ti nông đi.

Họ cũng biết tình trạng sức khỏe của cô nên tự nhiên không làm khó Tô Ngọc. "Phu nhân, chúng tôi xin phép về trước." "Được, có cần gì các vị cứ tìm Nguyên Bảo và Thu Ý nhé." "Đa tạ phu nhân." Đợi mọi người đi rồi, Tô Ngọc mới bắt đầu giục cô đi nằm. "Có chuyện gì cứ nói trực tiếp với họ là được, không nhất thiết việc gì cũng phải tự thân vận động." Hắn không hài lòng nhìn cô, đôi mày nhíu chặt. "Có những việc em phải giảng giải kỹ họ mới hiểu được." Cô cũng thấy bất lực.

Tô Ngọc nhất thời không biết nói sao cho cô hiểu. "Thôi không nói chuyện này nữa, em đi ngủ một lát đi." Cô đưa tay xoa xoa cái lưng mỏi: "Đúng là nên đi nghỉ một chút thật." Đợi Vương Cẩn Hòa ngủ say, Tô Ngọc mới rón rén ra ngoài.

Vừa ra tới cửa đã thấy Tiểu Bảo và Tiểu Trí đang thập thò nhìn vào trong.

Thấy bộ dạng đó, Tô Ngọc ngoắc tay bảo bốn đứa nhỏ theo mình ra vườn hoa. "Mấy đứa vừa làm gì ở đó vậy?" Hắn hỏi.

Tiểu Bảo hì hì cười, gãi đầu ngại ngùng: "Cha ơi, chúng con định vào thăm mẹ, nhưng thấy mẹ đang ngủ nên thôi ạ." Tiểu Trí gật đầu lia lịa: "Dạ đúng, muốn thăm mẹ ạ." Thật ra bọn nhỏ muốn nói chuyện với em bé trong bụng mẹ hơn. "Thăm em trai em gái." Hoằng Nghị bập bẹ nói với Tô Ngọc: "Chú Ngọc ơi, bao giờ em trai em gái mới ra ngoài ạ?

Cháu muốn dẫn các em đi chơi." Trường Lạc cũng mong chờ nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt đầy háo hức.

Tô Ngọc nhìn bốn cái đuôi nhỏ, trong mắt hiện lên sự bất lực: "Mấy đứa nhỏ này, muốn gặp em đến vậy sao?" Cả bốn cùng gật đầu cái rụp, ánh mắt long lanh thay cho lời muốn nói.

Tô Ngọc đưa tay day day thái dương: "Chắc là phải một thời gian nữa, mới được hơn bốn tháng thôi mà." "Còn lâu quá ạ." "Nếu các con đã rảnh rỗi thế này, thì vào thư phòng đi, để ta kiểm tra xem dạo này học hành đến đâu rồi." Nghe thấy thế, ba đứa lớn xìu mặt xuống, riêng

Hoằng Nghị thì hớn hở: "Cháu cũng đi, cháu cũng đi!" Tô Ngọc nhìn cậu nhóc như con khỉ con đang nhảy nhót thì đồng ý: "Được, cùng đi." Hắn bế Hoằng Nghị dẫn ba đứa còn lại vào thư phòng bắt đầu kiểm tra bài vở.

Cả ba đều khiến hắn khá hài lòng vì sự chăm chỉ. "Đi thôi, dẫn các con đi nhận phần thưởng." Tô Ngọc đưa bốn đứa sang phòng khác lấy quà.

Quà của Trường Lạc là một con thỏ bông rất đáng yêu, Hoằng Nghị là một chú khủng long nhỏ khác với của Tiểu Trí, còn Tiểu Bảo và Tiểu Trí là những món đồ chơi khác. "Cảm ơn cha!" "Cảm ơn chú Ngọc!" "Đi chơi đi." Sau khi thu xếp xong cho bọn trẻ, Tô Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, coi như đã giải quyết xong mấy cái đuôi.

Tô Ngọc định đi xử lý việc của mình thì Nam Kiều hớt hải từ ngoài chạy vào, bộ dạng như bị ma đuổi làm hắn không khỏi kinh ngạc: "Em gặp ma à?

Chạy gì mà dữ vậy?" "Anh Ngọc, không phải gặp ma, mà là anh Thẩm tới rồi!" Nam Kiều run rẩy nói.

Cậu không sợ Thẩm lão đại, chỉ là không thích bị anh ấy lải nhải suốt ngày, vả lại lần này họ còn lén lút chạy tới đây tìm Tô Ngọc mà không xin phép, bị anh Thẩm bắt gặp không mắng cho một trận mới lạ.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Nam Kiều: "Sợ cái gì, chẳng phải có anh ở đây sao?

Anh Thẩm mắng là vì các em hay gây chuyện, mà các em ở chỗ anh có gây chuyện gì đâu, anh ấy mắng các em làm gì?" Nam Kiều nghĩ kỹ thấy cũng đúng, ở cạnh anh Ngọc họ ngoan lắm, chẳng gây rắc rối gì cả.

Nghĩ vậy cậu mới yên tâm hẳn. "Đi thôi, chúng ta đi gặp anh Thẩm." Tô Ngọc dẫn Nam Kiều ra ngoài.

Vừa ra tới sân thì thấy Thẩm lão đại từ ngoài đi vào.

Thẩm Quyết nhìn thấy Nam Kiều đang nấp sau lưng Tô Ngọc, nheo mắt nói: "Vừa thấy tôi đã chạy, có phải lại gây chuyện rồi không?" "Em làm gì có, anh Thẩm đừng có nói mò.

Sao anh lại tới đây?" Nam Kiều xù lông, anh Thẩm này đúng là đáng ghét thật. "Anh Thẩm tới rồi, vào ngồi đi." Tô Ngọc lên tiếng đúng lúc. "Bọn nó qua đây có làm phiền cậu không?" Thẩm Quyết hỏi.

Mấy đứa này tuy giỏi thì giỏi thật nhưng so với đám Doãn Phàm thì chẳng biết điều chút nào, trình độ gây chuyện thì thuộc hàng cao thủ.

Không để mắt tới là y như rằng trời cũng dám đâm thủng một lỗ.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không có, anh cũng biết Nam Kiều và mấy đứa nghe lời em nhất mà, sao dám gây chuyện trước mặt em được?" Thẩm Quyết lườm Tô Ngọc một cái: "Cậu cứ chiều tụi nó đi, sắp chiều hư đến mức vô pháp vô thiên rồi đấy." Nam Kiều và mấy đứa còn nhỏ, tính tình chưa ổn định, từ khi quen Tô Ngọc thì đúng là có người quản được tụi nó, nhưng Tô Ngọc cũng cưng chiều tụi nó quá mức.

Bất cứ thứ gì tụi nó muốn, chỉ cần Tô Ngọc tìm được là sẽ mang về cho bằng được.

Anh thật sự lo sau này không ai kiểm soát nổi mấy đứa này. "Anh Thẩm, em thấy anh là đang ghen tị thì có, ghen tị vì anh Ngọc đối xử tốt với tụi em!" Nam Kiều tức tối nói.

Chương 588

Sao lại có người đáng ghét thế nhỉ, vừa tới đã đi mách lẻo với anh Ngọc, quá đáng thật.

Tô Ngọc vỗ vai Nam Kiều an ủi: "Nam Kiều mấy đứa đều rất ngoan, bảo gì nghe nấy, anh Thẩm không cần lo đâu." "Anh Thẩm nghe thấy chưa?

Anh Ngọc nói tụi em rất ngoan đó, chỉ có anh là hay lo bò trắng răng thôi." Nam Kiều đắc ý nhìn Thẩm Quyết.

Thẩm Quyết cười lạnh: "Lời an ủi mà cậu cũng tin là thật à?

Nam Kiều, tính cách các cậu thế nào còn cần tôi phải nhắc nhở sao?" Nam Kiều và mấy đứa đúng là nghe lời thật, nhưng tiền đề là người nói phải là Tô Ngọc, ngoài Tô Ngọc ra thì ai bảo nổi tụi nó?

Ngay cả lời anh nói tụi nó còn chẳng thèm nghe, hứng lên là lật mặt ngay.

Thế mà cũng dám khoe khoang, thật là hết nói nổi.

Nam Kiều hừ một tiếng: "Anh Ngọc nói mới là đúng nhất." Thẩm Quyết đã quá quen với kiểu này rồi, Tô Ngọc mà có bảo mặt trời mọc hướng Tây thì mấy đứa này cũng gật đầu lia lịa cho xem.

Chẳng có gì lạ. "Anh Thẩm, anh qua đây có việc gì vậy?" Tô Ngọc hỏi.

Bình thường Thẩm Quyết rất ít khi rời khỏi thành Vong Ưu, giờ đột nhiên xuất hiện chắc chắn là có nguyên nhân. "Tin nhắn cậu gửi tôi xem rồi, cũng đã bàn bạc với những người khác, mọi người đều đồng ý.

Nhưng có vài kẻ có ý đồ riêng, bọn chúng muốn chiếm đoạt công thức rượu trong tay cậu." Thẩm Quyết nghiêm túc nói.

Rượu Tô Ngọc gửi qua họ đều đã uống thử, hiệu quả thế nào họ hiểu rõ hơn ai hết.

Hiện tại thành Vong Ưu không còn yên bình như trước, đã bắt đầu xuất hiện sự chia rẽ, đặc biệt là những kẻ luôn cảm thấy mình bị giam cầm trong thành.

Thậm chí chúng còn đang kích động quan hệ nội bộ, nói rằng Tô Ngọc bảo họ ra ngoài chỉ vì tư lợi, mục đích cuối cùng là muốn hại chết tất cả mọi người trong thành Vong Ưu.

Tô Ngọc chống cằm, thong dong nhìn Thẩm Quyết, khóe môi hơi nhếch lên: "Họ còn nói em bảo họ ra ngoài là có mục đích riêng nữa đúng không?" "Xem ra cậu đã nắm được tình hình rồi." Thẩm Quyết hơi khựng lại rồi cười lắc đầu.

Có vẻ anh đã lo lắng thừa rồi, lúc đi cứ sợ người bên đó làm khó Tô Ngọc, giờ xem ra chẳng đáng bận tâm. "Có ai tin họ không?" "Người bên phía chúng ta dĩ nhiên không ai tin, hơn nữa nghe Doãn Phàm kể ở chỗ cậu nhàn nhã thế nào nên mọi người đều rất ngưỡng mộ.

Biết cậu đang xây nhà để họ có thể tới đây sinh sống, ai cũng rất mong chờ." Người ở thành Vong Ưu đa số là những kẻ bị ruồng bỏ, đã từng trải qua bóng tối, giờ có người sẵn lòng kéo họ ra khỏi đó, sao họ có thể nghi ngờ cho được?

Tô Ngọc biết trước kết quả này: "Em đã bắt đầu bàn với Tiểu Hòa về chuyện xây nhà, đợi nửa năm sau anh có thể sắp xếp người qua đây rồi.

Đám Doãn Phàm ở đây được Tiểu Bảo dắt đi chạy rông khắp núi rừng đấy." Nghĩ đến cảnh mấy thanh niên to xác chạy theo mấy đứa nhỏ, Tô Ngọc không nhịn được cười. "Họ đâu rồi?" Đến nãy giờ mà không thấy bóng dáng đám Doãn Phàm đâu, Thẩm Quyết nhướng mày hỏi. "Họ đang đi giúp em chút việc, vài bữa nữa sẽ về." Thẩm Quyết gật đầu: "Vậy cũng tốt, cho tụi nó chút việc mà làm, chứ rảnh rỗi lại sinh nông nổi.

Đợi người bên đó qua, cậu cũng cứ tìm việc cho họ làm, đừng để họ rảnh, rảnh là hay kiếm chuyện lắm." Anh có chút vẻ ghét bỏ nói.

Sẵn tiện họ qua đây thì việc của anh cũng nhẹ đi một chút.

Nhìn bộ dạng của Thẩm Quyết, Tô Ngọc bật cười: "Anh ghét bỏ họ thế, để họ biết là lại đòi đánh nhau với anh cho xem." "Cho bọn chúng thêm mười cái gan cũng không dám." Chỉ có bốn đứa Nam Kiều này là dám đối đầu với anh thôi, còn lại ai dám? "Lần này anh ở lại được bao lâu?" "Hậu thiên tôi phải về rồi." Tô Ngọc nhíu mày, hắn cứ tưởng anh sẽ ở lại thêm vài ngày: "Bên đó làm loạn nghiêm trọng lắm sao?" "Cũng tạm, chỉ là tôi không có ở đó thì lo bọn chúng làm càn." Có anh ở đó còn trấn áp được một chút, anh mà đi lâu chắc chắn bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Tô Ngọc mân mê chén trà trong tay, trầm giọng nói: "Anh Thẩm, anh có từng nghĩ tới việc đưa tất cả anh em ra ngoài không?" Thẩm Quyết sững người nhìn Tô Ngọc: "Đưa ra ngoài?" "Vâng, thành Vong Ưu cách biệt với thế giới, người đời đều nói người từ đó ra là lũ quỷ giết người không ghê tay, nhưng chỉ chúng ta biết sự thật không phải thế." Người ở thành Vong Ưu thật ra không hề hiếu sát như lời đồn, họ cũng muốn một cuộc sống bình yên đơn giản, nhưng thế giới này không chấp nhận họ.

Họ buộc phải ở lại đó, mỗi ngày đối mặt với những cuộc chém giết.

Cuộc sống đó, liệu họ có thật sự cần? "Đưa hết ra ngoài chắc chắn không được, trong đó quả thật có những kẻ khát máu, nếu thả chúng ra sẽ gây rắc rối lớn." Thẩm Quyết suy nghĩ kỹ rồi lắc đầu: "Hơn nữa nếu chúng ta đi hết, những kẻ đó sẽ càng lộng hành hơn.

Trách nhiệm của tôi là canh giữ thành Vong Ưu, không để những kẻ đó thoát ra ngoài.

Tuy nhiên, có thể làm theo ý cậu, mỗi năm cho một đợt người sang chỗ cậu nghỉ ngơi một thời gian, như vậy là đủ rồi." Thẩm Quyết biết Tô Ngọc muốn tốt cho mọi người, nhưng thành Vong Ưu có quy tắc của nó, không phải nói đi là đi được.

Tô Ngọc thấy anh nói vậy cũng không khuyên thêm: "Anh Thẩm, nếu đám người đó quậy quá thì cứ giết gà dọa khỉ, đừng để chúng nhảy nhót quá cao.

Cứ lôi đứa cầm đầu ra xử lý, những đứa còn lại sẽ tự khắc biết sợ." Thẩm Quyết cười gật đầu: "Ý cậu tôi hiểu, nhưng mọi chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Thế lực trong thành Vong Ưu rất phức tạp, không phải một sớm một chiều mà dẹp sạch được. "Cần gì anh cứ bảo em, nhưng trước khi vợ em sinh con, em sẽ không rời khỏi đây đâu." Thẩm Quyết cười khẽ: "Cậu bây giờ với cậu lúc ở thành Vong Ưu đúng là hai người khác hẳn nhau." Ở thành Vong Ưu, Tô Ngọc ra tay cực kỳ tàn nhẫn, lúc nào cũng như có thể lấy mạng người khác ngay lập tức, sát khí trên người đến cả anh cũng thấy rợn tóc gáy. "Chuyện đó không phải rất bình thường sao?" "Cho tôi ít rượu mang về đi." Thẩm Quyết đột ngột chuyển chủ đề, không muốn nói thêm về chuyện kia.

Tô Ngọc dở khóc dở cười, cảm giác như anh nói nãy giờ chỉ là phụ, xin rượu mới là mục đích chính. "Được thôi." Vương Cẩn Hòa ngủ dậy thấy trong nhà có thêm người lạ thì hơi ngạc nhiên: "Anh Ngọc, vị này là..." "Đây là anh Thẩm." Vương Cẩn Hòa à một tiếng, thảo nào năm ngoái đám Doãn Phàm cứ hay gửi đồ về, hóa ra là gửi cho người này. "Chào anh ạ." Thẩm Quyết không quen giao tiếp với phụ nữ, chỉ cứng nhắc gật đầu một cái.

Vương Cẩn Hòa cũng không để tâm, bảo Thu Ý dọn phòng cho anh rồi đi dạo quanh sân. "Vợ cậu được đấy." "Chị dâu dĩ nhiên là tốt nhất rồi!" Nam Kiều đang hóng hớt nãy giờ chen vào nói trước.

Từ khi họ tới đây, chị dâu đối xử với họ cực tốt, tốt hơn anh Thẩm nhiều.

Thẩm Quyết hơi bất ngờ, không ngờ vợ của Tô Ngọc lại được đám Nam Kiều công nhận nhanh như thế. "Anh Ngọc, tụi em về rồi đây, xem tụi em mang gì về này!" Tiếng của La Hậu vang lên từ ngoài cửa.

Ba người xách theo mấy con cá rất lớn đi vào, vừa vào đã thấy Thẩm Quyết.

La Hậu nhìn sang Nam Kiều, thấy sắc mặt cậu vẫn bình thường mới yên tâm. "Anh Thẩm, sao anh lại tới đây?" "Tới để xách đầu mấy thằng nhóc các cậu về chứ sao." Thẩm Quyết nhìn La Hậu cười nửa miệng. "Không về đâu!" La Hậu trả lời ngay lập tức.

Dẫu biết họ sẽ không về nhưng câu trả lời dứt khoát như vậy vẫn khiến Thẩm Quyết thấy hơi nhói lòng. "Chúng ta quen nhau lâu nhất, sao các cậu lại quý cậu Ngọc thế nhỉ?" Đây không chỉ là thắc mắc của Thẩm Quyết mà là của tất cả mọi người trong thành Vong Ưu.

Nam Kiều nhìn Thẩm Quyết như nhìn kẻ ngốc: "Anh Ngọc tốt như vậy, chúng tôi thích anh ấy chẳng phải là chuyện bình thường sao?" "Nam Kiều nói đúng đấy." Lạc Diễm gật đầu đồng tình.

Quan trọng là Tô Ngọc chưa bao giờ coi họ là những kẻ khác loài, mỗi lần nói chuyện tán gẫu đều dùng thái độ bình đẳng, thời gian dài trôi qua họ tự nhiên sẽ yêu quý Tô Ngọc.

Thẩm Quyết không để ý đến Nam Kiều nữa mà nhìn Lạc Diễm: "Mọi người đều không về sao?" Lạc Diễm lắc đầu: "Không về." Thẩm Quyết cũng không nói thêm gì nữa, nhìn họ dặn dò: "Nếu đã không muốn về thì ở đây phải ngoan ngoãn nghe lời cậu Ngọc, cậu ấy quản lý cả một gia đình lớn như vậy cũng không dễ dàng gì." "Việc đó còn cần anh phải nói sao?" Họ đâu có gây rắc rối cho anh Ngọc, cần gì anh phải nhắc nhở?

Thẩm Quyết ở chỗ Tô Ngọc hai ngày, sau đó đã có thể thấu hiểu tại sao đám Doãn Phàm đến đây rồi là không muốn đi nữa.

Chương 589

Nếu không vì gánh vác trách nhiệm trên vai, ở lại đây cũng chẳng có gì không tốt. "Đợi sau này tôi già rồi, có khi sẽ đến đây dưỡng lão thật đấy." Thẩm Quyết nói lúc rời đi. "Được, tôi sẽ giữ chỗ cho anh." Tô Ngọc cười đáp.

Thẩm Quyết đã hơn bốn mươi tuổi, anh không biết mình còn ở lại Vong Ưu Thành được bao lâu nữa. "Tôi đi đây." Thẩm Quyết mang theo mấy vò rượu ngon Tô Ngọc tặng, cưỡi ngựa rời đi. "Cuối cùng cũng đi rồi." Nam Kiều không nhịn được cảm thán.

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào đầu Nam Kiều một cái: "Đại ca Thẩm vẫn luôn ở Vong Ưu Thành, không lẽ không cho anh ấy nghỉ ngơi một chút sao?" Nam Kiều cười hì hì: "Đâu có, chúng em chỉ sợ anh ấy hứng chí lên lại bắt chúng em quay về thôi." Lạc Diễm đột nhiên lên tiếng: "Anh ta mà dám bắt chúng ta về, về rồi tôi sẽ cho nổ tung Vong Ưu Thành luôn." "..." Tô Ngọc cùng Nam Kiều và những người khác đồng thời quay đầu nhìn Lạc Diễm, đúng là Lạc Diễm vẫn là người tàn nhẫn nhất. "Đừng có hở ra là nghĩ đến chuyện nổ Vong Ưu Thành, đại ca Thẩm thủ thành cũng chẳng dễ dàng gì, đừng gây thêm rắc rối cho anh ấy." Lạc Diễm ngoan ngoãn gật đầu, còn trong lòng đang nghĩ gì thì chỉ có mình cô ấy biết.

Mục đích đại ca Thẩm tới đây hai ngày nay Vương Cẩn Hòa đã biết.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn tìm địa điểm để xây nhà, nhưng hiện tại đất hoang không còn nữa, cô chỉ có thể nhắm vào nơi khác.

Cuối cùng, cô quyết định đem toàn bộ hai mươi mẫu đất hoang của gia đình ra để xây nhà.

Cùng lúc đó, Trần Cẩm Niên đến tìm Vương Cẩn Hòa để báo cáo những việc xảy ra sau khi cô đi. "Phu nhân, năm nay người vẫn định dẫn dắt người dân cùng trồng bông chứ?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chắc chắn phải trồng rồi." "Nhưng sức khỏe của người?" Họ đều biết Vương Cẩn Hòa đang mang thai đôi, nếu tiếp tục xuống ruộng, vạn nhất xảy ra vấn đề gì thì sao? "Tôi không sao, những việc này có các quan Ty Nông cùng làm, không cần tôi phải lo lắng quá nhiều." Trần Cẩm Niên gật đầu tỏ ý đã hiểu. "Ngoài ra, thu nhập từ xưởng sản xuất gần đây đã đạt đến một mức nhất định, chúng ta có nên mở rộng không?" "Tạm thời chưa cần mở rộng, chúng ta chuẩn bị mở một xưởng khác trước." Vương Cẩn Hòa nói cho Trần Cẩm Niên nghe về việc làm thực phẩm ăn liền.

Trần Cẩm Niên nghe xong hơi nhíu mày: "Thì ra là vậy, tôi biết rồi, việc này tôi sẽ xử lý ổn thỏa." Trong lúc hai người đang nói chuyện, Thích Phong từ bên ngoài bước vào: "Phu nhân, số lượng nhân công dài hạn và thợ thủ công đã không đủ dùng rồi, có lẽ chúng ta còn phải thuê thêm người." Nếu không thuê người thì chỉ có thể trực tiếp mua người về, nhưng mua người chưa chắc đã tìm được người phù hợp. "Việc này anh cứ tự xem xét mà làm, có gì cần cứ thương lượng với Trần Cẩm Niên." "Vâng." "Đúng rồi, thời gian qua học đường và xưởng sản xuất quy mô lớn kia đã xây xong chưa?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra chuyện này, nhìn Trần Cẩm Niên hỏi.

Trần Cẩm Niên lúc này mới sực nhớ mình còn chuyện này chưa báo cáo. "Phu nhân nhắc tôi mới nhớ, xưởng đã xây xong từ trước Tết, còn học đường cũng đã hoàn thiện, việc tuyển sinh vẫn chưa bắt đầu, hơn nữa còn cần phải đi tìm phu tử (thầy giáo) nữa." Trần Cẩm Niên lo lắng nhất là không tìm được phu tử giỏi.

Học đường của họ mới dựng lên, những phu tử có chút danh tiếng sẽ không thèm đến đây.

Còn phu tử không có bản lĩnh mà mời về thì chỉ lãng phí thời gian.

Vương Cẩn Hòa trầm ngâm một lát rồi nhìn họ: "Chuyện phu tử các anh không cần lo, cứ lo dọn dẹp học đường, chuẩn bị sẵn đầu bếp, những việc còn lại cứ giao cho tôi." "Vâng." "Phu nhân, xưởng sản xuất đó người định bắt đầu từ đâu?" Xưởng đó xây rất lớn, nhưng nhìn không giống để làm những thứ họ đang có. "Bông thu hoạch từ năm ngoái sẽ được dùng trong xưởng đó, đến lúc ấy sẽ kéo sợi rồi dùng để làm chăn, may quần áo, ngoài ra còn có thể dệt tất (vớ) nữa." Cô thật sự không thể nhịn được mà muốn chê bai tất thời cổ đại, vừa khó đi lại vừa chẳng ấm áp chút nào.

Trần Cẩm Niên và Thích Phong nhìn nhau, sao cảm thấy phu nhân có vẻ hơi ác cảm với cái tất vậy nhỉ? "Những thứ này tôi sẽ dạy cho người nhà mình trước, sau đó để họ dạy lại cho các cô gái đến học, đợi họ học thành thạo rồi chúng ta mới đưa người vào xưởng." Vương Cẩn Hòa đã sớm tính toán kỹ lưỡng, chỉ chờ đến lúc thực thi.

Thấy Vương Cẩn Hòa đã cân nhắc chu toàn, hai người liền yên tâm: "Vậy những việc sau này cứ giao cho chúng tôi." "Được." Trần Cẩm Niên và những người khác báo cáo thêm một lượt về những việc cần sắp xếp trong nhà, sau khi Vương Cẩn Hòa đưa ra phương án giải quyết, họ mới rời đi làm việc.

Hai người vừa đi thì Tô Ngọc tới, thấy anh, Vương Cẩn Hòa mỉm cười. "Nói đi, có chuyện gì cần tìm anh nào?" Tô Ngọc còn lạ gì vợ mình nữa, biểu cảm này chắc chắn là có việc muốn nhờ anh rồi. "Vẫn là chồng em thông minh, em đúng là có việc muốn nhờ anh giúp.

Lúc nãy Trần Cẩm Niên vừa tới, em có hỏi qua, học đường và xưởng sản xuất đều đã sẵn sàng.

Bên xưởng còn cần máy kéo sợi và dệt vải, tạm thời có thể thong thả, nhưng học đường thì không thể trì hoãn được nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc khẽ cười: "Anh hiểu ý em rồi, người thì anh sẽ thông báo, nhưng những thứ các cô gái đó cần học, người của anh chưa chắc đã biết, phía em..." "Cái này anh không cần lo, em chỉ muốn họ học một vài kỹ năng sinh hoạt, cũng không mong họ phải học quá cao siêu." Cô mở trường nữ sinh ở đây, ngoài việc muốn các cô gái mở mang kiến thức, mục đích cuối cùng vẫn là tìm nhân lực cho xưởng.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, bất lực cười: "Em thật là..." "Chuyện phu tử đành phiền chồng rồi." "Được." "Chuyện xây nhà, chúng ta vẫn nên tìm bác thợ lần trước đến giúp nhé?" "Được thôi." Sau khi bàn bạc xong, Tô Ngọc sai người đi mời bác thợ xây lần trước tới. "Tham kiến Huyền chủ." Thấy Vương Cẩn Hòa, bác thợ xây vội vàng quỳ xuống, trong lòng rất biết ơn cô. "Bác không cần khách khí, hôm nay gọi bác đến là vì chuyện xây nhà, các bác có thể xây nhà cao nhất là mấy tầng?" Vương Cẩn Hòa vào thẳng vấn đề.

Bác thợ ngẩn người một lát rồi đáp: "Nhà cao nhất chúng tôi từng xây là bốn tầng." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi nói: "Bốn tầng cũng đủ rồi, bác xem bản vẽ này đi, kiểu nhà như thế này các bác có xây được không?" Vương Cẩn Hòa luôn cảm thấy hai mươi mẫu đất kia hoàn toàn không đủ dùng.

Bác thợ nhận lấy bản vẽ Vương Cẩn Hòa đưa, nghiêm túc xem xét, xem xong liền nói: "Nếu làm theo bản vẽ của Huyền chủ, chúng tôi xây cao năm tầng chắc là không vấn đề gì, Huyền chủ định xây quy mô thế nào?" "Mỗi tầng đều có bốn phòng ngủ và một phòng khách, sau đó toàn bộ hai mươi mẫu đất đều xây nhà, đều là lầu năm tầng, đây là bố cục căn hộ." Vương Cẩn Hòa lấy ra một bản vẽ khác.

Bác thợ xây giật mình, vốn dĩ cứ tưởng cô chỉ xây một tòa nhà, không ngờ hai mươi mẫu đất đều định xây kín hết. "Huyền chủ, đơn hàng này lớn quá, một mình tôi ôm không xuể, nhưng tôi quen rất nhiều người trong nghề, người xem tôi có thể gọi họ cùng làm không?

Như vậy nhà cũng sẽ sớm hoàn thành hơn." Bác thợ nhìn Vương Cẩn Hòa đề nghị.

Cô gật đầu đồng ý: "Chuyện đó đương nhiên không vấn đề gì, nhân lực bác cứ tự sắp xếp là được, nhưng gạch ngói các thứ cũng cần các bác liên hệ, còn hết bao nhiêu tiền các bác cứ thương lượng rồi báo lại cho tôi." "Vâng, tôi về sẽ gọi mấy người kia tới bàn bạc rồi sẽ lại đến báo với Huyền chủ." Bác thợ vô cùng phấn khởi.

Nhận được mối làm ăn này của Huyền chủ, cả năm nay họ không cần phải lo lắng gì nữa rồi. "Được, bản vẽ này bác có thể cầm về, cần bao nhiêu gạch ngói các bác cũng tính toán kỹ đi, sau đó tự liên hệ với các lò gạch, dù sao mảng này các bác cũng thạo hơn tôi nhiều." Những thứ này cô mù tịt, giao cho bác thợ làm cũng vì bác ấy là người rất tốt, đáng để tin cậy. "Không vấn đề gì, Huyền chủ cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ xây nhà thật tử tế." "Được." Sau khi tiễn bác thợ đi, Vương Cẩn Hòa mới đưa tay xoa xoa cổ, lẩm bẩm: "Cổ em cứng đờ rồi này." Tô Ngọc đứng phía sau, đưa tay bóp cổ cho cô. "Dễ chịu quá." Vương Cẩn Hòa vừa tận hưởng sự chăm sóc chu đáo của chồng, vừa nhẩm lại xem còn việc gì chưa làm không.

Nghĩ đi nghĩ lại, cô phát hiện những việc cần làm đều đã làm rồi, còn những việc chưa làm thì hoặc là chưa tới lúc, hoặc là vì đồ chưa tới. "Anh ơi, việc của chúng ta lại xong xuôi cả rồi, em cảm giác sau này mình sẽ lại rảnh rỗi một thời gian dài cho xem." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt rầu rĩ nói.

Thời gian qua bận rộn liên miên, thấy thời gian trôi thật nhanh, giờ mà không có việc gì làm, cô bỗng thấy hơi trống trải.

Tô Ngọc nghe câu "rảnh rỗi" của vợ mà cạn lời. "Từ lúc về tới giờ em đã được nghỉ ngơi đâu, đến lúc này rồi mà vẫn không chịu ngồi yên, em cứ để mình nghỉ ngơi thật tốt vài ngày không được sao?" Tô Ngọc bất lực hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn anh cười hì hì: "Đợi đến lúc thai được sáu tháng chắc chắn anh sẽ chẳng cho em làm gì nữa, nên giờ em phải sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, để từ tháng thứ sáu trở đi sẽ chuyên tâm dưỡng thai." "Đúng rồi, Vạn Cổ có quen nữ y (bác sĩ nữ) nào không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi. "Quen chứ, có chuyện gì sao?" Tô Ngọc thắc mắc. "Thai đôi thường sẽ sinh vào khoảng hơn tám tháng, bà đỡ và nữ y đều phải tìm trước, em nghĩ tốt nhất là tìm người quen mặt, như vậy sẽ tiện hơn." Tô Ngọc nghe con sẽ sinh sớm thì lập tức lo lắng: "Hay giờ chúng ta đón người về nhà luôn nhé?" "Không cần đâu, mới có năm tháng mà, đợi đến tháng thứ bảy rồi tìm cũng được, anh không cần lo lắng quá thế đâu." Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu nhìn anh.

Cô hiếm khi thấy Tô Ngọc có vẻ căng thẳng như vậy.

Tô Ngọc đưa tay véo má cô, dở khóc dở cười: "Thấy anh cuống quýt em vui lắm đúng không?" Vương Cẩn Hòa cười ha hả, lắc lắc ngón tay: "Em có nói thế đâu, là anh tự nói đấy chứ, chẳng liên quan gì đến em nha." Tô Ngọc bị trêu cũng không giận, anh nghe Cố Cửu Ninh nói lúc mang thai cần phải giữ tâm trạng vui vẻ, như vậy lúc sinh con mới bớt đau đớn.

Vương Cẩn Hòa có thể vui vẻ thế này anh đương nhiên là mừng.

Chương 590

"Đúng rồi, còn một số thứ khác cũng cần chuẩn bị nữa." Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ đến xe đẩy, nôi em bé các loại. "Cái gì cơ?" "Là giường trẻ em, xe đẩy, và một số đồ lặt vặt khác." "Em vẽ ra đi, anh sẽ sai người đi chuẩn bị." "Được." Hai người vào thư phòng, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa dùng bút than vẽ ra những thứ cần làm. "Cái xe nhỏ này đúng là không tồi, đợi con lớn một chút là có thể đẩy chúng đi chơi rồi." Như vậy cũng không cần phải bồng bế suốt, tốt quá còn gì. "Em cũng có ý đó đấy, nếu không hai đứa trẻ cùng lúc, bế chúng đi cũng mệt lắm." Chăm con đúng là việc chân tay nặng nhọc, nhất là lại còn hai đứa.

Đứa trẻ đỏ hỏn như vậy chẳng biết phải làm sao, Vương Cẩn Hòa càng nghĩ càng thấy đau đầu.

Tô Ngọc thấy cô như vậy thì không nhịn được cười: "Anh cứ tưởng em chăm Tiểu Bảo đã có kinh nghiệm rồi chứ." Đối mặt với lời trêu chọc của chồng, Vương Cẩn Hòa cũng không giận: "Anh còn không biết sao?" Cô đâu có chăm Tiểu Bảo từ nhỏ, lúc cô tới thì Tiểu Bảo đã ba tuổi rồi, không cần cô phải theo sát từng bước nữa.

Còn hai đứa trong bụng này thì đúng là phải chăm từ lúc lọt lòng. "Thì cũng như nhau cả thôi, em xem em dạy Hoằng Nghị tốt như thế, con chúng ta em còn sợ không dạy được sao?" Tô Ngọc lắc đầu nói.

Rõ ràng là đã từng chăm trẻ con, vậy mà giờ cứ làm như trời sắp sập đến nơi, chẳng biết Tiểu Hòa đang nghĩ gì nữa. "Không giống nhau đâu, Hoằng Nghị lúc đó chỉ có một mình, nhưng chúng ta là hai đứa, thai đôi thì nếu không ốm đau thì còn đỡ, chứ cứ một đứa ốm là đứa kia cũng lây theo luôn." Những cặp song sinh cô từng thấy trước đây đều như vậy.

Mỗi lần con ốm là một trận chiến ác liệt. "Có Vạn Cổ, Bạch Khởi và Nam Kiều ở đây, không cần lo chuyện đó đâu." Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, hình như đúng là vậy thật, nhà cô nhiều đại phụ như thế, đúng là chẳng có gì phải lo lắng. "Nghe anh nói vậy tự dưng em thấy nhẹ nhõm hẳn." Vương Cẩn Hòa nói xong cũng tự bật cười. "Mọi chuyện sắp xếp cũng tương đối rồi, em cũng hoàn toàn yên tâm." Cô thở phào nhẹ nhõm.

Khi Hoàng Kỳ mang hạt giống dược liệu tới, Trần Cẩm Niên và mọi người cũng bắt đầu chuẩn bị cho việc tuyển sinh học đường.

Tạ Khuê từ lúc học đường xây xong đã luôn chờ đợi cơ hội này.

Nghe tin sắp tuyển sinh, ông tự nhiên không muốn bỏ lỡ: "Vợ ơi, học đường bên chỗ Tiểu Hòa sắp mở rồi, hiện đã bắt đầu nhận học sinh, tôi đi tìm Tiểu Hòa trước, sau đó về nhà ngoại một chuyến, đưa mấy đứa con gái của đại ca qua đó luôn." Tin tức học đường tuyển sinh nhanh chóng lan truyền khắp các thôn lân cận, nhà nào có con nhỏ đều định qua xem thử, nếu học phí (thúc tu) không quá đắt, họ sẽ cho con đi học.

Tạ Khuê đến nhà Vương Cẩn Hòa, thấy bụng cô bỗng chốc to lên như vậy thì giật mình: "Tiểu Hòa, chúng ta mới không gặp bao lâu mà bụng cháu đã to lên nhiều thế này?" Lúc Vương Cẩn Hòa mới về, ông có đến tặng củ sen, sau đó cô quá bận rộn nên ông không qua quấy rầy nữa.

Ai ngờ hơn nửa tháng không gặp, bụng cô đã to đến mức này.

Vương Cẩn Hòa hơi ngại ngùng đáp: "Cháu mang thai đôi ạ." Tạ Khuê gật đầu hiểu ra: "Thì ra là vậy." "Bác hôm nay tới có việc gì không ạ?" Tạ Khuê vỗ đầu một cái mới nhớ ra mục đích của mình: "Tiểu Hòa này, bên cháu chẳng phải sắp nhận học sinh sao?

Còn có cả các cô gái học nghề nữa, mấy đứa con nhà anh vợ bác tính tình đều rất tốt, bác nghe tin là chạy tới ngay, định mặt dày xin cháu mấy suất, cháu xem có được không?" "Chuyện đó có gì mà không được ạ?

Bác làm vậy là giải quyết được nỗi lo của cháu rồi đấy." Nghe Tạ Khuê muốn gửi người tới, Vương Cẩn Hòa đương nhiên không từ chối.

Chủ yếu là vì trường nữ sinh ở thời đại này chưa từng có, cho con gái đi học trong mắt nhiều người chỉ là lãng phí thời gian và tiền bạc.

Bởi lẽ trong mắt đa số, con gái là "lỗ vốn", sớm muộn gì cũng gả đi, hà tất phải tốn kém?

Cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần là không có mấy cô gái đến báo danh, giờ có cơ hội thế này để quảng bá, cô đương nhiên sẵn lòng. "Bác ơi, hay là bác gọi trưởng thôn của mấy thôn xung quanh tới đây đi, cháu sẽ nói rõ cụ thể mọi chuyện với các bác, rồi nhờ các bác về truyền đạt lại với dân làng được không?

Bác xem cái bụng này của cháu cũng chẳng đi đâu xa được." Vương Cẩn Hòa ái ngại nói. "Cháu còn khách khí với bác làm gì?

Giờ bác đi tìm người ngay đây, sáng mai chúng bác lại tới, cháu xem có tiện không?" Tạ Khuê hẹn giờ.

Hôm nay giờ giấc cũng lỡ dở, không tiện lắm, chi bằng để ngày mai. "Vâng ạ." Với sự sắp xếp của Tạ Khuê, Vương Cẩn Hòa đương nhiên đồng ý. "Vậy bác đi trước đây." Về đến nhà, Tạ Khuê nói chuyện này với Vinh thị, rồi đi tìm người ngay.

Vinh thị trong lòng rất vui, biết Tạ Khuê đang bận nên định đợi ông rảnh rang một chút rồi mới nhờ ông đưa về nhà ngoại nói chuyện với các anh trai.

Sáng hôm sau, Tạ Khuê đưa mấy vị trưởng thôn đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Khi họ tới nơi, Vương Cẩn Hòa vẫn chưa ngủ dậy, Tô Ngọc là người tiếp đón họ. "Các bác cứ nghỉ ngơi một lát, cháu đi xem Tiểu Hòa đã tỉnh chưa." "Nếu Tiểu Hòa vẫn đang ngủ thì cậu đừng gọi cô ấy dậy, chúng tôi đợi một chút cũng không sao." Tạ Khuê biết phụ nữ mang thai hay ngủ, giờ này vẫn chưa ngủ dậy cũng là chuyện bình thường. "Vâng." Tô Ngọc vào phòng định gọi Vương Cẩn Hòa, nhưng cô đã ngồi dậy trên giường.

Quay đầu nhìn người ngồi bên cạnh, Vương Cẩn Hòa ngáp một cái, giọng mềm mại hỏi: "Mấy giờ rồi anh?" "Dậy được rồi đấy, các bác đã đến rồi." Vương Cẩn Hòa vốn còn đang mơ màng bỗng chốc tỉnh hẳn, cô nhìn Tô Ngọc vẻ lo lắng: "Sao anh không gọi em sớm một chút, để họ đợi như vậy thật thất lễ quá." "Không sao, bác Tạ nói nếu em chưa tỉnh thì cứ để em ngủ thêm, em là bà bầu mà, mọi người đều hiểu cho thôi." Tô Ngọc trấn an.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: "Anh thì biết gì chứ?

Em phải đi thay quần áo rửa mặt ngay đây." Người ta đâu phải rảnh rỗi không có việc gì làm, cứ để người ta chờ như vậy, làm gì có chuyện đương nhiên như thế được?

Tô Ngọc cười lắc đầu, thấy cô đang vội nên cũng không khuyên thêm nữa.

Vương Cẩn Hòa thu dọn xong xuôi bước ra, nhìn Tạ Khuê và mọi người á ái ngại: "Để các bác phải đợi lâu thế này, thật ngại quá ạ." "Tiểu Hòa, cháu đừng nghĩ nhiều, giờ cháu cứ đi ăn chút gì đi đã, dù sao trong bụng còn hai đứa nhỏ nữa, không thể để chúng bị đói được đâu." Tạ Khuê hiền từ nói. "Đúng đấy Huyền chủ, người cứ đi ăn sáng đi, cũng chẳng mất bao nhiêu thời gian đâu." Tô Ngọc nhìn mấy vị trưởng thôn, trong lòng cũng có thiện cảm hơn.

Những người như vậy xứng đáng để Tiểu Hòa giúp đỡ. "Vậy cháu đi ăn chút ạ." Vương Cẩn Hòa vào phòng ăn vừa ngồi xuống, Thu Ý đã bưng cháo và bánh bao lên cho cô.

Ăn uống no nê xong, cô mới ra bàn bạc chuyện tuyển sinh với mọi người. "Các bác, hôm nay cháu mời các bác tới là vì chuyện học đường.

Con trai muốn đến học thì học phí một năm là hai lượng bạc, buổi trưa có thể ăn một bữa tại đây, giấy bút tự túc.

Còn về con gái, từ bảy tuổi trở lên đều có thể đi học, học phí một năm một lượng, nhưng cần ký với cháu một bản thỏa thuận, sau khi học thành nghề phải làm việc cho cháu năm năm, sau năm năm nếu vẫn muốn tiếp tục làm việc ở xưởng thì sẽ ký lại thỏa thuận mới." Vương Cẩn Hòa nói xong, Thu Ý kịp thời dâng lên một ly nước ấm.

Vương Cẩn Hòa nhấp một hụm nước, nhìn họ, muốn nghe ý kiến của mọi người.

Tạ Khuê là người gật đầu đồng ý đầu tiên: "Như vậy rất tốt." "Được, sau khi về chúng tôi sẽ nói rõ với dân làng, còn họ nghĩ thế nào thì tùy mỗi nhà thôi." Một năm chỉ có một lượng bạc, dù sau này phải làm việc cho Vương Cẩn Hòa năm năm, nhưng năm năm đó vẫn được trả lương mà.

Học phí này thực sự quá rẻ, so với học đường trên huyện thì rẻ hơn rất nhiều.

Tin rằng với mức học phí này chắc chắn sẽ có người tham gia. "Tiểu Hòa, chuyện đã nói xong thì chúng tôi xin phép về trước." "Vâng ạ." Mấy vị trưởng thôn về đến thôn liền triệu tập dân làng để thông báo.

Có dân làng nghe thấy con gái đi học nghề mà cũng mất tiền thì lập tức không vui. "Trưởng thôn, vị Huyền chủ này cũng khéo lừa người quá nhỉ?

Chương 591

Một đứa con gái thì đi học làm cái gì?" Bỏ hai lượng bạc cho con trai đi học thì họ sẵn lòng, chứ con gái mà một năm mất tận một lượng, tiền của họ đâu phải lá đa, chuyện này là thế nào?

Trưởng thôn nhìn người vừa nói, lạnh lùng đáp: "Anh không gửi con đi thì đừng làm lỡ việc của người khác." Nói xong, ông quay sang nhìn toàn thể dân làng: "Chắc hẳn mọi người đều biết Huyền chủ không chỉ xây học đường mà còn xây cả xưởng sản xuất, chỉ cần học thành nghề là có thể vào xưởng làm việc, tiền công không hề ít, giờ một lượng bạc là nhiều lắm sao?" Có đáng để họ gào khóc thảm thiết thế không?

Hơn nữa có nghề nghiệp trong tay, vào xưởng mới kiếm được nhiều tiền hơn chứ. "Trưởng thôn, nhà tôi muốn báo danh." Một nhà có bốn cô con gái lên tiếng. "Anh định báo mấy đứa?" "Tôi báo danh cho đứa lớn và đứa thứ hai trước, năm nay theo Huyền chủ trồng bông có tiền rồi tôi sẽ cho đứa thứ ba và thứ tư đi học sau." "Toàn là lũ vịt trời (đứa con gái gả đi là mất) thì có gì mà hãnh diện?" "Nhà anh đúng là không sinh vịt trời, nhưng mấy thằng con trai của anh cũng chẳng thấy đứa nào đối xử tốt với anh cả.

Nhà tôi toàn con gái thì đã sao?

Con gái tôi hiếu thảo, đó là điều mà mấy thằng con anh không bì kịp đâu." Người đàn ông hừ lạnh một tiếng, không khách khí đáp lại.

Trước đây anh cũng từng thấy xấu hổ vì không có con trai, nhưng giờ anh nhận ra, con trai thì đã sao?

Không hiếu thảo thì chẳng bằng con gái.

Bốn đứa con gái của anh đứa nào cũng ngoan ngoãn nghe lời, vợ chồng anh đi làm về nhà luôn có cơm ngon canh ngọt, con gái luôn dâng chén trà nóng.

Mấy chuyện đó thằng con trai nào làm được? "Được, tôi sẽ đăng ký tên cho anh." Trưởng thôn nhìn người đàn ông vừa nói, trong mắt đầy vẻ không hài lòng.

Người ta sinh con gái thì sao chứ?

Liên quan gì đến anh ta. "Cảm ơn trưởng thôn." "Thời gian cụ thể sau khi phía Huyền chủ thông báo tôi sẽ báo lại với mọi người." Có nhà đầu tiên thì sẽ có thêm nhiều người đến báo danh, sau này có thể vào xưởng làm việc, mỗi ngày chắc chắn kiếm được không ít tiền, cho con đi học sau này tuyệt đối không thiệt.

Nhưng cũng có người không muốn cho con đi, một năm tận một lượng bạc cơ mà, sau này con gái gả đi rồi, tiền kiếm được cũng chẳng phải của nhà họ.

Mỗi người một ý nghĩ, người đàn ông về nhà nói với hai con gái lớn: "Cha đã báo danh cho các con ở học đường của Huyền chủ rồi, đi học rồi phải chăm chỉ, học được bản lĩnh mới là của mình." "Con cảm ơn cha." "Cha ơi, con với chị Ba không được đi ạ?" "Giờ cha chưa có đủ tiền, đợi năm nay theo Huyền chủ trồng bông bán lấy tiền, sang năm cha cũng cho hai đứa đi học nhé?" "Vâng ạ." "Cha yên tâm, con và em gái sẽ không làm cha thất vọng đâu." Cô biết trong thôn nhiều người cười nhạo cha mình, cho rằng cha sinh toàn con gái, sau này không có ai phụng dưỡng, cô sẽ cho những người đó thấy suy nghĩ của họ sai lầm đến mức nào.

Người đàn ông mỉm cười gật đầu.

Giờ anh cũng hoàn toàn buông bỏ rồi, không nghĩ đến chuyện con trai nữa, cứ nuôi dạy các con gái nên người, sau này tìm một chàng rể ở rể là được. "Thời gian cụ thể còn phải đợi phía Huyền chủ thông báo, khi nào có tin cha sẽ đưa các con đi." "Vâng ạ." Chuyện tuyển sinh nhanh chóng truyền khắp các thôn xung quanh.

Những người dân muốn cho con đi học nhưng không có nhiều tiền cũng cân nhắc gửi một đứa con trai tới.

Với kết quả này, Vương Cẩn Hòa không hề bất ngờ, cô biết chắc chắn sẽ có người đến, điều làm cô ngạc nhiên là số lượng các cô gái đến cũng rất đông.

Nhìn danh sách Tạ Khuê gửi tới, số cô gái đăng ký học nữ sinh lên tới gần một trăm người.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Em cứ tưởng cùng lắm chỉ có ba bốn chục người, không ngờ lại có tới một trăm người, chuyện này làm em hơi bất ngờ đấy." "Cũng bình thường thôi, vì con gái từ trường nữ sinh ra sau này có thể vào xưởng của em, những đứa lớn chút thì sang năm đã có thể đi làm kiếm tiền rồi, tính thế nào cũng là món hời." Dù tư tưởng trọng nam khinh nữ vẫn còn nặng nề, nhưng cũng có những người muốn con gái mình sau này gả vào nhà tử tế, có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Tô Ngọc đưa tay xoa cằm: "Đám thân binh về cùng chúng ta chẳng phải vẫn còn nhiều anh chàng độc thân sao?

Giờ thì không lo nữa rồi." Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, sau đó dở khóc dở cười nói: "Anh thật là, trong này có nhiều đứa mới mười một mười hai tuổi thôi đấy, đám thân binh đó trừ mấy cậu lính mới ra thì tuổi tác đâu có nhỏ." Một lũ đàn ông già mà cũng nỡ tơ tưởng đến mấy cô bé con sao?

Tô Ngọc không phục nhìn Vương Cẩn Hòa, lẩm bẩm đầy bất mãn: "Tiểu Hòa, em đây là kỳ thị đấy nhé." Nói thì nói vậy thôi, Tô Ngọc cũng chỉ trêu đùa một chút, nếu có đôi nào hợp mắt nhau, ở bên nhau cũng là chuyện thường, chẳng có gì to tát. "Tiểu thư, chị em về rồi!" Hai người đang nói chuyện thì Thu Ý phấn khởi từ ngoài chạy vào.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Thu Ý: "Chúng ta ra xem sao." Hai người bước ra, quả nhiên thấy Thu Thiền và Lâm Tử Ân đã trở về.

Nhìn Thu Thiền, Vương Cẩn Hòa khẽ nhướn mày: "Mọi chuyện thế nào rồi?" Từ khi Thu Thiền và Lâm Tử Ân rời đi, cô chưa từng hỏi han chuyện đó, có người của Tô Ngọc giúp đỡ, lại có Lâm Tử Ân ở bên cạnh trông coi, chuyện báo thù chỉ là vấn đề thời gian.

Thu Thiền quỳ xuống đất: "Cảm ơn tiểu thư và cô gia đã cho em cơ hội báo thù này." Nửa năm trôi qua, cuối cùng cô cũng đã trả được thù cho người thân.

Nghĩ đến người nhà họ Thường, trong mắt Thu Thiền đầy vẻ hả hê, cô đã làm được rồi.

Thu Ý nghe chị nói vậy thì mừng không xiết. "Chị..." Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vai Thu Thiền: "Báo được thù là tốt rồi, sau này phải nhìn về phía trước, báo thù xong rồi thì hãy sống thật tốt, để người thân của em biết hai chị em em đang sống rất ổn." Thu Thiền nghiêm túc gật đầu: "Em biết rồi ạ." "Thu Ý, chị cho hai đứa nghỉ một ngày, hai chị em chắc chắn có nhiều chuyện muốn nói với nhau.

Còn Tử Ân, cho cậu nghỉ năm ngày để về thăm gia đình." Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm Tử Ân nói. "Cảm ơn phu nhân." Lâm Tử Ân rất vui, ở bên ngoài lâu như vậy, anh nhớ nhất vẫn là chuyện của Lâm Tử Khiên, không biết em trai đã bắt đầu đi học chưa, gia đình có ổn không.

Vương Cẩn Hòa sai người chuẩn bị một ít đồ cho Lâm Tử Ân mang về.

Lâm Tử Ân hớn hở cầm đồ về nhà. "Cha mẹ, con về rồi đây!" Lâm Tử Nhiễm đang luyện chữ trong nhà, nghe tiếng Lâm Tử Ân liền chạy ngay ra ngoài.

Thấy Lâm Tử Ân, mắt cô bé sáng lên: "Anh ơi, sao giờ anh mới về?

Em với anh Hai nhớ anh lắm đấy." Lâm Tử Ân đưa tay xoa đầu em gái: "Anh làm xong việc là về ngay đây, em xem này, đây là quà anh mua cho em, thích không?" "Con cảm ơn anh, con thích lắm ạ." Lâm Tử Nhiễm nhìn bông hoa cài tóc bằng lông nhung mềm mại trên tay, vô cùng vui sướng. "Tử Khiên đâu?" "Anh Hai đi học rồi, cha mẹ với ông bà ra đồng làm việc, bảo là dọn dẹp hoa màu ngoài đồng, đợi thu hoạch xong là có thể dùng để trồng bông rồi." "Vậy em ở nhà nhé, anh đi mua ít thịt về." "Vâng ạ." Người trong thôn thấy Lâm Tử Ân về đều đến hỏi thăm, anh qua nhà trưởng thôn một chuyến trước rồi mới đến nhà đồ tể trong thôn mua thịt.

Về đến nhà, cha mẹ nghe tin cũng đã về rồi. "Tử Ân về rồi à, đen đi và gầy đi nhưng trông tinh anh hơn nhiều đấy." Cha của Lâm Tử Ân nhìn con trai nhận xét.

Lâm Tử Ân cười gật đầu: "Cha, con về rồi, phu nhân cho con nghỉ năm ngày, con có thể ở nhà năm ngày." "Mẹ, số tiền này mẹ cầm lấy." Lâm Tử Ân lấy ra một tờ ngân phiếu một trăm lượng đưa cho mẹ.

Mẹ Lâm thấy con trai bỗng nhiên đưa nhiều tiền như vậy thì giật mình: "Sao lại đưa mẹ nhiều thế này?

Tiền công mỗi tháng đều có người gửi về rồi mà." Lâm Tử Ân nghe vậy biết ngay mẹ mình hiểu lầm: "Mẹ hiểu lầm rồi, số tiền này là tiền thưởng phu nhân cho vì đợt này con làm tốt việc được giao đấy ạ." Chuyện này Lâm Tử Ân cũng không nói dối, sau khi giải quyết xong nhà họ Thường, người phụ trách bên đó đã đưa cho anh một trăm lượng, bảo đây là quy tắc mà thiếu gia đã định ra.

Người nhà họ Lâm nghe thấy vậy thì hoàn toàn yên tâm. "Vậy thì tốt rồi." "Trước đó người kia đã đến, nói là muốn gả cho con." Lâm Tử Ân sa sầm mặt, cười lạnh một tiếng: "Gả cho tôi?

Nhà chúng ta trèo không nổi vị đại tiểu thư cao quý như cô ta đâu." "Bà cũng nói thế mà.

Tử Ân, chuyện hôn sự của con, con tính thế nào?" Bà nội Lâm đứng bên cạnh hỏi.

Lâm Tử Ân đột nhiên cảm thấy hơi ngại ngùng: "Bà nội, chuyện này để sau hãy nói ạ, con vẫn chưa định cân nhắc chuyện này ngay." Bà nội Lâm làm sao có thể không hiểu cháu trai mình?

Nhìn bộ dạng này, tám phần là trong lòng đã có người mình thích rồi. "Tử Ân, con nói thật cho bà biết, có phải con đã có cô nương nào trong lòng rồi không?" Ánh mắt của cả nhà lập tức đổ dồn vào Lâm Tử Ân, khiến anh cảm thấy rất mất tự nhiên. "Anh ơi, chúng em sắp có chị dâu rồi ạ?

Chị dâu tương lai của em trông có đẹp không?" Lâm Tử Nhiễm mắt sáng rỡ nhìn Lâm Tử Ân.

Chương 592

Anh trai cô tốt như vậy, chị dâu tương lai chắc chắn sẽ rất thích anh ấy.

Mặt Lâm Tử Ân đỏ lên vì lời nói của em gái, anh đưa tay gõ nhẹ vào đầu Lâm Tử Nhiễm một cái: "Không được nói bậy, bát tự còn chưa có một nét nào đâu." Nếu để người khác nghe thấy thì danh dự của Thu Thiền phải làm sao. "Tử Ân, con thật sự có người trong lòng rồi à?

Mau nói cho mọi người biết là cô nương nhà ai thế?" "Là người bên cạnh phu nhân, cô ấy vốn là một thiên kim tiểu thư, nhưng bị người ta hãm hại, gia tộc bị diệt vong.

Lần này con rời đi chính là để cùng cô ấy về báo thù.

Cô ấy là một người rất tốt, chỉ là con không xứng với cô ấy thôi." Lâm Tử Ân có chút thất vọng nói.

Người nhà họ Lâm không ngờ người Lâm Tử Ân thích lại là người bên cạnh Huyền chủ.

Cho dù thật sự chỉ là nha hoàn, nhưng là nha hoàn của ai, nha hoàn thế nào cũng có sự khác biệt.

Hơn nữa họ cũng không để ý chuyện này, hiện tại trong nhà trồng bông có thể kiếm ra tiền, con trai kiếm được cũng không ít, con trai nhỏ học hành cũng giỏi, họ không cần phải lợi dụng con dâu để đạt được điều gì.

Lâm Tử Nhiễm nghe lời Lâm Tử Ân nói thì cảm thấy xót xa: "Chị dâu đáng thương quá, những người kia thật là xấu xa." "Tử Ân, cô nương mà con đã thích thì bà tin tưởng nhân phẩm chắc chắn sẽ rất tốt.

Bất kể đối phương có thân phận gì, nhà mình đều có thể chấp nhận.

Con hãy nỗ lực rước người ta về nhà, chúng ta nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô ấy." "Đúng vậy, một cô gái mất hết người thân thật chẳng dễ dàng gì." Lâm Tử Ân kinh ngạc nhìn người thân của mình, hỏi với vẻ ngỡ ngàng: "Cha mẹ, mọi người không để ý sao?" "Có gì mà phải để ý chứ?

Chỉ cần con thấy tốt, thấy xứng đáng là được rồi." Lâm Tử Ân mãn nguyện, định bụng khi quay về sẽ hỏi ý kiến của Thu Thiền.

Lâm Tử Ân ở nhà năm ngày, sau khi quay lại liền đi tìm Thu Thiền: "Thu Thiền, tôi có chuyện muốn nói với em." Ánh mắt Thu Thiền khẽ lay động, nhìn Lâm Tử Ân vừa từ nhà trở về: "Anh có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa và Thu Ý cùng lúc nhìn sang, ánh mắt tò mò đó khiến Lâm Tử Ân hơi ngại ngùng.

Anh nắm tay Thu Ý kéo đi: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện." Thu Ý quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu thư, có phải chị gái em sắp bị người ta bắt cóc đi rồi không?" Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, nhìn Thu Ý như vậy đột nhiên thấy hơi không nỡ: "Em không muốn chị gái gả đi sao?" "Không ạ, nếu đối xử tốt với chị em thì em chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng người nhà anh ấy có thể chấp nhận chị em không?" Hiện tại cả hai chị em họ đều là nô tịch, gia đình nào có thể chấp nhận một cô nương như vậy? "Nếu Lâm Tử Ân đến cầu hôn chị em, và gia đình anh ấy cũng tốt, có thể chấp nhận chị em, đối xử tốt với chị em thì em có đồng ý không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý hỏi. "Em đồng ý ạ, chỉ cần họ tốt với chị em là được." Thu Ý nghiêm túc gật đầu nói.

Cô hy vọng chị gái mình có thể hạnh phúc.

Thu Thiền bị Lâm Tử Ân kéo đến nơi anh ở, cô cau mày: "Rốt cuộc anh muốn nói gì với tôi?" "Thu Thiền, em gả cho tôi nhé, tôi sẽ đối xử với em thật tốt." Lâm Tử Ân nhìn Thu Thiền nghiêm túc nói.

Trong mấy tháng tiếp xúc bên ngoài, anh đã nảy sinh tình cảm với Thu Thiền, hai người có nhiều tiếng nói chung, chuyện của đối phương họ đều hiểu rõ.

Anh hy vọng sau này có thể chăm sóc cô.

Thu Thiền ngạc nhiên nhìn Lâm Tử Ân, cô biết anh thích mình, nhưng không ngờ anh vừa về nhà một chuyến đã quay lại cầu hôn, điều này khiến cô cảm thấy không thực cho lắm. "Tôi hiện giờ không phải là thiên kim phú gia, chỉ là một nha hoàn bên cạnh Huyền chủ, cho dù anh không để ý, nhưng người nhà anh liệu có thể không để ý không?" Có gia đình nào lại muốn cưới một nha hoàn về làm con dâu?

Lâm Tử Ân đi sang bên cạnh lấy ra một bọc đồ nhét vào tay Thu Thiền. "Đây là cái gì?" "Em tự mở ra xem đi." Thu Thiền mở bọc đồ Lâm Tử Ân đưa, sau khi thấy thứ bên trong thì không khỏi ngỡ ngàng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Cái này..." Trong bọc có một bộ quần áo, một đôi giày, một chiếc túi tiền thêu còn vụng về, và một ít bánh ngọt bình dân.

Trên túi tiền có thêu một bông hoa nhỏ. "Túi tiền là Tử Nhiễm tặng em, em ấy nói em đừng chê, đợi sau này em ấy thêu giỏi hơn sẽ thêu cái khác cho em.

Quần áo và giày đều là mẹ tôi tự tay làm, còn bánh ngọt là bà nội làm cho em." Lâm Tử Ân giải thích.

Thu Thiền có chút ngơ ngác: "Tại sao họ lại tặng tôi những thứ này?" "Tôi về nhà đã nói với họ rồi, Tử Nhiễm còn giục tôi mau rước chị dâu về nhà đấy." Lâm Tử Ân nhìn Thu Thiền, mắt tràn đầy ý cười.

Thu Thiền lập tức lúng túng, cô cũng có cảm tình với Lâm Tử Ân, vốn dĩ cô nghĩ vì gia đình anh mà hai người sẽ không thể đến với nhau.

Nhưng bây giờ người nhà anh lại đối xử với cô tốt như thế sao?

Thậm chí còn chưa gặp mặt đã chấp nhận cô rồi. "Họ không để ý sao?" "Tại sao phải để ý chứ?

Em tốt như vậy, tôi không mau rước về nhà chẳng phải là rất thiệt thòi sao?" Lâm Tử Ân cười nói. "Bây giờ người nhà tôi đã không còn vấn đề gì nữa rồi, em có đồng ý gả cho tôi không?" "Tôi...

để tôi suy nghĩ đã." Nói xong cô cầm đồ rồi chạy mất.

Lâm Tử Ân cũng không đuổi theo, rời đi lâu như vậy anh cũng có không ít việc phải làm, phải đi trao đổi thông tin với bọn Trần Cẩm Niên.

Thu Thiền cầm đồ quay về, Vương Cẩn Hòa nhìn cô với vẻ tò mò, bộ dạng này rốt cuộc là thành hay không thành đây? "Chị ơi, đây là gì thế?" Thu Ý tò mò hỏi.

Thu Thiền nhất thời không biết giải thích thế nào, nhìn dáng vẻ lo lắng của em gái, sự hoảng hốt trong lòng dần dịu lại: "Là người nhà Lâm Tử Ân tặng chị." Thu Ý kinh ngạc: "Người nhà anh ấy tặng chị ạ?" Ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng hơi bất ngờ: "Xem ra anh ấy đã nói hết với gia đình rồi, Thu Thiền, em nghĩ thế nào?" "Em không biết nữa." Thu Thiền bần thần nói.

Cô thật sự không biết mình đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa thở dài bất lực: "Vậy thì cứ suy nghĩ kỹ đi, khi nào nghĩ thông suốt rồi hãy đến tìm chị." Cô có thể thấy Thu Thiền thực ra cũng thích Lâm Tử Ân, chỉ là chuyện này xảy ra quá đột ngột khiến cô ấy có chút luống cuống. "Vâng ạ." Cô quả thực cần phải suy nghĩ kỹ về mối quan hệ của hai người, cũng như câu hỏi của Lâm Tử Ân.

Thu Ý còn định nói gì đó nhưng bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại.

Đây là chuyện của Thu Thiền và Lâm Tử Ân, họ không tiện can thiệp quá nhiều.

Nếu Thu Thiền không thể buông bỏ rào cản trong lòng, họ có nói bao nhiêu cũng vô ích.

Chi bằng để Thu Thiền tự mình suy nghĩ thật kỹ xem cô ấy có muốn ở bên Lâm Tử Ân hay không. "Thu Thiền, bên chị không có việc gì nữa, em đi nghỉ một lát đi." Vương Cẩn Hòa mở lời. "Vâng." Sau khi Thu Thiền rời đi, Thu Ý nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Tiểu thư, sao chị không cho em hỏi chị ấy?" "Hỏi thì có tác dụng gì?

Chúng ta nói nhiều cũng không bằng tự Thu Thiền nghĩ thông suốt." Từ thái độ của người nhà Lâm Tử Ân mà xem, nếu Thu Thiền buông bỏ được rào cản mà ở bên anh ấy, cô ấy sẽ rất hạnh phúc, lại có thêm một gia đình.

Thu Ý đồng tình gật đầu: "Tiểu thư nói đúng ạ." Vốn dĩ Vương Cẩn Hòa nghĩ Lâm Tử Ân chắc chắn sẽ đến tìm mình để nói chuyện này, kết quả lại không thấy, điều này khiến cô rất ngạc nhiên nhưng cũng rất vui mừng.

Lâm Tử Ân là đang đợi Thu Thiền đồng ý mới tới sao?

Sự tôn trọng này khiến Vương Cẩn Hòa rất hài lòng.

Chuyện của Thu Thiền và Lâm Tử Ân, Vương Cẩn Hòa không nghĩ quá nhiều, ai nấy đều có duyên phận riêng. "Tiểu Hòa, em cho người dọn dẹp mấy căn phòng phía sau đi." Tô Ngọc từ bên ngoài bước vào.

Chương 593

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn anh: "Để làm gì ạ?" "Thầy dạy anh tìm cho em đã đến rồi, sau này họ sẽ ở tại học đường, nhưng lúc nghỉ ngơi vẫn sẽ ở lại nhà mình." Tô Ngọc bưng chén trà uống một ngụm rồi mới giải thích với cô.

Vương Cẩn Hòa mừng rỡ: "Thật sao anh?" Mới có bao lâu đâu mà anh đã mời được người về rồi.

Vương Cẩn Hòa nhào tới ôm chầm lấy Tô Ngọc, vui vẻ nói: "Chồng à, anh tuyệt quá!" Tô Ngọc bị giật mình vội vàng ôm chặt lấy cô: "Cẩn thận chút nào, em quên là trong bụng còn có hai đứa nhỏ à?" Với cái tính không ngồi yên của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc thật sự lo lắng đến lúc con chào đời, anh sẽ bị cô làm cho hú vía không biết bao nhiêu lần. "Em... em chẳng phải là kích động quá sao?" Thầy giáo đến thì thư viện có thể bắt đầu khai giảng rồi, sao cô không kích động cho được? "Chồng ơi, Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ cũng đến thư viện học chứ?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ tới chuyện này.

Với tài năng của hai đứa nhỏ, nếu chúng đến đó học thì e rằng sẽ gây áp lực cho những đứa trẻ khác. "Có chứ, anh đã đặc biệt mời riêng hai người cho chúng, hằng ngày sẽ có người đưa đón chúng đi học." Tô Ngọc có thể dạy hết kiến thức cho các con, nhưng cách đối nhân xử thế thì anh không thể nói trực tiếp được.

Đến học đường sẽ giúp hai đứa trẻ học được những điều mà ở nhà không có được. "Còn Trường Nhạc thì sao?" "Trường Nhạc cũng có thể đi, anh cũng đã mời mấy nữ tiên sinh về rồi." Ngoài những kỹ năng mà cô dạy, còn có những thứ khác cần học.

Cố Cửu Ninh cũng có thể dạy cho con bé, nhưng anh nghĩ Trường

Nhạc nên biết thêm về đời sống dân gian.

Đó là những thứ không thể thấy hay học được ở trong cung. "Chỉ là cái tên Trường Nhạc này..." Nghe tên là biết ngay đó là công chúa rồi. "Trường Nhạc là phong hiệu, tên thật của con bé là Huyền Thi Vận, đến lúc đó đổi sang họ Tô của anh để ngụy trang là được.

Cái tên này không nhiều người biết, Trường Nhạc từ khi sinh ra đã được ban phong hiệu, mọi người đều gọi là Trường Nhạc, tên thật ngược lại rất ít khi dùng." "Vậy thì tốt rồi." Lúc hai người đang trò chuyện, Thu Ý đã dẫn người đi dọn dẹp phòng ốc. "Em đi gọi ba đứa nhỏ qua đây nói chuyện này với chúng." "Được." Chẳng mấy chốc ba đứa nhỏ đã có mặt: "Tiểu Bảo, thư viện mà mẹ con xây dựng đã xong rồi, thầy giáo mà cha mời cũng đã đến, khi nào bắt đầu học thì cả ba đứa đều phải đến thư viện." Tiểu Bảo cau mày: "Cha ơi, những người đó đều không giỏi bằng cha, sao chúng con phải đi học cùng họ?" Ở nhà học với cha không tốt sao?

Tiểu Trí cũng ngạc nhiên: "Cha, chúng con không thể tiếp tục học với cha sao?" Cậu thấy học được từ Tô Ngọc nhiều thứ hơn. "Cha điều gì cũng có thể dạy các con, nhưng cách đối xử giữa người với người thì cha không dạy được.

Thư viện là một vòng tròn xã hội thu nhỏ, ở đó có đủ loại người, khi đi học các con sẽ được tiếp xúc với nhiều người hơn, cũng sẽ quen biết được những người bạn cùng chí hướng." "Các con nghĩ xem cậu có phải cũng quen được vài người bạn tốt ở thư viện không?" Tiểu Bảo hiểu ra, gật đầu: "Dượng tương lai và cậu chính là bạn rất thân ạ." "Đúng vậy, cha bảo các con đi học không phải để bắt các con phải cố ý lấy lòng ai cả, các con chỉ cần làm tốt việc của mình là đủ rồi." Tô Ngọc nhìn ba đứa trẻ nói. "Trường Nhạc, con sẽ dùng tên Tô Thi Vận để đi học nhé." "Vâng ạ." Tuy rằng chơi cùng các anh cũng rất vui, nhưng nếu có thể quen thêm vài người bạn mới thì càng tốt

hơn.

Vương Cẩn Hòa thấy ba đứa thật sự sắp đi học, liền sai người mang vải vóc tới, tự tay may cho mỗi đứa một chiếc cặp sách nhỏ.

Nhận được cặp sách mới, cả ba đứa vui mừng không xiết.

Hoằng Nghị thấy các anh chị đều có mà mình không có thì tỏ ra không vui: "Hoằng Nghị không có ạ." Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ đáng thương của cậu nhóc làm cho bật cười.

Cô lấy ra một chiếc cặp nhỏ hơn đeo lên lưng cho Hoằng Nghị: "Hoằng Nghị của chúng ta cũng có cặp sách đây này." Hoằng Nghị nghiêng đầu nhìn chiếc cặp nhỏ của mình, vui mừng hớn hở. "Hoàng thúc, con cũng có này!" Tô Ngọc buồn cười nhìn bộ dạng đắc ý của Hoằng Nghị.

Cái thằng bé này thật thú vị, anh chị có cái gì là nó cũng phải có cái đó.

Vừa mới nghĩ vậy đã nghe Hoằng Nghị lên tiếng: "Hoàng thúc, con cũng muốn đi học." Khóe miệng Tô Ngọc giật giật, anh đưa tay bóp lấy cái má bánh bao của cậu bé, tức giận nói: "Thằng nhóc mới hơn hai tuổi đã đòi đi học rồi?

Đợi con bốn tuổi rồi hãy đi." "Con không đâu, con cứ đi đấy." Cậu phải đi theo anh trai, nhỡ đâu có đứa trẻ khác thấy anh mình tốt mà cướp mất thì sao?

Hoằng Nghị trợn tròn mắt không phục nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc xoa xoa chân mày, đột nhiên thấy hơi đau đầu. "Hoằng Nghị..." "Con muốn đi theo anh, con hứa sẽ nghe lời ạ." Thằng bé đã nói đến mức này, Tô Ngọc còn biết làm thế nào nữa?

Chỉ đành gật đầu đồng ý. "Phải ngoan ngoãn nghe lời, nếu không là cha bắt về không cho đi nữa đâu đấy." "Hoàng thúc, chú lải nhải quá đi mất." Tô Ngọc nghiêm mặt: "Vậy thì đừng đi nữa." Vương Cẩn Hòa cười không ngớt, không biết có phải vì từ nhỏ đã theo Tô Ngọc hay không mà Hoằng Nghị như một ông cụ non vậy.

Mới có hơn hai tuổi mà nói năng rõ ràng, mạch lạc, thỉnh thoảng còn làm Tô Ngọc nghẹn họng không nói lại được câu nào.

Trước đây cô không thấy có gì, nhưng hôm nay cô thấy Hoằng Nghị thật sự quá đáng yêu.

Hoằng Nghị tủi thân nhìn Tô Ngọc: "Hoàng thúc..." Tô Ngọc khẽ thở dài, xoa xoa đầu cậu bé: "Cha con cũng đâu có thế này, sao tính cách con lại như vậy nhỉ?" Hoằng Nghị cắn ngón tay nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc một lúc lâu mới đáp bằng giọng sữa: "Là do hoàng thúc dạy bảo tốt ạ." Câu nói của Hoằng Nghị khiến Tô Ngọc bật cười, ngay cả Tiểu Bảo và các anh chị cũng che miệng cười trộm.

Em trai và cha thật là vui tính. "Đi học cùng các anh thì con hãy dùng tên Tô Dật Hoằng nhé." "Cảm ơn hoàng thúc, hoàng thúc là tốt nhất." Tô Ngọc nựng má cậu bé: "Đồ nịnh bợ." Hoằng Nghị có thể coi là đứa trẻ mà anh và Tiểu Hòa tự tay nuôi nấng, anh hiểu rõ năng lực của cậu bé nhất.

Từ lúc một tuổi đã theo Tiểu Bảo học trong thư phòng, những gì cần thuộc cậu bé đều đã nhớ hết, đi học đường cũng tốt, đỡ phải ở nhà quậy phá khiến cả nhà gà bay chó sủa.

Ngày hôm sau, trong nhà lần lượt có người tìm đến, khi thấy Tô Ngọc họ đều rất xúc động. "Công tử!" Tô Ngọc gật đầu, Tiểu Bảo và các em đi theo bên cạnh, tò mò nhìn những người đột nhiên đến nhà mình, dường như những người này đều quen biết cha. "Lần này gọi mọi người đến là để dạy học, tùy tình hình của bọn trẻ mà dạy, bình thường sẽ ở lại thư viện, khi nào nghỉ thì về đây ở, chỗ ở đã chuẩn bị xong cho mọi người rồi." Tô Ngọc nhìn họ nói. "Chúng tôi đã biết."

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Nguyên Bảo, em dẫn họ đi nghỉ ngơi trước đi." "Vâng." Chờ mọi người đi nghỉ, Tô Ngọc mới bàn bạc với Vương Cẩn Hòa về thời gian tuyển sinh.

Trước đó mới chỉ có danh sách sơ bộ, lần này là đến báo danh, sau đó sẽ bắt đầu đi học luôn. "Năm ngày nữa đi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói. "Được." Tô Ngọc sai Nguyên Húc đi mời Tạ Khuê đến.

Tạ Khuê biết năm ngày nữa báo danh liền vội vàng đi thông báo cho mọi người.

Lâm Tử Khiên biết thư viện của Vương Cẩn Hòa bắt đầu tuyển sinh thì xin thôi học ở trường cũ để về đây báo danh.

Lâm Tử Nhiễm nhìn cha mẹ mình, ngập ngừng hỏi: "Mẹ ơi, con có thể đi học lớp dành cho nữ không ạ?" Cô cũng muốn biết chữ, muốn học thêm cái gì đó.

Mẹ của Lâm Tử Nhiễm mỉm cười gật đầu: "Tử Nhiễm muốn đi thì tất nhiên là được rồi, hôm báo danh chúng ta sẽ đưa con và anh hai cùng đi." "Vâng ạ." Thời gian thấm thoát trôi qua, đã đến ngày tuyển sinh.

Vương Cẩn Hòa bảo Tô Ngọc đưa cô và các con cùng đi xem, đến trước cổng thư viện đã thấy đỗ không ít xe ngựa.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa hơi ngạc nhiên: "Vẫn có con em nhà giàu đến đây học sao?" Những người này học ở trên trấn chẳng phải tốt hơn sao?

Sao lại muốn đến một ngôi trường mới mở như thế này. "Anh cũng không rõ, nhưng không sao, đến thì cứ nhận thôi." "Cũng đúng." Tô Ngọc đỡ Vương Cẩn Hòa, dẫn theo bốn đứa trẻ đi báo danh.

Người phụ trách thư viện là một người đàn ông trung niên khá có tiếng trong giới văn chương.

Thấy Tô Ngọc đến, ông nở nụ cười: "Công tử, mọi người đã đến rồi." "Người báo danh chính là hai anh em Tử Khâm và Tử Tiêu, còn nhóc con này thì tùy các ông dạy dỗ, nó đi theo hai anh thôi." Tô Ngọc nói.

Chương 594

Người phụ trách nhìn Tô Ngọc với vẻ ái ngại, đau đầu hỏi: "Công tử, vị thiếu gia này có hay khóc không ạ?" Nhìn đứa trẻ mới hơn hai tuổi không ở nhà chơi, chạy đến thư viện làm gì không biết. "Ông khinh thường ai đấy?" Hoằng Nghị thấy ông ta coi thường mình liền không vui.

Cậu đã bao giờ khóc khi đọc sách đâu? "Cha, con sẽ không khóc đâu." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nghe cậu bé gọi cha thì đột nhiên thấy nhức đầu, chuyện này mà để Hoàng huynh biết thì liệu có xách kiếm tới chém anh không? "Không được quấy rầy." Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Hoằng Nghị như để cảnh cáo, tức giận nói.

Bảo gọi là tam thúc mà cái thằng bé này hay thật, gọi luôn là cha.

Người phụ trách bủn rủn chân tay, đây là con trai của công tử sao? "Đây là con trai của anh trai ta." Tô Ngọc giải thích ngắn gọn.

Không giải thích thì thôi, giải thích xong sắc mặt người phụ trách càng kỳ quái hơn.

Con của anh trai mà lại gọi chú là cha?

Đây là mối quan hệ phức tạp gì vậy?

Hoằng Nghị bị gõ đầu thì hì hì cười rồi sửa miệng: "Tam thúc." "Thế còn nghe được." Hoằng Nghị làm mặt quỷ với Tô Ngọc, rồi nắm tay anh em Tiểu Bảo: "Các anh ơi, mình đi xem đi!" "Được." Tiểu Bảo và Tiểu Trí chào Tô Ngọc một tiếng rồi dắt Hoằng Nghị vào thư viện chơi.

Tô Ngọc vội vàng bảo Nguyên Húc và mọi người đi theo.

Hôm nay đông người, tai mắt hỗn tạp, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao?

Nhìn ba đứa trẻ vào trong, Tô Ngọc mới cùng Vương Cẩn Hòa đi báo danh cho Trường Nhạc.

Lúc đi qua thì thấy cha mẹ của Tần Lãng cũng đưa hai cháu gái đến báo danh. "Tần bác, sao bác lại ở đây?" "Chúng tôi vốn cũng định mời thầy về dạy cho hai đứa cháu gái, nghe nói ở đây có mời nữ phu tử về dạy nên chúng tôi muốn gửi cháu đến đây học, đúng lúc không cần phải đi mời thầy nữa." "Thì ra là vậy, được chứ ạ." Sau khi báo danh xong, ông chủ Tần chào hỏi vợ chồng Vương Cẩn Hòa rồi mới ra về.

Từ khi con trai lớn ly hôn, hai đứa cháu đều do một tay ông bà nuôi nấng, giờ gửi vào trường học thì sau này họ cũng nhàn nhã hơn đôi chút.

Phải mất ba ngày trời mới sắp xếp ổn thỏa cho tất cả mọi người.

Sau khi sắp xếp xong xuôi là có thể bắt đầu lên lớp.

Bên phía nam học phân thành nhiều lớp, Tiểu Bảo và các anh ở lớp tốt nhất, phu tử còn đặc biệt chuẩn bị cho Hoằng Nghị một bộ bàn ghế vừa vặn với cậu bé.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đứng ngoài quan sát một lúc mới sang bên nữ học.

Thấy Trường Nhạc cũng học hành rất nghiêm túc, hai người mới yên tâm. "Vốn dĩ em hơi lo Trường Nhạc sẽ không thích ứng được, giờ xem ra là em lo hão rồi, mấy đứa nhỏ thích ứng nhanh lắm." Tô Ngọc trêu chọc: "Vậy là em không vui sao?" "Đâu có, sớm muộn gì cũng có ngày này mà, chỉ là tâm trạng có chút phức tạp thôi." Chính Vương Cẩn Hòa cũng không diễn tả nổi cảm xúc của mình lúc này. "Dần dần sẽ quen thôi, chúng ta về đi." Họ còn có nhiều việc phải làm, không thể ở lại quá lâu. "Vâng." Trên đường về, Tô Ngọc nói: "Đúng rồi, máy kéo sợi và máy dệt mà em vẽ đều rất tốt, họ đã làm xong rồi." "Thật sao?

Vậy chúng ta đưa người qua dùng thử xem thế nào." "Được." Về đến nhà, hai người dẫn theo những người biết dùng máy kéo sợi và máy dệt đi dùng thử, phải nói là hiệu quả thực sự rất tốt. "Phu nhân, máy kéo sợi này cũng giống loại chúng tôi từng dùng, rất dễ dùng ạ." "Sau này tôi sẽ gửi một số máy đến bên nữ học, mọi người hãy qua đó dạy cho các cô nương cách dùng.

Đợi khi quy mô sản xuất lớn hơn, xưởng của chúng ta cũng sẽ bắt đầu đi vào hoạt động." "Vâng." Mọi việc ở học viện đã đi vào quỹ đạo, thời tiết cũng dần ấm lên, việc ươm giống cũng cần phải chuẩn bị.

Vương Cẩn Hòa nghĩ nếu họ tự ươm giống cho tất cả mọi người thì không thực tế, nên quyết định để người dân đến huyện nha nhận hạt giống bông, sau đó sẽ cử người đến dạy họ cách gieo mầm.

Về tỉ lệ nảy mầm thì Vương Cẩn Hòa không lo, bởi đây là hạt giống được tưới bằng nước linh tuyền, tỉ lệ nảy mầm chắc chắn sẽ rất cao.

Sau khi tính toán kỹ, Vương Cẩn Hòa dưới sự hộ tống của Tô Ngọc đã đến huyện nha.

Huyện lệnh thấy Vương Cẩn Hòa bụng mang dạ chửa còn đích thân đến thì không khỏi thót tim: "Phu nhân có gì sai bảo cứ cho người đến nói một tiếng là được rồi." "Hôm nay tôi đến cũng không vì việc gì khác, mà là vì chuyện trồng bông.

Năm ngoái chúng tôi giúp mọi người ươm mầm, nhưng năm nay người muốn trồng bông quá nhiều, chúng tôi không làm xuể, nên định nhờ ông và tri phủ thông báo một tiếng, chúng tôi sẽ phát hạt giống bông tại huyện nha, sau đó tôi sẽ cử người đến dạy người dân cách ươm mầm." Huyện lệnh nghe vậy lập tức hiểu ý cô, đây là chuyện tốt, vả lại Vương phi đang mang thai, trong tay lại có nhiều việc, sắp xếp như vậy cũng hợp lý. "Không vấn đề gì, lát nữa tôi sẽ đi thưa lại với tri phủ đại nhân.

Chúng tôi sẽ thông báo xuống dưới, nhưng phu nhân thấy lúc nào thì thích hợp?" "Nếu muốn chăm lo cho toàn bộ người dân ở huyện Phúc An thì quả thật hơi khó khăn.

Hay là thế này, các ông cứ thông báo xuống, tôi sẽ cho người mang hạt giống đến huyện thành, sau đó sẽ phát hạt giống và dạy ươm mầm tại huyện nha ở đó." Ban đầu Vương Cẩn Hòa định để người dân tự đến, nhưng giờ nghĩ lại thấy không khả thi, chi bằng chia ra nhiều điểm để làm, như vậy sẽ nhanh hơn. "Được ạ." Vương Cẩn Hòa lại bàn bạc thêm một số việc khác với huyện lệnh, chuyện hạt giống và ươm mầm đều đã thỏa thuận xong, sau khi chốt thời gian cô mới ra về.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa gọi mười mấy người rành việc trồng trọt đến, dặn dò: "Sau này các anh cứ hai người một nhóm, mang theo hạt giống bông đến các vùng lân cận để dạy người dân cách ươm giống, có hoàn thành được không?" "Phu nhân yên tâm, chúng tôi nhất định hoàn thành nhiệm vụ." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Rất tốt, vậy mọi người chuẩn bị đi, ngày mai xuất phát." "Vâng." Tốc độ làm việc của huyện lệnh và tri phủ cũng rất nhanh.

Sau khi Vương Cẩn Hòa sắp xếp xong, họ liền thông báo tin tức xuống dưới.

Người dân biết Vương Cẩn Hòa sẽ bán hạt giống bông giá rẻ cho mình thì vô cùng vui mừng, họ đã mong chờ việc này suốt nửa năm trời.

Năm ngoái những người trồng bông đều kiếm được bộn tiền, khiến họ sớm đã đỏ mắt mong chờ.

Nghe thấy tin tức, người dân luôn túc trực đợi hạt giống bông về.

Khoảng mười ngày sau, mọi thứ đã sẵn sàng, hạt giống bông cũng đã tập kết đầy đủ.

Các huyện nha ở huyện Phúc An đều chật kín người dân.

Một bên đăng ký diện tích trồng, bên kia cân hạt giống phát ra.

Sau khi tất cả người dân nhận được hạt giống, người của Vương Cẩn Hòa phái đến bắt đầu dạy họ cách ươm mầm.

Người dân học tập vô cùng nghiêm túc, chỗ nào không hiểu đều lập tức hỏi ngay.

Ngoài ra, người dạy ươm mầm còn dặn dò họ khi trồng thì phải trồng thế nào, chăm sóc ra sao, khoảng cách giữa các cây bông là bao nhiêu.

Họ dạy rất tỉ mỉ khiến người dân vô cùng cảm kích. "Đây là những việc cần làm trong giai đoạn đầu, còn những việc sau này chúng tôi sẽ cử người đến dạy tiếp." "Vâng, đa tạ các anh nhiều lắm." "Mọi người còn câu hỏi nào nữa không?

Nếu không chúng tôi xin phép về báo cáo lại với phu nhân." "Không còn vấn đề gì nữa rồi ạ." "Vậy chúng tôi xin phép về trước, mọi người nhớ đừng quên những lưu ý khi ươm giống nhé." Mấy người nọ vẫn chưa yên tâm, dặn đi dặn lại mọi người tại đó. "Chúng tôi nhớ kỹ rồi ạ." Thấy mọi người đã thật sự ghi nhớ, những người đến dạy mới chào từ biệt ra về.

Khi đi, họ còn mang theo bản đăng ký diện tích trồng trọt.

Những người đi dạy dân trồng trọt đều đã quay về, giao lại sổ đăng ký diện tích cho Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, tất cả đều ở đây ạ." "Được rồi, mọi người vất vả rồi, đi nghỉ ngơi đi." "Vâng." Vương Cẩn Hòa cầm sổ lên lật xem, sau khi xem xong cô đã nắm sơ bộ được sản lượng bông năm nay. "Bảo em nghỉ ngơi mà lại bắt đầu xem rồi?" Tô Ngọc đi vào, nhìn Vương Cẩn Hòa đầy bất lực.

Chương 595

Vương Cẩn Hòa quay lại nhìn anh: "Đây là diện tích trồng bông năm nay anh ạ." "Có bao nhiêu mẫu?" "Tổng cộng lại có hơn hai nghìn mẫu đất, đa phần mỗi nhà trồng một hai mẫu, rồi đến ba bốn mẫu, nhà trồng trên năm mẫu rất ít, nhưng như vậy cũng tạm ổn rồi." Cộng với số bông bên nhà mình, chắc cũng được khoảng hai mươi vạn cân, tương đối mà nói thì cũng đủ dùng. "Tạm thế cũng đủ rồi." "Vâng.

Chỗ trồng dược liệu thì Hoàng Kỳ đã chọn xong chưa anh?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Anh ấy chọn xong rồi, ở sườn núi phía sau thôn Hồ Lô.

Chỗ đó rất hợp để trồng dược liệu, quan trọng là đủ kín đáo, chúng ta trồng ở đó sẽ không mấy ai biết.

Tuy nhiên vẫn phải đến thôn Hồ Lô một chuyến để mua lại sườn núi đó." "Có sao đâu ạ?

Quan hệ giữa chúng ta và Hồ Lâm vẫn rất tốt, mình mở lời chắc chắn ông ấy sẽ bán cho mình thôi." Vương Cẩn Hòa rất tự tin nói.

Ánh mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười: "Em nói đúng, họ chắc chắn sẽ đồng ý bán cho chúng ta." Vương Cẩn Hòa vốn định tự mình đến gặp Hồ Lâm, nhưng Tô Ngọc nhất quyết không chịu, cuối cùng hai người mỗi người nhường một bước, Tô Ngọc hộ tống cô đi.

Hiện tại thôn Hồ Lô đã thay đổi rất nhiều, không còn là ngôi làng nhỏ nghèo khó như xưa nữa.

Bây giờ thôn Hồ Lô trở nên rất khang trang, ngay cả người dân ở các thôn lân cận nhờ sự giúp đỡ của Hồ Lâm mà cuộc sống cũng ngày càng khấm khá, ít xảy ra tranh chấp hơn.

Hai người dẫn theo Nguyên Bảo đến nhà Hồ Lâm.

Thấy Vương Cẩn Hòa đến, Hồ Lâm ban đầu ngạc nhiên, sau đó là mừng rỡ: "Huyền chủ, sao mọi người lại đến đây?

Có chuyện gì cứ nhắn lão Tạ qua báo cho tôi một tiếng là được rồi." Huyền chủ đang mang thai còn chạy tới chạy lui, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì biết làm sao?

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn vị thôn trưởng đang cuống quýt, đau đầu nói: "Thôn trưởng, mọi người đừng coi cháu như búp bê sứ nữa, cháu vẫn khỏe mà." "Huyền chủ đến đây chắc là có chuyện gì ạ?" Hồ Lâm thấy mình nói không lại cô, chỉ đành bất lực hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Hồ Lâm: "Cháu không thể đến chơi sao bác?" "Nếu chỉ đến chơi thì chồng của Huyền chủ chắc chắn sẽ không cho người đi đâu." Hồ Lâm khẳng định chắc nịch.

Tô Ngọc cười khẽ, phải thừa nhận là Hồ Lâm nói quá đúng.

Nếu không phải Vương Cẩn Hòa cứ nhất định đòi đi, anh chắc chắn sẽ không để cô đến thôn Hồ Lô.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, không tán gẫu nữa mà bắt đầu vào chuyện chính: "Cháu định mua lại mấy sườn núi phía sau thôn của mọi người." Một sườn núi trồng dược liệu có khi không đủ dùng, cứ mua vài cái cho chắc. "Hả?

Mua sườn núi á?

Trên đó toàn cỏ dại với đá tảng, Huyền chủ mua làm gì cho phí tiền?" "Chồng cháu có tiệm thuốc, bọn cháu định mua sườn núi để trồng ít dược liệu." Vương Cẩn Hòa dám nói thẳng với Hồ Lâm vì cô chắc chắn ông sẽ không tiết lộ ra ngoài. "Thế thì được, một sườn núi ba trăm lượng, ở đó có tất cả bốn cái, thôi thì lấy tròn một nghìn một trăm lượng là được rồi." Hồ Lâm tính toán một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa vốn biết giá cả sườn núi, nghe Hồ Lâm nói vậy thì không khỏi phì cười: "Thôn trưởng, bác đây là đang bán rẻ cho cháu đấy à?" Hồ Lâm xua tay bảo: "Huyền chủ không lấy thì mấy cái sườn núi đó cũng chẳng ai thèm ngó tới đâu." "Vậy được, cháu lấy hết.

Sau này nhờ thôn trưởng tìm giúp cháu ít người để dọn dẹp cỏ dại và đá trên sườn núi nhé, mỗi ngày cháu trả tám mươi văn tiền, không bao cơm ạ." Hồ Lâm xua xua tay nói: "Làm gì cần dùng đến tiền công của Huyền chủ chứ?

Những năm nay nếu không nhờ vợ chồng Huyền chủ, chúng ta sao có được ngày tháng tốt đẹp như vậy?" Vương Cẩn Hòa có ơn với họ, họ luôn muốn báo đáp mà chưa có cơ hội, nay cuối cùng cũng đến lúc rồi. "Thế không được, chuyện nào ra chuyện nấy.

Hơn nữa việc dọn dẹp mấy ngọn đồi này không phải một hai ngày là xong, không thể để mọi người giúp không công mãi được, như thế là không đúng." Vương Cẩn Hòa biết họ có lòng tốt, nhưng cô không bao giờ làm chuyện lợi dụng như vậy.

Hồ Lâm nghe cô nói thế, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Được rồi, tôi sẽ báo với mọi người trong thôn.

Hiện giờ vườn quả chưa bận lắm, cả thôn cùng làm chắc nửa tháng là xong." "Vậy được, việc này giao cho thôn trưởng ạ.

Mỗi người làm bao nhiêu công phiền bác ghi chép lại, sau khi dọn xong sẽ phát tiền công một thể." "Thành vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa đưa tiền mua đồi cho Hồ Lâm rồi cùng Tô Ngọc rời đi.

Sau khi tiễn hai người, Hồ Lâm triệu tập mọi người trong thôn, thông báo chuyện Vương Cẩn Hòa thuê người dọn đồi.

Nghe nói Huyền chủ cần người làm, nhà nào cũng hăng hái đăng ký.

Ngày hôm sau, trừ người già và trẻ nhỏ, cả thôn đều kéo nhau đi dọn đồi để sớm bàn giao cho cô.

Trong lúc mọi người làm việc hăng say, Hồ Lâm lên trấn làm địa khế cho Vương Cẩn Hòa.

Biết là Huyền chủ mua đồi, huyện lệnh không hề gây khó dễ, nhanh chóng làm xong thủ tục.

Đây là lần đầu tiên Hồ Lâm đi làm việc ở nha môn mà thuận lợi đến thế.

Sau khi xong việc, ông mang địa khế đến nhà Vương Cẩn Hòa. "Huyền chủ, địa khế đây ạ.

Mọi người trong thôn cũng đã bắt đầu dọn dẹp rồi, khoảng nửa tháng là xong." "Tốt quá, đa tạ thôn trưởng." "Vậy tôi xin phép về trước, tôi cũng phải về phụ một tay." "Dạ vâng." "Đồi núi chuẩn bị xong, dọn dẹp sạch sẽ là chúng ta có thể trồng dược liệu, còn có cả xưởng nữa." Vương Cẩn Hòa cẩn thận tính toán những việc cần làm, rồi phát hiện ra việc của họ thực sự rất nhiều.

Hơn nữa, thời gian gieo hạt ngô phải sớm một chút, bây giờ có thể bắt đầu được rồi. "Ngày nào em cũng làm mình bận rộn, mệt mỏi như vậy để làm gì?" Tô Ngọc khẽ thở dài, vợ anh dù đang mang thai cũng chẳng chịu ngồi yên. "Trước đây ở nhà em cũng không lúc nào rảnh rỗi thế này sao?" Vương Cẩn Hòa sững lại một chút, đột nhiên trở nên trầm mặc.

Thấy cô như vậy, Tô Ngọc có chút hối hận vì đã nhắc đến chuyện này: "Tiểu Hòa, em sao thế?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười lắc đầu: "Em không sao, chỉ là nhớ lại chuyện ngày xưa, cứ ngỡ như đã từ rất lâu rồi." Trước đây cô không phải không muốn nghỉ ngơi, chỉ là mỗi khi nghỉ lại chẳng biết làm gì.

Vốn dĩ cô có bạn trai, nhưng sau đó anh ta chê cô suốt ngày lăn lộn ngoài đồng ruộng, cho rằng cô quá quê mùa, cuối cùng anh ta lại ở bên cô bạn thân nhất của cô.

Sự phản bội của hai người đó khiến cô hoàn toàn cô độc.

Từ đó về sau cô không bao giờ nghỉ lễ nữa.

Cô không biết khi nghỉ ngơi nên làm gì, cũng chẳng biết rủ ai đi chơi cùng.

Đồng nghiệp tụ tập cô cũng thấy lạc lõng, lâu dần họ cũng chẳng buồn gọi cô nữa.

Nghĩ lại thấy thật đáng thương. "Em đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, em vẫn chưa kể với anh về chuyện trước kia của em phải không?" Tô Ngọc đã kể hết chuyện của anh cho cô nghe, nếu cô cứ giấu diếm mãi thì thật không công bằng. "Anh vẫn luôn đợi em kể cho anh nghe mà." Đến cả chuyện bí mật như linh tuyền cô cũng đã nói cho anh biết, nhưng lại chưa từng kể về quá khứ của mình.

Anh luôn muốn biết, chỉ là không chủ động hỏi.

Nếu cô chịu nói ra thì còn gì bằng. "Thật ra quá khứ của em khá tẻ nhạt.

Anh không thấy em suốt ngày đối mặt với đất cát trồng trọt là rất mất mặt sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không kìm được mà hỏi.

Anh là thiếu gia quyền quý, còn cô chỉ là một cô gái nông thôn bình thường.

Chương 596

Lúc trước khi Tô Ngọc đến tìm cô, anh không thấy xấu hổ sao? "Không hề, anh thấy em rất giỏi, có thể trồng ra loại lương thực năng suất cao như vậy." Tô Ngọc lắc đầu.

Tiểu Hòa dựa vào bản lĩnh của mình mà trở thành Huyền chủ, có gì mà mất mặt?

Mất mặt là những kẻ có tuổi mà suốt ngày lười biếng, trộm gà bắt chó kìa. "Dù ở nơi nào, anh nghĩ chỉ cần dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm cơm, dù có ra bến tàu khuân vác kiếm tiền cũng chẳng có gì đáng xấu hổ." Tô Ngọc chưa bao giờ nghĩ người giàu thì cao quý hơn người nghèo, càng không thấy mình có gì ghê gớm.

Mọi người đều là con người, đều dựa vào bản lĩnh mà sống, chỉ là kiếm được nhiều hay ít mà thôi.

Những người nỗ lực sống đều đáng được tôn trọng.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngẩn nhìn Tô Ngọc, không ngờ anh lại có suy nghĩ như vậy. "Anh nói đúng, để em kể cho anh nghe chuyện trước kia nhé." Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng kể cho Tô Ngọc nghe về cuộc đời mình.

Cô không phải trẻ mồ côi, nhưng cũng chẳng khác là bao.

Từ nhỏ cha mẹ cô đã ly hôn, sau đó họ lập gia đình riêng, cô trở thành sự tồn tại bị xua đuổi.

Cha cô hằng tháng có gửi tiền cấp dưỡng nhưng không muốn sống cùng cô, mà ném cô cho người bà tuổi đã cao chăm sóc.

Năm cô đỗ đại học, bà lâm bệnh qua đời, từ đó cô không còn người thân nào nữa.

Cha cô cũng ngừng gửi tiền từ khi bà mất.

Học phí của cô là do bà chắt bóp từng chút một, sau đó cô vừa đi làm thêm vừa nhận học bổng, cộng với mười nghìn tệ bà để lại để học xong đại học.

Sau khi học lên cao học, cô mới có công việc và mức lương khá tốt.

Cô cứ ngỡ bên cạnh bạn trai sẽ có một tổ ấm ấm áp, sau mới phát hiện anh ta chỉ vì tiền của cô.

Khi biết bạn thân cô là con nhà giàu và thích anh ta, anh ta lập tức chia tay cô.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa bình tĩnh kể lại chuyện xưa mà không khỏi xót xa: "Tiểu Hòa..." "Em không sao mà.

Lúc đó em không có người thân, nhưng đến đây em có cha nương tốt với em, có ông bà, có anh trai và Tiểu Bảo, giờ lại có anh và nhiều người bên cạnh như vậy, em thực sự rất hạnh phúc." "Không phải em không muốn nghỉ ngơi, em chỉ là..." Cô chỉ là đã quen với trạng thái bận rộn này.

Hễ rảnh rỗi là cô lại thấy cuộc sống hiện tại không chân thực, cứ như tất cả chỉ là giả dối. "Em đang sợ hãi phải không?" Tô Ngọc nhìn thẳng vào mắt cô.

Vương Cẩn Hòa sững lại rồi gật đầu: "Vâng, em sợ tất cả hiện tại chỉ là giả, chỉ là một giấc mơ, tỉnh mộng rồi em lại chỉ còn một mình." Đã quen với việc có nhiều người thân bên cạnh, nếu bắt cô trở lại trạng thái cô độc như trước, cô sợ mình không chịu nổi. "Anh hiểu suy nghĩ của em, lúc anh mới trở về, anh cũng nghĩ giống hệt em." Năm đầu tiên khi mới tỉnh lại, anh cũng không ngừng nghi ngờ đây là hiện thực hay là mơ.

Nếu một ngày tỉnh giấc thì phải làm sao?

Lúc đó anh cũng giống như cô, khiến bản thân bận rộn không ngừng, chỉ có thế anh mới cảm nhận được mình thực sự tồn tại, thực sự còn sống.

Tình trạng này mãi đến mấy năm gần đây mới khá hơn. "Tiểu Hòa, em đừng sợ, tất cả đều là thật, chúng anh đều ở bên cạnh em." Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nhẹ nhàng an ủi.

Vương Cẩn Hòa ôm lấy eo Tô Ngọc, dụi đầu vào ngực anh: "Em biết rồi." "Em biết là tốt rồi, sau này mệt thì nghỉ, nhà chúng ta có bao nhiêu người như vậy, em muốn làm gì thì cứ để họ làm." "Dạ." Sau khi tâm sự với Tô Ngọc, tâm trạng Vương Cẩn Hòa tốt lên rất nhiều.

Trước đây dù tình cảm mặn nồng, cô vẫn cảm thấy giữa hai người có một lớp ngăn cách.

Bây giờ đã nói hết mọi chuyện, cô thấy nhẹ nhõm chưa từng có.

Không chỉ cô, mà cả Tô Ngọc cũng nghĩ vậy.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu vợ, nuông chiều nói: "Chúng ta sẽ mãi ở bên nhau, nhìn các con lớn lên.

Sau này già rồi, chúng ta sẽ ở đây dưỡng lão, em thấy sao?" "Lúc đó chúng ta chẳng cần làm gì cả, có thể phụ trông cháu, hoặc hai chúng ta cùng nhau đi chu du thiên hạ, ngắm những phong cảnh mà anh chưa từng thấy." "Được." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói mà bắt đầu mong đợi.

Có lẽ đợi con cái lớn khôn, cô có thể cùng anh đi chơi khắp nơi mà không cần lo nghĩ gì. "Tiểu Hòa, sau khi sinh hai đứa bé này, chúng ta không sinh thêm nữa.

Đợi chúng lớn lên đủ sức gánh vác, chúng ta sẽ giao lại mọi thứ rồi đi chơi, chỉ có hai chúng ta và thị vệ thôi, không mang theo ai khác, được không?" Vương Cẩn Hòa đầy mong chờ gật đầu: "Dạ được.

Trước đây em nói đợi xong việc chọn giống sẽ cùng anh đi chơi, giờ xem ra không có cơ hội rồi." Cô đưa tay xoa bụng, thở dài.

Cô thực sự rất muốn đi chơi. "Đợi hai đứa bé này lớn bằng Tiểu Bảo là chúng ta có thể đi được rồi." Tô Ngọc vỗ về.

Vương Cẩn Hòa có chút miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được vậy." Tô Ngọc xoa bụng vợ, cảm nhận được thai nhi đang động đậy, lòng anh bình yên đến lạ: "Hôm nay hai đứa có quấy em không?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không ạ, hai đứa hôm nay đều rất ngoan, không nghịch lắm." "Thế thì tốt, nếu không đợi chúng ra đời anh phải đánh mông cho một trận." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn anh.

Người đàn ông này thật là, nhưng trong lòng cô lại thấy rất ngọt ngào.

Trong lòng Tô Ngọc, dù có con thì cô vẫn là quan trọng nhất, điều này khiến cô vô cùng mãn nguyện. "Đúng rồi, nôi và xe đẩy em vẽ mẫu trước đó đã làm xong rồi, mình đi xem nhé?" Tô Ngọc chợt nhớ ra chuyện này, nãy giờ anh quên khuấy mất. "Hảo ạ, mình đi xem thế nào." Hai người đi xem nôi, nhưng phát hiện vẫn chưa lắp vào.

Tô Ngọc đã xem bản vẽ nên biết cách làm, anh tự tay lắp ráp rất nhanh là xong cái nôi, sau đó đến lượt chiếc xe nhỏ.

Lắp xong, anh còn treo thêm mấy món đồ chơi nhỏ do cô tự làm lên nôi.

Nhìn thành phẩm của mình, Tô Ngọc vô cùng hài lòng: "Rất tốt, anh dặn thợ làm to một chút, chúng có thể ngủ đến một hai tuổi cũng được." "Đúng thế thật." "Tô Ngọc, anh giúp em gọi nhóm quan Điền nông đến đây một chút, em cần dặn họ về chuyện trồng ngô." "Được." Khi các quan Điền nông đến, Vương Cẩn Hòa hướng dẫn họ cách gieo trồng, ai nấy đều nghe rất chăm chú. "Phu nhân cứ yên tâm dưỡng thai, những việc này cứ giao cho chúng tôi." "Được, vậy làm phiền các vị rồi." "Không dám, không dám ạ." Họ nào dám nói là phiền, Ngọc Vương đang đứng cạnh nhìn chằm chằm như hổ rình mồi kia kìa, họ mà dám nói gì sai là Ngọc Vương thu dọn họ ngay.

Tô Ngọc nhìn mấy người nhát như thỏ đế kia, không khỏi thấy hơi chê bai.

Sau khi nắm rõ cách trồng, các quan Điền nông liền rời đi, không dám làm phiền Vương Cẩn Hòa nghỉ ngơi lâu. "Tướng công, sao em thấy họ có vẻ sợ anh thế nhỉ?

Tướng công của em đẹp trai thế này, sao họ lại phải sợ chứ?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Em thấy anh có đáng sợ không?" Tô Ngọc ghé sát lại hỏi. "Dĩ nhiên là không rồi." "Vậy thì là vấn đề của họ thôi." May mà các quan Điền nông không có ở đây, nếu không nhất định sẽ phản bác lại Tô Ngọc.

Trừ phi đối diện với người nhà, chứ vị Ngọc Vương này dễ tính bao giờ?

Chương 597

Nếu có ai dám bảo Tô Ngọc không đáng sợ, chắc linh hồn nhà Tạ Trầm đã chết hay Trấn Bắc Vương đang bị giam cầm sẽ tức hộc máu mất.

Cả hai đều bại dưới tay Ngọc Vương đấy thôi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc thản nhiên đổ lỗi cho các quan Điền nông mà không nhịn được cười: "Anh đừng tưởng em không biết anh là người thế nào, cứ ở đó mà lừa em, em mang thai chứ có phải ngốc đâu." Cô lườm anh một cái đầy hờn dỗi.

Tô Ngọc cười không nói gì, ngốc hay không thì anh không dám khẳng định.

Tô Ngọc vốn định để cô nghỉ ngơi vài ngày, ai ngờ ngày hôm sau bác thợ xây nhà đã đến.

Thấy ông ta đến, tâm trạng Tô Ngọc không vui chút nào, nhưng anh không thể nổi cáu với người ta, chỉ đành giữ vẻ mặt lạnh lùng nghe hai người bàn bạc. "Huyền chủ, người tôi đã tìm xong rồi, có thể khởi công bất cứ lúc nào.

Còn bên lò gạch ngói chúng tôi cũng đã dặn trước, họ sẽ dốc lực cung ứng đủ gạch.

Chúng tôi tính rồi, năm ngày nữa là ngày lành để động thổ." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được, cứ theo thời gian bác đã tính mà làm." Sau khi bàn xong, bác thợ xây liền vội vàng rời đi, không dám ở lại thêm giây nào.

Ánh mắt phu quân của Huyền chủ nhìn ông thực sự rất đáng sợ.

Người đi rồi, Vương Cẩn Hòa sực nhớ đến chuyện kho lương:

"Tô Ngọc, còn kho lương thì sao?" "Cái này chúng ta phải tìm thợ chuyên dụng để xây, vì chuyện kho lương vô cùng quan trọng, không được để xảy ra bất cứ sai sót nào." "Anh nói đúng, lát nữa chúng ta nhờ La Túc hỏi giúp xem cha anh ấy có quen thợ nào không." Điền sản của họ nhiều như vậy, chắc chắn phải có kho chứa chuyên dụng.

Việc xây kho lương rất phức tạp và đòi hỏi kỹ thuật cao, chắc họ sẽ quen biết thợ giỏi. "Được." Chỉ cần Vương Cẩn Hòa không tự thân vận động làm những việc đó, Tô Ngọc sẽ không có ý kiến gì.

Anh sai người đến thư viện tìm Vương Tĩnh Vũ để nhờ nhắn lại với La Túc một tiếng.

La Túc biết chuyện, ngay tối hôm đó đã về nhà thưa lại với cha mình. "Thợ xây kho lương thì chúng ta quả thật có quen biết." La lão bản nói. "Nhưng họ không dễ dàng nhận lời đâu, phải tìm bác Dương của con mới được." "A Túc con cứ về thư viện trước đi, chuyện này để cha đi nói với bác Dương, ngày mai chúng ta sẽ xuống Tạ gia thôn một chuyến." La lão bản cân nhắc rồi quyết định.

Huyền chủ đối xử với họ rất tốt, chút chuyện nhỏ này họ chắc chắn sẽ giúp.

La Túc hài lòng gật đầu: "Dạ, vậy con đi trước đây cha." Sau khi con trai đi, La lão bản đến tìm Dương lão bản kể chuyện Vương Cẩn Hòa muốn xây kho lương.

Dương lão bản nghe xong liền bảo: "Anh đến đúng lúc lắm, họ dạo này cũng đang rảnh, tôi đi tìm chắc là được đấy." "Vậy làm phiền lão Dương chạy một chuyến nhé." "Nói gì khách sáo thế?

Chúng ta được Huyền chủ giúp đỡ bao nhiêu, giờ có thể giúp lại chút ít là việc nên làm." Dương lão bản xua tay.

Tối hôm đó, Dương lão bản đến gặp nhóm thợ kia. "Dương lão bản, ngọn gió nào đưa anh đến đây vậy?" "Thường Tam, hôm nay tôi đến tìm anh có việc." "Ồ?

Mời anh nói." Thường Tam nhướng mày tò mò. "Anh biết Huyền chủ chứ?" Dương lão bản hỏi.

Thường Tam gật đầu: "Đó là phúc tinh của cả huyện Phúc An, thậm chí là cả đất nước này, sao tôi không biết cho được?" "Huyền chủ muốn xây một kho lương lớn để chứa hạt giống, cô ấy chưa tìm được thợ ưng ý nên nhờ chúng tôi hỏi giúp.

Tôi nghĩ ngay đến anh, anh xem có nhận việc này không?" Thường Tam vừa nghe là xây cho Huyền chủ thì đồng ý ngay lập tức: "Việc của Huyền chủ chắc chắn tôi sẽ nhận." "Vậy sáng mai anh đến nhà tôi, tôi dẫn anh đi gặp Huyền chủ, sau đó cụ thể thế nào anh bàn bạc trực tiếp với cô ấy." Dương lão bản cũng không ngờ Thường Tam lại đồng ý nhanh chóng đến vậy.

Ông cứ ngỡ mình phải tốn bao nhiêu lời lẽ cơ.

Sau khi tiễn Dương lão bản, Thường Tam đi tìm người của mình: "Lão Yêu, mau gọi anh em về đây, có việc làm rồi." "Tam ca, chẳng phải anh bảo hai tháng này không nhận việc sao?

Sao giờ đột nhiên lại nhận?" Thường Tam nhướng mày: "Việc của Huyền chủ, chúng ta có giúp không?" "Giúp chứ, chắc chắn phải giúp rồi!

Nhà em năm ngoái theo Huyền chủ trồng bông vải kiếm được bao nhiêu tiền, cha em vui mừng khôn xiết." Lão Yêu phấn khích nói.

Mỗi lần về nhà anh đều nghe người thân khen ngợi Huyền chủ tốt thế nào, anh cũng thấy Huyền chủ là người tuyệt vời.

Nay cô cần, họ dĩ nhiên không từ chối. "Vậy còn đứng đó làm gì?

Mau đi thông báo cho anh em đi.

Sáng mai tôi đi gặp Huyền chủ với Dương lão bản, về sẽ dặn dò cụ thể sau, bảo mọi người chuẩn bị tinh thần khởi công." "Rõ ạ!" Ngày hôm sau, Thường Tam theo Dương lão bản đến Tạ gia thôn.

Khi họ đến, Huyền chủ đang ngồi sưởi nắng trong sân, bên cạnh là mấy chú chó trông rất khỏe mạnh. "Huyền chủ, người mà cô cần tìm chúng tôi đã tìm thấy rồi đây." Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh Dương lão bản: "Là vị này sao?" "Đúng vậy, Thường Tam xây kho lương rất giỏi, cô có yêu cầu gì cứ nói với anh ấy." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Anh xem quanh đây có chỗ nào thích hợp để xây kho lương không?" "Huyền chủ muốn kho lương quy mô thế nào ạ?" Thường Tam hỏi. "Dĩ nhiên là càng lớn càng tốt, sau này lượng hạt giống sẽ ngày càng nhiều, một cái có khi còn không đủ dùng." Lúc đến Thường Tam đã quan sát địa hình xung quanh, nhưng đất đai ở đây đều không thích hợp để xây kho lương.

Ngược lại có một chỗ khá tốt, chỉ là không biết thuộc địa phận thôn nào. "Thưa Huyền chủ, ở đây không hợp lắm, nhưng tôi biết một chỗ rất ổn, có điều muốn mua được mảnh đất đó chắc không dễ dàng đâu." Thường Tam nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên: "Chỗ thích hợp sao?

Anh nói là ở đâu?

Anh cứ kể rõ cho tôi nghe, để tôi hỏi xem thôn trưởng nhà tôi có biết không.

Thu Ý, em đi mời bác Tạ đến đây giúp chị." "Dạ." Tạ Khuê không lâu sau đã có mặt: "Tiểu Hòa, cháu tìm bác có việc gì à?" "Dạ có, Thường Tam anh nói đi." "Chỗ đó rất rộng, không trồng được hoa quả hay lương thực vì trên mặt đất toàn đá là đá.

Đó là đất của thôn nào, liệu có mua được không?" Tạ Khuê ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra chỗ Thường Tam nói: "Anh nói chỗ đó hả?

Chỗ đó địa thế cao, nhiều đá, đúng là chẳng trồng trọt được gì.

Cách đây cũng không xa lắm, cưỡi ngựa mất khoảng nửa canh giờ." "Xem ra bác thôn trưởng cũng biết chỗ đó." "Bác biết chứ, mà cũng may là bác có quan hệ khá tốt với thôn trưởng bên đó.

Để bác sang đó một chuyến, Tiểu Hòa cháu định mua bao nhiêu?" Tạ Khuê không hỏi cô mua để làm gì, mà hỏi ngay số lượng. "Nếu được thì càng nhiều càng tốt ạ, vì nhu cầu của chúng ta rất lớn." Nếu xây kho lương ở đó thì nhà ở cho binh lính cũng nên xây tại đó luôn, chứ nếu ở đây thì đi lại xa xôi quá bất tiện. "Được, bác đi hỏi xem sao, khi nào thỏa thuận xong bác sẽ về báo cho cháu." "Làm phiền bác quá." Tạ Khuê xua tay: "Phiền phức gì chứ?

Cháu lo mà nghỉ ngơi đi, đừng để mình mệt quá." "Cháu biết rồi ạ." Tạ Khuê là người không chịu ngồi yên, vừa rời khỏi nhà Vương Cẩn Hòa là ông sang thôn bên cạnh ngay.

Thường Tam cứ ngỡ mảnh đất đó khó mà lấy được, không ngờ thôn trưởng ở đây lại có quan hệ rộng như vậy, đây đúng là tin tốt cho họ.

Trong lúc đợi Tạ Khuê, Thường Tam và Dương lão bản ngồi lại nhà Vương Cẩn Hòa một lát.

Đến chiều, Tạ Khuê hớt hải chạy về báo tin. "Tiểu Hòa, bàn bạc xong rồi!

Chương 598

Hai lượng bạc một mẫu, chỗ đó có khoảng hơn năm trăm mẫu đất như vậy, cháu thấy thế nào?

Có thể mua hết không?" Tạ Khuê về đến nơi chưa kịp uống ngụm nước đã vội báo tin.

Vương Cẩn Hòa rót cho ông chén trà: "Bác uống miếng nước đã, rồi mình thong thả nói chuyện." Tạ Khuê uống liền hai chén trà mới thấy dễ chịu hơn. "Bác đã nói khéo với ông ấy rồi, nếu không phải cháu mua thì chắc chắn ông ấy không bán đâu." Lúc đầu lão ta còn không chịu, nhưng vừa nghe là Huyền chủ muốn mua, lão thay đổi thái độ nhanh như chớp.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Vậy thì làm phiền bác quá ạ." "Khách sáo gì chứ, cháu không cần phải đích thân sang đó đâu, cứ cử người đi cùng bác làm địa khế là được." "Dạ, mai cháu sẽ bảo Trần Cẩm Niên đi cùng bác." "Được, vậy bác về trước đây, không làm phiền mọi người bàn việc nữa." Nói xong ông đứng dậy đi thẳng, chẳng đợi cô kịp nói thêm câu nào.

Thường Tam không khỏi cảm khái, danh tiếng và uy tín của Huyền chủ thực sự quá lớn.

Trước đây cũng có người muốn mảnh đất đó, đến đàm phán bao nhiêu lần không được, còn bị thôn trưởng bên đó đuổi về, từ đó chẳng ai thèm ngó ngàng tới nữa, không ngờ lần này lại dễ dàng rơi vào tay Huyền chủ. "Huyền chủ, đất đã có rồi, tôi xin phép về báo với anh em một tiếng.

Khi nào chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, tôi sẽ đến báo để cô làm lễ khởi công." "Được, làm phiền các anh chạy vầy một chuyến." "Huyền chủ đừng khách sáo, đây là việc chúng tôi nên làm mà." Cô luôn nghĩ cho họ, họ dĩ nhiên cũng muốn giúp cô một tay.

Vương Cẩn Hòa định giữ hai người lại dùng bữa nhưng họ đều từ chối, cô đành bảo người hái ít rau củ tươi cho họ mang về.

Sau khi tiễn khách, cô lại bắt tay vào việc khác, bận rộn đến tận khi mặt trời sắp lặn.

Tô Ngọc bận chút việc làm ăn vừa mới về, thấy vợ vẫn đang loay hoay liền ngồi xuống không hài lòng nói: "Hôm nay em có nghỉ ngơi chút nào không đấy?

Sao lại bận đến giờ này?" "Hôm nay Dương lão bản dẫn thợ xây kho lương đến gặp em, cũng chọn được chỗ rồi.

Chỗ đó hơi xa đây nên em tính sẽ xây thêm một ít nhà ở bên đó, lúc trực thì ở lại kho lương, lúc nghỉ thì về đây, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa hỏi chồng.

Tô Ngọc dĩ nhiên không phản đối ý tưởng của cô. "Em thấy vui là được, nhưng sau này họ còn phải huấn luyện, chắc tạm thời chưa về đây thường xuyên được đâu." "Vậy có cần bố trí thêm người nấu cơm cho họ không?

Chứ đông người thế kia, chuyện ăn uống cũng là vấn đề lớn đấy." Vương Cẩn Hòa nhíu mày lo lắng.

Nhưng lúc này tìm người vừa biết nấu ăn vừa đáng tin cậy quả thực không dễ. "Chuyện đó em đừng lo, trong nhóm lão binh có mấy người nấu ăn rất khá, cứ để họ tự túc là được." Nghe vậy Vương Cẩn Hòa mới yên tâm.

Cô cân nhắc một lát rồi nhìn Tô Ngọc hỏi: "Chúng ta có nên đi thăm các binh sĩ không anh?" Về lâu như vậy mà chưa đi thăm lần nào, có vẻ họ hơi thiếu trách nhiệm. "Mai anh dẫn em đi xem, giờ muộn rồi, em đi nghỉ đi." "Dạ." Đang lúc hai người trò chuyện thì Nguyên Húc mới dẫn lũ trẻ về.

Thấy bốn đứa nhỏ mặt mày ủ rũ, không chút tinh thần, Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi: "Các con sao thế?" "Nương ơi, phu tử mà cha mẹ tìm cho chúng con đúng là biến thái, họ quá đáng sợ luôn ạ!" Tiểu Bảo đến giờ vẫn còn run.

Phu tử dạy văn còn đỡ, chứ phu tử dạy võ thì đúng là nỗi khiếp sợ.

Chẳng cần biết thân phận là gì, cứ là học sinh của thư viện thì đến giờ luyện võ không ai thoát được. "Nương không biết đâu, bao nhiêu người phải dìu nhau mới ra khỏi học viện được đấy, phu tử võ thuật của chúng con quá đáng sợ." Tiểu Bảo nuốt nước miếng nói.

Vương Cẩn Hòa chưa kịp lên tiếng, Tô Ngọc đã nói: "Người dạy võ cho các con là Võ trạng nguyên của mười năm trước, từng làm tướng quân nhưng sau đó chán ghét quan trường nên từ quan về quê đấy." Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghe vậy lập tức tỉnh cả người: "Cha, cha giỏi thế ạ?

Cả Võ trạng nguyên mà cha cũng mời về được sao?" Vương Cẩn Hòa cũng kinh ngạc nhìn chồng, không ngờ anh lại ra tay lớn đến thế, mời hẳn Võ trạng nguyên về dạy. "Đã tìm người dạy thì phải tìm người giỏi nhất chứ." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc hỏi: "Tướng công, anh nói thật cho em biết, dàn phu tử của Tiểu Bảo tổng cộng có bao nhiêu Trạng nguyên thế?" "Bốn hay năm người gì đó?

Có một người là cựu Thủ phụ." Vương Cẩn Hòa sửng sốt: "Thủ phụ á?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, viện trưởng thực sự của thư viện chính là ông ấy.

Ông ấy chỉ dạy cho lớp của Tiểu Bảo thôi, còn các lớp khác chưa đủ tư cách đâu." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc lắc đầu: "Anh đúng là có bản lĩnh thật đấy, sao anh mời được cả Thủ phụ về đây?" Anh làm thế nào mà hay vậy? "Dùng rau quả và rượu trái cây nhà mình để 'dụ' ông ấy về đấy." Tô Ngọc cười kể lại chuyện về vị Thủ phụ cho vợ nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong chỉ biết âm thầm giơ ngón tay cái tán thưởng chồng, anh đúng là quá cao tay, chuyện như vậy cũng làm được. "Ông ấy dạy Tiểu Trí và các con chỉ có lợi chứ không có hại." "Em biết mà, em đang nghĩ một vấn đề, nếu người ta biết phu tử trong thư viện chúng ta toàn là nhân tài ẩn dật như vậy, chắc lượng học sinh đến đăng ký sẽ tăng vọt cho xem." Tô Ngọc gật đầu: "Chắc chắn rồi, vì không phải ai cũng có cơ hội được danh sư chỉ dạy đâu." "Phu tử ở các thư viện khác đa số là Tú tài, Cử nhân hoặc quan viên về hưu, phương pháp dạy học so với những người anh mời về chắc chắn có khoảng cách rất lớn, không thể so sánh được." "Đúng là thế, nhưng nếu vậy thì học phí liệu có..." "Chuyện đó đơn giản thôi.

Con em nhà dân thường thì thu ít học phí, còn những công tử nhà giàu mộ danh mà đến thì chắc chắn phải thu cao, nếu không lại làm mất giá các phu tử, lão Thủ phụ mà biết là ông ấy không vui đâu." Ông già đó tuy lớn tuổi nhưng tính tình như trẻ con, hay để tâm mấy chuyện vặt vãnh lắm.

Vương Cẩn Hòa rất tán thành cách làm này: "Anh nói đúng, nên làm như vậy." "Sau này anh sẽ bàn bạc thêm với lão Thủ phụ xem nên thu xếp thế nào." "Dạ." Tiểu Bảo nghe hai người nói nãy giờ, nhịn không được xen vào: "Vẫn là cha giỏi nhất, mời được bao nhiêu phu tử lợi hại, đổi lại là người khác chắc chắn không làm nổi." Nhìn vẻ mặt đắc ý của Tiểu Bảo, Tiểu Trí bật cười, còn Hoằng Nghị thì rất hưởng ứng gật đầu: "Anh nói đúng ạ, hoàng thúc là giỏi nhất!" "Hôm nay các con đứa nào cũng khéo miệng thế nhỉ?" Tô Ngọc nhướng mày trêu chọc. "Chúng con nói thật mà, anh Tiểu Trí thấy đúng không?" Tiểu Trí gật đầu tán thành, cha quả thực rất giỏi, không ai bằng. "Có bài tập về nhà không?" Vừa nghe đến ba chữ "bài tập", trừ Hoằng Nghị ra, ba đứa trẻ kia đều ỉu xìu: "Dạ có..." "Vậy đi làm đi, làm xong rồi ra ăn cơm." "Dạ." Hoằng Nghị cũng theo các anh vào thư phòng làm bài.

Đợi lũ trẻ đi rồi, Tô Ngọc mới nói: "Lúc đầu anh cũng lo chúng không thích nghi được với cuộc sống ở thư viện, giờ xem ra trừ việc hơi mệt một chút thì mọi thứ đều ổn." "Mấy đứa theo anh tập võ cũng một hai năm rồi, sức bền chắc chắn hơn hẳn những đứa trẻ khác.

Hơn nữa em tin các phu tử biết cách dạy bảo sao cho phù hợp, không để các con bị thương đâu." "Các lớp khác không được ưu ái như vậy đâu, chỉ có lớp của Tiểu Bảo mới vất vả thế thôi." Tiến độ giảng dạy ở mỗi lớp trong thư viện là khác nhau, lớp của Tiểu Bảo dĩ nhiên là khó và mệt nhất.

“Thế này cũng không hẳn là chuyện xấu, ngược lại còn giúp thằng bé rèn luyện bản thân, khá tốt đấy chứ.” Vương Cẩn Hòa không hề cho rằng nhiệm vụ phu tử giao cho là quá nặng.

Tô Ngọc nhìn cô bằng ánh mắt ôn nhu: “Anh cứ tưởng em sẽ không vui, dù sao thì thằng bé mới đến thư viện vài ngày mà đã mệt thành thế kia.” “Bất kể là người lớn hay trẻ con, mỗi người đều có những áp lực khác nhau.

Hơn nữa, năng lực đến đâu thì làm việc đến đó, tình hình của Tiểu Bảo và Tiểu Trí anh là người rõ nhất còn gì.” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn anh.

Cô biết rõ những việc này rất có khả năng là do Tô Ngọc đã dặn dò người của thư viện làm vậy.

“Vợ à, em thế này làm anh chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả, chuyện gì cũng bị em đoán ra hết.” “Chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay thôi.” Tô Ngọc cười ha hả, rồi chuyển sang chuyện chính: “Đúng rồi, ngày mai em bảo Nguyên Bảo cùng đại thúc đến thôn kia một chuyến, hoàn thành xong giấy tờ đất đai mới yên tâm được.

Thường Tam nói bên đó phải chuẩn bị xong xuôi mới bắt đầu khởi công.” “Cái này không vội, xây kho lương không giống như xây nhà.” Kho lương nhìn thì đơn giản, nhưng thực tế khi bắt đầu xây dựng lại khó khăn hơn xây nhà ở nhiều.

“Cũng đúng.” Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc sau khi đưa các con đến thư viện thì đi làm việc của mình, còn Nguyên Bảo đã đánh xe cùng Tạ Khuê đến ngôi thôn đó.

Trên đường đi, Tạ Khuê không có việc gì làm nên cứ trò chuyện suốt với Nguyên Bảo, kể cho cậu nghe về tình hình ở đó.

“Nơi chúng ta sắp đến gọi là thôn Phúc Lộc, ngày trước là một thôn rất khá giả, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện mấy năm trước thì ngày càng sa sút, mới chỉ khấm khá lại từ năm ngoái thôi.” Nguyên Bảo im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng lại hỏi Tạ Khuê về chuyện của thôn Phúc Lộc.

“Đại thúc, năm đó thôn Phúc Lộc đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Đều là oan nghiệt cả.” Tạ Khuê thở dài nặng nề rồi bắt đầu kể.

Hóa ra năm đó, con trai thôn trưởng thôn Phúc Lộc và một thiên kim tiểu thư nhà giàu yêu nhau, hai người tình đầu ý hợp.

Kết quả là nhà cô gái khinh thường chàng trai là hạng bùn đất chân lấm tay bùn, nên đã sai người đánh cậu ta trọng thương, đến giờ vẫn còn nằm liệt giường.

Không chỉ vậy, sau khi về nhà họ liền ép gả con gái đi.

Cô gái đó biết người mình yêu bị cha mình đánh đến nông nỗi ấy, lại bị ép gả cho người mình không thích, cuối cùng đã treo cổ tự vẫn ngay trong đêm tân hôn.

Kể từ đó, thôn Phúc Lộc bị nhà cô gái và nhà chú rể căm ghét, liên tục chèn ép, cuộc sống của người dân trong thôn tự nhiên cũng dần trở nên khó khăn.

“Họ không thể đi báo quan sao?” Nguyên Bảo kỳ lạ hỏi.

“Không phải chưa từng đi, chỉ là Huyện lệnh lúc đó không phải vị hiện tại.

Chương 599

Vị Huyện lệnh đó đã bị hai nhà kia dùng tiền mua chuộc, họ có đi kiện cũng vô ích.” Người ta có quan phủ che chở, còn thôn trưởng thôn Phúc Lộc chỉ là một lão bách tính, sao đấu lại được?

Họ chỉ đành ngậm đắng nuốt cay.

Nguyên Bảo gật đầu vỡ lẽ, không ngờ sự việc lại như vậy: “Hóa ra là thế.” Trong lúc trò chuyện, hai người đã đến thôn Phúc Lộc.

Vừa vào thôn, Nguyên Bảo đã cảm thấy dân làng ở đây dường như đều trở nên tê liệt, trông chẳng khác gì những xác sống di động.

Thấy bách tính như vậy, Tạ Khuê có chút không đành lòng.

“Haiz, đúng là tạo nghiệp mà.

Thật ra con trai nhà lão Phó đó là một hậu sinh rất khá.” Chỉ tiếc là cuối cùng lại bị biến thành phế nhân.

Nguyên Bảo lại cảm thấy khá hứng thú, định lát nữa qua xem thử, nếu người đó thực sự có bản lĩnh thì sẽ bảo Vạn Cổ qua xem, đến lúc đó tìm thêm cho phu nhân một viên đại tướng.

Hai người nhanh chóng đến nhà thôn trưởng.

“Lão Tạ, ông đến rồi.” “Phải, đây là người của nhà Huyền chủ.” Phó thôn trưởng gật đầu với Nguyên Bảo: “Chuyện hôm qua tôi đã nói với lão Tạ rồi, tôi thậm chí có thể không lấy tiền, đem đất tặng không cho Huyền chủ, chỉ cầu Huyền chủ có thể che chở cho dân làng trong thôn.

Là do nhà chúng tôi gây ra rắc rối, không nên để họ phải chịu họa lây.” Nguyên Bảo nhìn vị thôn trưởng này, trong lòng thầm có hảo cảm: “Chuyện này sau khi về tôi sẽ thưa lại với Huyền chủ, mọi người có thể yên tâm.

Vùng đất bên này của các ông rất hợp trồng bông, mọi người đã đi lĩnh hạt giống chưa?” Phó thôn trưởng lắc đầu: “Bên ngoài có người canh giữ, người trong thôn chúng tôi căn bản không ra ngoài được.

Bình thường chỉ ăn đồ tự mình trồng ra, nhưng cứ mãi thế này cũng không phải cách.” Ăn uống có thể tự giải quyết, nhưng không có thu nhập thì đám trẻ trong thôn phải làm sao?

Sau này cưới vợ gả chồng thế nào?

Nguyên Bảo cau chặt mày: “Lại còn có chuyện như vậy nữa sao?

Vậy hôm nay chúng tôi qua đây, đối phương có đến tìm rắc rối không?” Phó thôn trưởng gian nan gật đầu: “Ước chừng người của họ cũng sắp đến rồi.” Phó thôn trưởng hận hai nhà kia thấu xương thấu tủy.

Nếu không phải tại bọn họ, con trai ông sao lại thành ra thế này?

Ngôi thôn đang yên bình sao lại tiêu điều đến thế?

Tất cả đều là lỗi của họ.

Còn về cô gái mà con trai ông yêu, tâm trạng ông khá phức tạp, nhưng giờ người cũng không còn nữa, ông có nghĩ gì cũng không nên nói ra vào lúc này.

Nguyên Bảo không nói gì, im lặng chờ đợi, cậu ghét nhất là loại người ỷ mạnh hiếp yếu.

Quả nhiên khoảng nửa canh giờ sau, bên ngoài có một đám người xông vào: “Gan các người lớn thật đấy, dám trái ý chúng ta, qua lại với người của thôn Phúc Lộc.” Nghe thấy lời đối phương, Nguyên Bảo khinh bỉ cười lạnh: “Chẳng qua chỉ là hạng thương nhân mà cũng dám to gan như thế, các người đúng là có bản lĩnh thật đấy.” Nghe

Nguyên Bảo nói vậy, đối phương lạnh lùng cười nhạo, vô cùng kiêu ngạo: “Biết rồi thì cút mau!” Ngay cả ở kinh thành, đám con cháu thế gia cũng phải nể cậu vài phần, đây là lần đầu tiên có người bảo cậu cút, khiến Nguyên Bảo cảm thấy khá mới mẻ.

“Tôi không biết cút, hay là anh làm mẫu cho tôi xem thử?” Nói xong, cậu trực tiếp ra tay, đá văng mấy kẻ vừa xông vào ra ngoài.

Phó thôn trưởng ngây người nhìn cậu ra tay, trong mắt đầy vẻ chấn kinh, vị hậu sinh này lợi hại quá.

“Chuyện này... chuyện này có mang lại rắc rối cho các vị không?” Phó thôn trưởng lo lắng họ vì thôn của mình mà bị người ta bắt nạt.

“Lão Phó, ông cứ yên tâm đi, Nguyên Bảo là người đắc lực bên cạnh vợ chồng Huyền chủ, không có chuyện gì đâu.” Phó thôn trưởng hơi nhẹ nhõm trong lòng.

Sau khi thu dọn đám người kia, Nguyên Bảo mượn giấy bút của thôn trưởng viết một bức thư, rồi gọi tin ưng truyền tin tức đi.

Tô Ngọc sau khi nhận được tin của Nguyên Bảo thì khẽ nhíu mày: “Nguyên Húc, đi mời Huyện lệnh và Tri phủ qua đây một chuyến, chúng ta đi một nơi.” “Vâng, thiếu gia.” Huyện lệnh và Tri phủ nhanh chóng có mặt, sau đó cùng Tô Ngọc đi đến thôn Phúc Lộc.

Lúc này, chủ nhân của hai nhà kia biết đất của thôn Phúc Lộc đã bán cho Huyền chủ, định nhân lúc thủ tục chưa xong xuôi sẽ đến phá đám.

Một khi thôn Phúc Lộc có Huyền chủ làm chỗ dựa, sau này họ muốn làm gì cũng phải dè chừng.

Thế là họ kéo theo một đám người rầm rộ đến thôn.

Vừa đến đã xông thẳng vào nhà phó thôn trưởng, dân làng biết chuyện liền vác cuốc xẻng chạy tới.

“Các người còn muốn làm gì nữa?

Còn dám đến nhà thôn trưởng, chúng tôi sẽ liều mạng với các người!” “Đúng thế, các người hại chúng tôi thê thảm thế này còn chưa đủ sao?

Còn dám đến tìm rắc rối.” “Đám nhà giàu thất đức các người, tự mình hại chết con gái mình rồi lại đổ lỗi lên đầu thôn trưởng chúng tôi.” “Đúng thế, con trai thôn trưởng là một hậu sinh xuất sắc như vậy, bị các người hại đến mức nằm liệt giường không cử động được, các người vẫn chưa hả dạ sao?” “Dù sao các người cũng không cho chúng tôi đường sống, hôm nay nếu các người dám động thủ, chúng tôi sẽ liều chết với các người!” Phó thôn trưởng nhìn bách tính trong thôn mà trong lòng không khỏi xót xa, rõ ràng là nhà ông đã làm liên lụy họ, vậy mà họ chưa bao giờ oán than, giờ còn đến giúp đỡ nhà ông.

Hai nhà đến gây sự nhìn đám dân làng đang hằm hằm sát khí thì khẽ nhíu mày.

Đám dân làng này đối với họ chẳng là gì, chết thì thôi, nhưng phiền phức sau đó mới lớn.

Nếu dân làng thôn Phúc Lộc đột ngột chết hết chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Huyện lệnh và Tri phủ, đặc biệt là khi Huyền chủ đã biết đến nơi này, nếu sau đó hạ lệnh điều tra kỹ lưỡng thì chẳng có lợi gì cho họ.

Dù thế lực có lớn đến đâu, họ cũng hiểu đạo lý dân không đấu với quan, mà cũng đấu không lại.

Phó thôn trưởng biết dân làng chỉ là người thường, đối đầu trực diện với đám người này sẽ không có kết quả tốt.

Ông đứng ra, đôi mắt đục ngầu chợt trở nên sắc sảo: “Chuyện năm xưa rốt cuộc là thế nào, ba nhà chúng ta đều tự hiểu rõ.

Những năm qua các người biến thôn chúng tôi thành thế này còn chưa đủ sao?” “Nếu các người tiếp tục đến tìm rắc rối, tôi dù có phải bỏ mạng cũng sẽ đi tìm Tri phủ đại nhân đòi lại công đạo.” “Tri phủ và Huyện lệnh hiện tại đều là quan thanh liêm, không phải mấy hạng quan tham mà các người dùng tiền là mua chuộc được đâu.” Phó thôn trưởng bình tĩnh nói với đối phương.

Lời của ông đã chọc giận kẻ đứng đối diện: “Họ Phó kia, lão muốn chết à!” “Vậy lão thử giết tôi xem, tốt nhất là giết tôi ngay trước mặt người của nhà Huyền chủ này này.” Phó thôn trưởng không định nhẫn nhịn nữa.

Các thôn xung quanh theo chân Huyền chủ đều đã bắt đầu kiếm được tiền, ông không thể để người trong thôn vì ông mà mất đi cơ hội như vậy.

Gương mặt béo phệ của đối phương không ngừng rung rinh, nhìn là biết đang vô cùng tức giận.

Nguyên Húc nhìn phó thôn trưởng một cái, người này rất thông minh, biết phải làm gì mới có lợi cho họ.

Nhưng cũng đúng thôi, nếu không thì cứ mãi bị người ta bắt nạt sao.

“Họ Phó kia, lão giỏi lắm.” “Lão thật sự tưởng chúng ta không dám động thủ với các người sao?” Chỉ cần người của Huyền chủ chết ở đây, ai mà biết được họ đã làm những gì?

“Động thủ, không được để một đứa nào thoát!” Hắn vừa vung tay, đám người phía sau lập tức xông lên.

Nguyên Bảo hừ lạnh một tiếng, tung chân đá tới, chỉ trong nháy mắt đám người đó đã ngã nhào xuống đất.

Chứng kiến thân thủ của Nguyên Bảo, đối phương cuối cùng cũng bắt đầu thấy sợ.

“Cậu là ai?

Tại sao lại đối đầu với chúng tôi?” Nguyên Bảo không thèm trả lời, cậu không rảnh để nói chuyện với loại súc sinh không bằng này.

“Ở đây làm gì mà náo nhiệt thế này?” Mọi ánh mắt đều hướng về phía âm thanh vừa phát ra.

Khi thấy Tri phủ và Huyện lệnh đều đã đến, người của hai nhà kia lập tức hoảng loạn.

Chương 600

Trong lúc họ đang nghĩ cách rời đi, Nguyên Bảo lên tiếng: “Thiếu gia, đám người này cậy trong nhà có chút tiền bạc mà coi rẻ mạng người, vừa rồi còn tuyên bố muốn chúng ta đều phải bỏ mạng ở đây.” Tô Ngọc lạnh lùng liếc nhìn đối phương: “Lại còn có chuyện như vậy sao?” Đối phương trong lòng đánh thót một cái, vội vàng thanh minh: “Cái này...

đây đều là hiểu lầm thôi.” Phó thôn trưởng vừa thấy Tri phủ và Huyện lệnh liền quỳ xuống: “Đại nhân, nhà họ Lôi và nhà họ Ngô khinh người quá đáng, cầu đại nhân làm chủ cho chúng tôi.” Chủ nhân hai nhà Lôi, Ngô thấy phó thôn trưởng như vậy thì sắc mặt vô cùng khó coi: “Đây đều là nợ của nhà lão, nếu không phải tại con trai lão thì con gái tôi có chết không?” “Con gái họ Ngô và con trai tôi tình đầu ý hợp, là ông không màng đến sự phản đối của con bé, nhất quyết ép nó gả vào nhà họ Lôi cho vị công tử đã có hàng tá thê thiếp kia, lại còn sai người đánh phế con trai tôi vào đúng ngày cưới.

Con bé biết tin mới uất ức như vậy.” Phó thôn trưởng giận dữ quát.

“Nếu không phải tại ông, con trai tôi bây giờ đã đi làm quan rồi, tất cả là lỗi của ông!

Con gái ông không phải do nhà tôi hại chết, kẻ hại chết nó chính là người làm cha như ông!

Ông không chịu thừa nhận sự thật, lại trút hết lên đầu nhà tôi, nói nhà tôi là tội khôi họa thủ, ông không sợ con gái ông ở dưới suối vàng không được yên nghỉ sao?” Phó thôn trưởng giờ cũng liều mạng rồi.

Ông cũng rất quý mến cô gái dịu dàng kia, nhưng lão Ngô này trong lòng chỉ có quyền thế địa vị, chỉ nghĩ cách trèo cao vào nhà họ Lôi, căn bản chẳng quan tâm đến hạnh phúc hay sự sống chết của con gái.

Bây giờ lại bảo là lỗi của nhà ông, đúng là chuyện nực cười nhất thiên hạ.

“Lão im miệng cho tôi!

Con trai lão là cái thá gì?

Mà cũng đòi xứng với con gái tôi?” Ngô lão bản trợn mắt gầm lên.

Hắn nuôi con gái lớn ngần ấy không phải để đi làm vợ cho một tên thư sinh nghèo kiết xác.

Tri phủ nheo mắt, nhìn phó thôn trưởng hỏi: “Con trai ông có công danh trên người?” Ngô lão bản trong lòng chùng xuống, có dự cảm chẳng lành.

Tại sao Tri phủ lại đột ngột hỏi chuyện này?

Phó thôn trưởng vội vàng gật đầu: “Đúng vậy, con trai tôi ba năm trước đã thi đỗ Cử nhân với thứ hạng thứ bảy, vốn dĩ hôm sau là phải vào kinh ứng thí, kết quả tất cả đều bị nhà họ Ngô hủy hoại.” Tri phủ nghe xong mà gân xanh trên trán nổi lên, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Các người gan lớn thật đấy, dám ra tay với một Cử nhân, còn có vương pháp nữa không?” “Tại sao các người không báo quan?” “Đại nhân, chúng tôi đã báo quan rồi, nhưng quan viên khi đó đã bị họ dùng tiền mua chuộc, không những không quản mà còn đánh chúng tôi một trận.” Tri phủ bị chọc cho cười lạnh: “Lại còn có chuyện như vậy nữa sao?” Ông và Huyện lệnh đều mới được điều chuyển tới đây ba năm trước, không ngờ những kẻ tiền nhiệm lại để lại nhiều rắc rối cần xử lý đến thế.

Ngô lão bản nhìn vẻ mặt giận dữ của Tri phủ thì trong lòng run sợ, đặc biệt là thanh niên đứng bên cạnh Tri phủ khiến hắn cảm thấy sợ hãi vô cùng.

“Tham ô nhận hối lộ, coi thường mạng người, tốt lắm.” Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng khiến Tri phủ cảm thấy da đầu tê dại.

Vị này lần này thực sự nổi giận rồi.

“Công tử...” “Tri phủ trước đây đã chuyển đi đâu rồi?” Tô Ngọc lạnh nhạt hỏi.

“Đang làm Tri phủ ở quận Vĩnh An.” Tri phủ vội vàng trả lời.

Lúc này ông không dám chạm vào vảy ngược của Tô Ngọc, nhưng trong lòng cũng hiểu rõ kẻ kia lần này tiêu đời rồi.

Ngô lão bản và Lôi lão bản bắt đầu cảnh giác, thanh niên này rốt cuộc muốn làm gì?

“Đi xem con trai phó thôn trưởng thế nào, mời đại phu cùng đi xem, tình hình ra sao thì lập biên bản lại, sau đó cứ theo luật mà làm.” Tô Ngọc nhàn nhạt nói, vài câu đã định đoạt tương lai của đối phương.

Ngô lão bản nghiến răng nhìn Tô Ngọc: “Cậu rốt cuộc là ai?

Tại sao lại xen vào việc của người khác?” “Tôi là ai, anh chưa đủ tư cách để biết, anh chỉ cần biết rằng kết cục sau này của các anh sẽ không tốt đẹp gì là đủ rồi.” “Công tử, hai người này có cần thu giam không?” “Ừm, bắt lấy đi.

Dám đánh tàn một Cử nhân có công danh trên người, đây là đang bất mãn với ai vậy?” Tú tài gặp Huyện lệnh còn không cần quỳ, huống chi là Cử nhân, vậy mà họ dám đánh tàn phế người ta mà chẳng hề hấn gì, đủ thấy những kẻ trước đây vô dụng đến mức nào.

“Đây là lỗi của nhà họ!” Ngô lão bản vừa nghe đã cuống quýt, chỉ tay vào phó thôn trưởng.

Họ tuyệt đối không thể rơi vào tay vị Tri phủ này, một khi đã vào đó thì coi như xong đời.

Lỡ như những việc làm trước đây bị lôi ra...

Chỉ mới nghĩ thôi Ngô lão bản đã thấy kinh hãi.

Nguyên Bảo đứng cạnh Tô Ngọc, nheo mắt nhìn hai lão bản: "Thiếu gia, hai người này xem ra có vấn đề đấy." Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã hiểu, rồi đưa mắt nhìn Tri phủ, người sau vội vàng cam đoan: "Công tử yên tâm, hạ quan nhất định sẽ điều tra kỹ lưỡng." Nếu không điều tra rõ ràng, ông thực sự lo lắng người xui xẻo tiếp theo sẽ là chính mình.

Đám Ngô lão bản nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc, thanh niên này rốt cuộc là ai mà có thể khiến Tri phủ tự xưng là hạ quan?

Điều này chứng tỏ địa vị của đối phương cao hơn Tri phủ rất nhiều, nếu không Tri phủ đã không khúm núm cung kính với một người trẻ tuổi như vậy.

Tri phủ trừng mắt nhìn đối phương, trong lòng đầy vẻ chán ghét.

Thật là lũ tự cao tự đại, cậy chút tiền bạc mà chẳng coi ai ra gì.

Ngô lão bản trong lòng vô cùng hối hận, vốn dĩ muốn nhân lúc này giải quyết gọn ghẽ chuyện ở thôn Phúc Lộc để lão Phó kia không nói gì được nữa, ai ngờ lại đụng phải người của nhà Huyền chủ.

Vị công tử này cùng Tri phủ, Huyện lệnh đều là do người của nhà Huyền chủ gọi đến, giờ thì hay rồi.

"Tôi nguyện ý bồi thường cho họ, sau này tuyệt đối không đến tìm rắc rối nữa." Ngô lão bản lên tiếng.

Thà chịu thiệt một chút còn hơn là mất mạng.

Tô Ngọc không thèm để ý đến họ, chỉ đứng đó cụp mắt suy nghĩ gì đó.

Nhanh chóng sau đó, con trai của phó thôn trưởng được người ta cáng tới.

“Công tử, hai vị đại nhân, đây là con trai tôi, Phó Thừa.” Phó thôn trưởng nhìn con trai mà lòng đau như cắt.

Phó Thừa?

Cái tên này nghe quen quen, dường như anh đã nghe thấy ở đâu rồi.

“Chuyện ở đây giao lại cho các ông xử lý.” Tô Ngọc nói với Tri phủ.

“Công tử, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, chúng tôi sẵn lòng bồi thường cho họ, xin công tử cho một cơ hội.” Ngô lão bản nghe vậy thì hoảng loạn, vào đến nha môn rồi thì đừng hòng có ngày ra, hắn tuyệt đối không thể để chuyện đó xảy ra.

Tô Ngọc nghịch ngợm miếng ngọc bội bên hông: “Anh nói đây là hiểu lầm sao?

Vậy anh cứ tiếp tục biện minh đi, tôi sẽ ngồi đây xem anh có thể thêu dệt ra hoa ra hoét gì từ chuyện này.” Nguyên Bảo buồn cười nhìn Tô Ngọc, thiếu gia nói gì mà lạ thế, lại còn bảo người ta biện minh cho mình nghe nữa chứ.

Phó Thừa nhìn người thanh niên đang nói chuyện, ánh mắt hơi lóe lên, người này là ai?

Cậu chưa từng gặp bao giờ.

“Cậu có chuyện gì thì cứ nói trực tiếp với Huyện lệnh và Tri phủ, đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó.

Còn về hai kẻ này, có thù hận gì cứ việc báo thù, có oán trả oán, chỉ cần cậu làm đúng thì việc gì cũng có thể làm.” Tô Ngọc thấy Phó Thừa nhìn mình thì nheo mắt nói.

Phó Thừa nghe đám trẻ trong thôn báo nhà họ Ngô và họ Lôi đến, đã chuẩn bị tinh thần cùng bà con chịu thiệt, ai ngờ trời lại mở lối, ngay cả Huyện lệnh và Tri phủ cũng đến.

Đây đúng là chuyện đại hỷ với cậu.

“Đại nhân, tôi muốn kiện bọn họ!” Ngô lão bản nhìn Phó Thừa, trong lòng hối hận vô cùng, sao năm đó hắn không trực tiếp giết quách Phó Thừa đi cho xong, nếu cậu ta là một cái xác thì bây giờ đã không thể nói ra những lời này.

“Dẫn người đi!” Tri phủ vung tay, nha dịch xông lên áp giải người đi.

Chương 601

Cha con phó thôn trưởng đều là người trong cuộc nên cũng đi theo về phủ nha.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo: “Cậu ở lại xem sao, sẵn tiện làm xong các thủ tục cần thiết đi, tôi về trước đây.” Tô Ngọc không có hứng thú xem náo nhiệt, anh đã rời xa vợ một lúc lâu rồi, phải lập tức quay về ngay.

Nhìn vẻ vội vã của Tô Ngọc, Nguyên Bảo chẳng cần đoán cũng biết anh đang nghĩ gì.

“Vâng.” Tô Ngọc thấy mọi chuyện đã ổn thỏa liền cưỡi ngựa ra về.

Đến gần nhà, Tô Ngọc mới nhớ ra Phó Thừa là ai.

Kiếp trước Phó Thừa đã làm không ít chuyện lớn.

Kiếp trước, cuối cùng Phó Thừa sống cảnh cô độc, chân thì tàn phế, nhưng bằng tấm thân tàn đó cậu ta vẫn có thể báo thù cho gia đình.

Cuối cùng thù báo được nhưng lại nhận kết cục bị chém đầu thị chúng.

Chủ yếu là vì lúc đó Phó Thừa đã giết quá nhiều người, dù những kẻ đó có đáng chết thì cậu ta cũng phải trả giá cho hành động của mình.

Nhưng kiếp này sau khi anh can thiệp, cuộc đời của Phó Thừa chắc hẳn sẽ được viết lại, cậu ta sẽ không dẫm vào vết xe đổ đó nữa chứ?

Tô Ngọc nhanh chóng gạt chuyện của Phó Thừa sang một bên, về nhà tìm Vương Cẩn Hòa.

“Anh về rồi à?

Chuyện thế nào rồi?

Không xảy ra việc gì chứ?” Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi.

Choàng tay ôm lấy vai cô, Tô Ngọc không hài lòng nói: “Vợ à, em thiếu tin tưởng vào tướng công mình thế sao?” Chút chuyện nhỏ nhặt này mà cũng phải để cô lo lắng?

“Rốt cuộc là thế nào?” Vương Cẩn Hòa không thèm để ý vẻ mặt đó của anh, liền thúc giục.

Tô Ngọc kể lại mọi chuyện cho cô nghe, còn kể cả kết cục kiếp trước của Phó Thừa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn anh: “Lại còn có chuyện như vậy sao?” Phó Thừa có thể làm ra những việc đó, xem ra cũng là một kẻ khổ mệnh.

Nếu không bị dồn vào đường cùng, sao cậu ta lại có thể hạ thủ tàn nhẫn như vậy được.

“Bây giờ chắc cậu ta sẽ không đi đến bước đó đâu.” Vương Cẩn Hòa trầm ngâm nói.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: “Anh cũng nghĩ giống em, sau này anh sẽ bảo Vạn Cổ đi xem vết thương cho cậu ta, xem có chữa khỏi được không.

Nếu chữa được thì chiêu mộ về làm việc hoặc để cậu ta tiếp tục thi khoa cử, đều được cả.” Vương Cẩn Hòa thấy cách này rất khả thi: “Đều được, nhưng hai nhà kia lấy đâu ra lá gan lớn như vậy?” Ngay cả Cử nhân mà cũng dám động tay động chân, hai nhà Ngô, Lôi đúng là to gan lớn mật.

“Trước đây họ đã mua chuộc Huyện lệnh và Tri phủ ở đây, có người chống lưng nên gan mới lớn vậy đấy.” “Ồ?

Huyện lệnh và Tri phủ chẳng phải đã ở đây lâu rồi sao?

Sao họ có thể làm ra những chuyện thương thiên hại lý như vậy chứ?” Vương Cẩn Hòa nhíu mày.

“Huyện lệnh và Tri phủ hiện tại vừa vặn được điều tới sau khi nhà Phó Thừa xảy ra chuyện.

Dựa theo thành tích của hai ông ấy thì lẽ ra đã được thăng quan từ lâu rồi, chỉ tại không có bối cảnh, cũng không chịu chạy chọt nên mới mất đi cơ hội thăng tiến.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày, có chút không thích những chuyện như vậy: “Những người đó thật là quá đáng.” Người có năng lực thì không được trọng dụng, ngược lại một đám bất tài lại giữ chức vụ cao hơn, trước đây có lẽ Huyện lệnh và Tri phủ muốn làm gì cũng bị hạn chế, không thể ra tay được.

“Đúng vậy, nhưng có lẽ phải lần tới họ mới có cơ hội thăng tiến.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Tại sao?” Dựa theo thành tích thì đáng lẽ phải có cơ hội rồi chứ, sao Tô Ngọc lại bảo phải chờ lần sau?

Chẳng phải đã ba năm rồi sao?

“Nếu thăng chức bây giờ chắc họ sẽ bị điều đi nơi khác, mà bên em lại cần người hỗ trợ.

Hoàng huynh chắc là muốn để họ ở lại đây thêm một thời gian để phối hợp nhịp nhàng với em, đợi mọi thứ đi vào quỹ đạo rồi mới cho họ đi.” Tô Ngọc đã đoán định được tâm tư của Huyền Phỉ Nhiên.

Vương Cẩn Hòa không ngờ lại là vì mình, nhất thời cảm thấy hơi áy náy: “Chúng ta thế này chẳng phải là làm lỡ dở tiền đồ của người ta sao?” “Yên tâm đi, lúc họ được thăng chức tuyệt đối sẽ là một cơ hội cực tốt, khi đó đối với họ mà nói sẽ còn tốt hơn bây giờ nhiều.” Vương Cẩn Hòa không am hiểu chuyện triều chính, nhưng Tô Ngọc đã nói vậy thì chắc chắn là có lý do của anh.

“Chỉ cần không mang lại phiền phức cho họ, không làm lỡ việc làm quan của họ là tốt rồi.” “Em cứ yên tâm, họ đã sớm lọt vào mắt xanh của hoàng huynh rồi.

Hoàng huynh đang lúc dùng người, mà họ lại là quan thanh liêm, tất nhiên hoàng huynh sẽ trọng dụng.

Ba năm sau, Huyện lệnh ước chừng sẽ lên làm Tri phủ ở đây, còn vị Tri phủ hiện tại chắc sẽ được điều về kinh thành.” Nơi đó sau này cần người chắc chắn sẽ chỉ có tăng chứ không giảm, lúc đó Tri phủ về đó mới là thời cơ tốt nhất.

Bây giờ mà về thì có lẽ chỉ nhận được một chức quan nhàn rỗi, lần sau về mới là trọng tâm.

“Hiện tại trên triều vẫn còn không ít kẻ ăn không ngồi rồi, hoàng huynh chưa kịp ra tay thôi, nhưng cũng đến lúc hoàng huynh bắt đầu thanh toán với họ rồi.” Trước đây Huyền Phỉ Nhiên đã từng nói với anh chuyện này, chỉ là lúc đó vừa vặn biết chuyện Tề quốc đang luyện quân nên họ phải ưu tiên xử lý chuyện đánh trận trước, đợi chiến tranh kết thúc thì những kẻ cần xử lý cũng nên được dọn dẹp sạch sẽ.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc: “Xem ra anh và hoàng huynh đã bàn bạc kỹ lưỡng hết rồi.” “Ừm, bây giờ quan trọng nhất là luyện binh, chuẩn bị cho cuộc chiến sắp tới.” “Đúng là như vậy, so với chiến tranh thì những chuyện khác đều trở nên nhỏ nhặt.” Vương Cẩn Hòa trầm ngâm.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: “Anh cũng nghĩ như em.” “Tình hình bên Tề quốc thế nào rồi?” Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi một câu, trong lòng có chút lo lắng.

"Đều nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, còn bên Lăng quốc có bọn Doãn Phàm ở đó cũng không sao." Dựa theo thời gian tính toán, những việc anh bảo Doãn Phàm làm chắc hẳn đã bắt đầu có hiệu quả.

Tề Minh muốn liên kết với Lăng quốc để đồng thời phát động chiến tranh với Huyền quốc, e là hắn không có cơ hội đó đâu.

"Chỉ tiếc là lần này vẫn chưa lấy được binh phù trong tay Yến thân vương." Nếu lấy được binh phù, toàn bộ quân đội của Huyền quốc sẽ nằm trong tay Huyền Phỉ Nhiên, như vậy khi chiến tranh xảy ra việc điều binh cũng sẽ dễ dàng hơn, ít nhất là không có kẻ nào dám kháng lệnh.

"Cái này không vội, lần này lấy được của Trấn Bắc Vương đã là niềm vui bất ngờ rồi, những cái khác không quan trọng.

Binh quyền trong tay Yến thân vương sớm muộn gì cũng về tay hoàng huynh thôi, chỉ là vấn đề thời gian, anh không gấp." Phía Yến thân vương chắc chắn phải dùng chút thủ đoạn mới lấy lại được binh quyền.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt tự tin lại có chút ý xấu của Tô Ngọc, trong lòng hiểu rõ gã này chắc chắn lại đang tính kế gì rồi.

Cô ái ngại lắc đầu nói: "Ai làm đối thủ của anh đúng là xui xẻo thật." Cách Tô Ngọc làm việc quá khó đoán, căn bản không biết bước tiếp theo anh sẽ làm gì.

Ngay cả Tô Cửu và Huyền Phỉ Nhiên còn không rõ tâm tư của anh, thì một Yến thân vương không hiểu rõ Tô Ngọc lại càng không thể biết được.

Muốn ngăn cản Tô Ngọc e rằng cũng chỉ tốn công vô ích.

"Chúng ta không nói chuyện đó nữa, đó là chuyện sau này, giờ vẫn chưa đến lúc." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cảm thấy anh dường như đang ám chỉ điều gì đó: “Anh muốn nói gì vậy?” Tô Ngọc xoa cằm, nheo mắt nói: “Anh đang nghĩ đám người còn lại của Tạ Thầm khi nào mới chịu ra tay.” Hiện tại chúng cứ co rụt lại không làm gì, khiến anh muốn thu dọn cũng chẳng có cái cớ nào, thật là bực mình.

Vương Cẩn Hòa nhìn anh bằng ánh mắt đầy bất lực: “Anh nghỉ ngơi đi, cũng phải để người ta thở chút chứ, đừng ép quá mức.” “Được, đều nghe em hết.

Bây giờ mọi chuyện cơ bản đã sắp xếp ổn thỏa, em có thể yên tâm dưỡng thai được chưa?” Tô Ngọc chỉ sợ Vương Cẩn Hòa nhân lúc anh không chú ý lại làm chuyện gì khiến mọi người phải căng thẳng thần kinh.

“Vẫn còn một số việc cần xử lý.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, khẽ ho một tiếng đầy vẻ vô tội.

Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy tâm trạng khá phức tạp.

Biết ngay là cô nàng này chẳng bao giờ chịu ngồi yên mà.

“Còn chuyện gì nữa?” “Cách làm mì khô tiện lợi em phải giao cho nhà bếp, sau đó mới để họ bắt tay vào làm được.

Đợi xưởng xây xong chắc bụng em cũng to vượt mặt rồi.” Đến lúc đó Tô Ngọc chắc chắn sẽ còn lo lắng hơn, cô đừng hòng làm được việc gì nữa.

Chương 602

“Em cứ dặn họ làm là được.” “Vâng.” Sau đó Vương Cẩn Hòa bắt đầu dạy người trong bếp làm một số thực phẩm tiện lợi.

Còn có không ít thị vệ qua phụ nhào bột.

Khi mẻ thực phẩm đầu tiên ra đời, Vương Cẩn Hòa bảo nhà bếp nấu lên cho mọi người cùng nếm thử.

“Mì này dai thật đấy, mà trông như chẳng cần cho thêm gia vị gì nhiều nhỉ.” Tô Ngọc nhìn bát mì của mình, nghiên cứu một lúc rồi nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: “Thế nên mới gọi là thực phẩm tiện lợi, chỉ cần có nồi có nước, người không biết nấu ăn cũng có thể nấu ra để ăn được, lại không tốn nhiều thời gian, làm rất nhanh.” Tô Ngọc ăn xong thì đi xem thử, quả nhiên đúng như lời cô nói, vô cùng tiện lợi.

“Mì này không dễ bị bở, dùng trên chiến trường là một lựa chọn không tồi.” “Thứ này có thể làm nhiều thêm một chút.” Tô Ngọc tất nhiên nhận ra đây là đồ tốt.

Loại này đưa ra chiến trường sẽ có tác dụng rất lớn.

Kẻ địch sẽ không quan tâm các anh đã ăn cơm chưa đâu, khi cần công thành chúng nhất định không bỏ qua cơ hội.

Nhưng nếu có loại thực phẩm tiện lợi này, việc ăn uống sẽ rất nhanh gọn, tiết kiệm được khối thời gian.

“Đến lúc đó chúng ta có thể làm thêm một ít nước sốt.

Nếu họ không có nồi thì mỗi người mang theo hai cái màn thầu, kèm thêm chút nước sốt là có thể ăn bất cứ lúc nào, chỉ có điều màn thầu chắc phải ăn nguội thôi.” Vương Cẩn Hòa vắt óc suy nghĩ để chuẩn bị thêm đồ ăn cho các tướng sĩ, mong họ có bữa ăn tươm tất hơn.

“Không sao đâu, trên chiến trường thường xuyên không có cơm nóng, đó là chuyện bình thường.

Chỉ cần được ăn no đối với tướng sĩ đã là đủ rồi.” Việc tiếp tế hậu phương không bị gián đoạn mới là điều quan trọng nhất đối với những người nơi tiền tuyến.

Vì vậy mới có câu: lương thảo đi trước.

Quân sĩ trên chiến trường không sợ hy sinh, chỉ sợ khi đang chiến đấu mà người phía sau lại kéo chân mình.

Đợi đến tháng mười, anh sẽ phái người bí mật áp tải lương thảo và dược liệu tới biên quan.

“Em hiểu mà, người trên chiến trường sợ nhất là lúc đang giao tranh mà lại hết lương thảo.” “Binh sĩ Huyền quốc chúng ta không cần lo lắng vấn đề này, trước cuối năm anh sẽ lo liệu để toàn bộ lương thảo, dược liệu đều vào vị trí.” Anh muốn để các tướng sĩ của mình có thể thoải mái ăn uống, thoải mái chiến đấu mà không cần lo lắng về lương thực hay dược liệu.

Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Đúng vậy, tướng sĩ của chúng ta sẽ không phải lo lắng những điều đó, họ chỉ cần suy nghĩ làm sao để đánh thắng trận là được rồi." "Bây giờ nói những chuyện này vẫn còn hơi sớm, chúng ta vẫn còn vài tháng để chuẩn bị." "Tuy còn vài tháng nhưng thời gian trôi qua nhanh lắm, nhìn thì thấy còn nhiều nhưng thực chất chẳng được bao lâu đâu." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Thời gian như nước chảy trôi qua rất nhanh, cảm giác cô đến đây chưa bao lâu mà thực tế cũng đã gần ba năm rồi. "Đột nhiên thấy thời gian trôi nhanh thật, lúc mới quen anh em cũng vừa mới tới đây không lâu, vậy mà chớp mắt chúng ta đã quen nhau hơn hai năm rồi, lại còn sắp có thêm hai đứa nhỏ nữa." Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa bụng, có chút cảm thán nói.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc tỉ mỉ suy nghĩ lại thì thấy đúng là như thế.

Cứ ngỡ là chậm chạp, nhưng chớp mắt đã qua hai năm, cậu nhóc ba tuổi ngày nào giờ đã hơn năm tuổi, chiều cao cũng tăng lên không ít.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc mở lời: "Tiểu Hòa, có phải em cao lên rồi không?" "Có sao?" Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc đỡ Vương Cẩn Hòa đứng dậy, hai người đứng so với nhau một chút.

Lúc mới quen, Vương Cẩn Hòa mới chỉ cao đến vai anh, giờ đã cao đến môi anh rồi. "Đúng là cao lên thật, cao lên không ít đâu." Tô Ngọc cười nói.

Thế nhưng trông cô vẫn nhỏ nhắn xinh xắn như vậy.

Vương Cẩn Hòa vốn không để ý chuyện này, nhưng biết mình cao lên không ít thì trong lòng vẫn thấy vui.

Tuy nhiên, Thu Ý đứng bên cạnh lại thầm trợn trắng mắt.

Quần áo của tiểu thư vì không mặc vừa nữa mà đã phải thay mới mấy lần rồi, vậy mà hai người này giờ mới phát hiện ra tiểu thư cao lên sao?

Thật là chậm hiểu quá đi mất.

Hai người không chú ý đến biểu cảm của Thu Ý, nói chuyện một lúc lại chuyển sang đề tài khác.

Thu Ý nghe mà thấy mơ hồ, tiểu thư và cô gia đúng là chuyện gì cũng nói được với nhau, mà lạ là hai người họ lại cực kỳ hợp rơ.

Chỉ là đôi khi họ nói những từ ngữ mà cô chẳng hiểu gì cả.

May mà Tô Ngọc không biết Thu Ý đang nghĩ gì, nếu không chắc chắn anh sẽ cảnh giác hơn.

Sau khi dạy nhà bếp làm hết các loại thực phẩm tiện lợi, Vương Cẩn Hòa hoàn toàn rảnh rỗi bắt đầu dưỡng thai.

Từ tháng thứ sáu trở đi, bụng cô to lên rất nhanh, Tô Ngọc mỗi lần nhìn đều thấy thót tim, ngay cả Tiểu Bảo cũng không dám lại gần Vương Cẩn Hòa quá vì sợ làm cô giật mình.

Hoằng Nghị trước đây rất thích được Vương Cẩn Hòa bế, giờ cũng không dám mở miệng đòi nữa.

Cùng với việc bụng to ra, Vương Cẩn Hòa bắt đầu xuất hiện những vấn đề của giai đoạn cuối thai kỳ.

Chuột rút và phù nề khiến cô ban đêm không ngủ được.

Đặc biệt là khi hai đứa nhỏ đạp mạnh, cô gần như bị đánh thức liên tục.

Ngủ không ngon khiến Vương Cẩn Hòa gầy đi thấy rõ.

Bụng thì to mà người lại gầy yếu khiến Tô Ngọc vô cùng lo lắng.

Nếu không có Bạch Khởi và mọi người liên tục cam đoan sức khỏe của Vương Cẩn Hòa vẫn rất tốt, có lẽ anh đã suy sụp mất rồi.

Vương Cẩn Hòa ngủ không ngon nên chỉ cần cô động đậy là Tô Ngọc cũng giật mình tỉnh giấc.

Về sau, khi hai đứa nhỏ đạp quá mạnh, Tô Ngọc sẽ đọc sách cho chúng nghe.

Chẳng biết hai đứa nhỏ này thế nào, hễ nghe cha đọc sách là sẽ yên tĩnh lại một chút.

Tô Ngọc ngồi bên giường nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ, một tay đặt lên bụng cô, một tay cầm sách đọc cho con nghe.

Mỗi khi Tô Ngọc dừng lại, đứa nhỏ trong bụng lại động đậy như đang thúc giục cha đọc tiếp vậy. "Đọc một lát nữa thôi nhé, hai con phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng làm phiền mẹ nghỉ ngơi." Bây giờ cái thai đã được tám tháng, cử động càng mạnh hơn.

Bà đỡ và nữ y đã đến ở trong nhà, Tô Ngọc chỉ sợ xảy ra sơ suất gì.

Đọc sách xong, Tô Ngọc cúi đầu áp sát vào bụng Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói: "Đến giờ nghỉ ngơi rồi, mai cha lại đọc cho nghe.

Nếu còn quấy rầy mẹ nghỉ ngơi, đợi các con chào đời cha nhất định sẽ đánh đòn đấy." Không biết có phải lời đe dọa của Tô Ngọc có hiệu quả hay không mà sau đó hai đứa nhỏ nằm im không quậy nữa.

Ngồi bên cạnh đợi một lúc, xác định chúng không động đậy gì thêm anh mới lên giường ôm Vương Cẩn Hòa đi ngủ.

Hiếm khi Vương Cẩn Hòa tỉnh dậy sớm, thấy Tô Ngọc bên cạnh vẫn đang ngủ say, cô không khỏi đau lòng.

Tháng gần đây Tô Ngọc còn mệt hơn cả cô, thường xuyên đọc sách cho con suốt cả canh giờ, buổi tối ngủ cũng luôn cảnh giác vì sợ cô đột ngột bị chuột rút hay khó chịu chỗ nào.

Chương 603

Cô đưa tay chạm vào mắt Tô Ngọc, quầng thâm dưới mắt anh đã lộ rõ.

Tay vừa chạm vào, Tô Ngọc đã mở mắt, Vương Cẩn Hòa nhất thời hối lỗi: "Anh ngủ thêm chút nữa đi." "Anh không sao, tối qua em ngủ tốt chứ?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Rất tốt, tối qua tụi nhỏ không quậy mấy." "Vậy thì tốt, cố gắng kiên trì thêm một thời gian nữa, con chào đời là ổn thôi." "Mẹ nói mang thai đôi rất hại sức khỏe nên bắt em ở cữ hai tháng liền, phải mất bao nhiêu thời gian cơ chứ." Vương Cẩn Hòa cứ nghĩ đến là thấy tương lai mù mịt. "Bốn mươi ngày sao?" Chuyện này anh cũng từng nghe Cố Cửu Ninh nhắc qua một lần nhưng không nghe kỹ lắm. "Năm mươi ngày cơ, mẹ còn bảo không cho em tắm rửa, gội đầu, nhất là trong ba mươi ngày đầu.

Em cảm thấy đến lúc đó cả người em sẽ bốc mùi mất." Nghĩ đến thôi Vương Cẩn Hòa đã thấy đáng sợ. "Chúng ta lén tắm thì mẹ sẽ không biết đâu.

Buổi tối anh sẽ gội đầu cho em rồi dùng nội lực sấy khô, không ai biết được đâu." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa kháng cự như vậy thì mở lời an ủi.

Vương Cẩn Hòa vốn là người có chút khiết phích, mùa đông cũng phải tắm rửa hàng ngày, bảo cô nhịn lâu như vậy không tắm gội thì đúng là muốn mạng cô rồi. "Nhưng chỉ được bảy ngày tắm một lần thôi nhé." Vì lo cho sức khỏe của vợ, Tô Ngọc vẫn đưa ra giới hạn.

Tránh việc Vương Cẩn Hòa đòi tắm rửa hàng ngày.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được, vậy chúng ta quyết định thế đi." Cô cũng biết làm vậy không tốt cho sức khỏe, nhưng bảy ngày một lần thì vẫn có thể chấp nhận được.

Còn về việc tắm, cùng lắm thì dùng Linh tuyền thủy lau người mỗi ngày, còn hơn là không được vệ sinh gì.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không còn thấy khó chịu nữa.

Tô Ngọc thấy tâm trạng Vương Cẩn Hòa đột ngột tốt lên, trong mắt hiện lên vẻ tò mò: "Nghĩ đến chuyện gì mà đột nhiên vui thế?" Vương Cẩn Hòa hì hì cười một tiếng: "Không có gì, chỉ là thấy rất vui thôi." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn cô: "Em vui là được rồi." Tô Ngọc đỡ Vương Cẩn Hòa dậy lấy quần áo cho cô.

Nhìn vóc dáng hiện tại của mình, Vương Cẩn Hòa lại thấy buồn phiền: "Em béo quá." "Ai bảo béo chứ?

Em gầy thế này, đợi con chào đời xong phải tẩm bổ thật tốt mới được." Cảm giác mặt cô còn nhỏ hơn cả trước khi mang thai một vòng ấy chứ.

Tuy có chút không cam lòng nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn thấy vui vì Tô Ngọc không hề chê bai mình. "Cũng may là anh không chê em, nếu không em sẽ không để yên cho anh đâu." Thấy Thu Ý vào giúp Vương Cẩn Hòa búi tóc, Tô Ngọc bật cười nói: "Sao anh có thể chê em được chứ?" Anh yêu thương cô còn không kịp nữa là.

Huống chi dáng vẻ bây giờ của cô cũng là vì anh, anh càng không có tư cách để chê.

Anh đã tận mắt chứng kiến Vương Cẩn Hòa thay đổi thế này, nếu không vì anh, cô cũng sẽ không béo lên.

Mấy tháng gần đây cô còn ngủ không ngon, người lại hay đau nhức, nếu anh còn chê cô thì anh còn là người nữa không? "Đôi khi chính em còn thấy chán ghét bản thân mình nữa, trông xấu xí làm sao ấy." Vương Cẩn Hòa tựa vào vai Tô Ngọc, nhíu mày nói. "Ai bảo xấu chứ?

Em là bà bầu đẹp nhất đấy." Ngoại trừ bụng to ra thì Vương Cẩn Hòa gần như không thay đổi gì, vẫn xinh đẹp như trước khi mang thai.

Ai dám nói Tiểu Hòa xấu tức là đang đối đầu với anh.

Tâm trạng sa sút của Vương Cẩn Hòa lập tức biến mất nhờ lời nói của Tô Ngọc.

Cô biết mình không nên có những cảm xúc tiêu cực như vậy, nhưng đôi khi lại không khống chế được bản thân.

Cô đã nổi cáu với Tô Ngọc mấy lần rồi, giờ nghĩ lại thấy hoàn toàn là mình vô lý đùng đùng, nếu là người khác chắc đã mặc kệ cô từ lâu rồi, làm sao có thể dỗ dành và không hề tức giận với cô như vậy. "Ông xã, em xin lỗi, trước đây em không nên cứ nổi nóng với anh mãi thế." "Sao lại xin lỗi anh?

Anh biết là vì em không thoải mái nên mới phát hỏa thôi, anh không để bụng đâu." Có thể nổi nóng được cũng là chuyện tốt, đừng cứ kìm nén một mình trong lòng. "Anh thật tốt." Vương Cẩn Hòa ôm lấy Tô Ngọc, thân mật cọ cọ vào vai anh như một chú mèo nhỏ.

Tô Ngọc nắm tay cô, trong mắt tràn đầy ý cười: "Biết anh tốt thì phải nắm cho chắc nhé, đừng để ai cướp mất." "Tất nhiên rồi, anh là của em mà." Vương Cẩn Hòa nói một cách hiển nhiên, chẳng thấy mình nói vậy có gì không đúng.

Tô Ngọc nhịn cười gật đầu: "Em nói đúng lắm." Trước đây tình cảm của Vương Cẩn Hòa luôn kín đáo, bảo cô nói ra những lời như vậy gần như là không thể, không ngờ mang thai lại giúp anh toại nguyện giấc mơ này.

Sau ngày hôm đó, tâm trạng bất ổn của cô cuối cùng cũng tốt lên.

Một buổi tối, khi đang ngủ say, Vương Cẩn Hòa đột nhiên bị đau đến tỉnh giấc, cảm giác bụng trì xuống khiến mặt cô trắng bệch.

Cô đưa tay nắm lấy cánh tay Tô Ngọc, chưa kịp mở lời thì anh đã tỉnh. "Tiểu Hòa sao vậy?

Em không khỏe ở đâu à?" "Em... hình như sắp sinh rồi." "Anh đi gọi bà đỡ và nữ y qua ngay." Tô Ngọc vội vàng mặc quần áo đi gọi người.

Nữ y bảo Tô Ngọc bế Vương Cẩn Hòa vào căn phòng đã chuẩn bị sẵn để kiểm tra, còn bà đỡ thì ở bên ngoài dặn dò nha hoàn chuẩn bị nước nóng. "Công tử yên tâm, phu nhân sức khỏe rất tốt.

Tuy sinh sớm hơn mười ngày nhưng hai đứa nhỏ vẫn rất khỏe mạnh.

Chắc phải một lúc nữa mới sinh được, hãy bảo người chuẩn bị chút đồ ăn cho phu nhân, có ăn mới có sức được." Tô Ngọc ra ngoài dặn Thu Ý nấu chút gì đó.

Thu Ý vội vàng nấu mấy quả trứng gà đường đỏ mang vào cho Vương Cẩn Hòa ăn.

Vương Cẩn Hòa biết sinh con mất rất nhiều thời gian nên cô phải giữ sức, dù đau đến mấy cũng cố nhịn để ăn hết chỗ trứng.

Trong nhà nhất thời náo nhiệt hẳn lên, làm bọn trẻ cũng tỉnh giấc.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí mặc đồ ngủ đi ra, mơ màng hỏi: "Cha ơi có chuyện gì vậy?

Nhà mình ồn quá." "Làm các con tỉnh rồi à?" "Vâng, cha ơi, có phải mẹ làm sao không?" "Mẹ sắp sinh em bé rồi." Tiểu Bảo và mọi người lập tức tỉnh táo hẳn, kích động nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi, mẹ sắp sinh em trai, em gái cho tụi con ạ?" "Đúng vậy, còn một lúc nữa, các con cứ đi ngủ tiếp đi." Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều lắc đầu: "Tụi con muốn đợi mẹ." "Được rồi." Bà đỡ và nữ y luôn ở bên trong, khoảng một canh giờ sau trong phòng mới truyền ra tiếng bà đỡ. "Phu nhân, nghe lời tôi, bà hãy dùng lực, dùng lực thêm chút nữa." "Được." Tô Ngọc đứng ở cửa đi tới đi lui, trong lòng vô cùng lo lắng, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong.

Khi Tô Ngọc sắp không nhịn được muốn đẩy cửa xông vào thì tiếng bà đỡ và tiếng trẻ con khóc vang lên: "Sinh được một đứa rồi, vẫn còn một đứa nữa." Không lâu sau, Tô Ngọc lại nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ thứ hai, bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm.

Anh lấy chỗ Linh tuyền thủy mà Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị sẵn mang xuống bếp, đổ vào nồi canh gà đang hầm trên lò, khuấy đều rồi mới đi ra.

Lúc anh quay lại, Thu Ý đang bế đứa nhỏ đi ra: "Cô gia, đứa lớn là con trai, đứa thứ hai là con gái ạ." Tô Ngọc không nhìn con mà nhìn vào trong phòng: "Tiểu Hòa thế nào rồi?" "Tiểu thư không sao ạ, tinh thần cũng khá tốt.

Nữ y và bà đỡ đang giúp tiểu thư vệ sinh cơ thể, lát nữa mới được về phòng nghỉ ngơi." Tô Ngọc thở phào, mở lời dặn dò Nguyên Bảo đang đứng bên cạnh: "Nguyên Bảo, mỗi người trong nhà thưởng một bao lì xì năm trăm văn, bao gồm cả những người làm công lâu năm." "Rõ." Sau đó Nguyên Bảo lấy pháo ra ngoài đốt hai dây.

Nghe tiếng pháo, Dư Thanh Phong giật mình tỉnh giấc, Cố Cửu Ninh mơ màng nhìn ông: "Có chuyện gì vậy?" "Chắc là Tiểu Hòa sinh rồi." "Cái gì?" "Tôi vừa nghe thấy tiếng pháo." "Vậy chúng ta mau dậy qua xem sao." Hai vợ chồng mặc quần áo ra ngoài thì thấy vợ chồng Dư Bách Lâm và Tô Tích cũng đã ra tới nơi. "Cha, mọi người cũng nghe thấy tiếng động à?" "Đúng vậy, chúng ta mau qua xem thế nào." Cả gia đình vội vàng chạy sang nhà bên cạnh.

Nguyên Bảo thấy họ đến thì ho nhẹ một tiếng, hình như mình đã làm mọi người tỉnh giấc hết rồi.

Chương 604

"Nguyên Bảo, có phải Tiểu Hòa sinh rồi không?" Tô Tích sốt sắng hỏi.

Sau khi ông đến đây vẫn ở lại nhà họ Dư, chủ yếu là vì thích trò chuyện với Dư Thanh Phong.

Bên nhà Tô Ngọc toàn người trẻ tuổi, ông là người già nên không muốn qua đó góp vui làm gì. "Dạ sinh một cặp long phượng thai ạ, anh cả là con trai, em út là con gái." "Tốt quá, chúng ta mau qua xem thôi." Lúc họ đến nơi, Nam Kiều và mọi người đang vây quanh Tô Ngọc để xem hai đứa bé. "Anh Ngọc, hai bé con này đáng yêu quá đi mất!" Thật sự rất đáng yêu, cô thích quá. "Bế vào giường nhỏ trong phòng nghỉ ngơi trước đã." Tô Ngọc giao hai đứa trẻ cho hai chị em Thu Ý. "Đi ngủ đi, muốn xem trẻ con thì đợi đến sáng mai." Nam Kiều rất muốn nói cô có thể thức cả đêm để trông em bé, nhưng không dám mở miệng, đành lủi thủi đi ngủ.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cũng bị giục đi ngủ, Tiểu Bảo nhỏ giọng nói: "Anh ơi, em trai em gái đáng yêu quá." "Cực kỳ đáng yêu luôn." Tiểu Trí tán đồng gật đầu.

Đặc biệt là em gái, trông xinh xắn vô cùng. "Ông nội, mọi người đến rồi ạ." Tô Ngọc thấy Dư Thanh Phong và mọi người sang thì không mấy ngạc nhiên, cất tiếng chào. "Tiểu Hòa thế nào rồi, có sao không con?" Cố Cửu Ninh nhìn Tô Ngọc hỏi. "Dạ không sao ạ." "Không sao là tốt rồi, con đâu?

Cho ta xem với." Biết con gái bình an là bà yên tâm rồi, giờ chỉ muốn xem cháu ngoại thôi. "Dạ ở trong phòng của tụi con, lát nữa con sẽ bế Tiểu Hòa về." "Vậy tụi ta vào xem chút." Tiểu Hòa không có trong phòng nên Tô Tích và mọi người có thể vào xem bé.

Mấy người đứng nhìn hai đứa nhỏ đang ngủ trên giường, tim như muốn tan chảy. "Giống Tiểu Hòa thật đấy." Dư Thanh Phong nhìn cháu ngoại gái nói. "Cháu ngoại trai thì giống Tiểu Ngọc." Tô Tích nhìn hai đứa trẻ cười hiền hậu, mấy người xúm lại nghiên cứu xem hai đứa nhỏ rốt cuộc giống ai hơn.

Không biết có phải vì tiếng nói chuyện làm phiền hay không mà cả hai đứa bé cùng mở mắt nhìn họ.

Chúng quay đầu nhìn quanh quất một lát, hai cái tay nhỏ nắm lấy nhau rồi lại ngủ tiếp. "Ngoan quá, giống hệt Tiểu Bảo hồi nhỏ, chẳng khóc nhè gì cả, chỉ khi nào đói hay tiểu tiện mới quấy thôi." Cố Cửu Ninh cười nói.

Ba đứa con của Tiểu Hòa đều đến để báo ân cả, chỉ có cái thằng tiểu ma vương nhà bà là đến để đòi nợ thôi. "Chúng ta ra ngoài hết đi, để hai đứa nhỏ ngủ.

Chúng ta ở đây Tiểu Ngọc cũng khó bế Tiểu Hòa vào, cô ấy mệt bấy lâu nay rồi, cần được nghỉ ngơi thật tốt." Tô Tích lên tiếng trước. "Anh Tô nói đúng đấy, muốn xem lúc nào chẳng được, không cần vội lúc này." Sau khi mọi người ra ngoài, Tô Ngọc mới bế Vương Cẩn Hòa về phòng. "Cô gia, canh gà trong bếp dùng được rồi ạ." Thu Ý đứng ở cửa nói. "Múc cho ta một bát mang vào đây." "Rõ." Thu Ý nhanh chóng búc một bát canh gà có cả đùi mang lên.

Tô Ngọc bưng bát canh vào phòng rồi bảo người hầu đi nghỉ hết. "Tiểu Hòa, ăn chút gì đi rồi hãy ngủ." Thấy Vương Cẩn Hòa lờ đờ như sắp thiếp đi đến nơi.

Vương Cẩn Hòa gắng gượng ăn hết bát canh và cái đùi gà rồi nằm xuống là ngủ thiếp đi ngay.

Tô Ngọc ngồi bên giường nhìn dáng vẻ mệt mỏi của vợ mà xót xa vô cùng.

Anh đưa tay vuốt ve mặt cô một hồi lâu rồi mới cúi đầu hôn nhẹ lên má: "Vất vả cho em rồi." Sáng sớm, Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo và Tiểu Trí làm cho tỉnh giấc.

Mở mắt ra thấy mấy đứa trẻ đang vây quanh chiếc giường nhỏ, cô không khỏi bất lực: "Tiểu Bảo, các con làm gì thế?" "Tụi con đang xem em trai em gái ạ.

Mẹ ơi, tụi con làm mẹ tỉnh giấc ạ?" Tiểu Bảo thấy mẹ tỉnh thì ngượng ngùng hỏi. "Không có, mẹ tự tỉnh đấy." Tiểu Bảo nghe vậy thì chạy đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đôi mắt sáng rực nói: "Mẹ ơi, em trai và em gái đáng yêu quá, con thích tụi em lắm." "Thế à?

Vậy sau này Tiểu Bảo giúp mẹ chăm sóc hai em nhé?" "Dạ, con sẽ cùng anh và chị giúp mẹ chăm em ạ." Cậu bé từng giúp chăm sóc Hoằng Nghị rồi nên giờ chăm em cũng chẳng có vấn đề gì.

Vương Cẩn Hòa tựa vào thành giường nhìn mấy đứa trẻ đang chụm đầu nói chuyện, trong mắt đầy ý cười.

Thời gian này cô đừng hòng ra ngoài được rồi, may mà còn có mấy đứa nhỏ sang chơi cho đỡ buồn.

Nếu không phải mấy hôm nay tụi nhỏ được nghỉ thì giờ chắc đã đến học đường hết rồi.

Tô Ngọc bưng đồ ăn vào, nhìn mấy đứa trẻ thì bất lực lắc đầu, từ sáng sớm đã nhìn rồi, bộ nhìn mãi không chán sao?

Vẫn còn vây quanh ở đây. "Tiểu Bảo, đến giờ ra ngoài ăn cơm rồi." "Dạ." Sau khi mấy đứa trẻ ra ngoài, Tô Ngọc bưng đồ ăn đút cho Vương Cẩn Hòa.

Nhìn những món ăn nhạt nhẽo không chút hương vị này, Vương

Cẩn Hòa rầu rĩ hỏi: "Em phải ăn thế này bao lâu nữa vậy?" Chẳng có tí mùi vị gì cả. "Mẹ bảo chắc phải ăn thế này cả tháng đấy." Vương Cẩn Hòa thở dài thườn thượt, chấp nhận số phận bắt đầu ăn.

May mà Tô Ngọc lén thêm chút Linh tuyền thủy vào, nếu không chắc cô nuốt không trôi mất. "Hôm nay người trong thôn đều kéo đến cả, nhưng anh không cho họ vào phòng thăm em đâu." Hai đứa nhỏ còn quá bé, nghe nhạc mẫu nói chúng còn nhỏ hơn cả Tiểu Bảo lúc mới sinh nên phải chăm sóc thật kỹ.

Đêm qua Bạch Khởi và Vạn Cổ đều đã kiểm tra cho hai đứa nhỏ, cả hai đều nói tuy bé nhưng rất khỏe mạnh.

Điều này khiến anh yên tâm phần nào. "Cha mẹ nói chúng ta chỉ tổ chức lễ Tẩy tam và lễ Bách nhật thôi, còn lễ đầy tháng thì không làm rầm rộ nữa, lúc đó con còn bé quá." Lúc đầu Tô Ngọc không đồng ý, nhưng sau nghĩ lại thấy họ nói cũng đúng, trẻ con còn nhỏ, người đông quá sẽ làm chúng sợ.

Vương Cẩn Hòa đối với chuyện này cũng không suy nghĩ nhiều, họ thấy thế nào ổn thì cứ làm vậy thôi. "Chuyện này mọi người cứ quyết định là được, em muốn nghỉ ngơi một chút." "Được, em nghỉ đi." Vào lễ Tẩy tam, các bà các phu nhân trong thôn kéo đến mất một nửa.

Khi lễ tắm bắt đầu, các phu nhân thi nhau ném đồ vào chậu nước, Tô San ném vào mấy hạt đậu phộng bằng vàng, những người khác thì ném tiền đồng hoặc bạc.

Còn Cố Cửu Ninh thì ném vào một miếng ngọc.

Bà đỡ nhìn thấy cảnh này thì càng lúc càng hớn hở, chỗ đồ này bà ta đều được mang đi hết, thế này là phát tài rồi!

Lúc đứa trẻ mới sinh bà đã được thưởng năm mươi lượng bạc, giờ lại có thêm nhiều đồ thế này, nửa đời sau không phải lo nghĩ gì nữa.

Sau khi lễ Tẩy tam kết thúc, bà đỡ mang đồ rời đi, đám người Vinh thị mới có thời gian ngắm nhìn kỹ hai thiên thần nhỏ này.

Nhưng cũng chỉ được một lát là đã bị Tô Ngọc bế về phòng.

Chương 605

Sau khi con chào đời, Vương Cẩn Hòa cứ ngỡ mình phải chuẩn bị tinh thần thức đêm chăm con, kết quả là hai nhóc tì nhà cô buổi tối chẳng hề quấy khóc, chỉ cần cho bú hai lần là có thể ngủ một mạch đến sáng.

Tô Ngọc vốn định thuê vú nuôi nhưng cuối cùng bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại.

Trẻ con bú sữa mẹ khoảng năm sáu tháng là có thể bắt đầu ăn dặm rồi, không cần bú mãi.

Cô cũng không muốn con mình có thêm một người vú nuôi, điều đó làm cô thấy lấn cấn.

Vương Cẩn Hòa không đồng ý nên Tô Ngọc cũng không nhắc lại chuyện đó nữa.

Anh cùng vợ tự tay chăm sóc các con.

Trong thời gian Vương Cẩn Hòa ở cữ, ngày nào Tô Ngọc cũng thấy đau đầu.

Chuyện ăn uống thì không sao, nhưng vấn đề tắm rửa gội đầu thì Vương Cẩn Hòa không thể chịu đựng nổi.

Ngày nào cô cũng dùng ánh mắt tội nghiệp nhìn anh, nếu định lực của anh không đủ mạnh thì chắc đã phá lệ đồng ý hết các yêu cầu của cô rồi.

Chớp mắt đã đến ngày hai đứa nhỏ đầy tháng, tuy Cố Cửu Ninh yêu cầu Vương Cẩn Hòa ở cữ thêm hai mươi ngày nữa nhưng ít ra đồ ăn đã bắt đầu có chút hương vị, việc tắm gội cũng không còn bị hạn chế khắt khe như trước.

Vừa đầy tháng một cái, Vương Cẩn Hòa đã vào phòng tắm gội thật lâu mới chịu ra.

Ra ngoài rồi vẫn không ngừng hít hà trên người mình, như thể vẫn còn mùi gì đó vậy. "Em ngửi nãy giờ rồi có thấy khác biệt gì không?" "Cả tháng nay em cứ cảm giác mình bốc mùi rồi ấy." Vương Cẩn Hòa oán hận nói.

Đến chính cô còn thấy ghét bản thân mình mà Tiểu Bảo và Tô Ngọc lại chẳng chê bai chút nào. "Ai nói thế?

Trên người em toàn mùi sữa thôi, sao mà hôi được?" Vương Cẩn Hòa cũng giống như hai đứa nhỏ, trên người luôn có mùi sữa thơm rất dễ chịu, khiến anh mỗi tối đều ngủ ngon hơn, tất nhiên là cũng rất quyến rũ nữa.

Sau khi đầy tháng, Vương Cẩn Hòa bảo Tô Ngọc tranh thủ lúc nắng không quá gắt thì bế con ra ngoài phơi nắng, vừa bổ sung canxi vừa phòng tránh vàng da.

Tuy Tô Ngọc không hiểu lắm cách làm của vợ nhưng ngày nào cũng bế con ra phơi nắng khoảng nửa tiếng.

Lúc này Nam Kiều và mọi người cũng chẳng đi đâu cả, cứ quanh quẩn bên cạnh hai đứa nhỏ mà ngắm nghía.

Tiểu Bảo và mọi người đi học về cũng chẳng thèm làm bài tập mà chạy thẳng vào phòng Vương Cẩn Hòa. "Mẹ ơi tụi con về rồi." Chào mẹ xong là tót đi xem em trai em gái ngay.

Hai đứa nhỏ sau một tháng đã phổng phao hơn nhiều, khuôn mặt nhỏ nhắn càng thêm tinh tế, xinh xắn.

Sau khi hoàn toàn hết thời gian ở cữ, Vương Cẩn Hòa nhờ Thu Ý trông con hộ rồi kéo Tô Ngọc vào rừng chơi.

Nhìn dáng vẻ tung tăng của vợ, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Tiểu Hòa, em xem em bao nhiêu tuổi rồi hả?" "Chuyện này thì liên quan gì đến tuổi tác chứ, anh không biết là em bị nhốt ở nhà lâu thế nào sao?

Em bị nhốt lâu vậy mà còn không cho em ra ngoài hít thở không khí à?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Tô Ngọc. "Làm sao có thể chứ?

Thời gian qua vất vả cho em rồi." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa là người không ngồi yên một chỗ được, cũng chẳng thích ru rú ở nhà, bắt cô ở trong phòng suốt năm mươi ngày đúng là làm khó cô rồi.

Cô muốn ra ngoài dạo chơi thì cứ để cô đi thôi. "Anh dẫn em vào rừng sâu dạo một vòng nhé?" "Được chứ!" Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa vào rừng sâu, cô gặp may tìm được một củ nhân sâm trăm năm và một cây linh chi.

Sau khi tưới bằng Linh tuyền thủy, phẩm chất của chúng lại càng tốt hơn. "Anh nói xem nếu em đem cái này cho Hoàng Kỳ thì ông ấy có vui phát điên lên không?" Vương Cẩn Hòa hớn hở hỏi. "Chắc chắn rồi, trước đây chẳng phải ông ấy cứ suốt ngày đòi em bảo bối sao?

Nhưng cái này chúng ta không đưa cho ông ấy, cứ giữ lại, Bạch Khởi và mọi người đều biết cách bào chế mà." Đồ tốt thế này tất nhiên phải để dành cho nhà mình dùng chứ, cho Hoàng Kỳ làm gì?

Vương Cẩn Hòa vốn cũng thấy hơi ngại nhưng nghe anh nói vậy thì lại thấy cực kỳ hợp lý. "Được thôi, lần này không cho ông ấy nữa, đợi lần sau gặp đồ tốt khác thì chia cho ông ấy một ít vậy." Vương Cẩn Hòa nói một cách tỉnh bơ, chẳng thấy áy náy chút nào. "Được, đều nghe theo em." "Mạ non đã bắt đầu ươm rồi chứ anh?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ tới chuyện này.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn vợ, chẳng phải bảo là muốn ra ngoài chơi sao?

Vậy mà chưa chơi được bao lâu đã bắt đầu hỏi chính sự rồi.

Cô nàng này đúng là không rảnh rỗi được mà. "Em yên tâm đi, các quan khuyến nông đã dẫn người đi ươm giống rồi, ngô cũng đã trồng xuống rồi." Vương Cẩn Hòa bấy giờ mới yên tâm: "Vậy thì tốt, vài ngày nữa em phải đi kiểm tra xem sao, còn mấy làng mà em bảo trồng hoa nữa, không biết hoa đã thu hoạch được chưa." Nghe Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm tính toán, khóe miệng Tô Ngọc không ngừng giật giật, đây đúng là vợ anh, một cô vợ chẳng bao giờ chịu ngồi yên một giây. "Vợ à, em vừa mới sinh xong, chúng ta có nên nghỉ ngơi cho khỏe hẳn rồi hãy tính mấy chuyện này không?" Tô Ngọc cân nhắc mãi mới dám hỏi.

Vương Cẩn Hòa hứ một tiếng, bất mãn nói: "Em đã nằm trên giường gần hai tháng rồi mà anh còn bắt em nghỉ ngơi nữa?

Thế thì quá đáng lắm luôn ấy." Tô Ngọc cười khổ nhìn vợ, sao cô ấy lại có thể đáng yêu đến thế chứ? "Được rồi, đều nghe theo em hết, nhà mình đông người, có người trông con mà." Ban ngày ai trông con cũng được nhưng buổi tối thì nhất định phải là vợ chồng anh trông, nếu không chúng sẽ khóc nhè.

Điều này vừa làm Tô Ngọc thấy bất lực nhưng cũng thấy rất thành tựu, vì con cái đều rất quấn quýt cha mẹ. "Anh nói đúng, hai bé cưng nhà mình dễ nuôi thật đấy." Lúc ăn thì ăn một mạch cho no, no rồi là lăn ra ngủ.

Điều này làm cô có cảm giác như đang nuôi mấy chú heo con vậy.

Heo con cũng thế, cứ ăn no là ngủ, ngủ dậy lại ăn. "Tất nhiên rồi, con của chúng ta là ngoan nhất mà." Tô Ngọc nói một cách đầy tự hào.

Vương Cẩn Hòa chẳng buồn nói chuyện với Tô Ngọc nữa, anh bây giờ hoàn toàn là một ông bố cuồng con, vừa thương hai đứa nhỏ lại không hề bỏ bê Tiểu Bảo, đối xử với đứa nào cũng rất tốt.

Nhờ vậy mà Tiểu Bảo không hề cảm thấy hụt hẫng khi có em, ngược lại còn rất thương yêu hai đứa nhỏ. "Tên của hai đứa nhỏ anh đã nghĩ xong chưa?" "Tô Ngôn Hi, Tô Ngôn Triệt." Vương Cẩn Hòa gật đầu tán thành, hai cái tên này nghe qua là biết một cặp song sinh rồi. "Chúng ta về nhà thôi." Vương Cẩn Hòa quay đầu cười với Tô Ngọc. "Được." Sau khi về nhà, họ giao nhân sâm và linh chi cho Bạch Khởi: "Các cậu mang đi sơ chế rồi cất kỹ đi, để sau này có lúc cần dùng đến." "Anh Ngọc, mọi người tìm thấy mấy thứ này ở đâu thế?

Phẩm chất tốt quá mức tưởng tượng luôn." Bạch Khởi kinh ngạc nhìn linh chi và nhân sâm trong tay.

Hai người nhìn nhau cười ý nhị: "Cái này ấy hả, tìm được ở trong rừng thôi." "Tụi em cũng đi suốt mà sao chẳng bao giờ thấy nhỉ?" Mấy tháng nay họ đã lùng sục khắp khu rừng này rồi mà chẳng thấy món đồ tốt nào như vậy cả.

Chương 606

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: "Chắc là vì các cậu không gặp may bằng tôi chăng?" Điều này Vương Cẩn Hòa không hề nói sai, vận may của cô đúng là cực kỳ tốt.

Thường xuyên tìm được những thứ mà người khác có nằm mơ cũng không thấy được.

Tô Ngọc xoa đầu Vương Cẩn Hòa, không nói gì.

Thời gian qua cô bị bí bách quá rồi, cứ để cô chơi cho thỏa thích đi.

Nguyên Bảo đi đến sau lưng Tô Ngọc: "Thiếu gia, Doãn Phàm và mọi người đã về rồi ạ." "Bảo họ vào thư phòng đợi ta." "Rõ." "Tiểu Hòa, em cứ ngồi chuyện trò với Nam Kiều đi, anh vào thư phòng một lát." "Dạ." Khi Tô Ngọc bước vào, Doãn Phàm và mọi người đã đợi sẵn, thấy anh, Doãn Phàm cười nói: "Anh Ngọc, không phụ sự kỳ vọng, mọi chuyện đã thành rồi." "Tốt lắm." Tô Ngọc hài lòng gật đầu. "Nhưng hiện tại Lăng Tiêu Thần và Lăng Tiêu Dạ đang đấu đá nhau rất dữ dội.

Hoàng đế Lăng quốc sức khỏe đã hồi phục và đang bắt đầu tính sổ sau vụ việc này." Doãn Phàm kể lại.

Tô Ngọc cười khẽ: "Làm hoàng đế mà còn chưa băng hà, thái tử đã muốn bức cung, nếu hoàng đế Lăng quốc qua đời luôn thì không sao, đằng này ông ta khỏe lại thì chắc chắn sẽ tìm họ gây phiền phức rồi." "Anh Ngọc, em thấy Lăng Tiêu Dạ chưa chắc đã là đối thủ của phe Lăng Tiêu Thần đâu, thế lực bên ngoại của Lăng Tiêu Thần mạnh quá." Doãn Phàm lo lắng nói.

Thế lực bên ngoại của Lăng Tiêu Dạ tuy cũng khá nhưng so với

Lăng Tiêu Thần thì vẫn còn kém xa.

Nếu hai bên đối đầu trực diện, Lăng Tiêu Dạ chắc chắn sẽ thua. "Lăng Tiêu Dạ có sự ủng hộ của hoàng đế Lăng quốc, mà ở Lăng quốc tuy có ông ngoại của Lăng Tiêu Thần nắm giữ triều chính nhưng vẫn có một bộ phận phe bảo hoàng.

Những người này nếu ngả về phía Lăng Tiêu Dạ thì ông ta hoàn toàn có thể cân sức với Lăng Tiêu Thần." Doãn Phàm nhíu mày, nói thì vậy nhưng liệu ông ngoại của Lăng Tiêu Thần có cho hoàng đế Lăng quốc cơ hội đó không? "Doãn Phàm, việc Lăng Tiêu Dạ hay Lăng Tiêu Thần ai mạnh hơn không quan trọng với chúng ta, mục đích cuối cùng của chúng ta chỉ là làm cho Lăng quốc rơi vào hỗn loạn, không rảnh tay cùng Tề quốc tấn công Huyền quốc nữa.

Chỉ cần Lăng quốc loạn lên là mục đích của chúng ta đã đạt được.

Theo tình hình các cậu nói thì nội chiến Lăng quốc chắc chắn sẽ mất không ít thời gian, ít nhất là trước khi hai anh em họ phân thắng bại, họ sẽ không có tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện chiến tranh." Doãn Phàm ngẩn người ra một lát rồi lập tức hiểu ý Tô Ngọc.

Anh Ngọc nói đúng, mục đích của họ là khiến Lăng quốc nội loạn để không thể xuất binh khi Tề quốc đánh Huyền quốc, chỉ cần đạt được yêu cầu này là coi như thành công. "Anh Ngọc, vậy chúng ta có cần cử người tiếp tục canh chừng không?

Đề phòng phía Tề quốc ra tay giúp Lăng quốc kết thúc nội loạn sớm." Doãn Phàm nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên rồi." "Vậy anh sẽ dặn dò xuống dưới." Tô Ngọc khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, ánh mắt sâu thẳm: "Bên Tề quốc thế nào rồi?" "Dân chúng oán hận ngút trời, nếu cứ tiếp tục thế này, dân Tề quốc có khi sẽ nổi loạn." "Thuế sáu thành thực sự là quá nhiều, đối với dân chúng mà nói, đó chẳng khác nào đòi mạng họ." "Anh Ngọc, chúng tôi điều tra được năm ngoái Tề quốc bị thiên tai tuyết rơi, dân chúng vốn dĩ đã thu chẳng đủ chi, bây giờ lại còn tăng thuế, không chỉ vậy còn đang cưỡng bức tòng quân." Doãn Phàm hừ lạnh một tiếng nói: "Tòng quân nói thì nghe hay lắm, nhưng không phải dân tự nguyện đi lính mà là bị bắt ép, ngay cả trẻ con mười một mười hai tuổi cũng không tha." Tô Ngọc cau mày, tuổi tòng quân thường là sau mười bốn, mười một mười hai tuổi thực sự là quá nhỏ, căn bản không chịu nổi huấn luyện sau đó.

Họ đang coi mạng người như cỏ rác. "Anh Ngọc, chuyện này có cách nào cứu vãn không?" "Đó là việc của Tề quốc, chúng ta không can thiệp được.

Chẳng lẽ quan viên và hoàng đế của họ không màng đến sống chết của dân chúng sao?" Dân chúng mới là mấu chốt để duy trì sự phát triển của một quốc gia.

Tính toán xem, có thế gia, thương nhân, quan lại, nhưng đó chỉ là số ít, dân chúng chiếm đại đa số dân số cả nước.

Họ làm vậy chính là quan ép dân phản.

Một khi dân Tề quốc không chịu nổi áp bức này, sau đó có một người có năng lực đứng ra cầm đầu, thì khởi nghĩa sẽ dễ như trở bàn tay. "Đám quan viên đó giờ ai nấy đều chỉ lo quét tuyết trước cửa nhà mình, còn hoàng thượng thì càng không quan tâm.

Nếu muốn lo cho dân thì ông ta đã không tăng thuế." Doãn Phàm cười lạnh nói.

So với hoàng đế Tề quốc, bên Lăng quốc còn khá hơn một chút, không nô dịch hay ép uổng dân chúng.

Thuế của Lăng quốc luôn là ba thành rưỡi, định ra sau nhiều năm vẫn chưa tăng.

Hiện tại chỉ có thuế của Tề quốc là nặng nhất, còn thuế của Huyền quốc luôn thấp nhất trong mấy nước. "Anh Ngọc, anh nói xem liệu có khả năng lật đổ hoàng quyền Tề quốc, để một người có năng lực hơn lên làm hoàng đế không?" "Tôi thấy Lạc Vương của Tề quốc cũng được, anh ta vì phản đối hoàng đế và Thái tử tăng thuế mà đến giờ vẫn bị giam.

Xem ý của hoàng đế là muốn bỏ đứa con trai này rồi." Tô Ngọc không hề ngạc nhiên về chuyện này: "Tề Lạc đúng là không tệ, nhưng có một điểm là người ủng hộ anh ta không nhiều, muốn leo lên ngai vàng cũng không dễ." "Anh Ngọc, vậy bên Tề quốc..." Chẳng lẽ cứ nhìn dân chúng chịu khổ sao? "Anh Ngọc, người của chúng ta tra được lương thực của Tề quốc thực ra rất đủ." Lương thực đủ nhưng vẫn tăng thuế, chuyện này chỉ nói lên một vấn đề, đó là họ quyết tâm thắng trận chiến này, và đang chuẩn bị cho việc đánh nhau dài ngày. "Vừa gặp tai ương đã muốn đánh nhau, Tề quốc này đúng là vẫn muốn chết như xưa.

Còn Tề Minh thì sao?

Món quà Nam Kiều tặng hắn thế nào rồi?" Nhắc đến Tề Minh, Doãn Phàm và những người khác hào hứng nói: "Anh Ngọc, Nam Kiều thâm thật đấy, loại cổ hạ cho Tề Minh rất khó bị phát hiện, mà khi phát tác thì khiến hắn đau đớn muốn chết, còn nổi điên giết người nữa." Đã có vài người dưới trướng Tề Minh bị hắn tự tay giết chết, chỉ là tin tức này vẫn bị áp xuống, chưa truyền ra ngoài.

Đối với Tô Ngọc, đây đúng là một bất ngờ thú vị: "Tề Minh mà cũng có ngày hôm nay sao?

Còn tên thị vệ bên cạnh hắn thì sao?" "Trọng thương." Tâm trạng Tô Ngọc tốt hơn hẳn.

Tên đó luôn đối đầu với anh, ngay cả khi quan hệ giữa anh và Tề

Minh còn tốt, hắn cũng dám lườm nguýt anh, sau đó còn ly gián quan hệ của anh với Tề Minh.

Kiếp trước anh có kết cục như vậy cũng liên quan lớn đến tên đó.

Kiếp này lại bị Tề Minh đánh trọng thương, thật thú vị. "Không chết là tốt rồi." "Anh Ngọc, anh lo xa quá, Nam Kiều một khi đã dùng cổ trùng thì sẽ không để đối phương chết dễ dàng vậy đâu." Theo lời Nam Kiều, chết là giải thoát cho bọn họ, cậu ta muốn bọn chúng sống không bằng chết.

Tề Minh còn đắc tội với anh Ngọc, Nam Kiều càng không tha cho hắn.

Thật đáng thương, cứ thế mà bị Nam Kiều xử lý. "Tiếp tục cho người theo dõi bọn họ, có tin tức gì lập tức truyền về cho anh." "Anh Ngọc, em nghe Nam Kiều nói chị dâu sinh một cặp sinh đôi rồng phượng, tụi em xem được không?" Xong việc chính, Doãn Phàm nhìn Tô Ngọc hỏi.

Nghe Nam Kiều kể mấy đứa nhỏ cực kỳ đáng yêu là cậu đã ngứa ngáy trong lòng rồi, chỉ là còn việc phải báo cáo với Tô Ngọc thôi. "Đi thôi, đưa các chú đi xem." Doãn Phàm vội vàng đi theo, Tô Ngọc vào bế hai đứa nhỏ ra.

Nhìn vẻ đáng yêu của chúng, tim của Doãn Phàm như tan chảy. "Đáng yêu quá, giống anh Ngọc y hệt." Doãn Phàm đưa tay chọc chọc má hai đứa nhỏ, mềm mềm.

Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với trẻ con nhỏ như vậy. "Muốn bế một chút không?" Tô Ngọc thấy họ thích liền hỏi.

Doãn Phàm hơi bất ngờ, mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, được ạ?" "Tất nhiên." Doãn Phàm cứng đờ cả người bế đứa trẻ, chúng quá nhỏ làm cậu không dám dùng lực, chỉ sợ mạnh tay một chút là làm đau bé.

Nhìn Doãn Phàm như vậy, Tô Ngọc như thấy lại chính mình trước kia, lần đầu bế hai con anh cũng cứng đờ như thế. "Không cần căng thẳng vậy đâu, chú làm thế này mấy đứa nhỏ sẽ không thoải mái." Doãn Phàm nỗ lực điều chỉnh tư thế để bé thoải mái hơn.

Mới bế một lúc mà trán Doãn Phàm đã đầy mồ hôi, Tô Ngọc buồn cười bế con đi: "Đi ăn chút gì rồi nghỉ ngơi đi, về rồi thì muốn xem bọn trẻ lúc nào chẳng được." Dù hơi tiếc nuối nhưng Doãn Phàm vẫn ngoan ngoãn đi ăn cơm.

Lúc đi còn nhìn hai đứa nhỏ thêm một lúc rồi mới lưu luyến rời đi.

Chương 607

"Doãn Phàm nói sao rồi?" "Bên Lăng quốc nằm trong dự liệu của anh, còn bên Tề quốc thì chỉ có thể nói là dân chúng oán hận thấu trời, họ còn bắt cả trẻ con mười một mười hai tuổi đi lính." Vương Cẩn Hòa nghe vậy cau mày, sắc mặt có chút khó coi: "Đám người này đúng là mất hết tính người, trẻ con mười một mười hai tuổi thì ra chiến trường làm được gì?" "Đừng nói là ra chiến trường, có khi lúc huấn luyện đã không trụ nổi rồi." Đợt tân binh họ đưa về lần này đều từ mười bốn tuổi trở lên. "Huyền quốc luyện quân hay tân binh đều cho ăn no mặc ấm, không để họ đói bụng.

Theo tình hình hiện tại của Tề quốc, đám trẻ đó có được ăn no hay không còn là vấn đề, ăn không đủ mà còn huấn luyện nặng như vậy, e là khó mà trụ được." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nói gì, họ có tức giận đến đâu thì đó cũng là người của Tề quốc, không liên quan gì đến Huyền quốc.

Họ cũng không có lý do gì để giúp người của nước địch. "Bên đó không có ai quản sao?" "Có một Vương gia phản đối tăng thuế đã bị giam rồi, có tấm gương đó thì ai dám nói gì nữa?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Đám người đó đều là cáo già trên triều đình, lúc nào nên làm gì bọn họ hiểu rõ nhất.

Vương Cẩn Hòa không ngờ Hoàng đế Tề quốc lại làm ra chuyện như vậy. "Nội bộ Tề quốc đã mục nát đến mức này rồi sao?

Nói giúp dân chúng mà cũng bị giam, anh nói xem vị Vương gia này có cơ hội trở thành Hoàng đế Tề quốc không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi. "Người chống lưng cho Tề Lạc không nhiều, anh ta muốn tranh ngôi vị với Thái tử và Tề Minh thì cơ hội bằng không." Nếu Tề Lạc làm Hoàng đế Tề quốc, đời sống người dân sẽ tốt hơn nhiều.

Nhưng muốn tranh giành với hai người kia thì quá khó.

Không chỉ vậy, Thái tử Tề quốc và Tề Minh đều không cho anh ta cơ hội đó, muốn ngóc đầu lên càng khó hơn. "Nếu anh ta nhận được sự ủng hộ của dân chúng thì sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi.

Tô Ngọc cười khẽ, Vương Cẩn Hòa suy nghĩ khá giống anh, Tề Lạc muốn có được vị trí đó chỉ có một cơ hội duy nhất, đó là có được sự ủng hộ của dân chúng.

Hoàng đế và Thái tử Tề quốc đã hoàn toàn làm dân chúng thất vọng.

Nếu lúc này có một người vì họ mà suy nghĩ xuất hiện, họ tuyệt đối sẽ ủng hộ, chỉ xem Tề Lạc nghĩ thế nào thôi. "Trong lòng chúng ta nghĩ vậy là đúng, nhưng Tề Lạc có nghĩ tới điểm này không thì phải xem chính anh ta." Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Em biết anh chắc chắn có cách." Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em muốn Tề Lạc làm Hoàng đế Tề quốc đến thế sao?" "Đương nhiên rồi, bất kể là Thái tử Tề quốc hay Tề Minh lên ngôi thì đối với dân chúng hay với chúng ta đều chẳng phải chuyện tốt lành gì, còn Tề Lạc chắc là một người tốt nhỉ?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Đúng là vậy, Tề Lạc là người biết lo cho dân và cũng có tài, nếu anh ta làm Hoàng đế Tề quốc thì hẳn sẽ là một minh quân, vả lại anh ta không thuộc phái chủ chiến." "Ý anh là anh ta chưa từng muốn đánh nhau?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú hỏi. "Đúng là vậy, Tề Lạc không muốn đánh trận vì ba lý do.

Thứ nhất, mấy năm gần đây Tề quốc hầu như năm nào cũng có thiên tai, đời sống dân chúng đã rất tệ rồi.

Thứ hai, chiến tranh sẽ mang lại nhiều đau khổ cho dân.

Cuối cùng, nội lực Tề quốc không còn mạnh như trước, mạo hiểm phát động chiến tranh, chưa biết chừng mình lại là bên bị đánh." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Nếu là trước đây chúng ta thực sự cần lo lắng, nhưng giờ hoàn toàn không cần thiết.

Tạ Thầm, cái ung nhọt đó đã mất, binh quyền của các phiên vương chúng ta đã nắm trong tay ba mươi vạn, Yến Thân Vương vì chuyện của Trấn Bắc Vương mà giờ cũng không dám manh động." "Huyền quốc so với các nước khác chắc chắn có một ưu thế lớn nhất, từ khi hoàng huynh kế vị, Huyền quốc luôn nghỉ ngơi dưỡng sức, luyện quân cũng chưa từng lơ là, một hai năm gần đây còn không ngừng nâng cao thực lực quân đội, đánh nhau thì Tề quốc không phải đối thủ.

Mà dân chúng hiện nay trong tay ít nhiều cũng có chút tiền và lương thực dư thừa, nếu có đánh nhau họ có thể tự lo cho mình trước, không cần triều đình phải bận tâm." Nếu thực sự đánh nhau, họ có thể toàn tâm toàn ý dồn sức cho chiến trường, không cần lo lắng các yếu tố khác, đây là điều mà Tề quốc và Lăng quốc đều không có.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu: "Em hiểu rồi." "Tiểu Hòa, em tin không?

Nếu hoàng huynh ra lệnh tòng quân trước khi chiến tranh bắt đầu nửa năm, sẽ có rất nhiều người tự nguyện gia nhập." Tô Ngọc cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, có chút không hiểu ý anh. "Ý anh là..." "Ừ, dân chúng luôn ghi nhớ cái tốt của hoàng huynh.

Anh đã đến chỗ các vị tướng quân, tân binh năm nay có mười vạn người, nhưng có một điểm là ít nhất còn hai mươi vạn người không được tuyển." Vương Cẩn Hòa hít một hơi lạnh, nếu đúng như Tô

Ngọc nói, thì sức hiệu triệu của Huyền Phỉ Nhiên thực sự quá đáng sợ. "Đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc cười hỏi. "Sức hiệu triệu của hoàng huynh mạnh đến đáng sợ." "Đó cũng là sự tương hỗ thôi, hoàng huynh luôn lo cho dân, giờ hoàng huynh cần thì họ chắc chắn sẽ đến giúp, đó là chuyện bình thường." "Anh nói đúng." Điều này làm Vương Cẩn Hòa không nhịn được nghĩ đến đất nước của mình.

Tuy bên trong vẫn còn nhiều điều chưa như ý, nhưng khi gặp chuyện đại sự, đó chắc chắn là quốc gia đoàn kết nhất. "Đất nước trước đây của em cũng giống như Huyền quốc vậy, thực sự rất tốt, quân bảo vệ dân, dân ủng hộ quân." "Anh không biết đâu, mỗi khi có thiên tai xảy ra, quân đội sẽ ra giúp đỡ, rồi dân chúng sẽ làm đồ ăn ngon cho họ, lúc họ đi còn tặng rất nhiều đồ ăn nữa." Ngay cả trẻ con cũng sẽ bảo vệ quân nhân của mình.

Tô Ngọc nghe lời Vương Cẩn Hòa kể thì thấy hơi khó tin, ở Huyền quốc chưa từng xuất hiện tình cảnh như thế. "Đất nước của em chắc chắn rất hùng mạnh phải không?" "Trước đây cũng từng bị bắt nạt, nhưng sau đó đã trở nên mạnh mẽ, cũng giống như Huyền quốc đang từng bước lớn mạnh vậy." Vương Cẩn Hòa nói về đất nước mình với niềm tự hào tràn đầy.

Cô càng thấy vô cùng may mắn vì mình trọng sinh ở Huyền quốc chứ không phải Tề quốc hay Lăng quốc, ở những nước đó dù trong tay có nhiều thứ đến mấy cũng chẳng sống yên ổn được.

Nghĩ đến sự chăm sóc của Huyền Phỉ Nhiên dành cho gia đình cô suốt hai năm qua, Vương Cẩn Hòa thầm cảm kích. "Tô Ngọc, em rất cảm kích hoàng huynh, anh ấy cho em được làm những gì mình muốn, em cũng rất mừng vì mình đã đến Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên thực sự là một minh quân, biết trọng dụng hiền thần, tránh xa kẻ tiểu nhân, cũng biết lắng nghe lời can gián, chỗ nào chưa tốt sẽ nỗ lực sửa đổi, chỗ nào tốt rồi sẽ làm tốt hơn nữa. "Hoàng huynh thực sự rất tốt, dân chúng Huyền quốc có một vị quân vương như vậy là vinh hạnh của họ." Tô Ngọc nói như lẽ đương nhiên. "Anh nói đúng, chúng ta phải giúp hoàng huynh cùng giữ gìn Huyền quốc, không để ai bắt nạt." "Được, đợi đợt đánh trận này anh sẽ theo quân ra chiến trường." Tô Ngọc nói trước với cô về việc này.

Nghe Tô Ngọc nói muốn ra chiến trường, Vương Cẩn Hòa lập tức lo lắng: "Nhất định phải đi sao?" "Ừ, Tề Minh phải chết dưới tay anh.

Tiểu Hòa, em yên tâm, anh nhất định sẽ bình an trở về." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, biết anh đã hạ quyết tâm.

Ân oán hai đời đúng là nên được giải quyết dứt điểm. "Được, em ủng hộ anh, nhưng anh phải nhớ là em và các con đều ở nhà đợi anh về." Dù hiện tại vẫn chưa bắt đầu đánh nhau nhưng Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu lo rồi. "Anh biết mà, anh sẽ mang theo cả Nam Kiều và những người khác, em cứ yên tâm.

Hơn nữa chồng em cũng không phải hạng người ai muốn bắt nạt cũng được đâu." Tô Ngọc cười trấn an.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, anh có biết mình đang nói gì không vậy?

Cô đưa tay nhéo tai anh, tức giận nói: "Để anh còn nói linh tinh nữa này." Nếu Tô Ngọc đã muốn ra chiến trường, Vương Cẩn Hòa sẽ chuẩn bị kỹ đồ đạc cho anh, còn có cả thuốc thương tích, cô sẽ dành một phần chuyên dùng nước linh tuyền để tưới.

Nghĩ là làm, cô đặc biệt tìm một khoảnh đất sau nhà có thể trồng trọt, đem những hạt giống mà Hoàng Kỳ tìm được ra trồng, sau khi gieo xong thì tưới nước một lần, rồi những hạt giống đó bắt đầu nảy mầm và lớn lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tô Ngọc nhìn đống dược liệu lớn nhanh trong nháy mắt, mắt đầy vẻ bất lực: "Tiểu Hòa, em làm thế này sẽ bị người ta nghi ngờ đấy." "Em cứ bảo là em chuẩn bị từ lâu rồi." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc đáp.

Tô Ngọc còn biết làm sao nữa?

Chỉ đành nghe theo cô.

Nhiều dược liệu thế này nếu bào chế thành thuốc phẩm thì chắc sẽ làm ra được khá nhiều.

Những ngày sau đó, Vương Cẩn Hòa ngày nào cũng tưới nước linh tuyền để chất lượng dược liệu không ngừng nâng cao.

Chương 608

Đợi dược liệu chín hoàn toàn, Tô Ngọc đưa Nam Kiều và những người khác đến thu hoạch: "Đây là thảo dược anh trồng trước đó, mấy đứa xem đi." Nam Kiều và Bạch Khởi cùng xem dược liệu trên đất, Vạn Cổ thì hái một miếng nếm thử, ánh mắt hơi đổi: "Dược liệu này dược hiệu chắc chắn mạnh hơn nhiều so với loại thường." "Đúng là vậy, chị dâu, chị trồng thế nào hay thế?" "Trồng thế nào mấy đứa không cần quản, chỉ cần bào chế đống dược liệu này thành thuốc thành phẩm là được.

Tô Ngọc nói sau này anh ấy sẽ ra chiến trường, số thuốc này các chú phải mang theo hết để phòng hờ." Vương Cẩn Hòa sẽ không giải thích việc cô trồng dược liệu thế nào. "Sau này sẽ còn nhiều dược liệu thế này nữa, giao cho người khác chị không yên tâm, nên giao hết cho các chú.

Ngoài ra các chú xem có loại thuốc cứu mạng nào cần thiết không, tìm hạt giống mang lại đây chị trồng cho, các chú cũng làm một ít để phòng khi ra trận." Vương Cẩn Hòa cân nhắc rồi hỏi ba người.

Ba người nhìn nhau, không cần đoán cũng biết Vương Cẩn Hòa trồng những dược liệu này là vì ai. "Chị dâu, chúng em đúng là đang thiếu một số thuốc cứu mạng, hạt giống cũng có sẵn, em sẽ cho người mang tới ngay, lúc đó phải làm phiền chị dâu rồi." Còn về việc Vương Cẩn Hòa trồng dược liệu thế nào họ cũng không hỏi, khi nào chị dâu muốn nói thì sẽ tự nói thôi. "Đừng khách sáo với chị." Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn vợ, dở khóc dở cười nói: "Tiểu Hòa, chiến tranh còn chưa tới đâu, không cần gấp vậy." "Bất kể khi nào có chiến tranh chúng ta cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, phòng hờ bên Tề quốc đột nhiên phát động." Người ta muốn đánh nhau đâu có đếm ngược ba hai một rồi mới ra tay.

Đợi đến lúc đó mới chuẩn bị thì muộn mất rồi.

Từ khi biết anh sắp ra trận, Vương Cẩn Hòa luôn ở trạng thái này, khiến Tô Ngọc vừa bất lực vừa thấy ấm áp. "Được, anh nghe em hết, lúc đó số dược liệu em trồng anh nhất định sẽ mang theo tất cả." Vương Cẩn Hòa bấy giờ mới hài lòng gật đầu: "Thế còn nghe được, em ra xưởng xem thế nào." Trong lúc cô ở cữ, xưởng sản xuất thực phẩm tiện lợi đã bắt đầu vận hành, người làm đều là người trong thôn.

Hai năm qua, ngoại trừ hai ba nhà ra thì những người khác trong thôn đã thay đổi rất nhiều, sau khi họ chân thành xin lỗi, Vương Cẩn Hòa cũng không chấp nhặt, việc gì giao được thì giao, không thì dẫn dắt họ cùng kiếm tiền, hiện tại Tạ gia thôn đã trở thành một thôn giàu có nổi tiếng xa gần.

Có không ít thanh niên muốn lấy vợ hoặc gả vào đây.

Sau khi Vương Cẩn Hòa đi, Vạn Cổ mới lên tiếng: "Thiếu gia, dược liệu phu nhân trồng cũng giống như hoa quả rau củ cô ấy trồng, hiệu quả thậm chí còn tốt hơn.

Sau này số dược liệu phu nhân trồng ra chỉ có thể do chúng ta nắm giữ, không được để người khác biết, nếu không sẽ mang lại rắc rối vô tận cho phu nhân." Nam Kiều hừ lạnh một tiếng: "Ai dám tìm rắc rối cho chị dâu tôi, tôi vả chết kẻ đó." Chị dâu đối xử với họ rất tốt, cậu cũng sẽ cùng anh Ngọc bảo vệ chị dâu và các cháu. "Anh Ngọc, khi anh ra chiến trường, hãy để Bạch Khởi và những người khác đi cùng, em ở lại bảo vệ chị dâu và các con." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Trước lời Nam Kiều nói, Tô Ngọc không khỏi bất ngờ.

Với tính cách của Nam Kiều, có chuyện náo nhiệt thế này chắc chắn cậu sẽ không bỏ lỡ, vậy mà giờ lại chủ động từ bỏ cơ hội này, thật khiến anh ngạc nhiên. "Thật sự không đi chiến trường với anh sao?" "Không đi, chúng ta không thể đi hết được, vẫn phải để lại hai người bên cạnh chị dâu." "Nam Kiều nói đúng, anh Ngọc, em cũng ở lại cùng Nam Kiều bảo vệ mẹ con chị dâu." La Hậu cũng lên tiếng. "Bạch Khởi, Lạc Diễm và Doãn Phàm đi theo anh Ngọc sẽ có tác dụng lớn hơn em và Nam Kiều, em với Nam Kiều phụ trách bảo vệ chị dâu." Bạch Khởi cũng đồng tình với sự sắp xếp của hai người: "Anh Ngọc, em thấy La Hậu nói đúng." "Được, vậy ở nhà giao cho hai chú, có chuyện gì thì viết thư cho anh." Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị cho chiến tranh, Tô Ngọc đương nhiên cũng phải chuẩn bị tốt, việc mang theo ai cũng cần được sắp xếp. "Bây giờ chúng ta hái hết số dược liệu này đi, loại nào cần bào chế thì bào chế, sau đó tất cả làm thành bột thuốc, lúc đó dùng sẽ tiện hơn." "Dạ." Nhìn Nam Kiều và mọi người bắt đầu bận rộn, Tô Ngọc cũng đi làm việc của mình.

Có một số việc đúng là nên chuẩn bị rồi.

Tô Ngọc về thư phòng bắt đầu viết thư.

Một bức gửi Tô Cửu, một bức gửi Huyền Phỉ Nhiên, còn hai bức gửi đến Lưu Thương Các.

Bức cuối cùng gửi cho Lâu Mãn Thanh.

Gửi xong hết các bức thư, Tô Ngọc mới thở phào nhẹ nhõm, đúng lúc này Nguyên Bảo cầm một bức thư từ ngoài bước vào. "Thiếu gia, Cố gia xảy ra chuyện rồi." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Nguyên Bảo: "Chuyện gì vậy?" Lúc họ đi Cố gia chẳng phải vẫn ổn sao?

Mới qua bao lâu mà đã xảy ra chuyện? "Thiếu gia, đây là thư của Vạn Phong gửi tới, anh xem trước đi." Tô Ngọc nhận thư xem, xem xong chân mày hơi nhướng lên: "Cố Hề Nhược quả nhiên ra tay rồi."

Trước đó tuy đã đoán Cố Hề Nhược sẽ ra tay với các tộc lão của Cố gia, chỉ là không ngờ cô ta lại hạ thủ nhanh như vậy. "Hiện tại đã có ba tộc lão qua đời, đợi đám tộc lão chết hết, mục đích của Cố Hề Nhược e là vợ chồng Cố Thăng và Cố Ngạn Kỳ." Chỉ khi tất cả những người nắm quyền của Cố gia mất mạng, Cố Hề Nhược mới có thể danh chính ngôn thuận trở thành gia chủ Cố gia. "Cố Thăng có phản ứng gì?" "Không có phản ứng." Tô Ngọc khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, mắt nheo lại.

Cố Thăng không phản ứng, rốt cuộc là ông ta biết hay không biết chuyện này? "Thiếu gia..." "Nguyên Bảo, cậu nói xem chuyện của các tộc lão liệu Cố Thăng có tham gia không?" Tô Ngọc đột ngột hỏi.

Nguyên Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, không biết tại sao anh lại đột nhiên nói vậy. "Thiếu gia ý anh là..." "Không có gì, ta chỉ tò mò Cố Hề Nhược có thể liên tiếp lấy mạng ba tộc lão, nếu chỉ dựa vào chính mình thì cô ta không làm được, trừ phi có người giúp đỡ, mà người này chỉ có thể là Cố Thăng." Nguyên Bảo im lặng không nói gì, Tô Ngọc nói đúng, chuyện của Cố gia chỉ có Cố Thăng đẩy thuyền phía sau mới có thể phát triển như vậy. "Ông ta làm vậy với mục đích gì?

Chẳng lẽ Cố Thăng cũng muốn Cố Hề Nhược làm gia chủ?

Nếu vậy thì Cố Ngạn Kỳ phải làm sao?

Anh ta mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận của Cố gia." "Cho nên người xui xẻo tiếp theo sẽ là Cố Ngạn Kỳ." "Thiếu gia, có một chuyện em vẫn luôn không hiểu." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi. "Ồ?

Nói nghe xem." "Chính là chuyện về phu nhân và Cố Hề Nhược.

Bất kể thế nào, phu nhân cũng xuất sắc hơn Cố Hề Nhược nhiều, mạng lưới quan hệ trong tay cũng rộng hơn, tại sao vợ chồng Cố Thăng lại bảo vệ Cố Hề Nhược mà không màng phu nhân có buồn hay không?" Đôi khi cậu thấy không đáng thay cho Vương Cẩn Hòa.

Thân là tiểu thư Cố gia bị người ta chiếm chỗ thì thôi đi, lại còn không được cha mẹ ruột yêu thương.

Họ thà bảo vệ một kẻ giả mạo chứ không thèm nhìn phu nhân lấy một cái.

Họ không lo lắng mọi thứ của Cố gia bị người khác cướp mất sao?

Hay họ thấy mọi thứ của Cố gia rơi vào tay kẻ khác thì họ sẽ vui hơn?

Tô Ngọc hơi sững sờ, không ngờ Nguyên Bảo lại hỏi chuyện này.

Anh cười khẽ: "Cố Thăng bọn họ không biết làm vậy là sai sao?

Thực ra đều biết cả, chỉ là không muốn thừa nhận mình ngu xuẩn mà thôi." "Hả?" "Từ lúc Tiểu Hòa gửi bộ quần áo hồi nhỏ cô ấy mặc tới, Cố Thăng bọn họ đã điều tra rồi.

Đã điều tra quan hệ giữa Tiểu Hòa và Cố Hề Nhược thì hẳn phải biết Cố Hề Nhược từ sớm đã biết mình không phải con gái Cố gia." Tô Ngọc thong thả giải thích với Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nghe xong vẫn chưa hiểu lắm: "Nếu vậy thì Cố gia chẳng phải nên đổi lại thân phận cho hai người sao, đó mới là cách làm đúng chứ?" "Người bình thường đúng là sẽ làm vậy, nhưng có một điểm là Cố Thăng vốn là kẻ lập dị, ngoài việc không muốn thừa nhận mình bị một đứa trẻ xoay như chong chóng, quan trọng hơn là vì nhạc mẫu." Cố Thăng oán hận Cố Cửu Ninh thấu xương.

Tiểu Hòa lại do nhạc mẫu nuôi lớn, ông ta đương nhiên sẽ không thích cô.

Điều này rất bình thường. "Hơn nữa ông ta cũng muốn giữ thể diện, nếu để người ta biết ông ta bị con gái nuôi lừa gạt, trêu đùa như vậy thì mặt mũi để đâu?

Chẳng thà cứ đâm lao theo lao, chỉ cần Tiểu Hòa chết đi thì sẽ không có chuyện gì xảy ra, đó cũng là lý do vì sao khi Cố Hề Nhược muốn mạng của Tiểu Hòa, Cố Thăng lại toàn lực ủng hộ." Cố Thăng không phải là người đàn ông có lòng bao dung, mà lại là người cực kỳ trọng sĩ diện.

Để ông ta thừa nhận con mình bị tráo còn nghiêm trọng hơn cả việc lấy mạng ông ta.

Nguyên Bảo bị những lời của Tô Ngọc làm cho không dám tin: "Vì một người không có quan hệ huyết thống mà làm hại con gái ruột, muốn lấy mạng con mình, chuyện này chắc chỉ có kẻ lập dị như Cố Thăng mới làm ra được." "Đúng vậy, theo mức độ tàn độc của Cố Hề Nhược, kết cục của vợ chồng Cố Thăng sau này sẽ chẳng tốt đẹp gì." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Chương 609

"Nếu sau này họ tỉnh ngộ muốn nhận lại phu nhân thì sao?" Tô Ngọc mỉm cười, lên tiếng: "Đã muộn rồi." Nguyên Bảo ngẩn người, nghĩ đến những việc vợ chồng Cố Thăng đã làm, cậu thầm hiểu ra.

Thiếu gia nói đúng, sau này bất kể họ có hối hận thế nào cũng vô dụng, phu nhân sẽ không tha thứ cho họ.

Cố Ngạn Kỳ luôn biết phu nhân là em gái mình mà phu nhân còn chưa từng muốn nhận người này, huống chi là đám người Cố Thăng. "Bảo Vạn Phong theo dõi Cố Hề Nhược, nếu cô ta định ra tay với Cố Ngạn Kỳ thì cứ tiện tay cứu anh ta một mạng, để hai anh em họ tự đấu với nhau đi." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Anh sẽ không để người Cố gia làm phiền đến cuộc sống của gia đình mình. "Rõ." Lục Lăng Phong nhìn ngôi làng nhỏ miền núi này với biểu cảm hơi kỳ lạ.

Thân là Vương gia mà Tô Ngọc lại sẵn lòng ở lại ngôi làng nhỏ bình thường này, rốt cuộc anh ta nghĩ gì vậy? "Anh là ai?" "Tôi là Lục Lăng Phong, tôi đến tìm Tô Ngọc." Lục Lăng Phong lên tiếng. "Anh đợi chút, để tôi vào báo với thiếu gia một tiếng." Nói xong người đó quay người đi vào, lúc đi còn đóng cửa lại vì sợ Lục Lăng Phong tự ý theo vào.

Tô Ngọc biết Lục Lăng Phong tìm đến tận cửa thì hơi ngạc nhiên, liền cho người đưa anh ta vào.

Nhìn Lục Lăng Phong, Tô Ngọc nhướn mày hỏi: "Anh đến tìm tôi có việc gì?" "Tôi muốn đến nói với anh một chuyện về Cố gia." Vẻ mặt Lục Lăng Phong trở nên nghiêm túc. "Nếu anh muốn nói về chuyện của các tộc lão Cố gia thì tôi đã biết rồi." Lục Lăng Phong hơi sững lại, nhưng nhanh chóng phản ứng kịp, Tô Ngọc có mạng lưới quan hệ như vậy anh ta chẳng ngạc nhiên chút nào.

Nhưng mục đích anh ta đến lần này không phải để nói chuyện đó. "Tôi đến để nói về một chuyện khác." "Ngồi xuống nói đi." Lục Lăng Phong ngồi xuống nhìn Tô Ngọc đối diện, lên tiếng: "Cố Hề Nhược không chỉ muốn Cố gia, cô ta còn muốn cả Khanh gia, không những vậy cô ta còn muốn lấy mạng Khanh Vũ Không." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Lục Lăng Phong, có chút kinh ngạc trước thông tin anh ta đưa ra: "Sao anh biết được những chuyện này?" "Tôi cũng tình cờ biết được thôi, hiện tại Cố Hề Nhược đã điên rồi, trong lòng cô ta chỉ có quyền thế địa vị, Khanh Vũ Không không những không tin mà còn đang giúp cô ta tranh đoạt vị trí gia chủ Cố gia." Mà các tộc lão Cố gia cũng là do Khanh Vũ Không giúp Cố Hề Nhược trừ khử.

Nếu không, chỉ dựa vào Cố Hề Nhược thì căn bản không thể làm được. "Không ngờ Cố Hề Nhược lại có bản lĩnh như vậy, thú vị đấy." Tô Ngọc bắt đầu thấy hứng thú.

Lục Lăng Phong biết ngay Tô Ngọc sẽ phản ứng như vậy, anh ta hơi đau đầu nói: "Anh không muốn biết sau khi Cố Hề Nhược có được hai gia tộc đó, cô ta sẽ ra tay với ai sao?" "Cô ta hận Tiểu Hòa thấu xương, đương nhiên là muốn ra tay với cô ấy rồi, nhưng anh nghĩ cô ta có cơ hội đó không?" Tô Ngọc nhìn Lục Lăng Phong hỏi lại.

Lục Lăng Phong nhìn Tô Ngọc - người đang nắm giữ mọi thứ trong tay, đột nhiên nghĩ đến một thân phận khác của anh.

Tô Ngọc là Phù Hoa công tử, một người nếu làm quan ắt sẽ làm tướng.

Xem ra anh ta đã coi thường Tô Ngọc rồi. "Xem ra anh chuyện gì cũng biết, đã vậy tại sao anh lại mặc kệ?" Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Để thực lực Cố Hề Nhược ngày càng mạnh, việc này có lợi gì cho anh ta sao? "Tại sao lại không mặc kệ?

Để Cố Thăng thấy rõ đứa con gái mà ông ta hết lòng bảo vệ là hạng người thế nào, chẳng phải rất tốt sao?" Lục Lăng Phong lập tức hiểu ra, Tô Ngọc là đang muốn đòi lại công bằng cho Vương Cẩn Hòa. "Người ta đều nói Ngọc Vương sủng vợ, hôm nay được thấy quả nhiên danh bất hư truyền." Vì để trả thù Cố Thăng mà chuyện thế này cũng làm được, anh ta thực sự tâm phục khẩu phục. "Đa tạ đã khen ngợi." Lục Lăng Phong cạn lời nhìn Tô Ngọc, anh ta đâu có khen ngợi gì đâu?

Vị Vương gia này đúng là người biết tự nhận thật. "Anh đến đây chỉ để nói chuyện này với tôi thôi sao?" Tô Ngọc hỏi, đây không giống phong cách của anh ta lắm. "Cũng không hẳn chỉ vì chuyện đó, còn một số việc khác cần nói với anh." Lục Lăng Phong kể lại những tin tức mình nghe ngóng được gần đây cho Tô Ngọc. "Tôi cảm giác đầu năm sau sẽ bắt đầu chiến tranh, mọi người hãy chuẩn bị sẵn sàng." Lục Lăng Phong nghiêm túc nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lục Lăng Phong, đột nhiên thấy người này cũng khá thú vị, thậm chí còn hơi đáng yêu.

Lục Lăng Phong bị ánh mắt của Tô Ngọc làm cho không thoải mái: "Vương gia nhìn tôi như vậy làm gì?" Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ thấy anh khá đáng yêu thôi." Lục Lăng Phong nhíu mày, đây có chắc là lời khen không vậy? "Dù sao cũng cảm ơn anh đã đến nói với tôi chuyện này." Tuy thực tế anh không cần lắm, trừ việc Cố Hề Nhược nhắm vào nhà họ Cố và họ Khanh, những chuyện khác anh đã biết từ lâu.

Việc Cố Hề Nhược muốn đoạt lấy nhà họ Khanh đối với anh cũng không quá quan trọng.

Lục Lăng Phong vỗ trán, bất lực nói: "Xem ra anh đều biết hết rồi." "Dĩ nhiên." Lâm Tử Ân nghe nói Lục Lăng Phong đến thì cũng qua xem thử là người thế nào.

Cảm nhận được ánh mắt từ bên ngoài, Lục Lăng Phong quay đầu lại, bắt gặp một đôi mắt đầy vẻ trêu chọc thì hơi ngạc nhiên. "Vương gia, tôi và người của anh chắc là không quen biết nhau chứ?" Lục Lăng Phong kỳ quái hỏi.

Họ không quen nhau, sao ánh mắt người kia nhìn anh lại lạ lùng thế, cứ như anh là con mồi của hắn vậy.

Tô Ngọc chỉ cười không nói, còn Nguyên Bảo đứng bên cạnh thì lên tiếng: "Sau này anh sẽ biết thôi." Lục Lăng Phong nhìn biểu cảm của hai người, cứ thấy họ không có ý tốt gì. "Nguyên Bảo, sắp xếp chỗ ở cho Lục Lăng Phong đi." "Rõ." Chờ người đi rồi, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Nhìn một lúc rồi, thấy Lục Lăng Phong là người thế nào?" Lâm Tử Ân im lặng một lát mới nói: "Thiếu gia, hình như anh ta không được thông minh cho lắm." Tô Ngọc vốn đợi xem Lâm Tử Ân nói gì, kết quả lại là câu này? "Tại sao?" "Cảm giác thôi ạ, anh ta làm ăn có thể rất giỏi, nhưng những chuyện khác chắc chỉ ở mức bình thường." Lâm Tử Ân cũng không biết giải thích thế nào với Tô Ngọc, nhưng đó là suy nghĩ của cậu.

Tô Ngọc khá ngạc nhiên với nhận xét của Lâm Tử Ân, không ngờ cậu chưa từng gặp Lục Lăng Phong mà lại có thể nhận xét trúng phóc như vậy.

Lục Lăng Phong ở các phương diện khác đúng là không ra sao, có lẽ khi sinh ra, thiên phú kinh doanh đã chiếm hết trí thông minh rồi. "Thiếu gia, anh ta đến nhà mình là vì có hợp tác sao?" Lâm Tử Ân đột nhiên hỏi.

Nếu người này hợp tác với thiếu gia, vậy cậu còn đối thủ không?

"Đúng là có chút hợp tác, nhưng anh ta vẫn là đối thủ của cậu." Lâm Tử Ân nghe vậy liền hiểu ý Tô Ngọc. "Tôi hiểu rồi, thiếu gia, tôi xin phép xuống làm việc trước." "Đi đi." Tô Ngọc xua tay để Lâm Tử Ân lui xuống.

Chờ người đi hết, anh mới bắt đầu cân nhắc chuyện của Cố Hề Nhược.

Việc này có lẽ cần nói với mẹ một tiếng.

Tô Ngọc đi thăm con gái và con trai xong mới sang đối diện tìm Cố Cửu Ninh. "Mẹ, chuyện là như thế này, hiện tại Cố Hề Nhược quyết tâm đoạt lấy nhà họ Cố, mẹ xem có cần nhúng tay vào không?" Tô Ngọc nhìn Cố Cửu Ninh hỏi. "Cứ làm theo ý con đi, chỉ cần để Cố Ngạn Kỳ sống tốt là được." Cố Thăng cái tên ngu ngốc đó lại có thể làm ra loại chuyện như vậy, đáng đời cuối cùng bị đứa con gái mình bảo vệ dạy dỗ.

Tuy đã đoán trước Cố Cửu Ninh sẽ không quản nhà họ Cố, nhưng khi nghe bà nói vậy, anh vẫn thấy khó tin. "Nhìn ta làm gì?

Thấy lạ lắm à?" Cố Cửu Ninh nhướng mày.

Anh vội lắc đầu: "Cũng không hẳn là lạ, chỉ là nhà họ Cố là tâm huyết của lão gia tử, con cứ ngỡ mẹ sẽ không để mặc như vậy." Cố Cửu Ninh vỗ vai Tô Ngọc, cười nói: "Cố Hề Nhược chỉ là một tên hề nhảy nhót, có thể đi đến bước đường hôm nay chẳng qua là vì bên cạnh có người giúp đỡ.

Chương 610

Nếu chỉ có mình nó, nó chẳng chống đỡ được bao lâu, tất cả những gì trong tay sẽ bị kẻ khác nuốt chửng thôi." "Cố Hề Nhược có dã tâm thì không sai, nhưng thực lực không gánh nổi dã tâm đó." Tô Ngọc cũng nghĩ giống Cố Cửu Ninh, Cố Hề Nhược chỉ là một người phụ nữ rỗng tuếch có dã tâm, làm gì cũng cần người giúp.

Thực sự động thủ, cô ta chưa chắc đã là đối thủ của Tiểu Hòa. "Chỉ cần Cố Ngạn Kỳ không sao, nhà họ Cố sẽ không đổi chủ, chúng ta chỉ cần đảm bảo điều đó, còn lại không cần lo." Cố Cửu Ninh xua tay, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Tô Ngọc chợt thấy hơi tội nghiệp cho những người ở Cố gia.

Họ cứ chờ Cố Cửu Ninh quay về, mà không biết hiện tại bà chán ghét Cố gia đến mức nào. "Cố gia những năm qua đã bị Cố Thăng hủy hoại rồi, đập đi xây lại mới là quan trọng nhất, Cố Ngạn Kỳ cũng được đấy." Đoán được ý nghĩ của Tô Ngọc, Cố Cửu Ninh giải thích thêm. "Vậy con chỉ cho người bảo vệ Cố Ngạn Kỳ, còn lại không quản nữa." "Không cần quản, mấy lão tộc trưởng Cố gia vốn dĩ chỉ là gân gà, ăn thì vô vị mà bỏ thì tiếc, hơn nữa những năm qua bọn họ cũng quá coi trọng bản thân mình rồi." Cố Cửu Ninh lạnh lùng nói.

Kể từ khi Dư Thanh Phong quyết định không ẩn mình nữa mà triệu hồi các gia thần, Cố Cửu Ninh đã bảo họ điều tra chuyện của Cố gia, xem những năm bà mai danh ẩn tích họ đã làm những gì.

Mấy lão tộc trưởng đó giờ chẳng màng đến sự sống chết của gia tộc, trong lòng chỉ nghĩ cách làm sao vắt kiệt lợi ích từ gia tộc, chỉ là họ không chịu thừa nhận mà thôi. "Tiểu Ngọc, những chuyện này con cứ xem mà làm, còn lại đừng quản nhiều." "Vâng." Đã Cố Cửu Ninh nói thế, Tô Ngọc đương nhiên sẽ không giúp người Cố gia, ngồi trên núi xem hổ đấu cũng hay.

Ở kinh thành, Cố Hề Nhược nghe Khanh Vũ Không nói về chuyện Cố gia, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo.

Chỉ còn vài lão tộc trưởng nữa thôi, Cố gia chỉ còn lại Cố Ngạn Kỳ là đối thủ cạnh tranh vị trí gia chủ với cô ta. "Cố Ngạn Kỳ đâu?

Vẫn chưa tìm thấy sao?" Kể từ lần cuối Cố Ngạn Kỳ rời đi, hắn như bốc hơi khỏi thế gian, tìm thế nào cũng không thấy. "Tìm Cố Ngạn Kỳ vẫn cần chút thời gian, những nơi hắn thường lui tới đều không thấy người.

Cố Thăng có biết em muốn vị trí gia chủ nhà họ Cố không?" Khanh Vũ Không hỏi. "Đoán được rồi." "Ông ta không ngăn cản sao?" Cố Hề Nhược lắc đầu: "Ông ấy rất thương em, sao có thể ngăn cản chuyện em muốn làm." Khanh Vũ Không không biết nên nói gì về Cố Thăng nữa.

Tốt với một đứa con nuôi như vậy, nhưng với con gái ruột lại chẳng bao giờ có sắc mặt tốt. "Chàng sao thế?" "Không có gì, cứ đà này vị trí gia chủ Cố gia sẽ là vật trong túi em thôi." Chuyện của Cố gia anh không can thiệp, chỉ giúp đỡ khi Cố Hề Nhược cần.

Với anh, cướp đi một gia tộc thì đã sao?

Chỉ cần Cố Hề Nhược vui là được.

Lúc này Khanh Vũ Không chưa biết dã tâm của Cố Hề Nhược không chỉ dừng lại ở đó, cô ta không chỉ muốn Cố gia, mà còn muốn cả Khanh gia.

Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không, cúi đầu cười thầm.

Sắp rồi, sắp tới cô ta sẽ có quyền thế, còn Khanh Vũ Không khi đó sẽ không còn tư cách để sống tiếp nữa.

Khanh Vũ Không tưởng tại sao cô ta lại ngoan ngoãn ở bên cạnh anh?

Chẳng qua là vì anh còn giá trị lợi dụng thôi.

Một khi Khanh Vũ Không mất đi giá trị, cái chết của anh cũng không còn xa.

Hy vọng anh có thể cứ bị cô ta lợi dụng như thế mãi, đừng giống Lục Lăng Phong và những người khác cuối cùng lại chọn phản bội cô ta. "Chàng sẽ luôn giúp em, luôn đối tốt với em chứ?" Cố Hề Nhược đột nhiên hỏi. "Em vẫn là vợ anh, anh không đối tốt với em thì đối tốt với ai?" Khanh Vũ Không cười véo mũi cô ta, ánh mắt đầy vẻ sủng ái.

Cố Hề Nhược giả vờ thẹn thùng, nhưng trong lòng lại thấy hơi ghê tởm.

Nếu không phải Khanh Vũ Không thích nhìn cô ta như vậy, cô ta cũng chẳng diễn kịch làm gì.

Hiện tại chưa phải lúc trở mặt.

Khanh Vũ Không ôm lấy cô ta, cưng chiều nói: "Hề Nhược ngoan ngoãn nghe lời, em muốn làm gì anh cũng giúp." "Thật sao?" Cố Hề Nhược giả vờ mừng rỡ. "Thật, với điều kiện em phải luôn nghe lời, nếu không..." Nếu không thì sao, Khanh Vũ Không không nói tiếp, nhưng chỉ thế thôi cũng đủ khiến Cố Hề Nhược lạnh cả sống lưng, nổi hết da gà. "Chàng làm em sợ rồi." Cố Hề Nhược giả vờ hờn dỗi. "Vậy thì phải ngoan ngoãn nghe lời." Tuy nhiên Khanh Vũ Không không dỗ dành như cô ta tưởng, mà lại thì thầm bên tai cô ta: "Hề Nhược, anh ghét nhất là bị lừa dối, nếu em đã lừa anh thì tốt nhất hãy lừa cho đến cùng, nếu không anh sẽ giận đấy." Khanh Vũ Không cắn vào cổ cô ta, giọng nói hơi mơ hồ.

Cố Hề Nhược bị dọa cho sợ hãi, cơ thể run lên một cái, cố gắng nặn ra nụ cười: "Chàng ơi, sao em có thể lừa chàng được chứ?" "Vậy sao?

Vậy Hề Nhược phải nhớ kỹ lời hôm nay, đừng quên đấy." "Vâng." Khanh Vũ Không lúc này mới hài lòng gật đầu.

Lục Lăng Phong trước đó đã đến tìm anh, nói cho anh biết một số chuyện, anh đi tra cứu thì đúng là như vậy.

Nếu Cố Hề Nhược chỉ đơn thuần muốn quyền thế, anh cho cô ta là được, nhưng nếu có được quyền thế rồi mà còn muốn lấy mạng anh, thì đừng trách anh không khách khí.

Dù có chết, anh cũng sẽ kéo cô ta xuống địa ngục cùng.

Mục đích cuối cùng của những lời hôm nay chỉ là để cảnh cáo Cố Hề Nhược, hy vọng cô ta ghi nhớ, đừng có đùa với lửa.

Cố Hề Nhược luôn tưởng mình đã nắm thóp được Khanh Vũ Không, nhưng thực tế không phải vậy.

Anh giúp cô ta, dỗ dành cô ta, cho cô ta tất cả đều vì anh thích cô ta.

Nếu không, với bản lĩnh của cô ta, căn bản không phải đối thủ của Khanh Vũ Không, đừng nói đến chuyện làm gì được anh.

Nhưng tất cả những điều này Cố Hề Nhược đều không biết.

Bên này hai người đang tính toán lẫn nhau, bên kia Cố gia lại chìm trong sợ hãi vì các tộc lão lần lượt tử vong.

Cố Kình tìm thấy Cố Thăng khi ông ta vẫn đang thong dong trêu ghẹo tiểu thiếp.

Thấy Cố Kình đến, Cố Thăng thoáng hiện vẻ không vui nhưng nhanh chóng bình tĩnh lại: "Kình thúc sao lại đến đây?" "Chuyện các tộc lão lần lượt gặp chuyện, rốt cuộc ông đã cho người điều tra chưa?" Từ lúc người đầu tiên gặp nạn, ông đã bảo Cố Thăng đi tra, giờ đã chết ba người mà Cố Thăng vẫn chẳng có manh mối gì, hiện tại còn chẳng thèm để tâm, khiến Cố Kình vô cùng thất vọng.

Thất vọng đến mức không nhịn được mà nghĩ đến Cố Cửu Ninh.

Nếu đại tiểu thư ở Cố gia, sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

Lúc trước biết chuyện Cố Thăng đối phó Cố Cửu Ninh, họ đều chọn nhắm một mắt mở một mắt, giờ Cố Thăng làm ra chuyện thế này, họ bắt đầu thấy hối hận.

Cố Thăng thầm cười lạnh, ngoài mặt lại tỏ vẻ bất lực: "Kình thúc, không phải tôi không tra, mà là chẳng có chút manh mối nào, ông bảo tôi tra thế nào đây?" Cố Kình nhìn vẻ chiếu lệ của Cố Thăng, đột nhiên nói: "Nếu gia chủ không biết tra thế nào, vậy tôi chỉ còn cách báo quan, để người của quan phủ đến tra, sẵn tiện thi thể của họ vẫn chưa hạ táng." Nói xong ông quay người bước đi.

Nghe Cố Kình muốn báo quan, để người của Đại Lý Tự đến điều tra, Cố Thăng lập tức sốt ruột. "Kình thúc, chuyện này chúng ta tự giải quyết được, hà tất phải làm phiền người của quan phủ?" Cố Thăng cười nói.

Chương 611

Thấy Cố Thăng như vậy, Cố Kình đột nhiên hỏi: "Có phải ông biết người ra tay là ai không?" Cố Thăng cố gắng trấn tĩnh, cau mày nhìn Cố Kình đầy vẻ bất mãn: "Có phải ai nói bậy bạ gì với thúc không?

Sao tôi có thể biết được?" Cố Kình nhìn Cố Thăng hồi lâu, khi Cố Thăng tưởng ông đã phát hiện ra điều gì thì ông lại quay đi không nhìn nữa. "Nếu không phải người ông biết, vậy tôi yên tâm đi báo quan rồi." Nói xong ông đi thật, trông như thật sự định báo quan.

Hành động này của Cố Kình làm Cố Thăng vô cùng bất mãn, rốt cuộc Cố Kình là gia chủ hay ông ta là gia chủ?

Thật chẳng coi ông ta ra gì cả.

Ánh mắt Cố Thăng đầy vẻ u ám, nảy sinh sát ý với Cố Kình.

Đã không nghe lời thì hãy im miệng mãi mãi đi.

Cố Kình chưa biết ý đồ của Cố Thăng, ông thật sự đi báo quan, mà người tiếp nhận lại chính là Tô Cửu.

Kết quả này khiến Cố Thăng hối hận không thôi, sớm biết Cố Kình làm vậy thì ông đã tìm đại thứ gì đó đưa cho ông ta rồi.

Giờ Tô Cửu đến điều tra, ông ta muốn làm gì chắc cũng không có cơ hội.

Nghe tin Tô Cửu đến nhà kiểm tra, Cố Thăng chửi thầm Cố Kình không biết bao nhiêu lần.

Tìm ai không tìm, lại tìm đúng Tô Cửu.

Với sự yêu quý của Tô Cửu dành cho Vương Cẩn Hòa, nếu anh ta tra ra được gì chắc chắn sẽ không bỏ qua. "Tô đại nhân thật phiền ngài quá, chuyện nhà chúng tôi còn phải phiền ngài chạy một chuyến." Cố Thăng đứng trước mặt Tô Cửu tạ lỗi.

Nhìn một Cố Thăng bất thường như vậy, Tô Cửu cười thầm: "Việc phận sự thôi, dẫn tôi đến hiện trường xem thử." Tô Cửu hoàn toàn không có ý định bắt chuyện làm thân, vẻ mặt công sự công bàn khiến Cố Thăng đau đầu.

Hy vọng không bị Tô Cửu tra ra gì, nếu không thì rắc rối to.

Cố Thăng đi theo xem Tô Cửu lật xem đồ đạc của mấy lão tộc trưởng và nơi họ chết.

Thời gian trôi qua, Cố Thăng vã mồ hôi hột, Tô Cửu vô tình nhìn thấy liền hỏi: "Cố gia chủ, ông có vẻ nóng nhỉ?" "Cũng hơi hơi, tôi mặc hơi nhiều." Cố Thăng cười gượng giải thích.

Tô Cửu cười mà không nói, cũng không vạch trần mà tiếp tục tra án. "Sếp." Lúc này có người đi tới nói nhỏ vào tai Tô Cửu điều gì đó.

Cố Thăng đứng hơi xa nên không nghe thấy gì, chỉ thấy Tô Cửu nghe xong thì quay đầu nhìn mình một cái. "Tô đại nhân tra được gì rồi sao?" "Chuyện này hiện tại chưa thể nói cho ông biết, đợi có kết quả ông sẽ rõ." Gương mặt Tô Cửu mang nụ cười lịch sự nhưng xa cách.

Cố Thăng sốt ruột muốn biết họ đã nói gì, nhưng không tìm được lý do để hỏi. "Tô đại nhân, đây là chuyện riêng của gia đình tôi, chúng tôi không báo quan nữa, phiền ngài phải đi một chuyến." Cố Thăng nghiến răng nói.

Tô Cửu nhìn Cố Thăng, bật cười thấp giọng: "Ông tưởng quan phủ là nơi muốn báo thì báo, muốn rút thì rút sao?" Cố Thăng không phải không biết đạo lý này, chỉ là ông ta thừa hiểu nếu để Tô Cửu tiếp tục tra chắc chắn sẽ lộ.

Lúc đó tất nhiên sẽ liên lụy đến Hề Nhược.

Thấy vẻ khó xử của Cố Thăng, Tô Cửu đột nhiên nói: "Cố gia chủ lo xa quá rồi, người báo án còn chưa nói muốn rút, ông lại đứng ra nói, xem chừng không hay lắm.

Đã hỏi qua ý kiến lão tộc trưởng nhà ông chưa?" Nghe lời Tô Cửu, Cố Thăng quay người đi tìm Cố Kình.

Người bên cạnh Tô Cửu nhìn bóng lưng Cố Thăng rời đi, kỳ quái nói: "Sếp, anh nói xem Cố Thăng có ý gì?

Trong nhà có người chết mà ông ta lại không muốn chúng ta tra rõ, đây là thái độ của một gia chủ sao?" Nếu người chết chỉ là nô bộc thì còn hiểu được, nhưng ba người chết đều là tộc lão có tiếng nói ở Cố gia.

Ông ta cứ ngăn cản mãi, làm anh cũng phải nghi ngờ cái chết của ba người này có liên quan đến Cố Thăng.

Cố Thăng tìm thấy Cố Kình, lạnh giọng nói: "Kình thúc báo quan chuyện nhà mình, chẳng phải quá đáng lắm sao?" "Quá đáng?

Tôi chẳng thấy thế.

Nếu gia chủ muốn lấp liếm cho xong chuyện thì tôi tự mình tìm người tra." Cố Kình lạnh lùng nhìn Cố Thăng.

Cố Thăng giận dữ quát: "Ông..." "Tại sao gia chủ lại ngăn cản như thế?

Hay là cái chết của họ có liên quan đến gia chủ?" Cố Kình hỏi.

Cố Thăng gào lên: "Ông nói bậy bạ gì đó?

Sao có thể liên quan đến tôi?" "Nếu đã vậy thì gia chủ cuống lên làm gì?" Cố Kình nhìn Cố Thăng đầy ẩn ý.

Cơn giận trên mặt Cố Thăng chợt biến mất. "Kình thúc, đều là người một nhà, thúc cần gì phải cố chấp như vậy?" Cố Thăng bất lực nhìn Cố Kình.

Cố Kình cười lạnh một tiếng: "Phải, đều là người một nhà, sao ông không điều tra cho tử tế đi?" Trước đó Cố Kình chỉ nghi ngờ có liên quan đến Cố Thăng, giờ thì ông đã chắc chắn rồi. "Nếu chuyện này liên quan đến ông, tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu, gia chủ tự giải quyết cho tốt đi." Cố Kình nhắm mắt lại, không muốn nói thêm với Cố Thăng.

Thấy vậy, Cố Thăng chỉ còn cách rời đi.

Việc này phải nói với Hề Nhược một tiếng để con bé chuẩn bị tâm lý. "Lão gia, ông nói chuyện này thật sự có liên quan đến gia chủ sao?" "Ngươi nhìn cái bộ dạng đó của ông ta xem giống như không liên quan không?

Dù không liên quan thì ông ta cũng đang muốn bao che cho kẻ làm chuyện này, mà người ông ta muốn bao che là ai thì quá rõ ràng rồi." Người bên cạnh nghe vậy sắc mặt hơi đổi: "Lão gia, ý ông là gia chủ muốn bao che cho Cố Hề Nhược?" "Ngoài Cố Hề Nhược ra còn ai khiến ông ta lo lắng như thế?

Đến con trai và con gái ruột ông ta còn chẳng màng, chỉ quan tâm đến đứa con nuôi không cùng huyết thống này." Cố Kình cười lạnh.

Chuyện này phần lớn là do Cố Hề Nhược làm, ông muốn xem Cố Thăng có thể bảo vệ cô ta đến bao giờ. "Mục đích gia chủ bao che cho một đứa con nuôi là gì?

Nếu thật sự Cố Hề Nhược ra tay với tộc lão thì mục đích của cô ta là gì?" Cố Hề Nhược chỉ là một cô gái, làm vậy thì có lợi gì?

Cố Kình lạnh lùng nói: "Hiện tại thì chưa thấy lợi gì, nhưng nếu cô ta muốn vị trí gia chủ Cố gia thì sao?" "Cái gì?

Sao có thể chứ?

Đừng nói thiếu chủ Cố gia là đại thiếu gia, ngay cả khi không có đại thiếu gia thì cũng không đến lượt một đứa con nuôi như cô ta làm gia chủ." Cố Kình gật đầu: "Ngươi nói đúng.

Cố Hề Nhược hiểu rõ có chúng ta ở đây thì cô ta không bao giờ làm gia chủ được, nhưng nếu các tộc lão đều chết hết thì sao?

Không còn tộc lão, thiếu chủ cũng không còn, cô ta muốn làm gia chủ chẳng phải là danh chính ngôn thuận sao?" Cố Kình chỉ cần suy luận một chút là biết Cố Hề Nhược định làm gì.

Người quản gia bên cạnh không dám tin, chuyện này là do một cô gái làm ra sao?

Chương 612

"Cô ta còn muốn lấy mạng cả thiếu chủ?" Cố Kình gật đầu: "Chỉ cần thiếu chủ còn sống, sau này cô ta có làm gia chủ thì cũng là danh bất chính ngôn bất thuận, muốn danh chính ngôn thuận thì chỉ khi chúng ta đều chết hết." Quản gia nhất thời không biết nói gì. "Gia chủ hồ đồ quá, sao có thể để mặc Cố Hề Nhược làm vậy, đây rõ ràng là rước sói vào nhà." "Ông ta chỉ quan tâm đến đứa con gái quý báu của mình thôi, những chuyện khác còn liên quan gì đến ông ta nữa?" Thảo nào Ngọc Vương phi không mảy may quan tâm đến Cố gia, thậm chí chẳng muốn nhìn một cái.

Trước đây ông còn thắc mắc tại sao có người lại không muốn ở bên cha mẹ ruột, giờ thì ông hiểu rồi.

Một người cha mong con mình chết đi thì nhận làm gì, vô nghĩa. "Chuyện này cứ giao cho Tô đại nhân tra, tôi tin Tô đại nhân nhất định sẽ cho chúng ta một kết quả hài lòng." "Gia chủ chắc chắn sẽ không để Cố Hề Nhược xảy ra chuyện." "Đó là chuyện của ông ta, nhưng giờ chúng ta đã biết hết rồi, họ muốn động thủ với chúng ta lần nữa cũng không dễ đâu." Cố Kình lạnh lùng nói.

Nói xong ông dặn quản gia: "Ngươi đi gọi những người khác lại đây, bảo tôi có chuyện muốn nói." Quản gia vội gật đầu: "Vâng, lão nô đi ngay." Một lát sau, những tộc lão còn lại của Cố gia đều tập trung tại chỗ Cố Kình. "Đại ca, hôm nay anh gọi chúng tôi tới có chuyện gì?" "Đúng là có việc, cái chết của lão Cửu và những người khác tôi đã có manh mối, hôm nay gọi mọi người đến để báo một tiếng, mong mọi người cẩn thận đề phòng kẻo bị kẻ khác hãm hại." Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều rất khó coi: "Đại ca, rốt cuộc là ai làm?" "Cố Hề Nhược." "Cái gì?" Cố Kình kể lại mọi chuyện cho họ nghe, nghe xong ai nấy đều tức giận: "Cố Thăng đúng là giỏi thật đấy." "Đại ca, vậy chúng ta phải chuẩn bị kỹ càng, không thể để cái tên khốn kiếp đó đem Cố gia vốn thuộc về thiếu chủ giao cho một đứa con nuôi." Đây là điều họ tuyệt đối không thể chấp nhận.

Cố Kình gật đầu: "Mọi người chia nhau đi chuẩn bị." "Rõ." Cố Hề Nhược sớm biết chuyện Cố Kình báo quan, và người tra án lại là Tô Cửu.

Người này cô ta biết, là anh trai của Vương Cẩn Hòa, anh ta chắc chắn sẽ tra rõ mọi chuyện.

Đến lúc tra ra cô ta thì phải làm sao?

Khanh Vũ Không thấy vậy liền trấn an: "Yên tâm đi, chuyện này sẽ không tra tới em đâu." Nghe Khanh Vũ Không đảm bảo, Cố Hề Nhược mới hoàn toàn yên tâm: "Vậy thì tốt." "Tuy không tra tới em, nhưng dạo này em nên an phận một chút, đừng động thủ nữa, nếu không sẽ bị liên lụy.

Cả cha em nữa, hãy bảo ông ấy đừng để lộ sơ hở." Khanh Vũ Không dặn dò Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược dù hơi không vui nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: "Em biết phải làm gì rồi." Khanh Vũ Không dặn dò xong thì quay người đi làm việc khác.

Cuối cùng, cuộc điều tra đúng là không tra tới Cố Hề Nhược, có hai kẻ đã đứng ra nhận tội thay, còn cô ta trở thành người vô tội.

Cố Thăng nhận được kết quả này thì thở phào nhẹ nhõm.

Ông ta yên tâm, nhưng bọn người Cố Kình lại càng cảnh giác hơn. "Lão gia, Tô đại nhân nhắn các ông tìm cơ hội đến gặp ngài ấy một chuyến." "Được." Cố Kình tìm cơ hội gặp Tô Cửu: "Tô đại nhân tìm tôi có việc gì?" "Ông chắc cũng biết mục đích tôi tìm ông, đây là kết quả cuối cùng." Tô Cửu đưa kết quả điều tra thật sự cho Cố Kình.

Cố Kình nhìn nội dung bên trong, chứng cứ rành rành.

Ông ngẩng đầu nhìn Tô Cửu: "Nếu đã tra ra là do Cố Hề Nhược làm, tại sao không bắt người?" Mà lại chấp nhận kết quả có kẻ nhận tội thay, điều này ông hơi khó chấp nhận. "Bởi vì Hoàng thượng chưa định động vào các thế gia." Chuyện này Hoàng thượng cũng biết.

Đây không đơn thuần là chuyện của Cố Hề Nhược mà còn có bàn tay của Khanh Vũ Không trong đó.

Thế lực nhà họ Khanh và họ Dư ngang ngửa nhau, nếu lúc này đột ngột ra tay sẽ nảy sinh vấn đề, họ không cho phép điều đó xảy ra.

Vì vậy mới ngầm thừa nhận chuyện có kẻ thế mạng, nhưng hung thủ thật sự vẫn phải báo cho Cố Kình biết.

Cố Kình im lặng không nói, nhưng ông cũng hiểu chuyện này Khanh Vũ Không không thoát khỏi can hệ. "Tôi hiểu rồi, đa tạ Tô đại nhân." "Ông biết là tốt rồi, chứng cứ tôi đưa cho ông, dùng thế nào là tùy ông." Cố Kình thở phào, hiểu ý Tô Cửu. "Được, tôi xin phép cáo từ trước." Cố Kình về nhà nhìn chứng cứ trong tay, trong lòng chán ghét Cố Thăng và Cố Hề Nhược đến cực điểm. "Đại ca, Tô đại nhân gọi anh đến làm gì?" "Là vì cái này, mọi người qua xem đi." Cố Kình đưa chứng cứ và kết quả điều tra thật cho họ xem.

Thấy kết quả, ai nấy đều mặt mày xám xịt: "Quả nhiên là Cố Hề Nhược." "Hãy tung tin này ra ngoài, càng lớn càng tốt, sau đó sao lại chứng cứ thành nhiều bản, giao cho những người chúng ta tin tưởng, nhất định phải tung ra nếu chúng ta có mệnh hệ gì." Cố Kình dặn dò. "Rõ." Nếu Cố Hề Nhược thật sự muốn ra tay với họ, cô ta cũng phải trả giá đắt.

Chẳng mấy chốc, khắp kinh thành rộ lên tin Cố Hề Nhược giết hại tộc lão Cố gia, hơn nữa còn nói rất bài bản, thậm chí cả dã tâm của cô ta cũng bị phơi bày.

Ngoài ra, người ta còn nói Cố Hề Nhược chẳng qua chỉ là đứa con nuôi bị bế nhầm với đại tiểu thư nhà họ.

Tên của Vương Cẩn Hòa không bị Cố Kình lợi dụng, không phải vì họ không muốn, mà là không dám.

Nhớ lại lời cảnh cáo của Tô Cửu khi ông rời đi, Cố Kình không dám lôi Vương Cẩn Hòa vào. "Cố Kình, các ông muốn làm gì là việc của các ông, nhưng nhớ kỹ đừng lôi Tiểu Hòa vào, nếu không mọi chuyện sẽ không đơn giản đâu." Nhớ đến câu nói đó, Cố Kình biết một khi liên lụy đến Vương Cẩn Hòa, họ không chỉ phải đối mặt với Tô Cửu mà còn cả Ngọc Vương Tô Ngọc - người có thể nổi trận lôi đình bất cứ lúc nào.

Họ có thể đối đầu với Tô Cửu, nhưng tuyệt đối không thể đối đầu với Tô Ngọc, nếu không Cố gia sẽ sớm lụi bại.

Cố Hề Nhược ra ngoài nghe thấy tin tức thì tức điên người, nhất là việc cô ta là con nuôi bị bại lộ.

Ánh mắt người khác nhìn cô ta khiến cô ta thấy vô cùng khó chịu.

Nghĩ đến ánh mắt của bạn bè khi đi chơi, Cố Hề Nhược chỉ muốn đào lỗ nẻ mà chui xuống.

Cố Thăng biết tin liền đi tìm Cố Kình: "Cố Kình, có phải những tin tức bên ngoài là do các ông tung ra không?

Ông có biết làm vậy sẽ hủy hoại Hề Nhược không?" Cố Thăng giận dữ chất vấn. "Gia chủ nói vậy là sai rồi, ông bảo chúng tôi tung ra, có chứng cứ gì không?

Đừng có ngậm máu phun người, nếu không chúng tôi cũng nói lão Cửu là do Cố Hề Nhược giết đấy." Cố Kình cười lạnh nhìn Cố

Thăng.

Cố Thăng tức đến run người. "Các ông..." "Nếu ông thấy là chúng tôi làm thì hãy tìm chứng cứ rồi hãy đến, không có chứng cứ mà muốn đối phó chúng tôi?

Đừng hòng." Cố Kình cười lạnh.

Dù có là họ làm thì đã sao, Cố Thăng có chứng cứ không?

Chẳng có gì thì lấy tư cách gì mà nói là họ làm?

Bằng cái miệng của mình sao? "Tốt nhất đừng để tôi nắm được thóp, nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu, nhớ lấy." Nói xong ông ta hầm hầm rời đi.

Cố Kình nhìn theo bóng lưng Cố Thăng, trong mắt đầy vẻ thất vọng.

Xem ra phải cho Cố Thăng biết vị trí gia chủ của ông ta từ đâu mà có rồi.

Cố Thăng chưa biết Cố Kình đã chuẩn bị đối phó mình, ông ta vẫn đang cho người điều tra xem ai tung tin.

Kinh thành náo nhiệt vô cùng, còn phía Vương Cẩn Hòa lại rất thong dong.

Hoa quả trên núi bắt đầu chín, hằng ngày họ đều lên núi hái quả đem bán.

Ba gia đình trong thôn từng đối đầu với nhà Vương Cẩn Hòa thấy người dân trong thôn sống ngày càng tốt, còn mình vẫn dậm chân tại chỗ thì lòng không khỏi xót xa. "Tôi đi tìm thôn trưởng." Một người trong số đó lên tiếng.

Chương 613

"Giờ ông ấy với nhà Vương Cẩn Hòa là một phe rồi, ông đi tìm thì được gì?

Người ta cũng chẳng giúp đâu." Vợ ông ta nghe vậy liền mỉa mai.

Ông ta tát bộp một cái vào mặt vợ: "Bà câm miệng cho tôi, bao năm qua vì bà cứ gây chuyện nên người ta mới không bán cây giống cho nhà mình.

Mọi người đều ở nhà gạch ngói, nhà nào cũng khá giả, chỉ có nhà mình là thế này." "Tạ Đại Trụ, ông dám đánh tôi?

Hôm nay tôi liều mạng với ông!" Nói rồi mụ ta lao vào Tạ Đại Trụ.

Tạ Đại Trụ bực bội đẩy ra: "Bà còn dám quậy nữa thì cút về nhà mẹ đẻ đi." Mỗi lần nhìn con cái đi chơi về với bộ dạng đó, Tạ Đại Trụ lại thấy đau lòng.

Hai năm qua ông không phải không tìm Tạ Khuê, nhưng lần nào Tạ Khuê cũng bảo ông tìm cách kiếm tiền, còn người nhà ông thì cứ liên tục ngáng chân.

Mụ vợ này không chỉ nói xấu Vương Cẩn Hòa mà còn chạy đi phá hoại cây ăn quả của nhà người ta, bị phát hiện mấy lần rồi.

Cũng may thiệt hại không lớn, Vương Cẩn Hòa nể mặt ông nên mới không chấp nhất, nếu không nhà ông chẳng biết lấy tiền đâu mà đền.

Nghe Tạ Đại Trụ nói, mụ vợ thoáng chốc hoảng sợ, nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ mặt cũ, mụ khinh khỉnh nhìn chồng: "Tôi sinh cho ông hai trai một gái mà ông dám bảo tôi về nhà mẹ đẻ?" Tạ Đại Trụ cười lạnh, hóa ra đó là vốn liếng của mụ.

Ông chẳng nói chẳng rằng, vào buồng thu dọn đồ đạc của mụ rồi vứt ra ngoài.

Mụ vợ ngây người nhìn chồng: "Ông vứt đồ của tôi ra ngoài làm gì?" “Hôm nay tôi sẽ cho cô thấy tôi có dám hay không.” Nói rồi, Tạ Đại Trụ trực tiếp đẩy người ra ngoài, không để lại chút đường lui nào.

Người đàn ông đứng bên ngoài nhìn Tạ Đại Trụ với vẻ không thể tin nổi: “Tạ Đại Trụ, anh còn là người không?

Anh dám đối xử với tôi như vậy sao?” Tạ Đại Trụ đứng ở cửa nhìn người phụ nữ, sắc mặt khó coi nói: “Hai năm qua tôi vẫn luôn đi tìm thôn trưởng nói chuyện mua cây giống dưa và hạt giống, nhưng mãi đến gần đây thôn trưởng mới nói rõ cho tôi biết nguyên nhân thực sự.

Hóa ra hai năm nay cô luôn đi phá hoại cây ăn quả và rau củ nhà người ta.” Người phụ nữ không ngờ những chuyện này đã bị Tạ Đại Trụ biết được, nhất thời có chút hoảng loạn: “Cô ta cũng có nói gì đâu, hơn nữa cũng chẳng gây ra tổn thất gì lớn cho nhà cô ta, anh ở đây nói cái gì chứ?” Tạ Đại Trụ thất vọng nhìn vợ mình: “Cô vẫn chưa nhận ra mình đã làm sai chuyện gì sao?

Người ta thật sự không có tổn thất à?

Chỉ là tổn thất không lớn, họ nể mặt thôn trưởng nên không thèm chấp nhặt với nhà chúng ta thôi.

Có phải cô vẫn đang đắc ý nghĩ rằng người ta căn bản không biết những việc này không?” Sài thị không nói gì, nhưng thực tế bà ta đúng là nghĩ như vậy, cho rằng nhà Vương Cẩn Hòa chẳng biết gì cả.

Nếu biết thì sao có thể bỏ qua cho bà ta được.

Thế nên cứ cách một thời gian bà ta lại đi hủy hoại một ít đồ.

“Khi làm những việc này cô có từng nghĩ đến các con sau này phải làm sao không?

Con cái nhà người ta đều được đi học ở thư viện, chỉ có con trai nhà chúng ta vì không có tiền nên phải ở nhà giúp việc, cô có biết chúng nó ngưỡng mộ những đứa trẻ khác trong thôn thế nào không?

Khi người ta cứ cách hai ngày lại được ăn thịt, chúng ta còn đang tính toán làm sao để ăn no.

Khi người ta mặc quần áo mới, con của chúng ta chỉ có thể mặc đồ vá víu.

Tại sao các con hằng ngày cứ ru rú trong nhà không chịu ra ngoài?

Bởi vì chúng cảm thấy xấu hổ!” Đây là điều ba đứa con đã nói với anh.

Cũng chính lúc này anh mới nhận ra vấn đề nghiêm trọng đến mức nào.

Trẻ con trong thôn ngày càng sống tốt, chỉ có nhà anh vẫn dậm chân tại chỗ, con trai anh còn mặt mũi nào chơi với chúng nó nữa?

Cho dù có đi chơi thì liệu có tiếng nói chung không?

“Đại Trụ, tôi biết lỗi rồi, tôi sẽ sửa.” Thấy Tạ Đại Trụ lần này làm thật, Sài thị thực sự sợ hãi.

Nếu bị ly hôn đuổi về nhà đẻ, chắc chắn bà ta sẽ bị cha mẹ đuổi thẳng cổ.

Chị dâu vốn chẳng ưa gì bà ta, về đó rồi làm sao có ngày tháng tốt đẹp như thế này nữa?

Tuy nhiên, Tạ Đại Trụ lần này không nghe bà ta nữa: “Sài thị, cô cút ngay cho tôi.” Sài thị hoàn toàn hoảng loạn: “Đại Trụ, nể mặt ba đứa con, anh tha thứ cho tôi đi, sau này tôi không dám nữa.” Tạ Đại Trụ căn bản không thèm lý sự, quay vào nói với ba đứa con một tiếng rồi đi đến nhà thôn trưởng.

Tạ Khuê thấy Tạ Đại Trụ qua thì chẳng mấy ngạc nhiên: “Hôm nay sao lại có rảnh ghé chỗ tôi?” Tạ Đại Trụ cười khổ nhìn Tạ Khuê: “Thôn trưởng, mục đích tôi đến đây chắc bác cũng đoán được rồi.

Gần đây tôi mới biết những việc người phụ nữ kia làm, đều là lỗi của tôi.” Nếu anh biết sớm hơn thì chuyện đã không đến mức này.

“Anh định làm thế nào?” Tạ Khuê nhìn Tạ Đại Trụ hỏi.

Tạ Đại Trụ nhất thời không biết tính sao, nhưng vẫn mở lời: “Tôi đã đuổi cô ta về rồi.” “Anh định bỏ vợ à?” Tạ Khuê kinh ngạc hỏi.

Tạ Đại Trụ vò đầu cười khổ: “Tôi cũng không biết nữa, cha mẹ tôi mất sớm, các con thì còn nhỏ, tôi...” “Mấy đứa nhỏ nhà anh đều ngoan, cũng biết giúp anh làm việc vặt.

Nếu anh muốn xem thái độ của cô ta thì cứ tiếp tục như vậy.

Nếu cô ta thực sự biết lỗi thì còn đỡ, nếu chỉ là nói mồm rồi sau này vẫn chứng nào tật nấy, anh nghĩ cô Hòa sẽ đưa đồ cho nhà anh sao?” Vương Cẩn Hòa bây giờ giúp được gì trong thôn là giúp hết mình, nhưng loại người như Sài thị, tuy cô không nói gì nhiều nhưng hành động của cô đã nói lên tất cả.

Tạ Đại Trụ im lặng nhìn Tạ Khuê một hồi lâu mới gật đầu: “Thôn trưởng, tôi biết phải làm gì rồi.” “Tôi sẽ đi nói giúp anh với cô Hòa, xin cho nhà anh ít hạt giống rau củ, tranh thủ thời gian này kiếm chút tiền, sang năm gửi bọn trẻ đến học đường.” Tạ Khuê biết Tạ Đại Trụ đã sớm muốn xin lỗi Vương Cẩn Hòa, chỉ là không ngờ đằng sau lại có Sài thị phá đám.

“Cảm ơn thôn trưởng.” Sau khi tiễn Tạ Đại Trụ, Tạ Khuê đi đến nhà Vương Cẩn Hòa.

Cô đang chơi đùa cùng hai đứa bé.

Các con đã gần bốn tháng tuổi, thời gian thức mỗi ngày nhiều hơn và cũng đáng yêu hơn hẳn.

Trong nhà đông người, mỗi người bế một lúc, cô và Tô Ngọc thực sự chẳng mấy khi được chạm tay vào con.

“Cẩn Hòa đang trông con à?

Một thời gian không gặp mà hai nhóc này lớn nhanh thật đấy.” Tạ Khuê nhìn hai đứa bé ngồi trong xe đẩy, cười nói.

“Trẻ con lớn nhanh mà bác.

Bác đến tìm cháu chắc là có việc gì phải không?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi.

Tạ Khuê bất lực gật đầu: “Quả nhiên không giấu được cháu.

Tạ Đại Trụ đã biết những chuyện Sài thị làm rồi, cậu ta cũng đã bắt bà ta phải trả giá.

Cậu ta muốn mua ít hạt giống rau củ, sang năm mua thêm cây giống dưa, cậu ta đã nhờ bác nói giúp mấy lần rồi.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tạ Khuê: “Đây là lần đầu tiên bác nói với cháu chuyện này phải không?” “Đúng vậy, trước đây Sài thị cứ làm loạn, bác đương nhiên sẽ không giúp.

Bác cũng muốn Tạ Đại Trụ nhìn rõ bộ mặt thật của vợ mình, giờ cậu ta đã nhận ra rồi nên bác mới bằng lòng qua đây nói giúp vài câu.” Tạ Khuê ngại ngùng nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn ông: “Bác à, thực ra bác có thể nói với cháu sớm hơn mà.” “Thế không được, Sài thị nhiều lần phá hoại đồ nhà cháu, là do cháu đại lượng mới bỏ qua cho nhà họ, bác đương nhiên không thể để kẻ phá hoại như vậy gây thêm chuyện.” “Vậy cứ theo ý bác đi ạ.

Bác đã mở lời thì cháu cũng không nói gì thêm.” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Cô bảo Thu Ý đi lấy một ít hạt giống qua: “Bao giờ anh ấy có tiền thì gửi lại cho cháu là được, còn cây giống dưa thì để sang năm nhé.” “Được, bác sẽ đi báo cho cậu ta.” Tạ Khuê cầm hạt giống rau củ đến nhà Tạ Đại Trụ, lúc đến nơi vẫn thấy Sài thị đứng ở cửa gào khóc.

Chương 614

Bộ dạng đó khiến Tạ Khuê vô cùng chán ghét: “Khóc lóc cái gì?” “Thôn trưởng, Đại Trụ nhất quyết đuổi tôi đi, xin bác nói giúp tôi với.” Sài thị thấy thôn trưởng như thấy cứu tinh.

Tạ Khuê nheo mắt nhìn Sài thị, ông không thấy bà ta thực tâm nhận lỗi, bà ta chỉ là không muốn bị đuổi đi mà thôi.

“Cô làm sai chuyện gì?” Tạ Khuê lạnh lùng hỏi.

Sài thị ấp úng nói: “Tôi... tôi không nên đi phá hoại rau quả nhà Vương Cẩn Hòa, nhưng... nhưng nhà cô ta cũng đâu có tổn thất gì lớn đâu?” Thấy Tạ Khuê không nói gì, Sài thị lại tiếp tục: “Vả lại cô ta đã giàu như thế rồi, còn thiếu chút đồ đó sao?” Sài thị cảm thấy Vương Cẩn Hòa đang chuyện bé xé ra to.

Nghe vậy, Tạ Khuê nhìn Tạ Đại Trụ vừa mở cửa ra: “Anh nghe thấy cô ta nói gì chưa?” Tạ Đại Trụ nhìn Sài thị với vẻ không thể tin nổi, đến nước này mà bà ta vẫn chưa nhận ra mình sai ở đâu.

Nhà Vương Cẩn Hòa giàu có thì sao chứ?

Đó là tiền người ta tự kiếm được, liên quan gì đến bà ta?

Không thể vì người ta kiếm được nhiều tiền mà mặc định người ta không thiếu chút đồ đó, người ta cũng đâu có nợ bà ta.

Nếu trước đó Tạ Đại Trụ còn chút do dự, thì giờ nghe Sài thị nói vậy, anh càng kiên định phải đuổi bà ta đi.

Cứ để bà ta ở nhà, sau này dạy hư ba đứa con thì tính sao?

“Cô đi đi.” Tạ Đại Trụ nghiêm túc nói.

Sài thị không ngờ Tạ Đại Trụ lại mở cửa đúng lúc này: “Tôi...

Đại Trụ, tôi biết lỗi rồi...” “Cô không biết mình sai ở đâu, cô chỉ là không muốn về nhà mẹ đẻ thôi.” Nếu thực sự biết lỗi, sao bà ta có thể nói ra những lời vừa rồi?

“Đại Trụ...” “Đừng ép tôi phải viết giấy ly hôn ngay lúc này!” Tạ Đại Trụ lạnh lùng quát lớn.

Sài thị lập tức không dám ho he gì, nhưng trong lòng lại căm ghét Vương Cẩn Hòa thấu xương.

Sài thị thu dọn đồ đạc rời đi, sau đó quay đầu nhìn Tạ Đại Trụ với ánh mắt âm hiểm.

Tất cả đều là do Tạ Đại Trụ ép bà ta.

Tạ Đại Trụ không hề biết bà ta định làm gì, anh quay sang nhìn Tạ Khuê: “Thôn trưởng...” “Hạt giống đưa anh này, tổng cộng có bốn loại rau, hãy trồng cho tốt, không biết cách thì cứ tìm tôi.” Tạ Khuê lên tiếng an ủi.

Tạ Đại Trụ không ngừng gật đầu: “Cảm ơn thôn trưởng.” “Tổng cộng hết ba trăm văn, sau này anh tự đem qua đưa cho cô Hòa, đừng vì tiền ít mà không mang qua, không ai làm thế cả.” Tạ Khuê dặn dò.

“Vâng, lát nữa tôi đi ngay.” Sau khi đưa đồ xong, Tạ Khuê cũng ra về, chuyện sau này của nhà Tạ Đại Trụ phải trông chờ vào chính anh thôi.

Còn người phụ nữ Sài thị kia, nếu anh còn để bà ta quay lại thì ngày tháng sau này chắc chắn sẽ không khá lên được.

Tạ Đại Trụ cầm hạt giống rau vào nhà, nhìn các con trai: “Yên tâm, cha nhất định sang năm sẽ gửi các con đến thư viện đi học.” Ba đứa trẻ nhà Tạ Đại Trụ ánh mắt lộ vẻ vui mừng, nhưng sau đó lại trùng xuống: “Cha, nhà mình không có tiền, chúng con không đi học cũng được ạ.” “Đây là hạt giống cha mua từ chỗ Huyền chủ, chỉ cần trồng ra mang bán là nhà mình sẽ có tiền.

Đến lúc đó cha sẽ mua quần áo mới cho các con, mua thịt cho các con ăn.” Tạ Đại Trụ đưa hạt giống vừa nhận từ Tạ Khuê cho các con xem.

Con gái Tạ Xuân Ny vui sướng ra mặt: “Hạt giống rau nhà Huyền chủ là tốt nhất đấy ạ, cha, chúng con cũng sẽ giúp cha trồng rau.” “Cha, con không thích mẹ, cha đừng để mẹ quay về được không?” Tạ Xuân Ny rụt rè hỏi.

“Sau này nhà mình chỉ bốn cha con sống với nhau thôi, bà ta thế nào không liên quan đến chúng ta nữa.” Tạ Đại Trụ đã hạ quyết tâm.

Muốn các con sống tốt hơn, anh buộc phải dứt khoát.

“Cha có những việc không thạo, sau này các con phải chịu khổ cùng cha rồi.” “Cha, chúng con không sợ khổ.

Con biết mẹ đã làm rất nhiều chuyện quá đáng, hơn nữa mẹ đối xử với em gái cũng chẳng tốt.” Con trai lớn của Tạ Đại Trụ cau mày nói, trong lòng không mấy tình cảm với Sài thị.

Mỗi lần cha mang tiền về, mẹ chỉ nghĩ đến việc mua quần áo đẹp cho mình, chẳng bao giờ nghĩ đến việc mua đồ ăn ngon hay quần áo mới cho cha.

Bây giờ bà ta đi rồi, cậu bé lại thấy mừng.

Nghe con trai nói vậy, Tạ Đại Trụ làm sao không hiểu được cơ sự?

Trong lòng anh càng thêm chán ghét Sài thị cực độ: “Yên tâm đi, sau này sẽ không thế nữa.

Các con đem hạt giống đi cất, cha đi đưa tiền cho Huyền chủ.” “Vâng ạ.” Đưa tiền cho Vương Cẩn Hòa xong, Tạ Đại Trụ thấy nhẹ cả người.

Đêm hôm đó, khi đang ngủ, anh đột nhiên ngửi thấy mùi khét lẹt.

Giật mình mở mắt, thấy trong phòng đặc khói nồng nặc, anh vội vàng bật dậy gọi ba đứa con dậy, đưa chúng tháo chạy ra ngoài.

Lúc này, hàng xóm xung quanh cũng phát hiện nhà Tạ Đại Trụ bị cháy, vội vàng chạy đến giúp dập lửa.

Tạ Khang thậm chí còn xách cổ một người ném xuống đất.

Người đó chính là Sài thị.

“Đại Trụ, anh xem anh cưới phải hạng người gì đây?” Tạ Khang nộ khí xung thiên quát Sài thị.

Tạ Đại Trụ ngẩn người nhìn Tạ Khang: “Anh Khang, thế này là sao?” “Anh vẫn chưa hiểu à?

Kẻ phóng hỏa đốt nhà anh không phải ai khác mà chính là người phụ nữ này.” Tạ Khang cau mày nói.

Tạ Đại Trụ nhìn vẻ mặt hả hê của Sài thị mà hoàn toàn sững sờ: “Tại sao cô lại làm thế?

Làm vậy thì có ích gì cho cô chứ?” “Đại Trụ, đừng nói chuyện này nữa, mau dập lửa đi, giảm thiểu tổn thất mới là quan trọng nhất.” Tạ Đại Trụ quệt mặt: “Được.” Dù có hàng xóm giúp đỡ dập lửa nhưng cũng mất rất nhiều thời gian.

Tạ Khang mắng mỏ: “Chết tiệt, người phụ nữ này đổ dầu trẩu, căn nhà này chắc chắn không giữ được rồi.

Mọi người cố gắng lên, nhất định phải dập tắt lửa!” Sự náo loạn này nhanh chóng làm cả thôn tỉnh giấc, ngay cả Tạ Khuê cũng chạy đến: “Có chuyện gì thế này?” “Là người phụ nữ này làm, bà ta đổ dầu trẩu lên mái nhà, nếu không phải Đại Trụ tỉnh ngủ sớm thì cả nhà họ đã bị thiêu chết bên trong rồi.” Nửa đêm là lúc con người ta ngủ say nhất, người phụ nữ này chọn thời điểm ác thật.

“Trói lại, sáng ra đưa lên quan.” Tạ Khuê làm sao có thể nhẫn nhịn được chuyện như vậy xảy ra?

Mấy người phụ nữ đi cùng vội vàng trói Sài thị lại, đề phòng lúc họ đang cứu hỏa bà ta chạy mất.

Mất gần một canh giờ lửa mới dần tắt, Tạ Đại Trụ nhìn đống đổ nát mà muốn khóc không thành tiếng.

Gia cảnh vốn chẳng khá giả gì, nay lại bị thiêu rụi thế này, số tiền còn lại và hạt giống mới mua đều ở bên trong, giờ đã mất trắng.

Tạ Xuân Ny nước mắt không ngừng rơi: “Cha, chúng ta không còn nhà nữa rồi sao?” “Không sao, rồi sẽ có nhà thôi.” Đối mặt với sự hoang mang bất lực của con, Tạ Đại Trụ cố nặn ra một nụ cười để trấn an con.

Tạ Khang về nhà một chuyến, lúc quay lại thì cầm theo một chùm chìa khóa: “Đây là chìa khóa căn nhà cũ của anh, anh đưa bọn trẻ qua đó ở tạm đi.

Đây là mười lượng bạc, cần sắm sửa gì thì đi sắm sửa đi.” “Anh Khang, cảm ơn anh.” “Đừng khách sáo với tôi, bao giờ có tiền thì trả lại là được.

Cứ yên tâm mà ở, lương thực bên tôi sẽ chia cho anh một ít.” Lương thực...

đúng rồi, vẫn còn lương thực.

Chương 615

Tạ Đại Trụ vội vàng chạy đến hầm chứa, mở nắp hầm ra thấy lương thực bên trong vẫn nguyên vẹn, anh cuối cùng cũng thấy được an ủi đôi chút.

“Anh Khang, không cần lương thực đâu, tôi có trữ khá nhiều dưới hầm.” Hai năm nay tuy không trồng dưa trồng rau kiếm tiền cùng Vương Cẩn Hòa, nhưng anh cũng trồng lương thực cao sản, anh không bán nhiều nên vẫn còn dư dả.

Sài thị nhìn thấy hầm lương thực mà Tạ Đại Trụ mở ra, sắc mặt trở nên khó coi: “Anh dám lén xây cả hầm chứa cơ à?

Tạ Đại Trụ, anh là đồ khốn, sao lửa không thiêu chết cả lũ các người luôn đi!” Sài thị mặt mày dữ tợn nhìn bốn cha con họ.

Bao nhiêu lương thực thế kia, nếu đưa về nhà mẹ đẻ thì tốt biết mấy, không ngờ Tạ Đại Trụ lại lén lút giấu giếm, không hề nói cho bà ta biết.

Bà ta cứ thắc mắc sao thu hoạch nhiều thế mà bán chẳng được bao nhiêu tiền, hóa ra là vậy.

Nghe Sài thị nói, Tạ Đại Trụ tiến tới túm lấy áo bà ta, vung tay tát hai cái nảy lửa: “Cô cứ đợi mà ngồi tù đi.” “Tôi sẽ không tha cho cô đâu.” Trừ phi anh là đồ ngu mới bỏ qua chuyện này.

Sài thị cười lạnh một tiếng: “Các người có sao đâu, dựa vào cái gì mà bắt tôi ngồi tù?

Anh tưởng nhà lao là nhà anh chắc?” Tạ Khang đảo mắt, tức giận nói: “Sài thị, hành động của cô đã là phạm tội rồi.

Cô thiêu rụi toàn bộ gia sản của người ta, không chỉ ngồi tù đâu mà cha mẹ cô còn phải bồi thường tổn thất cho Đại Trụ nữa.

Với cái tính của nhà ngoại cô, cô nghĩ họ có hận chết cô không?” Sắc mặt Sài thị lập tức biến đổi, bà ta nhìn Tạ Đại Trụ: “Anh cũng định đối xử với tôi như vậy sao?” “Cô muốn lấy mạng cha con tôi, còn hy vọng chúng tôi phải mang ơn cô chắc?” Ánh mắt Tạ Đại Trụ nhìn Sài thị không một chút hơi ấm.

“Tôi đã sinh cho anh ba đứa con, vậy mà anh dám...” “Chúng con chỉ có cha, không có mẹ.” Hai đứa con trai của Tạ Đại Trụ nhìn bà ta với ánh mắt đầy thù hận.

Ban ngày cha mới nói năm nay bán rau có tiền sẽ cho chúng đi học, đêm đến Sài thị đã đốt sạch gia sản của họ.

Chúng vừa nghe bác Khang nói bà ta còn đổ dầu trẩu lên nhà, rõ ràng là muốn thiêu chết cả nhà.

“Bà đã muốn lấy mạng chúng tôi rồi, còn định dùng chúng tôi để uy hiếp cha tôi sao?

Tôi nói cho bà biết, đừng có mơ!” Tạ Xuân Ny hận thù nói.

“Lũ sói mắt trắng này, sớm biết thế đã để các người chết cháy trong đó rồi!” Ánh mắt của Sài thị khiến Tạ Xuân Ny sợ hãi lùi lại một bước, Tạ Đại Trụ chắn trước mặt con gái, bước tới đá một cú vào ngực bà ta.

Cú đá đầy giận dữ khiến Sài thị nằm co quắp lại.

Tạ Khuê vỗ vai Tạ Đại Trụ: “Ngày mai tôi sẽ nói với cô Hòa bán thêm cho nhà anh ít hạt giống nữa, có cần giúp gì cứ việc mở lời với chúng tôi.” “Cảm ơn thôn trưởng.

Anh Khang đã cho nhà tôi mượn nhà cũ để ở, còn cho mượn mười lượng bạc, đủ cho cha con tôi dùng đến qua năm rồi, đến lúc đó sẽ ổn thôi.” Tạ Đại Trụ cố nặn ra một nụ cười, trong lòng vô cùng cảm kích những người đến giúp hôm nay.

Anh dắt ba đứa trẻ cúi đầu cảm ơn mọi người trong thôn.

“Hôm nay cảm ơn mọi người nhiều lắm, đợi nhà tôi dựng xong nhà mới sẽ mời mọi người đến dùng bữa.” “Được rồi, mau đưa bọn trẻ đi ngủ đi, nửa đêm rồi.” “Phải đấy, sau này cứ theo cô Hòa trồng rau trồng dưa, ngày tháng sẽ tốt lên thôi.” Mọi người đều biết tính cách của Tạ Đại Trụ, nay Sài thị không còn sống cùng anh nữa, họ tự nhiên sẵn lòng qua lại.

Tạ Đại Trụ gật đầu, đưa ba đứa con cùng Tạ Khang về nhà cũ.

Khi đến nơi, giường chiếu đã được trải sẵn, nhìn tấm chăn trên giường, người đàn ông vạm vỡ như Tạ Đại Trụ cũng không cầm được nước mắt.

Tạ Khang thấy vậy liền mắng: “Khóc cái gì?

Nam nhi đổ máu không đổ lệ, chuyện này cũng chẳng có gì to tát, coi như cái giá phải trả để dứt khoát với Sài thị thôi.

Anh còn ba đứa con phải nuôi, nếu anh không phấn chấn lên thì bọn trẻ biết dựa vào ai?” Tạ Đại Trụ quệt nước mắt: “Anh Khang, tôi biết rồi, tôi sẽ nỗ lực.” “Ngủ đi, mai còn phải lên nha môn.” “Vâng.” Sau khi Tạ Khang đi, Tạ Xuân Ny cuối cùng cũng không nhịn được mà bật khóc: “Cha, tại sao mẹ lại đối xử với chúng ta như vậy?” “Đừng nghĩ về bà ta nữa, sau này bốn cha con mình cứ thế mà sống.

Chúng ta còn phải kiếm tiền trả lại cho bác Khang.

Những người đã giúp đỡ nhà mình hôm nay các con phải ghi nhớ, sau này họ có việc gì cần, chúng ta cũng phải đến giúp đỡ, biết chưa?” “Cha, chúng con biết rồi ạ.” “Đi ngủ đi.” Sáng hôm sau, khi Tạ Khuê đến tìm Vương Cẩn Hòa, cô mới biết tối qua trong thôn xảy ra hỏa hoạn.

“Bà Sài thị này rốt cuộc là muốn cái gì vậy?” Vương Cẩn Hòa cau mày, người này quá đáng thật, ngay cả chồng con mình mà cũng định thiêu chết.

“Ai mà biết bà ta nghĩ gì.

Cẩn Hòa này, bên cháu còn cần người làm không?

Cháu xem, sau khi Đại Trụ gieo hạt xong, có thể cho cậu ta làm ít việc không?

Còn hạt giống, bán thêm cho cậu ta một ít nữa được không?” “Đương nhiên là được ạ, bác cứ bảo anh ấy lo việc nhà xong rồi qua tìm cháu.

Còn hạt giống cháu cứ cho anh ấy nợ, bao giờ bán rau có tiền thì trả cháu sau.” Vương Cẩn Hòa không thiếu chút tiền đó, cô thu tiền chỉ là muốn người dân trong thôn hiểu rằng không có bữa trưa nào miễn phí, cũng không muốn nuôi dưỡng thói ỷ lại của họ.

Họ bỏ tiền, cô đưa hạt giống, đó là lẽ đương nhiên.

“Được, bác thay mặt Đại Trụ cảm ơn cháu.” Thu Ý nhanh chóng lấy một gói hạt giống giao cho Tạ Khuê.

Sau khi ông đi rồi, Thu Ý mới cau mày nói: “Tiểu thư, người phụ nữ này ác quá.

Tạ Đại Trụ chỉ vì bà ta làm sai nên mới bảo về nhà ngoại kiểm điểm, còn chưa nói đến chuyện ly hôn mà bà ta đã làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy.” “Còn tàn nhẫn hơn thế nữa, bà ta sợ không thiêu chết được bốn cha con nên mới đổ thêm dầu trẩu lên nhà, nếu không thì dù có cháy họ cũng chẳng mất trắng như vậy.

Nhưng Tạ Đại Trụ cũng là người thông minh, biết tính Sài thị nên đã âm thầm đào hầm giấu lương thực, nếu không chắc anh ấy suy sụp mất.” Lương thực và con cái vẫn bình an, đó có lẽ là niềm an ủi duy nhất của Tạ Đại Trụ.

Nếu bọn trẻ có chuyện gì, có lẽ anh cũng chẳng còn động lực mà sống tiếp.

Thu Ý bịt miệng vẻ không thể tin nổi: “Người phụ nữ này nghĩ gì vậy không biết?” “Không biết, nhưng chờ đón bà ta sẽ là một đời lao tù.” Nhà ngoại Sài thị nghe tin bà ta đốt sạch nhà họ Tạ thì lập tức muốn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng đã muộn.

Huyện lệnh yêu cầu nhà họ phải bồi thường tổn thất cho Tạ Đại Trụ.

Có Huyện lệnh gây áp lực, nhà họ Sài dù không cam lòng cũng phải bồi thường cho Tạ Đại Trụ mười lượng bạc, sau đó đoạn tuyệt mọi quan hệ với bà ta.

Sài thị nghe tin mình bị ngồi tù cả đời thì khuỵu xuống đất.

Bà ta quay sang thấy Tạ Đại Trụ, liền bò lết đến trước mặt anh: “Đại Trụ, tôi biết lỗi rồi, anh tha thứ cho tôi lần này được không?

Anh nói với đại nhân tha cho tôi đi, sau này tôi nhất định sẽ chăm sóc các con thật tốt.” Tạ Đại Trụ đá văng bà ta ra: “Không cần.” “Đại Trụ...” “Tôi và các con vĩnh viễn không bao giờ tha thứ cho cô, cô cứ ở trong ngục mà chờ chết đi.” Nói xong, anh dắt ba đứa con rời đi.

Họ còn phải đi mua ít đồ dùng hằng ngày, không thể cái gì cũng dùng của nhà Tạ Khang được.

“Tạ Đại Trụ, anh là đồ trời đánh, tôi sinh cho anh ba đứa con mà anh dám đối xử với tôi như vậy, anh sẽ không có kết cục tốt đâu!” Nghe thấy tiếng chửi rủa của Sài thị, Tạ Đại Trụ quay người lại nhìn bà ta: “Cô còn chưa bị sét đánh, thì sao sét lại đánh tôi được?” Sài thị vùng vẫy muốn lao tới chỗ Tạ Đại Trụ nhưng bị nha dịch giữ chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh rời đi, còn bà ta từ nay về sau chỉ có thể ở trong đại lao cho đến lúc chết.

Lúc này Sài thị mới nhận ra mình đã sai lầm đến mức nào, bà ta vô cùng hối hận: "Đại Trụ, cứu tôi với!" Tiếng kêu gào của Sài thị dần bị Tạ Đại Trụ bỏ lại sau lưng.

Cho đến khi rời khỏi huyện nha, cơn giận trong lòng anh mới tan biến, cả người bỗng chốc như còng xuống, trông vô cùng tiều tụy.

Nhìn các con đang im lặng bên cạnh, Tạ Đại Trụ biết mình không thể gục ngã, không thể để các con cũng mang tâm trạng như vậy.

Anh cố nặn ra nụ cười, bảo ba đứa trẻ: "Đi thôi, chúng ta xem cần mua gì thì mua hết về." Sau khi gia đình Tạ Đại Trụ quay về, không ai hỏi han chuyện gì xảy ra, như thể chưa từng có việc gì, điều này khiến gia đình anh thấy nhẹ nhõm hơn.

Tạ Khuê lại cầm hạt giống đến chỗ họ ở: "Hạt giống này Cẩn Hòa cho anh nợ trước, cô ấy bảo bao giờ bán rau được thì trả tiền sau.

Tôi cũng tìm được việc cho anh ở nhà cô ấy rồi, lúc nào rảnh anh cứ qua đó, bên ấy đang cần nhiều người làm lắm." Tạ Đại Trụ ngẩng đầu nhìn Tạ Khuê, ánh mắt đầy vui sướng: "Thật... thật vậy sao ạ?" Tạ Khuê cười gật đầu: "Thật, vừa trồng rau vừa làm thêm bên nhà cô Hòa kiếm tiền, chẳng mấy chốc mà cuộc sống sẽ khá lên thôi." "Cảm ơn thôn trưởng." Lúc này, ngoài lời cảm ơn, Tạ Đại Trụ chẳng biết nói gì hơn với Tạ Khuê.

Chương 616

Tạ Khuê vỗ vai anh: “Cố gắng mà sống, còn ba đứa trẻ đang chờ anh nuôi dưỡng đấy.” “Vâng.” Chuyện của nhà Tạ Đại Trụ đến đây là tạm ổn, sau khi gieo hạt và sắp xếp việc nhà xong, anh đến nhà Vương Cẩn Hòa làm việc.

Một ngày tám mươi văn tiền, không bao cơm, Tạ Đại Trụ làm việc rất vui vẻ, một tháng cũng kiếm được một khoản khá khẩm.

Vương Cẩn Hòa sau đó kể lại chuyện này với Tô Ngọc, vẫn còn thấy bùi ngùi, bà Sài thị kia đúng là quá độc ác.

“Cẩn Hòa, em không cần bận tâm đến chuyện nhà người ta, anh thấy người phụ nữ đó là tự chuốc lấy rắc rối thôi.” Tô Ngọc nói.

“Tại sao?” “Bà ta phóng hỏa muốn thiêu chết người ta, giờ người không chết mà mình lại vào tù, chuyện tốn công vô ích thế này, nếu không phải hạng ngu xuẩn thì chẳng ai làm cả.” Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: “Anh nói đúng, Sài thị giờ cũng coi như tự làm tự chịu.” “Em nói đúng, bà ta là tự làm tự chịu, hạng người đó không có gì đáng thương cảm cả.” Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc, cô nói mình thương cảm bà ta lúc nào chứ?

“Nhưng mà Tạ Đại Trụ làm việc đúng là rất được, người cũng cần cù, không lười biếng, tốt lắm.” Vốn dĩ cô chỉ nể mặt Tạ Khuê mới cho anh ta cơ hội làm việc, không ngờ lại tìm được người làm giỏi.

“Nếu không phải người thực sự tốt, bác ấy cũng chưa chắc đã giới thiệu cho chúng ta, em còn lạ gì tính bác ấy nữa.” Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi gật đầu: “Anh nói cũng có lý, đúng là như vậy.” “Đừng bận tâm mấy chuyện đó nữa, cứ giao cho cấp dưới xử lý là được.

Những lúc rảnh rỗi em nên nghỉ ngơi cho tốt, đừng suốt ngày lo mấy chuyện vặt vãnh rồi làm mình mệt mỏi.” Tô Ngọc không tán thành nhìn cô.

Những việc này đáng ra giao cho Trần Cẩm Niên là được, nhưng cô đôi khi cứ thích tự thân vận động, chẳng hiểu cô nghĩ gì.

“Ở nơi thế nào thì làm việc thế nấy, chẳng phải rất bình thường sao?

Hơn nữa em thấy thế này cũng tốt mà?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười hì hì giải thích.

“Anh tưởng thôn nhỏ này cũng giống kinh thành à, chuyện gì cũng phải kinh thiên động địa?

Thế thì còn ra thể thống gì nữa.

Ở đây xảy ra đều là mấy chuyện nhỏ nhặt, chuyện lông gà vỏ tỏi, lúc rảnh rỗi nghe kể cũng là cách giết thời gian không tồi.” Tô Ngọc cứng họng, bất lực nhìn cô lắc đầu: “Anh nói không lại em.” Vương Cẩn Hòa vừa bàn bạc với các quan Ty nông về vấn đề lương thực năm nay, thấy Tô Ngọc cứ quanh quẩn bên cạnh, cô kinh ngạc hỏi: “Em thấy dạo này anh có vẻ rảnh rỗi nhỉ?” Hằng ngày không đi theo cô thì cũng trông con, cứ như thể anh chẳng có việc gì làm vậy.

So với lúc trước hằng ngày bận rộn đến khuya, giờ đúng là thong thả hơn nhiều.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn cô, thản nhiên nói: “Có bọn Nguyên Bảo ở đó, anh không cần phải lo lắng quá nhiều.” Vương Cẩn Hòa bị câu nói của anh làm cho phì cười: “Em thấy anh đúng là biết cách 'bóc lột' bọn Nguyên Bảo, biết họ sẽ giúp anh nên mới thế chứ gì.” Tô Ngọc cười sảng khoái, vòng tay ôm vai cô, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Ừ, em nói không sai.

Anh muốn có thời gian bên cạnh mẹ con em, vì sang năm có lẽ sẽ không còn lúc nào rảnh rỗi nữa.” Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa thu lại, cô nhíu mày nhìn anh: “Anh nói đúng.” Một khi Tề quốc thực sự động thủ, Tô Ngọc cũng sẽ bắt đầu bận rộn, lúc đó muốn gặp nhau một lần có lẽ cũng khó.

Nếu Tô Ngọc ra chiến trường, việc gặp mặt lại càng khó khăn hơn.

“Nghĩ đến chuyện đó là em lại muốn nhắc nhở anh.” Dù bây giờ vẫn còn khá lâu.

“Anh biết mà, yên tâm đi, vì mấy mẹ con em, anh nhất định sẽ bình an vô sự trở về.” Vương Cẩn Hòa lườm anh một cái, hừ lạnh: “Nếu anh không thể bình an vô sự trở về, em sẽ tìm người khác, để người đó tiêu tiền của anh, ở nhà của anh, còn đánh con anh nữa, xem anh có tức không.” Tuy biết cô nói vậy để khích tướng mình, nhưng nghe thấy những lời đó, Tô Ngọc vẫn thấy rất khó chịu.

Anh nhìn cô vẻ không vui: “Cái cô nàng này, em có biết mình đang nói gì không hả?” Vương Cẩn Hòa thản nhiên gật đầu: “Tất nhiên là em biết rồi.

Nếu không muốn những chuyện đó xảy ra, anh hãy nghĩ cách mà sống sót cho tốt, đừng để xảy ra chuyện gì.” “Được.” Ngàn lời vạn chữ cuối cùng chỉ đúc kết lại thành một chữ.

Tô Ngọc hít một hơi thật sâu, ôm lấy cô, cúi đầu hôn nhẹ lên cổ, tận hưởng khoảnh khắc yên bình này.

Vương Cẩn Hòa cũng im lặng, nhưng cảm giác dần có gì đó không ổn, cô quay đầu nhìn anh: “Anh làm gì thế?” “Không có gì, chỉ là muốn ôm em thôi.” Vương Cẩn Hòa gạt tay anh ra, đứng dậy đi tìm các quan Ty nông, ra đến cửa mới ngoái lại dặn: “Em đi xem ngô với mấy quan Ty nông đây, anh ở nhà trông hai đứa nhỏ nhé.” “Được.” Mùa thu sắp đến, Tô Ngọc cũng bắt đầu bận rộn dần.

Thiểm Điện và đồng đội hằng ngày bay qua bay lại không ngừng.

Nếu không phải hằng ngày đều được uống nước linh tuyền, Vương Cẩn Hòa hẳn đã lo lắng chúng sẽ kiệt sức mất.

Hôm đó, viên quan nông nghiệp với vẻ mặt đầy phấn khởi chạy từ bên ngoài vào, vô cùng kích động nói: "Phu nhân, ngô có thể thu hoạch được rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn ông ta, kỳ lạ hỏi: "Đã có thể thu hoạch rồi sao?" Năm nay ngô chín sớm hơn bình thường.

Viên quan nông nghiệp không ngừng gật đầu: "Quả thực đã chín rồi ạ, hơn nữa tôi thấy bắp ngô nào cũng to, so với loại bình thường thì lớn hơn hẳn một vòng." Năm nay sản lượng ngô chắc chắn sẽ không hề thấp.

Nghĩ đến việc sắp biết được sản lượng thực tế, ông ta lại càng thêm kích động.

Vương Cẩn Hòa đưa tay vuốt cằm, chợt nhớ đến một loại dụng cụ tách hạt ngô thần thánh mà hồi trước ở nông thôn người ta hay dùng. "Mọi người cứ xem xét sắp xếp thời gian bắt đầu thu hoạch ngô đi, tôi đi làm một thứ hay ho này đã." Nói xong cô liền quay vào thư phòng, chẳng ai biết cô làm gì.

Viên quan nông nghiệp quay sang hỏi đồng nghiệp bên cạnh với vẻ thắc mắc: "Sao cảm giác Vương phi có vẻ không để tâm lắm nhỉ?" "Vương phi đã dạy chúng ta phương pháp trồng, sản lượng mỗi mẫu là bao nhiêu chắc chắn trong lòng cô ấy đã có tính toán rồi." Người bên cạnh nghe vậy liền gật đầu tán đồng: "Anh nói cũng đúng, quả thực là vậy." Trong lúc các quan nông nghiệp bắt đầu chuẩn bị việc thu hoạch ngô, Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị xong bản vẽ dụng cụ tách hạt ngô trong thư phòng.

Cô cầm bản vẽ đi tìm Nguyên Húc: "Nguyên Húc, anh bảo người chuẩn bị cho tôi một trăm cái này, càng nhanh càng tốt." Nguyên Húc nhìn vật thể trên bản vẽ, có chút nghi hoặc: "Phu nhân, đây là cái gì vậy ạ?" "Cái này hả?

Thần khí tách hạt ngô đấy." Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng bật cười.

Còn Nguyên Húc thì ngơ ngác nhìn cô, cái cục sắt này mà tách được hạt ngô sao?

Nhìn thế nào cũng chẳng giống. "Anh mau sai người làm đi, đợi ngô thu hoạch về là cần dùng ngay đấy." Thấy Nguyên Húc vẫn đứng đó thẫn thờ, Vương Cẩn Hòa lên tiếng thúc giục.

Nguyên Húc nhún vai, thôi thì phu nhân đã nói dùng được thì chắc là được thôi, việc của anh là mau chóng đi làm.

Ngày hôm sau, các quan nông nghiệp dẫn theo người làm bắt đầu thu hoạch ngô, những bắp ngô được bẻ xuống khiến mọi người đều sững sờ. "Bắp này to quá, bằng hai bắp bình thường cộng lại mất thôi." "Huyện chủ giỏi quá, việc này mà cũng làm được." "Đúng vậy, hết lúa nước cao sản giờ lại đến ngô cao sản, tốt quá rồi." Nghe những lời khen ngợi của người làm, các viên quan nông nghiệp còn cảm thấy vui hơn cả khi chính mình được khen. "Mọi người bắt đầu bận rộn rồi đây, xong việc Huyện chủ sẽ phát bao lì xì cho tất cả." Nghe vậy, ai nấy đều tươi cười hớn hở.

Lời này không sai, lần nào sau vụ mùa Vương Cẩn Hòa cũng thưởng thêm cho họ.

Dù nhiều hay ít, đối với họ đó cũng là một tấm lòng. "Được rồi, mọi người mau làm việc đi, tranh thủ lúc trời đẹp thu hoạch ngô về." Tất cả người làm cùng nỗ lực suốt nửa tháng mới thu hoạch hết số ngô.

Đám thu hoạch sau cùng vừa về thì đám thu hoạch đầu tiên đã phơi khô.

Nhìn kho ngô đầy ắp bắp, ai cũng vui mừng, nhưng việc tách hạt lại trở thành vấn đề lớn.

Nhiều ngô thế này thì tách đến bao giờ?

Trong lúc quan nông nghiệp đang sầu não, Vương Cẩn Hòa dẫn theo Nguyên Húc đến kho hàng.

Thấy mọi người đang loay hoay tách hạt bằng tay, cô gọi họ lại: "Mọi người dừng tay chút đã, tôi mới làm ra một thứ có thể dùng để tách hạt ngô, mọi người qua xem thử đi." Nghe vậy, ai nấy đều buông việc đang làm, chạy lại xem thứ đồ trên tay Vương Cẩn Hòa.

Cô đặt chiếc máy tách hạt lên ghế dài, vặn chặt lại, sau đó cho bắp ngô vào, quay tay cầm ba bốn vòng, toàn bộ hạt ngô đã rơi sạch.

Người làm nhìn thấy món đồ này mà mắt sáng rực: "Phu nhân, thứ này dùng tốt quá!" "Đúng vậy, có nó chúng ta sẽ nhanh chóng tách hết hạt chỗ ngô này thôi." Mỗi người một cái, một ngày có thể làm được khối lượng khổng lồ.

Nguyên Húc cũng không ngờ cục sắt nhỏ bé này lại hữu dụng đến thế, vừa tiết kiệm thời gian lại vừa nhỏ gọn không tốn diện tích.

Cô sai người mang đồ vào, mỗi người làm nhận một cái rồi lắp lên ghế dài theo hướng dẫn của cô.

Chẳng mấy chốc, dưới chân mỗi người đã có một đống hạt ngô lớn.

Viên quan nông nghiệp thấy cảnh này thì vui không tả xiết: "Phu nhân, cô giỏi quá, loại đồ này cũng có thể nghĩ ra.

Chương 617

Nếu phổ biến đến những nơi trồng nhiều ngô, sẽ tiết kiệm được biết bao công sức." Vương Cẩn Hòa bật cười lắc đầu: "Đây là tôi lười nên mới nghĩ ra cách cho người lười thôi." "Nhưng cách này thực sự rất tốt, dụng cụ này cực kỳ thực dụng." Ông ta chỉ nghĩ là Vương Cẩn Hòa quá khiêm tốn.

Vương Cẩn Hòa cũng bất lực mỉm cười, thôi thì họ nói sao thì là vậy đi.

Ngô vừa thu hoạch xong thì bông vải cũng đã đến lúc hái.

Những người từng đi dạy dân chúng trồng bông lại đi một chuyến nữa để hướng dẫn cách hái và tách hạt, đồng thời thông báo rằng nha môn sẽ thu mua thống nhất, thời gian cụ thể sẽ báo sau.

Người dân nghe vậy thì hoàn toàn yên tâm.

Lúc trồng họ còn lo Huyện chủ sẽ không thu mua, giờ mới thấy mình đã lo xa quá rồi.

Hiện tại họ chỉ cần thu hoạch, phơi khô để chuẩn bị bán là xong.

Trong lúc người dân chuẩn bị thu hoạch bông, phía Vương Cẩn Hòa việc tách hạt ngô đã đi vào giai đoạn cuối.

Mười ngày sau, toàn bộ ngô đã được tách hạt và phơi khô.

Nhìn đống hạt ngô chất như núi, viên quan nông nghiệp vô cùng kích động, tay chân run rẩy. "Sao vẫn chưa đến nhỉ?" "Đại nhân đừng vội, vẫn còn sớm mà." Người quản sự bên cạnh đã quen thân với ông ta, thấy vậy liền trấn an: "Gia đình Huyện chủ còn có hai đứa nhỏ, chắc chắn phải chăm sóc các bé xong mới tới được, ông đừng gấp." Đợi một lúc lâu không chịu được, ông ta chạy ra ngoài xem, vừa ra đến cửa đã thấy vợ chồng Vương Cẩn Hòa mỗi người bế một đứa trẻ đi vào, theo sau là bốn đứa nhỏ khác. "Nhiều ngô quá!" Tiểu Bảo nhìn kho hàng chứa đầy ngô mà kinh ngạc thốt lên. "Mẹ thật là giỏi." Tiểu Trí chạy một vòng quanh kho rồi nói.

Vương Cẩn Hòa nghe hai cậu nhóc nói chuyện thì buồn cười: "Hai cái đứa nhỏ này, hôm nay ăn bao nhiêu đường mà dẻo miệng thế hả?" "Thím rất giỏi mà." Trường Lạc cũng đứng bên cạnh phụ họa.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, đồng thanh nói: "Tụi con không có ăn đường, tụi con nói thật lòng mà." Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu, nhìn viên quan nông nghiệp đang đứng đợi, cô trêu: "Ông lo chúng tôi không đến à?" Ông ta hắng giọng: "Tôi không lo phu nhân không đến, chỉ lo muộn quá cân không hết thôi." "Không đến mức đó đâu.

Nguyên Húc, anh đi gọi các tướng sĩ canh gác ở đây lại, mang cả những chiếc cân chúng ta đã chuẩn bị vào đây nữa." Ban đầu Vương Cẩn Hòa dự định chỉ cân sản lượng của mười mẫu rồi tính giá trị trung bình, nhưng viên quan nông nghiệp nhất quyết không chịu.

Ông cho rằng làm như vậy sẽ không có con số chính xác, thà chịu phiền một chút để cân hết toàn bộ.

Vương Cẩn Hòa thực ra rất muốn nói với ông rằng kết quả cũng chẳng chênh lệch là bao.

Phải mất ba ngày mới cân xong toàn bộ ngô, tổng cộng là hơn sáu mươi mốt vạn cân, sản lượng mỗi mẫu đạt một nghìn hai trăm cân.

Con số này khiến những người làm đứng xem đều chết lặng.

Họ không dám tin nhìn quan nông nghiệp: "Đây...

đây là thật sao?" Trước đây ngô chỉ đạt ba bốn trăm cân mỗi mẫu, giờ lại lên tới một nghìn hai trăm cân?

Tăng gấp ba lần luôn sao! "Huyện chủ sao mà giỏi thế không biết?

Ngô cao sản như vậy cũng trồng được." "Tin này phải mau chóng báo cho Hoàng thượng để người cùng vui mừng, hơn sáu mươi vạn cân ngô giống, tốt quá rồi." Bây giờ họ bắt đầu mong đợi vụ thu hoạch lúa mì.

Lúa mì cũng trồng được năm trăm mẫu, không biết lúc đó sản lượng sẽ ra sao.

Vương Cẩn Hòa nhìn viên quan nông nghiệp đang quá đỗi hưng phấn, bất lực lắc đầu: "Ông đừng kích động quá, việc này để Tô Ngọc nói với Hoàng thượng đi, anh ấy gửi thư sẽ nhanh hơn." "Được ạ." Khi Tô Ngọc biết được sản lượng ngô, anh cũng kinh ngạc nhìn vợ: "Cao thế sao?" "Đúng vậy, thế nào?

Có vượt ngoài dự kiến của anh không?" Vương Cẩn Hòa nhướn mày hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Chẳng phải là vượt dự kiến sao?

Sản lượng này thực sự quá nhiều.

Anh nghĩ có bảy tám trăm cân đã là giỏi lắm rồi, không ngờ lại đạt một nghìn hai trăm cân mỗi mẫu." Chuyến này người dân phương Bắc có phúc rồi.

Điều này khiến Tô Ngọc rất vui mừng: "Anh sẽ viết thư báo ngay cho Hoàng huynh." "Vâng." Năm ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên nhận được thư của Tô Ngọc.

Khi thấy sản lượng ngô, ông kích động đứng bật dậy khỏi ghế.

Thừa tướng và các đại thần đang thảo luận về các loại vũ khí do Tô Ngọc thiết kế, thấy Hoàng thượng xem xong một bức thư rồi đột nhiên đứng dậy với vẻ mặt đầy kích động như vậy thì lấy làm lạ. "Hoàng thượng, có tin gì vui sao ạ?" Nếu không phải tin cực vui, Hoàng thượng đã không hớn hở đến thế.

Hoàng thượng cười ha hả: "Quả thực là tin vui, thư này là Tiểu Ngọc gửi về, sản lượng ngô ở huyện Phúc An đã có rồi, các khanh đoán xem mỗi mẫu được bao nhiêu cân?" Thừa tướng và các đại thần nhìn nhau, suy nghĩ một chút rồi nói: "Khoảng bảy tám trăm cân chăng?" Dù sao sản lượng ngô vốn rất thấp, Vương phi có giỏi đến đâu chắc cũng không cao hơn quá nhiều.

Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu: "Sản lượng ngô đạt một nghìn hai trăm cân mỗi mẫu, Tiểu Hòa trồng năm trăm mẫu ngô, tổng thu hoạch được hơn sáu mươi mốt vạn cân." Các đại thần đều sững sờ: "Vương phi thật phi thường, sản lượng này trực tiếp tăng vọt rồi." Hoàng thượng gật đầu: "Các khanh nói không sai, Tiểu Ngọc nói sản lượng lúa mì chắc khoảng một tháng nữa sẽ có.

Đợi khi đó sẽ cùng công bố một thể." "Rõ." Sau khi thu hoạch ngô xong, lúa mì ở huyện Phúc An cũng bắt đầu vào vụ.

Mất khoảng hơn nửa tháng mới thu hoạch và phơi khô xong, viên quan nông nghiệp run rẩy cho người đưa lên cân.

Khi tổng sản lượng được tính ra, nước mắt ông ta không ngừng rơi xuống: "Bách tính có phúc rồi.

Bao nhiêu năm rồi, việc chúng ta không làm được cuối cùng cũng có người làm được rồi." Ông nghẹn ngào lau nước mắt.

Làm quan nông nghiệp bao nhiêu năm, năm nào ông cũng trăn trở làm sao để tăng sản lượng lương thực nhưng bất lực, đành nhìn người dân sống khổ sở với chút ít lương thực thu được.

Giờ đây lúa nước, ngô và lúa mì đều đã đạt năng suất cao.

Với sản lượng này, từ nay về sau sẽ không còn ai phải chịu đói nữa.

Vương Cẩn Hòa biết hôm nay có kết quả lúa mì nên cũng qua xem.

Ai dè vừa vào đã thấy các quan nông nghiệp khóc sướt mướt, cô nhìn họ với vẻ mặt kỳ quặc: "Mọi người làm gì thế này?

Có ai bắt nạt mọi người sao?" Nếu không bị bắt nạt thì sao lại ra nông nỗi này?

Viên quan nông nghiệp lau nước mắt, ngượng ngùng nói: "Phu nhân hiểu lầm rồi, không ai bắt nạt chúng tôi cả, chúng tôi chỉ là quá vui mừng thôi.

Chúng tôi nỗ lực bao nhiêu năm cuối cùng cũng có kết quả tốt đẹp, nên không cầm được lòng..." Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ý họ.

Là quan nông nghiệp, việc tăng sản lượng lương thực là trách nhiệm của họ, việc trước đây không thể làm được thì nay cuối cùng cũng hoàn thành. "Đây là chuyện tốt, nên vui mới phải, sản lượng thế nào?" "Tổng cộng có hơn năm mươi bảy vạn cân, sản lượng mỗi mẫu đạt hơn một nghìn một trăm cân, năng suất này đã là rất cao rồi." Kết quả này cũng nằm trong dự tính của Vương Cẩn Hòa: "Sản lượng này đúng là được đấy, nhưng sang năm có thể tăng thêm một chút nữa, phấn đấu vượt mốc một nghìn năm trăm cân." "Ý phu nhân là sang năm ngô và lúa mì có thể đạt một nghìn năm trăm cân sao?" "Đúng vậy, không phải là không có khả năng." "Tốt quá rồi, phu nhân, sau này chúng tôi có thể tiếp tục đi theo cô không?" Họ muốn được chứng kiến sự kỳ diệu đó ra đời.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày mỉm cười gật đầu: "Dĩ nhiên là được rồi, có các ông ở đây tôi cũng nhẹ nhõm hơn, cứ coi như giúp tôi lười biếng một chút đi, các ông không được đi đâu đấy." Mấy viên quan nông nghiệp đều bật cười: "Đa tạ phu nhân." "Chuyện này tôi sẽ về nói với Tô Ngọc, mọi người đã bận rộn lâu rồi, cũng nên nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng sức để chuẩn bị thu hoạch lúa nước đợt tới." Vương Cẩn Hòa nói với tất cả mọi người. "Quản sự Lương, dặn dò xuống dưới hôm nay thêm món cho mọi người, đợi sau khi thu hoạch lúa nước xong sẽ bao cho mỗi người một bao lì xì lớn." "Bà chủ yên tâm, tôi đi dặn ngay đây." Quản sự Lương cũng rất vui, việc xuất hiện lương thực năng suất cao thế này cũng có phần đóng góp của họ.

Thật là tuyệt vời.

Vương Cẩn Hòa hái vài chùm nho ở trang trại mang về, Tô Ngọc thấy cô về sớm như vậy thì hơi ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay sao em về sớm thế?" "Lúc em qua đó sản lượng đã có rồi, mấy ông quan nông nghiệp kích động đến phát khóc luôn." Vương Cẩn Hòa có chút không hiểu nổi cảm giác kích động đến mức khóc lóc như vậy.

Trong mắt cô, sản lượng này thực ra vẫn còn thấp, nếu cho cô thêm hai năm nữa, sản lượng có thể phá mốc hai nghìn cân, sang năm cô cũng sẽ bắt đầu chuẩn bị tăng sản lượng cho lúa nước.

Chương 618

"Em chắc chắn sẽ không hiểu được cảm giác đó đâu, vì ở thế giới của em lương thực đều là loại cao sản, nhưng ở đây thì khác.

Một mẫu đất tốt, thời tiết thuận lợi thì thu hoạch cũng chỉ khoảng bốn năm trăm cân, nếu mất mùa thì chỉ còn hơn ba trăm cân.

Thậm chí dù Hoàng huynh định thuế rất thấp thì sau khi nộp thuế xong, số lương thực còn lại cũng chẳng đáng là bao.

Một gia đình đông người chỉ dựa vào chút lương thực đó thì không cách nào sống nổi, đành phải thắt lưng buộc bụng, ăn rau cháo qua ngày.

Bây giờ sản lượng này đối với người dân có nghĩa là từ nay họ không còn lo đói nữa, sau khi nộp thuế họ vẫn còn giữ lại được rất nhiều lương thực để cả nhà được ăn no." Được ăn no mặc ấm, mỗi năm còn dư chút tiền, đó là điều quan trọng nhất đối với dân chúng.

Trước đây dù nỗ lực thế nào cũng không làm được, nhưng hai năm nay đã có một bộ phận người dân bắt đầu có cuộc sống như vậy, những người còn lại vẫn đang mong chờ.

Bây giờ với khoảng hai ba triệu cân hạt giống ngô, lúa mì và lúa nước, việc phổ biến ra toàn bộ Huyền quốc là hoàn toàn không vấn đề gì.

Đợi khi Hoàng huynh công bố sản lượng ngô và lúa mì, chắc chắn nhiều người dân sẽ khóc vì vui sướng.

Bởi vì đây là ngày mà họ có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Vương Cẩn Hòa chợt nhớ đến những ngày tháng thời bà nội mình, thực ra cũng gần giống như bây giờ, nghĩ vậy cô dường như đã hiểu tại sao họ lại kích động đến thế. "Em hiểu rồi." "Tiểu Hòa, sản lượng lúa mì là bao nhiêu?

Để anh viết thư gửi về cho Hoàng huynh, còn phải hỏi Tri phủ bên này xem có nơi nào trồng lúa mì và ngô không, nếu không có thì gửi hết hạt giống về kinh thành." "Tổng cộng hơn năm mươi bảy vạn cân, mỗi mẫu đạt hơn một nghìn một trăm cân." "Vợ à, em giỏi quá đi mất." Dù Tô Ngọc đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nghe con số này vẫn cảm thấy thật không thể tin nổi. "Anh đi gửi tin về ngay đây." Khi Huyền Phỉ Nhiên nhận được tin thì đang ở tẩm cung của Thái hậu.

Lúc nhìn thấy sản lượng lúa mì, dù là bậc quân chủ một nước, ông cũng không kìm được mà đỏ hoe mắt.

Thái hậu thấy con trai như vậy liền hỏi: "Có chuyện gì thế con?" "Mẫu hậu, sản lượng lúa mì bên chỗ Tiểu Hòa có rồi, hơn một nghìn một trăm cân mỗi mẫu, tổng cộng có hơn năm mươi bảy vạn cân hạt giống.

Năm nay chúng ta có thể phổ biến toàn bộ lương thực cao sản đến mọi miền Huyền quốc rồi." Thái hậu nghe xong cũng mừng rỡ khôn xiết: "Tốt quá, thật là tốt quá.

Ngày mai sau khi bãi triều hãy công bố tin này, rồi dùng ngựa nhanh nhất báo tin về phương Bắc để người dân ở đó cùng được vui mừng." "Vâng ạ." Ngày hôm sau khi lên triều, Huyền Phỉ Nhiên lần lượt công bố sản lượng ngô và lúa mì. "Ngay ngày hôm qua trẫm đã nhận được thư từ huyện Phúc An, đây là thư của Ngọc Vương báo cáo về sản lượng lúa mì và ngô.

Cách đây vài ngày, lúa mì do Ngọc Vương phi trồng đã thu hoạch xong, năm trăm mẫu đất thu được năm mươi bảy vạn cân hạt giống, năng suất hơn một nghìn một trăm cân mỗi mẫu.

Ngô cũng trồng năm trăm mẫu, tổng thu hoạch sáu mươi vạn cân, năng suất một nghìn hai trăm cân mỗi mẫu." Lời vừa dứt, cả triều đình xôn xao.

Những lão thần phe Hoàng thượng kích động nhìn ông: "Hoàng thượng, đây là sự thật sao ạ?" "Là thật, hạt giống sẽ được vận chuyển về theo từng đợt." "Tốt quá rồi!

Hoàng thượng, Ngọc Vương phi lại một lần nữa lập đại công, nhất định phải ban thêm đất đai cho cô ấy.

Không, hiện giờ đất đai đã là quá ít rồi, phải phong cho Ngọc Vương phi thêm một huyện làm thái ấp mới xứng đáng với công lao này." "Đúng vậy!" Lần này không cần Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng, các đại thần đã chủ động xin phong thưởng cho Vương Cẩn Hòa.

Lúc này ai dám bảo cô không xứng đáng được thưởng thêm thái ấp chứ?

Sản lượng lương thực tăng vọt thế này thì ai làm nổi?

Những kẻ trước đây hay đối đầu với Tô Ngọc lúc này cũng không dám ho he nửa lời, họ thừa hiểu những việc Vương Cẩn Hòa làm không phải ai cũng làm được. "Được, vậy trẫm ban hai huyện Ninh Thủy và Ninh An cạnh huyện Phúc An cho Tiểu Hòa làm thái ấp." Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một chút rồi quyết định.

Các đại thần phía dưới, người thì thấy thưởng quá hậu hĩnh, người lại thấy đó là điều hiển nhiên. "Hoàng thượng thánh minh!" Ngay ngày hôm đó sau khi tan triều, bảng vàng lại một lần nữa được dán lên bảng cáo thị. "Hoàng thượng lại dán bảng vàng kìa, lần này là tin gì thế?" Họ còn nhớ lần trước là khi Huyện chủ trồng lúa nước đạt một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu.

Lần này lại là gì đây? "Có ai biết chữ không?

Mau lại đây đọc xem trên đó viết gì đi!" "Để tôi xem..." "Hoàng thượng nói năm nay Huyện chủ trồng năm trăm mẫu ngô và năm trăm mẫu lúa mì, ngô đạt một nghìn hai trăm cân mỗi mẫu, lúa mì hơn một nghìn một trăm cân mỗi mẫu." Đọc xong chính người đó cũng đờ người ra.

Người dân xung quanh nhìn nhau, ai nấy đều thấy thật khó tin.

Có người càng sốt sắng hỏi: "Đây...

đây là thật sao?" "Là thật mà, Hoàng thượng đã dán bảng vàng rồi, chắc chắn là thật." Tin này cứ thế truyền đi, chẳng mấy chốc đã khắp kinh thành, mọi người dân đều đã biết chuyện.

Không ít người từng chịu cảnh đói khổ đã bưng mặt khóc: "Tốt quá rồi, từ nay dân Huyền quốc không lo thiếu lương thực nữa." Họ không còn phải lo chết đói, không còn lo sau này có chuyện gì lại gây phiền phức cho Hoàng thượng.

Đó là suy nghĩ của tất cả bách tính.

Cùng lúc đó, một đạo thánh chỉ đã được gửi hỏa tốc về phương Bắc.

Nửa tháng sau, cửa phủ nha Tri phủ phương Bắc bị người ta gõ vang. "Mau thông báo cho tất cả các quan Tri phủ tập hợp lại đây với tốc độ nhanh nhất." Vị khâm sai đưa tin đã đợi ở đó ba ngày thì các Tri phủ mới đến đủ.

Khi tất cả nghe tin năm nay sẽ có hạt giống lúa mì và ngô cao sản, ai nấy đều sững sờ.

Trước đây chỉ có lúa nước cao sản, họ đã thất vọng mãi vì vùng này không trồng được lúa nước, không ngờ giờ đây lúa mì và ngô cao sản cũng đã xuất hiện.

Có người vui mừng cho dân, nhưng cũng có kẻ bắt đầu tính toán trục lợi.

Khâm sai nhìn lướt qua những người đó, lạnh lùng hừ một tiếng: "Các vị đại nhân nếu nhất tâm vì dân thì tốt, còn nếu muốn lợi dụng chỗ hạt giống cao sản này để làm gì đó thì hãy xem cái đầu trên cổ các vị có đủ cho trảm không đã.

Có bao nhiêu cân hạt giống lúa mì và ngô, trồng được bao nhiêu đất, sang năm thu hoạch được bao nhiêu, Ngọc Vương phi đã báo cáo hết cho Hoàng thượng rồi.

Trước Tết sẽ có người trực tiếp vận chuyển hạt giống tới, số hạt giống này sẽ không qua tay các vị, các vị chỉ có nhiệm vụ hỗ trợ các quan viên áp tải phát trực tiếp hạt giống cho dân thôi.

Hoàng thượng đã phán, ai dám đụng vào hạt giống lương thực sẽ bị chém đầu ngay lập tức, có thể tiền trảm hậu tấu." Khâm sai lạnh lùng tuyên bố.

Những vị quan vì dân thì thấy không vấn đề gì, còn những kẻ đang ủ mưu tính kế thì bỗng chốc rùng mình sợ hãi. "Làm gì có ai dám làm chuyện đó chứ, Khâm sai đại nhân lo xa quá rồi." Khâm sai lạnh lùng nói: "Chỉ sợ bản quan lo còn chưa đủ thôi.

Hoàng thượng có khẩu dụ, sau khi nhận thánh chỉ, các vị đại nhân hãy dùng tốc độ nhanh nhất thông báo tin này xuống dưới, nhất định phải để toàn bộ người dân đều biết chuyện." "Rõ!" Sau khi thông báo xong, Khâm sai rời đi, ít nhất là trong mắt các vị quan đó là vậy.

Thực tế, ông không hề rời đi mà phái người tỏa ra giám sát tất cả các quan viên, xem ai thực sự vì dân, ai chỉ muốn ăn bám, hút máu dân chúng.

Kết quả là cuộc điều tra này đã phanh phui ra không ít chuyện.

Có bảy vị Tri phủ không hề thông báo tin tức xuống dưới, thậm chí còn ngăn chặn tin tức từ nơi khác truyền đến.

Ngoài Tri phủ còn có một số Huyện lệnh cũng không làm đúng chức trách, tất cả đều được Khâm sai ghi chép lại.

Đợi sau khi điều tra xong, những nơi chưa nhận được tin đều được Khâm sai phái người đến thông báo.

Chương 619

Lúc này mấy vị Tri phủ và Huyện lệnh đó mới biết Khâm sai vẫn luôn ở lại.

Khi họ định tìm người cầu tình thì Khâm sai đã rời đi.

Người dân phương Bắc sau khi biết tin về hạt giống cao sản thì vô cùng phấn khởi.

Trước đây họ còn ghen tị với những nơi trồng được lúa nước cao sản, không ngờ bây giờ họ cũng sắp được trồng lúa mì và ngô cao sản rồi.

Khâm sai trở về kinh thành, vào cung dâng danh sách cho Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng, danh sách đều ở đây ạ." Huyền Phỉ Nhiên nhìn những cái tên trên danh sách, ánh mắt lạnh lẽo: "Tốt lắm, khanh vất vả rồi, lui về nghỉ ngơi đi." "Vi thần không dám nhận hai chữ vất vả." Huyền Phỉ Nhiên viết một bức thư cho Tô Ngọc.

Sau khi nhận được thư, Tô Ngọc khẽ cau mày, nhân lúc Vương Tĩnh Vũ và những người khác đang ở nhà liền gọi họ qua: "Tô Ngọc, cậu tìm tụi này có việc gì à?" "Vâng, quả thực có việc.

Hoàng huynh có gửi tin cho em, bảo em báo với mọi người rằng nếu năm nay mọi người đỗ điện thí thì sẽ được cử thẳng về phương Bắc nhậm chức.

Mấy vị Tri phủ và Huyện lệnh ở đó không biết điều nên Hoàng huynh định thay hết, và những người được tuyển chọn từ kỳ điện thí lần này là lựa chọn tốt nhất.

Mấy anh có thể sẽ được bổ nhiệm thẳng vào chức Tri phủ, lúc đó hạt giống sẽ do các anh trực tiếp phát xuống." Vương Tĩnh Vũ và những người khác kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngờ sự việc đã đi đến mức này. "Chúng tôi biết rồi." "Mọi người hãy chuẩn bị cho tốt, tháng sau là phải xuất phát đi kinh thành rồi.

Đại ca, anh và Tần Lãng nếu muốn thành thân trước rồi mới đi nhậm chức thì em sẽ bảo Hoàng huynh cho thêm thời gian, nhưng nếu có ý định đó thì tốt nhất nên chọn ngày ngay từ bây giờ đi." Tần Lãng cau mày, anh hiểu rõ một khi đã đi phương Bắc thì anh và Tô San sẽ rất lâu không được gặp nhau, muốn về một chuyến cũng không biết mất bao lâu.

Nếu có thể thành thân rồi mới đi thì dĩ nhiên là tốt nhất. "Được, tôi về sẽ bàn bạc kỹ với cha mẹ." "Vâng." Ý định của Vương Tĩnh Vũ cũng tương tự Tần Lãng, anh hy vọng sau khi thành thân sẽ đưa vợ đi nhậm chức cùng, chứ không muốn một mình đi xa biền biệt. "Vậy được, mọi người quyết định xong thì báo em một tiếng, đặc biệt là Tần Lãng, anh quyết định xong em sẽ nói chuyện với đại bác." "Được." Sau khi về nhà bàn bạc, cha mẹ Tần Lãng lập tức quyết định sẽ cùng con trai đi kinh thành, họ đi để làm lễ đính hôn, còn con trai thì đi thi.

Ngày hôm sau Tần Lãng qua nói chuyện với Tô Ngọc và Tô Tích, Tô Tích gật đầu đồng tình: "Đã vậy thì ta cũng sẽ về kinh thành một chuyến." "Ông nội, để cháu sai người đưa ông về." "Được." Phía Tần Lãng đã quyết định xong, Vương Tĩnh Vũ cũng quyết định sẽ thành thân trước khi vào kinh dự thi.

Khi vợ chồng Dư Thanh Phong đến nói chuyện với cha mẹ Văn Tư Đồng, họ cũng có chút không đành lòng vì vẫn muốn giữ con gái thêm hai năm nữa.

Nhưng nghe nói nếu Vương Tĩnh Vũ thi đỗ năm nay sẽ đi nhậm chức ở phương Bắc, đây là chuyện chắc chắn, nên họ gạt chuyện muốn giữ con sang một bên, bắt đầu bàn bạc hôn kỳ với vợ chồng Dư Thanh Phong.

Từ khi hai đứa trẻ đính hôn, mọi thứ cần chuẩn bị họ đều đã chuẩn bị sẵn sàng, không lo không kịp.

Hiện là ngày mười bảy tháng tám, sau khi bàn bạc, hai gia đình quyết định tổ chức đám cưới vào ngày mùng tám tháng chín, còn hơn nửa tháng để chuẩn bị.

Sau khi chốt ngày, ngày hôm sau gia đình Dư Thanh Phong chính thức mang sính lễ đến.

Tuy không bằng sính lễ Tô Ngọc tặng Vương Cẩn Hòa, nhưng ở huyện Phúc An này cũng thuộc hàng nhất nhì.

Chỉ riêng tiền mặt đã là chín vạn chín nghìn chín trăm lượng bạc.

Số tiền sính lễ này khiến những người đứng xem đều sững sờ, những nhà có con gái lại càng vô cùng đố kỵ với nhà họ Văn, có người thậm chí chỉ muốn thay nhà họ Văn nhận đống sính lễ đó.

Cha mẹ Văn Tư Đồng tuy không phải hạng tham tài, nhưng thấy thông gia nể mặt như vậy tự nhiên rất vui mừng, cười hớn hở đón khách vào nhà.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng dẫn theo mấy đứa trẻ đến góp vui, sẵn tiện xem người nhà họ Văn thế nào.

Văn Tư Đồng còn có một người anh trai và một người em trai, anh trai đã thành thân, em trai năm nay mười ba tuổi vẫn đang đi học ở thư viện và vô cùng sùng bái Vương Tĩnh Vũ.

Trước khi vào bữa tiệc, Vương Cẩn Hòa thấy mấy đứa nhỏ quậy quá nên dẫn chúng ra tiểu hoa viên chơi. "Chị à, chị đừng có ngốc nghếch mà để cha mẹ chồng đưa hết số tiền đó cho em chồng mang đi, đó là những mười vạn lượng bạc đấy." "Đó là sính lễ cho Đồng

Đồng, dù cho em ấy mang theo cũng chẳng sao." "Sao chị ngốc thế?

Số tiền đó giữ lại trong nhà để chị và anh rể bàn tính, lúc đó chị cũng có thể giúp đỡ nhà ngoại một chút chứ." Chị dâu của Văn Tư Đồng nghe đến đây thì còn gì mà không hiểu nữa?

Đây là định tính kế chiếm đoạt sính lễ của em chồng cho riêng mình đây mà.

Chị dâu Văn cười lạnh nói: "Tính kế tính lên đầu cả người thân nhà mình, các người thật là không biết xấu hổ." "Cô nói gì thế hả?

Đừng quên cô là người nhà chúng tôi đấy nhé." "Con gái gả đi như nước đổ đi, đó là lời chính họ nói với tôi lúc đó.

Có cần tôi lôi đống giá hồi họ cho tôi năm đó ra nói lại không?

Những năm qua nợ gì tôi đã trả hết rồi, cái gì không nên cho thì tôi một xu cũng không cho." Nói xong chị dâu Văn bỏ đi thẳng.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày, cô vốn tưởng vị chị dâu của cô dâu tương lai này sẽ đồng ý cơ, không ngờ lại nhận được một bất ngờ thú vị thế này.

Xem ra nhà họ Văn này cũng rất khá.

Sau bữa ăn, em gái của chị dâu Văn nhìn thấy những chiếc vòng trên tay hai đứa trẻ mà mắt sáng rực, ăn xong cứ thế lân la lại gần hai bé. "Tụi nhỏ đáng yêu quá, em bế một chút được không ạ?" "Không được." Khi đối phương đang mong chờ thì Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt lên tiếng.

Đối phương cứng đờ mặt: "Tại sao ạ?" "Từ lúc nãy đến giờ ánh mắt của cô cứ dán chặt vào đôi vòng tay trên người con trai và con gái tôi.

Cô nói chúng đáng yêu muốn bế, nhưng mắt cô vẫn cứ dán vào tay chúng, không biết là vì cớ gì nhỉ?" Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương, mỉm cười nhưng đầy sắc bén.

Chị dâu Văn làm sao không biết tính nết của đứa em gái này?

Giống hệt bà mẹ kia, mắt thấp tay cao. "Huyện chủ, thật xin lỗi, đây là em gái kế của tôi, đầu óc nó không được tốt lắm, xin cô đừng chấp nhặt." "Vậy thì Văn tẩu tử khi về nhà ngoại nhớ nói với cha và mẹ kế của mình một tiếng, đã có bệnh thì đừng có thả ra ngoài, nhỡ đụng chạm phải ai thì không tốt đâu, đúng không nào?" Vương Cẩn Hòa cười dịu dàng nhưng lời nói lại sắc như đinh.

Chị dâu Văn vốn có quan hệ không tốt với nhà ngoại, thấy mẹ kế và em kế làm mất mặt trước Huyện chủ, trong lòng cô dĩ nhiên là hả hê. "Huyện chủ yên tâm, lát nữa tôi sẽ nói với họ.

Tuy nhiên Huyện chủ cũng đừng tùy tiện cho ai bế hai bé nhé." Vương Cẩn Hòa thấy vị chị dâu Văn này khá thú vị, cô vốn dĩ cũng chẳng định để cô em gái kế kia bế con mình: "Đó là đương nhiên rồi." Chị dâu Văn vừa kéo vừa đẩy đưa người đi, khi ra đến góc khuất, em gái của cô định giơ tay đánh chị nhưng bị cô túm chặt lấy: "Thấy vòng tay của con người ta rồi muốn chiếm làm của riêng à?

Đó là con của Huyện chủ đấy, cô chán sống rồi sao?" Em gái kế của chị dâu cả nhà họ Văn thấy tâm tư của mình bị nhìn thấu, không khỏi có chút chột dạ: "Tự chị ngu ngốc, ở nhà họ Văn chẳng lấy được cái gì mang về, còn muốn tôi cũng giống chị sao?" Chị dâu Văn nhìn dáng vẻ lý sở đương nhiên của em gái kế, khẽ cười lạnh: "Vậy cô cứ đi nói với Huyền chủ một tiếng đi, dám mơ tưởng đồ của con gái Huyền chủ, gan của cô cũng lớn thật đấy." "Tôi không quan tâm, chị phải đưa ít nhất một nửa sính lễ của Văn Tư Đồng cho tôi, nếu không tôi sẽ nói với cha là chị bắt nạt tôi." Khi nhìn thấy biểu cảm đắc ý của đối phương, chị dâu Văn mỉm cười: "Vậy cô đi mà nói." "Chị..." "Bản thân không có bản lĩnh kiếm tiền lại muốn chiếm sính lễ của người khác làm của riêng, cô cũng giống hệt bà mẹ không biết xấu hổ của cô vậy, đều trơ trẽn như nhau." Chị dâu Văn hiện tại vô cùng hối hận vì sao lại đưa người này đến đây, đúng là tự vả vào mặt mình.

Cô đi tìm chồng mình, kể lại chuyện này cho anh: "Anh à, lát nữa sính lễ của tiểu muội anh phải giữ cho kỹ, tránh để mấy kẻ mắt ngắn hám lợi tìm đủ mọi cách lấy đi." "Em không buồn chứ?" "Chẳng có gì để buồn cả, em quen rồi.

Em là con gái đã gả đi, có thể không quan tâm đến sự sống chết của họ." Hàng xóm xung quanh ai cũng biết quan hệ của cô với nhà đẻ không tốt, dù cô có không quản họ thì cũng chẳng ai nói gì.

Hơn nữa, nếu sau này chuyện này có ầm ĩ ra, người mất mặt chắc chắn không phải nhà họ Văn.

Từ khi gả vào nhà họ Văn, cô mới biết thế nào là người nhà thực sự, cô sẽ không để ai phá hoại cuộc sống và gia đình của mình.

Văn Tiên đưa tay vỗ vỗ vai vợ: "Em không cần quản họ, chuyện nhà chúng ta chưa đến lượt họ làm chủ." "Em biết, chỉ là em lo họ sẽ náo loạn đến trước mặt Huyền chủ, lúc đó sẽ làm tiểu muội mất mặt." Chị dâu Văn biết rõ tính tình em gái kế của mình nên lo lắng nói. "Anh cũng hối hận vì đã để cô ta đến." Sắc mặt Văn Tiên cũng rất khó coi. "Chưa chắc đã là chuyện xấu, lúc đó cô ta làm chuyện gì mất mặt thì cũng chẳng liên quan gì đến em, bọn họ dù có ý kiến cũng không đổ lên đầu em được." Chị dâu Văn nghe vậy là hiểu ý anh ngay: "Em hiểu rồi." Khi hai vợ chồng ra đến tiền sảnh, quả nhiên thấy cô em gái kế kia lại bắt đầu sáp lại gần Vương Cẩn Hòa và mấy đứa trẻ.

Ánh mắt cô ta nhìn cây trâm cài tóc của bé gái sáng rực lên.

Tô Ngọc liếc nhìn người phụ nữ đó, mày hơi nhíu lại: "Tiểu Hòa, người kia là ai?

Chương 620

Cứ nhìn chằm chằm vào trâm cài của Trường Lạc thế kia." Ánh mắt đó đã không còn là yêu thích đơn thuần nữa, mà là hận không thể cướp lấy cây trâm của Trường Lạc ngay lập tức. "Là em gái kế của chị dâu Văn.

Lúc nãy cứ nhìn chằm chằm vào vòng tay của hai đứa nhỏ, còn muốn bế chúng, không ngờ bị chị dâu cảnh cáo một trận rồi mà vẫn không biết hối cải." Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ người này lại trơ trẽn đến thế, loại chuyện này mà cũng làm ra được.

Ngay khi cô gái kia định ra tay lấy trâm cài của Trường Lạc, Tô Ngọc đột nhiên ra tay, chén trà trong tay anh đập trực tiếp vào cổ tay cô ta. "A!" Tiếng hét thảm thiết khiến mọi ánh nhìn đều đổ dồn về phía cô ta.

Khi thấy cô ta đưa tay định lấy trâm của trẻ con, biểu cảm của mọi người đều trở nên kỳ quái.

Chị dâu Văn tức đến mức mặt xanh mét: "Thích Dung, cô thật đúng là không biết xấu hổ.

Từ nay về sau nếu cô còn dám đến nhà tôi, tôi sẽ đánh gãy chân cô." Thích Dung căn bản không nghe thấy lời chị dâu Văn, mà phẫn nộ hét lên: "Là ai đánh tôi?" Cô ta rõ ràng sắp thành công rồi, lại bị người ta phá hỏng, giờ còn mất mặt trước bao nhiêu người.

Nhà họ Thích tuy có chút tiền nhưng loại đồ quý trọng thế này, cha mẹ cô ta căn bản sẽ không mua cho cô ta.

Thích Dung cũng giống hệt mẹ cô ta, từ nhỏ đã quen thói tham lam vặt vãnh, mỗi lần đến nhà họ Văn thấy chị dâu Văn có đồ gì tốt là lại bất chấp cướp đi.

Cướp đồ của chị dâu Văn quen rồi, cô ta thật sự tưởng ai cũng sẽ nuông chiều mình như thế.

Còn một chuyện quan trọng nữa là cô ta không cam tâm khi Văn Tư Đồng lại có thể gả cho anh trai của Huyền chủ.

Hơn nữa Vương Tĩnh Vũ trước đó thi Tú tài còn đỗ đầu, đợi sau khi thành thân anh sẽ đi tham gia kỳ thi khoa cử, một khi đỗ đạt, sau này Văn Tư Đồng sẽ là phu nhân quan lớn.

Lần đầu tiên gặp Vương Tĩnh Vũ, cô ta đã bị anh thu hút.

Cô ta đã nói với chị mình rất nhiều lần bảo chị giúp đỡ, kết quả chị ta như người chết, chẳng nói chẳng rằng thì thôi, lại còn đem chuyện này kể cho Văn Tiên và Vương Tĩnh Vũ, khiến Vương Tĩnh Vũ vừa thấy cô ta là tránh còn nhanh hơn tránh tà.

Tất cả đều là lỗi của bọn họ.

Hôm nay cô ta nhất định phải khiến nhà họ Văn mất mặt, tốt nhất là làm cho hôn ước của Văn Tư Đồng và Vương Tĩnh Vũ bị hủy bỏ.

Chị dâu Văn nhìn ánh mắt đầy ác ý của Thích Dung, trong lòng lập tức hiểu ra mục đích của cô ta.

Vừa định lên tiếng thì nghe thấy Tô Ngọc thản nhiên nói: "Ta đánh đấy.

Dám lấy đồ của con ta, cô có mấy cái mạng để đền hả?" Thích Dung vừa định nói gì đó thì bị vẻ ngoài tuấn mỹ của Tô Ngọc làm cho hoa mắt.

Cô ta si mê nhìn Tô Ngọc, thẹn thùng nói: "Công tử, tôi tên là Thích Dung, anh..." Chị dâu Văn sững sờ nhìn Thích Dung, con khốn này có biết mình đang nói gì không vậy?

Là chê cuộc sống hiện tại quá tốt hay sao?

Người đó mà cô ta cũng dám mơ tưởng? "Anh à, là em có lỗi với nhà họ Văn." Chị dâu Văn nhìn Văn Tiên đứng bên cạnh, cười khổ nói.

Văn Tiên vỗ vai vợ, trấn an: "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu." "Bác Văn, đây là người thân nhà bác sao?" Tô Ngọc nhìn cha Văn, bình tĩnh hỏi.

Cha Văn bất đắc dĩ lắc đầu: "Là em gái kế của con dâu cả nhà tôi, để vương gia chê cười rồi." "Có một cô em gái kế thế này, chị dâu Văn đúng là xui xẻo tám đời mới gặp phải." Vương Cẩn Hòa chống cằm mỉm cười nói. "Một người như vậy, tôi thấy bác Văn sau này nên ít qua lại thì tốt hơn, tránh để đồ quý trong nhà bị mất, lúc đó lại khó nói, bác thấy có đúng không?" Giọng nói của Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng thản nhiên, khiến biểu cảm của cha Văn có chút cứng đờ.

Ai cũng nói Huyền chủ tính tình tốt, dễ gần, giờ xem ra dễ gần thì đúng, nhưng cũng tùy người tùy việc.

Nhìn Thích Dung một cái, mặt cha Văn đầy vẻ chán ghét: "Đưa người về nhà họ Thích đi, bảo họ sau này đừng vác mặt đến đây nữa." Nói xong, ông nghĩ đến con dâu cả: "Con thấy thế nào?" "Cha cứ làm theo ý cha đi ạ, con với họ chẳng có quan hệ gì cả, con cũng không xứng có quan hệ quá lớn với họ." Chị dâu Văn nghiêm túc lên tiếng.

Cô đã sớm muốn đoạn tuyệt quan hệ với nhà họ Thích rồi, chỉ là chưa tìm được cơ hội thích hợp, giờ chuyện Thích Dung làm khiến cô có thể cắt đứt mọi vướng bận, điều này làm cô vô cùng vui mừng.

Thích Dung phản ứng lại khi nghe thấy lời chị mình nói, sắc mặt lập tức thay đổi: "Chị dám?

Cha sẽ đánh chết chị đấy." "Tôi lại muốn xem xem ai dám tùy tiện coi thường mạng người như thế, muốn ngồi tù sao?" Vương Cẩn Hòa lúc này mới lên tiếng đúng lúc.

Chị dâu Văn nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt đầy sự cảm kích: "Huyền chủ, đa tạ cô." "Không cần khách khí.

Bác Văn, hay là thế này đi, bác chịu khó gọi người nhà họ Thích qua đây một chuyến.

Tiện thể cô ta định trộm đồ của con tôi, chúng tôi là người bị hại, cũng cần tìm người nhà cô ta đòi một lời giải thích." Vương Cẩn Hòa đổi cách khác.

Trực tiếp đưa Thích Dung về, nhà bên đó chưa chắc đã trừng phạt cô ta, cuối cùng có khi còn làm liên lụy đến chị dâu Văn.

Nhưng nếu gọi người đến đây xử lý thì kết quả sẽ khác hẳn. "Được." Khoảng nửa canh giờ sau, cha mẹ Thích Dung vội vàng chạy tới.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, mắt họ sáng rực lên, vừa định bước tới chào hỏi thì nghe cha Văn nói: "Gọi các người qua đây là để thông báo, từ hôm nay nhà các người và nhà tôi không còn bất cứ dính dáng gì nữa.

Con dâu tôi cũng đoạn tuyệt mọi quan hệ với nhà họ Thích, không bao giờ qua lại nữa." Một câu nói của cha Văn khiến sắc mặt cha Thích biến đổi: "Ông thông gia, ý ông là sao?" "Nghĩa trên mặt chữ thôi.

Hôm nay là ngày lành con rể tôi đến đưa sính lễ, nhưng con gái ông đã làm những gì?" "Đó là chuyện của Thích Viện làm, liên quan gì đến Dung Dung?" Cha Thích bất mãn nhìn cha Văn nói.

Thích Viện sững sờ nhìn cha mình, ánh mắt đầy vẻ châm chọc.

Ông ta chẳng thèm hỏi câu nào đã định tội cho cô, đây chắc là thói quen từ lâu rồi nhỉ?

Thích Viện đã quen nhưng Văn Tiên thì không vui chút nào:

"Người làm sai không phải vợ tôi, mà là cô con gái rượu Thích Dung của ông kìa.

Ngay trước mặt Huyền chủ mà dám định trộm đồ của con người ta." Cha Thích không dám tin nhìn Văn Tiên, sau đó nhìn Thích Dung nghiến răng hỏi: "Chuyện này là thế nào?" "Cha, cha đừng nghe họ nói bậy.

Cha xem, anh chàng kia trông đẹp trai thế, lại còn có vẻ rất giàu có, con muốn gả cho anh ta." Thích Dung chỉ tay vào Tô Ngọc, hưng phấn nói.

Chất liệu vải trên người anh chàng này cô ta còn chưa từng thấy bao giờ, nếu gả cho anh ta chắc chắn cô ta cũng được mặc đồ đẹp như thế.

Hơn nữa còn có thể đè đầu cưỡi cổ Thích Viện.

Thích Viện còn chẳng dám nhìn biểu cảm của Tô Ngọc, người phụ nữ này đúng là gan to tày đình. "Thích Dung, cô có biết người ta là ai không?" Thích Viện thấy dáng vẻ đó của Thích Dung thực sự quá mất mặt, không kìm được mà lên tiếng hỏi. "Thì là người chứ ai?

Liên quan gì đến chị." "À, Thích Dung phải không?

Gan của cô cũng lớn thật, ngay cả phu quân của bổn Huyền chủ mà cũng dám mơ tưởng.

Vợ chồng chúng ta là do Hoàng thượng ban hôn, Thái hậu ban thủ dụ 'nhất sinh nhất thế nhất song nhân' (một đời một kiếp một đôi người), không cho phép người ngoài xen vào, cô đây là muốn kháng chỉ sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Thích Dung, châm chọc hỏi.

Cha Thích nghe thấy lời này thì hoảng hồn, kháng chỉ không tuân là bị chém đầu tru di cửu tộc đấy. "Cô đây là ghen tuông vô lối." Thích Dung giận dữ nói.

Chương 621

Sau đó nhìn Tô Ngọc: "Công tử, lẽ nào anh..." "Đồ xấu xí ở đâu ra thế này?

Nguyên Húc, quăng cô ta ra ngoài cho đỡ chướng mắt." Tô Ngọc ngắt lời đối phương khi cô ta định nũng nịu nói tiếp.

Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc, nhìn Nguyên Húc đang đứng bên cạnh: "Đánh một trận rồi hãy quăng ra, chỉ quăng đi như vậy thì hời cho cô ta quá." Nguyên Húc nhận lệnh, đá một cái khiến Thích Dung quỳ rạp xuống đất, chân đá thêm một cái vào lưng khiến cô ta nằm sấp mặt xuống.

Nguyên Húc vẫy tay, hai người bước ra cầm gậy bắt đầu đánh.

Cha Thích vội vàng quỳ xuống trước mặt Vương Cẩn Hòa cầu xin: "Huyền chủ, cầu xin cô tha cho con gái tôi lần này, nó không dám nữa đâu." Thấy Vương Cẩn Hòa không mảy may động lòng, cha Thích chỉ còn biết đặt hy vọng vào Thích Viện. "Viện Viện, dù sao nó cũng là em gái con, cứ đánh thế này thì nó tàn phế mất." Thích Viện cười châm chọc: "Thích lão bản cũng thật là quá đại kinh tiểu quái rồi, hai mươi gậy có chết được ai đâu, ông lo cái gì?" "Thích Viện, con..." "Năm con chín tuổi, người đàn bà kia vu khống con, ông cho người đánh con ba mươi gậy, giờ con chẳng phải vẫn sống tốt đó sao?

Con lúc đó mới chín tuổi còn chưa chết, cô ta mười mấy tuổi đầu rồi lẽ nào lại bị đánh chết?" Thích Viện lãnh đạm nói.

Biểu cảm của cha Thích có chút ngượng ngùng.

Chuyện năm đó sau khi điều tra rõ ràng đúng là không liên quan đến Thích Viện, nhưng ông ta không hạ mình xuống xin lỗi được, chỉ biết mắng Thích Viện sao không nói sớm.

Lúc đó không nghĩ nhiều, giờ nghĩ lại mới thấy vô cùng xấu hổ, vì lúc đó ông ta căn bản không cho Thích Viện cơ hội giải thích, và cũng chẳng tin lời cô nói.

Dù cô có nói thì kết quả cũng vẫn vậy thôi. "Từ bây giờ, tôi đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông." Nói xong, cô quỳ xuống đất nhìn Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, luật pháp Huyền quốc quy định đoạn tuyệt quan hệ với cha mẹ phải chịu phạt năm mươi roi mây, tôi cam nguyện chịu phạt." Cha Thích ngẩn người nhìn Thích Viện, ngay cả tiếng hét thảm thiết của Thích Dung đang bị đánh bên cạnh cũng không màng tới nữa.

Ông ta run rẩy chỉ tay vào cô, người hơi run: "Con... con thà chịu đánh cũng muốn đoạn tuyệt quan hệ với ta?" "Từ khi mẹ con qua đời, con đã không còn cha nữa rồi, ông chỉ là cha của Thích Dung thôi." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Có chuyện đó sao anh?" Tô Ngọc gật đầu: "Có, nhưng có một điểm là nếu cha mẹ không hiền từ, con cái bị ép buộc đến đường cùng phải chọn đoạn tuyệt quan hệ, có thể xem xét giảm nhẹ hình phạt." Văn Tiên trong lòng thở phào một hơi, sau đó quỳ xuống bên cạnh Thích Viện: "Huyền chủ, từ khi nhạc mẫu tôi qua đời, vợ tôi ở nhà họ Thích luôn bị ngược đãi, từ nhỏ bị đánh đến lớn.

Lúc cô ấy gả đi, bà mẹ kế kia suýt nữa đã gả cô ấy cho một lão già bảy mươi tuổi, chuyện này Thích lão bản đều biết rõ, vì mười vạn lượng sính lễ mà ông ta vô cùng tán thành.

Vợ tôi lúc đó không đồng ý, bị bọn họ nhốt lại, còn bị đánh đập không ra hình thù gì." Nghĩ rằng nói không thì có người không tin, Văn Tiên kéo tay áo Thích Viện lên, trên cánh tay dày đặc những vết sẹo.

Những người có mặt ở đó nhìn thấy vết sẹo trên tay cô đều hít một hơi khí lạnh, phải bị đánh bao nhiêu lần mới thành ra thế này? "Làm cha kiểu này đúng là tốt thật đấy." "Quả nhiên ứng với câu nói, có mẹ kế là có cha dượng, vị cha dượng này chắc mấy người đàn ông khác đều thấy hổ thẹn không bằng." Vương Cẩn Hòa châm chọc nói. "Thu Ý, em ra tay đi, mười roi mây thôi." Vương Cẩn Hòa quay sang bảo Thu Ý. "Vâng." Văn Tiên hoàn toàn yên tâm, sau đó nghĩ đến điều gì liền lên tiếng: "Huyền chủ, tôi có thể chịu phạt thay vợ tôi không?

Cô ấy đang mang thai." Thích Dung đang bị đánh đến thoi thóp nghe thấy vậy liền hét lên: "Không thể nào, Thích Viện chỉ là con gà mái không biết đẻ, làm sao có thể mang thai được." "Để các người thất vọng rồi, sức khỏe của vợ tôi đã sớm được điều dưỡng tốt rồi." Từ khi Tư Đồng và em rể đính hôn, rau củ quả dưỡng sinh của nhà họ chưa bao giờ thiếu, em rể còn mời đại phu nhà Huyền chủ đến xem cho cô ấy, cuối cùng đã điều dưỡng tốt cơ thể.

Mấy hôm trước Thích Viện không khỏe, anh đưa cô đi khám đại phu mới biết đã mang thai được một tháng.

Thích Dung oán hận nhìn Thích Viện: "Sao số chị lại tốt thế chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Văn Tiên: "Đánh Thích Viện chỉ là làm theo quy định, nếu anh muốn chịu phạt thay thì sẽ không được giảm nhẹ, anh nghĩ kỹ chưa?" "Tôi đã nghĩ kỹ rồi, nếu Viện Viện đã hạ quyết tâm đoạn tuyệt quan hệ với họ, tôi sẽ không để sau này họ có cơ hội lấy cớ đó để tìm đến cô ấy nữa." Văn Tiên kiên định nói.

Theo những gì anh biết về nhà họ Thích, với cái thói trơ trẽn của họ, sau này nếu nhà họ lâm vào cảnh khó khăn, chắc chắn sẽ lấy cớ Thích Viện được giảm nhẹ hình phạt mà tìm đến đòi giúp đỡ, rồi sẽ không thừa nhận chuyện đoạn tuyệt quan hệ.

Đã muốn cắt đứt thì anh phải khiến nhà họ không còn bất cứ cái cớ nào nữa.

Đúng như suy tính của Văn Tiên, cha Thích thực sự có ý đồ như vậy.

Lúc nãy ông ta còn đang nghĩ nếu sau này nhà họ Thích sa sút, nhất định phải tìm Thích Viện giúp đỡ, vì ông ta biết Huyền chủ chắc chắn sẽ nể mặt nhà họ Văn mà giảm nhẹ hình phạt.

Ai ngờ Văn Tiên bây giờ lại nói ra những lời như vậy, điều này đã phá hỏng hoàn toàn tính toán của ông ta. "Văn Tiên, anh có ý gì hả?

Anh mong Viện Viện đoạn tuyệt quan hệ với chúng tôi đến thế cơ à?" Cha Thích phẫn nộ nói, dáng vẻ đó còn mang theo sự đau lòng, thậm chí còn có cả nước mắt.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ giả tạo hết mức của cha Thích, buồn cười lắc đầu: "Thích lão bản, nước mắt của ông có thể gọi là nước mắt cá sấu đấy nhỉ?" Tô Ngọc đúng lúc lên tiếng hỏi: "Tiểu Hòa, cá sấu là gì?" "Cá sấu là một loại động vật máu lạnh vô cùng hung tàn." Vương Cẩn Hòa vui vẻ giải đáp cho Tô Ngọc.

Ánh mắt Tô Ngọc đầy ý cười: "Mô tả rất chính xác." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, lý sở đương nhiên nói: "Tất nhiên rồi." Thích Dung ban đầu thấy Thích Viện muốn đoạn tuyệt quan hệ với gia đình thì rất vui mừng, nhưng thấy cha Thích như vậy, lại nghĩ đến việc không thể để cô ta rời khỏi nhà họ Thích.

Nếu không, sau này nhà họ Văn hay nhà Huyền chủ có lợi lộc gì, nhà họ đừng hòng có phần. "Chị à, chị làm vậy không thấy quá đáng sao?

Dù sao cha cũng là cha của chị, sao chị có thể đoạn tuyệt quan hệ với cha như vậy?

Chị làm thế sẽ khiến cha đau lòng, người một nhà làm gì có thù oán gì không thể xóa bỏ chứ." Thích Dung dịu dàng nói.

Chỉ có điều ý tứ trong lời nói đó đều ám chỉ Thích Viện là đứa con bất hiếu, vì chút chuyện nhỏ mà đoạn tuyệt quan hệ với cha mình.

Thích Dung nói xong còn lén nhìn Tô Ngọc một cái, muốn xem anh sẽ có biểu cảm gì, ngờ đâu Tô Ngọc mặt không cảm xúc, cứ như chuyện này chẳng liên quan gì đến mình.

Kết quả này khiến Thích Dung vô cùng bất mãn, thế là cô ta chuyển hướng sang Vương Cẩn Hòa: "Huyền chủ, cô là một người lương thiện như vậy, chắc cô sẽ không để một người già mất đi con gái của mình chứ?" "Đây là đang bắt cóc đạo đức tôi sao?" Vương Cẩn Hòa vốn tưởng chuyện này sắp kết thúc rồi, ai ngờ cô em gái này của Thích Viện lại còn nhảy ra gây sự, lời nói đúng là sặc mùi 'trà xanh'.

Cô cười như không cười nhìn Thích Dung: "Người già?

Tôi thấy không đến mức đó chứ?

Ông nội tôi còn chưa nói mình già cơ mà, ông ta còn chưa đến bốn mươi tuổi mà đã là người già rồi sao?

Thời buổi này tiêu chuẩn cho người già thấp thế à?

Cứ có con gái là thành người già sao?" Những lời của Vương Cẩn Hòa khiến Văn Tư Đồng không nhịn được mà bật cười.

Tiểu muội nói chuyện thâm thật đấy, nhìn biểu cảm khó coi của cha Thích kìa, đúng là quá thú vị.

Vương Tĩnh Vũ khẽ hắng giọng, nghiêm mặt nói: "Tiểu Hòa, sao em có thể đem ông nội ra so sánh với người ta được?

Người này trông sức khỏe chẳng tốt chút nào, còn ông nội thì khỏe mạnh lắm." "Là lỗi của em." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Dư Bách Lâm dở khóc dở cười nhìn hai anh em, cũng không có ý định khiển trách, chỉ lên tiếng: "Nếu đã muốn đoạn tuyệt quan hệ thì nhanh lên một chút, hôm nay chúng ta đến đây không phải để xem họ náo loạn, mục đích của chúng ta là đến đưa sính lễ." "Tôi không đồng ý." Cha Thích lạnh mặt nói. "Thích Viện là con gái tôi, chỉ cần tôi không đồng ý, cô đừng hòng đoạn tuyệt quan hệ với tôi.

Bao nhiêu năm qua là tôi nuôi cô khôn lớn." "Không phải ông nuôi tôi khôn lớn.

Nuôi tôi khôn lớn là của hồi môn của mẹ tôi và vú nuôi đi theo mẹ tôi, là bà ấy đã chăm sóc tôi trưởng thành, còn ông căn bản không xứng làm cha." "Mẹ tôi trước lúc lâm chung giao hết của hồi môn cho ông, chỉ có một yêu cầu duy nhất là ông phải đối tốt với tôi, đợi tôi lớn lên thì cho tôi một phần ba của hồi môn, sau đó tìm cho tôi một gia đình tốt để gả đi.

Thế nhưng ông thì sao?

Nếu không gặp được chồng tôi, tôi đã bị các người gả cho một lão già bảy mươi tuổi rồi đấy.

Một người như ông mà cũng xứng nói là cha tôi sao?

Ông còn biết xấu hổ không?" Thích Viện tức đến run cả người, chưa bao giờ cô thấy ông ta lại trơ trẽn đến thế.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn cha Thích, sắc mặt hơi khó coi, không ngờ lại có người cha như vậy.

Chương 622

"Cô nói bậy..." "Tôi nói bậy?

Tôi có danh sách của hồi môn của mẹ tôi ở đây, nếu tôi muốn tính toán, tôi có thể thỉnh Huyền chủ giúp tôi lấy lại toàn bộ của hồi môn của mẹ tôi.

Mẹ tôi tuy nói đưa hai phần ba cho ông, nhưng bà ấy cũng nói ông phải đối tốt với tôi.

Những năm qua tôi sống ở nhà họ Thích như thế nào, trong lòng ông không tự biết sao?" Đã định cắt đứt rồi thì Thích Viện cũng không ngại để cha Thích mất hết mặt mũi.

Vương Cẩn Hòa lạnh mặt nói: "Đúng là không ngờ trên đời lại có loại cầm thú không bằng thế này." "Chị dâu Văn, nếu chị cần, tôi có thể giúp chị." "Đa tạ Huyền chủ." Khi cha Thích định nói gì đó, Thích Viện lại lên tiếng lần nữa: "Đây còn chưa phải là chuyện đáng ghê tởm nhất của nhà các người.

Hôm nay là ngày lành của Tư Đồng, kết quả người nhà các người nói với tôi thế nào?

Bảo tôi tìm cách giữ sính lễ mà em rể tặng cho Tư Đồng lại, sau đó ít nhất phải mang về cho các người một nửa, các người sao không đi ăn cướp luôn đi?" Sắc mặt cha Thích có chút âm trầm, ông ta đúng là đã dặn dò Thích Dung chuyện này, không ngờ Thích Viện lại dám nói hết ra trước mặt bao nhiêu người như vậy. "Con nghịch nữ này, hôm nay ta phải đánh chết cô." Nói rồi định ra tay với Thích Viện.

Cha Văn trực tiếp chắn trước mặt Thích Viện, lạnh lùng nhìn ông ta: "Làm gì đấy?

Định bắt nạt con dâu tôi ngay trước mặt chúng tôi sao?

Đã hỏi ý kiến nhà họ Văn này chưa?" "Thích lão bản, ông làm vậy là không đúng rồi.

Thích Viện hiện giờ là con dâu nhà họ Văn chúng tôi, không phải ông muốn đánh là đánh được đâu." Thích Viện vô cùng cảm động, sự che chở của nhà chồng khiến cô có thêm cảm giác thuộc về và cũng thêm phần tự tin.

Mẹ Văn đi đến bên cạnh Thích Viện, ôm lấy vai cô: "Viện Viện đừng sợ, còn có chúng ta chống lưng cho con, có chúng ta ở đây không ai dám đụng vào con đâu." "Cảm ơn mẹ." Thích Viện nhìn cha Thích, cười lạnh nói: "Tôi biết vì sao ông không muốn đoạn tuyệt quan hệ rồi, chẳng qua là muốn tiếp tục bòn rút lợi lộc từ nhà họ Văn thôi." "Bây giờ tôi cho ông hai lựa chọn.

Thứ nhất, từ nay về sau chúng ta đoạn tuyệt mọi quan hệ, chuyện của hồi môn tôi sẽ không truy cứu.

Thứ hai, ông có thể không đoạn tuyệt quan hệ, nhưng những gì thuộc về của hồi môn của mẹ tôi, tôi sẽ đòi lại không thiếu một đồng, bao nhiêu năm qua người đàn bà kia đã dùng hết bao nhiêu của hồi môn của mẹ tôi, trong lòng ông tự hiểu rõ." Những lời của Thích Viện đúng là một đòn chí mạng đối với cha Thích.

Ông ta thực sự không thể trả lại của hồi môn của mẹ Thích Viện cho cô, vì nếu trả thì nhà họ Thích chỉ còn là một cái vỏ rỗng.

Nhưng để ông ta cứ thế đoạn tuyệt quan hệ với cô, ông ta cũng không cam lòng. "Cô muốn đoạn tuyệt quan hệ cũng được, hình phạt phải chịu đủ không thiếu một phân, nếu không thì đừng hòng." Cha Thích nham hiểm nói.

Thích Dung sốt sắng nhìn cha Thích: "Cha, không được làm thế."

Một khi Thích Viện đoạn tuyệt quan hệ với họ, sau này họ muốn lấy được gì từ tay cô ta sẽ rất khó.

Bây giờ Thích Dung bắt đầu hối hận vì sao mình lại mắt ngắn hám lợi mà nhắm vào đồ của con Huyền chủ, nếu cô ta không làm những chuyện ngu ngốc đó thì sự việc đã không đến mức này.

Nhưng giờ hối hận xem ra đã muộn rồi. "Cô im miệng đi, nếu không phải tại cô thì mọi chuyện có thành ra thế này không?" Cô con gái ngoan ngoãn ngày nào giờ đây trong mắt cha Thích lại vô cùng đáng ghét. "Cha..." Thích Dung lần đầu tiên bị cha Thích mắng như vậy, hốc mắt lập tức đỏ lên.

Thích Viện nhìn dáng vẻ của Thích Dung mà cười lạnh một tiếng.

Trước đây cha Thích đối với cô không đánh thì cũng mắng, cô còn chẳng thế này, Thích Dung này đúng là giỏi giả tạo, đáng ghê tởm hết chỗ nói. "Im miệng." Cha Thích cảnh cáo nhìn Thích Dung.

Ông ta đương nhiên biết không thể đoạn tuyệt quan hệ với Thích Viện, nhưng không đoạn tuyệt thì chẳng lẽ muốn cả nhà đi húp không khí mà sống sao? "Không vấn đề gì, hình phạt này tôi chịu." Vương Cẩn Hòa thấy họ đã thương lượng xong, nhìn Thu Ý một cái.

Thu Ý vừa định gật đầu thì Nguyên Bảo bước tới: "Phu nhân, để tôi đi." Vương Cẩn Hòa có chút do dự, để Nguyên Bảo ra tay thì Văn Tiên còn sống nổi không?

Trong lúc Vương Cẩn Hòa còn đang phân vân thì Tô Ngọc ghé vào tai cô nói nhỏ: "Nguyên Bảo biết cách đánh người sao cho trông thì nặng nhưng thực tế chỉ cần nằm nghỉ vài ngày là khỏe." "Anh ấy chỉ bị thương ngoài da chút thôi." Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền yên tâm, nhìn Nguyên Bảo gật đầu: "Được, vậy giao cho anh." Văn Tư Đồng nhìn Văn Tiên định nói gì đó thì bị Vương Tĩnh Vũ ngăn lại, nói nhỏ vào tai cô điều gì đó.

Văn Tư Đồng đi đến bên cạnh Văn Tiên, nói nhỏ chỉ đủ cho hai người nghe: "Anh, lát nữa anh nhất định phải giả vờ như rất đau nhé." Văn Tiên suy nghĩ một chút liền hiểu ý em gái, khẽ gật đầu.

Văn Tiên nhìn Nguyên Bảo: "Có thể bắt đầu rồi." Nguyên Bảo cầm roi mây bước tới sau lưng Văn Tiên và bắt đầu ra tay.

Mỗi roi quất xuống Văn Tiên đều tỏ ra rất đau đớn, sau hai mươi roi, trên roi đã bắt đầu dính máu.

Mẹ Văn lo lắng nhìn con trai, liệu có thật sự không sao không?

Rất nhanh hình phạt đã kết thúc, Văn Tiên nhìn cha Thích với khuôn mặt tái nhợt: "Được chưa?" Cha Thích cũng không ngờ Văn Tiên lại có thể chịu đựng giỏi như vậy, bị đánh đến chảy máu mà không hề rên rỉ một tiếng. "Đi viết một tờ đơn đoạn tuyệt quan hệ đi, đúng lúc hôm nay có tất cả mọi người ở đây làm chứng." Vương Cẩn Hòa thản nhiên lên tiếng dặn dò, cô chẳng có chút thiện cảm nào với người nhà họ Thích.

Thích Viện nhìn vết máu trên lưng Văn Tiên mà đau lòng khôn xiết: "Đều là lỗi của em." "Đừng lo, anh không sao, vài ngày là khỏi thôi." Thích Viện căn bản không tin lời anh, chỉ nghĩ anh đang an ủi mình: "Bị thương nặng thế sao có thể vài ngày là khỏi được." Nhà họ Thích vẫn còn ở đây, Văn Tiên cũng không tiện nói nhiều, chỉ biết an ủi bằng cách vỗ nhẹ vào vai Thích Viện: "Anh đi viết đơn đoạn tuyệt quan hệ." "Vâng." Văn Tiên viết tổng cộng ba bản, nhà họ Thích một bản, nhà họ Văn một bản, bản cuối cùng đặt trong tay Vương Cẩn Hòa.

Có Huyền chủ làm chứng, họ vô cùng yên tâm.

Cha Thích mặt mày u ám ký tên ấn dấu vân tay: "Sau này cô đừng có mà hối hận.

Một người phụ nữ không có nhà ngoại thì ở nhà chồng có thể được coi trọng đến mức nào?

Sẽ có lúc cô phải khóc thôi." "Nhà họ Văn chúng tôi chính là nhà chồng của Viện Viện, nhưng cũng là nhà ngoại của con bé.

Sau này con bé sẽ sống tốt hơn các người gấp trăm lần, các người lúc đó đừng có mà hâm mộ ghen tỵ đấy." Mẹ Văn đứng ra chắn trước mặt Thích Viện nói.

Sắc mặt cha Thích vô cùng khó coi, không ngờ nhà họ Văn lại đối tốt với Thích Viện đến thế.

Thích Viện kiên định bước tới, dùng ngón tay dính vết máu của Văn Tiên ấn dấu vân tay lên đơn đoạn tuyệt. "Tờ đơn đoạn tuyệt quan hệ hôm nay là do chồng tôi dùng máu đổi lấy, tôi sẽ không bao giờ hối hận." Thích Viện nhìn cha Thích lạnh lùng nói. "Cô... thật không biết điều." "Bây giờ tôi với các người không còn bất cứ quan hệ gì nữa, mang theo Thích Dung rời khỏi nhà tôi ngay." Thích Viện trực tiếp ra lệnh đuổi khách với cha Thích, từ giây phút này cô đã cắt đứt mọi vướng bận với nhà họ Thích.

Cha Thích dẫn theo Thích Dung và người nhà họ Thích hầm hầm rời khỏi nhà họ Văn.

Sau khi họ đi rồi, Thích Viện mới thở phào nhẹ nhõm: "Cuối cùng cũng đoạn tuyệt quan hệ với họ rồi." "Sau này cuộc sống của chúng ta sẽ chỉ ngày càng tốt đẹp hơn thôi." Văn Tiên nhìn Thích Viện nói.

Thích Viện nhìn Văn Tư Đồng và Vương Tĩnh Vũ, áy náy xin lỗi: "Tiểu muội, em rể, thật xin lỗi, trong ngày lành của hai em lại gây thêm phiền phức thế này." Văn Tư Đồng liên tục lắc đầu: "Chị dâu, như vậy là tốt lắm rồi, tụi em không sao, vả lại lễ cũng đã xong từ sáng rồi." Bây giờ chỉ là cả nhà ngồi trò chuyện, chẳng có gì phiền phức cả. "Vậy em đưa anh ấy về trước đây." Cô phải nhanh chóng đi xem vết thương trên người Văn Tiên.

Sau khi Văn Tiên được Thích Viện kéo đi, Văn Tư Đồng nhìn bóng lưng hai người rời đi: "Sau này nhà họ Thích nhất định sẽ hối hận cho xem." Mọi người có mặt đều mỉm cười không nói, nhưng đều rất tán đồng với lời của Văn Tư Đồng, nhà họ Thích chắc chắn sẽ hối hận.

Sau khi đưa lễ xong, Vương Tĩnh Vũ bắt đầu chuẩn bị cho hôn lễ, ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng bận rộn hẳn lên.

Tô Ngọc tìm được cơ hội nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa, cô quay đầu nhìn anh lạ lẫm hỏi: "Anh làm gì thế?" "Không có gì, anh chỉ muốn bảo em là Tri phủ và mấy vị kia tới rồi, muốn hỏi xem khi nào mới có thể bắt đầu thu mua bông vải?" Vương Cẩn Hòa vỗ trán một cái: "Dạo này bận rộn chuyện đại ca thành thân mà em quên bẵng mất chuyện này." "Để em đi gặp họ." Khi Vương Cẩn Hòa đi ra thì thấy có vài người đang đợi, trong đó có Tri phủ và Huyện lệnh vốn có quan hệ tốt với cô cũng đến.

Nguyên bản họ còn có việc khác phải làm, nhưng mấy vị đồng liêu này cứ nhất quyết đòi họ đi cùng bằng được, khiến họ chẳng còn cách nào khác đành phải đi theo. "Vương phi, trước đó có vài thôn trưởng đến nói với chúng tôi là bông vải họ đã thu hoạch xong hết rồi, muốn hỏi xem khi nào bắt đầu thu mua để họ còn chuẩn bị." Một người trong đó lên tiếng.

Chương 623

"Lát nữa tôi sẽ cho người đi cùng các ông về, sau đó có thể bắt đầu thu mua rồi." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nói. "Dạo này trong nhà có chút việc nên cứ bận suốt, quên bẵng mất chuyện này, thật là ngại quá." Vương Cẩn Hòa áy náy giải thích.

Mấy vị Huyện lệnh đến hỏi thăm nghe vậy đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải là không thu mua nữa thì tốt rồi. "Nhà ai chẳng có lúc có việc, chúng tôi đều hiểu mà." Mấy vị Huyện lệnh vội vàng đáp lời.

Lúc họ mới đến còn có chút thấp thỏm, lo Huyền chủ khó nói chuyện nên mới kéo theo hai vị đồng liêu đi cùng.

Vừa nghĩ đến việc Huyền chủ lại dễ nói chuyện như vậy, vị huyện lệnh liền thở phào. 'Được rồi, các vị hãy về thông báo cho người dân xung quanh một tiếng, bảy ngày sau bắt đầu thu mua bông vải.

Đến lúc đó cân xong sẽ trả tiền trực tiếp để mọi người yên tâm.

Ngoài ra, trong những ngày thu mua bông, hãy để nha dịch tăng cường tuần tra trên phố, tránh để người dân vừa bán bông xong bị kẻ gian nhắm tới.' Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi dặn dò.

Những lời cô nói ra đều là vì nghĩ cho người dân. 'Vâng.' Sau khi tiễn huyện lệnh và những người khác đi, Vương Cẩn Hòa gọi Trần Cẩm Niên, Lâm Tử Ân và mấy người nữa đến. 'Dưới trướng các anh có ai nhanh nhẹn không?

Bảo họ qua gặp tôi, sau này việc thu mua bông sẽ giao cho họ phụ trách.' 'Phu nhân, có vài người được đấy ạ, còn những người khác đều cần phải rèn luyện thêm.' Trần Cẩm Niên trầm mặc một lát rồi lên tiếng. 'Bên tôi cũng vậy.' 'Vậy được, cứ để họ đi theo cặp một đối một để kèm cặp nhau, cuối cùng gọi thêm một đội tướng sĩ giúp vận chuyển bông về xưởng.' Sau nửa năm, những cô gái lớn tuổi trong thư viện đã nắm vững cách sử dụng máy kéo sợi và máy dệt vải.

Một tháng trước, họ đã rời học đường để đến xưởng làm việc, đương nhiên đều dựa trên ý nguyện của họ, còn những ai muốn ở lại thư viện học thêm thì cô vẫn chưa gửi đi. 'Vâng, chúng tôi đi sắp xếp ngay.' 'Các anh có biết nơi nào trồng nhiều bông nhất không?' 'Biết ạ, các trấn xung quanh trấn Lâm Giang là trồng nhiều nhất.' 'Vậy được, sau này chúng ta sẽ qua đó xem thử.' 'Phu nhân, chuyện này cô không bàn với thiếu gia một tiếng sao?' Trần Cẩm Niên nhịn không được hỏi.

Cô định đi Lâm Giang xem tình hình thu hoạch bông, thiếu gia liệu có đồng ý không? 'Lát nữa về tôi sẽ nói với anh ấy.

Sau đó tôi định đưa học sinh của thư viện cùng đi một chuyến du học.' Vương Cẩn Hòa cân nhắc rồi nói. 'Du học?' 'Ừm, bọn trẻ học ở đây cũng được một thời gian rồi, tuy bình thường có tham gia vào việc trồng trọt hay thu hoạch, nhưng đó đều là việc của chúng ta, chúng không thể cảm nhận được cảm xúc thật sự của người dân.' Vương Cẩn Hòa giải thích.

Trần Cẩm Niên và mấy người khác nhìn nhau, lập tức hiểu ý của cô. 'Thư viện của chúng ta tuy mới mở năm nay, nhưng bên trong thực sự có nhiều mầm non tốt để làm quan.

Một phần là bình dân thì không nói, nhưng có một phần là con em nhà giàu, dù bình thường có tiết lao động nhưng với chúng thì cũng chẳng khác gì trò chơi.

Vì vậy, việc chúng ta cần làm là để nhóm trẻ này thực sự hiểu được sự vất vả khi kiếm tiền của người dân, cũng như niềm vui và sự mãn nguyện của họ khi cầm được tiền trong tay.' Tiếp xúc nhiều, tìm hiểu nhiều mới biết sau này nên làm gì.

Làm quan rốt cuộc chỉ để quang tông diệu tổ, hay là vì muốn làm việc cho dân?

Muốn cuộc sống của người dân ngày càng tốt đẹp hơn?

Đó đều là những vấn đề mà trẻ nhỏ cần phải suy nghĩ. 'Đúng vậy, nếu đứa trẻ nào cũng nghĩ được như thế thì sau này Huyền quốc lo gì không lớn mạnh?' 'Không sai, vì vậy có những quan viên phải bồi dưỡng từ nhỏ.' 'Phu nhân nói rất đúng.' 'Các anh đi chuẩn bị người đi, lần này Lâm Tử Ân đi cùng tôi, Trần Cẩm Niên và Thích Phong hai anh ở lại trông coi nhà cửa.

Giờ hãy gọi những người các anh thấy hợp lý đến đây, ai ở gần thì cho họ về thăm nhà một chuyến, vì một khi đã đi thì trước khi thu hoạch bông xong sẽ không được về đâu.' Vương Cẩn Hòa phân phó. 'Vâng.' Sau khi ba người rời đi, Vương Cẩn Hòa đi tìm Tô Ngọc, nói cho anh biết ý tưởng của mình.

Tô Ngọc nghe xong thì tán thành gật đầu: 'Như vậy cũng được.' 'Ngày mai sau khi đưa Tiểu Bảo và các con đến thư viện, em sẽ bàn bạc với viện trưởng và các phu tử khác.

Nhưng em đoán Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ chắc sẽ hưng phấn lắm.' Ngoài kinh thành và thị trấn này ra, mấy đứa nhỏ vẫn chưa đi đâu khác. 'Em nói đúng.' Ngày thứ hai, Tô Ngọc đích thân đưa bọn trẻ đến thư viện.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí lạ lùng nhìn anh: 'Cha, cha không bận sao?

Sao hôm nay lại đích thân đưa tụi con đi học thế?' Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai, cười hỏi: 'Cha đích thân đưa các con đi không tốt sao?' 'Cũng không phải, nhưng cha và mẹ giờ đều bận, chắc chắn sẽ không tự nhiên mà đưa tụi con đến thư viện đâu.' Tiểu Bảo khẳng định. 'Cha chắc chắn có chuyện cần bàn bạc với viện trưởng và các phu tử rồi.' Tiểu Trí đứng bên cạnh nói thêm.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: 'Hai cái đồ quỷ nhỏ các con đoán đúng rồi đấy, cha đến đây quả thực có chút việc.' 'Thật sao ạ?

Cha kể cho tụi con nghe trước được không?' Tiểu Bảo mong chờ hỏi.

Cả Tiểu Trí và Trường Nhạc cũng tò mò nhìn Tô Ngọc chờ đáp án.

Tuy nhiên, Tô Ngọc không định nói lúc này: 'Lát nữa các con sẽ biết, giờ cha chắc chắn không nói đâu.' Tiểu Bảo và Tiểu Trí hỏi thêm mấy lần, thấy Tô Ngọc nhất quyết không nói mới thôi, nhưng mấy đứa nhỏ cứ túm tụm thảo luận suốt.

Sau khi đưa bọn trẻ vào, Tô Ngọc đi gặp viện trưởng. 'Vương gia hôm nay sao lại tới đây?' 'Tôi đến để bàn bạc với viện trưởng một chút việc.' Tô Ngọc kể lại ý tưởng của Vương Cẩn Hòa.

Viện trưởng suy nghĩ kỹ rồi gật đầu đồng ý: 'Cách này rất hay, đông người thì tính an toàn cũng cao hơn.' 'Không sao, đến lúc đó tôi sẽ cho tướng sĩ đi theo là được.' Huống hồ nếu họ đi, đám Nam Kiều cũng sẽ không ở lại đây, an toàn của bọn trẻ không thành vấn đề.

Viện trưởng nghe vậy liền gật đầu: 'Nếu Vương gia đã nói thế thì tôi cũng không có lý do gì từ chối, cứ theo ý Vương gia mà làm.' 'Được, hôm nay viện trưởng hãy thông báo cho bọn trẻ để chúng về nói với gia đình, sau đó chúng ta sẽ xuất phát trực tiếp từ thư viện, chuyến đi khoảng mười ngày.' Thời gian thu hoạch bông chắc chắn hơn mười ngày, nhưng với bọn trẻ thì mười ngày là đủ rồi. 'Tôi sẽ sắp xếp ngay.' 'Vậy tôi về chuẩn bị trước đây.' Sau khi Tô Ngọc rời đi, viện trưởng mỉm cười, vị Vương phi này quả nhiên có những ý tưởng khác người, nhưng đứa trẻ được dạy dỗ như vậy chắc chắn sẽ rất khác biệt.

Rất tốt.

Trưa hôm đó, viện trưởng bảo các phu tử thông báo chuyện này cho học sinh.

Tiểu Bảo và các bạn nghe tin đều nhảy cẫng lên vì sung sướng.

Các bạn cùng lớp nhìn thấy bộ dạng phấn khích của chúng thì kinh ngạc hỏi: 'Tô Tử Khâm, các cậu biết bông vải là gì không?

Tụi mình chưa thấy bao giờ nè.' 'Biết chứ, đó là thứ mẹ mình trồng, trắng tinh khôi, dùng làm quần áo và chăn thì cực kỳ thoải mái.' 'Tụi mình còn từng tự tay đi hái nữa, nhưng lần này qua đó chắc không kịp xem cảnh hái bông đâu.

Nếu các cậu muốn xem, mình sẽ nói với mẹ sang năm đưa các cậu đi sớm hơn, còn có thể tự tay hái nữa.' Tiểu Trí đứng bên cạnh bổ sung: 'Năm ngoái tụi mình tự hái rồi, mệt nhưng mà vui lắm.' 'Vậy sang năm nhất định tụi mình phải thử mới được, Tô Tử Khâm, trông cậy vào cậu đó.' 'Được thôi.' Chiều hôm đó về nhà, mỗi đứa một câu kể lại chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Cô nghe xong thì bất ngờ nhìn chúng. 'Mấy đứa nhỏ này giỏi thật, tự tìm việc cho mẹ làm luôn đấy.' Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu. 'Mẹ ơi, như vậy không tốt sao?' 'Không, như vậy rất tốt, có thể để mấy cậu ấm cô chiêu đó trải nghiệm thế nào là nhân gian khổ cực.' 'Mẹ nói đúng ạ.' Vì phải đưa học sinh đi cùng, sau khi học sinh và người nhà đã thống nhất, Vương Cẩn Hòa đưa bọn trẻ rời thôn họ Tạ đến trấn Lâm Giang sớm hơn.

Trên đường đi, đứa trẻ nào cũng kích động và vui vẻ, ai cũng líu lo như chim sẻ, dường như có chuyện nói mãi không hết.

Suốt hai ngày hai đêm, một đêm họ ở tửu lâu, một đêm ngủ ngoài trời.

Chương 624

Bọn trẻ tự tay dựng lều, tự tay tập nấu ăn.

Đây là một trải nghiệm vô cùng mới mẻ đối với tất cả.

Đến trấn Lâm Giang, các học sinh nhận thấy rõ ràng người dân trên trấn dường như đều rất vui mừng. 'Mẹ ơi, họ vui quá kìa.' Tiểu Trí nhìn những người dân đang tụ tập giữa trưa, tò mò nói. 'Đúng vậy, ai nấy đều hớn hở, trên mặt đều rạng rỡ nụ cười hạnh phúc.' Những đứa trẻ khác nghe thấy lời Tiểu Trí và Tiểu Bảo cũng quay đầu nhìn xung quanh, thực sự ai cũng nở nụ cười nhẹ nhàng, dường như chẳng có gì phiền não.

Có đứa nhịn không được tò mò hỏi: 'Tại sao họ lại vui thế nhỉ?' 'Đúng đó, họ dường như chẳng có chuyện gì buồn vậy.' 'Ngày mai các em sẽ biết tại sao họ lại vui.' Phu tử không trực tiếp trả lời mà còn lấp lửng.

Nam Kiều nhìn đống 'đầu củ cải' nhỏ xíu này, dù vốn thích trẻ con nhưng cũng bị tiếng cười nói chí chóe của chúng làm cho nhức đầu.

Nam Kiều đứng cạnh Tô Ngọc, bất lực nói: 'Anh Ngọc, mấy nhóc này ồn ào quá đi mất.' Vương Cẩn Hòa nghe Nam Kiều than vãn với Tô Ngọc, phì cười hỏi: 'Cô không phải thích trẻ con lắm sao?' 'Em thích trẻ con thiệt, nhưng mà đông thế này, mỗi đứa một câu thực sự quá ồn.' Biết thế này thà ở lại thôn họ Tạ còn hơn, giờ mới thấy đám La Hậu là thông minh nhất.

Chắc chắn bọn họ biết trước lần này sẽ thế này nên mới nhất quyết không chịu đi.

Nghĩ đến khả năng đó, Nam Kiều cảm thấy không ổn chút nào: 'Anh Ngọc, em cảm giác mình bị mấy tên kia lừa rồi.' Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Nam Kiều một cái: 'Chẳng phải họ đã bảo cô đừng tới sao?

Là tự cô nhất quyết đòi theo mà, sao giờ lại chê bai rồi?' Nam Kiều lập tức im bặt, Lạc Diễm quả thực đã nói với cô như vậy.

Sau đó cô không dám phàn nàn nữa.

Sáng hôm sau, tất cả bọn trẻ đều dậy rất sớm, chuẩn bị xem hôm nay có chuyện gì xảy ra.

Vương Cẩn Hòa vốn định để người dân mang bông đến huyện nha, nhưng sau đó nghĩ lại lượng bông quá lớn, vận chuyển qua lại rất phiền phức, nên cô thông báo cho huyện lệnh bảo người dân cứ ở nhà chờ người đến thu mua tận nơi.

Sáng sớm hôm nay, vợ chồng Vương Cẩn Hòa dẫn theo một đám trẻ đi xem thu mua bông.

Khi họ đến nơi, công việc đã bắt đầu.

Nhìn những người dân mặc quần áo vá chằng vá đục, lúc nhận được tiền, tay họ run lẩy bẩy. 'Cảm ơn Huyền chủ đã đưa chúng tôi đi trồng bông.' Gia đình đầu tiên trồng bông sau khi nhận tiền thì mắt đẫm lệ.

Nhà họ có nhiều đất hoang, trồng mười mẫu bông, tổng cộng thu được bảy ngàn cân, bán được hơn năm mươi lưỡng bạc.

Đây là số tiền mà có lẽ mười năm họ cũng chưa chắc kiếm được, vậy mà giờ chỉ mất một năm đã cầm chắc trong tay.

Những người dân đến xem đều ngưỡng mộ vô cùng, nhưng cũng biết vì nhà này trồng nhiều nên mới được vậy.

Nghĩ đến việc bông nhà mình sắp được bán ra tiền, ai nấy đều hớn hở.

Đám trẻ đứng xem liên tục mấy ngày, có một đứa trẻ con nhà buôn bán mơ hồ hỏi: 'Năm mươi lượng bạc là nhiều lắm sao?' Tiền tiêu vặt một tháng của cậu bé còn nhiều hơn thế, sao họ lại vui đến vậy? 'Nhiều lắm chứ.' Những đứa trẻ nhà bình dân nghiêm túc gật đầu. 'Nhà cậu làm kinh doanh, cậu là thiếu gia nhà giàu nên không thể cảm nhận được cảm giác này đâu.

Năm mươi lượng bạc này có khi cả nhà người ta làm mười năm cũng chưa chắc để dành được.

Nhà mình năm nay cũng trồng bông, nhà ngoại mình thì trồng hoa, gia đình mình nhờ Huyền chủ mà có cuộc sống tốt hơn.

Trước khi Huyền chủ trồng ra lương thực cao sản và đưa mọi người trồng bông thế này, có những lúc nhà mình còn chẳng có cơm ăn no.' 'Đúng vậy, chúng tớ có thể đi học ở thư viện, một phần vì học phí của Huyền chủ thấp, phần nữa là vì gia đình nhờ Huyền chủ mà cuối cùng cũng có tiền dư, nên mới có thể cùng ngồi trong học đường đọc sách với các cậu.' 'Khi đi học tớ đã nghĩ, nếu sau này tớ có thể làm quan, tớ nhất định sẽ giống như Huyền chủ, để người dân sống ngày càng tốt hơn.

Nếu không làm quan được, tớ sẽ giúp Huyền chủ làm việc, để cảm ơn người đã khiến cuộc sống của chúng tớ tốt lên.' 'Tớ cũng nghĩ vậy, Huyền chủ là tấm gương của chúng tớ.

Người đã giúp biết bao nhiêu người dân khỏi chết đói, cho họ cuộc đời mới.

Hiện giờ ở Huyền quốc vẫn còn nhiều nơi người dân chưa kiếm được nhiều tiền, tớ nhất định phải học thật tốt, tương lai nếu làm quan, tớ sẽ khiến người dân ở nơi tớ quản lý cũng kiếm được tiền và sống sung túc như thế này.' Nhiều đứa trẻ bình dân ngay lập tức có những định hướng riêng, chỉ có đám con em nhà giàu là vẫn còn chút mơ màng.

Vương Cẩn Hòa thấy vậy, mỉm cười lên tiếng: 'Các em có thể suy nghĩ kỹ xem, mình đi học rốt cuộc là vì cái gì?

Đơn thuần là nghe lời cha mẹ để làm rạng danh dòng tộc, hay là vì các em muốn làm quan, hoặc các em muốn làm gì khác?' Muốn làm gì sao?

Trong phút chốc, tất cả bọn trẻ đều rơi vào trầm mặc.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng ngơ ngác của chúng, thầm nghĩ những đứa trẻ xuất sắc nhất này sau này thành tựu chắc chắn sẽ không thấp. 'Các em không cần vội vàng trả lời ngay, các em còn rất nhiều thời gian để suy nghĩ.' 'Làm quan, làm thương nhân, làm võ tướng, làm thầy giáo, hay làm cầm sư, họa sĩ... tất cả đều được.' 'Địa vị của thương nhân là thấp nhất, sao Huyền chủ lại nói làm thương nhân cũng được ạ?' 'Tại sao địa vị thương nhân lại thấp nhất?

Vì sĩ nông công thương sao?

Nhưng tôi không nghĩ vậy, mỗi nghề nghiệp đều không có phân biệt sang hèn, chỉ cần không phạm pháp, không làm chuyện trái lương tâm thì tại sao không thể làm thương nhân?

Nếu không có thương nhân, những thứ người dân trồng ra ai sẽ mua?' 'Nếu không có thương nhân mà chỉ dựa vào tự cung tự cấp, đồ đạc trong nhà các em có được đầy đủ như vậy không?' 'Người dân trồng lương thực, nuôi tằm dệt vải để mọi người không bị đói rét; thương nhân bôn ba khắp nơi mang đến những thứ mới lạ từ nơi khác; nếu không có người làm công, cửa hàng của thương nhân liệu có vận hành được không?

Còn làm quan là để duy trì sự vận hành của một quốc gia.

Có lẽ cách giải thích của tôi khác với cách các em hiểu, nhưng tôi chỉ muốn nói với các em một điều.' 'Ở vị trí nào thì làm tốt việc đó, chỉ cần hỏi lòng không thẹn, không làm chuyện ác thì làm gì cũng đều đáng quý.' Các phu tử và Tô Ngọc đều nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ suy tư.

Những gì cô nói có lẽ chưa đủ toàn diện nhưng họ không thể phủ nhận rằng cô nói đúng.

Nông nghiệp tuy xếp trước nhưng có bao nhiêu người vẫn khinh khi họ là kẻ chân lấm tay bùn?

Văn nhân khinh thương nhân đầy mùi đồng tiền, thương nhân lại khinh văn nhân trói gà không chặt, chỉ giỏi nói chữ, nhưng điều đó có thực sự đúng không?

Hôm nay nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, họ cảm thấy dù thiếu đi bất kỳ vị trí nào, xã hội cũng khó lòng vận hành trôi chảy.

Nhìn Vương Cẩn Hòa, có lẽ họ đã hiểu tại sao công tử lại yêu một người thích giao du với đất đai như vậy.

Cô nhìn nhận sự việc thực sự rất thấu đáo, những kẻ tự phụ học rộng tài cao như họ hóa ra lại chẳng nhìn thấu được điểm này, thật không xứng được gọi là tiên sinh. 'Đa tạ Huyền chủ, những lời của người khiến chúng tôi được mở mang tầm mắt.' Nói xong, họ cúi người chào Vương Cẩn Hòa.

Cô chỉ nói theo trải nghiệm của mình, không ngờ họ lại hành đại lễ như thế. 'Tôi chỉ nói bừa vậy thôi, nếu có gì không đúng các vị đừng để bụng.

Tôi chỉ cảm thấy đọc sách không phải là con đường duy nhất nhưng nó sẽ mở ra nhiều hơn một con đường, và chẳng phải ngành nghề nào cũng có thể trở thành trạng nguyên sao?' Mỗi lĩnh vực đều có những người cực kỳ giỏi, chẳng lẽ cứ phải làm quan mới là vinh hiển?

Rõ ràng là không, khi một việc được làm đến mức cực hạn, nó cũng mang lại niềm tự hào tương đương.

Đám trẻ nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt vẫn còn chút mơ hồ, nhưng cô không yêu cầu quá cao, lúc này gieo được một ý nghĩ như vậy vào lòng chúng là đủ rồi, còn tương lai ra sao thì tùy thuộc vào chính chúng.

Miễn là các phu tử không thấy cô nói nhăng nói cuội là tốt rồi.

Ở lại trấn Lâm Giang mười ngày, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc dẫn đám trẻ trở về.

Chương 625

Khi họ đi, cả trấn Lâm Giang vẫn đang chìm trong niềm vui sướng.

Trở lại thư viện, các phu tử phát hiện học sinh dường như đọc sách chăm chỉ và tập trung hơn hẳn.

Điều này khiến họ cảm thấy rất hài lòng.

Xem ra chuyến đi này không hề uổng phí.

Ngay cả Tiểu Bảo, vốn hay vừa chơi vừa học, cũng bị ảnh hưởng mà trở nên nghiêm túc hơn nhiều.

Hôm đó, khi Vương Cẩn Hòa đang xem sổ sách về bông vải thì Tiểu Trí và các con đi học về, nhưng cô phát hiện Tiểu Bảo vốn luôn vui vẻ hôm nay lại xị mặt xuống.

Thấy lạ, cô đi tới bên cạnh con hỏi: 'Tiểu Bảo, con nói cho mẹ nghe có chuyện gì được không?' Tiểu Bảo im lặng không nói, Tiểu Trí bên cạnh lên tiếng: 'Gần đây thư viện có mấy học sinh mới đến, những người đó ở thư viện cũ luôn được phu tử khen ngợi, thành tích luôn đứng đầu.' 'Rồi sao nữa?' 'Hôm nay có một bài kiểm tra nhỏ, Tiểu Bảo đạt điểm cao nhất và đứng thứ nhất, mấy người đó thấy không phục, cho rằng Tiểu Bảo có được thành tích như vậy là nhờ thân phận con trai của Huyền chủ.' Tiểu Trí nhíu mày nói.

Điều này cũng là do Tiểu Bảo ở học viện thường hay vừa chơi vừa học, chơi mà kiến thức vẫn vào đầu, các bạn cùng lớp đều biết cách học của em, nhưng mấy người mới đến lại cho rằng Tiểu Bảo nhỏ tuổi như vậy sao có thể học giỏi thế được, chắc chắn là dựa hơi mẹ.

Vì chuyện này mà Tiểu Bảo cứ buồn mãi.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, nắm tay kéo con lại gần: 'Vì chuyện này mà không vui sao?' Tiểu Bảo tuy có chút ngượng ngùng nhưng vẫn khẽ gật đầu: 'Vâng, có chút không vui ạ.' 'Tiểu Bảo, con thừa hưởng hoàn toàn thiên phú 'yêu nghiệt' của cha con, con có phương pháp học tập của riêng mình.

Nếu chỉ để làm họ tâm phục khẩu phục mà khiến bản thân khó chịu, thì có đáng không?' Vương Cẩn Hòa không ngờ Tiểu Bảo ở thư viện lại gặp chuyện như vậy.

Cô thường nghe Trường Nhạc kể Tiểu Bảo rất được lòng mọi người, nhiều bạn thích chơi cùng.

Có gì không hiểu hỏi Tiểu Bảo, em đều không giấu nghề mà chỉ bảo tận tình.

Cô cứ ngỡ con sẽ lớn lên trong môi trường thân thiện như thế, ai dè mấy kẻ mới đến lại gây chuyện. 'Tiểu Bảo, chúng ta không nên quá để ý đến ý kiến của người khác, chỉ cần chúng ta hỏi lòng không thẹn là đủ rồi, con thấy đúng không?' Vương Cẩn Hòa nhìn con trai hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ về những lời mẹ nói, cuối cùng nghiêm túc gật đầu: 'Mẹ nói đúng ạ, họ làm vậy chẳng qua là vì đố kỵ thôi, ở thư viện cũ họ được tâng bốc quá cao, giờ đột nhiên thua nên không phục, hạng người đó là hạng không chấp nhận được thất bại.' Tiểu Bảo quyết định sau này sẽ không làm khó bản thân phải nghe giảng nghiêm túc nữa, mấy nội dung đó em nghe qua là hiểu rồi, chẳng cần học hành cực khổ làm gì.

Cứ vừa chơi vừa học như trước thôi.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đó của Tiểu Bảo là biết cậu nhóc này chắc chắn đang ủ mưu gì đó rồi.

Dù sao thì nhóc con này cũng giống Tô Ngọc, vừa nghịch vừa 'nhây'. 'Quả thực là vậy.' 'Quá để ý đến thành tích mà không tận hưởng quá trình thì chẳng còn gì thú vị nữa.' 'Mẹ nói đúng ạ, mẹ ơi con muốn ăn vịt quay.' 'Được, mẹ đi làm cho con.' Buổi tối, Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện này với Tô Ngọc, anh không hề ngạc nhiên nói: 'Thiên tài thường cô đơn mà, tình huống của Tiểu Bảo rất bình thường, vì ngày xưa anh cũng thế.' 'Anh cũng từng gặp chuyện này sao?' Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi.

Tô Ngọc gật đầu như chuyện đương nhiên: 'Tất nhiên rồi, hồi đó chuyện anh gặp còn khó chấp nhận hơn Tiểu Bảo nhiều.

Bạn bè của anh đều là quen biết sau khi anh rời thư viện, Tiểu Bảo giờ đã có vài người bạn tốt, đối với con như vậy là đủ rồi.' 'Ở thư viện có thể kết giao được những người bạn chí cốt, nhưng rất ít, có những người một khi rời thư viện là chẳng bao giờ gặp lại nữa, trừ khi ở cùng một nơi.' 'Dù vùng này chỉ lớn chừng này, nhưng thực ra cũng không nhỏ.' 'Chúng ta ở thôn họ Tạ, những người đó ở trấn hoặc huyện, Tiểu Bảo không có chúng ta đưa đi thì cơ bản chẳng bao giờ qua đó, xác suất gặp riêng là bằng không, huống hồ sau này chúng ta sẽ về kinh thành, cơ hội lại càng ít hơn.' Sự giải thích của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa an tâm hẳn, nếu anh đã nói vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì. 'Ngày mai anh có định an ủi con trai không?' 'Cũng được.' Sáng hôm sau, khi Tô Ngọc định an ủi con trai thì phát hiện cậu nhóc dường như đã chẳng còn bận tâm nữa.

Nhìn Tiểu Bảo cầm hoa quả và đồ ăn vặt vui vẻ cùng Tiểu Trí đến thư viện, Tô Ngọc quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: 'Hình như không cần anh an ủi nữa rồi.' Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ ngủ một giấc dậy mà Tiểu Bảo đã 'hồi máu' đầy cây như vậy. 'Em còn tưởng con phải buồn ít nhất hai ngày, giờ xem ra em nghĩ nhiều rồi.' Tô Ngọc ôm vai vợ: 'Có Tiểu Trí ở đó sẽ không sao đâu.' Người bạn duy nhất mà

Tiểu Bảo thực sự công nhận chính là Tiểu Trí, còn Trường Nhạc đối với con là chị gái, có họ ở bên, dù Tiểu Bảo có bị ảnh hưởng cũng sẽ nhanh chóng lấy lại tinh thần.

Sau khi đến lớp, Tiểu Bảo cùng mấy người bạn thân thiết trò chuyện, bỗng một giọng nói không đúng lúc vang lên: 'Vương Tử Khâm, tôi còn tưởng cậu ở nhà khóc nhè không dám tới lớp chứ.' Tiểu Bảo liếc đối phương một cái, chẳng buồn đáp lời, tiếp tục chia hoa quả đồ ăn vặt cho các bạn trong lớp. 'Đây là mẹ mình làm, các cậu nếm thử đi.' Tiểu Trí lên tiếng bên cạnh. 'Vương Tử Khâm, đồ ăn vặt nhà cậu ngon quá đi mất, khi nào cửa hàng Tứ Quý mới bán mấy thứ này vậy?' Mỗi lần muốn ăn đều phải đợi Tiểu Bảo mang đến, thèm chết đi được.

Tiểu Bảo lắc đầu: 'Cái này mình cũng không biết, để hôm nay về mình hỏi mẹ xem có thể mở thêm một xưởng nữa không.' Xưởng ở nhà đã nhiều lắm rồi, thêm một cái chắc cũng không sao, mẹ chắc chắn sẽ đồng ý thôi.

Nghĩ vậy, Tiểu Bảo quay sang hỏi Tiểu Trí: 'Anh ơi, anh nghĩ mẹ có đồng ý không?' 'Chắc là có, theo tính cách của mẹ thì hễ kiếm được tiền là mẹ sẽ làm thôi.' 'Anh nói đúng.' 'Vậy tụi mình muốn món khoai tây chiên này nè, với cả kẹo sữa và kẹo hoa quả nữa.' 'Được thôi.' Đứa trẻ đứng bên cạnh thấy cả lớp phớt lờ mình như vậy, sắc mặt vô cùng khó coi. 'Vương Tử Khâm, tôi đang nói chuyện với cậu đó!' Đối phương phẫn nộ quát lên. 'Ồ, tôi nghe rồi, rồi sao nữa?' Tiểu Bảo hỏi bằng giọng dửng dưng.

Chuyện khóc nhè thì từ bé đến giờ số lần em khóc chắc đếm không hết một bàn tay. 'Bọn họ chẳng qua vì cậu là con của Huyền chủ nên mới xu nịnh thôi, nếu không có thân phận đó thì ai thèm để ý đến cậu?' Các bạn khác trong lớp nhìn cậu ta như nhìn kẻ ngốc.

Đây là người đứng nhất nhì thư viện cũ sao, chỉ số thông minh này thật đáng lo ngại.

Một người quen biết cậu ta thực sự không nhìn nổi nữa, lên tiếng: 'Hầu Thế Kiệt, người được phu tử tâng bốc là cậu chứ không phải Vương Tử Khâm đâu.' 'Cậu nói bậy!' 'Tôi nói bậy sao?

Cậu tưởng tôi không biết phu tử thường xuyên rò rỉ đề thi cho cậu à?

Nếu không có chuyện đó, cậu làm sao đứng nhất thư viện được?

Đừng có đùa.' Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn Hầu Thế Kiệt, hóa ra còn có chuyện như vậy sao? 'Mỗi người chúng tôi ở đây đều được phu tử khen ngợi là mầm non hiếu học, nhưng chúng tôi hoàn toàn không so được với Vương Tử Khâm, cậu biết tại sao không?' 'Tại sao?' Hầu Thế Kiệt vô thức hỏi. 'Vì Vương Tử Khâm chẳng cần học hành chăm chỉ cũng nắm rõ mọi thứ phu tử dạy.

Chúng tôi mất cả canh giờ, cậu ấy chỉ cần một nén nhang hoặc ít hơn, cậu nghĩ cậu lấy gì ra so với người ta?' Hầu Thế Kiệt nhìn quanh lớp, thấy ai nấy đều thản nhiên như đã quá quen thuộc, kẻ mà cậu ta bảo là nhờ dựa hơi mẹ hóa ra lại có thiên phú đáng sợ như vậy. 'Tôi không tin, làm gì có hạng người như thế?' Hầu Thế Kiệt không ngừng lắc đầu, loại quái vật này sao có thể tồn tại được?

Tiểu Trí nhìn Hầu Thế Kiệt, nghiêm túc nói: 'Người như vậy có đấy, cha tớ chính là ví dụ.' 'Cha tớ mười tuổi đỗ Đồng sinh, mười hai tuổi đỗ Tú tài, mười bốn tuổi đỗ Cử nhân, tất cả đều đứng hạng nhất.

Lý do sau mười tuổi không thi tiếp Tú tài ngay là vì cha tớ bận đi kinh doanh, nhưng dù là Đồng sinh, Tú tài hay Cử nhân, cha tớ đều là người trẻ tuổi nhất đỗ hạng nhất, đến giờ vẫn chưa có ai phá được kỷ lục.' Tiểu Bảo tự hào nói. 'Từ lúc ba tuổi, cha đã dạy anh em tớ đọc sách rồi.

Những gì các cậu đang học bây giờ tụi tớ đã học xong từ năm kia rồi, hơn nữa nội dung học của anh em tớ khác hoàn toàn với các cậu.

Đi thi cùng các cậu chẳng qua là phu tử sợ làm các cậu nhụt chí nên mới cho tụi tớ làm đề chung thôi.' Tuy nói vậy có vẻ cũng hơi đả kích người khác thật, nhưng thì sao chứ?

Hầu Thế Kiệt hoàn toàn đờ người, không ngờ thực sự có người như vậy, mà đó lại còn là cha của Vương Tử Khâm.

Những đứa trẻ khác thì đầy vẻ sùng bái: 'Vương Tử Khâm, cha cậu giỏi quá đi!' 'Đúng thế, nhưng sao cha cậu lại không làm quan?' 'Vì cha tớ không thích làm quan, cha thích vàng và thích kiếm vàng, tớ cũng thích thế.' Mắt Tiểu Bảo sáng rực lên. 'Tương lai tớ sẽ phá kỷ lục ba lần hạng nhất của cha, và tớ còn phải kiếm được nhiều tiền hơn cả cha nữa.' Tiểu Trí khóe miệng giật giật, bất lực nói: 'Tiểu Bảo, em mà làm thế thật chắc ông nội sẽ tức đến phát bệnh mất.' 'Thì anh với em út đi làm quan đi, tớ sẽ giúp các cậu kiếm tiền.

Tớ chẳng thèm làm quan đâu, cứ phải ở lỳ một chỗ chẳng đi đâu được.' Tiểu Bảo bĩu môi chê bai.

Giống như bác cả ấy, cứ ở một chỗ chẳng đi đâu được, có gì hay ho chứ?

Em không thèm.

Tiểu Trí dở khóc dở cười lắc đầu: 'Vậy sau này anh trông cậy vào em nuôi rồi.' 'Được thôi, không vấn đề gì!' Phu tử vừa bước vào đã nghe thấy Tiểu Bảo nói vậy, bất lực lên tiếng: 'Tiểu Bảo, khi con nói những lời này có thể nghĩ đến cảm nhận của thầy được không?' 'Cha bảo chỉ cần con vui là được, còn những thứ khác không cần quan tâm.' Vẻ mặt phu tử hơi cứng đờ, anh Ngọc ơi anh ra đây ngay cho tôi, tôi muốn đấm người, ai cũng đừng cản. 'Tiểu Bảo, con nói thế này dễ bị ghét lắm biết không?' 'Chắc họ đánh không lại con đâu.' Tiểu Bảo nhìn quanh một lượt rồi nghiêm túc nói.

Chương 626

Phu tử suýt chút nữa thì ngất vì tức, nhưng Tiểu Bảo nói cũng là sự thật, thiên phú võ học của cậu nhóc này chẳng kém gì Tô Ngọc, chẳng khác nào phiên bản thu nhỏ của anh.

Tính cách, tướng mạo, thiên phú đến sở thích đều y hệt.

Tiểu Bảo quay sang nhìn Hầu Thế Kiệt: 'Tôi chẳng có gì để nói với cậu cả, sau này cậu cũng đừng tìm tôi nữa, không là tôi đấm đấy.' Phu tử đứng trơ mắt nhìn Tiểu Bảo đe dọa người khác ngay trước mặt mình: 'Tiểu Bảo, con đe dọa người ta trước mặt thầy thế này, có phải cũng nên báo trước với thầy một tiếng không?' Tiểu Bảo 'ồ' một tiếng: 'Dạ, lần sau con nhất định sẽ báo trước cho thầy.' Phu tử quyết định lát nữa về phải nói chuyện với Tô Ngọc về vấn đề của Tiểu Bảo, xem có uốn nắn được tính cách của cậu nhóc này lại không, chứ đừng để giống Tô Ngọc quá.

Hầu Thế Kiệt không ngờ mình lại thua thảm hại đến vậy.

Trước đây dựa vào phu tử để luôn đứng nhất, nhưng đến đây mọi thứ dường như chẳng còn tác dụng, tất cả đều dựa vào thực lực.

Có thực lực thì ở lớp tốt nhất, phu tử giỏi nhất.

Không có thực lực thì chỉ có thể ở lớp bình thường, đa số là con em nông gia.

Đây không phải điều Hầu Thế Kiệt muốn, phu tử từng nói cậu ta có thiên phú học hành, cậu ta nhất định không thể thua Vương Tử Khâm. 'Vương Tử Khâm, lần này thua cậu tôi chấp nhận, nhưng lần sau nhất định tôi sẽ không thua đâu.' Hầu Thế Kiệt nghiêm túc tuyên bố.

Tuy nhiên, Tiểu Bảo chỉ 'ồ' một tiếng, khi mọi người tưởng em sẽ không nói gì thì lại nghe thấy em bồi thêm: 'Cậu ngay cả anh trai tôi còn chẳng so được ấy chứ.' Phu tử thực sự lo Hầu Thế Kiệt sẽ bị đả kích đến mức suy sụp.

Nhưng sự lo lắng của họ là thừa, Hầu Thế Kiệt tuy bị đả kích không nhẹ, nhưng đó lại là chuyện tốt, cậu ta học hành chăm chỉ và nỗ lực hơn hẳn.

Chỉ là cậu ta cứ thường xuyên tìm Tiểu Bảo để so tài, khiến Tiểu Bảo phiền không chịu nổi.

Sau một lần nữa bị Hầu Thế Kiệt chặn đường, Tiểu Bảo cuối cùng cũng chịu hết nổi, vừa về đến nhà là chạy đi tìm Tô Ngọc. 'Cha ơi, khi nào mình mới đi kinh thành hả cha?' Em thực sự phát phiền vì cái cậu Hầu Thế Kiệt đó rồi.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, kỳ lạ hỏi: "Không phải con thích ở đây hơn sao?

Sao lại muốn về kinh thành rồi?" "Cái cậu học sinh ở lớp mình ngày nào cũng đến tìm con đòi tỉ thí, con sắp phát điên vì cậu ta rồi." Tiểu Bảo bất mãn nói, sự kiên nhẫn đối với Hầu Thế Kiệt đã đến giới hạn.

Tô Ngọc không ngờ nguyên nhân lại là vì chuyện này, nhất thời không nhịn được mà bật cười.

Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc cười như vậy thì có chút thẹn quá hóa giận: "Cha cười cái gì?

Có gì hay mà cười chứ?" "Hai đứa thế này có tính là không đánh không quen không?" Tô Ngọc nói xong chính mình cũng không nhịn được cười tiếp.

Tiểu Bảo liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Ai không đánh không quen với cậu ta chứ?

Con chẳng quen biết hạng người đó." Cậu bé ghét nhất là phiền phức, không thích lúc mình đang làm việc mà có người tới làm phiền, nhưng Hầu Thế Kiệt cứ như nghe không hiểu tiếng người, bất kể cậu đang làm gì cũng chạy tới quấy rầy. "Nếu cha còn để Hầu Thế Kiệt đến tìm con gây phiền phức, con sợ mình sẽ không kìm được mà đánh cho cậu ta một trận ra trò đấy." Tiểu Bảo mà đã ra tay thì tuyệt đối không nương tình. "Con ghét cậu ta đến thế sao?" Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: "Nếu vào lúc con rảnh rỗi muốn tìm con bỉ thí thiết tha thì cũng được, nhưng cái người này căn bản không phân biệt trường hợp, bất kể con đang làm gì, cậu ta muốn bỉ thí là con phải đáp ứng, nếu không sẽ lấy đồ của con đi." Chỉ cần nghĩ đến những việc Hầu Thế Kiệt làm, trong lòng Tiểu Bảo đã đầy vẻ chán ghét.

Cậu chưa bao giờ gặp loại người mặt dày như vậy.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo tức giận đến thế. "Nếu đã vậy, từ ngày mai các con không cần đến thư viện nữa, nửa tháng sau chúng ta sẽ về kinh thành." "Vâng, vẫn là cha tốt nhất." Tiểu Bảo mãn nguyện dắt Tiểu Trí rời đi.

Đợi mọi người đi khỏi, Tô Ngọc mới gọi Nguyên Húc và những người khác đến: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Nguyên Húc kể lại toàn bộ sự việc xảy ra gần đây cho Tô Ngọc nghe: "Tôi cảm thấy Hầu Thế Kiệt kia chỉ là không muốn thua thiếu gia nên mới làm vậy." "Cậu ta vĩnh viễn không thắng nổi Tiểu Bảo đâu." Tô Ngọc khẳng định chắc nịch.

Tất cả những người có mặt đều im lặng, họ đều là những người tận mắt chứng kiến năng lực học tập của Tiểu Bảo.

Bây giờ cậu bắt đầu học chiêu thức võ công, bất kể chiêu thức phức tạp đến đâu, cậu nhìn qua một lần là có thể đánh giống đến tám phần.

Những bài văn Tô Ngọc bảo cậu học thuộc, dù dài đến mấy cũng chưa tới một nén nhang là cậu có thể đọc lại không sai một chữ.

Năng lực như vậy ngoài thiếu gia ra họ chưa thấy ai có, muốn thắng thiếu gia là chuyện không tưởng.

Hơn nữa Hầu Thế Kiệt còn dùng phương pháp mà thiếu gia ghét nhất, sau này chắc chắn thiếu gia sẽ càng không ưa cậu ta. "Ngày mai anh đi nói với viện trưởng một tiếng, mấy đứa trẻ đều không đến lớp nữa." "Rõ." Ngày hôm sau, Hầu Thế Kiệt hăm hở đi tìm Tiểu Bảo thì lại không thấy người đâu, cậu ta hỏi những người thân thiết với Tiểu Bảo: "Vương Tử Khâm đâu?

Tôi đến tìm cậu ấy bỉ thí." "Trước tháng Ba năm sau cậu ấy sẽ không tới nữa đâu." Đối phương chẳng buồn ngẩng đầu lên nói. "Cái gì?

Cậu ta định trốn tôi đấy à?" "Cậu đề cao bản thân quá rồi đấy, gia đình người ta năm nào Tết cũng về kinh thành, trước đó cậu ấy đã nói với chúng tôi muộn nhất là tháng sau sẽ đi rồi." Còn bảo người ta trốn mình, Hầu Thế Kiệt này thật biết coi mình là cái rốn vũ trụ.

Hầu Thế Kiệt nhíu mày: "Cậu ta về kinh thành làm gì?" "Gia đình cha cậu ấy ở kinh thành, về đó có gì sai sao?

Với lại cậu không nhận ra cậu ấy rất ghét cậu à?" Mọi người đều cảm nhận được Tiểu Bảo cực kỳ ghét người này, không phải ghét bình thường, mà là kiểu hận không thể đập chết luôn ấy. "Tôi chỉ tìm cậu ấy thiết tha học hỏi, có gì không đúng chứ?" Những người khác thấy cậu ta như vậy cũng chẳng muốn nói nhiều, cũng thảo nào Tiểu Bảo ghét cậu ta đến thế, đúng là đáng đời.

Sau khi không phải đến thư viện, Tiểu Bảo cuối cùng cũng được ngủ một giấc mãn nguyện.

Vương Cẩn Hòa sau khi biết nguyên nhân Tiểu Bảo nghỉ học thì có chút dở khóc dở cười.

Sao lại có loại người như thế nhỉ?

Nếu không phải vậy, chắc phải sát lúc về Tiểu Bảo mới nghỉ học. "Hiện tại tuy không đến thư viện nhưng đợi sau khi chúng ta quay lại vẫn phải đi, Tiểu Bảo con có dự định gì không?" "Đến lúc đó còn dám tới phiền con, con sẽ đánh cậu ta." Ở thư viện chẳng có ai lắm chuyện như Hầu Thế Kiệt.

Chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến không đánh không quen, đơn giản là cậu không thích người này, cũng chẳng muốn làm bạn.

Vương Cẩn Hòa á khẩu, rất muốn bảo Tiểu Bảo rằng tùy tiện đánh người là không đúng, nhưng nhìn vẻ mặt phẫn nộ của con trai, lời đến môi lại không thốt ra được. "Được rồi, con thấy vui là được." Chỉ cần Tiểu Bảo vui vẻ, theo thực lực hiện giờ của Tiểu Bảo thì chắc đối phương cũng không gặp chuyện gì quá lớn.

Nghĩ vậy cô liền hoàn toàn yên tâm.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, không biết có nên bảo cô rằng còn quá sớm để vui mừng hay không.

Vốn dĩ định nửa tháng nữa mới rời Tạ gia thôn về kinh thành, tuy nhiên ba ngày sau, một phong thư đã làm đảo lộn toàn bộ kế hoạch của Tô Ngọc.

Anh mở bức thư do chim ưng đưa tới, sau khi đọc xong sắc mặt trở nên khó coi.

Vương Cẩn Hòa đang làm việc cảm nhận được khí thế đột ngột thay đổi của Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn anh: "Có chuyện gì vậy?" "Nước Tề đã bắt đầu ra tay rồi, hiện tại tuy chỉ là xích mích quy mô nhỏ, nhưng mấy ngày trước nước Tề vừa hứng chịu một trận đại bão tuyết, rất nhiều nhà dân bị sập, vừa thiếu tiền vừa thiếu lương, năm nay và sang năm nước Tề sẽ khó sống đây." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Họ không quan tâm đến sự sống chết của người dân sao?" Đại bão tuyết tất nhiên sẽ có tuyết tai, họ lại thà dùng lương thực để đánh trận chứ không muốn cho dân ăn.

Như vậy người dân làm sao vượt qua mùa đông này?

Tô Ngọc nghiêm trọng gật đầu: "Đúng vậy, họ không màng đến dân chúng của mình nữa." "Tô Ngọc, nếu vậy ở biên quan có thể sẽ xuất hiện nhiều dân tị nạn, chúng ta cần vận chuyển thêm lương thực qua đó để đề phòng vạn nhất." Nước Tề và nước Huyền khoảng cách không xa, nếu người dân nước Tề muốn chạy sang đây thì không phải là không thể.

Tô Ngọc lắc đầu nói: "Hai quân giao chiến, cho dù dân nước Tề muốn tới nương nhờ nước Huyền, chúng ta cũng không thể cho người vào thành lúc đang đánh trận được, nếu trong đó trà trộn vài tên gián điệp thì hậu quả khôn lường." Vương Cẩn Hòa sững người rồi im lặng, Tô Ngọc nói đúng, là cô nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Chương 627

Cô chỉ nghĩ đến việc người dân tới lánh nạn mà quên mất chuyện chiến tranh giữa hai nước và vấn đề gián điệp giả dạng. "Là em suy nghĩ chưa thấu đáo." "Không phải em nghĩ chưa thấu, em chỉ nhìn vấn đề từ góc độ của mình, còn anh nhìn từ một góc độ khác thôi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi. "Từ giờ anh phải bí mật cho người vận chuyển lương thảo và dược liệu ra biên quan, sắp xếp xong chúng ta sẽ về kinh thành ngay." "Vâng." Sau khi nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc gửi tin tức nhận được cho Huyền Phỉ Nhiên để anh chuẩn bị.

Những ngày sau đó, cả Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều vô cùng bận rộn.

Vương Cẩn Hòa bận lo liệu lương thực, còn Tô Ngọc thì bàn bạc chuyện chiến tranh với cấp dưới.

Một tháng trước, người từ Vong Ưu thành đã đến một ít, ở đây cũng hơi rảnh rỗi, cho họ chơi bời một tháng cũng đến lúc phải bắt đầu làm việc rồi.

Tô Ngọc gọi Nam Kiều và những người khác đi gặp những người từ Vong Ưu thành sang. "A Ngọc, anh cũng tới rồi, có việc gì cho em làm không?

Chơi cả tháng trời tụi em sắp hỏng cả người rồi đây." "Đúng đó anh Ngọc, anh phải sắp xếp việc gì cho tụi em làm đi chứ." Tô Ngọc đi đến chiếc ghế trống ngồi xuống: "Hôm nay anh tới là có việc muốn giao cho các chú." "Anh Ngọc cứ nói, tụi em nhất định sẽ làm tốt." Tô Ngọc tháo miếng ngọc bội bên hông đưa cho La Hậu bên cạnh: "La Hậu, cậu dẫn người cùng những người khác vận chuyển lương thực ra biên quan." "Tất cả luôn ạ?" La Hậu sững lại một chút, nhíu mày hỏi.

Hơn mười triệu cân lương thực muốn đưa ra biên quan cũng là một rắc rối. "Gửi trước mười vạn cân, số còn lại sẽ gửi sau, trước Tết lương thực ở biên quan không được ít hơn một triệu cân, còn có dược liệu, các loại thuốc men phải chuẩn bị đầy đủ." Tô Ngọc nghiêm túc dặn dò. "Rõ." "Khoan đã, sắp đánh trận rồi ạ?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, nước Tề bên kia đã phái binh, hiện tại mới chỉ là xích mích nhỏ và thăm dò, anh cảm thấy sau Tết họ sẽ phát động chiến tranh quy mô lớn, chúng ta phải chuẩn bị xong mọi thứ trước Tết." "Anh Ngọc, em có thể làm gì?" Nam Kiều lên tiếng hỏi. "Việc vận chuyển lương thực và dược liệu giao cho La Hậu và Lạc Diễm dẫn người đi làm, chú với Bạch Khởi đi theo anh, đến lúc đó chúng ta cùng ra biên quan." "Vâng." "Vậy bọn Doãn Phàm làm gì ạ?" Nam Kiều nhớ tới còn có mấy người Doãn Phàm nữa. "Doãn Phàm sẽ vận chuyển thực phẩm tiện lợi mà chị dâu các chú chuẩn bị, cùng một số nhu yếu phẩm khác, những thứ này không thể để người ngoài biết nên phải đi riêng từng đợt, giao cho nhóm Doãn Phàm là hợp lý nhất." Nam Kiều trầm ngâm gật đầu, hóa ra là vậy. "La Hậu, chuyện bên này giao cho các chú, lúc đó sẽ có Trần Cẩm Niên và Thích Phong hỗ trợ, hậu thế (ngày kia) chúng ta sẽ về kinh thành." "Anh Ngọc, có đưa cả Ngôn Hi đi cùng không?

Hai đứa còn nhỏ quá, liệu có chịu nổi dọc đường không?" Nam Kiều hơi lo lắng hỏi. "Đưa đi, phải đưa về để nhập tộc phả." Để con ở đây họ cũng không yên tâm, giờ bọn trẻ đã được sáu tháng tuổi, cũng dễ chăm rồi, huống chi họ đông người như vậy, chắc chắn sẽ chăm sóc tốt cho sáu đứa nhỏ. "Vâng, tụi em nhất định sẽ bảo vệ tốt cho các cháu, anh Ngọc cứ yên tâm." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc cười thấp: "Đối với các chú, anh lúc nào cũng yên tâm." Tất nhiên là vô cùng tin tưởng nên mới giao trọng trách lương thảo và dược liệu cho họ.

Nhóm La Hậu tất nhiên cũng hiểu được sự tin tưởng của Tô Ngọc dành cho mình. "Anh Ngọc, tụi em nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của anh, sẽ hoàn thành tốt mọi việc." "Giao cho các chú anh rất yên tâm." Vốn dĩ Tô Ngọc định đi kinh thành ngay, nhưng đến lúc sắp đi mới nhớ ra vài ngày nữa Vương Tĩnh Vũ sẽ thành thân.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc bàn bạc rồi quyết định đợi anh trai thành thân xong mới đi.

Thấm thoắt đã đến ngày Vương Tĩnh Vũ đại hỷ, ngày hôm trước Vương Cẩn Hòa giao bọn trẻ cho Tô Ngọc, cô đi giúp anh trai trang trí tân phòng.

Dưới bàn tay của Vương Cẩn Hòa, căn phòng trông ấm cúng hơn hẳn.

Cô còn ra vườn cắt một ít hoa tươi về điểm xuyết.

Nhóm Thu Ý dù nhìn bao nhiêu lần vẫn thấy những bó hoa Vương Cẩn Hòa cắm rất đẹp.

Rõ ràng là những loại hoa chẳng liên quan gì đến nhau mà phối lại trông lại hài hòa đến thế.

Cố Cửu Ninh nhìn căn phòng đã thay đổi diện mạo qua tay Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười: "Anh trai con đúng là phải cảm ơn cô em gái này thật nhiều, xem căn phòng đẹp biết bao nhiêu." "Anh trai con cả đời mới cưới vợ một lần, đương nhiên phải làm cho đẹp một chút rồi." Tuy ở không được mấy ngày là phải lên kinh thành dự thi, sau đó lại đi phương Bắc nhậm chức, nhưng sau này dù sao cũng sẽ quay về. "Con nói đúng, đợi anh con thi xong lại phải đi phương Bắc làm quan, đến lúc đó mấy đứa các con đều đi cả rồi." Cố Cửu Ninh có chút bùi ngùi. "Mẹ ơi, Sâm Sâm không đi đâu, Sâm Sâm ở lại với mẹ suốt luôn." Vương Mạch Sâm vỗ ngực nhỏ, nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng "ông cụ non" của cậu em trai mà buồn cười lắc đầu.

Cậu em này tuy là một "hỗn thế ma vương" nhưng cũng rất nghe lời cha mẹ, chỉ là đôi khi hơi nghịch ngợm thôi. "Cái đồ nhỏ xíu này mà đã biết an ủi mẹ rồi cơ đấy?" "Chị xấu lắm." "À, vậy sau này chị không làm đồ ăn ngon cho nữa đâu nhé, vịt quay cũng bỏ luôn." "Không được đâu!" "Thôi không đùa nữa, vậy sau này cha mẹ giao cho Sâm Sâm chăm sóc nhé, được không nào?" "Dạ!" Vương Mạch Sâm gật đầu thật mạnh.

Ngày hôm sau là ngày cưới của Vương Tĩnh Vũ, bọn người Tần Lãng đều đến đủ, họ còn đi giúp anh đón dâu.

Đến giờ Ngọ, đoàn rước dâu cuối cùng cũng về tới nơi, khiến Cố Cửu Ninh thở phào nhẹ nhõm.

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ đó của mẹ thì không nhịn được cười: "Mẹ sắp được uống trà con dâu rồi, vui không mẹ?" "Tất nhiên là vui rồi, Đồng Đồng là một cô gái tốt." "Chị dâu này quả thực rất tốt, gia đình chị ấy cũng tử tế, khiến anh trai có thể yên tâm." Vương Cẩn Hòa đưa ra lời nhận xét.

Cố Cửu Ninh buồn cười nhìn con gái: "Con nói cái gì thế không biết?" "Sự thật mà mẹ." Cố Cửu Ninh cười lắc đầu, rất bất lực với Vương Cẩn Hòa, nhưng không thể phủ nhận cô nói rất đúng, một nhà vợ tốt có thể giúp con trai nhẹ gánh đi rất nhiều.

Rất nhanh, vợ chồng Vương Tĩnh Vũ đã bái đường thành thân.

Các bạn học của anh vây quanh đòi vào động phòng.

Khi vén khăn che đầu, người bên cạnh trêu chọc Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ, là người thành thân sớm nhất trong nhóm, cậu thấy thế nào?" "Hơn nữa tân nương lại xinh đẹp thế này, ngưỡng mộ thật đấy." "Tớ thì không ngưỡng mộ đâu." Tần Lãng lên tiếng.

Đợi sau khi thi cử xong anh cũng sẽ thành thân với San San.

La Túc lườm Tần Lãng một cái: "Cậu là người đã có vị hôn thê, đương nhiên không ngưỡng mộ rồi, nhưng tụi này thì có!" "Đúng thế!" Văn Tư Đồng cạn lời nhìn họ, đám người này đúng là mồm mép, chuyện gì cũng nói được. "Tĩnh Vũ muốn động phòng bây giờ là chuyện không tưởng rồi, đi thôi, ra ngoài uống rượu nào." Nói xong cả đám kéo anh đi mất.

Sau khi họ ra ngoài, Vương Cẩn Hòa và Tô San mang đồ ăn vào: "Chị dâu, chị ăn chút gì đi, đói lả rồi đúng không?" Hồi cô thành thân cũng bị bỏ đói đến mức sắp xỉu. "Đúng là đói thật." Ăn cơm xong, Văn Tư Đồng trò chuyện với Vương Cẩn Hòa, nhìn bó hoa trên bàn kinh ngạc hỏi: "Hoa mà cũng phối được thế này sao?

Đẹp quá." "Sau này chị dâu cũng có thể thử cắm xem sao." Nhưng Văn Tư Đồng lại cười lắc đầu: "Sau này anh con thi đỗ là chị phải theo anh ấy đi phương Bắc nhậm chức rồi, bên đó chắc chẳng có nhiều hoa thế này để chị thử đâu." Chẳng biết bao giờ mới có thể quay lại.

Chưa đi mà cô đã thấy luyến tiếc rồi.

Căn phòng cưới này trang trí rất đẹp, cô rất thích.

Người nhà họ Văn đến tham dự hôn lễ thấy tân phòng cũng vô cùng hài lòng.

Xem ra nhà họ Vương rất coi trọng con gái nhà họ.

Vương Tĩnh Vũ không ngoài dự đoán đã say khướt, tất nhiên là do

Tô Ngọc bảo anh giả say để chuồn lẹ, nếu không đám bạn học kia chắc chắn sẽ không tha cho anh.

Ngày hôm sau lúc nhận người thân, Vương Cẩn Hòa thấy Văn Tư Đồng đã thêm một chút nét quyến rũ của phụ nữ, nghĩ thầm chắc không lâu nữa họ sẽ có em bé thôi.

Ngày hôm đó Văn Tư Đồng chuẩn bị quần áo và giày cho bậc bề trên, vải vóc đều rất tốt.

Còn với trẻ con thì chuẩn bị hồng bao và một số món đồ nhỏ tinh xảo.

Sau khi nhận thân, gia đình Tô Ngọc rời Tạ gia thôn.

Vương Tĩnh Vũ phải đợi Văn Tư Đồng về lại mặt xong mới lên kinh thành, còn Văn Tư Đồng thời gian này sẽ ở lại nhà, đợi lúc Vương Tĩnh Vũ đi mới cùng rời đi.

Chương 628

Tuy có mang theo trẻ nhỏ nhưng lần này họ cần phải gấp rút trở về.

Đi được một ngày thì phát hiện hai đứa nhỏ không thích nghi được với tốc độ đi đường, Tô Ngọc chỉ đành lập tức điều chỉnh: "Anh sẽ đưa Nguyên Bảo cưỡi ngựa về trước, Nam Kiều, các chú hộ tống Tiểu Hòa về kinh thành, trên đường phải cẩn thận." "Vâng." Tô Ngọc cùng Uyên Bác ngay đêm đó cưỡi ngựa chạy hối hả về kinh, còn Vương Cẩn Hòa và những người khác thì đi sau một bước.

Năm ngày sau, Tô Ngọc và Nguyên Bảo về đến kinh thành, tắm rửa thay đồ xong liền lập tức nhập cung.

Huyền Phỉ Nhiên gần đây ngày nào cũng bàn bạc với các võ tướng về chuyện chiến sự ở biên quan, ngay cả Trịnh lão tướng quân cũng đã tới. "Hoàng thượng, Ngọc Vương đến rồi." Lai Phúc thấy Tô Ngọc nhập cung, liền vội vàng xoay người vào thông báo.

Huyền Phỉ Nhiên tuy hơi kinh ngạc vì Tô Ngọc về nhanh như vậy, nhưng sau đó là niềm vui sướng.

Tiểu Ngọc về đối với anh mà nói chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh. "Mau để Tiểu Ngọc vào đây." "Rõ." Lai Phúc vừa bước ra thì Tô Ngọc đã tới cửa, thấy anh, Lai Phúc vội nói: "Vương gia, Hoàng thượng mời ngài vào." Tô Ngọc bước vào thấy các võ tướng đều có mặt, xem ra Hoàng huynh cũng đã bắt đầu chuẩn bị. "Tiểu Ngọc, em về một mình à?" Tô Cửu lên tiếng hỏi.

Anh còn chưa được gặp cặp cháu ngoại của mình nữa. "Em và Nguyên Bảo cưỡi ngựa về trước, còn Tiểu Hòa với ông nội đưa bọn trẻ đi sau, có nhóm Nam Kiều bảo vệ nên em yên tâm." Tô Ngọc giải thích.

Huyền Phỉ Nhiên nghe tin bọn trẻ đều về cả rồi cũng rất vui: "Tiểu Ngọc, tin tức em gửi tụi anh đều biết cả rồi, hiện tại đang cân nhắc xem cử ai đi." "Em đi." Tô Ngọc không cần suy nghĩ, thốt ra ngay.

Huyền Phỉ Nhiên vốn định bàn bạc với Tô Ngọc xem ai đi là hợp lý nhất, kết quả cậu nhóc này lại quăng cho anh một câu "em đi". "Tiểu Ngọc..." "Tề Minh phải chết dưới tay em." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nghiêm túc nói.

Đây là sự kiên trì của Tô Ngọc.

Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến những gì Tề Minh đã làm với Tô Ngọc, lời khuyên ngăn không thể thốt ra được nữa, chỉ đành bất lực gật đầu: "Được, anh có thể đồng ý cho em đi, nhưng em phải nhớ là phải sống sót trở về cho anh.

Hơn nữa anh trai em cũng đi cùng, ngoài A Cửu ra, em xem trong số các vị tướng quân ở đây ai hợp thì đưa đi cùng." "Trịnh tướng quân, Lâm tướng quân và Tô tướng quân, những người còn lại trấn thủ kinh thành." "Được." "Trước khi tụi em về, lương thảo và dược liệu em đã cho người chuyển ra biên quan trước một bước, trước Tết sẽ có năm mươi vạn cân lương thực được chuyển đến, ngoài ra còn có năm vạn phần thực phẩm tiện lợi dùng cho các tướng sĩ đi tuần tra hoặc đánh lén.

Dược liệu thì mỗi loại thuốc trị thương em đã cho chuẩn bị một nghìn cân gửi đi, nếu thiếu sẽ bổ sung thêm." Tô Ngọc nhìn tất cả mọi người trong ngự thư phòng nói.

Nhóm Trịnh tướng quân không nhịn được mà cười rạng rỡ: "Đây chắc là lần đánh trận nhẹ nhàng nhất của chúng ta rồi." Tất cả lương thực, dược liệu đều đã chuẩn bị sẵn sàng, giờ họ không còn nỗi lo sau lưng nữa, chỉ cần dẫn quân đánh tan bọn xâm lược nước Tề là xong.

"Nếu không phải vì lợn, bò, dê khó vận chuyển thì em còn định gửi thêm một ít, nhưng đến lúc đó cứ bảo dân quanh vùng biên quan gom góp, không dám nói là ngày nào cũng có thịt, nhưng ba bốn ngày chắc chắn phải được ăn một bữa." Đánh trận rất vất vả, đã có điều kiện thì nên để binh sĩ ăn uống tử tế một chút.

Mọi người xúc động nhìn Tô Ngọc: "Vương gia thật hào phóng!" Tô Ngọc không nói gì, ngược lại Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng: "Quốc khố không có nhiều ngân sách vậy đâu." "Cũng có tiêu tiền của anh đâu." Tô Ngọc liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, Hoàng huynh từ bao giờ mà trở nên keo kiệt vậy nhỉ? "Vậy thì tốt quá, số tiền này anh còn phải để dành cho việc đại sự đây." Anh nghe nói năm nay nước Tề gặp đại bão tuyết, tuy nơi này đã mấy năm không có bão tuyết lớn nhưng vẫn phải chuẩn bị sẵn tiền và lương thực đề phòng bất trắc. "Chúng ta cũng phải dự phòng vấn đề tuyết tai, thông báo cho dân chúng kiểm tra, tu sửa lại nhà cửa, đề phòng bão tuyết lớn xảy ra, đến lúc đó mới làm thì không kịp nữa." "Được, lát nữa anh sẽ sai người đi thông báo." "Phần còn lại các anh cứ bàn bạc rồi mai báo cho em, em về nghỉ ngơi đây." "Làm gì mà phiền phức thế, nếu em mệt thì vào trong mà ngủ, Tiểu Hòa chưa về, em có về nhà cũng chỉ có một mình thôi." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Vậy cũng được." Tô Ngọc thông thạo đi ra phía sau, các tướng quân trong ngự thư phòng nhìn nhau, xem ra Hoàng thượng đối với Ngọc Vương thực sự là tốt đến mức không còn gì để nói, chuyện này mà cũng đồng ý được.

Tô Ngọc sau khi về kinh thành ngày nào cũng ở trong cung, trong khi Huyền Phỉ Nhiên làm việc khác thì anh bàn bạc chuyện chiến sự với các tướng quân.

Đồng thời, thông cáo tu sửa nhà cửa cho dân chúng cũng đã được phát đi.

Trong lúc Tô Ngọc bận rộn tối mày tối mặt, Huyền Phỉ Nhiên gọi anh vào ngự thư phòng. "Tiểu Ngọc, tháng sau là kỳ thi khoa cử rồi, anh muốn em làm chủ khảo." "Được thôi." Tô Ngọc không cần nghĩ ngợi liền đồng ý ngay.

Đợi sau khi thi xong, vừa hay có thể phái người đi nhậm chức ở các nơi.

Vốn dĩ Huyền Phỉ Nhiên nghĩ Tô Ngọc chắc chắn sẽ không đồng ý dễ dàng như vậy, ai ngờ cậu ấy lại gật đầu cái rụp, khiến anh cảm thấy hơi khó tin. "Tiểu Ngọc, anh nói là cho em làm chủ khảo đấy." "Em nghe rồi, em mà làm thì có thể loại bỏ bớt mấy kẻ chỉ biết bàn việc quân trên giấy." Tô Ngọc nói thẳng thừng.

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc, lập tức hiểu ý cậu: "Được, cứ theo ý em mà làm." "Đợi khi phần lớn sĩ tử dự thi đến đông đủ, anh có thể tung tin này ra." Tô Ngọc cười nói.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Em thừa biết giới văn nhân đều coi em là hình mẫu, để họ biết em làm chủ khảo, chắc là sẽ run lắm đây?" "Phải như thế chứ, nếu chút chuyện này mà không chịu nổi thì sau này làm quan kiểu gì?

Về quê đi cho rảnh." Tô Ngọc nói không chút khách khí.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, cuối cùng cũng mặc kệ cậu, nhưng vẫn làm theo ý Tô Ngọc, đợi sĩ tử đến đông mới công bố tin tức này.

Thế nên khi Vương Cẩn Hòa và những người khác về đến kinh thành, tin tức họ nghe được chính là: Chủ khảo kỳ thi năm nay là Phù Hoa công tử.

Đối với việc Phù Hoa công tử làm chủ khảo, không một ai phản đối.

Điều họ lo lắng bây giờ không phải là việc thi cử, mà là làm sao để khiến Phù Hoa công tử hài lòng.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà thấy Tô Ngọc không có ở đó thì hơi ngạc nhiên: "Thiếu gia không có nhà sao?" Quản gia nhìn Vương Cẩn Hòa, ai oán nói: "Vương phi, mọi người không về là Vương gia chẳng buồn ghé nhà, ngày nào cũng ở lỳ trong cung.

Chẳng biết cái cung đó có gì hay, giường ở đó chắc gì đã êm bằng giường nhà mình chứ?" Quản gia nhìn Vương Cẩn Hòa lẩm nhẩm.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn quản gia, ông quản gia này có phải nói hơi nhiều không nhỉ? "Vậy sai người nhắn cho anh ấy một tiếng, tối anh ấy sẽ về thôi." Vương Cẩn Hòa nghĩ chắc chẳng cần đến tối đâu, nhận được tin là Tô Ngọc đã phi về rồi. "Vâng." Quản gia hớn hở đi truyền tin cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc biết tin Vương Cẩn Hòa đã về liền bỏ mặc tất cả mọi người mà đi luôn, hoàn toàn không quan tâm đến việc họ đang bàn bạc dở dang.

Trong lúc mọi người không biết có nên gọi anh lại không, Tô Cửu đã nhanh tay tóm anh lại. "Tiểu Hòa ở nhà không chạy đi đâu mất đâu, em là chủ khảo, em phải phụ trách thẩm định đề thi." Tô Cửu thấy Tô Ngọc trừng mắt đầy bất mãn, liền giải thích.

Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng, nhìn Tô Cửu lầm bầm: "Năm nay tiền chia hoa hồng của anh em chỉ đưa một nửa thôi." "Được." Tô Ngọc bỗng cảm thấy như đấm một cú vào bông, đầy vẻ thất bại.

Tô Cửu căn bản chẳng quan tâm, anh ta giữ lại một nửa tiền hoa hồng đó thì có tác dụng gì chứ? "Mọi người mau ra đề đi rồi em mang về xem." Tô Ngọc thiếu chút nữa là nói thẳng: "Mọi người nhanh tay lên tí đi đừng làm lỡ thời gian tôi về gặp vợ." Tất cả những người ra đề đều tăng tốc, Tô Ngọc đợi mực khô xong liền ôm hết đi luôn, còn sau này chọn trúng đề nào thì chẳng ai biết được.

Tô Ngọc mang đề thi về nhà, lúc đó Vương Cẩn Hòa và mọi người đang nghỉ ngơi, ngay cả Tiểu Bảo vốn tràn đầy năng lượng cũng đã ngủ thiếp đi.

Anh vào phòng nhìn bọn trẻ một lúc, đưa tay xoa đầu con trai, lẩm bẩm: "Xem ra lần này đi đường làm con mệt rã rời rồi." Khi Vương Cẩn Hòa tỉnh dậy, Tô Ngọc đang bận rộn bên cạnh: "Anh về lúc nào thế?" Nghe thấy tiếng Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đặt bút lông xuống, đi tới ôm lấy cô: "Tỉnh rồi à?

Đi đường mệt không?" Vương Cẩn Hòa tựa vào người Tô Ngọc, giọng hơi uể oải: "Đi đường xa làm sao mà không mệt được?" "Em nói đúng, vậy thì ngủ thêm lát nữa đi." "Em đói rồi." "Vậy đi ăn cơm trước, để anh xem mấy đứa nhỏ tỉnh chưa." "Vâng." Đến khi Vương Cẩn Hòa bước ra ngoài thì mấy đứa nhỏ đang vây quanh Tô Ngọc.

Sau bữa cơm, khi về phòng nghỉ ngơi, Vương Cẩn Hòa tựa vào đầu giường nhìn Tô Ngọc vẫn đang bận rộn: "Sao anh lại nghĩ đến chuyện làm chủ khảo thế?" "Hoàng huynh bảo anh làm đấy, giờ anh phụ trách thẩm định đề, chọn ra những đề phù hợp rồi mai đưa cho huynh ấy, còn sau đó thi vào đề nào thì tùy huynh ấy chọn thôi." Tô Ngọc nói. "Đợi anh cả và mọi người tới thì để họ ở nhà mình đi, nhưng chắc lúc họ tới anh phải tránh mặt một chút." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Chẳng lẽ anh lại phải vào cung ở sao?

Đó không phải là điều anh muốn. "Chắc mấy anh ấy không ở nhà mình đâu, có khi mấy người ở chung với nhau ấy chứ." "Họ tới lúc này thì tửu lầu chắc đã kín chỗ cả rồi, e là khó tìm được chỗ nào yên tĩnh để nghỉ ngơi tử tế lắm." Tô Ngọc lắc đầu.

Chương 629

Mỗi kỳ thi khoa cử, người đổ về kinh thành cực đông, giờ này đi tìm phòng còn khó chứ đừng nói lúc họ tới, chắc chắn là không tìm ra đâu.

Vương Cẩn Hòa cũng chưa nghĩ tới vấn đề này: "Vậy cũng được, cứ để anh cả ở nhà mình, đi thi thì tất nhiên phải nghỉ ngơi cho tốt." Năm ngày trước kỳ thi, nhóm Vương Tĩnh Vũ cuối cùng cũng tới nơi.

Lúc này đi tìm tửu lầu thì đúng là hết hy vọng.

La Túc hỏi mấy nhà đều đã hết phòng, liền quay sang nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ, hay là tụi mình đến nương nhờ em gái với em rể cậu đi?

Tụi mình không tìm được chỗ ở rồi." Mấy người bên cạnh cũng đồng tình gật đầu: "A Túc nói đúng đấy, không được nghỉ ngơi tốt thì sao mà đi thi nổi." "Được rồi, vậy thì đến nhà Tiểu Hòa ở, nhưng mọi người chuẩn bị tâm lý trước đi nhé." Vương Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút rồi nhìn nhóm La Túc dặn dò. "Đến nhà em gái cậu ở thì cần chuẩn bị tâm lý gì chứ?" "Đến lúc đó mọi người sẽ biết." Nói xong anh dẫn họ đi tìm nhà Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc.

Cuối cùng vì kinh thành quá lớn, họ thực sự không tìm thấy địa chỉ nên đành phải hỏi người dân bản địa. "Đại ca làm ơn cho hỏi phủ Ngọc Vương ở chỗ nào ạ?" "Đi thêm hai con phố nữa, rẽ trái rồi đi thẳng là tới." "Cảm ơn đại ca." Vương Tĩnh Vũ hỏi xong đường thì thấy mấy người bên cạnh đứng hình: "Mọi người nhìn tớ kiểu gì thế?

Tớ làm sao à?" "Tĩnh Vũ, không phải cậu làm sao, mà là tụi này muốn hỏi một câu: Cậu tìm phủ Ngọc Vương làm gì?" "Không phải mọi người bảo tìm chỗ ở sao?

Không tìm thấy nhà em gái tớ thì chẳng phải phải hỏi đường à?" La Túc nghiến răng nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Hóa ra hôm đó tụi này nghe cô bé kia gọi em rể cậu là Hoàng thúc là không nghe nhầm." Cô bé đó hóa ra là một công chúa. "Đây không phải chỗ nói chuyện, đi thôi." "Các người tìm ai?" Đến trước cửa phủ Ngọc Vương liền bị người canh cửa chặn lại. "Tôi tên là Vương Tĩnh Vũ, là anh trai của Vương Cẩn Hòa." "Hóa ra là anh trai của Vương phi, mời mấy vị vào trong." La Túc ngơ ngác nhìn người canh cửa, kỳ quặc hỏi: "Chúng tôi đến phủ Ngọc Vương mà anh không cần vào thông báo một tiếng sao?" "Nếu là người khác thì chắc chắn phải thông báo, nhưng anh trai của Vương phi thì không cần đâu ạ.

Mấy ngày trước Vương phi đã dặn chúng tôi rồi, nếu có ai tên Vương Tĩnh Vũ dẫn theo mấy người bạn tới thì cứ mời thẳng vào trong, không cần thông báo." "Hóa ra là vậy." "Mấy vị thiếu gia, Vương gia và Vương phi dạo này bận rộn nên ban ngày không có nhà, các tiểu thiếu gia và tiểu thư cũng sang phủ cũ họ Tô rồi, tôi dẫn mọi người đến nơi ở trước, sau đó sẽ sai người báo cho Vương gia và Vương phi." "Làm phiền anh rồi." "Không phiền ạ." Dẫn mọi người đến viện phụ xong, người canh cửa nói: "Mấy vị thiếu gia nếu cần gì cứ bảo người làm, Vương phi dặn mọi người đến nơi thì nghỉ ngơi trước đã." "Được." Đợi người canh cửa đi rồi, La Túc vẫn chưa kịp phản ứng.

Khi tỉnh táo lại, anh chạy tới ôm chầm lấy Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ, cậu đúng là không tử tế gì cả, chuyện lớn thế này mà không nói cho tụi này biết!" "Tiểu Hòa và Tô Ngọc muốn sống khiêm tốn một chút, không muốn người khác biết họ là Vương gia, Vương phi." Thân phận này mà bại lộ thì cuộc sống của họ ở Tạ gia thôn sẽ hoàn toàn đảo lộn, đó không phải là điều Tiểu Hòa muốn.

Đã là ý của em gái, làm anh trai như anh đương nhiên phải chiều theo. "Cũng đúng thôi, bây giờ em gái cậu là Huyền chủ rồi, người trong thôn nói chuyện với cô ấy đều khép nép, nếu biết cô ấy là Vương phi nữa thì chắc còn sợ hơn.

Như bây giờ là tốt nhất rồi." Những người bên cạnh cũng đồng tình gật đầu: "A Túc nói đúng, đi đường mấy ngày mệt rồi, mau nghỉ ngơi thôi." Nghỉ ngơi vài ngày, sự mệt mỏi sau chuyến đi dài ngày đã tan biến hết.

Vào ngày thi, Vương Tĩnh Vũ cùng những người khác đến điểm thi từ sớm.

Khi họ đến nơi, ở đó đã đông nghịt người, hiện trường thật sự là nhân sơn nhân hải.

La Túc không nhịn được mà cảm thán: "Không hổ là kinh thành, người đi thi đông quá đi mất." "Dùi mài kinh sử bao nhiêu năm, chẳng lẽ không phải là vì ngày này sao?" La Túc nhìn quanh một lượt: "Chúng ta qua bên kia xem mình được phân vào chỗ nào đi." Mấy người cùng nhau đến bảng thông báo xem phân nhóm, sau khi xem xong mới phát hiện mỗi người đều ở một nơi khác nhau. "Xem ra lần này chúng ta phải tách ra rồi, mọi người cố gắng lên nhé." "Được!" Rất nhanh sau đó cuộc thi bắt đầu, đám người Vương Tĩnh Vũ không mang theo gì cả, khi kiểm tra vào trường thi cũng rất nhanh chóng, khiến người ta không có cách nào gian lận.

Vương Tĩnh Vũ tìm thấy chỗ ngồi của mình rồi ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Những người vào sau thấy cậu như vậy đều có chút ngạc nhiên, không ngờ lại có người không hề căng thẳng chút nào.

Hắn ta chẳng lẽ không biết chủ khảo quan là Phù Hoa công tử sao?

Nghĩ vậy, những người nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ đều cảm thấy cậu đúng là bản lĩnh lớn nên mới gan dạ như thế.

Cuộc thi nhanh chóng bắt đầu, giám thị đi lại tùy ý bên ngoài.

Vương Tĩnh Vũ không bị ảnh hưởng, nhưng khi nhìn thấy đề thi, cậu có chút bất ngờ.

Những đề thi này hoàn toàn khác với mọi năm.

Đề thi các năm trước có chút hoa mỹ nhưng không thực tế, còn năm nay thì ngược lại hoàn toàn.

Thật không biết người ra đề rốt cuộc là ai.

Nghĩ đến đó, Vương Tĩnh Vũ mỉm cười lắc đầu, bất kể người ra đề là ai, cậu cứ yên tâm làm bài là được.

Vương Tĩnh Vũ nhanh chóng hạ bút, có mấy vị giám thị đi ngang qua thấy cậu làm bài trôi chảy thì đứng lại xem một lúc.

Càng xem họ càng thấy tâm đắc, khi đi còn gật đầu và đặc biệt xem tên của Vương Tĩnh Vũ, rõ ràng biểu hiện của cậu đã để lại ấn tượng trong lòng giám thị.

Người ngồi đối diện thấy giám thị tán thưởng Vương Tĩnh Vũ như vậy thì vô thức chau mày.

Đề thi này hoàn toàn khác với những đề hắn thường làm, hắn có chút không biết bắt đầu từ đâu, so với người đối diện thì khoảng cách đúng là quá lớn.

Khi đang làm bài, Vương Tĩnh Vũ cảm giác có ai đó đang nhìn mình, cậu ngẩng lên thì thấy người đối diện cứ chằm chằm nhìn mình, cậu vô thức nhíu mày rồi lại cúi đầu tiếp tục làm bài.

Người đối diện cũng không ngờ Vương Tĩnh Vũ lại đột ngột ngẩng lên.

Hắn hơi hoảng hốt cúi đầu, thầm nghĩ vừa rồi người kia không phát hiện ra gì chứ?

Nhưng rồi hắn lại thấy không đúng, hắn cũng chẳng làm gì, đâu có quy định nào là không được nhìn người đối diện?

Bất kể người đó đang nghĩ gì, sự bình tĩnh và thuận lợi của Vương Tĩnh Vũ đã đả kích hắn không nhỏ, khiến hắn nhìn đề thi mà đại não càng thêm trống rỗng.

Cuộc thi kéo dài liên tục ba ngày, khi Vương Tĩnh Vũ bước ra khỏi trường thi, cậu suýt chút nữa thì ngã quỵ.

Tiểu tư đi theo vội vàng đỡ lấy: "Thiếu gia, cậu không sao chứ?" "Tôi không sao, chúng ta về trước đi." "Đám người La Túc đã ra chưa?" "Vẫn chưa ạ." "Vậy chúng ta đợi một chút." Vương Tĩnh Vũ đứng đợi một lát, nhanh chóng thấy La Túc và Tần Lãng đi ra. "A Lãng đến rồi." "Mọi người cảm thấy thế nào?" Tần Lãng tò mò hỏi.

Vương Tĩnh Vũ cười lắc đầu: "Tôi cảm thấy khá ổn, chỉ là giám thị ra đề năm nay khá thực tế, dường như không thích những thứ hoa hòe hoa sói." "Tôi cũng nghĩ giống cậu, nếu làm theo phương pháp trước đây, ước chừng sẽ rất khó khăn." La Túc nhíu mày nói.

Vương Tĩnh Vũ mỉm cười không nói thêm, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ riêng.

Cách làm này sẽ loại bỏ những học sinh chỉ giỏi nói suông, có lẽ cậu đã hiểu lý do đề thi lần này ra như vậy.

Hoàng thượng muốn tuyển chọn những người làm được việc thực tế chứ không phải hạng chỉ biết múa mép khua môi, xem ra lần này thành tích của mấy người bọn họ sẽ đứng top đầu. "Nửa tháng sau mới dán bảng, những ngày này chúng ta đi đâu chơi đây?" La Túc háo hức hỏi. "A Lãng, bên cậu còn chỗ ở không?

Chúng ta qua chỗ cậu ở đi." "Được." Tần Lãng cũng không hỏi nhiều, gật đầu đồng ý ngay.

Vương Tĩnh Vũ phái tiểu tư về báo với Vương Cẩn Hòa một tiếng, rằng trước khi dán bảng họ sẽ không về Ngọc Vương phủ nữa để tránh bị người ta hãm hại.

Vương Cẩn Hòa nghe tiểu tư báo cáo thì có chút bất lực, thực ra không cần thiết phải vậy, Tô Ngọc cũng sẽ không để ý.

Vương Tĩnh Vũ biết Tô Ngọc không để ý, nhưng anh không để ý thì cậu lại rất để ý.

Tô Ngọc đã giúp họ rất nhiều, họ không thể mang thêm rắc rối cho anh nữa.

Sau khi kỳ thi kết thúc, tất cả giám thị tập trung lại: "Tôi ở đây có một bài thi khá tốt." "Tôi có hai bài." "Tôi cũng có." Mỗi giám thị đều đưa ra những bài thi mà họ thấy đắc ý.

Tô Ngọc liếc nhìn, phát hiện nhóm người Vương Tĩnh Vũ đều nằm trong số đó, điều này khiến anh mỉm cười, xem ra thành tích của họ sẽ không tệ.

Chương 630

"Ở chỗ tôi có một người viết văn chương thực sự rất tốt, nhưng tính thực dụng không cao, toàn là những từ ngữ hoa mỹ sáo rỗng." Một vị giám thị thất vọng nói.

Tô Ngọc tò mò cầm lấy xem, xem xong chỉ đưa ra bốn chữ nhận xét: "Vô bệnh thân ngâm." (Than vãn vô cớ).

Vị giám thị bên cạnh tò mò xem thử, sau khi đọc xong thì vô cùng đồng tình với ý kiến của Tô Ngọc.

Đúng là có chút than vãn vô cớ.

Nếu giúp bách tính làm việc mà giống như thí sinh này viết thì hỏng bét hết. "Vương gia, ngài xem cái này..." "Trượt đi.

Văn chương viết hay đến mấy mà không mang lại lợi ích cho dân, không giúp dân làm việc được thì cũng vô dụng." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Nếu người này nhận ra sai lầm của mình, thay đổi cách làm việc thì sau này có lẽ còn có tiền đồ, còn nếu hắn vẫn giữ thái độ này thì cả đời cũng chỉ có thể làm một Cử nhân, vĩnh viễn không thể làm quan." Những người xung quanh nghe Tô Ngọc nói đều đồng tình gật đầu.

Đúng như Tô Ngọc nói, Huyền quốc hiện nay cần những quan viên làm việc thực tế chứ không phải hạng chỉ biết khua môi múa mép, loại người này có tuyển vào cũng chỉ lãng phí quan chức mà thôi. "Tiếp tục xem những bài khác đi." Từ khi cuộc thi kết thúc, Tô Ngọc và các giám thị ngày nào cũng chấm bài.

Tốt nhất vẫn là nhóm của Vương Tĩnh Vũ, trong đó Vương Tĩnh Vũ là người xuất sắc nhất, kế đến là Tần Lãng, còn La Túc kém họ vài điểm nhưng cũng không tệ, chắc chắn nằm trong top 6.

Những bài thi tốt nhất được để sang một bên, bài trượt để một bên khác, số còn lại do các giám thị luân phiên xem và trao đổi ý kiến. "Tôi thấy bài của Vương Tĩnh Vũ là tốt nhất, Tần Lãng đứng thứ hai." Một giám thị lên tiếng. "Tôi cũng thấy vậy." Top 6 gần như không có tranh nghị, suy nghĩ của mọi người đều thống nhất.

Sau khi định ra top 6, Tô Ngọc và mọi người bắt đầu xem những bài còn lại.

Phải mất tròn mười ngày mới lập xong danh sách trúng tuyển.

Năm ngày cuối cùng là để kiểm tra lại, đề phòng có ai đó bị bỏ sót trong số những người bị đánh trượt.

Qua kiểm tra, quả thực phát hiện ra một bài thi khá tốt bị bỏ sót.

Giám thị mang đến cho Tô Ngọc: "Vương gia, ngài xem bài này thế nào?" Tô Ngọc cầm lấy xem qua một lượt, sau đó hơi nhíu mày: "Đánh trượt." Các giám thị đều ngạc nhiên: "Vương gia, tại sao vậy?" "Thí sinh này quả thực rất giỏi, nhưng hắn chỉ là đang suy đoán ý đồ của đề thi rồi viết ra đáp án tốt, nhưng sự ngạo mạn và tham vọng trong từng con chữ của hắn đã quá rõ ràng.

Loại người này vào quan trường chỉ có thể là một tai họa.

Nếu có tài thực sự mà có tham vọng thì tôi không nói, nhưng vấn đề là người này cũng giống với bài thi trước đó, đều là hạng chỉ biết bàn việc trên giấy mà thôi." Mấy vị giám thị thấy bài thi khá ổn liền xúm lại xem kỹ, xem xong thì gật đầu đồng ý: "Được Vương gia chỉ ra đúng là như vậy thật." "Vậy thì đánh trượt." Cuối cùng, bài thi đó vẫn nằm trong danh sách trượt. "Đợt thí sinh này chúng ta thà thiếu chứ không lấy ẩu, các ông đều biết vị trí họ sẽ được điều xuống sau này là ở đâu rồi đấy." Tô Ngọc nghiêm túc nhìn họ.

Các giám thị gật đầu tán thành: "Vương gia nói đúng, vậy cứ quyết định như thế." Việc kiểm tra cuối cùng đã hoàn tất, sau đó được gửi đến cho Huyền Phỉ Nhiên để đưa ra quyết định cuối cùng.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên quyết định xong, mọi người bắt đầu chuẩn bị dán bảng.

Nửa tháng này, nhóm Vương Tĩnh Vũ ngày nào cũng ra ngoài dạo chơi, làm quen với các thí sinh khác.

Qua nửa tháng, họ cũng kết giao được vài người bạn tốt.

Còn với một số người, chỉ tiếp xúc một hai ngày là Vương Tĩnh Vũ đã chủ động giữ khoảng cách. "Tĩnh Vũ, mai dán bảng rồi, cậu cảm thấy thế nào?" Tần Lãng nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi. "Chắc là không có vấn đề gì, còn các cậu?" "Chúng tớ cũng vậy." "Đúng là miệng lưỡi không xương, một lũ đến từ nơi khỉ ho cò gáy mà cũng đòi nói lời này sao?" Giọng nói của mấy người họ vừa dứt thì một giọng nói âm dương quái khí vang lên.

Và người này chính là kẻ mà đám Vương Tĩnh Vũ không muốn dây dưa nhất.

Người này mang lại cảm giác rất khó chịu, thậm chí có chút âm hiểm. "Chúng tôi chỉ nói cảm nhận của mình, chẳng lẽ thấy mình thi ổn cũng không được nói sao?" "Ai bảo không được?

Đi thi ai chẳng hy vọng mình đỗ, chẳng lẽ mục đích các người đến đây là để trượt sao?" La Túc nhìn đối phương, cười như không cười hỏi ngược lại.

Lời của La Túc khiến sắc mặt đối phương càng thêm khó coi: "Cậu câm miệng cho tôi, không đến lượt cậu lên tiếng." "Vậy thì thật xin lỗi, đây là tửu lầu chứ không phải nhà anh." Tửu lầu này là của Tô Ngọc mở, Vương Tĩnh Vũ mấy người đến đây vài ngày sau mới biết.

Bây giờ nghe người kia nói vậy chỉ thấy nực cười. "Câu này nói đúng đấy, tôi cũng cảm thấy mình thi tốt, chẳng lẽ cũng không được sao?" Một thí sinh ở kinh thành có gia thế khá tốt lên tiếng.

Tần Lãng và mọi người thở dài, quả nhiên nơi nào có người nơi đó có tranh đấu, nói một câu cũng bị người ta cạnh khóe, thật vô vị. "Vậy chúng ta cứ chờ xem, người đỗ sẽ không phải là các người đâu." La Túc chau mày định nói gì đó nhưng bị Vương Tĩnh Vũ cản lại: "A Túc, không cần thiết phải nói nhiều với hạng người này, ngày mai kết quả sẽ rõ thôi." "Tĩnh Vũ nói đúng đấy." Tần Lãng cũng khuyên nhủ. "Được." Người đối diện thấy họ tiếp tục nói chuyện với nhau, hoàn toàn ngó lơ mình thì sắc mặt khó coi nói: "Các người coi thường tôi đấy à?" La Túc trực tiếp trợn mắt trắng: "Tại sao chúng tôi phải coi trọng anh?

Anh là ngân phiếu hay là vàng thỏi hả?" "Cậu...

Nếu các người tự tin như vậy, chúng ta đánh cược một ván thì sao?" Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng nói: "Không cần thiết, chúng tôi đến kinh thành tham gia khoa cử chứ không phải đến để đánh bạc với anh." "Cậu sợ rồi à?" "Tùy anh muốn nói gì thì nói, anh thấy vui là được." Vương Tĩnh Vũ căn bản không thèm tiếp lời.

Mấy thí sinh kinh thành có quan hệ tốt với Vương Tĩnh Vũ cũng bất mãn nhìn đối phương: "Triệu Hoành Kiệt, anh bắt nạt người ta như vậy thì chẳng có ý nghĩa gì đâu." "Việc này liên quan gì đến anh?

Họ không phải cảm thấy mình rất tự tin sao?

Đã vậy thì có gì mà không dám cá cược?" "Anh..." "Không cần nói nhiều với hắn." "Chúng ta cũng không cược nhiều, chỉ mười vạn lượng ngân phiếu thôi, các người thấy sao?" Triệu Hoành Kiệt cười như không cười nhìn Vương Tĩnh Vũ.

Hắn thấy được Vương Tĩnh Vũ mới là người đứng đầu nhóm này, chỉ cần cậu đồng ý thì những người khác sẽ không thành vấn đề.

"Không thế nào cả, xem ra hôm nay không uống trà được rồi, các vị, chúng tôi xin phép về trước, ngày mai gặp lại." Vương Tĩnh Vũ nói xong định dẫn người đi.

Không phải vì cậu sợ, mà là thấy không cần thiết.

Sắc mặt Triệu Hoành Kiệt có chút khó coi, chưa bao giờ có ai dám không nể mặt hắn như vậy. "Người đâu, chặn họ lại cho ta." Nhìn những kẻ chắn trước mặt mình, Vương Tĩnh Vũ quay đầu nhìn Triệu Hoành Kiệt, lạnh lùng nói: "Tôi cho anh một cơ hội để tránh ra." "Vội vàng đi như vậy là sợ rồi sao?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Triệu Hoành Kiệt đầy châm chọc: "Chẳng phải muốn cược sao?

Vậy tôi cược với anh." Triệu Hoành Kiệt định nói gì đó thì nghe Vương Tĩnh Vũ lên tiếng: "Anh cũng không cần hét giá cao quá làm gì, mười vạn lượng quá ít, chúng ta chơi thẳng hai mươi vạn lượng đi, tôi cược thứ hạng của tôi cao hơn anh." Nghe Vương Tĩnh Vũ nói vậy, mặt Triệu Hoành Kiệt tái mét lại, nhưng lời cá cược là do hắn nói ra, giờ chắc chắn không thể nuốt lời. "Một kẻ đến từ nơi nhỏ bé như cậu mà có nhiều tiền vậy sao?

Đừng để đến lúc thua lại quỵt nợ." La Túc nhìn Triệu Hoành Kiệt như nhìn một kẻ ngốc.

Tĩnh Vũ không có tiền?

Người này nghĩ cái gì vậy?

Họ đều biết, tất cả các xưởng của Vương phi thì Tĩnh Vũ đều có một phần mười cổ phần, mỗi năm tiền hoa hồng cũng gần ba mươi vạn lượng.

Hai mươi vạn lượng đối với Tĩnh Vũ căn bản chẳng là gì.

Chương 631

Vương Tĩnh Vũ cười lạnh một tiếng: "Về lấy tiền." "Vâng, thiếu gia." Khi tiểu tư của Vương Tĩnh Vũ về phủ tìm Vương Cẩn Hòa, chuyện này đã bị cô biết được.

Sau khi nghe tiểu tư nói xong, Vương Cẩn Hòa lấy hai mươi vạn lượng ngân phiếu đưa cho tiểu tư: "Nguyên Cát, anh đưa cậu ta qua đó." "Nguyên Cát, anh bảo anh trai tôi là mười vạn lượng thì có ý nghĩa gì?

Đã cược thì cược hẳn hai mươi vạn lượng đi." Anh trai cô và những người kia đều là hạng người không muốn rước họa vào thân, nếu không phải đối phương ép người quá đáng, anh trai cũng không đến mức đồng ý cá cược. "Vâng." Khi Nguyên Cát đưa tiểu tư đến nơi, Vương Tĩnh Vũ có chút bất ngờ, nhìn anh ta mỉm cười: "Sao anh lại đến đây?" "Phu nhân bảo tôi mang tiền qua cho cậu, đây là hai mươi vạn lượng.

Phu nhân bảo tôi nhắn với cậu là đã cược thì chúng ta chơi lớn một chút, mười vạn lượng thì bõ bèn gì." Nguyên Cát vừa nói vừa rút ra một xấp ngân phiếu dày cộm đưa cho Vương Tĩnh Vũ.

Xấp ngân phiếu dày đó khiến các thí sinh xung quanh đều tròn mắt kinh ngạc. "Hại tôi cứ lo lắng cho mọi người, xem ra cậu mới là kẻ giấu nghề nhất đấy." "Đúng thế, Tĩnh Vũ, nhà cậu hóa ra giàu thế à?

Các cậu vậy mà lại kín tiếng như vậy." Lúc đầu họ cứ tưởng gia đình những người này chỉ có chút tiền, giờ xem ra đâu chỉ là có chút tiền, đây là cực kỳ giàu có, hai mươi vạn lượng mà nói lấy ra là lấy ra ngay.

Vương Tĩnh Vũ cầm hai mươi vạn lượng ngân phiếu tùy ý ném lên bàn: "Đều ở đây cả rồi, của anh đâu?" Mồ hôi lạnh của Triệu Hoành Kiệt không ngừng rơi xuống, nhìn Vương Tĩnh Vũ như nhìn quái vật.

Một người như vậy sao lại có thể khiêm tốn đến mức đó chứ? "Tôi..." "Cược với hắn đi." Triệu Hoành Kiệt nghe thấy giọng nói thì vô thức quay đầu lại, nhìn thấy người mới đến thì đầy ngạc nhiên: "Đại ca, sao anh lại đến đây?" "Đây là hai mươi vạn lượng." Vương Tĩnh Vũ liếc nhìn đối phương một cái, không nói gì thêm.

Trái lại, mắt đám người La Túc sáng rực lên: "Tĩnh Vũ, nếu cậu thắng thì chúng tôi có được phần không?" "Được." "Tĩnh Vũ, cậu đúng là anh em tốt của chúng tôi." "Còn chúng tôi thì sao?" Mấy người mới quen biết Vương Tĩnh Vũ gần đây cũng không nhịn được mà hùa theo. "Đều có phần cả." "Giao ước cá cược đã được lập, bây giờ cần tìm một người có uy tín để làm người chứng kiến cho ván cược này." Có người lên tiếng.

Tìm người có uy tín làm chứng cũng là để phòng trường hợp có kẻ thua cuộc sẽ lật lọng quỵt nợ.

Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên tìm ai mới được coi là có uy tín. "Lão già này làm người chứng kiến cho ván cược này, các vị thấy sao?" Lúc này, từ trong góc vang lên một giọng nói già nua.

Nghe thấy giọng nói, tất cả mọi người quay đầu nhìn lại, thấy một ông lão khoảng bảy tám mươi tuổi đang ngồi trong góc. "Hóa ra là lão Thủ phụ." "Đúng vậy, lão Thủ phụ sau khi cáo lão hoàn hương đã lâu rồi không về kinh thành, lần này vậy mà lại đến." "Kỳ thi của các cháu tôi cũng tham gia ra đề đấy, tôi làm người chứng kiến này, hai cháu không có ý kiến gì chứ?" Lão Thủ phụ nhìn Vương Tĩnh Vũ và những người khác, cười hỏi.

Vương Tĩnh Vũ mỉm cười lắc đầu: "Đa tạ lão Thủ phụ, học sinh tự nhiên không có ý kiến gì ạ." Lão Thủ phụ gật đầu, vô cùng hài lòng với Vương Tĩnh Vũ.

Đứa trẻ này từ nãy đến giờ vẫn luôn bất ti bất kháng, tính tình trầm ổn không dễ kích động, sau đó đồng ý cá cược cũng là vì bị đối phương ép quá nên mới nổi giận.

Ông rất xem trọng đứa trẻ này, cả những người bạn đi cùng cậu ấy cũng rất khá.

Xem ra lần này Hoàng thượng có thể tìm được vài người ưng ý rồi. "Còn cháu?" Lão Thủ phụ quay đầu nhìn Triệu Hoành Kiệt hỏi.

Triệu Hoành Kiệt vô thức quay sang nhìn anh trai mình, hắn thực sự có chút lo lắng.

Nhưng anh trai hắn lại gật đầu đồng ý: "Chúng cháu tự nhiên cũng không có ý kiến gì, làm phiền lão Thủ phụ rồi ạ." Lão Thủ phụ xua tay: "Không sao, đã vậy thì số tiền này tôi cứ giữ trước, sáng mai mới lấy ra, hai cháu có ý kiến gì không?" "Không ạ." Vương Tĩnh Vũ và Triệu Hoành Kiệt đồng thanh lắc đầu.

Vương Tĩnh Vũ có lẽ không hiểu rõ về lão Thủ phụ, nhưng Triệu Hoành Kiệt thì rất rõ.

Lão Thủ phụ nổi tiếng thanh liêm, khi ông đi còn từ chối cả vàng bạc Hoàng thượng ban thưởng, chỉ mang theo đồ đạc của chính mình.

Ngân phiếu vào tay ông thì không có gì phải lo lắng. "Đã vậy thì giải tán đi, ngày mai quay lại." Triệu Hoành Kiệt theo anh trai về, nhíu mày hỏi: "Anh, bên anh đã sắp xếp ổn thỏa hết chưa?" "Yên tâm đi, đã sắp xếp xong rồi, chắc không có vấn đề gì lớn đâu.

Hơn nữa đề thi lần này trước đó tiên sinh cũng đã giảng cho em rồi, em chắc chắn sẽ viết đúng." Triệu Hoành Kiệt nghe vậy thì hoàn toàn yên tâm.

Hắn nói với vẻ mặt âm hiểm: "Em đã sớm thấy chúng không vừa mắt rồi, rõ ràng là đến từ nơi nhỏ bé mà lại được chào đón hơn em." Nghe vậy, anh trai Triệu Hoành Kiệt lườm hắn một cái: "Đừng có nói năng bậy bạ, nhìn họ tùy tiện lấy ra hai mươi vạn lượng ngân phiếu là biết gia đình chắc chắn không phải hạng tầm thường, em đối đầu với người như vậy phải cẩn thận đấy." "Em biết rồi." "Đúng rồi, người đó tên gì?

Đến từ đâu?" "Tên Vương Tĩnh Vũ, đến từ huyện Phúc An, chỉ là một nơi nhỏ thôi." Anh trai hắn nheo mắt nhìn Triệu Hoành Kiệt: "Em đừng coi thường bất cứ ai, vả lại địa điểm đó cũng quá trùng hợp, hơn nữa cậu ta cũng họ Vương." "Anh, ý anh là sao?" Triệu Hoành Kiệt bất mãn nhìn anh trai, anh hắn rốt cuộc muốn nói gì. "Phong địa của Ngọc Vương phi ở huyện Phúc An, mà Ngọc Vương phi cũng họ Vương, nếu cậu ta là anh trai của Ngọc Vương phi thì chuyện này có chút rắc rối rồi đấy." "Như vậy chẳng phải càng có lợi cho chúng ta sao?" Anh trai Triệu Hoành Kiệt liếc hắn một cái rồi không nói gì thêm.

Sáng sớm hôm sau, anh em Triệu Hoành Kiệt đã đến tửu lầu hôm qua, khi họ đến thì đám Vương Tĩnh Vũ đã ở đó rồi.

Hôm nay mấy người họ đều thay những bộ y phục rất đẹp.

Thấy cách ăn mặc của Vương Tĩnh Vũ, Triệu Hoành Kiệt cười mỉa mai: "Tưởng mình thay bộ quần áo là có thể thắng được tôi sao?

Đúng là hão huyền." Vương Tĩnh Vũ chẳng muốn để ý đến Triệu Hoành Kiệt, nói chuyện với hạng người này chỉ làm hạ thấp trí tuệ của mình thôi. "Tĩnh Vũ, thế này mà cậu cũng nhịn được à?" "Có gì mà không nhịn được?

Trước đây còn nghe những lời khó nghe hơn thế này nhiều, lúc đó đều nhịn được cả, giờ sao lại không nhịn nổi chứ?

Huống hồ chữ 'nhẫn' có con dao trên đầu, chỉ là con dao này lúc đó đâm vào người ai thì chưa biết đâu." Mắt La Túc sáng lên, lập tức hiểu ý Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ nói đúng đấy, chỉ sợ có kẻ lúc đó lại khóc nhè, thế thì khó coi lắm." "Cậu nói ai đấy?" Tần Lãng lạnh lùng nhìn Triệu Hoành Kiệt: "A Túc nói anh à?

Cậu ấy chỉ vào anh mà nói hay là trong lời nói có nhắc đến ba chữ Triệu Hoành Kiệt vậy?" "Cậu..." "Thôi được rồi, đừng có tranh cãi nhất thời với người ta làm gì, vô ích thôi." Nghe vậy, Triệu Hoành Kiệt ấm ức ngậm miệng: "Em biết rồi." Khi lão Thủ phụ đến, ông cười hì hì nói: "Xem ra các cháu đều rất mong chờ thành tích nhỉ, trời còn chưa sáng hẳn mà đã đến rồi." "Lão Thủ phụ, sao ngài lại đến sớm thế ạ?" Vương Tĩnh Vũ lên tiếng hỏi. "Lão già này sức khỏe còn tốt lắm, cũng muốn xem đám trẻ các cháu thi cử thế nào, dùi mài kinh sử bao năm cũng chỉ mong ngày được vinh quy bái tổ." Lão Thủ phụ cười nói.

Những người có mặt đều không nhịn được mà cười theo.

Nhưng ánh mắt họ vẫn tập trung nhiều hơn vào Vương Tĩnh Vũ và Triệu Hoành Kiệt, họ thực sự muốn biết cuối cùng ai là người thắng.

Họ đều chẳng ưa gì Triệu Hoành Kiệt, vì tính tình kiêu ngạo không coi ai ra gì, Vương Tĩnh Vũ thì ngược lại hoàn toàn, bất kể đối với ai cũng rất lễ phép khách khí, nói chuyện với cậu cũng thấy thoải mái.

Nếu phải chọn, chắc chắn họ sẽ chọn Vương Tĩnh Vũ chứ không phải Triệu Hoành Kiệt. "Lão Thủ phụ, ngài không được thiên vị đâu đấy." Triệu Hoành Kiệt cười nói.

Lão Thủ phụ không vui nhìn Triệu Hoành Kiệt, định lên tiếng thì anh trai hắn đã nhanh hơn một bước: "Hoành Kiệt, xin lỗi mau." "Anh, em..." "Xin lỗi!" Lão Thủ phụ nhìn hai anh em họ Triệu, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi thì không cần đâu, lão già này làm quan bao nhiêu năm, nhân phẩm thế nào mọi người đều thấy cả, không phải một câu nói là có thể bôi nhọ được." Triệu Hoành Vĩ trừng mắt nhìn Triệu Hoành Kiệt một cái, quan viên Huyền quốc năm đó bao nhiêu người nhưng chỉ có lão Thủ phụ là xứng danh thanh chính liêm minh.

Giờ em trai hắn nói lời như vậy chẳng phải là vỗ vào mặt lão Thủ phụ sao?

Chẳng trách vẻ mặt lão Thủ phụ bây giờ trông khó coi thế. "Lão Thủ phụ, là do tôi giáo huấn không nghiêm, thực sự xin lỗi ngài." Triệu Hoành Vĩ không muốn em trai bị người ta thù ghét vào lúc này nên vội vàng xin lỗi.

Vị lão Thủ phụ này tuy đã cáo lão hoàn hương nhưng trong triều vẫn còn không ít môn sinh của ông, nếu em trai trúng tuyển sau này làm quan chắc chắn sẽ gặp những người đó, đến lúc đó lão Thủ phụ chỉ cần nói một câu thì tiền đồ của em trai coi như tiêu đời.

Lão Thủ phụ liếc nhìn Triệu Hoành Vĩ một cái rồi không nói gì mà quay sang trò chuyện với nhóm Vương Tĩnh Vũ, khi nói chuyện với họ nụ cười trên mặt ông mới dần nhiều lên.

Thấy lão Thủ phụ lạnh nhạt với mình mà lại đối xử tốt với Vương Tĩnh Vũ như vậy, Triệu Hoành Kiệt cảm thấy vô cùng nhục nhã. "Anh..." "Câm miệng." Hắn còn chưa thấy đủ mất mặt sao?

Nghe vậy, Triệu Hoành Kiệt hoàn toàn hận Vương Tĩnh Vũ thấu xương, hắn trợn mắt lườm Vương Tĩnh Vũ một cái, khi Vương Tĩnh Vũ nhìn lại thì mới cúi đầu.

Chương 632

Trong khi trò chuyện, trời nhanh chóng sáng hẳn, thời gian dán bảng cũng sắp đến. "Các cháu không đi xem à?" "Không cần ạ, tiểu tư trong nhà đã đi xếp hàng từ sáng sớm rồi." Vương Tĩnh Vũ lắc đầu nói. "Thế thì không cần các cháu phải đi xem thật." Và người đi xem lần này là Nguyên Cát, anh ta cùng với tiểu tư của Vương Tĩnh Vũ đứng đợi.

Thời gian vừa đến, bảng danh sách đã được mang ra: "Dán bảng rồi!" "Dán bảng rồi, mau xem đi!" "Người phía sau đừng chen lấn nữa, còn chưa dán xong thì xem cái gì?" Sau khi dán xong, Nguyên Cát lập tức chen lên phía trước, khi nhìn thấy vị trí thứ nhất là Vương Tĩnh Vũ, khóe miệng anh ta khẽ nhếch lên.

Quả nhiên đúng như Vương gia đã nói, Vương Tĩnh Vũ đã đỗ Trạng nguyên.

Vị trí thứ hai là Tần Lãng.

Còn La Túc đứng thứ sáu, những người đi cùng họ đều nằm trong top 20, thành tích này đã là cực kỳ xuất sắc rồi.

Trong khi bên này còn đang xem bảng thì phía bên kia, người báo hỉ đã đến dưới tửu lầu. "Chúc mừng Vương Tĩnh Vũ, Vương Cử nhân đã đỗ Trạng nguyên!" Tiếng hô liên tục vang lên, những người trên lầu đều nghe thấy. "Tĩnh Vũ, dường như có quan sai đến báo hỉ rồi, tôi nghe hình như nói cậu đỗ Trạng nguyên đấy!" La Túc có chút kích động nói. "Hình như đúng là vậy thật." Anh em Triệu Hoành Kiệt cũng nghe thấy, nhưng chính âm thanh này khiến họ đổ mồ hôi hột.

Vương Tĩnh Vũ đỗ Trạng nguyên thì hắn coi như thua trắng tay, căn bản không có cơ hội gỡ gạc. "Chuyện này sao có thể chứ?" Triệu

Hoành Kiệt phẫn nộ lên tiếng, căn bản không tin đây là sự thật.

Nghe vậy, mọi người đều nhìn sang: "Anh đang nghi ngờ Hoàng thượng và các vị đại thần sao?" Triệu Hoành Vĩ nhíu mày định nói gì đó thì quan sai báo hỉ đã lên lầu: "Vị nào là Vương Tĩnh Vũ, Vương Cử nhân?" "Là tôi." Vương Tĩnh Vũ đứng dậy, mỉm cười nhìn họ. "Chúc mừng cậu đỗ Trạng nguyên, ba ngày sau hãy đến tham gia điện thí." "Đa tạ." Vương Tĩnh Vũ lấy ra bao lì xì đã chuẩn bị sẵn đưa cho hai người.

Hai người từ chối một hồi rồi cũng nhận lấy và rời đi.

Họ vừa đi khỏi, dưới lầu lại vang lên tiếng báo hỉ, lần này là dành cho Tần Lãng.

Sau đó là vị trí thứ ba.

Một lát sau Nguyên Cát và mọi người cũng đã sang đây: "Chúc mừng các vị, mọi người đều trúng tuyển rồi, La thiếu gia, cậu đứng thứ sáu đấy." Những người khác nghe thấy thứ hạng của mình đều vô cùng vui mừng: "Tuyệt quá!" "Chúng ta đều đỗ cả rồi, sau này nếu có thể được phân về cùng một nơi làm quan thì tốt biết mấy." "Đúng vậy." Sắc mặt Triệu Hoành Kiệt càng thêm khó coi, những người vốn không ưa hắn từ trước liền cười nói: "Xem ra nhóm Tĩnh Vũ thắng chắc rồi." "Đúng rồi, Triệu Hoành Kiệt đứng thứ mấy vậy?" La Túc tò mò hỏi. "Trượt rồi." Nguyên Cát không hề khách sáo mà lên tiếng.

Nghe thấy hai chữ trượt rồi, mắt Triệu Hoành Kiệt đỏ ngầu: "Anh nói bậy!

Tôi sao có thể trượt được, là các người nói bậy!" "Có phải nói bậy hay không thì cứ đợi người nhà anh về là biết ngay thôi." Nguyên Cát nói đầy ẩn ý. "Anh..." Triệu Hoành Vĩ liếc nhìn Triệu Hoành Kiệt: "Đủ rồi, em..." Đang nói thì người của Triệu Hoành Vĩ cũng đã về, nhìn vẻ mặt của họ, Triệu Hoành Vĩ biết những gì Nguyên Cát nói là sự thật. "Thiếu gia thi cử thế nào rồi?" Triệu Hoành Vĩ vẫn còn một tia hy vọng cuối cùng. "Thiếu gia... thiếu gia trượt rồi ạ." Nghe thấy vậy, Triệu Hoành Kiệt nhìn chằm chằm Vương Tĩnh Vũ: "Có phải các người đã làm trò gì không?" "Anh đang nói bậy bạ gì vậy?" Vương Tĩnh Vũ nhíu mày nhìn Triệu Hoành Kiệt.

Loại người dễ dàng rơi vào trạng thái bạo nộ như thế này mà cũng là người đọc sách sao?

Nhìn bộ dạng hắn bây giờ, Vương Tĩnh Vũ thấy thật không thể tin nổi. "Chẳng lẽ không phải sao?

Cậu là anh trai của Vương Cẩn Hòa, cô ta là Ngọc Vương phi, chồng cô ta còn là Phù Hoa công tử, hắn là chủ khảo quan lại tham gia ra đề, chắc chắn hắn đã tiết lộ đề thi cho các người rồi phải không?" "Anh biết tôi muốn cá cược với anh nên đã bảo hắn đánh trượt bài thi của tôi, tôi nói không sai chứ?" Triệu Hoành Kiệt nói xong còn không ngừng gật đầu, cho rằng mình nói rất đúng.

Nghe lời Triệu Hoành Kiệt, mọi người đều nhíu mày lại. "Anh nói bậy cái gì đấy?

Nhóm Tĩnh Vũ mới đến đây vài ngày trước kỳ thi, lúc đến đúng là có ở Vương phủ thật." "Đấy xem đi, đến cả anh cũng nói họ ở Vương phủ, như vậy cơ hội họ tiếp xúc với đề thi càng nhiều hơn rồi." "Triệu Hoành Kiệt, anh im miệng đi!

Phù Hoa công tử há để anh bôi nhọ sao?" "Tôi nói cho anh biết, Tĩnh Vũ thi Đồng sinh, thi Tú tài và thi Cử nhân đều đứng thứ nhất đấy." "Hơn nữa, cha tôi làm quan trong triều mọi người đều biết, cha tôi nói với tôi là vài ngày trước kỳ thi, Vương gia không biết vì lý do gì mà đột ngột dọn vào hoàng cung ở.

Sau khi thi xong cũng ở lỳ trong cung để chấm bài, ai cũng biết chấm bài thi mất mười ngày, kiểm tra lại mất vài ngày nữa, cuối cùng còn phải dâng lên Hoàng thượng.

Cho đến tận tối qua Vương gia vẫn chưa hề về Vương phủ, người của Ngọc Vương phủ cũng không hề vào cung truyền tin cho Vương gia." "Đúng vậy, chuyện này tôi cũng biết, hơn nữa người của Đại lý tự còn túc trực tại Vương phủ để giám sát xem người trong phủ có lén truyền tin vào cung hay có ai lén lút vào cung không, đó đều là yêu cầu của Vương gia đưa ra trong buổi chầu sáng đấy." Một thí sinh khác đứng bên cạnh lên tiếng. "Cha tôi là Hộ bộ Thị lang, lúc Vương gia đưa ra cách làm này, cha tôi còn hỏi Vương gia tại sao phải làm vậy, lúc đó Vương gia nói anh trai của Vương phi cùng mấy người bạn đến tham gia khoa cử và ở lại nhà mình, để tránh điều tiếng nên anh ấy cần lánh mặt.

Vì vậy tháng này Vương gia hầu như ở trong cung, không hề rời đi nửa bước, các vị đại thần tham gia chầu sáng đều có thể làm chứng cho Vương gia." Những thí sinh có cha làm quan đều lần lượt lên tiếng.

Chuyện này cha của họ đều đã kể lại trong bữa cơm, nói rằng Vương gia là tấm gương sáng cho họ, vì để tránh hiềm nghi mà có thể làm đến mức đó. "Cha tôi còn bảo tôi sau này nếu làm quan nhất định phải lấy Vương gia làm gương." "Cha tôi cũng nói vậy đấy." Triệu Hoành Kiệt tức đến mức mặt mũi run rẩy: "Các người có quan hệ tốt với hắn nên đương nhiên sẽ nói thế rồi.

Tất cả những chuyện này đều do hắn bày ra, tôi không tin đó là sự thật." Sau khi bảng vàng được dán lên, Tô Ngọc liền rời cung về nhà.

Hơn hai mươi ngày không gặp vợ con, anh nhớ họ phát điên rồi.

Thế nhưng chưa kịp về đến nhà đã nghe thấy mọi người đang bàn tán về vụ cá cược gì đó. "Cái gã Triệu Hoành Kiệt này cũng thật là, thua mà không chịu nhận, rõ ràng là hắn đề xuất, cuối cùng lại náo loạn thành thế này, thật là khó coi." "Chứ còn gì nữa, lại còn dám nói Phù Hoa công tử lộ đề, đầu óc hắn nghĩ cái gì vậy không biết?" "Loại người này sao có thể làm học trò được cơ chứ?

Công tử Phù Hoa là thần tượng của biết bao nhiêu người đọc sách, hắn nói vậy đúng là quá buồn nôn." Tô Ngọc nheo mắt lại, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy. "Nguyên Bảo, cậu vào cung lấy bài thi của bọn Tĩnh Vũ và cả bài của Triệu Hoành Kiệt mang đến tửu lầu cho tôi.

Đã muốn chết thì tôi cho hắn chết một cách rõ ràng luôn." Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh. "Rõ." Tô Ngọc đi trước một bước đến tửu lầu.

Vừa tới nơi đã nghe thấy Triệu Hoành Kiệt không ngừng la lối, lời lẽ cực kỳ khó nghe. "Nghe người ta nói bản vương làm chuyện lộ đề, bản vương qua đây xem thử ai là người đã nói câu đó." Nghe thấy giọng của Tô Ngọc, tầng hai tửu lầu lập tức im phăng phắc, mọi người đồng loạt quay đầu nhìn về phía cầu thang.

Thấy Tô Ngọc bước tới, tất cả vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương gia." "Đứng lên cả đi." Tô Ngọc đi đến cạnh Vương Tĩnh Vũ rồi ngồi xuống: "Đến rồi à?" "Vâng, anh rể." "Các cậu cược bao nhiêu?" "Hai mươi vạn lượng." "Cũng coi như không lãng phí thời gian." Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu tán đồng.

Những người chơi thân với Vương Tĩnh Vũ đứng bên cạnh bắt đầu nháy mắt ra hiệu với nhau, hai mươi vạn lượng bạc mà chỉ được coi là "không lãng phí thời gian" thôi sao? "Sao anh nói chuyện giống y như Tiểu Hòa thế?" "Nói thật thôi mà." Nói xong với Vương Tĩnh Vũ, Tô Ngọc quay sang nhìn Triệu Hoành Kiệt đang hậm hực nhưng không dám mở miệng, lạnh giọng nói: "Cậu không phục đúng không?

Bản vương đã cho người đi lấy bài thi của nhóm Tĩnh Vũ và cả của cậu về đây rồi, hôm nay tôi sẽ cho cậu tâm phục khẩu phục."

"Ngài..." Triệu Hoành Vĩ ngăn em trai lại: "Câm miệng!" Thằng ranh này muốn bị đòn hay sao? "Vương gia không cần phiền phức vậy đâu, chúng tôi tâm phục khẩu phục." Triệu Hoành Vĩ lên tiếng. "Tôi không phục!

Chương 633

Tại sao tôi lại bị trượt bảng?" Không thắng nổi bọn Vương Tĩnh Vũ thì thôi đi, nhưng hắn lại bị trượt hẳn, điều này khiến hắn không thể chấp nhận được.

Tô Ngọc chống cằm quan sát mọi người có mặt: "Các người đều là người tham gia kỳ thi lần này, vậy các người hẳn phải biết lần này bất kỳ ai chỉ biết văn chương hoa mỹ mà không thực tế đều sẽ bị đánh trượt." "Hoàng huynh và bản vương cần là những người biết làm việc thật, có thể giúp dân chúng làm việc, chứ không phải hạng người không biết đến nỗi khổ dân gian, chỉ biết bàn việc quân trên giấy, hạng người đó không xứng." "Bản vương cũng nói thẳng cho các người biết, nếu sau này các người vẫn theo đuổi những thứ hoa hòe hoa sói đó thì không cần đến thi nữa đâu, vì từ nay về sau kỳ khoa cử nào tôi cũng sẽ làm chủ khảo." Anh làm chủ khảo ngày nào thì sẽ không để hạng người rỗng tuếch đó bước chân vào triều đình ngày đó.

Những người bị trượt đứng bên cạnh lập tức hiểu ra nguyên nhân, thì ra là vì lý do này. "Vương gia, chúng tôi hiểu rồi." "Chúng tôi nhất định sẽ suy ngẫm kỹ." "Chỉ suy ngẫm thôi thì chưa đủ, từ ý tưởng của các người tôi có thể nhìn ra được ai thực sự làm được như lời mình nói, ai chỉ nói suông, không ai qua mắt được tôi đâu." Triệu Hoành Vĩ đã hiểu vì sao em trai mình trượt.

Tuy hắn viết theo đề bài, nhưng tham vọng và sự tự cao tự đại đều thể hiện rõ mồn một trong từng con chữ.

Nếu muốn tìm người làm việc thực tế, em trai hắn chắc chắn không bao giờ được chọn.

Triệu Hoành Vĩ đã chấp nhận thực tế, nhưng Triệu Hoành Kiệt thì không.

Hắn không cho rằng mình kém hơn Vương Tĩnh Vũ.

Chẳng mấy chốc Nguyên Bảo đã mang mấy bài thi tới.

Tô Ngọc cho mọi người xem bài của Vương Tĩnh Vũ trước, sau đó là Tần Lãng, La Túc và những người còn lại.

Các thí sinh xung quanh vừa xem vừa suy ngẫm, phát hiện thứ hạng của họ cao là có lý do cả, đặc biệt là Vương Tĩnh Vũ và Tần Lãng.

Sau khi xem xong bài của nhóm Tĩnh Vũ, họ mới nhìn đến bài của Triệu Hoành Kiệt.

Xem xong, tất cả đều im lặng.

Ngay cả họ cũng nhìn ra được tham vọng hừng hực trong giọng văn của hắn.

Một người như vậy liệu có thể làm quan tốt?

Câu trả lời là không.

Ai cũng biết tham vọng quá lớn chắc chắn sẽ đi kèm với sự hy sinh, hắn muốn leo cao thì kẻ bị hy sinh tất yếu chính là bách tính và những người dân thường.

Triệu Hoành Vĩ cau mày, bài thi của em trai còn tệ hơn hắn tưởng.

Nếu trong bài thi không chứa đầy tham vọng đó, có lẽ hắn cũng không đến nỗi trượt. "Bài thi của tôi có vấn đề gì sao?" "Có vấn đề đấy.

Hoàng huynh và bản vương muốn cậu đi làm việc, chứ không phải đi leo cao bằng mọi giá." "Tôi..." "Thông thường những kẻ đầy tham vọng sẽ bất chấp thủ đoạn để leo lên, và cậu cũng không ngoại lệ.

Triệu Hoành Kiệt, năm nay mười chín tuổi, từ bốn tuổi bắt đầu đi học đã chọc giận ba vị phu tử bỏ đi, đánh bị thương hai vị.

Sau mười tuổi càng ngang ngược vô lý, năm mười ba tuổi vì một đứa trẻ nhà bình dân thi thắng mình mà cậu sai người đánh gãy hai tay người ta khiến người ta không thể làm quan.

Năm mười lăm tuổi thi đỗ Tú tài, vì người đứng đầu là bạn cùng học cướp mất hào quang của cậu, cậu liền bắt em gái người ta đi để đe dọa không cho người ta xuất hiện ở thư viện nữa." Tô Ngọc thản nhiên liệt kê những "chiến công" lẫy lừng của Triệu Hoành Kiệt.

Mồ hôi lạnh trên mặt anh em họ Triệu cứ thế chảy ròng ròng. "Vương gia..." "Bản vương còn rất nhiều bằng chứng như vậy, có cần tôi nói tiếp không?

Triệu Hoành Kiệt, dù bài thi của cậu có đỗ cao đi chăng nữa, bản vương cũng sẽ đánh trượt cậu.

Loại người như cậu mà làm quan thì người đen đủi chỉ có thể là dân chúng bình thường mà thôi." Tô Ngọc thẳng thừng nói.

Triệu Hoành Kiệt trừng mắt nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đó như thể muốn lao vào đánh nhau với anh vậy. "Tô Ngọc, ngươi chỉ biết thiên vị bọn chúng thôi, các người cùng một giuộc cả!

Tôi không phục!" Triệu Hoành Kiệt lao về phía Tô Ngọc, vẻ mặt hung tợn khiến mọi người có mặt đều cảm thấy sợ hãi.

Nguyên Bảo chắn trước mặt Tô Ngọc, ngay khi Triệu Hoành Kiệt chạy tới liền khống chế hắn ngay lập tức.

Lão Thủ phụ lắc đầu thất vọng: "Con người ta thất bại không đáng sợ, đáng sợ là thất bại rồi mà vẫn không biết vì sao mình bại, còn không ngừng tìm lý do bao biện." "Lão già kia, ông câm mồm cho tôi!

Ông nghĩ mình là ai chứ?

Gọi một tiếng Lão Thủ phụ mà ông tưởng mình là người thật à?" Sự ăn nói không kiêng nể của Triệu Hoành Kiệt khiến Triệu Hoành Vĩ đau đầu vô cùng: "Hoành Kiệt, em câm miệng ngay!

Em có biết mình đang nói gì không?" "Em không nói sai, lão ta đúng là lão già lẩm cẩm, còn Tô Ngọc cũng là một tên khốn, tưởng mình là Vương gia thì oai lắm chắc?

Sớm muộn gì cũng chết ở ngoài đường thôi!" Trong mười mấy ngày chờ đợi kết quả, hắn đã vẽ ra tương lai tươi sáng cho mình, kết quả lại báo là trượt?

Làm sao hắn chấp nhận nổi?

Triệu Hoành Vĩ tức đến run cả người, cái thứ hỗn chướng này muốn hại chết cả nhà mới vừa lòng sao?

Anh ta tung một cước đá hắn ngã lăn xuống đất, mắt bừng bừng lửa giận: "Câm miệng và xin lỗi ngay!" Triệu Hoành Kiệt chưa kịp lên tiếng, Tô Ngọc đã hờ hững nói: "Xin lỗi thì không cần đâu, lời xin lỗi của nhà các người bản vương không nhận nổi." Các học trò có mặt đều nhìn Triệu Hoành Kiệt bằng ánh mắt phẫn nộ: "Cậu không biết thực lực của mình đến đâu à?

Mà dám xúc phạm Vương gia." "Phải đó, bản thân không chịu học hành tử tế, giờ lại ở đây oán trời trách người, hạng người như cậu sau này làm quan kiểu gì?

Mặt mũi nhà họ Triệu đúng là bị cậu bôi tro trát trấu hết cả." Mọi người mỗi người một câu chỉ trích Triệu Hoành Kiệt.

Thi cử vốn là như vậy, bây giờ tiêu chuẩn khoa cử đã thay đổi, người được chọn phải là người có thực tài, chứ không phải hạng tự cao tự đại.

Hắn không có thực tài, không thể làm việc cho dân, vậy mà cuối cùng còn dám xúc phạm Vương gia, ai cho hắn cái lá gan đó không biết. "Vương gia, Triệu Hoành Kiệt bất kính với ngài, đáng ra phải đánh gậy nặng ba mươi gậy." Nguyên Bảo lúc này mới lên tiếng.

Triệu Hoành Kiệt chỉ là một thư sinh yếu ớt, nếu bị đánh ba mươi gậy chắc mất nửa cái mạng. "Ừ, cứ làm theo lời cậu nói đi." Tô Ngọc gật đầu.

Triệu Hoành Vĩ nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, em trai tôi là người đọc sách, lại có công danh trên người, lần này nó chỉ lỡ lời thôi, xin Vương gia tha cho nó một lần, sau này tôi nhất định sẽ giáo huấn nghiêm khắc." Lão Thủ phụ vốn tưởng Triệu Hoành Vĩ này cũng khá, nhưng giờ xem ra kẻ này cũng chỉ đến thế mà thôi. "Triệu Hoành Vĩ, cậu đừng quên em trai cậu nhục mạ ai, đó là Vương gia đương triều đấy.

Nó dám tùy tiện nhục mạ Vương gia như thế, bị đánh đã là hình phạt nhẹ nhất rồi, nếu cậu muốn xem thử các hình phạt khác thì cũng không phải là không thể." Lão Thủ phụ thong thả lên tiếng.

Một câu nói khiến ánh mắt Triệu Hoành Vĩ đổ dồn vào ông. "Cậu không cần nhìn lão phu như vậy, chính em trai cậu nói Vương gia sớm muộn gì cũng chết ở ngoài đường, đó không phải là lỡ lời đâu.

Tôi hiểu cậu không muốn người nhà bị đánh, nhưng hạng người này vẫn nên dạy bảo một chút thì hơn, cậu thấy sao?" Lời của Lão Thủ phụ làm sắc mặt Triệu Hoành Vĩ cực kỳ khó coi.

Triệu Hoành Kiệt giận dữ nhìn ông: "Lão già kia, ông còn dám nói thêm câu nữa tôi thề sẽ lấy mạng ông!" Đến giờ phút này mà Triệu Hoành Kiệt vẫn chưa nhận ra mình sai ở đâu.

Hắn vẫn còn mắng chửi Lão Thủ phụ, khiến Tô Ngọc ngồi bên cạnh không nhịn được mà bật cười.

Anh chỉ tay vào Triệu Hoành Kiệt đang đầy sát khí với Lão Thủ phụ, cười như không cười hỏi: "Đây là cái mà cậu gọi là 'lỡ lời' đấy à?" "Nói là trẻ con thì, người bằng tuổi hắn mà kết hôn sớm chắc con đã có mấy đứa rồi." Tô Ngọc vừa chỉnh trang y phục vừa thản nhiên nói.

Chương 634

Lão Thủ phụ nhìn Triệu Hoành Kiệt một cái rồi thất vọng lắc đầu, hạng người này may mà chưa làm quan, nếu không dân chúng sau này khổ không đường thoát. "Trạng nguyên lang, đây là ngân phiếu của cậu, lão phu mang đến đây rồi, cậu cất đi." Lão Thủ phụ đưa bốn mươi vạn lượng ngân phiếu cho Vương Tĩnh Vũ.

Sau đó ông nhìn Triệu Hoành Kiệt: "Cậu là người khơi mào chuyện này trước, vậy thì nên hiểu thế nào là dám chơi dám chịu." Lúc đó ông cũng chứng kiến từ đầu đến cuối, biết rõ mọi chuyện là thế nào.

Nếu không phải Triệu Hoành Kiệt cứ ép người quá đáng, Vương Tĩnh Vũ cũng chẳng làm vậy.

Triệu Hoành Kiệt nhìn xấp ngân phiếu trong tay Vương Tĩnh Vũ, vùng vẫy định lao tới cướp: "Đó là của tôi, trả lại cho tôi!" Đó là hai mươi vạn lượng bạc đấy, cứ thế đưa cho người khác, hắn không cam lòng chút nào.

Bọn Nguyên Bảo chắn trước mặt Vương Tĩnh Vũ, cắt đứt mọi tầm mắt. "Dám cược dám thua, bao nhiêu người làm chứng ở đây, hay là Triệu Hoành Vĩ, anh cũng muốn đòi lại tiền sao?

Một kẻ không giữ lời hứa, tôi tự hỏi sau này còn ai dám làm ăn với nhà các anh nữa." Một người đứng bên cạnh lên tiếng.

Triệu Hoành Vĩ vốn cũng định vớt vát được chút nào hay chút nấy, nhưng nghe câu này thì hoàn toàn đứng hình.

Đặc biệt là người vừa nói lại chính là người đang có quan hệ hợp tác với nhà anh ta, nếu hôm nay chuyện này bị đồn ra ngoài, việc kinh doanh của nhà anh ta coi như xong đời. "Làm gì có chuyện đó, vị huynh đệ này nói đúng, dám chơi dám chịu, đã thua thì chúng tôi đương nhiên phải thừa nhận." Triệu Hoành Vĩ gượng cười, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Anh ta cũng muốn lấy lại tiền nhưng biết rõ là không thể.

Trước hết, bao nhiêu người đã thấy, nếu lấy lại tiền thì anh ta sẽ trở thành kẻ thất tín.

Với người thường thì thôi đi, nhưng những người khác lại là đối tác làm ăn.

Thương nhân tối kỵ nhất là không giữ chữ tín.

Vương Tĩnh Vũ nghe những lời trái lương tâm đó thì không nhịn được cười: "Hóa ra là vậy, tôi cứ tưởng các anh có ý kiến gì với vụ cá cược này, định đòi lại tiền chứ." Tô Ngọc chống cằm nhìn Vương Tĩnh Vũ, anh rể này của anh cũng là kẻ biết xát muối vào vết thương và thù dai gớm nhỉ. "Nhưng có muốn đòi lại cũng vô ích thôi, là chính Triệu Hoành Kiệt tự tìm đến gây rắc rối cho tôi, là hắn bảo muốn thi với tôi, thua thảm hại thế này đúng là đáng tiếc thật." Vương Tĩnh Vũ ra vẻ tiếc nuối.

Biết rõ người ta đau ở đâu là đâm ngay vào chỗ đó, nếu không phải vì không đúng lúc chắc Tô Ngọc đã vỗ tay khen ngợi rồi. "Tĩnh Vũ, lúc trước cậu đã hứa với bọn tôi rồi đấy nhé, ai thấy cũng có phần." La Túc như đổ thêm dầu vào lửa, nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Vương Tĩnh Vũ bất đắc dĩ gật đầu: "Được." Anh chia cho đám bạn thân mỗi người một vạn lượng, những người bạn quen biết từ trước mỗi người năm ngàn lượng, những người còn lại có mặt tại hiện trường mỗi người một trăm lượng, cuối cùng Vương Tĩnh Vũ vẫn còn dư hơn hai vạn lượng.

Hai anh em họ Triệu đứng bên cạnh nhìn người ta dùng tiền của mình để mua lấy danh tiếng, còn được bao nhiêu người cảm kích, cảm giác đó đúng là khó chịu đến cực điểm.

Không chỉ đau lòng mà còn đau cả người. "Vương Tĩnh Vũ..." Triệu Hoành Kiệt hằn học nhìn Vương Tĩnh Vũ.

Cái thằng khốn này, dám ngang nhiên đem tiền của bọn hắn đi phân phát như thế.

Vương Tĩnh Vũ quay đầu nhìn Triệu Hoành Kiệt với vẻ mặt vô tội, thắc mắc hỏi: "Cậu nhìn tôi như vậy làm gì, chẳng lẽ tôi không được quyền dùng số tiền này sao?" "Triệu Hoành Kiệt, không lẽ cậu vẫn còn mơ lấy lại tiền chứ?

Nhà cậu cũng hẹp hòi quá rồi đấy." "Lúc đầu Tĩnh Vũ đâu có muốn cược với cậu, cậu ấy và bọn La Túc đang chuẩn bị về rồi, là chính cậu chặn đường người ta, người ta không đồng ý là cậu không cho đi, giờ náo thành thế này chẳng phải là quá mất mặt sao?" Mọi người xung quanh đều gật đầu tán thành.

Nếu là Vương Tĩnh Vũ đề xuất thì họ còn thấy Triệu Hoành Kiệt bị bắt nạt, đằng này vụ cá cược là do hắn bày ra, chẳng liên quan gì đến Tĩnh Vũ cả, giờ thua rồi thì trách được ai?

Chưa kể Triệu Hoành Vĩ hôm qua cũng có mặt ở tửu lầu, rõ ràng biết sự tình thế nào mà vẫn để em trai cược lớn như vậy, có trách thì chỉ trách người làm anh quá tự tin vào em mình, lại không biết dạy bảo em cho tốt.

Triệu Hoành Kiệt tái mét mặt định nói gì đó, Triệu Hoành Vĩ đã lên tiếng trước: "Làm gì có chuyện đó, chẳng qua là hai mươi vạn lượng thôi mà, nhà chúng tôi vẫn thua được." Tuy nhiên, vẻ mặt giả vờ hào phóng của Triệu Hoành Vĩ mới là thứ khiến người ta thấy nực cười nhất.

Chắc khi nói câu này, lòng anh ta đang rỉ máu rồi nhỉ? "Anh cả..." "Đừng nói nữa, chúng ta đi!" Triệu Hoành Vĩ không muốn bàn về chuyện này thêm nữa.

Coi như năm nay làm lụng vất vả mà không có đồng nào vậy.

Nghe lời anh trai, Triệu Hoành Kiệt tuy không cam tâm nhưng cũng phải lủi thủi đi theo.

Nhưng họ còn chưa kịp bước xuống cầu thang thì đã bị gọi lại: "Đứng lại đó." Nghe thấy giọng Nguyên Bảo, Triệu Hoành Vĩ quay lại nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, ngài có ý gì đây?" "Bao nhiêu lâu nay Mẫu hậu và Hoàng huynh còn chưa từng mắng chửi tôi như thế, vậy mà Triệu Hoành Kiệt lại dám mắng chửi, còn rủa tôi chết, chuyện này mà cứ thế nhẹ nhàng bỏ qua sao?

Nếu để hắn cứ thế ung dung đi ra khỏi đây, mặt mũi bản vương để ở đâu nữa?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Triệu Hoành Kiệt, thản nhiên nói.

Sắc mặt Triệu Hoành Kiệt lập tức biến đổi: "Vương gia, ngài làm vậy là quá đáng rồi đấy." "Ồ?

Quá đáng?

Rốt cuộc là bản vương quá đáng hay là em trai cậu quá đáng?

Hay là thân phận em trai cậu đã có thể đứng trên cả Mẫu hậu và Hoàng huynh, có quyền tùy ý mắng chửi tôi?

Sau này liệu hắn có vì không đỗ đạt mà mắng cả Hoàng huynh luôn không?" Giọng của Tô Ngọc vẫn rất nhẹ nhàng, nhưng lời nói ra lại khiến người ta thấy da đầu tê dại. "Vương gia đừng nói bừa." "Nói bừa hay là thật thì tự cậu biết rõ, không cần nói với tôi.

Nguyên Bảo, đánh!

Ai dám ngăn cản thì đánh luôn cả người đó." Tô Ngọc không cho Triệu Hoành Vĩ cơ hội giải thích.

Triệu Hoành Vĩ nắm chặt tay, anh ta hiểu rằng hôm nay em trai mình chắc chắn phải ăn đòn rồi.

Nguyên Bảo gọi hai người tới, đè Triệu Hoành Kiệt ra đánh ba mươi gậy, đánh xong mông hắn đã bắt đầu rướm máu.

Nhìn Triệu Hoành Kiệt dật dờ mất nửa cái mạng, Tô Ngọc đứng dậy đi đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống với ánh mắt khinh miệt, như thể Triệu Hoành Kiệt đối với anh chỉ là một con kiến mà thôi.

Triệu Hoành Kiệt cố gắng ngồi dậy nhưng cuối cùng lại ngã gục xuống đất.

Tô Ngọc nhìn Triệu Hoành Vĩ đang cố nhẫn nhịn đứng bên cạnh: "Về nhà thì dạy dỗ em trai cho tốt vào, bản vương xưa nay chưa bao giờ là người tốt cả, nếu là người ở kinh thành thì các người hẳn phải biết điều đó chứ." "Huống hồ bản vương là người bụng dạ hẹp hòi, cực kỳ thù dai, không bao giờ tin vào cái gọi là lấy đức báo oán đâu." "Nếu hắn còn dám phạm vào tay tôi lần nữa, thì không chỉ đơn giản là ba mươi gậy này đâu." Nói xong, anh đưa tay vỗ vỗ vai Triệu Hoành Vĩ.

Chỉ một cú vỗ đó thôi cũng khiến Triệu Hoành Vĩ suýt nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Tô Ngọc vỗ vai anh ta ba cái, Triệu Hoành Vĩ cảm giác bả vai mình đau âm ỉ.

Nhìn Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo rời khỏi tửu lầu, Triệu Hoành Vĩ đưa tay xoa vai, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Thực lực của Tô Ngọc quá đáng sợ, nếu thực sự có lần sau, không biết nhà họ Triệu có còn tồn tại nổi không. "Anh cả, sau này em nhất định..." "Đủ rồi!

Em còn thấy bị đánh chưa đủ hay sao?

Người ta là Ngọc Vương, em nhục mạ ngài ấy tức là nhục mạ hoàng thất, nếu ngài ấy thực sự truy cứu thì cả nhà họ Triệu này cũng phải chôn cùng đấy, em không hiểu điều đó sao?" Triệu Hoành Vĩ lạnh lùng quát mắng. "Em..." "Được rồi, sau này đừng bao giờ nói những lời như thế nữa, nói ra chỉ tổ đưa thóp cho người ta nắm mà thôi.

Chương 635

Tốt nhất là em hãy nhớ kỹ Tô Ngọc là người như thế nào.

Ngài ấy là Ngọc Vương do chính tay Hoàng thượng phong tặng đấy." Triệu Hoành Kiệt dù không cam tâm đến mấy cũng chỉ biết thất thểu cúi đầu.

Anh trai nói đúng, dù Tô Ngọc có thế nào thì ngài ấy vẫn là người của hoàng thất, nhà họ Triệu không thể chống lại được.

Nhà họ Tạ năm xưa kiêu ngạo là thế, cuối cùng vẫn chết trong tay Tô Ngọc, con người này quá tàn nhẫn.

Những người như họ căn bản không phải đối thủ, ngài ấy đã nói thế nào thì nhất định sẽ là thế đó, chẳng ai can thiệp được đâu.

Tô Ngọc vừa về đến nhà, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đã chạy ùa ra.

Anh đưa tay bế bổng hai đứa nhóc đang định nhào vào mình lên, cười nói: "Hai đứa dạo này hình như nặng lên một chút rồi đấy." Tiểu Bảo lập tức lắc đầu nguầy nguậy: "Không có đâu." Tiểu Trí cũng gật đầu tán thành, bọn chúng đâu có mập đâu, là cha nhìn nhầm rồi.

Nhìn hai đứa nhỏ, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Hai cái đồ quỷ nhỏ này, lúc cha không ở nhà có ngoan ngoãn nghe lời không đấy?

Bài vở có bỏ bê không?" Tiểu Bảo và Tiểu Trí đồng loạt lắc đầu: "Không ạ, ngày nào bọn con cũng chăm chỉ làm bài, không tin cha cứ hỏi mẹ mà xem." "Không cần hỏi, cha tin các con." Tô Ngọc vừa trò chuyện vừa bế hai đứa vào trong.

Vương Cẩn Hòa nghe tiếng liền quay lại, thấy bộ dạng đó của anh thì phì cười lắc đầu: "Từ xa đã nghe thấy tiếng của ba cha con rồi, hai đứa nhỏ mong anh mãi đấy." "Chứng tỏ tình cảm của chúng ta tốt, Tiểu Bảo, Tiểu Trí, các con nói xem có đúng không?" Tô Ngọc hỏi hai đứa trẻ. "Đúng ạ." "A a." Thấy mọi người nói chuyện, hai đứa bé đang ngồi trong xe đẩy cũng không ngừng kêu a a, đòi Tô Ngọc bế.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, đặt Tiểu Bảo và Tiểu Trí xuống rồi mới đi bế hai đứa nhỏ. "Mập lên rồi." Chẳng biết Ngôn Hi có hiểu không mà tặng ngay cho Tô Ngọc một phát tát vào mặt.

Không biết nói thì dùng hành động để kháng nghị.

Vương Cẩn Hòa cười không ngớt: "Cho anh chừa cái tội chê chúng nó mập, bị đánh rồi thấy chưa?" "Chứ còn gì nữa, cha tệ quá, không chê con với anh mập thì lại chê em trai em gái mập, em trai em gái mập chỗ nào chứ?

Chẳng mập tí nào luôn." Tiểu Bảo lườm Tô Ngọc một cái, hậm hực nói.

Những người đứng bên cạnh cũng gật đầu đồng tình: "Nói chuẩn đấy." "Được rồi, là cha sai, không nên nói các con mập, các con là lớn nhanh thôi." Tô Ngọc vội vàng đổi cách nói.

Hai đứa nhỏ cuối cùng cũng không đánh anh nữa, Ngôn Hi còn gặm một miếng lên mặt anh. "Tê, Hi Hi bọn chúng bắt đầu mọc răng rồi à?" "Mọc hai cái rồi, nó cắn anh à?" Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng đó là biết chắc chắn bị hai đứa nhỏ cắn rồi.

Tô Ngọc bất đắc dĩ gật đầu: "Cái răng bé tí mà cắn đau phết." "Dạo này tụi nó đang mọc răng nên ngứa lợi, cứ muốn cắn người suốt, em đang tính kiếm cho mỗi đứa một cái đùi ngỗng để tụi nó gặm dần cho đỡ ngứa." Vương Cẩn Hòa suy tư nói.

Tô Ngọc nghe vậy thì dở khóc dở cười: "Em đưa đùi ngỗng cho tụi nó, tụi nó gặm nổi không?" "Có phải cho tụi nó ăn đâu, chỉ để mài răng thôi mà, thịt ngỗng dai khó cắn, dùng để mài răng là chuẩn nhất."

Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc hiểu lầm nên giải thích ngay.

Thời đại này làm gì có thanh mài răng, chỉ có thể làm thế này thôi.

Tô Ngọc bừng tỉnh hiểu ra, nhìn Vương Cẩn Hòa: "Hóa ra là vậy, thế thì chuẩn bị cho mỗi đứa một cái đùi ngỗng để gặm dần." "Nguyên Bảo, cậu sai người đi mua một con ngỗng về đây, cơ mà ngoài đùi ngỗng ra thì những phần khác làm món gì ngon nhỉ?" Anh chưa bao giờ ăn món gì làm từ thịt ngỗng cả. "Đơn giản thôi, làm món ngỗng hầm nồi sắt." Đây là món ăn nổi tiếng của vùng Đông Bắc.

Trước đây cô từng đến Đông Bắc và đặc biệt học cách làm món này từ đầu bếp chính, hương vị thực sự rất tuyệt, cô rất thích món đó.

Tô Ngọc ngẩn người nhìn Vương Cẩn Hòa: "Đó là món gì vậy?" Cái tên này nghe có vẻ hơi đơn giản và thô bạo quá. "Thì tên nó là thế mà, đợi em làm xong anh sẽ biết ngay thôi." Vương Cẩn Hòa nhịn cười nói. "Vừa hay hôm nay anh trai đỗ Trạng nguyên, chúng ta phải ăn mừng thật lớn, lát nữa mời tất cả mọi người qua đây, em sẽ nấu món ngon cho mọi người thưởng thức." Nghe thấy có đồ ăn ngon, mắt Tiểu Bảo sáng rực lên: "Mẹ ơi, mẹ định nấu món gì ngon thế ạ?" Vương Cẩn Hòa thấy vẻ mặt hào hứng của Tiểu Bảo thì không nhịn được cười, cái thằng bé này thật là thú vị, ngoài đọc sách và tiền vàng ra thì sở thích lớn nhất chắc chắn là ăn rồi.

Ăn đủ thứ món ngon.

Miệng Tiểu Bảo bây giờ bị cô nuôi đến mức kén ăn rồi, món nào không ngon là cậu nhóc nhất quyết không đụng đũa. "Con muốn ăn gì nào?" Vương Cẩn Hòa hỏi Tiểu Bảo. "Con chưa nghĩ ra, con thấy món nào mẹ nấu cũng ngon tuyệt cú mèo hết." Vương Cẩn Hòa đưa tay búng nhẹ lên trán Tiểu Bảo: "Yên tâm, nhất định sẽ khiến con ăn đến mức sung sướng thì thôi." "Tuyệt quá!

Mẹ ơi, con với cha và anh đi mời ông nội Thái với mọi người qua ăn cơm nhé." Tô Ngọc vốn còn định tâm sự với Vương Cẩn Hòa thêm vài câu, kết quả là trong chớp mắt thời gian của anh đã bị Tiểu Bảo sắp xếp hết sạch.

Tô Ngọc nhìn cậu con trai quý tử mà đau đầu: "Tiểu Bảo, lúc con sắp xếp việc cho cha thì cũng phải để ý đến cảm nhận của cha một chút chứ?" "Mẹ nấu món ngon thì cha ở đây cũng chẳng giúp được gì, lại còn làm vướng chân mẹ không nói chuyện được, cha cứ đi với con đi." Vừa nói cậu nhóc vừa đẩy Tô Ngọc ra ngoài.

Tiểu Trí đứng bên cạnh che miệng cười trộm, nhìn cha vì Tiểu Bảo mà bất lực trông thật thú vị.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn đứa con trai đang chê bai mình, chỉ đành đi cùng cậu nhóc qua nhà họ Tô để mời mọi người, đồng thời bảo Nguyên Bảo đi thông báo cho bọn Vương Tĩnh Vũ.

Vương Tĩnh Vũ nghe Nguyên Bảo báo thì gật đầu đồng ý: "Được, tôi biết rồi." "Các cậu có đi không?" Vương Tĩnh Vũ quay sang hỏi mấy người bạn mới quen.

Mấy người nhìn nhau đầy vẻ ngượng ngùng: "Đó là buổi tụ họp gia đình cậu, chúng tớ đi liệu có ổn không?" Hơn nữa là đến Vương phủ, họ có chút e dè.

Thấy vậy, Vương Tĩnh Vũ phì cười lắc đầu: "Tô Ngọc cũng đâu có ăn thịt người, đi thôi, đi cùng nhau cho vui." "Được thôi." Mấy người liền bảo tiểu sai về báo với gia đình một tiếng rằng họ sẽ đến Ngọc Vương phủ, tối mới về.

Khi các gia đình nghe tin con mình đến nhà người khác mà không về nhà ăn cơm, lúc đầu tức đến mức muốn lôi chúng về đánh cho một trận.

Nhưng khi biết là chúng đến nhà Tô Ngọc và đi cùng Trạng nguyên, họ lập tức cảm thấy mát lòng mát dạ, con cái nhà mình cuối cùng cũng có triển vọng rồi.

Không biết sau này có thể nhờ mua ít rau quả bốn mùa từ chỗ Vương gia không, dù chỉ là thỉnh thoảng một lần cũng tốt lắm rồi.

Mấy người theo Vương Tĩnh Vũ đến Ngọc Vương phủ, phát hiện nơi này cũng không có gì quá đặc biệt.

Vào bên trong, họ thấy hai đứa trẻ đang chơi đùa, còn có hai đứa trẻ sinh đôi nằm trong một chiếc xe đẩy nhỏ, bên cạnh có hai nha hoàn trông nom, tay cầm những món đồ chơi rất đáng yêu. "Nghe nói Ngọc Vương gia có một cặp song sinh, nhìn đáng yêu quá đi mất!" "Đúng thế, quần áo trên người tụi nó nhìn cũng lạ mắt và dễ thương nữa." Không giống quần áo của những đứa trẻ khác thường mặc. "Quần áo trên người tụi nó đều do em gái tớ tự tay làm đấy, ngoài mấy đứa nhỏ nhà tớ ra thì bên ngoài chưa có đâu." Quần áo của cháu trai cháu gái anh đương nhiên là đẹp nhất rồi, tất nhiên là cả bộ của tên tiểu ma vương ở nhà nữa. "Tiểu Hòa lúc nào rảnh rỗi không trồng rau quả là lại may quần áo đẹp cho bọn trẻ, quần áo của em trai tớ cũng đẹp lắm, nhưng chỉ với điều kiện là nó không nói chuyện và chịu ngồi yên thôi." Cứ nghĩ đến lúc thằng nhóc đó lên tiếng và quậy phá là cả nhà lại náo loạn như gà bay chó nhảy.

Ngay cả Đại Hoa hùng dũng oai vệ là thế mà còn bị thằng ranh đó đuổi chạy khắp nơi. "Cậu còn có em trai nữa à?" "Đúng vậy, hơn hai tuổi rồi." Những người xung quanh nhìn Vương Tĩnh Vũ với vẻ mặt kỳ lạ, một người kinh ngạc hỏi: "Cậu vậy mà còn có một đứa em trai hơn hai tuổi sao?" Vương Tĩnh Vũ nhíu mày nhìn họ: "Có gì lạ lắm à?" "Mạo muội hỏi một câu, mẹ cậu bao nhiêu tuổi rồi?" "Ba mươi chín tuổi." Mọi người sững sờ: "Trẻ vậy sao?" "Các cậu nói như thể mẹ các cậu già lắm không bằng, chắc cũng tầm tuổi đó cả thôi." Vương Tĩnh Vũ hậm hực nói.

Mấy cái gã này có biết nói chuyện không vậy?

Cái gì mà "trẻ vậy sao" chứ?

Mấy người đứng cạnh ho khan một tiếng, cười gượng: "Không có ý gì đâu, tụi tớ chỉ thấy cậu lớn tướng thế này rồi mà còn có em trai hơn hai tuổi nên thấy hơi bất ngờ thôi." Những người khác cũng gật đầu lia lịa: "Đúng đúng, tụi tớ chỉ thấy bất ngờ thôi chứ không có ý gì khác đâu." Vương Tĩnh Vũ chẳng muốn buồn nói chuyện với họ nữa, mấy người này thà không giải thích còn hơn, càng giải thích càng thấy sai sai.

Mấy người kia dường như cũng nhận ra vấn đề nên ho khan một tiếng rồi im bặt.

Lát sau, Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo và những người khác về, đi cùng còn có gia đình Tô Tích, Tô Lang.

Tô Cửu vẫn chưa đến vì còn bận việc công, nhưng Minh Uyển Ninh đã đến rồi.

Minh Uyển Ninh bây giờ trông còn xinh đẹp hơn trước, giữa đôi mày phảng phất vẻ hạnh phúc viên mãn.

Chương 636

Rõ ràng là sau khi kết hôn cô đã có cuộc sống rất tốt đẹp. "Cậu ơi, con nghe người ta nói cậu đỗ Trạng nguyên rồi đúng không ạ?" Tiểu Bảo nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ, mắt sáng rực lên hỏi.

Vương Tĩnh Vũ bế thốc Tiểu Bảo lên tung nhẹ một cái: "Sao cậu cảm thấy con nặng lên thế này?" "Cậu đỗ Trạng nguyên rồi thì sao nào?" Vương Tĩnh Vũ cười hỏi.

Tiểu Bảo lúc đầu đang rất vui, nhưng nghe Vương Tĩnh Vũ chê mình mập là lập tức xị mặt xuống ngay: "Cậu mới mập ấy, con không có mập!" Tiểu Trí đứng bên cạnh gật đầu phụ họa: "Tiểu Bảo không mập một chút nào luôn." Chỉ là trông đáng yêu hơn thôi, dĩ nhiên câu này Tiểu Trí chỉ giữ trong lòng chứ không nói ra.

Vương Tĩnh Vũ đặt Tiểu Bảo xuống, véo nhẹ má cậu bé: "Con bảo không mập, nói thế mà con cũng tin à?" Tiểu Bảo hừ một tiếng, dắt tay Tiểu Trí chạy đến chỗ Tô Ngọc mách lẻo: "Cha ơi, cậu nói xấu con!" "Lát nữa mẹ nấu món ngon, không cho cậu ăn có được không?" Tô Ngọc dĩ nhiên phải giữ thể diện cho con trai rồi. "Hôm nay cậu đỗ Trạng nguyên, đồ ngon thì vẫn phải cho cậu ăn một chút xíu, nhưng chỉ được một chút xíu thôi nhé." Tiểu Bảo ngập ngừng nói.

Bạn của Vương Tĩnh Vũ thấy bộ dạng của Tiểu Bảo thì không nhịn được mà hỏi: "Tĩnh Vũ, làm sao để có được một đứa cháu đáng yêu như thế này vậy?" Có người kéo nhẹ tay người vừa hỏi, vội vàng hành lễ: "Tham kiến Vương gia." Mấy người còn lại cũng sực tỉnh, vội vàng hành lễ theo. "Đứng lên đi." Vương Tĩnh Vũ liếc nhìn người bạn tốt của mình một cái: "Cậu bảo chị cậu lấy chồng đi, không phải sẽ có cháu ngay sao?

Sao cứ muốn bế cháu tôi về nhà là thế nào?" Có người lẩm bẩm nói: "Tớ muốn bế cháu cậu về thật mà." Vừa nói xong anh ta đã phát hiện có mấy ánh mắt đổ dồn vào mình, đặc biệt là một ánh mắt vô cùng sắc lẹm, khiến anh ta sởn gai ốc.

Vương Tĩnh Vũ giật giật khóe miệng nhìn kẻ vừa phát ngôn: "Cậu nói câu đó mà không xem mình đang ở đâu à?" Đối phương định nói gì đó thì thấy ánh mắt cười như không cười của Tô Ngọc, nhìn mà thấy sợ. "Tôi... tôi chỉ thuận miệng nói thế thôi, không có ý gì khác đâu." Vương gia có thể đừng nhìn anh ta như thế được không? "Ngoài em gái tôi ra, Tô Ngọc quý nhất chính là Tiểu Bảo, cậu thế mà dám định bế Tiểu Bảo về nhà?

Tôi thấy cậu chán sống rồi." Vương Tĩnh Vũ tức giận nói.

Những người bên cạnh như Tần Lãng cũng đồng tình gật đầu, họ quen biết Tô Ngọc đã lâu, đương nhiên biết anh đối xử với Tiểu Bảo tốt đến mức nào.

Đừng nói là bế Tiểu Bảo về nhà, ngay cả ý nghĩ đó cũng không được phép có, một khi đã có thì Tô Ngọc chắc chắn sẽ không tha cho họ. "Tôi biết rồi." Anh ta chỉ nói vậy thôi, ai ngờ Vương gia lại đáng sợ đến thế. "Mọi người đang làm gì vậy?

Ai nấy đều như gà chọi thế kia." Vương Cẩn Hòa đi tới, thấy không khí có vẻ căng thẳng, đặc biệt là ánh mắt Tô Ngọc nhìn một người trong số họ rất kỳ quái.

Những người xung quanh lại dùng ánh mắt đồng cảm nhìn người đó.

Cô nhìn người này rồi lại nhìn người kia: "Đã xảy ra chuyện gì sao?" "Không có gì, chỉ là có người thấy Tiểu Bảo đáng yêu quá nên muốn bế về nuôi thôi." Vương Tĩnh Vũ nhịn cười nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa nhìn sang người mà Tô Ngọc đang chằm chằm: "Là anh ấy nói sao?" "Ừm." Vương Cẩn Hòa đi tới bên cạnh Tô Ngọc, vỗ vai anh: "Người ta là khách, anh đừng cứ nhìn chằm chằm người ta mãi thế." Với uy áp trên người Tô Ngọc, cứ nhìn chằm chằm như vậy, bộ không muốn cho người ta nhúc nhích luôn hay sao?

Tô Ngọc tuy vẫn không vui, nhưng lời vợ thì phải nghe, thế là anh im lặng quay đầu đi chỗ khác.

Người bị Tô Ngọc nhìn chằm chằm lúc nãy khẽ thở phào nhẹ nhõm, Vương gia đáng sợ quá, sau này phải giữ mồm giữ miệng thôi.

Tô Tích cười hiền từ, từ khi biết chuyện của Tô Ngọc, ông luôn lo lắng cho tình hình của anh, nhưng giờ xem ra không cần phải lo lắng quá nhiều nữa.

Có Cẩn Hòa và ba anh em Tiểu Bảo, lại thêm cả Tiểu Trí nữa, Tô Ngọc sẽ không sao đâu.

Còn có đám bạn bè này bên cạnh, họ đều chân thành đối xử tốt với Tô Ngọc.

Có họ ở đây, Tô Ngọc cũng sẽ không rơi vào cảnh cô lập không người giúp đỡ.

Tiểu Bảo nghe họ nói chuyện không thấy hứng thú, quay đầu lại thấy Tô Tích đang mỉm cười nhìn Tô Ngọc. "Ông cố nhìn cha làm gì ạ?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Không có gì, Tiểu Bảo thấy cha con bây giờ có vui không?" Tô Tích cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Tích, không hiểu ông hỏi câu đó có ý gì. "Cha vui lắm ạ, lúc cha chơi với chúng con hay lúc nhìn mẹ đều rất vui." Đặc biệt là khi ở bên cạnh mẹ, cha lúc nào cũng rất hớn hở.

Nghe Tiểu Bảo nói vậy, trong mắt Tô Tích hiện lên ý cười, Tiểu Bảo nói đúng, ít nhất thì bây giờ cháu trai ông đang rất hạnh phúc. "Đi chơi đi con." Vương Cẩn Hòa ra ngoài một lát rồi quay lại bếp, một lúc sau rất nhiều món ăn được bưng ra.

Mấy người bạn mới của Vương Tĩnh Vũ đều lộ vẻ kinh ngạc, món ăn nhiều quá, mà trông món nào cũng có vẻ rất ngon. "Tĩnh Vũ, nhà cậu lúc nào cũng ăn nhiều món thế này à?" "Cậu nghĩ nhiều rồi, cậu tưởng em rể tôi sẽ để Cẩn Hòa nấu cơm cho chúng ta ăn hằng ngày chắc?" Theo lời Tô Ngọc thì tay của Vương Cẩn Hòa không phải dùng để nấu cơm, thỉnh thoảng nấu một bữa thì được, chứ ngày nào cũng nấu thì họ đừng có mơ.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Đại ca có ý kiến gì với em à?" Vương Tĩnh Vũ cười lắc đầu: "Không có." "Vậy thì im lặng mà ăn đi, vợ em tại sao phải ngày nào cũng nấu cơm cho các anh ăn chứ?" Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng.

Vương Tĩnh Vũ làm động tác kéo khóa miệng: "Tôi im lặng, tôi ăn cơm đây." Cả nhà ăn cơm vui vẻ hòa thuận, sau bữa ăn, Tô Tích và Tô Lang mỗi người tặng Vương Tĩnh Vũ và mấy người bạn một món quà. "Cảm ơn ông nội Tô." "Khách sáo với ta làm gì, hai ngày tới người đến bái phỏng chắc chắn sẽ rất đông, hôm nay các cháu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi." Tô Lang nhịn cười nói: "Cha, ở đây là nhà của Tiểu Ngọc, những người đó dù có muốn đến bái phỏng cũng chẳng có ích gì." Tô Tích ngẩn ra một lúc rồi mới phản ứng lại, đây là Ngọc Vương phủ, có người muốn bái phỏng quả thực cũng không vào được.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc đang lau tay cho hai đứa nhỏ, nhịn cười nói: "Em rể, hay là phiền em giúp bọn anh chống đỡ vài ngày nhé." Tô Ngọc "ừm" một tiếng, không nói gì thêm.

Tần Lãng nhìn bộ dạng "nô lệ của con cái" của Tô Ngọc, đến giờ vẫn thấy khó tin.

Họ đều biết Tô Ngọc ở bên ngoài là người như thế nào.

Kết quả là trước mặt con cái, chẳng còn thấy chút sắc bén nào nữa, cả người trông ôn hòa hơn hẳn. "Dù đã nhìn thấy mấy lần rồi nhưng tôi vẫn cảm thấy một Tô Ngọc thế này thật khó tin." Tô Ngọc liếc họ một cái: "Có gì mà khó tin?

Không phải vẫn là một đôi mắt, một cái mũi, một cái miệng, hai cái tai sao?" "Không phải nói cái đó, mà là bộ dạng của cậu ở bên ngoài và trước mặt vợ con khác biệt quá lớn ấy chứ?" La Túc chống cằm nhìn Tô Ngọc nói. "Trước mặt người nhà mà ông còn muốn tôi giống như ở bên ngoài à, là tôi ngốc hay ông ngốc thế?" Tô Ngọc lườm La Túc một cái, bực mình nói.

Tên này bị thiểu năng à?

Không thiểu năng thì sao nói ra được mấy câu đó.

La Túc bị ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng của Tô Ngọc làm cho không tự nhiên chút nào. "Cậu đừng nhìn tôi như thế, làm như não tôi có vấn đề thật ấy." La Túc lầm bầm một câu.

Vương Tĩnh Vũ khẽ thở dài, bao nhiêu trí thông minh của La Túc chắc dùng hết vào việc thi cử rồi. "Đúng rồi Tô Ngọc, trước đây tôi nghe Cẩn Hòa nói hai người chia nhau đi tới đây, bên này có chuyện gì quan trọng sao?" "Ừm, Tề quốc đã phát binh rồi, hiện tại chỉ là những va chạm nhỏ, sau này chắc chúng ta phải ra biên quan một chuyến." Ở đây toàn là người mình, Tô Ngọc cũng không có gì phải giấu diếm.

Còn mấy người bạn mới của Vương Tĩnh Vũ, anh cũng không để tâm lắm, gia đình họ đều có người làm quan, những chuyện này sớm muộn gì họ cũng sẽ biết thôi. "Cái gì?

Thế chẳng phải là sắp đánh trận rồi sao?" Vương Tĩnh Vũ đối với chuyện này lại không mấy căng thẳng, dù sao em gái và em rể anh đã chuẩn bị cả năm nay rồi.

Chương 637

Lương thảo, dược liệu đều đã sẵn sàng, còn lại chỉ chờ vào các tướng quân thôi. "Em sẽ ra chiến trường." Trong lúc Vương Tĩnh Vũ đang suy nghĩ thì Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Một câu nói khiến ánh mắt của mọi người đều không tự chủ được mà đổ dồn vào anh, đặc biệt là Tô Tích: "Tiểu Ngọc, cháu đang nói gì vậy?

Cháu định ra chiến trường sao?" Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Hoàng huynh đã đồng ý rồi." Tô Tích nhíu mày nhìn Tô Ngọc, vẻ không hài lòng: "Tiểu Ngọc, cháu có biết mình đang làm gì không?" "Cháu rất rõ mình đang làm gì, ông nội, kẻ đó nhất định phải chết dưới tay cháu." Tô Ngọc nhìn Tô Tích nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến Tô Tích cau mày, sắc mặt cũng trở nên khó coi. "Tiểu Ngọc..." Khi Tô Tích định nói gì đó, Nam Kiều đã lên tiếng: "Ngọc ca ca, đừng để hắn chết, anh cứ đem người về đây, em sẽ khiến hắn sống không bằng chết." Nguyên Bảo nghe lời Nam Kiều nói, ánh mắt khẽ lóe lên.

Nhìn Tô Ngọc, cuối cùng anh ta cũng mở miệng: "Thiếu gia, tôi thấy Nam Kiều nói đúng, nên để hắn sống không bằng chết." Trước đây Tô Ngọc đã từng bị đối xử như vậy, Tề Minh đương nhiên phải trả giá đầy đủ.

Tô Ngọc khẽ lắc đầu: "Không cần phải thế, nếu anh làm vậy thì anh khác gì hắn?" Chỉ cần Tề Minh chết, tất cả mọi chuyện ở kiếp trước sẽ được xóa bỏ.

Nếu kiếp này Tề Minh không tìm đến gây rắc rối cho anh, anh cũng sẽ không nghĩ đến kẻ đó nữa, nhưng Tề Minh lại không biết điều, cứ nhất quyết muốn quấy nhiễu cuộc sống của anh.

Đã như vậy, anh sẽ không để Tề Minh sống sót.

Nguyên Bảo không đồng tình nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia..." "Nguyên Bảo, bây giờ anh đang rất ổn." Những người quan trọng đều ở bên cạnh, anh trai và ông nội vốn dĩ đã qua đời giờ vẫn còn sống, Nguyên Bảo cũng vẫn ở bên cạnh anh, anh còn có Cẩn Hòa và ba mẹ con cô ấy nữa.

Điều này khiến lệ khí mang theo từ kiếp trước của anh vơi đi rất nhiều. "Nguyên Bảo, những người anh quan tâm đều đang ở bên cạnh anh, anh muốn mạng của hắn chỉ vì hắn sẽ làm phiền đến cuộc sống của anh thôi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nghiêm túc nói.

Nguyên Bảo thấy vậy vẫn còn chút không vui. "Nguyên Bảo, anh không muốn cuối cùng mình lại biến thành hạng người như hắn." Tô Ngọc biết Nguyên Bảo không cam tâm cứ thế tha cho Tề Minh.

Chỉ là hiện tại trên người Tề Minh có độc, lại có cả cổ trùng phát tác cùng lúc, đối với hắn mà nói cũng là một loại đau khổ rồi.

Cho dù có muốn dạy dỗ thì thế cũng đủ rồi, còn sống không bằng chết thì hoàn toàn không cần thiết.

Nguyên Bảo tuy vẫn còn chút không tình nguyện nhưng cũng gật đầu đồng ý: "Vâng." Mấy người bạn của Vương Tĩnh Vũ nhìn nhau, sao cảm giác Vương gia lại rất để tâm đến thuộc hạ này của mình thế?

Cách cư xử giữa hai người không giống chủ tớ, mà giống như anh em hơn.

Vương gia rất để ý đến suy nghĩ của người này, đó là ảo giác của họ sao?

Họ quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ bên cạnh, gãi đầu định hỏi gì đó nhưng lại thấy không khí không đúng lắm.

Cuối cùng mấy người quyết định rời đi trước, còn những chuyện nhìn thấy nghe thấy ở Vương phủ, họ coi như không biết gì hết. "Mấy chuyện thế này anh cũng nói trước mặt họ, anh không sợ họ tiết lộ bí mật sao?" Vương Cẩn Hòa buồn cười nói.

Tô Ngọc thản nhiên đáp: "Cái này thì có hệ trọng gì?

Họ dám nói gì chứ?

Không sợ cuối cùng bị hoàng huynh xử lý sao?" "Hơn nữa họ đều là người thông minh, biết cái gì nên nói cái gì không, nói nhiều quá sẽ không tốt cho họ và gia tộc của họ đâu." Những người lớn lên ở kinh thành đều là cáo già cả, đặc biệt là dưới sự dạy dỗ của gia đình, trừ phi họ muốn tìm rắc rối mới đem chuyện kể ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu, cái anh chàng Tô Ngọc này thật là. "Anh cứ bắt nạt người ta đi." Vương Cẩn Hòa hờn dỗi nói.

Tô Ngọc cười hắc hắc, nhướn mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bắt nạt người ta thì không đến mức đó, nhưng có một điểm là trước tết anh và đại ca có lẽ đều phải ra biên quan, đến lúc đó Nam Kiều và mọi người sẽ ở lại bên cạnh em." "Anh cứ đưa cả Nam Kiều đi cùng đi, bên em không cần đâu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu không đồng ý.

Có Nam Kiều đi theo bên cạnh Tô Ngọc, cô sẽ yên tâm hơn một chút. "Cẩn Hòa, anh biết sau khi bọn anh rời khỏi đây đi biên quan, em cũng phải xử lý ân oán với Cố gia.

Cố Hề Nhược đó tâm địa quá độc ác, hiện tại còn có Khanh Vũ Không ở bên cạnh giúp đỡ, Khanh Vũ Không người này hiện giờ rất không bình thường." Tô Ngọc nhíu mày nói. "Chuyện là thế nào?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi. "Trước đó Vạn Phong và mọi người đã điều tra Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không, nhưng kết quả không khả quan lắm." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra một lúc, kết quả không khả quan lắm nghĩa là sao? "Khanh Vũ Không biết rõ tất cả những chuyện Cố Hề Nhược đã làm, nhưng anh ta không nói một lời nào.

Ngay cả việc Cố Hề Nhược biết thân phận của Lục Lăng Phong rồi đi tìm anh ta, có ý định cùng Lục Lăng Phong rời đi, muốn sang Tề quốc làm hoàng thân quốc thích, muốn gả cho Lục Lăng Phong nữa." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Những chuyện này Khanh Vũ Không đều biết sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là đều biết, sau khi biết những chuyện đó anh ta trái lại còn đối xử tốt với Cố Hề Nhược hơn, thậm chí còn giúp cô ta đánh chết mấy tộc lão của Cố gia." "Còn đưa người của mình ra để giúp Cố Hề Nhược chịu chết, anh cảm giác hiện tại Khanh Vũ Không chỉ cần Cố Hề Nhược không rời bỏ mình, thì chuyện gì cũng có thể làm, dù có phải dâng cả Cố gia và Khanh gia bằng hai tay anh ta cũng sẵn lòng." Tô Ngọc thấp giọng nói.

Khi biết tin này Tô Ngọc cũng rất bất ngờ, không ngờ đó lại là chuyện mà Khanh Vũ Không có thể làm ra được. "Xem ra hiện tại thái độ của Khanh Vũ Không đối với Cố Hề Nhược đã cố chấp đến một mức độ nhất định rồi, nếu không cũng sẽ không làm ra loại chuyện đó." Vương Cẩn Hòa trầm tư nói. "Cố chấp sao?" "Vâng, chính là tình yêu đối với Cố Hề Nhược đã biến thành chấp niệm, một khi Cố Hề Nhược rời xa anh ta, anh ta chắc chắn sẽ làm ra chuyện gì đó không hay, rất có thể sẽ giam cầm cô ta lại." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Đồng thời, Vương Cẩn Hòa lại cảm thấy thắc mắc, Cố Hề Nhược này rốt cuộc có gì tốt chứ?

Mà có thể khiến Khanh Vũ Không vì cô ta mà làm đến mức này. "Vậy thì đúng như những gì anh nói rồi, Khanh Vũ Không bây giờ chính là như vậy, chỉ cần Cố Hề Nhược ngoan ngoãn nghe lời thì chuyện gì cũng dễ nói, một khi cô ta bắt đầu có ý định rời đi hay làm gì khác, trạng thái của Khanh Vũ Không sẽ trở nên rất bất thường, đặc biệt là thái độ đối với Cố Hề Nhược.

Loại người này chính là một tên điên, có Nam Kiều ở đây anh mới yên tâm được." Nam Kiều có thể nhận ra nhiều thứ mà người khác không nhận ra được.

Cố Hề Nhược muốn hạ độc Cẩn Hòa, có Nam Kiều ở đó cô ta sẽ không thể đắc thế.

Nam Kiều cam đoan nói: "Ngọc ca ca anh yên tâm, em sẽ bảo vệ tốt chị dâu, có em ở đây không ai có thể làm hại chị ấy đâu." "Còn có cả em nữa." La Hậu lên tiếng.

Lạc Diễm phải sang lo chuyện thuốc nổ, còn cái anh họ Bạch kia thì đi làm bác sĩ rồi, người có thể ở bên cạnh chị dâu chỉ còn anh ta và Nam Kiều thôi. "Được, vậy tất cả trông cậy vào hai đứa nhé." Tô Ngọc nhìn hai người cười nói.

Hai người nghiêm túc gật đầu: "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa còn định nói gì đó nhưng thấy họ đã bàn bạc xong xuôi nên cũng không nói thêm nữa. "Được rồi, em đều nghe theo mọi người." "Lúc tới đây em đã giao chuyện gieo giống bên kia cho Ti Nông, chuyện hạt giống thì giao cho Trần Cẩm Niên, họ tạm thời không cần quay về cũng được." "Còn về các loại lương thực có sản lượng cao hơn, cứ đợi sau chiến tranh rồi hãy tính tiếp." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Ngọc gật đầu đồng ý: "Có thể, hiện tại sản lượng lương thực đã rất cao rồi, tạm dừng một chút cũng được." Từ khi trở về, có một chuyện Vương Cẩn Hòa chưa kể với Tô Ngọc, đó là cô đã gặp Cố Hề Nhược rồi.

Người phụ nữ đó nhờ có Khanh Vũ Không giúp đỡ nên quả thực đã kiêu ngạo hơn không ít.

Đặc biệt là khi cô ta xuất hiện trước mặt cô với tư thế của kẻ thắng cuộc, khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng nực cười.

Từ bao giờ mà người phụ nữ này lại trở nên ấu trĩ đến mức này chứ? "Cẩn Hòa, em đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc nói xong thấy Vương Cẩn Hòa mãi không lên tiếng mà cứ trầm ngâm suy nghĩ gì đó.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không có gì ạ." Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, nhìn vào mắt cô với vẻ không hài lòng: "Ánh mắt của em không nói với anh như thế đâu, có chuyện gì thì cứ nói với anh." "Anh cứ yên tâm, em tự mình giải quyết được, anh có chiến trường của anh và em cũng vậy." Vương Cẩn Hòa không định để Tô Ngọc nhúng tay vào, cô nhìn anh với nụ cười nhàn nhạt trên môi.

Tô Ngọc nhìn nụ cười nhàn nhạt đó, anh không biết cô có ý gì.

Chương 638

Tuy nhiên trong lòng dường như cũng hiểu được phần nào lý do tại sao cô đột nhiên lại quan tâm đến chuyện bên phía Cố Hề Nhược.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa, cân nhắc một lát mới lên tiếng: "Cẩn Hòa, lúc mẹ đến có bảo anh nói với em, nếu em đối phó với Cố Hề Nhược mà không có cách nào trực tiếp đánh chết cô ta, thì hãy tìm cách giao cho cha mẹ." "Em có thể nói với mẹ, lúc đó mẹ sẽ trực tiếp tới giúp em." Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Anh nói với Cẩn Hòa như vậy chỉ muốn nói cho cô biết, bất kể xảy ra chuyện gì thì vẫn luôn có họ ở đây.

Chỉ cần có họ thì cô sẽ không gặp bất cứ chuyện gì. "Còn nữa, hiện tại anh vẫn chưa đi ngay, em có chuyện gì cũng có thể nói với anh, anh cũng có thể giúp em." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra một lúc, cười gật đầu: "Đại ca, ý của anh em đều hiểu, nhưng chuyện này em vẫn muốn tự mình xử lý." Tô Ngọc ở bên cạnh liếc Vương Tĩnh Vũ một cái đầy bất mãn: "Bên cạnh Cẩn Hòa có em là đủ rồi, có chuyện gì em sẽ giúp cô ấy." "Đừng quên sau này em phải ra biên quan đấy." Người ở biên quan thì bất kể bên này có chuyện gì, anh cũng sẽ không với tới được.

Tô Ngọc bị Vương Tĩnh Vũ nói cho á khẩu, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đại ca cũng đừng quên, hình như anh cũng phải đi phía Bắc, sau khi thi đình xong anh phải quay về, rồi sau đó đi nhậm chức ở phía Bắc." Vương Tĩnh Vũ cũng không thể ở mãi kinh thành giống như anh, thế mà còn tự tin nói mấy lời đó với anh.

Tên này lấy đâu ra sự tự tin đó vậy?

Nghe Tô Ngọc nói, Vương Tĩnh Vũ lập tức cạn lời, Tô Ngọc cứ muốn so đo với anh như vậy để làm gì chứ?

Anh bất lực nhìn Tô Ngọc: "Chúng ta là người một nhà mà, em so đo với anh có ích gì không?" "Em chỉ nói lên sự thật thôi, không có ý gì khác." Tô Ngọc nhàn nhạt nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Vương Tĩnh Vũ bị Tô Ngọc làm cho tức cười, cái tên này thật là hay quá, thế mà còn nói ra được những lời như vậy. "Em không chọc ngoáy anh thì sẽ chết à?" Vương Tĩnh Vũ bực bội nhìn Tô Ngọc lạnh lùng hỏi.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn hai người, vội vàng lên tiếng: "Được rồi được rồi, hai người làm gì mà cứ như gà chọi thế kia?

Em ở đây không sao đâu, còn về Cố Hề Nhược em biết nên đối phó thế nào mà, hai người không cần quá lo lắng." Một câu nói khiến cả Tô Ngọc và Vương Tĩnh Vũ cùng nhìn cô, Tô Ngọc nhíu mày nói: "Nếu chỉ là một mình Cố Hề Nhược thì anh không lo cho em, nhưng vấn đề là bên cạnh cô ta còn có một Khanh Vũ Không nữa." Hiện tại tên Khanh Vũ Không này thực sự là một vấn đề lớn.

Anh lo lắng Vương Cẩn Hòa đối đầu với hắn sẽ bị thua thiệt.

Vương Cẩn Hòa khoác tay Tô Ngọc, cười híp mắt nói: "Em biết anh đang lo lắng chuyện gì, nhưng cái đó không cần phải lo đâu." "Khanh Vũ Không quả thực lợi hại không sai, nhưng người như vậy cũng có điểm yếu, em mượn anh thêm một người nữa nhé." Vương Cẩn Hòa đầy ẩn ý nói. "Ai vậy?" Tô Ngọc nhíu mày, bên cạnh anh có rất nhiều người, người có thể khiến Cẩn Hòa nói như vậy rốt cuộc là ai? "Người em muốn mượn anh chính là Lâu Mãn Thanh." Nghe thấy Vương Cẩn Hòa muốn mượn Lâu Mãn Thanh, Tô Ngọc lập tức hiểu ra cô định làm gì, nhưng đó cũng không phải là một cách tồi.

Nếu có thể khiến hai người đó tàn sát lẫn nhau thì họ không cần thiết phải đối đầu với ai nữa. "Được, sau này anh sẽ viết thư cho anh ta, còn tiếp theo phải làm thế nào thì tùy vào em thôi." Sau khi kỳ thi kết thúc, anh cũng nên cân nhắc đến chuyện khác rồi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Chuyện đó là đương nhiên rồi." Câu chuyện kết thúc tại đây, những người bên cạnh tuy nghe mà chỉ hiểu được một nửa, nhưng thấy Tô Ngọc đã yên tâm thì Vương Tĩnh Vũ cũng không nói gì thêm.

Tô San ngồi cạnh Tần Lãng nghe họ nói chuyện mà đầu óc choáng váng, đợi họ nói xong mới nhìn Tần Lãng: "Anh có biết anh trai và chị dâu đang nói gì không?" Cô cũng không phải người ngốc nghếch gì, sao lại chẳng hiểu họ đang nói cái gì thế này? "Muốn biết không?" "Cũng không hẳn là muốn, chỉ là em thấy so với anh trai và chị dâu thì hình như em chẳng biết cái gì cả." Tần Lãng cười nhìn vẻ mặt thất bại của Tô San, môi nở nụ cười nhạt: "Không sao, chỉ cần anh biết là được rồi, em không cần phải bận tâm đến mấy chuyện này đâu." Lườm Tần Lãng một cái, Tô San bực mình nói: "Có những chuyện không phải anh nói giúp em là có thể giúp được đâu." Có những chuyện cô có thể giả vờ như không biết, nhưng có những chuyện cô bắt buộc phải đối mặt, Tần Lãng sau này làm quan, việc phải đối mặt với đám phu nhân quan lại cũng là một rắc rối lớn.

Sau này cô và Tần Lãng cũng sắp thành thân rồi, sau khi thành thân sẽ rời khỏi kinh thành cùng anh đi về phía Bắc.

Không biết cô có thể thích nghi được với cuộc sống ở phía Bắc không nữa. "Chị dâu, chị nói xem em có thể thích nghi với phương Bắc không?" Tô San quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Còn tại sao không hỏi Tần Lãng là vì chính anh cũng không biết liệu mình có thích nghi được không nữa. "Luôn là con người phải thích nghi với hoàn cảnh chứ không phải hoàn cảnh thích nghi với con người, em giỏi giang như vậy chị tin chắc em nhất định sẽ làm được." Vương Cẩn Hòa cười cổ vũ.

Trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, anh cứ thấy Cẩn Hòa đang dụ dỗ Tô San thì đúng hơn.

Nhìn hai người thân thiết như vậy, nụ cười trên mặt Tô Ngọc càng thêm dịu dàng, nhưng trong lòng lại vô cùng kiên định, bất kể vì điều gì anh cũng sẽ ra biên quan, và cũng sẽ từ biên quan trở về bình an.

Ba ngày sau kỳ thi đình, Vương Tĩnh Vũ và những người khác đi thi từ rất sớm, sau khi kỳ thi kết thúc, quả nhiên Vương Tĩnh Vũ và mọi người đều được phái về phương Bắc, đồng thời tiếp quản việc phát lương chủng ở đó.

Nhiệm vụ này đối với các quan viên mới nhậm chức quả thực có chút quá nặng nề.

Thừa tướng nhìn ba người trẻ tuổi đứng giữa, hy vọng họ sẽ không phụ sự kỳ vọng của hoàng thượng.

Sau buổi chầu, Vương Tĩnh Vũ và mọi người chuẩn bị rời đi, quay về một chuyến rồi mới đi nhậm chức ở phương Bắc.

Mục đích quan trọng nhất của Vương Tĩnh Vũ khi quay về là đưa Văn Tư Đồng cùng đi.

Trước khi quay về Tạ gia thôn, Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ lo lắng: "Cẩn Hòa, em phải tự mình cẩn thận đấy biết không?

Đừng để bị ai bắt nạt." "Anh cứ yên tâm đi, có Tô Ngọc ở đây ai dám bắt nạt em chứ?" Vương Cẩn Hòa thấy anh trai mình lo lắng hơi quá rồi. "Em biết ý của anh mà." Vương Tĩnh Vũ bất lực nhìn Vương

Cẩn Hòa, cô rõ ràng biết ý anh là gì mà còn nói vậy.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên hiểu ý của Vương Tĩnh Vũ, nhưng chính vì hiểu nên cô mới bảo anh yên tâm. "Đại ca, tuy mẹ không có ở đây nhưng có ông cố mà?

Có ông ở đây mà anh còn lo có người bắt nạt được em sao?" Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc.

Hiện tại Tô Tích đối xử với cô còn tốt hơn cả đối với Tô Ngọc nữa, có một người bảo vệ cháu dâu như Tô Tích ở đây, đại ca thực sự lo hơi xa rồi.

Tô Tích đồng tình gật đầu: "Cẩn Hòa nói đúng đấy, có lão già này ở đây ai dám bắt nạt nó?

Còn về Cố Hề Nhược kia, nếu không phải vì Cẩn Hòa muốn tự mình ra tay, thì đừng nói là Tiểu Ngọc, ngay cả Nguyên Bảo cũng có thể trực tiếp xử lý cô ta rồi, có gì mà phải lo lắng chứ?" Tuy biết anh trai lo lắng cho em gái là chuyện đương nhiên, nhưng Tô Tích nhìn Vương Tĩnh Vũ cứ dặn đi dặn lại như vậy khiến ông không khỏi đau đầu.

Thằng nhóc này coi thường Tô gia bọn ông quá đấy à? "Ông nội Tô, cháu biết ông đối xử tốt với Cẩn Hòa, chỉ là hạng người như Cố Hề Nhược cháu sợ cô ta dùng mưu hèn kế bẩn thôi." Vương Tĩnh Vũ tuy chưa tiếp xúc gần với Cố Hề Nhược, nhưng qua lời kể của Vương Cẩn Hòa cũng có thể biết được đó là hạng người như thế nào.

Đối mặt với hạng người đó, cô em gái ngốc nghếch đơn thuần của anh chẳng phải sẽ bị người ta ức hiếp đến chết sao.

Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn Vương Tĩnh Vũ, cô không biết nên dùng tâm trạng gì để diễn tả suy nghĩ của mình lúc này.

Hình như trong mắt anh trai, cô đúng là một kẻ thiểu năng vậy.

Cô định nói gì đó thì Tô Ngọc đã lên tiếng: "Anh cứ lải nhải mãi thế anh không thấy phiền à?" Một câu nói hạ gục đối phương ngay lập tức, Vương Tĩnh Vũ bực bội nhìn Tô Ngọc: "Cái thằng nhóc này nói gì thế hả?

Cái gì mà anh không thấy phiền à?" Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Vương Tĩnh Vũ, chẳng lẽ anh nói sai sao? "Cẩn Hòa ở đây có bao nhiêu người trông chừng, cho dù Cố Hề Nhược có muốn dùng mưu hèn kế bẩn thì liệu có chơi lại được Nam Kiều không?" Nam Kiều là người nhiều mưu mẹo nhất trong số họ.

Muốn chơi khăm cậu ta thì cơ bản là không thể nào.

Nam Kiều đang ăn món ăn vặt do Vương Cẩn Hòa làm, nghe thấy Tô Ngọc nhắc đến mình, đầu cũng không ngẩng lên mà phụ họa: "Ngọc ca ca nói đúng đấy, nói về chơi xấu thì em nói thứ hai không ai dám nhận thứ nhất đâu, Tĩnh Vũ ca cứ yên tâm đi, em sẽ bảo vệ tốt cho chị dâu, đến lúc anh quay lại nhất định em sẽ trả chị dâu nguyên vẹn cho anh, anh cứ việc kê cao gối mà ngủ đi." "Được, vậy anh giao em gái cho em bảo vệ đấy, lúc bảo vệ Cẩn Hòa thì em cũng phải tự chăm sóc mình cho tốt, đừng để bị thương nhé." Người đang lải nhải của Vương Tĩnh Vũ lập tức chuyển sang Nam Kiều.

Nam Kiều vô tội nhìn Vương Tĩnh Vũ, là do ngoại hình của cậu khiến Vương Tĩnh Vũ có hiểu lầm gì về mình sao?

La Hậu nhịn mãi không được cuối cùng cũng bật cười ha hả: "Nam Kiều, tớ không ngờ trong mắt Tĩnh Vũ ca cậu lại là một kẻ đáng thương đơn thuần vô hại như thế đấy." Nam Kiều lườm La Hậu một cái sắc lẹm, bực mình nói: "Cậu im mồm đi cho tớ." Một câu nói khiến La Hậu cười hì hì.

Nam Kiều thế này đúng là thú vị thật, vui quá đi mất.

Chương 639

Tô Ngọc nhìn hai người đấu khẩu, bất lực lắc đầu: "Hai đứa đủ rồi đấy, đừng có quậy nữa." Đối mặt với sự nghiêm khắc của Tô Ngọc, hai người cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời, ai bảo Tô Ngọc trong lòng họ lại quan trọng đến thế.

Nhìn hai người lập tức trở nên ngoan ngoãn, những người xung quanh bất lực lắc đầu, xem ra Nam Kiều và La Hậu cũng chỉ có Tô Ngọc mới trị được.

Vương Tĩnh Vũ vốn dĩ vì sắp phải đi xa không biết bao giờ mới gặp lại nên trong lòng có chút buồn bã, nhưng khoảnh khắc buồn bã ấy lập tức bị hai người kia quậy cho tan biến hết sạch. "Cẩn Hòa, anh và La Túc đi trước đây, Tần Lãng sẽ đi muộn hơn bọn anh một chút." Tần Lãng phải tổ chức hôn lễ ở đây xong mới quay về.

Còn về nhà cửa thì họ đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, chỉ chờ Tần Lãng và Tô San sang thôi.

Vương Cẩn Hòa gật gật đầu, lần chia tay này ít nhất ba năm không được gặp mặt, hy vọng anh trai mọi sự đều thuận lợi.

Tô Ngọc đưa tay khoác vai Vương Cẩn Hòa, khẽ nói: "Cẩn Hòa, đừng lo cho họ, hoàng huynh để mấy người họ ở cùng nhau đấy, có chuyện gì thì nơi họ ở cũng không xa nhau lắm, có thể hỗ trợ lẫn nhau được." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Chuyện đó là thật sao?" "Đương nhiên là thật rồi." "Vậy thì em yên tâm rồi, nói như vậy thì chúng ta phải cảm ơn hoàng huynh thật tốt mới phải." Cô biết trong chuyện này chắc chắn có tác động của Tô Ngọc, nhưng Huyền Phỉ Nhiên quan tâm đến Vương Tĩnh Vũ như vậy, trong lòng cô vẫn thấy cảm kích.

Đúng như Tô Ngọc nói, mấy người họ ở cạnh nhau, bất kể xảy ra chuyện gì ít nhất cũng có thể cùng nhau bàn bạc, có chuyện gì còn có thể viết thư cho cô.

Một chuyện Tô Ngọc không nói với Vương Cẩn Hòa, đó là anh đã tặng cho Vương Tĩnh Vũ một con chim ưng đưa tin, vốn được nuôi bằng linh tuyền thủy từ nhỏ.

Sau này nếu có chuyện gì, việc truyền tin tức cũng sẽ nhanh hơn.

Tuy nhiên chuyện này Tô Ngọc không định nói cho Vương Cẩn Hòa biết, anh dành thời gian cho Vương Tĩnh Vũ như vậy là đủ rồi, anh không muốn cô cứ nghĩ mãi về Vương Tĩnh Vũ nữa. "Có phải anh còn làm chuyện gì nữa không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, quay sang nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới, tò mò hỏi.

Tô Ngọc ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, bộ dạng như kiểu "em đang nói gì anh không hiểu".

Cái bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa cười hì hì, cái anh chàng này còn biết giả vờ ngây ngô với cô nữa cơ đấy. "Thôi bỏ đi, không thèm chấp anh nữa." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm một câu. "Vậy thì anh cảm ơn nương tử nhé." Bị Tô Ngọc bất thình lình cười một cái như vậy, Vương Cẩn Hòa thấy sởn hết cả gai ốc.

Cô lườm anh một cái: "Nói năng cho hẳn hoi vào." "Được." Tiểu Bảo và Tiểu Trí đứng cạnh nhau: "Anh ơi, có phải rất lâu nữa chúng ta mới được gặp cậu không?" Tiểu Trí gật đầu: "Đi làm quan thì không được về nhà thường xuyên đâu." "Vậy sau này em không làm quan nữa đâu, anh có muốn làm quan không?" "Nếu em không làm quan thì chắc chắn anh phải làm rồi, anh phải giúp Hoằng Nghị nữa chứ." Tiểu Trí nghiêm túc suy nghĩ rồi mới trả lời.

Tiểu Bảo đồng tình gật đầu: "Vậy cũng không sao, sau này anh làm quan còn em làm kinh doanh, em có thể thường xuyên đến thăm anh." "Được." Tô Tích nghe cuộc đối thoại của hai đứa trẻ, đặc biệt là khi nghe Tiểu Bảo nói không muốn làm quan, ông liền lườm Tô Ngọc một cái cháy mắt, bực mình nói: "Đấy là tại cháu làm gương xấu đấy." "Nếu không phải vì cháu như thế thì Tiểu Bảo có thể không muốn làm quan sao?" Nghe tiếng mắng của Tô Tích, Tô Ngọc thấy mình vô cùng oan ức: "Ông nội, đó đều là lựa chọn của Tiểu Bảo mà, liên quan gì đến cháu đâu ạ?" "Cháu còn dám nói thế à?" Tô Ngọc còn định phản bác thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại, lúc này tốt nhất là cứ thuận theo ông cụ, nếu không Tô Ngọc không biết sẽ bị mắng đến mức nào nữa.

Thở dài một tiếng thật dài, Tô Tích nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, tại sao con không thích làm quan?" "Làm quan thì chẳng được đi đâu cả, không được tự do như làm kinh doanh ạ, làm kinh doanh thì con muốn đi đâu thì đi thôi." Tiểu Bảo đúng là phiên bản của Tô Ngọc, tính cách và sở thích gần như đúc cùng một khuôn.

Những gì Tô Ngọc không thích thì Tiểu Bảo cơ bản cũng sẽ không thích.

Tô Tích thấy vậy đành thôi, cũng may là Tiểu Trí vẫn muốn làm quan.

Nếu Tiểu Trí bị Tô Ngọc dạy hư đến mức không muốn làm quan, ông nhất định phải nói chuyện tử tế với hắn một phen.

Tô Tích lạnh lùng liếc nhìn Tô Ngọc, tức giận nói: "Anh nên thấy may mắn vì Tiểu Trí còn muốn làm quan, nếu không tôi đánh gãy chân anh." Trước lời đe dọa của Tô Tích, Tô Ngọc chẳng mảy may để tâm, ngược lại còn mở miệng nói: "Ông nội muốn đánh gãy chân con thì cũng phải xem mấy đứa nhỏ có đồng ý không đã, ông cũng không muốn bị chúng ghét bỏ đúng không?" Mấy đứa nhỏ đều rất thích anh, nếu ông nội đánh gãy chân anh thì chuyện này sẽ lớn chuyện lắm đây.

Tô Tích như bị Tô Ngọc nắm thóp, lườm hắn một cái rồi bực bội quát: "Anh cút mau đi, đừng có ở đây chọc tức tôi nữa." Cái thằng nhóc thối này, sao cứ phải nói huỵch toẹt ra như thế làm gì?

Sợ người ta không biết mấy đứa nhỏ trong nhà đều thích hắn chắc?

Tô Ngọc cũng không giận, còn đắc ý bảo: "Ông nội, con biết ông ghen tị vì Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ thích con, nhưng chuyện này có ghen tị cũng chẳng được đâu." Gậy của ông đâu rồi?

Hôm nay ông nhất định phải cho Tô Ngọc một trận ra trò, để hắn biết ai là ông nội, ai là cháu trai.

Tô Cửu đứng bên cạnh lẳng lặng đưa một cây gậy qua, Tô Tích cầm lấy gậy liền đuổi đánh Tô Ngọc.

Tô Ngọc vội vàng né tránh, tranh thủ lúc rảnh rỗi nhìn Tô Cửu đầy bất mãn: "Anh, anh quá đáng thật đấy, anh cứ đợi đấy, xem sau này em có trừ hoa hồng của anh không." "Chết tiệt, quên mất kinh tế của cả nhà đều nằm trong tay Tiểu Ngọc." Thu nhập của anh đều từ chỗ Tiểu Ngọc mà ra.

Nếu để Tiểu Ngọc trừ tiền hoa hồng thì đúng là rắc rối to. "Tiểu Ngọc, võ công của em giỏi, ông nội có đánh trúng được đâu, đừng có tính toán chi li thế chứ." Tô Cửu liều chết nói thêm một câu.

Minh Uyển Ninh lườm Tô Cửu một cái, người này rốt cuộc là đang khuyên ngăn hay là thêm dầu vào lửa vậy?

Nhìn bộ dạng tức giận kia của ông nội, lát nữa anh không bị Vương gia xử lý một trận thì cô mới không tin. "Anh bớt nói vài câu đi, lát nữa bị Tiểu Ngọc xử lý thì cũng là tự anh chuốc lấy thôi." Minh Uyển Ninh tức giận lên tiếng.

Tô Tích đánh trúng Tô Ngọc một cái mới dừng lại, dù sao cũng là cháu ruột nên ông không nỡ ra tay nặng, chỉ đánh nhẹ một cái rồi thôi.

Thấy cái đánh của Tô Tích vào người Tô Ngọc chẳng khác gì phủi bụi, Tô Cửu bực bội nói: "Em biết ngay mà." Việc Tô Tích thương yêu Tô Ngọc nhất là điều mà cả Tô gia đều biết.

Hơn nữa còn có Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ ở đây, ông nội sao có thể để Tô Ngọc mất mặt trước con trẻ được?

Tô Tích không khách khí liếc Tô Cửu một cái: "Tôi đòi gậy anh liền đưa à?

Tiền em trai anh cho anh bao nhiêu năm qua đều đổ sông đổ biển hết rồi." Tô Ngọc đứng bên cạnh gật đầu lia lịa: "Ông nội nói đúng ạ, đúng là công cốc mà." Tô Cửu tự chỉ tay vào mình, Tô Ngọc nói anh thì thôi đi, đến ông nội cũng nói anh, ngày tháng này thật sự không sống nổi nữa rồi. "Đáng đời." Minh Uyển Ninh ở bên cạnh phũ phàng bồi thêm một câu.

Vừa nãy đã bảo anh sắp gặp hạn rồi mà không tin, giờ thì hay rồi, cả ông nội lẫn em trai đều chĩa mũi dùi vào anh.

Sau một hồi náo loạn, cả gia đình chuẩn bị đi vào trong, nhưng chưa kịp vào nhà thì tiếng vó ngựa dồn dập đã chặn họ lại. "Tham kiến Vương gia." "Đứng lên đi, anh không canh giữ bên ngoài ngự thư phòng, đến đây làm gì?" Tô Ngọc nhìn đối phương hỏi. "Biên quan gửi thư khẩn tám trăm dặm cho Hoàng thượng, thuộc hạ đến mời Vương gia cùng Tô đại nhân vào cung, còn có mấy vị tướng quân khác nữa." Sắc mặt Tô Ngọc lập tức trở nên nghiêm trọng. "Chúng ta đi thôi." Tô Ngọc quay sang nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng, sau đó cùng Tô Cửu rời đi.

Minh Uyển Ninh đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, có chút lo lắng hỏi: "Tiểu Hòa, họ sẽ không sao chứ?" "Chị yên tâm, họ sẽ không sao đâu.

Những gì cần chuẩn bị chúng ta đã chuẩn bị từ lâu rồi, từ năm ngoái đã bắt đầu luyện binh, thời gian dài như vậy, sức chiến đấu của tướng sĩ hiện giờ mạnh hơn trước rất nhiều, chúng ta nhất định sẽ thắng." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Người khác có lẽ không biết, nhưng Vương Cẩn Hòa biết rất rõ, Tô Ngọc đã chuẩn bị cực kỳ kỹ lưỡng cho cuộc chiến này.

Anh chuẩn bị lâu như vậy, sao có thể để Huyền quốc thua Tề quốc được?

Không hiểu sao khi nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Vương Cẩn Hòa, lòng Minh Uyển Ninh lại thấy bình tĩnh lạ thường, cô cũng tin những lời Vương Cẩn Hòa nói là thật. "Chị tin em." "Đi thôi, chúng ta vào nhà.

Hiện giờ quan trọng nhất là đừng để họ phải lo lắng.

Trước khi Tô Ngọc trở về, em sẽ ở lại kinh thành, có lẽ sẽ cùng Ti nông nghiên cứu một chút về chuyện trồng trọt, lúc khác nếu có việc gì chị cứ đến tìm em." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh an ủi. "Được." Khi Tô Ngọc và Tô Cửu vào cung thì gặp mấy vị tướng quân khác cũng vừa tới.

Lúc mọi người đến ngự thư phòng, Huyền Phỉ Nhiên đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ. "Tô Cửu, đây là soái ấn, trẫm phong anh làm nguyên soái thống lĩnh tam quân, Tiểu Ngọc làm quân sư cho anh, những người còn lại anh tùy ý điều phối." Trước đó hắn đã hỏi Tô Ngọc có muốn làm nguyên soái không, nhưng Tô Ngọc đã từ chối.

Chương 640

Mục đích anh đến đó chỉ để lấy mạng Tề Minh.

Đã vậy, hắn tự nhiên cũng sẽ không cưỡng cầu Tô Ngọc phải nhận chức nguyên soái. "Thần tuân lệnh." "Đúng rồi, đây là thư khẩn tám trăm dặm, các anh xem đi." Sau khi mấy người xem xong, Tô Ngọc lên tiếng: "Nếu dựa theo nội dung này, Tề quốc chắc đã nhận ra vấn đề của mình rồi, họ muốn đánh nhanh thắng nhanh, hạ gục Huyền quốc để giải quyết khó khăn trong nước." Hiện giờ ai cũng biết Huyền quốc có nhiều lương thực nhất.

Nhưng chính vì lương thực nhiều nên mới khiến người ta thèm khát và đố kỵ.

Họ làm vậy cũng là điều dễ hiểu.

Có điều, bàn tính của Tề quốc lần này e là trật lất rồi. "Có em ở đây, hắn đừng hòng mơ tưởng.

Vấn đề này chắc là do Tề Minh nghĩ ra, hắn từng ở Huyền quốc, mặc dù trước đó chúng ta đã phong tỏa tin tức về việc năng suất một mẫu đạt một ngàn tám trăm cân, nhưng đám người Tề Minh cũng biết chuyện là thế nào." Tô Ngọc trầm ngâm nói. "Vương gia nói đúng, đối với một quốc gia đang gặp thiên tai như Tề quốc, Huyền quốc chúng ta hiện giờ trong mắt họ chẳng khác nào một con cừu béo, có thể bị họ xâu xé bất cứ lúc nào." Tô Ngọc liếc nhìn người vừa lên tiếng, không phản bác, lời này quả thực rất đúng.

Đối với những kẻ đó, sự thật chính là như vậy. "Anh nói không sai, nhưng sau này ai mới là cừu béo thì chưa biết được đâu.

Anh Phỉ Nhiên, anh có thể cân nhắc xem sau này khi Tề quốc muốn hòa hoãn, anh định đòi họ những gì." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ

Nhiên nói thẳng.

Mấy vị tướng quân bên cạnh bật cười nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, ngài còn chưa bắt đầu đánh trận mà đã tính đến chuyện đòi đồ của Tề quốc rồi à?" "Họ dòm ngó Huyền quốc, chúng ta muốn đồ của họ là chuyện thiên kinh địa nghĩa." "Nói đúng lắm!

Đã vậy, sáng mai khi thiết triều trẫm sẽ công bố chuyện này, sau đó các anh phải lập tức lên đường ra biên quan." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc và mọi người với ánh mắt áy náy. "Năm nay có lẽ các anh không thể ở nhà đón Tết rồi." "Tết thì lúc nào đón chẳng được, không quan trọng một năm này." "Vương gia nói đúng, an nguy quốc gia là trên hết, có quốc mới có gia." "Tốt, các anh về nhà nghỉ ngơi một ngày, muộn nhất là ngày mốt phải xuất phát ra biên quan." "Rõ!" Khi Tô Ngọc về đến nhà, Tô Tích và Minh Uyển Ninh đều đã đi rồi.

Vương Cẩn Hòa đang ngồi bên bàn khâu vá y phục.

Tô Ngọc đi tới ngồi xuống cạnh cô, Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn anh: "Khi nào anh đi?" "Muộn nhất là ngày mốt." Tô Ngọc im lặng một lát mới trả lời.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã biết: "Em sẽ đưa các con đi tiễn anh.

Sau đó anh phải cẩn thận, em và các con sẽ ở đây đợi anh về." "Được." Lúc này Tô Ngọc cũng chẳng biết nói gì cho phải.

Anh vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, lòng thấy xót xa.

Nếu Vương Cẩn Hòa làm ầm lên, có lẽ lòng anh còn thấy dễ chịu hơn một chút, nhưng cô lại chẳng hề trách móc, không những thế còn sắp xếp chu toàn mọi việc. "Tiểu Hòa, em thế này làm anh cứ ngỡ em đang đuổi anh đi đấy." Tô Ngọc lầm bầm đầy bất mãn. "Em không có ý đuổi anh đi, chẳng phải em đã nói rồi sao?

Mẹ con em sẽ ở đây chờ các anh trở về." "Anh biết là vậy, chỉ là lần này đi ít nhất cũng phải nửa năm mới về được, anh..." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, trong mắt lộ vẻ ngạc nhiên: "Anh sao thế?" Sao cô cảm giác Tô Ngọc có vẻ đang rất lo âu vậy?

Tô Ngọc im lặng một hồi mới lắc đầu: "Anh không sao." Anh chỉ thấy có lỗi với Vương Cẩn Hòa, rõ ràng anh có thể không đi, nhưng anh... "Lại nghĩ ngợi lung tung rồi phải không?

Nếu em là anh, em cũng sẽ đi." Nhìn vẻ mặt áy náy của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra tâm tư của anh.

Tô Ngọc sững người: "Tại sao?" "Mặc dù trước đó anh nói vì có mẹ con em nên anh đã buông bỏ, nhưng em biết, không bận tâm là thật, còn buông bỏ thì chưa chắc.

Nếu không, với độc tố của Vạn Cổ và cổ thuật của Nam Kiều, anh còn sợ hắn không chết được sao?" "Anh ra biên quan, anh muốn tự tay giết Tề Minh chẳng phải vì chấp niệm trong lòng chưa tan sao?" "Dù anh nói đã quên đi chuyện cũ, nhưng những chuyện đó là có thật, anh đã từng nếm trải cảm giác bị gãy tay gãy chân, mất đi người thân nhất rồi cuối cùng chết dưới mưu kế của Tề Minh." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Mối thù hận như vậy cô chưa từng trải qua, nên cô sẽ không khuyên anh phải thế này hay thế kia. "Em đã nói với anh rồi, em không trải qua những gì anh đã từng gánh chịu, nên em không có tư cách nói gì với anh cả.

Nhưng anh hãy nhớ kỹ, chỉ cần anh thấy việc đó là đúng, làm xong anh không hối hận thì cứ việc làm thôi." Từng lời của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc không kìm được mà bật cười.

Ôm chặt lấy cô, anh âu yếm bảo: "Em đúng là ngôi sao may mắn của anh." "Em ủng hộ anh đi kết thúc triệt để quá khứ đó." "Còn về phần em, anh đừng lo, bên cạnh em có nhiều người, các con cũng rất ngoan và dễ bảo, mẹ con em sẽ ở đây đợi anh về." Câu nói "đợi anh về" này, trong khoảng thời gian ngắn cô đã nhắc lại với Tô Ngọc tới ba lần.

Tô Ngọc hoàn toàn yên tâm.

Anh thực sự muốn đi kết thúc cái quá khứ tồi tệ đó.

Chỉ cần Tề Minh còn sống, anh sẽ lại nhớ về chuyện cũ.

Ông nội và anh trai lần lượt gặp nạn, Nguyên Bảo và những người khác cũng lần lượt ra đi, anh từ một người lành lặn trở thành một phế nhân mất đi chức quyền.

Quá khứ tủi nhục đó khiến anh chỉ cần nghĩ đến việc Tề Minh còn sống là lại không tài nào chợp mắt nổi.

Chỉ khi để Tề Minh chết dưới tay mình, anh mới có thể thực sự buông xuống tất cả.

Sáng hôm sau khi thiết triều, các đại thần nhìn thấy Tô Ngọc đều mang vẻ cảnh giác.

Tô Ngọc thấy vậy liền đi vào một góc đứng một mình, nhìn các vị đại thần đã đến đông đủ, không biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Trừ những người hoàn toàn trung thành với Huyền Phỉ Nhiên, những kẻ "gió chiều nào theo chiều nấy" và những kẻ có tâm tư riêng khi thấy Tô Ngọc nhìn mình đều không khỏi căng thẳng, thậm chí còn tự hỏi liệu mình có làm gì sơ hở để Tô Ngọc nắm thóp hay không.

Mà một người vốn chẳng mấy khi lên triều như Tô Ngọc, sao tự dưng hôm nay lại tới?

Mãi đến khi Huyền Phỉ Nhiên đến, tuyên bố mọi chuyện và phong chức cho các tướng lĩnh, mọi người mới bừng tỉnh.

Những kẻ có dã tâm khi nghe thấy lần này quyền lực đều nằm trong tay hai anh em nhà họ Tô thì rốt cuộc không nhịn được mà lên tiếng: "Hoàng thượng, để Vương gia ra chiến trường dường như không hợp lắm thì phải?" "Phải đó, ngài ấy là người đọc sách, đến đó không phải chỉ gây thêm phiền phức cho các tướng quân sao?" Mấy vị tướng quân chuẩn bị ra biên quan nghe vậy liền đồng thanh đáp: "Các ông nói sai rồi, Vương gia không hề gây phiền phức cho chúng tôi, mà là chúng tôi đang làm phiền Vương gia thì có." "Chúng tôi đến cả Vương gia còn đánh không lại, không có tư cách bảo ngài ấy làm liên lụy đến mình." "Vương gia không chê chúng tôi phiền là chúng tôi đã cảm tạ trời đất lắm rồi." Nghe lời các tướng quân, những kẻ kia định nói tiếp nhưng chưa kịp mở miệng đã nghe Tô Ngọc thản nhiên bảo: "Có vẻ các ông có hiểu lầm gì đó về thân thủ của tôi.

Đã vậy các ông cứ tùy ý chọn lấy một người của mình ra đây, tôi chấp họ cả hai tay." "..." Những người biết bản lĩnh của Tô Ngọc đều câm nín nhìn hắn, đây chẳng phải là bắt nạt người ta sao? "Các ông đừng quên Vương gia là người từ Vong Ưu thành đi ra, thân thủ đương nhiên không thành vấn đề." Trịnh tướng quân lên tiếng.

Mấy kẻ đang hăng hái nghe xong lời này thì sự hăng hái trong lòng lập tức bay sạch.

Sao họ có thể quên mất chuyện này cơ chứ? "Lúc ngoại xâm xâm lược, người ta đều nghĩ cách đánh đuổi quân Tề về nước, còn các ông thì chỉ lo anh em chúng tôi quyền cao chức trọng." Tô Ngọc nhìn những kẻ phản đối mình ra trận, lạnh lùng nói. "Thật nên để các ông ra biên quan nếm trải sự tàn nhẫn ở đó một phen." "Trong khi chúng tôi đang nghĩ cách dùng tổn thất nhỏ nhất để đánh bại Tề quốc, các ông đang nghĩ cái gì thế?" Thừa tướng đứng ra nói: "Hoàng thượng, Ngọc Vương là công tử Phù Hoa, bất kỳ ai biết về công tử Phù Hoa đều rõ ngài ấy văn võ song toàn, đảm nhận chức quân sư là vô cùng thích hợp.

Còn Tô Cửu đại nhân, ngài ấy là văn võ song trạng nguyên năm đó, bấy nhiêu đó đủ để chứng minh thực lực của ngài ấy rồi." "Các ông chỉ biết nói Vương gia không thể ra trận, sao không nghĩ xem vì sao Hoàng thượng lại để ngài ấy đi?" Đám người này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Có người chướng mắt mấy kẻ kia, lúc nào cũng mang mấy chuyện lông gà vỏ tỏi lên triều nói.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội phản pháo, đương nhiên họ sẽ không bỏ qua. "Tôi thấy các ông là vì Vương phi trồng ra được lương thực năng suất cao nên ăn no quá hóa rồ, mới có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy." Tô Ngọc nhìn những người hoa ngôn xảo ngữ đó, khóe môi khẽ nhếch.

Xem ra sau này nên thay máu đám quan lại này, để những người thực sự có năng lực ngồi vào vị trí đó.

Chương 641

Khi Tô Ngọc đang nghĩ về việc này, Huyền Phỉ Nhiên cũng đang cân nhắc vấn đề tương tự.

Có những kẻ chỉ biết chiếm chỗ mà không làm việc, hạng người như vậy nên đi đâu thì đi cho khuất mắt.

Thừa tướng nhìn biểu cảm trầm ngâm của Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc là biết ngay sau khi Vương gia từ biên quan trở về, có lẽ Hoàng thượng sẽ bắt đầu thanh lọc triều đình, loại bỏ những kẻ vô tích sự.

Ông liếc nhìn mấy kẻ còn đang ngơ ngác không biết gì, thầm nghĩ đám người này đúng là ngu ngốc, ngày lành không muốn sống, cứ thích gây chuyện.

Hoàng quyền Huyền quốc gần như đã thu hồi hoàn toàn, trừ mười vạn binh quyền trong tay Yến thân vương, trong một triệu rưỡi binh quyền của Huyền quốc, Hoàng thượng đã nắm giữ tới một triệu bốn trăm vạn, bọn họ làm vậy chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Đợi khi Vương Tĩnh Vũ và những người khác rèn luyện trở về, triều đình sẽ lại thay thế thêm một đợt nữa.

Đến lúc đó, đám người này ngay cả một chức quan nhàn tản cũng chẳng có cửa đâu.

Nếu sớm tỉnh ngộ thì may ra còn cơ hội, nhưng nhìn cái bộ dạng kia chắc là vô vọng rồi.

Mặc kệ Thừa tướng nghĩ gì, kết cục của một số kẻ đã được định đoạt. "Tô Cửu, anh đưa các vị tướng quân đến doanh trại chỉnh đốn quân đội, sáng mai trẫm sẽ tiễn các anh.

Trẫm cùng toàn thể bá tánh sẽ ở kinh thành đợi các anh khải hoàn."

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu nói đầy nghiêm túc.

Lần này ra trận, hắn đã giao toàn bộ quyền điều phối binh lực ở biên quan cho Tô Cửu.

Chỉ cần có nhu cầu, anh có thể huy động toàn bộ binh lực cả nước.

Đây là sự tin tưởng lớn nhất mà Hoàng thượng dành cho anh.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, mỉm cười: "Tiểu Ngọc, bảo vệ tốt anh trai em nhé." Tô Ngọc sững người một chút rồi nghiêm túc gật đầu: "Anh Phỉ Nhiên yên tâm, em sẽ làm vậy." Anh biết Huyền Phỉ Nhiên đang lo lắng chuyện kiếp trước sẽ lặp lại, nhưng lần này anh sẽ không để chuyện đó xảy ra, bất kể là ai đến cũng vậy.

Huyền Phỉ Nhiên thực sự lo lắng Tô Cửu ra biên quan vạn nhất lại có kết cục như kiếp trước thì sao?

Chỉ là nghĩ đến việc đời này không có kẻ ngáng chân, Tô Ngọc đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ từ sớm, người khác cũng không có cơ hội phá hoại chuyện viện quân, lương thảo hay dược liệu.

Lại có cao thủ như Tiểu Ngọc đi cùng bảo vệ, hắn cũng hoàn toàn yên tâm. "Các vị tướng quân cũng có thể yên tâm, lúc Tiểu Ngọc về kinh thành, lương thảo và dược liệu đã được vận chuyển ra biên quan rồi.

Hiện giờ lương thực ở biên quan có năm mươi vạn cân và vẫn đang tiếp tục tăng thêm.

Còn về thảo dược, mấy loại dùng nhiều nhất cũng đã được đưa ra biên quan trước, số lượng có vài nghìn cân và cũng đang tiếp tục gửi tới.

Vì vậy các anh có thể nói với toàn thể tướng sĩ, trận này cứ thoải mái mà đánh." "Vì các chiến sĩ, năm nay Ngọc Vương phi và các đại phu của Ngọc Vương đã nghiên cứu và trồng được rất nhiều dược liệu có hiệu quả tốt hơn trước, số dược liệu đó đã được chuyển hết ra biên quan, còn trang bị thêm những đại phu giỏi nhất.

Trẫm đã hỏi qua các đại phu, chỉ cần vết thương không nghiêm trọng đến mức vô phương cứu chữa, họ đều sẽ dốc toàn lực để cứu người trở về." Huyền Phỉ Nhiên nhìn mọi người dõng dạc tuyên bố.

Hộ bộ thượng thư vô cùng mừng rỡ, mọi việc Vương gia đã lo liệu hết rồi, họ có thể để dành thêm được chút tiền để phòng hờ. "Ngoài ra chúng tôi còn đặc chế một lô thuốc đặc hiệu cứu mạng, chỉ cần còn một hơi thở đều có cách cứu sống lại.

Khi ra chiến trường, số thuốc này sẽ được phát cho những tướng sĩ làm nhiệm vụ nguy hiểm, nếu không dùng đến thì trả lại để dành cho đợt sau." Tô Ngọc nhìn mấy vị tướng quân nói.

Trịnh tướng quân và mọi người nhìn nhau, đây có lẽ là trận chiến khiến họ ít phải lo lắng nhất từ trước đến nay.

Nhìn Tô Ngọc, mấy người lên tiếng cảm tạ: "Đa tạ Vương gia khảng khái." Vương gia lần này đã bỏ ra tới mấy chục vạn lượng bạc chứ chẳng ít. "Có những kẻ nên nhìn xem Vương gia đã làm được bao nhiêu việc cho Huyền quốc, còn các ông thì làm được gì?

Trong lúc Vương gia làm việc chính sự thì các ông chỉ biết khua môi múa mép ở đây, nghe mà phát phiền.

Lần sau muốn nói xấu Vương gia thì trước tiên phải bước qua cửa ải của đám võ biền chúng tôi đã, nếu không thì đừng có mơ." Những thứ Tô Ngọc chuẩn bị đủ để giúp tướng sĩ Huyền quốc giảm thiểu rất nhiều thương vong không đáng có. "Vậy đi, các anh về chuẩn bị cho tốt." "Rõ!" Tô Cửu về đến nhà, Minh Uyển Ninh đang giúp anh thu xếp hành lý.

Anh đi tới vòng tay ôm lấy vai cô: "Sáng mai anh đi rồi." "Sau khi anh đi, nếu em ở nhà thấy buồn thì cứ về nhà mẹ đẻ ở vài ngày, hoặc sang chỗ Tiểu Hòa cũng được." Minh Uyển Ninh ngẩng đầu nhìn Tô Cửu, nghiêm túc nói: "Em không cầu gì khác, chỉ cần anh có thể bình an trở về là em yên tâm rồi." Cô không quan tâm Tô Cửu có lập được đại công hay không, cô chỉ cần anh bình an. "Anh sẽ làm được." Tô Cửu đưa Minh Uyển Ninh về Minh gia một chuyến.

Sau khi về, Minh Uyển Ninh cứ bám lấy Tô Cửu không rời, khiến anh vừa bất lực vừa thấy xót xa.

Anh phải dỗ dành rất lâu cô mới nguôi ngoai.

Ở bên kia, khi Tiểu Bảo biết Tô Ngọc sắp ra chiến trường, cậu nhóc cứ ôm chầm lấy anh không buông. "Cha, con và anh ở nhà sẽ giúp nương chăm sóc các em thật tốt.

Cha ở chiến trường đừng có phân tâm, cũng đừng lo cho tụi con, cha phải bình an trở về đấy nhé." "Cha, con sẽ chăm sóc tốt cho các em và nương." Tiểu Trí ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Được, vậy cha giao các em cho các con chăm sóc nhé.

Các con cũng phải giúp cha để ý nương, đừng để nương thức quá khuya, và nhớ phải ăn uống đầy đủ nghe chưa?" "Vâng ạ!" Sáng sớm hôm sau, cả nhà dậy từ rất sớm, ngay cả hai đứa nhỏ nhất cũng đã dậy rồi.

Nhìn Tô Ngọc khoác lên mình bộ áo giáp, Vương Cẩn Hòa đi tới giúp anh chỉnh lại áo choàng: "Đi thôi anh." "Ừ." Lần này Nguyên Bảo cũng đi cùng. "Nguyên Húc, trong thời gian tôi và thiếu gia đi vắng, cậu phải bảo vệ tốt cho phu nhân." "Yên tâm đi." "Nguyên Bảo, cậu đừng có quên sự tồn tại của tụi này chứ." Nam Kiều nhìn Nguyên Bảo đầy bất mãn, làm như bọn họ không đáng tin lắm vậy. "Vậy thì làm phiền tiểu Vương gia các anh rồi." Nam Kiều lúc này mới hài lòng gật đầu, thế còn nghe được.

Đến cổng cung, rất đông bá tánh đã kéo đến.

Huyền Phỉ Nhiên cũng ở đó, thấy Tô Ngọc đưa vợ con đến, hắn mỉm cười hỏi: "Tiểu Ngọc, chuẩn bị xong chưa?" "Xong rồi ạ." Tô Cửu vốn là người luôn đúng giờ, nhưng hôm nay lại đến muộn một chút.

Khi anh tới thì mọi người đã đông đủ, còn Minh Uyển Ninh không đến tiễn anh.

Huyền Phỉ Nhiên cùng trăm quan và bá tánh tiễn đưa các tướng sĩ.

Tô Cửu và mọi người xoay người lên ngựa, nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Tô Cửu nói: "Chúng tôi nhất định sẽ sống sót trở về." "Tốt!" "Xuất phát!" Theo mệnh lệnh, Tô Cửu và đoàn quân phi ngựa rời khỏi kinh thành.

Vương Cẩn Hòa cùng bốn đứa trẻ đứng bên cạnh nhìn Tô Ngọc và đoàn quân đi xa dần, cho đến khi không còn thấy bóng dáng họ nữa, Tiểu Bảo vẫn không muốn về. "Nương, cha sẽ sớm về thôi đúng không ạ?" "Cha... về." Nghe thấy tiếng nói, Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn cậu con trai út đang được Thu Ý bế trên tay: "Lúc cha con ở nhà sao con không gọi?" Nếu để Tô Ngọc biết con trai đã biết gọi cha rồi, chắc chắn anh sẽ vui lắm đây.

Ánh mắt hiện lên ý cười, Vương Cẩn Hòa nhìn về phía cổng thành một cái, rồi cúi đầu nhìn Tiểu Bảo đang rơm rớm nước mắt nhưng vẫn kiên cường không để rơi lệ: "Cha con sẽ sớm về thôi, Tiểu Bảo, chúng ta cùng đợi cha về nhé." Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Vâng ạ!" Cha giỏi như vậy, nhất định sẽ đánh cho lũ người đó tan tác, rồi khải hoàn trở về.

Cậu nhóc thích Huyền quốc của bác Hoàng đế, không thích quốc gia khác.

Trước đây từng gặp người của hai quốc gia kia, cậu đều không thích họ.

Nếu bác Hoàng đế có thể chiếm luôn cả hai quốc gia đó về thì tốt biết mấy.

Chương 642

"Con đang nghĩ gì thế?" Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ lém lỉnh của Tiểu Bảo liền tò mò hỏi. "Nương ơi, nương nói xem chúng ta có nên bảo bác Hoàng đế chiếm lấy Tề quốc không ạ?" Tiểu Bảo mắt sáng rực nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, có chút ngoài ý muốn: "Tiểu Bảo, vì sao con lại muốn Hoàng thượng chiếm lấy Tề quốc?" Đứa trẻ này mới sáu tuổi, sao lại có ý nghĩ như vậy? "Con không thích Tề quốc, vả lại trước đó con nghe người ta nói Hoàng đế Tề quốc chẳng tốt đẹp gì cả.

Thuế của bá tánh vốn dĩ đã nặng rồi, năm nay họ còn tăng thêm thuế nữa.

Lúc bá tánh gặp tuyết tai, cuộc sống vô cùng gian nan mà họ vẫn mặc kệ sống chết của dân, còn lấy lương thực cứu mạng của dân để đi đánh Huyền quốc, con thấy ông ta không phải là một vị vua tốt." Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói. "Con đi chơi toàn nghe bá tánh khen bác Hoàng đế là vị vua hiền đức, thuế má thấp nhất, có chuyện gì tốt cũng nghĩ đến họ, ngay cả khi phải đánh trận cũng chưa từng nghĩ đến việc bắt họ đi phu, bác Hoàng đế là một vị vua vì nước vì dân." "Nếu bác Hoàng đế chiếm được Tề quốc, thì Tề quốc sẽ là của Huyền quốc, như thế năm sau nương trồng thêm nhiều giống lương thực năng suất cao có thể chia cho bá tánh bên đó, họ cũng có thể có cuộc sống tốt đẹp như bá tánh Huyền quốc rồi." Tiểu Bảo ngoan ngoãn nói.

Vương Cẩn Hòa sững sờ nhìn Tiểu Bảo, ngay cả Huyền Phỉ Nhiên đứng gần đó cũng nghe thấy lời cậu nhóc nói. "Tiểu Bảo, những điều này con nghe ai nói vậy?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Con và anh thỉnh thoảng có vào thư phòng đọc sách, lúc cha và chú Nguyên Bảo bàn chuyện, con có nghe lỏm được chút chuyện về Tề quốc, nên con thấy Tề quốc đã tệ hại như thế rồi, sao bác Hoàng đế không chiếm luôn đi ạ?

Chúng ta chỉ chiếm Tề quốc thôi chứ không làm hại bá tánh." Tiểu Bảo nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu Trí đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành: "Bác Hoàng là vị vua tốt nhất, bá tánh Tề quốc chắc chắn sẽ muốn chọn bác làm vua của họ thôi." Bá tánh thực ra không quan tâm ai làm vua, chỉ cần để họ có cuộc sống tốt đẹp, tránh xa chiến tranh, được ăn no mặc ấm là đủ rồi.

Mà những điều này chỉ có bác Hoàng mới làm được.

Cậu nghe rất nhiều người nói bác Hoàng là vị vua tốt nhất.

Thừa tướng đứng bên cạnh nghe suy nghĩ của hai đứa trẻ, thực ra trước đó họ cũng đã cân nhắc vấn đề này.

Chỉ là hễ đánh trận là phải tốn rất nhiều thời gian, thương vong cũng lớn, Huyền quốc mới chỉ vực dậy được một hai năm nay, nếu thực sự động binh cũng sẽ mang lại không ít rắc rối cho Huyền quốc.

Ý định của Hoàng thượng là đợi tình hình Huyền quốc ổn định thêm chút nữa mới đi đánh Tề quốc, nhưng giờ xem ra chưa chắc đã cần đợi lâu như vậy. "Tiểu thiếu gia, hiện giờ Huyền quốc vừa mới ổn định, chiến loạn sẽ mang lại phiền phức cho bá tánh." Ông rất muốn xem con trai của công tử Phù Hoa có thể nói ra những lời như thế nào.

Tiểu Bảo nhìn họ với vẻ mơ hồ, nhíu mày nói: "Nhưng cha con bảo toàn bộ lương thảo và dược liệu đều là do cha chuẩn bị, sẽ không làm ảnh hưởng đến gốc rễ của Huyền quốc.

Hiện giờ Tề quốc đang lúc lầm than, cùng lúc ra tay không phải tốt hơn sao?

Sao lại phải đợi đến sau này?" Lời của Tiểu Bảo khiến Thừa tướng và mọi người lập tức bừng tỉnh.

Đúng vậy, toàn bộ chi phí cho cuộc chiến lần này đều do Vương gia bỏ ra, căn bản không cần họ phải làm gì, bá tánh cũng sẽ không bị tổn hại.

Thư khẩn biên quan gửi về cũng đã nói, bá tánh đã được sơ tán lùi lại hai trăm dặm, chỉ cần biên quan giữ vững thì sẽ không làm hại đến dân.

Chuyện Thừa tướng có thể nghĩ tới, Huyền Phỉ Nhiên tự nhiên cũng nghĩ tới.

Họ nhìn nhận vấn đề hóa ra lại không minh mẫn bằng một đứa trẻ. "Thực ra cũng chẳng cần phải thương vong nhiều đâu ạ." Tiểu Trí đột ngột lên tiếng. "Tiểu Trí, sao con lại nói vậy?" "Hiện giờ bá tánh Tề quốc đang trong cảnh đau khổ tuyệt vọng, nếu để họ biết Huyền quốc sẵn sàng tiếp nhận họ, chỉ cần muốn làm ăn sinh sống lương thiện thì khi đến Huyền quốc chắc chắn sẽ nhận được đãi gộ ngang bằng với bá tánh Huyền quốc." Thừa tướng nhướng mày nhìn Tiểu Trí: "Hai nước đang chiến tranh, bá tánh không qua được đâu, vả lại người Tề quốc cũng đâu có ngốc, họ sẽ không để dân của mình đi đâu." "Chuyện đó không quan trọng, chỉ cần để bá tánh Tề quốc biết có chuyện như thế là được rồi." Con người ta khi đang tuyệt vọng mà đột nhiên nhìn thấy một tia hy vọng, sẽ chẳng ai muốn từ bỏ cả, vì tia hy vọng đó họ sẽ bất chấp hậu quả. "Anh nói đúng ạ, cha đã nói nước có thể chở thuyền cũng có thể lật thuyền, mối quan hệ giữa Hoàng đế và bá tánh cũng giống như vậy.

Quan viên dù có nhiều đến đâu cũng không nhiều bằng bá tánh, một khi dư luận nổi lên, một hai người dân không quan trọng, nhưng nếu là hàng vạn hàng nghìn người thì sao?

Lúc này lại có thêm một người dẫn đầu xuất hiện, nội ưu ngoại hoạn sẽ rất dễ dàng được giải quyết thôi." Với tình hình hiện tại, Hoàng đế Tề quốc căn bản không chịu nổi cảnh thù trong giặc ngoài.

Bởi vì ở biên giới đại quân Huyền quốc đang áp sát, nếu họ rút quân về để xử lý bá tánh, thì chờ đợi họ sẽ là việc quân Huyền quốc đánh thẳng vào Tề quốc.

Nếu mặc kệ bá tánh, bá tánh mà nổi loạn thì cũng không phải chuyện đùa.

Không có cái ăn lại đang chịu thiên tai, bá tánh chắc chắn sẽ không chịu nổi. "Lại để bá tánh thấy đám quan lại đó đang ăn những gì, chắc chắn sẽ khiến dân chúng phẫn nộ, đến lúc đó chúng ta ngồi ngư ông đắc lợi chẳng phải là được rồi sao?" Tiểu Bảo vỗ tay, chuyện đơn giản thế mà.

Như vậy Huyền quốc chẳng những không thiệt thòi mà còn có thể đẩy nhanh việc thôn tính Tề quốc, nhân cơ hội Tề quốc đánh Huyền quốc lần này mà giải quyết luôn một thể, nhất cử lưỡng tiện không phải tốt sao?

Các vị đại thần bên cạnh nhìn hai đứa trẻ này như nhìn quái vật.

Một đứa mới sáu bảy tuổi, một đứa chưa đầy mười tuổi.

Vậy mà chúng có thể nói ra những lời như thế, hơn nữa kế sách của chúng hoàn toàn khả thi.

Bây giờ họ rất kỳ vọng xem Nhị hoàng tử được Ngọc Vương một tay nuôi dạy sau này khi lớn lên sẽ còn là một thiên tài kiệt xuất đến nhường nào. "Ha ha ha, Tiểu Bảo, Tiểu Trí, hai cái thằng nhóc ranh mãnh này.

Bác đi viết thư sai người phi ngựa hỏa tốc gửi cho cha các con đây." "Tiểu Bảo, sau này làm quan giúp bác Hoàng nhé?" Cậu nhóc lườm Huyền Phỉ Nhiên một cái: "Con không thèm đâu, con muốn đi làm kinh doanh, con sẽ làm cho sự nghiệp kinh doanh của mình còn lớn mạnh hơn cả cha con nữa." Thừa tướng đau lòng nhìn Tiểu Bảo: "Làm quan không tốt sao con?" "Không tốt ạ, đi đâu cũng không được.

Anh con đã chọn làm quan rồi, các bác đừng hòng kéo con vào, con không thèm đâu." Tiểu Bảo cảnh giác nhìn họ.

Huyền Phỉ Nhiên và Thừa tướng thở phào nhẹ nhõm, may mà trong hai đứa trẻ này có một đứa chịu làm quan, nếu không chắc họ tức chết mất. "Hai đứa tụi con, có một đứa chịu làm quan là được rồi." Huyền Phỉ Nhiên tùy ý nói. "Sau này nhớ giúp bác trông nom Hoằng Nghị nhé." "Chuyện đó là đương nhiên rồi ạ, Hoằng Nghị là em trai con, ai dám bắt nạt nó, con sẽ đập nát đầu chó của kẻ đó luôn." Tiểu Bảo hất cằm, dáng vẻ vô cùng bá đạo.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, thật ra cũng chẳng cần phải đẫm máu đến mức đó. "Tớ sẽ giúp Hoằng Nghị." Tiểu Trí nghiêm túc nói.

Cha đã dạy các cậu rằng, sau này Hoằng Nghị làm hoàng đế sẽ rất vất vả, bọn cậu phải giúp đỡ Hoằng Nghị. "Con sẽ giúp Hoằng Nghị kiếm tiền, kiếm thật nhiều thật nhiều tiền." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc tuyên bố. "Vậy sau này cháu làm đại thần tài chính nhé?

Kiểu được đi khắp nơi ấy." Biết nhóc con này không thích bị gò bó, Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng dụ dỗ.

Nghe lời Huyền Phỉ Nhiên, Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Nếu là như vậy thì có vẻ cũng không phải không thể chấp nhận." "Vậy..." "Đợi con lớn lên rồi tính tiếp." Khi Huyền Phỉ Nhiên đang cân nhắc xem có nên chốt luôn chuyện này không, Tiểu Bảo đã nhanh miệng nói trước.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, bất lực lắc đầu: "Cái nhóc con này.

Được rồi, đều nghe theo cháu, nếu sau này cháu vẫn muốn làm thì cứ quyết định như vậy." Các vị đại thần bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, chưa từng thấy ai mới mấy tuổi đầu đã nhận được vinh dự như thế.

Họ nhớ tới một câu nói của Tô Ngọc khi đó: "Nếu ta muốn, chức Thừa tướng sẽ là của ta." Khi Tô Ngọc nói câu đó, biểu cảm hết sức hiển nhiên.

Đây gọi là gì nhỉ?

Chương 643

Đúng là cha nào con nấy.

Nhìn hai đứa trẻ đứng bên cạnh, họ thầm nghĩ không biết Vương gia dạy con kiểu gì mà có thể dạy ra hai đứa trẻ lợi hại như vậy.

Tiểu Bảo liếc nhìn họ một cái: "Các ông đều không lợi hại bằng cha cháu đâu." Những người xung quanh khóe miệng giật giật, đứa trẻ này sao lại cứ nói mấy lời thật lòng thế nhỉ?

Tuy là sự thật, nhưng nghe sao mà thấy nghẹn lòng quá?

Bất kể Tiểu Bảo nói gì, Huyền Phỉ Nhiên đều rất tán thành, hiện giờ ông càng mong đợi Hoằng Nghị của vài năm sau hơn. "Về cung." Sau khi về cung, Huyền Phỉ Nhiên viết một bức thư cho Tô Ngọc, kể lại lời của Tiểu Bảo và Tiểu Trí cho anh nghe, rồi sai ám vệ thân cận cưỡi ngựa nhanh nhất đi đưa thư.

Nửa canh giờ sau, ám vệ đã đuổi kịp Tô Ngọc. "Sao ngươi lại tới đây?" Tô Ngọc nhìn người vừa đuổi tới, có chút ngạc nhiên hỏi.

Nếu anh nhớ không nhầm thì đây là ám vệ của hoàng huynh. "Đây là thư Hoàng thượng bảo thuộc hạ giao cho Vương gia." Ám vệ lấy ra một bức thư đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn bức thư, chắc chắn là hoàng huynh ngẫu hứng viết cho anh rồi.

Nếu thực sự có chuyện gì thì sáng nay gặp mặt đã nói, cần gì phải đợi đến bây giờ mới cho người đuổi theo đưa thư?

Sau khi nhận thư mở ra xem, biểu cảm của Tô Ngọc có chút cổ quái, cũng vô cùng kinh ngạc.

Đây thực sự là ý của Tiểu Bảo và Tiểu Trí sao?

Tuy nhiên, theo ý đồ của hai đứa trẻ thì không phải là không làm được. "Ta biết rồi, ngươi về nói với hoàng huynh chuyện này ta sẽ để mắt sắp xếp, kết quả sẽ không quá tệ đâu." Tô Ngọc nhìn ám vệ nói.

Ám vệ gật đầu: "Vâng, vậy thuộc hạ xin về phục mệnh." Sau khi ám vệ rời đi, Tô Cửu nhìn Tô Ngọc hỏi: "Hoàng thượng nói gì vậy ạ?" Tô Ngọc đưa thư cho Tô Cửu, ông xem xong mặt cũng hiện lên vẻ kỳ quái: "Hai nhóc con này đúng là tinh ranh thật, nhưng ý tưởng của chúng quả thực khả thi." "Đúng vậy, lát nữa ta sẽ sai người đi sắp xếp trước, đợi chúng ta đến biên quan chắc là sẽ thấy được hiệu quả." Đợi đến biên quan mới sắp xếp thì quá lãng phí thời gian, hoàn toàn không cần thiết. "Vâng." Sau khi Tô Ngọc rời đi, Vương Cẩn Hòa và các con cảm thấy rất không quen, đặc biệt là hai đứa trẻ.

Ngày nào chúng cũng chạy đi tìm người khắp nơi, đôi khi tìm không thấy còn khóc rất thương tâm.

Phải mất mấy ngày Vương Cẩn Hòa mới khiến hai đứa nhỏ thích nghi được.

Khi các con đã quen với việc cha không có nhà, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu làm việc của mình.

Cố Hề Nhược sau khi biết Tô Ngọc ra chiến trường, trong lòng nảy sinh một ý nghĩ độc ác.

Nếu Tô Ngọc có thể chết ngoài chiến trường, liệu Vương Cẩn Hòa có còn kiêu ngạo được như vậy không?

Hiện giờ Vương Cẩn Hòa sở dĩ hống hách chẳng phải là nhờ có Tô Ngọc sao?

Tô Ngọc chết rồi, dù cô ta vẫn là Ngọc Vương phi thì cũng chẳng còn quyền lực lớn như thế nữa.

Nghĩ đến đó, Cố Hề Nhược không khỏi phấn khích.

Nhưng ý nghĩ này cô ta chỉ dám để trong lòng, nếu để người khác biết, Hoàng thượng chắc chắn sẽ không tha cho cô ta.

Thật đáng tiếc, cô ta không quen biết người nước Tề.

Nghĩ đến nước Tề, Cố Hề Nhược không nhịn được mà nhớ tới Lục Lăng Phong.

Nếu nhờ anh ta giúp đỡ, không biết có được không.

Bất kể thế nào, cô ta cũng phải thử một chuyến.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang cân nhắc tìm Lục Lăng Phong, Khanh Vũ Không cũng đã biết chuyện Tô Ngọc đi biên quan.

Anh biết Cố Hề Nhược chắc chắn muốn làm gì đó, suy nghĩ một lát, Khanh Vũ Không đi tới viện của Cố Hề Nhược: "Nhược Nhược, anh có chuyện muốn nói với em." Thấy Khanh Vũ Không, cơ thể Cố Hề Nhược thoáng chốc căng cứng lại. "Có chuyện gì vậy?" Trước đó Khanh Vũ Không từng mất kiểm soát một lần, bộ dạng lúc đó quá đáng sợ.

Khi ấy ánh mắt anh giống như một kẻ điên, muốn nhốt cô ta lại, không cho đi đâu cả.

Đó không phải là điều cô ta muốn.

Từ đó về sau, Khanh Vũ Không nói gì cô ta cũng nghe theo, vì cô ta không muốn chọc giận anh để rồi biến thành một con chim yến hót trong lồng. "Anh biết Tô Ngọc rời đi em chắc chắn sẽ đối phó với Vương Cẩn Hòa.

Anh tới đây chỉ muốn nhắc nhở em, bất kể em định làm gì cô ấy thì hãy nhớ kỹ, đừng có ý đồ xấu với Tô Ngọc.

Một khi em nhắm vào Tô Ngọc mà bị người ta biết được, em sẽ bị cả thiên hạ phỉ nhổ, em hiểu ý anh chứ?" Khanh Vũ Không nhìn Cố

Hề Nhược với biểu cảm cực kỳ nghiêm túc.

Cố Hề Nhược đang định đi tìm Lục Lăng Phong nhờ vả bỗng tái mặt, cô ta nhìn Khanh Vũ Không: "Anh nói vậy là có ý gì?" "Lần ra quân này, toàn bộ lương thảo dược liệu đều là do Tô Ngọc bỏ ra, em có biết địa vị của anh ấy ở Huyền quốc hiện giờ cao đến mức nào không?

Nếu em thực sự đối phó Tô Ngọc, mà anh ấy vì em mà xảy ra chuyện, thì dù em có chết mười lần cũng không đền nổi đâu." Nhìn dáng vẻ này của Cố Hề Nhược, Khanh Vũ Không biết nỗi lo của mình không hề thừa.

Ánh mắt Cố Hề Nhược hơi lóe lên: "Tôi đã làm gì đâu." "Hề Nhược, đừng nghi ngờ sự hiểu biết của anh dành cho em." Anh hiểu cô ta có khi còn nhiều hơn chính bản thân cô ta biết. "Tôi..." "Anh biết em muốn tìm Lục Lăng Phong giúp đỡ, nhưng anh nói cho em hay, anh ta không những không giúp mà cuối cùng còn có thể phản bội em đấy." Lục Lăng Phong nếu thực sự có quan hệ với nước Tề thì đã theo Tề Vương rời đi từ sớm rồi, làm sao chờ đến tận bây giờ.

Cố Hề Nhược không nói gì nhưng trong lòng có chút không vui, cho rằng đây là do Khanh Vũ Không ác cảm với Lục Lăng Phong. "Anh nghĩ nhiều quá rồi." "Không phải anh nghĩ nhiều mà là em nghĩ quá ít.

Em có biết Lục Lăng Phong đã gửi mười vạn cân lương thực cùng dược liệu trị giá mười vạn lượng ra biên quan không?

Trong lòng anh ta chỉ có Huyền quốc, anh ta cũng chỉ thừa nhận Huyền quốc.

Em nghĩ một Lục Lăng Phong chuẩn bị lương thảo dược liệu cho quân đội lại đi giúp em đối phó Tô Ngọc sao?

Hơn nữa còn là muốn lấy mạng Tô Ngọc." Khanh Vũ Không nghiêm túc hỏi.

Cố Hề Nhược biến sắc, quay đầu nhìn Khanh Vũ Không: "Sao có thể chứ?" Trong ấn tượng của cô ta, Lục Lăng Phong ngoại trừ chuyện của cô ta thì chẳng quan tâm đến việc gì khác, giờ lại bảo anh ta chuẩn bị nhiều thứ cho Huyền quốc như vậy?

Hơn nữa còn là chuẩn bị miễn phí, Lục Lăng Phong làm thế rốt cuộc là mưu cầu điều gì? "Hề Nhược, những gì cần nói anh đã nói rồi, em tự cân nhắc đi." Từ khi Lục Lăng Phong buông bỏ, anh đã không còn ác cảm lớn với anh ta nữa.

Cố Hề Nhược im lặng, tuy cô ta tin Khanh Vũ Không nhưng không tin những gì anh nói là thật.

Thực chất cô ta vẫn muốn đánh cược rằng trong lòng Lục Lăng Phong có mình. "Nếu em không tin, em có thể đi tìm Lục Lăng Phong thử xem anh ta có sẵn lòng giúp em không." Khanh Vũ Không thấy Cố Hề Nhược có vẻ không tin liền lên tiếng.

Chương 644

Cố Hề Nhược ngạc nhiên nhìn Khanh Vũ Không, anh lại chủ động bảo cô ta đi tìm Lục Lăng Phong?

Khanh Vũ Không từ khi nào lại dễ nói chuyện như vậy. "Hề Nhược, thứ em không buông bỏ được chưa bao giờ là Lục Lăng Phong, mà chỉ là chính bản thân em thôi." Khanh Vũ Không khẽ thở dài.

Anh có thể cảm nhận được từ lúc biết Cố Hề Nhược lừa dối Lục Lăng Phong, anh ta đã không còn bất kỳ tình cảm nào với cô ta nữa.

Chỉ có Cố Hề Nhược vẫn tưởng rằng Lục Lăng Phong còn thương mình, vẫn nghĩ rằng chỉ cần cô ta nói gì anh ta cũng sẽ giúp.

Sắc mặt Cố Hề Nhược hơi khó coi: "Anh nói với tôi những lời này là ý gì?" "Anh không có ý gì khác, anh chỉ muốn khuyên em hãy buông tay đi.

Em và Vương Cẩn Hòa hiện giờ không có thù hằn gì lớn, cô ấy cũng không tìm rắc rối với em, tại sao cứ phải đối đầu với cô ấy?" Khanh Vũ Không không hiểu nổi tại sao Cố Hề Nhược cứ nhất quyết phải so đo với Vương Cẩn Hòa, rõ ràng giữa hai người đã không còn mấy giao thiệp.

Cố Hề Nhược hằn học nhìn Khanh Vũ Không: "Anh có ý gì?

Tôi mới là vợ anh, tại sao anh lại giúp Vương Cẩn Hòa?" Khanh Vũ Không cảm thấy mình thật oan uổng, anh giúp Vương Cẩn Hòa lúc nào chứ? "Anh có đang giúp Vương Cẩn Hòa hay không trong lòng em tự biết rõ.

Cô ấy là thần trong lòng tất cả bách tính Huyền quốc, địa vị ngang hàng với Hoàng thượng, em có biết điều đó có ý nghĩa gì không?" Khanh Vũ Không hỏi.

Cố Hề Nhược ghét nhất là nghe người khác nói địa vị của Vương Cẩn Hòa cao thế nào. "Tôi biết rồi." Cố Hề Nhược lạnh lùng đáp, giọng điệu không chút cảm xúc khiến Khanh Vũ Không chỉ biết bất lực. "Nếu là người khác, em muốn làm gì anh cũng có thể giúp, duy chỉ có vợ chồng Tô Ngọc là không được." Khanh Vũ Không nghiêm túc nói.

Cố Hề Nhược cười lạnh, nói gì mà sẽ giúp cô ta, rốt cuộc cũng vẫn là sợ vợ chồng Tô Ngọc thôi. "Hề Nhược, hãy bỏ định kiến đi.

Em muốn nhà họ Cố, anh sẽ giúp em làm gia chủ, nhưng đừng đi khiêu khích hoàng quyền.

Khiêu khích hoàng quyền sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu, nhà họ Tạ, Tạ Ương, chẳng lẽ em quên rồi sao?" Khanh Vũ Không khổ tâm khuyên bảo, hy vọng Cố Hề Nhược có thể nghe lọt tai.

Tuy nhiên, lời anh nói chẳng vào tai cô ta được bao nhiêu.

Nhà họ Cố cô ta muốn, những thứ khác cô ta cũng muốn, đương nhiên những chuyện này cô ta sẽ không để Khanh Vũ Không biết. "Những gì anh nói tôi đều biết, nhưng tôi lo một ngày nào đó Vương Cẩn Hòa sẽ cướp hết đồ của tôi.

Cô ta đã có nhiều như vậy rồi, chẳng lẽ không thể nhường cho tôi một chút sao?" Cố Hề Nhược giấu đi suy nghĩ thật, cay đắng nói.

Một câu nói khiến Khanh Vũ Không mủi lòng: "Những gì em nói anh đều biết, nhưng đó không phải là sự thật đâu, đừng lo." Không lo?

Cố Hề Nhược cười lạnh, sao cô ta có thể không lo cho được? "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, có anh ở đây sẽ không để em mất đi tất cả đâu." Khanh Vũ Không ôm vai Cố Hề Nhược trấn an.

Khanh Vũ Không lúc này hoàn toàn khác với kẻ điên cuồng lúc trước, cứ như thể hai người đó không cùng một người vậy. "Vâng." Miệng thì đồng ý với Khanh Vũ Không, nhưng ngay ngày hôm sau khi anh vừa ra ngoài, Cố Hề Nhược đã đi tìm Lục Lăng Phong.

Nghe tin Cố Hề Nhược đến tìm mình, Lục Lăng Phong lộ vẻ chán ghét.

Cố Hề Nhược này lại muốn làm gì nữa đây?

Lời anh nói chưa đủ rõ ràng hay sao? "Bảo cô ta đi đi." "Thiếu gia, cô ta nói không thấy được ngài sẽ không đi." Nghe gia nhân báo cáo, Lục Lăng Phong càng thêm ghét bỏ.

Cái tên Khanh Vũ Không kia trông coi người kiểu gì vậy?

Anh ta có còn cần vợ nữa không? "Cho cô ta vào đi." Cố Hề Nhược này đúng là phiền phức.

Cố Hề Nhược nghe người canh cửa nói Lục Lăng Phong cho mình vào, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cô ta đã bảo mà, Khanh Vũ Không sẽ không để cô ta chịu ủy khuất như vậy đâu.

Anh ta từng yêu cô ta như thế, sao có thể dễ dàng buông bỏ được?

Nhưng Cố Hề Nhược không nhận ra rằng đã hai năm trôi qua, Lục Lăng Phong đã sớm thay đổi rồi.

Cố Tích Lăng đầu năm nay cũng đã trở về, đôi chân còn được người ta chữa khỏi.

Cách đây không lâu, cô ta còn thấy Cố Tích Lăng thân mật cùng một người đàn ông đi dạo phố.

Nghĩ đến Cố Tích Lăng, cô ta lại bực bội, không biết kẻ nào rảnh rỗi lại đi chữa khỏi chân cho ả.

Với sự nghi hoặc đó, Cố Hề Nhược gặp Lục Lăng Phong. "Lăng Phong, dạo này anh vẫn khỏe chứ?" Vừa thấy Lục Lăng Phong, Cố Hề Nhược đã dùng giọng điệu thân thuộc như thể quan hệ giữa họ vẫn còn tốt đẹp lắm.

Dáng vẻ cố ý tỏ ra thân mật của Cố Hề Nhược khiến Lục Lăng Phong nổi hết da gà: "Khanh thiếu phu nhân, tôi và cô vẫn chưa thân đến mức đó, xin đừng gọi tôi như vậy." Tên Khanh Vũ Không kia lại để Cố Hề Nhược đến gặp anh, thật không hiểu anh ta nghĩ gì.

Nụ cười trên mặt Cố Hề Nhược cứng đờ, cô ta thất vọng nhìn Lục Lăng Phong: "Anh nhất định phải đối xử với tôi như vậy sao?

Chuyện của Cố Tích Lăng đã qua lâu rồi, giờ cô ta cũng đã lành lặn, anh nhất định phải thế này à?" Cơ thể Cố Hề Nhược khẽ run lên, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cô ta cứ ngỡ thời gian trôi qua lâu như vậy, Lục Lăng Phong sẽ không còn để bụng nữa, nhưng thái độ lãnh đạm hiện giờ của anh khiến cô ta vô cùng đau khổ.

Nhìn vẻ mặt đau khổ của Cố Hề Nhược, khóe mắt Lục Lăng Phong giật giật.

Nếu là trước kia, có lẽ anh đã đến an ủi cô ta, nhưng tiếc là bây giờ không còn như xưa, anh cũng không còn là Lục Lăng Phong của ngày đó nữa. "Nếu cô chỉ đến để nói chuyện này thì có thể đi được rồi." Lục Lăng Phong lạnh lùng ra lệnh đuổi khách.

Cố Hề Nhược chỉ vào mình, mắt trợn tròn không thể tin nổi: "Anh... anh đuổi tôi đi?" Lục Lăng Phong nhíu mày nhìn cô ta: "Cô đã lấy chồng rồi, chúng ta cần giữ khoảng cách.

Với lại tôi đã nói sớm rồi, tôi và cô chẳng còn quan hệ gì hết, không đối phó cô là nể mặt Khanh Vũ Không, nhưng tôi có thể nói thẳng, cái mặt nạ của anh ta cũng chẳng dùng được mãi đâu." Giọng điệu cảnh cáo khiến Cố Hề Nhược ngây người nhìn Lục Lăng Phong: "Anh nhất định phải tuyệt tình với tôi như vậy sao?

Lăng Phong, trước đây anh đâu có như thế này, sao giờ anh lại biến thành thế này rồi?" Trước đây Lục Lăng Phong đối xử với cô ta tốt bao nhiêu thì bây giờ lại tệ bấy nhiêu.

Lục Lăng Phong khẽ thở dài, đưa tay day mi tâm: "Cô cứ nói thẳng đi tìm tôi có việc gì?" Cố Hề Nhược định lấy lòng Lục Lăng Phong một chút rồi mới mở lời, ai ngờ anh lại hỏi thẳng như vậy khiến cô ta có chút bực mình. "Tôi đến tìm anh đúng là có việc thật." Nhưng vì Lục Lăng Phong đã hỏi nên cô ta cũng không khách sáo nữa.

Chương 645

Lục Lăng Phong nheo mắt, quả nhiên Cố Hề Nhược đến tìm mình là có mục đích. "Nói đi, có chuyện gì." "Tôi muốn có cách thức liên lạc với bên nước Tề." Ánh mắt Lục Lăng Phong chợt lạnh: "Hiện giờ hai nước đang giao chiến, cô muốn cách liên lạc với bên đó để làm gì?" Người phụ nữ này rốt cuộc muốn làm gì?

Cố Hề Nhược cười ra vẻ vô tội: "Tôi... tôi không định làm gì cả, chỉ hỏi chút thôi." "Hỏi chút thôi?

Cố Hề Nhược, cô định thông đồng với địch để đối phó Ngọc Vương phải không?" Lục Lăng Phong quá hiểu Cố Hề Nhược.

Anh chỉ cần nghe cô ta nói một câu là đoán được cô ta định làm gì.

Lúc này mà hỏi cách liên lạc với nước Tề thì chắc chắn là vì Ngọc Vương rồi.

Cố Hề Nhược hơi lo lắng, không ngờ Lục Lăng Phong lại đoán ra được. "Tôi..." "Cô đi đi, tôi sẽ không giúp cô đâu.

Cô làm thế này chẳng khác nào tìm đường chết." Lục Lăng Phong cứ ngỡ Cố Hề Nhược chỉ có tham vọng lớn, lớn đến mức muốn lấy mạng các tộc lão nhà họ Cố để leo lên vị trí gia chủ.

Nhưng anh không ngờ cô ta còn dám ra tay với Tô Ngọc.

Đúng là không biết sống chết. "Tôi muốn Vương Cẩn Hòa phải sống không bằng chết, Tô Ngọc xảy ra chuyện là cách tốt nhất, tôi muốn anh giúp tôi." Thấy Lục Lăng Phong đã đoán ra, Cố Hề Nhược cũng chẳng thèm che giấu nữa mà nói thẳng luôn.

Giọng điệu ra lệnh khiến Lục Lăng Phong thấy nực cười vô cùng. "Cô lấy quyền gì mà nghĩ tôi sẽ giúp cô?" "Anh đã nói bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ luôn giúp tôi, chẳng lẽ anh quên rồi sao?

Bây giờ tôi muốn anh giúp tôi chuyện này.

Anh không giúp tôi đối phó Tô Ngọc cũng được, vậy anh phải giúp tôi giết chết hai đứa con của hắn ta." Cố Hề Nhược độc ác nói.

Vương Cẩn Hòa đáng lẽ chỉ là một thôn nữ bình thường, cả đời làm kẻ thấp kém.

Dựa vào cái gì mà cô ta được cao cao tại thượng như bây giờ, Vương Cẩn Hòa xứng sao? "Không đời nào, người đâu tiễn khách!" Lục Lăng Phong ra lệnh đuổi khách ngay lập tức.

Anh không ngờ Cố Hề Nhược lại điên cuồng đến mức định ra tay với hai đứa trẻ nhỏ của Vương Cẩn Hòa.

Loại đàn bà độc hại này, anh nên tránh xa ra thì hơn, kẻo sau này lại bị vạ lây.

Cố Hề Nhược đang đợi Lục Lăng Phong đồng ý giúp mình, kết quả lại là lệnh đuổi khách.

Cô ta ngây người nhìn Lục Lăng Phong, trong mắt đầy vẻ hoang mang, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Tại sao anh không giúp cô ta nữa? "Lục Lăng Phong, tại sao anh không giúp tôi nữa?" Mọi chuyện không nên như vậy, Lục Lăng Phong phải giúp cô ta mới đúng. "Cố Hề Nhược, chúng ta đã chẳng còn quan hệ gì từ lâu rồi, tại sao tôi phải giúp cô?

Cô muốn chết là chuyện của cô, đừng có lôi tôi vào.

Sau khi tiễn cô ta ra ngoài, nếu cô ta có đến nữa thì không cần thông báo, cứ nói thẳng với người canh cửa như vậy." Lục Lăng Phong ra lệnh, sau đó định sai người đi báo cho Vương phi một tiếng để cô chuẩn bị tâm lý.

Anh không muốn làm kẻ thù với vợ chồng Tô Ngọc.

Loại chuyện tốn công vô ích này chỉ có kẻ ngu như Cố Hề Nhược mới làm.

Dáng vẻ mất kiên nhẫn của Lục Lăng Phong khiến Cố Hề Nhược hoàn toàn suy sụp. "Quả nhiên đàn ông các người đều giống nhau cả, anh cũng giống như lũ khốn kia, nói cho hay vào là sẽ luôn giúp tôi, luôn yêu tôi, các người đúng là hạng người thay lòng đổi dạ." Cố Hề Nhược giận dữ hét lên, nhìn Lục Lăng Phong với ánh mắt đầy hận thù.

Người từng hận không thể móc tim ra cho cô ta, giờ đây lại đối xử với cô ta như thế này vì Cố Tích Lăng. "Anh làm vậy là vì con tiện nhân Cố Tích Lăng đó phải không?

Chỉ tiếc là cô ta đã ở bên người đàn ông khác rồi, dù anh có yêu cô ta đến mấy thì cô ta cũng chẳng thèm nhìn anh đâu." Cố Hề Nhược cười ha hả nói.

Lục Lăng Phong nhìn Cố Hề Nhược như nhìn một kẻ điên. "Chuyện này thì liên quan gì đến chị Lăng và anh rể?

Cố Hề Nhược, đừng có đem suy nghĩ bẩn thỉu của mình áp đặt lên người khác, cũng đừng ép tôi phải phá bỏ lời hứa với Khanh Vũ Không là không động tay vào cô và nhà họ Cố.

Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo cô, nếu còn lần sau tôi nhất định sẽ khiến cô phải hối hận khôn nguôi." Một câu nói khiến Cố Hề Nhược trong lòng có chút sợ hãi, nhưng cuối cùng cô ta vẫn cứng họng: "Nếu anh muốn người ta biết Lục Lăng Phong là kẻ nuốt lời thì anh cứ việc làm đi." Chẳng lẽ cô ta lại sợ anh không bằng?

Lục Lăng Phong lười đôi co với cô ta, chỉ nhìn người bên cạnh: "Đưa cô ta rời khỏi đây ngay, tôi không có bất kỳ quan hệ nào với cô ta hết." "Mời cô." Cố Hề Nhược quay người rời đi, trước khi đi còn nhìn Lục Lăng Phong nói: "Lục Lăng Phong, nhục nhã hôm nay anh gây ra cho tôi, sau này tôi nhất định sẽ trả lại gấp bội." Lục Lăng Phong cảm thấy phiền não vô cùng, người phụ nữ này não có vấn đề à?

Sao hồi đó mình lại ngu ngơ giúp cô ta làm nhiều việc như vậy chứ?

Không thèm để ý đến Cố Hề Nhược nữa, sau khi thấy cô ta đi khuất, anh mới gọi tâm phúc tới, kể lại ý đồ của Cố Hề Nhược rồi dặn dò: "Ngươi đến Vương phủ báo cho Vương phi biết chuyện này.

Bảo Vương phi phải cẩn thận với Cố Hề Nhược và trông chừng mấy đứa trẻ cho kỹ, đề phòng cô ta giở trò hèn hạ." "Vâng, thuộc hạ đi ngay." Thuộc hạ của Lục Lăng Phong biết chuyện quan trọng nên lập tức lên đường.

Cố Hề Nhược này đúng là không sợ chết, thực sự nghĩ đối thủ của mình chỉ là mấy người nhà họ Cố sao?

Không nhìn lại xem người ta là thân phận gì. "Ngươi tìm ai?" "Vị huynh đệ này, tôi đến tìm Vương phi, là thiếu gia nhà tôi sai tới, có chuyện hệ trọng muốn báo cho Vương phi, liên quan đến Vương gia và các tiểu thiếu gia." Người gác cổng nghe thấy vậy thì không dám lơ là, vội vào tìm Nguyên Húc báo cáo. "Ngươi dẫn người vào đi." Nghe liên quan đến Tô Ngọc và các con, Nguyên Húc cho người dẫn vào rồi mới đến thư phòng tìm Vương Cẩn Hòa.

Dạo gần đây ngoài việc chăm con, cô đều ở trong thư phòng xử lý công việc. "Phu nhân, người của Lục Lăng Phong tới muốn gặp người, nói có chuyện hệ trọng liên quan đến các tiểu thiếu gia và Vương gia." Nghe Nguyên Húc nói, Vương Cẩn Hòa dừng việc đang làm, nhìn anh hỏi: "Chuyện này là sao?" "Tạm thời vẫn chưa biết rõ, đối phương cũng chưa nói cụ thể." Nguyên Húc lắc đầu. "Đi thôi." Khi Vương Cẩn Hòa dẫn theo Nguyên Húc đi qua thì Nam Kiều và La Hậu nghe tin cũng vừa tới.

Thấy người của Lục Lăng Phong, Nam Kiều lạnh lùng hỏi: "Ngươi nói chuyện liên quan đến các cháu của ta và anh Ngọc là chuyện gì?" Thuộc hạ của Lục Lăng Phong kể lại một lượt chuyện Cố Hề Nhược tìm gặp anh, Vương Cẩn Hòa nghe xong mặt lạnh như băng.

Cơn giận của Nam Kiều và La Hậu thì càng không ai ngăn nổi. "Cố Hề Nhược này đúng là gan tày đình, lại dám tính kế anh Ngọc và cả Tiểu Bảo nữa." Vương Cẩn Hòa tuy đoán được Cố Hề Nhược sẽ hành động sau khi Tô Ngọc đi, nhưng không ngờ cô ta lại dám nhắm vào Tô Ngọc và các con.

Nếu thực sự để cô ta thành công, cô chắc chắn sẽ đau khổ tột cùng đúng như ý đồ của cô ta.

Đối với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc và các con đã là một phần không thể tách rời của cuộc sống.

Chương 646

Giờ lại có kẻ dám có ý đồ xấu với họ, tuyệt đối không thể tha thứ. "Chị dâu, chị muốn làm thế nào?

Chị cứ nói, em và La Hậu sẽ giúp chị." Nam Kiều thấy Vương Cẩn Hòa cũng đã nổi giận, vội vàng lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, cô thực sự phải ra tay với Cố Hề Nhược, nhưng không phải bây giờ. "Cô ta chẳng phải muốn quyền lực và địa vị sao?

Vậy ta sẽ cho cô ta.

Lâu Mãn Thanh bao giờ thì tới?" Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều hỏi. "Trước khi đi anh Ngọc đã thông báo cho người họ Lâu rồi, chắc khoảng vài ngày nữa là tới thôi ạ." Nam Kiều tính toán thời gian rồi đáp. "Được, ta biết rồi.

Nguyên Húc, ngươi dặn dò những người khác, bất kể lúc nào cũng phải có ít nhất hai người túc trực bên cạnh Tiểu Bảo." "Rõ." Thuộc hạ của Lục Lăng Phong đứng bên cạnh cảm thấy bồn chồn, anh ta chẳng muốn nghe Vương phi bàn bạc đại sự chút nào.

Biết càng nhiều chết càng nhanh, quy luật này anh ta hiểu rõ. "Thưa Vương phi, thuộc hạ có thể xin phép lui về không ạ?" "Ngươi về đi, giúp ta gửi lời cảm ơn tới thiếu gia nhà ngươi, tâm ý của anh ta ta xin nhận." Vương Cẩn Hòa lúc này mới nhớ ra người của Lục Lăng Phong vẫn còn ở đây. "Vâng." Sau khi về báo cáo với Lục Lăng Phong lời cảm ơn của Vương Cẩn Hòa, anh ta tuyệt nhiên không hé môi về những chuyện nghe được sau đó.

Thiếu gia đã quyết định tránh xa mấy chuyện này thì không nên để bị kéo vào quan hệ làm gì. "Chị dâu, cái anh Lục Lăng Phong này cũng có chút đầu óc đấy chứ." La Hậu lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Sau khi đoạn tuyệt quan hệ với Cố Hề Nhược, chỉ số thông minh của Lục Lăng Phong đã quay trở lại rồi." Nam Kiều không nhịn được cười rộ lên, sau khi cười xong vẻ mặt lại trở nên nghiêm túc: "Chị dâu, chuyện Cố Hề Nhược chúng ta vẫn phải cho cô ta một bài học nhớ đời.

Cô ta chẳng phải rất muốn làm gia chủ nhà họ Cố sao?

Chúng ta đẩy Cố Ngạn Kỳ lên vị trí đó, như vậy Cố Hề Nhược chắc chắn sẽ tức chết cho mà xem." Nhìn vật sắp đến tay mình lại rơi vào tay kẻ khác, không biết Cố Hề Nhược sẽ có biểu cảm gì?

Chỉ cần nghĩ đến thôi Nam Kiều đã thấy phấn khích rồi. "Đúng là một ý tưởng không tồi, chị cũng rất tò mò Cố Hề Nhược sau đó sẽ ra sao." "Vậy thì sai người tìm Cố Ngạn Kỳ, nói cho anh ta biết chuyện nhà họ Cố." Cố Ngạn Kỳ luôn cảm thấy áy náy với cô, nếu cô đưa tin tức này, chắc hẳn anh ta sẽ hiểu ý cô là gì. "Không vấn đề gì, em đi sắp xếp ngay đây." Nam Kiều hào hứng đi làm việc.

Sự hưng phấn trong mắt anh khiến La Hậu chỉ biết bất lực, đã để Nam Kiều nổi hứng thì Cố Hề Nhược cứ tự cầu phúc cho mình đi. "Chị dâu, em đi trông chừng Nam Kiều, kẻo cậu ấy lại làm quá tay." "Được." "Nguyên Húc, chúng ta đi tìm Tiểu Bảo." Tiểu Bảo và Tiểu Trí sau giờ học thường hay đi tìm các bạn nhỏ ở kinh thành chơi.

Khi đi chơi cậu bé lại không thích mang theo người, điểm này rất dễ tạo sơ hở cho kẻ xấu, cô phải nhắc nhở Tiểu Bảo một chút.

Khi Vương Cẩn Hòa đi qua, Tiểu Bảo và Tiểu Trí vẫn chưa tan học, đợi một lát mới thấy hai anh em bước ra. "Mẹ ơi!" Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa thì vui vẻ chạy tới, Tiểu Trí lững thững theo sau. "Tiểu Bảo, Tiểu Trí, các con lại đây, mẹ có chuyện muốn nói." Hai đứa trẻ đi tới trước mặt Vương Cẩn Hòa, ngoan ngoãn hỏi: "Mẹ ơi, mẹ định nói chuyện gì với chúng con ạ?" Vương Cẩn Hòa kể lại ý đồ của Cố Hề Nhược cho hai đứa trẻ nghe: "Mẹ nói chuyện này không phải để các con đi đối phó Cố Hề Nhược, đó là việc của mẹ.

Mẹ nói cho các con biết chỉ là muốn nhắc nhở sau này đi chơi nhất định phải mang theo những người mà cha đã sắp xếp bên cạnh, đừng để kẻ xấu có cơ hội ra tay." Tiểu Bảo nghe xong thì hiểu ra vấn đề, vỗ ngực bảo đảm: "Mẹ cứ yên tâm, con nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời ạ." Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn hiểu chuyện của Tiểu Bảo, Tiểu Trí im lặng không nói gì.

Sao cậu lại không tin Tiểu Bảo sẽ nghe lời như thế nhỉ? "Vậy thì tốt." Vương Cẩn Hòa dặn dò thêm vài câu rồi mới quay về thư phòng khác, đồng thời bảo Nguyên Húc gọi Vạn Phong tới.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, vẻ ngoan ngoãn trên mặt Tiểu Bảo lập tức biến mất, thay vào đó là sự khinh thường: "Cái cô Cố Hề Nhược gì đó dám tính kế cha, lại còn muốn mạng của ba anh em mình, đúng là chán sống rồi." Thấy Tiểu Bảo như vậy, Tiểu Trí đưa tay đỡ trán, cậu biết ngay mà. "Cậu định làm gì?" Sau thời gian dài chung sống, cậu biết Tiểu Bảo chỉ có vẻ ngoài ngoan ngoãn thôi, chứ thực ra bụng đầy mưu mẹo và cực kỳ thông minh.

Cái sự thông minh khiến cậu cũng thấy tự hổ thẹn.

Chỉ là bình thường Tiểu Bảo làm gì cũng kiểu lười biếng, không bao giờ nghiêm túc, giờ cậu nhóc bắt đầu nghiêm túc rồi, không biết Cố Hề Nhược có chịu đựng nổi không? "Anh, anh lại đây em bảo." Tiểu Bảo vẫy vẫy tay với Tiểu Trí.

Sau khi nghe Tiểu Bảo thì thầm vào tai, Tiểu Trí nhìn cậu bé với biểu cảm quái dị: "Nếu cha biết cậu làm vậy chắc chắn sẽ nổi giận đấy." "Cha có ở nhà đâu ạ?" Tiểu Bảo lý lẽ hùng hồn.

Một câu nói khiến Tiểu Trí có chút lúng túng, chẳng lẽ thực sự để

Tiểu Bảo làm vậy?

Vạn nhất xảy ra chuyện thì sao? "Tiểu Bảo, cậu làm thế nguy hiểm lắm." Tiểu Bảo thấy Tiểu Trí không đồng ý, đảo mắt một vòng rồi kéo cậu đi tìm Nam Kiều: "Chúng ta đi tìm chú Nam Kiều, rủ chú ấy chơi cùng.

Sau này nếu cha có biết thì chúng ta cứ đổ hết lên đầu chú Nam Kiều, chúng ta là trẻ con, không biết gì hết." Khóe miệng Tiểu Trí giật giật.

Tính kế chú Nam Kiều một cách lộ liễu thế này liệu có ổn không? "Anh ơi..." Thấy Tiểu Trí vẫn còn lưỡng lự, Tiểu Bảo dùng đôi mắt long lanh nhìn cậu.

Thấy vậy Tiểu Trí lập tức gật đầu đồng ý: "Được rồi, chúng ta đi tìm chú Nam Kiều." Lúc đi tìm Nam Kiều, Tiểu Trí có chút hối hận, lại bị Tiểu Bảo cho vào tròng rồi, thật là khổ quá mà.

Sao cậu chẳng bao giờ từ chối được yêu cầu nào của Tiểu Bảo hết nhỉ?

Đặc biệt là khi cậu nhóc dùng ánh mắt đó nhìn cậu, cậu lại càng không thể từ chối.

Nhìn Tiểu Bảo một cách bất lực, Tiểu Trí dở khóc dở cười: "Cậu đúng là tính kế cả tớ luôn rồi." "Làm gì có ạ." Khi hai đứa trẻ tìm thấy Nam Kiều và La Hậu, họ cũng đang chuẩn bị đối phó với Cố Hề Nhược. "Chú Nam Kiều ơi, bọn con đến rồi đây!" Tiểu Bảo vừa vào đã chào một tiếng.

Nghe thấy tiếng Tiểu Bảo, Nam Kiều có chút kinh ngạc: "Tiểu Bảo, sao các con lại đến tìm chú thế này?" "Hì hì, chú Nam Kiều ơi, con có chuyện này hay lắm, chú có muốn nghe không?" Nam Kiều nhìn vẻ mặt không mấy tốt đẹp của Tiểu Bảo, nghi ngờ hỏi: "Có phải nhóc lại đang tính kế gì chú không?" Lúc mới quen, trong mắt Nam Kiều, Tiểu Bảo là một bảo bối nhỏ đơn thuần, nhưng sau một thời gian dài tiếp xúc, anh mới biết Tiểu Bảo thực chất là một kẻ "ngoài trắng trong đen", hơn nữa còn cực kỳ thông minh.

Cậu nhóc mà muốn tính kế ai thì luôn lặng lẽ không tiếng động, đến lúc bị phát hiện thì đối phương đã bị tính kế đến mức chẳng còn cái quần đùi mà mặc.

Mà anh thì đã từng bị Tiểu Bảo tính kế một lần, nghĩ lại vẫn thấy mất mặt. "Không có mà, con chỉ biết bà Cố Hề Nhược kia muốn đối phó với con và các em, nên con muốn tìm chút việc cho bà ta làm thôi." Tiểu Bảo trưng ra bộ mặt vô tội nhìn Nam Kiều, như thể anh đang hiểu lầm cậu vậy.

Nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo, Nam Kiều không nhịn được mà có chút hoài nghi, chẳng lẽ anh hiểu lầm thật? "Thật sự chỉ có vậy thôi sao?" Nam Kiều vẫn bán tín bán nghi hỏi lại.

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Thật mà thật mà, chú nhìn con ngoan thế này, con có thể làm được gì chứ?" Nam Kiều cười lạnh trong lòng, đến cả hoàng thượng mà nhóc còn dám đòi trực tiếp cướp luôn Tề quốc về, thế mà dám bảo mình ngoan?

Nếu là trước đây chắc chắn anh sẽ tin, còn bây giờ thì đừng hòng. "Chú Nam Kiều, chẳng lẽ chú không muốn tin con sao?" Tiểu Bảo nhìn Nam Kiều với ánh mắt đáng thương, vẻ mặt đầy ấm ức.

Chương 647

Khóe miệng Nam Kiều giật giật, thế này mà cũng tỏ vẻ ấm ức được sao?

La Hậu đứng bên cạnh bất lực lắc đầu, cảm giác Nam Kiều sắp bị Tiểu Bảo tính kế đến nơi rồi. "Đừng nhìn chú như vậy, mỗi lần nhóc nhìn chú kiểu này là y như rằng chẳng có chuyện gì tốt." Nam Kiều hậm hực nói.

Tiểu Bảo ra vẻ mình vô cùng vô tội.

Tiểu Trí đứng bên cạnh nghe mà buồn cười, có vẻ sự nghịch ngợm của Tiểu Bảo đã ăn sâu vào lòng người rồi, ngay cả người yêu quý cậu như chú Nam Kiều cũng bắt đầu cảnh giác. "Chú Nam Kiều, rốt cuộc chú có muốn nghe không?" Tiểu Bảo nhìn Nam Kiều bất mãn hỏi.

Nam Kiều thấy Tiểu Bảo như vậy, trầm tư một chút rồi nói: "Nếu nhóc đã muốn kể cho chú nghe như vậy, thì chú đành miễn cưỡng nghe thử xem sao." Tiểu Bảo vẫy vẫy tay với Nam Kiều, cười híp mắt nói: "Chú ghé sát lại đây con nói cho nghe." "Được." Nhưng khi Nam Kiều nghe xong mưu đồ xấu xa của Tiểu Bảo, ánh mắt anh đầy vẻ ngơ ngác, nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt vô cùng kỳ quặc. "Tiểu Bảo, nhóc có chắc là sau khi chị dâu biết chuyện sẽ không xử nhóc chứ?" Nam Kiều bất lực nhìn Tiểu Bảo đầy lo lắng.

Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Chú không nói với mẹ con là được mà?

Với lại người ra tay là chú chứ có phải con đâu, liên quan gì đến con, con là trẻ con, con không biết gì hết." Nói xong, Tiểu Bảo kéo Tiểu Trí chạy biến, để lại Nam Kiều đứng ngây người và La Hậu đang nhịn cười.

Anh biết ngay là sẽ như vậy mà.

Tiểu Bảo thực sự thừa kế hoàn mỹ thiên phú của Tô Ngọc, cậu nhóc thực sự rất thông minh.

Đương nhiên, sự thông minh này phụ thuộc vào việc cậu có muốn vận dụng não hay không.

Nếu muốn, cậu có thể lừa tất cả mọi người, giống như Nam Kiều hiện tại.

Còn nếu không muốn, cậu chính là một bảo bối nhỏ ngây thơ vô hại.

Nam Kiều thở dài một tiếng, bất lực nói: "Tôi biết ngay là sẽ thành ra thế này mà." La Hậu nhìn anh, cười khẽ nói: "Cậu cũng biết cơ à?" Liếc La Hậu một cái, Nam Kiều hậm hực nói: "Nhưng cách này của Tiểu Bảo cũng không tệ, nếu thực sự thành công sẽ giảm bớt cho chúng ta không ít rắc rối, hơn nữa còn có thể khiến chúng tự tàn sát lẫn nhau, ý kiến hay đấy chứ?

Tôi thích nhất là xem bọn chúng tự cắn nhau." Nghe Nam Kiều nói, La Hậu đột nhiên tò mò Tiểu Bảo đã nói gì mà khiến Nam Kiều phấn khích đến vậy. "Tiểu Bảo đã nói gì?" Nam Kiều dùng âm thanh chỉ đủ hai người nghe để kể lại ý tưởng của Tiểu Bảo cho La Hậu.

Nghe xong, La Hậu chỉ cảm thấy bản thân mình vẫn còn quá ngây thơ.

Anh đưa tay day day thái dương, dở khóc dở cười nói: "Tiểu Bảo đúng là một tiểu tinh ranh, chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được." "Thằng bé là con trai của anh Ngọc mà, hơn nữa còn là đứa giống anh ấy nhất." Tiểu Bảo lại còn do đích thân Tô Ngọc dạy bảo, có những suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ. "Cậu không phiền khi bị dùng làm lá chắn sao?" La Hậu kinh ngạc hỏi Nam Kiều. "Có gì mà phiền chứ, chúng ta vốn dĩ cũng phải đối phó với bọn chúng, bây giờ có phương pháp tốt hơn thì đương nhiên phải dùng cách của Tiểu Bảo rồi." Nam Kiều lắc đầu nói, anh đã bắt đầu thấy mong chờ rồi.

Phải nói rằng, La Hậu cũng rất mong đợi.

Sau khi cân nhắc kỹ, Nam Kiều và La Hậu đi theo ý của Tiểu Bảo để bắt đầu dàn trận, đợi đến khi Lâu Mãn Thanh tới thì mọi chuyện chắc cũng hòm hòm rồi. "Tiểu Bảo, em không lo chú Nam Kiều không giúp mà còn đem chuyện này kể với cha sao?" "Chẳng lo chút nào cả, chú Nam Kiều vốn dĩ cũng muốn đối phó với Cố Hề Nhược, em giúp họ nghĩ ra một ý tưởng hay ho thế này, họ vui còn chẳng kịp nữa là." "Em nói đúng, nhưng Tiểu Bảo này, nghịch thì nghịch nhưng không được đem tính mạng mình ra làm trò đùa, nghe rõ chưa?" Tiểu Trí nghĩ đến tính cách chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn của Tiểu Bảo, vội vàng lên tiếng.

Một khi Tiểu Bảo xảy ra chuyện, cha chắc chắn sẽ rất giận.

Tiểu Bảo gật đầu: "Em sẽ không lấy mạng mình ra làm trò đùa đâu." Cậu vẫn còn nhớ lúc nhập tộc phổ, cậu đã đi theo kẻ xấu, cha lúc đó đã rất giận, hơn nữa cậu đã hứa với cha sẽ không làm chuyện như vậy nữa.

Đã hứa thì chắc chắn cậu phải làm được. "Em đã hứa với cha là sẽ không để bản thân rơi vào nguy hiểm rồi." Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí nói.

Tiểu Trí đột nhiên có dự cảm không lành, cậu luôn cảm thấy Tiểu Bảo chắc chắn đã từng làm chuyện như vậy, nếu không sao cha lại bắt Tiểu Bảo hứa điều đó. "Anh ơi, chúng ta đi thôi." Khi Tiểu Trí định mở miệng hỏi gì đó, Tiểu Bảo đã kéo cậu đi mất.

Tiểu Trí bất lực nhìn Tiểu Bảo, đúng là chuyển chủ đề giỏi thật.

Sau khi biết Cố Hề Nhược muốn tìm rắc rối cho mình, Tiểu Bảo cũng không cố ý tránh ra ngoài, hay cố ý đi ra ngoài.

Đến lúc đi chơi với bạn bè, bọn trẻ cũng không ở lì trong nhà.

Hôm đó, sau khi Tiểu Trí và Tiểu Bảo hoàn thành bài tập Tô Ngọc giao trước khi đi, hai đứa dẫn theo tiểu tư ra ngoài tìm bạn chơi.

Trước khi đi còn thưa với Vương Cẩn Hòa một tiếng.

Vương Cẩn Hòa chỉ dặn dò người bên cạnh bảo vệ tốt cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí rồi cho chúng đi.

Cô cũng giống Tiểu Bảo, không muốn hai đứa trẻ phải cố ý trốn tránh khi rắc rối còn chưa xuất hiện. "Tiểu thiếu gia, phía sau có người đi theo." Đi được nửa đường, tiểu tư bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, Tiểu Bảo lập tức hứng thú, dẫn Tiểu Trí đi vào một con đường khá hẻo lánh.

Đi đến một đầu ngõ cụt, những kẻ đi theo phía sau cuối cùng cũng lộ diện. "Hai đứa nhóc các ngươi gan cũng lớn đấy chứ?

Lại dám đi vào nơi hẻo lánh thế này." Phải nói là hai đứa nhóc này đúng là có can đảm, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Sau đó, hai đứa trẻ này sẽ phải trả giá cho sự thiếu hiểu biết của mình. "Vậy sao?" Mấy kẻ đó hoàn toàn không nhận ra nụ cười của Tiểu Bảo đang hưng phấn đến mức nào.

Khi bọn chúng định ra tay, Tiểu Bảo nắm tay Tiểu Trí lùi lại vài bước. "Các chú ơi, đừng đánh người ta thê thảm quá nhé, cứ bắt về giao cho chú Nam Kiều là được rồi." Tiểu Bảo cười híp mắt nói, lời nói khiến Tiểu Trí chỉ biết bất lực lắc đầu, giao cho chú Nam Kiều thì mấy người này liệu còn mạng mà sống không?

Tiểu Trí đứng cạnh Tiểu Bảo, nhìn những kẻ đó với ánh mắt đồng cảm.

Những kẻ này trước khi đến tìm rắc rối không thèm nghe ngóng xem bọn họ là ai sao?

Chẳng biết gì mà đã dám đến, đúng là cũng giỏi thật. "Anh ơi, chúng ta đi thôi, ở đây giao cho các chú ấy là được." "Được." Tuy Tiểu Bảo không biết chính xác có bao nhiêu người đi theo bảo vệ mình và Tiểu Trí, nhưng cậu biết chắc chắn không chỉ có hai người.

Hai người này dù ở lại xử lý bọn chúng thì sau đó vẫn sẽ có người đi theo bên cạnh hai đứa.

Cũng chính vì vậy, ám vệ xử lý mấy kẻ này mới yên tâm để Tiểu Bảo và Tiểu Trí rời đi.

Tiểu Bảo dẫn Tiểu Trí đến nhà bạn chơi đến tận chiều mới về, về đến nhà liền đi tìm Nam Kiều.

Nam Kiều nhìn Tiểu Bảo, cố ý nghiêm mặt: "Nhóc con nhà ngươi gan to thật đấy, chuyện này phải viết thư báo cho cha ngươi mới được." "Hì hì, chú Nam Kiều, con không phải vẫn ổn sao?

Con biết có người đi theo mới dám làm thế mà, chuyện này đừng kể với cha có được không?" Tiểu Bảo vừa nghe bảo báo cho Tô Ngọc thì quýnh quáng cả lên.

Chương 648

Để cha biết là coi như xong đời. "Chú Nam Kiều là tốt nhất, cầu xin chú đừng nói cho cha biết mà!" Thấy Tiểu Bảo chịu thua, Nam Kiều mềm lòng, nhưng vẫn nghiêm mặt nói: "Còn có lần sau là chú viết thư kể hết mọi chuyện cho cha nhóc đấy." Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Vâng ạ, không vấn đề gì." Nam Kiều kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, cái thằng nhóc này lại đang mưu tính chuyện xấu gì rồi? "Đây là chính miệng nhóc nói đấy nhé.

Nhưng chú có thể không nói với cha nhóc, còn chị dâu có nói hay không thì chú không biết đâu." Nam Kiều nghĩ đến biểu cảm của Vương Cẩn Hòa khi biết chuyện này, thầm đồng cảm với Tiểu Bảo. "Con đi tìm mẹ đây." Tiểu Bảo nghe xong liền vội vàng đi tìm Vương Cẩn Hòa, Tiểu Trí thong thả đi theo sau.

Khi hai đứa đến tìm Vương Cẩn Hòa, cô đang cùng Vạn Phong nói chuyện về nhà họ Cố và nhà họ Khanh.

Thấy hai đứa trẻ tới, Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, hai tiểu quỷ này không dạy cho một bài học thì đúng là sắp làm loạn tới trời rồi. "Mẹ, chúng con về rồi." "Còn biết đường về à?

Mẹ cứ tưởng hai đứa chơi bên ngoài đến quên cả lối về rồi chứ." Vương Cẩn Hòa không vui nhìn con trai.

Đối với cách làm của con trai, cô tán thành nhưng đồng thời cũng thấy giận.

Cách làm của Tiểu Bảo tuy giảm thiểu được những thương tổn không đáng có, nhưng cũng cho thấy cậu không hề để tâm đến sự an toàn của mình và Tiểu Trí, đây mới là điều khiến cô không vui. "Mẹ, con biết lỗi rồi." Nhìn Tiểu Bảo cúi đầu nhận lỗi, Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu: "Con đó, mẹ không bảo con làm sai, ngược lại con làm như vậy là đúng, nhưng con phải đảm bảo an toàn cho mình mới được." "Nếu không, lỡ xảy ra chuyện gì thì con bảo mẹ và cha phải làm sao?" Huống chi là cả hai đứa trẻ ở cùng nhau, vạn nhất có chuyện gì thì sao?

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Mẹ cứ yên tâm, con đã xác định được sự an toàn của con và anh rồi mới làm vậy." "Con biết cha đã cử mấy chú ám vệ đi theo con và anh mà, con tin các chú ấy có thể bảo vệ được bọn con." Tiểu Bảo vô cùng tin tưởng vào những người mà Tô Ngọc cử đến bên cạnh mình.

Những người cha chọn chắc chắn đều rất lợi hại.

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tiểu Bảo, cái thằng nhóc này đúng là biết rõ thật.

Cô đưa tay búng trán Tiểu Bảo, nghiêm mặt nói: "Lần sau không được như vậy nữa đâu nhé." Tiểu Bảo nghe xong vội vàng gật đầu, chỉ cần mẹ không giận là tốt rồi. "Mẹ, con biết rồi, mẹ cứ yên tâm đi, con nhất định sẽ tự chăm sóc tốt cho mình." Tiểu Bảo vỗ vỗ ngực đảm bảo.

Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Con mới là đứa trẻ con, mà đã đòi tự chăm sóc mình rồi sao?" Đứa trẻ này tuổi nhỏ mà tâm tư không ít, còn đòi tự chăm sóc mình nữa chứ.

Cậu đừng có mà gây thêm chuyện là cô đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Tiểu Bảo lập tức xìu xuống, mẹ không tin cậu thì phải làm sao đây?

Tiểu Trí bên cạnh lên tiếng: "Mẹ cứ yên tâm, con sẽ trông chừng em." Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Trí: "Vậy làm phiền Tiểu Trí giúp mẹ trông chừng em nhé." Tiểu Trí đột nhiên thấy hơi ngại, cậu lớn thế này rồi mà mẹ vẫn còn xoa đầu như vậy, cảm giác hơi xấu hổ.

Thấy vẻ ngại ngùng của Tiểu Trí, Vương Cẩn Hòa cười: "Con dù lớn thế nào thì vẫn là con trai của mẹ." Tiểu Bảo vội vàng sán lại, không cam tâm nói: "Mẹ, con cũng là con trai bảo bối của mẹ mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo không chịu kém cạnh, buồn cười lắc đầu: "Được rồi, con là con trai bảo bối của mẹ." Tô Ngọc đi rồi, có mấy đứa trẻ này bên cạnh, ngày tháng của cô cũng không đến nỗi nhàm chán.

Tiểu Bảo hì hì cười gật đầu, nhỏ giọng nói gì đó với Tiểu Trí, nhìn hai đứa trẻ như vậy, mắt Vương Cẩn Hòa đầy ý cười.

Dù sao đi nữa, chỉ cần hai đứa trẻ này vui vẻ là được. "Đúng rồi mẹ, mai con và anh muốn sang nhà bạn chơi, sáng sớm bọn con sẽ đi luôn." Tiểu Bảo sực nhớ ra điều gì đó liền nói. "Ồ?

Sao sáng sớm đã đi rồi?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cười hì hì: "Một người bạn của bọn con sắp sinh nhật, hôm nay đã hẹn mai đến chúc mừng sinh nhật cậu ấy." "Mẹ ơi, dâu tây ở nhà mình đã gửi tới chưa ạ?

Nếu có rồi thì mẹ cho con xin một giỏ mang đi tặng bạn làm quà sinh nhật được không?" Tiểu Bảo ngại ngùng nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên là được rồi, mẹ sẽ bảo người chuẩn bị sẵn cho các con vào sáng mai." "Con cảm ơn mẹ ạ." Sáng hôm sau, sau khi Tiểu Bảo và Tiểu Trí hoàn thành bài tập sớm, Vương Cẩn Hòa đã sai người chuẩn bị giỏ quả cho các con, bên trong ngoài dâu tây còn có một số loại trái cây khác, xếp trong giỏ trông rất đẹp mắt. "Cảm ơn mẹ." "Cảm ơn mẹ." "Đi đi con." Hai đứa trẻ dẫn theo tiểu tư cùng đi chúc mừng sinh nhật bạn.

Đi ra ngoài chưa được bao lâu thì gặp một người phụ nữ đang bế một đứa trẻ.

Nhìn thấy người đó, nụ cười trên mặt Tiểu Bảo lập tức đông cứng, trong mắt hiện lên vẻ thiếu kiên nhẫn. "Anh ơi, mình đi thôi." "Đứng lại!" Người phụ nữ bế đứa trẻ đó chính là Cố Tĩnh, cô ta và Trương Cần mới trở về vài ngày trước, về rồi mới nghe nói Tô Ngọc đã đi ra chiến trận.

Vốn định tìm cơ hội đi tìm Tiểu Trí, không ngờ lại gặp ở đây. "Tiểu Trí, lại đây với mẹ." Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí, ra lệnh nói.

Tiểu Trí nhíu mày, khi nhìn thấy người này trong lòng cậu thấy rất khó chịu, vô cùng không muốn gặp.

Tiểu Trí nhìn người phụ nữ trước mặt và đứa trẻ trong tay cô ta: "Tôi không quen bà, Tiểu Bảo mình đi thôi." "Được." Tiểu Bảo dắt tay Tiểu Trí đi lướt qua Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh hoàn toàn ngây người, đặc biệt là khi nghe thấy câu "Tôi không quen bà" của Trương Trí Lâm.

Theo bản năng, cô ta đưa tay kéo Trương Trí Lâm lại, biểu cảm phẫn nộ đến mức vặn vẹo: "Con vừa nói cái gì?" Sao Trương Trí Lâm có thể không nhận ra cô ta được chứ? "Trương Trí Lâm, con..." Tiểu Trí ngơ ngác nhìn Cố Tĩnh, vung tay thoát khỏi sự kìm kẹp của cô ta, nhíu mày nói: "Vị phu nhân này, bà nhận nhầm người rồi, tôi không tên là Trương Trí Lâm, tôi tên là Tô Tử Tiêu." Một câu "Tô Tử Tiêu" khiến mặt Cố Tĩnh trắng bệch, cô ta không thể tin nổi nhìn Trương Trí Lâm, một lúc lâu sau mới bàng hoàng nhớ ra, đứa trẻ này đã không còn nhớ bọn họ nữa.

Nó cũng đã đổi tên, được ghi vào tộc phổ nhà họ Tô, trở thành tiểu thiếu gia của nhà họ Tô, đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương. "Anh ơi mình đi thôi, đừng quan tâm đến bà ta." Tiểu Bảo nắm tay Tiểu Trí kéo đi, không muốn cậu nói chuyện với Cố Tĩnh quá nhiều.

Ám vệ nhìn thấy Cố Tĩnh xong liền đi báo cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa không ngờ Cố Tĩnh lại dám đến tìm Tiểu Trí. "Đi gọi cô ta lại đây, tôi có chuyện muốn nói." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng phân phó. "Rõ." Khi Cố Tĩnh nhìn thấy người chặn trước mặt mình, cô ta theo bản năng lùi lại: "Vương phi mời bà qua đó một chuyến, còn đứa trẻ này mời bà gửi về trước." Mí mắt Cố Tĩnh giật một cái, chuyện cô ta tìm Tiểu Trí có phải đã bị Vương Cẩn Hòa biết rồi không?

Do dự một lát, cô ta bảo nha hoàn thân tín đưa đứa bé về, còn mình thì đến phủ Ngọc Vương gặp Vương Cẩn Hòa.

Khi thấy Vương Cẩn Hòa, cô đang ngồi trong hoa viên, bên cạnh đặt một bộ trà cụ thủy tinh rất đẹp, bên trong đang pha trà hoa quả. "Tham kiến Vương phi." Cố Tĩnh biết bây giờ cô ta và Vương Cẩn Hòa chẳng còn quan hệ gì, nếu không hành lễ mà bị bắt lỗi thì chẳng phải chuyện tốt lành gì. "Đứng lên đi." Vương Cẩn Hòa không nhìn Cố Tĩnh mà chỉ nhàn nhạt lên tiếng.

Đợi người đứng dậy rồi, cô đưa tay chỉ vào chỗ ngồi đối diện: "Ngồi đi." Sau khi Cố Tĩnh ngồi xuống, Vương Cẩn Hòa mới nhìn cô ta: "Tại sao lại xuất hiện trước mặt Tiểu Trí?" "Tình cờ gặp trên phố thôi." "Đã là tình cờ gặp trên phố thì cô nên coi như gặp người lạ, chứ không phải đi qua làm phiền thằng bé." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh nói.

Cố Tĩnh mím chặt môi, cô ta biết lời này của Vương Cẩn Hòa có ý gì. "Nó là con trai tôi." Cô ta là mẹ của đứa trẻ, tại sao lại không được tiếp cận con trai mình. "Còn nhớ hai lựa chọn mà Tô Ngọc đã đưa ra cho các người không?

Các người đã chọn những đầu mối kinh doanh trong tay anh ấy trong vòng ba năm và từ bỏ Tiểu Trí.

Chương 649

Từ đó về sau, thằng bé là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, chứ không phải con trai của Cố Tĩnh và Trương Cần các người nữa." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói, lời thốt ra vô cùng lạnh lùng. "Sau đó nhà họ Tô đã mời những người thân thiết đến dự lễ nhập tộc phổ cho Tiểu Trí, từ ngày hôm đó trên đời này không còn Trương Trí Lâm nữa, mà chỉ có đại công tử nhà họ Tô - Tô Tử Tiêu." "Tất cả mọi người đều biết tôi và Tô Ngọc mới là cha mẹ của thằng bé, chứ không phải các người." Sắc mặt Cố Tĩnh vô cùng khó coi, lựa chọn lúc đó đương nhiên cô ta nhớ rõ.

Nếu không chọn những đầu mối kinh doanh của Tô Ngọc, những gì cô ta có hiện nay chắc chắn không nhiều đến thế.

Chỉ mới ngắn ngủi một năm, sản nghiệp trong tay cô ta đã mở rộng gấp đôi, sự thật chứng minh lựa chọn của cô ta không sai.

Khi trở về, cô ta đã nghĩ kỹ rồi, chỉ cần tiếp xúc với đứa trẻ nhiều hơn, nó nhất định sẽ chấp nhận bọn họ.

Cuộc gặp hôm nay chỉ là ngoài ý muốn, nhưng cô ta đã nhìn thấy sự bất mãn, khó chịu, thậm chí là ghét bỏ trong mắt đứa trẻ đó.

Thằng bé ghét cô ta, thậm chí không muốn nói với cô ta một lời nào, những điều đó cô ta đều cảm nhận được, nhưng lại không thể chấp nhận nổi. "Tôi..." "Đây là lần cuối cùng, nếu còn để tôi biết cô xuất hiện trước mặt đứa trẻ, thậm chí nói những lời vớ vẩn với nó, tôi sẽ cho cô biết hậu quả của việc vi phạm khế ước là gì." Vương Cẩn Hòa ngắt lời Cố Tĩnh, lạnh lùng nói. "Cô thực sự muốn làm vậy sao?" Cố Tĩnh không thể ngờ Vương Cẩn Hòa lại nói ra những lời như vậy. "Tô Ngọc lúc đó đã nói rõ với các người rồi, chọn đầu mối của anh ấy trong ba năm thì Tiểu Trí và các người không còn bất cứ quan hệ gì nữa.

Tính cách của anh ấy cô biết mà, nếu để anh ấy biết các người đi quấy rầy Tiểu Trí, anh ấy sẽ khiến mọi thứ trong tay các người tan thành mây khói trong nháy mắt." "Cô..." "Đừng nghi ngờ tôi đang đe dọa cô, tôi chỉ đang trình bày sự thật thôi." "Đã dùng đầu mối của Tô Ngọc thì nên biết thế lực trong tay anh ấy lớn đến mức nào.

Ngay cả nhà họ Tạ năm xưa anh ấy còn có thể trực tiếp quật ngã, huống chi là một nhà họ Cố đang trên đà xuống dốc như các người, và chút gia nghiệp dựa vào anh ấy mới có được hiện nay." Trước đây cô coi Cố Tĩnh là chị em, là bạn tốt, nhưng những gì Cố Tĩnh đã làm với Tiểu Trí, cũng như tương lai của Tiểu Trí mà cô biết từ miệng Tô Ngọc, đối với họ đều là một rắc rối.

Họ sẽ không để Tiểu Trí phải chết sớm.

Cố Tĩnh không nói gì, cô ta hiểu rõ ý của Vương Cẩn Hòa.

Hơn nữa cô nói cũng rất đúng.

Tô Ngọc muốn đối phó với bọn họ là chuyện dễ như trở bàn tay, dù bây giờ người đã đi biên quan, nhưng người của anh ấy vẫn ở đây, muốn làm gì chỉ cần một câu nói của Vương Cẩn Hòa là xong.

Mọi người đều biết chuyện này, họ muốn làm gì thì mình chưa chắc đã là đối thủ.

Nhìn dáng vẻ im lặng của Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Hãy nhớ kỹ những gì tôi nói hôm nay, đứa trẻ đang rất tốt, nó cũng không cần sự hư tình giả ý của cô." "Nguyên Húc, tiễn khách." Vương Cẩn Hòa nói xong cũng không cho Cố Tĩnh cơ hội lên tiếng, trực tiếp sai người tiễn khách.

Sắc mặt Cố Tĩnh khó coi đứng dậy rời đi, suốt quá trình không thèm nhìn Vương Cẩn Hòa lấy một cái.

Khi Cố Tĩnh đi được vài bước, Vương Cẩn Hòa đột nhiên lên tiếng: "Cố Tĩnh, cô hãy tự lo cho mình đi, Tiểu Trí không phải là người để cô tính kế đâu, đừng quên Tiểu Trí là con trai của tôi và Tô Ngọc." "Và thằng bé cũng sẽ gọi Hoàng huynh một tiếng Hoàng bá bá đấy." Đây là lời cảnh cáo cuối cùng của Vương Cẩn Hòa dành cho Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh cảm thấy lạnh toát cả người, Vương Cẩn Hòa nói đúng, Tiểu Trí hiện giờ đã không còn là đứa trẻ năm xưa nữa.

Thằng bé là người của phủ Ngọc Vương.

Lại còn là đứa cháu được hoàng thượng công nhận, nếu cô ta định làm gì mà để hoàng thượng biết thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Nguyên Húc đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ thảm hại của Cố Tĩnh khi rời đi, nhíu mày nói: "Phu nhân, liệu Cố Tĩnh có..." "Yên tâm đi, so với Tiểu Trí, Cố Tĩnh quan tâm đến những gì đang có hiện tại và đứa con trai nhỏ của cô ta hơn." Muốn có dây dưa với Tiểu Trí thì cái giá phải trả là trắng tay, đó không phải là điều Cố Tĩnh có thể chấp nhận. "Vậy thì tốt rồi." "Dù nói vậy, nhưng đợi bọn Tiểu Trí về, hãy dặn dò những người bên cạnh thằng bé, sau này thấy họ thì cản lại một chút, đừng để người nhà họ tiếp cận Tiểu Trí." "Rõ." Cố Tĩnh thất thần trở về, về đến nhà thấy Trương Cần đang chơi với đứa con trai nhỏ, thấy con trai, nụ cười trên mặt cô ta mới nhiều lên một chút.

Cô ta không làm sai, chẳng qua chỉ là mất đi một đứa con trai thôi.

Cô ta còn hai năm nữa để tận dụng, hai năm này cô ta sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Dù không có Tô Ngọc, cô ta và Trương Cần cũng có thể tạo dựng nên một cơ ngơi cho đứa con nhỏ này. "Em gặp thằng bé rồi à?" Trương Cần nhìn Cố Tĩnh hỏi.

Cố Tĩnh im lặng gật đầu: "Đúng là gặp rồi." "Thằng bé vẫn khỏe chứ?" Trương Cần nhìn cô ta có chút gấp gáp hỏi. "Là đại công tử của Ngọc Vương thì có gì mà không tốt chứ." Cố Tĩnh chỉ cần nghĩ đến ánh mắt xa lạ của đứa trẻ đó nhìn mình là lại không kiềm chế được sự bực bội.

Lúc đầu cô ta tưởng đứa trẻ giả vờ, lần này gặp mới hoàn toàn tin rằng Tiểu Trí thực sự đã quên hết chuyện xưa. "Nó không nhận ra em." "Nó nói với em nó tên là Tô Tử Tiêu." Cố Tĩnh bình thản nói ra những lời khiến tim mình nhói đau.

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh cười khổ nói: "Vương gia lúc đó đã nhắc nhở chúng ta rồi, là do chính em đưa ra lựa chọn đó thôi." "Em cứ tưởng trên đời này không có loại thuốc như vậy." Vốn tưởng thứ đó chỉ là lời nói đùa thôi, ai ngờ lại là thật. "Anh ấy đã nói đó là thứ do đồ đệ của thần y làm ra mà." Trương Cần cười khổ nói. "Vương phi gọi em qua..." Nói đến đây sắc mặt Cố Tĩnh không được tốt cho lắm, nhưng vẫn kể lại mọi chuyện cho Trương Cần nghe.

Nghe xong, niềm hy vọng cuối cùng của Trương Cần cũng dập tắt.

Anh cười khổ lên tiếng: "Chúng ta quả thực không có tư cách." Đã chọn rồi thì đừng hối hận, đó là lời Tô Ngọc đã nói với họ lúc đó.

Giờ đây đã một năm trôi qua, hai năm còn lại, có lẽ họ cũng chẳng còn cơ hội nữa.

Vương Cẩn Hòa nói đúng, họ không nên đi làm phiền Tiểu Trí.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ hoang mang không biết phải làm sao của Tiểu Trí lúc đó, Trương Cần lại không kìm được sự hoảng hốt.

Thậm chí anh còn không dám xuất hiện trước mặt Tiểu Trí, đồng thời cũng có chút hối hận, nếu lúc đó anh ngăn cản Cố Tĩnh thì chuyện liệu có xảy ra như vậy không?

Nhìn dáng vẻ đó của chồng, Cố Tĩnh có chút bất mãn: "Anh hối hận rồi à?" Trương Cần nhìn Cố Tĩnh: "Anh thực sự hối hận rồi." "Em làm vậy là vì ai chứ?

Thằng bé đã có Ngọc Vương làm chỗ dựa, còn con trai nhỏ của chúng ta chẳng có gì cả, anh cũng không xem lúc đó nó đã nói những gì." "Nếu không phải bản thân nó không biết điều thì em có làm như vậy không?" Đến giờ Cố Tĩnh vẫn thấy Tiểu Trí quá cố chấp.

Rõ ràng đây là em trai nó, chia sẻ với em một chút thì đã sao?

Nhường cha nuôi cho em thì đã sao?

Làm anh chẳng lẽ không phải nhường em sao?

Đó là chuyện đương nhiên mà.

Vậy mà nó không những không làm, còn nói xấu trước mặt vợ chồng Tô Ngọc.

Tất cả chuyện này đều là lỗi của nó.

Nhìn dáng vẻ mất kiểm soát này của Cố Tĩnh, Trương Cần đột nhiên im lặng.

Anh đã hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại cảnh cáo họ.

Anh thấy như vậy cũng tốt. "Cứ như vậy đi." Trương Cần có chút mệt mỏi nói. "Anh có ý gì?" "Nếu em không muốn những gì chúng ta đang có biến mất hoàn toàn, không muốn con trai lớn lên trắng tay, thì đừng xuất hiện trước mặt Tiểu Trí nữa, càng không được nói những lời khiến người ta ghét bỏ.

Anh tin Vương phi nói thật đấy, nếu còn có lần sau cô ấy sẽ thực sự đối phó với chúng ta." Trương Cần nhìn Cố Tĩnh gằn từng chữ một.

Chương 650

"Đừng tưởng Ngọc Vương không có nhà là sẽ không có chuyện gì." Thực ra Trương Cần luôn giấu Cố Tĩnh một điều, nếu họ chọn Tiểu Trí, những gì họ nhận được sẽ còn nhiều hơn thế.

Nếu nói ra, Cố Tĩnh có lẽ sẽ càng thêm điên cuồng mất.

Chuyện đó cứ thôi đi vậy.

Thở dài một tiếng, lòng Trương Cần đột nhiên nhói đau, giây phút này anh mới nhận thức rõ ràng rằng, anh thực sự đã mất đi đứa con trai Tiểu Trí này rồi.

Chỉ vì sự tham lam của người vợ.

Nhưng như vậy cũng tốt.

Tiểu Trí đã quên hết mọi chuyện đang sống rất hạnh phúc, như vậy là đủ rồi.

May mà Vương Cẩn Hòa không biết suy nghĩ của Trương Cần, nếu biết chắc cũng chỉ thấy nực cười mà thôi.

Tiểu Trí và Tiểu Bảo chơi ở nhà bạn cả ngày, về nhà liền tìm Vương Cẩn Hòa nói: "Mẹ ơi, hôm nay trên phố có một người kỳ lạ lắm, cứ bảo con là Trương Trí Lâm." "Con có thấy mình là người đó không?" Tiểu Trí im lặng một lúc rồi mới lắc đầu nói: "Con không phải, con tên là Tô Tử Tiêu." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Những lời đó không cần để tâm đâu, sau này họ cũng sẽ không xuất hiện trước mặt con nữa." Tiểu Trí nghe mẹ nói vậy thì trong lòng cũng hiểu ra, xem ra mẹ và người kia thực sự có quen biết.

Nhưng cảm giác không thoải mái trong lòng khiến Tiểu Trí vô thức nhíu mày. "Anh ơi, anh đang nghĩ gì thế?" Tiểu Bảo sán lại gần

Tiểu Trí tò mò hỏi.

Tiểu Trí cười lắc đầu: "Anh không nghĩ gì cả, chỉ là thấy không thích người đó thôi, nhìn thấy bà ta là thấy không thoải mái rồi." "Vậy thì đừng nghĩ nữa, mẹ đã bảo sau này không gặp lại nữa thì nhất định sẽ không gặp lại đâu." Tiểu Bảo nắm tay Tiểu Trí an ủi.

Tiểu Trí cười gật đầu: "Em nói đúng." "Chơi cả ngày rồi không mệt sao?

Đi tắm đi rồi lát nữa ra ăn cơm, mẹ làm món ngon cho các con." "Vâng ạ." Đợi hai đứa trẻ đi rồi, nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa mới dần thu lại, cô khẽ thở dài: "Dù đã quên chuyện cũ, nhưng Tiểu Trí khi gặp người đó vẫn sẽ vô thức thấy khó chịu." Thu Ý tỏ vẻ vô cùng không thích Cố Tĩnh: "Rõ ràng là tự mình chọn, vậy mà còn xuất hiện trước mặt đại thiếu gia, còn nói những lời như vậy, thật quá đáng quá đi." Nhìn dáng vẻ của Thu Ý, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Em nói đúng, đúng là rất quá đáng." Thu Ý ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, không hiểu sao cô lại đột nhiên cười. "Tiểu thư, có gì đáng cười sao ạ?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không có gì, ta chỉ thấy đôi khi em cũng khá đáng yêu thôi." "Đi làm việc đi." "Rõ." Cố Hề Nhược từ lúc định đối phó với Vương Cẩn Hòa vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, sau khi biết về ân oán giữa Cố Tĩnh và Vương Cẩn Hòa, ả lập tức có kế hoạch.

Tìm đến người nọ, Cố Hề Nhược nhếch môi cười: "Dù sao chúng ta cũng đều là người nhà họ Cố, Vương Cẩn Hòa cướp mất con trai của cô, cô thực sự cam tâm sao?" Cố Tĩnh nheo mắt nhìn Cố Hề Nhược: "Cô muốn nói gì?" Người này đột nhiên tìm đến mình chắc chắn là không có ý tốt. "Không có gì, chỉ thấy con trai các người bị người ta cướp mất như vậy nên thấy hơi đồng cảm thôi, có muốn hợp tác với tôi không?

Tôi giúp cô cướp lại con trai thì sao?" Cố Hề Nhược nhìn Cố Tĩnh dụ dỗ.

Tuy nhiên lần này Cố Hề Nhược đã tính sai rồi. "Không cần đâu, chuyện của chúng tôi vẫn chưa đến lượt cô xen vào." Đối với chuyện giữa Cố Hề Nhược và Vương Cẩn Hòa, Cố Tĩnh dù không biết hết thì cũng biết được một nửa.

Ả đột nhiên nói những lời này, ngoài ý đồ xấu ra thì cô ta không nghĩ được gì khác. "Cố Hề Nhược, cô muốn đối phó với ai là việc của cô, nhưng cô muốn kéo tôi xuống nước, lợi dụng tôi để tính kế đối phó với Vương Cẩn Hòa thì đừng có nằm mơ." Cố Hề Nhược nhíu mày nhìn Cố Tĩnh: "Cô cứ cam tâm nhìn con trai mình gọi người phụ nữ khác là mẹ như vậy sao?

Nhìn nó không nhận mình sao?" "Liên quan gì đến cô?" Cố Tĩnh căn bản không thèm mắc bẫy của Cố Hề Nhược.

Muốn ly gián thì cũng phải xem ả có bản lĩnh đó hay không. "Người ta đã lên làm Vương phi rồi, đối xử với cô chắc gì đã tốt đẹp như trước, vậy mà cô vẫn còn đi bảo vệ người ta, đúng là nực cười." Cố Hề Nhược mở lời mỉa mai.

Cố Tĩnh nhìn Cố Hề Nhược, thấy rõ sự đố kỵ sâu sắc trong mắt cô ta, liền bật cười châm chọc: "Cô đang ghen tị vì người ta trở thành Ngọc Vương phi, còn cô chỉ là một phu nhân của thế gia thôi sao?" Câu nói thản nhiên của Cố Tĩnh khiến sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức biến đổi: "Cô nói bậy bạ gì đó?" "Nói bậy?

Năm đó cô với Lục Lăng Phong quan hệ tốt như vậy, người ta vì cô mà suýt nữa mất mạng, tại sao cuối cùng cô lại gả cho Khanh Vũ Không?

Chẳng phải vì Lục Lăng Phong nhìn rõ bộ mặt thật của cô nên mới từ bỏ cô sao?

Cô có gì mà đắc ý?

Nhìn người mà cô coi thường nhất trở thành Huyền Chủ, rồi thành Vương phi, rồi thành người được cả trăm họ Huyền quốc kính trọng, cô có phải hận không thể thay thế Vương Cẩn Hòa, để bản thân được đứng ở vị trí cao cao tại thượng đó không?

Tiếc là cô không có cái số đó, cũng chẳng có tư cách đó." "Ngay cả thân phận tiểu thư Cố gia hiện tại của cô cũng là cướp của Ngọc Vương phi, cô lấy tư cách gì mà đứng đây nói những lời này?" Trước khi đứa con út ra đời, gia đình Vương Cẩn Hòa đã đối xử với họ thế nào, trong lòng Cố Tĩnh đều hiểu rõ.

Họ thật sự rất tốt với gia đình cô, nếu không phải vì chuyện của Tiểu Trí thì hai bên cũng không đến nỗi trở mặt.

Cô có thể cực đoan trong việc lựa chọn tương lai cho con cái, nhưng không có nghĩa là cô phủ nhận lòng tốt của nhà họ Vương.

Cố Hề Nhược vốn tưởng có thể ly gián quan hệ giữa cô và Vương Cẩn Hòa, nào ngờ người này lại cứng đầu đến vậy, dường như chẳng nghe lọt tai lời nào. "Sớm muộn gì cô cũng phải hối hận." "Yên tâm, cô hối hận tôi cũng không hối hận đâu, còn cô thì sớm muộn gì cũng thua dưới tay Vương Cẩn Hòa thôi." Nói xong, Cố Tĩnh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Trước khi đi, cô cúi đầu nhìn Cố Hề Nhược: "Cô căn bản không xứng để so sánh với cô ấy, chỉ là một tiểu thư giả mạo mà thôi.

Đừng tưởng gà rừng cắm thêm lông cánh là biến thành phượng hoàng, gà rừng mãi mãi là gà rừng, kẻ chân bùn mãi mãi không bỏ được cái vẻ nhỏ nhen ăn sâu vào xương tủy đâu." Lời của Cố Tĩnh như một đòn giáng mạnh vào Cố Hề Nhược. "Cố Tĩnh..." Khi Cố Hề Nhược hoàn hồn lại thì Cố Tĩnh đã đi xa.

Cô ta sa sầm mặt mày rời khỏi tửu lầu.

Nếu Cố Tĩnh đã không biết điều như vậy thì đừng trách cô ta không khách khí.

Sau này cô ta nhất định phải khiến Cố Tĩnh quỳ xuống đất cầu xin tha thứ để rửa sạch nỗi nhục ngày hôm nay.

Chuyện Cố Hề Nhược tìm gặp Cố Tĩnh nhanh chóng được người giám sát báo lại cho Vương Cẩn Hòa.

Biết Cố Hề Nhược định tìm Cố Tĩnh hợp tác, Vương Cẩn Hòa chỉ thấy nực cười.

Cô ta đúng là quá tự cao tự đại, cứ ngỡ đã nắm thóp được điểm yếu của người khác. "Chị dâu, Cố Tĩnh thế mà không đồng ý hợp tác với Cố Hề Nhược sao?" Nam Kiều nghe xong có chút ngạc nhiên.

Rõ ràng là chiêu ly gián lộ liễu như vậy, lại thêm quan hệ hiện tại giữa cô và Cố Tĩnh cũng rất tệ, thế mà người phụ nữ kia vẫn không hề lay động.

Điều này khiến cô có cái nhìn khác về Cố Tĩnh. "Bình thường thôi, Cố Tĩnh tuy sai lầm trong việc dạy con, nhưng cô ta không ngốc." "Sao chị lại nói thế?" "Cố Tĩnh hầu như đều biết hết mọi chuyện giữa chị và Cố Hề Nhược, biết rõ ân oán của chúng ta và biết Cố Hề Nhược hận chị đến mức nào.

Nếu cô ta còn không đoán ra Cố Hề Nhược muốn lợi dụng mình để đối phó chị, thì cô ta đã bị lũ cáo già trên thương trường nuốt chửng từ lâu rồi." Cố Tĩnh là người thông minh, đồng thời cũng rất cực đoan.

Vương Cẩn Hòa vẫn không hiểu nổi tại sao chỉ vì sinh thêm đứa con thứ hai mà Cố Tĩnh lại trở nên cực đoan đến mức đó, vấn đề này cô vẫn chưa nghĩ thông.

Nam Kiều suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng tình: "Chị nói đúng, nhưng Cố Tĩnh thật sự không hề dao động sao?" "Không đâu, trước đây gia đình chị chưa từng bạc đãi họ, đối đãi đều là chân tâm thật ý, có đồ tốt gì cũng không thiếu phần họ, điểm này Cố Tĩnh tự hiểu rõ." Hơn nữa, chuyện của Tiểu Trí rốt cuộc là thế nào, Cố Tĩnh còn rõ hơn ai hết.

La Hậu chống cằm nghe hai người trò chuyện, đôi mày khẽ nhíu lại, thật là rắc rối.

Cái cô Cố Hề Nhược này, lúc không để ý đến cô ta thì cô ta cứ như con châu chấu nhảy nhót lung tung khắp nơi. "Chị dâu, khi nào chúng ta mới ra tay với Cố Hề Nhược?" "Đợi Lâu Mãn Thanh đến là có thể bắt đầu." Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị sẵn sàng, hiện tại vạn sự đã đủ, chỉ thiếu gió đông.

Mà ngọn gió đông này chính là Lâu Mãn Thanh.

La Hậu cân nhắc xem có nên viết thư hỏi xem bao giờ Lâu Mãn Thanh mới tới không.

Chương 651

Chuyện ngày hôm nay làm cậu ta bắt đầu thiếu kiên nhẫn rồi. "Không cần gấp, bao nhiêu ngày còn đợi được, chẳng lẽ lại không chờ thêm được chút nữa.

Không biết anh Tô Ngọc đã đi tới đâu rồi?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên lên tiếng.

Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, vội vàng đáp: "Chị dâu, anh Ngọc chắc là vẫn chưa tới biên quan đâu, họ đi mới chưa đầy mười ngày, đại khái phải năm sáu ngày nữa mới tới." Vương Cẩn Hòa không rõ biên quan cách kinh thành bao xa, nghe Nam Kiều nói vậy thì khẽ nhíu mày, xa thế sao? "Xa quá, họ có phải hành quân liên tục không?" "Chắc chắn là phải vội vã rồi, nhưng vẫn sẽ có thời gian nghỉ ngơi, nếu không binh sĩ đi bộ sẽ không chịu nổi." Số người cưỡi ngựa dù sao cũng là thiểu số vì không có đủ ngựa.

Vương Cẩn Hòa đưa tay vuốt cằm, suy nghĩ xem sau khi Tô Ngọc về, họ có nên tự lập một trang trại ngựa không.

Ngựa chiến được nuôi dưỡng bằng nước linh tuyền chắc chắn sẽ tốt hơn nhiều chứ?

Dùng giống ngựa Hãn Huyết để lai tạo ra lứa ngựa mới. "Chị dâu, chị lại đang nghĩ gì vậy?" Nam Kiều có cảm giác chị dâu mình lại sắp làm chuyện gì đó to tát. "Không có gì, chị chỉ đang nghĩ xem có nên tự lập một trang trại ngựa để nuôi dưỡng một lứa ngựa ưu tú không." Vương Cẩn Hòa chia sẻ ý tưởng với hai người.

Nam Kiều nghe xong thì gật đầu lia lịa, La Hậu càng tán thành: "Chị dâu, mấy con vật nhà chị nuôi con nào cũng tốt cực kỳ, nếu nuôi ngựa chắc chắn cũng sẽ rất ổn, đến lúc đó cho em đặt trước một con được không?" "Em cũng muốn một con!" Nam Kiều bên cạnh không chịu kém cạnh.

Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, hai cái cậu này cứ như mấy con khỉ tinh nghịch. "Nếu chị thật sự nuôi ngựa, đến lúc đó sẽ để lại cho mỗi người một con." "Cảm ơn chị dâu!" Nói xong chuyện ngựa, Nam Kiều lại quay về chuyện Cố Hề Nhược: "Chị dâu, thời gian qua người của chúng ta vẫn luôn theo dõi cô ta.

Các tộc lão của Cố gia ngày càng không hài lòng với Cố Hề Nhược, trong đó bao gồm cả Cố Thăng.

Cứ đà này, việc cô ta muốn trở thành gia chủ Cố gia sẽ gặp rất nhiều trở ngại." "Ừ, rồi sao nữa?" "Cô ta định ra tay rồi.

Còn về phần Cố Ngạn Kỳ, anh ta đang trên đường trở về, tin này Cố Hề Nhược vẫn chưa biết." Một khi Cố Ngạn Kỳ về, anh ta sẽ là người kế thừa danh chính ngôn thuận.

Cố Hề Nhược dù có nhiều mưu tính đến đâu cũng đành phải gác lại.

Trừ khi cô ta trừ khử hết các tộc lão trước khi Cố Ngạn Kỳ về, rồi bắt Cố Thăng nhường ngôi gia chủ cho mình, ngoài ra không còn cách nào khác. "Cô ta không có cơ hội đâu." Sự khẳng định của Vương Cẩn Hòa khiến Nam Kiều không khỏi ngạc nhiên: "Sao chị lại nói thế?" "Dù hiện tại có Khanh Vũ Không giúp đỡ, nhưng cũng chỉ là hiện tại thôi.

Đợi sau khi một số chuyện bắt đầu, nếu Khanh Vũ Không vẫn còn giúp cô ta thì chị mới thực sự nể phục bản lĩnh của cô ta.

Hơn nữa, các tộc lão Cố gia đâu phải muốn giải quyết một lần là xong ngay được, huống hồ Cố Ngạn Kỳ sắp về rồi." Mọi yếu tố cộng lại, cơ hội của Cố Hề Nhược không lớn. "Nói thì nói vậy, nhưng Cố

Hề Nhược còn có một người cha sẵn sàng vứt bỏ cả con trai ruột, chuyện đó có lẽ sẽ giúp ích cho cô ta." Thái độ của vợ chồng Cố Thăng làm Nam Kiều cảm thấy không thể tin nổi.

Chưa thấy ai lại giúp con gái nuôi đối phó con trai ruột của mình bao giờ.

Nhưng Cố Thăng đúng là một kẻ kỳ quặc, không chỉ giúp con nuôi đối phó con trai mà còn muốn để lại toàn bộ gia sản Cố gia cho cô ta. "Chị dâu, rốt cuộc Cố Hề Nhược đã làm gì vợ chồng Cố Thăng mà họ lại đối xử tốt với cô ta như vậy?" La Hậu cực kỳ tò mò. "Chuyện này thì chị không rõ lắm, nhưng cũng thường thôi mà?

Đến đứa con trai mình nuôi lớn còn không cần, huống chi là người khác." Trước đây Vương Cẩn Hòa còn thấy hơi khó chịu, nhưng giờ thì không.

Đặc biệt là khi biết vợ chồng Cố Thăng cũng đối xử như vậy với Cố Ngạn Kỳ, cô biết mình không còn gì để kỳ vọng vào gia đình này nữa. "Vậy sao?

Chị dâu, vậy sau này chúng ta cứ tùy tiện ra tay với Cố gia nhé?" La Hậu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cậu biết rõ ân oán giữa cô và Cố gia nên mới hỏi vậy.

Cậu chủ yếu lo lắng Vương Cẩn Hòa vẫn còn vương vấn những người đó, nhỡ lúc đối phó chị dâu lại mềm lòng thì sao?

Vương Cẩn Hòa chỉ cần nghĩ một chút là hiểu ý La Hậu.

Cô mỉm cười gật đầu: "Được, chị với Cố gia sớm đã không còn quan hệ gì rồi.

Cố gia biết rõ chuyện chị và Cố Hề Nhược bị hoán đổi thân phận mà vẫn giúp cô ta muốn lấy mạng chị.

Từ lúc đó, họ là họ, chị là chị, chúng ta không còn dính dáng gì nữa." Chuyện năm ngoái cô vẫn nhớ như in.

Vợ chồng Cố Thăng đều biết rõ mọi chuyện, vậy mà vẫn mặc kệ Cố Hề Nhược hành hạ cô, thậm chí còn giúp cô ta đối phó cô.

Cứ nghĩ đến đây, lòng Vương Cẩn Hòa lại như bị gai đâm.

Không đến mức đau đớn, nhưng cực kỳ khó chịu.

Nhất là khi nghĩ đến ánh mắt đắc thắng của Cố Hề Nhược nhìn mình, cô lại thấy phiền lòng.

Nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa, La Hậu có chút lo lắng.

Chị dâu thật sự không sao chứ?

Trông chị ấy thế này chẳng giống người không để tâm chút nào. "Chị dâu, chị thật sự không bận tâm nữa sao?" Đó dù sao cũng là cha mẹ ruột của chị ấy, thay vào là bất kỳ ai cũng khó mà thật sự không để tâm được.

Họ chỉ sợ cô đang gồng mình chịu đựng.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Kể từ khi Cố Thăng nói ông ta biết chị mới là con ruột, nhưng lại bảo chỉ có mỗi Cố Hề Nhược là con gái, thì chị đã hoàn toàn buông bỏ rồi." Một cặp cha mẹ ruột không hề quan tâm đến mình thì có giữ lại cũng chẳng ích gì, huống hồ cô cũng chẳng thiết tha gì loại cha mẹ như vậy.

Từ khi thấy bộ quần áo nhỏ đó, thực ra cô đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. "Vậy thì tốt, chị dâu, chị muốn làm gì cứ giao cho tụi em, muốn Cố gia ra sao cứ nói một tiếng, tụi em nhất định sẽ làm chị hài lòng." La Hậu cam đoan để Vương Cẩn Hòa vui hơn.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn họ, lắc đầu nói: "Mọi người không cần lo cho chị đâu, chị thật sự không sao mà." "Vâng."

"Khi nào Cố Ngạn Kỳ về thì báo chị biết." Giờ cô đang có việc phải làm, không rảnh quản chuyện Cố gia.

Mọi thứ cứ đợi Cố Ngạn Kỳ về rồi tính. "Vâng, chuyện này cứ giao cho em và Nam Kiều." Sau khi hai người rời đi, Vương Cẩn Hòa ngồi trên ghế đá nhìn ra vườn hoa, nụ cười trên mặt dần tắt hẳn.

Thực ra lúc mới biết chuyện, cô vẫn ít nhiều có chút kỳ vọng.

Chỉ là sau đó những việc vợ chồng Cố Thăng làm đã khiến cô hoàn toàn từ bỏ.

Những người đó đã đối xử với cô như vậy, sau này ra sao cô thật sự không quan tâm nữa.

Nghĩ thông suốt rồi, tâm trạng Vương Cẩn Hòa tốt lên không ít.

Lần sau gặp lại vợ chồng Cố Thăng, có lẽ lúc đó đã là kẻ thù rồi.

Chương 652

Bất kể Vương Cẩn Hòa nghĩ gì, vợ chồng Cố Thăng đều không biết.

Lúc này, Cố phu nhân đang xảy ra tranh chấp với Cố Thăng. "Ông bị điên rồi sao?" Cố phu nhân nhìn Cố Thăng, hỏi một cách không thể tin nổi. "Tôi đã quyết định rồi." Cố Thăng nhìn vợ đáp.

Một câu nói khiến mắt Cố phu nhân hiện rõ vẻ không ngờ tới, bà không ngừng lắc đầu nhìn chồng: "Ông điên thật rồi.

Tôi không phản đối ông tốt với Hề Nhược, đó cũng là con gái tôi nuôi lớn, nhưng cái Cố gia này là của con trai, ông làm thế này không sợ thằng bé đau lòng sao?" Gần đây bà luôn nhớ đến ánh mắt của Vương Cẩn Hòa nhìn bà, và cả vẻ mặt lạnh lùng của con trai trước khi đi.

Vì Hề Nhược mà làm loạn với chính con ruột của mình như vậy, liệu có đáng không? "Tôi biết trong lòng ông chỉ có đứa con gái Hề Nhược đó, ông không nhận con gái ruột chúng ta tôi cũng đành chịu, nhưng Ngạn Kỳ là con trai ruột của ông, Cố gia không đời nào có chuyện để con gái nuôi làm gia chủ." Cố phu nhân giận dữ nói.

Thời gian gần đây Cố Thăng ngày càng hành xử quá quắt, thậm chí muốn để lại tất cả cho Cố Hề Nhược.

Thật là hoang đường. "Đủ rồi, chuyện này tôi tự biết tính toán, bà không cần xen vào." Cố Thăng mất kiên nhẫn nói, trong lòng cũng dâng lên sự chán ghét nồng đậm đối với vợ.

Cố phu nhân run rẩy chỉ tay vào Cố Thăng, nghiến răng nói: "Ông sẽ phải hối hận." Những việc Cố Hề Nhược làm gần đây bà đều biết, bà hoàn toàn không dám tin đó là đứa con gái mình nuôi lớn từ nhỏ.

Một kẻ tâm địa độc ác như vậy sao xứng làm con gái bà? "Cố Thăng, những việc nó đang làm hiện nay là sai trái, ông không những không giúp nó sửa đổi mà còn bao che, ông đang trợ trụ vi ngược (giúp kẻ ác làm càn) đấy!" Cố Thăng không chịu nổi ai nói xấu Cố Hề Nhược, nghe vợ nói vậy, ông ta tức giận tát thẳng vào mặt bà một cái.

Ông ta nhìn bà với ánh mắt nham hiểm: "Bà không giúp được gì thì cũng đừng ở đây mà ngáng đường chúng tôi.

Tôi cảnh cáo bà tốt nhất nên cẩn thận một chút." Nói xong, ông ta gọi thị vệ trong nhà tới: "Người đâu, đưa phu nhân về viện, không có sự cho phép của ta, bất kỳ ai trong viện không được bước ra ngoài một bước." Cố phu nhân cười ha hả, nhìn Cố Thăng đầy lạnh lẽo: "Sớm muộn gì ông cũng bị báo ứng thôi." Bà không đợi hạ nhân kéo mà tự mình đi thẳng về viện.

Về đến nơi, nha hoàn thân tín vội chạy lại nhìn dấu bàn tay trên mặt bà, lo lắng hỏi: "Phu nhân, người sao thế này?

Ai đã đánh người?" "Trong cả cái Cố gia này, người dám đánh ta còn có thể là ai nữa?" Cố phu nhân cười lạnh.

Nha hoàn nhìn vết thương trên mặt bà, không thể tin nổi: "Chuyện này... chuyện này sao có thể chứ?" "Trong lòng ông ta giờ chỉ có mỗi đứa con gái Cố Hề Nhược đó thôi, vì nó mà ông ta chuyện gì cũng làm ra được, chỉ là tát ta một cái thì có gì lạ đâu." Cố phu nhân lạnh lùng nói. "Phu nhân, rốt cuộc lão gia muốn làm gì?" Những việc Cố Thăng làm gần đây khiến nhiều người trong gia tộc bắt đầu bất mãn, cứ thế này thì Cố gia biết phải làm sao? "Ông ta muốn để lại Cố gia cho Cố Hề Nhược." Hiện giờ tình cảm của Cố phu nhân đối với Cố Hề Nhược cũng rất phức tạp. "Cái gì?

Tiểu thư chẳng phải là..." Cố phu nhân gật đầu: "Nó chỉ là con nuôi của chúng ta, sao có thể làm gia chủ Cố gia được?

Cái chết của các tộc lão trước đây chắc chắn không thoát khỏi liên quan đến nó, chuyện này Cố Thăng chắc chắn cũng có nhúng tay vào." Giúp người ngoài mưu đoạt gia sản nhà mình, Cố Thăng đúng là có bản lĩnh thật.

Nha hoàn cảm thấy Cố Thăng chắc chắn điên rồi, nếu không sao lại làm ra chuyện như vậy? "Lão gia đúng là điên rồi, Cố gia này phải do thiếu gia kế thừa mới đúng, ông ấy làm vậy không sợ thiếu gia đau lòng sao?" Thiếu gia mới là thiếu chủ của Cố gia, vậy mà lão gia làm thế này khiến thiếu gia chẳng khác nào người thừa.

Vì một đứa con nuôi mà làm vậy, liệu có đáng không? "Đến con gái ruột còn làm nó đau lòng được, thì làm tổn thương con trai thêm nữa thì có xá gì?" Cố phu nhân mỉa mai nói.

Bà thừa nhận mình cũng đã sai, giúp Cố Hề Nhược làm hại Vương Cẩn Hòa, bà cũng chẳng còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt cô.

Nhưng bà vẫn chưa mất hết nhân tính đến mức như Cố Thăng. "Phu nhân, vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Lão gia bên kia chắc chắn không trông cậy được nữa rồi, chúng ta không thể để Cố gia rơi vào tay tiểu thư như vậy được." Nha hoàn lo lắng.

Hiện giờ mới chỉ thế này mà lão gia và tiểu thư đã như vậy, đợi đến khi cô ta thật sự trở thành gia chủ Cố gia, chuyện gì sẽ xảy ra thì chẳng ai hay biết.

Cố phu nhân suy nghĩ hồi lâu rồi lắc đầu: "Giờ chúng ta không có cách nào cả, còn về phía Ngạn Kỳ, chúng ta cũng không tìm được người, căn bản không có cách nào đưa tin cho nó." Nghĩ đến đây bà lại thấy hối hận, tại sao lúc đầu lại đối xử với Vương Cẩn Hòa như thế.

Đó mới là con gái của bà mà. "Tiểu Huệ, em nói xem nó có tha thứ cho ta không?" Cố phu nhân nhìn nha hoàn, ngập ngừng hỏi đầy kỳ vọng.

Tiểu Huệ mấp máy môi, những lời an ủi phu nhân chẳng thể thốt ra được.

Ngọc Vương phi là người thế nào cô cũng biết đôi chút, muốn Vương phi tha thứ e là chuyện không thể nào.

Nhìn vẻ mặt của Tiểu Huệ, tia hy vọng trong mắt Cố phu nhân vụt tắt: "Ta rốt cuộc đã làm những gì thế này?

Tại sao lại đối xử với con gái ruột của mình như vậy, ta hối hận rồi, ta thật sự hối hận rồi." Trong lòng Tiểu Huệ thở dài, lúc đó cô cũng đã khuyên phu nhân rồi nhưng phu nhân nhất định không tin, giờ thì...

Với tính cách của Vương phi, có lẽ vĩnh viễn cô ấy sẽ không đến Cố gia, càng không bao giờ tha thứ cho họ. "Nó không tha thứ cho ta cũng là lẽ đương nhiên, người mẹ như ta không xứng đáng." Cố phu nhân cười khẽ, rồi cứ thế bật khóc.

Vương Cẩn Hòa nghe tin từ ám vệ báo về, trong lòng không hề gợn sóng.

Lúc cô kỳ vọng nhất thì Cố phu nhân làm tổn thương cô, giờ lại nói hối hận thì có ích gì?

Sự hối hận của họ rẻ mạt đến thế sao? "Phu nhân, mấy tin này người cứ nghe cho biết thôi, không cần bận tâm quá nhiều." Nguyên Húc thấy Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì, bèn lên tiếng an ủi. "Tôi không sao, tôi chỉ thấy có chút nực cười thôi, mọi chuyện đã xảy ra rồi, giờ chạy đến hối hận thì có tác dụng gì?

Những người này đúng là tự cao tự đại.

Nói gì đến tha thứ, có gì để tha thứ chứ?

Chẳng lẽ cứ làm hại người khác xong rồi nói một câu xin lỗi nhẹ nhàng là xong chuyện sao?

Nên biết rằng lúc đó họ còn muốn lấy mạng tôi nữa đấy." "Phu nhân không sao là tốt rồi." "Cố Ngạn Kỳ sắp về chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc hỏi.

Vẻ mặt Nguyên Húc có chút phức tạp, đau đầu nói: "Cố Ngạn Kỳ sắp về tới nơi rồi, nhưng Cố Hề Nhược cũng đã biết chuyện này từ phía Khanh Vũ Không." Cố Hề Nhược biết thì Cố Thăng đương nhiên cũng biết.

Họ có thể sẽ trực tiếp lấy mạng Cố Ngạn Kỳ. "Cử người để mắt tới, Cố Ngạn Kỳ không thể chết dưới tay Cố Hề Nhược được." Cô sẽ không để Cố Hề Nhược đoạt được Cố gia, càng không để cô ta có được Khanh gia.

Loại người đó một khi nắm giữ quyền lực không thuộc về mình, chắc chắn sẽ lại tìm đến gây rắc rối cho cô, đó không phải là điều cô muốn thấy.

Chương 653

"Phu nhân yên tâm, chúng tôi đã cho người đi chuẩn bị rồi, nhất định sẽ để Cố Ngạn Kỳ về kinh thành an toàn." "Ừ, đi làm việc đi." Phía bên kia, Cố Hề Nhược sau khi biết tin Cố Ngạn Kỳ trở về đã đập phá đồ đạc trong phòng. "Tên Cố Ngạn Kỳ chết tiệt, không về lúc nào lại nhè đúng lúc này mà về!" Cố Hề Nhược sa sầm mặt mày.

Cô ta khó khăn lắm mới thuyết phục được Cố Thăng đồng ý nhường ngôi gia chủ Cố gia cho mình, giờ thì hay rồi, Cố Ngạn Kỳ lại quay về.

Một khi anh ta trở lại, danh phận người kế thừa của cô ta sẽ bắt đầu trở nên không chính đáng.

Đây không phải là điều cô ta mong muốn.

Cô ta phải làm gì đây?

Trong lúc Cố Hề Nhược đang cân nhắc, thuộc hạ của Khanh Vũ Không báo cáo lại tình hình. "Thiếu chủ, sau khi Cố Ngạn Kỳ trở về, phu nhân muốn nắm giữ Cố gia e là không đơn giản nữa rồi." Phu nhân tuy có chút thủ đoạn, nếu là con cái Cố gia thì còn có cơ hội tranh giành, nhưng Cố Hề Nhược lại là con nuôi.

Con nuôi mà tranh đoạt mọi thứ với đích tử của Cố gia, nói thế nào cũng không thông.

Đến lúc đó phu nhân không bị người đời chửi bới mới là lạ.

Khanh Vũ Không thở dài một tiếng, đưa tay day mi tâm: "Tại sao Cố Ngạn Kỳ lại về vào lúc này?" Họ sở dĩ có thể thành công đi đến bước này là vì Cố Ngạn Kỳ vắng mặt, và phía Cố Kình không liên lạc được với anh ta.

Giờ người lại đột ngột xuất hiện, cực kỳ bất lợi cho họ. "Trước đó hình như có ai đó giúp anh ta che giấu hành tung, người của chúng ta mãi không phát hiện ra, khi gần tới kinh thành mới bị phát hiện." Nếu phát hiện sớm thì còn có thể giở trò, nhưng giờ người đã sắp tới kinh thành, nếu họ hành động lúc này rất dễ bị triều đình chú ý.

Giết người ngay dưới chân thiên tử là điều đại kỵ.

Bất kể giết ai, triều đình chắc chắn sẽ truy cứu đến cùng.

Hơn nữa họ sẽ tra xét triệt để, nếu tra ra được đến chỗ thiếu gia thì sẽ là một rắc rối lớn cho Khanh gia. "Tìm cơ hội sau vậy." Chuyện mà thị vệ có thể biết, Khanh Vũ Không sao lại không biết?

Chân mày khẽ nhíu lại, anh đứng dậy đi tìm Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược thấy Khanh Vũ Không đến liền uỷ khuất nói: "Tướng công, có phải Cố Ngạn Kỳ cố tình đối đầu với em không?" Chẳng về sớm cũng không về muộn, lại nhè đúng lúc này.

Nếu biết sớm anh ta về, cô ta đã thuê người giết quách đi cho xong, giờ thì không còn cơ hội nữa. "Tướng công, chúng ta lấy mạng anh ta đi có được không?" Cố Hề Nhược nhìn chồng đầy kỳ vọng.

Khanh Vũ Không khi đến đã biết Cố Hề Nhược sẽ nói vậy, anh ôm cô vào lòng, giọng nói hơi khàn khàn: "Hề Nhược, chúng ta không thể động vào Cố Ngạn Kỳ." "Tại sao?" "Giết người ngay dưới chân thiên tử là tự biến mình thành bia đỡ đạn, em muốn bị triều đình để mắt tới sao?" Cố Hề Nhược không cam tâm, nhưng cô ta cũng biết anh nói đúng, nếu thật sự ra tay thì cuối cùng người chịu thiệt chỉ có thể là họ, đó chẳng phải là chuyện tốt lành gì. "Vậy chúng ta cứ bỏ qua thế này sao?

Đợi anh ta về rồi, em muốn làm gia chủ Cố gia sẽ không còn cơ hội nữa." Cố Hề Nhược bất mãn nói. "Sao đến giờ chúng ta mới biết anh ta về?

Nếu biết sớm hơn thì tốt rồi." Nghe vợ nói vậy, Khanh Vũ Không thở dài: "Sở dĩ giờ chúng ta mới biết, là vì sau lưng anh ta có người giúp đỡ." Nghe thấy có người giúp Cố Ngạn Kỳ, mặt Cố Hề Nhược lập tức tối sầm: "Có phải là con tiện nhân Vương Cẩn Hòa không?" Chỉ có nó mới ghét cô ta đến thế.

Cũng chỉ có nó mới không muốn cô ta đoạt được Cố gia.

Chắc chắn là con mụ đó làm.

Khanh Vũ Không nhíu mày nhìn vợ: "Hề Nhược, dù em có ghét cô ấy thế nào đi nữa, nhưng em phải nhớ rõ Vương Cẩn Hòa hiện là Ngọc Vương phi.

Chuyện trước đây cô ấy ra tay với em, em quên rồi sao?

Những lời em vừa nói nếu để cô ấy nghe thấy, em có biết hậu quả sẽ thế nào không?" Anh biết Cố Hề Nhược hận không thể lấy mạng Vương Cẩn Hòa, nhưng cô ta cũng phải hiểu thân phận của người ta là gì. "Em..." "Hề Nhược, anh cảnh cáo em lần cuối, em có thể không thích Vương Cẩn Hòa, nhưng không được có ý định lấy mạng cô ấy.

Ám hại hoàng thân quốc thích, dù thành công hay không cũng đều phải rơi đầu.

Mà Vương Cẩn Hòa còn là hy vọng của cả Huyền quốc, uy tín của cô ấy trong lòng bách tính cao đến mức nào anh và em đều không biết rõ, nhưng anh có thể nói với em thế này: Nếu Vương Cẩn Hòa xảy ra chuyện, cả kinh thành này, đặc biệt là dân chúng, dù có phải đào sâu ba thước đất cũng sẽ tìm ra thủ phạm.

Lúc đó không chỉ bị chém đầu đâu, mà còn bị chu di cửu tộc đấy." Khanh Vũ Không gằn từng chữ nhìn Cố Hề Nhược.

Tuy hận thấu xương Vương Cẩn Hòa nhưng cô ta vẫn rất quý mạng sống, không muốn vì đối phó người kia mà mất mạng.

Giờ chỉ có thể nói là cô ta đã lỡ mất thời cơ tốt nhất.

Cũng tại hai kẻ ngu ngốc kia, thế mà lại đánh mất Vương Cẩn Hòa, nếu con mụ đó còn trong tay họ thì cô ta đâu có bị động như thế này, và làm sao con mụ đó có thể trở thành Huyền Chủ rồi lên chức Vương phi được.

Cứ nghĩ đến chuyện này là Cố Hề Nhược lại phát hỏa, thậm chí nảy sinh sự chán ghét với cả cha mẹ ruột của mình. "Em biết rồi, em sẽ không đối phó cô ta nữa." Cố Hề Nhược ngoan ngoãn đáp.

Không đối phó Vương Cẩn Hòa không có nghĩa là sẽ buông tha cho cô ấy. "Anh xem làm thế nào mới khiến cô ta đau khổ nhỉ?

Nếu người thân đều chết sạch, chắc chắn cô ta sẽ đau lòng lắm đúng không?" Cố Hề Nhược lại lên tiếng lần nữa.

Thứ Vương Cẩn Hòa quan tâm nhất chẳng phải là gia đình sao?

Nếu cả nhà cô ta đều gặp chuyện, không biết cô ta còn có thể cao cao tại thượng được nữa không.

Khanh Vũ Không không vui nhìn vợ, sắc mặt khá khó coi: "Hề Nhược, những lời anh vừa nói em đều quên hết rồi sao?" "Em..." "Hề Nhược, anh cảnh cáo em lần cuối, dù em định làm gì thì cũng phải nhớ rõ: Mọi chuyện liên quan đến gia đình Vương Cẩn Hòa đều không được phép dính dáng tới.

Ý định muốn lấy mạng con cái hay người nhà họ, tất cả hãy dẹp bỏ ngay cho anh." Đây là lần đầu tiên Khanh Vũ Không nói chuyện nghiêm khắc với vợ như vậy.

Cố Hề Nhược mím chặt môi, sắc mặt cực kỳ kém: "Em..." "Hề Nhược, ngoan một chút đi, đừng để anh phải làm chuyện gì tổn thương đến em, đó không phải điều anh muốn, hiểu không?" Khanh

Vũ Không ngắt lời cô ta, nhìn vợ bằng ánh mắt dịu dàng.

Chỉ có điều giọng nói dịu dàng ấy lại khiến Cố Hề Nhược cảm thấy da gà nổi lên vì sợ. "Em... em biết rồi." Cô ta biết nếu hôm nay không đồng ý, Khanh Vũ Không thực sự có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Biểu cảm trên mặt Khanh Vũ Không cuối cùng cũng trở lại bình thường: "Thật ngoan." Cố Hề Nhược cúi đầu không nói thêm gì.

Chỉ cần không để Khanh Vũ Không biết những chuyện này là được.

Trong lúc cô ta đang cân nhắc làm sao để lách qua chồng mà đối phó Vương Cẩn Hòa, thì nhận được tin Cố Ngạn Kỳ đã vào kinh.

Tin này đối với cô ta chẳng khác nào một đòn chí mạng.

Khi Cố Hề Nhược biết thì Vương Cẩn Hòa đương nhiên cũng đã biết.

Chương 654

Chống cằm, gương mặt cô hiện lên nụ cười nhàn nhạt: "Cuối cùng cũng về rồi." Phía Cố Kình và mọi người khi biết Cố Ngạn Kỳ về thì vô cùng phấn khích.

Ngay khi anh vừa về đến nhà, mấy người họ đã chặn đường đưa anh đi luôn, khiến Cố Thăng muốn tìm con trai cũng không tìm thấy.

Cố Ngạn Kỳ nhìn nhóm Cố Kình, hỏi với vẻ mệt mỏi: "Tộc lão, các vị gọi con qua đây rốt cuộc có chuyện gì?" "Ngạn Kỳ, con mới là thiếu chủ của Cố gia, chúng ta quyết định để con sớm tiếp quản vị trí gia chủ." Tộc lão nhìn anh nói.

Cố Ngạn Kỳ kinh ngạc nhìn họ: "Cha con sẽ không đồng ý đâu." Nghe vậy, Cố Kình cười lạnh một tiếng: "Chuyện này không đến lượt ông ta không đồng ý." "Mọi người định làm gì?" Ngay khi vừa về, anh đã biết Cố Hề Nhược thế mà lại muốn chiếm trọn Cố gia.

Biết chuyện này xong anh lập tức quay về ngay.

Dù Vương Cẩn Hòa có cần người anh trai này giúp đỡ hay không, anh cũng sẽ dùng mọi cách để bảo vệ cô.

Ở bên ngoài bấy lâu, anh đã học hỏi được rất nhiều và cũng biết thêm được bao điều. "Để đoạt được toàn bộ Cố gia, Cố Hề Nhược đã cùng cha con giết chết ba vị tộc lão, tuy cuối cùng Khanh Vũ Không đẩy một kẻ ra làm bia đỡ đạn, nhưng chúng ta có bằng chứng chuyện này." Cố Kình đưa bằng chứng cho Cố Ngạn Kỳ.

Cố Ngạn Kỳ xem xong, trong mắt tràn đầy kinh hãi: "Cô ta điên rồi sao?" Tộc lão bên cạnh lên tiếng: "Giờ cha con cũng điên rồi, mẹ con vì chuyện này mà bị ông ta cấm túc." "Con biết rồi, Cố gia sẽ không rơi vào tay Cố Hề Nhược đâu." "Vậy thì tốt." Cố Hề Nhược lo lắng sự xuất hiện của Cố Ngạn Kỳ sẽ làm thay đổi nhiều việc, liền lén lút rời nhà đi đến một nơi.

Đến nơi, cô ta nhìn người bên trong: "Tôi cần thứ ở chỗ ông, bao nhiêu tiền cứ ra giá." "Ta muốn thứ quan trọng nhất trên người cô." "Cái gì?" "Miếng ngọc bội kia của cô." Giọng lão già khàn khàn nói.

Cố Hề Nhược nhíu mày, miếng ngọc bội đó chẳng qua là ngọc bội của người trong dòng tộc Cố gia thôi mà, ông ta lấy để làm gì?

Lại còn bảo là thứ quan trọng nhất.

Rút miếng ngọc từ cổ ra, mặt Cố Hề Nhược đầy vẻ thắc mắc: "Đây chẳng qua chỉ là một miếng ngọc bội bình thường thôi, có gì quan trọng chứ?" "Chuyện đó không cần cô biết, cô chỉ cần trả lời có đưa hay không là đủ rồi." Lão nhân nhìn cô ta hỏi. "Được, tôi đưa cho ông." Lão già lấy ra một chiếc bình đưa cho Cố Hề Nhược: "Trong này là thứ cô muốn, nhưng tốt nhất cô nên suy nghĩ kỹ trước khi dùng, đừng để sau này lại hối hận." Nghe thấy những lời đó, Cố Hề Nhược lạnh lùng cười một tiếng: "Tôi sẽ không hối hận." Cầm đồ đạc xong, cô ta xoay người rời đi.

Sau khi rời khỏi nhà họ Khanh, cô ta không trở về mà đi thẳng tới Cố gia.

Cố Ngạn Kỳ biết chuyện Cố Hề Nhược tới thì vẻ mặt đầy lạnh lẽo.

Anh vừa định đi nghỉ ngơi thì nghe thuộc hạ báo bên ngoài muốn mời anh tối nay cùng dùng cơm.

Cố Ngạn Kỳ không đồng ý cũng chẳng từ chối, cứ thế đuổi người đi.

Cố Hề Nhược đang trò chuyện bên chỗ Cố Thăng, nghe người hầu về báo lại thì sắc mặt có chút khó coi, cái anh Cố Ngạn Kỳ này đúng là không biết tốt xấu.

Đến bữa tối, Cố Hề Nhược nhìn Cố Ngạn Kỳ chậm trễ mới tới, cùng với Cố phu nhân đang ngồi bên cạnh, cô ta mỉm cười nói: "Anh trai, anh đi lâu như vậy rồi, không biết gần đây anh đi những đâu thế?" Dáng vẻ nũng nịu đó cứ như thể mọi chuyện chưa từng xảy ra, thời gian vẫn còn dừng lại ở lúc Vương Cẩn Hòa chưa xuất hiện.

Nghe Cố Hề Nhược nói, Cố Ngạn Kỳ ngước mắt nhìn cô ta một cái: "Tôi đi đâu liên quan gì đến cô?" Nụ cười trên mặt Cố Hề Nhược cứng đờ, cô ta quay đầu nhìn Cố Thăng: "Cha, con chỉ là lo cho anh trai thôi, con không có ý gì khác, là anh ấy hiểu lầm con rồi." Nhìn Cố Hề Nhược diễn trò như vậy, Cố Ngạn Kỳ chỉ thấy buồn nôn.

Anh vừa định mở miệng thì nghe Cố Thăng không vui nói: "Em gái con chỉ có ý tốt, con dùng thái độ gì đấy?" "Giữa chúng ta là quan hệ gì cô ta tự hiểu rõ chứ?

Đột nhiên lại cùng ăn cơm, lại còn quan tâm xin lỗi, đúng là chồn chúc Tết gà, giả tạo hết mức." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng nói.

Sự chán ghét đối với Cố Hề Nhược đã hiện rõ ra mặt. "Còn nữa, tuy tôi có em gái, nhưng em gái tôi không phải Cố Hề Nhược mà là Vương Cẩn Hòa.

Tôi chỉ thừa nhận Vương Cẩn Hòa là em gái mình, còn người khác không xứng." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng nhìn Cố Thăng đầy mỉa mai. "Ông có thể chỉ nhận đứa con nuôi này mà không nhận Tiểu Hòa, nhưng tôi thì không." "Mày...

Cố Ngạn Kỳ mày thật láo xược!

Tao là cha mày, mày ăn nói với tao thế à?" Cố Thăng giận dữ quát.

Nhìn dáng vẻ đó của Cố Thăng, Cố Ngạn Kỳ lộ rõ vẻ châm chọc trên mặt. "Không nói thế thì nói thế nào?

Còn việc gì nữa không?

Không có gì tôi đi trước đây, ăn cơm cùng cô ta, tôi thật sự sợ mình ăn vào lại có mệnh hệ gì." Cố Ngạn Kỳ lạnh nhạt nói, hoàn toàn không nể mặt Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược sắc mặt trắng bệch nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Cho dù tôi không phải em ruột của anh, nhưng chúng ta đã chung sống hơn mười năm, người sớm tối bên cạnh anh là chúng ta chứ không phải Vương Cẩn Hòa.

Chỉ vì chúng ta không có quan hệ huyết thống mà anh đối xử với tôi như vậy sao?" Nhìn dáng vẻ giả tạo của Cố Hề Nhược, Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng lên tiếng: "Cố Hề Nhược, cô cướp đi thân phận của Tiểu Hòa, còn muốn lấy mạng em ấy, đó là sai lầm lớn nhất của cô.

Bây giờ cô còn khiến ông ta đối xử với con gái ruột như vậy, cô nghĩ tôi nên đối xử với cô thế nào?" "Tôi không có." Cố Hề Nhược nỗ lực biện minh cho mình. "Có hay không cô tự hiểu rõ.

Chắc cô đã biết thân thế của mình từ lâu rồi nhỉ?

Hẳn là cô cũng biết cha mẹ ruột mình đang ở đâu, đã vậy tại sao không nói ra?

Còn những chuyện cô đã làm với Tiểu Hòa, cướp đi cuộc đời của em ấy, cô không thấy cắn rứt sao?" Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Hề Nhược nói từng chữ một.

Những lời này như lột trần Cố Hề Nhược dưới ánh mặt trời, khiến những suy tính trong lòng cô ta không còn chỗ trốn.

Cố Hề Nhược không ngừng lắc đầu: "Tôi không có." "Có hay không không còn quan trọng nữa, hiện giờ người ta chỉ nhận cô là con gái, chắc cô đắc ý lắm nhỉ?" "Đủ rồi!" Lúc Cố Hề Nhược định nói gì đó, Cố Thăng đập mạnh xuống bàn.

Cố phu nhân nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên u uất lên tiếng: "Chẳng lẽ Ngạn Kỳ nói sai sao?" Cố Hề Nhược kinh ngạc nhìn bà: "Mẹ?

Mẹ nói gì cơ?" Sao mẹ lại nói như vậy?

Trước đây bà đâu có thế này.

Sao mới một thời gian không gặp mà bà cứ như biến thành người khác vậy.

Cố phu nhân lạnh nhạt liếc Cố Hề Nhược một cái: "Ta nói Ngạn Kỳ nói không sai.

Cố Thăng, ông có thể tiếp tục đối xử với con trai tôi như thế, nhưng có những chuyện tôi sẽ để nó công bố cho thiên hạ biết." Mấy ngày qua Cố phu nhân đã nghĩ thông suốt, bà phải bảo vệ Cố Ngạn Kỳ, không thể để Cố Thăng và bọn họ làm hại anh.

Còn về phía Vương Cẩn Hòa, có Ngọc Vương điện hạ ở đó thì chẳng cần bà phải làm gì, mà có lẽ Cẩn Hòa cũng chẳng cần sự bảo vệ của bà.

Thấy Cố Thăng không nói lời nào, Cố phu nhân đứng dậy nhìn hai người: "Cố Thăng, chuyện hai mươi ba năm trước ông còn nhớ không?" Thời điểm này khiến sắc mặt Cố Thăng thay đổi hẳn: "Bà có biết mình đang nói gì không?" "Tôi đương nhiên biết mình đang nói gì, nhưng ông có biết mình đang làm gì không?" Cố phu nhân lạnh lùng hỏi lại. "Ông đối xử tốt với con trai tôi thì chuyện này tôi sẽ sống để bụng chết mang theo, nhưng nếu ông muốn đối phó với nó, tôi sẽ cho mọi người biết ông là hạng người gì, đương nhiên còn cả cô nữa, Cố Hề Nhược." Cố phu nhân nhìn Cố Hề Nhược đầy lạnh lẽo. "Mẹ..." "Ta không phải mẹ cô.

Còn mẹ cô là ai thì chính cô rõ hơn ta nhiều.

Ngạn Kỳ, chúng ta đi, đừng làm phiền hai cha con họ dùng bữa."

Cố phu nhân nói xong liền cùng Cố Ngạn Kỳ rời đi.

Về đến viện của mình, Cố phu nhân từ trong góc lấy ra một chiếc hộp. "Cái này con mang đi đưa cho em gái con, nhớ kỹ nhất định phải bảo con bé đưa cho Cố Cửu Ninh và Dư Thanh Phong.

Chương 655

Mẹ chỉ có thể làm bấy nhiêu cho các con thôi." Cố phu nhân cười khổ nhìn con trai. "Con và em gái phải sống thật tốt, chỉ là mẹ chắc không có cơ hội nhận được sự tha thứ của con bé rồi." Cố Ngạn Kỳ ôm chiếc hộp trong tay: "Mẹ, trong này là..." "Đây là bằng chứng gia đình Dư Cảnh Xuyên bị sát hại.

Mẹ chỉ có thể dùng cách này để bảo vệ con.

Nếu một ngày mẹ có chuyện gì, hãy nhớ bảo vệ bản thân mình, đừng tin tưởng bất cứ ai." Cố phu nhân nghiêm túc căn dặn. "Mẹ, sao mẹ lại nói những lời như vậy?" "Mẹ chỉ thuận miệng nói thế thôi, nhưng phải nhớ lời mẹ dặn." "Vâng." "Đừng vội vàng mang đi đưa cho em gái, nhất định không được để bọn họ biết mẹ đã đưa cho con cái này." Cố phu nhân dặn đi dặn lại. "Con biết rồi." Cố Ngạn Kỳ mở hộp lấy đồ bên trong cất vào người, lúc đi mang theo cả chiếc hộp không.

Cố Thăng biết Cố Ngạn Kỳ mang một chiếc hộp từ chỗ Cố phu nhân đi thì bắt đầu tìm cơ hội lấy lại.

Cố Ngạn Kỳ sau khi về kinh thành bắt đầu tiếp quản sản nghiệp của Cố gia.

Sản nghiệp nhà họ có bao nhiêu anh đều nắm rõ, sau khi tiếp quản mới biết Cố Thăng đã làm những gì.

Để không bị nghi ngờ, anh giả vờ như không có chuyện gì, đồng thời tìm cơ hội gặp Vương Cẩn Hòa.

Cuối cùng anh cũng đợi được lúc cô ra ngoài.

Giả vờ vào tửu lầu ăn cơm, anh còn dẫn theo cả bạn bè. "Các cậu gọi món trước đi, tôi có chút việc ra ngoài một lát rồi quay lại ngay." Nói xong anh liền rời đi, tới trước cửa phòng bao của Vương Cẩn Hòa gõ nhẹ. "Vào đi." Vương Cẩn Hòa thấy Cố Ngạn Kỳ thì hơi bất ngờ: "Anh tới làm gì?" Nhìn dáng vẻ cảnh giác của cô, anh cảm thấy bất lực: "Tôi tới để giao cho em một số thứ." "Cái gì?" Cố Ngạn Kỳ lấy đồ ra đưa cho cô: "Bên trong là gì tôi chưa xem, nhưng nghe mẹ nói đó là bằng chứng vụ án gia đình Dư Cảnh Xuyên gặp nạn, hình như còn có cả danh sách những người liên quan." Câu nói khiến sắc mặt Vương Cẩn Hòa lập tức thay đổi, cô không tin nổi nhìn anh: "Anh nói sao?

Anh chắc chắn thứ này liên quan đến gia đình bác cả tôi chứ?" Cố Ngạn Kỳ gật đầu: "Mẹ tôi đã nói như vậy.

Bà còn dùng cái này để đe dọa Cố Thăng, gần đây ông ta đang ráo riết tìm nó, mẹ bảo tôi đưa cho em." Anh nhìn cô đầy thận trọng, lo lắng vì chuyện này liên quan đến mẹ mình mà Cẩn Hòa sẽ không nhận.

Vương Cẩn Hòa quả thực không muốn nhận đồ của người phụ nữ đó, nhưng chuyện liên quan đến gia đình bác cả, cô muốn biết sự thật năm xưa, và cô tin bác cả cũng muốn vậy. "Tôi nhận đồ rồi, cảm ơn anh." Cô nhận lấy món đồ và gửi lời cảm ơn.

Cố Ngạn Kỳ thở phào, hạ thấp giọng nói: "Mẹ tôi đã biết lỗi rồi, bà bảo tôi xin lỗi em." Nghe đến đây, nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lập tức biến mất, cô lạnh nhạt đáp: "Đồ tôi nhận, còn lời xin lỗi thì không cần đâu." Cố Ngạn Kỳ tuy hơi thất vọng nhưng đã đoán trước được nên cũng không quá buồn. "Tôi đi trước đây, bạn tôi đang đợi, tôi không thể đi lâu." Nói xong anh liền rời đi, không hề có ý định quấy rầy cô thêm.

Chuyện này khiến Vương Cẩn Hòa có chút ngạc nhiên, bởi trước đây những việc Cố Ngạn Kỳ làm rất đáng ghét, thậm chí là đáng hận.

Nhưng thế này cũng tốt, ít nhất anh ta không làm cô phiền lòng hay phải lo lắng chuyện gì nữa.

Cô ngồi lại một lát rồi về nhà mở món đồ anh đưa ra xem, xem xong sắc mặt cô trắng bệch.

Sao có thể như vậy được...

Cô hít sâu một hơi, viết thư cho nhóm người Dư Bách Lâm rồi cho chim ưng đưa đi.

Cha cô và mọi người vẫn luôn không muốn về kinh, nhưng giờ xem ra không về không được rồi.

Mấy ngày sau Dư Thanh Phong nhận được thư, cứ ngỡ cô chỉ hỏi thăm gia đình như thường lệ.

Thế nhưng khi đọc nội dung bên trong, ông sững sờ cả người. "Sao lại có thể như vậy?" "Thanh Phong, đệ làm sao thế?" Dư Thanh Phong quay sang đưa thư cho Dư Cảnh Xuyên bên cạnh: "Đại ca xem đi." Dư Cảnh Xuyên vừa tới ba ngày trước để cùng đón Tết và ở bên vợ chồng Dư Bách Lâm.

Với vẻ nghi hoặc, ông xem xong bức thư, lập tức nội lực bộc phát khiến chiếc bàn trước mặt vỡ vụn. "Thanh Phong, chúng ta về kinh thành." Giọng Dư Cảnh Xuyên khàn đặc.

Cứ ngỡ chỉ là do nhà Dư Bách Á làm, không ngờ còn có kẻ khác nhúng tay vào. "Được, đại ca, thánh chỉ sắc phong hầu gia cho cha mà Tiên hoàng để lại vẫn còn giữ, chúng ta sẽ mang theo thánh chỉ đó quang minh chính đại trở về." "Sao đệ biết?" "Đầu năm nay lúc Tiểu Ngọc về có mang theo, cậu ấy nói là Hoàng thượng đưa, bảo sau này có lẽ chúng ta sẽ cần dùng tới." Đối với Hoàng thượng hiện tại, Dư Cảnh Xuyên khá có thiện cảm.

Một vị vua có năng lực lại lo cho dân như vậy thì ai mà không mến?

Năm xưa Huyền Phỉ Nhiên chính là người mà cha ông tâm đắc nhất cho vị trí trữ quân, và người đó thực sự đã làm tốt. "Được." "Chúng ta đi nói với cha mẹ một tiếng, chuyện này hai anh em mình đi xử lý là được, còn em dâu và cha mẹ thì cứ ở lại đây." Bởi vì em trai ông mới có thêm một cậu con trai chưa đầy ba tuổi, mang theo chỉ thêm vướng víu.

Dư Cảnh Xuyên đi nói chuyện với Dư Bách Lâm, còn Dư Thanh Phong đi tìm Cố Cửu Ninh.

Khi biết chân tướng, bà ủng hộ chồng về báo thù. "Chàng và đại ca về báo thù là đúng, nhưng phải nhớ kỹ nhất định phải bình an trở về." "Nàng yên tâm." Sau khi thu xếp xong xuôi, hai anh em họ cưỡi ngựa cấp tốc quay về kinh thành.

Trong lúc họ đang trên đường, tại kinh thành đã xảy ra một chuyện có liên quan đến Vương Cẩn Hòa.

Cố phu nhân đã qua đời.

Nghe tin này, Vương Cẩn Hòa sững sờ: "Anh nói Cố phu nhân qua đời rồi sao?" Cô ngơ ngác hỏi Nguyên Húc.

Mấy hôm trước gặp Cố Ngạn Kỳ, nghe ý anh ta thì bà vẫn khỏe, sao mới vài ngày đã chết rồi? "Bà ấy chết thế nào?" Vương Cẩn Hòa không nhận ra giọng mình đang run rẩy. "Người nhà họ Cố nói là bệnh mất, nhưng tôi thấy không đơn giản như vậy." Nguyên Húc cau mày. "Có gì đâu, lát nữa tôi và La Hậu qua xem là biết bà ta chết thế nào ngay." Nam Kiều đứng bên cạnh lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều: "Vậy làm phiền hai người rồi." "Chị dâu còn khách sáo gì với chúng em nữa?" Đêm đó Nam Kiều và

La Hậu cùng lẻn vào Cố gia.

Tại nơi quàn linh cữu, chỉ thấy một mình Cố Ngạn Kỳ đang chịu tang. "Các vị đêm khuya ghé thăm có việc gì?" Thấy hai người đột ngột xuất hiện, Cố Ngạn Kỳ bình thản hỏi.

Nam Kiều quan sát anh ta một lượt: "Chúng tôi tới xem mẹ anh chết thế nào." Cố Ngạn Kỳ im lặng hồi lâu rồi mới gật đầu đồng ý: "Được." Ngay khi mở quan tài nhìn thi thể Cố phu nhân, Nam Kiều đã hiểu ra vấn đề. "Anh biết mẹ tôi chết thế nào không?" Cố Ngạn Kỳ hỏi.

Anh không tin mẹ mình bệnh chết, hôm kia anh còn ăn cơm với mẹ, hôm qua đã xảy ra chuyện, lại còn là mắc bệnh lạ chết đột ngột, chuyện này chỉ có thể lừa ma thôi. "Biết, bà ấy bị trúng độc mà chết." Nghe vậy, Cố Ngạn Kỳ đã đoán được phần nào, xem ra mẹ anh đã đoán đúng, những lời bà nói ra đã mang lại họa sát thân.

Thấy anh nghiến răng nghiến lợi, Nam Kiều tò mò hỏi: "Anh biết ai giết mẹ mình không?" "Biết, tôi sẽ báo thù cho mẹ." Cố Ngạn Kỳ nhìn thi thể mẹ với ánh mắt đầy hận thù.

Tất cả chuyện này chỉ vì một đứa con nuôi.

Vì một đứa con nuôi mà ông ta không cần liêm sỉ, không cần con gái ruột, giờ đến cả người vợ kết tóc cũng không cần nữa.

Chương 656

Một đứa con nuôi rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến mức nào mà khiến Cố Thăng làm ra những việc như vậy? "Nhiệm vụ của chúng tôi hoàn thành rồi, đi trước đây, xin chia buồn." Cố Ngạn Kỳ không nói gì, nhìn hai người rời đi.

Sau đó, Cố Hề Nhược mặc đồ tang xuất hiện ở linh đường: "Mẹ..." "Mời Khanh thiếu phu nhân ra ngoài cho." Cố Hề Nhược nghe lời anh nói thì sắc mặt khó coi: "Anh, anh có ý gì đây?" "Ý gì còn cần tôi phải nói sao?

Cô không có tư cách xuất hiện trước mặt mẹ, mẹ cũng không muốn nhìn thấy cô." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng nói. "Anh nói bậy!

Cho dù tôi không phải con ruột của mẹ, nhưng tôi vẫn là đứa con một tay mẹ nuôi nấng, sao mẹ lại không muốn thấy tôi?" Cố Hề Nhược tức giận.

Cố phu nhân mất mà anh không cho cô ta chịu tang, thật là quá đáng.

Cố Ngạn Kỳ bật cười mỉa mai: "Cố Hề Nhược, mẹ đã sớm hối hận rồi, bà ấy vốn chẳng muốn nhìn mặt cô nữa.

Nếu cô còn chút tự trọng thì đừng xuất hiện ở đây." Anh nhấn mạnh từng chữ.

Người đàn bà này rốt cuộc mang tâm tư gì mà lại tới đây nói những lời đó? "Là ta bảo Hề Nhược tới." Giọng Cố Thăng vang lên bên cạnh.

Nhìn người vừa bước tới, ánh mắt Cố Ngạn Kỳ trở nên lạnh lẽo.

Cái chết của mẹ là thế nào anh đã rõ, nhìn dáng vẻ của Cố Thăng, anh không khỏi thấy nực cười. "Mẹ cũng không muốn thấy ông, cút đi!" "Cố Ngạn Kỳ, tao là cha mày, mày ăn nói với cha mình thế à?" Cố Thăng không ngờ con trai lại dám nói như vậy, những lời đó thật quá nực cười.

Nghe vậy, Cố Ngạn Kỳ đột nhiên thấy đầy châm biếm. "Tôi không có người cha như ông, thứ thuốc 'Nhập Mộng' đó dùng tốt thật đấy." Lúc nói câu này, anh luôn dán mắt vào hai người họ.

Quả nhiên anh thấy vẻ hoảng hốt và lo lắng trên mặt cả hai, đặc biệt là Cố Hề Nhược. "Anh... anh nói gì thế?" Cô ta hoảng hốt rồi lại giả vờ vô tội hỏi. "Tôi không phải anh cô, cũng không có em gái như cô." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng đáp.

Cố Thăng cau mày nhìn con trai: "Đại phu đều nói mẹ con lâm bệnh mà mất, con ở đây quậy phá cái gì?" "Quậy phá?

Lâm bệnh mà mất?

Ông nói xem, sức khỏe mẹ tôi vẫn luôn rất tốt, sao đột nhiên lại chết bất đắc kỳ tử?

Bệnh gì mà ghê gớm thế?

Hay là để tôi tới Vương phủ cầu xin Vương phi mời thần y qua đây xem thử, xem mẹ tôi chết vì bệnh hay vì nguyên nhân gì khác?" Cố Thăng thở dài, nhìn con trai như nhìn một đứa trẻ đang làm loạn. "Ta biết mẹ con mất nên con đau lòng, nhưng con không thể để mẹ con ra đi thanh thản sao?

Cứ phải làm ầm lên như vậy mới chịu à?" Cố Thăng giận dữ quát mắng. "Đây không phải là điều ông mong muốn sao?" Cố Ngạn Kỳ bình thản nhìn ông ta, lạnh lùng nói. "Con nói bậy bạ gì đó?" "Tôi có nói bậy hay không hai người tự biết rõ, chẳng qua cũng chỉ là một giuộc với nhau thôi.

Rời khỏi đây đi, mẹ tôi không muốn thấy hai người." Cố Ngạn Kỳ không muốn họ làm bẩn mắt Cố phu nhân.

Khi Cố Hề Nhược định nói gì đó, anh liền tiếp lời: "Ngày mai tôi sẽ đi tìm Vương phi, nhờ người tới điều tra xem mẹ tôi rốt cuộc chết thế nào.

Nếu mẹ không phải tự nhiên qua đời, tôi nhất định sẽ khiến kẻ hại bà phải trả giá đắt, bất kể kẻ đó là ai." "Đủ rồi!

Chuyện trong nhà mình mà con cứ phải làm cho khó coi như thế con mới vừa lòng hả?" Cố Thăng quát lớn.

Nhìn dáng vẻ đó, Cố Ngạn Kỳ cười thấp giọng. "Tại sao hễ tôi nhắc tới việc nhờ Vương phi điều tra cái chết của mẹ là ông lại nổi giận như vậy?

Ông đang sợ hãi điều gì sao?" Anh nhìn thẳng vào mắt ông ta hỏi từng chữ một.

Cố Thăng theo bản năng tránh né ánh mắt của con trai, không dám nhìn thẳng. "Sao không dám nhìn tôi?

Ông đang chột dạ điều gì?" Cố Hề Nhược lo lắng nhìn Cố Thăng, đột nhiên chắn trước mặt ông ta chất vấn Cố Ngạn Kỳ: "Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Mẹ mất cha cũng đau lòng như vậy mà." "Ở đây không có chỗ cho một đứa con nuôi như cô lên tiếng." Sắc mặt Cố Hề Nhược trắng bệch, ánh mắt khinh bỉ của Cố Ngạn Kỳ khiến cô ta cảm thấy vô cùng nhục nhã, đây chính là người từng nói sẽ bảo vệ cô ta lúc nhỏ sao.

Cô ta nhìn anh với vẻ mặt đau thương: "Anh, trong lòng anh tôi chỉ là hạng người như vậy thôi sao?" Cố Ngạn Kỳ chẳng buồn nói chuyện phiếm với cô ta. "Hôm ăn cơm đó mẹ đã nói gì chắc ông không nhớ nhỉ?

Sau đó mẹ có bảo tôi là bà có bằng chứng đấy, bà cũng đã dặn người ta rồi, nếu một ngày bà đột tử thì cứ đem toàn bộ bằng chứng đó công bố cho thiên hạ.

Ông nói xem lúc đó sẽ là cảnh tượng gì?" Cố Thăng quay đầu nhìn con trai: "Con vừa nói gì?" "Tại sao mẹ tôi đột nhiên gặp chuyện, trong lòng chúng ta đều tự hiểu cả." "Mấy trò hư tình giả ý thì dẹp đi, mẹ tôi không cần, hai người có thể đi được rồi." Anh quay lại quỳ xuống đất bắt đầu đốt giấy tiền.

Ngày mai chắc Vương phi sẽ tới nhỉ?

Hy vọng cô ấy không để tâm chuyện cũ. "Cố Ngạn Kỳ, hai mẹ con nhà mày được lắm!" Cố Thăng nghiến răng nói rồi nhìn Cố Hề Nhược: "Đi hay không đi?" Cô ta lo lắng nhìn cha: "Cha..." "Chúng ta đi." Chờ họ đi khuất, Cố Ngạn Kỳ mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn quan tài nói: "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con nhất định sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt." Anh tin rằng một khi Cố Thăng đã ra tay thì ông ta nhất định sẽ không để lại bằng chứng, dẫu có tìm thấy thì cuối cùng có lẽ cũng chỉ giống như chuyện của tộc lão, có kẻ ra nhận tội thay thôi.

Chuyện đó đối với họ chẳng có tác dụng gì lớn.

Cố Hề Nhược theo Cố Thăng về viện, cô ta lo lắng hỏi: "Cha, chuyện này thực sự không vấn đề gì chứ?

Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Đây mới là điều cô ta thực sự lo ngại.

Cố Thăng lắc đầu: "Nhà Dư Thanh Phong đã đi lâu rồi, dù trước kia có gia thần thì giờ cũng chẳng còn ai." Dẫu nhà họ Dư có biết chân tướng thì đã sao?

Họ cũng chẳng làm gì được ông.

Nghe vậy cô ta cũng yên tâm phần nào, nhưng vẫn lo lắng: "Cha, còn anh trai thì sao..." "Chúng ta cũng là người nhà họ Cố, nó có đoán được gì cũng vô dụng thôi.

Sau này cha sẽ dần chuyển giao tài sản sang tên con, còn lại phải xem bản thân con thế nào." Những gì ông có thể giúp cô ta cũng chỉ có bấy nhiêu.

Trong lòng cô ta thầm vui sướng, vốn dĩ mục đích cô ta tới đây cũng là vì chuyện này, giờ Cố Thăng chủ động nói ra thì càng tốt.

Tuy trong lòng mừng rỡ nhưng mặt cô ta vẫn tỏ ra do dự: "Cha đưa đồ cho con thì anh trai biết được có giận không?

Chương 657

Dù sao đó cũng nên là của anh ấy mới đúng." "Đồ của ta, ta muốn cho ai thì cho." Cố Thăng hừ lạnh một tiếng.

Nghe vậy, khóe môi Cố Hề Nhược khẽ nhếch lên.

Cho dù là con trai ruột thì sao?

Cuối cùng cũng chẳng bằng một đứa con nuôi như cô ta.

Anh ta có ghét cô ta cũng vô dụng, đây đã là sự thật không thể thay đổi.

Đợi khi chiếm được cả Cố gia, cô ta nhất định sẽ cho Cố Ngạn Kỳ biết cái giá của việc đắc tội với cô ta là gì.

Cố Thăng nhìn con gái nuôi với vẻ bất lực: "Hề Nhược, dù sao nó cũng là anh trai con, con muốn làm gì cũng được, nhưng đừng làm hại anh con nữa." Nụ cười trên mặt cô ta cứng lại, cô ta thấy vẻ nghiêm túc của Cố Thăng thì hiểu rằng nếu mình không làm theo lời ông ta, cuối cùng chắc chắn sẽ bị ông ta bỏ rơi.

Cô ta cúi đầu, mím chặt môi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Cô ta cứ ngỡ mình là người quan trọng nhất trong lòng cha, giờ xem ra không phải vậy.

Trong lòng Cố Thăng, người quan trọng nhất vẫn là Cố Ngạn Kỳ. "Cha yên tâm, con biết phải làm gì mà." Cố Thăng nhìn cô ta hồi lâu rồi thở dài, cuối cùng không nói gì thêm.

Khi bước lên con đường không lối thoát này, ông biết mình đã không còn đường quay lại.

Con đường duy nhất bây giờ là đâm lao phải theo lao.

Chỉ hy vọng sau này Cố Hề Nhược có thể đối xử tốt với người nhà họ Cố một chút. "Cha, con sẽ không làm gì đâu, con hứa với cha." Cô ta nghiêm túc nói.

Cố Thăng nhìn cô ta một lúc lâu, không rõ đang nghĩ gì. "Cha sao thế ạ?" Ánh mắt đó khiến cô ta không kìm được mà quay mặt đi, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt ông ta. "Không có gì." Chuyện của Cố gia thì Vương Cẩn Hòa không biết, lúc này cô đang nghe Nam Kiều kể chuyện về Cố phu nhân. "Chị dâu, vị Cố phu nhân này không phải bệnh chết đâu, bà ấy bị hạ một loại độc không màu không mùi, hơn nữa loại độc này sau khi trúng sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào, người bình thường căn bản không thể nhận ra nạn nhân bị trúng độc." Có lẽ vì vậy mà nhóm Cố Thăng mới dám rêu rao là bà ấy đột ngột qua đời vì bệnh nặng. "Em thấy Cố Ngạn Kỳ chắc chắn biết ai đã giết mẹ mình, nhưng anh ta có vẻ hơi ngốc, sau này định làm gì thì vẫn chưa rõ." Nam Kiều nói. "Bà ấy trúng độc gì?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Tên loại dược này là 'Nhập Mộng', đúng như tên gọi, nó khiến người ta chết đi trong giấc mơ, không hề thấy đau đớn." Nam Kiều giải thích. "Nhưng loại thuốc này lẽ ra đã thất truyền từ lâu rồi mới đúng, sao đột nhiên lại xuất hiện nhỉ?" Nam Kiều cau mày lẩm bẩm.

Vẻ mặt Vương Cẩn Hòa trở nên nghiêm trọng: "Ý em là loại thuốc này trước đây đã bị thất truyền?" "Đúng vậy, em nghe Hoàng thúc nói 'Nhập Mộng' vốn được coi là thuốc cứu mạng, nhưng sau này bị dùng vào việc xấu nên công dụng của nó hoàn toàn biến chất.

Sau đó, người chế ra loại thuốc này đã hủy bỏ cả phương thuốc lẫn số thuốc còn lại." Thứ này không nên lưu truyền trên đời mới phải.

Giờ nó không chỉ tồn tại mà còn xuất hiện ngay bên cạnh cô, thật khó hiểu. "Em có biết ai là người đầu tiên chế ra 'Nhập Mộng' không?" Nam Kiều nghĩ một lúc rồi mờ mịt lắc đầu: "Chuyện này em thực sự không rõ lắm, nhưng nếu chị muốn biết, em có thể viết thư về hỏi Hoàng thúc, có lẽ ông ấy biết chút gì đó." Nếu Tô Ngọc ở đây, anh có thể cưỡi ngựa cấp tốc về hỏi trực tiếp, nhưng giờ cả Tô Ngọc lẫn Bạch Khởi đều không có mặt, để Nam Kiều rời đi thì cô không yên tâm lắm.

Chỉ có thể chọn cách viết thư.

Tuy hơi phiền phức nhưng được cái an toàn, nhất là phía Vương Cẩn Hòa sẽ không gặp vấn đề gì lớn. "Được, vậy làm phiền em nhé." Vương Cẩn Hòa nói.

Nam Kiều cười lắc đầu: "Chị dâu còn khách khí gì với em, nhưng đám tang bên chỗ Cố phu nhân chị có đi không?" Cô lắc đầu: "Không đi đâu, tôi và họ vốn dĩ ngay từ đầu đã không còn quan hệ gì, nhất là khi họ vì Cố Hề Nhược mà muốn lấy mạng tôi." Người ta thường nói nghĩa tử là nghĩa tận, chuyện cũ đã như mây khói, nhưng cô cũng sẽ không tự tìm đến đó để làm bản thân không thoải mái. "Vậy thì không đi, anh Ngọc nói chị dâu chỉ cần làm những gì mình thích là được, còn những chuyện khác đã có bọn em lo, chị không cần bận tâm." Nghe Nam Kiều nói, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Được, vậy làm phiền các em." "Không có gì đâu ạ." "Chị dâu, vậy em về viết thư hỏi Hoàng thúc chuyện này đây, khi nào có tin tức em sẽ báo cho chị ngay." "Được." Thu Ý nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ lo lắng: "Tiểu thư, người thực sự không sao chứ?

Nếu người muốn đi tiễn bà ấy đoạn đường cuối cũng không sao đâu ạ." Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy khiến cô thấy rất xót xa. "Không cần đâu, ta chỉ hơi cảm thán chút thôi." Mới vài ngày trước còn gặp mà giờ đã âm dương cách biệt.

Sinh mệnh đôi khi thật ngắn ngủi.

Thu Ý nhìn dáng vẻ giả vờ như không có chuyện gì của tiểu thư, trong lòng không khỏi bất lực.

Tiểu thư nếu thấy khó chịu thì cứ nói ra, dù sao đó cũng là mẹ ruột của người. "Thu Ý, tuy bà ấy là mẹ ruột của ta, nhưng bà ấy cũng đã cùng Cố Hề Nhược đối phó ta, cùng muốn lấy mạng ta.

Từ lúc đó, quan hệ giữa chúng ta đã định sẵn nếu không phải kẻ thù thì cũng là người dưng rồi." Thấy dáng vẻ của Thu Ý, cô có thể đoán được cô bé đang nghĩ gì.

Thu Ý đương nhiên hiểu đạo lý này, cô quan sát kỹ Vương Cẩn Hòa, dường như trên mặt cô thực sự không có vẻ buồn bã hay đau khổ nào. "Tiểu thư không sao là tốt rồi, còn những chuyện khác không quan trọng." "Sau này phải cho người để mắt đến Cố Hề Nhược.

Cố Thăng có thể giết người diệt khẩu lúc này thì sau đó chắc chắn sẽ có hành động tiếp theo, mà việc ông ta dễ làm nhất chính là chuyển toàn bộ tài sản sang cho Cố Hề Nhược.

Chỉ không biết một khi tài sản đã nằm trong tay cô ta, liệu Cố Thăng còn có chỗ đứng nào không." Bây giờ Cố Thăng đã đắc tội với tất cả mọi người trong Cố gia, bao gồm cả con trai ruột của mình.

Nếu sau này Cố Hề Nhược không thèm ngó ngàng đến ông ta nữa, không biết kết cục của Cố Thăng liệu có thê thảm hơn cả Cố phu nhân không? "Tiểu thư, người lo ông ta giao hết tài sản cho Cố Hề Nhược sao?" "Không phải lo lắng, mà là Cố Thăng chắc chắn sẽ làm vậy.

Bởi vì hiện giờ Cố Thăng đã hoàn toàn bị cô ta tẩy não rồi." Vương Cẩn Hòa nói đầy ẩn ý.

Trong lòng Cố Thăng, có lẽ con gái luôn luôn đúng.

À không, đó chẳng phải con gái ông ta, chỉ là một đứa con nuôi mà thôi.

Vương Cẩn Hòa vừa dứt lời, Thu Ý đã không nhịn được lên tiếng: "Tiểu thư, cái ông chủ Cố gia này đúng là có vấn đề, vì một đứa con nuôi mà để người thân xa lánh, liệu có đáng không chứ?" "Trong mắt chúng ta thì chắc chắn là không đáng, nhưng đối với ông ta thì rất đáng, bởi vì đứa con gái ông ta yêu quý nhất là Cố Hề Nhược mà." Vương Cẩn Hòa mỉa mai đáp. "Sớm muộn gì Cố Thăng cũng phải trả giá cho những gì ông ta đã làm hôm nay, hiện tại càng cố chấp thì sau này càng thảm hại." Thu Ý khẳng định chắc nịch.

Dù sao thì Cố Hề Nhược đối tốt với ông ta lúc này chẳng qua cũng vì ông ta còn giá trị lợi dụng.

Khi hai người đang trò chuyện, Vạn Phong từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Phu nhân, Cố Thăng bắt đầu giao sản nghiệp của Cố gia cho Cố Hề Nhược rồi, trong đó bao gồm cả của hồi môn của Cố phu nhân." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Vạn Phong: "Anh nói gì cơ?

Cố phu nhân xương cốt chưa lạnh mà Cố Thăng lại dám làm chuyện như vậy sao?" "Đúng vậy, thưa phu nhân, chúng ta có cần ngăn cản không?" Vạn Phong nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cái đầu của Cố Thăng này đúng là không dùng được rồi, chuyện như vậy mà cũng có thể làm ra được.

Vợ quá cố còn chưa hạ táng, ông ta đã không thể chờ đợi nổi như vậy. "Cứ đem chuyện này nói cho Cố Ngạn Kỳ biết là được, còn lại cứ xem ý của chính anh ấy đi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

Chương 658

Những gì cô có thể làm đại khái cũng chỉ có bấy nhiêu, còn lại thì cô lực bất tòng tâm.

Vạn Phong định nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nam Kiều và những người khác ngồi bên cạnh nghe lời của Vạn Phong, càng nhìn rõ hơn tâm địa của người đàn ông Cố Thăng này. "Cố Thăng này đúng là đầu óc có vấn đề, lại đem đồ của vợ mình cho một kẻ không liên quan." La Hậu nhíu mày nói. "Huyền Quốc không có quy định nào cho phép chồng được tùy tiện xử lý của hồi môn của người vợ đã khuất, ông ta làm vậy chẳng khác nào tự đẩy mình vào đầu sóng ngọn gió." La Hậu mỉa mai.

Chỉ cần Cố Ngạn Kỳ không ngu ngốc, anh ta sẽ biết rõ sau đó phải làm gì. "Vạn Phong, anh cứ nói với Cố Ngạn Kỳ một tiếng, còn việc sau đó phải làm thế nào thì tùy anh ấy, chúng ta không quản nữa." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát, cuối cùng quyết định không nhúng tay vào việc này. "Rõ." Cố Ngạn Kỳ đang lo liệu tang lễ cho Cố phu nhân thì Vạn Phong mang bằng chứng đến nói với anh rằng, Cố Thăng định chiếm đoạt hồi môn của phu nhân ngay lúc bà vừa mới mất.

Anh tức giận đấm mạnh xuống bàn, sắc mặt tối sầm lại. "Đa tạ anh đã tới nói cho tôi biết chuyện này, tôi biết mình phải làm gì rồi." Cố Ngạn Kỳ nhìn Vạn Phong đầy cảm kích.

Vạn Phong gật đầu không nói gì, lặng lẽ rời khỏi Cố gia như lúc mới đến.

Cố Ngạn Kỳ giao việc ở đây cho thuộc hạ tâm phúc, rồi đi ra phía trước tìm người. "Cậu, con có chuyện muốn nói với cậu." Cố Ngạn

Kỳ nhìn người đang trò chuyện với Cố Thăng lên tiếng.

Cậu của Cố Ngạn Kỳ nghi hoặc nhìn đứa cháu ngoại: "Ngạn Kỳ, con muốn nói gì với cậu?" Cố Ngạn Kỳ liếc nhìn Cố Thăng một cái, lấy hết bằng chứng Vạn Phong đưa cho ra: "Cậu xem cái này đi ạ." Cậu của Cố Ngạn Kỳ cầm lấy xấp giấy tờ xem xét, sau khi xem xong, sắc mặt ông sa sầm nhìn Cố Thăng.

Cố Thăng ngơ ngác hỏi: "Đại ca, có chuyện gì vậy?" "Có chuyện gì?

Cố Thăng, ông còn dám hỏi tôi có chuyện gì sao?

Em gái tôi xương cốt chưa lạnh mà ông đã bắt đầu nhòm ngó của hồi môn của nó, lại còn định để lại cho một đứa con nuôi chẳng ra gì.

Khi đưa ra quyết định này, ông đã hỏi qua ý kiến của tôi chưa?

Từ khi nào mà ông có quyền tùy tiện xử lý của hồi môn của em gái tôi vậy?" Cậu của Cố Ngạn Kỳ giận dữ quát tháo.

Cố Thăng biến sắc, ngượng ngùng mở lời: "Đại ca, đây đều là hiểu lầm." "Hiểu lầm?

Ông lấy đâu ra mà lắm hiểu lầm thế?

Cố Thăng, tôi nói cho ông biết, nếu ông dám đem của hồi môn của em gái tôi cho đứa con nuôi không biết trời cao đất dày kia, thì hai nhà chúng ta cứ lên công đường mà gặp.

Cho dù em gái tôi đã qua đời, đồ của nó cũng không phải là thứ ông muốn động là động được đâu.

Nhà tôi và quan phủ đều có bản sao danh sách của hồi môn đấy, ông dám động vào thử xem?" Cố Thăng phẫn nộ nhìn Cố Ngạn Kỳ, anh rốt cuộc muốn làm gì. "Cố Ngạn Kỳ, con rốt cuộc muốn làm gì?

Con thấy mấy ngày nay chuyện rắc rối còn chưa đủ nhiều sao?"

Câu chất vấn của Cố Thăng làm sắc mặt cậu của Cố Ngạn Kỳ càng thêm âm trầm.

Ông lạnh lùng nhìn Cố Thăng: "Ông thử mắng cháu ngoại tôi một câu nữa xem?" "Tôi..." "Ông muốn cho đứa con nuôi Cố Hề Nhược bao nhiêu thứ thì đó là việc của ông, nhưng muốn lấy hồi môn của em gái tôi ra làm ơn làm nghĩa thì đừng có mơ.

Hồi môn của em gái tôi chỉ có thể để lại cho Ngạn Kỳ và con gái ruột là Vương Cẩn Hòa, cho dù con bé không cần thì cũng chẳng đến lượt một đứa con nuôi đến tranh đoạt.

Cố Hề Nhược, cô ta xứng sao?" Cố Ngạn Kỳ nhìn sắc mặt xanh mét của Cố Thăng, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Có cậu ở đây, chuyện này chỉ cần nói với cậu là có thể giải quyết được, anh căn bản không cần làm gì nhiều.

Nhìn xem, sự việc chẳng phải bắt đầu được giải quyết rồi sao? "Tôi..." "Ông đã đưa đi bao nhiêu thứ rồi?" Cố Thăng im lặng, những cửa tiệm cần đưa đều đã đưa đi rồi. "Ngạn Kỳ, cửa tiệm và trang trại của mẹ con, con có giữ khế ước đất đai và nhà cửa không?" Cố Ngạn Kỳ gật đầu: "Những thứ này mẹ đều giao cho con rồi, bà nói sau này nếu em gái tha thứ cho bà, thì bảo con chia của hồi môn này làm đôi, con và em gái mỗi người một nửa." Cậu của Cố Ngạn Kỳ gật đầu tán thành: "Mẹ con đúng là hồ đồ, biết rõ con gái ruột là ai mà còn giúp con nuôi bắt nạt con mình, cũng hèn gì đứa trẻ đó không chịu tha thứ." "Chuyện của mẹ con ở đây cứ để cậu lo, con cầm khế ước đi xem mấy cửa tiệm đó đi, nếu có ai bị thay đổi thì cứ trực tiếp xử lý." Cậu của Cố Ngạn Kỳ chẳng khách sáo chút nào.

Sắc mặt Cố Thăng càng khó coi hơn, đây là muốn tát vào mặt ông và Hề Nhược mà. "Đại ca, dù sao Hề Nhược cũng là con gái chúng tôi nuôi nấng từ nhỏ, anh làm vậy..." Cố Thăng nhìn ông anh vợ, đôi mày nhíu lại, trong lòng có chút không vui.

Chuyện nhà ông ta, ông anh vợ này xen vào làm gì? "Một đứa con nuôi mà cũng xứng sao?" Ông vốn dĩ đã không thích Cố Hề Nhược, trước đây không biết tại sao, giờ thì đã hiểu rồi.

Hóa ra đứa trẻ này chẳng hề có quan hệ huyết thống với họ. "Đại ca, anh nói vậy thì quá đáng quá rồi." Cố Thăng giận dữ nói. "Quá đáng?

Kẻ quá đáng rốt cuộc là ai?

Có nhà ai vợ vừa mất, thi hài còn chưa lạnh đã bắt đầu tính kế chiếm đoạt hồi môn không?

Lại còn đem cho một đứa con nuôi, chuyện này chúng ta có cần ra ngoài nói cho mọi người biết không?

Để xem thiên hạ bảo ai quá đáng?" Cố Ngạn Kỳ mỉa mai nhìn Cố Thăng, đến lúc này rồi mà ông ta vẫn chưa nhận rõ hiện thực, thật đáng buồn mà cũng thật nực cười. "Quy định về hồi môn của nữ giới ở Huyền Quốc không có chuyện nhà chồng được tùy tiện xử lý đâu.

Nếu em gái và Ngạn Kỳ đồng thời không còn nữa, nhà họ Thẩm chúng tôi cũng có quyền yêu cầu lấy lại hồi môn của em ấy.

Ông không hỏi chúng tôi một tiếng đã phân phát hồi môn của em ấy đi, rốt cuộc ai mới là kẻ quá đáng hả?" Thẩm Lan cười lạnh châm chọc. "Tôi..." Cố Thăng cứng họng, đúng là có quy định như vậy thật, việc ông tự ý sắp xếp hồi môn của vợ là không đúng.

Chỉ là ông không ngờ chuyện lại bị phát giác nhanh đến thế.

Ông liếc nhìn Cố Ngạn Kỳ, anh rốt cuộc làm sao mà biết được? "Ngạn Kỳ, con đi làm việc đi." "Vâng." Cố Ngạn Kỳ quay về viện của mình lấy khế ước nhà đất rồi đến mấy cửa tiệm kia, khi đến nơi thì quả nhiên Cố Hề Nhược đã không thể chờ đợi được mà đòi thay người. "Các người tốt nhất là nên tránh ra, nếu không tôi sẽ dùng tội danh trộm cắp để tống tất cả vào đại lao." Cố Hề Nhược nhìn những người đang cản đường trước mặt, bình thản nói.

Một câu nói làm chưởng quỹ trong tiệm triệt để nổi giận: "Cố Hề Nhược, một đứa con nuôi như cô có tư cách gì mà đòi kế thừa đồ của cô nãi nãi chúng tôi?

Còn muốn thay thế chúng tôi, cô xứng sao?" Đã là Cố Hề Nhược không cần mặt mũi, thì họ cũng chẳng cần giữ thể diện cho cô ta.

Điều Cố Hề Nhược ghét nhất hiện nay là bị người khác nhắc đến thân phận con nuôi, vậy mà giờ có kẻ dám nói thẳng thừng như thế, khiến cô ta vô cùng tức giận. "Lôi người ra ngoài cho tôi." Cố Hề Nhược sầm mặt phân phó.

Chương 659

"Nếu dám chống cự thì cứ đánh chết." "Để tôi xem ai dám." Nghe thấy giọng nói này, Cố Hề Nhược bỗng quay đầu nhìn ra cửa, thấy Cố Ngạn Kỳ bước vào, sắc mặt cô ta liền thay đổi. "Anh cả, sao anh lại tới đây?" Bình thường Cố Ngạn Kỳ căn bản không bao giờ đến đây, sao hôm nay anh lại xuất hiện?

Anh đến đây để làm gì? "Đừng gọi tôi là anh cả, tôi không có hạng em gái như cô." Cố Ngạn Kỳ ghê tởm nói.

Chưởng quỹ bên cạnh vội vàng bước tới: "Đại thiếu gia, cô ta đòi thay thế chúng tôi, chúng tôi là người đích thân cô nãi nãi chọn, cho dù giờ cô nãi nãi đã mất, cửa tiệm của bà cũng chẳng đến lượt một đứa con nuôi đến chỉ tay năm ngón." Cố Ngạn Kỳ gật đầu: "Tôi biết cả rồi." "Anh cả, anh có ý gì đây?

Cửa tiệm này cha đã cho em rồi, anh còn muốn đến tranh với em sao?" Cố Hề Nhược cảnh giác nhìn Cố Ngạn Kỳ, nhíu mày hỏi. "Đây là hồi môn của mẹ tôi, bà vừa mới mất, thi hài còn chưa lạnh, cô nói cho tôi nghe xem cửa tiệm này là ai cho cô?" Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng hỏi. "Là cha cho em." Cố Hề Nhược đắc ý nhìn Cố Ngạn Kỳ.

Nhìn xem, dù anh có là thiếu chủ Cố gia thì đã sao?

Cha chẳng phải vẫn không thích anh sao?

Người phụ nữ kia cuối cùng không thích tôi thì đã làm gì được?

Hồi môn của bà ta chẳng phải vẫn rơi vào tay tôi sao?

Nhìn vẻ đắc ý của Cố Hề Nhược, trong mắt Cố Ngạn Kỳ đầy sự mỉa mai: "Cố Hề Nhược, Huyền Quốc từ khi nào cho phép nhà chồng tùy tiện xử lý hồi môn của vợ vậy?" Những người đứng xem xung quanh nhìn nhau, có người lên tiếng: "Căn bản không có chuyện đó, hồi môn của người vợ đã khuất chỉ có con cái bà ấy mới được kế thừa, nếu không có con cái mà nhà ngoại muốn thu hồi thì chỉ cần mang danh sách hồi môn lên nha môn là lấy lại được ngay, nhà chồng không có quyền quyết định đem hồi môn cho ai đâu." Cố Ngạn Kỳ mỉa mai nhìn Cố Hề Nhược: "Nghe thấy chưa?

Người được kế thừa chỉ có tôi và Vương phi, cô tính là cái thứ gì?" "Cô chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi mà thôi, mẹ tôi cũng chưa từng nói sẽ để lại hồi môn cho cô.

Mẹ tôi còn chưa hạ táng mà cô đã vội vàng muốn chiếm đoạt hồi môn của bà rồi sao?

Còn nữa, mẹ tôi vẫn đang trong thời gian làm pháp sự, cô là con nuôi không đến trước linh cữu túc trực thì thôi, lại còn mặc quần áo sặc sỡ như thế này, cô đang ăn mừng mẹ tôi qua đời đấy à?" Cố Ngạn Kỳ nhìn bộ đồ quá đỗi sặc sỡ trên người Cố Hề Nhược mà mỉa mai chất vấn.

Ngay lập tức, mọi ánh mắt đều đổ dồn vào Cố Hề Nhược, khiến cô ta vô cùng bẽ bàng. "Dù là con nuôi thì cũng được Cố phu nhân nuôi nấng từ nhỏ, giờ mẹ nuôi mất rồi mà đến việc giả vờ đau buồn cô ta cũng không muốn làm, đã vậy còn dám tơ tưởng đến đồ của người ta?

Cái loại gì vậy không biết?" Những người xung quanh xì xào bàn tán. "Chứ còn gì nữa?

Đúng là hạng sói mắt trắng nuôi mãi không thân, hèn gì Cố phu nhân mất rồi cũng không muốn chia hồi môn cho cô ta, thật là đáng đời." Nghe những lời bàn tán xung quanh, sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức trắng bệch: "Tôi không có..." "Cô có hay không tự trong lòng cô rõ, không cần phải nói với chúng tôi." Đã đến nước này rồi mà còn bảo mình không có, Cố Hề Nhược này đúng là hạng đàn bà giả tạo, thật đáng ghê tởm đến cực điểm. "Đây là cha đã cho tôi." Cố Hề Nhược nhìn họ nói. "Ông ta cho cô?

Cô có khế ước nhà đất không?" Nghe Cố Ngạn Kỳ hỏi về khế ước, Cố Hề Nhược đờ người ra, vì Cố Thăng chưa hề đưa khế ước cho cô ta. "Tôi..." "Không có đúng không?

Nhưng tôi thì có đây, tất cả khế ước cửa tiệm, trang trại của mẹ đều nằm trong tay tôi.

Bà đã nói những thứ này là để lại cho tôi và em gái, chẳng liên quan gì đến cô cả.

Cô chẳng có gì trong tay mà dám đến đòi thay đổi quản sự của tiệm, cô coi mình là cái thứ gì vậy?" Hôm nay Cố Ngạn Kỳ và Cố Hề Nhược xem như đã hoàn toàn xé rách mặt nhau.

Anh không thèm nể mặt cô ta chút nào nữa.

Sắc mặt Cố Hề Nhược lúc xanh lúc trắng, không thể ngờ Cố Ngạn Kỳ lại nói ra những lời như vậy. "Dù sao đi nữa em cũng là em gái lớn lên cùng anh từ nhỏ, tình nghĩa thanh mai trúc mã chẳng lẽ không bằng mối quan hệ huyết thống giữa anh và Vương Cẩn Hòa sao?" Cố Hề Nhược vẫn có chút không cam lòng.

Từ sau khi biết Vương Cẩn Hòa mới là em gái ruột, Cố Ngạn Kỳ đã hoàn toàn thay đổi.

Trước đây tuy anh đối xử với cô ta có phần lạnh nhạt, nhưng mỗi khi đi xa về vẫn mua quà cho cô ta, còn bây giờ Cố Ngạn Kỳ đã khác hẳn.

Anh không chỉ nặng lời với cô ta, mà còn chẳng nể mặt cô ta chút nào trước mặt bao nhiêu người. "Nếu cô không làm gì cả, tôi vẫn có thể coi cô là em gái, nhưng cô thừa biết mình đã cướp đoạt cuộc đời của Vương phi, cô còn tính kế hại cô ấy, muốn lấy mạng cô ấy.

Cô đã làm bao nhiêu chuyện như vậy mà còn mặt mũi nói với tôi những lời này sao?" Cố Ngạn Kỳ cảm thấy Cố Hề Nhược đúng là một kẻ mâu thuẫn.

Biết rõ vấn đề nằm ở đâu mà vẫn còn nói được những lời đó. "Tôi..." Những người xung quanh xôn xao, không dám tin nhìn Cố Hề Nhược.

Người này lại còn muốn lấy mạng Vương phi sao?

Gan của cô ta cũng lớn quá rồi đấy! "Cố Hề Nhược, cô lại dám tính kế Vương phi?

Gan của cô cũng to thật đấy." Nghĩ đến việc quan hệ giữa Vương Cẩn Hòa và Cố Hề Nhược bấy lâu nay luôn không tốt, lúc đầu họ không nghĩ ngợi nhiều, giờ xem ra đúng là Cố Hề Nhược làm loạn.

Thấy mọi người xung quanh nhìn mình với vẻ không tin nổi rồi lại chỉ trỏ, sắc mặt Cố Hề Nhược có chút tái nhợt, cô ta nhìn Cố Ngạn Kỳ với vẻ mặt khó coi: "Anh hài lòng chưa?

Thấy tôi bị người ta chỉ trỏ, chắc anh vui lắm hả?" "Không hài lòng cũng chẳng vui vẻ gì, Cố Hề Nhược, tất cả đều là do cô tự chuốc lấy.

Kể cả cô có đợi đến sau khi mẹ tôi hạ táng mới đến tranh đoạt mấy cửa tiệm này, tôi cũng chẳng nói gì, nhưng cô lại mặc thành thế này đến đây khi thi hài mẹ tôi còn chưa lạnh, chuyện này tôi sẽ nhớ cả đời.

Cô nhớ kỹ cho tôi, sau này đừng có chọc vào tôi, nếu không tôi sẽ khiến cô phải hối hận đấy.

Giờ thì biến khỏi cửa tiệm của mẹ tôi ngay." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng lên tiếng, đối với những câu hỏi của cô ta, anh chỉ thấy mỉa mai. "Cố Ngạn Kỳ, anh..." "Cố Hề Nhược, chuyện này vốn dĩ là cô sai, Cố phu nhân trước đây đối xử với cô tốt như thế, cô không chịu để tang thì thôi, lại còn ăn mặc sặc sỡ, đeo vàng đeo bạc thế kia, định chọc tức ai chết đây?" "Lại còn chọn đúng lúc này để đến cướp đồ của mẹ nuôi, vốn dĩ cô đã sai rồi, còn mặt mũi nào mà chất vấn người khác?" Mọi người đều cảm thấy Cố Hề Nhược này thật quá quắt.

Đối mặt với những lời chỉ trích của đám đông, Cố Hề Nhược cũng biết mình đã quá vội vàng, chỉ đành rời đi trước rồi sau đó sẽ nhờ Cố Thăng giúp đỡ đòi lại những thứ này từ tay Cố Ngạn Kỳ.

Nhìn Cố Hề Nhược chạy trốn trối chết, ánh mắt Cố Ngạn Kỳ hơi lạnh, xem ra cô ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. "Các người cứ yên tâm làm việc, không có sự cho phép của tôi và cậu thì không ai thay đổi được các người đâu." Cố Ngạn Kỳ quay người nhìn những người đứng sau lưng mình lên tiếng. "Sau này nếu tôi có mệnh hệ gì, những cửa tiệm này cũng thuộc về em gái tôi - Ngọc Vương phi, không liên quan gì đến Cố Hề Nhược hết." Với mức độ độc ác của Cố Hề Nhược, hôm nay anh không nể mặt cô ta, chắc chắn sau này cô ta sẽ ra tay với anh.

Hoặc có lẽ sẽ để Cố Thăng đến tìm rắc rối cho anh. "Rõ, thưa thiếu gia." Cố Ngạn Kỳ rời khỏi cửa tiệm, mang theo khế ước đất đai và nhà cửa đến Ngọc Vương phủ. "Tôi muốn gặp Vương phi." Cố Ngạn Kỳ nói với người canh cổng.

Người canh cổng nhìn anh một cái: "Chờ một lát." Vương Cẩn Hòa dường như không ngờ Cố Ngạn Kỳ lại đến gặp mình vào lúc này, cô cân nhắc một lát rồi mới nói: "Cho anh ấy vào đi." "Rõ, thưa Vương phi." Cố Ngạn Kỳ bước vào, thấy Vương Cẩn Hòa mặc một bộ đồ màu nhạt giản dị thì sững người một chút, sau đó khẽ mỉm cười, như vậy là đủ rồi.

Chương 660

"Anh không ở Cố gia lo liệu tang lễ cho mẹ anh, tìm tôi có việc gì không?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Cái này cho em." Vương Cẩn Hòa nhìn những thứ đặt bên cạnh mình, là khế ước đất đai và nhà cửa. "Anh có ý gì vậy?" "Mẹ là đích nữ của nhà họ Thẩm, khi gả cho Cố Thăng hồi môn cũng rất hậu hĩnh.

Sau khi bảo anh đưa đồ cho em, có lẽ mẹ đã biết Cố Thăng sẽ không buông tha cho mình, nên hai ngày trước bà đã giao hết khế ước và danh sách hồi môn cho anh." Cố Ngạn Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn anh, rồi sao nữa?

Anh rốt cuộc muốn nói gì? "Mẹ nói hồi môn của bà chia cho chúng ta mỗi người một nửa.

Hôm nay anh đã làm Cố Hề Nhược bẽ mặt, sau này chuyện sẽ đồn khắp kinh thành, đợi sau khi mẹ hạ táng, có lẽ cô ta sẽ cùng Cố Thăng đối phó với anh.

Những thứ này để chỗ em là tốt nhất, cậu cũng sẽ đồng ý thôi." Cố Ngạn Kỳ nói với Vương Cẩn Hòa. "Anh biết em hận họ, cũng biết mẹ đã làm sai.

Sau khi Cố Thăng nói ra sự thật em mới là con ruột, mẹ đã hối hận rồi, chỉ là bà biết em đã hoàn toàn thất vọng về họ nên cũng chẳng dám mong cầu gì xa xôi." Nghĩ đến những lời mẹ nói trước lúc lâm chung, lòng Cố Ngạn Kỳ trĩu nặng.

Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa có chút phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì. "Em không muốn nhận cũng không sao, cứ giữ hộ anh trước đã, đợi sau khi anh thu xếp xong Cố Hề Nhược rồi em trả lại cho anh sau.

Anh không muốn đem đồ của mẹ cho cô ta, dù là cậu cũng sẽ không đồng ý đâu.

Từ nhỏ cậu đã không thích Cố Hề Nhược, thậm chí còn không cho cô ta bước chân vào nhà họ Thẩm." Cố Ngạn Kỳ chẳng hiểu sao mình lại nói những điều này với Vương Cẩn Hòa.

Cứ thế mà tuôn ra hết.

Nhìn những thứ bên cạnh, Vương Cẩn Hòa im lặng một lát rồi gật đầu: "Tôi có thể giữ hộ anh, sau này nhớ qua lấy." "Được, anh về trước đây, ở nhà vẫn còn nhiều việc phải lo." Vương Cẩn Hòa gật đầu nhìn Cố Ngạn Kỳ rời đi.

Sau đó cô cầm những thứ đó lên xem, xem xong khẽ thở dài, sực nhớ ra điều gì liền dặn dò Nguyên Húc bên cạnh: "Anh đi tìm Nam Kiều lấy mấy viên thuốc giải độc giao cho Cố Ngạn Kỳ, trong tay Cố Hề Nhược có rất nhiều loại độc dược kỳ quái, có chuẩn bị vẫn tốt hơn." "Rõ." Nam Kiều biết Vương Cẩn Hòa muốn đưa thuốc giải cho Cố Ngạn Kỳ thì có chút không vui, nhưng biết Cố Ngạn Kỳ cũng không đến nỗi nào, chỉ là trước đây đầu óc hơi có vấn đề nên mới đồng ý đưa thuốc.

Khi Cố Ngạn Kỳ sắp về đến Cố gia, Nguyên Húc xuất hiện trước mặt anh, đưa cho anh một lọ sứ. "Trong này là thuốc giải độc, tự anh cẩn thận đấy." Nguyên Húc lạnh lùng nói.

Nhìn lọ sứ trong tay, khóe miệng Cố Ngạn Kỳ khẽ nhếch lên: "Tôi biết rồi, giúp tôi cảm ơn em ấy." Nguyên Húc không nói gì, quay người đi thẳng.

Sau khi Cố Ngạn Kỳ rời đi, Vương Cẩn Hòa viết thư cho Tô Ngọc, cô không biết giờ phải làm sao nữa.

Tình cảm của cô đối với Cố phu nhân có chút phức tạp, nếu có Tô Ngọc ở bên cạnh thì tốt rồi, anh có thể nói cho cô biết phải làm gì.

Thôi thì cứ viết thư hỏi anh vậy.

Khi Cố Ngạn Kỳ về đến Cố gia, không thấy Cố Thăng đâu, còn Thẩm Lan thì đang ở trong linh đường.

Cùng với mấy người em họ của anh. "Sao rồi?" "Con đã giao hết khế ước mẹ đưa cho em gái rồi, con nhờ em ấy giữ hộ sau này trả lại, em ấy đã đồng ý." Cố Ngạn Kỳ lên tiếng.

Thẩm Lan chẳng cần nghĩ cũng biết mục đích anh làm vậy là gì. "Con làm thế là đúng, sau này họ chắc chắn sẽ không buông tha con đâu, con phải hết sức cẩn thận.

Khi nào cậu đi, cậu sẽ để lại mấy người bên cạnh con, có chuyện gì cứ bảo họ báo cho cậu biết." Hiện giờ Thẩm Lan lo lắng nhất chính là đứa cháu ngoại này. "Đa tạ cậu, đây là thuốc giải độc em gái đưa cho con, tổng cộng có năm viên, con tự giữ hai viên, cậu cầm lấy ba viên đi ạ, sau này lỡ con có chuyện gì thì còn dùng đến, giờ con cũng chỉ tin tưởng mỗi mình cậu thôi." Cả cái nhà họ Cố này, không có lấy một người để anh có thể phó thác mạng sống.

Thẩm Lan gật đầu: "Cậu biết rồi, mẹ con..." "Mẹ bị trúng độc mà chết, chắc chắn là do Cố Thăng và Cố Hề Nhược làm, đáng tiếc con không có bằng chứng, cuối cùng cũng chỉ có thể đẩy một người ra chịu tội thay, nhưng việc đó vô dụng thôi.

Hận thù của mẹ, con nhất định sẽ báo." Ánh mắt Cố Ngạn Kỳ đầy vẻ oán hận.

Mẹ có sai lầm, nhưng lúc nhỏ mẹ đối xử với anh rất tốt, sau này bà cũng đã hối cải, vậy mà Cố Thăng lại không màng đến tình nghĩa vợ chồng mấy chục năm mà ra tay với bà, chuyện này anh tuyệt đối không tha thứ.

Thẩm Lan nhìn cháu ngoại khẽ thở dài, vỗ vỗ vai anh: "Con tự hiểu là được, có gì cần cứ nói với cậu, em gái cậu chẳng đến lượt hạng người như họ bắt nạt đâu." Vì một đứa con nuôi mà làm ra chuyện như vậy, đúng là trò cười lớn nhất thiên hạ. "Cậu ạ, sau này chuyện của Cố gia cứ để con tự xử lý, ông ta không phải muốn đem hết đồ của Cố gia cho Cố Hề Nhược, muốn cô ta làm gia chủ sao?

Vậy con sẽ khiến họ mất trắng tất cả." Cố Ngạn Kỳ tàn nhẫn nói.

Thẩm Lan nhìn cháu ngoại, vô cùng hài lòng gật đầu: "Con biết tính toán là được rồi." "Ở đây có cậu trông nom, con đi nghỉ ngơi một chút đi, sau này còn phải vất vả nhiều." Thẩm Lan nhìn anh nói. "Vâng." Khi Tô Ngọc nhận được thư thì vừa tới biên quan, đúng lúc có một lô lương thực và dược liệu chuyển tới, anh đang dẫn người đi kiểm kê nhập kho. "Thiếu gia, có thư của phu nhân ạ." Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào đưa thư cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc xem xong thì đôi mày khẽ nhíu lại, Nguyên Bảo thấy vậy có chút lo lắng. "Thiếu gia, có chuyện gì xảy ra sao ạ?

Phu nhân bên đó không sao chứ?" Tô Ngọc lắc đầu: "Tiểu Hòa không sao, nhưng Cố phu nhân qua đời rồi, lại còn vì chuyện nói ra việc bà biết gia đình đại bác bị sát hại." "Phu nhân thế nào ạ?" Nguyên Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên nói gì. "Cố phu nhân đại khái là đã hiểu ra nhiều điều, cũng hối hận rồi, trước khi chết để lại hồi môn cho Cố Ngạn Kỳ và Tiểu Hòa, mỗi người một nửa.

Cố Ngạn Kỳ đã giao hết khế ước cửa tiệm cho Tiểu Hòa." Tuy Cố Ngạn Kỳ nói sau này sẽ lấy lại, nhưng với tình hình hiện tại của anh ta và cách anh ta muốn bù đắp cho Tiểu Hòa, có lẽ anh ta sẽ không lấy đâu.

Những thứ đó cuối cùng vẫn nằm trong tay Tiểu Hòa.

Tiểu Hòa viết thư cho anh chắc hẳn là có chút lúng túng, không biết phải đối mặt với lời xin lỗi cuối cùng của Cố phu nhân thế nào. "Phu nhân không sao chứ ạ?" "Tiểu Hòa không sao, chỉ là có chút không biết phải đối mặt làm sao thôi." Trước đây Cố phu nhân cùng Cố Hề Nhược muốn lấy mạng cô, giờ lại tràn đầy hối hận, người cũng đã mất rồi, tha thứ hay không thực ra cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Nguyên Bảo suy nghĩ một chút liền hiểu ý của Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc cân nhắc một lát rồi viết thư hồi âm cho Vương Cẩn Hòa.

Chuyện này thực ra rất dễ giải quyết, bất kể trước đây thế nào, giờ Cố phu nhân đã qua đời.

Người chết như đèn tắt, ân oán cũ đã xóa bỏ, còn sau này phải làm gì thì tùy vào suy nghĩ trong lòng Tiểu Hòa.

Tô Ngọc viết thư xong liền cho chim ưng gửi về cho Vương Cẩn Hòa. "Phía Tề Quốc thế nào rồi?" "Theo ý của tiểu thiếu gia, nội bộ họ đã bắt đầu loạn rồi, họ đã giết một số người cầm đầu náo loạn, tuy lúc đầu đã dập tắt được sự phản kháng, nhưng gần đây cuộc sống của người dân quá khổ cực nên đã bắt đầu làm loạn trở lại, sau này dù họ có muốn giết người để răn đe chắc cũng vô ích." Đến lúc đó, giết người chỉ làm mọi chuyện thêm tồi tệ hơn. "Tề Minh bên đó thế nào rồi?" "Cổ trùng đã phát tác ba lần, đau đớn đến chết đi sống lại, nhưng nghe nói thiếu gia đang ở đây nên hắn cũng mò đến rồi." Nguyên Bảo cũng không ngờ Tề Minh lại chấp nhất với thiếu gia đến mức này.

Nghe tin thiếu gia là chạy tới ngay.

Chương 661

Thật không biết hắn nghĩ gì nữa. "Tới rồi sao?

Tới đúng lúc lắm, đỡ mất công tôi đi tìm hắn." Anh chỉ lo Tề Minh không đến biên quan, nếu không anh còn phải đi tìm hắn gây phiền phức, thế thì chẳng vui chút nào.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt bất lực: "Thiếu gia..." "Bảo người ta tăng cường lực lượng ở phía Tề Quốc, để mâu thuẫn nội bộ sớm bộc phát, một khi mâu thuẫn bùng nổ, chúng ta muốn ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều." Huyền Quốc đánh trận trên dưới một lòng, Tề Quốc so với họ còn kém xa lắm.

Họ muốn đấu với Huyền Quốc không hề dễ dàng. "Thiếu gia, chúng tôi còn tra ra được một chuyện nữa." "Chuyện gì?" "Binh sĩ Tề Quốc ăn uống thực ra không tốt như chúng ta tưởng, mà cường độ huấn luyện lại quá lớn, những đứa trẻ mới mười một mười hai tuổi đó, có một số đã bị vắt kiệt sức đến chết." Tô Ngọc bỗng quay đầu nhìn Nguyên Bảo: "Anh nói gì cơ?" "Là do Tề Minh làm." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc, im lặng một lát mới lên tiếng.

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt Tô Ngọc khó coi đến cực điểm: "Hắn đang tự tìm cái chết." Tề Minh hiện tại sao lại tàn nhẫn đến mức này?

Đó vẫn còn là một đám trẻ con mà.

Trong doanh trại Tề Quốc, Tề Minh vừa trải qua một trận độc phát, mặt hắn đầy mồ hôi.

Sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đỏ ngầu khiến hắn trông như ác quỷ bò ra từ địa ngục. "Vương gia, ngài không sao chứ?" "Người đã đưa tới chưa?" Tề Minh ngước mắt nhìn hộ vệ bên cạnh, lạnh lùng hỏi.

Bước chân của hộ vệ khựng lại, do dự một chút rồi gật đầu: "Người đã đưa tới rồi, chỉ là..." "Đưa tới là được, dẫn vào đây." Tề Minh ngắt lời, lạnh lùng phân phó.

Hộ vệ nhíu mày nhìn Tề Minh: "Vương gia, gần đây người chết quá nhiều rồi, trong quân doanh đã bắt đầu có tiếng oán thán, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ gây rắc rối cho Vương gia đấy ạ." Từ sau khi cổ trùng và độc trong người phát tác, Tề Minh như biến thành người khác.

Cả người trở nên vô cùng nóng nảy. "Ngươi đang dạy bản vương cách làm việc sao?" Tề Minh lạnh lùng nhìn đối phương. "Thuộc hạ không dám." Hộ vệ thấy Tề Minh như vậy biết là hắn không nghe lọt tai, chỉ đành lui ra dẫn hai thiếu niên khoảng mười ba mười bốn tuổi vào.

Thấy hai thiếu niên đó, Tề Minh như nhìn thấy Tô Ngọc ngày trước.

Hắn định đứng dậy từ trên sập mềm, loạng choạng đi đến trước mặt hai thiếu niên. "Tham kiến Vương gia." Hai người quỳ xuống hành lễ, giọng nói run rẩy.

Tề Minh cúi người bóp cằm một đứa nhìn nỗi sợ hãi trong mắt nó, lòng bỗng nảy sinh chút bực bội vô cớ.

Không phải.

Vẫn không phải là người đó năm xưa. "Sợ bản vương sao?" "Không... không có." "Không có sao giọng ngươi lại run thế?" Tề Minh lạnh lùng hỏi.

Một câu nói làm mặt thiếu niên trắng bệch: "Vương gia, tôi..." Thấy bộ dạng đó, Tề Minh thấy phiền lòng, vung tay một cái quăng người ra ngoài. "Phụt." Một ngụm máu phun ra, thiếu niên tuyệt vọng nhìn Tề Minh.

Ánh mắt kinh hoàng đó khiến Tề Minh càng thêm bực bội.

Hắn cầm lấy cây roi bên cạnh, quất mạnh vào người đối phương.

Tiếng thét thảm, tiếng van xin Tề Minh đều không nghe thấy, cho đến khi hơi thở của đối phương lịm dần rồi tắt hẳn hắn mới dừng lại.

Thiếu niên còn lại thấy người đi cùng mình cứ thế chết trong tay Tề Minh, trong lòng chỉ có một ý nghĩ duy nhất là chạy trốn.

Nếu tiếp tục ở lại đây chắc chắn cậu ta cũng sẽ chết dưới tay Tề Minh.

Cậu ta đứng bật dậy định chạy ra ngoài thì bị ngăn lại: "Ngươi muốn đi đâu hả?" Tề Minh nhìn thiếu niên định chạy trốn, giọng khàn đặc hỏi.

Thiếu niên lùi lại từng bước, thấy thực sự không thể chạy thoát liền nghiến răng nói: "Tề Minh, ông là Vương gia thì có quyền lạm sát vô tội sao?

Hạng người như ông bị trúng độc là đáng đời, ông nên xuống địa ngục đi." Suốt thời gian qua cậu ta luôn sống trong sợ hãi, chỉ sợ cuối cùng sẽ bị người của Tề Minh bắt đi, kết quả chuyện vẫn xảy ra.

Đối mặt với vẻ khát máu của Tề Minh, cậu ta biết hôm nay mình không thoát được, chỉ đành ngoan ngoãn đi theo.

Vậy mà chỉ chớp mắt, người bên cạnh đã chết, trong khi cậu ta chẳng hề đắc tội gì với Tề Minh.

Chỉ vì ở độ tuổi này thôi sao?

Càng nghĩ, lòng thiếu niên càng tràn đầy oán hận. "Tề Minh, hạng người như ông xứng đáng cô độc cả đời." Một tên hộ vệ rút kiếm bên cạnh ra, vung tay một cái, thanh kiếm đã bay đi đâm xuyên ngực thiếu niên.

Cúi đầu nhìn thanh kiếm trước ngực, thiếu niên khẽ cười, cậu ta oán hận nhìn Tề Minh: "Tề Minh, ông sẽ không được chết tử tế đâu." Tề Minh sầm mặt đi tới, giơ chân đá văng người ra, người đang thoi thóp lập tức tắt thở.

Chết rồi vẫn chưa xong, Tề Minh còn sai người đem xác ném vào rừng sâu núi thẳm.

Trong đại trướng của Tề Minh lại có người chết, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt đối với quân đội Tề Quốc.

Nguyên soái Tề Quốc đến tìm Tề Minh, thấy bộ dạng như điên dại của hắn thì nhíu mày: "Vương gia đang làm cái gì vậy?

Gần đây cứ liên tục chém giết tân binh, đã khiến mọi người bất mãn lắm rồi đấy." Liếc nhìn người vừa vào, Tề Minh lạnh lùng nói: "Đây không phải việc ông nên can thiệp." "Vương gia, ngài quá đáng quá rồi." "Chúng ta đang ở chiến trường, không phải ở Tề Vương phủ." Vị nguyên soái giận dữ nói. "Hiện tại chúng ta cần đối phó với Huyền quốc, chứ không phải gây nội chiến.

Dân chúng vốn dĩ đã rất bất mãn với cách làm của triều đình, giờ Vương gia còn chém giết binh sĩ ngay trong quân doanh, chuyện này truyền ra ngoài tuyệt đối không phải điều tốt." Nguyên soái nhìn Tề Minh, khổ tâm khuyên nhủ. "Chuyện của bản vương không đến lượt ông xen vào." Tề Minh lạnh giọng quát mắng, thậm chí còn muốn ra tay với vị nguyên soái này.

Thị vệ vội vàng giữ hắn lại, nhìn sắc mặt Tề Minh vô cùng khó coi: "Vương gia, anh đang làm gì vậy?

Triệu tướng quân, ông đi trước đi, Vương gia bị độc tố và cổ trùng trong cơ thể ảnh hưởng rồi." Triệu tướng quân nhìn Tề Minh một cái, trong mắt tràn đầy sự thất vọng.

Tề Minh thế mà... lúc nãy nếu không có thị vệ ngăn lại, e rằng hôm nay mạng già của ông đã bỏ lại đây rồi.

Đây chính là người mà ông dốc lòng ủng hộ.

Nhìn Tề Minh, ánh mắt Triệu tướng quân trở nên lạnh lẽo, ông quay người bước ra ngoài.

Sau khi người đi rồi, thị vệ nhìn Tề Minh, giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt hắn. "Vương gia, anh tỉnh táo lại chút đi!

Anh làm thế này thì làm sao tranh đoạt đế vị được nữa?

Chương 662

Đó là Triệu tướng quân, người luôn ủng hộ anh đấy." Thị vệ cũng không màng đến việc mình đang phạm thượng. "Nếu hôm nay Triệu tướng quân chết dưới tay anh, người vui mừng nhất chỉ có thể là Thái tử.

Vương gia thật sự muốn thấy Thái tử ngư ông đắc lợi sao?" "Hiện tại chưa đánh nhau mà chúng ta đã nội bộ lục đục, quân tâm bất ổn, đây là điều Vương gia muốn sao?" Hắn biết tại sao Tề Minh lại trở nên như vậy, chẳng qua cũng chỉ vì một Tô Ngọc mà thôi.

Hắn có đến mức tự biến mình thành cái bộ dạng quỷ tha ma bắt này không? "Vương gia, chẳng qua cũng chỉ là một Tô Ngọc thôi, chẳng lẽ ngôi hoàng đế trong lòng anh còn không quan trọng bằng Tô Ngọc sao?" Những lời của thị vệ cuối cùng cũng lọt tai Tề Minh một chút.

Hắn nhìn người bên cạnh mình.

Đây là người cùng hắn lớn lên từ nhỏ, cũng là người hắn tin tưởng nhất. "Anh nói xem, tại sao Tô Ngọc lại giúp Huyền Phỉ Nhiên mà không giúp tôi?

Hắn giúp Huyền Phỉ Nhiên thì có lợi ích gì?" Tề Minh vẫn không hiểu nổi tại sao cuối cùng Tô Ngọc lại phản bội hắn?

Nhìn Tề Minh như vậy, thị vệ bên cạnh cau mày chặt: "Vương gia..." "Bản vương chỉ muốn biết Huyền Phỉ Nhiên có điểm gì tốt mà khiến Tô Ngọc cam tâm tình nguyện làm nhiều việc cho hắn như vậy, thậm chí còn đến tận biên quan." Tề Minh ngắt lời thị vệ, u uất hỏi.

Thị vệ im lặng không nói gì.

Thực ra hắn biết tại sao Tô Ngọc lại làm vậy.

Ngay từ khi Vương gia tính kế Tô Ngọc, để vợ chồng Dương San San đối xử với hắn như thế, thì giữa họ đã định sẵn chỉ có thể là kẻ thù.

Không ai có thể chịu đựng được những chuyện như vậy, đặc biệt là khi bị chính bạn thân của mình đối xử như thế. "Vương gia, nếu tất cả những gì anh làm với Tô Ngọc đều xảy ra trên người anh, anh còn làm bạn với Tô Ngọc không?" Thị vệ nhìn Tề Minh hỏi.

Tề Minh cười lạnh một tiếng: "Người phản bội là Tô Ngọc chứ không phải tôi, là hắn phản bội tình cảm của chúng ta trước." Thị vệ nhất thời không biết nói gì hơn, cuối cùng im lặng để Tề Minh phát tiết.

Sau khi hắn bình tĩnh lại, thị vệ mới mở lời: "Vương gia, về việc Hoàng đế Huyền quốc đối tốt với Tô Ngọc như thế nào, thuộc hạ đã đi điều tra.

Hắn hoàn toàn tin tưởng Tô Ngọc, cũng rất nuông chiều, chỉ cần là chuyện Tô Ngọc muốn làm, hắn đều để Tô Ngọc đi làm." "Sự bất tín, nghi ngờ cũng như tính kế của Vương gia đối với Tô Ngọc đã định trước hai người sau này không thể thành bạn, mà chỉ có thể là kẻ thù." Những lời này khiến sắc mặt Tề Minh vô cùng khó coi, hắn không tin đó là thật.

Huyền Phỉ Nhiên làm tất cả chẳng qua là giả tạo thôi, dựa vào cái gì mà có được sự yêu thích của Tô Ngọc?

Hắn đưa tay xoa xoa chân mày: "Vương gia, anh nhất định phải đặt hết tâm trí vào Tô Ngọc sao?

Anh có cân nhắc đến những chuyện sau này không?

Sức khỏe Hoàng thượng bắt đầu kém đi, hiện tại chính là lúc bắt đầu tranh đoạt hoàng vị, cuộc chiến này là mấu chốt, Vương gia chắc chắn muốn tiếp tục thế này sao?

Nếu Thái tử lên ngôi, anh nghĩ hắn có tha cho anh không?" Thị vệ cân nhắc, nếu nói đến mức này mà Tề Minh vẫn không nghe lọt tai, hắn chỉ còn cách dùng biện pháp đặc biệt.

Tề Minh quay đầu nhìn thị vệ, những lời này hắn thực sự đã nghe lọt.

Phải rồi, hắn còn có Thái tử phải đối phó, và Thái tử mới là kẻ quan trọng nhất, không phải Tô Ngọc.

Thấy bộ dạng của hắn như vậy, thị vệ hơi thở phào nhẹ nhõm: "Vương gia, bất kể anh hận Tô Ngọc hay gì đi nữa, tất cả hãy gác lại.

Hiện tại quan trọng nhất là anh phải chiếm được ngôi vị hoàng đế của Tề quốc." Quyền thế, địa vị, họ đã bố cục lâu như vậy, chẳng lẽ chỉ vì một Tô Ngọc mà triệt để từ bỏ sao?

Hắn không tin Tề Minh cam tâm. "Bản vương biết rồi." Đối với ngôi vị hoàng đế, hắn quyết tâm phải có được.

Còn về Tô Ngọc, đã không nghe lời thì cứ chết trong cuộc chiến này đi. "Dặn xuống dưới, sau khi chiến tranh bắt đầu, bằng mọi giá phải giết được Tô Ngọc, không được để hắn sống sót trở về." Tề Minh dặn dò người bên cạnh.

Vì Tô Ngọc mà hắn đã mất kiểm soát quá nhiều lần, đây không phải điều hắn muốn.

Chỉ khi Tô Ngọc chết, hắn mới có thể ổn định lại.

Thấy Tề Minh khôi phục bình thường, thị vệ thở phào: "Rõ, thuộc hạ đi dặn dò ngay." Tô Ngọc không biết chuyện xảy ra ở đây, nhưng những việc Tề Minh làm lại một lần nữa lan truyền khắp quân doanh, khiến lòng người hoang mang.

Cùng lúc đó, còn có một sự kiện chấn động khắp Tề quốc.

Trong khi dân chúng đang chịu đói chịu rét, thì các quan viên Tề quốc lại hưởng thụ sơn hào hải vị.

Đó đều là mồ hôi nước mắt của dân.

Nhìn bộ dạng đó của đám quan lại, dân chúng một lần nữa phẫn nộ.

Dưới sự dẫn dắt của một số người, họ xông vào phủ nha, giết quan sai, cướp lương thực bên trong.

Số lương thực tích trữ trong phủ nha khiến mắt dân chúng đỏ hoe. "Đám hôn quan đáng chết, sao bọn chúng dám!" Nhiều lương thực như vậy mà chúng giấu đi, không chịu lấy ra cứu tế dân chúng.

Tất cả đều là lỗi của chúng.

Đúng lúc này, Tề quốc đột nhiên lan truyền một tin tức: Thuế của Huyền quốc chỉ có hai phần mười, Huyền quốc có giống lương thực cao sản.

Tề quốc tấn công Huyền quốc, nhưng Huyền quốc không hề cưỡng chế dân chúng tham quân, cũng không tăng thuế trong thời điểm này.

Tin tức này như cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, dân chúng bắt đầu phản kháng.

Hoàng đế và Thái tử Tề quốc biết chuyện thì nổi trận lôi đình.

Rốt cuộc là ai đang đối đầu với họ?

Là ai đã truyền tin tức của Huyền quốc vào đây?

Tình hình nội bộ Tề quốc nhanh chóng truyền đến tai Tô Ngọc.

Tô Cửu ngồi bên cạnh Tô Ngọc hỏi: "Tiểu Ngọc, chúng ta đến đây lâu vậy rồi, em định khi nào mới ra tay?" Ngoài một vài cuộc đụng độ nhỏ, Tô Ngọc không cho binh sĩ Huyền quốc hành động, chỉ nói thời cơ chưa tới. "Sắp rồi." Tô Ngọc chỉ nói hai chữ, rồi viết thư đưa cho Tật Phong truyền đi. "Em nhận được tin gì rồi à?" Tô Cửu tò mò hỏi.

Trông Tiểu Ngọc có vẻ khá vui. "Tề quốc sắp loạn rồi, dân chúng đã bắt đầu bạo động, cướp mấy cái huyện nha.

Mọi chuyện ở Huyền quốc cũng đã truyền đến tai dân chúng.

Bước cuối cùng, chúng ta có thể ra tay rồi." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Chương 663

Tiếp theo Tề Minh định làm thế nào đây?

Hắn bắt đầu mong chờ rồi. "Mọi người đều đang mong chờ đánh trận, đánh xong sớm để còn về nhà, nhưng e là năm nay không về kịp đón Tết rồi." Tô Cửu thở dài.

Tề quốc thật khéo chọn thời điểm, lại động binh ngay trước Tết, khiến họ không được ăn Tết yên ổn. "Không về nhà ăn Tết được thì mọi người cùng ăn Tết ở đây.

Em sẽ cho người chuẩn bị." Tô Ngọc nheo mắt nói. "Được." Trong khi Tô Ngọc chuẩn bị đánh trận và chuẩn bị Tết cho binh sĩ, Vương Cẩn Hòa nhận được tin tức từ nhóm Vạn Phong. "Phu nhân, Cố Hề Nhược bị Cố Ngạn Kỳ tát vào mặt, giờ cả kinh thành đều đang truyền tai nhau những việc cô ta làm." "Ồ?" Vương Cẩn Hòa hơi ngạc nhiên.

Gần đây cô không ra ngoài, chỉ ở nhà xem xét các trang trại của Tô Ngọc ở kinh thành, nên không nắm rõ tình hình. "Khi Cố phu nhân còn chưa hạ táng, Cố Hề Nhược đã nóng lòng muốn đến các cửa hiệu của bà ấy để thay đổi người quản lý.

Không chỉ vậy, cô ta còn chẳng thèm giả vờ, mặc đồ rực rỡ xuất hiện trước mặt mọi người, bị Cố Ngạn Kỳ mắng cho một trận tơi bời.

Lúc đó náo loạn khá lớn, danh dự của Cố Hề Nhược chắc cũng mất sạch rồi.

Cố Ngạn Kỳ trước khi qua đây vừa mới mắng cô ta xong." Vạn Phong kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Tuy Vương Cẩn Hòa không muốn tha thứ cho Cố phu nhân và cũng không đến Cố gia, nhưng sau khi biết bà qua thế, cô vẫn thay y phục màu nhạt.

Họ đều hiểu mục đích cô làm vậy.

Vì ơn sinh thành, nên khi Cố phu nhân mất, cô vẫn để tang.

Vương Cẩn Hòa vô thức cau mày: "Cố phu nhân trước đây đối xử tốt với cô ta như vậy, thế mà cô ta đến cả việc làm màu bên ngoài cũng không muốn làm sao?" "Ai nói không phải chứ?

Hiện tại rất nhiều người từng giao hảo với Cố Hề Nhược bắt đầu xa lánh cô ta, chắc là thấy cô ta quá lãnh huyết." Người bên cạnh cau mày nói.

Câu nói này khiến Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Những gì Cố Hề Nhược làm đã cho người khác thấy rõ tâm địa của cô ta.

Những ai muốn hợp tác với cô ta có lẽ đều phải cân nhắc kỹ rồi." "Hai ngày nay Cố Hề Nhược lại mặc tang phục đến Cố gia, nhưng bị Cố Ngạn Kỳ đuổi ra ngoài rồi." Vạn Phong cảm thấy Cố Hề Nhược đúng là kẻ ngốc.

Chuyện trước đó đã xảy ra rồi, giờ cô ta đi thì có ích gì?

Chẳng phải tự tìm rắc rối cho mình sao?

Cô ta hoặc là đi từ đầu, giờ mới đến thì người ta chỉ nói là 'chồn chúc Tết gà', chẳng có ý tốt lành gì.

Hoặc là giả vờ giả vịt, chẳng qua vì muốn cứu vãn thể diện nên mới làm thế. "Chuyện của Cố gia chúng ta tạm thời đừng can thiệp, những việc sau này Cố Ngạn Kỳ sẽ lo." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi nói.

Vạn Phong hơi ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, dường như không ngờ cô lại nói thế. "Phu nhân, người thật sự không định quản việc này sao?" Vạn Phong ngập ngừng hỏi.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Đây là chuyện riêng của Cố gia, không liên quan đến chúng ta." Vạn Phong ngẩn người, lập tức hiểu ý cô. "Vạn Phong, mấy ngày nay biểu hiện của Cố Thăng thế nào?" Vương Cẩn Hòa rất muốn biết sau khi Cố Thăng hại chết vợ mình, ông ta sẽ làm gì. "Mấy ngày nay, nhân lúc Cố Ngạn Kỳ đang bận lo tang lễ cho Cố phu nhân, ông ta bắt đầu bàn giao quyền hạn của Cố gia.

Trừ những thứ không thể động vào, cơ bản đều sắp về tay Cố Hề Nhược rồi." Vạn Phong vẫn thấy đầu óc Cố Thăng có vấn đề.

Gia sản không để lại cho con trai mà lại để cho con gái nuôi, não bộ của ông ta người bình thường chắc chẳng ai hiểu nổi.

Vương Cẩn Hòa cau mày, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Ông ta thế mà lại làm đến mức này vì Cố Hề Nhược sao?" Vương Cẩn Hòa một lần nữa lại tự hỏi Cố Hề Nhược có điểm gì tốt mà khiến Cố Thăng vì cô ta mà cái gì cũng không cần nữa.

Giao hết quyền lực trong tay ra ngoài, Cố Thăng chắc phải biết điều đó có ý nghĩa gì chứ? "Phu nhân, chúng ta thật sự không cần giúp ngăn chặn sao?" Nếu họ ra tay, Cố Hề Nhược muốn có được những thứ đó chắc chắn sẽ mất khá nhiều thời gian.

Hiện tại Cố Ngạn Kỳ đang bận, họ có thể giúp anh ta tranh thủ thêm thời gian.

Vương Cẩn Hòa không nói gì.

Thật lòng cô không muốn thấy Cố Hề Nhược trở thành gia chủ Cố gia, người thích hợp nhất chỉ có thể là Cố Ngạn Kỳ.

Cô suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Được, anh cho người trông chừng họ, bất kể thế nào cũng phải tranh thủ thêm thời gian cho Cố Ngạn Kỳ, đừng để Cố Hề Nhược trở thành gia chủ Cố gia." "Rõ, phu nhân cứ yên tâm." Vương Cẩn Hòa gật đầu để Vạn Phong đi làm việc.

Sau khi hắn rời đi, cô nhìn đống địa khế, khế ước trang trại trong tay mà không còn tâm trí nào xem nữa. "Nguyên Húc, anh lại đây một lát." Vương Cẩn Hòa gọi Nguyên Húc. "Phu nhân tìm tôi có việc sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Tôi đúng là có việc cần anh làm.

Anh đi tra xét chuyện của Khanh gia và những hành động gần đây của Khanh Vũ Không.

Ngoài ra, nếu thấy Lục Lăng Phong, hãy bảo anh ta qua đây một chuyến, tôi có việc tìm." Buổi chiều, Lục Lăng Phong dẫn người đến Ngọc Vương phủ.

Thấy Vương Cẩn Hòa đang bận rộn, anh ta hơi ngạc nhiên hỏi: "Vương phi, cô gọi tôi đến có việc gì?" "Tôi muốn biết về chuyện của Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa đặt sổ sách trong tay xuống, nhìn Lục Lăng Phong. "Về con người Cố Hề Nhược thì tôi có thể nói cho cô biết, chỉ là một kẻ thích giả vờ giả vịt thôi." Lục Lăng Phong trầm giọng nói. "Chẳng phải trước đây anh rất thích cô ta sao?

Sao giờ lại nói vậy?" Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Lục Lăng Phong lộ vẻ ghê tởm, nhìn Vương Cẩn Hòa bằng ánh mắt bất lực: "Vương phi, cô tha cho tôi đi, tôi không xứng." Trước đây đối tốt với Cố Hề Nhược bao nhiêu, giờ Lục Lăng Phong lại chán ghét bấy nhiêu. "Cô muốn đối phó với Cố Hề Nhược?" Vương Cẩn Hòa cũng không giấu giếm: "Tôi không muốn để cô ta làm gia chủ Cố gia." Lục Lăng Phong ngạc nhiên nhìn cô: "Vương phi muốn thâu tóm

Cố gia sao?

Dù sao cô mới là huyết mạch của Cố gia, còn cô ta chỉ là con gái nuôi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Tôi không có quan hệ gì nhiều với Cố gia cả." Nhìn cô, nghe lời cô nói, anh ta nhất thời không biết phải nói gì.

Đã không liên quan sao còn giúp Cố gia? "Tôi chỉ là không muốn nhìn thấy Cố Hề Nhược đắc thế thôi." Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Sao anh ta lại cảm thấy không hẳn như vậy nhỉ?

Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Lục Lăng Phong: "Anh có ý kiến gì à?" "Không có, Vương phi muốn tôi làm gì?" Lục Lăng Phong vội vàng lắc đầu.

Chương 664

Vương phi muốn làm gì là chuyện của cô, không liên quan đến anh ta.

Nhưng nếu giúp được gì, anh ta sẵn lòng giúp một tay.

Vương Cẩn Hòa im lặng một lát rồi nhìn anh ta nói: "Tôi muốn anh giúp tôi đối phó Cố Hề Nhược, anh đồng ý không?" Lục Lăng Phong cau mày.

Cung cấp thông tin thì không vấn đề gì, vì bao năm qua anh ta cũng khá hiểu cô ta.

Nhưng bảo anh ta ra tay đối phó Cố Hề Nhược thì chắc chắn không được, anh ta không thể thất hứa. "Vương phi, không phải tôi không muốn giúp, mà là trước đây khi Khanh Vũ Không đưa di vật của mẹ tôi cho tôi, tôi đã hứa sẽ không đối phó với Cố Hề Nhược nữa.

Đó là việc tôi đã hứa với anh ta, tôi không thể không giữ lời." Lục Lăng Phong giải thích.

Chuyện này Vương Cẩn Hòa từng nghe anh ta nói qua, vốn tưởng là giả, không ngờ lại là thật. "Vậy thì thôi, anh cung cấp cho tôi ít thông tin vậy." Vì Lục Lăng Phong đã hứa với Khanh Vũ Không, cô cũng không muốn làm khó anh ta. "Được." Lục Lăng Phong kể cho Vương Cẩn Hòa nghe về những sản nghiệp của Cố Hề Nhược, điểm yếu của cô ta, và cả những người cô ta có thể sử dụng.

Nói xong, anh ta nhìn cô: "Vương phi, nếu cô muốn đối phó Cố Hề Nhược, thực ra còn có hai người có thể dùng được." Vương Cẩn Hòa ra hiệu cho anh ta nói tiếp. "Chính là cha mẹ ruột của Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa sực nhớ đến cặp vợ chồng từng xuất hiện trước mặt mình lần đầu tiên.

Đã mấy năm trôi qua, nếu Lục Lăng Phong không nhắc tới chắc cô cũng quên mất.

Nhưng đúng như anh ta nói, hai người này quả thực dùng được. "Việc này phiền anh rồi." "Vương phi đừng khách sáo, tôi cũng chẳng giúp được gì nhiều.

Những gì cần nói tôi đã nói xong, xin cáo từ." "Nguyên Húc, tiễn Lục Lăng Phong ra ngoài." Vương Cẩn Hòa cũng không giữ người lại.

Trong khi Cố Hề Nhược đang đầu bù tóc rối vì bị Cố Ngạn Kỳ mắng nhiếc trước mặt bao người, cô ta lại nhận được tin Lục Lăng Phong đến Ngọc Vương phủ.

Tin này đối với cô ta chẳng khác nào một đòn giáng mạnh.

Cô ta đập vỡ chén trà cạnh tay: "Lục Lăng Phong thế mà dám qua lại với Vương Cẩn Hòa!

Hắn không biết tôi và cô ta thế bất lưỡng lập sao?" Nha hoàn bên cạnh bất lực nhìn cô ta: "Tiểu thư, mấy lời này đừng nói ra nữa, cẩn thận tai vách mạch rừng.

Nếu để người ta nghe thấy, cuối cùng người chịu khổ vẫn là tiểu thư thôi." Bất kể bình thường tiểu thư có bình tĩnh thế nào, hễ cứ đụng đến chuyện của Ngọc Vương phi là lại nổi đóa.

Đã bao nhiêu lần rồi mà tiểu thư vẫn chưa hiểu ra. "Tiểu thư, hiện tại những người ở Khanh gia vốn đã không ưa người rồi, nếu để họ nghe thấy những lời này, chắc chắn họ sẽ ngấm ngầm tính kế người." Thời gian qua tiểu thư chịu thiệt chưa đủ sao?

Lần này phu nhân qua đời, tiểu thư lại vội vàng muốn thu hồi các cửa tiệm, chuyện này vốn đã là vấn đề lớn rồi.

Nhưng vấn đề lớn nhất chính là tiểu thư lại mặc đồ sặc sỡ xuất hiện trước mặt mọi người vào lúc đáng lẽ phải để tang.

Hiện giờ cả kinh thành đều nói tiểu thư là kẻ ăn cháo đá bát, chẳng lẽ tiểu thư vẫn chưa nhận ra mình sai sao?

Cố Hề Nhược cau mày, vô cùng khó chịu với kẻ đang giáo huấn mình. "Những chuyện này tôi biết rồi, không cần cô phải nhắc nhở." Xem ra ngày thường đối xử với nha hoàn này tốt quá nên nó mới dám lên mặt dạy bảo mình.

Thấy vẻ bực dọc của Cố Hề Nhược, nha hoàn biết lời mình nói cô ta không muốn nghe.

Nếu không phải vì muốn tốt cho cô ta, mình việc gì phải nói nhiều thế? "Cố Ngạn Kỳ cái tên khốn kiếp đó, nếu không phải tại hắn, sao tôi lại rơi vào cảnh ngộ này." Càng nghĩ đến đây, sắc mặt Cố Hề Nhược càng khó coi.

Cố Ngạn Kỳ chính là cố ý, cố ý làm cô ta bẽ mặt. "Tiểu thư..." Nha hoàn bất lực, cô ta còn chê mình chưa bị chửi đủ sao?

Cố Hề Nhược không thèm để ý đến nha hoàn, thay một bộ quần áo rồi chuẩn bị ra ngoài.

Thấy bộ đồ trên người cô ta, nha hoàn mới thở phào.

Chỉ cần tiểu thư chú ý đến hành vi của mình thì chắc sẽ không sao.

Nha hoàn vội vàng đi theo, thấy Cố Hề Nhược đến Cố gia mới thấy yên tâm hơn chút.

Cô ta chỉ sợ Cố Hề Nhược vì chuyện Lục Lăng Phong mà tìm Vương Cẩn Hòa gây rắc rối.

Gần đến ngày hạ táng, người đến viếng đông hơn hẳn.

Thấy Cố Hề Nhược tới, mọi người bắt đầu chỉ trỏ. "Chẳng phải trước đó còn trang điểm rực rỡ, ăn diện lộng lẫy sao?

Giờ thế này là ý gì?" Mọi người nhìn cô ta, xì xào bàn tán. "Mấy ngày nay đều là thiếu gia Cố gia chịu tang, chẳng thấy bóng dáng Cố Hề Nhược đâu.

Trước đó còn đi cướp đoạt của hồi môn của Cố phu nhân, thật không biết da mặt cô ta làm bằng gì nữa, chẳng qua cũng chỉ là một đứa con nuôi thôi." "Chứ còn gì nữa?

Cố phu nhân đúng là nuôi ong tay áo mà." Sắc mặt Cố Hề Nhược trắng bệch trong thoáng chốc, cô ta trừng mắt nhìn những người đang nói: "Các người câm miệng hết cho tôi, nếu không thì cút ra ngoài!" Nghe vậy, những người đến viếng mỉa mai nhìn cô ta: "Cô chẳng qua chỉ là một cô nãi nãi của Cố gia thôi, thật sự coi mình là thiên kim tiểu thư Cố gia chắc?" "Đúng là thiên kim tiểu thư đấy, nhưng là đồ giả mạo thôi.

Thật chẳng hiểu vị Cố gia chủ kia nghĩ cái gì, thà nhận con nuôi chứ nhất quyết không nhận con gái ruột." "Vương phi dạo này không đến sao?" "Cố Thăng đã tuyên bố thẳng thừng chỉ có mỗi Cố Hề Nhược là con gái, không nhận Vương phi, vậy cô ấy đến làm gì?" "Hơn nữa tôi nghe nói trước đây Cố Hề Nhược giả bệnh rồi tìm đại sư nào đó, bảo là bệnh của mình cần dùng máu tim.

Lúc đó vợ chồng Cố Thăng còn cùng nhau đi tìm Vương phi, nhưng cuối cùng vì có Vương gia ở đó nên mới không thành công đấy." Người biết chuyện bắt đầu chia sẻ với những người xung quanh.

Nghe xong, ai nấy đều kinh hãi nhìn Cố Hề Nhược: "Người đâu mà độc ác thế, cướp đi cha mẹ và gia tộc của người ta chưa đủ, còn định giết người diệt khẩu sao?" Những người bên cạnh đồng tình gật đầu: "Nói đúng lắm, thật chẳng hiểu Cố Thăng nghĩ gì nữa." "Nếu là tôi, tôi đã sớm đón con gái về nhà cưng chiều rồi, một người con gái như thế ai mà không muốn chứ?" "Đúng vậy, chỉ vì một Cố Hề Nhược mà ông ta quên sạch sành sanh tất cả.

Ông ta làm gia chủ Cố gia thật sự có ổn không đấy?" Có người lo lắng hỏi.

Họ ít nhiều cũng có hợp tác với Cố gia.

Một vị gia chủ hồ đồ như thế liệu có quản lý tốt Cố gia không? "Không biết nữa, về nhà tôi nhất định phải bàn kỹ với phu quân.

Nếu sau này Cố Thăng vẫn cứ khư khư giữ cái ghế đó mà không làm được việc, tôi sẽ không để nhà mình hợp tác với Cố gia nữa." "Nói đúng lắm." "Cố Ngạn Kỳ cũng khá được, nếu anh ta làm gia chủ Cố gia thì tôi rất ủng hộ." Nghe những lời của đám phu nhân này, sắc mặt Cố Hề Nhược lúc xanh lúc tím, vô cùng khó coi.

Họ thế mà dám nói những lời khó nghe như vậy ngay trước mặt cô ta.

Đôi tay vô thức siết chặt, cô ta nhìn họ gằn giọng: "Tất cả câm miệng cho tôi!" Cô ta mới là lựa chọn tốt nhất cho vị trí gia chủ Cố gia, Cố Ngạn Kỳ là cái thá gì chứ?

Chỉ vì hắn mang dòng máu Cố gia còn cô ta thì không sao?

Chương 665

Nếu thế cô ta tuyệt đối không chấp nhận được.

Một người phụ nữ bên cạnh liếc nhìn Cố Hề Nhược, mỉa mai: "Nói mới nhớ, tôi nghe phu quân tôi kể, Cố Thăng đã bắt đầu bàn giao sản nghiệp Cố gia cho Cố Hề Nhược rồi." Mọi người xung quanh kinh ngạc, không thể tin nổi hỏi lại: "Thật sao?

Giao gia sản Cố gia cho một đứa con nuôi?

Cố Thăng mà làm thế thật thì đúng là bị người đời phỉ nhổ đến tận xương tủy." "Chắc tổ tiên Cố gia dưới suối vàng cũng phải bật dậy mà bóp chết đứa con cháu bất hiếu này mất." "Chứ còn gì nữa, bỏ mặc đứa con trai lớn tài giỏi không lo, lại đi cưng chiều một đứa con nuôi, thật chẳng hiểu nổi." Bất kể Cố Hề Nhược có giận dữ đến mức nào, đám phu nhân này cũng chẳng thèm nói nhỏ lại, càng không định nể mặt một đứa con nuôi.

Cố Hề Nhược tức đến run cả người, lũ khốn kiếp này!

Đúng lúc cô ta định nổi đóa thì lại nghe thấy có người nói: "Nếu Cố gia này thật sự để Cố Hề Nhược làm gia chủ, nhà tôi nhất định sẽ cắt đứt mọi quan hệ với Cố gia, hạng người như cô ta căn bản không xứng." Mọi người đều đồng tình gật đầu: "Bà nói đúng, loại người đó đúng là không xứng để chúng ta qua lại." "Con nuôi mà đòi làm gia chủ Cố gia à?" "Nếu là Vương phi thì tôi còn tán thành, dù sao cô ấy mới là con ruột." Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa, lại là Vương Cẩn Hòa!

Tại sao cô ta không chết đi cho rồi, tại sao cứ phải tranh giành với mình?

Vương Cẩn Hòa đã có nhiều thứ như thế, tại sao còn phải đến cướp đoạt của mình?

Cướp mấy thứ này thì có ích gì cho cô ta chứ? "Các người có muốn hợp tác với Vương Cẩn Hòa đến mấy cũng vô ích thôi!

Các người chẳng có cơ hội đâu, cha tôi sẽ không để cô ta quay lại.

Tôi mới là đại tiểu thư duy nhất của Cố gia, cô ta là cái thá gì chứ?" Cố Hề Nhược lạnh giọng nói. "Ngọc Vương phi giá đáo." Lời Cố Hề Nhược vừa dứt, mọi người đã nghe thấy tiếng thông báo từ cửa.

Cố Hề Nhược quay đầu nhìn lại, thấy Vương Cẩn Hòa mặc một bộ đồ nhạt màu, dẫn theo hai thị vệ từ ngoài bước vào.

Cô ta vô thức lùi lại một bước, trong lòng có chút chột dạ, chắc Vương Cẩn Hòa không nghe thấy gì chứ?

Đúng lúc Cố Hề Nhược đang lo lắng, Nguyên Húc bên cạnh lên tiếng: "Cố Hề Nhược vô lễ với Vương phi, đánh!" Dứt lời, Thu Ý đã tiến lên, tát liên tiếp hai cái vào mặt Cố Hề Nhược trước ánh mắt ngỡàng của mọi người.

Mặt Cố Hề Nhược lập tức đỏ bừng và sưng lên, cô ta đưa tay ôm mặt: "Ngọc Vương phi thật ngạo mạn, không mời mà đến thì thôi, lại còn chạy đến nhà người khác đánh người." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt nói: "Đối với loại người không biết điều thì nên trực tiếp ra tay." "Cô..." "Cố Hề Nhược, hôm nay là tang lễ của mẹ cô, cô chắc chắn muốn gây chuyện ở đây sao?

Những chuyện mất mặt trước đó còn chưa đủ à?" Vương Cẩn Hòa bình thản nhìn cô ta.

Nhìn về phía gian nhà chính, cô thầm nghĩ Cố phu nhân đã đối xử tốt với Cố Hề Nhược như vậy, giờ bà có hối hận không?

Mọi người xung quanh bắt đầu chỉ trỏ Cố Hề Nhược.

Sắc mặt cô ta vô cùng khó coi, nhưng không thể phủ nhận lời Vương Cẩn Hòa nói là đúng.

Bất kể thế nào, hôm nay không phải lúc gây chuyện.

Hơn nữa hôm nay Vương Cẩn Hòa đến đây, nếu mình chọc giận cô ta nữa thì không chỉ đơn giản là hai cái tát đâu.

Vương Cẩn Hòa bước qua Cố Hề Nhược, đi được vài bước dường như sực nhớ ra điều gì, cô dừng lại nhìn cô ta: "Tôi nhớ mình đã từng nói, lần sau gặp tôi cô phải nhớ hành lễ, chẳng lẽ Cố tiểu thư không biết hành lễ sao?

Có cần tôi cho người dạy cô không?" Một câu nói khiến mặt Cố Hề Nhược lúc xanh lúc tím, cực kỳ khó coi.

Những người xung quanh nghe thấy liền vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa nhìn những người đang quỳ, giọng nói dịu dàng hơn hẳn: "Đứng lên đi." "Tạ Vương phi." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược: "Đã biết chưa?" Cố Hề Nhược nghiến răng: "Cô nhất định phải dồn người vào đường cùng thế sao?" "Quỳ không?" Vương Cẩn Hòa bình thản hỏi, dường như không hề nghe thấy câu hỏi của cô ta.

Cố Hề Nhược vô thức siết chặt tay, móng tay cắm sâu vào lòng bàn tay, cơn đau khiến cô ta tỉnh táo lại. "Cố Hề Nhược tham kiến Vương phi." Cô ta quỳ xuống hành lễ.

Vẻ mặt đầy nhục nhã của cô ta khiến Vương Cẩn Hòa lộ rõ vẻ mỉa mai trong ánh mắt. "Chẳng phải biết làm rồi sao?" "Cô..." Cố Hề Nhược vừa định đứng dậy chỉ tay vào Vương Cẩn Hòa, lời còn chưa dứt đã bị Thu Ý đá một cú vào khoeo chân.

Cô ta lảo đảo quỳ xuống đất, quay đầu nhìn Thu Ý.

Ánh mắt đó chẳng làm Thu Ý sợ hãi chút nào. "Vương phi chưa cho đứng dậy mà cô đã dám đứng, cô đang coi thường Vương phi đấy à?" Thu Ý lạnh lùng hỏi. "Không dám." Cố Hề Nhược nghiến răng nói.

Tại sao cô ta nhất định phải có được quyền thế địa vị?

Đây chính là lý do.

Cô ta sẽ không để Vương Cẩn Hòa có cơ hội sỉ nhục mình thêm nữa. "Nếu đã không biết quỳ thì cứ ở đây mà quỳ cho tốt, quỳ đủ nửa canh giờ rồi hãy đứng dậy." Nói xong, cô bảo người dẫn vào trong.

Các vị phu nhân xung quanh đều nuốt nước bọt.

Họ luôn nghĩ Vương Cẩn Hòa là người dễ gần, vì những lần gặp trước đây cô luôn ôn nhu, hiền lành, đây là lần đầu tiên thấy cô ra tay như vậy.

Nhưng họ đều thấy cô làm rất đúng, phải cho Cố Hề Nhược biết thế nào là tôn ti trật tự.

Khi Vương Cẩn Hòa xuất hiện ở linh đường, mọi người đều ngẩn ngơ, đặc biệt là Cố Thăng.

Nhìn thấy cô, Cố Thăng nghiến răng hỏi: "Ai cho cô đến đây?

Đây không phải chỗ cô nên đến, cút ra ngoài!" Vương Cẩn Hòa liếc Cố Thăng một cái, quay đầu bảo Nguyên Húc: "Nguyên Húc, lôi ông ta ra ngoài quỳ." "Rõ." Nguyên Húc tiến đến túm lấy Cố Thăng, lôi ra cửa rồi vứt ra ngoài.

Những người đi theo liền đá một cú vào chân Cố Thăng khi ông ta định đứng dậy.

Cố Thăng lập tức quỳ rạp xuống.

Tiếng đầu gối va xuống đất khiến những người xung quanh cũng cảm thấy đau thay. "Vương phi lệnh cho ông quỳ ở bên ngoài." "Cố

Thăng, xem ra ông vẫn chưa chừa.

Phu nhân chúng tôi là Nhất phẩm Huyền chủ của Huyền quốc, đồng thời là Ngọc Vương phi, bất kể thân phận nào cũng không phải hạng người như ông có thể quát tháo.

Ông dám bảo Vương phi của chúng tôi cút, ông có muốn giữ cái đầu mình nữa không nếu Hoàng thượng biết chuyện?" Nguyên Húc đứng ở cửa nhìn Cố Thăng đang không phục, mỉa mai nói.

Cơn giận trên mặt Cố Thăng bỗng chốc cứng đờ.

Phải rồi, Nguyên Húc nói đúng, dù ông ta có không thích Vương Cẩn Hòa đến mấy cũng không được bảo cô cút.

Cô là Nhất phẩm Huyền chủ, là Ngọc Vương phi.

Quan trọng hơn, cô rất được lòng dân chúng Huyền quốc.

Nếu để dân chúng biết thái độ của ông ta với cô, e là khi ông ta ra đường, nước bọt của họ cũng đủ dìm chết ông ta.

Vương Cẩn Hòa không thèm để tâm đến Cố Thăng, cô đứng trước linh đường nhìn linh cữu với tâm trạng phức tạp.

Chương 666

Nha hoàn bên cạnh vội vàng mang hương đến.

Cầm nén hương trong tay, cô lặng lẽ nhìn linh cữu, như muốn nhìn thấu qua lớp gỗ vậy.

Trước bao ánh nhìn, cô bước tới cắm hương vào lư hương.

Cô đến không có nghĩa là tha thứ, cô cũng không quỳ lạy hay cúi đầu, cô chỉ muốn đến để chấm dứt đoạn nhân quả này mà thôi.

Những người có mặt không ai dám trách cứ Vương Cẩn Hòa.

Ai cũng biết vợ chồng Cố gia đã đối xử với cô thế nào, nhìn bộ dạng của Cố Thăng vừa rồi là rõ.

Đến mức này mà Vương Cẩn Hòa còn bằng lòng đến tiễn đưa một đoạn đã là ân đức lớn lắm rồi." Sau khi thắp xong nén hương, Vương Cẩn Hòa chuẩn bị rời đi.

Quay đầu lại thấy dáng vẻ đó của Cố Thăng, cô im lặng một lát rồi tiến đến trước mặt ông ta, nhìn xuống từ trên cao: "Ban đêm ông có hay gặp ác mộng không?

Khi mồ mả người ta còn chưa yên, ông đã không chờ nổi mà đem đồ đạc của bà ấy tặng cho Cố Hề Nhược, ông đã hỏi qua ý kiến của bà ấy chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng, hỏi từng chữ một.

Cơ thể Cố Thăng lập tức trở nên vô cùng cứng đờ, ông ta không dám nghĩ liệu có phải Vương Cẩn Hòa đã biết điều gì hay không. "Nói thật, ông muốn thế nào tôi cũng chẳng thèm quan tâm.

Đồ của ông, ông muốn cho Cố Hề Nhược bao nhiêu cũng không liên quan đến tôi.

Dù ông có muốn tính kế đồ của người khác thì cũng nên đợi sau khi hạ táng qua tuần đầu tiên rồi mới nói chứ, ông vội vã đến mức đó sao?

Vì một Cố Hề Nhược mà hy sinh biết bao nhiêu người, Cố Thăng, ông hào phóng thật đấy, đúng là một người cha tốt mà." Vương Cẩn Hòa mỉa mai.

Sắc mặt Cố Thăng rất khó coi, ông ta nhíu mày nhìn cô: "Rốt cuộc cô muốn nói cái gì?

Cô cũng không phải người nhà họ Cố, chuyện của nhà này không liên quan đến cô." "Chuyện này ông nói sai rồi.

Tôi đúng là không phải người nhà họ Cố, nhưng tôi là con gái của Cố Cửu Ninh.

Mẹ tôi bảo tôi thông báo với ông một tiếng, nếu ông dám đem gia nghiệp nhà họ Cố giao cho hạng mèo mả gà đồng nào đó thì đừng trách bà ấy quay về đập nát gáo đầu ông." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói.

Sắc mặt Cố Thăng sa sầm xuống, Cố Cửu Ninh mà lại dám nói những lời như vậy sao? "Mẹ tôi nói rồi, đồ của cá nhân ông, ông muốn cho Cố Hề Nhược bao nhiêu tùy ý, nhưng nếu ông dám đem tài sản của nhà họ Cố cho cô ta thì cứ đợi đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn sắc mặt Cố Thăng là biết ông ta đang nghĩ gì. "Ông đừng tưởng mẹ tôi đang đùa, tính cách của bà ấy thế nào chắc hẳn ông là người rõ nhất." Cố Thăng không nói gì, nhưng những lời của Vương Cẩn Hòa ông ta đã nghe lọt tai.

Cô nói đúng, ông ta quá rõ tính cách của Cố Cửu Ninh, nếu để bà ta biết chuyện thì phiền phức to rồi. "Xem ra trong lòng ông cũng tự biết chừng mực đấy." Vương Cẩn Hòa châm chọc. "Cuối cùng, mẹ tôi bảo tôi hỏi ông một câu: Ông muốn để lại vị trí gia chủ nhà họ Cố cho

Cố Hề Nhược, vậy ông có ấn chương gia chủ không?" Cố Kình nghe thấy lời này thì kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Ấn chương gia chủ, đúng rồi, Cố Thăng căn bản không có ấn chương gia chủ.

Bởi vì khi xưa lão gia chủ đã quyết định để lại vị trí gia chủ cho Cố Cửu Ninh chứ không phải Cố Thăng.

Nếu không phải năm đó nhà họ Dư xảy ra chuyện, rồi Cố Thăng lại ngăn cản cơ hội quay về của Cố Cửu Ninh thì ông ta chắc chắn không thể trở thành gia chủ.

Hiện giờ, gia chủ nhà họ Cố nói không chừng chính là Cố Cửu Ninh rồi. "Đúng vậy, không có ấn chương thì không được tính là gia chủ thực thụ." Cố Kình nhìn Cố Thăng, vội vàng lên tiếng.

Cuối cùng cũng tìm được nhược điểm của Cố Thăng, nhìn vẻ mặt oán hận của ông ta, Cố Kình vô cùng phấn khích.

Những việc Cố Thăng làm gần đây họ đều biết nhưng không cách nào ngăn cản, giờ đây cuối cùng cũng có cơ hội.

Cố Thăng không có ấn chương gia chủ, nếu ông ta muốn bàn giao vị trí gia chủ thì đúng là danh bất chính ngôn bất thuận. "Mẹ tôi nói khi nào nhà họ Cố chuẩn bị thay gia chủ thì hãy báo cho bà ấy, bà ấy sẽ mang ấn chương về giao lại cho gia chủ tiếp theo." Vương Cẩn Hòa phớt lờ cơn giận của Cố Thăng.

Mục đích hôm nay cô đến nhà họ Cố là vì sau khi cô viết thư cho Cố Cửu Ninh, bà đã gửi thư hồi đáp.

Vốn tưởng Cố Cửu Ninh sẽ không nói gì, không ngờ bà lại bảo Vương Cẩn Hòa đến nhà họ Cố một chuyến.

Những lời này đều là Cố Cửu Ninh dặn cô nói với Cố Thăng.

Những người xung quanh nhìn Cố Thăng bằng ánh mắt vô cùng quái dị, đặc biệt là những người từng hợp tác với ông ta.

Cố Thăng làm gia chủ nhà họ Cố bao nhiêu năm nay, hóa ra lại chỉ là một gia chủ danh bất chính ngôn bất thuận.

Chuyện này đúng là thú vị rồi đây. "Không ngờ người bấy lâu nay luôn cao ngạo trước mặt chúng ta lại không phải gia chủ thực thụ của nhà họ Cố." "Ai bảo không phải chứ?

Chả trách nhà họ Cố cứ ngày càng đi xuống, hóa ra Cố lão gia tử căn bản không hề giao nhà họ Cố cho ông ta." "Nếu Cố Cửu Ninh kế thừa vị trí gia chủ, có lẽ bây giờ nhà họ Cố đã phát đạt lắm rồi?" Tiếng bàn tán của những người xung quanh khiến sắc mặt Cố gia chủ vô cùng khó coi. "Tất cả im miệng cho tôi!" Ông ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, biết ngay cô đến đây là không có chuyện gì tốt lành. "Vương Cẩn Hòa, cô quả nhiên là cái ngôi sao chổi, đáng lẽ năm đó chúng tôi không nên để cô sống sót." Cố Thăng nghiến răng nghiến lợi nói.

Lúc này ông ta chỉ biết Vương Cẩn Hòa là kẻ làm mình mất mặt, căn bản đã quên mất thân phận hiện tại của cô.

Vương Cẩn Hòa cười rạng rỡ: "Thế thì thật đáng tiếc, lúc đó ông không ra tay, giờ tôi đứng ngay đây ông có dám động vào tôi không?

Nếu ông biết điều một chút, đừng để gia nghiệp nhà họ Cố rơi vào tay người ngoài, mẹ tôi cũng chẳng thèm quản chuyện nhà họ Cố đâu." Theo ý của Cố Cửu Ninh, nếu Cố Thăng ngoan ngoãn giao vị trí gia chủ cho Cố Ngạn Kỳ, bà còn nể mặt ông ta vài phần.

Ai ngờ Cố Thăng lại muốn giao cho Cố Hề Nhược, đây là điều Cố Cửu Ninh không thể chấp nhận được.

Mẹ cô nói nhà họ Cố là tâm huyết mấy đời của ông và cụ, bà không thể để Cố Thăng hủy hoại nó.

Nếu Cố Ngạn Kỳ không phải một người kế thừa xứng đáng, sau này bà cũng sẽ bãi miễn vị trí thiếu chủ của anh ta, rồi chọn một người khác xuất sắc hơn trong họ để kế thừa. "Hề Nhược có gì không tốt?

Là do các người có quá nhiều định kiến với nó, đều là lỗi của các người." Đến giờ phút này Cố Thăng vẫn còn biện hộ cho Cố Hề Nhược.

Vương Cẩn Hòa nhìn mà dở khóc dở cười, đúng là một vở kịch cha con tình thâm đặc sắc. "Cố Thăng, đến nước này rồi mà ông vẫn còn chấp mê bất ngộ.

Mẹ tôi nói không sai, ông đúng là bị người ta tẩy não rồi, đầu óc hỏng hết rồi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Dứt lời, cô quay sang đưa cho Cố Ngạn Kỳ một tờ giấy: "Đây là nhiệm vụ mẹ giao cho anh hoàn thành, coi như là thử thách đối với anh.

Sau khi hoàn thành tất cả mọi việc, đó sẽ là lúc anh trở thành gia chủ nhà họ Cố." Cố Ngạn Kỳ nhìn thứ trong tay, ánh mắt vô thức dừng trên người Vương Cẩn Hòa, trong mắt hiện lên vẻ dịu dàng: "Anh nhất định sẽ hoàn thành." Vương Cẩn Hòa bĩu môi: "Đó là chuyện của anh, nếu không hoàn thành được thì cái ghế thiếu chủ này anh cũng đừng làm nữa." "Được." Cố Ngạn Kỳ bây giờ đúng là Vương Cẩn Hòa nói gì nghe nấy, hoàn toàn là một người cuồng em gái.

Chương 667

Nhìn anh như vậy, Vương Cẩn Hòa nhất thời cũng không nỡ bắt nạt thêm. "Đồ tôi đã đưa tới rồi, anh tự bảo trọng." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ bằng ánh mắt đồng cảm.

Mẹ bảo cô nói ra mọi chuyện vào ngày hôm nay chính là đẩy Cố Ngạn Kỳ lên đầu sóng ngọn gió, biến anh thành tấm bia đỡ đạn cho hai cha con Cố Thăng và Cố Hề Nhược.

Ban đầu cô tưởng Cố Cửu Ninh đang chỉnh Cố Ngạn Kỳ, nhưng sau khi xem hết các nhiệm vụ bà giao, cô mới hiểu dụng ý của bà.

Nếu Cố Ngạn Kỳ thực sự hoàn thành được nhiệm vụ, năng lực của anh sẽ được nâng cao đáng kể, đây là chuyện tốt.

Tuy nhiên, chuyện này phải xem anh xử lý thế nào, cô không thể xen vào vì dù sao cũng không liên quan đến mình lắm.

Cố Ngạn Kỳ thấy vẻ mặt không quan tâm của Vương Cẩn Hòa, có chút bất đắc dĩ: "Em xem kịch đừng lộ liễu thế chứ." "Biết thế là tốt rồi.

Có những người anh nên sớm giải quyết đi, nếu không cứ nay xuất hiện một tí, mai xuất hiện một tí, ngứa mắt lắm." Vương Cẩn Hòa chán ghét nói.

Cố Ngạn Kỳ cười gật đầu: "Em nói đúng, đúng là ngứa mắt thật, anh sẽ sớm xử lý xong thôi." "Tốt nhất là vậy." Vương Cẩn Hòa nói xong chuẩn bị rời đi, chợt nhớ ra còn một việc chưa nói với Cố Ngạn Kỳ: "À đúng rồi, còn việc này nữa.

Mẹ tôi giao cho anh tổng cộng bốn nhiệm vụ, thời hạn là hai năm.

Nếu sau hai năm anh vẫn chưa hoàn thành thì coi như thất bại."

Sau khi nghe xong, Cố Ngạn Kỳ mỉm cười nhạt: "Anh biết rồi." "Vậy được, tôi đi đây." Nguyên Húc lại không vội rời đi, Vương Cẩn Hòa thắc mắc hỏi: "Nguyên Húc, anh làm gì thế?

Chúng ta đi thôi." "Thưa Phu nhân, lúc Vương gia đi có dặn thuộc hạ phải bảo vệ Người thật tốt, dặn chúng ta không được để Người chịu ấm ức.

Chuyện Cố Thăng lăng mạ Người lúc nãy không thể cứ thế mà bỏ qua được." Nguyên Húc nhìn Cố Thăng lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút: "Vậy thì để ông ta quỳ ở đây đi, quỳ trong một canh giờ." Đây là điều Cố Thăng nợ Cố phu nhân. "Ta là cha cô, cô dám làm vậy là đại nghịch bất đạo!" Cố Thăng giận dữ quát.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa cười lớn: "Không biết năm ngoái là ai nói chỉ có một đứa con gái là Cố Hề Nhược nhỉ?

Không biết là ai luôn mồm nói tôi không xứng?

Những lời đó đều từ miệng ông mà ra cả đúng không?

Giờ ông lại đến đây nói với tôi ông là cha tôi?

Cái gì cũng để ông nói hết rồi." Ánh mắt những người xung quanh nhìn Cố Thăng trở nên rất kỳ quái, không ngờ lại còn có chuyện như vậy xảy ra. "Cố Hề Nhược mới là con gái bảo bối của ông, tôi không xứng.

Tôi có cha mẹ của riêng mình, và người đó không phải ông." Vương Cẩn Hòa gằn từng chữ. "Xem ra ông không muốn quỳ rồi, cũng được thôi.

Nguyên Húc, cứ theo quy củ mà làm, đáng đánh bao nhiêu gậy thì cứ đánh bấy nhiêu, không được thiếu một cái nào." "Rõ!" Nguyên Húc vẫy tay, hai ám vệ lập tức xuất hiện.

Những người đang bàn tán xung quanh liền im bặt.

Ám vệ xuất hiện có nghĩa là gì họ đều rõ cả, trận đòn này Cố Thăng không thoát được rồi.

Cái ông Cố Thăng này cũng ngốc thật, người ta định đi rồi ông còn nói mấy lời đó làm gì.

Quỳ một canh giờ cùng lắm chỉ đau chân vài ngày, chứ bị đánh gậy thế này thì không nằm liệt giường mười lăm ngày nửa tháng là không dậy nổi đâu, chưa kể còn mất bao công sức tẩm bổ dưỡng thương.

Cái nào lợi hơn mà ông ta không biết tính sao? "Ba mươi gậy, đánh xong rồi các anh hãy về." Vương Cẩn Hòa vừa dứt lời thì thấy Cố Hề Nhược từ ngoài đi vào.

Cô nheo mắt hỏi: "Nguyên Húc, cô ta đã quỳ đủ nửa canh giờ chưa?" "Chưa ạ, mới được một nén nhang thôi." Nguyên Húc lắc đầu. "Nếu Cố Hề Nhược đã không muốn quỳ thì đánh gậy vậy.

Người ta là con gái, các anh nhớ phải 'thương hoa tiếc ngọc' một chút, kẻo sau này không lấy được vợ đâu." Vương Cẩn Hòa dặn dò hai ám vệ.

Ám vệ nhìn cô với ánh mắt có chút bất đắc dĩ.

Phu nhân đối xử với họ rất tốt, hay cho họ những loại rau quả quý hiếm để bồi bổ, chỉ có điều đôi khi cứ thích trêu chọc họ như bây giờ. "Phu nhân, nếu chúng thuộc hạ nương tay mà để Chủ tử biết được thì chúng thuộc hạ tiêu đời mất, xin Phu nhân tha cho chúng thuộc hạ đi ạ." Một ám vệ mếu máo.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Được rồi, tha cho các anh đấy, đánh đi!" Cố Hề Nhược nghe thấy Vương Cẩn Hòa đòi đánh mình thì quát: "Cô dựa vào cái gì mà đòi đánh tôi?

Cô là Vương phi thì có quyền tùy tiện đánh người sao?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhạt: "Tôi bắt cô quỳ ở ngoài kia bao lâu?" Sắc mặt Cố Hề Nhược biến đổi.

Vương Cẩn Hòa bắt cô quỳ nửa canh giờ, nhưng ngoài kia người qua kẻ lại cứ chỉ trỏ, cô thấy mất mặt quá nên tự ý đứng lên.

Ai ngờ lại bị Vương Cẩn Hòa nắm thóp.

Vương Cẩn Hòa cười nhìn cô ta: "Xem ra cô nhớ ra rồi.

Vậy hôm nay tôi đánh cô, cô có phục không?" Cố Hề Nhược định nói không phục, nhưng lúc này cô ta đã không còn gan đó nữa.

Cố Thăng không thể chịu đựng việc Vương Cẩn Hòa đánh Cố Hề Nhược, ông ta chắn trước mặt cô ta, lạnh lùng nhìn cô: "Cô muốn ra tay thì cứ nhắm vào tôi đây này, cô làm khó Hề Nhược làm gì?" Vương Cẩn Hòa chỉ tay vào mình, vẻ mặt đầy kinh ngạc: "Ông ta bảo tôi làm khó Cố Hề Nhược, các người thấy thế nào?" Những người xung quanh nhìn Cố Thăng như nhìn một kẻ ngốc, cái ông gia chủ này có vấn đề về não à? "Cố gia chủ, ông nói gì lạ vậy?

Rõ ràng là Cố Hề Nhược có lỗi trước, Vương phi muốn đánh gậy cũng không sai, sao lại thành Vương phi làm khó cô ta rồi?

Chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi, có đáng để Vương phi phải tốn công tốn sức làm khó không?

Đúng là tự cao tự đại." "Cố Hề Nhược cứ ngoan ngoãn quỳ đủ nửa canh giờ có phải xong chuyện rồi không?" Mọi người mỗi người một câu khiến Cố Thăng không thốt nên lời phản bác.

Cố Hề Nhược vốn định đắc ý vì được Cố Thăng bảo vệ, cảm thấy mình thắng Vương Cẩn Hòa một bậc, nhưng những lời hạ thấp của mọi người xung quanh khiến vẻ đắc ý đó tan biến.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng đầy mỉa mai: "Chưa nói đến chuyện tôi không hề làm khó Cố Hề Nhược, nhưng cho dù tôi có thật sự làm khó cô ta thì ông làm gì được tôi?" Một câu nói khiến sắc mặt Cố Thăng đại biến, ông ta nhìn cô đầy phẫn nộ: "Cô đúng là độc ác." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Ừ, ông nói đúng đấy, tôi quả thực rất độc ác.

Thế nên hôm nay Cố Hề Nhược và ông, tôi nhất định phải đánh cho bằng được.

Đánh!" Vốn định đi về rồi, ai ngờ Cố Thăng lại thích kiếm chuyện đến thế.

Đã vậy thì phải cho ông ta biết thế nào là hối hận không kịp.

Nguyên Húc bất lực lắc đầu, cái ông Cố Thăng này đúng là đầu óc không bình thường. "Cố gia chủ, đắc tội rồi, ra tay!" Ba mươi gậy khiến Cố Thăng suýt mất mạng.

Cố Hề Nhược thấy ông ta bị đánh thì mặt cắt không còn giọt máu.

Cô ta nhìn sang Vương Cẩn Hòa, thấy cô bình tĩnh đến đáng sợ, như thể người đang bị đánh kia chẳng liên quan gì đến mình.

Chương 668

Chứng kiến cảnh này, Cố Hề Nhược hoàn toàn tin rằng Vương Cẩn Hòa không hề có chút ý đồ nào với nhà họ Cố nữa. "Tiếp tục." Khi Cố Hề Nhược đang nghĩ cách thoát thân, tiếng của Vương Cẩn Hòa vang lên như bùa đòi mạng giáng mạnh vào tim cô ta.

Cố Hề Nhược xanh xao nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô làm vậy không sợ cuối cùng sẽ trắng tay sao?

Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, cô làm thế chỉ khiến cha thêm ghét bỏ cô thôi." Vương Cẩn Hòa nhướng mày, lời của người phụ nữ này đúng là nực cười. "Cố Hề Nhược, cô đang định bắt quàng làm họ với tôi đấy à?" Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta từ trên xuống dưới đầy chế giễu.

Cố Hề Nhược có chút khó xử, cô ta đúng là định dùng cách đó để trốn trận đòn này. "Cô không cần phải bắt quàng làm họ đâu, vì chúng ta không quen, thậm chí còn là kẻ thù.

Cô chắc không quên chuyện từng muốn lấy mạng tôi chứ?

Chỉ tiếc là người của cô chẳng ra sao cả, kết quả là tôi không những sống mà còn sống rất tốt nữa." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nhắc lại chuyện cũ.

Cố Hề Nhược nghe những lời thẳng thừng đó, cảm giác như mọi người xung quanh đang chỉ trỏ vào mình.

Cố Thăng dù đang bị thương, nghe thấy Cố Hề Nhược bị Vương Cẩn Hòa bắt nạt vẫn vô cùng tức giận. "Đủ rồi!

Dù sao nó cũng là chị em với cô, cô làm vậy là quá đáng lắm rồi." Cố Thăng khàn giọng nói.

Câu nói này khiến Vương Cẩn Hòa thực sự nổi giận.

Thấy Cố Thăng ra sức bênh vực Cố Hề Nhược, cô đột nhiên cảm thấy vô cùng nực cười. "Ông đang bất bình thay cho con gái nuôi của mình đấy à?

Cố Thăng, ông có tư cách gì mà nói với tôi những lời đó?

Ông chẳng qua chỉ là người sinh ra tôi mà thôi, ngoài chuyện đó ra ông đã làm được gì?

Tôi là do cha mẹ tôi nuôi nấng trưởng thành, liên quan gì đến ông?

Công sinh không bằng công dưỡng, tôi sinh ra được ông nhưng nợ nuôi dưỡng thuộc về người khác." Cố Thăng nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: "Vậy thì cô trả đi, nói thì hay lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn ông ta, ánh mắt tối sầm lại.

Cố Thăng thấy ánh mắt đó thì đột nhiên nảy sinh sợ hãi, vô thức quay đầu đi không dám nhìn thẳng.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên đưa tay nắm lấy cổ tay mình, dùng lực bẻ mạnh.

Mọi người nghe thấy cô hừ nhẹ một tiếng, sắc mặt trắng bệch đi thấy rõ.

Cố Ngạn Kỳ thấy cô làm vậy thì biến sắc: "Em làm gì thế?

Em ngốc à?

Em có biết đôi tay mình quý giá thế nào không?" Vương Cẩn Hòa không để ý đến anh mà nhìn Cố Thăng nói: "Ơn sinh thành của ông, tôi tự bẻ gãy một bàn tay này coi như trả lại cho ông.

Từ hôm nay trở đi, đừng để tôi nghe thấy ông nói ông là cha tôi nữa, nghe thấy một lần tôi đánh một lần.

Nguyên Húc, Cố Hề Nhược phạm thượng, đánh!" "Rõ!" Ánh mắt

Nguyên Húc đầy sát khí, anh cũng không ngờ Vương Cẩn Hòa lại quyết tuyệt đến thế.

Nhìn vẻ mặt không tin nổi của Cố Thăng, Nguyên Húc nghiến răng: "Cố Thăng, nếu tay của Vương phi chúng ta có mệnh hệ gì, ông cứ đợi mà vào cung giải trình với Hoàng thượng đi." Nói xong, anh quay sang Cố Hề Nhược đang đứng hình: "Đánh!" Ám vệ đá mạnh vào chân Cố Hề Nhược, ép cô ta nằm rạp xuống đất.

Tiếng la hét thảm thiết vang lên, Cố Hề Nhược hối hận rồi.

Lẽ ra không nên vì sợ mất mặt mà tự ý đứng lên.

Hai người này đánh nặng hơn bất cứ ai, cô ta biết họ đang trút giận cho Vương Cẩn Hòa.

Đánh xong, Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng: "Cố gia chủ hãy nhớ kỹ lời hôm nay, tất cả mọi người ở đây đều làm chứng.

Sau này ăn nói cho cẩn thận, đừng để tôi tóm được cơ hội nữa." "Là cô tự làm, không liên quan đến tôi, tôi không thừa nhận!" Cố Thăng nghiến răng chịu đau nói.

Nếu lúc nãy ông ta chưa hiểu vì sao cô làm vậy thì giờ đã hiểu rồi.

Vương Cẩn Hòa muốn chặt đứt mọi mối quan hệ, để sau này ông ta không thể dùng đạo hiếu mà ép cô được nữa.

Chuyện hôm nay nếu lọt ra ngoài đến tai dân chúng, không biết nhà họ Cố và Hề Nhược sẽ ra sao, ông ta không dám nghĩ tới.

Ông ta không thể để chuyện đó xảy ra.

Vương Cẩn Hòa thấy vậy thì cười khẽ: "Vậy thì thật tiếc, Cố Thăng ạ, chuyện này không phải ông nói không thừa nhận là được đâu.

Gương vỡ khó lành, quân tử nhất ngôn, tôi đã làm được thì hy vọng Cố gia chủ cũng làm được như thế." Nói xong, cô dẫn người rời đi không chút lưu luyến.

Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Thăng nằm dưới đất, tức đến tím mặt: "Ông đúng là tự chuốc họa vào thân." "Ta là cha của con!" Cố Ngạn Kỳ chẳng buồn tiếp lời, anh quay sang những khách khứa đến dự tang lễ: "Xin lỗi vì đã để mọi người phải chứng kiến những chuyện không hay này." Chuyện xấu trong nhà không nên để người ngoài biết, vậy mà giờ lại ầm ĩ đến mức này. "Ngạn Kỳ à, sau này cháu phải nỗ lực lên, đừng để gia nghiệp nhà họ Cố bị mấy kẻ không ra gì cướp mất." "Đúng vậy, sau này có cần giúp gì cứ đến tìm chúng ta, chuyện lớn có thể không giúp được nhiều nhưng mấy việc thông thường thì chúng ta vẫn giúp được." Cố Ngạn Kỳ mỉm cười: "Đa tạ các thúc bá, những lời mọi người nói hôm nay cháu đều ghi nhớ kỹ." Vương Cẩn Hòa trở về Vương phủ, Nam Kiều thấy tay cô bị thương thì tức đến run người: "Chị dâu, là ai làm chuyện này?" "Chị tự làm đấy.

Nguyên Húc, hãy truyền tin tức về chuyện ở nhà họ Cố hôm nay ra ngoài, để cả kinh thành đều biết tôi đã bẻ tay trả ơn sinh thành cho Cố Thăng, từ nay về sau tôi và ông ta không còn bất cứ liên hệ gì nữa." Vương Cẩn Hòa dặn dò Nguyên Húc cũng đang hầm hầm tức giận. "Rõ!" "Chị dâu, em cần biết lý do chị làm vậy." Nam Kiều hỏi, việc tự làm mình bị thương để làm gì chứ? "Tại sao à?

Rất đơn giản, vì chị sắp ra tay với Cố Thăng.

Nếu còn cái danh nghĩa huyết thống đó, chị làm việc gì cũng sẽ bị bó chân bó tay, chị không muốn chuyện đó xảy ra." Hôm nay cô đến đó là để giải quyết triệt để mọi chuyện, từ việc của Cố Ngạn Kỳ đến việc của bản thân, không để Cố Thăng có cơ hội phản kháng.

Nam Kiều vẫn rất không vui: "Chị dâu, mấy chuyện này chị cứ để tụi em làm là được rồi, sao phải tự làm mình đau?" La Hậu cũng đồng tình: "Chị dâu, chị phải cho tụi em một lý do thuyết phục, nếu không chuyện này nhất định tụi em sẽ báo cho anh Ngọc." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ, đau đầu nói: "Đây là thứ chị mới có được, hai đứa xem đi, xem xong sẽ biết tại sao chị phải làm vậy." Hai người nhìn nhau rồi cầm lấy thứ Vương Cẩn Hòa đưa.

Xem xong, họ kinh ngạc nhìn cô: "Chị dâu, đây đều là thật sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Hai đứa không nhìn nhầm đâu, là thật đấy." Nam Kiều cau mày: "Cố Thăng này chán sống rồi à?

Sao lại dám cấu kết với đám người đó?

Đây là trọng tội chu di cửu tộc, nếu Hoàng thượng truy cứu thì ông ta chết chắc." "Thế nên chị mới phải đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, không thể để ông ta liên lụy đến chị và Ngọc Vương phủ." "Vậy còn Cố Ngạn Kỳ?

Chị không quản anh ta nữa sao?" La Hậu hỏi. "Mẹ đã giao nhiệm vụ cho anh ta rồi, trong đó có việc này.

Ngày mai chị sẽ vào cung một chuyến." Vương Cẩn Hòa nhìn cổ tay mình nói.

Cổ tay đau đến mức tê dại, cô chỉ biết dùng việc nói chuyện để đánh lạc hướng.

Nam Kiều thấy mặt cô trắng bệch thì bất mãn: "Dù có muốn đoạn tuyệt quan hệ thì cũng có cách khác chứ, sao phải tự hành hạ mình thế này, để anh Ngọc biết anh ấy sẽ xót lắm cho xem." "Không sao đâu." "Sao lại không sao?" La Hậu nhìn Nam Kiều, thở dài: "Nam Kiều, giờ không phải lúc nói mấy chuyện này, em mau nắn lại xương rồi chữa cho chị dâu đi, đừng nói nhảm nữa." Nam Kiều lườm La Hậu một cái: "Anh im miệng đi." Cô tiến đến nắm lấy cổ tay Vương Cẩn Hòa, nhíu mày: "Chị dâu, chị chịu khó một chút, nhanh thôi." "Ừ, không sao." Nam Kiều ra tay rất nhanh, nắn lại cổ tay cho Vương Cẩn Hòa.

Chương 669

"Em đi phối ít thuốc, sau đó phải băng bó một thời gian, dù sao cũng phải diễn cho trót kịch." "Được." Nam Kiều vào dược phòng lấy thuốc rồi băng bó tay cho Vương Cẩn Hòa.

Nhìn cái tay bị băng bó có phần hơi quá đà, cô dở khóc dở cười: "Em làm cái gì thế này?" "Băng thế này nhìn mới giống bị thương nặng chứ.

Mai chị không phải vào cung sao?

Phải để Hoàng thượng và Thái hậu thấy Cố Thăng độc ác đến mức nào." Nam Kiều hừ một tiếng lầm bầm.

Vương Cẩn Hòa chỉ biết lắc đầu cười khổ, thôi thì cứ để Nam Kiều làm theo ý mình vậy.

Ngày hôm sau, tin tức Vương Cẩn Hòa bị Cố Thăng ép đến mức phải bẻ tay trả ơn sinh thành đã lan truyền khắp kinh thành.

Dân chúng nghe tin đều sững sờ.

Sau khi xác nhận tin tức là thật, họ tức giận kéo đến trước cổng nhà họ Cố gây rắc rối.

Không tìm thấy Cố Thăng hay Cố Hề Nhược, họ chỉ có thể trút giận lên cửa nhà, khiến người nhà họ Cố vô cùng khốn khổ.

Vương phi ra chiêu này đúng là thâm hiểm, nhưng giờ biết làm sao?

Chỉ có thể chịu đựng thôi.

Cố Thăng nghe tin thì tức phát điên: "Rõ ràng là nó tự ra tay, sao lại thành ta ép buộc?

Ta...

Á!" Vì quá kích động nên đụng vào vết thương, ông ta đau đến mặt mày tái mét.

Cái con ranh Vương Cẩn Hòa đó, đúng là hạng súc sinh, dám làm ra chuyện như vậy.

Nó tưởng nói đoạn tuyệt là đoạn tuyệt được sao?

Ông ta không đồng ý thì ai nói cũng vô dụng.

Tuy nhiên, Cố Thăng vẫn chưa nhận thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, ông ta chỉ nghĩ Vương Cẩn Hòa đang nói lẫy.

Tin tức ở kinh thành chẳng bao giờ giấu được Huyền Phỉ Nhiên.

Biết Vương Cẩn Hòa dùng cách đó để đoạn tuyệt với Cố Thăng, anh tức giận vô cùng, lập tức sai Lai Phúc đi gọi cô vào cung.

Khi Lai Phúc nhìn thấy bàn tay băng bó của Vương Cẩn Hòa thì sợ hãi: "Vương phi, tay của Người..." Bàn tay của Vương phi nhà họ vô cùng quý giá, không thể có chuyện gì được.

Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói: "Tay tôi không sao, là Nam Kiều băng bó thế này cho nó tăng thêm phần kịch tính thôi." Lai Phúc nghe vậy mới thở phào: "Không sao là tốt rồi, nhìn cái tay thế kia làm nô tài hú vía.

Vương phi, Hoàng thượng mời Người vào cung ạ." Vương Cẩn Hòa khẽ day thái dương, tuy bản thân cũng định vào cung nhưng để Hoàng huynh phải đích thân sai người đến gọi thế này, cô thấy hơi áy náy. "Được, chúng ta đi." Tiểu Bảo và Tiểu Trí không có nhà nên cô đi một mình.

Đến ngự thư phòng, thấy những người bên trong, cô chỉ muốn quay đầu đi thẳng.

Thái hậu, Hoàng hậu, Thừa tướng, Ti Nông đều có mặt đông đủ.

Thấy tay cô như vậy, ai nấy đều nhìn chằm chằm bằng ánh mắt nóng rực khiến cô vô thức giấu tay ra sau lưng. "Nhìn hơi đáng sợ tí thôi ạ." Vương Cẩn Hòa lúng túng. "Ta nghe em nói nhảm đấy!

Muốn đoạn tuyệt quan hệ sao không đến tìm ta?

Cái ông Hoàng huynh này trong mắt em chỉ để làm cảnh thôi sao?" Huyền Phỉ Nhiên tức đến nổ phổi.

Cái con bé này sao mà ngốc thế, muốn cắt đứt liên lạc cũng đâu cần đem tay mình ra làm trò đùa. "Hoàng huynh, em không sao thật mà, chỉ là bị trật khớp thôi, giờ Nam Kiều đã nắn lại rồi.

Với lại em làm thế này hiệu quả sẽ tốt hơn, vả lại em cũng bắt buộc phải làm vậy." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên không chấp nhận lý do đó: "Vậy em nói xem, tại sao em phải làm thế?

Nếu em không cho chúng ta một lời giải thích thỏa đáng thì chuyện này không xong đâu." Ti Nông gật đầu: "Hoàng thượng nói đúng đấy, Vương phi đừng có coi thường đôi tay mình như thế, Người có biết đôi tay đó quý giá đến mức nào không?" "Chẳng phải cũng giống của mọi người, đều có năm ngón tay trên đó sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn bàn tay không bị thương của mình, thấy có khác gì của họ đâu?

Mọi người nghe cô nói vậy thì tức không chịu được, đặc biệt là Ti Nông: "Vương phi, Người đúng là đang mở mắt nói dối, giả vờ giả vịt mà." "Đúng vậy, sau này Vương phi phải bảo vệ tay mình cho tốt, nếu không mọi người lo lắng lắm." "Hiện giờ Vương gia đang đánh trận ngoài kia, nếu để ngài ấy biết chuyện thì ngài ấy lo lắng biết chừng nào?" Thừa tướng cũng lên tiếng thở dài.

Vương Cẩn Hòa rụt cổ lại, sao ai cũng lôi Tô Ngọc ra nói thế này. "Chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu ạ." Cô vội vàng hứa.

Mọi người nhìn cô bất mãn: "Vương phi, Người còn định có lần sau nữa à?" Bị nhìn chằm chằm, cô vội lắc đầu: "Không có, không có lần sau, mọi người nghe nhầm rồi." "Tai chúng tôi thính lắm đấy." "Tiểu Hòa, rốt cuộc là có chuyện gì mà em phải làm đến mức này?" Huyền Phỉ Nhiên biết cô không phải người bốc đồng, cô làm vậy chắc chắn là vì biết Cố Thăng đã làm chuyện gì đó.

Vẻ mặt Vương Cẩn Hòa trở nên nghiêm túc, cô đưa thứ trong tay cho anh: "Hoàng huynh, anh xem cái này đi." Huyền Phỉ Nhiên nhận lấy rồi xem, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cái này là thật sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Là thật ạ.

Cố Thăng lợi dụng danh nghĩa của em và Tô Ngọc để cấu kết với đám thảo khấu ở phương Nam.

Em bắt buộc phải làm vậy để mọi người thấy em đã đoạn tuyệt quan hệ với ông ta.

Những việc ông ta làm không liên quan đến em, sau này khi chuyện này vỡ lở, dân chúng và bá quan sẽ không vì mối quan hệ huyết thống mà nghĩ đến chuyện tha cho ông ta." Thừa tướng và những người khác nghe xong liền hiểu ra vấn đề.

Hoàng hậu cau mày: "Cố Thăng to gan thật, chuyện này diễn ra bao lâu rồi?" "Mới khoảng nửa năm nay thôi, em cũng vừa mới nhận được tin tức." Cô cũng từng nghĩ đến việc tìm Huyền Phỉ Nhiên, anh chỉ cần hạ một đạo thánh chỉ là cô và Cố Thăng có thể cắt đứt hoàn toàn.

Nhưng làm vậy thì danh không chính ngôn không thuận, cô chỉ có thể làm ầm ĩ lên, do chính cô đứng ra đoạn tuyệt mới là danh chính ngôn thuận nhất, khiến người ta không bắt bẻ vào đâu được.

Thấy cô kiên quyết như vậy, họ chỉ biết thở dài: "Nếu em đã nói thế thì cứ vậy đi." "Còn Cố Ngạn Kỳ thì sao?

Em có định quản cậu ta không?" Huyền Phỉ Nhiên nhớ đến Cố Ngạn Kỳ liền hỏi.

Cậu thanh niên này xem ra vẫn dùng được. "Sau này anh ấy cũng sẽ đoạn tuyệt quan hệ với Cố Thăng thôi, chỉ là cần thêm chút thời gian và một cái cớ thích hợp." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ rồi đáp. "Vậy thì tốt, sau này cần ta giúp gì cứ nói một tiếng." Vương Cẩn Hòa cảm thấy ấm áp trong lòng, cô mỉm cười gật đầu: "Nếu có chuyện gì em chắc chắn sẽ nói với hoàng huynh, dù sao thì một chỗ dựa vững chắc như hoàng huynh, em nhất định phải bám lấy rồi." Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu: "Em thật là...

Tay thật sự không sao chứ?" Anh vẫn không yên tâm hỏi lại. "Hoàng huynh yên tâm, tay em thực sự không sao, chỉ là nhìn hơi nghiêm trọng chút thôi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Thái hậu nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, lại thấy cô cử động tay một chút mới yên tâm gật đầu. "Hoàng thượng, nếu Tiểu Hòa đã đoạn tuyệt quan hệ với Cố Thăng rồi, con hãy ban thêm một đạo thánh chỉ đoạn tuyệt quan hệ nữa đi." Việc này là để đề phòng sau này Cố Thăng còn tìm đến gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa. "Được." Huyền Phỉ Nhiên viết thánh chỉ rồi đóng ngọc tỷ, đưa cho Lai Phúc bảo ông đi truyền đạt.

Chương 670

Vương Cẩn Hòa hơi nhếch môi, cô biết Cố Thăng chắc chắn sẽ không thừa nhận, dù sao ông ta cũng mới nếm được chút ngọt đầu, làm sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Sau này nếu chuyện vỡ lở, Cố Thăng chắc chắn sẽ nói những lời cô nói chỉ là lúc nóng giận, giờ có thánh chỉ của Hoàng đế, ông ta có không phục cũng không dám kháng chỉ.

Song quản tề hạ, hiệu quả tự nhiên là tốt nhất. "Tiểu Hòa, em lại đang tính toán chuyện gì xấu đấy?" "Không có, em chỉ đang nghĩ Cố Thăng không phải là một người chồng tốt, không phải một người cha tốt, nhưng lại là một người cha nuôi cực kỳ tốt." Vương Cẩn Hòa nói đến đây, tâm trạng có chút phức tạp. "Ông ta thừa biết câu kết với thảo khấu sẽ có kết cục gì, tại sao còn làm như vậy?" Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, tự giễu nói: "Ông ta làm vậy đương nhiên là vì một Cố Hề Nhược thôi.

Thấy Cố Hề Nhược muốn quyền thế, ông ta liền chuẩn bị cho cô ta, anh xem ông ta có phải là một người cha nuôi tốt không?

Đối tốt với Cố Hề Nhược đến mức tính mạng của mình cũng không cần nữa." Cô khẽ nói tiếp: "Ông ta hoàn toàn không nghĩ tới việc sau khi chuyện này bại lộ sẽ đem lại rắc rối lớn thế nào cho em và Cố Ngạn Kỳ, trong lòng ông ta chỉ có Cố Hề Nhược thôi." Một người cha như vậy, cô và Cố Ngạn Kỳ thật sự không cần nổi.

Thấy Vương Cẩn Hòa như thế, Huyền Phỉ Nhiên không khỏi đau lòng: "Em vẫn còn cha của mình mà, hạng người như vậy không cần cũng được." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Hoàng huynh nói đúng, hạng người như vậy không cần cũng được." Thực ra cô cũng nghĩ như vậy, Cố Thăng không xứng. "Nếu em đã thông suốt rồi thì đừng nghĩ nhiều nữa, sau này Cố Thăng có muốn tự tìm đường chết thì đó là việc của ông ta, không liên quan gì đến các em nữa." "Đương nhiên rồi, giờ tất cả mọi người đều biết em đã đoạn tuyệt quan hệ với ông ta, ông ta có muốn làm gì cũng không còn cơ hội nữa." Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang trò chuyện với Huyền Phỉ Nhiên, Cố Thăng phải nén đau từ trên giường xuống tiếp chỉ.

Khi nghe Hoàng đế hạ chỉ bắt Vương Cẩn Hòa đoạn tuyệt quan hệ với mình, Cố Thăng hoàn toàn ngẩn người.

Trước đó ông ta còn nghĩ dù Vương Cẩn Hòa không muốn thế nào thì cuối cùng vẫn phải thừa nhận ông ta là cha, kết quả Hoàng đế lại xen vào một chân.

Điều này khiến Cố Thăng vô cùng tức giận.

Lai Phúc lạnh lùng nhìn vẻ mặt giận dữ của Cố Thăng, giờ mới biết giận thì trước đó đã làm gì?

Sớm đối xử tốt với Vương phi một chút có phải tốt không.

Cái bộ dạng quỷ quái này làm cho ai xem chứ. "Cố gia chủ, tiếp chỉ đi." Lai Phúc nhìn Cố Thăng bất động hồi lâu, bất mãn nói.

Cố Thăng căn bản không muốn tiếp chỉ, ông ta nhíu mày: "Lai Phúc công công, Hoàng thượng có ý gì?

Dù sao đi nữa Vương phi cũng là con gái tôi, Ngài ấy làm vậy..." "Ngươi đang nghi ngờ quyết định của Hoàng thượng sao?" Lai Phúc vừa nghe đã thấy không ổn, đây là muốn kháng chỉ bất tuân sao? "Cố gia chủ, ngươi có biết kết cục của việc kháng chỉ bất tuân là gì không?" Lai Phúc lạnh lùng hỏi.

Cố Thăng sắc mặt trắng bệch nhìn Lai Phúc: "Tôi không có kháng chỉ, tôi chỉ nói thật, nó là con gái tôi." "Con gái?

Con gái của ngươi không phải là cô con nuôi Cố Hề Nhược sao?

Vì cô con nuôi đó mà hết lần này đến lần khác ức hiếp Vương phi, ngươi tưởng Vương gia không có ở kinh thành thì Vương phi không có ai bảo vệ chắc?

Vương phi còn có Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu bảo vệ, Cố gia chủ, kháng chỉ thì ngươi có mấy cái đầu để bị chém hả?" Lai Phúc hừ lạnh một tiếng. "Chuyện này... chúng nó đều là con gái tôi, tôi..." Cố Thăng căn bản không thể đoạn tuyệt quan hệ với Vương Cẩn Hòa, mối quan hệ này một khi đứt đoạn thì những việc sau này của ông ta sẽ rất rắc rối.

Ông ta hiện tại mới chỉ vừa bắt đầu, nếu lúc này mất đi chỗ dựa đó thì phiền toái to. "Cố gia chủ, tiếp chỉ!" "Cho dù là Hoàng thượng cũng không thể bắt nó đoạn tuyệt quan hệ với tôi." Lai Phúc lần đầu thấy kẻ muốn kháng chỉ như vậy.

Ông quay sang thuộc hạ: "Ngươi đi báo với Hoàng thượng một tiếng, Cố Thăng kháng chỉ bất tuân, sau đó xem Hoàng thượng xử trí thế nào." Huyền Phỉ Nhiên biết Cố Thăng dám kháng chỉ, sắc mặt vô cùng khó coi: "Cố Thăng này gan cũng thật lớn." "Điều này cũng chứng tỏ trên người ông ta có bí mật không thể cho ai biết." Thừa tướng lên tiếng.

Một kẻ mở miệng ra là chỉ có con gái Cố Hề Nhược, đột nhiên lại không chịu đoạn tuyệt quan hệ với Vương Cẩn Hòa, nói bên trong không có vấn đề thì ai tin nổi? "Kháng chỉ bất tuân thì giết, không phải ông ta rất quan tâm Cố Hề Nhược sao?

Cho người đi bắt Cố Hề Nhược lại." "Rõ!" Cố Thăng nhanh chóng nhận được tin Cố Hề Nhược bị bắt, hơn nữa còn bị kéo đến trước mặt ông ta.

Cố Hề Nhược vốn đang ở nhà dưỡng thương, kết quả bị kéo tới đây, cô ta nhìn Cố Thăng và Lai Phúc công công bên cạnh, trong lòng đầy sợ hãi: "Cha, xảy ra chuyện gì vậy?" "Hoàng thượng khẩu dụ, Cố Thăng kháng chỉ bất tuân, đánh!" Cố Thăng cứ ngỡ bọn họ sẽ đánh mình, ông ta cắn răng chịu là được, kết quả bọn họ lại đánh Cố Hề Nhược. "Lai Phúc, ngươi có ý gì?" Nhìn Cố Hề Nhược bị đánh, Cố Thăng giận dữ quát. "Chuyện bắt nguồn từ cô ta, đánh cô ta là lẽ tự nhiên thôi.

Cố gia chủ, ngươi cũng có thể không tiếp chỉ, còn cô con nuôi này sẽ ra sao thì không ai biết được, sống hay chết tùy vào việc ngươi làm thôi." Lai Phúc thản nhiên nói.

Theo hầu Huyền Phỉ Nhiên bao nhiêu năm, Lai Phúc rất biết cách nắm thóp lòng người. "Cha, cứu con với, con đau quá." Liên tiếp hai ngày bị đánh, Cố Hề Nhược đã hoàn toàn hoảng loạn, chỉ biết cầu cứu Cố Thăng.

Nhìn con gái bị đánh, Cố Thăng đau lòng khôn xiết, trong lòng càng oán hận Lai Phúc.

Giờ phải làm sao đây?

Tiếp chỉ thì sau này rắc rối, không tiếp thì Hề Nhược thật sự có thể bị bọn họ đánh chết.

Nhìn Lai Phúc, Cố Thăng nghiến răng nghiến lợi: "Lai Phúc, ngươi đủ ác đấy." Lai Phúc không những không giận mà còn cười nói: "Cố gia chủ quá khen, thánh chỉ này ngươi có tiếp hay không?" "Thảo dân tiếp chỉ." Cố Thăng rặn ra từng chữ.

Nụ cười trên mặt Lai Phúc càng đậm hơn, nhìn Cố Thăng đầy vẻ thất vọng: "Cố gia chủ, ngươi xem, sớm như vậy có phải tốt không?

Cứ ép ta phải dùng thủ đoạn, làm thương tổn cô con nuôi yêu quý của ngươi thì thật chẳng hay ho gì, lần sau đừng làm chuyện như vậy nữa." Lai Phúc nói xong cũng chẳng thèm quan tâm Cố Thăng có tức chết hay không, quay người rời đi.

Cố Hề Nhược yếu ớt ngã gục trên đất, nhìn Cố Thăng bên cạnh, giọng khàn đặc hỏi: "Cha, Vương Cẩn Hòa rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?" Đầu tiên là tự mình chặt tay đoạn tuyệt với Cố Thăng, giờ lại để Hoàng thượng hạ chỉ đoạn tuyệt.

Vương Cẩn Hòa thật sự không lo sau này có vấn đề gì sao?

Còn Cố gia dù thế nào cũng là gia tộc hàng đầu ở kinh thành, cô ta thật sự không thèm quan tâm sao?

Cố Hề Nhược không tin, là con người thì chẳng ai không thích quyền lực địa vị, Vương Cẩn Hòa làm vậy chẳng qua chỉ là đang làm màu mà thôi.

Cố Thăng nghe tiếng con gái đau đớn, xót xa vô cùng: "Hề Nhược, chúng ta không thể đoạn tuyệt với nó được, một khi quan hệ bị cắt đứt, có rất nhiều việc sau này sẽ không thể thu xếp." Cố Hề Nhược được nha hoàn cẩn thận đỡ dậy, vết thương cũ chưa lành lại chồng thêm vết thương mới.

Nghe lời Cố Thăng, cô ta nhíu mày không hiểu ý ông ta là gì. "Cha, ý cha là sao?

Vương Cẩn Hòa rốt cuộc có tác dụng gì với chúng ta?" Cố Thăng sai người khiêng Cố Hề Nhược về viện của mình, bảo người bôi thuốc cho cô ta xong mới nói: "Hề Nhược, có những chuyện có lẽ con cũng biết, một số thứ con đang có hiện nay đều dựa vào danh tiếng của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc mà có được." Sắc mặt Cố Hề Nhược hơi biến đổi, cô ta không ngắt lời mà chờ ông ta nói tiếp phần còn lại. "Hề Nhược, một khi những thứ đó bị người ta biết được, cả cha và con đều không thoát khỏi liên can, chỉ có kéo Vương Cẩn Hòa vào cuộc, chúng ta mới có cơ hội sống sót, cha nói vậy con hiểu chứ?" Nếu không phải Lai Phúc ra tay với Cố Hề Nhược, ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này.

Nghe vậy, Cố Hề Nhược biến sắc, nghĩ đến những thứ Cố Thăng từng đưa cho mình.

Nếu đúng như cô ta nghĩ, thì cô ta buộc phải cắt đứt mọi liên hệ với Cố Thăng.

Đồ thì cô ta lấy, còn hình phạt khi chuyện vỡ lở thì cô ta không muốn nhận.

Chương 671

Tất cả đều do Cố Thăng làm, nên để ông ta gánh vác hết. "Cha, bao giờ con mới có thể trở thành chủ gia đình họ Cố ở kinh thành?" Cố Hề Nhược hỏi.

Câu hỏi này khiến Cố Thăng thở dài một tiếng: "Hề Nhược, có lẽ con không còn cơ hội có được Cố gia nữa rồi." Cố Hề Nhược vốn đang bình tĩnh nghe, nhưng khi nghe câu đó liền không giữ nổi bình tĩnh: "Cha, ý cha là sao?" "Cố Cửu Ninh đang giữ con dấu chủ gia đình, có thứ đó mới là chủ gia đình danh chính ngôn thuận.

Hiện tại Cố Cửu Ninh đã giao nhiệm vụ sát hạch cho anh trai con, một khi nó thành công, con dấu sẽ được chính tay Cố Cửu Ninh giao cho nó." Cố Thăng bất lực giải thích.

Cố Hề Nhược không thể chấp nhận được: "Cha, cha đang lừa con đúng không?" Làm sao có thể như vậy?

Tất cả là do Cố Thăng lừa cô ta.

Nếu thật sự là vậy thì bấy lâu nay cô ta làm tất cả để làm gì? "Hề Nhược, chuyện này là thật, cha không đùa với con." Cố Hề Nhược nhìn chằm chằm Cố Thăng, đột nhiên nói: "Cha, nếu Cố Ngạn Kỳ chết thì sao?" Như vậy chẳng phải sẽ có cơ hội sao?

Cố Thăng lắc đầu: "Dù nó có chết, Cố Cửu Ninh cũng chỉ tìm một người cùng huyết thống trong họ Cố để thừa kế thôi, chứ không phải tìm con." Cố Hề Nhược sắc mặt rất khó coi: "Tại sao?" "Bởi vì con không mang huyết thống họ Cố, dù cha có đối xử tốt với con thế nào đi nữa, chỉ riêng điểm này thôi con đã không thể tranh với người khác rồi." Cố Thăng thở dài.

Nếu ông ta giữ con dấu thì còn đỡ, muốn trao vị trí cho ai cũng được, nhưng ngặt nỗi thứ đó lại nằm trong tay Cố Cửu Ninh.

Cố Hề Nhược không cam tâm nhìn Cố Thăng: "Vậy những gì con làm trước đây chỉ là dọn đường cho Cố Ngạn Kỳ sao?

Con không đồng ý, tại sao con phải giúp nó?

Những thứ đó đều là của con!" "Hề Nhược, cha chỉ có thể đưa thêm đồ cho con thôi, còn Cố gia thì thật sự không có cách nào, trừ phi con lấy được con dấu, nhưng cơ hội đó gần như bằng không, con không thể biết được Cố Cửu Ninh giấu nó ở đâu đâu." Người như Cố Cửu Ninh ngay cả ông ta còn phải e dè, huống hồ là Cố Hề Nhược. "Nếu con sai người giết Cố Cửu Ninh thì sao?" Cố Hề Nhược giờ chẳng còn màng đến gì nữa, cô ta chỉ biết mình không thể làm chủ gia đình họ Cố, và chuyện này cô ta tuyệt đối không thể cam chịu.

Cố Thăng không ngờ Cố Hề Nhược lại dám nói ra lời như vậy: "Hề Nhược, con tốt nhất nên dẹp bỏ ý nghĩ đó đi." "Tại sao?" "Cho dù Dư Thanh Phong hiện tại không còn là người nhà họ Dư, nhưng con không thể biết được ông ta có bao nhiêu nhân lực trong tay.

Còn điểm quan trọng nhất là, gần nhà Vương Cẩn Hòa có hơn một vạn tướng sĩ canh giữ, còn có ai khác nữa hay không chúng ta không hề biết, con cho người qua đó chẳng khác nào tự nộp mạng làm bia đỡ đạn cho họ." Cố Thăng nhíu mày nói.

Vì quyền thế mà cô ta thật sự chẳng màng bất cứ thứ gì.

Cố Hề Nhược không cam lòng, nhíu mày hỏi: "Cha, thật sự hết cách rồi sao?

Con không muốn nhìn thấy vị trí chủ gia đình vốn thuộc về mình rơi vào tay Cố Ngạn Kỳ." Cố Thăng bất lực lắc đầu nhìn vẻ thất vọng của cô ta, ông ta cũng muốn giúp, nhưng lần này thực sự lực bất tòng tâm. "Ban đầu cha cứ tưởng con dấu bị ông nội con giấu trong Cố gia, chỉ cần có thời gian là chúng ta tìm ra được, không ngờ nó lại nằm trong tay Cố Cửu Ninh." Những thứ đó rơi vào tay Cố Cửu Ninh từ khi nào, ông ta hoàn toàn không biết.

Cố Hề Nhược hít sâu một hơi để giữ bình tĩnh, nhưng những cơn đau trên cơ thể và những tin tức vừa nhận được cứ kích thích dây thần kinh khiến cô ta cực kỳ khó chịu, thậm chí muốn chửi bới.

Nhưng trước mặt là Cố Thăng, cha cô ta, là người cô ta không thể tùy tiện mắng mỏ. "Hề Nhược, đừng nghĩ đến vị trí chủ gia đình họ Cố nữa, có Cố Cửu Ninh ở đó thì không thể nào đâu, còn cả mấy vị tộc lão nữa." Chuyện trước đây đã giải quyết xong, nhưng Cố Kình và những người khác dường như không tin, thậm chí có thể họ biết là do cha con ông ta làm, chỉ là không nói ra mà thôi.

Cố Hề Nhược nghe vậy trong lòng vô cùng đau khổ, một người đàn ông hèn nhát thế này cô ta thật không muốn thừa nhận là cha mình. "Cha, con sẽ không từ bỏ đâu, chỉ cần Cố Ngạn Kỳ chưa lên làm chủ gia đình thì con vẫn còn cơ hội." Cố Hề Nhược kiên quyết nói.

Cố Thăng chỉ biết thở dài bất lực: "Hề Nhược..." "Cha không cần khuyên con nữa, con quyết định rồi, cha cho người đưa con về đi." Cố Hề Nhược biết giờ Cố Thăng không giúp gì được cho mình nữa.

Chỉ cần Cố Thăng đưa hết đồ cho cô ta, ông ta sẽ chẳng còn giá trị lợi dụng gì nữa. "Được rồi." Cố Thăng nhìn cô ta với ánh mắt phức tạp rồi sai người đưa cô ta về.

Ông ta có thể cảm nhận được sự mất kiên nhẫn và thất vọng của cô ta.

Là đối với ông ta sao?

Cảm giác này khiến Cố Thăng không thoải mái chút nào, dù sao đây cũng là đứa trẻ ông ta cưng chiều từ nhỏ đến lớn.

Đứng ở cửa nhìn Cố Hề Nhược đi khuất, ông ta khẽ thở dài rồi đi về phía linh đường.

Tại linh đường, có rất nhiều người đang đến viếng, Cố Ngạn Kỳ vẫn luôn quỳ ở đó.

Nhìn Cố Ngạn Kỳ như vậy, Cố Thăng không nhịn được mà nghĩ đến Cố Hề Nhược.

Cố phu nhân qua đời, cô ta lại chẳng buồn chút nào, không những không buồn mà trông còn có vẻ rất vui.

Kết quả này không phải thứ Cố Thăng mong muốn. "Ngạn Kỳ, con ra đây, cha có chuyện muốn nói với con." Cố Thăng đứng ở cửa gọi.

Cố Ngạn Kỳ đầu cũng không ngẩng lên, cứ thế quỳ ở đó, khiến Cố Thăng lập tức không vui. "Cố Ngạn Kỳ, cha đang nói chuyện với con, con nghe thấy không?" Cố Thăng bực mình quát mắng.

Thái dương Cố Ngạn Kỳ nổi gân xanh, Cố Thăng còn cảm thấy thể diện của Cố gia chưa mất hết sao? "Cha, con hy vọng cha hiểu rõ bây giờ là lúc nào, chuyện cha định nói có quan trọng hơn mẫu thân không?" Cố Ngạn Kỳ giờ nói chuyện với Cố Thăng đều đầy sự gai góc.

Bàn tay của Vương Cẩn Hòa khiến anh rất oán hận Cố Thăng.

Khi biết Hoàng đế hạ chỉ bắt Vương Cẩn Hòa đoạn tuyệt quan hệ với họ, anh thực sự rất vui mừng.

Bởi vì Tiểu Hòa đã được tự do, sau này muốn làm gì thì làm, không cần nghe Cố Thăng nói ra nói vào, cũng không cần vì ông ta mà phải nhẫn nhịn điều gì nữa.

Thấy Cố Ngạn Kỳ như vậy, Cố Thăng bước đến trước mặt đứa con trai bướng bỉnh này, nhìn xuống từ trên cao: "Cha muốn con đi nói với Vương Cẩn Hòa, từ bỏ vị trí chủ gia đình họ Cố đi." Nghe những lời không biết xấu hổ này của Cố Thăng, những người xung quanh đều tối sầm mặt lại.

Ngay cả những người có quan hệ tốt với Cố Thăng cũng không chịu nổi: "Cố Thăng, ông có biết mình đang nói gì không?

Cố Hề Nhược chỉ là con nuôi, ông định vì một đứa con nuôi mà đối xử với con trai ruột của mình như vậy sao?" "Nó là anh trai, nhường nhịn em gái mình thì có gì sai?" Cố Thăng bất mãn nói.

Dù thế nào, ông ta vẫn muốn tranh thủ lần cuối cho Cố Hề Nhược.

Cố Ngạn Kỳ thức trắng mấy đêm liền, mắt vốn đã đỏ, giờ nghe Cố Thăng nói mắt càng đỏ hơn. "Cố Hề Nhược tính là loại em gái gì chứ?

Tôi không có loại em gái tâm địa độc ác như vậy, em gái tôi chỉ có một mình Ngọc Vương phi thôi, ngoài nó ra đừng ai hòng làm em gái tôi.

Tôi có nhường vị trí này thì cũng là nhường cho Vương phi, Cố Hề Nhược cô ta là cái thá gì?" Cố Thăng không chịu nổi ai nói xấu Cố Hề Nhược, nghe vậy liền tát một búa vào mặt Cố Ngạn Kỳ bất chấp hoàn cảnh: "Nó đã đoạn tuyệt quan hệ với chúng ta rồi, vậy mà con vẫn còn u mê không tỉnh ngộ!" "Người u mê không tỉnh ngộ không phải là tôi, mà là ông!" "Với khát vọng quyền lực của Cố Hề Nhược, khi ông không còn đáp ứng được cô ta nữa, ông cũng sẽ mất hết giá trị lợi dụng thôi.

Ông thử nghĩ xem, khi ông không còn giá trị, liệu Cố Hề Nhược có còn là đứa con gái hiếu thảo trước mặt ông nữa không?

Vì một đứa con nuôi mà khiến vợ chết con lìa, ông thật là giỏi, cả kinh thành này chắc chẳng tìm ra người thứ hai như ông đâu." Cố Ngạn Kỳ cười lạnh nói. "Ngươi..." "Nếu ông không muốn lo cho nương tôi, thì ông đi đi, đừng có ở đây làm chướng mắt nữa." Đối với Cố Ngạn Kỳ bây giờ, Cố Thăng chỉ là kẻ gây phiền toái, ngoài ra chẳng còn gì khác.

Cố Thăng nhìn mọi người xung quanh chỉ trỏ, tâm trạng cực kỳ tệ hại.

Chương 672

Ông ta liếc nhìn họ một cái rồi sầm mặt bỏ đi.

Cố Ngạn Kỳ thở phào nhẹ nhõm, ngày mai là ngày an táng mẫu thân, anh không thể để những kẻ này làm chậm trễ thời gian.

Lai Phúc về cung phục mệnh, Huyền Phỉ Nhiên biết Cố Thăng không chịu tiếp chỉ liền cười lạnh: "Cố Thăng này thật sự tưởng thánh chỉ của trẫm muốn là được, không muốn là thôi sao?" "Ông ta không phải không muốn thánh chỉ, chỉ là không muốn cắt đứt mối quan hệ này thôi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Giờ quan hệ đã đoạn tuyệt, sau này em muốn làm gì cũng có thể rảnh tay mà làm." Cô nói một cách vô cùng nhẹ nhõm.

Câu nói khiến mọi người có mặt đều dở khóc dở cười, nhất là khi nhìn bàn tay bị băng bó quá mức kỹ lưỡng của cô.

Thấy ánh mắt mọi người đều dồn vào vết thương của mình, Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng rồi giấu tay ra sau lưng: "Tay em có Nam Kiều lo rồi, vài ngày nữa là khỏi thôi, mọi người đừng quá lo lắng." "Có nhu cầu gì cứ trực tiếp nói với anh, bất kể thứ gì anh cũng có thể tìm cho em." Vương Cẩn Hòa cười khổ nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, thật sự không cần đâu, chúng em cũng có không ít đồ tốt mà, anh đừng lo lắng nữa.

Đúng rồi hoàng huynh, sau này cha và đại bác của em chắc sẽ về đây, giờ có lẽ họ đã đang trên đường rồi." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này nên báo trước một tiếng, tránh để sau này họ đến làm hoàng huynh không kịp trở tay, lúc đó lại là tội của cô. "Xảy ra chuyện gì sao?" Trước đó anh nghe Tô Ngọc nói gia đình Dư Thanh Phong không định về kinh thành, không ngờ lần này lại về. "Là chuyện liên quan đến cái chết của đại bác gái em." Huyền Phỉ Nhiên hiểu ra gật đầu: "Hóa ra là vậy, khi nào họ đến em hãy nói với họ, có cần anh giúp gì thì cứ tự nhiên nói, đừng khách sáo." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn anh: "Hoàng huynh, lần này anh lại hào phóng vậy sao, có vấn đề gì à?" Huyền Phỉ Nhiên lườm cô một cái, cái con bé này nói năng kiểu gì vậy?

Cái gì mà lần này lại hào phóng? "Mấy năm trước khi họ còn ở Dư gia, lúc đó thiên tai liên miên, biên cảnh còn thường xuyên bị quấy nhiễu, đều là ông nội em dẫn người đến giúp phụ hoàng anh vượt qua khó khăn.

Ông nội em đối với triều đình là ân nhân cứu mạng, giờ họ có việc cần, anh đương nhiên phải giúp một tay rồi." Vương Cẩn Hòa hiểu ra gật đầu: "Em biết rồi, khi cha em về em sẽ nói với họ, chắc chắn họ sẽ rất vui." Vương Cẩn Hòa ở lại trong cung đến chiều mới về Vương phủ.

Về đến phủ, cô bắt đầu cuộc sống đóng cửa miễn tiếp khách, ngoại trừ người nhà họ Tô, còn lại không gặp ai.

Một ngày nọ, có hai người phong trần mệt mỏi tìm đến Ngọc Vương phủ. "Xin hỏi hai vị tìm ai?" "Tôi là cha của Vương phi nhà các anh, đến tìm con bé có chút việc cần bàn." Dư Thanh Phong lên tiếng.

Vẻ ôn hòa của ông khiến người gác cổng tin tưởng vài phần: "Hai vị đợi một lát, để tôi vào báo với Vương phi một tiếng." Lúc Vương gia đi đã dặn dò kỹ lưỡng, nhất định không được cho người lạ vào phủ, họ luôn làm rất tốt việc này.

Vương phi muốn gặp thì mới được vào, nếu cô không muốn gặp thì đối phương có làm gì cũng vô dụng.

Vương Cẩn Hòa nghe tin hai người Dư Thanh Phong đến thì vô cùng vui mừng, vội vàng ra cửa đón.

Thấy Vương Cẩn Hòa, nụ cười trên mặt hai người tăng thêm vài phần, Dư Cảnh Xuyên nhanh chóng phát hiện bàn tay băng bó của cô: "Chuyện này là sao?

Ai làm em thành ra thế này?" Được Dư Cảnh Xuyên nhắc nhở, Dư Thanh Phong cũng phát hiện tay con gái bị thương. "Cha, bác, hai người đi đường xa vất vả như vậy, có chuyện gì thì cứ vào nhà nghỉ ngơi đã, sau đó hẵng nói chuyện này được không ạ?" Hai người theo Vương Cẩn Hòa vào trong, vừa vào Dư Thanh Phong đã hỏi ngay: "Tay con bị làm sao thế?" "Thực ra khỏi lâu rồi ạ, nhưng Nam Kiều bảo con cứ băng lại, như vậy mới khiến người ta tưởng tay con bị thương rất nặng." Vương Cẩn Hòa giải thích. "Tại sao phải làm vậy?" Vương Cẩn Hòa kể lại những chuyện Cố Thăng đã làm, rồi nói việc cô đã đoạn tuyệt quan hệ với ông ta. "Cha, vì Cố phu nhân nói ra chuyện của bác gái nên đã bị người ta hại chết.

Nam Kiều đã đi xem qua, nói bà ấy bị trúng độc 'Nhập Mộng', một loại dược khiến người ta chết trong âm thầm, và loại dược này đã bị hủy từ nhiều năm trước rồi." Cô kể hết những chuyện gần đây cho hai người nghe.

Lúc này họ mới để ý quần áo của cô là màu nhạt.

Dư Thanh Phong bất lực nhìn con gái, Tiểu Hòa chắc hẳn cảm thấy họ đã hại chết Cố phu nhân nên mới làm vậy. "Tiểu Hòa, chuyện này không liên quan đến con, con đừng ép buộc bản thân mình." Dư Thanh Phong lo cô gượng ép làm những việc mình không vui.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn cha: "Cha yên tâm đi, con đương nhiên sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi đâu.

Mà hai người qua đây là định trực tiếp ra tay với Dư gia sao?

Hiện tại Dư gia đang sa sút lắm rồi." Trước khi đi, Tô Ngọc còn dặn Vạn Phong và mọi người bắt đầu ngầm đối phó với Dư gia. "Điều đó cũng thường thôi, Dư gia bây giờ so với trước kia kém xa rồi." Dư Thanh Phong chẳng hề khách khí nói: "Có một chủ gia đình như vậy, Dư gia còn có thể phát triển đến mức nào?" Nhìn vẻ mỉa mai của cha, Vương Cẩn Hòa thật thà kể: "Thực ra Dư gia vốn có cơ hội trở mình đấy, chỉ tiếc là bị Tô Ngọc hớt tay trên rồi." Dư Cảnh Xuyên kinh ngạc nhìn cô: "Cơ hội trở mình gì thế?" "Chính là Dư Bách Á có một trang trại, trong đó có hai ngọn núi rất lớn, bên trong núi có một mỏ quặng sắt khổng lồ.

Dư Bách Á dường như vừa mới phát hiện ra manh mối thì đã bị Tô Ngọc trực tiếp cướp mất cơ hội rồi." Nghĩ đến việc Dư Bách Á biết chuyện này chắc chắn sẽ tức đến thổ huyết, Vương Cẩn Hòa thấy rất hả dạ. "Tiểu Ngọc thằng bé này cũng khá thật, nhưng phải nói là làm rất tốt, chuyện này nên làm như vậy." Dư Thanh Phong thản nhiên nói. "Thứ này rơi vào tay Hoàng thượng hiệu quả sẽ tốt hơn, Tiểu Ngọc làm vậy là đúng." Dư Cảnh Xuyên gật đầu đồng tình, ông vẫn rất hài lòng về Tô Ngọc. "Tiểu Ngọc ở bên kia thế nào rồi?

Có viết thư về không?" "Anh ấy viết hai lần báo bình an rồi ạ." "Vậy thì tốt.

Cha, bác, hai người đi nghỉ ngơi trước đi, lát nữa Tiểu Bảo về thấy mọi người chắc chắn sẽ vui lắm." Dư Cảnh Xuyên tuy không thường xuyên ở nhà, nhưng hễ ở nhà là lại đối xử cực kỳ tốt với Tiểu Bảo và Tiểu Trí, khiến lũ trẻ rất quấn ông.

Dư Cảnh Xuyên gật đầu: "Được, đi đường nhiều ngày bác thì không sao, chứ cha cháu chắc là chịu không thọ rồi." Dư Thanh Phong cũng không giận, thể chất của ông so với anh trai đúng là kém xa.

Vương Cẩn Hòa bảo Nguyên Húc đưa hai người đi nghỉ.

Sau khi nghỉ ngơi xong, họ bắt đầu bắt tay vào việc đối phó Dư gia.

Ban đầu hai người định âm thầm hành động, sau thấy âm thầm có vẻ không thú vị lắm, nên quyết định công khai ra tay luôn.

Điều này đối với những kẻ kia chắc chắn không phải tin tốt lành gì.

Dư Cảnh Xuyên và Dư Thanh Phong chọn một ngày, dẫn theo người của mình đến Dư gia.

Lúc họ đi, Vương Cẩn Hòa đang ở trang trại, nghe tin cô cũng hoảng hốt vội vàng chạy về Dư gia, lo lắng hai người thấy kẻ thù sẽ mất kiểm soát, nhất là Dư Cảnh Xuyên.

Nhưng khi cô đến nơi, cô thấy người nhà họ Dư đều đang run lẩy bẩy, như thể vừa nhìn thấy thứ gì đó vô cùng đáng sợ.

Dư Thanh Phong thấy con gái đến thì có chút ngạc nhiên: "Hôm nay con không đi trang trại sao?" Trang trại của Tô Ngọc hoặc là bị Vương Cẩn Hòa trồng rau, hoặc là đổi sang trồng trái cây, sau thời gian dài như vậy thì rau củ cũng sắp ăn được rồi. "Chuyện đó không quan trọng, cha, sao mọi người cứ thế xông tới đây vậy?

Làm con lo chết đi được." Vương Cẩn Hòa nhìn cha đầy vẻ không đồng tình.

Cô nhìn quanh không thấy Dư Cảnh Xuyên, tim lại thắt lại: "Cha, bác đâu rồi ạ?" "Yên tâm đi, bác con không sao đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn cha một cái, u uất nói: "Con không lo bác gặp chuyện, con chỉ lo bác thấy kẻ thù không kiềm chế được mà bóp chết người ta thôi." Nụ cười của Dư Thanh Phong không chạm tới đáy mắt, ông nhìn con gái với vẻ thân mật: "Tiểu Hòa yên tâm, bác con sẽ không để chúng chết dễ dàng như vậy đâu." Năm đó chị dâu và mọi người chết thảm, hầu như không ai còn nguyên vẹn, mà đại ca lại phải trơ mắt đứng nhìn mọi chuyện xảy ra.

Để ông ấy cứ thế tha cho những kẻ thủ ác nhà họ Dư, dù ông có đồng ý thì đại ca cũng không đời nào đồng ý.

Vương Cẩn Hòa nhìn đôi mắt đỏ ngầu của cha, bất chợt thấy lo lắng: "Cha..." "Tiểu Hòa, con có thấy bọn cha quá tàn nhẫn không?

Lẽ ra không nên làm như vậy." Dư Thanh Phong do dự một lúc mới hỏi.

Vương Cẩn Hòa dường như không ngờ cha lại hỏi mình câu đó, cô lắc đầu: "Cha, con không biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng để khiến bác hận đến mức này, chắc chắn phải là chuyện cực kỳ tàn nhẫn.

Con chưa từng trải qua những gì bác đã trải qua, nên con không có tư cách để nói bác quá tàn nhẫn." "Nợ thì phải trả, đó là đạo lý muôn đời, dù là nợ tiền hay nợ máu, đây đều là do Dư gia tự chuốc lấy thôi." Dư Thanh Phong nghe con gái nói vậy, nhất thời không biết nên nói cô lãnh huyết hay là lương thiện nữa.

Nhưng Tiểu Hòa nói đúng, họ đều chưa từng trải qua, nên không có tư cách khuyên bảo đại ca điều gì.

Việc ông có thể làm là ủng hộ đại ca làm bất cứ điều gì ông ấy muốn, kể cả việc trả thù cả gia tộc họ Dư.

Chương 673

Dư Cảnh Xuyên đi theo một hướng, phía sau là đám thuộc hạ.

Những người quen biết nhìn thấy ông trên đường đều sợ hãi, những người không biết thì nháo nhào đi tìm Dư Bách Á.

Khi Dư Bách Á nghe tin có người xông vào Dư gia, ông ta vô cùng giận dữ: "Kẻ nào mà gan lớn dám xông vào Dư gia hả?" "Dư Bách Á, đã lâu không gặp." Giọng nói vừa quen vừa lạ này khiến cơ thể Dư Bách Á cứng đờ, ông ta trân trối nhìn ra ngoài.

Giọng nói này khiến ông ta vô thức nghĩ đến một người, nhưng người đó đáng lẽ đã chết hơn hai mươi năm trước rồi, sao có thể xuất hiện ở đây được? "Rốt cuộc là ai?

Đã đến thì ra đây gặp mặt, đừng có giấu đầu lòi đuôi!" Dư Bách Á nén nỗi sợ hãi trong lòng quát lên, đồng thời bảo người mau chóng gọi hộ vệ tới.

Nếu thực sự là người đó, thì mục đích hắn đến hôm nay là gì, chẳng cần nói cũng rõ.

Mặc cho Dư Bách Á đang hoảng loạn đến mức nào, ông ta bây giờ cũng không thể rời đi.

Vừa dứt lời, một bóng người từ bên ngoài bước vào.

Nhìn thấy bóng dáng đó, mắt Dư Bách Á trợn ngược lên, đầy vẻ sợ hãi và kinh hoàng.

Trước đó, bọn họ luôn tò mò điều gì đã khiến một người như Dư lão gia tử phải sợ hãi đến vậy, nhưng khi nhìn thấy Dư Cảnh Xuyên, ông ta hoàn toàn hiểu ra mọi chuyện. "Dư Cảnh Xuyên, không ngờ anh vẫn còn sống." Nhìn thấy dáng vẻ không mấy thay đổi của Dư Cảnh

Xuyên, Dư Bách Á đột nhiên bình tĩnh lại. "Các người vẫn chưa chết, sao tôi có thể chết trước các người được?" Nhìn thấy vẻ bình tĩnh của Dư Bách Á, Dư Cảnh Xuyên cười nhạo: "Dư Bách Á, năm đó ông hại chết vợ con tôi, không biết những năm qua họ có về tìm ông đòi mạng không?

Nếu không thì cũng chẳng sao, tôi đến rồi đây." Lần này ông trở về không phải để thăm hỏi, mà là để báo thù.

Những kẻ từng hãm hại vợ con ông đều phải chết.

Trước đây ông vẫn luôn điều tra xem những ai đã tham gia vào vụ ám sát năm đó nhưng không có manh mối gì giá trị, ai ngờ vợ của Cố Thăng lại biết hết mọi chuyện, không những biết mà còn nắm giữ rất nhiều bằng chứng trong tay.

Đối với ông, đây rõ ràng là một chuyện tốt trời ban. "Tôi là gia chủ Dư gia, anh làm gì được tôi?" Dư Bách Á cười lạnh nói. "Những năm qua ông giết bao nhiêu người của Dư gia vẫn chưa đủ sao?

Dư Cảnh Xuyên, dừng tay đi." Nhìn vẻ mặt đạo đức giả của Dư Bách Á, Dư Cảnh Xuyên chẳng buồn bận tâm.

Đã bao nhiêu năm trôi qua mà Dư Bách Á vẫn chẳng tiến bộ chút nào.

Trong lúc Dư Cảnh Xuyên và Dư Bách Á đang đối đầu, những người khác của Dư gia cuối cùng cũng đến nơi, trong đó có vài vị trưởng lão năm xưa.

Có người thấy Dư Cảnh Xuyên trở về thì vô cùng vui mừng, có người lại như thấy ma. "Cảnh Xuyên, anh còn sống tại sao không trở về?" Có kẻ vừa thấy Dư Cảnh Xuyên đã vội ra oai, cất tiếng chất vấn.

Câu nói này đã chọc giận Dư Cảnh Xuyên, ông vung tay một cái hất văng kẻ đó ra ngoài. "Cảnh Xuyên, anh làm cái gì vậy?" "Tôi không đến đây để ôn chuyện với các người, tôi về để báo thù." Dư Cảnh Xuyên nhìn người vừa nói, gằn từng chữ. "Cảnh Xuyên, chuyện đã qua nhiều năm rồi, người chết như đèn tắt, chẳng còn lại gì, anh làm thế này cũng chẳng có ý nghĩa.

Nếu anh đã về rồi thì bảo Thanh Phong cũng về đi, vị trí gia chủ Dư gia này vẫn là của các anh." Chỉ vài câu nói đơn giản mà bọn họ đã muốn biến Dư Cảnh Xuyên và Dư Thanh Phong thành quân cờ cho Dư gia, đám người này thật đúng là mặt dày. "Hừ, muốn chúng tôi bán mạng cho Dư gia như trước kia?

Các người cũng xứng sao?" "Cảnh Xuyên, những năm qua đã chết bao nhiêu người rồi, năm đó Thanh Phong cũng đã giết kẻ cầm đầu, anh còn muốn thế nào nữa?

Chẳng lẽ anh muốn hủy hoại cả Dư gia mới vừa lòng sao?" Đại trưởng lão giận dữ quát mắng.

Dư Cảnh Xuyên và Dư Thanh Phong vốn là những người thừa kế ông ta ưng ý nhất, dù ai làm gia chủ cũng sẽ đưa Dư gia đi lên.

Ai ngờ năm đó lại xảy ra chuyện như vậy, Dư Cảnh Xuyên "chết", Dư Thanh Phong đánh phế kẻ cầm đầu, sau đó còn giết thêm vài người liên quan.

Khi Vương Tĩnh Vũ đỗ Trạng nguyên, bọn họ đã rất vui mừng, vì dòng chính Dư gia cuối cùng cũng có một nhân tài xuất hiện.

Đến khi bọn họ chuẩn bị đi tìm người thì mới phát hiện người ta đã đi từ lâu, không biết bao giờ mới quay lại.

Kết quả này khiến bọn họ rất không hài lòng, đồng thời cũng rất ghét Dư Thanh Phong vì cho rằng ông cố ý không để Vương Tĩnh Vũ trở về. "Cảnh Xuyên, chỉ cần có các anh ở đây, Dư gia nhất định sẽ ngày càng tốt đẹp." Thấy Dư Cảnh Xuyên không lên tiếng, đại trưởng lão bên cạnh lại thốt ra những lời khiến người ta buồn nôn.

Vương Cẩn Hòa vừa đến đã nghe thấy những lời này, càng nghe càng thấy ghê tởm. "Sao các người có thể nói ra được những lời như vậy?

Đúng là chỉ có loại người như các người mới thốt ra nổi." "Láo xược!

Đứa con nít vắt mũi chưa sạch mà cũng dám nói chuyện với ta như thế à?" Lúc đại trưởng lão quát mắng Vương Cẩn Hòa, ông ta còn chưa kịp nhìn kỹ xem đối phương là ai. "Người của Dư gia các người uy phong thật đấy nhỉ." Vương Cẩn Hòa bước tới, lạnh lùng lên tiếng.

Đại trưởng lão nhìn thấy Vương Cẩn Hòa xong thì lời định nói nghẹn ứ ở cổ họng, mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ.

Nguyên Húc bước tới trực tiếp ra tay.

Cái tính cách nói là đánh này khiến Dư Cảnh Xuyên rất hài lòng.

Nếu người ta đã xúc phạm đến Vương Cẩn Hòa mà bọn họ vẫn dửng dưng thì ông phải nghi ngờ liệu Nguyên Húc có bị ai mua chuộc rồi không. "Vị đứng trước mặt các người là Vương phi của Huyền quốc, người của Dư gia tốt nhất nên ghi nhớ cho kỹ, đừng có mà quên." Nguyên Húc lạnh lùng nói. "Vương phi của chúng tôi là người được Vương gia nâng niu trong lòng bàn tay, cũng là người chúng tôi dốc hết sức bảo vệ, còn có lần sau thì cái lưỡi của ông cũng không cần giữ lại đâu." Nguyên Húc nhìn đại trưởng lão, lạnh giọng đe dọa.

Đây là lần đầu tiên đại trưởng lão hối hận vì cái miệng nhanh hơn cái não của mình. "Chuyện này dừng lại ở đây thôi." Lúc này, từ trong góc bước ra một người, trông đã khoảng bảy tám mươi tuổi nhưng ánh mắt vẫn vô cùng sắc bén.

Nhìn thấy người này, Dư Bách Á trở nên cung kính hơn hẳn, ông ta hành lễ: "Lão tổ tông, sao người lại ra đây?" "Nghe nói anh em Dư Cảnh Xuyên trở về, ta ra xem thế nào." Khi nghe tin này, ông ta đã biết anh em Dư Thanh Phong về để báo thù, muốn họ dính líu đến Dư gia nữa là chuyện không thể nào. "Người của Dư gia các người tự cho mình là đúng cũng nhiều thật đấy." Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng lẩm bẩm.

Lão tổ tông Dư gia liếc nhìn cô một cái: "Vương phi cũng là người Dư gia, làm việc gì cũng nên cân nhắc cho Dư gia một chút." Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, ánh mắt đầy vẻ khinh miệt: "Ông nói lời này mà không sợ gió lớn làm sưng lưỡi à?" "Cô..." "Đừng có cô cô tôi tôi gì nữa, hôm nay chúng tôi không đến đây để nghe các người nói mấy lời không biết xấu hổ này đâu." Vương Cẩn Hòa dời tầm mắt sang Dư Cảnh Xuyên, rất muốn biết bác định làm gì tiếp theo. "Chuyện năm đó cũng có phần của ông trong đó đúng không?

Dư Bách Á là cháu đích tôn của ông, ông muốn giúp hắn chiếm vị trí gia chủ cũng là lẽ thường tình." Dư Cảnh Xuyên nhìn lão tổ tông Dư gia, lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến sắc mặt lão tổ tông thay đổi.

Chương 674

"Cảnh Xuyên, ý anh là gì?

Anh đang nghi ngờ ta sao?" "Tôi không chỉ nghi ngờ ông, mà trong tay tôi còn có bằng chứng ông cùng Dư Bách Á và đám người này muốn lấy mạng tất cả mọi người trong gia đình chúng tôi, bao gồm cả Thanh Phong." Dư Cảnh Xuyên bình thản nói.

Nhìn dáng vẻ quá đỗi bình tĩnh của bác mình, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy lo lắng.

Bác không sao chứ?

Sao cái vẻ bình tĩnh này lại khiến cô thấy bất an vậy nhỉ? "Dư Cảnh Xuyên, anh có biết mình đang nói gì không?" Lão tổ tông Dư gia giận dữ quát.

Chuyện đã qua bao nhiêu năm, nếu thật sự có bằng chứng thì anh ta đã đến từ lâu, hà tất phải đợi đến tận bây giờ?

Dư Cảnh Xuyên đã nhìn thấu tâm tư của bao nhiêu người, sao lại không biết ông ta đang nghĩ gì.

Ông nhìn lão tổ tông Dư gia với ánh mắt đầy ẩn ý: "Nếu tôi đưa ra bằng chứng, ông có định lấy cái chết để tạ tội không?" Lời nói của ông quá chắc chắn khiến Dư Bách Á đứng bên cạnh không khỏi sợ hãi. "Cảnh Xuyên, bao nhiêu năm qua rồi, người chết không thể sống lại, những năm qua đã có bao nhiêu người chôn cùng vợ con anh rồi, anh còn chưa hài lòng sao?" Lão tổ tông Dư gia bắt đầu né tránh vấn đề chính, không trả lời câu hỏi của Dư Cảnh Xuyên mà quay lại chỉ trích ông.

Dư Cảnh Xuyên xem như đã hiểu, đám người này toàn nói lời nhảm nhí, ông không nên lãng phí thời gian với họ.

Ông bước về phía Dư Bách Á, chẳng thèm quan tâm đối phương có phải trưởng bối hay không, túm lấy hắn và trực tiếp ra tay. "Chủ tử, có cần chúng tôi ra tay không?" Ngu Sơn bước tới cung kính hỏi.

Chỉ có bọn họ mới biết những năm qua chủ tử đã sống thế nào.

Đêm nào ông cũng gặp ác mộng về cái chết thảm khốc của phu nhân và thiếu gia, rồi tỉnh dậy trong đau đớn.

Những người Dư gia này đã bao giờ trải qua điều đó chưa?

Chưa, bọn họ chưa bao giờ phải chịu đựng điều đó. "Ừ, những kẻ trong danh sách, một tên cũng không để lại." Dư Cảnh Xuyên gật đầu.

Ông chủ yếu xử lý Dư Bách Á và lão tổ tông này, còn những kẻ còn lại giao cho Ngu Sơn. "Rõ!" Dư Bách Á và lão tổ tông Dư gia đột nhiên có linh cảm không lành, cảm thấy Dư Cảnh Xuyên đang nắm giữ thứ gì đó mà họ không biết.

Rất nhanh họ đã rõ đó là gì.

Ngu Sơn dẫn người bắt về rất nhiều kẻ, đều là những người năm đó hợp tác với Dư Bách Á, nghe lệnh lão tổ tông cùng nhau hại chết vợ con Dư Cảnh Xuyên.

Ngoài ra còn có những kẻ sau này đã tính kế gia đình Dư Thanh Phong.

Dư Thanh Phong nhìn một kẻ trong số đó, đột nhiên bước tới đạp mạnh lên tay hắn.

Nhìn hắn gào thét đau đớn, Dư Thanh Phong mặt không cảm xúc nhìn họ, cứ như thể ông chẳng còn bận tâm đến điều gì nữa.

Cả cái Dư gia này, chỉ cần họ muốn là có thể khiến nó biến mất trong nháy mắt. "Đau không?" Dư Thanh Phong lạnh lùng hỏi kẻ dưới đất. "Dư Thanh Phong, thả tao ra!

Mày là cái thá gì mà dám đối xử với tao như vậy?

Mày chỉ là một con chó mất nhà thôi!" Cơn đau kích thích thần kinh khiến hắn gào lên chửi bới Dư Thanh Phong.

Dư Thanh Phong quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: "Con gái, hắn hỏi cha là cái thá gì kìa." "Cha tôi tự nhiên là cha của Huyền chủ, là nhạc phụ của Vương gia, đồng thời còn là Thế tử của Hầu phủ." Vương Cẩn Hòa mỉm cười giải đáp thắc mắc cho người của Dư gia.

Hai danh xưng đầu bọn họ tự nhiên hiểu, nhưng cái "Thế tử Hầu phủ" sau cùng là có ý gì? "Thế tử Hầu phủ?

Loại như Dư Thanh Phong mà cũng xứng sao?" Kẻ bị đạp tay vẫn cố vùng vẫy nói.

Hắn không cam tâm, dựa vào đâu mà ông ta có thể làm Thế tử Hầu phủ?

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của hắn, Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa cằm: "Không cam tâm à?

Nhưng tiếc quá, đây là do Tiên hoàng sắc phong đấy.

Tuy ông nội tôi không muốn nhận tước vị Hầu gia này, nhưng Tiên hoàng lại quá coi trọng ông nên không chịu thu hồi thánh chỉ, cứ thế để lại đến bây giờ." Lão tổ tông Dư gia quay sang nhìn Dư Thanh Phong: "Đây đều là thật sao?" Dư Thanh Phong không thèm đáp lời mà chỉ nhìn kẻ dưới đất, vung chân đá hắn văng ra xa, rồi lại bước tới đá hắn quay lại.

Cứ thế lặp đi lặp lại mấy lần khiến Vương Cẩn Hòa nhìn mà thấy da đầu tê rần.

Cha sao vậy?

Ông làm thế này sẽ bị người ta chửi đấy.

Thế nhưng nhìn gương mặt không chút cảm xúc của Dư Thanh Phong, cô cũng đành bất lực.

Thôi kệ, cha chỉ là đang phát tiết những uất ức bao nhiêu năm qua thôi, cũng chẳng có gì to tát.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa yên tâm đứng một bên xem kịch. "Dừng tay!" Dư Cảnh Xuyên vứt Dư Bách Á sang một bên như vứt một miếng giẻ rách, rồi quay sang nhìn kẻ đến giờ vẫn chưa nhận rõ thực tại.

Lão tổ tông thấy Dư Cảnh Xuyên bước tới thì theo bản năng bắt đầu cảnh giác: "Anh... anh định làm gì?" "Yên tâm, ông tuổi cao thế này rồi, tôi sẽ không làm gì ông đâu.

Có điều, cha nợ thì con trả, chuyện sau này cứ để đứa con trai quý báu của ông gánh vác thay ông vậy." "Ngu Sơn, đưa Dư Bách Á về." "Rõ!" Dư Bách Á làm sao có thể chịu đi theo bọn họ? "Dư Cảnh Xuyên, anh dám động vào tôi xem?

Bọn họ sẽ không tha cho anh đâu!" Dư Bách Á cười lớn nói. "Anh tưởng với chút thực lực hiện tại mà có thể chống lại những người đó sao?

Đúng là mơ mộng hão huyền.

Nếu anh biết điều một chút thì còn được sống yên ổn, bằng không thứ chờ đợi anh chính là đi gặp vợ con đoản mệnh của anh đấy." "Năm đó nếu anh đồng ý thì chuyện đã không đến mức này.

Không chỉ anh, ngay cả vợ con anh cũng là một lũ ngu ngốc.

Chỉ cần đồng ý phản lại anh là họ sẽ không sao rồi, vậy mà đến chết họ cũng không chịu phản bội anh, vận may của anh cũng tốt thật đấy." Dư Bách Á nghiến răng nói với vẻ mặt dữ tợn.

Chuyện đã đến nước này, hắn cũng chẳng muốn che giấu gì nữa, cứ thế này thì hắn cũng chết dưới tay Dư Cảnh Xuyên mất.

Chương 675

Dư Cảnh Xuyên bình thản nhìn Dư Bách Á xem hắn đang tìm đường chết thế nào.

Vương Cẩn Hòa vỗ trán một cái, cô chợt nhận ra người này có vẻ không được thông minh cho lắm. "Cha, cha thấy ông ta có phải bị kích động quá rồi không?" Vương Cẩn Hòa chỉ tay lên trán mình, nhíu mày nói.

Nếu không phải bị kích động thì thật không thể nói ra những lời như vậy.

Biết rõ bác đang giận mà còn dám nói mấy câu khiêu khích như thế.

Quả nhiên, sau khi Dư Bách Á nói xong, Dư Cảnh Xuyên đột nhiên bật cười.

Trong ánh mắt kinh hoàng của Dư Bách Á, ông bất ngờ ra tay bẻ từng đốt xương của hắn.

Đau, đó là ý nghĩ duy nhất của Dư Bách Á lúc này.

Thật sự quá đau.

Những năm qua Dư Cảnh Xuyên đã trải qua những gì mà có thể làm ra chuyện đáng sợ này chứ?

Nhìn thấy cháu trai bị Dư Cảnh Xuyên đánh cho như một đống bùn nát, lão tổ tông vung tay một cái, Vương Cẩn Hòa bất ngờ bị túm lấy, một bàn tay bóp chặt lấy cổ cô. "Dư Cảnh Xuyên, anh mà động đậy thêm cái nữa là cô ta mất mạng đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn lão tổ tông Dư gia: "Ông định ra tay với tôi sao?" "Vương phi đừng nói lời khó nghe thế, lão phu chỉ muốn bác của cô bình tĩnh lại chút thôi." Lão tổ tông mỉm cười, khác hẳn với vẻ mặt tức tối lúc nãy.

Dư Thanh Phong và Nguyên Húc định lao tới, nhưng ông ta lạnh lùng nhìn hai người: "Muốn cô ta bình an thì tốt nhất đừng có động đậy." Vương Cẩn Hòa cúi xuống nhìn bàn tay trước cổ mình: "Một, hai, ba... ngã!" Vương Cẩn Hòa vừa dứt lời, kẻ đang bóp cổ cô bỗng đổ rầm xuống đất.

Nhìn kẻ nằm dưới đất không ngừng co giật, Vương Cẩn Hòa cười một cách ngạo nghễ. "Biết rõ Vương phủ có rất nhiều đại phu mà còn dám tiếp cận tôi ở khoảng cách gần như vậy à?

Không sợ trên người tôi có độc hay cổ trùng sao?" Vương Cẩn Hòa đá kẻ dưới đất một cái.

Hắn đau đớn lăn lộn trên sàn, nhìn cảnh đó cô thất vọng lắc đầu: "Mới thế đã đau đến lăn lộn rồi?

Người của ông kém cỏi quá." Nguyên Húc thấy Vương Cẩn Hòa không sao mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó trừng mắt nhìn lão tổ tông Dư gia: "Gần gũi ám hại Vương phi là tội chết." Lão tổ tông Dư gia chẳng thèm để ý đến lời của Nguyên Húc: "Trường bối dạy bảo tiểu bối thì có liên quan gì đến ngươi?" Những lời đạo đức giả khiến Vương Cẩn Hòa cạn lời đảo mắt: "Trường bối?

Ông cũng xứng à?" "Huống hồ hiện tại có quân thần mới có phụ tử, ông định đứng trên cả hoàng quyền sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương với nụ cười nửa miệng.

Câu nói này khiến lão gia tử Dư gia cứng họng, ông ta tuyệt đối không dám thừa nhận mình đứng trên hoàng quyền, nếu nói ra thật thì coi như xong đời. "Nguyên Húc, bắt lão tổ tông này lại, đưa về giao cho Đại Lý Tự xử lý, hỏi xem tội bắt giữ Vương phi là tội gì." Vương Cẩn Hòa ra lệnh. "Rõ!" Dư Bách Á nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt Vương Cẩn Hòa, ông ta hiểu cô không hề nói đùa, lần này cô làm thật. "Cô làm vậy không sợ bị thiên hạ chê cười sao?" Dư Bách Á lạnh giọng nói. "Dù sao ông ấy cũng là trưởng bối của cô, giờ cô cũng có sao đâu, việc gì phải tính toán chi li như vậy." Lời của Dư Bách Á làm Vương Cẩn Hòa bật cười: "Tôi cũng đâu có mượn ông ta đến bắt giữ mình, tự tìm đường chết thì ai cản nổi.

Nguyên Húc, đưa đi!" "Rõ!" Nguyên Húc phẩy tay, hai người từ trong bóng tối bước ra định đưa lão tổ tông Dư gia đi.

Nhưng khi chưa kịp chạm vào người thì xung quanh xuất hiện không ít ám vệ.

Nhìn đám ám vệ xung quanh, Vương Cẩn Hòa nheo mắt: "Các người muốn làm gì?" "Đã đến rồi thì đừng hòng đi nữa." Giọng nói của lão tổ tông khản đặc, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa tràn đầy sát ý.

Vị Vương phi này là chướng ngại lớn đối với họ, chỉ có cô chết đi thì họ mới yên tâm được. "Xem ra Dư gia đã không còn là Dư gia của Huyền quốc nữa, mà là Dư gia của nước khác rồi." Khi biết họ muốn lấy mạng mình, Vương Cẩn Hòa đoán ngay Dư gia chắc chắn đã đầu quân cho kẻ khác.

Hiện giờ cô cảm thấy rất may mắn vì Tô Ngọc đã lấy đi quặng sắt của Dư gia.

Không có quặng sắt, Dư gia sẽ không thể lọt vào mắt xanh của Huyền Phỉ Nhiên và trở thành tai mắt của kẻ khác trong triều đình Huyền quốc. "Không có bằng chứng thì đừng có nói bừa ở đây." Nhìn ánh mắt cảnh cáo của Dư Bách Á, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cười lớn: "Có nói bừa hay không các người tự hiểu rõ.

Nguyên Húc, nếu người của họ đã lộ diện hết rồi thì không cần nương tay nữa." "Rõ!" Theo lệnh của Nguyên Húc, những người thầm lặng bảo vệ Vương Cẩn Hòa bấy lâu nay đồng loạt xuất hiện.

Dư Bách Á mặt mày xám xịt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không ngờ Ngọc Vương lại đối xử tốt với cô như vậy, để bên cạnh cô nhiều người thế này." "Tình cảm quá tốt nên các người có ghen tị cũng chẳng được đâu." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nói. "Bắt hết bọn họ lại cho tôi!" "Rõ!" Dư Cảnh Xuyên đứng một bên nãy giờ không nói gì, nhưng lời của Vương Cẩn Hòa làm ông sực nhớ ra điều gì đó.

Ông nhìn Dư Bách Á: "Năm đó các người đối phó với gia đình tôi là vì đã hợp tác với kẻ khác, tôi nói đúng không?" Dư Bách Á nhìn vẻ bình tĩnh của Dư Cảnh Xuyên rồi cười mỉa: "Bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi, hôm nay đừng hòng ai ra khỏi Dư gia được." "Vậy sao?" Giọng của Nam Kiều từ bên ngoài truyền vào.

Vương Cẩn Hòa quay lại nhìn Nam Kiều với ánh mắt vui mừng: "Nam Kiều, các cậu đến đúng lúc lắm." Nam Kiều bước đến cạnh Vương Cẩn Hòa, quan sát kỹ một hồi, thấy cô thực sự không sao mới thở phào nhẹ nhõm. "Tẩu tẩu, lần sau đừng làm mấy chuyện này nữa.

Để anh Ngọc biết chị đem mạng sống mình ra đùa giỡn, anh ấy sẽ xử đẹp bọn em mất." Nếu để anh Ngọc biết có mặt bọn họ mà vẫn để chị dâu đi mạo hiểm thì coi như xong đời.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, cô cũng hơi sợ khi nghe Nam Kiều nhắc đến Tô Ngọc. "Chuyện này chỉ cần chúng ta không nói là được mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều và những người khác nói.

Tô Ngọc hiện đang ở biên cương xa xôi, những chuyện này họ tự biết với nhau là được, không cần để anh ấy biết.

Nhìn bộ dạng đó của Vương Cẩn Hòa, Nam Kiều không biết có nên nhắc cô rằng thế lực của Tô Ngọc mạnh đến mức nào không.

Dù họ không nói thì cũng sẽ có người khác báo cho anh ấy biết thôi, lúc đó tất cả đều sẽ gặp rắc rối.

Chị dâu thì còn đỡ, chỉ cần nũng nịu với anh Ngọc là xong, chứ đám thuộc hạ như họ thì coi như xong hẳn. "Tẩu tẩu, sau này chị nhất định phải nói giúp bọn em đấy, không thì bọn em chết chắc." Nam Kiều mếu máo nhìn Vương Cẩn Hòa như sắp khóc đến nơi.

Nghe Nam Kiều nói, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Chẳng lẽ cô lại bảo với Nam Kiều là chính cô cũng sợ Tô Ngọc nổi giận sao?

Thế thì còn mặt mũi nào nữa. "Chị chỉ có thể cố gắng thôi, còn sau đó Tô Ngọc có nghe không thì chị cũng chẳng biết được." Vương Cẩn Hòa rầu rĩ nói. "Giờ đừng nói chuyện này nữa, xử lý xong đám người này đã rồi tính." Nam Kiều nhìn lão gia tử Dư gia, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên.

Vương Cẩn Hòa chú ý thấy thái độ đó của Nam Kiều, tò mò hỏi: "Cậu nhìn ông ta làm gì?

Cậu quen người này à?" Nam Kiều gật đầu, có chút kỳ lạ nói: "Hồi nhỏ em đã gặp ông ta ở Nam Cương, lúc đó ông ta bị Vương thúc đuổi ra khỏi đó.

Hình như hồi ấy có chuyện gì đó xảy ra làm Vương thúc nổi trận lôi đình." Cụ thể là chuyện gì thì cậu cũng không hỏi kỹ.

Dư Cảnh Xuyên và Vương Cẩn Hòa đồng thời nhìn lão tổ tông Dư gia: "Nam Kiều, lát nữa về cậu viết thư hỏi Vương thúc xem năm đó ông ta đến Nam Cương với mục đích gì nhé." "Không vấn đề gì." Lão tổ tông Dư gia nhìn Nam Kiều: "Cậu là Tiểu Vương gia của Nam Cương?" Nam Kiều chẳng thèm liếc nhìn lão ta lấy một cái.

Chương 676

Ông ta lại tiếp tục: "Cậu quan hệ tốt với người Huyền quốc như vậy, Nam Cương Vương có biết không?" Vương Cẩn Hòa nhìn cái trò ly gián của lão tổ tông Dư gia, liếc nhìn Nguyên Húc một cái, Nguyên Húc hiểu ý gật đầu. "Đưa đi, kẻ nào kháng cự thì giết không tha." Có Nam Kiều ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa, Nguyên Húc yên tâm đi xử lý đám người xung quanh.

Thấy Nguyên Húc và thuộc hạ ra tay nhanh gọn tiêu diệt người của mình, sắc mặt lão tổ tông Dư gia càng lúc càng tệ hại.

Dư Bách Á thì phẫn nộ quát: "Các người còn đợi cái gì nữa?" Nam Kiều tò mò nhìn Dư Bách Á, xem ra Dư gia này còn có tay trong khác.

Rất nhanh, từ ngôi nhà phía sau có vài người bước ra.

Nhìn thấy họ, Nam Kiều hơi ngạc nhiên, còn La Hậu thì sa sầm mặt mũi. "Các người bước ra từ đó đã hỏi ý đại ca Thẩm chưa?" La Hậu lạnh lùng hỏi.

Thấy La Hậu và Nam Kiều đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, mấy kẻ được Dư Bách Á coi là át chủ bài biến sắc mặt. "Các người...

La Hậu, Nam Kiều, sao các người lại ở đây?" Tô Ngọc đã đi ra chiến trường, đáng lẽ họ cũng phải theo đi chứ, sao lại ở lại đây?

Điều này khiến mấy kẻ đó không khỏi lo lắng, dù họ có giỏi đến đâu cũng không bằng La Hậu và Nam Kiều, đặc biệt là cổ trùng trong tay Nam Kiều. "Mấy người có quan hệ gì với Dư gia?" Nam Kiều hỏi. "Không liên quan đến cậu, các người có thể rời khỏi Vong Ưu Thành thì chúng tôi cũng có thể." Nam Kiều nhìn kẻ đang lớn tiếng với mình, đột nhiên ra tay.

Không ai ngờ một thiếu niên trông ngoan ngoãn đáng yêu khi ra tay lại nhanh và tàn bạo đến thế.

Mấy người từ Vong Ưu Thành thấy Nam Kiều ra tay thì theo bản năng lùi lại vài bước.

Thứ đáng sợ nhất ở Nam Kiều không phải là võ công mà là độc dược và cổ trùng trong tay cậu, những thứ đó thực sự không thể phòng bị được.

Ngoài ra, thân thủ của cậu cũng tốt đến mức kinh người.

Quan trọng nhất là, một khi Nam Kiều thực sự nổi giận thì không ai có thể ngăn cản được, kể cả đại ca Thẩm.

Người duy nhất có thể kìm chế được cậu là Tô Ngọc, nhưng anh ấy đang ở biên cương, chắc chắn không thể đến đây.

Dư Bách Á nhìn mấy người kia với vẻ không cam lòng: "Các người quen nhau à?" Mấy kẻ này không những quen Tiểu Vương gia Nam Cương mà dường như còn rất sợ bọn họ.

Không ai trả lời, bọn họ thể hiện rõ thế rồi mà ông ta còn hỏi câu đó được à? "Tiểu Vương gia, chúng tôi xưa nay nước sông không phạm nước giếng." Nếu có thể, họ hoàn toàn không muốn đối đầu với Nam Kiều.

Đối đầu với cậu ta thì chẳng còn cơ hội sống sót, đó không phải là điều họ muốn. "Các người định giết chị dâu tôi mà còn bảo nước sông không phạm nước giếng à?

Nếu còn sống trở về thì nhắn với kẻ đứng sau các người rằng, đợi anh Ngọc về anh ấy sẽ đến tìm các người 'trò chuyện' đấy, lúc đó đừng có mà hèn quá." "Không cần để họ về đâu, về lại gây thêm phiền phức cho đại ca Thẩm." Đám người này chính là nhóm không phục Thẩm đại ca trong Vong Ưu Thành.

Giải quyết bớt đi thì Thẩm đại ca cũng được thảnh thơi hơn. "La Hậu, anh là cái thá gì mà đòi giữ chúng tôi lại?

Để xem các người có bản lĩnh đó không." Nói xong, hắn trực tiếp ra tay.

Đã không nói chuyện được thì đánh thôi.

La Hậu xông lên đón đánh, Vương Cẩn Hòa đứng yên quan sát, còn Nam Kiều thì không rời cô nửa bước.

Dư Cảnh Xuyên nhìn những thuộc hạ bên cạnh Tô Ngọc, thầm gật đầu tán thưởng.

Người của ông cũng không tệ, làm đến mức này là ổn rồi. "Ngu Sơn, đánh nhanh thắng nhanh.

Ngu Cơ, cô đưa Tiểu Hòa về trước đi, ở đây không cần con bé." "Rõ!" Ngay sau đó, Vương Cẩn Hòa thấy một người phụ nữ quyến rũ xuất hiện bên cạnh mình. "Cô bé, đi theo tôi nào." Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều và mọi người: "Các cậu cẩn thận nhé, đừng để bị thương." Cô ở lại đây chỉ làm họ phân tâm, tốt nhất là nên rời đi trước để chuẩn bị đối phó với Dư gia. "Tẩu tẩu cứ về trước đi, ở đây bọn em lo được." Nam Kiều mỉm cười trấn an.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu, đi theo Ngu Cơ rời khỏi đó.

Ban đầu cô tưởng Ngu Cơ đưa mình về xong sẽ quay lại giúp bác, nhưng không ngờ cô ấy lại ngồi bên cạnh bất động như đang thiền. "Cô không đi giúp bác tôi sao?" Vương Cẩn Hòa thắc mắc. "Nhiệm vụ của tôi là bảo vệ an toàn cho cô, hiện giờ những kẻ muốn lấy mạng cô không ít đâu." Thuộc hạ của cô đều ở lại Dư gia hết rồi, nếu để cô một mình ở đây chẳng khác nào làm bia đỡ đạn cho kẻ khác.

Nếu cô mà có mệnh hệ gì, chủ tử chắc chắn sẽ lấy mạng cô ấy mất.

Vương Cẩn Hòa định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. "Cô muốn làm gì cứ làm đi, tôi không làm phiền đâu." "Được." "Thu Ý, em đi gọi Vạn Phong và mọi người qua đây, lần này không mang Lâm Tử Ân theo đúng là một sai sót." Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm. "Tiểu thư, anh ấy vừa mới đến không lâu đâu ạ." Thu Ý nói.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Thu Ý: "Em bảo Lâm Tử Ân đến rồi á?

Sao chị không biết?" "Là cô gia bảo anh ấy đến, nói là chắc chắn phu nhân sẽ cần dùng đến anh ấy." Cô gia quả nhiên đoán đúng, phu nhân thực sự cần Lâm Tử Ân.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa hiện lên nụ cười ấm áp, xem ra Tô Ngọc dù bận rộn vẫn luôn nghĩ cho cô. "Vậy em bảo anh ấy cùng qua đây luôn." "Rõ!" Một lát sau, Vạn Phong và Lâm Tử Ân đều có mặt.

Lâm Tử Ân vừa đến đã sốt sắng hỏi: "Phu nhân có việc gì cần tôi làm không?" Thấy vẻ mong đợi của anh ta, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Muốn làm việc đến vậy sao?" "Tất nhiên rồi ạ." Dư Thanh Phong từ ngoài bước vào nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, con định đối phó với Dư gia à?" "Cha, chẳng phải cha đang ở Dư gia sao?

Sao lại về rồi?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi. "Bác con bảo cha về đấy, anh ấy nói chuyện bên đó anh ấy xử lý là được rồi, chúng ta làm việc khác." Bác con đoán chắc con sẽ đối phó Dư gia nên bảo cha về phụ một tay.

Theo lời bác con thì cha làm kinh doanh giỏi chứ mấy việc kia thì không thạo lắm. "Cha, con thực sự muốn ra tay với Dư gia.

Hôm nay bác chỉ có thể khiến Dư gia trọng thương thôi, muốn nhổ cỏ tận gốc thì không dễ.

Chúng ta phải làm song song, trong lúc bác đối phó với Dư Bách

Á, chúng ta sẽ bắt đầu đánh vào sản nghiệp của Dư gia." Dư Thanh Phong cười gật đầu: "Ý tưởng của con giống hệt cha, cha cũng đang tính như vậy.

Con nói thử kế hoạch của con xem nào." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Cha, con nghĩ thế này, hiện tại Dư gia đang xuống dốc rất nhanh, nếu chúng ta can thiệp vào thì rất dễ dàng.

Chương 677

Tuy nhiên, muốn giải quyết Dư gia một cách nhẹ nhàng thì vẫn cần Hoàng huynh giúp một tay." "Vụ Dư gia bắt giữ con và hạ sát thủ chính là một cái cớ rất tốt." Vương Cẩn Hòa giải thích. "Như vậy cũng được, nhưng con có chắc là Hoàng thượng sẽ giúp chúng ta không?" Dư Thanh Phong nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẳng định chắc nịch: "Cha hoàn toàn có thể yên tâm, Hoàng huynh nhất định sẽ giúp chúng ta." Dư Thanh Phong bật cười, con gái nói đúng, Hoàng thượng chắc chắn sẽ giúp cô. "Huống hồ hiện giờ Dư gia còn cấu kết với nước khác, nói nặng ra chính là phản quốc." Đối với những kẻ phản quốc, Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn sẽ không nương tay.

Dư Thanh Phong định góp ý thêm cho con gái, nhưng giờ xem ra chẳng cần thiết nữa. "Xem ra con đã tính toán kỹ hết cả rồi." Dư Thanh Phong vô cùng hài lòng về cô con gái này. "Tiểu Hòa, dù làm gì cũng phải bảo vệ an toàn cho bản thân và các con nhé." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Cha yên tâm đi ạ, dù là con hay các bé thì xung quanh đều có rất nhiều người bảo vệ, không sao đâu." "Vậy thì cha yên tâm rồi.

Nếu con đã sắp xếp xong thì cha cũng nên đi gặp những người khác trong gia đình chúng ta thôi." Dư Thanh Phong sau khi trở về vẫn chưa đi gặp các gia thần của cha mình, giờ đi là lúc thích hợp.

Ông nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Tiểu Hòa, sau khi con sắp xếp xong xuôi công việc thì đi cùng cha một chuyến, cha đưa con đi gặp người ta." Vương Cẩn Hòa theo bản năng gật đầu: "Vâng ạ." Dư Thanh Phong ngồi bên cạnh chờ Vương Cẩn Hòa làm xong việc.

Những người xung quanh cũng biết sau đó cô còn có việc khác, nên nhanh chóng hoàn thành công việc rồi xin phép rời đi trước. "Người dưới trướng con cũng khá đấy." Dư Thanh Phong đang nói đến Lâm Tử Ân.

Đứa trẻ này là do họ nhìn thấy từ khi mới vào nhà, cũng là họ chứng kiến từng bước cậu ta đi đến ngày hôm nay.

Lúc học tập cậu ta vô cùng nghiêm túc, chỉ cần là thứ có ích cho bản thân thì một chút cũng không bỏ qua.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Người nhà mình mà, đương nhiên là phải xuất sắc rồi." Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Vương Cẩn Hòa, Dư Thanh Phong buồn cười lắc đầu, nhưng như vậy cũng tốt.

Tiểu Hòa luôn đối đãi rất tốt với người của mình, cũng chính vì sự tử tế đó mà họ đều rất sẵn lòng giúp cô làm việc. "Tiểu Hòa, bây giờ những gì có thể dạy cho con ta đều đã dạy hết rồi, chỉ có thể dặn con một câu: đừng quên tâm nguyện ban đầu." Lời của Dư Thanh Phong khiến Vương Cẩn Hòa hơi ngạc nhiên, nhưng cô nhanh chóng hiểu ý ông. "Cha yên tâm, con biết rồi ạ." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu nói. "Mọi việc ở đây con đã sắp xếp xong chưa?

Giờ đi theo ta, ta đưa con đi gặp mấy người." "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa đi theo Dư Thanh Phong rời khỏi Vương phủ, Ngu Cơ theo sát sau lưng hai người.

Nghe cuộc trò chuyện của họ mà cô nàng cứ mơ mơ màng màng, hoàn toàn không biết họ đang nói gì.

Cô nàng đưa tay xoa xoa huyệt thái dương, xem ra mấy chuyện đấu trí này không hợp với cô, cô chỉ hợp làm thuốc hoặc đánh nhau thôi.

Dư Thanh Phong đưa Vương Cẩn Hòa đến một ngôi nhà trông có vẻ bình thường.

Còn chưa vào đến nơi đã nghe thấy tiếng người từ bên trong truyền ra. "Sao vẫn chưa đến nhỉ?" "Không phải nói hôm nay sẽ qua sao?

Giờ là lúc nào rồi." "Thiếu gia họ thật sự đã trở về rồi sao?

Không phải là lừa chúng ta chứ?" Quay đầu nhìn Dư Thanh Phong bên cạnh, Vương Cẩn Hòa phát hiện trên mặt ông mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Ngay khi cô định nói gì đó, Dư Thanh Phong đã đưa tay đẩy cửa bước vào.

Thấy mấy người đều có mặt, Dư Thanh Phong mỉm cười: "Sao thế?

Ta không đáng để các người tin tưởng đến vậy à?" Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, mấy người cùng lúc quay đầu lại, thấy Dư Thanh Phong đứng bằng xương bằng thịt trước mặt, tâm trạng ai nấy đều vô cùng phức tạp. "Thiếu gia, ngài thật sự vẫn còn sống!" Những năm qua điều họ lo lắng nhất chính là thiếu gia và gia đình không còn nữa.

Dù trước đó có tin tức truyền đến, bảo họ chuẩn bị sẵn sàng để đối đầu với Dư gia bất cứ lúc nào, nhưng kể cả tin tức đó cũng khiến họ nghi ngờ có ai đó đang lừa mình.

Bởi vì sau đó không hề có tin tức gì gửi về nữa.

Giờ thấy người thật, mọi người cuối cùng cũng có thể yên tâm. "Thiếu gia, nếu ngài vẫn còn đây, tại sao lại không chịu trở về?" "Trước đây là để bảo vệ con cái trong nhà, còn bây giờ là vì Dư gia đã không còn là Dư gia của ngày xưa nữa.

Chúng ta nhận được tin tức, Dư gia hiện tại có khả năng đã phản quốc, đứng sau bọn họ là người của nước khác.

Không chỉ vậy, bọn họ còn cấu kết với một thế lực ở thành Vong Ưu." Dư Thanh Phong giải thích.

Mấy người nhíu chặt mày, Dư gia mà lại dám phản quốc? "Thiếu gia, ngài muốn đoạn tuyệt quan hệ với Dư gia hay là thế nào?" "Đoạn tuyệt thì không cần, quan trọng nhất hiện nay là phải hủy diệt hoàn toàn Dư gia." Dư gia bây giờ không còn lý do gì để tồn tại, và họ cũng chẳng thiết tha gì cái danh xưng đó nữa.

Mấy người kinh ngạc nhìn Dư Thanh Phong: "Thiếu gia, ngài không muốn lấy lại Dư gia sao?

Dẫu sao Dư gia này vốn dĩ thuộc về các ngài." Dư Thanh Phong lắc đầu: "Không cần thiết, mục đích ta trở về lần này là để đối phó với Dư gia, đợi chuyện của Dư gia kết thúc, ta sẽ quay về." Lần này trở lại kinh thành, ông cảm thấy hơi mệt mỏi, vẫn là ở thôn Tạ Gia thoải mái hơn.

Mỗi ngày xử lý vài việc, đưa cháu đi chơi quanh xóm đều rất tốt.

Cuộc sống ở đó khác hẳn với sự nguy hiểm ở kinh thành.

Mấy người nhìn Dư Thanh Phong: "Thiếu gia, ngài định lại quăng chúng tôi cho người khác sao?" "Tiểu Hòa là con gái ta, ta tin rằng không cần giới thiệu nhiều các người cũng biết cô ấy là ai.

Cô ấy và Tiểu Ngọc mỗi năm đều sẽ về đây, họ cũng là cao thủ trong việc kinh doanh, sau này các người cứ đi theo Tiểu Hòa." Dư Thanh Phong chỉ vào Vương Cẩn Hòa bên cạnh rồi nói.

Mấy người vô thức nhíu mày, họ đương nhiên biết thân phận của Vương Cẩn Hòa, là Huyền chủ và cũng là Vương phi.

Rau quả cô trồng ra cực kỳ nổi tiếng ở Huyền quốc.

Chỉ là trong đó có cả sự nhúng tay của Ngọc Vương, vị Vương phi này liệu có thật sự gánh vác nổi trách nhiệm này không? "Ta biết bây giờ các người có lẽ vẫn còn nghi ngờ, hoặc không muốn tin tưởng Tiểu Hòa.

Lần này đối phó Dư gia Tiểu Hòa cũng sẽ ra tay, ta muốn các người hợp tác với cô ấy.

Còn về câu trả lời, các người có thể đợi sau khi mọi chuyện kết thúc rồi hãy nói với ta.

Đến lúc đó nếu các người không muốn, ta cũng sẽ không ép các người phải chấp nhận Tiểu Hòa." Dư Thanh Phong không phải loại người thích cưỡng ép người khác.

Ông biết tâm tư của họ là gì, chính vì vậy ông mới phải sắp xếp mọi chuyện chu đáo hơn.

Ông không lo lắng về năng lực của Tiểu Hòa, chỉ cần sự hợp tác này kết thúc, tin rằng họ sẽ đưa ra được lựa chọn đúng đắn.

Vương Cẩn Hòa không ngờ mục đích cha bảo mình đến đây lại là việc này. "Cha, họ đều là người đi theo cha và ông nội, làm vậy liệu có ổn không ạ?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Nghe con gái nói vậy, Dư Thanh Phong mỉm cười: "Tiểu Hòa, con không cần phải tự ti, con và Tiểu Ngọc mới là những người phù hợp với họ nhất.

Chương 678

Trải qua bao nhiêu chuyện, ta chỉ muốn cùng mẹ con nuôi dạy em trai con trưởng thành, sau đó ở lại thôn Tạ Gia dưỡng già, có những việc vẫn nên để người trẻ các con làm thì hợp hơn." Mấy người bên cạnh có chút bất lực nhìn Dư Thanh Phong.

Nếu họ không nhớ nhầm thì Dư Thanh Phong còn kém họ cả chục tuổi, họ còn chưa mở miệng nói chuyện dưỡng già mà ông đã đòi dưỡng già rồi. "Ngài nói câu này có nghĩ đến những người lớn tuổi hơn ngài như chúng tôi không?

Chúng tôi còn chưa nói dưỡng già, ngài nói cái gì chứ?" Dư Thanh Phong cười ha hả: "Các người tha cho ta đi, nhàn nhã bao nhiêu năm rồi, giờ bảo ta quay lại xử lý mấy việc này ta làm không nổi đâu." Mấy người có tin lời nói dối này của Dư Thanh Phong không?

Chắc chắn là không.

Nhưng ông đã nói thế thì còn cách nào khác? "Tuy đại tiểu thư là con gái của ngài, nhưng chúng tôi cũng nói thẳng trước, nếu không nhận được sự công nhận của chúng tôi, chúng tôi sẽ không giao những gì mình đang nắm giữ cho cô ấy đâu." "Được." Vương Cẩn Hòa đờ người nhìn họ.

Được cái gì mà được, họ nói chuyện này đã hỏi qua ý kiến của cô chưa?

Chẳng hỏi xem cô có đồng ý không mà đã sắp xếp xong xuôi hết rồi, trên đời sao có kiểu người như vậy chứ. "Cha, mọi người không định hỏi ý kiến con sao?" Vương Cẩn Hòa nhịn không được lên tiếng hỏi.

Những người này có quá đáng quá không? "Con là một người lười biếng như vậy mà cha định giao hết mọi việc cho con, cha thấy có hợp lý không?

Hơn nữa sau này con còn rất bận, con còn phải trồng mấy loại giống lương thực cao sản nữa." Vương Cẩn Hòa đầy vẻ kháng cự.

Mấy thuộc hạ của Dư Thanh Phong kinh ngạc nhìn cô, họ bị đại tiểu thư ghét bỏ rồi sao? "Ý kiến của con không quan trọng, ta bảo con qua đây chỉ là để thông báo, còn những thứ khác thì cứ nghĩ vậy đi." Dư Thanh Phong nhìn con gái nhướng mày nói.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy không ổn chút nào, cứ thế nhìn cha mình.

Cha cô đúng là chuyên gia hố con gái mà. "Cha, sau này con bận lắm đấy." Vương Cẩn Hòa oán trách nhìn Dư Thanh Phong, không vui nói. "Đợi lúc về con nhất định phải mách mẹ, cha vì bản thân lười biếng mà biết đường bắt nạt con, đến lúc đó để mẹ trị cha." Dư Thanh Phong kinh ngạc nhìn con gái, con bé định hố lại cha nó sao? "Tiểu Hòa, con bận thì chẳng phải còn có Tô Ngọc sao?

Giao việc cho cậu ta." "Anh trai con thì làm quan, em trai con còn nhỏ xíu, chỉ có thể để hai đứa vất vả thôi." Dư Thanh Phong nói một cách đầy lý lẽ.

Thằng bé năm nay mới ba tuổi, chẳng làm được gì, nên chỉ có thể để Vương Cẩn Hòa làm những việc này thôi.

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn cha, bộ ông quên là Tô Ngọc cũng có rất nhiều việc phải làm sao?

Ngoài việc kinh doanh của bản thân, anh còn phải xử lý chuyện ở thành Vong Ưu.

Giờ lại tống thêm việc cho anh, liệu anh còn thời gian dành cho mẹ con cô không?

Những người bên cạnh im lặng xem hai cha con đấu khẩu, họ đều đã biết kết quả rồi.

Người thua cuối cùng chắc chắn là đại tiểu thư, bởi vì về khoản tính kế người khác, thiếu gia chưa bao giờ thua.

Họ nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đồng cảm, đại tiểu thư thật đáng thương, đương nhiên là cả vị Vương gia con rể chưa từng gặp mặt kia nữa.

Người còn đang ở biên cương mà đã bị nhạc phụ đại nhân tính kế rồi.

Không biết khi Vương gia trở về biết tin này sẽ có suy nghĩ gì? "Cha, Tô Ngọc cũng nhiều việc lắm, cha giao cho anh ấy nhiều việc thế, còn để anh ấy thời gian ở bên con và mấy đứa nhỏ nữa không?" Dư Thanh Phong cười khẽ: "Được rồi, ta không trêu con nữa, bọn họ có thể tự làm việc, kể cả không có chúng ta thì mọi thứ vẫn vận hành bình thường, không cần các con phải làm gì đâu." Dáng vẻ Tiểu Hòa cố gắng tranh luận thế này trông thật đáng yêu.

Đứa trẻ này nghĩ gì vậy chứ, ông rời đi bao nhiêu năm, những người này vẫn làm tốt mọi việc, sao lại cần cô và Tô Ngọc phải nhúng tay vào giúp đỡ?

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của cha thì tâm trạng chẳng tốt chút nào, không những không vui mà còn chẳng được an ủi miếng nào.

Quay đầu nhìn mấy người bên cạnh với vẻ mặt "tôi biết ngay là sẽ thế mà", Vương Cẩn Hòa tức đến mức chẳng muốn nói câu nào.

Dư Thanh Phong thấy con gái giận dỗi thì nhịn không được cười lên: "Giận thật à?" Hứ một tiếng, Vương Cẩn Hòa không thèm đếm xỉa đến ông, bộ dạng đó khiến Dư Thanh Phong buồn cười không thôi. "Được rồi không trêu con nữa, cha nói nghiêm túc với con đây." Sắc mặt Dư Thanh Phong trở nên nghiêm nghị. "Sau này cha thật sự sẽ không thường xuyên về đây, điều này con biết mà, nên chuyện ở đây cũng cần con và Tô Ngọc để mắt tới.

Nhưng con cứ yên tâm, nếu các con không muốn can thiệp vào thì cứ trực tiếp giao quyền cho họ, nếu thật sự không muốn giữ thì cứ trông coi trước, đợi Sâm Sâm lớn hơn một chút rồi bàn giao lại cho thằng bé." Vương Cẩn Hòa lườm Dư Thanh Phong một cái, tức tối nói: "Cha có thể tự trông coi rồi đợi Sâm Sâm lớn lên thì đích thân cha giao cho em ấy." Như vậy không phải tốt hơn sao?

Mắc gì phải làm khổ nhau thế này.

Dư Thanh Phong bị nghẹn họng không nói được gì, bất lực nhìn con gái, cái con bé này nói câu đó có nghĩ đến cảm nhận của ông không vậy? "Tiểu Hòa, con nói thế có nghĩ đến cảm nghĩ của cha không?" "Vậy lúc cha tính kế con có nghĩ đến cảm nghĩ của con không?" Vương Cẩn Hòa không khách khí hỏi vặn lại.

Dư Thanh Phong lập tức im bặt, những người bên cạnh thì cười không ngớt, nhìn ông với vẻ hả hê: "Thiếu gia, ngài cũng có ngày hôm nay." Trước đây toàn là họ bị hố, bị mỉa mai đến mức không thốt nên lời, hôm nay cuối cùng họ cũng thấy có người khiến thiếu gia cứng họng, cảm giác này thật sự không tệ chút nào.

Dư Thanh Phong bị người của mình cười nhạo cũng không tức giận: "Các người có thể bàn bạc xem sau này đối phó Dư gia thế nào rồi đấy." "Ngài thật sự giao hết mọi chuyện cho đại tiểu thư sao?" Mấy người có chút không chắc chắn hỏi.

Đại tiểu thư dù sao cũng chỉ mới hơn hai mươi tuổi, liệu có thật sự đảm đương nổi việc này không? "Các người có biết sau khi Tạ gia sụp đổ, sản nghiệp trong tay họ cuối cùng rơi vào tay ai không?" Dư

Thanh Phong đột nhiên hỏi.

Mấy người nhìn nhau, một người lên tiếng: "Một phần nhỏ bị Cố Hề Nhược cướp mất, còn lại thì thật sự không rõ lắm." Lúc đó bọn họ cũng muốn chia một chén canh, nhưng khi định ra tay thì phần lớn sản nghiệp của Tạ gia đã rơi vào tay người khác, chỉ có một phần nhỏ lọt vào tay Cố Hề Nhược.

Khi đó sản nghiệp Tạ gia bị chiếm đoạt quá nhanh, không ai kịp phản ứng thì đã biến mất rồi. "Đang ở trong tay Tiểu Hòa đấy." Dư Thanh Phong bưng chén trà nhấp một ngụm, nhìn họ mỉm cười nói.

Mấy người đồng loạt nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Đại tiểu thư, sản nghiệp Tạ gia thật sự đang ở trong tay cô sao?" Chuyện này cũng không tưởng quá rồi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Vâng, tôi chẳng qua chỉ là chiếm được tiên cơ thôi." Nhưng mấy người kia không nghĩ vậy, chỉ chiếm tiên cơ mà không có năng lực thì cũng chẳng thể nào lấy được sản nghiệp Tạ gia.

Đặc biệt là phải tranh đoạt với Lục Lăng Phong.

Sau khi Cố Hề Nhược và Lục Lăng Phong trở mặt, họ mới biết hóa ra Lục Lăng Phong luôn đứng sau bày mưu tính kế cho cô ta.

Giờ biết Vương Cẩn Hòa là người chiếm được sản nghiệp Tạ gia, họ trái lại yên tâm hơn rất nhiều. "Nếu đã vậy, chúng ta hãy bàn bạc kỹ xem sau này đối phó Dư gia thế nào để lấy lại Dư gia với tổn thất ít nhất." Lúc đầu Vương Cẩn Hòa không nói gì, chỉ lắng nghe họ thảo luận.

Nghe một lúc cô mới lên tiếng: "Mọi người bàn thế này là ổn rồi, sau này cứ phối hợp với bên tôi mà làm, khi nào tôi bảo ra tay thì mọi người cứ toàn lực xuất kích, không được giữ lại chút sức nào." Phải đánh một đòn thật đau vào Dư gia thì mới thắng được họ.

Mấy người nhìn Vương Cẩn Hòa, nhất thời không hiểu ý cô là gì.

Chương 679

"Dư gia bắt cóc tôi, còn muốn lấy mạng tôi, sau này tôi sẽ vào cung một chuyến, đợi khi tôi từ cung điện ra, sau khi Hoàng huynh bên kia hành động, chúng ta mới ra tay." Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Một câu nói khiến mọi người mừng rỡ, làm như vậy họ chưa chắc đã chịu tổn thất, trái lại còn có thể kiếm được một khoản lớn. "Rõ, vậy chúng tôi sẽ đợi tin của đại tiểu thư." "Được." Dư Thanh Phong thấy Vương Cẩn Hòa nhanh chóng nhận được sự công nhận của mọi người thì mặt đầy vẻ tự hào, đây chính là con gái cưng của ông, chỉ có con gái ông mới có thể làm được đến mức này.

Sau khi bàn bạc xong, Dư Thanh Phong mới đưa Vương Cẩn Hòa về.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa không ngừng than vãn: "Cha, cha không thể vì muốn lười biếng mà lôi con ra làm việc thay cha được, cha làm vậy là sai lầm rồi đấy." Dù kết quả tốt đẹp nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn thấy không vui.

Dư Thanh Phong cười ha hả, nhìn vẻ mặt bất mãn của con gái, ông không nhịn được mà nói: "Tiểu Hòa à, người tài thì làm nhiều việc mà." Vương Cẩn Hòa lại một lần nữa không muốn nói chuyện với cha mình, nhưng nhìn bộ dạng của ông cô lại thấy hơi bực: "Cha đang nói chính mình đấy à, rõ ràng người có năng lực nhất là cha, nhưng cha lại là người muốn lười biếng nhất." Dư Thanh Phong cười khẽ: "Cha con phải dưỡng già rồi." Vương Cẩn Hòa lườm ông: "Ông nội còn chưa nói dưỡng già mà cha đã bắt đầu rồi." "Hơn nữa cha năm nay mới bốn mươi tuổi, dưỡng già cái gì chứ?

Đừng quên con trai út của cha mới có ba tuổi thôi đấy." Vương

Cẩn Hòa tức tối nói.

Những lời đó mà ông cũng dám thốt ra được.

Mẹ không ở bên cạnh cha, cảm giác ông bắt đầu sống buông thả bản thân, chuyện gì cũng nói ra được. "Con thấy vì mẹ không có ở đây nên cha mới dám nói thế, nếu mẹ ở đây, cha có dám nói thế không?" Dư Thanh Phong thấy con gái càm ràm thì thấy rất thú vị. "Khi ở bên mẹ con, cha cũng có trách nhiệm của mình và thấy rất hạnh phúc." Khi Cửu Ninh không ở bên cạnh, ông chỉ có thể dùng cách này để tìm việc cho mình làm, nếu không vợ con đều không có ở đây, ông nhàn đến mức sắp mốc meo ra rồi.

Vương Cẩn Hòa cười khẩy hai tiếng, chẳng buồn đáp lời. "Cha, cha nói bên phía bác cả chắc không sao chứ?" "Yên tâm đi, bác cả con sẽ không để đám người đó có cơ hội chạy thoát đâu." Dư Thanh Phong biết con gái muốn hỏi gì nên lên tiếng trả lời.

Dinh thự Dư gia đã bị Dư Cảnh Xuyên phá hủy.

Một ngọn lửa đã thiêu rụi dinh thự Dư gia, và tất cả đều là do Dư Cảnh Xuyên sai người làm.

Hai ông cháu Dư Bách Á bị quăng sang một bên, trên người Dư Bách Á toàn là máu, nếu không phải lồng ngực vẫn còn phập phồng nhẹ thì có người sẽ tin rằng lão ta đã chết.

Dư Cảnh Xuyên liếc nhìn kẻ đang nằm giả chết dưới đất, lạnh lùng lên tiếng: "Dư Bách Á, đừng giả vờ nữa, ta ra tay có chừng mực, chỉ là vết thương ngoài da thôi, đừng làm như mình sắp chết đến nơi vậy." Một câu nói khiến Dư Bách Á mở mắt ra, máu nhuộm đỏ cả khuôn mặt lão: "Đám người đó đúng là phế vật, bao nhiêu người đi như vậy mà lại để ngươi chạy thoát." Không ai ngờ Dư Cảnh Xuyên vẫn còn sống.

Hơn nữa còn sống dưới mí mắt bọn họ bao nhiêu năm nay.

Dư gia chết bao nhiêu người, đặc biệt là người của nhánh họ, năm nào cũng có người chết, vậy mà lão chưa từng nghĩ đến việc Dư Cảnh Xuyên còn sống. "Dư Cảnh Xuyên, ngươi tưởng hủy hoại Dư gia là có thể báo thù cho vợ con ngươi sao?

Từ khi nào ngươi lại trở nên ngây thơ như vậy?" Nhìn dáng vẻ dù bị trọng thương vẫn muốn kích nộ mình của Dư Bách Á, Dư Cảnh Xuyên cười khinh bỉ: "Kẻ đứng sau ta sẽ đi tìm, và cũng sẽ khiến chúng sống không bằng chết, nhưng sau này chắc ngươi không có cơ hội nhìn thấy đâu." "Người này giao cho ta." Dư Cảnh Xuyên nói với Nguyên Húc bên cạnh.

Sau đó cúi đầu nhìn lão tổ tông Dư gia dưới đất: "Người này giao cho các người mang về phục mệnh." Đối với Dư Cảnh Xuyên, lão tổ tông này chẳng qua cũng chỉ như một món hàng.

Một câu nói đã hoàn toàn quyết định vận mệnh của lão ta. "Rõ." Nguyên Húc đưa lão tổ tông Dư gia đi.

Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau rồi lững thững bước đi.

Bác cả của chị dâu ác thật đấy, còn ác hơn cả anh Ngọc nữa.

Ngu Sơn nhìn Nam Kiều và những người khác đang chạy trốn: "Chủ tử, ngài làm mấy đứa nhỏ sợ rồi." Dư Cảnh Xuyên nhìn hai người vừa rời đi, nhướng mày nói: "Với tính cách của hai đứa đó, ngươi nghĩ ta có thể làm chúng sợ sao?" Nam Kiều và La Hậu ở thành Vong Ưu là những nhân vật thế nào, họ biết rõ mồn một, chút chuyện nhỏ này mà làm họ sợ được sao?

Ngu Sơn nhịn không được cười lên, phải nói là chủ tử nói rất đúng, họ thực sự sẽ không bị dọa sợ đâu.

Sau khi rời khỏi Dư gia, Nam Kiều đột ngột dừng bước, quay đầu nhìn La Hậu bên cạnh: "Cậu có thấy Dư Cảnh Xuyên hơi quen mắt không?" La Hậu ngẩn người, nghĩ đến dáng vẻ của Dư Cảnh Xuyên, đôi mày hơi nhíu lại, đúng là có chút quen mắt thật.

Hình như đã gặp ở đâu đó rồi, nhưng khi nghĩ kỹ lại thì không tài nào nhớ ra được. "Nghĩ không ra, nhưng tớ cảm giác chúng ta chắc chắn đã gặp người này rồi, chỉ là không nhớ gặp ở đâu thôi." La Hậu lắc đầu nói.

Suy nghĩ của Nam Kiều cũng giống La Hậu, cậu cũng không nhớ đã gặp Dư Cảnh Xuyên ở đâu, nhưng có thể khẳng định chắc chắn là đã từng gặp. "Thôi kệ đi, nghĩ không ra thì khỏi nghĩ nữa." Nam Kiều lẩm bẩm nói. "Đi thôi, về thôi, nhưng sau này chúng ta nên tránh xa người này một chút thì hơn, tớ thấy người này không dễ chọc đâu." "Được, nghe cậu hết." Trở lại Vương phủ, thấy Vương Cẩn Hòa đang ở nhà, hai người cuối cùng cũng yên tâm. "Về rồi à?" "Chị dâu, Nguyên Húc đã đưa người về rồi, chị không thấy anh ấy sao?" Nam Kiều kỳ lạ hỏi.

Nguyên Húc rời đi sớm hơn họ mới đúng, sao đến giờ vẫn chưa về?

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Hai đứa nói Nguyên Húc về rồi sao?

Nhưng chị chưa thấy người đâu cả." Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau: "Chị dâu, chị cứ ở nhà đi, để chúng em đi tìm." Hai người dẫn người vội vàng rời đi, khi họ tìm thấy Nguyên Húc thì những người đi cùng cậu ta đã chết hết, còn cậu ta cũng bị trọng thương hôn mê bất tỉnh.

Nam Kiều kiểm tra cho Nguyên Húc, sắc mặt vô cùng nghiêm trọng: "Kẻ ra tay thủ đoạn quá tàn độc, những người khác đều bị giết chỉ bằng một đòn, thực lực đối phương vượt xa Nguyên Húc." "Võ công của Nguyên Húc đã rất giỏi rồi, kẻ lợi hại hơn cả anh ấy rốt cuộc là ai chứ?

Kẻ đó cũng bị đưa đi mất rồi." "Đừng quan tâm nhiều thế nữa, chúng ta cứ đưa người về trước đã rồi tính." Vương Cẩn Hòa thấy Nam Kiều đưa người về, trong mắt đầy vẻ lo lắng: "Chuyện này là sao?

Sao Nguyên Húc lại bị thương thành thế này?" "Chị dâu, chị đừng lo, Nguyên Húc sẽ không sao đâu." "Nam Kiều, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao Nguyên Húc lại bị thương nặng thế này?" Vương Cẩn Hòa đi theo sốt sắng hỏi. "Chúng em cũng không biết, khi tìm thấy người thì Nguyên Húc đã thế này rồi, những người khác đều đã mất mạng, còn kẻ mà Nguyên Húc đưa về đã bị cứu đi mất." Nam Kiều nhíu mày nói.

La Hậu suy nghĩ về toàn bộ sự việc, ánh mắt lạnh lẽo: "Kẻ này chắc chắn luôn ở Dư gia, thấy Nguyên Húc đưa người đi mới xuất hiện cứu người, còn về Nguyên Húc, hắn chắc hẳn tưởng Nguyên Húc đã chết, hoặc là hắn vội vàng đưa người về, nếu không thì không thể dễ dàng tha cho Nguyên Húc như vậy được." Nam Kiều tán thành gật đầu: "La Hậu nói đúng, nhưng rốt cuộc chuyện này là thế nào thì sau này chúng ta cần phải điều tra kỹ lưỡng, xem kẻ nào to gan dám động vào người của anh Ngọc." Những kẻ đó khi đụng vào Nguyên Húc thì đã định sẵn là phải chết. "Được rồi, Nam Kiều, em xử lý vết thương cho Nguyên Húc trước đi, nhất định phải cứu được anh ấy." "Chị dâu yên tâm." Vương Cẩn Hòa trở về thư phòng viết thư cho Tô Ngọc.

Việc Nguyên Húc bị trọng thương khiến cô cảm thấy bất an.

Hy vọng lá thư này có thể sớm đến tay Tô Ngọc.

Dư Cảnh Xuyên mang theo hơi thở đầy mùi máu từ Dư gia trở về, Vương Cẩn Hòa nhìn ông nói: "Bác cả, kẻ đó bị người ta cứu đi mất rồi, Nguyên Húc bị hắn đánh trọng thương, hiện giờ vẫn còn hôn mê." Dư Cảnh Xuyên vốn định hỏi lão già kia vài điều, không ngờ người đã bị cứu đi. "Những người khác đâu?" Dư Cảnh Xuyên luôn kìm nén sát khí của mình trước mặt Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Lúc bọn Nam Kiều đến nơi thì họ đã không còn nữa, Nam Kiều nói tất cả đều bị giết chỉ bằng một đòn." Dư Cảnh Xuyên hơi nhíu mày, những người có thể ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa đều là những người đã được tuyển chọn kỹ lưỡng, thực lực của họ ông biết rất rõ, vậy mà bây giờ lại bị giết chỉ bằng một đòn, xem ra thực lực của kẻ này vô cùng mạnh.

Chuyện này đúng là rắc rối rồi. "Bác cả, bác đang nghĩ gì vậy?" "Nguyên Húc và những người đó đều là do ta đưa đi rèn luyện, thực lực hiện giờ của họ thế nào ta nắm rõ, kẻ có thể giết họ chỉ trong chớp mắt, lại còn có thể đánh trọng thương Nguyên Húc như vậy, thực sự không có mấy người." Dư Cảnh Xuyên nhíu mày nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn ông: "Bác cả, bác biết đó là ai sao?" "Ta đã đoán được vài phần rồi, nếu thật sự là kẻ đó thì đúng là gay go, nhưng Dư gia làm sao lại dính líu đến kẻ đó được nhỉ?" Dư Cảnh Xuyên lẩm bẩm trong miệng.

Vương Cẩn Hòa nghe mà mơ hồ: "Bác cả..." "Cháu cứ xử lý việc khác đi, ta đi xem Nguyên Húc thế nào." "Vâng ạ." Dư Cảnh Xuyên bảo người dẫn mình đến nơi bọn Nguyên Húc ở, vừa tới đã thấy Nam Kiều và Ngu Cơ đang bận rộn cứu chữa cho Nguyên Húc. "Chủ tử." "Nguyên Húc sao rồi?" "Trọng thương, may mà có dược liệu trị thương thượng hạng cầm cự mạng sống, nếu không đợi đến lúc Nam Kiều tới chắc là không xong rồi." Ngu Cơ nhíu mày nói.

Dù vậy, Nguyên Húc không dưỡng thương nửa năm thì không cách nào khỏe lại được.

Chương 680

Vết thương trên người cậu ta thật sự quá nặng. "Người còn sống là tốt rồi, các người cứ dốc sức cứu chữa, cần dược liệu gì thì cứ bảo ta." Dư Cảnh Xuyên nhìn hai người nói.

Nam Kiều không buồn ngẩng đầu lên: "Thuốc điều trị trong tay chúng em đã là tốt nhất rồi." Trong tay họ vẫn còn giữ lại dược liệu do chị dâu trồng.

Những thứ này tốt hơn rất nhiều so với các loại thuốc trị thương trên thị trường.

Lúc đó chị dâu nghĩ họ thường xuyên đi làm nhiệm vụ, chắc chắn sẽ cần dùng đến nên đã để lại cho họ một ít, cũng may là có chỗ dược liệu này, nếu không hôm nay Nguyên Húc tiêu đời rồi.

Dư Cảnh Xuyên nhướng mày nhìn Nam Kiều, còn có dược liệu tốt hơn cả chỗ của ông sao?

Ngu Cơ đứng bên cạnh như đọc được suy nghĩ của ông, giải thích: "Thuốc trị thương trong tay họ đúng là tốt hơn của chúng ta nhiều." Rõ ràng đều là cùng một loại dược liệu, nhưng phẩm chất trong tay họ lại tốt hơn gấp mấy lần, đây là điều mà cô nàng cũng không thể hiểu nổi. "Vậy thì cứ dùng của các người đi." Còn về việc thuốc trị thương của họ từ đâu mà có, Dư Cảnh Xuyên không hỏi nhiều.

Nam Kiều không nói gì, tiếp tục xử lý vết thương cho Nguyên Húc.

Phải mất ròng rã hai canh giờ mới xử lý xong các vết thương.

Nhìn Nguyên Húc nằm trên giường như một con búp bê vải rách rưới, Nam Kiều mím chặt môi, nếu để anh Ngọc biết người của mình chết nhiều như vậy, anh ấy sẽ nổi giận lôi đình mất.

Đặc biệt là Nguyên Húc còn bị trọng thương đến mức này.

Cậu biết trong lòng Tô Ngọc, địa vị của Nguyên Húc và những người khác tuy không bằng Nguyên Bảo nhưng cũng rất cao.

Anh Ngọc chưa bao giờ coi họ là người hầu, mà coi như anh em bạn bè.

Cậu sợ khi anh Ngọc biết chuyện này sẽ hoàn toàn mất kiểm soát.

Một khi con người mất kiểm soát sẽ ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của mình.

Hiện giờ biên cương đang lúc dầu sôi lửa bỏng, nếu Tô Ngọc mất kiểm soát lúc này thì hậu quả thật khôn lường.

Phiền não vò đầu bứt tai, Nam Kiều không biết có nên báo chuyện này cho anh Ngọc không. "Nếu em đang lo lắng không biết có nên nói cho con rể không, thì không cần lo nữa đâu, vì tiểu thư đã viết thư báo cho cậu ấy rồi." Ngu Cơ nhìn vẻ mặt bồn chồn của Nam Kiều, thản nhiên nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Nam Kiều thay đổi: "Chị nói cái gì?

Chị nói thật à?" Chị dâu thật sự đã báo cho anh Ngọc rồi sao? "Đương nhiên là thật, em cứ nghĩ đến việc giấu giếm, nếu để cậu ấy trở về mới biết chuyện thì cậu ấy chỉ càng thêm nổi giận thôi." Nam Kiều đương nhiên hiểu đạo lý này, nhưng cậu lại thấy sợ. "Nhưng mà... anh Ngọc sẽ mất kiểm soát mất." Một khi anh ấy đã mất kiểm soát thì không ai quản nổi. "Thiếu gia bây giờ đã không còn như trước, chỉ cần thiếu gia muốn, cậu ấy sẽ không để bản thân mất kiểm soát đâu." Ngu Cơ đã tiếp xúc với Tô Ngọc một thời gian, biết anh là người thế nào.

Trước khi đi thành Vong Ưu mà nói Tô Ngọc sẽ mất kiểm soát thì cô tin, nhưng giờ mà nói Tô Ngọc mất kiểm soát thì cô chẳng tin chút nào, bởi vì vị con rể hiện tại không còn như xưa nữa rồi. "Tại sao chứ?" "Sau này em sẽ biết thôi, con nít con nôi đừng có nghĩ nhiều quá." Nói xong còn đưa tay xoa xoa đầu Nam Kiều.

Mặt Nam Kiều đen kịt lại, cái người phụ nữ ngốc nghếch này dám xoa đầu cậu sao.

Đưa tay gạt phắt bàn tay trên đầu ra, Nam Kiều bực bội nói: "Đầu của tôi mà chị cũng dám đụng vào à?" Ngu Cơ nhìn dáng vẻ xù lông của Nam Kiều thì càng thấy thích hơn.

Nhưng cô nàng cũng không tiếp tục trêu chọc cậu nữa. "Nhóc con, chăm sóc tốt cho Nguyên Húc đi nhé, tôi đi làm việc đây." Ánh mắt Ngu Cơ hơi lạnh lẽo, thật không ngờ cái tên khốn đó lại dám xuất hiện ở đây.

Nam Kiều thấy Ngu Cơ đột ngột thay đổi thái độ thì kỳ quái hỏi: "Chị... biết là ai làm sao?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, đây không phải chuyện mà mấy đứa nhỏ các em có thể xử lý được đâu." Nói xong cô nàng bỏ đi tìm Dư Cảnh Xuyên.

Lúc tới nơi, Ngu Sơn và những người khác đều có mặt.

Thấy Ngu Cơ đến, Ngu Sơn và mọi người đồng loạt nhìn qua.

Thấy họ cùng nhìn mình như vậy, Ngu Cơ nhướng mày hỏi: "Nhìn tôi làm gì?" "Là kẻ đó đúng không?" Ngu Sơn lên tiếng hỏi.

Ngu Cơ đi giúp Nam Kiều cứu chữa cho Nguyên Húc, mục đích chính cũng là muốn xem xem Nguyên Húc bị thương như thế nào.

Ngu Cơ ừ một tiếng: "Đúng là hắn." Cũng chỉ có kẻ đó mới có thể một quyền đánh gãy mấy cái xương sườn của một người cùng lúc, mà mức độ chấn thương lại y hệt nhau.

Bọn Ngu Sơn tuy cũng có thể cùng lúc đánh gãy mấy cái xương sườn, nhưng không thể làm cho các vết gãy giống hệt nhau, thậm chí đến vị trí cũng không đổi. "Hắn hiện tại..." "Ai mà biết được, không biết giờ đang dưới trướng kẻ nào rồi." Ngu Cơ cười khinh bỉ nói.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Cơ: "Các người vốn dĩ không cần phải đi đến bước này." Năm đó khi kẻ kia định rời đi, hắn đã muốn đưa Ngu Cơ theo, nhưng Ngu Cơ nhất quyết không đồng ý.

Cuối cùng hắn rời đi, thấm thoát đã mười mấy năm trôi qua.

Từ khi kẻ đó đi, Ngu Cơ vẫn luôn độc thân đến tận bây giờ.

Ông biết Ngu Cơ vẫn còn tình cảm với kẻ đó.

Nếu không phải vì có tình cảm thì ban đầu cũng không đến nỗi... "Chủ tử không cần nói những lời như vậy, là chủ tử đã cứu mạng chúng tôi, còn hắn lại phản bội chủ tử, đánh trọng thương ngài, chỉ bấy nhiêu thôi thì tôi và hắn đã không còn khả năng nào nữa, chỉ có thể trở thành kẻ thù." Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên nghiêm túc nói.

Kẻ đó có thể ăn cháo đá bát làm ra chuyện phản bội, nhưng cô thì không thể.

Không có chủ tử thì không có Ngu Cơ, nghĩ đến chuyện năm xưa, khuôn mặt yêu kiều của Ngu Cơ trầm xuống, mang theo vài phần sát khí.

“Ngu Cơ, cô...” Ngu Sơn do dự một chút, không biết có nên mở lời an ủi Ngu Cơ hay không.

Làm sao Ngu Cơ lại không nhìn ra suy nghĩ của Ngu Sơn?

Cô lắc đầu nói: “Tôi không sao, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, những thứ không nên để ý thì tôi đã sớm không còn để tâm nữa.” Một câu nói đã nói lên suy nghĩ của Ngu Cơ, nhưng lại càng khiến bọn Ngu Sơn lo lắng hơn.

Phải biết rằng năm đó Ngu Cơ vì người đàn ông kia mà có thể từ bỏ tính mạng của mình, cũng có thể vứt bỏ mọi thứ.

Thậm chí có thể không cần mạng sống, vậy mà bây giờ Ngu Cơ lại có thể nói ra những lời như vậy, điều này khiến tất cả mọi người đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

“Ngu Cơ...” “Được rồi, đừng nhắc lại chuyện này nữa.” Dư Cảnh Xuyên thấy Ngu Cơ không muốn nói thêm, liền liếc nhìn bọn Ngu Sơn một cái, ra hiệu cho họ đừng nói gì nữa.

Bọn Ngu Sơn chỉ đành im lặng, nhưng trong lòng vẫn rất lo lắng cho cô.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Cơ, đột nhiên nhớ tới chuyện mình vô tình điều tra được trước đó, anh hơi do dự không biết có nên nói cho cô biết hay không.

Chương 681

“Ngu Cơ, có một chuyện tôi không biết có nên nói cho cô không.” “Chủ tử có gì thì cứ nói thẳng đi, giữa chúng ta không cần khách khí như vậy.” Họ đã theo Dư Cảnh Xuyên bao nhiêu năm, mạng của họ đã được anh cứu mấy lần rồi, chủ tử có chuyện gì cứ nói thẳng, hà tất phải ngập ngừng như vậy?

Đây hoàn toàn không giống phong cách làm việc của anh.

“Đồ vật bên trong cô cứ tự mình xem đi, xem xong rồi định làm thế nào thì cô tự quyết định, đây là thứ tôi điều tra được khi tra cứu về Dư gia trước đó.” Dư Cảnh Xuyên đi tới bàn làm việc lấy ra một chiếc hộp đưa cho Ngu Cơ.

Khi nhìn thấy chiếc hộp đó, trong mắt Ngu Cơ tràn đầy sự kinh ngạc và không thể tin nổi, thứ này sao có thể ở đây?

Hơn nữa còn nằm trong tay chủ tử.

“Chủ tử, tại sao thứ này lại ở trong tay ngài?” Ngu Cơ hỏi câu này không phải là nghi ngờ Dư Cảnh Xuyên mà là thấy rất kỳ lạ.

Năm đó khi gia đình cô gặp chuyện, cô đã đi tìm thứ này rất lâu mà không thấy.

Hiện tại nó lại xuất hiện trong tay chủ tử, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

“Đây là thứ tôi vô tình có được.

Tôi nhớ cô từng nói với tôi nhà cô có một chiếc hộp đen như thế này, nên tôi đã mang nó về, giờ cô xem xem có đúng là cái của nhà cô không.” Dư Cảnh Xuyên giải thích đơn giản.

Ngu Cơ nhìn chiếc hộp đen trong tay, lòng dâng lên nỗi hoài niệm.

Cô đã có thể chắc chắn đây chính là chiếc hộp của gia đình mình, chỉ không ngờ nó lại quay về tay mình trong tình cảnh như thế này.

Tay khẽ vuốt ve chiếc hộp, trên mặt Ngu Cơ nở một nụ cười nhạt: “Chủ tử, đa tạ ngài, đây đúng là chiếc hộp đen của gia đình tôi.” Trong lúc nói chuyện, Ngu Cơ mở chiếc hộp ra, nhìn thấy thứ bên trong cô vô thức cau mày.

Bên trong lại là một bức thư dính máu.

Cô vội vàng lấy thư ra mở xem kỹ.

Xem xong, sắc mặt cô trắng bệch, bức thư trong tay cũng rơi xuống đất.

Ánh mắt Ngu Cơ trở nên mờ mịt và luống cuống, thậm chí không biết sau này nên làm gì.

Bọn Ngu Sơn thấy Ngu Cơ như vậy thì rất lo lắng, định lay cánh tay cô hỏi thăm: “Cô không sao chứ?” Ngu Cơ há miệng muốn nói mình không sao, nhưng những lời định nói cứ kẹt lại trong cổ họng không sao thốt ra được.

Dư Thanh Phong nhặt bức thư dưới đất lên xem, sau khi đọc xong trong mắt tràn đầy kinh ngạc, rồi chợt hiểu ra.

Hóa ra là vậy, thảo nào Ngu Cơ xem xong lại trở nên như thế này, bất kể là ai thấy bức thư này cũng sẽ phản ứng như vậy thôi.

Trên thư là những lời cha Ngu Cơ để lại cho cô, nét chữ vô cùng vội vàng, dường như được viết trong tình thế cấp bách rồi bỏ vào.

Đối phương có lẽ cũng không ngờ mười mấy năm sau Ngu Cơ mới nhìn thấy những thứ này.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Cơ với vẻ mặt nghiêm trọng: “Cô định làm thế nào?” Định làm thế nào ư?

Gương mặt Ngu Cơ hiện lên sự ngơ ngác, bây giờ cô còn có thể làm gì?

Tất cả mọi chuyện giữa cô và người đó dường như đã thay đổi, anh ta cũng đã thay đổi.

Hiện giờ biết thêm những chuyện này, đầu óc cô thật sự rất loạn, không biết nên làm sao cho phải.

"Ngu Cơ, nếu cô muốn báo thù, chúng tôi sẽ giúp cô." Bọn Ngu Sơn vừa nãy bắt đầu tò mò rốt cuộc Ngu Cơ đã thấy gì mà lại biến thành thế này, đặc biệt là chủ tử còn nói ra những lời như vậy.

Ngu Cơ hít một hơi thật sâu: "Tôi nhất định sẽ báo thù, nếu không bao nhiêu người trong gia đình tôi đã chết oan uổng rồi." Điều duy nhất cô thấy may mắn là lúc trước đã không đi theo người đàn ông đó, nếu cô đi theo, sau này biết được sự thật, cô còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?

Bọn Ngu Sơn bị màn đối thoại của hai người làm cho ngơ ngác, hết nhìn người này lại nhìn người kia: "Chủ tử, hai người rốt cuộc đang nói gì vậy?" "Mọi người xem đi." Bọn Ngu Sơn xem xong thì sững sờ cả người, hóa ra chuyện gia đình Ngu Cơ xảy ra năm đó đều do một tay người kia gây ra, nguyên nhân gia đình cô bị diệt môn cũng là vì chiếc hộp đen nhỏ bé này.

Nhìn thứ bên trong hộp, Ngu Sơn nhíu mày: "Cái hộp đen này dường như cũng không có gì đặc biệt, bọn họ muốn thứ này để làm gì?" Ngu Cơ dùng thủ pháp độc môn của gia đình mình mở ngăn bí mật của chiếc hộp đen ra, bên trong chỉ có một tờ giấy.

"Thứ bọn họ muốn không phải là chiếc hộp đen, mà là cái này, và cả cái này trên người tôi nữa." Ngu Cơ lôi từ cổ ra một sợi dây đỏ, trên sợi dây có một chiếc chìa khóa nhỏ nhắn xinh xắn, nếu không nhìn kỹ thì cứ tưởng đó chỉ là một chiếc vòng cổ.

Ngu Sơn tò mò nhìn vật trong tay Ngu Cơ: “Đây là gì?

Trông giống như một chiếc chìa khóa vậy.” Ngu Cơ nhìn chiếc chìa khóa trong tay cùng với tờ giấy bên cạnh, trên mặt nở nụ cười cay đắng: “Đây đúng là một chiếc chìa khóa.” Ngu Sơn kỳ quái hỏi: “Cái này dùng để làm gì?” “Đây chính là tội đồ đã khiến gia đình tôi bị diệt môn.” Ngu Sơn vô thức thốt lên: “Không lẽ là bản đồ kho báu và chìa khóa sao?” Ngu Sơn vừa dứt lời liền thấy tất cả mọi người đều nhìn mình chằm chằm, anh ta rụt cổ lại cười khan nói: “Cái này... tôi chỉ nói bừa vậy thôi.” Chẳng phải chỉ có bản đồ kho báu và chìa khóa mới khiến người khác thèm muốn sao?

Nếu gia đình Ngu Cơ thật sự bị diệt môn vì cái này, thì anh ta nói vậy chắc không sai chứ.

Ngu Cơ cười gật đầu, nụ cười mang theo sự tự giễu: “Anh không nói sai đâu, tuy không phải bản đồ kho báu nhưng ý nghĩa cũng tương đương, thứ bên trong không khác gì bảo tàng cả.” Dư Cảnh Xuyên kinh ngạc nhìn Ngu Cơ, gia đình cô trông không giống kiểu gia tộc sở hữu bảo tàng, sao đột nhiên lại xuất hiện thứ này?

Hơn nữa Ngu Cơ đã che giấu mười mấy năm nay.

“Cha tôi từng nói những thứ này chỉ có thể giao cho Hoàng thượng của Huyền quốc, ngoài người ra thì không ai được phép có được.” Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên nói.

Ánh mắt Dư Cảnh Xuyên trầm tư: “Thứ bên trong rốt cuộc là gì?” Mà lại khiến Ngu Cơ nói ra những lời như vậy.

“Chủ tử đã bao giờ nghe nói đến Thuật cơ quan chưa?” Dư Cảnh Xuyên chấn động nhìn Ngu Cơ, Thuật cơ quan?

Nếu thật sự là Thuật cơ quan, có lẽ anh đã biết vì sao gia đình Ngu Cơ cuối cùng lại rơi vào cảnh này.

Anh nhớ có một gia tộc vô cùng bí ẩn, luôn ẩn cư trong thâm sơn, không ai biết họ là ai, nhưng nghe nói họ có Thuật cơ quan vô cùng xuất sắc, rất nhiều người đi tìm gia tộc này nhưng đều không thành công.

Nghĩ đến đây, Dư Cảnh Xuyên nhìn sang Ngu Cơ, cô đang đau đớn thốt lên: "Là tôi... chính tôi đã hại chết tất cả mọi người trong gia tộc." Cha đã dặn không được đưa người ngoài về, dù có đưa về cũng không được tiết lộ cách giải cơ quan trong nhà, vậy mà chính cô đã đưa người đàn ông đó về, không những đưa về còn kể cho anh ta nghe mọi chuyện.

Nhìn chằm chằm đôi bàn tay mình, sắc mặt Ngu Cơ trắng bệch, ánh mắt hoảng loạn.

Cô đã làm cái gì thế này?

Cô giơ tay tát mạnh một cái vào mặt mình: "Vì tôi đưa người đó về, nói cho anh ta vị trí cơ quan, dạy anh ta cách giải cơ quan của gia tộc, mọi chuyện mới thành ra thế này, tất cả đều là lỗi của tôi." Chỉ cần nghĩ đến cảnh mọi người trong nhà trước khi chết, Ngu Cơ lại đau lòng đến mức không thở nổi.

Khi cô nhận được tin báo quay về thì gia tộc đã bị diệt, tất cả mọi người đều chết trong biển lửa.

Sau đó cô và người đàn ông kia còn bị truy sát, cuối cùng là chủ tử vô tình cứu họ.

Nhưng bây giờ, cái gọi là truy sát, cái gọi là diệt môn, toàn bộ đều do một tay người kia dựng lên.

"Chủ tử, ngài nói xem có phải tôi rất ngu ngốc không?" Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên, giọng nói thê lương hỏi.

"Bây giờ không phải là lúc nói những lời này.

Nếu cô muốn báo thù thì hãy vực dậy đi, gia đình cô chỉ còn lại một mình cô thôi, cô muốn nhìn người đó sống nhởn nhơ tự tại sao?” Dư Cảnh Xuyên lớn tiếng quát mắng.

Chuyện đã đến nước này, cô có tự trách mình đến mấy cũng vô dụng, mọi thứ đã thay đổi rồi.

Không ai có thể gánh vác được hậu quả như vậy, anh không thể, Ngu Cơ cũng không thể.

Cô muốn sám hối, muốn chuộc tội, không phải chỉ nói bằng miệng là xong.

Chương 682

“Chủ tử, ngài nói xem có phải khi cha tôi chết, ông vẫn đang trách tôi không?

Trách tôi đã đưa một người ngoài về, mang đến tai họa diệt môn cho gia đình.” Ngu Cơ mê muội nói.

Hiện tại cô hoàn toàn rơi vào vòng xoáy tội lỗi, chẳng nghe lọt tai bất cứ điều gì, chỉ biết mình đã làm sai chuyện, tất cả đều là lỗi của mình.

Thấy Ngu Cơ như vậy, Dư Cảnh Xuyên giơ tay tát mạnh một cái nữa vào mặt cô.

“Chủ tử...” Bọn Ngu Sơn lo lắng nhìn Dư Cảnh Xuyên.

Ngu Cơ đã như vậy rồi sao chủ tử còn ra tay đánh cô?

“Đã tỉnh táo chưa?” Dư Cảnh Xuyên lạnh lùng nhìn Ngu Cơ hỏi.

Ngu Cơ cúi gầm mặt, cô đã tỉnh táo, nhưng đi kèm với đó là nỗi đau thấu tận tâm can.

Nhìn Dư Cảnh Xuyên, nụ cười trên mặt cô vô cùng gượng gạo.

“Ngu Cơ, từ bức thư cha cô để lại có thể thấy, họ không hề trách cô.

Trên thư đều là lời dặn cô phải cẩn thận với người đó, đừng tin tưởng anh ta, thậm chí còn không yêu cầu cô phải báo thù.

Đã như vậy rồi cô còn nghĩ họ đang trách mình sao?” Dư Cảnh Xuyên thật sự không hiểu Ngu Cơ nghĩ gì mà lại cho rằng người thân đến chết vẫn còn trách mình.

Ngu Cơ ngơ ngẩn nhìn bức thư cha viết cho mình, gương mặt đượm vẻ cay đắng: “Chủ tử, tôi...” “Những chuyện khác tôi không muốn hỏi cô nữa, tôi chỉ hỏi một câu thôi, cô có muốn báo thù không?” Báo thù sao?

Ngu Cơ ngẩn người nhìn Dư Cảnh Xuyên.

Phải rồi, báo thù.

Mạng sống của bao nhiêu người nhà mình không thể cứ thế mà bỏ qua, kẻ thủ ác vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, cô không thể cứ suy sụp mãi thế này.

Cô còn phải báo thù cho người thân.

Hít một hơi thật sâu, Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên, trên mặt lộ ra một nụ cười không hẳn là cười: “Chủ tử, tôi hiểu rồi.” “Cô hiểu là tốt rồi.” Ngu Cơ cúi đầu nhìn vật trong tay, nói cho cùng mọi rắc rối đều từ thứ này mà ra: “Chủ tử, thứ này phiền ngài chuyển giao cho Hoàng thượng giúp tôi.

Người là một vị vua tốt, tôi tin thứ này nằm trong tay người sẽ có ích hơn là giữ trong tay tôi.” “Cô chắc chắn muốn đưa cho Hoàng thượng chứ?

Đây là thứ duy nhất cha mẹ để lại cho cô rồi.” “Vâng, tôi có bức thư cha để lại là đủ rồi.” “Được.” Dư Cảnh Xuyên nhận lấy vật Ngu Cơ đưa tới, trong mắt lộ vẻ bất lực, anh cũng không ngờ mọi chuyện cuối cùng lại diễn biến thành thế này.

Dư Cảnh Xuyên vào cung không tiện, nên đã mang thứ đó đi tìm Vương Cẩn Hòa.

“Tiểu Hòa, em bận xong chưa?” “Bác ơi, em xong rồi, bác tìm em có việc gì không?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

“Ở đây có một số thứ, em hãy mang vào đưa cho Hoàng thượng.” Dư Cảnh Xuyên đưa chiếc hộp đen cho Vương Cẩn Hòa.

Cô nhìn chiếc hộp trong tay, đầy vẻ nghi hoặc: “Đây là gì vậy bác?” “Là thứ có chút hữu dụng đối với Hoàng thượng, em đừng hỏi nhiều, cứ mang vào cho người đi.” Dư Cảnh Xuyên trấn an.

Tuy vẫn muốn hỏi thêm rốt cuộc là chuyện gì, nhưng nghe bác nói vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không hỏi nữa: “Vâng, đúng lúc lát nữa em cũng phải vào cung, em sẽ mang đi luôn.” “Được, vậy phiền Tiểu Hòa nhé.” “Bác còn nói cảm ơn gì chứ?

Chúng ta là người một nhà mà.” Sau khi nói chuyện với Dư Cảnh Xuyên vài câu, Vương Cẩn Hòa mới mang chiếc hộp đen rời đi.

Khi vào cung kiến giá Huyền Phỉ Nhiên, người đang cùng các đại thần bàn bạc chuyện biên cương, Vương Cẩn Hòa không làm phiền nhiều mà sang chỗ Hoàng hậu đợi.

Đợi đến khi Huyền Phỉ Nhiên bận xong, nghe nói Vương Cẩn Hòa vào cung và đã đợi gần hai canh giờ, người liền vội vàng sang chỗ Hoàng hậu.

Thấy Vương Cẩn Hòa đang trò chuyện cùng Hoàng hậu, mấy đứa trẻ cũng đang chơi đùa bên cạnh.

“Tiểu Hòa, hôm nay vào cung tìm ta có việc gì sao?” “Hoàng huynh, em đến để thưa với anh một tiếng, sắp tới em chắc chắn sẽ ra tay với Dư gia.” Vương Cẩn Hòa mở lời.

“Ồ?

Chẳng phải định đợi sau này mới làm sao?

Sao đột nhiên lại đổi ý rồi?” Vương Cẩn Hòa do dự một chút rồi kể lại sự tình cho Huyền Phỉ Nhiên nghe: “Chuyện là như vậy đó, Dư gia bây giờ không còn là Dư gia của ngày xưa nữa.

Gia đình bác em gặp chuyện, rồi cả ông nội em phải rời bỏ Dư gia đều là do Dư Bách Á cấu kết với người ngoài gây ra.” Huyền Phỉ

Nhiên không ngờ lại có chuyện như vậy.

“Em muốn ta giúp gì sao?” “Cái đó thì không cần, em chỉ đến báo với anh một tiếng thôi.

Vốn dĩ em định nhờ Hoàng huynh xử lý lão tổ tông của Dư gia, nhưng giờ lão đã bị đưa đi đâu mất rồi nên không cần phiền đến anh nữa, những chuyện sau này em và bác có thể tự giải quyết được.” Vương Cẩn Hòa nói rõ dự định của mình cho Huyền Phỉ Nhiên nghe.

Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, xem ra bình thường bọn họ đều đánh giá thấp cô rồi, thiên phú của Tiểu Hòa ở phương diện này chẳng kém cạnh gì Tô Ngọc.

Chỉ là bình thường khi có Tô Ngọc ở nhà, cô không muốn động tay động chân, chỉ thích lo chuyện đồng áng, mọi việc khác đều giao cho anh, nên mới khiến người ta lầm tưởng Tiểu Hòa ngoài mấy việc đó ra thì không biết làm gì khác.

Giờ xem ra tất cả mọi người đều bị cô lừa rồi.

Thấy Huyền Phỉ Nhiên nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc, Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng đầy vẻ ngại ngùng.

“Hoàng huynh, anh đừng nhìn em như vậy, bình thường em chỉ là lười một chút thôi.

Hơn nữa bên cạnh em có anh Tô Ngọc, anh ấy bảo em không cần phải làm gì cả.” Huyền Phỉ Nhiên thấy bộ dạng lúng túng của cô thì không nhịn được mà bật cười.

Vừa nãy còn thấy cô có chút khác biệt, không ngờ chớp mắt đã quay lại dáng vẻ này rồi.

“Được rồi, ta có nói gì đâu mà em đã cuống lên thế?” Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Em làm vậy là đúng, nếu em thể hiện quá xuất sắc, có người lại bắt đầu kiêng dè đấy.” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, chỉ cần một người có năng lực như vậy là đủ rồi, người còn lại cứ thể hiện bình thường một chút thì tốt hơn.

“Đúng rồi Hoàng huynh, cái này là bác bảo em mang vào cho anh, nói là thứ này chắc chắn sẽ có ích cho anh.” Vương Cẩn Hòa chợt nhớ ra lời dặn của Dư Cảnh Xuyên, lấy chiếc hộp đen ra đưa cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn chiếc hộp đen cô đưa tới, mặt lộ vẻ kinh ngạc: “Cái này...” “Tiểu Hòa, thứ này em lấy từ đâu ra?” “Bác đưa cho em ạ.” Cô đã nói rồi mà, sao Hoàng huynh còn hỏi lại nhỉ?

Nhìn thái độ của anh thì có vẻ thứ này vô cùng quan trọng.

“Hoàng huynh, thứ này quan trọng lắm sao?

Trông anh có vẻ hơi kích động?” Vương Cẩn Hòa gãi đầu thắc mắc.

Huyền Phỉ Nhiên bây giờ không chỉ là hơi kích động mà là vô cùng kích động.

Người suy nghĩ một lát rồi mới giải thích cho Vương Cẩn Hòa: “Ta nên nói với em thế nào nhỉ...

Nói thế này đi, thứ này nếu rơi vào tay các em thì chắc chắn là vô dụng, nhưng vào tay ta thì nó sẽ trở thành bảo vật, nói vậy chắc em hiểu chứ?” “Thứ này không chỉ ta muốn, mà ngay cả Tề quốc, Lăng quốc, thậm chí là Lỗ quốc cũng đều khao khát có được.” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm nghị nói.

Trong mắt Vương Cẩn Hòa hiện lên vẻ mờ mịt, cô nhìn anh đầy ngơ ngác.

Tề quốc và Lăng quốc thì cô biết, nhưng sao bây giờ lại mọc ra thêm một Lỗ quốc nữa?

Cái Lỗ quốc này là cái gì vậy?

“Hoàng huynh, Lỗ quốc lại là quốc gia nào nữa ạ?

Chương 683

Em rối hết cả lên rồi.” “Lỗ quốc mạnh hơn Huyền quốc, Tề quốc và Lăng quốc rất nhiều.” Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nói.

Thật ra người cũng không hiểu rõ lắm về Lỗ quốc, từ trước đến nay quốc gia này luôn tỏ vẻ an phận, không tranh với đời, dường như chẳng quan tâm đến chuyện gì cả.

Bất kể các nước khác có xảy ra bao nhiêu cuộc chiến tranh hay ma sát, Lỗ quốc đều giả vờ như không biết.

Nhưng trước đây người từng nghe phụ hoàng nói, thứ này chính là thứ mà Lỗ quốc luôn thèm muốn.

Nghe Huyền Phỉ Nhiên giải thích, Vương Cẩn Hòa không cho rằng Lỗ quốc lại đơn giản như vậy, ngược lại cô cảm thấy đây mới có thể là quốc gia khó đối phó nhất.

“Người dân Lỗ quốc thế nào ạ?” Cô tò mò hỏi một câu.

“Cũng ổn, Lỗ quốc khá sùng thượng võ nghệ, nên binh lực của họ so với chúng ta thì hùng mạnh hơn nhiều.

Nếu chúng ta phải đánh nhau với Lỗ quốc, chưa chắc đã thắng được.” Điều duy nhất Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy may mắn hiện tại là Lỗ quốc chưa bộc lộ tham vọng, nếu không có lẽ họ đã bị thôn tính từ lâu, làm gì còn cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức như thế này?

Tuy nhiên, suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa lại hoàn toàn khác: “Hoàng huynh, em nghĩ anh nên chuẩn bị sẵn sàng cho mọi tình huống, đặc biệt là sau khi công phá Tề quốc.” “Vì sao?” “Giữa Huyền quốc và Lỗ quốc chắc là bị ngăn cách bởi Tề quốc đúng không ạ?” Vương Cẩn Hòa đột ngột hỏi.

Sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên biến đổi, người dường như đã hiểu ý của cô, nặng nề gật đầu: “Em nói đúng, giữa Huyền quốc và Lỗ quốc quả thực chỉ cách nhau một Tề quốc, môi hở răng lạnh.” “Đúng vậy, bây giờ Huyền quốc có những thứ tốt như thế, lẽ nào Lỗ quốc lại không biết?

Họ thật sự không muốn có được sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn anh hỏi tiếp: “Nếu đặt địa vị anh là Hoàng huynh, Huyền quốc là quốc gia mạnh nhất, mà một quốc gia yếu hơn anh có được thứ tốt, anh có muốn lấy không?” Huyền Phỉ Nhiên không nói gì, nhưng từ góc độ của một bậc quân vương, lời Vương Cẩn Hòa nói khiến người có chút tự hổ thẹn.

Vì người thật sự muốn.

Chỉ cần vì lợi ích của bách tính, người sẽ không tiếc bất cứ giá nào để có được thứ mình cần.

Người còn nghĩ vậy, huống chi là người của Lỗ quốc.

“Tiểu Hòa, em nói xem có phải chúng ta nên tạm thời gác chuyện đánh hạ Tề quốc lại một chút không?” Vương Cẩn Hòa ngẩn ra rồi bật cười: “Hoàng huynh, anh nói gì vậy?

Tại sao phải gác lại?

Tuy rằng đến lúc đó chúng ta sẽ phải quản lý nhiều việc hơn, lo cho nhiều dân chúng hơn, nhưng Tề quốc hiện tại đã không thể cầm cự được nữa rồi.

Chúng ta không lấy thì Lỗ quốc cũng chưa chắc sẽ bỏ qua, kết quả cuối cùng đều như nhau thôi.” Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu, đúng là người đã lo xa quá rồi, chỉ nghĩ đến việc cuộc sống của dân chúng vẫn chưa ổn định, không muốn đối đầu với Lỗ quốc quá sớm mà quên mất vấn đề cốt lõi này.

“Hoàng huynh, có lẽ Lỗ quốc cũng sẽ ra tay để chia phần, chuyện đó không phải là không thể.” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn anh nói.

Một câu nói của cô khiến Huyền Phỉ Nhiên bật cười, nếu Lỗ quốc cũng động binh với Tề quốc thì Tề quốc e rằng khó mà giữ vững được.

“Bây giờ chỉ chờ tin tức từ phía anh Ngọc thôi.” Để xem mọi chuyện có đúng như họ dự đoán không.

Nếu Lỗ quốc cũng ra quân, điều đó chứng minh suy nghĩ của họ là đúng, Lỗ quốc thực sự có ý đồ đó.

Việc mở rộng thế lực thì ai mà chẳng muốn?

“Hoàng huynh, em về trước đây ạ.” “Được, ta cũng có một số việc cần sắp xếp.” Những thứ liên quan đến chiếc hộp đen cũng nên tìm về rồi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa về đến Vương phủ, cô liền đi thăm Nguyên Húc.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí thì bị Hoằng Nghị giữ lại trong cung, nói gì cũng không chịu cho về.

Vương Cẩn Hòa nghĩ mấy đứa trẻ này về đến Cảnh Hằng cũng chẳng được ở bên nhau bao lâu nên đã đồng ý.

Khi cô đến chỗ Nguyên Húc, anh vẫn còn đang hôn mê, Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi: “Anh ấy thật sự sẽ không sao chứ?” Nhìn Nguyên húc thế này thật sự rất đáng sợ, cô vẫn thấy bất an.

“Tẩu tẩu yên tâm, vết thương của Nguyên Húc đã bắt đầu khép miệng, trạng thái hôn mê thế này đối với anh ấy lại là chuyện tốt.” Nam Kiều giải thích.

“Vậy thì chị yên tâm rồi.

Nam Kiều, em có biết gì về Lỗ quốc không?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Cái này thì em có biết một chút, hoàng thất Lỗ quốc toàn là một lũ ngụy quân tử đạo mạo giả tạo.” Nhắc đến thôi đã thấy buồn nôn rồi.

“Sao tẩu tẩu tự nhiên lại hỏi về Lỗ quốc thế?” Nam Kiều tò mò.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là hôm nay vào cung nói chuyện với Hoàng huynh, thấy hiếu kỳ nên hỏi vài câu thôi.” Nam Kiều nghe vậy mới hiểu ra.

“Hóa ra là vậy, em biết rồi, giống lúa cao sản mà tẩu tẩu trồng được chắc chắn Lỗ quốc cũng muốn có, dù sao họ cũng thuộc kiểu đất rộng mà thiếu lương thực.” “Vậy sao?

Nếu thế thì sao họ chưa từng cử người đến?” Tề quốc và Lăng quốc đều đã cử người qua, vậy mà quốc gia này lại im hơi lặng tiếng, điều này khiến Vương Cẩn Hòa khá bất ngờ.

Nam Kiều cười lắc đầu: “Tẩu tẩu, chị vẫn còn ngây thơ quá.” Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn cô: “Ý em là sao?” “Tẩu tẩu có biết mẫu thân của Lăng Tiêu Dạ là ai không?” Nam Kiều hào hứng hỏi ngược lại.

“Không lẽ là người của Lỗ quốc?” Vương Cẩn Hòa chợt nảy ra một ý nghĩ, kinh ngạc hỏi.

Nam Kiều gật đầu: “Đúng vậy, mẫu thân của Lăng Tiêu Dạ là công chúa Lỗ quốc, hơn nữa còn là một vị công chúa rất được sủng ái.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút thấy có gì đó không đúng: “Chuyện này không hợp lý lắm.” “Sao lại không hợp lý?” “Chị nhớ anh Tô Ngọc từng nói, sở dĩ Lăng Tiêu Thần có thể trở thành Thái tử Lăng quốc là vì mẫu tộc của anh ta lớn mạnh.

Nhưng nếu mẫu thân của Lăng Tiêu Dạ là công chúa được sủng ái của Lỗ quốc, thì việc anh ta muốn làm Thái tử Lăng quốc chẳng phải quá dễ dàng sao?

Tại sao cuối cùng Lăng Tiêu Thần lại là người được chọn?” Vương Cẩn Hòa thắc mắc.

Mối quan hệ giữa Lăng quốc và Lỗ quốc này có vẻ quá kỳ lạ, khiến cô thực sự bối rối.

“Nếu mẫu thân của Lăng Tiêu Dạ đã che giấu thân phận của mình thì sao?” Vương Cẩn Hòa sửng sốt: “Giấu thân phận?” “Phải, mẫu thân của Lăng Tiêu Dạ tình cờ gặp Hoàng đế Lăng quốc khi người vi hành ra ngoài, lúc đó Hoàng đế cứ nghĩ bà không có thân phận gì đặc biệt nên đã đưa vào cung, ban cho vinh sủng tột bậc.

Một vị công chúa được sủng ái của Lỗ quốc trở thành phi tử của Hoàng đế Lăng quốc, lẽ nào Lỗ quốc lại thật sự không biết?” Vương Cẩn Hòa trầm tư, đôi lông mày khẽ nhíu lại, nhất thời không biết nói gì hơn.

Mối quan hệ giữa những người này thật sự quá phức tạp.

Cô đưa tay xoa xoa huyệt thái dương: “Mấy chuyện này phức tạp quá đi mất.” “Tẩu tẩu ít tiếp xúc nên thấy phức tạp là bình thường thôi.

Hiện tại cuộc tranh giành ngai vàng giữa Lăng Tiêu Thần và Lăng Tiêu Dạ chắc cũng sắp đến hồi kết rồi.

Trong tay Lăng Tiêu Dạ xuất hiện vài cao thủ, và những người đó chính là người của Lỗ quốc, do đích thân Hoàng thượng Lỗ quốc bí mật cử đến.

Còn nữa, trước đây Lăng Tiêu Thần đến đòi lương chủng, một triệu cân lương thực đó thì quá nửa là đòi giúp Lỗ quốc đấy.” Nam

Kiều đem tất cả những gì mình biết kể hết cho Vương Cẩn Hòa để cô nắm được tình hình.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, còn có cả chuyện đó nữa sao?

Quả nhiên cô vẫn còn quá đơn giản rồi.

“Chị đúng là vẫn còn xanh và non lắm, chuyện gì mà lắt léo vậy không biết.” Không ngờ Lỗ quốc không phải là không đến, mà là mượn tay người khác để thực hiện ý đồ.

“Lỗ quốc đã cho Lăng quốc lợi lộc gì mà Lăng Tiêu Thần lại sẵn sàng giúp họ như vậy?

Anh ta chắc không ngu đến mức đó chứ?” Nam Kiều khẽ ho một tiếng rồi nói: “Đơn giản thôi, chỉ là vẽ ra một cái bánh vẽ không bao giờ ăn được thôi mà.” Vương Cẩn Hòa nghe xong thì hiểu ngay, xem ra Lỗ quốc đã hứa hẹn rất nhiều lợi ích cho Lăng Tiêu Thần, chỉ cần giúp họ lấy được lương chủng là sẽ trao thứ này thứ nọ, nên khi đến Huyền quốc anh ta mới dám “sư tử ngoạm” như vậy.

Lúc Lăng Tiêu Thần đến chắc hẳn vô cùng tự tin, cứ nghĩ đây chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể.

Ai ngờ cuối cùng lại tự đào hố chôn mình.

Chương 684

“Khi Lăng Tiêu Thần đến đây, chắc Lăng Tiêu Dạ ở sau lưng đang mắng anh ta là đồ ngu xuẩn nhỉ?” Cái kiểu đi làm không công cho người khác thế này chỉ có hạng tham lam như Lăng Tiêu Thần mới làm.

Nam Kiều hì hì cười rộ lên: “Tẩu tẩu đúng là nói một câu trúng phóc.” “Tẩu tẩu, tin tức từ biên cương vừa truyền về, Tề quốc hiện tại đang rơi vào cảnh lưỡng đầu thọ địch.” “Lỗ quốc ra tay rồi sao?” Vương Cẩn Hòa vô thức hỏi.

“Đúng vậy, cái chuyện có thể đường đường chính chính thôn tính quốc gia khác thế này, lũ ngụy quân tử đó làm sao có thể bỏ qua được?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên thấy lo lắng, Tô Ngọc ở chiến trường liệu có gặp nguy hiểm gì không?

Tại biên cương, Tô Ngọc đang đứng trước sa bàn, trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

Tô Cửu cùng vài vị tướng quân khác cũng đang đứng bên cạnh anh: “Tiểu Ngọc, em đang nghĩ gì vậy?” “Lỗ quốc tính toán hay thật đấy.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

“Ý em là...” Tô Ngọc gật đầu, đi tới trước bản đồ bố phòng, nhìn vào một vài vị trí trong lãnh thổ Tề quốc, rồi đột nhiên chỉ tay vào một địa điểm.

“Nơi này chúng ta nhất định phải chiếm được.” Mọi người nhìn vào điểm Tô Ngọc chỉ, nhíu mày nói: “Nơi này dễ đánh nhưng khó thủ, chúng ta lấy để làm gì?” “Không, mọi người nhầm rồi.

Nếu chúng ta chiếm được nơi này thì đúng là dễ đánh nhưng khó thủ với đối phương, nhưng với chúng ta thì khác, đây là vị trí thực sự dễ thủ khó công, đặc biệt là đối với Lỗ quốc.

Việc Lỗ quốc ra tay với Tề quốc nằm ngoài dự tính của chúng ta, nhưng nếu họ chiếm được nơi này, chúng ta có lẽ sẽ mất ngủ đấy." Tô Ngọc lạnh lùng giải thích.

Nơi này là một dãy núi vắt ngang qua cả đại lục, cũng chính là ranh giới chia đôi Tề quốc.

Họ chiếm được thành trì này, đối với Lỗ quốc mà nói sẽ cực kỳ khó đánh.

Nếu Lỗ quốc chiếm được trước thì chẳng khác nào hổ mọc thêm cánh.

Đó không phải là điều anh muốn thấy.

Anh không muốn sau khi diệt xong Tề quốc, lại phải thường xuyên sống trong sự đe dọa từ Lỗ quốc.

"Lỗ quốc bên kia đã bắt đầu hành động rồi, hiện tại đại quân Tề quốc hầu như đều tập trung ở phía chúng ta, việc Lỗ quốc chiếm thành sẽ dễ dàng hơn chúng ta nhiều." Tô Cửu lo lắng nói.

"Đại ca yên tâm, chỉ cần những kẻ đáng chết đều chết hết, việc chúng ta công thành trái lại sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Những tin tức họ tung ra trước đó cũng đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Tô Cửu đột nhiên cười rộ lên, chỉ tay vào Tô Ngọc lắc đầu: "Chú mày thật là, hóa ra cái gì cũng đã tính toán kỹ lưỡng hết rồi, làm anh cứ ở đây lo sốt vó." Tô Ngọc nhìn anh với vẻ mặt vô tội, đó là do anh tự lo chứ liên quan gì đến em?

"Đại ca, em xuống dưới bố trí trước đây.

Mọi người cứ chờ tin của em, khi nào em bảo công thành thì mọi người hãy dẫn quân lên.” “Được.” Tô Ngọc đi tìm những người từ Vong Ưu thành đi theo mình.

Lạc Diễm vừa nghe Tô Ngọc muốn giao việc thì mắt sáng rực lên.

Nhìn bộ dạng cậu ta, khóe miệng Tô Ngọc giật giật: “Bây giờ chưa đến lúc em ra tay đâu.” Lạc Diễm lập tức xị mặt xuống, trông tội nghiệp như một chú cún nhỏ bị bỏ rơi.

“Yên tâm đi, sẽ có lúc cần đến em.

Lúc đó, em đại khái sẽ phải đối đầu với Lỗ quốc đấy.” Anh muốn khiến Lỗ quốc phải kinh hãi, không dám tùy tiện động đến Huyền quốc.

Ánh mắt Lạc Diễm lạnh đi: “Em không thích Lỗ quốc.” Trong tất cả các quốc gia, cậu ta thích nhất là Huyền quốc.

Không chỉ vì Tô Ngọc là người Huyền quốc, mà còn vì Hoàng đế Huyền quốc đối xử với họ rất tốt.

Khi theo anh Ngọc vào cung, Hoàng thượng lúc nào cũng lấy đồ ngon trong cung cho họ ăn, còn dặn nếu muốn ăn gì cứ bảo Tô Ngọc nói với người một tiếng để người sai người mang tới.

Ngoài Tô Ngọc ra, người họ quý nhất chính là Huyền Phỉ Nhiên.

Họ sẽ không để bất cứ ai tơ tưởng đến Huyền quốc, những kẻ đó không có tư cách đụng đến một phân một ly nào của nơi này.

“Tôi cũng không thích.” Bạch Khởi gật đầu tán thành.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa chân mày, bất lực nhìn Bạch Khởi: “Đừng quên em cũng là người Lỗ quốc đấy.” “Một lũ ngụy quân tử giả tạo mà thôi.” Dù là người nước Lỗ, nhưng anh chưa bao giờ thừa nhận điều đó.

Nước Lỗ nhìn bề ngoài có vẻ tốt hơn nước Tề và nước Lăng rất nhiều, nhưng thực chất bên trong cũng y hệt nhau, đều là một lũ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nếu không thì cũng chỉ biết đánh đánh giết giết.

Cái loại quốc gia như thế có gì tốt chứ?

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: "Cha cậu mà biết cậu hình dung nước Lỗ như thế, chắc chắn sẽ tìm cậu để bàn chuyện nhân sinh đấy." Bạch Khởi nhíu mày nhìn Tô Ngọc, mỉa mai nói: "Anh Ngọc, chẳng lẽ anh không biết trong lòng người đó chỉ có con của tiểu thiếp mới là con trai sao, tôi thì tính là cái gì chứ?" "Ừ, cậu chẳng tính là cái gì cả, cậu chỉ là người thực sự nắm quyền của nhà họ Bạch mà thôi." Tô Ngọc thản nhiên bồi thêm một câu trêu chọc.

Bạch Khởi cạn lời nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh nói chuyện kiểu này dễ bị ăn đòn lắm đấy." Anh Ngọc từ bao giờ lại trở nên nghịch ngợm thế này?

Mà còn rất đáng đòn nữa chứ. "Được rồi không đùa nữa, bảo những người khác qua đây, tôi có chuyện muốn nói với họ." "Được." Khi một trăm người đã tập trung đầy đủ, họ đều kích động nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh có việc gì cần chúng tôi làm sao?" Tô Ngọc bảo họ ghé sát lại, sau khi nghe xong những gì anh nói, biểu cảm của tất cả mọi người đều trở nên kỳ quái, đặc biệt là ánh nhìn dành cho Tô Ngọc càng thêm kinh ngạc: "Anh Ngọc, anh lại có thể nghĩ ra cái chiêu tổn đức này." "Được rồi mau đi làm việc đi, đợi mọi người về tôi sẽ làm lẩu cho mọi người ăn." "Thế thì tuyệt quá, chúng tôi đi đây." Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc, đột nhiên lên tiếng: "Anh Ngọc, quả nhiên đắc tội ai cũng không được đắc tội anh." Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm, cười như không cười nói: "Vậy phải làm sao đây?

Bây giờ cậu đã đắc tội tôi rồi." "..." Lạc Diễm lặng lẽ nhìn Tô

Ngọc, cậu muốn đánh người thì phải làm sao?

Nhưng cậu lại đánh không lại anh Ngọc, chuyện này thật đau đầu.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ bất mãn của Lạc Diễm, nhịn không được bật cười ha hả: "Ngây người ra đó làm gì?" "Anh Ngọc, chị dâu không có ở đây là anh biết bắt nạt chúng tôi ngay, đợi lúc về chúng tôi nhất định phải tìm chị dâu mách tội, để chị ấy biết anh đã bắt nạt chúng tôi như thế nào." Lạc Diễm cãi không lại Tô Ngọc, chỉ biết nghiêm mặt nói.

Mặt Tô Ngọc đen lại, anh đưa tay chỉ vào Lạc Diễm: "Cái thằng nhóc thối này, cậu còn dám mách tội tôi hả?" "Dám chứ." Chị dâu đối xử với họ rất tốt, sau khi họ mách tội, chị dâu nhất định sẽ mắng anh Ngọc một trận.

Cùng lắm thì sau đó cậu bị anh Ngọc xử lý một phen, nhưng lần sau vẫn cứ dám mách tiếp.

Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm như vậy, đột nhiên bật cười, đưa tay vỗ vỗ vai cậu: "Thế này chẳng phải rất tốt sao?

Cậu là người nhỏ tuổi nhất, làm bộ ông cụ non làm gì?" Lạc Diễm ngỡ ngàng nhìn Tô Ngọc, vốn dĩ cậu cứ tưởng anh sẽ nổi giận. "Chúng tôi không phải là những người trong gia đình cậu, ở trước mặt chúng tôi, cậu muốn làm gì cũng được, không cần phải giấu giếm bản thân như thế." Tô Ngọc nhìn cậu nghiêm túc nói.

Tay vô thức nắm chặt, Lạc Diễm ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, trên mặt mang theo nụ cười: "Anh Ngọc, em biết rồi." "Ừ." Suốt hai ngày liên tiếp, phía Tô Ngọc không có chút động tĩnh gì, ngược lại anh còn đi thu thập một số đặc sản vùng biên cương để người ta gửi về cho Vương Cẩn Hòa.

Khi nhận được tin này, Tô Cửu dở khóc dở cười, cái thằng nhóc thối này có biết mình đang làm gì không vậy?

Làm chuyện như thế này mà để người khác biết là sẽ bị chê trách đấy.

Thằng nhóc này sao cứ không chịu nhớ lâu thế nhỉ?

Khi phía dưới bắt đầu xôn xao bàn tán, những người Tô Ngọc phái đi cuối cùng cũng đã quay về. "Anh Ngọc, chúng tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, mọi việc xong xuôi rồi." Khóe miệng Tô Ngọc hơi nhếch lên: "Tốt lắm, mọi người đi nghỉ ngơi một lát đi, tôi đi tìm đại ca đây." Tô Ngọc sắp xếp cho họ xong xuôi, thông báo cho đầu bếp đi cùng chuẩn bị món gì đó ngon ngon, lúc này mới đi tìm Tô Cửu.

Mà lúc này Tô Cửu cũng vừa nhận được báo cáo từ thám tử: "Nguyên soái, lương thảo của đại quân nước Tề đã không cánh mà bay." Tô Cửu kinh ngạc nhìn người vừa báo cáo: "Cậu nói gì?

Lương thảo không cánh mà bay?

Chuyện này là sao?" Người bên cạnh khẽ lắc đầu: "Chuyện này chúng tôi cũng không rõ lắm." "Đây là tin tức vừa mới nhận được, lương thực của nước Tề chỉ đủ ăn trong ba ngày thôi, vận chuyển từ đô thành tới phải mất mười ngày, họ căn bản không cầm cự được lâu như vậy." Người đưa tin hào hứng nói. "Xem ra mọi người đều biết rồi, không cần tôi phải nói nhiều nữa." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu và mọi người nói.

Tô Cửu buồn cười nhìn anh: "Xem ra chuyện này là do em làm, em cho người lấy sạch lương thảo của họ rồi hả?" "Dĩ nhiên rồi, vốn dĩ em định cho một mồi lửa đốt sạch đi cơ." Những người trong soái trướng nghe thấy vậy thì tim đều run lên.

Chương 685

"Vương gia, đó là lương thực mà, chúng ta không thể làm thế được." Bao nhiêu lương thực như thế, đốt sạch đi thì phí quá. "Ừ, cho nên em không đốt, mà cho người mang đi rồi, đợi chúng ta đánh hạ được thành này thì đem lương thực chia cho bá tánh trong thành, nếu không được ăn thì dân chúng nước Tề sắp chết đói cả rồi." Đó đều là lương thực cứu mạng của dân chúng, anh dĩ nhiên không thể đốt được. "Bây giờ lương thực của nước Tề chỉ đủ ăn trong ba ngày, em định làm thế nào?" "Thông báo xuống dưới, tối nay mọi người ăn lẩu trên thành lâu, tôi bao hết." Tô Ngọc nhếch môi cười.

Tô Cửu và mọi người cứ ngỡ là sắp bắt đầu đánh nhau, kết quả lại là mời ăn lẩu?

Đây là cái thao tác gì thế này? "Nếu em đã muốn chi đậm như vậy thì chúng tôi dĩ nhiên sẽ không bỏ qua." "Đúng rồi, bảo họ là lẩu thì ăn được, nhưng không được uống rượu, đợi khi nào đánh hạ được tòa thành chúng ta muốn, tôi sẽ mời họ uống rượu ngon." Vị tướng quân bên cạnh cười hớn hở nói: "Có câu này của Vương gia là chúng tôi yên tâm rồi, việc này cứ để chúng tôi đi dặn dò, đảm bảo sắp xếp đâu ra đấy." "Vậy giao cho mọi người đấy." Chẳng mấy chốc, quân sĩ đều biết lương thực bên nước Tề đã hết, chỉ đủ ăn ba ngày, sau đó tướng quân của họ quay về nói Vương gia mời mọi người ăn lẩu.

Dù không biết lẩu là gì, nhưng món Vương gia mời chắc chắn là đồ tốt.

Thế là tất cả mọi người bắt đầu nhóm lửa bắc nồi.

Người giúp rửa rau, người thái thịt, không khí bận rộn sục sôi.

Khi chuẩn bị xong, trên thành lâu tỏa ra mùi hương nồng nàn, bên trong toàn là sườn và thịt, nước dùng đỏ âu khiến họ không nhịn được mà nuốt nước miếng. "Cứ đứng thế này mà ăn lẩu thôi, rau thịt có đủ cả." Tô Ngọc chia mọi người thành hai nhóm, một nhóm thủ thành, một nhóm ăn.

Họ ăn thì thôi đi, anh còn sai người truyền tin này sang doanh trại quân Tề.

Tô Cửu biết Tô Ngọc làm vậy thì suýt nữa phun cả miếng rau đang ăn ra ngoài: "Tiểu Ngọc, cái chiêu này của em thâm quá." "Thế này rất tốt, thông báo rõ ràng cho tướng sĩ nước Tề biết, đầu hàng thì sẽ có thịt có cơm no, không đầu hàng thì cứ đợi mà chết đói." "Nói cũng đúng, mà cái lẩu này đúng là ngon thật đấy." Bên này ăn uống linh đình, còn trong doanh trại quân Tề bên kia thì lạnh lẽo như băng.

Những tướng sĩ nhìn đống lửa đằng xa, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ.

Lương thực đã hết, họ chỉ còn lương ăn trong ba ngày, cuộc sống của người dân vốn đã rất khó khăn mà vua Tề còn sai người vào thành trưng thu lương thực.

Thực ra ai cũng biết trưng thu chỉ là cách nói giảm nói tránh, những kẻ đi tìm lương thực thực chất là đi cướp.

Giá như họ cũng là người nước Huyền thì tốt biết mấy.

Nước Huyền chưa bao giờ hà khắc với dân chúng, nghe nói sau khi có giống lúa năng suất cao, Hoàng đế đều ưu tiên chia cho dân trước, bản thân họ cũng không trồng được bao nhiêu.

Còn Hoàng đế của họ thì sao?

Chỉ sợ dân có nhiều lương thực quá mà không chết đói được.

Dân trong tay có một trăm cân lương thực cũng phải lấy đi chín mươi cân, hoàn toàn không quan tâm mười cân cuối cùng đó dân có sống nổi hay không.

Giờ lại còn đòi đi trưng thu lương thực.

Ở một phía khác, trong đại trướng của nước Tề, Tề Vương sắc mặt âm trầm nhìn những kẻ canh giữ lương thực: "Các người có bao nhiêu người canh giữ lương thảo, mà giờ lại nói với bản vương chuyện này là thế nào?" Chiêu trò tối nay của Tô Ngọc thực sự quá thâm hiểm.

Biết thừa nước Tề không còn nhiều lương thực mà còn làm trò đó.

Số lương thực bị mất này e rằng cũng là do Tô Ngọc sai người làm. "Vương gia, bây giờ không phải lúc truy cứu chuyện này, chúng ta phải nhanh chóng đánh hạ nước Huyền, đó mới là điều quan trọng nhất." "Đánh hạ?

Ngươi ra ngoài xem thử bây giờ còn mấy người có ý chí chiến đấu?

Bảo họ đi đánh trận lúc này chẳng khác nào đi nộp mạng." Tề Minh bực bội nói.

Cái loại lời này mà bọn họ cũng nói ra được. "Lúc trước bản vương bảo công thành thì các người nói cái gì?

Hết chờ cái này lại đợi cái kia, giờ thì vừa ý rồi chứ?" "Vương gia, chúng tôi..." "Bản vương biết các người là người của Thái tử, nhưng đừng quên đây là biên quan, là chiến trường, thời cơ trôi qua trong chớp mắt, muốn nắm bắt lại là không còn cơ hội nữa đâu." Cái lũ ngu ngốc này.

Dựa theo tính cách của Tô Ngọc, anh chắc chắn còn có thể làm ra những chuyện thâm độc hơn nhiều. "Sai người làm chút gì đó cho mọi người ăn đi, sáng sớm mai công thành." "Rõ." Ngày hôm sau, khi biết quân Tề công thành, Tô Ngọc chẳng mảy may ngạc nhiên.

Anh khoác áo choàng đứng trên thành lâu, nhìn những người phía dưới, chống cằm thong thả nói: "Xem ra lương thực của các người thực sự hết sạch rồi." "Nếu không cũng chẳng vội vã đến tìm cái chết như vậy." "Tiểu Ngọc, người ta là tới công thành đấy." Tô Cửu đứng bên cạnh bất đắc dĩ nhắc nhở.

Tô Ngọc "ồ" một tiếng biểu thị đã biết.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, Tô Cửu cũng thấy đau đầu.

Tô Ngọc phẩy tay, từng chiếc máy bắn đá được đẩy tới.

Nhìn thấy máy bắn đá bên cạnh Tô Ngọc, mặt Tề Minh biến sắc, nước Huyền có thứ này từ bao giờ?

Hắn cảm giác uy lực của loại máy bắn đá này dường như lớn hơn nhiều so với những gì hắn biết.

Đây không phải là chuyện tốt lành gì đối với họ. "Giết!" Tề Minh không thèm để ý đến Tô Ngọc mà hạ lệnh.

Tô Ngọc cầm cung tên, đặt tên lên dây cung, tầm mắt đặt lên người Tề Minh.

Ánh mắt lạnh lẽo khiến Tề Minh vô thức nhìn sang, khi thấy dáng vẻ kéo cung bắn tên của Tô Ngọc, tim hắn hẫng một nhịp, vội vàng lùi lại phía sau và nhanh chóng được khiên chắn bảo vệ.

Nhìn dáng vẻ nhát gan sợ chết đó của Tề Minh, Tô Ngọc mỉa mai nói: "Tề Minh à Tề Minh, uổng cho anh vẫn là nguyên soái của một nước." Tô Cửu đứng bên cạnh quan sát tình hình, đột ngột lên tiếng: "Bắn!" Vừa dứt lời, trên tường thành xuất hiện rất nhiều cung thủ.

Tề Minh sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngọc, anh ta hóa ra đã chuẩn bị từ trước. "Tô Ngọc..." "Tướng sĩ nước Tề nghe cho rõ, buông vũ khí không giết, đầu hàng nước Huyền sẽ được ưu đãi tù binh." "Có muốn ăn lẩu không?

Có muốn ăn bánh bao trắng, màn thầu, cơm trắng không?

Tất cả đều bao no." Các tướng quân trên tường thành nghe Tô Ngọc thong thả nói những lời này, biểu cảm vô cùng quái dị, Vương gia có phải là đang chọc tức người ta quá mức không?

Nhìn sắc mặt khó coi kia của Tề Vương, chắc là sắp tức chết rồi. "Ai dám đầu hàng sẽ bị loạn tiễn bắn chết." Tề Minh biết Tô Ngọc đang làm lung lay quân tâm của tướng sĩ nước Tề.

Nhưng phải công nhận chiêu này của anh dùng rất hay.

Nếu không có chuyện tối qua, tướng sĩ nước Tề có lẽ còn trụ được, nhưng chuyện bên nước Huyền tối qua họ đều đã biết hết rồi.

Vốn dĩ quân tâm đã không ổn định, giờ bị Tô Ngọc nói vậy, quân tâm coi như tan nát.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn Tề Minh, đầy ẩn ý nói: "Bản vương không ngờ nguyên soái nước Tề lại đi đe dọa tướng sĩ của chính mình như vậy." "Giết Tô Ngọc cho ta!" Tề Minh nghiến răng nghiến lợi nói.

Hắn có thể cảm nhận được sự bất mãn của những người xung quanh, nếu cứ để Tô Ngọc nói tiếp, hắn sẽ biến thành kẻ đại gian đại ác mất.

Nghe lời Tề Minh nói, Tô Ngọc lạnh lùng cười một tiếng: "Cũng vậy cả thôi, Tề Minh, anh đừng có mà trốn đấy." Nói đoạn, cây cung bên cạnh đã nằm trong tay Tô Ngọc.

Chương 686

Tề Minh sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngọc, đối đầu với một Tô Ngọc như thế này hắn chẳng có chút ưu thế nào, điều duy nhất có thể an ủi là tầm bắn cung tên của anh không xa đến thế.

Tuy nhiên lần này Tề Minh đã thất vọng, cây cung này của Tô Ngọc là loại chuyên biệt đã qua cải tiến, tầm bắn xa hơn cung tên thông thường rất nhiều.

Kéo cung phóng tên, động tác liền mạch như nước chảy mây trôi.

Ba mũi tên lao vút về phía Tề Minh, sau khi tránh được một mũi, hắn khó khăn lắm mới né được mũi thứ hai.

Đến mũi thứ ba thì hắn căn bản không còn cách nào tránh né, liếc nhìn người lính bên cạnh, hắn đưa tay kéo phăng người lính đó qua.

Người lính chết không nhắm mắt.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tề Minh vứt xác người lính vừa dùng làm lá chắn sang một bên, sắc mặt có chút khó coi.

Cứ ngỡ Tề Minh vẫn còn chút giới hạn đạo đức, giờ xem ra hắn chẳng còn chút liêm sỉ nào nữa rồi. "Tề Minh, anh đúng là càng sống càng thụt lùi, đó chỉ là một đứa trẻ mười hai mười ba tuổi thôi mà." Bắt một đứa trẻ làm lá chắn cho mình, cái tên Tề Minh này thật khiến người ta buồn nôn.

Tề Minh chẳng cho rằng mình làm vậy có gì sai.

Hắn lạnh lùng nhìn Tô Ngọc, cười mỉa: "Là do ngươi giết nó, nó có muốn tìm ai đòi mạng thì cũng nên tìm ngươi chứ không phải ta." Sự vô liêm sỉ của Tề Minh khiến Tô Cửu và mọi người vô cùng tức giận. "Tề Minh, cái thằng khốn này!" Tô Ngọc cản Tô Cửu lại, nhìn xuống phía dưới: "Đại ca, chúng ta ra ngoài thôi." Tô Cửu gật đầu, ra lệnh xuống dưới.

Chẳng mấy chốc Tô Cửu dẫn binh xuất thành, khi Tề Minh và Tô Cửu đối đầu, Tô Ngọc từ trên cao phi thân xuống.

Tiếp chiêu Tề Minh thay Tô Cửu, Tô Ngọc ra tay còn tàn nhẫn hơn cả Tô Cửu khiến Tề Minh có chút chống đỡ không nổi.

Tề Minh liên tục bại lui, vệ sĩ bên cạnh xông lên, nhìn đối phương, Tô Ngọc lạnh lùng nói: "Một hay hai người đối với tôi cũng vậy thôi." Tề Minh cứ ngỡ vệ sĩ của mình tới giúp thì Tô Ngọc chắc chắn sẽ chết dưới tay hắn, nhưng đến khi thực sự đánh nhau, Tề Minh mới biết Tô Ngọc đáng sợ đến mức nào.

Tô Ngọc như được bao bọc bởi một bức tường đồng vách sắt, họ căn bản không thể đột phá phòng tuyến của anh để ra tay.

Chẳng mấy chốc, tên vệ sĩ lớn lên cùng Tề Minh từ nhỏ đã chết dưới tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc chẳng thèm liếc mắt nhìn hắn lấy một cái, động tác tay trái lại càng nhanh hơn. "Tô Ngọc, ngươi muốn chết!" Hắn lại dám ra tay với người của hắn. "Tôi làm thì cũng đã làm rồi, chẳng lẽ còn sợ anh chắc?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tề Minh hoàn toàn phát điên, đòn tấn công trở nên hỗn loạn không theo bài bản nào.

Nhìn bộ dạng đó của Tề Minh, Tô Ngọc chớp thời cơ đấm một quyền thật mạnh vào ngực hắn.

Tề Minh ôm ngực, lùi lại vài bước định sai người giết Tô Ngọc, nhưng lại phát hiện xung quanh mình từ bao giờ đã chẳng còn một bóng người nào nữa. "Toàn là một lũ khốn nạn!" Tề Minh nhìn quân sĩ xung quanh, thầm nhủ sau khi về nhất định phải giết sạch bọn chúng.

Nghe những lời tức giận đến mất khôn này của Tề Minh, Tô Ngọc đột nhiên thấy kẻ này thật nực cười. "Tề Minh, khi mắng người ta khốn nạn, anh có từng nghĩ mình đã đối xử với họ như thế nào chưa?" Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng. "Ngươi..." "Những gì anh đã làm trong doanh trại nước Tề, còn cần tôi phải nhắc lại không?

Là chính anh tự tìm đường chết thôi." Tô Ngọc gằn từng chữ.

Tề Minh chỉ cần nghĩ đến việc những người bên cạnh lại đối xử với mình như vậy là tâm trạng vô cùng phiền não, đặc biệt là Tô Ngọc, lúc này lại còn dám nói ra những lời như vậy. "Tô Ngọc, ta thực sự hối hận rồi, đáng lẽ ngay từ đầu ta không nên để ngươi bình an vô sự trở về nước Huyền, đáng lẽ ta nên giết quách ngươi đi, như vậy ngươi sẽ luôn ngoan ngoãn nghe lời chứ không phải tới đây đối đầu với ta." Tề Minh lạnh lùng nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đầy âm u.

Tô Ngọc biết Tề Minh chắc chắn sẽ hối hận vì đã không ra tay với mình từ trước, nhưng nghe hắn nói vậy anh vẫn không kiềm chế được cơn giận.

Một cú đấm giáng xuống vai Tề Minh, lực mạnh đến mức làm gãy xương bả vai của hắn.

Tề Minh ôm vai nhìn Tô Ngọc, ánh mắt có chút điên cuồng: "Tô Ngọc, đáng lẽ ngươi phải giống như trước kia, những người bên cạnh đều chết sạch, còn ngươi bị phế bỏ tứ chi, bị nhốt trong một cái sân nhỏ, cuối cùng chết thảm dưới tay chính cha mẹ mình." Nghe Tề Minh nói vậy, Tô Ngọc trừng mắt nhìn hắn: "Vậy thì làm anh thất vọng rồi, kiếp này người chết là Dương San San và Tô Tần, dĩ nhiên là cả anh nữa." "Tô Ngọc, quả nhiên ta không nói sai, ngươi chính là kẻ bò lên từ địa ngục để báo thù, hèn chi từ vài năm trước tính tình ngươi đại biến, hèn chi ngươi trở nên không thể kiểm soát, hèn chi ngươi lại đi giúp Huyền Phỉ Nhiên." Đây là những gì Tề Minh đã mơ thấy tối qua, khi tỉnh dậy hắn vẫn nhớ như in.

Hắn nói những lời này cũng là để dò xét Tô Ngọc, không ngờ lại bị hắn đoán trúng thật.

Tô Ngọc quả nhiên là người đã chết đi một lần.

Lần này đám người Dương San San đúng là lũ phế vật.

Còn cả Vương Cẩn Hòa nữa, trong mơ người này cuối cùng chết ngay trước mặt Tô Ngọc, không ngờ thực tế lại lợi hại như thế.

Đáng lẽ phải là một người đàn bà thôn quê bị người đời khinh miệt, cuối cùng lại trở thành trợ thủ đắc lực cho Tô Ngọc. "Thì đã sao?

Anh ấy khiến tôi cam tâm tình nguyện giúp đỡ, còn anh không có tư cách đó." Tô Ngọc gằn từng chữ.

Nghe Tô Ngọc nói, Tề Minh cười ha hả, Tô Cửu nghe thấy tiếng cười của Tề Minh thì không khỏi lo lắng.

Nhìn về phía hai người, chỉ thấy Tề Minh liều mạng hạ sát thủ với Tô Ngọc.

Tô Cửu thoát khỏi vòng vây định xông tới thì bị Tô Ngọc ngăn lại: "Đại ca, anh đừng qua đây, đây là chuyện giữa em và hắn." Có những chuyện Tô Cửu có thể giúp, nhưng có những chuyện thì không.

Giống như ân oán với Tề Minh, chuyện này chỉ có tự anh mới giải quyết được, ngoài ra không ai giúp được anh cả. "Tiểu Ngọc..." "Anh, chỗ này cứ giao cho em, anh đi xử lý việc khác đi." Tô Ngọc quay đầu nhìn Tô Cửu, nói với giọng không thể chối từ.

Tề Minh chớp lấy cơ hội ra tay ngay lúc này. "Cẩn thận..." Tô Cửu vừa định xông tới thì thấy thanh kiếm trong tay Tô Ngọc đã đâm xuyên ngực Tề Minh.

Tề Minh cúi đầu nhìn thanh kiếm trên người, cười ha hả: "Trong lòng ngươi, ta quả nhiên không bằng người thân của ngươi." "Tô Ngọc, thực ra ngươi và ta đều giống nhau, đều tàn nhẫn như nhau." Chỉ có điều đối với người thân, Tô Ngọc có thêm một phần ôn nhu mà thôi.

Ngoài ra chẳng còn gì khác.

Tô Ngọc vô cảm rút kiếm ra, Tề Minh ngã xuống đất nhìn Tô Ngọc, đột nhiên bật cười: "Ngươi tưởng mất đi nước Tề thì nước Huyền có thể kê cao gối mà ngủ sao?" "Ngươi nên... cảm ơn Vương Cẩn Hòa vì đã tạo ra giống lúa năng suất cao, khiến tất cả các nước đều đang nhắm vào nước Huyền rồi đấy." Tề Minh nhìn Tô Ngọc với ánh mắt sáng rực, dường như đã thấy trước cảnh Tô Ngọc chết dưới tay kẻ khác. "Ta ở dưới suối vàng đợi ngươi." Tề Minh nói xong, trợn tròn mắt rồi tắt thở.

Thực sự chết không nhắm mắt.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn thi thể Tề Minh, không nói một lời.

Sự việc đã được giải quyết, nhưng trong lòng anh sao vẫn có cảm giác trống trải lạ thường.

Hình như thiếu mất điều gì đó.

Chương 687

"Tướng sĩ nước Tề nghe đây, Tề Vương đã chết, buông vũ khí không giết!" Tô Cửu thấy Tề Minh đã chết liền lớn tiếng hô vang.

Những tướng sĩ nước Tề vốn đã không còn ý chí chiến đấu, nghe thấy lời Tô Cửu liền vứt vũ khí xuống đất.

Vị tướng quân duy nhất còn sống sót thấy vậy liền quát: "Cái lũ không trung thành này, các người đây là phản quốc!" Những quân sĩ bên cạnh nghe vậy, ánh mắt trở nên rất lạnh lùng: "Nếu có thể giống như dân chúng nước Huyền, được ăn no mặc ấm, không bị áp bức, không phải lo lắng lúc nào cũng bị bắt đi lính, thì phản quốc cũng được." "Đúng vậy, chỉ cần được sống, chỉ cần được sống cuộc đời như dân nước Huyền, dù có mang tiếng phản quốc chúng tôi cũng nhận." Một đứa trẻ mười hai tuổi biết mình không phải chết thì òa khóc nức nở: "Nhà tôi chỉ có mình tôi là con trai, là các người bắt tôi đi, nếu tôi không đi các người sẽ giết cả nhà tôi, lúc đi còn cướp sạch số lương thực ít ỏi của nhà tôi, ông thì được ăn no mặc ấm nhưng còn chúng tôi thì sao?

Chúng tôi đói rách cơ cực, tất cả đều là do các người ép." "Chúng tôi phản quốc có gì sai?

Nếu tên hôn quân đó đối xử tốt với dân như Hoàng thượng nước Huyền, việc gì cũng nghĩ cho dân thì ông bảo tôi ra chiến trường nộp mạng tôi cũng sẵn lòng, nhưng hắn có phải là người như thế không?

Hắn có xứng để chúng tôi tự nguyện đi chết không?" "Tôi nghe nói Hoàng thượng nước Huyền khi có đợt giống lúa năng suất cao đầu tiên, chỉ giữ lại cho hoàng gia năm mươi mẫu đất, còn lại đều chia hết cho dân, các quan viên nước Huyền có trang trại muốn mua giống lúa đó còn chẳng mua được, nếu ở nước Tề thì số giống đó liệu có đến lượt dân chúng chúng ta không?" Tiếng buộc tội khản đặc của cậu thiếu niên khiến tất cả tướng sĩ nước Tề đều im lặng.

Đúng vậy, tên hôn quân đó bất chấp sống chết của dân để đánh trận, hắn chưa từng nghĩ đến việc lấy đi lương thực của dân thì họ có sống nổi không. "Nhà ông có tiền có lương thực, nhưng chúng tôi thì không, năm nào cũng tai ương, lương thực trắng tay, có ai quan tâm đến chúng tôi không?" "Tên hôn quân đó có quan tâm không?

Hắn chỉ biết sai người đến những nhà không nộp đủ thuế để cướp bóc trắng trợn, bất chấp mạng sống của người ta." Lời của cậu thiếu niên đã khơi dậy sự đồng cảm của tất cả mọi người, đặc biệt là những người bị cưỡng bức đi lính năm nay.

Cảm xúc của họ lại càng sâu sắc hơn. "Sau khi vào doanh trại, các người được ăn ngon mặc ấm còn chúng tôi thì sao?

Nước lạnh màn thầu, không ăn thì nhịn đói, lại còn phải huấn luyện, các người là muốn hành chết người ta chứ có phải muốn đánh trận đâu?" Từng lời buộc tội khiến vị tướng quân kia đỏ mặt tía tai.

Thậm chí ông ta không dám nhìn vào mắt họ, vì những gì họ nói đều là sự thật, họ không hề nói dối, đó đều là những việc Hoàng đế nước Tề đã làm. "Dù có như vậy các người cũng không được phản quốc, đây là tội tru di cửu tộc đấy." Vị tướng quân đó đến giờ vẫn lên tiếng bênh vực nước Tề.

Thậm chí còn dùng cả lời đe dọa. "Muốn tru thì cứ việc." Ở đây tất cả mọi người đều đã phản quốc rồi, ông ta có giỏi thì giết hết đi.

Vị tướng quân không ngờ những người này lại có thể nói ra những lời như vậy. "Các người..." "Dù sao cũng phải chết, tôi thà làm ma no chứ không muốn làm ma đói." "Tôi muốn sang nước Huyền sinh sống, dù chỉ được làm dân nước Huyền một ngày thôi tôi cũng mãn nguyện rồi." Cậu thiếu niên chất vấn lúc đầu lên tiếng.

Tất cả mọi người đều đồng tình gật đầu: "Nói đúng lắm, dù chỉ một ngày thôi cũng được." Tô Ngọc nghe họ nói vậy liền quay đầu nhìn sang: "Yên tâm, sẽ không để các người chỉ được làm dân nước Huyền một ngày đâu, chỉ cần các người muốn, mãi mãi đều được." "Không biết các người có sẵn lòng cùng chúng tôi cứu giúp thêm nhiều dân chúng khác không?" Câu hỏi này của Tô Ngọc rất có kỹ thuật.

Anh không nói những người này là phản quốc, mà là mời họ cùng đi cứu giúp những người dân vẫn đang đau khổ ở nước Tề. "Lúc đi, Hoàng huynh đã giao toàn quyền xử lý việc này cho bản vương, bất kể có phải là dân nước Tề hay không, chỉ cần thành trì nước Tề thuộc về nước Huyền, thì dân trong thành đó chính là dân nước Huyền, lương thực năm nay chúng tôi sẽ chia cho các người, giống lúa năng suất cao năm sau cũng sẽ có phần." Tô Ngọc nhìn tất cả mọi người tại hiện trường nói.

Cậu thiếu niên bên cạnh kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Đây là sự thật sao?" "Lời Vương gia chúng tôi nói dĩ nhiên là thật, từ năm ngoái Vương gia đã nói nếu đánh trận thì lương thảo dược liệu đều do anh ấy chuẩn bị, năm nay anh ấy đã chuẩn bị rất nhiều lương thực cho chúng tôi, nhiều đến mức ăn không hết, còn có cả rất nhiều dược liệu nữa." Người lính bên cạnh đầy tự hào nói. "Hoàng thượng rất tin tưởng Vương gia, người đã nói giao việc cho Vương gia làm thì chắc chắn là giao rồi." "Đúng vậy, Vương gia nói cho các người giống lúa năng suất cao thì chắc chắn sẽ cho." "Vương phi trồng được giống lúa năng suất cao, lúa nước đã đạt một nghìn tám trăm cân mỗi mẫu, lúa mì và ngô cũng đã đạt trên một nghìn một trăm cân." Nghe lính nước Huyền nói, những người vốn còn hoài nghi đã hoàn toàn tin tưởng. "Vương gia, tôi muốn gia nhập nước Huyền, còn muốn đưa cả gia đình theo cùng nữa." Một mẫu đất hơn một nghìn cân lương thực, thế thì nhiều biết mấy. "Hoàng thượng của chúng tôi từ lúc đăng cơ đã quy định thuế thu chỉ có hai phần, Hoàng thượng của chúng tôi tốt quá phải không?" Tô Cửu và Tô Ngọc nghe quân sĩ khoe với người nước Tề về việc Hoàng thượng tốt như thế nào, không nhịn được mà mỉm cười.

Nhưng thế này cũng tốt, có thể cho người nước Tề biết Hoàng huynh là một vị hoàng đế tốt như thế nào, dân chúng sống dưới sự cai trị của người hạnh phúc ra sao.

Quân sĩ nước Tề nghe lời quân sĩ nước Huyền mà trong mắt đầy sự khao khát, từ nay họ cũng là người nước Huyền rồi, không cần phải đứng đây ngưỡng mộ cuộc sống của họ nữa.

Sau này họ cũng có thể sống một cuộc đời tốt đẹp như vậy.

Nghĩ đến thôi đã thấy mong chờ.

Tất cả mọi người đều đầu hàng, dù có vài kẻ bướng bỉnh nhưng cuối cùng cũng đều đã chết.

Tô Ngọc bảo Tô Cửu dẫn người vào thành, đồng thời sai đầu bếp chuẩn bị thêm đồ ăn.

Tối hôm đó, dân chúng nước Tề nhìn bát cháo khoai lang đặc sánh và những chiếc bánh bao to bằng nắm đấm.

Tướng sĩ nước Tề nhìn những chiếc bánh bao lớn đó mà có chút ngỡ ngàng: "Cái này thực sự là cho chúng tôi ăn sao?" Trong bát cháo khoai lang này cũng nhiều gạo trắng ít khoai lang, trông vô cùng hấp dẫn. "Dĩ nhiên rồi, mau cầm lấy mà ăn đi." Có quân sĩ nước Huyền làm gương, quân sĩ nước Tề cũng tiến tới mỗi người lấy hai cái bánh bao.

Cắn một miếng ngập răng toàn là thịt.

Nhìn chiếc bánh bao nhân thịt lớn trong tay, cậu thiếu niên không kiềm được nước mắt. "Nhóc con, em khóc cái gì thế?" "Cùng là Hoàng đế mà sao lại khác biệt lớn đến thế chứ." "Nghĩ mấy chuyện đó làm gì?

Thằng nhóc em cứ ăn nhiều vào cho chóng lớn." Đứa trẻ này trông có vẻ quá nhỏ con.

Cậu thiếu niên tức tối không thôi, cậu chỉ là nhỏ tuổi nên trông hơi thấp một chút thôi mà.

Tô Cửu đứng bên cạnh Tô Ngọc, nhìn quân sĩ nước Huyền và tướng sĩ nước Tề cùng nhau ăn cơm, trên mặt mang theo nụ cười: "Từ ngày mai bắt đầu công thành đi, đánh xong sớm để còn về sớm." "Bên phía Tiểu Hòa sao rồi?" Nhắc đến chuyện này, ánh mắt Tô Ngọc đầy âm u: "Tiểu Hòa và đại bác đối phó với nhà họ Dư có chút trục trặc, lão tổ tông nhà họ Dư bị người ta cứu đi, ám vệ em đặt bên cạnh Tiểu Hòa chết mất một nửa, Nguyên Húc bị trọng thương." Tô Cửu vốn đang thư thái, nghe Tô Ngọc nói vậy sắc mặt lập tức thay đổi: "Em nói gì?

Nguyên Húc bị trọng thương?

Chuyện này rốt cuộc là sao?" Tô Ngọc đưa bức thư anh nhận được hôm qua cho Tô Cửu, Tô Cửu đọc xong thì tức giận không thôi: "Cái nhà họ Dư này đúng là to gan thật, chúng dám làm thế sao?" "Sau này Tiểu Hòa sẽ phối hợp với đại bác đối phó nhà họ Dư, phía Hoàng huynh cũng đã thông báo rồi." Tô Ngọc giải thích.

Tô Cửu gật đầu, nghĩ đến Nguyên Húc đang bị thương nặng, anh lo lắng hỏi: "Vậy còn Nguyên Húc?

Cậu ấy không sao chứ?" Tô Ngọc lắc đầu: "Có Nam Kiều và Ngu Cơ dưới trướng đại bác ở đó, Nguyên Húc sẽ không sao đâu, chỉ là nghe Tiểu Hòa nói ít nhất phải tĩnh dưỡng nửa năm mới khỏi." "Có biết là ai ra tay không?" "Tạm thời chưa biết." Tô Cửu im lặng không nói gì, hiện giờ chưa biết là ai thì sau này muốn đối phó e rằng cũng không có cách nào. "Sau này em sẽ viết một bức thư về cho đại bác, chắc là từ chỗ bác ấy có thể biết được điều gì đó." Tô Ngọc trầm ngâm nói. "Được." Từ ngày hôm sau, hai anh em Tô Ngọc dẫn binh công thành, khi tới nơi dân chúng đã mở cửa thành đón tiếp họ.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Ngọc có chút ngạc nhiên: "Mọi người làm vậy là ý gì?" "Chúng tôi mở cửa thành cho Vương gia, chỉ hy vọng Vương gia tha cho dân chúng trong thành, cuộc sống của họ khổ quá rồi." "Điều này là dĩ nhiên, quân sĩ nước Huyền không sát hại dân lành vô tội." Tô Ngọc dẫn đại quân vào thành, đi tới đâu cũng thấy rất nhiều người dân đã không còn hy vọng vào cuộc sống.

Cả người họ trở nên đờ đẫn, giống như những con rối đã mất đi linh hồn.

Tô Ngọc thở dài một tiếng, dưới sự dẫn dắt của tướng thủ thành, anh đi tới nơi nghỉ ngơi. "Ông đi thông báo cho dân chúng, ngày mai tới đây nhận lương thực." Tướng thủ thành ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Nhận lương thực sao?" Có phải ông ta nghe nhầm không?

Lương thực là thứ quý giá như vậy, Vương gia thực sự sẵn lòng chia cho dân nước Tề sao? "Bây giờ tòa thành này đã thuộc về nước Huyền, dân chúng ở đây cũng là dân của nước Huyền, nước Huyền chưa bao giờ có tiền lệ bỏ mặc dân chúng sống chết không quan tâm." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tướng thủ thành nghe vậy liền quỳ sụp xuống đất: "Thuộc hạ tham kiến Vương gia." Tô Ngọc gật đầu: "Đứng lên đi, đi làm việc đi." Ông ta là tướng quân ở đây, cũng quen thuộc với dân chúng, để ông ta đi làm những việc này là tốt nhất. "Rõ, tôi đi làm ngay đây." Tướng thủ thành dẫn theo thuộc cấp cầm chiêng tre đánh liên hồi trên phố.

Thấy dân chúng vây lại, ông ta mới lên tiếng: "Bà con ơi, báo cho mọi người một tin vui, vị Vương gia dẫn binh vào thành hôm nay bảo mọi người ngày mai tới phủ tướng quân để nhận lương thực!" Những người dân vốn đang ngồi thẫn thờ bỗng chốc nhìn qua: "Tướng quân, ông nói...

Vương gia nước Huyền cho chúng tôi nhận lương thực sao?" Các binh sĩ của Vương gia nói rằng hiện tại mọi người đều là bách tính của Huyền quốc, mà ở Huyền quốc chưa bao giờ có tiền lệ để mặc bách tính sống chết không màng.

Chương 688

Khi nói những lời này, giọng người binh sĩ có chút nghẹn ngào: "Mọi người mau đi thông báo cho người thân bạn bè, ngày mai nhất định phải tới lĩnh lương thực, dù có bao nhiêu đi nữa thì trước mắt cũng giúp mọi người vượt qua khó khăn này." "Cảm ơn tướng quân." "Người mọi người cần cảm ơn không phải tôi, mà là Hoàng thượng và Vương gia của Huyền quốc." "Ngày mai chúng ta sẽ lại tới cảm ơn Vương gia, mọi người trước hết hãy về nhà thông báo cho những người xung quanh, bất kể có thật hay không cũng cứ đến xem sao, vạn nhất... vạn nhất là thật thì sao?" "Được." Tất cả bách tính khi nghe thấy những lời này, cuối cùng cũng nhen nhóm lên ý muốn được sống tiếp.

Ngày hôm sau, khi trời còn chưa sáng, bách tính quanh vùng đã dắt díu cả nhà tìm đến.

Thậm chí còn có những đứa trẻ mới vài tuổi, chúng nhìn chằm chằm vào cánh cổng vẫn còn đóng chặt của phủ tướng quân.

Khi trời sáng, cửa phủ tướng quân mở ra, họ thấy một công tử tướng mạo phi phàm dẫn người bước ra ngoài. "Anh là Vương gia của Huyền quốc sao?" Một đứa trẻ trông chừng bốn năm tuổi nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đúng vậy." "Anh thực sự sẽ chia lương thực cho chúng cháu chứ?" Câu hỏi này cũng là thắc mắc của tất cả mọi người có mặt tại đó. "Tất nhiên, từng gia đình hãy đứng tập trung lại với nhau, người lớn mỗi người được ba mươi cân lương thực, trẻ em mười lăm cân.

Hiện tại trong tay bản vương tạm thời chỉ có bấy nhiêu, sau khi lương thực tiếp tế được vận chuyển tới sẽ chia thêm cho mọi người một ít.

Đợi qua năm mới, ta cũng sẽ gửi giống cây năng suất cao tới cho mọi người, chắc hẳn các vị đều đã nghe nói về giống cây năng suất cao của Huyền quốc rồi." Tô Ngọc nhìn mọi người và nói.

Số lương thực này tuy không nhiều, nhưng đối với những bách tính đang ở đường cùng mà nói, đây thực sự là lương thực cứu mạng. "Cảm ơn Vương gia, cảm ơn Vương gia!" "Giống cây năng suất cao, năm sau chúng ta cũng có thể trồng được giống cây năng suất cao sao?" Bách tính nhìn Tô Ngọc với ánh mắt đầy mong chờ.

Họ đã nghe danh giống cây năng suất cao từ lâu, không ngờ mình cũng có cơ hội được trồng. "Đúng là giống năng suất cao.

Vì bản thân Huyền quốc cũng không có quá nhiều giống này, nên mỗi nhà tạm thời chỉ được chia giống đủ cho hai mẫu đất.

Hai mẫu đất có thể thu hoạch được ba ngàn sáu trăm cân lúa gạo." Dù biết là giống năng suất cao, nhưng sản lượng này vẫn khiến họ choáng ngợp.

Hai mẫu đất thu được ba ngàn sáu trăm cân, đây là điều họ chưa từng thấy bao giờ. "Vậy... vậy thuế thu có nhiều lắm không?" Trước đây họ chỉ có bấy nhiêu lương thực mà đã phải nộp tới bốn phần thuế, giờ nhiều lương thực thế này, thuế liệu có tăng cao không? "Tự nhiên là không.

Thuế của Huyền quốc luôn là hai phần mười, bất kể lúc nào cũng sẽ không tăng thêm gánh nặng thuế cho bách tính." Tô Ngọc lên tiếng giải thích.

Một câu nói khiến tất cả mọi người đều kích động.

Thuế hai phần, nếu họ trồng giống năng suất cao, dù chỉ có hai mẫu đất, sau khi nộp thuế xong ít nhất vẫn còn lại hai ngàn năm trăm cân lương thực.

Số này tuyệt đối đủ cho cả gia đình họ sống sung túc. "Khi đến đây, Hoàng thượng của chúng ta đã nói, bất kể trước kia mọi người là bách tính của nước nào, sau này đều là bách tính của Huyền quốc, được hưởng đãi ngộ như người Huyền quốc.

Đợi khi hạt giống rau củ của phu nhân ta có nhiều hơn cũng sẽ gửi tới đây một ít, năm đầu tiên sẽ không thu tiền của mọi người, năm thứ hai dù có phải mua cũng chỉ tốn một ít tiền lẻ thôi." "Cảm ơn Hoàng thượng, cảm ơn Vương gia, cảm ơn Vương phi!" Sự tuyệt vọng trong mắt bách tính lúc này hoàn toàn biến mất.

Họ đã nhìn thấy tương lai phía trước, được trồng thật nhiều lương thực và rau củ, không có sưu cao thuế nặng, không phải lo lắng con cái trong nhà bị bắt đi lính.

Sau khi đợi họ bình tĩnh lại, Tô Ngọc mới nói tiếp: "Bây giờ bắt đầu phát lương thực, ngoài gạo ra còn có một số loại như khoai lang." Tất cả mọi người im lặng, dưới sự sắp xếp của những người bên cạnh, họ bắt đầu xếp hàng nhận lương thực.

Sau khi đăng ký tại cổng, từng gia đình vào trong nhận.

Khi nhìn thấy số lương thực chất đống trong sân, những người đi vào đều ngẩn ngơ, nhiều lương thực quá. "Cha ơi, con thích Hoàng thượng hiện tại, cũng thích Vương gia nữa." Một đứa trẻ nói bằng giọng sữa non nớt. "Đúng vậy, Hoàng thượng hiện tại của chúng ta rất tốt." Thực sự rất tốt.

Khi những người bên ngoài nhìn thấy những người vào trước vác lương thực đi ra, ai nấy đều kích động.

Có vài kẻ bắt đầu nảy sinh ý đồ xấu.

Tô Ngọc nhìn thấy dáng vẻ của những kẻ đó liền cười lạnh:

"Thôn trưởng các thôn hãy ra đây, mỗi nhà có bao nhiêu người các ông cũng phải tới xác nhận một chút.

Phân phát lương thực cho mọi người là để vượt qua khó khăn, nhưng bản vương cũng không phải kẻ ngốc để các người đục nước béo cò, nhận lương thực nhiều lần.

Nếu bị phát hiện, toàn bộ lương thực và giống cây năm sau sẽ bị thu hồi hết." Những kẻ đang rục rịch kia lập tức thu lại tâm tư.

Hiện tại lấy thêm chút lương thực đúng là ăn được lâu hơn một chút, nhưng giống cây năm sau mà mất thì đúng là lợi bất cập hại, chuyện nhỏ nhen này không nên tính toán.

Thế là tất cả mọi người đều an phận xếp hàng lĩnh lương thực.

Mất ba ngày mới phát xong lương thực trong thành và các thôn trấn lân cận.

Tin tức này cũng truyền đến các thành trấn bên cạnh.

Những bách tính ở đó cũng rục rịch: "Chúng ta cũng phải nghênh đón Vương gia, mở cổng thành nghênh đón Vương gia!" Bách tính có người thứ nhất ắt có người thứ hai, có hình mẫu từ thành trấn trước đó, hiện tại bách tính Tề quốc đều coi Tô Ngọc và Huyền quốc như cứu tinh.

Huyền quốc không phải đến đánh chiếm Tề quốc, mà là đến cứu bách tính Tề quốc.

Có bách tính ủng hộ, Tô Ngọc và mọi người gần như không tốn một binh một chốt nào đã thu phục được bảy tòa thành.

Cứ đến mỗi nơi, họ lại phát lương thực cho mọi người để họ có thể vượt qua mùa đông này.

Bách tính Tề quốc đều rất cảm kích Tô Ngọc.

Tất nhiên, Tô Ngọc không độc chiếm công lao này, mà đẩy hết về phía Huyền Phỉ Nhiên.

Khi Tô Ngọc đến tòa thành thứ tám, bách tính đột nhiên gửi tới một bức thư liên danh của họ. "Vương gia, chúng tôi không có gì tặng Hoàng thượng, hy vọng ngài có thể giúp chúng tôi gửi cái này tới cho Người.

Chúng tôi thực sự rất cảm ơn Người, chính Hoàng thượng đã cứu mạng chúng tôi." Một lão tú tài run rẩy lấy ra mấy tờ sớ.

Tô Ngọc tiếp lấy xem qua, trên đó là những lời cảm kích Huyền Phỉ Nhiên, phía sau là từng dấu vân tay.

Toàn bộ đều là bách tính tự nguyện ấn vào.

Thực sự đã làm được đến mức dân chúng đồng lòng hưởng ứng. "Bản vương sẽ giúp các vị gửi tới cho Hoàng huynh." "Đa tạ Vương gia." Tô Ngọc sai người dùng ngựa trạm cấp tốc tám trăm dặm gửi về cho Huyền Phỉ Nhiên, cùng gửi đi còn có chiến báo.

Ngựa phi nước đại về kinh thành.

Khi tới nơi, cổng thành vẫn chưa mở.

Chương 689

"Người nào?" Tướng sĩ giữ thành nhìn người bên dưới hỏi. "Chiến báo cấp tốc tám trăm dặm từ biên quan!" Người trên thành nghe vậy vội vàng sai người mở cổng.

Khi chiến báo được đưa vào cung, Huyền Phỉ Nhiên đang trong buổi thiết triều. "Hoàng thượng, chiến báo cấp tốc tám trăm dặm từ biên quan!" "Mau truyền!" Huyền Phỉ Nhiên vội vàng lên tiếng. "Rõ!" Rất nhanh, binh sĩ đưa chiến báo bước vào điện Kim Loan: "Tham kiến Hoàng thượng, đây là chiến báo Vương gia sai thuộc hạ mang về." Lại Phúc vội vàng đi lấy mang lên.

Huyền Phỉ Nhiên xem chiến báo trước, xem xong liền rồng vui hớn hở: "Ha ha, Tiểu Ngọc và mọi người không tốn một binh một chốt đã hạ được bảy tòa thành trì." Thừa tướng kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Vương gia đã làm thế nào vậy?" "Tiểu Ngọc cứ đến mỗi tòa thành lại phát lương thực cho bách tính, bách tính khác biết tin liền chủ động mở cổng thành cho nó vào." Nghe lời này của Huyền Phỉ Nhiên, tất cả mọi người đều sững sờ, trong mắt đầy vẻ không tin nổi.

Đây thực sự là việc Vương gia làm sao?

Có kẻ đối với cách làm của Tô Ngọc có chút không hài lòng, lập tức đứng ra nói lời châm chọc: "Hoàng thượng, Vương gia làm vậy có phải quá đáng lắm không?

Chuyện này chưa hề bàn bạc với Hoàng thượng đã tự ý đem lương thực ra ngoài, căn bản là không coi Hoàng thượng ra gì." Rõ ràng là đang châm ngòi ly gián.

Thừa tướng nhìn kẻ vừa nói như nhìn một tên đần, ông chưa từng thấy ai trí não có vấn đề như vậy. "Lâm đại nhân nói vậy là sai rồi.

Sao gọi là Vương gia không coi Hoàng thượng ra gì?

Vương gia rõ ràng luôn để Hoàng thượng trong lòng." Thừa tướng không khách khí đáp lại. "Lời này nói đúng đấy." "Huống chi Vương gia cũng đâu có dùng lương thực trong quốc khố, cậu ấy đã chuẩn bị hơn năm triệu cân lương thực gửi tới biên quan.

Có lẽ là nghĩ rằng thành trì của Tề quốc đã trở thành của Huyền quốc, chúng ta cũng phải giúp bách tính ở đó vượt qua khó khăn.

Đời sống của bách tính Tề quốc đã đến đường cùng, Vương gia sau khi thu phục thành trì chia lương thực giúp họ thì có gì sai?" Mọi người đều lên tiếng bênh vực Tô Ngọc, Lâm đại nhân nghe mà mí mắt giật liên hồi.

Trong lúc họ tranh luận, Huyền Phỉ Nhiên đã xem thêm mấy bản sớ khác.

Sau khi mở ra xem nội dung bên trong, Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn ngẩn người: "Lại Phúc, mang cái này xuống cho Lâm đại nhân xem." "Rõ." Lại Phúc cầm bản sớ xuống cho Lâm đại nhân.

Trong lòng Lâm đại nhân có một giọng nói bảo ông ta đừng xem, nhưng Hoàng thượng đang nhìn từ trên cao, ông ta không xem không được.

Ông ta run rẩy đón lấy sớ rồi đọc.

Xem xong, mặt ông ta trắng bệch.

Những người khác thấy dáng vẻ này của ông ta đều lấy làm lạ, có chuyện gì vậy?

Thứ Hoàng thượng đưa cho Lâm đại nhân rốt cuộc là gì mà khiến ông ta biến sắc ngay lập tức như vậy? "Xem ra mọi người đều rất tò mò trẫm đã cho ông ta xem cái gì, nếu đã vậy thì mọi người cũng xem đi." Huyền Phỉ Nhiên nói xong, Lại Phúc lấy bản sớ từ tay Lâm đại nhân, đưa cho Thừa tướng trước.

Thừa tướng xem xong đầu tiên là kinh ngạc, sau đó là vui mừng khôn xiết.

Không ngờ Vương gia lại có thể làm đến mức này.

Thừa tướng xem xong liền truyền bản sớ cho những người khác.

Đợi tất cả mọi người xem xong, Huyền Phỉ Nhiên mới cất lời hỏi: "Hiện tại còn có ai nói Tiểu Ngọc không coi trẫm ra gì không?" "Dĩ nhiên là không ạ." Các đại thần bên dưới đều không ngờ chiến báo cấp tốc gửi về lại kèm theo cái này.

Điều này quá đỗi bất ngờ đối với họ.

Đây là bức thư liên danh của bách tính Tề quốc, nhìn từng dấu vân tay trên đó, họ cảm thấy máu nóng sục sôi.

Có thể thấy Tô Ngọc khi ở biên quan đã không ít lần quảng bá danh tiếng cho Huyền Phỉ Nhiên.

Thậm chí những việc cậu làm đều lấy danh nghĩa của Hoàng thượng.

Chuyện này nếu đổi lại là người khác liệu có làm được không?

Chỉ cần có chút tâm tư riêng, họ sẽ vơ hết công lao về mình.

Nhưng Vương gia thì không, cậu không những không làm vậy mà còn đặt hết mọi chuyện lên người Hoàng thượng. "Lâm đại nhân nôn nóng châm ngòi mối quan hệ giữa trẫm và Ngọc Vương như vậy là vì cớ gì?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn đối phương lạnh lùng hỏi.

Lâm đại nhân vội vàng quỳ xuống đất: "Hoàng thượng bớt giận, thần không có ý đó, chỉ là cảm thấy Vương gia làm vậy thực sự không thỏa đáng." Ông ta cứ ngỡ Tô Ngọc nhất định sẽ vơ hết công lao về mình, nào ngờ Tô Ngọc không những không làm vậy mà còn lấy danh nghĩa Huyền Phỉ Nhiên để làm mọi chuyện.

Hiện tại mỗi bách tính Tề quốc đều coi Huyền Phỉ Nhiên là ân nhân cứu mạng.

Danh tiếng của Huyền Phỉ Nhiên ở đó cao chưa từng thấy.

Những lời ông ta vừa nói, chỉ cần ai có não cũng nghe ra là ý gì.

Hiện tại nếu ông ta còn dám cãi chày cãi cối, mọi người mới thực sự coi thường ông ta. "Hoàng thượng, lão thần thực sự không có ý đó." Bất kể có bị coi thường hay không, việc quan trọng nhất lúc này là phải phủi sạch trách nhiệm.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn đối phương với ánh mắt thâm sâu, không tỏ rõ thái độ với cách hành xử của ông ta.

Tuy nhiên, lúc này vẫn chưa phải lúc động đến người, đợi đến khi Vương Tĩnh Vũ và mọi người rèn luyện xong trở về mới là lúc thực sự ra tay.

Lâm đại nhân hiện tại vẫn chưa biết Huyền Phỉ Nhiên đang tính toán gì. "Không được có lần sau." "Rõ." Lâm đại nhân tuy có chút nghi hoặc tại sao Huyền Phỉ Nhiên lại bỏ qua cho mình dễ dàng như vậy, nhưng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần Hoàng thượng không tìm ông ta gây rắc rối là ông ta mãn nguyện rồi.

Sau khi tan triều, Thừa tướng đến thư phòng ngự dụng. "Hoàng thượng, Lâm đại nhân này tâm địa thật đáng ngờ." Thừa tướng trầm giọng nói. "Cứ để ông ta ở lại thêm vài năm, đợi Vương Tĩnh Vũ và mọi người rèn luyện xong cũng là lúc ông ta nên rời đi." Hiện tại chưa có người thích hợp để thay thế những vị trí này nên đành phải miễn cưỡng giữ lại. "Vâng." "Chiêu này của Vương gia chơi thực sự quá hay, trong lúc tuyệt vọng đã cho bách tính Tề quốc sự sống mới.

Có họ làm gương, cộng thêm sự bất tài của Hoàng đế Tề quốc, hiện tại Vương gia muốn đánh chiếm các thành trì của Tề quốc ngược lại trở nên đơn giản hơn nhiều." Huyền Phỉ Nhiên mỉm cười gật đầu: "Đúng là như vậy.

Tuy nhiên Tiểu Ngọc còn gửi về một phong thư, cậu ấy nói Lỗ quốc cũng đã ra tay.

Sau khi họ chiếm được một tòa thành có lợi cho chúng ta, các thành trì khác của Tề quốc ước chừng cũng sẽ bị Lỗ quốc chiếm mất." Hiện tại nhóm của Tô Ngọc không cần công thành cũng có thể chiếm được thành trì, hiệu quả tốt hơn bên Lỗ quốc rất nhiều.

Biểu cảm của Thừa tướng trở nên nghiêm trọng: "Lỗ quốc này thực sự có ý đồ với Tề quốc, họ giấu sâu thật đấy." "Trước đây họ còn muốn liên thủ với Lăng quốc, chẳng phải là mưu đồ với hổ sao?" "Chia nhỏ quyền lực của Lăng quốc là đúng, nếu không Huyền quốc sẽ phải đối mặt không chỉ với Tề quốc và Lăng quốc mà còn có Lỗ quốc ẩn nấp phía sau." Thừa tướng nhíu mày: "Lân quốc này có biết quốc gia mình sắp bị Lỗ quốc xâm thực không?" Nghe lời Thừa tướng, Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Điều đó không quan trọng, quan trọng là sau khi Tề quốc bị diệt, Lỗ quốc cũng sẽ tìm đến thôi." "Vẫn là vì giống cây năng suất cao mà tới.

Tuy nhiên trong tay chúng ta giống này cũng không nhiều, chúng ta không nhất thiết phải đưa những gì mình có cho họ." Lỗ quốc mạnh hơn họ thì đã sao?

Chương 690

Huyền quốc hiện tại cũng không kém cạnh. "Chuyện này Tiểu Ngọc nói Lạc Diễm sẽ giải quyết." Lạc Diễm... cái tên này Thừa tướng đã từng nghe qua, đêm trừ tịch năm ngoái họ còn cùng nhau ăn tết.

Nhưng đó chẳng phải chỉ là một đứa trẻ sao?

Có thể làm được gì? "Tiểu Ngọc nói Lạc Diễm nghiên cứu ra một loại thuốc nổ, khi đối phó với Lỗ quốc sẽ dùng tới." Uy lực của thuốc nổ thực ra ông cũng từng thấy, nếu dùng nhiều, một tòa thành có thể biến thành đống đổ nát trong nháy mắt.

Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy vô cùng may mắn vì mấy đứa trẻ đó có quan hệ khá tốt với mình, lại nghe lời Tiểu Ngọc. "Vương gia đây là muốn đe dọa người ta sao?" Mặc dù Thừa tướng không muốn dùng từ đe dọa, nhưng đây thực sự là đang đe dọa.

Huyền Phỉ Nhiên cười ha hả: "Bất kể có phải đe dọa hay không, chỉ cần có ích cho chúng ta là được." Thừa tướng đồng tình gật đầu: "Hoàng thượng nói phải." "Còn về phía Lâm đại nhân, tôi muốn sai người canh chừng?" "Ừm, cứ vậy đi." Thừa tướng ở trong thư phòng ngự dụng bàn bạc với Huyền Phỉ Nhiên hồi lâu mới rời đi.

Vương Cẩn Hòa cũng nhận được thư của Tô Ngọc.

Trong thư, anh giao Nguyên Húc cho cô và Nam Kiều, còn kể thêm một số chuyện trên chiến trường.

Nhìn nội dung trong thư, Vương Cẩn Hòa nở nụ cười, phương pháp này của Tô Ngọc dùng quá hay.

Anh hoàn toàn biết rõ bách tính Tề quốc lúc này cần gì, anh cho họ thứ họ cần, bách tính tự nhiên sẽ cảm kích anh.

Tuy nhiên anh chắc chắn sẽ đẩy công lao về phía Huyền Phỉ Nhiên, vì đây mới là thứ Huyền Phỉ Nhiên cần nhất. "Mẹ ơi, có phải thư của cha gửi tới không?" Tiểu Bảo và Tiểu Trí chạy lại hỏi. "Đúng vậy, các con xem đi." Sau khi xem xong thư, mắt Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều tràn ngập sự kinh ngạc, hóa ra mọi chuyện còn có thể làm như vậy. "Mẹ ơi, cha giỏi quá đi mất!" Tiểu Bảo đỏ bừng mặt vì phấn khích, ánh mắt đầy sự sùng bái dành cho Tô Ngọc.

Tiểu Trí ở bên cạnh cũng không ngừng gật đầu: "Em trai nói đúng, cha quá lợi hại, đây mới là cảnh giới cao nhất của việc đánh trận." Không tốn một binh một chốt nào mà có thể chiếm được thành trì, lại còn khiến bách tính cảm kích mình, điều này thật tuyệt vời.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ sùng bái của hai đứa trẻ, buồn cười lắc đầu. "Con và anh so với cha vẫn còn kém xa quá." Tiểu Bảo nắm chặt tay, ánh mắt đầy sự kích động. "Chúng con còn phải trở nên mạnh mẽ hơn nữa để bảo vệ em trai, em gái, và cả cha mẹ nữa." Mục tiêu của Tiểu Bảo chính là vượt qua Tô Ngọc để sau này có thể bảo vệ cả gia đình.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, không ngờ mục tiêu của cậu bé lại là bảo vệ gia đình.

Đối với Vương Cẩn Hòa, cô không hề thấy Tiểu Bảo là người tự lượng sức mình. "Mẹ ơi, mẹ bảo con và anh có thể vượt qua cha không?" Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Mẹ thấy các con đều rất giỏi, chỉ cần tiếp tục nỗ lực nhất định sẽ vượt qua được cha các con thôi." Cả hai đứa trẻ đều là những người có thiên phú vượt bậc, mặc dù Tô Ngọc cũng rất giỏi, nhưng ai biết được sau này chúng có vượt qua Tô Ngọc hay không?

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Chúng con sẽ nỗ lực vượt qua cha." "Vậy con và anh phải cố gắng lên nhé." Vương Cẩn Hòa nuông chiều nói.

Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa gật đầu chắc nịch: "Chúng con sẽ làm được." "Mẹ, con nhớ cha rồi, mẹ bảo khi nào cha mới về ạ?" Tiểu Bảo đột nhiên hỏi. "Con cũng nhớ cha, con muốn được cùng cha tập võ." Mặc dù hiện tại họ tập võ cùng chú La Hậu cũng rất tốt, nhưng vẫn cảm thấy thiếu thiếu điều gì đó.

Nghe lời hai đứa trẻ, Vương Cẩn Hòa lộ vẻ bất lực: "Mẹ cũng nhớ cha các con rồi, đợi biên quan ổn định lại anh ấy sẽ về thôi." "Em trai em gái của con hiện tại ngày nào cũng gọi cha, chắc là cũng nhớ anh ấy rồi." "Hai đứa nhỏ cứ nhìn con rồi gọi cha suốt." Tiểu Bảo vẻ mặt khổ sở nói.

Cậu bảo gọi anh đi, nhưng hai đứa nhỏ cứ nhất quyết gọi cha, làm cậu hết cách.

Vương Cẩn Hòa nghe Tiểu Bảo phàn nàn thì nhịn không được cười lớn: "Vậy con có muốn viết thư hỏi cha xem khi nào cha về không?" "Có ạ!" Hai đứa trẻ chạy đi viết thư cho Tô Ngọc, còn Vương Cẩn Hòa thì đi xem hai anh em Ngôn Hi, Ngôn Triệt.

Khi cô tới, hai đứa nhỏ đang chơi đồ chơi của mình.

Thấy Vương Cẩn Hòa đến liền vươn tay đòi bế. "Mẹ!" Vương Cẩn Hòa bước tới ngồi cùng hai con trên thảm, bế chúng lên đùi.

Hai đứa nhỏ ngồi trên đùi cô rồi cứ nhìn ra phía ngoài, không thấy Tô Ngọc thì dường như có chút thất lạc. "Cha..." Hai đứa nhỏ ánh mắt mang theo sự mịt mờ, dường như đang hỏi tại sao lâu thế rồi cha không tới thăm chúng.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ tìm cha của hai con, trong lòng thấy xót xa: "Cha đi đánh kẻ xấu rồi, đợi đánh xong kẻ xấu cha sẽ về thăm Ngôn Hi và Ngôn Triệt nhé?" Hai đứa nhỏ mắt rưng rưng nhìn Vương Cẩn Hòa đầy ủy khuất, nhìn dáng vẻ tội nghiệp đó, Vương Cẩn Hòa sao không đau lòng cho được.

Ngôn Hi nghẹn ngào mãi mới thốt ra được một chữ: "Hư." "Đúng, cha hư, đợi cha về chúng ta sẽ phạt cha có được không?" Vương Cẩn Hòa chẳng chút ngần ngại mà "bán đứng" Tô Ngọc, ngược lại còn đầy hứng thú nói.

Hai đứa nhỏ nghiêm túc gật đầu như thể nghe hiểu vậy, khiến Vương Cẩn Hòa thấy thật buồn cười.

Đứa trẻ chưa đầy một tuổi thì lấy đâu ra nhiều tâm tư thế chứ?

Cái dáng vẻ này, ai không biết chắc còn tưởng chúng hiểu hết những gì cô nói đấy.

Bồi hai đứa nhỏ một lát, đến khi Thu Ý tới tìm cô mới dặn dò người khác chăm sóc hai đứa rồi mới rời đi làm việc.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí gửi thư xong quay lại tìm Vương Cẩn Hòa mới biết cô đã bị người ta gọi đi rồi.

Dù có chút hụt hẫng nhưng chúng cũng biết dạo này mẹ bận rộn, không thể lúc nào cũng ở bên cạnh chúng được.

Hai đứa nhỏ lại quay sang chơi với các em.

Khi Vương Cẩn Hòa đến bếp, người đó đã đợi sẵn ở đó: "Tẩu tử có phải có việc gì muốn em làm không?" "Đừng vội, em nghỉ ngơi một chút đã." Lâu Mãn Thanh vừa từ Đệ Nhất Lâu tới, cô đã bắt cậu làm việc ngay thì có vẻ hơi quá đáng. "Không sao, em cứ nghe tẩu nói xem muốn em làm gì đã, buổi tối nghỉ ngơi cũng vậy mà." Vương Cẩn Hòa thấy cậu như vậy liền kể lại mọi chuyện một lượt.

Lâu Mãn Thanh nghe xong có chút kinh ngạc: "Kẻ này đúng là dã tâm đủ lớn đấy." Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: "Em nói đúng, dã tâm của bà ta thực sự rất lớn." "Tẩu tử muốn em làm gì?" "Em thông minh như vậy chắc hẳn có thể đoán được việc tẩu muốn em làm là gì." Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh cười đầy ẩn ý.

Lâu Mãn Thanh mặt nghệt ra nhìn Vương Cẩn Hòa, cậu chẳng biết gì cả. "Tẩu tử có thể đổi cách khác không?

Nhìn thấy người đàn bà Cố Hề Nhược đó em thực sự chỉ muốn xử lý bà ta cho xong." Lâu Mãn Thanh nhíu mày có chút đắn đo nói.

Nghe cậu nói vậy, Vương Cẩn Hòa nhịn không được bật cười: "Em làm vậy là không đúng đâu." "Người ta dù sao cũng là con gái nhà người ta, đánh đánh giết giết như vậy không tốt, huống hồ người ta còn đang say mê em không lối thoát nữa kìa." Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, biểu cảm của Lâu Mãn Thanh như sụp đổ, đau đầu nói: "Tẩu tử, em lạy tẩu, đừng đùa nữa." Cố Hề Nhược đó đâu phải say mê gì cậu?

Thứ bà ta nhắm đến rõ ràng là thế lực của Đệ Nhất Lâu.

Nếu không có thế lực đó, cậu dám khẳng định Cố Hề Nhược sẽ chẳng thèm nhìn cậu lấy một cái.

Không phải Lâu Mãn Thanh coi thường Cố Hề Nhược, mà vì bà ta chính là loại người như vậy.

Chương 691

Vương Cẩn Hòa cũng không phản đối, vì Lâu Mãn Thanh nói đúng. "Tẩu tử, Cố Hề Nhược là loại người chỉ cần ai có năng lực, có gia thế là bà ta đều thích cả.

Em hiện tại giúp tẩu làm việc, sau này nếu em có người mình thích, tẩu nhất định phải giúp em giải thích đấy nhé, em vốn là người rất chung tình." Lâu Mãn Thanh nhìn Vương Cẩn Hòa đưa ra yêu cầu: "Em không thể để Cố Hề Nhược làm hỏng danh tiếng của mình được, nếu không sau này em làm sao lấy vợ?" Nhìn Lâu Mãn Thanh, Vương Cẩn Hòa có chút tò mò hỏi: "Em có người mình thích rồi sao?" Nghe câu hỏi của Vương Cẩn Hòa, Lâu Mãn Thanh lập tức có chút ngại ngùng, nhưng nghĩ đến điều gì đó, cậu nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Tẩu tử có thể giúp em được không?" Vương Cẩn Hòa càng thêm kinh ngạc, người Lâu Mãn Thanh thích lại là người cô biết sao? "Người em thích tẩu biết sao?" "Biết ạ, là em họ của vợ Tô Cửu, kém cô ấy khoảng một tuổi rưỡi." "Em đang nói tới Minh Uyển Hân sao?" Cô bé đó cô biết, là một người rất đáng yêu.

Hơn nữa chẳng ham thích gì khác ngoài ăn uống.

Món ngon nào cũng thích, mỗi lần tới đây chơi, thấy Minh Uyển Hân ăn uống là cô và lũ trẻ cũng bất giác ăn thêm được một ít.

Đó là một người trong lòng chỉ có đồ ăn, rất đơn thuần.

Lâu Mãn Thanh có chút ngại ngùng gật đầu: "Đúng, chính là cô ấy.

Em đã gặp cô ấy ba lần ở chỗ tẩu, lúc đó em đã có chút thích rồi.

Ban đầu em cứ tưởng chỉ vì là bạn của tẩu nên mới có thiện cảm, nhưng thời gian qua khi trở về em cứ luôn nghĩ tới cô ấy, nên muốn tới nhờ tẩu giúp đỡ." "Gia đình em có đồng ý không?" "Cha mẹ em đang rầu rĩ chuyện em kết hôn đến phát sầu rồi, yêu cầu đối với con dâu của họ đã hạ thấp đến mức chỉ cần là con gái là được." Lâu Mãn Thanh bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa cười không nể mặt, Lâu Mãn Thanh này cũng quá đáng thương đi, đến mức bị chính cha mẹ mình nghi ngờ là có vấn đề về giới tính. "Vậy em không thích hợp dùng cách cũ để tiếp cận Cố Hề Nhược nữa đâu, bất kể có thật hay không thì trong lòng cô gái người ta chắc chắn sẽ có chút lấn cấn." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Lâu Mãn Thanh liên tục gật đầu: "Em sẽ giúp tẩu ở phương diện khác.

Trước đây chưa có người mình thích thì dùng cách đó giúp một tay cũng không sao, nhưng hiện tại đã có người mình thích và muốn cưới làm vợ, em không muốn dùng cách đó nữa." "Được rồi, còn chuyện của Hân Hân tẩu sẽ hỏi Uyển Ninh sau, xem bên Minh gia đã định thân cho cô bé chưa." Chuyện này nên sớm không nên muộn, lỡ muộn một chút mà bị người khác cướp mất thì sao? "Đa tạ tẩu tử, tẩu đúng là chị dâu tốt của em!" Lâu Mãn Thanh mừng rỡ nói. "Em đi nghỉ ngơi trước đi, tẩu về Tô gia một chuyến, đến giờ cơm tối sẽ báo tin cho em." "Vâng." Vương Cẩn Hòa đến Tô gia tìm Minh Uyển Ninh.

Khi cô tới, Minh Uyển Ninh đang xem sổ sách, thấy Vương Cẩn Hòa đến liền mỉm cười: "Tiểu Hòa, em đến rồi." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Uyển Ninh, em đúng là có việc mới đến tìm chị đây, hôm nay có chút chuyện muốn hỏi chị." "Chuyện gì vậy?" Nghe Vương Cẩn Hòa có chuyện muốn nói, Minh Uyển Ninh liền cất sổ sách đi, bảo người hầu mang xuống. "Con gái lớn nhà chú ba của chị đã định thân chưa?" Vương Cẩn Hòa thẳng thắn hỏi.

Minh Uyển Ninh sững người một lát: "Chuyện này chị chưa nghe nói tới, sao thế?

Có ai nhắm trúng Hân Hân rồi à?" "Đúng vậy, là một người bạn của Tô Ngọc.

Năm ngoái khi chị đưa mấy đứa nhỏ sang chỗ em chơi, cậu ấy đã gặp vài lần rồi thích luôn.

Lần này cậu ấy tới hỏi em chuyện này, em nghĩ nên qua đây hỏi chị trước." "Lần trước chị về có nghe mẹ chị nói thím ba đang tìm hiểu các gia đình cho Hân Hân, nhưng vẫn chưa có tin gì.

Hay là chúng ta cùng về Minh gia một chuyến?

Mà người nhắm trúng Hân Hân là ai vậy?" Những người bên cạnh Tô Ngọc cô đều biết, ai nấy đều có bản lĩnh, nếu thực sự thích Hân Hân thì cũng không phải là không thể. "Thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, Lâu Mãn Thanh.

Khi em tới đây đã hỏi kỹ rồi, cậu ấy vẫn luôn độc thân, trong nhà không có thê thiếp hay thông phòng gì cả, cha mẹ cậu ấy còn tưởng cậu ấy có vấn đề, yêu cầu với con dâu chỉ cần là con gái là được." Minh Uyển Ninh khóe miệng giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, cảm giác như Tiểu Hòa đang cười nhạo Thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu vậy.

Thế lực của Minh gia dù không bằng Đệ Nhất Lâu nhưng so với các gia tộc khác cũng không kém.

Theo lời Tiểu Hòa nói, cha mẹ Lâu Mãn Thanh chắc hẳn cũng sẽ hài lòng với Hân Hân.

Nếu có thể gả em gái cho một người vừa thích em ấy vừa mạnh mẽ, Minh Uyển Ninh dĩ nhiên rất vui mừng. "Vậy chúng ta cùng về hỏi chú ba thím ba xem sao?" "Được thôi." Hai người dẫn theo người hầu cùng về Minh gia.

Minh gia chủ nghe tin con gái và Vương phi tới thì rất vui mừng, Minh nhị phu nhân còn sai người chuẩn bị không ít đồ ăn. "Tham kiến Vương phi." "Bác gái đừng khách sáo." Sau khi ngồi xuống, Minh Uyển Ninh mới lên tiếng: "Mẹ, trước kia con nghe mẹ nói thím ba đang tìm chỗ gả cho Hân Hân, hiện tại thế nào rồi?" Không nhắc thì thôi, nhắc tới chuyện này sắc mặt Minh nhị phu nhân liền có chút khó coi. "Con trai nhà họ Trần nhắm trúng Hân Hân, muốn Hân Hân gả cho hắn làm vợ kế, chúng ta làm sao mà đồng ý được?

Kết quả hắn lại tung tin rằng ai dám đến cầu hôn Hân Hân tức là đối đầu với Trần gia." Minh nhị phu nhân tức giận vô cùng. "Chuyện này khiến thím ba chú ba của con dạo này cũng phát hỏa." "Gớm thật, gan to bằng trời." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hừ một tiếng.

Đối với mấy cô gái nhà họ Minh, Vương Cẩn Hòa đều rất quý mến, tính cách đều rất tốt, cô chơi với họ rất hợp, mọi người đều là bạn tốt của nhau. "Mẹ, mẹ gọi thím ba và chú ba qua đây đi.

Cả bác cả và bác dâu nữa, à đúng rồi, cả cha nữa." "Ninh Ninh, con bảo mọi người qua đây có việc gì không?" "Chuyện tốt ạ, cứ đợi mọi người đông đủ rồi con nói." Minh nhị phu nhân cũng không hỏi thêm, sai nha hoàn đi gọi người.

Một lát sau mọi người đã có mặt đông đủ: "Ninh Ninh, con gọi chúng ta tới đây có chuyện gì muốn nói sao?" "Vâng, chuyện này để Tiểu Hòa nói với mọi người thì tốt hơn." Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Vương Cẩn Hòa, cô khẽ hắng giọng rồi nói: "Chú ba, chuyện là thế này, hôm nay một người bạn của Tô Ngọc tới kinh thành, cậu ấy nhờ cháu qua đây hỏi thăm xem Hân Hân đã định thân chưa." Vợ chồng Minh tam gia kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bạn của Vương gia nhắm trúng Hân Hân nhà chúng tôi sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Năm ngoái khi Hân Hân cùng Uyển Ninh tới Vương phủ chơi, cậu ấy đã gặp vài lần rồi đem lòng yêu mến, thời gian qua đã suy nghĩ kỹ càng nên lần này tới mới nhờ cháu hỏi thăm." "Vương phi, chúng tôi có thể hỏi đối phương là người thế nào không?" Họ không muốn vì con gái mà làm hại người ta. "Thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, Lâu Mãn Thanh." Minh tam gia hít một hơi khí lạnh, người nhắm trúng con gái ông lại là Thiếu chủ Lâu Mãn Thanh của Đệ Nhất Lâu sao?

Thân phận đó không phải là thứ Trần gia có thể đụng vào.

Không phải ông ham phú quý, mà thân phận như Lâu Mãn Thanh mới có thể bảo vệ được Hân Hân, người khác thực sự không bảo vệ nổi. "Chúng tôi có thể gặp cậu ấy không?

Chính xác là chúng tôi muốn Hân Hân gặp người ta để xem ý kiến của con bé thế nào." Mặc dù vợ chồng Minh tam lão gia rất hài lòng với chàng rể này, nhưng ý kiến của con gái vẫn là quan trọng nhất. "Ngày mai cháu cùng cậu ấy qua đây làm khách được không ạ?" Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi. "Tất nhiên là được, chuyện này làm phiền Vương phi rồi.

Nói thật lòng là hiện tại chúng tôi cũng đang lo cho Hân Hân, vì phía Trần gia kia..." Minh gia tuy không sợ Trần gia, nhưng nếu thực sự đối đầu thì có lẽ cả hai bên đều tổn thất. "Minh Tam thúc, chú đừng quên Hân Hân là bạn của cháu, mà Minh gia cũng là người thân của Tô gia và phủ Ngọc Vương." Vương Cẩn Hòa nhìn họ, mỉm cười lên tiếng.

Minh gia chủ và mọi người kinh ngạc nhìn cô, đây là đang ám chỉ lúc cần thiết Minh gia có thể mượn danh tiếng của phủ Ngọc Vương sao? "Sau này chúng ta nên đi lại nhiều hơn, bảo những người khác đến phủ thăm cháu cho khuây khỏa, đừng để Uyển Ninh gả đi rồi thì cắt đứt vãng lai." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Được." Minh gia chủ lập tức hiểu ý của Vương Cẩn Hòa, trong lòng thầm cảm kích cô vô cùng. "Vậy hôm nay cháu xin phép về trước, Minh Tam thúc mọi người có thể nói chuyện này với Hân Hân để con bé chuẩn bị tâm lý." "Chuyện này chú sẽ nói với Hân Hân." Thay vì bị người ta đe dọa rồi tùy tiện tìm đại một ai đó gả Hân Hân đi, chẳng thà gả con bé cho người thích nó, như vậy ít nhất sau khi gả đi đối phương cũng sẽ che chở, chiều chuộng nó. "Tiểu Hòa, em đi cùng chị đi." Minh Uyển Ninh lên tiếng. "Đại ca không có nhà, một mình em buồn thì có thể ở lại Minh gia chơi vài ngày mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh nói.

Minh Uyển Ninh khẽ lắc đầu: "Chị muốn đợi tướng công về rồi mới cùng anh ấy về thăm nhà." "Vậy chúng ta cùng đi." Minh Uyển Ninh chào hỏi Minh gia chủ rồi cùng rời đi.

Sau khi họ đi, ba anh em nhà họ Minh bàn bạc trong thư phòng: "Ngày mai gặp mặt xong nếu đều ưng ý, chúng ta có thể định thân trước." "Tôi cũng có ý đó, tam đệ thấy sao?" Minh đại lão gia nhìn em trai mình hỏi.

Chương 692

Chuyện lần này khiến họ cảm thấy quá uất ức.

Minh Tam lão gia gật đầu: "Em cũng nghĩ như vậy." Trong lúc bên này đang bàn bạc, Minh Tam phu nhân cũng đến viện tử của Minh Uyển Hân.

Nhìn khuôn mặt tròn trịa của con gái dạo này gầy đi không ít, bà lo lắng hỏi: "Hân Hân, con không sao chứ?" Minh Uyển Hân cười lắc đầu: "Nương, con không sao." Nhìn nụ cười gượng gạo của con gái, Minh Tam phu nhân kéo cô vào lòng: "Hân Hân, hôm nay đường tỷ con và Vương phi có ghé qua, nói là một người bạn của Vương gia năm ngoái có gặp con vài lần rồi đem lòng cảm mến, muốn cưới con, ý con thế nào?" Minh Uyển Hân ngơ ngác nhìn mẹ: "Muốn cưới con?

Nhưng phía Trần gia chúng ta không thể làm hại người ta được." Cô không muốn gả đến Trần gia, hơn nữa cô đã chuẩn bị tinh thần cả đời không lấy chồng rồi.

Bây giờ bỗng nhiên có người nói thích cô và muốn cưới cô?

Chuyện này khiến cô vừa kinh ngạc vừa có chút thụ sủng nhược kinh.

Chỉ là tình cảnh nhà họ hiện giờ, sao có thể liên lụy người khác? "Yên tâm đi, thân phận của đối phương Trần gia không chọc vào nổi đâu, vả lại Vương phi hôm nay cũng nói con là bạn của cô ấy, phủ Ngọc Vương và Tô gia đều là người thân của chúng ta, cô ấy sẵn sàng cho chúng ta mượn danh tiếng để làm việc.

Nương nói chuyện này là vì ngày mai Vương phi sẽ dẫn người qua, con cứ xem thử đi, nếu thấy đối phương được, bản thân con cũng có thiện cảm thì chúng ta mới đồng ý, con thấy sao?" Tuy Minh Tam phu nhân hy vọng có người bảo vệ con gái, nhưng bà cũng mong con gái phải có cảm tình với người ta thì mới gả đi.

Minh Uyển Hân có chút lúng túng, nhưng nếu nương đã nói vậy thì đối phương chắc chắn không tồi. "Dạ được." Khi Vương Cẩn Hòa trở về, Lâu Mãn Thanh đã đứng đó chờ sẵn, nhìn bộ dạng của anh ta, Vương Cẩn Hòa bật cười lắc đầu: "Anh xem cái bộ dạng của anh kìa." "Chị dâu, chị đừng cười nhạo tôi nữa, thế nào rồi?" Lâu Mãn Thanh hồi hộp hỏi.

Cô gái mà anh nhìn trúng chắc không có ai tranh giành chứ? "Anh đến đúng lúc lắm, Minh gia quả thực đang tìm mối cho Hân Hân, nhưng người của Trần gia muốn Hân Hân về làm vợ kế, Minh gia không đồng ý thì đối phương lại dọa dẫm rằng ai dám cưới Hân Hân tức là đối đầu với Trần gia.

Hiện tại tình hình của anh tôi cũng đã nói với họ rồi, cũng bàn xong ngày mai qua đó gặp mặt, chủ yếu là để Hân Hân xem mắt anh, nếu con bé cũng có thiện cảm với anh thì chuyện này chắc chắn thành công chín mươi phần trăm." Vương Cẩn Hòa mỉm cười giải thích.

Nghe vậy, Lâu Mãn Thanh phấn khởi nói: "Cảm ơn chị dâu, tôi đi chuẩn bị đồ đạc đây." Thấy Lâu Mãn Thanh hấp tấp như vậy, Vương Cẩn Hòa kéo anh ta lại: "Muốn chuẩn bị sính lễ thì cũng phải đợi lúc định thân mới đưa qua một cách đường đường chính chính, giờ anh đưa là thế nào?

Với lại phía cha mẹ anh cũng phải báo cho họ một tiếng chứ?" "Đúng nhỉ, tôi đi viết thư cho cha mẹ, bảo họ mau chóng tới đây, mang theo thật nhiều bảo bối làm định lễ." Lâu Mãn Thanh hớn hở nói, cứ như thể Minh gia đã đồng ý rồi vậy.

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Lâu Mãn Thanh, cô có thể nói là không quen biết người này được không?

Thật là mất mặt quá đi. "Người ta còn chưa đồng ý đâu đấy." "Tôi đẹp trai thế này, sao họ có thể không đồng ý cơ chứ." Lâu Mãn Thanh tự tin khẳng định. "Hơn nữa sau này tôi sẽ đối xử thật tốt với Hân Hân." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Lâu Mãn Thanh, thấy anh ta như vậy cô cũng chẳng biết nói gì hơn, chỉ đành bất lực lắc đầu: "Anh đi sắp xếp đi." Lâu Mãn Thanh về phòng viết thư cho cha mẹ.

Sáng hôm sau, anh ta theo Vương Cẩn Hòa đến Minh gia, đi cùng còn có Minh Uyển Ninh.

Khi nhìn thấy Lâu Mãn Thanh, trong mắt Minh Uyển Ninh thoáng hiện sự kinh diễm, người đàn ông này đẹp trai quá mức rồi.

Một người như vậy mà lại bị cha mẹ hiểu lầm là đoạn tụ?

Rốt cuộc họ nghĩ cái gì vậy?

Đến Minh gia, vợ chồng Minh Tam lão gia nhìn thấy khuôn mặt của Lâu Mãn Thanh cũng ngẩn người ra một lúc, sao mà đẹp đến thế này? "Mọi người ngồi đi." Minh gia chủ khẽ hắng giọng nói.

Sau khi mọi người ngồi xuống, bầu không khí yên tĩnh một lúc, Minh Tam lão gia mới lên tiếng hỏi: "Nghe Vương phi nói cháu thích con gái ta?" "Vâng, cháu rất thích cô ấy." "Cháu là thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, loại phụ nữ nào mà chẳng có?

Tại sao lại thích con gái ta?" Câu hỏi của Minh Tam lão gia vô cùng sắc bén.

Lâu Mãn Thanh khổ tâm trong lòng, không lẽ nhạc phụ tương lai không thích mình sao? "Cháu chưa gặp được người mình thích nên cứ để trống bấy lâu nay.

Còn về lý do thích Hân Hân, là vì cô ấy có tính cách rất tốt, lại còn rất đáng yêu nữa." Lâu Mãn Thanh nghiêm túc nói.

Lần đầu tiên nhìn thấy Minh Uyển Hân, anh đã cảm thấy cô gái này vô cùng đáng yêu, nhất là lúc ăn uống, hai cái má phồng lên, đôi mắt sáng rực như thể đồ ăn trước mắt chính là cả thế giới vậy. "Cháu quả thực đã gặp qua rất nhiều kiểu phụ nữ, xinh đẹp đến đâu cũng có, nhưng họ đều không phải kiểu người cháu thích." Minh Tam lão gia không ngờ anh ta lại nói ra những lời như vậy. "Hân Hân là một người rất đơn thuần, trong mắt con bé dường như chỉ có đồ ăn ngon, không có những toan tính và dục vọng như những cô gái khác.

Ở vị trí của cháu, đối mặt với những gì thì chắc hẳn mọi người cũng hiểu, gặp được một người như vậy sẽ tự nhiên nảy sinh thiện cảm, mà một khi đã có thiện cảm thì thích cũng không còn xa nữa.

Một năm nay cháu đã suy nghĩ kỹ xem đó là thiện cảm đơn thuần hay là thực sự thích, sau khi xác định rõ lòng mình cháu mới tới đây." Ngay cả khi Tô Ngọc không viết thư nhờ anh tới giúp, anh cũng sẽ vì Minh Uyển Hân mà đi một chuyến.

Những lời Lâu Mãn Thanh nói tuy có chút thẳng thừng nhưng cũng đủ để người ta thấy được sự chân thành của anh. "Ta sẽ bảo Hân Hân qua đây một chuyến, nếu con bé không có ý kiến gì thì chúng ta cũng không phản đối." Minh Tam lão gia nói. "Đa tạ bá phụ." Minh Tam lão gia khá có thiện cảm với Lâu Mãn Thanh, nếu Hân Hân đồng ý thì có một chàng rể thế này cũng rất tuyệt.

Rất nhanh sau đó Minh Uyển Hân đã đi tới, nhìn thấy Lâu Mãn Thanh, cô có chút kinh ngạc: "Là anh sao?" "Hân Hân, con đã gặp cậu ấy rồi à?" "Con từng gặp một lần ở nhà Vương phi." Lúc đó cô còn trầm trồ mãi, chưa bao giờ thấy ai đẹp trai đến thế.

Không ngờ người nói thích cô lại chính là người này, thật khó tin.

Nhìn vẻ mặt hân hoan của con gái, Minh Tam lão gia biết ngay là cô đã đồng ý. "Xem ra Hân Hân không có ý kiến gì rồi." Lâu Mãn

Thanh cứ ngỡ Minh Uyển Hân chắc chắn chưa từng thấy mình, không ngờ cô cũng đã để ý đến anh, nhìn biểu cảm của cô thì có vẻ vẫn hài lòng về anh. "Bá phụ, cháu đã viết thư cho cha mẹ rồi, chuyện sau này cứ để cha mẹ cháu tới bàn bạc với mọi người, mọi người thấy sao?" Lâu Mãn Thanh nhìn Minh Tam lão gia hỏi.

Minh Tam lão gia cạn lời nhìn anh ta, cái thằng nhóc này chắc mẩm là họ sẽ đồng ý rồi hay sao? "Được thôi." Nhưng anh ta nói cũng đúng, chuyện hôn sự quả thực cần bề trên đứng ra bàn bạc mới hợp lẽ.

Minh Uyển Hân ngồi xuống bên cạnh Lâu Mãn Thanh, tò mò hỏi: "Anh đẹp trai thế này mà không có ai thích anh sao?" "Tôi không thích họ." "Tại sao vậy?" "Bọn họ xấu quá." Đều là một lũ linh hồn xấu xí, sao có thể đáng yêu bằng Hân Nhi nhà anh được?

Minh Uyển Hân chớp chớp mắt, đưa tay chỉ vào mặt mình: "Em cũng xấu mà." Lâu Mãn Thanh nhìn khuôn mặt tròn nhỏ của Minh Uyển Hân, lắc đầu nói: "Không xấu, rất xinh." Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh cười không ngớt, hóa ra Lâu Mãn Thanh cũng là kẻ tiêu chuẩn kép.

Người khác thì xấu, còn người anh ta thích thì không xấu?

Minh Uyển Hân nghe anh nói vậy thì cười rất vui vẻ.

Hai người trò chuyện nhỏ to, dần dần kể về những chuyện bên ngoài, khiến Minh Uyển Hân thích thú không thôi. "Nếu em cũng được đi thì tốt biết mấy." Minh Uyển Hân ngưỡng mộ nói.

Tiếc là cha mẹ không cho cô đi đâu xa. "Sau này tôi sẽ dẫn em đi chơi, tôi biết chỗ nào có đồ ăn ngon, tôi sẽ dắt em đi ăn hết." Vừa nghe đến chuyện ăn, mắt Minh Uyển Hân sáng rực lên: "Thật không anh?" "Thật mà, bên Đệ Nhất Lâu có hai đầu bếp nấu ăn rất ngon, một người làm điểm tâm cực đỉnh, sau này em qua đó tôi sẽ bảo họ mỗi ngày làm món khác nhau cho em ăn." Minh Uyển Hân gật đầu lia lịa: "Dạ được." Vợ chồng Minh Tam lão gia không muốn thừa nhận đây là con gái mình chút nào, cảm giác con bé sắp bị dụ dỗ đi mất chỉ bằng một bữa ăn.

Nhưng họ vô cùng hài lòng với Lâu Mãn Thanh, chàng rể này thực sự không tồi. "Gia chủ, không xong rồi, người của Trần gia tới, nói là đến cầu hôn." Quản gia từ bên ngoài hớt hải chạy vào báo.

Chương 693

"Gan to thật đấy." Minh gia chủ còn chưa kịp nổi giận, Lâu Mãn Thanh đã đùng đùng nổi đóa.

Bây giờ Hân Nhi là vợ của anh, là thiếu phu nhân của Đệ Nhất Lâu, cái loại chó má kia dám đến ép cưới.

Minh Uyển Hân vô thức túm lấy áo Lâu Mãn Thanh, mặt lộ rõ vẻ sợ hãi. "Đừng sợ, có tôi ở đây rồi." Lâu Mãn Thanh trấn an.

Lời nói của anh như có ma lực khiến Minh Uyển Hân dần bình tĩnh lại: "Vâng." "Đi, chúng ta ra ngoài xem sao." Minh gia chủ lên tiếng. "Cháu cũng đi cùng." Vương Cẩn Hòa đứng dậy nói.

Cả nhóm ra ngoài thì thấy bộ dạng kiêu ngạo của người nhà họ Trần. "Nhạc phụ, con đến cầu hôn đây." Thấy Minh Tam lão gia, gã kia cười nói.

Cái vẻ hống hách đó đã hoàn toàn chọc giận Lâu Mãn Thanh.

Anh sải bước tới, túm lấy cổ áo đối phương rồi giáng một cú đấm vào cằm gã.

Lực mạnh đến nỗi cằm của gã trật khớp ngay lập tức. "Mày gọi ai là nhạc phụ hả?

Đó là nhạc phụ của tao." Minh Tam lão gia nhướng mày nhìn Lâu Mãn Thanh, đưa tay vuốt cằm, chàng rể này khá hiểu chuyện đấy.

Nhìn cái bộ dạng của gã kia kìa, chắc là đau lắm đây. "Đánh hay lắm!" Minh Tam lão gia chưa kịp nói gì thì Minh Uyển Hân đã phấn khích reo lên. "Minh Uyển Hân, con tiện nhân này..." Lâu Mãn Thanh nghe gã dám mắng Hân Nhi, sắc mặt càng thêm khó coi.

Xem ra anh ra tay còn nhẹ quá nên gã vẫn còn mồm để nói.

Thế là Minh Uyển Hân được chứng kiến màn Lâu Mãn Thanh một mình bạo hành người của Trần gia.

Cái kẻ vừa nãy còn vô cùng kiêu ngạo giờ đây bỗng chốc hèn như cháu chắt, bị đánh cho thảm hại.

Minh Uyển Hân đưa tay ôm cằm mình, lắc đầu nói: "Bị đánh thảm quá, anh Thanh cố lên, đánh cho đến mức cha mẹ gã cũng không nhận ra gã luôn đi!" "Được." Lâu Mãn Thanh đương nhiên nghe lời Minh Uyển Hân, sau đó chỉ nhắm vào mặt gã mà đánh, khiến khuôn mặt gã nát bét không còn hình thù gì.

Đợi Lâu Mãn Thanh dừng tay, Minh Uyển Hân hớn hở chạy đến sau lưng anh, thò đầu ra nhìn đối phương. "Xấu quá, anh xấu xí thế này sao còn dám vác mặt đến nhà tôi cầu hôn hả?" "Đúng là xấu thật." Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh tán đồng gật đầu. "Vương phi tỷ tỷ, chị cũng thấy gã rất xấu đúng không?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đúng thế, quả thực rất xấu, người thế này sao còn mặt mũi nào sống trên đời nhỉ?" "Nếu là tôi thì tôi đã sớm đâm đầu vào tường tự tử vì xấu hổ rồi." Minh Uyển Ninh đứng bên cạnh cũng là một người miệng lưỡi không vừa.

Lâu Mãn Thanh đi tới nhìn đống sính lễ của Trần gia, mắt đầy vẻ khinh miệt: "Cái loại rác rưởi này định bố thí cho ai vậy?" "Mày... rốt cuộc mày là ai?" Người đàn ông này là ai mà lại không sợ Trần gia trả thù? "Tao tên Lâu Mãn Thanh, muốn tìm tao gây phiền phức thì tao luôn sẵn lòng tiếp đón.

Dạo này tao ở phủ Ngọc Vương, nếu bọn mày thấy phủ Ngọc Vương không dám tới thì cũng có thể đến Đệ Nhất Lâu tìm tao." Lâu Mãn Thanh nhìn gã nằm dưới đất, cười như không cười nói.

Vương Cẩn Hòa cũng phối hợp gật đầu: "Là do phủ Ngọc Vương của ta danh tiếng chưa đủ lớn, hay là người phủ Ngọc Vương ta không cầm nổi đao nữa rồi?

Không biết Minh gia là người thân của Tô gia và phủ Ngọc Vương sao?" Người của Trần gia nghe thấy lời Vương Cẩn Hòa thì vô thức lùi lại một bước, Ngọc Vương phi này đang đứng ra chống lưng cho Minh gia sao?

Đây không phải chuyện tốt lành gì.

Nhìn vẻ sợ hãi của đối phương, Vương Cẩn Hòa cười lạnh, loại người này lấy đâu ra gan mà dám mơ tưởng đến Hân Hân? "Cút về bảo bề trên nhà bọn mày, có gì muốn nói thì đến phủ Ngọc Vương tìm bản Vương phi.

Nếu thấy thân phận của bản Vương phi chưa đủ, chúng ta cũng có thể lên gặp Hoàng thượng." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng lên tiếng. "Minh Uyển Hân là bạn tốt của ta, gan bọn mày cũng lớn thật đấy, dám ép cưới con bé về làm vợ kế?" Người của Trần gia khóc không ra nước mắt, ai mà biết quan hệ giữa tam phòng Minh gia với phủ Ngọc Vương lại tốt đến thế?

Xem ra thiếu gia trận đòn này là bị đánh trắng mắt rồi. "Chúng ta đi!" Nhìn đám người Trần gia lúc đến thì hống hách lúc về thì lủi thủi như chó cụp đuôi, Minh Uyển Hân vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng khiến Trần gia phải nếm mùi thất bại.

Có điều anh Thanh lợi hại thật đấy.

Anh ấy bảo đánh cho cha mẹ nhận không ra là anh ấy làm cho gã biến dạng luôn thật. "Anh Thanh, anh bảo mặt của gã có lành lại được không?" "Lành thì lại đánh tiếp." Nghe Lâu Mãn Thanh nói, người nhà họ Minh đều suýt sặc.

Nhìn Lâu Mãn Thanh thản nhiên nói ra những lời khiến người ta dở khóc dở cười, lại nhìn gã kia một cái, bộ dạng đó thực sự rất xấu.

Nhưng anh nói cũng đúng, lành lại thì đánh tiếp, đánh cho gã không dám xuất hiện trước mặt Hân Hân nữa là tốt nhất. "Anh Thanh, chắc gã không dám đến nhà em nữa đâu nhỉ?" Minh Uyển Hân có chút lo lắng hỏi.

Cô vẫn hơi sợ Trần gia sẽ lại gây rắc rối cho gia đình mình. "Yên tâm đi, gã không dám qua đây đâu." Lâu Mãn Thanh trấn an.

Nghe vậy, Minh Uyển Hân lập tức yên lòng. "Vẫn là anh Thanh tốt nhất." Minh Uyển Hân vui vẻ nói.

Đưa tay xoa đầu Minh Uyển Hân, Lâu Mãn Thanh mỉm cười, quả nhiên Minh Uyển Hân như thế này mới đáng yêu nhất.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng của Lâu Mãn Thanh thì có chút chê bai: "Nhìn cái vẻ của anh kìa, thật chẳng còn chỗ nào để nhìn." "Chị dâu, tôi thấy chị đang ghen tị với tôi đấy thôi, vì Tô Ngọc không có nhà nên chị mới ghen tị." Lâu Mãn Thanh hừ một tiếng, lầm bầm đầy bất mãn.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy mình bị đá đểu. "Lâu Mãn Thanh, chuyện này tôi sẽ kể lại với Tô Ngọc, đợi anh ấy về thì anh chết chắc." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, nhìn Lâu Mãn Thanh đầy chê bai.

Cô giúp thằng nhóc này, thế mà nó còn dám nói vậy?

Đúng là chán sống mà. "Tôi vừa mới giúp chị mà chị đã đối xử với tôi thế này, đây là qua cầu rút ván đấy nhé." Vương Cẩn Hòa khinh bỉ nhìn Lâu Mãn Thanh một cái, chê bai nói.

Lâu Mãn Thanh nịnh nọt: "Chị dâu, tôi biết lỗi rồi." Minh Uyển Hân kinh ngạc nhìn Lâu Mãn Thanh, không ngờ anh cũng có lúc như vậy.

Thật là buồn cười. "Anh Thanh, hóa ra anh sợ Vương phi và

Vương gia đến thế cơ à." Lâu Mãn Thanh khẽ hắng giọng, không nói gì thêm.

Chương 694

Anh vốn dĩ không sợ Vương Cẩn Hòa, chỉ sợ cái tên Tô Ngọc kia thôi.

Bây giờ Tô Ngọc đúng là một tên biến thái chính hiệu.

Anh không muốn bị Tô Ngọc nhắm vào chút nào.

Nhờ sự cố này mà mọi người đều không nhịn được cười.

Sau khi ở lại Minh gia cả ngày, buổi chiều Vương Cẩn Hòa và Lâu Mãn Thanh cùng rời đi.

Trở về vương phủ, Lâu Mãn Thanh cảm kích nói: "Chị dâu, lần này thực sự cảm ơn chị nhiều lắm." Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa mỉm cười lắc đầu: "Anh cũng giúp tôi không ít, còn vì giúp tôi mà hy sinh cả nhan sắc, tôi làm chuyện này cũng chỉ là nói một câu thôi mà." Lâu Mãn Thanh mỉm cười, ban đầu anh giúp Vương Cẩn Hòa cũng là nể mặt Tô Ngọc.

Nhưng khoảnh khắc này, Lâu Mãn Thanh đã hoàn toàn công nhận Vương Cẩn Hòa.

Cô đối xử với họ thực sự rất tốt.

Có đồ gì ngon cũng sẵn lòng chia sẻ.

Trước đây khi ở chỗ này, rau củ quả dưỡng sinh họ cũng ăn không ít, còn rượu ngon nữa, họ luôn được ưu tiên mua trước, trong khi người khác phải trả giá trên trời mới mua được thì họ mua với giá rất thấp. "Thực ra lúc đầu thấy chị, tôi cảm thấy chị không xứng với Tô Ngọc.

Dù sao anh ấy cũng quá xuất sắc, xuất sắc đến mức người ta cảm thấy không ai đủ sức làm vợ anh ấy.

Tôi thậm chí còn nghĩ anh ấy ở bên chị chỉ vì trách nhiệm, và vì Tiểu Bảo nữa." Lâu Mãn Thanh nhìn Vương Cẩn Hòa mở lời.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Lâu Mãn Thanh, dường như không ngờ anh lại nói ra điều đó. "Tôi biết." Cô có thể cảm nhận được sự khách sáo ban đầu của Lâu Mãn Thanh chỉ vì Tô Ngọc.

Vì Tô Ngọc công nhận cô nên anh ta mới sẵn lòng giúp đỡ, sẵn lòng gọi một tiếng chị dâu, thực ra trong thâm tâm chưa hề công nhận sự hiện diện của cô.

Lâu Mãn Thanh bất ngờ nhìn cô: "Lẽ nào chị không giận?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh với vẻ kỳ quái, ánh mắt đầy sự thắc mắc: "Tại sao tôi phải giận?" "Chúng tôi đối xử như vậy mà chị cũng không giận sao?" Người này tính tình chẳng phải là quá tốt rồi ư? "Mọi người là bạn của Tô Ngọc, chứ không phải bạn của tôi.

Có thể nể mặt anh ấy mà không làm khó tôi, tôi đã rất vui rồi.

Đâu có quy định nào bắt buộc lần đầu gặp mặt đã phải chấp nhận vợ của bạn mình đâu?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói, không hiểu lắm ý của anh ta.

Nghe cô nói vậy, Lâu Mãn Thanh chỉ biết cạn lời, xem ra họ đều đã xem thường vị chị dâu này rồi, thực ra cô mới là người sống thấu đáo nhất. "Chị dâu, trước đây đúng là tôi có chút thành kiến với chị, nhưng giờ tôi hoàn toàn chấp nhận chị rồi.

Chị thực sự là người phù hợp nhất với Tô Ngọc." Anh có thể cảm nhận được Tô Ngọc khi ở bên Vương Cẩn Hòa là hạnh phúc nhất.

Loại hạnh phúc này anh chưa từng thấy trên người Tô Ngọc trước đây.

Khi quen biết Tô Ngọc, anh ấy mới mười lăm tuổi, lúc đó anh đã thấy Tô Ngọc như một người chứa đựng rất nhiều tâm sự.

Không chỉ vậy, trên người anh ấy còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà không ai biết.

Tiếp xúc lâu dần, anh mới biết Tô Ngọc lợi hại đến mức nào.

Lúc đó thực ra có rất nhiều người thích anh ấy, chỉ là anh ấy dường như chẳng có hứng thú với ai.

Họ ở bên nhau đôi khi cũng không nhịn được trêu chọc Tô Ngọc, không biết anh ấy có phải đoạn tụ không, ai ngờ cuối cùng người có con đầu tiên lại là anh ấy.

Đã vậy đứa trẻ còn giống anh ấy như đúc.

Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo, anh lại cảm thấy như đang nhìn thấy Tô Ngọc lúc nhỏ.

Theo năm tháng, Tô Ngọc càng trở nên đáng sợ hơn.

Cái tên quậy phá nhất trong đám họ ấy à, trước mặt Tô Ngọc cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, mà người đó còn lớn hơn Tô Ngọc mấy tuổi nữa, chỉ cần Tô Ngọc bình thản nhìn đối phương một cái là gã không dám hé môi nửa lời. "Thực ra trước đây chúng tôi luôn nghĩ Tô Ngọc chắc chắn sẽ không gặp được ai cả, nhưng sau khi gặp chị, chúng tôi mới biết anh ấy cũng có những lúc ôn nhu như vậy." "Trước khi gặp chị, thực ra chúng tôi luôn lo lắng sẽ có ngày Tô Ngọc đột nhiên mất kiểm soát, nhưng giờ xem ra anh ấy sẽ không làm ra những chuyện khiến mình mất kiểm soát đâu, như vậy đối với anh ấy cũng rất tốt." Nghe Lâu Mãn Thanh nói, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, xem ra quan hệ giữa Lâu Mãn Thanh và Tô Ngọc thực sự rất tốt, tốt đến mức Lâu Mãn Thanh kể hết mọi chuyện với cô. "Anh không sợ tôi sẽ kể chuyện này với Tô Ngọc sao?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi.

Lâu Mãn Thanh mỉm cười lắc đầu: "Tôi chẳng lo lắng gì cả, những lời này tôi cũng đã nói trực tiếp với Tô Ngọc rồi, tôi thậm chí còn nói thẳng với anh ấy là chị không xứng với anh ấy.

Khi đó anh ấy bảo tôi là sau này tôi sẽ hiểu thôi, chị mới là người phù hợp nhất với anh ấy." Trước đây anh vẫn có chút khinh khỉnh, nhưng sau này mới thấy mắt nhìn người của Tô Ngọc quả thực tốt hơn anh nhiều. "Bây giờ xem ra chị đúng là người phù hợp nhất với Tô Ngọc, nhưng như thế này cũng tốt." "Anh đi nghỉ ngơi đi, tôi đi làm việc đây." Vương Cẩn Hòa không muốn tiếp tục bàn về chuyện này nữa.

Thực ra cô vẫn luôn biết đám bạn bè của Tô Ngọc ít nhiều đều có ý kiến về mình, chỉ là họ không nói ra mà thôi.

Ngay cả Nam Kiều cũng vậy, nhưng Nam Kiều cũng là người sớm công nhận cô nhất, vì thế cô đối xử với Nam Kiều cũng rất tốt.

Lâu Mãn Thanh nhìn bóng lưng Vương Cẩn Hòa rời đi, ngượng ngùng gãi mũi, hy vọng cô ấy không giận mình.

Kể từ khi bắt đầu đối phó với Dư gia, công việc mỗi ngày của Vương Cẩn Hòa trở nên nhiều hơn, thêm vào đó đang là dịp cuối năm, một số việc bên phía Tô Ngọc cũng cần cô xử lý nên cô càng bận rộn hơn.

Mỗi ngày cô chỉ có thể dành ra nửa canh giờ để chơi với các con.

Cũng may là mấy đứa trẻ không trách móc gì, nếu không cô chắc chắn sẽ rất tự trách. "Phu nhân, mọi chuyện tiến hành rất thuận lợi, nhưng Cố Hề Nhược cũng đã nhúng tay vào.

Không biết cô ta biết tin chúng ta đối phó với Dư gia từ đâu mà cũng bắt đầu ra tay với sản nghiệp của Dư gia, hơn nữa còn chiếm được mấy cửa hàng rồi." Lâm Tử Ân vô cùng bất mãn với Cố Hề Nhược.

Người này không phải là đang tranh giành đồ với họ sao?

Đúng là không thể tha thứ, hơn nữa người này còn là kẻ thù của phu nhân, điều đó càng khiến anh không thích. "Chuyện này nằm trong dự liệu thôi, dã tâm của Cố Hề Nhược rất lớn, chuyện có thể được chia phần như thế này chắc chắn cô ta sẽ không bỏ qua đâu.

Nhưng lần này không có Lục Lăng Phong giúp đỡ, tôi khá tò mò không biết cô ta làm sao mà biết được chuyện này." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nói.

Trước đây Cố Hề Nhược có thể kịp thời tranh đoạt sản nghiệp của Tạ gia hoàn toàn là nhờ có Lục Lăng Phong.

Hiện tại bên cạnh Cố Hề Nhược không còn Lục Lăng Phong nữa, thế mà cô ta vẫn nắm được tin tức, điều này khiến Vương Cẩn Hòa thắc mắc rốt cuộc sau lưng Cố Hề Nhược còn có ai chống lưng. "Là Khanh Vũ Không đang giúp cô ta tranh giành cửa hàng." Lâm Tử Ân hậm hực nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì không còn ngạc nhiên nữa, hóa ra là có Khanh Vũ Không giúp sức, hèn gì mà làm được đến mức này, điều này khiến cô ít nhiều cũng thấy bất ngờ. "Hóa ra là vậy.

Tử Ân, báo cho Vạn Phong chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ." Vương Cẩn Hòa dặn dò.

Chương 695

"Rõ!" Sau khi Lâm Tử Ân đi ra, Vương Cẩn Hòa bắt đầu suy tính xem làm cách nào để khiến Cố Hề Nhược phải tự mình ra tay.

Cô đưa tay vuốt cằm, Cố Hề Nhược bây giờ không biết có phải đã khôn ra rồi không, tuyệt nhiên không hề đến gây phiền phức cho cô.

Chẳng những không gây hấn mà còn chủ động né tránh cô, xem ra chuyện ở Cố gia lần trước đã khiến Cố Hề Nhược sinh lòng cảnh giác, điều này làm Vương Cẩn Hòa có chút thất vọng.

Ở một diễn biến khác, Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không bên cạnh: "Tướng công, bên phía Dư gia chúng ta còn có thể chiếm thêm được bao nhiêu nữa?" "Chuyện này phải xem khi nào Ngọc Vương phi biết chúng ta cũng nhúng tay vào.

Một khi cô ta phát hiện chắc chắn sẽ đẩy nhanh tốc độ, lúc đó chúng ta muốn ra tay sợ rằng sẽ càng khó hơn." Khanh Vũ Không trầm tư nói.

Nghe những lời như vậy, Cố Hề Nhược nhíu mày, cảm thấy Khanh Vũ Không hoàn toàn không bằng Lục Lăng Phong.

Lúc trước khi tranh đoạt đồ của Tạ gia, mặc dù Vương Cẩn Hòa đã biết nhưng Lục Lăng Phong vẫn giúp cô ta giành được không ít cửa hàng, không ngờ Khanh Vũ Không lại vô dụng đến vậy.

Tất nhiên, Cố Hề Nhược sẽ không nói thẳng ra trước mặt Khanh Vũ Không: "Đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, dù sao trong tay Vương Cẩn Hòa cũng có quá nhiều người giúp đỡ." Lần này đối đầu với Vương Cẩn Hòa, cô ta phát hiện Vương Cẩn Hòa đã thay đổi, hoàn toàn khác hẳn so với trước đây, một Vương Cẩn Hòa như thế này khiến cô ta có phần kiêng dè. "Cô ta dù sao cũng là Ngọc Vương phi, mạng lưới quan hệ và những thứ khác trong tay Tô Ngọc thì Vương Cẩn Hòa đều có thể sử dụng.

Một gia tộc có thế lực như vậy nếu vẫn không làm được gì thì mới là đồ bỏ đi chứ?" Cố Hề Nhược lập tức im bặt, cô ta có thể nhận ra sự tán thưởng của Khanh Vũ Không dành cho Vương Cẩn Hòa.

Điều này khiến Cố Hề Nhược không vui, giống như món đồ chơi mình yêu thích nhất bị người ta cướp mất vậy. "Anh rất tán thưởng Vương Cẩn Hòa sao?" Cố Hề Nhược vờ như vô ý hỏi.

Khanh Vũ Không gật đầu: "Anh quả thực rất tán thưởng cô ấy, cô ấy có thể làm được đến mức này đúng là rất giỏi." Trước đây anh chỉ nghĩ Vương Cẩn Hòa giỏi việc đồng áng, giờ xem ra cô ấy làm kinh doanh cũng giỏi không kém.

Sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức sa sầm xuống, bất mãn nhìn Khanh Vũ Không: "Vậy anh nói xem em và cô ta ai giỏi hơn?" Khanh Vũ Không mỉm cười lắc đầu: "Em không cần phải so sánh với Vương phi làm gì, chẳng có ý nghĩa gì cả." Tuy nhiên, Cố Hề Nhược lại có chút không cam lòng, hoàn toàn không nghe lọt tai những lời đó của Khanh Vũ Không: "Sao lại nói là không cần so sánh?

Có phải anh cảm thấy em không bằng Vương Cẩn Hòa không?" Khanh Vũ Không chau mày nhìn Cố Hề Nhược, không hiểu sao cô ta lại đột nhiên trở nên như vậy, anh nhíu mày có chút khó chịu nói: "Hề Nhược, em thừa biết anh không có ý đó." Nhưng Cố Hề Nhược vẫn không chịu thôi, trực tiếp hỏi: "Vậy anh nói cho em biết, anh nói những lời đó có ý gì?" "Hề Nhược, anh chỉ nói ra suy nghĩ của mình thôi, là tự em đang suy diễn quá mức rồi." Khanh Vũ Không không vui nói.

Vương Cẩn Hòa trong mắt Khanh Vũ Không quả thực vô cùng lợi hại.

Có thể nói là người phụ nữ giỏi giang nhất trong tất cả những phụ nữ mà anh biết.

Còn cái sự giỏi giang của Hề Nhược chẳng qua là vì bên cạnh cô ta có người giúp đỡ thôi.

Mà rất nhiều việc đều là do người bên cạnh làm, bản thân cô ta chẳng mấy khi phải động tay.

Trước đây khi chưa tuyệt giao với Lục Lăng Phong, tất cả sản nghiệp trong tay cô ta đều do Lục Lăng Phong quản lý, chẳng qua mọi danh tiếng đều đổ dồn về cô ta mà thôi.

Những chuyện này lẽ nào Hề Nhược vẫn chưa nhận ra sao? "Cái gì mà em suy diễn quá mức?

Khanh Vũ Không, em mới là vợ của anh, anh lại đi khen ngợi một kẻ thù của em như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ anh cũng bị mụ đàn bà đó bỏ bùa mê thuốc lú rồi sao?" Cố Hề Nhược giận dữ hét lên.

Nghe thấy lời của Cố Hề Nhược, chẳng hiểu sao Khanh Vũ Không lại cảm thấy vô cùng phiền não, thậm chí chẳng muốn nghe cô ta nói tiếp nữa. "Anh còn một số việc của gia tộc cần xử lý, anh vào thư phòng trước đây.

Còn chuyện hôm nay thì em hãy tự mình bình tĩnh lại đi, anh đi trước đây." Nói xong anh đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cố Hề Nhược thấy anh chẳng những không xin lỗi mà còn định bỏ đi như vậy thì càng thêm điên tiết.

Cô ta đưa tay giữ chặt anh lại: "Anh không được đi, hôm nay anh không nói rõ chuyện này thì chúng ta chưa xong đâu." Khanh Vũ Không đúng là thích Cố Hề Nhược, nhưng cái kiểu ngang ngược quấy rối của cô ta khiến anh vô cùng phản cảm.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô ta: "Hề Nhược, tại sao em có được thành quả như ngày hôm nay, trong lòng em thực ra rất rõ.

Còn về Ngọc Vương phi, năng lực của cô ấy trong việc đồng áng quả thực rất lợi hại, đây là sự thật mà ai cũng không thể phủ nhận được." "Em không cho phép anh khen người phụ nữ đó!

Khanh Vũ Không, nếu anh còn nói như vậy nữa thì em sẽ không bao giờ nhìn mặt anh nữa!" Cố Hề Nhược căm hận nhìn Khanh Vũ Không, giận dữ quát.

Cô ta tuyệt đối không cho phép người bên cạnh mình đi khen ngợi người phụ nữ khác.

Vương Cẩn Hòa lấy tư cách gì chứ!

Nghe cô ta nói vậy, Khanh Vũ Không lập tức lộ rõ vẻ thất vọng: "Hề Nhược, bây giờ anh thấy người có vấn đề không phải là anh, mà chính là bản thân em đấy." Càng chung sống lâu ngày, Khanh Vũ Không càng phát hiện ra một điểm yếu chí mạng của Cố Hề Nhược.

Đó là cô ta không thể chịu nổi khi nghe ai đó nói có cô gái nào ưu tú hơn mình, cứ hễ nghe thấy thế là cô ta lại mất kiểm soát và trở nên đáng ghét như lúc này.

Nhưng ai bảo cô ta là vợ của anh cơ chứ?

“Khanh Vũ Không, anh là chồng tôi thì phải vô điều kiện đứng về phía tôi, chứ không phải đi khen ngợi một người phụ nữ đối đầu với tôi, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.” Cố Hề Nhược mặt mày dữ tợn nhìn Khanh Vũ Không.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, Khanh Vũ Không không khỏi cảm thấy đau đầu: “Hề Nhược, đây không phải là khen ngợi, đây là sự thật.

Bất kể em ra ngoài hỏi bất kỳ ai, mọi người đều sẽ trả lời em rằng

Ngọc Vương phi rất lợi hại.

Thừa nhận mình không bằng người khác, thừa nhận người khác ưu tú khó đến vậy sao?" Khanh Vũ Không cảm thấy không thể tiếp tục để Cố Hề Nhược như vậy được nữa, nếu cứ thế này e rằng sẽ mang lại cho anh rất nhiều phiền phức không đáng có.

"Nếu không có Tô Ngọc, cô ta có thể đi đến bước đường ngày hôm nay sao?

Đừng có mơ." Trong lòng Cố Hề Nhược, tất cả những gì Vương Cẩn Hòa có được hôm nay đều là dựa dẫm vào Tô Ngọc.

"Hề Nhược, em đừng quên, vị trí Huyền chủ của cô ấy là dựa vào bản lĩnh của mình mà có.

Cô ấy được tất cả bách tính Huyền quốc cảm kích, thậm chí đa số người dân còn thỉnh bài vị trường sinh của cô ấy về nhà thờ phụng, đó cũng là nhờ thực lực của cô ấy.

Chúng ta không bằng người khác không đáng sợ, đáng sợ là em cứ mãi không chịu thừa nhận, thậm chí còn ở đây tự lừa mình dối người, làm vậy thực sự không tốt." Khanh Vũ Không kiên nhẫn nói.

Anh hy vọng Cố Hề Nhược có thể biết được khoảng cách giữa mình và Ngọc Vương phi rốt cuộc là ở đâu.

"Khanh Vũ Không, anh..." Cố Hề Nhược sắp tức chết rồi, cô ta không ngờ mình càng không cho nói thì Khanh Vũ Không lại càng nói nhiều.

Điều này khiến cô ta vô cùng bất mãn.

"Từ hôm nay trở đi anh ra thư phòng mà ngủ, khi nào anh xin lỗi tôi thì khi đó mới được quay lại." Nói đoạn, cô ta trực tiếp đẩy Khanh Vũ Không ra ngoài, không cho anh ở lại đây.

Khanh Vũ Không hôm nay cũng thấy bất mãn vì sự vô lý của Cố Hề Nhược.

Anh liếc nhìn cô ta một cái rồi trực tiếp rời khỏi viện, đi về phía thư phòng.

Người hầu cận bên cạnh Khanh Vũ Không nhíu mày nói: "Thiếu phu nhân cũng quá đáng thật đấy.

Ngọc Vương phi vốn là một người rất lợi hại, vậy mà cũng không cho nói?

Đây là cái lý lẽ gì vậy?" "Hề Nhược có lòng tự trọng quá cao, cộng thêm ân oán giữa cô ấy và Ngọc Vương phi nên mới không muốn thừa nhận, điều này cũng có thể hiểu được." Khanh Vũ Không bất lực lắc đầu nói.

"Những chuyện này phải đợi cô ấy tự nghĩ thông suốt mới có tác dụng, chúng ta có nói gì bên cạnh cũng không hiệu quả lắm.

Chương 696

Hiện tại Ngọc Vương phi đã đoạn tuyệt mọi quan hệ với nhà họ Cố, tôi cũng không còn vướng mắc gì với đối phương, không biết Hề Nhược nghĩ gì mà cứ nhất quyết phải đối đầu với người ta.

Những lần chịu thiệt trong tay Ngọc Vương phi chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều sao?" "Thiếu phu nhân khiêu khích Ngọc Vương phi rồi bị trừng phạt cũng không phải chuyện ngày một ngày hai, sao cô ấy vẫn chưa khôn ra nhỉ?" Không nhắc đến thì thôi, nhắc đến là thuộc hạ cũng không biết dùng từ gì để hình dung về Cố Hề Nhược nữa.

"Chuyện này tôi thấy phu nhân làm hơi quá rồi, dù sao Ngọc Vương phi cũng chưa từng nói sẽ quay về Cố gia, toàn là phu nhân tự tìm rắc rối với người ta.

Thiếu chủ, anh đừng nghe lời thiếu phu nhân mà giúp cô ấy đối phó Ngọc Vương phi đấy nhé." Thị vệ nhìn Khanh Vũ Không, nghĩ đến tình cảm anh dành cho Cố Hề Nhược mà không nhịn được dặn dò.

Khanh Vũ Không buồn cười lắc đầu: "Cái này cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không lấy sản nghiệp của Khanh gia ra làm trò đùa đâu." Nghe vậy, thị vệ bên cạnh mới rốt cuộc yên tâm.

Thiếu gia đã nói thế thì anh không còn lo lắng việc Cố Hề Nhược sau này sẽ gây thêm chuyện rắc rối gì nữa.

Sau khi Khanh Vũ Không đi, Cố Hề Nhược đập phá không ít đồ đạc trong phòng.

Đám nha hoàn bên ngoài nghe thấy tiếng động đều không nhịn được mà lánh đi thật xa.

Từ khi thiếu phu nhân gả tới đây, chuyện này đã xảy ra không biết bao nhiêu lần.

Trước đó có người phàn nàn một câu liền bị thiếu phu nhân đánh cho một trận nhừ tử.

Từ đó về sau, không ai dám lại gần Cố Hề Nhược khi không có việc gì nữa.

Trừ mấy người Cố Hề Nhược mang từ Cố gia sang, những người khác đều không muốn bén mảng tới trước mặt cô ta.

Đôi khi Cố Hề Nhược vô duyên vô cớ lấy nha hoàn trong viện ra trút giận, nha hoàn tâm phúc của cô ta đương nhiên không bị đánh, nhưng đám nha hoàn như bọn họ thì lại rất đen đủi.

“Tiểu thư, người đừng giận nữa.” “Ta có thể không giận sao?

Khanh Vũ Không là đồ khốn nạn, anh ta luôn mồm nói yêu ta, giờ lại đi nói giúp cho kẻ thù của ta, tán thưởng cô ta thì thôi đi, vậy mà... vậy mà còn nói ta không bằng Vương Cẩn Hòa.” Những chuyện khác Cố Hề Nhược đều có thể nhịn, duy chỉ có chuyện này là không.

Nhìn dáng vẻ cuồng loạn của cô ta, nha hoàn bên cạnh có chút bất lực: “Tiểu thư, người đừng quên sau này còn cần cô gia giúp người tranh đoạt sản nghiệp của Dư gia với Ngọc Vương phi nữa đấy.” Nghe nha hoàn nói vậy, Cố Hề Nhược theo bản năng nhíu mày.

Nha hoàn nói đúng, cô ta thực sự vẫn cần Khanh Vũ Không giúp đỡ.

Nhưng lời đã nói ra như bát nước hắt đi, cô ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp như vậy.

Khanh Vũ Không yêu cô ta như thế, sau này chắc chắn sẽ tới xin lỗi, lúc đó cô ta cứ thuận thế tha thứ cho anh là được.

Tuy nhiên, chiều ngày hôm sau Cố Hề Nhược mới biết Khanh Vũ Không đã bị Khanh gia chủ phái đi xa, nói là sắp đến Tết nên bảo anh đi tuần tra sản nghiệp.

Anh vậy mà không nói một tiếng nào đã đi luôn.

Tin tức này khiến Cố Hề Nhược nổi trận lôi đình.

Biết được chuyện này, Khanh phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, dẫn người tới viện của Cố Hề Nhược.

Vừa bước vào đã thấy cô ta đang trừng phạt nha hoàn trong viện.

Sự âm hiểm đó khiến Khanh phu nhân cũng phải giật mình: “Cố Hề Nhược, cô đang làm gì vậy?” “Tôi trừng phạt người trong viện mình, bà cũng muốn quản sao?” Cố Hề Nhược nhíu mày nhìn Khanh phu nhân hỏi.

Giọng điệu đầy vẻ thiếu kiên nhẫn đã chọc giận Khanh phu nhân.

“Cố Hề Nhược, cô có thái độ gì vậy?” “Bà muốn nghĩ là thái độ gì thì là thái độ đó.” Cố Hề Nhược nói thẳng, căn bản không để Khanh phu nhân vào mắt, dù người này là mẹ chồng của mình cũng vậy.

Khanh phu nhân run rẩy chỉ tay vào Cố Hề Nhược: “Cố Hề Nhược, cô chẳng qua là ỷ vào việc Vũ Không yêu cô mà thôi.” Cố Hề Nhược gật đầu: “Bà nói đúng rồi đấy, tôi chính là ỷ vào việc anh ấy yêu tôi, bà làm gì được tôi nào?

Nếu không có việc gì thì bà có thể đi được rồi.” Đây là lần đầu tiên Khanh phu nhân bị con dâu ra lệnh đuổi khách, từ lúc bà bước vào đến giờ Cố Hề Nhược còn chưa thèm chào một tiếng, điều này khiến sự bất mãn của Khanh phu nhân đối với cô ta càng thêm nghiêm trọng.

Ban đầu bà vẫn khá hài lòng với Cố Hề Nhược, dù sao cũng là người con trai yêu thích nên bà không làm khó gì, nhưng giờ nhìn bộ dạng này của cô ta, bà mới thấy việc đồng ý cho Khanh Vũ Không cưới cô ta về đúng là một trò cười.

“Cố Hề Nhược, tôi là mẹ chồng cô, cô dùng thái độ này sao?” Cố Hề Nhược bĩu môi: “Các người thừa biết hiện tại tôi đang có việc cần Khanh Vũ Không giúp đỡ, vậy mà vẫn phái anh ấy đi luôn.

Các người đã nhắm vào tôi như thế rồi mà còn mong tôi hầu hạ các người như tổ tông chắc?” Khanh phu nhân không ngờ nguyên nhân lại là vì chuyện này, bà tức đến bật cười: “Cố Hề Nhược, cô phải luôn nhớ rằng Vũ Không là thiếu chủ của Khanh gia.

Vũ Không là chồng cô không sai, cậu ấy giúp cô cũng được, nhưng việc của gia tộc cậu ấy vẫn phải làm.

Cô có biết chỉ vì cô mà Vũ Không bị bao nhiêu người trong tộc dị nghị không?

Giờ cô còn dám nói ra những lời như vậy?” Khanh phu nhân bây giờ cứ hễ nhìn thấy Cố Hề Nhược là lại đau đầu, thậm chí chẳng muốn nhìn mặt cô ta chút nào nữa.

Vì cô ta mà Vũ Không đã bị bao nhiêu người bàn tán sau lưng rồi?

“Cố Hề Nhược, tôi biết cô đang tâm tư gì, nhưng cô tốt nhất nên cẩn thận cho tôi.

Nếu dám làm hại Vũ Không mất đi vị trí người thừa kế Khanh gia, tôi nhất định sẽ khiến cô phải trả giá đắt.” Khanh phu nhân lạnh lùng lên tiếng.

Cố Hề Nhược chẳng thèm để tâm đến lời đe dọa của Khanh phu nhân: “Vậy bà bảo Khanh Vũ Không đừng yêu tôi nữa đi, là tôi bắt anh ấy yêu tôi chắc?” Cố Hề Nhược mỉa mai nói.

Một câu nói này đã chọc giận Khanh phu nhân, bà nhìn cô ta mà trong lòng vô cùng hối hận.

Ngay từ lúc Cố Hề Nhược năm lần bảy lượt tìm cách thoái thác hôn ước, bà lẽ ra nên cho con trai biết đây là hạng người gì.

"Cố Hề Nhược, cô cũng chỉ ỷ vào việc trong lòng Vũ Không có cô mới dám như vậy." Cố Hề Nhược nói đúng một điều, Vũ Không rất yêu cô ta, bất kể cô ta làm gì Vũ Không cũng sẽ đồng ý.

Nếu bà thực sự làm gì Cố Hề Nhược, Vũ Không quay về chắc chắn sẽ không vui.

Liếc nhìn vẻ mặt đắc ý của Cố Hề Nhược, xem ra sau này bà phải nghĩ cách khiến cô ta phải trả giá cho những lời nói ngày hôm nay mới được.

Khanh phu nhân nhìn Cố Hề Nhược đầy thâm ý, rồi dẫn người quay người rời đi.

Cố Hề Nhược nhìn bà rời đi như vậy, trong lòng đầy vẻ khinh miệt, nói năng kiêu ngạo cho lắm vào, cuối cùng chẳng phải vẫn xám xịt bỏ đi sao?

Thật đáng thương mà.

Sau khi Khanh phu nhân về viện của mình, ma ma bên cạnh nhíu mày nói: "Phu nhân, Cố Hề Nhược này cũng quá kiêu ngạo rồi." "Chỉ là ỷ vào tình yêu của Vũ Không mà thôi." Bà phải tìm cách cho Vũ Không thấy bộ mặt thật của cô ta.

Nếu không, Cố Hề Nhược ở bên cạnh Vũ Không sớm muộn gì cũng là một tai họa.

"Phu nhân, hay là cứ để cô ta kiêu ngạo thêm chút nữa, tốt nhất là để cho tất cả mọi người đều biết." Ma ma bên cạnh gợi ý.

Khanh phu nhân vừa suy nghĩ một lát đã hiểu ý của ma ma: "Bà nói đúng, đã muốn kiêu ngạo thì cho cô ta kiêu ngạo thêm nữa đi." Khanh phu nhân cười lạnh nói.

Ngay cả khi Khanh Vũ Không rời khỏi Khanh gia, Cố Hề Nhược vẫn sống rất tốt, đặc biệt là sau khi biết Khanh phu nhân không làm gì được mình, cô ta lại càng kiêu ngạo hơn.

Chuyện của Khanh gia chẳng bao lâu sau đã truyền tới tai Vương Cẩn Hòa, cô có chút cạn lời: “Cố Hề Nhược này đúng là đồ không có não.” Một chiêu “phủ sát” (giết bằng sự tâng bốc) rõ ràng như vậy mà cô ta lại chẳng nhận ra chút nào, không nhận ra thì thôi đi lại còn tưởng Khanh phu nhân đang sợ mình.

“Phu nhân nói đúng, nhưng không biết Cố Hề Nhược nghĩ gì nữa, dù sao đi nữa Khanh phu nhân cũng là mẹ chồng của cô ta, dù có không thích người ta đến mấy thì công phu bề mặt cũng phải làm cho tốt chứ, đằng này Cố Hề Nhược chẳng làm gì cả.” Sau này nếu Cố Hề Nhược bị dồn vào đường cùng ở Khanh gia thì em cũng chẳng thấy lạ.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Nói rất đúng, Khanh phu nhân này cũng là người thông minh, biết trực tiếp đối xử tệ với Cố Hề Nhược thì sau này Khanh Vũ Không chắc chắn sẽ không vui, làm thế này ngược lại hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Chương 697

Để xem sau khi Khanh Vũ Không quay về, biết Cố Hề Nhược vô lễ với mẹ mình như vậy thì anh ta sẽ nghĩ thế nào.” Thu Ý đưa tay xoa cằm: “Em nghe nói Khanh Vũ Không vẫn rất hiếu thảo với mẹ mình.” Vương Cẩn Hòa sững lại một chút rồi khẽ cười: “Nếu vậy thì sau này chúng ta có kịch hay để xem rồi.” Một bên là người mình yêu, một bên là mẹ ruột, không biết sau này Khanh Vũ Không sẽ đứng về phía ai?

Vương Cẩn Hòa bắt đầu mong chờ cuộc sống của Khanh gia sau khi Khanh Vũ Không quay về sẽ ra sao rồi.

“Tiểu thư, Nguyên Húc tỉnh rồi.” Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện về Khanh gia với Thu Ý, có người từ bên ngoài vội vàng chạy vào, vô cùng kích động thông báo.

Nghe thấy vậy, Vương Cẩn Hòa lập tức đứng dậy đi về phòng Nguyên Húc.

Từ khi Nguyên Húc được cứu về vẫn luôn nằm trên giường hôn mê, nếu không phải Nam Kiều nói điều đó có lợi cho việc dưỡng thương thì cô đã nghi ngờ Nguyên Húc gặp chuyện rồi.

Hiện tại nghe tin cậu ấy tỉnh lại, Vương Cẩn Hòa đương nhiên là người vui nhất.

Vương Cẩn Hòa vội vã đến phòng Nguyên Húc, thấy anh nằm trên giường vẫn chưa cử động được, cô bước tới lo lắng hỏi: “Nguyên Húc, cậu cảm thấy thế nào?

Vẫn ổn chứ?” Nguyên Húc khẽ gật đầu: “Phu nhân yên tâm, tôi không sao.” Vương Cẩn Hòa khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Không sao là tốt rồi, suýt nữa bị cậu dọa chết khiếp.” Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Nguyên Húc ngượng ngùng cười, nghĩ đến người đã ra tay làm mình bị thương, chân mày anh khẽ nhíu lại.

“Nguyên Húc, cậu có biết ai đã đả thương cậu không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc hỏi.

Nguyên Húc gật đầu: “Tôi nhìn thấy người đó rồi, người đó tôi đã từng gặp qua.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Nguyên Húc: “Cậu nói cậu gặp người đó rồi sao?

Có thật không?” Nguyên Húc nghiêm túc gật đầu: “Thật mà, những năm qua tôi theo thiếu gia đi nam về bắc, đã từng thấy người đó ở Lỗ quốc, đó là người bên cạnh gia chủ đương nhiệm của thế gia đệ nhất Lỗ quốc.” Vương Cẩn Hòa sửng sốt nhìn Nguyên Húc, thật không ngờ người đứng sau Dư gia lại là Lỗ quốc.

“Chuyện này lát nữa tôi sẽ nói với đại bá một tiếng, để bàn bạc với họ xem là thế nào.” Nói xong, nhìn vẻ mặt tái nhợt của Nguyên Húc, cô lạnh lùng tuyên bố: “Nguyên Húc, cậu cứ yên tâm, có tôi ở đây không ai có thể sỉ nhục cậu được.

Những vết thương trên người cậu sẽ không phải chịu đựng vô ích, mối thù này tôi nhất định sẽ báo cho cậu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc đầy nghiêm túc.

Nguyên Húc sững người một chút, rồi mỉm cười gật đầu: “Cảm ơn phu nhân.” Nhìn bộ dạng này của Nguyên Húc, Vương Cẩn Hòa dặn dò: “Cậu cứ lo dưỡng thương cho tốt, lát nữa đại bá có lẽ sẽ tìm cậu đấy.” “Vâng.” Nói với Nguyên Húc vài câu xong, Vương Cẩn Hòa mới quay người rời đi.

La Hậu sau đó cũng tới phòng Nguyên Húc: “Cậu nói có liên quan đến người của Lỗ quốc sao?” “Đúng vậy, người của Tôn gia ở Lỗ quốc.

Người đó là kẻ lợi hại nhất trong tay gia chủ Tôn gia, tôi thực sự không phải đối thủ.” Kẻ đó e rằng chỉ có thiếu gia đối đầu mới có thể tiêu diệt được.

“Chuyện này tôi sẽ nói với Ngọc ca, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt.” La Hậu nghiêm túc nói.

Cái Tôn gia này anh cũng có biết đôi chút, bọn họ có quan hệ khá tốt với cha của Bạch Khởi, nhưng dường như Bạch Khởi chưa bao giờ để người của Tôn gia vào mắt.

Dù sao bọn anh đều biết Bạch Khởi mới là người thực sự nắm quyền ở Bạch gia.

Còn về việc vì sao để mặc cha mẹ mình kiêu ngạo, chẳng qua là vì sở thích ác quái của Bạch Khởi mà thôi.

Đưa tay xoa cằm, La Hậu bắt đầu mong chờ những chuyện sau khi Bạch Khởi quay lại Lỗ quốc.

Dù sao Bạch Khởi cũng chẳng có thiện cảm gì với Lỗ quốc, không những thế còn cực kỳ chán ghét Bạch gia.

Vương Cẩn Hòa sau khi rời phòng Nguyên Húc liền đi tìm Dư Cảnh Xuyên: “Đại bá đang bận sao?” “Tiểu Hòa tới rồi à, cháu tìm bác có chuyện gì?” Nghe thấy tiếng Vương Cẩn Hòa, Dư Cảnh Xuyên ngẩng đầu nhìn cô.

Vương Cẩn Hòa có chút ngại ngùng nhìn ông cười nói: “Đại bá, hôm nay cháu tới tìm bác quả thực có chút việc.

Nguyên Húc đã tỉnh rồi, cháu nghe cậu ấy nói kẻ đả thương mình là người bên cạnh gia chủ đệ nhất thế gia Lỗ quốc.” “Ngu Sơn, đi gọi Ngu Cơ tới đây.” Ngu Cơ rất nhanh đã có mặt, Dư Cảnh Xuyên nhìn bà nói: “Nguyên Húc nói kẻ đả thương cậu ấy là người bên cạnh gia chủ đệ nhất thế gia Lỗ quốc.” Lỗ quốc...

Ngu Cơ nghe thấy tên quốc gia này liền sững người một chút, sau đó cười tự giễu: “Hắn ta quả nhiên là lừa gạt tôi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Ngu Cơ rồi lại nhìn Dư Cảnh Xuyên, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Đại bá, người đó mọi người quen sao?” “Ừ, có quen.” Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn bọn họ, có chút không hiểu điều này nghĩa là gì.

Ngu Cơ nhìn Vương Cẩn Hòa, nụ cười trên mặt đã thêm phần ôn hòa: “Tiểu thư, chuyện này chúng tôi sẽ xử lý tốt, sẽ không gây thêm phiền phức cho mọi người đâu.” “Gây phiền phức thì cũng không sao, nhưng mọi người định làm thế nào?

Dù sao phía Lỗ quốc cũng không dễ xử lý như vậy.” Huyền quốc và Lỗ quốc cách nhau rất xa, sau này chưa chắc đã gặp lại.

Vương Cẩn Hòa có thể nhận ra Ngu Cơ chắc chắn có thù oán với kẻ đã làm Nguyên Húc bị thương, nhưng cô cũng không hỏi quá nhiều.

Nếu họ muốn đi, có lẽ phải tự mình đi.

Bên đó dù sao cũng là địa bàn của người ta.

“Tuy cháu không biết cô và hắn có quan hệ gì, nhưng cháu vẫn muốn nhắc nhở cô, bên đó là địa bàn của người ta, cô định làm gì cũng phải hết sức cẩn thận.” Vương Cẩn Hòa nhìn Ngu Cơ nghiêm túc nói.

Ngu Cơ ngẩn ra, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nói với mình những lời này.

“Tôi sẽ chú ý.” “Tiểu Hòa, cháu cứ đi lo việc của mình đi, bác qua xem Nguyên Húc thế nào.” Ông còn một số chuyện muốn biết từ miệng Nguyên Húc.

“Vâng.” Sau khi Vương Cẩn Hòa đi khỏi, Ngu Sơn nhìn Ngu Cơ: “Không sao chứ?” Ngu Cơ “ừ” một tiếng: “Không sao, hắn từng nói với tôi mình cũng là người Huyền quốc, không ngờ lại là người Lỗ quốc.” Nghĩ lại chuyện từng ở bên Tôn Nghị, lúc đó thực ra cũng có rất nhiều dấu vết, chỉ là bà quá ngốc nên mãi không phát hiện ra.

“Thực ra tôi lẽ ra nên phát hiện từ sớm mới phải.” Nếu phát hiện sớm thì sự việc đã không đi đến bước đường này.

Hoặc có lẽ nương và gia đình vẫn còn ở bên cạnh bà.

“Ngu Cơ, đừng nghĩ nhiều nữa, hãy nhìn về phía trước đi.

Nếu cô cũng chết, gia đình cô thực sự sẽ tuyệt diệt đấy, cô biết không?” Ngu Sơn thấy trên người Ngu Cơ toát ra vẻ lạnh lẽo muốn đồng quy vu tận với Tôn Nghị, bèn nhíu mày lên tiếng.

Nhìn người trước mặt, Ngu Cơ cười tự giễu: “Thực ra cũng như nhau cả thôi.” Ngay cả khi hiện tại bà không chết, sau này cũng sẽ chết, điều này không có gì khác biệt lớn.

Nhìn dáng vẻ này của Ngu Cơ, Dư Cảnh Xuyên thở dài một tiếng: “Ngu Cơ, dù thế nào cô cũng phải sống tiếp, đừng nghĩ rằng chỉ như vậy là có thể chuộc lỗi.

Chỉ có sống tiếp cô mới có thể chuộc lỗi cho họ, chẳng lẽ cô muốn cả gia đình mình đều trở thành cô hồn dã quỷ sao?” Lời nói của Dư Cảnh Xuyên khiến sắc mặt Ngu Cơ biến đổi liên tục, cuối cùng bà im lặng không nói gì, thậm chí không biết phải mở lời thế nào.

Đưa tay vỗ vai Ngu Cơ, Dư Cảnh Xuyên nói: “Thù không thể không báo, nhưng cô phải nhớ kỹ, sau khi báo thù cô cũng phải sống thật tốt.” Ngu Cơ cười khổ nhìn Dư Cảnh Xuyên: “Chủ tử, tôi không sống nổi nữa.” Theo chân tướng được hé lộ, Ngu Cơ thực sự không muốn tiếp tục sống.

Những năm qua bà vẫn luôn tìm kiếm kẻ thù của mình, nhưng khi thực sự tìm thấy người, bà lại không biết sự kiên trì bấy lâu nay của mình rốt cuộc là vì cái gì.

Thấy Ngu Cơ như vậy, Dư Cảnh Xuyên không khỏi lo lắng: “Ngu

Cơ...” “Chủ tử, nếu có một ngày tôi gặp được Tôn Nghị, ngài hãy giao hắn cho tôi.” Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên nghiêm túc nói.

Dư Cảnh Xuyên nhíu chặt mày nhìn bà: “Cô nên biết cô không phải đối thủ của hắn.” Ngu Cơ cười gật đầu: “Tôi biết tôi không phải đối thủ của hắn, nhưng tôi biết làm thế nào để lấy mạng hắn.” “Đồng quy vu tận sao?” Dư Cảnh Xuyên không hài lòng, lạnh lùng hỏi.

Ngu Cơ lập tức im lặng.

“Như vậy cũng tốt.” Ngu Sơn định nói gì đó, nhưng thấy bộ dạng này của Ngu Cơ, nhất thời không biết nên khuyên ai nữa.

“Ngu Cơ, cô thực sự đã quyết định rồi sao?” Ngu Cơ nghiêm túc gật đầu: “Quyết định rồi.” Những ngày tháng năm qua là do bà trộm được, chấp niệm duy nhất trong lòng bà là báo thù cho gia đình, ngoài báo thù ra bà không biết mình còn có thể làm gì.

Có lẽ sau khi báo thù, cái chết mới là sự giải thoát tốt nhất cho bà.

“Ngu Cơ, cô đừng làm loạn, chúng tôi sẽ giúp cô.” Ngu Cơ lắc đầu: “Tôi biết mọi người chắc chắn sẽ giúp tôi, nhưng chuyện này tôi muốn tự mình làm.

Chính tôi là kẻ đã dẫn hắn về hại chết gia đình mình, tôi phải tự mình báo thù cho họ.” Ngu Sơn còn muốn nói thêm gì đó thì bị Dư Cảnh Xuyên ngăn lại: “Ngu Sơn đừng nói nữa, cứ tùy cô ấy đi.” Trong mắt Ngu Cơ đẫm lệ, bà nhìn Dư Cảnh Xuyên cảm kích: “Chủ tử, cảm ơn ngài.” “Đi chuẩn bị đi, đợi Tề quốc bị Huyền quốc và Lỗ quốc thôn tính xong, người của Lỗ quốc chắc sẽ qua đây, tôi sẽ bảo Tô Ngọc nghĩ cách đưa họ tới.” Dư Cảnh Xuyên biết Ngu Cơ thực sự không muốn sống nữa, chỉ có thể giúp bà báo được thù.

“Vâng.” Ngu Cơ quay người rời đi.

Nhìn bóng lưng bà, Ngu Sơn đứng bên cạnh Dư Cảnh Xuyên nhíu mày hỏi: “Chủ tử thực sự định để Ngu Cơ đi sao?” “Hiện tại ngoài báo thù ra đã không còn chuyện gì khác có thể khiến cô ấy sống tiếp nữa.” Nếu bà có một đứa con, hoặc gia tộc còn vài người sống sót, có lẽ bà còn có ý chí cầu sinh, chỉ tiếc hiện tại Ngu Cơ không còn gì cả.

Những người như bọn anh trong lòng Ngu Cơ tuy quan trọng, nhưng cũng chưa đủ để khiến bà muốn sống tiếp.

“Nhưng còn Ngu Lãng thì sao?” Ngu Lãng đã thích Ngu Cơ rất nhiều năm rồi, luôn âm thầm ở bên cạnh bà, nếu Ngu Cơ chết anh ấy phải làm sao?

Chương 698

Dư Cảnh Xuyên quay sang nhìn Ngu Sơn: “Đi nói chuyện này cho Ngu Lãng biết đi, có thể giữ Ngu Cơ lại được không là tùy vào cậu ta đấy.” Nghe vậy, Ngu Sơn lập tức hiểu ý của Dư Cảnh Xuyên: “Tôi đi ngay đây.” Sau khi Ngu Sơn đi, trong mắt Dư Cảnh Xuyên hiện lên vẻ trầm tư.

Ngu Cơ ở cùng bọn anh cũng đã hơn mười năm, lúc ông cứu bà ấy thì bà mới mười bảy tuổi, hiện tại bà cũng mới ba mươi hai.

Nếu bà có thể chấp nhận Ngu Lãng, sau này có lẽ còn có gia đình của riêng mình, chỉ là không biết Ngu Lãng có thể khiến Ngu Cơ chấp nhận anh ấy hay không.

Nếu được, ông đương nhiên sẽ chúc phúc cho hai người.

Thấm thoát ngày trừ tịch đã đến, Vương Cẩn Hòa đưa bốn đứa trẻ tới Tô gia.

Tô Ngọc không có nhà nên cô cũng không muốn ở nhà ăn Tết.

Vừa hay Tô Tích phái người tới bảo cô đưa bọn trẻ cùng sang đón Tết, cô liền đi luôn.

Buổi tối, cô đưa Tiểu Bảo và Tiểu Trí vào cung tham gia cung yến.

Cung yến mỗi năm đều như vậy, hai năm trước vì có người của các quốc gia khác nên Vương Cẩn Hòa không mấy hứng thú.

Hiện tại chỉ có người nhà mình nên cô thấy vui hơn nhiều.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa đã nghĩ quá đơn giản.

Cứ tưởng có thể đón một cái Tết trừ tịch nhẹ nhàng, vậy mà đến giữa buổi yến tiệc lại bị người ta đá đểu.

Vương Cẩn Hòa vốn đang chuẩn bị đồ ăn cho hai đứa nhỏ, đột nhiên nghe thấy có người nhắc đến mình: “Không biết Vương phi khi nào thì mới cho ra thêm sản vật năng suất cao nào đó nữa, và cả hoa quả bốn mùa bán có phải hơi đắt quá không, không biết Vương phi có thể hạ giá xuống một chút được không?” “Nếu số lượng có thể nhiều thêm một chút thì càng tốt.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn kẻ vừa chen ngang lời mình, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Tôi có quen ông không?

Nhà tôi bán đồ thế nào còn cần ông ở đây chỉ tay năm ngón sao?” Quan viên trong triều Vương Cẩn Hòa thực sự không biết nhiều, Ti Nông là người cô quen nhất, tiếp đến là vài vị tướng quân, kết quả hiện tại một kẻ không quen biết cũng dám đến chất vấn cô chuyện này.

“Thần không phải muốn chỉ tay năm ngón vào việc nhà Vương phi, chỉ là cảm thấy nếu đồ nhiều thêm một chút, giá rẻ đi một chút thì sẽ có nhiều người mua được hơn mà thôi.” Đối phương nhẹ nhàng đẩy trách nhiệm sang cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn kẻ vừa lên tiếng, người này não bộ có vấn đề gì không vậy?

“Ông đúng là kỳ lạ thật đấy, mấy thứ này là ông nói nhiều là nó sẽ nhiều sao?

Nó không phải tự dưới đất chui lên, mà là chúng tôi đã tốn rất nhiều thời gian mới trồng ra được.” “Ông có biết chúng tôi trồng những thứ này tốn kém bao nhiêu không?

Ông nói tăng là tăng?

Ông nói hạ giá là hạ giá?

Mặt ông sao mà lớn thế?” Vương Cẩn Hòa bị sự không biết xấu hổ của kẻ này làm cho tức cười.

Loại người thế này mà cũng làm quan được sao?

Tiểu Bảo vô cùng bất mãn với kẻ đột nhiên gây rắc rối cho Vương Cẩn Hòa này.

“Mẹ, người này là muốn chiếm một phần lợi lộc từ tay mẹ sao?” Tiểu Trí tán đồng gật đầu: “Chắc là thấy cha không có nhà nên nghĩ mẹ dễ bắt nạt, mới muốn nói mấy chuyện sản vật năng suất cao trước mặt bao nhiêu người thế này.

Nhưng nói về giống lương thực năng suất cao có lẽ chỉ là cái cớ, thứ ông ta muốn nói nhất vẫn là hoa quả dưỡng sinh và rượu trong tay mẹ đúng không?” Tiểu Trí nhìn đối phương cười như không cười.

“Hai đứa ranh con ở đây nói nhảm gì đó.” Đối phương có chút thẹn quá hóa giận.

Tiểu Bảo đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, một lúc sau mới lên tiếng: “Anh ơi, nhìn người này có phải gọi là có tật giật mình không nhỉ?” “Ừ.” “Các ngươi...” Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lạnh lẽo, nhìn đối phương lạnh lùng hỏi: “Ông có ý kiến gì với hai đứa con của tôi sao?” Thừa tướng liếc nhìn kẻ vừa nói, cười lạnh: “Chung đại nhân vẫn không biết xấu hổ như ngày nào, lúc Vương gia ở đây chẳng thấy ông nói những lời như vậy, hay là ông đợi Vương gia ban sư hồi triều rồi hãy tới mà nói?” “Nói đúng đấy, đừng tưởng Vương gia không có nhà là ông có thể bắt nạt mẹ con Vương phi, coi chúng tôi là người chết hết rồi sao?” “Vương gia đang đánh giặc ở tiền tuyến, còn ông lại ở đây gây rắc rối cho Vương phi, ông đúng là có bản lĩnh thật đấy, lợi hại thế sao không ra chiến trường luôn đi?” Văn quan võ quan cùng nhau mỉa mai vị Chung đại nhân này, khiến ông ta mất hết thể diện.

“Tôi chỉ là hiếu kỳ thôi mà.” “Vậy sao?

Vậy tôi cũng rất hiếu kỳ về chuyện nhà Chung đại nhân đấy, xem ra sau khi về tôi có thể bảo người dưới điều tra một chút, ông thấy thế nào?” Vương Cẩn Hòa nhìn Chung đại nhân cười hiền hậu nói.

Nghe vậy, sắc mặt Chung đại nhân biến đổi hẳn.

“Vương phi đây là đang đe dọa trung thần triều đình sao?” “Ông thấy là đe dọa thì là đe dọa thôi, tôi thì sao cũng được.” Một câu nói giống như một cái tát giáng mạnh vào mặt Chung đại nhân.

Sắc mặt ông ta thay đổi liên tục, có chút hối hận vì đã tìm rắc rối với Vương Cẩn Hòa.

Lúc này Chung đại nhân mới biết Vương Cẩn Hòa thực ra cũng là người không dễ chọc vào.

Không phải vì Tô Ngọc vắng mặt mà cô sẽ bị người khác bắt nạt.

“Giống lương thực năng suất cao còn có thể tăng thêm vài trăm cân nữa, còn về hoa quả dưỡng sinh trong tay tôi, dù thế nào đi nữa thì liên quan gì đến ông?

Nó là của ông à?” Vương Cẩn Hòa thản nhiên chất vấn.

Một câu nói khiến Chung đại nhân mất sạch mặt mũi.

“Bất kể tôi kiếm được bao nhiêu tiền từ đó, đó đều là việc của riêng tôi, liên quan gì đến ông?” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn đối phương cười như không cười.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, những người khác đều vô cùng tán thành: “Vương phi nói đúng, chuyện này liên quan gì đến ông?” “Ông có hâm mộ thì cũng không học theo được đâu, vì đồ trong tay Vương phi là độc nhất vô nhị, lại tốt nữa, bán bao nhiêu tiền kiếm bao nhiêu tiền đều là chuyện riêng của nhà người ta, chẳng liên quan gì đến ông cả.” “Chung đại nhân còn có ý kiến gì với chuyện nhà tôi nữa không?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

Chung đại nhân bị một câu của Vương Cẩn Hòa làm cho vô cùng lúng túng.

Ông ta quay sang nhìn các đồng liêu bên cạnh, hy vọng họ có thể lên tiếng giúp mình vài câu, kết quả bọn họ đều quay đi chỗ khác như thể không nhìn thấy cũng không nghe thấy lời Vương Cẩn Hòa nói.

"Chung đại nhân còn vấn đề gì với chuyện nhà tôi nữa không?

Nếu không có thì tôi hy vọng sau này đừng nhắc lại chuyện này nữa." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

"Vương phi nói đùa rồi." Chung đại nhân gượng gạo nói.

"Tôi không bao giờ nói đùa với người khác, tôi cũng hy vọng Chung đại nhân hiểu rõ vấn đề này, vì có những chuyện không phải ông cứ nói là tôi phải nghe đâu." Sự dồn ép của Vương Cẩn Hòa khiến biểu cảm trên mặt Chung đại nhân rất khó coi.

Ông ta nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi trước mặt bao nhiêu người, lại còn có mặt Hoàng thượng mà dồn ép như vậy, có phải hơi quá rồi không?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn vẻ mặt đầy chính nghĩa của Chung đại nhân, đột nhiên thấy thật nực cười: "Chung đại nhân, chẳng lẽ không phải ông khơi mào chuyện trước sao?" "Tôi..." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Chung đại nhân, nhíu mày không vui lên tiếng: "Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc kiếm được bao nhiêu tiền trẫm còn chưa bao giờ hỏi đến, Chung đại nhân ông đúng là lo xa quá rồi." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Hoàng huynh nói đúng ạ, chuyện mà Hoàng huynh còn không hỏi đến thì Chung đại nhân đúng là không khách khí chút nào." Chung đại nhân tuy có chút không cam tâm, nhưng hiện tại Hoàng thượng đã lên tiếng, ông ta có muốn nói gì thêm cũng vô dụng.

"Chuyện này là lỗi của thần, thần xin lỗi Vương phi tại đây." Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng, cô có hiếm lạ gì lời xin lỗi của kẻ này đâu?

Căn bản là không: “Xin lỗi thì không cần đâu, tôi chỉ hy vọng sau này Chung đại nhân biết điều gì nên nói và điều gì không nên nói.” “Vâng.” Sắc mặt Chung đại nhân xanh xám tím tái, vô cùng khó coi.

Huyền Phỉ Nhiên lúc này mới lên tiếng: “Cũng đừng thấy đồ trong tay Tiểu Hòa bán đắt mà có ý kiến, đồ của con bé cũng không phải từ trên trời rơi xuống đâu.” “Thưa Hoàng thượng.” Chung đại nhân có chút hối hận, sao mình lại nghe lời đứa trẻ khích bác mà lại đi nói những lời như vậy trong cung yến chứ.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Chung đại nhân một cái, trong mắt đầy vẻ mỉa mai, loại người này không đáng để cô phải ra tay.

Nhưng một bài học thì vẫn cần phải có.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, sau khi cung yến kết thúc, Vương Cẩn Hòa dẫn theo bọn trẻ chuẩn bị ra về.

Đến cửa cung thì gặp Chung đại nhân, cô liếc nhìn đối phương một cái rồi thản nhiên đi về phía xe ngựa của Ngọc Vương phủ.

Tiểu Bảo đánh giá Chung đại nhân từ trên xuống dưới rồi bất mãn lẩm bẩm: “Chẳng có bản lĩnh gì mà lại giỏi mơ tưởng đồ của người khác.” Chung đại nhân nghe thấy lời Tiểu Bảo nói, sắc mặt biến đổi liên tục, con cái nhà Vương phi ăn nói cũng khó nghe như vậy sao?

“Vương phi, cô cũng nên quản lý tốt con cái nhà mình đi.” Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ bên cạnh, mỉm cười nói: "Hai đứa nhỏ nhà tôi đều rất ngoan, còn việc tôi có dạy bảo được chúng hay không thì đó là chuyện riêng của tôi, không phiền ông phải lo lắng." Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, mặt Chung đại nhân tối sầm lại.

Vị Ngọc Vương phi này thật đúng là đáng ghét như mọi khi, nhưng những thứ trong tay cô lại là thứ mà ai cũng thèm muốn.

Chương 699

"Nếu Chung đại nhân không còn việc gì khác, tôi xin phép đưa các con đi trước.

À đúng rồi, sau này những chuyện vừa tốn sức lại không được lòng người thế này, Chung đại nhân đừng nên làm nữa thì hơn." Vương Cẩn Hòa nói đầy ẩn ý trước khi lên xe ngựa.

Cô luôn biết có nhiều người nhòm ngó những thứ mình đang nắm giữ, cô vẫn luôn tự hỏi ai sẽ là người đầu tiên ra mặt, không ngờ lại là người này. "Cô..." "Chung đại nhân, ông là người làm quan, chắc hẳn phải biết ý nghĩa của câu 'súng bắn chim đầu đàn' chứ nhỉ?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười.

Chung đại nhân hít sâu một hơi rồi lên xe ngựa của nhà mình, không muốn tiếp tục đôi co với Vương Cẩn Hòa nữa, nếu nói tiếp chắc ông ta sẽ tức chết mất.

Vương Cẩn Hòa nhìn bóng lưng tức giận của Chung đại nhân mà trong mắt hiện lên tia cười.

Sau khi lên xe, Tiểu Bảo bất mãn nói: "Nếu cha có ở nhà, ông ta là cái thá gì chứ?

Mà cũng dám nói chuyện với mẹ như vậy?" "Đúng vậy, mẹ à, chuyện này có cần nói một tiếng với cha không?" Tiểu Trí nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Nhưng người này thật kỳ lạ." "Phải đó, bao nhiêu năm nay các đại thần trong triều đều biết mẹ và cha rất được Hoàng bá bá sủng ái, Hoàng bá bá cũng đối xử với chúng ta rất tốt.

Chỉ cần là người có não thì sẽ không nói ra những lời như vậy, ông ta bị làm sao thế nhỉ?" Tiểu Bảo thắc mắc.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên cũng nghĩ đến vấn đề này, cô chống cằm nói: "Về nhà mẹ sẽ nhờ chú Mỹ Nhân của các con giúp đỡ điều tra xem có chuyện gì." "Vâng ạ." Chung đại nhân vừa về đến nhà, con trai ông ta đã lập tức chạy lại hỏi đầy mong đợi: "Cha, Ngọc Vương phi nói sao rồi ạ?" Chung đại nhân nhìn con trai, trong lòng không khỏi bất mãn: "Mày đúng là muốn hại chết cha mày mà." Thấy bộ dạng tức giận của cha, người con trai ngớ người: "Cha, sao con lại hại cha được?" "Mày còn dám nói?

Nói thật cho cha biết, tại sao tự nhiên mày lại hứng thú với đồ của nhà Vương phi vậy?" Chung đại nhân nghiêm khắc hỏi.

Con trai ông ta ánh mắt hơi né tránh, ngượng ngùng nói: "Cha... con chỉ nghĩ là nếu đồ nhà cô ta nhiều hơn một chút, giá rẻ đi một chút thì con có thể thường xuyên mua về cho cha mẹ ăn mà." Chung đại nhân sao có thể không biết đức tính của con mình?

Nghe thấy lời này thì tức không chịu nổi: "Mày còn dám bao biện?" "Lão gia, ông làm cái gì vậy?" "Cũng tại cái thằng nghịch tử này mà hôm nay ở cung yến tôi đã mất hết cả mặt mũi đây này." Chung đại nhân vỗ bành bạch vào mặt mình, giận dữ nói.

Chung phu nhân vội vàng trấn an: "Lão gia, rốt cuộc là có chuyện gì?

Có phải có hiểu lầm gì không?" "Hiểu lầm?" Chung đại nhân kể lại mọi chuyện ở yến hội.

Nghe xong, cả Chung phu nhân và con trai đều ngẩn người.

Con trai ông ta nhíu mày nói: "Dù sao đi nữa cha cũng là trọng thần triều đình, cô ta lại dám không nể mặt cha như vậy sao?" "Mày nên thấy may mắn vì cha mày chưa làm chuyện gì thương thiên hại lý, nếu không thì cứ đợi cả nhà mình bị chém đầu đi." Chung đại nhân bực bội nói.

Một đời danh tiếng của ông đều bị thằng ranh này hủy hoại rồi. "Sao cô ta lại ích kỷ như vậy chứ." Con trai Chung đại nhân bất mãn lẩm bẩm.

Câu nói này khiến Chung đại nhân tức đến bật cười.

Ông run rẩy chỉ tay vào mặt con: "Mày còn mặt mũi nói vậy à?

Đồ của người ta, dựa vào cái gì phải đưa cho chúng ta?

Nếu là đồ của nhà mình, mày có sẵn lòng như vậy không?" "Thì nhà mình không có nên cô ta mới nên đưa ra chứ, có tiền thì mọi người cùng kiếm mới đúng." Chung đại nhân hoàn toàn không muốn nói thêm với đứa con thiểu năng này nữa. "Sau này tốt nhất mày đừng nói mấy lời đó nữa, nếu không cha cũng không bảo vệ nổi mày đâu." Nói xong ông liền bỏ đi.

Chung phu nhân chỉ tay vào con trai mình, bất lực lắc đầu: "Con ơi là con, từ bao giờ con lại trở nên ngây thơ như vậy hả?" "Mẹ..." "Mẹ biết gần đây con hay giao du với những kẻ bên ngoài, có lẽ họ đã nói gì đó với con.

Nhưng con phải biết rằng, chuyện của cửa hàng Tứ Quý là thứ mà Hoàng thượng cũng nhắm mắt làm ngơ cho qua đấy." Chung phu nhân khổ khẩu bà tâm khuyên bảo. "Sau này nghe đám bạn xấu của con nói chuyện thì nhớ mang theo não, đừng để bị người ta lừa mà còn đứng đó đếm tiền giúp họ." Con trai Chung phu nhân có chút không phục nhìn mẹ: "Mẹ, con có tệ hại như mẹ nói đâu?" "Con thế nào tự con hiểu rõ là được.

Mẹ đi xem cha con thế nào, sau này đừng gây phiền phức cho cha con nữa." Nói rồi bà cũng rời đi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa và các con về nhà, cô bảo hai đứa trẻ đi nghỉ ngơi, còn mình thì đi tìm Lâu Mãn Thanh.

Lúc cô đến, Lâu Mãn Thanh lại đang ngồi hóng gió lạnh trong sân. "Cậu cũng thật là có nhã hứng, trời lạnh thế này mà vẫn ngồi đây hóng gió." Vương Cẩn Hòa cạn lời lắc đầu.

Lâu Mãn Thanh nhướng mày nhìn cô: "Chị dâu qua đây chỉ để nói với em chuyện này thôi sao?" "Tất nhiên là không, chị muốn nhờ cậu điều tra giúp chị về Chung đại nhân." Lâu Mãn Thanh ngay lập tức ngồi thẳng người dậy, ánh mắt sắc lẹm: "Tại sao chị dâu lại muốn tra người này?

Có phải ông ta đã làm gì không?" "Hôm nay ở yến hội ông ta nói với chị là rau quả dưỡng sinh của chị nên có nhiều hơn, giá rẻ hơn thì mới hợp lý, còn hỏi chị về giống lương thực năng suất cao nữa." Vương Cẩn Hòa tóm tắt lại sự việc.

Nghe xong, Lâu Mãn Thanh hừ lạnh một tiếng. "Đúng là không coi mình là người ngoài mà." Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Cậu nói đúng, quả thực là ông ta chẳng coi mình là người ngoài chút nào." Lâu Mãn Thanh thấy Vương Cẩn Hòa đến lúc này vẫn còn cười được thì bất lực lắc đầu: "Chị đúng là làm em tức chết mà." "Tra giúp chị chuyện này nhé, chị rất muốn xem kẻ đứng sau là ai." Trước đây Tô Ngọc điều tra các đại thần trong triều không thấy có tên Chung đại nhân này, chứng tỏ ông ta vẫn làm được việc, ai ngờ đột nhiên lại làm ra chuyện như vậy.

Lâu Mãn Thanh đương nhiên không từ chối: "Không vấn đề gì, khi nào tra ra em sẽ báo cho chị ngay." "Được, chị về nghỉ trước đây, cậu cũng nghỉ sớm đi, đừng đứng ngoài gió lạnh nữa." Lâu Mãn Thanh mỉm cười gật đầu, không nói gì thêm.

Chiều ngày hôm sau, Lâu Mãn Thanh đã điều tra xong xuôi mọi chuyện về nhà họ Chung.

Chung đại nhân tuy không có thành tích gì nổi bật nhưng con người cũng tạm được, chỉ có điều có một đứa con trai hơi lông bông.

Đứa con đó e rằng sau này sẽ trở thành hòn đá ngáng đường của ông ta.

Điều thú vị nhất là chuyện này lại có liên quan đến Cố Hề Nhược, chắc hẳn chị dâu biết sẽ rất vui đây.

Lâu Mãn Thanh thong thả đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Chị dâu, em tra ra rồi." Nghe nói đã tra ra, Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, đi tới bên cạnh Lâu Mãn Thanh tò mò hỏi: "Là ai làm?" "Chị dâu có thể đoán thử xem, để em xem chị có đoán trúng không." Lâu Mãn Thanh hào hứng nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn cậu em, bất lực lắc đầu: "Đừng đùa nữa, mau nói xem rốt cuộc là thế nào." "Chuyện này nói ra cũng đơn giản thôi, con trai Chung đại nhân nghe lời người khác xúi giục, rồi về nói lại với Chung đại nhân, sau đó thì chị biết rồi đấy." Lâu Mãn Thanh giải thích ngắn gọn trong hai câu.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt: "Cố Hề Nhược?" Lâu Mãn Thanh ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, cậu còn chưa đưa ra gợi ý nào mà không ngờ cô lại tự đoán ra được.

Lâu Mãn Thanh cười gật đầu: "Chị dâu đoán không sai, đúng là cô ta.

Chị định tính sao?" Liệu có trực tiếp ra tay với Cố Hề Nhược không?

Nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của Lâu Mãn Thanh, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, cô lắc đầu: "Hiện tại chưa phải lúc động vào Cố Hề Nhược." "Tại sao ạ?" Cố Hề Nhược đã đối xử với chị dâu như thế, dùng đủ mọi cách để tính kế cô, vậy mà cô vẫn chưa muốn đối phó sao?

Chị dâu cũng thật là kiên nhẫn quá.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, lắc đầu nói: "Bên phía Cố gia vẫn còn một số việc cần xử lý, chuyện này mà thiếu Cố Hề Nhược thì không xong đâu." Lâu Mãn Thanh suy nghĩ một chút liền nhớ đến Cố Ngạn Kỳ: "Chị dâu đang nói đến chuyện của Cố Ngạn Kỳ sao?" "Ừ, khi nào chị ra tay thì chắc chắn phải là lúc Cố Hề Nhược không còn cách nào để trở mình.

Tình hình bây giờ đánh mà không chết hẳn, sau này lại cứ để cô ta lởn vởn trước mắt gây chướng mắt, chị không làm mấy việc nửa vời như vậy đâu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Hiện tại Khanh Vũ Không vẫn còn rất yêu Cố Hề Nhược, nếu cô ra tay, chắc chắn anh ta sẽ giúp đỡ.

Cuối cùng dù Cố Hề Nhược có mất đi sự bảo bọc của Cố gia nhưng vẫn còn Khanh gia làm chỗ dựa, sau này cô ta vẫn có thể Đông sơn tái khởi, đó không phải là kết quả cô muốn.

Cô muốn ra tay là phải khiến Cố Hề Nhược vĩnh viễn không bao giờ ngóc đầu lên được.

Lâu Mãn Thanh nhìn vẻ mặt không chút cảm xúc của Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy mọi người đều đã coi thường cô rồi.

Chương 700

"Chị dâu định đợi đến khi Cố Hề Nhược bị mọi người quay lưng rồi mới ra tay sao?" Lâu Mãn Thanh hỏi.

Tuy là câu hỏi nhưng phần lớn là sự khẳng định.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Cậu nói đúng, chị thực sự nghĩ như vậy.

Nhưng chị còn chưa kịp làm gì thì Cố Hề Nhược đã bắt đầu không ngừng tự tìm đường chết rồi.

Giúp chị tra thêm một việc nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh nói. "Việc gì ạ?

Chị dâu cứ nói thẳng, đừng khách sáo với em." Cậu cũng rất tò mò xem sau này Vương Cẩn Hòa sẽ làm gì, xem ra việc chưa vội về nhà là quyết định đúng đắn. "Tra giúp chị xem tại sao Khanh Vũ Không lại đối xử đặc biệt với Cố Hề Nhược như vậy.

Ngay cả khi biết cô ta có những người đàn ông khác bên cạnh mà anh ta vẫn sẵn lòng đối tốt với cô ta.

Biết được điều này thì việc đối phó với Khanh Vũ Không sẽ đơn giản hơn nhiều." Chỉ khi biết được lý do tại sao Khanh Vũ Không lại tốt với Cố Hề Nhược đến thế, mới có thể phá vỡ mối quan hệ của hai người họ.

Lâu Mãn Thanh tán đồng gật đầu: "Chị dâu nói đúng, đây đúng là một cách hay, lát nữa em sẽ sai người đi tra ngay.

Thế bây giờ cứ bỏ qua cho Cố Hề Nhược vậy sao?

Cô ta cũng tinh mắt đấy chứ, biết đồ trong tay chị dâu đều là đồ tốt." Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu, Cố Hề Nhược muốn nhòm ngó đồ của cô chắc cũng lâu rồi.

Bởi vì cửa hàng Tứ Quý đối với cô ta chẳng khác nào một cái hũ vàng, có cái hũ vàng này thì cô ta muốn kiếm bao nhiêu tiền chẳng được.

Nhưng đáng tiếc, đồ của cô không đến lượt hạng người như Cố Hề Nhược mơ tưởng. "Chị dâu, chị nói xem việc Cố Hề Nhược nhắm vào Tứ Quý là ý của cô ta hay là ý của Khanh Vũ Không?" Lâu Mãn Thanh hứng thú hỏi. "Khanh Vũ Không không có dã tâm lớn như vậy đâu, làm thế này chắc là ý của Cố Hề Nhược thôi, không liên quan gì nhiều đến anh ta." Lâu Mãn Thanh gật đầu đồng ý.

Tuy rằng ánh mắt nhìn người của Khanh Vũ Không không ra làm sao, vì Cố Hề Nhược mà cũng làm không ít chuyện ngớ ngẩn, nhưng nhìn chung con người anh ta cũng được. "Thực ra chị cũng không có định kiến gì với Khanh Vũ Không cả.

Sau khi đến kinh thành chị đã nhờ Tô Ngọc điều tra người này, chỉ cần không dính dáng đến Cố Hề Nhược thì anh ta vẫn rất khá, nhưng cứ hễ có Cố Hề Nhược vào là chỉ số thông minh lại tụt dốc không phanh." Vương Cẩn Hòa thất vọng lắc đầu. "Chị dâu đang thương hại người ta đấy à?" Lâu Mãn Thanh ngạc nhiên hỏi. "Một người đang yên đang lành, vì một người phụ nữ mà trở nên ngốc nghếch, còn cam tâm tình nguyện bị đánh chỉ còn nửa cái mạng, cuối cùng còn bị người ta cắm sừng, cậu nói xem một người như vậy chúng ta có nên thương hại một chút không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh cười hỏi.

Khóe miệng Lâu Mãn Thanh giật giật, chị dâu nói lời này cũng thật là thâm thúy quá đi. "Chị dâu nói gì cũng đúng hết." Lâu Mãn Thanh cười lắc đầu.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là vậy thật. "Chị vẫn thấy tò mò về Lục Lăng Phong, khi xưa rõ ràng biết Cố Hề Nhược đã có hôn phu mà vẫn đối xử tốt với cô ta như thế, thậm chí không cần danh phận cũng được." Vương Cẩn Hòa nhắc đến Lục Lăng Phong liền thấy thú vị.

Lâu Mãn Thanh ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa, trên đời thực sự có hạng người như vậy sao?

Cái não đó rốt cuộc được làm bằng gì thế? "Chị dâu, chị nói thật đấy à?

Chuyện đó thực sự đã xảy ra sao?" Loại đàn ông này mà cũng có á?

Nếu là cậu thì...

Lâu Mãn Thanh không dám nghĩ tiếp.

Nếu là cậu, có khi cậu đã giết luôn người phụ nữ đó rồi, sao có thể không mưu cầu báo đáp mà cứ ở bên cạnh người mình thích, nhìn cô ta lấy chồng rồi còn gửi lời chúc phúc chứ.

Nghĩ thôi đã thấy cái não này chắc chắn có vấn đề nghiêm trọng rồi, nếu không có bệnh thì chắc chắn không làm ra được chuyện đó.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt kỳ thị của Lâu Mãn Thanh mà cười ha hả: "Lúc chị mới biết về người này, suy nghĩ của chị cũng y hệt cậu vậy, chị chưa bao giờ thấy ai như thế cả." "Lục Lăng Phong bây giờ chẳng phải đã cắt đứt với Cố Hề Nhược rồi sao?

Giữa họ đã xảy ra chuyện gì mà khiến anh ta tỉnh ngộ được vậy?" "Biết Cố Hề Nhược lừa dối mình thôi, nhưng vì Khanh Vũ Không nên anh ta không tiếp tục trả thù cô ta, nếu không thì với những gì Lục Lăng Phong biết về Cố Hề Nhược, đồ trong tay cô ta đã sớm mất sạch rồi, làm gì còn đợi được đến bây giờ?" "Dù có mất trắng thì cũng là Cố Hề Nhược tự làm tự chịu thôi." "Đúng vậy." "Chị dâu, chị thực sự không có ý định gì với Cố gia sao?

Tuy bây giờ không ra làm sao nhưng nếu vào tay chị, chắc chắn sẽ còn phát triển mạnh mẽ hơn nữa." Lâu Mãn Thanh hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu, đồ trong tay cô đã không ít rồi, cô không muốn ôm đồm thêm nữa, huống hồ Cố gia còn có Cố Ngạn Kỳ ở đó, có anh ta thì vẫn ổn, cô không việc gì phải tự tìm phiền phức cho mình.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Lâu Mãn Thanh có chút không hiểu: "Tại sao ạ?" Mấy thứ này chẳng phải càng nhiều càng tốt sao?

Sao đến chỗ chị dâu lại như kiểu không thích thế này? "Trong tay chị đã có quá nhiều thứ rồi, có thêm nữa chị cũng không quản nổi." Vương Cẩn Hòa bất lực xòe tay nói.

Khóe miệng Lâu Mãn Thanh giật giật nhìn cô, cậu cứ cảm giác chị dâu đang khoe khoang, nhưng cậu không có bằng chứng. "Chị không nói đùa đâu, những thứ trong tay Tô Ngọc, những gì chị đang có, rồi cả tài sản của cha chị nữa.

Cậu cũng biết anh cả chị làm quan nên không thể quản lý việc kinh doanh của cha chị được, còn em trai chị thì mới là thằng nhóc ba tuổi, chị ít nhất phải giúp quản lý mười hai năm nữa mới giao lại được.

Phía chị còn phải lo vụ giống lương thực năng suất cao, việc kinh doanh chỉ có thể giao cho Tô Ngọc thôi, nếu thêm việc nữa thì hai vợ chồng chị chắc chẳng còn thời gian bên cạnh con cái mất." Cô thực sự không khoe khoang, mà là tài sản của cô và Tô Ngọc thực sự rất nhiều.

Tô Ngọc ngoài tài sản riêng còn phải quản lý toàn bộ sản nghiệp của Tô gia để chúng không bị thu hẹp lại, bao nhiêu là việc.

Ngay cả khi Tô Ngọc ở Tạ gia thôn, anh vẫn bận rộn mỗi ngày.

Ngoài thời gian dạy dỗ mấy đứa nhỏ, ngày nào anh cũng bận rộn trong thư phòng, lúc không còn cách nào khác thì phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi.

Bên cạnh đó, Vong Ưu thành cũng cần anh giúp đỡ.

Nếu Thẩm lão đại bên đó thực sự bận không xuể, Tô Ngọc cũng phải qua đó.

Tính ra thì công việc của hai người thực sự quá tải rồi.

Lâu Mãn Thanh kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, bị cô tính toán một hồi như vậy thì đúng là không còn thời gian làm việc khác thật. "Chị nói đúng, nếu thêm việc nữa hai người sẽ mệt lắm." Giống lương thực năng suất cao trong tay Vương Cẩn Hòa mới là trọng tâm, vì nó liên quan đến vụ mùa năm tới của dân chúng. "Cho nên chuyện bên Cố gia chị sẽ không can thiệp vào, huống hồ việc chị đoạn tuyệt quan hệ với Cố gia cũng không phải là chuyện đùa.

Có Cố Ngạn Kỳ ở đó thì Cố gia cũng không loạn được, Cố Hề Nhược dù có muốn chiếm Cố gia cũng không có cơ hội, vì Cố Ngạn Kỳ mới là người thừa kế danh chính ngôn thuận, còn cô ta chỉ là con gái nuôi mà thôi." Lần đầu tiên Lâu Mãn Thanh nhìn nhận Vương Cẩn Hòa một cách nghiêm túc, lúc này cậu mới biết cô thực sự hiểu biết mọi chuyện và nhìn thấu tất cả, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, Lâu Mãn Thanh khẽ thở dài: "Chị dâu, cuối cùng thì chúng em vẫn đánh giá thấp chị rồi." "Cũng không hẳn vậy đâu, chẳng qua là vì Tô Ngọc không có ở đây thôi." Nếu Tô Ngọc có ở đây, mấy chuyện này căn bản không cần cô phải nhúng tay, anh sẽ tự mình thu xếp ổn thỏa.

Chương 701

"Chuyện Cố gia chị thực sự không lo lắng sao?" Lâu Mãn Thanh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhìn cô hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Đó là việc Cố Thăng tự mình làm, liên quan gì đến chúng ta đâu?

Những chuyện này người khác ở Cố gia đều không biết, chỉ có Cố Thăng và Cố Hề Nhược biết thôi, sau này thế nào thì cứ chờ xem hai cha con họ diễn đi." "Chị biết hết rồi sao?" Lâu Mãn Thanh kinh ngạc hỏi. "Phải, chị biết hết, nếu không cậu nghĩ tại sao chị phải tự chặt đứt một cánh tay để đoạn tuyệt quan hệ với Cố Thăng chứ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi.

Lâu Mãn Thanh nhìn tay cô, không đồng tình nói: "Chị dâu, tay của chị quý giá thế nào lẽ nào chị không biết sao?

Sao chị có thể làm chuyện như vậy?" "Chẳng phải đã khỏi rồi sao?

Sao mọi người cứ lo lắng hoài vậy?" Vương Cẩn Hòa cử động cánh tay, bất lực nói. "Chị phải làm thế chứ, tuy rằng nhờ Hoàng huynh cũng được, nhưng dù sao cũng danh bất chính ngôn bất thuận.

Làm một cách danh chính ngôn thuận thế này, sau khi sự việc bùng nổ, nó sẽ không liên lụy đến Ngọc Vương phủ." "Chị dâu yên tâm, sau này em sẽ sai người canh chừng Cố Thăng giúp chị, không để ông ta làm ra chuyện gì gây hại cho Ngọc Vương phủ đâu." Lâu Mãn Thanh hứa hẹn.

Trước đây cậu cũng từng điều tra Cố gia, biết Cố Thăng đã lợi dụng danh tiếng của vợ chồng Tô Ngọc để làm một số việc đủ để bị chém đầu.

Vốn dĩ định lần này sẽ nói cho Vương Cẩn Hòa biết luôn, không ngờ cô đã sớm biết rồi, điều này khiến cậu có chút bất ngờ. "Được, vậy làm phiền cậu nhé, chị muốn khiến Cố Thăng phải hối hận suốt đời." Vì một đứa con gái nuôi mà làm đến mức này, đúng là tình phụ tử vĩ đại thật.

Đối với Cố Hề Nhược thì Cố Thăng đúng là một người cha tuyệt vời, tốt đến mức Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà nghi ngờ rằng cô và Cố Ngạn Kỳ mới không phải con đẻ của ông ta, còn Cố Hề Nhược mới đúng là con ruột.

Chỉ tiếc là sự thật chứng minh cô và Cố Ngạn Kỳ mới là con ruột.

Nhưng dù vậy, việc Cố Thăng đối xử với cô như thế cô có thể hiểu được, nhưng đối xử với con trai Cố Ngạn Kỳ như vậy thì cô lại thấy khó hiểu.

Cố Thăng rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế?

Vì một đứa con gái nuôi mà bất chấp tính mạng của con trai và cả gia tộc. "Chuyện này Cố Ngạn Kỳ có biết không ạ?" Lâu Mãn Thanh hứng thú hỏi. "Tạm thời chị chưa nói cho anh ấy biết, nói nhiều quá sợ anh ấy không chấp nhận nổi việc cha mình lại là hạng người như vậy." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói.

Tuy lời cô nói như đang đùa nhưng Lâu Mãn Thanh có thể nghe ra sự nghiêm túc trong giọng điệu ấy. "Cố phu nhân chính là bị Cố Thăng hại chết, chuyện này đối với Cố Ngạn Kỳ vốn dĩ đã là một cú sốc lớn rồi, nếu lại nói cho anh ấy biết Cố Thăng vì Cố Hề Nhược mà bất chấp tính mạng của những người khác để làm ra chuyện chém đầu này, cậu nghĩ Cố Ngạn Kỳ có chịu đựng nổi không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh hỏi.

Một cú sốc đã đủ rồi, quá nhiều cú sốc ập đến cùng lúc thì ngay cả một nam nhi như Cố Ngạn Kỳ e rằng cũng không chịu nổi.

Vì thế cô mới không nói chi tiết cho anh biết.

Lâu Mãn Thanh nhún vai nói: "Chị dâu, chị đối với anh ta cũng tốt quá rồi đấy." "..." Vương Cẩn Hòa đột nhiên không muốn nói chuyện với Lâu Mãn Thanh nữa. "Đúng rồi chị dâu, Khanh Vũ Không tối qua đã về rồi, nhưng bây giờ quan hệ giữa Cố Hề Nhược và Khanh phu nhân cứ gọi là gà bay chó nhảy." "Hơn nữa lúc Khanh Vũ Không về đúng lúc Cố Hề Nhược đang tỏ thái độ bất mãn với Khanh phu nhân." Những lời Cố Hề Nhược chì chiết Khanh phu nhân đều bị Khanh Vũ Không nghe thấy hết sạch.

Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú: "Lại có chuyện như vậy sao?

Nhưng chị tò mò hơn là Khanh Vũ Không rốt cuộc đứng về phía ai." "Tất nhiên là phía Khanh phu nhân rồi, vì những gì Cố Hề Nhược làm với bà ấy ngày hôm qua thực sự quá đáng, ngay cả Khanh Vũ Không cũng không nhìn nổi nữa." Lâu Mãn Thanh hả hê nói. "Khanh phu nhân chắc phải mừng lắm đây." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Khanh phu nhân nên thấy may mắn vì con trai mình là người hiếu thảo, nếu không chắc bà bị tức chết mất. "Chị dâu, em nói chị nghe, Khanh phu nhân hôm qua bị tức đến ngất xỉu luôn, Khanh Vũ Không bắt Cố Hề Nhược phải xin lỗi bà ấy, nhưng Cố Hề Nhược vẫn khăng khăng mình không sai, làm Khanh Vũ Không nổi trận lôi đình luôn." Lâu Mãn Thanh không nhịn được cười nói.

Cố Hề Nhược này cũng giỏi thật, có thể khiến một người đàn ông yêu mình hết lòng phải nổi giận lôi đình.

Chuyện này thú vị đây.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa cằm, không biết sau đó Cố Hề Nhược sẽ làm thế nào nhỉ?

Tại Khanh gia, Cố Hề Nhược lạnh mặt ngồi trong phòng mình.

Chuyện xảy ra ngày hôm qua vẫn còn vẹn nguyên trong tâm trí.

Khanh Vũ Không lại dám chọn đứng về phía mụ già Khanh phu nhân kia, còn bắt cô phải xin lỗi mụ ta?

Dựa vào cái gì mà cô phải xin lỗi chứ?

Cô đứng dậy, dẫn theo nha hoàn chuẩn bị đi ra ngoài.

Nhưng khi ra đến cửa viện thì bị người chặn lại, nhất quyết không cho cô đi.

Cố Hề Nhược sắc mặt hơi lạnh, nhìn những người trước mặt với vẻ khó chịu: "Các người làm cái gì vậy?" "Thưa thiếu phu nhân, thiếu gia tối qua đã dặn là để người ở trong viện tự kiểm điểm lại mình, bao giờ nhận ra lỗi lầm mới được ra ngoài." Người canh cửa trả lời một cách rập khuôn.

Chuyện thiếu phu nhân làm phu nhân tức đến ngất xỉu ngày hôm qua cả nhà họ Khanh ai cũng biết rồi.

Phu nhân thực sự bị tức đến ngất, không phải giả vờ hay gì cả.

Nghe nói lúc đại phu đến khám đã dặn không được để phu nhân tức giận thêm nữa, nếu không sẽ có vấn đề nghiêm trọng.

Thiếu gia biết chuyện liền sai họ đến đây canh giữ, không cho cô ra ngoài nữa.

Thời gian gần đây thiếu phu nhân thực sự đã quá quắt quá rồi.

Phu nhân vốn dĩ là một bà mẹ chồng rất tốt, vậy mà cô ta lại có thể khiến phu nhân tức đến mức đó, thật không hiểu cô ta nghĩ cái gì nữa. "Anh ta lấy tư cách gì mà dám cấm túc tôi?

Tránh ra, tôi muốn đi gặp anh ta." Cố Hề Nhược hoàn toàn không tin một Khanh Vũ Không vốn yêu cô như vậy lại làm ra chuyện này. "Thiếu phu nhân xin đừng làm khó bọn nô tài, thiếu gia đã dặn người khi nào biết lỗi mới được ra ngoài." "Tôi không làm gì sai cả, bà ta chỉ giả vờ thôi." Sớm không ngất, muộn không ngất, cứ nhắm đúng lúc đó mà ngất, bảo không cố ý thì ai tin chứ? "Tối qua thiếu gia đã mời đại phu cho phu nhân, đại phu nói là bị nộ hỏa công tâm, đêm qua còn bị sốt cao, đến tận hôm nay vẫn nằm liệt giường không dậy nổi đấy ạ." Đây là đại phu thiếu gia mời từ bên ngoài vào, không phải đại phu của phủ, nếu phu nhân giả vờ ngất thì đã bị lật tẩy ngay rồi, làm sao có chuyện như vậy được? "Thiếu phu nhân, không phải nô tài muốn nói người đâu, nhưng thời gian gần đây người thực sự quá đáng lắm rồi.

Phu nhân đã hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, vậy mà người vẫn không biết đủ, lại còn trong lúc Tết nhất thế này khiến phu nhân tức đến đổ bệnh." Người canh cửa bất mãn nói.

Bình thường phu nhân đối xử với đám hạ nhân họ rất tốt, họ cũng rất kính trọng bà.

Phu nhân không giống phu nhân các nhà khác, không bao giờ coi thường họ.

Bây giờ bà bị thiếu phu nhân làm cho ra nông nỗi này, họ đương nhiên là không vừa lòng.

Nhìn người vừa nói, Cố Hề Nhược lạnh giọng: "Ngươi cũng chỉ là một tên nô tài thôi, mà cũng dám lên mặt dạy đời ta sao?

Chương 702

Cút ngay, ta muốn ra ngoài." Cô mặc kệ mụ già kia sống chết ra sao, cô cứ muốn ra ngoài đấy, không ai có thể ngăn cản được cô.

Cô phải về Cố gia nói với cha chuyện này, tất cả đều là do mụ già kia tính kế cô.

Trong lúc Cố Hề Nhược đang làm loạn, đã có người đi tìm Khanh Vũ Không. "Thiếu chủ, người mau đến xem thiếu phu nhân đi ạ, cô ấy cứ đòi ra ngoài bằng được, chúng con không ngăn nổi." Nghe hạ nhân báo cáo, Khanh Vũ Không nhíu chặt mày, vẻ mặt cũng rất khó coi. "Các người không nói với cô ấy là ta ra lệnh cấm túc sao?" "Dạ có nói rồi ạ, bọn con đã nói với thiếu phu nhân là khi nào biết lỗi mới được ra ngoài, nhưng thiếu phu nhân nói mình không sai, nhất quyết đòi đi." Họ cũng không dám dùng biện pháp mạnh, chỉ đành đi tìm thiếu chủ đến xử lý.

Người bên cạnh Khanh Vũ Không nhíu mày nói: "Thiếu chủ, cô ấy thực sự quá đáng quá rồi.

Phu nhân hiện giờ vẫn còn nằm trên giường bệnh, vậy mà cô ấy vẫn thấy mình không sai sao?" Hôm qua anh ta đã điều tra lại những chuyện xảy ra gần đây, phu nhân đã nhẫn nhịn cô ấy đủ đường, vậy mà cô ấy không những không thu liễm lại còn càng lúc càng lấn tới, hoàn toàn không coi phu nhân ra gì.

Chuyện này đúng là quá sức chịu đựng. "Chúng ta đi xem sao." Trong lòng Khanh Vũ Không cũng nảy sinh vài phần bất mãn với Cố Hề Nhược.

Nếu là mẹ anh vô lý gây sự làm khó dễ cô, chắc chắn anh sẽ đứng về phía cô.

Nhưng hôm qua, sau khi thấy cô làm mẹ tức đến ngất xỉu, anh thậm chí còn lo lắng không biết có phải mẹ đang tính kế cô hay không nên đã đặc biệt mời đại phu bên ngoài đến khám cho mẹ, kết quả chứng minh mẹ thực sự bị cô làm cho tức đến đổ bệnh.

Tối qua Thanh Nhất cũng đã đi điều tra những việc xảy ra trong thời gian anh vắng mặt, kết quả cho thấy trong lúc anh đi vắng, Cố Hề Nhược đối với Khanh phu nhân không thể dùng từ gì khác ngoài hai chữ "kiêu ngạo".

Mẹ anh vì anh mà đã hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, nhường nhịn cô.

Anh tuy yêu Cố Hề Nhược nhưng cũng chưa đến mức mù quáng không phân biệt được đúng sai, huống hồ anh vốn là một người con rất hiếu thảo.

Khanh Vũ Không dẫn theo Thanh Nhất đi đến viện của Cố Hề Nhược, vừa tới nơi đã thấy cô đang ngang ngược vô lý đánh người canh cửa. "Dừng tay lại!" Thấy Cố Hề Nhược còn định đánh tiếp, Khanh Vũ Không quát lớn.

Thấy Khanh Vũ Không đến, Cố Hề Nhược không những không lo lắng mà còn nhìn anh, lớn giọng hỏi: "Anh định làm gì đây?

Anh lại dám cấm túc tôi sao?" "Cô làm sai chuyện, chẳng lẽ không nên bị cấm túc sao?" Khanh Vũ Không nhìn cô, lạnh lùng hỏi. "Tôi làm sai chuyện gì chứ?

Bà ta chỉ giả vờ thôi, tôi không có gì sai cả." Ngay cả trước mặt Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược vẫn khăng khăng mình không sai.

Nhìn bộ dạng này của cô, Khanh Vũ Không nhíu chặt mày, từ bao giờ mà cô gái dịu dàng, lương thiện ngày nào lại trở thành một người vô lý, ngang ngược như hiện tại? "Khanh Vũ Không, tôi sẽ không chịu bị cấm túc đâu, bây giờ tôi muốn về nhà." Cố Hề Nhược đứng trước mặt Khanh Vũ Không, nói một cách đầy lý lẽ.

Nhìn Cố Hề Nhược như vậy, sự thất vọng trong lòng Khanh Vũ Không càng rõ rệt hơn: "Hề Nhược, gần đây cô đã làm những gì, lẽ nào trong lòng cô không tự biết sao?

Mẹ tôi đã nhẫn nhịn cô hết lần này đến lần khác, vậy mà cô lại đối xử với mẹ tôi như vậy sao?" "Tôi đã làm gì bà ta chứ?

Rõ ràng là bà ta thừa lúc anh không có nhà tìm tôi gây phiền phức, tôi phản kháng lại thì có gì sai?" Cố Hề Nhược dường như đã quên mất rằng, mỗi lần đều là cô cố ý tìm đến gây chuyện với Khanh phu nhân, còn bà chưa bao giờ gây sự với cô cả.

Cô nghĩ rằng Khanh Vũ Không không có nhà nên không biết gì, mới dám ăn nói bừa bãi như vậy. "Hề Nhược, hôm qua tôi đã sai người điều tra rõ ràng mọi chuyện rồi.

Chuyện mẹ tôi tìm cô gây phiền phức hoàn toàn không có thật, lần nào cũng là cô tìm đến gây sự với mẹ tôi, còn bà ấy đã nhẫn nhịn cô hết lần này đến lần khác.

Hề Nhược, từ bao giờ cô đã có thể nói dối mà không chớp mắt như vậy hả?" Lần đầu tiên Khanh Vũ Không cảm thấy Cố Hề Nhược trước mặt mình thật xa lạ.

Xa lạ đến mức anh cảm thấy dường như mình không còn nhận ra cô nữa. "Anh...

Khanh Vũ Không, anh dám không tin tôi, anh còn đi điều tra tôi nữa sao?" Cố Hề Nhược tức giận không thôi, cô không ngờ lời nói của mình đã khiến Khanh Vũ Không không còn tin tưởng nữa. "Hôm qua, để đề phòng việc mẹ tôi tính kế cô, tôi đã đặc biệt mời đại phu bên ngoài đến khám cho mẹ, kết quả bà ấy thực sự bị cô làm cho tức đến ngất xỉu.

Dù có thế nào đi nữa, mẹ tôi cũng là trưởng bối, là mẹ chồng của cô, cô làm như vậy đúng là không coi Khanh gia ra gì cả." Khanh Vũ Không càng nói càng giận, ánh mắt nhìn Cố Hề Nhược càng lúc càng sắc lạnh. "Vì sợ cô phải chịu uất ức nên tôi mới đi điều tra, kết quả người chịu uất ức lại là mẹ tôi.

Vì tôi mà bà ấy đã luôn nhường nhịn cô, còn cô thì lại luôn hùng hổ ép người.

Trước khi cô nghĩ thông suốt và thành tâm đi xin lỗi mẹ, cô đừng hòng đi đâu hết." Lần này, Khanh Vũ Không hoàn toàn không màng đến cảm xúc của Cố Hề Nhược nữa mà trực tiếp ra lệnh.

Nói xong, anh quay sang nhìn Thanh Nhất, lạnh giọng: "Gọi thêm thị vệ đến đây canh giữ." Cố Hề Nhược không dám tin nhìn Khanh Vũ Không, sắc mặt cô ta cực kỳ khó coi: "Khanh Vũ Không, anh lại dám đối xử với tôi như thế?

Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh." Thanh Nhất nhíu mày nhìn bộ dạng không ngừng tìm đường chết này của Cố Hề Nhược, trong lòng không khỏi thêm vài phần chán ghét: "Thiếu phu nhân, mời cô về cho." Thiếu gia đã đối xử với cô ta tốt đến nhường nào?

Muốn cái gì thiếu gia cũng giúp cô ta đạt được, kết quả người đàn bà này lại không biết thỏa mãn, lúc thiếu gia đi vắng còn làm bao nhiêu chuyện không nên làm. "Anh chẳng qua chỉ là một con chó bên cạnh Khanh Vũ Không thôi, cũng dám ra lệnh cho tôi sao?" Bây giờ Cố Hề Nhược chẳng còn chút thiện cảm nào với Khanh Vũ Không.

Vì bị anh giam lỏng, cô ta thậm chí bắt đầu chán ghét anh.

Nhìn Cố Hề Nhược như vậy, Khanh Vũ Không cau mày, đồng thời bắt đầu tự kiểm điểm bản thân, có phải những năm qua anh đã quá nuông chiều cô ta, đến mức khiến cô ta trở nên như bây giờ hay không. "Cố Hề Nhược, hôm nay tôi nói thẳng ở đây, nếu không đi xin lỗi mẹ chân thành thì cô đừng mong đi đâu hết." Nói xong anh xoay người rời đi, chuẩn bị đi thăm Khanh phu nhân.

Khi Khanh Vũ Không đến viện của Khanh phu nhân thì bà đã tỉnh.

Nhìn bà tựa vào đầu giường với sắc mặt tái nhợt, Khanh Vũ Không cau mày, bước tới với ánh mắt đầy hối lỗi: "Mẹ, con xin lỗi, con không biết cô ta..." Khanh phu nhân vốn rất hài lòng và tự hào về Khanh Vũ Không.

Thấy anh vì người phụ nữ Cố Hề Nhược đó mà xin lỗi, bà bất lực lắc đầu: "Con xin lỗi mẹ làm gì?

Mẹ cũng không ngờ cô ta lại như thế." Tuy Khanh phu nhân có ý nuông chiều để Cố Hề Nhược càng thêm kiêu ngạo, nhưng bà vạn lần không ngờ cô ta lại dám nói năng như vậy.

Nhìn bộ dạng hiện tại của Khanh Vũ Không, Khanh phu nhân khổ sở cười nói: "Vũ Không, nếu mẹ sớm biết Cố Hề Nhược là loại người này, dù con có oán hận mẹ, mẹ cũng không bằng lòng để con cưới cô ta về." Chẳng lẽ con trai đối xử với Cố Hề Nhược còn chưa đủ tốt sao?

Anh đi xử lý việc của gia tộc thì cô ta bắt đầu gây chuyện.

Cô ta không thể thông cảm cho nỗi khổ tâm của anh ở Khanh gia chút nào sao?

Khanh Vũ Không hiểu ý của mẹ mình, tính cách của bà thế nào anh còn không rõ sao?

Thời gian qua bà bị Cố Hề Nhược chọc tức đến mức này, nói cho cùng chẳng phải đều vì muốn tốt cho anh?

Nếu không vì anh, Khanh phu nhân sao phải chịu uất ức như vậy?

Từ khi gả cho cha anh và trở thành đương gia chủ mẫu của Khanh gia, bà chưa bao giờ phải chịu cơn giận nào như thế.

Thấy Khanh Vũ Không im lặng, Khanh phu nhân bất lực lên tiếng: "Vũ Không, nếu Cố Hề Nhược cứ tiếp tục như thế này, mẹ hy vọng con có thể buông tha cho chính mình." Bà thực sự không muốn con trai mình cuối cùng lại hủy hoại trong tay Cố Hề Nhược.

Chương 703

Con trai bà vốn dĩ phải là thiên chi kiêu tử.

Vì người phụ nữ đó mà anh đã làm bao nhiêu chuyện hồ đồ?

Chỉ cần nghĩ đến những việc Khanh Vũ Không đã làm vì Cố Hề Nhược, trong lòng Khanh phu nhân lại cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Khanh Vũ Không nhíu mày nhìn mẹ: "Mẹ..." Nhìn anh như vậy, Khanh phu nhân còn điều gì mà không hiểu.

Bà bất lực xua tay: "Thôi, con thấy vui là được, nhưng mẹ hy vọng con nhớ kỹ mình là thiếu chủ Khanh gia, cũng là gia chủ tương lai, con có trách nhiệm của riêng mình.

Mẹ có thể không quan tâm con giúp Cố Hề Nhược làm gì, nhưng mẹ hy vọng con hứa với mẹ, không được vì cô ta mà hủy hoại sản nghiệp của Khanh gia." Khanh phu nhân nghiêm túc nhìn con trai.

Khanh Vũ Không kinh ngạc nhìn mẹ, biết bà đang lo lắng điều gì nên gật đầu đồng ý: "Mẹ yên tâm đi, con biết phải làm gì." Tuy còn muốn nói thêm gì đó nhưng Khanh phu nhân lại xua tay bảo anh lui xuống.

Sau khi rời khỏi viện của mẹ và trở về thư phòng, Khanh Vũ Không sai người đi tra rõ những việc Cố Hề Nhược đã làm lúc anh vắng mặt, bao gồm cả những chuyện bên ngoài.

Trong lúc Thanh Nhất dẫn người đi điều tra, Cố Hề Nhược đã mang theo thuộc hạ cũ từ nhà đẻ xông ra ngoài, không những vậy còn đánh bị thương các thị vệ canh giữ bên ngoài viện.

Khi Khanh Vũ Không nhận được tin tức chạy đến thì thấy thị vệ nằm la liệt dưới đất, mỗi người đều bị thương ở mức độ khác nhau.

"Ai đã đánh các người?" Giọng của Khanh Vũ Không không nghe ra buồn vui, nhưng những người thân cận đều biết lần này anh thực sự nổi giận rồi. "Thưa thiếu chủ, là người đi cùng thiếu phu nhân tên là Minh Dạ." Minh Dạ...

Khanh Vũ Không im lặng không nói gì, anh biết người này.

Người của Minh gia nhưng lại cam tâm tình nguyện đi theo Cố Hề Nhược, giống hệt như Lục Lăng Phong ngày trước.

Tay anh vô thức siết chặt, hèn gì trước đây Cố Hề Nhược lại có vẻ không sợ hãi gì như vậy.

Chỉ cần nghĩ đến việc Minh Dạ thường xuyên kề cận sớm tối với Cố Hề Nhược, Khanh Vũ Không lại thấy như có dằm trong cổ, khó chịu vô cùng. "Đi tìm phủ y trị thương đi, tháng này mỗi người được nhận thêm một tháng tiền lương." Khanh Vũ Không nói với các thị vệ. "Đa tạ thiếu chủ." Sau khi Cố Hề Nhược dẫn Minh Dạ rời khỏi Khanh gia, cô ta trực tiếp trở về Cố gia.

Minh Dạ nhìn Cố Hề Nhược: "Cô làm thế này không sợ Khanh Vũ Không nổi giận sao?" Cố Hề Nhược hừ lạnh một tiếng: "Anh ta nổi giận thì liên quan gì đến tôi?

Là chính anh ta tự chuốc lấy bực vào người, liên quan gì đến tôi chứ?

Cái mụ già kia dù tôi có chọc tức chết đi nữa thì anh ta làm gì được tôi?" Cố Hề Nhược khinh thường nói.

Chẳng qua là làm người ta tức ngất đi thôi mà Khanh Vũ Không lại dám cấm túc cô ta, còn muốn cô ta đi xin lỗi bà ta, đúng là nằm mơ ban ngày.

Bây giờ một nửa tài sản của Cố gia đã nằm trong tay cô ta, dù không có Khanh Vũ Không giúp đỡ cũng chẳng sao.

Những gì cô ta đang nắm giữ đủ để cô ta sống tiêu dao tự tại, việc gì phải ở Khanh gia mà nhìn sắc mặt anh ta?

Minh Dạ nhíu mày nhìn Cố Hề Nhược, không đồng tình lên tiếng: "Những lời như vậy cô đừng nói nữa thì hơn, Khanh phu nhân cũng chẳng làm gì cô, vả lại Khanh Vũ Không đối xử với cô đủ tốt rồi, cô làm vậy rất khiến người ta đau lòng." Cố Hề Nhược là loại người quá ích kỷ, nếu không phải vì nợ cô ta một ân tình, anh cũng chẳng thèm đi theo cô ta làm gì.

Dù sao cũng chỉ còn một năm nữa, hết thời gian anh sẽ rời đi ngay.

Những năm qua anh giúp cô ta làm việc trong bóng tối cũng đã đủ nhiều rồi, bao nhiêu ân tình cũng nên trả hết. "Minh Dạ, đến cả anh cũng muốn chỉ trích tôi sao?" Cố Hề Nhược bất mãn lạnh lùng hỏi. "Chỉ trích thì không hẳn, chỉ là cảm thấy Khanh Vũ Không là một người rất tốt, nếu cô không trân trọng, thật sự có ngày anh ta không cần cô nữa thì đừng có hối hận." Từ thái độ của Khanh Vũ Không lần này, anh thấy anh ta thực sự đã giận rồi.

Mà Cố Hề Nhược dường như vẫn chưa nhận ra điều gì. "Chẳng sao cả, người thích tôi nhiều lắm, anh ta cũng chỉ là thiếu chủ Khanh gia mà thôi." Cố Hề Nhược thản nhiên nói, căn bản không hề đặt người chồng như Khanh Vũ Không vào mắt.

Minh Dạ nhìn cô ta một cái, lần đầu tiên thấy một người phụ nữ ngu xuẩn đến thế.

Người thích Cố Hề Nhược quả thực không thiếu, nhưng người có thể vô điều kiện đối tốt với cô ta như Khanh Vũ Không thì sẽ không có người thứ hai đâu.

Trước đây còn có một Lục Lăng Phong, nhưng giờ Lục Lăng Phong đã tỉnh ngộ và rời bỏ cô ta, tự nhiên chẳng còn ai có thể đặt lên bàn cân so sánh với Khanh Vũ Không nữa.

Minh Dạ nhìn Cố Hề Nhược nhàn nhạt nói: "Xung quanh cô tuy có nhiều người thích cô, nhưng trừ Lục Lăng Phong ra thì ai có thể làm được như Khanh Vũ Không, vô điều kiện giúp đỡ cô chứ?

Trước đây có Lục Lăng Phong, cô có thể cậy thế mà không sợ Khanh Vũ Không, nhưng Lục Lăng Phong đã cắt đứt với cô từ lâu rồi.

Những người hiện tại bên cạnh cô, dù có giúp cô thì có mấy ai làm được đến mức đó?" Cố Hề Nhược không thích nghe những lời này: "Minh Dạ, anh quá đáng rồi đấy." "Sang năm tôi cũng nên đi rồi." Minh Dạ đột ngột lên tiếng.

Nghe vậy, Cố Hề Nhược bỗng thấy hoảng hốt, cô ta bất mãn nói: "Minh Dạ, đến cả anh cũng muốn phản bội tôi sao?" "Tôi không phải thuộc hạ của cô, không tồn tại chuyện phản bội hay không, giữa tôi và cô chẳng qua chỉ là quan hệ thuê mướn thôi." Minh Dạ lạnh lùng đáp. "Tôi nợ cô nhân tình, hứa ở bên cạnh cô tám năm, giờ đã là năm thứ bảy rồi, năm cuối cùng xong tôi sẽ đi." Cố Hề Nhược sắc mặt khó coi, nhìn Minh Dạ mà lòng đầy phiền não. "Minh Dạ, anh nhất định phải như thế sao?

Quan hệ bao nhiêu năm giữa anh và tôi chẳng lẽ không đủ để anh ở lại giúp tôi sao?" Tuy nhiên Minh Dạ lại lắc đầu: "Nếu là trước đây tôi quả thực đã từng nghĩ đến việc ở lại giúp cô, nhưng hai năm nay chứng kiến nhiều chuyện quá nên tôi không còn ý định đó nữa." Chứng kiến cô lừa dối Lục Lăng Phong, chứng kiến cô coi thường Khanh Vũ Không.

Kết cục của hai người đó khiến Minh Dạ nhận ra rõ ràng rằng, nếu chân thành giúp đỡ người phụ nữ này thì cô ta sẽ không bao giờ biết ơn đâu.

Dù có nói lời cảm ơn thì cuối cùng cô ta cũng coi đó là việc họ nên làm.

Giống như Khanh Vũ Không hiện tại vậy.

Dù đã giúp Cố Hề Nhược bao nhiêu việc nhưng cuối cùng nhận lại chỉ là sự khinh miệt của cô ta.

Loại người này Minh Dạ chẳng dám dây vào.

Cố Hề Nhược nhíu mày định nói gì đó, Minh Dạ đã lên tiếng trước: "Cố Hề Nhược, khuyên cô một câu, hãy đối xử tốt với Khanh Vũ Không, nếu không sau này nhất định cô sẽ hối hận." Đây là người thứ hai nói với cô ta như vậy, người đầu tiên là Lục Lăng Phong.

Khi cô ta biết thân phận của Lục Lăng Phong và đi tìm anh ta, anh ta cũng nói thế.

Bảo cô ta hãy sống tốt với Khanh Vũ Không, nếu không sẽ phải hối hận.

Bây giờ Minh Dạ lại nói vậy khiến cô ta rất bực mình: "Tôi sẽ không hối hận." Cố Hề Nhược chưa bao giờ yêu Khanh Vũ Không, thứ cô ta yêu chỉ là quyền thế và địa vị.

Ai cho cô ta quyền thế địa vị thì cô ta yêu người đó, ngoài ra giữa họ chỉ là lợi dụng mà thôi.

Bộ dạng này của cô ta khiến Minh Dạ bắt đầu thấy tội nghiệp cho Khanh Vũ Không.

Những gì cần nói cũng đã nói rồi, còn sau này cô ta làm thế nào thì đó là việc của cô ta, chẳng liên quan gì đến anh nữa.

Lâu Mãn Thanh xem kịch của Khanh gia vô cùng hả hê, đặc biệt là thái độ của Khanh Vũ Không đối với Cố Hề Nhược càng làm anh thấy thú vị.

Nhưng Cố Hề Nhược này quả thật cũng có chút bản lĩnh, lại có thể khiến Minh Dạ đi theo giúp đỡ.

Lâu Mãn Thanh nghĩ tin tức này không thể để một mình mình biết được, anh hớn hở đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Chương 704

"Chị dâu, em có tin tốt muốn kể cho chị đây, chị muốn nghe không?" "Chuyện gì?

Kể nghe xem nào." "Về chuyện của Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không ấy, Khanh Vũ Không đã cấm túc cô ta rồi, nhưng bên cạnh cô ta có cao thủ, đánh bị thương người canh giữ rồi bỏ trốn." Lâu Mãn Thanh không úp mở mà nhướng mày nói với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn anh: "Thật sao?

Khanh Vũ Không có ý kiến gì không?" "Khanh Vũ Không sắp tức chết rồi, anh ta đã phái người tra hết những việc Cố Hề Nhược làm gần đây, là tất cả mọi chuyện đấy.

Đợi đến lúc Khanh Vũ Không biết được Cố Hề Nhược đã tặng cho anh ta một chiếc 'mũ xanh' to tướng lúc anh ta vắng mặt, không biết anh ta sẽ nghĩ sao nhỉ?" Nghĩ đến đó Lâu Mãn Thanh đã thấy mong chờ rồi.

Đừng nói là Lâu Mãn Thanh, ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng thấy vô cùng hứng thú. "Cậu nói bên cạnh Cố Hề Nhược có cao thủ, cậu biết là ai không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Người bên cạnh Cố Hề Nhược này quả thực hơi bị nhiều. "Là tiểu thiếu gia Minh Dạ của Minh gia, hôm nay em mới biết tin này đấy." Lâu Mãn Thanh không ngờ Minh Dạ lại hạ mình đi theo Cố Hề Nhược.

Đầu óc người này chắc có vấn đề rồi. "Cậu có tìm được người không?

Cậu đi nói chuyện tử tế với anh ta xem sao?

Tôi muốn biết tại sao anh ta lại đi theo Cố Hề Nhược." "Được ạ, em với Minh gia cũng có chút giao tình, nếu nói chuyện với Minh Dạ chắc anh ta sẽ nghe lọt tai thôi." "Tốt, cậu đi tìm anh ta một chuyến đi, tôi muốn biết bên cạnh Cố Hề Nhược rốt cuộc còn bao nhiêu người nữa." "Việc này cứ giao cho em." Lâu Mãn Thanh đi tìm cách gọi Minh Dạ ra, còn Vương Cẩn Hòa thì đang suy nghĩ về chuyện của Cố Hề Nhược.

Cô ta quả là có chút tài cán, có thể khiến nhiều đàn ông giúp mình như vậy.

Lâu Mãn Thanh nhanh chóng tìm được cơ hội, trực tiếp chặn đường Minh Dạ tại một tửu lầu gần đó.

Minh Dạ nhìn anh, nhíu mày hỏi: "Anh tìm tôi có việc gì?" "Cũng không có gì đại sự, tôi chỉ tò mò thôi, tiểu thiếu gia Minh gia sao lại đi theo loại phụ nữ như Cố Hề Nhược?" Minh Dạ nhìn anh: "Đây là điều anh muốn biết hay là Ngọc Vương phi muốn biết?" "Dĩ nhiên là cả hai rồi, đặc biệt là tôi." Anh vốn biết tính cách của Minh Dạ, vậy mà giờ lại đi theo Cố Hề Nhược, trông có vẻ còn chịu thương chịu khó lắm.

Chuyện lạ đời này anh chưa từng thấy bao giờ. "Tôi nợ nhân tình của Cố Hề Nhược nên hứa giúp cô ta vài năm, sang năm là tôi đi rồi.

Trong lòng Cố Hề Nhược chỉ có quyền thế và địa vị thôi.

Lục Lăng Phong may mắn khi sớm cắt đứt với cô ta, còn Khanh Vũ Không thì hơi tội nghiệp, một lòng chân thành lại đem cho chó ăn." Minh Dạ cảm thán.

Nghe lời Minh Dạ, dù đã biết chuyện là thế nào nhưng Lâu Mãn Thanh vẫn không nhịn được mà giật khóe miệng. "Anh có biết tại sao Khanh Vũ Không lại đối tốt với cô ta đến thế không?

Cứ như mất não ấy." Minh Dạ mỉm cười gật đầu: "Chuyện này anh hỏi đúng người rồi đấy, tôi quả thực có biết đôi chút.

Khanh Vũ Không đối xử tốt với cô ta chủ yếu là vì hai người là thanh mai trúc mã, lại là vị hôn thê của nhau.

Khanh Vũ Không luôn đối xử rất tốt với cô ta, cộng thêm việc Cố Hề Nhược cũng giỏi diễn kịch.

Trước mặt Khanh Vũ Không, cô ta luôn là một cô gái dịu dàng lương thiện, không hiểu sự đời, nhưng trước mặt người khác thì lại âm hiểm độc ác.

Hồi nhỏ cô ta đã có thể hại chị họ mình bị tàn tật, huống chi là bây giờ." Lâu Mãn Thanh cứ tưởng giữa hai người có bí mật gì ghê gớm lắm, ai dè chỉ có thế thôi sao? "Tôi cứ tưởng có bí mật gì không thể tiết lộ chứ, không ngờ lại nhạt nhẽo vậy." Vương Cẩn Hòa cũng không biết nên nói Khanh Vũ Không quá ngu hay là quá chung tình nữa.

Lâu Mãn Thanh gật đầu tán thành: "Người phụ nữ như thế mà Khanh Vũ Không nghĩ gì không biết?" "Ai mà biết được." Vương Cẩn Hòa nhún vai.

Đôi khi thích một người là chuyện chẳng có lý lẽ gì cả.

Bất kể đối phương ra sao, cuối cùng vẫn cứ đâm đầu vào yêu.

Đối mặt với tất cả chuyện này, Vương Cẩn Hòa chỉ cảm thấy những người này chưa tìm được vị trí của chính mình.

Nếu Khanh Vũ Không cứ tiếp tục đối xử như vậy với Cố Hề Nhược, sớm muộn gì cũng có ngày bị cô ta hại chết. "Cố Hề Nhược cũng có chút bản lĩnh đấy." Lâu Mãn Thanh nghĩ đến những người quanh cô ta mà không nhịn được lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Sao lại nói thế?" "Có thể khiến bao nhiêu đàn ông vì cô ta mà từ bỏ tôn nghiêm của mình, bây giờ em lại thấy Lục Lăng Phong là người thông minh, khi nhận ra sai lầm là lập tức cắt đứt quan hệ với cô ta ngay." Lâu Mãn Thanh đưa tay xoa cằm, tỏ vẻ suy tư.

Vương Cẩn Hòa không nói gì.

Lục Lăng Phong sở dĩ có thể dứt ra nhanh như vậy chẳng qua là vì ban đầu anh ta giúp Cố Hề Nhược là để trả ơn cứu mạng, sau khi biết ân nhân thực sự là người khác thì dĩ nhiên sẽ không để cô ta dắt mũi nữa.

Sự khác biệt giữa Khanh Vũ Không và Lục Lăng Phong nằm ở chỗ trong lòng Khanh Vũ Không có Cố Hề Nhược, vì thế khi xử lý những việc này mới có phần do dự, thiếu quyết đoán. "Hiện tại Khanh Vũ Không đã biết ít nhiều về bộ mặt thật của Cố Hề Nhược, không biết tiếp theo anh ta sẽ làm gì?" Vương Cẩn Hòa vô cùng tò mò.

Nghe cô nói vậy, Lâu Mãn Thanh cũng bắt đầu mong chờ biểu hiện sau này của Khanh Vũ Không.

Cố Hề Nhược sau khi rời khỏi Khanh gia thì chưa từng nghĩ đến việc quay lại.

Dù có quay lại thì cũng phải bắt Khanh Vũ Không và Khanh phu nhân cùng đến xin lỗi cô ta mới chịu.

Trở về Cố gia, Cố Hề Nhược đem cái tính khí đã được nuông chiều ở Khanh gia trút lên đầu người nhà họ Cố, khiến mọi người than ngắn thở dài, ai nấy đều vô cùng bất mãn.

Cố Ngạn Kỳ từ bên ngoài trở về thì thấy Cố Hề Nhược đang trút giận lên hạ nhân, anh bước tới ngăn cái tay định đánh người của cô ta lại.

Thấy Cố Ngạn Kỳ, Cố Hề Nhược khinh thường bĩu môi, chẳng qua chỉ là kẻ bại trận dưới tay cô ta mà thôi. "Buông tôi ra." Cố Hề Nhược lạnh mặt nói.

Cố Ngạn Kỳ nhìn cô ta, đôi mày hơi nhíu lại: "Cố Hề Nhược, cô muốn ra oai thì về Khanh gia mà ra oai, đây không phải nơi để cô làm loạn." Mấy ngày nay anh đã nghe kể về những việc cô ta làm ở nhà.

Ban đầu anh cứ ngỡ dù có quá đáng cũng không đến mức nào, ai ngờ cô ta lại còn được đằng chân lân đằng đầu.

Cố Hề Nhược sắc mặt khó coi, giận dữ nói với Cố Ngạn Kỳ: "Cố Ngạn Kỳ, đây cũng là nhà của tôi, anh còn dám đuổi tôi đi chắc?

Anh mà dám đuổi tôi, cha nhất định sẽ không tha cho anh đâu." Nghe vậy, Cố Ngạn Kỳ bật cười vì tức giận. "Xem ra chuyện của Cố gia cô vẫn chưa biết gì nhỉ." Cố Ngạn Kỳ nhìn cô ta đầy ẩn ý.

Cố Hề Nhược hơi cau mày: "Anh nói gì thế?" Có chuyện gì mà cô ta không biết?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Thấy bộ dạng lo lắng của cô ta, Cố Ngạn Kỳ thú vị nói: "Bây giờ Cố gia là do tôi làm chủ, tất cả đều do tôi quyết định." Cố Hề Nhược không dám tin nhìn anh, sắc mặt tái mét: "Điều đó không thể nào." Cha cô ta chưa bao giờ nói với cô ta về chuyện này, sao có thể như vậy được?

Thấy cô ta không tin, Cố Ngạn Kỳ bỗng thấy rất vui. "Cố Hề Nhược, cô đừng tưởng nói thế là tôi sẽ tin những lời quỷ quái của anh." Không thể nào như vậy được, tất cả đều là Cố Ngạn Kỳ nói láo.

Chương 705

Nhìn bộ dạng tự lừa mình dối người của cô ta, Cố Ngạn Kỳ lắc đầu: "Cô tưởng một đứa con nuôi như cô thực sự có thể chiếm được Cố gia sao?

Dù ông ấy có cho cô không ít thứ thì cô cũng chẳng phải người thừa kế của Cố gia.

Mà những thứ đó, cô có chắc nó không mang lại rắc rối cho mình không?

Tại sao Tiểu Hòa lại phải đoạn tuyệt quan hệ với ông ấy, cô có biết không?" Cố Ngạn Kỳ nhìn cô ta cười như không cười.

Một câu nói khiến sắc mặt Cố Hề Nhược thay đổi liên tục, cô ta vội vàng bỏ đi tìm Cố Thăng để hỏi cho ra lẽ.

Cha đã nói sẽ giúp cô ta làm gia chủ Cố gia mà?

Tại sao bây giờ người nắm quyền lại là Cố Ngạn Kỳ?

Quản gia bên cạnh Cố Ngạn Kỳ nhíu mày nói: "Thiếu gia, lần này tiểu thư trở về hoàn toàn thay đổi rồi, hành sự kiêu ngạo hơn trước nhiều." Trước đó ông nghe nói Cố Hề Nhược chọc tức Khanh phu nhân đến phát bệnh, ban đầu cứ tưởng tin đồn thất thiệt, giờ xem ra đó chính là sự thật. "Một kẻ ngu xuẩn bị Khanh phu nhân tính kế mà còn không biết là chuyện gì." Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng cười nói.

Quản gia kinh ngạc: "Thiếu gia, ý ngài là sao?" "Khanh phu nhân làm đương gia chủ mẫu bao nhiêu năm nay, sóng gió gì mà chưa từng thấy?

Dù vì Khanh Vũ Không mà bà ấy không tìm Cố Hề Nhược gây phiền phức, nhưng cũng không đến mức bị người ta bắt nạt mà không nói tiếng nào." Quản gia nhíu mày: "Chẳng lẽ Khanh phu nhân giả bệnh?" Cố Ngạn Kỳ lắc đầu: "Bệnh thì là thật, nhưng mục đích cuối cùng của bà ấy là để Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược nảy sinh mâu thuẫn." Anh nhận được tin Khanh Vũ Không đã cấm túc cô ta, nếu Cố Hề Nhược có chút não thì đã không trốn khỏi nhà mà sẽ ngoan ngoãn chịu phạt rồi đi xin lỗi mẹ chồng.

Chỉ có như vậy mới cứu vãn được trái tim Khanh Vũ Không, đằng này cô ta không những không yên phận mà còn đánh bị thương thị vệ để về nhà mẹ đẻ.

Thậm chí còn tuyên bố nếu mẹ con Khanh Vũ Không không đến xin lỗi thì cô ta sẽ không về.

Hành động của cô ta chắc chắn đã chọc giận Khanh Vũ Không rồi.

Mục đích của Khanh phu nhân đã đạt được.

Sau này Cố Hề Nhược có muốn làm gì thì chưa chắc Khanh Vũ Không đã giúp. "Hóa ra là vậy." Quản gia hiểu ra gật đầu.

Nếu mục đích của Khanh phu nhân là thế thì có thể hiểu được.

Vị đại tiểu thư này quả thật quá coi trọng bản thân mình rồi. "Chúng ta cứ chờ xem, đợi đến khi Cố Hề Nhược tự mình quay về Khanh gia, địa vị của cô ta ở đó cũng như ở đây sẽ chẳng còn cao như trước nữa đâu." Cố Ngạn Kỳ khẳng định chắc nịch. "Vậy thì tốt, đỡ cho sau này thiếu gia còn phải đề phòng Khanh Vũ Không." Cố Ngạn Kỳ không nói gì, những gì cần đề phòng vẫn phải đề phòng, kẻo lại bị người ta nuốt chửng lúc nào không hay.

Khi Cố Hề Nhược tìm thấy Cố Thăng, ông đang ngồi trong viện không biết làm gì. "Cha." Thấy cô ta, Cố Thăng mỉm cười: "Con đến rồi à." "Cha, Cố Ngạn Kỳ nói bây giờ anh ta là người nắm quyền của Cố gia, có thật vậy không?" Cố Hề Nhược không có thời gian khách sáo, vừa ngồi xuống đối diện đã hỏi thẳng thừng.

Cố Thăng dường như không ngờ mục đích cô ta đến tìm mình lại là chuyện này.

Dù trong lòng có chút không thoải mái nhưng ông vẫn gật đầu thừa nhận: "Quả thực là vậy." Tin tức này đối với Cố Hề Nhược chẳng khác nào sét đánh ngang tai: "Tại sao lại thế?

Anh ta có được vị trí đó từ bao giờ?

Tại sao cha không nói với con?" Cô ta không thể chịu đựng nổi mà hỏi dồn dập.

Chuyện sao lại thành ra thế này?

Cố gia nằm trong tay Cố Ngạn Kỳ, vậy cô ta tính là gì?

Nghe lời con gái, Cố Thăng thấy hơi phật ý.

Những thứ ông cho cô ta còn chưa đủ sao?

Chuyện này đúng là sai sót của ông, nhưng thái độ này của cô ta làm ông thấy rất khó chịu.

Cố Hề Nhược chẳng thèm quan tâm ông có khó chịu hay không, cô ta nói: "Cha đã hứa sẽ giúp con chiếm được Cố gia mà, tại sao bây giờ gia chủ lại là Cố Ngạn Kỳ?" Kết quả này khiến cô ta không tài nào chấp nhận được. "Tại sao ư?

Vì Cố Ngạn Kỳ nắm được điểm yếu của chúng ta, thứ đó một khi lộ ra sẽ chỉ mang lại rắc rối cho chúng ta mà thôi, ta nói vậy con đã hiểu chưa?" Cố Thăng bất mãn hỏi lại.

Ông luôn tìm cách bảo vệ cô ta, kết quả giờ lại bị cô ta chất vấn thế này, khiến ông rất đau lòng.

Vì cô ta mà ông bỏ rơi con gái ruột, làm tổn thương con trai ruột, thậm chí hại chết cả vợ mình, kết quả nhận lại chỉ là sự chất vấn này

sao?

Từ khi ông giao hết tài sản cho Cố Hề Nhược, cô ta dường như biến thành người khác, thời gian đến thăm ông ngày càng ít đi.

Lần này thấy cô ta đến ông đã rất mừng, ai ngờ cô ta mang đến cho ông chỉ là những lời trách móc.

Điều này làm Cố Thăng vô cùng thất vọng.

Ông hít sâu một hơi nhìn cô ta: "Hề Nhược, từ khi cầm được những thứ của ta, con đã thay đổi hoàn toàn, tại sao lại như vậy dù con không nói ta cũng biết.

Nhưng ta không ngờ con lại đối xử với ta như thế vào lúc này." Sau khi Cố Ngạn Kỳ lên làm gia chủ, chút quyền lực còn lại của ông cũng bị tước sạch.

Những chuyện đó ông chưa bao giờ phàn nàn với cô ta, nếu không phải vì cô ta thì ông có đến nông nỗi này không?

Vậy mà đứa con gái ông hằng yêu quý dường như chẳng coi đó ra gì.

Cố Hề Nhược tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn, đồng thời cũng không vui: "Cha đang trách con sao?

Lúc con bị người ta bắt nạt ở Khanh gia, cha có giúp được gì đâu.

Nếu không phải bên cạnh con còn có người thì Khanh Vũ Không đã giam lỏng con rồi, còn muốn ép con đi xin lỗi bà già kia nữa, con việc gì phải xin lỗi mụ già đó chứ?" Cố Hề Nhược bực bội nói.

Bây giờ Cố Thăng đối với cô ta đã chẳng còn giá trị lợi dụng gì nhiều nữa.

Ngay cả thái độ nói chuyện với ông, cô ta cũng chỉ muốn làm cho xong chuyện.

Cố Thăng ngẩn người nhìn con gái, trong lòng dâng lên một nỗi bi thương.

Đây chính là con gái ông, đây chính là người ông đã hết lòng sủng ái, che chở.

Ông thất vọng nhìn cô ta: "Hề Nhược, chuyện này con đã làm sai rồi." Thấy cha nói mình sai, Cố Hề Nhược càng thêm bất mãn. "Con sai chỗ nào?

Con không sai!" Cô ta bướng bỉnh quát lên.

Cố Thăng nhìn bộ dạng này của cô ta thì thở dài nặng nề, tâm trạng phức tạp: "Hề Nhược, sớm muộn gì con cũng sẽ hối hận vì đã làm như vậy." "Người hối hận sẽ chỉ là Khanh Vũ Không chứ không phải con, anh ta là cái thá gì mà xứng để con phải hối hận?" Nhìn một Cố Hề Nhược tự phụ như thế, những lời định nói của Cố Thăng cuối cùng lại nuốt ngược vào trong. "Thôi được, nếu con nghĩ thế thì cứ cho là vậy đi, sau này hãy tự lo cho mình." Cố Thăng thở dài, rốt cuộc cũng đã thất vọng tràn trề.

Chương 706

Cố Hề Nhược thấy khó chịu trước thái độ của cha: "Con muốn vị trí gia chủ Cố gia." Cố Thăng khẽ lắc đầu: "Con không còn cơ hội đâu." "Con không cần biết, cha phải giúp con bằng được!" Cố Hề Nhược vô lý ngang ngược.

Cố Thăng nhíu mày: "Việc này ta không giúp được con." "Trước đây cha đã hứa nhất định sẽ giúp con mà, tại sao bây giờ lại không giúp?

Con thấy cha cố ý thì có!" Bây giờ Cố Hề Nhược chẳng nể nang gì Cố Thăng nữa, cô ta chỉ muốn đạt được thứ mình muốn.

Cố Thăng không dám tin nhìn cô ta, đây thực sự là con gái ông sao? "Hề Nhược... con... trước đây con đâu có thế này." Cố Hề Nhược nhíu mày: "Cha đối xử với con tốt như vậy, có thể bỏ cả Vương Cẩn Hòa để chọn con, lại đối xử với Cố Ngạn Kỳ như thế, nhất định cha không nỡ để con buồn đúng không?" Nghe những lời này, lòng Cố Thăng lạnh ngắt.

Ánh mắt ông đờ đẫn: "Hề Nhược, những gì cần cho ta đã cho con rồi, phần còn lại con muốn ta cũng không cho nổi nữa." "Cha đúng là đồ vô dụng, chỉ cho con được bấy nhiêu đó thôi à, bây giờ lại còn nói giọng đó nữa." Lời nói của cô ta như nhát dao đâm vào tim Cố Thăng.

Ông sững sờ: "Con nói cái gì?" "Con nói cha vô dụng!

Nếu cha có ích thì vị trí gia chủ Cố gia đã không rơi vào tay Cố Ngạn Kỳ, trước đây chính cha đã thề thốt hứa giúp con lấy được vị trí này mà." Cố Hề Nhược không những không thấy mình sai, ngược lại còn coi đó là lẽ đương nhiên.

Cố Thăng nhịn rồi lại nhịn nhưng cuối cùng không nhịn nổi nữa, ông giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt cô ta. "Cố Hề Nhược, đồ khốn kiếp nhà con!

Những thứ ta cho con còn chưa đủ sao?

Con dám ăn nói với ta như thế à?" Đối với Cố Hề Nhược, ông thực sự đã thất vọng hoàn toàn.

Đứa trẻ ông nâng niu trên tay, sẵn sàng cho tất cả mọi thứ, hóa ra lại là loại người như vậy.

Cố Hề Nhược ôm mặt không dám tin nhìn cha, ánh mắt đầy kinh ngạc: "Cha... cha dám ra tay đánh con?" Cố Thăng lạnh lùng nhìn cô ta: "Ta đánh con đấy!

Cố Hề Nhược, ta không ngờ con lại là loại người này, lấy hết đồ của ta xong thấy ta hết giá trị là lộ ngay bộ mặt thật ra sao?" Cố Thăng chợt nhớ lại lời vợ mình từng nói.

Lúc đó bà nói sớm muộn gì ông cũng sẽ hối hận.

Chẳng cần đợi đến sau này, bây giờ ông đã hối hận rồi.

Tại sao ông lại vì cô ta mà làm những chuyện đó chứ?

Mặt mũi ông đã mất sạch rồi.

Cố Hề Nhược nhìn vẻ giận dữ của ông, xoa mặt rồi cười lạnh: "Dù bây giờ cha có biết thì sao chứ?

Những thứ trong tay cha sớm đã là của con rồi." Cố Thăng cười tự giễu, kể từ khi vợ chết, con trai không thèm nói với ông lấy một câu, đây đều là do ông tự chuốc lấy, là báo ứng của ông. "Cút!" Cố Hề Nhược xoay người bỏ đi, cô ta tưởng ông không giúp thì cô ta thật sự hết cách sao?

Đúng là ngây thơ đến nực cười.

Cô ta còn có Khanh Vũ Không mà, chỉ cần là thứ cô ta muốn, Khanh Vũ Không đều sẽ giúp cô ta đạt được, lần này tin chắc cũng không ngoại lệ.

Lúc này Cố Hề Nhược dường như đã quên mất mình và Khanh Vũ Không đang có mâu thuẫn, không những vậy cô ta còn đang bỏ nhà ra đi và vẫn đang trong cơn giận dữ.

Cố Thăng nhìn bóng lưng cô ta rời đi mà tức giận đến run cả người, đây chính là đứa con gái ngoan của ông. "Chủ tử..." "Hãy thu hồi lại tất cả những thứ ta đã cho cô ta đi." Cố Thăng thở dài ra lệnh.

Khi giao đồ cho cô ta, ông đã cẩn thận giữ lại một đường lui, không ngờ lại làm đúng.

Mới bao lâu chứ?

Cố Hề Nhược đã làm ra loại chuyện này.

Như vậy cũng tốt, biết sớm còn hơn sau này mới nhận ra.

Việc Cố Hề Nhược để lộ sơ hở lúc này cũng là chuyện tốt, nếu để đến lúc ông ta thực sự giao hết mọi thứ cho cô ta mới biết thì đã quá muộn.

Thân tín bên cạnh Cố Thăng nhíu mày nói: "Chủ tử, Cố Hề Nhược này đúng là quá không biết tốt xấu." Chủ tử đối xử tốt với cô ta như vậy, kết quả cô ta lại đối xử với chủ tử như thế, thật quá đáng.

Cố Thăng lại tự giễu nói: "Chuyện này cũng chẳng trách được ai, đều là lỗi của chính tôi." Là do ông ta quá tự cao, nghĩ rằng cứ đối tốt với Cố Hề Nhược thì có thể coi cô ta như con đẻ.

Kết quả ông ta coi cô ta là con đẻ, cô ta lại chỉ lợi dụng ông ta.

Không còn giá trị lợi dụng thì chẳng là cái gì nữa.

Sau khi trở mặt với Cố Thăng, Cố Hề Nhược chuẩn bị về Khanh gia.

Đến trước cửa Khanh gia cô ta mới nhớ ra mình và Khanh Vũ Không vẫn đang chiến tranh lạnh.

Trong lúc cô ta đang cân nhắc có nên vào hay không thì thấy Khanh Vũ Không từ bên trong bước ra.

Khóe môi hơi nhếch lên, Cố Hề Nhược cứ ngỡ Khanh Vũ Không ra ngoài để tìm mình.

Vừa chuẩn bị bước tới thì thấy Khanh Vũ Không đi lướt qua mình, đến một ánh mắt cũng chẳng thèm bố thí cho cô ta.

Nụ cười trên mặt lập tức đông cứng, cô ta quay đầu nhìn Khanh Vũ Không đang vô cảm rời đi.

Cô ta bước nhanh tới nắm tay Khanh Vũ Không, nghiến răng hỏi: "Anh có ý gì hả?" Khanh Vũ Không nhìn Cố Hề Nhược, khẽ nhíu mày: "Đây chẳng phải điều cô muốn sao?" "Cái gì gọi là tôi muốn?

Tôi chỉ muốn anh dỗ dành tôi một chút, có gì sai sao?" Cố Hề Nhược nhíu mày nói.

Cô ta còn chưa nguôi giận, Khanh Vũ Không tức giận cái gì chứ?

Minh Dạ ở trong tối thấy Cố Hề Nhược như vậy, suýt chút nữa thì bị sự ngu ngốc của cô ta làm cho tức chết.

Xem ra dạo này có được quá nhiều thứ nên Cố Hề Nhược bắt đầu ảo tưởng sức mạnh rồi.

Thật sự coi mình là cái gì đó to tát lắm.

Bây giờ cô ta đã hoàn toàn tuyệt giao với Cố Thăng - người luôn đối tốt với mình, quan hệ với Khanh Vũ Không cũng rơi xuống điểm đóng băng, thật không biết sau này Cố Hề Nhược còn có thể làm ra chuyện gì khiến người ta té ngửa nữa đây.

Bất kể Cố Hề Nhược làm gì thì cũng chẳng liên quan đến Minh

Dạ, trái lại hắn rất muốn biết cô ta sẽ tiếp tục tự tìm đường chết như thế nào. "Tôi đã nói từ sớm, chỉ cần cô đi xin lỗi mẹ tôi thì mọi chuyện đều dễ nói, kết quả thì sao?

Cô đã làm những gì?

Đánh người trong nhà thì thôi đi, còn mạnh miệng bảo nếu tôi và mẹ không đi xin lỗi thì cô sẽ không về?

Chương 707

Vậy thì cô đừng về nữa." Lần này Khanh Vũ Không thực sự nổi giận, thấy Cố Hề Nhược không vui cũng chẳng thèm dỗ dành như mọi khi nữa. "Nếu không có việc gì tôi đi trước đây." Lần này Khanh Vũ Không nhất định phải cho Cố Hề Nhược biết có những chuyện không thể làm, nếu không sẽ tự rước lấy phiền phức không đáng có.

Và anh cũng chẳng phải hạng người thiếu cô ta thì không sống nổi.

Cố Hề Nhược ngơ ngác nhìn Khanh Vũ Không rời đi, trong mắt đầy vẻ không tin nổi.

Khanh Vũ Không sao có thể đối xử với cô ta như vậy?

Tất cả đều là giả, không phải sự thật.

Minh Dạ đi đến bên cạnh Cố Hề Nhược, lạnh lùng nói: "Tôi đã sớm bảo cô đừng làm quá rồi, chính cô không tin, giờ thì tin chưa?" Nghe thấy lời Minh Dạ, Cố Hề Nhược trừng mắt dữ dội, giận dữ quát: "Anh câm miệng cho tôi, ở đây không có chỗ cho anh lên tiếng." Đây không phải sự thật, Khanh Vũ Không yêu cô ta như vậy, sao có thể đối xử với cô ta thế này?

Cố Hề Nhược không nghĩ nhiều, định đi thẳng vào nhà nhưng chưa kịp vào cửa đã bị người canh cổng chặn lại.

Cố Hề Nhược nhíu mày nhìn bọn họ, bất mãn hỏi: "Các người muốn làm gì?" "Thiếu gia dặn dò, bao giờ Thiếu phu nhân thành tâm xin lỗi Phu nhân rồi hãy quay lại." Người gác cổng lạnh lùng nói.

Lời của người gác cổng như một cái tát giáng mạnh vào mặt Cố Hề Nhược.

Cô ta sa sầm mặt mày quay người bỏ đi, làm như cô ta thèm về Khanh gia lắm không bằng.

Việc Cố Hề Nhược bị Khanh gia chặn ngoài cửa đã truyền đến tai Vương Cẩn Hòa.

Nghe tin này, Vương Cẩn Hòa không khỏi ngạc nhiên: "Lại còn có chuyện như vậy nữa sao, xem ra lần này Cố Hề Nhược thực sự chọc giận Khanh Vũ Không rồi." Đến mức không xin lỗi thì không cho vào cửa luôn. "Phu nhân, còn một chuyện nữa nếu người biết chắc chắn cũng sẽ rất vui." Vạn Phong ở bên cạnh có chút kích động nói.

Nghe Vạn Phong nói vậy, Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn cậu ta: "Ồ, chuyện gì mà tôi sẽ vui?" "Liên quan đến Cố Hề Nhược, cô ta đã tuyệt giao với Cố Thăng rồi." Nghe tin này Vương Cẩn Hòa càng kinh ngạc hơn.

Cô ngỡ ngàng nhìn Vạn Phong: "Cố Thăng đối xử với Cố Hề Nhược tốt như vậy, cái gì cũng sẵn lòng cho, thậm chí tính mạng cũng có thể không cần, hai người sao có thể tuyệt giao được?" Chắc chắn là thật chứ, không phải đang đùa tôi đấy chứ?

Vạn Phong cười gật đầu: "Phu nhân, đều là thật, không đùa chút nào đâu ạ." Đưa tay xoa cằm, Vương Cẩn Hòa lập tức thấy hứng thú: "Thế thì thú vị rồi đây, Cố Hề Nhược này rốt cuộc đã làm gì mà khiến Cố Thăng nổi trận lôi đình đến mức đó?" "Sau khi từ Khanh gia về Cố gia, Cố Hề Nhược đối xử với người nhà họ Cố rất tệ, thậm chí còn tệ hơn lúc ở Khanh gia.

Hôm nay biết Cố Ngạn Kỳ trở thành người nắm quyền Cố gia, cô ta liền đi tìm Cố Thăng, bắt ông ấy giúp mình tranh đoạt vị trí gia chủ.

Kết quả Cố Thăng bảo không có cách nào, cô ta liền mắng ông ấy vô dụng, là phế vật, thế là Cố Thăng nổi giận." Nghĩ đến đây Vạn Phong không khỏi có chút hả hê.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thì bật cười lắc đầu: "Cố Thăng chắc là tức chết mất thôi?

Đó là đứa con gái mà ông ta luôn nâng niu sủng ái cơ mà, thật là đáng tiếc." "Đúng là rất giận, lúc Cố Thăng đưa đồ cho Cố Hề Nhược hình như vẫn còn giữ lại một tay." Vạn Phong xoa cằm nói.

Vương Cẩn Hòa càng thêm hứng thú: "Vậy thì càng hay." "Không biết khi Cố Thăng vì tức giận mà thu hồi hết những thứ đã cho Cố Hề Nhược thì thái độ của cô ta sẽ ra sao?

Bây giờ Cố Thăng đã tuyệt giao, Khanh Vũ Không thì đang giận, sau này Cố Hề Nhược phải làm sao đây?" Nếu không phải vì cha mẹ Lâu Mãn Thanh sắp đến để lo chuyện đính hôn của cậu ta với Minh Uyển Hân, cô thật sự muốn bảo Lâu Mãn Thanh đi sắc dụ Cố Hề Nhược một chuyến.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ còn vui hơn nhiều.

Nhìn bộ dạng có ý đồ xấu của Vương Cẩn Hòa, Vạn Phong có chút bất lực nói: "Phu nhân, người đừng có nghĩ mấy chuyện không đâu đó nữa, như vậy không đúng đâu." Vương Cẩn Hòa cười ha ha bảo: "Tôi thực sự không có nghĩ mấy chuyện lăng nhăng đó đâu mà." Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, Vạn Phong chẳng tin chút nào: "Phu nhân, người đừng có lừa tôi." Vương Cẩn Hòa chỉ cười không nói, xem ra chẳng cần cô ra tay đối phó, sau này Cố Hề Nhược cũng tự làm mình chết thôi. "Phu nhân, theo những gì Cố Hề Nhược từng làm trước đây, cô ta lẽ ra không nên phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

Sao mới một thời gian không gặp mà con người lại trở nên thế này?" Vạn Phong thấy hơi lạ.

Vương Cẩn Hòa thì không thấy lạ chút nào.

Cha mẹ ruột của Cố Hề Nhược chẳng qua cũng chỉ là hai người bình thường, cô ta khó khăn lắm mới có được những thứ này nên bắt đầu đắc ý quên mình cũng là lẽ thường.

Muốn hủy hoại một người, chính là để kẻ đó bắt đầu từ việc đắc ý đến quên cả bản thân.

Trước đây Cố Hề Nhược còn có chút não, bây giờ thì đến não cũng chẳng còn. "Điều này rất bình thường, ở Khanh gia cô ta được Khanh phu nhân tâng bốc quá cao, hơn nữa dạo này có được nhiều thứ quá, nào là cửa tiệm trong tay Cố Thăng, rồi cửa hàng của Dư gia mà Khanh Vũ Không giúp cô ta tranh đoạt, cộng lại cũng không ít.

Cô ta tự nhiên sẽ có tham vọng, cuối cùng đi đến bước này tôi cũng không thấy lạ." Vương Cẩn Hòa trầm tư nói.

Con người một khi có quá nhiều thứ vốn không thuộc về mình thì cả người đều sẽ thay đổi.

Mà Cố Hề Nhược biết rõ thân phận địa vị thực sự của mình là gì, cho nên khi có được những thứ này lại càng bất chấp thủ đoạn hơn.

Điều này đối với họ mà nói là chuyện không thể bình thường hơn. "Vậy thì sau này Cố Hề Nhược đa phần là không còn cơ hội trở mình rồi." Vạn Phong nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Cố Hề Nhược có dã tâm đó, nhưng bản tính của cô ta không đủ để gánh vác dã tâm này, cuối cùng chỉ có thể lạc lối trong quyền lực và dục vọng mà thôi." Một khi mất đi những thứ này, Cố Hề Nhược đại khái cũng chẳng còn mạng mà sống. "Cô ta còn muốn thông qua Khanh Vũ Không để đoạt lấy Cố gia, giờ xem ra cũng chẳng còn cơ hội." Vạn Phong hả hê nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng rồi bảo: "Chuyện đó quá bình thường, chỉ là không biết lần này Khanh Vũ Không có thể trụ được bao lâu, để bản thân trông đừng có rẻ rúng quá." Vạn Phong có chút mờ mịt: "Phu nhân, rẻ rúng nghĩa là sao ạ?" "Nghĩa là vác xác theo đuôi đấy, trước đây Khanh Vũ Không chẳng phải như vậy sao?

Tôi không tin anh ta không biết Cố Hề Nhược chẳng hề thích mình." Biết rõ người ta không thích mình mà còn bất chấp tất cả, không phải rẻ rúng, không phải vác xác theo thì là gì?

Vạn Phong vốn nghĩ không nên nghĩ như vậy, nhưng ngẫm lại thấy hình như đúng là thế thật. "Thiếu chủ của một gia tộc mà lại khiến bản thân trở nên hèn mọn như thế.

Bây giờ Cố Hề Nhược còn làm ra loại chuyện này, nếu Khanh Vũ Không vẫn sủng ái bảo vệ vô điều kiện như trước thì tôi phải nói anh ta là kẻ não tàn, không gánh nổi vị trí Thiếu chủ Khanh gia đâu." Vương Cẩn Hòa thong thả chỉnh lại y phục, nhàn nhạt nói.

Cố Hề Nhược đến cả Cố Thăng - người cha luôn sủng ái mình - mà còn có thể trực tiếp vứt bỏ, thậm chí nói ra những lời khó nghe như vậy, huống hồ là một Khanh Vũ Không mà cô ta không hề yêu.

Chẳng biết sau khi không còn giá trị lợi dụng, cô ta sẽ biến thành cái dạng gì? "Phu nhân có cần nhắc nhở Khanh Vũ Không một tiếng không?" Vạn Phong cân nhắc rồi hỏi.

Phải nhắc một tiếng thì Phu nhân mới có kịch hay mà xem chứ.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không cần đâu." Cô chỉ muốn xem thái độ sau này của Khanh Vũ Không thế nào, nếu vẫn cứ như hiện tại, sau này anh ta có bị Cố Hề Nhược hại chết thì cô cũng chẳng thấy có gì sai.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Vạn Phong ngẩn người, cứ ngỡ Phu nhân sẽ đi nhắc nhở, xem ra cậu ta nghĩ sai rồi.

Cố Hề Nhược không vào được Khanh gia, chỉ đành quay về Cố gia.

Cố Thăng nghe chuyện cô ta quay lại thì tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Lần này trở về, Cố Hề Nhược đã biết điều hơn một chút, dù vậy, người trong phủ họ Cố đã không còn tận tâm với cô ta như trước.

Mới đầu Cố Hề Nhược chưa nhận ra, nhưng đến tối thì cô ta đã thấy rõ.

Chỉ riêng chuyện ăn uống thôi đã kém xa lúc trước.

Sắc mặt Cố Hề Nhược vô cùng khó coi.

Chương 708

"Chuyện này là thế nào?

Đám khốn khiếp này đang coi thường ai đấy?" Lần này Cố Hề Nhược thực sự không nhịn nổi nữa.

Nha hoàn bên cạnh đau đầu nhìn cô ta, Tiểu thư hiện giờ càng lúc càng không thể lý giải nổi. "Tiểu thư, đây đều là lệnh của Thiếu gia, anh ấy bảo..." Nha hoàn ngập ngừng không biết có nên nói tiếp không. "Anh ta nói cái gì?" Giọng Cố Hề Nhược như nghiến răng nghiến lợi, cô ta rất muốn biết Cố Ngạn Kỳ lại nói gì. "Thiếu gia bảo sau này đãi ngộ của Tiểu thư ở Cố gia chỉ như người bình thường, còn những ưu đãi trước đây đều bãi bỏ hết." Nha hoàn nói xong không dám nhìn sắc mặt cô ta nữa.

Cố Hề Nhược nghe xong mặt mày xám xịt, âm trầm đứng bật dậy bước ra ngoài. "Tiểu thư, người định làm gì?

Đừng có làm bừa." Nha hoàn thấy vậy cuống quýt nói.

Cố Hề Nhược liếc nha hoàn một cái, lạnh lùng bảo: "Tôi định làm gì ư?

Chẳng lẽ không phải là tôi nên đi hỏi Cố Ngạn Kỳ xem anh ta muốn làm gì sao?" Cô ta là đại tiểu thư nhà họ Cố, lúc đó mẫu thân đã nói rất rõ ràng là không được để cô ta chịu ủy khuất, kết quả Cố Ngạn Kỳ làm như vậy đúng là quá đáng.

Nha hoàn thở dài ngăn cản: "Tiểu thư, bây giờ đã khác xưa rồi, Thiếu gia hiện giờ hận người thấu xương, Phu nhân cũng đã qua đời, ngay cả người duy nhất đối tốt với người là Lão gia mà người cũng..." Những chuyện Cố Hề Nhược làm nha hoàn biết mình không có tư cách nói gì, nhưng lúc này mà còn chạy đi gây sự thì chỉ tự biến mình thành trò cười thôi.

Dù sao cũng là do Tiểu thư tự đi gây sự với Lão gia trước.

Tiểu thư còn nói với Lão gia những lời khó nghe như thế, Lão gia không muốn quản Tiểu thư nữa cũng là do Tiểu thư tự chuốc lấy thôi.

Nghe lời nha hoàn, mặt Cố Hề Nhược sa sầm lại: "Cô đang dạy tôi làm việc đấy à?" Nha hoàn vội cúi đầu: "Nô tỳ không dám." Cố Hề Nhược hừ lạnh một tiếng, đi tìm Cố Ngạn Kỳ.

Thấy Cố Hề Nhược đến tìm mình, Cố Ngạn Kỳ chẳng chút ngạc nhiên, hờ hững hỏi: "Cô đến tìm tôi có việc gì?" Nghe giọng điệu tùy tiện của anh ta, mặt Cố Hề Nhược càng thêm khó coi: "Cố Ngạn Kỳ, anh cố ý đúng không?" Thấy bộ dạng đó, Cố Ngạn Kỳ nhíu mày, lộ rõ vẻ mất kiên nhẫn: "Muốn nói gì thì nói thẳng đi, tôi còn rất nhiều việc, không rảnh đứng đây tốn thời gian với cô." Cố Hề Nhược nhìn anh ta bằng ánh mắt âm lãnh: "Cố Ngạn Kỳ, anh tưởng làm như vậy là có thể khiến tôi đau lòng sao?

Tôi nói cho anh biết, những việc anh làm chẳng có tác dụng gì với tôi đâu." Cố Ngạn Kỳ giễu cợt: "Đã tự nói là không có tác dụng, vậy cô còn đến đây tìm tôi làm gì?" "Anh..." Cố Hề Nhược không ngờ Cố Ngạn Kỳ lại đáng ghét đến thế. "Cố Hề Nhược, cái nhà này sau này cô muốn đến thì cứ việc, nhưng nếu còn muốn tự cao tự đại như trước thì cô có thể đi luôn đi, ở đây không có chỗ cho cô lên tiếng đâu." Cố Ngạn Kỳ chẳng nể nang gì, lời nói ra thậm chí còn rất khó nghe.

Cố Hề Nhược cắn môi nhìn anh ta, anh ta muốn làm cô ta mất mặt trước bao nhiêu người sao?

Trong số các tiểu thư họ Cố, cô ta luôn là người ưu tú nhất, bây giờ Cố Ngạn Kỳ nói thế, chẳng phải là để những kẻ khác đè đầu cưỡi cổ cô ta sao? "Cha sẽ không để anh làm thế đâu." Nghe vậy, Cố Ngạn Kỳ không nhịn được mà bật cười: "Cố Hề Nhược, cô nghĩ bây giờ ông ấy còn muốn quản cô nữa à?" Chuyện lúc trước anh ta đã nghe kể rồi, Cố Hề Nhược này đúng là biết cách tự tìm đường chết thật.

Cố Hề Nhược nhìn anh ta, mặt mũi tối sầm: "Đó là việc của tôi." "Cô có thể đi được rồi." Cố Ngạn Kỳ chỉ tay về phía cửa, chẳng muốn nói thêm lời nào.

Cố Hề Nhược nhìn vẻ bất lịch sự của anh ta: "Anh đang ghen tị với tôi." Cố Ngạn Kỳ lười đôi co, cô ta nói ghen tị thì cứ coi là ghen tị đi.

Thấy Cố Ngạn Kỳ mặc kệ mình, Cố Hề Nhược cảm giác như mình vừa đấm vào bông, lần đầu tiên cô ta biết thế nào là sự bất lực.

Trước đây mọi việc Cố Ngạn Kỳ làm đều vì cô ta, giờ đột ngột mất đi đãi ngộ đó khiến cô ta không thể chịu nổi.

Cô ta lườm anh ta một cái: "Anh cứ đợi đấy." Cố Ngạn Kỳ bĩu môi khinh bỉ, xem ra Cố Hề Nhược vẫn chưa nhận thức được vấn đề của bản thân.

Giờ đã đắc tội cả Cố Thăng lẫn Khanh Vũ Không, sau này cô ta định làm thế nào?

Cố Ngạn Kỳ bỗng cảm thấy mong chờ những chuyện sắp tới của cô ta.

Sau khi rời chỗ Cố Ngạn Kỳ, Cố Hề Nhược đi thẳng đến chỗ Cố Thăng.

Thấy cô ta đến, Cố Thăng không còn vẻ thân thiết như ngày thường, sắc mặt vô cùng lạnh nhạt hỏi: "Con đến làm gì?" "Cha, Cố Ngạn Kỳ bắt nạt con." Cố Hề Nhược làm như chuyện lúc trước chưa từng xảy ra, nhìn ông ta đầy ủy khuất.

Cố Thăng nhìn bộ dạng đó, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Lúc trước mắng ông ta là phế vật, giờ lại chạy đến tìm. "Con nói với ta cũng vô ích, ta chẳng qua chỉ là một kẻ phế vật mà thôi, những việc này ta không giúp gì được cho con đâu." Cố Thăng thản nhiên nói.

Ông ta là kẻ phế vật vô dụng, đó là chính miệng cô ta nói.

Đã nói thế rồi còn tìm ông ta làm gì?

Cố Hề Nhược ngỡ ngàng: "Cha, cha làm sao thế?

Con có làm gì sai sao?" Cố Thăng cười lắc đầu: "Con chẳng làm gì sai cả, người làm sai là ta." "Cha..." "Những lời con nói lúc trước con còn nhớ không?

Ta chỉ là một kẻ phế vật vô dụng, đã vậy thì sau này có chuyện gì cũng đừng tìm ta nữa, kẻ phế vật này không giúp gì được cho con đâu." Nghe Cố Thăng nói vậy, Cố Hề Nhược khẽ nhíu mày: "Cha, lúc đó con chỉ nói bừa thôi chứ có ý gì đâu, sao cha còn chấp nhặt thế." Cố Thăng này cũng hẹp hòi quá rồi đấy?

Cô ta chỉ lỡ lời thôi mà ông ta cũng tính toán như vậy.

Thấy vẻ bất mãn của cô ta, Cố Thăng thở dài, xem ra cô ta vẫn chưa hiểu mình đã làm những gì. "Nếu không có việc gì con đi đi, ta không giữ con lại đâu, tiễn khách." Cố Hề Nhược ngẩn người nhìn ông ta, ông ta đuổi cô ta đi sao? "Cha lại đuổi con đi ư?" "Đi đi, sau này đừng đến nữa, những gì có thể giúp ta cũng đã giúp rồi, sau này con tự lo lấy đi." Cố Thăng nhìn cô ta, trầm mặc nói. "Ta đã bảo vệ con hai mươi năm, giờ con khôn lớn rồi, cũng có bản lĩnh rồi, ta không bảo vệ nổi con nữa, con... tự giải quyết cho tốt đi." Mặt Cố Hề Nhược vô cùng khó coi: "Con không đồng ý, cha đã hứa sẽ luôn đối xử tốt với con mà, giờ bỏ mặc con là thế nào?" "Đây chẳng phải là điều con muốn sao?

Ngay cả người cha này con còn coi thường thì ta cũng không làm vướng chân con nữa, sau này chuyện của con không liên quan đến ta." Những lời cô ta nói trước đây đã làm tổn thương trái tim ông ta, khiến ông ta chẳng muốn quản thêm chút nào nữa.

Muốn sao thì tùy cô ta, chẳng liên quan gì đến mình.

Nghe Cố Thăng nói vậy, Cố Hề Nhược hoàn toàn phát điên, cô ta chỉ tay vào mặt ông ta giận dữ quát: "Ông im mồm đi, tôi nói sai chắc?" "Nếu không phải tại ông bất tài, không lấy được vị trí gia chủ Cố gia cho tôi thì giờ tôi có phải đi nhìn sắc mặt Cố Ngạn Kỳ không?

Tất cả là lỗi của ông, ông không biết tự kiểm điểm mà còn nói thế à, ông có nghĩ đến cảm nhận của tôi không?" Cố Hề Nhược nói năng lộn xộn, hoàn toàn không thấy vẻ căm hận và thất vọng trên mặt Cố Thăng.

Đợi cô ta nói xong, Cố Thăng mới bình tĩnh hỏi: "Nói xong chưa?" Những lời định nói bỗng nghẹn lại nơi cổ họng, nhất là khi thấy Cố Thăng nhìn mình bằng ánh mắt bình thản như thế.

Cứ như thể ông ta đã hoàn toàn thất vọng về cô ta vậy.

Cảm giác này khiến Cố Hề Nhược thấy khó chịu.

Cô ta còn chưa thất vọng về ông ta thì thôi, ông ta dựa vào cái gì mà thất vọng về cô ta?

Nghĩ vậy, chút khó chịu trong lòng cô ta lập tức biến mất. "Mời cô ta ra ngoài, sau này cô ta có đến cũng đừng báo cho tôi, chuyện của cô ta không liên quan đến chúng ta nữa." Cố Thăng bảo hạ nhân bên cạnh.

Cố Hề Nhược tức điên lên, Cố Thăng lại dám nói như thế. "Cố Thăng, ông đừng tưởng không có ông thì tôi không sống nổi." Hai chữ "Cố Thăng" đã hoàn toàn chọc giận ông ta, ông ta giơ tay tát mạnh vào mặt cô ta một cái.

Chương 709

"Cố Hề Nhược, từ nhỏ ta đã dạy con như vậy sao?

Dạy con bất kính với trưởng bối như thế à?" Cố Thăng không ngờ cô ta dám gọi thẳng tên mình.

Bây giờ đã thế này, sau này cô ta thực sự làm gì đó, chẳng lẽ mình sẽ bị cô ta lấy mạng sao?

Cố Hề Nhược bị tát cho ngơ ngác. "Ông đánh tôi?" Cô ta nhìn Cố Thăng với vẻ không thể tin nổi.

Người từng đối xử tốt với mình như vậy, giờ lại ra tay đánh mình. "Đó là vì con đáng đánh, Cố Hề Nhược, ta không ngờ con lại là hạng người như vậy." Nếu biết cô ta sẽ biến thành thế này, ông ta đã chẳng vì cô ta mà làm bao nhiêu chuyện tổn thương Vương Cẩn Hòa. "Vì con mà ta đến cả con gái ruột cũng không nhận, thậm chí còn giúp con đi lấy mạng nó, giờ con đối xử với ta thế này đây?" Ánh mắt Cố Thăng nhìn cô ta đầy căm hận và hối hận.

Lúc trước con trai đã nói ông ta nhất định sẽ hối hận.

Giờ ông ta thực sự hối hận rồi.

Vì một kẻ không cùng huyết thống mà vứt bỏ đứa con gái ruột xuất sắc, thậm chí còn muốn lấy mạng nó.

Chỉ cần nghĩ đến những việc mình đã làm lúc đó, Cố Thăng lại muốn tự tát mình một cái.

Sao ông ta có thể làm như vậy chứ? "Giờ ông hối hận vì đã giúp tôi rồi chứ gì?

Nhưng tiếc là hối hận cũng vô ích thôi, Vương Cẩn Hòa sẽ không bao giờ chấp nhận người cha như ông đâu." Cố Hề Nhược cũng bị kích động, cô ta gằn từng chữ một.

Cố Thăng lạnh lùng nhìn cô ta: "Điều đó không liên quan đến con." Khi Cố Hề Nhược định nói thêm gì đó, Cố Thăng lạnh mặt quát: "Cút ngay cho tôi." Lại một lần nữa bị đuổi khách, Cố Hề Nhược không thể ở lại thêm, quay người bỏ đi.

Khi đi còn không quên đe dọa: "Tôi sẽ khiến ông phải hối hận vì đã đối xử với tôi như hôm nay." Cố Thăng hận không thể tát cô ta thêm cái nữa: "Ta chỉ hối hận vì sao mình không làm thế sớm hơn thôi." Nếu làm sớm hơn, ông ta đã không mất đi con gái ruột của mình.

Cố Hề Nhược bỏ đi, cô ta nhất định sẽ khiến Cố Thăng phải hối hận.

Những chuyện xảy ra ở đây nhanh chóng được báo cho Cố Ngạn Kỳ.

Nghe xong anh ta cười mỉa mai: "Bây giờ mới hối hận thì muộn rồi." "Thiếu gia, sau này cô ta có đi gây phiền phức cho Tiểu thư không?" Cố Ngạn Kỳ lắc đầu cười: "Cô ta không có cơ hội đâu, Ngọc Vương phủ đâu phải nơi muốn đến là đến được." Thuộc hạ tán đồng gật đầu: "Thiếu gia nói đúng, nhưng hai người họ tuyệt giao hẳn thì lại tốt cho chúng ta." Cố Ngạn Kỳ gật đầu cười: "Ngươi nói đúng, việc này quả thực có lợi cho chúng ta." Sau khi Cố Hề Nhược đi, Cố Thăng gọi thuộc hạ đến.

Sau những chuyện trước đây ông ta vẫn còn giữ lại chút lòng trắc ẩn, kết quả là thực tế đã tát cho ông ta một cái đau điếng.

Ông ta đối xử tốt với cô ta như vậy, cuối cùng kết cục lại thế này, cũng là do ông ta tự làm tự chịu, chẳng trách được ai. "Chủ tử, người có dự tính gì?" Thuộc hạ hỏi. "Trước đây ta cho Cố Hề Nhược không ít đồ, vốn định xem cô ta có bản lĩnh tự mình tiếp quản không, nên đã giữ lại một tay, giờ xem ra nước cờ này ta đã đi đúng." Cố Thăng cười lạnh nói.

Thuộc hạ nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì.

Họ biết rõ trước đây chủ tử tốt với cô ta thế nào.

Không ngờ Cố Hề Nhược lại phá hỏng mối quan hệ này như thế, đúng là tự mình tìm khổ. "Chủ tử, chuyện này..." "Các ngươi đi làm đi, thu hồi lại tất cả mọi thứ.

Những thứ ở phương Nam sau khi thu hồi xong thì vứt bỏ luôn đi." Cố Thăng cân nhắc rồi nói.

Thuộc hạ kinh ngạc: "Chủ tử, phần đó là kiếm tiền nhất, thực sự muốn từ bỏ sao?" Khó khăn lắm mới có được như hôm nay, vì sao chủ tử lại bỏ, làm vậy chẳng có lợi lộc gì cả. "Những thứ đó là lợi dụng vợ chồng Ngọc Vương gia mà có được, cũng là vi phạm pháp luật Huyền quốc.

Nếu chúng ta không bỏ, một khi bị bại lộ sẽ chỉ mang lại phiền phức vô tận, thậm chí là họa sát thân, đó chẳng phải chuyện hay ho gì." Cố Thăng lắc đầu.

Nếu không vì Cố Hề Nhược, ông ta cũng không đến mức mạo hiểm như thế, giờ không cần dùng đến nữa thì tất nhiên không muốn giữ lại.

Đó chẳng khác nào thanh đao treo lơ lửng trên cổ. "Rõ, thuộc hạ đi làm ngay." Sau khi người đi khỏi, cơ thể đang gồng lên của Cố Thăng bỗng trở nên hơi khòm xuống, thị vệ luôn đi theo ông ta nhíu mày bất mãn: "Cố Hề Nhược đúng là quá không biết tốt xấu." Cố Thăng cười lắc đầu: "Sau này chúng ta với cô ta chẳng còn quan hệ gì nữa, không cần phải nói những lời như vậy." Nghe vậy, dù thị vệ vẫn còn bất bình nhưng cũng không nói thêm gì nữa.

Cố Hề Nhược về đến viện của mình thì đập phá rất nhiều đồ đạc.

Hả giận xong liền sai người vào dọn dẹp đống hỗn độn.

Hạ nhân dọn xong định đi, nhưng tuyệt nhiên không đặt lại bất kỳ món đồ sứ nào.

Chặn người định rời đi lại, sắc mặt Cố Hề Nhược rất khó coi: "Các người có ý gì đây?" Đám người này đúng là quá xem thường cô ta rồi. "Thiếu gia dặn rồi, sau này nếu Tiểu thư đập phá thứ gì trong viện thì tự bỏ tiền túi ra mà bù vào, không được lấy đồ của gia tộc nữa." Cố Hề Nhược mặt mày u ám nhìn người vừa nói: "Các người dám?" Tiểu tư bên cạnh cười khổ, Thiếu gia đúng là biết cách tìm việc cho họ mà.

Nhìn Tiểu thư thế này là biết chắc chắn sẽ không để yên. "Tiểu thư, đây là lệnh của Thiếu gia, nếu người có gì không hài lòng thì cứ đi tìm Thiếu gia mà nói ạ." Hạ nhân cung kính nói.

Tiểu thư mới về có mấy ngày mà đây đã là đợt đồ đạc thứ ba bị cô ta đập rồi.

Nhà dù có tiền cũng đâu thể phung phí như vậy? "Cút!" Nghe cô ta đuổi, hạ nhân chẳng màng thái độ có tệ hay không, vội vàng chuồn thẳng vì sợ ở lại lâu sẽ bị vạ lây.

Cố Hề Nhược cứ ngỡ đây đã là chuyện xui xẻo nhất, thế nhưng ngày hôm sau khi cô ta đến cửa tiệm mà Cố Thăng cho mình để bàn việc thì lại bị người ta đuổi ra ngoài. "Các người dám đuổi tôi?

Tôi là ông chủ của các người đấy!" Cố Hề Nhược tức điên người, dạo này sao chuyện gì cũng không thuận lợi vậy.

Chưởng quỹ nhìn cô ta, bất mãn nói: "Ông chủ thực sự đã thông báo rồi, việc chuyển nhượng cho Tiểu thư lúc trước bị hủy bỏ, không cần chuyển nhượng nữa." Cố Hề Nhược lập tức nghe ra điểm mấu chốt: "Ông nói gì?

Cái gì mà không cần tiếp tục chuyển nhượng nữa?" Chưởng quỹ nhìn vẻ sốt sắng chất vấn của cô ta bằng ánh mắt đầy thương hại.

Tuy không biết có chuyện gì xảy ra giữa ông chủ và Tiểu thư, nhưng xem ra tình hình có vẻ rất nghiêm trọng đây. "Tiểu thư chẳng lẽ còn chưa biết sao?

Ông chủ đã thu hồi lại tất cả những thứ đã cho Tiểu thư rồi." Chưởng quỹ thấy cô ta chưa phản ứng kịp liền giải thích luôn.

Cố Hề Nhược hoàn toàn không tin đó là sự thật: "Đồ đã chuyển cho tôi rồi, sao có thể thu hồi được?" "Vì những văn tự nhà đất đó ông chủ vẫn chưa giao cho Tiểu thư." Cố Hề Nhược lùi lại một bước, đúng rồi, Cố Thăng vẫn chưa đưa văn tự cho cô ta.

Lúc đó cô ta cũng từng hỏi vì sao không đưa, Cố Thăng bảo cần cô ta tự mình có được sự thừa nhận của tất cả chưởng quỹ thì mới giao văn tự.

Lúc ấy cô ta chẳng bận tâm, nghĩ rằng đồ đã vào tay mình thì làm sao người ta lấy lại được.

Chương 710

Ngờ đâu Cố Thăng lại đợi cô ta ở nước cờ này.

Mặt xanh mét quay người rời đi, Cố Hề Nhược tất nhiên không cam tâm như vậy.

Cô ta hùng hổ quay về Cố gia, đi thẳng đến chỗ Cố Thăng.

Thấy ông ta vẫn thong thả ngồi uống trà trong viện, cô ta xông đến đập nát bộ trà cụ trên bàn.

Liếc nhìn những mảnh vỡ dưới đất, Cố Thăng lạnh nhạt nhìn cô ta: "Con đang làm cái gì thế?" "Vì sao lại thu hồi những thứ đó?

Đó là những thứ ông đã cho tôi, dựa vào cái gì mà lấy lại?" Cố Hề Nhược giận dữ trách móc.

Cố Thăng quay sang dặn thuộc hạ: "Đi lấy bộ trà cụ khác ra đây." Thấy lúc này ông ta vẫn còn tâm trí uống trà, mặt Cố Hề Nhược càng thêm khó coi. "Ông có nghe tôi nói không hả?" Cố Hề Nhược chất vấn.

Cố Thăng lạnh lùng ừ một tiếng: "Nghe thì sao?

Mà không nghe thì đã sao?" "Ông...

Tôi hiện giờ chỉ muốn biết vì sao ông lại lấy đi những thứ ông đã tặng cho tôi?

Làm vậy thì có lợi gì cho ông chứ?" Cố Hề Nhược nghiến răng hỏi.

Cố Thăng nhìn cô ta như nhìn một kẻ ngốc: "Thu hồi đồ lại thì ta sẽ có đủ vốn liếng để tự sinh sống, sau này Ngạn Kỳ có không quản ta thì cũng chẳng sao, con bảo xem có lợi gì cho ta không?" Nghe những lời hiển nhiên của Cố Thăng, Cố Hề Nhược tức đến run rẩy cả người, đây còn là người cha từng đối xử tốt với cô ta như vậy sao? "Vậy còn tôi thì sao?" "Con á?

Con thế nào thì liên quan gì đến ta?

Nếu thấy đồ trong tay không còn nhiều nữa, con có thể bảo cha mẹ ruột của con cho, không cần phải đến tìm ta đâu." Đồ của ông ta sau này dù có vứt đi cũng không cho Cố Hề Nhược một xu một cắc nào nữa. "Họ không phải cha mẹ tôi." Hai người đó có thân phận gì, cô ta còn không biết sao?

Họ có thể cho cô ta cái gì?

Những gì họ có thể làm chẳng qua là giúp cô ta làm mấy việc vặt không đáng kể, loại người như vậy cô ta nhìn một cái cũng không muốn.

Lúc trước vì họ còn có chút giá trị sử dụng nên cô ta mới nể mặt vài phần, giờ họ thực sự nghĩ mình là ai chứ?

Cố Thăng nhìn dáng vẻ này của Cố Hề Nhược, trong lòng không khỏi thất vọng.

Cô ta vậy mà ngay cả cha mẹ ruột của mình cũng không nhận. "Cố Hề Nhược, đó là cha mẹ ruột của con đấy." "Tôi không có loại cha mẹ nghèo kiết xác như vậy." Cố Hề Nhược lạnh mặt nói.

Nhìn bộ dạng này của cô ta, lần đầu tiên Cố Thăng cảm thấy đứa trẻ này xa lạ đến đáng sợ. "Con đi đi, ở đây không có thứ con muốn đâu." "Trả lại hết những thứ đó cho tôi!" Đối với Cố Hề Nhược, những thứ đã cho cô ta thì đều là của cô ta.

Cố Thăng bây giờ lấy lại chẳng khác nào đang cướp đoạt đồ của cô ta. "Tiễn cô ta ra ngoài." Cố Thăng thậm chí chẳng buồn tranh chấp với cô ta nữa.

Cố Hề Nhược phẫn nộ nhìn Cố Thăng: "Tôi đã nói rồi, trả lại đồ cho tôi, tôi sẽ đi ngay." "Ở đây không có thứ con muốn, đồ của tôi đương nhiên cũng sẽ không cho con." Một câu nói khiến sắc mặt Cố Hề Nhược vô cùng khó coi. "Đó đều là của tôi!" "Nếu con cảm thấy tôi cướp đồ của con, con cứ việc đi báo quan mà kiện tôi." Cố Thăng lạnh lùng nhìn cô ta, bình tĩnh nói.

Tối qua ông đã tự phản tỉnh lại mình, tại sao Cố Hề Nhược lại biến thành loại người chỉ biết đến lợi ích như vậy, rốt cuộc ông đã sai ở đâu.

Sau đó ông đã hiểu ra, cái sai lớn nhất chính là ông đã quá nuông chiều cô ta, khiến cô ta hình thành thói quen cứ muốn cái gì là nhất định phải có được.

Cố Hề Nhược biến thành thế này, ông phải chịu một nửa trách nhiệm. "Cố Thăng, nếu ông đã luôn chiều chuộng tôi, tại sao không tốt với tôi mãi đi?

Tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" Cố Hề Nhược dữ tợn nhìn Cố Thăng, phẫn nộ gào lên.

Nghe lời này, Cố Thăng không khỏi đau lòng.

Đây chính là đứa con gái ngoan của ông, là đứa con nuôi mà ông đã từ bỏ cả con gái ruột để nuông chiều.

Ông thở dài một tiếng: "Đều tại ta đã nuôi dạy con thành ra thế này." Cố Hề Nhược không trả lời, chỉ lạnh lùng nhìn ông: "Đưa khế ước nhà đất cho tôi, tôi sẽ rời đi." Cố Thăng đứng dậy quay về phòng, lúc vào cửa liền dặn dò thị vệ: "Nếu cô ta không chịu đi thì cứ vứt ra ngoài." "Rõ, thưa chủ tử." Thị vệ nhìn Cố Hề Nhược đang định đi theo, đưa tay chặn lại: "Tiểu thư, mời cô rời đi, đừng để thuộc hạ phải khó xử." "Cút xa ra, ngươi chẳng qua chỉ là một con chó canh cửa thôi." Cố Hề Nhược định đẩy người ra để tìm Cố Thăng.

Thị vệ thấy cô ta như vậy, biết cô ta không chịu đi, liền túm cổ áo vứt ra ngoài, đồng thời sai người đóng chặt cửa viện.

Cố Hề Nhược nhìn cánh cửa đóng sầm lại, tâm trạng cực kỳ tệ hại. "Các người dám đối xử với tôi như vậy sao?" Cô ta thực sự rất tức giận.

Đám chó má này vậy mà dám vứt cô ta ra ngoài. "Mời tiểu thư về cho, chủ tử hiện giờ không muốn thấy cô." Đây không phải lời nói đùa, Cố Thăng thực sự không muốn gặp lại cô ta nữa.

Cố Hề Nhược sầm mặt nhìn thị vệ, rồi quay người rời đi.

Khi về đến viện của mình, cô ta gọi Minh Dạ đến: "Tôi có việc muốn anh làm giúp." Minh Dạ nhíu mày: "Cô muốn tôi giúp chuyện gì?" Cố Hề Nhược ngẩng đầu nhìn hắn, nhấn mạnh từng chữ: "Tôi muốn anh giúp tôi giết Cố Thăng." Minh Dạ kinh hãi: "Cô điên rồi sao?

Đó là cha nuôi đã nuôi nấng cô từ nhỏ, luôn đối xử tốt với cô đấy." Người đàn bà này nghĩ cái gì vậy?

Lại muốn lấy mạng Cố Thăng.

Dù Cố Thăng có những điểm không tốt, nhưng đối với đứa con gái là cô ta thì thực sự không còn gì để chê.

Bây giờ ông ấy thu hồi lại tài sản chẳng qua cũng là do chính cô ta gây ra mà thôi. "Anh quản nhiều thế làm gì?

Tôi bảo anh giết ông ta!" Cố Hề Nhược phẫn nộ quát.

Minh Dạ im lặng hồi lâu rồi lắc đầu: "Tôi sẽ không giúp cô giết ông ấy." "Là cô đối xử với ông ấy như thế trước, bây giờ ông ấy thu lại đồ đã cho là lẽ đương nhiên, sao cô có thể làm ra chuyện như vậy?" Lần đầu tiên Minh Dạ cảm thấy mình chưa hiểu hết về người đàn bà này.

Cô ta thực sự quá tàn độc, ngay cả cha nuôi cũng không tha. "Minh Dạ, đừng quên anh đã hứa sẽ giúp tôi làm việc." "Tôi đúng là đã nói vậy, nhưng không bao gồm việc giúp cô giết cha nuôi của mình." Minh Dạ lạnh mặt nói.

Cố Hề Nhược thực sự không bằng một góc của Vương Cẩn Hòa.

Cố Thăng bỏ rơi Vương Cẩn Hòa để giữ lại Cố Hề Nhược chính là sai lầm lớn nhất đời ông ấy.

Nghe Minh Dạ nói, sắc mặt Cố Hề Nhược càng khó coi hơn: "Chỉ cần anh giúp tôi việc này, tôi sẽ để anh rời đi." Tuy nhiên, Minh Dạ vẫn lắc đầu từ chối: "Tôi không đồng ý." Hắn thà ở lại bên cạnh cô ta thêm một năm nữa cũng không muốn làm chuyện trái với lương tâm.

Chương 711

"Ông ấy nuôi cô, tốt với cô như vậy mà cô còn muốn lấy mạng ông ấy, cô đúng là không thể lý giải nổi." Sao lại có loại người không biết tốt xấu đến mức này chứ?

Cô ta quá quắt lắm rồi.

Cố Hề Nhược hít sâu một hơi: "Minh Dạ, anh chỉ cần nghe lệnh tôi là được, những chuyện khác không cần xen mồm vào." "Tôi cũng có thể chọn không nghe.

Cố Hề Nhược, cô thật sự coi mình là chủ nhân của tôi sao?" Minh Dạ mỉa mai.

Sắc mặt Cố Hề Nhược tái mét: "Đều là do ông ta tự tìm lấy, nếu ông ta không đối xử với tôi như vậy, tôi cũng sẽ không có ý nghĩ đó.

Tất cả là lỗi của Cố Thăng!" Nghe những lời điên cuồng đó, Minh Dạ chán nản lắc đầu: "Cố Hề Nhược, cô nói vậy quá đáng lắm rồi.

Rốt cuộc là lỗi của ai, trong lòng cô không tự biết sao?" Mọi chuyện giữa họ hắn đều thấy rõ, ai đúng ai sai chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết.

Vậy mà cô ta có thể nói ra những lời tàn nhẫn như thế, hắn chưa từng thấy ai trơ trẽn như vậy.

Khinh thường cha ruột là phế vật đã đành, giờ người ta không muốn cho đồ nữa lại bảo người ta nhắm vào mình.

Cô ta lúc nào cũng cho là mình đúng, còn mọi người đều có lỗi với cô ta. "Minh Dạ..." Cố Hề Nhược căm hận khi bị chỉ trích như vậy.

Nhưng dù nói gì đi nữa, cô ta vẫn khăng khăng là lỗi của Cố Thăng, cho rằng ông ta hẹp hòi. "Nếu không có việc gì thì đừng gọi tôi nữa." Nói xong hắn chuẩn bị rời đi. "Minh Dạ, phải làm sao anh mới chịu giúp tôi?" Cố Hề Nhược hỏi.

Minh Dạ lắc đầu: "Cô bỏ ý định đó đi, tôi không bao giờ giúp cô đâu.

Cố Hề Nhược, những gì cô có đã quá đủ rồi, cha cô cũng đối xử với cô quá tốt rồi.

Cứ thế này cô sẽ sớm bị mọi người quay lưng thôi, hiện tại đã bắt đầu rồi đấy, cô chưa nhận ra sao?" Nghĩ đến tình nghĩa bao nhiêu năm qua, Minh Dạ không nhịn được mà nhắc nhở một câu.

Nhưng câu nói đó lại khiến Cố Hề Nhược tức giận định ra tay với hắn.

Minh Dạ chộp lấy cổ tay cô ta, sắc mặt khó coi: "Cố Hề Nhược, cô dám động thủ với tôi sao?

Cô nghĩ mình là cái thà gì?" Tưởng rằng có chút ơn huệ với hắn là muốn làm gì thì làm sao?

Thật là nực cười.

Bị giữ chặt tay, Cố Hề Nhược nhíu mày vùng vẫy: "Anh buông tôi ra!" Minh Dạ hất cô ta ra, lạnh lùng nói: "Cố Hề Nhược, cô chẳng qua cũng chỉ là một đứa con nuôi nhà họ Cố, nếu không nể chút tình nghĩa đó, cô thậm chí còn không có tư cách gặp tôi.

Đánh tôi sao?

Ai cho cô cái gan đó?" Ánh mắt ghê tởm của Minh Dạ khiến Cố Hề Nhược chột dạ và hoảng loạn.

Ở bên cạnh lâu quá, cô ta đã quên mất thân phận thật sự của Minh Dạ. "Tôi..." "Cố Hề Nhược, đây là lời cảnh báo cuối cùng của tôi dành cho cô.

Cô không nghe cũng chẳng sao, sớm muộn gì cô cũng sẽ hối hận thôi.

Bây giờ là Cố Thăng, sau này sẽ là Khanh Vũ Không." Xem ra Khanh Vũ Không cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ rồi.

Nhớ lại vẻ mặt lạnh nhạt đến cực điểm của Khanh Vũ Không lần trước gặp, Cố Hề Nhược không khỏi sợ hãi: "Tôi phải làm sao bây giờ?" "Đó là việc của cô, không liên quan đến tôi." Nói xong, Minh Dạ bỏ đi.

Dù trong lòng vô cùng bất mãn nhưng Cố Hề Nhược cũng không dám nói gì thêm vào lúc này, chỉ biết trơ mắt nhìn Minh Dạ rời đi.

Nếu không phải Minh Dạ không chịu dùng mạng lưới quan hệ giúp cô ta, sao cô ta phải khổ sở thế này?

Vương Cẩn Hòa xem kịch vô cùng thích thú.

Ban đầu cô cứ tưởng tình yêu của Cố Thăng dành cho Cố Hề Nhược sâu đậm lắm, không ngờ cũng chỉ đến thế mà thôi. "Phu nhân, Cố Thăng đã từ bỏ một phần những sản nghiệp nguy hiểm có thể mất mạng rồi." Vạn Phong sau khi nhận được tin liền tới báo cho Vương Cẩn Hòa.

Nghe tin này, cô có chút bất ngờ: "Thế sao?

Cố Thăng đã tốn bao công sức mới móc nối được với những kẻ đó, giờ lại chịu từ bỏ dễ dàng vậy?

Ông ta cũng hào phóng thật." "Dù sao đó cũng là những thứ có thể gây họa sát thân, Cố Thăng không muốn cuối cùng phải chết thảm, giờ từ bỏ là lựa chọn tốt nhất." Vạn Phong khẽ nói.

Vương Cẩn Hòa hiểu ý Vạn Phong, nhưng hiểu là một chuyện, Cố Thăng làm lại là chuyện khác.

Những công việc kinh doanh đó đều siêu lợi nhuận, vậy mà ông ta nói bỏ là bỏ ngay. "Một người như vậy mà lại vì Cố Hề Nhược mà làm ra những chuyện này, thật nực cười." "Hiện giờ chắc Cố Thăng đang hối hận muốn chết rồi." Vạn Phong nói thêm.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Ông ta có hối hận hay không thì liên quan gì đến tôi?" Tất cả đều là do Cố Thăng tự chuốc lấy, chẳng liên quan gì đến cô cả. "Đừng nói chuyện đó nữa, tình hình bên Tô Ngọc thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa hỏi Vạn Phong. "Thiếu gia vẫn chưa gửi tin về, nhưng theo tốc độ trước đây thì chắc cũng sắp rồi." Vạn Phong cân nhắc rồi mới trả lời.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Là em nóng lòng quá." Thời gian qua anh không gửi thư về khiến cô lo lắng, giờ nghe Vạn Phong nói vậy, nỗi lo cũng vơi đi, thay vào đó là sự bình tĩnh. "Chúng ta chờ tin của anh ấy vậy.

Việc tôi nhờ anh điều tra về đời sống của người dân quanh kinh thành thế nào rồi?" "Trước đây cuộc sống của họ chỉ ở mức tạm ổn, giờ có giống lúa năng suất cao, ngày tháng của mọi người đều khá tốt, chỉ là..." Vạn Phong ngập ngừng. "Chỉ là sao?" Hiếm khi thấy Vạn Phong có vẻ muốn nói lại thôi như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì rồi.

Vạn Phong thở dài: "Có một thôn, dân làng đã bán gần hết lương thực, tôi hơi lo lắng." Nếu họ cứ thế này, lỡ gặp thiên tai nhân họa, chẳng lẽ định ăn bám triều đình mãi sao?

Đợi triều đình phát lương thực à?

Lỡ triều đình không lo xuể thì họ tính sao?

Vương Cẩn Hòa không ngờ lại có chuyện như vậy: "Họ bán bao nhiêu lương thực?" "Trừ phần thuế ra, họ chỉ giữ lại khoảng năm trăm cân lương thực thôi." Nghe vậy, cô nhíu mày thật chặt.

Đám người này nghĩ cái gì vậy?

Chẳng phải người nông dân luôn có thói quen tích trữ lương thực sao?

Tại sao ở đây lại thi nhau đem bán sạch thế này? "Hơn nữa tôi còn tra được những kẻ thu mua lương thực không giống thương nhân bình thường.

Họ mua số lượng cực lớn, giá lại cao nên một nửa số dân làng đã mủi lòng mà bán sạch lương thực trong tay." Ban đầu Vạn Phong cũng không để ý, nhưng sau thấy hành tung của đám người kia quỷ bí nên mới lưu tâm.

Chương 712

"Giờ họ vẫn đang mua chứ?" Vương Cẩn Hòa gõ nhẹ ngón tay lên bàn, đăm chiêu hỏi.

Vạn Phong gật đầu: "Vẫn đang mua, giá lúa từ mười hai văn một cân đã tăng lên mười lăm văn.

Cứ đà này, tôi sợ dân chúng không chịu nổi cám dỗ mà bán sạch lương thực.

Nếu đám người đó có ý đồ xấu với Huyền quốc, chúng ta sẽ rất bất lợi." Đó mới là điều khiến Vạn Phong lo lắng nhất. "Chúng ta đi xem thử." Vương Cẩn Hòa đã có ý định, định đưa Vạn Phong đi xem thực hư thế nào. "Đúng rồi, dân làng bán lương thực như thế, thôn trưởng không nói gì sao?" "Có một thôn trưởng đã mắng dân làng một trận tơi bời, nhờ đó họ mới bỏ ý định bán.

Nhưng ở một thôn khác, chính thôn trưởng lại là người dẫn đầu đem bán." Vương Cẩn Hòa cạn lời: "Thật sao?

Thôn trưởng mà lại dẫn đầu bán lương thực à?" Vẻ mặt Vạn Phong cũng rất khó tả, anh khẽ gật đầu xác nhận.

Vương Cẩn Hòa cau mày: "Xem ra là do để họ ăn no quá rồi nên mới rảnh rỗi làm ra mấy chuyện này." Vạn Phong tán thành: "Phu nhân nói đúng, trước đây năng suất thấp, ai cũng coi lương thực như tính mạng, giờ năng suất cao rồi họ lại không coi ra gì nữa." "Chuyện đó tôi không bận tâm lắm, điều tôi lo lắng là chuyện khác cơ." "Chuyện gì ạ?" "Nếu những kẻ đến mua lương thực là người nước khác thì sao?" Vương Cẩn Hòa hỏi đầy ẩn ý.

Nước khác...

Sắc mặt Vạn Phong lập tức thay đổi: "Ý phu nhân là những kẻ đó là người ngoại quốc, họ định mua lương thực về để làm giống lúa sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Không phải là không có khả năng đó." "Phu nhân, nếu họ dùng số lương thực đó để gieo trồng thì có hiệu quả không?" Vạn Phong lo lắng hỏi. "Tuy không bằng giống lúa trong tay tôi, nhưng năng suất cũng phải đạt bảy tám trăm cân, nếu tốt có thể lên đến một nghìn cân." Cô giải thích.

Vạn Phong biến sắc: "Lại có chuyện như vậy sao?" "Vạn Phong, anh đi tìm Lâu Mãn Thanh, nhờ cậu ấy điều tra xem tổng cộng họ đã mua bao nhiêu lương thực, sau đó lấy lại hết cho tôi.

Gặp cướp trong rừng là chuyện thường tình mà." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lạnh lùng.

Trước khi cô đồng ý, cô sẽ không để lương thực của Huyền quốc lọt ra nước ngoài, trừ phi là quốc gia có quan hệ cực tốt, còn kẻ khác thì đừng hòng.

Vạn Phong nghiêm túc gật đầu: "Phu nhân yên tâm, tôi đi làm ngay." "Tôi cũng phải vào cung một chuyến để nói với hoàng huynh, để huynh ấy có sự chuẩn bị." "Rõ." Hai người chia nhau hành động.

Khi Vạn Phong đi tìm Lâu Mãn Thanh thì đúng lúc cậu ấy cũng đang nghiêm mặt đi tới: "Chị dâu đâu?" "Phu nhân vào cung rồi." "Tôi vừa tra được có một thương đoàn của Lỗ quốc đã lẻn vào Huyền quốc, không những thế còn mua được rất nhiều lương thực mang đi." Vạn Phong ngạc nhiên: "Tôi cũng vừa thưa chuyện này với phu nhân, phu nhân đoán chắc là người nước khác mua.

Phu nhân dặn chúng ta tra xem họ đã mua bao nhiêu rồi tìm cách lấy lại, không thể để giống lúa năng suất cao lọt vào tay kẻ khác." "Đến giờ họ đã mua được mấy vạn cân rồi, số lương thực đó năng suất cũng cao sao?" "Phu nhân nói khoảng bảy trăm đến một nghìn cân." "Mẹ kiếp, mới được ăn no mặc ấm vài ngày đã định bán lương thực cho nước khác, bộ Huyền quốc yên bình quá nên muốn bị người ta đến cướp bóc hay sao?" Tham vọng của Lỗ quốc còn lớn hơn cả Tề quốc và Lăng quốc.

Nếu để Lỗ quốc có được giống lúa này, ai biết họ sẽ làm ra chuyện gì?

Chỉ cần Tề quốc bị diệt, Huyền quốc và Lỗ quốc chỉ còn cách nhau một bức tường.

Thực lực Lỗ quốc mạnh hơn Huyền quốc, nếu họ tấn công, Huyền quốc chưa chắc đã thắng.

Đám dân này đúng là lấy lương thực của mình nuôi béo kẻ thù để rồi chúng quay lại đánh mình.

Thật là có bản lĩnh quá mà. "Chị dâu vào cung có việc gì không?" "Phu nhân đi báo cho hoàng thượng biết.

Chúng ta cũng bắt đầu hành động thôi, đừng để sự việc trở nên rắc rối hơn." "Được, tôi đi sắp xếp người ngay." Trong lúc hai người đang bàn bạc, Vương Cẩn Hòa cũng đã gặp được Huyền Phỉ Nhiên. "Tiểu Hòa, sao hôm nay em lại rảnh rỗi tới chỗ anh thế?

Có chuyện gì xảy ra sao?" Vương Cẩn Hòa bây giờ đúng là vô sự bất đăng tam bảo điện, vì cô có quá nhiều việc.

Tô Ngọc không ở nhà cô cũng chẳng thiết tha vào cung, trừ phi đám nhỏ Tiểu Bảo muốn vào chơi thì cô mới đi cùng. "Hoàng huynh, có lẽ đang có thương đoàn nước khác đang thu mua lương thực trong dân." Nghe vậy, Huyền Phỉ Nhiên ngồi thẳng người dậy, nghiêm nghị hỏi: "Tiểu Hòa, anh chỉ hỏi một câu, nếu họ dùng số lương thực đó làm giống để trồng thì năng suất được bao nhiêu?" "Khoảng bảy trăm đến một nghìn cân, có khi còn cao hơn." Cô trả lời. "Em đã dặn Vạn

Phong báo cho Lâu Mãn Thanh đi tra rồi, nếu đúng là người nước khác thì phải tìm cách giữ lương thực lại." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Đúng là phải giữ lại, nếu không để họ có lương thực thì không tốt cho chúng ta chút nào." Nếu đơn thuần là cho dân chúng trồng thì ông không phản đối, nhưng lỡ đối phương tích đủ lương thảo rồi đem quân đánh Huyền quốc thì sao?

Chuyện làm ơn mắc oán này ông không thích làm tí nào. "Tiểu Hòa, chuyện này giao cho các em, cần gì cứ bảo anh, anh sẽ cho người giúp." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Hoàng huynh yên tâm, có em ở đây, em sẽ không để lương thực lọt vào tay kẻ khác đâu.

Sau đây em sẽ tới mấy ngôi làng đó một chuyến." "Tiểu Hòa, việc này đành làm phiền em vất vả rồi." Huyền Phỉ Nhiên áy ngại nói.

Nếu có thể ông cũng không muốn làm phiền cô, nhưng hiện giờ chỉ có cô mới làm được việc này.

Dù sao địa vị của cô trong lòng dân chúng rất đặc biệt, cô nói chắc chắn họ sẽ nghe. "Hoàng huynh khách khí với em làm gì.

Nhưng sắp tới em phải gửi mấy đứa nhỏ vào cung, làm phiền hoàng hậu chăm sóc hộ em một thời gian." Cô phải đi làm việc, để bọn trẻ ở nhà không yên tâm.

Gửi về Tô gia thì người ra kẻ vào phức tạp, không tiện cho hai đứa nhỏ, chi bằng gửi vào cung cho an toàn, lại có người chăm sóc.

Cô sẽ cho cả vú em và tiểu tư theo cùng. "Em cứ đưa chúng tới, hoàng hậu và mẫu hậu đều rất thích trẻ con, có họ ở đây em cứ hoàn toàn yên tâm." Huyền Phỉ Nhiên chân thành nói.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười: "Vậy thì đa tạ hoàng huynh." "Em còn khách sáo với anh sao?" "Vậy em về chuẩn bị rồi lát nữa đưa bọn trẻ tới, ngày mai em sẽ bắt đầu đi luôn." "Được." Vương Cẩn Hòa về nhà, báo lại sự việc cho đám nhỏ Tiểu Bảo. "Tiểu Bảo, mẹ sắp tới có rất nhiều việc phải làm, có lẽ không chăm sóc các con được, mẹ định gửi các con vào cung có được không?" Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau rồi gật đầu đồng ý: "Vâng ạ, mẹ xong việc nhớ đón tụi con sớm nhé." Vương Cẩn Hòa cười nói: "Chỉ cần xong việc mẹ sẽ tới đón các con ngay, cứ yên tâm." "Mẹ, có chuyện gì xảy ra sao ạ?" "Thương đoàn nước khác đang mua rất nhiều lương thực của dân mình, chúng ta phải lấy lại và ngăn chặn chuyện này tái diễn." Cô nghiêm túc nói với Tiểu Trí. "Họ muốn mua về để trồng ạ?" "Đúng thế." Tiểu Bảo nghe xong liền hiểu ra vấn đề, vội nói: "Mẹ không phải lo cho con và anh đâu, mẹ cứ đi làm việc đi, tụi con sẽ tự chăm sóc nhau được." Vương Cẩn Hòa nựng má Tiểu Bảo: "Hai đứa là anh lớn, giúp mẹ chăm sóc các em nhé.

Mẹ làm xong sẽ đón các con về nhà ngay." "Vâng ạ." Thoả thuận xong với hai đứa lớn, cô đi tìm anh em Tô Ngôn Triệt: "Hi Hi, Tiểu Triệt, mẹ đưa hai con đi tìm hoàng bá bá chơi nhé?" "Đi chơi!" Vương Cẩn Hòa chỉ biết thở dài, hai đứa trẻ này thật là...

Không hiểu sao dù không gặp Huyền Phỉ Nhiên mấy lần nhưng chúng lại rất quấn ông ấy.

Hồi Tô Ngọc còn ở nhà, lần nào thấy con quấn bác là anh lại ghen tị.

Sau khi chuẩn bị đồ đạc và dặn dò người hầu cẩn thận: "Các ngươi vào cung phải nhớ chăm sóc các thiếu gia tiểu thư cho tốt." "Phu nhân yên tâm, chúng tôi sẽ chăm sóc tốt cho các tiểu thiếu gia." "Làm phiền các ngươi rồi." Gửi con xong, Vương Cẩn Hòa lập tức quay về vương phủ, không kịp nghỉ ngơi đã gọi Lâu Mãn Thanh và Vạn Phong tới hỏi chuyện. "Chị dâu, những kẻ đó đều là người Lỗ quốc." Vương Cẩn Hòa cười lạnh: "Xem ra người Lỗ quốc cũng biết thân biết phận đấy, biết hỏi mua trực tiếp thì chúng ta không bán nên mới dùng chiêu này.

Chắc họ nghĩ lương thực của chúng ta năng suất cao thì dân chúng trồng ra cũng không tệ." "Đúng là vậy, nếu không phát hiện kịp thời thì sau này sẽ phiền phức lắm." "Tham vọng của Lỗ quốc quá lớn, nếu để họ có được giống lúa năng suất cao, người gặp rắc rối chính là chúng ta." Vạn Phong nhíu mày.

Đám dân kia đúng là chỉ biết gây chuyện.

Vương Cẩn Hòa thở dài: "Chúng ta chỉ có thể cố gắng thu hồi hết số lương thực đã bán, không để họ vận chuyển ra ngoài dù chỉ một hạt." "Chuyện này chị dâu tạm thời yên tâm, biên cương đang đánh nhau, họ muốn đi cũng không đi được.

Tôi đã tra ra họ tập kết lương thực tại một căn phủ ở huyện thành, chúng ta hành động sẽ dễ dàng hơn.

Hơn nữa tôi nghe ngóng được sắp tới họ sẽ bắt đầu vận chuyển lương thực về phía biên cương." Lúc trên đường đi chính là thời điểm tốt nhất để ra tay.

La Hậu và Nam Kiều đi vào, nghe thấy mọi người đang bàn bạc liền bước tới.

Nghe xong, La Hậu hào hứng: "Chị dâu, việc này cứ để em làm." Vương Cẩn Hòa định nói gì đó nhưng cuối cùng cũng gật đầu: "Được, La Hậu em dẫn người đi lấy lương thực về, nhớ phải cẩn thận, nếu thực sự không lấy về được thì cứ hủy sạch đi." Số lương thực đó thà bị hủy chứ không thể rơi vào tay kẻ khác. "Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ mang lương thực về, đồ của mình thì không thể cho người khác được." La Hậu cam đoan.

Chương 713

Họ đều hiểu rõ hậu quả nếu lương thực rơi vào tay Lỗ quốc.

Nam Kiều nhíu mày, chẳng có chút thiện cảm nào với Lỗ quốc: "Cái nước Lỗ này thật đáng ghét, sau này họ có đến Huyền quốc không chị?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Chắc chắn là có." "Thế à?

Đợi họ đến em sẽ tặng cho họ một món 'đại lễ'." Nam Kiều nói đầy ẩn ý. "Vừa phải thôi nhé, đừng có dọa người ta chạy mất, Lỗ quốc không giống Tề quốc hay Lăng quốc đâu." Cô lắc đầu.

Nam Kiều cười hì hì: "Chị dâu cứ yên tâm, em sẽ 'tiếp đãi' họ nồng hậu." Nhìn sự cam đoan của Nam Kiều, cô đột nhiên thấy lo hơn. "Nam Kiều, sắp tới chị dâu chắc chắn có việc phải đi, lúc tôi đi rồi em phải bảo vệ chị cho thật tốt đấy." La Hậu dặn dò.

Nam Kiều vỗ ngực: "Cứ tin ở em, việc này cứ giao cho em, em nhất định sẽ bảo vệ chị dâu chu toàn." La Hậu ừ một tiếng, có Nam Kiều bên cạnh chị dâu thì cậu ấy mới hoàn toàn yên tâm rời đi. "Ngày mai chúng ta sẽ tới mấy ngôi làng đó, tôi muốn xem họ nghĩ cái gì trong đầu." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Nhắc đến chuyện này, tâm trạng của La Hậu và những người khác cũng rất tệ. "Chị dâu, đám người đó thật không biết điều.

Chị vất vả tạo ra giống lúa năng suất cao là để họ bán cho kẻ thù sao?" "Gặp rồi sẽ biết thôi." Dù trong lòng còn bất mãn nhưng Nam Kiều vẫn nghe lời cô. "Vâng ạ." Tối hôm đó La Hậu dẫn người đi luôn, còn Vương Cẩn Hòa thì sáng hôm sau cùng Vạn Phong và Nam Kiều tới ngôi làng đầu tiên.

Đến nơi, cô đi thẳng tới nhà thôn trưởng.

Vợ thôn trưởng thấy những người lạ đột ngột xuất hiện thì cảnh giác: "Các người là ai?

Đến nhà tôi làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lùng: "Tôi đến tìm thôn trưởng." Nghe vậy, bà ta nhíu mày: "Tìm chồng tôi có việc gì?" Thấy đám người này không giống người thường, bà ta bắt đầu lo lắng.

Vương Cẩn Hòa bắt đầu mất kiên nhẫn: "Vạn Phong, đi gọi Huyện lệnh quản lý vùng này tới đây." Cô chẳng buồn đôi co với mụ đàn bà này.

Nghe thấy nhắc đến Huyện lệnh, mụ ta lập tức ngồi bệt xuống đất gào khóc: "Trời ơi đất hỡi, mọi người tới mà xem, có kẻ đến bắt nạt nhà tôi này!" Nhìn mụ đàn bà dùng chiêu "một khóc hai nháo ba thắt cổ", vẻ mặt Vương Cẩn Hòa có chút kỳ quặc. "Bắt nạt à?

Thế bà nói xem tôi đã làm gì nhà bà nào?" Cô lạnh lùng hỏi.

Mụ ta đứng hình, đúng là người ta chưa làm gì thật, thế mụ gọi người tới phân xử cái gì? "Tôi... các người..." "Tìm Huyện lệnh làm gì?

Chồng tôi là dân lành, các người đừng hòng bắt ông ấy đi!" Mụ ta cảnh giác nhìn cô, như thể giây tiếp theo cô sẽ cướp chồng mụ đi không bằng.

Vương Cẩn Hòa bị cái logic của mụ ta làm cho cười lạnh: "Gọi người ra đây." "Tôi..." Mụ ta định bảo chồng không có nhà, nhưng thấy ánh mắt sắc lẹm như muốn lấy mạng của cô, mụ sợ hãi lẩy bẩy chạy vào trong nhà.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn theo: "Tôi đáng sợ thế sao?" Đến mức khiến người ta phải chạy trối chết như vậy.

Nam Kiều vội lắc đầu: "Chị dâu chẳng đáng sợ chút nào cả, tại lá gan của họ quá nhỏ thôi." Vạn Phong đứng bên cạnh cũng gật đầu tán thành.

Anh cảm thấy chẳng có người phụ nữ nào dịu dàng và thiện lương như phu nhân cả.

May mà Vương Cẩn Hòa không biết Vạn Phong đang nghĩ gì, nếu không cô sẽ ngượng chết mất. "Nhà nó ơi, mau ra xem đi!" Trong nhà, mụ vợ hối thúc gã đàn ông đang nằm trên giường đếm tiền.

Gã bực bội nhìn vợ, cau mày: "Làm cái gì mà loạn lên thế?" "Bên ngoài có mấy người muốn gặp ông, có một cô gái còn quen cả Huyện lệnh nữa, vừa rồi còn đòi gọi Huyện lệnh tới kìa." Mụ ta cuống quýt nói.

Nghe vợ nói, thôn trưởng cất kỹ tiền rồi mới mặc quần áo đi ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, mắt gã sáng rực lên.

Cô gái này tuy búi tóc kiểu phụ nữ đã có chồng nhưng thực sự rất đẹp, nhất là khí chất sang trọng khiến gã không khỏi mơ mộng.

Cô ta đến tìm gã, chẳng lẽ lại có ý đồ gì với gã sao?

Nếu đúng thế, nhìn thân phận của cô ta thế kia, sau này gã chắc chắn sẽ được sống sung sướng. "Vị cô nương này, không biết cô tìm tôi có việc gì?" Thôn trưởng lên mặt hỏi.

Vạn Phong thấy ánh mắt của gã cứ đảo quanh phu nhân, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh bước tới giáng cho gã một bạt tai. "Láo xược!

Vương phi của chúng ta mà ngươi cũng dám nhìn trộm sao?" Ánh mắt của gã đàn ông này khiến người ta cảm thấy thật kinh tởm.

Thôn trưởng bị Vạn Phong tát cho một cái đến ngây người, ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa.

Người này vừa nói gì cơ?

Người phụ nữ trông đầy khí chất này lại là một Vương phi?

Vừa rồi lão ta còn đang mơ mộng nhận được sự ưu ái của cô.

Nghĩ đến đây, mặt thôn trưởng tái mét.

Ở kinh thành chỉ có một vị Vương gia là Ngọc Vương, vậy vị này chắc chắn là Ngọc Vương phi rồi.

Ngọc Vương phi cũng chính là Huyền chủ, người đã trồng ra giống lương thực năng suất cao giúp dân chúng thoát khỏi cảnh đói nghèo.

Nhưng vị Vương phi này tự nhiên chạy đến đây làm gì?

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi? "Vương phi, người tìm tiểu nhân có việc gì ạ?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn lão rồi lên tiếng: "Ông là người cầm đầu xúi giục dân làng bán sạch lương thực trong nhà đi đúng không?" Thôn trưởng ngẩn người, theo bản năng gật đầu: "Vâng.

Thưa Vương phi, lương thực này là của nhà chúng tôi, tôi muốn bán đi chẳng lẽ không được sao?" Thôn trưởng có chút bất mãn hỏi lại.

Vương Cẩn Hòa không muốn đôi co với lão, cô nhìn những người đang vây quanh xem náo nhiệt rồi ra lệnh: "Đi gọi tất cả dân làng ra đây, tập trung tại bãi đất trống giữa thôn.

Tất cả mọi người bắt buộc phải có mặt, thiếu một người thì tự chịu hậu quả." Mọi người cũng đã biết Vương Cẩn Hòa là Vương phi, nghe cô dặn dò như vậy, họ vội vàng đi gọi nhau vì sợ sẽ chọc giận Vương phi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Huyện lệnh tới nơi, dân làng cũng bắt đầu chờ đến sốt ruột.

Thấy Vương Cẩn Hòa, Huyện lệnh vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Hạ quan tham kiến Vương phi." "Đứng lên đi." Sau khi đứng dậy, Huyện lệnh nhìn đám đông đang tụ tập, ngập ngừng hỏi: "Vương phi, có phải người trong thôn này đã làm chuyện gì đắc tội với người không?" "Cái đó thì không, nhưng thôn trưởng lại dẫn đầu bán lương thực trong nhà cho người nước Lỗ.

Chuyện này có nghĩa là gì, ông làm quan chắc không cần tôi phải giải thích thêm đâu nhỉ?" Huyện lệnh nghe xong mặt tối sầm lại.

Chương 714

Những tin tức từ biên quan truyền về gần đây bọn họ đều biết rõ.

Nước Lỗ đang tranh giành các thành trì của nước Tề với nước Huyền.

Một khi hai nước chia đôi nước Tề, nước Lỗ muốn đối phó với nước Huyền sẽ rất đơn giản.

Mục đích bọn họ mua sạch lương thực trong tay dân chúng là gì, ông ta quá rõ ràng. "Ai là thôn trưởng?" Huyện lệnh nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Thôn trưởng run rẩy bước ra: "Tôi... là tôi." Huyện lệnh liếc nhìn lão một cái rồi đi lên phía trước, hỏi dân làng: "Bao nhiêu người trong số các người đã bán lương thực rồi, bước ra đây cho bản quan xem." Mọi người nhìn nhau, những ai đã bán lương thực đều vô thức bước ra.

Thấy gần nửa số người trong thôn đã bán lương thực cho người nước Lỗ, Huyện lệnh tức đến mức sắp nôn ra máu.

Ông ta run rẩy chỉ tay vào họ: "Các người... các người thật giỏi đấy!

Người không rõ lai lịch mà cũng dám bán lương thực cho họ?

Là lương thương ở kinh thành không trả tiền cho các người, hay lương thương nước Huyền không mua nổi lương thực của các người?" Thôn trưởng nghe vậy thì tỏ vẻ bất mãn: "Đại nhân, đây là lương thực của nhà chúng tôi, chúng tôi muốn bán cho ai thì bán.

Có thể bán giá cao tại sao lại phải bán giá thấp?" Cạnh đó, một thanh niên tầm ngoài hai mươi tuổi nhíu mày, thấp giọng mắng: "Đồ ngu." Huyện lệnh đã nổi giận như vậy, ngay cả Ngọc Vương phi cũng đích thân tới, chứng tỏ lương thực này không phải bán cho người trong nước mà là bán cho những kẻ đe dọa đến nước Huyền. "Ông còn có lý à?

Ông có biết những kẻ mua lương thực của các người là người nước nào không?

Là người nước Lỗ đấy!

Ngọc Vương gia đang cùng các tướng sĩ liều mạng ngoài chiến trường, các người có biết cuộc chiến này do ai khơi mào không?

Cũng là người nước Lỗ!

Vương gia bảo vệ các người, vậy mà các người lại bán lương thực năng suất cao cho kẻ địch.

Nếu chuyện này không bị Vương phi phát hiện, các người có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?" Huyện lệnh sắp bị lão già ngu ngốc này làm cho tức chết. "Năm kia nước Lăng đến đòi một triệu cân hạt giống năng suất cao, chính Vương phi và Vương gia đã chịu áp lực để giữ lại hạt giống cho các người dùng.

Năm ngoái, nước Lăng, nước Tề cùng mấy vị phiên vương cũng muốn hạt giống này, bao nhiêu người gây sức ép như vậy, cũng là Vương phi bọn họ gánh vác tất cả để từ chối.

Có được giống tốt, ngay cả Hoàng thượng cũng trồng ít đi để dành hết cho các người, kết quả các người làm gì?

Các người lại đâm sau lưng chúng tôi!" Lời của Huyện lệnh khiến những người đã bán lương thực mặt cắt không còn giọt máu.

Họ chưa bao giờ nghĩ sự việc lại nghiêm trọng đến mức này. "Đại nhân, chúng con... chúng con không biết..." Nếu biết trước, chắc chắn họ sẽ không bán. "Nước Lỗ luôn muốn đánh chiếm nước Huyền, chỉ vì ở giữa có nước Tề nên không thể ra tay, mới khích bác nước Lăng và nước Tề động thủ.

Hiện tại Vương gia đang tranh đoạt thành trì nước Tề với người nước Lỗ, một khi một thành trì thất thủ, nước Huyền sẽ bị phơi bày trước mắt địch.

Bọn chúng không có lương thực thì chỉ có thể cầu xin nước Huyền, còn biết điều một chút.

Một khi có lương thực rồi, việc tấn công nước Huyền sẽ là ưu tiên hàng đầu của chúng." Huyện lệnh phẫn nộ nói. "Vị thôn trưởng này nói lương thực là của các người, muốn bán thì bán, bản quan cũng không phản đối việc các người bán lương thực, vì các người cũng cần tiền để sinh sống.

Nhưng ít ra các người cũng phải xem đối phương là hạng người nào chứ!

Lương thương nước Huyền cũng rất có lương tâm, trả mười hai văn một cân, như vậy còn chưa đủ sao?" Huyện lệnh nhìn họ bằng ánh mắt đầy thất vọng.

Thôn trưởng hoảng loạn, trong lòng bắt đầu chột dạ.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa vẫn luôn đặt trên người lão: "Lâu Mãn Thanh, anh cho người đi tra tình hình kinh tế nhà thôn trưởng này đi, đặc biệt là thời gian gần đây, tôi muốn biết thông tin cụ thể." "Rõ." Lâu Mãn Thanh liếc nhìn thôn trưởng, lập tức hiểu Vương Cẩn Hòa muốn làm gì.

Trong lúc Lâu Mãn Thanh đi điều tra, Vương Cẩn Hòa cảm thấy khá hài lòng với thái độ của Huyện lệnh. "Chị dâu, vị Huyện lệnh này cũng được đấy chứ." Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Đúng là như vậy.

Nam Kiều, em thấy trong thôn này ai thích hợp làm thôn trưởng?" Thôn trưởng hiện tại đã vô dụng rồi, không thể để lão tiếp tục ngồi ở vị trí đó, chỉ gây thêm rắc rối mà thôi. "Người kia." Vương Cẩn Hòa nhìn theo hướng Nam Kiều chỉ, đó là một thanh niên ngoài hai mươi tuổi, trông rất tháo vát. "Tại sao?" "Vừa rồi lúc thôn trưởng nói lương thực muốn bán cho ai thì bán, anh ta đã mắng một câu 'đồ ngu'.

Xem ra anh ta đã đoán được những người kia là ai rồi.

Một nửa số người còn lại không bán lương thực có lẽ là nhờ anh ta đấy." Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu. "Vạn Phong, anh đi gọi người mà Nam Kiều vừa chỉ lại đây, tôi có chuyện muốn hỏi." "Rõ." Vạn Phong đi tới vỗ vai người thanh niên.

Anh ta quay lại nhìn Vạn Phong: "Có việc gì sao?" "Vương phi của chúng tôi có lời mời." Người thanh niên nhìn Vương Cẩn Hòa phía xa, gật đầu rồi đi theo Vạn Phong. "Tham kiến Vương phi." "Không cần đa lễ.

Anh tên là gì?" "Thảo dân là Tào Tung." "Được, tôi tìm anh có việc này.

Anh có hứng thú làm thôn trưởng thôn này không?" Tào Tung kinh ngạc nhìn cô: "Thôn này đã có thôn trưởng rồi ạ." "Anh cũng biết sau ngày hôm nay lão ta sẽ không còn là thôn trưởng nữa, thậm chí còn có thể phải ngồi tù." Vương Cẩn Hòa nhìn người thanh niên nói.

Tào Tung im lặng, thậm chí còn lộ vẻ kinh ngạc, dường như anh ta đã biết điều gì đó. "Nhìn tôi như vậy làm gì?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười hỏi. "Người đã biết những gì rồi?" Tào Tung khẳng định hỏi lại.

Câu nói này khiến Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Đoán được thôi, nhưng vẫn cần chứng thực, sắp biết kết quả rồi." Tào Tung lập tức hiểu ý cô: "Người muốn phế chức vị thôn trưởng của ông ta cũng không dễ đâu." "Tôi phế chức vị của lão thế nào là chuyện của tôi, còn sau đó phải làm gì là chuyện của anh." Giọng Vương Cẩn Hòa có chút nghiêm túc, khiến Tào Tung nhíu mày. "Tại sao lại chọn tôi?" "Một nửa dân làng không bán lương thực có liên quan đến anh đúng không?" Vương Cẩn Hòa tuy hỏi nhưng giọng điệu vô cùng khẳng định.

Tào Tung không nói gì vì cô nói đúng.

Nhưng vậy thì sao?

Những điều đó không quan trọng.

Chương 715

"Sở dĩ tôi hy vọng anh làm thôn trưởng, vì tôi nghĩ anh là người phù hợp nhất.

Những người khác quá dễ bị người khác dắt mũi." Nghe vậy, Tào Tung khẽ cười: "Nếu Vương phi đã tin tưởng như vậy, tôi đương nhiên sẽ không phụ sự kỳ vọng của người." Đang nói chuyện thì bên cạnh có tiếng ồn ào rất lớn, Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn sang.

Lúc này dường như tất cả mọi người đang chửi bới thôn trưởng, đặc biệt là những người đã bán lương thực. "Đại nhân, là lão ta bảo chúng tôi bán lương thực đấy!

Lão ta trông rất thân mật với những kẻ mua lương thực, lại còn rủ cả người ở các thôn lân cận cùng bán." Chỉ là thôn trưởng các thôn khác đa số đều mắng dân làng không cho bán, chỉ có một số ít người bán theo.

Còn vị thôn trưởng này ăn chặn được bao nhiêu tiền thì không ai biết.

Vương Cẩn Hòa đi tới: "Mọi người đang nói gì vậy?" "Vương phi, dân làng nói lão ta có quan hệ rất tốt với đám người mua lương thực." Huyện lệnh nghiêm túc báo cáo.

Nếu đúng như vậy thì rắc rối to rồi.

Liệu lão ta có phải người nước Lỗ không?

Huyện lệnh bắt đầu nghi ngờ thân phận của thôn trưởng. "Tôi đã cho người đi tra rồi, đợi kết quả ra sao rồi tính tiếp." Người này trông không giống người nước Lỗ, cùng lắm chỉ là có giao dịch tiền bạc với bọn chúng thôi.

Huyện lệnh thở phào, lườm thôn trưởng một cái cháy mặt, chỉ muốn xông vào đánh cho lão một trận. "Nếu kết quả ra đúng như vậy, ông muốn đánh lão cũng được." Vương Cẩn Hòa đột ngột lên tiếng.

Huyện lệnh ngượng ngùng: "Để Vương phi chê cười rồi, hạ quan chỉ là quá tức giận thôi." Vương Cẩn Hòa hiểu cảm giác này, vì lúc mới biết cô cũng vậy.

Dân làng lúc này ai nấy đều run rẩy sợ sẽ bị liên lụy.

Những người không bán lương thực thì thở phào, may mà họ nghe lời Tào Tung, nếu muốn bán thì bán cho ông chủ ở kinh thành chứ không bán bừa bãi.

Thôn trưởng bắt đầu hoảng loạn, ai mà ngờ những kẻ đó là người nước Lỗ chứ?

Nếu biết sớm lão đã cẩn thận hơn rồi.

Tiền tài mới là quan trọng nhất, còn những chuyện khác thì liên quan gì đến lão?

Vương Cẩn Hòa tình cờ thấy ánh mắt của lão, sắc mặt hơi khó coi.

Lão thôn trưởng này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Cứ để lão vui mừng một lát đi, sau này sẽ trị lão sau.

Chẳng mấy chốc, người đi điều tra đã quay lại: "Vương phi, đã tra được rồi.

Thôn trưởng này nhận của bọn chúng năm trăm lượng bạc để giúp chúng thu mua lương thực, càng nhiều càng tốt." Thôn trưởng trố mắt nhìn người vừa nói, lắp bắp: "Ngươi nói bậy!

Ta làm chuyện đó khi nào?" "Thật không?" Người báo cáo nhìn lão cười mỉa.

Ánh mắt đó khiến thôn trưởng tái mét mặt mày.

Đáng chết, dám tìm lão gây rắc rối, sau này nhất định phải bắt hắn trả giá.

Nhưng lão không biết rằng, lão chẳng còn "sau này" nữa.

Huyện lệnh lạnh lùng nhìn lão: "Gan ông to thật đấy, dám làm cả chuyện này." Chỉ cần người có não đều biết chuyện này có vấn đề, vậy mà lão vẫn giúp.

Loại người này mà ra chiến trường chỉ có nước làm hại đồng đội. "Người này giao cho ông xử lý.

Từ hôm nay, lão ta không còn là thôn trưởng của thôn này nữa." Nghe Vương Cẩn Hòa nói, thôn trưởng biến sắc, nhìn chằm chằm cô: "Vương phi, chuyện không nên quản thì đừng quản.

Tôi là thôn trưởng, chưa đến lượt bà bãi miễn đâu." Huyện lệnh nghe vậy thì tức điên, chỉ thẳng mặt lão: "Chức thôn trưởng này bản quan có thể quyết định, huống chi là Vương phi!

Vương phi đã nói ông không được làm nữa thì đừng hòng ngồi ở vị trí này." Vương Cẩn Hòa chỉ tay vào Tào Tung: "Từ hôm nay, anh sẽ là thôn trưởng thôn này.

Có việc gì cứ tìm Huyện lệnh, ông ấy sẽ giúp anh quản lý cho đến khi anh đủ khả năng tự mình gánh vác." "Rõ." Những người thân thiết với Tào Tung đều vui mừng, còn những kẻ theo phe thôn trưởng cũ mặt mày đều khó coi.

Họ không ngờ thằng ranh Tào Tung lại được Vương phi ưu ái.

Một kẻ lạnh giọng mỉa mai: "Tào Tung, mày làm thế nào mà được Vương phi để mắt tới vậy?

Dạy anh em cách nịnh bợ với, để bọn tao còn kiếm cái chức mà làm." "Phải đấy, nhìn cái mặt này, không lẽ là..." Giọng điệu mờ ám đó ai mà không hiểu ý đồ xấu xa bên trong.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn kẻ vừa nói, mỉm cười dịu dàng: "Vạn Phong, vả miệng.

Tôi chưa bảo dừng thì không được dừng." Giọng nói dịu dàng nhưng lạnh lẽo của cô khiến kẻ vừa trêu chọc Tào Tung như bị bóp nghẹt cổ họng, không thốt ra được lời nào.

Vạn Phong xoay cổ tay đi tới, khi chúng còn chưa kịp phản ứng đã tát một cái nảy lửa.

Tên đó bị đánh văng xuống đất, mặt sưng đỏ thấy rõ, thậm chí còn rụng cả răng.

Vương Cẩn Hòa đi tới, nhìn hắn từ trên cao: "Trước khi muốn bôi nhọ tôi thì hãy xem lại thân phận của mình đi." "Tôi... tôi không bôi nhọ Vương phi." "Lời các người nói chẳng phải đang ám chỉ tôi và anh ta có quan hệ bất chính sao?

Bản Vương phi thật sự chưa thấy ai không sợ chết như các người." "Vương phi tha mạng, chúng tôi không có..." "Có hay không các người tự biết rõ.

Thấy anh ta được tôi thăng làm thôn trưởng nên ghen ăn tức ở sao?

Những suy nghĩ bẩn thỉu gì cũng lôi ra được.

Sao không nhìn lại xem người ta làm việc thế nào, còn các người thì sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng quát mắng.

Mấy kẻ đó rụt cổ lại, trong lòng bắt đầu thấy sợ.

Tào Tung cụp mắt, liếc nhìn mấy tên đó một cái, đúng là muốn chết thì không ai cản nổi. "Chuyện này giao cho anh tự xử lý.

Tôi không muốn nghe thấy bất kỳ lời đồn không hay nào liên quan đến mình nữa." Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nói.

Đây coi như là thử thách cho Tào Tung, cô cũng muốn xem anh ta có năng lực đến đâu. "Rõ." Vương Cẩn Hòa mang thôn trưởng cũ đi, cô còn chuyện cần hỏi lão.

Huyện lệnh thấy cô đi rồi mới thở phào, chỉ tay vào mấy tên nằm dưới đất: "Dám sỉ nhục Vương phi, đúng là chán sống rồi." "Đại nhân tha mạng." "Ai thèm lấy mạng các người?" Huyện lệnh hậm hực nói.

Đáng lẽ ông ta phải lôi bọn này về huyện nha đánh gậy, nhưng Vương phi đã giao cho Tào Tung thì cứ để anh ta xử lý.

Chương 716

"Nếu Vương phi đã coi trọng cậu thì hãy làm cho tốt, đừng để người thất vọng." Huyện lệnh vỗ vai Tào Tung dặn dò. "Tôi biết rồi ạ." Sau khi Huyện lệnh đi, mấy tên kia bò dậy, nhìn Tào Tung khinh khỉnh: "Tưởng được Vương phi để mắt là có thể nghênh ngang sao?" "Các người nên biết, tùy tiện bôi nhọ Vương phi là phải ngồi tù và bị đánh gậy đấy." Tào Tung thong thả nói, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

Mấy người này đúng là thú vị. "Mày..." "Vương phi nhân từ không tống các người vào ngục, nhưng cũng đừng coi thường người." "Tào Tung, mày chẳng qua cũng chỉ là một con chó thôi, mà cũng dám nói giọng đó à?

Tin không, hôm nay tao lấy mạng mày luôn?" Một tên độc ác đe dọa.

Thằng ranh này dám nói anh như vậy.

Chẳng phải chỉ là một tên tiểu bạch kiểm được Vương phi nhìn trúng thôi sao?

Nghe vậy, một ông lão có uy tín trong thôn cầm một cành mây quất mạnh vào người hắn. "Á, đứa nào đánh tao?" "Tao đánh đấy." Ông lão nhìn hắn giận dữ.

Tên vừa huênh hoang giờ đây ngoan như chim cút, không dám nhúc nhích. "Ông nội, sao ông lại đánh con?" Hắn chẳng sợ ai, chỉ sợ cành mây trong tay ông nội mình. "Sao tao lại đánh mày à?

Mày còn dám nói những lời khốn nạn đó nữa thì hôm nay tao đánh chết mày." Ông lão quát lớn. "Vương phi là người thế nào?

Loại như mày mà cũng dám nói bậy sao?" "Con... con đâu có nói bà ấy." Hắn chột dạ.

Nhìn bộ dạng đó, ông lão sao không hiểu, liền túm tai hắn đánh một trận. "Ăn no rồi là quên ơn đúng không?

Mày có được ngày ăn no mặc ấm như hôm nay đều là nhờ Vương phi đấy.

Nếu không có giống lúa năng suất cao của người, chúng ta còn đang lo làm sao để có cái ăn kìa." Cứ nghĩ đến việc cháu trai mình lại có những suy nghĩ bẩn thỉu với Vương phi là ông lại muốn đánh chết nó. "Tào Thành, anh đừng quên chồng của Vương phi còn đang đánh giặc ở biên quan, anh nói Vương phi như vậy mà không thấy cắn rứt lương tâm sao?" Tào Tung lạnh lùng lên tiếng.

Lời của Tào Tung khiến mặt ông lão càng khó coi hơn, ông lại giáng một cái bạt tai nặng nề vào lưng hắn. "Á, ông nội, ông đánh chết con mất!" "Đánh chết cũng đáng đời cái loại nói năng bừa bãi như mày." Ông lão tức sắp chết rồi. "Cha, mẹ, bà ơi cứu con với, ông nội sắp đánh chết con rồi!" Tào Thành chạy lại trốn sau lưng cha mẹ.

Kết quả cha mẹ hắn chẳng những không giúp mà còn hùa vào đánh cùng ông nội.

Ngay cả bà nội vốn thương hắn nhất cũng trực tiếp ra tay. "Cái đồ khốn nạn này, đã bảo đừng có qua lại với lũ bất lương đó rồi mà không nghe, giờ xem mày thành cái dạng gì rồi?" Bà lão cũng giận run người.

Đứa cháu trai ngoan ngoãn bị người ta dạy hư thành ra thế này, sao bà không giận cho được?

Nghe bà nói, Tào Thành hiểu ra hôm nay mình đã chọc giận tất cả mọi người.

Cả nhà không ai đứng về phía hắn cả, thật là thê thảm. "Con không nói nữa, con không nói nữa là được chứ gì?" Thấy ông nội định đánh tiếp, Tào Thành vội vàng hét lên.

Ông lão hừ một tiếng: "Sau này còn để tao thấy mày qua lại với lũ đó, tao đánh gãy chân mày." Tào Thành vô thức lùi lại hai bước, nuốt nước bọt: "Ông nội, không cần đến mức đó đâu chứ?" "Mày cứ thử xem, đừng tưởng tao nói đùa." Tào Tung nhếch môi nhìn Tào Thành đang mặt mày xám xịt, đối phó với hắn thì dùng người nhà là hiệu quả nhất, nhìn xem giờ đã ngoan ngoãn rồi đấy thôi.

Tào Tung nhìn mấy tên còn lại, sau này anh ta sẽ có cách trị bọn chúng.

Vương phi làm sao có thể để bọn chúng tùy ý sỉ nhục được?

Tuy là lần đầu gặp Vương Cẩn Hòa, nhưng Tào Tung cảm thấy cô là người tốt, không đáng bị những lời lẽ thô tục đó làm vấy bẩn.

Chuyện bên này luôn có người chú ý theo dõi, Vương Cẩn Hòa nghe báo cáo xong thì nhướng mày: "Chiêu mượn đao giết người này dùng khá hay đấy." Nam Kiều tựa vào xe ngựa, thản nhiên nói: "Tào Tung đúng là một người thông minh." "Quả thực là vậy." "Chị dâu, chúng ta đi đến thôn tiếp theo hay là đưa lão thôn trưởng kia về hỏi chuyện trước?" Nam Kiều tỏ vẻ hứng thú. "Đưa về hỏi chuyện trước đi, chỉ là không biết có moi được manh mối gì hữu ích từ lão không." Vương Cẩn Hòa sờ cằm suy nghĩ. "Hỏi thì mới biết được." Về đến Ngọc Vương phủ, Nam Kiều đưa thôn trưởng vào địa lao.

Vương Cẩn Hòa không can thiệp, giao hết cho Nam Kiều xử lý. "Vương phi, lúc nãy Cố Hề Nhược có đến, cô ta nói muốn gặp người." Vương Cẩn Hòa vừa ngồi xuống, mông còn chưa nóng ghế thì Thu Ý đã vào báo.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc: "Em nói Cố Hề Nhược muốn gặp tôi?

Cô ta gặp tôi làm gì?" "Nô tỳ không biết, cô ta bảo lát nữa sẽ quay lại." Thu Ý lắc đầu.

Đối với cách làm của người này, cô cảm thấy có chút kỳ quặc. "Kệ cô ta đi, cô ta về nhà họ Khanh chưa?" Thu Ý lại lắc đầu: "Cái đó thì em chưa nghe nói, trước đó Khanh Vũ Không có bảo cô ta xin lỗi, nhưng cô ta vẫn chưa đến gặp Khanh phu nhân." "Tôi biết rồi, em đi làm việc đi." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa hiện lên vẻ trầm tư, xem ra Cố Hề Nhược định đối đầu với Khanh Vũ Không rồi. "Vậy để xem Cố Hề Nhược cầm cự được bao lâu, sau này cô ta có muốn xin lỗi thì không biết Khanh Vũ Không còn chấp nhận không nữa." Vương Cẩn Hòa đầy ẩn ý nói.

Bây giờ Khanh Vũ Không còn nể tình cho cô ta cơ hội, nếu Cố Hề Nhược vẫn cứ cao ngạo như trước, rồi lại làm gì đó chọc giận Khanh Vũ Không thì thú vị lắm đây.

Đến lúc đó chắc chắn cô ta sẽ bị đuổi ra khỏi nhà.

Đang trò chuyện với Thu Ý thì Nam Kiều mang theo khí lạnh bước tới.

Thấy bộ dạng này của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Lão ta biết những kẻ mua lương thực là người nước khác." Nam Kiều mặt mày khó coi nói.

Hơn nữa lão ta cũng đoán được mục đích mua lương thực của chúng, vậy mà vẫn giúp chúng thu mua.

Mấy vạn cân hạt giống đó sau này sẽ trồng ra được bao nhiêu lương thực?

Chỉ cần nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ. "Ngoài số lương thực đã mua được, lão còn liên hệ với các thôn xung quanh.

Có người không đồng ý nhưng cũng có người dao động vì giá bọn chúng đưa ra không hề thấp." Nam Kiều lần này thực sự nổi giận.

Thật không ngờ lại có loại người như vậy.

Rốt cuộc là nước Huyền không tốt, hay là họ chán sống rồi?

Chương 717

"Nước Huyền tốt như vậy, sao họ lại làm thế?" Nam Kiều không tài nào hiểu nổi. "Từ Hoàng thượng cho đến các đại thần hiện giờ đều rất tốt, vậy mà họ vẫn có thể làm ra chuyện này." Chỉ cần nghĩ đến thôi Nam Kiều đã thấy khó chịu.

Những lời lão ta nói cũng rất chướng tai. "Lão còn nói gì nữa?" Thấy Nam Kiều như vậy, cô biết chắc chắn lão ta đã nói lời gì không lọt tai rồi. "Lão nói lương thực là lão tự trồng ra, lão không quan tâm ai mua, chỉ cần giá cao, kiếm được tiền là được.

Còn việc đối phương có tấn công nước Huyền hay không thì chẳng liên quan gì đến lão." Nghe lão nói vậy, Nam Kiều suýt chút nữa đã không kiềm chế được mà ra tay.

Cái loại súc vật đó dám nói như vậy, đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

Vương Cẩn Hòa cau mày, trong lòng cũng thấy khó chịu: "Lão thực sự nói vậy sao?" "Đúng thế, lão còn khai là người nước Lỗ vẫn còn ở đây, định mua ít nhất hai mươi vạn cân lương thực mang về." Một khi nước Lỗ thực sự mua được chừng đó lương thực, chỉ cần một năm sau họ sẽ không còn thiếu lương thực nữa.

Đến lúc đó họ muốn tấn công nước Huyền là hoàn toàn có thể. "Chị sẽ nghĩ cách giữ chúng lại, khiến chúng không có cơ hội rời khỏi đây." Nam Kiều tán thành gật đầu: "Làm vậy là tốt nhất ạ, không cho chúng rời đi, tốt nhất là khiến chúng chết ở đây một cách âm thầm." Những kẻ này chắc hẳn là người của Hoàng đế nước Lỗ, đã vậy thì không cần giữ làm gì. "Nam Kiều, em có cách gì không?" Giọng Vương Cẩn Hòa hơi run nhưng rất kiên định, lời nói đã định đoạt số phận của đối phương.

Nam Kiều thấy Vương Cẩn Hòa như vậy thì thầm hối hận, chuyện này đáng lẽ cô nên tự đi làm, kể với chị dâu làm gì chứ?

Chị dâu chỉ là một người bình thường, không nên để chị ấy phải bận tâm những chuyện này. "Sao vậy?

Không có cách nào à?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Với bản lĩnh của Nam Kiều thì chuyện này không khó mới đúng, sao vẻ mặt em ấy lại có vẻ ngập ngừng?

Nam Kiều khẽ ho một tiếng, áy náy nói: "Chị dâu, chuyện này lẽ ra em không nên kể với chị." "Không sao, sớm muộn gì cũng phải quen thôi." Chuyện như vậy chắc chắn không chỉ xảy ra một lần.

Tô Ngọc cũng không thể lúc nào cũng ở bên cạnh cô, cô phải tự mình nỗ lực để thích nghi.

Nam Kiều hiểu đạo lý đó, nhưng nhìn đôi bàn tay hơi run rẩy của Vương Cẩn Hòa là biết cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài. "Chị dâu yên tâm, chuyện này cứ giao cho em." Khiến người ta chết không một tiếng động là sở trường của cô.

Hơn nữa cô sẽ khiến họ trông như bị bệnh mà chết chứ không phải vì lý do nào khác. "Vậy em cẩn thận nhé." "Chị dâu, còn bên cạnh chị..." "Bên này không sao đâu, hôm nay chị không ra ngoài nữa, nếu có đi chị cũng sẽ đưa thêm người theo, em cứ yên tâm." "Vâng, vậy em đi làm việc đây." Nam Kiều theo địa chỉ lão thôn trưởng khai, tìm mãi mới thấy đám người đó.

Nằm trên mái nhà nghe chúng nói chuyện, ánh mắt Nam Kiều thoáng hiện vẻ lạnh lẽo. "Lương thực bên này thế nào rồi?

Chúng ta phải nhanh chóng chuyển về." "Vẫn còn ít quá, nhiều dân làng không chịu bán, làm nhiệm vụ của chúng ta trở nên rất khó khăn."

"Vậy thì cứ tăng thêm tiền, đám dân hèn này cứ thấy đủ tiền là chắc chắn sẽ đồng ý bán thôi." Những lời đó khiến ánh mắt Nam Kiều càng thêm lạnh lùng, bọn chúng cũng tự mãn gớm, coi mình là trung tâm vũ trụ chắc?

Cô nhẹ nhàng gỡ một viên ngói, rắc thứ gì đó xuống.

Thấy đám người bên dưới không hay biết gì, Nam Kiều thầm nghĩ sẽ cho chúng nếm mùi "đồ tốt".

Cô để người của mình ở lại canh chừng rồi rời đi trước.

Chuyện bên này đã giao cho Nam Kiều, sau đó Vương Cẩn Hòa lại đưa người đi nơi khác.

Cô định tìm cách giúp dân chúng quanh kinh thành kiếm thêm tiền, như vậy sẽ không ai còn phàn nàn gì nữa.

Chỉ là đi vòng quanh một lượt vẫn chưa nghĩ ra nên cho họ làm gì.

Thu Ý đi bên cạnh, vẻ mặt băn khoăn: "Tiểu thư, người định làm gì vậy?" "Tôi đang nghĩ làm thế nào để cuộc sống của dân chúng khấm khá lên." Thu Ý đưa tay sờ trán Vương Cẩn Hòa, bất lực nói: "Tiểu thư của em ơi, nước Huyền nhiều dân như vậy, người làm sao giúp hết được?" Vương Cẩn Hòa ngẩn người, bỗng nhiên im lặng.

Thu Ý nói đúng, dân chúng nước Huyền đông như vậy, đừng nói là tất cả, ngay cả dân trong phong địa của mình cô cũng không thể giúp tất cả đều giàu lên được.

Thấy cô im lặng, Thu Ý an ủi: "Tiểu thư, người trồng ra giống lúa năng suất cao đã là đại ân đại đức với dân chúng rồi.

Những việc khác người giúp được gì thì giúp, không được cũng đành chịu thôi, vì người cũng là con người chứ có phải tiên nữ làm gì cũng xong đâu, đúng không?" Vương Cẩn Hòa cau mày, lời Thu Ý cô hiểu chứ, nhưng chính vì hiểu nên mới thấy bất lực. "Chỉ là thấy cuộc sống của họ còn vất vả quá." Cô thở dài. "Một mình tiểu thư không thể giúp được nhiều người thế đâu.

Hay là sau này người thu thập thêm nhiều loại hạt giống rau củ rồi gửi đi khắp nơi, cho dân chúng trồng rau để bán, như vậy cũng là một cách kiếm tiền, rồi cả cây ăn quả nữa." Cây ăn quả ở chỗ Vương Cẩn Hòa rất tốt, nếu để dân chúng trồng thì đó cũng là một nguồn thu nhập.

Hơn nữa cây ăn quả của cô cũng dễ sống hơn.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ về gợi ý của Thu Ý và thấy cách này thực sự khả thi. "Thu Ý, em nói đúng, làm vậy rất khả thi." Cô mỉm cười nói.

Thu Ý cũng cười tươi: "Giúp được Vương phi là tốt rồi ạ." Vương Cẩn Hòa mỉm cười dịu dàng, có lẽ cô đã biết mình nên làm gì rồi.

Thu Ý thấy vậy vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, không kìm được lại lên tiếng: "Tiểu thư, dù người định làm gì thì cũng chỉ cần cố gắng hết sức là được rồi.

Còn những chuyện khác, nếu chúng ta không giúp được thì cũng đành chịu thôi.

Dù sao người cũng không thể lo liệu hết cho nhiều nơi như vậy.

Đợi khi chúng ta quay về Tạ gia thôn, việc của người cũng chẳng ít đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý mà buồn cười, sao cô cảm thấy Thu Ý có vẻ rất lo lắng cô sẽ chịu thiệt thòi nhỉ? "Thu Ý, trước đây là tiểu thư của em nghĩ nhiều quá rồi.

Giờ nghĩ kỹ lại, tôi thấy em nói đúng, không nên suy nghĩ quá nhiều, chỉ tổ rước thêm phiền phức vào thân, thế thì có gì tốt đâu?

Thà rằng cứ như hiện tại, sống tốt cuộc đời của mình, chẳng phải rất hoàn mỹ sao?" Thu Ý nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa rất nghiêm túc, như đang xem cô nói có thật lòng hay không.

Thấy Vương Cẩn Hòa thực sự đã nhẹ nhõm hơn trước nhiều, Thu Ý mới yên tâm: "Tiểu thư, nếu người thực sự ôm hết mọi chuyện vào mình, đợi khi cô gia về chắc chắn sẽ xót xa lắm đấy.

Với lại những chuyện này cũng không phải lỗi của người, là do đám dân chúng đó không giữ vững được giới hạn của mình, sao có thể trách người được?" Đi theo Vương Cẩn Hòa lâu như vậy, sao Thu Ý có thể không biết tâm tư của cô?

Chắc hẳn cô cảm thấy nếu mình có thể giúp dân chúng kiếm thêm nhiều lương thực hơn thì họ đã không làm ra chuyện bán lương thực đi, nhưng đó có phải là việc tiểu thư có thể quản được đâu?

Dù lời của tên thôn trưởng kia khó nghe, nhưng có một điểm không sai, lương thực là người ta tự bán đi, cuối cùng làm thế nào cũng là chuyện của họ. "Em không cần an ủi tôi, tôi cũng chưa yếu đuối đến mức đó đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý, buồn cười lắc đầu nói. "Tiểu thư, em không nghĩ người yếu đuối, em chỉ thấy người quá lương thiện thôi." Tiểu thư đã nghĩ chu toàn mọi chuyện cho dân chúng, chỉ tiếc là có một số người dường như chẳng biết ơn.

Vương Cẩn Hòa chỉ tay vào chính mình, ánh mắt mờ mịt: "Em bảo tôi lương thiện sao?" Thu Ý gật đầu: "Đúng vậy, tiểu thư vốn dĩ rất lương thiện mà.

Chương 718

Không nói đến em và chị gái, cứ nhìn những cô gái ở kỹ viện được Dương San San gửi về mà xem, có người nào tiểu thư không đối xử tốt với họ không?

Hai năm nay người còn lần lượt tìm cho họ những gia đình tử tế để gả đi." Lúc những cô gái đó lấy chồng, tiểu thư không chỉ tặng một phần của hồi môn mà còn trả lại cả văn tự bán thân cho họ.

Từ đó về sau họ trở thành lương dân, và tiểu thư cũng không vì họ thành thân mà đuổi đi, mà vẫn tiếp tục giữ họ lại trong nhà làm việc, tiền lương mỗi tháng cũng không ít, nhờ số tiền đó mà cuộc sống của họ ở nhà chồng cũng rất tốt.

Những việc tiểu thư làm không phải là lương thiện thì là gì?

Thay vì người khác, họ chắc chắn sẽ chẳng thèm liếc mắt nhìn một cái, làm sao có thể đối xử tốt với họ như phu nhân chứ?

Vương Cẩn Hòa bị Thu Ý nói đến mức đỏ mặt, ngượng ngùng bảo: "Thu Ý, tôi làm gì tốt như em nói đâu." "Tiểu thư cứ thử hỏi những người khác trong nhà mình xem, xem họ có nghĩ như vậy không?

Tiểu thư của chúng ta vốn dĩ đã tốt như thế, chúng em đều nghĩ chắc chắn cô gia kiếp trước đã thắp hương cao lắm mới cưới được một phu nhân tốt như người đấy." Đám người hầu bọn họ vẫn thường rỉ tai nhau, nếu cô gia đối xử không tốt với tiểu thư, bọn họ nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cô.

Tiểu thư cái gì cũng biết, đã thế còn nấu ăn rất ngon nữa.

Những thứ gọi là tiểu thư thế gia khác chẳng qua cũng chỉ biết cầm kỳ thi họa, mà những thứ đó tiểu thư cũng biết vậy.

Còn những thứ tiểu thư biết thì chưa chắc họ đã biết.

Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý, buồn cười lắc đầu, cô xem như hiểu ra rồi, Thu Ý chính là "fan cuồng" của cô, cô làm gì cũng đều đúng hết. "Đúng rồi tiểu thư, dạo gần đây lão gia và mọi người có vẻ khá bận rộn." Ngày nào cũng chẳng mấy khi thấy mặt, bao gồm cả người muốn làm ông chủ nhàn hạ như Dư Thanh Phong.

Được Thu Ý nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa mới nhớ ra, Dư Thanh Phong và Dư Cảnh Xuyên gần đây quả thực rất ít khi xuất hiện trước mặt họ, cô cũng hiếm khi thấy người, không biết là bận việc gì rồi.

Xem ra lát nữa phải đi thăm cha và bác mới được.

Vương Cẩn Hòa tranh thủ lúc rảnh đi thăm hai người Dư Thanh Phong, khi đến nơi thấy sắc mặt cả hai đều ngưng trọng, không biết đang bàn chuyện gì. "Cha, bác, dạo này hai người bận gì thế?

Chẳng thấy bóng dáng đâu, lại còn nghiêm túc như vậy nữa." Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Vẫn là một số chuyện của nhà họ Dư, cộng thêm những bằng chứng Cố phu nhân đưa cho trước đó, bác và cha con đã lần theo manh mối tra ra không ít việc.

Nhưng những chuyện này con không cần bận tâm, bác và cha con sẽ xử lý tốt, con cứ làm những việc con thích là được rồi." Dư Cảnh Xuyên nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc lên tiếng.

Ông không hy vọng Vương Cẩn Hòa dính dáng vào những chuyện này một chút nào.

Vương Cẩn Hòa há miệng định nói gì đó, nhưng thấy dáng vẻ không cho phép từ chối của Dư Cảnh Xuyên thì biết dù có hỏi thế nào bác cũng không nói.

Đã vậy, cô cũng không hỏi thêm nữa. "Vậy bác và cha chú ý an toàn, đừng để bị thương nhé." Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn hai người.

Dư Cảnh Xuyên mỉm cười gật đầu: "Yên tâm đi, bọn bác sẽ không sao đâu.

Tiểu Hòa, bác nghe thuộc hạ nói dạo này con cũng có nhiều việc phải làm lắm?

Còn gửi cả Tiểu Bảo và các em vào cung nữa." Dư Thanh Phong đợi hai người nói xong mới nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vẻ mặt Vương Cẩn Hòa trở nên nghiêm túc, cô kể lại chuyện dân chúng bán lương thực cho nước Lỗ cho hai người nghe. "Hiện tại La Hậu đã đi truy thu lại lương thực rồi, chúng con cũng đã tìm thấy một người và một số manh mối." Những việc này đều do Nam Kiều xử lý, cô chỉ biết sơ bộ, Nam Kiều và những người khác dường như cũng không muốn để cô ra tay.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất lực. "Những việc này con không nhúng tay vào chứ?" Dư Cảnh Xuyên nhìn cháu gái nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Dạ không, chuyện này đều do La Hậu và Nam Kiều xử lý, họ không cho con xen vào." Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ mình cũng rất bất lực.

Dư Cảnh Xuyên lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt, bác còn lo con cuối cùng lại đi quậy phá cùng bọn họ." Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Dư Cảnh Xuyên, người khác làm thì không phải quậy phá, cô đi làm thì là quậy phá sao?

Đây là kiểu hành vi tiêu chuẩn kép gì vậy? "Bác ơi, bác có biết bao giờ anh Tô Ngọc mới về không ạ?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Dư Cảnh Xuyên mang theo ý cười: "Nhớ Tô Ngọc rồi sao?" Tuy có chút ngượng ngùng nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn gật đầu: "Vâng ạ." "Đã nhớ Tô Ngọc rồi thì con cứ viết thư cho cậu ta là được, việc gì phải đến hỏi bác?" Dư Cảnh Xuyên nhìn cô, trêu chọc hỏi.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, ánh mắt có chút chột dạ.

Cô chẳng phải sợ làm phiền đến việc của anh sao?

Nhìn dáng vẻ ngượng ngùng này của Vương Cẩn Hòa, Dư Cảnh Xuyên làm sao mà không hiểu cơ chứ? "Yên tâm đi, thời gian để đọc thư của con thì chắc chắn Tô Ngọc vẫn có đấy." Dư Cảnh Xuyên tức giận nói. "Vậy con đi viết thư cho anh ấy đây." Nói xong cô liền chạy mất.

Dư Cảnh Xuyên bất lực lắc đầu: "Đúng là con gái lớn không giữ được trong nhà mà." "Đại ca, Tiểu Hòa đã thành thân từ lâu rồi, hiện giờ là thê tử của Tiểu Ngọc." Dư Thanh Phong lên tiếng.

Một câu nói khiến Dư Cảnh Xuyên nhìn em trai mình, khóe miệng khẽ giật giật, cái tên em trai này dường như rất thích bóc mẽ ông thì phải? "Được rồi, không nói chuyện này nữa, chúng ta tiếp tục việc trước đó." "Được." Vương Cẩn Hòa trở về phòng bắt đầu viết thư cho Tô Ngọc, kể cho anh nghe những chuyện xảy ra gần đây, đặc biệt nhấn mạnh chuyện nước Lỗ cho người đến nước Huyền mua lương thực của dân chúng.

Sáu bảy ngày sau, Tô Ngọc nhận được thư của Vương Cẩn Hòa.

Nhìn bức thư trong tay, trên mặt anh hiện lên nụ cười dịu dàng.

Tô Cửu nhìn dáng vẻ đó của Tô Ngọc, đầy vẻ khinh bỉ nói: "Xem em đắc ý kìa." "Đại ca, anh đây là ghen tị thì có.

Tiểu Hòa viết thư cho em, còn chị dâu có viết cho anh đâu." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu, không hề giận mà lời nói ra ngược lại khiến Tô

Cửu không vui.

Nghe lời Tô Ngọc, Tô Cửu lầm bầm: "Lát nữa anh sẽ viết thư về hỏi Ninh Ninh xem chuyện trong nhà vẫn ổn cả chứ." "Vâng." Tô Ngọc không tiếp tục để ý đến Tô Cửu nữa mà nghiêm túc đọc nội dung bức thư.

Đọc xong, lông mày anh khẽ nhíu lại, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Tô Cửu thấy sắc mặt Tô Ngọc biến đổi sau khi đọc thư thì cũng trở nên nghiêm túc theo: "Có chuyện gì vậy?

Có phải phía Tiểu Hòa xảy ra chuyện rồi không?" Chỉ có chuyện bên phía Tiểu Hòa mới khiến cậu em trai này đột ngột biến sắc như vậy thôi. "Cũng không hẳn là chuyện của Tiểu Hòa, chủ yếu vẫn là chuyện của nước Lỗ." "Nước Lỗ?

Người nước Lỗ lại làm trò gì nữa?" Người nước Lỗ hiện giờ quá tàn nhẫn và điên cuồng, tranh giành thành trì với họ thật sự không tiếc công sức, có đôi khi khiến họ cũng mệt mỏi ứng phó. "Nước Lỗ không biết phái người giả trang thành thương đội từ khi nào, sau đó đi mua lương thực của dân chúng.

Tiểu Hòa nói sản lượng lương thực trong tay dân là bảy trăm đến một ngàn cân, đối với chúng ta có lẽ hơi ít, nhưng đối với nước Lỗ thì con số đó trực tiếp tăng gấp đôi.

Nếu để họ mang được thứ đó về thì sẽ là một rắc rối lớn đối với chúng ta." Tô Ngọc cau mày nói.

Chương 719

Nước Lỗ này đúng là không từ thủ đoạn, loại chuyện này mà cũng làm ra được.

Thật sự là đã xem thường bọn chúng rồi. "Tiểu Ngọc, bên phía Tiểu Hòa xử lý thế nào?" "Có Lâu Mãn Thanh giúp đỡ tra ra nơi bọn chúng cất giấu lương thực, La Hậu đã đi rồi, nếu không lấy lại được thì trực tiếp hủy đi." Số lương thực này dù có bị hủy cũng không thể rơi vào tay người nước Lỗ được. "Ngoài ra, ở kinh thành còn một số người nước Lỗ, mục đích là tiếp tục thu mua lương thực của dân.

Tiểu Hòa đã đang khuyên dân đừng bán lương thực cho người khả nghi, nhưng hiệu quả sau đó thế nào thì chưa chắc chắn được." Đây mới là điều Tô Ngọc lo lắng nhất.

Những chuyện khác anh không lo, duy chỉ có việc này là anh bận tâm.

Vạn nhất người nước Lỗ lại mua được lương thực ở nơi khác thì phải làm sao?

Cần phải giải quyết dứt điểm một lần. "Em nói với Tiểu Hòa một tiếng xem nên làm thế nào, tốt nhất là có thể giữ chân người nước Lỗ trực tiếp ở lại nước Huyền luôn." Ánh mắt Tô Cửu hiện lên vẻ hung ác, thật không ngờ nước Lỗ đang lúc đánh nhau mà vẫn còn tâm trí làm những việc này. "Cái này không cần lo lắng, Tiểu Hòa bảo với em là đã để Nam Kiều đi làm rồi." Tô Cửu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Hòa, cô ấy..." "Vâng, cô ấy bị ép phải trưởng thành rồi." Trong lòng Tô Ngọc cảm thấy rất xót xa, nếu có thể, anh không muốn Vương Cẩn Hòa tiếp xúc với những chuyện này.

Chỉ là hiện giờ anh và đại ca đều đang ở biên quan, cũng không phải chuyện gì cũng giúp được cô.

Hiện giờ chỉ có thể dựa vào chính bản thân cô thôi. "Nhạc phụ của em thì sao?" Nếu ông nhớ không lầm, hai người họ hẳn vẫn đang ở kinh thành mới đúng. "Cha và bác còn có việc phải làm, không giúp được Tiểu Hòa, hơn nữa có lẽ họ vẫn chưa biết những chuyện này." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Một câu nói khiến lòng Tô Cửu cũng thấy phức tạp: "Để Tiểu Hòa tiếp xúc với những chuyện này đúng là làm khó em ấy quá." Tô Ngọc ừ một tiếng: "Em cũng nghĩ vậy, lần này Tiểu Hòa chịu ấm ức rồi, đợi em về rồi tính tiếp." "Tiểu Ngọc, em định khi nào mới hạ thành trì cuối cùng?" Họ đến đây cũng được một thời gian rồi, cũng không biết khi nào Tô Ngọc mới động thủ.

Hơn nữa suy tính của Tô Ngọc dường như không giống với những gì bọn họ nghĩ. "Tiểu Ngọc, nếu chúng ta còn đợi tiếp, e là nước Lỗ sẽ kéo đến đấy." Nếu cùng tranh đoạt thành này với nước Lỗ, đến lúc đó người thua cuộc có thể sẽ là bọn họ.

Đây không phải chuyện tốt lành gì, thành trì này họ nhất định phải chiếm được. "Đại ca yên tâm, thành trì này là của nước Huyền, bất kể ai đến cũng vô ích, đều không thể so bì với chúng ta được." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu nghiêm túc nói. "Sở dĩ em chờ đợi là vì em đã sai Lạc Diễm dẫn người đi điều tra tình hình bên trong rồi, tối nay chắc sẽ có tin tức.

Đợi có tin tức rồi em mới bắt đầu cân nhắc thời gian công thành." "Được." "Đại ca, phiền anh thông báo với các tướng sĩ, hãy nghỉ ngơi chỉnh đốn cho tốt, sắp tới có thể sẽ có một trận chiến đấy." Tô Ngọc nhìn Tô Cửu dặn dò.

Tô Cửu mỉm cười gật đầu: "Được, chuyện này đều nghe theo em, anh đi ngay đây." Bên phía Lạc Diễm, sau khi đến phủ tướng quân, còn chưa kịp lẻn vào thì người bên trong đã lên tiếng: "Bạn hiền, đã đến rồi thì xuống đây tụ họp chút đi." Lạc Diễm có chút kinh ngạc, không ngờ mình vừa mới đến đã bị phát hiện.

Cậu cân nhắc một chút rồi tung người nhảy xuống.

Vị tướng quân giữ thành nhìn Lạc Diễm, lên tiếng: "Ta vẫn luôn đợi Ngọc Vương đến." Lạc Diễm ngạc nhiên nhìn vị tướng quân nọ: "Ông đợi anh Ngọc?

Tại sao?" "Nước Huyền là một quốc gia rất tốt, từ tướng quân đến Hoàng thượng hay Ngọc Vương đều rất tốt, dân chúng sáp nhập vào nước Huyền sẽ có cuộc sống tốt đẹp hơn." Tướng quân giữ thành nhìn Lạc Diễm nói. "Đã vậy thì ông còn muốn đánh với anh Ngọc không?" Lạc Diễm hỏi.

Tướng quân giữ thành mỉm cười: "Tất nhiên là không đánh, nhưng ta hy vọng cậu mang thủ cấp của ta về cho Ngọc Vương." Lạc Diễm sững sờ: "Tại sao lại thế?

Anh Ngọc đã điều tra về ông, anh ấy nói ông là một vị tướng quân rất tốt, đã vậy sao ông lại đưa ra quyết định như vậy?" Đây chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình sao?

Việc tốn công vô ích này làm để làm gì?

Tướng quân giữ thành cười tự giễu, ông có bao giờ là không muốn sống đâu. "Tướng quân, ông có nỗi khổ tâm sao?" "Ta đã hứa với tiên hoàng là sẽ không phản quốc." Giao thành trì ra cũng đồng nghĩa với việc phản quốc.

Nhưng những ngày qua, những việc Ngọc Vương và quân đội nước Huyền làm ông đều nhìn thấy rõ.

Chính vì vậy ông không muốn đánh nhau với nước Huyền, chỉ là lời hứa với tiên hoàng năm xưa giờ không thực hiện được nữa.

Lạc Diễm liếc vị tướng quân này một cái: "Ông đúng là đồ cứng đầu." "Ta..." "Cái người này thật không biết nghĩ thế nào nữa, lại có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nếu nước Tề phồn vinh thịnh vượng, ông phản quốc tất nhiên là không có lý lẽ, nhưng nước Tề hiện giờ oán than dậy đất, dân không chốn dung thân, ông định trơ mắt nhìn dân chúng chịu khổ chịu cực sao?" Tướng quân giữ thành im lặng không nói, nhìn Lạc Diễm một hồi lâu không lên tiếng. "Ta..." "Thật ra tôi biết ông đang nghĩ gì, nhưng tôi thấy ông thực sự rất ngu ngốc.

Đạo lý đơn giản như 'chim khôn chọn cành mà đậu' chẳng lẽ còn cần tôi phải giải thích ý nghĩa cho ông sao?" Lạc Diễm bực mình nói.

Tướng quân giữ thành ngẩn người nhìn Lạc Diễm, im lặng không nói gì, nhưng trong lòng đang cân nhắc lời của cậu.

Thấy ông ta như vậy, Lạc Diễm lại lên tiếng: "Hơn nữa, đây cũng không gọi là phản quốc, ông làm thế này cùng lắm chỉ gọi là thuận theo ý trời thôi." "Hoàng đế nước Huyền là một vị quân vương tốt nhất, có một vị quân vương như vậy, dân chúng dưới trướng ông có thể phải chịu khổ sao?

Tôi tin là ở các thành trì khác, anh Ngọc đối đãi với dân chúng nước Tề thế nào ông cũng đã thấy rồi." Tướng quân giữ thành nhìn Lạc Diễm, chuyện ở mỗi thành trì ông đều sai người theo dõi, tất nhiên biết Hoàng đế nước Huyền và Ngọc Vương vì để dân chúng nước Tề sống sót đã bỏ ra bao nhiêu lương thực. "Nếu ông vẫn còn cảm thấy gánh nặng tâm lý thì chuyện quá đơn giản, ông cứ uống một liều thuốc độc để vẹn toàn lòng trung thành với tiên hoàng nước Tề, sau đó uống thuốc giải để được tái sinh, sau này giúp nước Huyền trấn giữ biên quan, chẳng phải tốt hơn sao?" Lạc Diễm lại hiến kế.

Tướng quân giữ thành há hốc mồm nhìn Lạc Diễm, còn có thể làm như vậy sao?

Việc này có phải hơi quá không? "Như vậy... như vậy thực sự ổn chứ?" Tướng quân do dự hỏi.

Việc này mà cũng làm được sao? "Có gì mà không ổn?

Nếu không phải thấy ông có năng lực thì tôi cũng chẳng muốn làm thế này đâu." Lạc Diễm tức giận nói.

Nếu không phải anh Ngọc nói vị tướng quân này rất khá, là người có bản lĩnh thì cậu đã chẳng thèm quan tâm đến sự sống chết của ông ta. "Đa tạ vị công tử này chỉ điểm, ta biết phải làm gì rồi." "Thế thì được, tôi về báo cáo với anh Ngọc đây, ông có gì muốn nhắn với anh ấy không?" Lạc Diễm nhìn đối phương hỏi. "Ngày mai ta sẽ mở cửa thành đợi Ngọc Vương đến." Tướng quân giữ thành nhìn Lạc Diễm nghiêm túc nói.

Lạc Diễm lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn nghe được." "Tôi đi đây, không cần tiễn đâu." Sau khi Lạc Diễm đi, phó tướng của vị tướng quân nọ đi tới nhìn theo bóng lưng cậu rời đi rồi nói: "Tướng quân, thuộc hạ thấy vị tiểu thiếu gia này nói rất đúng.

Nước Tề hiện giờ không còn là nước Tề của ngày xưa nữa, không đáng để chúng ta tiếp tục bán mạng, huống hồ nước Tề đã làm bao nhiêu chuyện tàn ác, hiện giờ lại bị nước Huyền và nước Lỗ cùng đối phó, họ chắc chắn sẽ không có đường sống đâu." Tướng quân giữ thành mỉm cười gật đầu: "Ngươi nói đúng, là ta đã nghĩ quá nhiều rồi." "Không phải tướng quân nghĩ nhiều, mà là người còn nhớ ân tình của tiên hoàng.

Còn cái tên Hoàng thượng hiện giờ thật chẳng ra gì, xem hắn làm những chuyện gì kìa?

Dân chúng đã lầm than rồi mà trong lòng hắn chỉ có đánh đấm."

Nghĩ đến điều đó, phó tướng lại thấy bực mình.

Tướng quân giữ thành cũng không trách mắng phó tướng, vì đó đều là sự thật.

Chương 720

Sau khi Lạc Diễm trở về doanh trại nước Huyền, Bạch Khởi liền hỏi: "Chuyện thế nào rồi?" "Anh chí ít cũng phải để tôi uống hớp nước đã, tôi khát sắp chết rồi đây." Lạc Diễm vừa nói vừa cầm chén trà rót nước uống.

Sau khi uống liên tiếp mấy chén nước, cậu mới nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, xong rồi." "Ồ?" "Vốn dĩ vị tướng quân đó định bảo tôi mang thủ cấp của ông ta về cho anh, nhưng bị tôi từ chối, tôi còn 'thông não' cho ông ta một trận, sau này chắc chắn ông ta sẽ một lòng một dạ với nước Huyền thôi." Tính cách của vị tướng quân này chính là như vậy.

Khi đã chui vào ngõ cụt thì có thể rất bướng bỉnh, nhưng một khi đã thông suốt thì đối với họ lại là một chuyện tốt.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Lạc Diễm: "Khá đấy chứ?

Xem ra anh bảo các tướng sĩ dưỡng tinh súc duệ cũng chẳng để làm gì rồi, ngày mai lại là lúc không tốn một tên phát một viên đạn mà chiếm được một tòa thành." "Lúc tôi về ông ta nhờ tôi nhắn với anh Ngọc là ông ta sẽ mở cửa thành đợi anh tiến vào." "Thế thì tốt quá rồi." Tô Cửu tựa vào ghế bất lực lắc đầu: "Xem ra lần này là lần chúng ta đánh trận nhẹ nhàng nhất, cơ bản toàn là dân chúng tự mở cửa thành cho chúng ta vào." "Chứ còn gì nữa, tất cả đều là nhờ danh tiếng của Vương gia cả đấy." Một vị tướng quân bên cạnh hớn hở nói. "Đừng có vội mừng, đợi chúng ta chiếm được thành này, sắp xếp ổn thỏa xong thì mới có một trận xương xẩu phải gặm đấy." Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu.

Giữa nước Huyền và nước Lỗ sớm muộn cũng phải đánh nhau một trận, và trận đó sẽ diễn ra khi nước Lỗ chiếm được tòa thành cuối cùng.

Lạc Diễm hừ lạnh một tiếng rồi nói thẳng: "Anh Ngọc, cứ quăng cho bọn chúng mấy quả hỏa dược, đến lúc đó bảo đảm bọn chúng chẳng dám ho he gì, cũng chẳng dám tùy tiện mạo phạm nước Huyền nữa." Nước Huyền vốn dĩ không có ý định mở rộng lãnh thổ ra bên ngoài, chỉ là có những quốc gia cứ thích gây hấn, lúc nào cũng muốn cắn một miếng thịt từ nước Huyền. "Nếu cần thì cứ để em dùng." Lạc Diễm mừng rỡ gật đầu: "Vâng, đa tạ anh Ngọc." Nhìn dáng vẻ vui mừng của Lạc Diễm, Tô Cửu nổi hết cả da gà, xem ra đám người nước Lỗ sắp tới sẽ đen đủi rồi.

Bọn họ đã từng chứng kiến uy lực của loại hỏa dược mà Lạc Diễm chế ra lớn đến mức nào.

Thứ đó mà đã động vào thì thực sự là một rắc rối lớn.

Chỉ mong sao nước Lỗ đừng làm điều gì chọc giận Lạc Diễm, nếu không nước Lỗ sẽ khốn đốn cho xem.

Có lẽ cậu ta sẽ lấy bọn chúng ra làm gương đầu tiên.

Ngày hôm sau, hai anh em Tô Ngọc dẫn binh tiến vào tòa thành cuối cùng mà họ muốn, thành Sơn Hải.

Tướng quân giữ thành đứng ở cổng nhìn Tô Ngọc dẫn quân tới, trên mặt nở nụ cười: "Tham kiến Vương gia." "Không cần đa lễ." Nhìn tòa thành trước mặt, Tô Ngọc lên tiếng: "Một khi đã để chúng ta tiến vào thì sẽ không còn đường lui đâu, ông phải suy nghĩ cho kỹ đấy." Tướng quân giữ thành mỉm cười gật đầu: "Điều này là tất nhiên, tôi sẽ không để mình rơi vào vòng nguy hiểm, huống hồ thành Sơn Hải nằm trong tay nước Huyền mới phát huy được tác dụng lớn nhất." Tô Ngọc cười ha hả, nhìn vị tướng quân với ánh mắt tán thưởng: "Xem ra nước Tề này đã khiến ông hoàn toàn thất vọng rồi."

"Không thất vọng thì có thể làm gì được chứ?

Tôi chưa bao giờ nghĩ có một ngày họ lại đối xử với dân chúng như vậy." Tô Ngọc nhướng mày nhìn ông, có chút buồn cười nói: "Đó chẳng phải là chuyện bình thường sao?" Người này dẫu sao cũng quá đơn thuần rồi. "Không nói chuyện đó nữa, Vương gia mời vào." Tướng quân giữ thành dẫn nhóm người Tô Ngọc vào thành.

Vừa vào đến nơi đã nhận được sự chào đón nồng nhiệt của dân chúng.

Sau khi vào phủ tướng quân, Tô Ngọc giao việc phát lương thực sau đó cho tướng quân giữ thành phụ trách. "Vương gia tin tưởng tôi như vậy sao?" Tướng quân giữ thành có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Anh lại có thể tin tưởng ông dễ dàng như vậy sao?

Thật không biết nên nói anh gan lớn hay là gì nữa, nhưng cảm giác được người khác tín nhiệm này quả thực rất tốt. "Dùng người thì không nghi, đã nghi thì không dùng, đó chính là đạo lý dùng người của ta.

Vả lại đây là dân chúng dưới quyền quản hạt của ông, chẳng lẽ ông còn có thể đem mạng sống của dân ra làm trò đùa sao?" Nghe lời Tô Ngọc nói, tướng quân giữ thành lập tức câm nín, thực sự không ngờ Tô Ngọc lại nói những lời như vậy. "Đã Vương gia đã tin tưởng tôi như thế, tôi tự nhiên sẽ không để người phải thất vọng." Tướng quân giữ thành nhìn Tô Ngọc cười nói. "Vậy sao?

Vậy bản vương sẽ rửa mắt chờ xem, hy vọng ông thực sự không làm ta thất vọng." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Chắc chắn rồi." Tướng quân giữ thành dẫn phó tướng ra ngoài thông báo cho dân chúng về việc lĩnh lương thực.

Sau khi Tô Ngọc dẫn quân vào thành, dân chúng đã bắt đầu mong chờ khi nào họ sẽ phát lương thực, không ngờ lại nhanh như vậy.

Mặc dù có sự cứu trợ của tướng quân, nhưng số lương thực đó đối với họ chẳng thấm vào đâu, giờ đây Vương gia đã đến, họ cũng có lương thực rồi.

Chỉ cần vượt qua được giai đoạn khó khăn này là tốt rồi.

Bất kể những người khác nghĩ gì, dân chúng lại vô cùng vui mừng.

Phía nước Lỗ sau khi hạ được đô thành, đã bắt sống được Hoàng đế nước Tề và Thái tử cùng những người khác.

Hoàng đế cuối cùng đã cùng Hoàng hậu tuẫn tiết theo đất nước, để lại Thái tử một mình trở thành tù nhân của nước Lỗ. "Vương gia, chiến báo từ phía bên kia gửi tới rồi." Tướng quân nước Lỗ cầm một phong chiến báo vội vàng mang tới nói.

Vương gia nước Lỗ sau khi đọc xong chiến báo thì đập mạnh một cái xuống bàn bên cạnh, sắc mặt âm trầm đến đáng sợ.

Vị tướng quân đứng bên cạnh thấy Vương gia lộ rõ cảm xúc như vậy thì có chút kinh ngạc: "Vương gia, có chuyện gì xảy ra sao?" Vương gia nước Lỗ sa sầm nét mặt gật đầu: "Bọn người nước Tề này não có vấn đề à?" "Thành Sơn Hải cũng bị vị tướng quân giữ thành bên đó trực tiếp dâng cho nước Huyền rồi.

Tô Ngọc không tốn một binh một tốt nào đã chiếm được thành Sơn Hải, sau này chúng ta muốn tấn công nước Huyền e là phiền phức to rồi." Vương gia nước Lỗ lạnh lùng nói.

Tướng quân nước Lỗ kinh ngạc nhìn Vương gia: "Lại thế nữa sao?

Không phải nói vị tướng quân đó..." "Thế thì đã sao?

Chọn ai thì thực ra mọi người đều hiểu đạo lý này, cộng thêm kể từ khi tấn công nước Tề, những nước đi của Tô Ngọc thực sự quá đánh vào lòng người." Đi tới thành trì nào là cấp cho dân chúng đủ lương thực để vượt qua giai đoạn này.

Thời gian qua, nước Huyền e là đã dùng tới gần hai triệu cân lương thực rồi.

Dù có giống lương thực năng suất cao đi chăng nữa thì cũng không ai làm như vậy.

Cách làm hào phóng như thế ngay cả nước Lỗ cũng không thể làm được, vậy mà Tô Ngọc, nước Huyền thực sự đã làm rồi. "Vương gia, vậy sau này chúng ta có tiếp tục không?" "Tiếp tục thế nào được?

Chúng ta đánh lâu như vậy, tổn thất tuy không nhiều nhưng tuyệt đối cũng chẳng ít, làm sao đánh lại được một đám binh mã dưỡng tinh súc duệ của nước Huyền?

Huống hồ người của ta báo lại, Lạc Diễm cũng đang ở bên cạnh Tô Ngọc." Lạc Diễm?

Cái tên này nghe có chút quen tai, nhưng nhất thời không nhớ ra được. "Người của nhà họ Lạc ở nước Tề, hắn tự nghiên cứu ra một loại hỏa dược có sức sát thương cực lớn, chúng ta không biết lần này hắn có mang theo hay không.

Hơn nữa đánh lâu như vậy, lương thảo trong tay chúng ta cũng sắp cạn rồi." Nước Lỗ bọn họ dù giàu có cũng chưa đến mức đó. "Vương gia, sau này e là chúng ta còn phải trấn an dân chúng một chút." Vị tướng quân do dự một lúc rồi lên tiếng. "Trấn an dân chúng?" "Dân chúng nước Tề đã không còn lương thực rồi, dân bên phía nước Huyền lại được cấp nhiều lương thực như vậy, nếu bên này chúng ta không làm gì, e là sau này dân chúng sẽ trực tiếp nổi loạn mất." Họ còn chưa đứng vững chân ở những thành trì này của nước

Tề, nếu dân chúng đồng loạt phản kháng, họ chưa chắc đã có cách đối phó.

Họ có thể giết một người dân, nhưng có thể giết hàng vạn dân chúng không?

Nếu thực sự làm vậy, đám dân đó e là chuyện gì cũng dám làm, điều này đối với nước Lỗ tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Vương gia nước Lỗ liếc nhìn người bên cạnh: "Bản vương cũng muốn lắm chứ, nhưng trong tay chúng ta còn bao nhiêu lương thực chắc ngươi cũng biết rõ." Loại chuyện này ông tất nhiên biết phải làm thế nào, nhưng số lương thực trong tay họ so với số lương thực trong tay Tô Ngọc thì đúng là chẳng thấm vào đâu.

Trong tay Tô Ngọc e là còn cả triệu cân lương thực nữa, nếu không anh cũng chẳng dám vung tay quá trán như thế.

Chương 721

Vị tướng quân lập tức im lặng, Vương gia nói đúng, chuyện này đúng là không có cách nào làm được.

Bực bội gãi đầu, vị tướng quân có chút lo âu, không giúp dân thì sợ dân bạo động, mà giúp họ thì trong tay mình lại không còn lương thực. "Năm sau chắc sẽ khá hơn một chút, sau này chúng ta sẽ tìm cơ hội tấn công nước Huyền sau." "Rõ." Hiện tại nước Huyền đối với họ là một khúc xương khó gặm, họ muốn làm gì cũng không được, chỉ có thể nhìn Tô Ngọc ở cách một bức tường mà không thể làm gì.

Hơn nữa trong tay Tô Ngọc rốt cuộc có quân bài tẩy gì, họ vẫn chưa hoàn toàn nắm rõ, trước đó mới chỉ xuất hiện nỗ xa và nỗ tiễn đã khiến người ta rợn tóc gáy rồi.

Huống chi cái nỗ xa đó còn có thể bắn liên tiếp hai mươi mũi tên một lúc.

Khẽ thở dài, ông luôn cảm thấy nếu bỏ lỡ cơ hội này, sau này muốn chiếm được nước Huyền e là sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa.

Lông mày khẽ nhíu lại, sắc mặt vị tướng quân có chút khó coi. "Vương gia..." "Thông báo cho các tướng sĩ nghỉ ngơi một chút rồi đi tới thành trì tiếp theo." "Rõ." Sau khi chiếm được thành trì tiếp theo, nước Lỗ và nước Huyền rốt cuộc đã trở thành láng giềng của nhau.

Tô Ngọc biết được tin này thì không hề thấy ngạc nhiên.

Đưa tay sờ cằm, trên mặt Tô Ngọc lộ vẻ suy tư, Tô Cửu bên cạnh hỏi: "Tiểu Ngọc, em đang nghĩ gì thế?" Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Không nghĩ gì cả, em chỉ thấy vị Vương gia dẫn binh của nước Lỗ này có chút thú vị." "Còn cả những thành trì nước Tề mà họ chiếm được nữa, dân chúng trong đó cũng sắp không trụ vững nổi rồi." Tô Ngọc cười xấu xa nói.

Tô Cửu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Ngọc, không lẽ em lại đang tính toán gì đó chứ?" "Cùng là người nước Tề, dân chúng ở bên phía chúng ta tạm thời không lo cái ăn, còn người nước Tề ở nước Lỗ lại đang sống một cuộc sống khác.

Đại ca, anh bảo họ có thể trụ được bao lâu?" Tô Ngọc chống cằm, thong dong hỏi.

Mấy người bên cạnh nhìn nhau, có người lên tiếng: "Vương gia, ý của người là nước Lỗ cũng có thể sẽ cấp lương thực cho dân giống như chúng ta sao?" "Họ cũng có ý định đó đấy, nhưng họ không có bản lĩnh đó." Tô Ngọc cười ha hả nói.

Tô Cửu bất lực nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của em trai mình, buồn cười nói: "Tiểu Ngọc, em đừng có kiêu ngạo thế, kẻo sau này lại bị người ta nắm thóp đấy." "Người nước Lỗ cho dù có nắm được thóp thì đã sao?

Em chính là coi thường họ đấy, đánh nhau ba bốn tháng trời, lương thực trong tay họ cũng chẳng còn bao nhiêu đâu, còn việc chia cho dân chúng thì chỉ là nghĩ viển vông thôi, ông ta không có khả năng làm vậy đâu." Tô Ngọc giải thích một cách đầy trêu cợt.

Mấy người bên cạnh nhìn nhau, ngẫm nghĩ kỹ thì thấy lời Vương gia nói dường như chẳng sai tí nào.

Đám người nước Lỗ đúng là không thể làm được bước đó, chuyện này bắt đầu thú vị rồi đây. "Vương gia, khi dân chúng không trụ được nữa chắc sẽ trực tiếp hành động chứ?

Hoặc là trực tiếp bỏ xứ mà đi." Nơi họ muốn đến e chính là nước

Huyền.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, cân nhắc một lát mới lên tiếng: "Việc này quá đơn giản phải không?

Hãy sai người đi dặn dò một tiếng, sang bên nước Lỗ dạo chơi một chút." "Anh Ngọc, anh lại nghĩ ra chuyện gì hay ho rồi sao?" Lạc Diễm háo hức nhìn Tô Ngọc hỏi. "Hãy sai người sang bên đó nói với dân chúng rằng, chỉ cần đến nước Huyền thì đều được chia lương thực, sau này còn có giống cây năng suất cao, quan phủ còn giúp họ xây nhà và chia ruộng đất nữa." Mọi người nghe thấy ý tưởng của Tô Ngọc đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ quái.

Tô Cửu càng dở khóc dở cười nói: "Tiểu Ngọc, em làm thế này có phải hơi thất đức quá không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu: "Có sao?" "Có hay không trong lòng em tự biết rõ, còn cần chúng ta phải nói sao?" Tô Cửu tức giận nói. "Anh thấy Lỗ Nghị Huyên sẽ bị em chọc tức chết mất." Tô Cửu bật cười lắc đầu.

Các tướng sĩ bên cạnh cũng gật đầu đồng tình: "Nguyên soái nói đúng đấy ạ, người ta đang đau đầu không biết trấn an người dân thế nào, kết quả Vương gia lại bồi thêm một vố, đây chẳng phải là đang cổ vũ dân chúng nổi loạn sao?" Tô Ngọc cười ha hả: "Cái anh muốn chính là kết quả này, còn sau đó thế nào thì không liên quan đến anh nữa." Nhìn bộ dạng kiêu ngạo quá mức của Tô Ngọc, Tô Cửu nhất thời cũng không nói gì thêm.

Thôi kệ, em trai muốn làm gì thì làm đi, dù sao Lỗ Nghị Huyên cũng chẳng làm gì được Tiểu Ngọc.

Nghĩ vậy, Tô Cửu bỗng thấy trong lòng chẳng còn chút áp lực nào nữa.

Thấy Tô Cửu bình tĩnh chấp nhận như vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Đại ca, anh cũng thấy em làm đúng phải không?" Liếc Tô

Ngọc một cái, Tô Cửu bực mình nói: "Chú nghĩ sao?" "Em đã cho người đi làm việc này rồi." "Đi đi." Mấy ngày sau, khi Lỗ Nghị Huyên nghe được tin tức truyền đến từ bên dưới, hắn tức giận đập nát một bộ trà cụ thượng hạng.

Người đứng bên cạnh báo cáo sợ hãi như chim cút, không dám hé răng nửa lời. "Vương gia, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Vị tướng quân đau đầu nhìn Lỗ Nghị Huyên hỏi.

Chiêu này của Tô Ngọc đúng là quá thâm độc.

Biết lương thực của bọn họ không nhiều, xác suất đánh chiếm được là rất thấp, nên mới làm ra chuyện âm hiểm như vậy, đây có còn là việc một Vương gia có thể làm ra không?

Hiện tại nhiều người dân đã bị ảnh hưởng, không muốn ở lại đây nữa mà muốn sang Huyền quốc.

Nếu cứ tiếp tục thế này sẽ mang lại không ít rắc rối cho bọn họ.

Nếu bọn họ không cho dân chúng rời đi, đến lúc đó cũng là một rắc rối, vạn nhất dân chúng bạo động thì sao?

Bây giờ bọn họ chỉ có hai con đường để chọn, một là thả dân đi, hai là cấp lương thực cho dân chúng sinh sống.

Bất kể Lỗ Nghị Huyên chọn con đường nào cũng đều nằm trong tính toán của Tô Ngọc.

Điều này khiến hắn tiến thoái lưỡng nan.

Lỗ Nghị Huyên bây giờ cũng không biết phải làm sao: "Trước tiên tìm cách trấn an dân chúng cái đã, sau đó xem các kho lương ở Tề quốc còn lương thực không, nếu có thì phát cho dân, nếu không có chúng ta lại tính tiếp.

Đại lễ Tô Ngọc tặng cho ta, ta đã nhận rồi." Sau này nhất định hắn sẽ khiến Tô Ngọc phải trả giá gấp đôi.

Vị tướng quân bên cạnh đầy vẻ bất lực, ai mà ngờ được Tô Ngọc lại làm vậy chứ? "Rõ." Có sự trấn an của Lỗ Nghị Huyên, dân chúng cuối cùng cũng yên tĩnh lại, họ vẫn luôn chờ đợi xem phía trên sẽ làm gì tiếp theo.

Tuy nhiên, chờ hết ngày này sang ngày khác vẫn không thấy động tĩnh gì.

Dân chúng cho rằng mình bị lừa nên không chịu để yên nữa, họ kéo nhau đến bao vây nơi ở của Lỗ Nghị Huyên.

Nghe tiếng dân chúng hò hét bên ngoài, Lỗ Nghị Huyên không khỏi phiền não, đám dân này sao mà phiền phức thế, đã thế này rồi còn bám riết không buông? "Vương gia, nếu không cho người dân thấy hành động thực tế, chúng ta sẽ không cầm cự được nữa đâu." Tình hình bên này sắp vỡ trận rồi.

Lỗ Nghị Huyên sắc mặt khó coi hỏi: "Chuyện ta bảo các ngươi đi kiểm tra thế nào rồi?" Tướng quân cười khổ lắc đầu: "Không còn một hạt lương thực nào cả." "Cái gì?" Lỗ Nghị Huyên kinh ngạc nhìn ông ta. "Một chút cũng không còn?" "Đúng vậy, kho lương trống rỗng luôn rồi." Thật không biết đám người đó làm thế nào mà có thể vét sạch kho lương như vậy.

Tin tức này đối với Lỗ Nghị Huyên chẳng khác nào sét đánh ngang tai. "Viết thư về cho phụ hoàng, bảo ông ấy nghĩ cách chi viện, nếu không thành trì chúng ta vừa chiếm được còn chưa ấm chỗ đã mất trắng, đến lúc đó lại hời cho Huyền quốc." Lỗ Nghị Huyên không muốn thành quả lao động vất vả của mình cuối cùng lại rơi vào tay Tô Ngọc. "Rõ." Chuyện bên này Tô Ngọc nhanh chóng biết được. "Biết rõ dân chúng đang trên bờ vực sụp đổ mà còn dám đem họ ra đùa giỡn, Lỗ Nghị Huyên này cũng khá đấy." Tô Ngọc đắc ý nói.

Tô Cửu dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, có chút đau đầu lên tiếng: "Tiểu Ngọc, em đừng có hả hê như vậy, dù sao người ta cũng là Vương gia của Lỗ quốc." "Hắn có phải Vương gia hay không và việc em có tính kế hắn hay không là hai chuyện khác nhau, không thể gộp làm một được." Tô Ngọc nói như thể đó là điều hiển nhiên.

Một câu nói khiến Tô Cửu cạn lời. "Toàn là lý lẽ cùn." "Em có thể chuẩn bị về nhà được rồi." Tô Ngọc đột nhiên nói một câu. "Em không lo Lỗ quốc sẽ kéo quân sang đánh chúng ta sao?" Tô Cửu nghẹn họng, bực mình nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 722

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Không có gì phải lo cả, hắn bây giờ còn tự lo chưa xong, lấy đâu ra sức mà đánh?

Hơn nữa hắn biết Lạc Diễm đi theo em, chắc chắn không muốn nếm mùi thuốc nổ đâu." Lạc Diễm nghe Tô Ngọc nói vậy thì có chút thất vọng: "Xem ra thuốc nổ của tôi không có đất dụng võ rồi." Tô Ngọc cười ha hả, vỗ vai Lạc Diễm nói: "Yên tâm đi, sau này thế nào cũng có lúc dùng đến." "Hay là tôi đi san bằng Lạc gia nhé?" Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc với ánh mắt rực cháy, như thể đang hỏi có được không.

Tô Ngọc cốc đầu Lạc Diễm một cái: "Lạc gia có biết bao nhiêu người đối tốt với cậu, nếu san bằng thật thì sau này cậu sẽ hối hận đấy, không được nghĩ đến chuyện đó nữa nghe chưa?" Cái cậu này lúc nào cũng chỉ muốn nổ tung Lạc gia, nổ xong thì có ích gì cho cậu ấy chứ?

Chẳng thèm suy nghĩ lợi hại gì cả, chỉ biết đòi nổ tung mọi thứ.

Lạc Diễm bị đánh cũng không giận, chỉ đành bất lực gật đầu: "Anh Ngọc yên tâm, em đều nghe anh hết." Nếu anh Ngọc nói không được nổ thì thôi vậy, cùng lắm sau này tìm cách trêu chọc bọn họ một chút.

Nhìn vẻ mặt nói một đằng nghĩ một nẻo của Lạc Diễm, Tô Ngọc sao có thể không hiểu?

Anh đau đầu nhìn Lạc Diễm: "Lạc gia rốt cuộc đã đắc tội gì với cậu mà cậu cứ muốn nổ tung họ thế?" Lạc Diễm suy nghĩ nghiêm túc rồi đáp: "Cũng chẳng có gì, chỉ là nhìn bọn họ không thuận mắt thôi." Tô Ngọc bỗng thấy đau đầu vô cùng, rốt cuộc tại sao anh lại đưa Lạc

Diễm theo chứ? "Anh hối hận vì đã đưa cậu theo rồi." Nếu cứ tiếp tục tranh luận vấn đề này với Lạc Diễm, anh cảm thấy mình sẽ tổn thọ mất.

Lạc Diễm cười hắc hắc, không phản bác lời Tô Ngọc, còn chuyện anh nói hối hận thì cậu cũng không để tâm, dù sao cậu đã theo đến đây lâu như vậy, anh Ngọc cũng không thể vứt cậu lại được. "Đừng có cười ngốc nữa, thu dọn đi, sau đó nếu không có việc gì chúng ta sẽ trực tiếp trở về." Tô Ngọc vỗ Lạc Diễm một cái, mắng yêu.

Đứa trẻ ngốc nghếch này thật sự là Lạc Diễm mà anh quen biết sao? "Hảo lặc, em tìm được không ít thứ quý hiếm, mang về tặng cho Tiểu Bảo và các cháu." Lạc Diễm vui vẻ nói. "Được." Tô Ngọc muốn về, Tô Cửu cũng không ngăn cản, dù sao mọi chuyện cũng đã đi đến hồi kết, Tiểu Ngọc không có ở đây cũng không sao.

Đúng như Tiểu Ngọc nói, hiện tại Lỗ Nghị Huyên đang tự lo chưa xong, lấy đâu ra thời gian mà tìm rắc rối với bọn họ?

Tìm rắc rối chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Sau khi thu dọn xong xuôi, Tô Ngọc đợi thêm mấy ngày, xác định phía Lỗ quốc không có hành động gì mới đưa Lạc Diễm và Bạch Khởi trở về trước.

Các vị tướng quân khác đứng bên cạnh Tô Cửu, bất lực lắc đầu nói: "Vương gia đúng là tùy hứng thật." "Vương gia cũng thật sự có bản lĩnh, lần này nếu không có Vương gia, chúng ta e rằng cũng không dễ dàng đánh hạ được Tề quốc như vậy, lại còn chiếm được Sơn Hải thành." Mấy vị tướng quân vui mừng nói.

Nhìn dáng vẻ phấn khởi của họ, Tô Cửu mỉm cười lắc đầu, thôi kệ để họ vui vẻ một chút. "Sau này chúng ta quan sát thêm, nếu không có vấn đề gì thì sẽ trở về.

Còn chuyện dặn dò cấp dưới làm, sau này sẽ thấy hiệu quả.

Chuyện bên phía Tiểu Hòa làm e rằng cũng đã có manh mối rồi." Tô Cửu nheo mắt nói.

Không mua được lương thực từ dân chúng Huyền quốc, Lỗ quốc cũng không thể trồng được các loại cây năng suất cao, chỉ còn cách đến tìm Huyền Phỉ Nhiên hợp tác.

Nhưng chắc chắn bọn họ sẽ phải thất vọng, vì Tiểu Hòa chưa bao giờ nói sẽ hợp tác với bọn họ.

Đưa tay vuốt cằm, Tô Cửu nhìn ra bên ngoài, xem ra bọn họ sắp được trở về rồi.

Trong lúc Tô Ngọc đang phi ngựa gấp rút trở về, Vương Cẩn Hòa ở bên này quả thực đã sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, những kẻ của Lỗ quốc cần bắt đều đã bị bắt lại.

Một vài kẻ còn bị nhốt trong địa lao, còn số lương thực bị chúng lừa mua cũng đã được La Hậu truy hồi toàn bộ.

Đây là tin tốt cho tất cả mọi người. "Cuối cùng cũng truy thu được đồ về rồi, chị dâu, những kẻ bắt được có cần chúng em đi thẩm vấn không?" La Hậu tò mò hỏi Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được, em và Nam Kiều cùng đi đi, xem có hỏi ra được gì không." Cô luôn có cảm giác tai mắt của Lỗ quốc ở Huyền quốc không chỉ có bấy nhiêu.

Nam Kiều và La Hậu cùng đi đến địa lao, đám người trong đó vừa thấy hai người đã gào thét: "Các người là ai?

Sao dám ra tay bắt chúng ta, chúng ta sẽ đi báo quan!" Nam Kiều nhìn kẻ đang đòi báo quan, cảm thấy rất thú vị: "Ồ?

Ngươi bảo ngươi muốn báo quan sao?

Vậy thì thử xem ngươi có báo được không nhé." "Một kẻ Lỗ quốc mà cũng dám đòi báo quan?

Thật là không biết tự lượng sức mình." La Hậu lạnh lùng cười nói.

Một câu nói khiến sắc mặt hai kẻ kia biến đổi hẳn, chúng cảnh giác nhìn La Hậu: "Các người rốt cuộc là ai?

Các người biết những gì?" "Ta là ông nội của các ngươi đây." La Hậu khóe miệng giật giật nhìn Nam Kiều, cái sở thích quái đản này có từ bao giờ thế? "Loại con cháu bất hiếu này mà cậu cũng dám nhận à?" La Hậu cau mày hỏi Nam Kiều.

Nam Kiều nhìn lướt qua mấy kẻ đang bị nhốt, dứt khoát lắc đầu: "Trông xấu quá, tôi không có đứa cháu nào như thế này cả." La Hậu nhìn bộ dạng tức tối của đối phương, không nhịn được cười: "Cậu muốn làm người ta tức chết à?" "Cũng không hẳn, những kẻ có thể giả làm thương nhân đến Huyền quốc mua lương thực thì đâu có dễ tức chết như vậy?" Nam Kiều lẩm bẩm.

Nghe Nam Kiều nói vậy, nhìn mấy kẻ sắp tức nổ phổi kia, La Hậu không nhịn được cười: "Làm chính sự trước đã." "Được." Khi bắt đầu thẩm vấn, tên nào tên nấy đều cứng miệng, cuối cùng Nam Kiều mất kiên nhẫn nên đã dùng đến dược vật, cuối cùng cũng hỏi ra được thông tin muốn biết.

Nam Kiều nghe lời khai của chúng, đôi lông mày khẽ nhíu lại: "La Hậu, anh thấy Lỗ Nghị Huyên này cũng khá thông minh đấy chứ." "Chẳng phải vẫn là bại tướng dưới tay anh Ngọc đó sao?" La Hậu khinh thường nói.

Nam Kiều mỉm cười gật đầu: "Anh nói đúng, anh Ngọc mới là giỏi nhất, chúng ta đi tìm bác một chuyến đi." Chuyện này ít nhiều cũng có liên quan đến Dư Cảnh Xuyên. "Được." Hai người cùng đi tìm Dư Cảnh Xuyên, khi nhìn thấy ông, Nam Kiều vẫn theo bản năng thấy căng thẳng. "Sao hôm nay hai đứa lại rảnh rỗi đến tìm ta vậy?" Dư Cảnh Xuyên kinh ngạc hỏi.

Phải biết rằng cậu nhóc Nam Kiều này từ khi biết bản lĩnh của ông ở Dư gia là trốn còn nhanh hơn thỏ, hôm nay lại chủ động tìm đến cửa, đúng là chuyện lạ. "Có chút chuyện muốn nói với bác ạ." Dư Cảnh Xuyên phẩy tay ra hiệu cho người bên cạnh lui ra, bấy giờ mới nhìn Nam Kiều: "Ngồi xuống nói đi." Nam Kiều đem thông tin vừa hỏi được kể lại cho Dư Cảnh Xuyên, nghe xong ánh mắt ông lạnh lẽo: "Hóa ra là người của Lỗ Nghị Huyên, Dư gia này giấu cũng kỹ thật." Nếu không phải bọn họ trực tiếp ra tay với Dư gia, Lỗ Nghị Huyên muốn mua lương thực cũng không cần tự mình tìm người, hoàn toàn có thể nhờ Dư gia giúp đỡ.

Bọn họ vô tình lại giải quyết được một việc hóc búa. "Bác, chuyện sau này bác phải cẩn thận một chút, đừng để bị người ta tính kế." "Trông ta dễ bị bắt nạt thế sao?" Dư Cảnh Xuyên dở khóc dở cười nhìn Nam Kiều hỏi.

Nam Kiều suy nghĩ một chút rồi dứt khoát lắc đầu: "Không phải bác dễ bị bắt nạt, chỉ là bác nhất tâm muốn báo thù, đừng để hận thù che mờ mắt mà đưa ra phán đoán sai lầm thôi ạ." Dư Cảnh Xuyên nhìn hai đứa trẻ, trong lòng thấy buồn cười, từ khi nào ông lại phải để một đứa trẻ nhắc nhở những chuyện này nhỉ? "Chuyện này ta đã biết rõ, các con không cần lo lắng." Đối với hai hậu bối quan tâm mình này, Dư Cảnh Xuyên vẫn có thiện cảm.

Tiếp xúc lâu dần, ông tự nhiên cũng không còn dùng thái độ lạnh lùng đó đối xử với chúng nữa, dù sao đối với hai đứa trẻ thì như vậy làm sao được. "Vậy thì tốt quá, chúng con đi tìm chị dâu đây." Nhìn hai đứa trẻ rời đi, Dư Thanh Phong lên tiếng: "Dã tâm của Lỗ quốc này đúng là đủ lớn, từ hơn hai mươi năm trước đã bắt đầu bày mưu tính kế cho đến tận bây giờ." Quốc gia này quả thực là không từ thủ đoạn.

Dư Cảnh Xuyên đồng tình gật đầu: "Có điều kẻ thù ở Lỗ quốc, chúng ta muốn báo thù e là hơi rắc rối." Dư Thanh Phong lạnh lùng nói: "Sau này chúng ta cứ cẩn thận hành sự là được, còn những chuyện khác không cần lo lắng, dù sao người của Lỗ quốc cũng chẳng phải là không dám sang đây." Dư Cảnh Xuyên ngẩn ra một lúc, rồi bật cười.

Phải rồi, người bên Lỗ quốc nhất định sẽ tới.

Dù sao giống lương thực năng suất cao trong tay Tiểu Hòa ai mà không thèm muốn.

Đưa tay vuốt cằm: "Xem ra chúng ta cũng phải bắt đầu chuẩn bị thôi, không thể để sau này Tiểu Hòa bị người ta bắt nạt được." "Đúng vậy." Hai anh em nhìn nhau mỉm cười, sự ăn ý không lời giữa họ khiến nhiều chuyện không cần nói ra cũng hiểu đối phương muốn làm gì.

Sau khi Tô Ngọc rời đi không lâu, Lỗ quốc vì dân chúng bạo động nên chỉ có thể chọn cách trấn an dân chúng trước, còn chuyện khác phải tính sau.

Chương 723

Tô Cửu và mọi người biết Lỗ quốc không thể ra tay với Huyền quốc được nữa nên đã trực tiếp rời khỏi biên cương, ban sư hồi triều.

Huyền Phỉ Nhiên ở bên này cũng nhanh chóng nhận được tin họ ban sư hồi triều.

Các quan viên trong triều biết Sơn Hải thành đã hạ được thì đều rất vui mừng.

Kẻ vui người sầu.

Năm ngày sau khi nhận được tin, Tô Ngọc đã về tới trước, việc anh đột ngột hồi kinh khiến nhiều người giật mình kinh hãi.

Những kẻ trước đó còn nhảy nhót lung tung, sau khi biết Tô Ngọc đã về thì đều mất hết ý đồ, thậm chí không dám ló mặt ra.

Sợ rằng chỉ cần ló đầu ra là sẽ bị Tô Ngọc vừa trở về tóm được thóp.

Về đến nhà, người đầu tiên Tô Ngọc đi tìm chính là Vương Cẩn Hòa, lúc Vương Cẩn Hòa đang làm việc, Tô Ngọc bước tới ôm chầm lấy cô từ phía sau.

Khiến Vương Cẩn Hòa giật nảy mình.

Quay đầu nhìn người đột nhiên xuất hiện bên cạnh, mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ bất lực: "Anh về thì về, hù dọa em làm gì?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt chằm chằm và đầy rực cháy, khiến cô ngượng ngùng quay đầu đi. "Anh nhìn em như thế làm gì?" Ánh mắt của người này không thể bớt rực lửa đi một chút sao?

Nhìn đến mức cô thấy ngại luôn rồi.

Hơn nữa bên cạnh còn có nha hoàn nữa. "Anh nhớ em." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, hôn nhẹ lên cổ cô, làm cô thấy rất không tự nhiên.

Cô đưa tay đẩy anh ra: "Anh làm gì vậy?

Vẫn còn người ở đây mà." "Là nha hoàn của chúng ta thì nên biết điều một chút, anh đã về rồi sao họ có thể tiếp tục ở lại đây được." Khi anh về, nha hoàn trong phòng đều đã tinh ý lui ra hết rồi, làm sao có thể ở lại làm kỳ đà cản mũi?

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn một cái, quả nhiên người trong phòng đều đã biến mất, cô bất lực nhìn Tô Ngọc, bực mình nói: "Đây rốt cuộc là nha hoàn của em hay là của anh vậy?" Có phải là những nha hoàn lúc nào cũng chỉ biết nghĩ cho anh không?

Tô Ngọc thấy vẻ không vui của Vương Cẩn Hòa thì không nhịn được cười, cúi đầu hôn lên má cô: "Thật sự rất nhớ em." Nhìn biểu cảm thẳng thắn này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhã nhặn mà trợn trắng mắt: "Con vẫn còn ở trong cung kìa, đi đón chúng về đi." "Mai mới đi đón con, hôm nay không đi." Tô Ngọc không cần suy nghĩ mà nói ngay.

Vương Cẩn Hòa thắc mắc nhìn anh: "Sao lại không đi?" "Vì hôm nay em phải ở bên anh, mai mới đi được." Hôm nay mà đón con về, mấy nhóc tì ở trong cung một thời gian chắc chắn sẽ bám lấy vợ anh không rời, chuyện tốn công vô ích như vậy anh sẽ không làm đâu.

Vợ phải ở bên anh trước đã rồi mới tính chuyện đón con.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, đánh anh một phát: "Vừa mới về đã chẳng ra thể thống gì." "Anh cần cái đó làm gì?

Vợ thích anh là được rồi mà?" Tô Ngọc cười nhìn cô nói.

Vương Cẩn Hòa liếc anh, sao cảm giác Tô Ngọc đi một thời gian về đã biến thành "lão tài xế" thế này? "Em nói cho anh biết, đừng có hở chút là giở trò lưu manh với em, không em đánh cho đấy nhé?" Vương Cẩn Hòa nghiêm mặt nói. "Tất nhiên là tin rồi, nhưng cứ để anh bị đánh sau đi đã." Vương Cẩn Hòa đẩy anh ra, ánh mắt đầy vẻ bất lực: "Thôi được rồi, đừng quậy nữa, em còn có chút việc phải làm đây." Nghe cô nói vậy, Tô Ngọc mới yên vị một chút, nhưng vẫn ôm chặt cô trong lòng: "Việc gì thế?" "Em định sau khi về sẽ làm thêm nhiều hạt giống rau củ, cũng như cây giống ăn quả các loại, sau đó anh tìm người vận chuyển đến các nơi trong cả nước cho người dân trồng, dù sao cũng giúp họ có thêm chút thu nhập." Vương Cẩn Hòa ngồi trên đùi Tô Ngọc lên tiếng.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn cô, những chuyện này trước đây cô chưa từng tính tới, sao đột nhiên lại nghĩ đến chuyện này? "Tiểu Hòa, có phải ai nói gì với em không?

Sao đột nhiên em lại nghĩ đến chuyện này?" Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không có ai nói gì cả, chỉ là đột nhiên nghĩ tới thôi, cũng không quá bận rộn đâu." "Vậy được, em thấy không bận thì cứ làm đi, em vui là được." Vợ anh muốn làm gì thì anh biết làm sao bây giờ?

Chỉ có thể nuông chiều thôi. "Anh đi tắm rửa nghỉ ngơi một lát đi, em đi nấu chút gì cho anh ăn." "Được." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Phi ngựa cấp tốc trở về đúng là anh cũng thấy hơi mệt.

Trong lúc Tô Ngọc đi tắm rửa, Vương Cẩn Hòa nấu cho anh vài món, khi anh tắm xong thì đồ ăn cũng cơ bản đã xong.

Ăn cơm xong, Tô Ngọc đi ngủ, Vương Cẩn Hòa tiếp tục công việc đang dở dang.

Cô định buổi tối sẽ nấu món gì đó ngon ngon để bù đắp cho anh.

Tuy nhiên, điều cô không ngờ tới là, cô định bù đắp cho Tô Ngọc, kết quả người chịu khổ buổi tối lại chính là cô.

Tô Ngọc tinh thần phấn chấn nhìn Vương Cẩn Hòa đang lim dim buồn ngủ, cúi đầu hôn lên má cô.

Vương Cẩn Hòa hơi nhíu mày, giấu mặt đi một chút, nhìn vẻ đáng yêu này của cô, Tô Ngọc thấy thương không để đâu cho hết.

Cảm giác một thời gian không gặp, vợ anh lại càng xinh đẹp hơn.

Ngắm mãi cũng không chán.

Ngày hôm sau khi Vương Cẩn Hòa tỉnh dậy, Tô Ngọc đã thức dậy từ lúc nào không biết.

Tô Ngọc từ bên ngoài bước vào, thấy cô đang mở to mắt không biết đang suy nghĩ gì.

Anh bước tới bế thốc cô lên ôm vào lòng, cúi đầu hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" "Đang nghĩ xem anh biến thành cầm thú từ bao giờ đấy." Tô Ngọc nhướng mày nhìn cô cười nửa miệng: "Vợ ơi, có phải em muốn sau này cũng không xuống giường được không?" Mặt Vương Cẩn Hòa lập tức đen lại: "Anh cút ngay cho em." Tô Ngọc cười ha hả, quả nhiên vẫn là ở bên vợ thú vị hơn, ở cùng đám đàn ông kia thì có gì hay ho đâu. "Vẫn là về nhà tốt thật." Tô Ngọc không kìm được cảm thán. "Anh không thích đánh trận sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Cũng không phải không thích, nếu sau này đánh trận mà em đi cùng anh, anh chắc chắn sẽ không nói như vậy đâu." Có vợ đi cùng, có khi anh còn lợi hại hơn nữa ấy chứ.

Sắc mặt Vương Cẩn Hòa lập tức đen thui, cạn lời nhìn Tô Ngọc: "Cái anh này thật là..." Tô Ngọc cúi đầu hôn mạnh lên má cô một cái, để lại một vết hằn rồi mới buông ra.

Vương Cẩn Hòa đầy vạch đen trên mặt, đưa tay lau má, liếc anh một cái mắng: "Nước miếng, bẩn chết đi được." "Em mà cũng dám chê anh à?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn cô hỏi.

Vương Cẩn Hòa hứ một tiếng, cô cứ chê đấy thì sao nào? "Dậy chưa?

Lát nữa chúng ta đi đón con nhé?

Nếu em không muốn đi, anh rất muốn được ở riêng với em thêm hai ngày nữa đấy." Tô Ngọc nói với ý đồ xấu xa.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa giờ không nỡ nhìn thẳng vào anh luôn.

Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Mà ở quân doanh anh đã làm cái gì rồi?

Về đến nhà là thành một tên lưu manh chính hiệu.

Chương 724

"Anh ở quân doanh đã làm gì rồi?

Sao về nhà lại biến thành con người khác hẳn thế này?

Em chẳng dám tin đây là anh luôn đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Quân doanh toàn đàn ông với nhau, chuyện gì mà họ chẳng nói?" Tuy anh không bao giờ để tâm, nhưng nghe nhiều thì tự nhiên cũng biết chút ít.

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, đây đúng là kiểu cái tốt không học lại học cái xấu đây mà.

Cô đưa tay nhéo má Tô Ngọc, bực mình nói: "Sau này còn dám như vậy nữa là anh xong đời với em đấy." Nghe xem mấy lời anh nói có giống tiếng người không cơ chứ?

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc chỉ cười mà không đáp, lập tức không vui, đưa tay nhéo má anh hỏi: "Em nói anh có nghe thấy không hả?" "Nghe rồi." Tô Ngọc cười mà không nói, nghe thấy là một chuyện, có làm theo hay không lại là chuyện khác.

Nhìn cái vẻ mặt nói một đằng nghĩ một nẻo của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không cần đoán cũng biết anh đang nghĩ gì.

Liếc anh một cái, cô bực mình bảo: "Chuẩn bị đi đón con đi." "Tiểu Bảo mà thấy anh chắc chắn sẽ vui lắm đấy." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nói.

Tô Ngọc đưa tay vuốt cằm, gật đầu nghiêm túc: "Anh cũng nghĩ con trai thấy anh sẽ rất vui." Vương Cẩn Hòa thay quần áo, ăn cơm xong, hai vợ chồng cùng nhau đi đón bọn trẻ về nhà.

Lúc Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc, trong khoảnh khắc cứ ngỡ mình nhìn lầm.

Sau khi xác định đúng là cha, Tiểu Bảo gọi to rồi chạy nhào tới ôm chầm lấy anh: "Cha, cuối cùng cha cũng về rồi." Bế Tiểu Bảo lên, Tô Ngọc hỏi: "Con trai, con nặng hơn rồi đấy." "Con cao lên mà." Cha nhìn kiểu gì vậy?

Con cao lên rõ ràng thế này mà cha không thấy, lại bảo con béo lên.

Có ông bố nào nói năng như thế không?

Tiểu Trí nhịn cười nhìn Tiểu Bảo, đúng là Tiểu Bảo có béo lên một chút thật, nhưng tất nhiên lời này không thể nói trước mặt em ấy, không thì em ấy sẽ giận mất. "Được rồi, là cao lên." Sau khi đặt Tiểu Bảo xuống, Tô Ngọc không bên trọng bên khinh, cũng ôm Tiểu Trí một cái.

Tiểu Trí ban đầu sững người, sau đó cười rất rạng rỡ, cha vẫn tốt như trước. "Hi Hi và Tiểu Triệt đâu rồi?" "Hai em đang ngủ ạ." Tiểu Bảo nhún vai đầy bất lực.

Cũng chẳng biết sao nữa, hai em lúc nào cũng thích ngủ.

Cứ chơi chán một chút là không muốn chơi tiếp nữa, chỉ muốn đi ngủ, ai gọi cũng không dậy.

Về tính cách của con trai út và con gái út thì Tô Ngọc vẫn biết rõ.

Hai đứa nhỏ này nếu có thể ngủ thì tuyệt đối không thèm chơi.

Khi chơi thì hời hợt vô cùng, chẳng thèm quan tâm người lớn có vui hay không. "Cha, bao giờ hai em mới bớt ham ngủ ạ?" "Lớn thêm chút nữa chắc là sẽ ổn thôi." Trẻ con lúc còn nhỏ thường rất thích ngủ, Hi Hi và Tiểu Triệt cũng vậy.

Tiểu Bảo tuy vẫn không vui, nhưng cũng đành gật đầu đồng ý:

"Vậy được ạ, hy vọng hai em sớm bớt ngủ lại, không thì chẳng chơi cùng chúng con được." Nghe tiếng lẩm bẩm của Tiểu Bảo, Tô Ngọc mỉm cười xoa đầu cậu bé: "Có anh trai, chị gái và Hoằng Nghị chơi cùng mà con vẫn chưa vui sao?" "Cũng tạm ạ." Chỉ là mỗi lần muốn dẫn hai em đi chơi, hai em chỉ liếc nhìn cậu một cái, như thể nhìn kẻ ngốc vậy, nghĩ mà thấy ấm ức.

Nhìn vẻ mặt buồn bực của Tiểu Bảo, Tiểu Trí không nhịn được cười: "Cha ơi, có lúc Tiểu Bảo muốn chơi với hai em, nhưng hai em chỉ nhìn một cái rồi không thèm để ý đến em ấy nữa." Tiểu Bảo hậm hực nhìn Tiểu Trí: "Anh ơi, anh đừng có vạch trần em thế chứ." Tiểu Trí cười gật đầu: "Được rồi, anh không nói nữa." Liếc Tiểu Trí một cái, Tiểu Bảo không thèm nói chuyện với anh nữa. "Tiểu Hòa, em ở đây chơi với bọn trẻ nhé, anh đi nói chuyện với hoàng huynh một chút." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Anh đi lo việc của mình đi, không cần quản bọn em đâu." Nhìn Tô Ngọc rời đi, Tiểu Bảo thở dài như người lớn: "Aiz, cha lại đi bận rộn rồi." "Cha con vừa từ biên cương về chắc chắn có nhiều chuyện phải nói với bác con, đợi cha nói xong sẽ lại ra chơi với Tiểu Bảo ngay mà." Vương Cẩn Hòa lên tiếng an ủi.

Tiểu Bảo dù vẫn hơi không hài lòng nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: "Dạ được, con đành tha lỗi cho cha vậy." Tiểu Trí nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo, không nể tình mà bóc phốt: "Tiểu Bảo, rõ ràng em rất nhớ cha, ngày nào cũng nói chuyện này với anh mà." "Anh ơi, anh không nói thì không ai bảo anh câm đâu!" Tiểu Bảo cáu thật sự, anh trai này bị làm sao vậy?

Tiểu Trí cười ha hả, Tiểu Bảo càng lớn thì càng hiếm khi thấy cậu bé cáu kỉnh thế này.

Quả nhiên vẫn là thế này đáng yêu hơn một chút.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ "tương ái tương sát" mà mỉm cười lắc đầu: "Hai đứa thật là..." "Hoàng thẩm thẩm, hôm nay chúng con có thể sang nhà thẩm chơi không ạ?" Ở trong cung chán quá, công chúa muốn sang nhà hoàng thúc chơi rồi.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Tất nhiên là được rồi." "Trường Lạc, con không hỏi ý kiến mẫu hậu sao?" Hoàng hậu đứng bên cạnh thấy con gái như vậy liền lên tiếng hỏi. "Trước đó con đã hỏi mẫu hậu rồi, mẫu hậu đã đồng ý rồi mà." Trường Lạc suy nghĩ một chút rồi nghiêm túc trả lời.

Hoàng hậu mỉm cười lắc đầu, cái tính cách này của đứa nhỏ không biết giống ai nữa. "Mẫu hậu, con cũng muốn đi." Hoằng Nghị ở bên cạnh cũng không chịu thua kém mà nói.

Hoàng hậu đưa tay ấn lên trán Hoằng Nghị, bực mình nói: "Nhiều khi mẫu hậu cứ nghi ngờ có phải mình đối xử không tốt với các con không, mà sao các con cứ hở ra là đòi chạy sang nhà hoàng thúc thế?" "Mẫu hậu đối với chúng con rất tốt, nhưng con thích anh trai ạ." Hoằng Nghị nhìn hoàng hậu nghiêm túc nói.

Người cậu bé thích nhất chính là anh trai, phụ hoàng mẫu hậu đều không bằng. "Rất thích anh trai luôn." Hoàng hậu nhìn sang Vương Cẩn Hòa đầy bất lực: "Mấy đứa nhỏ này quan hệ tốt đến mức đôi khi nhìn vào mà thấy ghen tị luôn đấy." Từ khi Tiểu Bảo và các em vào ở trong hoàng cung, bà mới biết tình cảm của lũ trẻ tốt đến mức nào.

Trước kia thời gian chúng ở cạnh nhau không dài, bà hiểu biết còn phiến diện quá.

Bây giờ nhìn thấy lũ trẻ thế này, trong lòng bà cũng thấy rất vui. "Đúng vậy, tình bạn thuần khiết như thế này đối với trẻ con cũng rất tốt." Khi còn nhỏ, có được tình bạn đơn thuần như vậy sẽ giúp tuổi thơ của trẻ trọn vẹn hơn. "Em nói đúng." Hai người vừa trông trẻ vừa trò chuyện, còn Tô Ngọc thì đến ngự thư phòng tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Ngọc tới thì không hề ngạc nhiên chút nào: "Đệ về lúc nào thế?" "Đệ về hôm qua." "Tốt lắm, về phía Lỗ quốc đệ thấy thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc uể oải tựa vào ghế: "Lỗ quốc tạm thời không có thời gian gây rắc rối cho chúng ta đâu, dù sao mấy thành trì vừa tiếp quản từ Tề quốc đã là một gánh nặng rồi." "Với chúng ta thì không sao, nhưng với Lỗ quốc quả thực là rắc rối lớn, chỉ là không biết Lỗ quốc có lo liệu ổn thỏa cho người dân ở đó không thôi." Huyền Phỉ Nhiên thở dài bất lực nói.

Nếu Lỗ quốc lo được cho dân thì tốt, nhưng nếu họ bỏ mặc dân chúng, mà từ giờ đến lúc thu hoạch còn lâu như vậy, dân chúng biết làm sao?

Không có lương thực, họ căn bản không thể sống nổi. "Đệ đã để lại một lối thoát cho dân chúng rồi, nếu họ đến Huyền quốc thì sẽ được hưởng những gì người dân Tề quốc khác đang có.

Nếu Lỗ quốc không lo, cuối cùng người dân chắc chắn sẽ chạy sang Huyền quốc thôi." Tô Ngọc khẳng định chắc nịch.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi: "Nếu Lỗ quốc không muốn cho họ đi thì sao?" Tô Ngọc khẽ nở nụ cười thần bí, nhìn Huyền Phỉ Nhiên với ánh mắt đầy ẩn ý: "Vấn đề này đơn giản mà?

Người dân Tề quốc chỉ muốn sống yên ổn, nếu Lỗ quốc không lo cho họ, chắc chắn họ sẽ bỏ quê hương để đến Huyền quốc định cư.

Nếu Lỗ quốc không cho phép, có khi họ còn nổi loạn ấy chứ.

Đã không quản được đời sống của dân lại còn không cho dân tự tìm đường sống?

Làm gì có chuyện vô lý thế." "Em nói đúng, Lỗ Nghị Huyên chắc sẽ bị em làm cho tức chết mất thôi," Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, em bị người ta ghét bỏ thế này đều là vì anh đấy, thế mà anh lại nói vậy à?

Anh còn cần chút liêm sỉ nào không?" "Liêm sỉ thì vẫn cần chứ," Huyền Phỉ Nhiên nhịn cười đáp.

Chương 725

"Chuyện bên Dư gia gần đây anh cũng có nghe loáng thoáng, hình như có liên quan đến Lỗ quốc.

Như vậy thì việc họ muốn báo thù sẽ không dễ dàng nữa," Huyền Phỉ Nhiên nghĩ về những tin tức mình nhận được, cân nhắc một lát rồi quyết định nói cho Tô Ngọc biết.

Tô Ngọc không quá để tâm đến chuyện này, anh cười bảo: "Hoàng huynh, người của Lỗ quốc rồi sẽ tới thôi.

Mà kẻ thù của đại bá lại vừa khéo có quan hệ với Lỗ Nghị Huyên, lúc đó chắc chắn chúng sẽ bám đuôi theo." "Ngay cả khi chúng tới đây, Dư Cảnh Xuyên muốn ra tay cũng không dễ, vì dù sao khi đến đây chúng cũng đại diện cho Lỗ quốc." Hành động ở Huyền quốc chỉ mang lại rắc rối không đáng có, đó không phải là chuyện tốt. "Chẳng có gì to tát cả, nếu người ra tay không phải đại bá và mọi người thì sao?" Tô Ngọc hỏi.

Người ta đã khiêu khích thì không thể coi như không có chuyện gì được.

Loại chuyện này, ngay cả người như Dư Cảnh Xuyên hay chính Tô Ngọc cũng không thể chấp nhận bỏ qua.

Tô Ngọc chống cằm, thong thả nói: "Thật ra em rất mong chờ người Lỗ quốc tới." "Em muốn xem người Lỗ quốc so với Tề quốc và Lăng quốc thì có thông minh hơn chút nào không?" Giống cây sản lượng cao mà, ai chẳng muốn, nhất là những kẻ đầy dã tâm như bọn họ.

Khóe môi hơi nhếch lên, gương mặt Tô Ngọc lộ vẻ hứng thú.

Lỗ quốc à, anh chưa từng thực sự tới đó chơi bao giờ. "Hoàng huynh, cuộc thi đấu hai năm tới là ở Lỗ quốc phải không?" Tô Ngọc hứng thú hỏi. "Đúng thế." "Vậy lúc đó em dẫn đội đi nhé?" Huyền Phỉ Nhiên nghe Tô Ngọc chủ động ôm việc vào người thì không khỏi kinh ngạc: "Em mà cũng chịu tiếp quản mấy việc này sao?

Anh cứ tưởng em ghét rắc rối nhất chứ." Tô Ngọc gật đầu: "Em đúng là ghét rắc rối thật, nhưng nếu để đi dạo một vòng Lỗ quốc thì em sẵn lòng." "Cũng được, dù sao Trường Lạc cũng do một tay em dạy bảo, em là người hiểu con bé nhất.

Còn về mấy công chúa khác, em thấy sao?" Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến những đứa con gái khác của mình.

Với những đứa trẻ đó, ông không có ấn tượng sâu sắc, nhưng cũng không đối xử tệ.

Vì họ không phải do Hoàng hậu sinh ra nên ông chỉ thấy đứa nào bình thường ngoan ngoãn thì ban cho đãi ngộ tốt hơn một chút mà thôi. "Để xem có ai đi cùng được không, có thì đi, không thì thôi.

Tiền đề là đừng có lắm chuyện, đừng có những ý nghĩ không nên có," Tô Ngọc thẳng thắn.

Huyền Phỉ Nhiên tự nhiên hiểu ý Tô Ngọc: "Yên tâm, em đã lên tiếng thì anh sẽ không để em khó xử.

Nhưng sau này chắc phải tìm vài phu tử tới dạy dỗ lại bọn chúng, nếu không đi ra ngoài chỉ tổ làm trò cười." Từ sau khi ở Tạ gia thôn về, lịch trình mỗi ngày của Trường Lạc vẫn kín mít, mỗi ngày chỉ có tối đa hai canh giờ để nghỉ ngơi, thời gian còn lại đều dành cho luyện tập.

Huyền Phỉ Nhiên từng xem con gái luyện tập, thật không giống những gì một đứa trẻ sáu bảy tuổi có thể làm được.

Nhưng Trường Lạc đã làm được.

Trong khi những đứa trẻ khác còn đang chơi đùa, Trường Lạc đã chuẩn bị cho cuộc thi.

Ông từng hỏi con không muốn đi chơi sao?

Lúc đó Trường Lạc bảo có muốn, nhưng sau đó lại nói mình là Đích trưởng công chúa, có trách nhiệm phải gánh vác, không thể mải mê chơi đùa như các em được.

Con bé còn nói muốn san sẻ gánh nặng cho ông.

Câu nói đó khiến ông trằn trọc cả đêm, vừa xót xa vừa cảm động. "Hoàng huynh đang nghĩ gì vậy?" "Nghĩ về chuyện của Trường Lạc.

Con bé chẳng lớn hơn mấy công chúa khác bao nhiêu, mà từ sáng sớm đã bắt đầu luyện tập, trừ giờ chơi cố định ra thì không hề nghỉ ngơi, làm anh thấy xót quá," Huyền Phỉ Nhiên thở dài.

Ông cũng không muốn con gái mệt như vậy, nhưng cuộc thi sau này chỉ có công chúa mới được tham gia, ông không thể lấy đại sự của quốc gia ra làm trò đùa. "Nhìn những đứa trẻ khác chơi đùa, còn Trường Lạc ngày qua ngày cứ luyện cầm kỳ thi họa, cưỡi ngựa bắn cung, trong lòng anh thấy không đành lòng chút nào.

Rõ ràng Trường Lạc cũng chỉ là một đứa trẻ." Tô Ngọc cứ tưởng ông nghĩ chuyện gì đại sự, hóa ra là chuyện này.

Anh lườm ông một cái, tức tối nói: "Bình thường anh thương con bé nhiều hơn một chút là được chứ gì.

Trường Lạc là cô bé hiểu chuyện, con bé biết thân phận và trách nhiệm của mình, và con bé đang làm rất tốt." "Vừa hay em đã về, sau này em sẽ tiếp tục dạy bọn trẻ." "Vậy làm phiền Tiểu Ngọc rồi.

Hay là anh cho mấy công chúa khác cũng qua đây học thử nhé?"

Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Cũng được, nhưng em nhắc trước, bọn họ chưa chắc đã có tâm tính như Trường Lạc đâu." Trường Lạc theo anh học võ từ khi mới sáu tuổi.

Mỗi ngày đều dậy sớm luyện võ, sau đó là học lục nghệ và những thứ có ích khác. "Không sao, nếu chúng không muốn thì thôi, không cưỡng cầu." Tô Ngọc không nói gì thêm, cứ đợi xem sao.

Vì Tô Ngọc phải vào cung dạy Trường Lạc nên Tiểu Bảo và các bạn cũng quyết định ở lại cung luôn cho tiện.

Sáng sớm hôm sau khi Tô Ngọc đến võ trường, bốn đứa trẻ Trường Lạc, Tiểu Bảo đã thay đồ gọn gàng đứng đợi sẵn.

Nhìn bốn đứa, Tô Ngọc hài lòng gật đầu, đúng là học trò do anh đào tạo.

Huyền Phỉ Nhiên sau khi bãi triều cũng ghé qua xem, chỉ thấy có bốn đứa trẻ ở đây, mấy công chúa kia đều không thấy đâu.

Nghe người bên cạnh báo lại, bọn họ có tới, nhưng thấy luyện võ vất vả quá nên đã rời đi.

Kết quả này không làm ông ngạc nhiên, nhưng trong lòng vẫn thấy thất vọng.

Lúc này tại tẩm cung của một phi tử, Nhàn phi nhìn con gái mình, cau mày nói: "Phụ hoàng cho con cơ hội học tập, con làm cái gì thế hả?" Nhị công chúa bất mãn đáp: "Luyện võ vất vả thế con không thèm đâu." "Phụ hoàng bảo các con qua đó học tất nhiên là có lý do, con làm thế chỉ khiến phụ hoàng không hài lòng thôi." Nhị công chúa lầm bầm: "Phụ hoàng chỉ thích Hoàng tỷ thôi, vốn dĩ người có thích chúng con đâu." Nghe vậy, Nhàn phi cau mày mắng: "Câm miệng, chuyện của phụ hoàng mà con cũng dám tùy tiện nói sao?" Nhị công chúa không phục: "Con có nói sai đâu." Nhàn phi nhìn con gái: "Huyền

Mộng Nhã, con có biết Hoàng thúc của con là người thế nào không?

Nếu con học được một hai phần từ người, cũng đủ để con dùng cả đời rồi." Đó chính là Phù Hoa công tử!

Ngay cả bà là cung phi cũng biết đại danh của Phù Hoa công tử.

Học tử thiên hạ ai chẳng mong được người chỉ điểm?

Trường Lạc hai năm nay luôn được Ngọc Vương gia mang theo, nhất là lần này trở về, sự thay đổi của Trường Lạc thực sự quá lớn.

Cùng là công chúa hoàng gia, Trường Lạc vượt xa những người khác. "Con không thèm, chú ấy trông dữ lắm." Huyền Mộng Nhã bị sự nghiêm khắc của Tô Ngọc làm cho khiếp sợ, nói gì cũng không chịu qua đó.

Không chỉ cô ta, mấy công chúa khác cũng vậy.

Chỉ có một vị công chúa không được sủng ái hôm nay không thể đến đó, nhưng trong lòng lại tràn đầy khát khao.

Mẫu phi của cô chỉ là một phi tử bình thường, không được phụ hoàng yêu thích, cô cũng rất ít khi xuất hiện trước mặt Huyền Phỉ Nhiên. "Mẫu phi, con muốn đi luyện võ, học văn cùng Hoàng tỷ." "Tiệp nhi, con chắc chắn muốn đi chứ?

Nhị hoàng tỷ của con và mọi người đều không đi mà." "Con muốn đi." Cô có cảm giác nếu đi học cùng Hoàng thúc, cô nhất định sẽ trở nên khác biệt.

Chương 726

"Dù có vất vả con cũng không ngại chứ?" "Con không ngại, con làm được," Huyền Mộng Tiệp nghiêm túc nhìn mẹ mình.

Lý phi nhìn con gái, thở dài: "Nếu con đã muốn học thì để ta đi hỏi phụ hoàng xem con có được đi không." Chuyện mấy vị công chúa đi học, đám người kia hoàn toàn không thông báo cho bà.

Bà chỉ nghe người khác kể lại mới biết. "Cảm ơn mẫu phi!" Lý phi dặn người chăm sóc con rồi đi đến ngự thư phòng tìm Hoàng thượng. "Hoàng thượng, Lý phi nương nương tới ạ," thái giám Lai Phúc vào báo. "Ồ?

Cô ấy tới có việc gì?" "Dạ không rõ ạ." Huyền Phỉ Nhiên đứng dậy đi ra ngoài, thấy Lý phi đang đứng dưới bậc thềm. "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." "Đứng lên đi, hôm nay nàng tìm trẫm có việc gì?" "Hoàng thượng, thần thiếp tới chỉ muốn hỏi liệu Tam công chúa có thể đi học cùng Ngọc Vương gia không ạ?" Lý phi lo lắng hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên cau mày: "Hôm qua trẫm chẳng phải đã sai người thông báo, các công chúa trên bốn tuổi đều có thể đi sao?" Lý phi ngỡ ngàng nhìn ông, ánh mắt đầy nghi hoặc: "Không có ai thông báo cho thần thiếp cả." "Lai Phúc, đi tra cho trẫm!" "Rõ!" "Con bé muốn đi thì bây giờ có thể đi ngay." Lý phi vui mừng khôn xiết: "Đa tạ Hoàng thượng!" Huyền Phỉ Nhiên gật đầu rồi quay lại ngự thư phòng phê duyệt tấu chương.

Lý phi hớn hở chạy về báo cho con gái: "Tiệp nhi, phụ hoàng nói con muốn đi thì bây giờ có thể đi ngay!" Huyền Mộng Tiệp mừng rỡ: "Thật không mẹ?" "Thật mà." "Vậy con đi ngay đây." "Mẹ dẫn con đi." Trước khi đi tra việc, Lai Phúc đã chạy qua võ trường báo cho Tô Ngọc biết chuyện Tam công chúa sắp tới học.

Tô Ngọc khá bất ngờ, nghe xong đầu đuôi câu chuyện liền nói: "Xem ra có kẻ bắt đầu dám bằng mặt không bằng lòng rồi đây." Lai Phúc hiểu ngay ý của Tô Ngọc: "Vương gia, nô tài đi tra chuyện này ngay, Hoàng thượng đang chờ ạ." Họ đều không nghĩ chuyện này do Hoàng hậu làm, vì Hoàng hậu đối xử với các phi tần và con cái rất đúng mực.

Chẳng mấy chốc, Lý phi dẫn Huyền Mộng Tiệp tới. "Tiệp nhi kiến chào Hoàng thúc," Huyền Mộng Tiệp lễ phép hành lễ.

Tô Ngọc gật đầu: "Đứng bên cạnh quan sát đi, xem xong nếu con vẫn muốn luyện võ thì hãy vào.

Một khi đã bắt đầu thì không được hối hận." Huyền Mộng Tiệp nghiêm túc gật đầu, cô nhất định sẽ kiên trì.

Đứng xem một lúc, biểu cảm của Huyền Mộng Tiệp trở nên rất nghiêm túc.

Tô Ngọc vẫn luôn chú ý đến vị Tam công chúa này, thấy dáng vẻ nghiêm túc của cô bé, anh thầm cười, đứa trẻ này khá thú vị đấy. "Xem lâu như vậy, con thấy được gì rồi?" Tô Ngọc đứng bên cạnh hỏi. "Hoàng tỷ là Đích công chúa, chị ấy đã rất giỏi rồi, tại sao vẫn phải vất vả như vậy ạ?" Huyền Mộng Tiệp cau mày hỏi. "Bởi vì con bé là Trưởng công chúa, con bé có trách nhiệm phải gánh vác." Huyền Mộng Tiệp nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi: "Hoàng thúc, con phải làm gì mới có thể giúp Hoàng tỷ san sẻ một chút?

Con có thể giúp chị ấy không ạ?" "Tất nhiên là có thể, nhưng con phải nghĩ kỹ.

Một khi con quyết định san sẻ trách nhiệm của công chúa Huyền quốc với Hoàng tỷ, một khi đã bắt đầu là không được dừng lại, dù khổ dù mệt đến mấy cũng phải tiếp tục, không được nói không.

Dù vậy con vẫn muốn gánh vác cùng Trường Lạc chứ?" Huyền Mộng Tiệp ngẩn người nhìn Tô Ngọc, rồi hướng mắt về phía Trường Lạc. "Hoàng thúc, con có thể hỏi trách nhiệm mà Hoàng tỷ phải gánh vác là gì không ạ?" "Được chứ.

Trách nhiệm của con bé là đi thi đấu với công chúa các nước khác.

Thắng thì mang lại lợi ích cho Huyền quốc, thua thì Huyền quốc sẽ mất đi những thứ rất quan trọng với chúng ta." Huyền Mộng Tiệp quả quyết: "Con muốn giúp Hoàng tỷ." "Con chắc chứ?" Tô Ngọc không ngờ đứa trẻ này lại trả lời không cần suy nghĩ. "Con chắc chắn ạ.

Tuy con không giỏi bằng Hoàng tỷ nhưng con sẽ cố gắng học tập theo Hoàng thúc, giúp chị ấy san sẻ một phần, không thể để chị ấy làm hết mọi việc được, vất vả lắm. " "Ngay cả việc sau này phải rời xa mẫu phi vài năm cũng được sao?" Huyền Mộng Tiệp gật đầu chắc nịch: "Hoàng tỷ làm được thì con chắc chắn cũng làm được." "Đã vậy thì con vào luyện tập cùng mọi người đi, ta sẽ dạy con từ căn bản." "Cảm ơn Hoàng thúc!" Huyền Mộng Tiệp vui vẻ chạy tới luyện võ cùng nhóm Trường Lạc.

Lý phi nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, sau này Tiệp nhi phải rời đi cùng mọi người sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Chúng tôi không ở lại kinh thành lâu, sau này sẽ về Tạ gia thôn, lúc đó cứ để con bé đi cùng luôn." Dù không nỡ nhưng Lý phi vẫn đồng ý: "Vậy phiền Vương gia quá." "Không cần khách sáo." Lý phi đứng xem thêm một lúc rồi về, con gái sắp phải đi xa, bà cần chuẩn bị một ít đồ đạc cho con.

Từ khi Huyền Mộng Tiệp quyết định giúp Trường Lạc, Tô Ngọc đối xử với cô bé cực kỳ nghiêm khắc.

Đứa trẻ này đúng là một nhân tài, dù mệt mỏi thế nào cũng chống chọi được, thậm chí không hề khóc.

Hôm đó, Huyền Phỉ Nhiên xong việc liền ghé qua xem bọn trẻ luyện võ, thấy dáng vẻ nghiêm túc của Huyền Mộng Tiệp, ông khẽ nhướng mày. "Đứa nhỏ này thế nào?" "Rất tốt, con bé có thiên phú rất cao về cầm và bắn cung, có thể tập trung bồi dưỡng hai môn này để sau này giúp Trường Lạc.

Mà chuyện thông báo trước đó là sao vậy anh?" "Có kẻ ăn cháo đá bát rồi," Huyền Phỉ Nhiên lạnh mặt nói.

Hoàng hậu quản lý hậu cung, đồ dùng cho các phi tần và con cái không thiếu một li, nhưng có kẻ thấy sau khi có Huyền Mộng Tiệp ông không ghé qua chỗ Lý phi nữa nên bắt đầu bằng mặt không bằng lòng, thậm chí dám cắt xén đồ dùng của hai mẹ con họ.

Việc họ làm trò mờ ám này cũng không có gì lạ. "Hóa ra là vậy.

Nhưng tính kiên cường của đứa nhỏ này quả thực rất tốt, sau này có con bé giúp, Trường Lạc cũng sẽ nhẹ nhàng hơn." Nghe Tô Ngọc nói vậy, Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn yên tâm.

Trường Lạc vẫn còn nhỏ, ông cũng không muốn dồn hết mọi chuyện lên vai con bé.

Mỗi khi thấy Trường Lạc không phải đang học thì cũng là đang trên đường đi học, lòng ông thấy rất xót.

Bây giờ Huyền Mộng Tiệp có thể san sẻ bớt thì tốt quá.

Huyền Mộng Tiệp từ khi theo Tô Ngọc học tập, cả người như biến thành một người khác, nếu là người quen cũ chắc không dám nhận ra.

Vị Tam công chúa từng nhút nhát, tự ti giờ đây lại xinh đẹp và tự tin đến thế.

Ban đầu, khi Huyền Mộng Nhã nghe tin Huyền Mộng Tiệp đi học cùng Tô Ngọc, cô ta còn mỉa mai là đồ ngu, đi làm cái việc tốn công vô ích.

Dù làm tốt đến đâu cũng chẳng bao giờ được phụ hoàng công nhận, vì trong lòng phụ hoàng chỉ có mỗi đại hoàng tỷ mà thôi.

Thế nhưng, khi thấy Huyền Phỉ Nhiên thường xuyên gặp Mộng Tiệp, lại còn tới xem cô bé học bài, trong lòng Huyền Mộng Nhã đầy sự đố kỵ.

Huyền Mộng Nhã xông vào phòng Huyền Mộng Tiệp khi cô bé đang luyện đàn.

Chỉ mới vài ngày mà kỹ năng đánh đàn của Huyền Mộng Tiệp đã tiến bộ vượt bậc, sao có thể như thế được?

Trước đây Mộng Tiệp đàn đâu có hay như vậy.

Chỉ mới vài ngày thôi mà?

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của em gái, lòng Huyền Mộng Nhã tràn ngập đố kỵ.

Cô ta dường như đã hiểu tại sao mẫu phi lại nói theo học Hoàng thúc sẽ học được rất nhiều thứ.

Bây giờ xem ra đúng là vậy.

Ngay cả con nhỏ ngốc nghếch như Mộng Tiệp còn có thể thay đổi chóng mặt thế này.

Cô ta bước tới chặn tay đàn của Mộng Tiệp.

Chương 727

Bị cắt ngang đột ngột, Huyền Mộng Tiệp cau mày nhìn người xuất hiện trong phòng mình: "Nhị hoàng tỷ, chị tìm em có việc gì?" Huyền Mộng Nhã thấy thái độ không kiêng dè của em gái thì sắc mặt vô cùng khó coi.

Trước đây Mộng Tiệp đâu có dám nói chuyện với cô ta kiểu đó.

Đúng là được Hoàng thúc để mắt tới nên mới dám lên mặt thế này. "Ta yêu cầu em phải đi nói với Hoàng thúc rằng em không muốn đi học nữa," Huyền Mộng Nhã ngang ngược ra lệnh.

Nếu là trước đây, Mộng Tiệp chắc chắn sẽ vì sợ hãi mà đồng ý ngay, nhưng giờ cô không còn sợ Mộng Nhã nữa. "Em sẽ không nói thế đâu.

Nếu hoàng tỷ muốn học thì tự đi mà nói với Hoàng thúc," Huyền Mộng Tiệp nghiêm túc đáp.

Trước đây cô nghe người ta nói Hoàng thúc đáng sợ thế nào, giờ mới biết toàn là lời bịa đặt.

Hoàng thúc tuy nghiêm khắc lúc dạy dỗ nhưng bình thường lại rất dễ gần.

Thỉnh thoảng người còn mang đồ ăn ngon cho họ nữa.

Cô thích nhất là dâu tây mà Hoàng thúc mang tới, chua chua ngọt ngọt rất ngon.

Huyền Mộng Nhã hoàn toàn không ngờ Mộng Tiệp lại dám cãi lời mình. "Xem ra em quên mất cảm giác bị đánh là thế nào rồi." Nói đoạn, cô ta rút roi ra định đánh em gái.

Thấy Mộng Nhã rút roi, trong lòng Mộng Tiệp vẫn có chút sợ hãi, nhưng nghĩ đến những gì mình đã học được gần đây, cô bé đứng thẳng lưng nhìn chị mình: "Em sẽ không sợ chị nữa đâu!" Đây là lần đầu tiên Huyền Mộng Nhã bị mất mặt trước Mộng Tiệp như vậy.

Cô ta vung tay đánh tới.

Dù sao cũng mới học được chưa lâu, cộng thêm việc Mộng Nhã có người hầu giúp sức, chẳng mấy chốc trên người Mộng Tiệp đã đầy vết roi.

Rất đau, nhưng Mộng Tiệp cắn răng không khóc. "Lai Phúc công công, cầu xin ông hãy thưa với Hoàng thượng, xin người hãy cứu Tam công chúa với!" Cung nữ của Mộng Tiệp quỳ rạp dưới đất, không ngừng dập đầu.

Lai Phúc nhìn cung nữ đang quỳ, kỳ lạ hỏi: "Hôm nay là giờ nghỉ mà?

Tam công chúa bị làm sao?" "Nhị công chúa đến tìm Tam công chúa rồi đánh người, trên người công chúa đầy vết thương rồi ạ!" "Cái gì?

Lại có chuyện như vậy sao?

Để tôi đi tìm Hoàng thượng ngay!" Nói xong ông vội vàng chạy vào.

Trong ngự thư phòng, Tô Ngọc đang bàn việc với Huyền Phỉ Nhiên, thấy Lai Phúc vào thì hơi ngạc nhiên: "Sao ông lại vào đây?" "Hoàng thượng, cung nữ của Tam công chúa vừa chạy tới, nói là Nhị công chúa xông vào phòng Tam công chúa hành hung, còn có cả thị vệ giúp sức nữa ạ," Lai Phúc vội vàng kể lại sự việc.

Nghe xong, sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên cực kỳ khó coi: "Gớm thật, to gan quá rồi!

Tiểu Ngọc, em đi cùng anh qua đó xem thế nào.

Anh muốn xem con gái của Nhàn phi rốt cuộc hống hách đến mức nào." "Được." Khi hai người tới nơi thì Lý phi và Nhàn phi cũng đã có mặt.

Nhàn phi cậy thế gia đình địa vị cao nên chẳng nể nang gì Lý phi, thậm chí còn đe dọa không cho bà báo chuyện này với Hoàng thượng. "Đừng tưởng con nhỏ đó đi học cùng Ngọc Vương gia là mẹ con nhà cô hơn người.

Lý phi, ta muốn xử cô chỉ cần búng ngón tay thôi." Ai bảo nhà ngoại của Lý phi chỉ là quan tứ phẩm cơ chứ?

Bà ta căn bản không coi Lý phi ra gì.

Đám người đứng canh cửa không ngừng run rẩy, thậm chí không dám nhìn sắc mặt của Huyền Phỉ Nhiên.

Hoàng thượng sao đột nhiên lại tới đây?

Giờ lại nghe thấy Nhàn phi nói những lời như vậy, họ không dám tưởng tượng chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nương nương quá sơ suất rồi, bây giờ mẹ con Lý phi đã lọt vào mắt xanh của Hoàng thượng, bị phát hiện chỉ là chuyện sớm muộn. "Nhàn phi, cho dù nhà ngoại bà có thế lực đến đâu, chuyện này chúng ta cũng không xong đâu!" Nhìn con gái bị đánh đến mức thoi thóp, lòng Lý phi đầy oán hận.

Một đứa trẻ sao có thể độc ác đến mức này? "Lý phi, cô dám à?" "Cô ấy không dám nhưng trẫm dám đấy!" Huyền Phỉ Nhiên lạnh mặt bước vào, nhìn Nhàn phi bằng ánh mắt lạnh lẽo.

Nhàn phi thấy Huyền Phỉ Nhiên thì sợ hãi quỳ sụp xuống: "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." Huyền Phỉ Nhiên không thèm đếm xỉa đến Nhàn phi mà nhìn Lý phi hỏi: "Tiệp nhi sao rồi?" "Cầu xin Hoàng thượng làm chủ cho Tam công chúa!

Hôm nay con bé vốn ở trong phòng luyện đàn, Nhị công chúa xông vào không biết nói gì rồi ra tay đánh người.

Không những thế, cô ta còn sai thị vệ đánh Tiệp nhi, giờ trên người con bé toàn vết roi thôi." Nghĩ đến cảnh con gái mình đầy thương tích, lòng Lý phi đầy căm hận mẹ con Nhàn phi. "Trẫm vào xem con bé." Lý phi dẫn Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc vào nội điện thăm Mộng Tiệp.

Đứa trẻ ngày hôm qua còn khỏe mạnh giờ sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, dáng vẻ yếu ớt khiến Huyền Phỉ Nhiên lo lắng.

Ông quay sang Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, em gọi Vạn Cổ qua xem cho con bé được không?" "Được ạ." Nửa canh giờ sau, Vạn Cổ mang hòm thuốc tới.

Sau khi bắt mạch, ông cau mày, vén tay áo đứa trẻ lên xem những vết roi.

Chỉ trên hai cánh tay mà đã có bao nhiêu vết thương, Vạn Cổ không dám nghĩ trên người đứa trẻ còn bao nhiêu vết nữa. "Cơ thể không có gì đáng ngại, nhưng vết roi trên người quá nhiều.

Tôi là nam giới không tiện bôi thuốc cho công chúa, tôi sẽ để lại một ít thuốc mỡ và kê thêm thuốc sắc.

Uống và bôi trong nửa tháng sẽ khỏi.

Sau khi vết thương lành thì bôi thêm thuốc trị sẹo, hai tháng là ổn." Vạn Cổ đặt tay đứa trẻ lại vào trong chăn, trong lòng nảy sinh cảm giác chán ghét mẹ con Nhàn phi.

Một đứa trẻ nhỏ như vậy mà ra tay độc ác thế, không chỉ tự mình đánh mà còn bắt thị vệ đánh cùng. "Nửa tháng này con bé không cần qua học cùng em đâu, khi nào khỏi hãy tới.

Lý phi nương nương hãy nói lại với Tam công chúa nhé," Tô Ngọc đứng bên cạnh lên tiếng. "Dạ vâng." Bên ngoài, Nhàn phi đã quỳ được nửa canh giờ, chân đau nhức mà vẫn không thấy Huyền Phỉ Nhiên từ nội điện đi ra, lòng bà ta bắt đầu lo lắng.

Đúng lúc đó, Huyền Mộng Nhã chạy vào, thấy mẹ mình quỳ dưới đất thì bất mãn nói: "Mẫu phi, người quỳ ở đây làm gì?

Đứng lên đi chứ!" Nhàn phi nhíu mày quát: "Quỳ xuống!" "Tại sao con phải quỳ?

Con không quỳ đâu!" Huyền Mộng Nhã vẫn chưa nhận thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Chương 728

Huyền Phỉ Nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài, ánh mắt lạnh lẽo.

Ông không ngờ Nhị công chúa lại hống hách đến mức này.

Ông lạnh lùng bước ra.

Huyền Mộng Nhã thấy ông thì vui mừng chạy tới: "Phụ hoàng, sao người lại ở đây?

Chúng ta về cung mẫu phi chơi nhé?" Phụ hoàng thế mà lại tới đây, thật đáng ghét.

Biết thế lúc nãy mình đánh con nhỏ đó nặng tay hơn chút nữa.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn con gái, bình tĩnh hỏi: "Vết thương trên người Tam hoàng muội của con là do con đánh hả?" "Đúng là con đánh đấy, ai bảo nó không biết điều không chịu nghe lời con?

Phụ hoàng, người phải phạt nó thật nặng vào!" Huyền Mộng Nhã không hiểu được ý tứ của ông, còn hớn hở nói.

Nhàn phi đứng bên cạnh suýt nữa thì tức chết vì con gái mình.

Đứa trẻ này cái gì cũng dám nói, bao nhiêu tính toán trong đầu bà ta giờ tan thành mây khói. "Ồ?

Con muốn phạt thế nào?" "Phụ hoàng, người hãy đánh gãy hai tay nó đi!

Như thế nó sẽ không thể đánh đàn được nữa," Huyền Mộng Nhã mắt sáng rực nhìn phụ hoàng nói. "Tại sao?" "Tại sao kỹ năng đàn của nó lại tiến bộ nhanh thế chứ?

Nó không được phép đàn hay hơn con!" Huyền Mộng Nhã nói như thể đó là điều hiển nhiên, hoàn toàn không thấy việc mình làm có gì sai.

Huyền Phỉ Nhiên tức giận đến run người, ông nhìn Nhàn phi đang quỳ dưới đất: "Nhàn phi, bà thật sự đã nuôi dạy cho trẫm một đứa con gái tốt đấy." Nhỏ tuổi thế này mà đã tâm địa độc ác, đối xử với em gái mình tàn nhẫn như vậy, lớn lên thì còn thế nào nữa? "Phụ hoàng?

Có được không ạ?" "Kỹ năng đàn của Hoàng tỷ con còn giỏi hơn cả Tiệp nhi, con định tính thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên hỏi ngược lại.

Nhàn phi biết không thể để con gái nói tiếp, liền vội vã lên tiếng: "Hoàng thượng, là thần thiếp quản giáo không nghiêm, xin Hoàng thượng xá tội." "Khi trẫm chưa hỏi bà thì bà hãy ngậm miệng lại, đừng có lên tiếng.

Nghe bà nói trẫm thấy phiền lắm." Nhàn phi mặt trắng bệch nhìn ông.

Một khi Hoàng thượng đã nói những lời này, có nghĩa là bà ta sắp phải vào lãnh cung rồi. "Hoàng thượng..." "Phụ hoàng không được bắt nạt mẫu hậu!" Huyền Phỉ Nhiên bị câu nói này làm cho tức cười, ông nhìn đứa trẻ với ánh mắt lạnh lẽo: "Không được?

Hóa ra trên đời này vẫn còn việc trẫm không được làm cơ à?

Tốt, tốt lắm!" "Hoàng thượng bớt giận!" "Bớt giận?

Trẫm có gì mà phải bớt giận?

Hiện giờ trẫm đang rất vui đây." Huyền Mộng Nhã dù có ngốc đến đâu cũng nhận ra lần này phụ hoàng thật sự nổi giận.

Cô ta nuốt nước bọt nhìn ông: "Phụ hoàng, nhi thần..." "Đưa hết đám thị vệ bên cạnh Nhị công chúa tới đây, nhất là những kẻ vừa rồi đã ra tay đánh Tam công chúa." "Rõ!" Rất nhanh sau đó, mấy tên thị vệ bị đưa tới.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn chúng, lạnh giọng nói: "Người đâu!

Đám thị vệ này phạm thượng, đánh chết ngay tại chỗ cho trẫm!

Bắt Nhị công chúa đứng bên cạnh chứng kiến, không được phép nhắm mắt!" Nhàn phi trợn tròn mắt: "Hoàng thượng, Tam công chúa còn nhỏ, cầu xin người tha cho con bé lần này!" Để một đứa trẻ nhìn người ta bị đánh chết ngay trước mặt, việc này quá tàn nhẫn. "Còn nhỏ sao?

Một đứa trẻ sáu bảy tuổi đã dám sai thị vệ hành hung em gái mình, chỉ vì em gái đàn hay hơn mà muốn đánh gãy tay người ta, đây là cái 'còn nhỏ' mà bà nói đấy à?" Huyền Phỉ Nhiên gầm lên.

Dù không quá quan tâm đến những cô con gái khác ngoài Trường Lạc, nhưng Huyền Phỉ Nhiên vẫn chu cấp đầy đủ mọi thứ, phu tử dạy học cũng mời những người giỏi nhất.

Thế mà giờ Nhàn phi lại dạy ra một đứa con gái thế này đây! "Hoàng thượng, tất cả đều là lỗi của thần thiếp, thần thiếp nguyện chịu mọi tội hình, xin người hãy tha cho Nhị công chúa!" Nhàn phi giờ hối hận thật rồi, lẽ ra bà ta không nên dung túng cho con mình đến tìm Mộng Tiệp gây sự.

Những ngày qua bà ta nghe nói Mộng Tiệp thay đổi rất nhiều, khi Mộng Nhã đòi đi gây sự, bà ta cũng đã mặc kệ.

Chỉ không ngờ chuyện này lại lọt đến tai Hoàng thượng, hơn nữa còn làm lớn chuyện đến mức này, giờ biết kết thúc sao đây?

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ hớt hải của Nhàn phi, lên tiếng: "Hoàng huynh, chuyện này e rằng một đứa trẻ không dám làm như vậy đâu." Nhàn phi trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương gia, xin ngài chớ có ngậm máu phun người!" "Bản vương chưa hề chỉ đích danh ai, Nhàn phi làm gì mà cuống lên thế?

Hơn nữa, bà nói đúng một câu đấy, nó chỉ là một đứa trẻ, dù có là công chúa cũng không thể khiến đám thị vệ kia nghe lời mà hành hung hoàng tự được, trừ phi có kẻ đứng sau chống lưng cho nó, và kẻ đó chỉ có thể là bà thôi," Tô Ngọc gằn từng chữ.

Nhàn phi run rẩy nhìn Tô Ngọc, ông ta thế mà đoán ra hết sạch. "Nếu không có sự đồng ý của bà, chúng sao dám làm chuyện hèn hạ hại công chúa như vậy?" Huyền Phỉ Nhiên tự nhiên hiểu ý Tô Ngọc, mà lời anh nói cũng chẳng sai, nếu không có Nhàn phi chống lưng, chúng lấy đâu ra gan đó?

Nghĩ đến đây, ông đã có quyết định. "Người đâu!

Nhàn phi mưu hại hoàng tự, tống vào lãnh cung, Nhị công chúa cũng đi cùng luôn!" Huyền Phỉ Nhiên không cho họ bất kỳ cơ hội nào, trực tiếp đày vào lãnh cung.

Nhàn phi vốn tưởng chỉ cần mình chịu phạt là xong chuyện, ai dè Huyền Phỉ Nhiên lại đày bà ta vào lãnh cung, ngay cả Mộng Nhã cũng không ngoại lệ.

Là công chúa mà bị đày vào lãnh cung thì coi như đời xong rồi.

Nhàn phi thấy lạnh toát cả người.

Bà ta hiểu rõ dù nhà ngoại có thế lực lớn đến đâu cũng không thể thay đổi quyết định của Hoàng thượng.

Bởi vì hiện tại không còn là lúc Hoàng thượng bị Tạ gia kìm kẹp nữa rồi.

Bây giờ Huyền Phỉ Nhiên đang nắm đại quyền trong tay, binh quyền hay các vị trí trọng yếu trong triều đều là người của ông.

Bên cạnh lại có một Tô Ngọc trợ giúp.

Chỉ cần Tô Ngọc muốn ra tay, những kẻ có ý đồ xấu trong triều đều có thể bị xử lý bất cứ lúc nào.

Cha bà ta chắc chắn không vì hai mẹ con bà ta mà hy sinh cả gia tộc đâu.

Bởi vì...

Huyền Mộng Nhã nghe tin mình và mẫu phi bị đày vào lãnh cung thì nhảy dựng lên. "Phụ hoàng!

Chương 729

Tại sao lại đày chúng con vào lãnh cung?

Con không thèm đến cái nơi đó đâu!" Huyền Phỉ Nhiên nhìn cô ta, trong lòng chỉ còn sự coi thường: Một đứa trẻ nói năng ngông cuồng, không biết lễ nghĩa phép tắc.

“Đưa Nhị công chúa đi chịu hình, sau khi kết thúc thì đưa cô ta cùng Nhàn phi vào lãnh cung, không được phép để bất kỳ ai giúp đỡ họ.

Nếu để trẫm biết được, kết cục của đám thị vệ bên ngoài chính là tấm gương cho các người.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ gần như sụp đổ của Nhàn phi, khóe môi khẽ nhếch lên.

Thấy Tô Ngọc rời đi cùng Huyền Phỉ Nhiên, trong lòng Nhàn phi tràn đầy oán hận.

Tất cả đều là lỗi của Tô Ngọc.

Sự việc này tạm khép lại, Tô Ngọc nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên xong liền trở về.

Khi về đến nhà thì Vương Cẩn Hòa không có ở đó, Tô Ngọc bèn sang Tô gia thăm Tô Tích.

Tô Tích lườm Tô Ngọc một cái đầy vẻ bực bội: “Anh đến đây làm gì?” “Cháu đến thăm ông nội mà.” Tô Tích hừ một tiếng đầy vẻ chê bai: “Về bao nhiêu ngày rồi giờ mới tới thăm tôi, anh thật là có tâm quá nhỉ.” Tô Ngọc cười đáp: “Ông nội, chẳng phải tại cháu bận quá sao?

Vừa xong việc là cháu tới thăm ông ngay đây.” “Anh trai anh bao giờ thì về?” “Tối đa mười ngày nữa là về thôi ạ, dù sao họ còn dẫn theo đại quân nên tốc độ sẽ chậm hơn nhiều.” Anh và nhóm Nguyên Bảo cưỡi ngựa đi gấp nên mới về trước, đám Tô Cửu thì không so sánh được.

“Anh đúng là chẳng biết ngại là gì, loại lời này mà cũng nói ra được.” Tô Tích buồn cười lắc đầu.

Vốn dĩ chỉ là chuyện về muộn vài ngày, kết quả đứa nhỏ này lại đòi về trước, bỏ mặc đại quân ở phía sau.

“Cũng may là anh đi cùng anh trai, Hoàng thượng lại nể mặt anh, nếu không anh thử tùy tiện chạy về xem có bị phạt không?” Tô Tích càm ràm.

Đôi khi Tô Tích thấy Hoàng thượng đối xử với Tô Ngọc quá tốt, quyền lực hay địa vị gì cũng đều trao hết.

“Anh trai và Hoàng huynh đều tốt với cháu, chuyện này có muốn ghen tị cũng không được đâu, ông nội đừng có ghen tị nữa.” Tô Ngọc nhìn Tô Tích với vẻ mặt đầy đắc ý.

Tô Tích cảm thấy đứa nhỏ này đúng là không còn thuốc chữa, đây còn là đứa cháu trai cao ngạo một thời của ông sao?

Ở lại trò chuyện với Tô Tích một lúc, ước chừng Vương Cẩn Hòa sắp về nên anh mới chào tạm biệt.

Khi về đến nhà, quả nhiên Vương Cẩn Hòa đã về, cô đang ngồi trước bàn viết xem gì đó, vẻ mặt có vẻ nghiêm túc và không được vui.

Tô Ngọc bước tới ôm lấy vai cô, tò mò hỏi: “Em đang nghĩ gì vậy?” Nhìn người trước mặt, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: “Là chuyện của người dân ở ngoại ô kinh thành.” “Ồ?

Những người dân đó làm sao?” Tô Ngọc tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến Vương Cẩn Hòa phải sầu não như

vậy.

Vương Cẩn Hòa thở dài: “Mấy ngày trước em cùng vài người ra ngoại ô xem đất, định tìm một nơi xây xưởng.

Sau khi chọn được chỗ rồi, dân làng ở đó đột nhiên lại đổi ý không đồng ý bán nữa.

Không chỉ vậy, họ còn làm việc rất tuyệt tình, cứ như thể nếu em còn dám bén mảng tới đó thì họ sẽ ra tay với em vậy.” Nghe đến đây, sắc mặt Tô Ngọc trở nên âm trầm đáng sợ, anh ôm chặt lấy vai cô, lạnh lùng nói: “Gan bọn họ cũng lớn thật đấy.” “Trước đây em qua đó, họ biết em muốn xây xưởng thì đều rất vui mừng, em cũng không biết tại sao đột nhiên lại thay đổi như vậy.” Vương Cẩn Hòa luôn cảm thấy phía sau như có ai đó đang đối đầu với mình.

Nếu không thì tại sao sớm không từ chối, muộn không từ chối, đúng lúc hôm nay chuẩn bị mua đất thì lại đổi ý?

Ngay cả cơ hội kiếm tiền họ cũng không cần nữa.

Tô Ngọc ôm lấy vai cô: “Em không vui sao?” Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: “Không vui thì không đến mức, chỉ là cảm giác sắp xong việc lại bị người khác nhúng tay vào không được dễ chịu cho lắm.

Em định lát nữa sẽ đi xem lại, rốt cuộc là có chuyện gì.” Không làm rõ chuyện này, cô thấy không cam lòng.

“Cần anh giúp không?” Tô Ngọc hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: “Không cần anh giúp đâu, em tự giải quyết được mà, anh phải tin tưởng vợ mình chứ.” Tuy trong lòng có chút bất lực nhưng Tô Ngọc vẫn gật đầu đồng ý: “Em nói đúng, vợ của anh đương nhiên là giỏi nhất rồi.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, cô thúc nhẹ vào người anh một cái, mắng yêu: “Anh nghe xem mình đang nói cái gì vậy?” Tô Ngọc nghiêm túc nhìn cô: “Anh nói thật lòng mà.” Lườm Tô Ngọc một cái, cô hỏi tiếp: “Em nghe anh nói bậy bạ.

Hôm nay chẳng phải anh đi tìm Hoàng huynh sao?

Sao về sớm thế?” “Anh về lâu rồi, thấy em không có nhà nên sang nói chuyện với ông nội một lúc.” “Vậy thì tốt, bên phía Hoàng huynh không có chuyện gì chứ?” “Cũng ổn, nhưng hôm nay đã đày mẹ con Nhàn phi vào lãnh cung rồi.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Đày bọn họ vào lãnh cung?

Chuyện này là sao?

Sao Hoàng huynh lại đột ngột làm vậy?” Tô Ngọc kể lại những chuyện mẹ con Nhàn phi đã làm, nghe xong Vương Cẩn Hòa sững sờ, thậm chí không dám tin: “Chuyện này... là thật sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Là thật.” “Nhàn phi này đúng là hết chỗ nói, là phi tử của Hoàng thượng mà lại nuôi dạy con cái thành ra như vậy, còn dung túng con mình hại cả anh chị em ruột, hèn gì Hoàng huynh lại nổi giận.” Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu.

“Chứ còn gì nữa?

Nhàn phi này cũng là tự chuốc lấy thôi, em không thấy Nhị công chúa hống hách đến mức nào đâu, đứa trẻ như vậy thật sự không ai ưa nổi.

Mà lý do cô ta đối phó với Tam công chúa chỉ vì Tam công chúa đàn giỏi hơn cô ta, em xem sao lại có chuyện như thế được?” Vương Cẩn Hòa càng thêm cạn lời, Nhàn phi không lo dạy dỗ con gái mình, kết cục này là đáng đời.

Không dạy bảo thì thôi, lại còn ở bên cạnh dung túng con làm chuyện xấu, thật không biết Nhàn phi nghĩ gì trong đầu.

Tựa vào người Tô Ngọc, cô nhíu mày nói: “Mấy ngày nay nghe anh kể về Tam công chúa, em thấy cô bé đó cũng khá tốt, Lý phi dạy con rất khéo.” Tô Ngọc cười gật đầu: “Em nói đúng, Lý phi quả thực dạy con rất tốt, thiên phú về cưỡi ngựa bắn cung và đánh đàn của Tam công chúa cũng rất tuyệt vời.” “Vậy anh phải dạy dỗ cho hẳn hoi, đừng có mà lười biếng đấy biết chưa?” Tô Ngọc bất lực lắc đầu: “Em đã lên tiếng thì anh nào dám chứ.” Vương Cẩn Hòa bấy giờ mới hài lòng gật đầu: “Thế còn nghe được.

Mà Tiểu Bảo bọn nhỏ anh lại không đưa về à?” Nhắc đến chuyện này, Tô Ngọc cũng thấy đau đầu: “Không phải anh không đưa về, mà là bọn nhỏ không chịu về.” Ở nhà không tốt sao?

Hai đứa nhỏ này sao lại cứ thích ở lì trong cung thế không biết?

Hai đứa lớn thì thôi đi, hai ngày nay đến hai đứa nhỏ cũng đòi vào cung.

Chẳng nói được gì khác, cứ luôn miệng đòi đi.

Làm Tô Ngọc mỗi khi đi dạy học lại phải xách cả hai đứa theo.

Bọn nhỏ ngồi trong xe đẩy tự chơi cũng rất vui, không thì nhìn Tiểu Bảo bọn họ học mà hớn hở múa tay múa chân.

Nếu không phải vì hai đứa còn quá nhỏ, Tô Ngọc còn nghi ngờ có khi bọn nó cũng đòi lao vào học cùng luôn rồi.

Giống như Hoằng Nghị ngày trước, bé tí tẹo đã bắt đầu học hành ra dáng ra hình.

Cho dù không hiểu thơ từ ca phú gì nhưng cũng đòi học cùng, lại còn nghe rất say sưa.

Hiện tại Hi Hi và Tiểu Triệt cũng y như vậy.

Có đôi khi Tô Ngọc bắt đầu hoài nghi không biết hai đứa con nhà mình có phải thành tinh rồi không, nếu không sao có thể làm ra những chuyện kỳ quặc như thế?

“Vậy thì anh chịu khó một chút, dắt cả hai đứa nhỏ đi cùng.” Nhìn dáng vẻ bất lực của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không cần đoán cũng biết anh đang phiền lòng chuyện gì.

“Con mình sinh ra, có quỳ cũng phải chiều thôi.” Tô Ngọc giả vờ than thở.

Câu nói của anh làm Vương Cẩn Hòa phì cười, cô đẩy anh một cái, lắc đầu: “Anh nói cái kiểu gì thế?” Sau khi suy nghĩ nghiêm túc, Tô Ngọc mới nói: “Anh nói thật lòng mà.

Ngày mai em đi qua đó phải cẩn thận đấy, có chuyện gì không giải quyết được thì báo cho anh, anh sẽ tới giúp.” Sau khi đùa giỡn, Tô Ngọc nhìn cô đầy lo lắng.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu, sự quan tâm của anh khiến cô rất vui.

Chương 730

“Yên tâm đi, bên em sẽ không có chuyện gì đâu, bọn họ chưa dám động thủ với em đâu.

Kẻ đứng sau chẳng qua chỉ muốn làm em khó chịu thôi, tiếc là họ không biết mấy chuyện này đối với em chẳng đáng để tâm.

Chỉ là những chuyện vặt vãnh không quan trọng, ngoài việc tạm thời gây chút phiền toái cho em thì kẻ đó chẳng làm được gì khác đâu.” “Em nghĩ được như vậy là tốt rồi.” Sáng sớm hôm sau, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ăn sáng xong thì chia tay ở cổng nhà.

Tô Ngọc dắt hai đứa nhỏ vào cung, Vương Cẩn Hòa dẫn theo Nguyên Bảo đến ngôi làng đó.

Nguyên Húc vẫn đang dưỡng thương nên sau khi Tô Ngọc về đã để Nguyên Bảo đi theo bảo vệ cô.

Có Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân bên cạnh, Tô Ngọc cũng yên tâm hơn phần nào.

Đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, Nguyên Bảo hỏi: “Phu nhân, chúng ta đi bây giờ chứ ạ?” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Ừ, đi thôi.” “Vâng.” Ngồi lên xe ngựa đến ngôi làng hôm qua.

Khi họ tới nơi, có vài người nhìn cô với ánh mắt đầy khao khát, nhưng cuối cùng lại chuyển thành thất vọng và tiếc nuối.

Nhìn biểu cảm của họ, Vương Cẩn Hòa hiểu rằng thực ra họ cũng muốn cô xây xưởng ở đây, chẳng qua vì thôn trưởng mà đành phải gật đầu đồng ý.

Địa vị của thôn trưởng làng này cao hơn hẳn so với những nơi khác, điều này khiến người ta thấy có chút kỳ lạ.

“Phu nhân, ngôi làng này lạ thật đấy.” Nguyên Bảo nói nhỏ.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Anh nói đúng, người dân ở đây quả thực rất lạ, uy quyền của thôn trưởng quá lớn, dân làng dù có ý kiến khác cũng không dám nói ra.” Lâm Tử Ân tán thành gật đầu: “Đúng là lạ thật, bình thường thôn trưởng chẳng phải luôn mong làng mình ngày càng phát triển sao?

Đến đây sao lại khác thế nhỉ?

Chỉ cần không ngốc cũng biết việc xây xưởng sẽ mang lại lợi ích to lớn thế nào cho dân làng xung quanh, vậy mà họ lại không đồng ý.

Phu nhân, hay là mình chọn chỗ khác đi?” “Những chỗ khác chúng ta cũng xem qua rồi, diện tích không lớn bằng ở đây, không đáp ứng được nhu cầu của chúng ta.” Xưởng cô muốn xây không chỉ có khu sản xuất mà còn phải có kho bãi, tất cả phải xây cùng một chỗ.

Nếu chỉ xây xưởng thì có vài nơi hợp lý, nhưng như vậy cô lại phải tìm chỗ khác để làm kho, điều đó không tiện chút nào.

Lâm Tử Ân bấy giờ mới hiểu ra: “Hóa ra là vậy, tôi hiểu rồi.” “Đi thôi, chúng ta lại đi tìm thôn trưởng xem ông ta nghĩ thế nào, nếu vẫn khăng khăng như vậy thì chúng ta đành phải bỏ cuộc thôi.” Cả nhóm đi đến nhà thôn trưởng, khi thấy họ tới, ông ta lộ vẻ không hài lòng: “Các người lại đến làm gì?

Chúng tôi đã nói là không bán rồi, đi mau đi.” Những người xung quanh có chút không cam lòng nhưng cũng chẳng dám nói gì, chỉ biết bực bội ngồi đó với tâm trạng tồi tệ.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên nhìn thấy ánh mắt của họ, cô khẽ nhếch môi, vị thôn trưởng này e rằng sắp gây phẫn nộ trong dân rồi.

“Thôn trưởng, tôi hy vọng ông hãy cân nhắc kỹ chuyện này, dù sao đây cũng là cơ hội mang lại lợi ích lớn cho làng của ông.” Vương Cẩn

Hòa nhẹ giọng nói.

Dáng vẻ mềm mỏng đó càng khiến thôn trưởng lấn tới.

Ông ta khinh khỉnh nói: “Tôi đã bảo không bán là không bán, đi ngay cho!” Nói rồi ông ta định bước tới đẩy Vương Cẩn Hòa.

Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân đồng thời chắn phía trước bảo vệ cô, sắc mặt khó coi nhìn lão thôn trưởng định động tay động chân: “Láo xược!

Đây là Trường Ninh Huyện chủ, cũng là Ngọc Vương phi, ông dám động thủ với Vương phi, ông chán sống rồi sao?” Thôn trưởng nghe Nguyên Bảo nói thì giật nảy mình, đây mà là Vương phi sao?

Sau đó như sực nhớ ra điều gì, ông ta bất chấp nói: “Anh nói là Vương phi thì là Vương phi chắc?

Tôi còn bảo tôi là Hoàng thượng đây này.” Nguyên Bảo tức quá hóa cười, Vương Cẩn Hòa cũng không giận, cô nhìn Nguyên Bảo: “Đi mời Huyện lệnh qua đây một chuyến.” “Vâng.” Nghe thấy cô muốn mời Huyện lệnh, thôn trưởng bắt đầu hoảng hốt.

Ông ta run rẩy nhìn cô, lắp bắp: “Cô... cô dọa ai chứ?

Cô tưởng nói thế là tôi sợ chắc?” Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa thấy buồn cười: “Đã không sợ thì ông uốn lưỡi cho thẳng rồi hãy nói chuyện.” “Cô...” “Nguyên Bảo, đi mau đi.” “Phu nhân, tôi đã cho người đi rồi, người không thể ở đây một mình được, vạn nhất đám người này mạo phạm người thì sao?” Những người đứng cạnh thấy thôn trưởng như vậy thì trong lòng vô cùng hả hê.

Cuối cùng lão cũng biết sợ rồi.

Họ biết chắc người này chính là Vương phi, nếu không phải thì ai dám mạo danh như vậy chứ.

"Thôn trưởng, thân phận Vương phi đâu phải ai cũng dám mạo nhận, có khi đây đúng là Vương phi thật đấy." Một người cùng phe với thôn trưởng nói nhỏ.

Mạo danh hoàng thân quốc thích là tội chém đầu, chuyện này ông ta vẫn hiểu.

Thôn trưởng lườm thuộc hạ một cái, đồ nhát gan.

Cô ta bảo là Vương phi thì là Vương phi chắc?

Biết đâu chuyện gọi Huyện lệnh cũng là lừa người.

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó thôn trưởng đã bị vả mặt.

Huyện lệnh thực sự đã đến.

Thấy Huyện lệnh, thôn trưởng hoàn toàn đờ người ra.

"Hạ quan tham kiến Vương phi." Huyện lệnh nhìn Vương Cẩn Hòa rồi quỳ xuống hành lễ.

Nghi lễ này khiến thôn trưởng nuốt nước bọt cái ực, vô thức lùi lại một bước.

Quả nhiên... quả nhiên là Vương phi thật, sao có thể như vậy được?

"Người... tôi..." "Bây giờ ông có thể nói vì sao lại lật lọng và nhắm vào bản Vương phi không?" Vương Cẩn Hòa thản nhiên hỏi.

Thôn trưởng cúi đầu chột dạ, thậm chí không dám nhìn mặt cô.

Thấy ông ta đột nhiên im như thóc, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Bản Vương phi đang hỏi ông, ông không nghe rõ sao?" "Dạ... nghe rõ rồi ạ." Lão nào dám không nghe rõ chứ?

"Đã nghe rõ thì nói đi." Khi biết Vương Cẩn Hòa là Vương phi, thôn trưởng đã hoàn toàn sợ hãi.

“Tôi...” Ông ta ấp úng không biết phải giải thích thế nào.

Chuyện này vốn dĩ là do ông ta sai, lại còn tin lời sàm ngôn mà làm ra chuyện như vậy, giờ biết mở lời làm sao?

Thấy dáng vẻ của ông ta, Vương Cẩn Hòa lại lên tiếng: “Nói đi, rốt cuộc là ai đã xúi giục ông làm vậy?” “Chuyện này...” Thôn trưởng vẫn còn do dự, dù sao ông ta đã hứa với người ta là sẽ không tiết lộ sự thật cho Vương phi biết.

“Ông muốn ngồi tù để bảo vệ người đó sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn ông ta với nụ cười nửa miệng.

Sắc mặt thôn trưởng lập tức thay đổi: “Ngồi tù sao?” “Bất kính với Vương phi, ông nghĩ kết cục sẽ thế nào?” Cô thản nhiên nói.

Vị thôn trưởng này đúng là hạng người cẩn thận, chỉ tiếc là giúp nhầm người, làm chuyện không nên làm.

Sự cẩn trọng này đặt nhầm chỗ rồi.

Chương 731

“Vương phi, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi không có...” “Có hay không không phải do ông quyết định, mà là do tôi.

Tất nhiên, nếu ông muốn vì một người xa lạ mà đánh đổi cả gia đình mình thì tôi cũng không ngại.” Vương Cẩn Hòa không hề bận tâm nói thêm.

Cô không khuyên bảo, nhưng cũng sẽ không bỏ qua cho họ.

Con trai thôn trưởng nghe nói sau này không thể ngẩng đầu lên được nữa thì hoàn toàn hoảng sợ: “Cha, chúng ta không thể vì hạng người đó mà khiến gia đình tan nát được.” “Đúng đấy cha, cha cũng phải nghĩ đến cháu trai cha chứ, nó đi học được thầy giáo khen suốt, nếu vì chuyện này mà sau này không được đi học nữa thì tính sao?” Con dâu thôn trưởng cũng lên tiếng, sự sợ hãi hiện rõ trong lòng bà ta.

Nghe lời con trai và con dâu nói, thôn trưởng thấy lòng nặng trĩu, ông ta thở dài nhìn họ: “Những gì các con nói cha đều biết, nhưng mà...” “Cha, cha còn nhưng nhị gì nữa?

Người đó chúng ta có quen biết gì đâu, cha việc gì phải giấu giếm cho họ.

Hơn nữa, chúng ta có được ngày hôm nay đều là nhờ công lao của Vương phi, sao cha có thể giúp người khác làm Vương phi thất vọng được chứ?” Những người dân xung quanh cũng đồng tình gật đầu: “Đúng đấy, sao có thể làm Vương phi buồn lòng được?

Thật không biết thôn trưởng nghĩ gì nữa.” “Chứ còn gì nữa?

Có xưởng sản xuất rồi, chúng ta có thể kiếm tiền ngay tại cửa nhà, chẳng phải tốt hơn là đi làm thuê bên ngoài sao?” Từ khi biết có người muốn mua đất xây xưởng ở làng mình, họ đã rất vui mừng, nghĩ rằng khi xưởng xây xong, mỗi nhà trong làng đều có thể có một người vào đó làm việc.

Dù chỉ một người thôi thì mỗi tháng cũng có một khoản thu nhập ổn định.

Kết quả là mới vui mừng được một hai ngày, thôn trưởng đã đến bảo không đồng ý bán đất trong làng, hỏi thế nào cũng không nói lý do.

Họ chỉ biết đứng nhìn đầy thất vọng mà chẳng dám phản bác câu nào.

Hôm nay nghe nói người đến mua đất là Vương phi, sự oán giận đối với thôn trưởng trong lòng họ đã lên đến đỉnh điểm.

Mà những chuyện này thôn trưởng lại không hề hay biết.

Vương Cẩn Hòa nhìn ông ta, hỏi với nụ cười đầy ẩn ý: “Đã nghĩ kỹ có muốn nói hay chưa?” “Tôi... thưa Vương phi, tôi nói, tôi sẽ kể hết cho người nghe.

Tất cả đều là do một mình tôi làm, xin Vương phi đừng làm liên lụy đến cháu trai tôi.” Con trai và con dâu nói đúng, cháu trai mới là hy vọng của cả nhà, họ đều trông chờ vào việc nó thi đỗ công danh để làm rạng danh tổ tiên, ông ta không thể chặt đứt con đường của nó được.

“Được.” Vương Cẩn Hòa vốn không phải hạng người thích liên lụy đến người khác, cô chỉ dọa một chút thôi chứ chưa chắc đã thực sự làm vậy, chỉ tiếc là đám người này chẳng hề hay biết.

“Đa tạ Vương phi.” Vương Cẩn Hòa nghe mà thấy hơi mất kiên nhẫn, nhưng ngoài mặt không biểu lộ ra.

“Bây giờ ông nói được rồi đấy.” “Người đó nói Vương phi đã cướp con trai của cô ta, còn không chịu trả lại, lại còn cướp đi rất nhiều thứ của cô ta nữa, tôi... tôi mới tin lời rồi mới làm như vậy.” Thôn trưởng ngượng ngùng nói.

Cứ tưởng là giúp đỡ một người mẹ tội nghiệp, ai dè lại tự hại chính mình, nghĩ lại mà thấy uất ức vô cùng.

Vương Cẩn Hòa sững người một lúc, sau đó liền đoán ra người thôn trưởng nhắc tới là ai.

Chỉ là cô không ngờ kẻ gây rắc rối cho mình lại chính là cô ta.

Sắc mặt Vương Cẩn Hòa thay đổi rất nhanh, Nguyên Bảo đứng bên cạnh cũng đoán được là ai nên lo lắng nhìn cô.

Từ khi đi theo thiếu gia đến Tạ gia thôn, Nguyên Bảo đã thấy Vương Cẩn Hòa đối xử với gia đình Cố Tĩnh tốt thế nào, có món gì ngon dù không có mặt ở đó cô cũng để dành cho họ một phần.

Tiểu Trí vì sao được thiếu gia nhận nuôi, chẳng lẽ vì thiếu gia không có con sao?

Chẳng qua vì thiếu gia yêu quý Tiểu Trí, mà đứa trẻ đó quả thực cũng rất ngoan.

Kết quả là Cố Tĩnh lại đổi trắng thay đen, đẩy hết trách nhiệm lên đầu phu nhân, còn kích động đám người này đến gây phiền phức, Cố Tĩnh này đúng là làm người ta thấy ghê tởm.

“Người này chúng tôi có biết, quả thực là mẹ đẻ của một đứa trẻ trong nhà tôi.

Nhưng khi đó vì đứa con trai nhỏ mới sinh mà cô ta đã bỏ rơi đứa trẻ này, lựa chọn dùng các mối quan hệ trong tay chồng tôi để kiếm tiền.

Lúc đó chồng tôi đã nói rất rõ ràng, chọn các mối quan hệ làm ăn thì đồng nghĩa với việc từ bỏ đứa con này.

Đó là lựa chọn của chính họ, và đứa trẻ sau đó luôn do vợ chồng tôi nuôi nấng.” Mặc dù Vương Cẩn Hòa không có nghĩa vụ phải giải thích với họ, nhưng để tránh bị nghi ngờ và thù ghét, cô vẫn tùy ý giải thích qua sự việc.

“Nếu đứa trẻ đó theo họ, chưa đầy năm năm chắc chắn sẽ chết.” “Hơn nữa, đứa trẻ này đã được ghi vào gia phả nhà chồng tôi, chuyện này người ở kinh thành ai cũng biết, mọi người chỉ cần đi hỏi là rõ ngay.” Thôn trưởng nghe xong thì hoàn toàn ngẩn người, không ngờ sự thật lại là như thế.

Còn việc Vương Cẩn Hòa có lừa mình hay không thì thôn trưởng chưa từng nghĩ tới.

Người ta là Vương phi, chẳng việc gì phải bịa ra một lý do như vậy để lừa ông ta, điều đó chẳng mang lại lợi ích gì cho Vương phi cả.

Huống hồ người ta đã nói là được ghi vào gia phả, mà đứa trẻ đã vào gia phả thì không phải nói đưa đi là đưa đi được.

Vào gia phả đồng nghĩa với việc được tất cả mọi người trong gia tộc công nhận, đến cả tổ tiên cũng công nhận rồi.

Trong lòng thôn trưởng dâng lên niềm tự trách, quả nhiên là lòng tốt đặt nhầm chỗ, cuối cùng lại bị người ta lợi dụng.

Thôn trưởng nhìn Vương Cẩn Hòa, tự giễu nói: “Tất cả là lỗi của tôi, vì tin lời tiểu nhân sàm ngôn.

Hy vọng Vương phi có thể lượng thứ cho tôi lần này, sau này tôi nhất định sẽ không thế nữa.” “Nếu đã vậy thì tôi không nói gì thêm, chỉ hy vọng thôn trưởng sau này làm việc gì hãy nghĩ cho bản thân và gia đình mình, đừng để mình phải hối hận suốt đời.” “Đa tạ Vương phi chỉ điểm, tôi nhớ rồi ạ.” “Đúng rồi thưa Vương phi, người đó còn nhờ tôi để ý xem khi nào người tới đây thì báo cho cô ta một tiếng.” Thôn trưởng sực nhớ ra chuyện này, vội vàng báo với Vương Cẩn Hòa.

“Chuyện hôm nay tôi chưa báo gì cho cô ta cả, liệu có gây rắc rối cho người không ạ?” Thôn trưởng lo lắng hỏi.

Nếu vì mình mà gây rắc rối cho Vương phi, ông ta chỉ muốn tự tát cho mình mấy cái.

Vương Cẩn Hòa không ngờ vị thôn trưởng này lại quay xe nhanh đến vậy, quả nhiên không hổ danh là người đứng đầu một làng, rất khôn khéo và thú vị.

Nguyên Bảo nhìn thôn trưởng, đánh giá một lượt: “Nói vậy là trước đây ông từng báo tin Vương phi tới đây cho cô ta rồi à?” Thôn trưởng ngượng ngùng gật đầu, bối rối nói: “Tôi quả thực đã từng nói như vậy.

Nhưng sau này tôi sẽ không làm thế nữa, xin Vương phi hãy tin tôi lần này.” Dáng vẻ bày tỏ lòng trung thành này khiến Vương Cẩn Hòa thấy buồn cười.

“Không sao, dù các người có nói thì lần này tôi cũng sẽ cho cô ta một vố đau.” Dù sao người mà Cố Tĩnh mua chuộc cuối cùng lại trở thành người của cô, không biết khi nghe tin này Cố Tĩnh có tức đến hỏng người luôn không?

Mặc dù thôn trưởng chưa báo cho Cố Tĩnh, nhưng Cố Tĩnh cũng thuê người theo dõi, nên ngay khi Vương Cẩn Hòa vào làng là cô ta đã biết.

Cố Tĩnh dẫn theo người trực tiếp đến ngôi làng này.

Thấy Vương Cẩn Hòa, cô ta mỉa mai nói: “Ngọc Vương phi cướp con trai của tôi, giờ lại muốn đến cướp luôn cả mảnh đất mà tôi đã nhắm trúng sao?" Mảnh đất này đối với cô ta chẳng quan trọng, quan trọng là Vương Cẩn Hòa đã nhắm tới nó, mà cái gì Vương Cẩn Hòa muốn thì cô ta đều phải khiến cô phải hối hận.

Cô ta cũng muốn tranh đoạt với Vương Cẩn Hòa một phen.

Nếu không phải vì bọn họ thì sao Tiểu Trí lại không nhận cô ta?

Khi Tô Ngọc xuất quân, những lời Tiểu Trí nói trước mặt Hoàng thượng cô ta đều nghe cả rồi.

Con trai cô ta là một người có bản lĩnh và năng lực, nếu đưa về được thì sau này sẽ mang lại bao nhiêu lợi ích cho đứa con thứ hai?

Hơn nữa gần đây cô ta còn nghe nói Tiểu Trí luôn sống trong cung, đó là vinh dự mà không ai có được.

Lần đầu nghe tin này, cô ta vô cùng đố kỵ, tại sao người có được cơ hội đó không phải là con trai nhỏ của cô ta?

Chương 732

Đứa con nhỏ của cô ta ngoan ngoãn như vậy, nếu nó đi chắc chắn sẽ làm tốt hơn Trương Trí Lâm.

Nhưng tất cả đã không còn cơ hội nữa, đứa trẻ kia không chỉ không nhớ đến họ mà giờ còn là người trên gia phả Tô gia, chẳng còn liên quan gì đến cô ta hay Cố gia nữa.

Chỉ cần nghĩ đến điều này thôi là tim cô ta đã đau thắt lại.

Đương nhiên, thứ Cố Tĩnh tiếc nuối không phải là bản thân Tiểu Trí, mà là những mối quan hệ và tiền đồ ẩn sau đứa trẻ đó.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ của cô ta, thất vọng lắc đầu: “Cô nên soi gương xem mình bây giờ trông thế nào đi, cô của hiện tại khác quá xa so với người mà tôi từng biết.” Đối với Cố Tĩnh, lần này Vương Cẩn Hòa thực sự thất vọng tràn trề.

Cô chưa từng nghĩ có ngày mình và Cố Tĩnh lại đối đầu gay gắt như thế này.

“Cố Tĩnh, một khi đã lựa chọn thứ mình muốn thì đừng có mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình nữa.” “Tiểu Trí là con trai tôi, là đứa con tôi mang nặng đẻ đau mười tháng trời, cô dựa vào đâu mà nói cướp là cướp?” Vương Cẩn Hòa thở dài: “Hơn một năm qua, nhờ vào các mối quan hệ làm ăn của Tô Ngọc mà các người kiếm được không ít tiền rồi chứ?” Ánh mắt Cố Tĩnh hơi lóe lên, Vương Cẩn Hòa nói không sai, hơn một năm qua họ quả thực đã kiếm được rất nhiều tiền, con trai cô ta còn xây dựng được không ít mối quan hệ.

Nhưng thì đã sao?

Đó đều là do họ tự làm ra, có liên quan gì đến Vương Cẩn Hòa?

Thấy Cố Tĩnh không biết điều như vậy, Vương Cẩn Hòa thở dài nói: “Cố Tĩnh, cô phải hiểu rõ rằng nếu tôi thực sự muốn cô trắng tay thì rất đơn giản, chỉ là chuyện một câu nói thôi.

Tôi sở dĩ chưa làm vậy chẳng qua là vì nể mặt Tiểu Trí, nhưng đó không phải là cái vốn để cô có thể tùy ý làm càn.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

“Cô...” “Đây là lần cuối cùng tôi bỏ qua cho cô, nếu còn có lần sau, tôi sẽ bảo Tô Ngọc thu hồi tất cả những gì đã cho các người, bao gồm cả những thứ cô có được nhờ các mối quan hệ của anh ấy trong hơn một năm qua, và đương nhiên là cả những mối quan hệ mà cô đã tích cóp cho đứa con nhỏ của mình nữa.” Vương Cẩn Hòa nói thẳng thừng, không hề khách sáo.

Cố Tĩnh lập tức hoảng sợ: “Đây là những thứ đã cho chúng tôi rồi, cô dựa vào đâu mà đòi cướp lại?” Vương Cẩn Hòa này nói lời mà không giữ lời, thật quá đáng.

“Cảm thấy tôi không giữ lời sao?

Vậy còn cô thì sao?

Tôi đã từng nói chưa, một khi đã đưa ra lựa chọn thì hãy coi như mình đã chết mà đừng bao giờ xuất hiện trước mặt Tiểu Trí nữa.

Cho dù sau này Tiểu Trí có làm đến chức Thừa tướng thì cũng chẳng liên quan gì đến cô cả, vì thằng bé là do tôi và chồng tôi một tay nuôi dạy khôn lớn.” Cố Tĩnh bị những lời mỉa mai của Vương Cẩn Hòa làm cho không nói được câu nào, chỉ biết trân trân nhìn cô: “Mấy chuyện này không phải cô nói là được đâu.” “Cố Tĩnh, Tiểu Trí không còn nhớ gì nữa rồi, nếu cô quên chuyện này thì tôi có thể nhắc lại cho cô một câu.” Nguyên Bảo đứng bên cạnh thấy rất bực mình, nhíu mày nói: “Phu nhân, hạng người không biết ơn này thì cứ trực tiếp ra tay cho xong, việc gì phải nể mặt?” Cố Tĩnh này đúng là được đằng chân lân đẳng đầu, phu nhân đã nhượng bộ họ đủ đường rồi, vậy mà cô ta vẫn không biết đủ.

Trương Cần (chồng Cố Tĩnh) ít ra còn biết điều, chỉ dám lén lút nhìn con một cái từ xa rồi đi, không giống Cố Tĩnh này lúc nào cũng muốn lôi Tiểu Trí về để lót đường cho đứa con thứ hai của nhà họ.

Bàn tính của Cố Tĩnh này gõ cũng vang thật đấy.

“Phu nhân, cậu chủ là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương, chuyện này đến cả hoàng gia cũng đã công nhận, không phải Cố Tĩnh nói vài câu là phủ nhận được.

Hành động này của cô ta, người có thể trực tiếp tâu với Hoàng thượng, nếu Cố Tĩnh không muốn nói chuyện tử tế thì chúng ta mời Hoàng thượng đến nói cùng vậy.” Nguyên Bảo chẳng thèm nể mặt Cố Tĩnh, trực tiếp lôi cả Hoàng thượng ra.

Sắc mặt Cố Tĩnh tái mét, nếu là người khác thì cô ta còn có thể cãi lại, nhưng Nguyên Bảo lại nhắc đến Hoàng thượng, cô ta không dám nữa.

Nếu để Hoàng thượng biết những việc họ đã làm, lại thêm Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh thêm dầu vào lửa thì coi như xong đời.

“Vương Cẩn Hòa, coi như cô giỏi.” “Láo xược!

Tên của Vương phi mà hạng bình dân như cô cũng dám tùy tiện gọi sao?” Nguyên Bảo lạnh lùng quát mắng.

Thôn trưởng đứng bên cạnh xem kịch nãy giờ, thấy dáng vẻ lạnh lùng của Nguyên Bảo thì vô thức sờ sờ cổ mình, thầm nghĩ may mà cái đầu mình vẫn còn nằm yên trên cổ.

Sau này mấy cái việc tốn công vô ích này tốt nhất là đừng có nhúng tay vào.

Làm bao nhiêu việc để rồi được gì?

Cuối cùng không những bị người ta oán trách mà còn phải lo lắng hãi hùng.

Đâu phải lúc nào cũng gặp được người tốt như Vương phi, sau này tuyệt đối không làm nữa.

Không những mình không làm mà còn phải dặn dò dân làng cho kỹ, mấy chuyện này không chạm vào được đâu, miếng bánh trên trời rơi xuống cũng không dễ nuốt đâu.

Đó có phải là bánh đâu?

Đó là lưỡi đao, lưỡi đao đòi mạng đấy.

Vương Cẩn Hòa nhìn những động tác nhỏ của thôn trưởng mà cảm thấy hơi buồn cười, trông ông ấy cứ như đang đối phó với thú dữ vậy.

Cố Tĩnh không dám tiếp tục nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa, chỉ đành nhìn thôn trưởng đứng bên cạnh: "Mục đích hôm nay tôi đến đây là để mua mảnh đất này, trước đó tôi đã bàn bạc xong với thôn trưởng rồi, xem ra Vương phi mất công đi một chuyến vô ích rồi." Giọng nói âm dương quái khí đó chẳng hề ảnh hưởng gì tới Vương Cẩn Hòa, cô chỉ nhìn thôn trưởng hỏi: "Ông bán đất cho bà ta rồi à?" Thôn trưởng vội vàng lắc đầu: "Không có, tôi chưa bao giờ đồng ý bán đất cho bà ta cả." Khoan hãy nói là không có chuyện đó, dù có thật đi nữa thì lúc này ông cũng phải nói là không.

Vương phi trông dễ gần hơn vị phu nhân này nhiều.

Từ nãy đến giờ Vương phi luôn nói chuyện tử tế, còn vị phu nhân này lại cứ như phát điên lên.

Rõ ràng là lỗi của chính họ, vậy mà còn mặt dày nói Vương phi cướp con của họ.

Dù họ không biết Vương phi là ai thì cũng phải biết Vương phi đã có đủ hai trai một gái rồi chứ.

Người ta con cái đề huề thế kia, còn thèm khát gì một đứa con của bà ta nữa? "Ông... lúc trước ông đâu có nói như vậy." Cố Tĩnh tức đến nghẹn lời, hoàn toàn không ngờ thôn trưởng lại lật lọng như thế.

Thôn trưởng cau mày nhìn Cố Tĩnh: "Vị phu nhân này, làm ơn nói cho rõ ràng, cái gì mà lúc trước tôi không nói thế?" "Bà cũng đâu có nói với tôi là chính bà đã bỏ rơi đứa trẻ." "Là bà lừa tôi trước, định biến tôi thành quân cờ, tại sao tôi phải bán đất cho bà chứ?" Thôn trưởng thẳng thừng đáp trả, chẳng chút khách sáo.

Sắc mặt Cố Tĩnh rất khó coi, bà ta quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa.

Thôn trưởng biết những chuyện này chắc chắn là do Vương Cẩn Hòa đã nói gì đó. "Cô thật lợi hại, dám ra ngoài bôi nhọ danh tiếng của tôi." Cố Tĩnh nghiến răng nói. "Cố Tĩnh, bà ở kinh thành còn danh tiếng sao?

Cả kinh thành này có ai mà không biết bà bán con cầu vinh?" Chuyện giao dịch giữa Cố Tĩnh và Tô Ngọc từ cuối năm ngoái đã không còn là bí mật nữa.

Rất nhiều người đều biết rõ ngọn ngành, chỉ có Cố Tĩnh là vẫn đang tự lừa mình dối người ở đây thôi. "Cố Tĩnh, tôi đã nói với bà từ lâu rồi, đã chọn thì đừng hối hận, giờ lại bày ra bộ dạng này cho ai xem?

Còn nữa, muốn tranh đồ với tôi, bà có tư cách đó không?" Những lời của Vương Cẩn Hòa như một cây kim đâm mạnh vào tim Cố Tĩnh.

Bà ta chỉ là một thường dân, sao có thể tranh giành với Vương phi đương triều?

Bây giờ thôn trưởng cũng đã ngả về phía Vương Cẩn Hòa, hoàn toàn không giúp bà ta nữa.

Chỉ nghĩ đến thôi là Cố Tĩnh đã thấy uất ức. "Tôi rất thích mảnh đất này, cô nhường cho tôi đi." Cố Tĩnh nói một cách hiển nhiên.

Câu nói này khiến Vương Cẩn Hòa phải nhìn bà ta từ đầu đến chân một lượt: "Da mặt bà làm bằng gì mà dày thế không biết?" "Vương Cẩn Hòa, cô..." "Trương phu nhân muốn bị ăn gậy sao?" Lời của Cố Tĩnh chưa dứt, Nguyên Bảo đứng bên cạnh lại lên tiếng với giọng âm u.

Chương 733

Cố Tĩnh tức run cả người, trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiến răng: "Người bên cạnh cô đúng là một con chó trung thành của nhà cô đấy." Vương Cẩn Hòa không thèm để tâm đến Cố Tĩnh.

Nguyên Bảo có địa vị thế nào trong nhà, họ tự biết là được, không cần phải giải thích với những người này.

Tuy nhiên, người nhà mình bị lăng mạ như vậy, nếu không làm gì thì cô cũng thấy khó chịu. "Nguyên Bảo, bà ta mắng cậu kìa, cậu xem mà xử lý đi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói, như thể chuyện này chẳng có gì to tát. "Đa tạ phu nhân." Nguyên Bảo bước đến trước mặt Cố Tĩnh, dưới ánh nhìn giận dữ của bà ta, cậu giơ tay tát thẳng hai cái. "Hai cái tát này là tôi đánh, bà cứ việc đi nói với Trương Cần hoặc Cố lão gia tử, xem họ có dám đến tìm tôi gây rắc rối không." Cố Tĩnh bị một câu nói của Nguyên Bảo làm cho tức đến run rẩy.

Một tên nô tài mà sao dám nói những lời như vậy? "Nguyên Bảo chẳng qua chỉ là một nô tài..." "Nguyên Bảo dù có là nô tài thì cũng là nô tài của phủ Ngọc Vương, còn là ân nhân cứu mạng của chồng tôi.

Ở phủ Ngọc Vương và Tô gia, địa vị của cậu ấy không khác gì thiếu gia trong nhà.

Dám nhục mạ cậu ấy thì phải chuẩn bị tinh thần bị ăn đòn, đạo lý đơn giản thế này mà Trương phu nhân không biết sao?" Lúc này Cố Tĩnh mới thực sự quan sát kỹ Vương Cẩn Hòa, cô ấy thực sự đã thay đổi rồi, và thay đổi rất lớn.

Nếu là trước đây, Vương Cẩn Hòa sẽ không bao giờ như vậy.

Lần đầu tiên Cố Tĩnh bắt đầu tự vấn xem quyết định của mình có đúng hay không.

Nhưng kết quả cuối cùng lại nói cho bà ta biết, bà ta không nên làm thế.

Cho dù không thể đưa đứa trẻ vào phủ Ngọc Vương, nếu không cắt đứt quan hệ thân thích, không đoạn tuyệt với Tiểu Trí, bà ta vẫn là mẹ ruột của nó.

Sau này muốn Tiểu Trí cho đứa con út thứ gì, chỉ cần nó không đồng ý, bà ta có thể nói nó bất hiếu.

Nhưng bây giờ thì chẳng còn gì nữa.

Bà ta có nói gì cũng sẽ bị chế giễu, vì bây giờ ai cũng biết Tiểu Trí là con của phủ Ngọc Vương, hoàn toàn không còn liên quan gì đến gia đình bà ta nữa.

Cố Tĩnh đột nhiên hiểu ra tại sao Tô Ngọc nhất định bắt Tiểu Trí phải đoạn tuyệt quan hệ, hóa ra là đã tính toán từ trước.

Chỉ có đoạn tuyệt quan hệ và nhập vào tộc phả nhà họ Tô, sau này bà ta mới không thể dùng đạo hiếu để ép buộc hay nói ra nói vào gì được nữa.

Có nói ra thì người ta cũng chỉ bảo là bà ta tự chuốc lấy thôi.

Một đứa con trai ngoan ngoãn như thế là do bà ta tự tay vứt bỏ, liên quan gì đến người khác? "Hóa ra các người đã tính toán chuyện này từ lâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh với nụ cười nửa miệng: "Xem ra bà đã nghĩ thông và thấy hối hận rồi, nhưng giờ hối hận cũng vô ích.

Tiểu Trí đã là đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương chúng tôi, dù bà có không cam tâm thế nào cũng không thay đổi được sự thật đâu, thật là đáng tiếc." Cố Tĩnh nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, cô nói rất đúng, dù có hối hận đến đâu cũng vô dụng rồi.

Tiểu Trí bây giờ là con cái nhà họ Tô, không phải con của nhà bà ta nữa. "Cố Tĩnh, chuyện trước đây bà tìm gặp Tiểu Trí, tôi sẽ không chấp nhặt với bà.

Nhưng kể từ hôm nay, nếu bà còn dám đến làm phiền thằng bé, chúng tôi sẽ xử lý theo quy định.

Lúc đó tôi sẽ không ngăn cản Tô Ngọc nữa đâu, loại người như bà thật sự không xứng đáng." Trước đây cô còn nể tình cũ mà mủi lòng với Cố Tĩnh vài phần.

Nhưng lần này, Vương Cẩn Hòa đã hoàn toàn nhìn rõ thực tế. "Cố Tĩnh, cảm ơn bà đã giúp tôi nhìn rõ hiện thực." Vương Cẩn Hòa nói.

Sắc mặt Cố Tĩnh trắng bệch, bà ta định nói gì đó nhưng phát hiện cổ họng nghẹn đắng, không thốt nên lời.

Hóa ra họ đã biết từ lâu, chỉ là không nói ra mà thôi. "Cố Tĩnh, hãy tự trọng đi.

Tiểu Trí không phải là người để bà tùy tiện làm tổn thương đâu.

Muốn hại thằng bé thì cũng phải xem tôi và Tô Ngọc có đồng ý hay không." Hiện tại Huyền Phỉ Nhiên cũng rất kỳ vọng vào Tiểu Trí, chỉ đợi năm nay Tiểu Trí tham gia thi cử để sớm vào triều giúp sức.

Nếu Tiểu Trí bị Cố Tĩnh hủy hoại, đừng nói là họ, ngay cả Hoàng huynh cũng sẽ không để yên.

Dù sao Tiểu Trí cũng là người phò tá Hoằng Nghị trong tương lai.

Cố Tĩnh thảm hại quay đầu đi, không dám nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa nữa.

Bà ta chỉ nhìn thôn trưởng đứng cạnh: "Ông bán cho tôi bao nhiêu tiền?" Không thương lượng được với Vương Cẩn Hòa, chẳng lẽ bà ta không thể tìm thôn trưởng sao?

Chỉ cần thôn trưởng đồng ý, bất kể Vương Cẩn Hòa có thân phận gì thì cũng không làm gì được đúng không?

Tuy nhiên thôn trưởng không mắc mưu đó, Vương Cẩn Hòa cũng chẳng cần lo lắng.

Thôn trưởng lắc đầu nhìn Cố Tĩnh: "Tôi không muốn bán đất của mình cho bà." "Đất trong thôn chúng tôi có bán thì cũng bán cho Vương phi, dù sao chúng tôi cũng đã bàn xong từ trước rồi." Giá Vương phi đưa ra cũng cao hơn người khác rất nhiều, họ không thể quá tham lam được.

Cố Tĩnh sa sầm mặt mày: "Tôi cho ông cơ hội cuối cùng đấy, hãy nghĩ cho kỹ, bỏ lỡ lần này là không còn cơ hội nữa đâu." Lời đe dọa của Cố Tĩnh khiến thôn trưởng phì cười: "Cơ hội này bà cứ để dành cho người khác đi, tôi chỉ muốn hợp tác với Vương phi thôi." Lúc trước là do ông bị ma xui quỷ khiến, giờ ông chỉ có một ý nghĩ duy nhất là phải bám lấy cái đùi lớn của Vương phi, còn Cố Tĩnh thì ông chẳng màng. "Nếu đã vậy, tôi sẽ đưa tiền cho ông, ông đưa địa khế đây để huyện lệnh trực tiếp làm thủ tục sang tên." Vương Cẩn Hòa thấy thôn trưởng nói năng nghiêm túc nên không bỏ lỡ thời cơ, trực tiếp sắp xếp các việc sau đó. "Ông hãy gọi những người biết xây nhà trong thôn ra, ai không biết xây thì cũng gọi vài người đến phụ việc vặt, sau này tôi sẽ mời sư phụ đến đây xây xưởng." Nghe Vương Cẩn Hòa sắp xếp việc sử dụng mảnh đất ngay tại chỗ, Cố Tĩnh tức đến nổ phổi. "Vương phi, mảnh đất lớn như vậy chắc cô cũng không dùng hết đâu, hay là chia cho tôi một nửa nhé?" Cố Tĩnh vẫn không bỏ cuộc, cứ muốn giành bằng được miếng đất đó. "Quan hệ của chúng ta chưa tốt đến mức đó đâu, tôi chưa từng nghĩ sẽ chia đất đã vào tay mình cho bà đâu, bà nghĩ cái gì thế?" Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Da mặt Cố Tĩnh đúng là không dày bình thường, bà ta không biết quan hệ hiện giờ giữa hai bên là thế nào sao?

Đã biết rồi mà còn nói ra được những lời vô liêm sỉ như vậy, thật đúng là không biết xấu hổ.

Chỉ tay vào mình, Cố Tĩnh tức đến mức suýt hộc máu. "Hơn nữa, ngoài việc xây xưởng tôi còn phải xây kho hàng, chia cho bà rồi tôi thi công thế nào được?

Với lại đây là việc làm ăn kiếm tiền, bà xây đất ngay cạnh tôi, sau này tôi mà mất công thức quan trọng nào thì tính sao đây?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Tĩnh với ánh mắt sắc sảo, lạnh lùng nói.

Cố Tĩnh không tài nào phản bác nổi vì đó đúng là ý định của bà ta.

Bà ta vốn muốn ở cùng một chỗ với Vương Cẩn Hòa để sau này cô có thứ gì tốt là bà ta biết ngay, rồi mua chuộc vài người bên trong là lấy được thông tin dễ dàng.

Nhưng giờ bị Vương Cẩn Hòa nói toạc ra như vậy khiến bà ta vô cùng uất ức.

Vương Cẩn Hòa chẳng thèm quan tâm Cố Tĩnh uất ức hay không, cô chỉ biết tâm trạng mình đang rất tệ. "Cố Tĩnh, mấy cái tính toán nhỏ mọn đó bà đừng có dùng lên người tôi, chẳng có tác dụng gì đâu." Vương Cẩn Hòa nói không chút khách khí.

Chương 734

Cố Tĩnh vô thức siết chặt nắm tay, trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô đang nghi ngờ tôi sẽ ăn trộm đồ của cô à?" "Bà nói đúng rồi đấy, tôi chính là nghi ngờ bà muốn ăn trộm công thức của tôi." Vương Cẩn Hòa chẳng chút ngại ngần, nói thẳng luôn.

Bị người khác vạch trần tâm can, Cố Tĩnh vô cùng khó chịu.

Bà ta định lên tiếng lần nữa thì Vương Cẩn Hòa cười nói: "Việc bà định mua chuộc người bên cạnh tôi, có cần tôi mổ xẻ ra nói cho rõ luôn không?" Cố Tĩnh lập tức im bặt, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt vừa thẹn vừa giận.

Cuối cùng bà ta quay người rời đi, không muốn nói thêm câu nào nữa.

Nhưng bóng lưng đó trông cứ như đang chạy trốn.

Chắc là sợ rồi?

Những chuyện này mà bị nói ra thì mặt mũi Cố Tĩnh coi như vứt đi hết.

Nguyên Bảo nhìn bóng Cố Tĩnh rời đi, bất lực lắc đầu: "Cố Tĩnh này nếu làm ăn tử tế thì cũng là một nhân vật đấy, chỉ tiếc là bà ta cứ muốn đi đường tắt.

Cho dù hiện giờ nhờ thiếu gia mà có được vài thứ không thuộc về mình, nhưng với cái tâm tính này, nếu không có Trương Cần ở bên trông coi, sau kỳ hạn ba năm, e là chưa đầy hai năm bà ta đã phá sạch sành sanh mọi thứ rồi." Vương Cẩn Hòa sững người một chút rồi bật cười khẽ. "Cậu nói đúng, chắc chắn là có khả năng đó." Vương Cẩn Hòa đưa tám trăm lượng bạc như đã thỏa thuận cho thôn trưởng, thôn trưởng cũng lập tức đưa địa khế cho cô. "Đa tạ Vương phi đã không chấp nhặt tôi." "Không sao, sau này ông hãy nói với dân làng và người các thôn lân cận, có bán lương thực thì hãy bán cho người mình, đừng bán cho người của Đế quốc, hai nước chúng ta không phải là quan hệ bạn bè gì đâu." Vương Cẩn Hòa dặn dò thôn trưởng.

Thấy Vương phi giao nhiệm vụ cho mình, thôn trưởng đoan chắc: "Vương phi yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ người giao phó." Vương Cẩn Hòa hơi ngẩn ra, cô giao nhiệm vụ cho ông ta từ khi nào vậy?

Sau đó nghĩ ra điều gì, cô cười lắc đầu: "Vậy phiền ông rồi." "Không phiền, đây là việc chúng tôi nên làm." Thôn trưởng vội vàng nói.

Ông đâu dám nói phiền, chỉ cần Vương phi không gây rắc rối cho ông là ông đã tạ ơn trời đất lắm rồi.

Nhìn dáng vẻ cảm kích của thôn trưởng, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười, ông thôn trưởng này cũng vui tính thật. "Mọi người cứ tìm thợ xây trước đi, mấy ngày nữa sẽ có người đến khởi công." Nghe nói vài ngày nữa sẽ khởi công, thôn trưởng vô cùng mừng rỡ, thậm chí còn hơi ngượng ngùng hỏi: "Vương phi, sau khi xưởng xây xong, người trong thôn chúng tôi có thể vào đó làm việc không?" Thôn trưởng hỏi thay cho tiếng lòng của tất cả mọi người.

Nhìn dáng vẻ mong chờ của họ, Vương Cẩn Hòa cười đáp: "Dĩ nhiên là được chứ." Một cái xưởng lớn như vậy, không có người làm sao được?

Hơn nữa cô mua đất xây xưởng chẳng phải là để người dân có thêm thu nhập sao?

Chỉ cách nhau một bức tường thành mà thu nhập đúng là một trời một vực.

Đời sống của những người dân này có lẽ đã khá hơn trước một chút, nhưng thực sự nói là tốt đến mức nào thì cũng chưa thấm vào đâu.

Chỉ khi có nhiều tiền trong tay, người dân mới có thể sống tốt hơn được. "Cảm ơn Vương phi." Dân làng nghe vậy mừng rỡ vô cùng, Vương phi của họ sao mà tốt thế không biết.

Nhìn mấy người họ như vậy, Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu: "Tôi còn có việc, đi trước đây." Dù thời gian trôi qua đã lâu, ánh mắt tôn sùng kiểu này cô đã thấy nhiều rồi, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn thấy hơi không tự nhiên.

Người trong thôn tiễn Vương Cẩn Hòa đi một đoạn dài mới quay về. "May mà Vương phi không chấp nhặt, nếu không cả thôn đã bị tôi liên lụy rồi." Thôn trưởng cay đắng nói. "Cha, sau này đừng nghe lời phiến diện của người khác nữa." "Anh thấy cha giống loại người đó lắm à?" Thôn trưởng bất mãn hỏi.

Con trai thôn trưởng nhìn cha mình một cái, nghiêm túc nói: "Cha đừng nghi ngờ bản thân nữa, cha không phải giống, mà vốn dĩ là loại người đó rồi." Chuyện lúc trước sờ sờ ra đó, cha anh quên nhanh thế sao?

Thôn trưởng lườm con trai hai cái, quay sang bảo người bên cạnh: "Đi thông báo cho dân làng họp thôn đi." "Rõ thưa ông." Dân làng hớn hở bỏ đi.

Trên đường về, Nguyên Bảo có vẻ hơi không vui: "Phu nhân, sao người còn giúp họ?

Giúp loại người đó có ích gì đâu?" Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Nguyên Bảo, mặc dù cậu thấy chúng ta giúp họ là không đáng, nhưng cậu cũng phải nhớ rằng, chúng ta giúp họ là thật, nhưng lợi nhuận chúng ta kiếm được thực ra còn nhiều hơn.

Nghĩ vậy thì cậu sẽ không thấy khó chịu nữa." Đạo lý là vậy, Nguyên Bảo cũng đoán được suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa.

Nhưng cậu vẫn thấy uất ức, rõ ràng những người đó đã làm sai mà phu nhân vẫn cứ một lòng lo nghĩ cho họ.

Đôi khi thật không biết phu nhân là lương thiện quá mức hay là dễ bị bắt nạt nữa.

Nói dễ bắt nạt thì khi có kẻ bắt nạt cô, cô vẫn có thể đáp trả hoặc tính kế lại.

Nói cô không dễ bắt nạt thì đôi khi cô lại làm những việc khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhưng nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy lại khiến họ cảm thấy ấm lòng hơn một chút.

Những người như họ đã từng thấy địa ngục, bên cạnh có một người như ánh mặt trời như phu nhân, đối với họ thực sự là điều may mắn lớn lao.

Ít nhất họ sẽ không bị kéo vào bóng tối bất cứ lúc nào, kể cả thiếu gia cũng vậy. "Phu nhân, người cứ giữ như hiện tại là tốt lắm rồi." Nguyên Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nói một cách chân thành.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày: "Tôi tưởng cậu sẽ khuyên tôi chứ." "Thiếu gia còn chẳng khuyên người, tôi khuyên người làm gì?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu, Nguyên Bảo nói đúng, bởi dù cậu có khuyên thì chưa chắc cô đã nghe, vì cô là người mà ngay cả lời của Tô Ngọc cũng chưa chắc đã nghe theo.

Bất lực lắc đầu, Nguyên Bảo không nói thêm gì nữa.

Khi về đến nhà, Tô Ngọc đã có mặt.

Thấy chồng ở nhà, Vương Cẩn Hòa vui mừng đi tới, ôm lấy anh, tựa đầu vào vai anh khẽ nói: "Em về rồi đây." Tô Ngọc đặt cuốn sách trong tay xuống, nghiêng đầu nhìn người đang tựa vào vai mình: "Mệt rồi à?" "Cũng không hẳn." "Công việc không thuận lợi sao?" "Rất thuận lợi, xong xuôi cả rồi." "Nếu đã vậy sao trông em lại như hoa héo thế này?" Tô Ngọc nhướn mày hỏi.

Có lúc mệt hơn thế này cũng chẳng thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, hôm nay là bị làm sao?

Vương Cẩn Hòa vò vò tóc mình rồi đáp: "Anh biết người sau đó đến tìm em gây rắc rối là ai không?" "Ai thế?" "Là Cố Tĩnh, bà ta đã nghĩ thông và hối hận rồi.

Nhưng không phải hối hận vì mất đi Tiểu Trí, mà là hối hận vì mất đi mối quan hệ với phủ Ngọc Vương và năng lực của Tiểu Trí.

Có lẽ do mấy lời Tiểu Trí nói với Tiểu Bảo lúc các anh xuất chinh đã khiến bà ta chú ý." Vương Cẩn Hòa cũng thấy bất lực về chuyện này.

Tiểu Trí chỉ nói vài câu vu vơ mà đã rước họa vào thân rồi. "Không sao đâu, Tiểu Trí bây giờ không còn là Tiểu Trí của ngày xưa nữa.

Có anh ở đây, Cố Tĩnh đừng hòng đụng vào thằng bé." Vương Cẩn Hòa dĩ nhiên hiểu ý anh, cô chỉ hơi khó chịu về chuyện vừa rồi thôi chứ chẳng có ý gì khác, vậy mà anh nói cứ như cô đã làm chuyện gì to tát lắm vậy. "Cố Tĩnh hối hận là chuyện bình thường thôi, vì Tiểu Trí bây giờ đã khác xưa, là sự tồn tại mà đứa con út của bà ta chỉ có thể ngước nhìn." Đứa trẻ kia tuy mới chỉ khoảng một tuổi rưỡi, nhưng với cái kiểu nuông chiều của Cố Tĩnh, sau này chắc chắn sẽ bị bà ta làm cho hỏng bét.

Một kẻ kiêu căng ngạo mạn thì cho dù có đưa bao nhiêu tài sản cũng chưa chắc đã giữ được.

Mà Cố Tĩnh và Trương Cần dù có thọ đến đâu cũng sẽ chết trước đứa trẻ đó, không thể bảo bọc nó cả đời được.

Vương Cẩn Hòa tán thành: "Anh nói đúng, em cũng nghĩ vậy.

Chỉ không biết hiện giờ Cố Tĩnh có nhận ra vấn đề đó không, nếu không nhận ra thì đống tài sản bà ta vất vả tích cóp bây giờ, sau này chắc chắn sẽ bị phá sạch." "Chẳng cần đợi sau này đâu, cứ nhìn những gì Cố Tĩnh đang làm hiện giờ, nếu bà ta vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề thì sẽ sớm phá sạch vốn liếng thôi." Nhưng Vương Cẩn Hòa lại cười lắc đầu: "Cũng không đến mức đó đâu, dù sao bên cạnh Cố Tĩnh vẫn còn Trương Cần, chỉ cần anh ta hạ quyết tâm thì vẫn giữ được số tài sản đó." "Em nói đúng." "Anh bảo sau này Cố Tĩnh có đến gặp anh để nói hối hận không?" Vương Cẩn Hòa hứng thú hỏi. "Chắc chắn rồi." Tô Ngọc quả nhiên đoán đúng, họ chẳng phải đợi lâu, ngay ngày hôm sau khi vừa ra khỏi cửa đã bị Cố Tĩnh bế con chặn ngay trước cổng.

Chương 735

Nhìn thấy Cố Tĩnh, Tô Ngọc chẳng có chút gì ngạc nhiên. "Tôi hối hận rồi, tôi không cần mối quan hệ trong tay anh nữa, tôi chỉ muốn..." "Lúc đó tôi đã nhắc nhở bà rồi, cung đã bắn thì không thể thu lại, sau này bà có không muốn cũng vô ích.

Chính bà đã đồng ý, thậm chí còn hăm hở lựa chọn thứ có lợi cho mình mà." "Nhưng tôi..." "Đừng nói gì mà hối hận với không hối hận, bà chẳng qua chỉ thấy được lợi ích lớn hơn mà thôi.

Đồ các người đã dùng hơn một năm nay, Tiểu Trí cũng không còn nhận các người nữa rồi.

Bà nói hối hận là hối hận, nói không cần là không cần sao?

Bà coi phủ của bản vương là nơi nào?

Có thể cho bà tùy ý lật lọng sao?" Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh bằng ánh mắt sắc lạnh, trầm giọng nói.

Cố Tĩnh tái mặt nhìn Tô Ngọc.

Đối mặt với Vương Cẩn Hòa bà ta còn dám nói những lời ngông cuồng, nhưng giờ đối diện với Tô Ngọc, bà ta chẳng dám làm gì, thậm chí không dám trái ý anh. "Lúc đó Trương Cần đã từng muốn chọn Tiểu Trí, chính bà đã bất chấp tất cả để đưa ra lựa chọn như bây giờ." "Ở chỗ bản vương không có cơ hội thứ hai, các người đã bị loại khỏi tầm mắt của chúng tôi rồi." Nhìn đứa trẻ trong tay Cố Tĩnh, ánh mắt Tô Ngọc thoáng chút chán ghét: "Con cái nhà tôi đã đủ đông rồi, Trương phu nhân nên bế con bà về đi, đây không phải nơi nó nên đến." Khi Tô Ngọc bước qua người Cố Tĩnh, bà ta đột nhiên thốt lên: "Chỉ cần anh nhận con trai tôi làm đồ đệ, tôi sẽ kể cho anh nghe một chuyện về Vương phi." Cố Tĩnh nghĩ Tô Ngọc chắc chắn sẽ rất hứng thú với chuyện này.

Nhưng Tô Ngọc đã từ chối: "Cái đó không cần đâu, chuyện của Vương phi bản vương muốn biết gì thì không cần phải nghe từ miệng các người." "Anh không để ý việc Vương Cẩn Hòa lừa dối anh sao?" "Chỉ có tôi lừa Tiểu Hòa thôi, chứ chưa bao giờ bị Tiểu Hòa lừa cả.

Nếu cô ấy lừa được tôi thành công, tôi trái lại còn thấy mừng ấy chứ.

Nguyên Cát, bảo họ rời đi, sau này đừng để ai tiếp cận phủ Ngọc Vương nữa." "Rõ." Tô Ngọc bỏ đi trước, Nguyên Cát đứng trước mặt Cố Tĩnh: "Trương phu nhân tự mình rời đi hay để tôi ra tay tiễn hai mẹ con bà đi đây?" Dù sao bà ta cũng không muốn mất mặt lúc này, chỉ đành lạnh mặt bế con rời đi.

Về đến nhà thấy Trương Cần đang xử lý việc cửa hàng, bà ta khó chịu nói: "Chúng ta nhất định phải đòi lại Tiểu Trí." Chỉ có để Tiểu Trí quay về thì gia đình này mới thay đổi được.

Hơn nữa nếu Tiểu Trí vẫn nhận họ, thì quan hệ giữa nhà họ và phủ Ngọc Vương có thể hàn gắn lại, lúc đó họ còn sợ thiếu mối quan hệ sao?

Trương Cần lạnh lùng nhìn dáng vẻ kích động quá mức của Cố Tĩnh, trong lòng dâng lên nỗi thất vọng.

Từ khi có đứa con út, anh thấy Cố Tĩnh cứ như bị điên vậy, cả người thay đổi đến mức không nhận ra nổi. "Cô còn nhớ lời Vương gia đã nói không?" Trương Cần bình tĩnh hỏi. "Anh ta nói gì không quan trọng, quan trọng là đứa trẻ có còn muốn nhận chúng ta hay không thôi." Cố Tĩnh chẳng thèm quan tâm Trương Cần đang nói gì, đôi mắt bà ta sáng rực lên.

Lúc này trong đầu Cố Tĩnh chỉ toàn nghĩ làm thế nào để gia đình

Tô Ngọc chấp nhận họ lần nữa, hoàn toàn không cân nhắc xem liệu mình có còn cơ hội hay không.

Trương Cần đưa tay day day thái dương, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Anh nhìn Cố Tĩnh, thở dài nhẹ: "Tiểu Trí ở phủ Ngọc Vương sống rất tốt, Ngọc Vương cũng rất coi trọng thằng bé.

Nếu cô còn coi nó là con thì không nên đến làm phiền cuộc sống của nó." "Nó là con tôi, tôi làm vậy có gì sai?" Cố Tĩnh không cho rằng mình sai, thậm chí còn thấy Trương Cần không nên nói như vậy.

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh với vẻ mặt khó coi, run rẩy chỉ tay vào bà ta, ánh mắt đầy giận dữ: "Cố Tĩnh, cô có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của đứa trẻ không?

Nó có muốn thấy cô không?" Những lần gặp Tiểu Trí trước đây, thằng bé ngoài sự xa cách thì chỉ có kháng cự.

Tiểu Trí đã thể hiện rõ ràng như vậy rồi, chẳng lẽ bà ta vẫn không nhận ra vấn đề sao? "Trương Cần, tôi làm vậy cũng là vì tốt cho gia đình mình thôi.

Giờ chúng ta chỉ có cách tạo quan hệ tốt với phủ Ngọc Vương thì đời sống mới ngày càng đi lên, tiền đồ của con trai mới được đảm bảo, sao anh cứ không chịu nghe vậy?" Trương Cần tức đến mức không nhịn nổi nữa, giơ tay tát thẳng vào mặt Cố Tĩnh một cái, sắc mặt anh lúc này trông đáng sợ vô cùng.

Cố Tĩnh ôm lấy mặt, quay đầu lại nhìn Trương Cần với vẻ không tin nổi: "Anh... anh dám đánh tôi?" Đây là lần đầu tiên Trương Cần ra tay với bà ta, lại còn vì những chuyện nực cười này sao?

Trương Cần lạnh lùng nhìn vẻ không tin nổi đó của Cố Tĩnh: "Cố Tĩnh, từ khi sinh đứa thứ hai này, cô điên thật rồi.

Trong lòng cô chỉ nghĩ đến đứa trẻ này, cô không nghĩ cách dạy nó kỹ năng sinh tồn, chỉ nghĩ cách để nó lấy được lợi ích từ Tiểu Trí và Vương gia.

Cô trở nên đáng sợ đến mức khiến tôi thấy kinh hãi." Nếu cứ tiếp tục thế này, anh cảm thấy mình sắp bị Cố Tĩnh làm cho phát điên mất. "Tôi thay đổi sao?

Là anh thay đổi thì có, anh không còn đối tốt với tôi như trước nữa, anh nói cho tôi biết tại sao đi?" Cố Tĩnh không cam tâm hỏi. "Từ khi chuyện của Tiểu Trí bắt đầu, tôi luôn tự vấn bản thân, có phải do tôi quá nuông chiều cô nên mới dẫn đến nông nỗi này không." Trương Cần thực sự hối hận vì lúc đầu đã không ngăn cản Cố Tĩnh.

Nếu anh ngăn cản thì bây giờ Tiểu Trí chắc vẫn còn ở bên họ, và cũng không quên họ chứ?

Cứ nghĩ đến điều này là Trương Cần lại thấy đau lòng. "Vì cô mà chúng ta mất đi một đứa con trai, cô không những không biết hối lỗi mà còn đổ hết mọi chuyện lên đầu đứa trẻ.

Cố Tĩnh, đây là việc mà một người mẹ nên làm sao?" Trương Cần thất vọng nhìn vợ. "Chỉ cần cô dùng thái độ trước đây đối xử với Tiểu Trí thì tôi đã không nói cô như vậy, tất cả là do cô tự chuốc lấy thôi." "Còn nữa, phủ Ngọc Vương thì cô đừng hòng tơ tưởng.

Tôi sẽ không để cô quấy rầy cuộc sống của Tiểu Trí đâu.

Nếu cô còn dám đi, tôi sẵn sàng làm trái lời hứa năm xưa, nạp thiếp cưới bình thê đấy." Trương Cần nói gằn từng chữ.

Câu nói của Trương Cần chẳng khác nào đổ thêm dầu vào lửa, nhưng anh chẳng còn quan tâm nữa.

Cố Tĩnh có giận hay không cũng không liên quan gì đến anh.

Cố Tĩnh run rẩy chỉ tay vào Trương Cần: "Anh nói gì?

Anh đã hứa với tôi là không nạp thiếp mà." "Tôi từng hứa với cô, nhưng nếu cô cứ tiếp tục như thế này thì tôi cũng có thể nuốt lời.

Tôi đã nói rồi, không cho phép cô đến làm phiền Tiểu Trí." Chuyện này trong nhà không có gì để thương lượng cả.

Chỉ cần Cố Tĩnh tiếp tục quấy nhiễu người của phủ Ngọc Vương, anh sẽ đưa người về nhà ngay lập tức, để xem cuối cùng ai khổ hơn ai.

Cố Tĩnh hiểu tính Trương Cần, bà ta biết một khi anh đã nói ra như vậy là đã nghĩ kỹ và chắc chắn sẽ làm được. "Vì một đứa trẻ tật nguyền mà anh nhất định phải đối xử với tôi như vậy sao?

Trương Cần, bây giờ chúng ta mới là người một nhà, nó chỉ là một đứa trẻ có vấn đề thôi mà." Cố Tĩnh gào lên.

Bà ta biết hơn một năm qua, quan hệ giữa bà ta và Trương Cần đã lạnh nhạt đi nhiều, Trương Cần không còn chiều chuộng bà ta như trước.

Nếu thật sự như vậy thì sau này phải làm sao?

Chỉ nghĩ đến khả năng đó thôi là Cố Tĩnh đã thấy nghẹt thở.

Nếu Trương Cần nạp thiếp là người anh ta thích, thì bà ta và con trai sẽ ra sao?

Chương 736

Cố Tĩnh không thể chấp nhận nổi viễn cảnh này. "Tôi không biết sau khi về nhà họ Cố, những người đó đã rót vào tai cô những gì.

Cô hãy nghĩ kỹ lại xem, nếu lúc đầu cô đối xử tốt với con thì cô có làm ra loại chuyện này không?

Tiểu Trí đúng là có chút vấn đề, nhưng đó không phải lỗi của nó, mà là lỗi của chính chúng ta." Trương Cần day trán, lần này trở về Cố Tĩnh có quan hệ tốt hơn với nhà mẹ đẻ, và cũng từ lúc đó bà ta thay đổi hoàn toàn, trở nên ngang ngược vô lý đến mức không thể chấp nhận được.

Cố Tĩnh run rẩy nhìn chồng. "Trương Cần..." "Đây là lời cuối cùng tôi nói với cô.

Nếu cô vẫn tiếp tục nghe lời nhà họ Cố, đi quấy rầy người của phủ Ngọc Vương, làm phiền cuộc sống của Tiểu Trí, thì từ nay về sau chúng ta ai sống việc nấy.

Cô muốn tích lũy quan hệ cho con út thế nào là việc của cô, chẳng liên quan gì đến tôi.

Còn tôi có muốn cưới bình thê hay nạp thiếp thì đó cũng là việc của tôi, không liên quan đến cô." Trương Cần đang đưa ra tối hậu thư cho Cố Tĩnh.

Làm thế nào là tùy bà ta chọn. "Trương Cần, anh không phải con người, đây cũng là con trai của anh mà." "Cho nên tôi mới không muốn thấy nó vì sự nuông chiều của cô mà biến thành phường phá gia chi tử.

Đợi đứa bé lên ba tuổi, tôi sẽ đưa nó theo bên cạnh để nuôi dạy, nếu cô dám can thiệp thì cút khỏi đây cho tôi." Đây là lần đầu tiên Trương Cần nói những lời nặng nề như vậy với Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh loạng choạng, suýt chút nữa là ngã xuống đất.

Giây phút này bà ta cuối cùng cũng xác nhận được rằng Trương Cần đã thực sự thay đổi, anh không còn ủng hộ bà ta vô điều kiện nữa. "Tất cả là vì nó mà anh mới thành ra thế này.

Tôi có một đứa con lành lặn, tôi đối tốt với nó thì có gì sai?

Tôi muốn để lại đủ thứ cho nó thì có gì sai?" Cố Tĩnh vẫn không cho rằng mình sai.

Trương Cần nhìn vợ, thất vọng lắc đầu.

Quả nhiên, anh không nên kỳ vọng quá nhiều vào Cố Tĩnh.

Kỳ vọng càng nhiều thì cuối cùng nhận lại chỉ toàn thất vọng thôi. "Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, còn sau này làm thế nào là việc của cô." Biết Trương Cần sẽ không đồng ý, Cố Tĩnh vẫn cố gắng nỗ lực lần cuối: "Lần cuối cùng thôi, chỉ cần đón Tiểu Trí về, tôi cũng sẽ đối xử tốt với nó như trước kia." Trương Cần lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh, bật cười giễu cợt: "Cố Tĩnh, cô nói sẽ đối xử tốt với Tiểu Trí, lời này chính cô có tin không?" Cố Tĩnh im lặng, bởi vì cô biết tâm mình đã lệch lạc.

Ngay cả khi đón đứa trẻ về, cô cũng không thể đối xử với nó như xưa.

Từ khi có con trai út, cô nhìn Tiểu Trí thế nào cũng không thuận mắt, đôi khi còn cảm thấy chán ghét.

Ngoài sự chán ghét đó, cô chỉ nghĩ làm sao để Tiểu Trí mang lại thật nhiều lợi ích cho con trai út của mình.

Đó là điều cô thường nghĩ nhất.

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh, mỉa mai lên tiếng: "Nhìn xem, chính cô còn chẳng thể đảm bảo được điều đó, sao cô còn mặt mũi nói ra những lời này?

Còn một chuyện tôi nên nhắc nhở cô, Tiểu Trí hiện giờ chẳng nhớ gì cả.

Dù cô có đi nói với thằng bé cô là mẹ ruột, nó cũng sẽ không tin, tự nhiên cũng chẳng chịu về với cô đâu.

Những gì cô nghĩ chẳng qua chỉ là sự tự đắc của cô mà thôi." Lời của Trương Cần khiến Cố Tĩnh ngây người.

Đúng vậy, đứa trẻ bây giờ chỉ nhớ người của Ngọc Vương phủ, chỉ nhớ vợ chồng Vương Cẩn Hòa mới là cha mẹ của nó, vậy người mẹ ruột như cô tính là gì đây?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, lòng Cố Tĩnh lại trào dâng cảm giác khó chịu khôn tả.

Nhìn bộ dạng đau khổ của cô, Trương Cần không hề xót xa mà ngược lại còn thấy đây là do cô tự chuốc lấy, chẳng trách được ai. "Lựa chọn do mình làm thì đừng hối hận, mà có hối hận cũng vô dụng, mọi chuyện không thể quay lại lúc cô đưa ra quyết định đâu." Trương Cần nói không chút khách khí. "Tôi đã sớm nói rồi, sẽ có ngày cô phải hối hận." Lúc đó anh đã đoán được ý của Tô Ngọc, chỉ không ngờ Cố Tĩnh lại đưa ra cách làm thiếu lý trí nhất.

Sau đó anh đã bảo cô sau này có nghĩ gì cũng đừng hối hận.

Lúc ấy Cố Tĩnh nói sao?

Cô ta nói nếu không chọn thế này thì cô ta mới hối hận.

Từ đó Trương Cần hoàn toàn hiểu rõ, Cố Tĩnh không còn là Cố Tĩnh của ngày xưa nữa, cô ta đã bị lợi ích chiếm sạch tâm trí. "Cố Tĩnh, lúc đó chính cô nói sẽ vĩnh viễn không hối hận, vậy thì giờ đừng đến nói với tôi mấy chuyện này, tôi cũng không muốn nghe." Nói xong Trương Cần bỏ đi.

Chuyện sau này Cố Tĩnh muốn làm thế nào là việc của cô ta, không liên quan đến anh.

Anh không hề nói đùa với cô ta, nếu cô ta dám làm càn, anh sẽ khiến cô ta phải trả giá đắt.

Tiểu Trí vất vả lắm mới có cuộc sống vô tư lự, Ngọc Vương phủ và phía Hoàng thượng đều rất ưu ái thằng bé, vậy tại sao còn để Cố Tĩnh đến quấy rầy?

Từ năm ngoái Trương Cần đã nghĩ kỹ, từ khi Tiểu Trí quên mất họ thì đã không còn là con cái nhà họ nữa rồi.

Họ cũng chẳng có tư cách gì để bảo thằng bé quay về, nói cho cùng là do họ không xứng.

Hít một hơi thật sâu, Trương Cần quay lại thư phòng tiếp tục xử lý việc kinh doanh.

Anh định sau này sẽ đi ra ngoài một mình, tranh thủ lúc còn nhân mạch của Ngọc Vương gia để mở rộng sản nghiệp đến mức tối đa, đợi đến thời kỳ ổn định mới quay về dạy bảo con cái.

Những chuyện này Trương Cần đều không nói với Cố Tĩnh, anh âm thầm đưa ra quyết định mà mình cho là đúng.

Cố Tĩnh lau nước mắt, rời khỏi tiền sảnh đưa con về chỗ mình ở.

Nhìn vẻ ngây thơ của con trai út, lòng cô mềm nhũn lại.

Đây mới là đứa trẻ cô cần chăm sóc tốt, còn Trương Trí Lâm đã không còn là con cô nữa rồi.

Vì con trai út, cô sẵn sàng để Trương Trí Lâm hy sinh, thậm chí là cả mạng sống của mình.

Trương Cần không biết Cố Tĩnh đã trở nên cực đoan đến mức nào, đến khi anh nhận ra thì đã muộn.

Hơn nữa lúc đó, đứa con trai út này cũng không thân thiết với anh, thậm chí bắt đầu không phục sự quản giáo.

Chuyện của vợ chồng Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa không sai người chuyên môn theo dõi nên cũng bỏ lỡ cuộc tranh chấp giữa hai người.

Sau khi có đất trong tay, tâm trí của Vương Cẩn Hòa đều dồn hết vào ruộng đất và xưởng sản xuất.

Mấy ngày nay cô hết vẽ bản vẽ lại cân nhắc xem sau khi xưởng xây xong nên làm những gì.

Chương 737

Thấy Vương Cẩn Hòa mỗi ngày đều ở lì trong thư phòng, Tô Ngọc không hài lòng kéo cô ra ngoài, nhíu mày nói: "Mấy ngày nay em đều ở trong thư phòng sao?" Vương Cẩn Hòa nghe tiếng ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc đi vào, trên mặt nở nụ cười: "Em vẫn ổn, chuyện bên xưởng cần phải sắp xếp sớm để sau khi xây xong có thể vận chuyển nhanh hơn." "Thế cũng không thể mỗi ngày đều ở trong thư phòng, phải ra ngoài đi dạo một chút.

Cứ ngồi mãi thế này rồi lát nữa em lại kêu đau lưng cho xem." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Sau khi sinh đôi, Vương Cẩn Hòa hễ mệt là lưng lại không thoải mái.

Dù có linh tuyền thủy cũng không thay đổi được trạng thái đó.

Khi anh ở nhà còn trông chừng được một chút, hễ anh vắng nhà là cô lại bận rộn đến quên hết mọi thứ.

Vương Cẩn Hòa ngượng nghịu nhìn Tô Ngọc: "Chẳng phải tại em bận quá nên quên mất sao?" Đưa tay búng nhẹ vào trán Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc tức giận nói: "Anh nên đi đâu cũng mang em theo, như vậy em mới không bận đến mức quên cả bản thân." Vương Cẩn Hòa vội vàng nói: "Em biết anh chắc chắn sẽ không làm thế đâu." Giống như cô, Tô Ngọc cũng sẽ không can thiệp quá sâu vào việc của cô, trừ phi nó đe dọa đến sức khỏe, bằng không cô làm gì anh cũng ủng hộ. "Anh lại ước gì mình có thể nhẫn tâm một chút." Anh đối với Vương Cẩn Hòa chính là không thể nhẫn tâm nổi, ngay cả nhìn cô buồn bã thất vọng anh cũng không đành lòng. "Tướng công, bên anh đã bận xong chưa?" "Trước khi về Tạ gia thôn thì vẫn bận, đại ca và mọi người hậu thiên sẽ về đến nơi." Vương Cẩn Hòa kinh hỉ nhìn Tô Ngọc: "Thật sao?

Đại ca về thì Ninh Ninh sẽ vui lắm." "Anh nghe Lâu Mãn Thanh nói cha mẹ cậu ấy cũng sắp tới rồi." "Cha mẹ cậu ấy tới làm gì?" Tô Ngọc kỳ quái hỏi.

Cha mẹ của Lâu Mãn Thanh nếu không có việc cần thiết sẽ không rời khỏi Đệ Nhất Lâu.

Dù có đi thì một trong hai người nhất định sẽ ở lại, trường hợp cả hai cùng đến kinh thành thế này đúng là chưa từng thấy. "Đến giúp cậu ấy cầu hôn." Tô Ngọc ngỡ ngàng nhìn Vương Cẩn Hòa, cầu hôn?

Sao anh không biết Lâu Mãn Thanh có người thầm thương rồi?

Hiếm khi thấy Tô Ngọc kinh ngạc thế này, Vương Cẩn Hòa bí mật nói: "Anh đoán xem người cậu ấy thích là ai?" "Anh có quen không?" Tô Ngọc cẩn thận nhớ lại những cô nương mình biết, phát hiện những người đó đều không hợp với Lâu Mãn Thanh, mà cậu ấy cũng không thích họ.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Coi như là quen." Mấy cô nương nhà họ Minh lúc trước đến đây anh cũng đã gặp, nói là quen cũng đúng.

Coi như là quen?

Điều này khiến Tô Ngọc không có chút manh mối nào.

Nghĩ kỹ lại những người mình có thể quen biết, cuối cùng anh vẫn lắc đầu: "Anh nghĩ không ra." "Minh Uyển Hân, là con của nhà chú ba của Ninh Ninh." Vương Cẩn Hòa biết ngay anh sẽ không nhớ nổi mấy cô nương nhà họ Minh mà.

Tô Ngọc vẻ mặt bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, thế này mà gọi là quen sao?

Nếu nói là gặp qua vài lần thì may ra anh còn nghĩ tới.

Vương Cẩn Hòa cười hắc hắc: "Thế nào, có phải rất đặc biệt không?

Không ngờ cậu ấy lại thích em gái của Uyển Ninh." "Đúng là vậy, nhưng thế này cũng tốt, cha mẹ cậu ấy chắc sẽ mừng lắm." Tô Ngọc cười lắc đầu nói.

Biết anh đã có ba đứa con, Lâu Mãn Thanh từng than thở với anh rằng vì anh đã có con nên mỗi lần cậu ấy về nhà là cha mẹ lại thúc giục cưới vợ. "Trước đây cha mẹ cậu ấy bảo cậu ấy bằng tuổi anh, con trai lớn của anh đã sáu bảy tuổi rồi mà cậu ấy còn chưa mang được vợ về.

Họ còn nói nếu không dắt vợ về thì cũng đừng về nhà nữa." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Cha mẹ cậu ấy thú vị thật đấy." "Chẳng thế sao, biết cậu ấy có cô nương vừa mắt, cha mẹ cậu ấy chắc chắn phải chạy tới ngay, kẻo con dâu bị người khác cướp mất thì sao?" Vương Cẩn Hòa cũng cười theo.

Tô Ngọc lắc đầu cười nhìn Vương Cẩn Hòa, nói thì nói vậy nhưng chắc họ cũng biết người mà con trai mình đã nhắm trúng thì người khác khó lòng mà cướp được. "Đúng rồi, phía Lỗ quốc có ai đến không?

Nếu có người đến, chúng ta không thể về sớm được phải không?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi Tô Ngọc.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Đúng là vậy, chúng ta chắc phải ở lại một thời gian.

Nếu Lỗ quốc tạm thời chưa sang thì chúng ta có thể về trước." "Ý anh là..." "Họ có thể chọn đến trước vụ thu hoạch, như vậy có thể trực tiếp đề cập chuyện giống lương thực với chúng ta.

Hiện giờ họ có đến chúng ta cũng chẳng có giống mà cho." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa ngẫm lại thấy đúng là vậy: "Mấy người này thật đáng ghét, dùng đủ mọi thủ đoạn." "Không sao cả, dù họ có đến lúc nào chúng ta cũng không thể đưa giống cho họ.

Năm nay lãnh thổ Huyền quốc mở rộng không ít, còn rất nhiều người dân cần giống cây trồng." Tô Ngọc lắc đầu.

Số giống hiện có vốn vừa đủ dùng cho Huyền quốc trước đây, giờ còn phải chia bớt cho người dân vùng đất cũ của Tề quốc.

Cho dù mỗi nhà chỉ nhận được giống cho hai mẫu đất năng suất cao thì cuối cùng cũng cần khoảng năm vạn cân mới đủ chăm lo cho người dân vùng đất mới.

Sang năm tốt nhất là có thể dùng toàn bộ giống năng suất cao, chỉ có như vậy đời sống nhân dân mới có hy vọng.

Lúc đó anh đã hứa với dân chúng rằng chỉ cần năm nay thôi, bắt đầu từ sang năm đời sống của họ sẽ ngày càng tốt hơn, không còn cảnh đói rét nữa.

Những việc này đều phải tiến hành từng bước một. "Em đã từng nói sẽ dẫn dắt người dân sống tốt hơn, em cũng hy vọng họ có thể an cư lạc nghiệp như người dân Huyền quốc, cho nên giống năng suất cao của chúng ta không thể cho Lỗ quốc được, huống hồ họ còn muốn tấn công đất nước mình, điều đó càng không thể." Bất kể ai đến thì số giống trong tay họ cũng không bao giờ thuộc về tay kẻ địch. "Đúng là vậy, nhưng lo rằng họ sẽ nhắm vào người dân, giống như chuyện dạo gần đây vậy." Vương Cẩn Hòa trầm giọng nói. "Đó đúng là việc họ có thể làm, nhưng khi phát giống chúng ta có thể dặn người dân mua giống một tiếng, cố gắng để thương nhân lương thực trong nước thu mua, đừng bán cho những người đó." "Khả thi đấy." Sau khi bàn bạc xong hai người cũng không quản nhiều nữa.

Hai ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên dẫn theo các đại thần đứng ở cổng thành chờ Tô Cửu và đoàn quân khải hoàn trở về.

Vợ chồng Tô Ngọc và gia đình Minh Uyển Ninh cũng đã có mặt. "Báo Hoàng thượng, Tô nguyên soái và mọi người sắp về tới rồi." Thị vệ đi thám thính phấn khởi báo tin.

Chuyến xuất quân này đã mở rộng được một nửa lãnh thổ cho Huyền quốc, nguyên soái và Vương gia thật sự quá tài giỏi. "Tốt lắm." Quả nhiên chưa đầy một nén nhang sau, đã thấy Tô Cửu dẫn quân trở về.

Người dân đứng bên đường cũng vô cùng phấn khích, đây là lần đầu tiên họ thấy các chiến sĩ khải hoàn trở về. "Thần tham kiến Hoàng thượng." Mấy vị tướng quân đều xuống ngựa hành lễ, Huyền Phỉ Nhiên bước tới đỡ họ dậy: "Vất vả cho các khanh rồi, tối nay trẫm thiết yến trong cung để tẩy trần cho các khanh." "Đa tạ Hoàng thượng." "Vào thành thôi, đại quân sẽ về đại doanh của mình." Huyền Phỉ Nhiên cười nói với họ. "Rõ." Tô Cửu phân phó thuộc hạ đưa quân sĩ về đại doanh, sau đó Huyền Phỉ Nhiên dặn: "Bảo hỏa phu trong doanh trại làm món gì ngon cho mọi người ăn.

Giờ đã về rồi thì rượu chè cứ cho thoải mái, nhưng chỉ hôm nay thôi nhé." "Thần tuân chỉ." Tô Cửu đi sắp xếp mọi việc, quân sĩ nghe nói tối nay không chỉ có đồ ăn ngon mà còn được uống rượu thì vô cùng vui sướng.

Tô Cửu dặn dò xong mới đi đến bên Minh Uyển Ninh, đưa tay ôm lấy cô: "Anh đã về rồi." "Anh bình an trở về là tốt rồi, em yên tâm rồi." Minh Uyển Ninh nhẹ nhàng vuốt ve mặt Tô Cửu, khẽ nói.

Tô Cửu nhìn Minh Uyển Ninh như vậy, nếu không phải ở đây đông người thì anh đã ôm chặt lấy cô rồi. "Nhạc phụ, nhạc mẫu, con đã về." Minh gia chủ vỗ vỗ vai Tô Cửu: "Về là tốt rồi." Đối với Tô Cửu, họ không có mong cầu gì to tát, chỉ cần người bình an trở về là đủ.

Trước đây họ cũng rất lo lắng, dù biết trên chiến trường không có quá nhiều chém giết nhưng chưa thấy người về thì vẫn không nén nổi âu lo.

Giờ thấy anh khỏe mạnh đứng trước mặt, họ mới hoàn toàn yên tâm. "Đợi hai ngày nữa con đưa Ninh Ninh về, chúng ta sẽ làm tiệc đón con." "Vâng." Nói chuyện với gia đình xong, Tô Cửu mới nhìn sang Tô Ngọc cùng Tiểu Bảo, Tiểu Trí bên cạnh.

Chương 738

Anh bước tới bế thốc hai đứa trẻ lên, mỗi tay một đứa. "Nhớ đại bác không?" "Nhớ ạ, đại bác mặc áo giáp trông oai lắm." Cực kỳ đẹp trai luôn.

Tuy nhiên so với cha thì vẫn kém một chút xíu.

Cha mặc áo giáp mới là người đẹp nhất, đại bác không so được với cha đâu. "Nhìn cháu thế này là bác biết trong lòng cháu chắc chắn chỉ có cha cháu thôi." "Đúng ạ, cha cháu mặc áo giáp mới là đẹp nhất, đại bác so với cha cháu chỉ kém một chút xíu thôi, còn đẹp hơn những người khác nhiều lắm, đại bác đừng buồn nhé." Tiểu Bảo vỗ vỗ Tô Cửu an ủi.

Khóe miệng Tiểu Trí giật giật, Tiểu Bảo nói vậy mà không sợ đại bác nghĩ ngợi gì sao?

Bất kỳ ai nghe lời khen kiểu này chắc cũng dở khóc dở cười thôi đúng không? "Biết ngay là cháu thích cha nhất mà." "Con thích nhất là cha mẹ, anh em và em gái." "..." Vậy nên trong lòng Tiểu Bảo, anh còn chẳng được xếp hạng nữa hả. "Đi thôi, về nhà nào." "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên khẽ hắng giọng, nhìn Tô Cửu.

Trẫm vẫn còn đứng đây, khanh không nói với trẫm thêm câu nào mà đã định về nhà rồi sao?

Có nghĩ đến cảm nhận của trẫm không hả?

Tô Cửu nghe thấy tiếng Huyền Phỉ Nhiên thì lập tức ngượng ngùng. "Hoàng thượng..." Huyền Phỉ Nhiên bực bội xua tay: "Được rồi, biết ý khanh rồi, mau đi đi, nhìn mà thấy ghét." "Vậy thần xin phép đi trước." Nói xong anh dắt Minh Uyển Ninh đi luôn, chẳng chút khách khí, làm Huyền Phỉ Nhiên ngứa mắt. "Hoàng huynh cũng phải thông cảm cho đại ca của em chứ, dù sao cũng đã lâu không gặp chị dâu rồi." Huyền Phỉ Nhiên nghĩ kỹ lại thấy đúng là vậy: "Nể mặt đệ mà trẫm không chấp nhặt hắn." Tô Ngọc lườm Huyền Phỉ Nhiên một cái, thực ra không cần nể mặt anh như vậy cũng được.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên về cung, các vị tướng quân khác mới cùng người thân về nhà nghỉ ngơi để chuẩn bị tham gia cung yến buổi tối.

Buổi trưa, Lâu Mãn Thanh vội vàng chạy đến tìm Tô Ngọc: "Tô Ngọc, giúp tớ nghĩ xem đi cầu hôn thì nên đi trực tiếp hay thế nào?" "Thì mời bà mối, đưa cha mẹ và sính lễ đến chứ sao." Tô Ngọc lườm Lâu Mãn Thanh, chuyện này mà cũng phải hỏi anh ư?

Cậu ta nghĩ gì vậy?

Lâu Mãn Thanh ngượng ngùng nói: "Chẳng phải tại tớ chưa từng đính hôn sao?" "Chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ?" Tô Ngọc tức giận nói.

Bình thường thông minh lắm mà sao đụng đến chuyện của Minh Uyển Hân là lại ngốc thế này?

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc không chút khách khí mỉa mai Lâu Mãn Thanh, cân nhắc một lát rồi quyết định không vạch trần bộ mặt thật của chồng mình.

Lúc hai người đính hôn, Tô Ngọc rõ ràng cũng ngốc nghếch như vậy, thế mà giờ còn dám nói người khác?

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nhìn mình cười cười, liền ra hiệu bằng mắt: "Vợ ơi, em muốn để anh mất mặt trước người ngoài à?" Vương Cẩn Hòa cười cúi đầu, cô thực sự không muốn để Tô Ngọc bị chê cười, chuyện cười này mình cô biết là đủ rồi, trước mặt người khác vẫn nên giữ thể diện cho chồng mình. "Bên nhà họ Minh cũng cần thông báo trước, lát nữa em sẽ qua đó một chuyến, đừng làm phiền Ninh Ninh.

Lúc này mà chúng ta sang làm phiền thì đại ca chắc chắn sẽ nổi giận đấy." Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Tô Ngọc đứng bên cạnh gật đầu tán đồng: "Nếu là anh, anh sẽ ném kẻ đó ra ngoài ngay." "..." Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, có ai đang nói anh đâu mà anh kích động thế? "Tiểu Hòa, em vẫn còn chê anh đấy à?" "Đâu có đâu." "Lâu Mãn Thanh, khi nào cha mẹ cậu mới đến?

Tôi sẽ sang nhà họ Minh nói trước một tiếng, tránh để mọi người đột ngột kéo sang lại không hay." "Cha mẹ tớ chiều nay là đến nơi rồi." "Vậy được, hai người cứ trò chuyện đi, tôi sang đó nói một tiếng." "Chúng ta cần gì tìm bà mối bên ngoài?

Đến lúc đó mời chị dâu đi cùng chẳng phải xong rồi sao?

Chẳng phải chính chị dâu là người làm mai à?" Lâu Mãn Thanh vỗ đùi lẩm bẩm.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lâu Mãn Thanh, cậu đúng là lanh lợi thật, chuyện này mà cũng nghĩ ra được.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy cũng chẳng có vấn đề gì, đúng là vậy thật. "Tướng công, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa hỏi Tô Ngọc. "Tất nhiên là được." Dù sao cũng là bạn mình, vợ mình giúp cậu ấy làm mai cũng tốt. "Vậy quyết định thế nhé." Đã đồng ý thì phải giúp người ta làm cho tốt.

Sau khi Vương Cẩn Hòa đến nhà họ Minh, Lâu Mãn Thanh cứ thao thao bất tuyệt với Tô Ngọc về chuyện thành thân sau này.

Cái vẻ ríu rít của cậu ta khiến Tô Ngọc chỉ muốn tống khứ cậu ta ra ngoài.

Tô Ngọc đưa tay day day thái dương, bất lực nhìn Lâu Mãn Thanh: "Cậu nói xong chưa?" "Ơ?

Tớ nói xong rồi." "Vậy thì để tôi yên tĩnh một lát, cậu bàn bạc với tôi thì có ích gì?

Cậu phải bàn với cha mẹ cậu mới là chính." Nói với anh bao nhiêu điều thì anh cũng đâu có quyết định thay được, cuối cùng cậu ta vẫn phải nói lại với cha mẹ mình, chẳng biết cậu ta nghĩ cái gì nữa.

Lâu Mãn Thanh khẽ hắng giọng: "Chẳng phải tớ đang nghĩ cha mẹ sắp đến nên hơi kích động sao." Lần này Tô Ngọc không trêu chọc Lâu Mãn Thanh nữa, vì anh biết lúc Tiểu Hòa đồng ý đính hôn với mình, anh cũng ở trong trạng thái tương tự.

Vì vậy anh vẫn có thể thấu hiểu cho Lâu Mãn Thanh.

Khi Vương Cẩn Hòa đến nhà họ Minh, người nhà họ Minh vội vã mời cô vào trong.

Minh gia chủ biết cô đến thì ngạc nhiên bước ra đón: "Vương phi, sao hôm nay người lại sang đây?" "Tôi cũng là đi làm giúp người ta thôi, chú ba nhà họ Minh có ở đây không?" Minh gia chủ nghe vậy là hiểu ngay vấn đề. "Mời Vương phi vào trong, tôi sẽ sai người gọi chú ba và thím ba sang đây ngay." "Được." Rất nhanh sau đó, vợ chồng Minh tam lão gia đã có mặt, đi cùng còn có vợ chồng Minh đại lão gia.

Qua thời gian chung sống, Vương Cẩn Hòa cũng biết những việc đại sự như cưới xin của con cái trong nhà, cả ba anh em và ba chị em dâu nhà họ Minh đều cùng nhau bàn bạc và hoàn thành.

Minh Uyển Ninh trước đây là vậy, Minh Uyển Hân bây giờ cũng thế.

Cảm giác có sự bàn bạc, đồng lòng này thật tốt, khiến người ta có chút ngưỡng mộ. "Hôm nay Lâu Mãn Thanh nói với tôi là cha mẹ cậu ấy chiều nay sẽ đến, hậu thiên chắc sẽ sang cầu hôn, tôi sẽ làm bà mối, mọi người thấy thế có được không?" Vợ chồng Minh tam lão gia vui mừng khôn xiết, được Vương phi làm mai thì còn gì bằng, họ đương nhiên là đồng ý. "Vậy làm phiền Vương phi quá." "Không phiền gì cả, đều là người nhà mà." Người nhà họ Minh cười gật đầu, Vương phi nói đúng, bây giờ họ cũng coi như là người một nhà.

Nói khách sáo quá lại hóa ra xa cách. "Nếu mọi người đã đồng ý, tôi sẽ về báo lại với Lâu Mãn Thanh một tiếng, mọi người cũng nói với Hân Hân nhé." "Vâng ạ." Khi Vương Cẩn Hòa về đến Vương phủ, Lâu Mãn Thanh liền nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ, bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa thấy không đành lòng nhìn thẳng. "Tiểu Hòa, em đừng trêu cậu ấy nữa, lát nữa trêu đến phát khóc thì khổ." Nói xong chính anh cũng không nhịn được cười.

Vương Cẩn Hòa nén cười nhìn Lâu Mãn Thanh: "Đã nói xong với nhà họ Minh rồi, hậu thiên sẽ sang cầu hôn." "Tại sao không phải là ngày mai?" "Cha mẹ cậu đi đường vất vả không cần nghỉ ngơi sao?

Bắt họ làm việc ngay mà không cho nghỉ, cậu có còn là người không đấy?" Vương Cẩn Hòa mắng.

Nghĩ đến việc nhà họ Minh vẫn còn năm chị em gái, Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa cằm nhìn Tô Ngọc: "Tướng công, Ninh Ninh vẫn còn năm cô em gái nữa đấy, cũng sắp đến tuổi gả chồng rồi.

Anh xem bên cạnh anh như Doãn Phàm, đám người đó ai nấy đều là 'cẩu độc thân', hay là giới thiệu cho họ nhé?

Chương 739

Các cô nương nhà họ Minh đều rất tốt, dù sao phù thủy bất lưu ngoại nhân điền (nước phù sa không chảy ruộng ngoài) mà." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, bất lực lắc đầu: "Giúp Lâu Mãn Thanh làm mai còn chưa đủ à?

Còn muốn sắp xếp cho cả đám người bên cạnh anh nữa sao?" "Tất nhiên rồi, không thể để mọi người ai cũng thành thân hết rồi mà họ vẫn lẻ bóng chứ?" "Anh thấy Nam Kiều và em gái của Ninh Ninh khá đẹp đôi đấy, tuổi tác chênh nhau khoảng bốn năm tuổi, cũng hợp lý." Em gái ruột của Minh Uyển Ninh năm nay mười ba, Nam Kiều chưa đến mười bảy, hai người đúng là rất hợp.

Cả hai đều là những người rất ưu tú. "Sau này em sẽ hỏi ý kiến của họ, nếu họ đồng ý thì được, không thì thôi đừng cưỡng cầu." "Không vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa tự nhiên hiểu đạo lý này, ép uổng nhau thì cuối cùng cũng không tốt đẹp gì. "Em cũng không muốn chuyện tốt thành chuyện xấu, dù sao 'dưa hái xanh không ngọt'." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nhướn mày: "Không hái xuống sao biết ngọt hay không?" Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, anh đúng là chỉ giỏi nói lý cùn. "Sau này anh hỏi họ xem họ nghĩ thế nào nhé." "Được thôi." Lâu Mãn Thanh sau khi biết thời gian thì bắt đầu đi chuẩn bị cho lễ đính hôn.

Vợ chồng Tô Ngọc đưa các con sửa soạn xong rồi vào cung tham gia yến tiệc.

Đến cổng cung thì gặp vợ chồng Tô Cửu cũng vừa tới.

Vương Cẩn Hòa kéo Minh Uyển Ninh sang nói chuyện, Tô Cửu nhướn mày nhìn vợ và em dâu có vẻ rất thân thiết, bước tới bên cạnh

Tô Ngọc hỏi: "Tiểu Ngọc, họ đang làm gì thế?" "Tiểu Hòa đang làm mai cho Lâu Mãn Thanh, đối tượng là em họ của chị dâu.

Giờ cô ấy lại thấy mấy cô nương nhà chị dâu đều tốt nên muốn sắp xếp cho cả Nam Kiều nữa, thế là sang bàn với chị dâu chuyện đó đấy." Tô Ngọc cũng rất bất lực, không hiểu sao vợ mình đột nhiên lại hứng thú với việc làm mai như vậy. "Không hỏi ý kiến của Nam Kiều sao?" Cứ thế mà quyết định chuyện chung thân của người ta như vậy có vẻ không ổn lắm? "Hỏi chứ, tất nhiên là phải hỏi rồi.

Nếu họ đồng ý, các cô nương nhà họ Minh quả thực rất hợp với họ, quan trọng là trong lòng họ nghĩ sao thôi." "Cũng đúng." Khi hai người đang nói chuyện đó thì Vương Cẩn Hòa cũng đang bàn với Minh Uyển Ninh. "Chị dâu thấy thế nào?

Chị cũng gặp Nam Kiều nhiều lần rồi, thấy cậu ấy là người thế nào?" Minh Uyển Ninh suy nghĩ nghiêm túc một lát: "Họ đúng là những người rất tốt, mỗi người đều có tài năng riêng, làm việc cũng nghiêm túc, đáng tin cậy.

Nếu thành đôi được thì tôi cũng mừng lắm." Các em gái được gả vào nơi tốt thì làm chị như cô đương nhiên sẽ rất vui.

Dù sao hiện giờ cô đang sống rất hạnh phúc nên cũng mong các em mình được hạnh phúc như vậy.

Vương Cẩn Hòa ánh mắt lấp lánh nụ cười: "Sau này em sẽ bảo Tô Ngọc hỏi ý kiến của Nam Kiều, nếu thành thì chúng ta định luôn cho họ, tránh để người khác rước mất." "Được." Minh Uyển Ninh nén cười gật đầu, đây là lần đầu tiên cô thấy Vương Cẩn Hòa như thế này.

Buổi cung yến lần này cũng không khác gì mọi khi, ăn uống xem ca múa nhạc.

Sau khi ăn uống no say, Huyền Phỉ Nhiên tiến hành ban thưởng cho những tướng sĩ có công, đó đều là những người do các vị tướng quân cùng Tô Cửu, Tô Ngọc cùng đề cử, những người đã lập chiến công trên sa trường.

Sau khi ban thưởng kết thúc cũng đồng nghĩa với việc cung yến kết thúc, ai về nhà nấy.

Khi gia đình Tô Ngọc trở về, Lâu Mãn Thanh cùng cha mẹ đang ngồi ở tiền sảnh, thấy họ về thì ai nấy đều vui mừng.

Đặc biệt là khi nhìn thấy bốn đứa trẻ, quà cáp cứ như không mất tiền mà liên tục được mang ra, họ còn tặng cho Vương Cẩn Hòa một bao lì xì lớn. "Vương phi, chuyện hôn sự của con trai tôi thật làm phiền người quá.

Nếu không có người, tôi còn nghi ngờ nó sẽ ở góa cả đời mất." Mẹ của Lâu Mãn Thanh sau khi hành lễ xong liền nắm tay Vương Cẩn Hòa kể tội con trai mình.

Cái vẻ chê bai đó khiến Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy khó tin.

Quay sang thấy Lâu Mãn Thanh chẳng có vẻ gì là để tâm, cô hiểu ngay, nếu không phải mẹ con ruột thì làm sao có thể nói ra những lời như vậy được. "Cha mẹ, chị dâu con về rồi, chúng ta bàn chuyện đính hôn đi chứ?" Lâu Mãn Thanh nhìn ba người bằng ánh mắt mong đợi.

Tô Ngọc vỗ cho Lâu Mãn Thanh một cái: "Chuyện bàn bạc đính hôn để mai không được à?

Không xem giờ giấc gì sao, đưa bác trai bác gái đi nghỉ ngơi đi." Lâu Mãn Thanh bị đánh cũng không giận, trái lại còn cười ngượng ngùng.

Nhìn cái bộ dạng ngốc xít đó của cậu ta, Tô Ngọc thấy thật không muốn nhìn thêm chút nào. "Đúng là rất muộn rồi, mọi người đi nghỉ cả đi, mai hãy bàn bạc kỹ, dù sao hậu thiên mới đi cầu hôn mà." Vương Cẩn Hòa tiễn gia đình ba người rời đi, quay sang nhìn Tô Ngọc cười nói: "Em mới lần đầu thấy những người thú vị như vậy đấy." "Mối quan hệ của gia đình họ thực sự rất tốt." "Tất nhiên rồi, họ chỉ có mỗi Lâu Mãn Thanh là con trai duy nhất nên cưng chiều từ nhỏ.

Tuy chiều chuộng nhưng không để cậu ấy trở thành công tử bột, những bản lĩnh cần học cậu ấy đều tinh thông hết.

Lâu Mãn Thanh năm mười sáu tuổi đã dựa vào thực lực của mình để nhận được sự công nhận của mọi người trong Đệ Nhất Lâu, trở thành thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu đấy." "Giỏi thật." "Đi thôi, đi nghỉ thôi, ngày mai ngày kia em còn mệt dài dài đấy." "Đừng quên hỏi ý kiến của Nam Kiều và mọi người nhé." "Yên tâm đi, anh không quên đâu." Chuyện vợ mình đã dặn, anh có quên bản thân cũng không thể quên được.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc quả nhiên gọi Nam Kiều và những người khác đến, Doãn Phàm vì có việc nên vắng mặt. "Anh Ngọc, anh gọi chúng em đến có việc gì thế ạ?" Sáng sớm thế này mà anh Ngọc không vào cung dạy công chúa, sao lại rảnh rỗi tìm họ thế này?

Gần đây Tô Ngọc rất bận, họ cũng ngại không dám đến tìm anh trò chuyện. "Cũng không có gì, chỉ muốn hỏi xem các em có dự định thành thân chưa thôi?" Mấy người nhìn Tô Ngọc với biểu cảm kỳ quái: "Anh Ngọc hỏi chuyện thành thân của chúng em ạ?" "Đúng vậy, các em cũng không còn nhỏ nữa, chưa thành thân ngay thì đính hôn trước cũng được mà." Mấy người im lặng không nói gì.

Cuối cùng Bạch Khởi lên tiếng: "Chúng em là những người từ Vong Ưu thành ra, ai mà chịu gả con gái cho bọn em chứ?" "Đúng thế anh Ngọc, anh làm vậy chẳng phải làm hại con gái nhà người ta sao?

Thế không tốt đâu." Nam Kiều lắc đầu nói. "Nếu người ta cũng đồng ý thì sao?" "Hả?

Có người chịu gả cho bọn em thật ạ?" "Chị dâu các em thấy mấy cô nương còn lại nhà họ Minh đều rất tốt nên muốn hỏi ý kiến các em.

Nếu các em có ý định thành thân, cô ấy sẽ sang hỏi ý kiến nhà họ Minh.

Đến lúc đó có thể mời họ sang đây chơi, các em cứ tự tìm hiểu trước.

Nếu ưng ý anh sẽ làm mai cho các em đính hôn, thấy sao?

Nhưng còn gia đình các em..." "Họ thì mong chúng em thành thân còn không kịp ấy chứ, chẳng qua những người họ tìm chúng em đều không thích, lâu dần họ cũng chẳng nói gì nữa." Nam Kiều ngượng ngùng nói.

Những người họ giới thiệu thực sự rất tẻ nhạt.

Nhìn là thấy không có hứng thú rồi, đây là chuyện cả đời mà, tìm một người cứng nhắc như khúc gỗ thì có gì thú vị chứ?

Đương nhiên phải tìm người tâm đầu ý hợp, có thể chơi đùa cùng nhau, như vậy cuộc sống sau này mới không nhàm chán chứ.

Tô Ngọc đã nhìn ra được, mấy người này không hề bài trừ chuyện thành thân, chỉ là lo lắng người ta để ý đến thân phận của họ thôi. "Chuyện này anh biết rồi, lát nữa anh sẽ nói với Tiểu Hòa.

Các em cứ chờ tin tức đi, giờ đã đồng ý rồi thì lúc đó đừng có mà làm hỏng chuyện đấy." "..." Nam Kiều và mọi người cùng nhìn Tô Ngọc, trông họ giống những người không đáng tin vậy sao?

Dù sao đây cũng là chuyện đại sự cả đời mà.

Tô Ngọc nghĩ hôm nay Vương Cẩn Hòa sẽ sang nhà họ Minh nên dứt khoát đi nói luôn ý kiến của bọn Nam Kiều cho cô biết.

Nghe Tô Ngọc nói Nam Kiều và mọi người lo lắng nhà họ Minh chê họ từ Vong Ưu thành ra, cô nhíu mày nói: "Đám Nam Kiều vừa ngoan ngoãn vừa hiểu chuyện, từ Vong Ưu thành ra thì đã sao chứ?

Anh bảo họ đừng có mà tự ti như vậy."} Thành Vong Ưu tuy bị người ta coi là thành phố tội lỗi, nhưng những người bên trong đó thật sự có tội sao?

Chương 740

Có lẽ một số người thật sự tội ác tày trời, nhưng cũng có những người vô tội giống như Nam Kiều và các bạn của cậu ấy.

Vương Cẩn Hòa không hiểu quy tắc của thế giới này, cũng không hiểu thành Vong Ưu trong lòng người khác là sự tồn tại như thế nào.

Trong lòng cô, Nam Kiều và những người khác không hề có tội, ngược lại đều là những người đáng thương.

Họ đều bị người ta vứt bỏ vào thành Vong Ưu, chứ không phải bản thân họ tự nguyện muốn đi. "Tiểu Hòa, suy nghĩ này của em mà để người khác biết thì họ lại đàm tiếu đấy." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Vợ anh quả nhiên có suy nghĩ khác hẳn với người thường. "Nói thì cứ nói thôi, dù sao những người đó cũng chẳng dám vác mặt đến trước mặt em mà nói đâu.

Họ mà muốn bị ăn đòn thì cứ việc đến.

Hơn nữa em nói đâu có sai phải không?

Bản lĩnh của Nam Kiều và mọi người đều học được từ thành Vong Ưu, đó là điều mà người khác có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới." Vương Cẩn Hòa đầy kiêu ngạo nói.

Tô Ngọc sững sờ một chút, cẩn thận suy nghĩ lời Vương Cẩn Hòa nói, quả đúng là như vậy.

Những người từng ở thành Vong Ưu như họ thật sự đã học được rất nhiều thứ ở đó, Nam Kiều và các bạn cậu ấy cũng vậy. "Cho nên đấy, anh thấy không, họ rất tốt.

Nếu có ai cảm thấy họ không tốt, đó không phải là vấn đề của họ, mà là vấn đề của chính những người kia." Tô Ngọc vừa buồn cười vừa bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt tràn đầy sự sủng nịch: "Em đấy, bao nhiêu lời hay ý đẹp đều bị em nói hết rồi, anh còn nói được gì nữa đây?" "Chẳng cần nói gì cả." "Được, nghe lời em, anh không nói gì nữa." "Em đưa họ đi cầu hôn đây, chuyện bên phía Nam Kiều anh nhớ nói rõ với họ nhé.

Bất kể người nhà họ nói gì, trong lòng chúng ta, họ vẫn là những người tuyệt vời nhất." Từ khi Nam Kiều và mọi người đến đây, họ đã giúp đỡ vợ chồng cô rất nhiều, chưa bao giờ gây rắc rối mà ngược lại còn mang đến không ít lợi ích. "Được." Sau khi tiễn Vương Cẩn Hòa đi, Tô Ngọc nhìn ra phía ngoài: "Trốn ở ngoài đó làm gì?" Nam Kiều và mấy người bạn bước đến bên cạnh Tô Ngọc, ngượng ngùng hỏi: "Anh Ngọc, thật sự đúng như chị dâu nói sao?" "Tất nhiên rồi, các em không làm chuyện gì thương thiên hại lý, việc vào thành Vong Ưu không phải do các em muốn.

Hơn nữa bản lĩnh của các em đúng là học được từ đó, sau này đừng vì chuyện này mà phủ nhận bản thân.

Chị dâu các em không thích các em tự ti như vậy, anh cũng không thích." Những đứa trẻ này đáng lẽ phải tràn đầy khí thế, chứ không phải cứ khép nép như hiện tại.

Ra khỏi thành Vong Ưu thì đã sao?

Đó chẳng qua cũng chỉ là một tòa thành thôi. "Các em xem, người nhà anh, người nhà chị dâu, rồi cả Hoàng thượng nữa, có ai coi các em là dị loại không?

Hay là có ai sợ các em không?" Bạch Khởi và mọi người nhìn nhau, quả thật chuyện như vậy chưa từng xảy ra.

Đừng nói là sợ hãi, ngay cả một ánh mắt kỳ thị cũng không có.

Không chỉ vậy, mọi người đối đãi với họ như những người bình thường, căn bản không có gì khác biệt. "Các em thấy đấy, nếu người nhà các em nói các em là dị loại, đó là vì họ ghen tị với thiên phú của các em.

Thiên tài vốn dĩ luôn cô độc, nhưng giờ các em không cần những người đó nữa, các em đã có những người đồng đội của riêng mình." Tô Ngọc nhìn họ mỉm cười nói.

Nam Kiều nghiêm túc gật đầu: "Anh Ngọc nói đúng, nói chuyện với những người đó đúng là lãng phí thời gian, họ quá ngốc." "Đúng vậy, thà chúng ta tự chơi với nhau còn vui hơn." La Hậu cũng tán thành.

Gia đình đối xử với cậu ta rất tốt, nhưng cậu ta không muốn về nhà, vì ở nhà chẳng có ai có thể chơi cùng cậu ta được. "Anh Ngọc, liệu các cô gái đó có chê cười chúng em không?" Nhìn cách Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đối xử với nhau, cũng như tình cảm của vợ chồng Tô Cửu, họ cũng bắt đầu mong chờ và khao khát chuyện thành thân, nhưng lại lo lắng các cô gái sẽ chê bai xuất thân từ thành Vong Ưu của mình.

Tô Ngọc lắc đầu: "Sẽ không đâu, nếu có người như vậy thì không cưới cũng chẳng sao." "Anh Ngọc nói đúng, cứ thuận theo tự nhiên thôi.

Nếu họ thật sự không để tâm đến chuyện đó, em có thể chấp nhận được." Thậm chí đối phương có ngốc một chút cũng không sao, cậu ta đủ thông minh để bảo vệ cô ấy là được. "Đợi tin tức của chị dâu các em đi." "Vâng." Vương Cẩn Hòa đưa gia đình Lâu Mãn Thanh đến nhà họ Minh.

Từ hôm qua, nhà họ Minh đã bắt đầu chuẩn bị rộn ràng.

Minh lão phu nhân khi biết Minh Uyển Hân định gả cho thiếu chủ Đệ Nhất Lâu thì trong lòng vô cùng ghen tị.

Con bé này lấy đâu ra bản lĩnh để gả cho người của Đệ Nhất Lâu chứ?

Thật tội nghiệp cho mấy đứa cháu ngoại và cháu nội của bà ta.

Nghĩ đến Dư Mạn Tuyết, tâm trạng Minh lão phu nhân cực kỳ tồi tệ.

Không biết cháu gái và cháu rể giờ ra sao rồi, sống có tốt không, bọn chúng cũng chẳng thèm gửi một bức thư báo bình an.

Dù lúc đó Dư phu nhân đã làm tổn thương Minh lão phu nhân, nhưng bà ta đã đối xử tốt với họ bao nhiêu năm qua, lo lắng là có thật, mà tình cảm cũng là thật. "Bên ngoài sao náo nhiệt vậy?" "Lão phu nhân, có người đến dạm ngõ cho nhị tiểu thư ạ.

Đối phương mang đến rất nhiều sính lễ, xem chừng thân phận của vị cô gia tương lai này cao lắm đấy." Bà vú bên cạnh lên tiếng.

Từ khi lão phu nhân giúp đỡ người nhà họ Dư, mối quan hệ của bà với gia chủ ngày càng tệ đi.

Có đôi khi bà vú còn lo lắng không biết gia chủ có trực tiếp bỏ mặc lão phu nhân luôn không. "Đi, chúng ta cũng ra xem thế nào." Bà vú vừa định nói gì đó thì lão phu nhân đã đi trước một bước.

Bà vú tuy bất lực nhưng cũng chỉ đành vội vàng đi theo, đề phòng lão phu nhân lại phá hỏng nhân duyên tốt đẹp của Minh Uyển Hân. "Con cái đính hôn mà các người không thông báo cho tôi một tiếng sao?

Còn có coi người lớn này ra gì không hả?" Nhìn lão phu nhân từ ngoài đi vào, Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng giải thích tình hình cho gia đình Lâu Mãn Thanh.

Biết được vị lão phu nhân này có quan hệ không tốt với gia chủ họ Minh, gia đình ba người Lâu Mãn Thanh cũng không quá coi trọng bà ta.

Cái loại người giúp người ngoài bắt nạt cháu ruột mình thì họ đúng là chưa từng thấy bao giờ.

Đạo lý thân sơ hữu biệt mà bà ta cũng không hiểu sao? "Bà đến đây làm gì?" Minh lão gia tử nhíu mày nhìn lão phu nhân, không vui lên tiếng. "Tôi là mẹ của ông, con cái đính hôn tôi đến xem thì có vấn đề gì?" "Chỉ là mẹ kế thôi." Lão gia tử bây giờ chẳng thèm nể mặt bà ta chút nào, những chuyện trước đây đã làm ông tổn thương quá sâu sắc rồi.

Lão phu nhân tức đến nổ đom đóm mắt: "Ông..." "Hôm nay hôn sự của Hân Hân là do Vương phi đích thân làm mối, bà định phá hỏng chuyện tốt của hai đứa nó đấy à?" Lão gia tử nhìn Minh lão phu nhân lạnh lùng nói.

Minh lão phu nhân tức nghẹn, sắc mặt thay đổi liên tục, vô cùng khó coi. "Tôi..." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn lão phu nhân: "Bà có ý kiến gì với cuộc hôn nhân này sao?" Lão phu nhân nào dám bảo có ý kiến?

Chỉ đành ấm ức đứng đó, nhìn Minh tam gia vui vẻ trò chuyện với cha mẹ Lâu Mãn Thanh.

Chương 741

Mẹ của Lâu Mãn Thanh khi nhìn thấy Minh Uyển Hân thì thích vô cùng, lập tức tháo chiếc vòng tay đang đeo ra đeo vào tay cô. "Con dâu tương lai của mẹ xinh đẹp quá đi mất." Lâu Mãn Thanh cạn lời nhìn mẹ ruột mình, đây chắc chắn không phải mẹ mình, là đồ giả mạo ở đâu đến đúng không? "Mẹ ơi, mẹ đừng làm Hân Hân sợ." Lâu Mãn Thanh bất mãn lên tiếng. "Thằng ranh con này, đừng có làm xấu danh tiếng của mẹ, nếu không mẹ đánh cho con nửa tháng không xuống được giường đấy." Lâu phu nhân lườm Lâu Mãn Thanh một cái.

Dám nói xấu mẹ trước mặt con dâu, thằng con này chắc chán sống rồi đúng không?

Lâu Mãn Thanh bất lực nhìn mẹ mình, giờ cậu mới nhận ra, con dâu mới là con đẻ, còn cậu chắc là con nhặt ở bãi rác về.

Minh Uyển Hân nén cười nhìn bộ dạng ấm ức của Lâu Mãn Thanh.

Lúc đầu gặp cha mẹ chồng tương lai cô còn thấy căng thẳng, giờ bị Lâu Mãn Thanh làm loạn một hồi, cô lại thấy thoải mái hẳn.

Hơn nữa cha mẹ chồng tương lai xem ra đều là những người rất dễ gần, sau này chắc chắn cô sẽ hòa hợp được với họ.

Lão phu nhân ngồi đó một lúc, định lên tiếng mấy lần đều bị ngắt lời, cuối cùng đành tự mình bỏ đi.

Khi bà ta đi, lão gia tử có chú ý thấy, nhưng cũng chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đi ngay, như thể người vừa rời khỏi chỉ là một người xa lạ.

Sau khi đại sự đính hôn của Lâu Mãn Thanh xong xuôi, Vương

Cẩn Hòa sực nhớ đến chuyện của Nam Kiều. "Gia chủ Minh, bên cạnh phu quân tôi còn có vài chàng trai trẻ rất ưu tú, không biết quý gia có sẵn lòng gả các tiểu thư khác cho họ không?" Vương Cẩn Hòa thẳng thắn hỏi.

Ba anh em gia chủ Minh kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, gia chủ Minh bật cười hỏi: "Vương phi, cô định 'bứng' sạch đám con gái nhà tôi đi luôn đấy à?" "Chủ yếu là vì các tiểu thư nhà mình đều rất tốt, mà người bên cạnh Tô Ngọc cũng chẳng kém ai, cái này gọi là 'phù thủy không để lọt ruộng người ngoài', các ông thấy đúng không?

Mọi người đều biết rõ gốc rễ của nhau, còn hơn là để mấy đứa trẻ phải gả đi mù quáng, cuối cùng lại không hạnh phúc.

Những chuyện khác tôi không dám chắc, chứ mấy người bên cạnh Tô Ngọc thì thật sự rất tốt." Vương Cẩn Hòa khẳng định chắc nịch. "Không biết Vương phi đang nói đến những ai?" "Nam Kiều, La Hậu, Lạc Diễm và Bạch Khởi, những người còn lại đi công tác chưa về, đợi họ về tôi sẽ hỏi sau." "Họ quen biết Tô Ngọc ở thành Vong Ưu." Ba anh em họ Minh sửng sốt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, họ ra từ thành Vong Ưu sao?" "Các ông để tâm chuyện đó à?" "Sao có thể chứ?

Anh hùng không hỏi xuất thân, huống hồ thành Vong Ưu cũng chỉ là lời đồn thổi đáng sợ của thiên hạ thôi." Gia chủ Minh lắc đầu nói. "Hơn nữa, mỗi người bước ra từ thành Vong Ưu đều có bản lĩnh thật sự.

Nếu con gái tôi lấy được một người như vậy, tôi sẽ mừng thay cho nó." Gia chủ Minh cười nói.

Những người Vương Cẩn Hòa vừa nhắc đến ông cũng đã từng nghe qua, thậm chí còn tiếp xúc một hai lần, căn bản không giống như lời đồn bên ngoài.

Huống chi Vương phi nói rất đúng, gả cho những người này thì mọi thứ đều rõ ràng, không có chuyện lừa lọc, nếu con cái sống không tốt hay chịu uất ức, họ cũng có thể kịp thời phát hiện, không bị giấu giếm.

Hơn nữa ông cũng tin tưởng con mắt nhìn người của Tô Ngọc, Tô Ngọc đã đối xử tốt với họ như vậy thì chắc chắn bản tính họ không tồi. "Vậy sau này hai nhà chúng ta tìm cơ hội cho bọn trẻ gặp mặt nhau, sau đó cứ tùy duyên nhé?" "Điều đó đương nhiên là tốt rồi." Ba anh em cùng tán thành.

Nếu con gái có thể gả vào chỗ tốt, việc gì họ phải gả thấp chứ? "Chuyện sau này xin làm phiền Vương phi rồi." Đám con gái nhà họ sau này không phải lo lắng nữa. "Được." Sau khi dùng bữa tại nhà họ Minh, Vương Cẩn Hòa mới trở về vương phủ.

Vừa về đến nơi, cô liền đi tìm Tô Ngọc ngay.

Lúc này Tô Ngọc đã về, đang dặn dò gì đó với Nam Kiều và mọi người, ai nấy đều có mặt đông đủ, cô không cần phải đi tìm từng người nữa. "Mọi người đều ở đây cả à." Nam Kiều và các bạn theo bản năng quay lại nhìn Vương Cẩn Hòa, thấy cô về thì trên mặt ít nhiều đều lộ vẻ ngại ngùng.

Thấy họ như vậy, Vương Cẩn Hòa khẽ bật cười, quả nhiên vẫn là một đám trẻ con. "Tiểu Hòa, chuyện thế nào rồi em?" Thấy mấy cậu nhóc đều có vẻ mong chờ nhưng lại ngại mở lời, Tô Ngọc bèn hỏi trước. "Vài ngày nữa em sẽ tìm cơ hội mời họ qua đây chơi, đến lúc đó các cậu tự mình xem nhé." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy người họ nói.

Nam Kiều ngập ngừng nhìn Vương Cẩn Hòa, không chắc chắn hỏi: "Chị dâu, họ... họ không để ý ạ?" "Không đâu, thực ra chẳng ai quan tâm các cậu đến từ nơi nào đâu, người cứ mãi để tâm chuyện đó chỉ có chính các cậu thôi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Nam Kiều và mọi người, sao cứ hở ra là lại bảo mình đến từ thành Vong Ưu thế nhỉ?

Đến từ thành Vong Ưu thì đã sao?

Bộ không được sống tốt à?

Đạo lý gì lạ vậy?

Bốn người Nam Kiều đồng thời im lặng.

Cuối cùng vẫn là La Hậu lên tiếng: "Ở nhà cũng từng giới thiệu người cho bọn em, nhưng những người đó cũng chỉ đến thế thôi, vậy mà họ còn bảo bọn em ra từ thành Vong Ưu, đều là một lũ sát nhân điên cuồng, họ thèm ngó ngàng đến là phúc đức của bọn em rồi.

Nói chung là lời lẽ nghe rất khó lọt tai." Chính vì những lời đó mà họ luôn tự hoài nghi bản thân.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng ghê tởm những kẻ đó, trong lòng cũng rất bất bình: "Các cậu ngốc à?

Sao lại đi nghe lời hạng người đó?" "Chẳng ai nghĩ người ra từ thành Vong Ưu là sát nhân cả.

Ra từ thành Vong Ưu thì sao chứ?

Không xứng đáng có cuộc sống tốt đẹp à?

Không xứng lấy vợ hiền sao?

Họ nói gì kệ họ, chúng ta không như vậy.

Chị dâu sẽ tìm cho các cậu những người vợ thật tốt, đến lúc đó hãy mang về để dằn mặt những kẻ dám bảo các cậu không lấy được vợ." "Chúng ta có tiền có bạc, có ngoại hình, có năng lực, muốn lấy kiểu vợ nào mà chẳng được?" Vương Cẩn Hòa an ủi.

Tất nhiên đây không hoàn toàn chỉ là lời an ủi, vì mỗi người trong số họ thật sự đều hội tụ đủ những điều kiện đó.

Cái gì cũng có, việc gì phải đi rước mấy hạng 'tào lao' về làm gì? "Chị dâu, bọn em làm gì tốt như chị nói đâu." La Hậu ngượng ngùng bảo. "Các cậu vốn dĩ rất tốt mà.

Những người cùng lứa với các cậu có mấy ai làm được như các cậu không?

Không có đúng không?

Họ căn bản là không làm được, nên cứ tự tin lên, đừng nghe mấy kẻ có dã tâm nói nhăng nói cuội." Nam Kiều nghiêm túc gật đầu: "Chị dâu, chúng em biết rồi, chúng em nhất định sẽ không nghe lời họ nữa." Chị dâu nói đúng, những kẻ đó toàn nói sai, chỉ có chị dâu là tốt với họ thôi.

Tô Ngọc vốn biết họ nhạy cảm, nhưng không ngờ là sau khi về nhà lại bị người ta tác động như thế.

Chương 742

Anh nhìn sang Lạc Diễm: "Lần trước cậu định san bằng nhà họ Lạc là vì chuyện này à?" Lạc Diễm im lặng gật đầu: "Vâng." "Những kẻ đó cứ muốn ép em đi xem mắt, mà cái hạng người họ giới thiệu là cái thứ gì không biết?

Đến trước mặt em mà còn tinh tướng, rồi đám họ hàng còn bảo có người chịu lấy em là may rồi đừng có kén chọn, kẻo sau này không cưới được vợ lại làm xấu mặt cha mẹ." "Lúc đó cha mẹ em tức lắm, em cũng chẳng vui vẻ gì, nên định cho nổ tung nhà họ Lạc luôn cho họ hết chỗ mà nói ra nói vào." Lạc Diễm ngoan ngoãn kể lại.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật nhìn Lạc Diễm, quả nhiên là một kẻ tàn nhẫn, một khi đã điên lên thì ngay cả nhà mình cũng chẳng tha. "Sau này đừng làm mấy chuyện đó nữa.

Bất kể thế nào thì hạng người đó cũng chỉ là thiểu số, làm tổn thương những người yêu thương mình thì cuối cùng người hối hận nhất vẫn là chính mình thôi.

Những kẻ nói năng khó nghe đó, cứ tìm cơ hội thích hợp mà dạy cho một bài học ra trò là được." "Nếu cậu thấy chưa hả giận, Nam Kiều có thiếu gì trò hành hạ người khác đâu, mượn cậu ấy một ít là đủ báo thù rồi.

Việc gì phải dùng đến vũ khí có sức công phá lớn thế?

Lỡ làm mình bị thương thì sao?

Không được dùng lung tung thứ đó đâu đấy, biết chưa?" Vương Cẩn Hòa lo cậu ta nghĩ quẩn lại lôi thuốc nổ ra dùng, nên cứ lải nhải dặn dò mãi.

Lạc Diễm không những không giận hay thấy phiền, mà ngược lại còn thấy rất vui.

Chị dâu có quan tâm thì mới nói nhiều như vậy, chứ nếu chị dâu không thèm để ý thì hơi đâu mà nói cho mệt người. "Chị dâu, sau này em không thế nữa đâu ạ." "Thế thì tốt.

Đừng nghe họ nói bậy.

Nếu thật sự không vui, lần sau các cậu về, cứ tìm cơ hội trùm bao tải rồi tẩn cho bọn họ một trận ra trò." Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa dạy họ cách báo thù, chỉ biết lấy tay đỡ trán.

Anh có nên nói cho Tiểu Hòa biết mấy tên nhóc này mới chính là 'tổ sư' của mấy trò ác oái và gây rắc rối không nhỉ?

Mấy chiêu cô nói chỉ là trò trẻ con với họ thôi. "Chị dâu nói đúng đấy, lần sau về cứ trùm bao tải mà nện thôi." "Nhất trí!" Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn mấy người họ đồng lòng nhất trí.

Thôi kệ đi, họ vui là được, dù sao cũng chỉ là đánh người một trận, chẳng có gì to tát cả.

Bất kể Tô Ngọc nghĩ gì cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của Vương Cẩn Hòa.

Chỉ là tâm trạng vui vẻ đó không kéo dài được bao lâu. "Phu nhân, bên nhà họ Cố có người đến ạ." Nguyên Bảo từ ngoài bước vào với vẻ mặt nghiêm nghị. "Họ đến làm gì?" "Là người bên cạnh Cố Ngạn Kỳ.

Cậu ta đột nhiên ngất xỉu, đại phu cũng không tra ra được nguyên nhân, nên muốn nhờ Vạn Cổ qua đó xem giúp." Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Cố Hề Nhược ra tay rồi sao?" "Chắc là vậy ạ." Tình trạng của Cố Ngạn Kỳ hiện giờ phần lớn là bị hạ độc. "Ngươi đi gọi Vạn Cổ lại đây, tôi sẽ đưa cậu ấy và Nam Kiều cùng đến nhà họ Cố xem sao."

Cái cô Cố Hề Nhược này không lo tìm cách làm hòa với Khanh Vũ Không, lại quay ngoắt ra hạ sát thủ với Cố Ngạn Kỳ, đúng là tâm địa độc ác như xưa.

Sau khi Vạn Cổ đến, ba người cùng đi tới nhà họ Cố.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo: "Còn gì muốn nói nữa không?" "Thiếu gia, dạo này Khanh Vũ Không biến đổi hơi kỳ lạ.

Trước đây yêu Cố Hề Nhược chết đi sống lại, giờ cứ như không có người này trên đời vậy.

Cố Hề Nhược không về hắn cũng chẳng thèm hỏi han, hai người cứ như sống riêng vậy, không giống vợ chồng mà giống kẻ thù giết cha hơn." Nguyên Bảo lầm bầm nói.

Cậu ta khi biết tin này cũng thấy hơi bất ngờ. "Cũng bình thường thôi.

Khanh Vũ Không có một người mẹ tốt, Khanh phu nhân không phải hạng người khó gần, nếu không phải vì Khanh Vũ Không bà ấy cũng chẳng thèm tính kế Cố Hề Nhược.

Chỉ là Cố Hề Nhược không đủ thông minh, đến giờ vẫn chẳng biết chuyện gì đang xảy ra.

Với thái độ làm việc gần đây của Cố Hề Nhược, Khanh Vũ Không chắc chắn là có oán hận với cô ta rồi." Như vậy việc hắn mặc kệ cô ta là chuyện bình thường nhất trên đời.

Nguyên Bảo gật đầu vỡ lẽ, thì ra là vậy. "Cố Hề Nhược hạ độc Cố Ngạn Kỳ, là vẫn chưa từ bỏ thân phận người thừa kế nhà họ Cố sao?" "Tham vọng của Cố Hề Nhược lớn lắm, cô ta đã coi nhà họ Cố là vật trong túi từ lâu rồi.

Giờ Cố Ngạn Kỳ cướp mất mọi thứ, cô ta chắc chắn sẽ tìm cách giành lại.

Mà việc đầu tiên để chiếm lại nhà họ Cố chính là phải trừ khử Cố Ngạn Kỳ." Cố Ngạn Kỳ đối với Cố Hề Nhược chẳng khác nào cái gai trong mắt, miếng thịt thừa trong cổ họng, không nhổ không xong.

Nhưng cô ta nhẫn nhịn được đến tận bây giờ cũng khiến người ta hơi bất ngờ.

Dù sao thì cô nàng Cố Hề Nhược này cũng rất quái đản.

Khi Vương Cẩn Hòa đưa người đến nơi, cô được tộc lão Cố Kình mời vào trong.

Cố Hề Nhược thì chặn Vương Cẩn Hòa lại, không cho vào: "Cô ta có phải người nhà họ Cố đâu, các người cho cô ta đến đây làm gì?" "Chúng tôi cầu xin Vương phi đến cứu mạng, Cố Hề Nhược, nếu thiếu chủ có mệnh hệ gì thì cô cứ đợi mà chôn cùng đi!" Cố Kình tức đến phát điên.

Cái tính toán nhỏ nhặt của Cố Hề Nhược thì ai mà chẳng rõ?

Cô ta tưởng chặn Vương phi lại là có thể kéo dài thời gian cứu chữa cho thiếu chủ sao? "Cố Kình, tôi là đại tiểu thư nhà họ Cố!" "Đại tiểu thư nhà họ Cố?

Cô chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi thôi, nhìn xem giờ còn ai coi cô là đại tiểu thư nữa?

Ngay cả người cha hết mực cưng chiều cô cũng không thèm quan tâm cô nữa rồi, cô lấy tư cách gì ở đây mà ra oai?" Cố Kình mỉa mai. "Đừng tưởng chúng tôi không biết cô định làm gì.

Chẳng phải là muốn làm gia chủ nhà họ Cố sao?

Tôi nói thẳng cho cô biết, chừng nào còn chúng tôi ở đây ngày nào, nhà họ Cố này sẽ không bao giờ rơi vào tay cô đâu.

Hơn nữa cô tính sai rồi, dù hôm nay thiếu chủ có chuyện gì, cô cũng không thể trở thành người thừa kế được.

Người lựa chọn người thừa kế là cô nãi nãi Cố Cửu Ninh, chỉ có bà ấy mới nắm giữ tín vật gia chủ, còn cô thì chẳng là cái thá gì cả." Trước đây Cố Kình nể mặt Cố Thăng nên dù không thích Cố Hề Nhược cũng không thèm mắng mỏ, giờ Cố Thăng cũng mặc kệ cô ta rồi, ông còn gì phải sợ nữa? "Cố Kình, ông..." "Cố Hề Nhược, hạng con nuôi như cô mà cũng dám tơ tưởng đồ của bản gia, không sợ chết nghẹn à?" Cố Kình cười lạnh. "Cố Ngạn Kỳ đang ở đâu?

Muốn cãi nhau thì đợi chúng tôi vào xem Cố Ngạn Kỳ xong rồi ra mà cãi tiếp." Cô không có kiên nhẫn đứng đây xem họ tranh chấp.

Nhưng có một điểm Cố Kình nói đúng, tơ tưởng đồ không thuộc về mình, tham vọng của Cố Hề Nhược thật sự quá lớn. "Mời Vương phi đi lối này." Cố Hề Nhược còn định ngăn cản nhưng đã bị người của Cố Kình kéo ra.

Chương 743

"Làm ơn đừng ngăn cản Vương phi đi cứu thiếu chủ." Lần đầu tiên Cố Hề Nhược hối hận vì đã trở mặt với Cố Thăng quá sớm.

Nếu không trở mặt với ông ta, đám người Cố Kình có dám đối xử với cô ta như vậy không?

Cô ta lập tức bắt đầu cân nhắc xem có nên đi gặp Cố Thăng không, tốt nhất là khiến hai người quay lại như xưa, Cố Thăng vẫn đối xử tốt với cô ta thì thật hoàn mỹ.

Nếu để Vương Cẩn Hòa biết được suy nghĩ của Cố Hề Nhược, chắc chắn cô sẽ bảo cô ta quá ngây thơ rồi.

Cả nhóm nhanh chóng đến viện của Cố Ngạn Kỳ.

Vừa vào đến nơi, Vạn Cổ đã bắt đầu bắt mạch cho Cố Ngạn Kỳ, Nam Kiều cũng kiểm tra bên cạnh. "Chị dâu, Cố Hề Nhược này cũng có ngón nghề đấy, loại độc này hạ khá là hiểm hóc." Nam Kiều kinh ngạc nói. "Em nghĩ đằng sau Cố Hề Nhược vẫn còn một kẻ dùng độc rất giỏi chưa lộ diện." Loại độc trên người Cố Ngạn Kỳ thì người bình thường không thể có được.

Cố Hề Nhược chẳng qua chỉ là một tiểu thư khuê các, những thứ này rốt cuộc cô ta lấy từ đâu ra? "Sau này cho người điều tra là được thôi.

Không biết kẻ này có phải là một con cá trong 'ao' của Cố Hề Nhược không, nếu đúng thế thì trên đầu Khanh Vũ Không sắp mọc cả một thảo nguyên xanh ngắt rồi." Vương Cẩn Hòa có chút hả hê nói. "Chị dâu, sao lại là thảo nguyên xanh ngắt ạ?" "Vì nó xanh đến phát sáng luôn chứ sao." "..." Hình như không sai, nhưng cứ thấy có chỗ nào đó không ổn. "Loại độc này hai đứa giải được không?" "Chỉ là hơi phức tạp chút thôi, không vấn đề gì lớn ạ." Nam Kiều cũng cười híp mắt gật đầu: "Vạn Cổ nói đúng đấy ạ, hai đứa em cùng ra tay thì sẽ nhanh thôi." "Được, vậy chuyện này giao cho hai đứa nhé." Vương Cẩn Hòa rất tin tưởng hai người, họ đã bảo không vấn đề gì thì chắc chắn là ổn. "Vâng ạ." Sự tin tưởng vô điều kiện này khiến cả Vạn Cổ và Nam Kiều đều thấy rất vui.

Trong khi hai người đang bàn bạc cách giải độc cho Cố Ngạn Kỳ, Cố Thăng đã gọi Cố Hề Nhược đến chỗ ông ta.

Nhìn Cố Thăng ở đối diện, trong lòng Cố Hề Nhược thấy hơi khó chịu.

Rõ ràng trước đây Cố Thăng cưng chiều cô ta nhất, vậy mà giờ họ lại thành ra thế này, cảm giác này chẳng ra làm sao cả, cô ta không thích chút nào. "Cha, con biết lỗi rồi, cha tha lỗi cho con được không?" Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng với vẻ tội nghiệp. "Mọi người đều bắt nạt con, cha phải đòi lại công bằng cho con chứ." Cố Thăng bình thản nhìn Cố Hề Nhược, nghe cô ta nói những lời đó, trong lòng không khỏi thấy mỉa mai.

Thực chất đòi công bằng mới là thật, còn xin lỗi biết sai chỉ là giả dối thôi phải không?

Nhưng chuyện đó giờ không còn quan trọng với ông nữa, ông chỉ muốn xác nhận một việc. "Độc của Ngạn Kỳ có phải do cô hạ không?" Sau khi Cố Hề Nhược nói xong, Cố Thăng nhìn cô ta nghiêm giọng hỏi.

Sắc mặt Cố Hề Nhược khẽ biến đổi, sau đó lấy lại vẻ bình thường: "Cha hỏi chuyện đó làm gì?" "Trả lời câu hỏi của tôi.

Và tôi không phải cha cô, tôi không có đứa con gái như cô." "Cha, trước đây cha đối xử với con tốt nhất mà, cha... sao cha lại nói những lời như vậy?" Cố Hề Nhược vẫn muốn nhân cơ hội này làm hòa với

Cố Thăng, nếu ông ta cứ thế này thì cô ta tính toán kiểu gì được? "Tôi hỏi cô một lần nữa, độc của Ngạn Kỳ có phải do cô hạ không?" Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược với ánh mắt sắc lẹm, tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Sắc mặt Cố Hề Nhược hơi tái đi, bị Cố Thăng truy vấn gắt gao như vậy, trong lòng cô ta thấy phiền não, thế là bèn nói toẹt ra: "Là tôi làm đấy thì sao nào?" "Ai bảo anh ta không biết điều, tôi bảo anh ta chủ động nhường lại vị trí gia chủ cho tôi mà anh ta không chịu, thế thì trách được ai?" Nếu Cố Ngạn Kỳ đồng ý yêu cầu của cô ta, chủ động rút lui khỏi cuộc tranh giành gia chủ, cô ta cũng chẳng thèm hạ độc thủ với anh ta làm gì.

Cố Thăng thẫn thờ nhìn Cố Hề Nhược, dù ông đã đoán ra nhưng khi chính tai nghe cô ta thừa nhận, lòng ông vẫn thấy nhói đau. "Cố Hề Nhược, đó là anh trai cô đấy!" "Anh ta không phải anh trai tôi, chúng tôi đâu có quan hệ huyết thống gì." Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng nói.

Lời cô ta nói là sự thật, nhưng cũng tàn nhẫn đến cực điểm. "Cố Hề Nhược, cái đồ khốn nạn nhà cô!" Con trai ông hồi nhỏ cũng đối xử rất tốt với cô ta, vậy mà lại rước về một kẻ ăn cháo đá bát như thế này sao?

Nhịn mãi không nổi, Cố Thăng giơ tay tát mạnh một cái vào mặt Cố Hề Nhược.

Đánh một cái dường như vẫn chưa hả giận, ông lại bồi thêm một cái nữa.

Sau khi đánh xong, bàn tay Cố Thăng vẫn còn run rẩy.

Dù có thất vọng về Cố Hề Nhược đến đâu, đây cũng là đứa trẻ ông cưng chiều từ nhỏ mà lớn lên.

Nhưng lần này cô ta làm quá quá quắt rồi, lời nói cũng thật khó nghe.

Cố Hề Nhược ôm mặt, quay đầu nhìn Cố Thăng: "Ông dám đánh tôi?" "Vì cái thằng phế vật Cố Ngạn Kỳ đó mà ông dám ra tay đánh tôi sao?" Cố Hề Nhược không thể chấp nhận được việc Cố Thăng đánh mình.

Dù quan hệ có tệ đi nữa, Cố Thăng sao có thể ra tay với cô ta như thế? "Đó là anh trai cô, Cố Hề Nhược, cô thật đáng sợ.

Vì cái ghế gia chủ nhà họ Cố mà cô dám ra tay với chính anh trai mình, cô độc ác đến mức làm tôi thấy buồn nôn." Cố Thăng lắc đầu nhìn Cố Hề Nhược nói.

Đây không còn là con gái ông nữa rồi, ông cũng không có đứa con gái như thế này. "Buồn nôn?

Chẳng phải ông cũng từng giúp tôi làm mấy việc như vậy sao?

Giờ lại thấy buồn nôn à?" Cố Hề Nhược cười khẩy.

Tiếng cười đó nghe có vẻ rợn người, khiến Cố Thăng thấy vô cùng khó chịu.

Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng, ánh mắt đầy vẻ lạnh lẽo. "Cố Thăng, hai chúng ta chẳng ai sạch sẽ hơn ai đâu.

Nếu ông thật sự muốn ngồi tù, tôi cũng chẳng ngại thành toàn cho ông, chỉ không biết ông có đủ sức mà chịu đựng không thôi." Cố Hề Nhược cười âm hiểm nói. "Nếu ông không muốn sau này phải ngồi trong ngục, thậm chí là mất mạng, thì tốt nhất hãy ngoan ngoãn mà giúp tôi, đối xử tốt với tôi như trước đây, nếu không thì cứ đợi mà chết đi." Cố Hề Nhược ngạo mạn nhìn Cố Thăng.

Cô ta tin chắc Cố Thăng sẽ đồng ý.

Tuy nhiên, Cố Thăng chỉ nhìn cô ta một cách bình thản lạ thường:

"Vô ích thôi, cô muốn báo quan thì cứ việc, sau đó cô cũng chẳng thoát được đâu.

Cô tưởng tôi chết thì cô có thể sống sót sao?" "Đừng có lôi Khanh Vũ Không ra dọa sẽ giúp cô, với mối quan hệ hiện giờ giữa cô và hắn, hắn còn thèm giúp cô chắc?" Cố Thăng mỉa mai nói.

Cô ta tưởng vẫn còn là lúc trước, luôn có bao nhiêu người sẵn sàng giúp đỡ vô điều kiện sao?

Trước đây ông không thấy Cố Hề Nhược như vậy có vấn đề gì, giờ mới thấy thật sự kinh tởm.

Một đứa con gái mà làm ra những chuyện như vậy, đúng là nhục nhã ê chề.

Cố Hề Nhược tức điên người, không ngờ Cố Thăng lại từ chối.

Chương 744

"Tôi hiện giờ chẳng qua cũng chỉ là một thân một mình, có gì mà phải sợ?

Ngược lại là cô, thứ cô muốn vẫn chưa có được, liệu cô có cam tâm chết dễ dàng như vậy không?" Lời của Cố Thăng đâm trúng tim đen của Cố Hề Nhược, như thể khoét một lỗ hổng lớn vậy. "Ông đúng là cha tôi đấy." Cố Hề Nhược nghiến răng nghiến lợi nói.

Dù đứng cách cô ta một khoảng, Cố Thăng vẫn nghe được tiếng cô ta hận đến nghiến răng kèn kẹt.

Thật thú vị. "Mới thế đã giận rồi sao?" Cố Thăng bình thản hỏi: "Đưa giải dược đây, tôi có thể bỏ qua chuyện cũ." Cố Hề Nhược cười phá lên: "Không có giải dược, mà dù có tôi việc gì phải đưa cho ông?

Để ông cứu sống Cố Ngạn Kỳ rồi quay lại đối đầu với tôi tiếp à?" Cô ta sẽ không cho Cố Ngạn Kỳ cơ hội đó đâu.

Lần này Cố Ngạn Kỳ chỉ có đường chết.

Cố Thăng đang định nói gì đó với vẻ sốt ruột thì thị vệ bên cạnh lên tiếng: "Gia chủ, ông đừng lo lắng quá, người Vương phi đưa đến đang giải độc cho thiếu chủ rồi, có Vương phi và người của cô ấy ở đây, thiếu chủ nhất định sẽ không sao đâu ạ." Cố Thăng nghe vậy thì yên tâm hẳn, Vương phi có rất nhiều thần y bên cạnh, có họ ở đây thì Ngạn Kỳ chắc chắn sẽ ổn.

Đối với sự yên tâm của ông, Cố Hề Nhược chỉ tỏ vẻ khinh miệt, đó là loại độc dược cực kỳ tàn độc, dù có hôn mê cũng sẽ khiến người ta đau đớn đến chết đi sống lại.

Đó là hình phạt cô ta dành cho Cố Ngạn Kỳ.

Kẻ nào dám đối đầu với cô ta đều sẽ có kết cục như vậy. "Các người yên tâm quá sớm rồi đấy, hôm nay ai đến cũng không cứu nổi anh ta đâu." "Cút ra ngoài!" Cố Thăng chỉ tay ra cửa quát mắng. "Hãy nhìn cô ta xách đồ rời khỏi nhà họ Cố đi, từ nay về sau nhà họ Cố không còn bất cứ quan hệ gì với cô ta nữa." Cố Thăng đột nhiên lên tiếng.

Đây là muốn đoạn tuyệt hoàn toàn với Cố Hề Nhược sao?

Cố Hề Nhược nghe lời Cố Thăng thì sắc mặt ít nhiều cũng có chút khó coi. "Ông..." "Dù vị trí gia chủ của tôi có danh bất chính ngôn bất thuận, nhưng hiện tại tôi vẫn là gia chủ, việc trục xuất một đứa con nuôi phạm lỗi ra khỏi gia tộc thì có gì sai?" Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược cười như không cười. "Vậy thì ông hãy nhìn cho kỹ xem, ông có nhận ra thứ này không?" Cố Hề Nhược đột nhiên lấy ra một chiếc mặt dây chuyền pha lê rất đẹp.

Cố Thăng sau khi nhìn thấy cái mặt dây chuyền bằng lưu ly kia thì sắc mặt lập tức thay đổi: "Thứ này sao lại ở trong tay cô?" "Sao nó lại ở trong tay tôi thì ông không cần quản nhiều như vậy, ông chỉ cần làm tốt chuyện tôi đã giao phó là được.

Ví như hiện tại, nếu ông dám đuổi tôi ra ngoài thì cứ đợi mà chết đi." Cố Hề Nhược cười ha hả, nghênh ngang rời khỏi viện của Cố Thăng.

Thị vệ của Cố Thăng lo lắng nhìn ông: "Gia chủ, ông không sao chứ?" Cố Thăng lắc đầu: "Ta không sao." Chỉ là ông không nghĩ ra, cái mặt dây chuyền lưu ly kia rốt cuộc đã rơi vào tay Cố Hề Nhược bằng cách nào?

Cố Hề Nhược này không chỉ có cái mặt dây chuyền đó, mà dường như còn biết công dụng của nó, xem ra lần này ông gặp rắc rối rồi.

"Chúng ta qua chỗ Ngạn Kỳ xem sao." Cân nhắc một lát, Cố Thăng vẫn quyết định qua đó, thuận tiện xem tình hình của Vương Cẩn Hòa.

Khi Cố Thăng dẫn người tới, Vương Cẩn Hòa đang đứng ở cửa, Cố Hề Nhược cũng ở đó, không ngừng hỏi han Cố Ngạn Kỳ thế nào rồi.

Nếu ai không biết còn tưởng quan hệ của hai anh em họ tốt lắm.

Hiện tại xem ra chẳng qua là Cố Hề Nhược đang giả vờ giả vịt mà thôi. "Cố Hề Nhược, cô rõ ràng mong anh ấy chết, còn ở đó hỏi đi hỏi lại làm gì?" Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng bị Cố Hề Nhược hỏi đến phát phiền, không khách khí mà đốp chát một câu. "Ồn ào quá, kiếp trước cô là con vẹt à?

Sao nói lắm thế." Cố Hề Nhược bị mắng đến mức không thốt nên lời.

Ngay cả Cố Thăng cô ta cũng dám mắng bừa, nhưng khi đối mặt với Vương Cẩn Hòa, những lời chực trào ngoài cửa miệng đều bị cô ta nuốt ngược vào trong.

Không phải cô ta mắng không lại, mà chỉ là sợ cuối cùng sẽ bị Vương Cẩn Hòa tìm cớ để trừng phạt mình mà thôi.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Cố Hề Nhược một cái, thấy lần này cô ta vậy mà không nhảy dựng lên phản bác, cảm thấy có chút thú vị.

Đây là nghĩ thông suốt rồi, hay là não có vấn đề? "Cố Hề Nhược, nếu cô không phải Ngọc Vương phi, xem tôi có mắng chết cô không." Vương Cẩn Hòa nhìn thấu suy nghĩ của cô ta, cười như không cười nói: "Vậy thì thật đáng tiếc, cho dù tôi không phải Ngọc Vương phi thì tôi vẫn là Trường Ninh huyện chủ, được hưởng ba bốn huyện làm đất phong, tôi còn có thể sở hữu rất nhiều thân binh.

Cố Hề Nhược, cô có giỏi thì mắng một câu thử xem?" Cố Thăng đứng bên cạnh thấy Cố Hề Nhược bị bắt nạt, không những không xót xa mà còn cảm thấy cô ta đáng đời.

Chú ý tới ánh mắt của Cố Thăng, Vương Cẩn Hòa nhìn ông ta với vẻ mặt lạnh nhạt hơn hẳn.

Ánh mắt ấy khiến Cố Thăng cảm thấy vô cùng khó chịu. "Vương phi, tôi có chuyện muốn nói với em." Do dự hồi lâu, Cố Thăng cuối cùng cũng hạ quyết tâm nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc mở lời. "Tôi không có gì để nói với ông cả." Vương Cẩn Hòa chẳng cần đi nói chuyện với Cố Thăng cũng biết ông ta định nói gì. "Vương phi, trước đây là lỗi của tôi, tôi..." "Xin lỗi thì không cần đâu.

Cố gia chủ chỉ cần nhớ kỹ, ông đã chính miệng nói chỉ có một đứa con gái là Cố Hề Nhược, tôi vĩnh viễn đừng mong bước chân vào cửa nhà họ Cố.

Ngoài ra cũng xin ông nhớ cho, tôi là tự chặt tay mình để đoạn tuyệt quan hệ với ông, sau khi đoạn tuyệt rồi thì hãy coi như người đã chết, đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Thăng.

Cô biết sau khi Cố Thăng biết rõ bộ mặt thật của Cố Hề Nhược thì nhất định sẽ trở mặt với cô ta, và sự thật chứng minh đúng như cô nghĩ.

Chuyện ông ta xin lỗi cô cũng đã lường trước được.

Chỉ tiếc là cô không còn là cô của ban đầu nữa, khao khát về cha mẹ ruột cô cũng đã buông bỏ rồi.

Cô đã sở hữu quá nhiều thứ, không thể quá tham lam.

Cô cũng không phải là thỏi vàng ròng để ai cũng phải yêu thích. "Cố Thăng, tổn thương đã gây ra thì vẫn là tổn thương, đó là sự thật.

Dù hiện tại ông có đến trước mặt tôi khóc lóc kể lể ông mệt mỏi hay thảm hại thế nào, tôi cũng chỉ thấy ông đáng đời mà thôi." Đối với Cố phu nhân, cô không có địch ý lớn như vậy, nhưng với người cha gọi là Cố Thăng này, Vương Cẩn Hòa ngoài sự lạnh nhạt ra thì tâm trạng ít nhiều vẫn có chút phức tạp.

Cố Thăng theo bản năng lùi lại một bước, ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em thật sự hận tôi đến thế sao?

Tôi mới là cha của em mà." "Hận thì không tới mức đó, vì từ đầu tôi đã chẳng kỳ vọng gì." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng, bình thản nói.

Cố Thăng làm sao có thể tin những điều này là thật? "Tôi..." "Cố Thăng, tôi nhớ lúc đó đã nói với ông rồi, đừng có hối hận, vì dù ông có hối hận cũng vô dụng thôi, tôi sẽ không quay về, ông cũng sẽ không bao giờ là cha của tôi." Cô ít nhiều đoán được suy nghĩ của Cố Thăng, chẳng qua là vì quan hệ giữa ông ta và Cố Hề Nhược đã rạn nứt nên mới nhớ đến cô.

Cô là Vương Cẩn Hòa, không phải là thế thân của ai, cũng không phải là người muốn đuổi là đuổi, muốn gọi là về.

Cố Thăng mím chặt môi, sau khi biết được suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa, trong lòng cảm thấy nghẹn khuất lạ kỳ. "Tôi có thể bù đắp." "Bù đắp cái gì đó thì thôi đi, dù sao tôi cũng không phải người nhà họ Cố, tôi có gia đình riêng, có những thứ của riêng mình, cũng có những người hết lòng sủng ái và bảo vệ tôi ở bên cạnh.

Chương 745

Một người như ông đối với tôi mà nói chẳng quan trọng chút nào." Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nói.

Cố Thăng không ngừng lắc đầu: "Không phải thế, sao có thể không quan trọng chứ, những người khác dù tốt đến mấy sao so bì được với cha ruột?" "Đúng là không so bì được thật." Vương Cẩn Hòa mỉm cười nói.

Cố Thăng còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe cô nói tiếp: "Họ làm sao so được với sự tàn nhẫn mà ông dành cho con gái ruột của mình chứ.

Ông cũng đừng tự lừa mình dối người nữa, ông không phải thật lòng muốn xin lỗi tôi đâu, ông chẳng qua là không muốn tuổi già của mình cô quạnh không nơi nương tựa mà thôi.

Ông biết rất rõ chỉ cần tôi tha thứ cho ông thì Cố Ngạn Kỳ cũng sẽ tha thứ cho ông, đến lúc đó ông vẫn sẽ là người có đầy đủ con cái như cũ." "Bàn tính này gảy hay thật đấy, mỗi một bước đều tính kế lên đầu tôi." Sắc mặt Cố Thăng có chút khó coi, nhất là khi thấy Vương Cẩn Hòa chẳng thèm nể nang gì.

Người này thật sự định vứt bỏ ông ta hoàn toàn rồi.

Cố Hề Nhược đi tới trước mặt Cố Thăng: "Những lời sau này tốt nhất ông nên nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng tự rước thêm rắc rối cho mình." Cố Thăng im lặng không nói gì, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Ta chỉ có một đứa con gái, nhưng không phải là cô." Vương Cẩn Hòa biết câu này Cố Thăng nói cho mình nghe.

Cô không hề tức giận mà còn cười nói: "Tốt lắm, tôi cũng chỉ có một người cha, nhưng tiếc là người đó cũng chẳng phải là ông."

"Em..." Cố Thăng biết cô đang nhắc đến Dư Thanh Phong.

Trước đây ông đã gặp người đó ở kinh thành, thời gian dường như không để lại dấu vết gì trên người ông ấy, vẫn trẻ trung như ngày đầu rời đi, chỉ là trưởng thành và thâm trầm hơn rất nhiều.

Khi đứng trước mặt Dư Thanh Phong, Cố Thăng thậm chí còn không dám thở mạnh.

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ có chút kiêng dè của Cố Thăng thì đưa tay xoa cằm, đánh giá ông ta từ trên xuống dưới.

Ông ta chỉ tỏ ra thế này sau khi cô nhắc đến cha mình, xem ra Cố Thăng sợ cha cô lắm. "Muốn tranh giành con gái với cha tôi à?

Ông đi mà hỏi cha tôi xem ông ấy có đồng ý không?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói. "Nghĩ lại thì hai người cũng nhiều năm không gặp, chắc hẳn có nhiều chuyện để nói lắm nhỉ?" Vương Cẩn Hòa như thấy chưa đủ xót xa, tiếp tục bồi thêm một câu.

Cố Thăng bị hỏi đến mức không còn chỗ trốn.

Ông đúng là kiêng dè Dư Thanh Phong, so với người đó, ông vẫn còn kém xa lắm. "Đã không dám đối mặt với cha tôi thì đừng đến đây nói với tôi lời xin lỗi lỗi lầm gì nữa, loại người như ông không xứng đáng nhận được sự tha thứ." Nói xong, Vương Cẩn Hòa đi vào trong nhà, không muốn đứng bên ngoài nhìn hai cha con nhà này làm mình buồn nôn.

Đây là lần đầu tiên Cố Thăng cảm nhận được thế nào là sự bất lực, những lời Vương Cẩn Hòa nói thật sự quá xát muối vào lòng ông.

Cố Thăng nghiến răng đuổi theo vào trong nhà, vào đến nơi thấy con trai đang nằm trên giường thì lập tức im lặng.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ im lặng này của Cố Thăng, trong lòng không khỏi mỉa mai: "Nhìn thấy con trai mình bị đứa con gái mà ông hết lòng bảo vệ hạ độc đến mức này, ông có gì muốn nói không?" Cố Hề Nhược đứng bên cạnh nghe thấy lời của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt lập tức tối sầm: "Cô đừng có ở đây mà ngậm máu phun người, chuyện này thì liên quan gì đến tôi?" "Có liên quan hay không trong lòng cô tự biết rõ, trước đây làm rồi còn dám thừa nhận, giờ làm xong những chuyện này, cô vậy mà đến thừa nhận cũng không dám sao?" Một câu nói khiến Cố Hề Nhược trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa.

Một khi tội danh này áp lên đầu cô ta, sau này cô ta muốn làm gì cũng sẽ trở nên phiền phức, đây chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Với gương mặt lạnh lùng, Cố Hề Nhược lên tiếng: "Ngọc Vương phi, chuyện không có chứng cứ thì tốt nhất đừng có nói bừa, đừng tưởng cô là Vương phi thì có thể tùy tiện vu khống người khác." Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, chứng cứ sao?

Sau này tự nhiên sẽ đưa tới tay Cố Hề Nhược thôi.

Chỉ hy vọng lúc đó cô ta đừng quá kinh ngạc.

Thấy dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa, Cố Hề Nhược trong lòng có linh cảm không lành, cảnh giác nhìn cô, sắc mặt khó coi hỏi: "Rốt cuộc cô muốn làm cái gì?" Vương Cẩn Hòa chỉ vào mình, vẻ mặt có chút vô tội nói: "Tôi có muốn làm gì đâu." Chỉ là muốn để Cố Hề Nhược một ngày nào đó cầu được ước thấy thôi, lúc đó cô ta chắc hẳn sẽ vui lắm nhỉ?

Tuy nhiên Cố Hề Nhược hoàn toàn không tin những lời quỷ quái của Vương Cẩn Hòa: "Đừng hòng tính kế tôi." Vương Cẩn Hòa định nói thêm gì đó thì Nam Kiều từ bên trong bước ra: "Tẩu tẩu yên tâm, thuốc giải em và Vạn Cổ đã bắt đầu chuẩn bị rồi." "Khi nào thì người có thể tỉnh?" Vương Cẩn Hòa vừa hỏi vừa liếc nhìn Cố Hề Nhược, phát hiện cô ta đang lo lắng bóp chặt tay mình, ánh mắt cũng vô thức dừng trên người Nam Kiều. "Vài ngày nữa thôi." "Vất vả cho mọi người rồi." "Không vất vả đâu ạ, em vào thảo luận tiếp với Vạn Cổ đây." Cô ra ngoài chỉ là để báo tin tốt này cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu, sau khi nhìn Nam Kiều vào phòng, cô quay sang nhìn Cố Hề Nhược: "Cô nói xem khi anh ấy tỉnh lại, liệu có chứng cứ nào chỉ đích danh cô là người hạ độc không?" Cố Hề Nhược nhìn vào trong phòng, cụp mắt xuống để che giấu sát ý.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào, cô ta và Cố Ngạn Kỳ đều hiểu rõ, nếu Cố Ngạn Kỳ thực sự tỉnh lại thì đối với cô ta đúng là chẳng có lợi lộc gì.

Cô ta không thể, cũng sẽ không để chuyện đó xảy ra.

Cố Ngạn Kỳ, đây là do anh ép tôi.

Anh cứ ngoan ngoãn mà chết đi không tốt sao?

Cứ nhất quyết phải ở lại đây gây cản trở cho tôi.

Nguyên Bảo đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vẫn luôn quan sát Cố Hề Nhược.

Sát ý trong mắt cô ta bị Nguyên Bảo nhìn thấu.

Cố Hề Nhược quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ, vậy mà bị phu nhân vài câu nói đã khích tướng thành công.

Loại người này rốt cuộc làm sao khiến những kẻ đó làm việc cho mình được nhỉ?

Cố Thăng nhìn Cố Hề Nhược: "Cô cứu Ngạn Kỳ, chúng ta..." "Anh ấy là anh ấy, ông là ông, hai người không thể vơ đũa cả nắm, càng không có tư cách gộp chung làm một." Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nói.

Cố Hề Nhược oán hận nhìn Cố Thăng, rõ ràng trước đó đã nói thương cô ta nhất, giờ vậy mà cũng bắt đầu tìm Vương Cẩn Hòa, muốn nhận cô lại.

Ông ta tưởng cô ta sẽ để chuyện đó xảy ra sao?

Để Vương Cẩn Hòa quay về thay thế địa vị của mình? "Cha, cha muốn bắt quàng làm họ với người ta, tiếc là người ta chẳng thèm đâu." Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng mỉa mai.

Cố Thăng quay đầu nhìn Cố Hề Nhược, nghe giọng điệu âm dương quái khí của cô ta, sắc mặt trầm xuống nói: "Không liên quan đến cô." "Không liên quan đến tôi?

Cha nói thế là sai rồi, trước đây cha tốt với tôi như thế, vì tôi mà có thể bỏ mặc cả đứa con gái ruột này, giờ lại muốn làm thân với nó, cha nói xem trong lòng nó nghĩ gì?

Liệu nó có nghĩ cha chỉ đang muốn lợi dụng nó không?" Cố Hề Nhược không những không giận mà còn cười tủm tỉm hỏi.

Cố Thăng tức đến run cả người, cái đồ khốn kiếp này, cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

Lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược: "Cô rốt cuộc muốn làm cái gì?" "Tôi cũng chẳng muốn làm gì cả, chỉ là nhắc nhở phụ thân vài điều thôi, nếu phụ thân để ý thì cứ coi như tôi chưa nói gì." Cố Hề Nhược vẻ mặt đầy vẻ bất lực nhìn Cố Thăng, cứ như thể bản thân đang phải chịu uất ức thấu trời vậy.

Vương Cẩn Hòa đầy hứng thú nhìn màn kịch chó cắn chó này của bọn họ.

Nhưng có một câu Cố Hề Nhược nói rất đúng, cô thật sự rất tò mò mục đích Cố Thăng làm vậy là gì.

Chỉ là tình hình hiện tại có vẻ không thích hợp để nói những chuyện này. "Cố Thăng, ông không cần phí công vô ích ở chỗ tôi, quan hệ tốt nhất giữa tôi và ông chính là người dưng." Vương Cẩn Hòa trực tiếp bày tỏ lập trường của mình.

Cố Hề Nhược cười ha hả: "Thấy chưa, tôi đã nói gì nào?

Người ta căn bản chẳng cần đến cái người gọi là cha như ông đâu." Bao nhiêu năm qua không có cha ruột vẫn sống tốt, giờ người ta cần gì cái người cha này?

Cố Thăng thật sự coi mình là cái thá gì rồi.

Lúc không cần thì vứt bỏ, giờ muốn rồi lại định bảo người ta quay về?

Chương 746

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như thế? "Cha nghe xem tôi nói có sai không?

Người ta có cha mẹ nuôi yêu thương, cái người cha từng làm tổn thương người ta như ông, người ta căn bản chẳng thèm nhé." Những lời của Cố Hề Nhược như một nhát dao đâm mạnh vào lòng Cố Thăng.

Cố Thăng trừng mắt nhìn Cố Hề Nhược: "Cô câm miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho cô nói chuyện." Cố Hề Nhược thấy lúc này mà Cố Thăng vẫn còn quát mắng mình thì lập tức không vui. "Cha tốt nhất nên nghĩ kỹ rồi hãy nói chuyện với tôi, đừng để cuối cùng phải hối hận suốt đời." Cố Hề Nhược nhìn Cố Thăng cảnh cáo.

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ có chút kiêng dè của Cố Thăng thì hơi nhíu mày.

Cố Thăng có nhược điểm gì nằm trong tay Cố Hề Nhược sao?

Vậy mà chỉ vì một câu nói của Cố Hề Nhược mà ông ta im bặt không nói gì nữa.

Chuyện này cũng thật kỳ lạ. "Cô có phải rất tò mò vì sao ông ta lại thế không?

Muốn biết không?

Muốn biết thì cầu xin tôi đi, tôi sẽ nói cho cô biết, thế nào?" Cố Hề Nhược hưng phấn nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa xoay người đi vào phòng, không muốn nói chuyện với kẻ có vấn đề về trí tuệ.

Nguyên Bảo đi theo Vương Cẩn Hòa vào trong, dùng giọng nói mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy: "Phu nhân, vị Cố tiểu thư này não không được tốt lắm, sau này người nên tránh xa một chút, đừng để bị lây bệnh." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa thoáng ý cười, trước lời nói của Nguyên Bảo, cô có chút buồn cười.

Cố Hề Nhược vốn đang đắc ý, nghe thấy lời của Nguyên Bảo thì tức đến điên người.

Cái tên Nguyên Bảo đáng chết kia, sao hắn dám...

Lời Nguyên Bảo nói chẳng khác nào cái tát vào mặt cô ta.

Tuy nhiên vẫn chưa hết, Nguyên Bảo tiếp tục nói: "Tưởng nắm được nhược điểm của Cố Thăng là có thể uy hiếp được phu nhân sao, nghĩ cái gì thế không biết?" "Nguyên Bảo, người ta nghe thấy đấy, anh nói thẳng thừng như vậy không tốt lắm đâu." Vương Cẩn Hòa rốt cuộc nhịn không được quay đầu nhắc nhở Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nghiêm túc mở lời: "Phu nhân yên tâm, lần sau tôi sẽ chú ý." Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, Nguyên Bảo đây là muốn làm người ta tức chết mà không phải đền mạng đây. "Anh vui là được." Đến Tô Ngọc còn chẳng có cách nào với người này, cô thì làm được gì?

Chỉ đành để anh ta muốn nói gì thì nói thôi.

Cố Hề Nhược tức điên lên được, Cố Thăng nhìn cô ta với nụ cười thoảng qua nơi đầu môi.

Có những chuyện không phải cô ta muốn uy hiếp là uy hiếp được. "Thất vọng rồi chứ?

Cô cũng quên mất rồi, quan hệ giữa Vương Cẩn Hòa và ta không tốt, ta làm gì, cô nắm trong tay chuyện gì về ta, con bé căn bản chẳng thèm quan tâm đâu." Cố Hề Nhược trừng mắt nhìn Cố Thăng, mỉa mai: "Nói đi nói lại cũng là vì ông là đồ phế vật, ngay cả một Vương

Cẩn Hòa cũng không giải quyết được." Cố Thăng tức đến định động thủ, Cố Hề Nhược lại đưa mặt tới: "Ông dám đánh tôi thử xem?" "Cô..." "Cố Thăng, người khác không biết công dụng của thứ đó, nhưng ông chắc hẳn phải biết chứ.

Đụng vào tôi, ai cho ông lá gan đó?" Cố Hề Nhược nhìn bàn tay đang giơ lên của Cố Thăng, trong mắt đầy vẻ khinh thường, khinh thường vì Cố Thăng không dám động thủ, cũng khinh thường dáng vẻ nhu nhược này của ông ta.

Cố Thăng đúng là biết thứ đó có ý nghĩa gì, chính vì biết nên ông mới thấy lạ vì sao nó lại nằm trong tay Cố Hề Nhược. "Muốn biết vì sao trong tay tôi lại có thứ này không?

Tôi cứ không nói đấy, ông làm gì được tôi nào?" Cố Hề Nhược ngạo mạn nhìn Cố Thăng.

Cố Thăng xoay người rời đi, không muốn tiếp tục tranh chấp với Cố Hề Nhược, kẻo lát nữa lại không kiềm chế được mà động thủ với cô ta.

Cố Hề Nhược nhìn dáng vẻ Cố Thăng xoay người rời đi, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, đúng là đồ phế vật, thế này đã không dám rồi?

Cô ta xoay người rời đi, nhưng đúng là cô ta cũng có việc cần phải làm.

Khi đi tới cửa viện, Cố Hề Nhược quay đầu nhìn căn phòng Cố Ngạn Kỳ đang ở.

Cố Ngạn Kỳ nhất định phải chết.

Quay về chỗ của mình, Cố Hề Nhược gọi Minh Dạ tới. "Tôi sẽ không giúp cô." Khi Cố Hề Nhược định nói gì đó, Minh Dạ đã lên tiếng trước.

Sắc mặt Cố Hề Nhược khó coi nhìn Minh Dạ: "Anh nói thế là có ý gì?

Anh đừng quên những gì đã hứa với tôi." "Tôi đúng là đã hứa sẽ bảo vệ cô, nhưng tôi chưa bao giờ hứa sẽ giúp cô giết người tùy tiện, muốn tôi động thủ giết người thì cô, Cố Hề Nhược, chưa đủ tư cách." "Tôi cũng không phải thị vệ của cô, cho nên xin cô hãy tự trọng." Minh Dạ lạnh lùng nói.

Cố Hề Nhược tức điên lên nhưng cũng chẳng làm gì được Minh Dạ.

Minh Dạ nói đúng, cô ta thật sự không có tư cách để ép Minh Dạ đi giết Cố Ngạn Kỳ giúp mình. "Cố Hề Nhược, cô tốt nhất nên nghĩ cho kỹ rồi hãy làm chuyện này, đừng để bản thân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục." Minh Dạ nghĩ dù sao cũng có tình nghĩa bao năm, không thể trơ mắt nhìn cô ta tự tìm đường chết nên lên tiếng nhắc nhở một câu. "Anh ta nhất định phải chết, nếu anh đã không giúp tôi thì đừng có ở đây mà gây cản trở cho tôi." Cố Hề Nhược không vui nhìn Minh Dạ, cực kỳ khó chịu với những lời anh ta nói.

Minh Dạ bị Cố Hề Nhược làm cho tức cười.

Hèn chi Cố Hề Nhược mấy lần bị Ngọc Vương phi dạy dỗ, giờ thì anh ta đã hiểu vì sao rồi.

Cố Hề Nhược quá tự phụ, cũng quá tự cao tự đại. "Cô đừng hối hận là được." Minh Dạ nói.

Người ta đã nói vậy rồi, anh ta còn gì để nói nữa?

Sau này đừng có hối hận, đừng có đến cầu xin anh ta giúp đỡ là được.

Cố Hề Nhược liếc nhìn Minh Dạ, câu này của anh ta có ý gì? "Anh nói thế là có ý gì?" "Ý gì thì sau này cô sẽ biết thôi." Minh Dạ nói xong liền ẩn thân vào bóng tối, không muốn tiếp tục phí lời với Cố Hề Nhược.

Cảm giác như nói thêm với cô ta sẽ làm giảm chỉ số thông minh của mình vậy. "Minh Dạ, anh ra đây, tôi có việc cần anh giúp." Cố Hề Nhược nhớ ra mình còn chuyện cần Minh Dạ làm.

Tuy nhiên Minh Dạ không xuất hiện.

Cố Hề Nhược gọi mấy lần cũng không gọi được Minh Dạ ra, điều này khiến cô ta rất tức giận. "Minh Dạ, đừng quên lời hứa của anh." Minh Dạ chẳng thèm đếm xỉa đến Cố Hề Nhược, mặc kệ cô ta tự mình xoay xở.

Cố Hề Nhược tức điên lên, chỉ đành đi tìm người khác.

Chương 747

Buổi tối, Cố Hề Nhược dẫn người quay về, Minh Dạ xuất hiện trước mặt cô ta.

Thấy Minh Dạ đột ngột xuất hiện, Cố Hề Nhược tức đến nghẹn cổ.

Lúc cần giúp đỡ thì người cứ như chết rồi, giờ không cần nữa thì lại xuất hiện. "Anh đang cố ý đối đầu với tôi đấy à?" Cố Hề Nhược lạnh lùng nhìn Minh Dạ.

Nếu Minh Dạ sau này vẫn không nghe lời như bây giờ, cô ta sẽ cân nhắc để Minh Dạ cũng phải ở lại đây luôn.

Sự dao động cảm xúc nhỏ nhặt đó đã bị Minh Dạ bắt thóp.

Minh Dạ dời tầm mắt lên người Cố Hề Nhược.

Sự lạnh lùng và sát ý thoáng qua trong mắt Cố Hề Nhược chưa kịp che giấu đã bị Minh Dạ nhìn thấu.

Minh Dạ mỉa mai: "Muốn lấy mạng tôi sao?" "Tôi không biết anh đang nói gì." Cố Hề Nhược bình thản nói.

Minh Dạ đánh giá Cố Hề Nhược, mãi đến khi cô ta sắp nổi cáu mới lên tiếng: "Cố Hề Nhược, đây chính là lý do cô không bao giờ bằng được Ngọc Vương phi." Cố Hề Nhược nhìn Minh Dạ biến mất trong đêm tối, cầm lấy một cái tách trà ném mạnh xuống đất.

Từ khi Vương Cẩn Hòa xuất hiện, những người xung quanh cô ta đều thay đổi.

Ngay cả Khanh Vũ Không vốn luôn sủng ái cô ta cũng giống như biến thành một người khác.

Nghĩ đến Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược mới sực nhớ ra, cô ta quay về lâu như vậy mà dường như Khanh Vũ Không chưa từng đến tìm cô ta.

Cứ như thể cô ta chưa bao giờ tồn tại vậy.

Nhận thức này khiến sắc mặt Cố Hề Nhược thay đổi.

Trong tình cảnh này, cô ta không thể để Khanh Vũ Không cũng giống như đám Lục Lăng Phong thoát khỏi tầm kiểm soát của mình.

Nghĩ thông suốt rồi, Cố Hề Nhược dẫn nha hoàn đi đến nhà họ Khanh. "Thiếu phu nhân, thiếu chủ đã dặn rồi, chừng nào người xin lỗi phu nhân thì chừng đó mới được quay về." "Ngươi dám nói chuyện với ta như thế sao?" Sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức trở nên âm trầm. "Thiếu phu nhân, chúng tôi cũng chỉ làm theo quy định, mong người đừng làm khó chúng tôi." Người gác cổng tuy nói vậy nhưng ánh mắt nhìn Cố Hề Nhược có chút kỳ quái.

Cố Hề Nhược định xoay người rời đi, nhưng vừa quay đi đã thấy Khanh Vũ Không dẫn thị vệ từ bên ngoài quay về.

Với nụ cười dịu dàng trên môi, Cố Hề Nhược đi tới trước mặt Khanh Vũ Không, đưa tay ôm lấy cánh tay anh, nũng nịu nói: "Tướng công, bọn họ đều bắt nạt em, không cho em vào nhà." Khanh Vũ Không cúi đầu nhìn Cố Hề Nhược, đưa tay gạt tay cô ta ra.

Trong lúc người gác cổng đang thấp thỏm lo âu thì Khanh Vũ Không cuối cùng cũng lên tiếng: "Là ta dặn đấy." Vẻ nũng nịu trên mặt Cố Hề Nhược trở nên cứng đờ: "Anh..." "Ta đã nói rồi, khi nào xin lỗi nương thì cô mới được quay về." "Tại sao lại bắt em phải xin lỗi?" "Làm sai chuyện chẳng lẽ không nên xin lỗi sao?

Thật không ngờ cô lại là hạng người như vậy." Khanh Vũ Không lạnh lùng nói. "Nương ta hết lần này đến lần khác nhường nhịn cô, kết quả cô khiến bà tức đến phát bệnh mà vẫn cảm thấy mình không sai, đây là việc mà một người con dâu nên làm sao?

Từ khi cô gả vào nhà này, ta tự nhận người nhà ta chưa từng có lỗi với cô, nhưng cô đã đối xử với chúng ta thế nào?" Khanh Vũ Không bình tĩnh hỏi.

Giọng nói của Khanh Vũ Không quá đỗi bình tĩnh, khiến cô ta nhất thời không đoán được suy nghĩ của anh.

Khanh Vũ Không vẫn luôn đợi Cố Hề Nhược đưa ra thái độ đúng mực và lời xin lỗi, nhưng kết quả chẳng có gì cả.

Sau khi quay về nhà họ Cố thì chưa từng nghĩ đến việc quay lại đây, điều này khiến anh rất tức giận.

Thế nên anh hiếm khi không đi tìm Cố Hề Nhược.

Vốn định xem bao giờ cô ta mới chịu quay về, không ngờ lại đến đúng lúc Cố Ngạn Kỳ gặp chuyện.

Khi nhìn thấy Cố Hề Nhược, anh vốn tưởng mình sẽ vui mừng, nhưng trái lại anh lại vô cùng bình tĩnh.

Anh chỉ nhìn Cố Hề Nhược, muốn xem cô ta sẽ làm gì.

Rốt cuộc là xin lỗi hay xoay người bỏ đi. "Em không phải..." "Thôi đi, tùy cô." Khanh Vũ Không chuẩn bị đi vào nhà, còn về Cố Hề Nhược, anh không quản được mà cũng chẳng muốn quản nữa.

Anh một lòng muốn Cố Hề Nhược có chỗ đứng vững chắc ở nhà họ Khanh, vậy mà cô ta lại chẳng biết điều mà đắc tội với nương anh.

Lại còn ở lỳ bên nhà họ Cố lâu như vậy, nhà họ Khanh hiện tại có định kiến rất lớn với cô ta, nếu cô ta cứ tiếp tục thế này thì sau này chỉ tự chuốc họa vào thân thôi. "Những gì cần nói ta đã nói xong rồi, tiếp theo làm thế nào là việc của chính cô." Khanh Vũ Không nói xong liền đi vào trong.

Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không định rời đi, trong lòng có linh cảm rằng nếu hôm nay Khanh Vũ Không thực sự bỏ đi thì sau này cô ta sẽ không còn cách nào quay lại nhà họ Khanh nữa.

Và cô ta cũng sẽ mất đi một trợ thủ đắc lực. "Em... em đi xin lỗi nương." Cố Hề Nhược vội vàng đưa tay kéo lấy cánh tay Khanh Vũ Không, nhìn anh với vẻ yếu đuối đáng thương, chân thành nói.

Khanh Vũ Không nhíu mày nhìn Cố Hề Nhược, dường như đang xác định xem những lời cô ta nói là thật hay giả. "Tùy cô." Người mà Vương Cẩn Hòa phái đi theo dõi Cố Hề Nhược thấy cô ta theo Khanh Vũ Không quay về thì lập tức trở về báo cáo với Vương Cẩn Hòa. "Phu nhân, Cố Hề Nhược đã theo Khanh Vũ Không quay về rồi, xem ra định cúi đầu xin lỗi." "Ồ?

Cố Hề Nhược vậy mà chịu cúi đầu xin lỗi, chuyện này thú vị rồi đây." Loại người mắt cao hơn đầu, tự cho mình là phi phàm như Cố Hề Nhược sao có thể chịu đi xin lỗi?

Nhất là khi đối phương lại là người đã gây ra không ít rắc rối cho cô ta? "Nguyên Bảo, anh nói xem Khanh phu nhân tiếp theo sẽ làm gì?

Ngoài ra hãy sắp xếp người cho kỹ, đừng để Cố Ngạn Kỳ chết một cách không rõ ràng trong lúc hôn mê." Vương Cẩn Hòa lên tiếng dặn dò. "Đã dặn dò xuống dưới rồi ạ." "Ở đây có Vạn Cổ và Nam Kiều là được rồi, chúng ta về thôi." "Bên phía nhà họ Khanh tiếp tục theo dõi sát sao cho tôi." "Rõ." Nguyên Bảo theo Vương Cẩn Hòa quay về vương phủ, hai người vừa đi thì Cố Thăng liền tới, thấy Vương Cẩn Hòa đã rời đi, trong lòng có chút hụt hẫng.

Cố Kình thấy Cố Thăng như vậy liền nói: "Giờ biết hối hận thì trước kia làm gì đi chứ?" "Ông đừng tưởng bọn tôi thật sự không biết gì." Cố Kình nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi của Cố Thăng, lạnh lùng lên tiếng.

Cố Thăng nhíu mày nhìn Cố Kình, tâm trạng có chút không vui: "Dù hiện tại đã để Cố Ngạn Kỳ quản gia, nhưng ta vẫn là gia chủ." "Gia chủ?

Ông còn ra dáng một gia chủ sao?

Nói ra những lời như vậy ông cũng không thấy xấu hổ à." "Gia chủ nhà người ta một lòng chỉ nghĩ làm sao để phát triển gia tộc ngày càng tốt hơn, còn gia chủ nhà họ Cố chúng ta thì lợi hại rồi, chỉ nghĩ làm sao để để lại sản nghiệp của nhà họ Cố cho con gái nuôi." Cố Kình nói những lời này thật sự chẳng nể mặt Cố Thăng chút nào. "Không chỉ vậy còn tham ô cả của hồi môn của Cố phu nhân, ông có thấy hổ thẹn không?" Hai chuyện này đúng là Cố Thăng không có lời nào để phản bác, tất cả đều là do ông làm ra. "Lúc đầu vì Cố Hề Nhược mà hùng hồn nói ra những lời ngông cuồng trước mặt Vương gia và Vương phi, giờ lại muốn tính kế Vương phi, ông thật sự tưởng họ không biết gì sao?" Sau một thời gian dài quan sát, Cố Kình coi như đã nhìn ra, vị Ngọc Vương phi này không chỉ đơn giản là xuất thân từ thôn nữ như vẻ bề ngoài.

Cô không thích so đo không có nghĩa là cô không biết so đo.

Chương 748

Không thích những chuyện lộn xộn không có nghĩa là cô không xử lý tốt những chuyện đó. "Ông..." "Ông tự mà lo liệu lấy đi, sau này đối tốt với Cố Hề Nhược một chút, kẻo người ta lại quay về." Cố Kình mỉa mai một câu.

Câu nói khiến Cố Thăng không còn lời nào để nói, chỉ đành xoay người rời đi.

Cố Hề Nhược hiện tại đối với ông giống như một cái gai đâm vào tim.

Một vị tộc lão khác đi tới bên cạnh Cố Kình, lo lắng hỏi: "Thật sự sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" "Không đâu, nhà họ Cố hiện tại không còn là lúc ông ta muốn nói là được nữa rồi." Cố Kình hừ lạnh một tiếng rồi nói thẳng.

Những người xung quanh không nói gì thêm.

Từ khi kỳ thi sát hạch gia chủ của thiếu chủ bắt đầu, quyền kiểm soát của Cố Thăng đối với nhà họ Cố đã không còn lớn như trước nữa.

Vương Cẩn Hòa sau khi về đến vương phủ liền gọi Vạn Phong và Lâm Tử Ân cùng đến bàn bạc chuyện xưởng sản xuất, còn chuyện nhà họ Cố và nhà họ Khanh lập tức bị cô quẳng ra sau đầu.

Tô Ngọc đứng ở cửa nhìn Vương Cẩn Hòa đang bàn bạc nghiêm túc với Vạn Phong và mọi người, ánh mắt hiện lên vẻ bất lực.

Cái nha đầu này không thể nhìn đến người chồng là anh một chút sao? "Phu nhân, xưởng sản xuất bên này tôi thấy khá thích hợp để làm đồ chơi trẻ em mà người đã nói trước đây." Lâm Tử Ân sau khi cân nhắc kỹ lưỡng mới lên tiếng.

Chuyện đồ chơi trẻ em, ông đã nghe nói nhiều, hơn nữa cũng đã xem qua rất nhiều bản vẽ của Vương Cẩn Hòa.

Ngay cả ở độ tuổi như ông cũng thấy vô cùng hứng thú với chúng.

Và sau khi đến kinh thành, ông cũng đã đi tìm hiểu, đồ chơi ở đây hiện tại chỉ có một số loại đơn giản và mấy cái xe nhỏ, nếu đã vậy tại sao không làm nốt những thứ còn lại.

Lâm Tử Ân vừa nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa rốt cuộc cũng nhớ ra trong tay mình vẫn còn những bản vẽ như vậy.

Đưa tay xoa cằm, Vương Cẩn Hòa trầm tư nói: "Nếu anh không nhắc thì tôi cũng quên mất là mình còn những thứ này." "Nếu đã vậy thì phương hướng lớn đã có rồi, hiện tại chúng ta cần một người quản lý xưởng sản xuất, hơn nữa còn phải đáng tin cậy." Người này cô nên tìm ai bây giờ?

Vừa đáng tin vừa có năng lực, người như vậy không dễ tìm chút nào. "Phu nhân, người có thể hỏi Vương gia xem anh ấy có đề cử ai tốt không." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi gật đầu đồng ý: "Mọi người nói đúng, trong tay Tô Ngọc có rất nhiều nhân tài, chắc hẳn sẽ có người phù hợp khía cạnh này." Nếu thật sự không được thì điều một người làm xe nhỏ qua đó, như vậy cũng chẳng sao, tất nhiên quan trọng nhất vẫn phải là người mà Tô Ngọc tin tưởng.

Tô Ngọc đứng ở cửa nghe thấy Vương Cẩn Hòa rốt cuộc cũng nhắc đến mình, trong lòng có chút cảm thán.

Anh bước vào ngồi xuống cạnh cô: "Chỗ nào cần dùng đến anh thì mới nhớ tới anh sao?" Vạn Phong cúi gầm mặt, ra vẻ mình chẳng biết gì cả.

Vừa nãy anh đã thấy Vương gia đứng ở cửa rồi, ánh mắt oán hận đó khiến anh lạnh cả gáy.

Anh còn nghi ngờ nếu phu nhân mà không biết Vương gia ở ngoài, liệu Vương gia có trực tiếp xử lý anh và Lâm Tử Ân không?

Để chuyện đó không xảy ra, anh cũng phải cố gắng lắm đấy.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Anh đến lúc nào thế?" Đến rồi sao còn đứng ở cửa?

Chẳng biết đường mà vào? "Anh đến được một lúc rồi, thấy mọi người đang bàn việc nghiêm túc nên anh không vào làm phiền." Vạn Phong nghe những lời đầy vẻ đường hoàng của Tô Ngọc, không nhịn được mà thầm phàn nàn trong lòng: Tuy không vào làm phiền thật, nhưng cái ánh mắt oán hận đó cũng đủ làm người ta nổi hết da gà rồi. "Anh bị ngốc à?

Tụi em đang bàn chuyện mà anh không vào?

Đứng ở cửa làm thần canh cửa hả?" Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, vào tìm chỗ mà ngồi không tốt hơn là đứng ngoài đó sao? "Tiểu Hòa, em nói gì vậy?" Tô Ngọc bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút đau đầu. "Nói tiếng người đấy, ngồi xuống chút đi.

Chuyện lúc nãy tụi em nói anh cũng nghe thấy rồi, anh có ý kiến gì góp ý cho tụi em không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Bên anh có thể cho em vài người, đều là người đáng tin cậy, năng lực cũng rất tốt." Tô Ngọc trực tiếp mở lời.

Người vợ mình muốn, dù không muốn đưa cũng phải tặng hết qua đó.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì được, nhân thủ có rồi, đợi bên em chuẩn bị xong anh cứ đưa người tới, em sẽ nói rõ chi tiết với họ." "Không vấn đề gì, tiếp theo em có dự định gì không?" Tô Ngọc hứng thú hỏi.

Vương Cẩn Hòa lôi nốt những bản vẽ còn lại ra.

Xem xong, anh không khỏi kinh ngạc. "Tiểu Hòa, em còn giấu nghề với anh sao?

Giấu nhiều đồ tốt thế này cơ à." Tô Ngọc trêu chọc.

Cô liếc Tô Ngọc một cái, người này có biết mình đang nói gì không?

Đúng là mở miệng là nói bừa.

Cô vỗ mạnh vào người Tô Ngọc một cái, không vui nói: "Em đang nói chuyện chính sự với anh đấy." Tình hình của cô thế nào Tô Ngọc lại không biết sao?

Chuyện cô trọng sinh cùng linh tuyền cô cũng đã kể cho anh rồi, chuyện này mà cô thèm giấu anh chắc?

Người này nghĩ gì vậy?

Tô Ngọc cười gật đầu, anh chỉ thuận miệng nói đùa thôi.

Trong số tất cả những người bên cạnh Vương Cẩn Hòa, anh là người biết nhiều chuyện về cô nhất.

Ngay cả bí mật không thể tiết lộ như linh tuyền cô cũng đã nói cho anh biết. "Vậy thì tiếp tục thôi, theo những bản vẽ này của em, sau này anh sẽ cho người làm ra một bộ thượng hạng, sau đó gửi sang Ba Tư." Ánh mắt Tô Ngọc sâu thẳm nói.

Vương Cẩn Hòa đã không phải lần đầu nghe Tô Ngọc nhắc đến Ba Tư. "Em nghe anh nhắc mấy lần rồi, anh từng đến đó chưa?" "Đi hai lần rồi, thời gian quá dài, lộ trình quá xa, còn phải đi thuyền nữa." Tô Ngọc giải thích với cô. "Người bên đó có phải tóc vàng mắt xanh không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Đúng vậy, bên đó giàu có nhưng cuộc sống của họ lại rất thô sơ." "Đồ của bên mình chính là thứ họ cần, chỉ cần chúng ta vận chuyển đồ qua đó, việc kiếm tiền chỉ là vấn đề thời gian." Nhắc đến chuyện này, Tô Ngọc lại nhớ ra việc khác.

Trước khi rời kinh thành, anh nhận được tin nhắn từ thuộc hạ trở về từ Ba Tư, nói mang theo rất nhiều đồ tốt, anh vẫn chưa có thời gian qua lấy. "Anh định làm những món đồ chơi này thành đồ sưu tầm rồi mang sang Ba Tư bán giá cao sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Đúng vậy." "Như vậy cũng được." Lâm Tử Ân và Vạn Phong đứng bên cạnh nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng lại đưa ra ý kiến của mình.

Nửa canh giờ sau, Vạn Phong và Lâm Tử Ân mới rời đi, họ sợ nếu không đi sớm thì thiếu gia sẽ đánh người mất.

Chương 749

"Đi thôi, anh đưa em đi lấy ít đồ tốt." Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa rời vương phủ đến một khu vực khác của kinh thành, nhà cửa ở đây đều rất xa hoa, như muốn khoe thẳng với thiên hạ rằng mình rất giàu.

Vương Cẩn Hòa nhìn căn nhà kim bích huy hoàng mà khóe miệng giật giật: "Ai mà có sở thích quái đản thế này?

Trang trí nhà cửa kiểu này không sợ buổi tối ngủ không được sao?" Hơn nữa cái màu sắc này cũng quá chói mắt rồi. "Anh cũng nói với cậu ta rồi, cậu ta bảo màu này mới phô diễn được sức hút của mình." Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, phô diễn sức hút hay là để người ta coi mình là kẻ ngốc lắm tiền? "Vào gặp người rồi em sẽ hiểu." Khi Vương Cẩn Hòa nhìn thấy chính chủ, trong mắt cô đầy vẻ kinh ngạc.

Đối phương là một người béo, ngoại hình rất bình thường, cách ăn mặc...

ân, người này ăn mặc như Thần Tài vậy.

Mỗi một thứ trên người đều như đang nói cho người khác biết mình rất giàu. "Tiểu Hòa, đây là Hà Nhạc, bọn anh đều gọi cậu ta là Béo.

Béo, đây là vợ anh, Vương Cẩn Hòa." "Chào chị dâu, chị cứ gọi em là Béo như đại ca là được." Hà Nhạc cười hì hì nói. "Chào cậu." "Đại ca, anh cũng không biết điều quá nha, em mới đi Ba Tư có vài năm, về cái là anh không chỉ thành thân mà ngay cả con cũng có bốn đứa rồi.

Bao giờ mới cho em gặp các cháu đây?" Còn về đứa con nuôi kia, họ đều biết Tô Ngọc đối xử như con đẻ nên không hề xem thường. "Vài ngày nữa đi, lúc đó tụi mình tụ tập một bữa." "Không vấn đề gì." "Đúng rồi đại ca, lần này em mang về từ bên đó rất nhiều đá quý, bên đó rẻ như cho vậy, nhưng em thấy đẹp quá nên mua một ít về." Hà Nhạc mở lời.

Tuy mấy hòn đá này cậu ta tạm thời chưa nghĩ ra dùng làm gì, nhưng đại ca thông minh như vậy chắc chắn sẽ biết. "Đá gì vậy, có thể cho tôi xem thử không?" Trong lòng Vương Cẩn Hòa đột nhiên nảy ra một ý tưởng. "Tất nhiên là được rồi." Hà Nhạc đi bê một cái rương lớn ra.

Thấy Hà Nhạc bê rương to như vậy mà bước chân không hề loạng choạng, Vương Cẩn Hòa liền biết người này e rằng cũng có võ công. "Còn mấy rương nữa cơ, nhưng không đẹp bằng ở đây, chị dâu cứ xem tự nhiên, thích cái nào cứ lấy đi." Vương Cẩn Hòa mở rương ra suýt chút nữa thì bị lóa mắt.

Kim cương, đủ loại màu sắc, mà còn là những viên rất lớn. "Nhiều kim cương quá." "Loại đá này gọi là kim cương sao?

Đúng là rất cứng, nhưng đá này dùng làm gì?" Tô Ngọc cũng tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa, dường như đang hỏi cách dùng.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy chắc chắn là nhận ra loại đá này, nếu không cũng chẳng kích động thế. "Đây là nguyên liệu tốt nhất để làm trang sức đấy." "Làm trang sức?

Có đẹp bằng phỉ thúy ngọc thạch không?" Thứ này cậu ta mua đống lớn mới hết có trăm lượng bạc, ngay cả một bộ trang sức ngọc thạch thượng hạng còn chẳng mua nổi. "Thật không biết nhìn hàng, đợi tôi về vẽ cho cậu vài bản thiết kế, sau khi làm ra thành phẩm, cậu sẽ biết mắt nhìn của mình kém thế nào ngay." "Vậy thì không thành vấn đề, lúc đó bán được tiền chúng ta chia năm năm.

Chị dâu, em nghe nói bên chị có không ít rượu ngon, có thể cho em một ít không?" Vừa về đã nghe nói trong tay đại ca có nhiều đồ tốt, hôm nay đại ca tự dẫn xác đến, cậu ta không đào chút đồ tốt ra thì thật có lỗi với bản thân. "Sau này cậu cứ qua vương phủ mà lấy." "Được lẹ, đa tạ chị dâu." Vương Cẩn Hòa nhìn một viên kim cương hồng to bằng nắm tay trẻ con, đây mới đúng là "trứng bồ câu" hàng thật giá thật. "Em thích à?" "Không có người phụ nữ nào lại không thích trang sức kim cương cả." Nói xong cô mới nhận ra mình và Tô Ngọc có khoảng cách thế hệ cả mấy trăm năm, có lẽ anh không hiểu. "Đợi về nhà em sẽ giải thích cho anh sau." "Được." Tô Ngọc lập tức hiểu ra, loại kim cương này có lẽ là thứ mà các cô gái ở thế giới của Tiểu Hòa yêu thích. "Chị dâu nếu thích thì chọn vài viên về chơi đi." Vương Cẩn Hòa có chút vui mừng: "Thật sự cho tôi chọn sao?" Đây toàn là đồ tốt, tên Béo này cũng hào phóng quá đi. "Tất nhiên rồi, nếu không có đại ca thì không có em ngày hôm nay, của em cũng là của đại ca, chị cứ lấy tự nhiên." Hà Nhạc vỗ ngực nói. "Vậy thì đa tạ cậu nhé." Vương Cẩn Hòa chọn một viên kim cương xanh, một viên đỏ, còn có hai viên kim cương hồng và tím kích thước khác nhau.

Lúc lật tìm, cô còn phát hiện có một viên kim cương đen, nhìn cũng cực kỳ đẹp mắt. "Lấy bấy nhiêu thôi." "Không lấy thêm nữa sao?" "Không lấy nữa, để dành sau này kiếm tiền đi.

Cứ đợi đấy, những thứ này sẽ làm hầu bao của cậu căng phồng cho xem." Hà Nhạc nghe vậy càng mừng rỡ: "Chị dâu, vậy em đợi bản vẽ của chị nhé." "Không vấn đề gì." "Béo, cậu nói mang đồ tốt về đâu?" "Đợi chút, em đi lấy ngay đây." Chẳng mấy chốc, Béo cùng người khác khiêng ra một cái rương còn to hơn. "Đây là gương soi bên Ba Tư, nhìn rõ lắm, chị dâu cứ chọn đi, chọn xong em mang bán giá cao cho các tiểu thư nhà giàu trong kinh thành." Vương Cẩn Hòa nhìn những tấm gương trong rương, quả thật rất rõ nét, chẳng kém gì gương hiện đại.

Cô chọn cho mình một cái, Cố Cửu Ninh một cái, Minh Uyển Ninh một cái, sau đó chọn cho Lâu Mãn Thanh và Nam Kiều mỗi người một cái để tặng cho các cô gái nhà họ Minh.

Loại đồ hiếm này tặng đi sẽ không thấy mất mặt, ngược lại còn rất có diện tích, hơn nữa hoa văn bên trên cũng cực kỳ xa hoa. "Tôi lấy mấy cái này thôi." "Được lẹ." "Đúng rồi, em còn có mấy thứ cho trẻ con chơi nữa." Hà Nhạc nhớ ra nhà Tô Ngọc có trẻ con, liền lôi hết mấy thứ săn được ra.

Một cái hộp nhạc cổ kính, vài chiếc đồng hồ bỏ túi, còn có một cái quạt quay tay.

Vương Cẩn Hòa nhìn cái quạt quay tay đó với biểu cảm có chút kỳ quái. "Sao vậy?" "Cái thứ này thật ra em cũng biết làm." Vương Cẩn Hòa vừa dứt lời, mắt Hà Nhạc sáng rực lên nhìn cô: "Chị dâu thật sao?

Chị có thể vẽ bản thiết kế không?" Thứ này mà làm ra vào mùa hè thì kiếm được không ít tiền đâu nhỉ? "Lúc đó tôi sẽ đưa cùng bản vẽ trang sức kim cương cho cậu." "Được rồi, chị đúng là chị dâu ruột của em." Hà Nhạc sướng rơn nói. "Đúng rồi đại ca, ở đây còn có mấy cái kính viễn vọng anh có lấy không?

Không lấy em mang đi chém mấy tên nhà giàu kia đây." "Cho anh hai cái." "Được." Lúc đi tay không, lúc về đầy ắp, khi rời đi Vương Cẩn Hòa phấn khích không thôi, đặc biệt là khi nghĩ đến mấy viên kim cương kia, tâm trạng lại càng tốt hơn.

Vừa về đến nhà, Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa vẫn vui vẻ như vậy, liền đưa tay kéo cô vào lòng ôm: "Vui đến thế cơ à?" "Tất nhiên rồi, kim cương ở thời đại của em cũng là hàng xa xỉ đấy, một viên nhỏ xíu thôi đã tốn mấy vạn tệ rồi, như mấy viên em lấy từ chỗ Béo, giá hàng chục triệu hay cả trăm triệu cũng có người mua đấy.

Bên em khi kết hôn nhiều người sẽ mua nhẫn kim cương làm nhẫn cưới." "Nhẫn cưới là gì?" "Là nhẫn mà vợ chồng trao cho nhau khi kết hôn." "Vậy em vẽ một đôi độc nhất vô nhị đi, chúng ta tự đeo." "Được thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy viên kim cương của mình mà vui khôn xiết.

Tô Ngọc nhìn mà không ngừng lắc đầu, thứ này đối với họ chỉ là nhìn đẹp mắt một chút chứ chẳng có tác dụng gì lớn, nhưng cô thích thì cứ giữ lấy thôi.

Ngay tối hôm đó, Vương Cẩn Hòa đã vẽ ra mấy mẫu vòng tay và dây chuyền kim cương, còn có cả nhẫn đôi.

Vẽ xong cô mang qua cho Tô Ngọc xem.

Tô Ngọc ném chiếc khăn tay sang một bên, dùng tay hong khô tóc rồi mới nhận lấy bản vẽ từ tay cô.

Xem xong, anh cũng thấy kinh ngạc.

Nếu thật sự làm ra, e rằng sẽ gây bão cả kinh thành.

Nhưng anh thích nhất là một đôi nhẫn nhìn có vẻ đơn giản nhưng lại xa hoa và khí chất, trên đó đính kim cương đen.

Vương Cẩn Hòa không chú ý đến động tác của Tô Ngọc, nên không thấy anh đã cất tấm bản vẽ đó đi.

Chương 750

"Em còn có thể vẽ thêm nhiều mẫu nữa, đúng rồi sau này khi làm xong nhẫn đôi, thật ra có thể dùng hình thức đấu giá, mỗi mẫu chỉ làm một đôi độc nhất vô nhị thôi." Vương Cẩn Hòa lải nhải nói, hoàn toàn không nhận ra ánh mắt của Tô Ngọc bên cạnh nguy hiểm đến mức nào.

Mãi cho đến khi Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc ném lên giường, cô vẫn còn ngơ ngác. "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc. "Muộn thế này rồi mà còn nói mãi chuyện đó, em không có ý định gì với anh à?" "Em..." "Em không có ý định với anh cũng không sao, anh có ý định với em là được." Nói xong không để cô kịp phản bác, anh đã cúi đầu hôn xuống.

Còn về nhẫn hay trang sức gì đó, đều bị cô quăng ra sau đầu, chẳng còn nhớ gì nữa.

Đợi đến ngày thứ hai khi Vương Cẩn Hòa thức dậy, Tô Ngọc đã sớm vào cung dạy mấy đứa trẻ.

Cô đen mặt bò dậy từ trên giường.

Cô không có ý định mà đã thế này, nếu cô mà có ý định thì chắc không sống nổi mất.

Tên khốn đó, đúng là quá đáng mà.

Sau khi dùng linh tuyền thủy ngâm bồn một trận sảng khoái, cô mới thấy dễ chịu hơn một chút.

Dậy rồi cô lại tiếp tục vào thư phòng vẽ bản vẽ, đến khi Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo về thì bên cạnh cô đã có một xấp dày.

Tô Ngọc đen mặt nhìn dáng vẻ quên ăn quên ngủ của Vương Cẩn

Hòa mà có chút không hài lòng, anh bước tới lấy đi bút giấy trong tay cô.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn anh: "Sao vậy?" "Đừng nói với anh là cả ngày hôm nay em chỉ làm mỗi việc này nhé." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng thế, có vấn đề gì sao?" "Ăn cơm chưa?" "Ăn rồi, em còn làm việc khác nữa." Thấy Tô Ngọc hỏi mình đã ăn cơm chưa, cô lập tức hiểu ý anh.

Anh chỉ là lo lắng cho cô thôi mà?

Vương Cẩn Hòa mỉm cười với Tô Ngọc: "Em không chỉ làm việc mà không ăn cơm đâu, em còn ra ngoài đi dạo một vòng đấy, không tin anh cứ hỏi Thu Ý mà xem." Là cô tự đi ra ngoài, chứ không phải Thu Ý nhắc.

Tô Ngọc nghe cô nói vậy, sắc mặt cuối cùng cũng dịu lại một chút: "Vậy thì tốt." Anh chỉ lo cô ngồi lỳ ở đây cả ngày.

Không vận động cũng không ăn cơm thì không tốt cho sức khỏe chút nào. "Bây giờ đã đến lúc dành thời gian cho tụi anh chưa?" Hai đứa Tiểu Bảo cũng đứng bên cạnh gật đầu tán thành: "Đúng ạ." "Vậy em đi làm món gì ngon cho mọi người nhé?

Cũng lâu rồi em chưa xuống bếp." Vương Cẩn Hòa hỏi. "Được ạ." Ba cha con không thèm suy nghĩ mà đồng ý ngay lập tức.

Tuy đầu bếp trong phủ hiện giờ nấu ăn cũng rất ngon, nhưng vẫn không bằng Vương Cẩn Hòa làm. "Anh đưa Tiểu Bảo với Tiểu Trí chơi với Hi Hi một lát đi, bên em sẽ xong nhanh thôi." Nói xong Vương Cẩn Hòa liền đi.

Tiểu Bảo đứng cạnh Tô Ngọc hỏi: "Cha, cha nói xem những lời mẹ vừa nói có thật không?" "Là thật đấy." Tô Ngọc chưa kịp nói thì Tiểu Trí đã mở miệng. "Nếu là giả thì sẽ bị bóc trần ngay, mẹ làm mấy chuyện tốn công vô ích đó làm gì?" Hơn nữa Vương Cẩn Hòa cũng không cần thiết phải nói dối chuyện này, để cha biết là giả thì mẹ chắc chắn sẽ tiêu đời.

Tiểu Bảo nghĩ ngợi rồi gật đầu đồng ý: "Anh nói đúng, mẹ đúng là sẽ không làm chuyện tốn công vô ích đó." Tô Ngọc bị hai đứa trẻ chọc cười không thôi: "Mấy lời nghi ngờ này đừng để mẹ nghe thấy nhé, không là mẹ giận đấy." Anh hiểu Vương Cẩn Hòa, có là có, không là không, cô sẽ không nói dối kiểu đó. "Mẹ chẳng phải không có ở đây sao?

Cha, cha nói xem mẹ sẽ làm món gì ngon cho chúng ta?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Chắc chắn là món các con thích rồi." Tiểu Trí khẳng định.

Mỗi lần mẹ xuống bếp nấu cho họ đều là làm những món họ thích.

Tô Ngọc lắc đầu nói: "Chỉ có các con là thông minh, đi thôi, đưa em đi chơi một lát nào." "Vâng ạ." Hai đứa nhỏ thấy ba cha con đều vui vẻ, Tô Ngôn Triệt đang bò bỗng nhiên đứng bật dậy từ trên đất, đứng ngơ ngác ở đó, trong mắt đầy vẻ hoang mang, dường như thấy lạ vì sao bỗng nhiên mình lại nhìn thấy được xa hơn.

Cúi đầu nhìn hai bàn tay nhỏ của mình, Tô Ngôn Triệt nhỏ bé nhíu mày.

Ba người Tô Ngọc rõ ràng là sững người một lát, sau đó nhìn dáng vẻ nhíu mày nghiêm túc của cậu bé, không khỏi cảm thấy buồn cười.

Thằng bé này bị chính mình dọa sợ sao? "Tiểu Triệt lại đây với cha nào." Tô Ngọc cũng không bước tới, nhìn Tô Ngôn Triệt đang đứng mà ngồi xổm xuống gọi.

Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc ở đối diện, lại nhìn tay mình và đôi chân đang đứng, cuối cùng lại bò xuống đất lao về phía

Tô Ngọc, còn bò rất hăng hái nữa.

Tô Ngôn Hi thấy vậy cũng vội vàng bò theo.

Tô Ngọc cạn lời nhìn Tô Ngôn Triệt, vốn tưởng con trai đã biết đi, kết quả là cho anh xem cái này à?

Hai đứa Tiểu Bảo lén cười thầm.

Cha chắc chắn tưởng em trai biết đi rồi.

Kết quả em lại bò qua, nhìn cha thế này đúng là buồn cười quá đi mất.

Tô Ngọc quay đầu nhìn hai anh em đang cười trộm, nửa cười nửa không hỏi: "Vui lắm hả?" Cả hai vội vàng lắc đầu: "Không... không vui ạ." Mỗi tay bế một đứa, Tô Ngọc đưa tụi nhỏ đến chỗ để đồ chơi, chẳng màng hình tượng mà ngồi bệt xuống thảm cùng chơi với chúng.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí thấy vậy cũng xoa xoa mũi, vội vàng chạy qua chơi với em trai em gái.

Cha con chơi một lát thì ngửi thấy mùi thơm.

Ngôn Hi lập tức quay đầu nhìn ra cửa: "Ăn." "Mẹ." Ngôn Triệt cũng nhìn ra cửa, như đang nói mẹ làm đồ ngon rồi.

Tiểu Bảo đưa tay véo má Ngôn Hi: "Mũi Hi Hi thính thật đấy." "Chủ yếu là vì cơm mẹ con nấu thơm quá mà." Tô Ngọc mở lời.

Mùi này từ xa đã ngửi thấy rồi, hai đứa nhỏ lại ham ăn, nếu không ngửi thấy thì chắc phải tìm Vạn Cổ kiểm tra cho tụi nhỏ mất. "Cha nói đúng, mẹ thật là lợi hại, món đơn giản mà mẹ làm cũng ngon đến thế." Tiểu Bảo không tiếc lời khen ngợi.

Vương Cẩn Hòa vừa đến cửa đã nghe thấy ba cha con đang khen mình nấu ăn ngon. "Mẹ còn chưa vào mà mọi người đã phát hiện rồi à?

Đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm thôi." Tô Ngọc đưa bọn trẻ đi rửa tay, Vương Cẩn Hòa bày biện thức ăn, Thu Ý giúp cô bưng thức ăn rồi trở về bếp ăn cơm.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa mỗi người bế một đứa, vừa đút vừa ăn.

Hai đứa nhỏ đang tuổi nghịch ngợm, làm gì cũng muốn tự ra tay, bôi bẩn khắp nơi.

Đặc biệt là lúc ăn cơm, người khác đút thì không chịu, cứ đòi tự cầm ăn, mà khổ nỗi đũa thì chưa biết dùng, thìa cũng không xong.

Ngôn Hi nhìn bát mì ngũ sắc, mắt nhìn chăm chằm không rời, Vương Cẩn Hòa gắp hai sợi mì trêu con bé, dù cô di chuyển đi đâu, ánh mắt Ngôn Hi cũng bám theo đó, khiến cô dở khóc dở cười: "Anh xem con gái anh kìa, đúng là đồ ham ăn, mắt dán chặt vào sợi mì luôn rồi." "Hi Hi còn nhỏ, em lại làm mì đẹp thế kia, con bé chắc chắn là thích rồi." Rõ ràng là mì trắng, nhưng Vương Cẩn Hòa lại cho thêm các loại nước ép rau củ vào, sợi mì biến thành đủ màu sắc nhìn rất bắt mắt.

Huống hồ hai đứa trẻ đang tuổi tò mò với màu sắc, tự nhiên là càng thích hơn.

Chương 751

Vương Cẩn Hòa định nói gì đó thì thấy Ngôn Hi hai tay chụp lấy tay cô, tay kia buông ra nắm lấy sợi mì trên đũa rồi nhét vào miệng.

Cái miệng nhỏ nhắn phồng lên khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất lực.

Chẳng lẽ cô không cho con ăn no sao?

Nhìn cái tướng ăn ngấu nghiến này kìa. "Anh này, mỗi lần thấy Hi Hi ăn cơm, em cứ nghi ngờ không biết mình có cho con ăn no không nữa." Nếu thật sự cho ăn no rồi, Hi Hi liệu có đến mức này không?

Tô Ngọc nhìn dáng ăn của con gái thì hào phóng, con trai thì thanh tú, cũng rất bất lực. "Vợ này, em có thấy tính cách của con trai và con gái mình bị hoán đổi cho nhau không?" Có đôi lúc anh thấy con trai như con gái, còn con gái lại như con trai.

Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng, nhìn hai đứa trẻ với vẻ mặt có chút lo lắng: "Anh không phải người duy nhất nghĩ vậy đâu, em cũng nhiều lần thấy hai đứa nhỏ này hình như lộn tính cách rồi." Như lúc theo Tô Ngọc đi xem Tiểu Bảo luyện võ đọc sách, Ngôn Hi thì khua tay múa chân mặt đầy hào hứng, còn Tiểu Triệt thì nhìn một lát là lăn ra ngủ.

Mấy thứ cầm kỳ thi họa thì Tiểu Triệt lại nhìn chăm chú, còn Hi Hi thì ngược lại, cứ nhìn là ngáp ngủ.

Cô nghi ngờ sau này Hi Hi lớn lên chắc chắn sẽ theo Tô Ngọc luyện võ, nghĩ đến cảnh mình có một cô con gái võ nghệ cao cường, Vương Cẩn Hòa không khỏi lo lắng. "Mẹ, con thấy em trai em gái thế này cũng tốt mà." Tiểu Bảo mở lời. "Tuy em gái không thích cầm kỳ thi họa nhưng chắc chắn cũng phải hiểu biết đôi chút, sau này có luyện võ cũng không sao cả.

Em trai thích cầm kỳ thi họa thì cứ để em học, còn có con và anh ở đây mà, tụi con sẽ bảo vệ tốt cho các em, anh thấy đúng không?" Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí bên cạnh hỏi.

Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Mẹ, tụi con có thể bảo vệ tốt cho các em, mọi người đừng quá lo lắng." Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, cô đâu có lo chuyện đó? "Được, vậy sau này em trai em gái giao cho các con bảo vệ nhé." Tuy cô thấy con gái sau này chắc chẳng cần ai bảo vệ đâu.

Nhưng cũng không nên dập tắt bản năng bảo vệ của trẻ nhỏ. "Không vấn đề gì, cứ giao cho tụi con." "Kệ đi, đợi tụi nhỏ lớn hơn chút em sẽ tìm thứ phù hợp để dạy.

Nếu con gái thích luyện võ, để con bé có một thân võ nghệ cũng chẳng có gì to tát.

Còn con trai, có thể học thứ con thích, nhưng võ công bắt buộc phải học.

Cùng lắm lúc đó em chế cho con bé một loại vũ khí đặc biệt để con không bài xích chuyện luyện võ." "Ăn." Tô Ngôn Triệt ăn xong sợi mì trong miệng, thấy Tô Ngọc nửa ngày không động đậy, liền đưa tay túm tóc anh giật một cái.

Cái giật này cũng khá đau đấy. "Lúc nãy vừa nói em gái con là đồ ham ăn, giờ xem ra làm anh như con cũng chẳng kém cạnh gì, cũng là một đồ ham ăn cả thôi." Vừa nói Tô Ngọc vừa gắp một ít mì đút cho Tô Ngôn Triệt.

Hai đứa nhỏ ăn xong, Tiểu Bảo và Tiểu Trí cũng ăn gần xong, hai anh em đưa các em đi chơi tiếp để vợ chồng Vương Cẩn Hòa có thể thong thả ăn cơm.

Cố Hề Nhược sau khi trở về Khanh gia cũng không lập tức đi xin lỗi Khanh phu nhân, mà về chỗ ở nghỉ ngơi.

Khanh Vũ Không sau khi biết tin thì tâm trạng cực kỳ tệ, Cố Hề Nhược đang đem anh ra làm trò đùa sao?

Khanh phu nhân nghe tin Cố Hề Nhược về còn tưởng cô ta đến xin lỗi mình, kết quả người ta về viện của mình rồi im bặt, chuyện này làm bà thấy không vui. "Cố Hề Nhược này có ý gì đây?" "Phu nhân không cần lo lắng, nô tỳ đã dò hỏi rồi, vì cô ta nói về để xin lỗi người nên thiếu chủ mới cho cô ta vào, giờ cô ta thế này thì không cần chúng ta làm gì, thiếu chủ cũng sẽ không bỏ qua cho cô ta đâu." Nha hoàn mở lời trấn an Khanh phu nhân.

Bà vú bên cạnh cũng gật đầu tán thành: "Tuy thiếu chủ cho cô ta vào, nhưng tôi thấy thiếu chủ đối với cô ta dường như không còn tình cảm như trước nữa, tôi lại thấy phu nhân có thể yên tâm rồi." Khanh phu nhân bất lực lắc đầu: "Ta cũng muốn yên tâm lắm, nhưng thái độ của cô ta với Vũ Không thế kia thì sao ta yên tâm cho được?" Con trai bà có chỗ nào không tốt?

Cố Hề Nhược sao lại chà đạp nó như vậy?

Ngoại hình có ngoại hình, tài năng có tài năng, lại còn chung thủy, chỉ đối tốt với mỗi mình cô ta.

Đã vậy rồi cô ta còn gì không hài lòng nữa?

Lại có thể cư xử vô lý như thế. "Phu nhân đừng gấp, Cố Hề Nhược bây giờ càng tự phụ thì sau này càng mất mặt.

Tôi thấy thiếu chủ thật sự đã khác xưa đối với cô ta rồi." Phu nhân thông minh như vậy, Cố Hề Nhược lại kiêu ngạo thế này, sau này dù có tin gì truyền ra cũng chẳng ai trách được lên đầu phu nhân.

Khanh phu nhân im lặng một lát mới bất lực gật đầu: "Giờ cũng chỉ có thể nghĩ vậy thôi." Khanh Vũ Không làm xong việc liền đến viện của Cố Hề Nhược tìm cô ta.

Khi đến nơi, anh thấy Cố Hề Nhược đang nhàn nhã nằm trên ghế mềm để nha hoàn sơn móng tay.

Dáng vẻ như không có chuyện gì xảy ra khiến sắc mặt Khanh Vũ Không rất khó coi.

Anh bước tới liếc nhìn mấy nha hoàn bên cạnh cô ta: "Lui hết ra ngoài." Mấy nha hoàn định lên tiếng, nhưng chạm phải ánh mắt của Khanh Vũ Không thì không dám nói gì, chỉ đành ngoan ngoãn rời đi.

Cố Hề Nhược không hài lòng nhìn Khanh Vũ Không: "Anh làm gì vậy?

Móng tay tôi còn chưa làm xong mà." "Cố Hề Nhược, cô có phải đã quên mình đã hứa với tôi chuyện gì rồi không?" Khanh Vũ Không lạnh lùng hỏi.

Cố Hề Nhược nhíu mày nhìn anh: "Chẳng phải là xin lỗi sao?

Lúc nào chẳng được?

Anh làm gì mà hối thúc tôi thế." "Hoặc là bây giờ đi xin lỗi mẹ tôi, hoặc là cô lập tức rời khỏi Khanh gia." Khanh Vũ Không lần này sẽ không nuông chiều cô ta nữa.

Nếu không làm được thì đợi bao giờ làm được hãy đến.

Cố Hề Nhược không ngờ Khanh Vũ Không lại nói ra những lời như vậy. "Khanh Vũ Không, anh..." "Cô vốn dĩ đã làm sai mà còn không biết hối cải, giờ bảo cô đi xin lỗi cô cũng thoái thác, có phải cô nghĩ chỉ cần kéo dài thời gian là sẽ không sao không?" Khanh Vũ Không lạnh nhạt hỏi.

Cố Hề Nhược nhìn dáng vẻ lạnh lùng này của Khanh Vũ Không thì tâm trạng rất tệ, định nổi đóa lên thì chợt nhớ đến mục đích mình quay lại.

Nhíu mày nhìn anh, cô ta không tình nguyện nói: "Tôi biết rồi." "Để nha hoàn làm xong móng tay cho tôi rồi đi được không?" Cô ta nhìn anh với vẻ mong đợi.

Khanh Vũ Không lần đầu tiên trong đời cảm thấy hối hận vì sự cố chấp của mình.

Nếu anh không kiên trì đòi cưới Cố Hề Nhược bằng được, thì cuộc sống bây giờ của anh đã khác rồi phải không?

Chỉ tiếc là trên đời không có chữ "nếu", cũng chẳng có thuốc hối hận.

Sự hối hận trong lòng khiến Khanh Vũ Không cau mày.

Cố Hề Nhược thấy anh nhíu mày có vẻ không vui, tưởng anh có ý kiến với chuyện mình sơn móng tay, đành nói: "Không sơn thì không sơn, anh làm bộ mặt đó cho ai xem chứ?" Khanh Vũ Không nhìn sâu vào mắt cô ta.

Từ bao giờ mà một Cố Hề Nhược thông tuệ hơn người, dịu dàng lương thiện lại biến thành một kẻ chua ngoa, khắc nghiệt và quái đản như bây giờ?

Nhìn thật sự khiến người ta thấy khó chịu. "Đi thôi." Khanh Vũ Không không giải thích gì, đi trước một bước.

Chương 752

Cố Hề Nhược không còn cách nào khác đành đi theo.

Trên đường đi, cô ta luôn cân nhắc xem phải xin lỗi thế nào mới khiến mụ già kia tha thứ cho mình.

Mãi đến khi tới viện của Khanh phu nhân, cô ta vẫn chưa nghĩ ra cách nào hợp lý.

Chỉ đành nhắm mắt bước vào.

Thấy Khanh phu nhân đang ngồi đó trò chuyện với nha hoàn, Cố Hề Nhược vô thức nhíu mày.

Khanh phu nhân này xem ra chẳng mấy hoan nghênh sự có mặt của họ. "Tôi thấy mẹ đang bận, hay là tụi mình về trước mai hãy tới?" Cố Hề Nhược hy vọng nhìn Khanh Vũ Không, mong anh đồng ý.

Tuy nhiên Khanh Vũ Không không thèm để ý đến cô ta, bước tới hành lễ: "Mẹ." "Vũ Không tới rồi à, con tìm ta có chuyện gì không?" Khanh phu nhân nhìn con trai với nụ cười nhạt trên môi.

Dáng vẻ đó khiến Khanh Vũ Không thấy xót xa.

Nếu không vì xảy ra những chuyện này, thì một số việc đã không đi đến mức này phải không? "Mẹ, con đưa Hề Nhược tới xin lỗi mẹ." Nói xong anh đứng sang một bên nhìn Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược há miệng, lời xin lỗi mãi vẫn không thốt ra được.

Nhìn dáng vẻ không tình nguyện này của cô ta, Khanh Vũ Không còn gì mà không hiểu nữa. "Mẹ, con biết lỗi rồi, mẹ đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, tha thứ cho con lần này đi." Cố Hề Nhược nhìn Khanh phu nhân với vẻ mặt đầy ủy khuất nói.

Thấy cô ta làm vẻ ấm ức như sắp khóc mà chẳng có lấy một giọt nước mắt.

Đã vậy, lúc Vũ Không không để ý, cô ta còn nhìn bà với ánh mắt đắc ý.

Nhìn thấy dáng vẻ này của cô ta, Khanh phu nhân chẳng muốn nói thêm lời nào, dù là do con trai mình đưa tới bà cũng chẳng buồn đáp lại.

Thấy Khanh phu nhân im lặng, Cố Hề Nhược níu áo Khanh Vũ Không: "Chồng à, em đã xin lỗi rồi, là mẹ không muốn tha thứ cho em." Cố Hề Nhược nhìn anh với vẻ mặt đầy oan ức.

Nhìn dáng vẻ này của cô ta, chân mày Khanh Vũ Không nhíu chặt.

Nghĩ đến rất nhiều lần trước đây, Cố Hề Nhược đều như vậy, mà anh còn giúp cô ta đối đầu với mẹ mình.

Mẹ anh là người thế nào, anh hiểu rõ hơn cô ta nhiều.

Cái kiểu xin lỗi này của cô ta thì khác gì chưa xin lỗi?

Vậy mà còn ở đây nói mẹ không chịu tha thứ.

Còn gì mà đã xin lỗi rồi?

Đây mà gọi là xin lỗi sao?

Nhìn khóe miệng hơi nhếch lên của cô ta, lòng Khanh Vũ Không đầy phức tạp. "Hề Nhược, lúc nãy đó là cách cô xin lỗi mẹ sao?" Khanh Vũ Không nhìn cô ta hỏi một câu lạ lùng.

Cố Hề Nhược vẫn chưa nhận ra cảm xúc trong giọng nói của anh, ngược lại còn gật đầu bảo: "Đúng vậy, anh bảo tôi xin lỗi thì tôi xin lỗi rồi đấy, giờ chúng ta đi được chưa?" Cô ta đã hạ mình xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa?

Ngước mắt nhìn anh, thấy sự phẫn nộ trong đôi mắt đó, cô ta vô thức hỏi: "Sao... vậy?" Cái biểu cảm này là sao chứ?

Nhìn lạ quá đi mất. "Có chuyện gì vậy?

Hề Nhược, bây giờ cô thực sự làm tôi thất vọng quá, trước đây cô đâu có như thế này." Khanh Vũ Không nói bằng giọng khàn khàn. "Tôi thì làm sao?

Anh bảo tôi xin lỗi thì tôi cũng đã xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa?" Cố Hề Nhược thấy Khanh Vũ Không như vậy cũng bắt đầu thấy khó chịu.

Cô đã xin lỗi rồi, là Khanh phu nhân không thèm trả lời, liên quan gì đến cô? "Tôi muốn thế nào ư?

Tôi muốn cô hãy chân thành xin lỗi mẹ tôi, chứ không phải đứng đây giả vờ giả vịt, bày ra cái vẻ tâm bất cam tình bất nguyện đó." Khanh Vũ Không giận dữ quát lên.

Đây là lần đầu tiên anh nổi giận với Cố Hề Nhược.

Trước đây dù có giận thế nào, anh cũng chưa từng đối xử với cô như vậy.

Nhưng hiện tại, cứ hễ nhìn thấy bộ dạng chẳng coi ai ra gì của cô, lòng anh lại thấy vô cùng khó chịu. "Cố Hề Nhược, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, hãy xin lỗi mẹ tôi ngay lập tức." Khanh Vũ Không nhìn cô trừng trừng.

Cố Hề Nhược bị sự tức giận đột ngột của anh làm cho sợ hãi, dù trong lòng không vui đến mấy, cuối cùng cô vẫn hậm hực mở miệng một lần nữa: "Mẹ, con xin lỗi." Vẫn là cái bộ dạng đáng ghét đó.

Đó là suy nghĩ duy nhất của Khanh Vũ Không lúc này.

Nhìn Cố Hề Nhược một lúc lâu, anh mới lên tiếng: "Thôi bỏ đi, cô không cần phải xin lỗi nữa." Cố Hề Nhược còn chưa kịp mừng thầm đã nghe anh nói tiếp: "Kiểu xin lỗi này của cô, mẹ tôi gánh không nổi, cô đi đi." Cố Hề Nhược ngơ ngác nhìn Khanh Vũ Không, chỉ tay vào mình, mắt đầy vẻ không tin nổi: "Anh dám đuổi tôi đi sao?" "Phải, cô đi đi, sau này cô muốn làm gì thì cứ làm, tôi không quản nữa." Đây là quyết định cuối cùng của Khanh Vũ Không.

Nếu anh nói gì cô cũng không nghe, vậy thì thôi vậy.

Anh đã cố hết sức rồi, nhưng cô vẫn chẳng mảy may để tâm.

Khanh phu nhân nghe lời con trai, khóe miệng khẽ nhếch lên, con trai cuối cùng cũng đưa ra quyết định này, đây quả là một chuyện tốt đối với họ.

Đúng như ma ma nói, họ chẳng cần phải làm gì cả, chính Khanh Vũ Không sẽ khiến Cố Hề Nhược phải hối hận.

Lúc Cố Hề Nhược định nói gì đó thì thấy nụ cười thoáng qua trên môi Khanh phu nhân.

Nhìn thấy nụ cười đó, cô còn gì mà không hiểu?

Cô chỉ tay vào mặt bà ta, sắc mặt khó coi: "Bà cố ý tính kế tôi đúng không?

Nhìn tôi cãi nhau với anh ấy bà đắc ý lắm, vui lắm phải không?" Khanh phu nhân nhíu mày: "Cô nói cái gì vậy?" "Cố Hề Nhược, nói năng phải có lương tâm chứ, cô nói những lời đó không thấy quá đáng sao?" Khanh phu nhân cũng nổi giận.

Dù bà không hài lòng với cô đến đâu, thì khi cô mới gả vào, bà cũng từng muốn làm một người mẹ chồng tốt để con trai bớt áp lực.

Nhưng Cố Hề Nhược chẳng thèm coi bà ra gì.

Lúc nào cũng tỏ vẻ cao quý, coi thường tất cả mọi người.

Chương 753

Giờ còn nói ra những lời này, thực sự khiến bà quá thất vọng.

Khanh Vũ Không cũng không ngờ đến lúc này cô vẫn còn đổ lỗi lên đầu mẹ mình. "Đủ rồi, Cố Hề Nhược, từ khi cô gả vào nhà này, mẹ tôi luôn muốn làm một người mẹ chồng tốt, luôn đối tốt với cô, là cô không biết điều, giờ lại quay sang trách tội mẹ tôi." "Chính bà ta đã châm chọc quan hệ của chúng ta." Cố Hề Nhược chỉ tay vào bà ta quát lớn. "Những hành động vô lễ phạm thượng của cô đối với mẹ tôi, mẹ chưa bao giờ than phiền nửa lời trước mặt tôi, tất cả đều là tôi tự thấy được.

Cô nói mẹ tôi châm chọc quan hệ, sao không nói là vì cô tự cao tự đại nên mới có ngày hôm nay?" Khanh Vũ Không thất vọng nói.

Có lẽ anh đã đặt kỳ vọng quá cao vào cô rồi.

Nhìn bộ dạng hiện tại của cô, Khanh Vũ Không chợt nhớ tới lời mẹ nói về việc cưới bình thê và nạp thiếp.

Sau một hồi cân nhắc, cuối cùng anh cũng đồng ý: "Mẹ, chuyện mẹ bảo cưới bình thê nạp thiếp cho con, mẹ cứ xem mà thu xếp đi." Khanh phu nhân hơi ngạc nhiên: "Con đồng ý rồi sao?" Khanh Vũ Không gật đầu: "Con luôn nghĩ mình đối tốt với cô ấy thì cô ấy sẽ hiểu, nhưng giờ xem ra không phải vậy.

Con muốn cùng cô ấy sống trọn đời, nhưng trong lòng, trong mắt cô ấy chỉ có quyền lực, địa vị và tiền bạc.

Mẹ và cha cũng muốn bế cháu rồi, sao cũng được." Đối với Khanh Vũ Không, tình cảm với Cố Hề Nhược giờ đã không còn quan trọng nữa.

Khanh phu nhân thì vui mừng khôn xiết, còn Cố Hề Nhược thì tức giận đến run cả người. "Khanh Vũ Không, anh từng nói sẽ đối tốt với tôi cả đời cơ mà." Cô chỉ vào anh quát tháo. "Tôi đúng là có nói sẽ đối tốt với cô cả đời, nhưng cô đối xử với tôi thế nào?

Không cho tôi chạm vào, tôi nhịn.

Trong lúc tôi và gia đình đều nỗ lực đối tốt với cô, thì cô lại hết lần này đến lần khác gây chuyện, gây rắc rối cho chúng tôi.

Cô làm vậy thấy vui lắm sao?" "Bây giờ thế này cô đã hài lòng chưa?" "Tôi biết cô chê thân phận tôi thấp kém, tôi cũng biết cô đã đi tìm Lục Lăng Phong, muốn hắn đưa cô về Tề quốc.

Chỉ tiếc là Lục Lăng Phong căn bản chẳng thèm cái thân phận ở Tề quốc đó, mà hiện giờ Tề quốc cũng đã bị Huyền quốc và Lỗ quốc chia đôi rồi, tâm tư muốn làm hoàng thân quốc thích của cô triệt để tan thành mây khói." Những chuyện này giờ anh mới biết sao?

Không, Khanh Vũ Không vẫn luôn biết.

Tại sao anh lại giả câm giả điếc coi như không có chuyện gì?

Tại sao Cố Hề Nhược có thể ngang ngược ở Khanh gia như vậy?

Chẳng qua là dựa vào sự yêu chiều của anh mà thôi. "Tôi tự nhận đã đối xử với cô đủ tốt rồi, nhưng cô có báo đáp tôi chút nào không?

Cô muốn sản nghiệp của Dư gia, tôi giúp cô.

Cô muốn Cố gia, tôi cũng giúp cô.

Nhưng cô có biết để giúp cô, tôi đã phải thức trắng đêm xử lý việc của Khanh gia không?" Giá như lúc đó cô mang cho anh một chén trà, dặn dò anh vài câu, quan tâm anh một chút, anh cũng không đến mức thế này.

Trái tim này anh đã ôm ấp trong lòng bao nhiêu năm nhưng mãi chẳng thể sưởi ấm được, nếu đã vậy thì anh không cần nữa không được sao? "Anh..." "Cố Hề Nhược, tôi đã luôn chờ đợi cô chân thành yêu tôi, chân thành chấp nhận tôi, chỉ tiếc là tôi đợi không được nữa rồi." Khanh Vũ Không nhìn cô nghiêm túc nói. "Cô muốn hưu thê hay hòa ly thì tùy cô chọn." "Lý do ban đầu cô chịu gả cho tôi, cũng như mục đích lần này cô quay lại, tôi đều biết hết." Khanh Vũ Không nhìn cô. "Trước đây tôi có thể giả câm giả điếc giúp cô đạt được mục đích, nhưng giờ tôi không muốn giúp nữa.

Giúp cô chẳng khác nào nuôi ong tay áo." Khanh Vũ Không bình tĩnh nói.

Anh có buồn không?

Thực ra là có, trong lòng anh cũng vô cùng khó chịu, nhưng biết làm sao được?

Tất cả đều do anh tự chuốc lấy.

Cha mẹ đã khuyên can bao lần nhưng anh cứ khăng khăng theo ý mình.

Đây là lần đầu tiên Khanh phu nhân nghe con trai nói những điều này, bà nhìn Cố Hề Nhược với sắc mặt cực kỳ khó coi.

Đã gả cho con trai bà rồi mà còn tơ tưởng đến việc cắm sừng con bà, chuyện này quả thật không thể nhịn được. "Con trai yên tâm, mẹ nhất định sẽ tìm cho con một cô gái tốt, biết yêu thương con." Bà xót xa nhìn con trai.

Không ngờ sau khi thành thân, con trai lại phải chịu áp lực lớn như vậy. "Nếu con chưa muốn vội vàng cưới vợ mới thì cũng không sao, đợi một hai năm nữa có người ưng ý rồi cưới cũng được." Khanh phu nhân rất hiểu con trai mình, một khi anh đã nói đến nước này thì chắc chắn không còn đường cứu vãn.

Cố Hề Nhược lúc này mới nhận ra Khanh Vũ Không không hề đùa, anh làm thật.

Cô ngơ ngác nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ hoang mang: "Anh không cần tôi nữa sao?" "Không phải là không cần, mà là không gánh nổi nữa." "Bảo cô chân thành xin lỗi mẹ là cơ hội cuối cùng tôi dành cho hai chúng ta.

Nếu cô chân thành xin lỗi, tôi vẫn sẽ đối tốt với cô như trước, cũng sẽ bảo mẹ đừng chấp nhặt với cô, chỉ tiếc là cô đã làm tôi thất vọng." Khanh Vũ Không bình tĩnh nói.

Anh nhớ Lục Lăng Phong từng nói với mình một câu, rằng trái tim Cố Hề Nhược là thứ không thể sưởi ấm được.

Trong mắt cô chỉ có lợi ích chứ không có tình cảm, bọn họ đều chỉ là công cụ để cô lợi dụng mà thôi.

Lúc đó anh không tin, nhưng giờ thì tin rồi.

Sau khi tin vào những lời đó, anh bỗng thấy ghen tị với Lục Lăng Phong.

Sau khi nhận ra bộ mặt thật của cô, hắn đã dứt khoát rời đi, sự phóng khoáng đó là thứ mà anh không có. "Tôi..." Cố Hề Nhược hơi hoảng loạn, nhất thời không biết phải làm sao.

Cô theo bản năng đưa tay túm lấy áo anh, không ngừng lắc đầu: "Tôi không muốn, anh cũng không cần tôi nữa sao?" "Hề Nhược, dừng lại ở đây thôi, chúng ta hòa ly đi." Khi nói ra câu này, Khanh Vũ Không không thấy đau khổ như tưởng tượng, mà ngược lại vô cùng bình tĩnh. "Khanh Vũ Không, anh là đồ khốn." Minh Dạ đang nằm trên mái nhà, miệng ngậm một cọng cỏ, nghe thấy âm thanh bên dưới thì khóe miệng hơi nhếch lên.

Anh cứ tưởng Khanh Vũ Không có thể nhẫn nhịn người phụ nữ này mãi chứ, không ngờ sau chuyện này cũng đã tới mức không thể chịu đựng thêm được nữa.

Nghe tiếng la hét điên cuồng của Cố Hề Nhược, Minh Dạ cảm thấy hơi nực cười.

Đầu tiên là Lục Lăng Phong và mấy người khác, sau đó là Cố Thăng, giờ đến lượt Khanh Vũ Không.

Hiện tại Cố Hề Nhược cũng gần như chúng bạn xa lánh rồi nhỉ?

Nhưng cô ta cũng chẳng còn gì để mất nữa.

Minh Dạ chợt nghĩ đến những thứ trong tay cô ta.

Chương 754

Nếu cô ta là người thông minh thì nên chuẩn bị cho mình một căn nhà và đủ tiền bạc, nếu không với tính cách này, sau này sẽ thế nào cũng thật khó nói. "Cha tôi giờ chỉ muốn Vương Cẩn Hòa quay về Cố gia, ông ấy không cần tôi nữa, anh cũng muốn đuổi tôi đi, còn muốn hòa ly, anh định ép chết tôi sao?" Khanh Vũ Không sao có thể không biết Cố Thăng từng đối tốt với cô thế nào chứ? "Ông ấy thương yêu cô như vậy, tại sao đột nhiên lại không cần cô nữa?" Khanh Vũ Không hỏi lại.

Cố Hề Nhược định nói là do Vương Cẩn Hòa, nhưng đối diện với đôi mắt bình tĩnh của anh, nhất thời cô chẳng nói nên lời.

Khanh Vũ Không tự giễu cười rộ lên: "Xem kìa, cô không còn gì để nói nữa đúng không?" "Có thể khiến người cha nuôi từng sủng ái cô hết mực đột ngột từ bỏ cô, chắc hẳn cô đã làm điều gì đó khiến ông ấy tổn thương sâu sắc rồi, giống như tôi lúc này vậy." "Hề Nhược, sính lễ nhà tôi tặng cô năm đó cha mẹ nuôi đều đã đưa cho cô hết rồi, cộng thêm của hồi môn họ cho và những thứ cô đang nắm giữ, cô vẫn có thể sống rất tốt, không có chuyện không ai cần cô đâu.

Hơn nữa bên cạnh cô còn nhiều người như vậy, chỉ cần cô gật đầu, có lẽ họ sẽ vui mừng lắm đấy?" Lời của Khanh Vũ Không khiến sắc mặt Cố Hề Nhược trắng bệch, cô nhìn anh muốn giải thích gì đó nhưng lại nhận ra mình chẳng thể giải thích được gì. "Tôi..." Khanh Vũ Không vào phòng mẹ lấy giấy bút viết thư hòa ly.

Viết xong, anh đưa cho cô: "Hề Nhược, cứ vậy đi, chúc cô hạnh phúc." Anh từng muốn mang lại hạnh phúc cho cô, nhưng giờ mới biết mình không phải là người đó.

Nếu cô đã không chọn anh, vậy chi bằng buông tay triệt để.

Cố Hề Nhược nhìn thư hòa ly, vô thức lùi lại một bước.

Nếu biết mọi chuyện sẽ thành ra thế này, cô nhất định sẽ không đối xử với Khanh phu nhân như thế.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Nhất định phải vậy sao?" "Trong lòng đã có vết nứt thì không thể như xưa được nữa." Trong lòng anh đã có một cái gai, có định kiến với cô rồi, dù có gượng ép ở bên nhau thì ích gì?

Cuối cùng cũng chỉ là những cuộc tranh cãi không hồi kết, anh không còn thời gian để đối phó nữa.

Cố Hề Nhược nhìn anh hồi lâu, biết lần này anh làm thật, cô cầm thư hòa ly quay về viện của mình.

Về đến nơi, cô liền sai nha hoàn thân tín và ma ma đi tìm người đến chuyển đồ.

Cô cũng sẽ không quay về Cố gia như vậy, vừa hay mấy năm trước cô có mua một căn nhà ba gian, môi trường ở đó khá tốt, đến đó ở cũng không tệ.

Chỉ trong một ngày, đồ đạc của Cố Hề Nhược đã được dọn sạch, cô dẫn người của mình rời khỏi Khanh gia mà không nói với ai lời nào.

Đợi đến khi Khanh Vũ Không xong việc, biết cô đã rời đi thì đã là hai ngày sau.

Đến nơi cô từng ở, nhìn căn phòng trống không chẳng còn thứ gì, lòng anh có chút hụt hẫng.

Anh lấy tay che mắt, tự nhủ với bản thân rằng nếu đã quyết định thì đừng hối hận.

Bởi vì có những thứ không thể hối hận được, ví dụ như hòa ly.

Vương Cẩn Hòa biết chuyện hai người hòa ly cũng là chuyện của mấy ngày sau.

Nghe xong cô liền phun cả ngụm nước ra ngoài, không dám tin nhìn Nam Kiều và những người khác. "Mọi người nói thật sao?

Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không hòa ly thật rồi à?" Sự yêu thích cố chấp của Khanh Vũ Không dành cho cô ta mà cũng có thể buông tay sao?

Cô cứ thấy có gì đó khó tin.

Nam Kiều gật đầu: "Đúng là vậy, lần này Khanh Vũ Không nhất quyết bắt Cố Hề Nhược xin lỗi Khanh phu nhân là để cho cả hai một cơ hội cuối cùng, chỉ cần cô ta chân thành xin lỗi thì anh ta vẫn đối tốt với cô ta như trước, chỉ tiếc là cô ta không làm được." "Với tính cách của Cố Hề Nhược, bắt cô ta chân thành xin lỗi người khác thì tuyệt đối không thể, chuyện đó còn khó chịu hơn cả bắt cô ta chết đi gấp trăm lần." Cố Hề Nhược chính là loại người như vậy. "Cố Hề Nhược về Cố gia rồi sao?" "Không, cô ta về căn nhà mình tự mua, chắc cũng biết về Cố gia chẳng ai thèm đón tiếp, dù sao cô ta cũng đã đắc tội cả Cố Thăng rồi." Nam Kiều nhún vai nói.

Chuyện này Nam Kiều thấy cô ta cũng còn chút tự trọng, biết người Cố gia không thích mình. "Vậy cũng bình thường." "Bên Cố gia biết chưa?" Đặc biệt là Cố Thăng. "Cố Thăng biết rồi, nhưng biết xong cũng chẳng có phản ứng gì lớn, cứ như Cố Hề Nhược không phải là đứa con ông ta sủng ái bao nhiêu năm mà chỉ là một người lạ vậy." Nam Kiều chỉ có thể nói trạng thái này của Cố Thăng thực sự quá đáng nể.

Người được sủng ái suốt hai mươi năm, cưng như trứng mỏng, giờ nói bỏ là bỏ, nói không quan tâm là không quan tâm, Cố Thăng này thực sự cũng đủ máu lạnh.

Vương Cẩn Hòa không bình luận gì nhiều, dù sao chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến cô. "Kệ đi, phía Cố Ngạn Kỳ sao rồi?" Mấy ngày nay cô mải mê với chuyện trang sức kim cương nên không để ý chuyện này. "Bị ám sát một lần, nhưng cảm giác Cố Hề Nhược có lẽ bị người ta lừa rồi, đám sát thủ đến đều là hạng ba, chẳng phải đối thủ của chúng ta." Nam Kiều vẻ mặt khinh bỉ.

Cứ tưởng được chơi một vố ra hồn, ai dè đám người đó gà mờ quá, đến người của Cố gia còn đánh không lại.

Vương Cẩn Hòa bật cười trước vẻ khinh bỉ của Nam Kiều: "Chẳng lẽ anh còn muốn đánh nhau với họ một trận sao?" Nam Kiều nghiêm túc gật đầu: "Cũng không phải là không thể." "Nhưng mà người yếu quá đánh cũng chẳng thú vị, chẳng bõ công ra chiêu." Nam Kiều bĩu môi.

Vẫn là lúc ở Vong Ưu thành đánh nhau mới sướng nhất.

Muốn đánh thế nào thì đánh, người bên ngoài này thực sự quá mong manh, không cẩn thận một cái là đối phương có khi đi gặp Diêm Vương luôn. "Nam Kiều, nếu chú muốn đánh đến thế thì lát nữa anh luyện với chú nhé?" Nghe tiếng, Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc đang dắt Nguyên Bảo đi tới, mắt sáng rực: "Hảo ạ hảo ạ, bọn em thích nhất là được đánh với anh Ngọc." Thấy vẻ phấn khích của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa không nói nên lời: "Đứa trẻ này bị kích động gì à?" Võ công của Tô Ngọc lợi hại như vậy, Nam Kiều lại hào hứng thế, không sợ bị Tô Ngọc chỉnh cho một trận sao? "Chị dâu, cái này chị không hiểu rồi.

Anh Ngọc có giỏi thì bọn em mới đánh được một trận ra trò, mới có thể rút kinh nghiệm và tiến bộ chứ." Đánh với người ngang cơ chẳng có gì thú vị.

Đánh với anh Ngọc mới là thỏa mãn nhất. "Anh Ngọc ơi, hay là chọn ngày không bằng gặp ngày, ngay hôm nay anh thấy thế nào?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc hỏi thẳng.

Tô Ngọc thấy Nam Kiều đúng là đang ngứa tay, cười gật đầu: "Được, chú đi gọi những người khác lại đây, đã đánh thì đánh cho vui vẻ chút." "Rõ ạ, em đi ngay đây." Nói xong liền chạy biến.

Một lát sau bọn Bạch Khởi, La Hậu đều tới, nhìn kỹ sẽ thấy ánh mắt họ nhìn Tô Ngọc đều phát sáng.

Ánh mắt lấp lánh đó khiến Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên bắt đầu nghi ngờ chính mình.

Cuối cùng cô nhận ra đúng là mình không hiểu được kiểu so tài giữa đàn ông với nhau.

Vương Cẩn Hòa đi gọt ít hoa quả, lấy ít đồ ăn vặt, sai người khiêng ghế và bàn ra, lại dắt mấy đứa nhỏ bên cạnh rồi mới nhìn Tô Ngọc nói: "Ông xã, mọi người có thể bắt đầu rồi." Tô Ngọc quay đầu nhìn mớ đồ trong tay vợ, cạn lời.

Coi bọn anh là gì đây?

Diễn xiếc à?

Hoa quả, đồ ăn vặt, thế này chỉ thiếu thêm đĩa hạt dưa nữa thôi. "Vợ ơi, hay là bảo Thu Ý lấy thêm cho em ít hạt dưa với lạc nhé?" Tô Ngọc mở miệng hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu: "Được đấy, hèn gì em cứ thấy thiếu thiếu cái gì, xem náo nhiệt mà không có hạt dưa lạc rang thì đúng là thiếu mất linh hồn rồi." "..." Tô Ngọc và đám Nam Kiều đều đứng hình, chị dâu đang nói cái gì vậy không biết.

Thu Ý nén cười đi lấy hạt dưa lạc rang, Tiểu Bảo và Tiểu Trí vừa ăn vừa nhìn chằm chằm vào họ, ánh mắt như đang hỏi bao giờ thì bắt đầu.

Ánh mắt đó khiến Vương Cẩn Hòa cười không ngớt.

Chương 755

Con trai đúng là ủng hộ mẹ quá đi. "Lại đây." Tô Ngọc chẳng làm gì được mẹ con Vương Cẩn Hòa, chỉ đành nhìn đám Nam Kiều nói.

Đám Nam Kiều cũng không khách khí, sau khi Tô Ngọc ra hiệu, cả bốn người đồng thời ra tay.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí xem vô cùng kích động, đây là lần đầu tiên hai đứa thấy Tô Ngọc thực sự động thủ. "Cha giỏi quá ạ." "Các chú Nam Kiều cũng giỏi nữa." Tiểu Trí bên cạnh gật đầu đồng tình.

Tiểu Bảo rất đồng ý với lời Tiểu Trí, nhưng vẫn nghiêm túc nói: "Tớ cũng thấy các chú ấy rất giỏi, nhưng giỏi nhất vẫn là cha tớ." Cha có thể một chọi bốn, mà trông vẫn rất thong dong, nhìn là biết chưa dùng hết sức.

Thấy vẻ mặt vô cùng thoải mái của Tô Ngọc, đám Nam Kiều tức nổ đom đóm mắt, sau đó càng thêm nghiêm túc.

Thấy họ nghiêm túc, Tô Ngọc cũng nhanh chóng điều chỉnh trạng thái.

Sau đó Tiểu Bảo và Tiểu Trí đã được chứng kiến thế nào là cao thủ so chiêu.

Bình thường Tô Ngọc dạy hai đứa chỉ là trò trẻ con thôi.

Một nén nhang, nửa canh giờ... thời gian dần trôi qua, cả bốn người đồng loạt ngồi bệt xuống đất, nhìn Tô Ngọc hơi thở hơi dồn dập, quần áo hơi lộn xộn, run rẩy chỉ vào anh: "Anh Ngọc, anh đúng là mạnh đến mức biến thái." "Có tiến bộ đấy." So với hơn một năm trước, võ công của bốn người họ đúng là đã tiến bộ rất nhiều.

Trước đây bốn người cùng lên cũng chỉ cầm cự được chưa tới nửa canh giờ, giờ đã có thể trụ vững hơn nửa canh giờ, đó chính là một sự tiến bộ.

Đám Nam Kiều và La Hậu vốn đang hơi căng thẳng, nghe Tô Ngọc khen xong liền vui mừng cười rạng rỡ. "Anh Ngọc, bọn em không làm anh mất mặt chứ?" Nam Kiều tự hào hỏi. "Tất nhiên là không." Có những người em như đám Nam Kiều, anh thực sự cảm thấy rất tự hào.

Có những người em xuất sắc như vậy, đó cũng là điều mà người khác có cầu cũng không được.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ vui mừng của năm người, mắt hiện lên ý cười.

Cô có thể thấy lúc này Tô Ngọc đang rất vui. "Anh ơi, bao giờ chúng mình mới giỏi được như cha nhỉ?" Cha giỏi quá đi mất.

Hóa ra đây mới là cuộc đối đầu giữa các cao thủ, mấy thứ trước đây mình xem toàn là rác rưởi sao? "Đợi chúng mình lớn lên chắc là sẽ được thôi, tớ mới mười tuổi, cậu mới sáu tuổi mà." Họ vẫn còn thời gian, không sợ không giỏi được như cha. "Chúng mình phải chăm chỉ tập võ với cha, không giỏi được như cha thì ít nhất cũng phải được như các chú Nam Kiều chứ." Các chú Nam Kiều cũng rất cừ, chỉ thua cha có một chút thôi.

Tô Ngọc nghe lời hai đứa nhỏ, mắt hiện lên ý cười, đi tới xoa đầu hai đứa: "Vậy thì hai đứa phải cố gắng lên." "Cha, bọn con nhất định sẽ cố gắng, con và anh sẽ không để cha thất vọng đâu." Tiểu Bảo nói một cách nghiêm túc.

Nụ cười trên mặt Tô Ngọc dịu dàng hơn hẳn, sự kiên định trên mặt hai đứa nhỏ khiến giọng anh không tự chủ được mà nhẹ nhàng đi nhiều: "Trong lòng cha, hai đứa mãi mãi là niềm tự hào của cha, sao cha có thể thất vọng về hai đứa được?" Hai đứa nhỏ lập tức thấy hơi thẹn thùng, nhưng niềm vui hiện rõ trên mặt.

Hai đứa trẻ này rất sùng bái Tô Ngọc, giờ được anh khen ngợi như vậy, tự nhiên là sẽ rất vui. "Tiểu Bảo và những người khác cũng giống nhau thôi, đều rất mong được anh khen ngợi đấy." Đó là lời khen chân thành sau khi họ đã tiến bộ.

Đừng thấy đám Nam Kiều lớn hơn Tiểu Bảo nhiều, thực ra cũng vẫn chỉ là những đứa trẻ thôi. "Đúng thế, để được anh Ngọc khen là khó lắm đấy." Nam Kiều nhíu mày nói.

Họ quen anh Ngọc lâu như vậy mà mới chỉ được khen có hai lần, cộng thêm lần này mới là lần thứ ba.

Bản thân Tô Ngọc đã rất xuất sắc, tiêu chuẩn nhìn người cũng rất cao, mỗi lần họ cùng anh thi thố học tập, muốn được anh khen đúng là khó hơn lên trời.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Anh nghiêm khắc với họ thế sao?" "Nghiêm khắc một chút mới tốt." Mấy tên này nghịch ngợm lắm.

Lúc mới đầu còn không quản nổi họ, chẳng lẽ không được đả kích cho một trận tơi bời sao?

Để họ bớt kiêu ngạo, tưởng mình là thiên hạ đệ nhất.

Giờ thế này chẳng phải tốt hơn sao?

Đám Nam Kiều nghe Tô Ngọc nói xong liền cười hì hì, ngại ngùng gãi đầu.

Hồi mới quen, họ chẳng phục anh tí nào, thấy anh cũng chẳng lớn hơn bao nhiêu, dựa vào cái gì mà cứ dùng thái độ của bề trên đối xử với họ.

Mãi đến sau này mới biết thế nào là bị vả mặt, thế nào là sự thật phũ phàng.

Anh Ngọc đúng là quá giỏi.

Hình như chẳng có gì là anh không biết cả.

Những thứ họ giỏi, hễ nói ra là anh hiểu ngay, những thứ họ không giỏi anh cũng biết tuốt.

Sau đó họ còn thi những thứ mà cả hai bên đều không biết, kết quả vẫn là anh thắng.

Cuối cùng họ hoàn toàn tâm phục khẩu phục anh Ngọc, sẵn sàng nghe lời anh.

Vương Cẩn Hòa nghe đám Nam Kiều kể chuyện ngày xưa, không nhịn được cười: "Mọi người không biết là anh ấy có khả năng nhìn một lần là nhớ, học gì cũng chỉ cần xem qua là biết sao?" Sao đám trẻ này có thể nghĩ ra việc đi thi đấu với Tô Ngọc nhỉ?

Hơn nữa người này còn là người trọng sinh về, những thứ anh biết còn nhiều hơn thế nữa.

Đúng là nghé con không sợ hổ.

La Hậu nhíu mày không vui nói: "Lúc đó bọn em đâu có biết, mãi sau này mới biết đấy chứ." Lúc đó họ mới hiểu mình thua không hề oan uổng. "Mấy thứ anh Ngọc học nhìn thôi đã thấy đau đầu rồi, thế mà anh ấy vẫn xem một cách rất hào hứng." Cứ nghĩ đến những thứ Tô Ngọc xem hằng ngày là Nam Kiều lại thấy ngán ngẩm. "Sách anh ấy đọc đúng là rất đa dạng." "Chị dâu không biết đâu, anh ấy đúng là một tên biến thái, hồi ở Vong Ưu thành bao nhiêu người thi với anh ấy mà chẳng ai thắng nổi, ngay cả đại ca Thẩm cũng thua anh ấy luôn." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc như nhìn một quái vật.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Người có trí nhớ siêu phàm thì đương nhiên là như vậy rồi." "Sau này mọi người cũng đừng thi mấy thứ đó với anh ấy nữa." Nam Quỳnh gật đầu lia lịa: "Chị dâu không nói thì bọn em cũng chẳng dại gì thi với anh Ngọc nữa đâu, mấy chuyện tốn công vô ích đó bọn em không làm nữa." Họ đâu có ngốc, tự dưng đi tìm hành hạ làm gì cho mệt?

Vương Cẩn Hòa chỉ biết cười lắc đầu, ý cô là vậy sao?

Bất kể Vương Cẩn Hòa có ý gì, đám Nam Kiều cũng không còn ý định so tài với Tô Ngọc nữa.

Hồi ở Vong Ưu thành đã bị đả kích đủ thảm rồi, họ không muốn tiếp tục nữa. "Bị chuyện so tài của mọi người làm xao nhãng, em suýt quên hỏi, Cố Ngạn Kỳ bao giờ mới tỉnh lại?

Cứ thế này mãi e là người Cố gia sẽ không yên ổn đâu, nhất là Cố Thăng và Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa mở lời. "Bên Cố Ngạn Kỳ không có gì đáng ngại, chỉ là việc giải độc cần thêm thời gian, còn đám sát thủ Cố Hề Nhược thuê thì chúng em đã tìm ra manh mối rồi." Nam Kiều khẽ ho một tiếng, cũng quên chưa nói chuyện này với cô.

Chương 756

Tô Ngọc hỏi qua vài câu biết chuyện thế nào rồi thì không hỏi thêm nữa. "Đám sát thủ đó là thế nào?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi. "Đám sát thủ đó đến từ đâu chắc anh Ngọc cũng biết." "Anh cũng biết sao?" "Đúng vậy, đám sát thủ đó đều là người của Vọng Giang Các, nhưng toàn là hạng ba không đáng nhắc tới." Nam Kiều tỏ vẻ coi thường Vọng Giang Các.

Ngoại trừ mấy sát thủ kim bài ra, những người còn lại đều là hạng xoàng.

Tuy nhiên cái Vọng Giang Các này nhận làm ăn cũng hơi lạ, quy củ rất khác thường.

Cố Hề Nhược lại có thể nhờ được họ giúp đỡ, điều này khiến anh khá ngạc nhiên.

Trong mắt Tô Ngọc hiện lên vẻ suy tư, chỉ cần nghĩ một chút là biết ý Nam Kiều là gì. "Ý chú là Cố Hề Nhược có quan hệ với Giang Vọng?" Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của hai người có chút mơ hồ.

Sao tự dưng lại xuất hiện thêm một Vọng Giang Các nữa thế này? "Tô Ngọc, Vọng Giang Các là nơi nào vậy?

Chuyên đào tạo sát thủ sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Phải, nhưng không giống với những đám sát thủ mất nhân tính kia, Vọng Giang Các vẫn có nguyên tắc riêng, thường thì các thế gia không mời nổi họ ra tay đâu." Tô Ngọc giải thích cho cô về Vọng Giang Các.

Nghe xong, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày. "Sao Cố Hề Nhược lại dính dáng đến nhiều người như vậy nhỉ?" Cô hơi khó hiểu.

Cố Hề Nhược này nhảy múa cũng giỏi quá rồi đấy.

Đủ loại đàn ông dường như đều có quan hệ với cô ta.

Ở những nơi họ không biết, rốt cuộc cô ta còn nuôi bao nhiêu con cá nữa? "Cố Hề Nhược quăng lưới rộng thật đấy, ai cũng có thể bị cô ta tóm vào." Mà những con cá này đều là những người có thân phận địa vị.

Tô Ngọc gật đầu đồng tình: "Em nói đúng, hành vi của Cố Hề Nhược quả thực khiến người ta nghi ngờ, những mối quan hệ sau lưng cô ta cũng khiến người ta bất ngờ." Một hai người thì là tình cờ, nhưng ba bốn người thì không phải nữa rồi.

Một tiểu thư khuê các, dù có người giúp đỡ cũng không nên dính dáng đến tổ chức sát thủ, nhưng quan hệ của cô ta với Giang Vọng dường như khá tốt. "Ông xã, chuyện bên Cố Hề Nhược phiền anh giúp em điều tra một chút nhé." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói. "Yên tâm đi, chuyện này lát nữa anh sẽ sai người đi làm, em đừng lo lắng quá." Tô Ngọc trấn an.

Vương Cẩn Hòa không nói thêm gì nữa, bảo không lo lắng thì đúng là giả dối.

Cô không muốn sau này lại xuất hiện thêm những nhân tố bất ngờ nào nữa. "Cứ yên tâm chờ đi, anh sẽ bảo người sớm gửi tin tức về." "Gửi tin tức gì cơ?" Khi Tô Ngọc đang nói, giọng của Lâu Mãn Thanh từ bên ngoài truyền vào.

Nghe thấy giọng anh ta, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Đến đúng lúc thật đấy, đúng lúc chúng ta cần thì người lại tới." "Đúng là đến sớm không bằng đến đúng lúc." Tô Ngọc cười gật đầu, Tiểu Hòa nói đúng, Lâu Mãn Thanh đến thật đúng lúc.

Lâu Mãn Thanh nhướn mày nhìn hai người: "Xem chừng chị dâu đang cần em giúp đỡ à?" Cha mẹ đã bảo rồi, chị dâu giúp anh ta cưới được vợ thì chính là ân nhân của cả nhà, phải báo đáp cho tốt.

Giờ chị dâu có việc cần sai bảo, đương nhiên anh ta phải làm cho thật tốt. "Chúng tôi đúng là cần cậu giúp điều tra vài thứ." "Điều tra gì thế?" Lâu Mãn Thanh lập tức hứng thú, còn có tin tức gì mà Tô Ngọc không biết sao? "Quan hệ giữa Giang Vọng và Cố Hề Nhược." Một câu nói khiến Lâu Mãn Thanh vừa mới nhấp ngụm trà đã phun ra sạch.

Lau sạch nước trên miệng, anh ta kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ý anh là Cố Hề Nhược còn có quan hệ với cả Giang Vọng nữa sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Chúng tôi đúng là đang nghi ngờ như vậy." "Trời đất ơi, cái người phụ nữ này rốt cuộc có bao nhiêu người đàn ông vậy hả?" Chỉ tính những người anh ta biết thôi cũng đã mấy người rồi, giờ lại lòi đâu ra thêm một Giang Vọng nữa.

Ả ta coi mình là nữ vương đang thu nạp hậu cung đấy à?

Mà dù có là hậu cung của nữ vương thì cũng không thảm đến mức như Cố Hề Nhược chứ?

Cố Hề Nhược này giỏi thật đấy. "Tô Ngọc, anh không nhầm đấy chứ?

Thằng nhóc Giang Vọng sao có thể nhìn trúng loại phụ nữ như Cố Hề Nhược?" Giang Vọng nhìn đâu có mù, sao lại nhìn trúng người phụ nữ trước sau bất nhất như cô ta?

Tô Ngọc nhún vai: "Cái này anh cũng không rõ." "Chính vì không biết nên mới bảo anh đi điều tra một chút, dù sao anh và Giang Vọng quan hệ cũng được." Đây mới là lý do Tô Ngọc thấy Lâu Mãn Thanh thì bật cười.

Quan hệ giữa Lâu Mãn Thanh và Giang Vọng còn tốt hơn họ tưởng nhiều. "Nếu thằng nhóc Giang Vọng thực sự nhìn trúng Cố Hề

Nhược, tôi nhất định phải cười nhạo cậu ta một trận ra trò.

Cái người này rõ ràng nói ghét nhất loại phụ nữ giả tạo, nếu cậu ta bị Cố Hề Nhược lừa, tôi chắc chắn sẽ đốt pháo ăn mừng." Lâu Mãn Thanh vỗ tay nói. "Bây giờ anh đã bắt đầu hả hê rồi à, như vậy có vẻ không tốt lắm đâu?

Dù gì anh còn chưa biết rõ chuyện thế nào mà đã vội cười nhạo người ta rồi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được lên tiếng nhắc nhở.

Tô Ngọc lên tiếng an ủi: "Tiểu Hòa, chuyện này em cứ hoàn toàn yên tâm." "Sao cơ?" "Cậu ta và Giang Vọng vốn là thế, hai người thường xuyên gây gổ như vậy, chẳng khác gì đôi oan gia vui vẻ cả." Tô Ngọc nghĩ đến những chuyện ấu trĩ hai người họ từng làm mà cảm thấy vô cùng chê bai.

Lâu Mãn Thanh khụ một tiếng: "Trước mặt chị dâu, anh không biết giữ chút thể diện cho tôi sao?" Tô Ngọc nhìn Lâu Mãn Thanh từ trên xuống dưới: "Người như cậu cũng cần thể diện à?" Lâu Mãn Thanh lườm Tô Ngọc một cái, sao anh ta lại không cần thể diện chứ? "Anh đừng lúc nào cũng bắt nạt người ta như vậy, không tốt đâu." "Chuyện của Giang Vọng khi nào có tin tức tôi sẽ báo cho hai người ngay, nhưng chưa chắc là do Giang Vọng làm đâu." Lâu Mãn Thanh tuy hay đối đầu với Giang Vọng, mỗi lần gặp là lại mỉa mai đối phương, nhưng họ lại hiểu rõ về nhau rất sâu sắc.

Giang Vọng là người thế nào anh ta biết rõ.

Có khi là do thuộc hạ của cậu ta làm ra chuyện này cũng nên. "Hóa ra là vậy." "Tôi đi trước đây, có tin tức sẽ thông báo cho hai người." Nói xong anh ta liền rời đi, chén trà vẫn còn chưa uống hết. "Lâu Mãn Thanh gặp chuyện vui nên tinh thần sảng khoái à?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu hỏi Tô Ngọc.

Mấy ngày nay mỗi lần gặp Lâu Mãn Thanh, anh ta đều cười hớn hở, như sợ người khác không biết mình đang vui vậy. "Đúng thế, ai cũng vậy thôi." Đính hôn, thành hôn với người mình thích thì tự nhiên sẽ vô cùng hạnh phúc. "Họ có nói bao giờ thành hôn không?" "Xem ý của Minh gia thì có lẽ là cuối năm hoặc đầu năm sau, họ vẫn muốn giữ Minh Uyển Hân thêm một thời gian nữa." "Hóa ra là thế." Thảo nào Lâu Mãn Thanh chẳng vội vàng chuẩn bị chuyện cưới xin. "Chắc Lâu Mãn Thanh phải đợi dài cổ rồi." "Không đợi thì biết làm sao?

Chẳng lẽ dám đến tìm Minh gia gây rắc rối?

Có cho cậu ta thêm mấy lá gan cũng chẳng dám." Tô Ngọc buồn cười nói.

Dám đi tranh con gái với nhạc phụ tương lai, chắc cậu ta không muốn sớm ngày thành hôn nữa rồi.

Chương 757

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc.

May mà Lâu Mãn Thanh đã đi rồi, nếu không gã này còn chẳng biết sẽ thốt ra lời gì nữa, đến lúc đó chắc Lâu Mãn Thanh phải đòi quyết đấu với anh mất. "Ngày mai em định đi thăm Cố Ngạn Kỳ." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc thoáng chút không vui: "Hắn ta chẳng phải có đám Vạn Cổ trông chừng rồi sao?

Có gì mà phải thăm?" Người chưa chết thì có gì mà xem.

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tô Ngọc: "Anh ấy vẫn chưa tỉnh, em chỉ muốn đi xem thử, lo Cố Thăng lại làm gì anh ấy." "Gần đây những việc Cố Thăng làm khiến người ta có chút nghi ngờ." "Chuyện rất đơn giản, vì ông ta đã nhìn thấu bộ mặt thật của Cố Hề Nhược, giờ lại nhớ đến cái tốt của em và Cố Ngạn Kỳ.

Ông ta không muốn về già trở thành kẻ cô độc nên mới muốn lấy lòng em và Cố Ngạn Kỳ thôi." "Tôi và ông ta đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, thay vì tốn thời gian tìm tôi, chi bằng ông ta nên nghĩ cách hàn gắn với Cố Ngạn Kỳ thì hơn.

Dù sao đó mới là đứa con trai ông ta nuôi lớn, so với đứa con gái mới nhận lại giữa chừng như tôi thì tốt hơn biết bao nhiêu." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, bất mãn lầm bầm.

Nói chung cô cực kỳ ghét việc Cố Thăng tính toán với mình như thế. "Cố Thăng tự nhiên hiểu đạo lý này, nhưng ông ta cũng biết rõ muốn Cố Ngạn Kỳ tha thứ cho mình thì cơ hội duy nhất là bắt đầu từ phía em.

Trước đây những gì ông ta làm với Cố Hề Nhược và hai người đã khiến Cố Ngạn Kỳ hoàn toàn thất vọng, muốn hàn gắn không dễ dàng như vậy." Huống hồ hiện tại Cố Thăng chẳng qua vì mất đi đứa con gái Cố Hề Nhược nên mới muốn tạo quan hệ tốt với họ.

Cố Ngạn Kỳ dù biết tâm tư của Cố Thăng cũng sẽ không đồng ý để ông ta làm vậy. "Rất nhiều chuyện Cố Ngạn Kỳ hiểu rõ trong lòng, anh ấy biết em sẽ không đồng ý nên tự nhiên cũng không nhận lời Cố Thăng.

Hiện giờ anh ấy vẫn đang hôn mê, Cố Thăng tất nhiên không thể bỏ qua cơ hội lấy lòng em." Cố Thăng thực ra rất hiểu, sau khi Cố Ngạn Kỳ tỉnh lại, quan hệ giữa họ chắc chắn chẳng tốt đẹp gì.

Nếu thật sự làm vậy, e rằng sau này sẽ tự chuốc lấy phiền phức, đó chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Chỉ cần Cố Thăng không phải kẻ ngu, ông ta sẽ chọn lúc này để lấy lòng Vương Cẩn Hòa.

Chỉ có như vậy ông ta mới có chút tiếng nói trước mặt Cố Ngạn Kỳ.

Vương Cẩn Hòa vô duyên đảo mắt một cái, bực bội nói: "Trông tôi giống người dễ lừa lắm sao?

Nếu tôi thực sự đồng ý thì vết thương trên tay tôi chẳng phải uổng công rồi à?

Hơn nữa người nói đoạn tuyệt quan hệ là tôi, còn để Hoàng huynh ban thánh chỉ đoạn tuyệt, nếu thực sự như ý Cố Thăng thì chẳng khác nào tôi tự vả vào mặt mình và Hoàng huynh sao?

Tôi mất mặt thì cũng thôi, nhưng để Hoàng huynh mất mặt theo thì ra thể thống gì?" Khi đó Huyền Phỉ Nhiên cũng là có ý tốt, cô không thể để anh ấy bị người đời đàm tiếu được.

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào trán Vương Cẩn Hòa, bất lực lắc đầu: "Em không cần phải nghĩ rõ ràng đến thế đâu." Vương Cẩn Hòa sững người một lát rồi bật cười: "Tô Ngọc, con người sống là phải biết điều với nhau, Hoàng huynh đối xử tốt với em, em tự nhiên cũng phải cân nhắc cho anh ấy nhiều hơn một chút." "Em có lòng như vậy là Hoàng huynh vui rồi, em cũng không cần quá lo lắng, bên phía Hoàng huynh không cần em phải bận tâm đâu." "Việc lớn em chắc chắn không giúp được gì, nhưng mấy việc nhỏ này em chẳng lẽ không chú ý một chút sao?

Đến lúc đó đừng để người của Ngự Sử Đài đến tìm em gây phiền phức là được." Cứ nghĩ đến mấy người ở Ngự Sử Đài là Vương Cẩn Hòa lại đau đầu vô cùng.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Xem ra Ngự Sử Đài bây giờ tiếng ác đồn xa rồi." "Có người thì làm việc chính sự thật, nhưng có kẻ việc chính chẳng làm, chỉ biết đi bới móc gây phiền phức cho người này người nọ, nghe mà phát phiền." Vương Cẩn Hòa lầm bầm bất mãn.

Tô Ngọc tự nhiên hiểu ý của Vương Cẩn Hòa: "Chính vì thế nên anh mới không thích lên triều thường xuyên." "Anh thôi đi, mỗi lần anh lên triều đều dọa mấy vị đại thần đó sợ gần chết còn gì." "Là do gan họ nhỏ thôi, chẳng liên quan gì đến anh cả." Vương Cẩn Hòa cũng không tranh cãi thêm với Tô Ngọc về đề tài này mà tiếp tục nói chuyện của Cố Ngạn Kỳ: "Mẹ đã để Cố Ngạn Kỳ bắt đầu khảo hạch thì chứng tỏ mẹ cũng công nhận vị thiếu chủ này, Cố Ngạn Kỳ không được phép xảy ra chuyện gì cả.

Nhà họ Cố hiện giờ lắm kẻ tiểu nhân, lại còn một Cố Thăng đầy dã tâm, dù Cố Hề Nhược không còn ở Cố gia nữa nhưng tâm tư của cô ta với vị trí gia chủ vẫn chưa hề giảm bớt đâu." Cố Hề Nhược không có mặt cũng không thể khẳng định là đã hết nguy hiểm, dù sao cô ta cũng từng thuê người giết người rồi. "Em nói cũng có lý." "Mai em sẽ đi thăm Cố Ngạn Kỳ, mấy ngày rồi em chưa tới.

Còn bên phía Bàn Tử, đợi em từ Cố gia về rồi sẽ qua đó, em cũng có chuyện cần nói với cậu ấy." Vương Cẩn Hòa cười nói với Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa đã nói vậy, Tô Ngọc còn biết làm gì hơn?

Chỉ đành gật đầu đồng ý với cách làm của cô.

Ngày hôm sau Tô Ngọc vào cung, còn Vương Cẩn Hòa thì đến Cố gia.

Nghe tin Vương Cẩn Hòa tới, Cố Thăng vội vàng dẫn người đến viện của Cố Ngạn Kỳ.

Tâm phúc của Cố Ngạn Kỳ thấy dáng vẻ ân cần của Cố Thăng thì trong mắt hiện lên tia châm chọc.

Trước đây chẳng phải ông ta coi thường Vương phi lắm sao?

Giờ lại như thế này là vì cái gì?

Hay thực sự tưởng Vương phi không nhớ gì nữa?

Thấy Cố Thăng sán lại gần, Vương Cẩn Hòa theo bản năng nhíu mày, trong lòng thấy khó chịu với ông ta. "Có việc gì không?" "Hôm nay con qua đây..." "Tôi đến xem Cố Ngạn Kỳ thế nào rồi, nếu ông không có việc gì thì mời đi cho." Vương Cẩn Hòa cứ thấy Cố Thăng là tâm trạng không tốt.

Người này còn mặt dày chạy tới trước mặt, thật không hiểu ông ta nghĩ gì. "Cẩn Hòa, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, con..." "Đủ rồi." Vương Cẩn Hòa rất ghét mấy kẻ không biết điều cứ tới chỉ tay năm ngón với mình, cô thấy phiền chỉ muốn đánh người thôi. "Cố Thăng, lần trước tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Hay ông không hiểu tiếng người?

Rốt cuộc cái gì khiến da mặt ông dày đến mức độ này, chuyện đã thế rồi mà vẫn có thể vờ như không có gì xảy ra để nói chuyện với tôi?

Nói chuyện thì thôi đi, lại còn dám lên mặt dạy đời tôi, ông nghĩ mình có tư cách đó sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng với ánh mắt đầy chán ghét.

Cô tự nhận lần trước đã nói hết những gì cần nói rồi, sao Cố Thăng vẫn cứ tìm đến cô như vậy? "Ta không có ý đó, ta chỉ muốn làm tròn trách nhiệm của một người cha, ta..." "Khỏi đi, tôi không cần.

Trước đây tôi không cần cái gọi là tình cha của ông, bây giờ lại càng không, tôi không còn là đứa trẻ lên ba nữa." Làm tròn trách nhiệm người cha?

Người này thật sự dám nói ra đấy. "Con nhất định phải như vậy sao?

Bây giờ ta đã biết lỗi rồi, cũng muốn tạo quan hệ tốt với con, con nhất định phải làm cho quan hệ giữa chúng ta tệ đến mức này mới vừa lòng hả?" Cố Thăng liên tục bị con gái ruột làm cho mất mặt, trong lòng cũng vô cùng khó chịu, ông ta nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Chỉ một câu nói đã khiến Vương Cẩn Hòa bật cười, có điều nụ cười đó đầy vẻ mỉa mai. "Ông biết lỗi thì tôi phải tha thứ cho ông à?

Trên đời này làm gì có chuyện hời như thế?

Ông nói muốn làm tròn trách nhiệm của người cha, vậy tôi cũng muốn hỏi ông đây, lúc Cố Hề Nhược muốn lấy mạng tôi, sao ông không nghĩ ông là cha tôi?

Lúc ông vì Cố Hề Nhược mà đến Ngọc Vương phủ nói không có đứa con gái này, sao ông không nghĩ ông là cha tôi?

Lúc tôi chặt tay đoạn tuyệt quan hệ với ông, ông cũng lạnh nhạt đứng nhìn, khi đó sao ông không nghĩ ông là cha tôi?

Chương 758

Đừng quên những lời ông đã nói lúc đó, sao ông không nói đoạn tuyệt luôn đi?" Sắc mặt Cố Thăng xanh mét khó coi, trong lòng cũng có chút hổ thẹn nhưng vẫn cảm thấy Vương Cẩn Hòa quá gay gắt. "Những chuyện đó đã qua lâu rồi, việc gì con cứ phải ghi hận mãi như vậy?" "Chuyện đã qua không có nghĩa là chưa từng xảy ra.

Ông có thể coi như không có gì nhưng tôi thì không, vì người bị tổn thương là tôi chứ không phải ông.

Cố Thăng, nếu ông còn chút liêm sỉ thì đã không nói ra những lời như vậy." Sự chán ghét trong mắt Vương Cẩn Hòa hiện rõ mồn một.

Trong lòng cô chẳng còn chút thiện cảm nào với Cố Thăng.

Cái sự ghét bỏ lộ liễu đó, chỉ cần có mắt là thấy được, nhưng Cố Thăng cứ như bị mù vậy.

Không thấy thì thôi, lại còn cứ sán tới để người ta thêm ghét. "Con..." "Những gì cần nói tôi đã nói rõ rồi, hy vọng ông đừng tiếp tục xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Tôi không có và cũng không cần người cha như ông.

Lần trước tôi đã nói rồi, có bản lĩnh thì ông cứ đi tìm cha tôi mà nói, ông đến cha tôi còn chẳng dám gặp mà còn định ở đây nhận người thân?

Ông không xứng." Nói xong, mặc kệ Cố Thăng giận đến mức nào, Vương Cẩn Hòa liền vào xem Cố Ngạn Kỳ.

Nam Kiều nhìn Cố Thăng từ trên xuống dưới với vẻ khinh bỉ: "Ông đúng là tướng mạo chẳng ra làm sao mà nghĩ thì hay gớm nhỉ.

Biết được bộ mặt thật của Cố Hề Nhược xong là muốn đến gây phiền phức cho chị dâu chúng tôi à?

Coi bọn tôi là người chết hết rồi chắc?" Cố Kình đứng dưới hiên nhà, vừa rồi chứng kiến toàn bộ sự việc.

Cố Thăng này quả nhiên da mặt rất dày. "Gia chủ, ông tốt nhất đừng đắc tội Vương phi, nếu không Cố gia chúng ta gánh không nổi đâu.

Ông phải luôn ghi nhớ những lời mình từng nói, ông chỉ có một đứa con gái duy nhất là Cố Hề Nhược, người khác không xứng và cũng đừng hòng cậy vào thân phận mà cướp đi vị trí của cô ta." Cố Kình mỉa mai nhắc lại.

Những lời này đều là Cố Thăng từng nói với đám tộc lão họ.

Giờ nghe lại không biết ông ta có thấy châm chọc không?

Có thấy như bị tát vào mặt không? "Mọi người không giúp tôi thì thôi, lại còn đứng đó nói lời mỉa mai." Những người này không biết nếu hòa hoãn quan hệ với Vương Cẩn Hòa sẽ mang lại bao nhiêu lợi ích cho Cố gia sao?

Đạo lý này không cần Cố Thăng nói, Cố Kình và những người khác tự nhiên cũng biết.

Nhưng chính vì biết nên họ mới không thể làm vậy.

Vương Cẩn Hòa hiện giờ vốn chẳng có thiện cảm gì với Cố gia, cô đồng ý cứu thiếu chủ cũng là vì thiếu chủ từng công nhận cô.

Nhưng chỉ dừng lại ở đó thôi.

Vương phi không phải loại người họ bảo gì là làm nấy.

Cô cũng không phải đứa trẻ không hiểu chuyện, càng không phải người không biết thù hận.

Những lời Cố Thăng từng nói với Vương Cẩn Hòa, đến giờ họ nghĩ lại còn thấy căm phẫn, huống hồ chính là Vương Cẩn Hòa. "Hiện giờ Cố Hề Nhược đã hòa ly với Khanh Vũ Không, chính là lúc cần người cha như ông đấy, sao ông không đi mà giúp cô ta?" Chuyện Cố Hề Nhược hòa ly, Cố Thăng có biết.

Nhưng cũng chỉ là biết thôi, còn những việc khác ông ta chẳng hề quan tâm.

Cố Hề Nhược ở đâu, tương lai thế nào, Cố Thăng chưa từng nghĩ tới.

Sau khi gạt bỏ những điều đó, ông ta mới phát hiện thực ra mình cũng chẳng quan tâm đến Cố Hề Nhược lắm.

Ông ta cũng chẳng quan tâm gì Vương Cẩn Hòa, muốn cô quay lại chẳng qua là để nâng cao địa vị của mình trong Cố gia thôi.

Chỉ là Vương Cẩn Hòa không dễ dỗ dành, căn bản chẳng thèm nghe lời ông ta.

Đôi mày hơi nhíu lại, đứng trong phòng, Cố Thăng bắt đầu toan tính xem phải làm thế nào mới khiến Vương Cẩn Hòa ngoan ngoãn nghe lời.

Cố Kình định nói gì đó thì thấy ánh mắt đầy toan tính của Cố Thăng, đặc biệt là ánh mắt nhìn vào phòng Cố Ngạn Kỳ vô cùng kỳ quái, cứ như là...

Sắc mặt Cố Kình hơi biến đổi, xem ra Cố Thăng muốn ra tay với Vương phi. "Cố Thăng, ông nên nhớ kỹ thân phận của mình, đừng quên bổn phận." Cố Kình không nhịn được lên tiếng cảnh cáo.

Thân phận của ông ta?

Ông ta là nhạc phụ của Ngọc Vương, là cha ruột của Ngọc Vương phi, đó chính là thân phận của ông ta.

Còn bổn phận, ông ta phải là gia chủ duy nhất của Cố gia.

Đó mới là bổn phận.

Nhìn dáng vẻ này của Cố Thăng, Cố Kình biết lời mình nói ông ta chẳng hề lọt tai, trong lòng thầm lo lắng.

Nhìn Cố Thăng một hồi lâu, Cố Kình xoay người vào phòng, nhìn Vương Cẩn Hòa đang đứng bên giường trầm ngâm. "Vương phi, sau này người nhất định phải cẩn thận với Cố Thăng." Cố Kình không nhịn được lo lắng nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Cố Kình, nhíu mày hỏi: "Tại sao ông lại nói với tôi chuyện này?" "Cố Thăng quá nôn nóng trục lợi, ông ta chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội lợi dụng người và Vương gia để tiến thân.

Nếu người không nghe lời, ông ta nhất định sẽ tìm cách ép người phải thỏa hiệp." Sống cùng Cố Thăng mấy chục năm, Cố Kình quá hiểu tính tình ông ta, nhìn bộ dạng đó là biết đang tính kế gì rồi.

Muốn có lợi từ Vương phi thì phải khiến Vương phi nghe lời mới được.

Cố Thăng hiện giờ đang ôm ý đồ đó.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ, trong tiếng cười đầy vẻ mỉa mai dành cho Cố Thăng: "Đa tạ ông đã nhắc nhở." Cố Thăng chắc quên mất nhà cô có thần y, cũng có người chơi cổ trùng rồi.

Hạ độc hay hạ cổ cô đều không phải ý kiến hay đâu.

Thấy Vương Cẩn Hòa chẳng những không lo lắng mà còn cười như vậy, Cố Kình bất lực, đúng là vẫn còn trẻ con, chuyện liên quan đến tự do của mình mà vẫn cười được. "Vương phi đừng chủ quan, cẩn thận bị Cố Thăng tính kế." "Không sao đâu, nhà tôi có thần y, Nam Kiều lại là tiểu Vương gia của Nam Cương, mấy thứ cổ trùng này không ai hiểu rõ hơn cậu ấy.

Cố Thăng dù muốn hạ độc hay hạ cổ tôi thì cũng chẳng có cơ hội thành công đâu.

Còn nếu muốn gây phiền phức cho Tiểu Bảo thì đúng là tự tìm đường chết." Vương Cẩn Hòa cười lạnh vẻ khinh thường.

Tô Ngọc đã bố trí không ít người bên cạnh Tiểu Bảo, Cố Thăng muốn thử thì cứ việc, để xem cuối cùng ông ta có biến thành kẻ ngốc không?

Chương 759

Cố Kình nhìn Vương Cẩn Hòa, lúc này mới sực nhớ ra những nhân tài dị sĩ trong phủ cô.

Nhìn Nam Kiều đang tựa người bên cạnh, Cố Kình bỗng cảm thấy làm bạn với Vương phi vẫn tốt hơn, đừng bao giờ làm kẻ thù, nếu không chết lúc nào cũng chẳng hay.

Nam Kiều cũng nghe thấy cuộc trò chuyện của hai người: "Chị dâu cứ yên tâm, nếu lão già đó dám động thủ với chị, em sẽ cho lão nếm mùi dao." "Đừng lúc nào cũng đòi giải quyết bằng dao, như vậy không tốt đâu." "Chị dâu yên tâm, chúng em đều là người văn minh, không làm mấy chuyện đó đâu." Vương Cẩn Hòa im lặng nhìn Nam Kiều, sao cảm thấy không giống như vậy nhỉ?

Nghĩ một lát, Vương Cẩn Hòa cũng đành thỏa hiệp, thôi thì Nam Kiều nói vậy cũng là nghe lời cô rồi, còn những việc khác cậu ta muốn quậy thế nào thì quậy.

Đừng để người ta bị hỏng là được.

Nghĩ vậy Vương Cẩn Hòa chẳng còn chút áp lực nào, chỉ chờ xem sau này Nam Kiều sẽ làm gì.

Cố Kình nhìn người này rồi lại nhìn người kia, cứ cảm thấy có gì đó sai sai.

Vương Cẩn Hòa đứng bên giường nhìn gương mặt trắng bệch của Cố Ngạn Kỳ, tò mò hỏi: "Nam Kiều, thuốc giải thế nào rồi?" Nghe đến thuốc giải, Cố Kình cũng không nhịn được nhìn Nam Kiều, trong mắt đầy vẻ hy vọng. "Thuốc giải xong rồi, bây giờ cho Cố Ngạn Kỳ uống vào là sẽ tỉnh lại thôi, lúc đó tự nhiên sẽ không sao nữa." Nghe Nam Kiều nói vậy, Vương Cẩn Hòa lập tức yên tâm, Cố Kình đứng bên cạnh cũng rất vui mừng.

Chỉ cần thiếu chủ không sao là tốt rồi, còn những chuyện khác ông không quan tâm nữa.

Đi theo Cố Ngạn Kỳ một thời gian, Cố Kình cũng nhận ra rằng nếu Cố gia này còn có ai đủ sức dẫn dắt thì chắc chắn là Cố Ngạn Kỳ, chứ không phải hạng người ích kỷ như Cố Thăng.

Nghĩ đến những việc Cố Thăng đã làm, Cố Kình cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Đợi thiếu chủ tỉnh lại, chuyện của Cố Hề Nhược cũng nên xử lý cho sạch sẽ.

Dám hạ độc thiếu chủ, Cố Hề Nhược đúng là ăn gan hùm mật gấu rồi. "Vậy thì cho Cố Ngạn Kỳ uống đi." Mau để Cố Ngạn Kỳ khỏe lại, anh ta khỏe lại thì cô cũng xong việc ở đây. "Được." Sau khi Nam Kiều cho Cố Ngạn Kỳ uống thuốc, Vạn Cổ bắt đầu châm cứu để tăng cường hiệu quả của thuốc.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn hai người bận rộn.

Nam Kiều nhìn Vạn Cổ hạ châm mà mắt không thèm chớp lấy một cái, trong lòng không khỏi tặc lưỡi.

Cây châm dài như thế mà cứ thế đâm vào người ta, Vạn Cổ và Bạch Khởi đều là những kẻ đáng sợ.

Thấy bộ dạng cảnh giác của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Nam Kiều, sao chị thấy em có vẻ hơi sợ kim bạc trong tay Vạn Cổ thế?" Vạn Cổ liếc nhìn Nam Kiều, quả thực thấy được sự cảnh giác trong mắt cậu ta. "Cậu muốn thử không?" Vạn Cổ cố ý đưa kim bạc tới gần, tò mò hỏi.

Sắc mặt Nam Kiều lập tức đen lại, bực bội nói: "Tôi có biết dùng đâu, anh đưa cho tôi chẳng phải là muốn hại chết người ta sao?" Vạn

Cổ cười khẽ, không nói gì thêm, trái lại cảm thấy Nam Kiều khá thú vị.

May mà Nam Kiều không biết Vạn Cổ đang nghĩ gì, nếu không chắc sẽ lao vào đánh nhau với anh ta mất.

Vạn Cổ đứng bên cạnh quan sát châm bạc trên người Cố Ngạn Kỳ, đợi đến lúc thích hợp mới rút kim ra.

Nam Kiều nhìn Cố Ngạn Kỳ, bĩu môi nói: "Khi nào thì gã này mới tỉnh lại đây?" Làm tốn bao nhiêu thời gian của cậu và Vạn Cổ, sau này phải bắt Cố Ngạn Kỳ bồi thường một bữa linh đình mới được, nếu không thật uổng công mấy ngày nay bận rộn. "Lát nữa là tỉnh thôi." Nam Kiều ậm ừ một tiếng.

Quả nhiên, khoảng một nén nhang sau, Cố Ngạn Kỳ từ từ mở mắt.

Nhìn nơi mình đang nằm, mắt anh ta hiện lên vẻ mờ mịt. "Tôi còn sống sao?" Giọng Cố Ngạn Kỳ khản đặc.

Nghe thấy tiếng anh ta, Vương Cẩn Hòa đi tới.

Nhìn Cố Ngạn Kỳ tuy còn yếu nhưng dù sao cũng đã tỉnh lại. "Đã nói chuyện được thì đừng có hỏi mấy câu ngớ ngẩn như thế, mất mặt lắm." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Mấy câu hỏi ngốc nghếch như vậy mà anh ta cũng hỏi ra được?

Cố Ngạn Kỳ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa thì ngẩn người một lát, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười.

Không cần đoán cũng biết sau khi mình trúng độc, thuộc hạ đã đi tìm Vương Cẩn Hòa nhờ người đến giải độc cho anh ta. "Vương phi, đa tạ cô." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ, lúng túng nói: "Là do số anh chưa tận thôi." Cố Ngạn Kỳ cười nhẹ: "Không phải số chưa tận, mạng của tôi là do cô cứu về." Nam Kiều đen mặt ngắt lời: "Mạng của anh là do tôi và Vạn Cổ cứu về đấy nhé.

Sao hả?

Muốn dây dưa với chị dâu của tôi à?

Đừng có mơ." Cố Ngạn Kỳ khẽ khụ một tiếng, vì ho nên gương mặt tái nhợt thoáng chút hồng hào.

Sắc mặt có chút hồng hào khiến Cố Ngạn Kỳ trông bớt thê thảm hơn. "Anh muốn cảm ơn thì cảm ơn Vạn Cổ và Nam Kiều ấy, họ đã tốn không ít thời gian mới nghiên cứu ra thuốc giải đấy." Vương Cẩn Hòa lên tiếng. "Đa tạ hai vị." Cố Ngạn Kỳ biết Vương Cẩn Hòa không muốn dây dưa quá nhiều nên cũng không cưỡng cầu, quay sang hai người kia cảm ơn.

Người hò hét đòi cảm ơn là Nam Kiều, giờ chính cậu ta lại cảm thấy ngại ngùng.

Nam Kiều khẽ khụ một tiếng, lầm bầm: "Không có gì." Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều kinh ngạc hỏi: "Nam Kiều, em thẹn thùng đấy à?" Nam Kiều quay sang Vương Cẩn Hòa, nghiêm mặt nói: "Chị dâu nhìn nhầm rồi, em làm gì có cái cảm xúc đó." Dù có thì cũng kiên quyết không thừa nhận.

Cố Ngạn Kỳ tựa vào giường nhìn dáng vẻ ngụy biện của Nam Kiều mà không khỏi buồn cười.

Hóa ra vị tiểu Vương gia của Nam Cương này lại đáng yêu như vậy.

Thấy Cố Ngạn Kỳ nhìn mình bằng ánh mắt kỳ quặc, Nam Kiều gắt: "Anh nhìn cái gì mà nhìn?" "Không có gì." Cố Ngạn Kỳ vội quay đi không nhìn nữa, đứa nhỏ này tính tình cũng nóng nảy thật.

Vương Cẩn Hòa bước tới: "Chuyện này là sao?

Chẳng phải tôi đã đưa thuốc giải cho anh rồi à?" Không nhắc thì thôi, nhắc đến chuyện này sắc mặt Cố Ngạn Kỳ liền trở nên cực kỳ khó coi. "Là do Cố Hề Nhược làm." Cố Ngạn Kỳ âm trầm nói.

Với câu trả lời này Vương Cẩn Hòa chẳng lấy gì làm lạ, vì đó cũng là điều họ đã đoán được. "Chuyện này có liên quan gì đến Cố Thăng không?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cố Ngạn Kỳ im lặng, mày nhíu chặt, môi mím lại.

Cố Kình thấy phản ứng này của Cố Ngạn Kỳ thì tim thót lại: "Chuyện này thực sự có nhúng tay của gia chủ sao?" Cố Ngạn Kỳ gật đầu: "Cố Hề Nhược là do ông ta đưa tới, rượu cũng là ông ta đưa cho tôi uống." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ như nhìn một kẻ ngốc. "Anh không bị cái gọi là tình thân của họ lừa đấy chứ?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Nếu thực sự vì lý do này thì cô sẽ coi thường Cố Ngạn Kỳ mất.

Chương 760

Biết rõ Cố Thăng và Cố Hề Nhược là loại người gì mà vẫn mắc bẫy?

Cái đầu trên cổ anh để làm cảnh à? "Tôi chỉ muốn xem họ định làm gì thôi." Cố Ngạn Kỳ có thể cảm nhận được sự chê bai và bất mãn của Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa lườm anh ta một cái, chẳng buồn nói chuyện tiếp.

Nam Kiều khinh bỉ nói: "Anh đúng là tự mình hại mình, định xem người ta làm gì cuối cùng lại tự nộp mạng luôn." Lời Nam Kiều nói khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng đồng tình: "Nam Kiều nói đúng đấy, Cố Ngạn Kỳ, anh tốt nhất nên nghĩ kỹ xem sau này phải làm gì.

Nếu lần này còn chưa cho anh một bài học thì sau này anh có ra sao tôi cũng mặc kệ đấy." Cô đã cứu Cố Ngạn Kỳ một lần, coi như đã trả xong ơn nghĩa cho Cố phu nhân, nếu anh ta vẫn tiếp tục tự tìm đường chết thì cô tuyệt đối không quản nữa.

Cố Ngạn Kỳ khẽ khụ một tiếng, trong lòng có chút oán thán, dù sao anh ta cũng là anh trai cô, sao cô lại chẳng ưa anh ta như vậy chứ? "Thiếu chủ, đừng nói là Vương phi chê bai cậu, ngay cả tôi cũng thấy lần này cậu tự chuốc họa vào thân." Cố Hề Nhược và Cố Thăng là hạng người gì?

Rượu họ đưa mà cũng dám uống?

Bị em gái mắng thì thôi, giờ đến người trong tộc cũng nói mình, Cố Ngạn Kỳ nhìn họ bảo: "Tôi hiện giờ vẫn là bệnh nhân đấy." "Đáng đời." Cố Kình bực bội nói.

Vị thiếu chủ này chẳng phải là đáng đời sao?

Cố Ngạn Kỳ tỉnh rồi, nỗi lo trong lòng Vương Cẩn Hòa cũng vơi đi ít nhiều.

Nhưng chuyện của Cố Hề Nhược và Cố Thăng chắc chắn không thể cứ thế mà bỏ qua. "Về chuyện hai cha con Cố Hề Nhược, anh định làm thế nào?

Đúng rồi, nói cho anh một tin không hẳn là tốt nhé." Cố Ngạn Kỳ quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa, muốn biết cô định nói gì. "Cố Thăng đã biết bộ mặt thật của Cố Hề Nhược, quan hệ hai người họ đã rơi xuống điểm đóng băng, chắc chẳng có cơ hội hàn gắn đâu." "Ông ta có làm phiền cô không?" Cố Ngạn Kỳ hỏi.

Với sự mặt dày và khao khát quyền thế của Cố Thăng, mất đi Cố Hề Nhược chắc chắn ông ta sẽ nhắm vào Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày: "Không tồi, giờ lại thông minh lên rồi đấy." Cố Ngạn Kỳ bất lực: "Vương phi, tôi nói nghiêm túc, không có đùa đâu." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Tôi biết anh nghiêm túc, tôi cũng nghiêm túc mà.

Cố Thăng tìm tôi vì mục đích gì anh tự biết rõ, tôi với ông ta và Cố gia sẽ không có bất kỳ dây dưa nào nữa." "Vương phi đừng quên mẫu thân của cô là cô nương nhà họ Cố." Dù không nhận Cố Thăng thì Vương Cẩn Hòa vẫn là tiểu thư của Cố gia.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Cố Ngạn Kỳ: "Anh cố ý chọc tức tôi đấy à?" Có phải cô nên đứng nhìn anh ta chết quách đi, không nên giúp đỡ không?

Cố Ngạn Kỳ khẽ khụ một tiếng, thấy bộ dạng không vui của Vương Cẩn Hòa liền vội nói: "Tôi sai rồi." "Đúng rồi, còn một tin tức nữa, anh có muốn nghe không?" "Lại liên quan đến Cố Hề Nhược sao?" Trong thời gian anh hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Anh thông minh thật đấy, đúng là liên quan đến Cố Hề Nhược, anh có muốn đoán xem là chuyện gì không?" Cố Ngạn Kỳ suy nghĩ hồi lâu rồi khẽ lắc đầu: "Tôi không đoán được." "Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược hòa ly rồi." "À, hòa ly..." Cố Ngạn Kỳ sững sờ nhìn Vương Cẩn Hòa.

Là anh nghe nhầm hay em gái nói nhầm?

Khanh Vũ Không mà lại hòa ly với Cố Hề Nhược sao?

Mặt trời mọc ở đằng Tây hay trời sắp mưa máu đây?

Điều gì có thể khiến Khanh Vũ Không đưa ra quyết định đó chứ?

Vương Cẩn Hòa giải thích sự việc cho Cố Ngạn Kỳ nghe, nghe xong anh ta không khỏi bùi ngùi.

Khanh Vũ Không và Khanh phu nhân đã nể mặt Cố Hề Nhược lắm rồi.

Ngờ đâu cô ta lại tự cao tự đại, không tôn trọng mẹ chồng.

Cãi nhau với mẹ chồng thì thôi, làm bà ngã bệnh rồi còn không biết hối cải.

Nếu Khanh phu nhân là một bà mẹ chồng cay nghiệt thì đã đành, đằng này bà ấy thực sự chẳng có chỗ nào để chê.

Bà đối xử với Cố Hề Nhược rất tốt, vì Khanh Vũ Không mà nhiều lần nhẫn nhịn.

Kết quả là sự nhẫn nhịn đó lại bị coi là nhu nhược dễ bắt nạt. "Cố Hề Nhược đúng là sướng mà không biết hưởng." Có một người chồng và mẹ chồng như vậy mà không biết trân trọng, lại còn ở đó mà tác oai tác quái.

Cố Hề Nhược có ngày hôm nay cũng là đáng đời thôi. "Anh có gì muốn nói không?" "Khanh Vũ Không làm vậy trái lại là chuyện tốt." Cố Ngạn Kỳ lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu, đúng là như vậy.

Nếu Khanh Vũ Không vẫn mù quáng như trước, cuối cùng cả Khanh gia cũng sẽ bị Cố Hề Nhược chiếm đoạt.

Trước đây Khanh Vũ Không còn có ý giúp Cố Hề Nhược thâm nhập vào việc kinh doanh của Khanh gia, chỉ tiếc là lòng tham của cô ta quá lớn.

Nam Kiều nghe hai người nói chuyện, bĩu môi bảo: "Cố Hề Nhược này đúng là một kẻ ngu ngốc, nhưng có một điểm lại rất khôn, đó là không quay về Cố gia." Nếu không, biết Cố Ngạn Kỳ đã tỉnh chắc cô ta sẽ sợ chết khiếp mất.

Một khi biết Cố Ngạn Kỳ không sao, Cố Hề Nhược cũng sẽ ăn không ngon ngủ không yên cho xem.

“Nhà họ Cố vẫn còn người của Cố Hề Nhược, việc tôi đã giải được độc và tỉnh lại, cô ta chắc chắn sẽ sớm biết thôi.” Cố Ngạn Kỳ lắc đầu nói.

Cố Hề Nhược muốn biết anh có còn sống hay không thì căn bản chẳng cần phải về nhà họ Cố.

Hiện tại mối quan hệ giữa cô ta với gia đình và cả Cố Thăng Chi đều đã rạn nứt, nếu cô ta quay về lúc này thì chỉ có tự chuốc lấy nhục nhã.

Nếu không muốn thế, cô ta chắc chắn sẽ tìm một nơi riêng để ở.

“Thực ra Cố Hề Nhược cũng khá thông minh, từ lâu cô ta đã mua cho mình một tòa viện riêng.

Cho dù không còn nhà chồng hay nhà họ Cố, cô ta vẫn có chỗ dung thân, đồ đạc trong tay cũng đủ để cô ta sống rất tốt.” Nam Kiều bĩu môi bảo: “Chút đồ trong tay Cố Hề Nhược á, với tình cảnh hiện giờ, sợ là chẳng mấy chốc sẽ bị cô ta phá sạch sành sanh, không còn một mảnh.” “Thế thì không hẳn đâu.” Lần này người lên tiếng là Vương Cẩn Hòa.

“Tẩu tẩu, sao chị lại nói vậy?

Chẳng lẽ Cố Hề Nhược vẫn còn át chủ bài sao?” “Tại sao Cố Hề Nhược lại xem trọng quyền thế, địa vị và tiền bạc đến thế?

Bởi vì cha mẹ đẻ của cô ta chỉ là người bình thường, cô ta biết chỉ có dựa vào chính mình mới có được cuộc sống sung sướng.

Thế nên trong tay cô ta chắc chắn có quân bài dự phòng, cô ta sẽ không để bản thân trắng tay đâu.” Đã quen với cuộc sống xa hoa, đột nhiên bắt cô ta phải sống giản dị, Cố Hề Nhược căn bản không chịu nổi.

Để tránh điều đó, sau khi dọn ra ở riêng, cô ta chắc chắn sẽ có những thay đổi đối với bản thân và những người xung quanh.

Những điều này Vương Cẩn Hòa không nói ra hết.

“Vương phi nói đúng, Cố Hề Nhược vẫn còn của hồi môn và sính lễ nhà chồng, như vậy cho dù không còn cửa hiệu, những thứ đó cũng đủ để cô ta sống tốt.

Chỉ cần không tiêu xài quá độ, nuôi sống bản thân cả đời thực sự không thành vấn đề.” Nam Kiều nhất thời cảm thấy hơi thất vọng, không ngờ lại như vậy.

Cô vốn tưởng có thể thấy Cố Hề Nhược hối hận.

Chương 761

Mắt cô chuyển động một vòng, hay là mình trực tiếp ra tay nhỉ?

Thấy dáng vẻ mắt đảo liên tục của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa buồn cười nhắc nhở: “Đừng cố ý làm gì cô ta, không cần thiết.” Nam Kiều có chút không đồng tình: “Tẩu tẩu, chẳng lẽ chị không giận sao?” “Tôi có gì mà phải giận?

Mỗi người đều có cách sống riêng, hiện giờ tôi không phải cũng đang rất tốt sao?

Chỉ cần Cố Hề Nhược không đến chọc giận tôi, tôi cũng chẳng rảnh mà dây dưa với cô ta làm gì.” Đối với Vương Cẩn Hòa, dây dưa với Cố Hề Nhược chỉ lãng phí thời gian của mình.

Hoàn toàn không cần thiết.

“Tẩu tẩu, chị nghĩ thế nhưng chị có chắc Cố Hề Nhược cũng nghĩ vậy không?” Nam Kiều lo lắng dù chị dâu không muốn chấp nhặt, nhưng loại người như Cố Hề Nhược e rằng sau này sẽ quay lại tìm rắc rối.

“Cô ta nghĩ gì không quan trọng, quan trọng là nếu sau này cô ta còn làm càn, tôi sẽ trực tiếp ra tay, không để lại bất kỳ đường lui nào.” Về chuyện của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa đã suy nghĩ rất kỹ.

Cô sẽ không buông lỏng cho cô ta nữa, bất kể sau lưng cô ta có ai, chỉ cần cô ta còn tìm đến gây phiền phức, cô sẽ ra tay khiến cô ta không còn cơ hội trở mình.

Nam Kiều nhìn Vương Cẩn Hòa mà không nói gì, ánh mắt đầy vẻ hoài nghi khiến Vương Cẩn Hòa có chút cạn lời.

Đây là không tin tưởng cô đến mức nào mà dùng ánh mắt đó nhìn cô vậy?

“Tôi nói thật đấy, không đùa với cô đâu, đừng có nhìn tôi bằng cái kiểu đó nữa.” Vương Cẩn Hòa tức giận nhắc nhở.

Nam Kiều cười hì hì: “Tẩu tẩu, không phải em muốn nghi ngờ chị đâu, mà là cách làm việc của chị quả thực khiến người ta phải nghi ngờ.” “...” Câu nói này của Nam Kiều thà đừng nói còn hơn.

Cố Ngạn Kỳ ngồi bên cạnh nhìn hai người đùa giỡn, trong mắt hiện lên ý cười.

Bên cạnh Tiểu Hòa có người như vậy bầu bạn, có người anh trai như anh hay không thực ra cũng chẳng khác biệt mấy.

Tuy nghĩ vậy nhưng trong lòng anh vẫn có chút khó chịu.

Rõ ràng là em gái mình nhưng lại không thể công khai đối xử tốt với cô ấy.

Nỗi xót xa này chỉ có mình anh hiểu được.

Vương Cẩn Hòa không phải không thấy ánh mắt của Cố Ngạn Kỳ, nhưng với cô, chuyện đó đã không còn quan trọng.

Vậy nên thấy thì thấy, cô cũng chỉ đành coi như không thấy.

Tin tức Cố Ngạn Kỳ tỉnh lại nhanh chóng được những người khác trong nhà họ Cố biết được.

Điều đó cũng đồng nghĩa với việc Cố Hề Nhược đã biết.

Cố Hề Nhược vừa chuyển nhà chưa lâu, vẫn đang dọn dẹp thì nhận được tin từ nhà họ Cố bảo rằng Cố Ngạn Kỳ đã tỉnh.

“Làm sao có thể?” Người đó rõ ràng đã nói loại độc này rất khó giải, người thường căn bản không thể hóa giải được.

Mới qua bao lâu chứ?

Độc của đối phương đã được giải rồi sao?

Điều này khiến tâm trạng Cố Hề Nhược rất tệ, đồng thời cô ta cũng nghi ngờ đây là âm mưu của nhà họ Cố.

“Tôi về nhà họ Cố một chuyến, mọi người cứ tiếp tục dọn dẹp đi.” Cố Hề Nhược cân nhắc một lát rồi quyết định về xem hư thực thế nào.

Vừa vào đến cửa nhà họ Cố đã nghe thấy người hầu hớn hở bàn tán việc thiếu chủ tỉnh lại, đây tuyệt đối không phải tin tốt lành gì với cô ta.

Cố Hề Nhược đến chỗ Cố Ngạn Kỳ ở, vừa định vào phòng thì bị người chặn lại: “Cố tiểu thư xin dừng bước, không có sự cho phép của thiếu chủ, cô không được vào.” Cố Hề Nhược lạnh lùng nhìn người chặn mình, sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Ngươi dám cản ta?” “Đây là mệnh lệnh của thiếu chủ.” Ý tứ rất rõ ràng, ai nói cũng vô dụng, anh ta chỉ nghe lệnh Cố Ngạn Kỳ.

“Vậy ngươi vào thông báo một tiếng đi.” Cố Hề Nhược trầm mặt nói.

Âm thanh bên ngoài lớn như vậy, cô ta không tin Cố Ngạn Kỳ trong phòng không nghe thấy.

Cô ta siết chặt nắm tay, nhìn vào trong phòng với vẻ mặt khó đoán.

Khi Cố Hề Nhược đến, Cố Ngạn Kỳ đã nghe thấy nhưng anh vẫn im lặng.

Giờ cô ta đã ngang nhiên đòi vào gặp, nếu không cho vào lại khiến người ta nghĩ mình nhỏ mọn.

“Cho cô ta vào đi.” Anh cũng muốn xem Cố Hề Nhược định làm trò gì.

Nghe thấy tiếng của Cố Ngạn Kỳ, Cố Hề Nhược bước vào, liếc nhìn người thị vệ vừa nãy với ánh mắt lạnh lẽo.

Tên thị vệ này đúng là nên thay đi, nếu là người của cô ta, cô ta đã sớm bán quách đi rồi.

Bước vào phòng thấy Vương Cẩn Hòa và Nam Kiều vẫn còn ở đó, cô ta vô thức cau mày: “Sao các người vẫn còn ở đây?” Người đã tỉnh rồi, bọn họ còn ở đây làm gì?

“Cố tiểu thư nói câu này là sai rồi.

Chúng tôi là ân nhân cứu mạng của thiếu chủ nhà họ Cố, anh ấy còn chưa đuổi khách, cô đã chẳng khách sáo mà đuổi khéo chúng tôi rồi.” Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Hề Nhược: “Cô đến làm gì?” “Anh là anh trai trên danh nghĩa của em, anh gặp chuyện em qua thăm thì có gì sai sao?” Cố Hề Nhược nói năng rất đường hoàng nhưng cũng đầy mỉa mai.

“Thăm tôi thì không cần đâu, kẻo bị cô liếc một cái, lát nữa tôi lại bệnh tình nguy kịch hoặc trúng phải loại độc kỳ quái nào đó thì khốn, cô thấy có đúng không?” “Cố Ngạn Kỳ, anh đừng có được đằng chân lân đằng đầu!” Cố Hề Nhược bị những lời âm dương quái khí của anh làm cho phiền não, lạnh lùng quát.

“Cố Hề Nhược, tại sao tôi trúng độc trong lòng cô không rõ sao?

Còn giả vờ tình cảm tốt đẹp đến thăm tôi?

Cô đến để xem tôi đã chết chưa chứ gì?” Cố Ngạn Kỳ lạnh giọng.

Cố Hề Nhược này đúng là giỏi tìm cớ, nghe mà thấy buồn nôn.

Cố Hề Nhược tức điên lên nhưng lại không có cách nào phản bác.

Cô ta hít một hơi thật sâu, nén giận: “Anh trúng độc thế nào sao em biết được?” “Cô quả thực không biết đâu, tôi chẳng qua chỉ ăn với cô một bữa cơm, uống một ly rượu cô đưa, thế là trúng độc, cô nói xem tại sao nhỉ?” Cố Ngạn Kỳ nhìn cô ta với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn Cố Hề Nhược, đột nhiên thấy tò mò không biết cô ta sẽ trả lời thế nào.

“Anh đang ngậm máu phun người!” “Chắc là cô thẹn quá hóa giận rồi chứ gì?

Nếu không có chuyện đó, việc gì cô phải cuống quýt lên thế?” Vương Cẩn Hòa đúng lúc bồi thêm một câu.

Cố Hề Nhược trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, nhưng ngại thân phận của cô nên không dám nói gì, chỉ có thể im lặng đứng đó.

Thấy người kia đứng bất động, Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn Cố Ngạn Kỳ như muốn nói: “Cô ta không nói gì nữa kìa, anh tự giải quyết đi.” Hiểu ý cô, Cố Ngạn Kỳ lạnh nhạt lên tiếng: “Nếu không có việc gì thì cô có thể đi rồi.

Tôi vẫn còn sống, sống rất tốt, không phiền cô phải bận tâm quá nhiều đâu.

Cô nói mình không hạ độc tôi, tôi cứ tạm coi là vậy đi, nhưng cô hãy nhớ lấy, đừng để tôi nắm được thóp, nếu không tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.

Cố Hề Nhược, đây là lần thứ hai rồi, quá tam ba bận, cô tự lo lấy mình đi.” Cố Ngạn Kỳ nói năng rất thâm sâu.

Chương 762

Nếu Cố Hề Nhược biết dừng lại, giữ lấy những gì đang có mà tìm người tử tế để sống qua ngày thì anh sẽ không truy cứu chuyện cũ.

Nhưng nếu cô ta còn làm ra chuyện gì đáng ghét nữa thì anh tuyệt đối không nương tay.

“Đồ đạc trong tay cô có được cũng chẳng dễ dàng gì, tốt nhất nên biết trân trọng, kẻo đến lúc trắng tay thì hối không kịp, cô thấy sao?” Cố Hề Nhược tức đến run cả tay.

“Anh đang dạy đời tôi hay đang đe dọa tôi đấy?” “Dạy đời thì không hẳn, đe dọa cũng chẳng tới mức đó, đây chỉ là một lời cảnh cáo dành cho cô thôi, đừng để đến lúc trắng tay mới biết hối hận.” Cố Ngạn Kỳ đã nói đến nước này, nếu Cố Hề Nhược vẫn không hiểu thì anh cũng chịu.

Tuy nhiên không phải Cố Hề Nhược không hiểu, chỉ là cô ta không muốn nghe.

“Chuyện của tôi chưa đến lượt anh can thiệp, càng không cần anh ở đây chỉ tay năm ngón.” “Thế thì tốt, vậy cô đừng để tôi tìm thấy bất kỳ kẽ hở nào, nếu không tôi chắc chắn sẽ không tha cho cô, không tin cô cứ thử mà xem.” Khi Cố Hề Nhược định nói gì đó thì Cố Ngạn Kỳ đã ra lệnh đuổi khách: “Tiễn khách.” “Cố tiểu thư, mời cho.” Một câu của Cố Ngạn Kỳ đã biến Cố Hề Nhược thành “khách” của nhà họ Cố.

Cố Hề Nhược lạnh mặt: “Tôi là đại tiểu thư của nhà họ Cố, anh không có quyền đuổi tôi đi.” “Cố Hề Nhược, cô chẳng qua chỉ là con nuôi của nhà họ Cố thôi.

Bao nhiêu năm qua nhà họ Cố đã nhân chí nghĩa tận với cô rồi, nếu cô còn tiếp tục dây dưa thì người khó coi chỉ là cô thôi.” Cố Ngạn Kỳ cảnh báo.

Đến lúc này rồi mà Cố Hề Nhược vẫn còn chấp nhất chuyện đó.

Chẳng lẽ cô ta không nên ngoan ngoãn rời khỏi nhà họ Cố sao?

Như vậy còn khiến người ta nể trọng đôi phần.

Cố Hề Nhược quay người bỏ đi, sát ý trong mắt lộ rõ mồn một.

“Anh đắc tội cô ta rồi, sau này chắc chắn cô ta sẽ muốn lấy mạng anh.

Tuy trước đó lúc anh đang hôn mê, cô ta đã thuê sát thủ ám sát một lần rồi, nhưng làm lần thứ hai cũng không phải là không thể.” “...” Nói những lời này trước mặt người ta thì có ổn không vậy?

“Tôi vẫn nghe thấy cô nói đấy, cô có nên để ý đến cảm xúc của tôi một chút không?” “Tôi để ý đến anh làm gì?

Cô ta thuê người của Vọng Giang Lâu, anh Ngọc nói Cố Hề Nhược và Giang Vọng có lẽ có quan hệ, anh tốt nhất nên cẩn thận, vì người của anh Ngọc không phải lúc nào cũng rảnh để giúp anh đâu.” Nam Kiều lại lên tiếng đúng lúc Cố Ngạn Kỳ định nói gì đó.

“Độc của anh đã giải, nhiệm vụ của chúng tôi hoàn thành.

Anh Ngọc bảo tôi nhắn lại với anh rằng: sau này việc của mình thì tự mình làm, đừng có lúc nào cũng làm phiền chị dâu tôi.

Nếu chuyện này còn xảy ra, anh cứ tự mà chờ chết đi.” Nam Kiều thuật lại lời Tô Ngọc một cách rành mạch.

Nghe xong, không chỉ Cố Ngạn Kỳ mà ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng không nhịn được mà cạn lời.

Có bao nhiêu người ở đây mà anh ta lại nói những lời như vậy không thấy xấu hổ sao?

Lời này nói riêng không được à?

Lại còn bắt người khác chuyển lời trước mặt bao người, thật chẳng biết nghĩ gì nữa.

Cố Ngạn Kỳ ngẩn ra một lúc rồi bật cười.

Vị Vương gia này ghen tuông hơi quá đà rồi đấy.

"Được rồi, tôi biết rồi." Cố Ngạn Kỳ quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa, lòng không khỏi chua xót: "Sau này có gì không vui thì cứ đến nói với tôi, nếu Tô Ngọc bắt nạt em, tôi sẽ giúp em đánh hắn." Mặc dù biết Tô Ngọc không đời nào bắt nạt Vương Cẩn Hòa nhưng anh vẫn không nhịn được mà dặn dò.

Nam Kiều nhìn Cố Ngạn Kỳ từ trên xuống dưới với ánh mắt đầy vẻ xem xét.

"Cái hạng như anh mà đòi đánh anh Ngọc á?

Anh còn chẳng đánh lại nổi em nữa là." Nam Kiều đầy vẻ chê bai.

Cố Ngạn Kỳ đột nhiên cảm thấy cô nàng này thật chẳng đáng yêu chút nào, chẳng biết giữ thể diện cho anh gì cả.

"Nam Kiều nói đúng đấy, anh quả thực không phải đối thủ của cô ấy đâu." Vương Cẩn Hòa như không thấy vẻ mặt đau khổ bị đâm trúng tim đen của Cố Ngạn Kỳ mà bồi thêm một câu.

Cố Ngạn Kỳ cảm thấy tim mình vừa trúng thêm một mũi tên, mà lại còn do chính em gái ruột bắn nữa chứ.

"Được rồi, tôi biết cô ấy rất lợi hại rồi, em cũng không cần đả kích tôi như thế." Vương Cẩn Hòa nhìn anh với vẻ kỳ quái, cô chỉ nói sự thật thôi, đả kích anh lúc nào chứ?

Cô đâu có rảnh rỗi đến mức chạy đi đả kích anh.

"Nếu anh đã không sao nữa thì tôi về trước đây." Cố Ngạn Kỳ không muốn Cố Hề Nhược về sớm như vậy nhưng lại chẳng có lý do gì để giữ người lại, đành bất lực gật đầu đồng ý: “Được.” Cố Hề Nhược về nhà, cứ nghĩ đến dáng vẻ của Cố Ngạn Kỳ là lòng dạ không yên.

Cô ta không dẫn theo ai, một mình đi ra phía sau nhà, tìm đến một căn phòng hẻo lánh.

“Thuốc ông đưa tôi chẳng có tác dụng gì cả, Cố Ngạn Kỳ đã tỉnh rồi.” “Không ngờ độc của Độc Vương ta lại có người giải được, thật thú vị.” Cố Hề Nhược có chút phiền lòng nhưng không dám hỗn xược trước mặt ông ta, ngược lại còn tỏ ra ngoan ngoãn: “Tiếp theo chúng ta nên làm gì?” “Đó là vấn đề của chính cô, cô không nên đến hỏi ta.” Nghe Độc Vương nói vậy, Cố Hề Nhược sốt ruột: “Tôi cần ông giúp.” “Ta đã giúp cô ba lần rồi.” “Ông muốn loại vật độc nào tôi cũng có thể tìm về cho ông.” Độc Vương bước ra khỏi phòng, dù đã thấy mấy lần nhưng Cố Hề Nhược vẫn vô thức cảm thấy sợ hãi.

Lão Độc Vương này thật quá đáng sợ, chẳng biết bao nhiêu tuổi rồi mà cả người trông như một bộ xương bọc da.

Nhãn cầu rất lớn, khi nhìn người khác cứ như sắp lồi hẳn ra ngoài.

Cô ta dời mắt đi, không dám nhìn thẳng vào bộ dạng của lão nữa, lại lên tiếng: “Tôi có thể cung cấp dược nhân cho ông, cũng có thể tìm vật độc cho ông, nhưng ông phải giúp tôi hoàn thành những gì tôi muốn, không được nuốt lời.” Lần này Cố Hề Nhược đã khôn ngoan hơn, biết mình nên làm gì.

Độc Vương lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược, con nhóc này đúng là lòng dạ độc ác, tâm tư cũng nhiều.

Với lão, lão chẳng sợ cô ta, lão chỉ lo những người đứng sau cô ta và đám kẻ thù của chính mình thôi.

Lão có quá nhiều kẻ thù, rất nhiều người muốn lấy mạng lão, nhưng cuối cùng đều bị lão kết liễu.

Chính vì thế lão mới ở lại bên cạnh Cố Hề Nhược để trốn tránh sự truy sát, chủ yếu là vì cô ta thực sự có thể mang lại cho lão không ít thứ tốt.

"Không vấn đề gì, ta có thể hứa với cô, nhưng những gì cô hứa với ta tốt nhất cũng nên làm được, nếu không ta sẽ khiến cô phải hối hận đấy." Lão chẳng dễ bị lừa đâu, định mang mấy thứ rác rưởi đến mà dọa được lão sao, chuyện đó không bao giờ xảy ra.

"Tôi biết." Tiếp xúc với Độc Vương bấy lâu, Cố Hề Nhược sao lại không hiểu ý lão.

Nếu cô ta dám làm thế, bị Độc Vương phát hiện chắc chắn sẽ bị biến thành nước vàng, chết không còn một mảnh xương vụn.

Độc Vương bấy giờ mới hài lòng để Cố Hề Nhược rời đi.

Rời khỏi chỗ Độc Vương, chân tay Cố Hề Nhược bủn rủn.

Nếu không phải bắt buộc, cô ta chẳng muốn nhìn thấy khuôn mặt xấu xí đó một chút nào.

Mỗi lần gặp Độc Vương về cô ta đều ăn không ngon, cứ hễ ăn là lại nhớ đến cái bản mặt xấu xí dị hợm ấy.

Nếu là người khác cô ta đã sớm bỏ mặc rồi, khổ nỗi lão ta lại là người cô ta không dây vào được.

Độc Vương nhìn Cố Hề Nhược rời đi, lão không ngại cô ta có dã tâm, nhưng một khi dã tâm đó mang lại rắc rối cho lão, lão sẽ xử lý cô ta ngay lập tức.

Những điều này Cố Hề Nhược đều không biết.

Sau khi bảo người hầu lui ra, Cố Hề Nhược ngồi trên ghế ngẫm lại những lời Cố Ngạn Kỳ nói.

Dù không muốn nghe nhưng có những chuyện vẫn phải cân nhắc.

Chương 763

Cô ta thực sự phải chừa cho mình một đường lui, không thể phô bày hết tài sản của mình ra được, để người ta biết thì chẳng có lợi gì cho cô ta cả.

Có lẽ cô ta còn phải cảm ơn lời nhắc nhở của Cố Ngạn Kỳ.

Hiện giờ xem ra sính lễ của nhà chồng và của hồi môn đều không được động vào, tiền mặt cũng phải để lại một ít cho mình.

Cố Hề Nhược trầm ngâm suy tính xem sau này cần phải giữ lại những gì.

Đang mải suy nghĩ thì bên ngoài đột nhiên có tiếng nha hoàn: “Tiểu thư, ngoài cửa có hai người nói có việc gấp muốn tìm cô.” Việc gấp?

Cố Hề Nhược đứng dậy đi ra, khi thấy một nam một nữ quần áo rách rưới đứng ở cửa, sắc mặt cô ta liền trở nên khó coi.

Người đàn ông nhìn thấy Cố Hề Nhược thì có chút thấp thỏm, còn người phụ nữ lại rất vui mừng: “Hề... tiểu thư!” Nha hoàn bên cạnh Cố Hề Nhược nhìn hai người này với vẻ kỳ quái, sao tiểu thư lại quen biết hạng ăn xin như thế này.

Thấy ánh mắt nghi hoặc của nha hoàn, Cố Hề Nhược cảm thấy mặt mình như bị ai tát cho một cái thật đau.

Sao hai người này lại đột nhiên xuất hiện ở đây, hơn nữa lại chẳng có tin tức gì trước đó.

“Để họ đi tắm rửa ăn cơm trước đi.” Mặc dù Cố Hề Nhược đã cố gắng không để lộ ánh mắt chán ghét nhưng vẫn không chịu nổi mùi hôi hám tỏa ra từ người họ.

Cảm giác như họ đã lâu lắm rồi chưa tắm rửa, nhìn thôi đã thấy phát khiếp, chẳng biết trên người có chấy rận gì không nữa.

Chỉ nghĩ đến đó thôi, cô ta đã thấy da đầu tê dại.

Đôi vợ chồng nọ vui mừng theo nha hoàn đi tắm rửa, thay quần áo xong bắt đầu ăn uống.

Nhìn dáng vẻ ăn như hổ đói của hai người, Cố Hề Nhược cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu.

Hai người này ăn uống không thể giữ ý một chút được sao?

Ăn vung vãi lung tung đã đành, lại còn cái bộ dạng kia nữa.

Nghĩ đến chuyện hai người này chính là cha mẹ để của mình, trong lòng Cố Hề Nhược đầy rẫy sự chán ghét.

Tại sao cô ta lại có cha mẹ như vậy chứ, đúng là quá kinh tởm.

"Cuối cùng cũng được ăn no." Sau khi chén mấy bát cơm trắng, người phụ nữ mới lên tiếng.

Cố Hề Nhược đứng bên cạnh nhìn mà thấy xót cả ruột.

Mấy người này ăn khỏe thế à?

"Sắp xếp cho họ một chỗ ở đi." Nha hoàn tuy không hiểu cách làm của Cố Hề Nhược nhưng vẫn phải nghe lệnh.

Sau khi được đưa vào căn phòng Cố Hề Nhược sắp xếp, người phụ nữ nhìn quanh rồi sờ chỗ này chỗ nọ, ánh mắt thèm thuồng tiền bạc khiến nha hoàn đứng cạnh thấy khó chịu.

Tiểu thư nghĩ gì mà lại để hạng người này ở trong nhà nhỉ?

"Hai vị cứ nghỉ ngơi đi, tôi đi trước đây." Nói xong cô ta chẳng đợi họ lên tiếng đã bỏ đi luôn.

"Nhà này tốt quá ông nó ạ, chúng ta giờ đã đường cùng rồi, đến đầu quân cho nó chắc không sao đâu nhỉ?" Một tòa trạch tử lớn thế này, tùy tiện cho họ một chỗ ở thoải mái là được, lại còn có đồ ăn nữa, thế thì tốt quá.

Hai năm nay họ phiêu bạt khắp nơi, ăn không ngon ngủ không yên, ban đầu cũng không muốn đến làm phiền Cố Hề Nhược.

Nhưng hiện tại thực sự không sống nổi nữa, nếu không đến nhờ vả cô ta thì chỉ có nước chết bờ chết bụi, mà họ thì chẳng ai muốn chết cả.

Người đàn ông lườm mụ một cái: "Bà tốt nhất nên cẩn thận cho tôi nhờ, con bé ở kinh thành một mình cũng chẳng dễ dàng gì đâu.

Chúng ta có thể ở lại đây, nhưng nếu bà dám gây thêm rắc rối cho con thì đừng trách tôi không khách sáo." Người phụ nữ nghe vậy thì trong lòng không vui, có nhà to thế này ở, có nha hoàn hầu hạ, mặc toàn lụa là gấm vóc thì có gì mà không dễ dàng?

"Ông lúc nào cũng nói nó không dễ dàng nên tôi chẳng buồn nói nữa, nhưng ông nhìn xem nó mặc gì, chúng ta mặc gì?" Cứ nghĩ đến cuộc sống cực khổ suốt một năm qua là người phụ nữ lại không nhịn được mà oán than.

Rõ ràng con gái có năng lực, có bản lĩnh, sao họ lại không thể đến nương tựa con chứ?

Mấy năm trước họ đã giúp nó làm bao nhiêu việc, giờ họ già yếu không giúp được nữa thì nó phải nuôi họ là đúng rồi chứ gì?

"Đủ rồi, ở cái nơi như kinh thành này làm gì cũng chẳng dễ đâu.

Hề Nhược lại chẳng phải con đẻ của nhà họ Cố, nhà họ Cố biết được thân phận thật của nó rồi thì còn đối tốt với nó được nữa chắc?

Nhìn nó giờ không ở nhà họ Cố mà phải dọn ra ở riêng là biết rồi đấy." Nhà của họ Cố thế nào họ cũng đã từng được thấy qua rồi.

Những ngôi nhà như thế mới là nơi đại hộ gia đình ở, còn con gái bây giờ chỉ ở trong một ngôi nhà ba gian, so với bên nhà họ Cố thì kém xa một trời một vực.

"Nếu con nó không bị ức hiếp ở nhà họ Cố thì nó có phải tự dọn ra ngoài ở thế này không?" Người phụ nữ tuy vẫn muốn cãi lại nhưng thấy chồng gắt như vậy cũng không dám nói nhiều, nhưng trong lòng đã có quyết định riêng.

Con gái sống tốt như thế, phụng dưỡng cha mẹ già là đương nhiên.

Sau này bà ta không chỉ cần nha hoàn hầu hạ, mà còn phải bắt nó mua gấm vóc cho mặc, rồi cả yến sào bào ngư các thứ để nếm thử vị đời, như thế bà ta mới thực sự là phu nhân nhà giàu được.

Nha hoàn của Cố Hề Nhược lúc quay về có chút ngập ngừng: "Tiểu thư, sao cô lại để họ ở lại trong nhà?

Người đàn ông kia thì còn đỡ, nhưng người phụ nữ đó tôi thấy... nếu cứ để bà ta ở lại chắc chắn sẽ gây ra không ít rắc rối cho tiểu thư đâu." Cố Hề Nhược sao lại không hiểu đạo lý này?

Nhưng giờ họ đã tìm đến tận cửa, cô ta biết làm sao đây?

Nếu đuổi người đi, người cha đẻ thì cô ta không lo, nhưng còn người đàn bà kia, từ cái nhìn đầu tiên Cố Hề Nhược đã biết bà ta chẳng phải hạng người an phận.

Sau này chắc chắn còn nhiều chuyện để ầm ĩ.

"Hai người này tôi còn có việc cần dùng, sau này tôi sẽ xử lý ổn thỏa, chị không cần bận tâm." "Vâng." Chiều hôm sau Cố Hề Nhược mới đến tìm hai người, nhưng người phụ nữ kia không có ở đó, cô ta chỉ nghĩ chắc mụ ta đi ra ngoài thôi.

"Cha, sao hai người lại tới đây?" "Nếu không phải vì ở quê nhà chúng ta không sống nổi nữa thì cũng chẳng đến làm phiền con thế này đâu.” Người đàn ông cười khổ nói.

“Hề Nhược, sau này mẹ con có đòi cái gì con cũng đừng đưa.

Một mình con ở kinh thành cũng chẳng dễ dàng gì, cha cũng không yêu cầu gì cao sang, có chỗ ở, mỗi ngày được ăn no là đủ rồi.” Người đàn ông thực sự đối xử tốt với Cố Hề Nhược, có chuyện gì cũng nghĩ cho cô ta.

Nghe lời ông nói, Cố Hề Nhược khẽ thở phào, thái độ với ông cũng thân cận hơn vài phần.

“Cha, con không thể nói rõ thân phận của hai người với mọi người được, chỉ có thể để cha làm quản sự trong nhà, cha xem...” “Làm quản sự cũng tốt, chỉ là cha biết việc không nhiều, để cha học hỏi thêm với người trong phủ rồi mới bắt đầu làm, kẻo lại gây thêm rắc rối cho con.” Cố Hề Nhược càng có ấn tượng tốt hơn về người cha này.

“Được, con sẽ bảo người dạy bảo cha đàng hoàng.” “Được.” Khi hai cha con đang trò chuyện thân mật thì nha hoàn của Cố Hề Nhược từ ngoài chạy vào: “Tiểu thư, cô mau ra xem đi, cái bà đại nương hôm qua mới tới đang đánh đầu bếp ở trong bếp kìa!” Cố Hề Nhược suýt nữa thì ngất xỉu vì tức, người đàn ông bên cạnh sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

Những lời ông nói với bà ta tối qua bà ta đều coi như gió thoảng bên tai hết rồi sao?

“Chúng ta đi xem thử.” Cố Hề Nhược cùng cha và nha hoàn đi tới bếp, vừa đến nơi đã nghe thấy tiếng người phụ nữ không ngừng gào thét.

Chương 764

“Hôm nay ngươi nhất định phải hầm yến sào cho ta ăn, nếu không thì cút xéo khỏi đây ngay!” Cố Hề Nhược bị những lời của mụ làm cho tức cười.

Mở miệng ra là đòi ăn yến sào, còn muốn đuổi người trong phủ của cô ta đi, đúng là coi mình là nữ chủ nhân của cái nhà này rồi đấy à?

Giờ thì Cố Hề Nhược hoàn toàn có thể khẳng định, cô ta có thể phụng dưỡng cha đẻ, cũng sẵn lòng đối xử tốt với ông, nhưng cái mụ đàn bà này thì đừng có mơ.

Mới ngày đầu tiên đã gây chuyện.

Khi Cố Hề Nhược còn đang cân nhắc xem nên nói thế nào thì Hồng Cương đã bước tới tát cho mụ một cái đau điếng.

Hồng thị bị đánh đến ngây người, nhìn người vừa ra tay với mình: “Ông dám đánh tôi?” “Tôi đánh bà đấy!

Tiểu thư thu lưu chúng ta đã là phúc đức lắm rồi, bà còn dám ở đây mà được đằng chân lân đằng đầu à?” Hồng Cương tức đến nổ phổi.

Cái đồ khốn nạn này, nếu vì bà ta mà con gái bị người ta chê cười, ông tuyệt đối sẽ không tha cho mụ.

Hồng thị định nói gì đó thì bị Hồng Cương lôi xềnh xệch đi.

Khóe miệng Cố Hề Nhược hơi nhếch lên, xem ra chẳng cần cô ta ra tay thì Hồng thị cuối cùng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Quay về chỗ ở, Hồng Cương lại tát thêm một cái nữa: “Những lời tôi nói với bà tối qua bà đều coi như gió thổi qua tai hết rồi đúng không?” Hồng thị bất mãn nhìn Hồng Gương, gào lên: “Tôi làm thế thì có gì sai?

Nhờ có chúng ta mà nó mới có được cuộc sống sung sướng như hôm nay, mấy năm qua chúng ta cũng giúp nó làm bao nhiêu việc, nó nuôi chúng ta thì có gì sai?

Tôi ăn chút đồ ngon thì đã làm sao?” “Bà muốn con nó bị người ta chê cười đúng không?

Chúng ta làm việc ở nhà Hề Nhược, nó đối xử tốt với mình thì cái gì chẳng có, bà cứ phải làm ầm lên thế này, chuyện to ra thì có ích gì cho bà?” Hồng Cương hiện tại thực sự rất hối hận vì đã dắt cái mụ đàn bà này theo, mụ ta đúng là chẳng biết điều gì cả.

“Tôi chẳng muốn làm hạ nhân đâu, tôi muốn có người hầu hạ tôi cơ!” Trong mắt Hồng Cương thoáng hiện vẻ độc ác, nếu Hồng thị cứ tiếp tục như thế này, ông nhất định sẽ khiến mụ phải hối hận vì đã đi theo.

Cố Hề Nhược đi tới, nghe thấy những lời của Hồng thị mà lòng đầy chán ghét.

Cái mụ già này đúng là tự cao tự đại quá mức.

Vừa định bước vào thì nghe thấy Hồng Cương nói: “Hồng thị, tôi cảnh cáo bà lần cuối, đừng có gây thêm rắc rối cho Hề Nhược.

Chúng ta đối xử tốt với nó, nó cũng sẽ đối tốt với mình.” Hôm nay nói chuyện với con một lát, ông cũng cảm nhận được con bé không hề dễ dàng gì.

“Đối tốt cái gì mà đối tốt, chẳng phải đó là việc nó nên làm sao?

Lúc chúng ta chịu khổ chịu đói thì nó ăn ngon mặc đẹp, sao nó không nghĩ xem nhờ có ai mà nó mới có ngày hôm nay?” Những lời của Hồng thị làm Hồng Cương tức điên, Cố Hề Nhược dụi dụi mắt để trông mình có vẻ tiều tụy.

Hồng Cương định nói gì đó thì thấy Cố Hề Nhược đỏ hoe mắt bước vào: “Hề Nhược, con đừng nghe bà ta nói bậy.” “Cha, con không sao.

Không phải con không lo cho hai người, mà là hiện tại con thực sự không gánh vác nổi nhiều thứ như thế.

Nhà cha nuôi đã đuổi con ra ngoài rồi, anh trai thì cho rằng con làm mẹ tức chết nên cũng chẳng ưa gì con, các trưởng bối trong tộc trước kia tốt với con bao nhiêu thì giờ tệ bấy nhiêu.

Một mình con là phận nữ nhi phải đứng ra gầy dựng sự nghiệp, còn phải đi giao thiệp làm ăn với hạng người đó, con...” Hồng Cương nghe con gái nói mà lòng đau như cắt.

“Cách đây ít lâu, chồng con cũng đã hòa ly với con, con...” Hồng Cương nghe tin con gái mình đã hòa ly thì càng thêm xót xa.

“Không sao đâu, sau này có cha bảo vệ con, cha sẽ học việc với người trong phủ cho nhanh để sớm giúp được con.” Hồng Cương đau lòng nói.

“Cảm ơn cha.” “Với cha mà còn khách sáo cái gì?” Hồng thị thì lại có vẻ không mấy quan tâm.

“Mày ở chỗ rộng lớn thế này, trong nhà lại có người hầu hạ, thì có gì mà không tốt?

Hòa ly thì đã sao?” Trải qua hai năm cực khổ, Hồng thị đối với Cố Hề Nhược cũng chẳng còn tốt đẹp gì nữa, lời nói thậm chí còn có phần chua ngoa khắc nghiệt.

Nghe thấy vậy, Hồng Cương làm sao chịu nổi?

Ông lại vung tay tát cho mụ một cái nữa.

“Bà còn dám nói một câu không hay về Hề Nhược xem?” “Hôm nay không phải đầu bếp không chịu hầm đồ cho bà ăn đâu, mà là từ lúc con tự lập phủ đến giờ, con chưa bao giờ mua yến sào cả.” Trước kia ở nhà họ Cố và nhà họ Khanh cô ta cũng có ăn những thứ đó, chỉ là không thích lắm thôi.

Cô ta không mua vì không thích, nhưng trong tai Hồng Cương thì lại thành ra vì không có tiền nên mới không mua được. "Con đã như vậy rồi, bà còn ở đây quấy rầy vô lý cái gì?

Bà làm loạn như thế, con nó còn sức đâu mà làm ăn?

Bà muốn cả nhà húp cháo tây bắc à?" "Cửa hàng ở đó thì tiền tự chảy vào thôi." Bà Hồng mạnh miệng nói.

Một câu nói của bà làm Cố Hề Nhược tức đến nghẹn lời.

Nếu mọi chuyện đơn giản như thế thì cô còn phải vất vả ngược xuôi làm gì? "Im miệng!

Bà tưởng làm ăn dễ như bà nói chắc?

Sơ sẩy một chút là tán gia bại sản.

Hề Nhược giữ được gia nghiệp này không hề dễ dàng, nếu bà còn dám gây phiền phức cho nó thì cút khỏi đây cho tôi!" Hồng Cương cảnh cáo. "Hề Nhược cho chúng ta quần áo đẹp, chỗ ở tốt, đồ ăn ngon, bà đừng ở đây mà không biết đủ." Cố Hề Nhược trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, may mà còn có một người biết nghe lý lẽ.

Nếu cả hai đều như bà ta thì cô thà chết quách cho xong. "Hề Nhược, con cứ bận việc của con đi, ở đây cứ giao cho cha." Thấy vẻ mặt khó xử của Cố Hề Nhược, Hồng Cương an ủi nói.

Cố Hề Nhược vẫn còn chút do dự nhìn bà Hồng, dáng vẻ đó khiến Hồng Cương có chút bất lực: "Được rồi, con đừng quản bà ấy, cứ đi làm việc của mình đi, có cha ở đây không sao đâu." "Vậy con đi trước." "Được." Chờ sau khi Cố Hề Nhược rời đi, nụ cười trên mặt Hồng Cương lập tức trở nên u ám đáng sợ.

Bà Hồng bị dáng vẻ này làm cho giật mình.

Bà chưa bao giờ thấy một mặt kinh khủng như vậy của Hồng Cương.

Ông lạnh lùng nhìn bà ta: "Bà Hồng, tôi cảnh cáo bà lần cuối, nếu bà còn dám gây rắc rối cho con gái thì đừng trách tôi không khách khí với bà." Bà Hồng vẫn có chút không phục: "Tôi làm vậy có gì sai?

Chúng ta vất vả bao nhiêu năm, giờ hưởng phúc thì đã sao?

Cũng có tốn bao nhiêu tiền đâu." Còn về việc Cố Hề Nhược nói trong nhà không có yến sào, bà ta căn bản không tin.

Đừng tưởng bà không biết tiểu thư nhà quyền quý đều ăn cái đó để làm đẹp.

Hồng Cương gân xanh trên trán nổi lên, bà ta vẫn coi lời ông nói như gió thoảng mây bay sao?

Hồng Cương nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa, vung tay tát một cái, sau đó túm lấy bà Hồng đánh cho một trận.

Nhìn bà Hồng nằm dưới đất, khóe miệng rớm máu, ông nói: "Muốn theo con gái hưởng phúc thì hãy an phận cho tôi.

Chương 765

Có ăn có ở có mặc, nhưng nếu bà còn dám giở trò gì thì đừng trách tôi tâm xà dạ độc.

Hồng Cương tôi là hạng người gì trong lòng bà rõ nhất, đừng để tôi có cơ hội ra tay." Hồng Cương nói xong liền bỏ đi.

Ông muốn đi giao lưu với những lão bộc trong phủ nhiều hơn để nhanh chóng thích nghi với mọi thứ, chứ không muốn mỗi khi định giúp Hề Nhược cái gì cũng không làm được, ngược lại còn gây thêm phiền phức.

Cố Hề Nhược biết chuyện bà Hồng bị đánh thì chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.

Không những không xót xa mà cô còn thấy đáng đời. "Tiểu thư, hai người này..." "Thanh Thanh, chắc em cũng biết chị không phải con gái ruột của nhà họ Cố." Đây là nha hoàn tâm phúc nên Cố Hề Nhược tin tưởng tâm sự. "Họ là cha mẹ ruột của chị đến đây nương nhờ.

Tuy nhiên chị sẽ không công bố thân phận của họ.

Với cha chị thì em có thể cung kính một chút, còn người đàn bà kia thì không cần." Thanh Thanh vội vàng gật đầu, vô cùng vui sướng vì được tiểu thư tin tưởng. "Tiểu thư, em thấy lão gia cũng rất tốt, làm việc gì cũng nghĩ cho người, chỉ là bà Hồng kia quá coi trọng bản thân mình rồi." Cố Hề Nhược gật đầu: "Có lẽ tiếp xúc với bên ngoài nhiều nên bà ta nghĩ khi vào nhà rồi có thể hống hách, bất chấp tất cả." Nếu sau này bà Hồng làm cô phát điên, cô cũng không ngại để tay mình nhuốm máu. "Tiểu thư hôm nay có ra ngoài không ạ?" "Đi thôi, ra ngoài mua đại thứ gì đó về đưa cho bà Hồng, còn bên cha chị thì em thông báo cho tú nương trong nhà may cho ông vài bộ quần áo thật tốt." Cố Hề Nhược dặn dò.

Qua cách xưng hô và thái độ, Thanh Thanh biết trong lòng Cố Hề Nhược chỉ có người cha Hồng Cương này, còn bà Hồng thì cô chỉ xem như người đến ăn chực. "Tiểu thư yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ lo liệu chu toàn." "Em làm việc thì chị yên tâm rồi, đi thôi." Sau khi Hồng Cương và bà Hồng đến kinh thành, Hồng Cương mỗi ngày đều tìm hiểu việc trong nhà, dần dần cũng bắt đầu quen việc.

Còn bà Hồng hằng ngày chẳng làm gì, thật sự coi mình là phu nhân trong nhà.

Ngày thường bà ta còn mắng nhiếc nha hoàn không ngớt, khiến họ sớm đã bất mãn, chỉ có người đàn bà đó là chưa phát hiện ra gì.

Mấy ngày nay bà Hồng tuy không phạm lỗi lớn nhưng tật xấu nhỏ thì không dứt.

Nghiêm trọng nhất là một lần bà ta đã lén lấy trâm vàng trong phòng Cố Hề Nhược.

Khi thấy chiếc trâm vàng của mình xuất hiện trên đầu bà Hồng, Cố Hề Nhược tức đến run người. "Tại sao bà lại ăn cắp đồ của tôi?" Lúc chỉ có vợ chồng Hồng Cương và Cố Hề Nhược, cô giận dữ hỏi.

Bà Hồng có chút không hài lòng với lời nói của cô: "Con nói kiểu gì vậy?

Cái gì gọi là ăn cắp?

Mẹ lấy đồ của con gái mình mà gọi là ăn cắp sao?" "Bà lấy trâm của Hề Nhược đã hỏi ý nó chưa?" "Không có, nhưng chúng ta là mẹ con..." Lời chưa dứt bà ta đã thấy ánh mắt thâm trầm của Hồng Cương.

Ánh mắt lạnh lẽo đó khiến bà Hồng rùng mình. "Chẳng phải chỉ là một chiếc trâm vàng thôi sao?" "Chiếc trâm này không giống những cái khác, đó là quà người ta tặng tôi vào lễ cập kê, bà có biết nó quan trọng với tôi thế nào không?" Trâm cài đầu trong lễ cập kê đối với nữ nhi đều rất quan trọng.

Bà Hồng nói lấy là lấy, nói đeo là đeo, chẳng thèm hỏi cô một câu. "Nếu bà nói với tôi là bà muốn trâm vàng, tôi có thể cho bà cái khác, hoặc ra ngoài mua cho bà cũng được.

Trước đó khi mua vải vóc tôi chẳng phải đã mua cho bà hai bộ trang sức rồi sao, tại sao bà lại làm vậy?" Cố Hề Nhược lần này thực sự phát điên rồi.

Hồng Cương cũng không ngờ chiếc trâm này lại là quà tặng lúc con gái cập kê.

Bà Hồng biết mình đuối lý nhưng không hề xin lỗi, ngược lại còn cứng cổ nói: "Tôi có biết đâu, giờ trả lại cho con là được chứ gì?" Nói rồi bà ta ném chiếc trâm lên bàn, vì lực quá mạnh nên chiếc trâm rơi xuống đất, phần ngọc khảm trên đó bị vỡ làm đôi.

Cố Hề Nhược nhìn chiếc trâm vỡ nát dưới đất, run rẩy chỉ tay vào bà Hồng đang không có chút ý hối cải nào.

Hồng Cương thấy bà Hồng làm con gái tức giận như vậy, làm sai không biết hối lỗi thì thôi còn làm hỏng đồ của con, sự chán ghét trong lòng ông đối với bà ta lại tăng thêm vài phần. "Thanh Thanh, em đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi đi." Thanh Thanh từ ngoài bước vào, nhìn chiếc trâm vỡ mà tức đến run người: "Lão gia, đây là quà cập kê của một vị tỷ tỷ rất tốt tặng tiểu thư.

Vị tiểu thư đó sức khỏe không tốt, mấy năm trước đã lâm bệnh qua đời, chiếc trâm này là kỷ vật duy nhất mà cô ấy để lại cho tiểu thư, giờ lại bị làm vỡ rồi." Chiếc trâm này tiểu thư chỉ những ngày lễ quan trọng mới mang ra đeo, bình thường đều cẩn thận cất giữ, vậy mà giờ bị làm hỏng, hèn gì tiểu thư lại tức đến run rẩy như vậy.

Bà Hồng thấy mọi người đều chỉ trích mình thì bực bội nói: "Ai mà biết được nó lại như thế?" Nhìn dáng vẻ đến giờ vẫn không biết hối cải của bà Hồng, ánh mắt Hồng Cương lạnh đi.

Trước đây ông nghĩ chỉ cần mình ước thúc một chút thì bà ta rồi cũng sẽ nghe lời, giờ xem ra căn bản không phải vậy. "Thanh Thanh, đưa tiểu thư về phòng nghỉ ngơi." Hồng Cương lạnh giọng nói.

Thanh Thanh lườm bà Hồng một cái sắc lẹm rồi đỡ Cố Hề Nhược đi.

Cố Hề Nhược về đến phòng, sắc mặt trắng bệch ngồi bệt xuống ghế.

Những năm qua cô đã hại nhiều người, cũng lợi dụng nhiều người, duy chỉ có người đó là người cô để trong lòng cả đời.

Cô ấy lẽ ra có thể sống vô ưu vô lự, nếu không phải vì cứu cô thì sao lại mất sớm như vậy?

Nhìn chiếc trâm trên bàn, trong mắt Cố Hề Nhược đầy sự hận thù.

Nếu không phải tại bà Hồng, kỷ vật duy nhất người đó để lại sao có thể bị vỡ?

Cô sẽ không tha cho bà Hồng.

Tuy nhiên, khi Cố Hề Nhược chưa kịp ra tay đối phó bà Hồng thì đã nghe Thanh Thanh nói bà Hồng đổ bệnh không dậy nổi.

Bà Hồng trừng mắt nhìn Hồng Cương: "Ông dám đối xử với người vợ tào khang của mình như thế này sao?" Sau ngày hôm đó, bà ta làm gì cũng không có sức, lúc đầu còn có thể xuống giường đi lại, đến giờ chỉ có thể nằm liệt một chỗ.

Bà Hồng biết chắc chắn đây là do Hồng Cương giở trò, muốn bà ta cứ thế mà nằm trên giường.

Hồng Cương ngồi bên cạnh lạnh nhạt nhìn bà ta: "Tôi đã cảnh cáo bà, tôi đã nói đừng gây phiền phức cho Hề Nhược, bà dám gây chuyện thì cứ nằm yên ở đây đi." Từ khi đến chỗ Cố Hề Nhược, ngày nào ông cũng rất vui vẻ, con gái cũng hiếu thuận với ông, còn cho người may quần áo mới.

Hồng Cương biết Cố Hề Nhược không thích bà Hồng, nhưng những đồ dùng hằng ngày cô cũng không để bà ta thiếu thốn cái gì, chỉ là bà Hồng quá được đằng chân lân đằng đầu.

Đòi đồ của con gái thì thôi đi, còn làm nhà cửa loạn cào cào.

Giờ còn hủy đi kỷ vật quan trọng của con.

Đã khuyên không nghe thì cứ thành thật mà nằm đó.

Bà Hồng run rẩy chỉ tay vào Hồng Cương, định nói gì đó thì nghe ông mở miệng: "Không muốn chết thì cứ thành thật mà nằm, đừng để tôi có cơ hội ra tay với bà." Một câu nói khiến tim bà Hồng lạnh toát.

Bà biết Hồng Cương không nói đùa, lần này ông làm thật.

Bà run rẩy nhìn ông: "Ông...

ông dám..." "Bà Hồng, Hề Nhược là mạng sống của tôi, nó cho cái gì tôi nhận cái đó, tôi cũng sẽ giúp nó dọn dẹp chướng ngại vật.

Bà làm nhà nó loạn lên, tôi có thể khiến bà nằm đó mãi mãi không bao giờ dậy được." Hồng Cương lạnh lùng nói.

Chương 766

Ông không phải hạng người tốt lành gì, con gái ngoan như vậy mà bà Hồng cứ quấy nhiễu suốt làm ông rất không vui.

Lần này chỉ là cảnh cáo, nếu sau này bà ta còn như vậy thì đừng trách ông không khách khí.

Để được sống tiếp, bà Hồng chỉ đành chọn cách im lặng.

Hồng Cương thấy bà ta như vậy thì cười khẩy một tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Hồng Cương tìm gặp Cố Hề Nhược, nhìn cô ôn hòa nói: "Hề Nhược, có những chuyện cứ để cha làm là được rồi, con đừng nhúng tay vào, sau này bà ta sẽ không gây phiền phức cho con nữa đâu." Cố Hề Nhược cắn môi, khẽ gật đầu: "Cha, con xin lỗi." Giây phút này Cố Hề Nhược mới thực sự chấp nhận người cha ruột Hồng Cương này.

Ông không giống Cố Thăng, khi cô còn chưa kịp mở lời, ông đã đi trước một bước xử lý những hiểm họa tiềm ẩn cho cô.

Đây là điều mà Cố Thăng dù thế nào cũng không làm được. "Con nói xin lỗi với cha làm gì?

Là cha không quản tốt bà ấy, lẽ ra cha phải nói xin lỗi với con mới đúng." "Cha, về phía bà ấy..." "Chuyện này không liên quan đến con, con đừng hỏi han gì, cứ coi như không biết chuyện gì cả." Hồng Cương không muốn Cố Hề Nhược tiếp xúc với những chuyện này, cô không cần phải biết.

Cố Hề Nhược định nói gì đó nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của ông nên thôi. "Dạ." "Cha đi làm việc đây." Nhìn Hồng Cương rời đi, Thanh Thanh nói: "Tiểu thư, lão gia mới là người thực tâm đối tốt với người." Cố Hề Nhược gật đầu: "Em nói đúng." Hồng Cương có lẽ không có nhiều tiền như Cố Thăng, cũng không cho cô được bao nhiêu, nhưng tấm lòng ông dành cho cô là thật.

Vương Cẩn Hòa từ xưởng mới xây về, đi ngang qua cửa hàng bánh ngọt liền ghé mua cho các con ít điểm tâm chúng thích rồi mới chuẩn bị về phủ.

Khi rời cửa hàng, từ phía đối diện có một người đi tới.

Nhìn người đó đi lướt qua, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn lại, cảm thấy người này có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu rồi.

Thu Ý đi bên cạnh tò mò nhìn theo nhưng không thấy gì lạ: "Tiểu thư, người đang nhìn gì vậy?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Chị vừa thấy một người, cảm giác hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi." "Là người quen sao ạ?" "Không quen, chắc chỉ là gặp qua một lần, vả lại..." Vương Cẩn Hòa không nói ra được cảm giác đó, chỉ thấy người này mang lại cho cô cảm giác rất không thoải mái.

Nghe vậy, Thu Ý nhìn theo bóng người đã khuất, trong lòng đầy nghi hoặc: "Có cần cho người điều tra không ạ?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không cần đâu, chắc là chị nhìn lầm thôi." Chờ khi về đến nhà thấy Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra người lúc nãy là ai. "Tô Ngọc, em có chuyện muốn nói với anh." "Có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc ngồi xuống rồi mới nói: "Hôm nay hình như em đã thấy cha ruột của Cố Hề Nhược, chính là người đàn ông năm xưa cùng bà Hồng đến nhà em định bắt em đi đấy." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh đi: "Hắn ta dám xuất hiện ở đây sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Lúc nãy em đi mua điểm tâm cho con thì tình cờ gặp, thấy hơi quen mắt, về nhà thấy anh em mới nhớ ra, người đó chính là cha ruột của Cố Hề Nhược." "Anh sẽ cho người đi tra xem họ đến kinh thành từ bao giờ." "Vâng." Ngay tối hôm đó Tô Ngọc đã nhận được tin:

"Tiểu Hòa, em không nhìn lầm đâu, đúng là cha mẹ ruột của Cố Hề Nhược đã đến đây." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc: "Họ thật sự đã đến sao?

Chuyện này làm em hơi bất ngờ, theo như tình thương người đó dành cho Cố Hề Nhược, sao ông ta lại đến đây được?" Tô Ngọc tán đồng gật đầu, lúc trước Hồng Cương vì muốn giảm bớt gánh nặng cho Cố Hề Nhược nên nhà cửa ở quê cũng không thèm lấy tiền của cô để sửa sang, giờ lại chạy đến kinh thành.

Chẳng lẽ họ không tính đến việc nếu người nhà họ Cố biết thì sao? "Vấn đề này rất đơn giản, vì ở quê họ không sống nổi nữa.

Bà Hồng hai năm qua chịu khổ quá nhiều, cộng thêm việc thấy Cố Hề Nhược ở kinh thành sống sung sướng nên tâm tính thay đổi, đắc tội rất nhiều người.

Ở đó không trụ được nữa nên mới nghĩ đến chuyện vào kinh thành đầu quân cho con gái." "Nhưng Hồng Cương này cũng là người biết co biết duỗi, đến đây là tìm việc làm ngay trong nhà Cố Hề Nhược, còn làm rất ra dáng.

Người trong phủ trừ nha hoàn thân cận của Cố Hề Nhược ra thì không ai biết ông ta là cha ruột của cô ta cả." "Vậy còn bà Hồng?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đầy hứng thú hỏi: "Tiểu Hòa, em thử đoán xem người đàn bà đó hiện giờ thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ lời Tô Ngọc vừa nói một lát rồi hỏi: "Theo lời anh nói, bà Hồng vì cuộc sống không tốt mà tính tình thay đổi lớn, lại phẫn nộ vì Cố Hề Nhược hưởng phúc một mình mà bỏ mặc họ, vậy sau khi đến chỗ Cố Hề Nhược, chắc bà ta sẽ tự coi mình là bà chủ mà đưa ra đủ yêu cầu chứ gì?" Vương Cẩn Hòa nói xong nhìn Tô Ngọc như muốn hỏi có phải như vậy không.

Ánh mắt Tô Ngọc đầy ý cười: "Vợ anh đúng là thông minh, đoán gần như chính xác rồi." Tô Ngọc kể lại hết những việc bà Hồng đã làm cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Nghe xong, mắt cô đầy vẻ cạn lời: "Bà Hồng này đang tự tìm đường chết à?" Phải biết Cố Hề Nhược đâu có phải là hạng người lương thiện gì.

Tô Ngọc cười nói: "Em nói đúng, mấy ngày trước bà Hồng trộm một chiếc trâm vàng của Cố Hề Nhược, chiếc trâm đó có ý nghĩa rất quan trọng với cô ta, cuối cùng bị bà Hồng làm vỡ mất." "Sau đó thì sao?" "Bà Hồng bây giờ đang nằm liệt giường, trừ việc nói chuyện ra thì không làm được gì cả." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không chắc chắn hỏi: "Là Cố Hề Nhược làm sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không, là Hồng Cương làm." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa thay đổi: "Hồng Cương này lại vì Cố Hề Nhược mà làm đến mức đó sao?

Cố Hề Nhược đối xử với ông ta thế nào?" "Chắc là cô ta đã chấp nhận Hồng Cương rồi, đối xử cũng khá tốt, chắc thấy Hồng Cương làm nhiều việc cho mình nên lương tâm trỗi dậy thôi." Tô Ngọc mỉa mai nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì biểu cảm trở nên kỳ lạ: "Cố Thăng từ nhỏ đã nuông chiều Cố Hề Nhược, lớn lên cô ta muốn gì ông ấy cho nấy, tình thương dành cho cô ta không hề thua kém Hồng Cương, vậy mà Cố Hề Nhược còn chẳng thật lòng với ông ấy, giờ lại chân thành với một người chưa gặp được mấy lần, anh tin nổi không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn cô: "Sao lại không?" Cách nghĩ của Cố Hề Nhược thực ra cũng dễ hiểu, chẳng qua là thấy nhà họ Cố gia đại nghiệp đại mà Cố Thăng chỉ cho cô ta bấy nhiêu đó, đặc biệt là sau khi Tiểu Hòa xuất hiện, cô ta luôn lo lắng địa vị của mình bị cướp mất nên yêu cầu với Cố Thăng cũng cao hơn.

Sau đó Cố Thăng lại không giúp cô ta đoạt được vị trí gia chủ, của hồi môn của cố phu nhân cho cô ta cuối cùng còn bị người ta mắng chửi không thôi, những việc này anh dám chắc Cố Hề Nhược đều nhớ kỹ, nhớ rõ mồn một, thậm chí còn thấy đó là do Cố Thăng vô dụng nên mới như vậy.

Một gia chủ mà lại bị con trai mình chèn ép đến mức đó.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc phân tích xong, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực: "Em bắt đầu thấy không hiểu nổi Cố Hề Nhược nữa rồi." "Tại sao lại nói vậy?" "Dù sao đi nữa, ơn nuôi dưỡng của Cố Thăng vẫn lớn hơn chứ?

Thú thật những năm qua Cố Thăng đối xử với cô ta rất tốt, coi như xứng đáng với cô ta rồi, kết quả cuối cùng lại nhận lấy cái kết như thế này, làm em thấy có chút bùi ngùi." Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, cười nói: "Em đó." "Anh làm cái vẻ mặt đó là ý gì?" "Không có gì, anh chỉ muốn nhắc em một điều, lòng người đều tham lam cả.

Trong mắt Cố Hề Nhược, Cố Thăng có rất nhiều thứ nhưng chỉ cho cô ta một chút, còn Hồng Cương có rất ít nhưng lại cho cô ta tất cả, so sánh hai người, đương nhiên cô ta sẽ chọn Hồng Cương chứ không phải Cố Thăng." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài lắc đầu: "Cố Thăng đúng là người đáng thương." "Kẻ đáng thương tất có chỗ đáng hận." So với một số người, Cố Thăng có gì mà đáng thương?

Chẳng qua là hơi thảm hại chút thôi, bây giờ cũng thành kẻ cô độc rồi. "Bà Hồng chẳng lẽ cam tâm như vậy sao?" "Không cam tâm thì làm được gì?

Tính mạng đều nằm trong tay Hồng Cương cả rồi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ kỹ thấy cũng đúng. "Anh định lợi dụng bà Hồng để đối phó Cố Hề Nhược sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Bây giờ chưa phải lúc, sự hận thù của bà Hồng đối với cha con Cố Hề Nhược vẫn chưa đạt đến đỉnh điểm, vả lại một người như bà ta không phải đối thủ của hai cha con họ, ngộ nhỡ chúng ta vừa đưa bà ta ra, giây sau bà ta đã bán đứng chúng ta rồi thì không hay chút nào." Huống hồ dạo gần đây ngoài chuyện của Cố Ngạn Kỳ ra, Cố Hề Nhược cũng coi như an phận, không trực tiếp gây sự với cô, nên cô ra tay lúc này dường như cũng không tốt lắm.

Suy nghĩ của Tô Ngọc cũng giống Vương Cẩn Hòa, bà Hồng hiện tại chưa đủ sức để trở thành một quân cờ. "Chuyện này em có thể nói với Cố Ngạn Kỳ để cậu ta tự chú ý, dù sao chúng ta cũng không ở đây mãi, quân cờ này có dùng đến hay không cũng chưa biết được." Vương Cẩn Hòa cân nhắc kỹ thấy lời Tô Ngọc nói rất có khả năng. "Lát nữa em sẽ cho người báo cho Cố Ngạn Kỳ biết về mối quan hệ giữa Cố Hề Nhược và vợ chồng Hồng Cương, còn sau đó phải làm thế nào thì tùy cậu ấy." "Được." Sau khi chuẩn bị xong những thứ cần đưa cho Cố Ngạn Kỳ, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Tô Ngọc, em bỗng có một ý tưởng." "Hửm?" "Theo như tin tức anh tra được, Hồng Cương là người có chút bản lĩnh, dù vì không muốn gây thêm phiền phức cho Cố Hề Nhược thì ông ta cũng không để cuộc sống của mình thê thảm như vậy." Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Nhưng giờ họ lại vì không sống nổi mà đến đầu quân cho Cố Hề Nhược, là do ai đó cố ý hay sao?

Ánh mắt Tô Ngọc đầy ý cười, Tiểu Hòa cuối cùng cũng phát hiện ra vấn đề rồi, tốt lắm.

Nói xong Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ của Tô Ngọc dường như chẳng có chút ngạc nhiên nào, cô kỳ quái hỏi: "Anh hình như chẳng bất ngờ gì về chuyện này nhỉ?" Tô Ngọc cười khẽ: "Đúng là không bất ngờ, nhưng tình hình cụ thể thì vẫn chưa tra ra được." "Thật sự có người ra tay với họ sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc. "Phải, vì dấu vết quá rõ ràng, còn ai ra tay thì vẫn chưa biết, đối phương làm việc rất cẩn thận.

Hồng Cương cũng vì biết điều này nên mới đến kinh thành nương nhờ Cố Hề Nhược." Nhưng Hồng Cương đúng là người thông minh, biết phải làm gì để Cố Hề Nhược dễ dàng chấp nhận mình hơn.

Chỉ có bà vợ của ông ta là không hiểu ý chồng, nếu không bà ta cũng chẳng đến nỗi nhận lấy kết cục này. "Cố Hề Nhược vận khí đúng là tốt thật, có một người cha ruột như vậy." Vương Cẩn Hòa im lặng một lát rồi nói. "Ghen tị rồi sao?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Ghen tị thì không hẳn, chỉ là thấy chắc kiếp trước cô ta làm được việc tốt gì đó nên kiếp này dù là Cố Thăng hay Hồng Cương đều đối xử với cô ta tốt như vậy." Nghĩ lại cũng thấy hơi chạnh lòng.

Nhưng cô cũng chẳng có gì để ghen tị, vì từ khi đến thế giới này, dù là người nhà cô hay người nhà họ Tô đều đối xử với cô rất tốt.

Điều đó đã khiến cô vô cùng mãn nguyện rồi.

Tô Ngọc ánh mắt tràn đầy ý cười, đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng nói: "Em nghĩ được như vậy thì tốt." "Anh đừng có lúc nào cũng xoa đầu em như xoa đầu cún con thế, em không cần giữ thể diện sao?" "Cần tướng công là được rồi, cần gì thể diện?" Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, có nói tiếng người không vậy? "Cố Ngạn Kỳ bên kia anh tính thế nào?

Em thấy cậu ấy rất muốn làm một người anh trai tốt." Tô Ngọc tựa vào ghế lười biếng hỏi.

Đối với Cố Ngạn Kỳ, ngoài lần đầu gặp mặt thấy không vừa mắt và chuyện cậu ta đến Vương phủ gây chuyện sau đó ra, anh cũng không có ý kiến gì nhiều.

Dù hiện tại Cố Ngạn Kỳ muốn bù đắp cho Tiểu Hòa thì cũng phải xem Tiểu Hòa có muốn nhận hay không.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Chuyện đó không cần đâu." "Bên cạnh em đã có rất nhiều người tốt với em rồi, em đã rất mãn nguyện.

Chương 767

Với Cố Ngạn Kỳ, bây giờ em đã có thể đối xử bằng tâm thế bình thường.

Cậu ấy sau này thế nào đối với em không còn quan trọng nữa.

Muốn làm gì thì làm, cứ như hiện tại là tốt rồi, không cần thiết phải thay đổi gì thêm." Tuy nhiên có một câu Cố Ngạn Kỳ nói rất đúng, cô tuy đã đoạn tuyệt quan hệ với Cố Thăng, nhưng cô vẫn là con gái của cô thái thái nhà họ Cố - Cố Cửu Ninh.

Mối quan hệ với nhà họ Cố không thể vì đoạn tuyệt với Cố Thăng mà dứt sạch được.

Đây mới là điều khiến Vương Cẩn Hòa phiền não nhất. "Cố Ngạn Kỳ nói em là con gái của nương, nên quan hệ với nhà họ Cố không thể dứt bỏ được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, có chút không vui nói.

Tô Ngọc ánh mắt đầy ý cười: "Câu này Cố Ngạn Kỳ nói không sai, đúng là như vậy." "Nhưng nương không định quay về nhà họ Cố, em đương nhiên cũng không cần quay về, tính toán của cậu ta sai rồi." Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền vui mừng: "Anh nói đúng, sao em lại quên mất chuyện này nhỉ?" "Vui rồi à?" "Tất nhiên, nhà họ Cố những năm qua thối nát quá rồi, em không thích gia tộc đó." Trong số những gia tộc cô từng tiếp xúc, cô thấy chỉ có nhà họ Tô và nhà họ Minh là tốt nhất.

Còn những gia tộc khác thì cũng bình thường thôi. "Em vẫn thích những gia tộc như nhà họ Tô và nhà họ Minh hơn, mọi người đều làm tốt nhiệm vụ của mình, từng bước phát triển gia tộc." Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng nói.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Em nói đúng, đúng là như vậy." "Năm nay qua Tết, phu nhân của một số gia tộc trong kinh mời em qua chơi, em đã bàn bạc với Ninh Ninh rồi đến thăm vài nhà." "Cảm giác thế nào?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Đầy mùi lợi ích, tuy em biết đó là bệnh chung của các thế gia, nhưng vẫn thấy hơi thất vọng." "Tiếp xúc không nhiều thì em cũng không cần phải suy nghĩ quá nhiều về chuyện đó, chúng ta cứ làm tốt việc của mình là được, không cần phải đi lấy lòng ai cả." Vương Cẩn Hòa hiểu ý gật đầu: "Anh nói đúng." "Cho nên ấy à, em đừng nghĩ ngợi nhiều làm gì cho mệt thân." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái sắc lẹm, tức giận nói: "Đừng tưởng em không biết anh đang ám chỉ em đấy nhé." "Không có, em nghĩ nhiều rồi." Vương Cẩn Hòa hứ một tiếng, không thèm nói gì thêm.

Nhìn bộ dạng đó của cô, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, cái cô nàng này. "Muộn rồi, đi nghỉ thôi." "Vâng." Sáng hôm sau, Tô Ngọc vừa vào cung đã bị Huyền Phỉ Nhiên sai người gọi đến ngự thư phòng.

Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo trông chừng mấy đứa trẻ tập võ rồi mới đi.

Nhìn thấy người trong ngự thư phòng, Tô Ngọc nhướng mày: "Đây là..." "Tiểu Ngọc, đệ lại đây xem này." Huyền Phỉ Nhiên vẫy tay gọi Tô Ngọc lại gần.

Tô Ngọc bước tới nhận lấy bức thư từ tay Huyền Phỉ Nhiên, trong mắt thoáng chút suy tư. "Tiểu Ngọc, đệ thấy thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Đặt bức thư xuống bàn, Tô Ngọc bĩu môi nói: "Chuyện trong dự liệu thôi." "Ồ?

Sao đệ lại nói vậy?" "Chuyện bên này chắc bên Lỗ quốc đã biết rồi." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Việc Lỗ quốc gửi thư đến vào lúc này nằm trong dự đoán của anh, có điều hơi muộn hơn anh tưởng một chút. "Vương gia, việc Lỗ quốc phái người đến mua lương thực bị Vương phi phá hỏng, họ chắc chắn sẽ tìm cách khác để có được những thứ đó." Thừa tướng nhíu mày nói. "Tôi thấy mục đích của bức thư này là để báo cho chúng ta biết, họ quyết tâm phải có được giống lúa mới này." Thừa tướng cau mày, sắc mặt hơi khó coi. "Chuyện đó đối với chúng ta không quan trọng, chỉ cần anh và Tiểu Hòa không đồng ý thì đừng ai hòng mang một hạt giống lúa cao sản nào ra khỏi Huyền quốc.

Mà Tiểu Hòa lại không thích Lỗ quốc, cái nhà từng đối phó với Tiểu Hòa lúc trước chính là người Lỗ quốc, tuy nói không liên quan gì đến hoàng thất Lỗ quốc nhưng mối quan hệ giữa gia tộc đó với hoàng thất thế nào thì phải tra mới biết." Hiện tại xem ra thì chưa có liên hệ gì, còn thực hư thế nào thì chờ tin tức về sẽ rõ.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc trầm giọng hỏi: "Tiểu Ngọc, năm nay các đệ có về không?" Bây giờ đã sắp đến lúc ươm mầm, nếu họ về chắc cũng không kịp nữa. "Về chứ." Thừa tướng và những người khác bất lực nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, người làm thế này khiến chúng tôi cảm thấy kinh thành cứ như thú dữ vậy." "Tiểu Hòa có thêm mấy phong địa nữa, những chỗ đó cũng cần phải quản lý, không thể chỉ chăm chăm vào huyện Phúc An được." Tô Ngọc nhún vai nói.

Thừa tướng và mọi người lập tức im lặng, chuyện này Tô Ngọc nói không sai, dù sao phong địa của Vương Cẩn Hòa cũng rất quan trọng. "Tiểu Hòa đã bắt đầu lên kế hoạch sử dụng những phong địa đó rồi, sau này cũng sẽ trồng giống lúa mới ở đó, khi ấy chắc anh cũng cần thêm một ít người." Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương đầy bất lực. "Chỉ có như vậy mới khiến Huyền quốc hoàn toàn không thiếu lương thực.

Tuy giống lúa cao sản của chúng ta có thể giúp người dân tích trữ được lương thực, nhưng Tiểu Hòa nói rồi, thiên tai có thể đến bất cứ lúc nào không ai hay biết, nên hằng năm kho lương quốc gia và kho lương các nơi ít nhất phải dự trữ đủ lượng lương thực cho toàn dân ăn trong ít nhất một năm." Tô Ngọc nhìn mọi người nói.

Mọi người nhìn nhau, ngẫm nghĩ kỹ lời Tô Ngọc thấy quả đúng là như vậy.

Nếu kho lương quốc gia và các địa phương đều dự trữ đủ lương thực, cộng thêm lương thực trong tay người dân, thì sau này dù có thiên tai gì xảy ra, người dân cũng có thể an toàn vượt qua. "Vương gia nói rất đúng." "Từ sang năm, ruộng nước của các trang trại hoàng gia toàn bộ sẽ chuyển sang trồng giống lúa cao sản, như vậy không cần dựa vào thuế thu cũng có thể làm kho lương đầy lên." Trận hạn hán mấy năm trước đã làm Huyền quốc tổn thương nguyên khí, họ phải rút kinh nghiệm, tích trữ lương thực thật tốt.

Ai mà biết được thiên tai khi nào lại ập đến. "Được, trước đó là ưu tiên cho người dân, sau năm nay tất cả người dân đều đã được phổ cập, bên ta đương nhiên cũng phải bắt đầu trồng lúa cao sản rồi." Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng. "Nếu vậy, Hoàng thượng có nên thông báo với người dân, bảo họ hằng năm hãy tích trữ đủ lương thực cho gia đình ăn trong một năm, phần còn lại hãy mang đi bán không?" "Cái này cũng được." Tô Ngọc đứng bên cạnh gật đầu tán thành. "Lần này về chúng tôi sẽ cùng Tiểu Hòa đi xem mấy phong địa kia, phấn đấu năm nay diện tích trồng lúa cao sản đạt mười vạn mẫu." Số ruộng họ có hiện giờ chỉ hơn hai nghìn mẫu, vẫn còn quá ít. "Được." "Còn về người dân ở Tề quốc cũ, Hoàng huynh có thể cho người đưa giống lúa qua đó rồi, sau đó phái vài người qua dạy họ cách ươm mầm và cấy lúa." “Anh cứ yên tâm, hạt giống tốt đã được gửi đi, người cũng đã phái đi rồi.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, xem ra anh thật sự không cần phải lo lắng quá nhiều nữa.

Về điểm này, Tô Ngọc vô cùng hài lòng: “Vậy thì tốt, tôi còn lo mình phải làm gì đó, giờ xem ra sự lo lắng của tôi là dư thừa rồi.”

“Phía phương Bắc, bọn Vương Tĩnh Vũ trước đó cũng đã viết tấu chương gửi về, hạt giống ở đó đã được phân phát xong.

Có kẻ muốn trục lợi từ việc này, nhưng không ngờ tôi lại trực tiếp làm mạnh tay như vậy.” Huyền Phỉ Nhiên mỉa mai nói.

Những hạt giống này, từng hạt một đều phải được trao tận tay người dân.

Muốn tham ô những thứ này để kiếm lợi cho bản thân thì cũng phải xem chúng có bản lĩnh đó hay không, có còn mạng để hưởng hay không.

“Thế này là rất tốt rồi, tôi đã xem qua kế hoạch năm nay của Tiểu Hòa, ngô cũng sẽ được trồng nhiều hơn một chút.” “Như vậy thì hay quá, chính sách khai hoang đưa ra năm ngoái đã giúp người dân khai khẩn được không ít đất hoang.

Phương Bắc đất rộng của nhiều, trước đây là do hạt giống không tốt, đất đai cằn cỗi không trồng được gì, giờ hạt giống bên Tiểu Hòa tốt như vậy, vụ thu năm nay ở phương Bắc nhất định sẽ bội thu.” Huyền Phỉ Nhiên nheo mắt nói.

Dưới sự khuyến khích của bọn Vương Tĩnh Vũ, người dân phương Bắc cũng bắt đầu khai hoang.

“Như vậy rất tốt, sau này dọn sạch thêm mấy con sâu mọt nữa, Huyền quốc lo gì không lớn mạnh?” Anh sẽ giúp Huyền Phỉ Nhiên phát triển Huyền quốc mạnh mẽ hơn, mạnh đến mức không ai dám có ý đồ gì với nơi này.

“Tất nhiên rồi, người dân không còn nỗi lo cơm áo gạo tiền, binh sĩ của chúng ta luyện quân chưa từng dừng lại, tự nhiên sẽ ngày càng mạnh hơn.” Huyền Phỉ Nhiên không hiếu chiến, cũng sẽ không đi chinh phạt bất kỳ ai khi Huyền quốc đang cần nghỉ ngơi bồi dưỡng.

Nhưng anh cũng sẽ không để ai xâm lược Huyền quốc, kẻ nào dám đánh tới thì phải chuẩn bị tâm lý bị trả thù.

Huyền Phỉ Nhiên định hỏi về chuyện của Dư Cảnh Xuyên, nhưng thấy ngự thư phòng vẫn còn người khác nên không hỏi nhiều.

“Tiểu Ngọc, dạo gần đây mấy vị công chúa khác cũng muốn đến học tập cùng anh.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tuy nhiên, Tô Ngọc nhíu mày lắc đầu: “Tôi không rảnh.” Nếu lúc đầu họ chịu đến, anh nể mặt Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn sẽ chỉ bảo một chút, nhưng lúc đầu đã không muốn đến, giờ thấy người ta học có thành quả mới nảy ra ý định sao?

Làm gì có đạo lý đó?

Nơi này của anh không phải ai muốn đến cũng được.

Nhìn vẻ mặt khó chịu của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên biết anh đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi.

“Thôi được, anh vui là được.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, chuyện đó chẳng phải là hiển nhiên sao?

“Hoàng huynh, tôi đi trước đây.” “Được.” Đợi Tô Ngọc rời đi, Thừa tướng mới bất lực lên tiếng: “Mấy vị phi tần trong hậu cung kia đúng là tính sai nước cờ rồi.” Tô Ngọc đâu phải hạng người bảo gì nghe nấy.

Huyền Phỉ Nhiên cũng rất lạnh nhạt với những phi tần đó.

Chương 768

Anh đã từng cho cơ hội, là chính họ không cần, không trách được ai khác.

“Chỗ của Vương gia không phải muốn đến là đến, muốn đi là đi đâu.

Phải biết rằng sĩ tử trong thiên hạ ai mà chẳng muốn được Vương gia chỉ điểm?” Mấy vị phi tần này đúng là tầm nhìn hạn hẹp.

Cơ hội rành rành ra đó, cuối cùng chỉ có một vị phi tần và một công chúa nắm bắt được.

Hiện tại chỉ có một vị hoàng tử, những phi tần kia trong lòng cũng nảy sinh nhiều suy tính dư thừa.

“Hoàng thượng, thực ra ngài và Hoàng hậu nương nương có thể sinh thêm vài hoàng tử nhỏ, như vậy sẽ giao hết cho Vương gia dạy bảo.

Tương lai các hoàng tử đoàn kết hợp tác, Huyền quốc mới ngày càng mạnh được.” Thừa tướng nhìn Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nói.

Khóe miệng Huyền Phỉ Nhiên giật giật, trợn trắng mắt nhìn Thừa tướng: “Con cái mà ông nói như muốn sinh là sinh được ngay ấy hả?

Sao ông và vợ ông không sinh thêm vài đứa nữa đi?” Cái ông Thừa tướng này còn muốn sống yên ổn không vậy?

Thật là chuyện gì cũng dám nói, dám cả gan giục cả anh đẻ con, lá gan này cũng lớn quá rồi đấy.

Thừa tướng ho nhẹ một tiếng, hơi có chút chột dạ nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Mấy vị đại thần khác thì nhịn cười muốn nổ bụng, Thừa tướng gan lớn thật.

Trên sân luyện võ, Huyền Mộng Tiệp từ sau khi bị Huyền Mộng Nhã đánh, tập võ càng thêm khắc khổ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn vốn non nớt, yếu ớt giờ đã trở nên kiên nghị hơn.

Nhìn dáng vẻ đứa trẻ này, trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, đứa bé này rất khá.

Anh đưa tay xoa cằm, xem ra sau này phải bồi dưỡng đứa trẻ này thật tốt.

Tất nhiên, những điều này Huyền Mộng Tiệp không hề hay biết.

Tô Ngọc ở trong cung dạy bảo mấy đứa trẻ, Vương Cẩn Hòa mang theo những thứ đã chuẩn bị hôm qua đến nhà họ Cố.

Sau khi giải độc, Cố Ngạn Kỳ tuy còn hơi yếu nhưng đã dậy để xử lý những việc tồn đọng trong thời gian qua.

“Xem ra anh không sao rồi.” Nghe thấy tiếng của Vương Cẩn Hòa, Cố Ngạn Kỳ ngẩng đầu nhìn cô, mỉm cười: “Hôm nay sao em lại tới đây?” “Gửi cho anh ít đồ.” “Ồ?

Thứ gì vậy?” Cố Ngạn Kỳ lập tức thấy hứng thú, không biết Vương Cẩn Hòa sẽ gửi gì cho mình.

Vương Cẩn Hòa giao thứ trong tay cho Cố Ngạn Kỳ để anh tự xem.

Cố Ngạn Kỳ xem xong thì khẽ nhíu mày: “Cha mẹ ruột của Cố Hề Nhược đã đến kinh thành rồi sao?” “Đúng vậy.” “Mọi người định thế nào?” “Đây là việc của anh, đưa cái này cho anh chỉ là muốn anh có thêm một cái thóp của Cố Hề Nhược khi đối phó với cô ta, giúp anh làm việc dễ dàng hơn thôi.” Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy lý lẽ, khiến Cố Ngạn Kỳ nghe mà cạn lời.

Anh lườm cô một cái, tức giận nói: “Tôi thấy là chính em muốn lười biếng nên mới đẩy việc cho tôi thì có.” “Bên em việc nhiều lắm, Cố Hề Nhược hiện giờ đang lăm le vị trí gia chủ họ Cố, anh ra tay không phải là tốt nhất sao?” Lời này của Vương Cẩn Hòa chẳng sai vào đâu được.

Cố Ngạn Kỳ bất lực trong lòng, chẳng thể làm gì được cô em họ này.

“Được rồi, việc này giao cho tôi.” “Tôi cũng có một chuyện muốn nói với em.” Cố Ngạn Kỳ chợt nhớ ra điều gì đó, liền lên tiếng.

“Ồ?” “Thời gian gần đây Cố Thăng cũng có nhiều động thái, tôi thấy ông ta cũng không cam tâm bỏ qua như vậy đâu.” Cố Ngạn Kỳ nhíu mày nói.

Một câu này khiến Vương Cẩn Hòa hiểu ý anh.

“Ông ta cũng muốn nhà họ Cố?” “Không chỉ có nhà họ Cố.” “Thứ ông ta có thể nhắm tới cũng chỉ có nhà họ Cố thôi, anh nói không chỉ có nhà họ Cố, chẳng lẽ ông ta còn muốn những thứ trong tay tôi?” Cố Ngạn Kỳ không nói gì, chỉ nhìn Vương Cẩn Hòa.

Biểu cảm đó khiến cô cạn lời: “Ông ta thật sự có ý nghĩ đó sao?” “Những thứ trong tay em, dù là rượu hoa quả hay những thứ khác đều rất hấp dẫn, chỉ cần là người có dã tâm thì không ai không muốn.” Rượu của Vương Cẩn Hòa hễ ai đã uống qua thì chẳng còn hứng thú với các loại rượu khác nữa.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Cố Ngạn Kỳ: “Cái đó thì có ganh tỵ cũng chẳng được đâu, anh chỉ có thể mơ mộng thôi.” Cố Ngạn Kỳ nghẹn lời, bực mình nói: “Tôi cũng có thèm muốn gì đâu.”

"Anh chắc không?" Chẳng biết trước kia là ai mạnh miệng đòi mua công thức rượu của cô nhỉ?

Cố Ngạn Kỳ ho nhẹ một tiếng: "Lúc đó tôi còn trẻ người non dạ, em..." "Ha ha, mới có một năm thôi mà." Trẻ người non dạ cái nỗi gì, đúng là bốc phét.

Cố Ngạn Kỳ bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, bộ không thể nể mặt anh một chút, đừng vạch trần như thế được sao.

"Lúc đó là não tôi bị chập mạch rồi." Cố Ngạn Kỳ nghiêm mặt nói.

Vương Cẩn Hòa cười không ngớt, nhướng mày nhìn anh: "Anh cũng không cần tự sỉ vả mình như thế." "Tôi nói thật đấy." Nếu lúc đó không phải não bị chập mạch mà nói những lời đó, em họ cũng không đến mức đối xử với anh như vậy.

Có lẽ giờ đây anh đã có thể nghe cô gọi một tiếng anh trai.

Chỉ cần nghĩ đến đó thôi là anh đã muốn tự tát mình một cái.

"Đôi khi nghĩ lại, tôi chỉ muốn tự vả cho mình một cái, sao tôi có thể làm ra mấy chuyện đó chứ." Vương Cẩn Hòa cảm thấy Cố Ngạn Kỳ này cũng là một người thú vị.

"Những gì cần nói với anh cũng nói xong rồi, tôi đi trước đây." "Mọi người sắp về Tạ gia thôn rồi sao?" Cố Ngạn Kỳ vội vàng hỏi.

Vương Cẩn Hòa đầu tiên là ngẩn ra, sau đó gật đầu: "Chắc là sắp rồi." Trước đó Tô Ngọc cũng đã nói với cô chuyện này, hiện tại Lỗ quốc sẽ không đánh tới, phải đợi sau vụ thu năm nay mới đến, họ ở lại kinh thành cũng không cần thiết.

Cô cũng định đi tạo dựng vài thương nhân lương thực ở các phong địa khác, hạt giống vẫn còn quá ít, giờ lại có thêm một nửa dân số, đương nhiên cần nhiều hạt giống hơn mới đủ.

“Vậy sau này còn quay lại không?” “Năm nào cũng sẽ về.” Cố Ngạn Kỳ nhất thời không biết nói gì.

Nhìn dáng vẻ đó của anh, Vương Cẩn Hòa khẽ nhướng mày: “Anh muốn nói gì với tôi sao?” “Không có gì.” Vương Cẩn Hòa nhún vai, đứng dậy rời đi.

Cố Ngạn Kỳ tiễn cô ra ngoài, đứng ở cửa nhìn cô đi xa, trong mắt thoáng chút bùi ngùi.

“Thiếu gia, cậu cũng đừng lo lắng quá, sau này biết đâu quan hệ với tiểu thư sẽ ngày càng tốt hơn.” Nghe vậy, Cố Ngạn Kỳ mỉm cười lắc đầu, Vương Cẩn Hòa là một người sống rất thấu đáo.

Thực tế anh nói cô dù thế nào cũng là tiểu thư nhà họ Cố, cũng chỉ là nói vậy mà thôi.

Bởi lẽ ngay cả cô ruột cũng không bao giờ quay lại nhà họ Cố nữa, thì cô làm sao mà quay về?

Nhưng hiện tại thế này cũng rất tốt rồi, mỗi năm có thể gặp cô là đủ, còn những thứ khác không cưỡng cầu nữa.

Nhìn dáng vẻ này của Cố Ngạn Kỳ, thị vệ cũng thấy bất lực nhưng chẳng giúp gì được, vì đây là chuyện riêng của họ.

Khi Vương Cẩn Hòa đến nhà họ Cố, Cố Thăng đã biết tin.

Ông ta vội vàng từ bên ngoài trở về, đúng lúc gặp cô đang rời đi.

Nhìn thấy Cố Thăng đi tới, trong mắt Vương Cẩn Hòa lộ rõ vẻ chán ghét.

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Vương Cẩn Hòa lạnh mặt cùng Thu Ý định rời đi, khi Cố Thăng định tiến lại gần, Thu Ý đã chắn trước mặt cô, lạnh lùng nhìn ông ta: “Ông muốn làm gì?” “Tôi có chuyện muốn nói với Vương phi.”

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Cố Thăng một cái rồi lách qua người ông ta: “Thu Ý, chúng ta về thôi.” Thu Ý đi theo Vương Cẩn Hòa, nhưng Cố Thăng lại một lần nữa chắn trước mặt cô: “Tôi thật sự có chuyện muốn nói với cô.” Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nhìn ông ta: “Giữa tôi và ông chẳng có gì để nói cả.” “Vương phi nhất định phải tuyệt tình như vậy sao?” Cố Thăng trong lòng không khỏi tức tối.

Thật đúng là cậy vào thân phận của mình mà không coi cha đẻ ra gì.

“Nói hay lắm, chẳng phải tôi học từ ông sao?

Chương 769

Nói về tuyệt tình thì ai bì được với ông?

Không biết ban đêm đi ngủ ông có mơ thấy Cố phu nhân từ địa ngục bò lên tìm ông báo thù không?” “Vì một đứa con nuôi mà ngay cả vợ kết tóc cũng có thể ra tay, Cố gia chủ đúng là khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác đấy.” Sắc mặt Cố Thăng thay đổi liên tục, nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: “Rốt cuộc cô biết những gì?” “Những gì tôi biết còn nhiều hơn ông tưởng đấy.” Vương Cẩn Hòa nói với nụ cười nửa miệng.

“Còn mấy vị tộc lão nhà họ Cố đã chết kia, thật sự không liên quan đến ông sao?” “Cô...” “Cố Thăng, ông nên nhận rõ vị thế của mình đi, đừng làm mấy chuyện vớ vẩn nữa.” “Còn nữa, nhắc nhở ông một câu, đừng quá coi trọng bản thân mình, ông cũng nên nhớ rằng việc đoạn tuyệt quan hệ ngay cả Hoàng thượng cũng đã hạ thánh chỉ rồi, ông còn định kháng chỉ sao?” Vương Cẩn Hòa thầm nghĩ nếu sau này Cố Thăng còn cứ đeo bám không buông như vậy, cô sẽ cho ông ta nếm chút đau khổ.

Cố Thăng bị chặn họng không nói được câu nào.

Nhưng những thứ trong tay Vương Cẩn Hòa, cả các mối quan hệ xã hội đều là thứ ông ta muốn, ông ta không thể bỏ qua như vậy được.

“Tôi biết mục đích ông làm vậy là gì, chẳng phải là nhắm vào những thứ trong tay tôi sao?

Ông muốn là tôi phải cho à?

Ông là cái thớ gì?

Cũng xứng nhòm ngó đồ của tôi sao?” Vương Cẩn Hòa khinh thường nói.

“Cố Thăng, đừng quên tôi còn là Ngọc Vương phi.” “Hy vọng đây là lần cuối cùng Cố gia chủ cản đường Vương phi, Thu Ý, chúng ta đi.” Nói xong, cô dẫn theo Thu Ý đi thẳng không thèm quay đầu lại.

Cố Thăng vô thức nắm chặt tay, sắc mặt vô cùng khó coi.

Vương Cẩn Hòa chẳng khác nào vả thẳng vào mặt ông ta hai cái thật mạnh.

Ông ta nhìn theo bóng lưng cô rời đi, vẻ mặt âm trầm đáng sợ.

“Đáng chết!” Thu Ý đi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, bất mãn nói: “Tiểu thư, cái ông Cố Thăng này đúng là không ra gì.” “Chỉ là hạng người không quan trọng thôi, không cần nghĩ nhiều.” Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu.

Suy nghĩ hiện tại của cô rất đơn giản, mỗi năm cũng chẳng gặp Cố Thăng được mấy lần, sau này thế nào thì tùy vào bản thân ông ta thôi.

“Cũng đúng, vậy chuyện này có cần nói với Vương gia không?” “Không cần đâu.” “Vâng.” Cố Thăng không cam tâm đoạn tuyệt quan hệ với Vương Cẩn Hòa như thế, cũng không muốn từ bỏ những thứ trong tay cô, thế là ông ta đi tìm Cố Ngạn Kỳ.

Khi thấy Cố Thăng xuất hiện ở cửa thư phòng, Cố Ngạn Kỳ không hề ngạc nhiên.

Cố Thăng thấy Cố Ngạn Kỳ coi mình như không khí thì sắc mặt có chút khó coi.

“Sao hả?

Ngay cả cha mình cũng không biết gọi à?” “Người cha hại chết mẹ tôi thì tôi không có, cũng không dám có.” Cố Ngạn Kỳ mỉa mai nói.

Cố Thăng tức điên người: “Cố Ngạn Kỳ, đó là lời một đứa con trai nên nói sao?” “Đừng nói nhảm nhiều nữa, tìm tôi có việc gì thì nói thẳng ra.” Cố Ngạn Kỳ thiếu kiên nhẫn.

Anh không muốn nói với Cố Thăng dù chỉ một chữ.

Cố Thăng tức tối vô cùng nhưng vốn dĩ chẳng làm gì được Cố Ngạn Kỳ.

“Quan hệ của anh với Vương Cẩn Hòa rất tốt sao?” “Mắt nào của ông thấy chúng tôi thân thiết hả?” Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng liếc nhìn Cố Thăng, nhíu mày hỏi.

“Cố Ngạn Kỳ, tôi đang nói chuyện tử tế với anh, anh đừng có nói mấy thứ vớ vẩn đó với tôi.” Cố Thăng bắt đầu bực bội.

Cố Ngạn Kỳ đánh mắt nhìn Cố Thăng từ trên xuống dưới, một lúc sau mới cười nhạt: “Ông là muốn nhắm vào những thứ trong tay Vương phi chứ gì?

Đúng là mơ mộng hão huyền.” “Tôi không tin là anh không muốn.” Cố Ngạn Kỳ lắc đầu: “Tôi thật sự không muốn, không phải đồ của tôi thì tôi lấy làm gì?” Chẳng phải là tự chuốc bực vào thân sao?

Chuyện phá hoại quan hệ giữa anh và Vương phi thế này, sao anh có thể làm?

“Anh...” “Ông đừng có hòng tham ô thứ gì trong tay cô ấy, đừng nói là Vương gia, ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ không để ông đạt được mục đích đâu.” Cố Ngạn Kỳ mỉa mai nhìn Cố Thăng.

“Người quý ở chỗ biết mình là ai, đừng làm ra những việc khiến bản thân phải hối hận.” Đôi khi anh cũng hoài nghi cái não của Cố Thăng mọc kiểu gì, rõ ràng biết quan hệ với Vương Cẩn Hòa tệ đến mức nào mà còn dám làm ra chuyện tính kế người ta.

Chẳng lẽ thật sự nghĩ mình là cha ruột của Vương phi thì có thể khiến cô đồng ý những chuyện không nên đồng ý sao?

Thật không hiểu nổi ông ta nghĩ gì.

“Cố Ngạn Kỳ, anh lấy tư cách gì mà nói với tôi như thế?

Đừng quên anh vẫn chưa đoạn tuyệt quan hệ với tôi, anh vẫn là con trai tôi.” “Cho dù là cha con thì cũng có người thân kẻ sơ, quan hệ giữa tôi với ông chưa tốt đến mức đó đâu.” Cố Ngạn Kỳ lạnh lùng nói, ánh mắt nhìn Cố Thăng chẳng khác gì người lạ.

“Kể từ khi ông vì con nhỏ con nuôi Cố Hề Nhược mà hại chết mẹ tôi, tôi với ông cũng chỉ còn là danh nghĩa như thế này thôi, chỉ có vậy thôi.” Cố Thăng cảm thấy cả người lạnh toát, ông ta nhìn Cố Ngạn Kỳ, đứa con trai này vậy mà biết những chuyện đó sao?

“Tôi biết mẹ tôi chết vì trúng độc, chứ không phải do bệnh tật như ông nói.

Cố Thăng, chuyện này rốt cuộc là thế nào, tôi không truy cứu thì ông nên thầm vui mừng đi, đừng có chạy đến trước mặt tôi mà lên mặt làm cha, tôi không mắc mưu ông đâu.” Cố Ngạn Kỳ cười lạnh nói.

Tại sao anh không trực tiếp đối phó Cố Thăng?

Bởi vì anh muốn khiến Cố Thăng trắng tay, nhìn những thứ trong tay mất đi từng chút một, cuối cùng ngay cả những người xung quanh cũng rời bỏ ông ta, người thân xa lánh, tuổi già thảm hại, đó mới là sự trả thù tốt nhất dành cho ông ta.

Cái chết ngược lại là một sự giải thoát cho Cố Thăng, chuyện ngu xuẩn như thế sao anh có thể làm?

Cố Thăng có thể thấy rõ sự hận thù trong mắt Cố Ngạn Kỳ: “Anh hận tôi?

Tôi là cha anh, sao anh có thể hận tôi?” Cố Ngạn Kỳ bật cười thành tiếng, nhìn Cố Thăng: “Ông xứng sao?” Vì một đứa con nuôi mà làm bao nhiêu chuyện, giờ lại còn dám nói mình là cha, Cố Thăng đúng là mặt dày không ai bằng.

“Tôi...” “Cố Thăng, giữa ông và tôi không có gì để nói, nếu ông muốn đến để nói về chuyện của Vương phi thì tôi nghĩ ông tìm nhầm người rồi, quan hệ giữa tôi và cô ấy không tốt đến mức đó đâu.

Người đâu, tiễn khách!” Thị vệ của Cố Ngạn Kỳ đứng trước mặt Cố Thăng: “Gia chủ, mời ông rời cho.” Cố Thăng tức giận đến run người, Cố Ngạn Kỳ vậy mà...

Ông ta quay người rời đi, coi như đã thấy rõ rồi, Cố Ngạn Kỳ đã thật sự ly tâm với ông ta.

Chuyện xảy ra ở nhà họ Cố, Vương Cẩn Hòa không hề biết, sau khi về nhà cô bắt đầu kế hoạch cho đất đai ở các phong địa.

Khi Tô Ngọc trở về thấy cô đang bận rộn nên không làm phiền, đợi cô xong việc mới thấy anh đang ngồi một bên đọc sách.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Anh về lúc nào thế?” “Cũng một lúc rồi.” “Sao anh không bảo em một tiếng?” “Thấy em đang bận nên anh không muốn làm phiền.” Vương Cẩn Hòa đi tới ngồi xuống cạnh Tô Ngọc, tựa vào người anh khẽ hỏi: “Mấy đứa trẻ giờ thế nào rồi?

Khi nào chúng ta về Tạ gia thôn?” “Vài ngày nữa sẽ về.” “Được.” “Chuyện lũ trẻ đều ổn cả, anh định chọn cho Hoàng Nghị mấy người bạn học cùng, đưa họ theo bên mình để dạy dỗ, sau này Hoàng Nghị lên làm người kế vị thì cũng có người thân tín để dùng.” “Chuyện này cũng khả thi đấy.” “Ngày mai anh vào cung nói với Hoàng huynh một tiếng, chọn trong số con em của mấy vị đại thần thân cận là được.

Con nhà họ Minh cũng khá, anh thấy chọn lấy một đứa, khi chúng ta đi thì đưa đi cùng luôn." Tô Ngọc lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói vậy thì không nhịn được mà bật cười: "Anh làm vậy có nghĩ đến cảm thụ của cha mẹ người ta không?" Tô Ngọc lắc đầu nói: "Anh không cần phải nghĩ nhiều như vậy.

Được tuyển làm bạn học của hoàng tử là chuyện tốt đối với họ, lại còn được chính anh dạy bảo, đó là điều mà bao nhiêu người cầu còn chẳng được, họ còn dám có ý kiến sao?" Vương Cẩn Hòa suýt nữa quên mất danh hiệu Phù Hoa công tử của Tô Ngọc.

Danh hiệu này quả thực khiến anh làm việc dễ dàng hơn nhiều.

Ngày hôm sau Tô Ngọc bàn với Huyền Phỉ Nhiên chuyện chọn bạn học cho Hoàng Nghị.

"Anh không nói thì tôi cũng đang định bảo anh đây, bạn học của Hoàng Nghị quả thực nên chọn rồi." "Vậy thì tốt, Hoàng huynh cứ thông báo xuống dưới đi, chọn bốn người là đủ rồi, khi tôi đi sẽ mang tất cả họ theo." Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Vậy thì mấy vị đại thần chắc sẽ đến than khóc với tôi vì anh cướp mất con của họ đấy." "Họ vui mừng còn chẳng kịp nữa là." "Cũng đúng, việc này tôi sẽ sắp xếp." Tô Ngọc nói xong liền đi ngay, Huyền Phỉ Nhiên cho người gọi Thừa tướng, anh trai của Hoàng hậu và Hộ bộ Thượng thư tới.

"Tham kiến Hoàng thượng." "Tất cả đứng dậy đi, hôm nay gọi các khanh tới là vì chuyện chọn bạn học cho Hoàng Nghị.

Chương 770

Trong nhà các khanh có đứa trẻ nào thấy phù hợp thì có thể gửi tới, nhưng tuổi tác đừng chênh lệch quá nhiều với Hoàng Nghị.

Việc tuyển chọn do Tô Ngọc phụ trách, sau khi chọn xong cậu ấy sẽ đưa về Tạ gia thôn để dạy bảo." "Hoàng thượng, con trai nhỏ của tôi có thể tham gia." Anh trai Hoàng hậu lên tiếng.

Con út của Trịnh tướng quân năm nay năm tuổi, là một đứa trẻ thông minh, làm bạn học cho Hoàng Nghị cũng rất tốt.

Hơn nữa, được Phù Hoa công tử chỉ dạy là phúc phần của đứa trẻ.

"Được." Cháu trai của Thừa tướng cũng tham gia, còn về Hộ bộ Thượng thư thì đứa cháu nội của ông cũng rất nghịch ngợm quậy phá.

"Các khanh về bàn bạc với gia đình đi, ngày mai đưa lũ trẻ vào cung." "Vâng." Ba người rời ngự thư phòng trở về nhà.

Họ đã đồng hành cùng Hoàng thượng từng bước một cho đến ngày hôm nay, giờ con cái họ cũng sẽ đồng hành cùng Nhị hoàng tử trưởng thành.

Họ đều hiểu rõ việc Hoàng thượng giao Nhị hoàng tử cho Ngọc Vương dạy bảo là để bồi dưỡng thành người kế vị, đợi sau khi Nhị hoàng tử có đủ năng lực sẽ lập làm Thái tử.

Con cái họ đi theo Thái tử cũng là một lối thoát, hơn nữa còn là người được Phù Hoa công tử dạy bảo, điều đó lại càng không tầm thường.

Ba người về nhà liền bàn bạc với gia đình.

Vợ của Trịnh tướng quân nghe chồng nói thì trong lòng có chút không muốn: “Tướng công, con út của chúng ta mới có năm tuổi, nó...” “Đúng là đàn bà thiển cận, bà có biết được Phù Hoa công tử dạy bảo là điều mà bao nhiêu học tử cầu cũng không được không?

Đây là chuyện tốt cho con.” Trịnh tướng quân biết vợ xót con, không muốn con rời xa mình.

“Con nhỏ của chúng ta rất thông minh, nếu được Vương gia dạy bảo, sau này chắc chắn sẽ làm nên chuyện.

Chúng ta cùng một phe với Hoàng thượng, dù Hoàng thượng muốn làm gì chúng ta cũng nên ủng hộ, huống hồ chỉ là cho con đi làm bạn học của Nhị hoàng tử.” Trịnh phu nhân nhíu mày, vẫn còn chút không cam lòng.

“Mỗi năm con đều về ở lại vài tháng, bà còn không vừa lòng chỗ nào?

Nói chuyện này với bà là để bà chuẩn bị tâm lý thôi.” Trịnh phu nhân liếc nhìn Trịnh tướng quân, biết chuyện này không thể thay đổi nên chỉ đành thỏa hiệp.

Nhưng bà chẳng nể mặt gì Trịnh tướng quân, ngay trong ngày hôm đó đã về nhà mẹ đẻ một chuyến.

Cha anh bên nhà mẹ đẻ biết chuyện cũng nói đây là việc tốt, khiến Trịnh phu nhân càng thêm khó chịu.

Sau khi được cha anh phân tích lợi hại, bà mới đành bỏ qua thành kiến, nghe theo họ.

Sáng sớm hôm sau, trên sân tập luyện có thêm bảy tám đứa trẻ, trong đó có một đứa nhà họ Minh, có hai đứa chơi rất thân với Tiểu Bảo và Tiểu Trí.

Mấy đứa trẻ thấy Tô Ngọc thì có chút sợ hãi.

Liên tục mấy ngày, Tô Ngọc đều khảo sát năng lực học tập cũng như tâm tính của chúng.

Cuối cùng chỉ chọn lấy bốn người: Trịnh Quân của nhà họ Trịnh, Dương Hoành Minh của nhà Thừa tướng, La Kính của nhà Hộ bộ Thượng thư, và Minh Phi Dương của nhà họ Minh.

Bốn đứa còn lại tuy thông minh nhưng không phù hợp để làm bạn học của Huyền Hoằng Nghị.

Mấy đứa trẻ không phục: "Tại sao lại chọn họ mà không chọn chúng tôi?

Họ cũng chẳng hơn gì chúng tôi cả." Tô Ngọc nhìn kẻ dám chất vấn mình, ánh mắt hơi lạnh: "Cậu đang nghi ngờ quyết định của bản vương sao?" "Chúng tôi không nghi ngờ quyết định của Vương gia, chúng tôi chỉ muốn biết tại sao Vương gia chọn họ mà không chọn chúng tôi?" Người nhà đã nói với chúng rồi, chỉ cần được làm bạn học của Nhị hoàng tử là chúng sẽ được Phù Hoa công tử dạy bảo, nhưng giờ chẳng còn gì cả.

Điều này sao chúng có thể cam tâm?

"Tâm tính của các cậu quá nóng nảy, không thích hợp làm bạn học của Hoàng Nghị, câu trả lời này đủ chưa?

Bạn học mà tôi cần không phải là những kẻ có dã tâm, sẵn sàng phản phệ Hoàng Nghị bất cứ lúc nào." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn mấy đứa trẻ, nhàn nhạt nói.

Mấy đứa trẻ biến sắc, dù trong lòng không vui đến mức nào cũng chỉ đành ấm ức đứng đó.

Minh Phi Dương nhìn họ rời đi, rồi nhìn hai người bên cạnh, không nói gì.

Một người trong số đó chỉ vào Minh Phi Dương nói: "Cậu ta chỉ là con nhà buôn, sao chúng tôi có thể thua cậu ta được chứ?” Những người khác thì thôi đi, chẳng lẽ họ lại không bằng một đứa con nhà buôn sao?

Minh Phi Dương nhíu mày nhìn đứa trẻ đang chỉ vào mình, trong lòng có chút bất mãn nhưng không hề thể hiện ra ngoài.

Bởi vì cậu biết mình có thể đến đây đều là nhờ chị họ.

Những ngày qua cậu cũng đã nỗ lực hết mình để được ở lại, cậu hy vọng tương lai có thể làm rạng danh gia đình.

Giờ bị nói như vậy, cảm giác trong lòng Minh Phi Dương càng rõ rệt hơn.

Nhà cậu chỉ có một người anh họ làm quan, người trong chốn quan trường vẫn còn quá ít nên mới bị khinh thường.

Nói nhiều cũng vô ích, một khi đã đến thì phải nhận rõ thân phận của mình, biết cái gì nên làm và cái gì không nên.

Cậu luôn ghi nhớ lời cha dặn, cũng sẽ không để mình trở thành trò cười cho nhà họ Minh.

“Minh Phi Dương, cậu đến đây vì điều gì?” “Tôi muốn học tập thật tốt với Vương gia để sau này cống hiến cho Huyền quốc, tôi còn muốn trở thành niềm tự hào của nhà họ Minh, giúp gia đình ngày càng tốt hơn.” Khi nói điều này, mắt Minh Phi Dương tràn đầy vẻ nghiêm túc và trong trẻo, không một chút giả tạo.

“Còn cậu?” Tô Ngọc nhìn đứa trẻ đã chất vấn mình hỏi.

Đứa trẻ đó bị Tô Ngọc hỏi đến ngẩn người, nó vì cái gì?

“Cậu thấy đấy, ngay cả bản thân muốn gì cậu cũng không biết.

Còn nữa, đừng để sự tính toán trong mắt lộ liễu như vậy, trẻ con thì nên có dáng vẻ của trẻ con, đừng mang mấy thói ở nhà đến trước mặt bản vương, tôi không mắc mưu đó đâu.” Mấy đứa trẻ này chắc hẳn đã được người nhà dặn dò gì đó.

Vốn dĩ anh còn định chọn thêm hai đứa, ai ngờ lũ trẻ này cũng chỉ đến thế thôi, khiến anh hơi thất vọng.

Đứa trẻ đó vô thức cúi đầu, mẹ nó đúng là đã dặn dò rất nhiều, còn bảo nó nhất định phải trở thành bạn học của Nhị hoàng tử, như vậy sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc với Trưởng công chúa, sau này có thể gần nước hưởng trăng trước, chỉ cần cưới được công chúa Trường Nhạc thì sau này nhà nó sẽ là hoàng thân quốc thích.

Những chuyện kiểu đó được nói rất nhiều, nghe nhiều nó cũng nảy sinh ý nghĩ như vậy.

“Đưa chúng về đi.” Tô Ngọc phẩy tay bảo họ rời đi.

Sau khi tiễn người đi, Nguyên Bảo mới tới nói: “Thiếu gia, mẹ của đứa trẻ vừa rồi dặn nó nhất định phải trở thành bạn học để có thể thường xuyên gặp mặt công chúa Trường Nhạc, mục đích của nhà họ là để đứa bé cưới công chúa.” Nghe thông tin Nguyên Bảo mang lại, ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh: “Gan của những người này cũng lớn thật đấy, dám tính kế cả lên người Trường Nhạc.” “Thiếu gia có cần cảnh cáo một chút không?” “Không cần, chuyện này tôi sẽ nói với Hoàng huynh, đến lúc đó để Hoàng huynh tự quyết định.” Nguyên Bảo liếc nhìn Tô Ngọc, định nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi.

Thiếu gia làm vậy chẳng phải là tuyệt đường sống của người ta sao?

Lại còn định mách Hoàng thượng, nếu là anh biết có kẻ dám nhòm ngó con gái mình, chắc chắn sẽ trực tiếp đánh gãy chân.

“Đang nghĩ gì vậy?” “Tôi đang nghĩ nếu tôi có con gái, sau này đứa nào dám nhòm ngó con gái tôi, tôi nhất định sẽ đánh gãy chân nó.”

Nguyên Bảo nhướng mày nói.

Dưới đáy mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, lời này nói không sai chút nào.

Dám mang theo mục đích mà nhòm ngó con cái họ, chính là tự tìm đường chết.

“Cậu và Thu Ý vẫn chưa muốn thành thân sao?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Hai người có tình cảm với nhau, nhưng chẳng thấy họ vội vàng gì cả.

Chương 771

“Chắc là năm nay sẽ thành thân thôi, Thu Ý muốn tổ chức cùng với chị của cô ấy.” Về việc này Nguyên Bảo cũng rất bất lực.

Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, nhìn Nguyên Bảo với ánh mắt trêu chọc: “Cậu có thể đi hỏi Lâm Tử Ân xem anh ta và Thu Thiền định bao giờ thành thân.” “Sau khi trở về chắc là sẽ cân nhắc chuyện này.” Anh đã đi tìm Lâm Tử Ân rồi.

Tô Ngọc lườm Nguyên Bảo một cái, hóa ra là anh tự đa tình rồi sao?

“Đợi cậu xác định xong thì báo với tôi.” “Vâng.” Tô Ngọc giao nhiệm vụ cho mấy đứa trẻ xong mới đi tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Khi Huyền Phỉ Nhiên biết cháu của Lễ bộ Thượng thư đang tính kế Trường Nhạc, cây bút lông trong tay bị bẻ gãy.

“Ông ta dám tính kế Trường Nhạc sao?” “Ừ, muốn làm bạn học của Hoàng Nghị, mục đích chính không phải để giúp Hoàng Nghị, mà là để có cơ hội tiếp xúc với Trường Nhạc, chắc là nghĩ chỉ cần ở gần lâu ngày là có thể hưởng trăng trước.” Trong mắt Tô Ngọc đầy vẻ châm chọc.

Ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên bừng bừng nộ khí: “Tốt, tốt lắm.” “Hoàng huynh, tôi đi đây.” “Đi đi.” Lai Phúc đứng cạnh Huyền Phỉ Nhiên, nhìn vẻ mặt khó coi của anh mà thầm đồng tình cho Lễ bộ Thượng thư.

Dám tơ tưởng đến công chúa, nhà Lễ bộ Thượng thư này bộ không muốn sống yên ổn nữa sao?

Ngày hôm sau khi lên triều, Lễ bộ Thượng thư phát hiện Hoàng thượng dường như đang nhắm vào mình.

Giao cho ông ta một số việc, không quan trọng nhưng lại vô cùng phiền hà rắc rối.

Sau khi bãi triều, Lễ bộ Thượng thư vẫn còn mơ hồ không hiểu chuyện gì.

Ông ta tìm đến Thừa tướng khẽ hỏi: “Thừa tướng đại nhân, dạo gần đây tôi không đắc tội Hoàng thượng, sao Hoàng thượng lại tìm cách gây khó dễ cho tôi thế này?” Ý cười trong mắt Thừa tướng không chạm đến đáy: “Ông về hỏi vợ ông thì biết, hỏi xem bà ta đã nói gì với đứa trẻ nhà ông, và mục đích để đứa trẻ đi tuyển bạn học là gì.” Lễ bộ Thượng thư thót tim một cái, chẳng lẽ Hoàng thượng đã biết những lời vợ ông ta nói rồi sao?

Nhìn biểu cảm đột nhiên cứng đờ của Lễ bộ Thượng thư, khóe miệng Thừa tướng khẽ cong lên, xem ra Lễ bộ Thượng thư cũng biết những chuyện này, không những không ngăn cản mà còn ngầm đồng ý.

Chuyện này đúng là có chút thú vị rồi đây.

“Gan các người cũng lớn thật đấy, ngay cả Đích trưởng công chúa mà cũng dám nảy ý đồ.” Hiện tại Hoàng thượng chỉ mới gây phiền phức cho ông ta thôi là đã nên thấy may mắn rồi.

Lễ bộ Thượng thư cười gượng nói: “Thừa tướng, đây đều là hiểu lầm.” Thừa tướng xua tay: “Ông nói với tôi cái đó vô ích, đó không phải con tôi, đó là con gái của Hoàng thượng.” Nhìn theo bóng lưng Thừa tướng rời đi, Lễ bộ Thượng thư cau mày đi về.

Vừa về tới nơi, thê tử của ông ta đã xông tới: "Lão gia, Ngọc Vương này cũng thật quá coi trọng bản thân rồi.

Con trai chúng ta có gì không tốt?

Cô ta thà chọn một nhà buôn chứ nhất định không chọn con trai mình." Nghe thê tử càm ràm, Lễ bộ Thượng thư lườm bà ta một cái sắc lẹm: "Bà câm miệng cho tôi!" "Lão gia..." "Hoàng thượng đã biết chúng ta để con đi ứng tuyển bạn học là mục đích tiếp cận Trường công chúa rồi.

Hôm nay Hoàng thượng đã giao cho tôi vài việc, tuy không khó nhưng rất hành người, đó chính là lời cảnh cáo đấy." Lễ bộ Thượng thư có chút hối hận vì sao lại nghe lời thê tử.

Công chúa Trường Lạc được sủng ái như vậy, Hoàng thượng sao có thể tùy tiện gả đi?

Nhất là gả cho người có mục đích không thuần túy.

Ông ta cũng thật hồ đồ khi bị thê tử thuyết phục. "Công chúa thì sao chứ?

Sớm muộn gì chẳng phải gả chồng?

Con trai chúng ta thì sao nào?" Lườm vợ thêm cái nữa, Lễ bộ Thượng thư bực bội nói: "Bà im miệng đi, để Hoàng thượng mà biết được thì cái chức quan này của tôi cũng bay màu luôn đấy.

Sau này đừng bao giờ có ý nghĩ đó nữa, nếu còn liên lụy đến tôi thì bà cứ việc cuốn gói về nhà ngoại đi." May mà lần này Hoàng thượng chỉ cho một bài học nhẹ nhàng, nếu không ông ta đúng là có khổ mà không nói nên lời. "Tôi cũng vì muốn tốt cho ông và con thôi mà.

Nhà mình nếu cưới được công chúa Trường Lạc thì địa vị chẳng phải sẽ lên như diều gặp gió sao?

Lợi ích lớn thế nào ông cũng biết mà." Lễ bộ Thượng thư không nói gì nữa.

Ông biết lợi ích lớn, nhưng thứ gì không phải của mình thì đừng mơ tưởng.

Ông tự nhận thấy con trai mình không xứng với công chúa, từ thân phận cho tới tài hoa.

Công chúa Trường Lạc cầm kỳ thi họa đều tinh thông, lại được Vương gia dạy bảo tốt như vậy, tuổi còn nhỏ mà khí chất đã không thể xem thường.

Còn con trai ông ta đức hạnh thế nào ông ta còn không rõ sao? "Chuyện này đến đây là chấm dứt." Thượng thư phu nhân vẫn không cam lòng, miếng thịt dâng tận miệng mà còn bay mất, bảo bà ta vui sao nổi. "Bà mà dám giở trò nhỏ gì để Ngọc Vương tra ra được thì cả nhà này đều khốn đốn, lúc đó tôi sẽ trực tiếp hưu thê đấy." Thấy vợ còn ấm ức, ông ta lên tiếng cảnh cáo lần cuối.

Tuy vẫn không vui nhưng bà ta chỉ đành gật đầu đồng ý: "Tôi biết rồi." Chuyện nhỏ nhặt này Tô Ngọc không hề hay biết.

Sau khi để bốn người Minh Phi Dương tập luyện cùng đám trẻ Tiểu Bảo vài ngày, anh bắt đầu chuẩn bị hành trang trở về.

Bốn đứa trẻ lần lượt về nhà báo tin sắp rời đi.

Dù biết ngày này sẽ tới nhưng khi thời gian cận kề, các bà mẹ vẫn không nỡ rời xa con.

Tuy nhiên họ biết đây là cơ hội ngàn vàng nên chỉ còn cách chuẩn bị cho con thật nhiều đồ dùng cần thiết.

Ngày khởi hành, Thừa tướng và mọi người đều đến tiễn.

Thừa tướng nhìn Tô Ngọc nói: "Vương gia, đứa trẻ không nên thân nhà tôi phiền ngài để mắt tới." "Ừ." Tô Ngọc gật đầu ngắn gọn.

Thừa tướng đã quen với thái độ của anh.

Sau khi dặn dò con trai thật kỹ, ông mới nhìn đoàn xe của Tô Ngọc rời đi.

Nửa tháng sau, cả đoàn về đến Tạ gia thôn.

Cố Cửu Ninh thấy họ về thì gương mặt rạng rỡ nụ cười.

Vương Cẩn Hòa ôm chầm lấy mẹ: "Mẹ, con nhớ mẹ quá." Chuyến đi này kéo dài hơn nửa năm, đã lâu lắm cô mới được gặp mẹ.

Cố Cửu Ninh xoa đầu con gái, ánh mắt đầy vẻ nuông chiều: "Lớn tướng rồi mà còn làm nũng với mẹ." "Dù có lớn thế nào con vẫn là con gái của mẹ, vẫn có quyền làm nũng với mẹ mà." Cố Cửu Ninh bật cười lắc đầu: "Con lúc nào cũng có lý, mẹ nói không lại con." "Đúng rồi mẹ, cha bên đó còn chút việc chưa xử lý xong, phải bận xong mới về được.

Còn Cố Ngạn Kỳ hiện tại đang tham gia sát hạch theo ý mẹ, quan hệ của Cố Hề Nhược và Cố Thăng không còn tốt như trước nữa đâu." Nghe Cẩn Hòa nói, Cố Cửu Ninh không khỏi ngạc nhiên: "Cố Thăng mà lại nỡ cắt đứt quan hệ với Cố Hề Nhược sao?" Bà biết rõ Cố Thăng từng vì Cố Hề Nhược mà làm bao nhiêu chuyện. "Đúng là vậy, trước khi con về ông ta có đến tìm con vài lần, mục đích là muốn con nhận ông ta, rồi còn muốn lấy trái cây và rượu từ chỗ con nữa." Cố Cửu Ninh mỉm cười: "Xem ra con đã nhìn thấu mục đích của ông ta rồi." "Tất nhiên rồi ạ, vì những thứ trong tay con cùng với các mối quan hệ xã giao ai mà chẳng thèm muốn, huống chi là loại người như Cố Thăng." Cẩn Hòa bĩu môi nói. "Con hiểu là tốt.

Những thứ này con có thể cho người khác nhưng phải biết ai nên cho ai không.

Loại người như Cố Thăng thì con có cho bao nhiêu ông ta cũng không thấy đủ đâu." Cẩn Hòa rất tán thành, suy nghĩ của cô và mẹ hoàn toàn trùng khớp.

Cố Thăng căn bản không xứng làm cha. "Thôi đừng nghĩ nhiều nữa." "Mẹ yên tâm đi, con biết mà." "Vào nhà nghỉ ngơi đã, các con đi đường dài như vậy chắc mệt rồi, nghỉ ngơi khỏe rồi chúng ta nói tiếp." "Dạ." Nửa tháng đi đường cùng những ngày ở trong cung đã khiến tám đứa trẻ thân thiết với nhau hơn.

Chương 772

Lần này Huyền Mộng Tiệp cũng đi theo.

Vừa về tới nhà, đám trẻ đã bị lũ vật nuôi thu hút.

Đại Hoa nghe thấy tiếng Tiểu Bảo, liền dẫn theo Tiểu Hoa chạy ra nghênh đón.

Ngay cả chó Thang Viên cũng chạy ra mừng.

Huyền Mộng Tiệp ngạc nhiên: "Chị ơi, nhà Hoàng thúc nuôi nhiều động vật vậy ạ?" "Đúng vậy, hồ sen bên kia còn có rùa nữa." "Em muốn đi xem." "Đi, chị dẫn em đi." Trường Lạc dẫn Huyền Mộng Tiệp ra hồ rùa.

Trong hồ có một con rùa rất lớn và vài con rùa nhỏ. "To quá đi mất!" Đây là lần đầu tiên Mộng Tiệp thấy con rùa to như vậy. "To thật mà, thú cưng nhà Hoàng thúc đều đáng yêu lắm." "Chị ơi, em muốn nuôi chó con." Trường Lạc nghiêng đầu nhìn em họ: "Đợi Thang Viên sinh con xong, có thể xin Hoàng thúc tặng em một con.

Nhưng sau khi xin Hoàng thúc thì còn phải hỏi ý kiến Thang Viên nữa, nếu không nó sẽ giận đấy." "Dạ." Vương Cẩn Hòa định để đám trẻ nghỉ ngơi nhưng đứa nào đứa nấy đều hăng hái, bận rộn chơi đùa với đám thú cưng.

Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Xem ra tụi nhỏ không cần nghỉ rồi." Ngay cả anh em Ngôn Hi và Ngôn Triệt cũng được Tiểu Bảo dắt đi xem dê Đại Mị và Tiểu Mị.

Mỗi đứa cưỡi một con dê, trông oai phong hết biết. "Kệ tụi nhỏ đi, chúng ta đi nghỉ một lát." "Được." Nghỉ ngơi ở nhà vài ngày, Vương Cẩn Hòa mới bắt đầu ra trang viên kiểm tra tình hình đồng ruộng.

Lương quản sự thấy cô đến liền vội chào hỏi: "Đông gia, cô đã về rồi." "Mọi thứ đã chuẩn bị xong chưa?

Hạt giống trong kho đã phát hết chưa?" "Thời gian trước Huyện lệnh và Tri phủ đã đến hỗ trợ phát hạt giống xuống cho bà con rồi ạ." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Vậy thì tốt." Dạo một vòng quanh trang viên, thấy mọi thứ đều ổn thỏa cô mới yên tâm về nhà.

Ngoài trang viên, cô còn đi xem vườn trái cây rồi ghé thăm Tạ Khuê.

Tạ Khuê thấy cô về thì mừng rỡ khôn xiết: "Tiểu Hòa, cuối cùng mọi người cũng về rồi, tôi cứ tưởng mọi người đi luôn không về nữa chứ." "Sao có thể chứ?

Kinh thành năm nay có chút việc nên tụi tôi bị trễ nải một thời gian, nhưng dù sao cũng về rồi đây." Cẩn Hòa giải thích qua loa. "Về là tốt rồi.

Cô không biết đâu, thôn mình giờ ngày càng giàu đẹp, các thôn lân cận cũng vậy, ai nấy đều biết ơn cô lắm." Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Đây cũng là chuyện đôi bên cùng có lợi thôi mà." Tạ Khuê không nói thêm nhưng ông hiểu rõ, nhờ phúc của Tiểu Hòa thì mọi người mới có ngày hôm nay.

Giờ đây các làng xung quanh cũng dần khấm khá, cuộc sống ấm no nên ai nấy đều tươi cười rạng rỡ.

Đó mới là cuộc sống thực sự.

Trò chuyện với Tạ Khuê một lát để nắm tình hình trong thôn, Cẩn Hòa mới ra về.

Trên đường đi gặp không ít người dân, ai cũng chào hỏi khiến cô cười đến cứng cả mặt.

Về tới nhà, cô vừa xoa mặt vừa than: "Cái mặt em sắp đơ vì cười rồi đây này." "Đã lâu không gặp nên bà con mừng rỡ, muốn trò chuyện với em cũng là chuyện thường mà." Cẩn Hòa im lặng không đáp, thực sự là trò chuyện kiểu đó mệt lắm.

Đoàn của Vương Cẩn Hòa về nhà chưa được bao lâu thì Hà Nhạc đã tìm đến.

Nhìn vợ chồng Tô Ngọc với ánh mắt đầy ai oán.

Cẩn Hòa nhìn mà nổi cả da gà: "Cậu nhìn cái gì mà nhìn dữ vậy?" "Tẩu tử, có phải chị quên mất chuyện gì rồi không?" Cẩn Hòa nhíu mày suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Có quên gì đâu nhỉ." "Thế bản thiết kế của em đâu?" Cẩn Hòa ngớ người, quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Em quên béng mất chuyện này rồi." Ở kinh thành định bụng giải quyết xong việc sẽ đi tìm bàn chuyện này, kết quả là bận rộn chuẩn bị về quê nên quên luôn bản thảo. "Khổ thân em cứ ở nhà đợi mãi, thế mà hai người chẳng nói chẳng rằng đã bỏ về luôn." Nghĩ lại thấy tủi thân ghê gớm.

Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, xua tay nói: "Xin lỗi nhé, lỗi tại tôi." Hà Nhạc cười bảo: "Không sao ạ, dạo này em cũng không bận lắm, giờ qua lấy cũng được." Nghe vậy Cẩn Hòa mới thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may cậu ta không chấp nhất, nếu không cô đúng là khó ăn khó nói.

Cô vào phòng lấy bản vẽ đưa cho Hà Nhạc.

Hà Nhạc xem từng tờ một, mắt càng lúc càng sáng, vẻ kinh ngạc lộ rõ. "Tẩu tử, chị tài quá đi mất!

Sao chị có thể giỏi đến mức này nhỉ?

Tẩu tử cứ yên tâm, sau này chị chỉ việc ngồi chờ đếm tiền thôi, em nhất định sẽ kiếm cho chị thật nhiều tiền." "Vậy tôi đợi xem sao nhé." Hà Nhạc cầm bản vẽ bàn bạc kỹ lưỡng các chi tiết với Cẩn Hòa, xong xuôi cậu ta ở lại chơi vài ngày, lấy ít đặc sản rồi đi. "Đúng là đến vội vàng mà đi cũng vội vàng." Cẩn Hòa cười lắc đầu. "Ừ, cậu ta cũng còn nhiều việc phải làm, như vậy là bình thường.

Nếu cứ ở lỳ đây mới là bất thường đấy." "Anh nói đúng.

Tô Ngọc, sau này em định đi xem mấy vùng đất phong khác." "Gấp thế sao em?" "Thật sự là gấp, em định qua đó khảo sát rồi chuẩn bị các kế hoạch cần thiết." "Được, bên này anh không đi cùng em được, cứ để Nguyên Bảo theo em." Như vậy anh mới yên tâm. "Dạ." Sau khi Lâm Tử Ân trở về, Cẩn Hòa cho anh nghỉ vài ngày để về sum họp với gia đình.

Lâm Tử Khiên nhìn anh trai, hỏi nghiêm túc: "Anh, khi nào anh mới rước chị dâu về nhà?

Đã bao lâu rồi mà anh vẫn chưa khiến chị ấy đồng ý gả cho anh vậy?" Lâm Tử Nhiễm cũng mở to mắt nhìn anh trai chờ đợi.

Lâm Tử Ân ho nhẹ: "Cái này phải từ từ chứ, đâu có nhanh thế được?" Lườm anh trai một cái, Lâm Tử Khiên nói thẳng: "Em thấy là anh vẫn chưa theo đuổi được chị dâu thì có." "Anh nói đúng đó, đại ca anh tệ thật sự." Tử Nhiễm lắc đầu.

Chị dâu tốt và xinh đẹp như thế, đại ca mà không lo giữ chặt, nhỡ bị ai cướp mất thì đại ca chỉ có nước ngồi khóc thôi.

Cha mẹ Lâm Tử Ân thấy con trai bị hai đứa nhỏ chê bai thì cũng bật cười không nhịn được: "Tử Ân, không phải cha mẹ nói anh chứ, đã lâu vậy rồi, ít ra anh cũng phải cho chúng tôi biết tiến triển đến đâu rồi chứ." Lâm Tử Ân thở dài, chuyện gì thế này không biết?

Xem ra về phải bàn bạc kỹ với Thu Thiền chuyện này, kẻo cứ bị mấy đứa em chê miết. "Mẹ, lát nữa con về sẽ hỏi ý kiến của Thu Thiền ạ." "Được, hỏi xong thì báo mẹ, mẹ sẽ chuẩn bị sính lễ cho anh." Sính lễ đã được bà chuẩn bị từ khi nghe con trai nói có người trong lòng, chuẩn bị gần một năm trời rồi mà giờ con trai vẫn chưa làm Thu Thiền đổi ý.

Bà bắt đầu nghi ngờ năng lực của con mình rồi đấy.

Thấy vẻ mặt ngờ vực của mẹ, Lâm Tử Ân chỉ muốn quay đầu đi luôn.

Đây có còn là mẹ ruột mình không vậy. "Mẹ yên tâm, con dâu mẹ không chạy thoát được đâu." Anh khẳng định chắc nịch.

Mẹ anh nghe vậy mới an tâm phần nào: "Thế còn nghe được.

Anh phải nhanh lên, trong thôn bằng tuổi anh người ta con bồng con bế hết rồi, mình anh chưa cưới, anh không thấy ngại à?" Lâm Tử Ân không đáp, nhưng trong lòng thầm nghĩ mình chẳng thấy ngại chút nào.

Nghỉ được vài ngày, khi kỳ nghỉ kết thúc, Lâm Tử Ân trở lại nhà Vương Cẩn Hòa.

Vừa về anh đã đi tìm Thu Thiền, lại còn dắt người đi ngay trước mặt Cẩn Hòa.

Cẩn Hòa nhướng mày nhìn hai người rời đi, đầy hứng thú nói: "Mọi người đoán xem Lâm Tử Ân tìm Thu Thiền có việc gì?" "Chắc là bị gia đình giục cưới rồi." Cẩn Hòa bật cười, đúng là rất có khả năng.

Chương 773

Cô quay sang hỏi Thu Ý: "Thu Ý, em và Nguyên Bảo có dự định gì chưa?

Không định thành thân sao?" Thu Ý không ngờ Cẩn Hòa lại đột ngột hỏi chuyện mình, đỏ mặt thẹn thùng: "Tiểu thư, chẳng phải đang nói chuyện chị em và Lâm Tử Ân sao?

Sao lại lái sang em rồi?" "Tò mò thôi mà, em và Nguyên Bảo cũng đâu phải không có tình cảm, cưới xin cũng tốt thôi." "Em thế nào cũng được ạ." Thu Ý bẽn lẽn.

Nguyên Bảo đối xử với cô rất tốt, cô cũng thích anh ấy. "Được rồi, tối nay tôi sẽ bàn với Tô Ngọc, để anh ấy hỏi ý kiến Nguyên Bảo, nếu không có vấn đề gì chúng tôi sẽ chuẩn bị đám cưới cho các em luôn." Thu Ý tuy vẫn còn ngại nhưng trong lòng đầy mong đợi.

Cô và chị sắp có gia đình riêng rồi.

Lâm Tử Ân kéo Thu Thiền ra góc vườn, không để cô kịp nói gì đã ôm chầm lấy cô, giọng hơi ủy khuất: "Thu Thiền, khi nào em mới chịu gả cho anh đây?

Lần này anh về nhà, Tử Khiên với Tử Nhiễm cứ chê anh tệ quá, mãi mà chưa rước được chị dâu về cho tụi nó." Thu Thiền bị vẻ mặt của anh làm cho bật cười, sao lại có người đáng yêu thế này chứ. "Tụi nhỏ nói thế thật à?" "Thật mà, không chỉ em trai em gái đâu, ngay cả mẹ anh cũng bắt đầu nghi ngờ anh rồi.

Mẹ bảo em là cô gái tốt như vậy, nếu không cưới nhanh nhỡ bị ai cướp mất thì anh chỉ có nước ngồi khóc thôi." Càng nghĩ anh càng thấy ấm ức.

Mẹ ruột mà nỡ nói thế với con trai mình sao.

Thu Thiền không nhịn được cười, trong lòng bắt đầu có sự kỳ vọng về gia đình anh. "Khi nào thành thân em không có ý kiến, anh đi hỏi tiểu thư đi." Lâm Tử Ân vốn đã chuẩn bị tâm lý bị từ chối, ai ngờ Thu Thiền lại đồng ý.

Nghĩ thôi đã thấy vui sướng phát điên. "Được, anh đi hỏi ngay đây." Nói xong anh chạy biến đi.

Nhìn dáng vẻ hấp tấp của anh, mắt Thu Thiền đầy ý cười.

Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời thầm nhủ: Mẹ ơi, con và em gái sắp có được hạnh phúc của riêng mình rồi, mẹ ở trên trời có linh thiêng hãy yên lòng nhé.

Lâm Tử Ân tìm gặp Cẩn Hòa, kích động nói: "Phu nhân, Thu Thiền đồng ý gả cho tôi rồi, cô ấy bảo tôi đến hỏi ý kiến của phu nhân." "Được thôi, anh đi bàn bạc với cha mẹ đi." "Dạ!" Lâm Tử Ân vội vàng về nhà, anh không thể đợi thêm được nữa.

Về đến nhà báo tin, cha mẹ anh đều vui mừng hết cỡ: "Tốt quá rồi Tử Ân, cuối cùng anh cũng sắp lấy vợ.

Chúng ta phải chuẩn bị ngay thôi, chọn ngày lành tháng tốt là sang dạm ngõ liền." "Vâng, chuyện này giao cả cho cha mẹ, con còn có việc phải làm." "Đi đi." Có con dâu rồi là bà chẳng màng đến thằng con trai này nữa.

Thấy vẻ mặt "thất sủng" của mẹ, Lâm Tử Ân biết ngay vị thế của mình đã tụt dốc.

Nhưng không sao, mẹ đối tốt với vợ mình là được rồi.

Buổi tối, Cẩn Hòa kể chuyện của Lâm Tử Ân và Thu Thiền cho Tô Ngọc nghe. "Hôm nay em cũng hỏi ý kiến Thu Ý rồi, cô bé nói thế nào cũng được, anh hỏi thử xem Nguyên Bảo nghĩ sao nhé." "Anh hỏi từ trước rồi, cậu ấy nói Thu Ý muốn thành thân cùng lúc với chị gái.

Nếu Lâm Tử Ân và Thu Thiền chuẩn bị cưới thì Nguyên Bảo và Thu Ý cũng nên bắt đầu chuẩn bị thôi." "Được, vậy em sẽ cho người sửa soạn.

Đợi Thu Thiền gả đi, em định trả lại khế thân cho cô ấy." Lâm Tử Ân dù sao cũng không phải người làm nhà họ, nếu cô cứ giữ khế thân của Thu Thiền, để cô ấy mang phận nô tỳ về nhà chồng thì danh tiếng sau này sẽ không hay. "Em cứ quyết định là được." Những việc này Tô Ngọc không can thiệp nhiều, anh chỉ quan tâm đến những chuyện liên quan đến Cẩn Hòa. "Dạ.

Không biết bọn Nam Kiều thế nào rồi, thời gian họ tiếp xúc với mấy cô nương Minh gia còn hơi ngắn.

Năm nay quay lại, chúng ta cũng lo liệu luôn chuyện của họ nhé?" "Đều nghe theo em cả, Nam Kiều bọn họ cũng có cảm tình với mấy vị tiểu thư đó." "Vậy thì tốt quá." Sau khi biết Thu Thiền đồng ý, cha mẹ Lâm Tử Ân tất bật chọn ngày, còn mời cả bà mối danh tiếng trong huyện cùng đến nhà Cẩn Hòa dạm ngõ.

Cẩn Hòa nghe tin thì mỉm cười, xem ra gia đình Lâm Tử Ân rất quý mến Thu Thiền.

Trước ngày nhà họ Lâm đến, Cẩn Hòa gọi Thu Thiền vào phòng, lấy khế thân đưa cho cô.

Thu Thiền nhìn tờ giấy trong tay, mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Tiểu thư..." "Nhà chồng em dù sao cũng là nông gia bình thường, tôi không thể để em gả đi với thân phận nô tỳ được.

Khế thân này em cứ giữ lấy, cưới xong nếu muốn vẫn có thể quay lại làm việc cho tôi." Thu Thiền xúc động nghẹn ngào, nhìn Cẩn Hòa với ánh mắt biết ơn sâu sắc, quỳ sụp xuống: "Cảm ơn tiểu thư đã luôn nghĩ cho em." "Của em gái em đây, em mang qua cho cô bé luôn.

Còn của Nguyên Bảo thì ở chỗ anh ấy rồi, anh ấy và Tô Ngọc tuy danh nghĩa là chủ tớ nhưng thực chất là anh em." Thu Thiền gật đầu mạnh: "Cảm ơn tiểu thư nhiều lắm." "Không có gì, đi nghỉ đi em." Thu Thiền không nhớ mình rời khỏi phòng tiểu thư như thế nào, chỉ thấy đầu óc cứ lâng lâng.

Về phòng, cô đưa khế thân cho Thu Ý: "Em gái, đây là tiểu thư cho, em giữ cho kỹ nhé." Thu Ý nhìn tờ khế thân, mắt rưng rưng: "Tiểu thư của chúng ta thật sự tốt quá." Tốt đến mức họ không biết phải báo đáp sao cho đủ. "Đúng vậy." Hôm sau nhà họ Lâm đến dạm ngõ, sính lễ khá hậu hĩnh.

Thấy Thu Thiền thẹn thùng, Cẩn Hòa cười tủm tỉm, thay mặt cô trao đổi hôn thư, chính thức định hôn.

Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc bàn với nhà họ Lâm về hôn kỳ, sau khi định ngày, cô tặng chị em Thu Ý rất nhiều vải vóc để họ tự may y phục và chuẩn bị đồ cưới.

Sau khi tiễn nhà họ Lâm và bà mối, cô tặng mỗi người hai ngàn lượng ngân phiếu làm của hồi môn dắt lưng. "Tiểu thư đối với tụi em như vậy là quá đủ rồi, tụi em không thể nhận tiền của tiểu thư nữa đâu." Thu Ý xua tay lia lịa nhất quyết không nhận. "Cầm lấy." Cẩn Hòa nhét tiền vào tay họ, nghiêm mặt nói: "Còn khách khí với tôi làm gì?

Sắp tới tôi không có việc gì gấp, các em không cần hầu hạ bên cạnh nữa, lo mà chuẩn bị đồ cưới đi, khăn áo cưới đều phải tự tay thêu cả đấy, thiếu gì cứ bảo tôi nhé." "Dạ." Cẩn Hòa dặn dò thêm vài câu rồi mới rời đi.

Trong thư phòng, Tô Ngọc đưa thẳng cho Nguyên Bảo mười vạn lượng ngân phiếu. "Sính lễ chuẩn bị xong chưa?" "Xong rồi ạ." "Vậy chọn ngày trùng với bên Lâm Tử Ân luôn nhé?" "Dạ." Như vậy cho nhẹ nhàng, đỡ tốn sức.

Tô Ngọc sao lại không hiểu Nguyên Bảo chứ?

Nghe vậy anh chỉ biết lắc đầu: "Cậu đúng là chỉ giỏi lười." Nguyên Bảo im lặng, lười được thì việc gì phải phí óc?

Hôm sau, Nguyên Bảo cũng mang bà mối đến dạm ngõ Thu Ý.

Mọi người trong nhà biết hai chị em sắp lấy chồng, đối tượng lại là Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân nên ai nấy đều mừng rỡ.

Không khí gia đình trở nên tưng bừng, Cẩn Hòa vui quá nên phát cho mỗi người làm và thợ làm trong trang viên hai trăm văn tiền mừng.

Trong lúc chị em Thu Ý chuẩn bị đồ cưới, Cẩn Hòa dẫn Nam Kiều và mọi người đi khảo sát các vùng đất phong khác.

Hai chị em định đi theo hầu nhưng Cẩn Hòa từ chối, cô bảo cô dâu sắp cưới thì không được chạy lung tung.

Tô Ngọc vốn định để La Hậu và mọi người đi theo hết, nhưng Cẩn Hòa bảo như thế là lãng phí nhân tài, cuối cùng cô chỉ dắt theo Nam Kiều, Bạch Khởi và Thích Phong.

Tuy nhiên Tô Ngọc vẫn phái ám vệ đi theo bảo vệ từ xa thì mới yên tâm để cô đi.

Tiểu Bảo đứng cạnh Tô Ngọc nhìn theo bóng lưng mẹ, tò mò hỏi: "Cha, cha cứ thế để mẹ đi ạ?" "Không để mẹ đi thì biết làm sao?

Mẹ con cũng có việc cần làm mà." Nếu không phải vì vướng mấy đứa trẻ và có việc riêng, anh nhất định sẽ không để cô đi như vậy.

Chương 774

"Vả lại huyện Ninh Thủy và Ninh An rất thích hợp trồng lúa, mẹ con muốn xây thêm hai kho lương ở đó để cung ứng gạo cho dân chúng cả nước đấy." Tiểu Bảo nắm lấy tay cha: "Cha ơi, mẹ có mau về không ạ?" "Xong việc mẹ sẽ về ngay, chúng ta cũng vào thôi con." "Dạ." Vương Cẩn Hòa và Nam Kiều đến huyện Ninh Thủy đầu tiên.

Vừa tới nơi cô đã đến thẳng chỗ Huyện lệnh.

Huyện lệnh nghe tin Vương phi tới thì giật mình kinh ngạc, vội vàng dẫn người ra đón tiếp. "Hạ quan tham kiến Vương phi." "Bình thân." "Ông hãy tập hợp danh sách các phú thương nhiều đất và những vùng đất hoang diện tích lớn ở đây, chậm nhất là hậu thế tôi phải thấy kết quả." Huyện lệnh ngẩn ra: "Vương phi, ngài định..." "Huyện Ninh Thủy và Ninh An cũng phải gieo hạt giống mới, chỉ dựa vào ruộng đất hiện có là không đủ, mấy vùng đất đồi, đất dốc cũng cứ liệt kê vào cho tôi." "Rõ!" Huyện lệnh nghe vậy thì vừa kinh ngạc vừa thấy hợp lý.

Xem ra huyện Phúc An đã phát triển đến mức nhất định nên Vương phi mới chuyển hướng sang đây. "Hạ quan sẽ đi thông báo ngay ạ." Cẩn Hòa gật đầu, không nói gì thêm.

Sau khi thu xếp chỗ nghỉ cho đoàn của Vương phi, Huyện lệnh liền sai người đi thông báo cho các phú thương.

Sư gia đi theo bên cạnh Huyện lệnh xì xầm: "Đại nhân, hay là chúng ta..." Sắc mặt Huyện lệnh lập tức sầm xuống, nhìn Sư gia với ánh mắt chán ghét: "Lần sau còn để tôi nghe thấy những lời này thì ông cút ngay cho tôi!" Tên Sư gia này là anh họ bên ngoại của thê tử ông ta, lúc đầu làm việc cũng được, nhưng lâu dần bắt đầu sinh thói hách dịch, không biết điều, chuyện gì nên làm chuyện gì không cũng chẳng phân biệt nổi. "Đại nhân, tôi cũng là vì muốn tốt cho ngài thôi mà." "Vương phi là người thế nào?

Mà ông dám nảy ý định tính kế cô ấy?" Đó là vị Vương phi được Hoàng thượng trọng dụng, Vương gia sủng ái đấy.

Hắn đúng là gan to bằng trời rồi mới dám nhắm vào Vương phi. "Đại nhân, bà ta thì biết cái gì, dù sao cũng chỉ là hạng đàn bà con gái, có tài cán gì đâu?" Sư gia khinh khỉnh nói.

Nhìn vẻ mặt ngạo mạn đó, Huyện lệnh tối sầm mặt mũi, trong lòng đã tính đến chuyện thay sư gia khác.

Để kẻ này lại sớm muộn gì cũng gây họa cho mình. "Làm việc đi!" Sư gia tưởng Huyện lệnh đã xuôi theo ý mình, trong bụng bắt đầu tính toán xem có thể kiếm chác được bao nhiêu từ chỗ Vương Cẩn Hòa.

Sau khi xử lý xong việc, Huyện lệnh gọi cấp dưới thân tín đến: "Bản quan định thay Sư gia, các ông có ai đề cử không?" Những người khác ngạc nhiên: "Đại nhân, sao tự nhiên lại muốn thay Sư gia ạ?" Chẳng phải đó là anh vợ của đại nhân sao?

Thay người như vậy không sợ gặp rắc rối với phu nhân sao? "Một kẻ không biết trời cao đất dày, dám mưu đồ bất chính với Vương phi, còn định nhắm vào những thứ trong tay cô ấy, Vương phi là người hắn có thể đụng vào sao?" Huyện lệnh lạnh lùng nói. "Hiện giờ lãnh thổ Huyền quốc mở rộng, dân và đất đều nhiều lên, chúng ta cần nhiều lúa giống hơn, Vương phi đến đây chính là vì chuyện này.

Chúng ta không được phép làm vướng chân cô ấy, để kẻ đó lại chỉ mang họa vào thân thôi." Mọi người lập tức hiểu ra lý do Huyện lệnh kiên quyết như vậy. "Đại nhân nói thế thì tôi có một người đề cử, chính là một cử nhân vừa trúng tuyển năm nay." "Cậu ta không học tiếp sao?" "Không học được nữa, người nhà vì muốn lo cho em trai cậu ta nên không muốn cho cậu ta học tiếp, mục đích là không muốn cậu ta làm quan." "Lại có chuyện như vậy sao?

Thế cậu ta cứ thế bỏ cuộc à?" Người bên cạnh gật đầu: "Không bỏ thì biết làm sao?

Nếu cậu ta không bỏ, mẹ cậu ta lại dọa sống dọa chết, bảo là không cho họ đường sống, cực chẳng đã mới phải thỏa hiệp.

Hiện tại cậu ta đã cắt đứt quan hệ với gia đình, sống một mình, năng lực làm việc rất khá." Huyện lệnh nghe vậy thì hài lòng ngay: "Ông đi báo cho cậu ta, bảo mai đến nhận việc." "Rõ!" Mọi chuyện xảy ra ở huyện nha đều không lọt qua mắt Nam Kiều và mọi người.

Khi Vương Cẩn Hòa nghe Nam Kiều kể lại, cô cũng thấy hơi bất ngờ. "Vị Huyện lệnh này đúng là người thông minh." "Không thông minh không được ạ, nếu để kẻ kia lại thì sớm muộn gì cũng bị liên lụy.

Cái gã Sư gia kia đúng là 'nhân tài', đến tẩu tử mà cũng dám tính kế." Đúng là gan hùm mật gấu mà. "Huyện lệnh đã xử lý xong rồi thì chúng ta không cần bận tâm quá nhiều, cứ coi như không biết là được." Cẩn Hòa dặn dò, Nam Kiều và mọi người đương nhiên nghe lệnh.

Khi người của huyện nha tìm đến, người đó đang dọn dẹp căn nhà bừa bộn của mình. "Người nhà cậu lại đến gây sự à?

Đã cắt đứt quan hệ rồi mà vẫn chưa chịu buông tha sao?" "Chung đại ca, sao anh lại tới đây?" "Có tin vui nên tôi nhớ đến cậu ngay đây." "Huyện lệnh định thay Sư gia, tôi đã đề cử cậu với đại nhân, ngài ấy bảo mai cậu đến nhận việc.

Nếu ổn thỏa sau này cậu dọn vào huyện nha ở, họ sẽ không dám đến làm phiền cậu nữa." Chàng thanh niên ngạc nhiên nhìn Chung đại ca: "Thay Sư gia ạ?

Sao lại đột ngột thế?" "Gã Sư gia hiện tại tâm địa quá lớn, vừa thấy Vương phi đã muốn tính kế chiếm đoạt lợi ích, đại nhân sao dung túng cho nổi?

Vương phi là người làm việc cho Hoàng thượng, đắc tội với cô ấy là tội chém đầu đấy.

Văn Triều, cơ hội tôi đã trao rồi, nắm bắt được hay không là ở cậu." "Dạ, mai em sẽ đi." Gia đình cứ ba bữa lại đến quậy phá, anh cũng phát mệt rồi.

Nếu có thể làm việc cho đại nhân và ở lại huyện nha thì đúng là một kết quả không tồi. "Cậu hiểu là tốt, với cái nhà đó thì đừng qua lại nữa, tiền đồ của cậu bị họ hủy hoại hết rồi còn đâu." "Em biết mà." "Vậy tôi về trước đây." Sau khi tiễn khách, Văn Triều về nhà một chuyến. "Những gì cần cướp các người đã cướp hết rồi, tiền đồ của tôi cũng bị các người hủy hoại, chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ.

Từ nay về sau các người ra sao không liên quan đến tôi, và tôi thế nào cũng không liên quan đến các người." Cha của Văn Triều cau mày định mắng thì Văn Triều đã nói tiếp: "Nếu không muốn tôi làm cho tanh bành cái nhà này ra thì sau này gặp nhau cứ coi như không quen biết.

Nếu các người còn đến tìm tôi gây sự, một lần tôi sẽ đáp trả một lần, để xem các người có chịu nổi sự trả đũa của tôi không." Trước đây anh cứ nghĩ là người một nhà, giờ nghĩ lại, họ mới là một nhà, còn anh chỉ là người dưng nước lã.

Cha Văn Triều tức đến nghẹn lời nhưng chẳng làm gì được anh, thậm chí còn thấy hơi chột dạ.

Tiền đồ của con trai đúng là do họ hủy hoại, anh có thái độ như vậy ông cũng có thể hiểu được. "Ông..." "Tôi đi trước đây." Không để ông ta kịp nói thêm lời nào, Văn Triều đã quay người bỏ đi.

Cha của Văn Triều đứng nhìn bóng lưng con trai, thấy anh giờ đây ngay cả một câu cũng chẳng muốn nói với mình, trong lòng ông tràn ngập tư vị khó tả.

Vì đứa con trai út mà hủy đi tiền đồ của con trai cả, cuối cùng họ vẫn làm sai rồi.

Làm tổn thương lòng con trẻ, e rằng cả đời này cũng chẳng thể bù đắp nổi.

Sáng sớm hôm sau, Văn Triều đến huyện nha.

Khi nhìn thấy anh, Huyện lệnh gật đầu hài lòng.

Ông đưa anh ra ngoài bận rộn suốt một ngày, năng lực làm việc của Văn Triều khiến Huyện lệnh vô cùng ưng ý, nhưng trong lòng vẫn thấy tiếc nuối khi anh không tiếp tục thi khoa cử.

Trở về huyện nha, Huyện lệnh nhìn Văn Triều nói: "Nếu cậu tiếp tục thi khoa cử thì tiền đồ sẽ rộng mở hơn." Văn Triều tự giễu, lắc đầu: "Đa tạ đại nhân, không cần đâu ạ.

Hiện giờ tôi thấy thế này cũng rất tốt." "Được thôi.

Biểu hiện của cậu hôm nay rất khá.

Ngày mai Vương phi muốn gặp một số người, cậu hãy cùng tôi đi qua đó.

Phải làm gì thì lát nữa tôi sẽ cho người dặn dò, hôm nay cậu hãy ghi chép lại mọi việc cho kỹ." Văn Triều gật đầu: "Tôi biết rồi." "Về chỗ ở, cậu cứ ở ngay trong huyện nha cho tiện làm việc." "Vâng." Sau khi thu xếp cho Văn Triều xong, Huyện lệnh mới đi tìm tay sư gia cũ của mình.

Khi tìm thấy, ông ta lại đang tán tỉnh đám nha hoàn, khiến sắc mặt Huyện lệnh vô cùng khó coi.

Cái thứ hỗn chương này lại dám...

Chương 775

"Từ ngày mai, ông không cần đến đây nữa." Huyện lệnh lạnh lùng nói.

Sư gia ngẩn người: "Em rể, đừng đùa chứ, trò đùa này chẳng vui chút nào đâu." "Bản quan không đùa với ông.

Bản quan đã tìm được sư gia mới rồi, ông trực tiếp thu dọn đồ đạc mà đi đi." Huyện lệnh không ngờ ông ta lại nghĩ mình đang đùa.

Lúc này sư gia mới bắt đầu nhìn nhận nghiêm túc lời Huyện lệnh nói, ông ta nhận ra em rể mình làm thật rồi. "Em rể, ông làm thật đấy à?" "Ông tưởng tôi đang đùa với ông sao?

Đi mau." "Vì để lấy lòng Vương phi mà ông dám đuổi tôi đi?

Ông làm thế này đã thương lượng với em gái tôi chưa?" Huyện lệnh u ám nhìn đối phương: "Chuyện ở huyện nha, hạng nữ lưu sao có thể nhúng tay vào?

Bản quan kính trọng cô ấy không có nghĩa là sợ, tôi nể mặt mới cho ông làm sư gia, nhưng tôi cũng đã nói rồi, làm không tốt thì đi ngay, không có thương lượng gì hết." Đây là lời ông đã nói khi đồng ý với vợ từ đầu. "Ông tưởng tôi không biết những năm qua ông đã làm những gì sao?

Lòng tham của ông ngày càng lớn, thứ gì cũng dám tơ tưởng, cũng chẳng nhìn xem mình có tư cách đó không." Huyện lệnh lạnh lùng thốt ra, ánh mắt đầy vẻ chán ghét.

Sư gia tức điên người, hừ lạnh một tiếng: "Chuyện này ông cứ tự đi mà giải thích với em gái tôi." Huyện lệnh nhìn thái độ đó, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh lẽo.

Xem ra bao năm qua ông đã quá nuông chiều, khiến lòng tham của những người này không đáy rồi.

Huyện lệnh quay người rời đi, ông nghĩ mình cũng cần dọn dẹp lại hậu viện, tránh để xảy ra chuyện.

Tối đó khi trở về, vợ ông đã đợi sẵn.

Thấy vợ rõ ràng đang nổi giận, lần đầu tiên Huyện lệnh không đi dỗ dành ngay mà trực tiếp bỏ đi chỗ khác.

Huyện lệnh phu nhân ngơ ngác nhìn bóng lưng chồng, trong mắt đầy vẻ mịt mờ.

Ông ấy dám bỏ đi như vậy sao?

Bà ta sầm mặt đuổi theo, khi tìm thấy thì nghiến răng hỏi: "Thái độ của ông là sao hả?

Ông đuổi anh trai tôi đi, tôi còn chưa tính sổ, ông lại còn dám trưng bộ mặt đó ra cho ai xem?" Huyện lệnh có chút phiền lòng: "Tôi chắc chắn sẽ thay người, sư gia mới ngày mai sẽ chính thức tiếp quản." Trong lòng phu nhân lạnh toát, bà ta cảm nhận được lần này ông làm thật, sẽ không nể mặt gia đình bà ta nữa. "Nhà cô đã nhận được bao nhiêu lợi lộc từ ông ta, trong lòng các người tự hiểu rõ.

Lòng tham lớn đến mức dám tính kế cả Vương phi, bộ các người muốn hại chết tôi à?" Huyện lệnh tức giận không thôi.

Rõ ràng đã gả cho ông, nhưng trong lòng lúc nào cũng chỉ nghĩ cho nhà ngoại.

Cứ việc gì tốt cho nhà ngoại là bà ta vội vã làm ngay.

Nhưng dựa vào cái gì chứ?

Họ lấy tư cách gì mà đòi hỏi những thứ đó? "Tướng công, chúng ta không có..." "Có hay không cô tự biết.

Khi tôi đồng ý cho ông ta làm sư gia đã nói rất rõ ràng, nếu làm không tốt tôi sẽ thay người ngay lập tức, lúc đó ai nói cũng vô ích." Huyện lệnh lạnh nhạt nhìn vợ mình, trầm giọng nói.

Đối mặt với lời của chồng, phu nhân cảm thấy mặt mình nóng bừng như bị tát. "Nói đi nói lại cũng chỉ vì cái vị Vương phi kia, cô ta là Vương phi thì ghê gớm lắm sao?

Mà dám xen vào chuyện của huyện nha." Phu nhân có chút không phục nói. "Bây giờ tôi đi tìm cô ta ngay, tôi phải hỏi cho ra nhẽ xem Vương phi thì có thể tùy tiện can thiệp vào chuyện công đường của người khác hay không." Nói xong, bà ta chẳng đợi Huyện lệnh kịp phản ứng đã chạy vội đi.

Bà ta biết Vương Cẩn Hòa đang ở đâu nên tìm người không hề khó khăn.

Khi Huyện lệnh phản ứng lại thì người đã đi mất, ông vội vàng đuổi theo, trong lòng đầy phiền muộn.

Cái người phụ nữ chết tiệt này, đúng là bị ông chiều hư rồi, dám đi tìm Vương phi gây phiền phức.

Ông sầm mặt đuổi tới nơi ở của Vương Cẩn Hòa.

Khi nhìn thấy cô, vị phu nhân vốn luôn tự phụ về nhan sắc chỉ cảm thấy tự ti mặc cảm.

Vương Cẩn Hòa nhìn người đột nhiên xông vào, khẽ nhíu mày: "Bà là ai?" "Tôi là huyện lệnh phu nhân." "Bà xông vào chỗ ở của tôi có việc gì?" "Tôi chỉ muốn tới hỏi Vương phi, cô đường đường là Vương phi mà có thể tùy tiện nhúng tay vào việc của phủ nha sao?" Nghe lời chất vấn, Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút buồn cười.

Đúng lúc đó Huyện lệnh chạy tới, nghe thấy vợ nói những lời như vậy với Vương phi, lại còn vô lễ không thèm hành lễ. "Trước khi bản

Vương phi trả lời câu hỏi này, có một việc bà nhất định phải làm.

Nguyên Lâm, dạy cho huyện lệnh phu nhân cách hành lễ với Vương phi đi." "Vâng." Nguyên Lâm nhìn phu nhân, lạnh lùng hỏi: "Huyện lệnh phu nhân, bà tự mình quỳ xuống hành lễ, hay để chúng tôi giúp bà?

Nếu để chúng tôi giúp, lát nữa có khi bà sẽ đau lắm đấy." Huyện lệnh đã hoàn toàn thất vọng về người vợ này.

Ông vội vàng bước vào, quỳ sụp xuống: "Hạ quan tham kiến Vương phi." Huyện lệnh hành đại lễ, Vương Cẩn Hòa khá hài lòng với thái độ của ông.

Cô chuyển ánh mắt sang phu nhân: "Học được chưa?" Sắc mặt phu nhân lúc xanh lúc tím, ấm ức quỳ xuống: "Tham kiến Vương phi." "Bà cũng không cần phải nhìn tôi với vẻ ấm ức như vậy.

Ngay cả Thừa tướng đương triều cũng phải lễ phép với tôi, huống chi bà chỉ là vợ của một huyện lệnh." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Phu nhân quỳ dưới đất, ánh mắt tràn đầy bất mãn.

Từ khi làm vợ huyện lệnh, bà ta chưa bao giờ bị sỉ nhục như thế. "Dù cô là Vương phi thì đã sao?

Cô cũng không được kiêu ngạo như vậy." Nam Kiều định lên tiếng nhưng bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại.

Cô nhìn Huyện lệnh: "Huyện lệnh, phu nhân của ông nói bản Vương phi kiêu ngạo, ông thấy sao?" Huyện lệnh trừng mắt nhìn vợ: "Không hề có chuyện đó." "Nếu đã vậy, tại sao bà lại nói tôi can thiệp vào việc huyện nha tuyển sư gia?" Vương Cẩn Hòa bỗng thấy mình ngồi yên cũng dính đạn, thật là bực mình. "Bản Vương phi không rảnh rỗi đến mức quản chuyện phủ nha các người có thay sư gia hay không." "Tẩu tẩu, hạng người này thật đáng tởm, để em cho người đi điều tra xem anh trai bà ta đã làm những gì." "Được." Vương Cẩn Hòa gật đầu.

Cô còn phải chuẩn bị chuyện ươm giống, thật chẳng có thời gian quản mấy việc vụn vặt này.

Huyện lệnh liếc nhìn vợ mình một cái, không nói gì thêm.

Những gì cần làm ông đã làm, chỉ là có người không biết điều, đã vậy thì chẳng còn gì để nói.

Sau này bà ta ra sao thì tùy vào số phận thôi.

Phu nhân hiển nhiên vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, nhưng chỉ nửa canh giờ sau, mọi chứng cứ đã được đưa đến tay Vương Cẩn Hòa.

Cô mở ra xem, mày hơi nhíu lại: "Ông lại đây mà xem anh vợ của mình đã lợi dụng danh nghĩa của ông làm những gì này." Trong lòng Huyện lệnh lộp bộp một cái, linh cảm chẳng lành.

Chương 776

Ông run rẩy nhận lấy xấp giấy từ tay Vương Cẩn Hòa, hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh.

Khi xem xong những gì cô đưa, mắt ông mờ đi, cả người chết lặng. "Cái này... cái này..." "Xem kỹ chưa?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Huyện lệnh suy sụp quỳ rạp xuống: "Tùy ý Vương phi xử trí." "Hãy đi bắt gã anh vợ đó lại, phải cho những người bị hại một lời giải thích.

Còn người vợ này của ông... thôi, xử lý thế nào thì tùy ông định đoạt." Huyện lệnh hít sâu, sắc mặt khó coi gật đầu: "Vương phi yên tâm, chuyện sau này hạ quan đã biết phải làm thế nào rồi." Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: "Tôi còn có việc, ông đưa vợ về đi." Huyện lệnh đứng dậy, lôi vợ rời khỏi chỗ của Vương Cẩn Hòa.

Cô nhìn tập tội chứng bên cạnh: "Vốn định không xen vào, để Huyện lệnh tự xử lý, chỉ tiếc có người lại quá coi trọng bản thân mình." "Đây chẳng phải là tự mình dâng xác đến cho người ta ngược đãi sao?" Vị phu nhân này lại có sở thích kỳ quái như vậy, đúng là khiến người ta bất ngờ.

Trở về chỗ ở, Huyện lệnh lạnh lùng bảo vợ: "Vì cô chạy tới chỗ Vương phi gây chuyện, nên anh trai cô sắp mất mạng rồi đấy." "Ông nói bậy bạ gì đó?" Anh bà ta sao có thể mất mạng?

Đúng là nói nhảm.

Thấy bà ta vẫn tự lừa mình dối người, không muốn tin vào sự thật, Huyện lệnh cảm thấy đau đầu. "Cô tin hay không là việc của cô, tôi chỉ nhắc nhở cô, anh trai cô đã làm chuyện gì, hại những ai, Vương phi đều đã biết hết rồi.

Không những biết mà trong tay người còn có đủ chứng cứ, cô nghĩ xem Vương phi sẽ làm gì tiếp theo?" Huyện lệnh sắp bị bà ta chọc tức chết.

Vốn dĩ ông nghĩ dù sao cũng là người thân, nên nhắm mắt làm ngơ, chỉ cần cho thôi việc là xong, ai ngờ họ lại giỏi tự tìm đường chết đến vậy.

Người ta đã muốn chết thì ai mà cản nổi.

Lúc này phu nhân mới bắt đầu biết sợ, bà ta run rẩy nhìn chồng: "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?" "Không biết, chuyện này giờ không thuộc quyền quản lý của tôi nữa rồi.

Ngay cả bản thân tôi có yên ổn được không còn chưa biết, lấy đâu ra thời gian quản chuyện của ông ta." "Tướng công, đó là anh trai tôi, ông không thể thấy chết mà không cứu được." Phu nhân cuối cùng cũng biết sợ thật sự.

Huyện lệnh nhìn bà ta, thấy đến lúc này bà ta vẫn chỉ nghĩ cho anh trai, chẳng hề quan tâm đến sống chết của chồng mình, trong lòng tràn ngập thất vọng.

Sau sự thất vọng đó, ông lạnh lùng nói: "Tôi không giúp được." "Không, ông có thể mà.

Chỉ cần ông đứng ra nhận hết những việc đó là do ông làm, như vậy anh trai tôi sẽ không sao cả." Phu nhân nhìn chồng nói. "Ông yêu tôi như vậy, chắc chắn ông sẽ đồng ý với tôi đúng không?" Huyện lệnh lần đầu tiên cảm thấy những tình cảm mình dành cho bà ta bấy lâu nay đúng là đem cho chó ăn.

Ông run rẩy chỉ tay vào mặt bà ta: "Cô hay lắm, dám bảo tôi đi nhận tội thay cho hắn?

Cô có biết kết cục của tôi sẽ thế nào không?

Vì anh trai mình mà cô muốn tôi đi chết sao?" Phu nhân nhíu mày, có chút phiền lòng: "Sao lại nói là đi chết được?

Ông là quan chức, dù cô ta là Vương phi thì cũng không làm gì được ông đâu.

Vả lại sau khi ông cứu được anh tôi thì mọi chuyện chẳng phải sẽ êm xuôi sao?" Như vậy anh trai bà ta không sao, còn ông nếu có bị phạt thì cũng chỉ nhẹ thôi, làm sao mà chết được.

Huyện lệnh nhìn vẻ mặt thản nhiên đó của bà ta mà lòng đau như cắt.

Ông luôn đối xử rất tốt với vợ, vì bà ta mà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nạp thiếp, nhiều việc cũng nhắm mắt cho qua.

Giờ đây lại nhận được kết cục này, đúng là đáng đời ông mà.

Phu nhân vẫn cứ lải nhải, chẳng hề chú ý đến biểu cảm của chồng.

Huyện lệnh bình tĩnh ngắt lời: "Tôi sẽ không đời nào nhận tội thay cho hắn.

Từ nay về sau cô tự lo lấy đi, tôi cũng sẽ không quản bất cứ chuyện gì của nhà cô nữa." "Cái gã anh trai đó của cô dù có chết cũng là do cô hại chết, liên quan gì đến tôi?

Bảo tôi chết thay hắn, hắn có xứng không?" Phu nhân nghe vậy thì lập tức nổi đóa: "Ông dám à?

Ông mà dám thì chúng ta hòa ly!" Trước đây bà ta đã dùng chiêu này rất nhiều lần, lần nào cũng đạt được mục đích.

Bà ta tưởng lần này cũng vậy, chồng sẽ vì sợ bà ta đòi hòa ly mà thỏa hiệp.

Tuy nhiên, lần này Huyện lệnh không nhượng bộ nữa.

Ông đưa tay ray ray thái dương, mệt mỏi nói: "Không cần nói chuyện hòa ly nữa, tôi trực tiếp hưu thê (ly hôn đuổi vợ)." Sự tự tin trên mặt phu nhân bỗng chốc đông cứng, bà ta không thể tin nổi nhìn chồng: "Ông nói cái gì?

Ông dám hưu tôi?" "Chẳng phải đây là điều cô muốn sao?" Huyện lệnh bình tĩnh nói. "Cô gả cho tôi, vốn dĩ phải lấy tôi làm trọng, nhưng trong lòng cô chỉ có nhà ngoại, chỉ nghĩ xem anh trai cô phải làm thế nào.

Giờ đây còn muốn tôi đi chết thay cho hắn?

Lần này tôi chịu đựng đủ rồi.

Cô muốn thế nào cũng được, hòa ly hay hưu thê đều do cô chọn." Huyện lệnh nói với giọng không vui không buồn.

Phu nhân lúc này mới hoàn toàn chết lặng. "Ông làm thật à?" bà ta run giọng hỏi.

Huyện lệnh nhìn bà ta bằng ánh mắt lạnh lùng, vẻ bình tĩnh đó khiến bà ta rùng mình: "Ông đã hứa sẽ đối tốt với tôi cả đời mà." "Tôi đã hứa, nhưng cô không nên làm những chuyện như thế này.

Tôi đối tốt với cô, còn cô đối xử với tôi ra sao?" Câu hỏi khiến phu nhân không biết trả lời thế nào. "Cô đã muốn lấy mạng tôi rồi mà còn bắt tôi phải đối tốt với cô sao?

Tôi trông ngu ngốc đến thế à?

Cô bảo gì tôi cũng nghe sao?" Huyện lệnh cũng hiểu, có lẽ do bao năm qua mình quá chiều chuộng nên bà ta mới hoàn toàn không coi ông ra gì. "Tôi không có..." "Cha mẹ, con nghe nói Vương phi đến đây để trồng lương thực sản lượng cao, chuyện này có thật không ạ?" Khi phu nhân định nói gì đó, một thiếu niên khoảng mười một, mười hai tuổi từ ngoài bước vào.

Thấy con trai, phu nhân như tìm được chỗ dựa, khóc lóc nói: "Diệu Tổ, cha con đòi hưu mẹ, con mau giúp mẹ với." Lâm Diệu Tổ nhíu mày nhìn mẹ: "Mẹ lại làm gì khiến cha giận rồi?" Cậu biết rõ cha đối tốt với mẹ thế nào, để cha nói ra lời hưu thê thì chắc chắn mẹ đã làm chuyện gì quá đáng lắm.

Phu nhân lắc đầu nguầy nguậy: "Mẹ không có." Lâm Diệu Tổ chẳng buồn nói với bà ta nữa mà quay sang hỏi cha: "Cha, có chuyện gì vậy ạ?" Huyện lệnh kể lại sự việc một lượt cho con trai nghe.

Lâm Diệu Tổ nghe xong thì tức giận đến run người. "Mẹ không hại chết được cha con thì mẹ không cam lòng đúng không?

Cha con đắc tội gì với mẹ mà mẹ bắt cha phải đi nhận tội thay cho người nhà mẹ?" Lâm Diệu Tổ không ngờ nổi những lời đó lại thốt ra từ miệng mẹ mình. "Cha con là quan, trong tay có nhân mạch, muốn thoát tội chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Chương 777

Tại sao mọi người cứ phải làm quá lên như thế?" Phu nhân vẫn nghĩ họ chuyện bé xé ra to.

Chỉ cần ông tìm người bảo lãnh chẳng phải là xong sao?

Việc gì phải so đo với anh trai bà ta nhiều như vậy?

Huyện lệnh nhìn con trai: "Sự tình là như vậy, nên cha phải hưu thê." Lâm Diệu Tổ nhíu mày nhìn mẹ, rồi dứt khoát nói: "Cha, con ủng hộ cha." Biểu cảm trên mặt phu nhân đóng băng, bà ta không tin nổi nhìn con trai: "Diệu Tổ, con nói gì?

Con dám ủng hộ cha con hưu mẹ?" "Đây là mẹ tự chuốc lấy, không trách ai được." Lâm Diệu Tổ lạnh mặt nói. "Cha con đối với mẹ đã quá tốt rồi, là mẹ không biết thỏa mãn, hết lần này đến lần khác làm cha tổn thương vì nhà ngoại.

Những chuyện trước đây cha không nói gì, nhưng giờ mẹ lại muốn cha đi chết vì ông ta, mẹ tự mình hại mình thôi." Có người vợ nào lại bắt chồng mình đi nhận tội thay cho người khác?

Theo lời cha nói, những việc ông cậu kia làm rất có thể sẽ bị chặt đầu, bắt cha đi nhận tội thay, mẹ không nghĩ đến chuyện cha sẽ không thể trở về sao?

Phu nhân giơ tay tát thẳng vào mặt con trai một cái: "Cái thứ hỗn chướng này, tao nuôi mày lớn ngần này là để mày đi ngược đãi tao sao?

Đó là cậu mày chứ có phải người ngoài đâu!" Lâm Diệu Tổ liếm khóe miệng, ánh mắt nhìn mẹ không còn chút ấm áp nào.

Huyện lệnh thấy mặt con trai sưng đỏ lên thì tức không nhịn

được.

Ông đi tới bàn viết, cầm bút viết ngay một tờ hưu thư. "Nếu cô đã một lòng chỉ nghĩ cho nhà ngoại, vậy thì cút ngay lập tức cho tôi, cút càng xa càng tốt, nhà tôi không chứa nổi cô nữa." Huyện lệnh ném tờ hưu thư vào mặt bà ta. "Con trai tôi, tôi còn chưa bao giờ đụng đến một sợi tóc của nó, cô lấy tư cách gì mà dám đánh con tôi vì hạng người như vậy?" Lâm Diệu Tổ từ nhỏ đã ngoan ngoãn, rất thân thiết với cha.

Thỉnh thoảng cậu còn theo cha ra huyện nha làm việc, học hành cũng rất chăm chỉ, năm ngoái còn đỗ Đồng sinh.

Đã vậy con trai còn rất hiếu thảo, đi chơi với bạn thấy món gì ngon cũng đều mang về cho cha.

Đứa con ngoan ngoãn hiếu thảo như vậy, sao bà ta nỡ xuống tay? "Tôi đánh con tôi..." "Từ nay về sau Diệu Tổ chỉ là con trai của tôi thôi, cút ngay!" Huyện lệnh giận dữ quát.

Phu nhân nhìn tờ hưu thư trên bàn, sắc mặt trắng bệch, ông ấy thật sự viết hưu thư rồi. "Diệu Tổ, mẹ không muốn bị hưu." Lâm Diệu Tổ quay đầu đi: "Cha, con đi đọc sách đây." "Được, để người bôi thuốc cho con." "Con biết rồi." Lâm Diệu Tổ bỏ đi như vậy khiến phu nhân hoàn toàn ngẩn ngơ, con trai thật sự không quan tâm đến bà ta nữa sao?

Sao có thể như vậy được? "Lâm Diệu Tổ, con đứng lại cho mẹ!" Lâm Diệu Tổ không hề dừng bước.

Cái tát đó đã cắt đứt chút tình nghĩa cuối cùng trong lòng cậu.

Huyện lệnh chẳng thèm để ý đến người đang phát điên kia, viết xong hưu thư rồi bỏ đi luôn.

Phu nhân ngã ngồi dưới đất, giờ bà ta biết phải làm sao đây?

Vương Cẩn Hòa khi biết chuyện thì cảm thấy bộ não của huyện lệnh phu nhân này có vấn đề.

Lại có thể nghĩ ra cách bảo Lâm đại nhân đi nhận tội thay anh trai. "Bà huyện lệnh phu nhân này trí thông minh kém thật, đạo lý xuất giá tòng phu mà cũng không hiểu.

Con gái gả đi như nước đổ đi, bà ta làm vậy hèn gì Huyện lệnh lại hưu thê ngay lập tức." Không đuổi đi để bà ta quấy nhiễu gia đình không yên ổn thì tốt đẹp gì.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Vị phu nhân này đúng là có vấn đề thật, sướng mà không biết hưởng." "Tẩu tẩu, Lâm đại nhân thật sự không biết những chuyện kia sao?" Vương Cẩn Hòa cười nói: "Thật sự không biết, có lẽ nhiều việc ông ấy bị che mắt, nhưng phu nhân thì chắc chắn biết, nếu không sao lại bắt ông ấy đứng ra nhận tội thay?" "Nói cũng đúng." "Chuyện nhà người ta chúng ta đừng quản nữa." Vương Cẩn Hòa lắc đầu. "Tẩu tẩu, em cũng không muốn quản chuyện bao đồng đâu, em chỉ thấy tò mò thôi." Cô chưa thấy ai ăn cây táo rào cây sung đến mức này bao giờ.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu, Nam Kiều quả nhiên vẫn còn trẻ con quá.

Ngày hôm sau, những người có nhiều ruộng đất ở huyện Ninh Thủy đều đã đến đông đủ.

Văn Triều đi theo sau Huyện lệnh để giúp việc. "Tham kiến Vương phi." "Mọi người đứng dậy cả đi.

Tôi mời mọi người đến đây là muốn mua lại một ít đất, tốt nhất là đất ở cùng một khu vực." Vương Cẩn Hòa vừa ngồi xuống đã đi thẳng vào vấn đề. "Tất nhiên tôi không lấy không đất của mọi người, giá thị trường bao nhiêu tôi sẽ trả đủ bấy nhiêu." Những người đến đây đều bất ngờ.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói muốn mua đất, trong lòng họ còn đang lo lắng không biết có phải bị ép hiến đất hay không.

Không ngờ Vương phi lại trả tiền sòng phẳng, điều này khiến họ khá ngạc nhiên. "Vương phi, mấy nhà chúng tôi quả thật có một khu đất liền kề nhau, tổng cộng khoảng hơn ba ngàn mẫu, người cần bao nhiêu ạ?" Một người trong số đó lên tiếng. "Càng nhiều càng tốt.

Mọi người cũng biết hiện giờ diện tích quốc thổ của Huyền quốc mở rộng, dân chúng cũng đông thêm nhiều, tôi cần thêm đất để trồng hạt giống." Vương Cẩn Hòa không giấu giếm, nói rõ mục đích của mình.

Mấy người kia nghe xong liền hiểu ngay. "Vậy được, chúng tôi sẽ bán ba ngàn mẫu đất này cho Vương phi, giá sáu lượng bạc một mẫu là được.

Chỉ mong sau này khi có hạt giống sản lượng cao, Vương phi có thể nhường cho chúng tôi một ít được không?

Đất của chúng tôi nhiều, cũng không tiện đi tranh giành với dân chúng." Mấy người có chút ngại ngùng nói.

Cứ nghĩ đến việc ruộng đất nhiều mà không có giống tốt dẫn đến thất thu là họ lại thấy xót xa.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Điều này tất nhiên là được.

Tôi có thể bảo người chia cho mọi người một vạn cân hạt giống.

Năm nay phải chia một phần cho những người dân mới đến Huyền quốc, nên tôi chỉ có thể đưa cho mọi người ngần ấy thôi." Mấy người kia lập tức phấn khởi gật đầu: "Được ngần ấy cũng là tốt lắm rồi." "Đúng vậy, có bấy nhiêu là chúng tôi mãn nguyện rồi." Họ vui mừng nói.

Một vạn cân chia ra mỗi người cũng được hơn ngàn cân, trồng được khối đất đấy chứ.

Đợi năm nay thu hoạch hạt giống xong họ lại mua thêm của Vương phi, chẳng phải sang năm sẽ có đủ giống tốt để dùng sao?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi. "Vậy thì chốt nhé." "Vương phi, chúng tôi xin phép về lấy địa khế ạ." "Được." Sau khi họ rời đi, Văn Triều lên tiếng: "Vương phi, nhiều đất như vậy chắc người cần tìm người làm dài hạn đúng không ạ?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Cậu nói đúng, tôi thật sự cần tìm người làm, chứ một mình tôi có làm đến chết cũng không xuể." "Sao?

Cậu có người quen à?" Văn Triều gãi đầu ngại ngùng: "Có ạ, nhưng không biết Vương phi có cần không." "Tất nhiên là cần, tôi cần càng nhiều người càng tốt.

Nhưng tuyệt đối không được lười biếng, tôi thuê người làm việc chứ không phải thuê ông tướng về thờ." Vương Cẩn Hòa nói trước để tránh sau này phiền phức.

Chương 778

Văn Triều gật đầu: "Điều đó là đương nhiên ạ.

Tôi quen một số người gốc nông dân, nhà ít ruộng nên họ hay đi làm thuê ngắn hạn.

Tôi muốn hỏi ý Vương phi, nếu người đồng ý thì hôm nay tôi sẽ đi báo với họ, sau đó có thể bắt tay vào làm việc ngay." "Được, cậu cứ nói với họ là mỗi tháng tiền công năm trăm đồng tiền.

Cậu cũng nói luôn về chế độ đãi ngộ, nếu họ tự nấu ăn thì tôi sẽ có thêm khoản phụ cấp." "Thành giao, tôi đi nói với họ ngay đây." Văn Triều nói xong mới quay sang nhìn Huyện lệnh với vẻ ái ngại vì quên chưa xin phép.

Huyện lệnh xua tay: "Đi đi." Văn Triều vội vã rời đi, đến một khu vực ngoại thành tìm những người kia. "Vương đại ca, mọi người đã tìm được việc gì chưa?" "Văn huynh đệ đấy à, dạo này việc làm khó tìm quá, chúng tôi vẫn chưa có việc gì đây." Họ đã ra ngoài khá lâu mà chưa tìm được việc, tiền mang theo cũng sắp cạn, cứ đà này thì không biết phải tính sao. "Vừa hay Vương phi bên kia đang cần người giúp trồng hạt giống, muốn tuyển người làm dài hạn, tiền công năm trăm văn một tháng.

Vào vụ mùa xuân thu đều có phụ cấp cho mọi người, nếu tự nấu ăn cũng sẽ được phụ cấp thêm." "Không cần phụ cấp đâu, chúng tôi đi làm ngay!" "Đúng vậy, Vương phi cần người thì sao chúng tôi dám đòi hỏi phụ cấp gì nữa." Nghe thấy là Vương phi cần người, mọi người xung quanh liền nhao nhao hưởng ứng.

Họ là những gia đình ít ruộng đất nhưng đông người nên mới phải ra ngoài tìm việc.

Hai năm nay nhờ giống lúa sản lượng cao của Vương phi mà cuộc sống của họ đã khấm khá hơn trước rất nhiều.

Được làm việc cho Vương phi là phúc phần của họ. "Vậy mọi người đợi một ngày nhé, ngày mai tôi sẽ qua đón, chắc là có thể ra đồng được rồi.

Vương phi vừa mua được khá nhiều đất của các vị đại gia trong vùng, mọi người cũng thông báo cho những người quen luôn nhé, chừng này người vẫn chưa đủ đâu." "Được, chuyện nhân thủ cứ để chúng tôi lo." "Vậy làm phiền Vương đại ca nhé, tôi còn có việc nên đi trước đây." "Cậu cứ đi làm việc của mình đi." Văn Triều quay lại huyện nha tìm Vương Cẩn Hòa, lúc này các ông chủ đất cũng đã mang địa khế đến, Vương Cẩn Hòa đang thanh toán tiền cho họ. "Vương phi, người làm đã tìm xong rồi ạ.

Tôi còn bảo họ liên hệ thêm những người khác nữa, ngày mai chúng ta cùng đi xem đất." "Được." Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa đưa mọi người đi xem khu đất rộng hơn ba ngàn mẫu, Văn Triều cũng gọi tất cả những người làm thuê đến.

Nhìn cánh đồng bao la bát ngát, tâm trạng cô vô cùng sảng khoái.

Tuy nhiên, ở đây có một điểm bất cập là không có chỗ ở. "Mọi người có biết dựng nhà không?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Biết sơ sơ ạ." "Vương phi, tôi biết một nhóm thợ xây, nếu người cần tôi có thể gọi họ đến ngay." "Vậy thì phiền cậu quá." Chẳng mấy chốc nhóm thợ xây đã đến, Vương Cẩn Hòa bắt đầu bàn bạc việc xây dựng. "Bên tôi có khoảng một hai trăm người, mỗi phòng ở ba người, anh tính toán xem cần bao nhiêu diện tích.

Tốt nhất là xây thành một cái trang tử (trang trại), bên trong có thể trồng thêm một ít dưa trái rau củ gì đó." Vương Cẩn Hòa dặn dò thợ xây. "Không vấn đề gì, chuyện này cứ giao cho tôi." Vương Cẩn Hòa nhìn những người đến làm thuê: "Trong số mọi người, có ai mới cưới vợ mà phải xa nhau, chưa có con, và vợ biết nấu ăn không?" "Có ạ." Tổng cộng có hơn mười người như vậy. "Mọi người về hỏi xem họ có muốn đến đây giúp một tay không.

Nếu đồng ý thì đến nấu cơm cho mọi người, tôi cũng sẽ trả tiền công hàng tháng." "Tiền công của mọi người tính cả các khoản phụ thì khoảng một lượng bạc một tháng.

Người nấu ăn thì năm trăm văn mỗi người.

Sau vụ thu hoạch xong, đất sẽ được để nghỉ, lúc đó mọi người có thể về nhà ăn Tết.

Trong hai ba tháng nghỉ đó, mỗi tháng tôi vẫn trả ba trăm văn tiền lương." Mọi người nghe xong đều vui mừng khôn xiết, tiền công còn cao hơn nhiều so với mức Văn huynh đệ nói ban đầu. "Vương phi, lúc làm việc chúng tôi nhận tiền thì không sao, nhưng lúc nghỉ mà vẫn nhận tiền thì không ổn lắm.

Tiền của người cũng đâu phải gió thổi đến đâu." Vương Cẩn Hòa thấy họ kiên quyết như vậy đành gật đầu: "Thôi được rồi.

Quản sự là người của tôi, sau này làm việc thế nào mọi người cứ nghe theo sắp xếp của anh ấy là được." Sau khi sắp xếp xong mọi việc, Vương Cẩn Hòa bảo họ làm quen với quản sự trước.

Vị quản sự lần này là con trai của Lương quản sự, anh ta luôn theo cha làm việc nên rất thạo việc, làm việc nghiêm túc, tính tình hoạt bát, khéo léo, là một trợ thủ đắc lực.

Trong lúc xây nhà, những người không về nhà đều tranh thủ đi chặt gỗ dựng tạm một số lán trại để ở tạm, đợi khi trang tử xây xong sẽ dỡ bỏ sau.

Ngày hôm sau khi Vương Cẩn Hòa quay lại, căn nhà đã dần hình thành, cũng có một vài nàng dâu trẻ đến giúp đỡ.

Mất khoảng nửa tháng thì trang tử mới xây xong, đó là nhờ sự chung sức của cả trăm con người.

Sau khi trang tử hoàn thành, Tiểu Lương đã mua về rất nhiều chăn nệm, lương thực và hạt giống rau củ cũng đã được chuyển đến.

Tiểu Lương nhìn mọi người nói: "Quy định của chủ nhân chúng ta là mỗi quý được cấp hai bộ quần áo, chăn nệm này đều là của trang tử, bẩn thì mọi người tự giặt giũ.

Lương thực thì cung cấp đầy đủ, mỗi ngày đều có thịt để ăn." Tiểu Lương nói xong, mọi người đều vô cùng phấn khích. "Sau này trang tử sẽ trồng rau trái để tự cung tự cấp, việc nuôi gà nuôi vịt chắc phải nhờ các chị các mẹ giúp một tay rồi." Mười mấy người vợ vội vã gật đầu: "Chuyện đó cứ để chúng tôi lo." Với điều kiện tốt như vậy, họ nhất định phải làm việc thật chăm chỉ mới được.

Vương Cẩn Hòa đứng một bên nhìn Tiểu Lương dặn dò công việc, trong lòng thấy buồn cười, đúng là cha nào con nấy, Tiểu Lương được thừa hưởng hết những ngón nghề của cha mình. "Mọi người nghỉ ngơi đi, ngày mai bắt đầu làm đất ươm giống." "Vâng." Nói là nghỉ ngơi nhưng chẳng ai thật sự nghỉ cả.

Đàn ông vác dao lên núi gần đó chặt củi, phụ nữ bắt đầu dọn dẹp đất đai để chuẩn bị trồng rau.

Khi Vương Cẩn Hòa biết chuyện cũng không nói nhiều, sau này họ sẽ phải sống ở đây một thời gian dài, sống thế nào là việc của họ, cô không thể can thiệp quá nhiều.

Nhưng cũng có thể thấy từ thái độ của họ, những người này thật lòng muốn sống tốt, coi nơi này như nhà của mình.

Như vậy rất tốt, coi nơi này như nhà của mình thì mới càng nghiêm túc làm việc.

Trong một ngày họ chất đầy củi vào nhà củi, sáng sớm ngày thứ hai đã ra đồng bắt đầu dọn dẹp đất đai.

Họ đều đã ươm mầm hai năm, biết cách ươm mầm nên làm rất thành thạo.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn họ làm việc nhanh chóng, không cần cô phải nói gì, điều này khiến Vương Cẩn Hòa rất vui.

Xem ra cô có thể nhàn nhã một chút rồi.

Mất bốn năm ngày để chỉnh sửa đất đai, sau khi đất đai xong xuôi thì bắt đầu ươm giống.

Sau khi việc ươm giống kết thúc, Vương Cẩn Hòa giao lại mọi thứ ở đây cho Tiểu Lương rồi đi Ninh An huyện.

Khi đến Ninh An huyện, Nguyên Lâm đã tìm Huyện lệnh mua được hai ngàn mẫu đất.

Sau khi có đất, anh ta đi tìm người xây trang trại, và tìm một số công dài hạn làm việc bên ngoài.

Khi Vương Cẩn Hòa đến, họ đã dọn dẹp đất đai xong, đang chuẩn bị ươm giống.

“Phu nhân, cô đến rồi.” “Tốc độ của anh cũng nhanh thật, bên Ninh Thủy huyện mới xong mấy ngày, mà bên này đã sắp kết thúc rồi,” Vương Cẩn Hòa cảm thán nói.

Quả nhiên người do Tô Ngọc điều khiển làm việc khiến cô rất yên tâm.

Nguyên Lâm đã làm tốt mọi việc cho cô, cô không cần phải lo lắng chút nào.

Chương 779

“Phu nhân, bên này sắp xong rồi, sau khi ươm giống xong chúng ta về Phúc An huyện nhé?” Nguyên Lâm mở miệng hỏi.

Ra ngoài cũng gần một tháng rồi, nếu không về thì Thiếu gia chắc sẽ không vui.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Tạm thời chưa về, chúng ta ở Ninh An huyện và Ninh Thủy huyện đi xem xét một chút.” Nguyên Lâm hơi lạ, Vương Cẩn Hòa tại sao không muốn về.

“Phu nhân, cô còn việc gì ở đây phải làm sao?

Việc ươm giống đã đến hồi kết rồi, phu nhân còn có thể làm gì nữa?” “Thật sự có chút chuyện cần xử lý, anh đừng lo lắng.” Nguyên Lâm trong lòng bất đắc dĩ, anh ta không phải lo lắng, chỉ là sợ phu nhân ở bên ngoài lâu, Tô Thiếu gia sẽ không vui.

Với mức độ Tô Thiếu gia quan tâm phu nhân, nếu phu nhân thật sự có chuyện gì, mấy cái mạng của anh ta cũng không đủ đền.

Quan trọng nhất là nếu phu nhân muốn tiếp tục ở bên ngoài, thời gian dài không về, Thiếu gia chắc chắn sẽ trực tiếp tìm đến tận nơi.

Đến lúc đó thì xui xẻo vẫn là bọn họ.

“Tôi muốn xem cuộc sống của dân chúng ở đây thế nào, dù sao thì hai huyện này cũng là phong địa của tôi, tôi xem thử có thể tìm cách gì giúp họ kiếm tiền, cuộc sống cũng sẽ tốt hơn,” Vương Cẩn Hòa giải thích nói.

Không thể nào dân chúng Phúc An huyện sống tốt mà họ lại không được, không có lý lẽ như vậy.

Nguyên Lâm không ngờ Vương Cẩn Hòa lại vì chuyện này mà muốn ở lại.

“Vậy được rồi.” Phu nhân đã nói vậy, anh ta còn có thể làm gì được?

Chỉ có thể nghe theo thôi.

Lại chờ thêm vài ngày, sau khi ươm mầm kết thúc, Vương Cẩn Hòa để lại đồ đệ của Lương quản sự quản lý nơi đây, rồi mới dẫn Nguyên Lâm và những người khác đi dạo khắp nơi.

Trong thành Ninh An huyện, Vương Cẩn Hòa cảm thấy nơi đây cũng khá tốt, dân chúng nhìn có vẻ không quá khó khăn, cuộc sống hẳn là cũng tạm ổn.

Khi Vương Cẩn Hòa chuẩn bị dẫn người rời đi, đột nhiên xuất hiện một nhóm nha dịch.

Dân chúng đang bày bán hàng hóa ở ven đường thấy đám nha dịch cầm theo đồ đạc liền bắt đầu bỏ chạy.

Có một lão nhân vì chạy chậm hơn một chút, bị nha dịch đuổi kịp đá ngã xuống đất.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn đám nha dịch.

“Đại nhân nói ở đây không được bày hàng, các người không có tai sao?” Không được bày hàng?

Vương Cẩn Hòa hơi nhíu mày, trên đại lộ thế này không bày hàng thì làm gì?

Dùng để trưng bày sao?

Dân chúng tự làm chút đồ rồi ra chợ bán, đây chẳng phải là điều nên làm sao?

Mấy tên nha dịch này là sao?

“Đại nhân, xin ngài tha cho tôi đi, nhà tôi còn có cháu nội cần nuôi sống.” “Chúng ta mặc kệ ông muốn nuôi ai, đại nhân nói không được bày hàng ở đây là không được.” Nhìn đám nha dịch hung thần ác sát, Vương Cẩn Hòa liếc Nguyên Lâm bên cạnh, Nguyên Lâm gật đầu đi tới giơ chân đá văng tên nha dịch.

“Ai?

Dám cản trở quan phủ làm việc, các người không muốn sống nữa à?” “Oai phong thật đấy, từ bao giờ Ninh An huyện lại không cho dân chúng bày hàng?

Chuyện này là ai nói?” Vương Cẩn Hòa bước tới hỏi.

“Chuyện này là đại nhân của chúng tôi nói, đại nhân của chúng tôi là Huyện lệnh Ninh An huyện, ông ấy nói gì thì là thế, ông ấy nói không được bày hàng thì là không được.” Ánh mắt Vương Cẩn Hòa hơi lạnh, xem ra ở một số nơi, một số người vẫn không tốt như vậy.

“Nếu tôi không nhầm, Ninh An huyện này cũng là phong địa của Ngọc Vương phi phải không?” “Trời cao Hoàng đế xa, cô ta chẳng qua là đàn bà con gái, còn có thể làm gì được đại nhân của chúng ta sao?” “Đại nhân của chúng tôi là anh trai của Nhàn phi nương nương.” Nhàn phi?

Người này hình như hơi quen tai.

Cái tên Nhàn phi này nghe hơi quen tai quá, hình như đã nghe ở đâu đó rồi?

“Là mẫu thân của Nhị công chúa Huyền Mộng Nhã, trước đây đã bị Hoàng thượng đánh vào lãnh cung,” Nguyên Lâm nhắc nhở nói.

Được Nguyên Lâm nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa lập tức nhớ ra: “Anh vừa nói thế tôi liền nhớ ra rồi.” “Thì ra là Nhàn phi đã dung túng Nhị công chúa làm hại huynh đệ, cuối cùng bị đánh vào lãnh cung à, tôi cứ tưởng là ai chứ.” Nha dịch bị câu nói này của Vương Cẩn Hòa dọa sợ.

Nhàn phi nương nương lại bị đánh vào lãnh cung sao?

Sao có thể chứ?

“Nói bậy bạ, Nhàn phi nương nương đang được sủng ái nồng nhiệt sao có thể bị đánh vào lãnh cung.” “Nguyên Lâm, dẫn người đi, chúng ta cùng đến huyện nha xem thử, tôi muốn xem anh trai của Nhàn phi này có bản lĩnh gì.” “Vâng, Vương phi.” Tên nha dịch vừa nãy còn lớn tiếng với Vương Cẩn Hòa, nghe thấy hai chữ “Vương phi” liền ngây người.

“Vương… Vương phi?” Người này lại chính là Ngọc Vương phi sao?

Cô ấy không ở Phúc An huyện, tự nhiên chạy đến Ninh An huyện làm gì?

“Sao?

Không giống sao?” Nha dịch hoàn toàn ngây người: “Vương phi tha mạng.” Vương Cẩn Hòa không để ý đến đối phương, đi đến trước mặt lão nhân, vươn tay đỡ ông ấy dậy: “Cụ à, tôi là Ngọc Vương phi, cũng là Trường Ninh Huyện chủ, các cụ có oan ức gì cứ nói với tôi.” Lão nhân không ngờ mình lại có thể gặp được Vương phi.

Mà vị Vương phi này trông còn dễ nói chuyện đến thế.

Lão nhân lập tức quỳ xuống đất, nước mắt giàn giụa nói: “Cầu Vương phi làm chủ cho dân chúng chúng tôi ạ.” “Cụ à, cụ hãy gọi những người bị hại khác đi cùng tôi, sau này tôi nhất định sẽ trả lại công đạo cho các cụ,” Vương Cẩn Hòa nhìn lão nhân nghiêm túc nói.

Lão nhân lau lau nước mắt không ngừng gật đầu.

Vương phi đến rồi, ngày tháng tốt đẹp của họ chắc cũng sắp đến rồi.

“Đi thôi.” Lão nhân đi gọi những người quen biết.

Những người thường ngày bị nha dịch ức hiếp, sau khi biết Vương phi đến Ninh An huyện đều rất vui mừng.

Sau khi biết cô ấy muốn đến huyện nha làm chủ cho dân chúng, họ đều vội vàng chạy tới.

Khi Vương Cẩn Hòa đến huyện nha, anh trai “Nhàn phi” đó đang ve vãn tiểu thiếp của mình.

“Đại… đại nhân không hay rồi.” “Anh nói bậy bạ gì đấy?

Chính anh mới không hay!” Người này có biết nói chuyện không?

Cái gì mà ‘ông không hay rồi’.

“Đại nhân, Ngọc Vương phi đã đến rồi.” Huyện lệnh lập tức đứng dậy: “Anh nói gì?

Ngọc Vương phi đến rồi?

Cô ấy đến từ lúc nào?

Sao chúng ta không nhận được tin tức?” “Hình như là mấy ngày trước đã đến rồi, người trước đó đã mua hơn hai ngàn mẫu đất chính là người của Ngọc Vương phi, nghe nói mấy hôm nay vừa ươm mầm xong.” Huyện lệnh nghe lời cấp dưới nói thì hoàn toàn ngớ người.

Chương 780

"Cô ấy ươm mầm xong không về Phúc An huyện, chạy đến đây làm gì?

Hơn nữa còn đột nhiên đến, có biết cô ấy đến làm gì không?" "Hình như chuyện đại nhân không cho dân chúng buôn bán đã bị Vương phi biết rồi, hơn nữa…" Những lời còn lại tiểu tư không dám nói.

Khi anh ta nhìn thấy Vương phi, cảm thấy tâm trạng của cô ấy rất không tốt.

"Đại nhân, ngài mau thay quần áo đi, Vương phi bảo ngài mau đến gặp cô ấy." "Bản quan là mệnh quan triều đình, đâu phải cô ấy muốn gặp là gặp được?" "Đại nhân đừng quên, Ninh An huyện cũng là phong địa của Ngọc Vương phi, cô ấy mới là chủ nhân ở đây," tiểu tư suýt nữa thì bị Huyện lệnh làm cho khóc vì ngu.

Đến lúc này rồi có thể cố gắng một chút không?

Sau này mà Vương phi biết ông ta nói những lời như vậy, chắc chắn sẽ không xong đâu.

Huyện lệnh được nhắc nhở như vậy mới nhớ ra Vương Cẩn Hòa ngoài là Ngọc Vương phi, cô ấy còn là Trường Ninh Huyện chủ.

Một Huyện chủ sở hữu ba phong địa, càng là Huyện chủ được tất cả dân chúng Huyền quốc tôn kính.

Huyện lệnh vội vàng đi thay quần áo, ông ta không thể để Vương Cẩn Hòa nắm được nhược điểm, một khi bị nắm được nhược điểm, sau này Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không buông tha ông ta.

Khi thay xong quần áo đi gặp Vương Cẩn Hòa, thấy trên nha môn vẫn còn rất nhiều dân chúng.

Thấy những dân chúng này, Huyện lệnh da đầu tê dại.

“Hạ quan tham kiến Vương phi.” Nhìn Huyện lệnh đang quỳ trên đất, Vương Cẩn Hòa không nói cho ông ta đứng dậy cũng không nói cho ông ta tiếp tục quỳ.

Nhưng chính tình huống không rõ ràng này khiến ông ta không dám nhúc nhích.

“Nghe nói Ninh An huyện không cho phép dân chúng bày hàng, đây là lệnh của ai?” Chờ thời gian vừa đủ, Vương Cẩn Hòa mới mở miệng hỏi.

Huyện lệnh cúi đầu không dám nói một lời nào.

Ông ta chẳng lẽ lại phải nói là lệnh của mình sao?

“Nguyên Lâm, đánh, đánh cho đến khi ông ta chịu nói mới thôi.” Cứ tưởng không nói gì thì sẽ kê cao gối mà ngủ, không có chuyện gì sao?

Thật ngây thơ.

Huyện lệnh hoàn toàn không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nói đánh là đánh, không hề nể mặt hay chừa đường lui cho ông ta.

“Cho dù cô là Vương phi, bản quan cũng là mệnh quan triều đình, cô không có tư cách động thủ đánh tôi,” Huyện lệnh vùng vẫy nói.

“Muội muội của bản quan chính là Nhàn phi, cô dám đánh tôi sao?” Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên gặp phải loại ngu ngốc này.

“Xem ra ông vẫn chưa biết Nhàn phi và Nhị công chúa đã bị đánh vào lãnh cung rồi.” Huyện lệnh nghe lời Vương Cẩn Hòa nói thì hoàn toàn ngớ người: “Chuyện này không thể nào!” Muội muội của ông ta sao có thể bị đánh vào lãnh cung?

“Nguyên Lâm, đánh.” Vương Cẩn Hòa ra lệnh.

“Sau này bản Vương phi sẽ viết thư về nói với Hoàng huynh chuyện này, có vấn đề gì hoặc Hoàng huynh trách tội thì tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Lâm mở miệng nói.

Nguyên Lâm tự nhiên biết địa vị của Vương Cẩn Hòa trong lòng Huyền Phỉ Nhiên, cũng không nghĩ nhiều mà trực tiếp động thủ.

Huyện lệnh cứ nghĩ Vương Cẩn Hòa chỉ nói suông, ai ngờ cô ấy lại thật sự động thủ.

Một trượng giáng xuống, Huyện lệnh bị đánh đến mức kêu thảm thiết.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn bộ dạng phế vật của ông ta, hơi nhíu mày: “Tiếp tục.” Khi Vương Cẩn Hòa gọi dừng lại, mặt Huyện lệnh đầy mồ hôi lạnh, sắc mặt cũng hơi tái nhợt.

“Ngươi…” “Nói đi, ai đã ra lệnh như vậy cho ông?

Ngay cả ở kinh thành dưới chân Thiên tử, Hoàng huynh cũng chưa từng nói không cho phép dân chúng làm ăn nhỏ kiếm tiền, chẳng lẽ ông còn muốn đứng trên hoàng quyền sao?” Câu nói này của Vương Cẩn Hòa như một cái mũ trực tiếp chụp lên đầu ông ta.

Huyện lệnh sao có thể thừa nhận những lời này?

Nếu thừa nhận, đến lúc đó đừng nói là ông ta, ngay cả người nhà cũng sẽ bị liên lụy.

Thấy Huyện lệnh lại một lần nữa chìm vào im lặng không nói gì, Vương Cẩn Hòa cũng không sốt ruột, mà nhìn sang dân chúng bên cạnh hỏi: “Các cụ có biết mục đích ông ta làm như vậy là gì không?” “Chính là để thu tiền, chúng tôi muốn buôn bán thì phải nộp một trăm đồng tiền lớn cho ông ta, nhưng có khi chúng tôi buôn bán cả ngày cũng không kiếm được nhiều tiền như vậy,” lão nhân lúc trước cười khổ nói.

"Không còn cách nào, chúng tôi chỉ có thể lén lút bán, mỗi lần bị phát hiện không những hàng quán bị đập phá, mà còn bị đám nha dịch này đánh đập.

Nha dịch dưới quyền vị đại nhân trước đây luôn vì dân chúng mà nghĩ, nhưng sau khi tên quan chó má này đến, vì đám nha dịch đó không nghe lời ông ta, ông ta liền tìm cớ đuổi họ đi." "Đúng vậy ạ, Vương phi, những nha dịch trước đây thật sự rất tốt, bình thường chúng tôi buôn bán, đồ đạc mang nhiều, họ thấy thì đều giúp chúng tôi khuân vác." Nghe lời dân chúng nói, Vương Cẩn Hòa trong lòng đã có tính toán.

"Chuyện này tôi đã biết rồi, sau này tôi sẽ viết thư về nói với Hoàng huynh tình hình ở đây, còn về Huyện lệnh này cũng sẽ đổi.

Những nha dịch trước đây các cụ có biết họ ở đâu không?

Nếu biết làm ơn thông báo cho họ, ngày mai đến nha môn trình diện." "Trước khi Hoàng thượng ra quyết định bổ nhiệm, tôi sẽ tạm thời trông coi việc của nha môn, nhưng tôi không hiểu rõ cách xử án, vẫn cần những nha dịch trước đây giúp đỡ." "Vương phi cứ yên tâm, chúng tôi sẽ đi tìm người cho cô ngay." Tốt quá rồi, nếu tên quan chó má này bị thay, cuộc sống của họ chắc chắn cũng sẽ ngày càng tốt hơn.

Thật sự càng ngày càng mong chờ.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng vui mừng của dân chúng, trong lòng cũng rất vui.

Chỉ cần có thể giúp dân chúng là được.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười, bảo dân chúng đi giúp tìm người.

Sau khi mọi người đi, Vương Cẩn Hòa viết thư gửi Huyền Phỉ

Nhiên, kể chi tiết chuyện ở đây.

Khi Huyền Phỉ Nhiên hồi âm, những nha dịch trước đây đều đã trở về, Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh đã xem họ làm việc, những người này quả thực đều rất tốt, làm việc cũng vì dân chúng mà nghĩ.

Có những nha dịch như vậy, Vương Cẩn Hòa trong lòng cũng yên tâm hơn nhiều.

Đến ngày thứ mười, thư hồi âm của Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng đến.

Anh ấy nói đã phái quan viên đến, sau này sẽ đưa Huyện lệnh này về do Phủ doãn bên kia xử lý.

Vương Cẩn Hòa rất hài lòng với kết quả này.

Lại chờ thêm mấy ngày, người cuối cùng cũng đến.

“Hạ quan tham kiến Vương phi.” Người đến là một nam nhân hơn ba mươi tuổi.

Trước đây ông ta từng là Huyện lệnh ở khu vực kinh thành, lần này được Hoàng thượng điều đến, ông ta vẫn rất vui mừng.

“Đứng dậy đi.” “Nguyên Lâm, anh đi gọi tất cả nha dịch đến đây.” “Vâng.” Rất nhanh các nha dịch đều đến, Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói: “Từ hôm nay trở đi, Huyện lệnh của Ninh An huyện chính là vị đại nhân này.” “Các anh sau này phải phụ trợ ông ấy thật tốt để khôi phục Ninh An huyện trở lại như cũ.” “Vâng, Vương phi.” Vương Cẩn Hòa gật đầu biểu thị rất hài lòng: “Vì anh đã đến rồi, vậy chuyện ở đây giao cho anh, tôi bên kia còn có việc phải làm, nên về trước đây.” “Vương phi…” “À phải rồi, người tự xưng là anh trai Nhàn phi đang ở trong đại lao, cách xử lý người này Hoàng huynh chắc đã nói với anh rồi, sau này anh tự liệu mà làm.

Việc cày cấy vụ xuân ở đây cũng phải xử lý tốt, đừng để sau này

Ninh An huyện trở thành huyện có thu hoạch ít nhất trong ba huyện, đến lúc đó tôi sẽ xem anh có thấy mất mặt không.” Huyện lệnh vừa được điều đến nhìn Vương Cẩn Hòa, không biết nên vui hay không vui nữa.

“Vương phi, cô đừng dọa hạ quan.” “Không dọa anh đâu, tôi nói thật đấy, ở đây anh vẫn phải trông nom một chút, đừng để dân chúng bị người ta ức hiếp,” Vương Cẩn Hòa nhìn ông ta lo lắng nói.

Huyện lệnh cười gật đầu: “Vương phi cứ yên tâm, có hạ quan ở đây tự nhiên sẽ không để dân chúng bị người ta ức hiếp.” Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: “Vậy thì tốt, anh biết rõ trong lòng là được.” Nam Kiều ghét nhất những chuyện này, thấy Vương Cẩn Hòa đã dặn dò gần xong xuôi mọi việc, mới mở miệng hỏi: “Chị dâu, chúng ta còn không đi sao?” “À phải rồi Vương phi, khi hạ quan đến, Hoàng thượng có dặn hạ quan mang theo một phong thư, nói là gửi cho Tiểu Vương gia Nam Cương.” Nếu không phải Nam Kiều nói, ông ta đã quên mất chuyện này.

Nam Kiều lạ lùng nhìn Huyện lệnh: “Hoàng thượng có thư cho tôi sao?

Chương 781

Vậy đưa tôi xem đi.” Huyện lệnh vội vàng lấy thư ra đưa cho Nam Kiều.

Nam Kiều mở ra xem xong, tâm trạng lập tức không tốt.

Nhìn tâm trạng Nam Kiều chuyển biến xấu rõ rệt, Vương Cẩn Hòa kỳ lạ hỏi: “Chuyện gì vậy?

Trông có vẻ không vui lắm?” Nam Kiều gật đầu, nhíu mày nói: “Chị dâu, bên kia thúc giục tôi thành thân rồi, tôi không muốn cưới những người họ nói.” “Chị nhất định phải giúp tôi nha,” Nam Kiều đáng thương nói.

“Là Hoàng thúc của cậu bắt cậu thành thân sao?” Nam Kiều gật đầu: “Chính là Hoàng thúc của tôi, ông ấy tự mình không chịu thành thân sinh con, chỉ biết thúc giục tôi.” Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng: “Cậu cứ viết thư về nói với Hoàng thúc của cậu là cậu đã có người trong lòng rồi, năm sau sẽ đưa người về Nam Cương, bảo ông ấy đừng lo lắng.” “Như vậy có được không?” “Hoàng thúc của cậu vì sao lại muốn cậu thành thân?

Là vì cậu vẫn luôn không muốn thành thân nên đơn thuần muốn cậu thành thân, hay là muốn cậu liên hôn?” Nam Kiều nghiêm túc suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: “Hoàng thúc đối việc liên hôn vẫn luôn không có hứng thú gì, ông ấy chỉ đơn thuần muốn tôi thành thân.

Ý của ông ấy là không quản gia thế thế nào, chỉ cần tôi bằng lòng thành thân là được.” Vương Cẩn Hòa hiểu ý Nam Kiều rồi: “Nếu đã vậy thì cậu còn gì mà phải lo lắng?

Hoàng thúc của cậu chỉ đơn thuần muốn cậu thành thân, đã vậy thì cậu cứ trực tiếp nói là đã có người trong lòng rồi, như vậy chẳng phải là tốt nhất sao?” Nam Kiều cẩn thận suy nghĩ một chút, hình như thật sự là như vậy.

“Vậy được, tôi bây giờ sẽ đi viết thư cho Hoàng thúc.” “Bảo ông ấy đừng thúc giục tôi nữa, tôi sẽ nói người tôi thích là một tiểu thư thế gia, đợi tình cảm của chúng tôi tốt hơn một chút tôi sẽ đưa người về.” Nam Kiều cảm thấy ý tưởng này của mình vô cùng hoàn hảo.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Như vậy được đấy.” Nam Kiều vội vàng viết thư gửi đi, chỉ sợ cuối cùng Hoàng thúc của mình sẽ đích thân đến tìm người.

Sau khi gửi thư đi, Nam Kiều mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nếu Hoàng thúc của tôi không tin thì làm sao đây?” Nam Kiều đột nhiên mở miệng hỏi.

Nếu Hoàng thúc không tin cậu ta thì đây đúng là một phiền phức lớn.

“Cậu đã nói thời gian với ông ấy rồi, trong khoảng thời gian này ông ấy chắc chắn sẽ không làm gì đâu.

Năm nay chúng ta về xong, tôi sẽ để cậu làm quen tốt với mấy cô gái nhà họ Minh, cậu xem thích ai thì đến lúc đó cưới người đó,” Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

“Trước đây là cậu không chịu thành thân, không chịu mở miệng.

Bây giờ cậu đã chịu mở miệng rồi, Hoàng thúc của cậu phần lớn cũng sẽ không làm gì đâu.” Nam Kiều tuy vẫn còn lo lắng, nhưng cũng đã yên tâm không ít.

“Chị dâu nói đúng.” “Đợi chúng ta về Tạ gia thôn xong, tôi sẽ nhờ Ngọc ca ca làm chứng cho tôi, như vậy sẽ càng hoàn hảo hơn.” “Được.” Huyện lệnh nghe cuộc đối thoại của hai người này, trong lòng cảm thấy hơi buồn cười, thì ra bất kể là trưởng bối ở quốc gia nào cũng giống nhau, đều thích thúc giục con cháu thành thân.

“Chuyện ở đây giao lại cho các anh, tôi ra ngoài cũng một thời gian rồi, nên quay về,” Vương Cẩn Hòa nhìn Huyện lệnh nói.

“Vâng.” Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, cô không lập tức rời khỏi mà bảo Nguyên Lâm và những người khác giúp che giấu hành tung của mình, ở lại Ninh An huyện thêm khoảng mười ngày.

Trong mười ngày này, Huyện lệnh mới đến đã làm rất nhiều việc tốt cho dân chúng, điều này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng hài lòng.

“Chị dâu, bây giờ chị đã thấy những việc người này làm rồi, chúng ta có nên đi thôi không?” Người này làm việc cũng không tệ, dân chúng Ninh An huyện có một Huyện lệnh như vậy cũng không tồi.

“Được, chúng ta đi thôi.” Một đoàn người lặng lẽ rời đi.

Khi họ rời Ninh An huyện về Tạ gia thôn, trong vương cung Nam Cương, một nam tử trung niên cũng nhận được thư của Nam Kiều.

Nhìn nội dung trên thư, nam tử khẽ nhíu mày.

“Là thư Tiểu Vương gia gửi về sao?” “Ừm, ta viết thư đến Huyền quốc nhờ bệ hạ Huyền quốc giúp ta gửi thư cho thằng nhóc hỗn đản đó, thế là nó hồi âm cho ta rồi.” “Tiểu Vương gia nói gì?” Anh ta biết Vương viết thư là để thúc giục hôn sự, thật tò mò Tiểu Vương gia sau khi xem xong có nhảy dựng lên không.

“Nam Kiều nói nó đã có người trong lòng rồi, năm sau là có thể đưa người về.” Người bên cạnh ngạc nhiên nhìn Nam Cương Vương: “Chuyện này là thật sao?

Trước đây mỗi lần đề cập chuyện này với Tiểu Vương gia, nó đều giả vờ không biết, hoặc là nói cho mấy cô gái kia khóc lóc.

Lần này lại nói ra những lời như vậy sao?

Có phải là lừa người không?” Nam Cương Vương lắc đầu: “Lần này phần lớn là thật, Nam Kiều trong thư nói người đó là do Ngọc Vương phi giới thiệu, nghe nói cũng không tệ.

Ngọc Vương phi còn giới thiệu cho La Hậu và mấy đứa nhỏ kia nữa, là người nhà họ Minh của Huyền quốc.” Đối với cháu trai của mình, Nam Cương Vương vô cùng yêu thương, Nam Kiều đối với ông ấy còn hiếu thuận hơn cả với cha mẹ mình.

Ở bên Ngọc Vương Huyền quốc, có được thứ gì tốt đều sẽ gửi về cho ông ấy.

Rượu ngon quả lạ không thiếu thứ gì đưa cho ông ấy ăn.

Cơ thể ông ấy vì nuôi cổ trùng mà suy yếu, trong một hai năm nay đều đã được điều dưỡng tốt.

Không những đối xử tốt với ông ấy, mà còn đối xử tốt với dân chúng Nam Cương.

Họ đã liên tục hai năm nhận được giống lúa cao sản của Huyền quốc.

Năm đầu tiên thì ít hơn một chút, năm nay trực tiếp cho mười lăm vạn cân, hoàn toàn có thể phủ khắp Nam Cương.

Dân chúng Nam Cương đều nhớ ơn của Nam Kiều.

“Tiểu Vương gia lần này đi Huyền quốc đúng là đúng lúc, Nam Cương chúng ta có lẽ là quốc gia đầu tiên bên ngoài Huyền quốc trồng được giống lúa cao sản.” Nghe nói Tề quốc, Lăng quốc và Lỗ quốc đều đang thèm muốn giống lúa cao sản này, họ nhờ có Tiểu Vương gia mà có được rất nhiều.

Nam Cương Vương ừ một tiếng: “Đúng là lần đầu tiên trồng được.” Tin tức này ông ấy đã phong tỏa hoàn toàn, không cho người bên ngoài biết chuyện này.

“Vì Nam Kiều đã có người trong lòng, mà cô gái đó lại là người Huyền quốc, đến lúc đó thành thân thì coi như là liên hôn giữa Huyền quốc và Nam Cương, thúc đẩy quan hệ hữu hảo giữa hai nước.” Nam Kiều đã nói với ông ấy rằng khi ở Huyền quốc, Huyền Phỉ Nhiên đối xử với cậu ta tốt thế nào.

Chỉ cần là người tốt với cháu trai mình, Nam Cương Vương tự nhiên cũng có thiện cảm với họ.

Cũng nguyện ý tiếp tục giao hảo với Huyền quốc.

“Nếu đã vậy, sau này có cần nói với bệ hạ Huyền quốc một tiếng không?” “Chuyện này đợi bên Nam Kiều xác định xong rồi nói, ta sẽ nói với Nam Kiều chuyện này là được.” Nam Cương Vương nói xong liền bắt đầu viết thư cho Nam Kiều.

Viết về chuyện liên hôn giữa hai nước, cũng như dặn cậu ta ở Huyền quốc phải ngoan ngoãn, tự chăm sóc bản thân.

Nói chung là viết rất nhiều.

Nam Kiều nhận được thư khi đã đến Tạ gia thôn.

Nhìn lá thư dày cộp do Nam Cương Vương viết, Nam Kiều cảm thấy vô cùng đau đầu, Hoàng thúc sẽ không gây phiền phức cho cậu ta chứ?

Cắn răng mở thư ra xem một chút.

Trừ phần đầu nói về chính sự, những phần khác đều là lời vô nghĩa.

Xem xong toàn bộ những lời vô nghĩa đó, Nam Kiều cả người đều không ổn, cậu ta cảm thấy Nam Cương Vương nhất định là cố ý.

Cầm thư đi tìm Tô Ngọc, Nam Kiều không vui vẻ gì mà phàn nàn: “Ngọc ca ca, Hoàng thúc của tôi ghét quá đi.” Tô Ngọc quay đầu nhìn

Nam Kiều: “Sao vậy?” “Anh xem này.” Nam Kiều đưa thư cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc xem xong, buồn cười lắc đầu: “Hoàng thúc của cậu là quan tâm cậu đấy.” “Tôi biết ông ấy quan tâm tôi, nhưng tôi có thể khẳng định lần này ông ấy viết thư dài như vậy chắc chắn là để làm tôi bẽ mặt.” Tô Ngọc không nói gì, nhưng dựa vào mức độ khó chịu của Nam Cương Vương, khả năng cố ý là rất cao.

“Thôi bỏ đi, tôi không chấp ông ấy.” “Ngọc ca ca, anh thấy Nam Cương và Huyền quốc liên hôn thế nào?

Đến lúc đó để Hoàng đế Huyền quốc ban cho cô gái nhà họ Minh mà tôi thích một thân phận Công chúa hoặc Quận chúa, anh thấy có được không?” Nam Kiều bàn bạc với Tô Ngọc.

Tô Ngọc gật đầu: “Đương nhiên là được, đợi sau vụ thu hoạch năm nay chúng ta về, đợi cậu xác định xong tôi sẽ đi nói chuyện này với Hoàng huynh.” “Sau này tôi cũng sẽ viết thư đến nói với Hoàng huynh một tiếng, để anh ấy biết chuyện liên hôn.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút, cảm thấy vẫn nên nói trước với Huyền Phỉ Nhiên chuyện này.

Chương 782

“Được, vậy làm phiền Ngọc ca ca rồi.” “Khách sáo với tôi làm gì?

Sau này cậu cũng giúp tôi dạy dỗ đám nhóc này đi.” “Không thành vấn đề.” Minh Phi Dương và những người khác từ khi đến đây mỗi ngày đều ở trong guồng rèn luyện khắc nghiệt.

Mặc dù rất vui vì được Phù Hoa công tử dạy dỗ, ở đây cũng có nhiều thứ ăn chơi, nhưng Phù Hoa công tử khi dạy dỗ họ cũng rất nghiêm khắc, nếu cố ý phạm lỗi sơ đẳng, Vương gia chắc chắn sẽ trừng phạt họ.

Những hình phạt này chỉ cần chịu một lần là kiên quyết không muốn có lần thứ hai.

Chủ yếu là quá mất mặt.

Đặc biệt là hai tiểu sư đệ tiểu sư muội gần đây bắt đầu học đi, cứ loanh quanh bên cạnh, nếu bị phạt mà bị chúng nhìn thấy thì thật quá mất mặt, họ không muốn như vậy đâu.

Tô Ngọc cũng không biết có phải đã nắm được nhược điểm của họ không, thường xuyên dẫn Ngôn Hi và Ngôn Triệt đến bên cạnh xem.

Khi tập võ, Ngôn Hi phấn khích múa tay múa chân, Ngôn Triệt thì vẻ mặt bình tĩnh.

Khi học văn, Yến Thần nghe rất chăm chú, còn Ngôn Hi thì buồn ngủ, dường như không hiểu gì cả.

Mỗi khi như vậy họ lại không nhịn được mà nghĩ, có phải tính cách của tiểu sư đệ và tiểu sư muội đã bị đổi cho nhau không?

Cô bé thì thích múa may múa gậy, còn tiểu thiếu gia lại thích yên tĩnh ngồi một chỗ.

Có lúc họ quá ồn ào, Tô Ngôn Triệt sẽ nhìn họ, với khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm nghị nói họ ồn ào.

Mỗi khi như vậy họ đều vô cùng cạn lời.

Tuổi nhỏ như vậy đã biết 'ồn ào' là gì rồi sao?

"Lúc này mà còn dám mất tập trung, xem ra hình phạt trước đó vẫn chưa đủ nhiều," giọng Tô Ngọc vang lên bên tai mấy người.

Mấy người kia hoàn toàn ngây người, nhìn Tô Ngọc có chút muốn khóc nhưng không ra nước mắt, Sư phụ đúng là quá tàn nhẫn rồi.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng muốn khóc không ra nước mắt của họ: "Thêm phạt nửa canh giờ." Nói xong, anh dẫn Nam Kiều đi.

Tiểu Bảo và những người khác cam chịu chịu phạt, Nam Kiều đứng ở góc xem rất thú vị.

"Ngọc ca ca, anh vẫn nghiêm khắc như vậy." Tô Ngọc liếc Nam Kiều một cái: "Vì tôi muốn dạy dỗ chúng, tự nhiên phải nghiêm khắc.

Nếu không nghiêm khắc thì sẽ không có tác dụng gì cả, như vậy thì có ý nghĩa gì?" Nam Kiều đồng tình gật đầu: "Ngọc ca ca nói đúng, quả thực cần phải dạy dỗ nghiêm túc, dù sao mấy đứa trẻ này là bạn đọc của Nhị hoàng tử, sau này Nhị hoàng tử có thể là người kế vị, người bên cạnh tự nhiên cũng phải đủ xuất sắc." "Chính là đạo lý này." Bây giờ học tập có vất vả một chút, cũng là để sau này có thể nhàn nhã hơn một chút, không ai sinh ra đã nhàn hạ cả.

Mọi người đều là từng bước đi qua.

"Cậu đi làm việc của cậu đi, tôi đi xem chị dâu cậu đang làm gì." Sau khi mọi người trở về, anh còn chưa gặp được cô đã bị Nam Kiều kéo lại trò chuyện kể chuyện của Nam Cương Vương.

Nam Kiều gật đầu, đi tìm người khác chơi.

Khi Tô Ngọc về phòng, thấy Vương Cẩn Hòa đang dọn dẹp đồ đạc, anh bước tới vươn tay ôm lấy cô: "Về rồi mà còn không đến gặp anh, em là không nhớ anh sao?" Nghe giọng điệu tố cáo của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình rất oan ức.

"Em đúng là quá oan ức rồi, em biết anh đang dạy mấy đứa trẻ, không thể nào lại đến làm phiền anh chứ?

Đợi sau khi kết thúc rồi gặp mặt chẳng phải cũng như vậy sao?" "Làm phiền cũng không sao, chúng đều đang huấn luyện," Tô Ngọc đương nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa vươn tay chọc chọc đầu Tô Ngọc, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Anh làm vậy đã từng hỏi ý kiến của mấy đứa trẻ đó chưa?" "Không cần hỏi.

Lần này đi ra ngoài thu hoạch thế nào rồi?" Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa hỏi về thành quả chuyến đi của họ, đối với chuyện này vẫn rất có hứng thú.

"Cũng không tệ, được năm ngàn mẫu đất, còn đổi Huyện lệnh bên Ninh An huyện rồi." "Anh đoán Huyện lệnh đó là ai?" "Ừm?

Người chúng ta quen biết sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Người này chúng ta không quen biết, nhưng ông ta là anh trai của Nhàn phi, đến bây giờ còn không biết Nhàn phi đã bị đánh vào lãnh cung, lại còn lợi dụng Nhàn phi để uy hiếp tôi, anh nói có đáng cười không?" Muốn uy hiếp cô ít nhất cũng phải làm rõ mọi chuyện đã rồi hãy nói.

"Vậy thì tin tức của họ thật sự kém, người đã bị đánh vào lãnh cung rồi mà bên ngoài lại còn không biết." "Anh nói có phải Hoàng huynh đã phong tỏa tin tức không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chuyện này thì không phải, Nhàn phi đó đối với Hoàng huynh mà nói có cũng được không có cũng không sao.” “Từ khi mấy vị cung phi có con, Hoàng huynh không còn đến chỗ các nàng ấy nữa, nói là tình cảm sâu đậm cũng không đúng.” “Đối với Hoàng huynh, thật ra em ít nhiều vẫn có chút cảm xúc phức tạp,” Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở miệng nói.

Tô Ngọc lần đầu tiên nghe Vương Cẩn Hòa nói những lời như vậy: “Vì sao?” “Hoàng huynh vốn là người si tình, nhưng vì thân phận, vì thân bất do kỷ mà đã làm những việc mình không muốn, thật ra anh ấy cũng rất khó khăn.” Sống chung với Huyền Phỉ Nhiên lâu ngày, cô cũng hiểu phần nào tình cảm giữa anh ấy và Hoàng hậu.

Hai người yêu nhau tha thiết, chỉ tiếc lại thân ở gia đình đế vương. "Tiểu Hòa, em đang cảm thấy ấm ức thay cho chị dâu sao?" Tô Ngọc hỏi.

Nếu ở một gia đình bình thường, hai người hoàn toàn có thể đạt được cảnh giới một đời một kiếp một đôi người.

Nhưng đáng tiếc hoàng huynh là người hoàng gia, nếu hoàng huynh có thế lực đủ mạnh thì cũng không ngại.

Khổ nỗi khi hoàng huynh kế vị, ngoại thích nắm quyền.

Thế lực của Tạ gia quá lớn, hoàng huynh vì muốn cân bằng các thế lực trong triều nên chỉ có thể làm như vậy. "Thực ra những năm qua hoàng huynh cũng luôn cảm thấy áy náy với chị dâu." Tô Ngọc khẽ thở dài nói.

Đây chính là nỗi bất lực khi sinh ra trong nhà đế vương.

Là một hoàng đế, giang sơn xã tắc là quan trọng nhất, chuyện tình cảm nam nữ chỉ có thể gạt sang một bên. "Hoàng huynh cũng đã cố gắng hết sức để bù đắp cho chị dâu, chỉ là..." Chỉ là cái gì, Tô Ngọc không nói thì Vương Cẩn Hòa cũng biết anh muốn nói gì.

Bù đắp... không phải chuyện gì cũng có thể bù đắp được. "Em cũng không hẳn là thấy ấm ức, chỉ là thấy đáng tiếc thôi.

Nhưng hiện giờ hai người họ cũng khá tốt, có một người mình yêu ở bên cạnh, lại còn có anh và đại ca kề vai sát cánh, thêm hai đứa nhỏ ngoan ngoãn hiểu chuyện, hoàng huynh cũng không đến mức phải cô độc đứng trên cao, nếm trải cảm giác lạnh lẽo khi ở đỉnh cao quyền lực." Làm hoàng đế cuối cùng vẫn là cô đơn.

Tuy nhiên Huyền Phỉ Nhiên lại là người may mắn, vì bên cạnh anh ấy có người yêu, có bạn bè anh em, có rất nhiều đại thần trung thành phò tá, giúp anh ấy nhẹ gánh đi nhiều. "Em nói đúng, có chị dâu bên cạnh, lúc mệt mỏi hoàng huynh còn có thể nghỉ ngơi một chút." Hai người nhìn nhau, đều không nhịn được mà bật cười: "Chúng ta lại đi quản chuyện của hoàng huynh rồi, để anh ấy biết chắc chắn lại càm ràm chúng ta cho xem." "Chúng ta cũng là vì tốt cho anh ấy thôi, anh thấy đúng không?" Tô Ngọc nhịn cười nói. "Em nói cũng đúng." "Lý do anh chọn bạn học cho Hoằng Nghị vào lúc này cũng là hy vọng bên cạnh thằng bé có vài người có thể nói lời thật lòng và đáng tin cậy.

Tiểu Bảo với Tiểu Trí thì đương nhiên không cần phải nói rồi." Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu, một người ngồi trên ngai vàng thật sự quá mệt mỏi.

Nếu bên cạnh có người sẻ chia thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều, điều này cũng tốt cho tương lai của Hoằng Nghị. "Vậy thì anh phải tốn công sức nhiều rồi." "Đương nhiên." "Hiện giờ mấy đứa nhỏ này thật ra rất kính trọng Hoằng Nghị, không phải vì thằng bé là Nhị hoàng tử, mà là vì sức hút của chính bản thân nó." Đây cũng là điều gần đây anh mới phát hiện ra.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì thấy hứng thú, tò mò nhìn Tô Ngọc hỏi: "Sao lại nói thế?" "Năm nay Hoằng Nghị cũng mới hơn ba tuổi, nhưng bất kể là luyện võ hay học văn, thằng bé đều đã làm rất tốt.

Hơn nữa sự bền bỉ và sức chịu đựng đều tốt hơn bốn đứa kia.

Có những lúc mấy đứa kia mệt đến mức không nói nên lời, Hoằng Nghị vẫn đang luyện tập những động tác cơ bản.

Một hai lần thì không sao, nhưng thời gian dài, tự nhiên sẽ khiến chúng tâm phục khẩu phục." Tô Ngọc giải thích đơn giản với Vương Cẩn Hòa.

Chương 783

Nghe xong, Vương Cẩn Hòa gật đầu nửa hiểu nửa không: "Anh nói vậy hình như cũng đúng." "Đương nhiên là đúng rồi." "Thôi kệ đi, trong lòng anh tự có tính toán là được, mấy chuyện này em không rành lắm." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa mà cười không ngớt, sao vợ anh lại đáng yêu thế nhỉ?

Thấy anh cười mãi không thôi, Vương Cẩn Hòa trưng ra vẻ mặt ghét bỏ hỏi: "Buồn cười lắm sao?" "Cũng không phải buồn cười, anh chỉ thấy vợ mình quá đáng yêu thôi." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái nhưng không nói gì thêm: "Em đi nghỉ một lát đây, hơi mệt rồi." "Được." Chờ Vương Cẩn Hòa ngủ xong, Tô Ngọc mới ra ngoài xem mấy đứa nhỏ luyện võ.

Lúc đi tới thì cái cậu nhóc Dư Mạch Sâm cũng đã đến rồi. "Anh rể, em cũng muốn tập cùng." Thấy Hoằng Nghị mới tí tuổi đầu mà đã bắt đầu rồi, còn mình thì cái gì cũng chưa biết, điều này khiến bậc tiền bối như cậu thấy rất mất mặt.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn đứa nhỏ đang ôm chân mình, bất lực lên tiếng: "Em đến góp vui cái gì?" Dư Mạch Sâm bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Anh rể, có ai nói chuyện với em vợ mình như anh không?" Tô Ngọc bị Dư Mạch Sâm chọc cười, đưa tay gõ vào đầu cậu nhóc một cái: "Lúc trước anh đã hỏi có ai muốn tập cùng không, lúc đó ai đó đã nói thế nào nhỉ?" Dư Mạch Sâm chột dạ quay đầu đi: "Em làm sao mà biết được." "Em muốn tham gia cũng không phải là không thể." "Thật sao?" Dư Mạch Sâm vui mừng nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Đương nhiên là thật, anh nói lời giữ lời, nhưng bắt đầu từ ngày đầu tiên em tập võ với anh thì không được bỏ cuộc." Nghe Tô Ngọc nói, Dư Mạch Sâm nhất thời có chút phân vân, rốt cuộc mình có nên đồng ý với yêu cầu của anh rể không nhỉ?

Nếu đồng ý thì sau này không được đi chơi nữa, còn không đồng ý thì lại không được tập võ cùng đám Hoằng Nghị.

Cái đầu nhỏ của Dư Mạch Sâm bắt đầu nghĩ cách để lười biếng.

Nghĩ nửa ngày cũng không ra ý kiến hay nào, Tô Ngọc nhìn bộ dạng đó là biết ngay nhóc con này chắc chắn đang tính kế xấu. "Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa?" Tô Ngọc cũng không vội mà từ tốn hỏi. "Anh rể, có thời gian nghỉ ngơi không?" "Có, học năm ngày nghỉ một ngày." "Hả?

Chỉ có một ngày thôi sao?

Không thể nhiều hơn một chút à?" "Vậy mười ngày nghỉ hai ngày nhé?" Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm hỏi.

Nhóm Tiểu Bảo nhìn Dư Mạch Sâm, thầm nghĩ cậu ấy chắc sẽ không đồng ý đâu nhỉ?

Trong lúc Tiểu Bảo còn đang suy nghĩ thì Dư Mạch Sâm đã lập tức gật đầu đồng ý: "Được ạ, nghỉ hai ngày là nhiều hơn một ngày rồi!" Nhóm Tiểu Bảo bị nghẹn họng không nói nên lời, ông cậu nhỏ này có vẻ không được thông minh cho lắm.

Rõ ràng là bị cha lừa rồi, không biết lúc cậu ấy nhận ra sự thật thì sẽ có biểu cảm gì đây? "Đã đồng ý rồi thì qua đó tập cùng Tiểu Bảo đi, bắt đầu từ bây giờ." "Không vấn đề gì." Vốn dĩ Dư Mạch Sâm nghĩ là chỉ chơi đùa một chút thôi, kết quả là vừa đi đến bên cạnh bọn Tiểu Bảo bắt đầu tập võ, Tô Ngọc liền giống như biến thành một người khác, trở nên cực kỳ nghiêm khắc, sai một li là anh chỉnh đốn ngay.

Tô Ngọc đứng trước mặt Dư Mạch Sâm nói: "Hôm nay chỉ cho em thử thôi, từ ngày mai nếu làm sai anh sẽ chỉnh lại, sai tiếp thì tự chịu phạt." Dư Mạch Sâm rùng mình một cái, sao anh rể đột nhiên lại trở nên đáng sợ như vậy?

Hay là thôi nhỉ? "Muốn bỏ chạy à?

Ngôn Hi đã bắt đầu hứng thú với luyện võ rồi, Ngôn Triệt thì có hứng thú với cầm kỳ thi họa, nửa năm sau chúng nó sẽ bắt đầu học, chẳng lẽ em muốn thua cả hai đứa cháu gái nhỏ của mình sao?" "Làm cậu mà lại không làm gương được cho cháu mình." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Giọng điệu mỉa mai đó nghe thật không dễ chịu chút nào.

Nhưng Dư Mạch Sâm chỉ nghe lọt tai một câu, cậu đã kém hơn Hoằng Nghị rồi, nếu còn kém hơn cả hai nhóc Ngôn Hi nữa thì đúng là quá tệ.

Nghĩ vậy, Dư Mạch Sâm lập tức đứng thẳng người: "Em mới không thèm thua đâu." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Dư Mạch Sâm không nói gì, còn Tiểu Bảo thì khóe miệng giật giật nhìn cậu.

Ông cậu nhỏ này cũng dễ lừa quá, cha nói gì nghe nấy, rốt cuộc cậu ấy nghĩ cái gì vậy?

Tiểu Bảo cân nhắc xem lát nữa lúc nghỉ ngơi có nên báo cho Dư Mạch Sâm biết tin mình bị lừa hay không, vừa mới nghĩ vậy đã cảm nhận được một ánh mắt chiếu tới, nhìn qua thì thấy Tô Ngọc đang cười như không cười nhìn mình.

Tiểu Bảo im lặng quay đầu đi, nhìn Dư Mạch Sâm với ánh mắt đồng cảm.

Không phải cháu không nói cho cậu, mà là cha ác quá, nếu cháu dám nói thì chắc chắn sau đó sẽ bị cha phạt nặng cho xem.

Nghĩ đến cảnh Dư Mạch Sâm ngày thường hay chạy nhảy phá phách, Tiểu Bảo cảm thấy cha làm vậy cũng là vì tốt cho ông cậu này thôi.

Cậu ấy và Hoằng Nghị chỉ chênh nhau vài tháng tuổi, Hoằng Nghị đã bắt đầu tập võ hơn một năm rồi, giờ cậu ấy mới bắt đầu thì đã muộn lắm rồi.

Cha cũng là vì tốt cho cậu ấy thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tiểu Bảo tự thuyết phục bản thân, chỉ có thể dành sự đồng cảm cho Dư Mạch Sâm đang chẳng hay biết gì.

Thấy Tiểu Bảo đã dời tầm mắt, Tô Ngọc mới nhìn Dư Mạch Sâm: "Thật hay giả đây?" "Đừng có giống như trước kia, lúc thích thì học một chút, không thích là bỏ cuộc luôn nhé." Tô Ngọc nhàn nhạt lên tiếng, lời nói đầy vẻ không tin tưởng Dư Mạch Sâm.

Dư Mạch Sâm nghe giọng điệu nghi ngờ của Tô Ngọc thì lập tức không chịu nổi: "Em sẽ không bỏ cuộc đâu." "Thật sao?

Sáng sớm phải dậy sớm, em dậy nổi không?" Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm đầy hoài nghi hỏi.

Dư Mạch Sâm hoàn toàn ngẩn người.

Cậu ghét nhất là phải dậy sớm, ngày nào cũng ngủ đến lúc tự tỉnh mới dậy.

Giờ lại bắt cậu dậy sớm?

Chẳng phải là muốn lấy mạng cậu sao? "Xem ra em không làm được rồi." Tô Ngọc nhún vai, tỏ vẻ không sao cả. "Em... em chắc chắn làm được." Dư Mạch Sâm lắp bắp nói. "Vậy sao?

Vậy chúng ta cứ chờ xem." Vẻ mặt Tô Ngọc vẫn dửng dưng như cũ, chẳng có chút tin tưởng nào dành cho Dư Mạch Sâm.

Thấy Tô Ngọc không tin mình đến vậy, Dư Mạch Sâm thấy không vui.

Cậu nghĩ bụng sau khi về nhà nhất định phải bảo cha mẹ từ mai phải gọi mình dậy sớm.

Cậu tuyệt đối, tuyệt đối không thể để anh rể xem thường được.

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ nghiêm túc kiên định của Dư Mạch Sâm là biết ngay cậu đã bị Tô Ngọc lừa thành công rồi.

Sau này chắc chắn là dậy được thôi.

Chỉ là không biết sau này khi biết rõ chân tướng sự việc, ông cậu nhỏ sẽ nghĩ gì nhỉ?

Liệu có tức chết không?

Nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.

Sau khi kết thúc buổi tập võ, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi nửa canh giờ.

Dư Mạch Sâm ngồi bệt xuống đất: "Tiểu Bảo, ngày nào các cậu cũng mệt thế này sao?" Tiểu Bảo thật thà nói: "Hôm nay còn tốt, không mệt lắm, trước kia mới gọi là mệt." Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Dư Mạch Sâm hoàn toàn trợn tròn mắt, thế này mà gọi là không mệt lắm sao?

Vậy lúc thật sự mệt thì sẽ như thế nào?

Chương 784

Dư Mạch Sâm nhất thời thấy phân vân, cậu hối hận còn kịp không?

Làm bảo bối nhỏ vô tư lự của cha mẹ không tốt sao?

Tại sao lại đi nói những lời đó với anh rể, sau này nếu không làm được thì biết tính sao?

Chỉ nghĩ thôi Dư Mạch Sâm đã thấy đau đầu. "Hôm nay kết thúc rồi chứ?" Tiểu Bảo nhìn Dư Mạch Sâm bằng ánh mắt đồng cảm: "Chưa đâu, hôm nay mới chỉ bắt đầu thôi." "Mới... bắt đầu?" Dư Mạch Sâm ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, cậu ấy nói nghiêm túc đấy chứ?

Tập võ lâu như vậy rồi mà mới chỉ bắt đầu? "Nhiệm vụ tập võ hôm nay thì kết thúc rồi, nhưng những thứ khác vẫn chưa bắt đầu đâu." Hoằng Nghị ở bên cạnh tốt bụng nhắc nhở. "Cầm kỳ thi họa các thứ đều phải học, chúng tớ còn học thêm một số thứ thú vị khác với chú Bạch Khởi nữa." Dư Mạch Sâm nhìn Tiểu Bảo, dùng ánh mắt hỏi xem đó có phải sự thật không.

Tiểu Bảo gật đầu: "Đó là sự thật." "Sao phải khổ thế chứ?

Cứ học sơ sơ không được sao?" Cha mẹ giỏi giang như vậy, có cha mẹ ở đó thì sao họ phải học tập vất vả thế này?

Thật chẳng hiểu mấy người Tiểu Bảo nghĩ gì nữa. "Nhưng ông bà rồi sẽ già đi, sẽ mất, rồi cậu cũng sẽ có ngày trưởng thành, họ có thể bảo bọc cậu cả đời được không?

Mục tiêu của tớ là vượt qua cha tớ.

Anh rể làm vậy cũng là vì tốt cho cậu thôi, bản thân mình có năng lực không phải tốt hơn sao?" Tiểu Bảo không muốn Dư Mạch Sâm quá bài xích những chuyện này nên lên tiếng nói. "Ai cũng muốn sống một cuộc đời vô tư lự, nhưng nếu bây giờ cậu cứ vô lo vô nghĩ thì sau này lớn lên sẽ rất vất vả.

Đừng bảo nhà cậu có nhiều tiền, lỡ như một ngày nào đó cậu không còn tiền nữa thì cậu không biết làm gì cả, lúc đó sống sao?" "Cha tớ nói bắt chúng tớ học đủ thứ chỉ để nắm vững thêm kiến thức, tương lai dù cha mẹ không còn nữa, chúng tớ vẫn có thể tồn tại trong thế giới này, chứ không phải mất họ là không sống nổi.

Cha nói hiện tại họ có thể sắp xếp mọi thứ ổn thỏa cho chúng tớ, nhưng sau khi lớn lên, cuộc đời là của chính chúng tớ, làm gì cũng do chúng tớ quyết định, họ không thể mãi quyết định thay chúng tớ được." Tiểu Bảo nhìn Dư Mạch Sâm nói.

Dư Mạch Sâm có ngốc không?

Thực ra không ngốc, ngược lại còn rất thông minh.

Chỉ là cậu không thích học hành, cũng không muốn ngày nào cũng mệt mỏi như đám Tiểu Bảo.

Trước đây Dư Thanh Phong luôn cảm thấy cậu còn nhỏ, chơi thêm hai năm nữa cũng được, nên cũng chưa từng nói với cậu những lời này.

Bây giờ đột nhiên nghe Tiểu Bảo nói vậy, nhất thời cậu có chút lúng túng. "Mẹ đã nói với chúng tớ rằng, ngày mai và tai họa không bao giờ biết cái nào sẽ đến trước.

Ở lứa tuổi nên học tập thì phải học tập, nắm vững những kiến thức cần thiết, như vậy lớn lên muốn làm gì cũng được." Tiểu Trí đồng tình gật đầu.

Thấy Dư Mạch Sâm vẫn không nói gì, Tiểu Trí chỉ vào Trường Nhạc ở bên cạnh nói: "Cậu nhìn Trường Nhạc kìa, em ấy là công chúa, hơn nữa còn là con gái được hoàng thượng và hoàng hậu yêu thương nhất, em ấy có cần mỗi ngày phải vất vả học nhiều thứ như vậy không?

Không cần, nhưng tại sao Trường Nhạc vẫn học?

Vì em ấy là công chúa, em ấy có trách nhiệm của riêng mình, hai năm nữa em ấy phải đại diện Huyền quốc đi thi đấu với công chúa các nước khác." "Trước khi Tam công chúa gia nhập, người chắc chắn sẽ đi thi đấu của Huyền quốc chỉ có một mình Trường Nhạc.

Cậu có biết em ấy phải thi đấu với bao nhiêu người của các nước không?" Mối quan hệ của bọn trẻ đều rất tốt, nên họ đương nhiên cũng hy vọng Dư Mạch Sâm có thể nghe lọt tai.

Không hy vọng Dư Mạch Sâm một ngày nào đó vì sự chiều chuộng của gia đình mà biến thành một tên công tử bột.

Dư Mạch Sâm nghe lời họ nói, trong lòng đã có toan tính: "Tớ biết rồi." Nói xong liền bỏ đi, những buổi học sau đó họ đều không thấy Dư Mạch Sâm đâu.

Về chuyện này, Tô Ngọc cũng không nói gì thêm.

Đến tối lúc chuẩn bị đi ngủ, Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi: "Cha, cha nói xem ngày mai ông cậu nhỏ có đến không?" "Có." Nghe lời khẳng định chắc nịch của Tô Ngọc, Tiểu Bảo hơi ngạc nhiên hỏi: "Cha, sao cha chắc chắn vậy?" "Sâm Sâm là một đứa trẻ rất thông minh, vì là con muộn nên ông ngoại của con hơi nuông chiều nó một chút, nhiều lời cũng chưa từng nói với nó.

Hôm nay những lời cần nói các con đều đã nói rồi, nó tự mình có thể nghĩ thông suốt, sau này có lẽ các con sẽ thấy một Dư Mạch Sâm hoàn toàn khác." Con trai của Dư Thanh Phong và Cố Cửu Ninh sao có thể là một phế vật được?

Chỉ là trước kia Dư Thanh Phong quá thiên vị và nuông chiều thôi, dù sao cũng là con trai có được khi gần bốn mươi tuổi, nếu là anh thì anh cũng sẽ như vậy.

Bây giờ để đám trẻ con nói cho cậu bé biết tầm quan trọng của việc học tập, sau này cậu bé chắc chắn sẽ biết mình phải làm gì.

Tiểu Bảo hiểu ra gật đầu: "Con hiểu rồi ạ." Đúng như lời Tô Ngọc nói, sau khi về nhà Dư Mạch Sâm liền đi tìm Cố Cửu Ninh, kể lại những lời bọn Tiểu Bảo đã nói với mình.

Đây là lần đầu tiên Cố Cửu Ninh thấy con trai hỏi mình những vấn đề này một cách nghiêm túc như vậy.

Nhưng bọn Tiểu Bảo nói cũng đúng, lúc còn nhỏ quả thực nên học những kỹ năng cần thiết.

Cố Cửu Ninh cũng không nói gì nhiều, chỉ kể cho Dư Mạch Sâm nghe về thời thơ ấu của bà, Dư Thanh Phong và Dư Bách Lâm, lúc đó họ cũng phải học tập mỗi ngày mới từng bước trưởng thành được.

Cũng giống như Tiểu Bảo và Trường Nhạc hiện giờ vậy.

Sau khi nghe Cố Cửu Ninh kể chuyện hồi nhỏ, Dư Mạch Sâm liền tự nhốt mình trong phòng, mãi đến giờ cơm tối mới chịu ra ngoài.

Câu đầu tiên cậu nói với Cố Cửu Ninh khi ra ngoài là, sáng mai nhớ gọi cậu dậy sớm.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Dư Mạch Sâm, Cố Cửu Ninh biết sự lột xác của con trai đã bắt đầu.

Tối hôm đó Dư Mạch Sâm không còn đòi Cố Cửu Ninh chơi cùng đến muộn mới ngủ như thường lệ, mà đi ngủ từ rất sớm, sáng hôm sau Cố Cửu Ninh mới gọi hai tiếng là đã vội vàng bật dậy.

Cậu không cần Cố Cửu Ninh giúp mặc quần áo mà tự cầm đồ mặc vào.

Nhìn con trai vụng về nhưng nghiêm túc mặc quần áo, trong lòng Cố Cửu Ninh có chút xót xa xen lẫn không cam lòng, bộ dạng này của con trai khiến bà thấy hơi khó chịu. "Mẹ, mẹ sao thế ạ?" "Sâm Sâm không cần mẹ mặc quần áo cho sao?" "Con làm được mà, Hoằng Nghị tự mặc được thì con cũng làm được.

Con phải trở nên giỏi giang, như vậy con mới có thể bảo vệ cha và mẹ được." Dư Mạch Sâm vừa mặc quần áo vừa nghiêm túc nói.

Nghe lời Dư Mạch Sâm nói, Cố Cửu Ninh vừa mừng vừa có chút bất lực.

Tuy sớm biết sẽ có ngày này, nhưng khi thật sự thấy Sâm Sâm thay đổi như vậy, trong lòng Cố Cửu Ninh vẫn thấy có chút hụt hẫng.

Mặc quần áo xong, Cố Cửu Ninh giúp cậu chải tóc, chờ cậu rửa mặt xong là cậu chạy biến đi luôn.

Khi cậu đến nơi, bọn Tiểu Bảo cũng đã dậy cả rồi.

Tiểu Bảo nhìn Dư Mạch Sâm tự mình đi tới, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên.

Không ngờ ông cậu nhỏ vốn ham ngủ nướng này lại thực sự dậy được.

Nếu như hôm qua lúc luyện võ Dư Mạch Sâm còn có chút miễn cưỡng, thì hôm nay cậu lại vô cùng nghiêm túc, Tô Ngọc bảo sao nghe vậy, điều này khiến trong mắt Tô Ngọc tràn ngập ý cười.

Chương 785

Xem ra sau khi về nhà hôm qua, cậu nhóc cũng đã đi hỏi nhạc mẫu một số chuyện.

Quả nhiên, con của thiên tài sao có thể là kẻ tầm thường được.

Sau khi kết thúc buổi tập sáng, Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm sắc mặt hơi tái đi: "Thế nào, mệt không?

Uống chút nước đi." Đón lấy cốc nước Tô Ngọc đưa, uống một hơi hết sạch, Dư Mạch Sâm mới cảm thấy cổ họng khô khốc của mình dễ chịu hơn nhiều. "Mệt ạ." "Còn có thể kiên trì không?" "Tất nhiên là được ạ." Dư Mạch Sâm kiên định gật đầu.

Cha mẹ và bác đều giỏi như vậy, chị và anh rể cũng thế, cậu cũng không thể quá kém cỏi được. "Đi ăn cơm trước đi, em mới bắt đầu nên không cần vội vàng đuổi kịp tiến độ của bọn Tiểu Bảo." "Vâng." Lúc ăn cơm, Vương Cẩn Hòa thấy Dư Mạch Sâm vốn dĩ ăn ít lại ăn hết cả một bát cơm lớn, không khỏi đau lòng: "Sâm Sâm mệt không con?" "Mệt ạ, nhưng con có thể kiên trì được." Dư Mạch Sâm vừa nhai bánh bao vừa nói. "Vậy thì tốt, nếu chịu không nổi thì con cứ nói với anh rể, biết chưa?

Con mới bắt đầu, đừng ép bản thân quá mức." Vương Cẩn Hòa không yên tâm dặn dò.

Cái cậu nhóc này cũng là người có lòng tự trọng cao, cô chỉ lo Dư Mạch Sâm vì muốn đuổi kịp tiến độ của bọn Tiểu Bảo mà bất chấp sức khỏe của mình.

Dư Mạch Sâm bĩu môi lẩm bẩm nói: "Con cũng muốn thế lắm, nhưng anh rể nói một miếng không thể béo ngay được, làm việc gì cũng phải tuần tự nhi tiến." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hoàn toàn yên tâm, có Tô Ngọc trông chừng bên cạnh thì cậu nhóc sẽ không sao đâu. "Anh rể con nói đúng đấy, làm việc gì cũng phải từ từ." Ăn xong bánh bao, Dư Mạch Sâm đi cùng bọn Tiểu Bảo đến căn phòng mà Tô Ngọc đã chuẩn bị riêng để học tập.

Tô Ngọc giảng lại từ đầu cho Dư Mạch Sâm, nhưng hiệu quả cũng rất rõ rệt, tốc độ học tập của đứa trẻ này không hề kém cạnh Tiểu Trí và Hoằng Nghị, so với Tiểu Bảo thì cũng chỉ yếu hơn một chút.

Thiên phú của cậu bé tốt hơn đám Minh Phi Dương rất nhiều.

Bốn người Minh Phi Dương trước kia ở thư viện đều được phu tử khen ngợi, thành tích luôn đứng đầu.

Đến đây rồi mới biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, họ vẫn còn quá ngây thơ.

Bây giờ ngay cả một cậu nhóc hơn ba tuổi mới bắt đầu học cũng thông minh hơn họ, bảo họ phải sống sao đây.

Tiểu Bảo đồng cảm nhìn bốn người Minh Phi Dương, đưa tay vỗ vai họ: "Các cậu rồi sẽ quen thôi." Trong nhóm này, thiên phú của Tiểu Bảo là tốt nhất, sau đó đến Hoằng Nghị và Tiểu Trí, giờ lại thêm Dư Mạch Sâm, cuối cùng mới đến lượt họ.

Trước đây ở thư viện họ đều là những người kiệt xuất, giờ bên cạnh đột nhiên có thêm mấy thiên tài như vậy, tâm trạng có thể hình dung được.

Minh Phi Dương cạn lời nhìn Tiểu Bảo một cái: "Cậu thà đừng an ủi chúng tớ còn hơn." Lời Tiểu Bảo nói chẳng khiến họ thấy được an ủi chút nào. "Tớ là đang an ủi các cậu thật mà." Sao mấy người này lại không nhận lòng tốt thế nhỉ? "Cậu đừng an ủi nữa thì hơn." Liếc Tiểu Bảo một cái, Minh Phi Dương tức tối nói.

Ba người Trịnh Quân cũng vô cùng đồng tình gật đầu, kiểu an ủi này họ thà không có còn hơn.

Tô Ngọc nghe mấy đứa nhỏ đối thoại, lên tiếng nói: "Các em không cần phải so sánh với Tiểu Bảo, các em không so được với nó đâu, nó vừa chơi vừa học cũng nắm được kiến thức, cái này các em không bì được.

Tiểu Trí và những đứa khác tuy thiên phú không bằng Tiểu Bảo, nhưng cũng là hạng nhất, lại theo anh học tập từ nhỏ.

Các em mới đến, chỉ cần tìm được phương pháp học tập phù hợp với mình thì sau này sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều." "Đa tạ sư phụ." "..." Tô Ngọc bất lực nhìn nhóm Minh Phi Dương, anh chỉ dạy bảo một chút thôi chứ không định nhận đồ đệ, kết quả là chúng nó cứ nhất quyết đòi gọi là sư phụ.

Lâu dần anh cũng chẳng buồn quản nữa, tùy chúng muốn gọi sao thì gọi. "Giữ tâm thái bình tĩnh, có chỗ nào không hiểu thì một là hỏi Tiểu Bảo, hai là đến hỏi anh, học tập kỵ nhất là giấu dốt." Tô Ngọc nhìn mấy người Minh Phi Dương nói.

Đến thời điểm hiện tại, Tô Ngọc vẫn rất hài lòng với mấy đứa trẻ này, thái độ học tập rất đoan chính, lúc học cũng rất nghiêm túc, đây mới là trạng thái tốt nhất đối với anh.

Bọn Minh Phi Dương nghiêm túc gật đầu: "Chúng em biết rồi ạ." "Vậy tiếp tục thôi." Dạy Dư Mạch Sâm được vài ngày, Tô Ngọc phát hiện cậu nhóc có thiên phú rất cao với cờ vây, không hề kém cạnh Tiểu Bảo, nói qua là hiểu, thậm chí còn biết suy một ra ba.

Kỳ nghệ của cậu từ một kẻ mù tịt đã tiến bộ vượt bậc.

Lần này thì nhóm Minh Phi Dương không còn gì để nói nữa, mỗi ngày đều nỗ lực và khắc khổ hơn trước rất nhiều.

Vài ngày đầu luyện võ, Dư Mạch Sâm vẫn còn hơi chưa thích nghi, toàn thân đau nhức, nhưng sau khi vượt qua được thì không sao nữa, trái lại còn rất tinh thần.

Cố Cửu Ninh từ lo lắng lúc ban đầu cũng chuyển sang bất lực.

Trước đây chưa học thì cứ nhìn thấy sách là chóng mặt, giờ học rồi lại thích đọc sách, có những chữ không hiểu cũng ngồi xem ngon lành.

Cậu thích nhất là xem các loại kỳ phổ.

Từ sau khi biết thiên phú của Dư Mạch Sâm, Tô Ngọc đã tặng cho cậu một số kỳ phổ quý mà anh sưu tầm được để cậu xem lúc rảnh rỗi.

Điều này cũng khiến Dư Mạch Sâm hình thành một thói quen, mỗi tối trước khi đi ngủ đều dành nửa canh giờ để xem kỳ phổ, xem xong mới đi ngủ.

Nhìn Dư Mạch Sâm đã ngủ say, Cố Cửu Ninh đắp lại chăn cho con, không biết phu quân khi trở về thấy con trai thay đổi chóng mặt thế này thì sẽ có tâm trạng gì.

Bà rất hiếm khi thấy Sâm Sâm có hứng thú với việc gì quá ba ngày, vậy mà giờ cậu lại như bị "nghiện" học vậy, mỗi ngày học ở chỗ Tô Ngọc về còn tự giác làm hết bài tập Tô Ngọc giao.

Đây là điều mà Cố Cửu Ninh chưa bao giờ dám nghĩ tới.

Một đứa trẻ vốn không chịu ngồi yên một chỗ, đột nhiên có thể ngồi tĩnh lặng đọc sách.

Với bà, đây chẳng khác nào chuyện cổ tích, vậy mà Tô Ngọc thực sự đã làm được, khiến Sâm Sâm hoàn toàn yêu thích việc học tập.

Sau khi chuyện của bọn trẻ đã đi vào quỹ đạo, Vương Cẩn Hòa cũng giao hết cho Tô Ngọc mà không còn lo lắng gì nữa.

Hôm sau cô dẫn theo Nguyên Bảo đến xưởng sản xuất.

Khi đến xưởng, bên trong đã có hàng chục người đang làm việc.

Nhìn những cô gái nhỏ đang nghiêm túc làm việc, Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu.

Sau khi đi xem xét một lượt, Vương Cẩn Hòa đi tìm quản sự định vào kho xem thử. "Lâm quản sự, chuyện tôi nói với anh lúc trước anh đã suy nghĩ kỹ chưa?" "Đúng đấy Lâm quản sự, đây là cơ hội hiếm có đấy, anh phải biết nắm bắt chứ đừng để lãng phí cơ hội như vậy." Vương Cẩn Hòa đứng trong góc nghe cuộc đối thoại của họ.

Lâm quản sự bình tĩnh nhìn hai người trước mặt: "Hai người nói xong chưa?" "Nói xong rồi." "Nếu đã nói xong rồi thì đến lượt tôi nói.

Cái mạng này của tôi là do Huyền chủ cứu về, nếu không có Huyền chủ cứu mạng, tôi và vợ con đã sớm bỏ mạng dưới hoàng tuyền rồi.

Cô ấy là ân nhân cứu mạng của cả gia đình tôi, hiện giờ Huyền chủ lại giao cho tôi công việc trông coi xưởng này, tôi sẽ không phụ sự tin tưởng của cô ấy.

Hai người đừng quên lúc vào đây làm việc đều đã ký kết thỏa thuận rồi, nếu hai người dám tiết lộ chuyện cốt lõi của xưởng, phải bồi thường thế nào thì cứ thế mà làm." Lâm quản sự nhìn vẻ mặt có chút hoảng hốt của họ, mỉa mai nói.

Người đông lên rồi quả nhiên vẫn sẽ xuất hiện vài kẻ vô ơn bạc nghĩa như vậy.

Thật chẳng đáng cho Huyền chủ chút nào. "Huyền chủ dạy nghề cho các người, còn cho các người cơ hội làm việc, kết quả các người lại ăn cây táo rào cây sung." Lâm quản sự ghét nhất hạng người vong ơn phụ nghĩa này.

Chương 786

Vẻ mặt hai người kia có chút không tự nhiên: "Chúng tôi... người không vì mình trời chu đất diệt, tôi không tin nhìn thấy nhiều tiền như vậy mà anh không động lòng." "Có gì mà phải động lòng?

Loại tiền bẩn thỉu đó tôi thật sự chẳng ham.

Mỗi một đồng tiền tôi tiêu hiện giờ đều là do tôi tự bỏ sức lao động ra kiếm được, tôi không hổ thẹn với lương tâm." Tiền công hiện tại của ông cũng rất cao, đủ nuôi sống vợ con, hơn nữa được sự đồng ý của phu nhân, vợ ông cũng làm việc trong xưởng, còn con trai thì đã được gửi đi thư viện học rồi.

Chỉ khi nghỉ phép mới về nhà.

Tưởng ai cũng như các người chắc? "Từ mai hai người không cần đến nữa." Lâm quản sự nhìn hai người, dứt khoát nói.

Hai người nghe vậy sắc mặt liền biến đổi: "Lâm quản sự, anh đừng quên lúc đầu chúng ta có ký thỏa thuận, xưởng không được vô cớ sa thải chúng tôi." "Không phải vô cớ sa thải, các người đã nhận tiền của người khác, muốn tiết lộ chuyện bông vải cho người ta, các người đã cấu thành hành vi làm rò rỉ công thức của xưởng rồi.

Nếu báo quan thì các người phải ngồi tù đấy, tôi chỉ sa thải các người thôi đã là nhân chí nghĩa tận rồi." Lâm quản sự nhìn họ lạnh lùng nói. "Lâm quản sự, làm người thì nên chừa một lối thoát để sau này còn dễ nhìn mặt nhau, chúng ta bên nhau bao nhiêu lâu rồi mà anh lại..." "Đừng có nói như thể quan hệ giữa chúng ta tốt lắm vậy.

Đi thu dọn đồ đạc của mình đi, thiếu món nào thì bồi thường theo giá thị trường.

Sau này nếu các người dám tiết lộ bất cứ chuyện gì liên quan đến xưởng, chúng tôi có quyền truy cứu trách nhiệm và yêu cầu các người bồi thường tổn thất cho chúng tôi.

Nếu thật sự tính toán khoản tổn thất đó thì các người đền không nổi đâu." Lâm quản sự lạnh lùng nhìn hai người nói.

Chuyện này sau đó ông cũng phải báo với Huyền chủ một tiếng để cô ấy còn biết đường mà tính. "Ông có tư cách gì mà sa thải chúng tôi?" "Lâm quản sự không có tư cách sa thải các người, vậy ta có tư cách không?" Vương Cẩn Hòa không trốn nữa, bước ra nhìn hai người hỏi.

Hai người không ngờ Vương Cẩn Hòa lại đột ngột xuất hiện ở đây. "Tham kiến Huyền chủ, Huyền chủ cô về lúc nào vậy?" Lâm quản sự thấy Vương Cẩn Hòa tới thì tâm trạng tốt hơn hẳn, lập tức hỏi han. "Ta về được vài ngày rồi, lo xong việc nhà mới qua đây xem thử, nhưng có vẻ như ta đến không đúng lúc lắm nhỉ." Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm quản sự trêu chọc.

Lâm quản sự hơi ngại ngùng gãi đầu: "Huyền chủ, cô đừng cười tôi nữa, là tôi quản lý không nghiêm nên mới xảy ra chuyện như vậy." "Không cần phải nói vậy, mỗi người mỗi ý, nếu họ đã theo đuổi số tiền ngắn hạn thì việc mất đi công việc lâu dài là rất công bằng.

Chuyện ở đây thì các cô gái ở thư viện lúc nào cũng có thể qua làm được, ta cũng không thiếu hai người như vậy." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Không, cô không thể đối xử với chúng tôi như vậy, chúng tôi có thể xin lỗi." Hai người nghe lời Vương Cẩn Hòa nói là biết mình chắc chắn tiêu đời rồi. "Xin lỗi thì không cần đâu, ta cũng không ham lời xin lỗi của các người.

Mỗi người đều phải trả giá cho hành động của mình, ta cũng vậy mà các người cũng thế thôi." Vương Cẩn Hòa chẳng thèm bận tâm đến lời cầu xin của họ.

Một trong hai người thấy họ đã xin lỗi rồi mà Vương Cẩn Hòa vẫn ép người quá đáng, tức giận chỉ tay vào cô mắng chửi: "Chúng tôi chẳng qua chỉ phạm lỗi một lần, cô lại đối xử với chúng tôi như vậy, đúng là hạng nhà giàu thất đức." Lâm quản sự định nói gì đó nhưng bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại: "Cứ để họ nói, ta cũng muốn xem họ có thể nói ra được những lời hoa mỹ gì." Bị Vương Cẩn Hòa nói như vậy, hai người trái lại không biết phải nói gì nữa. "Sao không nói nữa?

Vừa nãy còn hung hăng lắm mà?

Bây giờ có thể tiếp tục rồi đấy, ta nghe xem các người còn nói được những lời gì nữa nào." Vương Cẩn Hòa bình thản lên tiếng. "Chúng tôi đều đã xin lỗi rồi, cô cũng đâu có thiếu chút tiền này, cứ để chúng tôi làm việc thì đã làm sao?" "Đúng đấy, Huyền chủ cô đại nhân đại lượng, hãy tha thứ cho chúng tôi lần này đi." Lâm quản sự nghe lời hai người nói mà tức nổ đom đóm mắt, đây mà là thương lượng à, đây rõ ràng là ép buộc. "Huyền chủ không được đồng ý với họ, hai người này trước đó đã bắt đầu không yên phận rồi, nếu tiếp tục để lại chỉ có thể là tai họa thôi." Điều duy nhất ông thấy may mắn hiện giờ là phân công hợp tác, ngoại trừ phần mình phụ trách, những phần còn lại phải làm thế nào họ căn bản không hề biết.

Như vậy cũng ngăn chặn được một số thứ ở đây bị rò rỉ.

Đây cũng là lý do chính khiến hai người này phải tìm đến Lâm quản sự.

Họ không biết bí quyết cốt lõi, muốn kiếm được nhiều tiền hơn thì chỉ có thể tìm đến ông.

Đáng tiếc là hai người đó đã tính toán sai lầm, có lẽ họ không ngờ Lâm quản sự lại trung thành với Vương Cẩn Hòa đến thế, còn một lòng một dạ. "Lâm quản sự, chúng tôi đắc tội gì với ông mà ông lại hãm hại chúng tôi như vậy?" "Lâm quản sự, ông đúng là quá độc ác, chúng tôi không oán không thù gì mà ông lại muốn Huyện chủ đuổi việc chúng tôi." Hai người họ kẻ một câu người một câu, căn bản không cho Lâm quản sự cơ hội nói, khiến ông ta tức điên lên. "Hai người không cần đổ lỗi cho người này người kia, chuyện này là do tôi quyết định." "Vương Cẩn Hòa, cô tưởng cô là Huyện chủ thì cô có thể tùy tiện bắt nạt dân thường à?

Chúng tôi đã bỏ tiền ra học, lúc đó còn nói sẽ cho chúng tôi việc làm mà." Một trong hai người thấy Vương Cẩn Hòa cứ dửng dưng không chịu nhượng bộ, tức đến không thôi.

Không những không thấy mình sai khi vì tiền mà bán đứng Vương Cẩn Hòa, ngược lại còn thấy Vương Cẩn Hòa quá keo kiệt, chuyện nhỏ thế mà cũng so đo tính toán.

Nguyên Bảo vừa định ra tay thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại: "Cứ để họ nói tiếp đi." Thấy Vương Cẩn Hòa không nói lời nào, hai người kia lập tức hứng thú.

Họ chỉ vào Vương Cẩn Hòa mà mắng chửi thậm tệ, lời lẽ vô cùng khó nghe.

Tay Nguyên Bảo nắm chặt thành quyền, dường như giây phút tiếp theo sẽ mất kiểm soát.

Đợi khi hai người mắng chửi gần xong, Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo hỏi: "Những lời họ vừa mắng tôi, cậu đã ghi nhớ hết chưa?" Nguyên Bảo gật đầu: "Đương nhiên rồi ạ." "Vậy thì tốt, cậu đi mời Huyện lệnh qua đây một chuyến." "Vâng." Lâm quản sự biết Vương Cẩn Hòa muốn xử lý hai người này, liền vội vàng đi lấy một cái ghế đến cho cô: "Huyện chủ, cô ngồi xuống trước đi, Huyện lệnh còn một lát nữa mới đến." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống ghế nhìn Lâm quản sự: "Ông đi lấy sổ sách ra cho tôi xem." "Nhưng mà hai người đó..." "Yên tâm đi, họ chạy không thoát đâu." Lâm quản sự lúc này mới yên tâm quay lại lấy sổ sách.

Hai người kia khi nghe Vương Cẩn Hòa nói muốn gọi Huyện lệnh đến thì hoàn toàn ngây người ra.

Vừa nãy mắng Vương Cẩn Hòa hả hê bao nhiêu thì bây giờ sợ hãi bấy nhiêu.

Một trong hai người sợ sau khi Huyện lệnh đến sẽ bị đánh đòn, liền "phịch" một tiếng quỳ xuống đất cầu xin: "Huyện chủ, vừa nãy tôi bị điên, nói năng lung tung, cầu xin Huyện chủ tha cho tôi lần này, sau này tôi sẽ không dám nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn người đang cầu xin, trên mặt nở nụ cười nhạt, hoàn toàn không hề lay động trước lời cầu xin của cô ta.

Người không ngừng dập đầu kia vốn dĩ cho rằng chỉ cần mình xin lỗi thì Vương Cẩn Hòa sẽ tha thứ.

Dù sao cô ta cũng nghe nói vị Huyện chủ này tính tình ôn nhu lương thiện, rất dễ nói chuyện.

Nhưng thế này thì dễ nói chuyện ở chỗ nào? "Không cần thế này, mọi chuyện đợi Huyện lệnh đến rồi nói." Khoảng nửa canh giờ sau, Huyện lệnh đã đến.

Trên đường đến đây, Huyện lệnh đã nghe Nguyên Bảo kể lại đầu đuôi câu chuyện, vì vậy vừa bước vào sắc mặt ông ta đã vô cùng khó coi. "Hạ quan bái kiến Vương phi." Vương phi?

Lâm quản sự ngây ngốc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Huyện chủ của họ lại là Vương phi ư?

Chuyện này họ đều không hề biết. "Không muốn lúc nào cũng bị người ta quỳ lạy." Vương Cẩn Hòa nhìn thấu suy nghĩ của Lâm quản sự liền mở miệng nói.

Hai người đã mắng Vương Cẩn Hòa kia, khi nghe Huyện lệnh gọi Vương Cẩn Hòa là Vương phi, trong lòng chỉ còn hai chữ: Xong rồi.

Cho dù họ không biết cấp bậc quan lại là gì, nhưng cũng biết Vương phi là thân thích hoàng gia, nhục mạ thân thích hoàng gia là tội đáng chém đầu.

Chương 787

"Vương phi, chúng con biết sai rồi, con sẽ nói hết mọi chuyện cho người biết, cầu xin người tha cho con, tất cả đều là lỗi của con, cầu xin Vương phi tha cho con đi." Cô ta còn trẻ như vậy, còn chưa kết hôn, chưa sinh hạ con cái của mình, cô ta không thể chết ở đây như thế này. "Huyện lệnh, chuyện này cứ giao cho ông xử lý, phải làm sao thì làm vậy." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt phân phó.

Cô ôn nhu thì đúng, nhưng chưa đến mức bị người khác mắng chửi mà còn phải nói cảm ơn.

Cô cũng là người có tính khí của riêng mình. "Vương phi cứ yên tâm, chuyện này giao cho hạ quan xử lý, nhất định sẽ khiến Vương phi hài lòng." "Huyện lệnh, tôi đương nhiên là hài lòng rồi.

Bên tôi còn phải đi nhà kho, sẽ không ở lại cùng ông nữa." "Vương phi cứ bận việc của cô đi, không cần bận tâm đến tôi." Vương Cẩn Hòa gật đầu, nhìn Lâm quản sự bên cạnh: "Chúng ta đi nhà kho xem sao." Một cô gái bất ngờ chạy đến ôm lấy chân Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, chúng con đều biết sai rồi, người là bậc đại nhân rộng lượng đừng chấp nhặt với chúng con, tha cho chúng con đi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, vô cùng không hài lòng với hành động của người này. "Nguyên Bảo, đẩy người ra." Nguyên Bảo đi tới, xách cổ áo đối phương nhấc bổng người đó lên, rồi ném sang một bên.

Người đó lập tức đau đến mức mặt mày tái nhợt.

Vương Cẩn Hòa vậy mà không thèm để ý đến họ. "Nguyên Bảo, cậu đi cùng Vương phi đến nhà kho đi, ở đây có tôi là được rồi." Huyện lệnh nhìn Nguyên Bảo, thúc giục anh ta mau chóng đi, nhất định phải bảo vệ Vương Cẩn Hòa thật tốt.

Nguyên Bảo đi theo Vương Cẩn Hòa rời đi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, sắc mặt Huyện lệnh lập tức tối sầm lại, ông ta nhìn hai người kia: "Các ngươi to gan thật, lại dám tính kế Vương phi." "Đại nhân, chúng con không có, chúng con còn chưa kịp tính kế thì người đã biết rồi, chuyện này không liên quan gì đến chúng con đâu đại nhân, cầu xin người tha cho chúng con đi." "Tội chết có thể tha, tội sống khó thoát.

Lính đâu!

Mỗi đứa đánh nặng hai mươi trượng, sau đó tống cổ chúng về, nói cho gia đình chúng biết chúng đã làm những gì.

Sau này nếu dám vì chuyện này mà làm hỏng danh tiếng của Vương phi thì tất cả sẽ bị bắt giam.

Còn nữa, thân phận của Vương phi, các ngươi tốt nhất là phải cẩn thận một chút đấy." Huyện lệnh hung hăng lườm hai người một cái.

Vương phi cho chúng cơ hội kiếm tiền, vậy mà lại nuôi ra hai con sói mắt trắng.

Hai mươi trượng đối với hai cô gái mà nói thì hơi nặng, nhưng đây cũng là do họ tự chuốc lấy.

Sau khi đánh xong, hai người nằm thoi thóp trên ghế hình phạt. "Đây chính là kết cục của việc vạ miệng.

Các ngươi nên may mắn là Vương phi không phải loại người khó nói chuyện, nếu không thì các ngươi và gia đình các ngươi cứ đợi chết đi.

Cũng không nhìn xem mình là ai mà dám nhục mạ Vương phi." Lúc này hai người đó ngay cả oán hận cũng không dám có.

Hơn nữa, đợi đến khi mẹ của họ biết chuyện họ đã làm gì mà bị

Vương phi đuổi việc, sau này chắc chắn sẽ không có ngày tháng tốt đẹp.

Nghĩ đến đó, họ tuyệt đối sợ hãi phi thường.

Gia đình bỏ tiền cho họ đi học ở thư viện, mục đích cuối cùng là để họ có thể vào xưởng của Vương phi làm công kiếm tiền.

Trước đây, họ đã nói những chuyện này với người nhà, nhưng người nhà đều kịch liệt phản đối, là họ đã lén lút làm vậy.

Một khi gia đình biết chuyện, chắc chắn sẽ đánh chết họ.

Nghĩ đến thảm cảnh của mình, hai người có chút hối hận. "Đại nhân, cầu xin người giúp chúng con cầu xin Vương phi, chúng con thật sự biết sai rồi, có thể cho chúng con tiếp tục làm việc ở đây không?

Những chỗ chúng con làm không tốt sau này đều sẽ sửa đổi." "Đúng vậy đại nhân, chúng con nhất định sẽ sửa đổi, cầu xin người." Huyện lệnh nhìn hai người như vậy, không kiên nhẫn nói: "Sớm biết có ngày hôm nay thì hà cớ gì lúc trước?

Trên đời này không có thuốc hối hận để bán đâu, các ngươi tự lo liệu đi." Nói xong, ông ta phân phó nha dịch bên cạnh đưa người về.

Gần đến cửa nhà, nỗi sợ hãi trong lòng hai người càng rõ ràng.

Liệu hai người họ có chết trong tay cha mẹ không?

Cả hai đều còn có anh em trai đang đi học, gia đình ngoài việc trồng bông ra thì đã đặt tất cả hy vọng vào họ.

Nếu không làm chuyện ngu xuẩn này, mỗi tháng họ còn có thể nhận được hai lạng bạc.

Số bạc trong tay này có bao nhiêu đâu, chỉ vài chục lạng thôi.

Vừa nghĩ vậy, một trong hai người đã cảm thấy vô cùng hối hận.

Lúc đó sao cô ta lại bị quỷ ám mà nhất định phải làm vậy chứ?

Giờ thì hay rồi, về nhà còn không biết giải thích thế nào với mẹ nữa.

Đưa hai người về đến nhà, nha dịch kể lại chuyện họ nhục mạ Vương Cẩn Hòa, cũng như sự phản bội của họ.

Những người còn đang nằm đó nghe lời nha dịch nói thì cảm thấy không khí xung quanh trở nên vô cùng nghiêm trọng. "Hai vị quan gia thật sự đã làm phiền mọi người rồi." "Không khách sáo đâu, nhưng chúng tôi vẫn phải nói thêm vài lời.

Lần này là Huyện chủ tấm lòng nhân hậu, nếu cô ấy thật sự so đo thì cả nhà các người đều phải mất mạng, các người tự suy nghĩ cho kỹ đi." "Lời này nói không sai, chỉ riêng việc con gái các người nhục mạ Huyện chủ thôi cũng đủ để khiến cả nhà các người bị liên lụy rồi." Sau khi hai nha dịch nói xong, người đàn ông trung niên bên cạnh gật đầu: "Quan gia cứ yên tâm, sau này chúng tôi biết phải làm gì rồi ạ." "Vậy thì tốt." Đợi khi người đi rồi, người đàn ông vung tay tát một cái vào mặt con gái vừa mới đứng dậy của mình.

Cú tát này khiến cô ta ngã lăn xuống đất. "Chúng ta ăn tiêu tiết kiệm, gom góp tiền cho con đi thư viện học nghề, sau này vào xưởng của Huyện chủ làm công, kết quả con đã làm những gì hả?" Người đàn ông thật sự sắp tức chết rồi.

Cho dù mỗi tháng đều để con cái gửi tiền về, nhưng họ chỉ lấy một nửa, nửa còn lại đều để con bé tự giữ lấy. "Lần trước con về nói với chúng ta muốn phản bội Huyện chủ thì chúng ta đã nói với con rồi, con chỉ cần dám làm vậy thì con không còn là con gái của ta nữa." Người đàn ông nhìn thẳng vào cô ta mà nói.

Vương phi đã mang đến cho họ những ngày tháng tốt đẹp không lo cái ăn cái mặc.

Nhưng con gái ông ta lại dám cùng người khác mắng chửi cô ấy, còn muốn phản bội cô ấy.

Điều này khiến người đàn ông cảm thấy vô cùng xấu hổ. "Cha, con biết lỗi rồi." "Ta không phải cha con, con mới là cha ruột của ta." "Con trai cả, sau này đừng quản nó nữa, cứ để nó tự sinh tự diệt đi, cái nhà này cũng không được ở nữa." Họ còn không biết phải cảm ơn Huyện chủ thế nào vì đã cho họ cuộc sống tốt đẹp như ngày hôm nay, vậy mà chuyện mà cháu gái làm lại quá khiến người ta lạnh lòng.

Đã thế này mà còn chưa liên lụy đến cả nhà họ, điều này khiến họ vô cùng cảm kích.

Chuyện tương tự cũng xảy ra ở một gia đình khác, nhưng tình hình tốt hơn bên này nhiều.

Những chuyện này, khi nha dịch quay về đều đã kể lại cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, trên mặt nở nụ cười nhạt, chuyện này đối với cô mà nói cũng không liên quan nhiều lắm.

Họ muốn làm gì, đó đều là lựa chọn của chính họ.

Chương 788

Huyện lệnh nhìn vẻ không chút để tâm của Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ lắc đầu.

Có những lúc Vương phi đại lượng đến mức thật sự có thể chứa đựng mọi thứ. "Vương phi, xưởng này bây giờ thế nào rồi?" Huyện lệnh nhìn Vương Cẩn Hòa, khéo léo chuyển hướng chủ đề.

Vương Cẩn Hòa vẫn khá hài lòng với xưởng. "Bên xưởng này rất tốt, những người làm việc ở đây cũng đều rất được." Đương nhiên trừ hai người trước đó ra.

Cô từng giả trang thành người lạ vào trong xem qua, còn hỏi một vài câu hỏi, mọi người đều cảm thấy rất thoải mái và có thể kiếm được rất nhiều tiền, họ đều rất hài lòng với cuộc sống như vậy.

Sau đó, cô còn nói hy vọng họ giúp đỡ việc gì đó, kết quả chủ đề này vừa đưa ra thì tất cả mọi người đều không thèm đáp lại cô, ánh mắt nhìn cô còn đầy cảnh giác, cứ như thể họ vừa quay lưng đi là cô sẽ làm gì đó vậy, khiến Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười, nhưng đối với tình huống này thì cô lại vô cùng hài lòng.

Lúc đó cô liền bảo Lâm quản sự phát cho tất cả mọi người một bao lì xì hai trăm văn tiền.

Chuyện này cô chỉ dặn dò đưa tiền cho Lâm quản sự, rồi cô làm ông chủ phó mặc, chẳng quản gì nữa. "Vậy thì tốt, Vương phi sau này còn muốn đến thư viện bên đó xem sao không?" Bây giờ ai là phu tử bên thư viện đã bị người ta biết rồi.

Có rất nhiều người giàu có đều muốn đưa con cái trong nhà đến học.

Đáng tiếc là thư viện bên này không lớn, không thể chứa nổi nhiều người như vậy. "Vương phi, trước đây có không ít người đến hỏi tôi bao giờ sẽ mở rộng thư viện?

Nếu bên Vương phi không đồng ý, họ sẽ tự bỏ tiền ra mở rộng, miễn là sau đó có thể cho họ đưa con đến thư viện học cùng mấy vị phu tử là được." Huyện lệnh nhìn Vương Cẩn Hòa, nhịn cười nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Huyện lệnh, làm sao cũng không ngờ lại còn có chuyện như vậy. "Các thư viện khác không tốt sao?" "Thì biết làm sao được, ai bảo các phu tử trong thư viện của cô thân phận bối cảnh đều lớn đến đáng sợ, đó đều là danh sư cả mà." Nếu không phải con cái mình đã lớn rồi, ông ta cũng muốn đưa chúng đến đây, quản lý thật tốt hai cái tiểu tử thối đó. "Chuyện mở rộng, sau này tôi về sẽ bàn bạc với Tô Ngọc rồi mới có thể trả lời.

Về phương diện này, anh ấy hiểu biết hơn tôi nhiều.

Hơn nữa, thư viện một khi đã mở rộng, chắc chắn cũng cần thêm nhiều phu tử đến giảng bài mới được, những chuyện này còn phải hỏi Tô Ngọc, bên anh ấy có nhân tài thì mới mở rộng được, nếu không có người thì chỉ có thể như vậy thôi." Đối với việc này, Vương Cẩn Hòa cũng rất bất đắc dĩ.

Muốn có danh sư giỏi thì nói gì dễ vậy. "Vậy cũng được." Vương Cẩn Hòa ở lại một đêm tại một tửu lầu gần đó, ngày hôm sau mới đi thư viện.

Vương Cẩn Hòa trước tiên đến nữ tử thư viện, các cô gái lớn nhỏ bên trong đều đang chăm chú học tập theo nữ phu tử, sự khát khao kiến thức khiến họ lắng nghe rất nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa xem một lát rồi lặng lẽ không tiếng động rời đi, như thể chưa từng đến.

Sau khi xem nữ tử thư viện, Vương Cẩn Hòa lại đến nam tử thư viện.

Mấy phòng học đều đã chật kín, người cũng đông hơn rất nhiều, ngay cả trong lớp học được phân vào loại tốt nhất, số người cũng không ít.

Số lượng người như vậy khiến Vương Cẩn Hòa giật mình.

Mặc dù khi nghe Huyện lệnh nói, cô đã có chút chuẩn bị tâm lý, ai ngờ thật sự nhìn thấy người thì vẫn bị giật mình.

Xem ra quả thực phải bàn bạc với Tô Ngọc chuyện mở rộng và tìm thêm một số phu tử nữa.

Vương Cẩn Hòa đi dạo một vòng rồi chuẩn bị về nhà.

Lúc quay về, Ngôn Hi và Ngôn Triệt đang lảo đảo đi tới.

Ngôn Hi là một đứa trẻ nóng nảy, còn chưa đứng vững đã bắt đầu đi, suýt chút nữa thì ngã xuống đất, may mà được Ngôn Triệt kéo lại nên không bị ngã.

Vương Cẩn Hòa đi tới nhìn Ngôn Hi, thấy con bé không ngã mới mở miệng nói: "Đừng vội vàng, lúc đi phải đứng vững rồi mới đi, nếu ngã thì làm sao?" "Mẹ, bế." "Anh con kéo con lại mới không ngã, con phải nói gì?" "Em trai." Đầu Vương Cẩn Hòa lại bắt đầu đau rồi, Ngôn Hi từ khi bắt đầu nói năng lanh lợi thì rất thích gọi Ngôn Triệt là em trai.

Mỗi lần Ngôn Triệt cứ nhìn thẳng tưng vào con bé, nhìn đến mức Ngôn Hi phải chịu thua, lại gọi một tiếng anh trai mới xong.

Nhưng trời sinh Ngôn Hi lần nào cũng quên, dẫn đến mỗi lần đều phải không tình nguyện gọi anh trai. "Mẹ." Vương Cẩn Hòa vươn tay ôm hai đứa trẻ lên: "Cha các con đâu rồi?" "Chạy." "Bay." Vương Cẩn Hòa nghe mà có chút mơ hồ, rốt cuộc là chạy hay là bay?

Cô lắc đầu, không thể bị hai đứa trẻ làm cho lạc hướng được.

Cô quay đầu nhìn nha hoàn bên cạnh: "Thiếu gia đi đâu rồi?" "Cùng Nam Kiều thiếu gia bọn họ giao đấu, dùng khinh công bay qua bên đó rồi." "Bay!" Tô Ngôn Hi vẫy tay nhỏ, trông vô cùng kích động.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới hiểu ra là thật sự bay đi rồi. "Có kích động đến vậy sao?

Đợi cha về rồi bảo cha đưa con đi bay được không?" "Bay!" Cũng không biết Tô Ngôn Hi có nghe hiểu lời Vương Cẩn Hòa không, kích động đến không thôi, tay nhỏ vẫn không ngừng vẫy vẫy.

Vương Cẩn Hòa nhìn mà trong lòng không khỏi buồn cười.

Cô vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của con gái: "Được, bay." Đợi Tô Ngọc trở về, Vương Cẩn Hòa còn chưa kịp nói gì, Tô Ngôn Hi đã vươn tay đòi Tô Ngọc bế: "Cha, bay!" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bay cái gì?" "Anh giao đấu với Nam Kiều bọn họ, bị bọn trẻ nhìn thấy, nên chúng muốn anh đưa chúng đi bay." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc vẻ mặt mơ hồ như vậy, liền mở miệng giải thích.

Vương Cẩn Hòa có dự cảm, chỉ cần Tô Ngọc đưa con đi chơi lần này, sau này Ngôn Hi chắc chắn sẽ bám theo Tô Ngọc đòi anh bế đi bay.

Tô Ngọc cứ tưởng là chuyện gì, không ngờ lại là chuyện này.

Con gái muốn trải nghiệm cảm giác bay lên, chuyện nhỏ này anh vẫn làm được. "Được, cha đưa con đi." "Ngôn Triệt có muốn đi không?" Tô Ngọc nhìn con trai hỏi.

Không thể bên trọng bên khinh, đã vậy con gái đi rồi thì con trai cũng phải đi cùng mới được.

Tô Ngôn Triệt chỉ hơi suy nghĩ một chút, liền gật đầu đồng ý: "Đi." Tô Ngọc một tay ôm một đứa trẻ, vận khinh công đưa hai đứa trẻ ra ngoài chơi.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, Tô Ngọc thật đúng là một đứa trẻ lớn.

Hồi trước khi đưa Tiểu Bảo đi cũng vậy, Tiểu Bảo nói gì thì là nấy, bây giờ đưa hai đứa nhỏ đi còn quá đáng hơn.

Vương Cẩn Hòa ngồi trên ghế đợi một lúc lâu mới đợi được Tô Ngọc đưa con về.

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của hai đứa trẻ, Vương Cẩn Hòa đi tới vươn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của chúng: "Vui vẻ rồi chứ?" Ngôn Hi gật đầu: "Học." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, đây là ý gì? "Hi Hi không chịu về, tôi nói với con bé là đợi năm sau sẽ bắt đầu dạy con bé tập võ, để sau này con bé học khinh công với tôi thật tốt, là có thể tự bay mà không cần tôi đưa nữa." Tô Ngọc giải thích.

Nếu không nói với Hi Hi như vậy, chắc là vẫn chưa có cách nào về được.

Con bé này quá phiền phức rồi.

Vương Cẩn Hòa đã biết sẽ có kết quả này, chỉ là không ngờ Tô Ngọc đã giải quyết xong rồi.

Chương 789

"Em vốn còn tưởng sau này Hi Hi chắc chắn sẽ quấn lấy anh đòi anh đưa đi, không ngờ anh đã dập tắt ý nghĩ này từ trong trứng nước rồi." Thế này khá tốt.

Đỡ cho đứa trẻ ngày ngày ghi nhớ.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Thỉnh thoảng một lần thì không sao, nhưng thường xuyên chơi thì cũng không được." "Anh nói đúng." Hai người mỗi người ôm một đứa trẻ ngồi xuống, Tô Ngọc mới nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Lần này em ra ngoài có thu hoạch gì không?" "Thu hoạch chắc chắn là có, em đã xử lý hai kẻ ăn cây táo rào cây sung ở xưởng bên kia.

Ngoài ra thì hôm nay em đến thư viện bên đó, người khá đông, nghe nói mọi người đều muốn chúng ta mở rộng thư viện.

Em thấy mở rộng thư viện là chuyện nhỏ, quan trọng nhất vẫn là chuyện phu tử, dù sao danh sư giỏi cũng không dễ tìm như vậy." Còn một điều nữa là cô cũng lo lắng thư viện trong trấn sẽ vì thế mà có ý kiến.

Tô Ngọc lắc đầu: "Anh không hề có ý định mở rộng." "Chọn người ưu tú mà tuyển, không phải ai cũng có thể đến học." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh thật sự chưa từng cân nhắc sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Chưa từng cân nhắc." Từ khi bắt đầu xây dựng thư viện, Tô Ngọc đã biết sau khi tình hình phu tử bên này bị người ta biết, chắc chắn sẽ có rất nhiều người đưa con đến học.

Lúc mới bắt đầu xây thư viện, Tô Ngọc đã xây thư viện với quy mô lớn nhất.

Lúc khởi sự anh không nghĩ nhiều, còn về sau này thì chắc chắn là chọn người ưu tú mà tuyển, không chỉ yêu cầu thành tích tốt, mà nhân phẩm cũng phải tốt.

Muốn vào thư viện nhất định phải trải qua thi cử mới có cơ hội.

Đợi qua hai năm khi thư viện cơ bản ổn định, anh sẽ thiết lập một số chế độ trong thư viện.

Người tiến bộ thì phải đối đãi thế nào, những người khác thì phải đối xử ra sao, những điều này đều phải suy nghĩ rõ ràng và cân nhắc kỹ lưỡng.

Lúc mới bắt đầu làm, anh không nghĩ là sẽ làm tùy tiện.

Anh hy vọng những đứa trẻ từ thư viện này đi ra, đều là những người có thể làm việc cho bách tính Huyền quốc, chứ không phải là những kẻ ăn bám chờ chết.

Vương Cẩn Hòa từ trước đến nay chưa từng cân nhắc những vấn đề này, không ngờ Tô Ngọc lại đã cân nhắc mọi chuyện chu đáo đến vậy. "Những học trò ở đây, anh hy vọng sau này ra trường về cơ bản đều là những người có thể trọng dụng." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Đương nhiên không phải toàn bộ, mà là những người trong lớp tốt nhất." Còn những người khác thì chỉ có thể tùy thuộc vào thiên phú của chính họ.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: "Anh thật sự muốn làm như vậy thì dường như cũng được, nhưng thực hiện sẽ tương đối phiền phức hơn một chút, sau này anh sẽ có khối việc để làm." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không cần anh tự mình ra tay, sau này anh chỉ cần nói ra chuyện đó, để các phu tử đi xử lý là được." Vương Cẩn Hòa lập tức không nói nên lời, thì ra tên này cái gì cũng nghĩ xong rồi, sau này chỉ cần động mồm động miệng là được.

Cô vươn tay ngắt má Tô Ngọc, lẩm bẩm nói: "Anh cũng quá xấu xa rồi, anh chắc chắn họ nhận được tin tức của anh xong sẽ không có ý kiến gì chứ?" "Anh cho họ công việc, giảm bớt không ít gánh nặng, họ còn có mặt mũi mà có ý kiến sao?" Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp loại người mặt dày vô sỉ như Tô Ngọc.

Thật sự quá vô sỉ rồi.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đừng lúc nào cũng bắt nạt người khác, em cũng thấy có chút ngại rồi." "Họ đã quen rồi, nếu anh thật sự nói ra, họ chỉ sẽ vui vẻ đi làm việc, không hề có bất kỳ oán trách nào, em có tin không?" Vương Cẩn Hòa không nói gì, vì cô tin những lời Tô Ngọc nói.

Dù sao thân phận phù hoa công tử của Tô Ngọc thật sự quá vang dội rồi.

Chỉ cần là người đọc sách thì không ai là không muốn được Tô Ngọc chiếu cố cả.

Cô quan sát Tô Ngọc từ trên xuống dưới, trong lòng có chút kỳ lạ.

Chỉ là Tô Ngọc bị ánh mắt này nhìn chằm chằm đến mức da gà nổi hết cả lên. "Em nhìn anh như vậy làm gì?" Tô Ngọc vươn tay che mắt Vương Cẩn Hòa, không cho cô tiếp tục nhìn mình chằm chằm.

Cô vươn tay gạt bàn tay đang che mắt ra, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Em chỉ là cảm thấy cái danh phù hoa công tử của anh quá dễ dùng." "Em đang nghĩ những người đọc sách đó vì anh không chịu vào triều làm quan mà tức điên lên rồi chứ?" Chắc là mỗi ngày hỏi thăm Tô Ngọc vài câu là chuyện bình thường.

Nghĩ đến thừa tướng là thấy rồi.

Sau khi biết Tô Ngọc là phù hoa công tử, ông ấy trực tiếp muốn từ chức nhường vị.

Từ đó có thể thấy địa vị của người này rốt cuộc cao đến mức nào.

"Đây là chuyện không có cách nào.

Tôi không muốn làm thì là không muốn làm, họ đau lòng đến mấy hay gì cũng mặc kệ, có liên quan gì đến tôi đâu?" Anh cũng không nhìn thấy, đó chính là cái gọi là mắt không thấy tâm không phiền.

Nếu tôi muốn làm quan thì mười mấy tuổi đã làm rồi.

Bây giờ tôi đã hai mươi mấy tuổi, họ vẫn còn nghĩ vấn đề này, những người này không phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

Cứ như ông nội vậy, mười hai tuổi đã biết tôi không có hứng thú làm quan, bẩm sinh ông cứ luôn canh cánh trong lòng về chuyện này, mỗi lần nói đến thì tâm trạng lại không tốt.

Cũng không biết làm vậy có ý nghĩa gì. "Họ thất vọng là vì Huyền quốc mất đi một vị quan tốt.

Người ta đọc sách đều muốn làm quan, anh thì hay rồi, sau khi ba lần liên tiếp đỗ quan thì lại bỏ chạy." Ngay cả khoa cử cũng không tham gia.

Rõ ràng có thể thi trạng nguyên về, kết quả Tô Ngọc lại không đi.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Tịch vẫn luôn canh cánh trong lòng về chuyện này, chính là vì Tô Ngọc không đi tham gia khoa cử. "Anh lúc trước mà đi tham gia khoa cử, ông nội cũng sẽ không đến nỗi mỗi lần nói là mỗi lần tức giận." "Nếu tôi đi tham gia khoa cử, sau này còn có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nếu tôi thi trạng nguyên về, ông nội còn có thể cho tôi đi kinh doanh sao?

Tôi mà dám đi, ông ấy có thể đánh gãy chân tôi." Chuyện ngu xuẩn này anh ta mới không làm.

Chính vì biết Tô Tịch muốn anh ta thi khoa cử, Tô Ngọc mới không chịu đi.

Đi rồi chắc chắn sẽ bị giam lỏng ở kinh thành như Tô Cửu. "Nếu anh làm quan thì không thể quen biết em rồi, như vậy thì thật vô vị." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa còn muốn nói gì đó, liền đi trước một bước mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa nghe lời Tô Ngọc nói vậy mà có chút không thể phản bác.

Bởi vì cô phát hiện Tô Ngọc nói đúng.

Nếu Tô Ngọc thật sự đi theo con đường Tô Tịch nghĩ, anh thi khoa cử, đi làm quan, có lẽ họ thật sự sẽ không quen biết nhau.

Bản thân cô có đến được đây hay không cũng không chắc.

Vương Cẩn Hòa vừa nghĩ vậy liền không nhịn được cười: "Chúng ta nghĩ mấy chuyện này làm gì?

Anh bây giờ sớm đã không có hứng thú làm quan rồi, nghĩ nhiều cũng vô ích thôi." Tô Ngọc rất đồng tình gật đầu: "Tiểu Hòa, em nói đúng quá.

Chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, anh cứ tưởng ông nội đã bỏ qua rồi, kết quả mỗi lần nói đến là ông lại trừng mắt với anh, không cho anh sắc mặt tốt." "Anh đúng là đáng đời." "Ông nội muốn làm ông nội của trạng nguyên mà anh cũng không cho ông cơ hội này." Tô Ngọc than tay bất đắc dĩ nói: "Ông nội của trạng nguyên thì sớm đã là rồi.

Anh trai tôi lúc trước chính là văn võ trạng nguyên, gây chấn động cả kinh thành." Vương Cẩn Hòa thật sự không biết chuyện này: "Còn có chuyện như vậy sao?

Đã vậy sao ông nội vẫn còn muốn anh tham gia khoa cử?" "Ai mà biết được?

Không quan tâm nữa, bây giờ ông nội cũng không có cách nào với tôi sao?

Cùng lắm thì chỉ là lẩm bẩm vài câu." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, không tốt lành gì mà nói: "Anh nên may mắn là Tiểu Trí rất có hứng thú làm quan, nếu không sau này anh chắc chắn sẽ bị quét đất ra khỏi cửa." Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, không nhịn được cười.

Chương 790

Về chuyện Tiểu Bảo không muốn làm quan, chỉ muốn kinh doanh, Tô Tịch đã oán niệm rất lâu rồi.

Nói rằng Tiểu Bảo có thiên phú như vậy, kết quả lại giống anh ta, thích vàng bạc, thích kinh doanh. "Nếu Tiểu Trí mà cũng không thích làm quan, ông nội chắc là sẽ thật sự đánh gãy chân anh, có thể còn trực tiếp đuổi anh ra khỏi cửa nhà, không cho anh về nữa." Tô Ngọc cảm thấy mình rất vô tội: "Chuyện này cũng không liên quan gì đến tôi chứ?

Tiểu Bảo không thích thì tôi biết làm sao?" Tính cách của Tiểu Bảo quá giống anh, lẽ nào điều này cũng phải trách anh sao?

Vương Cẩn Hòa nhịn cười, mỗi khi đến lúc này cô lại cảm thấy Tô Ngọc thật sự rất thú vị.

Đặc biệt là khi tranh cãi với Tô Tịch. "Vợ à, em nói xem sau này Ngôn Triệt muốn làm gì?" Bây giờ anh vẫn chưa nhìn ra đứa trẻ này muốn làm gì.

Nó thích yên tĩnh, còn nhỏ đã không thích náo nhiệt, điểm này không giống anh.

Đừng nói là giống anh, ngay cả Tiểu Hòa cũng không giống, thật không biết đứa trẻ này giống ai.

Nói đến con trai út, Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng có chút lo lắng: "Em cũng không biết Tiểu Triệt sau này muốn làm gì." "Bây giờ nhìn nó thì thấy cái gì cũng có hứng thú, nhưng lại không có hứng thú." Dường như làm gì cũng đều bình đạm, ngay cả ăn cũng không quan trọng.

Cho gì ăn nấy, không có thứ gì đặc biệt thích, cũng không có thứ gì đặc biệt không thích.

Thứ thích nhất có lẽ là thích theo Tô Ngọc đi dạy Tiểu Bảo bọn họ cầm kỳ thư họa và Tứ Thư Ngũ Kinh.

Mỗi lần nó đều nghe rất chăm chú. "Em luôn cảm thấy em nuôi thêm một đứa con gái." "Hi Hi lại có tính cách con trai." Vương Cẩn Hòa nghe xong cả người đều không tốt.

Hai đứa trẻ này tính cách hoàn toàn trái ngược nhau.

Cô vươn tay xoa xoa giữa trán: "Thôi bỏ đi, đứa trẻ này còn nhỏ, đợi sau này lớn hơn một chút chắc là sẽ biết thích gì rồi." "Em nói đúng, không thích cũng không sao, có chúng ta ở đây cũng sẽ không để đứa trẻ phải chịu thiệt thòi." Tô Ngọc vô tư nói.

Vương Cẩn Hòa không nói nhiều, chỉ là cảm thấy Tiểu Triệt đôi khi không giống một đứa trẻ hơn một tuổi.

Nó yên tĩnh đến mức có thể chơi xếp hình cả ngày, xếp xong rồi tháo ra, lại tiếp tục xếp. "Chỉ cần đứa trẻ khỏe mạnh là được, còn những chuyện khác chúng ta cũng không cần quá cưỡng cầu, dù sao cưỡng cầu cũng vô ích." Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, người này hôm nay sao cứ luôn điên cuồng thử thách ranh giới bị đánh vậy?

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nhìn mình như vậy, ho nhẹ một tiếng: "Em nhìn tôi như vậy làm gì?" "Em chỉ là cảm thấy anh có thể muốn bị đánh, hoặc là muốn ngủ thư phòng rồi." "Có thể tùy tiện đánh, nhưng chuyện ngủ thư phòng này đừng hòng nghĩ đến." Để anh một mình ngủ sao?

Ý nghĩ này ngay cả có cũng không được.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, không muốn nói thêm với anh ta nữa.

Ôm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc dụi dụi vào hõm vai cô: "Khi nào mọi chuyện mới xong?

Đến lúc đó chúng ta sẽ ra ngoài đi dạo khắp nơi chứ?" "Tạm thời đừng nghĩ đến nữa." Vương Cẩn Hòa gần như vô tình nói.

Tô Ngọc đau lòng muốn chết, vươn tay ôm lấy cổ Vương Cẩn Hòa, vô cùng bất mãn nói: "Tiểu Hòa, em làm như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của anh không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc một cái, kiên quyết lắc đầu: "Em thật sự chưa từng cân nhắc cảm nhận của anh." Tô Ngọc đột nhiên ôm Vương Cẩn Hòa đi vào trong phòng: "Anh muốn làm gì?" "Em đoán xem?" "Đoán cái đầu anh, em còn có việc phải làm mà, anh không cần mặt mũi nhưng em còn cần đấy." Ban ngày ban mặt tên này muốn làm gì?

Chẳng trách lúc nói chuyện đã bảo nha hoàn bế hết bọn trẻ đi rồi.

Đồ không biết xấu hổ.

Tô Ngọc vốn dĩ chỉ muốn trêu chọc Vương Cẩn Hòa, không ngờ cô ấy lại phản ứng như vậy. "Lần sau còn nói tôi thử xem?" Đối mặt với lời uy hiếp của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa vô cùng không có khí phách mà nhượng bộ. "Em đi làm đây." Sau khi Tô Ngọc đặt cô xuống, Vương Cẩn Hòa liền chạy mất, không cho anh ta cơ hội nói chuyện.

Tô Ngọc cười lắc đầu, anh thật sự muốn làm gì thì cô ấy có chạy thoát được sao?

Vương Cẩn Hòa đi ra ngoài chỉnh lý lại y phục rồi mới đến trang trại.

Khi đi đến, cô nhìn thấy một tầng mạ non xanh rì, nông dân đều đang làm đất để chuẩn bị cấy mạ sau này.

Lương quản sự thấy Vương Cẩn Hòa đi tới có chút vui mừng: "Đông gia, cô đến rồi." "Tình hình năm nay thế nào rồi?

Những thứ tôi dặn đã trồng hết chưa?" "Huyền chủ cứ yên tâm, những gì cần trồng chúng tôi đã trồng xong hết rồi ạ." "Vậy thì tốt." "À phải rồi Huyền chủ, trước đây có một địa chủ tìm đến, nói trong tay ông ta có ngàn mẫu đất hỏi người có muốn mua không, tôi đã dặn ông ấy cứ giữ lại trước." Lương quản sự mở lời nói.

Vương Cẩn Hòa có chút bất ngờ, không ngờ lại có người tìm đến tận cửa để bán đất. "Ông ta sao lại muốn bán đất chứ?" Làm địa chủ chẳng phải đất càng nhiều càng tốt sao?

Sao vị địa chủ này lại không giống người khác vậy? "Nếu là ngày thường thì vị địa chủ này chắc chắn sẽ không đời nào chịu bán đất, nhưng bây giờ ông ấy không còn cách nào khác đành phải bán thôi." "Có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa hỏi thêm một câu. "Vị địa chủ này họ Long, tính tình khá tốt, năm thiên tai cũng giúp đỡ không ít bá tánh, ở huyện Phúc An cũng là một thiện nhân rất có tiếng.

Ông ấy có hai người con trai, con cả đi làm ăn, ai ngờ lại bị người ta lừa gạt, bây giờ nợ không ít tiền, không còn cách nào khác đành phải bán đất để trả nợ." Lương quản sự cũng rất thông cảm với địa chủ Long.

Con trai của địa chủ Long cũng là người tốt, một người tốt như vậy cuối cùng lại bị người ta lừa gạt.

Bây giờ lại rơi vào tình cảnh phải bán đất để trả nợ. "Đã bị lừa rồi sao không đi báo quan?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Cái này thì tôi không rõ." Lương quản sự chỉ biết một ít về chuyện này, những chuyện khác thì không rõ, vấn đề của Vương Cẩn Hòa ông ấy cũng không biết phải trả lời thế nào. "Ông đi thông báo với địa chủ Long, mảnh đất đó tôi muốn." "Vâng, tôi đi ngay."Địa chủ Long sau khi biết

Vương Cẩn Hòa muốn mua đất của ông thì rất mừng, đi theo Lương quản sự đến. "Tham kiến Huyền chủ." "Đứng lên đi địa chủ Long, tôi nghe Lương quản sự kể chuyện nhà ông rồi.

Nếu các ông có bằng chứng mình bị lừa gạt, hoàn toàn có thể đi kiện quan, sao lại rơi vào bước đường phải bán đất thế này?" Địa chủ Long nở nụ cười khổ sở trên mặt, bất lực nói: "Nếu có thể thì tôi cũng không muốn bán mảnh đất này, đây là do tổ tiên nhà chúng tôi truyền lại, đến đời tôi lại phải bán đất, trong lòng tôi khó chịu vô cùng." Nghe lời địa chủ Long nói, Vương Cẩn Hòa cũng không lên tiếng ngắt lời. "Lúc đó con trai tôi đã ký hợp đồng hợp tác với bọn chúng, ai ngờ sau đó phát hiện hợp đồng mất rồi, bọn chúng liền nói con trai tôi lừa đảo, bắt chúng tôi phải bồi thường thiệt hại của bọn chúng.

Cho dù chúng tôi biết chuyện này là do bọn chúng làm, cũng không có cách nào khác, chỉ có thể trơ mắt nhìn sự việc xảy ra." Hơn nữa số tiền này nhất định phải bồi thường, nếu không người ngồi tù sẽ là bọn họ.

Ông không thể để con mình gặp chuyện.

Đồ vật mất rồi có thể kiếm lại, người mất rồi thì thật sự mất rồi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu hiểu ra, hóa ra là bị người ta lừa gạt.

Khi Vương Cẩn Hòa đang suy nghĩ xem phải giúp họ thế nào thì bên ngoài có một người đàn ông bước vào, trông rất giống địa chủ Long, chắc hẳn là con trai của ông ấy. "Cha, chúng ta không bán đất nữa, con sẽ nghĩ cách tìm lại mọi thứ." "Con đang nói linh tinh gì vậy?

Chương 791

Bọn chúng rõ ràng là cố tình chơi đểu, muốn gây rắc rối cho con, con làm vậy chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao?" Địa chủ Long trừng mắt nhìn con trai mình gay gắt nói.

Đứa trẻ này là người thông minh, nhưng lại cố chấp, không biết biến thông chút nào. "Nguyên Lâm, anh đi gọi Tô Ngọc đến đây một chuyến." "Vâng, phu nhân." Tô Ngọc nhận được tin tức liền cưỡi ngựa đến, thấy Vương Cẩn Hòa đi tới đánh giá mình, biết cô không sao mới yên tâm. "Tiểu Hòa, em gọi anh đến có chuyện gì sao?" "Vâng, đây là địa chủ Long, vì chuyện gia đình mà muốn bán đất cho chúng ta.

Chuyện nhà ông ấy em cảm giác là bị người ta chơi đểu, nên muốn anh qua xem có thể giúp họ được không.

Những năm thiên tai của Huyền quốc, gia đình họ cũng đã giúp đỡ không ít." Vương Cẩn Hòa đã đề xuất, Tô Ngọc tự nhiên sẽ không từ chối. "Kể rõ chuyện cho ta nghe xem rốt cuộc là thế nào." Tô Ngọc nhìn địa chủ Long và con trai ông hỏi.

Địa chủ Long phản ứng đầu tiên, kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc nghe một lượt, những chỗ còn thiếu sót cũng được con trai ông bổ sung. "Chuyện là như vậy đấy ạ." Tô Ngọc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, chuyện này nói dễ giải quyết thì cũng dễ, nói khó thì cũng khó, chỉ xem phải làm thế nào thôi. "Tô Ngọc, anh có cách giúp họ không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Cách thì chắc chắn có, em trước tiên nói cho anh biết những kẻ đó ở đâu đã." "Bọn chúng sống trong huyện thành, số tiền trong tay em bọn chúng còn chưa lấy được nên tạm thời sẽ không rời đi đâu." "Được, chuyện này anh sẽ cho người đi xử lý."

Tô Ngọc giao phó xong mọi việc, liền để cha con địa chủ Long tự mình ở lại đây chờ tin tức.

Đến khi mặt trời sắp lặn, Nguyên Bảo mới cùng Nguyên Lâm trở về: "Thiếu gia, đồ đã lấy về rồi, nhưng mà..." "Nhưng mà sao?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi. "Những kẻ đó không chỉ chơi đểu mà còn bắt cóc không ít trẻ con, tôi xem qua thì những đứa trẻ đó đều là con nhà giàu có hoặc quyền quý, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì đối với chúng ta không có lợi." Nhiều người có quyền thế như vậy mà con cái đột nhiên mất tích, nếu chuyện này bùng phát ra thì tuyệt đối sẽ khiến bọn họ trở tay không kịp.

Con trai của địa chủ Long nghe nói những kẻ đó còn buôn bán trẻ con thì sợ đến ngây người. "Cái... cái chuyện này tôi không biết." Nhìn người sợ đến mức đó, Tô Ngọc không nói gì.

Với cái gan này thì anh ta còn dám làm được trò trống gì nữa chứ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc Tô Ngọc: "Anh đừng làm người ta sợ chứ." "Cậu đã liên lạc với những kẻ đó bằng cách nào?" Tô Ngọc nhìn anh ta hỏi. "Long An, con mau nói đi, rốt cuộc là chuyện gì thế này." Buôn bán trẻ con đây là trọng tội lớn đấy. "Đây là do một người bạn của tôi giới thiệu, anh ta có mối quan hệ rất tốt với những kẻ đó, thường xuyên cùng bọn họ đi ăn uống rượu chè.

Cũng chính anh ta dẫn tôi đi gặp những kẻ đó để làm ăn, tôi cũng chỉ nghĩ là bạn bè giới thiệu nên không suy nghĩ nhiều, ai ngờ lại biến thành ra nông nỗi này." Chỉ cần nghĩ đến người bạn của mình lại lừa gạt mình, Long An trong lòng có chút khó chịu.

Anh ta đối xử với người đó vẫn chưa đủ tốt sao?

Tại sao lại phải lừa gạt anh ta như vậy? "Xem ra cậu và người đó có mối quan hệ khá tốt đấy nhỉ." Long An kéo kéo khóe miệng dường như muốn cười nhưng lại không tài nào cười nổi. "Không muốn cười thì đừng cười nữa, xấu chết đi được." Tô Ngọc chê bai nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ.

Người này không thể nói chuyện tử tế hơn được sao? "Người làm ăn mà lại phạm phải sai lầm sơ đẳng thế này, đây cũng là cậu đáng đời." Vì quan hệ tốt mà không tìm hiểu rõ ràng đã hợp tác với người ta, không lừa anh ta thì lừa ai chứ?

Vương Cẩn Hòa vô cùng tán thành gật đầu.

Anh em ruột còn phải sòng phẳng tính toán, người này ngay từ đầu đã phạm phải sai lầm không thể tha thứ được.

Địa chủ Long không vui nhìn Long An một cái: "Đã nói với con rồi, nhìn người phải học cách dùng tâm mà nhìn, đừng chỉ dùng mắt mà nhìn, có những lúc mắt sẽ lừa người đấy." "Cha, con biết rồi, sau này sẽ không thế nữa đâu." Cha có thể đừng nói nữa được không, nghe mà trong lòng khó chịu quá.

Cái cảm giác bị người ta lừa gạt này thật sự không hề dễ chịu chút nào.

Tô Ngọc nhìn đối phương, người này chắc chắn sẽ còn có lần sau, đồ ngốc nghếch.

Đối mặt với ánh mắt không tin tưởng của bọn họ, Long An hận không thể tìm một cái hố chui xuống cho rồi, đỡ phải ở đây mất mặt xấu hổ. "Thôi được rồi, bây giờ không phải lúc để cậu ở đây bi lụy.

Cậu dẫn đường, đưa tôi đi tìm người bạn kia của cậu.

Nếu anh ta biết rõ chuyện này, sau này có thể sẽ bị chém đầu đấy." Long An lập tức im lặng, anh ta cũng không biết người kia có biết chuyện hay không.

Chỉ là... "Tôi cảm giác anh ta chắc hẳn biết rõ mọi thứ." Long An im lặng một lát rồi nhìn Tô Ngọc nói rất nghiêm túc.

Với lời này của Long An thì anh ta tin, người đó có mối quan hệ tốt với bọn lừa đảo như vậy, nói là không biết thì thật sự không mấy khả năng. "Nhưng tôi có một điểm không hiểu lắm." "Nói đi." "Hoàn cảnh gia đình anh ta cũng rất tốt, tại sao lại làm ra loại chuyện trái lương tâm thế này?" Đây là điều Long An không thể lý giải.

Tô Ngọc còn tưởng anh ta muốn hỏi gì, không ngờ chỉ là chuyện này. "Phạm tội còn cần lý do sao?" Long An ngẩn người một lát, ngây ngốc nhìn Tô Ngọc hỏi: "Cần sao?" "Không cần, khi người ta thật sự muốn phạm tội thì sẽ tự tìm cớ cho mình, chứ không phải lý do." Có những người thật sự vì một vài nguyên nhân mà lựa chọn đi vào con đường không lối thoát, nhưng có những người chỉ đơn thuần vì muốn phạm tội mà phạm tội.

Lời nói của Tô Ngọc khiến Long An im lặng, anh ta biết Tô Ngọc nói là thật. "Tôi dẫn anh đi, nếu như... thôi bỏ đi, đây là con đường anh ta tự chọn, mỗi người đều phải trả giá cho lựa chọn của mình." Anh ta làm ra chuyện như vậy cuối cùng sẽ có kết cục thế nào, có lẽ bản thân anh ta đã sớm biết rồi, cũng không cần anh ta cố ý nhắc nhở gì. "Cậu cứ nắm rõ trong lòng là được, Tiểu Hòa là Huyền chủ ở đây, cô ấy sẽ không để loại chuyện này xảy ra ở đây, tôi cũng sẽ không để những chuyện này ảnh hưởng đến danh tiếng của cô ấy, vì vậy để giết gà dọa khỉ, tôi sẽ lấy những kẻ này ra 'mổ xẻ'." Tô Ngọc nói với Long An chỉ là để anh ta có sự chuẩn bị tâm lý, đừng nghĩ lung tung.

Nếu người bạn kia của anh ta thật sự làm ra chuyện này, anh ta sẽ không tha cho những kẻ đó.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu, những kẻ buôn bán trẻ em là tội không thể tha thứ. "Loại người buôn bán trẻ con thì dù có bị phanh thây xẻ thịt cũng đáng đời, vậy nên đừng nghĩ đến việc cầu xin cho người bạn được cho là của cậu kia, khi anh ta tính kế cậu thì anh ta đâu có nghĩ cậu là bạn của anh ta đâu." Long An bị Vương Cẩn Hòa thuyết phục, Huyền chủ nói đúng.

Anh ta vốn dĩ chưa bao giờ coi mình là bạn, nếu không thì sao lại cùng người khác tính kế anh ta chứ?

Nghĩ đến đây, Long An kiên định hơn bao giờ hết, nhìn Tô Ngọc nói: "Đi thôi, tôi dẫn các anh đi." "Tiểu Hòa, anh đi với cậu ta một chuyến, em đưa Nguyên Lâm về trước đi, chuyện mua đất để sau khi chúng ta xử lý xong mọi việc rồi nói." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa dặn dò.

Bây giờ trời đã bắt đầu tối rồi, Vương Cẩn Hòa ở lại đây anh không yên tâm. "Được, chờ các anh đi rồi em sẽ về." Tô Ngọc dẫn Long An và Nguyên Bảo đi, Nguyên Lâm đứng cạnh Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, chúng ta về thôi ạ." "Được." Tô Ngọc cùng Long An đến một trạch viện trong huyện thành.

Tô Ngọc túm lấy cổ áo Long An, phi thân đưa anh ta vào trong.

Long An bị hành động đột ngột đó làm cho sợ hết hồn.

Chương 792

May mà anh ta có tự biết mình nên đã cố gắng bịt chặt miệng để không kêu lên, nếu không thì mất mặt lắm.

Long An đi theo sau Tô Ngọc bỗng thấy hơi sợ hãi, vị này nhìn có vẻ cũng không phải là người hiền lành gì.

Tô Ngọc đi thẳng đến thư phòng trước tiên.

Khi đến nơi, quả nhiên bên trong có người. "Mấy đứa trẻ này các người định khi nào thì tống đi?

Cứ giữ ở đây mãi chỉ gây phiền phức cho ta thôi." Một giọng nói vang lên từ bên trong.

Nghe thấy giọng nói này, hy vọng cuối cùng của Long An tan vỡ, hóa ra người đó thật sự có liên quan đến đám lừa đảo này. "Ngươi vội vàng gì chứ?

Đồ cần lấy đều đã lấy được rồi thì chúng ta tự nhiên sẽ rời đi.

Sao?

Hãm hại bạn của ngươi nên tâm trạng không tốt à?" Giọng nói lạnh nhạt của người bạn của Long An vang lên: "Tôi và anh ta không phải bạn bè." Long An theo bản năng siết chặt tay, anh ta coi người này là bạn tốt tâm giao, vậy mà trong mắt người đó mình chẳng là gì sao? "Đừng giả vờ nữa, đừng tưởng ta thật sự không biết, sợ chúng ta cũng giống những người khác, khiến người bạn này của ngươi tan cửa nát nhà sao?

Yên tâm, mặt mũi của ngươi chúng ta vẫn phải nể đấy." Người bên trong chế giễu nói.

Long An đứng ngoài nghe mà cả người lạnh toát, mục đích ban đầu của những kẻ này lại là gia đình anh ta. "Các ngươi cứ thử xem, ở huyện Phúc An này có thoát thân được một cách thần không biết quỷ không hay không." "Sao?

Định tố cáo à?

Đừng quên ngươi cũng là người trong bọn ta đấy, đừng tưởng mình thoát ra được, sống an ổn vài năm rồi là mình trở thành người bình thường rồi." Nghe đến đây còn gì mà không hiểu nữa?

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, Nguyên Bảo nhấc chân đá tung cửa.

Người bên trong bị Nguyên Bảo làm cho giật mình, quay đầu nhìn người đang đứng ở cửa: "Long An, hóa ra là ngươi?" "Xem ra bài học chúng ta dành cho ngươi vẫn chưa đủ, dám không ngoan ngoãn nghe lời." Long An nhìn người đang nói: "Các người làm vậy sẽ gặp báo ứng." Những kẻ này ngay cả trẻ con cũng không tha, bọn chúng đã không thể gọi là người nữa rồi.

Bọn chúng chính là đồ súc sinh. "Chỉ bằng mấy người bọn ngươi thôi sao?

Không tự lượng sức." Tô Ngọc đưa tay gãi gãi tai, đã lâu lắm rồi anh không nghe ai khinh thường mình như vậy.

Đặt tay lên vai Nguyên Bảo, Tô Ngọc thản nhiên nói: "Nguyên Bảo, bọn chúng đang coi thường anh đấy à?" "Thiếu gia không phải coi thường anh, mà là coi thường chúng ta." "Chậc, phiền phức thật.

Đánh cho tàn phế đi." Loại người này mà nhân từ với bọn chúng thì chính là tàn nhẫn với những gia đình đã mất con.

Có những người có thể có nhiều con, nhưng có những người chờ đợi mấy năm trời mới có được một đứa con.

Rơi vào tay những kẻ này thì còn có thể có ngày lành nào để sống chứ? "Vâng." Những kẻ bên trong khinh thường cười, chỉ có hai người mà thôi, thật sự tưởng mình là tuyệt thế cao thủ sao?

Thế nhưng khi bọn chúng đối mặt với Nguyên Bảo thì hoàn toàn ngây người, nắm đấm của người này là làm bằng sắt à?

Sao lại cứng như vậy?

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng, người bạn kia của Long An ngồi đó lạnh lùng nhìn bọn chúng bị phế, bị đánh cho tàn phế mà mắt cũng không chớp lấy một cái.

Anh ta vẫn luôn khinh thường việc giao du với những kẻ này, bây giờ tốt rồi, rơi vào tay người khác có kết cục như vậy, thật khiến người ta hả hê. "Phượng Lĩnh, đừng tưởng ngươi rời đi rồi là người bình thường, nếu ngươi không cứu chúng ta, sau này ngươi cũng sẽ chết thôi." Phượng Lĩnh tùy ý nhún vai: "Không sao cả, mấy năm trước ta vốn đã phải là một người chết rồi, có thể sống thêm mấy năm này đối với ta mà nói đã là lời lắm rồi." Nhìn Long An bên cạnh một cái, Phượng Lĩnh không nói gì.

Nhưng trong lòng lại rất vui khi có Long An làm bạn.

Đây là lần đầu tiên anh ta có bạn sau khi rời khỏi nơi đó.

Sự tin tưởng của Long An cũng khiến anh ta rất tham lam, luôn muốn giữ lại, chỉ là không ngờ lại gặp phải những kẻ này ở đây.

Long An nhìn Phượng Lĩnh nhất thời cũng không biết nên nói gì cho phải, nghe thấy anh ta thờ ơ với tính mạng của mình như vậy, trong lòng có chút khó chịu, người này rốt cuộc đã trải qua những gì?

Người bị phế tay kia, mặt mày tái mét ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Chuyện này không liên quan đến ngươi, tại sao lại nhúng tay vào?" "Tôi tên Tô Ngọc." Người nằm dưới đất trợn tròn hai mắt, không dám tin nhìn Tô Ngọc, anh ta lại chính là Ngọc Vương không tốn một binh một tốt đã chiếm được không ít thành trì của Tề quốc sao?

Cũng là vị phù hoa công tử kia sao? "Ngươi lại là Ngọc Vương?" Một Vương gia cao cao tại thượng lại xuất hiện ở nơi nhỏ bé thế này.

Ngay cả Phượng Lĩnh cũng nhìn Tô Ngọc, sớm đã nghe danh Ngọc Vương, chỉ là không ngờ lại gặp ở đây.

Vị Ngọc Vương này dường như không giống với trong lời đồn cho lắm. "Không giống à?" "Ngươi đường đường là một Vương gia không ở kinh thành, chạy đến nơi thâm sơn cùng cốc này làm gì?" Người dưới đất tức giận nói.

Lần này bọn chúng thua không oan, ai bảo bọn chúng lại gặp phải Ngọc Vương chứ. "Huyện Phúc An là đất phong của vợ ta, các ngươi dám gây sự trên đất phong của vợ ta, muốn chết à?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn những kẻ dưới đất, lạnh giọng hỏi.

Bị Tô Ngọc nhắc nhở như vậy, mấy tên lừa đảo này mới nhớ ra đây là huyện Phúc An, là đất phong của Trường Ninh Huyền chủ, mà Trường Ninh Huyền chủ đồng thời cũng là Ngọc Vương phi. "Thua dưới tay Ngọc Vương ta không uổng." Nhìn Phượng Lĩnh, người nằm dưới đất đột nhiên cười phá lên. "Phượng Lĩnh à Phượng Lĩnh, vì bảo vệ gia đình Long An mà ngươi lại để lộ hành tung của mình, ngươi có biết một khi hành tung bại lộ, chờ đợi ngươi chính là sự truy sát không ngừng nghỉ không." Tô Ngọc nghe cái tên Phượng Lĩnh thì ít nhiều cũng thấy quen tai: "Nguyên Bảo, cái tên này có hơi quen không?" "Thiếu gia, đó là sát thủ kim bài của Vọng Giang Lâu, mất tích mấy năm nay không ngờ lại gặp ở đây." Nguyên Bảo nhìn Phượng Lĩnh có chút hứng thú, thậm chí hơi ngứa tay, muốn đấu chiêu với người này.

Nghe lời Nguyên Bảo nói, Tô Ngọc mới nhớ ra người này là ai, sát thủ có võ công tốt nhất của Vọng Giang Lâu, mấy năm trước không biết vì sao lại rời khỏi Vọng Giang Lâu, sau đó mất hết tin tức, không ngờ người này lại ở huyện Phúc An.

Đưa tay xoa cằm, anh đánh giá Phượng Lĩnh từ trên xuống dưới.

Phượng Lĩnh bị Tô Ngọc nhìn mà cả người không thoải mái, cảm giác ánh mắt của Tô Ngọc giống như đang nhìn một món hàng vậy, ánh mắt này khiến người ta cả người đều không được dễ chịu cho lắm.

Nhưng vì người ta không có ác ý, anh ta cũng không thể nói gì. "Ngươi vì sao lại rời khỏi Vọng Giang Lâu?" "Vọng Giang Lâu đã thay đổi rồi." "Những đứa trẻ này..." "Mang về nuôi dưỡng thành sát thủ." Sát thủ của Vọng Giang Lâu chính là từ đó mà ra.

Bọn chúng sẽ không quan tâm những đứa trẻ này có còn gia đình hay không, cũng sẽ không quan tâm những đứa trẻ này có còn nhỏ hay không, bọn chúng chỉ cần kết quả, là những đứa trẻ xuất sắc có thể được nuôi dưỡng thành sát thủ. "Những đứa trẻ mà bọn chúng bắt đi không chỉ có chừng này, ở những nơi khác cũng có, còn những đứa trẻ bị bắt ở huyện Phúc An này thì tôi đều đã giấu đi rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể cho chúng trở về." Phượng Lĩnh mở lời nói.

Anh ta chính là bất mãn với cách làm của Vọng Giang Lâu nên mới rời đi.

Chương 793

Lâu chủ trước đây những đứa trẻ được đưa về đều là tự nguyện đi theo, hơn nữa lâu chủ trước đây nuôi dưỡng sát thủ cũng sẽ không dùng bất cứ thủ đoạn nào.

Vọng Giang Lâu bây giờ đã không còn là Vọng Giang Lâu ngày trước nữa, nơi này cũng không đáng để anh ta tiếp tục ở lại.

Vì vậy anh ta đã chọn rời đi.

Với tài năng của anh ta, việc không để người của Vọng Giang Lâu tìm thấy rất đơn giản.

Bọn chúng vì muốn ép anh ta quy phục nên đã cố ý động đến gia đình Long An, cuối cùng anh ta nói để gia đình Long An chịu thiệt lớn thì bọn chúng cũng đồng ý.

Khi cha của Long An đi tìm Huyền chủ mua đất, anh ta đã biết sự dơ bẩn của Vọng Giang Lâu sắp bị triều đình biết đến.

Vương Cẩn Hòa biết rồi, Ngọc Vương biết cũng không còn xa nữa.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn Phượng Lĩnh nói: "Ngươi đúng là giỏi tính toán thật đấy." Lại dám tính toán cả anh vào, không thể không nói người này gan thật lớn.

Phượng Lĩnh im lặng không nói gì, anh ta quả thật đã tính toán.

Không thể tự mình đến, có những kẻ này ở đây thì bất kỳ tin tức nào cũng không thể truyền ra ngoài, chỉ có thể dùng cách này để thu hút sự chú ý của Vương Cẩn Hòa, từ đó để Tô Ngọc biết chuyện này. "Những đứa trẻ đó ở đâu?" "Đi theo tôi." Phượng Lĩnh dẫn Tô Ngọc đi tìm những đứa trẻ, còn về Long An thì anh ta vẫn chưa nghĩ ra nên giải thích thế nào, cứ tạm thời như vậy đã.

Phượng Lĩnh dẫn Tô Ngọc tìm thấy những đứa trẻ thì chúng đều đã ngủ. "Chúng đều ở đây cả, Vương gia có thể cho người của huyện nha thông báo cho gia đình chúng đến tìm người, nhưng tốt nhất là ngày mai hãy đến." Bây giờ đã rất muộn rồi, bọn họ đến cũng không tiện. "Ừm." "Ngươi là người thông minh, chắc hẳn biết tiếp tục ở lại đây không có lợi gì cho ngươi." Tô Ngọc nhìn Phượng Lĩnh nói.

Phượng Lĩnh mím chặt môi không nói gì.

Anh ta tự nhiên biết ý Tô Ngọc nói là gì, nhưng anh ta đã sống ở đây mấy năm rồi, đã thích nơi này.

Nơi này phong tục dân dã chất phác, dưới sự dẫn dắt của Ngọc Vương phi, cuộc sống ngày càng thịnh vượng, mỗi lần nhìn thấy bá tánh bên ngoài vui vẻ trò chuyện, trong lòng anh ta cũng cảm thấy vui lây.

Nghe họ nói chuyện Hoàng thượng, nói Ngọc Vương, nói Ngọc Vương phi. "Tôi không muốn rời khỏi đây." Khi Tô Ngọc định rời đi thì Phượng Lĩnh đột nhiên mở lời.

Anh ta thật sự không muốn rời khỏi nơi này.

Cho dù sau này Long An vì chuyện này mà có khoảng cách với anh ta, anh ta cũng không muốn rời đi. "Tùy ngươi." Tô Ngọc rời đi, chỉ để mấy người của Vọng Giang Lâu bị Nguyên Bảo và ám vệ kéo lê ra ngoài như chó chết.

Phượng Lĩnh đi trở lại thì thấy Long An vẫn ngồi ở đó.

Nghe tiếng bước chân, Long An ngẩng đầu nhìn Phượng Lĩnh đang bước vào.

Hai người đều không nói gì, cuối cùng Phượng Lĩnh không chịu nổi bầu không khí như vậy đành mở lời: "Xin lỗi, tôi đã lừa dối cậu."

Long An im lặng lắc đầu.

Sau khi biết nguyên nhân Phượng Lĩnh làm như vậy, Long An không cách nào ghét Phượng Lĩnh được.

Phượng Lĩnh sẽ bị những người trước đây tìm thấy, tất cả đều là vì anh ta.

Anh ta có tư cách gì mà tức giận chứ? "Sau này cậu có tính toán gì không?" "Tiếp tục ở lại đây, mặc dù tôi nên rời đi chứ không phải ở lại." Phượng Lĩnh mở lời nói. "Tại sao lại nên rời đi?" "Những người trước đây sẽ không tha cho tôi, nhưng cũng không sao cả, chuyện này đối với tôi cũng không quan trọng đến thế." Phượng Lĩnh mở lời nói.

Long An không nói gì, Phượng Lĩnh nhìn anh ta: "Chúng ta sau này vẫn là bạn chứ?" Long An nhìn Phượng Lĩnh gật đầu: "Ừm." Trên mặt Phượng Lĩnh nở nụ cười, có câu nói đó của anh ta là đủ rồi. "Về nghỉ ngơi trước đi, nói với cha cậu một tiếng là không cần bán đất nhà cậu nữa." Long An gật đầu: "Chuyện nhà tôi cảm ơn cậu." Phượng Lĩnh lắc đầu không nói gì, nói nghiêm khắc thì chuyện này cũng có trách nhiệm của anh ta trong đó.

Nếu không phải anh ta, những kẻ kia cũng sẽ không tìm phiền phức cho gia đình Long An.

May mà bây giờ mọi chuyện đều đã ổn thỏa.

Tô Ngọc cùng Nguyên Bảo đưa người đến huyện nha, nghe tin Tô Ngọc đến, huyện lệnh vội vàng chạy ra nghênh tiếp. "Tham kiến Vương gia." "Đưa mấy người này xuống đi, đều là bọn lừa đảo bắt cóc người, ngày mai ông thông báo cho những gia đình mất con đến nhận người." Huyện lệnh nhìn mấy người dưới đất, sắc mặt có chút khó coi.

Không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy, hơn nữa còn ở địa phận do ông quản lý. "Vương gia, chuyện này có biết là do ai làm không?" Huyện lệnh sắc mặt khó coi hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Đã biết rồi." "Có cần hạ quan phối hợp không?" Những kẻ buôn bán trẻ con này, không xứng đáng được gọi là người.

Bọn chúng không có tư cách tiếp tục sống.

Tô Ngọc lắc đầu: "Chuyện này tôi sẽ xử lý, ông không cần nhúng tay vào." Huyện lệnh có chút bất ngờ nhìn Tô Ngọc: "Vì sao?" Chuyện này chẳng phải là việc của triều đình sao?

Nhìn dáng vẻ Vương gia sao lại giống như tự mình muốn đi đối phó vậy? "Chuyện này là do môn phái giang hồ làm, các ông nhúng tay vào chưa chắc đã là đối thủ của bọn chúng, chuyện giang hồ thì cứ dùng quy tắc giang hồ mà giải quyết." Tô Ngọc lạnh giọng nói.

Huyện lệnh hít một hơi, hiểu ra ý của Tô Ngọc: "Vậy mấy người này thì sao ạ?" "Cứ xử lý theo lẽ phải đi, tôi không mong bọn chúng còn có thể sống sót." Tô Ngọc nhìn huyện lệnh lạnh giọng mở lời nói.

Sắc mặt huyện lệnh hơi biến đổi, nhìn Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Trước đó còn nói bọn họ không phải đối thủ, bây giờ lại làm như vậy, Vương gia có nghĩ đến cảm nhận của bọn họ không? "Vương gia, chuyện này hay là chúng ta cùng nhau..." "Người của một tổ chức sát thủ, nha dịch của ông đi bao nhiêu thì đủ cho bọn chúng giết?" Tô Ngọc thản nhiên nhìn huyện lệnh hỏi.

Khóe miệng huyện lệnh khẽ giật giật, nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

So với sát thủ chuyên nghiệp, người bên ông tự nhiên không phải là đối thủ.

Hèn chi Vương gia lại nói bọn họ không phải đối thủ, bây giờ xem ra không chỉ không phải đối thủ, nếu thật sự đối đầu có lẽ chính là đi chịu chết.

Tô Ngọc nhìn huyện lệnh một cái: "Biết phải làm thế nào rồi chứ?" Huyện lệnh vô thức gật đầu: "Vương gia cứ yên tâm, hạ quan nhất định sẽ không gây phiền phức cho người." "Ừm." Tô Ngọc nhìn những kẻ dưới đất một cái: "Đừng để bọn chúng sống quá thoải mái." Cơ thể huyện lệnh run lên, trong lòng hiểu rõ lần này Tô Ngọc thật sự tức giận rồi. "Vương gia, hạ quan đã hiểu." "Ừm, tôi về trước đây." "Vâng." Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo trở về, trên đường về Nguyên Bảo đột nhiên nhớ ra Vọng Giang Lâu này dường như còn có chút quan hệ với Cố Hề Nhược. "Thiếu gia, Vọng Giang này dường như có liên quan đến Cố Hề Nhược." "Đúng là có chút quan hệ, đây cũng là lý do Vọng Giang phái sát thủ giúp Cố Hề Nhược giết Cố Ngạn Kỳ." Tô Ngọc biết chuyện này nhiều hơn Nguyên Bảo một chút.

Nguyên Bảo nghe lời này xong, biểu cảm có chút kỳ lạ: "Thiếu gia, anh nói Cố Hề Nhược này rốt cuộc đã làm thế nào chứ?" Bên cạnh cô ta lại có nhiều người đàn ông xuất sắc như vậy, mỗi người đều rất tốt với cô ta, thậm chí vì cô ta mà cam tâm tình nguyện làm một số chuyện bình thường không thể làm được.

Cố Hề Nhược trên người có điểm gì hấp dẫn bọn họ đến vậy?

Khiến những người này làm ra chuyện như thế?

Chương 794

"Thiếu gia, Cố Hề Nhược này nói về ngoại hình thì không có ngoại hình, nói về vóc dáng thì vóc dáng cũng chẳng ra sao, anh nói tại sao những người này lại tốt với cô ta đến vậy chứ?" Nguyên Bảo vẫn có chút không thể lý giải suy nghĩ của những người này.

Tô Ngọc không nói gì, về điểm này anh cũng có chút tò mò.

Cố Hề Nhược quả thật là một người có năng lực, có thể khiến nhiều đàn ông như vậy cam tâm tình nguyện làm việc cho mình, vậy cũng là một nhân tài. "Cho người điều tra xem mối quan hệ của cô ta với những người này rốt cuộc là thế nào." Bây giờ vẫn chưa biết sau lưng Cố Hề Nhược còn có thể nhảy ra bao nhiêu người nữa.

Trước tiên phải điều tra rõ ràng về Cố Hề Nhược này rồi mới tính toán sau.

Biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. "Vâng." Khi Tô Ngọc về đến nhà, Vương Cẩn Hòa đang đọc sách mà chưa ngủ.

Anh đi đến, đưa tay lấy cuốn sách khỏi tay Vương Cẩn Hòa, không đồng tình nhìn cô: "Muộn thế này rồi sao em còn chưa nghỉ ngơi?" Giờ này đã sớm qua giờ đi ngủ của Vương Cẩn Hòa rồi, cô không ngủ cũng đành, vậy mà lại còn ở đây đọc sách, cuốn sách này có gì hay mà đọc chứ? "Anh về rồi à?

Chuyện thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh, vội vàng hỏi. "Chuyện giải quyết xong thì tự nhiên anh về thôi." "Vậy chuyện nhà Long An rốt cuộc là thế nào?

Có phải có người cố ý muốn đối phó bọn họ không?" Vương Cẩn Hòa cau mày hỏi.

Một địa chủ bình thường, rốt cuộc là ai có thù hận lớn đến mức phải làm như vậy chứ? "Trước tiên lên giường đã rồi anh sẽ kể cho em nghe." Vương Cẩn Hòa vội vàng kéo Tô Ngọc đi về phía giường, ngồi xuống giường xong, Vương Cẩn Hòa vội vàng thúc giục: "Bây giờ ngồi rồi, anh mau nói đi rốt cuộc là chuyện gì thế này." Thấy Vương Cẩn Hòa tò mò đến mức đó, Tô Ngọc cũng không treo ngược nữa, mà mở lời nói: "Vấn đề này rất đơn giản mà." "Đơn giản?" Tô Ngọc kể lại toàn bộ sự việc cho Vương Cẩn Hòa nghe, Vương Cẩn Hòa nghe xong thì im lặng. "Người này đúng là dụng tâm lương khổ, Vọng Giang Lâu này thật sự không coi mình là người ngoài, con cái nhà người ta đang yên đang lành lại bị chúng bắt đi nuôi dưỡng thành sát thủ, thật đúng là không muốn sống nữa rồi." Vương Cẩn Hòa ghét nhất chính là loại người như bọn chúng.

Vì sự ích kỷ của bọn chúng mà bao nhiêu người phải chịu tổn thương?

Những đứa trẻ nhỏ như vậy, bọn chúng sao có thể nhẫn tâm làm ra loại chuyện này chứ? "Anh chỉ cho huyện lệnh động đến những kẻ bắt được tối nay thôi, còn về Vọng Giang Lâu, chúng ta sẽ dùng quy tắc giang hồ để xử lý." Sát thủ của Vọng Giang Lâu có thể không nhiều, nhưng có một điều, thực lực của bọn chúng đều rất cao.

Nếu thật sự ra tay, ai thua ai thắng còn chưa biết chừng. "Tô Ngọc, chuyện này có cần nói với Hoàng huynh không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc mở lời hỏi. "Chuyện này anh để huyện lệnh tự mình xem xét xử lý, có chuyện gì thì đừng đến tìm anh." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Vương Cẩn Hòa bị vẻ đường hoàng của Tô Ngọc chọc cười, đưa tay véo má Tô Ngọc, buồn cười lắc đầu nói: "Anh làm vậy có nghĩ đến tâm trạng của huyện lệnh người ta không?" "Anh vì sao phải nghĩ đến ông ta?

Ngoài chuyện này ra, anh không tìm phiền phức cho ông ta đã là ông ta nên biết đủ rồi." Vương Cẩn Hòa nghe lời nói lẽ đương nhiên của Tô Ngọc, lại có chút không nói nên lời, cô cảm thấy mình có chút không thể cãi lại Tô Ngọc. "Thôi được rồi, anh vui là được.

Chuyện nhà Long An đã ổn thỏa rồi, vậy là em không mua được đất nữa sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra chuyện này, mặt đầy vẻ ai oán nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc bật cười khẽ: "Đại khái là vậy." Cô lườm Tô Ngọc một cái, cái gì mà "đại khái là vậy" chứ, rõ ràng là như thế rồi. "Không mua được cũng không sao, sau này có cơ hội chúng ta lại mua, không nhất thiết phải là bây giờ.

Ở huyện Ninh Thủy, huyện Ninh An bên kia em đã có nhiều đất như vậy rồi, lương thực trồng ra chắc cũng đủ, tạm thời không cần lo lắng." Thế nhưng Vương Cẩn Hòa lại nhẹ nhàng lắc đầu: "Đất trong tay em vẫn còn quá ít, vẫn phải mua thêm nữa mới được." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, trong lòng có chút bất lực: "Em đúng là không chịu ngồi yên mà, em muốn thì anh sẽ cho người đi tìm xem có chỗ đất nào thích hợp, chúng ta sẽ mua ngay." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Được thôi, cứ theo lời anh nói." Tô Ngọc nhìn cô dáng vẻ ngoan ngoãn như vậy, trong lòng có chút xấu xa, rất muốn trêu chọc, hung hăng ức hiếp cô một phen.

Nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Tô Ngọc: "Anh muốn làm gì?" Tô Ngọc đột nhiên vươn tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, thấp giọng nói: "Chỉ là thấy em ngoan quá, rất muốn bắt nạt em." Mặt Vương Cẩn Hòa tối sầm lại, cô bất mãn nhìn Tô Ngọc, cái gì mà "rất muốn bắt nạt cô"?

Cô vươn tay đẩy người ra: "Đi ngủ." Tô Ngọc cũng không trêu chọc Vương Cẩn Hòa nữa, thả cô ra nghỉ ngơi.

Vương Cẩn Hòa nằm trên giường nhìn Tô Ngọc bên cạnh, người này hôm nay sao mà tốt bụng vậy? "Nhìn gì?

Bảo em đi ngủ mà em còn không vui à?

Hay là chúng ta làm chút chuyện khác?" Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa nhìn mình, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc, đột nhiên ghé sát lại nói.

Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhắm mắt lại chuẩn bị đi ngủ. "..." Tô Ngọc im lặng nhìn dáng vẻ giả bộ của Vương Cẩn Hòa, buồn cười lắc đầu.

Nếu anh thực sự muốn làm gì, cô nhắm mắt giả vờ ngủ là có thể giải quyết được sao?

Anh nằm xuống ôm lấy Vương Cẩn Hòa, suy nghĩ về chuyện của Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược này, chuyện trên người cô ta quá kỳ lạ.

Cô ta cũng không phải là loại người quá xuất sắc, dựa vào cái gì mà khiến nhiều đàn ông như vậy bán mạng vì cô ta, làm nhiều chuyện như thế?

Hơn nữa, đa số họ đều thích cô ta, cho dù cô ta đã có chồng rồi, dường như cũng không để tâm.

Vương Cẩn Hòa mở mắt nhìn Tô Ngọc cau mày không biết đang nghĩ gì, cô vươn tay ôm lấy cổ anh, thấp giọng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" "Chuyện của Cố Hề Nhược, anh muốn biết nguyên nhân cô ta có thể hấp dẫn nhiều đàn ông như vậy là gì." Tô Ngọc giải thích với Vương Cẩn Hòa. "Chờ giải quyết rõ vấn đề này, Cố Hề Nhược cũng không còn sống được bao lâu nữa." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa vào trong chăn rồi mới nói.

Nghe Tô Ngọc nói, Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Em cũng thấy chuyện này hơi kỳ lạ, sức hút của Cố Hề Nhược này cũng không lớn đến vậy." Tô Ngọc bên cạnh cười không ngừng, cô gái này nói toàn chuyện gì vậy. "Cũng có thể đám đàn ông đó tập thể bị mù mắt?

Nên mới để ý Cố Hề Nhược, bất chấp tất cả mà giúp cô ta." "Em nghĩ Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không những người như vậy cũng mù mắt sao?" Tô Ngọc nhịn cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Em thấy hai người đó chính là mù mắt, Lục Lăng Phong thì không phải mù mắt mà là tâm mù, vậy mà bị một người phụ nữ lừa cho xoay mòng mòng." "Tiểu Hòa, em nói xấu người ta như vậy không tốt lắm đâu." "Có gì mà không tốt, cho dù nói thẳng trước mặt Lục Lăng Phong em cũng dám, anh ta vốn dĩ là như vậy mà." Những thông tin đó vẫn là Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo và những người khác đưa cho cô, nếu không với chút IQ của anh ta, không biết còn bị Cố Hề Nhược lừa gạt bao lâu nữa. "Nếu không phải mấy anh dẫn dắt anh ta biết sự thật, e rằng bây giờ vẫn là một con dao sắc bén trong tay Cố Hề Nhược." Vương Cẩn Hòa bất mãn lẩm bẩm nói.

Tô Ngọc về điều này không nói thêm gì, nhưng anh rất tán thành lời Vương Cẩn Hòa. "Lục Lăng Phong cũng thật may mắn, nếu không phải mấy anh giúp anh ta, cả đời này anh ta cũng không biết Cố Hề Nhược là đồ giả mạo, cũng sẽ không biết ân nhân cứu mạng thật sự của anh ta bị Cố Hề Nhược hãm hại thành ra cái dạng đó." Nghĩ đến là có chút coi thường Lục Lăng Phong.

Tô Ngọc hết lần này đến lần khác bị Vương Cẩn Hòa chọc cười: "Lục Lăng Phong không liên quan gì đến chúng ta, ngoan nào, chúng ta không nói về người này nữa." "Cũng được, nói đến cũng thấy ghét, còn làm tâm trạng không tốt." "Nghỉ ngơi đi, nếu em tiếp tục nói nữa, lát nữa em lại không ngủ được." Vương Cẩn Hòa có cái tật này, quá giờ không ngủ được là sẽ cứ thao thức mãi.

Về điều này Tô Ngọc đã dùng không ít cách cũng không chữa được.

Anh chỉ có thể mỗi ngày để Vương Cẩn Hòa nghỉ ngơi đúng giờ.

Đương nhiên, có những lúc ngoại lệ. "Được." Sáng hôm sau, Tô Ngọc thức dậy liền đến huyện thành, chuyện của Vọng Giang Lâu cần phải giải quyết một chút.

Khi đến huyện thành, Long An và những người khác đều đã đến, bên ngoài còn có không ít người, xem ra đều là đến nhận lại con cái mình.

Chương 795

Trong sân có hơn ba mươi đứa trẻ, ánh mắt nhìn người có chút cảnh giác, ngay cả cha mẹ ruột ở ngay trước mặt, chúng cũng cảnh giác không muốn lại gần.

Tình huống này khiến những người đến nhận con đều vô cùng đau lòng.

Mới có bao lâu, con của họ sao lại thành ra thế này?

Một người phụ nữ cẩn thận đi đến bên cạnh đứa trẻ, vươn tay ôm lấy vào lòng: "Bảo Bảo, mẹ là nương đây, đều tại nương không tốt, là nương làm lạc mất con, con mắng nương đánh nương cũng được, đừng như vậy có được không?

Con như vậy nương đau lòng." Đứa trẻ nhìn người đang ôm mình, dường như đột nhiên phản ứng lại: "Nương." Người phụ nữ nghe con gọi mình, có chút nghẹn ngào nói: "Đều là lỗi của nương đã không bảo vệ tốt cho con." Cậu bé lắc đầu: "Không có." "Nương, con muốn học võ." "Được." Chỉ cần con trai nguyện ý, bất kể nó làm gì cũng được.

Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn tất cả cha mẹ nhận lại con cái mình, duy chỉ có hai đứa trẻ không có người thân đến đón.

Tô Ngọc đi qua nhìn hai đứa trẻ: "Cha mẹ các con đâu?" Hai đứa trẻ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Họ sẽ không đến đâu." "Tại sao?" Còn có người không muốn con cái của mình sao? "Là họ đã bán chúng con đi." "Chúng con tự tai nghe thấy.

Cha mẹ chúng con không thích chúng con, khi biết có người muốn mua trẻ con thì đã bán chúng con với năm mươi lượng bạc." "Họ đã nhận của người ta năm mươi lượng bạc, sao có thể đến tìm chúng con được." Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ quá đỗi bình tĩnh này, hơi nhíu mày: "Hiện tại các con không có chỗ nào để đi à?" Hai đứa trẻ gật đầu: "Không biết phải đi đâu." "Vậy các con có muốn đi theo ta không?" Đứa trẻ lớn hơn nhìn Tô Ngọc hỏi: "Đi theo ngài, chúng con cần làm gì?" "Học tập để bản thân trở nên mạnh mẽ, sau đó bảo vệ con cái của ta." "Ta sẽ cung cấp cho các con nơi ăn ở, môi trường học tập, đổi lại các con bảo vệ con cái của ta, điều này rất công bằng." Tô Ngọc nhìn họ nói.

Hai người nhìn nhau rồi gật đầu: "Được, chúng con đồng ý với ngài." Dù sao bọn họ cũng không có chỗ nào khác để đi, bảo vệ con cái thì bảo vệ thôi, không có gì to tát cả.

Chỉ cần cho bọn họ một chỗ dung thân là đủ rồi. "Vậy thì đi thôi." Hai đứa trẻ đi theo Tô Ngọc rời đi, sau khi họ rời đi, có một đôi cha mẹ run rẩy bước đến, không thấy người thì mới thở phào nhẹ nhõm, may mà đứa trẻ không có ở đây, nếu không khi về mà để người khác biết họ vì tiền đã bán con đi, thì họ sẽ mất hết mặt mũi.

Tô Ngọc không hề hay biết chuyện xảy ra ở đó, sau khi đưa hai đứa trẻ về, anh đã sắp xếp cho chúng nhập học. "Các con tên là gì?" "Ngài đặt tên cho chúng con đi." Tên trước đây chúng không muốn dùng nữa.

Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: "Nguyên Cửu, Nguyên Tứ." Hai người gật đầu: "Được." Đưa bọn trẻ về, Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ lớn lớn bên cạnh anh, có chút tò mò: "Anh nhặt được hai đứa trẻ từ đâu về vậy?" Hai đứa trẻ này cũng cỡ Tiểu Bảo, Tô Ngọc đưa người về có mục đích gì? "Là những đứa trẻ bị Vọng Giang Lâu bắt đi, những đứa khác đã được cha mẹ đưa về, hai đứa này là bị gia đình bán với năm mươi lượng bạc, cha mẹ không đến đón nên anh đưa về, chúng không muốn dùng tên cũ nên anh đặt tên là Nguyên Cửu và Nguyên Tứ." Vương Cẩn Hòa cau mày, có chút không thích cha mẹ của chúng: "Hiện tại huyện Phúc An còn có người cần bán con cái để sống qua ngày sao?" Nguyên Cửu nghe Vương Cẩn Hòa nói thì bình tĩnh mở lời: "Không cần bán con để sống qua ngày, chúng con không phải là đứa trẻ mà họ thích, nên họ đã bán chúng con đi, muốn giữ lại tất cả mọi thứ trong nhà cho những đứa con mà họ yêu thích nhất." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Nguyên Cửu: "Hai đứa là anh em ruột?" "Vâng, anh em ruột." Vương Cẩn Hòa không biết nên nói gì cho phải nữa, sao lại có những người cha mẹ độc ác đến vậy. "Tô Ngọc, đôi cha mẹ này thật sự quá độc ác rồi, những đứa trẻ bé như thế này mà đã bán đi rồi." Quan trọng là hai đứa trẻ này còn biết nữa chứ.

Nhìn chúng như vậy thì chắc đã không còn bất kỳ tình cảm nào với cha mẹ nữa. "Thiên tính không cần lý do, độc ác cũng không cần lý do." Vương Cẩn Hòa lập tức trở nên trầm mặc: "Anh nói đúng." "Nguyên Bảo, con đưa hai đứa nhỏ đi sắp xếp chỗ ở, sau đó bảo những người khác dạy chúng." "Vâng." Chờ hai đứa trẻ đi theo Nguyên Bảo rồi, Vương Cẩn Hòa mới nói: "Những người này làm cha mẹ kiểu gì vậy?

Sao lại có thể đối xử với con cái mình như thế?" "Em giận rồi sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Giận thì chắc chắn là có, chỉ là chúng ta cũng không thể nhúng tay làm gì, dù sao đây là chuyện của người ta." Điểm này Vương Cẩn Hòa vẫn biết.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói đúng, đây đúng là chuyện của người khác, chúng ta cũng không tiện can thiệp quá nhiều, còn về sau hai đứa trẻ này muốn làm gì, đó cũng là chuyện của chúng." "Anh nói đúng, hai đứa trẻ này anh định cho chúng đi theo Tiểu Bảo hay sao?" "Vẫn chưa nghĩ kỹ, trước tiên cứ để chúng đến thư viện học một chút, chuyện sau này thì sau này tính." Về điều này Tô Ngọc cũng không vội. "Được." Nguyên Tứ và Nguyên Cửu đến chỗ ở, Nguyên Tứ nhìn anh trai mình: "Anh à, chúng ta cứ thế này sao?" "Đương nhiên là không rồi, muốn dùng chúng ta để trải đường cho đứa con cưng của họ, cũng phải xem chúng ta có đồng ý hay không chứ." Trong mắt Nguyên Cửu lóe lên một tia độc ác.

Nguyên Tứ không nói gì, chúng đã từng mong đợi cha mẹ có thể đối xử tốt với chúng như đối với em trai, họ thực sự đã tốt với chúng, kết quả lại là vì muốn bán chúng đi, để chúng trải đường cho đứa trẻ kia.

Điều này làm sao chúng có thể cam tâm? "Bây giờ chưa cần quản nhiều như vậy, chúng ta cứ học tập thật tốt đã, đây không phải là cơ hội mà em luôn mơ ước sao?

Còn về chuyện sau này, chúng ta rồi sẽ gặp lại những người đó thôi." Nơi này cách nhà chúng không xa lắm, muốn về bất cứ lúc nào cũng được.

Nguyên Tứ không ngừng gật đầu: "Anh à, em thấy những người ở đây đều rất tốt." Vị phu nhân kia nói chuyện với chúng rất ôn hòa, không vì chúng bị bán làm hạ nhân mà coi thường chúng.

Thiếu gia cũng thực sự cho chúng một môi trường học tập tốt nhất.

Chúng thực ra đã khá mãn nguyện rồi.

Nguyên Cửu trên mặt nở nụ cười nhẹ: "Em nói đúng, phu nhân và thiếu gia đều rất tốt, chúng ta học giỏi bản lĩnh để giúp ngài ấy bảo vệ con cái ngài ấy." "Được." Hai đứa trẻ không lớn, nhưng trong cuộc trò chuyện đơn giản đã xác định được con đường tương lai mình phải đi như thế nào.

Nghỉ ngơi một ngày, sáng sớm hôm sau hai người đã dậy, thấy Tô Ngọc đang dẫn mấy đứa trẻ khác luyện võ trong sân, chúng đứng bên cạnh xem rất chăm chú.

Tô Ngọc thấy họ, đi tới hỏi: "Muốn học không?" "Muốn ạ." "Vậy thì cùng tập đi, tiện thể để các con làm quen với các con trai ta." Tô Ngọc đưa hai người qua.

Anh chỉ vào Tiểu Bảo và Tiểu Trí nói: "Đây là con trai ta, đại nhi tử Tô Tử Tiêu, nhị nhi tử Tô Tử Khâm, tiểu nhi tử Tô Ngôn Triệt, nữ nhi Tô Ngôn Hi, Tiểu Triệt và Hi Hi vẫn còn ngủ chưa dậy, chờ chúng dậy sẽ giới thiệu cho các con làm quen, hai con sau này cứ theo Tiểu Bảo và Tiểu Trí, còn ai theo ai thì các con tự quyết định." "Đại thiếu gia, nhị thiếu gia." Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn hai người gật đầu: "Các con khỏe không." "Được rồi, tiếp tục đi." Nguyên Cửu và Nguyên Tứ sau khi gia nhập mới biết Tô Ngọc lợi hại đến mức nào.

Nhưng hai người cũng học được không ít bản lĩnh.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc dạy dỗ thêm hai người nữa, vừa cắn táo vừa nói: "Ngọc ca ca sao lại có thêm hai đứa trẻ nữa vậy?" Nhà Ngọc ca ca sắp thành ổ trẻ con rồi, nhiều đứa trẻ như vậy, khi chúng làm ồn lên cũng khiến người ta đau đầu lắm chứ. "Đến rồi." "Ngọc ca ca, để mấy người ở thư viện dạy không được sao?

Anh sao phải tự mình làm, không mệt sao?" Nam Kiều thực sự không hiểu tâm tư của Tô Ngọc.

Mấy đứa trẻ này, để mấy người kia dạy là đã thừa sức rồi, hà tất phải tự mình ra tay?

Tô Ngọc đứng bên cạnh Nam Kiều cười nói: "Có những thứ họ có thể dạy, có những thứ không thể, vẫn phải tự anh làm." "Một tháng nữa anh sẽ đưa hết chúng đến thư viện." Nam Kiều nghe xong mới miễn cưỡng đồng ý: "Vậy thì tạm được." Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Đến đây chỉ để nói với anh chuyện này thôi sao?" "Đương nhiên không phải, có chút chuyện muốn nói với Ngọc ca ca." "Nguyên Bảo, con trông chừng bọn chúng, ta và Nam Kiều đến thư phòng." "Vâng."

Tô Ngọc dẫn Nam Kiều đến thư phòng, ngồi xuống rồi mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?

Thấy con tâm trạng không tốt lắm." "Hoàng thúc của con lại muốn người phụ nữ kia đến đây." "Vì sao?" Tô Ngọc không hỏi người phụ nữ kia là ai, hiển nhiên đã sớm biết. "Con không biết." "Anh sẽ viết một lá thư gửi hoàng thúc con." Nam Kiều cau mày: "Ông ấy đã cho người đi đón rồi." Bây giờ viết thư cũng vô ích, người đã xuất phát rồi. "Có anh ở đây rồi thì đến thì đến, không cần quá lo lắng." Tô Ngọc an ủi nói. "Con không biết ông ấy rốt cuộc có ý gì, rõ ràng biết con ghét người phụ nữ đó nhất, vậy mà vẫn muốn cô ta đến làm con tức chết." Nam Kiều bực bội nói.

Lần tới về nhất định phải đánh hoàng thúc một trận thật đau, để ông ấy biết cháu trai mà ông ấy nuôi lớn cũng sẽ tức giận. "Tính về đánh người sao?" "Vâng, nhất định phải đánh hoàng thúc một trận." "Được." Nam Kiều trầm mặc một lúc rồi mới nói: "Con từ nhỏ đã luôn tự hỏi một vấn đề, rốt cuộc là nguyên nhân gì mà người phụ nữ kia lại không ngừng ngược đãi con, con rốt cuộc đã đắc tội gì với cô ta." Nam Kiều nghĩ đến chuyện lúc nhỏ tâm trạng liền vô cùng tệ.

Anh cau chặt mày, sắc mặt cũng rất khó coi. "Đợi cô ta đến đây có lẽ con có thể hỏi." Tô Ngọc mở lời nói. "Nếu con không muốn hỏi anh có thể giúp con hỏi." Nam Kiều trầm mặc không nói gì, một lúc sau mới gật đầu đồng ý: "Được, vậy làm phiền Ngọc ca ca rồi." "Với anh mà còn khách khí cái gì?" Tô Ngọc cốc đầu Nam Kiều một cái, không vui nói.

Anh đối xử với Nam Kiều không đủ tốt sao mà cậu ta còn nói những lời như vậy.

Nam Kiều sau khi biết người kia sắp đến thì tâm trạng vẫn luôn vô cùng tồi tệ, bây giờ được Tô Ngọc an ủi cuối cùng cũng khá hơn rồi.

"Đi thôi." Từ đó về sau Vương Cẩn Hòa phát hiện Tô Ngọc đi đến đâu Nam Kiều liền đi theo đến đó.

Chỉ thiếu mỗi việc đi ngủ cùng phòng với Tô Ngọc thôi.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa cũng không nghĩ nhiều, thời gian dài rồi Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc lại hỏi: "Mấy hôm nay Nam Kiều bị sao vậy?

Ngày nào cũng lẽo đẽo theo anh." Đã đến mức Tô Ngọc đi nhà xí cũng phải đi theo.

Có thể nói là không rời nửa bước.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, bất đắc dĩ nói: "Không có cách nào, Nam Kiều mấy hôm trước nói với anh mẹ cậu ấy sắp đến." Vương Cẩn Hòa theo bản năng cau mày, cô từng nghe nói về mẹ của Nam Kiều, từ nhỏ đã bị bà ta coi là công cụ thử độc, cũng không quản Nam Kiều có chịu đựng nổi hay không, sau này lại vứt Nam Kiều đến Vong Ưu Thành.

Chương 796

Khi đó nghe Nam Kiều kể chuyện này, vẻ âm u trong mắt Nam Kiều, cùng với sự chán ghét đã khiến Vương Cẩn Hòa biết Nam Kiều không thích người phụ nữ kia.

Thậm chí là căm ghét sự tồn tại của bà ta, bây giờ người đó đột nhiên muốn đến, Nam Kiều tâm trạng không tốt cũng là bình thường. "Nam Kiều hôm đó hỏi anh, rốt cuộc cậu ấy đã làm sai điều gì mà người phụ nữ kia lại đối xử với cậu ấy như vậy, thực ra Nam Kiều rất sợ đau, sau này anh nghe Bạch Khởi nói, cảm giác đau của Nam Kiều lớn hơn người thường ít nhất gấp đôi." "Từ nhỏ đã như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Cảm giác đau tăng gấp đôi chẳng phải là gãy một chiếc xương sườn tương đương với gãy ba chiếc cùng lúc sao? "Ừ, từ nhỏ đã như vậy, anh nghe Bạch Khởi nói mẹ của Nam Kiều biết chuyện này." Vương Cẩn Hòa há hốc miệng muốn nói gì đó, nhưng lại không nói nên lời.

Trong tình huống như vậy, mẹ của Nam Kiều vậy mà vẫn dùng Nam Kiều để thử độc, sau khi trúng độc, Nam Kiều khi còn nhỏ sẽ đau đớn đến nhường nào. "Vậy sau này thì sao?" "Hoàng thúc của Nam Kiều biết những chuyện này liền đưa Nam Kiều đi." Sau khi đưa Nam Kiều đi, mẹ của Nam Kiều càng điên cuồng hơn với Nam Kiều, cuối cùng khi hoàng thúc của Nam Kiều không có ở đó, bà ta đã phái người vứt cậu ấy đến Vong Ưu Thành, ý đồ muốn cậu ấy tự sinh tự diệt.

Ai ngờ Nam Kiều vậy mà lại sống sót ở Vong Ưu Thành, còn có được thực lực biến thái. "Thật là táng tận lương tâm, chuyện gì cũng có thể làm ra." Người này cũng quá ghê tởm rồi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói đúng, lần này người phụ nữ kia đến chắc chắn có dụng tâm khác." "Vậy anh phải bảo vệ tốt Nam Kiều, cậu ấy là người nhà của chúng ta, không thể để người khác bắt nạt." "Yên tâm, Nam Kiều bây giờ cũng không dễ bị bắt nạt như vậy." Tiểu biến thái mà có thể để người khác bắt nạt sao?

Đừng nói ra tay, cho dù là vu cổ chi thuật của Nam Kiều cũng lợi hại hơn mẹ cậu ấy không biết bao nhiêu lần.

Nam Kiều là đứa trẻ có thiên phú nhất trong Nam Cương suốt trăm năm qua.

Cho nên từ rất nhỏ đã được phong là Tiểu Vương gia, là người kế thừa của Nam Cương. "Thì ra là vậy." "Mặc kệ đi, chờ người phụ nữ kia đến rồi tính, nếu bà ta dám bắt nạt Nam Kiều thì cứ để Giáo Tử và chúng nó đuổi bà ta ra ngoài." Bây giờ Giáo Tử và những con vật khác có lực tấn công còn mạnh hơn trước, và cũng thông minh hơn.

Ngay cả Đại Hoa và chúng nó nếu thực sự mổ người cũng có thể mổ rách một mảng thịt của đối phương.

Với người nhà bình thường tuy hay làm bộ không quan tâm, nhưng thực ra đều rất che chở. "Được." Vài ngày sau, một người phụ nữ mặc trang phục dị tộc đứng trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa. "Nam Kiều ở đây sao?" "Thông tin chúng ta điều tra được, Tiểu Vương gia quả thực ở đây." Người phụ nữ quay đầu nhìn người đang nói chuyện: "Đừng để tôi nghe thấy cô gọi nó như vậy nữa, đừng trách tôi không khách khí với cô." "Tiểu Vương gia của Nam Cương nó cũng xứng sao?" Thị vệ bên cạnh vội vàng cúi đầu không dám nói thêm, trong lòng lại có chút bất đắc dĩ.

Đây là Tiểu Vương gia mà toàn bộ Nam Cương đều công nhận, không phải phu nhân nói không phải là không phải. "Đi gõ cửa." Thị vệ bước lên gõ cửa, người trong nhà nghe tiếng gõ cửa đi ra mở cửa.

Thấy những người đứng trước cửa thì kỳ lạ hỏi: "Các người tìm ai?" "Chúng tôi đến tìm Nam Kiều." Vừa nói xong cửa liền đóng sầm lại trước mặt họ, không cho họ nói thêm một lời nào.

Nhìn thấy những người này vậy mà dám vô lễ với mình như vậy, sắc mặt người phụ nữ vô cùng khó coi: "Phá cửa cho ta." "Phu nhân không được." "Đây là nơi ở của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi của Huyền quốc, chúng ta nếu tùy tiện xông vào sẽ gặp phiền phức đấy." Thị vệ bên cạnh khi đến đây đã biết Tiểu Vương gia của họ vẫn luôn ở cùng với Ngọc Vương của Huyền quốc.

Lương thực cao sản mà Nam Kiều đã trồng trong hai năm nay cũng là Huyền quốc nể mặt Tiểu Vương gia mới cấp.

Nếu không thì làm sao họ có thể có được lợi ích như vậy?

Các quốc gia khác muốn bỏ tiền ra mua cũng không mua được. "Phu nhân, lương thực cao sản của Nam Cương đều là Huyền quốc nể mặt Tiểu Vương gia mới cấp, chúng ta nếu đắc tội Ngọc Vương và Ngọc Vương phi, họ không đồng ý cấp cho chúng ta giống lúa cao sản, chúng ta sẽ là tội nhân của Nam Cương." Người phụ nữ được nhắc nhở như vậy mới nhớ ra đứa con trai tốt bụng của mình đã dựa vào Ngọc Vương của Huyền quốc.

Bởi vì giống lúa cao sản xuất hiện ở Nam Cương, bách tính đều biết đây là Nam Kiều cầu xin cho họ, vì chuyện này mà uy vọng của Nam Kiều ở Nam Cương càng cao hơn.

Vốn dĩ Nam Kiều thiên phú đã tốt, bây giờ cậu ấy lại có uy vọng như vậy, trở thành vương của Nam Cương cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Nhưng bà ta làm sao có thể cam tâm?

Nam Kiều trở thành vương của Nam Cương thì con trai lớn của bà ta phải làm sao?

Hắn ta mới là Nam Cương vương trong lòng bà ta.

Lần này đến đây cũng là vì chuyện này.

Hít sâu một hơi nén cơn giận trong lòng: "Tiếp tục đi gõ cửa." "Thiếu gia, bên ngoài có người muốn tìm thiếu gia Nam Kiều." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều bên cạnh một cái: "Đối phương trông như thế nào?" "Mặc trang phục dị tộc, nhìn qua có vẻ không dễ chọc." Tô Ngọc biết đối phương là ai, nhìn Nam Kiều bên cạnh: "Muốn gặp không?" "Nhất định phải gặp." Nam Kiều biết người phụ nữ kia đã từ Nam Cương đến đây, không gặp cậu ấy chắc chắn sẽ không bỏ qua, đã như vậy, cậu ấy sao lại không gặp? "Đưa người vào." Hạ nhân đi đến cửa mở cửa, nhìn những người đứng trước cửa: "Thiếu gia của chúng tôi bảo các người vào, các người đi theo tôi." Người phụ nữ đi theo vào, nhìn thấy Nam Kiều đang nói chuyện với Tô Ngọc bên cạnh, trong mắt tràn đầy sự không thích cậu ấy.

Có kỳ ngộ như vậy tại sao không nhường cho ca ca của mình?

Thật là một chút cũng không hiểu chuyện. "Đã gặp Ngọc Vương điện hạ, đã gặp Tiểu Vương gia." Nam Kiều nhìn người đang quỳ trên mặt đất một cái, không nói gì, tiếp tục ăn hoa quả trên bàn.

Người phụ nữ nhìn Nam Kiều dáng vẻ không xem ai ra gì, tức giận không thôi, lạnh lùng hỏi: "Nam Kiều gặp mẫu thân của mình ngay cả người cũng không biết gọi nữa sao?" Nam Kiều nhìn người phụ nữ một cái, vươn tay gãi gãi tai, mất kiên nhẫn nói: "Bà là mẫu thân của Nam Việt chứ không phải của tôi, tôi cũng không phải con trai của bà, đừng đến đây bắt chuyện làm thân với tôi." "Xem ra mấy năm nay ở bên ngoài đã khiến lòng dạ mày hoang dã rồi, bắt lấy nó, đánh." Thị vệ bên cạnh nhìn nhau, căn bản không dám ra tay. "Sao?

Lời của ta các ngươi đều không nghe nữa sao?" "Phu nhân, đây là Tiểu Vương gia của Nam Cương, là người kế thừa duy nhất." Đây là đang nhắc nhở bà ta thân phận của Nam Kiều không giống.

Hơn nữa Tiểu Vương gia và Ngọc Vương của Huyền quốc có quan hệ vô cùng tốt, nếu họ ở trên địa bàn của Ngọc Vương mà đánh Tiểu Vương gia, sau này sẽ như thế nào thì không ai biết được. "Các ngươi..." Người phụ nữ không ngờ người dưới tay mình vậy mà dám nói những lời như vậy.

Nam Kiều đối với lời của người phụ nữ một chút cũng không tức giận, chỉ nhìn bà ta: "Ngọc Nhan, xem ra những người dưới tay bà còn có tự biết mình hơn bà." Ngọc Nhan là tên của mẹ Nam Kiều, cũng là đích nữ của Ngọc gia ở Nam Cương, có địa vị rất cao trong Ngọc gia.

Sau khi sinh Nam Việt, bà ta toàn tâm toàn ý bồi dưỡng, sau này mang thai Nam Kiều muốn có một cô con gái, cho rằng con gái sẽ không tranh giành vương vị với Nam Việt, ai ngờ đứa trẻ này lại là con trai.

Sau khi đứa trẻ sinh ra bà ta liền muốn âm thầm xử lý đứa bé, ai ngờ đứa bé vừa sinh ra đã nhận được sự công nhận của Cổ Vương, khiến bà ta muốn ra tay cũng không có cơ hội.

Bởi vì vương của Nam Cương đã phái người bên cạnh chăm sóc cậu bé.

Cho đến khi đứa trẻ lớn hơn một chút, biết rằng cảm giác đau của cậu bé lớn hơn gấp đôi so với người bình thường, bà ta liền bắt đầu dùng Nam Kiều để thử thuốc, muốn cậu bé chết vì đau đớn khi trúng độc.

Ai ngờ Nam Kiều nhỏ bé vậy mà lại sống sót, không những sống sót mà còn vì những thứ bà ta gây ra mà trở nên bách độc bất xâm.

Khi bà ta chuẩn bị dùng phương pháp khác để đối phó với Nam Kiều, vương của Nam Cương đã can thiệp, đưa Nam Kiều đi.

Khi vương của Nam Cương ra ngoài, bà ta đã tìm cơ hội vứt cậu ấy đến Vong Ưu Thành, bà ta nghĩ rằng ở cái Vong Ưu Thành đầy tội ác này, một đứa trẻ vài tuổi như Nam Kiều chắc chắn không thể sống sót.

Nhưng kết quả lại khiến bà ta kinh ngạc, Nam Kiều không những vẫn còn sống, mà thực lực cũng đã tăng lên một đẳng cấp lớn.

Kết quả này khiến bà ta bực bội, muốn tìm Nam Kiều nhưng cậu ấy cứ không chịu về, mỗi lần về cũng chỉ đi gặp vương của Nam Cương.

Ngoài vương của Nam Cương ra cậu ấy không gặp ai, bao gồm cả bà ta là mẫu thân. "Nam Kiều, mày vẫn thật sự đáng ghét như mọi khi." Bà ta không thích Nam Kiều từ trước đến nay chưa từng che giấu. "Qua lại cả thôi." Nam Kiều không những không tức giận mà còn nói một cách nhẹ nhàng.

Bốn chữ đơn giản khiến sắc mặt Ngọc Nhan có chút khó coi, bà ta nghĩ mình có thể không thích Nam Kiều, nhưng Nam Kiều tuyệt đối không thể đối xử với bà ta như vậy.

Chương 797

"Đừng quên tao là mẫu thân của mày." "Mẫu thân?" Nam Kiều thấp giọng cười lên. "Bà xứng sao?" Kể từ khi Ngọc Nhan vứt cậu ấy đến Vong Ưu Thành, cậu ấy đã không còn mẫu thân nữa.

Còn về phụ thân, có cũng như không, cậu ấy cũng không cần.

Ngọc Nhan hít sâu một hơi nén cơn giận trong lòng, nhìn Nam Kiều mở lời nói: "Tao có việc tìm mày." "Nói xem." Cậu ấy cũng rất tò mò rốt cuộc là chuyện gì mà khiến người phụ nữ này rời khỏi Nam Cương cũng phải đến tìm cậu ấy. "Nhường vị trí Tiểu Vương gia cho ca ca của mày đi, hắn ta mới là người thích hợp nhất để làm vương của Nam Cương." Ngọc Nhan nói điều này một cách hiển nhiên.

Lạc Diễm nghe nói Ngọc Nhan đến, vội vàng từ bên ngoài trở về, vừa về đến đã nghe thấy Ngọc Nhan nói những lời như vậy.

Anh đi đến bên cạnh Nam Kiều: "Nếu cậu không vui, tôi cho cậu mấy quả hỏa dược nổ tung cả nhà bà ta." Lời của Lạc Diễm khiến Nam Kiều bật cười: "Được thôi, tôi cũng muốn xem uy lực của hỏa dược của cậu lớn đến mức nào." "Cho cậu bốn năm quả, nếu dùng cùng lúc có thể khiến nhà người phụ nữ này lập tức hóa thành bình địa." Lạc Diễm tự tin nói.

Ngọc Nhan nghe hai người nói mà kinh hồn bạt vía: "Nam Kiều, mày dám." "Tôi thật sự dám đấy, hỏa dược mà Lạc Diễm làm ra khá dễ dùng." "Mày cũng không về Nam Cương, mày chiếm giữ vị trí Tiểu Vương gia có tác dụng gì?

Chi bằng nhường cho ca ca của mày đi." Nam Kiều bình thản nhìn Ngọc Nhan, biểu cảm có chút kỳ lạ: "Vậy thì thật sự làm bà thất vọng rồi, cho dù tôi không về thì vị trí Tiểu Vương gia này, người kế thừa của Nam Cương cũng chỉ có thể là tôi." "Còn về Nam Việt, một kẻ ngay cả sự công nhận cũng không nhận được mà cũng muốn làm vương của Nam Cương sao?

Đồ phế vật cũng xứng sao?" "Nam Kiều, mày câm miệng cho tao." Ngọc Nhan tức giận không thôi.

Nam Kiều nhìn người phụ nữ đang giận đến tái mặt một chút cũng không bất ngờ, cậu ấy biết sẽ như vậy, người phụ nữ này đối với Nam Việt mới là quan trọng nhất, chỉ cần liên quan đến Nam Việt, bà ta sẽ mất lý trí, giống như bây giờ. "Tôi vừa sinh ra đã nhận được sự công nhận của Cổ Vương, còn Nam Việt bây giờ đã hai mươi rồi, vẫn chưa nhận được sự công nhận của Cổ Vương, bà nói để hắn ta làm Tiểu Vương gia, hắn ta có ngồi vững không?

Các vị trưởng lão có đồng ý không?

Không có thực lực mà lại muốn chơi mấy trò bàng môn tả đạo này, thật không hổ là bà." Nam Kiều châm biếm nói.

Một chút mặt mũi cũng không để lại cho Ngọc Nhan. "Nghe nói mấy năm gần đây những đứa trẻ nhận được sự công nhận ngày càng nhiều, chỉ có Nam Việt không nhận được, đây là bị Cổ Vương ghét bỏ rồi sao?" Nam Kiều không hổ là Nam Kiều, tài năng đâm vào tim người khác càng ngày càng lợi hại.

Ngọc Nhan run rẩy vươn tay chỉ vào Nam Kiều vừa định mở lời thì nghe Nam Kiều nói: "Ngay cả khi tôi muốn nhường vị trí này, đó cũng là người do tôi tinh tâm lựa chọn, hắn ta Nam Việt cũng xứng sao?" Cậu ấy thực sự không có hứng thú với vị trí vương của Nam Cương, vẫn là đi theo Ngọc ca ca thú vị hơn.

Nhưng bây giờ nhìn Ngọc Nhan bộ dạng này, đột nhiên lại cảm thấy vị trí vương này nắm giữ cũng không có gì.

Có thể nhìn thấy Ngọc Nhan tức giận điên cuồng cũng khá thú vị phải không? "Hắn ta mới là ca ca của mày." "A, bà vì hắn ta mà từ nhỏ đã bắt đầu ngược đãi tôi, bắt tôi thử độc cho bà, rõ ràng biết tôi cảm giác đau lớn hơn người thường gấp đôi, những loại độc bà cho tôi uống đều khiến tôi đau đớn đến sống không bằng chết, tôi không lấy mạng hắn ta bà nên biết đủ rồi, còn muốn tôi vì hắn ta mà suy nghĩ sao?

Hắn ta tính là cái thá gì?" Nam Kiều khinh miệt nhìn Ngọc Nhan.

Vương Cẩn Hòa vô cùng không thích Ngọc Nhan: "Nam Kiều là Tiểu Vương gia của Nam Cương, là vương của Nam Cương tương lai, nếu thật sự mà nói thì người này có phải nên hành lễ với Nam Kiều không?" "Đúng vậy." Tô Ngọc gật đầu.

Thị vệ bên cạnh Ngọc Nhan cúi đầu, phu nhân của họ sao lại không nghĩ thông suốt.

Rõ ràng biết Tiểu Vương gia đối với bà ta căn bản không có tình cảm, lại còn muốn dùng tình thân để trói buộc Tiểu Vương gia.

Tiểu Vương gia căn bản sẽ không xem đó là chuyện gì.

Chỉ là phu nhân vẫn chưa nhận ra vấn đề này. "Nam Kiều, chỉ cần mày nguyện ý nhường vị trí Tiểu Vương gia cho ca ca của mày, tao sẽ đồng ý cho mày quay về." Ngọc Nhan nhìn Nam Kiều như thể đây là một ân huệ to lớn vậy.

Vương Cẩn Hòa thực sự không chịu nổi: "Não bà lúc ra cửa quên mang theo rồi à?

Nam Kiều của chúng tôi thèm muốn quay về cái gia đình giả dối đầy tính toán của các người sao?" "Là chúng tôi đối xử với Nam Kiều không đủ tốt, hay là Nam Kiều ở đây sống không đủ thoải mái?

Cậu ấy muốn quay về để nhìn sắc mặt các người sống qua ngày sao?" "Nam Kiều, không được nhường vị trí cho bọn họ, vị trí vương của Nam Cương này, cho dù cậu không cần vứt cho người khác thì đó vẫn là của cậu, bọn họ tính là cái thá gì?" Nam Kiều nhìn Vương Cẩn Hòa trực tiếp bùng nổ thì nghiêm túc gật đầu: "Tẩu tẩu yên tâm, trước đây vị trí này tôi không để ý, nhưng hôm nay tôi nghĩ kỹ rồi, vị trí vương của Nam Cương này tôi sẽ không nhường cho ai cả." Trước đây, Nam Kiều nghĩ sẽ cùng Hoàng thúc tìm một người thừa kế đủ tư cách, sau đó giao vị trí Nam Cương Vương cho người đó.

Như vậy, cậu ta có thể luôn đi theo Ngọc ca ca, đi đâu cũng được.

Cũng không cần phải nhìn thấy cái mặt đáng ghê tởm của Ngọc Nhan.

Nhưng giờ phút này, cậu ta không nghĩ thế nữa.

Nếu bà ta đã quan tâm đến vị trí đó như vậy, lại còn muốn giữ cho Nam Việt, vậy thì cậu ta sẽ kế thừa vị trí đó, để bà ta chỉ có thể trơ mắt nhìn mà chẳng làm được gì.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Nam Kiều, Ngọc Nhan lần đầu tiên cảm thấy hơi hoảng hốt.

Bà ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng Nam Kiều lần này nói thật, không hề đùa giỡn.

“Nam Kiều…” “Bà không cần gọi tôi như vậy.

Tôi đã nói rồi, nếu bà muốn vị trí này, vậy tôi sẽ để bà chỉ có thể trơ mắt nhìn tôi trở thành Nam Cương Vương.” Nam Kiều nhìn bà ta, nói từng chữ một.

Những lời này khiến Ngọc Nhan có chút hối hận.

“Nam Kiều, nếu con không thích vị trí này, tại sao lại muốn chiếm giữ không buông?

Giao cho anh con không tốt sao?” “Tôi không thích là việc của tôi, muốn đưa cho ai cũng là việc của tôi, liên quan gì đến bà?” Nam Kiều lạnh nhạt nhìn Ngọc Nhan hỏi.

Ngọc Nhan tức đến toàn thân run rẩy, chỉ vào Nam Kiều mà nhất thời không nói được lời nào.

“Nam Kiều, sớm muộn gì con cũng sẽ làm vậy thôi.” “Vậy thì bà nhầm rồi, tôi sẽ không hối hận.

Kẻ hối hận sẽ chỉ là những người như các người.” “Ngọc Nhan, những năm nay bà có từng hối hận không?” Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan thản nhiên hỏi.

Ngọc Nhan không nói gì, nhưng biểu cảm đó đã nói lên tất cả.

Bà ta chưa bao giờ hối hận vì đã đối xử như vậy với Nam Kiều, chỉ hối hận vì lúc trước lo lắng Nam Cương Vương sẽ gây phiền phức, cuối cùng chỉ vứt Nam Kiều đến Vong Ưu Thành mà không trực tiếp giết chết cậu ta.

Nếu đã giết chết cậu ta thì sao có nhiều chuyện xảy ra như vậy?

Nhìn biểu cảm có phần hối hận của Ngọc Nhan, Nam Kiều biết bà ta hối hận chỉ vì không lấy mạng mình, chứ không phải hối hận về những gì đã làm với cậu ta trước đây.

“Không hối hận thì tốt thôi.” Nam Kiều đột nhiên nói.

“Bà không hối hận khi đối xử với tôi như vậy, vậy thì sau này tôi muốn đối xử với bà và họ thế nào, bà cũng không cần phải lo lắng gì khác nữa.” Nam Kiều nghịch ngón tay, cười như không cười nói.

Nghe những lời này, Ngọc Nhan lại không nói được gì.

Ngọc Nhan biết tính cách của Nam Kiều, một khi cậu ta đã quyết định đối phó với ai thì sẽ không chừa đường lui.

“Nam Kiều, con muốn người đời phỉ nhổ sao?” “Không sao cả.” Trước đây cậu ta còn ít nhiều nghĩ đến huyết thống giữa mình và người này, nhưng giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết nữa.

Bà ta không hối hận, thì cậu ta cũng không cần phải giữ gìn những thứ đó.

Cậu ta thậm chí còn không quan tâm đến chuyện này sao?

“Nam Kiều, con làm vậy chỉ gây thêm phiền phức cho con thôi.” “Phiền phức?

Chương 798

Có nhiều bằng phiền phức của các người không?" Vương Cẩn Hòa rất ghét Ngọc Nhan, người phụ nữ này nói đi nói lại vẫn là lo lắng Nam Kiều sẽ gây phiền phức cho bọn họ.

Vẫn chỉ đang suy nghĩ cho bản thân bà ta và cái tên Nam Việt kia.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên Nam Kiều, vỗ vai cậu ta: "Bất kể cháu muốn làm gì, cô và Ngọc ca ca của cháu đều ủng hộ cháu." "Còn cả Lạc Diễm và những người khác nữa, cho dù cháu thật sự muốn san bằng nhà bọn họ cũng không sao cả." Tô Ngọc gật đầu: "Tẩu tử cháu nói đúng, muốn làm gì thì làm, không cần suy nghĩ quá nhiều." Trước đây anh còn khuyên Nam Kiều một chút, nhưng sau khi thật sự chứng kiến thái độ của Ngọc Nhan đối với Nam Kiều, anh không muốn khuyên nữa.

Nam Kiều ngây người một chút: "Ngọc ca ca…" "Trước đây anh có thể cảm nhận được em vẫn còn vương vấn tình xưa với bọn họ, nhưng bây giờ xem ra đã không cần thiết nữa rồi." Nam Kiều bật cười, cười rất vui vẻ.

Một khi Tô Ngọc không nhúng tay vào chuyện này nữa, sẽ không còn ai có thể quản được cậu ta.

Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan: "Khi nào tôi về Nam Cương, đó sẽ là lúc tôi tìm các người tính sổ, hãy rửa sạch cổ mà chờ đợi." "Nam Kiều…" "Nam Kiều, cháu còn gì muốn nói không?

Nếu không thì để người ta rời đi đi, bên chúng ta không đủ sức cung phụng đại Phật như vậy." Vương Cẩn Hòa ngắt lời Ngọc Nhan, nhìn Nam Kiều nhẹ nhàng hỏi.

Nam Kiều cười gật đầu: "Không còn gì muốn nói nữa." Những điều cần nói, cần biết thì giờ khắc này đã biết rồi.

Còn những thứ khác đã không còn quan trọng.

Bao gồm cả lý do Ngọc Nhan đối xử với cậu ta như vậy, cũng đã không còn quan trọng.

Lạc Diễm hung hăng lườm Ngọc Nhan một cái.

Nếu không phải người này thì Nam Kiều hà cớ gì bị người ta ức hiếp đến nông nỗi này?

“Nam Kiều, sau này đừng có ý nghĩ gì với loại người này nữa, bọn họ sẽ không tốt với cậu đâu.” Lạc Diễm nói với Nam Kiều.

Nam Kiều gật đầu: “Tớ biết, nhưng cũng chỉ đến vậy thôi, sau này tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa.” “Cậu hiểu rõ là được.” Bạch Khởi và những người khác thấy Nam Kiều thật sự không sao thì mới hơi yên tâm.

“Nguyên Bảo, mời họ ra ngoài.” Vương Cẩn Hòa lên tiếng dặn dò.

“Vâng.” “Mấy vị xin mời, tuy nói Nam Kiều là con trai của bà, nhưng ở Ngọc Vương phủ chúng tôi, cậu ấy là Nam Kiều thiếu gia được mọi người kính trọng.

Ngay cả Hoàng thượng Huyền quốc cũng rất tốt với Nam Kiều, mỗi dịp năm mới, lễ tết đều mời cậu ấy đến chơi, còn chuẩn bị cho cậu ấy một vài món quà.” “Chúng tôi nói những điều này không phải để khoe khoang, mà là muốn bà biết Nam Kiều bây giờ không phải là đứa trẻ ngày xưa bà muốn đánh mắng thì đánh mắng, muốn dùng để thử độc thì thử độc.

Muốn động thủ với cậu ấy, thì trước hết hãy hỏi xem chúng tôi có đồng ý không.” “Bây giờ các vị có thể đi rồi.” Ngọc Nhan không để ý đến Nguyên Bảo mà nhìn Nam Kiều: “Nam Kiều, mẹ cho con cơ hội cuối cùng.

Bây giờ theo mẹ về, mẹ vẫn nhận con là con trai, nếu không…” “Được thôi, đoạn tuyệt quan hệ đi.” Nam Kiều tiếp lời Ngọc Nhan, nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Biểu cảm trên mặt Ngọc Nhan lập tức biến đổi, bà ta nhìn Nam Kiều: “Con nói gì?” “Tôi nói… đoạn tuyệt quan hệ.

Sau này các người là các người, tôi là tôi, tôi và các người không còn bất kỳ liên quan gì nữa.

Năm xưa bà đã đối xử với tôi như thế nào, từng chuyện từng chuyện đó tôi đều có chứng cứ.

Còn có chứng cứ bà vứt tôi đến Vong Ưu Thành.

Những chứng cứ này mà để các vị trưởng lão và bách tính Nam Cương biết được, bà sẽ có kết cục thế nào hẳn bà tự biết rõ trong lòng.” Nam Kiều bình tĩnh nói.

Cậu ta đã có những thứ này từ lâu, chỉ là vẫn còn một chấp niệm trong lòng nên chưa lấy ra.

Bây giờ chấp niệm đã tan biến, cậu ta cũng không muốn nhường nhịn đám người này nữa.

Họ muốn làm gì thì làm, hôm nay cậu ta sẽ không nể mặt nữa.

“Ngọc Nhan, tôi từng nói rằng khi tôi không còn quan tâm bất cứ điều gì, các người đừng hòng làm tổn thương tôi dù chỉ một chút.” “Bây giờ tôi không còn bận tâm đến bà nữa.” Người mẹ này, cậu ta không cần nữa rồi.

Thái hậu đối cậu ta rất tốt, dì cả của Ngọc ca ca cũng tốt với cậu ta.

Ở Tạ gia thôn, mẹ của tẩu tử và bà nội cũng rất tốt với cậu ta.

Cậu ta đã rất mãn nguyện rồi, cho dù không có mẹ cậu ta cũng có thể sống rất tốt, thậm chí không cần phải nhìn sắc mặt người khác.

“Ngọc Nhan, những năm nay ở bên ngoài tôi đã nhận được rất nhiều, chút kỳ vọng nhỏ nhoi dành cho bà cũng không còn nữa.

Bà một lòng nghĩ cho Nam Việt, vậy thì cứ làm mẹ của một mình cậu ta thôi.” “Về nói với Nam Việt đừng đến gây sự với tôi, nếu không tôi sẽ không nhịn được mà giết chết cậu ta.” Nam Việt chẳng qua chỉ là một phế vật bị Ngọc Nhan làm hư, tự cao tự đại nhưng chẳng có năng lực gì.

Cứ thế mà vẫn luôn cảm thấy mình có tài nhưng không gặp thời, thật sự là nực cười đến cực điểm.

“Nam Kiều, nếu con dám động đến anh con, mẹ tuyệt đối sẽ không tha cho con.” Ngọc Nhan trừng mắt nhìn Nam Kiều cảnh cáo nói.

“Vậy thì, hãy trông chừng Nam Việt cẩn thận, đừng để cậu ta xuất hiện trước mặt tôi.

Tôi nghĩ bà hẳn không muốn mất đi đứa con trai bảo bối của mình đâu nhỉ.” Nam Kiều cười rất ngoan ngoãn.

Nụ cười ngoan ngoãn này lại khiến Ngọc Nhan kinh sợ.

Nam Kiều bây giờ đã không còn là cậu ta của ngày xưa.

Dưới vẻ ngoài ngoan ngoãn là một kẻ biến thái, một tên điên không hơn không kém.

Cậu ta đã nói như vậy, thì chắc chắn sẽ làm được.

“Nam Kiều, mẹ thật sự hối hận khi xưa đã không trực tiếp giết chết con, chỉ vứt con đến Vong Ưu Thành.” Mắt Ngọc Nhan tràn đầy phẫn nộ.

Nghe lời Ngọc Nhan nói, mắt Nam Kiều mang theo ý cười: “Vậy thì thật đáng tiếc, bà không còn cơ hội nữa rồi.” “Tất nhiên, bây giờ bà cũng có thể muốn lấy mạng tôi, chỉ là không biết bà có năng lực đó không.” Nam Kiều cười nói.

Những lời này đối với Ngọc Nhan mà nói, chính là sự sỉ nhục trần trụi.

“Nam Kiều, con đừng tưởng ta thật sự không dám động thủ.” Ngọc Nhan oán độc nhìn Nam Kiều, như thể giây tiếp theo đã muốn ra tay giết chết cậu ta.

“Tôi cứ đứng đây, bà thử xem có thể lấy mạng tôi không.” “Con…” “Ngọc Nhan, bà không có khả năng động thủ với tôi đâu.” “Trước đây bà không động thủ, bây giờ bà đã hoàn toàn mất đi cơ hội rồi.” Nam Kiều nhìn tay mình, thản nhiên nói.

“Nhưng tôi thì có thể động thủ với bà và cả Nam Việt.

Chỉ là không biết các người có chịu nổi không.

Chậm nhất là năm sau tôi sẽ về Nam Cương, các người còn một năm để chuẩn bị, đừng khiến tôi quá thất vọng nhé.” Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan, cười khẽ.

Tiếng cười đó khiến Ngọc Nhan vô cùng khó chịu.

“Con muốn làm gì?” “Yên tâm, tôi sẽ không làm gì đâu.” Nam Kiều nói với tâm trạng rất tốt.

Vương Cẩn Hòa ghé sát vào Tô Ngọc, khẽ hỏi: “Nam Kiều muốn làm gì?” “Lát nữa anh sẽ nói với em.” Vương Cẩn Hòa gật đầu không nói thêm nữa, tầm mắt chuyển sang Ngọc Nhan.

Cô cảm thấy người này sau này chắc chắn sẽ hối hận, và thời gian đó không cần phải chờ quá lâu.

“Nam Kiều đừng nói nhiều với bà ta nữa, cứ làm việc của cháu đi.” “Vâng.” Nam Kiều quay người chuẩn bị cùng Bạch Khởi và những người khác rời đi.

Vừa bước ra ngoài, Ngọc Nhan liền lao vào tấn công cậu ta.

Nam Kiều giơ tay đỡ đòn tấn công của Ngọc Nhan, quay đầu nhìn Ngọc Nhan với sắc mặt biến đổi, cười khẽ: “Ngọc Nhan, bà có hiểu lầm gì về thân thủ của tôi sao?” Ngọc Nhan ra sức giãy giụa, nhưng cuối cùng lại phát hiện mình không thể thoát ra được.

Chương 799

“Nam Kiều, con buông ra cho ta.” “Phàm là những kẻ muốn lấy mạng tôi, đều sẽ không rời đi nguyên vẹn, bất kể là ai cũng vậy.” Nam Kiều lạnh lùng nhìn Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan vừa định mở miệng, cánh tay đau nhói khiến bà ta khẽ rên lên.

Nhìn dáng vẻ đau đớn của Ngọc Nhan, khóe miệng Nam Kiều khẽ nhếch lên: “Ngọc Nhan, lần này chỉ là lời cảnh cáo dành cho bà, nếu có lần sau thì không phải chỉ là chặt một cánh tay là giải quyết được đâu.” Sắc mặt các thị vệ của Ngọc Nhan lập tức thay đổi, nhìn Nam Kiều bất đồng nói: “Tiểu vương gia, cho dù thế nào thì phu nhân cũng là mẫu thân của cậu, cậu làm như vậy…” Nam Kiều lạnh lùng nhìn họ: “Các người có ý kiến gì với tôi sao?” “Thuộc hạ không dám.” “Đã không dám, vậy thì dẫn người của các người cút đi.

Nếu còn xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ khiến các người đến đứng mà về nằm.

Tôi có bản lĩnh đó, và tôi cũng làm được.” Các thị vệ không hề nghi ngờ lời Nam Kiều nói, quay đầu nhìn Ngọc Nhan bên cạnh: “Phu nhân, chúng ta hãy rời khỏi đây trước.” Tiếp tục ở lại đây không biết tiểu vương gia sẽ làm ra chuyện gì, đó không phải là chuyện tốt.

Ngọc Nhan sắc mặt tái nhợt đi theo thị vệ rời khỏi đây.

Sau khi mọi người rời đi, nụ cười trên mặt Nam Kiều biến mất, cậu ta nhìn bóng lưng họ rời đi mà không biết đang nghĩ gì.

La Hậu đi đến bên Nam Kiều, cùng cậu ta nhìn về hướng Ngọc Nhan rời đi: “Đang nghĩ gì vậy?” “Tớ chỉ đang nghĩ khi nào về sẽ nhất định mang mấy quả thuốc nổ của Lạc Diễm về, cho họ nếm thử mùi vị này.” Nam Kiều nói với tâm trạng vô cùng tốt.

Lạc Diễm nghe vậy đương nhiên rất vui: “Được, đến lúc đó cậu muốn bao nhiêu tớ sẽ cho cậu bấy nhiêu.” “Cảm ơn cậu.” Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ thờ ơ của Nam Kiều, trong lòng có chút lo lắng.

Đợi Nam Kiều bị Lạc Diễm và những người khác dẫn đi, cô mới nhìn Tô Ngọc nói: “Anh nói Nam Kiều thật sự không sao ư?” “Em thấy cậu ấy không giống người không có chuyện gì.” Tô Ngọc ừ một tiếng: “Nam Kiều nhìn có vẻ không sao, nhưng trong lòng không vui thì chắc chắn là có.

Tuy nhiên, có La Hậu và bọn họ ở đó thì cũng không cần lo lắng quá nhiều.” “Vậy thì tốt, em chỉ lo Nam Kiều sẽ suy nghĩ quá nhiều.” “Bây giờ thì không sao rồi, dù sao thì cũng đã từ bỏ từ sớm.

Cho dù nói thế nào thì những lời Ngọc Nhan nói đúng là hơi quá đáng.” Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp người mẹ nào như vậy.

“Cái bà Ngọc Nhan này đúng là có thể so sánh với Cố Tĩnh, cả hai đều ích kỷ và thiên vị một cách đáng sợ.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, trong lòng có chút bất lực: “Em đang bênh vực Nam Kiều à?” “Đương nhiên rồi, Nam Kiều thật ra rất ngoan.” Vương Cẩn Hòa nói.

Đối với Nam Kiều, cô thật sự rất thích cậu ấy, một người em như vậy thật sự rất tốt.

Trước đây từng nghe một vài chuyện về Nam Kiều, cô vẫn cảm thấy chắc chắn không phải như những gì họ nói, nếu không Nam Kiều sao lại ngoan như vậy.

Bây giờ nhìn thấy Ngọc Nhan đối xử với Nam Kiều thế nào, cùng với những lời Nam Kiều cười nói với Ngọc Nhan, cô liền biết, tất cả đều là Nam Kiều tự giả vờ ra.

Nhìn cậu ấy như vậy, Vương Cẩn Hòa vẫn thấy có chút đau lòng.

Đồng thời cũng rất không thích Ngọc Nhan.

Là một người mẹ, dù có thiên vị cũng phải biết điểm dừng.

Làm gì có chuyện vì một đứa con trai mà muốn lấy mạng đứa con trai khác?

Ngọc Nhan là vậy, Cố Tĩnh cũng là vậy.

Tổn thương con ruột của mình có thể khiến họ có cảm giác thành tựu lớn lắm sao?

Tô Ngọc vươn tay ôm vai Vương Cẩn Hòa, nhẹ nhàng an ủi nói: “Đừng lo lắng Nam Kiều, cậu ấy sẽ không sao đâu.” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Năm sau khi Nam Kiều về, chúng ta cũng cùng đi nhé?

Coi như ra ngoài đi dạo một chút.” Tô Ngọc cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa, nhìn đến mức cô có chút không vui: “Anh nhìn em như vậy làm gì?” “Không có gì, chỉ là ngắm nhìn cô vợ hiền lương của anh thôi.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái rồi hỏi: “Anh nói Ngọc Nhan còn đến nữa không?” “Chưa đạt được thứ mình muốn thì bà ta đương nhiên sẽ đến, còn đến lúc nào thì không biết.

Bây giờ tay Ngọc Nhan bị Nam Kiều phế rồi, trước khi lành lặn thì e rằng sẽ không có động thái lớn đâu.

Dù sao Ngọc Nhan cũng sẽ lo lắng Nam Kiều thật sự làm gì.

Cho dù trước đây không lo lắng, nhưng sau khi Nam Kiều chặt tay bà ta, bà ta hẳn cũng phải biết Nam Kiều nói thật chứ không phải đùa giỡn.” “Đúng là không có lợi thì chẳng dậy sớm, thảo nào Ngọc Nhan lại đến.” “Không cần để ý, Nam Kiều chính là một tên 'trắng trợn nhưng đen tối', muốn đối phó với cậu ấy không dễ dàng như vậy đâu.” Tô Ngọc là người hiểu rõ Nam Kiều nhất.

Đừng nhìn vẻ ngoài ngoan ngoãn của cậu ấy, thật sự muốn làm loạn lên thì mấy Lạc Diễm cũng không phải đối thủ của cậu ấy.

Huống chi là loại người kiêu ngạo tự cho mình là đúng như Ngọc Nhan.

“À phải rồi, cha của Nam Kiều không quản bọn họ sao?” Tô Ngọc ừ một tiếng: “Thật sự là chưa từng quản, cụ thể là vì sao thì anh cũng không rõ lắm.” Chuyện này anh cũng chưa từng hỏi Nam Kiều.

Có một lần có người hỏi về cha của Nam Kiều, lúc đó Nam Kiều chỉ im lặng không nói một lời.

Sắc mặt cũng vô cùng khó coi, từ đó về sau không còn ai hỏi Nam Kiều về chuyện cha cậu ấy nữa.

Cũng vì lẽ đó mà bọn họ hiểu rất ít về cha của Nam Kiều.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Thì ra là vậy.” Nhưng người làm cha này đối với con trai ruột của mình thật sự là thờ ơ.

Chỉ cần ông ta quan tâm Nam Kiều một chút, Nam Kiều có lẽ đã không trở nên như bây giờ.

Nhưng đối phương trời sinh không quản Nam Kiều, mặc kệ cậu ta sống chết trong tay Ngọc Nhan.

“Thôi không nói chuyện cha của Nam Kiều nữa.

Nếu năm sau em muốn đi, có lẽ sẽ gặp được cha của Nam Kiều đấy.” “Thôi đừng gặp thì hơn, em sợ gặp mặt xong em sẽ không kìm được mà mắng ông ta một trận té tát.” Có một đứa con trai tốt như vậy mà người này thật sự không coi trọng.

“Anh nói Nam Kiều không tốt sao?

Mà ông ta lại đối xử với Nam Kiều như vậy?” “Ai mà biết được chứ?

Sau này rồi sẽ biết chuyện gì đã xảy ra thôi.” Tô Ngọc an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu, không tiếp tục hỏi chuyện Nam Kiều nữa.

Ngọc Nhan được thị vệ đưa đến chỗ Hoàng Kỳ ở trong trấn để chữa vết thương.

Khi Hoàng Kỳ kiểm tra cho Ngọc Nhan, bà ta lại coi anh là kẻ háo sắc, còn tát anh một cái.

Mặt Hoàng Kỳ lập tức đen lại.

Làm đại phu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên anh bị bệnh nhân đánh.

“Vị phu nhân đây, nếu bà không muốn chữa tay nữa thì xin mời ra khỏi đây.” Hoàng Kỳ chỉ về phía cửa, không khách khí đuổi khách.

Ngọc Nhan không ngờ một đại phu ở y quán nhỏ bé này lại dám nói chuyện như vậy với bà ta.

“Ngươi là người của một y quán nhỏ bé, lại dám vô lễ với bản phu nhân sao?

Ngươi gan lớn thật đấy.” Hoàng Kỳ căn bản không ăn cái bộ này, liếc nhìn người bên cạnh, mỉa mai nói: “Vị phu nhân cao quý này, xin bà hãy rời khỏi y quán thấp kém của tôi.

Y quán của tôi không xứng để người như bà nghỉ ngơi, xin bà rời đi.” Hoàng Kỳ cũng có tính khí của mình, Ngọc Nhan nói năng khó nghe như vậy, sao anh có thể nhịn được?

“Ngươi muốn bao nhiêu tiền, ta đều có thể cho ngươi để chữa khỏi vết thương trên người ta.” Lúc đến, bọn họ đã hỏi thăm rồi, y thuật của người này là tốt nhất.

Bà ta muốn tìm tự nhiên phải tìm người tốt nhất, sao có thể đi tìm những y sĩ tầm thường kia.

Hoàng Kỳ nhìn dáng vẻ hiển nhiên của Ngọc Nhan, đánh giá bà ta một lát rồi mỉa mai nói: “Bà có cho tôi vàng bạc chất như núi, tôi cũng sẽ không chữa tay cho bà.

Bây giờ bà có thể đi rồi.” Nếu người này vừa nãy không động thủ, không nói những lời đó, anh có lẽ còn chữa vết thương cho bà ta.

Chương 800

Nhưng người phụ nữ này trời sinh quá tự cao tự đại.

“Vị phu nhân này, không phải ai cũng ham tiền của bà đâu.” Hoàng Kỳ mỉa mai nói.

Anh vừa nhìn đã biết vết thương trên người người này không tầm thường, đại phu bình thường không cách nào chữa khỏi.

Người này có lẽ cũng biết chuyện này, nên mới muốn mình chữa cho bà ta.

Chỉ là đáng tiếc, anh không chấp nhận cách này.

“Xin mời các người rời đi, đừng cản trở bệnh nhân của tôi vào.” Hoàng Kỳ nhìn Ngọc Nhan, lên tiếng đuổi khách.

Ngọc Nhan còn muốn nói gì đó, nhìn thấy vết tát trên mặt Hoàng Kỳ, lông mày khẽ nhíu lại: “Ngươi không chữa cho ta là vì ta đã ra tay đánh ngươi sao?” Hoàng Kỳ không nói gì, dường như không có gì muốn nói với Ngọc Nhan.

“Nếu ngươi vì chuyện đó, ta có thể xin lỗi.” Vừa nãy bà ta quả thật đã quá kích động, nên mới làm ra chuyện như vậy.

“Xin lỗi thì không cần.

Tôi không có tư cách để bà phải xin lỗi.

Mời bà rời đi.” “Chữa khỏi cánh tay cho ta, ta tự nhiên sẽ rời đi.” Ngọc Nhan trực tiếp nói.

Dáng vẻ này có chút nghi ngờ là đang giở trò vô lại.

“Vết thương này của bà tôi không chữa được, bà vẫn nên mời người tài giỏi khác đi, y thuật của tôi nông cạn lắm.” Hoàng Kỳ trực tiếp nói.

Tiểu dược đồng bên cạnh nghe lời Hoàng Kỳ nói, biểu cảm có chút kỳ quái.

Nếu sư phụ đều là “y thuật nông cạn” thì trong trấn này còn có đại phu nào y thuật tốt nữa sao?

Nhưng mà, người phụ nữ này vừa nãy trực tiếp động thủ với sư phụ, còn nói ra những lời như vậy, sư phụ không chữa cánh tay cho bà ta, đây cũng là do bà ta tự chuốc lấy.

“Vị phu nhân này, xin mời các người rời đi.” Tiểu dược đồng nhìn Ngọc Nhan và những người bên cạnh bà ta nói.

Ngọc Nhan sao lại không nhận ra Hoàng Kỳ đang nói bậy bạ?

Nếu không phải Nam Kiều đã dùng thủ đoạn đặc biệt làm gãy cánh tay bà ta, một cánh tay khó chữa, bà ta hà cớ gì phải hạ mình nói chuyện với một đại phu chứ.

Hoàng Kỳ nhìn những người học võ, đương nhiên có thể nhìn ra sự khinh thường trong mắt đối phương.

Ngọc Nhan liếc nhìn người phía sau: “Chặn cửa lại, đừng cho ai vào nữa.” “Phu nhân, làm vậy không ổn đâu.” Rõ ràng là phu nhân đã làm sai chuyện nên người ta mới không muốn giúp bà chữa vết thương ở tay, vậy mà bà ta lại hành động như vậy, điều này có hơi quá đáng.

“Chuyện ta đã quyết định còn chưa đến lượt các ngươi nhúng tay vào.” Ngọc Nhan lạnh giọng nói.

Các thị vệ bên cạnh nhìn nhau, đành bất lực tuân theo lệnh của Ngọc Nhan, đuổi hết bệnh nhân trong y quán ra ngoài, còn chặn cả cửa lại.

Hoàng Kỳ bị cách hành xử của Ngọc Nhan làm cho tức cười.

Anh nhìn Ngọc Nhan cứ như ở nhà mình, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Ngọc Nhan ngẩng đầu nhìn Hoàng Kỳ: “Khi nào ngươi chữa khỏi vết thương cho ta, khi nào ta sẽ cho người vào.” Đây là một lời đe dọa đối với Hoàng Kỳ.

Hoàng Kỳ liếc Ngọc Nhan một cái, không hề bận tâm nói: “Không sao cả.” “Dọn dẹp một chút rồi đóng cửa đi.” Hoàng Kỳ nhìn người bên cạnh ra lệnh.

“Vâng sư phụ.” Tiểu dược đồng bắt đầu thu dọn đồ đạc trong tiệm.

Dọn dẹp xong, cậu ta đi đến bên Ngọc Nhan: “Vị phu nhân này, chúng tôi sắp đóng cửa rồi, xin mời bà rời đi.” Mặt Ngọc Nhan tái xanh nhìn Hoàng Kỳ.

Bà ta không ngờ một đại phu ở y quán nhỏ bé lại dám ngang nhiên đối đầu với bà ta như vậy.

“Được, ngươi được lắm.” Ngọc Nhan đã chịu đựng cơn giận từ Nam Kiều, bây giờ một đại phu cũng dám làm bà ta tức giận, điều này khiến Ngọc Nhan không thể chịu nổi.

“Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, bây giờ hãy nối lại cánh tay cho ta, ta sẽ bỏ qua chuyện cũ.” Ngọc Nhan lạnh giọng ra lệnh.

Hoàng Kỳ nhìn bà ta, không chút khách khí nói: “Bà nên đi rồi.” Ngọc Nhan nhìn dáng vẻ không chút nhượng bộ của Hoàng Kỳ, tức đến bật cười: “Tốt lắm.” “Đập phá chỗ này cho ta.” “Phu nhân…” “Ta bảo các ngươi đập phá!” Tiểu dược đồng nghe lời bà ta có chút sốt ruột: “Sư phụ…” “Không cần lo lắng.” Hoàng Kỳ an ủi nói.

Trong khi bọn họ đang đập phá y quán, nhanh chóng đi thông báo cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận được tin của Hoàng Kỳ, ánh mắt hơi lạnh đi.

Ngọc Nhan này đúng là không thấy quan tài không đổ lệ.

“Sao vậy?” Nhìn sắc mặt Tô Ngọc lập tức thay đổi, Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi.

Sao cô cảm thấy Tô Ngọc lúc này dường như rất tức giận.

“Ngọc Nhan đến chỗ Hoàng Kỳ muốn anh ấy chữa tay cho bà ta.

Lúc Hoàng Kỳ kiểm tra thì bị bà ta tát một cái, còn bị mắng là kẻ háo sắc.” Tô Ngọc giải thích sự việc cho Vương Cẩn Hòa nghe.

“Bây giờ Ngọc Nhan đã ra lệnh cho thị vệ đập phá y quán rồi.” Nghe lời này, mặt Vương Cẩn Hòa đen lại, nghiến răng nói: “Cái bà Ngọc Nhan này có bệnh trong đầu à?” Bà ta có bản lĩnh thì tự mình tìm người chữa tay đi, tự mình ra tay đánh Hoàng Kỳ bây giờ lại còn muốn Hoàng Kỳ chữa cho bà ta sao?

Nếu Hoàng Kỳ thật sự chữa cho bà ta, thì đó chẳng phải là tự hạ thấp mình sao?

“Em không đồng ý Hoàng Kỳ chữa tay cho bà ta.” “Anh cũng vậy.

Anh sẽ qua đó xem sao, tiện thể trút giận giúp Nam Kiều.” Ngọc Nhan đây là tự dâng đồ ăn đến tận miệng, không lấy thì uổng.

“Vậy anh đưa Nam Kiều đi cùng luôn đi, cậu ấy hẳn rất muốn nhìn thấy cảnh người phụ nữ này gặp vận rủi.” Vương Cẩn Hòa vội vàng nói.

Nếu Ngọc Nhan bị huyện lệnh bắt giữ, lại còn trước mặt Nam Kiều, thì e rằng bà ta sẽ mất hết cả thể diện lẫn tình cảm còn lại nhỉ?

“Anh đi gọi Nam Kiều.” Tô Ngọc đứng dậy đi tìm Nam Kiều.

Khi Nam Kiều biết Tô Ngọc định làm gì, mắt cậu ta sáng rỡ.

“Ngọc ca ca, anh thật sự đưa em đi sao?” Nam Kiều có chút kích động hỏi.

“Anh không đưa em đi thì đến tìm em làm gì?

Mau đi thôi.” Nam Kiều đi theo Tô Ngọc rời đi, Bạch Khởi ba người cũng đi theo xem náo nhiệt.

Khi năm người đến nơi, y quán đã tan hoang, Hoàng Kỳ đứng bên cạnh nhìn Ngọc Nhan ra lệnh cho người đập phá đồ đạc, dáng vẻ dường như không hề vội vã chút nào.

“Vị phu nhân này, tôi nhắc bà một câu, trong y quán của tôi có không ít dược liệu quý giá, nếu đập phá thì phải bồi thường theo giá đấy.” Hoàng Kỳ đột nhiên lên tiếng nói.

Ngọc Nhan căn bản không coi lời Hoàng Kỳ là gì, bà ta muốn xem cuối cùng Hoàng Kỳ này có thể làm gì được bà ta, chẳng qua cũng chỉ là một đại phu của y quán mà thôi.

Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác bước vào.

Ngọc Nhan nhìn thấy Nam Kiều và bọn họ đến, lông mày vô thức nhíu lại, sắc mặt cũng có chút khó coi: “Các người đến đây làm gì?” “Đây là y quán của Ngọc ca ca tôi.” Nam Kiều nhìn y quán tan hoang khắp nơi nói.

Chương 801

“Chà, dược liệu trong y quán của Ngọc ca ca tôi đều là loại tốt nhất, bà lại hủy hoại nhiều như vậy chỉ trong chốc lát, cái này phải bồi thường không ít tiền đâu nhé.” Nam Kiều hả hê nói.

“Đi gọi huyện lệnh đến đây.” Tô Ngọc không nói nhiều, lệnh cho người bên cạnh đi gọi huyện lệnh.

Sắc mặt bình tĩnh của Ngọc Nhan cuối cùng cũng thay đổi.

Hoàng Kỳ nhìn người phụ nữ cuối cùng đã biến sắc, khóe miệng khẽ nhếch lên: “Vị phu nhân này, tôi đã nhắc nhở bà rồi.” Là bà ta tự mình không nghe thì trách ai được?

Rất nhanh sau đó huyện lệnh đã đến.

Ông ta vẫn luôn biết y quán này là của Ngọc Vương gia.

Ai có thể nghĩ hôm nay lại có người dám đập phá y quán của Vương gia chứ.

Rốt cuộc là ai đã ăn gan hùm mật báo vậy?

“Hạ quan tham kiến Vương gia.” “Đứng dậy đi.” Biểu cảm trên mặt Ngọc Nhan cuối cùng cũng thay đổi.

Bọn họ lại trực tiếp gọi cả huyện lệnh đến.

“Tô Ngọc, ta không phải người của Huyền quốc các ngươi, ta là người Nam Cương.” “Người Nam Cương thì sao?

Đừng ỷ vào Huyền quốc và Nam Cương đã đạt được quan hệ hợp tác mà bà có thể muốn làm gì thì làm ở Huyền quốc.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

“Hơn nữa, người duy trì quan hệ giữa Huyền quốc và Nam Cương là Nam Kiều, không liên quan gì đến các người.

Đừng tự dát vàng lên mặt mình.” Nam Kiều không nói gì, cứ thế cùng Bạch Khởi và những người khác đứng bên cạnh xem kịch hay.

Cậu ta căn bản không cần làm gì, chỉ cần đứng ở đây là có thể khiến Ngọc Nhan mất mặt.

Ngọc Nhan trầm mặc.

Bởi vì bà ta rất rõ, nếu bà ta thật sự có vấn đề gì với bên này, Nam Cương Vương nhất định sẽ không đứng về phía bà ta.

Dù sao lần này là bà ta đã làm sai, không liên quan gì đến Huyền quốc.

Trong tình huống phi lý như vậy, Nam Cương Vương dựa vào đâu mà ra mặt giúp bà ta?

“Bao nhiêu tiền ta sẽ bồi thường.” “Hoàng Kỳ, dẫn người tính toán xem chúng ta bị tổn thất bao nhiêu.

Vì đối phương đã tài đại khí thô như vậy, chúng ta cũng không cần tiết kiệm tiền cho người ta, đáng giá bao nhiêu thì cứ tính bấy nhiêu.” Tô Ngọc lên tiếng ra lệnh.

“Vâng thiếu gia.” Hoàng Kỳ dẫn theo hai tiểu dược đồng bắt đầu tính toán tổn thất.

Khi Hoàng Kỳ cố ý chỉ vào mấy củ nhân sâm bị hủy hoại, biểu cảm trên mặt Ngọc Nhan cuối cùng cũng thay đổi.

Đó là mấy củ nhân sâm đều là sâm núi trăm năm tuổi.

Rễ sâm bị đứt khá nhiều, dược hiệu cũng bị ảnh hưởng.

Chỉ riêng mấy củ sâm núi trăm năm này đã trị giá ba nghìn lượng bạc.

Sau đó lại là một ít cao dược và bột thuốc chữa thương thượng hạng.

“Mấy lọ cao dược này của chúng ta có giá lần lượt là hai mươi lượng và năm mươi lượng.

Loại hai mươi lượng bị hỏng mười sáu lọ, loại năm mươi lượng bị hỏng ba mươi lọ.

Bột thuốc thì rẻ hơn một chút nhưng cũng là mười lượng bạc một lọ, tổng cộng bị hỏng năm mươi lọ.” Sau đó là một số dược liệu lẻ tẻ khác.

Tổng cộng số dược liệu này cộng lại cần bồi thường năm vạn lượng ngân phiếu.

“Tổng cộng là năm vạn năm nghìn ba trăm hai mươi lượng bạc.

Hai mươi lượng lẻ đầu được bỏ qua cho bà, tổng cộng thu của bà năm vạn năm nghìn ba trăm lượng.

Bà trả bằng ngân phiếu hay thế nào?” Hoàng Kỳ nhìn Ngọc Nhan với vẻ mặt nghiêm nghị hỏi.

Ngọc Nhan không ngờ những dược liệu này lại đắt tiền như vậy.

“Ngọc Nhan, bà cũng biết y thuật mà, dược liệu ở đây rốt cuộc có đáng giá ngần ấy tiền không, bà hẳn phải rất rõ.” Khi Ngọc Nhan định nói gì đó, Nam Kiều đã lên tiếng trước một bước.

Sắc mặt Ngọc Nhan hơi biến đổi, ánh mắt nhìn Nam Kiều lạnh lẽo đáng sợ.

Nam Kiều bình tĩnh nhìn lại, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: “Bà có chuyện gì sao?” “Nam Kiều, nhìn thấy chuyện cười của ta con đắc ý lắm sao?” Nam Kiều suy nghĩ một chút, rồi lại gật đầu: “Ừm, bà nói không sai, tôi thật sự rất đắc ý.” “Con…” “Ngọc Nhan, không ai bắt bà đập phá y quán của người ta cả.

Vì bà dám đập phá, thì hẳn cũng nên bồi thường chứ.

Đừng để người khác coi thường bà.” Nam Kiều cười híp mắt nói.

Cứ thế châm chọc.

Bây giờ chỉ cần Ngọc Nhan không vui, cậu ta liền vô cùng vui vẻ.

Ngọc Nhan tức đến toàn thân run rẩy, cái đồ hỗn xược này.

Huyện lệnh đứng bên cạnh nhìn Ngọc Nhan như vậy: “Xin mời các vị bồi thường tổn thất của Vương gia.” “Đương nhiên, các vị cũng có thể không bồi thường, xin mời các vị đi theo chúng tôi một chuyến.

Khi nào các vị trả tiền cho Vương gia rồi, các vị khi đó hãy rời đi.” Huyện lệnh không hề nể mặt chút nào.

Cho dù là người Nam Cương cũng không liên quan đến ông ta.

Nhiệm vụ của ông ta là bảo vệ tài sản của Vương gia không bị xâm hại.

Nghe lời huyện lệnh nói, sắc mặt Ngọc Nhan xanh xanh tím tím vô cùng khó coi.

Bà ta lấy ngân phiếu ra, trực tiếp đưa hết số tiền đó.

Tô Ngọc cầm tiền nhìn một cái, sau đó chuyển tay phát cho Nam Kiều và những người khác mỗi người một vạn lượng, ngay cả Nguyên Bảo cũng được.

Số tiền còn lại hơn năm nghìn lượng đều đưa hết cho Nam Kiều.

Nam Kiều cầm số tiền bồi thường của Ngọc Nhan, tâm trạng vô cùng tốt.

“Cảm ơn Ngọc ca ca.” “Còn khách sáo với anh làm gì?” Ngọc

Nhan nhìn số tiền mình vừa đưa lại nằm trong tay Nam Kiều, liền vươn tay muốn lấy lại, nhưng bị Tô Ngọc cản lại: “Bà muốn làm gì?” “Nó là con trai ta, tiền đưa cho ta là lẽ đương nhiên.” Chỉ cần nghĩ đến số tiền của bà ta lại để Nam Kiều tiêu xài, bà ta liền thấy khó chịu trong lòng.

“Đừng có vơ vào làm người thân, tôi không có người mẹ nào như bà.

Đây là tiền Ngọc ca ca cho tôi, bà định cướp từ tay tôi sao?

Bà là cái thá gì chứ?” Nam Kiều thẳng thừng nói.

Chương 802

Một câu nói này khiến mặt mũi Ngọc Nhan mất sạch.

Huyện lệnh xem ra cũng nhận thấy mối quan hệ giữa Nam Kiều và người phụ nữ kia không hề tốt đẹp, thậm chí có thể nói là cực kỳ tệ hại.

“Vị Phu nhân này, lời bà nói không đúng rồi.

Đây là tiền bồi thường bà đưa cho Vương gia, Vương gia muốn cho ai thì cho, bà có tư cách gì mà đòi lấy tiền từ tay người ta?

Bà đây quả là quá không biết xấu hổ.” Nam Kiều ở bên cạnh không ngừng gật đầu: “Lúc đập phá đồ đạc thì không phải bà rất hào phóng, chẳng coi là gì sao?

Sao giờ lại bắt đầu sợ rồi?” “Nam Kiều, cô...!” “Nếu đã tiếc tiền như vậy thì bà đừng nên động tay đập phá y quán chứ.

Đập xong rồi lại khó chịu trong lòng, bà nói xem bà có phải là đồ hèn không?” Nam Kiều lắc đầu nguầy nguậy nói.

Lời nào khó nghe nhất, cô đều nói thẳng vào mặt Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan tức đến toàn thân run rẩy, lần đầu tiên cô ta cảm thấy bất lực sâu sắc trước Nam Kiều.

“Nam Kiều, cô tốt nhất đừng bao giờ quay về Nam Cương.” Cô ta nhất định sẽ khiến Nam Kiều phải trả giá cho những gì mình đã làm hôm nay.

Nam Kiều không những không tức giận mà còn cười rất vui vẻ: “Thế sao?

Vậy chúng ta cứ chờ xem, xem cuối cùng ai sẽ là người chết.”

“Hoàng Kỳ y quán đóng cửa mấy ngày, mọi người xem những dược liệu nào dùng được thì dùng, không dùng được thì hủy bỏ thẳng, sau đó sai người đưa dược liệu mới đến.” “Vâng.” “Vương gia, vì sự việc đã giải quyết xong, hạ quan cũng xin cáo lui.

Sau này có việc gì lại đến tìm ta.” Huyện lệnh thấy không còn việc gì của mình nữa cũng chuẩn bị rời đi, nha môn vẫn còn không ít việc phải làm.

Tô Ngọc “ừ” một tiếng: “Ông về đi.” Đợi Huyện lệnh rời đi, Tô Ngọc nhìn Ngọc Nhan: “Bà không đi còn muốn ở lại đây sao?” Ngọc Nhan với vẻ mặt âm trầm dẫn theo thị vệ rời đi.

Hôm nay cô ta mất mặt còn nhiều hơn cả mấy chục năm qua.

Sau này cô ta nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng.

Cô ta sẽ khiến những người này phải trả giá vì điều đó.

“Ngọc ca ca, em hình như đã đắc tội người ta triệt để rồi.” Nam Kiều vô tội nói.

Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều rồi mở miệng: “Tự tin lên chút, bỏ từ ‘hình như’ đi.” Nam Kiều cười hì hì: “Nhìn bà ta không vui em liền vui.” “Hôm nay bà ta mất mặt lớn rồi.” “Em vui là được.” “Đi về thôi.” Mấy người về khi Nam Kiều còn ghé mua mấy cái chân giò và một ít sườn cốt.

“Em muốn ăn chân giò kho tương và sườn kho tàu.” “Mua về bảo người ta làm.” Đối với chút yêu cầu nhỏ này của Nam Kiều, Tô Ngọc vẫn có thể đáp ứng.

Nam Kiều vui vẻ đi theo Tô Ngọc về nhà.

Vừa về đến nhà, Nam Kiều liền mang chân giò và sườn cốt vào bếp, dặn đầu bếp bên trong phải làm chân giò kho tương và sườn kho tàu.

“Sao rồi?” “Bồi thường hơn năm vạn lượng, anh chia tiền cho Nam Kiều và họ rồi, thấy Nam Kiều cầm hơn một vạn lượng mà anh chia còn muốn cướp.” Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc: “Cô ta thật sự động thủ cướp ngân phiếu của Nam Kiều sao?” Hơn một vạn lượng ngân phiếu trong mắt Vương Cẩn Hòa đã là tiền lẻ rồi.

Chút tiền này cũng muốn cướp, vậy thân phận địa vị của Ngọc Nhan ở Nam Cương cũng chẳng ra sao nhỉ?

“Cô ta thiếu tiền sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều hỏi.

“Không thiếu, nhưng cũng không nhiều tiền bằng Ngọc ca ca.” Tiền của Ngọc ca ca nhiều đến dùng không hết, mỗi năm còn chia cho họ một ít tiền cổ tức.

Tiền trong tay cô ấy có lẽ còn nhiều hơn cả tiền trong nhà Ngọc Nhan.

“Tiền của em còn nhiều hơn của cô ta.” “Khó trách hơn một vạn lượng cũng muốn có.” Vương Cẩn Hòa gật đầu hiểu ra, hóa ra là vì chuyện này.

Người này thật đáng thương.

Nam Kiều vô tội nhìn Vương Cẩn Hòa, luôn cảm thấy chị dâu hình như đã hiểu lầm điều gì đó.

Không giải thích nhiều, Nam Kiều cười hì hì nói: “Hôm nay bà ta nhất định sẽ tức đến không ngủ được.” Dù sao hôm nay mặt mũi Ngọc Nhan đã mất sạch, đặc biệt lúc cô ta mất mặt, Nam Kiều còn ở bên cạnh nhìn, điều này càng khiến cô ta khó chịu hơn.

Nghĩ đến là thấy tâm trạng cực kỳ tốt.

“Tốt lắm.” Ngọc Nhan rời khỏi y quán, mất rất lâu mới tìm được người giúp cô ta nắn lại tay.

Các thị vệ bên cạnh lúc này đều không dám đến gần Ngọc Nhan, sợ cô ta trút hết mọi bực tức lên người họ, họ không muốn trở thành bao cát trút giận của Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan trở về chỗ ở, lạnh lùng nói: “Đi điều tra xem mấy năm nay Nam Kiều đã làm gì ở Huyền quốc, còn cả chuyện ở Vong Ưu thành nữa.” “Vâng.” Mấy thị vệ đều ra ngoài làm việc, chỉ còn lại một mình Ngọc Nhan trong phòng.

Đưa tay xoa cánh tay vẫn còn hơi đau, mắt Ngọc Nhan tràn đầy vẻ âm lãnh.

Nam Kiều thế mà thật sự dám động thủ với cô ta, cô ta đúng là đã đánh giá thấp Nam Kiều rồi.

Xem ra là vì bên cạnh có Tô Ngọc chống lưng, khiến cô ta có chút không kiêng nể gì cả.

Cúi đầu nhìn tay mình, mắt Ngọc Nhan lộ rõ vẻ kiên quyết, nếu Nam Kiều đã không biết điều, vậy đừng trách cô ta tâm ngoan thủ lạt.

Nghĩ đến những lời Nam Cương vương nói với cô ta khi cô ta đến, Ngọc Nhan nhíu mày.

Xem ra ông ấy đã sớm biết Nam Kiều đã trở nên như thế này.

Cũng biết Nam Kiều từ đầu đã không hứng thú với vương vị này.

Lúc đó vẻ mặt của Nam Cương vương trông hơi kỳ lạ, cô ta lúc đó cũng không nghĩ nhiều.

Giờ xem ra Nam Cương vương đã sớm biết sẽ thành ra thế này.

Ông ấy chỉ đang đợi mình đến gây rắc rối cho Nam Kiều.

Cánh tay vô thức nắm chặt, cô ta đã bị Nam Cương vương tính kế rồi.

Vì một Nam Kiều, ông ấy lại tính kế mình.

Quả thật là một hoàng thúc tốt nha.

Mắt Ngọc Nhan lộ rõ vẻ mỉa mai nồng đậm.

Có vài chuyện có lẽ có thể lợi dụng một chút.

Không biết sau khi Nam Kiều biết được sự thật còn có mối quan hệ tốt đẹp như vậy với ông ấy không.

Nếu đã muốn quay về, khi cô ta quay về nhất định sẽ tặng cô ấy một món quà lớn.

Nghĩ vậy, tâm trạng của Ngọc Nhan cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Ngọc Nhan bên này điều tra Nam Kiều, không bao lâu thì Tô Ngọc bên kia đã biết.

“Thiếu gia, Ngọc Nhan đã bắt đầu nghi ngờ Nam Kiều rồi, chúng ta có nên ra tay luôn không?” Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: “Không cần, cứ để cô ta đi điều tra, tôi muốn xem cô ta có thể tra ra cái gì.” “Vâng.” Các thị vệ của Ngọc Nhan đã điều tra một thời gian dài, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Chương 803

Điều này khiến Ngọc Nhan bắt đầu nghi ngờ Nam Kiều.

“Các người đã điều tra nhiều ngày như vậy, người bên cạnh cô ta có ai, đã làm gì mà lại không tra ra được gì?” Ngọc Nhan không thừa nhận người của mình không có năng lực.

“Phu nhân, bên tiểu Vương gia chắc hẳn có người giúp cô ấy che giấu một số chuyện.” Dù sao tiểu Vương gia có mối quan hệ tốt đẹp với Ngọc Vương, muốn họ không tra ra được gì thì rất đơn giản và dễ dàng.

Ngọc Nhan cau mày nhìn người bên cạnh, lạnh lùng hỏi: “Ý các người là Tô Ngọc đang giúp cô ấy sao?” “Vâng.” Từ những gì đã xảy ra trước đó, Ngọc Vương rất cưng chiều tiểu Vương gia của họ.

Nếu Phu nhân cứ tiếp tục như vậy, muốn có được thứ trong tay tiểu Vương gia thì chỉ là chuyện viển vông.

Những chuyện này họ nhìn rất rõ, chỉ có Phu nhân không coi là gì, cho rằng tiểu Vương gia vẫn là tiểu Vương gia ngày xưa.

Lần gặp mặt này họ phát hiện tiểu Vương gia đã thay đổi rất nhiều.

Cảm xúc đã không còn như trước đây bất cứ lúc nào cũng có thể nổi giận.

Tiểu Vương gia bây giờ dường như ôn hòa hơn rất nhiều.

Nhưng cũng chỉ là nhìn bề ngoài như vậy, thực tế đối với họ vẫn độc ác như cũ.

“Phu nhân, tiểu Vương gia đã thay đổi rất nhiều, trong lòng cô ấy, điều khiến cô ấy lưu luyến Nam Cương, đại khái cũng chỉ còn lại

Vương vị.” Lời của thị vệ khiến Ngọc Nhan lạnh lùng hừ một tiếng: “Có phải hay không thì sau này sẽ biết.” Lần này cô ta đến đây không nghĩ đến việc tay không mà về.

Vị trí tiểu Vương gia này cô ta nhất định phải có được.

Nghe Ngọc Nhan nói vậy, thị vệ còn muốn mở miệng, người bên cạnh đã nháy mắt với anh ta.

Vì Phu nhân đã nói như vậy, họ có khuyên thế nào cũng vô ích, sau này chỉ rước thêm phiền phức vào mình.

Chi bằng cứ để mặc Ngọc Nhan làm những chuyện đó, còn về sau sẽ ra sao thì không liên quan đến họ nữa.

Thị vệ khẽ thở dài, cuối cùng vẫn không nói gì.

Sự xuất hiện của Ngọc Nhan không mang lại bất kỳ sự khó chịu nào cho Nam Kiều, rất nhanh cô đã vứt cô ta ra sau đầu.

Vương Cẩn Hòa vốn còn hơi lo lắng cho Nam Kiều, sau khi quan sát rất lâu thì phát hiện cô ấy vẫn như trước, mỗi ngày đều rất vui vẻ, điều này khiến Tô Ngọc có chút buồn cười.

Quả nhiên đã buông bỏ rồi.

“Em vốn còn lo Nam Kiều có xảy ra chuyện gì không, giờ xem ra là em nghĩ nhiều rồi, trạng thái hiện tại của Nam Kiều rất tốt.” Vương Cẩn Hòa chống cằm nói.

“Ừm, cô ấy gần đây đã tìm được việc để làm, mỗi ngày đều sống rất vui vẻ.” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: “Việc gì?” “Trước đó anh mang về cặp anh em kia rất có thiên phú về cổ, cô ấy đã nhận hai đứa trẻ làm đệ tử rồi, mỗi ngày ngoài việc dạy Tiểu Bảo và chúng, thời gian đều dành cho Nguyên Tứ và Nguyên Cửu.” “Hai đứa trẻ đó cũng rất thích Nam Kiều, ba người họ hòa thuận với nhau rất tốt, đôi khi nhìn anh còn có chút ghen tị.” Nam Kiều đối xử với hai đứa trẻ đó quả thật không tệ.

Khi dạy dỗ cũng rất nghiêm túc, không hề giống dáng vẻ ham chơi ham nghịch thường ngày.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc kể chuyện gần đây của Nam Kiều, nghe xong trên mặt nở nụ cười: "Như vậy không phải rất tốt sao?

Nam Kiều có việc muốn làm, những người lộn xộn kia tự nhiên sẽ không thèm để ý." "Em nói đúng." "Hai ngày nữa em còn phải đến xưởng một chuyến." Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói muốn rời đi thì lập tức có chút không vui: "Sao lại muốn đi nữa rồi?" "Trước đó bên đó có người đang tính kế đồ của em, gần đây hai ngày có chút manh mối rồi, em qua đó xem sao, giải quyết xong chuyện, đỡ phải lúc nào cũng có người phía sau để ý." Không sợ trộm cắp chỉ sợ trộm rình rập.

Tô Ngọc tuy không vui, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Vậy được, em đi một mình có được không?" "Sao lại là em đi một mình chứ?" Tô Ngọc có thể để cô đi một mình sao?

"Vậy anh để Nguyên Bảo đi cùng em nhé?" Trắng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bất mãn nói: "Anh để Nguyên Bảo đi cùng em làm gì, họ sắp thành thân rồi, đang chuẩn bị chuyện cưới hỏi, em dẫn Nguyên Lâm đi là được rồi, còn có Thích Phong và Trần Cẩm Niên, có họ ở đó anh cứ yên tâm đi." Tô Ngọc tuy vẫn không yên tâm, nhưng cũng biết Vương Cẩn Hòa không phải loại tiểu thư nép sau lưng người khác.

"Được, có chuyện gì thì cứ nói với anh." "Nguyên Húc đã khỏe hơn chút nào chưa?" "Có đồ của em mỗi ngày bồi bổ, thêm một tháng nữa chắc là gần được rồi, sau đó tịnh dưỡng thêm là có thể khỏi hẳn." Tô Ngọc nghĩ đến vết thương của Nguyên Húc, món nợ này anh vẫn chưa tính đâu.

“Sau chuyện này anh đã sai người đi điều tra hành tung của đối phương, chỉ biết người đó đang ở Lỗ quốc, đại bá bên đó cũng muốn ra tay với hắn ta, hơn nữa đối phương dường như có quen biết với Ngu Cơ.” Tô Ngọc vẫn luôn không quên kẻ đã trọng thương Nguyên Húc, giết chết những ám vệ khác.

“Cái này em nghe đại bá nói rồi, quả thật là như vậy, Ngu Cơ và người đó có thù diệt tộc, vì sự xuất hiện của người đó đã hại chết tất cả người trong nhà Ngu Cơ.” Vương Cẩn Hòa kể lại tin tức mình nghe được cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe xong có chút kinh ngạc, theo anh thấy Ngu Cơ là một người rất có năng lực, sao lại bị một người đàn ông lừa dối đến mức này?

“Lúc đó Ngu Cơ cũng là một người đầy khao khát tình yêu, cô ấy chọn như vậy không phải rất bình thường sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Phụ nữ khi tự cho rằng mình gặp được chân ái, sẽ trở nên đặc biệt không thể lý giải.

Nếu người đàn ông đó có lòng dạ khác, việc xảy ra chuyện như vậy cũng rất bình thường.

“Đang lo lắng cho Ngu Cơ sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Lo lắng thì chắc chắn có rồi, em cảm thấy Ngu Cơ đã không còn ham muốn sống nữa.” Ngu Cơ bây giờ hơi giống xác sống.

“Chuyện này đại bá chắc sẽ nhúng tay vào, có đại bá và người bên cạnh cô ấy thì chắc có thể bảo vệ được Ngu Cơ.” Ngu Cơ nhìn thì diễm lệ động lòng người, không ngờ cũng đã trải qua những chuyện

này.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, cô cũng hy vọng như vậy, chỉ là lo Ngu Cơ quá muốn chết, sau này sẽ xảy ra chuyện gì.

Lắc lắc đầu, Vương Cẩn Hòa không muốn tiếp tục suy nghĩ vấn đề này.

"Cha và đại bá đều chưa về, cũng không biết chuyện bên đó họ xử lý thế nào rồi." Vương Cẩn Hòa trầm mặc không nói gì, đối với chuyện này cô cũng có chút lo lắng.

Khi họ về Dư Thanh Phong đã đến tìm cô, nói với cô rằng họ còn một thời gian nữa mới có thể quay về.

"Trước khi chúng ta đi Dư Thanh Phong đã đến tìm em, anh ấy nói bên đó còn một số chuyện cần xử lý, đợi xử lý xong thì sẽ về, Dư gia còn một số người sống sót, ngoài Dư gia ra còn có những người khác có liên quan đến việc năm xưa hại chết cả nhà đại bá, có lẽ họ sẽ về sau khi xử lý sạch sẽ đám người đó." Nghĩ đến dáng vẻ của Dư Cảnh Xuyên khi nhìn thấy những bằng chứng đó, Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút lo lắng.

Những thứ này là do Cố phu nhân đưa, cô vẫn luôn không suy nghĩ tại sao Cố phu nhân lại biết những chuyện này.

Sau khi Cố Ngạn Kỳ đưa đồ cho cô, Cố Thăng liền muốn lấy mạng Cố phu nhân, vậy trong chuyện này Cố Thăng lại đóng vai trò gì?

Nhắc đến chuyện này, Vương Cẩn Hòa mới chậm rãi nghĩ ra những chuyện này đối với cô mà nói đầy rẫy nghi vấn.

"Đang nghĩ gì vậy?" Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu, kể lại chuyện mình vừa nghĩ cho Tô Ngọc nghe: "Anh nói xem Cố Thăng trong chuyện này, rốt cuộc đã đóng một vai trò như thế nào?" "Cố Thăng, Cố Hề Nhược hai người này đều có những bí ẩn không nhỏ, chúng ta muốn giải mã những bí ẩn đó, e rằng còn cần một thời gian nữa, có lẽ những chuyện em lo lắng, đại bá đã sai người làm tốt rồi.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

“Hy vọng là như vậy.” “Anh nói xem lần gặp mặt tiếp theo, chúng ta có thể dọn dẹp Cố Hề Nhược không?

Lúc nào cũng cảm thấy cô ta hơi chướng mắt.” Cố Hề Nhược không giải quyết, luôn cảm thấy như có gai trong cổ họng rất khó chịu.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười ra tiếng, xem ra Tiểu Hòa thật sự không có hứng thú gì với Cố Hề Nhược nữa rồi.

Thậm chí đã ghét đến mức này.

“Còn nửa năm để bố cục, em đã muốn dọn dẹp người ta rồi, anh tự nhiên sẽ không để em thất vọng.” Dù sao chuyện của Cố Hề Nhược và Cố Thăng anh cũng đã phái người đi điều tra rồi, còn về kết quả sau này ra sao thì đợi tin tức bên đó là biết.

“Em đột nhiên nhớ ra một chuyện.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc mở miệng nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý hỏi: “Chuyện gì?” “Lâu Mãn Thanh vẫn còn ở kinh thành, giờ Cố Hề Nhược và Khanh Vũ Không đã hòa ly, anh nói xem nếu Cố Hề Nhược nhìn thấy Lâu Mãn Thanh ở kinh thành, có khi nào cô ta sẽ nghĩ Lâu Mãn Thanh vì cô ta mà đến không?” Tô Ngọc khóe miệng giật giật, đừng nói, thật sự có khả năng này.

Nghĩ đến dáng vẻ Lâu Mãn Thanh bị Cố Hề Nhược quấn lấy, Tô Ngọc cười không ngừng.

Lâu Mãn Thanh anh ta thế mà cũng có ngày hôm nay?

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ hả hê của Tô Ngọc, cạn lời lắc đầu: “Anh cho dù có hả hê cũng đừng biểu hiện rõ ràng như vậy chứ.” Để Lâu Mãn Thanh biết, chắc lại giận dỗi với anh ta nữa rồi.

Tô Ngọc cười ha ha: “Anh bây giờ rất hứng thú với chuyện hai người họ gặp nhau ở kinh thành.” “Anh ta đã là người có hôn ước rồi, còn thích người ta, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, Lâu Mãn Thanh chắc có khi muốn giết chết Cố Hề Nhược luôn.” Nếu bị Minh Uyển Hân hiểu lầm, vậy thì có chuyện để xem rồi.

Chương 804

“Em cũng rất muốn xem phải không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa kiên quyết lắc đầu, tuy cô cũng nghĩ vậy, nhưng cô kiên quyết không thừa nhận.

Nhìn dáng vẻ nói không thật lòng của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc đưa tay nhéo má cô: “Với anh còn chơi trò nói không thật lòng sao?” Muốn xem thì cứ nói thẳng ra, giả vờ giả vịt như vậy có ý nghĩa gì?

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, không vui nói: “Em không cần mặt mũi sao?” “Có thể xem kịch thì cần gì mặt mũi?

Em nói có đúng không?” Tô Ngọc cười khẽ hỏi.

Vương Cẩn Hòa lườm anh một cái: “Để Lâu Mãn Thanh biết chuyện này anh ta sẽ đánh nhau với anh đấy.” “Không sao, anh ta đánh không lại anh.” Tô Ngọc không hề bận tâm nói.

“...” Người này đúng là ỷ mình võ lực cao, nên ở đây bắt nạt người khác.

“Anh cẩn thận đừng để người ta tìm được cơ hội nhé, không thì bị người ta dọn dẹp một trận, cả mặt mũi lẫn thể diện đều mất hết.” Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, em rất muốn thấy anh bị người ta dọn dẹp sao?” “Đúng vậy, dù sao lần nào cũng là anh bắt nạt người khác, em cũng muốn xem anh bị người ta bắt nạt.” Vương Cẩn Hòa nói rất đường hoàng.

“Vậy em chắc không có cơ hội thấy rồi.” Vương Cẩn Hòa thở dài thườn thượt: “Anh không có việc gì mạnh đến thế làm gì chứ?” Muốn xem Tô Ngọc ăn hành cũng không có cơ hội.

Ăn hành ở chỗ mình luôn cảm thấy không có thành tựu.

Tô Ngọc đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa, lực tay hơi mạnh, khiến mặt Vương Cẩn Hòa bị nhéo biến dạng.

“Anh mạnh mẽ còn không tốt sao?

Có thể bảo vệ em và các con.” Người khác đều hy vọng tướng công của mình mạnh mẽ chút, Tiểu Hòa thì hay rồi, thế mà còn nghĩ anh quá mạnh.

Vương Cẩn Hòa đau nhói cau mày, đưa tay gạt tay Tô Ngọc ra, bất mãn mở miệng: “Anh nhéo mặt em làm gì?” “Ai bảo em nói sai lời?” Tô Ngọc hỏi không chút khách khí.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa không nói nên lời, người này sao mà nhỏ mọn thế.

“Em nói đúng, anh chính là nhỏ mọn, hơn nữa còn rất nhỏ mọn.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa lè lưỡi với Tô Ngọc, sao lại nói ra hết những lời trong lòng rồi?

“Lần này Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân cùng thành thân, coi như song hỷ lâm môn đúng không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Em nói đúng, chính là song hỷ lâm môn.” Cho dù biết Vương Cẩn Hòa đang chuyển đề tài, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, thuận theo lời cô chuyển đề tài.

“Như vậy rất tốt.” Những người bên cạnh cũng có được hạnh phúc của riêng mình.

“Em nói đúng.” Đại ca và Nguyên Bảo họ đều có người mình thích, sau này cũng sẽ có những đứa con của riêng mình.

Kiếp này họ sẽ sống rất hạnh phúc.

Đó chính là điều anh muốn.

Không lâu sau, lễ cưới của Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân đã đến.

Sáng sớm Tứ Ý và Thu Thiền hai người đã bị người ta lôi ra khỏi chăn.

Nhìn hai người vẻ mặt oán niệm, Vương Cẩn Hòa cười ha ha: “Lúc em thành thân cũng như vậy, em cũng dậy sớm thế mà.” Tứ Ý quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, chỉ vì chuyện này mà tiểu thư hả hê sao?

“Tiểu thư, người đang hả hê.” “Không có, em chỉ là người đi trước nhắc nhở hai em, nhất định phải ăn chút gì đó nếu không sẽ đói bụng đấy.” Vương Cẩn Hòa nói xong không nhịn được cười.

Dáng vẻ kiêu căng tùy ý đó, khiến Tứ Ý rất muốn phạm thượng.

Nhưng nghĩ đến ánh mắt lạnh băng của Tô Ngọc đang nhìn chằm chằm vào mình, cô liền không dám gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa nữa.

Trước đó chính vì không rút kinh nghiệm mà bị Tô Ngọc trừng phạt mấy lần.

Nếu không có Nguyên Bảo giúp đỡ, để anh ta nhắm mắt làm ngơ, cô sẽ không thể sống nổi.

“Phu nhân, người đúng là ỷ Thiếu gia cưng chiều, nên chỉ biết đến bắt nạt chúng em thôi.” Tứ Ý không nhịn được oán trách nói.

Vương Cẩn Hòa cười hì hì, đi đến chỗ Thu Thiền.

Tuy hai chị em trông rất giống nhau, nhưng khi mặc trang phục cưới thì lại là hai phong cách khác nhau, cũng sẽ không xảy ra chuyện nhầm lẫn người này với người kia.

“Tiểu thư, người sao lại đến đây?” Thu Thiền đang trang điểm, thấy Vương Cẩn Hòa đến liền muốn đứng dậy hành lễ.

Vương Cẩn Hòa đưa tay ấn Thu Thiền ngồi xuống ghế: “Hôm nay em là cô dâu, không cần đa lễ như vậy.” “Cảm ơn Tiểu thư.” Từ khi đến bên cạnh tiểu thư, cuộc sống của cô dần trở nên tốt đẹp hơn.

Hiện tại gặp được người cùng chí hướng, cảm giác này thật sự quá tuyệt vời.

“Với em còn khách sáo gì?

Các em có thể sống tốt, đó là do số mệnh của các em, không liên quan gì đến em.” Vương Cẩn Hòa cười tít mắt nói: “Sau này các em vẫn sống ở đây, cũng không tiếp xúc nhiều với mẹ chồng, mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu các em không cần lo lắng.” Tứ Ý không có mẹ chồng, mẹ chồng của Thu Thiền cô cũng đã gặp qua, rất hài lòng với Thu Thiền, tính cách cũng rất tốt.

Là một người rất dễ hòa hợp.

Mắt Thu Thiền tràn đầy hy vọng, cũng bắt đầu mong chờ cuộc sống sau hôn nhân.

“Tiểu thư, em chỉ mong sau này em và Tử Ân có thể giống như người và cô gia.” Tình cảm của cô gia và tiểu thư thật sự quá tốt.

Đôi khi đứng bên cạnh nhìn cô còn cảm thấy ngưỡng mộ.

Tuy Lâm Tử Ân cũng rất tốt với cô, nhưng cô luôn cảm thấy như thiếu chút gì đó.

“Em và Tử Ân cũng không tệ, anh ấy cũng rất tốt với em, có chuyện gì thì cứ bàn bạc mà làm, đừng giữ trong lòng.” Sở dĩ Vương Cẩn Hòa dặn dò Thu Thiền mà không quản Tứ Ý là vì Nguyên Bảo vô điều kiện cưng chiều Tứ Ý, Tứ Ý muốn làm gì Nguyên Bảo cũng sẽ ở bên cạnh cùng làm.

Điểm này Lâm Tử Ân còn kém chút ý tứ, nhưng cuộc sống hôn nhân cần hai người hòa hợp, họ cũng không giúp được gì.

Thu Thiền chăm chú lắng nghe lời dặn dò của Vương Cẩn Hòa, trong lòng ấm áp: “Tiểu thư yên tâm, em biết rồi.” “Ừm.” Vương Cẩn Hòa lo lắng nhất chính là Thu Thiền, cô ấy tâm tư quá nặng, cô lo rằng sau khi thành thân Thu Thiền có chuyện gì cũng tự mình giữ trong lòng, không chịu nói ra.

Như vậy chắc chắn sẽ nảy sinh những hiểu lầm không cần thiết giữa hai người.

“Vợ chồng với nhau quan trọng nhất là tin tưởng, nếu gặp chuyện gì em có thể trực tiếp hỏi Lâm Tử Ân chứ không phải một mình ngây ngốc suy nghĩ lung tung.” Vương Cẩn Hòa không yên tâm nói.

Thu Thiền dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: “Tiểu thư, sao người không dặn dò Tứ Ý như vậy?” “Vì Tứ Ý tính cách hoạt bát, có chuyện gì cũng sẽ nói thẳng ra, chứ không như em, có chuyện gì chỉ giấu trong lòng chẳng nói gì cả.” Vương Cẩn Hòa lườm Thu Thiền một cái, không vui nói.

Thu Thiền khẽ ho một tiếng có chút ngại ngùng, không ngờ tiểu thư lại vì chuyện này mà không ngừng dặn dò cô.

“Tiểu thư yên tâm, sau này em nhất định sẽ không như vậy nữa, người có thể hoàn toàn yên tâm.” Thu Thiền đảm bảo nói.

Nếu chỉ có một mình cô, như vậy cũng không sao.

Nhưng vấn đề là, sau khi thành thân chính là cuộc sống của hai người, nếu vẫn như vậy thì thật sự rất phiền phức.

Tiểu thư và cô gia chính là như vậy, có chuyện gì nói thẳng.

Chưa bao giờ có mâu thuẫn qua đêm.

Chương 805

Thông thường mâu thuẫn còn chưa nảy sinh thì cô gia đã giải quyết xong rồi.

“Tiểu thư yên tâm, có người và cô gia ở đây làm tấm gương, chúng em cũng sẽ sống rất hạnh phúc.” Cách Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa ở bên nhau là điều họ thích nhất.

Theo Vương Cẩn Hòa lâu như vậy, những điều cần học cô ấy vẫn học được một ít.

“Tân lang đến rồi.” Khi Vương Cẩn Hòa còn muốn nói gì đó, liền nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền đến.

Tuy thân phận của Thu Thiền là nha hoàn của cô, nhưng các nghi thức cần có một chút cũng không thiếu.

Bên này là như vậy, bên Nguyên Bảo tự nhiên cũng thế.

Bất quá bên Nguyên Bảo rõ ràng nguy hiểm hơn bên Lâm Tử Ân nhiều.

Nguyên Lâm và họ đối với Nguyên Bảo quả thực là hành hạ đến chết.

Đợi tiễn Thu Thiền và họ đi xong, Vương Cẩn Hòa đi đến chỗ Tứ Ý, nhìn dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi của Nguyên Bảo, cười khẽ: “Nguyên Bảo, hôm nay là ngày anh thành thân, anh không thể tức giận đâu.” Nguyên Húc đang hóng chuyện bên cạnh đồng tình gật đầu: “Phu nhân nói đúng, ngày thành thân mà tức giận, Nguyên Bảo anh sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?” Nguyên Bảo liếc nhìn Nguyên Húc đang hóng chuyện, không vui nói: “Các người yên tâm, đợi đến lúc các người thành thân tôi cũng sẽ không tha cho các người đâu.” “Chúng tôi thành thân không biết đến khi nào, chuyện sau này thì sau này hãy nói.” Nguyên Húc xua tay nói.

Gần đây vẫn luôn dưỡng thương, khó khăn lắm mới có chuyện vui như vậy, anh ta sao có thể bỏ lỡ?

Nguyên Bảo hít sâu một hơi, trong lòng tức điên lên.

Đã bị thương rồi còn chạy ra đây sợ thiên hạ không loạn, cái tên khốn này.

Nhìn dáng vẻ Nguyên Bảo, Nguyên Húc cười không ngừng: “Nguyên Bảo, anh cũng có ngày hôm nay.” “Cẩn thận vui quá hóa buồn.” Nguyên Húc chống nạng đi tới, cũng không biết sao tự nhiên như bị vấp phải cái gì, nếu không phải Nguyên Lâm bên cạnh đỡ anh ta, anh ta đã ngã xuống đất rồi.

Với thân hình của Nguyên Lâm bây giờ, nếu thật sự ngã xuống đất thì sự việc có thể sẽ phiền phức.

“Tôi nói gì?

Vui quá hóa buồn rồi phải không?” Nguyên Bảo hả hê nói.

Vương Cẩn Hòa chỉ vào trong phòng, bất lực mở miệng: “Nguyên Bảo, nếu anh không nhanh lên, thời gian sẽ trôi qua, hỉ nương sẽ không đón được nữa đâu.” Lời nói của Vương Cẩn Hòa khiến Nguyên Bảo hồi phục tinh thần, đương nhiên trong đó cũng không thiếu việc Tô Ngọc giúp Nguyên Bảo gian lận.

Lúc đầu Nguyên Lâm và họ đều không phát hiện vấn đề, nhưng sau khi Nguyên Bảo vượt qua hết lần này đến lần khác, họ mới nhận ra Nguyên Bảo có sự chỉ dẫn của Tô Ngọc.

“Thiếu gia, người không thể làm như vậy được.” Tô Ngọc liếc nhìn đối phương, muốn nói gì cũng được.

Anh không giúp Nguyên Bảo chẳng lẽ lại giúp họ?

Người này nghĩ gì thế.

Nguyên Húc ở bên cạnh nói: “Muốn Thiếu gia chọn giúp các người giữa Nguyên Bảo và các người, quả thực là chuyện viển vông.” Nguyên Bảo rốt cuộc quan trọng đến mức nào trong lòng Tô Ngọc, họ không phải đều biết sao?

Thế mà còn tự tìm chết muốn Thiếu gia giúp họ.

Chuyện nằm mơ cũng sẽ không xảy ra, họ còn hy vọng nó xảy ra ngoài đời thực sao?

“Ôi, chúng ta đã tính sai rồi.” Hôm nay không nên để Thiếu gia đến đây.

Một người trong số họ nghĩ đến điều gì đó, hai mắt nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: “Phu nhân, người có thể đưa Thiếu gia đi một lúc được không?

Không cần quá lâu, nửa canh giờ là đủ rồi.” “Cái đó thì không được, các người chơi thì chơi, quậy thì quậy, đừng làm lỡ thời gian.” “Phu nhân yên tâm, chúng em nhất định sẽ không làm lỡ thời gian đâu.” Nói xong tiếp tục làm khó Nguyên Bảo, cho đến khi thời gian gần hết mới buông tha cho anh ta.

Nguyên Bảo xoa xoa thái dương, nếu cứ tiếp tục như vậy, anh ta chắc chắn sẽ không kiềm chế được mà đánh người.

Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa: “Họ quá sức làm loạn, may mà lúc chúng ta thành thân không có ai đến làm loạn anh.” Trừ việc uống rượu ra, hình như còn chưa có ai đến làm loạn anh.

Hơn nữa người uống rượu cùng anh còn là người nhà mình.

Cha vợ và mẹ vợ họ đâu có làm chuyện như vậy.

Vương Cẩn Hòa vỗ vỗ vai Tô Ngọc: “Vậy nên anh cứ cảm kích mẹ em và anh trai em đi, họ đâu có làm loạn anh như vậy, gây phiền phức cho anh.” Dễ dàng như vậy mà rước được vợ về nhà, e rằng cũng chỉ có mình Tô Ngọc.

Tô Ngọc tự nhiên gật đầu đồng ý: “Tiểu Hòa, em nói đúng, anh cũng cảm thấy như vậy.” “Vậy nên anh sau này sẽ đối xử rất tốt với cha vợ mẹ vợ và ông bà nội.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Trừ Thái hậu ra, cũng chỉ có Cố Cửu Ninh mới có thể khiến anh cảm nhận được sự ấm áp như của mẹ.

“Đương nhiên rồi, anh mà không đối tốt với bà nội và họ, em không đồng ý đâu.” “Được, anh đều nghe em hết.” Lời vợ đương nhiên phải nghe rồi.

Nhìn Nguyên Bảo cuối cùng cũng đón được tân nương đi, Vương Cẩn Hòa cười không ngừng: “Nguyên Bảo thật thảm, em cảm thấy Nguyên Lâm và họ làm khó Nguyên Bảo như vậy, có thể là vì họ đều là những con chó độc thân, còn Nguyên Bảo thì sắp thành thân rồi.” Tô Ngọc đồng tình gật đầu: “Suy nghĩ của anh cũng giống em, họ rất có thể là đố kỵ ghen tị rồi.” Nguyên Lâm và họ đi đến nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, chúng em quả thật là đố kỵ ghen tị rồi.” “...” Vợ chồng Vương Cẩn Hòa.

Sao cảm thấy họ hình như đã bắt nạt người khác rồi vậy?

“Tô Ngọc, chúng ta hình như cũng đâu có bắt nạt người khác đúng không?” Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng mở miệng nói.

“Ừm, chúng ta chẳng làm gì cả.” Tô Ngọc gật đầu.

Vương Cẩn Hòa giang hai tay về phía họ, biểu thị mình cũng bất lực.

“Thôi được rồi, vì lợi ích của đám chó độc thân các anh, sau này em đi xưởng thì dẫn các anh đi cùng nhé?” Chỉ là các cô nương trong xưởng thân phận hơi thấp.

Trong mắt Vương Cẩn Hòa người nhà của họ, cho dù là tiểu thư khuê các bình thường cũng có thể cưới.

“Phu nhân, điều này thì không cần đâu, chúng em chỉ là đùa giỡn thôi.” Nguyên Lâm và Nguyên Húc không ngừng xua tay.

Những người khác thì tụ tập hóng chuyện, ồn ào vây xem, còn hò hét lung tung.

“Nguyên Lâm, vừa nãy mấy người không phải còn nói ngưỡng mộ à?

Sao giờ phu nhân muốn tìm vợ cho mấy người mà lại không vui?” Nguyên Lâm và Nguyên Húc liếc xéo người vừa nói, bực bội bảo: “Hôm nay là ngày lành Nguyên Bảo và Lâm Tử Ân thành thân, mấy người bớt ở đây châm chọc đi.” Bên Lâm Tử Ân phải về nhà, còn bên này lo tiệc rượu chỉ có Thu Ý và Nguyên Bảo.

Người trong thôn biết nhà Vương Cẩn Hòa có chuyện vui, rất nhiều người không mời mà đến, còn mang theo lễ vật.

Vương Cẩn Hòa cũng không từ chối khách, chỉ cần là lời chúc phúc cho Nguyên Bảo và Thu Ý, cô mặc kệ là thật hay giả.

Bên này huyên náo, bên Lâm Tử Ân cũng vậy.

Sau khi Lâm Tử Ân và Thu Thiền đính hôn, ngày nào anh cũng mong cô vợ nhỏ sớm về nhà.

Cuối cùng, anh không chỉ thấy con trai lớn đã thoát khỏi khúc mắc trong lòng, mà còn có vợ, trong lòng anh vui mừng khôn xiết cho Lâm Tử Ân.

“Con trai, khó lắm Thu Thiền mới không chê con, con phải đối xử tốt với Thu Thiền đấy, nếu không chúng ta nhất định sẽ không tha cho con đâu.” Mẹ Lâm Tử Ân nhìn Lâm Tử Ân nghiêm túc nói.

Lâm Tử Ân hiếm khi thấy mẹ anh như vậy.

“Mẹ cứ yên tâm đi, nếu con dám đối xử không tốt với Thu Thiền, phu nhân sẽ là người đầu tiên không tha cho con.” Đây chính là thị nữ thân cận của Huyền chủ, rất nhiều người dù muốn cũng không có cơ hội này.

Anh đã hứa với Thu Thiền, sau này nhất định sẽ đối xử thật tốt với cô, nhất định phải khiến Thu Thiền không hối hận khi gả cho anh.

“Thế thì còn tạm được, hôm nay lời này chúng ta đều nhớ kỹ rồi, sau này nếu con đối xử không tốt với Thu Thiền, cả nhà chúng ta sẽ không cho con sắc mặt tốt đâu.” Mẹ Lâm Tử Ân nhìn anh vô cùng nghiêm túc nói.

Chương 806

Thu Thiền đang đội khăn trùm đầu nghe Lâm Tử Ân nói vậy, không kìm được bật cười.

Vẫn chưa làm gì mà Tử Ân đã bị đe dọa một trận rồi.

Sau khi tân nhân vào phòng, họ bắt đầu bái thiên địa.

Bái đường xong mới đưa Thu Thiền về phòng.

Mấy người có quan hệ tốt với Lâm Tử Ân giục giã: “Tử Ân, mau vén khăn trùm đầu lên xem cô dâu của cậu trông thế nào đi, chúng tớ tò mò quá!” Lâm Tử Ân tuy trong lòng có chút không vui, nhưng vẫn vén khăn trùm đầu lên trong tiếng thúc giục của mọi người.

Khi nhìn thấy dung mạo của Thu Thiền, Lâm Tử Ân cũng sững sờ.

Tuy anh đã từng thấy Thu Thiền trang điểm, nhưng chưa bao giờ thấy cô tinh xảo đến vậy.

“Chị dâu thật xinh đẹp, Tử Ân, giờ cậu vẫn còn sớm để chúng tớ đi uống rượu đấy.” Không đợi Lâm Tử Ân và Thu Thiền có cơ hội nói chuyện, Lâm Tử Ân đã bị mọi người kéo đi.

Thu Thiền nhìn vẻ mặt bất mãn của Lâm Tử Ân, ánh mắt đầy ý cười.

Xem ra những người này có quan hệ rất tốt với anh, nếu không cũng sẽ không để mặc họ kéo anh đi như vậy.

Lâm Tử Ân và bạn bè đi chưa được bao lâu, Lâm Tử Nhiễm và Lâm Tử Khiên hai anh em bưng đồ ăn đến.

“Chị dâu, đây là anh cả bảo chúng em mang tới, anh ấy dặn chị ăn nhiều vào, đừng để đói.” Lâm Tử Nhiễm cười hì hì nói.

“Cảm ơn Tử Nhiễm và Tử Khiên.” Lâm Tử Khiên có chút ngượng ngùng, nhưng đối với người chị dâu Thu Thiền này thì rất thích.

Anh trai cũng có người mình thích, thật tốt quá.

Nhìn dáng vẻ của Lâm Tử Khiên, Thu Thiền không kìm được đưa tay véo má cô bé.

Mềm mại khiến Thu Thiền thích thú nhìn Lâm Tử Khiên.

Lâm Tử Khiên đột nhiên bị Thu Thiền véo má, mặt đỏ bừng.

Chị dâu… chị dâu chắc cũng thích bọn họ chứ?

Nếu không sẽ không thân mật với bọn họ như vậy.

Lâm Tử Nhiễm thấy Thu Thiền véo má Lâm Tử Khiên mà không véo má mình thì có chút bất mãn, lại có chút ghen tị: “Chị dâu, chị cũng phải véo má em nữa.” Nhìn hai đứa trẻ ngoan ngoãn đáng yêu này, trong mắt Thu Thiền tràn đầy kỳ vọng vào cuộc sống tương lai.

Lâm Tử Nhiễm và Lâm Tử Khiên cứ ở trong phòng nói chuyện với Thu Thiền cho đến khi Lâm Tử Ân nồng nặc mùi rượu quay về mới rời đi.

Thu Thiền bước tới đỡ Lâm Tử Ân, bất lực lắc đầu nói: “Không biết uống rượu lại còn uống thành ra thế này, anh có ngốc không hả?” Không biết uống thì từ chối là được rồi, hà tất phải miễn cưỡng bản thân như vậy?

“Hôm nay anh rất vui.” Vì hôm nay thực sự rất vui, nên anh mới có chút đắc ý quên cả trời đất.

Thu Thiền ngẩn ngơ nhìn Lâm Tử Ân nhẹ nhàng cười, thật ra hôm nay cô cũng rất vui.

Lâm Tử Ân nhìn Thu Thiền đang cười, đột nhiên ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng cọ cọ vào hõm vai cô: “Em cuối cùng cũng gả cho anh rồi.”

“Vừa nãy để mấy gã đó thấy em xinh đẹp như vậy, anh còn muốn ghen tuông đây này.” Lâm Tử Ân lẩm bẩm nói.

Thu Thiền buồn cười nhìn Lâm Tử Ân, đưa tay véo má anh: “Anh biến thành hũ giấm từ lúc nào vậy?” “Chính là vừa nãy, em là của anh, của riêng một mình anh thôi, không thể để người khác nhìn.” Thu Thiền nhìn dáng vẻ say khướt của Lâm Tử Ân, bất lực lắc đầu, cô nói chuyện với một tên say làm gì?

Cô đỡ Lâm Tử Ân đi nghỉ trên giường.

Lâm Tử Ân nằm trên giường nhìn Thu Thiền, đột nhiên đưa tay kéo cô lên giường.

Anh ôm lấy cô, ánh mắt nhìn chằm chằm khiến Thu Thiền có chút ngượng ngùng.

Vừa định nói chuyện, Lâm Tử Ân đột nhiên cúi xuống, dáng vẻ đó khiến Thu Thiền sững sờ.

“Cái này…” “Nương tử.” Thu Thiền bị tiếng “nương tử” này gọi đến đỏ mặt.

Lâm Tử Ân nhìn chằm chằm Thu Thiền, cũng không biết cuối cùng ai là người bắt đầu, đợi đến khi phản ứng lại thì quần áo của hai người đã vương vãi trên đất.

Ngày hôm sau, khi Thu Thiền tỉnh dậy, trời đã sáng, cô vội vàng ngồi dậy: “Em có phải đã dậy muộn không?” Lâm Tử Ân lắc đầu: “Không sao đâu.” Thu Thiền lườm Lâm Tử Ân một cái, lời của người này không thể tin được, cái gì mà không sao?

Hôm nay là ngày nhận thân mà.

Thu Thiền cố nhịn sự khó chịu mà đứng dậy thay quần áo.

Lâm Tử Ân thấy vậy cũng chỉ có thể cùng dậy, trong lòng lại có chút không vui.

Sớm như vậy không ôm vợ ngủ, làm gì phải dậy chứ.

Khi hai người rửa mặt xong đi ra, mẹ Lâm Tử Ân đã nấu sẵn cơm canh rồi, chỉ chờ hai người họ dậy ăn.

Nhìn những món ăn trên bàn, Thu Thiền có chút ngượng ngùng: “Mẹ, con…” “Sau này con ở nhà muốn ngủ đến khi nào cũng được, thân thể mẹ vẫn tốt, nấu cơm cũng không khó khăn gì, chỉ sợ con không thích ăn, sau này con muốn ăn gì thì cứ nói với mẹ, mẹ sẽ nấu đồ ăn ngon cho con.” “Cảm ơn mẹ.” Ăn cơm xong, Lâm Tử Ân và Thu Thiền cùng đi nhận thân.

Nói chung mọi thứ đều khá tốt.

Chỉ là khi đi đến nhà chú ba của Lâm Tử Ân, cô em họ của anh nói chuyện có chút khó nghe.

“Cô chẳng qua chỉ là một nha hoàn gả cho anh họ tôi là phúc phần đời trước tu được, sau này cô phải hiếu thảo với bác cả bọn họ, đừng có mà nghĩ đến chuyện trèo cao rồi bỏ rơi cha mẹ chồng ở nhà.” Nghe lời cô gái này nói, nụ cười trên mặt Thu Thiền lập tức lạnh đi vài phần.

Lâm Tử Ân bất mãn nhìn người vừa nói: “Đây là chuyện nhà tôi, mẹ tôi còn chưa nói gì, cần gì cô tiểu nha đầu chen vào nói này nói nọ?” “Có thời gian này cô nên lo cho bản thân mình đi, đừng có nghĩ đến chuyện nhúng tay vào chuyện nhà người khác.” Em họ của Lâm Tử Ân nghe anh nói vậy tức đến mặt trắng bệch: “Anh Tử Ân, em làm vậy là vì tốt cho anh mà.” “Dựa vào bản lĩnh của anh, cưới kiểu người nào mà không được, sao anh cứ phải cưới một nha hoàn như thế này?” Thu Thiền lạnh lùng nhìn em họ của Lâm Tử Ân: “Tôi là nha hoàn thì sao?

Dù tôi là nha hoàn cũng phải xem là nha hoàn của ai, cô là cái thá gì?” “Cô…” “Là tôi không xứng với Thu Thiền, cái tốt của Thu Thiền sao mấy người có thể biết được?” Lâm Tử Ân kéo tay Thu Thiền, đắc ý nói.

“Tôi thích Thu Thiền vì con người cô ấy, chứ không phải vì thân phận của cô ấy, mấy người chấp nhận thì chấp nhận, không chấp nhận thì thôi.” Lâm Tử Ân lạnh lùng nói.

“Dù sao chúng tôi sau này còn phải làm việc bên Huyền chủ, cũng không sống cùng mấy người.” Lâm Tử Ân nói một cách không chút khách khí.

Lâm Nhã tức đến không thể chịu nổi, chỉ vào Lâm Tử Ân giận dữ nói: “Cưới một nha hoàn về, sau này sinh con đều là nô tịch, anh có gì đáng để đắc ý chứ?” “Dân lương thiện không làm, cứ nhất định phải làm nô bộc, anh cũng không sợ mất mặt à?” Trong mắt Lâm Tử Ân hiện lên sự tức giận, lần này anh thật sự tức giận rồi.

Khi Lâm Tử Ân định mở miệng, Thu Thiền đưa tay kéo tay anh, vỗ vỗ tay anh an ủi: “Đừng giận, giận với loại người này có ý nghĩa gì chứ?” “Thật khiến cô thất vọng rồi, sau khi tôi và Tử Ân đính hôn, tiểu thư đã trả lại khế ước bán thân cho tôi rồi, hiện tại tôi cũng là lương dân.” Lâm Nhã lập tức thất vọng, rõ ràng muốn xem Lâm Tử Ân làm trò cười, ai ngờ lại bị tát một bạt tai ngay trước mặt.

Trước đây nhà họ và nhà Lâm Tử Ân có quan hệ khá tốt, từ khi Lâm Tử Ân đến chỗ Huyền chủ, khoảng cách giữa hai nhà họ đã rất lớn.

Cô ta rõ ràng biết họ cần cơ hội đến chỗ Huyền chủ làm việc, nhưng họ lại không có chút ý định nào, thậm chí còn chưa từng nói sẽ để họ đến chỗ Huyền chủ làm việc.

Thôi thì bỏ qua đi, anh ấy còn giới thiệu người nhà ngoại của cô ấy đến, hiện tại cũng làm ăn rất tốt.

Người thân ruột thịt thì không giúp, lại đi giúp những người không biết tốt xấu, điều này làm sao bọn họ không tức giận được?

“Cô ấy nhìn anh với ánh mắt đầy phẫn nộ, anh đã bắt nạt người ta như thế nào vậy?” Thu Thiền nhìn Lâm Tử Ân tò mò hỏi.

Lâm Tử Ân nhún vai vô tội nói: “Đại khái là nhà cô ta muốn tôi giới thiệu người đến chỗ Huyền chủ làm việc, tôi không giúp, nên mới bất mãn với tôi.” Thu Thiền hiểu ý Lâm Tử Ân rồi, xem ra người nhà Lâm Nhã đều không ra gì, nếu không Lâm Tử Ân cũng sẽ không làm ra loại chuyện này.

Bị người thân oán giận thì có gì tốt chứ?

“Loại người thân như vậy không cần cũng được, chúng ta đi thôi.” Lâm Tử Ân thực ra đã giới thiệu không ít người đến chỗ tiểu thư làm việc, có người trong thôn, có người có quan hệ tốt, cũng có người thân thích của chính mình.

Chương 807

Mỗi người Lâm Tử Ân giới thiệu đều làm việc rất nghiêm túc, một chút cũng không lười biếng.

Có thể thấy Lâm Tử Ân biết ai nên giới thiệu, ai không nên giới thiệu.

Lâm Nhã không tự tìm nguyên nhân ở bản thân mình, lại còn chạy đến gây phiền phức cho Lâm Tử Ân, điều này khiến Thu Thiền biết vì sao hoàn cảnh gia đình họ lại tệ như vậy.

“Được.” Lâm Nhã trừng mắt nhìn Lâm Tử Ân và Thu Thiền rời đi.

Cô ta bực tức quay người về, nhìn thấy người anh đang chơi bời lêu lổng ở bên cạnh, Lâm Nhã tức đến không chịu nổi.

Sao cô ta lại có một người anh như vậy chứ?

“Anh xem người ta đang làm gì kìa, còn nhìn lại anh xem, anh cả ngày ngoài việc chơi bời lêu lổng ra thì còn biết làm gì nữa?” Lâm Nhã tức giận mắng lớn.

Người nhà nghe thấy lời Lâm Nhã nói liền đi ra, bà nội Lâm Nhã nhìn cô ta: “Câm miệng!

Con không tự biết vì sao anh con lại ra nông nỗi này à?” Vì ghen tị cháu trai thông minh có thể đọc sách, khi anh ta đi thi tú tài, Lâm Nhã đã bỏ bột đậu vào khiến anh ta không thể tham gia thi được.

Sau khi cháu trai biết chuyện, anh ta không còn nghĩ đến chuyện đọc sách nữa.

“Con…” “Anh con trước đây thông minh như vậy, giờ biến thành thế này con vui rồi à?

Vừa lòng rồi à?” Lâm Nhã cau mày, vừa lòng?

Vừa lòng cái gì mà vừa lòng?

Cô ta một chút cũng không vừa lòng.

“Con không quản, anh ấy nhất định phải đến chỗ Huyền chủ làm việc, hơn nữa phải tốt hơn Lâm Tử Ân.” Anh trai Lâm Nhã liếc cô ta một cái: “Nói mê.” Nói xong liền bỏ đi.

Lâm Nhã không cam lòng bỏ cuộc như vậy, một mình đến nhà Lâm Tử Ân tìm anh.

“Cô đến làm gì?” Mẹ Lâm Tử Ân không vui hỏi.

Hiển nhiên, bà cũng không thích cô cháu gái này.

“Bác cả, đây là nhà bà nội của con, con muốn đến thì đến.” Thu Thiền đứng bên cạnh nhìn dáng vẻ tự cho mình là đúng của cô ta, cảm thấy có chút buồn cười.

Khi về, Lâm Tử Ân đã kể cho cô nghe một số chuyện về Lâm Nhã, đặc biệt dặn dò cô đừng qua lại quá sâu với Lâm Nhã.

“Ở đây không có bà nội của cô, nếu cô không có việc gì thì có thể đi rồi.” Bà cụ đi ra lạnh lùng nói.

“Chỉ cần mấy người để anh ấy tìm cho con một việc gì đó làm, con sẽ rời khỏi đây.” Thấy họ đều không thích mình, Lâm Nhã cũng không giả vờ nữa, nhìn Lâm Tử Ân nói.

Lâm Tử Ân không nói gì, mà cúi đầu nói nhỏ gì đó với Thu Thiền.

Mẹ Lâm Tử Ân cũng nhìn hai người nói: “Tử Ân, con đưa Thu Thiền đi nghỉ đi, ở đây không cần hai con, ngày mai phải về xem đồ đạc đã chuẩn bị xong chưa.” Bà không phải là kiểu bà mẹ chồng cổ hủ, không thích nhìn thấy con trai con dâu tình cảm tốt đẹp.

Họ tình cảm tốt đẹp thì bà mới sớm có cháu bế.

“Mẹ, vậy chúng con đi đây.” Mẹ Lâm Tử Ân phất tay bảo hai người mau rời đi.

Đợi người đi rồi bà mới nhìn Lâm Nhã: “Loại người ham ăn lười làm như cô không xứng đến chỗ Huyền chủ làm việc.” Lâm Nhã trông quả thực không tệ, chính vì dung mạo này mà tự cho mình như tiên nữ, không muốn làm gì cả, nói rằng muốn vào nhà đại hộ làm thiếu phu nhân.

Thiếu phu nhân nhà đại hộ dễ làm vậy sao?

Người ta có tất cả, dựa vào đâu mà cưới một cô thôn nữ chẳng biết làm gì?

Lâm Nhã cứ mơ mộng ban ngày đến bây giờ vẫn không muốn tỉnh, thật là không biết trời cao đất rộng.

“Mấy người đều chưa từng cho con đi, sao mấy người biết con không thể làm tốt?” Lời này họ đã nghe không biết bao nhiêu lần, tai đã muốn chai lì rồi, mà người này lại không tự biết.

Mẹ Lâm Tử Ân không muốn nói nhiều với Lâm Nhã, trực tiếp bỏ cô ta ở đó, muốn ở thì ở, bà không hầu hạ nữa.

Nhìn thấy chỉ còn lại một mình, Lâm Nhã có chút bất mãn, sau bất mãn là sự kích động tột độ.

Không có ai ở đây, cô ta chẳng phải muốn làm gì thì làm sao?

Liếc nhìn trong phòng, Lâm Tử Ân và hai kẻ tiện nhân kia vẫn còn ở đó, cô ta không thể động thủ, nhỡ bị người khác biết thì sao?

Lâm Nhã cắn ngón tay rời đi, Lâm Tử Ân vẫn luôn chú ý đến cô ta thì biết cô ta chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Ngày hôm sau, khi Lâm Tử Ân và Thu Thiền quay về, Lâm Nhã không kịp chờ đợi liền đi theo.

Lên xe ngựa xong cô ta nói gì cũng không chịu xuống.

Khi Lâm Tử Ân tức giận, Thu Thiền đã mở miệng: “Tự mình muốn mất mặt thì Diêm Vương gia đến cũng không cản được đâu.” Cô ta tưởng chỗ tiểu thư là muốn đi là được sao?

Thật là một người phụ nữ ngây thơ và vô tri.

Đến Tạ gia thôn, Lâm Nhã cảm thấy mắt mình không đủ dùng.

Trước đây cô ta chỉ nghe người ta nói Tạ gia thôn tốt đẹp đến mức nào, lúc đó cô ta chỉ nghĩ thôn này dù tốt đến mấy cũng chỉ là một thôn bình thường thôi mà?

Nhưng hôm nay khi cô ta đến Tạ gia thôn, cô ta mới biết Tạ gia thôn hoàn toàn không giống nơi cô ta ở.

Toàn bộ đều là nhà gạch xanh mái ngói, bên ngoài còn trồng những loài hoa đẹp mà cô ta chưa từng thấy.

Thời buổi này có cơm ăn no, còn dư chút tiền đã là tốt lắm rồi, nhà ai còn có thể trồng nhiều hoa đẹp như vậy trước cửa chứ?

Điều Lâm Nhã không biết là, tất cả những điều này đều do Vương Cẩn Hòa đề xuất, rồi cùng mọi người trồng hạt giống, sau đó từng chút một xây dựng nên.

Hiện tại những người đến mua rau, trong lúc rảnh rỗi hái rau đều thích đi dạo trong thôn.

Ở đây cũng không giống những thôn khác, không có những thứ bẩn thỉu lộn xộn, cũng không có chó hoang chạy khắp nơi, ngay cả trẻ con cũng đều trắng trẻo sạch sẽ khiến người ta yêu thích.

Lâm Nhã nhìn mọi thứ bên ngoài, trong mắt tràn đầy quyết tâm phải có được.

Cô ta nhất định phải ở lại thôn này, bất kể phải trả giá thế nào cô ta cũng cam lòng.

Thu Thiền vẫn luôn chú ý đến biểu cảm của Lâm Nhã, nhìn ánh mắt nóng bỏng của cô ta, Thu Thiền biết người này bắt đầu có ý đồ với thôn rồi.

Chuyện Thu Thiền có thể phát hiện ra, Lâm Tử Ân đương nhiên cũng phát hiện ra.

Hiện tại những cô gái, chàng trai ở Tạ gia thôn là người được săn đón nhất, người phụ nữ này lại dám nghĩ đến chuyện đến Tạ gia thôn sao?

Cũng không nhìn xem người ta có coi trọng cô ta không.

Ban đầu cứ nghĩ những ngôi nhà ở Giải gia thôn đã đủ tốt rồi, nhưng khi cô ta đến trước cửa nhà Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, ánh mắt cô ta càng sáng hơn.

Nơi như thế này mới xứng với dung mạo như cô ta.

Chương 808

Cô ta nhất định phải ở đây, trở thành nữ chủ nhân ở đây.

Thu Thiền nhìn dáng vẻ quyết tâm phải có được của Lâm Nhã, bất lực lắc đầu, người phụ nữ này đúng là không biết tự lượng sức mình.

Lâm Tử Ân và Thu Thiền xuống xe ngựa, không đợi Lâm Nhã mà đi thẳng về nhà.

Lâm Nhã vừa định đi theo vào, liền bị mấy con chó đột nhiên chạy ra chặn lại.

Mấy con chó sủa ‘gâu gâu gâu’, dường như đang cảnh cáo Lâm Nhã.

Vương Cẩn Hòa đang ở trong phòng trò chuyện với Thu Ý, thấy Thu Thiền và Lâm Tử Ân quay về cũng rất vui.

Vẫn chưa kịp nói gì, liền nghe thấy tiếng chó sủa từ bên ngoài, là kiệt tác của bọn Giảo Tử (tên chó) chúng nó.

“Bọn Giảo Tử làm sao thế?

Tự nhiên lại sủa như vậy?” Bình thường người quen đến nhà, chúng nó sẽ không như vậy.

Trừ khi đang có một người lạ đứng trước cửa, hơn nữa còn là người lạ có ý đồ không tốt.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người Lâm Tử Ân: “Hai đứa về còn dẫn theo một người lạ sao?” “Là con gái của chú ba con, một người có mắt cao nhưng không có bản lĩnh gì.” Lâm Tử Ân tóm tắt đơn giản.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Lâm Tử Ân: “Sao lại khinh thường cô ta đến vậy?” “Những việc cô ta làm không đáng để người khác coi trọng, vốn dĩ chỉ có con và Thu Thiền về, kết quả cô ta không biết xấu hổ mà đi theo, sau khi nhìn thấy tình hình của Tạ gia thôn thì không muốn về nữa.” Lâm Tử Ân nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích đơn giản.

“Người đã đến Tạ gia thôn thì ai cũng không muốn rời đi, chuyện này rất bình thường.” Thu Thiền nhìn vẻ mặt không để tâm của Vương Cẩn Hòa, nói nhỏ: “Sau khi nhìn thấy căn nhà ở đây, người ta còn có ý đồ chiếm hữu nó đấy.” Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Thiền sau khi thành thân đã thay đổi ít nhiều, Vương Cẩn Hòa khá hài lòng.

Ừm, Thu Thiền như vậy mới thú vị hơn.

“Cô ta muốn tính kế người nhà chúng ta sao?” “Thật sự là như vậy.” “Muốn tính kế thì cứ việc, chỉ là không biết có bản lĩnh đó không.” Vương Cẩn Hòa vừa chơi đùa ngón tay vừa thản nhiên nói.

“A…” Lâm Tử Ân và Thu Thiền đồng thời quay đầu nhìn sang.

Tiếng kêu thảm thiết như vậy, đã xảy ra chuyện gì rồi?

Vương Cẩn Hòa thấy hai người có vẻ cũng tò mò, liền dẫn mọi người đi ra xem.

Kết quả vừa ra đến nơi liền thấy Lâm Nhã lôi thôi lếch thếch ngồi bệt dưới đất, thân thể hơi run rẩy, dường như vô cùng sợ hãi những con chó Giảo Tử trước mặt.

Lâm Nhã thấy Lâm Tử Ân và Thu Thiền cùng một phu nhân trẻ tuổi đi ra, liền hét chói tai: “Mau ném mấy con súc sinh này ra ngoài cho tôi!” “Ở đây không nên có mấy con súc sinh này.” Bọn Giảo Tử nghe Lâm Nhã gọi chúng nó là súc sinh liền bất mãn, há to mồm gầm gừ, dáng vẻ như muốn nhào tới ngay lập tức.

Lâm Nhã sợ hãi lùi lại mấy bước.

“Lâm Tử Ân, anh là người chết à?

Tôi là em họ của anh, sao anh có thể đứng nhìn mà không cứu chứ?” Lâm Nhã nhìn Lâm Tử Ân đứng bên cạnh như khúc gỗ chẳng nói gì, tức đến không nói nên lời.

Lâm Tử Ân lạnh lùng nhìn Lâm Nhã: “Chuyện của cô thì liên quan gì đến tôi?” “Lâm Tử Ân anh…” “Lâm Nhã, Huyền chủ đâu phải người cô có thể tùy ý quát tháo?” Lâm Tử Ân lạnh lùng nói với Lâm Nhã.

Lâm Nhã nhìn Vương Cẩn Hòa, những thứ trên người cô ấy là thứ cô ta chưa từng thấy, ngay cả bộ quần áo kia trông cũng được làm từ loại vải rất tốt.

Nếu cô ta có thể làm thiếp cho tướng công của Huyền chủ, những thứ tốt đẹp như vậy chắc chắn cũng sẽ có phần của cô ta.

Chỉ nghĩ thôi cũng đủ khiến người ta phấn khích không thôi.

Nhìn dáng vẻ phấn khích của Lâm Nhã, khóe miệng Lâm Tử Ân khẽ giật giật, đúng là người muốn tự tìm đường chết thì không ai cản được mà.

“Huyền chủ, con muốn đến bên cạnh người làm việc, người hãy nhận con đi.” Một câu nói nhẹ nhàng thản nhiên.

Cứ như việc để Vương Cẩn Hòa nhận cô ta, đối với Vương Cẩn Hòa mà nói là một ân huệ to lớn vậy.

Lâm Tử Ân đưa tay che mặt nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: “Phu nhân, chuyện này không liên quan gì đến gia đình con cả.” Nhìn dáng vẻ cầu sinh mãnh liệt của Lâm Tử Ân, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười ra tiếng: “Em còn chưa nói gì cả, anh đến mức đó sao?” Lâm Tử Ân nghiêm túc gật đầu: “Đến mức đó, quá đến mức đó chứ.” Anh không muốn sau này bị phu nhân hiểu lầm là người thân nhà anh đều như vậy.

"Huyền chủ…" "Nha hoàn bên cạnh tôi, cầm kỳ thư họa, nữ công gia chánh, nấu ăn, mọi thứ đều biết, cô biết làm gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm Nhã hỏi.

Lâm Nhã lập tức sững sờ, đây là nha hoàn sao?

Đây chẳng phải là tiểu thư khuê các mới được học những thứ đó sao?

"Con… con không biết." "Đã không biết thì cô lấy đâu ra mặt mà nói chuyện với tôi như vậy?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói với Lâm Nhã.

Con người này đúng là quá tự cho mình là đúng.

Nhìn dung mạo của cô ta cũng tạm được, chắc là dựa vào cái khuôn mặt này nhỉ?

Thực ra cái khuôn mặt này cũng chỉ vậy thôi, chẳng có gì đẹp cả.

"Con… con chỉ muốn tìm một việc gì đó làm, tại sao người lại đối xử với con như vậy?" Vừa nói nước mắt không ngừng rơi xuống.

Nhìn Lâm Nhã nước mắt nói đến là đến, Vương Cẩn Hòa cảm thấy thế giới này nợ cô ta một tượng Oscar.

Kỹ năng diễn xuất này không tệ chút nào.

Tốt hơn rất nhiều so với những diễn viên thời hiện đại dùng thuốc nhỏ mắt để diễn xuất.

"Cô nói rõ xem, tôi đối xử với cô như thế nào?" "Người bên cạnh tôi cái gì cũng biết, tôi cũng không thiếu người dùng, cô nói xem tôi để cô đến làm gì?

Để làm cảnh hay ăn bám?" Vương Cẩn Hòa khoanh tay đánh giá Lâm Nhã từ trên xuống dưới.

Ánh mắt đó khiến Lâm Nhã cảm thấy vô cùng khó chịu:

“Người…” “Nếu cô thực sự muốn tìm việc gì đó làm, thì phải đến học đường hoặc xưởng, chứ không phải đến tìm tôi, lại còn mang theo ý đồ tính kế.” Lâm Nhã không ngờ chỉ qua một cuộc gặp gỡ đơn giản, vài câu nói mà tâm tư của mình đã bị vị Huyền chủ này đoán rõ ràng.

Cô ta quả thực đến với ý đồ tính kế, nhưng lời này cô ta có thể thừa nhận sao?

Điều đó tất nhiên là không thể.

Khi Lâm Nhã đang suy nghĩ nên nói gì, liền thấy một người đàn ông trông rất đẹp trai dẫn theo mấy người từ trong phòng đi ra.

“Huyền chủ, con thật sự chỉ muốn tìm một việc gì đó làm, Vương gia không có ý tranh giành gì với người, tại sao người lại không thể cho con một cơ hội?” Vừa nói vừa tủi thân khóc lóc.

Cô ta đã dùng thủ đoạn này để có được không ít lợi ích, trước đây những người đàn ông kia thấy cô ta khóc là cái gì cũng nguyện ý cho cô ta.

Hiện tại thấy cô ta như vậy, vị công tử này nhất định sẽ nhìn trúng cô ta thôi nhỉ?

Huống hồ còn có sự độc ác của vị Huyền chủ này làm nền, điều này càng hoàn hảo hơn.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm Nhã đột nhiên nhập vai Lâm Đại Ngọc, đưa tay xoa xoa thái dương.

Cái này là bệnh viện tâm thần nào không đóng cửa cẩn thận, để bệnh nhân bên trong chạy hết ra ngoài rồi.

“Tôi nói Lâm Nhã, cô muốn giả vờ thì cũng giả vờ cho giống một chút đi, còn không tranh giành gì với tôi, cô có cái tư cách đó để tranh giành với tôi sao?” Vương Cẩn Hòa khinh thường nhìn Lâm Nhã nói.

Vương Cẩn Hòa nói chuyện càng sắc sảo cay nghiệt, Lâm Nhã lại càng vui.

Chương 809

Như vậy thì vị công tử này sẽ thấy rõ sự khác biệt giữa họ chứ?

“Huyền chủ, con biết thân phận của con không xứng…” “Đã biết mình không xứng thì không nên chạy đến trước mặt tôi làm tôi khó chịu.” Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nói.

Một câu nói khiến Lâm Nhã không biết phải tiếp tục nói gì.

May mắn thay, lúc này vị công tử kia đã đi ra, Lâm Nhã cắn răng quỳ xuống đất cầu xin nói: “Huyền chủ, con thật sự không muốn gì cả, con chỉ muốn tìm một việc có thể sống sót mà làm.” Tô Ngọc vừa đến đã nghe thấy có người đang nói gì đó với Vương Cẩn Hòa, bước tới nhìn người đang quỳ dưới đất: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Thu Thiền bọn họ hôm nay về, kết quả trên xe ngựa có một người mặt dày vô liêm sỉ chui vào, rồi sau đó thành ra thế này.” Cũng không biết người này vừa nhìn thấy cái gì, mà có thể đột nhiên nhập vai Lâm Đại Ngọc được.

Nhưng người phụ nữ này khóc cũng không đẹp bằng Lâm Đại Ngọc mà.

Thật không biết đang nghĩ gì nữa.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, Lâm Nhã tủi thân nhìn Tô Ngọc nói: “Công tử, con không sao đâu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, rồi lại nhìn Lâm Nhã.

Sự ngượng ngùng và mong chờ trong mắt Lâm Nhã khiến tâm trạng Vương Cẩn Hòa vô cùng tệ.

“Tôi nói sao tự nhiên lại nhập vai Lâm Đại Ngọc, hóa ra không phải diễn cho tôi xem, mà là diễn cho anh xem à?” Vương Cẩn Hòa tặng Tô Ngọc một ánh mắt như dao.

Dám làm ra chuyện như vậy ngay trước mặt cô, Tô Ngọc đây là không muốn sống nữa sao?

“Tiểu Hòa, chuyện này không liên quan gì đến anh cả, anh vừa từ trong phòng ra chuẩn bị dẫn Nam Kiều bọn họ đi ra ngoài một chuyến, người phụ nữ này trông như thế nào anh hoàn toàn không biết.” Tô Ngọc vội vàng lên tiếng nhẹ nhàng dỗ dành.

Không dỗ được Tiểu Hòa thì buổi tối có thể sẽ bị đuổi ra thư phòng ngủ mất.

Rất nhanh Tô Ngọc đã dỗ được Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa tựa vào người Tô Ngọc nhìn Lâm Nhã: “Cô ta đây là còn nhìn trúng tướng công của em sao?” Lâm Nhã cúi đầu không nói gì, vẫn giữ vẻ mặt ngượng ngùng, nhìn một cái là biết cô ta đã nhìn trúng Tô Ngọc rồi.

“Cầu phu nhân thương xót.” Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi nhìn thấy vị công tử này, cô ta đã hoàn toàn sa vào lưới tình.

Chỉ cần có thể được công tử sủng ái, làm gì cô ta cũng được.

Nếu có thể sinh cho anh một trai nửa gái, thân phận của cô ta tự nhiên cũng sẽ nước lên thuyền lên.

Đến lúc đó dù có là Huyền chủ thì sao chứ?

Chẳng lẽ còn có thể bắt nạt cô ta sao?

Vương Cẩn Hòa tức đến bật cười, đây là đang công khai đào góc tường đây mà.

Quay đầu nhìn Lâm Tử Ân bên cạnh: “Tử Ân, anh có gì muốn nói không?” “Con bây giờ sẽ quay về bảo người nhà cô ta đến mang cô ta đi.” Những lời Lâm Nhã nói đều khiến anh cảm thấy kinh tởm và mất mặt, Lâm Nhã rốt cuộc đã nói ra những lời như vậy bằng cách nào chứ?

“Ừm.” “Huyền chủ, con thật sự không muốn tranh giành gì với người, con chỉ là… chỉ là…” Lâm Nhã ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy ái mộ.

Tô Ngọc nhìn thấy ánh mắt như vậy thì trong mắt tràn đầy sự ghê tởm.

“Xem người ta đối với anh tình sâu nghĩa nặng kìa, hay là anh cứ nhận người ta đi?” Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng nói với Tô Ngọc.

Nam Kiều và những người khác bên cạnh nghe vậy liền vội vàng cúi đầu, nhìn trời nhìn đất, chỉ không dám nhìn Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc.

Vạn nhất tẩu tẩu ra tay mà vô tình làm bị thương họ thì sao?

Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt đầy ghét bỏ: “Vợ ơi xin tha mạng, anh còn rất nhiều chuyện phải làm, đừng làm anh khó chịu.” “Đời này anh chỉ có một mình em, chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp, loại người như vậy đến bao nhiêu em có thể xử lý bấy nhiêu, làm chết cũng không sao.” Dáng vẻ ngấm ngầm của vợ, có chút đáng sợ nha.

Anh có linh cảm, nếu hôm nay anh không dỗ được cô ấy, sau này mình chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Vẻ mặt của Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng giãn ra một chút.

Cô hôn lên má Tô Ngọc, Tô Ngọc nhướn mày nhìn Vương Cẩn Hòa: “Đây coi như là phần thưởng sao?” “Anh muốn coi là phần thưởng cũng được coi là phần thưởng.” Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nói.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của cô, trong lòng biết Vương Cẩn Hòa lần này thật sự vui rồi, không còn nói bóng nói gió nữa.

“Bên anh thật sự có việc, anh đi trước với Nam Kiều bọn họ đây, em là Huyền chủ, loại người này em muốn xử lý thế nào cũng được, nhắm vào những thứ không thuộc về mình là phải trả giá đắt.” Tô Ngọc liếc nhìn đối phương một cái, lạnh nhạt nói.

Khi Vương Cẩn Hòa nói để Tô Ngọc nhận cô ta, ánh mắt Lâm Nhã nhìn Tô Ngọc tràn đầy kỳ vọng.

Thậm chí cô ta đã bắt đầu nghĩ đến việc sau khi trở thành thiếp của công tử thì phải làm gì để giành lấy công tử từ tay Vương Cẩn Hòa.

Ai có thể ngờ cuối cùng lại biến thành như vậy chứ?

“Công tử, con chỉ là tâm duyệt người thôi.” Tại sao lại không nhìn thấy cô ta chứ?

Dù anh có vợ rồi thì sao chứ?

Cô ta vẫn có thể đạt được thứ mình muốn.

Lâm Nhã nhìn Tô Ngọc, cắn răng, lao về phía Tô Ngọc, khi lao tới còn thuận tay cởi bỏ quần áo của mình.

Vương Cẩn Hòa trợn mắt há mồm nhìn thao tác của người này, chuyện này còn có thể làm như vậy sao?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ngây ngốc nói: “Tướng công, người phụ nữ này vì anh mà thật sự chẳng cần gì nữa rồi.” Nhiều người có mặt như vậy, lại dám tự cởi bỏ quần áo của mình, đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?

Lâm Tử Ân hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén sự tức giận trong lòng.

Nhịn đi nhịn lại cuối cùng vẫn không nhịn được.

Anh bước tới nhặt quần áo của Lâm Nhã, giơ tay tát một bạt tai vào mặt cô ta.

“Lâm Nhã, cô biết cô đang làm gì không?

Ở đây có rất nhiều người, hơn nữa còn không chỉ có một người đàn ông, cô làm loại chuyện này có từng nghĩ đến mình sẽ có ngày đi đến cái chết không?” Lâm Tử Ân nhìn Lâm Nhã nói một cách giận dữ nhưng cũng đầy tiếc nuối.

Lâm Nhã trước đây ở nhà rất được cưng chiều, ai ngờ cuối cùng vì những thứ không đâu mà hủy hoại anh trai, hủy hoại sự trong trắng của chính mình, cuối cùng e rằng cả gia tộc cũng sẽ không còn nữa. "Lâm Tử Ân, anh bớt nói những lời giật gân ở đây đi, công tử sẽ không đối xử với tôi như vậy đâu." Lâm Nhã quá muốn có một cuộc sống xa hoa, giờ cuối cùng cũng gặp được một người vừa đẹp trai vừa có tiền, cô ta liền biết mình đã sa vào lưới tình rồi.

Cô ta nghĩ, mình muốn gả cho công tử này chẳng lẽ có gì sai sao? "Tôi chỉ là thích anh ấy, chẳng lẽ cũng sai sao?" Lâm Tử Ân nghe những lời đường hoàng của Lâm Nhã, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo. "Lâm Nhã, tôi cho cô cơ hội cuối cùng, mang đồ của cô cút ra ngoài." "Đây không phải chỗ của anh, Lâm Tử Ân, đừng tưởng anh là quản gia gì ở đây, thật ra anh chẳng là gì cả!" Lâm Nhã nói giọng the thé.

Lâm Nhã nghĩ rằng như vậy sẽ chọc giận Lâm Tử Ân để đạt được thứ mình muốn, nhưng cô ta đã đánh giá thấp Lâm Tử Ân, anh ta căn bản không có những dục vọng mà Lâm Nhã tự cho là có. "Tử Ân, anh đưa người này về đi.

Cô gia phải đi làm việc, để tiểu thư ở đây, nhỡ đâu người phụ nữ này tấn công tiểu thư thì sao?" Thu Thiền nhìn Lâm Tử Ân nói.

Không phải bọn họ không có lòng trắc ẩn, mà dáng vẻ của Lâm Nhã thực sự khiến người ta coi thường.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này rồi lại nhìn người kia, nhất thời không biết nên để ai đi làm việc. "Anh cứ đi làm việc của anh đi, chỗ này cứ giao cho em." Vương Cẩn Hòa thấy Lâm Nhã cứ nhìn chằm chằm Tô Ngọc, tâm trạng cô không tốt thì Tô Ngọc cũng không tốt.

Chương 810

Ánh mắt cô hướng về Lâm Tử Ân: "Sau khi đưa người phụ nữ điên này về thì đừng để ai chạy đến đây nữa, hơn nữa, anh tốt nhất nên nói rõ với gia đình cô ta, đừng để bị người ta lừa gạt mà không biết gì.

Cuối cùng thì tôi cũng không phải người từ thiện lớn lao gì." Lâm Tử Ân nghe mà rợn tóc gáy: "Thiếu gia yên tâm, những gì cần nói, tôi nhất định sẽ nói rõ với ba mẹ cô ta." Lâm Tử Ân không màng đến sự giãy giụa và tức giận của Lâm Nhã, giữ chặt cô ta lại rồi trực tiếp đưa đi.

Nhìn Lâm Tử Ân làm vậy, Lâm Nhã tức đến không chịu được: "Lâm Tử Ân, anh buông tôi ra!" Lâm Tử Ân không thèm để ý đến Lâm Nhã, trực tiếp kéo cô ta đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn người bị Lâm Tử Ân lôi đi, ánh mắt đầy bất lực. "Loại người này, cứ mãi như vậy không biết vì sao nữa." Cô thật sự chưa từng thấy ai như Lâm Nhã, vì một chút tư lợi mà ngay cả danh tiếng của bản thân và gia đình cũng không cần. "Việc cô ta không cần danh tiếng, thực ra cũng rất bình thường." Thu Thiền đột nhiên mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Thu Thiền, ánh mắt kinh ngạc: "Bình thường sao?" Thu Thiền nghiêm túc đấy à?

Thật sự cảm thấy điều này rất bình thường sao? "Lâm Nhã vì bản thân mình, khi anh trai cô ta sắp đi thi Tú tài thì đã bỏ bột ba đậu vào đồ ăn của anh ấy, khiến anh ấy không thể thi đỗ.

Loại chuyện như vậy, Lâm Nhã đã làm không ít rồi, tôi nghe Tử Ân nói thế." "Lâm Nhã người này, trong lòng chỉ nghĩ đến bản thân mình." "Người trong nhà cô ta đều không thích cô ta, có thể vứt bỏ cô ta bất cứ lúc nào." "Hôm qua chúng ta đến nhà Lâm Nhã gặp những người khác, trong nhà nhiều người như vậy, không một ai muốn để ý đến cô ta." Nghe những lời Thu Thiền nói, Vương Cẩn Hòa nhất thời cạn lời.

Nhà ai có anh trai đi thi Tú tài, mà làm em gái lại không vui đến thế?

Có một người anh trai đỗ Tú tài chẳng lẽ không tốt sao? "Tâm tư của Lâm Nhã này cũng đủ kỳ quái thật đấy, cô ta không muốn những thứ này, chẳng lẽ người khác cũng không muốn sao?

Dù sao cô ta cũng đã hủy hoại tiền đồ của anh trai mình, anh trai Lâm Nhã nhất định sẽ hận cô ta đến chết mất." "Tiểu thư nói đúng, nhưng cô ta dường như không chút để tâm, có lẽ nghĩ rằng không ai dám làm gì mình." "Anh trai Lâm Nhã hoàn toàn biến thành một người khác rồi." "Trước đây rất thích học, giờ ngay cả sách vở cũng không thèm nhìn.

Em nghe Tử Ân nói, khoảng thời gian anh ấy thay đổi, dường như đã trải qua chuyện gì đó, nhưng Lâm Tử Ân cũng không biết rõ.

Cũng từ lúc đó trở đi, người nhà Lâm Nhã không còn đối tốt với anh ấy nữa, thậm chí còn không muốn gặp mặt." "Thì ra là vậy, thảo nào Lâm Nhã lại ích kỷ đến thế, hóa ra là vì chuyện này." Vương Cẩn Hòa nói như có điều suy nghĩ.

Như vậy thì, Lâm Nhã sau khi về nhà, chắc cũng sẽ không chịu bất kỳ hình phạt thực chất nào.

Khẽ thở dài một tiếng, Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh không biết đang nghĩ gì. "Tiểu thư, cô sao vậy?" "Đột nhiên cảm thấy cứ thế đưa người về hình như hơi thiệt thòi." Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói.

Thu Thiền ngẩn ra một lát, sau đó không nhịn được bật cười: "Phu nhân à, trông cô đáng yêu quá đấy." Liếc Thu Thiền một cái, Vương Cẩn Hòa không vui nói: "Không nói với cô nữa, đi ra ngoài dạo với tôi đi." Tô Ngọc đã đi rồi, cô cũng nên ra ngoài đi dạo một chút. "Vâng!" Lâm Tử Ân đưa Lâm Nhã trực tiếp trở về trong thôn.

Về đến thôn, anh không về nhà mình mà đến thẳng nhà Lâm Nhã.

Cha của Lâm Nhã thấy con gái mình ra nông nỗi này cũng chẳng mảy may để tâm. "Tử Ân, con không về nhà sao?

Sao lại qua đây?" "Tam thúc, con đến đây chỉ muốn nói với mọi người vài chuyện." Lâm Tử Ân kể rõ từng chuyện Lâm Nhã đã làm cho ông ấy nghe.

Nghe xong, cha Lâm Nhã chỉ bình tĩnh nhìn Lâm Nhã với quần áo xốc xếch.

Khẽ giật giật khóe miệng, cha Lâm Nhã nhìn Lâm Tử Ân nói: "Tử Ân, con cũng biết mối quan hệ giữa chúng ta và nó thế nào mà." Mối quan hệ của họ ra sao thì Lâm Tử Ân đương nhiên biết: "Tam thúc, mối quan hệ của mọi người thế nào con đương nhiên biết, nhưng Huyền Chủ và tướng công của cô ấy không biết đâu ạ.

Huyền Chủ rất tức giận về chuyện này, Tam thúc, con chỉ muốn nhắc nhở mọi người một câu, có những chuyện, có những người, mình cho họ mặt mũi, nhưng họ chưa chắc đã xem mình ra gì đâu." Cha Lâm Nhã khẽ thở dài, giật giật khóe miệng: "Tử Ân, chuyện này ta đều biết rồi, con về trước đi.

Lâm Nhã bên này ta sẽ xử lý ổn thỏa." "Tử Ân, làm phiền con giúp chúng ta xin lỗi Huyền Chủ, nuôi dạy một đứa con gái như vậy ta thật sự hổ thẹn." "Tam thúc yên tâm, con sẽ nói với Huyền Chủ ạ." Lâm Nhã đứng dậy từ dưới đất, nhìn Lâm Tử Ân đi qua liền định động thủ.

Lâm Tử Ân thấy hành động đó của Lâm Nhã thì né tránh.

Nhìn Lâm Nhã vồ hụt, Lâm Tử Ân giật giật khóe miệng, thật sự không muốn nể mặt Tam thúc, loại người như Lâm Nhã đáng lẽ phải bị dạy dỗ một trận thật nặng.

Khi Lâm Tử Ân chuẩn bị ra tay, cha của Lâm Nhã đột nhiên hành động.

Đây là lần đầu tiên ông ấy ra tay đánh Lâm Nhã.

Một cái tát, một cú đá khiến Lâm Nhã hoàn toàn ngơ ngác.

Lâm Nhã ôm mặt ngơ ngác nhìn cha mình, trước đây dù cô ta làm bao nhiêu chuyện sai, ông ấy cũng chưa từng động thủ với cô ta.

Ngay cả khi hủy hoại anh trai mình cũng vậy.

Khi Lâm Nhã định chất vấn, lại một cái tát nữa giáng xuống.

Cô ta nhìn thấy vẻ mặt lạnh lùng của cha, lòng Lâm Nhã chợt thắt lại, sao cô ta lại cảm thấy ông ấy như đột nhiên biến thành một người khác? "Cha, cha muốn làm gì?" "Chúng ta đã nuôi một đứa con gái vô liêm sỉ như con, là chúng ta sai rồi." "Ngay từ đầu khi con làm sai, chúng ta đã không uốn nắn con cho tốt, đó cũng là lỗi của chúng ta." Nếu ngay từ đầu họ không vì không đành lòng mà chiều chuộng Lâm Nhã, mọi chuyện đã không đến nước này.

Con trai cũng sẽ không vì chuyện này mà oán hận họ, từ đó không muốn đụng đến sách vở, cũng không muốn nỗ lực tiến lên làm việc. "Tất cả đều là lỗi của chúng ta." Lâm Tử Ân nhìn vẻ hối hận của Tam thúc, trên mặt không có biểu cảm dư thừa nào, đây là do họ tự chuốc lấy.

Vì một đứa con gái mà làm hại con trai mình, giờ thì xem đứa con gái này biến thành bộ dạng gì rồi? "Tử Ân, Tam thúc có thể cầu con một chuyện không?" Lâm Tử Ân không nói gì, chỉ nhìn ông ấy, trong lòng có chút không vui với lời ông ấy.

Tam thúc Lâm nhìn vẻ trầm mặc của Lâm Tử Ân, ánh mắt đầy cay đắng: "Con cảnh giác ta như vậy là phải, dù sao thì..." "Tam thúc, chú muốn nói gì thì nói thẳng đi.

Vòng vo như vậy chẳng có ý nghĩa gì." Biểu cảm trên mặt Tam thúc Lâm có chút ngượng nghịu, ông nhìn Lâm Tử Ân, thấy anh có vẻ mất kiên nhẫn thì khẽ thở dài, biết rằng lần này Lâm Tử Ân chưa chắc đã giúp. "Ta muốn con kéo anh họ con một tay, nó..." "Trước đây mọi người đã đối xử với anh họ con thế nào, bây giờ nói chuyện này có ý nghĩa gì sao?" Lâm Tầm lúc trước tài giỏi như vậy, cuối cùng lại biến thành bộ dạng này, điều này rốt cuộc là vì sao, lẽ nào ông không rõ trong lòng sao? "Lâm Tầm tại sao lại trở thành bộ dạng hiện tại mọi người trong lòng không có số sao?

Giờ mới muốn kéo anh ấy một tay, không muốn thấy anh ấy cứ tiếp tục như vậy, sớm hơn đã đi đâu rồi?" "Nếu như ngày xưa mọi người đối xử công bằng với anh ấy một chút, đừng để Lâm Nhã bắt nạt anh ấy như vậy, Lâm Tầm cũng sẽ không đến nỗi như bây giờ." Lâm Tử Ân nhìn Tam thúc Lâm đầy bất mãn nói.

Tam thúc Lâm vẻ mặt cay đắng nhìn Lâm Tử Ân: "Ta sớm đã hối hận rồi, nhưng nó..." "Tam thúc, chuyện này chỉ có anh ấy tự mình nghĩ thông suốt thôi, chúng ta dù có can thiệp thế nào cũng vô ích." Lâm Tử Ân nhìn Tam thúc Lâm khẽ thở dài, bất lực nói.

Tam thúc Lâm nở nụ cười tự giễu, nhìn Lâm Tử Ân: "Con nói đúng, nếu nó không muốn bước ra, dù chúng ta làm bao nhiêu đi nữa nó cũng sẽ không thèm nhìn chúng ta một cái." "Vì Tam thúc đã hiểu rồi, vậy con xin phép đi trước, Huyền Chủ bên đó còn rất nhiều việc phải làm." Bởi vì kết hôn mà anh đã chậm trễ không ít thời gian, cũng chất đống rất nhiều việc, sau khi về phải làm cho xong mới được.

Khi Lâm Tử Ân chuẩn bị đi, Lâm Nhã đột nhiên mở miệng nói: "Lâm Tử Ân, chỉ cần anh chịu giúp tôi trở thành thiếp thất của vị công tử kia, sau khi thành công tôi nhất định sẽ không bạc đãi anh." Lâm Tử Ân nhìn Lâm Nhã như nhìn một kẻ ngốc: "Huyền Chủ và phu quân của cô ấy được Thái hậu ban hôn, hơn nữa còn có khẩu dụ 'một đời một kiếp một đôi người', nếu cô dám xen vào, đây chính là tội tru di cửu tộc đấy." "Hơn nữa, cô đừng tưởng dáng vẻ tiểu gia bích ngọc của cô là gì mà so được với tiên nữ, loại người như cô thật sự không xứng, Thiếu gia và Huyền Chủ tình cảm mới là tốt nhất, họ cũng là xứng đôi nhất, loại người như cô căn bản không xứng có dính dáng đến Huyền Chủ và họ." Lâm Tử Ân không ngờ đến lúc này rồi, Lâm Nhã lại vẫn còn muốn tính kế Tô Ngọc.

Lâm Nhã như không nghe thấy những lời đó, nhìn Lâm Tử Ân từng chữ từng câu nói: "Chúng ta mới là người một nhà, chỉ cần anh giúp tôi, còn vinh hoa phú quý nào không có?

Anh đừng có cố chấp như vậy nữa, anh như thế người ta cũng sẽ không cho anh lợi lộc gì đâu." Trong mắt Lâm Nhã, những gì Lâm Tử Ân có được hiện tại chẳng qua chỉ là chút ân huệ nhỏ bé, so với phú quý thực sự còn kém xa.

Chỉ cần mình cho đủ nhiều lợi ích, Lâm Tử Ân nhất định sẽ động lòng.

Lâm Tử Ân nhìn Lâm Nhã như nhìn một kẻ ngốc, người phụ nữ này sao mà lắm trò thế? "Cô chết cái ý nghĩ đó đi, tôi sẽ không giúp cô đâu." Huyền Chủ đã cho anh những gì, anh đã nhận được bao nhiêu, đây không phải là chuyện nói suông được.

Chương 811

Sự đối tốt của Huyền Chủ và Thiếu gia dành cho anh, chỉ có anh tự mình biết. "Tam thúc cũng đã thấy rồi đấy, đến nước này Lâm Nhã vẫn còn như vậy, những lời con vừa nói không phải là đùa, càng không phải là nói giật gân, tất cả đều là sự thật.

Còn việc mọi người có tin hay không, đó là chuyện của mọi người." Lâm Tử Ân nói xong liền bỏ đi.

Sau khi Lâm Tử Ân đi, Lâm Nhã nhìn Tam thúc Lâm: "Cha, cha giúp con một lần đi, đây là lần cuối cùng." "Cha, vị công tử kia thật sự rất đẹp trai, hơn nữa anh ấy..." "Người ta đẹp trai hay không thì liên quan gì đến con?" Tam thúc Lâm cắt ngang lời Lâm Nhã, nhìn cô ta hỏi. "Con muốn gả cho anh ấy, con muốn anh ấy làm phu quân của con, cha thương con như vậy, cha giúp con lần này đi." Lâm Nhã cầu xin nhìn Tam thúc Lâm.

Lúc này Lâm Nhã dường như đã quên mất chuyện Tam thúc Lâm vừa ra tay đánh mình.

Tam thúc Lâm nhìn Lâm Nhã cố chấp không nghe, trong lòng đầy không vui. "Cha?" Thấy Tam thúc Lâm chỉ nhìn mình mà không nói một lời, Lâm Nhã nhíu mày, trong lòng có chút không vui. "Cha, chỉ cần con trở thành vợ của công tử đó, gia đình chúng ta sẽ có tất cả mọi thứ." "Cha, chẳng lẽ cha không muốn làm người trên người sao?" Lâm Nhã nhìn Tam thúc Lâm dụ dỗ nói.

Điều này đối với ai mà nói cũng là một chuyện đáng mong đợi.

Nếu là Tam thúc Lâm trước đây, ông ấy hẳn sẽ cảm thấy hứng thú.

Nhưng sau khi nghe những lời Lâm Tử Ân nói, ông biết nếu không phải sự thật thì Lâm Tử Ân cũng sẽ không nói vậy.

Lâm Nhã như thiêu thân lao vào lửa, cuối cùng chỉ tự tìm đường chết.

Ông cũng sẽ không để gia đình theo Lâm Nhã đi mạo hiểm. "Lâm Nhã, con muốn làm gì thì làm, không liên quan gì đến chúng ta." Chỉ một câu nói đã phủi sạch mọi quan hệ với Lâm Nhã.

Lâm Nhã nhìn Tam thúc Lâm, vẻ ngoan ngoãn lúc nãy đã biến mất, thay vào đó là sự oán hận: "Mọi người còn nói thương con, đây là cái gọi là thương con sao?" "Cút ra ngoài!" Tam thúc Lâm không muốn tiếp tục nghe Lâm Nhã nói những lời đó, ông chỉ tay ra cửa đuổi Lâm Nhã đi.

Lâm Nhã hừ một tiếng, quay về phòng mình, hoàn toàn không nghe lời Tam thúc Lâm.

Lâm Tầm từ bên ngoài đi vào, thấy Tam thúc Lâm tức giận đến vậy, khóe miệng khẽ cong lên, đi ngang qua ông.

Tam thúc Lâm đưa tay kéo Lâm Tầm lại: "A Tầm, con rốt cuộc muốn làm gì?

Hai năm nay con cứ như vậy, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?" Lâm Tầm nhìn bàn tay đang kéo mình, đột nhiên cười: "Đủ sao?

Vĩnh viễn không đủ, những thứ con đã mất sẽ vĩnh viễn không quay trở lại được, con cũng sẽ không tha thứ cho mọi người đâu." "Không phải tâm tâm niệm niệm cưng chiều Lâm Nhã sao?

Vậy thì đừng hối hận, đừng để con coi thường mọi người." Lâm Tầm nhìn Tam thúc Lâm từng chữ từng câu nói.

Hai năm rồi, anh vẫn không quên được bộ mặt của Lâm Nhã và những người này lúc đó.

Không phải rất thích Lâm Nhã sao?

Vậy thì cứ cùng Lâm Nhã sống tiếp đi, tìm anh có ích gì? "Lâm Tầm, chuyện đó đã qua lâu rồi, chúng ta đều là người một nhà con..." "Người một nhà?

Liên nhân và mọi người mới là người một nhà, con tính là cái gì?

Con căn bản không xứng làm người một nhà với mọi người." Nếu lúc trước họ coi trọng tình thân, mọi chuyện đã không đến mức này. "Lúc trước mọi người giúp Lâm Nhã đối phó con, đánh gãy tay phải của con, lúc đó sao mọi người không nghĩ đến chuyện chúng ta là người một nhà?

Đánh gãy tay con, khiến con không thể đọc sách viết chữ, giờ lại đến xin lỗi con sao?

Mọi người xin lỗi thì con phải tha thứ sao?" Lâm Tầm lạnh nhạt nhìn Tam thúc Lâm mỉa mai nói.

Tam thúc Lâm ngơ ngác nhìn Lâm Tầm: "Con hận chúng ta sao?" Ánh mắt anh tràn ngập hận ý nồng đậm, khiến Tam thúc Lâm như thấy lại hai năm trước.

Lâm Tầm cúi đầu nhìn bàn tay mình: "Tay con bây giờ vẫn không linh hoạt, con hận mọi người không đúng sao?

Mọi người đã hủy hoại tiền đồ của con, đã hủy hoại rồi thì hãy tự mình gánh chịu đi, đừng hòng muốn con thay đổi gì cả." "Hai năm trước con đã nói rồi, sau này chúng ta cứ coi như người lạ, đừng có tự cho mình là quan trọng quá." Nói xong Lâm Tầm liền bỏ đi, hoàn toàn không cho Tam thúc Lâm cơ hội nói chuyện.

Tam thúc Lâm đau khổ nhìn bóng lưng Lâm Tầm rời đi, trong lòng rất khó chịu.

Ông vẫn luôn nghĩ Lâm Tầm sẽ không giận, nhưng giờ mới biết không phải không giận, mà là giấu sự hận thù trong lòng, không để ai phát hiện.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ cho họ biết, nhưng khi họ biết tất cả thì đã quá muộn rồi.

Lâm Tử Ân vốn có việc tìm Lâm Tầm, đứng ở cửa nghe cuộc đối thoại bên trong, khi biết bàn tay của Lâm Tầm lại bị Tam thúc Lâm đánh gãy, trong mắt anh đầy vẻ khó tin.

Thảo nào từ sau đó Tam thúc nhìn Lâm Tầm luôn có chút chột dạ, đặc biệt là khi nhìn thấy bàn tay phải của Lâm Tầm, mỗi lần thấy là ông ấy lại vô thức quay đầu đi.

Trước đây anh nghĩ chỉ là Tam thúc không đành lòng nhìn, bây giờ nghĩ lại đó đâu phải là không đành lòng, đó rõ ràng là chột dạ.

Tự tay đánh gãy tay con trai mình, đoạn tuyệt tiền đồ của nó, nỗi hận thù như vậy thảo nào Lâm Tầm lại cứ để mình sa sút như thế.

Nếu anh không nhầm thì Lâm Tầm có thể viết chữ bằng cả hai tay, mà tay trái viết còn đẹp hơn tay phải.

Lâm Tử Ân hít sâu một hơi, quay người rời đi, không định quản chuyện này nữa.

Anh tin Lâm Tầm làm như vậy chắc chắn có lý do của riêng anh ấy.

Một người thông minh như vậy thật sự sẽ để mình trở thành phế vật sao?

Có lẽ lúc đầu có ý nghĩ đó, nhưng lần này gặp Lâm Tầm, khiến anh có chút không thể đoán được.

Lâm Tử Ân khi trở về Tạ Gia thôn, sắc mặt vẫn không tốt.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lâm Tử Ân sau khi về mà mặt mày ủ rũ, khẽ nhíu mày: "Chuyện trở về không thuận lợi sao?" "Không phải, tôi chỉ là biết lý do Lâm Tầm lại quyết liệt với gia đình Lâm Nhã, hơn nữa còn luôn để mình trông rất sa sút." Lâm Tử Ân khẽ thở dài, cảm thấy tiếc cho Lâm Tầm. "Sao vậy?" Lâm Tử Ân kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Nghe xong, Vương Cẩn Hòa trong mắt đầy vẻ hoang mang.

Người thời cổ đại này đầu óc đều không tốt lắm sao?

Chuyện vì con gái mà làm hại con trai mình mà họ cũng làm được. "Trong nhà có một người đọc sách chẳng phải là chuyện rạng rỡ tổ tông sao?

Tam thúc của anh nếu không phải bị 'máu lên não' mấy năm thì chắc cũng không làm ra chuyện này, hơn nữa ông ấy bây giờ chắc cũng bệnh không nhẹ đâu." Vương Cẩn Hòa nhịn mãi không nhịn được.

Lâm Tử Ân khóe miệng co giật nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy bất lực: "Phu nhân nói những lời như vậy..." "Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?

Một đứa con trai có vô hạn khả năng, cứ thế bị ông ấy phế bỏ, bây giờ lại muốn làm lành với người ta, muốn người ta tiến lên, trên đời này đâu ra chuyện tốt như vậy?

Chương 812

Đánh một gậy rồi lại cho một quả táo ăn, cũng phải xem người ta có chịu nhận quả táo đó không nữa." Lâm Tử Ân nhất thời câm nín, Vương Cẩn Hòa nói rất đúng, chuyện này quả thật Tam thúc đã làm sai.

Hơn nữa sai một cách quá đáng. "Lần này tôi gặp Lâm Tầm, tôi cảm thấy anh ấy rất không tầm thường, hơn nữa tôi nhớ anh ấy có thể viết bằng cả hai tay, tay trái viết còn đẹp hơn tay phải." "Vậy à, anh tìm cơ hội nào đó để Lâm Tầm đến đây một chuyến đi, vì bị người ta làm tội mà cứ để mình mắc kẹt trong quá khứ không thoát ra được, tuy chuyện này có thể báo thù người khác, nhưng cũng hủy hoại tiền đồ của chính mình rồi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Đã lãng phí hai năm thời gian, Lâm Tầm thật sự còn cam tâm cứ thế tiếp tục sao?

Lâm Tử Ân vội vàng gật đầu: "Phu nhân yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ tìm cơ hội để Lâm Tầm đến đây một chuyến." Sau đó Vương Cẩn Hòa không tiếp tục quan tâm chuyện này nữa, còn chuyện của Lâm Nhã cũng bị cô gạt ra sau đầu.

Mỗi ngày, Vương Cẩn Hòa đều dẫn Nguyên Lâm và những người khác đến xưởng.

Mỗi lần đến đó, cô đều bảo Nguyên Lâm và đồng bọn đi điều tra chuyện ở xưởng.

Sau mấy lần điều tra và xác nhận, cuối cùng đã xác định được là do ai làm. "Phu nhân, không phải người Huyền quốc." Một câu "không phải người Huyền quốc" khiến Vương Cẩn Hòa nghĩ đến Lỗ quốc: "Là Lỗ quốc sao?" Nguyên Lâm ngẩn ra một chút, dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa lại đoán thẳng là Lỗ quốc. "Phu nhân, tại sao cô lại nghĩ là Lỗ quốc mà không phải Lăng quốc?" "Nội loạn của Lăng quốc còn chưa kết thúc, chắc cũng không có thời gian để tính kế đồ của tôi, chỉ có Lỗ quốc thôi." "Lỗ quốc ở Huyền quốc chắc vẫn còn không ít gián điệp, họ muốn tính kế đồ của tôi quá đơn giản rồi." Bây giờ không còn giống lúa cao sản, họ cũng không thể mua lương thực từ tay dân chúng, đương nhiên sẽ thay đổi sách lược để tìm phiền phức cho cô.

Thời tiết bên Lỗ quốc không tốt lắm, nhưng bông thì lại rất ấm, hơn nữa bây giờ những thứ làm từ bông bên ngoài bán rất chạy.

Kiểu túi tiền lớn như vậy ai mà không muốn chứ?

Lỗ quốc đã trải qua chiến tranh, sau đó lại tốn tiền mua lương thực an ủi dân chúng Tề quốc, hẳn là tiền trong quốc khố của họ cũng không còn nhiều.

Hết tiền thì phải tìm cơ hội kiếm tiền, đó là đạo lý không đổi. "Phu nhân thông minh, quả thật có liên quan đến Lỗ quốc.

Bên đó muốn đánh cắp kỹ thuật của phu nhân, sau đó mang về Lỗ quốc sản xuất ra, rồi lại bán với giá cao cho chúng ta." Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc: "Chúng ta trông ngu xuẩn đến vậy sao?

Những cỗ máy mà tôi vẽ ra, làm ra đây là để trưng cho đẹp à?" Vương Cẩn Hòa vô tình trào phúng. "Về việc chúng ta dùng máy móc thay thế nhân công, bọn họ không hề biết." Nguyên Lâm giải thích.

Nghe đối phương không hề biết, Vương Cẩn Hòa mới hiểu ra gật đầu: "Thì ra là vậy, tôi còn tưởng bọn họ biết chứ.

Bản vẽ này chỉ có tôi và Tô Ngọc mới có, không có bản vẽ thiết kế cốt lõi, bọn họ dù có biết nguyên lý cũng không làm ra được, đến lúc đó dù có biết chuyện bông vải cũng vô dụng." "Phu nhân anh minh."

Những thứ này nằm trong tay phu nhân và Thiếu gia quả nhiên là quyết định chính xác nhất. "Phu nhân, chúng ta nên đối phó với người Lỗ quốc thế nào đây?" "Lỗ quốc đang kinh doanh những loại gì ở bên chúng ta?" Vương Cẩn Hòa không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nguyên Lâm, mà mở miệng hỏi. "Liên quan đến lông thú, quần áo, và trang sức các loại." Những thứ này đều là những mặt hàng rất phổ biến và kiếm được nhiều tiền.

Tô Ngọc trong tay cũng có không ít việc kinh doanh như vậy. "Đánh úp bọn họ có vấn đề gì không?" Những cửa hàng của những người này chắc cũng là nơi Lỗ quốc thu thập tình báo.

Nguyên Lâm lúc đầu không hiểu ý của Vương Cẩn Hòa, suy nghĩ một lát sau mới cảm thấy mình vẫn còn quá ngây thơ. "Phu nhân yên tâm, chuyện này tôi sẽ cho người đi làm." "Ừ, giao cho anh đấy, nhớ kỹ dọn dẹp sạch sẽ tất cả gián điệp và những kẻ giám sát Huyền quốc, chạy đến nhà người ta rình mò đồ của chủ nhà, cái Lỗ quốc này vẫn trơ tráo như mọi khi." Trước đây khi chưa làm láng giềng với Huyền quốc đã bắt đầu rình mò giống lúa cao sản của Huyền quốc, bây giờ trở thành láng giềng thì lại rình mò đồ của phu nhân. "Phu nhân, cô có nghĩ bọn họ sẽ bắt đầu rình mò rau quả dưỡng sinh của cô không?

Cả những loại rượu kia nữa?" Quan hệ giữa Lăng quốc và Lỗ quốc tốt, bên này có cái gì mà người bên Lỗ quốc lại không biết chứ?

Những bảo bối có thể điều dưỡng cơ thể, cô không tin người Lỗ quốc không chút nào hứng thú.

Vương Cẩn Hòa mở miệng nói một cách thờ ơ: "Chuyện đó không quan trọng." Nguyên Lâm ngẩn ra nhìn Vương Cẩn Hòa, cái này thật sự không quan trọng sao?

Vậy cái gì mới quan trọng? "Nếu ai cũng có thể cướp đi đồ của tôi, tôi đã không bán được nhiều năm như vậy, người khác có thèm muốn cũng không có cách nào đâu." Rau quả dưỡng sinh và rượu trong tay cô, cô đã bán được ba bốn năm rồi, mấy năm nay chẳng lẽ không có ai tính kế những thứ này sao?

Chắc chắn là có, chỉ là những người đó căn bản không biết làm thế nào mà ra thôi.

Rau quả dưỡng sinh và rượu mấu chốt nhất chính là Linh tuyền thủy trong tay cô.

Không có Linh tuyền thủy, bọn họ có nghĩ thế nào cũng vô dụng.

Rau quả dưỡng sinh và rượu quá kiếm tiền rồi, nếu không có ai tính kế, cô mới thấy kỳ lạ.

Nhưng những thứ này, cho dù bọn họ có mua chuộc được người bên cạnh mình, cũng không biết rốt cuộc có mấu chốt gì ở giữa.

Bọn họ có mua cũng chẳng qua là phí tiền vô ích, hoàn toàn không có chút hiệu quả nào khác.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, Nguyên Lâm có chút buồn cười, nhưng không thể không nói Vương Cẩn Hòa nói đúng.

Những thứ này thực sự chỉ có phu nhân mới có thể làm ra.

Còn về nguyên nhân, chắc chỉ có Thiếu gia mới biết. "Bên này không cần lo lắng quá nhiều, ngược lại bên kia mới cần lo lắng." Người ở xưởng khá nhiều, trước đây đã có hai người như vậy xuất hiện, sau này liệu có còn người như thế nữa không thì ai mà biết được. "Phu nhân yên tâm, bên xưởng chúng tôi đã cho người trông chừng rồi, sau này nếu có chuyện tương tự xảy ra, chúng tôi sẽ biết ngay lập tức." Nguyên Lâm vừa nhìn đã biết Vương Cẩn Hòa đang lo lắng điều gì, liền mở miệng trấn an nói.

Vương Cẩn Hòa "Ừm" một tiếng: "Bên anh sắp xếp ổn thỏa là được rồi, bên tôi không cần lo lắng." "Vâng." Sau khi Nguyên Lâm đi ra ngoài làm việc, Vương Cẩn Hòa một mình đến xưởng.

Những người đang làm việc trong xưởng nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đến đều rất vui vẻ. "Huyền Chủ, cô đến rồi!" "Huyền Chủ!" Vương Cẩn Hòa trên mặt không kìm được nụ cười: "Mọi người ở đây còn quen không?" Tất cả mọi người đồng thanh gật đầu: "Huyền Chủ, chúng tôi ở đây rất quen, công việc cũng không nhiều, lại còn kiếm được tiền nữa." Bởi vì có Huyền Chủ, cuộc sống của những người này đã thay đổi một trời một vực, sau khi về nhà không còn bị người khác coi thường, mỗi tháng họ cũng kiếm được không ít tiền.

Người nhà đối xử với họ cũng ngày càng tốt hơn.

Vương Cẩn Hòa thấy họ sống thật sự rất tốt, nụ cười trên mặt cũng thêm mấy phần: "Quen là tốt rồi." "Huyền Chủ, từ khi con đến xưởng làm việc, địa vị của con trong nhà còn cao hơn nữa.

Cha mẹ con bây giờ đối xử với con không kể xiết là tốt." Trước đây, cha mẹ đều nghĩ con gái là người sẽ gả cho người khác, dù thế nào cũng là người của nhà người ta.

Từ khi đến chỗ Huyền Chủ làm, suy nghĩ của gia đình cuối cùng cũng đã thay đổi một chút.

Những điều này cô ấy trước đây ngay cả mơ cũng không dám. "Thật sao?

Bây giờ sống tốt, sau này cũng sẽ sống tốt hơn." "Huyền Chủ, chúng con sau này nhất định sẽ sống ngày càng tốt hơn." "Đó là điều đương nhiên." "À đúng rồi Huyền Chủ, trước đây chúng con đã nghiên cứu ra một phương pháp, dệt ra loại vải tốt hơn, cô muốn xem không ạ?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú: "Đương nhiên là muốn xem rồi, tôi xem xem đồ mọi người làm ra thế nào, nếu không có vấn đề gì thì có thể tiếp tục." Một quản sự không lớn không nhỏ dẫn Vương

Cẩn Hòa đi xem vải.

Khi Vương Cẩn Hòa xem, bọn họ đều có chút căng thẳng, lo lắng nhỡ đâu Huyền Chủ không thích thì sao?

Vương Cẩn Hòa dùng tay sờ vào vải, rồi lại dùng sức kéo thử một cái.

Cô phát hiện loại vải này quả thật rất tốt, hơn nữa còn đẹp hơn so với phương pháp truyền thống.

Chương 813

"Phương pháp dệt vải mà mọi người nghiên cứu ra này quả thật không tồi, sau này có thể sắp xếp người dệt loại vải này.

Lần này những người tham gia nghiên cứu phương pháp mới, mỗi người thưởng một lượng bạc." Vương Cẩn Hòa không phải loại người thưởng phạt không rõ ràng.

Vì đã có đóng góp lớn cho xưởng, cô đương nhiên phải cho người ta chút kinh phí.

Cũng là để họ có động lực phấn đấu.

Biết rằng làm việc có đóng góp sẽ được thưởng, sau này đương nhiên sẽ càng có động lực hơn. "À đúng rồi, người nghiên cứu ra phương pháp đó, trực tiếp thưởng mười lượng bạc." "Vâng, Huyền Chủ." Quản sự vui vẻ đi chia sẻ tin tốt này cho mọi người.

Những người không tham gia, nhìn thấy vẻ mặt vui mừng của họ lập tức có chút ghen tị.

Trong lòng cũng có chút hối hận, nếu như họ cũng giúp đỡ thì lần này phần thưởng đã có họ rồi.

Chỉ tiếc là không có thuốc hối hận để cho họ uống, nên chỉ có thể trơ mắt nhìn họ nhận thưởng, còn những người này thì không có gì cả.

Cô gái đầu tiên nghiên cứu ra phương pháp đó nhận được phần thưởng mười lạng bạc nên có chút vui mừng.

“Cái này... thật sự cho tôi sao?” Từ trước đến nay, cô chỉ nhận được những lời coi thường, chưa bao giờ có ai khen ngợi cô, chứ đừng nói đến bất kỳ phần thưởng nào.

Việc đi học ở thư viện nữ của huyện chủ là do cô lén lút dành dụm tiền đi học.

Vì chuyện này, cô còn bị người nhà đánh một trận, nhưng cô không hối hận.

Sau khi học ở thư viện, cô đến xưởng làm việc, mỗi tháng có thể kiếm được nhiều tiền.

Lần này, cô cũng đã rút kinh nghiệm, số tiền của mình tuyệt đối sẽ không đưa cho người nhà.

Cho dù có cho, cũng chỉ cho một phần ba, không còn ngu ngốc đưa hết cho họ như trước nữa.

Giờ đây, huyện chủ đột nhiên thưởng cho cô mười lạng bạc, điều này đối với cô mà nói là sự công nhận của huyện chủ.

Điều này khiến cô vô cùng vui mừng.

“Đương nhiên là cho cô rồi, theo huyện chủ làm việc có rất nhiều lợi ích.

Cô rất có thiên phú với những thứ này, chuyện gia đình thì đừng bận tâm nữa.

Tự mình kiếm nhiều tiền một chút rồi giữ kỹ, sau này tìm được người phù hợp để gả, cô cũng sẽ sống tốt hơn.” Quản sự có quan hệ khá tốt với cô, sau khi biết người nhà đối xử tệ bạc với cô, bình thường cũng hay chăm sóc cô.

“Tôi biết rồi ạ.” “Cố gắng lên, tranh thủ lần sau lại giành được nhiều phần thưởng hơn nữa.” “Tôi nhất định sẽ làm được.” Những người khác chỉ nhận được một lạng bạc cũng không ghen tị, đây là điều cô ấy xứng đáng có được.

“Đi làm việc đi.” Vương Cẩn Hòa nhìn mảnh vải trong tay, khóe môi khẽ cong lên, cô gái này không tệ chút nào.

Cô đặt vải xuống, đứng dậy đi ra ngoài, định gặp mặt cô gái đó.

Quản sự thấy Vương Cẩn Hòa đến thì hơi ngạc nhiên: “Huyện chủ, sao người lại đến đây ạ?” “Tôi đến xem người đã nghiên cứu ra phương pháp này.” Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, nụ cười trên mặt quản sự càng rạng rỡ: “Cô gái này cũng là người có số khổ, người nhà căn bản không xem cô ấy ra gì.

Cô ấy đi học ở thư viện cũng là tự mình dành dụm tiền, vì chuyện đó mà suýt chút nữa bị mẹ đánh chết.” Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa vô thức cau mày: “Sau đó thì sao?” “Cô gái này cũng bướng bỉnh, nói thế nào cũng muốn đi thư viện.

Sau khi học xong thì đến xưởng làm việc.” “Cô ấy đến xưởng ba tháng rồi, chưa một lần trở về nhà.” Đối với cô ấy, cuộc sống ở đây ngược lại tốt hơn nhiều, không cần về nhà nhìn sắc mặt người khác mà làm việc.

Không ăn cơm cũng bị người ta nói những lời bóng gió.

“Nếu người nhà đối xử không tốt với cô ấy, cứ để cô ấy ở thẳng trong xưởng.

Nếu mẹ cô ấy đến gây chuyện, ông hãy bảo lính gác ở đây cũng giúp đỡ một chút, đừng để người của chúng ta bị bắt nạt.” Vương Cẩn Hòa dặn dò.

“Huyện chủ cứ yên tâm, chuyện này tôi sẽ nói với người phía dưới.” “Cô ấy có chuyện gì thì ông cứ đến nói với tôi, tôi sẽ giúp đỡ nếu có thể.” Quản sự ngập ngừng một lát nhìn Vương Cẩn Hòa, không biết có nên mở lời hay không.

“Có chuyện gì thì cứ nói thẳng với tôi, không cần phải ấp a ấp úng như vậy.” “Bẩm huyện chủ, là thế này ạ, trước đây tôi nghe cô ấy nói, mẹ cô ấy hình như đã tìm cho cô ấy một mối hôn sự, nhưng đối phương lại rất không ra gì.

Cô ấy vẫn luôn không đồng ý, nhưng nhìn tình trạng của cô ấy mấy hôm trước, e rằng người nhà cô ấy sẽ không dễ dàng bỏ qua.” Quản sự bất đắc dĩ nói.

“Còn có chuyện như vậy sao?” “Huyện chủ quen biết nhiều người, người xem có thể giới thiệu cho cô ấy một người tử tế được không ạ?

Để cô ấy gả đi, sau này cho dù mẹ cô ấy có muốn làm gì cũng không thể làm gì được cô ấy nữa.” Quản sự nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Ông biết việc đưa ra yêu cầu như vậy với Vương Cẩn Hòa là không đúng, nhưng ông thật sự quá đau lòng cho cô gái này.

“Xung quanh tôi thì người độc thân cũng khá nhiều.

Tôi sẽ về hỏi ý kiến của họ, ông cũng nói với cô ấy một tiếng, xem cô ấy có muốn không.

Nếu cô ấy đồng ý thì tốt quá rồi, nếu không đồng ý mà cứ ép người ta ở bên nhau, chẳng phải là cưỡng ép người ta sao?

Thì có khác gì mẹ cô ấy đâu?” “Tôi đi hỏi ngay đây.” Nói xong, ông ta vội vàng bỏ đi, không cho Vương Cẩn Hòa chút thời gian phản ứng nào.

Vương Cẩn Hòa muốn giữ lại nhưng đối phương không cho cô cơ hội đó.

Cô bất đắc dĩ lắc đầu nhìn bóng lưng ông ta rời đi, nghĩ thầm như vậy cũng tốt, có thể nhanh chóng biết được ý cô bé, như vậy mới tiện sắp xếp chuyện sau này.

Quản sự đi đến bên cạnh cô gái đó: “Liên Nhi, trước đây cô không phải nói với tôi là mẹ cô tìm cho cô một mối hôn sự không tốt sao?

Tôi vừa nói chuyện này với huyện chủ, cô ấy nói xung quanh cô ấy có khá nhiều người độc thân, có thể giúp cô hỏi.

Cô ấy cũng bảo tôi đến hỏi cô, cô nghĩ thế nào?

Nếu cô cảm thấy làm như vậy cũng được, huyện chủ sẽ giúp cô làm bà mối, cô tự mình suy nghĩ một chút xem sao.” Liên Nhi ngạc nhiên nhìn quản sự: “Quản sự, ông giúp tôi như vậy có làm ông gặp phiền phức không?” “Không đâu, tôi chỉ là không đành lòng nhìn cô bị mẹ cô hủy hoại.” Rõ ràng biết đối phương là người như thế nào mà họ vẫn làm vậy, hai người đó căn bản không xứng làm cha mẹ của Liên Nhi.

Liên Nhi nhìn quản sự với vẻ mặt chua xót, ngay cả một người xa lạ cũng biết quan tâm, giúp đỡ cô, nhưng mẹ cô lại đối xử với cô như vậy.

“Cảm ơn ông đã giúp tôi, tôi đã suy nghĩ và quyết định đồng ý với điều ông nói.” Chỉ cần có thể rời khỏi gia đình đó, tìm được một người đối xử tốt với mình, đối phương là dân thường cũng được, là người làm trong phủ huyện chủ cũng được, cô đều có thể chấp nhận.

“Vậy được, tôi đi nói với huyện chủ một tiếng.” Liên Nhi hơi ngại ngùng, sau sự ngại ngùng đó là sự mong đợi.

Không biết huyện chủ sẽ giới thiệu cho cô một người như thế nào.

Quản sự đi ra nói ý của Liên Nhi cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong khẽ gật đầu: “Chuyện này tôi đã biết rồi.” “Tôi về hỏi người nhà rồi sẽ nói lại với ông sau.” “Vâng.” Vương Cẩn Hòa rời khỏi xưởng trở về, nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ của Nguyên Lâm, cô khẽ ho một tiếng rồi nói: “Tôi vừa đến xưởng một chuyến, Nguyên Lâm, cậu có muốn lập gia đình không?" Nguyên Lâm vừa định nói gì đó thì nghe Vương Cẩn Hòa hỏi câu này.

Đầu tiên là sững sờ, Nguyên Lâm hơi ngượng ngùng nói: "Nếu có thể thì đương nhiên tôi vẫn muốn lập gia đình ạ." Nhìn cuộc sống sau khi Nguyên Bảo lập gia đình, anh ta thực ra cũng rất ngưỡng mộ.

Nhưng tìm được một người mình thích cũng không dễ dàng.

Chương 814

“Bên xưởng có một cô gái rất tốt, chỉ là người nhà cô ấy không ra sao, muốn gả cô ấy cho một người không tốt lắm.

Quản sự mới đến hỏi tôi chuyện này.

Cậu tự mình suy nghĩ kỹ xem sao, nếu đồng ý thì tôi sẽ nói với người ta một tiếng, hai người gặp mặt.

Thấy ổn thì hãy nói chuyện tiếp.” Vương Cẩn Hòa kể chuyện ở xưởng cho Nguyên Lâm nghe.

“Phu nhân nói là cô nương Liên Nhi ạ?” Nguyên Lâm tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Lâm từ trên xuống dưới.

Nguyên Lâm bị Vương Cẩn Hòa nhìn đến mức hơi ngượng ngùng, khẽ ho một tiếng: “Trước đây tôi đến giúp phu nhân điều tra chuyện, có gặp người nhà cô ấy đến tìm, và còn giúp cô ấy một lần.” Lần đó nếu không phải anh ta ngăn cản, cô nương Liên Nhi có lẽ đã càng thê thảm hơn.

Vương Cẩn Hòa không ngờ hai người đã từng gặp nhau rồi.

“Ồ, ra là hai người đã gặp rồi.

Cậu thấy cô ấy thế nào?” Nguyên Lâm lập tức hơi ngượng ngùng: “Cũng... cũng tốt ạ.” Vương Cẩn Hòa nhìn thấy vẻ ngượng ngùng đột ngột của Nguyên Lâm, nhướng mày hỏi: “Thật sự chỉ là 'cũng tốt' thôi sao?” Nguyên Lâm khẽ ho một tiếng: “Đúng là cũng tốt ạ.” “Được rồi, tôi biết rồi.” Nguyên Lâm ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, phu nhân nói “biết rồi” là có ý gì chứ?

Vương Cẩn Hòa vờ như không thấy vẻ ngơ ngác của Nguyên Lâm, dẫn anh ta quay về.

Suốt đường đi, Nguyên Lâm cứ nghĩ cách hỏi Vương Cẩn Hòa về chuyện này, nhưng cô cứ không mở lời, làm Nguyên Lâm cứ thấp thỏm trong lòng mà lại chẳng có cách nào với Vương Cẩn Hòa.

Sau khi về đến Tạ gia thôn, Nguyên Lâm cuối cùng không nhịn được nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: “Phu nhân, rốt cuộc người có ý gì ạ?” “Không có ý gì cả.” Vương Cẩn Hòa nín cười, mặt nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Nguyên Lâm trong lòng có chút thất vọng, không phải như anh ta nghĩ rồi.

Nhìn dáng vẻ thất vọng của Nguyên Lâm, Vương Cẩn Hòa cười càng vui vẻ hơn.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa vui vẻ như vậy, còn Nguyên Lâm thì ủ rũ cúi đầu, không biết đã làm gì.

“Có chuyện gì vậy?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc đến thư phòng, kể lại chuyện đó cho anh nghe một lượt.

Nghe xong, khóe môi Tô Ngọc khẽ nhếch lên, trong mắt tràn đầy bất đắc dĩ: “Trêu chọc Nguyên Lâm như vậy rất thú vị sao?” Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Em vẫn là lần đầu thấy Nguyên Lâm có bộ dạng này đấy, quả thực rất thú vị.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa thì còn có thể nói gì nữa?

“Em định khi nào thì nói với anh ta?” “Để vài ngày nữa rồi nói.

Đúng lúc đó em còn phải đến đó một chuyến nữa.” Nghe Vương Cẩn Hòa nói còn phải đi bên đó, tâm trạng Tô Ngọc lập tức không tốt.

“Đi mấy lần rồi mà sao còn đi nữa chứ?” Mỗi lần đi đều phải mất một hai ngày mới về, điều này khiến Tô Ngọc vô cùng không vui.

Anh có cảm giác như bị Vương Cẩn Hòa bỏ rơi, một mình thủ tiết phòng không vậy.

Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ ai oán của Tô Ngọc chọc cười.

Cô vươn tay véo má anh rồi lắc qua lắc lại: “Anh thế này có phải quá ai oán rồi không?” Tô Ngọc liếc Vương Cẩn Hòa một cái: “Mỗi lần đi đều mất mấy ngày mới về.” Vương Cẩn Hòa lập tức không phục: “Làm gì có mấy ngày mới về?

Lần này em chỉ đi có hai ngày thôi mà.” Mặt Tô Ngọc đen lại, bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: “Hai ngày còn chê là ít sao?” Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng: “Không ít, như vậy rất tốt rồi.” Tô Ngọc hừ một tiếng, ôm lấy Vương Cẩn Hòa: “Không muốn cho em ra ngoài.” Nhưng Tô Ngọc cũng biết Vương Cẩn Hòa ra ngoài là để làm chính sự chứ không phải đi chơi, nên chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu đồng ý.

Nhưng anh cũng không mong Vương Cẩn Hòa thường xuyên ra ngoài.

“Em sẽ cố gắng không thường xuyên ra ngoài, nếu có ra ngoài thì đó là việc bắt buộc.” “Vài ngày nữa anh sẽ đóng gói lũ trẻ này rồi ném chúng đến thư viện, để các thầy trong đó dạy dỗ.

Như vậy em muốn đi đâu anh cũng có thể đi cùng em rồi.” Tô Ngọc cảm thấy ý tưởng này của mình vô cùng hay.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, có chút đau đầu vươn tay véo má anh: “Đừng nói lung tung.” “Mấy đứa trẻ đó sau này đều rất quan trọng, làm gì có ai làm như anh chứ?” Vương Cẩn Hòa bực mình nói.

Tô Ngọc trong lòng lần đầu tiên hối hận vì đã mang về nhiều đứa trẻ như vậy.

Đây chẳng phải là tự mình gây phiền phức cho mình sao?

“Anh đang có biểu cảm gì vậy?” Sao nhìn Tô Ngọc lại có vẻ hối hận thế kia?

“Tiểu Hòa, anh hối hận rồi.” Vương Cẩn Hòa khóe môi giật giật nhìn Tô Ngọc: “Anh có năng lực như vậy thì đừng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện lười biếng.

Nhưng nếu anh muốn đưa chúng đến thư viện cũng được thôi, dù sao thì các thầy ở thư viện cũng có bản lĩnh không tệ.” Vương Cẩn Hòa biết mấy vị thầy mà Tô Ngọc mời đến đều là những người thực sự có tài.

Nếu họ nghiêm túc dạy dỗ lũ trẻ này thì cũng không thành vấn đề.

Cô cũng hiểu Tô Ngọc nói vậy là vì những việc trong tay anh bắt đầu nhiều lên.

Dù sao Tô Ngọc cũng không phải loại người rảnh rỗi không có việc gì làm.

“Vốn dĩ anh cũng chỉ định đưa chúng đi một tháng, sau đó sẽ cho chúng đến thư viện.

Ở thư viện chúng có thể học được những điều mà bên anh không thể dạy.” Tô Ngọc muốn cho lũ trẻ đến thư viện, cũng không hoàn toàn là vì muốn được ở riêng với Vương Cẩn Hòa, mà chỉ vì đây là con đường tất yếu của chúng, sớm muộn gì cũng phải đi, không cần đợi đến sau này mới đến.

Hơn nữa bên anh thực sự có việc, không có thời gian để dạy dỗ chúng kỹ càng như vậy nữa.

“Bên anh có phải có chuyện gì cần làm không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Bên anh thực sự có chút việc cần phải làm.” Nếu không phải cần thiết, họ sẽ không tìm đến anh.

Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng: “Chuyện thế nào rồi?” “Đừng lo, không phải chuyện khó giải quyết, chỉ hơi phiền phức một chút thôi.” Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói vậy, nghiêm túc nhìn anh, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng gật đầu: “Đã anh nói thế thì cứ vậy đi.” “Sau này anh phải nói với mấy đứa trẻ một tiếng, đừng để chúng hiểu lầm.” Kẻo đến lúc đó lại gây ra chuyện cười thì thật là tai hại.

“Anh biết rồi.” Dạy Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác thêm mười ngày nữa, Tô Ngọc nhìn chúng nói: “Ngày mai bắt đầu, các con sẽ cùng nhau đến thư viện.” Tiểu Bảo và Hoằng Nghị thì không có suy nghĩ gì nhiều, Minh Phi Dương và những người khác tò mò hỏi: “Sư phụ, vì sao ạ?” “Ta có việc cần làm, không có nhiều thời gian để tiếp tục dạy các con.

Các thầy ở thư viện đều là những người ta đặc biệt mời đến, toàn là những người xuất sắc, theo họ các con cũng sẽ học được nhiều điều.” Tô Ngọc đơn giản giải thích cho chúng.

Mấy đứa trẻ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cứ tưởng là vì thiên phú của chúng quá kém nên sư phụ không muốn dạy nữa.

Tiểu Bảo nghe lời Tô Ngọc nói, khẽ thở dài, có chút bực bội, cũng có chút lo lắng.

“Sao vậy?” Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy, kỳ lạ hỏi.

“Không muốn đến thư viện lắm.” Lúc nào cũng có mấy kẻ ngốc muốn gây phiền phức cho cậu.

Nghe lời Tiểu Bảo nói, Tiểu Trí sững sờ một lát, sau đó nghĩ đến những người trong thư viện.

“Cậu vắng mặt lâu như vậy, lại theo sư phụ học lâu thế, chắc không đến nỗi lại có người liên tục đến gây rắc rối cho cậu đâu.” Tiểu Trí rõ ràng nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở thư viện trước khi về kinh thành năm ngoái.

Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí không tiếng động hỏi, cậu nói thật sao?

Hoằng Nghị kéo áo Tiểu Bảo, nghiêng đầu nói: “Anh à, nếu không thích thì không cần để ý đến mấy người đó đâu.” “Hoằng Nghị nói đúng, không cần thiết phải vì những người đó mà lãng phí thời gian của chúng ta.” “Được.” Ngày thứ hai bắt đầu, Tiểu Bảo và các bạn đi học ở thư viện.

Các bạn cùng lớp thấy Tiểu Bảo và các bạn trở về đều rất vui, lần lượt đi đến nói chuyện với họ.

Chương 815

Tiểu Bảo cũng giới thiệu Minh Phi Dương và những người khác cho mọi người.

Nhờ sự có mặt của Tiểu Bảo và các bạn, Minh Phi Dương và vài người khác nhanh chóng hòa nhập với các bạn còn lại trong lớp.

Vừa tan học, có người đã chặn đường Tiểu Bảo và các bạn.

Nhìn người đứng chặn trước mặt, đáy mắt Tiểu Bảo toàn là sự không thích.

“Có chuyện gì?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn người đứng chặn trước mặt, trong mắt hiện rõ sự thiếu kiên nhẫn.

“Tô Tử Khâm, cậu lâu như vậy không đến, là sợ tôi rồi phải không?” Tiểu Bảo nghe đối phương nói, không nhịn được bật cười: “Hầu Thế Kiệt, cậu đừng có tự cho mình là ghê gớm quá.” Cậu ta từ trước đến nay chưa từng xem Hầu Thế Kiệt là đối thủ.

Trong lòng Tiểu Bảo, người duy nhất có thể là đối thủ của cậu chính là Tô Ngọc.

Những người khác cậu đều không xem là đối thủ.

“Nếu không phải sợ tôi, tại sao lại không dám đến thư viện?” Minh Phi Dương nhìn Hầu Thế Kiệt với vẻ mặt kỳ quái: “Cậu này đầu óc có vấn đề à?

Không đến thư viện là sợ cậu sao?

Bọn tôi mới từ kinh thành trở về không lâu, hơn nữa có sư phụ tốt hơn, tại sao bọn tôi phải đến thư viện chứ?” “Cuối cùng, so với Tiểu Bảo, cậu đúng là có dũng khí đáng khen đấy.” Minh Phi Dương nói với giọng điệu bóng gió.

Trịnh Quân gật đầu đồng tình: “Tiểu Bảo thiên phú tốt như vậy, cậu lại đi gây rắc rối cho Tiểu Bảo, thật không biết nên nói cậu lợi hại, hay nên nói cậu ngu xuẩn nữa.” Quan trọng nhất là người này trông có vẻ vô cùng tự tin.

Cứ như thể cậu ta đã thắng Tiểu Bảo rồi vậy.

“Hầu Thế Kiệt, nếu là tôi thì nhất định sẽ không đến gây chuyện với Tiểu Bảo.

Người ta có thiên phú thế nào, cậu lại có thiên phú thế nào chứ?” Người bên cạnh có chút không nhịn được nữa.

“Các cậu im miệng cho tôi, ở đây không có chỗ cho các cậu nói đâu.” Hầu Thế Kiệt hung hăng lườm người vừa nói, đáy mắt tràn đầy sự căm ghét đối với họ.

Nghe vậy, người bên cạnh lập tức không nói gì nữa.

Đã Hầu Thế Kiệt muốn tìm chết, anh ta còn gì để nói nữa chứ?

Tiểu Trí đồng tình liếc Hầu Thế Kiệt một cái, chuyện tốt bụng bị xem như lòng lang dạ sói thế này, đúng là không hiếm gặp.

“Chúng ta đi thôi.” “Tô Tử Khâm, cậu đứng lại cho tôi, tôi muốn tỷ thí với cậu.” Hầu Thế Kiệt đứng sau lưng Tiểu Bảo, tức giận nói.

Mấy ngày nay cậu ta vẫn luôn nỗ lực học tập, chính là để đợi Tiểu Bảo quay lại thì sẽ đánh bại cậu hoàn toàn.

“Tôi không muốn tỷ thí với cậu.

Nếu cậu thật sự muốn tỷ thí, hay là thế này đi, cho dù cậu thắng, cậu muốn tỷ thí gì cũng là cậu thắng, được không?” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt nghiêm túc hỏi.

Người bên cạnh khóe môi giật giật nhìn Tiểu Bảo, cách làm này của cậu rõ ràng là đang coi thường người ta.

Tiểu Trí khẽ ho một tiếng, bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo, mặt nghiêm lại nói: “Tiểu Bảo đừng bắt nạt người khác như vậy, để cha biết ông ấy sẽ không vui đâu.” Tiểu Bảo bất mãn nhìn Tiểu Trí: “Nhưng không phải tôi muốn bắt nạt người ta, tôi không muốn tỷ thí với cậu ta thôi.” Hầu Thế Kiệt tức đến nỗi mặt tái xanh, Tô Tử Khâm vậy mà lại coi thường cậu ta đến mức này.

Tay cậu ta vô thức siết chặt thành nắm đấm, trừng mắt nhìn Tô Tử Khâm, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

“Tô Tử Khâm, đừng tưởng đây là thư viện do mẹ cậu xây mà cậu có thể kiêu ngạo đến mức này.” Tiểu Bảo chỉ tay vào mình, cậu ta kiêu ngạo khi nào chứ?

Chuyện này là khi nào, sao cậu ta lại không biết?

“Tiểu Bảo, đừng nói nhiều với loại người như vậy nữa.

Chúng ta đi đá cầu đi.” “Được.” Tất cả mọi người bỏ lại Hầu Thế Kiệt rồi đi đá cầu.

Hầu Thế Kiệt quay đầu nhìn nơi Tiểu Bảo rời đi, Tô Tử Khâm... sự sỉ nhục ngày hôm nay, cậu ta nhất định sẽ đòi lại bằng được.

Đến lúc đó, cậu ta nhất định phải cho tất cả mọi người biết, cậu ta mới là người giỏi nhất, còn Tô Tử Khâm thì chẳng là gì cả.

Hầu Thế Kiệt đi tìm thầy: “Thưa thầy, con muốn tỷ thí với Tô Tử Khâm một lần.” Thầy giáo ngạc nhiên nhìn Hầu Thế Kiệt, năm ngoái Tiểu Bảo bị gây sự đến mức cuối cùng không đến thư viện nữa, giờ lại còn muốn tái diễn sao?

“Cậu đừng đi gây sự với Tô Tử Khâm nữa, cậu không phải đối thủ của nó đâu.” Hầu Thế Kiệt lập tức không phục: “Thầy còn chưa xem sao thầy đã biết con không phải đối thủ rồi?” Họ còn chưa động thủ, thầy giáo đã bắt đầu không coi trọng cậu ta rồi.

Đây không phải là chuyện tốt.

Đối với cậu ta, kẻ địch chính là Tô Tử Khâm.

Chỉ cần có cậu ta ở đó, mình sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Cậu ta làm sao có thể cho Tô Tử Khâm cơ hội chứ?

Thầy giáo nhìn vẻ không sợ chết của Hầu Thế Kiệt, im lặng không nói gì.

Hầu Thế Kiệt tưởng mình đã hỏi khó được thầy giáo, vẻ mặt có chút đắc ý.

Chưa kịp đắc ý xong thì nghe thầy giáo mở lời nói: “Hầu Thế Kiệt, thêm một người như cậu nữa, hai người cộng lại cũng chưa chắc là đối thủ của Tiểu Bảo đâu, cậu biết vì sao không?” Hầu Thế Kiệt không nói gì, cậu ta không nói không có nghĩa là thầy giáo sẽ bỏ qua cho cậu ta.

“Ngoài việc cha của nó là người lợi hại nhất Huyền quốc ra, còn vì thiên phú bẩm sinh của chính nó.

Thiên phú của Tiểu Bảo tốt đến mức nào à?

Thiên phú của nó tốt đến nỗi, không cần quá nghiêm túc học, những kiến thức này đã có thể khắc sâu vào trong não rồi.

Các cậu mất một canh giờ để học thuộc và hiểu, nó chỉ cần một nén hương là có thể hoàn thành.” Giọng thầy giáo có chút lạnh nhạt.

Nghe lời thầy giáo nói, Hầu Thế Kiệt mặt đỏ bừng, chết lặng nhìn thầy: “Con không tin đây là sự thật.” Làm sao có thể có người như vậy chứ.

Thầy giáo nhìn Hầu Thế Kiệt vẻ mặt giận dữ không muốn chấp nhận, cười mỉa mai: “Đừng nói chứ, người như vậy thật sự có đấy.” Phù Hoa công tử và con trai ông ta đều là những người như vậy, chỉ tiếc là họ đều không biết mà thôi.

“Hầu Thế Kiệt, Tiểu Bảo không tỷ thí với cậu không phải vì sợ cậu, mà là nhường cậu đấy.” “Cậu nghĩ những thứ cậu muốn tỷ thí này đối với Tiểu Bảo là khó khăn lắm sao?

Ta nói thật cho cậu biết, cậu còn không sánh bằng Tiểu Trí, lấy gì ra mà so với Tiểu Bảo chứ?” Lần này, thầy giáo không chút nể mặt Hầu Thế Kiệt.

Tiểu Bảo có chút bất đắc dĩ nhìn thầy giáo, đau đầu nói: “Thầy làm như vậy có hơi không hay lắm không ạ?” Ai lại đi đả kích người ta như vậy chứ?

Tuy nhiên, thầy giáo lại không cho rằng mình làm như vậy có gì sai cả.

“Tiểu Bảo à, có những người là phải cho họ biết cái gì gọi là hiện thực.

Chỉ khi biết được khoảng cách giữa các con lớn đến mức nào, nó mới ngoan ngoãn nghe lời, không đến gây phiền phức cho con nữa.

Hay là con muốn tiếp tục trải qua những chuyện như bây giờ?” Thầy giáo nhìn Tiểu Bảo nhướng mày hỏi.

Tiểu Bảo khóe môi giật giật nhìn thầy giáo, quả nhiên gừng càng già càng cay, thầy giáo đã đoán trúng hết những suy nghĩ nhỏ nhặt của cậu rồi.

Chương 816

“Nhưng thầy có chắc là làm vậy sẽ không khiến người ta khóc không?” Hầu Thế Kiệt là một người có lòng tự tôn mạnh mẽ như vậy, nếu thật sự như thế, sau này cậu ta có khóc thê thảm không?

“Điều đó không quan trọng, là do cậu ta tự chuốc lấy.” Thầy giáo lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Tiểu Trí ở bên cạnh có chút cạn lời nhìn Tiểu Bảo nói: “Tiểu Bảo, khi cậu nói những lời này có phải nên xem xem biểu cảm của người ta trước không?” Tiểu Bảo quay đầu nhìn Hầu Thế Kiệt với vẻ mặt khó coi, vô tội nhún vai, cậu ta thật sự chưa làm gì mà người này cũng giận sao?

“Tô Tử Khâm, các cậu đang coi thường tôi phải không?” Hầu Thế Kiệt hai tay siết chặt thành nắm đấm, oán hận hỏi.

Tiểu Bảo khẽ thở dài, người này sao chuyện gì cũng có thể đổ lên đầu mình vậy?

“Hầu Thế Kiệt, cậu tự ti đến vậy sao?

Cứ nhất định phải phân cao thấp với tôi mới có thể chứng minh bản thân à?” Tiểu Bảo bị Hầu Thế Kiệt quấn lấy cũng có chút bất mãn, giọng nói cũng lạnh đi không ít.

Những người hiểu Tiểu Bảo đều biết lần này Tiểu Bảo thực sự đã tức giận.

Tiểu Trí đồng tình liếc Hầu Thế Kiệt một cái, vậy mà lại có thể chọc giận Tiểu Bảo, người vốn chẳng để tâm chuyện gì.

Lần này họ có trò hay để xem rồi.

Hoằng Nghị nhìn Hầu Thế Kiệt như nhìn một kẻ ngốc: “Đồ ngu.”

Nhìn Hoằng Nghị không nhịn được bắt đầu mỉa mai, Tiểu Trí khẽ cười.

Ngay cả Hoằng Nghị cũng nói những lời như vậy, Hầu Thế Kiệt này đúng là “nhân tài”.

Thầy giáo nhìn Tiểu Bảo mở lời nói: “Tiểu Bảo, con có muốn tỷ thí nghiêm túc với cậu ta một lần không, để cậu ta biết tất cả những khác biệt giữa con và cậu ta?” “Được ạ.” Trước đây Tiểu Bảo mỗi lần đều từ chối những trận tỷ thí như vậy, nhưng lần này Tiểu Bảo lại đồng ý.

Tiểu Trí ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo đồng ý tỷ thí, trong lòng hiểu rõ, xem ra lần này Tiểu Bảo thực sự đã bị chọc giận rồi.

Khi Tiểu Trí đang suy tư, cậu nghe Tiểu Bảo mở lời nói: “Hầu Thế Kiệt, đã cậu muốn tìm chết đến vậy, tôi sẽ cho cậu một cơ hội tỷ thí, cậu muốn tỷ thí gì thì cứ nói thẳng.” “Cầm kỳ thư họa, cưỡi ngựa bắn cung, hay võ công, tùy tiện tỷ thí cái gì cũng được.” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt trực tiếp nói.

Sắc mặt Hầu Thế Kiệt hơi tái nhợt, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo mang theo sự hổ thẹn và giận dữ.

Tô Tử Khâm vậy mà dám...

“Tô Tử Khâm cậu...” “Bớt nói nhảm đi, cậu không phải vẫn luôn muốn tỷ thí với tôi sao?

Bây giờ tôi đồng ý cậu tùy tiện tỷ thí cái gì cũng được, cùng lúc tỷ thí tất cả cũng được, cậu còn ấp a ấp úng ở đây làm gì?” Tiểu Bảo cắt ngang lời Hầu Thế Kiệt, lạnh lùng hỏi.

Một câu nói khiến Hầu Thế Kiệt vô cùng khó xử.

Cậu ta biết mình không bằng Tô Tử Khâm, vẫn luôn biết.

Cậu ta chỉ là không cam tâm mỗi lần đều bị Tô Tử Khâm xem nhẹ, không cam tâm mỗi lần người được thầy giáo khen ngợi đều là người bên cạnh Tô Tử Khâm.

Hết lần này đến lần khác khiêu khích khiến cậu ta nhìn rõ cái gì là hiện thực, nhưng cũng khiến cậu ta ngày càng đố kỵ Tô Tử Khâm, chỉ muốn gây phiền phức cho cậu.

Bởi vì trong lòng cậu ta biết, người như Tô Tử Khâm chắc chắn sẽ không quá chấp nhặt chuyện gì.

Cậu ta tưởng hôm nay cũng vậy, Tô Tử Khâm sẽ không chấp nhặt nhiều.

Nhưng khi nghe lời tỷ thí của Tô Tử Khâm, cả người cậu ta đều ngây dại.

“Hầu Thế Kiệt, lúc Tiểu Bảo không tỷ thí với cậu thì cậu la làng rằng mình giỏi hơn tất cả, bây giờ Tiểu Bảo đã bằng lòng tỷ thí với cậu rồi, sao cậu lại muốn làm rùa rụt cổ nữa?” Tiểu Trí nhìn Hầu Thế Kiệt, lạnh giọng nói.

Hầu Thế Kiệt nghe lời Tiểu Trí nói, tâm trạng có chút bực bội: “Tô Tử Khâm?

Chuyện này liên quan gì đến cậu?

Tôi nói chuyện với Tô Tử Khâm mà đến lượt cậu ở đây xía vào à?” Giọng nói hổ thẹn và phẫn nộ khiến Tiểu Trí khẽ cười, ánh mắt nhìn Hầu Thế Kiệt cũng mang theo sự châm biếm, người như vậy rốt cuộc là làm sao mà lại nổi bật trong gia tộc được chứ?

“Vậy rốt cuộc cậu tỷ thí hay không tỷ thí?” Tiểu Trí cũng không giận, cứ như vậy nhìn Hầu Thế Kiệt cười như không cười hỏi.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Hầu Thế Kiệt, họ cũng rất tò mò rốt cuộc cậu ta có tỷ thí hay không.

Sắc mặt Hầu Thế Kiệt có chút khó coi: “Tỷ thí.” Hầu Thế Kiệt rất rõ hôm nay cậu ta tiến thoái lưỡng nan, thua thì mất mặt, không tỷ thí thì càng mất mặt hơn.

“Tỷ thí cái gì.” “Tất cả đều phải tỷ thí.” Hầu Thế Kiệt cứng cổ nói.

Tiểu Bảo không hề bận tâm chút nào, chỉ tùy ý gật đầu nói: “Được thôi, thầy giáo chuẩn bị một chút đi ạ.” Thầy giáo gọi mấy vị thầy khác đến, ra đề ngay tại chỗ cho hai người làm.

Hầu Thế Kiệt cuối cùng thua Tiểu Bảo, hơn nữa thua một cách thảm hại.

Cậu ta sắc mặt tái nhợt nhìn Tiểu Bảo, câu trả lời của Tiểu Bảo là điều mà cậu ta chưa từng nghĩ tới.

Sau đó đến cầm kỳ thư họa, Hầu Thế Kiệt không ngoại lệ, tất cả đều thua Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo bình tĩnh tiếp tục tỷ thí cưỡi ngựa bắn cung với Hầu Thế Kiệt.

Ngay cả môn cưỡi ngựa bắn cung mà Hầu Thế Kiệt tự hào nhất cuối cùng cũng thua Tiểu Bảo.

Hầu Thế Kiệt đứng đó, nhìn Tiểu Bảo không chút biểu cảm, cứ như người chiến thắng không phải là mình vậy.

Trạng thái như vậy khiến Hầu Thế Kiệt đố kỵ, cũng khiến cậu ta có chút không cam lòng.

Nhưng lại không thể làm gì được, Tô Tử Khâm quả thực vô cùng lợi hại.

Thầy giáo nhìn Tiểu Bảo cười híp mắt hỏi: “Tiểu Bảo, con có muốn tham gia khảo thí không?

Phá kỷ lục của cha con?” Tiểu Bảo gật đầu: “Được ạ.” Nghe lời Tiểu Bảo nói, thầy giáo cười càng vui vẻ hơn.

“Nghĩ như vậy mới đúng chứ.” Hầu Thế Kiệt nhìn dáng vẻ thờ ơ của Tiểu Bảo, trong lòng cậu ta rất rõ Tiểu Bảo thật sự không quan tâm đến chuyện này.

Người thực sự quan tâm từ trước đến nay đều là chính cậu ta.

“Tô Tử Khâm, cậu thật sự rất lợi hại.” Tiểu Bảo liếc Hầu Thế Kiệt một cái, không nói gì.

Cậu ta rốt cuộc có lợi hại hay không, còn cần cậu ta nói ra sao?

“Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước.

Sau này cũng đừng đến nói mấy lời kiểu muốn tỷ thí với tôi nữa, tôi không muốn nghe, cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian tỷ thí những thứ vô ích này với cậu.” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt lạnh giọng nói.

Hầu Thế Kiệt đã lãng phí không ít thời gian của cậu ta trong mấy ngày qua, cậu ta không thể tiếp tục làm loại chuyện ngu ngốc này nữa.

Hầu Thế Kiệt sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Bảo như vậy.

Người này thật sự là một quái vật đúng nghĩa, chuyện như vậy cũng có thể làm ra được.

Tiểu Bảo không hề biết trong lòng Hầu Thế Kiệt cậu đã biến thành quái vật.

Cậu đi đến chỗ Tiểu Trí và bình tĩnh nói: “Anh ơi, chúng ta đi thôi, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.” “Được, chúng ta đi thôi.” Hoằng Nghị liếc Hầu Thế Kiệt một cái, lạnh nhạt nói: “Không biết tự lượng sức mình.” Hầu Thế Kiệt hai mắt đỏ ngầu nhìn Hoằng Nghị: “Cậu...” “Hầu Thế Kiệt, cậu có ý kiến gì về em trai tôi sao?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn Hầu Thế Kiệt, không chút nể nang.

Chương 817

Nhìn dáng vẻ che chở em trai của Tiểu Bảo, trong lòng cậu ta có chút bực bội.

Tô Tử Khâm như vậy khiến cậu ta vô cùng không vui.

Tại sao người cậu ta che chở lại không phải là mình chứ?

Hoằng Nghị cười chạy đến bên Tiểu Bảo, vươn tay kéo tay Tiểu Bảo.

Sau khi cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Hầu Thế Kiệt, cậu bé quay đầu làm một khuôn mặt quỷ lớn với cậu ta.

Tiểu Bảo nhận ra hành động của Hoằng Nghị nhưng không nói gì, đối với cậu bé không thể không chiều chuộng.

Hầu Thế Kiệt vẫn luôn biết Tiểu Bảo rất tốt với những người xung quanh, nhưng chưa từng thấy cậu chiều chuộng ai đến mức này.

Tay cậu ta vô thức siết chặt, nhìn Tiểu Bảo kéo Hoằng Nghị rời đi.

Người có quan hệ tốt với Hầu Thế Kiệt vỗ vai cậu ta: “Sớm đã nói với cậu đừng tùy tiện đi gây sự với Tô Tử Khâm mà cậu không tin, bây giờ tin rồi chứ?” Tô Tử Khâm không phải là người mà ai cũng có thể gây sự đâu, cậu ấy thực sự rất lợi hại.

Hầu Thế Kiệt im lặng không nói gì, cậu ta đã tỷ thí với Tô Tử Khâm nhiều lần như vậy, làm sao có thể không biết cậu ấy rốt cuộc lợi hại đến mức nào chứ?

Chính vì biết điều đó nên cậu ta mới không cam lòng như vậy, mới đố kỵ đến mức này.

Rõ ràng là người cùng tuổi, tại sao Tô Tử Khâm lại có thể lợi hại đến mức đó?

“Cậu sẽ không vì nghĩ quẩn mà vẫn muốn tỷ thí với cậu ấy chứ?” Bạn của Hầu Thế Kiệt nhìn cậu ta lo lắng hỏi.

Hầu Thế Kiệt liếc cậu ta một cái: “Không có.” Lần này Tô Tử Khâm đã đả kích cậu ta đến mức này, cậu ta còn gì để nói nữa chứ?

Còn làm sao có thể ngang hàng với cậu ấy nữa?

Cũng chính vào lúc này cậu ta mới thực sự nhận ra khoảng cách giữa mình và Tô Tử Khâm rốt cuộc lớn đến mức nào.

Cái hố sâu không thể vượt qua này là điều cậu ta còn không dám nghĩ đến.

Cậu ta ôm mặt, trong mắt đầy vẻ tự giễu: “Tôi thật sự chưa từng nghĩ có một ngày mình lại thua thảm đến vậy.” Hai người bên cạnh nhìn nhau, không biết nên an ủi cậu ta thế nào.

Tôi không cần các cậu an ủi." Hầu Thế Kiệt bực bội nói.

Cậu ta còn chưa yếu đuối đến mức đó.

Hai người khẽ ho một tiếng.

Cái dáng vẻ này rõ ràng là bị đả kích, họ thật sự sợ Hầu Thế Kiệt sẽ nghĩ quẩn.

Nhưng cậu ta lại nói không cần an ủi, không hiểu rốt cuộc cậu ta nghĩ gì.

Mặc kệ Hầu Thế Kiệt nghĩ gì, Tiểu Bảo hoàn toàn không biết gì về chuyện này, cho dù có biết đại khái thì cũng sẽ không nói nhiều.

Tuy nhiên, vì chuyện này, Tiểu Bảo hoàn toàn trở thành người nổi tiếng trong thư viện.

Cuộc thi đấu lần này tất cả học sinh trong thư viện đều đã chứng kiến.

Họ cũng biết trong thư viện có một người lợi hại như vậy.

Khi Tiểu Bảo biết tin này, cậu ta ít nhiều có chút bực bội: "Mấy người này ăn no rửng mỡ không có việc gì làm à?" Tiểu Trí khẽ ho một tiếng, cậu biết Tiểu Bảo sẽ nói như vậy.

Đối với Tiểu Bảo mà nói, những chuyện này thực sự không quan trọng.

Vốn tưởng chuyện này đến đây là kết thúc, ai ngờ những người này luôn chạy đến chỗ họ để xem Tiểu Bảo.

Xem thì thôi đi, họ còn không ngừng chỉ trỏ Tiểu Bảo. "Thì ra là cậu ta à, nhìn qua cũng chẳng có gì khác biệt, thật sự lợi hại đến thế sao?" "Đúng vậy đó, một người nhỏ xíu như vậy, thật sự lợi hại như mấy cậu nói sao?" Nghe những lời bàn tán bên ngoài, sắc mặt Tiểu Bảo càng lúc càng khó coi.

Mấy người này có xong chưa vậy?

Cậu ta mọc ba đầu sáu tay hay sao mà cứ để họ chạy đến xem đi xem lại?

Lại một lần nữa bị người ta vây lại chỉ trỏ, Tiểu Bảo hoàn toàn nổi giận.

Ánh mắt sắc bén nhìn những người đang đứng chắn trước mặt mình: "Mấy người không có việc gì làm à?" Những người đang chỉ trỏ Tiểu Bảo nhìn cậu ta, nhất thời không hiểu lời này là có ý gì. "Tôi thấy mấy người đúng là ăn nhiều quá no bụng không có việc gì làm." "Nếu tò mò về tôi thì có bản lĩnh thì như Hầu Thế Kiệt đến so tài với tôi, không có bản lĩnh thì im miệng đi, đừng có lèo nhèo chỉ trỏ trước mặt tôi nữa, nhìn mấy người như vậy là tôi thấy phiền rồi." Tiểu Bảo chán ghét nói.

Một câu nói khiến những người vây quanh Tiểu Bảo đều không vui: "Cậu tưởng thắng Hầu Thế Kiệt rồi là cậu lợi hại nhất sao?" Tiểu Bảo ừ một tiếng: "Ít nhất là lợi hại hơn mấy người.

Nếu không phục thì đi tìm phu tử đi, muốn so tài tất cả như Hầu Thế Kiệt, hay là so tài riêng, tôi đều có thể." Một câu nói khiến họ hoàn toàn không còn lời nào để nói.

So tài với Tô Tử Khâm, chẳng phải họ tự tìm đường chết sao?

Nhìn những người đột nhiên im lặng, trong mắt Tiểu Bảo đầy vẻ châm chọc: "Đã không dám đến so tài với tôi, thì im miệng đi, ngoan ngoãn mà ở yên đó." Lần này Tiểu Bảo thật sự đã nảy sinh sự chán ghét với cách làm này của họ, thậm chí còn ghét luôn những người này.

Tiểu Trí nhìn những người mặt mũi tái nhợt, một chút cũng không thông cảm.

Họ tò mò về Tiểu Bảo thì cậu có thể hiểu, nhưng việc chỉ trỏ Tiểu Bảo thì thực sự không phải là chuyện tốt.

Tiểu Bảo không phải loại người có thể tùy tiện để họ chỉ trỏ.

Một lần hai lần Tiểu Bảo có thể giả vờ không thấy, nhưng bị vây đến tận mặt thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Tiểu Bảo nổi giận cũng là điều khó tránh khỏi.

Phu tử sau khi biết chuyện này cũng không hề bất ngờ, dù sao Tiểu Bảo thật sự quá xuất sắc, mà thiên tài thường cô độc.

Họ làm vậy cũng là chuyện không thể trách. "Còn có chuyện gì nữa không?" Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn họ, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Tất cả mọi người nhìn nhau, không dám nói thêm gì.

Với cái dáng vẻ đột nhiên nổi giận của Tô Tử Khâm, họ còn dám có ý kiến gì chứ?

Chẳng lẽ đầu óc có vấn đề muốn bị mắng sao.

Liếc nhìn họ một cái lạnh lùng, Tiểu Bảo mở miệng: "Đã không có chuyện gì thì đừng có chắn đường chúng tôi nữa, chúng tôi còn có việc, không rảnh ở đây đùa giỡn với mấy người." Tiểu Bảo đi trước một bước, Tiểu Trí và những người khác nhún vai đi theo.

Nhìn thấy Tiểu Bảo đứng bên bờ ao thư viện không biết đang nghĩ gì, Tiểu Trí đi tới đứng bên cạnh cậu ta: "Đang nghĩ gì vậy?" Tiểu Bảo lắc đầu, cậu không nghĩ gì cả, chỉ là đang cân nhắc việc mình đến thư viện rốt cuộc là đúng hay sai.

Tiểu Trí đưa tay khoác vai Tiểu Bảo, cậu và Tiểu Bảo lớn lên cùng nhau, bây giờ Tiểu Bảo có suy nghĩ gì thì cậu ít nhiều vẫn biết. "Tớ biết cậu đang nghĩ gì, không phải là việc đến thư viện đúng hay sai.

Chương 818

Cậu chỉ cần làm tốt việc của mình là được, còn về người khác thì chúng ta không cần bận tâm." Tiểu Bảo không nói gì.

Thấy cậu ta như vậy, Tiểu Trí tiếp tục nói: "Nếu cậu không vui thì có thể mặc kệ mấy người đó." "Cứ làm chính mình là được." Tiểu Bảo cau mày, bực bội nói: "Tớ không thích người khác làm phiền cuộc sống của tớ." Cậu ta đến thư viện chỉ vì Tô Ngọc không có thời gian dạy họ, nếu vì chuyện này mà cậu ta phải chịu đựng như vậy thì thật sự không đáng.

Tiểu Trí xoa đầu Tiểu Bảo một cách mạnh mẽ, cười nói: "Cậu đó, mọi chuyện không phức tạp như cậu nghĩ đâu, sau hôm nay chắc sẽ không có ai đến gây phiền phức cho cậu nữa." Đừng thấy Tiểu Bảo còn nhỏ, thật ra khi cậu ta nổi giận thì không khác gì sư phụ cả.

Nếu thật sự đắc tội với Tiểu Bảo thì đây không phải là chuyện tốt. "Hy vọng là vậy." Cuối cùng Tiểu Bảo vẫn bị Tiểu Trí khuyên nhủ, nhưng trong lòng cậu ta vẫn nghĩ, chỉ cần họ còn đến gây phiền phức, cậu ta sẽ tìm cớ để dạy dỗ họ một trận.

Tuy nhiên, sau đó đúng như Tiểu Trí nói, không ai còn đến tìm Tiểu Bảo gây phiền phức nữa, điều này khiến Tiểu Bảo vui vẻ hơn nhiều.

Hôm đó, khi Tiểu Bảo và những người khác chuẩn bị về nhà, họ nhìn thấy Hầu Thế Kiệt ở cổng thư viện.

Khi nhìn thấy người đó, sắc mặt Tiểu Bảo lập tức trở nên lạnh băng, lạnh nhạt nhìn Hầu Thế Kiệt, người này lại muốn làm gì nữa đây?

Nhìn thấy sắc mặt Tiểu Bảo thay đổi khi nhìn thấy mình, Hầu Thế

Kiệt trong lòng có chút khó chịu. "Cậu không muốn nhìn thấy tôi đến vậy sao?" Hầu Thế Kiệt hỏi với vẻ mặt khó coi.

Tiểu Bảo liếc nhìn Hầu Thế Kiệt một cái: "Người phải có tự tri chi minh, trong lòng tự biết là được rồi, không cần thiết phải hỏi tôi." Minh Phi Dương và những người khác dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, cậu ta nói những lời như vậy, liệu có chắc người ta không giận không? "Tiểu Bảo, cậu nói vậy người ta sẽ khóc đó." "Không liên quan đến tôi." Tiểu Bảo lạnh mặt nói một cách không khách khí.

Tất cả mọi người có mặt đều nhìn Hầu Thế Kiệt một cách thông cảm.

Nếu không phải vì những hành động của Hầu Thế Kiệt, cậu ta và Tiểu Bảo vẫn có thể làm bạn.

Nhưng chính vì những việc Hầu Thế Kiệt đã làm, khiến Tiểu Bảo rất bất mãn với cậu ta.

Bây giờ ngay cả nhìn thấy mặt người đó cũng thấy không vui.

Hầu Thế Kiệt mím chặt môi, nhìn cậu ta nói: "Tôi muốn làm bạn với cậu." "Tôi không muốn làm bạn với cậu." Một câu nói khiến sắc mặt Hầu Thế Kiệt trở nên tái nhợt. "Vì những chuyện tôi đã làm trước đây sao?

Nếu cậu để ý tôi có thể xin lỗi cậu." Hầu Thế Kiệt vội vàng nói. "Không cần thiết." Tiểu Bảo không cần lời xin lỗi của Hầu Thế Kiệt, cũng không thèm.

Hầu Thế Kiệt nhìn dáng vẻ Tiểu Bảo chẳng hề để tâm, trong lòng có chút khó chịu. "Chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm sao?" Hầu Thế Kiệt không cam lòng hỏi. "Không thể." Nói xong, Tiểu Bảo lên xe ngựa của nhà mình, dựa vào góc xe nhắm mắt dưỡng thần.

Tiểu Trí và những người khác lần lượt lên xe ngựa, nhìn Tiểu Bảo ngồi ở góc xe, trong mắt họ đều là vẻ buồn cười.

Một người nhỏ xíu như vậy mà không biết lấy đâu ra khí chất lớn lao đến thế.

Việc Hầu Thế Kiệt đến tìm Tiểu Bảo là điều họ không ngờ tới.

Về đến nhà, Tiểu Bảo liền chui vào thư phòng, mãi đến bữa ăn vẫn không ra.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo mãi không ra ăn cơm thì có chút bất ngờ: "Tiểu Bảo đâu rồi?" "Tiểu Bảo ở trong thư phòng." "Hôm nay sau khi từ thư viện về là nó chui vào thư phòng, không cho ai vào cả." Tiểu Trí ở bên cạnh nói.

Tô Ngọc cau mày, nhìn Tiểu Trí hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Tiểu Trí cùng Minh Phi Dương và những người khác kể lại sự việc cho Tô Ngọc nghe một lượt.

Nghe xong, Tô Ngọc đứng dậy đi đến thư phòng: "Anh đi xem Tiểu Bảo." Tô Ngọc đến cửa thư phòng, nhẹ nhàng gõ cửa.

Đợi một lúc không nghe thấy tiếng Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, ăn cơm rồi, mau ra đi con." Bên trong vẫn không có âm thanh nào.

Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, giơ tay vỗ một chưởng mở cửa ra.

Vừa bước vào đã ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt.

Cúi đầu nhìn, liền thấy Tiểu Bảo ngã dưới đất, khóe miệng vương vệt máu, sắc mặt hơi xanh tím.

Tô Ngọc trong lòng giật mình, vội vàng chạy đến bên Tiểu Bảo ôm cậu bé lên.

Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đi ra, Nguyên Bảo đi tới, thấy Tiểu Bảo như vậy liền hỏi: "Thiếu gia, Tiểu Bảo làm sao vậy?" "Đi gọi Vạn Cổ, Bạch Khởi và Nam Kiều đến đây." Tô Ngọc nói với vẻ mặt khó coi.

"Vâng." Nguyên Bảo vội vàng chạy ra ngoài: "Nam Kiều, Bạch Khởi, Vạn Cổ, các anh đi theo tôi." Nam Kiều đang tranh giành đùi gà với Bạch Khởi, nghe lời Nguyên Bảo thì có chút kinh ngạc hỏi: "Xảy ra chuyện gì rồi?" Việc có thể khiến Nguyên Bảo vội vàng như vậy chắc chắn không phải chuyện nhỏ. "Tiểu Bảo ngất xỉu trong thư phòng rồi." "Cái gì?

Bạch Khởi, Vạn Cổ đi thôi." Lời vừa dứt, Nam Kiều đã chạy ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa bước ra thấy Nam Kiều và những người khác vội vàng rời đi: "Nam Kiều bọn họ làm sao vậy?" "Mẹ ơi, chú Nguyên Bảo vừa mới đến nói Tiểu Bảo ngất xỉu trong thư phòng ạ." Tiểu Trí lo lắng nói.

Món rau trong tay Vương Cẩn Hòa rơi xuống đất: "Tiểu Bảo ngất xỉu ư?

Sao thằng bé lại đột nhiên ngất xỉu vậy?" "Con không biết ạ, bây giờ chú Nam Kiều và những người khác đều đã qua đó rồi." "Chúng ta cũng qua xem sao." Vương Cẩn Hòa dẫn mấy đứa trẻ đến phòng của Tiểu Bảo.

Khi đến nơi, Vạn Cổ và Bạch Khởi đang kiểm tra cho Tiểu Bảo.

Hai người sau khi bắt mạch cho Tiểu Bảo thì cau mày nhìn nhau.

Tô Ngọc nhìn hai người như vậy trong lòng có chút sốt ruột: "Chuyện này là sao?" "Tô Ngọc, Tiểu Bảo bị trúng độc rồi." Bạch Khởi nói với Tô Ngọc, vẻ mặt khó coi.

Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh: "Trúng độc?" "Vâng, loại độc này có chút giày vò người.

Khi độc phát, nó có thể khiến Tiểu Bảo đau đớn không muốn sống." Bạch Khởi trầm mặt nói. "Tốt lắm." Tiểu Bảo trước đó vẫn ổn, hôm nay về đột nhiên trúng độc, nếu nói đây là tai nạn, Tô Ngọc hoàn toàn không tin. "Nguyên Bảo, cho người đi điều tra, không kể bất cứ giá nào cũng phải tìm ra kẻ đó cho tôi." Dám động thủ với Tiểu Bảo thì phải trả giá thích đáng. "Vâng." Sau khi Nguyên Bảo rời đi, Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi và Vạn Cổ: "Tiểu Bảo thế nào rồi?

Có giải độc được không?" "Không thành vấn đề, chỉ hơi phiền phức một chút.

Tôi, Vạn Cổ và Nam Kiều sẽ đi nghiên cứu một chút, sau đó sẽ pha thuốc cho Tiểu Bảo." "Được, cần gì cứ nói với tôi." Vương Cẩn Hòa bước vào, nhìn Tiểu Bảo đang nằm trên giường với sắc mặt xanh tím, mặt cô có chút tái nhợt: "Tiểu Bảo làm sao rồi?" Đây là đứa con đầu lòng của họ, đối với cô và Tô Ngọc đều có ý nghĩa phi phàm.

Nếu đứa bé xảy ra chuyện, cô không dám nghĩ mình và Tô Ngọc sẽ làm ra chuyện gì. "Tiểu Bảo trúng độc rồi, có Bạch Khởi ba người họ ở đây thì Tiểu Bảo sẽ không sao đâu." Bạch Khởi, Vạn Cổ và Nam Kiều, ba người họ, tùy tiện lấy một người ra đều là cao thủ dùng độc, anh ấy tự nhiên không cần lo lắng. "Rốt cuộc là ai đã ra tay với Tiểu Bảo?" "Nguyên Bảo đã cho người đi điều tra rồi, anh tin rất nhanh sẽ có tin tức thôi, Tiểu Hòa đừng lo lắng." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo đang hôn mê bất tỉnh, trong lòng có chút bất lực: "Em làm sao có thể không lo lắng chứ?" Đứa con bây giờ còn đang hôn mê bất tỉnh, cô là một người mẹ làm sao có thể không lo lắng được. "Em yên tâm đi, Tiểu Bảo của chúng ta sẽ không sao đâu." Tô Ngọc an ủi nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Chương 819

Vương Cẩn Hòa mím chặt môi, không biết đang nghĩ gì.

Anh bước tới, đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, mở miệng hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" "Em đang nghĩ Tiểu Bảo làm sao mà trúng độc được." Nếu đã trúng độc từ sớm, Vạn Cổ và những người khác ngày nào cũng gặp Tiểu Bảo không thể nào không phát hiện.

Nếu ra tay hôm nay, Tiểu Bảo luôn ở thư viện, đối phương làm sao làm được?

Tô Ngọc cũng đang cân nhắc vấn đề này: "Chuyện này phải đợi Nguyên Bảo về mới biết được." Sắc mặt Vương Cẩn Hòa có chút âm trầm khó coi: "Đồ khốn kiếp đáng chết, dám ra tay với Tiểu Bảo, em sẽ không bỏ qua cho bọn chúng đâu." Tô Ngọc không nói gì.

Ngay cả khi Vương Cẩn Hòa không nói điều đó, anh cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ đứng sau.

Nỗi đau Tiểu Bảo phải chịu đựng, anh sẽ khiến đám người đó phải trả giá vì điều đó.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên Tiểu Bảo, tay nhẹ nhàng chạm vào mặt cậu bé, nhiệt độ trên người cậu rất thấp: "Tiểu Bảo lạnh quá." Tô Ngọc đi tới, đưa tay chạm vào mặt Tiểu Bảo: "Tiểu Trí, con đi gọi một trong số Nam Kiều bọn họ qua đây." "Dạ." Tiểu Trí vội vàng đến phòng thuốc tìm Vạn Cổ và những người khác. "Chú Nam Kiều, người Tiểu Bảo đột nhiên lạnh buốt, cha bảo một người trong số các chú qua xem sao ạ." Tiểu Trí gõ cửa nói với họ. "Để tôi đi xem." Vạn Cổ đặt dược liệu trong tay xuống, cùng Tiểu Trí đến phòng Tiểu Bảo.

Khi Vạn Cổ đến, ông thấy người Tiểu Bảo toát ra hàn khí.

Đưa tay chạm vào một cái, lạnh buốt thấu xương. "Chết tiệt, lại là hàn độc." Hàn độc là thứ phiền phức nhất.

Mỗi lần độc phát, toàn thân sẽ lạnh buốt thấu xương như băng vậy. "Tiểu Bảo trên người có hai loại độc?" Vạn Cổ gật đầu, sắc mặt vô cùng khó coi: "Thiếu gia, chúng ta cần một số dược liệu giải hàn độc." "Ông đi bàn với Bạch Khởi và những người khác, cần dược liệu gì thì đưa tôi một danh sách, tôi sẽ lập tức cho người đi tìm." Tô Ngọc gói Tiểu Bảo trong chăn, ôm cậu bé vào lòng nói với Vạn Cổ. "Vâng." Vạn Cổ vội vàng rời đi, Vương Cẩn Hòa muốn ôm Tiểu Bảo, nhưng Tô Ngọc nói gì cũng không cho.

Người Tiểu Bảo quá lạnh, cô lại là phụ nữ, phụ nữ bị nhiễm lạnh sẽ không tốt cho cơ thể.

Tô Ngọc kiên quyết, Vương Cẩn Hòa chỉ đành bất lực gật đầu đồng ý.

Ngồi bên cạnh nhìn Tiểu Bảo lạnh run cả người, trong mắt Vương Cẩn Hòa đầy sự xót xa.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy, trong lòng có chút tự trách: "Tất cả là lỗi của con, nếu con phát hiện Tiểu Bảo không ổn sớm hơn thì tốt rồi." Nghe lời tự trách của Tiểu Trí, Vương Cẩn Hòa đứng dậy đi đến bên cạnh cậu bé, đưa tay ôm cậu: "Tiểu Trí, chuyện này không liên quan đến con, con không cần tự trách." Tiểu Trí không học võ, cho dù hôm nay khi về có phát hiện Tiểu Bảo không ổn, thì cũng chỉ nghĩ Tiểu Bảo không vui vì chuyện của Hầu Thế Kiệt, chứ sẽ không nghĩ đến chuyện Tiểu Bảo trúng độc. "Tiểu Trí đừng đổ hết trách nhiệm lên mình, con không biết y thuật thì đương nhiên sẽ không biết tình hình của Tiểu Bảo." Tô Ngọc vừa ôm Tiểu Bảo vừa an ủi Tiểu Trí.

Đứa bé này tâm tư quá nặng, dù đã quên đi một số chuyện, nhưng tính cách của cậu bé vẫn như vậy. "Cha ơi con..." "Tiểu Trí, tuy con là anh, chúng ta cũng từng nói con hãy chăm sóc các em, nhưng quan trọng nhất vẫn là con phải chăm sóc tốt bản thân mình trước đã.

Lần này là tai nạn, không phải lỗi của con." Tô Ngọc không muốn Tiểu Trí trong lòng chỉ nghĩ đến việc chăm sóc các em, như vậy đối với Tiểu Trí mà nói không công bằng, cậu bé cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Tiểu Trí gật đầu: "Con biết rồi ạ." Thấy Tiểu Trí thật sự hiểu ra, Tô Ngọc mới yên tâm.

Vạn Cổ trở lại phòng thuốc, bàn bạc với Nam Kiều và Bạch Khởi về hàn độc trên người Tiểu Bảo.

Nam Kiều sau khi cân nhắc liền mở miệng nói: "Bên tôi có một loại cổ trùng có thể tạm thời khống chế hàn độc trong cơ thể Tiểu Bảo.

Dược dẫn để giải hàn độc là Xích Hỏa Liên, thứ này chỉ có trong tay chú Vương ở Nam Cương.

Sau khi khống chế được hàn độc của Tiểu Bảo và giải loại độc còn lại, tôi sẽ lập tức về Nam Cương một chuyến.

Còn các dược liệu khác thì phải làm phiền hai người chuẩn bị rồi." "Được, cứ làm như vậy đi." Về phương diện cổ trùng thì Nam Kiều mới là cao thủ, đã nói có tác dụng thì nhất định có tác dụng. "Bây giờ chúng ta đi tìm Tô Ngọc trước." Ba người đi tìm Tô Ngọc.

Thấy họ đến, Vương Cẩn Hòa vội vàng hỏi: "Có cách rồi sao?" "Có, hàn độc của Tiểu Bảo tôi sẽ dùng cổ trùng để khống chế trước.

Có tôi ở đây, độc cổ sẽ không phát tác.

Còn loại độc kia thì đơn giản hơn.

Sau khi hàn độc được khống chế, tôi và Vạn Cổ sẽ giải loại độc còn lại trên người Tiểu Bảo, sau đó tôi sẽ lập tức về Nam Cương một chuyến." "Về Nam Cương?" "Đúng vậy, dược dẫn giải hàn độc là Xích Hỏa Liên, thứ này chỉ có trong tay chú Vương của tôi ở Nam Cương thôi." "Tôi đi cùng anh." Tô Ngọc suy nghĩ một chút liền mở miệng nói. "Xích Hỏa Liên chắc chắn là bảo bối.

Muốn dùng bảo bối trong tay chú Vương ở Nam Cương để giải độc cho Tiểu Bảo, làm cha tôi nhất định phải đi." Chỉ có anh tự mình đi mới phù hợp hơn. "Được." Nam Kiều nghĩ đến điều gì đó, gật đầu đồng ý.

Nam Kiều lấy ra một con cổ trùng, rạch tay Tiểu Bảo để cổ trùng chui vào.

Cổ trùng vào không bao lâu, hàn khí trên người Tiểu Bảo dần dần biến mất, thân nhiệt cũng từ từ trở lại bình thường.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chạm vào mặt Tiểu Bảo, thấy cậu bé không còn run rẩy nữa, vui mừng nói: "Thật sự có tác dụng." "Chị dâu cứ yên tâm, có chúng tôi ở đây sẽ không để Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì đâu, chị đừng lo." Nam Kiều nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng, đương nhiên là tin tưởng Nam Kiều.

Sau khi hàn độc được khống chế, Nam Kiều cùng Vạn Cổ và những người khác đi chuẩn bị việc giải độc.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Bảo sẽ không sao đâu phải không anh?" "Tiểu Hòa cứ yên tâm, Tiểu Bảo nhất định sẽ không sao đâu." Anh cũng sẽ không để Tiểu Bảo xảy ra chuyện.

Nếu đứa bé xảy ra chuyện, anh nhất định sẽ khiến tất cả những kẻ đó phải chôn cùng Tiểu Bảo.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo nhắm chặt hai mắt, trong lòng vẫn còn chút lo lắng.

Đến nửa đêm, Tiểu Bảo từ từ mở mắt, ngẩng đầu liền thấy Tô Ngọc đang tựa vào đầu giường nghỉ ngơi, cậu bé tựa vào người Tô Ngọc.

Còn Vương Cẩn Hòa thì nằm ngủ gục bên cạnh giường cậu bé.

Tiểu Bảo khẽ động một cái, vừa động thì Tô Ngọc đã mở mắt.

Thấy Tiểu Bảo tỉnh rồi, Tô Ngọc nhẹ giọng hỏi: "Sao rồi con?

Còn khó chịu không?" Tiểu Bảo gật đầu: "Hơi khó chịu một chút ạ, cha ơi con bị làm sao vậy?" "Trúng độc rồi, có chú Vạn Cổ và các chú ấy ở đây, sẽ không để con xảy ra chuyện gì đâu." Tô Ngọc ôm Tiểu Bảo an ủi nói.

Tiểu Bảo sững người: "Trúng độc?

Sao con lại trúng độc ạ?" Cậu bé cũng đâu có ăn gì đâu, sao lại đột nhiên trúng độc. "Chuyện này chú Nguyên Bảo và các chú ấy vẫn đang điều tra, con yên tâm, cha sẽ không để bất cứ ai làm hại con, những kẻ làm hại con, cha sẽ không bỏ qua một ai đâu." Tiểu Bảo cau mày, nghĩ đến lúc mình trong giấc ngủ toàn thân lạnh buốt, sau đó bên cạnh xuất hiện hơi ấm, chắc là cha đã ôm cậu bé suốt. "Cha, con đã làm mọi người lo lắng rồi." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc tự trách nói.

Đặc biệt là nhìn thấy Vương Cẩn Hòa nằm ngủ gục bên cạnh cậu bé, lông mày vẫn cau chặt, dường như có chút phiền muộn. "Còn nói mấy lời này với chúng ta làm gì?" "Cha mau đưa mẹ đi ngủ đi ạ." Nằm gục như vậy chắc chắn không thoải mái.

Chương 820

"Được." Tô Ngọc đặt Tiểu Bảo xuống giường, đứng dậy đi ôm Vương Cẩn Hòa, vừa mới ôm cô lên thì Vương Cẩn Hòa đã tỉnh. "Tiểu Bảo..." "Mẹ ơi con không sao rồi, mẹ đi ngủ trước đi ạ." Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa đột nhiên tỉnh lại trong lòng có chút hối hận. "Tô Ngọc, anh thả em xuống đi." Tô Ngọc bất lực chỉ đành thả Vương Cẩn Hòa xuống.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên Tiểu Bảo, nhìn sắc mặt cậu bé vẫn còn xanh tím: "Thật sự không sao ư?

Có chỗ nào khó chịu không?" Tiểu Bảo cười lắc đầu: "Mẹ ơi con thật sự không sao, mẹ đừng lo cho con." "Con làm sao có thể không lo lắng chứ?" Tiểu Bảo đột nhiên trúng độc, cô hoảng loạn mất hồn, nếu không có Nam Kiều và mọi người cùng Tô Ngọc ở bên cạnh, cô còn không biết phải làm sao. "Tiểu Bảo con có đói không?

Mẹ đi nấu chút đồ ăn cho con nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo vốn định nói không đói, ai ngờ bụng lại kêu "cô cô".

Tiểu Bảo lập tức có chút ngại ngùng.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ ngại ngùng của con trai, trong mắt hiện lên chút ý cười: "Mẹ đi nấu đồ ăn cho con đây." Vương Cẩn Hòa đi ra ngoài thì thấy một người đứng ở cửa, bị dọa giật mình.

Sau khi nhìn rõ là ai, trong mắt cô đầy vẻ bất lực: "Tiểu Trí, sao con lại đứng đây mà không vào?" Đứa bé này đã đứng đây bao lâu rồi?

Tiểu Trí quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ ơi Tiểu Bảo tỉnh rồi ạ?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đã tỉnh rồi, con có muốn vào thăm

Tiểu Bảo không?" Tiểu Trí gật đầu: "Dạ." Tiểu Trí đi vào, nhìn Tiểu Bảo đã tỉnh lại, vội vàng bước tới: "Anh còn chỗ nào khó chịu không?" "Em không sao đâu anh, anh đừng lo lắng." "Em trúng độc rồi, sao anh có thể không lo lắng chứ?" Tiểu Trí nói với Tiểu Bảo một cách bất mãn.

Trong mắt Tiểu Bảo đầy vẻ bất lực: "Có chú Nam Kiều và các chú ấy ở đây, em sẽ nhanh chóng khỏe lại thôi." "Chẳng lẽ anh không tin bản lĩnh của chú Nam Kiều và các chú ấy sao?

Chú Vạn Cổ còn là đệ tử của thần y đấy." Tiểu Bảo cố ý nói quá lên. "Anh đương nhiên tin chú Nam Kiều, nhưng nhìn em khó chịu như vậy mà anh lại chẳng làm được gì, anh muốn đi học y." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc nói. "Anh không cần học đâu, em biết anh không thích y thuật.

Anh đừng ép buộc mình đi học thứ mình không thích, ép buộc mình học thì cũng sẽ chẳng học được gì đâu." Tiểu Bảo không đồng tình với việc Tiểu Trí đi học y.

Chí hướng của cậu ấy là ở trên triều đường, không cần thiết phải vì chuyện này mà lãng phí thời gian của mình. "Nhưng mà..." "Nhà chúng ta đã có rất nhiều thần y rồi, Hoằng Nghị cùng hai anh em Nguyên Tứ, Nguyên Cửu cũng đang học y, sau này chúng ta cứ dẫn họ theo là được." Tiểu Bảo không ngừng khuyên nhủ Tiểu Trí, lo lắng cậu ấy thật sự sẽ làm vậy.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ hối lỗi của Tiểu Trí, biết cậu bé vẫn còn chút tự trách về chuyện này. "Tiểu Trí không cần làm những việc mình không thích, con làm vậy Tiểu Bảo cũng sẽ không vui đâu." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu, cậu không hy vọng anh trai vì mình mà làm những việc không thích.

Trong lòng Tiểu Trí có chút hối hận, nếu thiên phú học y của mình cũng tốt như Hoằng Nghị thì hay biết mấy. "Được." "Anh ơi em thật sự không sao đâu, đợi cha và chú Nam Kiều đi Nam Cương mang Xích Hỏa Liên về, hàn độc của em sẽ được giải thôi.

Bây giờ độc của em chẳng phải đã bị khống chế rồi sao?

Anh đừng lo cho em nữa có được không?" Tiểu Trí lắc đầu: "Vẫn sẽ lo lắng thôi." Dù biết rõ mọi chuyện, Tiểu Trí vẫn sẽ rất lo lắng cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo gãi đầu, nhìn Tô Ngọc cầu cứu.

Ánh mắt đó khiến Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười.

Anh đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Anh con đang quan tâm con đó." Tiểu Bảo liếc Tô Ngọc một cái, cậu đương nhiên biết anh trai đang quan tâm mình, nhưng cậu cũng không muốn nhìn thấy dáng vẻ tự trách này của anh trai. "Tiểu Bảo, anh không sao đâu, em đừng lo cho anh." "Anh ơi anh lên đây chúng ta ngủ cùng nhau đi." "Được." Tiểu Trí cởi giày, lên giường ngồi bên cạnh Tiểu Bảo, tay chạm vào tay cậu bé, không còn lạnh buốt như trước nữa, lúc này cậu mới hoàn toàn yên tâm. "Hai đứa cứ nói chuyện đi, cha đi nhà bếp giúp mẹ con đây." Tô Ngọc biết Tiểu Trí chắc chắn còn có chuyện muốn nói với Tiểu Bảo, bèn kiếm cớ đi ra ngoài.

Sau khi Tô Ngọc đi ra ngoài, hai người cùng lúc im lặng.

Sau một hồi im lặng rất lâu, Tiểu Bảo mới mở miệng hỏi: "Anh ơi, anh nghĩ ai sẽ hạ độc em?" Gần đây ở thư viện có quá nhiều người không ưa cậu ta, họ cũng không biết rốt cuộc mình đã đắc tội với ai, mà lại dám làm vậy với cậu ta.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo lắc đầu: "Trước đó em vẫn ổn, có phải trên đường về sau khi gặp Hầu Thế Kiệt thì mới bắt đầu khó chịu đúng không?" Tiểu Bảo suy nghĩ kỹ một chút, đúng là như vậy. "Ý anh là Hầu Thế Kiệt sao?" "Hầu Thế Kiệt tuổi tác cũng tầm chúng ta, trong tay cậu ta chắc sẽ không có loại độc dược này, nhưng không loại trừ khả năng có người đứng sau cậu ta, hoặc cậu ta biết chuyện này.

Em vừa xảy ra chuyện là cha đã cho chú Nguyên Bảo và mọi người đi điều tra rồi, chắc là rất nhanh sẽ có kết quả thôi." Tiểu Trí phân tích nói.

Tiểu Bảo gật đầu đồng tình: "Anh nói đúng, nếu thật sự là vì Hầu Thế Kiệt thì em đúng là xui xẻo." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo đến lúc này mà vẫn có thể tự tìm niềm vui, trong mắt đầy vẻ cạn lời: "Tiểu Bảo..." "He he, anh đừng để ý, em chỉ nói vậy thôi." Tiểu Trí liếc Tiểu Bảo một cái, nhìn cậu ta: "Còn khó chịu không?

Có muốn nằm nghỉ một lát không?" "Em không muốn nằm, em đột nhiên hôn mê cha mẹ có lo lắng lắm không?" Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí hỏi. "Ừm, phát hiện em toàn thân lạnh buốt, sau khi trúng hàn độc thì cha đã ôm em suốt.

Sau đó chú Nam Kiều dùng cổ trùng khống chế hàn độc lại, cha cũng không buông em ra.

Tối nay cha mẹ đều không ăn cơm, đặc biệt là mẹ." "Vốn dĩ mẹ muốn tự mình ôm em, nhưng cha nói người em quá lạnh, mẹ là phụ nữ bị nhiễm lạnh sẽ không tốt cho cơ thể, nên không cho mẹ ôm em." Tiểu Bảo lúc này mới yên tâm: "Trước đây mẹ sức khỏe không tốt, gần mấy năm nay mới khỏe lại, quả thực không thể tiếp xúc với em lúc độc phát." "Dù không thể tiếp xúc với em, mẹ vẫn luôn túc trực bên em." Điều này Tiểu Bảo đương nhiên biết, khi tỉnh lại đã thấy mẹ ngủ gục bên cạnh cậu bé.

Cảm giác đó khiến cậu bé trong lòng có chút khó tả.

Nhưng lại vô cùng hạnh phúc. "Xem ra sau này phải để chú Nam

Kiều và mọi người chuẩn bị thêm một ít đồ giải độc cho chúng ta, nếu không thì phiền phức lắm." Chuyện như thế này vạn nhất lại xảy ra thì không phải chuyện tốt. "Được." Hai người nói chuyện một lát thì Vương Cẩn Hòa bưng đồ ăn vào.

Cô múc cho Tiểu Bảo một bát cháo thịt nạc: "Tiểu Bảo có muốn mẹ đút cho con không?" "Mẹ ơi con có thể tự ăn, mẹ cũng đi ăn cơm đi ạ." Tiểu Bảo nhận lấy bát cháo từ tay Vương Cẩn Hòa, mở miệng nói. "Được." Tiểu Bảo ăn xong một bát cháo thì không ăn nữa.

Nhìn Tiểu Bảo đột nhiên giảm khẩu vị, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều cau mày: "Không ăn nữa sao con?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Không thoải mái ạ." "Vậy thì không ăn, đợi trời sáng mẹ sẽ đi nấu chút gì đó cho con ăn." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng không ép Tiểu Bảo ăn, cất bát đi rồi mới tiếp tục ăn cơm.

Sau khi ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa vẫn muốn túc trực bên Tiểu Bảo, nhưng bị Tiểu Bảo đuổi đi.

Đợi Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa đi rồi, Tiểu Bảo lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Mẹ cứ như vậy khiến con có chút không chịu nổi." "Mẹ cũng là lo cho con thôi, mau ngủ đi." "Vâng." Tiểu Trí vẫn luôn nhìn Tiểu Bảo, đợi cậu bé ngủ rồi mới nhắm mắt.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Tiểu Bảo vẫn còn đang ngủ.

Nhìn thấy trên mặt Tiểu Bảo có vệt đỏ bất thường, sắc mặt Tiểu Trí hơi biến, vội vàng vén chăn lên, mặc áo lót chạy ra ngoài. "Chú Vạn Cổ, Tiểu Bảo bây giờ toàn thân nóng ran, chuyện này là sao vậy ạ?" Tiểu Trí lo lắng hỏi. "Tiểu Trí đừng lo lắng, đây là chuyện bình thường, đợi sau khi giải độc thì sẽ không như vậy nữa." Đây chính là một trong những đặc điểm khi loại độc còn lại phát tác. "Tôi đi chuẩn bị trước đây, hai người cũng nhanh lên." Nam Kiều ôm một đống dược liệu rời đi.

Tiểu Trí vội vàng đi theo.

Trở lại phòng Tiểu Bảo, Nam Kiều bắt đầu phân phó hạ nhân làm việc.

Chương 821

Kẻ đun nước thì đun, người chuẩn bị thì chuẩn bị.

Vương Cẩn Hòa và những người khác đi tới, liền thấy Nam Kiều đang bận rộn không ngừng. "Tô Ngọc, hôm nay chúng ta có thể giải độc cho Tiểu Bảo rồi, chỉ là thời gian sẽ hơi lâu một chút." "Chỉ cần có thể giải độc cho Tiểu Bảo, những chuyện khác đều không thành vấn đề." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Bây giờ điều duy nhất anh muốn là con trai mau chóng tỉnh lại. "Được." Bên Nam Kiều chuẩn bị xong, Vạn Cổ và Bạch Khởi cũng đã đến.

Sau khi hai người đến, Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Thiếu gia, lát nữa khi chúng ta bắt đầu giải độc, ngài hãy giữ tâm mạch cho Tiểu Bảo, khi nào chúng tôi nói được thì ngài hãy dừng lại." "Được." Sau khi chuẩn bị xong, bắt đầu giải độc cho Tiểu Bảo.

Nam Kiều ở bên cạnh đặt các dược liệu cần thiết cho việc tắm thuốc, Vạn Cổ và Nam Kiều phụ trách châm cứu cho cậu bé.

Sau khi Tiểu Bảo được ngâm vào nước nóng, Bạch Khởi cho Tiểu Bảo uống một viên thuốc giải độc.

Vốn dĩ một viên thuốc giải độc chuyên dụng uống vào là sẽ ổn, nhưng sau khi cân nhắc, họ vẫn quyết định kết hợp tắm thuốc và châm cứu.

Việc ngâm thuốc và châm cứu là để dược hiệu phát huy tác dụng nhanh hơn, đồng thời cũng có thể nhanh chóng và triệt để làm sạch độc tố còn sót lại trong cơ thể Tiểu Bảo.

Sau khi Tiểu Bảo uống viên thuốc giải độc, Tô Ngọc bắt đầu bảo vệ Tiểu Bảo.

Bạch Khởi và Vạn Cổ đồng thời châm cứu cho Tiểu Bảo, ngay cả thứ tự các huyệt vị cũng là theo cách họ đã bàn bạc trước đó.

Sau khi bắt đầu châm kim, sắc mặt Tiểu Bảo lập tức trở nên tái nhợt.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo như vậy, đau lòng không chịu nổi.

Nam Kiều ở bên cạnh an ủi nói: "Chị dâu đừng lo lắng, có chúng tôi ở đây Tiểu Bảo sẽ không sao đâu." "Chỉ cần giải độc này xong thì việc giải hàn độc sẽ dễ dàng hơn nhiều." Mục đích họ giải loại độc này trước là để phòng tránh khi giải hàn độc sau này, loại độc này đột nhiên bộc phát, đến lúc đó thì lợi bất cập hại.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, nhưng lời an ủi của Nam Kiều rõ ràng là vô dụng.

Vương Cẩn Hòa hai mắt dán chặt vào Tiểu Bảo, sợ hãi bỏ lỡ điều gì.

Khoảng nửa canh giờ sau, sắc mặt Tiểu Bảo mới dần hồng hào trở lại.

Vương Cẩn Hòa nhìn sắc mặt con dần khá hơn thì cuối cùng cũng an tâm phần nào.

Sau khi rút cây kim bạc cuối cùng ra, Nam Kiều mới nhìn Tô Ngọc nói: “Ngọc ca ca có thể rồi ạ.” Tô Ngọc dừng tay, nhìn sắc mặt Tiểu Bảo đã khá hơn nhiều, trên mặt nở nụ cười.

Vương Cẩn Hòa nhìn sắc mặt Tô Ngọc tái nhợt thì có chút lo lắng: “Tô Ngọc, anh không sao chứ?” “Anh không sao.” Anh ấy chỉ là dùng nội lực quá nhiều nên mới thế, không có gì đáng ngại.

“Không sao là tốt rồi.” Vương Cẩn Hòa cẩn thận đánh giá Tô

Ngọc, xác định anh chỉ là quá mệt mỏi nên mới như vậy, cô mới yên tâm.

Cô không muốn Tô Ngọc vì cứu con trai mà làm hại bản thân mình.

Vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc tựa cằm lên vai cô: “Anh hơi mệt rồi, để anh nghỉ một lát nhé.” Vương Cẩn Hòa thả lỏng người ôm lấy Tô Ngọc, để anh tựa vào mình nghỉ ngơi.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tô Ngọc mở mắt, vẻ mệt mỏi trên mặt biến mất không dấu vết.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn anh: “Anh đã nghỉ ngơi xong rồi ư?” “Xong rồi.” Vương Cẩn Hòa không dám tin nhìn Tô Ngọc, thật sự nhanh như vậy sao?

“Sao em nhìn anh như thế?” “Cái này của anh cũng quá nhanh rồi chứ?

Vừa nãy còn bộ dạng mệt mỏi rã rời, giờ phút này lại trực tiếp “hồi đầy máu”.

Tốc độ này đơn giản là sánh ngang với việc dùng vé hồi sinh trong game.” “Người luyện võ nghỉ ngơi nửa canh giờ là có thể khôi phục trạng thái tốt nhất, em cứ hỏi Nam Kiều xem bọn họ có vậy không.” Tô Ngọc bất đắc dĩ giải thích với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Nam Kiều và những người khác, thầm hỏi có thật không.

Vài người Nam Kiều đều gật đầu: “Đúng là như vậy.” Vương Cẩn Hòa thấy bọn họ đều nói vậy thì không nói thêm gì nữa, cô nhìn Tiểu Bảo đang nhép mắt tựa vào thùng tắm, giữa hai lông mày tràn đầy sự lo lắng cho con.

“Vạn Cổ, Tiểu Bảo nó thật sự không sao nữa chứ?” “Phu nhân cứ yên tâm, tiểu thiếu gia không sao đâu ạ, ngâm thêm khoảng một nén hương nữa là có thể ra rồi.

Hàn độc tuy đã bị Nam Kiều dùng cổ trùng áp chế, nhưng chúng tôi cũng không biết có thể áp chế được bao lâu.

Tôi và Bạch Khởi sẽ nhanh chóng bào chế thuốc áp chế hàn độc, còn muốn chữa trị tận gốc thì vẫn cần Xích Hỏa Liên." "Xích Hỏa Liên, anh sẽ cùng Nam Kiều đi tìm Nam Cương Vương." Vương Cẩn Hòa vô thức nắm chặt tay Tô Ngọc: "Tô Ngọc..." "Tiểu Hòa đừng lo, em phải nghĩ xem đó là địa bàn của Nam Kiều mà, ai dám làm gì anh?" Tô Ngọc trêu chọc nói.

Vương Cẩn Hòa gượng gạo gật đầu: "Anh nói đúng, nhưng em vẫn lo." "Chị dâu cứ yên tâm, ở Nam Cương, ngoài Vương thúc của em ra thì em là lớn nhất, bọn họ không dám làm gì đâu.

Nếu bọn họ dám ức hiếp Ngọc ca ca, em nhất định sẽ không tha cho những kẻ đó." Nam Kiều siết chặt nắm đấm, lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Nhìn bộ dạng Nam Kiều như vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười.

Đúng là cô đã nghĩ quá nhiều rồi, có Nam Kiều ở đó, lại thêm năng lực của Tô Ngọc, sao có thể bị người ta ức hiếp được chứ?

"Là em nghĩ nhiều rồi, sao mấy người có thể bị người ta ức hiếp được chứ?" Nam Kiều vô cùng tán đồng gật đầu: "Chị dâu nói đúng, như em và Ngọc ca ca đây, không đi ức hiếp người khác đã là tốt lắm rồi, còn để người ta ức hiếp sao?" Tô Ngọc ở bên cạnh không nhịn được giơ tay gõ vào đầu Nam Kiều một cái: "Có biết nói chuyện không?

Anh và em là loại người gì hả?" Nam Kiều nhíu mày nhìn Tô

Ngọc, thấy Tô Ngọc trừng mắt nhìn mình thì khẽ ho một tiếng, được rồi, cậu ta nói sai rồi.

“Ngọc ca ca, em xin lỗi, là em nói sai rồi.” “Biết mình nói sai là được.” Vẻ mặt lãnh đạm của Tô Ngọc khiến Nam Kiều bực mình đảo mắt một cái.

“Ngọc ca ca, hai ngày nữa chúng ta hãy đi nhé.” Nam Kiều đột nhiên mở miệng nói.

Tô Ngọc không nói gì, nhưng anh cũng hiểu ý của Nam Kiều, bọn họ quả thực nên hai ngày nữa rồi hãy đi.

Kẻ cần trừng trị còn chưa bị xử lý, nếu cứ thế rời đi, chẳng phải sẽ thành trò cười sao?

Tô Ngọc đi thư phòng chờ tin tức của Nguyên Bảo và những người khác.

Nam Kiều và Bạch Khởi thì ở trong phòng Tiểu Bảo đợi cậu bé tỉnh lại.

Nam Kiều nhìn Bạch Khởi khẽ nhíu mày: “Bạch Khởi, cậu nói rốt cuộc là ai ra tay với Tiểu Bảo?” Một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như Tiểu Bảo, vậy mà lại có người dám ra tay hạ loại độc này cho cậu bé.

Quả thực là đáng chết.

Bạch Khởi lắc đầu: “Nguyên Bảo và những người khác còn chưa về, chuyện này rốt cuộc là làm đến mức nào thì thật sự không dễ nói.” Nghe lời Bạch Khởi, Nam Kiều càng thêm bực bội: “La Hậu và bọn họ rốt cuộc bao giờ mới về?” “Chắc là sắp rồi.” Nam Kiều có chút mất kiên nhẫn, lẩm bẩm bất mãn nói: “Tôi thật sự ghét chết mấy người này rồi, không có việc gì tự dưng kiếm chuyện với chúng ta làm gì?

Trước…” “Chắc không phải kiếm chuyện với chúng ta, mà chỉ đơn thuần là kiếm chuyện với Ngọc ca ca, muốn Ngọc ca ca sống không bằng chết.” Kẻ gặp chuyện là con của Ngọc ca ca, Ngọc ca ca đương nhiên sẽ tức giận.

Nhưng Bạch Khởi có một điểm không hiểu lắm, bọn họ chọc giận Ngọc ca ca như vậy thì có lợi gì cho bọn họ?

Ngọc ca ca đâu phải là loại người dễ nói chuyện.

Nam Kiều lắc đầu: “Ai mà biết được chứ?

Chẳng lẽ bọn họ nghĩ chọc giận Ngọc ca ca xong thì có thể khiến Ngọc ca ca mất lý trí?” Nếu đúng là như vậy, thì những kẻ này cũng quá xem thường Ngọc ca ca rồi.

Ngọc ca ca càng tức giận thì anh ấy càng bình tĩnh, đặc biệt là trong những chuyện này, càng không thể có bất kỳ vấn đề gì.

“Bây giờ chúng ta nghĩ nhiều cũng vô ích, đợi La Hậu và bọn họ về, chúng ta biết đối phương muốn làm gì thì sẽ hiểu thôi.” Có điều, đến lúc đó e rằng Ngọc ca ca cũng sẽ tính sổ.

Chương 822

Nguyên Bảo và những người khác mãi đến tối mới về, khi về thì dẫn theo hai người.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai người đang quỳ trên mặt đất.

“Thiếu gia, hai người này chúng tôi phát hiện ở nhà Hầu Thế Kiệt, bọn họ là người Lỗ quốc, phụ thân của Hầu Thế Kiệt có quan hệ rất tốt với bọn họ.” Tô Ngọc dùng đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, như có điều suy nghĩ nói: “Vậy là bọn họ đã nghe Hầu Thế Kiệt hạ độc Tiểu Bảo?” Nguyên Bảo sắc mặt khó coi gật đầu: “Đúng là như vậy, chuyện này phụ thân của Hầu Thế Kiệt cũng biết.” “Là ông ta ngầm đồng ý sao?” Động tác trên tay Tô Ngọc dừng lại một chút, nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Nguyên Bảo gật đầu: “Thiếu gia, đây là chứng cứ chúng tôi điều tra được.” Nhìn phong thư Nguyên Bảo đưa tới, Tô Ngọc mở ra xem.

Sau khi nhìn thấy nội dung bên trong, ánh mắt anh hơi lạnh.

Lại là một gia tộc của Lỗ quốc được cài vào đây làm gián điệp.

“Ngọc Vương, ngươi tốt nhất nên thả chúng ta ra, bằng không, đứa con bảo bối của ngươi có lẽ sẽ mất mạng đấy.” Một trong hai người ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc mở miệng nói.

Lời nói ra khiến người nghe có chút khó chịu.

Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn người đang nói, tâm trạng vô cùng tệ.

Từng bước đi đến trước mặt đối phương, đột nhiên đưa tay bóp lấy cằm hắn.

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của đối phương: “Ngươi đang uy hiếp bổn vương?” “Nếu ngươi không muốn mạng con trai bảo bối của ngươi, thì cứ bóp chết ta đi.” Đối phương cũng không sợ, ngược lại nhìn chằm chằm Tô Ngọc, vẻ mặt điên cuồng nói.

Nhìn bộ dạng Tô Ngọc thế này, con trai anh chắc đã bị độc phát tác rồi, nếu không cũng sẽ không điều tra đến bọn chúng.

“Các ngươi có giải dược?” Tô Ngọc nhìn đối phương hỏi.

“Đương nhiên có, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn nghe lời chủ tử của chúng ta, chúng ta tự nhiên sẽ cho ngươi giải dược.” Kẻ đó ánh mắt đầy toan tính, nhìn Tô Ngọc với vẻ dụ hoặc.

Tô Ngọc trào phúng nhìn đối phương: “Ngươi đây là coi ta là thằng ngốc sao?” Đối phương cứng người một chút, tùy tiện nói: “Tin hay không tùy ngươi.” “Các ngươi hao tâm tốn sức hạ độc con trai ta, rồi lại tốt bụng đưa giải dược cho ta sao?

Rốt cuộc là các ngươi ngu hay ta ngu?” Tô Ngọc trào phúng nói.

Mấy người này đúng là không biết nói chuyện.

“Ha ha, Tô Ngọc ngươi rất thông minh, chủ tử của chúng ta nói giải dược là không thể cho ngươi, nhưng thuốc áp chế thì có thể cho.

Chỉ cần ngươi đồng ý trung thành với ông ta, mọi chuyện đều dễ bàn bạc.” Quả nhiên giống như lời chủ tử nói, Tô Ngọc là một người rất thông minh.

Nam Kiều đến tìm Tô Ngọc, vừa hay nghe được đối phương kiêu ngạo nói ra những lời như vậy.

Cậu ta lạnh mặt đi vào, nhìn kẻ kiêu ngạo kia, giơ chân đá một cước khiến hắn bay ra ngoài.

Một tiếng “rầm”, đối phương ngã mạnh xuống đất.

Nam Kiều bước tới, một chân giẫm lên mặt hắn: “Gan to thật, ai cho phép ngươi nói chuyện với Ngọc ca ca của ta như thế hả?” Ngọc ca ca đi đến đâu cũng là thiên chi kiêu tử, là tồn tại khiến người ta phải cúi đầu bái phục.

Kết quả cái thứ chó má từ đâu chui ra này lại dám nói chuyện với Ngọc ca ca như vậy, là sống không chịu nổi nữa sao?

“Phụt” một tiếng, một ngụm máu phun ra, đối phương nhìn Nam Kiều sắc mặt hơi biến đổi.

“Nam Cương tiểu vương gia, sao ngươi lại ở nơi này?” “Chủ tử của ngươi là ai?” Một giọng nói khàn khàn vang lên bên cạnh.

Nghe thấy giọng nói này, người nằm trên đất nổi hết da gà.

Hắn cứng ngắc quay đầu lại, khi nhìn thấy người đó thì trừng lớn hai mắt: “Lạc...

Lạc Diễm.” “Rất tốt, biết ta à.” Đối phương sao có thể không biết Lạc Diễm chứ, đây chính là một tên điên không hơn không kém.

Tức giận lên thì ngay cả nhà mình cũng có thể cho nổ tung.

Tô Ngọc chống cằm nhìn người nằm trên đất, xem ra đúng là người Lỗ quốc, kiêng dè Lạc Diễm đến vậy.

“Ta... ta...” “Nào, nói đi chủ tử của ngươi là ai.” “Là thái tử, hay là một người khác?” “Muốn Ngọc ca ca trung thành với hắn à, oai phong thật đấy.” Lời của Lạc Diễm như một cây búa giáng mạnh vào tim đối phương.

Đối phương cố gượng ra một nụ cười, cười khan nói: “Chuyện này... chuyện này là hiểu lầm.” Nam Kiều nhìn đối phương, trong mắt không có chút độ ấm nào: “Hiểu lầm?” “Mấy tên phế vật của Lỗ quốc đó mà cũng muốn Ngọc ca ca trung thành với bọn chúng sao?

Bọn chúng tính là cái thá gì?” Bạch Khởi đi tới, đặt tay lên vai Nam Kiều, nhìn người sắc mặt tái nhợt nằm dưới đất: “Lạc Diễm, cuối cùng thuốc nổ của cậu cũng có đất dụng võ rồi.” Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc bước ra từ trong phòng, mắt sáng rực nhìn anh: “Ngọc ca ca, em thật sự có thể dùng thuốc nổ sao?” Vẻ mặt đầy mong đợi đó khiến Tô Ngọc có chút buồn cười: “Đừng có động một tí là nghĩ đến chuyện dùng thuốc nổ của em.” “Nhưng bọn chúng đã ức hiếp Tiểu Bảo, ức hiếp Tiểu Bảo chính là ức hiếp em, sao em có thể để bọn chúng sống yên ổn được chứ?” Lạc Diễm nhìn chằm chằm người nằm dưới đất, như thể đang nhìn người chết.

Loại người như vậy cũng xứng đáng làm gì Tiểu Bảo sao?

“Nếu các ngươi giết ta, đứa bé kia sẽ không cứu được đâu.” “Chẳng qua chỉ là loại độc không ra gì, mà lại tự cho mình là ghê gớm sao?” Nam Kiều lãnh đạm mở miệng nói.

Một câu nói khiến biểu cảm trên mặt đối phương trở nên cứng đờ.

“Đã nghe nói đến cái tên Hình Khiên chưa?” Bạch Khởi nhìn người nằm dưới đất, nửa cười nửa không nói.

Hắn chỉ là một nhân vật nhỏ, đối phương không biết thì thôi.

Nhưng Hình Khiên ở các nước đều là danh tiếng lẫy lừng.

Người nằm trên đất nghe lời Bạch Khởi thì trong mắt tràn đầy kinh hãi, không phải là chuyện hắn nghĩ đấy chứ.

Nam Kiều đánh giá đối phương, tâm trạng vui vẻ nói: “Đúng là như ngươi nghĩ đấy, thế nào?

Tâm trạng có tốt không?” “Bất ngờ không, ngạc nhiên không?” Người nằm trên đất sắc mặt tái nhợt nhìn Nam Kiều, bọn họ lại quen Hình Khiên sao?

Điều này sao có thể?

Hình Khiên là độc y có tính tình cổ quái nhất, y thuật giỏi, nhưng độc thuật lại càng giỏi hơn.

Ông ta chẳng phải đã mất tích mấy năm rồi sao?

Nghĩ đến đây, hắn nhanh chóng bình tĩnh lại, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Đừng tưởng các ngươi nói như vậy ta sẽ tin.” “Hình Khiên là ai, mà các ngươi cũng có thể quen biết sao?” Đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

“Vạn Cổ, có người rất muốn gặp cậu.” Vạn Cổ lười biếng đi tới, nhìn kẻ không biết sống chết nằm dưới đất: “Người giao cho tôi, thông tin muốn có sau này sẽ cho anh.” Tô Ngọc trong mắt mang ý cười: “Được.” Nam Kiều lập tức hứng thú: “Có chơi gì thì cũng phải cho em tham gia nữa chứ, không thể tự mình đi chơi một mình được.” Vạn Cổ nhìn Nam Kiều một cái, thờ ơ gật đầu.

Có Nam Kiều hay không thì kết quả cũng như nhau, điều này đối với Vạn Cổ không có gì khác biệt.

Mặc dù vẫn chưa thể xác định đối phương là người như thế nào, nhưng trong lòng Tô Ngọc đã có suy đoán.

“Yên tâm, anh tự nhiên sẽ không quên em.” Có Nam Kiều, tiểu tử chỉ sợ thiên hạ không loạn này ở đây, sau này sẽ xảy ra chuyện gì thì thật không ai biết được.

“Vậy thì em yên tâm rồi.” Nam Kiều vui vẻ nói.

Vẻ mặt vui mừng này khiến Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, đưa tay xoa xoa đầu Nam Kiều: “Vui thế cơ à.” Nam Kiều nghiêng đầu suy nghĩ rồi nghiêm túc nói: “Lâu lắm rồi không có ai tự dâng mình đến cho chúng ta chơi cả.” Trước kia toàn là bọn họ đi tìm người khác gây rắc rối, bây giờ cuối cùng cũng có hai kẻ tự tìm đường chết dâng đến tận cửa.

Đưa tay sờ cằm, vẻ mặt Nam Kiều có chút kỳ lạ.

Chương 823

“Ngọc ca ca, anh nói chúng ta có thể làm gì?” “Chỉ cần xác định được là ai rồi, em muốn làm gì cũng được.” Lạc Diễm ở bên cạnh nghe lời Tô Ngọc nói, hai mắt sáng rực nhìn anh: “Ngọc ca, vậy còn em thì sao?” Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Lạc Diễm: “Có cơ hội thì sẽ để em dùng.” Nam Kiều đưa tay khoác vai Lạc Diễm, sờ cằm, với vẻ mặt không có ý tốt nói: “Sau này nhất định phải cho những kẻ đó biết tay, kẻo lại tưởng chúng ta không có ai.” “Nói đúng lắm.” “Ngọc ca ca, chúng ta cũng đi xem bên Vạn Cổ đi.” Nam Kiều mắt đảo tròn, khóe miệng mang ý cười.

“Được, các em đi đi.” Hai người cũng đi theo.

Vương Cẩn Hòa từ bên ngoài đi vào: “Là người Lỗ quốc sao?” Tô Ngọc gật đầu một cái: “Không sai biệt lắm.” Vương Cẩn Hòa sắc mặt âm trầm nói: “Gan to thật, anh biết mục đích của bọn họ là gì không?” “Mục đích là muốn anh thỏa hiệp, từ đó biến thành con rối của bọn chúng.” Vương Cẩn Hòa sắc mặt trở nên khó coi: “Mấy kẻ này đúng là không biết trời cao đất rộng.” Dám nghĩ đến chuyện để Tô Ngọc biến thành con rối, cái lũ khốn kiếp này cũng xứng sao?

Tô Ngọc trong mắt mang ý cười: “Đừng để ý đến những kẻ này.” “Có Vạn Cổ và bọn họ ở đây, ý đồ của bọn chúng sẽ thất bại thôi.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, bất mãn nói: “Đây cũng là bọn chúng tự chuốc lấy.” Tô Ngọc không nói thêm gì, tán đồng gật đầu.

“Tiểu Hòa, em cứ đi làm việc của mình đi, bên này có anh sẽ không sao đâu.” Anh cũng nên đi xem thử hai kẻ kia trong tay Vạn Cổ đã biến thành bộ dạng gì rồi.

“Bọn họ muốn anh thỏa hiệp vì Tiểu Bảo, hay là vì giống cây trồng năng suất cao, em nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Tiểu Hòa nhà anh đúng là thông minh, đúng là như vậy." Vương Cẩn Hòa vô thức nắm chặt hai tay, sắc mặt cũng có chút âm trầm khó coi.

"Tiểu Hòa đừng giận." Vương Cẩn Hòa không nói gì, đối với những kẻ này cô thật sự tức giận rồi.

Rốt cuộc là loại người gì mà cũng dám đến đây ra oai với Tô Ngọc chứ.

Cúi đầu nhìn tay mình, ánh mắt Vương Cẩn Hòa hơi lạnh: "Tô Ngọc, bọn chúng đáng chết." Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ có khoảnh khắc nào như bây giờ lại muốn lấy mạng một người.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, bước tới ôm lấy cô: "Tiểu Hòa anh không sao, những chuyện này anh sẽ xử lý tốt, nhất định sẽ không để con trai phải chịu khổ vô ích, tin anh." Vương Cẩn Hòa đương nhiên là tin Tô Ngọc.

Nhưng chính vì tin anh nên cô mới cảm thấy khó chịu thay anh.

Một người kiêu ngạo như Tô Ngọc, nếu không có Nam Kiều và những người khác ở đây, vì Tiểu Bảo anh ấy có phải sẽ phải cúi đầu sao?

Chỉ cần nghĩ đến Tô Ngọc vì Tiểu Bảo mà chịu sự khống chế của người khác, cô liền vô cùng tức giận.

"Tô Ngọc, em không muốn nhìn thấy những kẻ đó còn sống yên ổn, bọn chúng không xứng đáng." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc vô cùng nghiêm túc nói.

"Được." Ngay cả khi Vương Cẩn Hòa không nói, anh cũng sẽ không để những kẻ đó sống yên ổn, anh sẽ không để con trai phải chịu khổ vô ích.

Tiểu Bảo là đứa trẻ anh nâng niu trong lòng bàn tay, dù sau này có thêm hai anh em Ngôn Hi và Ngôn Triệt, anh vẫn yêu thích nhất là Tiểu Bảo, cưng chiều nhất cũng là Tiểu Bảo.

Bọn chúng lại dám ra tay với Tiểu Bảo, thì phải trả giá thích đáng cho chuyện này.

“Tiểu Hòa, em cứ đi làm việc của mình đi, anh đi xem Nam Kiều và bọn họ bên kia thế nào.” “Được.” Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, Tô Ngọc đến chỗ Vạn Cổ.

Vừa đến, anh đã nghe thấy giọng Nam Kiều quá đỗi phấn khích: “Xem ra cũng khá có khí phách đấy chứ, tôi thích loại người có khí phách thế này, chơi càng có ý nghĩa.” Bước chân Tô Ngọc dừng lại một chút, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Anh đi vào, nhìn hai kẻ đã đau đến sống không bằng chết.

“Chỉ là độc thôi, chúng ta có rất nhiều.

Các ngươi có nói hay không chúng ta cũng chẳng để tâm, cứ xem các ngươi có thể chịu đựng đến bao giờ.” Vạn Cổ ngồi trên ghế, tùy ý mở miệng nói.

“Vạn Cổ nói đúng, chúng ta chỉ cần biết kẻ đứng sau là Lỗ quốc là được rồi, cụ thể là ai, các ngươi nói hay không cũng như nhau thôi.

Muốn giống cây trồng năng suất cao của chúng ta ư?

Mơ đi.” Nam Kiều lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Kẻ nằm trên đất sắc mặt tái nhợt nhìn Nam Kiều: “Ngươi là... người Nam Cương... không đủ tư cách...” “Ngọc ca ca, hắn ta lại dám nói em không đủ tư cách?” Nam Kiều không vui rồi.

Cậu ta là đệ đệ được Ngọc ca ca cưng chiều nhất, chỉ cần cậu ta mở miệng, Ngọc ca ca nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của cậu ta.

Kẻ này lại dám đến đây để ly gián?

Chắc là cho hắn mặt mũi quá rồi?

Tô Ngọc đưa tay vỗ vai Nam Kiều: "Đã biết là ly gián thì hà tất phải không vui." Nam Kiều bất mãn lẩm bẩm nói: "Chẳng phải là không muốn nhìn thấy tên này sao?" "Không muốn nhìn thì không nhìn, hà tất phải như vậy?" "Ngọc ca ca, sao anh lại đến đây?" "Chị dâu em tức giận rồi, anh qua xem sao." "Vẫn rất có khí phách đấy, đúng rồi Vạn Cổ, các cậu không phải đang thiếu người thử thuốc sao?

Hai cậu mỗi người một kẻ, lấy hai người này ra thử thuốc, các cậu thấy thế nào?" Nhìn vẻ mặt quá đỗi phấn khích của Nam Kiều, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, đồng thời cũng có chút đồng tình nhìn những kẻ nằm dưới đất, gặp phải tiểu tử Nam Kiều như vậy cũng là do bọn chúng xui xẻo.

Tô Ngọc đưa tay gõ vào đầu Nam Kiều, bất đắc dĩ lắc đầu: "Đừng ức hiếp người ta." "Ngọc ca ca, cái này anh sai rồi, em ức hiếp không phải người, mà là lũ khốn nạn." "Tôi thấy ý của Nam Kiều rất hay, một dược nhân tốt quá khó tìm, ở đây có hai kẻ còn là loại cứng đầu, chỉ là không biết sau này có thể chịu đựng được bao lâu." Bạch Khởi nhìn hai người nằm dưới đất, trong mắt như có điều suy nghĩ.

Cậu ta quay đầu nhìn Vạn Cổ bên cạnh: "Cậu muốn tên nào?" "Tên này." Vạn Cổ chỉ vào một trong hai người nói.

Bạch Khởi nhìn kẻ đó một cái, người này nhìn qua dường như cũng không có gì đặc biệt.

Sao Vạn Cổ lại thích hắn?

"Hắn biết nhiều chuyện hơn, và là kẻ cứng đầu nhất." Vạn Cổ hiếm khi giải thích.

Bạch Khởi bừng tỉnh gật đầu: “Thì ra là vậy, đã thế tôi chọn tên này.” “Cho em đi cùng nữa.” Nam Kiều không chịu yếu thế nói ở bên cạnh.

Lạc Diễm và La Hậu đứng bên cạnh, suy nghĩ một chút rồi nói: “Có chuyện gì các cậu cứ nói với chúng tôi, chúng tôi có thể giúp các cậu làm tạp vụ.” Nghe lời Lạc Diễm và Bạch Khởi, Nam Kiều không nhịn được bật cười: “Cái này được đấy.” Tô Ngọc nhìn bọn họ nhanh chóng phân công xong, trong mắt tràn đầy ý cười: “Xem ra sau này không có việc gì của anh rồi.” “Ngọc ca ca, anh chỉ cần phụ trách quán xuyến đại cục là đủ rồi.” Nam Kiều ở bên cạnh cười hắc hắc, bộ dạng đó nhìn qua có chút ngốc nghếch.

“Vậy những chuyện còn lại giao cho các em đó.” “Không thành vấn đề.” “Nam Kiều, em đưa danh sách những dược liệu khác cần để giải hàn độc cho Thiếu gia một bản, phải bắt đầu tìm dược liệu rồi.

Có mấy loại ở chỗ sư phụ tôi có, tôi sẽ viết thư cho ông ấy bảo người mang đến.” Bây giờ Xích Hỏa Liên và mấy loại dược liệu khác đã có manh mối rồi, sau đó chỉ còn lại một số dược liệu đơn giản, phổ biến nhưng tương đối phiền phức.

Trong lúc đó, anh khẽ gõ lên mặt bàn, Tô Ngọc viết thư cho Huyền Phỉ Nhiên, nhờ ông ấy xem Ngự Dược Phòng có những loại thuốc này không, đồng thời bảo Nguyên Lâm gọi Hoàng Kỳ đến.

“Thiếu gia, ngài gọi tôi đến có phải có chuyện gì không?” “Hãy tìm cho ra những dược liệu trên tấm danh sách này càng sớm càng tốt.” Hoàng Kỳ nhận lấy danh sách xem xét, nhìn thấy những dược liệu trên đó trong lòng không khỏi có chút bất ngờ, đồng thời lại không nhịn được hỏi: “Thiếu gia, những dược liệu này là để giải hàn độc, ai đã trúng độc vậy ạ?” “Tiểu Bảo.” Hoàng Kỳ biến sắc: “Tiểu Bảo sao lại trúng hàn độc?” “Một nửa số dược liệu này chúng tôi đều có, còn mấy loại khác thì khá khó kiếm, tôi biết có người đang giữ, muốn đối phương nhường lại chắc là rất khó.” “Nói với đối phương, nếu có thể nhường lại dược liệu, tôi có thể tặng cho họ một vò rượu ủ hai năm.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

Hoàng Kỳ ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, sau đó nghĩ lại cũng không thấy có gì.

Tiểu Bảo đối với Thiếu gia mà nói quan trọng như vậy, Thiếu gia làm sao có thể để Tiểu Bảo xảy ra chuyện được.

Chẳng qua chỉ là rượu ủ hai năm, có khi rượu ủ lâu năm hơn nữa Thiếu gia cũng sẽ nguyện ý lấy ra.

“Thiếu gia, vậy tôi về tìm người đây.” “Ừm.” Sau khi Hoàng Kỳ rời đi, Tô Ngọc nhìn danh sách dược liệu trong tay, khẽ thở dài một tiếng rồi đi đến phòng Tiểu Bảo thăm cậu bé.

Tiểu Trí và bọn họ đều đã đến thư viện, trong nhà chỉ còn lại Tiểu Bảo một mình.

Khi Tô Ngọc đến, Tiểu Bảo đã tỉnh, cậu bé nằm trên giường buồn chán không biết đang nghĩ gì.

“Đang nghĩ gì vậy con?” Tô Ngọc đi đến bên cạnh Tiểu Bảo ngồi xuống, nhìn cậu bé hỏi.

“Đa, con vẫn chưa nghĩ ra.” Sau khi tỉnh dậy, cậu bé vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề.

Vì sao cậu bé và Hầu Thế Kiệt không hề tiếp xúc gần, cũng chưa từng ăn thứ gì hắn ta đưa, vậy mà cuối cùng vẫn trúng độc?

“Nói cha nghe xem nào?” “Con và Hầu Thế Kiệt đã tỷ thí, nhưng đó là chuyện của mấy ngày trước rồi.

Hôm qua con cũng chỉ nói chuyện mặt đối mặt với hắn ta mấy câu, rốt cuộc con trúng độc bằng cách nào?” Tiểu Bảo kể vấn đề mà mình đang vướng mắc cho Tô Ngọc nghe.

Chương 824

“Nếu nói đến đồ ăn con ăn ở thư viện, thì các ca ca của con cũng ăn rồi, sao lại chỉ có mình con bị làm sao?” Tiểu Bảo thật sự không hiểu, rốt cuộc cậu bé đã sai ở chỗ nào, cuối cùng lại trúng độc.

Hơn nữa, lại còn trúng hai loại độc.

Tô Ngọc sững người một chút, đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo: “Vạn Cổ và bọn họ nói, không nhất thiết phải ăn vào, một số thứ con tiếp xúc cũng có thể là nguồn gốc gây độc.” “Hôm qua bọn họ đã xem rồi, trên một cuốn sách con thường đọc có độc, tiếp xúc rồi ăn uống cũng sẽ trúng độc.” Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, chỉ là Tô Ngọc không nói cho Tiểu Bảo biết.

Nghe lời Tô Ngọc, Tiểu Bảo khẽ nhíu mày: “Lại còn có chuyện như vậy sao?” “Đúng là như vậy.” Tâm trạng Tiểu Bảo lập tức không vui: “Đa, con còn có thể đến thư viện không?

Con trúng độc có liên quan đến nhà Hầu Thế Kiệt không?” “Có, chuyện này cha của hắn ta cũng biết, còn về việc hắn ta có biết hay không thì khó nói rồi.” Hầu Thế Kiệt vẫn luôn thua Tiểu Bảo, vẫn luôn muốn thắng Tiểu Bảo nhưng không có cơ hội, trước đó lại mất mặt trước bao nhiêu người, nếu hắn muốn báo thù Tiểu Bảo thì cũng không phải không có động cơ.

Tiểu Bảo nặng nề thở dài một hơi, vẻ mặt sầu não nói: “Đa, con cũng quá khổ rồi.” Toàn là chuyện gì không à.

“Đợi Đa xử lý sạch sẽ chuyện nhà Hầu Thế Kiệt, cùng Nam Kiều thúc thúc của con đến Nam Cương tranh đoạt, sau khi lấy được Xích Hỏa Liên về, những dược liệu khác chắc cũng sẽ thu thập xong, đến lúc đó Vạn Cổ thúc thúc và bọn họ sẽ có thể giải độc cho con, con sẽ nhanh chóng khỏe thôi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo an ủi nói.

“Trước đó con đừng đến thư viện, Nam Kiều nói dù có cổ trùng giúp con áp chế hàn độc, một khi có người mang theo dược vật kích phát hàn độc, con vẫn sẽ bị độc phát tác.” Đây chính là lý do anh không cho Tiểu Bảo đến thư viện.

Dù xác suất này rất nhỏ, anh cũng sẽ không để chuyện này xảy ra.

Tiểu Bảo gượng gạo gật đầu: “Đa, con biết rồi, nhưng con rất muốn đánh cho Hầu Thế Kiệt một trận.” “Sẽ có cơ hội thôi.” Cho dù không có cơ hội, Tiểu Trí cũng sẽ không bỏ qua Hầu Thế Kiệt.

“Cũng phải.” Sau khi Tiểu Trí đến thư viện hôm nay, cậu bé luôn giữ vẻ mặt lạnh tanh, điều này khiến những người có quan hệ tốt với họ không nhịn được hỏi Minh Phi Dương và những người khác.

Mấy người kia chỉ lắc đầu không nói gì.

Hoằng Nghị ngồi bên cạnh Tiểu Trí tâm trạng cũng vô cùng tệ: “Tiểu Trí ca ca, em muốn về.” Cậu bé muốn về xem ca ca thế nào rồi.

Đối mặt với Hoằng Nghị, trong mắt Tiểu Trí có thêm vài phần dịu dàng.

Cậu bé đưa tay xoa xoa đầu Hoằng Nghị: “Đa và mọi người bây giờ rất bận, về rồi cũng không có cách nào chăm sóc em, chúng ta cứ ở thư viện đi, có kẻ nhất định phải được thu thập một trận ra trò.” Hoằng Nghị lúc này mới nhớ ra bọn họ còn có chuyện phải làm, không thể cứ thế rời đi.

“Được, em nhất định sẽ giúp ca ca báo thù.” Hoằng Nghị nghiêm túc nói.

Tiểu Trí không nói thêm gì, còn về chuyện báo thù này, vẫn là cậu bé tự mình ra tay thích hợp hơn.

Buổi sáng bình an vô sự, đến buổi chiều khi tập võ ở luyện võ trường, Hầu Thế Kiệt đi đến đây, thần sắc kiêu ngạo nhìn Tiểu Trí: “Vương Tử Khâm đâu?” Tiểu Trí liếc nhìn Hầu Thế Kiệt một cái, không nói gì.

Những người khác cũng lười biếng chẳng thèm đáp lời Hầu Thế Kiệt.

Không khí lập tức có chút lạnh nhạt, Hầu Thế Kiệt dường như không nhìn thấy, tiếp tục mở miệng nói: “Hôm qua Vương Tử Khâm chẳng phải còn kiêu ngạo lắm sao?

Hôm nay sao lại không đến thư viện?

Không phải sợ rồi chứ?” Nhìn sự kiêu ngạo pha lẫn hả hê của Hầu Thế Kiệt, Tiểu Trí sao còn không hiểu đạo lý.

Cậu bé lạnh lùng nhìn Hầu Thế Kiệt: “Xem ra ngươi biết hết mọi chuyện rồi.” Nụ cười trên mặt Hầu Thế Kiệt lập tức đông cứng, sau đó hắn cười nhìn Tiểu Trí: “Ngươi đang nói gì vậy?

Sao ta nghe không hiểu gì cả?” Vẻ mặt biết mà cố hỏi của hắn khiến ánh mắt Tiểu Trí hơi lạnh.

“Tô Tử Tiêu, ngươi tưởng ngươi có thể làm gì ta?” Tiểu Trí bình tĩnh nhìn Hầu Thế Kiệt, không vì lời nói của hắn mà tức giận, cũng không vì những lời quá đáng của Hầu Thế Kiệt mà tức điên lên.

Tiểu Trí nghiêm túc theo phu tử dạy võ thuật tập võ, thậm chí không thèm liếc Hầu Thế Kiệt một cái.

Đợi Tiểu Trí từ luyện võ trường xuống, Hầu Thế Kiệt lại một lần nữa đến khiêu khích: “Không biết Vương Tử Khâm còn có thể sống được không nhỉ?” Bước chân rời đi của Tiểu Trí dừng lại một chút, cậu bé quay đầu nhìn Hầu Thế Kiệt.

Dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, cậu đi đến trước mặt hắn, giơ tay đấm một quyền vào mặt Hầu Thế Kiệt.

Hầu Thế Kiệt bị động tác đột ngột của Tiểu Trí đánh cho ngớ người.

“Tô Tử Tiêu, ngươi lại dám đánh ta?” “Ta đánh chính là ngươi đấy.” Tiểu Trí lạnh lùng nhìn Hầu Thế Kiệt.

Bất chấp sự ngăn cản của mọi người, cậu bé đánh Hầu Thế Kiệt đến nửa sống nửa chết.

Nhìn Hầu Thế Kiệt thoi thóp nằm trên đất, Tiểu Trí cúi mắt nhìn hắn: “Hầu Thế Kiệt, chuyện nhà ngươi, cha ta sẽ đích thân đi tính sổ với cha ngươi.

Ngươi dám nói đến Tiểu Bảo, ta liền có thể cho ngươi gặp Diêm Vương trước cả Tiểu Bảo.” “Đừng nói gì đến chuyện tố cáo quan phủ hay gì đó, ngươi cứ gọi Huyện lệnh và Tri phủ đến mà xem, xem bọn họ có giúp ngươi không.” Tiểu Trí nhìn Hầu Thế Kiệt, từng chữ từng câu nói.

“Ngươi dám hạ độc Tiểu Bảo, lại còn dám chạy đến trước mặt ta mà kiêu ngạo, ta cho dù có giết chết ngươi, cha ngươi lại dám nói gì?” Tiểu Trí lạnh lùng mở miệng nói.

Những người có quan hệ tốt với Tiểu Bảo đứng bên cạnh nghe lời Tiểu Trí thì lập tức chấn kinh, Tiểu Bảo hôm nay không đến thư viện là vì trúng độc sao?

Bọn họ quay đầu nhìn Hầu Thế Kiệt nằm dưới đất, rồi lại nhìn Tiểu Trí đang lạnh mặt đứng bên cạnh.

Chẳng trách Tiểu Trí hôm nay đến thư viện sắc mặt lại khó coi như vậy, trừ phi cần thiết thì không nói một lời.

Bọn họ và hai anh em Tiểu Trí, Tiểu Bảo đã ở cùng nhau không ít thời gian, bọn họ đương nhiên biết Tiểu Trí cưng chiều Tiểu Bảo đến mức nào.

Bây giờ Tiểu Bảo đang trong tình trạng trúng độc không rõ, Hầu Thế Kiệt lại còn dám chạy đến trước mặt Tiểu Trí mà kiêu ngạo, nói những lời như “Tiểu Bảo có sống được không”, Tiểu Trí không xử lý hắn thì xử lý ai?

Đơn giản là một tên ngốc.

“Tô Tử Tiêu, Tiểu Bảo không sao chứ?” Tiểu Trí lắc đầu: “Không sao.” Hầu Thế Kiệt nghe lời Tiểu Trí, cười âm hiểm nói: “Đó là Vương Tử Khâm đáng đời, ai bảo hắn không cho ta thể diện chứ?” “Tô Tử Tiêu, ngươi đang tự lừa dối mình đấy.

Hắn rốt cuộc trúng loại độc gì, ta biết rõ hơn ngươi.” “Hắn ta không bị đóng băng đến chết đấy chứ?” Tiểu Trí trước đó chỉ nghi ngờ Hầu Thế Kiệt biết chuyện này, bây giờ đã hoàn toàn xác định rồi, Hầu Thế Kiệt không những biết chuyện này, mà còn là kẻ ra tay.

“Để cậu thất vọng rồi, nhà tôi có thiếu chủ gia tộc y dược ở đây, còn có một đệ tử thần y, ngoài ra còn có một người biết thuật vu cổ.

Bọn họ đều rất lợi hại, hàn độc mà thôi, bây giờ chỉ là vấn đề thời gian thu thập dược liệu.

Yên tâm đi, cả nhà cậu có chết hết, Tiểu Bảo cũng sẽ không sao.” Tiểu Trí lạnh nhạt mở miệng nói.

Một câu nói khiến nụ cười trên mặt Hầu Thế Kiệt biến mất: “Cái này không thể nào.” Nhà Vương Tử Khâm sao có thể có nhiều cao thủ như vậy?

“Hầu Thế Kiệt, để cậu thất vọng rồi, người nhà tôi còn nhiều hơn cậu tưởng.

Cậu và người đứng sau lưng nhà cậu cứ rửa sạch cổ chờ đi, cha tôi sẽ không bỏ qua cho các người đâu.” Tiểu Trí cúi xuống, véo cằm

Hầu Thế Kiệt lạnh lùng nói.

Sắc mặt Hầu Thế Kiệt vô cùng khó coi.

“Tô Tử Tiêu, cậu…” “Vạn Lâm thúc thúc, làm phiền chú đưa hắn ta về.” Tiểu Trí đột nhiên nói.

Mọi người nhìn quanh, không thấy ai cả.

Khi họ đang nghi hoặc, một người đàn ông mặc kình trang màu đen xuất hiện trước mặt họ.

Nhìn thấy người, những người khác giật mình.

“Thiếu gia.” “Vạn Lâm thúc thúc, chú chắc đã nghe thấy lời hắn ta nói rồi, đưa về cho cha.” “Vâng.” Hầu Thế Kiệt không ngờ bên cạnh Tiểu Trí lại có ám vệ đi theo.

Gia đình bình thường căn bản không thể có ám vệ, rốt cuộc Tô Tử Tiêu là thân phận gì?

“Muốn biết tôi là thân phận gì ư?

Chương 825

Cậu sẽ sớm biết thôi, nhưng đến khi cậu biết được thì, có lẽ nhà cậu sẽ bị tru di cửu tộc cũng không chừng.” Tiểu Trí nhìn Hầu Thế Kiệt thản nhiên nói.

Những người bên cạnh nhìn nhau.

Chuyện này là sao đây?

Còn chuyện Tô Tử Tiêu nói tru di cửu tộc, làm sao có thể?

Hầu Thế Kiệt lại cười: “Tô Tử Tiêu, cậu tưởng cậu là ai?

Cậu nói tru di cửu tộc là có thể tru di cửu tộc sao?

Thật ngây thơ.” “Rất nhanh cậu sẽ biết ai mới là ngây thơ.” Phu tử võ thuật bên cạnh cũng là do Tô Ngọc phái đến, là một người rất lợi hại, tự nhiên cũng biết thân phận của Tô Ngọc.

Chuyện vừa rồi ông cũng đã nhìn thấy, nghe hai người đối thoại thì đoán được sự tình **không sai chút nào.

Xem ra nhà họ Hầu này là không muốn sống nữa rồi.

Dám ra tay với Tiểu Bảo.

Những lời này phu tử không nói ra, chỉ nhìn Hầu Thế Kiệt bị Vạn Lâm dẫn đi, toàn bộ quá trình không hề ngăn cản một chút nào.

Hoằng Nghị đứng bên cạnh Tiểu Trí: “Ca ca, anh nói em có nên viết thư về cho dì không?” Tiểu Trí đưa tay xoa đầu Hoằng Nghị: “Không cần, cha bên đó sẽ xử lý tốt thôi.” “Được rồi.” Khi Vạn Lâm đưa Hầu Thế Kiệt về, Tô Ngọc đang chuẩn bị đối phó với nhà họ Hầu.

“Chủ tử.” “Chú không ở học viện cùng Tiểu Trí bọn họ, trở về có chuyện gì sao?” “Thiếu gia bảo thuộc hạ đưa Hầu Thế Kiệt về, là Hầu Thế Kiệt đã hạ độc Tiểu thiếu gia.” Nghe vậy, Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Hầu Thế Kiệt: “Hắn ta thế nào rồi?” “Hắn ta nói vài lời liên quan đến Tiểu thiếu gia, không được hay cho lắm, bị Đại thiếu gia đánh rồi.” Tô Ngọc ừ một tiếng không nói thêm gì, dường như việc Tiểu Trí đánh người trong mắt anh chỉ là chuyện bình thường.

“Để người lại, chú quay về bảo vệ Tiểu Trí bọn họ.” “Vâng.” Hầu Thế Kiệt không phải lần đầu gặp Tô Ngọc, nhưng lần này gặp Tô Ngọc khiến hắn ta sợ hãi, càng không dám ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Hầu Thế Kiệt, gan cậu lớn thật đấy, dám động vào con trai tôi.” Tô Ngọc nhìn Hầu Thế Kiệt thản nhiên nói.

“Anh tốt nhất nên thả tôi ra, nếu không cha tôi sẽ không bỏ qua cho anh đâu.” Hầu Thế Kiệt nhìn Tô Ngọc la lối nói.

Tô Ngọc cười khẽ, ánh mắt nhìn Hầu Thế Kiệt đầy hứng thú: “Ồ?

Thật không tồi, đã lâu không ai dám uy hiếp tôi như vậy, lại còn là một đứa trẻ, thật là mới mẻ.” Tô Ngọc đi đến trước mặt Hầu Thế Kiệt, Hầu Thế Kiệt vô thức co rúm người lại: “Anh… anh muốn làm gì?” Tô Ngọc cúi người, tháo ngọc bội từ thắt lưng Hầu Thế Kiệt: “Cái này cha cậu có nhận ra không?” Hầu Thế Kiệt đương nhiên gật đầu: “Cha tôi khẳng định nhận ra, đây là gia truyền bảo vật của nhà tôi.” Gia truyền bảo vật sao?

Nhìn Hầu Thế Kiệt, Tô Ngọc cười khẽ: “Cậu cũng đúng là một khối bảo vật.” Một kẻ thành sự thì không đủ, bại sự thì có thừa.

Hạ độc người khác lại không biết che giấu, vậy mà còn ngang nhiên nói ra, sợ người khác không biết hắn ta đã hạ độc Tiểu Bảo sao?

“Nguyên Bảo, mang khối ngọc bội này đến cho Hầu Gia Cần.” Tô

Ngọc ném ngọc bội cho Nguyên Bảo.

“Cậu nói xem, người tốt không làm, cứ muốn làm đồ gia súc, thật không hiểu nghĩ gì.” Nguyên Bảo khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, nhưng cái tên này quả thật có chút ý nghĩa.

“Thiếu gia, cậu nói như vậy để người khác nghe thấy chắc sẽ có ý kiến đấy.” Ý kiến?

“Không sao cả, rốt cuộc cũng là kẻ sắp chết thôi.” Tô Ngọc thờ ơ nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Nguyên Bảo lại không thấy có vấn đề gì, thiếu gia cũng không nói sai.

Quả thật là kẻ sắp chết.

Dựa vào ghế, Tô Ngọc nhìn Hầu Thế Kiệt trên đất: “Trước tiên cứ đưa xuống giam giữ.” “Đừng để người chết, cũng đừng sống quá tốt.” “Vâng.” Sau khi Tiểu Bảo biết Hầu Thế Kiệt bị đưa đến, liền sai người dẫn cậu đi gặp Hầu Thế Kiệt.

Nguyên Bảo lo lắng trên người Hầu Thế Kiệt có thứ gì đó có thể khiến Tiểu Bảo tái phát độc, liền bảo Bạch Khởi đến xem.

Bạch Khởi nhìn thấy trên người Hầu Thế Kiệt còn đeo một túi hương, liền tháo xuống ngửi một cái, ánh mắt hơi lạnh: “Xem ra nhà họ Hầu này đúng là đã chuẩn bị hai tay thật.” “Thế nào?” “Trong túi hương này có thuốc có thể khiến hàn độc của Tiểu Bảo phát tác.

Bọn họ chắc cho rằng nếu hôm qua Tiểu Bảo không phát độc, thì hôm nay để Hầu Thế Kiệt mang túi hương này đến gần Tiểu Bảo, Tiểu Bảo tự nhiên sẽ phát độc.” Hầu Thế Kiệt nghe họ nói, trong lòng có chút hoảng sợ, bọn họ lại cái gì cũng biết.

Lời Tô Tử Tiêu nói cũng đều là thật, trong nhà hắn ta đúng là có rất nhiều người y thuật giỏi.

"Tiểu Bảo muốn gặp hắn ta, bây giờ có được không?" "Lát nữa đi." Bây giờ trên người người này vẫn còn lưu lại mùi thuốc, nếu để Tiểu Bảo ngửi thấy thì phiền phức lớn rồi.

"Vâng." Nguyên Bảo đi ra ngoài nhìn Tiểu Bảo nói: "Tiểu thiếu gia, trên người Hầu Thế Kiệt có mang theo dược vật dẫn phát hàn độc của cậu.

Thứ đó đã bị Bạch Khởi lấy đi rồi, cậu ấy nói để cậu đợi lát nữa hãy đi, trên người Hầu Thế Kiệt vẫn còn mang theo mùi này." Tiểu Bảo gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Xem ra cha nói quả nhiên không sai, thật sự sẽ xảy ra chuyện như vậy.

Nếu hôm nay cậu đến học viện, e rằng lại sẽ hôn mê bất tỉnh bị người ta đưa về.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tiểu Bảo mới đi gặp Hầu Thế Kiệt.

Hầu Thế Kiệt nhìn thấy Tiểu Bảo bình an vô sự, trong mắt đầy vẻ bực bội: "Những người đó đúng là phế vật, chút chuyện nhỏ này cũng không làm tốt." Lại để Vương Tử Khâm không có chút chuyện gì.

Tiểu Bảo đối với việc này cũng không tức giận, đi đến bên cạnh ngồi xuống, chống cằm nhìn Hầu Thế Kiệt: "Để anh thất vọng rồi, tôi không có chuyện gì cả." "Cảm giác khi hàn độc phát tác thế nào?" Hầu Thế Kiệt nhìn Tô Ngọc âm trầm nói.

"Không có cảm giác gì." Sau khi độc phát, được ôm chặt, không quá lạnh.

Chú Nam Kiều lại còn giúp cậu ấy áp chế nữa.

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của Tiểu Bảo, trong mắt Hầu Thế Kiệt đầy vẻ oán hận: "Vương Tử Khâm, cậu đừng giả bộ nữa, hàn độc phát tác có thể khiến cậu lạnh cóng đến chết đấy." "Anh thấy tôi trông giống như bị lạnh cóng đến chết sao?” Tiểu Bảo một chân đặt lên ghế, tay chống vào tay vịn ghế, cười như không cười nhìn Hầu Thế Kiệt.

“Trong nhà có mấy vị chú thần y chính là có điểm tốt này, cho dù trúng độc cũng không cảm thấy đau đớn gì, độc đã được giải rồi.” Tiểu Bảo vẻ mặt tiếc nuối nói.

“Không thể trải nghiệm một chút nỗi khổ mà anh nói thật đúng là tiếc nuối mà.” “Vương Tử Khâm, cậu…” “Hầu Thế Kiệt, tại sao cậu lại muốn hạ độc tôi?” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt hỏi.

Một đứa trẻ mười tuổi vậy mà dám tùy tiện hạ độc người khác, rốt cuộc hắn ta nghĩ gì?

“Cậu chưa từng nghĩ đến hậu quả sau khi chuyện xảy ra sao?” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt lạnh lùng hỏi.

“Hậu quả?

Cậu bất quá chỉ là một người bình thường, cho dù cậu có chết thì có thể làm gì được tôi?

Nhà tôi và nhà cậu không giống nhau.” Hầu Thế Kiệt nhìn Tiểu Bảo cười lạnh nói.

“Khuyên cậu một câu, tốt nhất nên mau chóng thả tôi ra, nếu không…” “Mẹ tôi là Huyền Chủ duy nhất có phong hiệu và phong địa của Huyền quốc, còn cha tôi… ông ấy là Ngọc Vương gia dị họ duy nhất của Huyền quốc.” Tiểu Bảo tinh nghịch nhìn Hầu Thế Kiệt.

Biểu cảm của Hầu Thế Kiệt lập tức biến đổi đôi chút: “Cậu nói gì…” Cha cậu ấy là ai?

“Cha tôi Tô Ngọc, là Ngọc Vương gia của Huyền quốc.” “Không biết nhà cậu rốt cuộc có thân phận bối cảnh như thế nào, có thể để cậu sau khi độc hại con trai Vương gia, còn có thể bảo toàn thân mình vô sự?” Tiểu Bảo vẻ mặt hứng thú nhìn Hầu Thế Kiệt, cười như không cười hỏi.

Hầu Thế Kiệt ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, cha cậu ấy lại là Ngọc Vương?

Sao có thể chứ?

“Cái này không thể nào.” Hắn ta từ trước đến nay chưa từng nghe cha nói cha của Vương Tử Khâm lại là một Vương gia.

“Bác cả tôi bất tài chỉ là một Nguyên soái, bác hai tôi là Hoàng thượng đương kim, đối với tôi cũng coi như tốt.

Chương 826

Anh nói chuyện này nếu để bác hai tôi biết được, anh và toàn bộ nhà họ Hầu sẽ có kết cục gì?” Tiểu Bảo hỏi với vẻ hứng thú.

Một câu nói khiến sắc mặt Hầu Thế Kiệt tái nhợt, chuyện này làm sao có thể xảy ra?

“Người đứng sau lưng nhà cậu rốt cuộc là ai?

Nếu cậu nói ra, có lẽ còn có cơ hội, nếu không e rằng cái mạng này của cậu sẽ không còn.” Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Hầu Thế Kiệt nghĩ đến lời cha nói, nghiến răng nói: “Tôi không biết.” “Hầu Thế Kiệt, thật ra cậu không nói chúng tôi cũng biết là ai, người của Lỗ quốc phải không?” Tiểu Bảo nhìn Hầu Thế Kiệt đột nhiên nói.

Một câu nói khiến Hầu Thế Kiệt lập tức biến sắc: “Cậu…” “Chậc, xem ra là thật rồi, chán ngắt.” “Cha cậu để cậu đến hạ độc tôi thật là một quyết định không mấy sáng suốt.” Hạ độc rồi không giấu giếm, còn dám chạy đến trước mặt cậu khoe khoang.

Không những khoe khoang mà còn tự cho là đúng.

“Tiểu thiếu gia, cậu nên rời đi rồi.” Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào nhìn Tiểu Bảo, không tán thành nói.

Tiểu Bảo nhảy xuống khỏi ghế, trên mặt mang theo nụ cười: “Vậy tôi đi ra ngoài trước.

Nguyên Bảo thúc thúc, cha hắn ta có biết hắn ta bị bắt không?” “Thiếu gia đã cho người mang ngọc bội gia truyền của hắn ta về rồi, chắc hẳn không lâu nữa cha hắn ta sẽ biết hắn ta bị bắt.” Tiểu Bảo hiểu ra gật đầu: “Thì ra là vậy.” “Hầu Thế Kiệt, không biết cha cậu sau này có trực tiếp giết cậu không?” Tiểu Bảo có chút mong đợi nhìn Hầu Thế Kiệt nói.

“Đợi cha hắn ta đến rồi thì trước tiên cứ để hai người gặp mặt đi.” “Vâng.” Hầu Gia Cần rất nhanh đã nhận được ngọc bội mà Tô Ngọc gửi đến.

Nhìn thấy ngọc bội được mang đến, ánh mắt Hầu Gia Cần đột nhiên trở nên lạnh lẽo, đây là… Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng, hóa ra là thật.

Đây không phải đồ giả, đây thật sự là gia truyền bảo vật của nhà họ Hầu.

Nhưng cái này không phải nên ở trên người con trai hắn sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

“Đi học viện xem Thiếu gia đang ở đâu.” Nửa canh giờ sau, người đi ra ngoài vội vã chạy về, gấp gáp nói: “Gia chủ không hay rồi, Thiếu gia phát sinh tranh chấp với con trai lớn của Huyền Chủ, bị cậu ta đánh một trận rồi bị người ta dẫn về rồi.” Hầu Gia Cần nhíu mày: “Bọn chúng tại sao lại đánh nhau?” Người phía dưới lập tức có chút do dự, không biết có nên tiếp tục nói ra không.

“Nói.” “Thiếu gia đã nói chuyện đứa trẻ đó trúng độc trước mặt Tô Tử Tiêu, hơn nữa còn rất khoe khoang, nên bị Tô Tử Tiêu đánh một trận.” Những người đi điều tra tin tức, sau khi biết chuyện này đều muốn bổ não Thiếu gia ra xem bên trong chứa những gì.

Hầu Gia Cần nghe lời thuộc hạ nói, cả người đều trợn tròn mắt.

Lại còn có chuyện như vậy sao?

“Tôi đã dặn hắn ta cái gì cũng không được nói, giả vờ như không biết gì cả, hắn ta coi lời tôi nói như gió thoảng bên tai sao?” “Gia chủ, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, hiện tại Thiếu gia đã rơi vào tay Tô Ngọc, có thể khẳng định anh ta đã biết hết mọi chuyện rồi." Nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng người gặp xui xẻo chỉ có thể là bọn họ mà thôi.

"Tô Ngọc là Vương gia, thân phận con trai anh ta cũng rất cao quý, không những vậy anh ta còn rất được Hoàng thượng yêu thích, chuyện này nếu để Hoàng thượng biết được, khẳng định sẽ mang lại phiền phức không đáng có cho nhà họ Hầu." Hầu Gia Cần đương nhiên biết kết quả này, chính vì biết kết quả này nên trong lòng mới phiền não như vậy.

"Bên kia rốt cuộc muốn làm gì?

Vội vàng để chúng ta ra tay như vậy." Vốn dĩ không định ra tay nhanh đến thế, kết quả lại biến thành như vậy.

Nếu chuyện này Tô Ngọc không biết gì thì còn tốt, nhưng bây giờ Tô Ngọc cái gì cũng biết không nói, còn bắt giữ đứa con độc nhất của hắn ta.

Bảo hắn ta từ bỏ thì hắn ta không làm được, nhưng nếu không từ bỏ mà đi tìm Tô Ngọc thì chính là tự chui đầu vào lưới.

Nhất thời Hầu Gia Cần rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan.

"Gia chủ, dù nói thế nào đi nữa, Thiếu gia chúng ta cũng không thể từ bỏ." Dù sao cũng là người thừa kế duy nhất của nhà họ Hầu.

Hầu Gia Cần đương nhiên biết không thể từ bỏ con trai, nhưng vấn đề bây giờ không phải nói là có thể làm được.

"Gia chủ, nếu Tô Ngọc thực sự muốn ra tay với nhà họ Hầu, ông dù không đi cũng vô dụng thôi." Mạng lưới tình báo trong tay Tô Ngọc còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng.

Năm đó trực tiếp thu thập nhà họ Tạ, còn có Trấn Bắc Vương, bọn họ thậm chí còn không có thời gian phản ứng, người đã bại trong tay Tô Ngọc.

“Anh ta có thể gửi ngọc bội về thì có thể thấy chuyện nhà họ Hầu anh ta đã biết hết rồi.” Hầu Gia Cần trầm mặc không nói gì, nhưng chính sự trầm mặc như vậy khiến thị vệ bên cạnh có chút lo lắng.

“Đi Tạ Gia Thôn.” Khi thị vệ định mở miệng, Hầu Gia Cần nói.

“Vâng.” Hầu Gia Cần dẫn người đi Tạ Gia Thôn.

Đứng trước cửa nhà Tô Ngọc, vậy mà không dám gõ cửa đi vào.

Khi Hầu Gia Cần đang suy nghĩ có nên gõ cửa không thì cửa đột nhiên từ bên trong mở ra.

Nhìn cánh cửa mở ra Hầu Gia Cần biết đây là cửa mở cho hắn ta.

Dẫn người đi vào, vừa qua đã nhìn thấy đứa trẻ kia đang ngồi bên cạnh Tô Ngọc, trên mặt không có một chút dấu hiệu trúng độc nào.

Lông mày khẽ nhíu lại, chẳng lẽ đứa trẻ này không trúng độc?

Nhưng không phải chứ, nếu không trúng độc Tô Ngọc cũng sẽ không trực tiếp bắt giữ con trai hắn ta.

“Tham kiến Ngọc Vương.” Tô Ngọc như không nghe thấy lời Hầu Gia Cần, khẽ nói gì đó với Tiểu Bảo.

Hầu Gia Cần nhìn Tô Ngọc, chuẩn bị từ trên đất đứng dậy: “Vương gia…” Nguyên Bảo đột nhiên xuất hiện phía sau Hầu Gia Cần, khi hắn ta chưa kịp phản ứng đã bị một cước đá vào khoeo chân: “Thiếu gia nhà tôi chưa cho phép ông đứng dậy thì cứ quỳ cho đàng hoàng.” Hầu Gia Cần âm ngoan nhìn Nguyên Bảo bên cạnh, đã rất lâu không ai dám nói chuyện với hắn ta như vậy.

Nguyên Bảo lạnh nhạt nhìn lại, hoàn toàn không để ánh mắt của Hầu Gia Cần vào trong mắt.

“Hầu Gia Cần, gan các người lớn thật đấy.” Tô Ngọc dường như cuối cùng cũng nhìn thấy sự tồn tại của Hầu Gia Cần, bình tĩnh và tùy ý mở miệng.

“Từ gián điệp của Lỗ quốc, phát triển đến mức này ở Huyền quốc, tôi đúng là nên vỗ tay khen ngợi các người.” Tô Ngọc vỗ tay nói.

Nếu khi đến Hầu Gia Cần còn mang theo chút may mắn, vậy thì bây giờ tất cả may mắn đều đã tan biến.

“Anh biết bao nhiêu?” “Chuyện Bản Vương muốn điều tra thì không có chuyện nào không điều tra ra.” “Nếu các người không hạ độc con trai tôi, tôi thực sự lười để ý đến các người, nhưng các người cố tình không biết tốt xấu, lại dám động vào con trai tôi.” Ánh mắt Tô Ngọc đầy sát khí.

Tiểu Bảo đối với anh mà nói là một sự tồn tại vô cùng đặc biệt.

Bọn họ dám động vào Tiểu Bảo thì phải trả giá đắt.

“Nguyên Bảo, thông báo xuống dưới, nhà họ Hầu không có tồn tại nữa.

Tìm được chứng cứ thông đồng với giặc phản quốc của nhà họ Hầu, sau đó đưa những người liên quan đến kinh thành, giao cho Hoàng huynh xử lý.

Còn về tài sản của nhà họ Hầu thì tịch thu rồi gửi đến kinh thành.” Chỉ bằng hai câu nói đơn giản, Tô Ngọc đã sắp xếp vận mệnh của nhà họ Hầu một cách nhẹ nhàng.

“Tô Ngọc, anh…” Ngẩng mắt nhìn Hầu Gia Cần: “Tôi từ trước đến nay không phải là người tốt đẹp gì.

Huyền quốc là nơi tôi phải bảo vệ, ai dám gây sự ở Huyền quốc, tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho các người.” Huyền quốc là nơi anh thề sẽ bảo vệ, bất kể là Tề Minh trước kia hay Lỗ quốc bây giờ, phàm là kẻ nào muốn gây phiền phức cho Huyền quốc, anh sẽ không bỏ sót một kẻ nào.

Phía Lỗ quốc tạm thời không có cách nào ra tay, anh tự nhiên sẽ không phá vỡ sự bình yên của đại lục vào lúc này, nhưng những gián điệp mà bọn họ cài cắm ở Huyền quốc, anh sẽ không thiếu một ai, lôi ra và tiêu diệt tất cả.

“Thông báo cho Lâu Mãn Thanh điều tra gián điệp của Lỗ quốc ở Huyền quốc, sau đó đưa danh sách cho tôi.” Vốn dĩ không muốn ra tay nhanh như vậy, ai ngờ những người này lại tự cho mình là ghê gớm.

Dám còn gây phiền phức cho anh.

Chương 827

“Nếu anh không muốn cứu con trai mình thì cứ tiếp tục đi.” Hầu Gia Cần đột nhiên nói.

“Chẳng qua chỉ là hai loại độc dược thôi, lẽ nào Bản Vương không có cách nào sao?” Tô Ngọc khinh thường cười ra tiếng.

“Hàn độc không phải dễ giải như vậy đâu, Ngọc Vương vẫn là đừng nên tự đại thì hơn, tránh để đến lúc đó con trai bảo bối của anh sẽ không còn.” Hầu Gia Cần nhìn Tô Ngọc trên mặt mang theo nụ cười.

“Để Bạch Khởi bọn họ qua đây.” Rất nhanh Bạch Khởi ba người liền qua đây, Hầu Gia Cần nhìn trong số đó hai người luôn cảm thấy có chút quen thuộc, hình như đã gặp ở đâu đó rồi.

“Các người là ai?” “Ngọc ca ca, anh gọi chúng tôi qua đây có chuyện gì sao?” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi.

“Có người hoài nghi thực lực của các cậu.” “Cảm thấy các cậu không có cách nào giải được hàn độc của Tiểu Bảo, muốn dùng cái này để uy hiếp tôi đấy.” Mấy người khác đều còn ổn, nhưng Nam Kiều nghe những lời như vậy thì hoàn toàn tức giận rồi.

“Dám hạ độc Tiểu Bảo, còn muốn uy hiếp Ngọc ca ca của tôi, ông đúng là đang tìm chết.” Nam Kiều trực tiếp ra tay với hắn ta.

Hầu Gia Cần dù thế nào cũng không ngờ người Tô Ngọc gọi đến, nói ra tay là ra tay.

“Tôi có thể đưa giải dược cho các người, chỉ cần Ngọc Vương đồng ý một yêu cầu tôi liền có thể dâng giải dược lên.” Hầu Gia Cần nhịn đau nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Hầu Gia Cần lập tức có hứng thú: "Ồ?

Cậu thử nói xem, cậu có yêu cầu gì." "Tôi cũng không có yêu cầu gì quá lớn, tôi chỉ cần một trăm vạn cân giống cây trồng năng suất cao." Hầu Gia Cần nhìn Tô Ngọc hét giá trên trời nói.

Mặt Nam Kiều trong nháy mắt tối sầm: "Một trăm vạn cân giống cây trồng năng suất cao mà còn không có yêu cầu gì quá lớn sao?" "Nam Kiều, lấy mấy thứ đồ chơi nhỏ trong tay cậu tặng cho Hầu Gia Cần chơi đi, chắc hẳn hắn ta sẽ thích đấy." Nam Kiều nhìn Hầu Gia Cần âm trầm mở miệng: "Cái này được đấy, trong tay tôi có nhiều thứ đồ chơi vui lắm, không biết ông muốn loại nào?" "Có cái nào có thể khiến người ta như đang ở giữa băng và lửa không?" Vạn Cổ đột nhiên hỏi.

Nam Kiều hắc hắc một tiếng cười: "Đừng nói là tôi thật sự có, đây là cổ trùng tôi vừa nuôi chưa được bao lâu, không ngờ nhanh như vậy đã dùng đến rồi, nhưng dùng trên người loại người như vậy, khiến tôi có chút không vui a." Mặc dù nói là như vậy, nhưng tốc độ ra tay của Nam Kiều vô cùng nhanh.

Trong nháy mắt đã đưa cổ trùng vào người Hầu Gia Cần.

Đợi cổ trùng hoàn toàn chui vào, Nam Kiều cầm một chiếc chuông nhỏ khẽ lắc.

"A…" Hầu Gia Cần thét lên thảm thiết.

Trong khoảnh khắc này, cơ thể hắn ta dường như một bên bị lửa lớn thiêu đốt, một bên lại như đang ở trong băng thiên tuyết địa.

Vạn Cổ nhìn dáng vẻ này của Hầu Gia Cần trong mắt mang theo chút tò mò: "Cũng khá thú vị." "Anh muốn học không?

Tôi có thể dạy anh đó, đợi tôi và Ngọc ca ca từ Nam Cương trở về thì có thể dạy anh cách nuôi cổ trùng." Nam Kiều hai mắt sáng rỡ nhìn

Vạn Cổ hỏi.

Vạn Cổ gật đầu: “Được, vậy sau này làm phiền cậu dạy tôi rồi.” “Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi đi.” Cậu ta thật sự rất muốn xem Vạn Cổ y độc song tuyệt có thiên phú này không.

“Trước đây tôi vốn dĩ muốn dạy Bạch Khởi, kết quả cậu ta cái gì cũng không biết.” Nghĩ đến thiên phú của Bạch Khởi trong việc nuôi cổ trùng, Nam Kiều không khỏi chê bai.

Bạch Khởi khẽ ho một tiếng, mặc dù có chút bất mãn, nhưng không phủ nhận Nam Kiều nói rất đúng.

Cậu ấy thực sự không có thiên phú.

“Thử thì biết thôi.” Về phương diện này cậu ấy rất hứng thú.

Trước đây xem Nam Kiều dạy hai tiểu đệ tử kia, cậu ấy càng hứng thú hơn.

Bây giờ Nam Kiều chủ động đề nghị dạy cậu ấy, cậu ấy đương nhiên vui mừng.

Tô Ngọc nhìn mấy người nói chuyện như không có ai ở đây, trong mắt mang theo sự bất lực: “Người ta đang đau không muốn sống mà các cậu còn ở đây nhàn rỗi nói chuyện, như vậy có thích hợp không?” Nam Kiều gật đầu: “Đây là do hắn ta tự tìm, chọc ai không chọc, cố tình chọc Tiểu Bảo, tôi không thu thập hắn ta thì đã là may mắn lắm rồi.” Chỉ hạ cho hắn ta một loại cổ trùng đã là quá nhẹ nhàng cho hắn ta rồi.

Tô Ngọc lập tức bất lực, Nam Kiều là một trong số những người cưng chiều Tiểu Bảo nhất.

Nhìn thấy Tiểu Bảo trúng độc tự nhiên cậu ta là người tức giận nhất, bây giờ kẻ chủ mưu còn ở đây, không trực tiếp giết chết đã là kiềm chế rất nhiều rồi.

La Hậu nhìn người đang không ngừng lăn lộn trên đất, nơi hắn ta lăn qua một là bị cháy xém, hai là nổi lên một lớp băng mỏng.

“Nam Kiều, độc cổ này phát tác bao lâu?” “Tôi muốn nó phát tác bao lâu thì có bấy lâu, con trai hắn ta không phải nói muốn xem Tiểu Bảo bị lạnh cóng đến cứng ngắc sao?

Tiểu Bảo thì không thể rồi, vậy thì để cha ruột hắn ta thử một chút, có lẽ sau này còn có thể đưa người qua xem cha hắn ta đau đớn không muốn sống như thế nào.” “Hoặc là để Vạn Cổ và Bạch Khởi làm ra hàn độc, cho Hầu Thế Kiệt ăn.” Nam Kiều dùng giọng điệu đơn thuần ngoan ngoãn nói ra những lời tàn nhẫn nhất.

Đối với việc này Tô Ngọc cũng không ngăn cản, Nam Kiều thấy vậy cười không có ý tốt: “Ngọc ca ca đồng ý rồi kìa.” Trong mắt Nam Kiều, chỉ cần Tô Ngọc không từ chối, thì chính là đồng ý rồi.

Nam Kiều nhìn Bạch Khởi và Vạn Cổ: “Hai người có thể làm ra hàn độc không?

Như vậy có thể để Hầu Thế Kiệt tự mình thể nghiệm một chút, đây là một loại cảm giác như thế nào.” Không phải muốn biết sau khi hàn độc phát tác sẽ như thế nào sao?

Vậy thì để hắn ta đến tự mình trải nghiệm thật kỹ lưỡng một chút.

Trải nghiệm xong chắc sẽ vui vẻ rồi chứ?

“Đơn giản.” Đối với Vạn Cổ mà nói, nói đến hàn độc loại độc dược này thì không có gì đơn giản hơn.

Muốn làm ra cũng vô cùng dễ dàng.

Hầu Gia Cần ngẩng đầu nhìn Vạn Cổ, nhẫn nhịn nỗi đau độc cổ phát tác hỏi: “Anh là ai?” Một câu nói đơn giản đối với Hầu Gia Cần lại khó khăn như vậy.

“Hình Khiên.” Vạn Cổ cúi đầu nhìn người trên đất, vô tình nói ra một cái tên.

Hai chữ Hình Khiên khiến Hầu Gia Cần hoàn toàn ngây người.

Tuyệt đối không ngờ đệ tử nhỏ nhất của Thần y lại ở bên cạnh Tô Ngọc?

“Tại sao lại giúp anh ta?” Hình Khiên là người mà rất nhiều thế lực đều muốn có được.

Nhưng từ mấy năm trước cậu ta đã biến mất rồi.

Không ai biết cậu ta rốt cuộc đã đi đâu.

Có người thậm chí còn nói cậu ta đã chết.

Mà là tự mình thử độc tự mình bị độc chết.

Bây giờ nhìn thấy Hình Khiên lành lặn đứng trước mặt mình, Hầu Gia Cần liền biết chuyện này không đơn giản như vậy.

“Liên quan gì đến ông?” Cậu ấy tại sao lại đi theo Tô Ngọc, những chuyện này còn cần phải nói với hắn ta sao?

“Anh…” “Nam Kiều, xem ra độc cổ của cậu ít nhiều vẫn có chút vấn đề đấy, nếu không hắn ta sao lại ra nông nỗi này?” Độc cổ phát tác vậy mà còn có thể nói chuyện, cái này có chút vấn đề rồi.

“Anh có thể hoài nghi tôi, nhưng không thể hoài nghi bảo bối trùng tử của tôi.” Nam Kiều bất mãn nhìn Bạch Khởi nói.

Bạch Khởi cúi đầu nhìn người trên đất, bĩu môi: “Vậy cậu nói cho tôi biết đây là sao.” “Chẳng qua chỉ là gắng gượng thôi, anh thật sự cho rằng hắn ta có thể chịu đựng được như vậy sao?” Nam Kiều bĩu môi nói.

Từ biểu cảm của người này có thể nhìn ra là đang gắng sức đến cùng cực.

Cố gắng chịu đựng cũng vô ích, bây giờ chịu đựng thế nào, sau này sẽ phản phệ lại hắn ta như thế đó.

Bạch Khởi cẩn thận đánh giá Hầu Gia Cần, quả thật là như vậy không sai.

Chương 828

Đồng tình nhìn hắn ta một cái: “Cổ trùng của Nam Kiều còn lợi hại hơn Vương Nam Cương nhiều.” Một câu nói khiến Hầu Gia Cần trong nháy mắt nhớ ra tại sao Nam Kiều lại quen thuộc đến vậy.

Người này lại là Tiểu Vương gia Nam Cương, hắn ta đã gặp người này mấy năm trước rồi.

Nam Kiều lúc đó không phải là như bây giờ.

Lúc đó cậu ta toàn thân mang theo vẻ âm u, không coi ai ra gì.

Mới có bao lâu?

Không ngờ cậu ta lại biến thành dáng vẻ này.

Nam Kiều như vậy trông thật sự quá ngoan ngoãn, giống như một đứa trẻ nhà bên.

Chỉ có những người thật sự biết Nam Kiều mới biết cậu ta rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

“Tiểu Vương gia Nam Cương, đệ tử thần y.” Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều, Nam Kiều mặc dù bất mãn nhưng vẫn để cổ trùng yên tĩnh lại.

Nhìn thấy cổ trùng yên tĩnh lại, sắc mặt Hầu Gia Cần dần dần khôi phục.

“Tô Ngọc, rốt cuộc anh có vận khí thế nào?

Lại có thể khiến những người này đi theo bên cạnh anh?” Lạc Diễm thì hắn ta biết, Bạch Khởi La Hậu thì hắn ta cũng biết.

Mỗi người đơn độc thả ra đều là những người khiến người ta kính sợ.

Kết quả những người được gọi là kẻ điên này, từng người từng người một lại nghe lời Tô Ngọc như vậy.

“Các người vốn dĩ nên có tất cả những điều tốt đẹp hơn, lại lựa chọn giúp đỡ Tô Ngọc.” Hầu Gia Cần nhìn Bạch Khởi bọn họ thất vọng nói.

Bạch Khởi mấy người bĩu môi, không nói gì.

Những điều tốt đẹp hơn?

Những người đó sẽ đối xử với họ tốt như Ngọc ca sao?

Bắt đầu từ khi đi theo Ngọc ca, họ mỗi ngày đều sống cuộc sống mình muốn.

Ở bên cạnh Ngọc ca không ai sẽ dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn họ.

Chung sống cũng rất vui vẻ.

Nếu đến chỗ người khác, họ còn có được đãi ngộ như vậy không?

Đáp án là phủ định.

Năng lực của họ, xuất thân của họ, định sẵn họ không có cách nào chung sống hòa thuận với người khác.

Chỉ có không khí trong nhà họ Tô mới có thể khiến họ sống vui vẻ như vậy.

“Đúng là tên vô tri.” La Hậu nhìn Hầu Gia Cần khinh thường cười ra tiếng.

“Những tên ngốc đó cũng xứng để chúng ta cống hiến sao?” Nếu là người khác họ sẽ trực tiếp giết chết người đó, họ là những kẻ điên, kẻ điên là không có lý lẽ gì để nói.

Những người như họ chỉ ở trước mặt Ngọc ca mới thu lại toàn thân gai góc, còn những người khác thế nào thì liên quan gì đến họ?

“Lỗ quốc mới là nơi tốt nhất để các người trở về, đặc biệt là Lạc Diễm, cậu vốn dĩ là người Lỗ quốc.” Thân là người Lỗ quốc lại đi giúp Vương gia của Huyền quốc, nói lớn ra thì đây chính là Lạc Diễm phản quốc rồi.

Nếu nói Lạc Diễm ghét nhất điều gì, thì đó nhất định là có người trước mặt cậu ta nói lý lẽ.

Đặc biệt là nói cậu ta là người Lỗ quốc, thì nên cống hiến cho Lỗ quốc.

Một chân đạp lên ngực Hầu Gia Cần, Lạc Diễm lạnh lùng nhìn dáng vẻ này của hắn ta, khinh thường cười: “Cậu thật sự khiến tôi thất vọng mà.” “Ông lẽ nào không biết tôi và Lỗ quốc có thù sao?

Lỗ quốc sống chết thế nào thì liên quan gì đến tôi?” Hầu Gia Cần nhẫn nhịn đau đớn nhìn vẻ mặt bình tĩnh này của Lạc Diễm.

Lạc Diễm như vậy yên tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy đáng sợ.

“Lạc Diễm, đừng giết người, chúng ta giữ lại còn có ích đấy.” Tô Ngọc vào lúc này đột nhiên nói.

Lạc Diễm nhíu mày, nhìn người trên đất: “Ngọc ca, người này giữ lại còn có ích gì?” “Tự nhiên là dùng để cảnh cáo Lỗ quốc.” Tô Ngọc cười nói.

Nụ cười của Tô Ngọc là thứ mà Nam Kiều bọn họ thích nhất, nhưng nụ cười này đối với Hầu Gia Cần mà nói, chính là nụ cười đoạt hồn đoạt mạng.

“Thiếu gia, anh có tính toán đưa Hầu Gia Cần về Lỗ quốc sao?” Nguyên Bảo bên cạnh tò mò hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Rời xa Lỗ quốc nhiều năm như vậy, chắc hẳn cậu cũng rất muốn trở về Lỗ quốc rồi.

Yên tâm, sau này tôi sẽ cho người đưa cả nhà các người về đó.” Đã đưa tay ra dài như vậy, thì phải chuẩn bị tinh thần bị chặt cụt đi.

Anh từ trước đến nay không phải là người đại thiện nhân gì, cũng không biết cái gì gọi là lấy ơn báo oán.

Anh chỉ biết kẻ nào dám đến gây sự, thì phải trực tiếp ném trả về.

“Cách này hay đấy.” “Doãn Phàm bọn họ gần đây còn qua lại giữa Huyền quốc và Lỗ quốc.

Doãn Phàm bọn họ lần này trở về thì bảo cậu ta đến tìm tôi.” “Vâng, Thiếu gia.” Tô Ngọc liếc nhìn Hầu Thế Kiệt trên đất, trên mặt không có biểu cảm dư thừa.

“Tôi đi trước đây, còn về chuyện hàn độc, cho hắn ta một phần nữa đi.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Nam Kiều ngây người một chút, sau đó vô cùng phấn khích cười lớn: “Quả nhiên Ngọc ca ca mới là người ghi thù và bao che khuyết điểm nhất.” Tiểu Bảo là con trai bảo bối của Ngọc ca ca, Tiểu Bảo trúng độc, đối mặt với kẻ chủ mưu sao có thể không có chút phản ứng nào chứ?

Hóa ra là đợi ở đây.

Đột nhiên Nam Kiều dường như nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn người bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Tôi có phải bị Ngọc ca ca gài bẫy rồi không?” Bạch Khởi liếc nhìn Nam Kiều, quả nhiên đến bên cạnh Ngọc ca xong Nam Kiều đều biến thành ngốc nghếch rồi.

“Chuyện hiển nhiên như vậy mà còn phải hỏi sao?” Bạch Khởi liếc mắt nhìn La Hậu: “Bạch Khởi, cậu nhìn cái gì mà ghê vậy?

Cậu có muốn đánh nhau không?" "Đánh nhau ư?

Đó là chuyện của bọn thô lỗ, tôi mới không làm.

Tôi thấy mấy người là đang ghen tị với tôi đó." Nghe lời này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn lên Bạch Khởi.

"Bạch Khởi, cậu có ý kiến à?" Vạn Cổ nhìn Bạch Khởi hỏi.

La Hậu, người thích dùng vũ lực giải quyết vấn đề nhất, cũng nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi đã nói chúng ta là bọn thô lỗ rồi, vậy chúng ta hãy cùng giao lưu tình cảm một chút nhé." Khóe miệng Bạch Khởi giật giật nhìn La Hậu, dứt khoát lắc đầu: "Thôi đi, tôi không hề nghĩ đến việc giao lưu tình cảm với cậu đâu." Võ công của La Hậu là giỏi nhất trong bốn người họ, anh ta quanh năm ngâm mình trong phòng thuốc, căn bản không phải đối thủ của La Hậu.

So tài với anh ta, đó hoàn toàn là tự tìm ngược đãi, chuyện ngu xuẩn như vậy anh ta mới không làm.

"Phản đối vô hiệu." Nói rồi, anh ta dẫn người rời đi đến sân luyện võ bên ngoài.

Chương 829

“Vạn Cổ, người này giao cho cậu đó, chúng ta đi xem náo nhiệt đây.” Lạc Diễm nhìn Vạn Cổ: “Cậu vất vả rồi.” Nói xong, cả hai đều đi mất, chỉ còn lại Vạn Cổ và Nguyên Bảo đứng đó nhìn nhau trân trân.

“Bọn họ đúng là...” Vạn Cổ không nói gì, chỉ kéo người đi, không cho anh ta cơ hội nói chuyện.

“Anh định đưa người đi đâu?” “Đi chơi với con trai anh ta.” Nhìn Vạn Cổ không ngoảnh đầu lại mà rời đi, Nguyên Bảo cân nhắc một lát rồi cũng chuẩn bị đi xem náo nhiệt.

Khi đến sân luyện võ, Bạch Khởi đang bị La Hậu đuổi đánh.

Bạch Khởi vừa chạy vừa tìm Tô Ngọc, thấy Tô Ngọc xong thì lập tức trốn ra phía sau anh: “Ngọc ca, cứu mạng!” Tô Ngọc nhìn La Hậu: “Hai đứa các cậu chỉ biết nghịch ngợm.” La Hậu hoàn toàn không thừa nhận hai người họ đang nghịch ngợm: “Ngọc ca, chúng em đang so tài mà.” Nam Kiều và những người bên cạnh đều rất đồng tình gật đầu: “Ngọc ca ca, là Bạch Khởi đề xuất muốn so tài với La Hậu đó.” “Đúng vậy, chuyện này không liên quan gì đến La Hậu cả, là Bạch Khởi tự tìm đến mà.” Bạch Khởi hoàn toàn ngây người, đây là thù oán gì vậy chứ, bọn họ lại có thể nói ra loại lời nói mà quỷ cũng không tin được.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Bạch Khởi phía sau: “Cậu nói sao?” “Ngọc ca, chuyện này không liên quan đến tôi mà, tôi một chút cũng không muốn giao lưu tình cảm với bọn họ.” Bạch Khởi nói với vẻ mặt muốn khóc không ra nước mắt.

Tô Ngọc trong mắt mang ý cười, có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Đúng là một đám hoạt bát.

“La Hậu, ra tay nhẹ chút thôi, dù gì cũng là người nhà.” Mấy người họ thường xuyên đùa giỡn như vậy, đôi khi Tô Ngọc cũng đứng cạnh xem náo nhiệt.

Bạch Khởi hoàn toàn ngây người: “Ngọc ca, anh lại không quản tôi nữa rồi!” Tô Ngọc trong mắt mang ý cười: “Để La Hậu giúp cậu luyện võ, như vậy chẳng phải rất tốt sao?” “Đến đây rồi, cậu đã bao lâu không luyện võ rồi?” Nam Kiều gật đầu đồng tình: “Bạch Khởi, cậu lười biếng rồi đó.” Bạch Khởi tức đến không chịu được, trừng mắt nhìn Nam Kiều một cái, không khí tốt lành nữa mà nói: “Nam Kiều, cậu im miệng đi!” “Ngày nào chúng tôi cũng so tài, chỉ có cậu là không có, cậu còn dám nói nữa à?” “Tôi là đại phu, không cần võ lực cao như vậy cũng được.” Bạch Khởi không phục nói.

Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi bất đắc dĩ lắc đầu: “Bạch Khởi, bất kể lúc nào cũng đừng giao tính mạng của mình vào tay người khác, đó là hành vi vô cùng ngu xuẩn.” “Bây giờ tôi luôn ở bên Ngọc ca, còn có Nam Kiều và bọn họ ở bên cạnh, tôi dù yếu một chút cũng không sợ.” Bạch Khởi nói thẳng.

Sự tin tưởng của anh ta đối với Tô Ngọc và mấy người kia khiến Tô Ngọc ngẩn ra một lát.

Nhất thời càng không biết nên nói gì cho phải.

“Bạch Khởi, cậu như vậy rất dễ khiến người khác hiểu lầm đó, cậu biết không?” “Ngọc ca?” “Không sao.” La Hậu thấy Tô Ngọc đứng bên cạnh xem họ nháo, đột nhiên ra tay với Bạch Khởi.

Bạch Khởi vội vàng tránh đi: “La Hậu, cậu chết chắc rồi!” Lúc này, Lạc Diễm và Nam Kiều cũng tham gia vào, một chọi một lập tức biến thành hỗn chiến.

Tiểu Bảo nghe thấy họ đang đánh nhau thì vui vẻ chạy đến xem.

Thấy họ đánh nhau hăng say như vậy, cậu bé cảm thấy rất thú vị.

“Cha, chú Nam Kiều và các chú ấy thường xuyên như vậy sao?” “Ừ.” “Như vậy cũng rất tốt, có thể cùng bạn bè đùa giỡn.” Tiểu Bảo nhìn họ đột nhiên mở miệng nói.

Dù bao nhiêu tuổi mà vẫn có thể cùng bạn bè ồn ào như vậy cũng không tệ.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo đứng bên cạnh mình, đưa tay vỗ vỗ vai cậu bé: “Con cũng sẽ có những người chí đồng đạo hợp với mình.” “Cha, con cũng tin như vậy.” Nhìn khuôn mặt hơi tái nhợt của Tiểu Bảo, Tô Ngọc ngồi xổm xuống nhìn cậu bé: “Sao vậy?” Khi tay chạm vào mặt Tiểu Bảo, sắc mặt Tô Ngọc thay đổi: “Nam Kiều, Bạch Khởi, mau lại đây!” Nghe thấy tiếng của Tô Ngọc, Nam Kiều và Bạch Khởi đồng thời rời khỏi vòng chiến: “Ngọc ca ca, có chuyện gì vậy?” “Tiểu Bảo hình như độc phát rồi.” Vừa rồi anh chạm vào mặt Tiểu Bảo, lạnh quá, giống hệt lúc Tiểu Bảo bị hàn độc phát tác trước kia.

Nam Kiều cau mày: “Không thể nào.” “Bạch Khởi, cậu mau xem cho Tiểu Bảo đi, rốt cuộc là chuyện gì vậy.” Nam Kiều vội vàng nói với Bạch Khởi.

Bạch Khởi đưa tay bắt mạch cho Tiểu Bảo, trong lúc bắt mạch thì Vạn Cổ đã đi đến.

“Vạn Cổ, cậu đến xem đi.” Vạn Cổ đi qua bắt mạch cho Tiểu Bảo xong, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi: “Sao lại thế này?” “Vạn Cổ, có chuyện gì vậy?” “Cổ trùng của Nam Kiều chỉ có thể áp chế hàn độc này nhiều nhất là nửa năm.” Sắc mặt Nam Kiều lập tức lạnh đi: “Vậy chúng ta phải nhanh chóng đi Nam Cương.” Ban đầu họ định sau khi xử lý xong Hầu gia mới đi, ai ngờ cơ thể Tiểu Bảo lại xảy ra biến hóa.

“Nguyên Bảo, cậu ở lại đây giúp Tiểu Hòa, Hầu gia một người cũng không được bỏ qua.

Cần tiêm hàn độc vào Hầu Thế Kiệt và Hầu gia rồi cho người đưa chúng về Lỗ quốc, người của ai thì đưa về đó.” Tô Ngọc nhanh chóng sắp xếp mọi việc xong, đưa tay bế Tiểu Bảo lên.

“Nam Kiều, cậu đi chuẩn bị đi, sáng sớm mai chúng ta sẽ đi.” “Được.” “Ngọc ca, ở đây có chúng em trông chừng, anh yên tâm, chúng em sẽ không để xảy ra bất kỳ vấn đề nào đâu.” “Ừ.” Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đi tìm Vương Cẩn Hòa, từ sau khi Tiểu Bảo trúng độc, Vương Cẩn Hòa ngày nào cũng bận rộn, cô phải giúp Huyền Phỉ Nhiên cùng đối phó Lỗ quốc, rất nhiều chuyện đã bắt đầu.

Thấy Tô Ngọc bế Tiểu Bảo đi đến, Vương Cẩn Hòa vội vàng đứng dậy: “Tiểu Bảo lúc nãy ở chỗ em một lúc rồi nói muốn đi tìm anh, sao vậy?” “Tiểu Hòa, ngày mai anh và Nam Kiều đi Nam Cương.” Biểu cảm trên mặt Vương Cẩn Hòa lập tức thay đổi: “Đã xảy ra chuyện gì?” “Vạn Cổ nói hàn độc này không biết vì sao lại xảy ra biến hóa, cổ trùng của Nam Kiều chỉ có thể áp chế được nửa năm, chúng ta phải nhanh chóng mang Xích Hỏa Liên về, những dược liệu khác có Hoàng Kỳ và bọn họ giúp đỡ.” “Em muốn hạt giống.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc.

“Anh sẽ nhờ Hoàng Kỳ tìm xem có hạt giống không, nếu có sẽ mang đến cho em, nếu không tìm được hạt giống, chúng ta chỉ có thể tìm dược liệu.” Có những dược liệu rất khó tìm, nếu tìm được hạt giống đối với họ cũng là chuyện tốt.

Linh tuyền thủy trong tay Tiểu Hòa có thể khiến dược liệu phát triển tốt nhất trong thời gian ngắn nhất.

“Được.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo sắc mặt tái nhợt, trong mắt tràn đầy đau lòng.

Từ khi cô nhìn thấy Tiểu Bảo đến nay đã ba năm rồi, chưa bao giờ thấy Tiểu Bảo suy sụp tinh thần như vậy.

Cô đi đến đứng trước mặt Tô Ngọc, đưa tay vuốt ve mặt Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo phải nhanh chóng khỏe lại nha con.” Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Mẹ đừng lo lắng, con không sao đâu.” Dù cơ thể có khó chịu đến mấy, Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa lo lắng cho mình thì vẫn vô thức an ủi.

Vương Cẩn Hòa nở một nụ cười không hẳn là cười, Tiểu Bảo ra nông nỗi này, sao cô có thể không lo lắng chứ?

“Tiểu Bảo...” “Mẹ, chú Vạn Cổ và các chú ấy đều rất lợi hại, có các chú ấy ở đây, con nhất định sẽ không sao đâu.” Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa cố gắng nặn ra một nụ cười: “Đúng vậy, Vạn Cổ và bọn họ đều rất lợi hại, có bọn họ ở đây, Tiểu Bảo nhất định sẽ không sao đâu.” Vương Cẩn Hòa nói lời này không biết là đang an ủi chính mình hay an ủi Tiểu Bảo nữa.

“Tiểu Hòa, đưa Tiểu Bảo về phòng nghỉ ngơi một lát đi.” “Được.” Hai người ở trong phòng bầu bạn với Tiểu Bảo, đợi Tiểu Bảo ngủ rồi mới cùng nhau đi ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc cùng anh ngắm nhìn vẻ đẹp rực rỡ trong vườn hoa.

“Tô Ngọc, anh thấy nơi này thế nào?” Tô Ngọc nhìn xung quanh một cái: “Nhà của chúng ta đương nhiên là tốt nhất rồi.” “Đúng vậy, nhưng tại sao lại có những người không biết điều như vậy, cứ luôn muốn đến gây rắc rối cho chúng ta chứ?” Tô Ngọc ngẩn ra một lát, sau đó bật cười: “Đã dám đến gây rắc rối cho chúng ta, đương nhiên phải trả cái giá xứng đáng.” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Hầu gia sẽ không được tha, Lỗ quốc cũng sẽ không được tha.” “Cái lý do bọn họ bảo Hầu gia đối phó Tiểu Bảo rõ như ban ngày, chúng ta cũng không phải ngu không thể cứu chữa.

Những người này sao lại nghĩ rằng chúng ta nhất định sẽ quỳ xuống cầu xin họ tha cho Tiểu Bảo chứ?” Vương Cẩn Hòa thản nhiên mở miệng.

“Chắc là họ nghĩ chúng ta không có cách nào với độc trong tay họ, muốn giữ mạng con trai thì đương nhiên chỉ có thể đi cầu xin họ.” Tô Ngọc hiểu ý Vương Cẩn Hòa, nghe Vương Cẩn Hòa chê bai người khác, nhịn không được bật cười.

Chỉ cần có thể đạt được thứ trong tay họ, có thể khiến họ giúp đỡ thì mọi biện pháp đều có thể dùng, chỉ là ra tay với một đứa trẻ, đối với họ mà nói đó là một chuyện rất nhỏ.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa dần trở nên lạnh lẽo, nhìn Tô Ngọc bên cạnh, tâm trạng vô cùng không tốt: “Em vẫn còn rất tức giận.” Tô Ngọc đi đến bên Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm cô: “Sẽ không đợi quá lâu đâu, không thu hồi được vốn, tiền lãi nhất định phải có.” Nghe lời Tô Ngọc nói, Vương Cẩn Hòa lập tức yên tâm: “Ngày mai anh và Nam Kiều đi Nam Cương nhất định phải cẩn thận.” “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa không nói gì thêm, cô đương nhiên biết sẽ không có chuyện gì lớn.

Nhưng chính vì biết nên tâm trạng mới có chút phức tạp.

“Anh và Nam Kiều sau khi lấy được Xích Hỏa Liên sẽ cố gắng hết sức quay về, lần này đi, anh định mang theo ba vò rượu ủ lâu nhất đi cùng.” Tô Ngọc mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc: “Anh lại cam lòng mang rượu cất giấu của mình ra sao?” Từ khi Nam Kiều và bọn họ đến, mở một vò, Tô Ngọc liền không động đến rượu cất giấu của mình nữa.

Lần này lại cam lòng mang ra ba vò, điều này quả là quá hào phóng.

“Nam Kiều nói với anh, vương thúc của cậu ấy rất thích uống rượu, rượu trong tay anh nhất định có thể giúp chúng ta dễ dàng hơn khi lấy được Xích Hỏa Liên.” Những vò rượu này vốn dĩ là chuẩn bị cho con cái.

Bây giờ Tiểu Bảo cần, anh đương nhiên sẽ không keo kiệt.

“Thì ra là vậy.” Chẳng trách Tô Ngọc có thể một lần mang ra ba vò rượu.

“Tiểu Hòa, sau khi anh đi có chuyện gì thì nhờ Nguyên Bảo giúp em một chút, Tiểu Bảo bên này có Vạn Cổ và Bạch Khởi trông chừng, sẽ không sao đâu.” Tô Ngọc lo lắng sau khi anh đi, Vương Cẩn Hòa sẽ vì chuyện của Tiểu Bảo mà lo lắng, không khỏi dặn dò vài câu.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Yên tâm đi, em biết phải làm gì.” Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngọc và Nam Kiều cùng đi Nam Cương.

Sau khi họ rời đi, bức thư gửi cho Huyền Phỉ Nhiên cũng đã đến.

Huyền Phỉ Nhiên mở thư ra xem nội dung bên trong, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Tô Cửu nhìn sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên thay đổi, có chút bất ngờ: “Hoàng thượng, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Tiểu Bảo bị người bên Lỗ quốc hạ độc, trong đó một loại đã giải được rồi, hàn độc vẫn cần tìm dược liệu, Tiểu Ngọc đã gửi đơn dược liệu về, muốn xem bên ta có không.” “Cái gì?” Vừa nghe Tiểu Bảo trúng độc, Tô Cửu vội vàng đi đến bên Huyền Phỉ Nhiên xem bức thư trong tay anh ta.

Đọc xong, ánh mắt anh ta hơi lạnh: “Để đạt được thứ trong tay Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc, Lỗ quốc này đúng là không từ thủ đoạn nào.”

“Ai nói không phải chứ?

Dược dẫn thì hoàng thúc của Nam Kiều đang giữ, bọn họ chắc đã khởi hành đi Nam Cương rồi.” “Những dược liệu còn lại chúng ta phải giúp Tiểu Ngọc tìm kiếm.” “Ngươi nói đúng, Lai Phúc, bảo người quản Ngự dược phòng đến đây một chuyến.” “Vâng.” Chẳng mấy chốc người đã đến: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” “Đến xem những dược liệu này có không?” Vội vàng đứng dậy đi xem đơn dược liệu trong tay Huyền Phỉ Nhiên.

Chương 830

Sau khi xem xong, ông ta mở miệng nói: “Trừ Xích Hỏa Liên, Thất Tinh Tử, và hai vị thuốc khác, tất cả những thứ còn lại đều có.” Tô Cửu trong mắt mang vẻ hân hoan: “Tốt quá rồi.” Xích Hỏa Liên đã có chỗ rồi, ba loại còn lại bên Tiểu Ngọc chắc chắn cũng có thể tìm được.

“Đi chuẩn bị mỗi loại hai phần.” “Vâng.” “A Cửu, đợi bên đó chuẩn bị dược liệu xong, ngươi hãy mang qua cho Tiểu Hòa và bọn họ.

Để người khác đi ta không yên tâm, nếu bên Tiểu Hòa có chuyện gì thì ngươi cũng giúp đỡ một chút.

Còn cái Hầu gia gì đó thì trực tiếp xử lý đi.” Huyền Phỉ Nhiên mở miệng phân phó.

Hầu gia dám ra tay với Tiểu Bảo, gia tộc này và Lỗ quốc chắc chắn có quan hệ không bình thường.

“Vâng.” Khoảng một canh giờ sau, dược liệu được đưa đến, Tô Cửu nói với Huyền Phỉ Nhiên một tiếng rồi mang dược liệu về.

“Ninh Ninh, thu dọn một chút, chúng ta đi bên Tiểu Hòa.” Về đến nhà, Tô Cửu thấy Minh Uyển Ninh nói.

“Chúng ta đi bên Tiểu Hòa sao?

Hoàng thượng cho phép anh đi à?” “Chính là Hoàng thượng bảo anh đi đó.” Minh Uyển Ninh lập tức càng tò mò hơn: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Hoàng thượng lại cho phép anh đi qua đó sao?” Tô Cửu kể chuyện Tiểu Bảo trúng độc cho Minh Uyển Ninh nghe, Minh Uyển Ninh nghe xong nhíu mày nói: “Lỗ quốc này đúng là không biết xấu hổ, mà Thất Tinh Tử này, cha em có một ít.

Chúng ta về nhà một ngày trước, nhờ cha cho chúng ta một ít Thất Tinh Tử đi.” “Được.” Lại tìm được một vị thuốc, đây đối với Tô Cửu tuyệt đối là một bất ngờ.

Hai người đến Minh gia tìm Minh gia chủ nói rõ ý định của mình.

Biết được Thất Tinh Tử là bên Tô Ngọc cần, Minh gia chủ không suy nghĩ nhiều liền đưa hết số Thất Tinh Tử ít ỏi trong tay cho Tô Cửu.

“Bên đó không biết cần bao nhiêu, các con cứ mang đi hết.” Giải độc chắc chắn không thể thành công trong một lần, chuẩn bị nhiều dược liệu một chút là chuyện tốt.

“Đa tạ cha.” “Với ta mà còn khách khí gì chứ?” Minh gia chủ xua tay.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cũng rất tốt với gia đình họ, bây giờ họ cần giúp đỡ, ông đương nhiên không thể vong ân phụ nghĩa.

Lấy được Thất Tinh Tử, Minh Uyển Ninh và Tô Cửu trực tiếp rời kinh thành đến Tạ gia thôn.

Khi hai người đến đó, Nguyên Bảo đã ra tay với Hầu gia, Hầu gia hiện giờ đã sức cùng lực kiệt.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Cửu và bọn họ đến có chút bất ngờ: “Đại ca, Ninh Ninh, sao hai người lại đến đây?” “Tiểu Ngọc gửi thư về hỏi Hoàng thượng về chuyện dược liệu, Hoàng thượng tìm được dược liệu liền bảo tôi mang đến, còn dặn tôi xử lý luôn Hầu gia.” Tô Cửu giải thích đơn giản lý do bọn họ đến.

Vương Cẩn Hòa cảm kích nhìn Tô Cửu: “Đại ca, phiền hai người rồi.” “Với chúng ta mà còn khách khí làm gì?

Tiểu Bảo là cháu của chúng ta, nó xảy ra chuyện, chúng ta giúp đỡ là lẽ đương nhiên.

Tiểu Bảo đâu rồi?” “Gần đây không được khỏe lắm, đang ở trong phòng nghỉ ngơi.” Vương Cẩn Hòa giữa hàng mày ẩn chứa chút lo lắng.

Từ sau khi Tô Ngọc và bọn họ rời đi, sức khỏe của Tiểu Bảo liền không được tốt lắm.

Vạn Cổ và Bạch Khởi hai người ngày nào cũng ở trong phòng thuốc, nghiên cứu chuyện giải độc.

Còn có cách làm sao để Tiểu Bảo có thể dễ chịu hơn một chút.

“Chúng ta đi xem Tiểu Bảo.” Tô Cửu và Minh Uyển Ninh cùng đi đến phòng Tiểu Bảo xem cậu bé.

Khi đến nơi, Tiểu Bảo đang nằm trên giường, trên người tỏa ra một ít hàn khí.

Thấy Tiểu Bảo như vậy, Minh Uyển Ninh trong mắt tràn đầy lo lắng: “Không có chút biện pháp nào sao?” “Ban đầu Nam Kiều dùng cổ trùng để áp chế hàn độc cho Tiểu Bảo, nhưng sau đó không biết vì sao, hàn độc của Tiểu Bảo vẫn phát tác.

Hai ngày gần đây đều như vậy, Vạn Cổ và Bạch Khởi đã đang nghĩ cách rồi.” Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa thái dương, có chút bất đắc dĩ mở miệng.

Tình hình hiện tại của Tiểu Bảo cô cũng rất lo lắng, chỉ sợ không kịp.

“Tiểu Ngọc và bọn họ đâu rồi?” “Tô Ngọc và Nam Kiều đã đi Nam Cương bên kia tìm Nam Cương Vương lấy Xích Hỏa Liên, những dược liệu khác vẫn đang gom.” “Tiểu Hòa, trừ Xích Hỏa Liên ra, chúng ta đã tìm được phần lớn dược liệu rồi, chỉ còn lại hai vị thuốc cuối cùng.

Em đi gọi Vạn Cổ và Bạch Khởi qua đây, hỏi xem trong tay họ có hai loại dược liệu này không.” “Được.” Vương Cẩn Hòa vừa nghe chỉ còn thiếu hai loại dược liệu, trong mắt liền ánh lên vẻ vui mừng.

Vội vàng đi đến phòng thuốc tìm Vạn Cổ và bọn họ.

Vạn Cổ và bọn họ vừa nghe xong liền vội vàng đi theo Vương Cẩn Hòa đến tìm Tô Cửu.

Vạn Cổ xem xét tất cả dược liệu Tô Cửu mang đến xong, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng: “Tốt quá rồi, hai loại dược liệu còn lại sư phụ đã cho người đưa đến cho chúng ta hai ngày trước, bây giờ chỉ còn thiếu Xích Hỏa Liên bên Nam Cương thôi.” Bạch Khởi cũng không ngờ bên Tô Cửu lại có thể gom đủ gần hết dược liệu trong chốc lát.

“Những dược liệu này đều rất nhiều, chúng ta có thể thử xem có làm ra được một số loại thuốc để áp chế hàn độc không.” “Bạch Khởi, Vạn Cổ, phiền hai cậu rồi.” Từ sau khi Tô Ngọc và bọn họ rời đi, Vạn Cổ và Bạch Khởi là hai người mệt mỏi nhất.

Hai người họ phải canh chừng Tiểu Bảo từng giây từng phút, đề phòng Tiểu Bảo đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

“Chị dâu, với chúng em mà còn khách khí gì chứ?” “Với chúng tôi thì không cần khách khí như vậy đâu.” “Được.” Vạn Cổ và Bạch Khởi cầm dược liệu lại chui vào phòng thuốc, Minh Uyển Ninh ở đây nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, Tô Cửu thì đi tìm Nguyên Bảo.

“Đại thiếu gia, sao anh lại đến đây?” Nguyên Bảo đang cùng Lâm Tử Ân và bọn họ bàn bạc chuyện Hầu gia, thấy Tô Cửu đến có chút bất ngờ.

“Tôi đến đưa dược liệu cho Tiểu Bảo, tình hình bên này các cậu thế nào rồi?” “Bên chúng tôi đều ổn cả, bên Hầu gia vẫn còn người giúp đỡ, bằng chứng chúng tôi cũng đã tìm được rồi.” Nguyên Bảo đưa tất cả bằng chứng của Hầu gia cho Tô Cửu.

Tô Cửu xem qua xong gật đầu: “Đi triệu tập tướng sĩ bên Lương Thương qua đây, sau đó trực tiếp đi Hầu gia.” Nguyên Bảo ngạc nhiên nhìn Tô Cửu: “Chúng ta đi thẳng đến đó sao?” “Khi tôi đến, Hoàng thượng đã phân phó, cùng nhau xử lý Hầu gia luôn.” “Vâng.” Nguyên Bảo đi triệu tập tướng sĩ bên Lương Thương, Tô Cửu thì chăm chú xem những bằng chứng kia, những năm qua Hầu gia này làm chuyện xấu cũng không ít.

Ánh mắt anh ta hơi lạnh, bàn tay của Lỗ quốc này cũng thò ra quá dài rồi.

“Bên Tiểu Ngọc còn có phân phó gì nữa không?” Tô Cửu nhìn Lâm Tử Ân hỏi.

“Thiếu gia bảo Lâu thiếu chủ điều tra gián điệp của Lỗ quốc, nói muốn đưa toàn bộ người của Lỗ quốc về.” Còn về việc đưa về thế nào, không cần Lâm Tử Ân nói, Tô Cửu cũng biết ý anh.

Tiểu Bảo đã chịu nhiều khổ sở như vậy, Tô Ngọc sao có thể bỏ qua những kẻ đứng đằng sau chứ?

Tối hôm đó, Lâu Mãn Thanh liền phong trần mệt mỏi vội vã đến Tạ gia thôn.

Anh ta vừa đến liền muốn đi xem Tiểu Bảo: “Tôi đi xem Tiểu Bảo.” Nhìn Tiểu Bảo hai mắt nhắm nghiền nằm trên giường, Lâu Mãn Thanh trong mắt tràn đầy sự u ám.

“Lỗ quốc đáng chết, lại dám hại Tiểu Bảo thành ra thế này.” Khi Lâu Mãn Thanh nhận được tin tức của Tô Ngọc vốn còn không tin lắm, trong lúc điều tra Lỗ quốc thì đã nhanh chóng phi ngựa đến.

Bây giờ nhìn Tiểu Bảo nằm đây vô sinh khí như một con búp bê vải rách nát, điều này khiến Lâu Mãn Thanh trong lòng nổi lên một cỗ lửa giận.

Đắp chăn kỹ cho Tiểu Bảo xong, Lâu Mãn Thanh mới đi ra ngoài tìm La Hậu và Lạc Diễm.

“La Hậu, bên này các cậu có thể gọi được bao nhiêu người?” Lâu Mãn Thanh nhìn hai người mở miệng hỏi.

“Tất cả người của Vong Ưu Thành chúng tôi đều có thể gọi được.” “Được, các cậu gọi người đến đi, chúng ta sẽ bàn bạc xem sau đó làm thế nào để tóm gọn hết người của Lỗ quốc.” Lâu Mãn Thanh lạnh giọng nói.

La Hậu ngạc nhiên nhìn Lâu Mãn Thanh: “Bên cậu đã có tin tức rồi sao?” “Đương nhiên rồi, tôi đến đây đương nhiên cũng mang theo tin tức tốt đến.” “Tôi đi tìm người đây.” Nói xong liền trực tiếp đi ra ngoài.

Khi quay lại thì dẫn theo không ít người.

Tất cả mọi người vây lại, Lâu Mãn Thanh đưa toàn bộ tài liệu đã điều tra được cho họ: “Các cậu xem trước đi, xem xong chúng ta sẽ nói.” La Hậu và bọn họ xem xong tin tức Lâu Mãn Thanh mang đến thì khẽ nhíu mày, đặc biệt là Lạc Diễm.

“Lỗ quốc lại có nhiều gián điệp như vậy ở Huyền quốc, đây tuyệt đối không phải là chuyện tốt.” Lạc Diễm lo lắng nói.

Chương 831

Lúc này Lạc Diễm mới biết vì sao Ngọc ca nhất định phải tóm gọn tất cả người của Lỗ quốc.

“Đây chỉ là một phần trong số đó, vẫn còn một số tôi chưa điều tra ra.

Chúng ta cứ xử lý những người này trước, đợi sau khi chúng ta xử lý xong những người này, những người còn lại chắc cũng sẽ lộ diện.” Lâu Mãn Thanh nhìn họ mở miệng nói.

“Được.” Tất cả mọi người bắt đầu phân công hợp tác, mười người một tổ, sau khi vạch ra xong khu vực phụ trách của mình, nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng rồi tất cả rời khỏi Tạ gia thôn.

Bọn họ đến đây đã lâu như vậy, quan hệ với Tiểu Bảo cũng vô cùng tốt, những tên khốn nạn này lại dám ra tay với Tiểu Bảo, chúng đã dám ra tay thì phải trả cái giá tương xứng.

Khi Lâu Mãn Thanh và bọn họ đối phó gián điệp, Tô Cửu đã dẫn người đến Hầu gia.

Hầu gia lão gia tử nhìn Tô Cửu dẫn người xông vào Hầu gia, lớn tiếng giận dữ quát: “Các người là ai?

Dám xông vào Hầu gia!” “Tô Cửu.” Hầu gia lão gia tử chẳng lạ gì hai chữ Tô Cửu.

Trong cuộc chiến giữa Huyền quốc và Tề quốc, Tô Cửu chính là Nguyên soái.

Trong chiến tranh cũng là người đại phóng dị thải.

Không ngờ anh ta lại chạy đến đây.

“Không biết Tô đại nhân đây là có ý gì?

Không thể ỷ vào thân phận của mình mà tự tiện xông vào nhà người khác.” “Đã biết tôi là ai, vậy các ông cũng nên biết thân phận của Tiểu Ngọc.

Tiểu Bảo là con trai của Ngọc Vương, là đứa trẻ được Hoàng thượng cưng chiều, gia đình các ông dám hạ độc Tiểu Bảo, bây giờ còn đến hỏi tôi có ý gì sao?

Các ông giả vờ đúng là rất giống.” Tô Cửu nhìn Hầu gia lão gia tử mở miệng nói.

Sắc mặt lão gia tử hơi biến, lại nhanh như vậy đã bị người ta phát hiện sao?

“Con trai và cháu trai của ông đã bao lâu không về rồi?” Tô Cửu nhìn Hầu gia lão gia tử hỏi.

Lão gia tử nhíu mày, con trai và cháu trai quả thật đã một thời gian không về rồi.

Chẳng lẽ...

“Không sai, hai người này quả thật đang trong tay Tiểu Ngọc, thế nào?

Có hơi bất ngờ không?” Sắc mặt lão gia tử rất khó coi, ông ta hoàn toàn không hề bất ngờ, bây giờ ông ta có chút hoảng sợ.

Nếu con trai và cháu trai đều bị bắt đi rồi, vậy Tô Cửu đột nhiên xuất hiện ở đây không phải là trùng hợp.

Xem ra Tô Cửu đến đây không có ý tốt.

“Tôi đến đây không phải để hàn huyên với các ông, tất cả đều mang đi.” “Tô Cửu, ngươi dám!” “Ông nghĩ tôi từ kinh thành đến Phúc An huyện là chuyên môn đến thăm cháu trai tôi sao?” Tô Cửu nhìn Hầu gia lão gia tử lạnh giọng nói.

Sắc mặt Hầu gia lão gia tử hơi tái nhợt, ánh mắt nhìn Tô Cửu cũng mang theo sự tức giận: “Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?” “Đừng nhìn tôi như vậy, gia đình các ông không phải người của Lỗ quốc sao?

Chuyện thông đồng với địch phản quốc chắc làm không ít rồi nhỉ?” “Cũng không đúng, các ông vốn dĩ là người của Lỗ quốc, không thể nói là thông đồng với địch phản quốc.” Tô Cửu nhíu mày mở miệng nói.

Một câu nói khiến Hầu gia lão gia tử hoàn toàn câm nín.

Tô Cửu lại đã biết rồi sao?

Bọn họ sao lại biết nhiều đến vậy?

“Những gì cần biết, Tiểu Ngọc đã cho người điều tra ra từ lâu rồi.

Cuối cùng, nói thêm với ông một câu, người của Tiểu Ngọc đã bắt đầu ra tay với gián điệp của Lỗ quốc rồi.

Nếu không phải các ông động đến Tiểu Bảo, Tiểu Ngọc cũng nhất thời nửa khắc sẽ không nghĩ đến việc điều tra những thứ này đâu.” Tô Cửu như thể chưa đủ chọc tức người khác, nhìn hai Hầu gia lão gia tử cười nói.

Vẻ mặt đó khiến sắc mặt Hầu gia lão gia tử thay đổi liên tục.

“Các ngươi...” “Hầu gia các ngươi cũng nên diệt vong rồi.” Hầu gia lão gia tử với vẻ mặt suy sụp nhìn Tô Cửu, biểu cảm trên mặt có chút khó coi, mọi chuyện sao lại biến thành thế này?

Tay vô thức nắm chặt: “Chuyện này đều do một tay ta gây ra, không liên quan đến người khác.” “Lão gia tử, lời này ông nói cho mình nghe là được rồi, không cần nói nhiều với tôi làm gì, ông nghĩ tôi sẽ tin lời ông nói sao?” Tô Cửu nhìn Hầu gia lão gia tử thản nhiên mở miệng hỏi.

Sắc mặt Hầu gia lão gia tử hơi tái nhợt, ánh mắt nhìn Tô Cửu đầy vẻ bình tĩnh.

Khi Tô Cửu phân phó người động thủ bắt người, lão gia tử đột nhiên ra tay.

Tô Cửu né người tránh đi, nhìn lão gia tử có chút thất vọng, khẽ cười lên: “Xem ra tất cả mọi người đều đã đánh giá thấp ông rồi, ông lại còn biết võ công.” Hầu gia lão gia tử trong lòng có chút ảo não, sao cũng không ngờ Tô Cửu lại có thể né tránh dễ dàng như vậy.

“Tô Cửu...” “Tất cả bắt lại, kẻ nào chống cự thì giết tại chỗ.” “Vâng.” Người của Hầu gia rất nhanh đều bị bắt đi, lão gia tử nhìn cả gia tộc này, trong mắt tràn đầy sự u ám: “Các ngươi dù có bắt hết chúng ta thì cũng làm được gì?

Huyền quốc vĩnh viễn không phải đối thủ của Lỗ quốc, sớm muộn gì một ngày nào đó kỵ binh thiết giáp của Lỗ quốc sẽ công phá Huyền quốc, khiến các ngươi trở thành nô lệ mất nước.” Tô Cửu đưa tay gãi gãi tai, chế giễu nhìn lão gia tử lại nói ra loại lời nói vô cùng ngây thơ này: “Hầu gia lão gia tử, xem ra ông vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề rồi.” “Bây giờ ông mới là tù nhân, còn về nô lệ mất nước, vẫn còn ngày đó, chỉ tiếc là ông không thể nhìn thấy.” “Nhưng mà kẻ trở thành nô lệ mất nước sẽ là Lỗ quốc, chứ không phải Huyền quốc.” Lần này trở về xem ra phải tiếp tục gấp rút luyện binh rồi.

Còn phải bàn bạc với Hoàng thượng để trang bị quân đội tốt hơn.

Những vũ khí mà Tiểu Ngọc thiết kế ra đương nhiên cũng càng nhiều càng tốt.

“Đưa đi hết.” Dân chúng bên ngoài nhìn thấy tất cả người Hầu gia đều bị quan sai bắt đi, nhao nhao đứng ở cửa bàn tán xôn xao.

Khi họ biết Hầu gia lại là người Lỗ quốc, những năm qua đã truyền nhiều tin tức của Huyền quốc sang Lỗ quốc, lập tức đều tức giận.

Có một đứa trẻ nhặt viên đá nhỏ bên cạnh ném về phía bọn họ: "Lũ phản quốc tặc, Huyền quốc tốt đẹp như vậy mà các người lại dám giúp Lỗ quốc muốn Lỗ quốc đối phó Huyền quốc, tôi đánh chết các người!" "Đúng vậy, giết bọn chúng!" Họ khó khăn lắm mới có được cuộc sống tốt đẹp, Hoàng thượng cũng là một Hoàng thượng tốt, bây giờ lại có người muốn hại họ sống trong cảnh chiến loạn, làm sao có thể chấp nhận được?

Có một người rồi sẽ có người thứ hai, rất nhiều người dùng rau thối đánh người của Hầu gia, một số tướng sĩ vô cớ bị liên lụy.

"Chư vị, người của Hầu gia chúng tôi nhất định sẽ xử lý, chuyện này các vị hoàn toàn có thể yên tâm, chúng tôi cũng sẽ không để các vị thất vọng, mọi người hãy bình tĩnh một chút." "Đại nhân, loại người như vậy nhất định không thể bỏ qua, Hoàng thượng bên này khó khăn lắm mới phát triển Huyền quốc đến mức này, không thể để người khác phá hoại, loại người này thì nên trực tiếp giết đi." Nếu nói dân chúng Huyền quốc ghét nhất điều gì, thì đó chắc chắn là loại người muốn biến họ thành nô lệ mất nước.

Điểm này họ không thể tha thứ.

Tô Cửu nhìn vẻ mặt tức giận của họ, trong mắt mang ý cười: "Các vị yên tâm, khi tôi đến đây Hoàng thượng đã nói rồi, sau khi bắt được người thì trực tiếp trảm thủ thị chúng, không cần đưa về kinh thành." "Hoàng thượng anh minh!" Tô Cửu dẫn người đi, dân chúng theo tiễn một đoạn đường khá xa mới dừng lại.

Sau khi Tô Cửu dẫn người của Hầu gia đi, Lâm Tử Ân liền dẫn người bắt đầu nuốt chửng sản nghiệp của Hầu gia, rất nhanh sản nghiệp của Hầu gia liền biến thành của Tô Ngọc.

Tại lão trạch Hầu gia, Lâm Tử Ân còn tìm thấy không ít đồ tốt.

Khi Tô Cửu nhìn thấy những thứ Lâm Tử Ân tìm được, nhướng mày nhìn anh ta, quả nhiên là người do Tiểu Ngọc đào tạo, vô cùng không tệ.

“Cậu chỉ làm một thương nhân bên cạnh Tiểu Ngọc thì quá đáng tiếc rồi.” Nghe lời Tô Cửu nói, Lâm Tử Ân trong lòng có chút kích động, sau kích động chính là bình tĩnh: “Tôi ở bên cạnh thiếu gia và phu nhân rất tốt.” Bởi vì sự xuất hiện của phu nhân và thiếu gia, anh ta mới có được cuộc sống tốt đẹp như ngày hôm nay, còn có người vợ yêu thương.

Cuộc sống như vậy anh ta cho gì cũng không muốn đổi.

Nhìn dáng vẻ của anh ta, Tô Cửu bật cười lắc đầu: “Đừng làm như tôi muốn tranh người với Tiểu Ngọc vậy chứ.” “Đại thiếu gia, anh đừng nghĩ nữa, Tử Ân sẽ không đi với anh đâu.” Lâm Tử Ân vô cùng đồng tình gật đầu: “Sư phụ nói đúng, tôi sẽ không đi với anh đâu.” Tô Cửu ngạc nhiên nhìn Nguyên Bảo: “Cậu là sư phụ của nó sao?” “Ừm, Tử Ân là do một tay tôi dẫn dắt.” Ban đầu cũng không nghĩ sẽ để Lâm Tử Ân gọi sư phụ, nhưng tên này cứ cứng đầu.

Dù hắn nói gì, cô cũng không muốn nghe, cứ nhất định đòi gọi là sư phụ.

Chương 832

Nguyên Bảo hết cách, đành mặc kệ cô gọi.

Mà cũng là mỗi người gọi một kiểu, nếu không thì loạn hết cả lên.

“Cứ như vậy cũng tốt.” Người của Hầu gia bị chém đầu ba ngày sau đó.

Hôm ấy, rất nhiều người dân đến xem.

Đối với họ, cái chết của người Hầu gia là một sự hả hê.

Sau khi tất cả người của Hầu gia đều chết, Nguyên Bảo đến thăm cha con Hậu Gia Cần.

Sau khi Tiểu Bảo phát độc, Vạn Cổ đã đặc biệt chế ra hàn độc, cho cặp cha con này ăn.

Hơn nữa, đây là loại hàn độc có độc tính mạnh hơn, mỗi ngày hàn độc đều sẽ phát tác.

Vạn Cổ và Bạch Khởi chỉ đảm bảo hai người không chết, còn việc độc phát thì hoàn toàn không quan tâm.

Khi Nguyên Bảo đến tìm Hậu Gia Cần, hắn may mắn không bị độc phát.

Thấy Nguyên Bảo đến, ánh mắt Hậu Gia Cần lạnh đi: “Ngươi đến làm gì?” “Tôi đến đây cũng không có gì, chỉ muốn nói cho ngươi một chuyện, người của Hầu gia hôm nay đã chết hết rồi.” Sắc mặt Hậu Gia Cần chợt biến, hắn không dám tin nhìn Nguyên Bảo: “Ngươi nói gì?” “Khẩu dụ của Hoàng thượng, chứng cứ phản quốc của người Hầu gia xác thực, sau khi bắt được có thể do Nguyên soái giam chém, không cần mang về kinh thành.

Hôm nay chính là ngày tất cả người Hầu gia bị chém đầu.” Hậu Gia Cần hai mắt đỏ ngầu nhìn Nguyên Bảo, giãy giụa muốn ra tay với Nguyên Bảo: “Ta giết ngươi.” Nguyên Bảo đứng trước mặt Hậu Gia Cần, nhìn xuống hắn: “Hậu Gia Cần đã dám làm gián điệp, thì phải chuẩn bị tâm lý cho việc bị giết.” “Ngươi…” “Nhưng ngươi và con trai ngươi vẫn còn sống, yên tâm, chúng tôi sẽ để các ngươi sống sót quay về Lỗ quốc.” Nguyên Bảo nhìn Hậu Gia Cần nói đầy ẩn ý.

Quả thực sẽ sống sót quay về, còn sau khi về đó sẽ ra sao thì không phải việc anh ta cần hỏi.

“Nguyên Bảo, những thứ anh muốn đã chuẩn bị xong rồi.” Lúc này Vạn Cổ từ bên ngoài đi vào, nói với Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo quay đầu nhìn Vạn Cổ: “Bên Tiểu thiếu gia thế nào rồi?” “Dược liệu Hoàng thượng gửi đến rất hữu dụng, thuốc ức chế hàn độc đã được bào chế, hiệu quả rất tốt, sau này Tiểu Bảo sẽ bớt phải chịu tội hơn.” Nghe vậy, Nguyên Bảo liền yên tâm.

“Vậy thì tốt.” “Những thứ này anh dùng để làm gì?” “Lúc thiếu gia đi có dặn dò, phế bỏ hai tay của cha con bọn họ, rút lưỡi, hủy mắt rồi đưa về Lỗ quốc, đưa đến nhà người thân của Hoàng hậu bên đó.” Nguyên Bảo mỉm cười, nhưng lời nói ra lại khiến người ta rợn tóc gáy.

Vạn Cổ lần đầu tiên thấy Nguyên Bảo dùng biểu cảm này nói ra những lời như vậy.

“Xem ra chúng ta vẫn đánh giá thấp anh rồi.” Người này cũng là một con cáo già.

“Đa tạ lời khen, người này giao cho anh đấy.” “Không thành vấn đề.” Bị Nguyên Bảo nói như vậy, Vạn Cổ liền biết Tô Ngọc muốn gì.

Tô Ngọc muốn hắn không nói được, không viết được, còn không nhìn thấy.

Một kẻ phế vật như vậy sau khi về Lỗ quốc, không biết sẽ có kết cục thế nào?

Chỉ tiếc là bọn họ sẽ không được chứng kiến.

Sau khi Nguyên Bảo rời đi, Vạn Cổ liền làm theo ý của anh ta, phế bỏ đôi cha con kia.

Hậu Gia Cần làm sao cũng không ngờ có một ngày mình lại biến thành cái dạng không ra người không ra quỷ thế này.

Nếu không phải bên Lỗ quốc đột nhiên yêu cầu ra tay, hắn cũng sẽ không bị động như vậy, cuối cùng biến thành kẻ phế vật không nói được, không viết được.

Dù Hậu Gia Cần oán hận thế nào, hai cha con vẫn bị đưa về Lỗ quốc.

Sau khi tiễn họ đi, Vạn Cổ trở về dược phòng bắt đầu nghiên cứu một số loại thuốc, có Bạch Khởi ở bên cạnh giúp đỡ, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo cuối cùng cũng yên ổn ngủ say, yên lòng không ít.

Trong lòng cô cũng rất cảm kích Huyền Phỉ Nhiên.

Chính là anh ấy đã gửi những dược liệu này đến, nếu không Tiểu Bảo biết phải làm sao.

Tiểu Trí đứng bên giường nhìn Tiểu Bảo vẫn còn hôn mê, khẽ nhíu mày: “Mẹ, Tiểu Bảo sẽ không sao đâu đúng không?” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu: “Tiểu Trí đừng lo lắng, Tiểu Bảo nhất định sẽ không sao cả, đợi ba con và chú Nam Kiều mang dược liệu về, Tiểu Bảo sẽ khỏe lại thôi.” “Vậy thì tốt.” Mấy ngày nay Tiểu Bảo tỉnh lại rất ít, điều này khiến Tiểu Trí có chút không quen.

Cậu và Tiểu Bảo từ trước đến nay đều cùng nhau ra vào, đây là lần đầu tiên như vậy.

Rõ ràng người ở ngay bên cạnh, nhưng không thể cùng nhau đọc sách tập võ, cùng nhau chơi đùa.

“Mẹ, con nhớ Tiểu Bảo rồi.” Cậu nhớ Tiểu Bảo tinh nghịch, lanh lợi ấy.

Cậu không thích Tiểu Bảo nằm trên giường hôn mê bất tỉnh như vậy.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, vì cô cũng giống Tiểu Trí, bắt đầu nhớ Tiểu Bảo.

Nhớ Tiểu Bảo dẫn chú Nam Kiều và mọi người đi khắp nơi, dẫn bầy dê con đi chơi.

Nhớ cảnh Tiểu Bảo dạy dỗ Đại Hoa.

Chỉ cần Tiểu Bảo bình an vô sự, cô đều nhớ, cô không muốn nhìn Tiểu Bảo nằm trên giường như thế này.

“Anh trai!” Tô Ngôn Hi và Tô Ngôn Triệt được nha hoàn đưa đến, lảo đảo chạy về phía giường.

Không biết có phải nghe thấy tiếng của hai đứa trẻ không, Tiểu Bảo đang hôn mê từ từ mở mắt.

“Anh trai tỉnh rồi!” Ngôn Hi nhìn Tiểu Bảo vui vẻ vỗ tay nhỏ của mình.

Ngôn Triệt cầm một miếng bánh chạy đến bên giường, nhón chân muốn đút cho Tiểu Bảo ăn.

“Anh trai ăn.” Tiểu Bảo nhìn Ngôn Hi và Ngôn Triệt, trên khuôn mặt tái nhợt nở nụ cười: “Anh trai không ăn đâu, Ngôn Triệt ăn đi.”

“Dạ!” “Anh trai chơi!” Ngôn Hi thấy Tiểu Bảo tỉnh dậy mà vẫn nằm trên giường, liền kéo tay Tiểu Bảo, chỉ ra bên ngoài.

Bộ dạng này rõ ràng là muốn Tiểu Bảo thức dậy chơi với mình.

Mắt Tiểu Trí hơi ướt, Vương Cẩn Hòa quay đầu lau mắt.

“Hi Hi, anh trai bị bệnh rồi không thể chơi với con, đợi anh trai khỏe rồi sẽ chơi với con được không?” Dư Mạch Sâm chạy đến nhìn Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo sao vẫn chưa khỏe?

Đã nhiều ngày không tập võ rồi, cha cũng không có ở nhà.” “Đợi cha về con sẽ khỏe thôi.” Một câu nói dường như khiến Tiểu Bảo dùng hết sức lực.

Cố Cửu Ninh đi vào thấy mọi người đều ở đó, nhìn dáng vẻ của Tiểu Bảo, không khỏi đau lòng: “Tiểu Bảo vẫn ổn chứ?” Tiểu Bảo cười gật đầu: “Bà nội yên tâm, con rất khỏe.” Nhìn Tiểu Bảo đau khổ mà vẫn cố an ủi họ, Cố Cửu Ninh thấy đau lòng.

“Tiểu Bảo, con không muốn cười thì đừng cười.” Rõ ràng là tuổi của những đứa trẻ khóc lóc, vậy mà Tiểu Bảo lại hiểu chuyện đến vậy.

“Tiểu Bảo vẫn là trẻ con, không cần phải hiểu chuyện đến thế.” Cố Cửu Ninh vươn tay kéo tay Tiểu Bảo, khẽ nói.

Tiểu Bảo ngẩn ra một lúc, sau đó cười gật đầu: “Bà nội đừng lo cho con, con thật sự không sao đâu.” Cố Cửu Ninh nhất thời không biết nên nói gì, đứa bé này thật sự quá ngoan.

“Tiểu Bảo…” Vương Cẩn Hòa cười với Cố Cửu Ninh: “Mẹ đừng lo, Tiểu Bảo sẽ không sao đâu.” “Tiểu Hòa, ba con và đại bá con đều đã tức giận rồi, chuyện bên đó đẩy nhanh tiến độ, họ sắp về rồi đấy.” Cố Cửu Ninh đột nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa sửng sốt một chút.

Cô nghĩ ba và đại bá đang bận, nên không nói cho họ biết.

“Mẹ đã nói với ba và đại bá rồi ạ?” “Ừm, chuyện này nhất định phải nói.

Chương 833

Nếu tướng công và đại ca con trở về mà biết Tiểu Bảo trúng độc nhưng không ai nói cho họ biết, chắc chắn họ sẽ tức giận.” “Con cũng biết ba con yêu thương Tiểu Bảo đến mức nào mà.” Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng, ba cô đối xử với Tiểu Bảo quả thực rất tốt.

Đôi khi còn tốt hơn cả với Mạch Sâm.

“Con biết rồi.” Tại nhà ở kinh thành, Dư Cảnh Xuyên nhìn Dư Thanh Phong: “Thanh Phong, chuyện bên này đã có người trông nom, chúng ta không cần vội, chúng ta về trước một chuyến, để Ngu Cơ đi xem Tiểu Bảo.” “Được.” Sau khi biết Tiểu Bảo trúng độc, hai người đều rất tức giận.

Đặc biệt là khi biết đó là do người Lỗ quốc làm, mục đích là để có được thứ trong tay Tiểu Hòa.

Ngày hôm sau, hai người cưỡi ngựa nhanh chóng quay về.

Khi về đến nhà, người cả hai đều dính đầy bụi đất.

Cố Cửu Ninh thấy hai người cứ thế trở về, trong lòng có chút bất lực: “Tình hình Tiểu Bảo hiện giờ vẫn ổn, hai người không cần phải vội vã như thế.” “Hàn độc là một loại độc cực kỳ khó chữa, con đã cho Ngu Cơ cũng qua xem xét.” “Hai người tắm rửa thay y phục trước đã rồi hãy đi xem Tiểu Bảo.” “Cũng được.” Cả đoàn người tắm rửa thay quần áo rồi mới đi xem Tiểu Bảo.

Có thuốc ức chế hàn độc, tinh thần của Tiểu Bảo đã tốt hơn nhiều.

Khi họ đến, Tiểu Bảo đang ngồi dưới mái hiên nhìn Tiểu Trí và các bạn luyện võ.

Dư Thanh Phong thấy Dư Mạch Sâm cũng theo Tiểu Trí và các bạn luyện võ, hơn nữa còn luyện có bài bản, trong mắt đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Khoảng thời gian chúng ta đi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao Mạch Sâm cũng bắt đầu tập võ rồi?” Dư Cảnh Xuyên nhìn tiểu tử Dư Mạch Sâm, trong mắt đều là ý cười: “Chắc chắn là Tô Ngọc đã nói gì đó với nó.” Thằng bé này không phải lời ai cũng nghe, nó làm như vậy có lẽ có liên quan mật thiết đến Tô Ngọc.

Thanh Phong không nỡ để nó vất vả, kết quả là khi về lại cho bọn họ một bất ngờ.

Tiểu Bảo nhìn thấy Dư Thanh Phong và mọi người, trên mặt nở nụ cười: “Ông nội, Đại gia gia, hai người về rồi ạ.” Dư Cảnh Xuyên đi qua, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo: “Vẫn ổn chứ?” Tiểu Bảo gật đầu: “Con rất khỏe.” “Thanh Phong, con ở đây bầu bạn với Tiểu Bảo, ta đưa Ngu Cơ đi tìm Vạn Cổ và mọi người.” “Được.” Hai người hỏi những người khác mới biết Vạn Cổ và các y sư gần đây vẫn luôn ở trong dược phòng.

Hai người đi đến dược phòng tìm Vạn Cổ và mọi người.

“Vạn Cổ, các anh có cách nào giải hàn độc không?” “Có cách, hiện tại các dược liệu khác đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu Xích Hỏa Liên.” Ngu Cơ có chút kinh ngạc về điều này, không ngờ bọn họ nhanh như vậy đã chuẩn bị xong dược liệu.

“Tôi có thể xem phương thuốc của các anh không?” “Tự nhiên.” Ngu Cơ nhìn phương thuốc họ đưa, sau khi xem xong liền rất tán thành gật đầu: “Phương thuốc của các anh bào chế rất tốt, nhưng Xích Hỏa Liên này tôi lại không biết ở đâu có.” “Nam Cương Vương đang giữ nó, thiếu gia và Nam Kiều đã đi lấy rồi, tính thời gian thì thiếu gia chắc sắp đến Nam Cương rồi.” Vạn Cổ mở miệng nói.

Ngu Cơ kinh ngạc nhìn Vạn Cổ: “Các anh đến cả Xích Hỏa Liên cũng biết rồi ư?

Vậy thì chuyện của Tiểu Bảo quả thực đơn giản hơn nhiều.” Không cần cô đến, bọn họ cũng có thể chữa khỏi cho Tiểu Bảo.

Dư Cảnh Xuyên lại không lạc quan như Ngu Cơ: “Xích Hỏa Liên này chắc hẳn là một loại dược liệu cực kỳ quý hiếm đúng không?” “Quả thật là vậy.” “Nếu đã như vậy, Nam Cương Vương vì sao lại lấy ra?” “Nghe Nam Kiều nói, Nam Cương Vương thích nhất là rượu ngon, lần này Ngọc ca ca đi mang theo ba vò rượu cất của anh ấy.” “Mới có ba vò thôi ư?

Kể ra cũng keo kiệt thật đấy.” Bạch Khởi nhìn Ngu Cơ nói: “Rượu của Ngọc ca ca không tầm thường đâu, chỉ uống một ngụm thôi, người tửu lượng kém một ngụm là có thể gục rồi.” Ngu Cơ kinh ngạc nhìn Bạch Khởi: “Lợi hại đến vậy sao?” “Đúng vậy, chúng tôi uống rượu cũng được coi là ghê gớm rồi, nhưng khi chúng tôi đến tìm Ngọc ca ca, anh ấy cho chúng tôi uống một lần, lúc đó rượu mới chỉ hơn hai năm, chúng tôi chỉ uống một ngụm mà đã choáng váng rồi.

Nhưng rượu của Ngọc ca ca cũng rất ngon, uống say cũng không khó chịu.” Bạch Khởi nghĩ đến mùi vị đó, liền có chút thèm thuồng.

“Chỉ khi uống rượu cất trong tay Ngọc ca ca, anh mới biết thế nào là hương rượu ngàn dặm, rượu của Ngọc ca ca thật sự quá thơm, đó mới là hương rượu làm say lòng người đích thực.” Nghe lời Bạch Khởi nói, Ngu Cơ cũng có chút thèm thuồng.

“Anh đừng có mơ, Ngọc ca ca sẽ không tùy tiện lấy rượu cất của anh ấy ra đâu, anh ấy nói đó là để dành cho Tiểu Bảo và các con cưới vợ gả chồng, dặn chúng tôi đừng có ý đồ gì với rượu của anh ấy khi không có chuyện gì.” Lần này có thể lấy ra ba vò đã là giới hạn rồi.

Hơn nữa còn là lô rượu đầu tiên.

Dư Cảnh Xuyên lập tức cũng có hứng thú, nghĩ bụng đợi Tô Ngọc về rồi sẽ bảo anh ấy cho một vò nếm thử xem sao.

Có đúng là ngon như bọn họ nói không.

Nhìn Dư Cảnh Xuyên dáng vẻ hứng thú như vậy, người bên cạnh vỗ trán một cái.

Tiêu rồi, để Ngọc ca ca biết có người đang tơ tưởng rượu của anh ấy, đến lúc đó thì chết chắc rồi.

Bên này, Tô Ngọc không hề hay biết sự lo lắng của Bạch Khởi.

Tô Ngọc và Nam Kiều cưỡi ngựa nhanh chóng đến Nam Cương.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt nghiêm túc: "Ngọc ca ca, tiếp theo anh phải đi theo em, cẩn thận một chút." "Được." Nam Kiều dẫn Tô Ngọc đi vào bên trong.

Đi một đoạn đường, Tô Ngọc cuối cùng cũng hiểu vì sao Nam Cương lại là nơi thần bí nhất.

Chỉ riêng những loài độc vật thỉnh thoảng xuất hiện xung quanh đây, cũng không phải là chuyện đùa.

"Ngọc ca ca, có em ở đây những độc vật này sẽ không làm hại anh đâu, một mình anh đừng tùy tiện đến, nếu không sẽ rất nguy hiểm." Nam Kiều lo lắng nói.

"Được." Hai người đi vào, thấy Nam Kiều trở về, có vài người nhìn một lúc rồi chạy đi.

"Tiểu Vương gia về rồi!" Một câu nói khiến rất nhiều người vội vã rời đi.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn cảnh tượng này: "Đây là… tình huống gì vậy?" Nam Kiều khẽ ho một tiếng, ngại ngùng nói: "Ngọc ca ca, anh đừng để ý nhiều làm gì." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ ngại ngùng của Nam

Kiều, đáy mắt mang ý cười: “Thì ra Nam Kiều của chúng ta cũng có lúc ngại ngùng à.” Nam Kiều trừng mắt nhìn Tô Ngọc, có chút không vui.

“Ngọc ca ca, anh đừng nói nữa.” “Em đã làm gì bọn họ mà khiến họ sợ em đến vậy?” “Em có làm gì đâu, là Ngọc Nhan và bọn họ đã tung ra một số tin tức bất lợi cho em, họ liền cảm thấy em là hồng thủy mãnh thú.” Nam Kiều nhún vai nói rất vô tội.

Chuyện này thật sự không liên quan đến em.

Em ở Nam Cương không nhiều thời gian, thỉnh thoảng về cũng chỉ đi tìm Vương thúc.

Chưa bao giờ gây phiền phức cho những người này.

Nhìn vẻ mặt tố cáo của Nam Kiều, Tô Ngọc liền hiểu ra.

Ngọc Nhan và bọn họ làm sao có thể để Nam Kiều được yên ổn chứ?

Đương nhiên là làm đủ mọi cách để phá hoại danh tiếng của Nam Kiều.

Thật sự là không hề khách khí chút nào.

“Không vui thì đừng nghĩ nhiều, dù sao thì bọn họ cũng không dám nói gì trước mặt em.” Nam Kiều gật đầu thật mạnh.

Trước đây cô thấy cảnh tượng này, trong lòng thật ra rất khó chịu.

Bây giờ thì không nữa rồi, cô còn có Ngọc ca ca, còn có rất nhiều bạn bè, không để ý đến suy nghĩ của những người này.

“Ngọc ca ca, em không sao, bọn họ đã không thể chi phối suy nghĩ của em nữa rồi.” Thấy Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc hoàn toàn yên tâm.

“Nghĩ như vậy là đúng rồi, mục đích của Ngọc Nhan và bọn họ chính là để kích thích em, đã như vậy thì hà tất phải để trong lòng?” “Đương nhiên rồi, nếu em tức giận thì chẳng phải trúng kế của họ sao.” Nam Kiều đương nhiên biết Ngọc Nhan và bọn họ muốn làm gì.

Nhưng cô chính là không cho bọn họ cơ hội đó.

Cô sẽ không để Ngọc Nhan và bọn họ có cớ đến gây phiền phức cho mình.

Ngọc Nhan và bọn họ không xứng.

“Ngọc ca ca, em đưa anh đi gặp Hoàng thúc.” Nam Kiều thậm chí còn không có ý định đi gặp Ngọc Nhan và bọn họ.

“Được.” Sau khi Nam Kiều đến Nam Cương, mẹ con Ngọc Nhan liền biết.

Chương 834

Nam Việt đến chỗ Ngọc Nhan tìm bà ta: “Mẫu thân, cậu ấy đã về rồi.” “Về rồi cũng tốt, về rồi lại càng tiện cho chúng ta làm việc.” Ngọc Nhan trầm giọng nói.

“Nhưng Nam Kiều chưa chắc sẽ trở về.” Nam Việt nhíu mày nói.

Ngọc Nhan không nói gì, Nam Kiều quả thật sẽ không trở về.

Mấy năm nay cô về Nam Cương cũng chỉ để thăm Nam Cương Vương, ngoài ông ra thì không ai có thể gặp được Nam Kiều.

“Xem ra chúng ta phải nghĩ cách để Nam Kiều trở về.” “Bên phụ thân…” Ngọc Nhan liếc nhìn Nam Việt một cái: “Không cần nói nhiều.” Nam Việt khẽ thở dài, có chút bất lực nhìn Ngọc Nhan: “Mẹ…” “Mẹ biết con muốn nói gì, ông ấy sẽ không quản chuyện này đâu.” Đây là chuyện bà đã biết từ sớm, tự nhiên cũng sẽ không có quá nhiều đau lòng hay cảm xúc khác.

Nam Việt đột nhiên có chút xót xa cho mẫu thân mình, còn về phần Nam Kiều, cũng chỉ có thể nói là cô ấy tự tìm lấy.

Chuyện giữa Ngọc Nhan và Nam Việt, Nam Kiều hoàn toàn không biết.

Cô dẫn Tô Ngọc một đường đến Vương cung Nam Cương.

“Tham kiến Tiểu Vương gia.” Đến cửa Vương cung, thị vệ liền quỳ xuống hành lễ.

“Đứng lên hết đi, Hoàng thúc có ở đó không?” “Có ạ.” “Vậy ta đi gặp Hoàng thúc, có chuyện cần nói với ông ấy.” Thị vệ nhìn Tô Ngọc: “Vị này là…” “Vị này là Ngọc Vương của Huyền quốc.” Vừa nghe là Ngọc Vương, biểu cảm của thị vệ trở nên vô cùng cung kính, không còn vẻ cảnh giác như vừa nãy.

Tô Ngọc nhận thấy sự thay đổi ánh mắt của bọn họ, ít nhiều vẫn có chút bất ngờ.

“Ngọc ca ca, chúng ta đi thôi.” “Được.” Hai người vừa vào Vương cung, Nam Cương Vương bên kia đã biết.

Đang đợi Nam Kiều và Tô Ngọc đến thư phòng.

Vừa đến thư phòng, Nam Kiều liền lao về phía Nam Cương Vương, khi sắp chạm vào người ông thì biến thành một đòn tấn công sắc bén.

Nam Cương Vương bất lực né tránh, đánh với Nam Kiều một lúc mới mở miệng nói: “Mỗi lần về là lại động thủ với ta sao?” “Hoàng thúc, con đưa Ngọc ca ca về tìm người có chuyện.” Nam Kiều cười, mỗi lần về cô đều làm chuyện tương tự.

“Ồ?

Ngọc Vương có chuyện gì muốn tìm ta?” “Con trai tôi trúng hàn độc, muốn Xích Hỏa Liên để giải độc.

Tôi nghe Nam Kiều nói, Vương gia có nó trong tay, nên cùng Nam Kiều đến đây cầu dược.” Tô Ngọc mở miệng nói.

“Đợi một chút ta đi lấy.” Nam Cương Vương còn tưởng là chuyện gì lớn, không ngờ lại là muốn Xích Hỏa Liên.

Tô Ngọc ngẩn ra một chút: “Cứ thế mà đưa cho tôi sao?” “Chẳng phải lúc các ngươi cấp hạt giống cho Nam Cương, cũng là nói cho là cho sao?

Bây giờ ngươi có nhu cầu, ta trong tay cũng có, tự nhiên phải giúp.” Nam Cương Vương cười nói.

“Đa tạ.” Tô Ngọc vốn tưởng rằng phải tốn chút công sức mới lấy được Xích Hỏa Liên, không ngờ Nam Cương Vương lại trực tiếp đưa cho.

“Không cần khách khí với ta, ngươi và Nam Kiều cùng vai vế, nếu ngươi không ngại cũng có thể gọi ta một tiếng thúc thúc.” “Cận thúc.” Tô Ngọc mở miệng gọi một tiếng.

Nam Cương Vương tên là Nam Cận, là vị Vương được đánh giá tốt nhất trong số các Nam Cương Vương đời trước, đối với bách tính Nam Cương cũng là tốt nhất.

Nam Cận cười gật đầu: “Không tệ, không tệ.” Không hề câu nệ mà rất phóng khoáng, đứa bé này quả nhiên không tệ.

“Ngươi và Nam Kiều đợi ở đây, ta đi lấy Xích Hỏa Liên cho ngươi.” Nói xong liền đi.

“Ngọc ca ca, Hoàng thúc của em rất tốt đúng không?” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Cận thúc quả thực là người rất tốt.” “Ở Nam Cương này, người em không nỡ nhất chính là Hoàng thúc, ông ấy đối với em cũng tốt như anh đối với em vậy.” “Hoàng thúc không có vợ con, ông ấy coi em như con ruột mà đối đãi, đôi khi em cảm thấy mình vẫn chưa đủ tốt với ông ấy.” “Vậy sau này hãy đối xử tốt với ông ấy là được rồi.” Nam Kiều không nói gì, nhưng trong lòng đã khẳng định lời của Tô Ngọc, sau này nhất định sẽ đối xử rất tốt với Hoàng thúc.

Không lâu sau, Nam Cận cầm một cái hộp đến.

“Trong này có hai cây Xích Hỏa Liên, nếu một cây không dùng đến thì các ngươi cứ giữ lại phòng khi tương lai có việc dùng.” Nam Cận đưa hộp cho Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc bất ngờ nhìn Nam Cận: “Cứ thế mà đưa cho tôi sao?”

“Chứ sao nữa?

Hàn độc Nam Kiều biết cách giải rồi.

Nhưng có một điểm các ngươi phải chú ý, sau khi hàn độc của đứa trẻ được giải, cơ thể sẽ rất yếu, ít nhất phải điều dưỡng bốn năm năm mới có thể khỏe lại, điểm này các ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” Nam Cận nghĩ đến gì đó, nhìn Tô Ngọc nói.

Tay Tô Ngọc cầm hộp siết chặt lại, mày cũng hơi nhíu lại, hóa ra là như vậy sao?

“Đa tạ Cận thúc đã nhắc nhở.” “À đúng rồi Hoàng thúc, rõ ràng con đã dùng cổ trùng để ức chế hàn độc của Tiểu Bảo, nhưng tại sao sau đó hàn độc của Tiểu Bảo vẫn phát tác?” Nam Kiều vẫn luôn không thể hiểu vấn đề này.

“Rất đơn giản, là gặp phải thứ gì đó kích hoạt hàn độc.” “Làm sao có thể?

Lúc Tiểu Bảo gặp những người đó, chúng con đều đã kiểm tra mọi thứ trên người đối phương, xác định không có dược vật kích hoạt hàn độc sau đó mới cho Tiểu Bảo gặp người.” “Tại sao nhất định phải là dược vật?

Nếu là đàn hương thì sao?” Nam Kiều khẽ nhíu mày, rất nhanh liền hiểu ý của Nam Cận.

Hiện tại còn một khả năng nữa là, quần áo của Hầu Thế Kiệt đã bị người ta xông bằng dược vật kích hoạt hàn độc.

Bọn họ ngửi thấy mùi chỉ nghĩ là thuốc trên người hắn, chứ không nghĩ đến khía cạnh đàn hương này.

“Thì ra là vậy, thảo nào Tiểu Bảo gặp người không lâu sau thì hàn độc phát tác, đều là lỗi của chúng con, sao lại không phát hiện sớm hơn.” Những người này vì muốn Tiểu Bảo phát độc mà quả thực dùng đủ mọi thủ đoạn, thậm chí còn nghĩ ra cách dùng thuốc như dùng hương xông.

“Ngọc ca ca, xin lỗi anh, đều là do em và Bạch Khởi bọn em sơ suất.” Nam Kiều cúi đầu, trông như một chú chó làm sai chuyện.

“Không sao, bây giờ đã lấy được Xích Hỏa Liên, chỉ cần chúng ta quay về là độc của Tiểu Bảo có thể giải được rồi.” Tô Ngọc sao lại trách Nam Kiều và mọi người?

Bọn họ đã đủ tận tâm tận lực vì Tiểu Bảo rồi, nếu anh còn nói gì nữa thì đó mới thật sự là vô tình.

Tô Ngọc nghĩ đến rượu mình mang theo, đặt rượu lên bàn của Nam Cận: “Cận thúc, đây là rượu cất tôi mang đến, mong người nhận cho.” “Rượu trong tay ngươi à?” Nam Cận lập tức hứng thú, nhìn Tô Ngọc với ánh mắt sáng rực hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, đã cất hơn ba năm rồi.” Nam Cận vừa nghe liền nóng lòng mở vò rượu, vừa mở ra ngửi thấy mùi vị này, Nam Cận đã say rồi.

“Rượu ngon!” “Hoàng thúc, rượu này người không thể uống nhiều đâu, uống nhiều e là người sẽ không đứng dậy nổi đâu, rượu này hậu vị rất mạnh, nhưng hiệu quả cũng rất rõ rệt, rất tốt cho cơ thể, người có thể uống một chút mỗi ngày.” Nam Kiều ở bên cạnh lo lắng nói.

Sợ Nam Cận tham chén muốn uống nhiều.

“Ta biết rồi.” Những vò rượu Nam Kiều mang về cho ông, ông uống nhiều một chút cũng sẽ thấy say, huống chi là rượu trong tay Tô Ngọc?

Ông đã sớm nghe Nam Kiều nói về rượu cất trong tay Tô Ngọc, cũng vẫn luôn rất thèm thuồng, không ngờ lần này Tô Ngọc lại mang đến cho ông ba vò.

“Tô Ngọc, đa tạ ngươi.” “Cận thúc đừng khách khí với tôi, Xích Hỏa Liên người chẳng nghĩ ngợi gì đã đưa cho tôi, bất quá chỉ là ba vò rượu thôi.” “Đừng ai nói về chuyện này nữa, hai ngươi nghỉ ngơi một ngày, ngày mai mau chóng quay về đi.” Không phải Nam Cận không muốn giữ họ lại chơi.

Chỉ là đứa trẻ đã trúng độc rồi, có được dược liệu tự nhiên phải sớm quay về, không thể ở lại đây.

Vạn nhất bên đứa trẻ có chuyện gì, thì ông sẽ là tội nhân.

“Đợi đứa trẻ khỏe lại, hai năm nữa khi Nam Kiều thành thân, ngươi hãy dẫn vợ con cùng đến chơi.” Nam Cận mời Tô Ngọc.

“Đến lúc đó nhất định sẽ đến.” Nói xong những chuyện này, Nam Cận quay đầu nhìn Nam Kiều bên cạnh: “Trước đây Ngọc Nhan có đến tìm cháu sao?” Nghe cái tên này, Nam Kiều có chút mất kiên nhẫn: “Quả thật có đến, còn đập phá y quán của Ngọc ca ca, bồi thường không ít tiền.” Tuy rằng số tiền đó đối với họ không là gì, nhưng cũng đủ khiến Ngọc Nhan mất mặt và đau lòng.

Trong lòng Ngọc Nhan, số ngân phiếu bồi thường đó là một khoản tiền lớn đấy.

Chương 835

Nghe vậy, Nam Cận khẽ nhíu mày: “Bà ta đến tìm làm gì?” “Bà ta tìm con ngoài chuyện của Nam Việt thì còn có thể là gì nữa?

Bà ta muốn con nhường chức vị Tiểu Vương gia cho Nam Việt, cảm thấy con cứ chạy lung tung bên ngoài, chức vị này trong tay con cũng vô dụng, giao cho cậu ta mới là tận dụng hết.” Nam Kiều bĩu môi không hài lòng, rốt cuộc vẫn có chút coi thường chuyện Ngọc Nhan làm.

Nam Cận tức đến bật cười, làm sao cũng không ngờ Ngọc Nhan lại dám làm chuyện như vậy.

“Cái Ngọc Nhan này thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt.” “Hoàng thúc, Ngọc Nhan này ngày mai cũng sẽ đến tìm con thôi, muốn con quay về, đừng hòng nghĩ đến.” Nam Kiều lẩm bẩm nói.

“Ngày mai cháu và Tô Ngọc hãy quay về đi, nhưng sang năm cháu thật sự sẽ đưa vị hôn thê về sao?” “Thật ạ.” Nam Kiều nghiêm túc gật đầu.

Nói xong, nghĩ đến gì đó, nhìn Nam Cận với vẻ mặt nghiêm túc hơn: “Hoàng thúc, từ khi Ngọc Nhan đến tìm con, con vẫn luôn suy nghĩ một vấn đề, rốt cuộc con có nên nhận chức vị Nam Cương Vương này không?” Nam Cận nheo mắt nhìn Nam Kiều: “Ồ, vậy cháu đã suy nghĩ thế nào rồi?” Nam Kiều mọi thứ đều tốt, chỉ có việc không muốn làm Nam Cương Vương này khiến ông vô cùng sầu muộn.

Bây giờ nghe Nam Kiều chủ động nói về chuyện này, trong lòng không khỏi có chút buồn cười.

Buồn cười nhưng cũng rất nghiêm túc.

“Con quyết định nhận chức vị Nam Cương Vương.” Nam Kiều nghiêm túc nói.

Đối với câu trả lời này, Nam Cận vừa mừng vừa bất ngờ.

“Cháu thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?

Hoàng thúc biết cháu không có hứng thú với chức vị này, nếu cháu thật sự không muốn, ta có thể bồi dưỡng một đứa trẻ mà cả hai chúng ta đều cảm thấy không tệ, hoặc sau này cháu có con, để Tô Ngọc giúp dạy dỗ rồi sau này về kế nhiệm chức vị Nam Cương Vương, cháu thấy thế nào?” Nam Cận rất rõ tính cách của Nam Kiều.

Để cậu ấy ở lại Nam Cương không thể đi đâu, điều này đối với cậu ấy là tàn nhẫn.

Ông không hy vọng Nam Kiều sống không vui.

Ông biết Nam Kiều thích đi theo Tô Ngọc, ông cũng muốn Nam Kiều sau này sống hạnh phúc.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca ca, như vậy có được không?” “Được.” “Nhưng như vậy Hoàng thúc lại phải gánh vác Nam Cương thêm mười mấy năm.” Hơn nữa còn vứt bỏ trách nhiệm của mình cho con cái, như vậy có phải không tốt lắm không?

“Cho dù bây giờ em không giao cho con cái, sau này con cái của em cũng sẽ kế thừa Nam Cương, chỉ là vấn đề sớm hay muộn.

Mà tính cách của em không phù hợp làm Vương của Nam Cương, để em miễn cưỡng ở lại đây em cũng sẽ không vui.” Tô Ngọc rất hiểu Nam Kiều, nhìn Nam Kiều bất lực nói.

“Cận thúc bây giờ cũng chỉ mới hơn ba mươi tuổi, thêm hai mươi năm nữa cũng chỉ mới hơn năm mươi, đến lúc đó con của em kế vị, Cận thúc có thể thoái vị đi du ngoạn khắp nơi, như vậy chẳng phải rất tốt sao?” Nam Kiều nghiêm túc suy nghĩ lời Tô Ngọc nói, càng nghĩ càng thấy Tô Ngọc nói rất đúng.

“Vậy thì cứ làm theo lời Ngọc ca ca nói, nhưng sau này sẽ làm phiền Ngọc ca ca rồi.” “Không sao, dạy một người thừa kế cũng là dạy, dạy hai người cũng là dạy, đối với tôi thì như nhau thôi.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Thiên phú của Nam Kiều là lựa chọn tốt nhất cho Nam Cương Vương, nhưng tính cách của cậu ấy lại không phù hợp.

Để cậu ấy ở lại đây, e rằng quần thần Nam Cương sẽ làm loạn cả lên.

Đến lúc đó có thể còn cầu xin bọn họ đưa Nam Kiều đi.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Tô Ngọc liền không khỏi đau đầu.

Nghe vậy, Nam Kiều vui vẻ cười.

Trước đây nghĩ đến việc sau này phải kế thừa chức vị của Nam Cận, cậu ấy có chút không vui, bây giờ tìm được cách vẹn cả đôi đường, đối với cậu ấy tự nhiên là không còn gì tốt hơn.

“Cận thúc, ngày mai tôi và Nam Kiều sẽ quay về, còn về phần Ngọc Nhan thì phiền Cận thúc giúp Nam Kiều trông chừng người bên đó một chút.” Tô Ngọc nhìn Nam Cận nói.

“Chuyện này ta sẽ tự có tính toán, các ngươi không cần quá lo lắng.” Nam Kiều lẩm bẩm nói: “Con mới không lo lắng.” “Nam Kiều đi theo Tô Ngọc phải nghe lời biết không?” “Con đi theo Ngọc ca ca rất ngoan ạ.” Nam Kiều không phục nói.

Mọi người đều biết cậu ấy ngoan nhất khi ở trước mặt Ngọc ca ca.

“Tô Ngọc, sau này nhất định phải dẫn con cái đến chơi nhé.” “Nhất định rồi.” Ngày hôm sau, Tô Ngọc và Nam Kiều cưỡi ngựa rời

đi.

Bọn họ đi được hai ngày, Ngọc Nhan mới biết Nam Kiều đã về rồi và đi ngay ngày hôm sau.

Hơn nữa lại còn được Nam Cận cho phép.

Kết quả này khiến Ngọc Nhan vô cùng bất mãn.

Bà ta lạnh lùng đi đến Vương cung tìm Nam Cận.

“Tại sao lại để Nam Kiều rời đi?” Ngọc Nhan nhìn Nam Cận chất vấn.

Nam Cận ngẩng mắt nhìn Ngọc Nhan: “Ngươi đây là đang chất vấn ta sao?” “Tôi chỉ muốn biết người tại sao lại làm như vậy?” Làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho ông ta?

“Ngươi muốn làm gì với Nam Kiều, trong lòng ta đều rõ, nhưng Ngọc Nhan, ta cảnh cáo ngươi, đây là lần cuối cùng, còn dám đi quấy rầy cuộc sống của Nam Kiều, ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu.” Nam Cận lạnh lùng nói.

Sắc mặt Ngọc Nhan có chút khó coi.

Dù sao đi nữa, bà ta cũng là chị dâu của Nam Cận, nhưng Nam Cận lại đối với bà ta không hề khách khí.

“Ngươi…” “Hay ngươi muốn ta đích thân gọi Vương huynh đến nói chuyện này với ngươi?

Ngươi muốn tính kế gì ta không quản, nhưng nếu ngươi dám làm Nam Kiều không vui, ta cũng sẽ không để ngươi vui vẻ đâu.

Không muốn Nam Việt gặp chuyện, thì ngươi hãy an phận một chút đi, nếu không ngươi biết hậu quả rồi đấy.” Nam Cận lạnh lùng đe dọa.

Một câu nói khiến Ngọc Nhan không dám nói thêm gì nữa.

Những chuyện khác bà ta đều có thể không để ý, duy chỉ chuyện con trai là không thể không để ý.

Bà ta lạnh lùng quay người rời đi.

Nếu Nam Cận thật sự đi tìm người kia, ông ta nhất định sẽ xuất hiện.

Lúc đó, ông ta yêu Nam Kiều đến vậy.

Mấy năm nay cũng lén lút đi xem.

Năm xưa khi bà ta ném Nam Kiều đến Vong Ưu Thành, ánh mắt người đàn ông đó nhìn bà ta giống hệt như nhìn người chết vậy.

“Vương huynh Ngọc Nhan khi rời đi chắc đã nói với em rồi, đừng nhúng tay vào chuyện của Nam Kiều.” Nam Cận nói bên cạnh.

Bước chân của Ngọc Nhan khựng lại một chút, sau đó xoay người rời đi.

Nam Cận nhìn Ngọc Nhan rời đi, không nói gì về sự vô lễ của cô, cũng không quá để tâm.Ngọc Nhan về nhà liền đập phá đồ đạc.

Nam Việt nghe tiếng chạy đến: “Nương, làm sao vậy ạ?” “Nam Kiều đã đi từ hai ngày trước rồi.” Nghĩ đến tin tức này, lòng Ngọc Nhan tràn đầy phẫn nộ.

Nam Kiều vậy mà thật sự không quay lại nhìn bọn họ dù chỉ một lần, cứ thế mà đi thẳng.“Nương cũng không cần tức giận, Nam Kiều đi rồi cũng là chuyện tốt.” “Con nói đúng, sau này chúng ta phải cẩn thận hơn.” “Vâng.”Sau khi có được Xích Hỏa Liên, Tô Ngọc và Nam Kiều phi ngựa cấp tốc quay về.

Dù vậy cũng mất gần mười ngày.

Vương Cẩn Hòa đang dẫn Nguyên Lâm chuẩn bị ra ngoài, vừa bước ra đã thấy Tô Ngọc và Nam Kiều trở về.

Chương 836

Nhìn bộ dạng tả tơi của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhanh chóng bước đến: “Hai người bao lâu rồi không nghỉ ngơi vậy?” Cả hai đều vừa tả tơi vừa mệt mỏi, khiến Vương Cẩn Hòa thấy hơi đau lòng.Tô Ngọc mỉm cười với Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, anh và Nam Kiều đều không sao.” “Chúng ta đã lấy được Xích Hỏa Liên rồi, còn các dược liệu khác thì sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.“Dược liệu bên Hoàng huynh gửi tới chỉ còn thiếu Xích Hỏa Liên và hai vị thuốc khác, còn hai vị thuốc kia sư phụ của Vạn Cổ đã gửi cho chúng ta rồi, chỉ chờ Xích Hỏa Liên của hai người thôi.” Vương Cẩn Hòa nói.“Đi thôi, chúng ta về nhà, có thể giải độc cho Tiểu Bảo rồi.” Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa vui vẻ quay về.

Lúc này Tô Ngọc đã quên mất tình trạng cơ thể Tiểu Bảo sẽ không tốt sau đó.Bạch Khởi và Vạn Cổ đều rất vui mừng khi biết Tô Ngọc và Nam Kiều đã mang Xích Hỏa Liên về.

Vạn Cổ chạy đến bên cạnh Tô Ngọc: “Thiếu gia, Xích Hỏa Liên thật sự đã lấy được rồi sao?”“Đúng vậy, Nam Cương Vương biết chúng ta cần liền trực tiếp đưa cho, không hề gây khó dễ chút nào.” Tô Ngọc giải thích.“Tốt quá rồi, bây giờ chúng ta có thể đi nghiên cứu thuốc giải.” “Tôi cũng đi.” Nam Kiều vừa nghe nói muốn nghiên cứu thuốc giải liền vội vàng nói.Nhìn bộ dạng mệt mỏi của Nam Kiều, Bạch Khởi không vui nói: “Ở đây có chúng tôi là được rồi, cậu đến làm gì cho thêm bận rộn?” “Xem cậu mệt mỏi đến mức nào rồi?

Mau đi nghỉ đi, ngủ dậy rồi hẵng tính đến chuyện này.”“Bạch Khởi nói đúng, khoảng thời gian này cậu vất vả rồi, cậu và Tô Ngọc đều nghỉ ngơi cho tốt, ngủ dậy rồi hãy nói chuyện khác.” “Nam Kiều, đi nghỉ đi.” Tô Ngọc thấy Nam Kiều có vẻ không vui, liền nói.“Họ nghiên cứu thuốc giải vẫn cần một chút thời gian, cậu ngủ dậy rồi cùng họ cũng được, dù sao cổ độc của Tiểu Bảo vẫn chờ cậu giải.” Muốn giải độc, trước tiên phải giải cổ độc.

Mà việc này chỉ có Nam Kiều mới làm được.

Nam Kiều lập tức vui vẻ mỉm cười, cậu ta vẫn rất quan trọng mà.Sau khi cả hai đi rửa mặt, Nam Kiều về phòng nghỉ ngơi, Tô Ngọc thì đi thăm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đang luyện chữ trong thư phòng.

Tô Ngọc đi đến đứng bên cạnh Tiểu Bảo nhìn, tay cậu bé cầm bút lông đều đang run rẩy, sắc mặt cũng rất tái nhợt.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nhíu chặt mày, đưa tay lấy cây bút lông khỏi tay Tiểu Bảo: “Đợi giải độc xong rồi viết tiếp.”Tiểu Bảo đầu tiên ngây người ra, sau đó vô cùng mừng rỡ nhìn Tô Ngọc: “Cha cuối cùng cũng về rồi.” “Tiểu Bảo, con sẽ khỏe lại rất nhanh thôi, cha đảm bảo với con.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo vô cùng nghiêm túc nói.“Con tin cha, vì cha đã về rồi, thì dược liệu chắc chắn đã mang về.

Có chú Vạn Cổ và mọi người ở đây, nhất định sẽ nghiên cứu ra thuốc giải cho con.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.Trong mắt Tô Ngọc tràn ngập ý cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: “Con nghĩ như vậy là tốt.” “Cha đi nghỉ ngơi đi, con không sao đâu.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc với nụ cười trên môi.Khoảng thời gian này, để không làm Vương Cẩn Hòa lo lắng, Tiểu Bảo đã thành thạo việc tỏ ra vui vẻ trước mặt mọi người.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc khẽ thở dài, đưa tay ôm Tiểu Bảo nhẹ giọng nói: “Tiểu Bảo, trước mặt cha không cần giả vờ như không có chuyện gì đâu.” Cũng không cần cố tỏ ra vui vẻ để chúng ta yên tâm.Tiểu Bảo đầu tiên ngây người ra, sau đó ôm chặt Tô Ngọc, cắn chặt môi không nói gì.

“Tiểu Bảo, gần đây con có khó chịu lắm không?” Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo lo lắng hỏi.Tiểu Bảo lắc đầu: “Chú Vạn Cổ và mọi người đã nghiên cứu thuốc để áp chế hàn độc cho con rồi, gần đây con vẫn ổn ạ.” Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cậu bé, nhìn rất nghiêm túc.

Tiểu Bảo bị ánh mắt đó của Tô Ngọc làm cho giật mình: “Cha, có chuyện gì vậy ạ?”“Không sao, cha đi nghỉ đây, con cũng đừng luyện chữ nữa, đi nghỉ một lát đi, chậm nhất là ngày mai con sẽ được giải độc rồi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo an ủi nói.

Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: “Cha, con biết rồi ạ.”Vừa hay viết chữ khiến cậu bé hơi phiền muộn, coi như đi dạo một chút vậy.Sau khi Tô Ngọc đi nghỉ, Tiểu Bảo đi lấy một ít rau củ quả ra ao cho rùa ăn.

Nhìn bộ dạng rùa ngốc nghếch ăn đồ, Tiểu Bảo nở nụ cười, đặt tay lên mai rùa: “Rùa to ơi, cha con về rồi, con thấy cha mệt lắm, lúc nói chuyện với con cứ như thể có thể ngủ gục bất cứ lúc nào vậy.” “Mày nói xem, độc của con có khỏi được không?”Vương Cẩn Hòa đứng cách đó không xa, lắng nghe lời Tiểu Bảo, mắt cô hơi ướt.

Khoảng thời gian này, Tiểu Bảo không bao giờ để họ nhìn thấy cảm xúc tiêu cực của mình, cũng không nói gì khác.

Nhưng hôm nay nghe cậu bé nói chuyện với rùa, Vương Cẩn Hòa mới biết hóa ra Tiểu Bảo cũng sợ hãi ư?“Rùa to ơi, con không muốn rời xa cha mẹ và các em, vậy mày nói xem con có khỏi được không?”Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh đợi rất lâu mới bước đến, đưa tay ôm Tiểu Bảo: “Chắc chắn sẽ khỏe lại thôi.” Cơ thể Tiểu Bảo hơi cứng đờ, sau đó nhìn Vương Cẩn Hòa: “Mẹ, sao mẹ lại ở đây ạ?” “Mẹ thấy con ở đây nên đến thôi.

Tiểu Bảo, con có chuyện gì cũng có thể nói với chúng ta mà, chúng ta đã nói con không cần quá hiểu chuyện, con có la lối ầm ĩ cũng được.” Vương Cẩn Hòa đau lòng nói.Tiểu Bảo thật sự quá hiểu chuyện, hiểu chuyện đến mức khiến người ta đau lòng.

Mỗi khi hàn độc phát tác, cậu bé đều tự mình cắn răng chịu đựng, không nói với ai.

Cô đã phát hiện ra mấy lần rồi.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: “Tiểu Bảo, dù thế nào đi nữa, vẫn còn mẹ và cha con ở đây.”“Mẹ, con biết rồi ạ.” “Hôm nay con nghỉ ngơi cho tốt nhé, sau đó có thể giải độc cho Tiểu Bảo rồi.” Vương Cẩn Hòa vui vẻ ra mặt nói.

“Con biết rồi ạ.” Sau khi nói chuyện đơn giản vài câu với Vương Cẩn Hòa, tâm trạng Tiểu Bảo rõ ràng tốt hơn nhiều.Nam Kiều chỉ ngủ hai canh giờ đã tỉnh dậy.

Vừa tỉnh dậy liền đi thẳng đến dược phòng.

Lúc cậu ta đến, Vạn Cổ và Bạch Khởi đang nghiên cứu phương thuốc.

Nhớ đến lời Nam Cận nói khi cậu ta đi, Nam Kiều liền kể cho Vạn Cổ và mọi người nghe.

Vạn Cổ nghe xong thì mắt sáng rực.“Cách này quả thực sẽ có hiệu quả rất tốt, chỉ là sau này phải chăm sóc cơ thể thiếu gia thật kỹ, nếu không sau này cơ thể thiếu gia sẽ rất yếu.”“Trong tay chị dâu có nhiều đồ tốt như vậy, rất nhanh là có thể điều dưỡng cơ thể Tiểu Bảo tốt lên thôi.” Hoàng thúc còn nói gì mà cần mấy năm, có đồ của chị dâu thì Tiểu Bảo nhất định sẽ khỏe nhanh thôi.

“Nam Kiều nói đúng, đồ trong tay chị dâu không phải ai cũng có thể sánh bằng.” Bạch Khởi rất đồng tình nói.

“Vậy thì bắt đầu thôi.”Sau khi phương thuốc được nghiên cứu xong, ba người bắt đầu chế tạo viên thuốc giải độc.

Đến nửa đêm mới hoàn toàn thành công.

Mấy người đều vô cùng vui mừng, nếu không phải bây giờ đã rất muộn rồi, họ hận không thể báo tin này cho tất cả mọi người."Thuốc giải xong rồi sao?" Giọng Tô Ngọc vang lên ở cửa.

Ba người đồng loạt quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, thuốc giải đã xong rồi ạ." "Vậy thì tốt." "Ngày mai sẽ giải độc cho Tiểu Bảo, mấy cậu vất vả rồi, đi nghỉ trước đi."Sau khi đuổi Nam Kiều và mọi người đi nghỉ, Tô Ngọc một mình ngồi trong dược phòng, không biết qua bao lâu mới đứng dậy rời đi đến phòng Tiểu Bảo.

Tiểu Trí mở mắt tỉnh dậy, thấy là Tô Ngọc đến thì có chút bất lực nói: "Cha, cha cứ thế này mà xuất hiện không tiếng động, dọa người lắm đấy.""Cha chỉ đến xem Tiểu Bảo thôi, cậu bé thế nào rồi?" "Vẫn như cũ, nhưng không biết hôm nay Tiểu Bảo có vui không, tình trạng đã tốt hơn nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn một chút."Tô Ngọc không nói gì, nhìn Tiểu Bảo đang ngủ, cuối cùng vẫn là để cậu bé phải chịu tổn thương.

Anh biết Tiểu Bảo gần đây cũng chịu áp lực rất lớn, theo tính cách của Tiểu Bảo, để không làm mọi người lo lắng, cậu bé vẫn luôn chịu đựng nỗi đau trên người.

Bây giờ biết dược liệu đã được mang về, và thuốc giải cũng đã bắt đầu được điều chế, cậu bé liền hoàn toàn thả lỏng."Tiểu Trí, con cũng ngủ đi, cha về đây." "Vâng."Sáng hôm sau, tất cả mọi người đều dậy, cùng nhau đến thư phòng của Tiểu Bảo.

Thấy nhiều người đến như vậy, Tiểu Bảo có chút bất ngờ: "Cha, mọi người đây là…""Mấy chú của con hôm qua đã chế ra thuốc giải rồi, hôm nay là để giải độc cho con đấy."Trong mắt Tiểu Bảo ánh lên sự vui mừng, Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cuối cùng vẫn quyết định không giấu giếm: “Tiểu Bảo, hàn độc là một loại độc dược khá bá đạo, sau khi giải độc con sẽ có một khoảng thời gian cơ thể rất yếu, nhưng dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lại thôi.”Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: “Cha, con biết rồi, cha đừng lo cho con.” Tô Ngọc nhìn bộ dạng hiểu chuyện này của Tiểu Bảo, tâm trạng vẫn có chút phức tạp: “Được, cha không lo cho con.”Lúc này Tiểu Bảo mới vui vẻ gật đầu: “Cha, con biết cha đang nghĩ gì.” Cậu bé biết lý do Tô Ngọc nói cho mình là gì, chỉ là lo cậu bé sẽ đột nhiên không chấp nhận được sự khác biệt này.

Nhưng đối với cậu bé thì điều đó chẳng có gì cả, trong tay mẹ có quá nhiều đồ tốt, muốn điều dưỡng cơ thể cho cậu bé cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Cha, con chỉ yếu đi một thời gian thôi, con không sao đâu.” “Được.” Giọng Tô Ngọc có chút khó chịu.Sau khi hai cha con nói chuyện xong, Nam Kiều bắt đầu giải cổ độc cho Tiểu Bảo.

Sau khi cổ độc được giải, hàn độc lập tức bùng phát, rất nhanh lông mày Tiểu Bảo đã phủ một lớp sương trắng.

Tô Ngọc lo lắng nhìn Tiểu Bảo, sao lại biến thành thế này.

Vương Cẩn Hòa cũng đứng bên cạnh nhìn, nếu không phải lo ảnh hưởng đến Vạn Cổ và mọi người, Vương Cẩn Hòa chắc chắn đã ôm Tiểu Bảo sưởi ấm cho cậu bé rồi.Khi Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều có chút sốt ruột, Vạn Cổ liền đưa viên thuốc giải trong tay cho Tiểu Bảo uống.

Tiểu Bảo uống xong không bao lâu, lớp sương trắng trên người dần dần biến mất.

Khoảng hai canh giờ sau, Vạn Cổ bắt mạch cho Tiểu Bảo lần nữa, trong mắt đều là sự vui mừng.“Tốt quá rồi, Tiểu Bảo không sao nữa rồi.” Vạn Cổ vui vẻ nói.

“Sau này chỉ cần điều dưỡng cơ thể là được.”Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa hơi cứng lại, cô nhìn Tô Ngọc: “Tại sao Tiểu Bảo lại cần điều dưỡng cơ thể?” “Hoàng thúc của Nam Kiều nói với chúng ta, sau khi độc của Tiểu Bảo được giải, cậu bé sẽ yếu một thời gian, chúng ta chăm sóc điều dưỡng tốt một chút, sau này sẽ từ từ khỏe lại thôi.”Vương Cẩn Hòa cắn chặt môi, nếu không sẽ khóc mất.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, bất lực đưa tay ôm cô vào lòng.

“Tiểu Hòa, đừng lo lắng, em phải tin những thứ trong tay em, nếu chỉ là đồ điều dưỡng thì vẫn còn rất nhiều.” Tô Ngọc ngầm nhắc nhở.Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc một lúc lâu sau mới vô cùng kiên định gật đầu: “Anh nói đúng, chúng ta nhất định có thể nuôi Tiểu Bảo khỏe mạnh.” “Em nghĩ như vậy là đúng rồi.” “Em đi xem Tiểu Bảo đây.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy ánh mắt của Tô Ngọc quá mức nóng bỏng, vội vàng lùi lại.Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, đứa trẻ ở đây mà cô ấy còn muốn chạy đi đâu nữa?

Vương Cẩn Hòa giả vờ không nhìn thấy Tô Ngọc, cúi đầu nhìn Tiểu Bảo đã được giải độc, thật tốt quá.

“Tô Ngọc, anh trông đứa trẻ một lát nhé, em đi làm chút đồ ăn cho thằng bé, lỡ Tiểu Bảo tỉnh dậy đói thì sao?” Vương Cẩn Hòa vừa nói đã đi vào bếp, không cho Tô Ngọc cả thời gian nói chuyện.Nam Kiều quay đầu nhìn bóng lưng Vương Cẩn Hòa rời đi nói: “Chị dâu căng thẳng quá rồi.” Tô Ngọc không nói gì, thực ra anh cũng rất căng thẳng, cũng lo Tiểu Bảo bên này sẽ xảy ra vấn đề gì.

“Tiểu Bảo không sao rồi đúng không?” Tô Ngọc không yên tâm hỏi.Nam Kiều cười gật đầu: “Ngọc ca ca yên tâm, tiếp theo chỉ cần chăm sóc điều dưỡng cơ thể cho Tiểu Bảo là được rồi.” Tô Ngọc khẽ thở phào: “Vậy thì tốt.”Nhìn bộ dạng lo lắng của Tô Ngọc: “Ngọc ca ca, anh phải tin tưởng sức mạnh của ba người chúng em khi liên thủ chứ.” “Anh đương nhiên tin tưởng mấy cậu, chỉ là tin tưởng và không lo lắng là hai chuyện khác nhau.” Dù sao Tiểu Bảo cũng là bảo bối mà anh nâng niu trong lòng bàn tay.Nam Kiều không hiểu lắm thứ tình cảm này của Tô Ngọc, có lẽ sau này có con rồi cậu ta mới có thể hiểu được.

Tô Ngọc vẫn luôn ngồi bên giường nhìn Tiểu Bảo đang nhắm mắt: “Tiểu Bảo khi nào mới tỉnh lại?” “Chắc còn khoảng nửa canh giờ nữa.” Người trả lời Tô Ngọc là Vạn Cổ.

Tô Ngọc gật đầu, nhìn ba người: “Mấy cậu vất vả rồi, đi nghỉ một lát đi.” “Được, Ngọc ca, chúng em đi trước đây.” Nam Kiều vừa định nói gì đó thì bị Bạch Khởi kéo đi.Ra ngoài rồi, Nam Kiều bất mãn nhìn Bạch Khởi: “Cậu kéo tôi làm gì?” Người này sao mà đáng ghét vậy chứ?

“Ngọc ca muốn một mình ở bên Tiểu Bảo, cậu theo làm gì?” Bạch Khởi không vui nói.

Chỉ cần có mắt đều có thể nhìn ra Tô Ngọc muốn ở riêng với Tiểu Bảo, ai ngờ tên ngốc này lại còn muốn đi theo Tô Ngọc.

Nam Kiều hừ một tiếng, quay đầu nhìn vào phòng một cái rồi cuối cùng đi theo Vạn Cổ và mọi người rời đi.Đợi khoảng nửa canh giờ, Tiểu Bảo cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt đã thấy Tô Ngọc ngồi bên cạnh không biết đang nghĩ gì.

Tiểu Bảo chống người ngồi dậy: “Cha, con không sao rồi, cha đừng lo lắng.” Tô Ngọc đưa tay đỡ Tiểu Bảo nằm xuống giường: “Nghỉ ngơi trước đã, đừng ngồi dậy.”Ngày nào cũng nằm thế này, hoặc chỉ được ngồi, cậu bé cảm thấy mình sắp phế rồi.

Viết chữ tay cũng run, trạng thái này cậu bé không hề thích một chút nào.

Chương 837

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy, an ủi: "Yên tâm đi, rất nhanh sẽ khỏe thôi." Có linh tuyền thủy của Tiểu Hòa ở đây, chắc không mất mấy năm đâu, nếu để Tiểu Bảo hiếu động này yếu ớt mấy năm liền, anh đoán cậu bé không thể chấp nhận được."Vậy thì tốt rồi, con đã nằm ở nhà cả tháng rồi, cứ thế này nữa thì xương cốt con cũng mềm nhũn ra mất." "Như vậy không phải rất tốt sao?

Cứ coi như bù lại tất cả thời gian cần nghỉ ngơi sau này." Tô Ngọc nói đùa.

"Chẳng tốt chút nào.""Yên tâm đi, đợi con khỏe rồi cha sẽ bù đắp nội dung học tập cho con." "Mỗi ngày ca ca về đều đã nói với con nội dung học tập rồi, con đã biết hết rồi." Tiểu Bảo tuy gần đây sức khỏe không tốt, không thể tập võ luyện chữ, nhưng sách thì phải đọc, nội dung Tiểu Trí dạy sau khi về mỗi ngày cậu bé cũng đều học.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, biết cậu bé tự giác, không ngờ lại tự giác đến mức này."Xem ra là cha đã lo lắng vô ích rồi." Lúc Vương Cẩn Hòa bưng canh gà đến, vừa hay nghe thấy hai cha con đang nói chuyện, Vương Cẩn Hòa bước vào nhìn Tiểu Bảo đã tỉnh dậy, trong mắt tràn đầy vui mừng.

"Tiểu Bảo tỉnh rồi." "Mẹ, con không sao nữa rồi, mẹ đừng lo cho con." "Được." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh, múc một bát canh cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo tựa vào Tô Ngọc uống hết bát canh.Đợi Tiểu Bảo uống canh xong lại bắt đầu nghỉ ngơi, Tô Ngọc mới đi thăm hai anh em Tô Ngôn Hi.

Hai đứa trẻ gần đây cũng rất ngoan, biết Tiểu Bảo sức khỏe không tốt nên cũng không làm ầm ĩ đòi hỏi điều gì.

“Cha cha.” Tô Ngọc đưa tay ôm hai đứa trẻ lên: “Có nhớ cha không?” “Nhớ, ca ca đau.” “Cha cha ca ca.”Nghe lời hai đứa trẻ nói, Tô Ngọc trong lòng có chút không dễ chịu: “Yên tâm đi, ca ca đã không sao rồi, rất nhanh sẽ khỏe lại.” “Thật sao?” “Chơi với Hi Hi.” “Cha nói thật đấy, đợi ca ca khỏe rồi sẽ bảo ca ca chơi với Hi Hi.”Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ vui vẻ như vậy, cũng an tâm hơn rất nhiều.

Khoảng thời gian Tiểu Bảo trúng độc, họ đã ít chú ý đến hai anh em Ngôn Hi rất nhiều, may mắn là hai đứa trẻ không vì chuyện này mà không vui.

Chúng cũng biết Tiểu Bảo bị bệnh rất đau.

Do đó, cả hai dường như đều cất đi tính tình trẻ con của mình, không mè nheo đòi cha mẹ bế, mỗi ngày đều ngoan ngoãn chơi cùng với nha hoàn tiểu tư chăm sóc chúng.Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chơi với hai đứa trẻ một lúc, đợi chúng mệt mỏi ngủ thiếp đi, Vương Cẩn Hòa mới nói: “Gần đây tâm tư của chúng ta đều đặt vào Tiểu Bảo, đã bỏ bê Hi Hi và Ngôn Triệt rồi.” “Bây giờ Tiểu Bảo đã không sao, sau này chúng ta bù đắp cho hai đứa trẻ là được.” Tô Ngọc an ủi nói.“Anh nói đúng, sau này chúng ta thật sự phải dỗ dành hai đứa trẻ cho tốt.” Không thể để chúng cảm thấy trong lòng chỉ có ca ca mà không có chúng.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa còn lo hai đứa trẻ sẽ có ý kiến với Tiểu Bảo, sự thật chứng minh là cô đã nghĩ quá nhiều rồi.Cơ thể Tiểu Bảo từ từ hồi phục, sau khi có thể xuống giường, hai đứa trẻ chạy theo cậu bé nhanh hơn bất cứ thứ gì.

Nhìn hai đứa trẻ như vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: “Xem ra là em đã đa nghi rồi.” “Con của chúng ta đương nhiên là như vậy.” Mặc dù Tô Ngọc cũng từng lo lắng, nhưng bây giờ thấy ba đứa trẻ hòa thuận như vậy, anh vẫn rất vui.Hai đứa trẻ vậy mà còn biết cách chăm sóc ca ca nữa.

“Ca ca ăn đi.” Ngôn Hi cầm một quả trái cây đưa cho Tiểu Bảo.

“Ca ca, cái này.” Ngôn Triệt cũng không chịu thua kém, lấy món điểm tâm mình thích nhất.

Chúng yêu ca ca nhất.Tiểu Bảo cầm lấy trái cây và điểm tâm mà hai em đưa cho, đặt sang một bên: “Ca ca vẫn chưa ăn được.” Gần đây tuy cơ thể cậu bé đã được điều dưỡng tốt, nhưng những thứ này vẫn chưa thể ăn được.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt đều rất không vui, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Cha cha.”“Ca ca chỉ cần thêm một thời gian nữa là sẽ khỏe, cha đảm bảo.” Tô Ngọc nhẹ giọng an ủi hai con.

Hai đứa trẻ nghe anh nói vậy mới yên tâm gật đầu.Sau khi Tiểu Bảo không sao nữa, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng có thể yên tâm làm việc của mình, trước đó thấy cô luôn bận rộn Tô Ngọc cũng không hỏi cô bận gì.

Bây giờ thấy cô vội vã ra ngoài như có chuyện quan trọng, anh liền có chút lo lắng: “Tiểu Hòa, gần đây em đang bận gì vậy?” “Chuyện đất đai, sau này anh sẽ biết thôi, bây giờ em tạm thời giữ bí mật đã.” Vương Cẩn Hòa nói một cách bí ẩn.Tô Ngọc trong lòng tuy có chút bất lực nhưng cũng chỉ đành để Vương Cẩn Hòa đi.

Vừa hay anh cũng có việc cần làm.

Khi Doãn Phàm và mọi người trở về với đầy sát khí, thấy Tô Ngọc ở nhà, mấy người còn có chút bất ngờ: “Ngọc ca, anh về từ khi nào vậy?” “Anh về đã mấy ngày rồi, bên mấy đứa thế nào rồi?”“Chúng em đã cùng La Hậu ra tay, bây giờ người đã bị chúng em bắt hết rồi, không chỉ xử lý bọn họ mà chúng em còn tìm được một số thư tín liên lạc giữa bọn họ và Lỗ quốc.” Doãn Phàm lấy những lá thư tìm được ra đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận lấy thư Doãn Phàm đưa, đọc lướt qua xong trong lòng đã có tính toán về tình hình bên Lỗ quốc.“Ngọc ca, lần này Lỗ quốc có thể ra tay với Tiểu Bảo, sau này khó tránh khỏi sẽ lại xảy ra chuyện tương tự, chúng ta có nên cho Lỗ quốc một bài học không?” Tô Ngọc lắc đầu: “Bài học thì không cần, người của Lỗ quốc sau này sẽ đến Huyền quốc, đến lúc đó xem bọn họ giải quyết thế nào, bây giờ chúng ta chỉ cần giữ lại những chứng cứ cần thiết là đủ rồi, còn chuyện khác không cần chúng ta bận tâm.” “Vâng.” Doãn Phàm tuy không biết vì sao Tô Ngọc lại nói vậy, nhưng cũng không hỏi thêm.

Cậu ta lo lắng hỏi xong sẽ có kết quả không tốt.

Đó không phải điều cậu ta muốn thấy.“À đúng rồi Ngọc ca, bên Vong Ưu Thành lão đại Thẩm đã an toàn trấn áp được rồi, bọn họ chắc sẽ không chạy ra gây rắc rối cho Ngọc ca nữa đâu.” Doãn Phàm biết trước đó có một lần đám hỗn đản ở Vong Ưu Thành đã chạy ra gây rắc rối cho anh.

Khiến Ngọc ca ca tức giận, đám người đó đúng là lũ ngu dốt chẳng biết gì.Nếu Doãn Phàm không nhắc đến chuyện này, Tô Ngọc còn suýt quên mất chuyện Vong Ưu Thành rồi.

“Chuyện bên đó có lão đại Thẩm trông coi thì chúng ta đương nhiên yên tâm.” “Chỉ sợ có một ngày lão đại Thẩm không trấn áp nổi, lại muốn Ngọc ca anh quay về.” Doãn Phàm nhíu mày lo lắng nói.

Tuy nhiên Tô Ngọc lại không có phản ứng quá lớn: “Không sao, bên lão đại Thẩm nếu cần thì chúng ta sẽ quay về, nhưng tình hình hiện tại thì bên lão đại Thẩm không cần chúng ta nhúng tay, ông ấy tự mình có thể xử lý tốt mọi việc.”Doãn Phàm nhìn Tô Ngọc như vậy, nhất thời không biết nên nói gì cho phải, bộ dạng Ngọc ca ca thế này quả thực có chút “vô liêm sỉ” rồi.

“Ngọc ca ca, anh nói vậy mà để lão đại biết thì chắc chắn sẽ tức giận đấy.” “Sau này chuẩn bị thêm chút đồ tốt là sẽ không tức giận nữa đâu.”Doãn Phàm cạn lời nhìn Tô Ngọc, kiểu lời này cũng chỉ có Ngọc ca mới nói ra được.

Nếu đổi thành người khác thì sớm đã bị lão đại Dư trực tiếp ném ra ngoài rồi.

“Ngọc ca, cũng chỉ có anh dám nói như vậy thôi, nếu đổi thành người khác, chắc chắn sẽ bị lão đại Thẩm mắng cho tơi bời.” Nghĩ đến bộ dạng lão đại Thẩm mặt lạnh như tiền mắng người, Doãn Phàm liền cảm thấy cả người không ổn rồi.Tô Ngọc cũng không biết vì sao bọn họ lại sợ lão đại Thẩm đến vậy.

“Lão đại Thẩm cũng đâu có ăn thịt người, mấy đứa có cần sợ ông ấy đến thế không?” Tô Ngọc bất lực lắc đầu nói.

Phải nói lão đại Thẩm cũng là người rất tốt, đối xử với họ không tệ, Doãn Phàm, Nam Kiều và những người ở tuổi đó có thể nói là do lão đại Thẩm nhìn lớn lên.Doãn Phàm cười hì hì: “Ngọc ca, thật ra chúng em cũng không biết tại sao lại sợ lão đại Thẩm, chỉ là đôi khi thấy lão đại Thẩm cứ trưng cái mặt lạnh tanh ra, liền cảm thấy hơi khó nói chuyện.” Dáng vẻ đó đương nhiên cũng khiến họ sợ hãi.

Hơn nữa, lão đại Thẩm trong lòng họ cũng đã “tích uy đã lâu” rồi.

Trước đây khi họ còn ở Vong Ưu Thành, người họ sợ nhất chính là lão đại Thẩm, sau này Tô Ngọc đến, người họ thích nhất đương nhiên cũng là Tô Ngọc.Tô Ngọc nhìn bộ dạng ngây thơ của Doãn Phàm, trong lòng không khỏi thấy buồn cười.

“Thôi được rồi, bây giờ mấy đứa cũng không về, cho dù lão đại Thẩm có rời đi thế nào, cũng không liên quan đến mấy đứa, ông ấy cũng không mắng đến đầu mấy đứa được đâu.” Mấy tên này, sau khi đến đây liền không nghĩ đến chuyện rời đi, bây giờ vậy mà còn dám nói những lời như vậy, thật không biết nghĩ gì.

Người còn không gặp được thì sợ cái gì chứ?

Doãn Phàm nghĩ nghĩ, hình như đúng là như vậy thật.

“Ngọc ca, em đi bận việc đây.” Nói xong liền vui vẻ rời đi.Tô Ngọc nhìn Doãn Phàm vội vàng rời đi, không nói gì lắc đầu, thật không biết cậu ta đến làm gì.

Sau khi Doãn Phàm đi, vẻ mặt Tô Ngọc trở nên nghiêm trọng.

Mặc dù biết Lỗ quốc chắc chắn có thám tử ở Huyền quốc, nhưng không ngờ lại nhiều đến vậy.

Hiện tại đã dọn dẹp một phần, số còn lại chắc vẫn còn không ít.

Nghĩ đến điều này, trong mắt Tô Ngọc hiện lên vẻ suy tư, sau lần này, những kẻ lọt lưới chắc chắn sẽ chìm xuống đáy, không dễ dàng lộ diện nữa, trong thời gian ngắn anh cũng không cần lo lắng gì.

Với điều này, Tô Ngọc vẫn khá hài lòng.

Bây giờ chỉ xem người của Lỗ quốc sẽ làm gì.Cất kỹ những thứ Doãn Phàm mang về, Tô Ngọc như không có ai ở đó mà bước ra ngoài.

Vừa ra đã nghe thấy Doãn Phàm đang nói chuyện với Tiểu Bảo.

Doãn Phàm và mọi người có tình cảm tốt nhất với Tiểu Bảo, thấy Tiểu Bảo chịu ấm ức đương nhiên sẽ không vui, bây giờ mấy người đều vây quanh Tiểu Bảo nói chuyện.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt cũng ở bên cạnh, hai tiểu quỷ không hiểu họ đang nói gì, nhưng không ngại gật đầu lia lịa tán thành lời của Tiểu Bảo.

Đưa tay chống lên trán, Tô Ngọc khẽ cười thành tiếng.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt như vậy thật khiến người ta dở khóc dở cười.Bước đến, đưa tay ôm lấy hai đứa trẻ, nhìn hai tiểu quỷ, anh buồn cười nói: “Mấy đứa có biết ca ca của mấy đứa đang nói gì không?

Cứ ở đây gật đầu lia lịa.” Ngôn Hi nghiêm túc gật đầu: “Xấu xa.” Tô Ngọc chỉ vào mình, đây là đang nói anh sao?

“Cha, Hi Hi không nói cha đâu, con bé nói là người của Lỗ quốc.” Tiểu Bảo ở bên cạnh giúp giải thích.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, có chút tò mò: “Tiểu Bảo, làm sao mà con làm cho tất cả trẻ con trong nhà đều thích con vậy?” Hoằng Nghị thì khỏi nói rồi, Ngôn Hi và Ngôn Triệt sau khi biết đi đều bám theo Tiểu Bảo.

Ngay cả Dư Mạch Sâm cũng rất thích Tiểu Bảo, từ khi Tiểu Bảo trúng độc, mỗi ngày đều đến thăm.

Khi đi còn dặn dò đủ điều, cứ như thể họ đều ngược đãi Tiểu Bảo vậy.“Chắc là con có duyên với mọi người?” Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói.

Ở thư viện cũng có rất nhiều người thích chơi với cậu bé, còn vì sao thì cậu bé cũng không biết.

Tô Ngọc đưa tay chọc chọc trán Tiểu Bảo: “Con thì không khiêm tốn chút nào.” “Con nói thật mà, tại sao phải khiêm tốn chứ?” “Cha nói không lại con.”“Ngọc ca, chúng ta khó khăn lắm mới có thời gian rảnh, hôm nay cũng không có việc gì, chúng ta đi vào núi săn ít thịt rừng về nướng ăn nhé?” La Hậu nghĩ đến việc đã lâu rồi họ không đi săn nướng thịt, liền cảm thấy thèm thuồng.

Chương 838

“Được.” Chỉ là một chuyện nhỏ, Tô Ngọc đương nhiên đồng ý.

“Vậy chúng ta đi thôi, xem ai lợi hại hơn.” Nam Kiều trong phòng nghe thấy tiếng họ liền vội vàng chạy ra: “Mấy người đợi tôi với, đừng quên tôi chứ.” Mấy người đuổi nhau rời đi, nhìn bộ dạng họ, trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười.Vạn Cổ đứng sau Tô Ngọc: “Thiếu gia, bọn họ đều khá thú vị.” Tô Ngọc quay đầu nhìn Vạn Cổ: “Cậu không đi cùng họ sao?” “Đi.” Nói xong, người cũng biến mất.Tiểu Bảo ngưỡng mộ nhìn Vạn Cổ và mọi người rời đi, sau đó ai oán nhìn Tô Ngọc: “Cha, con cũng muốn đi nữa.” Tô Ngọc lườm Tiểu Bảo một cái: “Đợi con dưỡng cơ thể khỏe lại rồi, cha sẽ dẫn con đi, bây giờ con cứ nghĩ trong đầu thôi.” Tiểu Bảo nặng nề thở dài, cha cũng quá giỏi trong việc đả kích người khác rồi.

Nhưng cha nói cũng đúng, cơ thể cậu bé hiện tại thật sự không thích hợp để vào núi săn bắn.Sau khi Tiểu Trí và mọi người từ thư viện trở về, phát hiện Nam Kiều và những người khác đều không có ở đây, không khỏi có chút tò mò: “Cha, chú Nam Kiều và mọi người đi đâu rồi ạ?” “Họ đi vào núi săn bắn rồi, nói là muốn ăn thịt nướng.” Vừa nghe nói đi vào núi săn bắn, Tiểu Trí cũng có chút thèm nhỏ dãi, nhưng rất nhanh đã bỏ cuộc, tài năng hiện tại của cậu bé vẫn chưa đủ để đi săn bắn vào sâu trong núi cùng Nam Kiều và mọi người.“Đợi sau này võ công của chúng ta tốt rồi cũng phải đi.” Tiểu Bảo tựa vào ghế nhìn Tiểu Trí và mọi người: “Ca ca, đến lúc đó chúng ta cùng đi.” “Được.” Tiểu Trí đi đến ngồi cạnh Tiểu Bảo, nhìn cậu bé hỏi: “Vẫn ổn chứ?” “Khá ổn, thoải mái hơn trước nhiều rồi.” Tiểu Bảo gật đầu nói.

Tiểu Trí nghe Tiểu Bảo nói vậy liền yên tâm: “Vậy thì tớ yên tâm rồi.”Mấy đứa trẻ ngồi bên cạnh nói chuyện cùng Tiểu Bảo, kể một số chuyện ở thư viện.

“Mọi người đều đang đợi cậu quay lại thư viện học đấy, khi nào cậu mới về?” Minh Phi Dương và những người khác nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nhún vai: “Với cơ thể này của tớ, thư viện không đi được đâu, đợi khi nào tớ khỏe hơn một chút rồi hẵng nói.” Nghĩ đến đây, cậu bé liền cảm thấy chua xót.

Khi nào cậu bé lại yếu ớt đến thế này chứ?

Khinh bỉ liếc nhìn cơ thể mình, sau này nếu gặp người của Lỗ quốc nhất định phải cho bọn họ một trận ra trò.

Nếu không phải bọn họ hạ độc mình, thì sao mình lại biến thành thế này chứ?“Tiểu Trí, cậu nói xem cậu ấy đang nghĩ gì?” Minh Phi Dương nhìn Tiểu Bảo tò mò hỏi.

“Tiểu Bảo đang nghĩ, sau này nếu có cơ hội gặp người của Lỗ quốc, nhất định phải cho bọn họ một trận ra trò.” Tiểu Trí không cần nghĩ ngợi liền nói.

Mọi người quay đầu nhìn Tiểu Bảo, thầm hỏi, cậu có ý đó sao?

Tiểu Bảo cười gật đầu: “Quả nhiên vẫn là ca ca hiểu tớ nhất.” Cậu bé thật sự có ý nghĩ đó.

“Đến lúc đó tớ sẽ giúp cậu cùng xử lý.” Dám để Tiểu Bảo khó chịu lâu như vậy, những kẻ của Lỗ quốc đáng chết.

Cảm ơn anh, chờ mùa thu kết thúc, người Lỗ quốc cũng sẽ đến.

Người Lỗ quốc này vì muốn có giống lúa cao sản mà đúng là không từ thủ đoạn nào.

“Đúng vậy.” Trịnh Quân nhìn cái này rồi nhìn cái kia, hơi đau đầu hỏi: “Vậy các cậu sao lại nghĩ sau mùa thu họ sẽ đến?” “Vì họ muốn giống lúa cao sản, trước đây thì cử thương nhân Lỗ quốc đến mua, sau khi mẹ cắt đứt đường này của họ, thì đương nhiên sẽ dùng cách khác.

Hạ độc con là một trong số đó, lợi dụng thuốc giải để uy hiếp mẹ phải nghe lời họ.

Chỉ tiếc là họ không ngờ nhà chúng ta lại không thiếu thần y.” Những chuyện này Tô Ngọc chưa bao giờ giấu Tiểu Bảo, thằng bé cũng biết không ít.

Trịnh Quân và những người khác nhíu mày, người Lỗ quốc này không phải quá đáng ghê tởm rồi sao?

Vì chút giống lúa mà lại có thể làm ra chuyện vô liêm sỉ như vậy.

“Quá vô liêm sỉ!” “Đúng vậy, Lỗ quốc này đúng là không cần mặt mũi nữa rồi.” Minh Phi Dương và những người khác vẻ mặt ghét bỏ nói.

“Chỉ cần có giống lúa cao sản là được, họ cần mặt mũi làm gì?

Huống hồ đối với họ, đây chẳng qua là chuyện nhỏ nhặt, chúng ta mắng nhiều đến mấy họ cũng không nghe thấy đâu.” “Trước đây khi Tề quốc còn tồn tại, họ đã lợi dụng Lăng quốc để mua giống lúa cao sản, hơn nữa còn là ‘hét giá trên trời’.

Lăng quốc bên kia không còn cách nào, họ cũng không còn cách nào, đương nhiên phải ra tay từ nơi khác.

Họ tuy đã chiếm đoạt một nửa lãnh thổ Tề quốc, nhưng đối với họ, đó cũng chỉ là gánh nặng mà thôi.” Tiểu Bảo phân tích nói.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: “Sao lại nói là gánh nặng?” “Không phải ai cũng có thể như Huyền quốc, có thể lấy ra mấy triệu cân lương thực phân phát cho người khác.” “Dân chúng Tề quốc sống không tốt, cho dù bây giờ đã trở thành lãnh thổ của Lỗ quốc, nhưng không có giống lúa, năm nào cũng tai họa, dân chúng căn bản không thể sống nổi.

Lỗ quốc muốn an ủi dân chúng, không muốn dân chúng nổi dậy, tất nhiên sẽ không quản, nhưng mấy triệu cân lương thực họ cũng không nỡ lấy ra." Tiểu Bảo khoanh tay trên ghế, chống cằm lên đầu gối nói.

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, nếu đúng như Tiểu Bảo nói, dân chúng bên đó thật sự rất xui xẻo.

"Rõ ràng là người cùng một quốc gia, chỉ vì ở Huyền quốc và Lỗ quốc mà cuộc sống đã thay đổi trời long đất lở.

Bây giờ còn chưa thấy sự khác biệt quá lớn, nhưng chờ mùa thu đến, sự khác biệt sẽ lộ rõ.

Rõ ràng trước đây là người cùng một quốc gia, có người sống hạnh phúc, chỉ một năm là không lo ăn mặc, còn có người lại phải tính toán chi li từng ngày, thậm chí không biết có sống nổi không.

Sự chênh lệch lớn như vậy ai mà chấp nhận được?" Tiểu Bảo khẽ nhếch môi.

Không chỉ không chấp nhận được, trong lòng những người dân đó còn sẽ mất cân bằng đúng không?

Một khi phần lớn dân chúng nảy sinh ý nghĩ như vậy, Lỗ quốc này cũng sẽ nguy hiểm.

Minh Phi Dương ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, một lúc lâu sau mới ấp úng hỏi: "Cậu thật sự mới sáu tuổi sao?" Tiểu Bảo kỳ lạ nhìn Minh Phi Dương: "Sao lại hỏi như vậy?" "Trông cậu không giống một đứa trẻ sáu tuổi chút nào." "..." Tiểu Bảo cạn lời nhìn anh ta.

"Tớ sắp bảy tuổi rồi." Minh Phi Dương nhìn vẻ mặt đương nhiên của Tiểu Bảo, hơi cạn lời hỏi: “Có khác biệt gì sao?” “Cậu mới sáu tuổi mà đã biết nhiều như vậy, bọn tớ nghe còn thấy khó tin nữa là.” Minh Phi Dương nói.

Trịnh Quân và những người khác gật đầu tán thành.

So với Tiểu Bảo, bọn họ thật sự quá kém cỏi.

“Các cậu không cần so với tớ.” Tiểu Bảo lắc đầu nói.

“Nhiều chuyện cha tớ đều không giấu tớ, tớ ở thư phòng nghe họ nói chuyện cũng nghe được không ít.” Thêm vào thiên phú của nó, biết những chuyện này rất đơn giản.

Hơn nữa, chỉ cần kết hợp những thông tin có được, hơi suy nghĩ một chút là có thể đoán ra mọi chuyện, căn bản không cần phải thế.

Tiểu Trí ở bên cạnh gật đầu tán thành: “Thật sự không cần so với Tiểu Bảo, về mặt thiên phú, Tiểu Bảo vĩnh viễn là được trời phú cho.” “Ông trời ban cơm đến tận miệng mà nó còn muốn đá đổ bát đi, bọn tớ không thể so sánh được.” Theo Tiểu Trí thấy, Tô Ngọc và Tiểu Bảo đều là những người được ông trời coi trọng.

“Nói cũng đúng, dù sao cũng là con trai của Phù Hoa công tử, bọn tớ không thể sánh bằng.” Ở cùng Tiểu Bảo lâu rồi, họ cũng đã dần quen với những chuyện về thằng bé.

Bây giờ chỉ là thêm một chút như vậy, họ cũng không thấy có vấn đề gì.

“Cậu là nhân tài như vậy mà lại không muốn làm quan, nghĩ sao vậy?” Trịnh Quân không nhịn được hỏi.

Tiểu Bảo nhíu mày, vấn đề này hình như đã có rất nhiều người hỏi nó rồi.

“Tớ không thích chỉ ở một chỗ, làm quan đồng nghĩa với không có tự do, còn gì thú vị nữa?

Tớ muốn làm ăn giống cha tớ, kiếm thật nhiều tiền, đến lúc đó đều cho Hoằng Nghị." Nó thích tiền vàng, giống Tô Ngọc, thích tận hưởng quá trình kiếm tiền này, chứ không phải muốn tiền của mình có bao nhiêu.

Tất cả mọi người biểu cảm kỳ lạ nhìn Tiểu Bảo, ý nghĩ này vẫn là lần đầu tiên họ nghe thấy.

"Cậu nghĩ như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của Hoàng thượng và mọi người chưa?" Còn người trong nhà, họ đều không có ý kiến gì sao?

"Nói vài lần tự nhiên cũng quen thôi." Tiểu Bảo nói một cách đường hoàng.

Nghe vậy, những người khác lập tức cạn lời.

Lời này nói ra hình như cũng không có vấn đề gì, nếu không muốn làm quan, ai còn có thể ép nó đi sao?

Quan trọng là ép nó đi cũng vô ích, chí không ở đây thì dù có đến triều đường cuối cùng cũng sẽ rời đi.

Chi bằng ngay từ đầu đã rời đi thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, những người khác dường như cũng không còn khó chịu như thế nữa.

Chương 839

“Còn Tiểu Trí thì sao?

Chắc không phải cũng vậy chứ?” Những người khác nhìn Tiểu Trí hỏi.

Nếu cả hai đứa đều không muốn làm quan, Hoàng thượng chắc tức chết mất.

“Con muốn làm quan chứ.” Tiểu Trí mở miệng giải thích.

Cứ thấy nếu không giải thích, những người này chắc chắn sẽ hiểu lầm.

“Vậy thì tốt, nếu hai đứa đều không muốn làm quan, người nhà chắc tức chết mất.” Tiểu Trí đưa tay xoa xoa mũi, ngượng ngùng nói: “Nếu thật sự như vậy, cha con chắc sẽ bị ông cố đánh mất.” Tô Ngọc đưa tay véo cổ Tiểu Trí: “Đừng có ở đây nói bươu nói vượn.” Tiểu Trí rụt cổ lại, hình như thằng bé đã quên chuyện Tô Ngọc đang ở bên cạnh.

Bây giờ hối hận hình như cũng không kịp nữa rồi.

“Cha, con nói đều là sự thật, chuyện này ông cố đã nói với con nhiều lần rồi, ông ấy nói nếu cha dám làm hư con nữa, chắc chắn sẽ dạy dỗ cha một trận.” Tiểu Trí ngoan ngoãn nói.

Tô Ngọc “ừ” một tiếng, rồi không phản ứng gì nữa.

Thấy vậy, Tiểu Trí hơi bất đắc dĩ, cha đúng là cha mà.

“Cha không sợ ông cố đánh cha sao?” “Hồi đó cha không muốn làm quan, đã bị ông cố đánh quen rồi.” Hồi đó ông nội không biết đã đánh cha bao nhiêu lần, cha đều không nghe, huống chi là bây giờ.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Tiểu Trí che miệng cười trộm.

Cha thật thảm.

“Con làm vẻ mặt gì thế?” Nhìn Tiểu Trí như vậy, Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

“Cha, anh ấy chắc chắn thấy cha thật thảm.” Tiểu Trí còn chưa mở miệng nói, Tiểu Bảo ở bên cạnh đã giúp nó trả lời.

Tiểu Trí nín cười, quả nhiên ăn ý giữa nó và Tiểu Bảo là tốt nhất, nó thật sự nghĩ như vậy.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, Nam Kiều và Lạc Diễm quay về.

Ai nấy trên tay đều cầm không ít đồ, nhìn những thứ họ cầm trên tay, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Đặc biệt là Lạc Diễm trên vai còn vác một con nai.

“Giỏi quá!” Tất cả mọi người nhìn họ với ánh mắt ngây ngẩn nói.

Tiểu Bảo rất đồng tình gật đầu: “Nói đúng đấy, Nam Kiều và Lạc Diễm thật sự rất giỏi.” “Đi dọn dẹp sạch sẽ đi, anh bảo người nhóm lửa.” “Vâng.” Nam Kiều và Lạc Diễm xách thú rừng đi làm sạch.

Tô Ngọc để mấy đứa trẻ tự chơi, anh đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa biết Nam Kiều và Lạc Diễm đi săn về, muốn nướng thịt, liền đi vào bếp chuẩn bị gia vị cho họ.

Thu Ý và những người khác thì đi giúp nhóm lửa.

Nguyên Bảo đi theo bên cạnh Thu Ý giúp đỡ, cảnh tượng đó khiến Tô Ngọc chói mắt, cuối cùng để “mắt không thấy tâm không phiền” mà đi tìm Vương Cẩn Hòa.

“Sao anh lại qua đây?” Vương Cẩn Hòa đang làm gia vị trong bếp thấy Tô Ngọc đến, hơi bất ngờ hỏi.

“Thấy Nguyên Bảo cứ kè kè bên Thu Ý là em thấy chói mắt rồi.” Tô Ngọc lầm bầm nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Họ bây giờ là vợ chồng, ở cùng nhau chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Anh có gì mà phải khó chịu?” “Lúc anh kết hôn Nguyên Bảo cũng đâu có không vui như anh, nó kết hôn thì sao anh lại có nhiều ý kiến vậy?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Đây là hai chuyện khác nhau.” “Đây chính là một chuyện.” Cũng không biết ai đã nuôi dưỡng cái thói xấu này, mỗi lần thấy Nguyên Bảo và Thu Ý tình cảm tốt là lại ghen tuông.

“Lớn từng này rồi mà còn ghen với vợ của Nguyên Bảo.” “Trước đây Nguyên Bảo đối với em là tốt nhất, sau khi nó kết hôn thì em bị cho ra rìa rồi.” Không đúng, còn chưa kết hôn thì nó đã bị xếp sau rồi.

Sự chênh lệch này khiến anh rất khó chịu.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, không ngờ Tô Ngọc lại để ý chuyện này.

Cô đưa tay chọc chọc má Tô Ngọc: “Em thấy bây giờ Nguyên Bảo đối với anh cũng tốt lắm mà?” Vẫn tốt với Tô Ngọc như trước đây, rốt cuộc anh ta nhìn ra Nguyên Bảo đối với mình không tốt ở điểm nào vậy?

Tô Ngọc lẩm bầm gì đó mà Vương Cẩn Hòa không nghe rõ, nhưng vẻ mặt không vui của Tô Ngọc đã nói lên tất cả rồi.

“Em nói anh này, rõ ràng rất hy vọng Nguyên Bảo hạnh phúc, thế mà đôi khi lại không vui, đây là vì sao?” Vương Cẩn Hòa bực mình nói.

Người hy vọng Nguyên Bảo hạnh phúc nhất là Tô Ngọc, mà người ghen tuông cũng là Tô Ngọc, anh ta rốt cuộc muốn làm gì đây?

Nghe lời này Tô Ngọc cũng không phản bác, lời tuy nói vậy, nhưng anh vẫn hơi không vui.

Sau khi chuẩn bị xong gia vị, Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc ra ngoài, khi ra đến nơi thì thấy Nguyên Bảo đang nhìn khắp nơi, thấy Tô Ngọc rồi mới yên tâm tiếp tục giúp Thu Ý làm việc.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên chú ý thấy ánh mắt Nguyên Bảo tìm Tô Ngọc.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc bực mình nói: "Thấy chưa?

Người ta vẫn rất quan tâm anh đấy." Nếu không quan tâm thì đâu đến nỗi tìm người khắp nơi?

Tô Ngọc khẽ nhíu mày: "Cũng tàm tạm thôi." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, không thèm nói chuyện với cái đồ kiêu ngạo này nữa.

Bên này chuẩn bị xong, bên kia Nam Kiều và Lạc Diễm cũng đã xử lý xong thú rừng, chỉ còn chờ nướng trên đống lửa.

Thấy Vương Cẩn Hòa cầm gia vị đến, họ vội vàng nói: "Có thể nướng rồi!" Cố Cửu Ninh và những người khác cũng đến cùng Vương Cẩn Hòa, nhìn mọi người đang náo nhiệt nướng thịt, Cố Cửu Ninh cảm thấy rất thú vị.

"Chúng ta đây là được ké rồi." Cố Cửu Ninh ngồi cạnh Vương Cẩn Hòa cười nói.

"Đều không cần chúng ta động tay, cứ ngồi đợi ăn là được." "Mẹ nói gì vậy?

Mẹ là người lớn, đợi ăn chẳng lẽ không nên sao?" Vương Cẩn Hòa đương nhiên nói.

Cố Cửu Ninh buồn cười xua tay: “Nói không lại con.” Chẳng mấy chốc gà rừng và thỏ rừng đều đã nướng xong, Tiểu Bảo vẻ mặt thèm thuồng nhìn những món thịt rừng đặt ở đó, thằng bé cũng muốn ăn.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, đưa tay véo má nó: “Chỉ được ăn một chút thôi, không được ăn nhiều.” Cơ thể của Tiểu Bảo hiện tại căn bản không thích hợp ăn những thứ này.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, Tiểu Bảo ai oán nhìn cô: “Mẹ sẽ không bắt con chỉ nhìn thôi, còn những thứ khác thì không được ăn gì cả chứ?” “Mỗi thứ một ít thì được.” Vương Cẩn Hòa rộng lượng nói.

Tiểu Bảo đáng thương nhìn Vương Cẩn Hòa: “Nhiều đồ ăn ngon như vậy mà chỉ cho con thử một ít thôi sao?” Cô đưa tay chọc chọc đầu Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: “Với sức ăn của con bây giờ, mỗi thứ nếm một ít là con đã no rồi.” Nhiều đồ như vậy, Tiểu Bảo có thể ăn được bao nhiêu.

Trong lúc hai mẹ con đang nói chuyện, Tô Ngọc đã dùng dao cắt cho Tiểu Bảo một cái đùi gà và thịt thỏ rừng: “Ăn đi con.” “Cảm ơn cha.” Chăm sóc xong cho Tiểu Bảo, Tô Ngọc mới đi lo cho những đứa trẻ khác.

Trường Nhạc và những người khác ăn rất vui vẻ.

Nó rất ít khi gặp được chuyện như vậy.

Cảm giác mỗi ngày đều rất vui.

Chương 840

Tiểu Bảo quả nhiên không ăn được bao nhiêu, ăn một ít thịt gà rừng, thịt thỏ rừng, sau đó nai nướng xong thì ăn thêm một chút nữa là không thể ăn nổi.

Tiểu Bảo ngồi bên cạnh uống nước trái cây, vừa chống cằm nhìn Tiểu Trí và những người khác tranh giành đồ ăn, cúi đầu nhìn cơ thể mình, nó lại một lần nữa bắt đầu ghét bỏ cơ thể này của mình.

Nếu không phải vì cơ thể này, nó cũng đâu đến nỗi cứ ở đây không làm được gì.

Nó cũng muốn qua chơi cùng các anh ấy.

Khi Tiểu Bảo đang không vui, Tiểu Trí cầm miếng thịt vừa giành được chạy đến bên Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, đây là miếng ngon nhất, cậu ăn đi.” “Cảm ơn anh.” Sau đó Tiểu Trí không tiếp tục đi đùa giỡn với những người khác nữa, mà ở bên cạnh Tiểu Bảo, cùng nó nhìn những người khác chơi đùa.

“Anh đi chơi đi không cần quản em đâu.” Để Tiểu Trí ở đây cùng mình, Tiểu Bảo luôn cảm thấy hơi ngại.

“Anh ở cùng em một lát.” Vừa rồi nó thấy vẻ mặt thất vọng của Tiểu Bảo, liền biết thằng bé chắc chắn cũng muốn chơi cùng, chỉ là cơ thể nó hiện tại không cho phép.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên không bỏ lỡ vẻ thất vọng trong mắt Tiểu Bảo, cô khẽ nhíu mày, thật sự không có cách nào giúp Tiểu Bảo nhanh chóng khỏe lại sao?

Mỗi lần thấy Tiểu Bảo tiều tụy như vậy, trong lòng cô lại thấy không thoải mái.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhíu mày hỏi: “Tô Ngọc, thật sự không có cách nào giúp Tiểu Bảo sớm khỏe lại sao?” “Em biết đồ trong tay em tốt đến mức nào mà, vậy mà đồ của em cũng không thể giúp Tiểu Bảo lập tức khỏe lại, có thể thấy cơ thể thằng bé chỉ có thể từ từ điều dưỡng thôi.” Vương Cẩn Hòa mỗi ngày đều cho Tiểu Bảo uống mấy ly linh tuyền thủy, canh gà cô làm cũng dùng linh tuyền thủy, ăn nhiều ngày như vậy, Tiểu Bảo vẫn chưa hoàn toàn khỏe, chỉ hơi tốt hơn một chút, có thể thấy cơ thể Tiểu Bảo bị tổn thương nặng đến mức nào.

Vương Cẩn Hòa bất mãn nhíu mày: “Nhưng nhìn vẻ thất vọng của Tiểu Bảo, em thấy hơi đau lòng.” Thằng bé chắc là muốn cùng chơi đùa đúng không?

Nhưng vì lý do cơ thể nên chỉ có thể ngồi đây nhìn.

“Anh cũng có tâm trạng giống em, nhưng tình trạng hiện tại của Tiểu Bảo, chúng ta chỉ có thể từ từ điều dưỡng cho thằng bé.” Dù họ có muốn Tiểu Bảo lập tức khỏe lại đến mấy cũng không có cách nào làm được.

Linh tuyền thủy còn không thể giúp Tiểu Bảo nhanh chóng điều dưỡng tốt cơ thể, những thứ khác thì càng không thể.

“Nếu không có thứ trong tay em, cơ thể Tiểu Bảo sẽ yếu ớt mấy năm, đây là Cận thúc nói.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

“Cần lâu như vậy sao?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, chuyện này sao có thể?

Tô Ngọc gật đầu: “Thật sự cần lâu như vậy, bây giờ có thứ trong tay em, nhiều nhất nửa năm là Tiểu Bảo có thể hoàn toàn khỏe lại, so với mấy năm thì đã nhanh hơn rất nhiều rồi.” Nếu thật sự để Tiểu Bảo mang cơ thể như vậy mấy năm, thằng bé chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Tiểu Bảo là một đứa trẻ hiếu động như vậy, bắt nó chỉ có thể ngồi hoặc nằm, đối với Tiểu Bảo mà nói đó chính là một cực hình.

Tiểu Bảo nghe thấy cuộc đối thoại của hai vợ chồng, khẽ nhíu mày, lại cần lâu như vậy mới có thể khỏe lại sao?

Cũng may chỉ là nửa năm, nếu thật sự bắt nó như vậy mấy năm, nó chắc chắn sẽ không chịu nổi.

Nó cụp mắt xuống, xem ra sau này không thể tỏ ra quá khó chịu, nếu không cha mẹ sẽ lo lắng, dù sao chỉ là nửa năm, nó vẫn có thể chờ đợi được.

Dù Tiểu Bảo đang nghĩ gì, họ đều không biết, vẫn đang bàn bạc chuyện làm sao để điều dưỡng cơ thể cho thằng bé.

Tiểu Trí ở bên cạnh Tiểu Bảo một lát thì bị Tiểu Bảo đuổi đi, lấy cớ là nó muốn ở một mình một lát.

Một buổi tối, nhà Tô Ngọc đều rất náo nhiệt.

Dư Thanh Phong ngồi cạnh Cố Cửu Ninh uống rượu, nhìn lũ trẻ náo loạn long trời lở đất, anh ta đưa tay xoa xoa thái dương: “May mà chuyện như thế này cũng không xảy ra mấy lần, nếu thường xuyên như vậy thì cái đầu này của tôi cũng không chịu nổi mất.” Nhiều đứa trẻ ở cùng nhau, lớn bé cùng la hét ầm ĩ có thể làm tung nóc nhà lên được.

Cố Cửu Ninh nhìn vẻ mặt đau đầu của Dư Thanh Phong, không nhịn được thấy hơi buồn cười: “Khó chịu rồi sao?” Dư Thanh Phong gật đầu: “Đương nhiên là khó chịu.” Nhưng nhìn lũ trẻ tràn đầy sức sống như vậy, anh ta cũng cảm thấy rất vui.

Đây mới là dáng vẻ mà trẻ con nên có.

Mãi đến tận khuya tất cả mọi người mới dọn dẹp xong đi nghỉ.

Náo loạn cả một buổi tối, lúc Vương Cẩn Hòa ngủ còn cảm thấy bên tai mình vẫn văng vẳng tiếng động.

"Ồn ào quá." Sau khi Tô Ngọc lên giường, Vương Cẩn Hòa vùi đầu vào lòng anh, lầm bầm nói.

Anh đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy ý cười.

Tối nay quả thực hơi ồn ào một chút, bọn trẻ, Nam Kiều và Lạc Diễm đều quá phấn khích.

Hôm nay thư giãn cả một buổi tối, ngày mai cũng nên tự mình bận rộn rồi.

Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy đã thấy Tiểu Trí và những người khác không lay chuyển bắt đầu luyện võ, sau khi kết thúc và ăn cơm mới đi thư viện.

Đối với sự tự giác của chúng, Tô Ngọc vô cùng hài lòng.

Dù sư phụ có giỏi đến mấy cũng không thể dạy được đồ đệ lười biếng.

Chúng có được sự tự giác như vậy đối với Tô Ngọc là một điều tốt.

Sau khi tiễn Tiểu Trí và những người khác đi, Tô Ngọc mới đến thư phòng xử lý chuyện làm ăn.

Sau khi Lâm Tử Ân và những người khác mang đồ của Hầu gia về, công việc của Tô Ngọc cũng theo đó mà nhiều lên.

Những thứ của Hầu gia bên này không sạch sẽ như những thứ trong tay họ, thậm chí có cái còn có vấn đề.

Tô Ngọc càng xem càng bực bội, đối với Hầu gia cũng hoàn toàn không còn hảo cảm.

Nguyên Bảo ở bên cạnh Tô Ngọc, nhìn vẻ mặt anh ta đang sa sút rõ rệt, bèn đi qua nhìn thứ trong tay anh: “Đây là sản nghiệp của Hầu gia sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Hèn chi Hầu gia này lại có thể phát triển nhanh chóng như vậy, hóa ra là chuyện này.” Hầu gia làm đủ mọi loại hình kinh doanh, ngoài một số công việc trên danh nghĩa, họ còn cho vay nặng lãi, buôn bán người.

Những điều này đều là Huyền quốc kiên quyết không cho phép.

Tuy nhiên, đây không phải là điều khiến Tô Ngọc tức giận nhất, điều khiến Tô Ngọc tức giận nhất là họ đã bán người sang Lỗ quốc để giúp họ khai thác quặng sắt.

Nhìn số dân Huyền quốc mà Hầu gia buôn bán trong những năm qua, thậm chí lên đến mấy chục vạn người.

Đây không phải là một con số nhỏ.

Anh ta mặt mũi khó coi ném sổ sách trong tay lên bàn.

“Thiếu gia?” “Từ khi Hầu gia đến đây đứng vững gót chân, vẫn luôn làm chuyện buôn bán người, bán dân chúng Huyền quốc sang Lỗ quốc làm công nhân mỏ.” Có thể tưởng tượng được sau khi đến Lỗ quốc, những người dân này sẽ nhận được đãi ngộ như thế nào.

Có thể sống được bao lâu cũng không chắc.

Lỗ quốc này đúng là mất hết nhân tính.

Nguyên Bảo nhíu mày: “Lại còn có chuyện như vậy sao?” “Ừ, anh xem đi.” Tô Ngọc đưa sổ sách trên bàn cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo xem xong sắc mặt cũng rất khó coi: “Lỗ quốc này muốn làm gì?” “Muốn mở rộng lãnh thổ đương nhiên cần vũ khí, quặng sắt của họ không thiếu, đương nhiên cần người khai thác, không muốn để dân chúng của mình đi làm những việc này, đương nhiên sẽ mua từ các quốc gia khác.” Tô Ngọc nói với vẻ mặt âm trầm.

Sau này đối đầu với Lỗ quốc, anh sẽ không bỏ qua những kẻ đó.

“Thiếu gia có muốn tìm cách cứu người về không?” “Trước tiên cứ để người đi điều tra đã, bảo họ cẩn thận, đừng để bị phát hiện.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

“Vâng.” Sau khi Nguyên Bảo đi, Tô Ngọc nhìn thứ trong tay, ánh mắt hơi lạnh.

Dã tâm của Lỗ quốc này đúng là lớn thật.

Chương 841

Cái gì cũng dám mơ tưởng, không sợ bị nghẹn chết ở đây sao?

Vứt bỏ những sổ sách phiền lòng đó, Tô Ngọc nhìn những sổ sách trên danh nghĩa của Hầu gia, phát hiện một vài chỗ không ổn.

Sau khi lật xem, Tô Ngọc càng thêm bực bội.

Hầu gia này lại còn chiếm đoạt không ít gia sản của người khác, dẫn đến không ít gia đình tan cửa nát nhà.

Dựa vào những thủ đoạn như vậy mới có được địa vị ngày hôm nay, nói ra cũng thấy mất mặt.

Nếu không phải người của Hầu gia đã bị đại ca chém đầu, anh thật sự muốn đi thu dọn bọn họ một trận, hai cha con Hầu Thế Kiệt được đưa về đó bây giờ chắc sống rất vui vẻ nhỉ?

Sau khi xem xong tất cả công việc kinh doanh và sổ sách của Hầu gia, Tô Ngọc đã có một hướng đi đại khái.

Anh cho gọi Lâm Tử Ân và những người khác đến, phân phó kế hoạch của mình.

“Những công việc kinh doanh không nên giữ lại thì hủy bỏ hết, những thứ đó tuyệt đối không được dính vào.” Lâm Tử Ân nghiêm túc lắng nghe phân phó của Tô Ngọc, cuối cùng mở miệng nói: “Thiếu gia cứ yên tâm, những chuyện này chúng tôi đã bắt đầu chuẩn bị rồi.” Tô Ngọc vô cùng hài lòng về điều này: “Rất tốt.” “Đi làm việc đi.” Sau khi phân phó xong mọi việc, Tô Ngọc mới ra ngoài đến trang viên tìm Vương Cẩn Hòa.

Ở trang viên, Tô Ngọc tìm thấy Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện gì đó với Lương quản sự.

Cảm giác có người đến gần, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn một cái, thấy là Tô Ngọc đến thì cũng không quan tâm nhiều.

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa chỉ liếc mình một cái rồi tiếp tục nói chuyện với Lương quản sự, trong lòng ít nhiều gì cũng thấy không vừa ý.

Đợi Vương Cẩn Hòa bận rộn xong, anh mới bất mãn mở miệng nói: “Em lại không thèm để ý đến anh sao?” “Đây chẳng phải đang bận sao?

Bên anh xong rồi à?” “Hừm, nếu người của Hầu gia này mà chưa chết, anh thật sự muốn cho họ chết thêm lần nữa.” Tô Ngọc lạnh giọng nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, lần đầu tiên thấy anh như vậy, khiến cô vô cùng bất ngờ.

“Hầu gia xảy ra chuyện gì mà khiến anh tức giận đến thế?” Vương Cẩn Hòa hơi kỳ lạ nhìn anh.

Khi Vương Cẩn Hòa biết Hầu gia lại làm chuyện buôn bán người, còn bán dân chúng Huyền quốc đi làm công nhân mỏ, sắc mặt cô cũng đen lại.

“Hầu gia này đúng là không hổ danh là chó săn của Lỗ quốc, một lòng nghĩ cho Lỗ quốc.” Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc có cùng suy nghĩ.

Nếu người đó chưa chết thì thật sự có thể cho họ chết thêm lần nữa.

“Đã bị tru di cửu tộc rồi, chúng ta có muốn cho họ chết thêm lần nữa cũng không có cách nào.” Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhún vai nói.

“Em nói đúng.” “Dân chúng ở Lỗ quốc còn có thể đưa về không?”

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: “Anh cũng không biết, nhưng anh đã sai người đi điều tra rồi, nếu điều tra được thì anh sẽ tìm cách đưa họ về.” “Em hiểu rồi.” “Bên em thế nào rồi?” “Em đang trồng loại lúa có sản lượng cao hơn nữa.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc ngừng động tác trong tay lại một chút, kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: “Còn có loại sản lượng cao hơn nữa sao?” Tiểu Hòa đây là thật sao?

“Đương nhiên có chứ, có thể đạt đến hơn hai ngàn cân mỗi mẫu.” Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu.

Tô Ngọc vốn tưởng sản lượng một mẫu đạt một ngàn tám trăm cân đã là quá nhiều rồi, không ngờ lại còn có loại sản lượng hai ngàn cân mỗi mẫu.

Tiểu Hòa rốt cuộc là bảo bối gì vậy?

Viên tư nông bên cạnh không để ý đến vẻ mặt quá mức kích động của Tô Ngọc, ngược lại còn phấn khích nói: “Theo cách làm của phu nhân, có lẽ sang năm sản lượng lúa của chúng ta có thể đột phá hai ngàn cân mỗi mẫu.” Tô Ngọc liếc nhìn viên tư nông bên cạnh, từ bao giờ mà viên tư nông cũng không biết nhìn sắc mặt người khác vậy?

Anh ta đang ở đây rồi, những người này lại còn dám ở đây nán lại sao?

Không sợ anh ta trực tiếp ném người ra ngoài sao?

Một người trong số đó thấy ánh mắt âm trầm của Tô Ngọc, khẽ ho một tiếng rồi nói: “Chúng tôi còn có việc, xin phép đi trước.” Nói rồi trực tiếp kéo cái người còn đang phấn khích nói chuyện kia đi.

“Anh kéo tôi làm gì?” “Không đi nữa tôi lo anh sẽ bị Vương gia đánh một trận đấy, ngài ấy đến đây để bầu bạn với Vương phi, anh không những không đi mà còn dám ở bên cạnh Vương phi nói mấy lời vô nghĩa đó." "Sao lại là lời vô nghĩa?

Chuyện này rất quan trọng, tôi chỉ muốn chia sẻ với Vương gia thôi." "Cần anh chia sẻ với Vương gia sao?

Vương phi không nói với Vương gia sao?

Ngày đó anh bị Vương gia dạy dỗ một trận tôi cũng không lấy làm lạ đâu." Người đó khẽ ho một tiếng rồi cùng người bên cạnh rời đi.

Vương gia ghen tuông thì họ không dám chọc.

Vương Cẩn Hòa nhìn những viên tư nông đột nhiên rời đi: "Họ chẳng phải đang làm việc cùng em sao?

Em vẫn còn ở đây, họ có việc gì mà phải làm?" Tô Ngọc với ý cười trong mắt nhìn Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói: "Chắc là ngại làm phiền chúng ta chăng?" Rõ ràng là Tô Ngọc đã dọa người ta đi, bây giờ lại còn nói người ta ngại làm phiền, thật là vô liêm sỉ.

"Em nghe anh nói bừa." "Năm nay sản lượng lúa có thể đột phá không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

"Không chắc, cho dù đột phá thì e rằng cũng không nhiều thêm bao nhiêu, còn phải xem sang năm." Sang năm mới là năm quan trọng nhất.

Đến lúc đó mới có thể biết cụ thể sản lượng mỗi mẫu rốt cuộc là bao nhiêu.

"Đừng vội, sản lượng hiện tại đã rất tốt rồi, cho dù không đạt hai ngàn cân cũng không sao." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

"Em không hề vội gì cả, đột phá sản lượng hai ngàn cân mỗi mẫu chỉ là vấn đề thời gian, em không có gì phải vội." Tâm thái của Vương Cẩn Hòa rất tốt, sản lượng hiện tại đã khiến dân chúng rất vui rồi, sau này nếu nhiều hơn một chút nữa họ chắc chắn sẽ càng vui

hơn.

Như vậy thì diện tích đất có thể trồng trọt đương nhiên cũng sẽ nhiều hơn.

“Còn hai ba tháng nữa là đến mùa thu hoạch rồi, đến lúc đó Lỗ quốc chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này.” Tô Ngọc đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn vẻ bận rộn của cô rồi nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý: “Anh nói đúng, Lỗ quốc đến đây rồi thì những gì họ nợ chúng ta, từng chút một sẽ thanh toán với họ.” Nếu không phải dã tâm của người Lỗ quốc lớn đến vậy, Tiểu Bảo hà tất phải chịu ủy khuất như thế?

Mỗi ngày nhìn Tiểu Bảo chỉ có thể đi chầm chậm, lâu một chút là lại không thoải mái, điều này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng không vui.

Nếu người Lỗ quốc dám đến, cô sẽ không để họ cứ thế quay về.

“Anh đã điều tra ra ai là kẻ hạ độc Tiểu Bảo chưa?

Em nói là kẻ đứng đằng sau ấy.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Đương nhiên biết, là Đại hoàng tử Lỗ quốc.” “Là hắn đề nghị hạ độc Tiểu Bảo, lợi dụng Tiểu Bảo để khống chế chúng ta, bắt chúng ta giúp Lỗ quốc.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hừ một tiếng: “Năm nay cái tên Đại hoàng tử ‘tự xưng’ này chắc sẽ đến chứ?” “Chắc chắn rồi, hai cha con Hầu Thế Kiệt anh đã cho người đưa về cho hắn, bây giờ chắc hắn đã biết rồi, âm mưu của hắn bị chúng ta phát hiện, có lẽ hắn còn cho rằng chúng ta chỉ đang cố gắng chống đỡ, đợi gặp mặt xong sẽ cầu xin bọn họ.” Tô Ngọc nói với vẻ thích thú.

“Chẳng qua chỉ là hai ba tháng thôi, chúng ta chờ đợi được.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng nói.

Đại hoàng tử Lỗ quốc sao?

Hắn hạ độc gì cho Tiểu Bảo, cô sẽ khiến kẻ đó trúng độc đó.

“À đúng rồi, sau khi về chúng ta bảo Vạn Cổ chế ra một phiên bản tăng cường của hàn độc đi?

Chẳng phải thích hạ độc người khác sao?

Chúng ta cũng cho hắn nếm thử mùi vị đó.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Chương 842

Những kẻ này thật sự coi họ là quả hồng mềm, tùy ý bị bọn chúng chà đạp sao?

“Được, lấy đạo của người trả lại cho người.” Tô Ngọc khẽ nhếch môi, cho rằng cách này của Vương Cẩn Hòa rất hay.

Mọi việc bên này đã gần xong, hai vợ chồng Vương Cẩn Hòa mới chuẩn bị về.

Về đến nhà thì thấy Cố Ngạn Kỳ không mời mà đến.

“Anh đến làm gì?” Cố Ngạn Kỳ bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: “Em cho dù không muốn nhìn thấy anh thì ít nhất cũng nể mặt một chút chứ, em làm thế này là sao?” Đúng là không nể mặt chút nào.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Cố Ngạn Kỳ: “Biết rõ em không muốn nhìn thấy anh, anh còn tự mình chạy đến, đây không phải là tự tìm khổ sao?” Cố Ngạn Kỳ bị nghẹn đến không nói nên lời.

“Anh đến tìm em có chuyện chính, không phải đến tìm em nói chuyện phiếm.” “Vào đi.” Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc dẫn Cố Ngạn Kỳ vào nhà.

Ngồi xuống lương đình trong vườn hoa, Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Ngạn Kỳ hỏi: “Anh đến tìm em có chuyện gì?” “Tiểu Bảo không sao chứ?” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Cố Ngạn Kỳ: “Anh có ý gì?” “Em đừng kích động, anh là nghe Cố Hề Nhược nói, cô ta nói Tiểu Bảo trúng hàn độc, không có thuốc giải thì sẽ không sống được bao lâu, anh lo cho Tiểu Bảo mới qua xem, muốn hỏi xem hai người thiếu dược liệu gì, anh cũng quen một vài thương nhân dược liệu, có thể giúp hai người tìm một chút dược liệu.” Cố Ngạn Kỳ nhìn vẻ mặt của Vương Cẩn Hòa liền biết cô đang nghĩ gì, vội vàng giải thích nói.

Sắc mặt Vương Cẩn Hòa càng khó coi hơn: “Sao đâu đâu cũng có Cố Hề Nhược vậy.” “Chuyện này cô ta làm sao biết được?” “Khoảng thời gian này anh vẫn luôn điều tra Cố Hề Nhược, anh phát hiện phía sau cô ta có một người dùng độc rất lợi hại, trước đây những độc dược cô ta lấy ra đều là do người đó chế tạo, anh đang nghĩ, hàn độc mà Tiểu Bảo trúng có lẽ cũng là như vậy, nếu không Cố Hề Nhược không thể nào biết được chuyện này.” Chuyện này, ngoại trừ những người thân cận của họ, người của Lỗ quốc và Hoàng thượng ra thì không ai biết.

Tay Cố Hề Nhược không thể vươn tới đây được.

Khả năng duy nhất là Cố Hề Nhược có liên quan đến Lỗ quốc hoặc Hầu gia.

Thuốc độc này cũng có thể là do cái gọi là Độc Vương đứng sau cô ta điều chế ra.

Nếu là như vậy, thì Cố Hề Nhược này cũng có vài phần bản lĩnh đấy.

“Một Độc Vương mà lại nghe lời Cố Hề Nhược, một cô gái nhỏ, điều này thật sự khiến người ta bất ngờ.” Vương Cẩn Hòa bây giờ càng lúc càng tò mò không biết rốt cuộc Cố Hề Nhược đã làm thế nào mà khiến những người xung quanh đều giúp đỡ cô ta.

Hơn nữa, toàn là đàn ông.

Cố Nham Kỳ nhìn hai vợ chồng Vương Cẩn Hòa: “Hai người có suy nghĩ gì không?” “Không có.

Vốn dĩ em không có thời gian để ý Cố Hề Nhược, nhưng nếu cô ta có liên quan đến chuyện này, thì đừng trách bọn em không khách khí với cô ta.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

“Sau đó cứ để Lâu Mãn Thanh đi điều tra kỹ lưỡng mọi chuyện của Cố Hề Nhược từ nhỏ đến lớn.” Cố Nham Kỳ nhìn họ nói: “Cố Hề Nhược, tôi cũng biết chút ít về cô ta.

Trước sáu tuổi cô ta khá bình thường, nhưng sau sáu tuổi, cô ta đột nhiên như biến thành một người khác, làm việc cũng trở nên cực đoan.” “Hơn nữa, nhiều đàn ông đều vây quanh cô ta, dường như chỉ trong một thời gian ngắn là đã thích cô ta.” Cố Nham Kỳ đưa tay xoa cằm nói.

“Mà nói đến, mẹ tôi cũng là sau khi Cố Hề Nhược sáu tuổi mới đối xử rất tốt với cô ta.” “Trước đó, mẹ tôi còn hơi xa cách với Cố Hề Nhược.” Nghe Cố Nham Kỳ nói, Vương Cẩn Hòa hơi ngạc nhiên, lại còn có chuyện như vậy sao?

Chẳng lẽ Cố Hề Nhược cũng giống cô và Tô Ngọc?

Hoặc là trọng sinh, hoặc là xuyên không?

Nhưng cô đã ở cùng Cố Hề Nhược lâu như vậy, cũng không phát hiện ra Cố Hề Nhược có điểm gì bất thường.

Nhìn mọi hành động của Cố Hề Nhược, cô ta không phải là xuyên không, vậy có phải là trọng sinh không?

Những chuyện Vương Cẩn Hòa nghĩ cũng chính là những chuyện Tô Ngọc đang nghĩ, hai người hiếm khi lại có cùng suy nghĩ.

“Tiểu Hòa, em thấy sao?” Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Không giống em.

Còn về những chuyện khác thì em cũng không biết.” “Hai người đang nói chuyện bí ẩn gì vậy?” Cố Nham Kỳ nhìn người này rồi lại nhìn người kia, bối rối hỏi.

Những lời hai người này nói khiến anh ta cảm thấy mình như một kẻ ngốc.

"Không có gì.

Cảm ơn anh đã đến nói cho bọn em những chuyện này.

Sau này bọn em biết phải làm gì rồi." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Những chuyện này thuộc về bí mật của gia đình họ, đương nhiên sẽ không tùy tiện nói với Cố Nham Kỳ.

Cố Nham Kỳ cũng không tức giận: "Em không muốn nói thì thôi.

Nhưng tôi muốn nhắc nhở hai người, tự mình cẩn thận một chút." "Cố Hề Nhược dạo gần đây rất kỳ lạ, bên cạnh cũng có thêm rất nhiều người, ngay cả Khanh Vũ Không cũng lại có liên hệ với cô ta." Khi Cố Nham Kỳ biết Khanh Vũ Không lại có liên hệ với Cố Hề Nhược, anh ta còn tưởng mình nghe nhầm.

Vương Cẩn Hòa cũng có chút bất ngờ về tin tức này.

"Khanh Vũ Không vậy mà lại còn liên hệ với Cố Hề Nhược?" "Rốt cuộc Khanh Vũ Không này nghĩ cái gì vậy?

Khó khăn lắm mới thoát khỏi Cố Hề Nhược cái đồ 'hải vương' kia, mà anh ta lại còn có thể sa vào lần nữa?

Đây rốt cuộc là ngu hay là ngốc?" "Không biết.

Tôi chỉ biết Lục Lăng Phong đã đi gặp Khanh Vũ Không một lần, sau đó Khanh Vũ Không bắt đầu có liên hệ với Cố Hề Nhược.

Hơn nữa, trước đó Cố Hề Nhược còn có quan hệ với thiếu chủ Đệ Nhất Lâu." "..." Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa trở nên hơi kỳ lạ.

Ngay cả Tô Ngọc bên cạnh cũng cạn lời, Cố Hề Nhược này đúng là không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào để "nuôi cá".

"Sau khi Cố Hề Nhược ly hôn với Khanh Vũ Không, có phải quan hệ của cô ta với những người đàn ông khác lại càng tốt hơn không?" "Đúng vậy, điều này em nói đúng thật." Cố Nham Kỳ thật sự không ngờ một người phụ nữ lại có thể có quan hệ với nhiều đàn ông như vậy.

Hơn nữa, còn có thể ung dung tự tại bên cạnh những người đàn ông đó.

“Quả nhiên không sai.” “Đợi sau khi điều tra ra hết những thứ cần tra, năm nay bọn anh về sẽ xử lý gọn gàng Cố Hề Nhược.

Một người như vậy cứ ở đây cũng khiến người ta khó chịu.” Tô Ngọc nheo mắt, đã nghĩ sẵn nơi Cố Hề Nhược nên đi rồi.

“Được.” Cố Nham Kỳ vốn dĩ còn lo lắng cho họ, nhưng bây giờ thấy bộ dạng của hai người thì đã yên tâm rồi.

“Ban đầu tôi còn lo lắng, bây giờ nhìn bộ dạng hai người, tôi lại yên tâm rồi.” “Anh vẫn nên lo cho mình đi.

Cố Hề Nhược làm như vậy, phần lớn là vẫn chưa từ bỏ vị trí thiếu chủ Cố gia.” Cố Hề Nhược sẽ không vô cớ tìm nhiều người ngoài giúp đỡ như vậy đâu.

Có lẽ cô ta nghĩ có những người này giúp đỡ, cô ta muốn đoạt lấy vị trí gia chủ Cố gia sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

“Nếu Cố Hề Nhược vì chuyện này, thì cô ta đã không còn cơ hội rồi.” Cố Nham Kỳ nói.

“Bên Cố Thăng thật sự không còn quản Cố Hề Nhược nữa sao?” Nghĩ đến Cố Thăng, Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Ừm, gần nửa năm nay anh ta rất yên tĩnh, không biết là thật sự đã nghĩ thông suốt hay là đang âm mưu điều gì đó.” Dù sao thì sự yên tĩnh trước bão tố đều là như vậy.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, khẽ nhíu mày, có chút bất ngờ về trạng thái của Cố Thăng.

Thật sự có thể nghĩ thông sao?

E rằng không dễ như vậy đâu?

“Tiểu Hòa, em không cần lo lắng Cố Thăng, tôi sẽ để mắt đến anh ta.” Cố Nham Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Chương 843

“Tôi sẽ không để bọn họ làm phiền cuộc sống của em.” Cố Nham Kỳ biết Vương Cẩn Hòa đang nghĩ gì, anh ta nhìn hai người Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Cố Nham Kỳ có thể nói những lời này, Vương Cẩn Hòa vẫn rất cảm kích.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa lại lắc đầu: “Chuyện này không phải anh nói là có thể khiến họ không đến làm phiền cuộc sống của bọn em, thì họ sẽ không đến đâu.” “Cứ như những chuyện Cố Hề Nhược đã làm, anh cũng không thể ngăn cô ta làm phiền cuộc sống của em được.

Vẫn luôn là Cố Hề Nhược tìm phiền phức cho em.” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Nham Kỳ nghiêm túc nói.

Cố Nham Kỳ há hốc mồm, Vương Cẩn Hòa nói đúng, hình như từ đầu đến cuối đều là Cố Hề Nhược tìm phiền phức cho Vương Cẩn Hòa.

Luôn luôn là như vậy.

Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ chủ động tìm phiền phức cho Cố Hề Nhược.

“Cố Hề Nhược người này, hai người...” “Bọn em biết phải làm gì rồi, anh không cần lo lắng.

Anh bây giờ vẫn đang trong thời gian khảo hạch, anh có thể đi gặp mẹ tôi một chút, sau đó thì về đi.

Anh rời đi quá lâu, đối với Cố gia và đối với anh đều không phải là chuyện tốt.” Cố Thăng mà biết Cố Nham Kỳ rời khỏi Cố gia nhất định sẽ rất vui mừng đúng không?

Cố Nham Kỳ nhìn Vương Cẩn Hòa, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Được.” Cố Nham Kỳ sau đó đi gặp Cố Cửu Ninh xong thì trực tiếp rời đi, lúc đi cũng không đến gặp Vương Cẩn Hòa.

Đối với kết quả này, Vương Cẩn Hòa vô cùng hài lòng.

Tình trạng hiện tại của họ mới là tốt nhất.

Cô hy vọng sau này với Cố Nham Kỳ cũng sẽ như vậy, không quá xa cách cũng không quá thân mật, gặp mặt thì trò chuyện như bạn bè, không gặp mặt thì tự sống tốt cuộc sống của mình.

Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm lấy eo cô, cằm tựa lên vai cô: “Đang nghĩ gì vậy?” “Không có gì.” “Nếu em muốn, có thể tiến thêm một bước trong mối quan hệ với Cố Nham Kỳ.” Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa sững sờ một chút, sau đó cười lắc đầu: “Chuyện này thì không cần đâu.” “Em cảm thấy em và anh ta như bây giờ là tốt rồi, không cần thiết phải cố ý làm cho mối quan hệ tốt hơn.” Vương Cẩn Hòa không biết phải đối xử với Cố Nham Kỳ thế nào, trạng thái hiện tại ngược lại là tốt nhất.

Tô Ngọc nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, muốn nhìn thấy bất kỳ sự bằng lòng nào trên khuôn mặt cô, nhưng anh chỉ thấy sự bình tĩnh, điều này khiến Tô Ngọc nhận ra Vương Cẩn Hòa lần này là nghiêm túc.

“Nếu đây là điều em muốn, vậy thì cứ như vậy đi.” Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng an ủi.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: “Anh nói đúng.” “Anh nói xem Cố Hề Nhược rốt cuộc là sao đây?” Nói xong chuyện của Cố Nham Kỳ, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cố Hề Nhược người này đúng là một phiền phức.

“Bọn em cứ cho người điều tra xem bên cạnh cô ta có những ai, sau đó tra xem mối quan hệ giữa những người đó và Cố Hề Nhược là gì, tại sao họ lại giúp cô ta.

Rồi bọn em sẽ biết rốt cuộc cô ta là trọng sinh hay xuyên không.

Nhưng nhìn trạng thái của cô ta, chắc là không giống việc em xuyên không, phần lớn là giống anh, trọng sinh.” “Nếu Cố Hề Nhược trọng sinh vào năm sáu tuổi, thì một số chuyện sau này có thể giải thích được.” Vương Cẩn Hòa như có điều suy nghĩ nói.

“Đúng vậy, nếu mối quan hệ giữa Cố Hề Nhược và những người đó đều là ân nhân cứu mạng, thì có ý nghĩa đấy.” “Anh sẽ cho người đi tra, rất nhanh sẽ có tin tức.” “Vậy thì vất vả cho anh rồi.” Sau khi Tô Ngọc dặn dò công việc, hai người không tiếp tục để ý đến chuyện này nữa.

Cho đến khi Nguyên Bảo mang tin tức về cho Vương Cẩn Hòa, cô mới nhớ ra chuyện này.

Nhận lấy những thứ Nguyên Bảo đưa đến, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc xem xét.

Sau khi xem xong, cô nheo mắt, quả nhiên đúng như cô nghĩ.

Cố Hề Nhược và những người bên cạnh cô ta đều có quan hệ là ân nhân cứu mạng.

Khi những người đó gặp chuyện, cô ta xuất hiện đúng lúc, đưa cho họ những thứ họ cần, giúp họ làm lại từ đầu.

Chẳng trách những người này lại sẵn lòng giúp đỡ Cố Hề Nhược như vậy.

Chuyện này thật thú vị.

Tô Ngọc từ bên ngoài trở về, thấy Vương Cẩn Hòa đang lật xem mấy tờ giấy trong tay, trên mặt cô mang theo nụ cười.

“Có chuyện gì vậy?

Trông em có vẻ rất vui.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Đây là tin tức Nguyên Bảo vừa mang đến, anh có thể xem thử.” Vương Cẩn Hòa đưa những thứ trong tay qua, nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tô Ngọc thông minh đến mức nào chứ, sau khi xem xong liền biết rõ tình hình của Cố Hề Nhược.

“Mục đích Cố Hề Nhược giúp những người này là để họ ghi ơn, để cô ta sai khiến.

Mà cô ta cũng đã làm được rồi, thật sự rất thú vị.” Vương Cẩn Hòa nói với vẻ vô cùng hứng thú.

“Sau khi xem những người này, em cảm thấy Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không là xui xẻo nhất.” Những lời Vương Cẩn Hòa nói nghe thật kỳ lạ, cảm giác có chút hả hê rồi.

“Tiểu Hòa, em hả hê đừng có lộ liễu như vậy chứ.” Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu nói.

“Em không hả hê, em chỉ là đang đồng tình với họ thôi.” “Lục Lăng Phong thì đã rút lui rồi, còn Khanh Vũ Không này rốt cuộc là sao chứ?

Vậy mà lại tiếp tục qua lại với Cố Hề Nhược.” Vương Cẩn Hòa vẫn chưa nghĩ thông.

Lúc đó Khanh Vũ Không có thể không ly hôn, nhưng anh ta đã chọn ly hôn, vậy thì hẳn là không còn tin tưởng và đã thất vọng về Cố Hề Nhược rồi.

Nhưng bây giờ lại là tình huống gì đây?

“Cái này thì không biết được, chuyện của người khác không liên quan đến bọn em.” “Em chỉ cảm thấy nếu Khanh Vũ Không và Cố Hề Nhược thật sự hòa hảo, thì đây không phải là chuyện tốt cho bọn em.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

“Yên tâm đi em, anh đã cho người đi điều tra mục đích của Khanh Vũ Không rồi.

Tin tức vẫn chưa về, đợi tin tức về thì chúng ta sẽ biết chuyện gì đang xảy ra, bây giờ đừng lo lắng nhiều.” “Được.” Vương Cẩn Hòa đang chờ tin tức, tin tức chưa đến mà ngược lại lại đón Lục Lăng Phong và Khanh Vũ Không.

Cô ngẩn người nhìn hai người xuất hiện ở cửa nhà.

Nhà cô dạo này có vẻ có khá nhiều cố nhân đến thăm.

“Hai anh đến nhà em có chuyện gì không?” “Vương phi, cầu xin cô hãy cứu anh ấy trước đã.” Lục Lăng Phong vội vàng nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Khanh Vũ Không, trên mặt anh ta có một màu trắng bệch bất thường.

“Hai anh cứ vào trước đã.

Thu Ý, bảo Vạn Cổ và họ đến xem cho Khanh Vũ Không.” “Vâng.” Vạn Cổ và Nam Kiều nhanh chóng đến, sau khi bắt mạch cho Khanh Vũ Không thì có chút cạn lời: “Trúng độc rồi.” “...” Vương Cẩn Hòa nhìn Khanh Vũ Không bị cơn đau giày vò, giao anh ta cho Vạn Cổ và những người khác.

Sau khi Khanh Vũ Không bị Vạn Cổ và họ đưa đi, Vương Cẩn Hòa nhìn về phía Lục Lăng Phong: “Rốt cuộc hai anh làm sao vậy?

Lại còn cấu kết với nhau?” “Bọn tôi phát hiện Cố Hề Nhược có qua lại với người của Lỗ quốc.” Lục Lăng Phong nói, trong mắt đầy vẻ giận dữ.

“Người Lỗ quốc?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Lục Lăng Phong, sao họ lại nhìn thấy người của Lỗ quốc chứ.

Chương 844

Biểu cảm của Lục Lăng Phong trở nên nghiêm túc: “Không sai, chính là người Lỗ quốc.

Người của Lỗ quốc đã đến Kinh thành, nhưng họ đến một cách bí mật.” “Sau đó tôi thấy Cố Hề Nhược ở cùng người Lỗ quốc, hơn nữa quan hệ trông có vẻ khá tốt.

Sau đó Cố Hề Nhược bắt đầu mua lương thực của bách tính, bên tôi đã cử người phá hoại chuyện cô ta thu mua lương thực.” Lục Lăng Phong kể cho Vương Cẩn Hòa những chuyện anh ta và Khanh Vũ Không đã làm.

Sau khi anh ta phá hoại chuyện của Cố Hề Nhược, liền đi tìm Khanh Vũ Không, còn nói cho Khanh Vũ Không một số chuyện liên quan đến Cố Hề Nhược.

Cuối cùng hai người quyết định tự mình hành động để xem Cố Hề Nhược rốt cuộc muốn làm gì.

Khanh Vũ Không đã có liên hệ với Cố Hề Nhược khi cô ta tìm anh ta.

Trước đó, khi Khanh Vũ Không đi tìm Cố Hề Nhược, đã nghe được một số lời không nên nghe, sau đó liền bị Cố Hề Nhược cho uống một viên thuốc độc.

Sau khi nghe Lục Lăng Phong nói xong, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì về họ cho phải.

“Em nói hai anh có phải bị ngốc không?

Chuyện như thế này mà cũng làm được, hai anh có biết hậu quả của việc này là gì không?” Vương Cẩn Hòa không vui nói.

“Cố Hề Nhược cấu kết với người của Lỗ quốc, thì chính là kẻ thù của Huyền quốc bọn tôi.” Lục Lăng Phong nghiêm túc nói.

Huyền quốc có vị thế cao, anh ta sẽ không để bất kỳ ai làm ra chuyện tổn hại Huyền quốc, bất kể là ai cũng không được.

Anh ta không phát hiện thì còn đỡ, một khi đã phát hiện, sẽ dùng mọi cách để phá hoại sự hợp tác của họ.

“Cố Hề Nhược không đi tìm anh sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Lục Lăng Phong hỏi.

“Không tìm tôi.

Có lẽ cô ta biết tôi không còn như trước, bất kể cô ta nói gì tôi cũng sẽ không mềm lòng, cho nên không đến tìm tôi.

Ngược lại, cô ta thường xuyên đi tìm Khanh Vũ Không, cô ta vẫn muốn có được Cố gia, nhưng Khanh Vũ Không đã không giúp.” Nghĩ đến những chuyện Cố Hề Nhược đã làm, Lục Lăng Phong cảm thấy cực kỳ nực cười.

“Xem ra Cố Hề Nhược là muốn có được Cố gia sau đó giúp Lỗ quốc.

Nhưng cái bàn tính như ý này của cô ta coi như là tính toán vô ích rồi.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy Cố Hề Nhược thật sự quá ngu xuẩn.

Không chịu làm một phu nhân giàu có an ổn, cứ nhất định phải đi làm cái gì mà phản quốc tặc.

“Em cảm thấy Cố Hề Nhược này có lẽ đầu óc không được tốt lắm.

Cô ta ‘mưu da hổ’ thì cuối cùng người xui xẻo nhất chính là cô ta.” Ngay cả sau này điều tra ra có liên quan đến Lỗ quốc, họ cũng không thể lập tức đối phó với Lỗ quốc.

Nhưng người đầu tiên bị đối phó chắc chắn sẽ là Cố Hề Nhược.

“Cô ta nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Cố Hề Nhược phần lớn là cho rằng sau khi bám víu vào Lỗ quốc thì sẽ kê cao gối mà ngủ yên, mọi chuyện đều có thể làm được, cô ta muốn gì cũng sẽ có được.

Chỉ tiếc là đây là Huyền quốc chứ không phải Lỗ quốc.

Sau khi mọi chuyện bị bại lộ, Cố Hề Nhược sẽ trở thành hòn đá mài dao.

Cô ta cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

“Dạo gần đây Cố Hề Nhược đúng là đã kiêu căng không ít.” Đúng là kiêu căng thật, trừ những người cô ta không thể đắc tội, còn lại những người khác cô ta đều xem thường.

Nghĩ đến lúc họ rời đi, bộ dạng của Cố Hề Nhược, trong mắt Lục Lăng Phong mang theo vẻ lạnh lẽo.

“Nhìn bộ dạng kiêu căng này của Cố Hề Nhược thật sự khiến người ta khó chịu.” “Rất nhanh các anh có lẽ sẽ không còn nhìn thấy cô ta nữa đâu.” Vương Cẩn Hòa nói.

“Nói đúng.” Sau đó Vương Cẩn Hòa lại hỏi một số chuyện liên quan đến Cố Hề Nhược, Lục Lăng Phong đều kể hết những gì mình biết cho Vương Cẩn Hòa.

Sau khi biết chuyện của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa đã không còn lo lắng nhiều nữa.

“Khanh Vũ Không sẽ không sao chứ?” Lục Lăng Phong không nhịn được hỏi.

Chuyện này vốn dĩ không liên quan gì đến Khanh Vũ Không, là anh ấy đã kéo Khanh Vũ Không vào, cuối cùng còn hại người ta trúng độc.

Nếu Khanh Vũ Không không thể khỏe lại, anh ấy thật sự sẽ tự trách đến chết mất.

“Không phải hai anh đáng lẽ phải như nước với lửa sao?

Dù sao trước đây hai anh đều thích cùng một người phụ nữ, hơn nữa còn là tình địch.

Bây giờ anh như vậy khiến em cảm thấy hơi kỳ lạ đấy.” Hai người này vậy mà lại trở thành bạn bè, chuyện này đúng là khiến người ta cạn lời.

Lục Lăng Phong khẽ ho một tiếng, ngượng ngùng nói: “Chuyện đó đã là từ rất lâu rồi.

Bây giờ bọn tôi với Cố Hề Nhược đều không còn quan hệ gì, lại cảm thấy đối phương cũng khá tốt, thế là thành bạn bè thôi.

Khi nào rảnh rỗi cũng sẽ cùng nhau trao đổi tin tức, hoặc cùng nhau đi ăn uống.” Đến nay, hai người họ ngoài Cố Hề Nhược ra thì cũng không có mâu thuẫn gì.

Bây giờ Cố Hề Nhược ở giữa họ đã không còn nữa, họ đương nhiên sẽ không còn như trước.

Như bây giờ không phải là tốt sao?

“Lời anh nói cũng đúng.” “Nhưng hai anh vẫn phải cẩn thận một chút, dù sao Cố Hề Nhược cũng không phải là người tốt lành gì.

Biết hai anh hợp sức đối phó cô ta, có lẽ sẽ tìm người của Lỗ quốc cùng nhau xử lý hai anh đấy.” Lục Lăng Phong lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói: “Nói thật về chuyện này, tôi thật sự rất coi thường Cố Hề Nhược.” “Cố Hề Nhược thật ra cũng không ngu xuẩn đến thế, nhưng cô ta dường như đã quen với việc để đàn ông giúp mình làm bất cứ chuyện gì rồi.” Lục Lăng Phong nói.

Trước đây anh ta không cảm thấy gì, nhưng bây giờ lại thấy Cố Hề Nhược có vấn đề về đầu óc.

Rõ ràng có năng lực nhưng lại cứ muốn dựa dẫm vào người khác, mà lại còn là đàn ông.

Nếu tất cả những người đó đồng thời nảy sinh ý đồ phản bội, thì đối với cô ta sẽ không phải là chuyện tốt.

“Anh đây là đang đau lòng cho người ta sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Lục Lăng Phong trêu chọc hỏi.

“Vương phi, cầu xin cô bỏ qua, tôi với cô ta không có quan hệ gì.

Nhưng nếu hai người muốn đối phó Cố Hề Nhược, tốt nhất là nên quay về tranh đấu.

Tôi cảm giác Cố Hề Nhược dường như còn muốn làm chuyện gì đó kinh thiên động địa nữa.” Lục Lăng Phong nhíu mày nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa cảnh giác: “Nếu Cố Hề Nhược dám, thì cứ thử xem.” “Nhưng anh nói cũng có lý, có những chuyện quả thật cần phải xử lý cho tốt.” Cố Hề Nhược người này xem ra không loại bỏ không được.

Không ở đây một thời gian, cô ta lại gây ra đủ loại chuyện kỳ quái.

Thật không biết rốt cuộc Cố Hề Nhược nghĩ gì nữa?

Chương 845

“Đi thôi, em đưa anh đi xem Khanh Vũ Không.

Em thấy anh như vậy cũng không ngồi yên được đâu.” Lục Lăng Phong hơi ngượng ngùng gãi mũi, gật đầu lúng túng: “Tôi cũng không muốn thấy Khanh Vũ Không thật sự xảy ra chuyện.” “Nếu không phải vì anh vẫn còn lo lắng cho anh ấy, em đã phải nghi ngờ mối quan hệ giữa hai người rồi.” Dù sao Lục Lăng Phong trông có vẻ quá để ý Khanh Vũ Không rồi.

Lục Lăng Phong ban đầu không hiểu ý của Vương Cẩn Hòa, mãi đến khi nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ không có ý tốt của cô, Lục Lăng Phong tức đến xù lông.

“Vương phi, tôi thích con gái mà.” “Ồ, em biết rồi, anh không cần cố ý đến nói chuyện này với em đâu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Lục Lăng Phong với ánh mắt trêu chọc.

Lục Lăng Phong thật muốn tát chết chính mình một cái.

“Vương phi, chúng ta vẫn nên đi xem Khanh Vũ Không đi.

Nếu anh ấy thật sự xảy ra chuyện, tôi không đền nổi đâu.” Lục Lăng Phong lẩm bẩm nói.

Đây là gia chủ tương lai của Khanh gia đấy, nếu anh ấy xảy ra chuyện, người của Khanh gia có lẽ sẽ ăn thịt anh ta mất.

“Không đền nổi thì không sao, gán bản thân anh cho người ta chẳng phải được rồi sao?” Vương Cẩn Hòa hiến kế cho Lục Lăng Phong.

Lục Lăng Phong không vui nói: “Chỉ sợ người ta không thèm thôi.” Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng rồi dẫn Lục Lăng Phong đến khách

phòng.

“Vạn Cổ, người đó sao rồi?” “Cũng may không phải là loại độc ‘kiến huyết phong hầu’, nếu không người này đã mất mạng rồi.” Vạn Cổ lắc đầu nói.

Lục Lăng Phong lạnh giọng nói: “Không phải là trong tay Cố Hề Nhược không có độc dược ‘kiến huyết phong hầu’, mà là Cố Hề Nhược còn muốn dùng anh ấy để có được Khanh gia.” “Khẩu vị của Cố Hề Nhược đúng là lớn thật, không những muốn Cố gia mà bây giờ ngay cả Khanh gia cũng muốn rồi.” Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Ngay cả khi Khanh Vũ Không không còn, Khanh gia vẫn còn người khác mà.

Sao có thể giao cho Cố Hề Nhược được chứ.

Vương Cẩn Hòa đôi khi luôn cảm thấy Cố Hề Nhược không có não, bộ não đó của cô ta chắc bị chó ăn mất rồi.

“Cố Hề Nhược bây giờ nghĩ toàn những chuyện này, bên cạnh lại có người của Lỗ quốc giúp đỡ, đương nhiên sẽ kiêu căng hơn một chút.” “Cô ta đã lấy được gia tộc của vài người bên cạnh mình rồi, hơn nữa...” Lời của Lục Lăng Phong chưa nói xong, ánh mắt của Vương Cẩn Hòa và mấy người khác đều đổ dồn vào anh ta.

“Hơn nữa là gì?” “Những người một lòng một dạ giúp đỡ Cố Hề Nhược kia, đều chết dưới tay Cố Hề Nhược, dùng chính là độc ‘kiến huyết phong hầu’.

Người đứng sau cô ta dùng độc quá lợi hại.

Tôi cảm thấy nếu cô ta có được Khanh gia, Khanh Vũ Không cuối cùng e rằng cũng sẽ có kết cục như vậy.” Mọi người đều không nói gì, nhìn Khanh Vũ Không trên giường đột nhiên có chút đồng cảm là sao?

Tối đó Khanh Vũ Không tỉnh lại, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa thì sững sờ một chút: “Đã làm phiền rồi.” Vương Cẩn Hòa tựa vào ghế: “Anh đã nghe thấy gì?

Có thể khiến Cố Hề Nhược trực tiếp ra tay hạ độc anh, mà lại còn giữ cho anh một mạng.” “Cô ta đã cho người dùng độc phía sau cô ta điều chế hàn độc, hạ xuống người con trai của tôi, thằng bé không sao chứ?” Khanh Vũ Không biết bây giờ hỏi câu hỏi này chắc chắn đã muộn rồi.

“Đứa bé đã không sao rồi.” “Vậy thì tốt rồi.” “À phải rồi, ở đây có một số thứ, hai người có lẽ sẽ dùng đến.” Khanh Vũ Không đột nhiên nhớ ra điều gì đó, từ trong quần áo của mình lấy ra một xấp giấy.

Vương Cẩn Hòa cầm lấy xem, sau khi xem xong sắc mặt liền thay đổi: “Đa tạ.

Vạn Cổ, nhờ anh giúp chăm sóc Khanh Vũ Không.

Em đi tìm Tô Ngọc.” “Phu nhân cứ yên tâm, ở đây có tôi và Bạch Khởi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Vương Cẩn Hòa gật đầu, cầm những thứ Khanh Vũ Không đưa rồi trực tiếp rời đi.

Lục Lăng Phong đưa tay xoa cằm, cúi đầu nhìn người đang ngồi trên giường: “Anh đưa gì cho Vương phi vậy?

Tại sao sau khi cô ấy xem xong lại vội vã bỏ đi như vậy?” Nhìn Lục Lăng Phong một cái, Khanh Vũ Không lắc đầu: “Chuyện này sau này anh sẽ biết.

Anh có hỏi tôi, tôi cũng sẽ không nói cho anh đâu.” “...” Lục Lăng Phong cạn lời nhìn Khanh Vũ Không.

“Này, dù sao tôi cũng là ân nhân cứu mạng của anh đấy, anh lại nói chuyện với ân nhân như vậy sao?” Lục Lăng Phong vô cùng bất mãn hỏi.

Khanh Vũ Không quay đầu nhìn Lục Lăng Phong, khẽ nhướn mày: “Ân nhân?

Anh chắc chắn chứ?” “...” Lục Lăng Phong lại một lần nữa cạn lời, được rồi, anh ta thật sự không chắc chắn.

Thật sự mà nói, Khanh Vũ Không biến thành như vậy anh ta cũng có một nửa trách nhiệm.

“Anh đã thấy Cố Hề Nhược là người như thế nào rồi chứ?” Khanh Vũ Không không nói gì, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang nghĩ gì.

Nhìn Khanh Vũ Không đột nhiên im lặng không nói gì, Lục Lăng Phong hơi đau đầu: “Này, tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh đấy.” “Khi tôi quyết định ly hôn với cô ta, tôi đã biết Cố Hề Nhược là người như thế nào rồi.” Chính vì nhìn quá rõ, nên anh ta mới lựa chọn ly hôn.

Bằng không anh ta nói gì cũng sẽ không chia tay Cố Hề Nhược.

“Anh biết rõ trong lòng là được, đừng để người ta coi thành ‘oan đại đầu’ nữa.

Chuyện của mấy người bên cạnh cô ta, anh hẳn là đều biết rõ rồi.” Lục Lăng Phong khẽ thở dài, nói.

Cứ theo cách Cố Hề Nhược không ngừng tự tìm đường chết như vậy, sau này sẽ ra sao, thật sự không ai biết được.

“Không biết Vương gia và họ sau này sẽ đối phó Cố Hề Nhược thế nào.” Lục Lăng Phong nhíu mày nói.

“Chuyện đó đã không còn quan trọng nữa.” Khanh Vũ Không lắc đầu nói.

Họ và Cố Hề Nhược không có quan hệ gì, ngay cả khi Cố Hề

Nhược chết, cũng không liên quan gì đến họ.

“Anh nói đúng.” Ở một bên khác, Vương Cẩn Hòa cầm những thứ đó liền đi tìm Tô Ngọc.

Tô Ngọc đang nói chuyện với cấp dưới, thấy Vương Cẩn Hòa vội vã đến thì hơi ngạc nhiên: “Tiểu Hòa, em đến đây làm gì vậy?” Không những đến, mà còn có bộ dạng này.

Hình như có chuyện gì đó khẩn cấp.

“Tô Ngọc, anh xem cái này đi, là Khanh Vũ Không có được từ chỗ Cố Hề Nhược.” Vương Cẩn Hòa đi đến trước bàn sách, đặt tất cả những bức thư đó lên bàn.

Tô Ngọc cầm lấy những bức thư trên bàn xem, càng xem, sắc mặt càng khó coi.

“Cái này sao có thể?” “Thiếu gia, có chuyện gì vậy?” Nhìn biểu cảm của anh ta, có vẻ chuyện hơi nghiêm trọng.

“Mạng người trong tay Cố Hề Nhược vậy mà lại nhiều như vậy.” Tô Ngọc hoàn toàn không thể tưởng tượng được bộ dạng Cố Hề Nhược giết người.

Nhưng cô ta trời sinh đã giết quá nhiều người.

Ngoại trừ người của Cố gia, còn có những người khác, từ nhỏ đến bây giờ.

Khi cô ta giết người lần đầu tiên, vậy mà mới tám tuổi.

Một đứa trẻ tám tuổi, mặt không biểu cảm giết chết người, không có bất kỳ sự hối lỗi nào, không có bất kỳ sự tự trách nào.

Những người bên cạnh nhìn nhau, đây là ý gì?

“Thiếu gia, cái này...” “Những chuyện Cố Hề Nhược đã làm quá nhiều rồi, xem ra bọn anh cần phải về Kinh thành một chuyến để tranh đấu.” Đây đều là bằng chứng Cố Hề Nhược giết người.

Mấy tháng gần đây tốc độ người chết trở nên thường xuyên hơn, hơn nữa đều có một đặc điểm chung, đều là trúng độc.

Mà đều là những loại kịch độc.

Chương 846

Không phải Cố Hề Nhược ra tay, đương nhiên sẽ không có ai nghi ngờ đến cô ta.

“Khi nào chúng ta đi?

Em cũng đi cùng anh.” Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mặt u ám.

Cố Hề Nhược này sao có thể táng tận lương tâm đến mức độ này.

“Ngày mai chúng ta đi ngay.” “Có mang Hoàn theo không?” “Mang theo.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hơi đau đầu: “Vậy sau khi chúng ta đến đó rồi có quay lại không?” Thời gian này quả thật hơi khó xử.

Không sớm không muộn.

Quay lại cũng không phải, không quay lại cũng không phải.

Tô Ngọc cũng hơi đau đầu về chuyện này.

“Không quay lại nữa.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Chuyện ở đây có Lâm Tử Ân, Thích Phong và họ ở đây, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát mới nói.

Vương Cẩn Hòa trong lòng bất đắc dĩ: “Vậy được rồi.

Em sẽ gọi Lâm Tử Ân và họ đến, sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, sau đó chúng ta sẽ rời đi, đi chậm vài ngày.” “Được.” “Ngoài chuyện làm ăn, bên Tư nông cũng cần phải dặn dò công việc.

Chúng ta còn phải đi Ninh Thủy huyện, tranh thủ với Ninh An huyện, nói rõ cho quản sự và Tư nông bên đó biết sau khi giống cây trồng năm nay ra đời thì hậu kỳ nên làm thế nào.” Vương Cẩn Hòa nói vậy đột nhiên cảm thấy chuyện thật sự quá nhiều.

Tô Ngọc gật đầu đồng ý: "Đến lúc đó chúng ta sẽ ghé qua đó một chuyến, bên đó năm nay mới bắt đầu trồng giống cây trồng, làm vậy cũng là hợp lý." "Anh cứ bận việc đi, em đi tìm Thích Phong và họ." Vương Cẩn Hòa cũng không làm phiền Tô Ngọc, nói với anh rồi liền trực tiếp rời đi.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi xong mới nhìn Nguyên Bảo và họ tiếp tục bàn bạc chuyện trước đó.

Vương Cẩn Hòa gọi Lâm Tử Ân, Thích Phong và Trần Cẩm Niên đến, nói với họ về chuyện vài ngày nữa sẽ rời đi về Kinh thành.

Lâm Tử Ân sững sờ một chút, nhíu mày hỏi: "Phu nhân, sao năm nay hai người lại đột nhiên phải rời đi vậy?" "Bên Kinh thành có chuyện bọn em nhất định phải làm." "Thì ra là vậy, chúng tôi đã hiểu." "Hôm nay gọi các anh đến là để nói về một số chuyện của năm nay.

Những chuyện này năm ngoái các anh cũng đã làm rồi, nhất định phải xử lý tốt chuyện của bách tính, đừng để thu nhập của họ gặp vấn đề, hơn nữa..." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc bận rộn đến nỗi trời gần tối.

Sau khi sắp xếp công việc cho Lâm Tử Ân và họ, lại tìm đến Tư nông và họ để nói về chuyện giống cây trồng.

Sau khi Tư nông và họ rời đi, Vương Cẩn Hòa mới đứng dậy vươn vai một cái, cảm thấy toàn thân xương cốt đều cứng đờ.

Khó chịu vô cùng.

Tô Ngọc từ bên ngoài bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa trong mắt đầy vẻ đau lòng: "Em có mệt không?" "Mệt thì chắc chắn là có rồi, nhưng phần lớn công việc đã dặn dò xong xuôi rồi.

Ngày mai em sẽ đi tìm thôn trưởng một chút." "Được." Ngày hôm sau Vương Cẩn Hòa đến nhà Tạ Khuê, Tạ Khuê đột nhiên thấy cô đến thì có chút bất ngờ: “Tiểu Hòa, cháu đến đây làm gì vậy?” Tiểu Hòa bây giờ là một người rất bận rộn, không ở đồng ruộng thì cũng đang trên đường ra đồng.

Thời gian duy nhất còn lại đều dành để ở bên con cái.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa thái dương: “Chú, sau này bọn cháu phải về Kinh thành rồi.” Tạ Khuê ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa: “Trước đây đều là sau mùa thu hoạch mới về, sao lần này lại về sớm như vậy?” Sớm hơn hai tháng lận.

“Bên đó xảy ra một số chuyện, bọn cháu phải về xử lý.

Hôm nay cháu đến tìm chú là muốn nói với chú một tiếng, nếu bông vải, hoa thêu hay loại tương tự ở các thôn xung quanh có thể thu hoạch được rồi, thì bảo họ đến nói với chú.

Chú hãy nói với Lâm Tử Ân và họ, họ sẽ cử người qua.” Vương Cẩn Hòa nói rõ mục đích đến đây hôm nay với Tạ Khuê.

Tạ Khuê nghe xong gật đầu: “Được, chuyện này chú biết rồi, cháu yên tâm đi, chú sẽ nói với các thôn trưởng khác.” “Vậy thì làm phiền chú rồi.” “Con nói với ta phiền phức gì chứ?

Nếu không phải nhờ con, chúng ta đâu có được cuộc sống tốt đẹp như bây giờ.” Thôn trưởng Tạ vẫy tay nói.

Cả nhà họ đều rất cảm kích gia đình Vương Cẩn Hòa.

Bây giờ nghe cô ấy nói lời cảm ơn, Thôn trưởng Tạ còn thấy đỏ mặt.

Cho dù có phiền, người nói lời phiền phức cũng phải là họ mới đúng, sao lại là Tiểu Hòa chứ?

Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, nhìn Thôn trưởng Tạ với ánh mắt đầy ý cười: “Thôn trưởng nói đúng, là con nghĩ nhiều rồi.” “Đương nhiên là con nghĩ nhiều rồi, con bé này không biết đang nghĩ gì nữa, ở đây có bọn ta trông nom rồi, con không cần lo lắng.” “Vâng, đương nhiên rồi.” Nói chuyện với Thôn trưởng Tạ một lúc, Vương Cẩn Hòa mới rời đi.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa đi tìm Tiểu Bảo đang chơi với Ngôn Hi và Ngôn Triệt: “Tiểu Bảo, hai hôm nữa chúng ta sẽ về kinh thành.” Tiểu Bảo quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, mắt lộ vẻ khó hiểu: “Mẹ, sao chúng ta lại đột nhiên về sớm vậy ạ?” “Bên đó có vài việc cần làm, về rồi phải đợi đến sang năm mới quay lại được.” Tiểu Bảo không ngờ lại như vậy: “Vâng ạ, con sẽ dẫn các em đi thu dọn đồ đạc cần mang theo.” “Được.” Tối đó, Tiểu Trí và Minh Phi Dương từ thư viện về mới biết mấy ngày nữa sẽ về kinh thành.

Đối với chúng, đây chắc chắn là một tin tốt.

Đây là lần đầu tiên chúng tự mình rời nhà lâu như vậy.

Chúng đều đã hơi nhớ nhà rồi.

Biết chuyện này xong, chẳng cần ai nhắc, chúng liền bắt đầu tự thu dọn đồ đạc của mình.

Vương Cẩn Hòa biết xong thấy hơi buồn cười, nhưng thế cũng tốt, không cần cô phải tự mình nói chuyện riêng với từng đứa trẻ nữa.

Cố Cửu Ninh biết tin Vương Cẩn Hòa và mọi người sắp đi thì chau mày lại: “Năm nay con sao lại đi sớm vậy?” Bà ấy không nỡ để con gái rời đi.

“Vấn đề bên Cố Hề Nhược quá lớn, nếu chúng ta không về sớm xử lý sạch sẽ những chuyện liên quan đến cô ta, thì sẽ chẳng có lợi gì cho mình cả, sau này nếu để lộ ra, ảnh hưởng sẽ rất lớn.” Vương Cẩn Hòa kể lại những việc Cố Hề Nhược đã làm cho Cố Cửu Ninh nghe một lượt.

Cố Cửu Ninh nghe xong hơi ngạc nhiên: “Đây thật sự là chuyện Cố Hề Nhược có thể làm ư?

Cô ta cũng gan to thật đấy.” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Đúng là cô ta làm, Khanh Vũ Không còn bị cô ta hạ độc, muốn dùng cách đó để khống chế Khanh Vũ Không, giúp cô ta có được Khanh gia.

Nhưng cái tính toán này của cô ta lại sai rồi.” Cố Cửu Ninh không ngờ Cố Hề Nhược vì những thứ này mà lại trở nên điên cuồng đến mức độ đó.

“Con bé đó cũng giỏi đấy, theo con nói thì đúng là phải nhanh chóng xử lý Cố Hề Nhược thôi.

Các con về đó rồi sẽ không quay lại đây nữa sao?” Từ khi con gái kết hôn, họ đã ba năm không đón năm mới cùng nhau rồi.

Năm nay xem ra là năm thứ tư.

“Các con năm nay về đó lâu như vậy, ở kinh thành cũng lâu rồi, sang năm không về nữa được không?

Như vậy chúng ta có thể cùng đón năm mới.” Cố Cửu Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa sững sờ, nhìn Cố Cửu Ninh: “Mẹ…” “Tuy mẹ biết con đã là người của nhà chồng, thì nên đón năm mới ở nhà chồng, chỉ là…” Cố Cửu Ninh khẽ thở dài, không nói tiếp nữa.

Con trai bà ấy làm quan ở phương Bắc không thể tùy tiện về, con gái tuy nói là mỗi năm đều về, nhưng cứ đến Tết lại ở kinh thành.

“Mẹ, con về sẽ bàn bạc với Tô Ngọc chuyện này, đến lúc đó cứ để thị vệ đưa các con về đón Tết là được.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói.

“Được.” Cố Cửu Ninh vốn tưởng không thành, giờ trên mặt nở nụ cười, bà ấy cũng chỉ có chút yêu cầu này thôi.

Trò chuyện với Cố Cửu Ninh rất lâu, Vương Cẩn Hòa mới rời đi.

Chương 847

Ra khỏi cửa, lòng Vương Cẩn Hòa dâng lên chút tự trách.

Mặc dù họ sống gần nhau như vậy, nhưng cô lại bận rộn không có thời gian ở bên Cố Cửu Ninh.

Vừa rồi nghe Cố Cửu Ninh nói những lời đó, trong lòng cô ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Tô Ngọc hôm nay hiếm khi về sớm, đang ngồi trong phòng đọc sách.

Thấy Vương Cẩn Hòa trở về với vẻ mặt buồn bã, anh liền đứng dậy đi đến, đưa tay chạm vào trán cô, lo lắng cô có bị ốm không: “Tiểu Hòa, em sao vậy?” “Tô Ngọc, năm nay chúng ta về đó lâu như vậy, sang năm không về đó nữa nhé?

Ở đây đón năm mới cùng mẹ em có được không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc sững sờ, dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nói chuyện này với anh.

Sau sự bất ngờ, trên mặt anh nở nụ cười, đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, ánh mắt đầy sủng nịnh: “Đương nhiên là được rồi, là lỗi của anh, đã bỏ qua những chuyện này.” Vương Cẩn Hòa vội vàng lắc đầu: “Sao lại là lỗi của anh được chứ?” “Sang năm chúng ta sẽ đón năm mới ở đây, còn Hoằng Nghị và các con, cứ phái người đưa chúng về đó là được.” “Được.” Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa bắt đầu chuẩn bị cho ngày khởi hành.

Vào ngày họ đi, Dư Mạch Sâm mắt đỏ hoe, nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc: “Chị, anh rể, hai người phải về sớm đó.”

“Được, con đi học ở thư viện phải nghe lời thầy giáo, không được nghịch ngợm, biết chưa?” Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm nói.

Dư Mạch Sâm gật đầu lia lịa: “Con biết rồi ạ.” Vương Cẩn Hòa và Cố Cửu Ninh dặn dò rất lâu, sau đó mới rời đi.

Đoàn người trước tiên đi đến Ninh Thủy huyện và Ninh An huyện, sắp xếp xong công việc cho các quản sự và Tư Nông ở đó rồi mới về kinh thành.

Thêm cả thời gian trì hoãn ở Ninh Thủy huyện và Ninh An huyện, khi họ đến kinh thành thì đã một tháng trôi qua rồi.

Nam Kiều từ trên ngựa nhảy xuống, vặn vẹo xương cốt của mình một chút: “Nếu không đến nơi, cơ thể tôi chắc phế mất.” “Chú Nam Kiều nói đúng ạ.” Tiểu Bảo từ trong xe ngựa bước ra, cử động cơ thể cứng đờ của mình một chút.

Cứ ngồi xe ngựa lâu như vậy, bọn họ sắp ngồi hỏng người rồi.

Tô Ngọc bế Tiểu Bảo xuống, sau khi đưa những người khác về Vương phủ thì mới dẫn ba anh em Tiểu Bảo, Ngôn Triệt, Ngôn Hi về hoàng cung.

Huyền Phỉ Nhiên nghe nói Tô Ngọc và mọi người đột nhiên trở về thì rất bất ngờ.

Ông ta cho gọi người đến Ngự thư phòng: “Năm nay sao lại nghĩ đến chuyện về sớm vậy?

Chuyện này không giống với những gì chú làm chút nào.” Tô Ngọc tùy ý ngồi xuống ghế: “Về đây để xử lý Cố Hề Nhược, người này nếu cứ tiếp tục ở lại, sẽ trở thành một khối ung nhọt lớn của Huyền quốc.” Huyền Phỉ Nhiên sững sờ, ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: “Còn có chuyện này sao?

Cô ta đã làm gì mà lại khiến chú đánh giá cô ta như vậy?” “Cô ta làm nhiều chuyện lắm, trên tay có không ít mạng người.

Lại còn có quan hệ với Lỗ quốc bên kia, ngoài ra Tiểu Bảo trúng độc, cô ta cũng không thoát khỏi liên quan." "Cái gì?

Là cô ta hạ độc Tiểu Bảo sao?" "Cũng không hoàn toàn là vậy, người hạ độc đúng là Hầu gia, nhưng người đưa độc dược lại là Cố Hề Nhược." Huyền Phỉ Nhiên vô cùng bất ngờ về chuyện này: "Lại còn có chuyện như vậy sao?

Cố Hề Nhược này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Lại có thể lấy ra loại độc như thế." "Độc Vương đứng sau lưng cô ta, loại độc dược này đương nhiên vẫn có thể lấy ra được." Độc Vương… Cái tên này Huyền Phỉ Nhiên không hề xa lạ.

"Cô ta lại còn sống sao?

Xem ra năm đó mình vẫn quá mềm lòng rồi." Chính vì mình mềm lòng không diệt cỏ tận gốc, mà để người này còn có thể ra ngoài tiếp tục tác quái.

"Hoàng huynh biết Độc Vương sao?

Còn từng đối đầu với Độc Vương à?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

"Sao lại không biết?

Năm đó cô ta vốn nên chết, ta đã tha cho cô ta một mạng, ai ngờ cô ta lại không biết tốt xấu mà còn dám ra ngoài làm loạn." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe lời của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc càng tò mò hơn về chuyện giữa anh ta và Độc Vương.

"Hoàng huynh, năm đó rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao anh lại thả Độc Vương đi?

Cho dù muốn thả đi, thì ít nhất cũng phải khiến cô ta có thể dùng cho mình chứ, dù sao cũng là Độc Vương, ít nhất cũng có chút năng lực.

Huống chi Hoàng huynh lại cứ dễ dàng để người ta rời đi như vậy?

Giờ còn trở thành người trong tay Cố Hề Nhược, chuyện này thì thôi đi, còn không ngừng gây phiền phức cho chúng ta.” “Năm đó cô ta cũng giúp người khác, cuối cùng rơi vào tay anh.

Lúc đó anh nghĩ mọi chuyện cũng chưa đến mức không thể vãn hồi, lại thấy cô ta dường như có chút hối cải, nên đã cho cô ta một cơ hội.

Ai mà ngờ được giờ cô ta lại làm ra loại chuyện này.” Huyền Phỉ Nhiên cau mày, tâm trạng trông có vẻ rất tệ.

Tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên quả thực không tốt, bất kể là ai bị người ta chơi một vố như vậy chắc cũng chẳng vui vẻ gì.

“Hoàng huynh, anh có muốn gặp Độc Vương không?

Nếu muốn, sau này khi đối phó Cố Hề Nhược, em sẽ giữ người đó lại cho anh.” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: “Không cần, vì cô ta đã đưa ra lựa chọn rồi, thì không thể hối hận.” Độc Vương rơi vào tay Tô Ngọc sau này có kết cục thế nào, đó cũng là do cô ta tự chuốc lấy.

Tô Ngọc vốn dĩ cũng không muốn bỏ qua Độc Vương, chỉ là nể mặt Huyền Phỉ Nhiên nên mới hỏi câu này.

Giờ Huyền Phỉ Nhiên đã nói như vậy, anh đương nhiên sẽ không từ chối.

“Chuyện của Cố Hề Nhược cứ giao toàn quyền cho chú xử lý.

Còn về sau Cố Hề Nhược sẽ có kết cục thế nào, cứ tùy chú quyết định.” Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát, cuối cùng quyết định không nhúng tay vào chuyện này.

Đây là ân oán giữa Cố Hề Nhược và vợ chồng Tô Ngọc, anh tin rằng vợ chồng Tô Ngọc muốn tự tay đối phó Cố Hề Nhược hơn, nếu không cũng sẽ không trực tiếp quay về sau khi biết những tin tức này.

Tô Ngọc nghe lời Huyền Phỉ Nhiên nói thì càng vui hơn.

“Đa tạ Hoàng huynh đã tác thành.” “Nói với anh mấy lời này làm gì?

Trước tiên cứ nghỉ ngơi vài ngày đã.

Có chuyện gì thì cứ đến nói với anh.

Tiểu Bảo thế nào rồi?” “Sau khi giải độc có chút di chứng, cơ thể sẽ suy yếu một thời gian, hiện giờ vẫn đang trong quá trình điều dưỡng.” Đối với Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc cũng không có gì phải giấu giếm.

Những gì nên nói, không nên nói đều đã nói với Huyền Phỉ Nhiên rồi.

“Vậy thì Tiểu Bảo vất vả rồi.” Tiểu Bảo có tính cách thế nào, bọn họ đều rất rõ.

Một đứa trẻ hiếu động, thích chạy nhảy, đột nhiên không thể chạy, không thể nhảy, chỉ có thể ngồi một chỗ, đối với Tiểu Bảo mà nói thì quả thực là một cực hình.

“Thật sự là khó cho Tiểu Bảo rồi.” Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu nói.

“Không có cách nào khác, Tiểu Bảo từ chỗ ban đầu bực bội, giờ đã dần dần thích nghi rồi.” “Cũng may Tiểu Hòa có không ít hoa quả dưỡng sinh trong tay, nếu không Tiểu Bảo ít nhất phải yếu ớt bốn năm năm liền.” Tô Ngọc cau mày nói.

Chương 848

Ai cũng không ngờ rằng di chứng của hàn độc lại lợi hại đến vậy.

“Thật sự mà vài năm như thế, Tiểu Bảo sẽ suy sụp mất.” Huyền Phỉ Nhiên buồn cười lắc đầu nói.

Anh biết đối với Tiểu Bảo mà nói, nửa năm đã là cực hạn rồi.

Nếu thật sự kéo dài vài năm, Tiểu Bảo có lẽ sẽ nổi điên mất.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: “Hoàng huynh nói không sai.” “Về phần Tiểu Bảo, hai em phải để tâm nhiều hơn một chút.

Sau này nếu Tiểu Bảo cảm thấy buồn chán, cứ đưa thằng bé vào cung chơi với Hoằng Nghị và các con.” “Được.” Sau đó Huyền Phỉ Nhiên kể cho Tô Ngọc nghe một số chuyện xảy ra gần đây, cũng giúp Tô Ngọc hiểu rõ hơn về tình hình hiện tại của kinh thành.

“Hoàng huynh, người của Lỗ quốc đã đến rồi, nhưng vẫn còn ẩn mình, đây là một điều tốt cho chúng ta.

Sau này chúng ta sẽ tìm cách bắt họ lại, rồi xử lý, đến lúc đó họ có nỗi khổ cũng không nói ra được.” Khi quay về Tô Ngọc đã nghĩ kỹ rồi, lần này anh không chỉ muốn xử lý Cố Hề Nhược, mà còn muốn Lỗ quốc tiếp tục chịu thiệt một vố oan ức.

Lỗ quốc không nói tiếng nào đã phái người đến Huyền quốc, đây vốn là điều cấm kỵ.

Nếu thật sự bắt được người, chúng ta đối xử với những kẻ của Lỗ quốc đó thế nào, cũng là do đối phương tự chuốc lấy.

Ai bảo sự xuất hiện của họ không đủ quang minh chính đại chứ?

“Quả nhiên đắc tội ai cũng không thể đắc tội chú.

Chú cũng thù dai quá rồi.” Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Tôi chính là thù dai như vậy, bọn họ dám động thủ với Tiểu Bảo, thì phải biết sẽ có hậu quả gì.” “Chú cứ liệu mà làm, chuyện này anh sẽ không nhúng tay vào.” Huyền Phỉ Nhiên trực tiếp trao quyền cho Tô Ngọc.

“Nếu sau này cần điều động binh quyền, chú cứ đến nói chuyện này với Tô Cửu, bảo ông ta phối hợp hành động của chú.” Huyền Phỉ Nhiên ở mức độ lớn nhất đã giúp Tô Ngọc làm việc dễ dàng hơn.

Tô Ngọc sững sờ, sau đó bật cười: “Vậy thì đa tạ Hoàng huynh.” Mặc dù không có sự ủng hộ của Huyền Phỉ Nhiên, anh cũng có thể xử lý được người đó.

Có sự ủng hộ của anh ấy đương nhiên là tốt hơn.

“Hoàng huynh, em về trước đây.” “Các chú đi đường lâu như vậy cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi cho tốt đi.

Nghỉ ngơi xong thì đưa Tiểu Hòa và các con vào cung thăm mẫu hậu, bà ấy trước đây vẫn luôn nhắc đến các chú.” Huyền Phỉ Nhiên dặn dò nói.

Tô Ngọc rất kính trọng Thái hậu, giờ nghe Huyền Phỉ Nhiên nói vậy, đương nhiên gật đầu đồng ý: “Vâng, đợi chúng em nghỉ ngơi xong sẽ đưa họ vào cung thăm Thái hậu.” “Được rồi, đi đi.” Tô Ngọc từ trong cung đi ra, trên phố gặp một vài thứ Tiểu Bảo thích, liền mua cho thằng bé.

Sau đó lại đi mua một ít đồ ăn mà ba đứa trẻ khác thích rồi mới quay về.

Đang đi trên phố, Tô Ngọc đột nhiên dừng bước, quay đầu nhìn tửu lầu bên cạnh.

Thấy ô cửa sổ của tửu lầu chưa kịp đóng kín, một góc tay áo lộ ra.

Khóe miệng Tô Ngọc hơi nhếch lên, đúng là nóng lòng quá mà.

Chỉ liếc mắt một cái, Tô Ngọc liền rời đi.

Sau khi anh đi khỏi, ở cửa sổ xuất hiện một nam tử, nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi.

“Xem ra vị Ngọc Vương này quả thật là một nhân vật, hơn nữa anh ta cũng quá cảnh giác rồi.” Một người khác đi đến trước cửa sổ nhìn xuống dưới lầu: “Một người đi ra từ Vong Ưu thành, nếu không có chút cảnh giác này thì sớm đã chết ở Vong Ưu thành rồi.” “Ngươi nói vậy, Nam Kiều và những người kia cũng đến rồi sao?” “Đúng vậy, Nam Kiều, La Hậu, Bạch Khởi và Lạc Diễm đều đã đến rồi.” “Lạc Diễm vốn là người của Lỗ quốc, lại dám giúp Tô Ngọc và Huyền quốc, đối với Lỗ quốc mà nói thì quả thực là một nỗi sỉ nhục lớn.” “Chuyện không có cách nào khác, Lạc Diễm và Tô Ngọc quen biết ở Vong Ưu thành, tình cảm rất tốt, hơn nữa nghe nói Lạc Diễm rất nghe lời Ngọc Vương, đây đối với chúng ta mà nói không phải là chuyện tốt.” “Không sao, chỉ cần có thể khiến Lạc Diễm không động thủ với Lỗ quốc là đủ rồi, còn những chuyện khác thì sau này tính.” Chất nổ trong tay Lạc Diễm đối với bọn họ mà nói chính là một phiền phức lớn.

Hiện giờ bọn họ vẫn chưa đắc tội Lạc Diễm, cô ta có thể không giúp Tô Ngọc và những người kia đương nhiên là tốt nhất.

Nếu Lạc Diễm giúp Tô Ngọc và những người kia đối phó Lỗ quốc, thì nhất định phải khiến Lạc gia phải trả giá vì chuyện này.

Xem ra lần này về xong, cũng phải đến Lạc gia một chuyến rồi.

“Đại nhân, khi nào chúng ta mới nói với Huyền Phỉ Nhiên về chuyện chúng ta đến đây?

Tô Ngọc đột nhiên trở về, tôi lo rằng lần này anh ta trở về là có ý đồ xấu.” Người bên cạnh trầm giọng nói.

“Trước khi mục đích của chúng ta đạt được, không cần quan tâm chuyện này.

Bảo những người dưới quyền cẩn thận một chút, đừng gây chuyện gì để Tô Ngọc nắm được nhược điểm, nếu không sẽ chẳng có lợi gì cho chúng ta.” “Vâng, sau này tôi sẽ dặn dò lại.” “Người phụ nữ tên Cố Hề Nhược kia cũng bảo cô ta an phận một chút đi, gần đây cô ta gây ra quá nhiều chuyện rồi.” “Vâng.” Tô Ngọc về đến nhà liền cho gọi tất cả mọi người đến thư phòng, Nam Kiều tò mò hỏi: “Ngọc ca ca, anh gọi chúng em đến đây, có phải có chuyện gì muốn chúng em làm không?” Tô Ngọc gật đầu: “Đúng là có chút chuyện cần các em làm.

Hôm nay khi anh từ trong cung về, phát hiện có người đang theo dõi anh, mặc dù họ đã ẩn nấp ngay, nhưng anh vẫn nhìn thấy người.” Vừa nghe có người theo dõi Tô Ngọc, sắc mặt Nam Kiều và mọi người liền trở nên nghiêm túc: “Ngọc ca ca, anh có biết là ai đang theo dõi anh không?” “Chắc là người của Lỗ quốc, ngoài bọn họ ra, anh thật sự không nghĩ ra ai dám theo dõi anh.” Lạc Diễm trầm ngâm mở miệng: “Hiện tại chúng ta vẫn chưa biết rốt cuộc là ai từ Lỗ quốc đến.

Nếu biết được thì ngược lại sẽ có lợi cho chúng ta.

Chúng ta nên cảm ơn Cố Hề Nhược gần đây đã làm ầm ĩ nhiều chuyện như vậy, khiến chúng ta sớm phát hiện manh mối, nếu không thời gian kéo dài thì ngược lại không phải là chuyện tốt cho chúng ta.” La Hậu nheo mắt nói.

Cố Hề Nhược này sau khi có liên hệ với Lỗ quốc thì thật sự không biết khiêm tốn là gì nữa.

Chỉ cần là chuyện có lợi cho cô ta, cô ta đều có thể làm.

Giống như không sợ hãi gì cả, căn bản không để người của Huyền quốc vào mắt.

“Cố Hề Nhược tự coi mình là người Lỗ quốc rồi sao?” “Có lẽ vậy.” Lạc Diễm cau mày nói: “Đúng là một kẻ ăn cây táo rào cây sung.” “Tình hình đã sớm biết rồi, không có gì đáng bận tâm.” Nghe bọn họ bàn luận, Tô Ngọc mở miệng nói.

“Ngọc ca ca, anh gọi chúng em đến đây, có phải muốn chúng em điều tra xem rốt cuộc là ai từ Lỗ quốc đến không?” “Đúng vậy, sau này sẽ vất vả cho các em rồi.” Nam Kiều xua tay nói: “Trước đây chúng em vẫn luôn chơi bời, giờ cuối cùng cũng có thời gian giúp Ngọc ca ca làm chút chuyện.

Ngọc ca ca nói mấy lời này với chúng em làm gì chứ?” “Được.” Trong khi Tô Ngọc đang bàn bạc những chuyện này với Nam Kiều và những người khác, Vương Cẩn Hòa cũng tìm đến Vạn Phong và nhóm của anh ta, hỏi về chuỗi sản nghiệp hiện tại của Cố Hề Nhược.

Cô tin rằng Vạn Phong và nhóm của anh ta chắc chắn đã làm tốt công tác chuẩn bị.

Quả nhiên, khi nghe Vương Cẩn Hòa hỏi vấn đề này, Vạn Phong liền kể lại tình hình hiện tại của Cố Hề Nhược cho Vương Cẩn Hòa nghe một lượt.

“Gần đây Cố Hề Nhược quả thật đã có được không ít thứ.” Nói xong, Vạn Phong cau mày nói.

“Cố Hề Nhược bây giờ là một kẻ điên, chỉ cần có thể đạt được điều mình muốn, chuyện gì cô ta cũng làm được.” Vương Cẩn Hòa cau mày, tình hình bên Cố Hề Nhược còn nghiêm trọng hơn cô nghĩ một chút.

“Cứ cho người theo dõi Cố Hề Nhược, điều tra tất cả những người xung quanh cô ta cho tôi, tôi muốn xem sau đó mục tiêu của Cố

Hề Nhược là ai.” Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Cố Hề Nhược có dã tâm lớn như vậy, thật không biết cô ta muốn làm gì.

“Cái này tôi biết, mục tiêu tiếp theo của Cố Hề Nhược chính là Cố gia và Khanh gia.

Trước đây Khanh Vũ Không trúng độc, Cố Hề Nhược đã bắt đầu có hành động rồi.” Vạn Phong kể tất cả những gì mình biết cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Mặc dù đã chuẩn bị tâm lý, Vương Cẩn Hòa vẫn có chút kinh ngạc.

“Cố Hề Nhược này thật sự không sợ bị no chết, loại chuyện này mà cũng làm ra được.” “Phu nhân, Cố Hề Nhược hiện giờ chỉ cần có thể mở rộng sản nghiệp của mình, đã không còn quan tâm gì nữa rồi.” “Tôi biết rồi.” Sau khi nắm được đại khái tình hình của Cố Hề Nhược, Vương Cẩn Hòa nghỉ ngơi hai ngày thật tốt.

Sau hai ngày nghỉ ngơi, Vương Cẩn Hòa cùng Thu Ý ra ngoài, đến cửa hàng Tứ Quý.

Chưởng quỹ Tiền của Tứ Quý thấy Vương Cẩn Hòa đến thì vô cùng vui mừng: “Phu nhân.” Mấy năm nay nhờ có phu nhân, ông ta đã kiếm được không ít tiền.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa cứ như nhìn thấy cục vàng vậy.

Nhìn thấy cảm xúc quá lộ liễu của chưởng quỹ Tiền, khóe miệng Vương Cẩn Hòa hơi co giật, trong lòng bất đắc dĩ mở miệng nói: “Ông làm cái biểu cảm gì vậy?” “Phu nhân, đây là tôi đang kích động, người phải hiểu cho tôi.

Chương 849

Tôi cuối cùng cũng được thấy người rồi.” Mặc dù vẫn luôn biết sự tồn tại của Vương Cẩn Hòa, nhưng cô ấy hầu như không đến cửa hàng.

Khi đi tìm Tô Ngọc cũng chưa từng gặp Vương Cẩn Hòa.

Giờ cuối cùng cũng thấy người, sao ông ta có thể không vui được chứ?

Vương Cẩn Hòa khóe miệng co giật, nhìn chưởng quỹ Tiền buồn cười lắc đầu nói: “Ông nói thế, tôi chẳng phải cũng như ông sao?” “Không giống, đôi khi tôi còn cảm thấy Vương phi có lẽ là một cô tiên nhỏ.” Chưởng quỹ Tiền nghiêm túc mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn chưởng quỹ Tiền nghiêm mặt nói ra những lời này, không nhịn được bật cười: “Chưởng quỹ Tiền, dáng vẻ của ông thật sự không hợp để nói những lời như vậy đâu.” Cái chuyện nịnh bợ này thật sự không liên quan gì nhiều đến ông ta.

Chưởng quỹ Tiền ngượng ngùng gãi đầu.

“Tôi nói thật mà.” Vương Cẩn Hòa đương nhiên biết chưởng quỹ Tiền nói đều là sự thật, chính vì biết nên mới thấy buồn cười.

“Hôm nay tôi đến đây là có chút chuyện cần tìm ông.” Vương Cẩn Hòa sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Chưởng quỹ Tiền cũng nghiêm túc lại, nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: “Vương phi có chuyện gì cần tôi làm, cứ nói thẳng.” Thiếu gia đã sớm nói với bọn họ rồi, nếu Vương phi có chuyện gì, cứ bảo bọn họ nghe theo Vương phi, không cần hỏi ý kiến của anh ấy.

“Vào trong rồi nói.” Vương Cẩn Hòa ở Tứ Quý khoảng một canh giờ thì rời đi, không ai biết cô và chưởng quỹ Tiền đã nói gì.

Một thời gian không về kinh thành, nơi đây vẫn như trước, cảm giác khá tốt.

Vương Cẩn Hòa dạo chơi trên phố một lúc rồi mới chuẩn bị về.

Đi đến cổng Ngọc Vương phủ thì thấy một vị khách không mời mà đến.

Sự xuất hiện của người này khiến tâm trạng Vương Cẩn Hòa vô cùng tồi tệ.

Lạnh lùng nhìn Cố Thăng đang đi tới từ phía đối diện, tâm trạng tốt đẹp của Vương Cẩn Hòa lập tức bị phá hỏng.

"Vương phi xin dừng bước." Cố Thăng thấy Vương Cẩn Hòa muốn vào Ngọc Vương phủ, liền vội vàng đi tới chặn cô lại.

Cố Thăng sau khi biết tin Vương Cẩn Hòa trở về thì liền vội vã đến đây.

Vừa hay gặp được Vương Cẩn Hòa đang muốn về, điều này khiến Cố Thăng cảm thấy vận may của mình quá tốt.

Cố Thăng đang vui vẻ hoàn toàn phớt lờ vẻ mặt không vui của Vương Cẩn Hòa, nở một nụ cười mà ông ta tự cho là hiền từ.

"Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây." "Vương phi đợi một chút, tôi có chuyện muốn nói với Vương phi." Cố Thăng vất vả lắm mới gặp được Vương Cẩn Hòa, sao có thể để cô ấy dễ dàng rời đi như vậy được?

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Thăng: "Tôi không nghĩ giữa tôi và ông có gì đáng nói, nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây." Vương Cẩn Hòa chỉnh lại quần áo, cụp mắt xuống.

Sự kiên nhẫn của cô đối với Cố Thăng sắp cạn kiệt rồi, sao người này lại không hiểu tình hình đến vậy?

Không đến gây phiền phức thì trong lòng ông ta thật sự khó chịu sao?

“Cố Thăng, tôi lại chưa từng nói ông đừng đến tìm tôi nữa sao?

Giữa tôi và ông không có mối quan hệ tốt đẹp như vậy.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Thăng nói.

Mặc kệ lời lẽ đó, Cố Thăng dường như không thấy sự chán ghét của Vương Cẩn Hòa đối với mình, mà nhìn cô hỏi: “Cô còn muốn giữ mạng đứa con trai đó của cô không?” Ánh mắt Vương Cẩn Hòa hơi lạnh đi: “Ông có ý gì?” “Tôi có thể giúp cô lấy được thuốc giải, nhưng tôi có một yêu cầu.” “Không cần.” “Con trai cô trúng hàn độc đã một thời gian rồi phải không?

Cô còn muốn thằng bé sống sao?” Cố Thăng nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy vẻ tự tin, dường như đã chắc chắn Vương Cẩn Hòa sẽ đưa ra lựa chọn thế nào.

Thu Ý vừa định ra tay thì bị Vương Cẩn Hòa ngăn lại.

“Con trai tôi trúng hàn độc từ khi nào mà tôi không biết vậy?” Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn Cố Thăng, như thể chuyện này thật sự không tồn tại.

Cố Thăng nhìn dáng vẻ của Vương Cẩn Hòa: “Đừng giả vờ nữa, thằng con trai tên Tiểu Bảo của cô, ba tháng trước không chỉ trúng hàn độc, mà còn trúng một loại độc khác, tôi nói có đúng không?

Hàn độc phát tác không phải chuyện đùa đâu.” Cố Thăng nhìn Vương Cẩn Hòa nói với vẻ đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn tay mình, sau đó ánh mắt chuyển sang ông ta.

“Ồ, vậy sao?

Ông biết từ đâu?

Hay là ông đã tham gia vào chuyện này?

Nếu không sao ông lại biết rõ như vậy?” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Thăng.

Cố Thăng sao có thể thừa nhận được?

“Cô không cần quản tôi biết chuyện này bằng cách nào, cô chỉ cần nói cho tôi biết, cô có muốn giữ mạng con trai cô không.” “Thu Ý, đánh ông ta!” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Thăng đột nhiên bật cười.

Cố Thăng thấy Vương Cẩn Hòa đột nhiên cười, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị nha hoàn bên cạnh Vương Cẩn Hòa tát một cái thật mạnh.

Thu Ý lúc Cố Thăng nhắc đến Tiểu Bảo đã vô cùng tức giận rồi, ai ngờ cái lão già chó má này lại không biết sống chết, còn muốn uy hiếp tiểu thư của bọn họ?

Cũng không nhìn lại xem mình là cái thá gì.

“Vương Cẩn Hòa, đây là cơ hội cuối cùng của cô, bỏ lỡ rồi cô muốn thuốc giải cũng không còn cơ hội nữa đâu.” Cố Thăng kìm nén đau đớn, giận dữ nói.

Nhìn dáng vẻ không biết liêm sỉ của Cố Thăng, Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: “Nam Kiều là Tiểu Vương gia của Nam Cương, về độc dược thì anh ấy hiểu rõ hơn ai hết.

Bạch Khởi là người của Bạch gia y dược thế gia, một tay y thuật của cậu ấy so với đệ tử của thần y cũng không hề kém cạnh chút nào.

Vạn Cổ, cậu ấy là người của thần y nhất mạch, cũng có nghiên cứu sâu về độc.

Ông nói xem, ba người họ liên thủ có thể giải được mấy loại độc này không?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói với Cố Thăng đang nằm dưới đất.

Sắc mặt Cố Thăng đột nhiên biến đổi, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy vẻ không thể tin được: "Cô… cô nói cái gì?" "Ông nói không sai, Tiểu Bảo quả thực đã trúng độc rồi, chỉ tiếc là khiến ông thất vọng rồi, độc của Tiểu Bảo đã được giải.

Chúng tôi còn biết ai đã hạ độc Tiểu Bảo, gia tộc đó cũng đã bị diệt tộc rồi, sao các người vẫn chưa nhận được tin tức vậy?" Vương Cẩn Hòa bước tới hai bước, nhìn Cố Thăng từ trên cao xuống.

Cố Thăng toàn thân lạnh lẽo, không thể tin được nhìn Vương Cẩn Hòa.

Nếu thật sự giống như Vương Cẩn Hòa nói, vậy hôm nay ông ta đến đây, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao?

"Cố Thăng, vốn dĩ tôi còn đang suy nghĩ xem phải làm sao mới có thể động thủ với Cố Hề Nhược, nhưng giờ xem ra không cần tôi phải suy nghĩ nữa rồi, ông đã trực tiếp đưa dao cho tôi rồi." Cố Thăng đứng dậy định chạy, nhưng bị Thu Ý một cước đá văng nằm bệt xuống đất.

Thu Ý khinh thường nhìn Cố Thăng nói: "Muốn đi sao?

Đã hỏi ý kiến tiểu thư của chúng tôi chưa?" "Cô…" Nhìn người đang nằm bệt dưới đất, Vương Cẩn Hòa trên mặt mang theo nụ cười: "Cố Thăng, ông dám cùng người khác hạ độc con trai tôi, thì phải biết sẽ có kết cục gì." Những người xung quanh thấy Vương Cẩn Hòa động thủ với Cố Thăng, có vài người chỉ trỏ cô, cho rằng Cố Thăng dù sao cũng là cha của cô, hai người có quan hệ huyết thống.

"Thu Ý, hạ độc mưu sát hoàng thân quốc thích là tội gì?" "Tội lớn, chém đầu.” Thu Ý đứng bên cạnh nghiêm mặt nói.

“Các vị đang xem náo nhiệt cũng không cần nói tôi và ông ta có quan hệ huyết thống, không nên làm như vậy, v.v… Tôi và ông ta đã sớm đoạn tuyệt quan hệ rồi.

Ban đầu tôi đã tự chặt một cánh tay, chịu thay năm mươi roi mây để đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông ta.

Chương 850

Bây giờ ông ta dám cùng người khác hạ độc hại con trai tôi, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua dễ dàng vậy đâu.

Các vị cũng đừng nói tôi đừng quá hung hăng, người hung hăng chưa bao giờ là tôi, mà là chính bọn họ.

Chính mình chưa từng trải qua nỗi đau của người khác, thì đừng ở đây chỉ trỏ, xía vào chuyện của người khác.” Có người đột nhiên nhớ ra Vương Cẩn Hòa có một thời gian quả thực đã bị đứt một cánh tay.

Sau này Hoàng thượng biết Cố Thăng bức bách Vương Cẩn Hòa thì trong cơn thịnh nộ đã hạ chỉ cho Vương Cẩn Hòa đoạn tuyệt mọi quan hệ với Cố Thăng.

“Hoàng thượng còn hạ chỉ cho họ đoạn tuyệt quan hệ, chắc chắn là người này đã quá đáng lắm rồi.” “Dù sao thì Cố Thăng cũng là cha của cô ấy, cô ấy làm vậy có phải quá đáng lắm không?” Người bên cạnh do dự một chút rồi nói.

“Đúng vậy, tuy nói là đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng quan hệ huyết thống có phải nói đoạn là đoạn được đâu?” Nhìn những người đang chỉ trích mình, Vương Cẩn Hòa hơi nheo mắt, vừa định nói gì thì đã có người phản bác.

“Mấy người thật buồn cười, ban đầu chính Cố Thăng đã nói chỉ có Cố Hề Nhược là con gái, không có Vương phi là con gái, bây giờ ông ta lại cùng người khác hạ độc hại con trai Vương phi, Vương phi làm vậy có gì sai chứ?” “Đúng đó, nếu là tôi, tôi hận không thể giết chết ông ta để đền mạng cho con tôi.” “Tôi nghe từ đầu rồi, người này biết tiểu thiếu gia của Vương gia gia bị hạ độc, biết cả loại độc gì, nếu không phải tham gia vào đó, thì một chuyện bí mật như vậy ông ta làm sao biết được?” “Quan hệ giữa Vương phi và Cố gia thế nào chúng ta đều biết rất rõ, mấy người ở đây nói lung tung gì vậy?

Hay là mấy người có mục đích khác?” Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào mấy kẻ nói giúp Cố Thăng.

Trong số đó, một người cau mày nhìn mấy kẻ đó: “Những người này trông không giống người của Huyền quốc.” “Đúng vậy, người Huyền quốc bất kể nam hay nữ, xương cốt tương đối sẽ nhỏ hơn nhiều, thân hình cũng thanh mảnh, mấy người này vóc dáng vạm vỡ, ngay cả phụ nữ cũng vậy, bọn họ chắc chắn không phải người tốt.” Vương Cẩn Hòa liền nghĩ, mấy người này trông có vẻ kỳ lạ, lại còn luôn nói giúp Cố Thăng, không chỉ kích động cảm xúc của dân chúng mà còn muốn ly gián.

“Vương phi, mấy người này trông rất có vấn đề, người nhất định phải cẩn thận.” “Được.” “Bắt hết mấy kẻ gây rối này lại.” Khi Vương Cẩn Hòa định bảo người gác cổng đi gọi người, một đội nhân mã do Nguyên Bảo dẫn đầu đã xuất hiện ở cổng lớn.

Mấy kẻ nói giúp Cố Thăng quay người định chạy, Nguyên Lâm đứng bên cạnh Nguyên Bảo hừ lạnh một tiếng, người đã đứng chặn trước mặt bọn họ.

“Gây chuyện xong là muốn chuồn à?

Đã hỏi ý kiến chúng tôi chưa?” Nguyên Bảo nhìn Nguyên Lâm một cái: “Nguyên Lâm, đưa người về, rồi giao cho Nam Kiều thiếu gia.” “Vâng ạ.” Nguyên Lâm cùng những người bên cạnh bắt tay vào làm, rất nhanh đã tóm gọn mấy người kia.

Cố Thăng nhìn Vương Cẩn Hòa đang đứng trước mặt mình, vội vàng mở lời: “Tôi có thể nói hết những gì tôi biết cho các người, chỉ cần các người tha cho tôi.” Đến nước này rồi, Cố Thăng thế mà còn muốn ra điều kiện với Vương Cẩn Hòa.

Cúi đầu nhìn dáng vẻ cầu xin của Cố Thăng, Vương Cẩn Hòa không rõ cảm giác của mình là gì, nhưng cô biết bất cứ kẻ nào dám động đến Tiểu Bảo, cô ấy sẽ không tha.

“Tôi không cần.

Nguyên Bảo, đưa Cố Thăng đi.

Tôi muốn biết tất cả những gì hắn biết, bất kể giá nào.” Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nói.

Cố Thăng nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ lạnh băng như vậy: “Vương Cẩn Hòa, cô không thể đối xử với tôi như vậy.

Cô đối xử với cha ruột mình thế này sẽ bị trời phạt đấy.” Trời phạt?

Vương Cẩn Hòa lặp đi lặp lại hai từ này, rồi nhịn không được bật cười: “Dù có bị trời phạt thì chắc ông cũng chẳng còn nhìn thấy được đâu.” Thu Ý lườm Cố Thăng một cái, đi đến bên cạnh Nguyên Bảo, giáng một cú đá mạnh vào hắn: “Còn dám uy hiếp tiểu thư nhà chúng ta?

Dù có bị trời phạt thì loại người như ông cũng chẳng bị, sao tiểu thư nhà chúng ta lại bị trời phạt chứ?” Nguyên Bảo cưng chiều nhìn Thu Ý xả giận lên người Cố Thăng.

Đợi khi cô xả gần hết cơn giận, anh đưa tay xoa đầu Thu Ý: “Vui chưa?” Thu Ý ngượng ngùng gật đầu: “Vui rồi.

Ai bảo hắn ta ức hiếp tiểu thư?

Đá hắn mấy cú là còn nhẹ đấy.” “Sau này sẽ báo thù cho phu nhân mà.” Thu Ý lúc này mới hài lòng gật đầu: “Vậy thì tôi yên tâm rồi.

Tên khốn này dám nói vậy chắc chắn có nguyên nhân.

Nguyên Bảo, anh nói hắn ta với Cố Hề Nhược có liên thủ không?”

Nguyên Bảo ừ một tiếng: “Cũng có khả năng.” “Thế thì phiền thật.

Tôi ghét nhất cái kiểu này.” Thu Ý lầm bầm bất mãn.

“Cố Hề Nhược này đúng là như con gián không thể diệt được, lần nào không đếm xỉa đến là lại nhảy tót ra gây chuyện mấy lần, nhìn mà ngứa mắt.” Thu Ý không hề thích Cố Hề Nhược, cảm thấy người này thật sự quá phiền.

“Lần này xong sẽ không còn thế nữa đâu.” Nhìn Thu Ý xù lông bất bình, Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Đây là cơ hội cuối cùng để Cố Hề Nhược gây chuyện, sau này cô ta sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

“Nguyên Bảo, lát nữa anh nhất định phải ‘chiêu đãi’ Cố Thăng thật tốt.

Hắn ta trước đó còn dám uy hiếp tiểu thư, đã vậy lại còn lấy Tiểu thiếu gia ra làm cớ, anh nói có tức không chứ?” Trong mắt Thu Ý đầy vẻ giận dữ, chỉ cần nghĩ đến cái dáng vẻ quỷ quái của Cố Thăng vừa nãy là Thu Ý lại tức không chịu nổi, thật không hiểu Cố Thăng này lấy tự tin ở đâu ra mà nghĩ tiểu thư sẽ nghe lời hắn.

Nguyên Bảo buồn cười nhìn Thu Ý, dáng vẻ tức muốn sôi máu của cô ấy thật sự rất thú vị.

Ôm Thu Ý vào lòng, Nguyên Bảo nhẹ nhàng vỗ vai cô, an ủi nói: “Gấp gáp thế à?” Thu Ý lườm Nguyên Bảo một cái, không vui nói: “Gặp chuyện này sao mà không gấp cho được?

Huống hồ Cố Thăng này đầu óốc đúng là có vấn đề.” “Được rồi, đều nghe em, đừng giận nữa.” Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn hai người tình tứ, không nhã nhặn trợn tròn mắt, bực bội nói: “Hai người ít nhiều cũng để ý một chút đi, bên cạnh còn có người đấy.” Cô hiện tại hình như đã hiểu vì sao Tô Ngọc mỗi lần nhìn thấy hai người họ như vậy lại không vui.

Thu Ý nháy mắt với Vương Cẩn Hòa: “Tiểu thư rõ ràng cô với cô gia mới là quá đáng nhất.” Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Thu Ý: “Câu này em dám nói trước mặt Tô Ngọc không?” Thu Ý vội vàng lắc đầu: “Tiểu thư, em nhát gan, cô đừng dọa em, cô biết em không chịu được dọa nạt mà.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, thế này mà còn nhát gan à?

Sao cô không thấy Thu Ý nhát gan chỗ nào nhỉ?

“Đi thôi, chúng ta cũng về.” Vương Cẩn Hòa đi trước một bước, còn hai người đằng sau, mắt không thấy tim không phiền.

Thu Ý kéo tay Nguyên Bảo vội vàng đi theo, sợ bị Vương Cẩn Hòa bỏ lại.

Khi đi đến cửa thư phòng Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Thu Ý: “Tôi đi tìm Tô Ngọc, em làm gì thì làm đi.” “Vâng, tiểu thư.” Thu Ý nghiêng đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: “Nguyên Bảo, anh nói tiểu thư đây là ý gì?” “Em nghĩ là ý gì?” “Không có gì, anh bận không?” “Tôi phải đi thẩm vấn Cố Thăng, em đi cùng tôi không, hay đi làm việc khác?” Nguyên Bảo cúi đầu nhìn Thu Ý hỏi.

Nếu có thể, anh rất muốn Thu Ý đi cùng, nhưng lại lo cô sẽ bị hù dọa.

Thu Ý lắc đầu: “Thôi bỏ đi.

Anh thẩm vấn người, nếu tôi đi theo thì sao nhỡ làm phiền anh?” “Được, vậy tôi làm xong sẽ qua tìm em.” Nguyên Bảo cũng không cố chấp, Thu Ý vui là được.

“Anh đi làm việc đi, tôi đi làm việc khác.” Sau khi hai người rời đi, Vương Cẩn Hòa mới phàn nàn với Tô Ngọc: “Bây giờ em mới hiểu vì sao mỗi lần anh nhìn thấy hai người họ thân mật lại không vui, hôm nay em cũng rất không vui.” Tranh thủ Tô Ngọc không có ở bên cô mà ức hiếp cô đúng không?

Nhìn vẻ bất mãn của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: “Người bên cạnh chúng ta cũng hạnh phúc như chúng ta không tốt sao?” “Không phải nói không tốt, chỉ là em thấy hai người đó chắc chắn là cố ý, cố ý khoe ân ái trước mặt em, như thể ai mà không có tướng công vậy.” Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói.

Tô Ngọc bị dáng vẻ lảm nhảm của Vương Cẩn Hòa chọc cười, phu nhân của anh sao lại đáng yêu đến thế.

“Anh nhìn em kiểu gì vậy?” “Không có gì.

Cố Thăng là chuyện gì?” Anh chỉ nghe Nguyên Bảo và những người khác nói là phải thẩm vấn Cố Thăng, cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì chưa ai nói với anh.

Không nói thì thôi, vừa nói đến chuyện này sắc mặt Vương Cẩn Hòa liền trở nên rất khó coi: “Còn có thể là chuyện gì nữa?

Tên này cũng có liên quan đến Lỗ quốc, không những thế, hắn còn liên quan đến chuyện Tiểu Bảo bị trúng độc.” “Hôm nay Cố Thăng cố ý ngăn em lại, rất có thể là muốn lợi dụng chuyện Tiểu Bảo trúng độc để ra điều kiện với em.” Nhưng Cố Thăng đã tính toán sai lầm rồi.

Hắn không biết Tiểu Bảo đã không còn việc gì.

“Những người ở đây thật đáng thương, quân cờ của bọn họ đã bị nhổ bỏ hết mà lại chẳng biết gì cả.” “Có lẽ là quá tự tin, dù sao hàn độc không dễ giải, đặc biệt là dược dẫn rất khó có được, nếu không phải chúng ta đi, Nam Cương Vương sẽ không lấy Xích Hỏa Liên ra đâu.” Tô Ngọc giải thích.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu, lời này Tô Ngọc nói hình như cũng đúng, Tiểu Bảo có thể giải độc nhanh như vậy, công lao của

Nam Cương Vương ở giữa là không thể thiếu.

“Hai ngày nữa chúng ta phải cảm ơn Nam Cương Vương thật tốt.” “Không cần, anh đã tặng Cận thúc ba vò rượu làm quà cảm ơn rồi.” Đưa tay chọc chọc vào má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không vui nói: “Anh bao giờ lại trở nên keo kiệt như vậy.” Người ta đã lấy ra thứ quý giá như vậy để cứu con của bọn họ, cái quà cảm ơn này anh dám nhận sao?

Dường như nhìn ra sự dò hỏi trong mắt Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nghiêm túc gật đầu: “Anh rất dám.

Chương 851

Em không phải không biết rượu cất trong tay anh có bao nhiêu, rất nhiều người đều thèm muốn rượu của anh.” Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ đường hoàng của Tô Ngọc chọc cười, bất lực lắc đầu nói: “Em không nói lại anh.” Người này luôn có vài lý lẽ cùn để cô phải thỏa hiệp.

“Tiểu Hòa, nếu Cố Thăng thật sự có liên quan đến chuyện này, anh sẽ không bỏ qua cho hắn.” Sau khi đùa giỡn, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc rồi buồn cười lắc đầu: “Tôi với hắn đã không còn quan hệ gì rồi.” “Không thể nói là không có quan hệ, phải nói là từ trước đến nay vốn dĩ không hề có.” Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, rồi nói như vậy.

Tô Ngọc nhìn vẻ vô tư của Vương Cẩn Hòa, mỉm cười, xem ra là anh đã nghĩ nhiều rồi.

Đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nhẹ nhàng an ủi: “Em nói đúng, chúng ta với những người này một chút quan hệ cũng không có.” “Anh đi xem thử.” “Được.” Tô Ngọc đứng dậy đi tìm Nguyên Bảo, khi đến nơi còn nghe thấy Cố Thăng đang la hét đòi gặp Tô Ngọc và những lời tương tự.

Tô Ngọc mặt lạnh đi qua: “Nghe nói ngươi muốn gặp bổn vương, gặp bổn vương để làm gì?

Nói nghe thử xem.” Nhìn thấy Tô Ngọc đột nhiên xuất hiện, Cố Thăng không khỏi có chút chột dạ, hắn ta cũng chỉ nói vậy thôi mà.

“Không phải ngươi miệng nói muốn gặp bổn vương sao?

Bây giờ sao lại không mở miệng nữa?" Tô Ngọc ngồi xuống một cái ghế bên cạnh, sửa sang lại y phục của mình.

Khi chưa gặp Tô Ngọc, Cố Thăng quả thật rất muốn gặp anh, nhưng bây giờ khi thật sự gặp người, đặc biệt là dáng vẻ của Tô Ngọc, khiến Cố Thăng có chút không dám đối mặt.

"Có chuyện gì thì nói thẳng ra đi." Tô Ngọc nhìn Cố Thăng hờ hững nói.

Một câu nói đơn giản khiến Cố Thăng trong lòng càng thêm hoảng sợ, nhìn Tô Ngọc hồi lâu mới mở lời: "Vương gia muốn biết gì?" "Những gì cần biết, bổn vương đã biết rồi." Tô Ngọc cụp mắt xuống, tùy ý nói.

Điều này khiến Cố Thăng nhận thức rõ ràng rằng hắn không có giá trị lợi dụng đối với Tô Ngọc.

"Chuyện Cố Hề Nhược Vương gia cũng không muốn biết sao?" Cố Thăng nghiến răng nói.

Tô Ngọc hứng thú nhìn Cố Thăng, trêu đùa nói: "Nếu bổn vương không nhớ nhầm thì Cố Hề Nhược là nữ nhi bảo bối mà ngươi ngày đêm thương yêu, sao?

Bây giờ không muốn nữ nhi này nữa sao?" Quả nhiên giống như Tiểu Hòa nói, Cố Thăng không thích bất kỳ ai, hắn chỉ quan tâm đến chính mình.

Cố Thăng nhíu mày: "Vương gia đây là ý gì?" "Khi xưa vì một Cố Hề Nhược mà dám mưu tính tính mạng của Vương phi, bây giờ lại ra nông nỗi này, thật là thú vị." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Sắc mặt Cố Thăng có chút khó coi: "Cố Hề Nhược không phải nữ nhi của tôi." Tô Ngọc bật cười ha ha, cười có chút ngạo mạn tùy ý: "Ồ?

Ngươi nói Cố Hề Nhược không phải nữ nhi của ngươi sao?

Người khi xưa trước mặt mọi người miệng nói chỉ có một nữ nhi là Cố Hề Nhược là ai?" "Cố Thăng, cú tát này của ngươi đánh có đau không?" Sắc mặt Cố Thăng có chút khó coi, nhưng cũng không dám nói gì, bất kể là thân phận của Tô Ngọc, hay những điều khác, hắn ta dường như không có tư cách nói thêm điều gì.

Đặc biệt những lời này quả thật là do hắn ta đã nói ra khi xưa.

"Vương gia, bất kể nói thế nào, tôi cũng là phụ thân của Vương phi, cũng là nhạc phụ của ngài, ngài đối xử với tôi như vậy, có sai luân thường." Cố Thăng đến nước này còn muốn lợi dụng chút quan hệ huyết thống này để gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc trêu tức nhìn Cố Thăng, đánh giá hắn từ trên xuống dưới: "Cố Thăng, bàn luận những chuyện này với bổn vương, ngươi thấy ngươi có tư cách đó sao?" Ánh mắt Cố Thăng hơi lóe lên, hắn biết mình nói như vậy quả thật có chút không biết xấu hổ, nhưng hắn ta cũng chỉ có cơ hội này.

Muốn sống sót chỉ có thể lợi dụng Vương Cẩn Hòa.

Chỉ có để Vương Cẩn Hòa thừa nhận thân phận của mình, hắn ta mới có thể thoát khỏi tay Tô Ngọc.

"Vương gia, tôi biết ngài đối xử với Vương phi rất tốt, vì Vương phi cũng nguyện ý làm bất cứ chuyện gì, nhưng ngài thật sự nguyện ý để Vương phi bị người đời phỉ báng sao?" Cố Thăng đường hoàng nói.

Lấy mạng phụ thân mình, bất kể nói thế nào, tội danh này quả thật sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của Vương Cẩn Hòa.

"Ngươi đang uy hiếp bổn vương?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố Thăng, không thể nhìn ra hỉ nộ.

Cố Thăng kéo kéo khóe miệng, nhìn Tô Ngọc mở lời nói: “Không dám, chỉ cần Vương gia tha cho tôi, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.” Tô Ngọc cười khẽ: “Ngươi đúng là đánh một bàn tính như ý, muốn bổn vương tha cho ngươi, lần này nếu bổn vương tha cho ngươi, lần sau ngươi sẽ dám dùng thân phận của Tiểu Hòa để làm một số việc mưu lợi cho mình, Cố Thăng, ngươi thật sự cho rằng chỉ có ngươi thông minh, còn những người khác đều là kẻ ngốc sao?” Cố Thăng này thật sự thú vị, những lời như vậy thế mà cũng nói ra được.

“Vương gia đa lo rồi.” Ánh mắt Cố Thăng hơi lóe lên, hắn ta quả thật là nghĩ như vậy, chỉ tiếc là bị Tô Ngọc biết được.

Tô Ngọc đánh giá Cố Thăng, trong mắt mang theo vẻ lạnh lẽo: “Có đa lo hay không, trong lòng ngươi tự biết.” “Thiếu gia, phu nhân nói không tiếc bất cứ giá nào để biết tất cả những gì hắn biết.” Nguyên Bảo lúc này mở lời nói.

“Hơn nữa là bất kể phương pháp nào.” Nghe lời Nguyên Bảo nói, Tô Ngọc liền hiểu ý của Vương Cẩn Hòa.

Cô không quan tâm đến cái gọi là hiếu đạo, càng không quan tâm người ngoài nói gì về cô, chỉ cần có thể giải quyết được Cố Thăng, đối với cô mà nói đó chính là một chuyện tốt.

“Vậy thì cứ làm theo ý Tiểu Hòa.” Tô Ngọc nói xong liền dựa vào ghế, không nói thêm nữa.

Nguyên Bảo cúi đầu đáp: “Vâng.” Trong lòng Cố Thăng đột nhiên có một dự cảm không lành, nhìn Nguyên Bảo đi về phía mình, sắc mặt có chút khó coi: “Các người muốn làm gì?” Nguyên Bảo phất tay, những người bên cạnh liền bước ra động thủ với hắn.

Lúc đầu Cố Thăng còn có thể chịu đựng, nhưng không lâu sau hắn ta đã không chịu nổi đau đớn như vậy.

Hai mắt đỏ hoe ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Vương gia làm như vậy cẩn thận bị trời phạt.” Tô Ngọc hờ hững mở lời: “Ừm, bổn vương đợi.” “……” Sắc mặt Cố Thăng có chút khó coi, hắn ta thế mà ngay cả điều này cũng không để ý sao?

“Tiếp tục.” Tô Ngọc cụp mắt xuống, làm ngơ trước tiếng kêu thảm thiết bên tai.

Cố Thăng đau đến mức mặt trắng bệch, nếu trước đó còn mang theo may mắn thì bây giờ hắn ta thật sự nhận ra Tô Ngọc thật sự không ngại lấy mạng hắn.

Đau, đây là suy nghĩ duy nhất trong lòng Cố Thăng.

“Tôi nói.” Cố Thăng cuối cùng thật sự không chịu nổi, nhìn Tô Ngọc nói với giọng khản đặc.

Nguyên Bảo bĩu môi: “Sớm như vậy không phải tốt rồi sao?

Còn muốn đàm phán điều kiện với thiếu gia của chúng ta?” Thân phận của Cố Thăng bây giờ còn xứng sao?

Cố Thăng đứt quãng kể chuyện của Cố Hề Nhược cho Tô Ngọc.

Đồng thời Tô Ngọc cũng biết được người Lỗ quốc đến là ai.

Lần này người đến là Thừa tướng Mục Diên.

Người này, người quen biết hoàng đế Lỗ quốc, bề ngoài chỉ trung thành với hoàng thượng, còn bí mật thân cận với ai thì anh chưa cho người đi điều tra.

“Mục Diên, không ngờ lần này đến lại không phải hoàng tử, mà là một vị thừa tướng của một quốc gia, thật là thú vị.” Tô Ngọc hứng thú nói.

“Chỉ là không biết giữ vị thừa tướng này ở đây thì Lỗ quốc sẽ thế nào, giá trị của thừa tướng chắc cũng không tệ, có thể đổi được không ít thứ.” Nguyên Bảo và những người khác không cảm thấy Tô Ngọc nói những lời này có chút không biết lượng sức, anh có thể nói ra thì chắc chắn có thể làm được.

“Thiếu gia có cần chúng tôi đi không?” “Không cần, người của Mục Diên đã bị chúng ta bắt rồi, hắn ta chắc phải lo lắng lắm nhỉ?” Khóe miệng Tô Ngọc khẽ cong lên, cả người nhìn rất lười biếng.

Cố Thăng ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Các người… sớm đã biết Lỗ quốc…” Nghe những lời đứt quãng của Cố Thăng, Tô Ngọc cười gật đầu: “Ừm, ngươi nói không sai, chúng ta quả thật biết người của Lỗ quốc đã đến.” “Chúng ta cũng biết mối liên hệ giữa Cố Hề Nhược và Lỗ quốc, nếu không ngươi nghĩ vì sao chúng ta đột nhiên từ Phúc An huyện trở về?” Tô Ngọc vui vẻ giúp hắn ta giải đáp nghi vấn còn chưa kịp hỏi ra.

Cố Thăng nằm mơ cũng không ngờ rằng cái thứ mà hắn ta tự cho là con át chủ bài, bọn họ thế mà đã sớm biết rồi.

“Dù các người biết thì sao chứ?

Cũng không thể động đến bọn họ.” Thân phận của thừa tướng Lỗ quốc không hề đơn giản, Ngọc Vương cho rằng bọn họ nói động thủ là có thể động thủ sao?

“Không có sự đồng ý của Huyền quốc, mà lại dẫn người đến Huyền quốc, ngươi nói thật sự muốn truy cứu thì rốt cuộc là lỗi của ai?” Tô Ngọc sao lại không biết Cố Thăng muốn nói gì?

“Ta với Tiểu Hòa còn đang suy nghĩ xem phải động thủ với Cố Hề Nhược và người của Lỗ quốc thế nào, ai ngờ ngươi lại tự mình mang đến cơ hội động thủ.” Cố Thăng nhìn chằm chằm Tô Ngọc, câu nói này đối với Cố Thăng quá đỗi quen thuộc, trước đó Vương Cẩn Hòa cũng từng nói.

Chương 852

“Tôi có bằng chứng.” “Tiếp tục đi.” Tô Ngọc biết mục đích Cố Thăng nói câu này là gì.

Chẳng phải là muốn lợi dụng cái gọi là bằng chứng này để mình tha cho hắn ta sao?

Nhưng Cố Thăng e rằng sẽ phải thất vọng rồi, anh chưa từng nghĩ sẽ tha cho hắn ta.

“Ngài không tha cho tôi, dù tôi chết cũng sẽ không nói cho ngài chuyện này.” Cố Thăng đây là muốn đối đầu với Tô Ngọc.

Trên mặt Tô Ngọc mang theo nụ cười nhạt: “Rất tốt, đi gọi Vạn Cổ đến.” Người hầu bên cạnh rất nhanh đi tìm Vạn Cổ, trong lòng Cố Thăng có một dự cảm không lành.

Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì?

“Có phải rất tò mò ta muốn làm gì không?

Không cần tò mò, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.” Vạn Cổ rất nhanh đã đến, nhìn Cố Thăng một cái: “Thiếu gia có chuyện gì sao?” “Ừm, ta nhớ ngươi có một loại thuốc, uống vào là có thể khiến người ta nghe lời, muốn hỏi gì là có thể hỏi ra, phải không?” Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ hỏi.

Vạn Cổ gật đầu: “Đúng là như vậy, Thiếu gia cần sao?” “Cố gia chủ biết một số bằng chứng về Cố Hề Nhược, lại không muốn nói, chỉ có thể chúng ta giúp hắn ta một tay rồi.” Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười phân phó, chỉ là ý cười đó không đạt đến đáy mắt.

Vạn Cổ nhìn Cố Thăng một cái, có chút cạn lời, đến lúc này còn dám ra điều kiện với Thiếu gia, hắn ta cũng có chút bản lĩnh đấy.

“Sao có thể có thứ này?” Giọng Cố Thăng có chút yếu ớt, đối với lời hai người nói cũng không tin.

“Vạn Cổ ngay cả loại thuốc khiến người ta mất trí nhớ còn làm ra được, huống hồ chỉ là thuốc khiến người ta nghe lời, Vạn Cổ bắt đầu đi.” “Tôi đi lấy thuốc.” Vạn Cổ nói xong liền đi, khi trở lại trong tay cầm một cái lọ thuốc.

“Cơ hội cuối cùng cho ngươi, để ngươi suy nghĩ kỹ xem có muốn nói ra không, nếu không nói, sau khi uống viên thuốc này, ngươi tự gánh lấy hậu quả.” Vạn Cổ nhìn hắn ta lạnh lùng mở lời nói.

Cố Thăng cho rằng Vạn Cổ nói những lời này là để dọa hắn, trực tiếp quay đầu hoàn toàn không coi lời Vạn Cổ là gì.

Khóe miệng Nguyên Bảo co giật nhìn Cố Thăng, đầu óc người này hình như không được thông minh cho lắm.

Lúc này còn tưởng Vạn Cổ đang đùa với hắn.

Rốt cuộc phải ngốc đến mức nào mới làm ra chuyện như vậy?

“Cố gia chủ, thứ trong tay Vạn Cổ là thật đấy.” Nguyên Bảo tốt bụng nhắc nhở.

Tuy nhiên Cố Thăng căn bản không coi là gì.

Vạn Cổ đổ ra một viên thuốc trực tiếp nhét vào miệng Cố Thăng, thuốc vào miệng tức khắc tan, Cố Thăng hai mắt trợn tròn.

Khoảng một nén hương sau, Vạn Cổ mặt lạnh mở lời hỏi: “Bằng chứng Cố Hề Nhược liên hệ với Mục Diên ở đâu.” “Mật thất trong thư phòng của tôi.” Sắc mặt Cố Thăng vô cùng đau khổ, còn mang theo sự giãy giụa, dường như không muốn nói điều này, sau khi giãy giụa, miệng hắn ta vẫn nói ra những lời hắn không muốn nói nhất.

Trong mắt Cố Thăng đầy vẻ kinh hãi, trên thế giới này thế mà thật sự có thứ này sao?

Điều này sao có thể?

Nhìn dáng vẻ không dám tin của Cố Thăng, Vạn Cổ cười khẽ: "Tôi đã nói hậu quả tự gánh lấy, sao anh lại không tin chứ?" "Thiếu gia còn có gì muốn hỏi không?" Vạn Cổ quay đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không cần, có chút tin tức này là đủ rồi, còn những thứ khác chúng ta không cần biết quá nhiều." "Vâng." "Mấy người kia đã nói chưa?" Tô Ngọc hỏi.

"Chưa." "Tôi đi xem thử." Tô Ngọc còn chưa nói xong, Vạn Cổ đã đứng dậy đi qua.

Cố Thăng nằm trên đất, trong mắt đầy vẻ xám xịt, xong rồi.

Tất cả mọi thứ đều xong rồi.

Một bước sai, tất cả đều sai.

Hôm nay hắn không nên đến gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa.

Chỉ vì đã gây phiền phức, cuối cùng lại phải chịu kết cục như vậy.

Nơi này hắn chắc không ra được nữa rồi.

Nhìn Cố Thăng đau khổ co quắp trên đất, Tô Ngọc đứng dậy rời đi chuẩn bị sang phòng bên cạnh xem xét.

Tô Ngọc chỉ chậm trễ một lát, Vạn Cổ đã biết tất cả những chuyện muốn biết rồi.

Tô Ngọc nhìn hiệu suất làm việc của Vạn Cổ, bất lực lắc đầu.

Thật là… "Thế nào rồi?

Có biết Mục Diên ở đâu không?" Tô Ngọc đi qua hỏi.

"Đã biết rồi, ngay trong viện tử cạnh Cố Hề Nhược, nơi đó mấy ngày trước cũng đã được Cố Hề Nhược mua lại rồi." Mục Diên và những người khác ở trong viện tử của Cố Hề Nhược người khác căn bản không biết.

Dù có biết bên trong có người ở, cũng sẽ không bị người khác nghi ngờ.

Cố Hề Nhược còn nói là bạn bè của cô ta thì sẽ không bị nghi ngờ.

"Tôi đi một chuyến hoàng cung, Nguyên Bảo anh đi tìm đại ca, bí mật chuẩn bị người sẵn sàng." "Sau khi tôi trở về sẽ trực tiếp ra tay." "Thiếu gia, bằng chứng bên Cố Thăng còn chưa lấy được, chi bằng cứ lấy đồ xong rồi hãy động thủ với những người đó." Nguyên Bảo suy nghĩ một chút rồi nói ra suy nghĩ của mình.

"Ừm, tôi đi lấy, các anh cứ làm theo phân phó của tôi." "Vâng." Mấy người chia nhau hành động.

Tô Ngọc đi đến Cố gia, Cố Ngạn Kỳ nhìn thấy Tô Ngọc một mình đến, có chút bất ngờ: "Tham kiến Vương gia." "Không cần đa lễ." "Vương gia hôm nay đến có chuyện gì sao?" Tô Ngọc không phải loại người tùy tiện đến nhà người khác.

Anh ta đột nhiên đến như vậy, chắc chắn có chuyện gì.

"Cố Thăng biết tội chứng của Cố Hề Nhược, giấu trong thư phòng của hắn ta, tôi đến lấy." Cố Ngạn Kỳ nhíu mày: "Cố Thăng đã đi tìm Tiểu Hòa sao?" "Ừm, muốn lợi dụng chuyện Tiểu Bảo trúng độc uy hiếp Tiểu Hòa, để chúng ta vì thuốc giải mà thỏa hiệp." Tô Ngọc trầm giọng nói.

Một câu nói khiến Cố Ngạn Kỳ vô cùng tức giận: "Chuyện này hắn ta cũng biết sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, không những biết mà còn tham gia vào đó.

Tôi sẽ không động đến Cố gia, nhưng anh cũng phải trông chừng người của Cố gia, đừng để tôi có cơ hội động thủ.” Cố Ngạn Kỳ cười khổ gật đầu: “Đa tạ.” “Tôi dẫn Vương gia đến thư phòng của hắn ta.” Cố Ngạn Kỳ dẫn Tô Ngọc đến thư phòng của Cố Thăng, giúp Tô Ngọc tìm thấy mật thất trong thư phòng của Cố Thăng.

Trong mật thất chỉ đặt một cái hộp, Tô Ngọc lấy cái hộp ra.

Hộp vừa lấy ra Tô Ngọc liền nghe thấy tiếng động gì đó.

Sau đó cơ quan trong thư phòng khởi động, Tô Ngọc vội vàng né tránh, đồng thời đẩy Cố Ngạn Kỳ còn chưa kịp phản ứng sang một bên.

Cố Ngạn Kỳ lảo đảo lùi lại mấy bước, vô cùng bất ngờ về chuyện trong thư phòng của Cố Thăng có cơ quan.

Nhìn Tô Ngọc không có chút chuyện gì, Cố Ngạn Kỳ ngượng ngùng mở lời nói: “Vương gia xin lỗi, tôi thật sự không biết…” Tô Ngọc không nói gì, cúi đầu nhìn cái hộp trong tay, xem ra thứ này thật sự rất quan trọng, nếu không Cố Thăng cũng sẽ không lắp cơ quan trong thư phòng.

Tô Ngọc mở hộp ra nhìn những thứ bên trong, xem xong khóe miệng anh cong lên một nụ cười lạnh lẽo.

Cố Hề Nhược này tự mình tìm đường chết rồi.

Cố Ngạn Kỳ nhìn Tô Ngọc như vậy luôn cảm thấy Tô Ngọc bây giờ có chút đáng sợ.

“Vương gia…” “Bổn vương đi trước đây.” Cố Ngạn Kỳ tiễn Tô Ngọc đi xong, Cố Kình và những người khác lần lượt tìm đến: “Thiếu chủ, Vương gia hôm nay đến Cố gia mục đích là gì?

Chương 853

Chuyện này ngài có biết không?” “Ừm, Cố Thăng và Cố Hề Nhược cấu kết với nhau, hạ độc con trai của Vương gia.

Bây giờ Cố Thăng đã bị bắt, hắn ta có bằng chứng Cố Hề Nhược phản quốc, mục đích Vương gia lần này đến là để lấy bằng chứng.” Cố Ngạn Kỳ giải thích đơn giản.

Cố Kình không dám tin nhìn Cố Ngạn Kỳ: “Bằng chứng?” Cố Ngạn Kỳ ừ một tiếng: “Quả thật là bằng chứng.” “Vậy Cố Thăng này có phải cũng phản quốc rồi không?” Khi Cố Kình nói câu này, giọng nói có chút lắp bắp.

Nếu Cố Thăng thật sự phản quốc, vậy Cố gia phải làm sao?

Cố Ngạn Kỳ nhìn Cố Kình một cái, hờ hững nói: “Vương gia đã nói rồi, sẽ không liên lụy đến Cố gia, còn sau này thế nào thì tôi không biết.” “Chỉ cần không liên lụy đến Cố gia là tốt rồi, Cố Hề Nhược này gan thật lớn.” Cố Kình mặt đen sầm nói.

Cố Ngạn Kỳ không nói gì, thế này đã là gan lớn sao?

Sinh mạng của những người trong tay Cố Hề Nhược còn nhiều hơn.

Nhưng những chuyện này không cần nói cho Cố Kình và những người khác biết, bọn họ cũng không có cần thiết phải biết.

Tô Ngọc cầm bằng chứng đi đến hoàng cung.

“Hoàng huynh, những gì cần biết đệ đã biết rồi, đệ định ra tay.” Chuyện này nên sớm làm không nên chậm trễ, thời gian kéo dài chỉ mang đến phiền phức cho bọn họ.

“Chuyện này ta đã giao cho đệ làm rồi, đệ muốn làm thế nào cũng được, không cần đặc biệt đến nói với ta." Đây là sự tin tưởng của Huyền Phỉ Nhiên dành cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc lườm Huyền Phỉ Nhiên một cái, không vui nói: "Hoàng huynh, huynh như vậy sẽ bị người ta chê đấy." Huyền Phỉ Nhiên cười ha ha nhìn Tô Ngọc bất mãn: "Đệ là người như thế nào ta lại không biết sao?" "Chuyện này mà để người khác biết, cuộc sống của đệ còn ra sao nữa?" Tô Ngọc không nhã nhặn trợn tròn mắt, không vui nói.

"Bọn họ đều biết quan hệ của chúng ta tốt mà, người của Lỗ quốc đến là ai?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

"Mục Diên." Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt là sự không dám tin: "Thật sự là Mục Diên?" Tô Ngọc gật đầu: "Quả thật là Mục Diên." Huyền Phỉ Nhiên cười càng vui hơn: "Mục Diên này thật sự đã cho ta một bất ngờ lớn mà." "Tiểu Ngọc, bất kể dùng cách gì cũng phải giữ Mục Diên lại Huyền quốc." "Tự nhiên." Đã dám không nói một tiếng nào đã đến Huyền quốc, thì nên chuẩn bị tinh thần không rời đi được.

"Hoàng huynh, đệ đi làm việc đây, không ở đây bầu bạn với huynh nữa." Nói xong liền đi.

Tô Ngọc ra khỏi cung đi tìm Tô Cửu, anh ta đã chuẩn bị người xong rồi.

"Tiểu Ngọc, anh định khi nào thì ra tay?" "Ra tay ngay lập tức." Không thể để Mục Diên phát hiện manh mối, một khi phát hiện, bọn họ sẽ không còn cơ hội này nữa.

"Được." Tô Cửu và Tô Ngọc cùng dẫn người trực tiếp bao vây hai viện tử của Cố Hề Nhược.

Không những có binh sĩ bao vây nơi này, mà còn cho ám vệ bao vây nơi này lại, đề phòng sau này có người chạy trốn.

Mục Diên hôm nay vừa hay có việc, dẫn người chuẩn bị ra ngoài thì nhìn thấy binh sĩ vây quanh trước trạch viện.

“Không biết hai vị đây là ý gì?” “Bên này có việc cần ngươi phối hợp điều tra.” Cố Hề Nhược bên kia cũng biết chuyện xảy ra ở cổng lớn, vội vàng dẫn người ra ngoài.

Nhìn thấy Tô Ngọc và Tô Cửu huynh đệ hai người ở cổng, Cố Hề Nhược đi qua nói: “Ngọc Vương đây là ý gì?” Nhìn lướt qua những người bị chặn ở cửa nhà: “Vương gia dẫn người chặn cửa nhà tôi, điều này e rằng không ổn đâu?” “Cố Hề Nhược cấu kết địch phản quốc, lại còn ra tay với hoàng thân quốc thích, bắt giữ!” Tô Cửu đột nhiên mở lời nói.

Cố Hề Nhược nghe Tô Cửu nói như vậy sắc mặt liền thay đổi: “Tô Cửu, lời này của anh là ý gì?

Cái gì gọi là tôi cấu kết địch phản quốc?” “Dù các người là người hoàng thượng tin tưởng nhất, cũng không thể tùy tiện phỉ báng người khác như vậy.” Cố Hề Nhược bình tĩnh lại nhìn hai người nói.

Hoàn toàn không thừa nhận chuyện hai người nói cấu kết địch phản quốc.

“Không thừa nhận cũng không sao, Thừa tướng Mục Diên của Lỗ quốc, không thông báo với hoàng thượng nước ta một tiếng nào, mà lại đột nhiên xuất hiện ở kinh đô Huyền quốc, điều này e rằng không ổn đâu.” Tô Ngọc sớm đã đoán Cố Hề Nhược chắc chắn sẽ không thừa nhận, lúc này cũng không cảm thấy có gì.

Ánh mắt Mục Diên hơi lóe lên, bọn họ thế mà đều đã biết rồi.

Quả nhiên không hổ là Ngọc Vương của Huyền quốc, không hổ là Phù Hoa công tử.

Cố Hề Nhược không ngờ Tô Ngọc thật sự đã biết những chuyện này, nhìn chằm chằm Tô Ngọc, Cố Hề Nhược rất rõ ràng, chuyện này hôm nay nếu để Tô Ngọc thật sự xác nhận, vậy cô ta sẽ hoàn toàn xong đời.

"Ngọc Vương, đây chỉ là một người bạn của tôi, Thừa tướng Lỗ quốc gì chứ?

Anh đừng có ở đây phỉ báng người khác." Tô Ngọc cười khẽ, nhìn ánh mắt Cố Hề Nhược cứ như đang nhìn một kẻ ngốc.

"Cố Hề Nhược, cần ta ném bằng chứng vào mặt cô không?

Không có bằng chứng thì cô nghĩ ta sẽ làm rầm rộ như vậy sao?" Cố Hề Nhược nhíu mày, Ngọc Vương thế mà đã có bằng chứng rồi?

Điều này sao có thể?

"Ngọc Vương, nếu thật sự có bằng chứng, ngài cứ lấy ra đi, ngài không lấy ra được thì nhất định phải xin lỗi chúng tôi." Trong lòng Cố Hề Nhược vẫn còn mang theo may mắn, cho rằng Tô Ngọc căn bản không thể lấy ra bất kỳ bằng chứng nào.

Tuy nhiên Tô Ngọc lại bật cười: "Muốn bằng chứng sao?

Chuyện này có gì khó đâu." Tô Ngọc ném bằng chứng lấy được từ Cố Thăng vào mặt Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược cầm lấy xem xong, toàn thân lạnh toát, điều này sao có thể?

Hắn ta sao lại có những thứ này?

Mục Diên nhìn sắc mặt Cố Hề Nhược thay đổi, liền biết bằng chứng trong tay Tô Ngọc là thật.

"Đúng là ta đã xem thường các ngươi rồi." Mục Diên mở lời nói.

"Không phải ngươi xem thường chúng ta, mà là ngươi quá xem trọng chính mình rồi." "Cũng vậy thôi." "Bắt giữ!" Mục Diên cười nhìn Tô Ngọc đột nhiên ra tay: “Ngọc Vương muốn bắt ta đi, e rằng không dễ dàng như vậy đâu.” Tô Ngọc cười khẩy một tiếng, luận võ công sao?

Vậy thì cứ xem ai lợi hại hơn.

Mục Duyên luôn nghe nói võ công của Tô Ngọc rất giỏi, trước đây chỉ là nghe người ta kể lại, nhưng hắn chỉ nghĩ là bị người ta khoa trương thôi.

Bây giờ xem ra đúng là như vậy, võ công của Tô Ngọc thật sự rất lợi hại, càng đánh càng kinh ngạc.

Mục Duyên sững sờ nhìn Tô Ngọc: “Anh… làm sao có thể?” “Lúc này còn dám lơ là, đây không phải chuyện tốt lành gì đâu.” Tô Ngọc đột nhiên ra tay, khi Mục Duyên muốn phản kháng thì đã không kịp nữa rồi.

Mục Duyên bị Tô Ngọc khống chế: “Tô Ngọc, tôi là Thừa tướng Lỗ quốc, anh dám đối xử với tôi như vậy sao?” Tô Ngọc cười ha ha: “Thừa tướng Lỗ quốc?

Ai tin anh là Thừa tướng?

Người tôi muốn bắt chẳng qua là những kẻ có hại cho Huyền quốc mà thôi, ai có thể chứng minh anh là Thừa tướng Lỗ quốc?” Cái chức Thừa tướng Lỗ quốc này, anh ta nói là thì là, nói không phải thì không phải.

Đây là do anh ta định đoạt, Mục Duyên nói không tính.

Mục Duyên nhìn Tô Ngọc, lập tức hiểu ý anh ta.

“Tô Ngọc, Huyền quốc yếu hơn Lỗ quốc rất nhiều, nếu anh không muốn con trai mình gặp chuyện, vậy thì đầu hàng Lỗ quốc, anh thấy thế nào?” Mục Duyên vô cùng may mắn vì trước đây đã hạ độc con trai của Tô Ngọc.

Nếu không, tình cảnh của hắn ta bây giờ sẽ càng bị động hơn.

Tô Ngọc khẽ cười, nhìn Mục Duyên: “Xem ra tin tức của các người không được nhanh nhạy cho lắm nhỉ.” Mục Duyên nhìn bộ dạng của Tô Ngọc, đột nhiên có dự cảm không lành: “Lời này của anh có ý gì?” “Cho rằng để Hầu gia hạ độc Tiểu Bảo thì chúng tôi sẽ không phát hiện ra sao?

Anh nghĩ sau khi biết ai đã hạ độc con trai tôi, tôi còn có thể để yên cho các người sao?

Từ bao giờ mà những người này lại trở nên tự tin đến vậy?” “Hầu gia đã bị tru di cửu tộc vì thông đồng với địch bán nước cách đây hai tháng.

Chương 854

Hai cha con Hầu gia đã bị tôi đưa về Lỗ quốc rồi, có điều có lẽ họ sẽ không nói được, cũng không viết được gì nữa đâu.” “Còn về chất độc của con trai tôi, không ngờ Xích Hỏa Liên trong tay Nam Cương Vương lại có, mà quan hệ của tôi với Nam Cương khá tốt, nên khi tôi đi cầu thuốc thì Nam Cương Vương đã trực tiếp đưa cho rồi.” Tô Ngọc nhẹ nhàng nói.

Tuy nhiên, những lời này suýt chút nữa đã làm Mục Duyên tức chết.

Mục Duyên không thể tin được nhìn Tô Ngọc: “Điều này không thể nào.” Đó là hàn độc mà, sao bên cạnh Tô Ngọc lại có người có thể giải được độc chứ?

“Y sư nhà tôi vẫn rất nhiều.

Con trai tôi tuy gần đây cơ thể vẫn yếu một chút, nhưng chất độc đã được giải rồi, còn các người… chỉ có thể trả giá cho những việc mình đã làm.” Cố Hề Nhược tái mặt nhìn Tô Ngọc, họ đã biết tất cả mọi chuyện rồi.

Bây giờ cô ta phải làm sao đây?

Cô ta khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, không thể cứ thế mà mất trắng ở đây được.

“Cố Hề Nhược, cô thông đồng với địch phản quốc, vì tư lợi mà giết hơn mười người, cô cũng không thể thoát tội đâu.” Tô Ngọc phất tay, người phía sau liền bắt Cố Hề Nhược đi.

Cố Hề Nhược và Mục Duyên bị đưa vào nhà lao.

Cố Hề Nhược nhìn Mục Duyên: “Anh có cách nào cứu chúng ta ra ngoài không?” “Không có.” Mục Duyên lúc này không muốn nói thêm lời nào với Cố Hề Nhược.

Nếu không phải cô ta quá phô trương, làm sao Tô Ngọc lại phát hiện ra những chuyện này chứ?

“Anh…” “Cố Hề Nhược, tất cả chuyện này đều là do cô tự chuốc lấy.

Tôi đã nói với cô rồi, bất kể cô muốn gì cũng phải an phận một chút, là tự cô không nghe, chuyện này không thể trách người khác được.” Mục Duyên chỉ cần nghĩ đến việc vì Cố Hề Nhược mà kế hoạch ngầm của họ hoàn toàn thất bại, điều này khiến hắn ta vô cùng bất mãn.

“Anh nói đây là lỗi của tôi sao?

Chuyện này liên quan gì đến tôi?

Tại sao anh không nói là do chính các người không có năng lực mới dẫn đến tình cảnh bây giờ?” Lại còn muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu cô ta, trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

Mục Duyên ngồi một bên nhắm mắt dưỡng thần, hắn ta là Thừa tướng Lỗ quốc, Tô Ngọc dù có làm gì cũng sẽ tạm thời không động đến hắn ta.

Còn về số phận cuối cùng của Cố Hề Nhược thì không phải chuyện hắn ta cần bận tâm.

Cố Hề Nhược thấy Mục Duyên như vậy, liền biết hắn ta bây giờ hoàn toàn không đáng tin cậy.

Cô ta lạnh lùng liếc nhìn Mục Duyên, mỉa mai nói: “Đúng là Thừa tướng một nước, ngay cả mạng sống của chúng ta cũng không bảo vệ được, thật là đồ vô dụng.” Mục Duyên ánh mắt lạnh băng nhìn Cố Hề Nhược: “Cô đang tự tìm cái chết.” “Sao?

Tức giận quá hóa rồ à?

Có bản lĩnh thì cứu chúng ta ra ngoài đi chứ.” Cố Hề Nhược một chút cũng không sợ Mục Duyên.

Đối với cô ta, Mục Duyên bây giờ không phải là Thừa tướng, mà chỉ là một tù nhân như cô ta mà thôi.

“Đưa Cố Hề Nhược ra ngoài.” Khi Mục Duyên định nói gì đó, bên ngoài đột nhiên có người lên tiếng.

Ánh mắt Cố Hề Nhược khẽ lóe lên, nhìn người đến trong lòng có chút thất vọng.

Không ngờ người đến lại là người của Tô Ngọc.

Cố Hề Nhược bị Nguyên Lâm đưa ra ngoài.

Nhìn Nguyên Lâm đi phía trước, Cố Hề Nhược đang suy nghĩ làm thế nào để thoát khỏi người này.

Tuy nhiên, Nguyên Lâm dường như không muốn cho cô ta cơ hội đó.

“Cô Cố vẫn nên thành thật một chút thì hơn, đỡ phải bị thương sau này, tôi đây không hiểu gì về thương hoa tiếc ngọc đâu.” Nguyên Lâm mân mê ngón tay, thờ ơ nói.

Một câu nói khiến Cố Hề Nhược không dám có thêm hành động gì, chỉ có thể ngoan ngoãn đi cùng Nguyên Lâm.

Còn về cuối cùng sẽ đi đâu, cô ta đã không còn bận tâm nữa.

Khi Cố Hề Nhược nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, cô ta có chút bất ngờ, nhưng dường như cũng đã liệu trước.

“Không ngờ là cô muốn gặp tôi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược đã thay đổi không ít so với trước đây: “Rốt cuộc cô là ai?” Cố Hề Nhược khẽ nhếch môi: “Vậy cô lại là ai?” Vương Cẩn Hòa đáng lẽ đã chết từ lâu rồi mới phải, sao lại xuất hiện ở đây.

Còn có Tô Ngọc, một kẻ tàn phế lại trở thành Vương gia.

Vương Cẩn Hòa lại có nhiều thứ tốt như vậy.

“Cô không phải Vương Cẩn Hòa, cô ấy sẽ không trồng rau quả dưỡng thân, càng không biết ủ rượu, mà cô đáng lẽ cũng đã chết rồi mới phải.” Cố Hề Nhược nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Đến nước này rồi, cô ta cũng chẳng có gì phải che giấu nữa.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt nhìn Cố Hề Nhược, xem ra gần giống với suy đoán của cô, Cố Hề Nhược thật sự là trọng sinh trở về.

“Đã có cơ duyên như vậy, không biết tận dụng tốt, lại còn tự biến mình thành ra nông nỗi này, cô thật đáng thương.” Cố Hề Nhược cười ha ha, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt đầy châm biếm: “Cô có tư cách gì mà nói với tôi như vậy?” “Vương Cẩn Hòa, cô chẳng biết gì cả, cô có tư cách gì?” Từng có lúc cô ta cũng nghĩ mình là đại tiểu thư của Cố gia, nhưng sau này cô ta mới biết, cô ta chẳng qua chỉ là con gái nuôi bị đánh tráo vào Cố gia mà thôi.

Sau khi biết mình chỉ là con gái nuôi, thái độ của họ đối với cô ta đều thay đổi.

Cuối cùng số phận của cô ta càng thê thảm hơn, gả cho một tên công tử ăn chơi trác táng, cuối cùng bị hành hạ đến chết.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội này rồi, cô ta đương nhiên phải ra tay trước.

Chỉ cần nắm giữ mọi chuyện trong tay mình, cô ta sẽ không còn như xưa nữa.

Nhưng cuối cùng vẫn thất bại.

Rõ ràng cô ta mới là người chiến thắng cuối cùng, nhưng Vương

Cẩn Hòa đã cản trở bước chân của cô ta, khiến cô ta lâm vào cảnh ngày hôm nay.

“Vương Cẩn Hòa, tôi thật sự hối hận vì đã không giết cô ngay từ đầu.” Nếu nói Cố Hề Nhược hối hận nhất điều gì, thì nhất định là sau khi trở về đã không ra tay giết Vương Cẩn Hòa ngay khi có năng lực.

Nếu lúc đó cô ta đã giết Vương Cẩn Hòa, làm sao cô ta lại trở nên bị động như vậy?

Bây giờ còn bị họ sỉ nhục như thế này.

Bây giờ có hối hận thế nào cũng vô ích rồi.

Tất cả mọi thứ trong tay cô ta đều mất sạch, cô ta sắp trở thành tù nhân, còn Vương Cẩn Hòa vẫn là Vương phi cao quý.

Thật không công bằng.

“Vậy thì đáng tiếc thật, cô đã không ra tay với tôi khi tôi còn nhỏ.” Vương Cẩn Hòa cũng không tức giận, ngược lại nhìn Cố Hề Nhược nói.

Tay cô ta bất giác siết chặt, Cố Hề Nhược có chút phiền não nghĩ, cô ta đột nhiên nhìn Tô Ngọc lên tiếng: “Anh có biết Vương Cẩn Hòa bị người ta đánh tráo như thế nào không?” Cố Hề Nhược vốn cho rằng Tô Ngọc nhất định sẽ rất hứng thú với chuyện này, nhưng kết quả là anh ta căn bản không quan tâm.

“Không hứng thú.” Hiện tại Tiểu Hòa không có tình cảm với Cố gia, ngoài việc vẫn sẵn lòng nói chuyện với Cố Nhan Kỳ, những người khác dù là ai cũng vô ích.

Bây giờ Cố Hề Nhược nói những lời như vậy, chỉ có thể là tự vả vào mặt mình.

Chương 855

“Muốn dùng cách này để bản vương tha cho cô sao, Cố Hề Nhược, cô đã tính toán sai rồi.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố Hề Nhược nói.

Cố Hề Nhược nhíu mày nhìn Tô Ngọc, cô ta còn tưởng Tô Ngọc sẽ hứng thú với chuyện này, chỉ cần anh ta hứng thú, cô ta có thể rời khỏi đây.

Chỉ cần thoát khỏi đây, cô ta vẫn còn cơ hội.

Tay bất giác siết chặt, Cố Hề Nhược lên tiếng: “Ngọc Vương, xem ra ngài cũng không tốt với Vương Cẩn Hòa đến mức này đâu.” “Chia rẽ ly gián không có tác dụng với chúng tôi đâu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược có chút cạn lời: “Cố Hề Nhược, cô đã hỏi sai người rồi, người cô nên hỏi là tôi.” “Hỏi cô?

Cô không xứng.” “Vương Cẩn Hòa, tại sao cô lại may mắn đến vậy?

Có thể khiến Tô Ngọc đối xử tốt với cô như thế.” Tại sao cô ta lại không gặp được một người có thân phận, lại có năng lực như vậy?

Phù Hoa công tử… Tô Ngọc là Phù Hoa công tử, cũng là Vương gia, còn là thiếu gia của Tô gia, có vô số mối làm ăn kiếm tiền.

Tại sao người sinh con cho Tô Ngọc lại không phải là cô ta?

Tại sao vận may của Vương Cẩn Hòa lại tốt đến vậy, rõ ràng cô ta đã hết sức chặn đường Vương Cẩn Hòa rồi, vậy mà cô ấy vẫn có thể đi đến ngày hôm nay.

Điều này đối với cô ta đơn giản là một sự sỉ nhục lớn.

“Khanh Vũ Không cũng rất tốt với cô, là tự cô không biết đủ.”

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược nghiêm túc nói.

Điểm này Vương Cẩn Hòa không hề nói sai, Khanh Vũ Không vẫn luôn rất tốt với Cố Hề Nhược, nếu cô ta thật lòng sống cùng Khanh Vũ Không, tuyệt đối sẽ không đến mức này.

"Cô muốn làm gì Khanh Vũ Không cũng sẽ giúp cô, cô không muốn thành thân, anh ấy vì cô mà hết lần này đến lần khác trì hoãn hôn kỳ, những người đàn ông bên cạnh cô, anh ấy thật sự không biết gì sao?

Cố Hề Nhược, cô đã sai rồi, thực ra anh ấy chắc hẳn biết tất cả, còn việc tại sao không nói, chẳng qua là để giữ thể diện cho cả hai người mà thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Hề Nhược trầm giọng nói.

"Sau khi anh ấy biết chuyện của Lục Lăng Phong, tuy rằng đã xảy ra tranh cãi với cô, nhưng đó cũng là vì quá yêu cô, Cố Hề Nhược, là cô đã hết lần này đến lần khác đẩy Khanh Vũ Không ra xa." Nếu Cố Hề Nhược thật sự đã suy nghĩ thông suốt, thì sống tốt cùng Khanh Vũ Không cũng không tồi.

Đáng tiếc, trong lòng cô ta chỉ có quyền thế, chỉ có địa vị, đã phụ bạc một Khanh Vũ Không yêu cô ta đến vậy.

"Vương Cẩn Hòa, cô câm miệng cho tôi!

Chuyện của tôi đến lượt cô lên tiếng sao?

Nếu anh ấy có thân phận như Tô Ngọc, tôi còn có thể nhìn trúng anh ấy, chỉ tiếc là anh ấy chẳng có gì cả." Cố Hề Nhược giận dữ nói.

Những lời nói ra khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy Cố Hề Nhược thật sự có bệnh trong đầu.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt tức giận của Cố Hề Nhược, khẽ nhíu mày, nhẹ nhàng thở dài: "Cố Hề Nhược, quyền thế và địa vị thật sự quan trọng đến vậy sao?" "Khanh Vũ Không là thiếu chủ của

Khanh gia, sau này sẽ là gia chủ của Khanh gia, cưới cô tức là gia chủ phu nhân, hai người đều có năng lực, cùng nhau nỗ lực phát triển Khanh gia, chưa chắc đã không trở nên tốt hơn, nhưng cô lại lựa chọn một cách khác." Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược rõ ràng có thể đi trên một con đường khác, nhưng chính cô ta đã tự hủy hoại con đường của mình.

"Vương Cẩn Hòa cô là cái thá gì?

Cũng xứng đáng ở đây giáo huấn tôi sao?" Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh, vô cùng không thích Cố Hề Nhược.

"Tiểu Hòa, không cần nói nhiều với người này nữa." Tâm tư của Cố Hề Nhược không chính đáng, nói gì cũng vô ích.

Nói nhiều hơn nữa Cố Hề Nhược cũng chỉ nghĩ Vương Cẩn Hòa đang cười nhạo cô ta, làm sao có thể nghe lọt tai?

"Thiếu gia, Khanh Vũ Không muốn gặp." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Khanh Vũ Không đến làm gì?" Nhìn thoáng qua Cố Hề Nhược đang quỳ trên mặt đất, Khanh Vũ Không sẽ không đến cầu xin cho Cố Hề Nhược chứ?

Nếu thật sự là vậy, người này đầu óc đúng là có vấn đề.

"Cho anh ta vào." Tô Ngọc rất muốn xem mục đích Khanh Vũ Không đến là gì.

Chẳng mấy chốc, Khanh Vũ Không theo người hầu Vương phủ đi vào, nhìn thấy Cố Hề Nhược đang quỳ ở đó, anh ta khẽ nhíu mày.

Cố Hề Nhược quay đầu nhìn Khanh Vũ Không không nói gì, mà cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn cái này, nhìn cái kia không biết hai người này rốt cuộc nghĩ gì.

“Anh đến có việc gì?

Nếu vì Cố Hề Nhược mà đến, thì không cần nữa.” Tô Ngọc nhìn Khanh Vũ Không trực tiếp nói.

Khanh Vũ Không há miệng, khẽ nhíu mày, nhất thời không biết nên nói gì.

“Vương gia, tôi không phải vì chuyện này mà đến.” Khanh Vũ Không rũ mắt xuống, anh ta biết Cố Hề Nhược đã làm những gì, làm sao anh ta còn mặt mũi đi cầu xin Vương Cẩn Hòa và họ chứ?

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Khanh Vũ Không: “Anh không phải đến cầu xin cho Cố Hề Nhược sao?” Khanh Vũ Không tự giễu cười một tiếng, khẽ lắc đầu nói: “Không phải, tôi với cô ta sớm đã không còn quan hệ gì rồi.

Khi cô ta hạ độc tôi, chút tình cảm cuối cùng cũng đã tan biến.” Nếu Cố Hề Nhược không hạ độc anh ta, anh ta chắc chắn sẽ nói giúp Cố Hề Nhược, nhưng Cố Hề Nhược ngày hôm nay thật sự không xứng.

Trong lòng Cố Hề Nhược vốn còn mang theo chút hy vọng, nhưng lại nghe Khanh Vũ Không nói ra những lời như vậy.

Nhìn vẻ mặt đương nhiên của Khanh Vũ Không, Cố Hề Nhược cười ha ha: “Quả nhiên, đàn ông trên đời này đều là một loại cả, đều không phải thứ tốt lành gì.” “Cố Hề Nhược, khi cô nói những lời này, sao không nhìn lại xem cô đã làm gì với người ta?

Cô hạ độc người ta, còn muốn người ta đối tốt với cô sao?

Nếu anh ấy thật sự làm vậy, tôi chỉ có thể nói anh ấy là một kẻ ngốc, đầu óc còn có vấn đề.” Vương Cẩn Hòa trực tiếp nói.

“Đó là do anh ta tự chuốc lấy, tại sao anh ta cứ phải đi xem những thứ không nên xem?

Cố Hề Nhược không những không cảm thấy mình làm sai, ngược lại còn cho rằng đó là vấn đề của Khanh Vũ Không.

Khanh Vũ Không bị Cố Hề Nhược chọc cười, đưa tay chỉ vào mình, hóa ra trong lòng Cố Hề Nhược, anh ta chỉ là như vậy sao?

Tốt lắm, như vậy anh ta sẽ không phải cảm thấy khó chịu trong lòng vì không giúp Cố Hề Nhược nữa.

"Cố Hề Nhược, điều tôi hối hận nhất chính là đã từng đối xử tốt với cô." Cố Hề Nhược nghe thấy giọng nói bình tĩnh của Khanh Vũ Không, sắc mặt trong khoảnh khắc trở nên trắng bệch.

"Khanh Vũ Không, anh đã nói…" Khanh Vũ Không lên tiếng cắt ngang lời Cố Hề Nhược, lạnh lùng nói: "Bất kể tôi đã nói gì, tất cả những điều này đều là do cô tự chuốc lấy." "Lời hứa của tôi với cô tôi vẫn luôn không quên, nhưng cô đã coi tôi là gì?

Cố Hề Nhược, cô nghĩ tôi thật sự không biết gì sao?" Khanh Vũ Không siết chặt tay, ánh mắt nhìn Cố Hề Nhược rất khó coi.

Vương Cẩn Hòa gãi đầu nhìn Tô Ngọc, lặng lẽ hỏi, có nên tách họ ra không?

Để họ tiếp tục như vậy, cuối cùng sẽ gây ra vấn đề mất thôi?

Tô Ngọc khẽ lắc đầu, đã bắt đầu nói rồi, có những chuyện nên nói thẳng ra.

Vương Cẩn Hòa bất lực nhún vai, thôi vậy, cô và Tô Ngọc cứ đứng đây làm người qua đường một lần đi.

"Khanh Vũ Không…" "Cô đừng nói gì vội, nghe tôi nói hết đã." Khanh Vũ Không cắt ngang lời Cố Hề Nhược.

"Tôi vẫn luôn biết cô đã thay đổi, từ đứa trẻ ngây thơ đáng yêu ngày xưa, trở nên tàn nhẫn độc ác.

Cô ** tuổi đã ra tay với những người xung quanh, những điều này tôi đều biết, tôi vẫn luôn không nói ra, chỉ vì tôi thích cô, trong lúc cô tranh giành những thứ mình muốn, tôi ở bên cạnh bảo vệ cô.

Chương 856

Sau khi cô đến tuổi cập kê, tôi vẫn luôn nghĩ chúng ta khi nào mới có thể thành thân, sau này tôi mới biết tất cả những điều đó đều là do tôi nghĩ nhiều rồi.” “Nếu không phải Lục Lăng Phong ra tay với cô, cô thật sự không còn cách nào khác, cô lại làm sao tìm đến tôi?

Bảo tôi giúp cô?” Khanh Vũ Không tự giễu nói.

“Dù biết cô đang lợi dụng tôi, tôi vẫn rất vui, tôi cuối cùng cũng có thể cưới cô.” Nói đến đây, khóe môi Khanh Vũ Không nở một nụ cười tự giễu, ánh mắt nhìn Cố Hề Nhược cũng có chút phức tạp.

“Tôi tưởng sau khi thành thân chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc, nhưng sau khi thành thân tôi mới biết tất cả những điều đó đều là do tôi tự cho là đúng, trong lòng cô vẫn chỉ nghĩ đến những vật ngoài thân, sau khi biết thân phận của Lục Lăng Phong, cô đã đi tìm hắn ta, những lời cô nói với hắn ta tôi đều nghe thấy cả.” Anh ta không biết lúc đó mình đã giả vờ như không có chuyện gì xảy ra như thế nào.

Rõ ràng trong lòng ghen tị đến phát điên, nhưng anh ta vẫn không làm gì cả.

Chỉ nhìn Cố Hề Nhược làm những chuyện điên rồ, thậm chí ra tay giúp cô ta.

Vốn nghĩ cô ta một ngày nào đó có thể nghĩ thông suốt, nhưng cô ta ngoài việc ngày càng quá đáng ra thì không còn gì khác.

Cho đến khi Cố Hề Nhược làm mẹ anh ta đổ bệnh, anh ta mới biết mình đã sai lầm đến mức nào.

Mẹ anh ta, bà mẹ chồng này, làm còn chưa đủ tốt sao?

Mà Cố Hề Nhược lại đối xử với bà như vậy?

Cố Hề Nhược nhìn Khanh Vũ Không há miệng, không biết có nên nói gì không.

Nghe Khanh Vũ Không kể lại chuyện cũ, những chuyện đó như cách một thế hệ, rõ ràng ngay trước mắt, nhưng lại khiến cô ta cảm thấy rất xa vời.

“Vương gia, tôi có chuyện muốn nói với ngài.” Khanh Vũ Không hít một hơi thật sâu, nén xuống oán khí trong lòng, nhìn Tô Ngọc lên tiếng.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Khanh Vũ Không, xem ra chuyện anh ta muốn nói rất quan trọng.

“Đi thôi.” Khanh Vũ Không rời khỏi Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược vô thức đưa tay kéo áo Khanh Vũ Không.

Khanh Vũ Không nhìn Cố Hề Nhược như vậy, trầm mặc không nói gì.

Cố Hề Nhược cũng không biết mục đích mình kéo Khanh Vũ Không là gì, có lẽ chỉ là muốn làm như vậy.

“Cô Cố có chuyện gì sao?” Cuối cùng Khanh Vũ Không vẫn lên tiếng hỏi.

Cố Hề Nhược ngây người nhìn Khanh Vũ Không, anh ta gọi cô ta là cô Cố?

Cố Hề Nhược khó khăn nhìn Khanh Vũ Không, nghiến răng nói: “Anh dám gọi tôi là cô Cố sao?” “Nếu không có việc gì tôi đi trước đây.” Khanh Vũ Không không trả lời câu hỏi của Cố Hề Nhược.

“Khanh Vũ Không, anh lại không muốn nhìn thấy tôi đến vậy sao?” Hai người họ từng rõ ràng không như vậy.

Tại sao bây giờ lại trở thành thế này?

“Khi cô hạ độc tôi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi.” Khanh Vũ Không bình tĩnh nói.

Giọng nói không vui không buồn, dường như đã thật sự buông bỏ.

“Tôi… nếu không phải anh nhìn thấy những thứ đó, tôi có làm như vậy không?

Khanh Vũ Không, anh ngoan ngoãn ở bên cạnh tôi không tốt sao?

Tại sao cứ nhất định phải khiến tôi thất vọng?” Cố Hề Nhược không cho rằng đó là vấn đề của mình, theo cô ta thấy tất cả những chuyện này đều là lỗi của Khanh Vũ Không.

Nếu không phải Khanh Vũ Không gặp vấn đề bên này, cô ta làm sao lại làm ra chuyện này?

Đối với Khanh Vũ Không, cô ta vẫn còn tình cảm, bởi vì bất kể trước đây hay bây giờ, Khanh Vũ Không đều là người đối xử tốt nhất với cô ta.

Nhưng Khanh Vũ Không ngày xưa cuối cùng đã chết vì cô ta, kiếp này điều cô ta nghĩ nhiều nhất vẫn là làm thế nào để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn, còn về Khanh Vũ Không thì đã bị cô ta vứt bỏ.

Mặc dù trong lòng đã vứt bỏ Khanh Vũ Không, nhưng đối với sự tốt của Khanh Vũ Không, cô ta vẫn an nhiên hưởng thụ.

Đến một ngày Khanh Vũ Không không còn đối xử tốt với cô ta nữa, cô ta mới biết cảm giác đó là gì.

Tức giận, phẫn nộ, không thể chấp nhận.

Khanh Vũ Không nhìn Cố Hề Nhược như vậy, trong lòng có chút thất vọng, quả nhiên cô ta đã thay đổi rồi.

Không còn là người đó nữa.

Tự giễu cười một tiếng, Khanh Vũ Không cay đắng nói: “Cố Hề

Nhược, tôi tự nhận không có lỗi với cô, cô tại sao lại đối xử với tôi như vậy?" "Chỉ vì tôi rời khỏi cô nên cô mới trở nên như vậy sao?

Thật nực cười." "Rốt cuộc là tôi rời khỏi cô, hay là cô tự mình đẩy tôi ra?

Tất cả những điều này chẳng phải là lỗi của Cố Hề Nhược sao?

Tại sao cuối cùng lại trở thành vấn đề của anh ta?

Cố Hề Nhược này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ Cố Hề Nhược lại có thể nói ra những lời như vậy.

Cô thần sắc phức tạp liếc nhìn Cố Hề Nhược, bất lực lắc đầu.

Những người đàn ông bên cạnh cô ta nếu biết Cố Hề Nhược là một người ích kỷ như vậy, không biết có còn đối xử tốt với Cố Hề Nhược như vậy không?

"Đây chính là lỗi của anh, trước đây anh vì tôi có thể không cần mạng sống của mình, bây giờ thì sao?

Chỉ vì mẹ anh bị tôi chọc tức ngất xỉu, anh liền đối xử với tôi như vậy, anh có cân nhắc cảm nhận của tôi không?" Nghĩ đến thái độ của Khanh Vũ Không lúc đó, Cố Hề Nhược càng tức giận hơn.

"Tôi không xin lỗi, cuối cùng anh liền ly hôn với tôi, sau này tôi có chuyện gì anh cũng không còn quan tâm nữa, Khanh Vũ Không, anh nói những lời như vậy anh không cảm thấy hổ thẹn trong lòng sao?" Cố Hề Nhược bây giờ đã không còn quan tâm Khanh Vũ Không nói gì nữa, cô ta chỉ biết mình rất tức giận.

Khanh Vũ Không trầm mặc nhìn Cố Hề Nhược, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Cố Hề Nhược, cô sẽ hối hận." "Hối hận?

Người hối hận sẽ không phải là tôi, mà là chính anh." Vương Cẩn

Hòa thật sự không thể nghe tiếp được nữa, không nhịn được lên tiếng: “Cố Hề Nhược, cô dường như đã quên tình cảnh hiện tại của mình rồi.” “Vương Cẩn Hòa, chuyện của chúng tôi còn chưa đến lượt cô một người ngoài xen vào đâu.” “Cố Hề Nhược, cô bây giờ chẳng qua chỉ là một tù nhân mà thôi, cô nghĩ mình lấy đâu ra tự tin mà nói với người ta rằng người hối hận là anh ấy?” Vương Cẩn Hòa sắp bị dáng vẻ của Cố Hề Nhược chọc cười chết.

Đến nước này rồi Cố Hề Nhược lại vẫn có thể nói ra những lời như vậy, cô thật sự vô cùng bái phục.

Sắc mặt Cố Hề Nhược cứng đờ trong chốc lát, lúc này mới nhớ ra cô ta bây giờ đã trở thành tù nhân của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Tay bất giác siết chặt, sau đó bình tĩnh lại: “Các người có thể làm gì tôi?” Nhìn Cố Hề Nhược đến nước này vẫn cứng miệng, Vương Cẩn Hòa vừa định nói gì đó, liền nghe Tô Ngọc bên cạnh lên tiếng: “Yên tâm, cô sẽ không chết đâu.” Tâm trạng Cố Hề Nhược đột nhiên tốt hơn, quả nhiên gần giống với suy đoán của cô ta.

“Tôi sẽ tìm cho cô một nơi tốt hơn, không có dung mạo, không nói được, nơi đó đầy rẫy tội ác, một kẻ phế nhân đến đó nhất định sẽ rất vui vẻ.” Khi Cố Hề Nhược còn chưa kịp vui mừng quá nhiều, liền nghe Tô Ngọc nhẹ nhàng nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Cố Hề Nhược lập tức thay đổi.

“Ngọc Vương, ngài đang coi thường mạng người, làm như vậy là không đúng.” “Coi thường mạng người?

Cố Hề Nhược, cô, người đã giết hơn mười mạng người, dường như không có tư cách nói với tôi điều đó.” Một kẻ sát nhân lại còn dám đến nói với anh ta điều này sao?

Chương 857

Cố Hề Nhược có xứng sao?

Khanh Vũ Không nhìn Cố Hề Nhược, cuối cùng vẫn lên tiếng hỏi: “Vương gia định đưa cô ta đến đâu?” Tô Ngọc liếc nhìn Khanh Vũ Không, nói đầy ẩn ý: “Vong Ưu Thành.” Sắc máu trên mặt Cố Hề Nhược rút đi, không thể tin được nhìn Tô Ngọc: “Anh lại muốn đưa tôi đến Vong Ưu Thành sao?

Anh thật độc ác.” “Đối với người như cô, Vong Ưu Thành mới là nơi cuối cùng của cô, Cố Hề Nhược, đây là do cô tự chuốc lấy.” “Nếu cô không thông đồng với người nước Lỗ hạ độc con trai tôi, không vì quyền thế địa vị mà phản quốc, cô muốn làm gì tôi và Tiểu Hòa đều không có hứng thú muốn biết, chỉ tiếc là cô không hiểu thế nào là giữ mình, lại còn dám cho người đến khoe khoang trước mặt Cố Nhan Kỳ.” Tô Ngọc nhìn Cố Hề Nhược, một người ngu xuẩn đến cực điểm như vậy, rốt cuộc làm sao sống đến ngày hôm nay?

Dù có làm lại một lần nữa cô ta cũng không đến nỗi ngu ngốc như vậy, trông thấy là khó chịu.

“Anh nói gì?” Cố Hề Nhược nắm bắt được trọng điểm, có người lại dám chạy đến trước mặt Cố Nhan Kỳ nói chuyện này sao?

“Điều này không thể nào, chuyện này Cố Nhan Kỳ làm sao có thể biết được?” Cố Hề Nhược khó khăn nói, tâm trạng cũng vô cùng tồi tệ.

Rốt cuộc là ai đã làm?

Hại cô ta trở thành ra nông nỗi ngày hôm nay, thật quá đáng mà.

“Điều này phải hỏi những người bên cạnh cô rồi, nhưng đáng tiếc, cô bây giờ cũng không còn cơ hội nữa." Tô Ngọc nói với vẻ chơi đùa, người đã thành tù nhân, không có tư cách điều tra những điều này nữa.

"Để Vạn Cổ hủy dung, cắt lưỡi rồi đưa đến Vong Ưu Thành.

Nói với Thẩm lão đại, người phụ nữ này ta muốn cô ta sống không bằng chết." Tô Ngọc bình tĩnh nói ra những lời vô cùng tàn nhẫn.

Cố Hề Nhược nhìn Vương Cẩn Hòa trong lòng hoàn toàn hoảng sợ: "Vương Cẩn Hòa, tôi là em gái của cô." "Tôi chỉ có một người em trai, không có em gái." Cô chỉ có Dư Mạch Sâm một người em trai, làm gì có em gái nào, thời buổi này người nhận vơ họ hàng cũng nhiều thật.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Tiểu Hòa, em lẽ nào không nhìn ra cô ta muốn nhận người thân với em sao?" "Nhìn ra rồi, muốn lợi dụng tôi để sống sao?

Cũng phải xem tôi có cho cô cơ hội này không đã." "Mang đi đi." Cố Hề Nhược bị người của Tô Ngọc mang đi, Vạn Cổ sau khi biết ý nghĩ của Tô Ngọc, một viên độc dược trực tiếp làm câm họng Cố Hề Nhược, khiến cô ta trở thành người câm.

Tác dụng của độc dược này quá lợi hại, cho dù có người giúp Cố Hề Nhược giải độc, kết quả cuối cùng cũng chỉ là Cố Hề Nhược vẫn là người câm.

Còn về dung mạo thì càng đơn giản hơn, một giọt thuốc của anh ta thôi cũng đủ để hủy hoại hoàn toàn dung mạo của Cố Hề Nhược.

Sau khi hạ độc Cố Hề Nhược, Vạn Cổ còn rất ác ý đưa cho Cố Hề Nhược một chiếc gương phản chiếu rõ ràng khuôn mặt.

Khi nhìn thấy khuôn mặt mình biến thành ra như vậy, Cố Hề Nhược không chịu nổi mà hét lên: "Không, lấy đi, đừng cho tôi xem."

“Người trong gương không phải tôi, tuyệt đối không phải tôi.” Cố Hề Nhược không ngừng lắc đầu nói, chỉ là dáng vẻ như vậy trông thế nào cũng giống như tự lừa dối mình.

Tô Ngọc biết được phản ứng này của Cố Hề Nhược, thờ ơ dặn dò: “Nói với Thẩm lão đại chuẩn bị thêm một ít gương có thể nhìn rõ ràng, đặt vào phòng của Cố Hề Nhược.” Vạn Cổ nhìn thẳng vào Tô Ngọc, quả nhiên bọn họ vẫn còn quá ngây thơ.

Lại còn cho rằng hình phạt lần này của Tô Ngọc quá nhẹ.

Đây đâu phải là hình phạt nhẹ, đây căn bản là giết người còn phải hủy tâm.

Rõ ràng biết dung mạo của người ta đã hủy, con gái lại quan tâm nhất là dung mạo.

Không chỉ muốn người ta mỗi ngày mỗi giờ nhìn thấy khuôn mặt đã bị hủy hoại của mình, mà còn muốn cô ta cứ thế mà sống mãi.

Điều này còn khó chịu hơn cả cái chết.

Đây mới chính là sống không bằng chết.

“Thiếu gia, chúng tôi quả nhiên vẫn còn quá ngây thơ rồi.” Vạn Cổ không nhịn được lên tiếng.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Quá khen rồi.” “…” Anh ta thực ra thật sự không hề nói quá Tô Ngọc.

Vạn Cổ nhún vai: “Nếu đã vậy thì tôi sẽ cho người đưa Cố Hề Nhược đi trước.” “Ừ.” Tô Ngọc gật đầu.

Một khi Cố Hề Nhược đã đến Vong Ưu Thành, sẽ không còn cơ hội quay về nữa.

Có Thẩm Quyết ở đó, anh ta không hề lo lắng về điều này.

Vạn Cổ đi đến phòng giam Cố Hề Nhược, Cố Hề Nhược thấy người đến, a a a nói gì đó, chỉ tiếc là, bây giờ những lời cô ta nói đã không còn ai nghe hiểu nữa.

Cố Hề Nhược dường như cũng ý thức được vấn đề này, sắc mặt khó coi nhìn Vạn Cổ.

“Thiếu gia bảo tôi đưa cô đến một nơi, cô yên tâm nơi đó cô nhất định sẽ thích.” Vạn Cổ cười híp mắt nói.

Cố Hề Nhược không nhịn được nghĩ đến lời Tô Ngọc nói trước đó, sắc mặt không khỏi trắng bệch.

Vong Ưu Thành, nơi đó, cô ta nghĩ cũng không dám nghĩ, một cô gái yếu đuối như cô ta sau khi đến đó sẽ có kết cục gì.

“À đúng rồi, nói cho cô một tin tốt, Thiếu gia không chỉ muốn đưa cô đến Vong Ưu Thành, mà còn muốn đặt đầy gương trong phòng cô, đến lúc đó cô có thể mỗi ngày thưởng thức dung mạo hiện tại của mình, có vui không?” Cố Hề Nhược không thể tin được nhìn Vạn Cổ, điều này làm sao có thể?

“Đừng nghĩ đến việc tự sát, cô không có cơ hội đâu.” Cố Hề Nhược toàn thân phát lạnh, làm sao lại có những người đáng sợ như vậy.

Họ làm sao có thể làm ra chuyện này chứ?

Cố Hề Nhược muốn phản kháng, muốn mắng chửi.

Nhưng cô ta bây giờ không thể nói được, rơi vào tay Tô Ngọc, không ai có thể giúp cô ta.

Cô ta giống như miếng thịt trên thớt, chờ bị làm thịt.

“Vạn Cổ, anh nói với cô ta nhiều như vậy làm gì?

Đợi cô ta đến nơi rồi chẳng phải sẽ biết sao?

Lúc đó mới có bất ngờ chứ, bây giờ anh nói ra có ý nghĩa gì?”

Người từ Vong Ưu Thành đi ra nhìn Cố Hề Nhược bị Vạn Cổ dọa cho sắc mặt trắng bệch, nhíu mày nói.

“Ồ, như vậy có thể khiến cô ta trên đường đi thấp thỏm vạn phần, thú vị biết bao nhiêu.” Vạn Cổ xoa cằm nói đầy hứng thú.

Cố Hề Nhược nhìn Vạn Cổ, người này đơn giản chính là một con quỷ.

Làm sao lại có người đáng sợ như vậy.

“Người này tôi đưa đi đây.” “Bên Giang Vọng thế nào rồi?” Vạn Cổ đột nhiên nghĩ đến người này, lên tiếng hỏi.

Nghe thấy tên Giang Vọng, trong mắt Cố Hề Nhược hiện lên vẻ vui mừng, đúng rồi, còn có một người có thể cứu cô ta, đó chính là Giang Vọng.

Lâu chủ của Vọng Giang Lâu.

Thấy Cố Hề Nhược đột nhiên vui vẻ như vậy, Vạn Cổ chợt thấy có chút thú vị.

Xoa cằm, Vạn Cổ mở miệng nói: "Có lẽ còn có thể để người phụ nữ này tận dụng giá trị một lần nữa." Người bên cạnh thấy Vạn Cổ có vẻ bất hảo, nhướng mày hỏi: "Anh lại định giở trò xấu gì vậy?" "Sao có thể nói là trò xấu được?

Đây rõ ràng là một ý kiến cực kỳ hay ho." "Nói nghe xem nào." "Thấy bộ dạng của Cố Hề Nhược, Giang Vọng chắc hẳn đối xử với cô ta không tệ.

Anh nói xem chúng ta có thể lợi dụng Cố Hề Nhược để tóm được Giang Vọng không?

Dù sao Giang Vọng trước đây cũng đã làm không ít chuyện chọc giận thiếu gia rồi." Vạn Cổ nói đầy ẩn ý. "Có thể thử." "Tôi đi tìm thiếu gia hỏi ý kiến của cậu ấy." Nếu Tô Ngọc cũng có suy nghĩ như vậy thì thú vị rồi.

Chương 858

Vạn Cổ tìm Tô Ngọc kể lại ý tưởng của mình cho anh nghe.

Tô Ngọc nghe xong nhướng mày nói: "Ta đã cho người tung tin tức ra ngoài rồi." Vạn Cổ lập tức im lặng, quả nhiên thiếu gia mới là người thông minh nhất.

Khi bọn họ vừa nghĩ ra cách phải làm thế nào thì Tô Ngọc đã cho người loan tin rồi. "Giang Vọng này cũng không phải hạng dễ đối phó, nếu lần này có thể dọn dẹp hắn luôn thì cũng là một cơ hội không tồi." Tô Ngọc gật đầu, những việc Giang Vọng làm đã chạm đến giới hạn của anh.

Bắt cóc con nhà người ta về huấn luyện thành sát thủ, hắn ta đúng là có bản lĩnh thật. "Bảo người chuẩn bị sẵn sàng đi." "Vâng." Mấy ngày sau vẫn bình yên vô sự.

Trong một căn phòng, một người đàn ông ngoài ba mươi tuổi đang đứng. "Điều tra thế nào rồi?" "Lâu chủ, Cố tiểu thư đúng là đã bị bắt đi, cùng với Thừa tướng Mục Duyên của Lỗ quốc." Người đàn ông nhíu mày: "Hề Nhược lại có liên quan đến người của Lỗ quốc?

Cô ta muốn làm gì?" "Cố tiểu thư đã cấu kết với người của Lỗ quốc hạ độc con trai của Ngọc Vương, bị Ngọc Vương phát hiện và có cả bằng chứng, ngoài ra..." Người phía dưới không biết có nên tiếp tục nói ra những lời phía sau không. "Còn gì nữa?

Nói thẳng đi." Hít một hơi thật sâu, thuộc hạ mở miệng nói: "Còn có tội danh cấu kết với địch phản quốc của Cố tiểu thư, nhưng không biết vì sao Cố tiểu thư không bị giam vào Đại lý tự mà lại bị bắt đến Ngọc Vương phủ, không biết Ngọc Vương đây là ý gì." "Lâu chủ, nếu chúng ta muốn cứu Cố tiểu thư thì chắc chắn sẽ phải đối đầu với

Ngọc Vương, đây không phải là chuyện tốt." Thuộc hạ nhíu mày nói.

Giang Vọng lạnh lùng nhìn người đang nói, không vui mở miệng: "Chẳng lẽ chúng ta phải trơ mắt nhìn Hề Nhược chết sao?" Hề Nhược đã ra tay hạ độc con trai của Tô Ngọc, Tô Ngọc mà bỏ qua cho cô ta thì mới là lạ. "Vậy chúng ta chỉ có thể xông vào Ngọc Vương phủ, ngoài ra không còn cách nào khác." "Tìm cách bắt lấy con của Ngọc Vương, đến lúc đó dùng chúng để đổi lấy Hề Nhược." Giang Vọng lạnh lùng ra lệnh.

Người phía dưới dù có chút không đồng tình nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Thuộc hạ của Giang Vọng theo dõi mấy ngày vẫn không tìm được cơ hội: "Lâu chủ, không có cách nào bắt được con của Ngọc Vương, bên cạnh bọn chúng mỗi đứa ít nhất có hơn mười cao thủ bảo vệ, nếu thật sự đánh nhau thì chúng ta không phải đối thủ." Giang Vọng cũng không ngờ Tô Ngọc lại xem trọng con trai mình đến vậy, sắp xếp nhiều người như thế bên cạnh.

Đây đối với bọn họ mà nói không phải là chuyện tốt lành gì. "Ngọc Vương này đúng là có thủ đoạn lớn." "Lâu chủ, bây giờ chúng ta..." "Tối nay đi thăm dò Ngọc Vương phủ một chút, sau đó tính tiếp." Giang Vọng suy nghĩ một lát rồi nói. "Vâng." Dù trong lòng có bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Tối đó, Giang Vọng dẫn người đến Ngọc Vương phủ.

Cả vương phủ tĩnh lặng như tờ, ngoài những thị vệ tuần tra thường lệ ra thì dường như không còn ai khác.

Giang Vọng nhíu mày nhìn Ngọc Vương phủ quá đỗi yên tĩnh, trong lòng không khỏi nghi ngờ: Ngọc Vương phủ này sao lại yên tĩnh đến vậy?

Rốt cuộc là bọn họ đã bị Tô Ngọc phát hiện nên cố tình làm thế, hay Ngọc Vương phủ vốn dĩ vẫn luôn như vậy?

Nếu là trường hợp đầu thì bọn họ phải rời đi ngay, nếu không người bị bắt cuối cùng sẽ là họ.

Nhưng vạn nhất là trường hợp sau thì sao?

Phòng vệ của Ngọc Vương phủ mỏng manh như thế, bọn họ muốn tìm được Hề Nhược rồi trực tiếp dẫn đi cũng không phải là không thể.

Tô Ngọc ở nơi tối tăm, dựa vào tường, nhìn Giang Vọng bất động, không khỏi có chút thất vọng: "Chậc, Giang Vọng này không mang theo đầu óc khi ra ngoài à?" Nguyên Bảo đứng sau Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ rất đồng tình.

Tình huống này vừa nhìn đã biết là có gì đó không ổn, vậy mà Giang Vọng này vẫn muốn tự chui đầu vào lưới, rốt cuộc là nghĩ cái gì vậy?

Đúng là quá ngu ngốc.

Giang Vọng cuối cùng quyết định ra tay trực tiếp, sau khi tìm kiếm khắp nơi, lại không tìm thấy chỗ giam giữ Cố Hề Nhược. "Lâu chủ, không đúng rồi." Giang Vọng không nói gì, hắn cũng biết là không đúng.

Cần gì hắn phải nói ở đây? "Đi!" Giang Vọng biết bọn họ không thể tiếp tục ở lại, cảm giác lúc trước và bây giờ hoàn toàn khác biệt.

Lúc này hắn cảm thấy mình đang bị người ta theo dõi, nhưng lại không phát hiện ra chỗ nào có người.

Vì an toàn, chỉ có thể rời đi trước.

Khi Giang Vọng đang dẫn người chuẩn bị rời đi, Tô Ngọc đột nhiên từ trong góc bước ra, thản nhiên mở miệng nói: "Các hạ nửa đêm nửa hôm đến Ngọc Vương phủ dạo chơi, không chào hỏi bản vương một tiếng mà đã muốn đi rồi sao?" Giang Vọng nghe thấy âm thanh truyền đến từ bốn phương tám hướng, liền biết mình đã bị phát hiện. "Lâu chủ, ngài mau đi!" Thuộc hạ của Giang Vọng chắn trước mặt hắn, thúc giục hắn nhanh chóng rời khỏi đây.

Sắc mặt Giang Vọng có chút khó coi, quả nhiên đã trúng kế.

Nhìn Tô Ngọc và Nguyên Bảo từ chỗ tối bước ra, cùng với những người đột nhiên xuất hiện xung quanh, Giang Vọng nhíu mày, trong lòng đang suy tính làm thế nào để bọn họ có thể an toàn rời đi. "Giang Vọng." Tô Ngọc nhìn Giang Vọng gọi một tiếng.

Giang Vọng nhíu mày: "Ngươi nhận ra ta?" "Nhận ra, sao lại không nhận ra được?

Bắt cóc trẻ con, âm mưu dùng con nhà người khác để huấn luyện sát thủ.

Ta còn chưa đi tìm rắc rối cho Vọng Giang Lâu của ngươi, ngươi ngược lại đã tự tìm đến cửa rồi, điều này thật khiến ta có chút được sủng ái mà lo sợ đấy." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Sắc mặt Giang Vọng biến đổi, hắn nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Ngươi biết những gì?" "Những gì cần biết, những gì không cần biết, ta đều đã biết rồi." Tô Ngọc tự nhiên không phụ lòng thẩm vấn, mở miệng nói. "Ngươi cố ý tung tin tức về Hề Nhược?" Đến lúc này, Giang Vọng sao còn có thể không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Giang Vọng: "Dù bây giờ ngươi có biết thì có thể làm gì?

Đã quá muộn rồi." Sắc mặt Giang Vọng khó coi nhìn Tô Ngọc, anh nói không sai, bây giờ đã quá muộn rồi. "Giang Vọng, khi ngươi làm những chuyện đê tiện đó, đã nên biết ngươi và cả Vọng Giang Lâu sẽ có kết cục gì rồi." Giang Vọng cười lạnh một tiếng, nhìn những người xung quanh: "Ngươi nghĩ ngươi thật sự có thể giữ được ta sao?" "Vậy thì cứ chờ xem." Tô Ngọc cũng không tức giận mà nhìn Giang Vọng nói.

Giang Vọng hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo vẻ lạnh lẽo, lời này của anh ta có ý gì? "Tô Ngọc..." "Bắt lấy." Nguyên Bảo trực tiếp ra tay, những người bên cạnh Giang Vọng lập tức chắn trước mặt hắn: "Lâu chủ mau đi." Lúc này không đi thì sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Giang Vọng quay người chuẩn bị rời đi, Nam Kiều và La Hậu đứng đó, nhướng mày nhìn Giang Vọng: "Ngươi muốn đi đâu vậy?" Là Lâu chủ Vọng Giang Lâu, Giang Vọng cũng nhận ra mấy người trước mặt.

Thấy bọn họ, sắc mặt Giang Vọng liền biến đổi: "Không ngờ Nam Cương Tiểu Vương gia nổi danh lẫy lừng cùng mấy vị lại là chó săn của Tô Ngọc." Sắc mặt Nam Kiều có chút khó coi, nhưng Bạch Khởi lại mở miệng nói: "Khiêu khích ly gián với chúng ta vô ích, muốn đi thì phải qua được ải của bọn ta trước đã." Giang Vọng lạnh lùng hừ một tiếng, chẳng qua chỉ là mấy tên tiểu tử miệng còn hôi sữa, có thể lợi hại đến mức nào chứ.

Tô Ngọc nhìn Giang Vọng vẻ mặt khinh thường, bất lực lắc đầu, Giang Vọng vẫn sai rồi.

Hắn ta quá khinh địch.

Đừng nói là bốn người Nam Kiều đồng thời ra tay, cho dù chỉ có một mình La Hậu, Giang Vọng cũng chưa chắc là đối thủ.

Bộ dạng cao ngạo đó của hắn ta là diễn cho ai xem chứ? "Để tôi." Khi Nam Kiều và bọn họ định ra tay thì La Hậu đã nhanh hơn một bước chặn Giang Vọng lại, thủ đoạn sắc bén.

Chương 859

Càng đánh sắc mặt Giang Vọng càng khó coi, hắn nhìn chằm chằm La Hậu, không tài nào ngờ một mình La Hậu lại có thể lợi hại đến mức này.

Một người như vậy lại cam tâm tình nguyện đi theo Tô Ngọc, đúng là phí phạm tài năng.

Tô Ngọc mân mê ngón tay mình, cười như không cười nhìn Giang Vọng: "Lúc này mà còn dám lơ là, Giang Vọng, rốt cuộc là ngươi quá xem trọng bản thân, hay quá xem thường La Hậu vậy?" Đánh nhau với La Hậu mà còn dám lơ là, Giang Vọng này cũng có chút thú vị.

La Hậu bị xem thường vô cùng tức giận, tốc độ ra tay càng nhanh hơn.

Giang Vọng chống đỡ chật vật, không cẩn thận bị La Hậu đánh một chưởng vào ngực.

Giang Vọng ôm ngực, sắc mặt khó coi nhìn La Hậu.

La Hậu không cho hắn thời gian thở dốc, trực tiếp ra tay, khi Giang Vọng chưa kịp phản ứng, liền phế võ công của hắn.

La Hậu nhìn Giang Vọng như vậy, khinh thường bĩu môi: "Cứ tưởng là Lâu chủ Vọng Giang Lâu ghê gớm lắm, không ngờ lại yếu kém đến thế." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn La Hậu: "Đừng quá coi thường người ta, ít nhất cũng phải nể mặt người ta một chút chứ." La Hậu "à" một tiếng, còn chuyện nể mặt thì không tồn tại.

Biết tính cách của La Hậu, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, đi đến trước mặt Giang Vọng: "Vì người đã bắt được rồi, Vọng Giang Lâu cũng không cần tiếp tục tồn tại nữa, thông báo cho bọn họ ra tay đi."

"Vâng, thiếu gia." Giang Vọng nhìn Tô Ngọc: "Ngươi lại muốn hủy diệt Vọng Giang Lâu sao?

Tô Ngọc, ngươi dám!" "Đừng nghi ngờ, Ngọc ca ca thật sự dám, không những dám mà còn có thể thành công nữa.

Chẳng qua chỉ là một tổ chức sát thủ, hủy rồi thì hủy thôi, còn cần ngươi đồng ý sao?" Nam Kiều bĩu môi nói. "Dẫn đi đi, cùng với chứng cứ đưa đến Đại lý tự, chuyện này giao cho Đại lý tự xử lý." "À đúng rồi, ta nói cho ngươi một chuyện nhé, Cố Hề Nhược đang ở ngay đó, cô ta vẫn luôn nhìn ngươi, hy vọng ngươi có thể đưa cô ta đi khỏi đây, chỉ tiếc là ngươi thua rồi.

Ngươi nói xem cô ta có mắng ngươi là phế vật không?

Nhưng tiếc là bây giờ cô ta không nói chuyện được." Tô Ngọc chỉ vào một chỗ, tốt bụng nói với hắn. "Ngươi đã làm gì cô ta?" Giang Vọng tức đến run cả người, Tô Ngọc rốt cuộc đã làm gì. "Cũng không có gì, chẳng qua là khiến cô ta không thể nói chuyện, rồi hủy hoại dung mạo của cô ta thôi." Tô Ngọc nói nhẹ bẫng, như thể đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp vậy.

Giang Vọng toàn thân lạnh toát, hắn nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Tô Ngọc, ngươi làm quá rồi đấy!" "Nếu con trai ta có chuyện gì, ta sẽ xé xác cô ta thành vạn mảnh.

Ngươi biết vì sao đến bây giờ cô ta vẫn chưa chết, người cũng chưa bị ta đưa đến Đại lý tự không?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Giang Vọng lạnh nhạt hỏi.

Sắc mặt Giang Vọng khó coi nhìn Tô Ngọc, hắn biết Tô Ngọc làm vậy tuyệt đối không phải vì lương tâm trỗi dậy. "Tô Ngọc..." "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?

Hề Nhược chẳng qua chỉ là một nữ tử yếu đuối, ngươi nhắm vào cô ta có ý nghĩa gì sao?" Tô Ngọc nghe Giang Vọng nói những lời này, lại nói Cố Hề Nhược là một nữ tử yếu đuối?

Còn có lời nào nực cười hơn thế này không? "Một nữ tử yếu đuối mà từ tám tuổi đã bắt đầu giết người, trong tay có mười mấy mạng người sao?" "Mẹ nuôi của cô ta có phải đối xử với cô ta rất tốt không?

Cuối cùng cũng chết rồi, ngươi có biết chết ở đâu không?

Chính là chết trong tay Cố Hề Nhược, thuốc độc là cô ta đưa, người ra tay là Cố Thăng, cô ta là chủ mưu, Cố Thăng là đồng phạm." "Điều đó không thể nào!" "Có thể hay không có thể thì trong lòng ngươi tự biết, không cần nói với ta.

Nhưng mà Giang Vọng, ngươi đúng là đủ ngu ngốc." Giang Vọng không muốn nghe Tô Ngọc nói những điều này, chỉ muốn biết Cố Hề Nhược sau này sẽ có kết cục gì: "Ngươi muốn làm gì với Hề Nhược?" "Yên tâm, cô ta sẽ không chết." Nghe nói Cố Hề Nhược sẽ không chết, Giang Vọng hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không chết thì đó là chuyện tốt.

Tuy nhiên, Giang Vọng còn chưa kịp vui mừng quá lâu, đã nghe thấy những lời gần như tàn nhẫn của Tô Ngọc: "Bởi vì ta muốn cô ta sống không bằng chết." Một câu nói khiến sắc mặt Giang Vọng biến đổi: "Tô Ngọc, ngươi..." "Liên tục gây rắc rối cho vợ ta, bây giờ còn ra tay với con trai ta, thật sự cho rằng bản vương là người tốt sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Giang Vọng há miệng, có chút khó khăn nói: "Vợ con ngươi bây giờ đều không sao, tại sao không thể bỏ qua cho cô ta?" Tô Ngọc nhìn Giang Vọng như nhìn một kẻ ngốc, trong mắt đầy vẻ châm biếm: "Bỏ qua cho cô ta?

Ngươi bảo ta để mặt mũi này vào đâu?" Giang Vọng còn muốn nói gì đó, Tô Ngọc đã không muốn nghe nữa, phất tay bảo người đưa hắn đến Đại lý tự.

Cố Hề Nhược khi nhìn thấy Giang Vọng đến thì trong mắt đầy sự hân hoan, nhưng giờ đây lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Giang Vọng bị dẫn đi.

Giang Vọng không phải đến cứu cô ta sao?

Cuối cùng lại rơi vào tay Tô Ngọc, đúng là một tên phế vật không hơn không kém.

Bình thường tự xưng mình lợi hại đến thế, cuối cùng hắn ta vẫn không đánh lại được người của Tô Ngọc.

Hy vọng hoàn toàn tan biến, Cố Hề Nhược biết đây là cơ hội cuối cùng của cô ta.

Những người khác căn bản sẽ không vì cô ta mà đối đầu với Tô Ngọc, điểm tự biết này Cố Hề Nhược vẫn có.

Sau khi bắt được Giang Vọng, Cố Hề Nhược cũng bị người ta ngựa phi nước đại đưa đến Vong Ưu Thành.

Sau khi tống tiễn Cố Hề Nhược, Tô Ngọc bắt đầu xử lý chuyện của Mục Duyên.

Mục Duyên nhìn Tô Ngọc cuối cùng cũng xuất hiện: "Ngọc Vương, ngươi giam ta như vậy rốt cuộc muốn làm gì?" Tô Ngọc đi đến một bên ngồi xuống, nhìn Mục Duyên: "Đây cũng là điều ta muốn hỏi, mục đích đến Huyền quốc không tiếng động là gì." "Tự nhiên là để hợp tác với Huyền quốc." "Để hợp tác thì không đến quang minh chính đại sao?

Ai là người đề xuất hạ độc con trai ta?" Tô Ngọc nhìn Mục Duyên hỏi. "Mục Duyên, ngươi chỉ có một cơ hội, nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng để ta có cơ hội đối phó với ngươi, ngươi nói có đúng không?" Tô

Ngọc nhìn Mục Duyên nhàn nhạt nhắc nhở.

Trong giọng nói mang theo chút cảnh cáo.

Mục Duyên nhíu mày, từ lời nói của Tô Ngọc, Mục Duyên đã đoán được một vài điều.

Tô Ngọc đã biết chuyện gì đang xảy ra. "Ngươi đã biết rồi thì cần gì phải hỏi ta?

Nhưng ta thật sự không ngờ các ngươi lại có thể giải được độc của đứa bé đó." Lần này bọn họ đã tính sai, điều bọn họ không ngờ tới là Tô Ngọc và bọn họ lại có thể lấy được Xích Hỏa Liên. "Mục Duyên, ta không có nhiều kiên nhẫn đâu." Tô Ngọc bình tĩnh nói với Mục Duyên. "Ngươi không muốn nói cũng được, trong tay Vạn Cổ và Nam Kiều có rất nhiều thứ có thể khiến ngươi phải nghe lời, trùng cổ cũng được, thuốc độc cũng vậy, đều có thể khiến ngươi ngoan ngoãn nghe lời." Không nói đến chuyện này thì Tô Ngọc vẫn chưa có ý tưởng gì lớn, nhưng nói đến đây, mắt Tô Ngọc nheo lại: "Ta dường như có một ý tưởng không tồi." "Ngươi nói xem nếu ta để Vạn Cổ hoặc Nam Kiều dùng thuốc độc hoặc trùng cổ khống chế ngươi đi đối phó Lỗ quốc, ý tưởng này ngươi thấy thế nào?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Sắc mặt Mục Duyên hơi biến đổi, trước đây hắn không nghĩ đến việc phải nói gì, nhưng bây giờ Tô Ngọc lại nói ra những lời như vậy, hắn tin Tô Ngọc không chỉ nói được mà còn làm được. "Ngọc Vương quả nhiên có thủ đoạn cao siêu, khiến ta tự thẹn không bằng." Mục Duyên nghiến răng nói. "Quá khen.

Bây giờ ngươi nói không?

Mục đích đến đây là gì, mục đích hạ độc con trai ta là gì, ai là người đề xuất hạ độc con trai ta?" Tô Ngọc nhìn Mục Duyên, từng câu hỏi một được đưa ra.

Mục Duyên im lặng không mở miệng, Tô Ngọc cũng không vội, anh đã dành riêng thời gian của ngày hôm nay để nói chuyện rõ ràng với Mục Duyên.

Tô Ngọc dựa vào ghế, mân mê ngón tay mình, cũng không thúc giục, dường như không hề bận tâm đến chuyện này.

Anh có thời gian và sự kiên nhẫn, nhưng theo thời gian trôi qua, Mục Duyên lại có chút không chịu nổi nữa rồi.

Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì, làm như vậy có lợi gì cho anh ta?

Chương 860

"Tô Ngọc, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Trả lời câu hỏi của ta." "Mục đích đến đây ngươi không rõ sao?

Giống cây lương thực cao sản của Huyền quốc, bất kể quốc gia nào cũng đều muốn có." Mục Duyên mở miệng nói, những vấn đề này cũng không phải không thể trả lời, hắn tin Tô Ngọc đối với những chuyện này sớm đã có suy đoán của riêng mình rồi.

Bây giờ đến hỏi chẳng qua chỉ là muốn xác nhận mà thôi. "Huyền quốc có giống cây lương thực cao sản thì có liên quan gì đến các ngươi?

Cứ thế muốn đến lấy giống cây lương thực của Huyền quốc sao?

Trước đây để Lăng quốc đến mua giống cây lương thực, bây giờ thì tự mình đến cửa, người Lỗ quốc các ngươi đúng là đáng ghét." Mặc dù Mục Duyên đã chuẩn bị tâm lý từ sớm, nhưng khi nghe Tô Ngọc nói điều này vẫn giật mình: "Ngươi... ngươi làm sao lại biết?" "Điều đó không quan trọng, vì sao lại hạ độc con trai ta?" "Tô Ngọc, vấn đề này ngươi đến hỏi ta thực sự không có ý nghĩa gì, dù sao ngươi hẳn có thể tự đoán được, mục đích chúng ta làm như vậy chẳng qua là muốn thông qua chất độc của con trai ngươi để đạt được mục đích khống chế các ngươi, chỉ tiếc là chất độc đó lại dễ dàng bị các ngươi hóa giải." Độc Vương còn thề thốt đảm bảo sẽ không có vấn đề gì, kết quả mới bao lâu?

Đứa bé đó đã được giải độc, mà bọn họ lại vẫn bị lừa trong bóng tối. "Ai là người đề nghị hạ độc con trai ta?" Tô Ngọc không để ý đến lời nói của Mục Duyên, mà tiếp tục hỏi. "Đại hoàng tử." Khi Mục Duyên nói vẫn luôn nhìn Tô Ngọc, không thấy biểu cảm khác trên mặt

Tô Ngọc, Mục Duyên liền biết Tô Ngọc đã biết tất cả, hỏi hắn chẳng qua chỉ muốn xác định mà thôi. "Độc Vương có quan hệ gì với các ngươi?" "Độc Vương không có quan hệ gì với chúng ta, hắn ta có quan hệ với Cố Hề Nhược.

Cố Hề Nhược muốn hợp tác với Lỗ quốc để đạt được mục đích của mình, liền lấy thuốc độc từ Độc Vương." Chuyện này Mục Duyên không nói dối, hắn nói đều là sự thật.

Sau khi hắn đến không lâu, Cố Hề Nhược không biết từ đâu biết được thân phận của hắn, liền tự tìm đến cửa.

Sau đó kể cho hắn nghe chuyện hạ độc.

Vừa hay bên kia cũng có ý tưởng như vậy nên hắn không từ chối, vốn dĩ tưởng Cố Hề Nhược chỉ là một người bình thường, lại không ngờ bên cạnh cô ta lại có người tài giỏi như vậy.

Hàn độc hắn biết, vô cùng nguy hiểm. "Những đại phu bên cạnh ngươi rất lợi hại." Mục Duyên nhìn Tô Ngọc nói một cách chân thành.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Cảm ơn đã khen." Mục Duyên nhíu mày, hắn không hề có ý khen ngợi Tô Ngọc. "Những gì cần nói ta đã nói xong hết rồi, ngươi có thể thả ta đi chưa?" Mục Duyên nhìn Tô Ngọc trực tiếp hỏi.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Mục Duyên, trong mắt mang theo nụ cười châm biếm: "Rời đi?

Mục Duyên, ngươi coi chỗ này của ta và Huyền quốc là nơi nào?

Ngươi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, muốn hạ độc con trai ta thì cứ trực tiếp hạ độc sao?" Biểu cảm trên mặt Mục Duyên lập tức trở nên vô cùng âm trầm: "Tô Ngọc, ngươi đây là ý gì?

Ngươi còn muốn giam cầm ta sao?" "Ta là Thừa tướng của Lỗ quốc, ngươi công khai giam cầm Thừa tướng của một quốc gia như vậy, Lỗ quốc sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu." Mục Duyên lạnh lùng mắng.

Tô Ngọc từ trên xuống dưới đánh giá Mục Duyên: "Ồ?

Thì ra ngươi là Thừa tướng của Lỗ quốc à, không biết ngươi có thứ gì có thể chứng minh thân phận của mình, có văn điệp thông quan không?" Biểu cảm của Mục Duyên lập tức trở nên cứng đờ, thứ này hắn quả thực không có.

Một quốc gia cử sứ giả đến một quốc gia khác, mỗi khi đến một thành trì, tướng quân giữ thành của quốc gia đó đều sẽ giúp đóng dấu.

Nếu không có những thứ này, sẽ bị coi là khiêu khích một quốc gia.

Quốc quân của quốc gia đó muốn làm gì cũng có thể.

Bây giờ Huyền Phi Nhiên chưa làm gì, Tô Ngọc ngược lại đã trực tiếp ra tay rồi.

Điều này khiến Mục Duyên có chút bực bội.

Đúng là thất sách, ai có thể ngờ thân phận của hắn lại bị Tô Ngọc bóc trần nhanh đến vậy. "Nhưng ngươi cũng có thể yên tâm, ta sẽ không đối xử với ngươi như vậy, dù sao ngươi đối với chúng ta mà nói vẫn có chút tác dụng." Tô Ngọc từ trên xuống dưới đánh giá Mục Duyên, nói đầy ẩn ý. "Tô Ngọc, ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Đại hoàng tử của Lỗ quốc có ý đồ với con trai ta, ngươi nghĩ ta sẽ dễ dàng bỏ qua cho hắn sao?

Ngươi nói xem sau mùa thu này Đại hoàng tử có đến không?" Tô Ngọc hứng thú hỏi.

Mục Duyên toàn thân lạnh toát, trước đây bọn họ còn cảm thấy không cần quá lo lắng về Tô Ngọc, nhưng bây giờ thấy bộ dạng của Tô Ngọc như vậy, hắn thực sự lo lắng và sợ hãi. "Tô Ngọc, ngươi đừng quên, đó là Đại hoàng tử của Lỗ quốc chúng ta." "Yên tâm, ta sẽ không lấy mạng hắn." Nói xong, Tô Ngọc đứng dậy rời đi.

Bất kể Mục Duyên nói gì phía sau, anh cũng như không nghe thấy.

Mục Duyên thấy Tô Ngọc cứ thế rời đi, trong lòng có chút bực bội.

Hy vọng lần này người đến không phải là Đại hoàng tử.

Đại hoàng tử trên đường nếu Tô Ngọc muốn đối phó hắn thì còn cần chút thời gian và tinh lực.

Nhưng nếu hắn ta trực tiếp đến đây rồi thì mọi chuyện sẽ rắc rối.

Tô Ngọc bước ra khỏi địa lao sau đó nheo mắt lại, giơ tay che đi ánh nắng chói mắt.

Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Tô Ngọc mở miệng: "Thiếu gia, bên Hoàng thượng có người truyền tin tức, Lỗ quốc muốn đến hữu hảo giao lưu." Tô Ngọc khinh thường cười một tiếng: "Hữu hảo giao lưu?

Chẳng qua là lấy cớ giao lưu, muốn giống cây lương thực cao sản trong tay chúng ta mà thôi, nói nghe thật đường hoàng." "Biết người đến là ai không?" "Đại hoàng tử và Thừa tướng." Tô Ngọc cười đầy vẻ trêu tức: "Có ý tứ." Mục Duyên đã bị anh ta bắt, giam trong địa lao của anh ta, anh ta muốn xem đến lúc đó vị Thừa tướng này có thể tự nhiên xuất hiện được không.

Nguyên Bảo nghe được tin tức này cũng cảm thấy có chút buồn cười: "Thật sự là như vậy." "Khi nào thì bọn họ đến?" "Nhanh nhất cũng phải sau mùa thu." "Thời gian chọn rất đúng lúc." "Vì lúc đó bọn họ mới đến, vậy thì cứ tạm thời không quản đến bọn họ nữa." Người còn chưa đến, dù có nghĩ gì cũng không thể làm gì được, đợi bên đó đến rồi nói sau. "Vâng." "Cho người chú ý động tĩnh của Lỗ quốc, cố gắng nắm rõ mọi hành động của bọn họ trong tay chúng ta." "Vâng."

"Thiếu gia, chuyện này có cần nói với Mục Duyên một tiếng không?" Nguyên Bảo hỏi.

Tô Ngọc khẽ bật cười, Nguyên Bảo quả nhiên hiểu anh: "Nói thì chắc chắn phải nói, nhưng không phải bây giờ." "Thiếu gia muốn đợi đến lúc Lỗ quốc sắp đến rồi mới nói với Mục Duyên sao?" Nguyên Bảo rất hiểu Tô Ngọc, có thể khiến anh ấy chắc chắn như vậy là lại đang tính kế người ta rồi.

Tô Ngọc cười mà không nói, dù không nói gì, Nguyên Bảo cũng hiểu ý anh. "Thiếu gia, đợi Mục Duyên biết được sẽ hận anh chết mất thôi." Có những lúc thiếu gia nhà họ thật sự rất đau đầu. "Không sao." "Tiểu Hòa đang làm gì vậy?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi. "Thiếu gia cứ đi xem thì biết." Nguyên Bảo không trực tiếp nói với Tô Ngọc, mà bảo Tô Ngọc tự đi xem.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Nguyên Bảo, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Nguyên Bảo lại thần bí như vậy.

Tô Ngọc trở về sân của họ, Vương Cẩn Hòa đang chăm chú làm gì đó.

Tô Ngọc đi qua ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn cô phớt lờ mình mà chăm chú làm việc trong tay, tâm trạng có chút không tốt.

Anh lại gần Vương Cẩn Hòa, cô nhìn người đột nhiên đến gần, bị giật mình. "Ngồi ở đây mà không lên tiếng gì cả?" Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tô Ngọc.

Chương 861

"Anh chỉ muốn xem em có phát hiện ra anh đến không, kết quả em lại không để ý đến anh." Anh ở đây nửa ngày rồi, Tiểu Hòa cứ luôn bận rộn với công việc trong tay, không chịu đáp lời anh.

Vương Cẩn Hòa lập tức nghẹn lời, bất lực nhìn Tô Ngọc, người này có biết mình đang nói gì không?

Cô lại không cố ý, đây không phải đang bận rộn sao? "Em đang bận mà, nên không chú ý đến điều đó, anh không thể vì em đang bận mà lơ là anh, anh liền không vui như vậy, anh nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa phát hiện, Tô Ngọc có những lúc thật sự giống hệt một đứa trẻ. "Đang bận gì vậy?" Tô Ngọc ghé đầu qua muốn xem Vương Cẩn Hòa đang bận gì.

Xem hồi lâu mà không hiểu cô đang viết gì. "Đột nhiên cảm thấy anh chẳng hiểu gì cả." Hắn ta cũng coi như là công tử phù hoa vô ích rồi. "Đây là cách ghi chép của thế giới của em, cùng với một số văn tự, anh chắc chắn sẽ không hiểu đâu." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, bất lực nói.

Nếu những thứ này anh cũng hiểu thì còn gì nữa? "Đây là cái gì?" "Trước đây em không phải đã nói với anh về chuyện khoai tây và khoai lang cũng sẽ bắt đầu lai tạo giống sao?" "Đúng vậy." Tô Ngọc nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý.

Chuyện này Vương Cẩn Hòa quả thực đã nói với anh. "Vậy em định làm thế nào?" Tô Ngọc tò mò hỏi.

Hiện tại sản lượng khoai lang thực ra vẫn khá tốt, mỗi mẫu đất đại khái có hơn một nghìn cân.

Cao hơn nhiều so với sản lượng lúa mạch trước đây. "Rất đơn giản thôi, nếu theo phương pháp của em, sản lượng sau này đại khái có thể đạt ba bốn nghìn cân." Ở thời hiện đại, sản lượng khoai lang và khoai tây tương đối cao.

Củ cũng rất lớn, còn có thể chế biến thành các nông sản phẩm khác.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói về sản lượng này liền giật mình, mắt trợn tròn há hốc miệng nhìn cô: "Em nói thật chứ?" Thật sự có thể có sản lượng cao đến vậy sao? "Đúng vậy, nhiều khoai lang khoai tây như vậy dùng làm lương thực thực ra cũng không thực tế lắm, đến lúc đó chúng ta lại có thể xây xưởng rồi." "Xây xưởng làm gì?" Sao Tiểu Hòa mỗi lần làm gì cũng nghĩ đến chuyện xây xưởng vậy? "Khoai lang có thể làm khoai lang sấy khô, bột khoai lang, khoai tây có thể làm sợi khoai tây, khoai tây chiên, bột khoai tây, sau đó khi nấu thịt hoặc gà vịt cũng có thể cho vào, hương vị cũng rất ngon, anh có muốn thử không?

Em có thể làm một ít bột khoai tây và bột khoai lang cho anh nếm thử trước." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười hỏi. "Được thôi." Anh cũng rất muốn thử những thứ Vương Cẩn Hòa nói. "Vậy em bảo người đi mua một ít khoai lang khoai tây về nhé." "Được." Sau khi dặn dò xong xuôi, Vương Cẩn Hòa quay lại thư phòng tiếp tục chủ đề trước đó với Tô Ngọc. "Chúng ta xây xưởng có thể thu mua khoai lang khoai tây của bách tính, còn có thể cho họ vào xưởng làm việc, như vậy cũng có thể giúp bách tính kiếm thêm chút tiền, những thứ làm ra có thể tự tiêu thụ ở Huyền quốc, cũng có thể trực tiếp bán ra ngoài, đều được cả." Như vậy có thể mang lại lợi ích không nhỏ cho bách tính Huyền quốc.

Vương Cẩn Hòa nói cho Tô Ngọc nghe những ý tưởng tiếp theo của mình, Tô Ngọc nghe xong gật đầu tỏ vẻ rất đồng tình: "Tiểu Hòa, em làm như vậy không có vấn đề gì.

Phía bắc kia trồng thêm một ít, đến lúc đó xây xưởng lên, có thể giao chuyện này cho đại ca bọn họ làm, như vậy có thể nâng cao thành tích chính trị của bọn họ.

Nhưng phải nói rõ với đại ca, nhân viên quản lý xưởng nhất định phải là người của chúng ta." Mặc dù bọn họ sẽ giúp Vương Tĩnh Vũ bọn họ có thành tích chính trị, nhưng những chuyện cần nói vẫn phải nói rõ ràng, dù sao cuối cùng người bỏ tiền ra là bọn họ.

Bọn họ bỏ ra nhiều tiền như vậy để xây xưởng, thu mua khoai lang khoai tây, chắc chắn không thể để mình bị lỗ được.

Vương Cẩn Hòa đối với những lời Tô Ngọc nói không những không tức giận, mà còn hiển nhiên gật đầu.

Giống như Tô Ngọc, xưởng của Vương Cẩn Hòa và Vương Tĩnh Vũ đều có chia lợi nhuận, mỗi năm đều chia cho anh không ít tiền, bao gồm cả tửu phường, rau quả trong nhà, những thứ này đều có. "Anh em ruột cũng phải sòng phẳng, cái gì cần cho thì em sẽ cho, nhưng cái gì cần tính toán rõ ràng thì tự nhiên cũng phải tính toán rõ ràng." "Làm như vậy là đúng, nếu không có lúc sẽ tự mang đến cho em một số rắc rối không cần thiết, còn ảnh hưởng đến tình cảm huynh muội của các em.

Rất nhiều anh em ruột, chị em ruột trong gia tộc đều vì những chuyện này mà trở mặt thành thù." Những chuyện này anh thấy quá nhiều rồi, không hy vọng Tiểu Hòa và hai anh em họ một ngày nào đó sẽ biến thành như vậy. "Em biết anh là vì muốn tốt cho em, cứ làm theo lời anh nói.

Bây giờ trồng vẫn còn kịp, em sẽ đi trồng một ít ở trang viên của anh, chỉ là sẽ hơi muộn một chút, nhưng cũng không sao, đợi sau khi thu hoạch thì sẽ viết thư nói chuyện này với đại ca, năm sau bảo bách tính bên đó bắt đầu trồng khoai tây khoai lang." "Được, đều nghe em."

Về mặt kinh doanh và kiến thức, Tô Ngọc rất lợi hại, nhưng liên quan đến lĩnh vực trồng trọt này thì anh không thể sánh bằng Vương Cẩn Hòa. "Hôm nay anh không phải đi nói chuyện với Mục Duyên sao?

Hắn có nói gì không?" "Ừm, kết quả cũng gần giống như chúng ta nghĩ.

Sau khi anh ra khỏi địa lao còn nhận được một tin tức, em có muốn biết không?" Nhìn Tô Ngọc vẻ mặt thần bí như vậy, Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, rất tò mò hỏi: "Tin tức gì?" "Nguyên Bảo nói Lỗ quốc đã nói với Hoàng huynh muốn đến hữu hảo giao lưu, người đến chính là Đại hoàng tử của Lỗ quốc, dẫn đội cùng với Thừa tướng Mục Duyên." Thừa tướng Mục Duyên?

Cái tên này hơi quen, hình như đã nghe ở đâu đó rồi. "Vẫn chưa nhớ ra sao?" Được Tô Ngọc nhắc nhở, Vương Cẩn Hòa lập tức nhớ ra, cô ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi: “Đương nhiên em nhớ ra rồi!

Người bị giam trong nhà lao của chúng ta không phải là Thừa tướng Mục Diên của nước Lỗ sao?” “Đúng vậy, chính là Mục Diên.” “Người đang bị giam ở chỗ chúng ta, mà nước Lỗ lại nói Đại hoàng tử đi cùng Thừa tướng sang đây, thế thì có chút thú vị rồi.

Chúng ta không thả người, đến lúc đó xem nước Lỗ sẽ lòi ra một Thừa tướng từ chỗ nào.” Vương Cẩn Hòa không hề sợ hãi chút nào khi giam giữ Thừa tướng một nước.

Là Mục Diên và bọn họ gây sự trước, không chào hỏi đã chạy đến Huyền quốc.

Đến thì cũng thôi đi, đằng này lại còn dám động thủ với Tiểu Bảo, có ý đồ giám sát bọn họ.

Chuyện như vậy, người như vậy sao có thể bỏ qua dễ dàng?

“Anh cũng có ý đó.

Lần này Đại hoàng tử đến, anh sẽ khiến hắn phải ôm hận trở về." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa rất hiểu Tô Ngọc, đương nhiên cô nghe ra sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh.

Vương Cẩn Hòa còn định nói gì đó thì Thu Ý từ bên ngoài đi vào nói: "Tiểu thư, khoai lang và khoai tây cô muốn đều đã mua về rồi." "Được, tôi đi xem đây." Vương Cẩn Hòa dẫn Thu Ý đi vào bếp, còn Tô Ngọc thì giải quyết công việc của mình.

Dạo gần đây, công việc làm ăn của anh vẫn còn ít nhiều chuyện, đặc biệt là phía nam.

Bên đó có nhiều việc nhất.

Ánh mắt anh ẩn chứa suy tư.

Anh nhớ Vương Cẩn Hòa rất có hứng thú với những thứ ở đó, có lẽ sau Tết năm nay có thể đưa cô và các con cùng qua đó xem sao.

"Thiếu gia, phía nam lại có chuyện à?" "Ừm, bên đó có nhiều thổ phỉ, việc làm ăn không được thuận lợi lắm.

Anh định sau Tết sẽ qua đó một chuyến, nhưng giờ phải đợi người của nước Lỗ đến đã." Nếu bây giờ anh đi, chưa chắc có thể quay về kịp lúc người Lỗ quốc đến.

Sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Tô Ngọc quyết định tạm gác chuyện phía nam lại, đợi sau Tết rồi tính tiếp.

"Vâng." Vương Cẩn Hòa vào bếp bắt đầu làm tinh bột khoai lang và tinh bột khoai tây.

Sau khi làm xong để chúng tự lắng xuống, cô bắt đầu dùng khoai tây làm món ăn, còn dùng lò nướng tự chế để làm khoai lang sấy khô cho các con.

Chương 862

Ngoài ra, cô còn làm khoai tây chiên lát, khoai tây chiên que.

Cô lại lấy cà chua làm tương cà.

Tiểu Bảo một mình buồn chán, cậu bé dẫn Ngôn Hi và Ngôn Triệt đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Nhìn những món đồ trên bàn, Tiểu Bảo có chút tò mò: "Mẹ ơi, đây là cái gì ạ?" "Đây là khoai tây chiên que và khoai tây chiên lát, các con có muốn nếm thử không?" Vương Cẩn Hòa nhìn ba đứa trẻ hỏi.

Tiểu Bảo là một đứa ham ăn, đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Sau khi lấy ghế nhỏ cho hai em ngồi xuống, cậu bé mới lấy khoai tây chiên cho chúng.

"Mẹ ơi, cái màu đỏ đỏ này là gì ạ?" Ngửi mùi có vẻ không tệ.

"Là tương cà, khi các con ăn khoai tây chiên que có thể chấm một chút rồi ăn, mùi vị sẽ rất khác biệt.

Con có thể dẫn các em cùng thử, cách ăn này chắc con sẽ rất thích." Tiểu Bảo thích nhất những món chua chua ngọt ngọt.

Theo lời Vương Cẩn Hòa, sau khi Tiểu Bảo thử, mắt cậu bé sáng lên: "Mẹ ngon quá!" "Con dẫn các em cùng ăn, nhưng con phải trông chừng các em, không được cho chúng ăn nhiều quá." Vương Cẩn Hòa không yên tâm về hai đứa bé, bèn giao cho Tiểu Bảo một nhiệm vụ.

Tiểu Bảo dẫn hai người bạn nhỏ hơn một tuổi ăn khoai tây chiên.

Ăn một lúc, hai bé nhỏ còn muốn ăn nữa thì bị Tiểu Bảo ngăn lại.

"Anh cả và chú Nam Kiều vẫn chưa ăn, chúng ta không thể ăn hết một mình được, phải đợi mọi người đến rồi cùng ăn." Tiểu Bảo nghiêm túc nhìn hai đứa trẻ kiên quyết nói.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt nghe lời Tiểu Bảo, ngoan ngoãn gật đầu không ăn nữa.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời Tiểu Bảo ngồi đó, không ăn gì, trong mắt cô tràn đầy ý cười.

Quả nhiên có lúc cô và Tô Ngọc nói chuyện không có tác dụng, vẫn phải là Tiểu Bảo thì mới hiệu quả.

Đợi Vương Cẩn Hòa làm xong các món ăn, cô mới đi gọi Nam Kiều và những người khác đến ăn cơm.

Nhìn khoai lang sấy khô, khoai tây chiên lát, và khoai tây chiên que mà Vương Cẩn Hòa làm, Nam Kiều và mọi người đều tò mò: "Chị dâu, đây là cái gì vậy?" Họ chưa từng ăn bao giờ, nhìn có vẻ rất ngon.

"Đây là món ăn tôi vừa làm, mọi người nếm thử xem." Vương Cẩn Hòa chỉ vào những món ăn, nói.

Vừa nghe nói có thể ăn, Ngôn Hi và Ngôn Triệt đều phấn khích, vẫy vẫy bàn tay nhỏ: "Mẹ ăn!" Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn hai tiểu quỷ, lấy đồ ăn cho chúng.

Nhìn hai đứa trẻ ăn ngon lành, đáy mắt Vương Cẩn Hòa hiện lên nụ cười bất đắc dĩ.

Nam Kiều và mọi người không cần Vương Cẩn Hòa mở lời đã tự động lấy đồ ăn.

Đáy mắt họ tràn đầy vẻ vui sướng: "Ngon quá!" "Ngon thì ăn nhiều một chút." Tiểu Bảo vừa nãy đã ăn một ít rồi, giờ thì gắp thức ăn, ăn cơm.

Món khoai tây xào sợi, thịt gà om mà Vương Cẩn Hòa làm đều rất ngon, đặc biệt là những miếng khoai tây trong món thịt gà om, cực kỳ thấm vị.

“Mẹ ơi, cái này ngon ạ!” “Thích là được rồi.” Vương Cẩn Hòa mỉm cười, không bị thất bại là tốt rồi.

Sau bữa ăn, Tô Ngọc đã hiểu rõ phần nào cách làm của Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, những gì em nói trước đây đều có thể làm được.” “Ừm, sau này cứ để anh cả làm đi.” “Được.” Khi Nam Kiều và mọi người đang tựa lưng vào ghế nghỉ ngơi, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, trong mắt họ hiện lên sự nghi hoặc và tò mò: “Anh Ngọc, anh và chị dâu đang nói gì vậy?” Lời hai người họ nói, sao nghe mà không hiểu gì cả?

“Chị dâu con nói muốn trồng khoai lang, khoai tây năng suất cao, sau này sẽ xây dựng xưởng sản xuất các loại.” Nam Kiều và mọi người ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút bất ngờ nói: “Khoai lang và khoai tây ngoài việc dùng để làm đồ ăn này ra thì còn có thể làm gì nữa?

Liệu bách tính có thực sự chấp nhận không?” Không phải Nam Kiều và bọn họ muốn dội gáo nước lạnh vào Vương Cẩn Hòa, mà là trước đây bách tính đã ăn khoai lang khoai tây quá đủ rồi, sao lại làm vậy được?

Chị dâu làm như thế thật sự sẽ không thất vọng sao?

“Đồ này đương nhiên không thể đơn thuần dùng làm lương thực để ăn được.

Mục đích tôi xây xưởng là để làm miến.” “Miến?

Đây là cái gì vậy?” Nghe lạ quá, hình như chưa từng nghe nói đến thứ này.

“Tôi đã làm rồi, ngày mai là có thể cho mọi người nếm thử.” Vương Cẩn Hòa cân nhắc sau này phải làm một cái rổ rây như vậy mới tiện làm miến.

“Được.” Nghĩ là làm, Vương Cẩn Hòa sai Nguyên Lâm đi giúp cô làm một cái rổ rây.

Trưa ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa đã sớm vào bếp, dùng tinh bột đã lắng xuống làm miến ăn.

Cô làm rất nhiều bún ốc.

Khi Vương Cẩn Hòa gọi mọi người đến ăn, họ thấy một chậu miến thì có chút ngạc nhiên: “Đây là miến sao?” “Đúng vậy, mọi người có thể nếm thử trước, xem mùi vị thế nào.” Vương Cẩn Hòa cầm đũa gắp cho mỗi người một bát.

Nhìn sợi miến mềm dai, Nam Kiều và Tiểu Bảo là người đầu tiên động đũa.

“Chị dâu, món miến chị làm thật sự quá ngon rồi!

Em rất thích.” Tiểu Bảo cực kỳ đồng tình gật đầu: “Chú Nam Kiều nói đúng ạ, miến mẹ làm thật sự rất ngon.” Tiểu Trí ăn không ngẩng đầu lên, nhưng vẫn tranh thủ nói: “Mẹ rất lợi hại.” Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn hai đứa trẻ, những lời hai đứa nói khiến cô cảm thấy ngại ngùng.

Cô đưa tay xoa xoa đầu chúng, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: “Các con cứ khen như vậy, mẹ sẽ ngại đấy.” Tiểu Bảo ăn món bún ốc trong bát, nghiêm túc nói: “Mẹ không cần ngại đâu ạ, mẹ vốn dĩ rất lợi hại, không ai lợi hại như mẹ, mẹ làm được tất cả mọi thứ.” Trong nhận thức của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa dường như cái gì cũng làm được, đặc biệt là đồ ăn, cô có thể làm ra những món mà người khác không dám nghĩ tới.

Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu.

Tô Ngọc rất giỏi về học thức, nhưng Vương Cẩn Hòa lại rất giỏi về mặt sinh hoạt, thậm chí còn hơn cả cha.

“Tiểu Bảo nói đúng, mẹ đúng là cái gì cũng biết.” Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên vui hay nên cười nữa.

“Mẹ đâu có lợi hại đến thế, chỉ là làm mấy việc lặt vặt trong cuộc sống thôi mà.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

“Ngày mai em sẽ đến trang trại của anh xem sao, sau đó sẽ bắt đầu chuẩn bị, không bắt đầu sớm thì sẽ muộn mất.” Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

“Được, ngày mai để Nguyên Bảo đi cùng em, kẻo có kẻ không biết điều bắt nạt em.” Tô Ngọc sẽ không cản trở Vương Cẩn Hòa làm những việc cô cho là đúng, nhưng anh cũng sẽ bảo vệ cô ở một mức độ nhất định.

Vương Cẩn Hòa gật đầu không nói gì thêm.

Sáng ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa thu dọn xong xuôi chuẩn bị đi trang trại.

Lúc rời đi, Tiểu Bảo cũng đi theo: “Mẹ ơi, con ở nhà buồn chán quá, con cũng muốn đi.” Vương Cẩn Hòa nghĩ dạo này Tiểu Bảo ở nhà thực sự rất buồn chán, bèn gật đầu đồng ý.

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Còn Ngôn Hi và Ngôn Triệt thì Vương Cẩn Hòa để ở nhà, không định đưa đi.

Nguyên Bảo và Thu Ý theo Vương Cẩn Hòa ra ngoài, đi khỏi cổng thành khoảng hơn nửa canh giờ thì đến trang trại.

Đến trang trại, Nguyên Bảo xuống xe gõ cửa, cửa từ bên trong mở ra, người mở cửa nhìn Vương Cẩn Hòa và đoàn người với ánh mắt vô hồn: “Các người tìm ai?” “Chúng tôi đến tìm quản sự của trang trại.” Vừa nghe nói tìm quản sự, ánh mắt người mở cửa đầy vẻ châm chọc: “Ông ta không có ở đây.” “Không có ở đây?

Ông ta là quản sự của trang trại này, không ở đây thì đi đâu?

Phu nhân đến mà ông ta lại không có mặt?” Nguyên Bảo cau mày, ánh mắt sắc bén hỏi.

Vừa nghe Phu nhân đến, ánh mắt người mở cửa hiện lên vẻ vui mừng.

Chương 863

Sau một hồi suy nghĩ, anh ta nghiến răng quỳ xuống đất: “Phu nhân, cầu xin người cứu chúng tôi!” Vương Cẩn Hòa vừa bước xuống xe ngựa, thấy cảnh đó thì có chút ngạc nhiên: “Chuyện gì vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?” “Phu nhân mời mọi người vào trong, chúng ta vào rồi nói.” Vừa vào trong, người đó liền mở miệng gọi lớn: “Mọi người mau ra đây, Phu nhân đến rồi!” Vương Cẩn Hòa đánh giá xung quanh, thấy tình trạng của trang trại thì cau mày chặt, chuyện gì thế này?

Theo tình hình của trang trại này, những thứ trồng ở đây không nên tệ đến vậy mới phải.

Hơn nữa, thái độ của người này nhìn cũng có vẻ kỳ lạ.

Rốt cuộc cái quản sự họ La này là sao?

Từng vấn đề một quanh quẩn trong lòng Vương Cẩn Hòa.

Nghe thấy mấy chữ “Phu nhân đến rồi”, tất cả mọi người trong nhà đều đi ra, ai nấy đều trông rất uể oải, mặt vàng như nghệ, gầy gò, trông như chưa được ăn cơm vậy.

Tình cảnh này khiến Vương Cẩn Hòa càng cau mày chặt hơn.

Ánh mắt cô đặt lên người đã mở cửa cho họ: “Anh tên là gì?” “Thưa Phu nhân, tôi tên là Tiểu Lục Tử.” “Tiểu Lục Tử, các anh có chuyện gì vậy?

Tôi nhớ người ở trang trại này đều có đủ chi phí sinh hoạt mà, sao các anh lại ra nông nỗi này?

Ai nấy trông đều như chưa ăn no.” Vương Cẩn Hòa hỏi ra câu hỏi của mình.

Nói đến đây, ánh mắt mọi người đều lộ vẻ căm hận: "Phu nhân người không biết đâu, chúng tôi đều là những người chịu tai ương đến Kinh thành mấy năm trước, được Thiếu gia mua về.

Thiếu gia đưa chúng tôi đến đây thì nói, mỗi tháng chúng tôi có năm trăm văn tiền, khi nông bận thì không có thời gian nghỉ ngơi, khi rảnh thì mỗi tháng mỗi người được luân phiên nghỉ hai ngày.

Ngoài ra, mỗi bữa ăn đều phải có thịt, và còn phải cho chúng tôi ăn no.

Ban đầu quả thực là như vậy, quản sự đối xử với chúng tôi cũng rất tốt.

Nhưng từ khi quản sự cũ bị điều đi, quản sự họ La nhậm chức, ông ta không những không quản lý tốt mọi thứ trong trang trại, mà còn thường xuyên lười biếng, ăn bớt ăn xén.

Tiền lương hàng tháng của chúng tôi bị cắt xén thì thôi đi, ngay cả tiền mua thức ăn cũng bị ông ta nuốt mất." Mắt Tiểu Lục Tử tràn đầy sự tức giận.

"Khi làm vụ xuân thì còn đỡ hơn một chút, ít nhất là có thể ăn no.

Sau vụ xuân, ông ta lại nói không bận nữa, chúng tôi cũng không cần ăn nhiều như vậy.

Ông ta nói là để tiết kiệm tiền cho Thiếu gia, nhưng thực chất tất cả số tiền đó đều chui vào túi riêng của ông ta." Chỉ cần nghĩ đến điều này, Tiểu Lục Tử và những người khác đều hận đến thấu xương.

Vương Cẩn Hòa cau mày chặt, không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Còn Nguyên Bảo ở bên cạnh lại vẻ mặt kỳ lạ: "Không đúng, quản sự của trang trại này không họ La." "Không họ La sao?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Nguyên Bảo.

“Đúng vậy, quản sự trước đây họ Viên.

Con trai ông ấy luôn được bồi dưỡng để trở thành quản sự của trang trại này, đó là quyết định của Thiếu gia.

Năm ngoái điều quản sự Viên đi, không phải vì Phu nhân muốn trồng rau quả ở trang trại sao?

Quản sự Viên làm việc tỉ mỉ, Thiếu gia mới để ông ấy qua đó, còn con trai ông ấy là Viên Tùng mới là quản sự ở đây, sao lại biến thành cái quản sự họ La nào đó rồi?” Nguyên Bảo cau mày, có chút kỳ lạ nói.

Những người đứng cạnh nghe thấy lời đó đều ngây người ra: “Sao lại thế này?” “Viên Tùng đâu rồi?” “Viên Tùng không phải đã đi cùng quản sự Viên sao?” Tiểu Lục Tử kỳ lạ hỏi.

Sắc mặt Nguyên Bảo có chút khó coi, anh gọi ám vệ đang đi cùng Vương Cẩn Hòa ra bảo vệ cô: “Phu nhân, tôi xin phép về trước một chuyến, gọi người đến điều tra.

Viên Tùng hoặc là bị quản sự họ La này giam giữ rồi, hoặc là đã chết.” “Anh cứ đi đi, tôi ở đây không sao đâu.” Vương Cẩn Hòa gật đầu.

“Vâng.” Nguyên Bảo cưỡi ngựa rời đi, Tiểu Lục Tử và những người khác tức giận không thôi, không ngờ cái quản sự họ La này lại là đồ giả mạo.

Tiểu Lục Tử và mọi người tức đến run cả người, loại người như vậy một chút cũng không xứng đáng.

Vương Cẩn Hòa lại hỏi thêm một số chuyện ở trang trại, được biết cái quản sự họ La kia sau khi lên nắm quyền, không những không quản lý tốt mọi việc trong trang trại, mà còn bỏ tất cả tiền vào túi riêng của mình, ăn uống đến mức bụng to, béo múp.

Sau khi Nguyên Bảo về đến nhà, anh ta đến tìm Tô Ngọc một chuyến.

Biết chuyện xảy ra ở trang trại, Tô Ngọc trực tiếp sai Nguyên Bảo đi mời người của Phủ doãn.

Phủ doãn bên kia nghe nói quản sự của trang trại Tô Ngọc bị người ta thay thế, liền vội vàng dẫn người cùng Nguyên Bảo đến trang trại.

Ngay cả Tô Ngọc cũng đi cùng.

Đến trang trại, cái quản sự họ La kia vẫn chưa về.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Lục Tử hỏi: “Các anh có biết cái quản sự họ La này đi đâu rồi không?” “Ông ta đi sòng bạc rồi.” “Nguyên Bảo, anh dẫn Tiểu Lục Tử đi sòng bạc tìm.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Chưa từng có ai dám tính kế anh như vậy.

Nguyên Bảo dẫn Tiểu Lục Tử đi sòng bạc tìm người, cuối cùng tìm thấy người ở sòng bạc của chính nhà mình.

Quản sự họ La thấy Tiểu Lục Tử có chút bất mãn, đồng thời lạnh lùng quát mắng: “Tiểu Lục Tử, ta đã nói là không được rời khỏi trang trại, ngươi coi lời ta nói như gió thổi bên tai sao?

Tiền lương tháng sau sẽ bị trừ hết, không được ăn cơm!” Tiểu Lục Tử nhìn quản sự họ La vẫn chưa biết điều, chỉ vào Nguyên Bảo bên cạnh nói: “Ông có biết vị này là ai không?” “Ta làm sao biết được?

Mau cút đi, làm hỏng hứng của ta ngươi gánh nổi không?” Quản sự họ La bực bội quát mắng, ông ta chưa từng gặp Nguyên Bảo, làm sao mà nhận ra được?

“Quản sự La, đây là Đại tổng quản bên cạnh Vương gia, sao ông lại không nhận ra chứ?” Tiểu Lục Tử nhìn quản sự họ La cười hỏi.

Quản sự họ La nghe vậy thì sắc mặt thay đổi, người này lại là người bên cạnh Vương gia?

Sao anh ta lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

“Đi thôi, Thiếu gia và Phu nhân đang đợi ông ở trang trại.” Vừa nghe lời Nguyên Bảo nói, quản sự họ La lập tức ngớ người ra, toàn thân hơi run rẩy.

“Tôi... tôi...” “Là ông tự đi, hay để tôi cưỡng chế đưa ông đi?

Ông tự chọn đi.” Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn quản sự họ La.

Cuối cùng quản sự họ La bị Nguyên Bảo đưa đi.

Khi về đến trang trại, thấy quan sai cũng có mặt, ông ta sợ đến mức lập tức quỳ sụp xuống đất.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn người đang quỳ dưới đất: “Ngươi gan thật lớn, dám mạo danh làm quản sự của trang trại.

Viên Tùng ở đâu?” “Ở...

ở trong hầm đất.” Lúc ông ta thay thế Viên Tùng, ông ta đã từng nghĩ đến việc thủ tiêu người đó, nhưng vì Viên Tùng thường xuyên liên lạc với quản sự Viên cũ, ông ta cũng không dám động thủ, lo lắng mình sẽ bại lộ.

Vốn dĩ ông ta đã kiểm soát được mọi người trong trang trại rồi, sao vẫn bị người khác phát hiện?

Chương 864

Nhìn Tiểu Lục Tử, chẳng lẽ là bị anh ta tố giác?

Chỉ cần hôm nay ông ta sống sót, nhất định sẽ không tha cho tên khốn này.

Quan sai tìm thấy Viên Tùng trong hầm đất.

Viên Tùng cơ thể vô cùng suy yếu, nhìn thấy quản sự họ La, ánh mắt anh ta hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Uổng cho anh ta còn coi người này là bạn, không ngờ ông ta lại làm ra chuyện như vậy.

“Nguyên Bảo, điều tra xem hắn đã nuốt bao nhiêu tiền của trang trại, nuốt bao nhiêu thì phải nhả ra bấy nhiêu, thiếu một đồng cũng cho hắn vào đại lao đợi chết đi.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Quản sự họ La sợ hãi quỳ sụp xuống đất không ngừng cầu xin: “Thiếu gia, tôi biết lỗi rồi, cầu xin Thiếu gia tha cho tôi lần này!” Tô Ngọc không nói gì, chỉ bảo những người đứng cạnh mau chóng đi làm việc, đừng lãng phí thời gian của họ.

Vương Cẩn Hòa chống cằm: “Nếu lần này chúng ta không đến trang trại trồng khoai tây khoai lang thì thật sự không biết chuyện này.” “Đây là sự sơ suất của anh.” Tô Ngọc cau mày nói.

Nếu anh chú ý hơn một chút thì cũng không đến nỗi thành ra thế này.

“Anh lại nói linh tinh gì đó vậy?” Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, không khí tốt nói.

“Anh bận như vậy, chẳng lẽ có thể quản lý được tất cả các trang trại sao?” Theo Vương Cẩn Hòa biết, Tô Ngọc có không dưới hai mươi trang trại gần Kinh thành, nhiều như vậy anh có thể quản lý từng cái một sao?

Nếu thật sự như vậy, anh sẽ chẳng cần làm gì khác nữa.

Tô Ngọc buồn cười lắng nghe Vương Cẩn Hòa an ủi mình: “Vợ anh nói đều đúng cả.” “Đương nhiên rồi.” Viên Tùng ở bên cạnh nghe hai người nói chuyện, cười khổ nói: “Thiếu gia, đây không phải lỗi của người, phải trách là do tôi nhìn người không rõ.” “Sau này nhìn rõ là được rồi, anh cũng không cần suy nghĩ nhiều.” Viên Tùng khẽ lắc đầu, sao có thể không suy nghĩ nhiều được?

Vì lý do của anh, mà người trong trang trại phải chịu khổ, đây chính là lỗi của anh.

“Tất cả là vì tôi, mọi người mới bị người này bắt nạt.

Là lỗi của tôi.” “Viên Tùng, chuyện này không liên quan đến anh, ai mà ngờ hắn lại là loại người như vậy chứ?

Trước đây anh đã đối xử với hắn đủ tốt rồi, là bản thân hắn có vấn đề.” “Đúng vậy, anh là người thế nào chúng tôi đều rất rõ, anh đừng tự trách mình nữa.” Nghe lời an ủi của mọi người, nụ cười trên mặt Viên Tùng dần xuất hiện nhiều hơn.

Tô Ngọc đợi mọi người nói xong mới mở miệng: “Anh nghỉ ngơi vài ngày đi, sau này Phu nhân muốn trồng khoai tây và khoai lang năng suất cao ở trang trại này, anh hãy phối hợp làm việc với Phu nhân.” “Vâng Thiếu gia, tôi nhất định sẽ giúp Phu nhân làm tốt mọi việc.” “Ừm.” Rất nhanh Nguyên Bảo đã quay về: “Thiếu gia, người này đã nuốt gần một ngàn lượng.

Hắn thua bạc ở sòng bạc không ít, giờ chỉ còn chưa đầy năm trăm lượng.” “Bắt hắn bồi thường thì căn bản hắn không bồi thường nổi.” Nguyên Bảo vẻ mặt khó coi nói.

“Giao hắn cho quan sai đưa đi, bảo hắn ở trong đó cho tử tế.

Còn năm trăm lượng kia thì chia cho những người ở trang trại.” Tô Ngọc mở miệng phân phó.

“Vâng.” “Cảm ơn Thiếu gia.” Người trong trang trại vui mừng cảm tạ, vẫn là Thiếu gia của họ tốt nhất.

Sau khi giao phó mọi việc, Tô Ngọc chuẩn bị đưa Vương Cẩn Hòa rời đi, nhưng Tiểu Bảo lại tò mò hỏi: “Người này cũng không có gì đặc biệt, sao ông ta lại lừa được tất cả mọi người ạ?” “Tiểu Bảo con có suy nghĩ gì sao?” Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Anh rất muốn nghe ý kiến của Tiểu Bảo.

“Con chỉ cảm thấy rất kỳ lạ, theo tình hình của trang trại này, thu nhập chắc chắn không khớp.

Không những không khớp mà còn lỗ vốn nữa, vậy thì đáng lẽ khi kiểm tra cuối năm phải phát hiện ra mới đúng, nhưng lại không có.” Chuyện này Tô Ngọc lại không hề phát hiện ra.

Đáy mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười, khóe môi khẽ cong: “Rồi sao nữa?” “Chắc chắn có người thông đồng với cái quản sự họ La kia rồi.

Cha tốt nhất là nên điều tra kỹ một chút, đừng chỉ bắt được con tép riu mà để cá lớn vẫn còn ở phía sau.

Như vậy đến lúc đó tổn thất sẽ càng nhiều hơn.” Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, nhìn Tiểu Bảo cực kỳ hài lòng gật đầu: “Tiểu Bảo nói rất đúng, Nguyên Bảo, chuyện này anh đi làm đi.” “Vâng.” “Viên Tùng, anh sai người dọn dẹp tất cả đồ đạc trong trang trại đi, những loại rau củ nào ăn được thì ăn, không ăn được thì thôi, còn lại các anh tự liệu.

Hai ngày nữa Phu nhân sẽ qua đây, anh nghỉ ngơi trước đi, còn nữa, bảo mọi người đều bồi bổ dinh dưỡng.” “Vâng.” Sau khi phân phó mọi việc xong, Tô Ngọc mới đưa mẹ con Vương Cẩn Hòa cùng rời đi.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: “Em chỉ là đến trồng đồ thôi, ai mà ngờ lại gặp phải chuyện như vậy chứ.” “Những người này sao lại không đến phủ nói với anh?” “Chắc là không dám, đại khái là cảm thấy sau khi đến đó sẽ bị người ta nhắm vào, nên mới không dám.” Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý: “Sau này hãy bồi thường cho họ thật tốt, một hai năm nay họ thực sự đã chịu thiệt thòi rồi.” “Được.” Còn về những người đứng sau, cứ giao cho Tô Ngọc tự mình giải quyết.

Vương Cẩn Hòa cân nhắc thời gian, để người ở trang trại nghỉ ngơi vài ngày sau đó mới qua.

Khi cô đến, những người ở trang trại đều vô cùng vui vẻ: “Phu nhân, người đến rồi?

Trang trại chúng tôi đã dọn dẹp sạch sẽ rồi ạ.” “Vậy thì tôi sẽ bắt đầu dạy các anh cách trồng khoai lang và khoai tây.” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc giải thích cho họ cách trồng khoai lang khoai tây.

“Phu nhân, làm như vậy có được không ạ?” “Được chứ, vài ngày nữa các anh sẽ biết.” “Vâng ạ.” Vương Cẩn Hòa nói xong cách trồng, cô lại chỉ vào đất nói cho họ biết nên làm thế nào.

“Đợi vài ngày nữa những thứ này nảy mầm xong rồi mới trồng xuống, khoảng cách giữa mỗi cây khoảng năm mươi phân.

Đến lúc đó tôi sẽ qua nói cho các anh biết khoảng cách cụ thể.” Nghĩ đến việc cổ đại không có khái niệm “phân”, cô bèn đổi giọng.

“Vâng.” “Các anh hãy tranh thủ mấy ngày này nghỉ ngơi thật tốt, sau đó mới có tinh thần làm việc.

Viên Tùng, sau này anh cũng nói với nhà bếp một tiếng, dạo gần đây làm nhiều món ngon hơn cho mọi người, để họ bồi bổ sức khỏe." "Phu nhân yên tâm, tôi đã phân phó xuống rồi ạ." Viên Tùng nói.

Thiếu gia phân phó thế nào, ngay ngày hôm sau anh ta đã làm theo y như vậy.

Vương Cẩn Hòa rất hài lòng với năng lực của Viên Tùng: "Vậy thì tốt." Như thể nghĩ ra điều gì, Vương Cẩn Hòa nhìn những người khác: "Sau này có chuyện gì các anh cứ đến tìm chúng tôi, không cần lo lắng gì cả." "Cảm ơn Phu nhân." "Không cần khách sáo với tôi, hôm nay tôi sẽ về trước.

Còn về cái người họ La đó, các anh có biết bình thường ông ta qua lại thân thiết với ai không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến quản sự họ La, cau mày hỏi.

Viên Tùng nghiêm túc suy nghĩ một lát, đột nhiên nghĩ đến một người: "Phu nhân vừa nhắc nhở tôi mới nhớ ra một người.

Tuy tôi bị người đó giam giữ, nhưng ông ta cũng thường xuyên xuống dưới xem tôi, đưa cho tôi một ít đồ ăn, lo tôi sẽ chết đói.

Hắn ta thích đi đánh bạc, sau khi thua thì sẽ đến tìm tôi gây sự.

Có một lần hắn ta nhắc đến một người họ Doãn, hắn ta nói người đó đã giúp hắn rất nhiều, nếu không có người đó, hắn cũng sẽ không có tất cả mọi thứ ngày hôm nay.

Lúc đó tôi tiếp tục hỏi đối phương tên là gì, thì hắn ta không mở miệng nói nữa, có lẽ là nhận ra mình đã nói lỡ lời." Viên Tùng cảm thấy có chút tiếc nuối về điều này.

Nếu tôi đã hỏi ra vấn đề đó, thì mọi chuyện cũng sẽ không thành ra thế này.

"Vậy sao, tôi về rồi sẽ nói với Tô Ngọc một tiếng, xem những người bên cạnh anh ấy có ai họ Doãn không.” Tiểu Lục Tử cũng đang suy nghĩ miên man: “Phu nhân, tôi nhớ năm ngoái có một người ăn mặc rất đẹp đến tìm ông ta, lúc đó còn lén lút, ở trang trại hai ngày rồi đi.

Ông ta vừa đi không lâu thì cái người họ La kia đã bảo chúng tôi bán hết thu hoạch trong trang trại.

Lúc đó người họ La còn nói là Thiếu gia phân phó.” Nghe Tiểu Lục Tử nói vậy, những người khác đều vô cùng đồng tình gật đầu: “Tiểu Lục Tử nói đúng, chuyện này chúng tôi cũng nhớ ra rồi.” “Sau khi bán hết đồ trong trang trại, cái người họ La đó còn mua một chiếc nhẫn ngọc, còn khoe khoang với chúng tôi rất lâu.” Vương Cẩn Hòa nghe lời mọi người nói, trong lòng đã có tính toán: “Chuyện này tôi biết rồi, rất cảm ơn các anh đã nói cho tôi biết.” “Phu nhân không cần khách sáo với chúng tôi, có thể giúp được người và Thiếu gia là tốt rồi.

Nếu năm đó không phải Thiếu gia tốt bụng, cho chúng tôi đến trang trại này làm việc, chúng tôi đã sớm chết trong trận thiên tai đó rồi.” Nghĩ đến trận thiên tai năm đó, họ vẫn còn cảm thấy có chút đáng sợ.

Trận thiên tai đó, nếu không phải Tô Ngọc thì không biết đã có bao nhiêu người chết rồi.

Tô Ngọc không chỉ thu nhận một số dân gặp nạn, mà còn cho dân đói ăn, nhờ có đồ ăn anh ấy cấp phát mà những người này mới sống sót được.

Hiện tại ở Kinh thành có rất nhiều người là những người được Hoàng thượng và Tô Ngọc cứu sống trong trận thiên tai đó.

Hiện tại vì có Vương phi, họ đã có cuộc sống tốt đẹp hơn, bây giờ có giống cây lương thực năng suất cao, họ có thể ăn ngon hơn, không cần lo lắng nữa.

Chương 865

Mỗi tháng còn có tiền, có thể tiết kiệm được không ít tiền.

Cuộc sống này, ngày càng tốt đẹp hơn rồi.

Vương Cẩn Hòa lắng nghe họ nói chuyện, trên mặt cô nở nụ cười nhàn nhạt.

Quả nhiên trên thế giới này, vẫn là những người có thiện ý nhiều hơn.

Những người có ý đồ không trong sáng, chỉ là số ít mà thôi.

Cô trò chuyện với những người trong trang trại rất lâu, lắng nghe họ kể rất nhiều về thiên tai, sau đó mới rời đi.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ về những lời mà những người ở trang trại nói.

Thiên tai mà họ nói cô chưa từng trải qua, nhưng cũng từng nghe người lớn trong nhà kể lại hồi trẻ.

Không nói đến việc ăn không no, mặc không ấm, còn có những chuyện khác nữa.

Thiên tai là điều con người không thể chống lại, cô chỉ có thể nghĩ cách để họ sống tốt hơn một chút, có nhiều lương thực dự trữ hơn một chút, như vậy khi có thiên tai, mọi người đều có thể cùng nhau vượt qua trận tai ương này.

Sau khi trở về Vương phủ, Vương Cẩn Hòa bắt đầu nghiêm túc xử lý công việc, biểu cảm nghiêm túc chưa từng có.

Điều này khiến Tô Ngọc, người đến tìm cô, có chút ngạc nhiên: “Em đang nghĩ gì vậy?” “Hôm nay ở trang trại em nghe họ nói một số chuyện liên quan đến thiên tai.

Em nghĩ, nếu lúc đó mọi người có nhiều lương thực thì sẽ không có nhiều người chết, nhiều gia đình tan nát như vậy.

Trước đây không có cơ hội, bây giờ em có thể giúp họ làm được điều đó, em muốn để trong nhà họ dự trữ đủ lương thực, sau này khi gặp thiên tai, mọi người đều có thể bình an vô sự vượt qua." Cô sẽ khiến bách tính Huyền quốc kiếm được nhiều tiền hơn, còn có thể tích trữ rất nhiều lương thực, xây những căn nhà thật tốt cho gia đình mình, cho dù tuyết rơi lớn thì nhà của họ cũng sẽ vững chắc.

Như vậy là có thể chống đỡ một số tai ương.

Ngoài ra, cô còn muốn chuẩn bị thử nghiệm trồng lúa hạn.

"Tô Ngọc, sang năm em muốn thử nghiệm trồng lúa hạn, em muốn xem hạt lúa nảy mầm dưới sự tưới tiêu của linh tuyền thủy, trong điều kiện khô hạn có thể phát triển được không.

Nếu có thể phát triển, liệu có bị giảm sản không, và giảm bao nhiêu." Vương Cẩn Hòa nói ý tưởng của mình cho Tô Ngọc.

Cô muốn nghiên cứu ra điều này, chỉ có như vậy cô mới biết nếu gặp hạn hán thì bách tính nên làm thế nào.

Ngoài lúa nước ra, cô còn muốn thử nghiệm ngô và lúa mì.

Tô Ngọc cau mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em không cần phải như vậy, bây giờ bách tính có nhiều lương thực như thế, cuối cùng cũng sẽ vượt qua thiên tai thôi." Lời an ủi của Tô Ngọc không hề có tác dụng, ngược lại còn khiến Vương Cẩn Hòa càng nghiêm túc hơn mà nói: "Đây là một chuyện, còn quan sát sự phát triển của lúa trong điều kiện khô hạn lại là một chuyện khác.

Ai cũng không biết tình huống này khi nào sẽ đến, chúng ta nên chuẩn bị sẵn sàng mới đúng." Tô Ngọc nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, trong mắt anh ẩn chứa suy tư.

Sau một hồi lâu, anh mới bất đắc dĩ gật đầu: “Được, đều nghe theo em, em nói sao thì là vậy.

Nhưng sau này em cũng đừng để mình quá mệt mỏi.” Vốn dĩ việc ươm giống đã rất mệt rồi, kết quả Tiểu Hòa lại còn muốn đưa ra quyết định như vậy.

Đây chính là tự tìm việc cho mình làm, nhưng Vương Cẩn Hòa nói đúng, không biết thiên tai khi nào sẽ đến, chỉ có thể lúc này chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

Như vậy đến lúc đó sẽ không bị lúng túng.

“Sau này em sẽ đi bàn bạc với Tư nông một chút.” “Được.” Vương Cẩn Hòa nói xong, mày cô khẽ cau lại, vẫn cảm thấy trong lòng có chút bất an.

Cô khẽ thở dài, hy vọng là mình nghĩ nhiều rồi.

Không phải thật sự có vấn đề gì.

“Đừng nghĩ lung tung.” Vương Cẩn Hòa cưng chiều Tô Ngọc cười cười, lắc đầu nói: “Em không nghĩ nhiều gì cả, vài ngày nữa em phải đi dạy người ở trang trại trồng khoai tây khoai lang.

À mà, tình hình bên anh thế nào rồi?” “Hôm nay anh nghe Viên Tùng nói, trước đây cái người họ La kia có quan hệ không tồi với một người họ Doãn.

Tiểu Lục Tử và những người khác cũng từng thấy người đó, người đó đến trang trại ở hai ngày rồi đi.” Vương Cẩn Hòa hỏi: "Tiểu Lục Tử và những người khác nói sau khi mọi người đi, người họ La kia đã bảo họ bán hết cây trồng trong trang trại, còn nói đó là do anh sắp xếp nữa.

Chuyện này là sao?

Anh nghĩ kỹ xem có chuyện đó không?" Người họ La?

Bên cạnh mình quả thật có một người như vậy, người này cũng quản lý công việc của trang trại.

Nếu đúng là như vậy thì có lẽ bên cạnh anh đã có người ăn cây táo rào cây sung rồi, đây không phải chuyện tốt lành gì. "Anh đang nghĩ gì vậy?" Thấy Tô Ngọc vẻ mặt lạnh lùng, Vương Cẩn Hòa biết ngay anh chắc chắn đã nghĩ ra điều gì đó.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Tiểu Hòa, nếu không phải em nhắc thì anh đã quên mất rồi." "Sao cơ?

Thật sự có người như vậy sao?

Anh chưa thẩm vấn người họ La đó à?" Vương Cẩn Hòa vỗ trán, tò mò hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa thẩm vấn." "Vậy anh phải nhanh lên chứ, lỡ đối phương biết được gì đó rồi giết người diệt khẩu thì sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, lo lắng hỏi. "Được, anh đi ngay đây, em cũng đừng lo lắng, mấy chuyện này có anh xử lý là được rồi, em cứ làm việc của mình, đừng quá mệt mỏi." Tô Ngọc dặn dò không yên lòng.

Có đôi khi Vương Cẩn Hòa mà đã bận là quên hết mọi chuyện. "Em biết rồi, anh đi nhanh đi." Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút bất lực, Tô Ngọc đôi khi quá lo lắng cho cô, nếu không thì sao lại như vậy? "Em nhóc này, anh quan tâm em mà em còn không vui à?

Anh đi đây." Tô Ngọc rời khỏi vương phủ đến chỗ phủ doãn.

Phủ doãn nghe tin Tô Ngọc đến, vội vàng dẫn người đi gặp kẻ họ La kia.

Khi Tô Ngọc nhìn thấy người đó, trong mắt đối phương tràn đầy sự thất bại và thất vọng, trông có vẻ rất suy sụp.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đối phương, trầm giọng nói: "Ai đã giúp ngươi?" Người họ La nhìn Tô Ngọc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, dường như sốc vì Tô Ngọc làm sao biết được chuyện này. "Chuyện này...

Thiếu gia làm sao mà biết?" Không lẽ có người đã nói gì với anh ấy? "La Phỉ, ngươi chỉ có một cơ hội thôi." Tô Ngọc không trả lời thẳng vào câu hỏi, lạnh lùng nhìn La Phỉ hỏi.

La Phỉ trong lòng lạnh lẽo, dù hắn không thường xuyên gặp Tô Ngọc, nhưng cũng biết Tô Ngọc là người như thế nào.

Vị thiếu gia này của bọn họ, Vương gia dị họ duy nhất của Huyền quốc, không phải người dễ chọc. "Thiếu gia, là Doãn Lang, hắn đã giúp tôi, mục đích là muốn tôi từ từ chiếm lấy trang trại đó, sau đó quản lý theo ý hắn.

Hai năm nay những hạt giống hắn lấy, sau khi trồng trọt rồi lén bán đi, số tiền kiếm được phần lớn đều nằm trong tay hắn, tôi chỉ nhận được một phần rất nhỏ." Nếu sớm biết sẽ thành ra thế này, hắn nhất định sẽ không giúp Doãn Lang.

Chương 866

Lúc đó hắn quá tham lam nên mới hại mình ra nông nỗi này. "Không ngờ lại là hắn." Dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng khi thật sự nghe La Phỉ nói ra cái tên đó, Tô Ngọc vẫn cảm thấy có chút khó chịu.

Doãn Lang đã theo anh bảy tám năm rồi, anh tự nhận mình chưa từng bạc đãi Doãn Lang, vậy tại sao hắn lại làm như vậy? "Tại sao hắn lại làm vậy?

Tôi đâu có bạc đãi hắn." "Thiếu gia quả thực không bạc đãi hắn, những thứ cho hắn cũng đủ nhiều rồi, nhưng Thiếu gia đừng quên, rau quả dưỡng sinh trong tay ngài kiếm được bao nhiêu tiền.

Hắn thấy ngài kiếm được nhiều tiền như vậy nhưng mỗi lần chỉ cho hắn một chút, đương nhiên sẽ cảm thấy không cam lòng." Con người một khi đã có dục vọng thì sẽ làm những chuyện không thể giải giải được, giống như bây giờ.

Bọn họ đã làm rất nhiều chuyện không nên làm, đến khi hối hận thì đã muộn rồi.

Đây là những gì hắn đã nghĩ trong mấy ngày qua. "Tôi chỉ biết bên Doãn Lang không chỉ có một mình hắn, còn có người khác nữa, còn là ai thì tôi không biết, hắn không cho tôi tiếp xúc với người bên đó.

Thiếu gia, xin lỗi ngài, chuyện này là tôi đã làm sai rồi." La Phỉ cười khổ nói.

Thiếu gia đã rất tốt với bọn họ, giúp bọn họ không lo ăn lo mặc, sao hắn có thể làm ra chuyện này chứ?

Trong lòng tràn đầy sự áy náy với Tô Ngọc.

Nếu có cơ hội làm lại, hắn nhất định sẽ không lựa chọn như vậy.

Nhìn La Phỉ vẻ mặt xin lỗi tự trách như vậy, Tô Ngọc không nói gì nhiều, dù bây giờ có xin lỗi thì thực ra cũng không có tác dụng lớn lắm, có những chuyện không phải xin lỗi là có thể giải quyết được. "Những chuyện này ta đã biết rồi." "Thiếu gia, ngài cẩn thận Doãn Lang đó, tôi cảm thấy hắn đã thay đổi rất nhiều." La Phỉ thấy Tô Ngọc sắp đi, không nhịn được mở miệng dặn dò.

Bước chân của Tô Ngọc dừng lại một chút, tùy ý gật đầu tỏ ý đã biết.

Nhìn Tô Ngọc rời đi, La Phỉ suy sụp ngồi bệt xuống đất.

Tô Ngọc bước ra ngoài nhìn phủ doãn: "Cho hắn một bài học rồi thả người đi." Cứ coi như đó là báo đáp cho những lời hắn đã nói.

Phủ doãn nhìn Tô Ngọc, có chút ngạc nhiên, từ bao giờ Vương gia lại dễ nói chuyện như vậy?

Phải biết rằng các đại thần trên triều mỗi khi thấy Tô Ngọc đều sợ xanh mặt, chỉ sợ không biết lúc nào anh ta lại lôi ra một chồng chứng cứ, lấy mạng mình.

Mặc dù gần đây không ai dám gây sự với Tô Ngọc nữa, nhưng vẫn không ai dám nói gì. "Vâng, Vương gia." Tô Ngọc rời đi trở về vương phủ, bảo Nguyên Bảo đi gọi Doãn Lang tới.

Lúc Nguyên Bảo đi, Doãn Lang dường như đang nói chuyện gì đó ở nơi hắn ở.

Nguyên Bảo nhẹ nhàng không tiếng động đi tới, lắng nghe cuộc trò chuyện bên trong. "Bên các ngươi sao rồi?" "Không có cách nào, những người đó nói không đồng ý, chỉ vì Tô Ngọc là chủ, những người khác họ căn bản không thèm để ý." Cũng không phải ai cũng như La Phỉ, chỉ cần một chút lợi lộc là quay lưng chống đối.

Nghe lời bọn họ, Doãn Lang tâm trạng cực kỳ tồi tệ: "Sao lại như vậy?

Đến nước này rồi Tô Ngọc còn có thể làm được gì nữa sao?" "Không phải thế, mà là Ngọc Vương phi có uy vọng quá lớn, tất cả bá tánh đều rất cảm kích cô ấy.

Tô Ngọc lại là Vương gia, sự kính trọng của mọi người đối với Vương Cẩn Hòa liền chuyển sang Tô Ngọc.

Điều này cực kỳ bất lợi cho chúng ta, các ngươi phải suy nghĩ cho kỹ." Doãn Lang cười lạnh một tiếng nói: "Chúng ta bắt đầu đã hơn một năm rồi, hắn còn chưa phát hiện ra, có gì mà phải nghĩ kỹ." "Trước đó Ngọc Vương phi đã đến trang trại của La Phỉ, nghe nói còn gây ra chuyện gì đó, chuyện này chẳng lẽ ngươi không biết chút nào sao?" Nghe lời bọn họ, Doãn Lang khẽ nhíu mày: "Chuyện này tôi chưa nghe nói, nhưng chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi, có gì to tát đâu?" Những người bên cạnh nghe Doãn Lang nói vậy thì khẽ nhíu mày, trong lòng càng thêm suy tư, không biết nên nói gì cho phải.

Hắn ta coi thường Vương phi như vậy, bọn họ đều không biết rốt cuộc đầu óc hắn có bị hỏng không. "Doãn Lang, Vương phi rất lợi hại, ngươi đừng nói mấy lời hồ đồ đó, nếu để Thiếu gia nghe thấy thì ngươi mới là người bị đuổi đi thật sự đấy." Người bên cạnh không nhịn được nói một câu.

Không nói thì không sao, vừa nói mặt Doãn Lang liền thay đổi. "Nói rồi thì sao chứ, bọn họ có biết gì đâu." Doãn Lang lạnh giọng nói. "Tô Ngọc kiếm được nhiều tiền như vậy, nhưng đối xử với chúng ta lại keo kiệt đến thế, các ngươi lẽ nào cam tâm bỏ qua như vậy sao?" Doãn Lang dụ dỗ nói. "Nếu không phải trong tay ngươi có nhược điểm của chúng ta, ta sẽ không hùa theo ngươi làm chuyện xấu đâu." Một trong số đó lạnh lùng hừ một tiếng nói. "Cho dù là Vương gia hay

Vương phi, họ đều là những người rất tốt, chúng ta đi theo họ là một vinh dự lớn.

Ngươi không cam tâm thì đừng lôi chúng ta vào." Bọn họ đều vì phạm lỗi, bị Doãn Lang nắm được nhược điểm nên mới phải giúp hắn.

Nếu không có nhược điểm đó thì ai biết hắn là ai?

Hắn ta tính là cái thá gì?

Doãn Lang lạnh lùng nhìn những người trước mặt, trong lòng có chút tức giận.

Mấy tên này đúng là được voi đòi tiên mà. "Bây giờ các ngươi dù có đi tìm Tô Ngọc thì hắn cũng sẽ không tin các ngươi đâu, dù sao các ngươi đã lên thuyền của tôi rồi.

Không những thế, các ngươi dường như quên mất rằng, Tô Ngọc tin tưởng tôi hơn là tin các ngươi.

Các ngươi nghĩ đến lúc đó chúng ta cùng mở miệng thì hắn sẽ tin lời ai?" Doãn Lang nói với giọng điệu âm dương quái khí.

Những lời hắn nói ra khiến sắc mặt những người bên cạnh vô cùng khó coi: "Doãn Lang, ngươi đang uy hiếp chúng ta đấy à?" "Lời đừng nói khó nghe như vậy, sao có thể nói là uy hiếp chứ?

Tôi chỉ đang nói chuyện này một cách đàng hoàng với các ngươi thôi, sau này nếu các ngươi giúp tôi làm việc tốt, tôi tự nhiên sẽ không bạc đãi các ngươi, bằng không thì kết cục các ngươi chắc chắn không muốn biết đâu." Doãn Lang nhìn bọn họ, nghiêm túc nói.

Sự tàn nhẫn giữa lông mày và khóe mắt khiến mấy người im lặng không nói nữa.

Nghe đến đây Nguyên Bảo không định nghe tiếp nữa, liền một cước đạp cửa ra, vỗ tay nói: "Doãn Lang, ngươi giỏi lắm đó, dám cả gan đào góc tường của Thiếu gia luôn." Mấy người trong phòng nghe tiếng đạp cửa đã giật mình, sau đó lại nghe thấy giọng của Nguyên Bảo.

Nhìn Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào, sắc mặt Doãn Lang thay đổi hẳn, rốt cuộc hắn đã nghe thấy bao nhiêu rồi?

Nếu là người khác, gặp tình huống này, hắn còn có thể dùng tiền mua chuộc, nhưng Nguyên Bảo thì khác.

Tình cảm của anh ta với Tô Ngọc quá tốt, bất kể hắn làm gì, Nguyên Bảo cũng sẽ không đồng ý giúp hắn.

Đây chính là khoảng cách giữa hắn và Tô Ngọc.

Cũng chính vì khoảng cách này mà hắn luôn phải thua Tô Ngọc một bậc.

Nhìn sắc mặt biến đổi khôn lường của Doãn Lang, Nguyên Bảo thản nhiên nói: "Thiếu gia có lời mời." "Hắn tìm tôi làm gì?" Doãn Lang tò mò hỏi.

Nguyên Bảo không trực tiếp nói với Doãn Lang, mà mỉm cười nhìn hắn nói: "Chuyện của Thiếu gia không phải là chuyện chúng ta có thể hỏi đến, ngươi đi theo ta là được rồi, còn các ngươi mấy người cũng đi theo luôn." "Vâng." Mấy người trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, nhanh chóng đi theo Nguyên Bảo.

Nhìn mấy người đó tích cực như vậy, Doãn Lang trong mắt hiện rõ vẻ châm biếm.

Chương 867

Đúng là tự cho mình là quan trọng rồi.

Theo Nguyên Bảo đến vương phủ, khi nhìn thấy Tô Ngọc, Doãn Lang, người vẫn luôn cảm thấy mình không kém Tô Ngọc là bao, bỗng toát mồ hôi lạnh.

Hắn thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn sắc mặt Tô Ngọc.

Doãn Lang sắc mặt khó coi, cúi đầu nhìn những phiến đá cẩm thạch dưới đất, trong lòng có chút hối hận.

Lúc hắn đến rõ ràng đã chuẩn bị tốt rồi, nhưng khi đối mặt với Tô Ngọc, hắn dường như vẫn không thể đối diện với con người Tô Ngọc.

Người này đã trở thành nỗi ám ảnh của hắn, cũng là ngọn núi lớn trong lòng hắn.

Mặt tái nhợt nhìn Tô Ngọc: "Ra mắt Thiếu gia." Nếu là trước đây, Tô Ngọc đã sớm bảo hắn đứng dậy rồi, đây là lần đầu tiên Tô Ngọc giả vờ như không nhìn thấy hắn, điều này khiến Doãn Lang tâm trạng không tốt.

Mãi đến khi Doãn Lang sắp không chịu nổi nữa, Tô Ngọc mới chậm rãi mở miệng: "Doãn Lang, ngươi đã theo ta bao lâu rồi?" Doãn Lang ngẩn ra: "Cũng khá nhiều năm rồi." "Đúng vậy, đã khá nhiều năm rồi, nhưng ta có một chuyện rất không hiểu, ngươi có thể giải thích cho ta một chút không, để ta biết rốt cuộc ta đã sai ở chỗ nào mà khiến ngươi phản bội ta." Tô Ngọc nhìn Doãn Lang, giọng nói bình tĩnh.

Một câu nói khiến Doãn Lang chết sững nhìn Tô Ngọc, máu trong người như đông cứng lại. "Ngươi..." "Ta đã biết tất cả rồi, ngươi lợi dụng trang trại của ta, phản bội người của ta, khiến họ phải bán mạng làm việc cho ngươi, dùng tay của ta để kiếm tiền cho ngươi.

Doãn Lang, ngươi giỏi lắm, cái tiểu xảo thông minh của ngươi cũng rất khá đó." Nhưng thật ra trước mặt anh thì vẫn chưa đủ trình.

Vậy mà một người như vậy lại có thể làm ra chuyện này.

Doãn Lang kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, dường như không ngờ Tô Ngọc lại biết tất cả những chuyện này.

Nhưng đã biết rồi thì hắn cũng không giấu giếm nữa. "Tô Ngọc, tôi đã theo anh nhiều năm như vậy, những năm này anh kiếm được nhiều tiền như thế, nhưng lại chỉ cho chúng tôi bao nhiêu?

Anh vậy mà còn đến nói tôi?

Anh nghĩ anh có tư cách để nói tôi sao?" Doãn Lang nghiến răng tức giận nói.

Hắn ghét nhất là nhìn thấy vẻ mặt lạnh nhạt của Tô Ngọc, cứ như thể mọi người đều nợ anh vậy.

Trước đó đã nghe La Phỉ nói một lần, nhưng lần này thật sự nghe hắn nói ra, Tô Ngọc không biết cảm giác của mình là gì.

Nhìn Doãn Lang vẻ mặt bực tức đến hỏng bét, Tô Ngọc cười.

Nụ cười ấy khiến người ta không hiểu sao lại thấy hơi đau lòng. "Rau quả bốn mùa đều do vợ tôi trồng ra, bán cũng là Chưởng quỹ Tiền đi bán.

Dù có ai muốn nói chuyện phân chia lợi nhuận bốn mùa với tôi, thì cũng nên là Chưởng quỹ Tiền nói, chuyện này liên quan gì đến ngươi?

Ngươi nghĩ ngươi có tư cách nói những điều này với tôi sao?" Tô Ngọc nhìn Doãn Lang bình tĩnh hỏi.

Dường như lời nói của Doãn Lang không gây ra cho anh tổn thương quá lớn nào vậy. "Cái đồ phế vật đó, anh ta cho có chút tiền như vậy mà hắn ta cũng đã tâm mãn ý túc rồi." Doãn Lang khinh thường nói.

Nghe lời này, Tô Ngọc liền hiểu ra.

Hóa ra Doãn Lang đã từng đi tìm Chưởng quỹ Tiền, chỉ tiếc là Chưởng quỹ Tiền không thèm để ý đến hắn. "Tôi cho bao nhiêu là việc của tôi, đồ đạc đều là của nhà chúng tôi, liên quan gì đến ngươi?" Tô Ngọc chưa từng nghe nói chủ nhân kiếm quá nhiều tiền mà còn phải chia cho hạ nhân.

Dưới trời này đâu có đạo lý như vậy? "Cái này tôi không quản được, anh kiếm được nhiều tiền như vậy, dựa vào đâu mà anh một mình giữ hết?

Đáng lẽ mỗi người chúng tôi phải được chia một ít chứ." Doãn Lang nói một cách hiển nhiên.

Tô Ngọc không thèm để ý đến hắn, mà nhìn mấy người khác đang đứng cạnh hắn: "Các ngươi cũng nghĩ như vậy sao?" Mấy người kia đầu tiên là ngẩn ra, sau đó liên tục lắc đầu: "Đương nhiên không phải, Thiếu gia, chúng tôi không có suy nghĩ đó, chuyện này cũng không liên quan đến chúng tôi.

Nếu không phải trong tay hắn nắm giữ nhược điểm của chúng tôi thì chúng tôi cũng sẽ không giúp hắn.

Chúng tôi rất hài lòng với hiện trạng." Tiền công mỗi tháng của bọn họ đã mấy trăm lượng, đến Tết nhất lễ lạt Tô Ngọc lì xì cũng là mấy trăm lượng.

Rau quả dưỡng sinh này bọn họ cũng không thiếu ăn.

Nhiều bệnh tật trong cơ thể đều được điều dưỡng khỏi hẳn.

Rau quả mà người khác có tiền cũng chưa chắc đã mua được, bọn họ không chỉ được ăn thoải mái, còn giúp cả nhà khỏe mạnh, đó là thứ mà bao nhiêu tiền cũng không mua được. "Đúng vậy, Thiếu gia, lúc chúng tôi còn trẻ không hiểu chuyện, đã làm sai rất nhiều việc, dẫn đến Doãn Lang nắm được nhược điểm của chúng tôi không buông." Khi Doãn Lang tìm đến bọn họ, bọn họ đã hối hận rồi, lúc đó sao lại ngốc nghếch như vậy chứ.

Mấy người đó trong lòng đều rất hối hận, nếu hồi trẻ không làm sai chuyện gì, bọn họ cũng có thể như Chưởng quỹ Tiền mà trực tiếp từ chối yêu cầu của Doãn Lang.

Bọn họ cũng sẽ không đến nỗi phản bội Tô Ngọc, người đã đối xử tốt với họ.

Bây giờ nghĩ lại thật sự quá không nên.

Đều tại bọn họ lúc trẻ không hiểu chuyện, bây giờ già rồi còn bị người khác uy hiếp.

Tô Ngọc có chút ngạc nhiên nhìn bọn họ, dường như không ngờ bọn họ lại nói ra những lời như vậy. "Chuyện này ta đã biết rồi, ta sẽ không tìm các ngươi gây phiền phức.

Nhưng các ngươi cũng phải tự mình chú ý, sau này làm việc nghiêm túc một chút.

Có chuyện gì có thể trực tiếp đến nói với ta, các ngươi cứ thế này tự mình gánh vác thì có ích gì?

Các ngươi có gánh nổi không?" Tô Ngọc không vui nhìn bọn họ, bất đắc dĩ hỏi.

Mấy người kia mắt có chút ướt, cũng hơi ngại ngùng: "Thiếu gia, chúng tôi cũng biết mình không gánh nổi, nhưng chúng tôi đây không phải là không muốn gây phiền phức cho ngài sao?" "Bây giờ làm vậy thì không gây phiền phức cho ta sao?" Tô Ngọc cạn lời nhìn bọn họ, thật không biết mấy người này rốt cuộc nghĩ thế nào.

Trước đây gây phiền phức, bây giờ thì không gây phiền phức nữa sao?

Đầu óc ra cửa bị đụng phải rồi à?

Mấy người nhìn nhau, không nói nên lời.

Lời Thiếu gia nói không dễ nghe lắm, nhưng hình như đều là sự thật? "Thiếu gia, chúng tôi..." "Được rồi, bây giờ không phải lúc nói chuyện của các ngươi.

Bây giờ ta cần xử lý chuyện của Doãn Lang.

Các ngươi hợp tác với hắn lâu như vậy, có biết phía sau hắn còn có ai không?" Tô Ngọc nhìn mấy người hỏi.

Chương 868

"Cái này chúng tôi thật sự biết, là người của một gia tộc.

Những rau quả của hắn đều bán cho những người đó.

Chúng tôi đã điều tra rồi, đó là người bản xứ của Huyền quốc, họ mua những loại rau này cũng không bán ra ngoài, đều giữ lại trong nhà để ăn." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn bọn họ, vậy mà còn biết đi điều tra sao?

Cũng không ngu xuẩn đến mức đó?

Doãn Lang nghe lời bọn họ thì tức đến bật cười, run rẩy vươn tay chỉ vào bọn họ, tức giận nói: "Các ngươi vậy mà dám..." "Chúng tôi sao lại không dám?

Doãn Lang, ngươi dám làm còn sợ chúng tôi đi điều tra sao?" "Không sai." "Là gia tộc nào?" "Là Dương gia." Dương gia, gia tộc này Tô Ngọc đúng là biết, dù sao cũng còn có một số hợp tác với họ.

Nhưng hai năm nay qua lại tương đối ít hơn.

Nhìn Doãn Lang một cái, Tô Ngọc không cần đoán cũng biết người này làm thế nào mà liên hệ được với Dương gia. "Lợi dụng quan hệ của ta với Dương gia để kết nối với họ, sau đó bán đồ của ta cho họ.

Doãn Lang, ngươi thật sự rất giỏi." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Doãn Lang nói.

Doãn Lang không nói gì, chỉ nhìn anh với ánh mắt châm biếm: "Vậy thì sao chứ?" "Có được mối quan hệ như vậy mà ngươi không biết dùng, ngược lại còn làm lợi cho ta." Hai năm thuận buồm xuôi gió này khiến hắn quên mất còn có Tô Ngọc ở đây.

Nếu không phải lần này bị bại lộ, hắn còn có thể lợi dụng Tô Ngọc để kiếm được nhiều tiền hơn, có được nhiều mối quan hệ hơn.

Chỉ tiếc là Tô Ngọc phát hiện quá sớm.

Giá mà phát hiện muộn hơn một chút thì tốt biết mấy. "Ta chỉ hận anh biết quá sớm, nếu anh biết muộn hơn một chút, tôi cũng sẽ không đến nỗi bị bại lộ ngay bây giờ." Nghĩ đến những thứ mình sắp có được, lòng hận thù của Doãn Lang đối với Tô Ngọc càng sâu sắc hơn.

Mấy người đi cùng Doãn Lang liếc hắn một cái, tên này đúng là vô liêm sỉ. "Doãn Lang, ngươi đúng là quá vô liêm sỉ, đó là mối quan hệ của Thiếu gia, ngươi dựa vào đâu mà dám dùng?" "Hắn ta không dùng thì nên đưa cho người có nhu cầu chứ." Tô Ngọc nhìn Doãn Lang vẻ mặt quá hung hăng, khẽ cười lên: "Doãn Lang, xem ra ngươi vẫn chưa biết ta là người như thế nào." Nụ cười trên mặt Doãn Lang lập tức đông cứng lại, hắn nhìn Tô Ngọc, khẽ nhíu mày, cảnh giác nhìn Tô Ngọc: "Ngươi muốn làm gì?" "Trộm nhiều đồ của ta đi bán như vậy, ngươi nghĩ ta muốn làm gì?" "Ngươi có chứng cứ không?" "Chúng tôi có." Tô Ngọc còn chưa nói gì, mấy người bên cạnh đã mở miệng: "Những năm nay giao dịch giữa Doãn Lang và chúng tôi, chúng tôi đều ghi vào sổ sách cả.

Không chỉ có sổ sách, những bức thư hắn viết cho chúng tôi, chúng tôi cũng giữ lại hết, không vứt một tờ nào, chỉ nghĩ không biết lúc nào có thể dùng đến, bây giờ chẳng phải đã dùng được rồi sao?" Mấy người nhìn sắc mặt Doãn Lang biến đổi trong chớp mắt, tức đến không chịu nổi.

Mấy tên khốn này vậy mà dám tính kế hắn như vậy.

Tức đến run rẩy cả người, Doãn Lang nhìn bọn họ: "Các ngươi đúng là hèn nhát, có thể tự do vậy mà lại muốn nghe Tô Ngọc sai khiến." "Được Vương gia sai khiến tôi thấy kiêu ngạo." "Được làm việc cho Thiếu gia là điều bao nhiêu người cầu còn không được sao?

Chúng tôi cam tâm tình nguyện." Nghe lời mấy người đó, dù là Tô Ngọc cũng không nhịn được bật cười.

Mấy thuộc hạ này của anh đúng là những bảo bối sống động gì đâu?

Còn có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Nghe lời bọn họ nói mà thấy buồn cười quá. "Nguyên Bảo, đi gọi phủ doãn đến.

Các ngươi đi lấy chứng cứ qua đây." "Vâng." Doãn Lang hoàn toàn đơ người.

Hắn từng nghĩ sau khi Tô Ngọc biết chuyện, cùng lắm thì hắn sẽ mang theo đồ đạc của mình rời đi, sau đó tự lập nghiệp riêng.

Nhưng bây giờ Tô Ngọc vậy mà lại muốn báo quan, đây là điều hắn chưa từng nghĩ đến.

Nhìn Tô Ngọc, Doãn Lang nghiến răng hỏi: "Tô Ngọc, anh vậy mà lại muốn báo quan sao?" "Không báo quan để ngươi cầm số tiền kiếm được nhờ ta rồi quay lại cắn ngược ta sao?" Tô Ngọc nhìn hắn, cười lạnh nói.

Nghe lời Tô Ngọc nói, vẻ mặt Doãn Lang có chút cứng đờ.

Hắn quả thật đã từng nghĩ đến việc làm như vậy, nhưng bây giờ lại bị Tô Ngọc nói thẳng ra, khiến hắn ít nhiều cảm thấy khó xử. "Tô Ngọc, anh..." "Vô phép!

Tên Vương gia cũng là ngươi có thể tùy tiện gọi sao?" Nguyên Lâm lạnh giọng quát. "Tên này đã ba lần bốn lượt vô lễ với ngài không nói, còn dám gọi thẳng tên ngài, không thể cứ thế bỏ qua được." Nguyên Lâm liếc nhìn Doãn Lang, lạnh lùng nói. "Doãn Lang, bất kính với bản vương, lôi xuống đánh ba mươi đại bản." Nguyên Lâm quay đầu nhìn Doãn Lang, trên mặt đều là ý đồ bất chính.

Tên này dám nói lời như vậy với Thiếu gia, thì phải trả giá cho việc đó. "Đưa đi." Doãn Lang còn muốn nói gì đó, nhưng miệng đã bị bịt lại, khiến hắn không có cơ hội nói. "Nguyên Lâm, ngươi dám động vào ta thử xem?" "A..." Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong miệng Doãn Lang, đau đến nỗi cả khuôn mặt hắn đã méo mó.

Nghe thấy tiếng kêu đó, khóe miệng Tô Ngọc khẽ cong lên, trên mặt nở nụ cười.

Tiếng kêu thảm thiết ngày càng yếu ớt, nếu không phải biết Nguyên Lâm có chừng mực sẽ không đánh chết Doãn Lang, anh đã nghĩ Doãn Lang có phải bị Nguyên Lâm đánh chết rồi không.

Cầm chén trà bên cạnh lên uống một ngụm, Tô Ngọc thản nhiên hỏi: "Đánh bao nhiêu roi rồi?" "Hai mươi roi, Thiếu gia, hắn đã ngất rồi, tên này đúng là quá yếu ớt, mới mấy roi đã ngất xỉu rồi." Nguyên Lâm từ bên ngoài bước vào, vẻ mặt chê bai nói.

Nghe giọng chê bai của Nguyên Lâm, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Ngươi thật sự cho rằng người ta giống như ngươi sao?" "Dù không giống thì cũng không đến nỗi tệ vậy chứ?" Nguyên Lâm lẩm bẩm nói. "Thằng nhóc này, đi ra xem đi, Nguyên Bảo và phủ doãn chắc sắp đến rồi." "Vâng." Nguyên Lâm đi ra không lâu, Nguyên Bảo quả nhiên dẫn phủ doãn đến.

Khi phủ doãn được Nguyên Bảo gọi đến, trong lòng có chút chua xót, đây là chuyện gì vậy, sao mỗi lần đều là chuyện của Vương gia, ông ấy có thể không đến sao?

Đương nhiên phủ doãn cũng biết nếu ông ấy dám không đến, sau này người xui xẻo chắc chắn là ông ấy.

Vừa vào sân đã thấy trong sân có một người bị đánh đến ngất xỉu.

Nhìn người đó một cái, phủ doãn trong lòng có chút tò mò, người này làm sao mà đắc tội Vương gia vậy?

Lại còn bị Vương gia đánh nữa. "Hạ quan tham kiến Vương gia." Tô Ngọc gật đầu: "Đứng dậy đi." Nghe lời Tô Ngọc, phủ doãn từ dưới đất đứng dậy: "Vương gia gọi hạ quan đến có việc gì?" "Có người đã trộm rau quả trên trang trại của ta đi bán, cuối cùng tiền đều vào túi hắn ta." Tô Ngọc đơn giản kể chuyện cho phủ doãn nghe.

Phủ doãn theo bản năng quay đầu nhìn người bên ngoài: "Chính là hắn?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm." "Còn về việc tại sao đánh hắn, thì chẳng qua là vì bất kính với bản vương, gọi thẳng tên bản vương mà thôi." Tô Ngọc tùy ý nói, cứ như thể đây là một vấn đề rất đơn giản vậy.

Nhưng phủ doãn lại tức giận, hơn nữa là vô cùng tức giận: "Người này ăn gan hùm mật báo à?

Dám vô lễ với Vương gia!" Trừ Hoàng thượng ra, Vương gia và Vương phi đều là niềm tin của Huyền quốc bọn họ, vậy mà bây giờ người này lại dám vô lễ với Vương gia.

Nhìn phủ doãn đột nhiên tức giận, Tô Ngọc nhíu mày, anh còn chưa tức giận mà phủ doãn này tức giận cái gì?

Đầu óc không được tốt lắm à? "Vương gia, hạ quan ra ngoài xem sao." Nói xong liền xoay người đi ra.

Ngay sau đó Tô Ngọc lại nghe thấy tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài truyền đến.

Chương 869

Doãn Lang vừa mới tỉnh lại đã bị đánh tỉnh.

Phủ doãn thấy Doãn Lang tỉnh lại, lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Ngươi tính là cái thá gì, cũng dám vô lễ với Vương gia của chúng ta?" Vương gia ngoài lúc lâm triều khiến người ta có chút kinh hồn bạt vía ra, những lúc khác vẫn là người rất tốt.

Một Vương gia như vậy mà tên này lại còn có thể phản bội, còn có thể tính kế sao?

Vương gia kiếm tiền là để nuôi sống tướng sĩ cả nước.

Tên này vậy mà dám tranh tiền với Vương gia? "Vương gia vì nuôi sống toàn bộ quân đội Huyền quốc đã rất không dễ dàng rồi.

Năm ngoái lương thực cao tới hàng ngàn vạn cân, dược liệu cũng mấy chục vạn cân, những thứ này đều là Vương gia dùng tiền thật bạc trắng mà mua về, ông ấy không biết đã tốn bao nhiêu tiền, Vương gia kiếm chút tiền có dễ dàng sao?

Ngươi vậy mà dám tranh tiền với Vương gia?" Nguyên Bảo đứng bên cạnh nghe lời phủ doãn nói, trong mắt đều là vẻ mơ màng.

Thiếu gia đâu có nghèo đến mức đó chứ?

Sao lại cảm thấy phủ doãn này nói Vương gia như rất nghèo vậy? "Hắn ta không dễ dàng ư?

Một cân dâu tây hai mươi lượng bạc, hắn ta nghèo sao?" Doãn Lang như thể nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, châm biếm mở miệng, giọng khàn khàn nghe rất khó chịu. "Hai mươi lượng thì sao?

Ngươi có bản lĩnh thì cũng trồng ra được rau quả có thể điều dưỡng cơ thể con người đi chứ?

Không trồng được thì đừng có ở đây mà đố kỵ Vương gia Vương phi, họ kiếm được nhiều tiền như vậy là do bản lĩnh của họ." Phủ doãn hừ một tiếng nói.

Mỗi năm Vương gia còn cung cấp không ít rượu cho cung đình, đến Tết nhất lễ lạt bọn họ đều được ăn uống.

Sau khi uống rượu liền cảm thấy cơ thể vô cùng thoải mái.

Sự mệt mỏi cả năm đều tan biến hết.

Lại còn mỗi lần Tết nhất lễ lạt, Vương gia đều sai người chuẩn bị một ít rau quả theo mùa đưa đến phủ, mỗi quan viên đều có.

Cái này chính là tiền bạc đó.

Vương gia Vương phi tốt như vậy, hắn ta sao dám nói Vương gia như thế?

Nguyên Bảo nhìn phủ doãn quá mức kích động, liền hiểu ra.

Xem ra phủ doãn rất sùng bái Vương gia, nếu không cũng sẽ không kích động như vậy.

Nguyên Bảo quay vào phòng nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, ngài đã cho phủ doãn lợi lộc gì rồi mà khiến phủ doãn ở đâu cũng nói đỡ cho ngài vậy?" Cái tiêu chuẩn kép này cũng không còn ai nữa. "Xem ra mỗi lần Tết nhất lễ lạt Tiểu Hòa sai người đưa đồ cho các đại thần vẫn có tác dụng." Đương nhiên bọn họ dù có đưa, cũng chỉ đưa cho những đại thần một lòng vì Huyền quốc mà suy nghĩ, còn những kẻ gió chiều nào xoay chiều đó thì không có.

Nguyên Bảo khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, đây có lẽ là trường hợp duy nhất hối lộ tất cả quan viên mà không ai dám nói gì.

Dù sao ai cũng có, ai cũng đừng nói ai.

Ngày thường mua không nổi, vậy mà không cho nhận quà mà Vương gia thường tặng vào dịp lễ sao? "Cho họ chút đồ tốt, mới có thể giúp Hoàng huynh làm việc tốt.

Cho họ biết rằng phải cố gắng giúp Hoàng huynh thì mới có lợi ích, còn những kẻ gió chiều nào xoay chiều đó thì không có." Đối xử phân biệt như vậy, nếu bọn họ còn không biết chuyện gì đang xảy ra, thì những người này quá ngu xuẩn rồi, đối với loại người này có thể trực tiếp bỏ đi không cần giữ lại.

Dù sao giữ lại cũng chẳng có ích gì.

Nguyên Bảo dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, Thiếu gia nói những lời như vậy có nghĩ đến cảm nhận của người khác không? "Nguyên Bảo, mặt ngươi làm sao vậy?" "Không có gì, Thiếu gia, ngài vẫn nên ra ngoài xem một chút đi, nếu ngài không ra ngoài, tôi e rằng sau này phủ doãn sẽ đánh chết Doãn Lang mất." Tô Ngọc thong thả đi ra, nhìn phủ doãn vừa mắng người vừa sai người động thủ, khẽ nhíu mày, chẳng lẽ gần đây ông ấy bị "nóng trong người" à?

Hỏa khí lớn vậy sao? "Phủ doãn, nương tay một chút, đừng làm chết người ta.

Không có gì thì uống nhiều trà thanh nhiệt vào, Nguyên Bảo, đi lấy cho ông ấy một gói trà hoa cúc." "Vâng." Nguyên Bảo nhịn cười đi lấy trà hoa cúc.

Phủ doãn bị Tô Ngọc nói cho ngớ người ra, nhưng nghĩ đến việc mình có thể nhận được một gói trà hoa cúc lớn thì vẫn rất vui.

Kể từ khi Vương gia bên này ra mắt trà hoa cúc vào năm ngoái, bọn họ rất thích, hơn nữa còn có ích cho việc điều dưỡng cơ thể.

Giá cả cũng không đắt, một lượng bạc là có thể mua được không ít. "Cảm ơn Vương gia." Phủ doãn không biết có phải mắng mệt rồi không, cũng chẳng thèm để ý đến Doãn Lang nữa, mà cái phịch ngồi xuống ghế bên cạnh. "Vương gia, tên này đúng là không biết tốt xấu!

Theo ngài làm việc là phúc phận lớn đến thế nào chứ?

Ngay cả đối với chúng tôi những quan viên này, Vương gia còn tốt như vậy, đối với bọn họ làm sao có thể không tốt chứ?" Phủ doãn bất bình thay Tô Ngọc. "Lòng người không đáy, rắn nuốt voi." Tô Ngọc thản nhiên nói, về điều này thì anh không có gì quá ngạc nhiên.

Nhìn vẻ bình tĩnh của Tô Ngọc, phủ doãn nhíu mày, Vương gia có phải quá bình tĩnh rồi không?

Đột nhiên nhớ đến Tề Minh trước kia.

Lúc đó Vương gia và hắn vẫn là bạn bè, chỉ vì Vương gia không giúp hắn mà hắn đã muốn phế bỏ Vương gia.

Xem ra không phải trong lòng Vương gia không có suy nghĩ, mà chỉ vì anh đã quen rồi.

Đầu tiên là cha mẹ, sau là bạn bè, bây giờ lại là thuộc hạ, đối với Vương gia mà nói thì đây đã là chuyện rất bình thường rồi. "Vương gia, loại người này không đáng để ngài phải buồn.

Ngài còn có mấy tiểu thiếu gia, còn có Vương phi và Hoàng thượng bọn họ ở bên mà." Phủ doãn không nhịn được an ủi nói.

Tô Ngọc bị một câu nói của phủ doãn chọc cười.

Anh cần phủ doãn an ủi sao? "Tôi không sao." Trong lúc nói chuyện, mấy người kia đã mang chứng cứ đến rồi. "Thiếu gia, chứng cứ đều ở đây rồi." Tô Ngọc gật đầu, mở miệng nói: "Giao tất cả chứng cứ cho phủ doãn, mỗi người phạt hai tháng tiền công, các ngươi có phục không?" Mấy người kia trong mắt tràn đầy vẻ hân hoan, vội vàng gật đầu: "Phục, chúng tôi phục." "Đi làm việc đi." Tô Ngọc xua tay, bộ dạng của bọn họ thật sự quá chướng mắt rồi.

Mấy người kia vui vẻ rời đi, cái vẻ ngốc nghếch kia khiến Tô Ngọc lắc đầu.

Chương 870

Phủ doãn liếc nhìn mấy người vừa rời đi, không nói gì, mà nhìn Doãn Lang bị đánh đến nửa người tàn phế: “Vương gia, người này xử lý thế nào ạ?” “Cứ nhốt lại đi, xử lý theo đúng pháp luật.

Còn số tiền hắn ta lợi dụng trang viên của tôi mà kiếm được, cũng nên trả lại cho tôi.” Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Anh không thiếu số tiền này, nhưng không có nghĩa là sẽ cho không người khác.

Nghe những lời này, phủ doãn thấy Tô Ngọc vẫn quá nhân từ.

“Vương gia, người như vậy có phải quá tốt bụng rồi không?” Phủ doãn không đồng tình nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Thế này là đủ rồi.” Anh không thích dồn người ta vào đường cùng.

Doãn Lang quả thực đã làm việc cho anh mấy năm, mấy năm nay hắn ta cũng kiếm được không ít tiền, cứ để lại cho gia đình hắn ta đi.

Thấy Tô Ngọc kiên trì, phủ doãn cũng không tiện nói thêm gì, cho người dẫn người đi.

Sau khi rời đi liền dẫn nha dịch đến nhà Doãn Lang.

Vợ của Doãn Lang nhìn thấy quan sai đến thì giật mình: “Các vị đại nhân, các ngài đến nhà tôi có chuyện gì ạ?” “Doãn Lang hai năm gần đây đã lén lút bán rau củ quả trong trang viên của Vương gia để kiếm tiền, số tiền này một phân cũng không đưa cho Vương gia, tất cả đều bỏ vào túi riêng của hắn ta, đây đều là số tiền hắn ta trộm rau củ quả của Vương gia mà kiếm được trong mấy năm nay, số tiền cụ thể đều ở đây.” Phủ doãn mở sổ sách đưa cho phu nhân của Doãn Lang xem.

Phu nhân của Doãn Lang nghe lời phủ doãn nói thì hoàn toàn ngây người.

Tương công không phải nói chuyện này sẽ không bị ai biết sao?

Sao lại thành ra thế này?

“Đại nhân, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không ạ?” “Không có hiểu lầm gì cả, đây đều là sự thật.” Phủ doãn lạnh lùng nói.

“Vương gia nhân từ, chỉ yêu cầu thu hồi số tiền này, những thứ khác người sẽ không động đến.” Phủ doãn nhìn dáng vẻ của người phụ nữ này, liếc mắt một cái là biết chắc chắn cô ta cũng biết chuyện này.

Biết rõ chuyện này mà vẫn dám làm chuyện như vậy, thật nực cười.

“Biết rõ là đồ của Vương gia mà các ngươi cũng dám trộm, thật sự nghĩ Vương gia không về thì các ngươi muốn làm gì thì làm sao?

Vương gia chỉ là cùng Vương phi đến Phúc An huyện ươm giống, chứ không phải không trở về nữa, các ngươi thật to gan.” Năm ngoái Vương gia còn đi đánh trận.

Nếu không phải vậy thì sao chuyện này lại xảy ra?

Nghe những lời này, vợ của Doãn Lang vô thức cúi đầu, tự nhiên thấy hơi chột dạ.

“Đại nhân, cái này...” “Mau chóng lấy hết tiền ra đi, cần bồi thường cho Vương gia bao nhiêu thì cứ bấy nhiêu.” Nghe những lời này vợ của Doãn Lang đều ngớ người ra: “Cái này...

Đại nhân, số tiền này cũng quá nhiều rồi.” “Khi các ngươi chiếm đoạt tài sản của Vương gia sao không thấy số tiền này nhiều?

E rằng không những không thấy nhiều, ngược lại còn thấy mình tham ô ít quá thì phải?” Phủ doãn khinh thường nói với cô ta.

Người phụ nữ cười gượng không nói gì thêm, vì đây đều là sự thật.

Nhưng vừa nghĩ đến việc phải trả lại nhiều tiền như vậy, cô ta liền thấy không cam lòng.

Sau đó nghĩ đến điều gì đó, người phụ nữ vẻ mặt đau khổ nhìn phủ doãn: “Đại nhân, nhà tôi chỉ có tương công kiếm tiền, bây giờ tương công cũng không thể trở về, chúng tôi mẹ góa con côi, lại còn hai người già sau này biết sống thế nào đây?

Vương gia cũng không thiếu số tiền này, có thể nào xin Vương gia đừng thu hồi số tiền này không?” Phủ doãn không thể tin được nhìn người phụ nữ này, cô ta có biết mình đang nói gì không?

Lời như vậy mà cũng có thể nói ra được?

“Mặt mũi cô thật lớn đấy, nhà cô sống thế nào là chuyện của chính các người, liên quan gì đến Vương gia?

Sớm biết có ngày hôm nay thì ban đầu sao lại đi trộm chiếm đồ trong trang viên của Vương gia?

Chiếm đoạt đồ của Vương gia, bây giờ Vương gia đến tìm các ngươi gây phiền phức, đó cũng là chuyện của chính các ngươi, liên quan gì đến chúng ta?” Phủ doãn bất mãn nói.

“Bản quan có hạn thời gian, mau lên, đừng để bản quan phải động chân động tay.” Người phụ nữ thấy lời mình đã nói đến nước này, đã cầu xin như vậy mà phủ doãn vẫn cứ ép người, trong lòng không cam nhưng cũng không dám đối đầu với họ.

Chỉ đành uất ức đi lấy mười vạn lượng ngân phiếu đưa cho phủ doãn, trên mặt còn mang theo nụ cười, nhưng thực tế trong lòng đau như cắt.

Đây là mười vạn lượng, không phải là một số tiền nhỏ.

May mắn là mấy năm nay sau khi tương công có tiền đã mua vài gian cửa hàng, cho dù không còn số tiền này thì cuộc sống của cả nhà già trẻ cũng vẫn có thể qua được.

Nhìn thấy ngân phiếu rõ ràng thiếu một ít, phủ doãn nhíu mày, nhưng cũng biết nếu tiếp tục đòi thì người phụ nữ này chắc chắn sẽ không đưa tiền ra.

“Tự giải quyết cho tốt đi.” Người phụ nữ nhìn hướng phủ doãn rời đi, cô ta rất muốn gây chút rắc rối cho Tô Ngọc, nhưng trong lòng cô ta cũng hiểu rõ dân chúng kinh thành rốt cuộc tôn trọng Ngọc Vương phu thê đến mức nào.

Những quan viên kia càng không ai dám chọc Tô Ngọc, mà anh còn là hồng nhân trước mặt Hoàng thượng.

Cô ta chỉ là một người phụ nữ bình thường thì lấy gì mà đấu với người ta?

Trong lòng dù có bao nhiêu bất mãn, cô ta cũng chỉ có thể nuốt cục tức này xuống.

Phủ doãn cầm tiền đi tìm Tô Ngọc: “Vương gia, đây là số tiền vợ Doãn Lang đưa, thiếu hai vạn lượng, thần nghĩ nếu đòi thêm nữa cô ta cũng sẽ không đưa, nên thần đã trực tiếp mang về.” Tô Ngọc nhìn số tiền trong tay phủ doãn, cười gật đầu, liếc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh một cái, Nguyên Bảo liền xách ra một cái giỏ, trong giỏ có vài gói trà hoa, còn có bảy tám quả táo, vài quả thanh long, và một bó rau.

Nhìn thấy những thứ này mắt phủ doãn sáng rực, nhìn Tô Ngọc không tiếng động hỏi, “Đây thật sự là cho thần sao?” Nguyên Bảo đi tới đưa cái giỏ cho phủ doãn: “Đại nhân, đây là do thiếu gia bảo chuẩn bị cho ngài.” Nghe Nguyên Bảo nói vậy, mắt phủ doãn sáng lên: “Thật sự cho thần sao?” “Không muốn sao?

Nếu vậy thì Nguyên Bảo, những thứ này...” “Muốn chứ, sao lại không muốn ạ, Vương gia, hạ quan đây là không dám tin mà?

Mẹ thần rất thích ăn thanh long của Vương gia, thần đi mấy lần đều không mua được.” Nghĩ đến thôi đã thấy chua xót.

Bây giờ Vương gia cho thần nhiều như vậy, thật sự rất vui.

“Hay là đổi hết táo thành thanh long cho ngài?” Nguyên Bảo nhướng mày hỏi.

“Đổi hai quả thôi, táo thì vợ con thần thích ăn.” Phủ doãn nghĩ nghĩ, táo nhiều hơn một chút thì đổi hai quả thanh long là được.

“Nguyên Bảo đi lấy thêm hai quả thanh long cho phủ doãn.” “Vâng.” Nguyên Bảo rời đi rồi nhanh chóng quay lại, lúc quay lại trong tay có thêm ba quả thanh long.

Phủ doãn có chút thụ sủng nhược kinh: “Vương gia, cái này...” “Cứ nhận đi, ngươi làm rất tốt, chỉ cần ngươi luôn trung thành với Hoàng huynh, làm việc cho Hoàng huynh thật tốt, sau này còn nhiều cơ hội.” Tô Ngọc vẫn có ấn tượng rất tốt với phủ doãn.

Hắn ta xuất thân bần hàn, mẹ và vợ đã cùng nhau vất vả nuôi hắn ta ăn học thành tài, sau khi làm quan hắn ta đối xử với mẹ và vợ rất tốt, chưa từng nghĩ đến chuyện nạp thiếp.

Phủ doãn phải đến hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi mới có con, đều là vì vợ hắn ta khi còn trẻ vì lo cho hắn ta ăn học mà vất vả quá mức, sau khi hắn ta được điều về kinh thành nhậm chức, đã nhờ thái y điều dưỡng cho vợ rất lâu mới có con.

Hiện giờ con trai lớn bảy tuổi, con gái nhỏ mới bốn tuổi.

Cả nhà sống hòa thuận êm ấm, đối với thái độ của hắn ta với cha mẹ và vợ, Tô Ngọc ngược lại không ngại cho thêm một cơ hội.

“Hạ quan đã hiểu, đa tạ Vương gia.” “Chương Lạc hãy nhớ kỹ lời hôm nay ta nói, đừng phản bội Hoàng huynh, hãy làm việc cho Hoàng huynh thật tốt.” Tô Ngọc nhìn phủ doãn Chương Lạc, ý vị sâu xa nói.

Người này là nhân tài có thể trọng dụng, anh tự nhiên sẽ không giúp Hoàng huynh bỏ qua, nhưng đến lúc cần cảnh báo vẫn phải cảnh báo một chút.

Chương Lạc nghiêm túc nhìn Tô Ngọc: “Vương gia có thể hoàn toàn yên tâm về hạ quan, hạ quan chỉ sẽ làm việc cho Hoàng thượng.” Cho dù Tô Ngọc muốn mua chuộc hắn ta, hắn ta cũng sẽ không đồng ý.

Chương 871

Mặc dù gia đình hắn ta không có nhiều tiền, cuộc sống không giàu có như Vương gia, nhưng cũng rất tốt.

Sau khi làm quan, hắn ta đã tận mắt chứng kiến những việc Hoàng thượng làm cho Huyền quốc.

Chứng kiến chính quyền từ phân chia tan rã đến nay đã thống nhất, hắn ta đều biết Hoàng thượng đã làm bao nhiêu việc vì điều này.

Hắn ta tin tưởng Hoàng thượng, tự nhiên cũng sẽ giúp Hoàng thượng làm cho Huyền quốc ngày càng tốt hơn, điều này là không thể nghi ngờ.

Tô Ngọc không những không tức giận trước lời Chương Lạc nói mà ngược lại còn rất hài lòng: “Rất tốt, ngươi về trước đi.” “Vâng.” Chương Lạc xách giỏ rời khỏi Ngọc Vương phủ, vốn định về thẳng nha phủ, nhưng nghĩ đến những thứ trong tay liền quyết định mang về nhà trước.

Nếu đến nha phủ, những thứ này sẽ không giữ được.

Chương phu nhân thấy Chương Lạc trở về thì có chút kinh ngạc: “Sao hôm nay lại về sớm vậy?

Anh đã đi Tứ Quý rồi sao?” “Anh không đi, hôm nay anh đi giúp Vương gia xử lý một vài chuyện, đây là Vương gia cho, mẹ thích ăn thanh long, em mang thanh long cho mẹ đi, táo thì em và con trai con gái ăn.” Chương Lạc dịu dàng nói với vợ mình.

Mấy năm nay không phải không có người khuyên hắn ta nạp thiếp, chỉ là hắn ta thấy không có ý nghĩa gì.

Hắn ta và vợ tình cảm tốt như vậy, lại có đủ nếp đủ tẻ, gia đình cũng hạnh phúc.

Việc gì phải tìm người đến phá hoại gia đình họ chứ?

“Em biết rồi, bên Vương gia không có chuyện gì chứ?” Tô Ngọc hai năm nay mỗi dịp lễ Tết đều sẽ tặng quà cho các đại thần, cô ấy đã quen rồi.

Ngay cả con trai con gái cũng rất thích Tô Ngọc.

“Không có chuyện gì lớn, chỉ là bị người khác phản bội thôi.” Chương Lạc kể lại chuyện cho vợ nghe.

Chương phu nhân nghe xong thì bất đắc dĩ nói: “Những người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Làm việc bên cạnh Vương gia lẽ nào còn không tốt sao?” Đây là điều mà biết bao người muốn cầu còn không được.

Người này lại dám làm chuyện như vậy, thật sự là có bệnh trong đầu.

“Không quản bọn họ nữa, anh về nha phủ đây.” “Được.” Chuyện bên Tô Ngọc không hề giấu giếm Vương Cẩn Hòa.

Phủ doãn vừa đi, Vương Cẩn Hòa đã biết hết mọi chuyện.

Cô đi đến bên Tô Ngọc nhìn anh, dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc có chút buồn cười: “Nhìn anh như vậy làm gì?” “Anh không sao chứ?” Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc ghét nhất là sự phản bội.

“Mỗi người một chí hướng.” Tô Ngọc trả lời lảng tránh.

Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút bất đắc dĩ: “Em đang hỏi anh đấy.” Tô Ngọc cười với Vương Cẩn Hòa, lắc đầu nói: “Anh không sao, những người có ý đồ khác, dù anh đối xử với họ tốt đến đâu, cuối cùng họ vẫn sẽ phản bội, cũng giống như Doãn Lang, nói ra những lời đường mật.” Thực ra những lời đó chỉ là viện cớ cho sự phản bội của bản thân mà thôi, cho rằng mình không có lỗi gì, lỗi chỉ là do người khác.

Anh đã nhìn thấy quá nhiều chuyện như vậy, tự nhiên cũng thấy nhẹ nhõm.

Vương Cẩn Hòa cứ thế nhìn chằm chằm Tô Ngọc, dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc vươn tay kéo cô ngồi xuống bên cạnh: "Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, anh nói thật đấy, không hề đùa đâu." "Trong đời người, ai mà chẳng gặp vài kẻ phản bội, thực ra anh đã rất may mắn rồi, những người quan trọng đối với anh đều không phản bội anh, những kẻ phản bội anh đều là những người không quan trọng." Ngay cả sự phản bội của Dương San San và vợ chồng Tô Tần cũng không khiến anh có thêm biểu cảm gì.

Từ nhỏ mối quan hệ giữa anh và Dương San San không thể nói là tốt cũng không thể nói là xấu, chỉ là sau khi trở về, anh đối với hai người này ngoài oán hận thì không còn gì khác.

Nghĩ đến chuyện cũ, Tô Ngọc phát hiện chuyện này dường như đã trở nên rất xa vời.

Anh khẽ nhíu mày, Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy, không nhịn được vươn tay vỗ vỗ má anh: "Anh đang nghĩ gì đấy?" Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em ít nhất cũng phải giữ chút thể diện cho anh chứ, trước mặt nha hoàn mà đánh vào mặt anh." "Cô gia, chúng nô tỳ không nhìn thấy gì cả." Nói xong còn rất phối hợp quay đầu đi không nhìn anh.

Tô Ngọc bị chọc cười đến mức tức.

Cái vẻ "ba trăm lạng bạc không ở đây" này, cũng may là họ làm được.

"Thực ra anh cũng không nghĩ gì cả, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện trước đây, sau đó anh thấy mình, hình như cũng không tốt đến vậy." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, đột nhiên có chút muốn dùng tay đánh người là sao?

"Anh hỏi những người bên cạnh anh xem, ai mà không nói anh tốt?

Anh cho rằng anh không tốt đến vậy, thì đó cũng chỉ là anh nghĩ thôi, không ai khác sẽ cảm thấy như vậy đâu." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

"Được, em nói đều đúng." Tô Ngọc cũng không tranh cãi với Vương Cẩn Hòa, thuận theo lời cô mà nói.

Tiểu nha hoàn đứng cạnh Thu Ý, ngưỡng mộ nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương phi thật là quá hạnh phúc, có thể được Vương gia cưng chiều đến vậy.

Nhìn sự dịu dàng trên mặt Tô Ngọc, mặt nha hoàn hơi ửng đỏ, đôi mắt vẫn lén lút nhìn Tô Ngọc.

Đối với điều này, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều không chú ý, ngược lại Thu Ý vô tình quay đầu lại thì nhìn thấy ánh mắt của tiểu nha hoàn này.

Ánh mắt ái mộ này khiến ánh mắt Thu Ý trở nên lạnh lẽo.

Tiểu nha hoàn này đã có tâm tư không nên có với cô gia.

"Tiểu Hòa, anh ra ngoài một lát." "Được." Thu Ý vẫn luôn nhìn chằm chằm tiểu nha hoàn kia, cô ấy chú ý thấy khi Tô Ngọc đi, ánh mắt nha hoàn đó vẫn luôn dõi theo Tô Ngọc, không những vậy còn vô thức muốn đi theo.

Thu Ý tức giận vô cùng, tiểu nha hoàn này thật sự không biết điều.

Tiểu thư cho cô ta đến hầu hạ đã là ân huệ lớn lao, vậy mà cô ta còn dám tơ tưởng cô gia?

“Cô gia đẹp trai không?” Thu Ý đột nhiên hỏi.

“Đẹp ạ.” Nói xong mặt không nhịn được đỏ bừng lên.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy cuộc đối thoại của hai người có chút kinh ngạc quay đầu lại: “Thu Ý, có chuyện gì vậy?” Nghe Vương Cẩn Hòa hỏi, mặt tiểu nha hoàn lập tức tái nhợt, quay đầu nhìn Thu Ý, trong mắt tràn đầy vẻ cầu xin.

Thu Ý cười lạnh một tiếng, không vui nói: “Tiểu thư cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là có người tâm tư quá lớn, có những suy nghĩ không nên có.” Vương Cẩn Hòa liếc nhìn tiểu nha hoàn bên cạnh Thu Ý một cái, nghĩ đến lời Thu Ý vừa hỏi cô ta.

“Em nhớ cô ta hình như tên là Bích Châu thì phải?” Vương Cẩn Hòa đối với nha hoàn này quả thật có ấn tượng, vì cô ta làm việc nhanh nhẹn lại ít nói, nên Thu Ý mới để cô ta ở bên cạnh.

Kết quả cô ta lại nuôi ra một con sói mắt trắng sao?

“Tiểu thư không nhớ nhầm đâu, cô ta thật sự tên là Bích Châu, trước đây tiểu thư thấy cô ta làm việc cẩn thận, lại ít nói nên mới mang về bên cạnh, bây giờ lại dám có ý nghĩ với cô gia, thật là to gan lớn mật.” Thu Ý tức giận không thôi.

Bích Châu không ngừng lắc đầu: “Vương phi, nô tỳ không có ý nghĩ như vậy, là Thu Ý tỷ tỷ vu oan cho nô tỳ.” Cô ta tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện này, nếu thừa nhận, cô ta chắc chắn sẽ bị Vương phi đuổi đi, như vậy sẽ không thể thường xuyên nhìn thấy Vương gia nữa.

Thu Ý tức giận không thôi, không ngờ đến lúc này rồi, người phụ nữ này lại còn dám vu vạ cho cô ấy.

“Bích Châu cô thật là giỏi, còn biết vu oan cho tôi nữa chứ.” Thu Ý cười lạnh nói.

Bích Châu cúi gằm đầu, cho dù bị Thu Ý ghi hận, cô ta cũng không thể rời khỏi bên cạnh Vương phi.

“Vương phi, nô tỳ thật sự không có.” Bích Châu lập tức quỳ xuống đất cầu xin nói.

“Cầu Vương phi minh xét.” Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhìn người đang quỳ trên đất không ngừng cầu xin, đột nhiên cảm thấy có chút vô vị.

Bích Châu thấy Vương Cẩn Hòa vẫn không mở lời, trong lòng không khỏi lo lắng, Vương phi sẽ không tin lời Thu Ý chứ?

Chương 872

Cô ta vẫn luôn biết Vương phi rất tốt với Thu Ý, Thu Ý còn gả cho Nguyên Bảo bên cạnh Vương gia.

Mặc dù Nguyên Bảo cũng là nô tài, nhưng người ngoài ai cũng phải nể Nguyên Bảo ba phần.

Cô ấy đã có nhân duyên tốt như vậy rồi, tại sao còn phải đến gây khó dễ cho cô ta?

“Thu Ý tỷ tỷ, nô tỳ từ trước đến nay chưa từng đắc tội với tỷ, tại sao tỷ lại đối xử với nô tỳ như vậy?” Bích Châu ủy khuất nhìn Thu Ý, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Dung mạo của Bích Châu cũng coi như là khá, bây giờ khóc đến lê hoa đái vũ như vậy, nếu để đàn ông nhìn thấy e rằng thật sự có thể sinh lòng trắc ẩn.

“Tẩu tẩu, nha hoàn này làm sao vậy?

Sao cứ quỳ dưới đất khóc mãi thế?” Nam Kiều và La Hậu đi đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Vừa đến đã thấy trước mặt Vương Cẩn Hòa có một nha hoàn quỳ dưới đất không ngừng khóc, hình như còn nói gì đó về Thu Ý.

Nhìn sắc mặt Thu Ý cũng không tốt lắm, hình như hận không thể bóp chết nha hoàn này.

“Cô nghĩ tôi đang vu oan cho cô à?” Thu Ý tức đến mức hận không thể tát Bích Châu hai cái.

Vương Cẩn Hòa liếc Thu Ý một cái: “Thu Ý, đừng nóng nảy như vậy.” “Nam Kiều, các cậu đợi em một chút, em xử lý xong chuyện ở đây đã.” “Tẩu tẩu cứ bận đi, không cần quản em và La Hậu.” “Tiểu thư là cô ta...” Vương Cẩn Hòa khoát tay, không cho Thu Ý nói tiếp, mà cúi đầu nhìn Bích Châu đang quỳ trên đất: “Cô năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” “Bẩm Vương phi, nô tỳ năm nay... mười bảy.” “Mười bảy tuổi à, tuổi hoa rồi đấy, cô có người trong lòng không?

Có thể nói với ta, ta sẽ chỉ hôn cho cô.” Vương Cẩn Hòa nhìn Bích Châu cười nói.

Bích Châu nghe những lời này sắc mặt lập tức tái nhợt: “Đa tạ Vương phi, nhưng nô tỳ chỉ muốn cả đời ở bên cạnh hầu hạ Vương phi.” Chỉ cần ở bên cạnh Vương phi thì cô ta sẽ có cơ hội, nếu không thì cô ta ngay cả mặt Vương gia cũng không gặp được.

Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa nhạt đi vài phần, nhìn Bích Châu nhàn nhạt nói: “Con gái nhà người ta thì ai cũng phải lấy chồng, cô xem Thu Ý bên cạnh ta và chị gái của nó là Thu Thiền, một người gả cho Nguyên Bảo, một người gả cho Lâm Tử Ân, cả hai sau khi thành thân đều sống rất tốt.” “Tuy nói bên cạnh ta cũng không thể thiếu người hầu hạ, nhưng ta cũng không thể ích kỷ giữ các cô thành gái ế được, nha hoàn bên cạnh ta đến tuổi rồi, ta đều sẽ tìm cho họ một chàng trai tốt, rồi cho một ít của hồi môn rồi gả người đi.” “Vương phi, nô tỳ chỉ muốn ở lại bên cạnh Vương phi hầu hạ, cầu Vương phi thành toàn.” Sắc mặt Vương Cẩn Hòa lạnh xuống, ánh mắt nhìn Bích Châu cũng không có bất kỳ cảm xúc nào.

“Bích Châu, là lời của bản Vương phi cô không nghe hiểu, hay là cố tình giả vờ ngu ngơ?” Vương Cẩn Hòa nghiêm giọng nói.

Bích Châu có thể nghe ra Vương Cẩn Hòa thật sự tức giận rồi.

Nhưng cô ta không thể cứ như vậy mà bỏ cuộc.

Cô ta nhìn Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói: “Cầu Vương phi thành toàn.” “Bản Vương phi thấy tâm tư của cô không phải là ở việc hầu hạ ta, cô chẳng qua là nhìn thấy Vương gia đối xử trăm bề dịu dàng với bản Vương phi, cảm thấy ngưỡng mộ, cho rằng chỉ cần làm thiếp cho Vương gia, cô cũng sẽ có được đãi ngộ giống như bản Vương phi, ta nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta lạnh lùng hỏi.

Bích Châu sắc mặt tái nhợt nhìn Vương Cẩn Hòa, những gì cô ta nghĩ trong lòng, Vương Cẩn Hòa lại đoán trúng hết rồi.

"Vương phi, nô tỳ..." "Nô tỳ thực sự yêu thích Vương gia, cầu Vương phi thành toàn." Vương Cẩn Hòa bị chọc tức đến bật cười, tơ tưởng phu quân của cô, lại còn muốn cô thành toàn?

Nha hoàn này cho rằng mình là ai chứ?

"Thành toàn ư?

Cô có tư cách gì mà muốn ta thành toàn cho cô?

Bích Châu, cô nghĩ mình xứng sao?

Xen vào tình cảm giữa bản Vương phi và Vương gia, đó là tội chết đấy." Vương Cẩn Hòa ý vị sâu xa nói.

Bích Châu vì tương lai của mình, cũng trực tiếp liều mạng, nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt như đang nghĩ cho cô ta: "Vương phi, người làm như vậy là không đúng, thân là Vương gia của Huyền quốc, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, người làm như vậy chỉ sẽ bị người đời cười chê thôi." Nam Kiều và La Hậu nghe nửa buổi, cũng coi như đã hoàn toàn hiểu rõ.

Hóa ra tiểu nha hoàn này đã phải lòng Ngọc ca, cho nên muốn tranh người với tẩu tẩu.

Nam Kiều nặng nề ném chiếc cốc trong tay xuống đất, dọa Bích Châu run rẩy toàn thân.

"Cô là một kẻ có bán thân khế bị tẩu tẩu nắm giữ, cô có tư cách gì mà nói chuyện như vậy với tẩu tẩu của tôi?

Đối với tẩu tẩu của tôi mà bất kính như vậy, cô muốn chết à?” “Thôi được rồi Nam Kiều, ta còn chưa tức giận, cậu tức giận làm gì?

Cứ xem cho kỹ đi.” Vương Cẩn Hòa ngăn Nam Kiều đang định động thủ, an ủi nói.

Nghe những lời này, Nam Kiều lẩm bẩm gì đó rồi ngồi xuống ghế, ánh mắt sắc bén nhìn Bích Châu.

“Bích Châu, cô có biết khi bản Vương phi và Vương gia thành thân, là ở Phúc An huyện bên kia, khi đó Vương gia đã thỉnh ý chỉ của Thái hậu, chính là để bản Vương phi và Vương gia một đời một kiếp một đôi, phàm là kẻ nào xen vào tình cảm của chúng ta, đều sẽ bị chém đầu, bản Vương phi nói vậy cô có hiểu không?” Vương Cẩn Hòa mân mê chiếc cốc trong tay, nhàn nhạt nói.

Thu Ý vươn tay vỗ trán một cái, đúng vậy, sao cô ấy lại không nghĩ đến chuyện này.

Bích Châu không thể tin được nhìn Vương Cẩn Hòa, Vương gia không nạp thiếp lại còn là tự mình cầu xin Thái hậu ư?

Sao có thể chứ?

Đàn ông không phải ai cũng muốn tam thê tứ thiếp sao?

Sao Vương gia lại không giống vậy?

Nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt Bích Châu tràn đầy ghen tị.

Cô ta dựa vào cái gì mà có thể nhận được sự ưu ái của Vương gia?

Không nên là như vậy.

“Có phải cô rất ghen tị với bản Vương phi không?

Cô cảm thấy dung mạo của mình cũng không kém ta, những chuyện ta có thể làm cho Vương gia cô cũng có thể làm sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn thấy sự ghen tị trong mắt Bích Châu, trong lòng hoàn toàn từ bỏ nha hoàn này.

Bích Châu tuy không nói gì, nhưng trong lòng cô ta đúng là nghĩ như vậy.

Cô ta so với Vương Cẩn Hòa vốn cũng không kém là bao.

Nam Kiều nhìn dáng vẻ của Bích Châu, mắt trắng dã gần như lật lên trời.

Nhìn dáng vẻ Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: “Đáng ghét đến vậy sao?” “Đương nhiên là đáng ghét chứ, nha hoàn này quá không có tự mình hiểu lấy, một nha hoàn tùy tiện đâu đâu cũng thấy, dựa vào chút nhan sắc mà dám thách thức tẩu tẩu, thật là không biết tự lượng sức mình.” “Tẩu tẩu cầm kỳ thi họa đều tinh thông, còn biết trồng rau củ quả dưỡng sinh, biết ủ rượu, lại còn có thể trồng ra lương thực năng suất cao đến vậy, nha hoàn này biết gì?

Chưa kể đến việc trồng trọt, chỉ riêng cầm kỳ thi họa thôi, cô ta có thể so được với tẩu tẩu sao?” Nam Kiều khi nói những lời này vẫn luôn nhìn chằm chằm Bích Châu.

Bích Châu vẫn luôn cho rằng mình không kém Vương Cẩn Hòa, lúc này hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

“Nếu cái này quá khó, vậy thì cứ so trực tiếp về dung mạo đi, tẩu tẩu đẹp đến vậy, chỉ có Ngọc ca đứng bên cạnh em mới không bị lu mờ, một kẻ chỉ có chút nhan sắc, làm sao dám nói chuyện hùng hồn như vậy với tẩu tẩu?” Dường như thấy dáng vẻ của Bích Châu, Nam Kiều một chút cũng không khách khí nói, chính là không muốn cho nha hoàn này một chút thể diện nào.

Tẩu tẩu tốt bụng để cô ta ở bên cạnh hầu hạ, kết quả người này lại còn tơ tưởng Ngọc ca ca.

Người này xứng sao?

“Ngọc ca ca là thiên chi kiêu tử, cô một nha hoàn có tư cách gì mà nói muốn làm thiếp cho Ngọc ca ca?

Cô xứng sao?

Lại còn cầu tẩu tẩu thành toàn.” Nam Kiều nói càng lúc càng cay nghiệt, Bích Châu bị cô ấy nói đến mức không dám ngẩng đầu lên, cứ như Nam Kiều là hồng thủy mãnh thú vậy.

Chương 873

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, Nam Kiều nói những lời này, đây là muốn làm người ta tức chết sao?

“Nam Kiều, người ta ít nhất cũng là con gái, cậu nói vậy sau này còn lấy vợ được không?” “Em thì không sao cả, dù sao tẩu tẩu đã tìm vợ cho em rồi, người khác em mới không thèm để ý.” Nam Kiều luôn cho rằng người Vương Cẩn Hòa nhìn trúng nhất định sẽ không tệ.

Chỉ cần là người Vương Cẩn Hòa nói tốt, hắn ta sẽ đồng ý.

Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu.

Nam Kiều nhìn Bích Châu nhíu mày hỏi: “Tẩu tẩu, nha hoàn này em tính làm sao đây?” “Kẻ ăn cây táo rào cây sung như vậy còn giữ lại làm gì?

Tẩu tẩu cứ trực tiếp cầm bán thân khế của cô ta mà bán đi.” Vương Cẩn Hòa còn chưa mở lời nói, La Hậu đã nghĩ ra chủ ý giúp cô rồi.

Bích Châu sau khi nghe họ nói thì cơ thể liền căng thẳng, trong mắt tràn đầy lo lắng và sợ hãi.

Đặc biệt là khi nghe La Hậu nói muốn bán cô ta đi thì hoàn toàn hoảng loạn.

“Vương phi, cầu người tha cho nô tỳ, nô tỳ biết sai rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Bích Châu thất vọng nói: “Tuy rằng thời gian ở cùng với cô không dài, nhưng ta tự nhận không có gì đối xử tệ với cô cả, cô tại sao lại làm như vậy?” Bích Châu không nói gì, chỉ cúi gằm đầu, thậm chí không dám nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa.

Nhìn dáng vẻ trầm mặc không nói lời nào của Bích Châu, trong mắt Vương Cẩn Hòa tràn đầy sự hiểu rõ, cô ấy đã hiểu ý rồi.

“Thu Ý, cầm bán thân khế của cô ta mà bán đi.” Vương Cẩn Hòa mở lời nói.

“Vương phi, nô tỳ là nha hoàn của Vương phủ, người không có tư cách xử trí nô tỳ, cho dù muốn xử trí nô tỳ thì cũng là Vương gia xử trí, không đến lượt người động thủ.” Bích Châu biết nói những lời như vậy là đại nghịch bất đạo.

Nhưng nếu cô ta không nói, thật sự sẽ bị bán đi.

Nếu bị bán đến nơi không tốt, cô ta biết phải làm sao?

Nếu Vương gia có thể thấy cô ta, nhất định sẽ không để cô ta bị bán đi.

Mang theo sự tự tin đó, Bích Châu nhìn Vương Cẩn Hòa một chút cũng không hề sợ hãi.

Thu Ý tức giận không thôi, đây là cái thứ gì vậy?

Lời như vậy mà cũng có thể nói ra được?

“Ha, Bích Châu, cô nghĩ mình là cái thứ gì?

Lại còn Vương gia mới có thể xử trí, tiểu thư của chúng ta là Vương phi, là nữ chủ nhân của Vương phủ, muốn bán ai đi đều là chuyện một câu nói của người, cô sẽ không nghĩ Vương gia sẽ vì cô mà làm gì Vương phi chứ?” Người này không những gan lớn, còn rất dám nghĩ.

Bích Châu không tiếp tục nói gì, dáng vẻ của cô ta cũng rất rõ ràng chính là muốn đợi Tô Ngọc trở về.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng mang theo nụ cười, nhưng trong mắt lại lạnh như băng.

“Vậy sao?

Đã như vậy thì cứ đợi Tô Ngọc trở về rồi nói." Tô Ngọc mãi đến buổi chiều mới trở về, về đến thấy Vương Cẩn Hòa và Nam Kiều đang trò chuyện, bên cạnh còn quỳ một nha hoàn, hình như là người hầu hạ bên cạnh Tiểu Hòa.

"Đang nói chuyện gì vậy?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa chỉ vào Bích Châu, kể lại mọi chuyện cho anh nghe một lượt, ngay cả những lời hùng hồn của Bích Châu cũng nói ra.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy lạnh lẽo: "Thật to gan." "Vương gia, nô tỳ đây là chỉ thích người thôi, Vương phi lại muốn bán nô tỳ đi, cầu Vương gia làm chủ cho nô tỳ." Nhìn thấy Tô Ngọc trở về, Bích Châu như nhìn thấy xương sống của mình, đôi mắt si mê nhìn Tô Ngọc.

Dáng vẻ này khiến Tô Ngọc rất ghê tởm.

"Đừng dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn tôi." Tô Ngọc ghét bỏ nói.

Bích Châu không thể tin được nhìn Tô Ngọc, anh ta nói gì?

Vương gia ôn nhu sao lại nói ra những lời như vậy?

"Nô tỳ..." "Vương gia, người ta còn đang đợi anh làm chủ cho đấy, còn em thì là một Vương phi độc ác." Vương Cẩn Hòa nói một cách châm chọc.

Vốn dĩ tâm trạng còn khá tốt, kết quả bị nha hoàn này làm cho mất hết cả tâm trạng.

Tô Ngọc vươn tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Tức giận với một nha hoàn thì có gì hay?

Cô ta làm em không vui, bán đi cũng được, đánh chết cũng được, cớ gì phải không vui như vậy?" "Em như vậy anh sẽ đau lòng đấy."

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa chỉ là bị thái độ của Bích Châu chọc tức, tâm trạng cũng vì thế mà không tốt lắm.

Nghe Tô Ngọc nói những lời như vậy, cô ấy ngược lại không nhịn được bật cười.

“Em cứ nghe anh ở đây nói bậy, anh lại chẳng biết em.” Tuy rằng đến cổ đại đã nhiều năm như vậy rồi, nhưng để tùy tiện đánh chết một người, điều này đối với Vương Cẩn Hòa mà nói vẫn là một thử thách vô cùng lớn.

“Biết em thiện lương, nhưng em phải nhớ có những người em không thể đối xử thiện lương với họ, một khi em đối xử thiện lương với họ, họ sẽ được đà lấn tới.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa vô cùng nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa tự nhiên biết Tô Ngọc nói đến những người như Bích Châu, cho dù biết cô ấy cũng không xuống tay được.

Ở cùng với Vương Cẩn Hòa bao nhiêu năm, anh còn không rõ cô ấy là người như thế nào sao?

“Biết em không xuống tay được, những chuyện này cứ để anh làm là được.” Vương Cẩn Hòa nhiều nhất là có thể cho người đánh gia đinh, thật sự muốn cô ấy trực tiếp đánh chết người, chắc tối sẽ gặp ác mộng.

“Được, vậy giao cho anh đấy.” Thực ra hình phạt lớn nhất đối với Bích Châu, chính là để Tô Ngọc xử lý cô ta.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Bích Châu, anh thấy được sự oán hận của Bích Châu đối với Vương Cẩn Hòa.

Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, vốn dĩ chỉ muốn bán cô ta đi là được, bây giờ xem ra không được rồi.

“Tiểu Hòa, cô ta có oán hận với em, anh sẽ không tha cho người này.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trực tiếp nói.

Vương Cẩn Hòa sững sờ một chút, nhìn Bích Châu, nhìn thấy sự oán hận cô ta chưa kịp thu lại, trong lòng Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ra, nếu giữ người này lại, chỉ sẽ mang đến phiền phức không cần thiết cho cô, đây không phải là chuyện tốt lành gì.

“Anh cứ xem mà xử lý đi.” Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài một tiếng, bất kể cuối cùng Bích Châu sống chết thế nào cũng không còn liên quan gì đến cô nữa.

“Tập hợp tất cả hạ nhân trong phủ ra tiền viện, tôi có lời muốn nói.” “Vâng.” Hạ nhân trong phủ nhanh chóng tập trung lại, mọi người đều rất tò mò Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì.

Lập tức xì xào bàn tán.

Khi nhìn thấy Bích Châu thì đều ngớ người ra.

Bích Châu không phải đã được Vương phi trọng dụng gọi đến bên cạnh hầu hạ rồi sao?

Tô Ngọc nhìn thấy mọi người đã đến đông đủ, mới mở miệng nói: "Tiểu Hòa là Vương phi của vương phủ, có quyền quyết định mọi thứ trong vương phủ, bao gồm cả quyền sinh sát của các người.

Có ai còn chưa biết điều này không?

Có ai còn cho rằng Tiểu Hòa không có tư cách quản lý các người không?" Tất cả hạ nhân nhìn nhau, rốt cuộc là ai đã nói ra lời đó?

Chẳng phải là đầu óc có vấn đề sao?

Chương 874

Vương phi là nữ chủ nhân của vương phủ, đương nhiên có tư cách quản lý họ.

Vương phi đã quản lý chuyện vương phủ hai ba năm rồi, vậy mà bây giờ lại có người nói những lời như vậy, rốt cuộc là nghĩ thế nào? "Vương gia, là ai đã nói ạ?" Lão quản gia cau mày hỏi. "Là nha hoàn này nói.

Cô ta dám mơ tưởng những thứ không nên mơ tưởng, lại còn dám bất kính với Vương phi, nói Vương phi không có tư cách bán cô ta, không có tư cách quản chuyện của Vương phi.

Sau đó lại còn sinh lòng oán hận với Vương phi.

Một người như vậy, bản vương đương nhiên sẽ không giữ lại, người đâu, đánh chết cho ta!" Bích Châu nghe Tô Ngọc muốn đánh chết mình thì cả người ngây dại. "Không!

Vương gia, nô tỳ chỉ là thích ngài, điều đó chẳng lẽ cũng sai sao?

Ngài tại sao lại đối xử với ta như vậy?" Bích Châu thét lên.

Không thể nào như vậy được.

Vương gia rõ ràng là một người ôn nhu như thế, sao có thể đối xử với cô ta như vậy? "Đều là lỗi của Vương Cẩn Hòa!

Nếu không phải cô ta, Vương gia cũng sẽ không đối xử với ta như vậy.

Rõ ràng Vương gia dịu dàng đến thế, sao có thể ra lệnh tàn nhẫn như vậy?" Bích Châu ngây dại nói.

Cô ta vẫn không tin Tô Ngọc sẽ đối xử với mình như vậy.

Tất cả hạ nhân tại đó đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc mà nhìn Bích Châu.

Đầu óc của Bích Châu này quả nhiên không được tốt cho lắm phải không?

Trong vương phủ còn có ai không biết Vương gia chỉ dịu dàng với Vương phi, mấy thiếu gia, tiểu thư và cả thiếu gia Nam Kiều sao?

Những lúc khác Vương gia đã dịu dàng bao giờ đâu?

Sao họ lại không biết? "Bích Châu này bị ma ám rồi à?

Vương gia lúc nào cũng chỉ dịu dàng với Vương phi, còn ai không biết sao?" Có người lẩm bẩm nói. "Đúng vậy!

Vương phi đã nâng cô ta lên làm nha hoàn hạng nhất, đó là vinh dự lớn đến nhường nào, vậy mà cô ta lại dám mơ tưởng Vương gia?

Một người xuất sắc như Vương gia, chỉ có Vương phi của họ mới xứng đôi, đây chẳng phải là chuyện cả Huyền quốc đều biết sao?" Lời nói của mọi người như những lưỡi kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào tim Bích Châu. "Bích Châu chẳng qua chỉ là một nha hoàn mà cũng dám tranh giành với Vương phi, lại còn dám nói những lời như vậy với Vương phi, đúng là gan to bằng trời rồi." Lúc này họ mới hiểu tại sao Vương phi lại muốn bán Bích Châu đi.

Một người như vậy mà không đuổi đi, chẳng lẽ lại giữ lại trong vương phủ để thêm phiền phức cho Vương phi sao?

Tô Ngọc vẫn rất hài lòng với suy nghĩ của mọi người, đúng là phải như vậy.

Kẻ nào dám mơ tưởng đến anh, đều là đồ ngốc.

Bích Châu bị đánh chết, tất cả mọi người đều không có ý kiến gì.

Làm việc trong vương phủ này rất thoải mái, chỉ cần làm tốt công việc của mình, thỉnh thoảng lười biếng một chút Vương gia và Vương phi cũng sẽ không nói gì.

Họ còn thỉnh thoảng được ăn rau củ quả do Vương phi trồng, bây giờ thân thể ai nấy đều khỏe mạnh nhờ Vương phi mang lại. "Bản vương và Vương phi cũng không phải người hà khắc gì.

Không phải không cho các người thành thân, chỉ cần các người có người mình thích, đối phương cũng bằng lòng cưới hoặc gả cho các người, thì các người cứ việc đi tìm Vương phi mà nói.

Đến lúc đó sẽ cấp cho các người một phần sính lễ và của hồi môn.

Nhớ kỹ, đừng mơ tưởng đến chủ tử của các người, sẽ không có kết quả đâu." Tô Ngọc nói thẳng thừng.

Các hạ nhân bĩu môi, lẩm bẩm nói: "Vương gia ngài cứ yên tâm, tụi tôi chắc chắn không mơ tưởng ngài đâu, tụi tôi còn chưa thành thân mà." Tô Ngọc bị chọc cười, mấy tên này đúng là gan lớn. "Đem người đi xử lý." "Vâng." Tô Ngọc xử lý xong thì đi tìm Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện này, nói với vẻ rất bất mãn: "Họ vậy mà còn chê anh." "Em thấy anh đúng là tự mình rước việc vào thân." Vương Cẩn Hòa bĩu môi nói. "Lời này không thể nói vậy được.

Hạ nhân và nha hoàn trong nhà tuổi đời đều không lớn, sớm sớm gả họ đi hoặc cho họ cưới vợ chẳng phải tốt hơn sao?

Như vậy sẽ không ai còn có loại tâm tư đó nữa phải không?" Vương Cẩn Hòa cố nén cười gật đầu: "Ừm, anh nói đúng." "Anh bảo sau này họ cứ đến tìm em, đến lúc đó em sẽ cho mỗi người một ít của hồi môn và sính lễ." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, đưa tay nhéo má anh: "Anh đây là chê việc trong tay em còn chưa đủ nhiều sao?

Lại còn kiếm thêm việc cho em làm." "Là nữ chủ nhân của vương phủ, những việc này chẳng phải em nên làm sao?" Tô Ngọc nghiêm túc nói, trong mắt lại ẩn chứa ý cười.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa chẳng buồn nói chuyện với anh nữa. "Sau này có người đến tìm em rồi hãy tính.

Qua hai ngày nữa em sẽ đi trang viên." Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc về chuyện sắp tới. "À đúng rồi, anh đã viết thư cho đại ca chưa?

Chuyện này vẫn nên nói trước với anh ấy một tiếng, để anh ấy và Tần Lãng, La Túc họ đều biết rõ.

Có trong lòng có sự chuẩn bị rồi thì làm việc sẽ dễ dàng hơn một chút." "Chưa, anh vẫn chưa nói." "Vậy thì thế này, em sẽ làm thêm một ít miến nữa, sau đó viết cách làm cho chị dâu, để chị ấy làm cho anh trai em và họ thử.

Như vậy sẽ có sức thuyết phục hơn." Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi nói. "Còn nói anh kiếm việc cho em, em xem bây giờ em lại tự mình kiếm việc làm rồi kìa.

Làm miến thực ra cũng rất phiền phức." "Không sao, việc này có người khác giúp.

Họ đều đã làm một lần rồi, làm thêm một lần nữa cũng chẳng phiền phức gì, đối với họ thì rất đơn giản." Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ không tự mình đi làm, cô còn có những việc khác nữa.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu, chỉ cần không phải Vương Cẩn Hòa tự mình làm thì anh đã vui rồi. "Anh đi thư phòng xử lý một số chuyện triều đình đây." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh đã làm việc triều đình rồi sao?

Sao em không biết?" Tô Ngọc rất ít khi đi chầu, sao lại làm chuyện triều đình?

Chương 875

"Ừm, mỗi lần về, Hoàng huynh đều sắp xếp một ít việc cho anh, có lẽ cảm thấy anh quá rảnh rỗi." Thực ra anh khá bận, chỉ là trông có vẻ rảnh rỗi mà thôi. "Vậy anh đi đi, em cũng đi nói với Thu Ý và các cô ấy về chuyện làm miến." "Được." Vương Cẩn Hòa nói với Thu Ý bảo các nha hoàn làm một ít bột khoai lang và bột khoai tây. "Tiểu thư, bên cạnh người bây giờ lại chỉ còn một mình nô tỳ, có cần tìm thêm hai nha hoàn nữa không ạ?" Thu Ý đợi Vương Cẩn Hòa nói xong mới mở miệng hỏi.

Có lúc cô cũng có việc, cô đi rồi thì bên cạnh tiểu thư không còn ai cả.

Vương phi nhà nào lại giống như tiểu thư của họ, bên cạnh chỉ có một mình cô ấy?

Trước đây còn có chị, nhưng giờ chị ấy đã xuất giá, cũng không thể lúc nào cũng đi theo tiểu thư được.

Chỉ có một mình cô ấy thì quả thật không đủ. "Em cứ xem xét mà làm, không đủ thì bảo quản gia mua thêm người mới về." "Vâng." "Chuyện miến thì em tìm người làm nhé." "Tiểu thư cứ yên tâm, nô tỳ hiểu rồi." Vương Cẩn Hòa thấy cô ấy quả thật đã có ý định trong lòng nên cũng không nói nhiều nữa.

Vừa mới ra ngoài thì có mấy hạ nhân đến tìm cô, trên mặt họ còn có chút ngại ngùng.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn họ, trong phủ thật sự có người yêu nhau sao?

Mấy hạ nhân kia thấy Vương Cẩn Hòa dùng ánh mắt tò mò nhìn mình thì lập tức hơi ngại: "Vương phi... người... người đừng nhìn chúng nô tỳ như vậy." Nói chuyện cũng lắp bắp.

Vương Cẩn Hòa nghe lời họ nói, không nhịn được bật cười: "Trông ta đáng sợ đến vậy sao?

Làm các người sợ đến không dám nói chuyện nữa." Mấy người vội vàng xua tay: "Không phải Vương phi quá đáng sợ, chỉ là Vương phi người có thể đừng dùng biểu cảm như vậy mà nhìn chúng nô tỳ được không?" Cứ như thể họ là thịt trên thớt, chờ bị làm thịt vậy.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chống cằm nhìn mấy người trước mặt: "Ta chỉ hơi tò mò, không ngờ trong vương phủ thật sự có người yêu nhau.

Các người như vậy rất tốt." Mấy người ngại ngùng gãi đầu. "Thu Ý, đi gọi Tô quản gia đến đây, ta có việc cần dặn dò ông ấy.

Còn về phần các người, mỗi người sẽ được năm mươi lạng bạc làm của hồi môn và sính lễ.

Tuy nói là ở trong phủ, nhưng những thứ cần có vẫn phải có, đừng để bản thân phải chịu thiệt thòi." Vương Cẩn Hòa nhìn họ cười nói.

Mấy người bị lời Vương Cẩn Hòa nói làm cho ngây người, Vương phi vậy mà lại cho họ nhiều tiền như vậy, đối với họ mà nói đây tuyệt đối là một khoản thu nhập lớn. "Tạ ơn Vương phi, chúng nô tỳ đã rõ." Vương Cẩn Hòa bảo họ đợi trước, rồi đi lấy ngân phiếu đưa cho họ. "Về vải vóc để may áo cưới thì sau này các người đến tìm Thu Ý, bảo cô ấy đưa cho các người, ta sẽ nói với cô ấy.

Mặc dù không thể để các người tự mình thành thân riêng rẽ, nhưng cùng nhau thành thân thì vẫn được." Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Mấy người vô cùng cảm kích trong lòng, nếu đổi lại là nhà khác, ai thèm quan tâm hạ nhân có thành thân hay không?

Cho dù chỉ là tất cả bọn họ cùng nhau thành thân, đối với họ mà nói cũng đã đủ rồi.

Mấy người quỳ trên đất cảm kích tạ ơn: "Tạ ơn Vương phi." Vương phi đối xử với họ thật sự quá tốt. "Các người đứng dậy đi, sau này ta sẽ bảo Tô quản gia chọn một ngày lành tháng tốt, để các người cùng nhau thành thân, cũng để phủ thêm phần náo nhiệt." "Vâng." Tô quản gia nhanh chóng đi cùng Thu Ý đến: "Tham kiến Vương phi." "Đứng dậy đi, Tô quản gia, ông đi chọn một ngày lành tháng tốt, để mấy đứa nhỏ này thành thân." Tô quản gia nhìn mấy đứa nhỏ này, trong mắt đầy ý cười.

Mấy đứa nhỏ này đều rất tốt.

Bây giờ chúng nó có thể đến với nhau ông cũng rất vui, dù sao cũng là những đứa trẻ do chính mình nhìn lớn lên. "Vương phi cứ yên tâm, nô tài nhất định sẽ làm chu đáo." "Đi đi." "Thu Ý, em lấy cho mỗi người bọn họ một ít vải đỏ để may áo cưới.

Mỗi cô gái được một bộ trang sức và thêm một ít vải để may thường phục." Vương Cẩn Hòa nhìn Thu Ý bên cạnh dặn dò. "Vâng." Thu Ý nhìn mấy người kia cười nói: "Các người đi theo ta nhé." "Vương phi cũng quá tốt rồi, sao người lại có thể tốt như vậy chứ?" Thu Ý nghe lời họ nói, khóe miệng hơi cong lên, nụ cười trên mặt sâu hơn một chút.

Tiểu thư của họ chính là tốt như vậy đó.

Còn chủ tử nhà ai có thể tốt được như Vương phi của họ chứ?

Thu Ý dẫn họ đi lấy vải, Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Họ đều đã đến rồi sao?" "Ừm, họ đều rất tốt, em đã cho mỗi người một ít vải và năm mươi lạng bạc, các cô gái thì thêm một bộ trang sức." Chẳng qua cũng chỉ là một bộ trang sức ban thưởng cho nha hoàn, đối với cô mà nói không đáng là bao.

Tô Ngọc lười biếng dựa vào ghế, tùy tiện nói: "Em là Vương phi, em quyết định là được." "Em vốn tưởng chắc chắn sẽ không có ai đến tìm em, không ngờ nhanh như vậy đã có người đến rồi." Vương Cẩn Hòa bây giờ nghĩ lại vẫn thấy không thể tin được.

Trong mắt Tô Ngọc ẩn chứa ý cười, thực ra anh đã sớm phát hiện ra rồi.

Chẳng qua là chưa nói với Vương Cẩn Hòa thôi.

Đương nhiên, chuyện này cũng là anh vô tình nghe Nguyên Bảo nói, còn Nguyên Bảo biết bằng cách nào thì anh không rõ. "Rất tốt.

Có họ ở đây, sau này sẽ không có ai còn nảy sinh ý nghĩ không nên có nữa.

Nhưng mà, bên cạnh em vẫn còn thiếu người." Trước đây có hai chị em Thu Ý, số người cũng tạm đủ dùng.

Bây giờ Thu Thiền cùng Lâm Tử Ân đi quản lý sản nghiệp của Tiểu Hòa, bên cạnh em chỉ còn một mình Thu Ý, dù sao thì vẫn là quá ít. "Trước đây Thu Ý đã nói với em rồi, cô ấy khá hiểu rõ các nha hoàn bên dưới, em đã bảo cô ấy tự mình xem xét mà làm, cô ấy vẫn chưa dẫn người đến." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Thu Ý làm việc không tệ." "Vương gia, đây là thiệp mời vừa được gửi đến." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Tô quản gia đã đi rồi lại trở về, nhìn thiệp mời trong tay ông ấy: "Đây là ai gửi đến?" "Là Võ hầu gửi đến ạ.

Con trai nhà ông ấy cuối cùng cũng thành thân, mời Vương gia và Vương phi cùng đến dự lễ." Tô Ngọc nhận lấy thiệp mời từ tay quản gia, đọc kỹ một lượt, quả thật là Võ hầu mời họ đến dự đám cưới con dâu.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em có muốn đi không?" "Đi thôi." Người Võ hầu này cô cũng nghe Tô Ngọc nói qua rồi, là người tốt.

Nếu đã vậy, cũng chẳng có gì không thể đi.

Vừa hay cô cũng đang khá buồn chán.

Tô Ngọc tuy có chút bất mãn nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Được, nếu em nói muốn đi, vậy chúng ta đi thôi." "Là ngày mốt.

Vừa hay tham gia xong hôn lễ thì em có thể đi trang viên." Nghe ngữ khí của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Anh có trẻ con không chứ?" Người lớn đến chừng nào rồi mà còn nói những lời như vậy, cũng không sợ bị người khác chê cười. "Không trẻ con, cả ngày bận rộn đấu đá." "Anh dám nói em sao?" Chuyện của Tô Ngọc cũng chẳng ít hơn cô là bao.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, tự biết mình đuối lý. "Anh đi tìm Tiểu Bảo đây, hỏi xem ngày mốt Tiểu Bảo có muốn đi chơi không." "Vậy thì đưa cả Ngôn Hi và Ngôn Triệt đi cùng luôn nhé?" Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi nhìn Tô Ngọc nói.

Trẻ con đối với mấy chuyện này là hứng thú nhất.

Chương 876

"Được." Tô Ngọc ở bên Vương Cẩn Hòa một lúc rồi mới đi đến viện của Tiểu Bảo tìm cậu bé: "Con đang nghĩ gì đó?" "Cha, con còn phải mất bao lâu nữa mới khỏi?" Tiểu Bảo không nhịn được mở miệng hỏi.

Mỗi ngày nhìn các anh tập võ, mà cậu bé lại chẳng thể làm gì, điều này khiến Tiểu Bảo vốn hiếu động thật sự không chịu nổi.

Đưa tay xoa xoa mặt con trai, Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Cha đã nói với con rồi, cơ thể con ít nhất phải mất nửa năm.

Bây giờ mới qua hai ba tháng, đừng sốt ruột." "Cha, con chán quá." "Cha biết.

Ngày mốt chúng ta đi nhà Võ hầu dự hôn lễ, con có muốn đi không?" "Được ạ!" Tiểu Bảo không nghĩ ngợi gì đã gật đầu đồng ý, đi ra ngoài chơi vẫn tốt hơn là cứ ở nhà ngẩn ngơ.

Cứ tiếp tục ngẩn ngơ như vậy cậu bé sẽ mốc meo mất. "Ngày mốt cha sẽ đưa con cùng đệ đệ và muội muội đi cùng." "Được ạ." Tô Ngọc đi tìm Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa cũng không nhàn rỗi.

Cô đi đến kho tìm một số lễ vật.

Lấy tất cả lễ vật ra rồi, cô lại cảm thấy không được ổn lắm.

Tô Ngọc trở về thì thấy Vương Cẩn Hòa đang cau mày nhìn một đống đồ trước mặt. "Đang nghĩ gì vậy?" "Anh nói xem chúng ta nên tặng Võ hầu thứ gì thì tốt?" "Em cứ tặng ông ấy vài vò rượu đã ủ trên ba tháng là ông ấy sẽ vui chết đi được." Tô Ngọc nói thẳng.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, bĩu môi nói: "Đâu có ai nói chuyện như anh chứ?" "Anh nói thật mà, không đùa đâu.

Chúng ta cứ tặng vài vò rượu, rồi thêm ít dưa, trái cây, rau củ còn tốt hơn bất cứ thứ gì." Những thứ này trông thì đẹp mắt thật, nhưng không thực dụng bằng rau củ quả nhà họ. "Anh nói thật ư?" "Có chứ." "Vậy được.

Tặng năm vò rượu đi, thêm một ít rau củ quả theo mùa nữa." "Được." Vương Cẩn Hòa phân phó người đi chuẩn bị.

Rất nhanh đã đến ngày thành hôn của nhà Võ hầu, Vương Cẩn Hòa sáng sớm thức dậy sửa soạn thì đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Tướng công, anh nói Võ hầu đột nhiên mời chúng ta đến dự lễ, có phải là vì mấy thứ đồ trong tay chúng ta không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười không ngớt, tức phụ của anh sao lại đáng yêu đến vậy chứ?

Vương Cẩn Hòa bị chọc cười đến mức hơi mơ hồ: "Anh cười gì vậy?

Chẳng lẽ em nói sai sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không có, em không nói sai." "Anh còn không đi thay quần áo?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc vẫn đang mặc áo lót, cau mày hỏi.

Hôm nay phải đi dự hôn lễ nhà người ta, sao anh ấy có vẻ không quan tâm chút nào vậy?

Tô Ngọc ha ha cười lớn: "Chúng ta có thể đi muộn một chút mà." "Cho dù có thể đi muộn một chút, cũng không thể quá muộn chứ?" Vương Cẩn Hòa ở cổ đại vẫn chưa từng tham gia hôn lễ của nhà đại thần nào, đây là lần đầu tiên, đối với những chuyện này cô không hiểu lắm. "Nghe em vậy." Tô Ngọc đứng dậy đi thay quần áo.

Hai người sửa soạn xong thì đi tìm ba đứa trẻ, đến nơi thì ba đứa trẻ đã sửa soạn xong rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn chúng, trong mắt đầy ý cười: "Mẹ còn tưởng cần chúng ta đến tìm các con chứ, bây giờ xem ra chẳng cần đến chúng ta nữa rồi." "Mẹ, con đói." "Được rồi, ăn cơm thôi." Ăn cơm xong, Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa cùng bốn đứa trẻ đến nhà Võ hầu.

Nguyên Bảo và những người bên cạnh cầm theo lễ vật tặng nhà Võ hầu.

Đồ đạc cũng khá nhiều.

Đến cổng nhà Võ hầu, người rất đông.

Tô Ngọc bước xuống xe ngựa trước, sau đó chờ bên cạnh xe ngựa đỡ Vương Cẩn Hòa xuống, rồi mới bế hai đứa nhỏ xuống.

Còn Tiểu Bảo và Tiểu Trí thì căn bản không cần anh phải quản nhiều.

Vợ chồng Võ hầu đang đứng ở cổng đón khách, thấy vợ chồng Tô Ngọc dẫn theo con đến thì vội vàng bước tới: "Tham kiến Vương gia, Vương phi." "Đứng dậy đi, chúc mừng." Tô Ngọc liếc nhìn Nguyên Bảo và những người khác.

Ba người Nguyên Bảo liền đưa những thứ trong tay qua.

Võ hầu nhìn thấy năm vò rượu kia thì mắt sáng rực lên.

Năm vò rượu, Vương gia hôm nay thật hào phóng! "Đa tạ Vương gia." Võ hầu phu nhân buồn cười nhìn chồng mình, lớn tuổi rồi mà thấy mấy thứ này vẫn ra vẻ đó, chẳng sợ bị Vương gia chê cười sao. "Vương gia, mời vào trong." Võ hầu bảo tâm phúc cất rượu cho ông ấy.

Còn những thứ khác thì để lại cho Võ hầu phu nhân, bảo bà tự mình sắp xếp.

Các đại thần đến sau Tô Ngọc, thấy anh tặng Võ hầu năm vò rượu, cùng với rất nhiều rau củ quả, đều ghen tị muốn chết. "Vương gia, ngài cũng quá thiên vị rồi, lại tặng Võ hầu nhiều rượu như vậy." "Các ngươi đừng có tơ tưởng số rượu ít ỏi của bản vương nữa." Tô Ngọc liếc người vừa nói một cái.

Một hai người này, mắt đều xanh lè hết rồi.

Võ hầu nhìn người đang nói: "Đừng ghen tị." Hừ một tiếng, người bên cạnh thì thầm gì đó, người kế bên không nghe rõ lắm. "Tôi thấy ông đúng là cố ý." Võ hầu cười mà không nói, ông ấy cũng không phủ nhận.

Dù sao Vương gia cũng chẳng để tâm chuyện này.

Vào bên trong, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc tách ra.

Cô đi đến khu khách nữ, còn các con thì bị Tiểu Bảo và Tiểu Trí đưa đi chơi rồi.

Bên đó có rất nhiều trẻ con, cách cũng không xa lắm, Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy. "Tham kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa đi qua, các phu nhân, tiểu thư đang ngồi ở đó vội vàng đứng dậy hành lễ. "Mọi người đứng dậy đi." "Đa tạ Vương phi." Vì sự hiện diện của Vương Cẩn Hòa, tất cả mọi người đều có chút không tự nhiên.

Nhìn vẻ không thoải mái của họ, Vương Cẩn Hòa nhướng mày: "Ta cũng không phải hồng thủy mãnh thú gì, các vị không cần như vậy.

Hôm nay chúng ta đều chỉ có một thân phận, đó là đến dự tiệc cưới nhà Võ hầu." "Vâng." Có lời nói của Vương Cẩn Hòa, những người khác cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu trò chuyện với những người xung quanh, đương nhiên cũng không để Vương Cẩn Hòa một mình ngồi đó.

Vương Cẩn Hòa thỉnh thoảng nói vài câu với họ.

Thỉnh thoảng lại liếc nhìn Tiểu Bảo và các con.

Trong chốc lát, không khí khá tốt.

Vương Cẩn Hòa vốn còn cảm thấy lần này đến dự tiệc không có ai gây phiền phức, điều này khiến cô khá vui vẻ.

Khi cô đang trò chuyện vui vẻ với những người khác, có một người phụ nữ ăn mặc trang điểm rất lộng lẫy, đột nhiên mở miệng nói: "Ngọc Vương phi, nghe nói người không muốn Vương gia nạp thiếp sao?" Nghe thấy lời này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía cô ta. "Trương phu nhân, lời bà nói không đúng rồi.

Vương gia bây giờ con cái đủ đầy, ngài ấy và Vương phi tình cảm cũng tốt, việc ngài ấy không nạp thiếp thì có liên quan gì đến bà?" Người bên cạnh nghe không lọt tai, liền không khách khí nói. "Ta đang nói chuyện với Vương phi, đến lượt ngươi xen vào sao?" Trương phu nhân lạnh lùng liếc người vừa nói một cái, khó chịu nói.

Chương 877

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Trương phu nhân, cười như không cười hỏi: "Ừm, ta không cho nạp thiếp thì có vấn đề gì sao?" "Vương phi, chuyện này chúng ta phải nói rõ với người." "Trương phu nhân là bà, không phải chúng ta, xin nói rõ ràng." Chuyện của người khác thì liên quan gì đến bà ta.

Trong kinh thành này ai mà không biết Ngọc Vương và Ngọc Vương phi tình cảm tốt đẹp chứ?

Khi Vương gia không có việc gì còn đi dạo cùng Vương phi.

Mỗi lần nhìn thấy họ, mọi người đều biết mối quan hệ của họ tốt đến nhường nào.

Người này nói những lời như vậy không thấy mất mặt sao? "Ồ?

Nói về bản Vương phi sao?

Vậy bà cứ nói xem." Vương Cẩn Hòa chống cằm, cười như không cười hỏi.

Trương phu nhân vênh mặt nói: "Từ xưa đến nay, tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường.

Vương phi như vậy là quá ghen tuông rồi." "Thật sao?

Trượng phu của vị Trương phu nhân đây năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" "Bẩm Vương phi, chưa đến bốn mươi ạ." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Rất tốt.

Thu Ý, đi mời Vương gia đến đây một chuyến." "Vâng, Vương phi." Thu Ý liếc Trương phu nhân một cái, rồi đi đến khu khách nam tìm Tô Ngọc.

Tô Ngọc đang trò chuyện với các đại thần trong triều, vừa nhìn đã thấy Thu Ý đi tới, liền quay đầu nhìn Thu Ý: "Thu Ý, con đến đây có chuyện gì sao?" "Vương gia, Vương phi mời ngài qua đó một chuyến." Tô Ngọc cau mày: "Tiểu Hòa làm sao vậy?" "Có một vị Trương phu nhân nói Vương phi quá ghen tuông, nói Vương gia tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường." Trương đại nhân ở một bên cứng đờ người, nhìn Thu Ý với ánh mắt không thể tin nổi, thật sự là Trương phu nhân sao?

Là vợ của ông ấy?

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Chuyện nhà bản vương mà bà cũng dám quản sao?

Thật là không tệ." Trương đại nhân lau mồ hôi trên trán: "Vương gia, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?" "Đi xem." Tô Ngọc không để ý đến ông ta, đứng dậy đi về phía bên kia.

Trương đại nhân thấy vậy chỉ có thể đi theo, còn các đại thần khác nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo.

Khi đi đến lối vào hoa viên, Tô Ngọc đứng lại đó, định nghe xem vị Trương phu nhân này còn có thể nói ra lời gì nữa. "Vương phi, người đây là thẹn quá hóa giận sao?" Trương phu nhân nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa híp mắt nhìn Trương phu nhân: "Xem ra Trương phu nhân hôm nay nhất định muốn gây phiền phức cho ta rồi?" "Vương phi đa nghi rồi, thiếp làm sao dám gây phiền phức cho người?" "Vậy thì bà nói xem, bà nói những lời như vậy với ta tại hôn lễ của người khác là có ý gì?" Trương phu nhân trên mặt mang theo nụ cười: "Chẳng qua là vì nghĩ cho Vương gia thôi." "Bản vương lại không biết, chuyện của bản vương mà bà cũng có thể quản được rồi." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Trương đại nhân bên cạnh tức muốn chết rồi.

Đồ hỗn xược này, chuyện của Vương gia mà bà ta cũng dám xen vào.

Có phải là chê cuộc sống của họ quá tốt rồi không?

Trương phu nhân nghe thấy giọng Tô Ngọc thì sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu nhìn Tô Ngọc đang đứng ở lối vào, cùng với các đại thần phía sau anh, trong đó có một người chính là trượng phu của bà ta.

Nhìn thấy sắc mặt quá khó coi của trượng phu lúc này, tâm trạng của Trương phu nhân đã có chút thay đổi.

Bà ta đã tính toán sai, quên mất trượng phu sẽ đi theo Tô Ngọc đến đây.

Mạc thừa tướng liếc Trương đại nhân một cái, cười thấp giọng nói: "Trương đại nhân, phu nhân của ông không tệ đấy, còn dám quản cả chuyện của Vương gia.

Ngay cả ta còn không dám nói Vương gia không nạp thiếp là vì Vương phi quá ghen tuông, không ngờ phu nhân của ông lại lợi hại đến vậy, vậy mà dám nói chuyện như thế với Vương phi." "Lo chuyện bao đồng, còn quản cả lên đầu Vương gia rồi, bà ta đúng là lợi hại." Người bên cạnh nhìn vẻ Thừa tướng đang đổ thêm dầu vào lửa, có chút dở khóc dở cười: "Ông bớt nói hai câu đi." "Ta không nói sai.

Ngay cả các vị trưởng bối trong hoàng tộc, Hoàng thượng và Thái hậu đều không nói gì về Vương gia, vậy mà bà ta lại dám nói, thật sự coi mình là gì chứ?" Trương đại nhân rõ ràng biết Thừa tướng đang châm chọc mình, nhưng ông có thể làm gì?

Những lời Thừa tướng nói cũng không sai.

Hoàng thượng và Thái hậu từ trước đến nay chưa từng nói chuyện nạp thiếp của Vương gia, vậy mà vợ ông ta lại nói cứ như chuyện đương nhiên.

Nếu chuyện này mà để Hoàng thượng và Thái hậu biết, hậu quả thế nào ông ấy còn không dám nghĩ tới.

Tô Ngọc đi qua nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy lo lắng: "Em không bị uất ức chứ?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Em là đồ đàn bà ghen tuông mà, sao có thể chịu uất ức được chứ?" "Vừa nãy khi trò chuyện với các phu nhân khác, em nghe nói Trương đại nhân này cũng chỉ có một người vợ.

Bà ta trước đây đã nói rất nhiều lần rằng đàn ông tam thê tứ thiếp là bình thường, không cho trượng phu nạp thiếp chính là ghen tuông.

Tướng công, hay là anh tặng Trương đại nhân vài mỹ nhân làm thiếp đi?

Sau đó lại đi tìm Hoàng huynh phong cho mấy vị thiếp thất đó làm lương thiếp, anh thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa nói với ánh mắt đầy ý cười.

Các phu nhân bên cạnh kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại có thể nghĩ ra cách tru tâm như vậy để trị Trương phu nhân.

Biểu cảm của Trương phu nhân lập tức trở nên vặn vẹo, vẻ ưu nhã trên người bà ta không thể duy trì nổi nữa. "Vương phi, người đây là đang trả thù thiếp sao?" "Trả thù thì không đến mức đó, chính bà không cho trượng phu của mình nạp thiếp, ngược lại còn nói ta là đồ đàn bà ghen tuông, đây là đạo lý gì?" "Vương phi, đây là tình hình tình cảm của Trương đại nhân." Nguyên Bảo đúng lúc đưa lên một tập tài liệu về mọi thứ liên quan đến Trương đại nhân.

Vương Cẩn Hòa nhận lấy xem xét: "Khi Trương đại nhân hai mươi ba tuổi, có một nha hoàn mang thai, ông ấy định nạp cô ta làm thiếp.

Không lâu sau, nha hoàn đó biến mất khỏi Trương phủ.

Những chuyện như vậy đã xảy ra không chỉ mười lần trong hơn mười năm qua, mỗi lần các nha hoàn đều 'trùng hợp' mà rời đi, bà nói xem đó là vì sao?" Sắc mặt Trương phu nhân lập tức thay đổi: "Ngươi..." "Ta và tướng công tình sâu như vàng đá.

Tướng công của ta tự mình không muốn nạp thiếp lại bị bà nói là đồ đàn bà ghen tuông.

Còn trượng phu của bà muốn nạp thiếp, bà lại không cho trượng phu mình nạp thiếp, đó gọi là gì?

Đó gọi là độc phụ!" Vương Cẩn Hòa vừa nghịch tờ giấy trong tay, vừa cười như không cười nói.

Trương phu nhân sợ đến tái mặt, cả người khẽ run rẩy.

Những chuyện này bà ta cứ nghĩ sẽ không còn ai nhắc đến nữa.

Vậy mà bây giờ lại bị vạch trần như vậy. "Trương đại nhân, ở đây có một ít thứ muốn cho ông xem." Trương đại nhân nhìn thứ Vương Cẩn Hòa đưa tới, tay khẽ run rẩy, căn bản không dám nhìn.

Vương Cẩn Hòa cười một cách ôn hòa: "Trương đại nhân không xem sao?" "Xem xem phu nhân của ông làm thế nào lợi dụng thân phận của ông để kiếm lợi cho bản thân và nhà mẹ đẻ." Vương Cẩn Hòa nói với ý cười trong mắt.

Chỉ là ý cười này không chạm đến đáy mắt.

Trương đại nhân còn chưa nói gì, Trương phu nhân đã vội vàng nói: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Ngươi đang vu khống ta!" Vương Cẩn Hòa nhìn Trương phu nhân: "Ồ?

Bà nói ta vu khống bà sao?

Nếu là vu khống, bà vội vàng làm gì?" Trương phu nhân lập tức im bặt, chuyện này bà ta hoàn toàn không có cách nào giải thích. "Có người để mắt đến tướng công của ta, đã tìm vài người, những người khác đều không đồng ý giúp, chỉ có bà đồng ý, lại còn gây sự với ta ở một nơi như thế này.

Chương 878

Bà đoán xem người đó có ở đây không?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi.

Biểu cảm trên mặt Trương đại nhân càng ngày càng khó coi.

Nhìn biểu cảm của Trương phu nhân, Trương đại nhân liền biết những gì Vương phi nói đều là thật, không phải đang đùa.

Tay ông ta theo bản năng siết chặt, trừng mắt nhìn bà ta, ánh mắt lạnh băng: "Ngươi..." "Tướng công, thiếp không có, đây đều là cô ta vu khống thiếp, chàng tin thiếp đi." Trương phu nhân nhìn Trương đại nhân, vô cùng sốt ruột nói. "Trương phu nhân, bà nói dối như vậy e rằng không tốt lắm đâu." "Vốn dĩ ta không muốn quá gay gắt tại hôn yến của người khác, nhưng là bà đã làm mọi chuyện quá đáng rồi." Vương Cẩn Hòa trầm giọng nói.

Các phu nhân bên cạnh liếc nhìn Trương phu nhân một cái, chẳng hề có chút đồng tình nào, ngược lại còn cảm thấy Trương phu nhân là tự mình chuốc lấy. "Vương phi, hạ quan xin xem cái này trước." Trương đại nhân liếc nhìn vợ mình một cái, ông ấy cũng muốn xem rốt cuộc vợ mình đã che giấu ông ấy điều gì.

Trong mắt mang ý cười, Vương Cẩn Hòa đưa chứng cứ Nguyên Bảo đã đưa cho ông ấy.

Khi Trương đại nhân đang vươn tay ra nhận, Trương phu nhân đột nhiên vươn tay ra giật lấy, không muốn Trương đại nhân nhìn thấy những thứ đó.

Thấy hành động như vậy của Trương phu nhân, Trương đại nhân nhanh hơn một bước lấy đi, ánh mắt lạnh băng nhìn Trương phu nhân: "Ngươi cho ta an phận một chút!" Trương phu nhân cả người cứng đờ nhìn Trương đại nhân, sắc mặt hơi tái nhợt: "Thiếp...

Tướng công, thiếp biết lỗi rồi, không nên xen vào chuyện bao đồng, không nên quản chuyện của Vương gia và Vương phi." Trương phu nhân nghiến răng nói.

Bây giờ bà ta chỉ có thể xin lỗi vì chuyện này.

Không thể để Trương đại nhân truy cứu những vấn đề khác.

Nhìn sâu vào vợ mình một cái, Trương đại nhân nào có đạo lý gì mà không hiểu?

Trương đại nhân không để ý đến lời bà ta nói, mà nhìn vào chứng cứ trong tay.

Sau khi xem xong, ông ấy lạnh lùng nhìn bà ta: "Ta thật không ngờ những năm nay ngươi lại làm nhiều chuyện đến vậy." Đây chính là người nằm cạnh gối của ông ta.

Nhìn Trương phu nhân ăn mặc lộng lẫy, trong mắt Trương đại nhân toàn là sự ghê tởm: "Bề ngoài có ăn mặc lộng lẫy đến đâu thì sao chứ?

Trái tim ngươi bẩn thỉu đến cực điểm rồi." "Vương phi, chuyện này hạ quan sẽ toàn quyền xử lý ổn thỏa, xin người cho hạ quan một cơ hội." "Đương nhiên rồi, dù sao đây cũng là chuyện nhà của Trương đại nhân." Vì Trương đại nhân muốn tự mình xử lý chuyện này, Vương Cẩn Hòa đương nhiên không từ chối.

Trương đại nhân tự mình ra tay, hiệu quả tốt hơn cô ra tay nhiều. "Trương đại nhân, bổn Vương phi có thể giao người này cho ông xử trí, nhưng kẻ đứng sau ả ta nhất định phải nói ra thì tôi mới đưa cho ông." Mặc dù đã biết là ai, nhưng cô muốn nghe Trương phu nhân tự mình nói ra.

Màn kịch chó cắn chó, đương nhiên phải có hai người cùng diễn mới đủ hay.

Trong đám đông, có người đột nhiên trở nên hoảng hốt.

Khi Vương Cẩn Hòa nói câu đó, ánh mắt cô vẫn luôn đặt trên người đối phương, thấy ánh mắt hoảng hốt, chột dạ của ả, khóe môi cô khẽ cong lên.

Tô Ngọc vòng tay ôm lấy vai Vương Cẩn Hòa, ánh mắt tràn đầy cưng chiều: "Anh đã cho người đi báo Võ hầu chuyện này rồi, muốn xử lý thế nào cũng được." Khi Võ hầu nghe chuyện này cũng khá tức giận, nhưng vì đang có việc nên không thể đến.

Võ hầu phu nhân sau khi biết tin thì lập tức chạy đến, vừa hay nghe được cuộc nói chuyện giữa Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa. "Tham kiến Vương gia, Vương phi." "Võ hầu phu nhân không cần đa lễ." Võ hầu phu nhân đứng dậy, ánh mắt sắc bén nhìn Trương phu nhân: "Trương phu nhân, nhà tôi với bà chắc hẳn không có thù oán gì, tại sao bà lại muốn gây sự với Vương phi trong hôn yến nhà tôi?" Trương phu nhân có chút chột dạ, ả cũng biết hôm nay mình chắc chắn không có kết cục tốt đẹp gì, nhưng ả không cam tâm cứ thế mà bỏ qua.

Đặc biệt khi nhìn thấy sự cưng chiều và thân mật của Tô Ngọc dành cho Vương Cẩn Hòa, rồi nghĩ đến những gì chồng ả đã làm với ả.

Sự không cam tâm trong lòng ả càng thêm rõ rệt.

Trương phu nhân phẫn nộ bất bình nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy oán hận: "Cô muốn biết thì tôi sẽ không nói cho cô biết.

Tôi nói cũng không sai, chính là ghen tuông, loại phụ nữ như cô đáng bị ruồng bỏ!" Trong đám đông, có hai người nghe Trương phu nhân nói vậy thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, xem ra ả ta sẽ không nói ra đâu.

Thế thì tốt. "À..." Tô Ngọc nghe Trương phu nhân nói vậy, khẽ cười thành tiếng. "Bổn Vương muốn xem thử, ai dám xen vào tình cảm giữa Bổn Vương và Vương phi, kẻ nào không sợ chết thì cứ việc đến." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Trương phu nhân lại không cho là đúng mà nói: "Dù ông có là Vương gia của một nước thì cũng không thể giết người bừa bãi!" "Chuyện thân phận của Bổn Vương và Vương phi ở Phước An huyện thành ai cũng biết, nhưng điều không ai biết là, Mẫu hậu khi đó cũng đã đến, Bổn Vương còn xin Mẫu hậu ý chỉ, từ nay về sau chỉ có Tiểu Hòa một người, ai cũng không được xen vào tình cảm của chúng ta, và Mẫu hậu đã đồng ý." Tô Ngọc nhìn Trương phu nhân, từng chữ từng chữ nói ra.

Mọi người đều ngây người ra, không dám tin nhìn Tô Ngọc, anh ta vậy mà vì chuyện này mà đi tìm Thái hậu xin ý chỉ?

Vương gia đối Vương phi có phải quá tốt rồi không?

Bây giờ họ cũng hiểu tại sao Tô Ngọc lại nói kẻ nào không sợ chết thì cứ đến.

Không phải Vương gia muốn giết người, mà là chống lại ý chỉ của Thái hậu, đó là tội chém đầu.

Trương phu nhân là người kinh ngạc nhất.

Ả không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Làm sao có thể?" Một người đàn ông vậy mà vì một người phụ nữ khác mà từ bỏ mọi cơ hội có tam thê tứ thiếp, làm sao có thể? "Vì hôm nay mọi người đều ở đây, Bổn Vương nói rõ luôn, tình cảm giữa Bổn Vương và Vương phi rất tốt, không cần các người đến bênh vực cho Bổn Vương.

Bổn Vương đã có cả trai lẫn gái, tổng cộng bốn người con, cho dù sau này không có thêm con nữa, Bổn Vương cũng coi như là người nhiều con rồi, không cần các người phải lo lắng vớ vẩn." Anh có cả con trai lẫn con gái, đứa nào cũng là đứa trẻ ngoan.

Con của nhà nào có thể sánh bằng được?

Những người đứng bên cạnh đồng tình gật đầu, Vương gia quả thật là người đa tử đa phúc.

Tuy mọi người đều biết đại công tử Tô Tử Tiêu là con nuôi của anh, nhưng thì sao chứ?

Người ta đường đường chính chính đã được ghi vào gia phả Tô gia, ngay cả Hoàng thượng cũng công nhận.

Hơn nữa, đứa trẻ Tô Tử Tiêu này thiên phú hơn người, tiền đồ sau này không thể lường trước được, có thêm bao nhiêu đứa con nuôi như vậy họ cũng đâu có ngại?

Nhị công tử hoàn hảo kế thừa thiên phú của Vương gia.

Tiểu công tử và tiểu nữ nhi hiện tại tuy chưa thể nhìn ra điều gì, nhưng từ ngoại hình và tính cách đã có thể thấy sau này cũng không phải người bình thường.

Có đến bốn đứa con trai con gái như vậy, ai còn muốn có thêm thứ tử thứ nữ ra để tự rước lấy phiền toái chứ?

Là Vương phi không đủ giỏi giang, hay là Vương phi không đủ xinh đẹp?

Trong đám đông, một cô gái sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Ngọc, cô ta có thể thấy Tô Ngọc rất nghiêm túc, không hề giả dối hay khách sáo.

Anh ta chính là nghĩ như vậy, chứ không phải đang nói những lời hay ý đẹp trước mặt mọi người.

Tay cô ta vô thức siết chặt, căm hận nhìn Vương Cẩn Hòa.

Nhận thấy ánh mắt của đối phương, Vương Cẩn Hòa cười tươi nhìn sang: "Cô gái này dùng ánh mắt thù hận như vậy nhìn bổn Vương phi, là vì cớ gì?" Mới thế đã không chịu nổi rồi sao?

Nghe Vương Cẩn Hòa nói, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía cô gái đó.

Chương 879

Nhìn thấy ánh mắt mà cô ta chưa kịp thu lại, mọi người đều có chút kinh ngạc.

Cô gái này họ biết, là đích nữ của Tĩnh An hầu, Phong Tiêu Tiêu.

Chỉ là Vương phi và cô ta không hề có giao tình gì, tại sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn Vương phi.

Chẳng lẽ...

Võ hầu nheo mắt, lạnh lùng nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Phong tiểu thư, kẻ xúi giục Trương phu nhân gây chuyện trong hôn yến nhà tôi chính là cô phải không?" "Phu nhân đừng nói bừa, tôi làm sao có thể làm chuyện đó?" Phong Tiêu Tiêu làm sao có thể thừa nhận?

Nếu chuyện hôm nay thực sự trở thành chuyện đã định, vậy thì cô ta coi như xong đời.

Với danh vọng của Vương Cẩn Hòa ở đế đô, chuyện này mà để dân chúng đế đô biết được, mỗi người một lời cũng đủ nhấn chìm cô ta. "Ồ?

Nếu không phải cô làm, vậy cô có nên giải thích rõ ràng với bổn Vương phi một chút không, tại sao cô lại dùng ánh mắt thù địch như vậy nhìn bổn Vương phi?" Vương Cẩn Hòa thản nhiên hỏi, giọng nói không cho phép nghi ngờ. "Chẳng lẽ bổn Vương phi trong tình huống không biết mà đã đắc tội vị Phong tiểu thư này rồi sao?" "Vậy thì lạ thật, bổn Vương phi từ khi trở về đến nay, mỗi ngày không ở trong Vương phủ thì cũng là đến trang viên làm việc ươm giống, hôm nay là lần đầu tiên gặp Phong tiểu thư, thực sự không nghĩ ra rốt cuộc đã đắc tội Phong tiểu thư ở chỗ nào, hay là Phong tiểu thư nói ra để nhắc nhở bổn Vương phi một chút?

Xem thử bổn Vương phi có bỏ sót điều gì không." Giọng Vương Cẩn Hòa ôn tồn nhẹ nhàng, nhưng lại chặn đứng mọi lời Phong Tiêu Tiêu muốn nói.

Khiến Phong Tiêu Tiêu không nói được lời nào.

Phong Tiêu Tiêu chỉ có thể quay đầu nhìn Tô Ngọc, giọng nói tái nhợt yếu ớt: "Vương gia, tôi không có." Vẻ đáng thương yếu ớt đó khiến tâm trạng Vương Cẩn Hòa cực kỳ không tốt.

Cô khẽ cau mày, ánh mắt nhìn Phong Tiêu Tiêu mang theo sự lạnh lẽo. "Trả lời câu hỏi của Vương phi." Tô Ngọc không thèm nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái, chỉ lạnh nhạt mở lời.

Thừa tướng khẽ ho một tiếng, xem ra vị Vương gia này của họ đúng là một kẻ không biết thương hoa tiếc ngọc.

Một đại mỹ nhân đứng đó, anh ta vậy mà chẳng mảy may động lòng.

Vẻ đáng thương yếu ớt đó ông nhìn còn thấy ngại thay.

Biểu cảm trên mặt Phong Tiêu Tiêu hơi cứng đờ, ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Vương gia?" Phong Tiêu Tiêu đã nghĩ đến nhiều điều khác, nhưng không ngờ Tô Ngọc lại đối xử như vậy. "Bổn Vương không quen cô." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cau mày, vẻ mặt đầy ghét bỏ, đột nhiên nhớ đến một câu nói ở kiếp trước.

Nghĩ đến câu đó, Vương Cẩn Hòa vốn đang không vui cuối cùng cũng không nhịn được mà bật cười.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên bật cười, trong mắt mang theo sự khó hiểu: "Tiểu Hòa, lời anh nói có gì đáng cười sao?" Cười vui vẻ đến vậy. "Không có, em nhìn thấy vẻ mặt đầy ghét bỏ của anh, liền nghĩ đến bốn chữ." Vừa nói cô lại bật cười. "Ừm?

Chữ gì?" "Đừng có dựa vào bố mày." Vương Cẩn Hòa nói ra xong, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Mặc dù lời này hơi khó nghe, nhưng quả thật đúng như cô nói.

Những người này từng người một muốn dựa dẫm vào anh.

Khi họ tiếp cận anh, đã hỏi ý kiến anh chưa? "Em nói rất đúng, anh không thích họ cứ bám lấy anh, không biết anh đã có chủ rồi sao?" Tô Ngọc nói càng lúc càng ghét bỏ, các đại thần bên cạnh đều có thể cảm nhận được sự ghét bỏ trong lời nói của Tô Ngọc.

Nghĩ đến biểu cảm của Vương gia vừa rồi, thì câu nói của Vương phi cũng khá giống. "Vương gia nói đúng, đã là phụ nữ có chồng thì đừng nên tòm tem nữa, cũng đừng ngại mất mặt, cứ như thể không gả đi được vậy." Nghe những lời đó, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu trở nên tái nhợt, ánh mắt nhìn Tô Ngọc: "Vương gia..." Tô Ngọc cau mày, không vui nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Cô là không nghe hiểu lời Bổn Vương nói hay sao vậy?" "Đích nữ của Tĩnh An hầu gia ngu xuẩn đến vậy sao?

Ngay cả lời nói cũng không hiểu?" Nghe Tô Ngọc nói vậy, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu trắng bệch, quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa.

Người này đến từ nông thôn, nhưng lại không hề giống người nông thôn chút nào.

Thường xuyên ra đồng phơi nắng, nhưng lại trắng hơn cô ta rất nhiều.

Làn da cũng đẹp hơn cô ta không biết bao nhiêu, ngay cả vóc dáng cũng đẹp đến mức không thể tin được.

Đứng trước Vương Cẩn Hòa, Phong Tiêu Tiêu cảm thấy có chút tự ti hổ thẹn. "Vương phi, tôi không cần danh tiếng, chỉ muốn ở bên cạnh Vương gia, cầu xin cô thành toàn." Nói xong, cô ta liền quỳ xuống đất.

Nhìn Phong Tiêu Tiêu quỳ trước mặt mình nói những lời như vậy trước mặt nhiều người, nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa dần dần biến mất.

Võ hầu phu nhân tức giận đến mức sắc mặt tái xanh.

Khi Vương Cẩn Hòa định mở lời, Võ hầu phu nhân đã nhanh hơn một bước: "Hay cho một đích nữ của Tĩnh An hầu gia, sau này tôi sẽ để lão gia nhà chúng tôi đi hỏi Tĩnh An hầu xem, rốt cuộc họ đã dạy con gái thế nào, vậy mà lại đến phá hoại hôn yến của nhà người khác." Lúc này, Tĩnh An hầu phu nhân chỉ có thể bước ra nói: "Chị dâu nói vậy thì quá nghiêm trọng rồi, Tiêu Tiêu chỉ muốn theo đuổi hạnh phúc của mình thôi, lẽ nào sai sao?" Võ hầu phu nhân lạnh lùng cười một tiếng: "Vương gia đã để mắt đến cô ta chưa?

Mà đã vội vàng theo đuổi hạnh phúc của mình rồi?" "Xây dựng hạnh phúc của con gái bà trên sự không vui của người khác, đây chính là gia giáo của con cái nhà bà sao?

Có biết xấu hổ không?" Võ hầu phu nhân vốn nghĩ hôm nay là ngày vui của gia đình, không tiện nói lời khó nghe, nhưng có những người dường như không hiểu chuyện, nói vài câu lại tự cho mình là đúng. "Tĩnh An hầu đâu rồi?" Tô Ngọc sắc mặt âm trầm hỏi.

Xem ra anh vẫn chưa nói rõ mọi chuyện.

Khiến cô ta vẫn còn mặt mũi nói những lời như vậy trước mặt anh.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Ngọc, trong lòng có chút đau khổ: "Vương gia, tôi có điểm nào không bằng cô ấy?" "Cô nói thử xem, cô có điểm nào có thể sánh bằng Vương phi của Bổn Vương?" "Là đẹp hơn Vương phi của Bổn Vương, hay là giỏi hơn Vương phi của Bổn Vương?

Chẳng có gì sánh bằng lại còn dám đến hỏi Bổn Vương câu này, ai cho cô cái mặt đó?" Tô Ngọc châm biếm nói.

Một câu nói trực tiếp không nể mặt Tĩnh An hầu.

Các đại thần bên cạnh nhìn Vương Cẩn Hòa, rồi lại nhìn Phong Tiêu Tiêu, Vương phi quả thật đẹp hơn Phong Tiêu Tiêu rất nhiều.

Chỉ cần là người không mù đều biết nên chọn ai. "Vương gia, con gái tôi chỉ là thích ngài, lời ngài nói có phải hơi quá đáng rồi không?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Bổn Vương nói chuyện quá đáng?

Tốt lắm, vậy hôm nay Bổn Vương sẽ cho các người biết quá đáng là gì." Tĩnh An hầu phu nhân trong lòng thót một cái, nghĩ đến những chuyện Tô Ngọc đã làm trước đây, liền có chút lo lắng.

Vừa định nói gì đó, liền nghe Tô Ngọc mở lời hỏi Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em còn muốn chơi nữa không?" "Vâng, hôn yến của Võ hầu gia chúng ta cứ thế này mà rời đi thì không hay lắm, đợi kết thúc rồi hãy đi." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Còn về Phong Tiêu Tiêu, cô nghĩ Tô Ngọc đã biết phải làm gì rồi. "Được, đều nghe em." Võ hầu phu nhân cảm kích nhìn Vương Cẩn Hòa: "Đa tạ Vương phi." "Hôm nay là nhà chúng tôi để Vương phi phải chịu ấm ức rồi, Vương phi cứ yên tâm, sau này nhà chúng tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ." Võ hầu phu nhân nói rõ thái độ của mình.

Chương 880

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Chuyện này có liên quan gì đến nhà các bà đâu?

Đừng ôm đồm hết mọi chuyện vào mình, như vậy không công bằng với các bà." "Vâng." Phong Tiêu Tiêu quỳ trên đất, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều không cho cô ta đứng dậy, cô ta cũng không dám tự tiện đứng lên.

Dưới sự ám chỉ của Võ hầu phu nhân, các phu nhân khác bên cạnh liền đến nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, nói về chuyện bốn mùa.

Nhất thời mọi người đều vui vẻ hòa thuận, còn Phong Tiêu Tiêu dường như bị người ta phớt lờ, một mình cô đơn quỳ trên đất.

Tĩnh An hầu phu nhân cau mày nhìn Vương Cẩn Hòa, thấy con gái mình vẫn còn quỳ ở đó, trong lòng vô cùng đau xót: "Vương phi, cô có ý gì vậy?

Không thấy con gái tôi vẫn còn quỳ trên đất sao?" "Thấy thì sao?" "Bổn Vương phi bắt cô ta quỳ sao?

Đã muốn quỳ thì cứ tiếp tục quỳ đi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Lời nói đó khiến Tĩnh An hầu phu nhân tức đến không chịu nổi, ngay cả Phong Tiêu Tiêu cũng run rẩy, một vẻ yếu ớt như liễu rủ trước gió.

Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nhìn Phong Tiêu Tiêu, khóe môi khẽ cong lên. "Chàng đi nói chuyện với người khác đi, chỗ này em giải quyết được." Phong Tiêu Tiêu muốn làm cô khó xử đúng không?

Vậy thì xem cuối cùng ai mới là người khó xử. "Được." Khi Tô

Ngọc chuẩn bị rời đi, Tĩnh An hầu mới bước đến.

Sau khi đến, ông ta giả vờ như không biết gì nhìn con gái đang quỳ dưới đất, cau mày hỏi: "Tiêu Tiêu, con sao lại quỳ trên đất?" "Đều là lỗi của con gái, đã khiến Vương phi không vui." Một câu nói khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Phong Tiêu Tiêu, nếu không biết chuyện gì đang xảy ra, họ đã tin Phong Tiêu Tiêu là người tốt rồi.

Khẽ cau mày: "Phong Tiêu Tiêu, cô nói vậy thì hơi quá đáng rồi đấy, cô tự mình quỳ trên đất, bây giờ sao lại làm như thể Vương phi phạt cô vậy." "Tĩnh An hầu, nếu bổn tướng không nhìn nhầm, vừa rồi ngài ở không xa lắm nhìn về phía này, chuyện ở đây chắc hẳn ngài đều đã thấy rõ, bây giờ chạy đến hỏi một câu như vậy là có ý gì?" Thừa tướng nhìn Tĩnh An hầu hỏi.

Tĩnh An hầu biểu cảm cứng đờ một chút, cười nói: "Có lẽ Thừa tướng đã nhìn nhầm rồi." "Bổn tướng sẽ không nhìn nhầm đâu, ngược lại, Tĩnh An hầu ngài đã nuôi dạy được một người con gái thật 'tốt' đấy." Tô Ngọc nhìn Tĩnh An hầu đầy ẩn ý: "Bổn Vương đang lo không biết tìm cớ gì để điều tra Tĩnh An hầu phủ, bây giờ có cơ hội rồi." Tĩnh An hầu lập tức có chút hoảng hốt, cười gượng nói: "Vương gia, đây đều là hiểu lầm." Nếu Tĩnh An hầu phủ trong sạch thì ông ta cũng không sợ, nhưng có những chuyện gì xảy ra thì trong lòng ông ta rõ hơn ai hết.

Để Tô Ngọc điều tra, e rằng hầu phủ sẽ gặp xui xẻo.

Nghe lời giải thích có chút sợ hãi của phụ thân, Phong Tiêu Tiêu trong mắt mang theo sự tức giận, xem ra phụ thân rất kiêng dè Vương gia.

Bằng không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy vào lúc này.

Cắn ngón tay, cô ta phải làm sao đây?

Chuyện hôm nay sau này chắc chắn sẽ truyền ra ngoài, đến lúc đó danh tiếng của cô ta sẽ không còn nữa.

Cô ta nhất định phải gả cho Tô Ngọc, chỉ có như vậy mới có thể giữ được danh tiếng của mình.

Nhưng thật sự muốn gả cho Tô Ngọc cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Hít sâu một hơi, Phong Tiêu Tiêu ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, tất cả đều là lỗi của tôi, tôi nguyện ý một mình gánh chịu, xin Vương gia đừng liên lụy phụ thân tôi." "Tôi nguyện ý đến Vương phủ làm nô tì." Lời nói này của Phong Tiêu Tiêu khiến Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cảm thấy có người đang coi họ là đồ ngốc. "Chàng công, cảm giác bị người ta coi là đồ ngốc thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhướn mày hỏi.

Tô Ngọc đưa tay véo mũi Vương Cẩn Hòa, không vui nói: "Thấy chồng em bị người ta ức hiếp như vậy, em có vẻ vui lắm hả?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Chàng nghĩ sai rồi, em đâu có ý nghĩ đó." Tô Ngọc khẽ "chậc" một tiếng, đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Chồng em không ngốc đến thế đâu." Cúi đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái, trong mắt Tô Ngọc đầy sự châm chọc: "Loại người như cô không xứng làm nha hoàn cho nương tử của tôi." "Vương gia, ngài nói vậy có phải quá sỉ nhục người khác rồi không?" Phong Tiêu Tiêu cắn răng giận dữ hỏi. "Chẳng lẽ không phải cô tự mình dâng lên cửa để tôi sỉ nhục sao?" Tô Ngọc trêu chọc hỏi.

Những người bên cạnh cười không ngớt, đừng nói nữa, quả thật đúng là như vậy.

Rõ ràng biết Vương gia ghét cô ta đến vậy, lại còn nói gì mà nguyện ý đến Vương phủ làm nô tì, Ngọc Vương phủ thiếu một nha hoàn sao?

Nói những lời như vậy mà không biết xấu hổ.

Phong Tiêu Tiêu tức giận đến run rẩy khắp người. "Chuyện của Tĩnh An hầu Bổn Vương đã sớm cảm thấy hứng thú rồi, chỉ là Tĩnh An hầu phủ vẫn còn khá an phận, Bổn Vương cũng không tiện trực tiếp ra tay, bây giờ các người lại cho Bổn Vương một cơ hội không tồi, Bổn Vương còn phải cảm ơn các người mới phải." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Phong Tiêu Tiêu nghe lời này trong lòng không khỏi có chút sợ hãi, Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì?

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Tô Ngọc: "Tĩnh An hầu phủ này có vấn đề gì à?" "Không chỉ có vấn đề, mà vấn đề còn không nhỏ." Anh cúi đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Anh đột nhiên có chút tò mò tại sao Phong Tiêu Tiêu này đột nhiên lại muốn gả cho em." "Em cũng rất tò mò." Trước đây vẫn luôn không có ý nghĩ như vậy, đột nhiên lại đến tính toán họ, chuyện này thật sự khiến người ta cảm thấy hứng thú.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu, khóe môi khẽ cong lên: "Phong tiểu thư, cô nói xem có phải nên cho chúng tôi một lời giải thích không?" "Tôi chỉ là ái mộ Vương gia thôi, cũng không được sao?" Phong Tiêu Tiêu nói với vẻ lý lẽ không mạnh, khí thế không hùng hậu.

Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn Phong Tiêu Tiêu, nụ cười trên mặt lạnh đi vài phần. "Phong Tiêu Tiêu, cô coi bổn Vương phi là đồ ngốc à?" Phong Tiêu Tiêu không nói gì, cô ta cứ cắn chặt là vì lý do này, Vương Cẩn Hòa có thể làm gì cô ta? "Tiểu Hòa, không có gì để nói với loại người như vậy.

Sau này anh sẽ cho người điều tra một chút là biết chuyện gì rồi." Trước đây anh quả thật đã nhận được một số tin tức, nhưng chưa kịp điều tra thì chuyện này đã xảy ra.

Xem ra gia đình Tĩnh An hầu này thật sự không có ý tốt. "Được, chuyện này cứ thế đã, hôm nay là hôn yến của Võ hầu gia, có chuyện gì về nhà rồi nói." "Đều nghe em." Tô Ngọc cười gật đầu, một câu nói khiến mọi người đều biết Vương Cẩn Hòa rốt cuộc quan trọng đến mức nào trong lòng Tô Ngọc.

Võ hầu lúc này cũng đã giải quyết xong việc bên kia, vội vàng đi tới: "Vương gia có chuyện gì cần tôi làm không?" "Không cần, chuyện sau này Bổn Vương sẽ tự mình làm." Tô Ngọc nhìn Tĩnh An hầu một cái, lạnh lùng nói. "Vâng, các vị, thời gian cũng gần đến rồi, mời đi lối này." Võ hầu phu nhân cũng dẫn các phu nhân khác đi về phía bên kia.

Đợi Vương Cẩn Hòa rời đi, Tĩnh An hầu phu nhân mới đỡ con gái mình đứng dậy, cau mày nói: "Xem ra vị Ngọc Vương phi này thật sự rất quan trọng trong lòng Ngọc Vương, chúng ta muốn làm gì, e rằng chẳng còn cơ hội nào nữa." Phong Tiêu Tiêu đứng dậy từ dưới đất, nhìn Vương Cẩn Hòa đang được mọi người vây quanh rời đi, trong mắt đầy vẻ u ám: "Chẳng qua chỉ là một cô gái nông thôn mà thôi, cô ta có tư cách gì mà tranh giành với tôi?" Tĩnh An hầu phu nhân tuy cũng cảm thấy con gái nói đúng, nhưng có những lời nói ra chỉ khiến mình thêm khó xử, những lời như vậy tốt nhất không nên nói, tránh sau này làm mình mất mặt. "Mẹ, con thật sự hận cô ta đến chết!" Vương Cẩn Hòa vậy mà lại không biết điều như vậy, dám để cô ta mất mặt trước mặt nhiều người như thế. "Mẹ biết rồi." Tĩnh An hầu phu nhân đau lòng nhìn Phong Tiêu Tiêu.

Con gái mình từ nhỏ đã là thiên kim tiểu thư, bao giờ mới phải chịu ấm ức như vậy?

Vì Vương Cẩn Hòa, cô ta lại phải chịu ấm ức như thế, điều này làm sao bà có thể không tức giận? "Dù hận đến đâu bây giờ cũng phải bình tĩnh, đừng tiếp tục để cô ta nắm được điểm yếu của chúng ta, chuyện này không phải là chuyện tốt, ý mẹ là gì con hiểu không?"

Tĩnh An hầu phu nhân nghiêm túc nhìn con gái nói.

Trương phu nhân đó cũng là đồ bỏ đi, uổng công họ đã cho ả ta nhiều lợi ích như vậy.

Kết quả chẳng làm được việc gì, ngược lại còn khiến họ tổn thất không ít.

Bây giờ danh tiếng của con gái lại vì thế mà bị tổn hại.

Sau này gặp Trương phu nhân, bà ta nhất định phải khiến ả ta phải trả giá vì chuyện này. "Con biết rồi." Phong Tiêu Tiêu tuy không cam tâm, nhưng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Hai người cùng đi đến sảnh yến tiệc.

Phong Tiêu Tiêu và Vương Cẩn Hòa ngồi cùng một bàn, Tĩnh An hầu phu nhân ngồi xuống nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói: "Vương phi, chuyện trước đó là lỗi của con gái tôi, xin Vương phi rộng lòng tha thứ cho Tiêu Tiêu một lần." "Ồ, không tha thứ." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Tĩnh An hầu phu nhân nghe lời này sắc mặt có chút khó coi.

Chương 881

Vốn nghĩ nói ra trước mặt nhiều người như vậy, Vương Cẩn Hòa dù trong lòng không vui cũng sẽ thuận thế tiếp lời của bà, ai ngờ cô ta lại không nể mặt chút nào. "Đừng trách tôi không nể mặt, cái thể diện này từ trước đến nay đều là do tự mình kiếm được, chứ không phải người khác ban cho, Tĩnh An hầu phu nhân bà thấy sao?" Ý ngoài lời chính là con gái bà tự mình không biết xấu hổ rồi, tại sao tôi còn phải nể mặt?

Tĩnh An hầu phu nhân đương nhiên hiểu ý ngoài lời của Vương Cẩn Hòa.

Nhưng chính vì hiểu nên tâm trạng bà ta mới vô cùng khó chịu.

Cười như không cười nhìn Phong Tiêu Tiêu, tuy cô ta chẳng nói gì, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn nhìn ra ánh mắt đầy oán hận đó. "Xem ra Phong tiểu thư rất có ý kiến với bổn Vương phi nhỉ." Phong Tiêu Tiêu mặt lạnh nói: "Vương phi lo xa rồi." "Rốt cuộc là tôi lo xa, hay là cô nghĩ quá ít rồi, chắc không cần tôi phải giải thích đâu, Phong tiểu thư thấy sao?" Vương Cẩn Hòa nói xong liền nói chuyện với những người khác bên cạnh, hoàn toàn không để Phong Tiêu Tiêu vào mắt.

Phong Tiêu Tiêu muốn nói gì cũng không thể thốt ra lời, chỉ có thể ấm ức nhìn Vương Cẩn Hòa nói chuyện phiếm với người khác.

Nhìn những người cùng bàn nói chuyện với Vương Cẩn Hòa xong vẻ mặt đó, Phong Tiêu Tiêu khinh thường lẩm bẩm nói: "Nịnh bợ." Nghe Phong Tiêu Tiêu nói, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào cô ta, sau đó thờ ơ nói: "Ừm, cô không nịnh bợ." Phong Tiêu Tiêu xấu hổ cúi đầu, không ngờ một câu nói của mình lại bị họ nghe thấy. "Phong tiểu thư đúng là không nịnh bợ thật, sau này cô vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để dọn dẹp đống hỗn độn ở nhà đi, dù sao Vương gia đã nói sau này sẽ điều tra nhà cô rồi." Phong Tiêu Tiêu nghe những lời này, sắc mặt có chút khó coi, những người này trước đây đối với cô ta đều phải cung kính, bây giờ lại dám nói chuyện như vậy với cô ta, đúng là hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa chào hỏi các phu nhân khác rồi chuẩn bị rời đi.

Lúc này Nguyên Bảo cũng đi tới tìm Thu Ý: "Thu Ý phu nhân, bên này xong chưa ạ?" "Xong rồi ạ, phu nhân đang nói chuyện với các phu nhân khác, nói xong là có thể rời đi." "Vậy tôi đi nói với thiếu gia một tiếng." Nói xong liền vội vã bỏ đi.

Khi Nguyên Bảo quay về, Tĩnh An hầu đang nói gì đó bên cạnh Tô Ngọc, còn Tô Ngọc thì vẻ mặt vô vị, dường như không muốn nói chuyện này.

Thấy Nguyên Bảo quay lại, Tô Ngọc bước nhanh về phía trước, đi đến bên cạnh Nguyên Bảo trầm giọng hỏi: "Bên Tiểu Hòa thế nào rồi?" "Phu nhân đã chuẩn bị rời đi rồi ạ." "Vậy chúng ta cũng đi thôi." Võ hầu sau khi biết Tô Ngọc muốn đi, liền vội vàng đến tiễn. "Võ hầu xin dừng bước." Hôm nay là hôn yến của người ta, để người ta tiễn mãi thì không hay lắm.

Võ hầu tiễn người ra ngoài xong mới quay người lại, nhìn Tĩnh An hầu vẫn còn ở đó, Võ hầu cười như không cười nói: "Tĩnh An hầu, nhà ông có ý đồ gì mọi người chúng tôi đều rõ như lòng bàn tay, đừng coi Vương gia là loại người chẳng biết gì cả." Quả thật, Vương gia của họ cái gì cũng biết, chỉ là không nói ra thôi.

Đương nhiên ông ta cũng biết Vương gia chỉ là nể mặt gia đình họ, không muốn phá hỏng hôn yến của nhà họ. "Tĩnh An hầu, ông nên mừng là Vương gia không tính ra tay trong hôn yến nhà tôi, bằng không ông nghĩ ông và vợ con ông bây giờ còn có thể yên ổn sao?" Dám nói chuyện như vậy với Vương phi, Vương gia không trực tiếp xử lý người đã là đủ nể mặt rồi.

Cứ trêu chọc mãi, chỉ là không biết có người nào có thể chịu được cái mặt Vương gia ban cho không.

Tĩnh An hầu lạnh lùng nhìn Võ hầu, mặt âm trầm nói: "Ông câm miệng đi." "Xấu hổ quá hóa giận sao?

Nhưng như vậy cũng vô dụng thôi, dù sao Vương gia đã quyết định điều tra nhà ông rồi, ông vẫn nên nghĩ kỹ xem nhà mình có làm điều gì không nên làm không đi." Sự hả hê của Võ hầu khiến Tĩnh An hầu vô cùng tức giận, nhưng ông ta lại chẳng làm gì được Võ hầu.

Ngày thường ông ta và Võ hầu cùng Thừa tướng quan hệ đều không tốt, lúc này bị người ta giậu đổ bìm leo ông ta cũng đành chấp nhận.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện sau này, Tĩnh An hầu liền không kìm được mà thấy phiền não.

Vốn tưởng là chuyện đã đâu vào đấy, ai ngờ lại cứ thế mà kết thúc. "Tĩnh An hầu, tôi còn có việc nên không nói chuyện với ông nhiều nữa." Khi Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa, cô đã dẫn Thu Ý ra ngoài, đợi anh ở cửa.

Tô Ngọc đi tới, đưa tay ôm lấy cô, chóp mũi cọ xát thân mật trên đỉnh đầu cô: "Chúng ta về nhà thôi." "Được." Khi Phong Tiêu Tiêu đuổi ra ngoài, chỉ thấy bóng lưng hai người rời đi.

Không tiếp tục đuổi theo, Phong Tiêu Tiêu đứng tại chỗ suy nghĩ phải làm thế nào mới có thể khiến Tô Ngọc phải nhìn mình bằng con mắt khác.

Nhưng có Vương Cẩn Hòa ở đó, muốn Tô Ngọc phải nhìn mình bằng con mắt khác e rằng hơi khó khăn. "Tiêu Tiêu, chúng ta cũng về thôi." Tĩnh An hầu phu nhân nhìn con gái khẽ nói.

Ở đây đã không còn gì khiến họ phải ở lại nữa.

Họ còn phải về giải quyết chuyện hôm nay, tuyệt đối không thể để chuyện hôm nay ảnh hưởng đến danh tiếng của Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu ừ một tiếng rồi theo mẫu thân rời đi.

Sau khi về nhà, Tô Ngọc liền đi, chắc là đi xử lý chuyện của Tĩnh An hầu.

Chuyện này có Tô Ngọc tự mình làm, Vương Cẩn Hòa một chút cũng không lo lắng, nghỉ ngơi một ngày liền đi đến trang viên.

Khi cô dẫn người đến trang viên, những người đó đang nói gì đó. "Đang xem gì vậy?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Mọi người bị Vương Cẩn Hòa dọa giật mình, bất đắc dĩ nói: "Vương phi, sao người đi không có tiếng động gì vậy?" "Không phải em đi không có tiếng, mà là các người tự mình nhìn quá chăm chú, chuyện này thật sự không trách em được." Vương Cẩn Hòa vô tội xòe tay nói. "Vương phi, người xem những củ khoai tây và khoai lang này đã mọc mầm rồi!" Khi Vương phi dạy họ làm như vậy, họ còn tưởng làm thế chắc chắn không thành công, chỉ lãng phí hạt giống, ai ngờ chuyện này lại thật sự được, thật là quá thần kỳ.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn họ, cười nói: "Đương nhiên rồi." "Đi nào, tôi sẽ nói cho các người biết nên đào hố thế nào." Vương Cẩn Hòa dẫn người ra ruộng.

Cô tự mình cầm cuốc đào bốn năm cái hố, khoảng cách giữa mỗi hố đều gần như nhau.

Còn muốn tiếp tục thì cái cuốc trong tay đã bị người ta lấy đi mất rồi. "Vương phi, loại việc nặng nhọc này cứ giao cho chúng tôi, người không cần bận tâm nữa." Vương phi làm sao có thể làm loại chuyện này chứ?

Chỉ cần làm mẫu cho họ một chút là được rồi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu, chỉ vào những cái hố trên đất nói: "Khoảng cách là lớn như vậy đấy, các người xem đi." "Vâng." Mọi người cầm cuốc bắt đầu đào hố.

Khoảng cách đó giống hệt như dùng thước đo vậy. "Các người đã biết cách đào hố rồi, tiếp theo tôi sẽ nói cho các người biết sau này nên trồng khoai lang, khoai tây như thế nào." Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

Vương Cẩn Hòa cầm khoai lang và khoai tây đã mọc mầm giải thích cho họ cách làm.

Những người bên cạnh đều nghe rất chăm chú.

Sau khi hiểu, họ liền đẩy Vương Cẩn Hòa sang một bên để tránh nắng. "Vương phi, chuyện này cứ giao cho chúng tôi làm, người cứ đứng bên cạnh xem là được rồi, không cần nhúng tay vào." Nhìn những người trong trang viên làm việc hăng say khí thế ngất trời, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhún vai.

Xem ra cô chẳng có việc gì làm nữa rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn một lúc, thấy không có việc gì cho mình làm nữa, liền tìm một cái rổ xách đi lên núi phía sau, định xem có quả dại gì không.

Thu Ý và Nguyên Lâm vội vàng đi theo.

Hai người đi phía sau Vương Cẩn Hòa không xa lắm, vào trong núi Vương Cẩn Hòa hái được một ít quả dại ăn được, hương vị đều khá ngon.

Cúi đầu nhìn thứ đồ bên cạnh gốc cây, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, cái này gọi là gì đây?

Vận may đến thì không thể cản được. "Tiểu thư, sao vậy?" Thấy Vương Cẩn Hòa cứ nhìn chằm chằm vào gốc cây, Thu Ý tò mò đi đến hỏi.

Chương 882

"Nhân sâm." Hai chữ đó khiến Thu Ý trợn tròn mắt, vận khí của tiểu thư thật sự tốt đến vậy sao?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi đi?

Nhân sâm nói có là có. "Tiểu thư, vậy chúng ta có nên đào nó lên không?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đương nhiên rồi." Gặp được đồ tốt thế này, không lấy thì phí.

Thu Ý và Nguyên Lâm đào khá lâu mới đào được củ nhân sâm nguyên vẹn.

Dù không phải loại thượng hạng, nhưng cũng phải được bốn năm mươi năm rồi.

Nếu không phải vì có Thu Ý và Nguyên Lâm đi cùng, cô chỉ cần dùng linh tuyền thủy tưới một cái là có thể thúc nó lên trăm năm tuổi mà không thành vấn đề.

Sau khi đào nhân sâm xong, Vương Cẩn Hòa liền mất hứng thú: “Chúng ta về trước thôi.”“Vâng.”Vương Cẩn Hòa đưa Thu Ý và Nguyên Lâm trở về.

Lúc họ về đến trang trại, những người khác đã phân công hợp tác trồng được kha khá rồi.

Vương Cẩn Hòa nói chuyện kỹ lưỡng với quản sự về việc chăm sóc sau này rồi mới rời đi.Về đến Vương phủ, Tô Ngọc vẫn chưa về.

Xem ra chuyện của Tĩnh An hầu phủ vẫn khá phiền phức.

Tô Ngọc mãi đến tận đêm khuya mới về, lúc anh về thì Vương Cẩn Hòa đã ngủ rồi.

Ngồi bên giường nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt Tô Ngọc tràn đầy cưng chiều.

Bất kể là ai gây rắc rối cho Tiểu Hòa, kẻ đó đều phải trả giá thích đáng.

Tiểu Hòa là một người dịu dàng như vậy, thế mà những kẻ này làm việc lại to gan lớn mật thật.Vương Cẩn Hòa đang ngủ mơ màng cảm thấy có người đang chạm vào mặt mình, cô chợt mở mắt, nhìn thấy là Tô Ngọc thì lại nhắm mắt ngủ ngay lập tức.

Nhìn Vương Cẩn Hòa vừa mở mắt ra thấy là mình đã ngủ lại ngay, Tô Ngọc không kìm được bật cười.

Cô ấy buồn ngủ đến mức không thèm nói với anh một câu nào đã ngủ tiếp rồi.

Ôm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc ngủ rất ngon.

Sáng hôm sau, anh đã rời đi khi Vương Cẩn Hòa còn chưa tỉnh giấc.Vốn dĩ, cả nhà Tĩnh An hầu đều lo lắng Tô Ngọc sẽ đột nhiên đến tính sổ với họ.

Sau mấy ngày liền không thấy anh xuất hiện, Phong Tiêu Tiêu liền thở phào nhẹ nhõm: “Xem ra Vương gia cũng chỉ nói bừa thôi, căn bản không hề nghĩ đến việc gây rắc rối cho nhà chúng ta.”So với suy nghĩ của cô ta, Tĩnh An hầu lại không nghĩ vậy: “Tiêu Tiêu con vẫn còn quá coi thường Tô Ngọc rồi, người này không dễ chọc đâu.

Sự bình yên hiện tại không có nghĩa là sau này sẽ luôn bình yên, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Tĩnh An hầu bất an nói.Nghe lời này, Phong Tiêu Tiêu trong lòng tuy có chút không vui, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

“Cha cứ yên tâm đi, con đã bao giờ làm cha thất vọng chưa?” Phong Tiêu Tiêu nhìn Tĩnh An hầu, vô cùng tự tin nói.

Tĩnh An hầu nghĩ lại thì quả đúng là như vậy, dù sao con gái từ nhỏ đã rất xuất sắc, không những không làm ông thất vọng, mà ngược lại còn mang lại cho ông vô số lợi ích.

Đây chính là nguyên nhân cuối cùng khiến ông yêu thương Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu cũng biết lý do cha yêu thương mình, vì vậy cô vẫn luôn cố gắng khiến bản thân ngày càng xuất sắc hơn.

Từ nhỏ cô chưa bao giờ mất mặt như vậy, chuyện xảy ra ở Võ hầu phủ đó vẫn là lần đầu tiên.

Hít sâu một hơi, Phong Tiêu Tiêu vẫn không nuốt trôi được cục tức này.

Nhìn Tĩnh An hầu bên cạnh, Phong Tiêu Tiêu nghiến răng nói: “Cha, con vẫn không nuốt trôi được cục tức này, cha nói xem con phải làm sao đây?”“Không nuốt trôi cũng phải nuốt.” Tĩnh An hầu cảnh cáo liếc nhìn Phong Tiêu Tiêu.

“Bây giờ không phải lúc tùy hứng, con nên biết Tô Ngọc là người như thế nào, con cũng đã từng nghe nói rồi.

Nếu con đối phó với Vương Cẩn Hòa, bị Tô Ngọc biết được thì sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu.” Điều đáng sợ nhất của Tô Ngọc không phải là thân phận của anh ta, mà là mạng lưới tình báo của anh ta.

Dường như chuyện gì đến tay anh ta cũng trở nên cực kỳ đơn giản.

Phong Tiêu Tiêu nhíu mày, có chút bất mãn nói: “Anh ta biết rồi thì sẽ không bỏ qua cho chúng ta, không để anh ta biết chẳng phải được rồi sao?” Tĩnh An hầu nhìn con gái mình, nói với giọng đầy ẩn ý: “Con vẫn còn quá ngây thơ.

Không để Tô Ngọc biết á, trừ khi con có thể thoát khỏi mạng lưới tình báo của anh ta.

Nếu không thoát được, tốt nhất con đừng động chạm gì cả.” Bằng không, cuối cùng kẻ xui xẻo vẫn là bọn họ.

Phong Tiêu Tiêu nhíu mày không nói gì, nhưng chuyện này đối với cô ta dường như đã trở thành mục tiêu nhất định phải đạt được.Ngày hôm sau, trong kinh thành liền truyền ra tin tức Vương Cẩn Hòa đố kỵ không cho Tô Ngọc nạp thiếp.

Khi dân chúng kinh thành nghe được tin tức này, không ai cảm thấy Vương Cẩn Hòa là người như vậy.

Ngược lại, họ cho rằng hai người tình cảm tốt đẹp thì có liên quan gì đến họ?

Cứ việc ở đây mà lo chuyện bao đồng.“Lại nói Vương phi đố kỵ à, nếu tôi có một Vương phi vừa xinh đẹp lại có năng lực như thế, tôi cũng chẳng thèm nạp thiếp, có phải kẻ ngốc đâu.” Bỏ mặc cô vợ tốt như thế không cần, đi lấy mấy người xấu xí kia?

Đầu óc có vấn đề thì cũng gần như vậy.“Nói đúng lắm, chúng tôi cũng nghĩ vậy.

Tôi thấy ấy mà, mấy kẻ này chỉ là ăn no rửng mỡ, toàn gây rắc rối cho Vương phi và Vương gia thôi.”“Ai mà chẳng nói thế?

Nhưng mà hai ba năm nay chẳng phải vẫn vậy sao?

Sao đột nhiên lại có tin tức như vậy truyền ra?”“Cái này tôi biết, nghe nói lúc Võ hầu gia cưới vợ, Vương gia và Vương phi cũng đến, kết quả mọi người đoán xem?

Đại tiểu thư của Tĩnh An hầu phủ đã quỳ trước mặt Vương phi, trước mặt các tân khách mà nói gì đó như là nguyện ý đến Vương phủ làm nô làm tì.” Những người bên cạnh nghe xong đều ngớ người: “Chuyện này là thật ư?

Lại có cả chuyện như vậy nữa sao?”“Chẳng phải sao?

Lúc tôi vừa nghe cũng tưởng là giả.

Cô nói xem Phong Tiêu Tiêu này có phải là ế rồi không?

Nếu không thì sao lại làm vậy?”“Tôi thấy không phải là ế đâu, mà là muốn phá hoại tình cảm của Vương gia và Vương phi thôi, hơn nữa tôi cảm thấy tin đồn lần này chắc chắn là do cô ta tung ra.”“Đúng vậy, cô ta nghĩ rằng có tin đồn như thế, danh tiếng của Vương phi bị tổn hại thì Vương gia chắc chắn sẽ không vui, đến lúc đó cô ta sẽ có cơ hội.”“Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.” Có người giữa dân chúng phân tích cho mọi người nghe, ai nấy càng nói càng tức giận.

Có người còn đến trước cửa Tĩnh An hầu phủ, nói những lời bóng gió chê bai Phong Tiêu Tiêu.

“Ôi chao, đại tiểu thư của Tĩnh An hầu phủ này là không ai thèm lấy hay sao?

Cứ thế này mà làm hỏng danh tiếng của Vương phi, còn muốn gả cho Vương gia ư, đúng là mơ tưởng hão huyền.”“Đúng vậy, ế chồng đến thế ư, Tĩnh An hầu phủ chẳng phải có rất nhiều đàn ông sao?

Cứ tùy tiện kiếm một người mà gả đi là được rồi, hà cớ gì lại đến làm hại Vương gia?”...

Dân chúng nói những lời đó khiến người của Tĩnh An hầu phủ vô cùng tức giận.

Đặc biệt là Tĩnh An hầu khi trở về nghe được những lời này, tức đến tái mặt, lập tức đi đến viện của Phong Tiêu Tiêu tìm cô ta.“Tiêu Tiêu, tin đồn bên ngoài có phải con làm không?” Tĩnh An hầu nhìn Phong Tiêu Tiêu, vừa giận vừa tiếc hỏi.

Phong Tiêu Tiêu nhíu mày: “Cha đang nói gì vậy?”“Ta nói gì ư?

Trong lòng con lẽ nào không rõ sao?""Cha, con không biết cha đang nói gì.""Bây giờ bên ngoài đã truyền khắp nơi rồi, ngoài chuyện Vương phi đố kỵ, còn có chuyện con đã làm ở Võ hầu phủ.

Tất cả mọi người đều cho rằng chuyện này là do con tung ra." Tĩnh An hầu tức đến mức sắp chết rồi, rõ ràng biết tình hình hiện tại của mình như thế nào, vậy mà còn dám làm chuyện như vậy.

Chương 883

Lời ông nói đều bị con bé coi như gió thoảng bên tai hết rồi phải không?

Phong Tiêu Tiêu không dám tin nhìn Tĩnh An hầu: “Làm sao có thể?”“Sao lại không thể?

Rốt cuộc có phải con làm không?” Tĩnh An hầu lại hỏi một lần nữa.

Lần này Phong Tiêu Tiêu không phản bác, mà thừa nhận: “Là con làm, nhưng tất cả là do Vương Cẩn Hòa tự chuốc lấy.”Tĩnh An hầu nghe lời này tức không chịu nổi, cố nhịn nhưng thật sự không nhịn được, giơ tay tát một cái vào mặt Phong Tiêu Tiêu.

“Hiện tại Ngọc Vương vốn dĩ đã luôn để mắt đến nhà chúng ta, con còn làm chuyện này.

Nếu điều tra ra đến con, vậy thì nhà chúng ta sẽ hoàn toàn xong đời rồi.” Ông ta vẫn luôn nghĩ con gái này là người hiểu chuyện, ai ngờ cô ta lại làm ra chuyện như vậy.

Phong Tiêu Tiêu ôm mặt nhìn Tĩnh An hầu: “Nếu anh ta thật sự có năng lực đó, thật sự có thể tìm ra được gì, thì đã sớm đến rồi, còn đợi đến bây giờ sao?” Chỉ vì chuyện này mà cha lại động tay đánh cô ta, cô ta từ trước đến giờ chưa từng bị đánh như vậy.

Tĩnh An hầu không ngờ Phong Tiêu Tiêu lại nghĩ như vậy.

“Con nghĩ Ngọc Vương là ai?

Mạng lưới tình báo của anh ta là thứ chúng ta không dám tưởng tượng.

Một khi anh ta đã nói muốn gây rắc rối cho ai, anh ta sẽ không bỏ qua.

Con thật sự nghĩ Ngọc Vương mấy ngày không động tĩnh là không điều tra được gì sao?” Tĩnh An hầu tức đến mức sắp chết rồi, ông ta vẫn đang tìm cách che giấu những chuyện mình đã làm, kết quả Phong Tiêu Tiêu lại làm ra chuyện này.

Đây chẳng phải là tự dâng bằng chứng cho Ngọc Vương sao?

“Con...” “Tiêu Tiêu, nếu vì chuyện này mà khiến nhà chúng ta phải chịu sự trấn áp và trả thù của Ngọc Vương, con chính là tội nhân của cả Phong gia.” Tĩnh An hầu nghiêm nghị nhìn Phong Tiêu Tiêu nói.

Phong Tiêu Tiêu cúi đầu không nói gì, chỉ nghĩ sau này Ngọc Vương sẽ không tìm được bằng chứng về chuyện của Quan Vũ.

Tuy nhiên, suy nghĩ của Phong Tiêu Tiêu không có bất kỳ tác dụng nào.Không lâu sau khi chuyện này xảy ra, Tô Ngọc đã biết được.

Sau khi Tô Ngọc biết chuyện này, chén trà trong tay anh vỡ tan.

Cúi đầu nhìn bàn tay ướt đẫm, khóe mắt Tô Ngọc hiện lên nụ cười nhạt.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc như vậy, bất lực lắc đầu.

Rốt cuộc là ai không muốn sống nữa, lại dám gây rắc rối cho phu nhân như vậy.

“Thiếu gia, còn muốn tiếp tục điều tra không?” Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Nguyên Bảo: “Những gì chúng ta đang nắm giữ đã đủ để lật đổ Tĩnh An hầu phủ rồi, không cần tiếp tục nữa.” Không tra thì không biết, vừa tra đã giật mình.

Thật không ngờ lão thất phu Tĩnh An hầu này lại làm không ít chuyện.

Nguyên Bảo nhún vai, trong lòng biết Tĩnh An hầu phủ e rằng sắp gặp tai ương rồi.Ngày hôm sau, Tô Ngọc hiếm khi xuất hiện ở buổi chầu sớm.

Tĩnh An hầu thấy Tô Ngọc xuất hiện ở buổi chầu sớm ngay ngày thứ hai sau khi tin đồn lan ra, trong lòng liền thót một cái, lẽ nào anh ta đến vì mình?

Suốt cả buổi chầu sớm, Tĩnh An hầu đều nơm nớp lo sợ, chỉ sợ Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói chuyện.

Còn tất cả các đại thần cũng đều nghe được tin đồn bên ngoài, thỉnh thoảng lại nhìn Tô Ngọc, trong lòng đều tò mò mục đích Tô Ngọc đến hôm nay rốt cuộc là gì.

Tin đồn bên ngoài có phải là thật không.

Phong Tiêu Tiêu này có thật sự đang gây rắc rối cho Vương phi ở bên ngoài không.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, Tô Ngọc mới thong thả đứng ra nói: "Hoàng huynh, mấy ngày nay đệ tra được vài thứ hay ho, cho huynh xem thử." Tất cả các đại thần có mặt đồng loạt nhìn Tĩnh An hầu.

Vương gia nói lời này vào lúc này, hẳn là vì chuyện của Tĩnh An hầu phủ rồi?

Tĩnh An hầu tay run rẩy nhẹ, trong lòng có chút sợ hãi, cố gắng phớt lờ tất cả các đại thần đang nhìn chằm chằm vào ông ta.

Mọi chuyện trong kinh thành đều không qua được mắt Huyền Phỉ Nhiên, hôm qua ông ấy đã biết tin đồn lan ra trong kinh thành, vốn định hôm nay sẽ cảnh cáo Tĩnh An hầu một chút, không ngờ Tô Ngọc lại đến.

Khi nhìn thấy Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên cứ nghĩ anh đến để đòi lại công đạo cho Vương Cẩn Hòa.

Bây giờ xem ra không phải như vậy.

Liếc nhìn Lai Phúc, Lai Phúc liền bước xuống lấy chiếc hộp nhỏ trong tay Tô Ngọc mang lên.

Huyền Phỉ Nhiên mở hộp ra xem, sau khi xem xong, lông mày khẽ nhíu lại, ánh mắt đặt lên Tĩnh An hầu.

Tĩnh An hầu vốn đã nơm nớp lo sợ, thấy Huyền Phỉ Nhiên xem xong liền nhìn chằm chằm vào mình, lập tức hoảng hốt: “Hoàng thượng...” “Tĩnh An hầu, khanh có biết Ngọc Vương đã đưa cho trẫm thứ gì không?” Huyền Phỉ Nhiên hỏi với giọng đầy ẩn ý.“Vi thần không biết.”“Lai Phúc, nếu Tĩnh An hầu không biết, vậy ngươi hãy mang đến cho hắn xem, đây là thứ gì.” Giọng Huyền Phỉ Nhiên không nghe ra hỉ nộ, cũng khiến Tĩnh An hầu không biết rốt cuộc ông ta đang có thái độ gì.

Khi Lai Phúc mang hộp đến, ông ta chỉ đành cắn răng nhận lấy xem.Một tiếng “loảng xoảng”, chiếc hộp rơi xuống đất.

Đồng tử Tĩnh An hầu co lại, không dám tin nhìn thứ trong tay mình.

Vô thức nhìn Tô Ngọc, tay khẽ run rẩy.

Những chuyện này Tô Ngọc rốt cuộc biết bằng cách nào?

Anh ta điều tra từ đâu ra?

“Xem ra Tĩnh An hầu đã biết bên trong là thứ gì rồi.” Tô Ngọc cười như không cười nói.

Tĩnh An hầu lập tức quỳ xuống đất: “Hoàng thượng minh xét, vi thần oan uổng a.” Mồ hôi lạnh của Tĩnh An hầu không ngừng chảy xuống, chuyện này ông ta tuyệt đối không thể thừa nhận, nếu thừa nhận thì sẽ hoàn toàn xong đời rồi.

“Tĩnh An hầu, ý khanh là bản vương vu khống khanh ư?” Tĩnh An hầu không dám đắc tội Tô Ngọc, nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác, chỉ đành cứng cổ nói: “Trước đó con gái vi thần đã gây rắc rối cho Vương phi ở yến tiệc của Võ hầu gia, ai có thể đảm bảo Vương gia sẽ không vì Vương phi mà làm ra chuyện như vậy?” Tô Ngọc khẽ cười, tiếng cười đó khiến tất cả mọi người có mặt đều nổi da gà.

Đồng tình liếc nhìn Tĩnh An hầu một cái, Vương gia đã bao giờ vu khống ai đâu?

Lần nào chẳng phải có bằng chứng vững chắc rồi mới đến gây rắc rối cho người ta?

Tĩnh An hầu lần này thật sự đã tính sai rồi.

Thừa tướng lúc này mở miệng nói: “Tĩnh An hầu, lời khanh nói không đúng rồi.

Vương gia tuy thường xuyên chỉnh đốn một số người, nhưng mỗi lần ra tay đều là sau khi có đầy đủ bằng chứng, căn bản không có chuyện vu khống ai cả.”“Đúng vậy, Vương gia không thể nào vì ai đó đắc tội Vương phi mà đi gây rắc rối cho cả nhà người ta, thậm chí còn dùng thủ đoạn vu khống.” Đắc tội Vương phi, nếu là trung thần, anh ấy cũng chỉ sẽ tìm cách lấy lại công bằng ở nơi khác, căn bản sẽ không mang chuyện ra triều đình để nói.

Một khi Tô Ngọc đã mang chuyện ra triều đình để nói, điều đó có nghĩa là chuyện này chắc chắn không nhỏ.

“Các ngươi đều nhận lợi ích từ anh ta, đương nhiên sẽ giúp anh ta nói chuyện.” Tĩnh An hầu có chút hoảng sợ nói.

Thừa tướng và các đại thần khác đều bất mãn: “Tĩnh An hầu, lời khanh nói là ý gì?

Chúng ta đã nhận lợi ích gì từ Vương gia?” Tĩnh An hầu lập tức im lặng, thật sự muốn ông ta nói ra thì ông ta cũng không nói được.

Thừa tướng liếc nhìn Tĩnh An hầu một cái, đột nhiên có chút tò mò không biết Hoàng thượng đã cho Tĩnh An hầu xem thứ gì.

Chương 884

“Vương gia, Tĩnh An hầu đã làm gì?”“Các ngươi cứ đi xem là biết thôi?” Tô Ngọc ung dung nói, hoàn toàn không để lời vu khống của Tĩnh An hầu vào mắt.

Nghe lời này, Tĩnh An hầu vô thức nắm chặt thứ trong tay, không muốn cho họ xem những thứ đó.

Thừa tướng nhìn Tĩnh An hầu như vậy, trong lòng đã có tính toán.

“Tĩnh An hầu cũng không cần giấu giếm, bản vương có rất nhiều.” Nói xong, anh vỗ tay.Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào, lấy tất cả những thứ bên trong ra, mỗi vị đại thần trên triều đình đều được một phần.

Sau khi tất cả mọi người xem xong, ánh mắt đều đổ dồn về Tĩnh An hầu, Thừa tướng xem mà trong lòng đầy lửa giận.

Chằm chằm nhìn Tĩnh An hầu: “Tĩnh An hầu, khanh quả nhiên hay thật đấy.” Những người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Trăng của nước khác lẽ nào lại tròn hơn của họ sao?

Hay là Hoàng thượng của họ không đủ tốt?

Để Tĩnh An hầu ăn lương thực của Huyền quốc, vậy mà lại làm chuyện phản bội Huyền quốc.

“Thần...” “Tĩnh An hầu câu kết Lỗ quốc, cho dù khanh chưa đến mức phản quốc, nhưng việc khanh câu kết với họ, ngấm ngầm giúp Lỗ quốc thu mua lương thực năng suất cao cũng là sự thật.” Tô Ngọc tùy ý nhìn Tĩnh An hầu nói.

Ngay cả một người khoan dung như Huyền Phỉ Nhiên, khi biết Tĩnh An hầu giúp Lỗ quốc làm việc, trong lòng ít nhiều vẫn cảm thấy

khó chịu.

Nhìn Tĩnh An hầu với ánh mắt đầy chán ghét: “Tĩnh An hầu, nếu lương thực trong tay khanh dám đưa cho Lỗ quốc một hạt, trẫm sẽ tru di cửu tộc của khanh, đừng tưởng trẫm đang đùa với khanh.”“Câu kết Lỗ quốc, dung túng con cái mình bất kính với đương triều Vương phi, thu hồi vị trí hầu gia thế tập, Thế tử cũng giáng làm thứ dân bình thường.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Tĩnh An hầu nói.

Bởi vì Tĩnh An hầu còn chưa gây ra họa lớn, nên ông ấy cũng nguyện ý cho Tĩnh An hầu một cơ hội.

“Tiểu Ngọc, từ hôm nay trở đi hãy cho người giám sát toàn bộ Phong gia.

Một khi phát hiện nhà họ có liên quan gì đến Lỗ quốc, trực tiếp bắt giữ và hỏi chém, trẫm ban cho con quyền được tiên trảm hậu tấu.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh mặt nói.

Tĩnh An hầu nghe lời Huyền Phỉ Nhiên nói thì hoàn toàn ngớ người.

Trong lòng càng vô cùng hối hận và uất ức.

Dựa vào năng lực của Tô Ngọc, việc giám sát nhà họ là chuyện rất đơn giản.

Tô Ngọc nhìn Tĩnh An hầu đang trừng mắt nhìn mình, trêu đùa nói: “Chuyện con gái khanh sai người vu khống vợ bản vương, bản vương còn chưa tính sổ với cô ta đâu, Tĩnh An hầu cũng không cần nhìn bản vương như vậy.”“À, đúng rồi, bây giờ khanh đã không còn là hầu gia nữa, bản vương dường như không nên gọi khanh như vậy.

Mấy chục vạn cân lương thực ấy mà, cứ thế mắc kẹt trong tay rồi, cũng có chút thú vị đấy.” Tô Ngọc cười như không cười nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Tĩnh An hầu càng trở nên khó coi hơn, ông ta tức đến run rẩy toàn thân: “Vương gia, lời này là ý gì?”“Ý gì à, trong lòng khanh lẽ nào không rõ sao?”“Mấy chục vạn cân lương thực này của khanh, bán cho lương thương của Huyền quốc thì thôi đi, nếu khanh dám đưa cho Lỗ quốc, khanh cứ xem bản vương có trực tiếp chỉnh đốn Phong gia hay không.” Tô Ngọc không hề che giấu ý định đối phó Phong gia của mình.

Tĩnh An hầu bây giờ không có chút cách nào đối với Tô Ngọc, đặc biệt chuyện này còn là do Hoàng thượng đích thân nói ra.

Ông ta càng không dám có ý kiến gì khác.

“Bãi triều.” Chuyện cần nói đã nói xong, Huyền Phỉ Nhiên bãi triều rời đi.

Thừa tướng nhìn Tĩnh An hầu bất lực lắc đầu: “Chức vị thế tập tốt đẹp cứ thế bị chính các người làm mất rồi, khanh nói xem khanh ham cái gì?” Nghe lời này, Tĩnh An hầu sắc mặt âm trầm nhìn Thừa tướng: “Chuyện này có liên quan gì đến ngươi?” Thừa tướng cũng không tức giận, ngược lại cười tủm tỉm nói: “Quả thật không liên quan đến ta, chỉ là có chút đáng tiếc thôi, chức vị hầu gia tốt đẹp cứ thế mất đi, con trai khanh bây giờ cũng không phải Thế tử nữa, chỉ là một thường dân.

Nếu người nhà khanh đột nhiên nghĩ quẩn, lại đi câu kết với Lỗ quốc, đến lúc đó có hại chết cả nhà các ngươi hay không thì ta không biết đâu.

Khi về, khanh vẫn nên nói rõ với người nhà một tiếng, bảo họ cẩn thận một chút, đừng để Vương gia tìm được sơ hở, bằng không những người trong nhà khanh có lẽ sẽ mất mạng đấy.” Mặc dù Thừa tướng nói đều là thật, nhưng Tĩnh An hầu vẫn rất tức giận.Tĩnh An hầu với khuôn mặt âm trầm trở về.

Phong Tiêu Tiêu thấy sắc mặt ông ta, có chút kỳ lạ: “Cha, hôm nay cha đi chầu không thuận lợi ạ?” Thuận lợi?

Tĩnh An hầu bây giờ tức đến sắp chết rồi, làm sao có thể thuận lợi được.

Ánh mắt đặt lên Phong Tiêu Tiêu, trong mắt đầy vẻ tức giận.

Phong Tiêu Tiêu cảm nhận được ánh mắt của Tĩnh An hầu, trong lòng thót một cái, vô thức lùi lại một bước: “Cha... cha nhìn con như vậy làm gì?”“Làm gì ư?

Con có biết vì con mà chức vị hầu gia của ta đã mất, anh con cũng từ Thế tử biến thành thường dân rồi không?” Tĩnh An hầu tức không chịu nổi.

Nếu không phải vì chuyện trước đó, Tô Ngọc chưa chắc đã đến điều tra nhà họ.

Bây giờ thì hay rồi, bị Tô Ngọc điều tra một cái là mọi chuyện đều phơi bày ra hết.

“Làm sao có thể?

Anh ta chẳng phải mấy ngày rồi không có động tĩnh gì sao?

Sao đột nhiên lại ra tay rồi?

Cha, có phải ở giữa có hiểu lầm gì không?” Phong Tiêu Tiêu vẫn có chút không tin đây là chuyện Tô Ngọc làm.

Tĩnh An hầu liếc nhìn con gái mình một cái, thất vọng nói: “Tất cả đều là thật, không có hiểu lầm gì cả.”“Nhưng mà... làm sao có thể?” Phong Tiêu Tiêu vẫn có chút không phản ứng kịp.

Chức vị của nhà họ là thế tập, đây là do ông nội cô ta vất vả tranh giành được, sao có thể nói thu hồi là thu hồi chứ?

“Chuyện chúng ta có liên hệ với Lỗ quốc đã bị Ngọc Vương điều tra ra rồi, không những điều tra ra mà còn biết chuyện chúng ta giúp

Lỗ quốc mua lương thực năng suất cao.

Chúng ta bây giờ còn sống, đều là vì số lương thực này còn chưa giao cho Lỗ quốc, bằng không cả cửu tộc nhà chúng ta đều có khả năng bị diệt.” Tĩnh An hầu với vẻ mặt âm trầm nói.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt tái nhợt nhìn cha mình, tay khẽ run rẩy: “Cha, vậy sau này chúng ta phải làm sao?”“Hoàng thượng đã hạ chỉ, lệnh Ngọc Vương giám sát nhà chúng ta.

Nếu số lương thực này sau này rơi vào tay Lỗ quốc, thì sẽ tru di cửu tộc Phong gia.” Vì Huyền Phỉ Nhiên đã nói ra lời này, thì đây tuyệt đối là thật, không có chuyện đùa giỡn gì cả.

Phong Tiêu Tiêu tay khẽ run rẩy, không dám tin nhìn Tĩnh An hầu: “Cha, vậy chúng ta...” “Phải lập tức cắt đứt mọi liên hệ với Lỗ quốc, bằng không sau này Phong gia chúng ta sẽ xong đời rồi.” Nếu không phải ông ta còn giữ lại một chiêu, chưa vội giao lương thực cho người của Lỗ quốc, thì Phong gia họ bây giờ không chỉ bị giám sát, mà là tất cả đã vào đại lao rồi.

Phong Tiêu Tiêu lập tức im lặng, nhưng vẫn có chút không cam lòng: “Nhưng đây đối với chúng ta là một cơ hội tuyệt vời.” Cứ thế từ bỏ, thật sự khiến cô ta không cam lòng.

Liếc nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái, ông ta đương nhiên cũng không cam lòng.

Nền móng của Phong gia đều ở Huyền quốc, đất đai dưới chân thiên tử chẳng phải đều là đất của vua sao?

Ngay cả khi họ muốn đi, đó cũng là thiên hạ của Huyền Phỉ Nhiên.

E rằng ngay khi họ có ý định rời Huyền quốc đến Lỗ quốc, Huyền Phỉ Nhiên sẽ biết được, cuối cùng chết thảm.

“Cha, chúng ta không thể đến Lỗ quốc sao?

Nơi đó chúng ta có thể sống tốt hơn, dù sao trong tay chúng ta còn có mấy chục vạn cân lương thực.” Nghiêm khắc trừng mắt nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái, bất mãn nói: “Con im miệng cho ta, con có thể mang theo tất cả tài sản của nhà chúng ta đột nhiên biến mất khỏi Huyền quốc sao?”“Không cần chúng ta làm gì, chỉ cần sản nghiệp của nhà chúng ta có biến động quá lớn đều sẽ bị Ngọc Vương để mắt đến.

Một người thông minh như anh ta, lẽ nào không biết chúng ta muốn làm gì?”Một gia tộc đang kinh doanh tốt đẹp, đột nhiên muốn xử lý hết sản nghiệp của gia tộc, đây tuyệt đối có vấn đề.

Vấn đề mà ông ta còn nghĩ ra được, Tô Ngọc lẽ nào lại không nghĩ ra?

Chương 885

“Cha, chúng ta không nhất định phải xử lý hết sản nghiệp của gia tộc.”“Con nghĩ Tô Ngọc là kẻ ăn chay ư?

Trong tay anh ta có biết bao nhiêu người lợi hại, chúng ta muốn đi, còn chưa rời khỏi kinh thành, e là đã bị bắt lại rồi.

Những lời như vậy sau này đừng nói nữa, để người khác biết Phong gia chúng ta không có kết cục tốt đẹp đâu.”Vốn dĩ nghĩ chuyện này đến đây là kết thúc, nhưng đây mới chỉ là khởi đầu.

Tin tức chức vị tước vị của Phong gia bị thu hồi, vị trí Thế tử của Phong Khải cũng bị tước đoạt rất nhanh truyền khắp kinh thành.

Những người trước đây có quan hệ tốt với anh ta sau khi biết tin này liền dần dần xa lánh.

Phong Khải cũng không ngờ chuyện này lại ảnh hưởng lớn đến nhà họ như vậy.

Trong lòng không tránh khỏi có chút uất ức.

Anh ta đi tìm cha mình, sau khi biết chuyện là như thế nào thì chỉ đành sống một cách khiêm tốn, không dám gây chuyện gì nữa, sợ sau này bị Tô Ngọc tìm được sơ hở.Khi cả nhà vừa hơi thở phào nhẹ nhõm, Nguyên Bảo đã dẫn người xông vào Phong gia.

Phong Khải nhìn Nguyên Bảo nhíu mày nói: “Ngươi làm gì vậy?

Cứ thế xông thẳng vào nhà ta, như vậy có phải quá đáng rồi không?”“Phong thiếu gia, cậu nên hỏi xem em gái cậu đã làm gì.” Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Phong Khải sững sờ một chút, nhíu mày nhìn Nguyên Bảo: “Lời này là ý gì?

Em gái ta vẫn ở nhà đàng hoàng, chẳng làm gì cả.”“Chẳng làm gì ư?

Vậy người này cậu có biết không?” Nguyên Bảo phất tay, phía sau có một người bị ném ra.

Nhìn thấy người đó, sắc mặt Phong Khải liền thay đổi.

Người này là thị vệ của Phong Tiêu Tiêu, võ công rất giỏi.

Bây giờ lại bị người bên cạnh Tô Ngọc bắt giữ.

Phong Khải đột nhiên có dự cảm không lành, Phong Tiêu Tiêu sẽ không để hắn ta đi làm chuyện gì không nên làm chứ?

“Rốt cuộc là chuyện gì?”“Phong Tiêu Tiêu đã phái người của mình, nhân lúc Vương phi chúng ta ra ngoài ám sát Vương phi.”“Phong thiếu gia, tội ám sát đương triều Vương phi là tội gì, cậu hẳn là biết chứ?” Nguyên Bảo nhìn Phong Khải nói.

Phong Khải vô thức lùi lại một bước, trừng mắt nhìn người trên đất, trong lòng tức không chịu nổi.

“Vậy rốt cuộc muốn làm gì?

Tại sao lại làm chuyện này?”“Là người phụ nữ đó đã cản đường tiểu thư.” Phong Khải một cước đá vào ngực đối phương, tức đến run rẩy toàn thân.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?”“Ta không nói sai.” Phong Khải tức đến mức sắp chết rồi.

Phong Tiêu Tiêu là chê chuyện trong nhà chưa đủ nhiều sao?

Lại còn dám đi gây rắc rối cho Vương phi.

Trước kia chỉ là lợi dụng tin đồn thất thiệt hòng làm hỏng danh tiếng của Vương phi, bây giờ thì hay rồi, cô ta lại dám sai người đi ám sát Vương phi.

“Đi, đưa Phong Tiêu Tiêu đến đây cho ta.” Phong Khải nói với khuôn mặt âm trầm.

Nghe lời này, người trên đất cuối cùng cũng sốt ruột: “Thiếu gia, chuyện này là do tôi làm, không liên quan đến tiểu thư.”“Có liên quan hay không ngươi nói không tính.

Người ta đã dẫn người đến tận cửa rồi, hắn ta còn nghĩ là mình nói gì thì là thế đó sao?” Phong Tiêu Tiêu rất nhanh bị đưa đến, đi cùng còn có Phong gia chủ và Phong phu nhân.

“Phong Khải, con sai người đưa em gái con đến đây làm gì?” Phong phu nhân nhíu mày hỏi.

Phong Khải vừa giận vừa tiếc nói: “Mẹ, mẹ có thể đừng nuông chiều Phong Tiêu Tiêu như vậy nữa không?

Mẹ có biết cô ta đã làm những gì không?” Về chuyện này, anh ta tức đến mức sắp chết rồi.

Anh ta và cha đang nghĩ cách xóa bỏ ảnh hưởng, kết quả Phong Tiêu Tiêu lại chỉ biết ở phía sau cản trở họ.

Phong Tiêu Tiêu hừ một tiếng: “Con đã làm gì?”“Phong Tiêu Tiêu, con nhìn kỹ xem người trên đất là ai.” Phong Tiêu Tiêu lúc này mới phát hiện dưới đất còn có một người, mà người này cô ta cũng rất quen thuộc, đó là thị vệ Mộc Phong của cô ta.

Hoảng hốt một thoáng, biết Mộc Phong sẽ không phản bội mình, cô ta lạnh lùng nói: “Mộc Phong, làm sao vậy?” Phong Khải bị thái độ dửng dưng của Phong Tiêu Tiêu chọc tức đến bật cười, nhìn Phong Tiêu Tiêu thất vọng nói: “Mộc Phong làm sao ư?

Con sai Mộc Phong đi ám sát Ngọc Vương phi, con nói xem làm sao?” Phong gia chủ nghe lời này, ánh mắt đặt lên Phong Tiêu Tiêu, sau khi thấy vẻ hoảng hốt thoáng qua trên mặt Phong Tiêu Tiêu, Phong gia chủ trong lòng lập tức hiểu ra những gì con trai nói đều là thật, không phải đùa.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Ta làm sao có thể làm chuyện này.” Phong Tiêu Tiêu cứng rắn nói.

“Chuyện này không liên quan đến tiểu thư, đều là do tôi làm.” Mộc Phong trên đất lại một lần nữa nói.

Nguyên Bảo cũng không tức giận, nhìn Mộc Phong: “Mộc Phong đúng không?

Nếu ngươi nói chuyện này không liên quan đến Phong Tiêu Tiêu, vậy ngươi có dám nhìn vào mắt ta mà nói lại chuyện này một lần nữa không?” Ngẩng đầu nhìn vào mắt Nguyên Bảo, không biết vì sao, lời nói dối cứ mắc nghẹn trong cổ họng không sao nói ra được: “Mộc Phong, đây thật sự là quyết định của chính ngươi, không liên quan một chút nào đến Phong Tiêu Tiêu sao?”“Tiểu thư nói Vương Cẩn Hòa đã cản đường cô ấy, nếu không có Vương Cẩn Hòa, tiểu thư cũng sẽ trở thành Ngọc Vương phi, vì vậy cô ấy muốn lấy mạng Vương Cẩn Hòa, cho rằng chỉ khi Vương Cẩn Hòa chết, cô ấy mới có thể trở thành Ngọc Vương phi.” Mộc Phong giãy giụa một chút, rồi nói ra tất cả những gì cần nói.

Phong Tiêu Tiêu vốn còn tự tin Mộc Phong sẽ không bị lừa, giờ hoàn toàn ngây người, không dám tin nhìn Mộc Phong giận dữ nói: “Mộc Phong, ngươi đang nói bậy bạ gì đó?

Chuyện này rõ ràng là lỗi của ngươi, tại sao ngươi lại vu khống cho ta?” Phong Tiêu Tiêu điên tiết nói.

Nghe lời Phong Tiêu Tiêu, Mộc Phong giãy giụa một lát rồi mới nói: “Tiểu thư, tôi...” Mộc Phong cũng không biết tại sao mình lại nói ra những lời như vậy, hắn muốn nói gì đó nhưng không thể kiểm soát được bản thân, chỉ có thể tự sát.

Nhưng việc Mộc Phong tự sát vào lúc này đã không còn quan trọng nữa.

Nguyên Bảo nhìn Mộc Phong, người cho đến chết vẫn nhìn chằm chằm Phong Tiêu Tiêu: “Mang đi.”“Các người không thể bắt tôi, chuyện này không liên quan đến tôi, tất cả đều là do Mộc Phong làm.”“Phong tiểu thư, mong cô hợp tác một chút, đừng để tôi phải trực tiếp ra tay với cô, như vậy không hay lắm.

Tôi ra tay không biết nhẹ nặng, đến lúc đó làm cô bị thương thì lại là lỗi của tôi.” Nguyên Bảo nhìn Phong Tiêu Tiêu nói với giọng không cho phép cự tuyệt.

Phong phu nhân nghe lời này lập tức hoảng hốt: “Chuyện này... giữa chừng có hiểu lầm gì không?

Con gái tôi sẽ không làm chuyện này đâu.”“Phong phu nhân, nếu bà còn can thiệp vào việc của tôi, tôi sẽ bắt cả bà đi luôn đấy.” Phong gia chủ nhìn Phong Tiêu Tiêu, trong lòng tràn đầy thất vọng, rõ ràng đã nói rõ ràng với Phong Tiêu Tiêu như vậy rồi, tại sao cô ta vẫn còn làm ra chuyện súc vật không bằng như thế.

“Phong Tiêu Tiêu, rốt cuộc con muốn làm gì?

Có phải con thấy Phong gia còn chưa tan cửa nát nhà thì con không vui phải không?” Phong gia chủ nghiến răng tát Phong Tiêu Tiêu một cái, giận dữ nói.

Phong phu nhân nhìn khuôn mặt Phong Tiêu Tiêu sưng đỏ tức thì, đau lòng không chịu nổi, giận dữ trừng mắt nhìn Phong gia chủ nói: “Ông cũng quá đáng rồi, chuyện này có liên quan gì đến con gái tôi?”“Có liên quan hay không, con bé là do bà nuôi lớn, bà còn không biết sao?”“Đều là do bà nuông chiều hư hỏng cả.” Phong phu nhân lập tức không vui: “Cái gì mà do tôi nuông chiều hư hỏng?

Cứ như ông không làm gì những chuyện này vậy.” Rõ ràng con gái được hai vợ chồng cùng nhau cưng chiều nuôi lớn, giờ lại trách mắng nó, điều này khiến Phong phu nhân bất mãn.

Ai nói con gái là bảo bối?

Giờ con gái gây chuyện thì biến thành phế vật, có thể tùy tiện đánh đập đúng không?

“Tôi không muốn đôi co với bà mấy chuyện này nữa.

Chương 886

Nó bị bắt đi cũng là tự chuốc lấy.” Phong gia chủ giận dữ nói.

Một câu nói khiến Phong phu nhân không vui: “Nó là con gái ông, sao ông có thể nói như vậy?” “Không nói vậy thì tôi nói thế nào?

Tôi đã sớm nói với nó, đừng có đi gây phiền phức cho Vương phi nữa.

Lần trước nó thuê người làm tổn hại danh tiếng của Vương phi, Vương gia còn chưa truy cứu, lần này sẽ thế nào, bà không rõ trong lòng sao?” Phong gia chủ thật sự đã tức giận.

Sao ông ta lại có một đứa con gái như vậy chứ?

Chẳng lẽ mấy hôm trước ông ta nói với Phong Tiêu Tiêu còn chưa đủ nhiều sao?

Vậy mà nó vẫn dám đi gây sự với Vương phi.

Nguyên Bảo nghe bọn họ cãi nhau chí chóe, trong mắt lộ vẻ mất kiên nhẫn: “Chuyện nhà mấy người thì đóng cửa mà nói, Vương gia còn đang đợi đấy.” “Đưa đi.” Phong phu nhân muốn ngăn lại nhưng bị người khác cản, cuối cùng chỉ có thể trơ mắt nhìn Phong Tiêu Tiêu bị đưa đi.

“Tiêu Tiêu!

Các người buông con gái tôi ra!

Con gái tôi không hề động thủ với cô ta, đây đều là vu khống con gái tôi!” Phong phu nhân thét lên.

Cái vẻ gào thét mất lí trí đó khiến Phong gia chủ có chút mất kiên nhẫn: “Đủ rồi!

Đừng nói nữa!" "Cái đồ vô dụng!

Ngay cả đàn bà của mình cũng không bảo vệ được, ông còn có ích gì nữa chứ?" Nghe Phong gia chủ nói vậy, Phong phu nhân lập tức nổi giận, thậm chí có phần buông lời khó nghe.

Phong Khải nghe vậy thì cau mày: "Nương, người đừng nói nữa." "Để bà ta nói đi!

Tôi muốn xem bà ta có thể nói ra được lời gì!" Phong gia chủ lạnh lùng nói.

Phong phu nhân không hề khách khí, nhìn Phong gia chủ oán hận nói: "Con gái chẳng qua chỉ làm sai chút chuyện, ông là cha mà còn chẳng thèm quản, không phải vô dụng thì là gì?" Phong Khải giật giật khóe miệng nhìn Phong phu nhân, hôm nay nương của hắn bị chập mạch rồi sao?

Dám nói chuyện như vậy với cha, chẳng lẽ không sợ cha tức giận mà trực tiếp hưu thê sao?

Nghe những lời chửi rủa ầm ĩ của Phong phu nhân, Phong Khải đã không muốn nghe nữa, nhưng Phong gia chủ vẫn bình tĩnh nhìn bà ta, điều này khiến Phong Khải không hiểu sao lại lo lắng.

"Cha..." Phong gia chủ phất tay: "Con đi làm việc của con đi." Phong Khải đương nhiên không thể rời đi, hắn lo lắng sau khi hắn rời đi, Phong phu nhân sẽ bị đánh chết.

Khi Phong phu nhân đang chửi mắng hăng say, Phong gia chủ đột nhiên giơ tay tát bốp một cái.

Sau đó lại tát thêm một cái nữa, mãi đến khi Phong phu nhân bình tĩnh lại mới dừng: "Bà bình tĩnh lại chưa?" Phong phu nhân ôm mặt, cơn đau rát trên mặt khiến bà ta nhìn chằm chằm Phong gia chủ: "Ông dám ra tay đánh tôi ư?" "Đánh bà thì sao?

Bà nghĩ Ngọc Vương phi là người thế nào?

Đó là người mà Hoàng thượng, Thái hậu, thậm chí toàn bộ dân chúng Huyền quốc đều sẵn lòng bảo vệ và cưng chiều.

Phong Tiêu Tiêu dám làm vậy, bà có tin là một khi chuyện này bị dân chúng bên ngoài biết được, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ để nhấn chìm cả nhà chúng ta không?" Đã đến nước này mà bà ta vẫn cho rằng đây là chuyện nhỏ sao?

Phong phu nhân cau mày: "Người ta chẳng phải không sao sao?" "Câu này bà dám đi nói với Ngọc Vương không?" Phong phu nhân lập tức im bặt, bà ta đương nhiên không dám.

"Tôi cảnh cáo bà, tốt nhất đừng làm mấy chuyện vô ích nữa.

Nếu chọc giận Vương gia, bà sẽ không gánh nổi đâu." Phong gia chủ lạnh lùng cảnh cáo.

Trong lòng Phong phu nhân dù không cam tâm, nhưng có những lời bà ta không thể không nghe, chỉ đành ấm ức chờ đợi.

"Tôi..." "Chuyện này dừng ở đây." "Vậy con gái chúng ta phải làm sao?" "Cả gia tộc họ Phong quan trọng hơn Phong Tiêu Tiêu.

Nếu bà muốn mất hết tất cả, thậm chí cả mạng sống của mình thì cứ tiếp tục tìm chết đi!" Phong gia chủ lạnh lùng nói với Phong phu nhân.

Phong phu nhân không còn cách nào khác, chỉ đành ấm ức gật đầu: "Tôi biết rồi." "Tốt nhất là vậy.

Bây giờ điều quan trọng nhất là làm sao để bảo toàn cả nhà họ Phong, chứ không phải lo cho Phong Tiêu Tiêu." Chuyện này nếu xử lý không tốt, cuối cùng sẽ khiến Hoàng thượng liên lụy đến gia đình bọn họ, điều này tuyệt đối không phải là chuyện tốt đối với họ.

Mặc dù không cam tâm, nhưng Phong phu nhân cũng biết những lời Phong gia chủ nói đều là thật.

Một khi bọn họ làm gì đó, thì sẽ hoàn toàn muộn màng.

Lúc bị bắt đi, Phong Tiêu Tiêu vẫn chưa suy nghĩ nhiều.

Cô ta cho rằng dù Tô Ngọc có tức giận đến đâu cũng sẽ không thật sự làm gì mình.

Thế nhưng giây phút này nhìn thấy Tô Ngọc, Phong Tiêu Tiêu cuối cùng cũng biết sợ.

Cô ta cũng nhận ra, Tô Ngọc dường như sẽ không dễ dàng bỏ qua cho mình.

“Tham kiến Vương gia.” Phong Tiêu Tiêu cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, quỳ xuống hành lễ.

Tô Ngọc không nói gì, cũng không bảo Phong Tiêu Tiêu đứng dậy, vẫn luôn bận rộn với công việc trong tay.

Mãi đến khi Vương Cẩn Hòa dẫn theo Thu Ý đi tới, hắn mới cất gọn đồ đạc trong tay.

Hắn ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trên gương mặt lạnh lùng xa cách mang theo nụ cười cưng chiều: “Em đến rồi.” Nhìn Vương Cẩn Hòa vẫn bình an vô sự, Phong Tiêu Tiêu cảm thấy Mộc Phong đúng là đồ vô dụng, ngay cả một người phụ nữ cũng không đối phó được, đã thế còn tự bại lộ, cuối cùng liên lụy đến cô ta.

Nhưng Vương Cẩn Hòa không sao, điều này đối với cô ta mà nói cũng là chuyện tốt.

“Vương gia, Vương phi không sao rồi, tôi có thể đi được rồi chứ?” Vừa nói, cô ta liền định đứng dậy.

Vừa mới đứng lên đã bị Thu Ý đá một cước vào đầu gối, còn chưa kịp đứng vững đã quỳ sụp xuống đất.

Đau đến nỗi, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu có chút tái nhợt.

Cô ta quay đầu nhìn Thu Ý bên cạnh, tức giận nói: “Ngươi làm gì vậy?” “Làm gì ư?

Vương gia chưa nói cô có thể đi mà cô đã dám đi rồi?

Ai cho cô cái gan đó chứ?” Phong Tiêu Tiêu này đúng là quá kiêu ngạo, dám càn rỡ trước mặt Vương gia.

Phong Tiêu Tiêu có chút tức giận, nhưng không dám nói thêm, chỉ nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, tôi chỉ là ghen tị vì cô ta có thể được ngài yêu thích, tại sao tôi lại không thể?” Phong Tiêu Tiêu biết hôm nay mình đã vào đây thì đại khái sẽ không ra ngoài được nữa.

Cô ta không thể cứ thế bị giam giữ.

Hiện tại Tô Ngọc ghét nhất là cô ta dám động thủ với Vương Cẩn Hòa, nếu cô ta giả vờ là một người si tình, vậy chắc sẽ không có vấn đề gì phải không?

Thế nhưng Tô Ngọc căn bản không coi những lời cô ta nói là chuyện gì to tát, mà lạnh lùng nhìn cô ta, ghét bỏ nói: “Trước mặt bổn vương, nói mấy lời này vô dụng.” “Rốt cuộc cô là si tình bổn vương, hay muốn lợi dụng bổn vương để che đậy những chuyện nhà cô đã làm, trong lòng cô tự biết, không cần bổn vương phải nói nhiều.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Hai kiếp người, hắn đã gặp qua nhiều người hơn cả Phong Tiêu Tiêu biết.

Cô ta có tâm tư gì, Tô Ngọc vừa nhìn đã hiểu, cần gì Phong Tiêu Tiêu phải giải thích ở đây?

Chương 887

Biểu cảm trên mặt Phong Tiêu Tiêu có phần cứng đờ, cô ta cau mày giả vờ không hiểu: “Tôi không biết Vương gia đang nói gì.” Bây giờ cô ta chỉ có thể làm vậy mới có cơ hội sống sót, nếu không Tô Ngọc tuyệt đối sẽ không buông tha cô ta.

Từ hai lần tiếp xúc này, cô ta có thể nhìn ra Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa rốt cuộc tốt đến mức nào.

Cắn ngón tay, Phong Tiêu Tiêu nhìn Tô Ngọc, có chút ủy khuất nói: “Vương gia, tôi biết mình sai rồi, ngài tha thứ cho tôi lần này được không?

Ngài muốn tôi làm gì cũng được.” Nghe Phong Tiêu Tiêu nói vậy, Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, có chút âm hiểm nói: “Chàng ơi, người ta còn bắt đầu tự tiến cử bản thân lên giường rồi kìa, chàng có tính toán gì không?” Ánh mắt đó dường như đang nói với Tô Ngọc, nếu chàng dám nói gì, em nhất định sẽ thu thập chàng.

Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: “Anh không có tính toán gì cả, anh thấy vợ anh rất tốt rồi, anh không cần người như vậy để dính dáng đến mình.” “Vợ anh xinh đẹp lương thiện, anh vô cùng hài lòng.” Tô Ngọc nói với khao khát sống mãnh liệt.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu vô cùng khó coi, oán hận nói: “Vương Cẩn Hòa, cô làm như vậy chỉ là đang hủy hoại danh tiếng của Vương gia thôi.

Cô là một người phụ nữ mà chẳng hiểu chút ôn nhu nào, cô đối xử với Vương gia như vậy không sợ có một ngày Vương gia sẽ vứt bỏ cô sao?” “Vương gia, chàng nghe thấy không?

Người ta nói chàng muốn vứt bỏ em kìa.” Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm Tô Ngọc, có chút ủy khuất nói.

Cái vẻ đáng thương đó khiến ánh mắt Tô Ngọc trở nên sâu thẳm.

Vương Cẩn Hòa là người thế nào Tô Ngọc trong lòng biết rất rõ, lần này nhìn thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, càng khiến hắn tâm trạng xao xuyến.

“Vợ ơi, khi hai chúng ta ở riêng với nhau, sao em không dùng biểu cảm này nói chuyện với anh?” Tô Ngọc đầy mong đợi hỏi.

Hoàn toàn quên mất Phong Tiêu Tiêu đang đứng bên cạnh.

Trừng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa cảm thấy tên này đúng là đang muốn ăn đòn.

Đúng là lời gì cũng có thể nói ra được.

Đưa tay chọc chọc vào má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: “Anh mơ đẹp đấy!” Cô còn không biết Tô Ngọc là người thế nào sao?

Khi ở riêng với nhau, nếu cô dám nói chuyện như vậy với Tô Ngọc, cô hoàn toàn có thể đảm bảo, cuối cùng chắc chắn sẽ bị Tô Ngọc ăn sạch không còn mẩu xương, cô mới không ngốc như vậy.

“Nghĩ thôi thì vẫn được mà.” Tô Ngọc có chút thất vọng nói.

Người vợ này quá thông minh, hình như cũng không phải chuyện tốt gì, một chút cũng không dễ lừa gạt.

Hắn đưa tay sờ cằm, xem ra vẫn phải nghĩ cách khác mới được.

Sẽ luôn có cơ hội thôi.

Giống như lần này vậy.

Nhìn vẻ mặt có ý đồ xấu của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lạnh mặt nhấc chân dẫm mạnh lên mu bàn chân Tô Ngọc.

Tô Ngọc đau đến nỗi mặt mũi nhăn nhó, nhìn hắn như vậy, tâm trạng Vương Cẩn Hòa mới tốt hơn một chút: “Anh nên mừng vì ở đây không có giày cao gót, nếu không em đã có thể giẫm sưng chân anh rồi.” “Vợ ơi, anh sai rồi.” “Hừ, cho anh cái tội nghĩ linh tinh.

Vừa nãy anh có phải đang định giở trò với em không?” Vương Cẩn Hòa dò xét Tô Ngọc từ trên xuống dưới, lạnh giọng hỏi.

“Vợ ơi, em phải tin anh, anh không phải người như vậy.” Tô Ngọc nghiêm túc nói, còn lời này có bao nhiêu phần trăm là thật thì chẳng ai biết.

Vương Cẩn Hòa cười ha ha hai tiếng, ghét bỏ nói: “Đừng tưởng em không biết anh đang nghĩ gì nhé?

Em cảnh cáo anh đấy, tốt nhất là biết điều một chút cho em, không thì em còn đánh anh nữa!” Vương Cẩn Hòa vừa cảnh cáo vừa nhìn Tô Ngọc, bảo hắn tốt nhất nên biết điều, đừng làm mấy chuyện vô ích.

Tô Ngọc nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, trong lòng có chút tiếc nuối, không ngờ vợ hắn cái gì cũng nhìn thấu.

Chỉ vào Phong Tiêu Tiêu đang nằm trên đất, Vương Cẩn Hòa nói: “Ở đây còn có một người đang đợi anh xử lý kìa, anh đến nói mấy chuyện này với em làm gì?

Trong lòng người ta cứ tơ tưởng đến anh mãi, anh cứ thế mà vứt bỏ người ta, có phải không tốt lắm không?” Mặc dù biết Vương Cẩn Hòa chỉ là đang trêu chọc hắn, nhưng Tô Ngọc vẫn có chút không vui.

Hắn đưa tay nâng mặt Vương Cẩn Hòa, bắt cô nhìn thẳng vào mình, Tô Ngọc nghiêm túc nói: “Tiểu Hòa, không được nói những lời như vậy với anh.” Vương Cẩn Hòa nhìn sự nghiêm túc trong mắt Tô Ngọc, đầu tiên là sững sờ, sau đó mỉm cười gật đầu: “Em biết rồi, sau này sẽ không nói nữa.” Mặc dù chỉ là đùa thôi, nhưng Tô Ngọc trong lòng phần lớn vẫn không vui.

Đã vậy thì cô sẽ không nói gì nữa, để Tô Ngọc vui vẻ hơn một chút.

“Ừm.” Phong Tiêu Tiêu trơ mắt nhìn Tô Ngọc ở trước mặt mình và Vương Cẩn Hòa đùa giỡn tình tứ, trong lòng vô cùng bất mãn: “Không ngờ Ngọc Vương lại là loại người mê đắm nữ sắc như vậy, thật khiến người ta thất vọng mà.” Miệng nói thất vọng, nhưng ánh mắt oán hận lại nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn Phong Tiêu Tiêu, tùy ý nói: “Cô không có ai yêu nên ghen tị cũng là chuyện bình thường, nhưng em rất tốt, tại sao cô lại cứ nhắm vào Tô Ngọc chứ?

Xét theo thân phận mà nói, cô nhắm vào Hoàng huynh chẳng phải tốt hơn sao?” Một khi trở thành phi tần của Hoàng huynh, chẳng phải quyền lực sẽ lớn hơn sao?

Hà tất cứ nhắm vào Tô Ngọc, một Vương gia như vậy, điều này có chút không hợp lý.

Lạnh lùng nhìn Vương Cẩn Hòa, nghe cô nói vậy, Phong Tiêu Tiêu không nói gì.

Ý nghĩ này cô ta đương nhiên cũng từng có, nhưng sau khi Hoàng thượng trừ bỏ Tạ gia, liền không còn nghĩ đến chuyện tuyển tú nữa, cô ta căn bản không có cơ hội đó.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút đau đầu nói: “Tiểu Hòa, em nói những lời như vậy đã cân nhắc cảm nhận của Hoàng huynh chưa?” Vương Cẩn Hòa dứt khoát lắc đầu: “Chưa từng cân nhắc.” Đưa tay chọc chọc vào trán Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: “Em đấy à.” “Em cũng đâu có nói sai, thân phận địa vị của Hoàng huynh vốn dĩ cao hơn anh, người ta chọn Hoàng huynh mới là tốt nhất.

Thế mà cô ta cứ khăng khăng tìm anh, anh nói xem có phải vì Hoàng huynh bây giờ đã có đủ cả con trai lẫn con gái, không cần phải thông qua liên hôn để củng cố thế lực của mình, nên mới không cân nhắc chuyện tuyển tú không?

Hoàng huynh không tuyển tú thì cô ta không thể nhập cung, không thể nhập cung thì không thể tiếp xúc với thế lực cốt lõi, cuối cùng tầm mắt này chỉ có thể đặt lên người anh, đây là đang coi anh là lốp dự phòng rồi đúng không?" Vương Cẩn Hòa sờ cằm, nghiêm túc suy nghĩ chuyện này.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa nói đến mức hết cả tính khí, đưa tay chọc chọc vào trán Vương Cẩn Hòa: "Đừng nói bậy." "Em không nói bậy, em thấy mục đích của người ta đúng là vậy mà." Vương Cẩn Hòa đương nhiên nói.

Phong Tiêu Tiêu vẫn luôn cho rằng Vương Cẩn Hòa chỉ là một cô gái nông thôn bình thường, ngoài việc giỏi trồng trọt ra thì cũng chỉ có vậy thôi.

Nhưng những lời cô nói hôm nay đã hoàn toàn đảo lộn nhận thức của Phong Tiêu Tiêu.

"Không ngờ Ngọc Vương phi này lại là một người mưu mô thâm hiểm." "Cái này thì em không bằng cô đâu." Vương Cẩn Hòa khiêm tốn nói.

Phong Tiêu Tiêu có chút bực bội, người này nói chuyện sao mà cứ như uống phải thuốc súng vậy, khiến người ta khó chịu.

"Em còn muốn tiếp tục trò chuyện với người này sao?" Tô Ngọc đột nhiên hỏi.

"Đương nhiên rồi, em còn muốn biết tại sao cô ta lại muốn lấy mạng em nữa.” Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, cười lạnh một tiếng: “Cô nghĩ tôi sẽ nói cho cô biết sao?” “Cô sẽ nói thôi.” Vương Cẩn Hòa nhìn vào mắt Phong Tiêu Tiêu, từng chữ từng chữ nói ra.

Nhìn Vương Cẩn Hòa dùng giọng điệu bình tĩnh nói ra những lời như vậy, Phong Tiêu Tiêu thậm chí còn cảm thấy cái vẻ ôn nhu đó có chút đáng sợ.

Cô ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: “Không ngờ cô cũng là một kẻ thích giả tạo.

Trước mặt hắn thì tỏ vẻ ôn nhu như vậy, kỳ thực cũng là một người độc ác.” Phong Tiêu Tiêu mỉa mai nói.

Cái vẻ đó dường như đã nhìn thấu Vương Cẩn Hòa hoàn toàn.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, cười hỏi: “Người ta nói em giả tạo, anh thấy sao?” Đưa tay nhéo nhéo má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc buồn cười nói: “Người ta nói gì em cũng nghe sao?

Vợ anh dù thế nào cũng là đẹp nhất.

Sống trong loại gia tộc như thế này, ai mà chẳng có hai bộ mặt?” Nghe lời Tô Ngọc nói, Vương Cẩn Hòa lập tức vui vẻ: “Thế này còn tạm được, câu trả lời này của anh em miễn cưỡng chấp nhận.” Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc bật cười, vợ hắn sao mà đáng yêu thế?

Chương 888

“Phong tiểu thư, xem ra cái chiêu ly gián của cô dùng không tốt lắm rồi.

Chồng tôi không hề thấy tôi như vậy là có gì không tốt, ngược lại cô ấy, nếu nói về hai mặt tính cách, thì chắc phải là Phong tiểu thư cô mới đúng chứ?” Vương Cẩn Hòa cười nhìn Phong Tiêu Tiêu nói.

Phong Tiêu Tiêu cũng không tức giận, ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nhìn Vương Cẩn Hòa vô tư nói: “Vậy cô định làm gì tôi?” “Không có gì, chỉ là giới thiệu cho cô vài người thôi.” Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu, vẻ mặt rất dễ nói chuyện.

Nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, Phong Tiêu Tiêu cau mày, không hiểu Vương Cẩn Hòa rốt cuộc muốn làm gì.

“Cô rốt cuộc muốn làm gì?” “Ừm?

Cô sẽ nhanh chóng biết thôi.

Chàng ơi, chàng đi gọi Nam Kiều với bọn họ đến đây đi.” Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nói.

Đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc gật đầu: “Được, anh đi gọi người cho em.” Phong Tiêu Tiêu khẽ cau mày, tuy biết Tô Ngọc đối Vương Cẩn Hòa rất tốt, nhưng việc hắn nghe lời Vương Cẩn Hòa như vậy khiến cô ta cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đây thật sự là chuyện một Vương gia có thể làm sao?

“Thật không ngờ tâm cơ của cô lại thâm sâu đến vậy, lại có thể khiến Vương gia trở thành bộ dạng này.” Khi Phong Tiêu Tiêu nói những lời này, trong lòng không khỏi có chút ghen tị.

Vận khí của Vương Cẩn Hòa sao lại tốt đến vậy?

Có thể nhận được sự đối đãi như thế của Tô Ngọc.

Sao cô ta lại không có cơ hội như vậy chứ?

“Không có cách nào cả, cái này là ghen tị cũng không được đâu.” Vương Cẩn Hòa cười nói, vẻ mặt như đang xem trò cười của Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu sắc mặt âm trầm nhìn Vương Cẩn Hòa: “Cô nghĩ cô có bản lĩnh gì mà được hắn yêu thích sao?” “Vương Cẩn Hòa, cô chẳng qua chỉ dựa vào việc năm xưa sinh con cho hắn, lại được hắn tìm thấy mới có cơ hội như vậy thôi, nếu không cô cũng chỉ là một nữ nông dân chẳng là gì cả.” Vương Cẩn Hòa có được mọi thứ hôm nay chẳng qua chỉ là may mắn mà thôi, cô thật sự cho rằng mình lợi hại đến mức nào chứ?

“Vậy thì thật sự khiến cô thất vọng rồi, ngoài thân phận Ngọc Vương phi này ra, tôi còn là Trường Ninh huyện chủ.

Vị trí huyện chủ này là do chính tôi tự dựa vào thực lực mà có được, cho dù tôi không có thân phận Ngọc Vương phi, cô Phong Tiêu Tiêu gặp tôi, vẫn phải quỳ xuống hành lễ.” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu, từng chữ từng chữ nói ra.

Những lời nói ra khiến Phong Tiêu Tiêu có chút bực bội: “Cô...

Vương Cẩn Hòa cô có gì mà đắc ý chứ?” “Tất cả những thứ tôi có là những thứ cô không có.

Không có Tô Ngọc, tôi vẫn có thể sống rất tốt, đó chính là điều tôi đắc ý.” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu, đương nhiên nói.

Một câu nói đơn giản khiến Phong Tiêu Tiêu suýt nữa nghẹn tim.

Cô ta tức giận nhìn Vương Cẩn Hòa: “Vương Cẩn Hòa cô đúng là...” “Tùy tiện chửi mắng Vương phi thì đáng đánh.” Thu Ý giơ tay tát bốp một cái vào mặt Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu nhìn chằm chằm Thu Ý, một nha hoàn mà dám ra tay đánh cô ta, lấy đâu ra cái gan đó chứ.

“Ngươi là một nha hoàn mà dám ra tay đánh ta!” “Cô đối Vương phi bất kính, đáng bị đánh!

Hôm nay cho dù cha cô có ở đây, trước mặt cha cô, chúng ta cũng dám ra tay đánh cô!” Thu Ý đứng trên cao nhìn xuống Phong Tiêu Tiêu, những lời nói ra khiến cô ta tức đến thổ huyết.

Phong Tiêu Tiêu lập tức không nói gì nữa.

Cứ tiếp tục như vậy, sau này người xui xẻo chỉ có thể là cô ta, chuyện này cô ta tuyệt đối không thể làm.

Cô ta hít sâu một hơi, nén xuống sự bất mãn và phẫn nộ trong lòng, chỉ chờ xem Vương Cẩn Hòa sau này có thể làm gì cô ta.

Vương Cẩn Hòa cũng nhìn ra ý nghĩ “đã thế thì cứ liều” của Phong Tiêu Tiêu, đối với chuyện này cô một chút cũng không vội, chỉ chờ Nam Kiều và bọn họ đến.

Rất nhanh, Vạn Cổ, Bạch Khởi, Nam Kiều đều đã đến.

Còn Lạc Diễm và La Hậu bọn họ cũng cùng đến hóng chuyện.

“Vương Cẩn Hòa cô muốn làm gì?” Phong Tiêu Tiêu nhìn mấy người này, cau mày hỏi.

“Chỉ là đơn thuần giới thiệu cho cô vài người thôi, cô không cần quá lo lắng.” Vương Cẩn Hòa cười an ủi, chỉ là những lời này đối với Phong Tiêu Tiêu căn bản không có tác dụng an ủi.

Phong Tiêu Tiêu cau mày nhìn Vương Cẩn Hòa, một chút cũng không tin những lời cô nói.

“Những người tôi muốn giới thiệu cho cô chính là ba vị này.

Vị này tên Vạn Cổ, có chút quan hệ với Thần y, y thuật vô cùng cao siêu, đương nhiên hắn dùng độc cũng là một người rất lợi hại.

Vị này là Bạch Khởi, người của Bạch gia thế gia y dược, hắn và Vạn Cổ giống nhau, y độc đều vô cùng lợi hại.

Còn vị này là Nam Kiều, hắn là tiểu Vương gia của Nam Cương, về phần biết gì, đó tự nhiên là cổ độc rồi.” Vương Cẩn Hòa giống như một người bạn đang giới thiệu Nam Kiều và những người khác cho Phong Tiêu Tiêu.

Dự cảm không lành trong lòng Phong Tiêu Tiêu càng trở nên rõ ràng hơn.

“Cô muốn làm gì?” Phong Tiêu Tiêu lại một lần nữa hỏi.

“Tôi không muốn làm gì cả, ai cũng biết cổ trùng của Nam Cương là thứ khó hiểu nhất, đủ loại cổ độc đều có.

Còn về Vạn Cổ và Bạch Khởi, hai người bọn họ cũng vô cùng nghiên cứu về độc dược, độc dược họ chế ra có thể khiến người ta sống không bằng chết.

Cô nói xem... cô có chịu nổi không?” Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu.

Những lời nói ra khiến Phong Tiêu Tiêu rùng mình.

Cắn môi, cô ta nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa: “Cô làm vậy là phạm pháp đấy!” “Cái này thì thật sự không đâu, là cô muốn lấy mạng tôi trước.

Cho dù chuyện này có để Hoàng huynh biết, thì tôi vẫn có lý.” Vương Cẩn Hòa giống như nghe thấy chuyện cười vậy, mỉa mai nhìn Phong Tiêu Tiêu.

Đã đến nước này rồi, Phong Tiêu Tiêu vậy mà vẫn có thể nói ra những lời như vậy, thật là quá thú vị.

“Phong Tiêu Tiêu, khi cô ra tay với tôi thì đã nên chuẩn bị tâm lý để bị tôi báo thù rồi chứ.” Vương Cẩn Hòa nói đầy ẩn ý.

Nam Kiều dò xét Phong Tiêu Tiêu từ trên xuống dưới, cuối cùng ghét bỏ nói: “Chị dâu, chính là người này muốn tranh giành Ngọc ca ca với chị sao?” Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Ừm, chính là cô ta, đại tiểu thư của Phong gia, cha cô ta trước đây là Tĩnh An Hầu.” “Đó cũng là chuyện trước đây rồi, bây giờ không phải nữa.” Nam Kiều nói lời chói tai.

Phong Tiêu Tiêu tức đến không chịu nổi, nhìn Vương Cẩn Hòa tức giận nói: “Vương Cẩn Hòa, cô vậy mà còn mặt mũi nói ra những lời như vậy, cha tôi sở dĩ biến thành thế này đều là lỗi của cô, là cô đã hại cha tôi!” Vương Cẩn Hòa lập tức cảm thấy một cái nồi lớn trực tiếp úp lên đầu cô.

“Phong tiểu thư, cô tùy tiện vu khống người khác như vậy là không tốt đâu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu như nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

“Rõ ràng là nhà cô cấu kết với Lỗ quốc, vì Hoàng thượng nhân từ mới tha cho nhà cô, sao giờ lại thành vấn đề của tôi rồi?

Cô thấy làm như vậy có hợp lý không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu, vẻ mặt không đồng tình nói.

Phong Tiêu Tiêu cười lạnh một tiếng: “Nếu không phải cô thì cha tôi cũng sẽ không bị phát hiện.” “Cô sai rồi.

Cho dù không có chuyện ở Vũ Hầu gia, chuyện nhà cô cũng đã bị đặt lên bàn làm việc của chồng tôi, điều tra nhà cô chỉ là chuyện sớm muộn.

Chương 889

Chỉ cần nhà cô đem lương thực mua được cung cấp cho Lỗ quốc, thì tội phản quốc của nhà cô đã thành lập rồi.

Đến lúc đó sẽ không chỉ đơn giản là bị tước bỏ tước vị, giáng làm thứ dân đâu.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy đầu óc Phong Tiêu Tiêu thật sự không được tốt.

Rõ ràng đã cứu nhà cô ta một mạng, cuối cùng còn bị oán trách.

“Một khi tội phản quốc thành lập, nhà cô bị tru di cửu tộc thì cũng đáng đời!

Chúng tôi đã cứu mạng nhà cô, cô không biết ơn thì thôi, vậy mà còn dám đến gây phiền phức cho tôi?” Nam Kiều và bọn họ trợn mắt há mồm nhìn Vương Cẩn Hòa, lời này mà cũng có thể nói ra sao?

Chị dâu của bọn họ có phải quá lợi hại rồi không?

Đây đã không còn là vấn đề đảo lộn trắng đen nữa rồi.

“Chị dâu, lời chị nói có phải không đúng lắm không?” Nam Kiều yếu ớt hỏi.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Nam Kiều: “Chỗ nào không đúng?” “Chị xem, người ta đã không còn tước vị gì nữa rồi, chị còn bắt người ta cảm ơn chị, thế này có phải không tốt lắm không?” Nam Kiều khẽ ho một tiếng, bất đắc dĩ nói.

“Không có gì không tốt cả, em thấy bọn họ cũng rất vui vẻ mà.” Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nói.

Vui vẻ ư?

Ánh mắt Nam Kiều đặt lên Phong Tiêu Tiêu.

Cái vẻ hận không thể ăn tươi nuốt sống chị dâu như thế, rốt cuộc chị dâu nhìn ra người ta vui vẻ ở đâu chứ?

“Chị dâu, sao em không nhìn ra người ta vui vẻ ở chỗ nào vậy?” Nam Kiều nói thật.

“Vui vẻ trong lòng đó!” Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm nhìn Nam Kiều nói, chỉ là những lời nói ra này khiến Nam Kiều cười gượng hai tiếng, không biết nên nói gì cho phải.

Nam Kiều lập tức không nói gì nữa, chị dâu xinh đẹp, chị dâu nói gì cũng đúng, cho dù nói không đúng thì cũng là đúng.

“Vương Cẩn Hòa cô đúng là nói bậy bạ!

Còn muốn nhà tôi cảm ơn cô sao?” Bọn họ không lấy mạng Vương Cẩn Hòa đã là tốt lắm rồi, Vương Cẩn Hòa này vậy mà còn trơ trẽn nói ra những lời như vậy, cô ta rốt cuộc nói ra bằng cách nào chứ?

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt vô tội nhìn Phong Tiêu Tiêu: “Không cảm ơn cũng không sao, dù sao tôi cũng không để ý chuyện này.

Nhưng Phong Tiêu Tiêu, cô có biết mục đích tôi giới thiệu Nam Kiều và bọn họ cho cô làm quen là gì không?” Phong Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn Vương Cẩn Hòa: “Cô muốn làm gì?” Cổ trùng của Nam Cương cô ta cũng từng nghe nói qua, khiến người ta không thể phòng bị.

Hiện tại Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi vấn đề này, khiến trong lòng cô ta có một dự cảm vô cùng tồi tệ.

Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu có vẻ sợ hãi, an ủi nói: “Đừng lo lắng, tôi cũng sẽ không làm gì cô đâu.” “Vạn Cổ, các anh còn thiếu dược nhân không?” Vương Cẩn Hòa vừa mới nói sẽ không làm gì Phong Tiêu Tiêu, ngay sau đó đã hỏi Vạn Cổ còn thiếu dược nhân không.

Tốc độ trở mặt chuyên nghiệp cũng không nhanh bằng cô ấy.

“Dược nhân thì lúc nào cũng thiếu.

Phu nhân, nếu cô giao người này cho chúng tôi làm dược nhân, cô ta phỏng chừng không quá hai ngày là sẽ chết trong tay chúng tôi.” Vạn Cổ vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

“Cái này tôi không quan tâm, tôi chỉ muốn biết Phong Tiêu Tiêu tại sao lại muốn lấy mạng tôi.

Trước khi cô ta nói ra, tùy các anh muốn giày vò thế nào cũng được, chỉ cần giữ lại một hơi thở là đủ.” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Phong Tiêu Tiêu tái nhợt.

Vương Cẩn Hòa sao có thể độc ác đến mức này chứ.

“Vương Cẩn Hòa cô cũng quá độc ác rồi!” Lại dám muốn cô ta làm dược nhân cho những người này.

Cho dù chưa từng nghe nói qua, cũng biết đây là chuyện gì.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, có chút vô tội nói: “Cô, một kẻ có ý đồ mưu sát tôi, vậy mà lại đến đây chỉ trích tôi quá độc ác sao?

Phong Tiêu Tiêu, làm người đừng quá tiêu chuẩn kép như vậy.” “Bây giờ cô có sao đâu, dựa vào đâu mà bắt tôi làm dược nhân cho bọn họ?” “Tôi không sao thì cô không có tội ư?

Phong Tiêu Tiêu, không phải nói như vậy.

Đây là luận tội nạn nhân sao?

Tôi, nạn nhân này cuối cùng lại thành lỗi của tôi ư?” Vương Cẩn Hòa suýt chút nữa bật cười vì Phong Tiêu Tiêu.

“Cô nói cô là nạn nhân, nhưng cô có sao đâu, cô không có tư cách định tội tôi.” Phong Tiêu Tiêu nghiến răng tức giận nói.

Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa gặp phải loại người bóp méo sự thật như vậy.

“À, Vạn Cổ, người này giao cho các anh đấy.” Vương Cẩn Hòa mất hứng thú nói chuyện tiếp với Phong Tiêu Tiêu.

Nam Kiều nhìn Phong Tiêu Tiêu với vẻ không có ý tốt: “Chị dâu, em cũng có thể chơi cùng vị Phong tiểu thư này được chứ?

Bảo bối cổ trùng của em đã lâu lắm rồi không có ai chơi cùng, bây giờ cuối cùng cũng có một người đến rồi, bọn chúng chắc chắn sẽ rất vui.” Nhìn vẻ quá đỗi phấn khích của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa cười trong mắt: “Được, cậu muốn làm gì cũng được, chuyện này tôi không quản.” “Cảm ơn chị dâu, Bạch Khởi và Vạn Cổ, hai người không được tranh với em đấy nhé!” Nam Kiều nhìn hai người nói.

“Chẳng qua chỉ là một dược nhân phế vật mà thôi, đối với tôi và Vạn Cổ mà nói thì tác dụng không lớn.” Loại độc dược lợi hại hơn một chút, phỏng chừng chỉ cần dùng là Phong Tiêu Tiêu có thể trực tiếp mất mạng, vậy thì còn gì thú vị nữa?

Đến lúc đó còn phải để bọn họ thu dọn thi thể cho Phong Tiêu Tiêu, điều này thật quá vô vị.

Chi bằng cứ giao cho Nam Kiều đi chơi, cậu ta muốn vui vẻ thế nào thì cứ chơi, sau đó cũng sẽ không thế nào cả.

“Vậy chúng ta nói chuyện xong nhé, giúp em đưa vị Phong tiểu thư này đến viện của em, em muốn trò chuyện thật vui vẻ với cô ta.” Nam Kiều nhìn Phong Tiêu Tiêu, nói đầy ẩn ý.

Phong Tiêu Tiêu không ngừng lắc đầu: “Tôi không đi với cậu!” “Không đi với tôi ư?

Chuyện này cô không đồng ý cũng không được.” Nam Kiều đi trước một bước.

Những người phía sau kéo Phong Tiêu Tiêu rời đi.

Lúc này Tô Ngọc mới chậm rãi đến, nhìn thấy Tô Ngọc, Phong Tiêu Tiêu liền như nhìn thấy cọng rơm cứu mạng vậy, túm lấy áo hắn vội vàng nói: “Vương gia, cầu xin ngài cứu tôi!” Tô Ngọc đưa tay chặt đứt vạt áo của mình, lạnh lùng liếc nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái, rồi đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa: “Em đã chơi gì vậy?

Xem kìa, dọa người ta thành ra thế nào rồi?” “Cũng không có gì, chỉ là giao người ta cho Nam Kiều ở vài ngày thôi mà, Nam Kiều cũng sẽ không lấy mạng cô ta.

Em cũng không biết tại sao cô ta lại vội vàng như vậy.” Vương Cẩn Hòa xòe tay, vẻ mặt vô tội nói.

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào trán Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ nói: “Tiểu Hòa, đây là một chuyện vô cùng nghiêm trọng đấy.” “Cổ trùng của Nam Cương không phải người bình thường có thể chịu được đâu, em cứ thế để người ta thử, đây chẳng phải là muốn dọa chết người ta sao?” “Gan nhỏ đến vậy sao?

Tiểu Bảo và bọn chúng đã sớm cầm mấy con trùng của Nam Kiều mà chơi rồi, cũng đâu thấy Tiểu Bảo và bọn chúng lo lắng sợ hãi gì đâu.” Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nói.

“Người lớn như vậy mà không lẽ còn không bằng một đứa trẻ sao?

Thế này đúng là quá mất mặt rồi.” Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu tức đến cứng cả ruột gan, không chịu nổi mà nói: "Đó là cổ trùng đấy!" Vương Cẩn Hòa nói nhẹ nhàng như không, sao cô ta không tự mình thử xem cổ trùng rốt cuộc đáng sợ đến mức nào.

Chương 890

"Cổ trùng á hả?

Tôi từng thấy một vài con rồi, cũng khá đáng yêu đấy.

Cô yên tâm, chúng sẽ không làm gì cô đâu, dù sao cũng là một lũ bé đáng yêu mà.

Cô chỉ cần hòa thuận với chúng thì sẽ không sao cả.

Đương nhiên, cô còn một cơ hội nữa, là nói hết những gì cần nói ra, cô cũng sẽ không sao.

Cô thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa đầy hứng thú nhìn Phong Tiêu Tiêu ở đằng xa, mỉm cười hỏi.

Phong Tiêu Tiêu lập tức im lặng, dường như không định nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa không hề tức giận, ngược lại còn cười nhìn Phong Tiêu Tiêu: "Bây giờ cô không muốn nói cũng không sao, lát nữa khi nào cô muốn nói thì cứ nói thẳng với Nam Kiều là được, không cần nói với tôi cũng không sao." "Nam Kiều, giúp ta 'chiêu đãi' cô Phong thật tốt nhé, đừng để cô ấy phải chịu ấm ức." "Chị dâu yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc vị cô Phong này thật chu đáo, đảm bảo khiến cô ấy lưu luyến quên lối về." Phong Tiêu Tiêu cứ thế bị Nam Kiều dẫn đi.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Em đúng là, chuyện gì cũng làm ra được, lại còn nghĩ ra cách để Nam Kiều đi chỉnh đốn Phong Tiêu Tiêu, đúng là chỉ có em mới nghĩ ra." Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc, mỉm cười nói: "Cách này của em có phải rất hay không?" Cô dám khẳng định, bây giờ Phong Tiêu Tiêu không muốn nói, nhưng sau này sẽ phải cầu xin để được nói.

Mấy con cổ trùng của Nam Kiều đáng yêu thì đúng là đáng yêu, nhưng đó là khi có Nam Kiều vỗ về chúng thôi.

Một khi Nam Kiều muốn chúng tấn công ai, thì những con côn trùng thịt nhỏ đáng yêu đó sẽ thay đổi ngay lập tức. "Đúng là rất hay, anh tin em sẽ nhanh chóng có được câu trả lời mình muốn." Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu, chẳng phải điều đó là hiển nhiên sao?

Câu trả lời cô muốn, không phải Phong Tiêu Tiêu từ chối là có thể không nói. "Chàng nói xem Phong gia chủ khi nào sẽ đến?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi.

Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu nhìn cô: "Em đây là tính kế cả người nhà họ Phong luôn rồi sao?" "Đương nhiên rồi, Phong gia chủ bây giờ chắc đang sốt ruột không biết chúng ta có liên lụy đến Phong gia không chứ gì?

Một khi chúng ta thật sự muốn làm gì Phong gia, thì đến lúc đó cuộc sống của họ sẽ không dễ chịu đâu, dù sao Phong gia cũng không muốn tứ bề thụ địch." "Em nói đúng, nhưng trong một hai ngày tới Phong gia chủ chắc chắn sẽ không đến.

Em muốn gặp người đó, e rằng còn phải đợi thêm một chút." Tô Ngọc suy nghĩ một lát mới nói ra suy nghĩ của mình cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên biết Phong gia chủ tạm thời sẽ không đến.

Nhưng cô cũng không sốt ruột đến vậy. "Không sao cả, chuyện này đối với em không quan trọng, cái em muốn cũng không phải cái này." "Anh biết em muốn làm gì rồi." "Anh không phải còn phải ra ngoài sao?

Sao còn chưa đi?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra Tô Ngọc trước đó nói hôm nay có việc phải ra ngoài một chuyến, vậy mà người này đến bây giờ vẫn chưa đi, điều này khiến cô có chút tò mò.

Biểu cảm của Tô Ngọc cứng đờ một chút, anh đã quên mất chuyện này. "Bây giờ anh đi đây, Nguyên Bảo anh đã bảo nó ở lại phủ, có chuyện gì em cứ nói với nó là được." Nghe giọng Tô Ngọc cằn nhằn, La Hậu đưa tay xoa xoa đầu mình, Ngọc ca có phải hơi nói nhiều quá rồi không? "Bên em có nhiều người như vậy, anh không cần dặn dò em mấy cái này đâu.

Anh nói những lời này cũng quá là mất hình tượng rồi đấy, anh mau đi đi." Vương Cẩn Hòa nhìn La Hậu dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Tô Ngọc, cảm thấy mặt mũi mình sắp mất hết rồi. "Được rồi, anh đi đây." Đợi người đi rồi, La Hậu nhìn Vương Cẩn Hòa đầy kinh ngạc hỏi: "Chị dâu, Ngọc ca ở trước mặt chị lúc nào cũng cằn nhằn như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

Tô Ngọc trước mặt cô đúng là nói hơi nhiều thật, nhưng dù sao cũng phải giữ thể diện cho anh, dù gì cũng là chồng mình, phải bênh vực chứ. "Cũng không hẳn." "Chị dâu không cần giải thích cho Ngọc ca đâu, hồi ở Vong Ưu Thành, anh ấy lạnh lùng như băng vậy, chẳng thích nói chuyện.

Có lúc chọc giận anh ấy, anh ấy cứ thế trừng mắt nhìn chằm chằm, ánh mắt đó thật sự khiến người ta sợ hãi đó." Nhớ lại lúc mới quen Tô Ngọc, La Hậu cảm thán nói.

Bạch Khởi và Lạc Diễm rất đồng tình gật đầu: "La Hậu nói đúng đó, hồi đó Ngọc ca dường như chẳng có hứng thú với chuyện gì, chỉ muốn không ngừng nâng cao thực lực của bản thân." "Đúng vậy, rõ ràng lúc đó Ngọc ca đã rất lợi hại rồi, nhưng anh ấy vẫn tiếp tục rèn luyện bản lĩnh của mình, trở thành người mạnh nhất Vong Ưu Thành.

Ngay cả Thẩm lão đại cũng không phải đối thủ của Ngọc ca.

Có lúc chúng tôi thật sự rất tò mò Ngọc ca rốt cuộc đã làm thế nào." "Nhưng ở chung lâu rồi chúng tôi mới biết, anh ấy muốn sớm ngày nâng cao thực lực của mình, sau đó trở về nhà.

Anh ấy nói với tôi là chị dâu và Tiểu Bảo vẫn đang đợi anh ấy ở nhà.

Khi nhắc đến chị và Tiểu Bảo, ánh mắt anh ấy rất dịu dàng." Đó là lần đầu tiên họ thấy Tô Ngọc có biểu cảm khác lạ, lúc đó họ đã ngây người một lúc lâu.

Vương Cẩn Hòa cũng hơi ngây người, không ngờ ở bên đó Tô Ngọc vẫn nghĩ đến họ như vậy, điều này đối với cô đã là quá đủ rồi. "Thật sao?

Như vậy thật tốt." Vương Cẩn Hòa mãn nguyện nói. "Sau đó chúng tôi hỏi rất nhiều chuyện về chị và Tiểu Bảo, rất tò mò về hai người.

Chỉ là lúc đó Ngọc ca nói thế nào cũng không cho chúng tôi rời khỏi Vong Ưu Thành.

Sau này chúng tôi ở Vong Ưu Thành mãi thấy chán quá, liền lén lút chạy ra đây." Bọn họ thật sự rất may mắn vì đã lén chạy ra ngoài, cũng không ngờ sau khi ra ngoài Tô Ngọc lại cho phép họ ở bên cạnh anh.

Cứ ngày ngày ngoài việc giúp Ngọc ca làm việc, thì những ngày thường bọn họ dạy Tiểu Bảo các bản lĩnh của mình, thế là một ngày lại trôi qua.

So với ở Vong Ưu Thành thì vui hơn nhiều. "Thích là tốt rồi, các cậu đã thích thì cứ ở lại bên cạnh chúng ta mãi đi.

Có Tô Ngọc ở đây, Thẩm lão đại sẽ không bắt các cậu rời đi đâu, chuyện này các cậu cứ yên tâm." Nói rồi Vương Cẩn Hòa nhịn không được bật cười. "Thẩm lão đại sao quản được chúng tôi, nếu ông ta không sợ chúng tôi làm nổ tung Vong Ưu Thành, thì cứ thử bắt chúng tôi về xem sao?" Nếu thật sự chọc giận, cậu ta sẽ cho nổ tung Vong Ưu Thành.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ âm trầm của Lạc Diễm, nhịn không được bật cười: "Cậu lại nghĩ đến chuyện cho nổ tung Vong Ưu Thành nữa sao?" Sao suốt ngày cậu chỉ nghĩ đến chuyện cho nổ cái này cái kia vậy?

Lạc Diễm đương nhiên gật đầu: "Nếu Thẩm lão đại dám ép buộc chúng tôi quay về, tôi dám ném vài quả thuốc nổ cho Vong Ưu Thành bay màu ngay." Bạch Khởi đồng tình nói: "Được đó." Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì, chuyện này vẫn là không nên làm thì hơn. "Lạc Diễm, Thẩm lão đại và mọi người đối với cậu rất tốt mà, dù sao nơi đó cũng là địa bàn của Thẩm lão đại, đừng có suốt ngày nghĩ đến chuyện cho nổ tung." Lạc Diễm thở dài: "Không được cho nổ cái gì cả, đời thật vô vị quá." Nghe lời Lạc Diễm, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Rốt cuộc những người này đã chọc giận Lạc Diễm kiểu gì vậy?

Cứ một lời không hợp là muốn cho nổ tung mấy chỗ đó.

Lỡ mà một ngày nào đó Lạc Diễm thật sự làm như vậy, chẳng phải sẽ tổn thất rất nhiều thứ sao?

Cả tính mạng của người khác nữa chứ? "Ban đầu lúc đánh nhau, tôi còn tưởng số thuốc nổ trong tay mình có thể dùng được, ai dè có Ngọc ca ở đó, người ta trực tiếp đầu hàng luôn, tôi muốn dùng cũng chẳng được." Lạc Diễm vô cùng thất vọng nói.

Ban đầu còn tưởng có thể thỏa mãn chút, ai ngờ lại thế này?

Lúc đó cậu ta còn thất vọng mãi cơ.

Chương 891

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên khóc hay nên cười cho phải. "Lạc Diễm, thuốc nổ của cậu chắc chắn sẽ có ngày dùng đến, nhưng không phải bây giờ.

Cậu cẩn thận một chút, đừng làm chuyện gì gây hại cho bản thân, thuốc nổ này vẫn rất nguy hiểm đấy." Vương Cẩn Hòa lo lắng nói.

Cô lo nhất là Lạc Diễm lỡ tay tự làm nổ mình.

Chuyện này không phải chuyện đùa.

Lạc Diễm nghiêm túc gật đầu: "Chị dâu cứ yên tâm, em nhất định sẽ bảo vệ tốt bản thân mình." Nghe Lạc Diễm nói, Vương Cẩn Hòa cũng không nói thêm gì nữa. "Chị dâu cứ bận việc đi, chúng tôi đi tìm Nam Kiều xem náo nhiệt đây." "Các cậu đi đi." Đều là một lũ trẻ con, thích xem náo nhiệt cũng phải thôi.

Thu Ý nhìn bọn họ vội vàng rời đi, lắc đầu nói: "Tiểu thư, có lúc La Hậu thiếu gia và mấy người họ cứ như trẻ con vậy, thật khiến người ta dở khóc dở cười." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Em nói đúng, nhưng bọn họ đều là những đứa trẻ tốt, chỉ là thích chơi đùa mà thôi." "Tiểu thư nói đúng." Nam Kiều thấy La Hậu và những người khác đến cũng không hề bất ngờ: "Các cậu sao lại đến đây?" "Chỗ cậu có chuyện náo nhiệt để xem, đương nhiên chúng tôi phải đến xem cùng rồi." "Vị cô Phong này có thể chịu đựng được bao lâu trong tay cậu?" Lạc Diễm tò mò hỏi.

Nam Kiều chán ghét liếc Phong Tiêu Tiêu một cái, lẩm bẩm nói: "Người như thế này mà tôi thật sự động thủ thì một ngày cũng không trụ nổi." "..." Mọi người đều nhìn chằm chằm Nam Kiều. "Chị dâu còn có chuyện muốn hỏi, em chắc chắn không thể giết người ta luôn được, như vậy chị dâu nhất định sẽ tức giận, chuyện tốn công vô ích như vậy em mới không làm đâu." Nam Kiều lẩm bẩm nói.

La Hậu đưa tay xoa đầu Nam Kiều: "Biết thế là tốt rồi." Phong Tiêu Tiêu cảnh giác nhìn Nam Kiều.

Từ nãy đến giờ, cô ta cứ nhìn Nam Kiều chơi đùa với đám cổ trùng của mình, mỗi con trông đều rất đáng sợ.

Hơn nữa còn rất ghê tởm.

Nam Kiều còn nói gì mà, những con trùng này sau này sẽ chui vào cơ thể cô ta, chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, Phong Tiêu Tiêu đã cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Lúc này, Nam Kiều đột nhiên cầm một con trùng xanh biếc đến trước mặt Phong Tiêu Tiêu: "Cô xem con trùng này thế nào?

Cô có thích không?

Nếu cô thích, tôi sẽ để dành cho cô, cô thấy sao?" Phong Tiêu Tiêu nhìn Nam Kiều như nhìn quái vật: "Tôi không muốn!" "Cái này thì không do cô quyết định được.

Tôi vẫn có thể cho cô một cơ hội, cũng có thể khiến cô thoải mái hơn một chút, đó là nói hết những gì cô biết ra, cô thấy thế nào?" "Tại sao các người lại ra tay với chị dâu tôi?

Mục đích của các người rốt cuộc là gì?

Còn hợp tác với Lỗ quốc thì có bao nhiêu người tham gia nữa?" Nam Kiều nhìn Phong Tiêu Tiêu, một mạch hỏi mấy câu hỏi.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Nam Kiều nói: "Cậu đi theo Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thì có tiền đồ gì?

Chỉ cần cậu đồng ý giúp chúng tôi, vinh hoa phú quý hưởng không hết, cậu thấy sao?" Nam Kiều không thể tin nổi chỉ vào mình: "Người phụ nữ này muốn tôi giúp họ sao?" "Ừ, cậu nói không sai, người phụ nữ này muốn ly gián cậu, sau đó để cậu giúp Phong gia.

Về chuyện này cậu có ý kiến gì không?" Bạch Khởi trêu chọc nhìn Nam Kiều.

Chỉ cần là người biết Nam Kiều, hoặc là người từ Vong Ưu Thành đi ra, đều biết Tô Ngọc quan trọng đến nhường nào trong lòng Nam Kiều.

Nếu thật sự muốn Nam Kiều cam tâm tình nguyện giúp một người, thì người đó chỉ có thể là Tô Ngọc.

Đương nhiên, Vương Cẩn Hòa cũng có thể nhận được sự giúp đỡ của Nam Kiều.

Tất cả những điều này đều là do Vương Cẩn Hòa tự mình giành được, chứ không phải nhờ Tô Ngọc.

Vì Vương Cẩn Hòa ngày thường đối xử với Nam Kiều cũng rất tốt, dẫn đến việc Nam Kiều rất quý mến và kính trọng Vương Cẩn Hòa.

Đối với Nam Kiều mà nói, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chính là những người quan trọng nhất của cậu ấy, ngang hàng với Nam Cận.

Mối quan hệ như vậy mà Phong Tiêu Tiêu này lại tưởng chỉ cần nói vài câu, vẽ ra một cái bánh lớn cho Nam Kiều là có thể thực hiện được sao?

Đơn giản là ngu xuẩn đến cực điểm! "Phong Tiêu Tiêu, cô vẫn chưa nhận ra hiện thực sao?

Nam Kiều không phải người cô muốn ly gián là có thể ly gián được đâu." Đối với Nam Kiều mà nói, phản bội Tô Ngọc là chuyện còn nghiêm trọng hơn cả tính mạng của cậu ấy.

Phong Tiêu Tiêu quả thực muốn Nam Kiều đến giúp.

Dù sao thì đám cổ trùng trong tay cô ta dùng trên người khác vẫn là thứ tốt mà người ta nằm mơ cũng không dám nghĩ tới.

Là thứ mà họ đều phải chạy theo sau. "Các người cứ tin Tô Ngọc như vậy sao?

Chẳng lẽ chưa từng nghĩ Tô Ngọc chỉ là lợi dụng các người thôi ư?

Sẽ có một ngày các người trở thành vong hồn trong tay anh ta, điều này các người cũng không để tâm sao?" Phong Tiêu Tiêu âm trầm nói.

Nghe Phong Tiêu Tiêu nói những lời như vậy, Nam Kiều liền không vui.

Cậu ta đá một cước vào ngực Phong Tiêu Tiêu.

Đôi mắt đầy u ám nhìn cô ta: "Phong Tiêu Tiêu, tôi đây không phải người tốt gì, tôi làm việc còn chưa đến lượt cô nói này nói nọ.

Hơn nữa, tình cảm giữa chúng tôi với Ngọc ca ca cũng không phải loại cô có thể ly gián được." Phong Tiêu Tiêu căn bản không ngờ Nam Kiều lại nói động thủ là động thủ, hơn nữa còn tin tưởng Tô Ngọc đến thế.

Ôm ngực, Phong Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt tức giận của Nam Kiều, cố ý xuyên tạc ý của cậu ta: "Cậu đây là bị tôi nói trúng tim đen nên thẹn quá hóa giận sao?" "Phong Tiêu Tiêu, chiêu ly gián của cô đối với tôi chẳng có tác dụng gì đâu.

Ngọc ca ca đối xử chúng tôi thế nào, chỉ có những người như chúng tôi mới có tư cách để nói.

Còn cô chẳng là cái gì cả, cô nghĩ cô có tư cách gì ở đây mà ly gián mối quan hệ giữa chúng tôi và Ngọc ca ca?" Phong Tiêu Tiêu còn muốn nói gì đó thì nghe Nam Kiều mở miệng nói: "Vì cái lưỡi của cô dài như vậy, nói chuyện cũng khó nghe như vậy, thì cái miệng này của cô cũng có thể không cần nữa rồi." Nghe lời này, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu vô cùng khó coi.

Lúc cô ta còn định làm gì đó, Nam Kiều đã không cho cô ta cơ hội rồi.

Một con cổ trùng nhân lúc cô ta không chú ý đã trực tiếp chui vào miệng cô ta.

Đau đớn, đó là suy nghĩ duy nhất của Phong Tiêu Tiêu lúc này.

Ôm miệng mình, Phong Tiêu Tiêu nhìn Nam Kiều: "Cậu đã làm gì tôi!" Phong Tiêu Tiêu nghe giọng mình nói líu nhíu, trong mắt đầy sợ hãi.

Cổ họng cô ta bị sao vậy? "Cậu mau đưa con cổ trùng đó ra ngoài cho tôi!" Càng không nói ra lời, Phong Tiêu Tiêu càng nói nhiều hơn.

Nghe lời Phong Tiêu Tiêu, Nam Kiều mỉm cười nói: "Tôi đã nói rồi, đã không thể nói chuyện đàng hoàng, thì cái miệng này cũng đừng cần nữa." La Hậu hơi nhức đầu nhìn Nam Kiều, tên nhóc này có phải đã quên dặn dò của chị dâu rồi không? "Nam Kiều, cậu đừng quên, chị dâu còn có lời muốn biết từ miệng cô ta đó." Lạc Diễm cau mày nhắc nhở.

Nam Kiều "ồ" một tiếng: "Yên tâm, chuyện này tôi có tính toán rồi." Có tính toán?

Nhìn dáng vẻ Nam Kiều hận không thể cắt lưỡi Phong Tiêu Tiêu, bọn họ thật sự không tin lời Nam Kiều nói là thật.

Chương 892

"Thế này cũng chậm quá rồi, đúng lúc Vạn Cổ có loại thuốc ăn vào là có thể khiến người ta ngoan ngoãn nghe lời đó.

Các cậu nói xem, tôi có nên đi tìm Vạn Cổ xin một viên không?

Cứ lấy hết những thông tin cần biết trước đã, rồi sau đó lại nói chuyện tử tế với người này, các cậu thấy sao?" Nam Kiều mắt sáng rực nói. "Thuốc này của Vạn Cổ đúng là hiệu nghiệm thật, nhưng cũng có khuyết điểm, khuyết điểm là tác dụng phụ quá lớn, dùng xong thì người này e rằng cũng phế luôn rồi.

Chị dâu không nói là phải phế người ta, chúng ta mà thật sự làm gì đó thì sau này chắc chắn khó ăn nói với chị dâu lắm, các cậu nói xem phải làm sao bây giờ?" Nghe lời này, Nam Kiều có chút phiền não, cái này cũng không được, cái kia cũng không được, rốt cuộc phải làm thế nào đây? "Cậu cứ nghĩ cách đi, với bản lĩnh của cậu mà để người phụ nữ này nói ra hết những lời cần nói, chắc cũng không phải vấn đề gì." La Hậu an ủi nói.

Nam Kiều không nói gì, ánh mắt âm trầm nhìn Phong Tiêu Tiêu, không biết đang nghĩ gì.

Phong Tiêu Tiêu nghe cuộc đối thoại của họ, trong lòng ít nhiều cũng thở phào nhẹ nhõm, may mà bên Vương Cẩn Hòa còn muốn có tin tức từ cô ta, nếu không thì cô ta căn bản không sống nổi. "Nam Kiều, cậu xem người này có phải đang thở phào nhẹ nhõm không?

Có phải cô ta nghĩ chúng ta sẽ không làm gì cô ta đâu?" Bạch Khởi đột nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt Nam Kiều đặt lên Phong Tiêu Tiêu, quả nhiên trên mặt cô ta đúng là có suy nghĩ như vậy.

Phong Tiêu Tiêu nhìn bọn họ nói: "Tôi sẽ không nói cho các người biết đâu, các người cứ từ bỏ ý định đó đi." Chỉ có không nói ra những chuyện mình biết, cô ta mới có thể sống tốt.

Bằng không thì sẽ chết chắc.

Nhìn dáng vẻ tự cho mình là đúng của Phong Tiêu Tiêu, La Hậu cảm thấy vô cùng thú vị. "Rất tốt." Nam Kiều cười quỷ dị: "Cô sẽ không nghĩ rằng thân là tiểu vương gia Nam Cương, tôi chỉ có chút bản lĩnh này chứ?

Muốn hỏi cung, tôi cũng có cách." Phong Tiêu Tiêu nghe lời này, ngẩng đầu nhìn Nam Kiều, sau khi nhìn vào đôi mắt Nam Kiều, ánh mắt Phong Tiêu Tiêu trở nên có chút đờ đẫn.

La Hậu đồng tình nhìn Phong Tiêu Tiêu một cái: "Quá coi trọng bản thân rồi, cái này không tốt đâu." "Tại sao lại muốn ám sát Vương Cẩn Hòa?" "Cô ta cản đường tôi, cô ta nhất định phải chết.

Cô ta còn phá vỡ sự cân bằng giữa các quốc gia, những người khác sẽ không để cô ta sống yên đâu.

Các người nghĩ ám sát chỉ có lần này sao?

Tôi nói cho các người biết, những vụ ám sát như thế này sau này sẽ thường xuyên xảy ra." Phong Tiêu Tiêu điên cuồng nói. "Đều là những ai?

Bình thường họ ở đâu?" Nam Kiều tiếp tục hỏi. "Đều là những người có quan hệ không tốt với Huyền quốc, còn về địa điểm thì đều ở một trang viên bên ngoài thành, đó là trang viên của gia đình tôi." "Các người tại sao lại muốn phản bội Huyền quốc?" "Vì chủ nhân của Huyền quốc đã đến lúc phải thay đổi rồi, không nên để Huyền gia độc quyền nữa." Nhìn dáng vẻ đó của Phong Tiêu Tiêu, Nam Kiều cau mày, Phong gia này còn muốn tạo phản nữa sao? "Phong gia muốn làm hoàng đế Huyền quốc sao?" Phong Tiêu Tiêu kiêu ngạo nói: "Người khác đều có thể làm hoàng đế, tại sao Phong gia tôi lại không thể?" Là người từng tiếp xúc gần với Huyền Hoằng Nghị, Nam Kiều cho rằng, Huyền quốc này không có ai thích hợp làm hoàng đế hơn Huyền Hoằng Nghị.

Ngay cả Ngọc ca ca tài giỏi mọi thứ cũng không được.

Hoàng đế của Huyền quốc chỉ có thể là người hiện tại. "Không biết tự lượng sức mình." Phong gia này đúng là đang tự tìm đường chết.

Bây giờ không có mối lo trong ngoài, chỉ dựa vào Phong gia mà lại dám lật đổ Huyền quốc đang không ngừng phát triển, rốt cuộc là ai quá ngây thơ rồi?

Rất nhanh sau đó Phong Tiêu Tiêu tỉnh táo trở lại.

Sau khi tỉnh táo, cô ta lại nhớ hết những lời mình vừa nói.

Ban đầu Nam Kiều có thể xóa bỏ đoạn ký ức này của Phong Tiêu Tiêu, nhưng Nam Kiều cảm thấy để cô ta nhớ lại thì thú vị hơn. "Thôi miên." Phong Tiêu Tiêu sắc mặt tái mét nhìn Nam Kiều.

Thôi miên cô ta không phải chưa từng thấy, nhưng đều cần có môi giới mới được, vậy mà thuật thôi miên của Nam Kiều lại đạt đến mức xuất thần nhập hóa, điều này khiến Phong Tiêu Tiêu cảm thấy vô cùng khó tin.

Điều này căn bản không thể xảy ra. "Có chút kiến thức đấy, lại còn biết đây là thuật thôi miên, cô thật sự khiến tôi rất bất ngờ đó, Phong Tiêu Tiêu." Nam Kiều đầy hứng thú nhìn Phong Tiêu Tiêu nói. "Sao cậu có thể lợi hại đến vậy?" Cô ta từng gặp mấy người biết thôi miên, nhưng không ai có năng lực như Nam Kiều.

Chỉ cần nhìn vào mắt cậu ấy là có thể bị thôi miên, điều này quả thực không thể tin nổi. "Đa tạ lời khen, cho dù cô có khen tôi, thì những lời cô vừa nói với tôi, ý đồ mưu phản đó, tôi cũng sẽ nói cho Ngọc ca ca biết.

Đợi đến khi Ngọc ca ca biết, các người sẽ hoàn toàn xong đời rồi.

Cô nói xem, cha cô mà biết cô hại ông ấy như vậy, có hận không muốn bóp chết cô không?" Nam Kiều đầy mong đợi hỏi.

Đợi sau khi cha của Phong Tiêu Tiêu đến, cậu ấy nhất định phải hỏi thăm ông ta thật kỹ. "Vì đã có được câu trả lời cần hỏi, chúng ta có thể đi được rồi.

Nam Kiều không cần ở đây tiếp tục lãng phí thời gian với người này nữa." "Được, chúng ta đi thôi." Mấy người cùng nhau rời đi. "Các người đứng lại cho tôi!" Nam Kiều sốt ruột đi đến trước một cái trống nhỏ, gõ mấy nhịp lên đó.

Nghe tiếng trống, cơ thể Phong Tiêu Tiêu đau đớn co rúm lại.

Đám cổ trùng trong người cô ta như phát điên, không ngừng chạy loạn, cảm giác này thật sự quá thống khổ.

Nam Kiều và những người khác cùng nhau rời đi, bỏ lại Phong Tiêu Tiêu đang phát bệnh cổ độc một mình ở đó.

Phong Tiêu Tiêu trơ mắt nhìn bọn họ rời đi mà không có bất kỳ cách nào.

Sau khi ra ngoài, Nam Kiều và những người khác kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa.

Nghe Nam Kiều nói xong, Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói: "Xem ra năm nay không ít người sẽ đến đây rồi." E rằng sau này sẽ có một trận chiến khó khăn phải đối mặt đây. "Chắc chắn rồi, hiện tại tất cả các quốc gia chỉ có Huyền quốc và Nam Cương có giống cây trồng cao sản.

Lỗ quốc muốn có được giống cây trồng cao sản, chắc chắn sẽ liên kết với nhiều người hơn để cùng đến." Đến lúc đó áp lực của Huyền quốc e rằng sẽ rất lớn. "Em viết thư nhờ Vương thúc qua đây một chuyến, không thể để Lỗ quốc đối phó Huyền quốc như vậy được." "Vậy thì làm phiền Nam Kiều rồi." "Không cần khách sáo." Sau khi biết nguyên nhân Phong Tiêu Tiêu đối phó mình, Vương Cẩn Hòa liền sai Nguyên Bảo đi điều tra trang viên mà Phong Tiêu Tiêu đã nói.

Một khi thật sự phát hiện ra những người đó bên trong, thì ngày tàn của Phong gia cũng đã điểm rồi.

Trong lúc Nguyên Bảo đi điều tra trang viên, Phong gia chủ cũng cuối cùng đã đến.

Lúc này, đã hai ngày trôi qua kể từ khi cô bắt Phong Tiêu Tiêu.

Chương 893

Khoảng thời gian này hoàn toàn giống như Tô Ngọc đã dự đoán.

Khiến Vương Cẩn Hòa còn cảm thấy có chút khó tin. "Chàng nói thật chuẩn, bảo lúc nào thì đúng là lúc đó.

Đi gọi người vào đi." Sau khi Phong gia chủ đến Vương phủ, trong lòng ít nhiều vẫn còn lo lắng, nếu Ngọc Vương vì chuyện này mà liên lụy đến gia tộc của họ thì phải làm sao?

Chỉ nghĩ thôi ông ta đã thấy lo rồi.

Ở nhà hai ngày, ông ta không thể chịu đựng được nữa, chỉ đành đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Thấy Vương Cẩn Hòa không hề hấn gì ngồi trong vườn hoa, Phong gia chủ khẽ thở phào nhẹ nhõm, bước tới quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Phong gia chủ một cái, một lúc lâu sau mới hờ hững gật đầu: "Đứng dậy đi." Phong gia chủ từ trên đất đứng dậy, nhìn Vương Cẩn Hòa muốn nói lại thôi.

Thấy Phong gia chủ nhìn chằm chằm mình một lúc lâu mà vẫn không nói được lời nào, Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: "Ông muốn nói gì?" "Vương phi, cầu người tha cho con gái tôi." Ánh mắt Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng rơi xuống người Phong gia chủ, cô đánh giá ông ta từ trên xuống dưới: "Ồ?

Tha cho cô ta?

Ông lấy gì để nói chuyện này với tôi?" Phong gia chủ nhất thời không hiểu Vương Cẩn Hòa rốt cuộc có ý gì: "Vương phi đây là ý gì?" "Ý của tôi là gì, chắc Phong gia chủ vẫn biết.

Còn sau này thế nào thì tùy vào ông thôi." Phong gia chủ cau mày, trong lòng có chút lo lắng về lời nói của Vương Cẩn Hòa. "Vậy Vương phi muốn gì?

Chỉ cần người nói ra, tôi đều có thể tìm cách đáp ứng, miễn là Vương phi có thể tha cho con gái tôi." Vương Cẩn Hòa khẽ cười, chống cằm nói: "Ban đầu tôi không hề có ý định làm gì con gái ông cả." Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Phong gia chủ khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Vương Cẩn Hòa nói như vậy là ông ta yên tâm rồi.

Đương nhiên cũng không nhận ra những lời Vương Cẩn Hòa chưa nói ra. "Vậy Vương phi khi nào mới có thể thả con gái tôi?" Phong gia chủ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Ban đầu quả thật chỉ định cho một bài học rồi để cô ta đi thôi, nhưng con gái ông lại nói với chúng tôi một số chuyện, còn lớn tiếng mắng chửi tôi.

Thế nên tôi mới nghĩ để cô ta ở lại Vương phủ chúng tôi thêm vài ngày, Phong gia chủ chắc sẽ không để bụng chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn Phong gia chủ hỏi.

Nụ cười trên mặt cô trông rất ôn hòa, khiến Phong gia chủ đến hai từ "để bụng" cũng không thốt ra được.

Vươn tay không đánh người mặt cười, người ta đã nói như vậy rồi, ông ta còn có thể làm gì?

Ngoài việc đồng ý ra thì còn cách nào?

Sau đó Phong gia chủ nghĩ đến một câu nói của Vương Cẩn Hòa.

Phong Tiêu Tiêu đã nói gì với cô ta? "Vương phi nói Tiêu Tiêu đã nói với người một số chuyện, cô ấy rốt cuộc đã nói gì?" "Chuyện này ông sẽ sớm biết thôi, đại khái là một bất ngờ lớn đấy." Những người bên cạnh biết chuyện, nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy thì cố nhịn cười.

Vương phi đây chẳng phải quá giỏi lừa phỉnh người khác sao?

Rõ ràng là một sự kinh hãi tột độ, vậy mà Vương phi lại nói là một bất ngờ.

Nếu ông ta thật sự biết, thì đó đâu phải là chuyện tốt lành gì.

Phong gia chủ trong lòng thịch một tiếng, có một dự cảm vô cùng chẳng lành, luôn cảm thấy chuyện này không đơn giản như Vương Cẩn Hòa nói.

Nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy, thì những người xung quanh cũng sẽ không có biểu cảm này.

Trong lúc Phong gia chủ còn định nói gì đó, Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào. "Phu nhân, đã tìm thấy người rồi, quả nhiên là ở trong trang viên, hơn nữa bọn chúng còn đang bàn bạc cách ám sát người." Nguyên Bảo nghĩ đến điều này liền vô cùng tức giận.

Bọn chúng vậy mà lại tìm cả những sát thủ nằm trong top đầu.

Đây là quyết tâm muốn lấy mạng Vương phi rồi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, đầy hứng thú nói: "Xem ra cái mạng này của tôi cũng đáng giá phết, có thể khiến nhiều người cùng nhau bàn bạc cách ám sát tôi như vậy, tôi thật sự vinh hạnh quá đi." Phong gia chủ nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng có chút hoảng sợ. "Nếu Vương phi còn có việc, vậy tôi xin cáo từ trước." Thấy Phong gia chủ định rời đi, Vương Cẩn Hòa mở miệng: "Phong gia chủ đừng vội đi chứ, ông có biết Nguyên Bảo tìm thấy người ở đâu không?" Dự cảm chẳng lành trong lòng Phong gia chủ càng trở nên mãnh liệt. "Ở đâu?" "Ở trang viên của nhà ông đó, những tin tức này vẫn là do Phong Tiêu Tiêu nói cho tôi biết.

Thế nào?

Những điều cô ta nói có phải đã cho ông một bất ngờ lớn không?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn Phong gia chủ, hỏi một cách đầy ẩn ý.

Một câu nói khiến Phong gia chủ tức đến xanh mặt.

Phong Tiêu Tiêu này nghĩ cái gì vậy?

Lại dám nói những lời như vậy với Vương phi.

Cô ta rốt cuộc có nghĩ đến tất cả mọi thứ của Phong gia hay không? "Vương phi, chuyện này tôi hoàn toàn không biết gì cả." Phong gia chủ biết những chuyện này ông ta tuyệt đối không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, thì sẽ hoàn toàn xong đời. "Có biết hay không thì sau này sẽ rõ.

Bây giờ xin mời Phong gia chủ ở lại Vương phủ một lát, mọi chuyện đợi sau khi Vương gia trở về rồi hãy nói." Vương Cẩn Hòa không hề có ý định để Phong gia chủ rời đi.

Ban đầu ông ta quả thực có cơ hội rời đi, chỉ tiếc là ông ta đã đánh mất cơ hội đó.

Không những mất đi cơ hội, mà còn khiến họ nghi ngờ ông ta. "Vương phi tôi..." "Mời Phong gia chủ xuống." "Mời Phong gia chủ." Phong gia chủ bất kể trong lòng có bất cam lòng đến mấy, cũng chỉ đành uất ức cúi đầu đi theo.

Trong lòng ông ta nóng như lửa đốt. "Nguyên Bảo, nhốt Phong gia chủ cùng với Phong Tiêu Tiêu vào một chỗ." Vương Cẩn Hòa rất muốn biết, sau này Phong Tiêu Tiêu sẽ làm ra chuyện gì.

Hơn nữa, thái độ của Phong gia chủ đối với Phong Tiêu Tiêu sau này cũng khiến cô rất hứng thú. "Vâng." Khi Phong gia chủ nhìn thấy Phong Tiêu Tiêu, cổ trùng trên người cô ta đã không còn phát tác nữa.

Cô ta ngồi ở góc phòng, không còn vẻ ngoài hào nhoáng rực rỡ như trước, cả người trông có chút chật vật.

Nhìn thấy Phong Tiêu Tiêu như vậy, Phong gia chủ không những không đau lòng, ngược lại còn đầy ghét bỏ.

Một cô con gái chỉ biết gây rắc rối như thế này, ai mà muốn chứ? "Cha... cha cũng bị Vương Cẩn Hòa bắt sao?" Phong Tiêu Tiêu nhìn Phong gia chủ, giọng khàn đặc hỏi.

Chương 894

"Con đừng gọi ta là cha, con mới là cha của ta ấy!" Phong gia chủ bây giờ một chút cũng không muốn nghe Phong Tiêu Tiêu nói chuyện, chỉ cần nghe giọng cô ta, ông ta liền không nhịn được nghĩ đến những chuyện cô ta đã làm, những chuyện đã hãm hại cả gia tộc.

Phong Tiêu Tiêu bị Phong gia chủ mắng chửi đến ngơ ngẩn: "Cha, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Phong Tiêu Tiêu, con thật sự lợi hại quá rồi, không mang lại lợi ích cho gia tộc thì thôi đi, bây giờ còn không ngừng hãm hại chúng ta.

Chúng ta đã làm gì có lỗi với con chứ?" Phong gia chủ tức giận nói.

Phong Tiêu Tiêu bị mắng đến mê man, nhìn ánh mắt của Phong gia chủ đầy vẻ vô tội: "Cha, con đã làm gì đâu?

Sao cha lại mắng con như vậy?" "Người trong trang viên đã bị bắt rồi, lúc bị bắt còn đang bàn bạc cách ám sát Vương phi.

Người bị phát hiện ở trang viên nhà chúng ta, con có biết sau này sẽ có hậu quả gì không?" Phong gia chủ tức giận chất vấn.

Sắc mặt Phong Tiêu Tiêu tái mét, trước đó cô ta không hề để tâm đến chuyện này, kết quả bây giờ lại nói với cô ta rằng tất cả đều là thật sao?

Không phải đùa với cô ta ư?

Sao có thể như vậy được? "Cha, không phải như vậy đâu, là bọn họ thôi miên con, con..." "Đủ rồi!

Phong Tiêu Tiêu, đến nước này rồi mà con vẫn còn lừa gạt ta sao?" Phong gia chủ giận dữ nhìn Phong Tiêu Tiêu, trước đây sao ông ta lại không phát hiện cô con gái này là người như vậy chứ?

Nếu sớm phát hiện ra, hắn đã chẳng nói mọi chuyện với Phong Tiêu Tiêu rồi.

Giờ Phong Tiêu Tiêu mới thật sự có nỗi khổ khó nói, Gia chủ họ Phong căn bản không tin cô ta.

“Cha, con thật sự không có, cha tin con đi, tất cả là do bọn họ hãm hại con.” Phong Tiêu Tiêu hét lên.

Gia chủ họ Phong không muốn để ý đến cô ta, hắn phải suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để đổ hết mọi chuyện lên đầu Phong Tiêu Tiêu, chỉ có cách đó mới có thể bảo toàn cả Phong gia.

Phong Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng trầm mặc của Gia chủ họ Phong, lòng lạnh toát.

Cô ta chết lặng nhìn Gia chủ họ Phong, từ ánh mắt hắn, cô ta thấy được sự từ bỏ.

“Cha, cha muốn từ bỏ con, đổ hết mọi thứ lên đầu con, phải không?” Phong Tiêu Tiêu bình tĩnh nhìn Gia chủ họ Phong hỏi.

Gia chủ họ Phong cuối cùng ngẩng đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu, ánh mắt nhìn cô ta tràn đầy lạnh lẽo: “Chẳng lẽ con không nên làm vậy sao?

Nếu không phải vì con, Phong gia cũng sẽ không đến nông nỗi này.” Gia chủ họ Phong giận dữ nói.

Phong Tiêu Tiêu khinh miệt cười rộ lên: “Ha, vì con sao?

Chẳng lẽ không phải vì cha quá tham vọng sao?

Là con tự mình đi tính kế Ngọc Vương phi sao?

Là con tự mình muốn gả cho Ngọc Vương sao?

Đều không phải!

Tất cả những chuyện này đều là do cha mưu tính, là cha bảo con làm vậy.

Bây giờ xảy ra vấn đề, cha lại đổ hết mọi chuyện lên đầu con.

Gia chủ họ Phong, cha đúng là vô liêm sỉ!" Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong, âm hiểm nói.

Nghe vậy, Gia chủ họ Phong theo bản năng quay đầu nhìn người bên cạnh, hắn nghiến răng nghiến lợi trừng Phong Tiêu Tiêu: "Phong Tiêu Tiêu, con ngậm miệng lại!

Con có biết mình đang nói gì không?" "Con có gì mà không biết?

Chẳng lẽ con nói sai sao?

Tất cả những chuyện này vốn dĩ là do cha tự mình quyết định, con chỉ nghe lời cha, thì có liên quan gì đến con?" Phong Tiêu Tiêu châm biếm nói.

Gia chủ họ Phong tức đến mức sắp chết rồi, lẽ nào lúc này Phong Tiêu Tiêu không biết bảo vệ Phong gia mới là quan trọng nhất sao?

Cô ta vậy mà còn nghĩ đến mấy chuyện vớ vẩn này.

"Phong Tiêu Tiêu, con náo đủ chưa?

Con có biết bây giờ là lúc nào không?

Con mà dám nói những lời như vậy sao?

Con thật sự quá khiến ta thất vọng rồi." Nghe Gia chủ họ Phong nói vậy, vẻ mặt Phong Tiêu Tiêu đầy vẻ châm chọc.

"Náo sao?

Là cha muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu con, nên con mới như vậy." Nếu Gia chủ họ Phong có chút lòng từ ái với cô ta, cô ta đã chẳng đối xử với Gia chủ họ Phong như vậy.

Tất cả đều là do Gia chủ họ Phong tự chuốc lấy.

Nghe Phong Tiêu Tiêu nói vậy, Gia chủ họ Phong hận không thể bóp chết cô ta.

“Tiêu Tiêu, con biết rõ ta không có ý đó, con hiểu lầm rồi.” “Cha có ý gì, con thật sự không biết, đương nhiên con cũng không muốn biết, con chỉ biết cha từ bỏ con, muốn bảo vệ cả Phong gia.

Nếu cha đã làm vậy rồi, còn sợ gì nữa chứ?” Gia chủ họ Phong thấy nói với Phong Tiêu Tiêu không thông, trong lòng cũng có chút phiền muộn: “Thôi được rồi, bây giờ việc cần làm là thoát khỏi đây.” Thoát khỏi đây?

Phong Tiêu Tiêu nhìn bộ dạng đó của Gia chủ họ Phong, lần đầu tiên cảm thấy người cha này của mình quá ngây thơ.

“Cha, cha có biết đây là đâu không?

Cha nghĩ sau khi họ tìm được bằng chứng chúng ta phản quốc, bằng chứng chúng ta câu kết với người khác âm mưu ám sát Ngọc Vương phi, chúng ta còn có thể rời đi sao?” Phong Tiêu Tiêu chưa từng thấy ai ngây thơ đến mức đó.

Người này thật sự ngây thơ đến cực điểm.

“Tiêu Tiêu con...” “Chúng ta đều sẽ chết.” Phong Tiêu Tiêu cười khà khà, ánh mắt nhìn Gia chủ họ Phong đầy vẻ điên cuồng.

Gia chủ họ Phong bực bội nhìn Phong Tiêu Tiêu, chau chặt mày.

Xem ra Phong Tiêu Tiêu đã phát hiện ra ý định của hắn, nên cô ta tức giận rồi.

Bây giờ Phong Tiêu Tiêu đại khái là muốn kéo hắn chết chung phải không?

Điều này không phải là điều hắn muốn.

“Tiêu Tiêu, vẫn còn cơ hội mà.” Gia chủ họ Phong nhìn Phong Tiêu Tiêu nói.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong với vẻ mặt quỷ dị: “Cơ hội mà cha nói, chính là con gánh chịu mọi tội lỗi, để cha sống mà rời đi, sau đó cha vẫn là Gia chủ họ Phong cao cao tại thượng, còn con chỉ là một tù nhân có thể chết bất cứ lúc nào, phải không?” Bị Phong Tiêu Tiêu nhìn thấu ý định của mình, Gia chủ họ Phong có chút ngượng nghịu: “Ta...

đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.” “Bất đắc dĩ?

Chương 895

Vậy tại sao không phải là cha gánh chịu mọi tội lỗi để con được sống?

Dù sao con trẻ hơn cha, con mới mười lăm tuổi, tại sao con lại phải chết?" Phong Tiêu Tiêu nói với vẻ mặt có chút điên cuồng.

Gia chủ họ Phong trong lòng có chút chột dạ, sau đó nói: "Ta còn có cả một gia tộc lớn phải quản, con nói xem phải làm sao?

Đây cũng là một việc bất đắc dĩ thôi." Bất đắc dĩ?

Nghe thấy mấy từ này, Phong Tiêu Tiêu chỉ cảm thấy buồn cười, vừa buồn cười vừa ghê tởm.

Đây chính là cha của cô ta, đây chính là lời mà một người cha nói ra.

"Tiêu Tiêu, không phải cha đối xử tệ với con, mà là cha nhất định phải sống." Phong Tiêu Tiêu không nói gì, chỉ nhìn Gia chủ họ Phong.

Nhìn thấy bộ dạng của Phong Tiêu Tiêu, Gia chủ họ Phong đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ.

"Tiêu Tiêu, con nói gì đi chứ?

Hôm nay con thực sự phải giúp ta, nếu không chúng ta đều không thể rời khỏi nơi này.

Chẳng lẽ con muốn cả Phong gia đều xảy ra chuyện sao?

Điều đó có lợi gì cho con?" Gia chủ họ Phong thấy Phong Tiêu Tiêu chỉ nhìn hắn như vậy, lập tức có chút hoảng sợ, đối với Phong Tiêu Tiêu cũng thêm vài phần chán ghét.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong, khóe môi khẽ cong: "À.

Cha muốn con giúp cha thoát khỏi đây ư?

Con nói cho cha biết, đừng hòng mơ tưởng!” Vì bản thân cô ta cũng không thể rời đi, vậy tại sao cô ta còn phải để Gia chủ họ Phong rời đi?

Chết chung không phải tốt hơn sao?

“Muốn con một mình gánh chịu những chuyện này rồi đi chết, cha đúng là nằm mơ giữa ban ngày!” Cô ta sẽ không đồng ý với cách làm của Gia chủ họ Phong, cô ta nhất định sẽ khiến Gia chủ họ Phong hối hận vì những gì đã làm hôm nay.

Gia chủ họ Phong vốn dĩ còn muốn nói chuyện tử tế với Phong Tiêu Tiêu, nhưng bộ dạng của Phong Tiêu Tiêu như vậy, căn bản không muốn nói chuyện đàng hoàng với hắn.

Nếu không thể nói chuyện tử tế, vậy thì trực tiếp đi chết đi.

Khi Gia chủ họ Phong chuẩn bị ra tay, Nguyên Bảo đột nhiên đi ra, nhìn Gia chủ họ Phong với vẻ mặt hung dữ: “Gia chủ họ Phong, ông đang muốn làm gì vậy?” Gia chủ họ Phong quay đầu nhìn Nguyên Bảo, trong mắt đầy vẻ dò xét, rốt cuộc hắn ta đến từ lúc nào?

Điều này khiến Gia chủ họ Phong không hiểu sao lại cảm thấy có chút hoảng sợ.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Nguyên Bảo đột nhiên xuất hiện, lập tức hiểu ra.

Cuộc gặp gỡ giữa hai cha con họ đều là do bọn họ sắp xếp.

Mục đích của bọn họ chính là để xem hai cha con họ xảy ra tranh chấp.

Chuyện mà Phong Tiêu Tiêu còn có thể nghĩ ra, Gia chủ họ Phong sao lại không nghĩ ra được chứ?

Gia chủ họ Phong nhìn Nguyên Bảo: “Các người là cố ý!” Dù bây giờ đã biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng giữa hắn và Tiêu Tiêu đã nảy sinh tranh chấp, cũng bắt đầu nghi ngờ lẫn nhau.

Hắn nghĩ sau này dù nói gì, Phong Tiêu Tiêu cũng sẽ không tin hắn, đây là điều khiến Gia chủ họ Phong đau đầu nhất.

Nguyên Bảo thích thú nhìn Gia chủ họ Phong, nở nụ cười nhìn hắn: “Không biết Gia chủ họ Phong đang nói gì vậy?

Sao tôi lại nghe không hiểu nhỉ?” Nghe lời Nguyên Bảo, trong mắt Gia chủ họ Phong đầy phẫn nộ.

Mục đích của việc sắp xếp cho hắn và Phong Tiêu Tiêu ở cùng nhau chính là để khiến hai cha con họ trở mặt thành thù.

Mục đích của bọn họ chính là muốn xem, cuối cùng bọn họ sẽ làm gì.

Biết Phong Tiêu Tiêu đã làm gì, hắn muốn bảo vệ Phong gia chắc chắn sẽ chọn từ bỏ Phong Tiêu Tiêu để bảo toàn bản thân.

Còn Phong Tiêu Tiêu chắc chắn muốn mình sống, đến lúc đó hai người sẽ phát sinh tranh chấp.

Còn về sau sẽ ra sao thì đó là chuyện của bọn họ.

Nếu vừa nãy không phải Nguyên Bảo xuất hiện, hắn chắc chắn đã ra tay với Phong Tiêu Tiêu rồi.

Chắc hẳn Phong Tiêu Tiêu cũng đã nhận ra điều này, sau đó dù hắn nói gì Phong Tiêu Tiêu cũng sẽ không tin, không những không tin mà có thể vì báo thù mà chọn tiết lộ tất cả những gì cô ta biết cho Tô Ngọc, điều này đối với hắn và những người phía sau tuyệt đối là một đòn chí mạng.

Quay đầu nhìn Phong Tiêu Tiêu đang cúi đầu không nói một lời bên cạnh, Gia chủ họ Phong cố gắng làm nhẹ giọng: “Tiêu Tiêu, con nhìn thấy chưa?

Tất cả những chuyện này đều là do bọn họ tính kế.

Mục đích của bọn họ chính là châm ngòi mối quan hệ giữa cha con chúng ta.” Nguyên Bảo cũng không để ý chuyện này, dù bây giờ cả hai người đều đã nhận ra thì sao chứ?

Đã vô ích rồi.

Trong lòng Phong Tiêu Tiêu đã có khoảng cách với Gia chủ họ Phong, một khi đã có khoảng cách thì làm sao có thể nghe lời Gia chủ họ Phong được nữa?

Bước đi từ bỏ Phong Tiêu Tiêu này, Gia chủ họ Phong đã đi sai rồi.

“Ha, bọn họ dù có tính kế chúng ta, cũng chỉ là sắp xếp cho chúng ta ở cùng nhau.

Nếu trong lòng cha không sớm đã muốn từ bỏ con, thì cũng sẽ không làm ra chuyện này.

Nếu không phải Nguyên Bảo vừa hay xuất hiện vào lúc này, e rằng cha đã muốn lấy mạng con rồi phải không?” Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong hỏi.

Sự châm chọc và khinh miệt trong mắt cô ta khiến Gia chủ họ Phong cứng lòng, xem ra điều hắn lo lắng nhất vẫn xảy ra rồi.

“Tiêu Tiêu, con thật sự hiểu lầm ta rồi.” “Hiểu lầm?

Là hiểu lầm cha muốn lấy mạng con, hay hiểu lầm cha đã vứt bỏ con?” Phong Tiêu Tiêu bình tĩnh nhìn Gia chủ họ Phong hỏi.

Trước đây, cô ta luôn nghĩ Gia chủ họ Phong đối xử với cô ta còn tốt hơn cả anh trai mình là Phong Khải, nhưng lúc này cô ta mới biết mình đã sai lầm đến mức nào.

Hóa ra trong lòng hắn, cô ta chẳng qua là một sự tồn tại có thể hy sinh bất cứ lúc nào.

Một người cha như vậy, cô ta giữ lại còn có tác dụng gì?

Không kìm được nghĩ đến những người khác trong Phong gia, nếu biết những chuyện này, liệu có giống Gia chủ họ Phong mà nhìn cô ta với vẻ mặt hung dữ không?

Còn sẽ dùng những lời lẽ không thể nói thành lời để đối xử với cô ta sao?

Nghĩ đến khả năng đó, sắc mặt Phong Tiêu Tiêu có chút tái nhợt, đối với Phong gia cũng đã mất đi sự tin tưởng.

Sao cô ta lại quên mất nhỉ?

Khi cô ta khiến cha mình mất tước vị, những người trong gia tộc đã nhìn cô ta như thế nào?

Chương 896

Ánh mắt đó dường như hận không thể để cô ta chết ngay lập tức.

Tay cô ta khẽ run rẩy.

Đúng vậy, sao cô ta lại quên mất nhỉ?

Trong một gia tộc như thế này, không hề có bất kỳ tình cảm nào đáng nói.

Tất cả chỉ là lợi dụng, khi có giá trị lợi dụng thì ngươi là bảo bối, khi không còn giá trị lợi dụng thì ngươi chỉ là cọng cỏ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Và bây giờ cô ta chính là cọng cỏ đã mất giá trị lợi dụng, có thể bị vứt bỏ, bị vứt đi.

Tay theo bản năng nắm chặt, nhìn Gia chủ họ Phong: "Cha có phải chưa từng nghĩ đến việc cứu con không?

Cha đến tìm Vương gia và Vương phi chỉ là lo con sẽ liên lụy Phong gia, con nói đúng không?" Gia chủ họ Phong rất muốn nói không phải, nhưng nhìn ánh mắt như vậy của Phong Tiêu Tiêu, hắn đột nhiên không nói nên lời, dường như mọi chuyện đều nằm trong sự khống chế của Phong Tiêu Tiêu.

Hắn dù nói gì cũng chỉ là một trò cười.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong trầm mặc như vậy, liền biết mình đã đoán đúng.

Cô ta tự giễu cười rộ lên: "Hoài công con còn tưởng rằng các người đối xử với con tốt hơn cả Phong Khải, bây giờ xem ra tất cả chỉ là do con tự cho mình là đúng mà thôi.

Trong lòng các người, con vĩnh viễn không bao giờ quan trọng bằng Phong Khải." "Tiêu Tiêu không phải như vậy, con là con gái của chúng ta, con đối với chúng ta cũng rất quan trọng, con đừng suy nghĩ lung tung." Lúc này Gia chủ họ Phong thật sự rất lo lắng Phong Tiêu Tiêu sẽ có những suy nghĩ không nên có.

Đến lúc đó, vạn nhất cô ta lại chạy đến trước mặt vợ chồng Tô Ngọc đâm họ một nhát, đó mới là tổn thất không thể bù đắp.

"Vậy sao?" Phong Tiêu Tiêu đột nhiên quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Tôi muốn gặp Vương gia và Vương phi." Nghe Phong Tiêu Tiêu nói muốn gặp Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, Gia chủ họ Phong lập tức có chút căng thẳng: "Phong Tiêu Tiêu, con muốn làm gì?

Phong gia là gia tộc của con, lẽ nào con muốn nhìn Phong gia hủy trong tay con sao?

Phong Tiêu Tiêu, nếu con thật sự làm vậy, con chính là tội nhân của Phong gia." Nghe Gia chủ họ Phong trách cứ xối xả, Phong Tiêu Tiêu cười khà khà: "Quả nhiên, trong lòng cha vẫn là Phong gia quan trọng nhất.

Con chỉ tùy tiện nói một câu, cha đã tin rồi.

Sau đó liền bắt đầu trách cứ con, vậy mà cha còn dám nói con cũng quan trọng sao?" Phong Tiêu Tiêu vốn dĩ không định nói gì với Tô Ngọc và họ, chỉ là muốn thử Gia chủ họ Phong một chút.

Nhưng kết quả của lần thử này nói cho cô ta biết, con người không chịu được thử thách, một khi đã thử thì sẽ chẳng còn gì cả.

Nhìn vẻ mặt cứng đờ của Gia chủ họ Phong, Phong Tiêu Tiêu vậy mà cảm thấy có chút hả hê.

"Đưa tôi đi gặp Vương phi và họ đi." Lần này Phong Tiêu Tiêu trông như đã thật sự quyết định, muốn nói gì đó với Tô Ngọc rồi.

Gia chủ họ Phong vươn tay túm lấy Phong Tiêu Tiêu, trong mắt đầy vẻ cảnh cáo: “Phong Tiêu Tiêu, con tốt nhất nên suy nghĩ kỹ mình đang làm gì, nếu không ta sẽ không tha cho con đâu.” Nghe lời đe dọa như vậy của Gia chủ họ Phong, Phong Tiêu Tiêu chẳng hề để tâm: “Tùy cha thôi, đối với con mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi, con cũng chẳng bận tâm.” Vẻ mặt Gia chủ họ Phong lập tức cứng đờ, hắn ta hình như đã nói sai rồi.

“Tiêu Tiêu, dù sao thì đó cũng là gia tộc của con, lẽ nào con thật sự nhẫn tâm sao?” Phong Tiêu Tiêu thờ ơ nói: “Cha nói sai rồi, đó không phải là gia tộc của con, đó là gia tộc của các người.

Thậm chí đối với các người, con chẳng qua chỉ là một quân cờ để liên hôn mà thôi, thật nực cười là bây giờ con mới biết.” Nếu không quá tin tưởng họ, mình cũng sẽ không đến nông nỗi này phải không?

“Tiêu Tiêu, con đừng làm chuyện hồ đồ.” “Thật ra con vẫn luôn có một người rất thích, anh ấy không phải là người giàu có gì, chỉ là một người rất bình thường.

Nhưng con biết các người sẽ không đồng ý, nên con không dám để các người biết.

Các người bảo con đi quyến rũ Vương gia con cũng đã làm, chỉ mong có một ngày con có thể ở bên anh ấy.” Nhưng cuối cùng cô ta vẫn sai rồi.

Nguyên Bảo nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng thấy khá thú vị, Phong Tiêu Tiêu này cũng thật đáng thương.

“Nguyên Bảo tổng quản, tôi có thể nói tất cả mọi thứ cho Vương gia và Vương phi, liệu có thể cầu xin họ tha cho tôi một mạng không, tôi muốn...” Người đó vẫn đang đợi cô ta, cô ta muốn rời khỏi đây và đi thật xa cùng anh ấy.

Cho dù chỉ là đến một thôn nhỏ, làm một cặp vợ chồng bình thường cô ta cũng mãn nguyện rồi.

Nguyên Bảo lắc đầu: “Chuyện này tôi không làm chủ được, sau này cô có thể tự mình hỏi Thiếu gia và Phu nhân.” Không từ chối tức là vẫn còn cơ hội: “Cảm ơn, tôi muốn gặp họ.” Nguyên Bảo nhìn người bên cạnh một cái, người đó hiểu ý, thả Phong Tiêu Tiêu ra.

Gia chủ họ Phong hai mắt đỏ ngầu nhìn Phong Tiêu Tiêu: “Phong Tiêu Tiêu, con dám nói ra, nếu ta có cơ hội rời đi, cho dù các người có đi đến chân trời góc bể, ta cũng sẽ tìm được các người.” Phong Tiêu Tiêu quay đầu nhìn bộ dạng đó của Gia chủ họ Phong, khẽ cười: “Ông ra được khỏi đây rồi hãy nói.” “Chẳng lẽ con không quan tâm nương con sao?” Nương...

Nghĩ đến người đối xử tốt với mình, cô ta mím chặt môi: “Con sẽ hỏi nương có muốn rời đi cùng con không, nếu còn có cơ hội rời đi.” “Phong Tiêu Tiêu con...” Phong Tiêu Tiêu đã không muốn nghe Gia chủ họ Phong nói tiếp nữa.

Cô ta đi theo Nguyên Bảo đến gặp Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Hai người thấy Nguyên Bảo đưa Phong Tiêu Tiêu đến, có chút bất ngờ: “Nguyên Bảo, cậu làm gì vậy?” “Phong Tiêu Tiêu nói có chuyện muốn gặp Thiếu gia và Phu nhân, tôi liền đưa cô ấy đến.” Nguyên Bảo nói đơn giản.

Phong Tiêu Tiêu trầm mặc không nói gì, chỉ nghĩ đến nỗi đau sống không bằng chết trước đây.

Lúc đó, điều cô ta nghĩ đến nhiều nhất chính là người mình yêu, chỉ nghĩ đến anh ấy cô ta mới có thể chịu đựng được.

Đồng thời cũng rất hối hận tại sao lại nghe lời Gia chủ họ Phong, đi tìm phiền phức cho Vương phi, thậm chí còn cố gắng quyến rũ Vương gia.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn Phong Tiêu Tiêu không nói lời nào, người này đến đây chỉ để họ nhìn cô ta ngẩn người sao?

“Mục đích cô muốn gặp chúng tôi không phải là để chúng tôi nhìn cô ngẩn người đâu nhỉ?” Phong Tiêu Tiêu lắc đầu: “Đương nhiên không phải, tôi muốn nói với các vị một số chuyện mà Lỗ quốc định làm sau này.” “Ồ?

Sao cô lại biết?

Với lại, mục đích cô muốn nói với chúng tôi là gì?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Trước đây còn thề sống chết không chịu nói, phải dùng đến thôi miên của Nam Kiều mới biết được một số chuyện, bây giờ vậy mà lại tự nguyện nói ra.

“Tôi không thích Vương gia, một chút cũng không thích.

Tôi cũng không muốn vào Vương phủ làm thiếp.” Phong Tiêu Tiêu nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đó của Phong Tiêu Tiêu, nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Nhưng cô có thể chắc chắn Phong Tiêu Tiêu không nói đùa, cô ta nói thật, cô ta thật sự không thích Tô Ngọc.

Ánh mắt cô ta nhìn Tô Ngọc không hề có chút ái mộ nào, ngay từ đầu đã không có.

Bây giờ càng bình tĩnh đến đáng sợ.

“Ồ?

Vậy tại sao cô lại gây rắc rối cho tôi?

Tại sao sau đó lại muốn làm thiếp của Tô Ngọc?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

"Vì cha tôi, ông ấy bảo tôi làm vậy.

Đồng thời tôi cũng nghĩ rằng sau khi giúp cha làm những chuyện mà tôi phải làm, tôi có thể rời đi, rồi cùng người tôi yêu đến một nơi không ai quen biết chúng tôi, sống một cuộc sống tự do tự tại.

Nhưng tôi đã nghĩ sai rồi, một khi tôi trở thành thiếp của Vương gia, làm sao có thể rời đi được chứ?" Với dã tâm của cha cô ta, làm sao có thể để cô ta rời đi được?

Từ trước đến nay cô ta vẫn luôn quá ngây thơ, nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Chương 897

Cô ta là tiểu thư cả của Phong gia, từng là đích nữ của Tĩnh An Hầu phủ.

Bao nhiêu người thèm muốn thân phận này, nhưng ai biết vì thân phận này mà cô ta đã phải trả giá bao nhiêu?

Từ nhỏ, những người xung quanh đều nói với cô ta rằng cô ta là đích nữ của Tĩnh An Hầu phủ, cô ta nhất định phải trở nên vô cùng xuất sắc.

Sau đó, từ nhỏ cô ta phải học đủ thứ cầm kỳ thi họa, còn phải theo các ma ma dạy dỗ từ trong cung ra học quy củ.

Mỗi lần cô ta mệt mỏi, đau đớn, nhưng không ai muốn nghe cô ta nói gì.

Có một lần vì quá mệt mỏi mà cô ta ngủ gật trên lớp của phu tử, sau khi bị cha mẹ phạt nặng, cô ta mới biết rằng, thân là đích nữ của Tĩnh An Hầu phủ, cô ta không hề có tự do.

Từ đó về sau, cô ta bắt đầu học cách che giấu cảm xúc thật của mình, cũng học cách không cho Gia chủ họ Phong và họ biết một số chuyện của mình.

Cho đến khi gặp được người đó, anh ấy nói với cô ta rằng, không cần phải mệt mỏi như vậy.

Cô ta có thể muốn khóc thì khóc, muốn cười thì cười, không thích những quy củ đó thì có thể không học.

Khi ở bên anh ấy, có lẽ không có những ngày tháng tốt đẹp gì để trải qua, nhưng cô ta lại thực sự rất vui vẻ.

“Vương phi, cô có biết trong một gia tộc như thế này thì không xứng có được tình cảm của riêng mình đâu.” Phong Tiêu Tiêu cười khổ nói.

Vương Cẩn Hòa cũng biết một số chuyện về thời đại này, đều là nghe Tô Ngọc nói.

Những người như Phong Tiêu Tiêu bị coi là vật phẩm và quân cờ thì rất nhiều.

“Cô muốn gì?” “Tôi chỉ cầu xin Vương gia có thể tha cho tôi một mạng, tôi muốn rời đi cùng anh ấy.” “Cô không sợ anh ta cũng lừa dối cô sao?” Cứ như vậy bất chấp tất cả, cô không sợ người đàn ông đó lừa gạt mình sao?

Phong Tiêu Tiêu trong mắt đầy vẻ mờ mịt: “Sẽ sao?” “Thế này đi, cô nói cho chúng tôi nghe những chuyện cô biết.

Nếu chúng tôi thấy tin tức này không tệ, tôi sẽ cho người đi điều tra người đó giúp cô.

Cuối cùng, cô tự mình lựa chọn có muốn rời đi cùng người đó hay không.” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu nghiêm túc nói.

Phong Tiêu Tiêu suy nghĩ xong gật đầu đồng ý: “Được, cảm ơn Vương phi.” “Lỗ quốc đã liên hợp với các quốc gia khác, người của các quốc gia đó cũng sẽ lần lượt đến Huyền quốc.

Mục đích của họ đến đây có ba: thứ nhất là vì Vương phi, thứ hai là vì giống lương thực năng suất cao, thứ ba là vì rau củ quả dưỡng sinh.

Lỗ quốc muốn bắt Vương phi về Lỗ quốc bằng mọi giá.

Ngoài ra, mục đích họ liên hợp với những người đó là muốn lấy đó để uy hiếp Huyền quốc.” Nghe lời này, chiếc chén trong tay Tô Ngọc vỡ tan.

“Tin tức xác thực chứ?” Phong Tiêu Tiêu gật đầu: “Xác thực.

Sở dĩ tôi làm những chuyện này đều là do họ sắp xếp, mục đích là để trước khi họ đến, châm ngòi mối quan hệ giữa Vương gia và Vương phi, tốt nhất là có thể vào Vương phủ, sau đó trong ngoài kết hợp cùng nhau bắt Vương phi về Lỗ quốc.” Bây giờ nghĩ lại, cô ta thật sự rất ngây thơ, vậy mà lại làm ra chuyện này.

“Vậy thì bổn vương ngược lại bắt đầu mong chờ rồi.” Xem ra có những người cũng nên xuất hiện rồi, để người ta thấy mặt thì tốt hơn.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: “Anh không lo lắng sao?” “Không lo lắng.

Họ có thể tìm người, chúng ta cũng vậy.

Vừa hay anh quen mấy vị hoàng tử của các quốc gia khác, mối quan hệ giữa những quốc gia đó với Huyền quốc cũng khá tốt.

Anh tin rằng để đạt được bách niên minh ước, họ chắc chắn sẽ đồng ý.

Dù sao thì sau khi ký kết hiệp ước là có thể được chia một số giống lương thực năng suất cao, sao lại không vui chứ?” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Phong Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nhân mạch của anh ấy vậy mà lại rộng như vậy sao?

Bây giờ cô ta bắt đầu mong chờ người của Lỗ quốc bên này cuối cùng sẽ thất bại mà trở về.

Chỉ tiếc là cô ta đại khái không thể nhìn thấy được rồi.

“Chồng ơi, anh cũng lợi hại quá rồi!

Sao anh lại có thể lợi hại đến vậy chứ?” Vương Cẩn Hòa sùng bái nhìn Tô Ngọc.

Nhân mạch của chồng cô sao lại rộng như vậy, sao ai cũng quen biết hết thế?

Điều này cũng quá lợi hại rồi!

“Chồng em chắc chắn phải lợi hại một chút, không lợi hại sao bảo vệ em và con được?

Em nói có đúng không?” “Đó là đương nhiên, chồng em chắc chắn là lợi hại nhất rồi.” Nhìn hai người đột nhiên thay đổi phong cách, trong mắt Phong Tiêu Tiêu đầy vẻ mờ mịt, cô ta là ai?

Cô ta đang ở đâu?

Ngọc Vương này sao lại không giống lắm với lời đồn thổi vậy?

“Tin tức của cô đối với chúng tôi khá quan trọng.

Người cô thích tên là gì?” “Viên Hoàn, chỉ là một người rất bình thường.” Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: “Nguyên Bảo, phiền cậu cho người đi điều tra người này một chút.” “Vâng.” Không lâu sau khi Nguyên Bảo rời đi, hắn đã quay lại, nhìn Phong Tiêu Tiêu với ánh mắt có chút phức tạp.

E rằng Phong tiểu thư định phải thất vọng rồi.

Vương Cẩn Hòa thấy sau khi Nguyên Bảo quay lại liền dùng ánh mắt phức tạp nhìn Phong Tiêu Tiêu, lập tức hiểu ra, xem ra người cô ta yêu thích cũng không tốt đẹp như cô ta nghĩ.

Phong Tiêu Tiêu nhìn vẻ mặt của Nguyên Bảo, sắc mặt có chút tái nhợt: “Cậu nói đi, tôi có thể chấp nhận được.” “Viên Hoàn, một ông chủ tiệm tạp hóa.

Hắn có một vị hôn thê ở thôn núi, một lần tình cờ quen biết Phong tiểu thư, sau khi biết Phong tiểu thư là đích nữ của Tĩnh An Hầu phủ liền bắt đầu tiếp cận cô.

Mọi thông tin về cô đều là hắn ta hỏi được từ người khác khi giao hàng, mục đích vẫn là vì tiền của Phong gia, chỉ muốn từ tay cô có được lợi ích.” Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu, nhất thời không biết nên an ủi cô ta thế nào.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, thầm hỏi, làm sao bây giờ?

Tô Ngọc lắc đầu, chuyện này bọn họ không thể giúp được, chỉ có Phong Tiêu Tiêu tự mình vượt qua được.

Phong Tiêu Tiêu cắn môi nhìn Nguyên Bảo: “Hắn và vị hôn thê của hắn tình cảm thế nào?” “Rất tốt, hắn rất yêu vị hôn thê của mình, chỉ là vị hôn thê của hắn sức khỏe không tốt, cần rất nhiều tiền để chữa bệnh.” Phong Tiêu Tiêu giọng khô khốc mở lời: “Vậy nên tôi trở thành kẻ ngốc bị lợi dụng đó, người có thể bỏ tiền ra chữa bệnh cho vị hôn thê của hắn?” “Hắn không nói với cô sao?” Phong Tiêu Tiêu tự giễu lắc đầu: “Hắn chưa từng nói với tôi những chuyện này, hắn chỉ nói với tôi là có một người em gái bệnh nặng.” Thật đúng là một ‘người em gái tốt’ mà.

Vương Cẩn Hòa hận không thể tự vả vào mặt mình một cái, cô hỏi cái vấn đề gì vậy chứ?

“Cô không sao chứ?” Vương Cẩn Hòa không kìm được hỏi.

Phong Tiêu Tiêu lắc đầu: “Tôi không sao, bây giờ có thể biết hắn là người như thế nào, biết hắn không có tình cảm với tôi mà còn giả vờ giả vịt, đối với tôi mà nói cũng là một chuyện tốt.” “Vương gia, nghe nói ở đây có một loại thuốc uống vào có thể khiến người ta quên hết mọi ký ức, có phải thật không?” “Đúng, cô đã quyết định rồi sao?” Phong Tiêu Tiêu gật đầu: “Quyết định rồi.

Tôi vốn dĩ tưởng rằng mất đi người thân, ít nhất tôi còn có người yêu, nhưng bây giờ xem ra tôi chẳng còn gì cả, trừ nương tôi...” Vẻ mặt Nguyên Bảo trở nên có chút kỳ lạ, nương mà Phong tiểu thư nói, sẽ không phải là điều hắn nghĩ đâu nhỉ?

Nhìn Nguyên Bảo như vậy, Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu: “Phong phu nhân này...” “Thật ra sự đối xử tốt của Phong phu nhân với Phong tiểu thư cũng có mục đích.” Nguyên Bảo ngượng ngùng nói.

Vì nghe Phong Tiêu Tiêu nói muốn đưa Phong phu nhân đi cùng, hắn cũng tiện thể đi điều tra một chút, không ngờ lại còn mang đến cho hắn một bất ngờ.

Chương 898

Phong Tiêu Tiêu ánh mắt đờ đẫn nhìn Nguyên Bảo: “Nương tôi... bà ấy có mục đích gì?” Nguyên Bảo nhất thời không biết mình có nên kể hết tất cả những gì mình biết cho Phong Tiêu Tiêu nghe hay không.

Phong Tiêu Tiêu chua chát kéo khóe môi: “Cậu nói đi, ít nhất để tôi chết rõ ràng.” “Mục đích bà nương đối xử tốt với cô, chỉ là để cô nghe lời bà ấy, sau đó trải đường cho em gái cô.” Em gái...

Trong mắt Phong Tiêu Tiêu đầy vẻ mờ mịt, cô ta có em gái từ khi nào?

Sao cô ta lại không biết?

“Phong Nhuyễn.” Phong Tiêu Tiêu có chút khó khăn hỏi: “Phong Nhuyễn là em gái ruột của tôi sao?” Không phải nói là em họ sao?

“Đúng vậy.” “Họ tại sao không nói cho tôi biết?” Nếu có một người em gái, cô ta cũng sẽ vui vẻ mà, tại sao không nói gì cho cô ta biết?

Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng rồi tiếp tục nói: “Vì bát tự của cô và em gái cô tương khắc, họ lo lắng cô sẽ làm hại Phong Nhuyễn nên không ai nói cho cô biết chuyện này.

Có thể nói, tất cả mọi người trong Phong gia đều biết Phong Nhuyễn là con gái ruột của Phong phu nhân và Gia chủ họ Phong, chỉ có cô là bị lừa dối.” Phong Tiêu Tiêu theo bản năng lùi lại một bước, cười khà khà.

Hóa ra cô ta từ đầu đến cuối chỉ là một trò cười.

Cô ta ôm mặt, nước mắt không ngừng rơi xuống: “Hóa ra là như vậy.

Trước đây tôi vẫn luôn không hiểu, tại sao đôi khi họ nhìn tôi với ánh mắt như nhìn kẻ thù, bây giờ tôi đã hiểu rồi.

Bởi vì mỗi lần họ nhìn tôi không thuận mắt, đều là vào lúc Phong Nhuyễn bị bệnh.

Lúc đó họ đại khái nghĩ là vì tôi mà ra?" Nực cười là lúc đó cô ta còn nghĩ chỉ vì em họ sức khỏe không tốt, họ lo lắng nên mới như vậy.

"Tôi muốn gặp Gia chủ họ Phong." Nguyên Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc gật đầu, Nguyên Bảo liền dẫn Phong Tiêu Tiêu đi gặp người đó.

Gia chủ họ Phong từ khi Phong Tiêu Tiêu rời đi vẫn luôn rất lo lắng, bây giờ thấy Phong Tiêu Tiêu quay lại liền bắt đầu mắng nhiếc om sòm: "Con quả nhiên là một sao chổi, sự tồn tại của con chỉ khiến gia đình chúng ta ngày càng tệ hơn, sao con không chết đi?!" Phong Tiêu Tiêu như không nghe thấy lời chửi rủa của Gia chủ họ Phong, chỉ bình tĩnh nhìn hắn: "Phong Nhuyễn là con gái ruột của các người phải không?" Vẻ mặt phẫn nộ của Gia chủ họ Phong cứng đờ trong chốc lát, rất nhanh liền khôi phục lại, lúc này cũng chẳng có gì phải giấu giếm nữa: "Đúng thì sao?

Nhuyễn Nhuyễn mới là con gái bảo bối của chúng ta, mày là cái thá gì?!

Ánh mắt Gia chủ họ Phong nhìn Phong Tiêu Tiêu như nhìn người xa lạ, ánh mắt đó đâm sâu vào mắt Phong Tiêu Tiêu.

Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong rất lâu, cuối cùng cười rồi mở lời: "Vậy thì thật đáng tiếc, sau này con vẫn có thể sống, còn đứa con gái bảo bối kia của các người sẽ chết vì các người, và các người cũng sẽ không sống được bao lâu nữa đâu.

Chẳng bao lâu nữa, các người có thể xuống dưới đoàn tụ cả nhà rồi, như vậy cũng sẽ không quá cô đơn đâu, cha nói có đúng không?” “Phong Tiêu Tiêu, con súc vật này, chúng ta là cha mẹ con và còn là người nhà của con!” Phong Tiêu Tiêu cười, cười rất ngạo mạn: “Vậy sao?

Nếu con là súc vật, thì súc vật làm sao có tình cảm được chứ?” “Con hại chết người thân của mình, sau này không sợ gặp ác mộng sao?” “Tôi có gì mà phải sợ?

Là các người phụ bạc tôi trước, không phải tôi phụ bạc các người.

Khi các người bắt tôi đi quyến rũ Ngọc Vương, các người đã chuẩn bị sẵn sàng từ bỏ tôi rồi.

Bởi vì các người còn có một đứa con gái khác, nên đứa con gái này của tôi đối với các người đã không còn quan trọng nữa, tôi nói đúng không?” Phong Tiêu Tiêu nhìn Gia chủ họ Phong bình tĩnh hỏi.

“Không sai.” Lúc này Phong Tiêu Tiêu đã xé toang mặt nạ với họ, hắn cũng chẳng có gì phải che giấu nữa.

Nhìn dáng vẻ không khách khí đó của Gia chủ họ Phong, trong mắt Phong Tiêu Tiêu mang theo chút tự giễu, quả nhiên mình không phải là người có thể được người khác yêu thích.

Tất cả mọi người đều đang nghĩ đến việc muốn cô ta chết phải không?

“À, tốt lắm.” Như vậy thì cho dù quên hết mọi thứ cũng chẳng có gì đáng để lưu luyến nữa.

Phong Tiêu Tiêu vốn dĩ còn có một số chuyện muốn hỏi Gia chủ họ Phong, nhưng ngay tại khoảnh khắc này cô ta không muốn hỏi nữa.

Cô ta cảm thấy hỏi những lời này đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Khi Phong Tiêu Tiêu rời đi đến sân viện của Tô Ngọc và họ, cô ta thấy có một người quen thuộc đứng ở đó.

“Anh... sao lại ở đây?” “Đây là thuốc quên đi tất cả mọi thứ.

Đừng chỉ một lòng nghĩ đến người khác, hãy nhìn những người bên cạnh đi.” Phong Tiêu Tiêu nhìn người bên cạnh đột nhiên cười, nhận lấy viên thuốc Vương Cẩn Hòa đưa qua và trực tiếp uống vào.

Sau khi uống thuốc không lâu thì cô ngất đi, người bên cạnh vội vàng vươn tay ôm lấy cô.

“Thuốc này uống vào sẽ hôn mê ba ngày, sau ba ngày tỉnh lại sẽ không nhớ gì cả.

Đây là một ngàn lạng bạc, rời khỏi kinh thành rồi đừng quay lại nữa.” “Đa tạ Vương gia, tiền thì không cần đâu.

Những năm qua tôi cũng kiếm được không ít tiền, tuy không thể cho Tiêu Tiêu cuộc sống giàu sang phú quý, nhưng cũng đủ ăn đủ mặc.” “Vương gia, Vương phi, tôi xin cáo từ.” Thấy vậy, Tô Ngọc cũng không ép đối phương nhất định phải nhận tiền.

Nhìn họ sắp rời đi, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: “Cô ấy trúng cổ độc, hãy giải cổ độc trước rồi hãy rời đi, nếu không sau khi rời đi, cô ấy cũng sẽ đau đớn không muốn sống nữa.” La Duệ ngơ ngẩn quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, rốt cuộc họ đã làm gì Tiêu Tiêu?

Vương Cẩn Hòa giả vờ không nhìn thấy biểu cảm của La Duệ, bảo Nguyên Bảo đi gọi Nam Kiều đến.

Nam Kiều biết Vương Cẩn Hòa muốn giải cổ độc cho Phong Tiêu Tiêu, thật ra vẫn có chút bất mãn.

Nhưng khi biết Phong Tiêu Tiêu tỉnh lại sẽ quên đi tất cả thì miễn cưỡng đồng ý.

Sau khi giải cổ độc xong, Nam Kiều tùy ý nói: “Sau này anh chăm sóc cơ thể cô ấy thật tốt là được.” Sau khi cổ độc được giải, La Duệ vội vàng ôm Phong Tiêu Tiêu rời đi, cứ như thể họ là một lũ hồng thủy mã thú vậy.

Vương Cẩn Hòa nhìn Phong Tiêu Tiêu bị đưa đi, không nói nên lời: “Chúng ta đáng sợ đến thế sao?

Sao La Duệ cứ như thể coi chúng ta là lũ hồng thủy mã thú vậy?” “Dù không phải hồng thủy mã thú thì cũng chẳng khác là bao.” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến ánh mắt La Duệ nhìn họ ban nãy, không nhịn được bật cười: “Anh nói đúng.

Nhưng em thật sự không ngờ bên cạnh Phong Tiêu Tiêu lại có một người thật lòng yêu thích cô ấy.

Như vậy cũng tốt, ít nhất sau khi cô ấy quên đi tất cả, vẫn có một người biết về quá khứ của cô ấy, cũng có thể chăm sóc cô ấy khi cô ấy mất trí nhớ.” “Ừm, sắp tới anh sẽ bận rộn rồi, khi ra ngoài em cẩn thận một chút.

Sát thủ tuy đã bị bắt một số, nhưng không ai dám đảm bảo rằng còn có sát thủ khác hay không.” “Được.” Ba ngày sau, Phong Tiêu Tiêu tỉnh lại trên xe ngựa, nhìn cỗ xe với ánh mắt mơ màng: “Đây là đâu?” Người bên cạnh vội vàng đỡ Phong Tiêu Tiêu dậy: “Em tỉnh rồi.” “Anh là ai?

Em là ai?

Tại sao em không nhớ gì cả?” “Anh tên La Duệ, em tên Tiêu Tiêu, em là vị hôn thê của anh.

Việc em không nhớ gì là do em bị bệnh.

Anh đưa em đến kinh thành chữa bệnh, bệnh này uống thuốc xong có chút di chứng, sẽ quên đi chuyện cũ.

Nhưng điều đó không quan trọng, em khỏe mạnh là được.

Bây giờ chúng ta về nhà.” Phong Tiêu Tiêu của ngày xưa, bây giờ là Tiêu Tiêu, nhìn La Duệ, cảm thấy người này cho cô một cảm giác rất quen thuộc.

“Nhà của chúng ta ở đâu?” “Em từng nói muốn đến một nơi bốn mùa như xuân để định cư, trồng một ít hoa, mở một tiệm nhỏ.

Anh bây giờ đã chuẩn bị xong rồi, đợi chúng ta về sẽ thành thân có được không?” “Chỉ có hai chúng ta thôi sao?” “Đúng, chúng ta đều là cô nhi, chúng ta lớn lên cùng nhau từ nhỏ.” “Được.” Tiêu Tiêu không hề biết rằng gia đình cô sẽ sớm chết hết.

Chương 899

Cô bây giờ chỉ mong chờ ngôi nhà mà La Duệ nói.

Mong chờ phong cảnh trên đường về nhà.

Còn về kinh thành, La Duệ sẽ không bao giờ đưa cô trở lại.

Người và việc ở đây quá quen thuộc, khó tránh khỏi xảy ra sơ suất.

Nhìn Tiêu Tiêu đang ghé vào cửa sổ, ngắm nhìn mọi thứ bên ngoài, La Duệ mỉm cười.

Thật ra, quên đi tất cả đối với Tiêu Tiêu là một quyết định vô cùng tốt.

Ít nhất bây giờ cô ấy có thể sống rất vui vẻ, cũng có thể buông bỏ gông cùm trên người.

Còn về chuyện anh nói hai người lớn lên cùng nhau từ nhỏ, anh không hề lừa dối Tiêu Tiêu, họ quả thực là thanh mai trúc mã.

Anh hiểu Tiêu Tiêu nhất, Tiêu Tiêu có chuyện gì cũng sẽ nói với anh.

Chỉ là sau này gặp Viên Hoàn, anh biết Viên Hoàn tiếp cận Tiêu Tiêu không có ý tốt, cũng đã nói chuyện này với Tiêu Tiêu, nhưng Tiêu Tiêu lại nghĩ anh chỉ ghét Viên Hoàn, cuối cùng còn cắt đứt quan hệ với anh.

Anh cũng không ngờ ba ngày trước Ngọc Vương lại cho người đến tìm anh.

Hỏi anh có muốn đưa Phong Tiêu Tiêu rời khỏi kinh thành đến nơi khác sinh sống hay không.

Đối với La gia, anh không còn chút hy vọng nào.

Từ nhiều năm trước đã thất vọng rồi, những năm qua vẫn luôn sống ở bên ngoài.

Trước đó còn đi đến nơi xuân ấm hoa nở kia, đã thấy ngôi nhà Tiêu Tiêu thích.

Vốn dĩ anh nghĩ kiếp này cứ thế mà trôi qua, chỉ là không ngờ còn có chuyện tốt từ trên trời rơi xuống lại xảy ra với mình.

Đối với việc này, anh thật sự rất biết ơn vợ chồng Tô Ngọc.

Anh ghé sát lại Tiêu Tiêu, vươn tay ôm cô, tựa cằm lên vai cô, cùng cô ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Tiêu Tiêu quay đầu nhìn người bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “Có chuyện gì vậy?” “Không có gì, chỉ là anh thấy em không sao thật tốt.” Như vậy anh sẽ không phải một mình nữa.

Cô đưa tay chạm vào mặt La Duệ, động tác này cô dường như đã làm vô số lần: “Em không sao rồi.” “Tiêu Tiêu, sau này chúng ta sẽ không xa rời nữa, có được không?” “Được.” La Duệ mỉm cười.

Từ nay về sau, người trong lòng anh sẽ trở thành vợ anh, họ sẽ có một gia đình của riêng mình, những đứa con của riêng mình.

Nghĩ đến chuyện tương lai, nụ cười trên mặt La Duệ càng rõ ràng hơn.

Việc Phong Tiêu Tiêu rời đi, Phong phu nhân và những người khác đều không hề hay biết.

Mãi cho đến khi Tô Ngọc đưa người đến bắt hết người nhà họ Phong, Phong phu nhân mới la làng nói: “Tôi muốn gặp Phong Tiêu Tiêu, tất cả đều là lỗi của cái đồ phế vật đó!” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Phong phu nhân như vậy.

Dù nói thế nào đi nữa, Phong Tiêu Tiêu cũng là con gái của bà ta, có cần phải nói những lời khó nghe đến thế không?

Chẳng phải điều này có chút quá đáng sao?

“Phong phu nhân, dù nói thế nào thì Phong Tiêu Tiêu cũng là con gái bà.

Bà nói như vậy chẳng phải là quá đáng sao?” “Tôi quá đáng cái gì?

Nó vốn là một thứ bỏ đi, đến một chút việc nhỏ cũng không làm tốt, loại người như vậy tôi giữ lại có ích gì?” Phong phu nhân giận dữ nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà có chút tức giận, trách sao Phong Tiêu Tiêu sau khi biết tất cả lại không chút do dự chọn cách quên đi mọi thứ.

“Phong Tiêu Tiêu ở đâu?

Tôi muốn gặp nó.” “Cô ấy đã chết rồi.” Tiêu Tiêu quên đi tất cả cũng đồng nghĩa với việc đã chết, còn cô ấy sau khi tỉnh lại thì tương đương với việc được tái sinh.

Mọi chuyện của Phong Tiêu Tiêu đã hoàn toàn không còn liên quan gì đến Phong gia nữa.

“Các người đã hại chết nó?

Nhưng cũng tốt, chết đáng đời.” Vương Cẩn Hòa im lặng.

Chẳng phải cô nên mừng vì Phong Tiêu Tiêu đã rời đi rồi sao?

Nếu không, nghe Phong phu nhân nói những lời như vậy, e rằng cô ấy sẽ tức đến thổ huyết mất.

“Xem ra người nhà các người đều là một lũ như nhau.” “Cho dù bà là Vương phi cũng không thể cứ thế bắt chúng tôi đi!

Rốt cuộc các người muốn làm gì?” Phong phu nhân lúc này mới nhớ ra hỏi mục đích bắt họ đến rốt cuộc là gì.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ trong mắt: “Bà hỏi chúng tôi bắt các người đến làm gì à?

Câu hỏi này hay đấy.” “Nếu bà không cho chúng tôi một lời giải thích hợp lý, tôi nhất định sẽ về kiện lên hoàng thượng!” “Kiện lên hoàng thượng?” Vương Cẩn Hòa như thể nghe được chuyện gì đó nực cười, nhìn ánh mắt Phong phu nhân như nhìn một kẻ ngốc.

“Không sai!

Tôi nhất định sẽ đi kiện các người!

Cho dù các người là Vương gia Vương phi thì sao chứ?

Các người có quyền là có thể tùy tiện bắt người sao?” Phong phu nhân rõ ràng vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vẫn nghĩ Vương Cẩn Hòa bắt họ đến chỉ để trả thù?

Người này từ khi nào lại trở nên ngây thơ đến vậy?

“Bị người ta kiện lên hoàng thượng à, tôi thật sự rất mong đợi đấy.

Chỉ tiếc là bà không có cơ hội đó đâu.

Phong gia các người cấu kết với Lỗ quốc tìm sát thủ định giết tôi, đây là thứ nhất; cùng Lỗ quốc mưu tính Tô Ngọc, ý đồ trong ngoài kết hợp với Lỗ quốc, đây là thứ hai.

Bất kể điều nào cũng là tội chết.

Bà nói xem, các người có cơ hội kiện lên hoàng thượng không?

Dù có đi chăng nữa, e rằng Hoàng huynh cũng sẽ trực tiếp xử lý các người thôi.” Vương Cẩn Hòa nói.

Phong phu nhân này đúng là quá ngây thơ.

Lời nào cũng dám nghĩ ra được.

“Không thể nào!” Phong phu nhân căn bản không tin lời Vương Cẩn Hòa.

Những chuyện này bà ta đều biết, họ vẫn luôn làm rất kín đáo, Vương Cẩn Hòa và bọn họ sao có thể biết được?

Chương 900

“Có gì mà không thể?

Những chuyện này đều do Phong Tiêu Tiêu nói cho chúng tôi biết.

Vốn dĩ cô ấy không định nói, bà có biết tại sao cuối cùng cô ấy lại chọn nói cho chúng tôi biết không?

Sau khi nói với chúng tôi, cô ấy còn chọn cái chết.” Phong phu nhân vừa nghe nói Phong Tiêu Tiêu đã phản bội họ, tức giận mắng chửi té tát: “Tôi đã biết Phong Tiêu Tiêu là đồ tiện nhân mà!

Đáng lẽ ra phải bóp chết nó từ sớm, không nên để nó sống!” Nhìn Phong Tiêu Tiêu bị lợi dụng, bị vắt kiệt giá trị cuối cùng, sau đó còn bị lăng mạ như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng có chút đồng tình với cô ấy.

“Bà chẳng lẽ không muốn biết tại sao cô ấy lại đột nhiên nói cho chúng tôi biết những chuyện này sao?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi.

“Chẳng phải vì nó tham sống sợ chết sao?

Nếu không phải vì muốn sống, tại sao nó nhất định phải nói tất cả những chuyện này cho các người biết?

Nó trực tiếp gánh vác tất cả không phải tốt hơn sao?” Phong phu nhân giận dữ nói.

Nếu không phải Phong Tiêu Tiêu không có mặt ở đây, bà ta thật sự hận không thể bóp chết cô ấy.

Cái đồ hỗn đản đó tự mình chết không phải tốt rồi sao, tại sao lại phải đối xử với họ như vậy?

Thật đáng tức giận.

“Phong Tiêu Tiêu đã chết rồi, tôi vừa mới nói với bà mà, bà bị chứng mất trí nhớ tuổi già hay sao vậy?" Vương Cẩn Hòa có chút tức giận.

Phong Tiêu Tiêu thật sự đã từng nghĩ sẽ không nói gì vì Phong gia, nhưng cuối cùng vẫn vì những hành động của họ mà nói ra tất cả.

Không phải bị tổn thương đến tận cùng trái tim thì Phong Tiêu Tiêu sao lại đưa ra quyết định như vậy?

Phong Nhuyễn đang rúc vào bên cạnh Phong Khải, khi nghe tin Phong Tiêu Tiêu đã chết thì cô ta rất vui mừng, khóe miệng còn mang theo nụ cười.

Có Phong Tiêu Tiêu tồn tại, thân phận của cô ta không thể công bố.

Bây giờ Phong Tiêu Tiêu cuối cùng cũng chết rồi, thật đúng là trời có mắt.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa đặt lên người Phong Nhuyễn: "Cô chính là Phong Nhuyễn phải không?" "Cô... cô làm sao mà biết?" "Chậc, cọng rơm cuối cùng đè chết Phong Tiêu Tiêu chính là cô đấy, tôi làm sao mà không biết chứ." Những chuyện khác Phong Tiêu Tiêu đều có thể chịu đựng được, duy chỉ có chuyện của Phong Nhuyễn là khiến cô ấy hoàn toàn sụp đổ.

Sau khi gặp Phong gia chủ, cô ấy đã dứt khoát uống thuốc, cuối cùng được La Duệ đưa rời khỏi nơi đau lòng này.

"Ý gì?" Người hỏi câu này là Phong Khải.

"Ý là Phong Tiêu Tiêu biết Phong Nhuyễn là em gái cùng cha khác mẹ của cô ấy, cũng biết các người đối xử tốt với cô ấy chỉ vì Phong Nhuyễn.

Phong phu nhân bà có biết không?

Phong Tiêu Tiêu vốn định đổi lấy một cơ hội sống cho bà, chỉ tiếc là hành động của bà đã làm tổn thương trái tim cô ấy, khiến cô ấy từ bỏ ý định đó và chỉ cầu một cái chết.” “Cô ấy nói từ đầu đến cuối chỉ là một trò đùa, một lòng vì các người mà nghĩ, kết quả cô ấy chỉ là một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào.” “Phong Tiêu Tiêu muốn dùng mạng sống của mình để bảo toàn các người, các người có biết không, dù cổ độc phát tác, khiến cô ấy đau đớn không muốn sống, cô ấy cũng không nói ra chuyện các người cấu kết với Lỗ quốc.

Cuối cùng, điều gì đã khiến cô ấy từ bỏ?

Chính là sự tính toán, sự lừa dối của các người.” “Phong Tiêu Tiêu là một người kiêu ngạo biết bao, đau đến mức lăn lộn trên đất cũng không hé răng.” Phong Khải ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa.

Từ sau khi em gái nhỏ ra đời, Tiêu Tiêu dường như trở thành một sự tồn tại bị bỏ quên.

Ban đầu anh ta cũng không vui, sau này mẹ và người nhà đều nói cô ấy sẽ hại chết em gái nhỏ, chúng ta chỉ cần xa lánh một chút thì không sao.

Nhưng bây giờ nghe những lời Vương Cẩn Hòa nói, anh ta hoàn toàn ngây dại.

Sao lại như vậy?

“Chúng ta...” “Các người cái gì?

Muốn nói các người không tính kế cô ấy sao?

Hay là không cố ý lừa dối cô ấy?

Chỉ cần nhìn dáng vẻ vui mừng của Phong Nhuyễn khi nghe tin Phong Tiêu Tiêu chết, là đủ biết thái độ của các người đối với Phong Tiêu Tiêu thường ngày như thế nào rồi.” “Đừng nói lời hối hận gì nữa.

Lúc này mà nói hối hận thì người ta cũng không nghe thấy.

Dù có nghe thấy cũng chưa chắc đã tha thứ cho các người.

À đúng rồi, sau khi các người chết, nếu có gặp Phong Tiêu Tiêu thì đừng đi tìm cô ấy, đừng làm bẩn con đường luân hồi của cô ấy.” Phong Nhuyễn lúc này đột nhiên ý thức được điều gì đó: “Cái gì mà chúng ta sẽ chết?

Người chết phải là Phong Tiêu Tiêu mới đúng chứ!” “Thông đồng với địch phản quốc, mưu sát Vương phi một nước, cô nghĩ đó là tội gì?

Cô sẽ không nghĩ rằng Phong Tiêu Tiêu chết rồi, cô sẽ là đại tiểu thư của Phong gia chứ?

Nhưng đáng tiếc, sau này Huyền quốc sẽ không còn Phong gia nữa.” Phong Nhuyễn không ngừng lắc đầu, sao có thể như vậy?

Cô ta khó khăn lắm mới đợi được đến ngày hôm nay, tại sao lại thành ra thế này?

Đây không phải là sự thật, cô ta không tin.

Nhìn dáng vẻ không muốn tin của Phong Nhuyễn, Vương Cẩn Hòa nhún vai.

Đứa trẻ này sao vẫn không hiểu nhỉ?

Có những chuyện đã sai thì là sai rồi, dù thế nào cũng không thể quay lại được nữa.

“Nếu không phải các người bị dã tâm làm mờ mắt, các người bây giờ vẫn là những người có thân phận cao quý, nói không chừng vị trí Tĩnh An Hầu vẫn còn.

Tất cả những điều này đều là do các người tự tìm cái chết!” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Những người này thật sự quá ngu xuẩn.

Ngày tháng tốt đẹp không muốn sống, cứ nhất định phải đi mơ ước những thứ không thuộc về mình.

“Bây giờ quyền lực đang nghiêng về phía hoàng quyền, tất cả binh quyền chỉ còn lại của Yến Thân Vương là chưa về.

Tôi một nữ tử còn biết đây là điềm báo hoàng quyền thống nhất.

Trong tình huống như vậy mà các người còn dám thông đồng với địch phản quốc, thật đúng là dũng sĩ, có tinh thần đại vô úy đấy.” “Trong tình huống hoàng quyền chưa thống nhất, phu quân tôi còn có thể hạ bệ Tạ gia, chẳng lẽ nhà các người còn giỏi hơn Tạ gia sao?” Sắc mặt Phong Khải có chút hoảng hốt.

Đúng rồi, nhà họ đã bỏ qua chuyện mấu chốt nhất.

Hoàng quyền thống nhất, đại biểu cho Huyền quốc sẽ đón một thời thịnh thế.

Mà nhà họ lại vào lúc này nảy sinh tâm tư không nên có, đây chẳng phải là tự tìm đến rắc rối sao?

Chương 901

Anh ta cười tự giễu, nhà họ thua không oan ức.

“Thật là nực cười.” Rõ ràng có một kết cục khác, là họ đã sai rồi.

Phong phu nhân lại không nghĩ vậy: “Tất cả những chuyện này đều là lỗi của Phong Tiêu Tiêu!

Nếu không phải nó thì chúng ta sao lại thất bại?” Phong Khải nhìn Phong phu nhân, cảm thấy bà ta đã vô phương cứu chữa rồi.

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa!

Cho dù không có Phong Tiêu Tiêu, nhà chúng ta cũng sẽ không đi xa được đến đâu.” Chẳng lẽ họ vẫn chưa nhận ra vấn đề này sao?

Vương Cẩn Hòa nói rất đúng, bây giờ hoàng quyền thống nhất, trong thời gian ngắn không thể thay đổi Hoàng đế.

Cho dù nhà họ muốn làm gì, bách tính cũng sẽ không đồng ý.

Huyền Phỉ Nhiên không những có sự ủng hộ của đại thần, mà còn có sự ủng hộ của bách tính, hơn nữa uy vọng trong bách tính cực kỳ cao.

Mặc dù trong đó có Tô Ngọc giúp đỡ bên cạnh.

Nhưng mỗi việc Huyền Phỉ Nhiên làm, mỗi quyết định đưa ra đều là vì bách tính.

Bách tính không phải kẻ ngốc, họ biết ai đối xử tốt với họ, ai có thể cho họ cuộc sống tốt đẹp.

Và người đó chính là Huyền Phỉ Nhiên.

Họ muốn đối đầu với Huyền Phỉ Nhiên, kết quả cuối cùng chỉ có con đường chết.

Là nhà họ tự mình tìm cái chết, không thể trách người khác được.

“Mày nói bậy!

Đây chính là lỗi của cái đồ sao chổi Phong Tiêu Tiêu đó!

Nếu không phải vì nó thì nhà chúng ta sao lại gặp nhiều vấn đề như vậy?” Phong phu nhân vẫn cảm thấy đó là lỗi của Phong Tiêu Tiêu.

Dường như suy nghĩ này đối với bà ta đã ăn sâu bén rễ rồi.

Phong Khải nghe mà vô cùng tức giận, nhìn Phong phu nhân giận dữ nói: “Đủ rồi!

Mẹ còn chưa chê chuyện chưa đủ nhiều, chưa đủ lớn sao?

Tiêu Tiêu vì các người mà trở thành ra nông nỗi này, các người vẫn còn chưa biết đủ sao?” “Biết đủ?

Nó là con gái của chúng ta, chúng ta bảo nó làm gì thì nó phải làm, kể cả các người cũng vậy!” Phong phu nhân vô cùng điên cuồng nói.

Nghe lời này, Phong Khải im lặng nhìn Phong phu nhân, chỉ cảm thấy mẹ mình đã hoàn toàn hóa điên rồi.

Phong Nhuyễn bên cạnh nhìn Phong phu nhân như vậy, vẻ mặt đầy vẻ chê bai, cô ta sao lại có một người mẹ như thế này.

Nghĩ đến điều gì đó, Phong Nhuyễn nhìn Vương Cẩn Hòa vội vàng nói: “Vương phi, những chuyện họ làm không liên quan gì đến tôi cả!

Tôi và họ không hề thân thiết như vậy, cô tha cho tôi có được không?” Lời của Phong Nhuyễn khiến sắc mặt Phong Khải có chút phức tạp.

Phong phu nhân không dám tin nhìn Phong Nhuyễn: “Nhuyễn Nhuyễn, con có biết mình đang nói gì không?

Sao con có thể nói ra những lời như vậy?" "Tại sao tôi lại không thể nói chứ?

Tôi và các người vốn dĩ không có quan hệ gì!

Ai biết tôi là con gái của các người chứ?

Căn bản không ai biết cả!

Những chuyện các người làm vốn dĩ không liên quan gì đến tôi, tôi vô tội, có tội là các người!" Phong Nhuyễn nhìn Phong phu nhân nói một cách không hề khách khí.

Phong phu nhân nhìn Phong Nhuyễn như vậy, cười tự giễu: "Chúng ta tự nhận không có chỗ nào có lỗi với con, vậy mà con lại đối xử với chúng ta như thế sao?" "Tôi chỉ muốn sống, điều đó có gì sai sao?

Rõ ràng là vấn đề của các người, không liên quan gì đến tôi cả!" Phong Nhuyễn khẳng định nói.

Dáng vẻ của cô ta chỉ có một suy nghĩ, đó chính là thoát ly quan hệ với Phong gia.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn vở kịch náo loạn này, cảm thấy thật thú vị.

Cô con gái một lòng cưng chiều bảo vệ, cuối cùng lại là thứ như vậy.

Không biết Phong phu nhân bây giờ đang nghĩ gì?

"Phong phu nhân, nhìn đứa con gái bà cưng chiều đang muốn thoát ly quan hệ với các người như thế này, trong lòng bà có cảm tưởng gì?" Nếu Phong Tiêu Tiêu nhìn thấy cảnh này hẳn sẽ rất vui mừng nhỉ?

"Nhuyễn Nhuyễn, chúng ta đối với con tốt như vậy, tại sao con lại như thế?” Phong phu nhân không thể lý giải.

Nếu là Phong Tiêu Tiêu thì nhất định sẽ không như vậy.

Khoảnh khắc này, Phong phu nhân vô cùng nhớ đứa con gái lớn đã bị bà ta làm tổn thương sâu sắc.

Phong Nhuyễn khinh thường nói: “Nếu các người đối xử tốt với tôi thì hãy đối xử tốt hơn nữa đi, để tôi sống còn các người đi chết, như vậy chẳng phải tốt rồi sao?

Chỉ có như vậy tôi mới tin các người đối xử tốt nhất với tôi, nếu không các người chỉ nói suông mà thôi.” Phong phu nhân theo bản năng lùi lại một bước, nhìn dáng vẻ tàn nhẫn của Phong Nhuyễn, bà ta bật cười không tiếng động.

“Phong Nhuyễn, ta đã sai rồi!

Ta đáng lẽ ra không nên đối xử tốt với con như vậy, thậm chí vì con mà làm tổn thương Tiêu Tiêu.

Tất cả đều là lỗi của ta!” Khoảnh khắc này, Phong phu nhân thật sự hối hận.

Phong Khải không nói gì.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy tình cảm giữa Phong Nhuyễn và họ có chút kỳ lạ, trước đây không hiểu, nhưng bây giờ thì đã hiểu rồi.

Hóa ra Phong Nhuyễn từ trước đến nay chưa từng thật lòng coi họ là người nhà, cô ta chỉ coi họ là những người có thể lợi dụng.

“Cho dù các người hối hận thì sao chứ?

Phong Tiêu Tiêu đã chết rồi, chẳng lẽ các người còn muốn tôi vì các người mà cùng đi chết sao?

Tôi mới mười hai tuổi, tôi không muốn chết cùng các người!” Phong Nhuyễn nhìn họ nói.

Nói xong, cô ta quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt đầy mong đợi nói: “Vương phi, chuyện này thật sự không liên quan gì đến tôi cả!

Tôi không biết gì hết, cô có thể tha cho tôi được không?” Vương Cẩn Hòa nhìn người mới mười hai tuổi mà lại nói ra những lời như vậy.

Chương 902

Chỉ cần suy nghĩ một chút là đã biết nguyên nhân rồi.

Phong Nhuyễn này không tốt như Phong Tiêu Tiêu, không những không có sự kiên cường của Phong Tiêu Tiêu mà còn cực kỳ ích kỷ, sẽ không bao giờ nghĩ cho gia đình, thứ cô ta nghĩ nhiều nhất có lẽ chính là bản thân mình rồi.

“Tôi đang nói chuyện với cô đấy!

Sao cô lại giả vờ không nghe thấy chứ?

Cô làm như vậy thật là vô lễ!” Phong Nhuyễn bất mãn nói.

Phong Khải nhìn Phong Nhuyễn như vậy, trong lòng đầy mỉa mai.

Phong Nhuyễn này nghĩ Ngọc Vương phủ là nơi nào?

Nghĩ đây vẫn là Phong gia, cô ta muốn nói gì thì nói, muốn làm gì thì làm sao?

“Cô hình như đã dùng thái độ kiêu ngạo này sai chỗ rồi.” Vương Cẩn Hòa đi đến ngồi xuống bên cạnh, tùy ý nói với Phong Nhuyễn.

Vốn dĩ còn muốn xem cô con gái bảo bối mà Phong gia che chở, cưng chiều là người như thế nào, không ngờ lại là hạng người này.

“Tôi còn tưởng người mà Phong gia che giấu, bảo vệ kỹ càng đến vậy phải xuất sắc lắm, không ngờ chỉ là một kẻ không biết trời cao đất rộng lại còn cực kỳ ích kỷ, phế vật.” Vương Cẩn Hòa châm biếm nói.

Phong Khải im lặng không phản bác lời Vương Cẩn Hòa, ngược lại Phong Nhuyễn nghe xong thì không vui.

“Cô nói bậy!

Sao tôi có thể là loại người cô nói chứ!” “Không những ích kỷ, tự lợi mà còn mù quáng tự tin, tự cho mình là đúng.” Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta nói thẳng.

Những lời nói ra khiến mặt Phong Nhuyễn đen lại không thôi.

“Rốt cuộc cô có muốn thả tôi hay không?

Tôi đã nói với cô chuyện này không liên quan gì đến tôi, tôi muốn đi rồi!” Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Chưa đi được vài bước đã bị người khác chặn lại.

Phong Nhuyễn bất mãn nhìn những người chặn cô ta lại, vô cùng không vui: “Các người làm gì vậy?” “Cô nghĩ Ngọc Vương phủ là nơi nào?

Là nơi cô muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?” Phong phu nhân cười ha hả: “Gia đình chúng ta thật sự ngu xuẩn quá, người mà chúng ta vẫn luôn yêu thương, hóa ra lại là hạng người như vậy.

Hối hận quá, tôi thật sự hối hận rồi, Tiêu Tiêu của tôi ơi.” Nhìn dáng vẻ điên cuồng của Phong phu nhân, Vương Cẩn Hòa không nói gì.

Trước đây đối xử không tốt với người ta, bây giờ biết được cái tốt của Phong Tiêu Tiêu rồi lại đến hối hận, muốn con cái quay về sao?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy.

“Phu nhân, những người này xử lý thế nào ạ?” Nguyên Bảo đứng cạnh Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: “Cứ làm theo lẽ ra phải làm thôi, đến lúc đó xem ý của Hoàng huynh.” Phong Nhuyễn nghe lời Vương Cẩn Hòa, trong lòng đầy oán hận.

Cô ta đã nói mình không sai, đây không phải chuyện của cô ta, Vương Cẩn Hòa này là không hiểu hay có ý gì khác?

Dám đối xử với cô ta như vậy.

Vì Vương Cẩn Hòa không biết điều, vậy thì đừng trách cô ta không khách khí.

Phong Nhuyễn đột nhiên ra tay, định tóm lấy Vương Cẩn Hòa, nhưng còn chưa chạm vào được Vương Cẩn Hòa đã bị Nguyên Bảo, người vẫn luôn cảnh giác, một chưởng đánh bay.

“Phụt.” Phong Nhuyễn phun ra một ngụm máu, cô ta nhìn bàn tay Nguyên Bảo còn chưa kịp thu về.

“Cái đồ hỗn đản nhà ngươi!

Dám động thủ đánh ta sao?” Tô Ngọc đi tới nghe được chính là lời này, lông mày hơi nhíu lại, bước qua nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Chuyện này là sao?” Nguyên Bảo kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc nghe một lần.

Sau khi nghe xong, Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Phong Nhuyễn.

“Phế bỏ.” “Vâng.” Nguyên Bảo đi đến trước mặt Phong Nhuyễn, khi Phong Nhuyễn còn chưa kịp phản ứng, liền ra tay phế bỏ cô ta.

Phong Nhuyễn đau đến nước mắt chảy ra, nhìn Tô Ngọc cầu xin: “Tôi sai rồi, cầu xin ngài tha cho tôi đi.” Phong Khải nhìn Phong Nhuyễn như vậy, trên mặt đầy vẻ mỉa mai.

Phong Nhuyễn được người nhà cưng chiều, đến mức có chút không biết trời cao đất rộng, thậm chí không biết mình là cái thá gì.

Dám ở Ngọc Vương phủ động thủ với Vương phi, thật sự không biết sống chết.

“Vương gia, tất cả những chuyện này đều do Phong gia tự mình bày mưu, không liên quan gì đến tôi cả!

Ngài hãy tha cho tôi đi, chỉ cần ngài thả tôi ra, tôi cái gì cũng nguyện ý làm.” Phong Nhuyễn nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt đầy mong đợi hỏi.

Đây là Ngọc Vương mà, thân phận của ngài ấy cao quý như vậy, nếu Ngọc Vương đồng ý cho cô ta sống thì sẽ không sao đúng không?

Bị một cô bé mười hai tuổi nhìn như vậy, Tô Ngọc cảm thấy hơi ớn lạnh.

Người này cũng lớn hơn Tiểu Trí không bao nhiêu tuổi, vậy mà lại dám nói ra những lời như thế.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ của Phong Nhuyễn, biểu cảm có chút khó nói hết: “Đây là đang quyến rũ anh sao?” “Tiểu Hòa, anh không có hứng thú với loại người như vậy, em đừng hiểu lầm nhé.” Tô Ngọc với ham muốn cầu sinh cực kỳ mạnh mẽ mà nói.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn người trước mặt, cười tủm tỉm hỏi: “Tô Ngọc, vận đào hoa của anh vẫn còn vượng lắm nhỉ.” Vừa nói vừa đặt tay lên eo Tô Ngọc, véo thật mạnh một cái.

Mặt Tô Ngọc nhăn nhó, ấm ức nhìn Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt ai oán nói: “Vợ ơi, chuyện này không liên quan gì đến anh cả.

Em đâu phải không biết anh chỉ để mắt đến em thôi, những người khác anh chẳng thèm nhìn.” “Vậy em còn phải cảm ơn anh sao?” Vương Cẩn Hòa cười nhìn Tô Ngọc hỏi.

Dáng vẻ cười tủm tỉm đó khiến Tô Ngọc nổi cả da gà.

“Nguyên Bảo, bảo Đại Lý Tự bên kia đến đưa hết những người này đi cho ta, nhìn chướng mắt quá.” Tô Ngọc vội vàng nói.

Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, đối với cách làm này của Tô Ngọc miễn cưỡng coi là hài lòng.

Thấy Vương Cẩn Hòa không nói gì nữa, Tô Ngọc mới yên tâm một chút.

Anh vươn tay ôm Vương Cẩn Hòa, véo nhẹ mũi cô một cái, lầm bầm nói: “Hũ giấm nhỏ.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái: “Sao?

Anh có ý kiến gì à?” “Không dám.” Nguyên Bảo nhìn hai người như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu.

Họ có nghĩ đến cảm nhận của người khác không?

Nhiều người đang ở đây mà.

“Mẹ, bên chú Tiền đã gửi những quả dâu tây ngon nhất đến cho chúng ta.” Tiểu Bảo và Tiểu Trí cùng với Ngôn Hi, Ngôn Triệt xách một giỏ dâu tây đi tới.

“Dâu tây năm nay ra quả sớm thật đấy.” Vương Cẩn Hòa nhìn dâu tây, có chút kinh ngạc nói.

Chương 903

Tô Ngọc bên cạnh rất nghiêm túc gật đầu: “Đúng vậy, hơn nữa quả cũng không nhỏ.” Ngôn Hi đi đến bên Tô Ngọc, vươn tay ôm lấy chân Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn anh bé nghiêm túc nói: “Cha ăn đi.” “Được, ăn dâu tây.

Cha bảo người đi rửa dâu tây cho Hi Hi nhé?” Ngôn Hi nghiêm túc gật đầu: “Dạ.” “Chỗ này giao cho người khác, chúng ta đi thôi?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Ở đây quá nhiều người, không thích hợp cho gia đình họ nói chuyện.

“Được.” Vương Cẩn Hòa khom lưng bế Ngôn Triệt, dắt Tiểu Bảo và các con cùng rời đi.

Phong Nhuyễn ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa và bọn họ rời đi.

Vốn dĩ cô ta nghĩ Vương gia nhất định cũng sẽ giống như những người vây quanh mình, nhất định sẽ có ý đồ gì đó với cô ta.

Nhưng bây giờ cô ta mới biết suy nghĩ của mình rốt cuộc đã sai lầm đến mức nào.

Không phải ai cũng sẽ làm như những người khác.

Rất nhanh, Tô Cửu đã dẫn người của Đại Lý Tự đến đưa hết những người đó đi.

Khi đi, anh ta đến gặp Tô Ngọc và bọn họ, thấy dâu tây đã có rồi thì có chút kinh ngạc: “Tiểu Ngọc, bên em còn dâu tây không?” “Bên anh chỉ có ngần này, vừa mới gửi đến.

Có chuyện gì vậy?” “Chị dâu em có thai rồi, anh muốn lấy một ít dâu tây cho chị ấy ăn.” Tô Cửu cười nói.

Tay Tô Ngọc dừng lại một chút, có chút kinh ngạc nhìn Tô Cửu: “Thật sao?

Chị dâu có thai khi nào vậy?” “Có thai một tháng rồi, hai hôm nay mới biết, anh còn chưa kịp nói với em.” Tô Cửu có chút ngại ngùng nói.

“Tốt quá.

Sau này em sẽ bảo Nguyên Bảo đi nói với chưởng quỹ Tiền một tiếng, bảo anh ấy gửi một ít về.

Sau này chị dâu muốn ăn gì, anh cứ trực tiếp đến Tứ Quý nói với chưởng quỹ Tiền là được.” Đối với chị dâu và cháu trai tương lai của mình, anh vẫn rất hào phóng.

“Vậy anh không khách khí nữa nhé.” Tô Ngọc liếc Tô Cửu một cái, không vui nói: “Anh khi nào thì khách sáo với em chứ?” Tô Cửu nghiêm túc suy nghĩ, hình như thật sự chưa từng khách sáo bao giờ.

“Cha ơi, chúng ta lại sắp có em trai em gái nữa rồi sao?” Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, đại bá mẫu của con có thai rồi.” “Em trai.” “Em gái.” Ngôn Hi và Ngôn Triệt đồng thanh nói.

Vương Cẩn Hòa cười không ngừng: “Vậy là em trai hay em gái đây?” Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, rồi nói: “Cũng có thể là cả em trai và em gái?” Ngôn Hi và Ngôn Triệt không ngừng gật đầu: “Anh trai thông minh quá.” Tiểu Trí đứng bên cạnh cười không ngừng: “Hai tiểu gia hỏa này là muốn cả em trai lẫn em gái sao?” Ngược lại, Tô Cửu rất vui mừng: “Nếu thật sự có cả em trai và em gái, đợi khi chúng ra đời, anh sẽ lì xì cho bốn đứa mỗi đứa một phong bao lớn.” “Bây giờ muốn!” Ngôn Hi vươn tay về phía Tô Cửu, đôi mắt nhìn chằm chằm anh ta.

Tô Cửu dang tay: “Hi Hi, bây giờ thì chắc chắn không có rồi.

Đại bá đang đi làm không mang theo tiền.

Đợi đến Tết, đại bá lì xì cho con có được không?” Hi Hi miễn cưỡng gật đầu đồng ý: “Dạ được ạ.” “Tiểu Ngọc, chuyện của Phong gia, Hoàng thượng đã biết rồi.

Người nói chuyện bên này Người sẽ xử lý, mấy ngày nay em vất vả rồi, hãy nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tô Cửu kể lại lời Huyền Phỉ Nhiên nói khi anh ta đến cho Tô Ngọc.

“Được, vừa hay mấy ngày này anh cũng sẽ ở bên cạnh các con và Tiểu Hòa thật tốt.

Khi anh về, hỏi Trường Nhạc và em trai của nó xem có muốn đi khu suối nước nóng chơi cùng chúng ta không.” “Cha, đã đi thì chúng ta gọi thêm những người khác đi cùng nhé?” “Được, các con tự đi gọi đi.

Cha biết dạo này con cứ ở nhà mãi nên chán rồi, đưa các con đi khu suối nước nóng chơi.” “Con cảm ơn cha.” Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi tìm những người khác, Tô Cửu nhún vai trở về hoàng cung phục mệnh.

Trưởng Nhạc và những người khác khi biết Tô Ngọc và mọi người sẽ đi biệt thự suối nước nóng cũng nhao nhao đòi đi. "Cha ơi, con và em trai đi nhà hoàng thúc đây ạ." "A Cửu, làm phiền anh đưa hai đứa nhỏ qua đó." Huyền Phi Nhiên bất đắc dĩ nói. "Được." Tô Cửu vừa về đã lại đưa Trưởng Nhạc và Hoẳng Nghị đến nhà Tô Ngọc.

Hoẳng Nghị thấy Tiểu Bảo thì vội vàng chạy tới, kéo áo Tiểu Bảo, lo lắng hỏi: "Anh ơi, anh đã khỏe chưa?

Có sao không ạ?" "Sắp khỏe rồi, đợi anh khỏe lại là có thể tiếp tục tập võ với Hoằng Nghị." "Dạ được, con đợi anh về." "Ta vừa cho người đưa dâu tây về, lát nữa sẽ cho người rửa dâu tây cho các con ăn." "Cảm ơn hoàng thúc." Ngày hôm sau, Tô Ngọc đưa tất cả bọn trẻ cùng đến biệt thự suối nước nóng.

Đến nơi, Vương Cẩn Hòa hơi tò mò hỏi: "Chỗ này chắc là đã được lấy từ tay nhà họ Dư trước đó phải không?" "Đúng vậy, trước đây anh đã đến xem, đều rất tốt." "Đi thôi, chúng ta vào xem sao." "Được." Vừa vào biệt thự suối nước nóng, Tiểu Bảo đã cảm thấy một luồng hơi nóng: "Nóng nóng." "Ở biệt thự suối nước nóng thì tất nhiên là như vậy rồi." "Đi thôi, đưa các con đến chỗ ở trước đã, sau đó mới đưa đi chơi." Đến chỗ ở, Tô Ngọc để bọn trẻ tự chọn phòng.

Vương Cẩn Hòa nhìn những căn phòng rõ ràng đã được dọn dẹp trước, hơi ngạc nhiên: "Anh đã cho người đến dọn dẹp trước rồi à?" "Ừm, chúng ta muốn đến chơi thì đương nhiên phải chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng.

Yên tâm đi, tất cả người ở đây anh đều đã thay hết rồi." Khi có được biệt thự này, anh đã thay toàn bộ người trong đó.

Anh không muốn để người của nhà họ Dư ở lại đây, cho dù những người đó nói không liên quan đến nhà họ Dư cũng không được. "Anh nói đúng, lão gia tử nhà họ Dư đến giờ vẫn chưa tìm thấy, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." "Người của nhà họ Dư đã có bác cả lo, chúng ta không cần nhúng tay quá nhiều, chúng ta can thiệp quá nhiều ngược lại không tốt." Vương Cẩn Hòa kỳ lạ nhìn Tô Ngọc: "Vì sao lại nói như vậy?" "Bác cả vẫn chưa báo thù triệt để, nếu chúng ta thật sự giúp đỡ, có lẽ bác cả sẽ không vui lắm." "Nói vậy cũng đúng, vậy chúng ta mặc kệ, nếu có tin tức thì cũng có thể nói với bác cả một tiếng." Vương Cẩn Hòa chống cằm, hứng thú nói. "Được, chuyện này anh vẫn luôn cho người điều tra." "Lần sau chúng ta đến đây, gọi cả Nam Kiều và mọi người, cả con cháu nhà họ Minh đến chơi cùng nhé?" Vương Cẩn Hòa vẫn nhớ chuyện giới thiệu đối tượng cho Nam Kiều và những người khác. "Đều nghe em, nhưng trước đó cần phải đến nhà họ Minh, hai bên xác định quan hệ xong rồi mới nói chuyện này." Chưa nói gì với trưởng bối nhà người ta đã lôi người ta đến, như vậy không tốt chút nào.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, không vui nói: "Em nhìn giống loại người không đáng tin cậy như vậy sao?" "Không phải, vợ của anh đương nhiên là đáng tin cậy nhất rồi." Quay đầu nhìn Tô Ngọc, sao cô lại cảm thấy người này có ẩn ý trong lời nói vậy? "Đi thôi, chúng ta ra ngoài, không thì lát nữa bọn trẻ lại đến tìm chúng ta." Tô Ngọc cười nói. "Vậy chúng ta đi thôi." Khi hai người đi ra, mấy đứa trẻ quả nhiên đang chuẩn bị đến tìm họ. "Cha ơi, chúng ta đi thám hiểm đi." "Được, đi cùng nhau." Tô Ngọc dẫn bọn trẻ đi chơi trong núi, hướng về phía một khu vực khác của mỏ sắt.

Khoảng cách vẫn còn khá xa, sẽ không ảnh hưởng đến bên kia.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc mỗi người ôm một đứa trẻ, Ngôn Hi và Ngôn Triệt suốt dọc đường đều nhìn xung quanh, cứ như chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng nghĩ lại thì hai đứa trẻ này đúng là chưa từng thấy những thứ này thật.

Đây là lần đầu tiên đưa chúng đến núi chơi.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, ôm cả Ngôn Hi sang: "Tiểu Hòa em tự cẩn thận một chút, hai đứa trẻ anh ôm là được rồi." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được." Lúc đầu cô không cảm thấy gì, nhưng bây giờ cô thật sự cảm thấy rất mệt.

Ngôn Hi bây giờ cũng nặng hai ba mươi cân rồi, còn phải leo núi, nếu cô thật sự ôm lên thì mới là đủ sức. "Cha ơi, hoa hoa." Ngôn Hi đột nhiên chỉ vào một chỗ, kích động nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn theo hướng Ngôn Hi chỉ: "Thì ra là hoa cúc dại à." "Chúng ta có thể qua đó xem." "Được." Một đoàn người đi đến chỗ Ngôn Hi chỉ.

Một vùng hoa cúc dại trắng vàng mênh mông trông vô cùng đẹp mắt. "Oa, Hoàng thẩm, chỗ này không giống hoa cúc dại ở chỗ người trồng, nhưng chỗ này cũng đẹp quá trời luôn." "Đây chính là tuyệt tác của tự nhiên, rất nhiều thứ không phải con người trồng là có được đâu." Loại phong cảnh tự nhiên này ở thời hiện đại rất hiếm khi được nhìn thấy. "Chúng ta muốn đi chơi." "Cha ơi, chơi." Ngôn Hi và Ngôn Triệt cũng giãy giụa muốn xuống.

Tô Ngọc bất đắc dĩ đặt chúng xuống, âm thầm ra dấu, những người canh gác ở trong bóng tối bắt đầu kiểm tra khu vực này, xem có thứ gì nguy hiểm không.

Không lâu sau, Nguyên Bảo đi tới: "Không có dã thú lớn nào, nhưng có một số thỏ rừng, gà rừng, có thể bắt về làm thức ăn." "Được ạ." "Nguyên Bảo, anh đưa người đi." Tiểu Trí và bọn trẻ khác đều nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi, sao chúng con không được đi?" "Muốn đi à?" "Muốn." Tất cả bọn trẻ đều không ngừng gật đầu.

Chương 904

Chúng cũng muốn đi mở mang kiến thức. "Nguyên Bảo, mỗi người các anh dẫn một đứa, đưa chúng đi mở mang kiến thức, cũng có thể để chúng tự tay làm, các anh để mắt chú ý đừng để bọn trẻ bị thương là được." Đối với yêu cầu của bọn trẻ, Tô Ngọc đều thỏa mãn.

Dù sao chúng sớm muộn gì cũng sẽ trải qua ngày này, nhìn thấy sớm hơn ngược lại là tốt.

Nguyên Bảo gật đầu, vẫy tay, những người trong bóng tối xuất hiện xung quanh, mỗi người dẫn một đứa đi mở mang kiến thức.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí do Nguyên Bảo và Nguyên Húc dẫn đi.

Rất nhanh, ở đây chỉ còn lại hai chị em Trưởng Nhạc và hai đứa Ngôn Hi. "Ai, con cũng muốn đi xem." Tô Ngọc nhìn Trưởng Nhạc một cái, bất đắc dĩ nói: "Lần sau đưa con đi." "Vâng." Đối với Trưởng Nhạc mà nói, khi nào đi cũng được, chỉ cần được đi chơi là được.

Bốn đứa trẻ chơi trong bụi hoa.

Ngôn Hi không ngừng giật những bông cúc dại rồi lại ném xuống đất, khiến Vương Cẩn Hòa hơi đau đầu.

Cô đi tới ôm Ngôn Hi lên: "Hi Hi làm gì đấy?

Giật hoa rồi ném đi như vậy có phải là không tốt không?" "Mẹ ơi, nhìn này." Vương Cẩn Hòa nhìn theo hướng Ngôn Hi chỉ.

Thấy một chú mèo nhỏ màu trắng đang nằm phục ở đó, những bông hoa Ngôn Hi ném rơi đúng trên người nó.

Vương Cẩn Hòa ngồi xổm xuống nhìn chú mèo trắng nhỏ, hơi ngạc nhiên: "Sao ở đây lại có một chú mèo trắng nhỏ thế này?" Tô

Ngọc đi tới nhìn chú mèo trắng nhỏ, cau mày nói: "Đây không phải mèo trắng, đây là hổ trắng, nhưng chắc là bị hổ mẹ bỏ rơi rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Đây là hổ trắng sao?

Anh nói bị bỏ rơi là ý gì?" Mọi người đều nói hổ dữ không ăn thịt con, hổ sao lại vứt bỏ con mình chứ? "Con hổ trắng nhỏ này cơ thể quá yếu, chắc là sau khi sinh ra đã rất yếu ớt, hổ mẹ có thể cảm thấy không nuôi sống được nên đã vứt bỏ nó." Một con hổ nhỏ yếu ớt trong rừng rậm sẽ không lớn lên được.

Ngay cả khi có hổ mẹ bảo vệ, cũng chưa chắc đã sống đến trưởng thành.

Vương Cẩn Hòa đưa tay gãi gãi cằm con hổ trắng nhỏ, cảm thấy con hổ trắng nhỏ gặm gặm tay cô, biết nó vẫn còn sống.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, biểu cảm của Vương Cẩn Hòa có chút do dự, không biết có nên làm như vậy không.

Ở bên Vương Cẩn Hòa lâu như vậy, Tô Ngọc sao có thể không biết cô đang nghĩ gì chứ? "Có phải em muốn nuôi nó không?" Vương Cẩn Hòa ngại ngùng gật đầu: "Anh xem, nhà chúng ta đã có nhiều thú cưng như vậy rồi, nuôi thêm một con hổ trắng nhỏ nữa cũng không sao phải không?" Nói đến cuối, Vương Cẩn Hòa hơi chột dạ. "Em nói nuôi thì nuôi, nhà chúng ta cũng đâu phải không nuôi nổi một con hổ." Vương Cẩn Hòa lập tức vui vẻ gật đầu: "Được." Đưa Ngôn Hi cho Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cẩn thận ôm con hổ nhỏ lên, đi đến chỗ họ vừa ra hiệu, ngồi xuống.

Sau đó lấy bình nước ra, định cho hổ trắng uống một chút nước trước.

Bên trong đều là Linh tuyền thủy, con hổ trắng nhỏ uống vào chắc chắn sẽ rất tốt cho cơ thể.

Cô lấy một cái đĩa, đổ nước vào.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa còn lo con hổ trắng quá yếu, không tự uống nước được.

Không ngờ sau khi đặt cái đĩa trước mặt nó, nó hít hít mũi mấy cái rồi thè lưỡi ra uống nước.

Xem ra con hổ nhỏ này cũng biết đây là đồ tốt không thể bỏ lỡ.

Nhìn con hổ trắng nhỏ uống nước xong thì nằm bên cạnh ngủ.

Vương Cẩn Hòa đổ một ít sữa bò đã chuẩn bị riêng cho Ngôn Hi và Ngôn Triệt ra để cho nó uống.

Con hổ trắng này vẫn còn quá nhỏ, không thể ăn thịt, chỉ có thể uống sữa.

Ngôn Hi ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa: "Sữa của Hi Hi." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn vẻ bĩu môi của Ngôn Hi, đứng dậy ôm Ngôn Hi ngồi xuống cạnh con hổ nhỏ: "Hi Hi à, hổ nhỏ đói rồi nhưng nó cũng nhỏ như Hi Hi vậy, chỉ có thể cho nó uống một chút sữa của Hi Hi trước, nếu không nó sẽ bị đói bụng đó." "Đói." Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng vậy, hổ nhỏ đói rồi, giống như Hi Hi đói thì cần ăn cơm uống sữa, nó đói cũng cần uống." "Cho nó đi, uống nhiều vào." "Được, đợi nó no rồi thì sẽ không uống nữa." Sau khi uống hết sữa trong đĩa, con hổ nhỏ liếm liếm miệng, đầu nhỏ gối lên chân mình rồi ngủ thiếp đi.

Ngôn Hi kinh ngạc nhìn con hổ nhỏ: "Liếm." "Hổ nhỏ đáng yêu không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Ngôn Hi hỏi.

Ngôn Hi vội vàng gật đầu: "Đáng yêu ạ." Ngôn Triệt cũng không chịu kém cạnh nói: "Thích, nuôi." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Ngôn Triệt.

Ngôn Triệt không có hứng thú với nhiều thứ, thú cưng trong nhà cũng không ít, nó cũng chơi với thú cưng, nhưng chưa bao giờ thể hiện là thích đến mức nào.

Đây là lần đầu tiên Ngôn Triệt thích một con vật nhỏ, điều này khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Ngay cả Tô Ngọc cũng cảm thấy rất kỳ diệu, ôm Ngôn Triệt ngồi bên cạnh cùng nhìn: "Thật sự thích à?" Ngôn Triệt gật đầu: "Thích, con nuôi." Tô Ngọc không nhịn được bật cười, trong lòng nảy ra ý xấu, muốn trêu Ngôn Triệt: "Nuôi hổ tốn rất nhiều tiền đấy, Tiểu Triệt có không?" Ngôn Triệt gật đầu: "Có ạ." Nó có tiền mà.

Tô Ngọc lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Trong tay Ngôn Triệt quả thật có tiền, mà còn không ít, nhưng bình thường đều tự mình giữ lại không cho ai.

Bây giờ lại bằng lòng lấy ra để nuôi hổ nhỏ sao?

Hơi ghen tị rồi thì phải làm sao đây?

Quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc lẩm bẩm nói: "Vợ à, con trai chúng ta thích hổ nhỏ mà không thích chúng ta nữa rồi." Ngôn Triệt bối rối nhìn Tô Ngọc, nó đâu có nói không thích cha và mẹ đâu.

Vì sao cha lại nói như vậy?

Cái đầu nhỏ bé của Ngôn Triệt tỏ vẻ không hiểu. "Anh đừng có trêu con nữa, nhìn nó bối rối thế kia, chọc khóc rồi anh tự dỗ đi, em không quản đâu." Vương Cẩn Hòa không vui nói, người này đúng là càng sống càng ngốc đi.

Trưởng Nhạc và hai đứa nhỏ cũng đang nhìn con hổ nhỏ bên cạnh: "Hoàng thúc, sau này chúng con có thể đến nhà người để xem hổ nhỏ không ạ?" Thật sự rất đáng yêu, nó cũng rất thích.

Nhưng đây là do em gái phát hiện ra, nó không thể giành.

Hơn nữa em trai lại thích đến vậy. "Đương nhiên có thể." Tiểu Bảo và mọi người quay lại thì thấy Ngôn Triệt đang ôm một vật thể màu trắng không rõ tên, ngồi trên đệm, thỉnh thoảng còn đưa tay sờ sờ. "Cha ơi, em trai đang ôm gì vậy?" "Hổ con." Nghe là hổ con, Tiểu Bảo vứt hết đồ đạc, vội vàng chạy đến bên cạnh Ngôn Triệt, ngồi xuống bên cạnh nó nhìn con hổ nhỏ trong lòng.

Thấy anh trai thích con hổ nhỏ của mình, Ngôn Triệt khó nhọc đưa con hổ nhỏ cho Tiểu Bảo: "Anh ơi, đáng yêu, thích." Tiểu Bảo đưa tay gãi gãi cằm con hổ nhỏ, cho dù đổi người ôm, con hổ nhỏ này vẫn ngủ say như chết. "Tiểu Triệt muốn nuôi à?" Ngôn Triệt gật đầu: "Cha đồng ý nuôi." "Thích lắm sao?" "Thích." Ngôn Triệt cười đến mức mắt cong cong.

Đây là lần đầu tiên nó thích một con vật nhỏ đến vậy, thật sự rất thích.

Cha và mẹ, cả anh chị nó đều thích. "Vậy thì nuôi đi." Nhà họ có nhiều thú cưng như vậy, chỉ là không ngờ tiểu gia hỏa này lại thích hổ con.

Thật đúng là người không thể trông mặt mà bắt hình dong, nước biển không thể dùng đấu mà đong được.

Tiểu Bảo trả hổ con lại cho Ngôn Triệt, rồi đi giúp Nguyên Bảo và mọi người cùng dọn dẹp các con thú hoang.

Chương 905

"Về hay sao ạ?" "Cha ơi, chúng ta nướng thịt ở đây ăn nhé?" Tiểu Bảo đề nghị.

Khó khăn lắm mới ra ngoài một chuyến, nó không muốn về sớm như vậy. "Được." "Vậy chúng ta đi nhặt củi." Xử lý thú hoang thì bọn chúng không biết, nhưng nhặt củi thì không vấn đề gì.

Thấy mấy đứa trẻ hứng thú, Tô Ngọc cũng không ngăn cản, chỉ gật đầu nói được: "Các con đi đi, tự mình cẩn thận một chút, đừng để bị thương." "Vâng." Chơi ngoài trời cả ngày, đến khi trời gần tối, đoàn người mới về biệt thự.

Thu hoạch lớn nhất của chuyến đi chơi lần này, có lẽ là tìm được một chú hổ con.

Mặc dù biết Ngôn Triệt rất thích hổ nhỏ, nhưng Tô Ngọc không ngờ nó lại thích đến mức muốn hổ nhỏ ngủ cùng mình.

Hết cách, Tô Ngọc đành cho người tắm rửa cho hổ trắng, sấy khô lông xong mới cho Ngôn Triệt đưa hổ nhỏ lên giường ngủ.

Lo Ngôn Triệt ngủ một mình không được, nửa đêm Tô Ngọc còn dậy đi xem một lần.

Ngôn Triệt ngủ ở bên trong, hổ nhỏ cuộn tròn bên cạnh gối của nó, khò khò những tiếng ngáy nhỏ.

Cả ngày hôm nay Vương Cẩn Hòa đã cho hổ nhỏ uống Linh tuyền thủy mấy lần, hiệu quả của Linh tuyền thủy không tồi, khiến cơ thể hổ nhỏ đã tốt hơn rất nhiều.

Hô hấp cũng mạnh hơn nhiều.

Đưa tay xoa xoa đầu hổ nhỏ, Tô Ngọc đắp chăn cho Ngôn Triệt rồi mới rời đi.

Về đến phòng, vừa nằm xuống giường, Vương Cẩn Hòa đã mơ màng mở mắt, nhìn Tô Ngọc lẩm bẩm hỏi: "Triệt Nhi vẫn ổn chứ?" "Ngủ rất ngon, hổ nhỏ cũng nằm bên cạnh ngủ, xem tình hình thì cơ thể đã tốt hơn rất nhiều." Hô hấp cũng mạnh hơn nhiều. "Triệt Nhi thích hổ trắng nhỏ đến vậy, sau này lớn lên chắc không thể cứ mang theo mãi được." "Mang theo cũng đâu có sao, sau này chúng ta về Tạ gia thôn, phía sau dựa vào núi, cũng đâu phải không nuôi nổi, em nói có đúng không?" Vì con trai thích, anh đương nhiên sẽ không nhất định bắt con trai phải trả hổ nhỏ về núi.

Vương Cẩn Hòa nghĩ kỹ lại hình như cũng đúng: "Anh nói đúng, nếu về Tạ gia thôn, chúng ta quả thật không cần lo lắng nhiều như vậy." Phía sau là núi, cứ để cửa cho hổ trắng nhỏ, nó tự mình lên núi dạo một vòng rồi về cũng đâu có sao. "Ngủ đi, nói nữa em sẽ không ngủ được đâu." Vương Cẩn Hòa là như vậy, một khi đã bị đánh thức thì cô sẽ không ngủ lại được. "Đương nhiên anh cũng không ngại giúp em ngủ đâu." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, không vui nói: "Anh không cần sĩ diện thì em còn cần sĩ diện chứ." Phòng của họ và phòng của mấy đứa trẻ đều nằm cạnh nhau, nếu tên này dám làm bậy, trực tiếp ngủ thư phòng không cần thương lượng.

Tô Ngọc vừa nhìn thấy Vương Cẩn Hòa như vậy đã biết cô đang nghĩ gì.

Cúi đầu cắn nhẹ lên má Vương Cẩn Hòa: "Vậy thì nhanh chóng ngủ đi, đừng có lúc nào cũng cựa quậy, thật sự cho rằng tướng công của em có tự chủ lực rất mạnh sao?" "Đây là vấn đề của anh, liên quan gì đến em?" Tự chủ lực của chính anh yếu quá thì trách cô à? "Dám nói câu đó ở Vương phủ với anh không?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhắm mắt không nói nữa, bộ dáng như đã ngủ rồi.

Cô cũng đâu có ngốc, ở Vương phủ mà dám nói câu đó, chắc chắn sẽ bị anh ta "dọn dẹp" một trận, cô mới không ngu xuẩn đến thế. "Nhát gan." Tô Ngọc hôn lên má Vương Cẩn Hòa một cái, rồi mới ôm cô ngủ.

Vương Cẩn Hòa trong lòng hừ lạnh, cô đây không phải nhát gan, cô đây gọi là kẻ thức thời mới là người tài giỏi.

Trong mơ mơ màng màng, Vương Cẩn Hòa quả thật đã tự dỗ mình ngủ.

Chơi ở biệt thự suối nước nóng mấy ngày mới quay về.

Đưa Trưởng Nhạc và mọi người về xong rồi mới về Vương phủ, vừa về đã thấy Nam Kiều và mọi người đang nhìn họ với vẻ mặt ai oán. "Anh Ngọc, mấy người đi biệt thự suối nước nóng mà không rủ bọn em đi cùng, anh quá đáng thật đấy." La Hậu và mọi người đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, anh Ngọc quá đáng thật, không hề nghĩ đến bọn em." Vương Cẩn Hòa hả hê nhìn Tô Ngọc, cô biết quay về kiểu gì cũng sẽ thế này mà. "Lúc chúng ta đi các em không phải đã ra ngoài rồi sao?

Vốn dĩ cũng định sau này sẽ đưa các em đi chơi, đến lúc đó gọi cả người của nhà họ Minh nữa, sao?

Giờ thì không cần chúng ta gọi nữa à?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nam Kiều và mọi người hỏi.

Nam Kiều không nói nên lời nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh toàn viện cớ." "Đúng vậy, tự mình tìm cớ." "Ồ, vậy các em có muốn xem hổ nhỏ không?

Là hổ trắng đấy." Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ hỏi.

Nghe có hổ nhỏ, Nam Kiều và mọi người hết sạch buồn bực, ai nấy đều kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, hổ trắng ở đâu thế ạ?" Ngôn Triệt thấy họ mắt sáng rực lên thì vội vàng nói: "Cha ơi, của con." "Được, là của Ngôn Triệt, chúng ta cho chú Nam Kiều và mọi người xem có được không?" Ngôn Triệt nhìn Nam Kiều và mọi người nói: "Không được giành." "Được, chúng ta không giành, chúng ta chỉ xem thôi." Nếu là hổ trắng trong tay người khác, họ chắc chắn sẽ trực tiếp giành lấy, nhưng vì là của Ngôn Triệt, họ khẳng định sẽ không giành với Ngôn Triệt.

Dù sao đây là lần đầu tiên Ngôn Triệt có con vật mà nó thích.

Chỉ cần bình thường có thể nhìn thấy hổ trắng cũng đâu có sao.

Đối với họ đều như nhau.

Nghe họ nói vậy, Ngôn Triệt mới chịu cho họ xem hổ nhỏ. "Cái này đáng yêu thật, nhỏ xíu à, sau này cho nó đi quyến rũ một con hổ khác về, sinh ra hổ con." Nam Kiều lẩm bẩm nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà dở khóc dở cười, người ta vẫn còn là một em bé mà đã muốn người ta kết hôn sinh con rồi, như vậy có hợp lý không? "Đúng rồi anh Ngọc, Hoàng thúc đã hồi âm cho em rồi, người đã xác định sẽ đến, ngoài Nam Cương ra còn có Ô quốc cũng sẽ đến." Nam Kiều đột nhiên nhớ ra chuyện này. "Ô quốc nằm ở phía Bắc, mùa đông hàng năm đều rất dài, đất đai của họ cũng khá nhiều, chỉ là lương thực không nhiều.

Hoàng thúc nói lần này Ô quốc đến là muốn hợp tác với Huyền quốc, hy vọng có thể mua một số hạt giống năng suất cao từ Huyền quốc về." Nam Kiều kể cho Tô Ngọc hai tin tức mà mình vừa nhận được không lâu.

Tô Ngọc không hiểu rõ về Ô quốc lắm, cũng không thể mạo hiểm đồng ý chuyện này. "Nam Kiều, em hiểu về Ô quốc không?" "Hiểu rất rõ, Hoàng thúc hàng năm đều đưa em đến bên Ô quốc, Hoàng đế Ô quốc và Hoàng thúc có quan hệ rất tốt, hai người là huynh đệ kết nghĩa.

Ô quốc cũng như Nam Cương, đều không có quá nhiều dã tâm, hơn nữa Hoàng đế Ô quốc cũng giống như Hoàng đế Huyền quốc, chỉ muốn dân chúng Ô quốc có cuộc sống ngày càng tốt hơn, chỉ là do điều kiện địa lý, khiến Ô quốc chỉ có thể trồng lương thực một vụ mỗi năm.

Hơn nữa, mỏ sắt của Ô quốc rất phong phú, còn nhiều hơn cả Lỗ quốc." Nam Kiều kể cho Tô Ngọc một số chuyện về Ô quốc.

Tô Ngọc đưa tay xoa cằm, trầm tư nói: "Nếu là vậy thì quả thật có cơ hội hợp tác." "Em viết thư nói với chú Cận, chuyện này không vấn đề gì, nhưng chúng ta ngoài việc ký kết hợp ước ra, có thể còn cần trao đổi bằng giá tương đương, nhưng sẽ không quá đáng đâu." Nam Kiều xua tay: "Cái này em còn không biết các anh sao?" Đối với việc hợp tác với bạn bè có quan hệ tốt, anh Phi Nhiên vẫn rất hào phóng.

Nó nghe Hoàng thúc nói, năm ngoái anh Phi Nhiên đã cho Nam Cương hai mươi vạn cân hạt giống năng suất cao.

Trong đó có năm vạn cân Hoàng thúc đã cho bên Ô quốc. "Năm ngoái Hoàng thúc đã cho Ô quốc năm vạn cân hạt giống, họ biết hạt giống này tốt nên chắc chắn sẽ đồng ý điều kiện của các anh." "Được, vậy em đi nói với Hoàng thúc của em một tiếng, đến lúc đó mời họ cùng đến làm khách." "Không vấn đề." Nam Kiều vuốt ve hổ trắng một lúc rồi mới đi viết thư cho Nam Cận.

Rất nhanh, Nam Cận đã nhận được thư của Nam Kiều, sau khi đọc nội dung trên đó thì nhìn người bên cạnh: "Tự mình xem đi, tôi đã nói với anh là không có vấn đề gì mà." Bên cạnh Nam Cận là Hoàng đế Ô quốc Ba Lý. "A Cận, anh biết tình hình bên chúng tôi mà, năm ngoái nhờ anh đã cho chúng tôi không ít hạt giống năng suất cao, chúng tôi đã trồng được không ít lương thực, năm nay anh lại cho chúng tôi một số lương thực, áp lực của tôi mới không lớn đến thế.

Tôi đương nhiên muốn thêm một ít hạt giống nữa, như vậy dân chúng Ô quốc sẽ không còn bị đói nữa.

Chúng tôi có kỹ thuật rèn đúc rất tốt, có thể dùng cái này và mỏ sắt bên chúng tôi để đổi lấy hạt giống, những điều này chúng tôi đều sẵn lòng." Ba Lý nói. "Yên tâm đi, đã Tô Ngọc nói rồi thì không vấn đề gì.

Chương 906

Trong việc phân phối hạt giống, vợ chồng Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa có quyền phát biểu tuyệt đối, hơn nữa quan hệ của tôi với họ không tồi, anh và tôi lại là huynh đệ, cho dù dựa vào điều này thì họ cũng sẽ bán hạt giống cho anh thôi, đừng quá lo lắng.

Bên tôi chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ xuất phát đi Huyền quốc." Ba Lý gật đầu, đợi Nam Cận sắp xếp xong mọi việc, hai người dẫn theo thuộc hạ cùng tiến về Huyền quốc.

Khi họ tiếp cận Huyền quốc, Tô Ngọc đã biết rồi.

Sau khi biết tin tức này, Tô Ngọc đi vào cung tìm Huyền Phi Nhiên.

Khi anh đến, Huyền Phi Nhiên vẫn đang phê duyệt tấu chương, Tô Ngọc tùy tiện tìm một cái ghế ngồi, khi anh ngồi đến mức mơ màng ngủ gật, Huyền Phi Nhiên ngẩng đầu nhìn anh. "Có việc thì cậu cứ nói thẳng đi, cậu ngồi đây cũng vô vị." Huyền Phi Nhiên bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc nói.

Thằng nhóc này bao giờ lại trở nên ngoan ngoãn như vậy?

Nghe vậy, Tô Ngọc mở mắt nhìn Huyền Phi Nhiên: "Thần thấy Hoàng huynh đang phê duyệt tấu chương, thần dạo này cũng không có việc gì, đợi Hoàng huynh phê duyệt xong rồi nói cũng không sao." "Phê duyệt xong?

Ta phê duyệt xong không biết còn bao lâu nữa, cậu muốn đợi, đợi đến bao giờ đây?

Thôi được rồi, có chuyện gì thì mau nói đi." "Chú Cận và Hoàng đế Ô quốc đến rồi." Huyền Phi Nhiên hơi ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc:

"Họ đến rồi sao?

Mục đích đến là gì?" "Chú Cận đến là để giúp chúng ta, còn về Hoàng đế Ô quốc, muốn mua một số hạt giống từ chúng ta.

Hoàng đế Ô quốc Ba Lý và chú Cận là bạn bè rất tốt, nghe Nam Kiều nói là huynh đệ kết nghĩa.

Người cũng giống như Hoàng huynh, chỉ muốn dân chúng có cuộc sống tốt đẹp hơn nên thần nghĩ đợi người đến rồi xem yêu cầu của Ba Lý, nếu sau này không tồi thì chúng ta cũng có thể hợp tác." Dù sao có thêm một người bạn vẫn hơn là thêm một kẻ thù. "Đúng rồi, còn mấy quốc gia nữa, thần cũng đã thông báo người đến rồi, họ chắc sẽ đến sau Lỗ quốc và các quốc gia khác." Tô Ngọc nhớ ra chuyện này vẫn chưa nói với Huyền Phi Nhiên.

Huyền Phi Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cậu đã gọi bao nhiêu người đến vậy?" Thằng nhóc thối này có biết mình đang làm gì không? "Cũng không nhiều, cộng thêm Nam Cương và Ô quốc, cũng chỉ **quốc gia, ngang với bên Lỗ quốc thôi." Tô Ngọc xoa cằm cười tủm tỉm nói.

Lỗ quốc có thể tìm người giúp, anh thì không thể tìm sao?

Huyền Phi Nhiên hơi buồn cười nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc thối này, thật không uổng công anh thương nó. "Ta còn đang nghĩ áp lực lần này có thể sẽ rất lớn, không ngờ cậu đã giúp ta giải quyết mọi chuyện rồi." Tô Ngọc cười nói. "Đó là, chuyện này cũng coi như vì chúng ta mà ra, đương nhiên phải do chúng ta giải quyết rồi." Tô Ngọc xua tay nói thẳng. "Lại nghe cậu nói bậy rồi." "Hoàng huynh, lần này Lỗ quốc và các quốc gia khác đến không có ý tốt, nếu không phải lo lắng họ cùng đến sẽ gây áp lực quá lớn cho huynh, thần cũng sẽ không vào lúc này đưa những người khác đến." Tô Ngọc nghiêm túc nhìn Huyền Phi Nhiên nói.

Điều này đối với Huyền quốc thực ra cũng không có lợi ích gì.

Tô Ngọc vẫn luôn biết sự xuất hiện của hạt giống năng suất cao chắc chắn sẽ không chỉ được dùng ở Huyền quốc, nếu như vậy thì sự cân bằng sẽ bị phá vỡ, các quốc gia khác sẽ không thể kiểm soát mà đến gây rắc rối.

Dù sao có được nhiều lương thực hơn, giúp dân chúng có cuộc sống tốt đẹp hơn, cám dỗ này thực sự quá lớn.

Tô Ngọc hơi cau mày, hy vọng lần này có thể xử lý mọi chuyện gọn gàng. "Tiểu Ngọc, cho dù lần này cậu có gọi người đến cũng sẽ gây cho chúng ta một số rắc rối, chỉ cần hạt giống năng suất cao không được trao cho các quốc gia khác, rắc rối của Huyền quốc sẽ luôn đeo bám chúng ta, điều này không thể thay đổi được." Huyền Phi Nhiên biết Tô Ngọc có ý gì, nhưng điều này cũng không hoàn toàn là lỗi của họ.

Tiểu Hòa trồng ra hạt giống năng suất cao, điều này đối với Huyền quốc thậm chí đối với các quốc gia khác đều là chuyện tốt. "Hoàng huynh, huynh lại có tính toán gì nữa?" Tô Ngọc nhìn Huyền Phi Nhiên hỏi.

Nhìn Huyền Phi Nhiên như vậy, chắc là đã có ý tưởng riêng, chỉ là không biết ý tưởng này có giống với ý tưởng của anh không. "Chúng ta có thể cấp phát một phần hạt giống năng suất cao, với điều kiện là ký kết hợp ước với họ, nếu một khi có tình huống vi phạm hợp ước, sẽ lập tức cắt đứt mọi hợp tác." "Tiểu Hòa, hạt giống này chúng ta đều rất rõ, cho dù sau này họ có thể tự mình giữ lại hạt giống, nhiều nhất hai năm thì sản lượng sẽ mất, họ nhất định phải liên tục mua hạt giống từ chúng ta mới được." Huyền Phi Nhiên nói ra ý tưởng của mình.

Tô Ngọc trầm tư suy nghĩ về lời của Huyền Phi Nhiên: "Chuyện này sau khi về thần sẽ hỏi Tiểu Hòa, nếu thật sự là như vậy, thì có thể chọn cách này." "Nhưng họ nhất định phải dùng đồ vật để đổi, hơn nữa bên Lỗ quốc thần sẽ không cấp." Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Đương nhiên, cái này cậu vui là được." Huyền Phi Nhiên biết Tô Ngọc căm ghét Lỗ quốc đến mức nào, dù sao trước đó người của Lỗ quốc đã làm Tiểu Bảo bị thương, khiến Tiểu Bảo đến giờ vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Nếu Tiểu Bảo như vậy mà Tô Ngọc vẫn đồng ý cấp hạt giống cho Lỗ quốc, thì anh mới phải nghi ngờ Tô Ngọc rốt cuộc đang nghĩ gì. "Thần còn chưa tìm rắc rối cho Lỗ quốc đâu, những người mà họ tìm đến, chỉ cần có đủ lợi ích, đương nhiên cũng sẽ không nói gì." Con người là như vậy.

Đồng minh gì chứ?

Chẳng qua là muốn có được lợi ích chung, khi lợi ích đã đến tay, đương nhiên cũng sẽ không quản người khác nữa. "Xem ra cậu đã có tính toán rồi." Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc buồn cười lắc đầu nói. "Người của Lỗ quốc cũng sắp đến rồi phải không?" "Đúng là sắp đến rồi, nhưng thừa tướng của nhà người ta vẫn đang trong tay cậu phải không?" Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, thừa tướng quả thật đang trong tay thần." "Người đó cậu cứ tiếp tục giam giữ đi, thừa tướng của Lỗ quốc chưa từng đến Huyền quốc." Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc đầu tiên sững sờ, sau đó cười khẽ.

Hoàng huynh nói đúng, thừa tướng của Lỗ quốc căn bản chưa từng xuất hiện ở Huyền quốc.

Chuyện mà Hoàng đế Huyền quốc còn không biết thì có thể lừa người khác được sao? "Đợi người của các quốc gia khác đến, cậu đi phụ trách tiếp đón, dù sao cũng là người do cậu tìm đến." Huyền Phi Nhiên trực tiếp giao nhiệm vụ cho Tô Ngọc.

Lườm Huyền Phi Nhiên một cái, Tô Ngọc cũng không từ chối, chỉ đang nghĩ nên làm thế nào mới có thể giữ lại tất cả những người đến từ Lỗ quốc. "Tiểu Ngọc, đừng có nghĩ đến việc giữ lại người của Lỗ quốc." Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Thằng nhóc này vừa nhìn đã biết không có ý tốt.

Tô Ngọc quay đầu nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Huyền Phi Nhiên, cau mày nói: "Hoàng huynh, thần trong lòng biết nên làm thế nào, huynh đừng lo lắng." Nhìn Tô Ngọc như vậy, Huyền Phi Nhiên đột nhiên cảm thấy đau đầu, xem ra sau này phải để mắt đến Tô Ngọc một chút.

Không thể để cậu ta thật sự giữ lại người của Lỗ quốc, nếu giữ lại người, sẽ gây cho họ không ít rắc rối. "Tiểu Ngọc, hiện tại Huyền quốc và Lỗ quốc vẫn chưa xé rách mặt, chúng ta không nên hành động lúc này, hãy bình tĩnh một chút, sớm muộn gì cũng có cơ hội thôi." Tô Ngọc gật đầu rất qua loa, tỏ ý đã biết. "Hoàng huynh yên tâm đi, thần biết nên làm thế nào rồi." Thái độ của Tô Ngọc cực kỳ chiếu lệ.

Huyền Phi Nhiên khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, cho dù là chiếu lệ thì ít nhất cũng phải nghiêm túc một chút, kết quả Tô Ngọc chiếu lệ đến mức không thèm để tâm. "Tiểu Ngọc." Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt nghiêm nghị, sắc mặt dường như không được tốt lắm.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Huyền Phỉ Nhiên, đột nhiên bật cười.

“Hoàng huynh, có ai từng nói anh rất lải nhải không?” Khi Huyền Phỉ Nhiên còn định nói gì đó, Tô Ngọc đột nhiên hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên trừng mắt nhìn Tô Ngọc, bực mình nói: “Ngoài cái thằng nhóc hỗn xược như em ra, ai dám nói chuyện với ta kiểu đó?!” Chỉ có Tô Ngọc là dám nói bất cứ điều gì trước mặt anh, thử hỏi nếu đổi lại là người khác thì sao?

Dám nói những lời đại nghịch bất đạo như vậy, xem anh có ném thẳng người đó vào đại lao không.

Chương 907

“Tiểu Ngọc, ta nói thật với em, Lỗ quốc vẫn chưa thể động đến.” Huyền Phỉ Nhiên lo lắng Tô Ngọc sẽ làm ra chuyện gì đó không lý trí, nên lo lắng dặn dò.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Huyền Phỉ Nhiên, không đồng ý cũng không từ chối.

Thấy Tô Ngọc như vậy, gân xanh trên trán Huyền Phỉ Nhiên nổi lên: “Tiểu Ngọc, rốt cuộc em nghĩ gì vậy?

Nói một lời đi, đừng nhìn ta như thế.” Không nói một câu nào, chỉ chăm chú nhìn anh, rốt cuộc là sao đây?

“Hoàng huynh, anh thấy em giống loại người không lo cho đại cục sao?” Trước đây, đã mấy lần anh muốn giết Tề Minh, nhưng không phải vì người đó đang ở Huyền quốc, không thể khơi mào chiến tranh giữa hai nước mà anh phải nhịn không ra tay sao?

Cho dù anh muốn xử lý người Lỗ quốc, cũng sẽ không xử lý quá đáng.

Chết thì sẽ không chết, còn có bị trọng thương hay không thì anh không biết.

Lỡ đâu đến lúc đó người Lỗ quốc cứ nhất quyết gây chuyện, anh cũng không còn cách nào khác, phải không?

Nhìn Tô Ngọc thế này, Huyền Phỉ Nhiên biết ngay thằng nhóc này chắc chắn không có ý tốt.

“Tiểu Ngọc, cẩn thận chút, dù sao thì khách đến nhà là khách.” Chỉ cần người không chết ở Huyền quốc thì không sao cả.

Còn việc có bị trọng thương hay không thì phải xem bọn họ có chọc giận Tô Ngọc hay không.

"Ừ, bọn họ không chọc anh thì là khách, nếu chọc anh, anh chỉ có thể đảm bảo bọn họ không chết ở Huyền quốc." Tô Ngọc cũng nói thẳng suy nghĩ của mình cho Huyền Phỉ Nhiên.

Nghe Tô Ngọc nói xong, Huyền Phỉ Nhiên cũng không nói gì nữa.

Cậu ta đã có chủ ý trong lòng, vậy thì anh không cần can thiệp nữa.

"Em biết chừng mực là được." "Hoàng huynh, em về đây." "Đi đi, Tiểu Bảo thế nào rồi?" Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến Tiểu Bảo, nhíu mày hỏi.

"Khoảng hai tháng nữa là có thể khỏe lại." Đối với Tô Ngọc mà nói, đây có lẽ là tin tức tốt duy nhất.

Huyền Phỉ Nhiên nghe tin Tiểu Bảo sắp khỏe, hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn Tô Ngọc rồi nói: "Không sao là tốt rồi, có việc thì em đi đi." "Được." Tô Ngọc bước ra khỏi Ngự Thư phòng, nhìn ra bên ngoài, bỏ qua người Lỗ quốc ư?

Anh chưa bao giờ có ý nghĩ đó.

Lại Phúc đứng cạnh Huyền Phỉ Nhiên đắn đo một lát rồi mới nói: "Hoàng thượng, Vương gia xem ra rất tức giận với Lỗ quốc, e rằng muốn Vương gia bỏ qua Lỗ quốc không dễ dàng như vậy." Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên hiểu đạo lý này: "Trẫm biết." Chính vì biết, anh mới lo lắng Tô Ngọc sẽ làm ra chuyện gì.

"Tiểu Ngọc thương nhất là Tiểu Bảo, còn thương hơn cả Ngôn Hi, người Lỗ quốc suýt chút nữa đã hại chết Tiểu Bảo, nếu Tiểu Ngọc không ra tay thì Trẫm mới thấy lạ.

Trẫm dự cảm, lần này các quốc gia khác đều có thể thu hoạch lớn, duy chỉ có Lăng quốc và Lỗ quốc e rằng không có nhiều cơ hội để có được những thứ này.” Chủ yếu là Tiểu Ngọc căn bản không muốn đưa lương thực cho bọn họ.

Cho dù Lỗ quốc có tài giỏi đến đâu cũng vô ích.

Lại Phúc đồng tình gật đầu, Vương gia quả thực rất cưng chiều Tiểu thiếu gia.

Tô Ngọc về Vương phủ không vội đi tìm Vương Cẩn Hòa, mà đi đến địa lao.

Mục Duyên nghe thấy tiếng bước chân, mở mắt nhìn Tô Ngọc.

“Ngươi khi nào mới thả ta đi?” Mục Duyên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Dù sao thì ông ta cũng là Thừa tướng của Lỗ quốc, ông ta không tin Tô Ngọc dám nhốt ông ta mãi như vậy.

Tô Ngọc dựa vào ghế nhìn Mục Duyên: “Bản vương (tôi) đã bao giờ nói sẽ thả ông ra ngoài đâu?

Mục Duyên, ông không thấy mình quá tự phụ sao?” Mục Duyên nhíu mày nhìn Tô Ngọc: “Ta là Thừa tướng của Lỗ quốc.” “Có ai biết ông là Thừa tướng không?

Ông lại có bằng chứng gì?” Mục Duyên nhìn Tô Ngọc, đúng là khi ông ta đến Huyền quốc thì không ai biết.

Tô Ngọc khẽ cười: “Thấy chưa, chính ông cũng không biết.” “Tô Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?” Mục Duyên trầm giọng hỏi.

“Không muốn làm gì cả, những kẻ cần bắt ta đều đã bắt được rồi, bao gồm cả Độc vương.

Bất quá Độc vương bây giờ đại khái đã thành dược nhân của Vạn Cổ rồi.” Dù sao thì đó cũng là người luôn chơi độc, còn được xưng là

Độc vương, khả năng chịu đựng vẫn tốt.

“Ngoài ra, Nam Kiều và bọn họ còn tạo ra bản nâng cấp của hàn độc, ông nói xem tôi có nên cho ông thử một chút không?” Tô Ngọc chống cằm nhìn Mục Duyên, nói đầy ẩn ý.

Sắc mặt Mục Duyên hơi đổi, cảnh giác nhìn Tô Ngọc: “Tô Ngọc, ngươi…” “Sợ rồi à?” “Tô Ngọc, ta là người Lỗ quốc, ngươi làm vậy là khơi mào chiến tranh giữa hai nước.” Hàn độc phát tác đau đớn đến mức nào, ông ta biết rất rõ.

“Mục Duyên, ông có lẽ lại quên một chuyện rồi, không ai biết ông là người Lỗ quốc.” Tô Ngọc “tốt bụng” nhắc nhở Mục Duyên.

Mục Duyên đột nhiên có chút hối hận vì đã bí mật đến Huyền quốc như vậy.

Ông ta đến đây không đạt được mục đích mà họ mong muốn, không nói làm gì, lại còn để Tô Ngọc nắm được nhược điểm.

Bây giờ cho dù ông ta nói với Hoàng đế Huyền quốc rằng ông ta là Thừa tướng Lỗ quốc, cũng không ai tin.

Cho dù ông ta đưa ra bằng chứng, bọn họ phần lớn cũng sẽ không thừa nhận.

Ai bảo ông ta không có bất kỳ thứ gì để chứng minh thân phận của mình.

Hơn nữa, những việc ông ta lén lút làm ở Huyền quốc, hoàn toàn có thể bị Huyền Phỉ Nhiên nói là khiêu khích Huyền quốc.

Chuyện này đối với Huyền Phỉ Nhiên thật sự quá đơn giản rồi.

“Xem ra ông đã nghĩ thông suốt rồi, sai lầm lớn nhất của ông là giấu thân phận đến Huyền quốc, còn cùng người khác đối phó chúng ta, càng quá đáng hơn là hạ độc con trai tôi.” “Nếu không phải các ông hạ độc con trai tôi, có lẽ tôi còn phải mất một thời gian nữa mới biết ông đã đến Huyền quốc." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Những lời anh nói ra khiến Mục Duyên ít nhiều có chút bực bội.

"Mục đích ta đến chỉ là muốn hợp tác với Huyền quốc." Mục Duyên chỉ có thể dùng cái cớ này.

Tô Ngọc khẽ cười, tiếng cười đầy sự chế giễu và châm biếm Mục Duyên: "Mục Duyên, ông coi tôi là kẻ ngốc sao?" "Ta không có ý đó." Mục Duyên vô thức lắc đầu.

"Không có ý đó ư?" "Có ý đó hay không, ông hẳn phải rõ nhất, hợp tác cần phải hạ độc con trai tôi sao?" "Nếu bản vương không nhớ nhầm, ông từng nói chỉ cần tôi nghe lời các ông, thì sẽ đưa thuốc giải cho con trai tôi, giúp con trai tôi giảm bớt nỗi đau như vậy, tôi nói không sai chứ?" Tô Ngọc nhìn Mục Duyên hỏi.

Cơ thể Mục Duyên hơi cứng lại, những lời này ông ta quả thực đã nói.

"Không chỉ ông, mà còn có người khác cũng từng nói với bản vương những lời như vậy, là biết bản vương sẽ không đưa đồ cho các ông, nên định dùng con trai tôi để uy hiếp tôi ư?

Bất quá các ông đã tính sai một điểm, bên cạnh tôi có rất nhiều thần y." Lời của Tô Ngọc nghe thật sự có chút 'ngứa đòn'.

Người khác có được một thần y bên cạnh đã là không tệ rồi, kết quả bên cạnh anh lại không chỉ có một, đây chẳng phải là muốn chọc tức người khác sao?

"Tô Ngọc, ngươi muốn gì có thể nói thẳng với ta." "Tôi muốn đầu của ông và Đại hoàng tử, các ông cũng cho sao?" Tô Ngọc ngẩng mắt nhìn Mục Duyên hỏi thẳng.

Sắc mặt Mục Duyên hơi cứng lại, bất mãn nhìn Tô Ngọc, đây căn bản là làm khó người khác.

“Bản vương (tôi) có tiền có quyền, thiếu thốn gì của ông?” Tô Ngọc nhìn Mục Duyên hỏi.

Chương 908

Mục Duyên há miệng, Tô Ngọc hình như thật sự không thiếu thốn gì, điều này đối với ông ta thật sự không phải chuyện tốt.

“Tô Ngọc, hôm nay ngươi đến đây không phải để nói với ta những chuyện này đâu nhỉ?” Mục Duyên cũng đã hiểu ra, Tô Ngọc hôm nay đến đây chỉ là để kiếm chuyện, không phải để nói chuyện đàng hoàng với ông ta.

Tô Ngọc gật đầu: “Ông đoán không sai, tôi quả thực không phải đến nói chuyện này với ông, dù sao tôi cũng không phải người tốt lành gì.” “Đi gọi Nam Kiều mang cho tôi một liều thuốc hàn độc.” Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Hôm nay sau khi biết tin Lỗ quốc sắp đến, tâm trạng anh rất tệ.

Đặc biệt là sáng sớm tỉnh dậy nhìn thấy con trai đứng dưới mái hiên nhìn Tiểu Trí luyện võ với vẻ mặt thất vọng.

Đây đều là những lý do khiến anh tức giận và phẫn nộ.

“Vốn dĩ tôi không định ra tay với ông, ai bảo hôm nay tôi nghe tin Lỗ quốc sắp đến đây?

Lại còn liên kết với người của các quốc gia khác, sao?

Định ép chúng ta đưa những thứ trong tay cho các ông ư?” Nghe Tô Ngọc nói, Mục Duyên đột nhiên bật cười: “Tô Ngọc, chỉ cần ngươi lúc này thay đổi suy nghĩ thì vẫn còn kịp, vì một Huyền quốc mà khiến bản thân đi con đường này, thật sự đáng giá sao?” “Không có gì là không đáng giá, ngược lại là ông, cái mạng này vẫn còn nằm trong tay tôi đây.” Tô Ngọc nói với vẻ chơi đùa.

“Ông có phải nghĩ rằng sau khi Lỗ quốc liên kết với các quốc gia khác thì Huyền quốc chúng ta sẽ thua chắc rồi không?” Mục Duyên tuy không nói gì, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Tô Ngọc khẽ cười: “Mục Duyên à Mục Duyên, ông thật sự coi tôi là kẻ ngốc sao?

Các ông có thể liên kết với người của các quốc gia khác, bản vương không thể sao?

Vừa hay các hoàng tử của các nước, bản vương ít nhiều cũng quen biết mấy người, hơn nữa đều là những người có tiếng nói ở các quốc gia đó.

Còn có cả những người Lỗ quốc các ông liên hệ, nếu đứng trước lợi ích, ông nói xem bọn họ có phản chiến tương hướng không?” Nghe Tô Ngọc nói, ánh mắt Mục Duyên hơi lóe lên, nhìn anh nói: “Tô Ngọc, ngươi sẽ hối hận.” Ông ta nghĩ Lỗ quốc chỉ chuẩn bị có nhiêu đó thôi sao?

Nếu vậy thì sai lầm lớn rồi.

“Ông có phải rất muốn nói về thiết kỵ ở biên cảnh không?” Tô Ngọc đột nhiên hỏi.

Mục Duyên nhìn Tô Ngọc không nói gì, nhưng vẻ mặt đó đã nói lên tất cả.

“Mục Duyên, ông sẽ không ngu xuẩn đến mức nghĩ rằng chỉ có các ông mới hiểu được ám thung chứ?” “Các ông có thể cài người vào Huyền quốc, bản vương không thể cài vào Lỗ quốc sao?

Ông từ khi nào lại trở nên ngây thơ đến vậy?” Tô Ngọc châm chọc một cách vô tình.

Mục Duyên nhìn Tô Ngọc đầy ẩn ý: “Ngươi cứ như vậy nói cho ta biết, không sợ sau này ta sẽ sai người hủy diệt bọn họ sao?” “Hủy diệt?

Vậy cũng phải đợi ông ra khỏi đây rồi hãy nói.” Tô Ngọc đột nhiên nghĩ ra điều gì, vỗ tay một cái, một người bước vào.

Khi nhìn thấy người đó, biểu cảm của Mục Duyên thay đổi, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Ngọc: “Ngươi muốn làm gì?” “Không muốn làm gì cả, chỉ là muốn chơi một trò chơi với Lỗ quốc.

Yên tâm, người này là do tôi đặc biệt bồi dưỡng, chuyện từ nhỏ đến lớn của ông tôi cũng đã cho người điều tra rõ ràng.

Còn về cử chỉ, anh ta cũng có thể bắt chước giống y như đúc, thế nào?

Bất ngờ không?” Tô Ngọc cười nhìn Mục Duyên hỏi.

Mục Duyên hoàn toàn ngớ người, nhìn Tô Ngọc, muốn anh ta rời đi, vùng vẫy nói: “Tô Ngọc, ngươi dám!” “Tôi thật sự dám.” Anh có gì mà không dám làm?

“Thiếu gia, đây là thuốc độc Nam Kiều đưa, cô ấy nói là bản nâng cấp của bản nâng cấp trước đó.” Tô Ngọc nhìn viên thuốc trong tay, nói với vẻ chơi đùa: “Con trai tôi hơn sáu tuổi còn có thể chịu đựng được, chắc ông cũng có thể chịu được, phải không?” Mục Duyên nhìn viên thuốc trong tay Tô Ngọc, lần đầu tiên cảm thấy Tô Ngọc là một người đáng sợ đến vậy.

“Mục Duyên, vợ con tôi chính là giới hạn cuối cùng của tôi.

Vì các ông dám chạm vào giới hạn của tôi, vậy đừng trách tôi xử lý các ông.

Ông là như vậy, cái gọi là Đại hoàng tử kia cũng vậy, tất cả những kẻ tham gia hạ độc con trai tôi, tôi sẽ không tha cho ai.” Tô Ngọc nhìn Mục Duyên thản nhiên nói.

Anh dùng ngữ khí bình tĩnh nói ra những lời khiến người khác cảm thấy sợ hãi.

“Tô Ngọc, ngươi muốn đối đầu với Lỗ quốc sao?” Tô Ngọc ha ha cười phá lên, anh đang cười sự không biết lượng sức của Mục Duyên.

“Ông nghĩ Lỗ quốc sẽ vì ông mà khai chiến với Huyền quốc sao?

Nếu thực sự đánh nhau, ai thắng ai thua còn chưa chắc đâu.” Tô Ngọc nói một cách đầy khí phách.

“Một khi khai chiến, lương thực, dược liệu, tôi có thể cung ứng không giới hạn, cho dù đánh với Lỗ quốc mười năm bản vương cũng có thể chống đỡ được, mà không cần động đến căn bản của Huyền quốc.

Nhưng Lỗ quốc các ông thì sao?

Cuộc chiến tranh với Tề quốc trước đó, rồi an ủi bách tính, Lỗ quốc các ông hẳn đã cạn kiệt rồi chứ?” Tô Ngọc nhìn Mục Duyên cười như không cười nói.

Sắc mặt Mục Duyên hơi đổi, Tô Ngọc nói không sai, nếu chiến tranh lại xảy ra thì Lỗ quốc căn bản không thể chống đỡ được.

Cuộc chiến tranh giữa Huyền quốc và Tề quốc trước đó, lương thảo đều do Tô Ngọc chuẩn bị, căn bản không cần Huyền Phỉ Nhiên động đến những thứ trong quốc khố.

Bách tính hai ba năm nay cũng bắt đầu ổn định cuộc sống, không giống với Lỗ quốc.

Nếu tiếp tục chiến tranh, Lỗ quốc chỉ sẽ tan hoang, đến lúc đó có lẽ sẽ bị Tô Ngọc và bọn họ tìm được cơ hội, trực tiếp thu đất đai của Lỗ quốc vào tay.

Đây không phải là điều họ mong muốn.

“Lỗ quốc liên kết với nhiều người như vậy đến đây, còn có một mục đích nữa chứ?” Tô Ngọc nhìn Mục Duyên đột nhiên hỏi.

Mục Duyên im lặng không nói gì, ông ta phát hiện trước mặt Tô Ngọc không thể nói quá nhiều.

Nói nhiều thì sai nhiều.

Điều này không phải là chuyện tốt.

“Quốc khố Lỗ quốc sắp không chống đỡ nổi rồi phải không?

Dù sao thì đột nhiên lại có nhiều bách tính như vậy cần nuôi dưỡng.” Tô Ngọc cười như không cười nhìn Mục Duyên.

Sắc mặt Mục Duyên hơi tái nhợt, Tô Ngọc quả nhiên là một đối thủ rất đáng sợ.

“Tô Ngọc, thảo nào lúc trước Tề Lăng nói dù thế nào cũng muốn mạng của ngươi.

Một người như ngươi ở bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên, đối với bất kỳ quốc gia nào cũng là một vấn đề lớn.” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa quá giàu có.

Không chỉ có tiền mà lương thực trong tay cũng không ít, về điểm này, bọn họ lấy gì để so sánh với người ta?

Tô Ngọc đưa viên thuốc trong tay cho người bên cạnh, người đó nhét thuốc vào miệng Mục Duyên.

Mục Duyên không có cả cơ hội phản kháng.

Bởi vì viên thuốc này vừa vào miệng đã tan chảy.

Mục Duyên ôm lấy cổ mình, ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, anh thậm chí còn không biến sắc.

Chương 909

Cứ lạnh nhạt nhìn ông ta.

Rất nhanh hàn độc phát tác, cảm giác đầu tiên đối với Mục Duyên chính là đau.

Thực sự rất đau.

Tô Ngọc nhìn Mục Duyên đang đau đớn co quắp lại: “Mục Duyên, khi con trai tôi phát độc cũng đau như vậy.” “Con trai tôi lúc đó mới sáu tuổi, một đứa trẻ sáu tuổi mà các ông sao dám làm vậy?” Chỉ cần nghĩ đến cảnh Tiểu Bảo khi phát độc đau đến mức tự cắn chảy máu, mà vẫn phải an ủi bọn họ, Tô Ngọc liền hận không thể giết chết những kẻ này.

Anh thực sự đã nghĩ đến việc giữ lại Đại hoàng tử của Lỗ quốc ở đây.

Nhưng anh biết, mình không thể làm như vậy.

Nếu thực sự làm vậy, cuối cùng chỉ mang lại rắc rối cho Huyền Phỉ Nhiên.

Không những mang lại rắc rối, mà còn khiến Lỗ quốc tìm cớ uy hiếp Huyền quốc, loại chuyện tự vả mặt như vậy Tô Ngọc làm sao có thể làm?

“Ngươi có lấy mạng ta thì được gì?” “Chết ư?

Mục Duyên, ông cũng quá coi trọng mình rồi, thứ tôi muốn không phải là ông chết, tôi muốn là ông sống không bằng chết, sống dở chết dở.” “Cho người canh chừng ông ta, đừng để ông ta chết.” Tô Ngọc nhìn người bên cạnh dặn dò.

“Vâng.” Mục Duyên ngã trên mặt đất nhìn Tô Ngọc cứ thế rời đi, lòng đầy bi thương.

Người đóng giả giống hệt ông ta đứng đó nhìn, những thói quen nhỏ của ông ta, đối phương lại bắt chước hoàn hảo không tì vết.

Cứ như thể anh ta mới là bản thể, còn mình chỉ là kẻ mạo danh.

Mục Duyên nhìn người đó, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, Tô Ngọc có phải đã sớm muốn ra tay với ông ta rồi, chỉ là để người kia học được những động tác nhỏ của ông ta nên mới không quản ông ta.

Bây giờ người đó đã học xong rồi, không còn cần đến ông ta nữa.

Cho nên mới có mọi chuyện ngày hôm nay.

Không thể không nói Mục Duyên cũng là một người thông minh, suy đoán của ông ta về Tô Ngọc quả thực là đúng.

Tô Ngọc trước đó không động thủ, quả thực là để người khác học hỏi mọi thứ của ông ta.

Bây giờ đã không còn vấn đề gì, anh tự nhiên sẽ không bỏ qua đối phương.

“Từ giờ trở đi ta mới là Mục Duyên.” Mục Duyên ngẩng đầu nhìn người đang nói chuyện, giọng nói của anh ta thậm chí cũng giống hệt, ngay cả ngữ điệu cũng y chang.

Người của ông ta còn có thể nhận ra ông ta không?

Khoảnh khắc này, bản thân Mục Duyên cũng có chút không tin tưởng chính mình nữa.

Người Tô Ngọc tìm thật sự quá lợi hại, chỉ đơn giản như vậy đã học được tất cả mọi thứ của ông ta.

Nhìn Mục Duyên giả, Mục Duyên nén đau đớn kịch liệt nói: “Các ngươi sẽ không đắc ý đâu.” “Chuyện này không phiền ông phải bận tâm, tự nhiên cũng không phải là nơi ông nên bận tâm.” Mục Duyên quay người rời đi.

Từ giờ khắc này trở đi anh ta mới là Mục Duyên thật, còn người này, chẳng qua chỉ là một tù nhân dưới Vương phủ mà thôi.

Mục Duyên trơ mắt nhìn đối phương rời đi.

Sau khi rời đi, anh ta đi tìm Tô Ngọc: "Thiếu gia, ngài định để tôi làm sao để trà trộn vào đội ngũ của Lỗ quốc?" "Đến lúc đó cậu sẽ biết, bất quá đến lúc đó cậu sẽ phải chịu chút khổ sở." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Ở Ngọc Vương phủ lâu như vậy mà không có chuyện gì, e rằng người Lỗ quốc sẽ không tin.

"Không sao." Đối với anh ta mà nói, điều đó không quan trọng.

Chỉ cần có thể giúp Thiếu gia hoàn thành việc anh ấy muốn làm là đủ rồi.

"Tốt." Tô Ngọc nhìn Mục Duyên, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Mong chờ đến ngày gửi quà cho Đại hoàng tử Lỗ quốc." "Thiếu gia, sao lần này đến lại là Đại hoàng tử mà không phải người kia?" Trước đó, tranh giành thành trì của Tề quốc với Thiếu gia không phải là Đại hoàng tử của Lỗ quốc mà là một hoàng tử khác.

Bây giờ đến Huyền quốc lại là Đại hoàng tử, điều này cũng khá thú vị.

"Như vậy không phải càng thú vị hơn sao?" Tô Ngọc nói.

Như vậy anh có thể dễ dàng báo thù, trả oán.

Sẽ không liên lụy đến người khác.

"Thiếu gia, ngài đang suy nghĩ cho Lỗ quốc sao?" "Cái này thì không đến mức, bản vương chỉ muốn xem người Lỗ quốc có ngu xuẩn như hoàng thất của Tề quốc và Lăng quốc không thôi." Tô Ngọc châm chọc nói.

Mục Duyên câm nín nhìn Tô Ngọc, Thiếu gia bọn họ cái gì cũng tốt, chỉ là thích độc mồm, hơn nữa nói chuyện cực kỳ khó nghe.

Đôi khi bọn họ đều rất thắc mắc vì sao Vương phi có thể sống hòa hợp với Vương gia như vậy, trong tình huống này, bọn họ lại rất ít khi cãi vã, rốt cuộc là làm thế nào được chứ?

“Thiếu gia, tôi có một vấn đề luôn rất muốn hỏi ngài.” Người bên cạnh đột nhiên nói.

“Hỏi đi, bản vương chưa chắc sẽ trả lời.” “Ngài độc mồm như vậy, vì sao lại chưa từng cãi vã với phu nhân?” Vấn đề này là tất cả bọn họ đều muốn biết.

Tô Ngọc liếc nhìn anh ta một cái, dám hỏi vấn đề này, là muốn ăn đòn sao?

“Dám hỏi bản vương vấn đề này, anh muốn ăn đòn sao?” Tô Ngọc cảnh cáo hỏi.

Dám hỏi anh vì sao không cãi nhau với Tiểu Hòa?

Đây là muốn tìm đánh sao?

Người bên cạnh khẽ ho một tiếng, ha ha cười gượng nói: “Cái đó thì không phải.” “Bản vương và Vương phi tình cảm tốt các anh có ý kiến gì à?” Anh và Tiểu Hòa tình cảm tốt không tìm phiền phức cho bọn họ còn không tốt sao?

“Ngày nào đó bản vương mà cãi nhau với Tiểu Hòa chắc chắn sẽ đi tìm phiền phức cho các anh, cái này các anh không cần lo lắng.” Tô Ngọc nói thẳng thừng.

Người bên cạnh nghe vậy hoàn toàn ngớ người, vội vàng nói: “Đừng mà, Thiếu gia, chúng tôi quyết định ngài vẫn nên tình cảm tốt với Vương phi là tốt nhất, đừng đến tìm phiền phức cho chúng tôi.” Tô Ngọc khinh thường cười một tiếng: “À, có chút gan đó mà dám hỏi tôi vì sao không cãi nhau với Tiểu Hòa?” “Tôi sai rồi.” Biết vậy đã không lắm lời hỏi vấn đề này.

Bất quá nghĩ lại lời Vương gia nói cũng đúng, nếu Vương gia thật sự tình cảm không tốt với Vương phi, thì người chịu họa là bọn họ rồi, phải biết khả năng hành người của Vương gia còn lợi hại hơn người khác.

Không đánh không mắng, chỉ là bắt anh em làm mấy việc hành người, mà lại không thể xong xuôi trong chốc lát, phải mất rất nhiều thời gian mới hoàn thành được.

Nghĩ đến điều này, anh ta không khỏi đau lòng.

“Nhát gan.” Nguyên Bảo ở bên cạnh nói.

Mục Duyên giả liếc nhìn Nguyên Bảo một cái, không dám nói gì.

Tưởng ai cũng giống cậu ta được Thiếu gia sủng ái sao?

Được Thiếu gia đối xử tốt như vậy sao?

Nghĩ gì vậy?

“Ánh mắt đó của cậu là sao?” “Nguyên Bảo tổng quản, tôi không nhát gan, mà là kẻ thức thời là trang tuấn kiệt.” Nguyên Bảo không nói gì, nói đi nói lại chẳng phải cũng chỉ là một kẻ nhát gan sao.

Chương 910

Tô Ngọc nghe hai người đối thoại, tâm trạng dường như đã tốt hơn một chút.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc tâm trạng tốt hơn một chút, hơi thở phào nhẹ nhõm.

“Không sao nữa rồi?” Tô Ngọc cười lắc đầu: “Tôi vốn dĩ cũng không sao, là cậu quá lo lắng thôi.” Nguyên Bảo không vạch trần lời nói của Tô Ngọc, có sao hay không anh ta vẫn có thể nhìn ra được.

“Thiếu gia, Mục Duyên đó ngài định xử lý thế nào?” “Cứ để ông ta sống.” Chỉ có thể sống.

Sống để chuộc tội cho Tiểu Bảo đi.

“Vâng, tôi sẽ đi nói với Nam Kiều và bọn họ.” “Ừ.” Ở hoa viên điều chỉnh tâm trạng, không để người khác nhìn ra cảm xúc của mình xong mới đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Kết quả khi đến nơi chỉ có Tiểu Bảo dẫn theo hai đứa bé đang đọc sách ở đó, Vương Cẩn Hòa lại không thấy đâu.

“Tiểu Bảo, mẹ con đâu rồi?

Sao không có ở đây?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

“Vừa rồi có một chú rất gấp gáp đến tìm mẹ, hình như nói chuyện gì đó với mẹ, sau đó mẹ đi rồi, nói có chút việc cần xử lý.” “Có nói là chuyện gì không?” “Hình như là chuyện ở phía Bắc, con cũng không nghe rõ lắm.” Tiểu Bảo lắc đầu nói.

Lúc đó con đang chơi với Ngôn Hi và Ngôn Triệt, cũng không chú ý nghe những chuyện đó.

Tô Ngọc nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút lo lắng.

“Ồ?

Chuyện phía Bắc à.” Trong mắt Tô Ngọc ẩn chứa suy tư.

Chuyện có thể khiến Tiểu Hòa gấp gáp như vậy có lẽ là phía Bắc tuyết rơi, hơn nữa là tuyết lớn.

Anh đi ra ngoài nhìn thời tiết.

Tiểu Bảo tò mò nhìn Tô Ngọc, đặt sách xuống đi đến bên Tô Ngọc, cùng anh nhìn ra bên ngoài, nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra điều gì.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Cha, cha đang nhìn gì vậy?” “Không có gì, chỉ là thấy thời tiết hôm nay không tệ, con và các em cứ tiếp tục chơi đi, cha đi tìm mẹ con xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến họ vội vàng như vậy.” “Vâng.” Tô Ngọc cho người liên hệ với ám vệ bên cạnh Vương Cẩn Hòa sau đó mới tìm được người ở đâu.

Khi đến nơi, Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với Vạn Phong.

Anh đi đến ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa lắng nghe cuộc đối thoại của hai người.

Trong lòng lập tức hiểu ra, xem ra không khác biệt mấy so với điều anh nghĩ, phía Bắc đã tuyết rơi, hơn nữa tuyết rất lớn.

Đây không phải là chuyện tốt lành gì.

“Tiểu Hòa, có phải phía Bắc tuyết rơi rồi không?” Đợi hai người nói chuyện xong, Tô Ngọc mở miệng hỏi.

“Ừ, Đại ca gửi tin tức về, tuyết năm nay ở phía Bắc đến sớm hơn một chút, hai trận tuyết rơi đều rất lớn.

Mới giờ này mà đã có tuyết lớn như vậy, nếu sau này tuyết còn lớn hơn nữa, có thể sẽ xảy ra tuyết tai, cho nên anh ấy viết thư về báo cho em, muốn chúng ta đề phòng trước một chút.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Thiên tai là thứ khó kiểm soát nhất, chỉ có thể phòng ngừa, không có cách nào tránh được.

“Bên Hoàng huynh, Đại ca có nói gì không?” “Cũng đã gửi thư cho Hoàng huynh rồi, đại khái giờ này chắc đã đến nơi.” “Xem ra anh phải bận rộn rồi.” Mới nghỉ ngơi được mấy ngày, sao lại phải tiếp tục bận rộn rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ bĩu môi của Tô Ngọc, không khỏi thấy buồn cười.

“Anh thế này cũng quá buồn cười rồi.” “Thôi được rồi, đi làm việc đi, đây dù sao cũng là chuyện lớn, sau này Hoàng huynh chắc sẽ gọi anh vào cung đó.” Vương Cẩn Hòa đoán không sai, Huyền Phỉ Nhiên quả thực đã sai người đến gọi Tô Ngọc vào cung.

Tô Ngọc không tình nguyện vào cung.

Khi anh đến, bộ Hộ, bộ Công, và cả Thừa tướng bọn họ đều có mặt, ngay cả Tô Cửu cũng bị gọi đến.

“Hoàng huynh, anh không có việc gì gọi em đến làm gì?” Tô Ngọc bất mãn nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

Liếc Tô Ngọc một cái, Huyền Phỉ Nhiên bực mình nói: “Ai nói với em là ta tìm em không có việc gì?” “…” “Đây là tin tức Vương Tĩnh Vũ gửi về.” “Các anh xem đi, tôi đã xem rồi.” Tô Ngọc dựa vào ghế phất tay nói.

“Xem ra bên em cũng đã nhận được tin tức rồi.” Tô Ngọc gật đầu, nhìn những người bên cạnh nhíu mày nói: “Các anh nhìn tôi làm gì?

Trên mặt tôi có viết tin tức phía Bắc sao?” Những người này không xem thư Vương Tĩnh Vũ gửi về, ngược lại cứ nhìn chằm chằm anh là có lý do gì?

Thừa tướng và bọn họ im lặng quay đầu, hôm nay tính tình Vương gia ít nhiều có chút không tốt, bọn họ vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Tiểu Ngọc, em có suy nghĩ gì không?” “Thông báo cho tất cả mọi người chuẩn bị lương thực, kho lương toàn quốc không được phép nâng giá lương thực vào lúc này, ngoài ra cho bách tính sửa sang lại nhà cửa của mình, càng nhanh càng tốt.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Những năm trước phía Bắc tuyết lớn, rất nhiều nơi đều sẽ bị liên lụy.

Chỉ bảo phía Bắc chuẩn bị căn bản là không thể.

Chỉ có thể cho tất cả mọi người cùng bắt đầu chuẩn bị, chỉ có như vậy mới có thể giúp mọi người an toàn hơn để tránh khỏi trận tuyết tai này.

“Vương gia, ngài không lo sẽ không có tuyết tai sao?” “Vậy nếu có thì sao?” Tô Ngọc hỏi ngược lại.

Tô Cửu bên cạnh đồng tình gật đầu: “Tiểu Ngọc nói đúng, phòng bệnh hơn chữa bệnh, còn về sau có tuyết tai hay không thì không quan trọng.” “Không có tuyết tai thì coi như là sửa sang lại nhà cửa trong nhà, nhưng vạn nhất có tuyết tai thì sao?

Trận tuyết tai mấy năm trước các ông đều quên rồi sao?” Lần đó cũng giống như lần này, ban đầu chỉ rơi hai trận bão tuyết lớn.

Sau đó vừa vào đông tuyết cứ rơi không ngừng, lúc đó ngay cả bách tính kinh thành cũng bị ảnh hưởng, ở đây cũng rơi mấy trận tuyết lớn.

Lúc đó chính vì chuẩn bị không đầy đủ, rất nhiều nhà của bách tính bị tuyết đè sập.

Lẽ nào bây giờ còn muốn tái diễn nữa sao?

Người vừa hỏi Tô Ngọc lập tức im lặng.

Vương gia nói đều đúng, anh ta không xứng để nói chuyện.

“Tiểu Ngọc và A Cửu nói đúng, những chuyện này phải chuẩn bị trước, Tiểu Ngọc, chim đưa thư bên em cũng dùng đi, truyền khẩu dụ của ta, cho Vương Tĩnh Vũ bên đó bắt đầu dẫn dắt bách tính tu sửa nhà cửa, nếu kho lương không đủ thì nói thẳng, từ kinh thành này vận chuyển qua.” “Vâng.” “Sau đó Trẫm sẽ hạ thánh chỉ, cho người gửi đi.” “Vâng.” Sáng hôm sau cổng thành đã dán cáo thị.

Bách tính thấy vậy liền xúm lại: “Hoàng thượng lại phát cáo thị gì vậy?” Mỗi lần Hoàng thượng phát cáo thị ở cổng thành đều là có đại sự.

“Hoàng thượng nói phía Bắc đã rơi hai trận bão tuyết lớn, lo lắng sau này sẽ xảy ra tuyết tai như mấy năm trước, nên bảo mọi người bắt đầu chuẩn bị lương thực, và sửa sang lại nhà cửa, nếu có vấn đề gì thì nhanh chóng thay thế.” “Ngoài ra Hoàng thượng còn nói, nếu trong nhà lương thực không đủ đi mua lương thực mà phát hiện thương lái nâng giá quá cao, có thể trực tiếp đến nha môn tố cáo bọn họ.” “Cái gì?

Phía Bắc lại bắt đầu rơi bão tuyết rồi sao?

Mấy năm trước cũng vậy, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị thôi, nhà tôi lương thực thì rất nhiều không thiếu, nhưng nhà cửa phải sửa sang lại cẩn thận, còn rau củ nữa cũng phải nhanh chóng chuẩn bị.” “Mọi người nhanh chóng đi thông báo cho người thân của mình, nói cho họ biết cáo thị của Hoàng thượng.” Bách tính kinh thành bắt đầu bận rộn, từ ngày đó bọn họ cũng thấy quan sai cưỡi ngựa rời đi, chắc là đi truyền đạt tin tức này cho các thành phố khác.

Trong một thời gian, việc mua bán rau củ, lương thực ở kinh thành cũng tăng lên.

Cửa hàng gạo tuy có nâng giá một chút, nhưng chỉ nâng hai văn tiền so với giá gốc, điều này đối với bọn họ không đáng kể.

Ai cũng có thể chấp nhận được.

Chương 911

Từ kinh thành bắt đầu, các trấn thành khác sau khi nhận được tin tức cũng lần lượt bắt đầu chuẩn bị.

Trận tuyết tai mấy năm trước đã cướp đi sinh mạng của rất nhiều người, có rất nhiều người mất đi người thân, mất đi gia đình.

Bây giờ có dấu hiệu báo trước, bọn họ phải chuẩn bị, cho dù cuối cùng không có tuyết tai bọn họ cũng không cảm thấy là làm công vô ích.

Nhưng vạn nhất có tuyết tai, mà bọn họ lại không chuẩn bị gì thì sao?

Đến lúc đó người chết có thể là bọn họ.

Bây giờ cuộc sống ở Huyền quốc ngày càng tốt đẹp, bọn họ không muốn cứ thế mà chết đi.

Như vậy chẳng phải quá không đáng sao?

Trong lúc mọi người bận rộn, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu bận rộn, cô làm rất nhiều miến dong, sau đó đem bán ở Tứ Quý, còn đưa cả công thức nấu ăn.

Bách tính thấy giá không đắt, cách làm cũng đơn giản, đều đi mua một ít, miến dong đều là loại khô, cũng không lo không để được lâu.

Tô Ngọc từ ngày bị Huyền Phỉ Nhiên gọi vào cung, mỗi ngày đều ở trong thư phòng, xem đi xem lại tin tức từ các nơi, sau đó lại truyền tin tức từ đây đi.

Vương Cẩn Hòa ở phía Bắc nhận được tin tức của Tô Ngọc, khóe miệng khẽ cong lên.

Cô gọi Tần Lãng và những người khác đến: “Đây là khẩu dụ Hoàng thượng truyền đến, mọi người xem đi.” Mấy ngày sau, Vương Tĩnh Vũ nhận được tin tức từ Tô Ngọc.

Sau khi nhận được tin, anh nói với vợ một tiếng rồi cùng Tần Lãng và những người khác đi ngay.

Tất cả quan viên phương Bắc đều tập trung lại.

Có vài người chức quan có lẽ còn cao hơn Vương Tĩnh Vũ một chút, nhưng giờ Vương Tĩnh Vũ thông báo mọi người cùng có mặt, cũng không ai dám oán trách nửa lời. "Tĩnh Vũ à, hôm nay cậu gọi mọi người đến đây có mục đích gì?" "Không thể chỉ đơn thuần là tập hợp mọi người lại đấy chứ?" "Đúng vậy đó, chúng tôi còn nhiều việc lắm, nếu cậu không có gì thì chúng tôi về trước đây." Trong số đó có người ít nhiều bất mãn với Vương Tĩnh Vũ, bởi vì Vương Tĩnh Vũ đối với họ chính là một mối đe dọa.

Cả mấy người bên cạnh anh ta cũng vậy.

Nhưng trời sinh họ không làm gì được Vương Tĩnh Vũ.

Anh là trạng nguyên trước đây, em gái ruột lại là Ngọc Vương phi, bản thân cũng rất được Hoàng thượng trọng dụng.

Nếu họ muốn làm gì, e rằng sau này sẽ chỉ tự chuốc lấy phiền phức, đây tuyệt đối không phải chuyện tốt đẹp gì.

Cho dù hiện tại bị đột nhiên gọi đến, trong lòng có ấm ức gì cũng chỉ có thể nhịn.

Nhưng có vài người vẫn cứ chướng mắt Vương Tĩnh Vũ.

Đối với những lời trách cứ và bất mãn trong lời nói của họ, Vương Tĩnh Vũ coi như không nghe thấy gì.

Anh lấy ra thư tín Tô Ngọc gửi đến: "Đây là khẩu dụ của Hoàng thượng, Ngọc Vương từ kinh thành gửi đến." Những người vừa rồi còn bất mãn với Vương Tĩnh Vũ lập tức biến sắc, nhìn Vương Tĩnh Vũ với ánh mắt kinh ngạc, rồi dán mắt vào khẩu dụ trong tay anh. "Cái này là thật hay giả?" Vương Tĩnh Vũ còn chưa kịp lên tiếng, Tần Lãng đã nói: "Tống đại nhân nói vậy không đúng rồi, cái gì mà thật hay giả?

Vương gia tuy được Hoàng thượng sủng ái nhưng cũng chưa đến mức giả mạo khẩu dụ của Hoàng thượng đâu." "Lời này nói không sai.

Vương gia bất kể làm chuyện gì cũng đều được Hoàng thượng đồng ý.

Tống đại nhân nói lời này, nếu để kẻ có lòng xấu nghe được, thì đó là đại nghịch bất đạo đấy." La Túc lạnh lùng nhìn Tống đại nhân rồi lên tiếng.

Tống đại nhân này ngày thường chẳng làm được việc gì, lại còn thường xuyên cản trở họ làm việc.

Nếu không phải Tĩnh Vũ có thân phận là anh trai Ngọc Vương phi khiến ông ta phải kiêng dè, thì không biết còn gây ra bao nhiêu phiền phức nữa. "Quan này chỉ là nói bâng quơ thôi, các người cần gì phải lắm lời như vậy." Tống đại nhân cũng biết mình đã lỡ lời, nhưng ông ta cũng không muốn bị hai người chức quan thấp hơn mình chất vấn như vậy, đồng thời vẫn bất mãn với họ.

Dù sao thì ông ta ít nhiều cũng là cấp trên của họ. "Nói bâng quơ?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Tống đại nhân với ánh mắt lạnh băng.

Tống đại nhân bị Vương Tĩnh Vũ hỏi đến hơi không thoải mái, ông ta chính là cố ý, nhưng Vương Tĩnh Vũ và bọn họ thì làm gì được ông ta chứ? "Tống đại nhân sớm muộn gì cũng sẽ về kinh thành phải không?" Vương Tĩnh Vũ đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

Sắc mặt Tống đại nhân lập tức trở nên khó coi, lạnh lùng nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Cậu đang uy hiếp quan này đấy à?" "Không phải, tôi chỉ là đang nhắc nhở Tống đại nhân.

Tuy nói Vương gia không ở đây, nhưng Vương gia vẫn thường xuyên về kinh thành.

Nếu Tống đại nhân không biết cách nói chuyện, sau này e rằng sẽ tự chuốc lấy nhiều phiền phức cho mình, dù sao Vương gia cũng không phải người dễ chung sống." "Hơn nữa, Vương gia có tính cách thế nào, dù ông chưa từng tiếp xúc cũng hẳn đã nghe nói qua rồi.

Ngay cả khi ông không về kinh thành, một khi ông có bất kỳ hành động nào bất lợi cho Huyền quốc, Vương gia vẫn sẽ điều tra ông.

Đến lúc đó, Tống đại nhân liệu có chịu đựng được sự điều tra của Vương gia hay không, thì phải xem bản lĩnh của Tống đại nhân rồi, Tống đại nhân ông nói xem?" Lời nói này của Vương Tĩnh Vũ khiến sắc mặt Tống đại nhân vô cùng khó coi. "Vương Tĩnh Vũ, đừng tưởng cậu là anh vợ của Ngọc Vương mà có thể nói chuyện như vậy với quan này." "Tôi chỉ là đang nhắc nhở ông.

Hôm nay tôi gọi mọi người đến đây cũng không phải vì chuyện này.

Đây là khẩu dụ của Hoàng thượng, mọi người cùng xem đi.

Đương nhiên các vị cũng có thể không tin, nhưng đó là chuyện của riêng các vị, không liên quan đến tôi.

Tin hay không tùy các vị." Vương Tĩnh Vũ bình thản nói.

Việc cần làm bên trong đã nói rõ rồi, nếu đã như vậy mà họ vẫn tỏ vẻ thờ ơ, không liên quan đến mình thì đó là vấn đề của họ.

Vương Tĩnh Vũ đưa thư tín của Tô Ngọc cho mọi người truyền tay nhau xem.

Sau khi tất cả mọi người đọc xong đều không nói gì, chỉ có Tống đại nhân bắt đầu nảy sinh ý đồ.

Muốn nói lương thực không đủ, đó là chuyện đơn giản biết bao.

Người bên cạnh Tống đại nhân đột nhiên lên tiếng nói: "Tống đại nhân vẫn là đừng nên tính toán gì đến số lương thực này.

Dù sao Hoàng thượng bây giờ rất coi trọng những thứ này.

Một khi ông nảy sinh ý đồ không nên có, chức quan của Tống đại nhân e là cũng đến hồi kết rồi." Vừa định nói, lại nghe đối phương nói: "Phía Hoàng thượng đã cấp cho phương Bắc bao nhiêu giống cây lương thực, có thể thu hoạch được bao nhiêu, dân chúng có đủ ăn hay không, đại khái đều biết cả.

Nếu Tống đại nhân vào lúc này làm ra hành động không nên làm, coi chừng hối hận không kịp." Vương Tĩnh Vũ và những người bên cạnh nhìn Tống đại nhân, rất muốn biết sau đó ông ta sẽ làm thế nào. "Cậu..." "Vì khẩu dụ của Hoàng thượng đã truyền đến rồi, chúng ta nên làm thế nào thì cứ làm thế đó." "Trước đó, khi trận tuyết lớn đầu tiên rơi xuống, Tĩnh Vũ đã sắp xếp những việc cần làm rồi.

Giờ chỉ cần sắp xếp ổn thỏa những người còn lại là cơ bản không có vấn đề gì." Khi trận bão tuyết lớn đầu tiên ập xuống, Vương Tĩnh Vũ đã nhận thấy tình hình không ổn, liền bắt đầu thông báo cho tất cả dân chúng tích trữ lương thực, cũng như sửa chữa nhà cửa trong gia đình.

Sau đó đa số người dân đều bắt tay vào làm.

Chương 912

Chỉ là có vài người cho rằng đây là chuyện bé xé ra to, ai ngờ không bao lâu sau, lại có trận bão tuyết lớn thứ hai, lúc đó đã có nhà của vài người bị đè sập.

Đến lúc này những người đó mới biết sự việc quan trọng đến mức nào, vội vàng không ngừng đi chuẩn bị kiểm tra và sửa chữa nhà cửa.

Vừa kiểm tra và sửa chữa nhà cửa xong thì thật sự phát hiện không ít vấn đề.

Nếu không phải Vương Tĩnh Vũ chuẩn bị trước, thì sau này sự tình mới thực sự gọi là phiền phức. "Đại nhân cũng quá coi trọng Vương Tĩnh Vũ rồi." "Tống đại nhân, thừa nhận người khác ưu tú thật sự khó đến vậy sao?" Sự ưu tú của Vương Tĩnh Vũ và mấy người kia là điều không thể nghi ngờ.

Từ khi đến phương Bắc, họ luôn làm việc vì dân chúng.

Họ đã làm bao nhiêu việc, trong lòng ông ta đều biết rõ.

Mấy người này có bao nhiêu uy tín trong dân chúng, ông ta cũng rõ ràng rành mạch.

Chỉ có Tống đại nhân mới cho rằng người ta thật sự phải dựa vào ông ta mới có được ngày hôm nay, thật là không biết mình là ai.

Vương Tĩnh Vũ liếc nhìn Tống đại nhân một cái, không nói thêm gì.

Anh làm gì không cần người khác công nhận, chỉ cần dân chúng nhìn thấy là đủ rồi. "Tĩnh Vũ, cậu không cần để ý lời Tống đại nhân nói.

Cậu chỉ cần làm tốt những việc mà mình cho là đúng là được rồi, những chuyện khác có tôi lo, không cần phải lo lắng." "Đa tạ đại nhân." "Đừng khách sáo với tôi.

Mọi người đều cùng nhau làm việc vì dân chúng, cũng mong dân chúng sống ngày càng tốt hơn.

Sự xuất hiện của giống cây lương thực cao sản đã mang đến hy vọng cho chúng ta, cuộc sống của dân chúng năm nay cũng sẽ dễ chịu hơn rất nhiều, những điều này trước đây chúng ta không dám nghĩ tới." Nếu không phải là em gái Tĩnh Vũ, năm nay không biết có bao nhiêu dân chúng phải chịu khổ. "Chính vì hiện tại có tình hình tốt như vậy, chúng ta mới càng phải giúp dân chúng, để họ sống ngày càng tốt hơn, đây mới là việc chúng ta cần làm." Vương Tĩnh Vũ nói.

Những người bên cạnh đồng tình gật đầu: "Tĩnh Vũ nói không sai, đây quả thực là việc chúng ta nên làm." Tống đại nhân ngồi bên cạnh không nói một lời, ánh mắt nhìn Vương Tĩnh Vũ càng thêm khó coi.

Cái Vương Tĩnh Vũ này đúng là giỏi thu phục lòng người, nói những lời như vậy thì có ích lợi gì cho ông ta chứ? "Thôi được rồi, ý của Hoàng thượng mọi người đều đã biết.

Bây giờ mọi người hãy tự về làm việc của mình, đừng gây thêm phiền phức cho Hoàng thượng.

Năm nay kinh thành cũng không được bình yên." "Vâng." Lúc ra về, Tống đại nhân đi bên cạnh Vương Tĩnh Vũ, quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ bên cạnh, cười lạnh nói: "Vương Tĩnh Vũ, cậu đúng là không tệ, rất giỏi thu phục lòng người đấy." Vương Tĩnh Vũ liếc nhìn Tống đại nhân một cái: "Tống đại nhân lo lắng quá rồi, tôi chỉ làm việc tôi nên làm, cũng mong Tống đại nhân có thể làm tốt việc của mình." Từ ngày đầu tiên họ đến, Tống đại nhân ngày nào cũng chỉ biết dòm chừng họ.

Cứ như thể ngoài việc theo dõi họ ra, ông ta không còn việc gì khác để làm vậy.

Cảm giác này khiến anh vô cùng không thích. "Vương Tĩnh Vũ, tôi muốn xem cậu có thể kiêu ngạo đến bao giờ." Nói xong, ông ta trực tiếp rời đi, thậm chí không thèm liếc nhìn Vương Tĩnh Vũ một cái.

Vương Tĩnh Vũ đưa tay xoa xoa ấn đường, có chút bất đắc dĩ nói: "Tôi kiêu ngạo khi nào cơ chứ?" Tần Lãng vỗ vỗ vai Vương Tĩnh Vũ: "Người ta cứ dòm chừng cậu như vậy chẳng phải vì trước đây ông ta muốn gả con gái cho cậu làm thiếp mà cậu không đồng ý, nên mới sinh lòng oán hận sao?" Khi họ vừa mới đến, Tống đại nhân đã tìm Vương Tĩnh Vũ, trong lời nói ngoài lời nói đều muốn gả con gái cho Vương Tĩnh Vũ, hoàn toàn không màng đến việc Vương Tĩnh Vũ đã có vợ.

Chuyện này mà không nhắc đến thì còn đỡ, vừa nhắc đến thì sắc mặt Vương Tĩnh Vũ có chút khó coi: "Tôi rất hài lòng với vợ tôi.

Gia đình tôi cũng không có truyền thống nạp thiếp.

Nếu tôi thật sự dám làm như vậy, đừng nói ông nội họ, ngay cả mẹ tôi cũng không thể bỏ qua cho tôi." Hơn nữa, anh cũng rất rõ ràng mục đích thực sự của Tống đại nhân là gì.

Ông ta thật sự để mắt đến anh sao?

Vương Tĩnh Vũ thấy không hẳn là vậy.

Người cuối cùng ông ta để mắt đến e rằng vẫn là Tô Ngọc.

Muốn thông qua anh để xây dựng quan hệ tốt với Tô Ngọc, đạt được một số mục đích.

Chuyện này anh tuyệt đối không dung túng. "Cậu nói đúng.

Vợ chồng thì phải là một vợ một chồng mới đúng.

Ông ta làm vậy hoàn toàn là làm bậy." Tần Lãng bất mãn nói.

La Túc nghe cuộc đối thoại của hai người, nhíu mày nói: "Tĩnh Vũ, chuyện của Tống đại nhân, cậu có muốn nói một tiếng với Vương gia không?

Để chuẩn bị trước?" Ánh mắt Vương Tĩnh Vũ như có điều suy nghĩ, sau khi cân nhắc một chốc mới lên tiếng: "Tôi cũng có ý nghĩ đó, nhưng bây giờ vẫn chưa vội.

Chúng ta còn một việc khác phải làm." Mấy người kia quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Còn phải làm chuyện gì nữa?" Tĩnh Vũ lại đang đánh đố họ chuyện gì đây? "Lần này Tô Ngọc gửi đến còn có đồ Tiểu Hòa đưa cho tôi.

Đó là một cách xây dựng gọi là 'thổ kháng' (giường sưởi bằng đất).

Theo ý của Tiểu Hòa, chỉ cần xây xong rồi đốt lửa là giường sẽ rất ấm áp.

Vì nó rất lớn nên cả nhà cùng ngủ trên đó cũng không sao.

Tôi muốn tìm thợ thủ công đến nghiên cứu một chút, nếu thật sự có thể làm ra, thì đây tuyệt đối là một chuyện tốt cho dân chúng." Mùa đông ở đây quá lạnh, người già trẻ nhỏ căn bản chịu không nổi. "Cái này hay đấy, mùa đông ở đây thật sự quá lạnh." Ngay cả họ đến nha môn làm việc cũng phải đốt than sưởi xung quanh mới được. "Đi thôi, cùng đi xem." "Được." Vương Tĩnh Vũ cho người tìm thợ thủ công đến, theo lời Vương Cẩn Hòa nói, sau vài lần thử nghiệm cuối cùng cũng thành công.

Đợi thân giường sưởi gần khô xong, anh liền cho người đốt lửa.

Tất cả mọi người, bao gồm cả thợ thủ công, đều căng thẳng nhìn.

Một lúc sau, Vương Tĩnh Vũ đặt tay lên giường, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc và vui mừng: "Thật sự được!

Thật sự nóng rồi!" Nghe lời Vương Tĩnh Vũ, tất cả mọi người đều bước đến sờ vào nhiệt độ trên đó, trong lòng đều hưng phấn và vui vẻ. "Cái này thật sự quá tốt rồi, vậy mà thật sự có thể thành công!" "Hãy tập hợp tất cả thợ thủ công lại, dạy cho họ cách làm này, sau đó đi làm giường sưởi cho nhà dân.

Có thể thu phí, nhưng mỗi chiếc tối đa chỉ được thu một trăm văn tiền, không được thu quá nhiều, mọi người đều không dễ dàng." Vương Tĩnh Vũ cân nhắc một chút rồi nói với thợ thủ công. "Đại nhân yên tâm." Rất nhanh, tin tức về việc Vương Tĩnh Vũ nghiên cứu ra giường sưởi đã truyền khắp cả huyện thành.

Mọi người đều rất vui khi biết chỉ cần đốt lửa là giường có thể ấm lên.

Nghe nói cần một trăm văn tiền, có vài người suy nghĩ một chút, rồi liền bảo thợ thủ công đến nhà giúp làm giường sưởi.

Có người ban đầu định nghiến răng làm thêm vài cái, kết quả sau khi thấy một cái giường sưởi có thể đủ cho bảy tám người ngủ mà không chen chúc, thì chỉ làm hai cái.

Chương 913

Sau khi đốt lửa thử và thấy thật sự ấm lên, họ đều vô cùng vui mừng.

Đây là thật, thật sự có thể ấm lên.

Thật là lợi hại.

Những người vây xem sau khi biết đây là sự thật, đều rất hưng phấn, bắt đầu mời người đến làm giường sưởi.

Đồng thời, tranh thủ lúc tuyết chưa tiếp tục rơi, họ đi vào núi chặt không ít củi về để dành, dù sao đốt giường sưởi vẫn rất tốn củi.

Ngoài giường sưởi ra, Vương Tĩnh Vũ còn thông qua phương pháp làm giường sưởi mà tạo ra một loại bàn có thể ấm lên khi đốt lửa.

Sau khi thử nghiệm ở nhà và thấy có hiệu quả, Tần Lãng và những người khác cũng cho người làm một cái cho nhà họ, và cả trong nha môn nữa, nếu không mùa đông chắc chắn sẽ chết cóng.

Tống đại nhân nghe nói Vương Tĩnh Vũ làm ra giường sưởi thì tức điên lên, cảm thấy Vương Tĩnh Vũ chính là cố ý.

Có chuyện tốt như vậy, không nói cho ông ta thì thôi đi, vậy mà còn tự mình lén lút làm ra.

Tống đại nhân tìm những người khác để nói về chuyện này. "Vương Tĩnh Vũ này quả thực là quá không coi chúng ta ra gì rồi.

Làm cái chuyện này mà ngay cả một tiếng cũng không nói với chúng ta." Tống đại nhân giận dữ nói.

Vị đại nhân bên cạnh kỳ lạ nhìn Tống đại nhân: "Có gì mà kỳ lạ?

Người ta nghĩ ra, rồi cho người làm, đây chẳng phải là điều hiển nhiên sao?

Tại sao phải nói với chúng ta?" Chỉ cần có thể giúp dân chúng bình an vượt qua mùa đông này, đó đều là chuyện tốt.

Tống đại nhân rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Phương pháp người ta nghĩ ra mà còn phải nói với ông ta sao?

Sao ông ta không bảo Vương Tĩnh Vũ trực tiếp dâng công lao cho ông ta luôn đi.

Cần gì phải thế chứ? "Lời này nói đúng.

Người ta có bản lĩnh làm ra những thứ này, chúng ta nên vui mừng.

Dù sao có giường sưởi này, dân chúng năm nay sẽ thoải mái hơn rất nhiều.

Tôi cũng đã cho thợ thủ công làm vài cái cho nhà tôi, đừng nói thật sự rất dễ dùng, ngủ trên đó một chút cũng không lạnh.

Lại còn làm ra loại bàn có thể ấm lên khi đốt lửa nữa.

Tôi đã thay tất cả bàn trong nha môn bằng loại này rồi.

Vừa có thể sưởi chân, lại không cần động tay, cả người đều ấm áp dễ chịu." "Nói không sai.

Trước đây đi nha môn làm việc, tay chân đều lạnh buốt.

Từ khi có cái bàn này, không còn lạnh nữa, làm việc cũng nhanh hơn rất nhiều.

Chúng ta là những người trực tiếp hưởng lợi, tại sao phải bất mãn với người ta như vậy?" Nói cho cùng, chẳng phải vì người ta quá xuất sắc sao.

Họ có thể chấp nhận, cũng không cảm thấy có gì sai.

Còn như Tống đại nhân, tự nhiên là có chút bất mãn.

Điều này thì họ có thể hiểu được.

Dù sao khi Vương Tĩnh Vũ mới đến, Tống đại nhân đã muốn gả con gái mình cho anh, nhưng Vương Tĩnh Vũ đã trực tiếp từ chối.

Trong lòng Tống đại nhân đương nhiên là bất mãn với Vương Tĩnh Vũ.

Bây giờ ông ta nói những lời như vậy, làm những chuyện này cũng chẳng có gì bất ngờ.

Người ta đã có vợ, hai người tình cảm lại rất tốt.

Ông ta nói muốn người ta cưới con gái mình là người ta phải cưới sao?

Đây là cái lý lẽ gì?

Chuyện này không làm như vậy được.

Huống chi, lúc đó người ta cũng đã nói rất rõ ràng, gia đình họ không có chuyện nạp thiếp.

Nếu dám nạp thiếp, về nhà mẹ anh sẽ xử lý anh ta.

Đây còn là lời người ta nói sau khi đã nể mặt Tống đại nhân.

Nếu Vương Tĩnh Vũ không nể mặt, trực tiếp nói không ưa, không thích, thì Tống đại nhân còn làm được gì?

Chẳng phải vẫn phải ấm ức chịu đựng sao? "Tống đại nhân, bất kể người ta làm chuyện gì, đều là vì dân chúng.

Ông không thể vì người ta lúc đó không muốn cưới con gái ông mà cứ mãi dòm chừng người ta, lại còn luôn nghĩ cách tìm phiền phức cho người ta.

Chuyện này đâu có làm như vậy được phải không?" Những người bên cạnh vô cùng đồng tình gật đầu: "Lời này nói không sai, đâu có cái lý lẽ như vậy?" Tống đại nhân nghe lời họ nói, sắc mặt trở nên khó coi: "Các người đang nói giúp Vương Tĩnh Vũ đấy à?" "Chúng tôi không nói giúp ai cả, chúng tôi chỉ là nói thật mà thôi.

Nếu ông cảm thấy chúng tôi nói như vậy là không đúng, thì cũng không còn cách nào khác." Mấy người có mặt ở đó không sợ Tống đại nhân chút nào, những lời ông ta nói họ cũng có thể trực tiếp chất vấn lại.

Nghe lời của những người khác, tâm trạng Tống đại nhân vô cùng không tốt. "Sớm muộn có một ngày, tất cả của các người đều sẽ bị Vương Tĩnh Vũ cướp mất, tôi muốn xem lúc đó các người có còn nói được những lời như vậy hay không." Tống đại nhân mặt lạnh như tiền nói.

Những người bên cạnh nhìn nhau, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Tống đại nhân, ông cũng quá coi thường chúng tôi rồi.

Người ta có thể cướp mất cái gì của chúng tôi?" Mục đích Vương Tĩnh Vũ và mấy người kia sau khi thi đậu cử nhân được phái thẳng đến phương Bắc là gì?

Họ chỉ cần hơi nghĩ một chút là biết ngay.

Họ đến phương Bắc chẳng qua là để lập chính tích.

Một khi công tích của mấy người họ trong ba năm này xuất hiện, việc đi kinh thành là chuyện chắc như đinh đóng cột. "Tống đại nhân, hôm nay tôi nói thẳng với ông nhé.

Chương 914

Mục đích mấy người họ đến phương Bắc, chẳng qua là để lập chính tích.

Một khi ba năm này họ làm đủ nhiều việc, đủ tốt, ba năm sau trở về kinh thành là chuyện rất bình thường, chúng ta có gì mà phải nói?" Nếu là người không có năng lực đến đây sống qua ngày, họ chắc chắn có lời muốn nói.

Nhưng Vương Tĩnh Vũ và mấy người kia, ai mà không có năng lực xuất chúng?

Cũng chỉ có loại người như ông ta mới cảm thấy Vương Tĩnh Vũ và những người khác có vấn đề.

Hoặc là nói Vương Tĩnh Vũ và những người khác có thể cướp đi cái gì.

Tống đại nhân lập tức không nói lời nào, về những điều này ông ta vẫn biết.

Chính vì thế mà ông ta mới muốn Vương Tĩnh Vũ cưới con gái mình, ai ngờ Vương Tĩnh Vũ lại không biết tốt xấu mà từ chối.

Nếu sớm biết chuyện về giường sưởi, ông ta hoàn toàn có thể cướp lấy công lao này.

Kết quả là sau khi mọi chuyện đã hoàn thành, họ mới biết, điều này khiến ông ta mất đi một cơ hội rất tốt.

Hiện tại, dân chúng bên ngoài nói nhiều nhất chính là Vương Tĩnh Vũ và những người khác, ai còn nhớ đến những người như họ nữa?

Chỉ cần nghĩ đến thôi đã cảm thấy vô cùng ấm ức rồi.

Mấy người bên cạnh nhìn dáng vẻ không cam lòng của Tống đại nhân, bất đắc dĩ lắc đầu: "Tống đại nhân, chúng ta vẫn nên làm tốt phận sự của mình thì hơn.

Còn về việc Vương Tĩnh Vũ và những người khác làm gì, tốt nhất là đừng nhúng tay vào.

Ai mà biết Hoàng thượng có biết những chuyện họ làm hay không." Một kẻ đọc sách như anh ta làm sao biết cách làm giường sưởi như vậy?

Theo sự hiểu biết của Ngọc Vương phi về những thứ này, e rằng thứ này chính là do Ngọc Vương phi nói với Vương Tĩnh Vũ, sau đó Vương Tĩnh Vũ cho người thử nghiệm rồi làm ra.

Đến lúc đó, nếu công lao này bị người khác cướp mất, để Hoàng thượng biết được, không những không được thưởng mà ngược lại còn tự chuốc lấy phiền phức cho mình.

Loại chuyện vất vả không được tiếng tốt này vẫn là không nên làm thì hơn.

Đương nhiên, nếu Tống đại nhân cố chấp muốn cướp công lao của Vương Tĩnh Vũ và những người khác, họ cũng không tiện nói gì, chỉ mong đến lúc đó ông ta đừng hối hận là được.

Sắc mặt Tống đại nhân lập tức âm trầm xuống, bất mãn nhìn mấy người trước mặt: "Các người đúng là đồ hèn nhát." Mấy người kia nghe lời nói như vậy cũng không tức giận, ngược lại nhìn Tống đại nhân nói: "Tùy ông nói gì, chúng tôi thì không cảm thấy có gì." "Vì Tống đại nhân đã không ưa chúng tôi, vậy chúng tôi đi trước đây.

Dù sao nha môn còn rất nhiều việc phải làm, cũng không có thời gian lãng phí lâu như vậy.

Sau này những chuyện nhỏ như thế này thì đừng gọi tôi nữa, xin cáo từ." Có người đầu tiên rồi thì có người thứ hai, mọi người lần lượt rời đi, căn bản không cho Tống đại nhân cơ hội nói chuyện.

Tống đại nhân sắc mặt khó coi nhìn họ rời đi, toàn là một đám cỏ đầu tường.

Nhưng có một điểm họ nói cũng rất đúng, hiện tại ai cũng biết những thứ này là do Vương Tĩnh Vũ nghĩ ra.

Nếu ông ta vào lúc này cướp công lao của Vương Tĩnh Vũ, đến lúc đó Hoàng thượng điều tra ra thì đối với ông ta tuyệt đối là ăn không được, vứt không xong.

Loại chuyện vất vả không được tiếng tốt này, ông ta vẫn nên ít làm thì hơn.

Vương Tĩnh Vũ không hề biết những điều này, anh mỗi ngày đều đốc thúc người ta đẩy nhanh tốc độ làm giường sưởi.

Cố gắng để mỗi gia đình ở phương Bắc đều có một cái giường sưởi, như vậy cũng có thể giúp mọi người qua được ngày.

Việc làm giường sưởi đang được tiến hành ráo riết, trong khoảng thời gian này cũng từng đợt có vài trận tuyết lớn rơi xuống.

Vào lúc này, tác dụng của giường sưởi đã phát huy.

Thật sự quá ấm áp, buổi tối mọi người ngủ cùng nhau, nam nữ mỗi bên một nửa, bàn sưởi ở giữa ngăn cách, sẽ không còn tình trạng buổi tối lạnh đến mức không ngủ được nữa.

Sau khi tự mình trải nghiệm được lợi ích của giường sưởi, dân chúng càng thêm cảm kích Vương Tĩnh Vũ và những người khác.

Khí hậu phương Bắc càng ngày càng khắc nghiệt, tuyết rơi cũng càng ngày càng lớn.

Sau khi tuyết lớn bắt đầu rơi, dân chúng không còn cách nào lên núi chặt củi.

May mà trước đó họ đã đi tích trữ không ít, cũng không cần lo lắng sau này không có củi dùng.

Tống đại nhân vì không thích Vương Tĩnh Vũ, nên đã không cho người xây giường sưởi cho ông ta.

Kết quả là vào một đêm bão tuyết lớn, ông ta suýt nữa bị lạnh sinh bệnh.

Ngày hôm sau ông ta lại đến nha môn, rồi tại nha môn vì sốt cao mà ngất xỉu trên mặt đất.

Phải tìm rất nhiều đại phu mới khỏi bệnh được.

Khỏi bệnh xong, Tống đại nhân cũng không màng đến việc giữa mình và Vương Tĩnh Vũ có hiềm khích gì nữa, nhanh chóng cho người đi xây giường sưởi cho nhà mình.

Có giường sưởi và bàn sưởi xong, Tống đại nhân mới cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Sau khi biết được tin tức này, La Túc đã kể lại như một trò cười cho Vương Tĩnh Vũ nghe.

Vương Tĩnh Vũ sau khi biết cũng không coi là gì, người ta không dùng thì thôi, anh cũng không cưỡng cầu.

Con người ta, chính là vào lúc này mới biết cái gì là tốt nhất, nếu không thì đều không coi là gì cả.

Tin tức từ phương Bắc rất nhanh đã được Vương Tĩnh Vũ gửi đến tay Tô Ngọc.

Mà lúc này, kinh thành cũng đã có tuyết rơi, tuyết rơi lớn hơn mọi khi, dẫn đến Tiểu Trí cũng không đến thư viện mà mỗi ngày ở nhà theo Tô Ngọc học tập.

Tô Ngọc đứng cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời tuyết lớn, mày hơi nhíu lại.

Vương Cẩn Hòa khoác áo choàng đi đến bên Tô Ngọc, đưa tay đóng cửa sổ lại: "Trời lạnh như vậy anh làm gì ở đây thế?" "Trong phòng có địa long không sao đâu." Tô Ngọc xoay người nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ dịu dàng. "Cũng không được, chẳng may bị ốm thì sao?

Tuy trong nhà có nhiều đại phu giỏi như vậy, nhưng bị ốm thì khó chịu biết bao?

Đương nhiên là có thể không ốm thì tốt nhất là không ốm rồi." Tô Ngọc trong mắt mang theo nụ cười: "Được, anh nghe em cả." "Đương nhiên là phải nghe em rồi." "Vừa rồi anh đang lo lắng chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa không bỏ qua vẻ lo lắng trước đó của Tô Ngọc. "Anh lo mấy người bạn của anh trên đường có bị mắc kẹt không.

Người ta là đến giúp anh, nếu vì chuyện này mà bị mắc kẹt trên đường, thì đó là lỗi của anh rồi." "Vậy anh cử người đi xem đi?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc lo lắng, nhíu mày nói. "Anh đã cho người đi rồi." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, đã cho người đi rồi thì anh ấy còn lo lắng cái gì?

Lo lắng người ta không đến được đây sao?

Thật không biết đang nghĩ gì nữa.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa chọc cười, đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa rồi nói: "Gần đây tuyết rơi quá lớn, cho dù tìm được người cũng chưa chắc đã đến được, anh vẫn có chút lo lắng." Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, biết ý Tô Ngọc là gì.

Chương 915

"Vậy những người của Lỗ quốc và các nước liên minh với nó chắc sẽ đến sớm nhất chứ?" "Không nhất định.

Hiện tại khắp Huyền quốc đều đang giảm nhiệt độ, đa số các nơi đều có tuyết rơi, muốn đi đường gấp e rằng không dễ dàng đâu." "Cái Lỗ quốc này họ cũng thật sự xui xẻo, đến một lần lại còn gặp phải trận tuyết lớn hiếm có của Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa có chút hả hê nói.

Quan trọng nhất là, sau khi đến rồi lại chẳng đạt được gì, chỉ có thể trắng tay trở về.

Đây mới là điều khiến Vương Cẩn Hòa thấy buồn cười.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa chọc cho cười không ngừng: "Em đúng là..." "Em có nói sai đâu, cái Lỗ quốc này đúng là rất xui xẻo.

À phải rồi, những quốc gia đến cùng với nó cũng rất xui xẻo." Những người được Tô Ngọc gọi đến, tuy trên đường có vất vả một chút, nhưng sau khi đến nơi nhất định sẽ gặp bất ngờ lớn. "Đúng vậy, nhưng chuyện này không liên quan gì đến chúng ta.

Đây đều là do Lỗ quốc và các quốc gia khác tự tìm lấy, không thể trách chúng ta được, Tiểu Hòa em nói đúng không?" Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Anh nói hoàn toàn đúng, những chuyện này đều là do họ tự tìm lấy, không liên quan gì đến chúng ta." Nếu có người nào đó nghe được cuộc đối thoại của hai người, nhất định sẽ cảm thấy Vương Cẩn Hòa đã bị Tô Ngọc làm hư rồi.

Tô Ngọc không nhịn được cười, vợ mình sao lại đáng yêu đến vậy chứ?

Đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má cô: "Tiểu Hòa, sao em lại đáng yêu đến thế?" Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc: "Em chính là đáng yêu như vậy đấy, sao?

Anh có ý kiến gì à?" Tô Ngọc cười lắc đầu: "Anh không có ý kiến, anh cũng chỉ là nói thật lòng thôi." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì còn tạm được." Đúng như Vương Cẩn Hòa nói, Lỗ quốc là nước đến sớm nhất.

Ngày Lỗ quốc đến cũng có tuyết rơi, Tô Cửu dẫn người đi đón đoàn người của Lỗ quốc.

Người của Lỗ quốc trông rất chật vật, khi nhìn thấy Tô Cửu thì suýt nữa rưng rưng nước mắt.

Tô Cửu bị những người này nhìn chằm chằm đến mức có chút rợn người. "Các vị khách của Lỗ quốc đã vất vả rồi, xin hãy theo tôi đến hành cung nghỉ ngơi trước." Tô Cửu không cho họ cơ hội nói chuyện, trực tiếp dẫn người đến hành cung.

Đại hoàng tử Lỗ quốc mày nhíu lại, sắc mặt hơi khó coi: "Đây chẳng lẽ là đạo đãi khách của Huyền quốc sao?" Tô Cửu thần sắc có chút khó hiểu, nhìn biểu cảm của Đại hoàng tử Lỗ quốc cũng hơi kỳ lạ: "Hiện tại tuyết rơi lớn như vậy, các vị không muốn về hành cung nghỉ ngơi, chẳng lẽ muốn lạnh cóng ở đây sao?" Vị đại thần đi cùng Đại hoàng tử vội vàng nói: "Chúng tôi đương nhiên phải đi nghỉ ngơi trước." Tô Cửu nhìn Đại hoàng tử: "Đại hoàng tử ông thì sao?

Ông có muốn đi không?" Sắc mặt Đại hoàng tử khó coi vô cùng, ông ta không đi thì có thể làm gì?

Đúng như Tô Cửu nói, chẳng lẽ lại lạnh cóng ở đây sao?

Với vẻ mặt âm trầm, Đại hoàng tử bất mãn nói: "Đi nghỉ ngơi trước đã." Tô Cửu thích thú liếc nhìn Đại hoàng tử một cái, rồi dẫn người đến hành cung. "Đây là nơi các vị ở, có việc gì cứ sai bảo người hầu là được rồi, tôi còn có việc nên đi trước đây." Nói xong không cho Đại hoàng tử cơ hội nói chuyện, đã đi trước một bước.

Đại hoàng tử nhìn Tô Cửu cứ thế rời đi, trong lòng vô cùng bất mãn với hắn, đây là đang coi thường họ sao?

Những người bên cạnh nhìn nhau, sao lại cảm thấy Đại hoàng tử hình như hơi kỳ lạ? "Đại hoàng tử, hay là cứ để mọi người đi nghỉ ngơi trước đi?" Đại thần tâm phúc của Đại hoàng tử chần chừ một chút rồi lên tiếng.

Đại hoàng tử liếc nhìn mọi người một cái, khoảng thời gian gần đây Huyền quốc tuyết rơi, mọi người quả thực đã chịu không ít khổ sở.

Cho dù Đại hoàng tử có bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Tất cả đi nghỉ ngơi đi, có chuyện gì nghỉ ngơi xong rồi nói." "Vâng." Không lâu sau khi người của Lỗ quốc đến, những người đi cùng họ cũng lần lượt đến.

Cũng không biết có phải cố ý không, Tô Cửu đã sắp xếp chỗ ở của họ đều ở cùng nhau.

Đại hoàng tử Lỗ quốc và người của các quốc gia khác tập trung lại.

Trong số đó có một người nói: "Cái Huyền quốc này có ý gì?

Vậy mà lại sắp xếp chúng ta ở cùng nhau?" Đại hoàng tử lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Bất kể là ý gì, chúng ta chỉ cần đạt được kết quả mong muốn là được." Lần này họ đến đây không ngoài ba chuyện.

Thứ nhất, giống cây lương thực cao sản.

Thứ hai, hoa quả dưỡng sinh và rượu.

Thứ ba đương nhiên chính là Vương Cẩn Hòa rồi.

Bất kể thế nào, lần này họ nhất định phải đem Vương Cẩn Hòa đi, mang về Lỗ quốc.

Người như vậy chỉ có ở Lỗ quốc mới có thể khiến người ta yên tâm.

Nếu không thể đưa Vương Cẩn Hòa đi, hắn cũng không ngại trực tiếp giết người.

Mọi người nhìn nhau, gật đầu.

Mục đích lần này họ đến đây quả thực là vì giống cây lương thực cao sản.

Họ đương nhiên phải phối hợp với Lỗ quốc.

Chỉ là không biết Huyền quốc sắp xếp họ như vậy, có phải đã biết họ liên minh với nhau rồi không.

Ban đầu người của Lỗ quốc cho rằng chỉ có họ đến, thì Nam Cận của Nam Cương và Ba Lý của Ô quốc đều đã đến rồi.

Đại hoàng tử Lỗ quốc khi nghe tin này thì có chút kinh ngạc: "Vậy mà họ cũng đến rồi sao?" "Vâng, Nam Cương vương và Hoàng đế Ô quốc là do Tô Ngọc đích thân đi đón, hơn nữa còn ở thẳng trong Ngọc Vương phủ." Người bên cạnh mặt âm trầm nói.

Từ việc ai đi đón ai, có thể thấy Huyền quốc có quan hệ tốt hơn với ai.

Điều này đối với họ mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt. "Chỉ có hai quốc gia thì đối với chúng ta ảnh hưởng không lớn." Tuy nhiên, rất nhanh sau đó Đại hoàng tử Lỗ quốc đã không còn suy nghĩ như vậy nữa.

Bởi vì trong những ngày sau đó, lại lần lượt có thêm một số người đến, mà những người này tất cả đều do Tô Ngọc đích thân đi đón, không những thế, những người này cũng ở Ngọc Vương phủ.

Ngoài ra, quan hệ giữa những người này với ông ta và đồng minh quả thực không tốt.

Thậm chí có thể nói là căng thẳng như dây cung.

Mục đích Tô Ngọc gọi những người này đến rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ họ đã biết tất cả rồi sao?

Mục đích gọi những người của các quốc gia này đến là để đối kháng với họ?

Nếu đúng như vậy thì mọi chuyện tương đối rắc rối rồi.

Ban đầu anh ta liên kết nhiều người như vậy là để bức ép Huyền quốc, nhưng giờ Tô Ngọc lại tìm được một số đồng minh có thực lực không hề kém cạnh, như vậy họ sẽ không còn bất kỳ ưu thế nào nữa.

Những người cùng chiến tuyến với Lỗ quốc tự nhiên cũng đoán được khả năng này.

Sắc mặt họ cũng không được tốt lắm, tìm đến Đại hoàng tử Lỗ quốc, nói với vẻ khó coi: “Nếu cứ tiếp tục thế này, mọi chuyện sẽ phiền phức.” “Đúng vậy, ý định ban đầu của chúng ta là muốn nhiều quốc gia cùng nhau gây áp lực lên Huyền quốc, khiến Huyền quốc phải kiêng dè chúng ta.

Nhưng bây giờ Huyền quốc cũng tìm được không ít đồng minh, hơn nữa quan hệ của họ còn khá tốt.

Chỉ riêng điểm này thôi, cơ hội họ có được giống cây trồng năng suất cao còn lớn hơn chúng ta, đây không phải là chuyện tốt cho chúng ta chút nào.” Người bên cạnh nói với vẻ khó chịu.

Chương 916

Trừ phi họ cùng một chiến tuyến với Huyền quốc, may ra còn có một chút cơ hội.

Nhưng họ không thể đảm bảo Huyền quốc có biết được tâm tư của họ và Lỗ quốc hay không.

Nếu đã biết rồi thì mọi thứ coi như chấm hết.

Về điều này, mấy người họ nhíu chặt mày, trong lòng lần đầu tiên cảm thấy lo lắng.

“Các vị không cần lo lắng, cho dù cuối cùng Huyền quốc chỉ có thể cùng các quốc gia khác liên minh, thì đối với chúng ta cũng chưa chắc đã thất bại.” Đại hoàng tử Lỗ quốc vô cùng chắc chắn nói.

Mọi người nhìn Đại hoàng tử một cái, không ai nói gì, nhưng họ đều biết, lời nói của Đại hoàng tử có lẽ chỉ là tự lừa mình dối người.

“Mọi người đừng lo lắng quá, đến lúc đó chúng ta xem xét tình hình, có lẽ mọi chuyện không tệ như chúng ta tưởng.” “Đây không phải là vấn đề lo lắng hay không lo lắng, hôm nay Huyền quốc tuyết rơi lớn như vậy, tình hình bên chúng ta thế nào, các vị có đảm bảo được không?” Có những quốc gia vốn dĩ có nhiều ngày băng tuyết hơn.

Một khi gặp phải thiên tai tuyết lớn, đó sẽ là đòn giáng chưa từng có đối với họ.

Đại hoàng tử nhìn người vừa nói, ánh mắt thâm sâu khó hiểu: “Ngươi đây là muốn phản bội sao?” Người vừa nói khẽ thở dài, tự giễu nói: “Tôi chưa từng nghĩ như vậy, là Đại hoàng tử đa nghi rồi.” “Rốt cuộc là tôi đa nghi, hay là tôi nghĩ quá ít, trong lòng ngươi không rõ sao?” Đại hoàng tử không tin lời nói của anh ta.

Nghe lời Đại hoàng tử, sắc mặt người kia ít nhiều có chút khó coi: “Nếu Đại hoàng tử không tin tôi, thì tôi cũng không có cách nào.” Ban đầu anh ta không có ý nghĩ này, nhưng bây giờ, chỉ cần Huyền quốc có thể cho anh ta đủ lợi ích, anh ta cũng chưa chắc không thể quay lưng chuyển sang phe địch, dù sao có những người còn chẳng coi trọng, anh ta cần gì phải bận tâm chuyện bao đồng?

Đại hoàng tử sắc mặt âm trầm nhìn anh ta: “Thôi được rồi, các ngươi có thể đi rồi.” Vẻ sốt ruột và thái độ kiêu ngạo đó khiến sắc mặt mọi người đều trở nên u ám.

Đại hoàng tử Lỗ quốc này thật sự coi họ là thuộc hạ của mình sao?

“Đại hoàng tử, thân phận của chúng tôi ngang hàng với ngài, không phải thuộc hạ của ngài, nói chuyện vẫn nên chú ý một chút thì hơn.” Một người trong số đó lạnh lùng nói.

“Đừng dùng thân phận cao cao tại thượng đó mà nói chuyện với chúng tôi, ngài là hoàng tử, chúng tôi cũng là hoàng tử, ai có thân phận cao hơn ai chứ?” “Lời này nói đúng, nếu Đại hoàng tử không thể thay đổi thái độ đối với chúng tôi, vậy sau này cũng không cần phải bàn bạc nữa.” Đại hoàng tử vừa định nói gì đó, thì cận thần bên cạnh đã kéo anh ta một cái.

Đại hoàng tử lúc này mới tỉnh lại, hiện tại vẫn là lúc cần đến họ, nếu làm lớn chuyện quá, cuối cùng có thể sẽ được ít mất nhiều.

Mà đây không phải là điều anh ta muốn.

“Các vị, vừa rồi tôi xin lỗi, tôi cũng vì tức giận nên mới có chút cảm xúc.” Lời xin lỗi của Đại hoàng tử đối với họ không có mấy giá trị, ngược lại còn khiến người ta cảm thấy anh ta có chút không coi ai ra gì.

Lời xin lỗi này cũng quá qua loa.

Người bên cạnh không nói gì, chỉ cười nói: “Đâu có đâu, chúng tôi xin phép đi trước.” Mấy người khách nói vài câu xã giao rồi rời đi.

Đợi người đi khỏi, nụ cười trên mặt Đại hoàng tử lập tức u ám: “Đồ không biết tốt xấu.” Đại thần bên cạnh lắc đầu nói: “Điện hạ, bây giờ vẫn là lúc cần dùng đến họ, những lời này không nên nói quá khó nghe.

Nếu đến lúc đó họ phản bội sang Huyền quốc, điều này sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta.” Đại hoàng tử tự nhiên biết đạo lý này, cho nên sau khi cận thần nhắc nhở, anh ta liền trực tiếp xin lỗi.

Nhưng những người này dường như quá coi trọng bản thân, đối với lời xin lỗi của anh ta lại coi như không thấy.

“Điện hạ tạm thời không cần lo lắng, qua những hành động này của Huyền quốc mà xem, họ chắc chắn biết chúng ta đã liên minh với những người khác để đối phó với họ, nhất thời cũng sẽ không lôi kéo những người này.” Dù sao trong mắt Huyền quốc, những người này và Lỗ quốc là bị ràng buộc với nhau.

Đây chính là chỗ dựa của họ, còn sau này thế nào, thì có liên quan gì đâu?

Ai biết người khác nghĩ gì?

Đại hoàng tử miễn cưỡng gật đầu: “Biết rồi, đã liên lạc được với Mục Diên chưa?” Không nói thì không sao, nói đến đây sắc mặt của Đại thần bên cạnh lại có chút khó coi: “Thừa tướng chắc đang ở Ngọc Vương phủ.” “Hơn nữa còn bị bắt đi, e rằng không ổn.” Đại hoàng tử sắc mặt âm trầm nhìn người bên cạnh: “Mục Diên là Thừa tướng của Lỗ quốc chúng ta, Huyền quốc dám làm gì ông ta sao?” Thế nhưng

Đại thần bên cạnh lại khẽ lắc đầu, biểu cảm thậm chí có chút nghiêm túc: “Điện hạ, khi Thừa tướng đến đây, đã không nói rõ thân phận của mình.” Tình huống này, cho dù người ta bắt được Mục Diên, cho dù họ giết Mục Diên, cũng có thể trực tiếp nói một câu rằng họ không biết, hơn nữa Mục Diên còn có liên quan đến chuyện hạ hàn độc lên con trai của Tô Ngọc, Tô Ngọc càng có đủ cớ và chứng cứ để Mục Diên chết ở Huyền quốc, mà họ thì không có bất kỳ lý do hay cớ nào cả.

Đại hoàng tử nhíu chặt mày, tâm trạng vô cùng không tốt: “Ngươi muốn nói gì?” “Điện hạ có phải đã quên rồi không, chuyện hạ hàn độc lên con trai Ngọc Vương, việc họ có thể đưa cặp cha con đó đến trước mặt Điện hạ đã đủ để chứng minh rằng họ đã biết tất cả mọi chuyện rồi.” Không động đến Điện hạ chẳng qua là vì Điện hạ đang ở Lỗ quốc.

Còn Mục Diên thì vừa vặn đang ở Huyền quốc, lại còn bị Tô Ngọc điều tra ra, ông ta không gặp chuyện gì, đó mới là điều thực sự kỳ lạ.

Đại hoàng tử trong lòng không khỏi có chút phiền não: “Phiền phức, Tô Ngọc này rốt cuộc muốn làm gì.” “Sau này chúng ta đến hỏi Hoàng đế Huyền quốc, nhất định phải trả lại Thừa tướng của nước ta.” Mục Diên là người của anh ta, nếu Mục Diên chết thì đối với anh ta tuyệt đối là một tổn thất.

Người bên cạnh không nói gì, anh ta cảm thấy chuyện này không đơn giản như Đại hoàng tử nghĩ.

Tô Ngọc một người như vậy mà có thể dễ dàng tha thứ cho tất cả mọi người, thì đó mới là điều thực sự kỳ lạ.

“Điện hạ, chuyện này vẫn cần bàn bạc kỹ lưỡng, nếu không chỉ mang lại phiền phức cho chúng ta thôi.” Đại thần bên cạnh nhíu mày

nói.

Đại hoàng tử sốt ruột gật đầu: “Được rồi, chuyện này tôi biết phải làm thế nào, ngươi không cần nói nhiều ở đây.” Người bên cạnh còn muốn nói gì đó, Đại hoàng tử lại một lần nữa mở lời: “Thôi được rồi, chuyện này đối với chúng ta chưa chắc đã không có lợi.” “Vâng.” Không thuyết phục được cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Chỉ hy vọng sau này có thể đòi lại Thừa tướng, mặc dù cơ hội mong manh.

Nếu Thừa tướng không về được, thì đối với Điện hạ, tuyệt đối là một sai lầm lớn.

Bất kể bên này muốn đưa Mục Diên về đến đâu, Ngọc Vương phủ lại vô cùng náo nhiệt.

Sau khi mấy người bạn của Tô Ngọc đến, đều nhao nhao trêu chọc anh.

“Được lắm Tô Ngọc, có đồ tốt như vậy mà không nghĩ đến chúng tôi, còn coi chúng tôi là bạn bè không hả?” “Đúng vậy, không thể cho chúng tôi giống cây trồng năng suất cao thì anh ít nhất cũng cho chúng tôi vài vò rượu chứ.” Tô Ngọc đưa tay gạt bàn tay đang bóp cổ mình ra: “Đây không phải là gọi các cậu đến để cho lợi ích rồi sao?

Còn về giống cây trồng năng suất cao, năm ngoái chúng ta cũng chỉ miễn cưỡng bao phủ được toàn bộ Huyền quốc thôi.” “Giống cây trồng năm nay đã nhiều hơn không ít, vừa vặn có cơ hội này, tôi đương nhiên sẽ không quên các cậu.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ nói.

Trước đây không phải là không nghĩ đến họ, mà là vì giống cây trồng năng suất cao thực sự không có nhiều.

“Hôm nay khi gieo trồng, tôi đã nói với Tiểu Hòa để dành cho các cậu một ít rồi.” Vương Cẩn Hòa nghe lời Tô Ngọc nói, vô cùng đồng tình gật đầu: “Tô Ngọc nói đúng, chuyện này anh ấy quả thật đã nói với tôi, đây không phải là Lỗ quốc gọi người đến sao?

Vừa vặn chúng ta có lý do quang minh chính đại để đưa đồ cho các cậu.” Mấy người kia nghe Vương Cẩn Hòa nói, lập tức yên tâm: “Nghe lời này chúng tôi yên tâm rồi.” “Còn về rau củ quả dưỡng sinh, chỗ các cậu xa như vậy, tôi mà gửi qua đó, chắc chắn sẽ hỏng hết, rượu thì cứ thế gửi cho các cậu, các cậu có chắc chắn cuối cùng sẽ đến tay mình không?” Tô Ngọc liếc mắt nhìn họ.

“Đến lúc đó đến tay các cậu, chẳng phải vẫn sẽ trở thành đồ trong tay người khác sao, chi bằng các cậu đến đây, mua từ chỗ tôi để hiếu kính phụ hoàng các cậu, như vậy mới thể hiện các cậu rất hiếu thuận.

Đương nhiên quá trình này nói như thế nào là việc của các cậu.” “Vậy chúng tôi thực sự phải cảm ơn anh đã suy nghĩ cho chúng tôi nhiều như vậy rồi.” “Tô Ngọc nói cũng đúng, nếu Tô Ngọc gửi cho chúng ta, cuối cùng chúng ta cũng không giữ được, sau đó gửi đi, cũng chưa chắc đã có được điều tốt, nhưng chúng ta đến Huyền quốc bỏ tiền mua từ Tô Ngọc thì khác rồi.

Chúng ta có được bằng cách nào, ai biết chứ, các cậu nói có đúng không?” Tất cả mọi người đều thèm muốn những thứ này, dù sao đó cũng là bảo bối có thể điều dưỡng cơ thể.

Phụ hoàng của họ cũng không ngoại lệ.

Khi đến đây cũng đã nói bóng nói gió những lời này, muốn có được những thứ rượu này.

Chỉ là lúc đó họ giả vờ không hiểu mà thôi.

“Tô Ngọc, anh đưa giống cây trồng năng suất cao cho chúng tôi như vậy, Hoàng đế Huyền quốc không nói gì sao?” Một người trong số đó lo lắng hỏi.

“Không sao, chuyện này đã sớm báo cáo với Hoàng huynh rồi, mỗi người các cậu có thể chia được mười lăm vạn cân giống cây trồng, lúa mì, ngô đều sẽ không đơn thuần chỉ là lúa nước.” Tô Ngọc không để ý nói: “Năm nay đã gieo trồng xong rồi, sang năm mới có thể gieo trồng giống cây trồng của các cậu.

Tôi cũng có tính toán để lại cho các cậu một ít, các cậu yên tâm đi.” “Vậy thì tốt quá, chúng tôi chỉ lo anh đồng ý đưa đồ cho chúng tôi, cuối cùng lại rước họa vào thân.” Đó không phải là điều họ muốn.

“Ngọc Vương, bên tôi anh có thể cho tôi một ít giống cây trồng được không?” Ba Lý đợi Tô Ngọc nói xong mới mở lời.

Tô Ngọc gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi, từ Nam Kiều tôi nghe được một vài tin tức, biết Bệ hạ Ô quốc cũng là một người rất tốt, đối với một người hết lòng muốn bách tính có cuộc sống tốt đẹp, chúng ta tự nhiên có thể giúp được thì giúp.” “Đa tạ Ngọc Vương, để báo đáp, tôi có thể cấp cho Huyền quốc hai mỏ sắt, vừa vặn nằm ở ranh giới giữa Ô quốc và Huyền quốc, đây là địa khế.” Ba Lý trực tiếp lấy ra địa khế của hai mỏ sắt.

Cả hai mỏ sắt này đều chưa được khai thác nhiều.

“Còn về giá giống cây trồng thì bao nhiêu là bấy nhiêu, nếu có thể, tôi hy vọng có thể mua một đợt lương thực từ Huyền quốc về, Ô quốc lương thực không nhiều, năm nay cũng tuyết rơi lớn, bên chúng tôi mỗi năm có bốn năm tháng bị băng tuyết bao phủ, lượng lương thực cần rất nhiều.” “Chuyện này tôi có thể đi nói với Hoàng huynh, còn về sau thế nào, cần ngài và Hoàng huynh bàn bạc, nhưng tôi nghĩ điều kiện tốt như vậy Hoàng huynh sẽ không từ chối đâu.” Tô Ngọc cười nói, mặc dù anh cũng có thể trực tiếp đồng ý yêu cầu của Ba Lý, nhưng Huyền Phi Nhiên mới là Hoàng đế của Huyền quốc.

Việc bàn bạc thế nào là giao dịch giữa hai nước, hai vị Hoàng đế ngồi xuống từ từ bàn bạc sẽ tốt hơn.

Chương 917

“Đó là đương nhiên, vậy phiền Vương gia giúp tôi nói với Hoàng thượng một tiếng.” “Không thành vấn đề.” “À đúng rồi Bệ hạ Ba Lý, bên các ngài nếu bị băng tuyết bao phủ thời gian dài, có thể làm một chút lò kang để sưởi ấm, như vậy có thể giúp bách tính Ô quốc vào mùa đông đỡ khổ hơn.” Trong cuộc trò chuyện đơn giản, Vương Cẩn Hòa vẫn khá yêu mến vị Hoàng đế Ô quốc này.

Vị Hoàng đế này quả thực không tệ, giống như Huyền Phi Nhiên, rất được lòng người.

“Lò kang?

Cái này là gì?” Ba Lý tò mò hỏi.

“Là một loại giường có thể sưởi ấm bằng lửa.” Ba Lý có chút mừng rỡ: “Còn có loại đồ tốt như vậy sao?

Đợi tôi về Ô quốc, có thể mời thợ thủ công của Huyền quốc đến Ô quốc một chuyến được không?” Ba Lý không phải kẻ ngốc, khi Ô quốc tuyết rơi, thời tiết đều rất lạnh, nếu có loại lò kang mà Vương Cẩn Hòa nói, cuộc sống của bách tính sẽ tốt hơn rất nhiều.

Đây thực sự là một chuyện đại sự.

“Bên tôi thì không thành vấn đề, nhưng tình hình cụ thể, vẫn cần Bệ hạ Ba Lý đi bàn với Hoàng huynh.” “Được.” Ba Lý cười gật đầu, trực tiếp đồng ý.

Vương Cẩn Hòa thấy mọi người đều đang cười nói thì mở lời: “Để chúc mừng mọi người đến đây, tôi đã bảo người chuẩn bị lẩu cho mọi người ăn.” “Lẩu là gì?” Người chưa từng nghe qua tò mò hỏi.

“Lát nữa các vị sẽ biết.” Rất nhanh, lẩu được mang lên bàn, nhìn rau sống trên bàn, mọi người đều kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Toàn là đồ sống như thế này thì ăn kiểu gì?

“Thời tiết lạnh quá, nếu làm món xào thì lát nữa sẽ nguội hết, còn loại này thì muốn ăn gì có thể nhúng cái đó, thích hợp nhất để ăn vào loại thời tiết này.

Bên trong có bếp than, không cần lo nguội, thịt và rau chưa chín thì cứ nhúng tiếp, bên này là gia vị chấm.” Vương Cẩn Hòa nói xong, mọi người đều sốt ruột bắt đầu thử.

Ăn một miếng xong mắt đều sáng lên: “Ngon quá, ngon tuyệt vời.” “Cái này có thể đưa vào Ô quốc, bên đó ngày lạnh nhiều, ăn cái này là thích hợp nhất.” Ba Lý vừa ăn vừa nói.

Ăn một lúc cơ thể liền ấm áp lên.

Một nhóm người vui vẻ ăn lẩu, Tiểu Bảo rất tò mò về những người mới đến.

Ăn một chút xong liền kéo Tiểu Trí đi nghe họ kể về môi trường khác nhau của mỗi quốc gia.

Nghe xong Tiểu Bảo không khỏi có chút khao khát.

“Cha, khi nào con có thể đi khắp nơi ạ?” Tiểu Bảo nhịn không được hỏi.

“Đợi con mười hai tuổi thì có thể đi được rồi.” Anh cũng là tầm tuổi này bắt đầu tự mình ra ngoài.

Tiểu Bảo nếu muốn đi, đương nhiên cũng là tầm tuổi này.

“Cha, sau này con muốn đi khắp các quốc gia một lượt.” Tô Ngọc không cảm thấy Tiểu Bảo không biết tự lượng sức, ngược lại còn đồng tình nói: “Đương nhiên có thể, mỗi quốc gia đều có phong tục tập quán khác nhau, con có thể đi xem để mở mang kiến thức, như vậy cũng không tệ.” Tiểu Bảo nói ra còn lo lắng Tô Ngọc không đồng ý, không ngờ anh ấy lại đồng ý không hề suy nghĩ.

“Cha thật sao?

Cha thật sự đồng ý sao?” Tiểu Bảo vui mừng nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Cha tại sao lại không đồng ý?” Tô Ngọc hỏi ngược lại.

“Con cứ nghĩ cha sẽ cảm thấy con không biết tự lượng sức.” Tiểu Bảo ngượng ngùng nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu con trai: “Cái gì gọi là không biết tự lượng sức?

Có suy nghĩ đó là chuyện tốt, trước đây cha cũng từng đi khắp nơi, nếu không con nghĩ vì sao cha lại quen biết những chú này?” Tiểu Bảo gật đầu như có điều suy nghĩ.

Tiểu Trí bên cạnh cũng đang suy tính điều gì đó.

“Tiểu Trí không cần vội vã làm quan, những năm này có thể đi khắp nơi xem trước, đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, đợi chuyện của Lỗ quốc xử lý xong, mọi thứ ổn định lại, cha và mẹ sẽ đưa các con cùng nhau ra ngoài đi chơi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí nói.

Tiểu Trí lập tức hứng thú: “Cha chúng ta đi đâu ạ?” “Chúng ta đi phương Nam.” “Trước đây mẹ con làm hải sản, chúng ta đều có thể đi tự mình trải nghiệm xem thử.” Nơi đó và nơi đây vẫn không giống nhau.

“Được.” “Cha, đến lúc đó chúng ta có đưa những người khác đi không?

Hoằng Nghị bọn họ.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc đầy mong đợi hỏi.

“Đưa chứ.” Đều là những đứa trẻ lớn rồi, đưa đi cũng không có gì, dù sao còn nhiều người như vậy, cũng không phải là không chăm sóc được.

“Tuyệt quá, cảm ơn cha.” Tô Ngọc đưa tay xoa mạnh đầu con trai, cười lắc đầu nói: “Con nói cảm ơn cha làm gì?

Cha là cha của con, đưa các con ra ngoài mở mang kiến thức đây chẳng phải là điều nên làm sao?” “Không phải đâu, cha của người khác, đâu có nghĩ đến chuyện đưa con cái ra ngoài chơi, ngược lại còn cảm thấy đưa con cái ra ngoài rất vướng bận.” Tiểu Trí đồng tình gật đầu: “Tiểu Bảo nói đúng.” “Đó là do phương pháp giáo dục không giống nhau, phương pháp của cha chính là như vậy, để các con vừa xem vừa học, học như vậy ngược lại sẽ đạt hiệu quả gấp đôi.” “Cha, thực ra con rất muốn tham gia xuân vi năm sau.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc mở lời.

Cậu muốn phá vỡ kỷ lục của cha, nhất định phải nhanh chóng hành động mới được.

Tô Ngọc bật cười nhìn Tiểu Bảo: “Cũng bao lâu rồi?” “Thực ra cũng không lâu lắm.” Chỉ một năm mà thôi.

“Được, các con cảm thấy tham gia không thành vấn đề thì cứ đi.” Đối với chuyện này Tô Ngọc đối với yêu cầu của Tiểu Bảo cũng không quá nghiêm khắc.

“Vậy con cũng đi tham gia cùng.” Tiểu Trí suy nghĩ một chút rồi mở lời.

Sớm muộn gì cũng phải tham gia, chỉ là sớm hơn một chút mà thôi.

“Được, các con quyết định xong là được.” “Cảm ơn cha.” Nam Kiều bên cạnh mở lời nói: “Tiểu Bảo, sau này khi chú kết hôn con cứ đến Nam Cương chơi, con có muốn đi không?” Tiểu Bảo dứt khoát gật đầu: “Đương nhiên phải đi rồi, Nam Cương chắc chắn có rất nhiều côn trùng nhỏ đáng yêu phải không ạ?

Con muốn đi xem.” Nam Cận biểu cảm kỳ quái nhìn Tiểu Bảo, những thứ ở Nam Cương khi nào lại đáng yêu rồi, sao anh ta lại không biết?

Quay đầu nhìn Nam Kiều: “Anh có phải đã nói gì khiến Tiểu Bảo hiểu lầm rồi không?” Nam Kiều lắc đầu: “Cái này thật sự không có, tôi chỉ cho Tiểu Bảo một ít cổ trùng để chơi, cậu bé liền cảm thấy rất thích.” Chuyện này thật sự không liên quan đến anh ta.

Là Tiểu Bảo tự mình thích, hơn nữa còn khá có thiên phú, nên mới cho cậu bé chơi, nếu không chắc chắn sẽ không cho.

Dù sao những cổ trùng này cũng không phải là thứ dễ chung sống.

Chỉ cần một chút sơ sẩy cũng có thể nguy hiểm đến tính mạng.

Những điều này Tô Ngọc đều biết, và Tô Ngọc cũng chính vì Nam Kiều đã nói rõ tất cả tình hình với anh, nên mới cho phép Tiểu Bảo chơi với chúng.

“Thật sao?

Vậy tôi yên tâm rồi, anh đừng để Tiểu Bảo bị thương nhé.” Đứa trẻ này nhìn là thấy đáng yêu rồi, nếu vì lỗi của Nam Kiều mà xảy ra chuyện gì, Tô Ngọc đoán chừng sẽ không tha thứ cho anh ta.

“Đương nhiên, tôi thích Tiểu Bảo nhất mà, chắc chắn sẽ không để cậu bé bị thương đâu.” “Sau này Tiểu Bảo cũng có thể đến đất nước của chúng tôi chơi, đến lúc đó chúng tôi có thể dẫn con đi khắp nơi.” “Được.” Tiểu Bảo tự nhiên sẽ không khách khí, đến đó có người bao ăn bao ở, cậu bé cần gì không đi?

Ở một mức độ nhất định, Tiểu Bảo vẫn là một tiểu tài mê.

Sau khi người của các quốc gia đều đã đến đông đủ, vì gần đây tuyết rơi liên tục, Huyền Phi Nhiên cũng không nói muốn gặp họ, chỉ bảo họ ở hành cung hoặc để Tô Ngọc tiếp đãi tốt.

Mãi cho đến khi tuyết cuối cùng cũng ngừng rơi, mọi người mới ra ngoài.

Tiểu Trí cũng dẫn Tiểu Bảo đi tìm bạn bè chơi.

Khi đi ngang qua nhà họ Cố, ba người bước ra từ bên trong.

Chương 918

Hai người lớn một đứa trẻ, khi nhìn thấy họ Tiểu Bảo theo bản năng nhíu mày.

Thật là xui xẻo, sao ngày đầu tiên ra ngoài đã gặp phải những người này, thật khiến người ta khó chịu.

“Anh ơi, chúng ta đi thôi.” Tiểu Bảo kéo Tiểu Trí định đi.

Cố Tĩnh nhìn thấy Tiểu Trí trong mắt có chút mừng rỡ, vội vàng đi tới chặn họ lại: “Tiểu Trí, dạo này con có khỏe không?” Tiểu Trí nhìn người đang chắn trước mặt, trong lòng ít nhiều có chút sốt ruột: “Xin hỏi bà là ai?

Chúng ta quen nhau sao?” Tiểu Trí nhìn Cố Tĩnh nhíu mày hỏi.

Một câu nói khiến nụ cười của Cố Tĩnh đông cứng.

Bọn họ không phải đã gặp vài lần rồi sao?

Sao thằng bé lại không nhận ra bọn họ?

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh như vậy có chút bực bội, đưa tay kéo bà ta, đồng thời rất lạnh nhạt nói: “Được rồi, cô chắn đường người ta làm gì?” “Cái gì mà đường người ta?

Đây là...” “Những gì không nên nói thì đừng nói ra nhé.” Tiểu Bảo đột nhiên mở lời nói.

Ánh mắt nhìn Cố Tĩnh cũng vô cùng bình tĩnh.

Dưới ánh mắt bình tĩnh như vậy, Trương Cần thấy được là lời cảnh cáo.

Một đứa trẻ chưa đến bảy tuổi đang cảnh cáo họ.

Không, phải nói là đang cảnh cáo Trương Cần.

“Đây là anh trai tôi, Tô Tử Tiêu, vị phu nhân này, bà còn có chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì, tôi và anh trai đi trước đây.” Tiểu Bảo nhìn Cố Tĩnh, như nhìn người xa lạ vậy.

Nếu không phải biết rõ trước đây họ từng làm gì, Tiểu Bảo ở trước mặt họ lại ngoan ngoãn đến mức nào, họ chắc chắn sẽ không nghĩ tới Tiểu Bảo lại còn có một mặt như vậy.

“Tiểu Bảo...” “Vị phu nhân này vẫn nên gọi tôi là Tô thiếu gia thì hơn, chúng ta và bà cũng không thân đến vậy.” Tiểu Bảo ngắt lời Cố Tĩnh, thản nhiên nói.

Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí dùng ánh mắt xa lạ nhìn họ, trong mắt thậm chí còn mang theo vẻ sốt ruột, trong lòng có chút bực bội: “Con...” “Tiểu Bảo, chúng ta đi thôi, đừng để họ đợi lâu quá.” Tiểu Trí ngắt lời Cố Tĩnh, kéo Tiểu Bảo rời đi.

Trong suốt quá trình đó không hề nhìn gia đình ba người của Cố Tĩnh một cái.

Trương Cần đã sớm buông bỏ rồi, chỉ có Cố Tĩnh vẫn còn chưa buông bỏ được chuyện này.

Đây là lựa chọn của họ, trách ai được chứ?

Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí và Tiểu Bảo rời đi, sự hối hận trong lòng rõ ràng đến thế, đưa tay nắm lấy Trương Cần, vô cùng sốt ruột nói: “Em hối hận rồi, chúng ta có thể đòi lại con được không?” Nhìn Cố Tĩnh vẻ mặt đầy mong đợi, Trương Cần chế giễu lắc đầu: “Em sớm nên biết sẽ có kết quả như thế nào mà, phải không?

Bây giờ nói những lời này có ích gì.” “Ban đầu không phải đã nói là không hối hận sao?

Đã không hối hận vào lúc đó rồi, bây giờ em tại sao lại hối hận?”

Trương Cần căn bản không ăn cái bộ này của Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh sắc mặt tái mét nhìn Trương Cần, trong lòng có chút khó chịu: “Em...” “Em cũng không phải thực sự biết hối hận đâu, em chỉ là thấy Tiểu Trí ngày càng tốt hơn, em không cam tâm mà thôi.” “Cố Tĩnh, mặc kệ em vì mục đích gì mà cảm thấy hối hận, nhưng em phải nhớ kỹ, tất cả những điều này đều do lòng tham của em mà ra.” Trương Cần nói xong liền bỏ đi, mặc kệ Cố Tĩnh sau này sẽ thế nào.

Khi đứa con trai út vừa mới chào đời anh ta rất thích, nhưng từ khi Cố Tĩnh vì nó mà đối xử với Tiểu Trí như vậy, tình yêu thương trong lòng dần trở nên lạnh nhạt.

Mà đứa con trai út này một chút cũng không có sự ngoan ngoãn, hiểu chuyện của Tiểu Trí, cả người cứ như một tiểu bá vương, đều bị Cố Tĩnh nuông chiều hư rồi.

“Trương Cần, anh đứng lại cho em.” Cố Tĩnh tức giận nói.

Trương Cần dừng bước một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước, không còn như trước đây mà đối xử tốt với Cố Tĩnh nữa.

Cố Tĩnh ngây ngốc nhìn bóng lưng Trương Cần, trong lòng không thể nói là cảm giác gì.

Nhưng bà ta tuyệt đối không dễ chịu là được.

Cố Tĩnh ôm con trai út vội vàng đuổi theo, đưa tay kéo Trương Cần: “Trương Cần, anh làm gì thế?” “Em đừng làm ầm ĩ nữa, cũng đừng đi tìm phiền phức cho Tiểu Trí nữa, thằng bé đã có cuộc sống riêng của mình rồi, chúng ta cũng không xứng đáng xuất hiện trước mặt nó.” Trương Cần mệt mỏi nhìn Cố Tĩnh, bực bội nói.

“Em...” “Được rồi, những lời nên nói, tôi đã nói rất rõ ràng rồi, còn việc em có nghe hay không, đó là chuyện của riêng em.” Cố Tĩnh lần đầu tiên từ lời nói của Trương Cần nghe ra sự sốt ruột rõ ràng.

“Anh đang sốt ruột với em sao?” Trương Cần liếc nhìn Cố Tĩnh có chút bực bội nói: “Em rốt cuộc còn muốn tôi thế nào nữa?

Vì tôi đã mất đi con trai lớn, em còn muốn tôi thế nào nữa?” “Chúng ta không phải vẫn còn con trai út sao?

Anh làm gì...” “Một đứa con bị em nuông chiều thành phế vật, em nghĩ tôi còn trân trọng sao?” Đúng vậy, trong lòng Trương Cần, đứa con trai út này chính là một phế vật.

Cố Tĩnh nghe Trương Cần nói những lời như vậy, lập tức bất mãn: “Trương Cần, anh đủ rồi, anh có biết anh đang nói gì không?

Đây là con của chúng ta, sao anh lại nói nó như vậy?” “Tôi có gì mà không thể nói?

Tiểu Trí từ nhỏ đã hiểu chuyện, còn nó thì sao?

Trừ việc phát cáu ra thì còn làm được gì?

Mỗi lần tôi muốn dạy dỗ nó, em lại sống chết đòi ngăn cản, đã như vậy thì tôi cũng không quản nữa.” Những lời này Trương Cần đã sớm muốn nói với Cố Tĩnh rồi.

Cứ cái kiểu bà ta cưng chiều con như vậy, họ kiếm tiền nhiều đến mấy cuối cùng cũng không đủ cho đứa trẻ này phá phách.

Cố Tĩnh một chút cũng không thừa nhận mình đã nuông chiều con hư rồi: “Em thấy anh chính là vì nhìn thấy Tiểu Trí nên mới như vậy.” Đối với những lời Cố Tĩnh nói như vậy Trương Cần đã sớm đoán được, cho nên không nói thêm gì: “Tùy em muốn nói gì thì nói.” Đối với anh ta mà nói đã không còn quan trọng nữa rồi.

Sau này tiền của anh ta, sẽ để lại cho Tiểu Trí chứ không để lại cho đứa trẻ này.

“Cố Tĩnh, tôi nhắc nhở em lần cuối, tốt nhất là nên uốn nắn lại tính cách của đứa trẻ này, em bằng lòng nghe thì nghe, nếu không bằng lòng nghe thì thôi, tôi cũng không quản được nhiều đến vậy.” Trương Cần nhìn Cố Tĩnh nghiêm túc nói.

“Sau này chuyện của đứa trẻ này tôi sẽ không quản nữa, còn việc nó tốt hay xấu, đó là chuyện của riêng em.” Cố Tĩnh lần đầu tiên biết cảm giác hoảng sợ tột độ, nắm lấy tay Trương Cần, sốt ruột nói: “Anh không muốn em và con nữa sao?” “Cố Tĩnh, là em đã đẩy tôi ra.” Khi anh ta muốn giáo dục con, bà ta lại cãi vã với anh ta.

Khi đứa trẻ làm sai chuyện, anh ta muốn dạy dỗ đứa trẻ, Cố Tĩnh vẫn cứ cãi vã với anh ta.

Mỗi lần vì đứa trẻ này, họ đều có thể cãi vã rất lâu.

Một lần hai lần anh ta còn có thể chịu đựng, nhưng thời gian dài rồi thì ai còn bằng lòng chịu đựng chuyện này nữa?

“Em...” Trương Cần nhìn Cố Tĩnh thần sắc có chút phức tạp, chỉ vì một đứa trẻ, mà biến thành bộ dạng hiện tại này, Cố Tĩnh thực sự vui vẻ sao?

“Cố Tĩnh, em thực sự không cảm thấy có lỗi với Tiểu Trí sao?

Tiểu Trí trở nên như vậy không phải là lỗi của Tiểu Trí, là lỗi của chúng ta, là chúng ta đã không chăm sóc tốt cho Tiểu Trí.” Nhưng Cố Tĩnh lại cho rằng Tiểu Trí là một quái vật, nghĩ đến bộ dạng Tiểu Trí lúc đó, Trương Cần trong lòng từng trận khó chịu.

Lúc đó anh ta đã làm gì vậy?

Nếu anh ta ra tay ngăn cản Cố Tĩnh, mọi chuyện có phải đã khác rồi không?

Đáng tiếc không có nếu như, trên đời này cũng không có loại thuốc hối hận nào để anh ta uống.

Chương 919

Trương Cần bỏ đi, mặc kệ Cố Tĩnh ở phía sau mà rời đi.

Mà lần này Cố Tĩnh cũng bắt đầu rất nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này, nhìn đứa con trai gần ba tuổi mà vẫn phải để người khác bế, Cố Tĩnh lập tức hiểu ý của Trương Cần.

Nhưng đứa trẻ này là do bà ta nuông chiều che chở, bảo bà ta nghiêm khắc như vậy bà ta cũng không làm được.

Cố Tĩnh không nói gì, mà là đuổi theo Trương Cần.

“Anh bảo em lập tức làm gì với đứa trẻ này, em chắc chắn cũng không làm được, sau này từ từ tính toán đi.” Cố Tĩnh nhìn Trương Cần nghiêm túc nói.

Nghe lời Cố Tĩnh nói, đối với Trương Cần mà nói cũng không có gì khác biệt so với việc không nói.

“Em biết anh không tin em, nhưng những gì em nói đều là sự thật.” “Có phải sự thật hay không em tự biết là được, không cần nói với tôi nhiều như vậy.” Trương Cần nhìn Cố Tĩnh nói.

Lần này anh ta đã không muốn quản nữa rồi, đương nhiên có quản cũng vô ích.

“Em...” “Được rồi, về đi.” Cố Tĩnh còn muốn nói gì đó, Trương Cần đã ngắt lời bà ta.

Cố Tĩnh lần đầu tiên ý thức được Trương Cần thậm chí còn không muốn nói chuyện với bà ta nữa.

Cắn chặt môi, họ không nên như thế này.

Đưa tay kéo Trương Cần: “Chúng ta nhất định phải như vậy sao?”

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh rất lâu, lâu đến mức Cố Tĩnh tưởng rằng anh ta sẽ không nói gì nữa thì mới mở lời: “Nếu không thì sao?

Cố Tĩnh, hai năm nay em như thế nào không cần tôi nói nhiều đâu.” Anh ta thực sự rất mệt rồi, có đôi khi anh ta thà đi khắp nơi, cũng không muốn nói chuyện với Cố Tĩnh.

Quá tốn công sức.

Cố Tĩnh trong lòng từng trận lạnh lẽo, không dám tin nhìn Trương Cần, lần này anh ta là thật sao?

“Khi em bất chấp suy nghĩ của tôi cũng muốn vứt bỏ Tiểu Trí, giữa chúng ta thực ra đã đi đến bước này rồi, chỉ là chúng ta đều không muốn thừa nhận mà thôi.” Trương Cần nhìn Cố Tĩnh từng câu từng chữ nói.

Trước đây có những lời anh ta không thể nói ra, hôm nay nhân cơ hội này nói ra cũng tốt, ít nhất không cần uất ức giữ trong lòng, chẳng quản gì nữa.

Cố Tĩnh không ngừng lắc đầu: “Không phải như vậy, em đại khái chỉ là nghĩ đến con trai út...” “Em không cần giải thích nữa, thực ra chúng ta đều hiểu.” Trương Cần nhìn Tiểu Bảo trong vòng tay Cố Tĩnh, trong mắt không một gợn sóng, cứ như người này đối với anh ta chỉ là một người xa lạ vậy.

Cố Tĩnh không tiếp tục nói gì, đi theo Trương Cần về, suốt cả quá trình hai người không hề giao tiếp.

Đây là điều trước đây chưa từng xảy ra, điều này khiến Cố Tĩnh rất sợ hãi, đồng thời cũng khiến cô ta nhận ra, đã đến lúc phải thay đổi bản thân rồi.

Cô ta biết mình không thể sống thiếu Trương Cần.

Một bên khác, Tiểu Bảo lo lắng nhìn Tiểu Trí.

“Tiểu Bảo, những người vừa nãy chúng ta thật sự không quen biết sao?

Tớ có cảm giác rất quen thuộc.” Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo nghi hoặc hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: “Chúng ta với họ thật sự không có quan hệ, anh không cần nghĩ nhiều.” “Nhưng người đó khiến tớ rất khó chịu.” Tiểu Trí cau mày nói.

Mỗi lần gặp người đó, cậu bé đều rất khó chịu, tâm trạng rất nặng nề.

Tiểu Bảo kéo tay Tiểu Trí, dắt cậu bé đi cùng, trên mặt cũng nở nụ cười: “Anh à, những người này trước đây chúng ta thật sự có quen biết, sau đó xảy ra một số chuyện nên hai nhà không qua lại nữa, rồi sau đó anh quên hết mọi chuyện.” Tiểu Trí biết mình có một đoạn ký ức bị mất, cậu bé vẫn luôn tò mò ký ức của mình rốt cuộc đã mất như thế nào, nhưng bây giờ dường như đã biết rồi.

Chỉ là cậu bé luôn cảm thấy mọi chuyện có lẽ không như Tiểu Bảo nói.

Không phải cũng không sao, điều này đối với cậu bé cũng không quá quan trọng.

“Anh à, chúng ta đi thôi, nếu không đi chúng ta sẽ lỡ mất rất nhiều thời gian.” Tiểu Bảo thấy Tiểu Trí không tiếp tục hỏi nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Hai đứa chơi ở nhà bạn rất lâu sau mới về nhà.

Về đến nhà, Tiểu Trí đi làm bài tập Tô Ngọc đã sắp xếp, còn Tiểu Bảo thì đi tìm Tô Ngọc để kể chuyện hôm nay gặp gia đình Cố Tĩnh.

“Cha, tuy anh ấy quên mấy người đó rồi, nhưng mỗi lần nhìn thấy họ, anh ấy đều cảm thấy khó chịu.

Hôm nay con cũng đã giải thích với anh ấy một chút, nhưng con cảm giác anh ấy dường như không tin lắm.” Tiểu Bảo có chút lo lắng nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu con trai, cưng chiều nói: “Anh ấy tin hay không không quan trọng, quan trọng là đã cho anh ấy một lời giải thích về việc mất trí nhớ.” “Một khi biết rõ đây là chuyện gì rồi, Tiểu Trí sẽ không đi truy cứu những vấn đề này nữa.” Về điều này, Tô Ngọc vẫn rất chắc chắn.

Tiểu Bảo suy nghĩ nghiêm túc một lúc, cảm thấy Tô Ngọc nói đúng.

“Cha nói đúng, chỉ cần anh ấy không buồn không khó chịu, con sẽ yên tâm.” Tiểu Bảo cười nói.

Tiểu Trí là người bạn đầu tiên của cậu bé, bây giờ cũng là người nhà, cậu bé không hy vọng anh trai vì những người đó mà bị tổn thương.

“Trương Cần là một người rất lý trí, anh ta cũng biết mọi chuyện đến nước này đã không còn đường quay lại, cho nên anh ta đã buông bỏ rồi.

Cho dù muốn gặp Tiểu Trí, cũng chỉ lén lút nhìn, sẽ không để Tiểu Trí gặp anh ta.” Về cách làm này của Trương Cần, Tô Ngọc vẫn luôn biết, chỉ là anh không nói gì nhiều mà thôi.

“Cha, nếu sau này họ muốn đến cướp anh ấy về với chúng ta thì sao?” Đây là điều Tiểu Bảo lo lắng nhất, dù sao họ cũng là cha mẹ ruột của anh trai cậu bé.

“Con nghĩ nếu họ đến tìm Tiểu Trí, Tiểu Trí sẽ có thái độ thế nào?” Tô Ngọc rất hiểu Tiểu Bảo, nhưng Tiểu Bảo cũng tương đối hiểu Tiểu Trí.

Tiểu Bảo đưa tay vuốt cằm, suy nghĩ rất lâu sau mới nói: “Anh ấy mất trí nhớ rồi mà còn cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy họ, họ có đến tìm anh ấy cũng vô ích, dù sao anh ấy không thích họ, hơn nữa còn quên hết những chuyện liên quan đến họ rồi.” “Thế không phải đúng rồi sao?

Tiểu Trí biết mình đang làm gì, thằng bé sẽ không để mình bị tổn thương đâu, cho nên chuyện này con không cần quá lo lắng.” Đương nhiên anh cũng sẽ không để Tiểu Trí bị tổn thương.

“Vậy thì con yên tâm rồi, con không thích Cố Tĩnh, rõ ràng là cô ta đã vứt bỏ anh ấy, giờ thấy anh ấy lại ra vẻ khác, nhìn là thấy khó chịu.” Tiểu Bảo bất mãn lẩm bẩm nói.

Nghe lời Tiểu Bảo nói, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: “Ai có chí riêng người nấy.” Có điều nếu không phải Tiểu Bảo quen biết Tiểu Trí, lại thích chơi với Tiểu Trí, thì anh cũng sẽ không đối xử tốt với Tiểu Trí như vậy, cuối cùng còn để Tiểu Trí trở thành con trai anh.

Nhưng Tiểu Trí cũng thực sự rất tốt, điều này là không cần nghi ngờ.

“Cha, con vẫn có chút đau lòng cho anh ấy.” “Bình thường chúng ta đối xử tốt với Tiểu Trí thêm một chút là được rồi.” Mà họ vẫn luôn làm như vậy.

Biết Cố Tĩnh đã đối xử với Tiểu Trí như thế nào, tất cả mọi người đều đối xử rất tốt với Tiểu Trí, cũng để Tiểu Trí cảm nhận được thế nào là sự ấm áp chân chính.

Tiểu Bảo đồng tình gật đầu, vui vẻ nói: “Cha, con thấy gia đình mình là tốt nhất, nhà người khác dù có tốt đến mấy cũng không bằng nhà mình.” “Mẹ cũng là người mẹ tốt nhất, tốt hơn mẹ của người khác nhiều.” “Hôm nay miệng ngọt thế à?

Đã ăn gì rồi?” “Con chẳng ăn gì cả, cha, con đi tìm anh ấy đây.” “Đi đi.” Sau khi tiễn Tiểu Bảo đi, lông mày Tô Ngọc hơi nhíu lại, Cố Tĩnh này còn chưa hết chuyện sao?

“Nguyên Bảo, cậu đến nhà Cố Tĩnh một chuyến, nói với cô ta rằng sau này nếu gặp Tiểu Trí thì tốt nhất hãy xem như người lạ.

Tiểu Trí vất vả lắm mới có được ngày hôm nay, ta không muốn có ai phá hoại.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

“Vâng.” Nguyên Bảo đi đến nhà Cố Tĩnh.

Trương Cần nhìn thấy Nguyên Bảo đến có chút kinh ngạc: “Cậu đến tìm chúng tôi có chuyện gì sao?” “Có chuyện, thiếu gia nhà tôi bảo tôi đến nhắc nhở Trương phu nhân một chuyện, hy vọng sau này khi gặp đại thiếu gia nhà chúng tôi có thể giả vờ không quen biết.

Bà cứ thế này mà chạy đến trước mặt đại thiếu gia sẽ không tốt cho cuộc sống của cậu ấy.” Nguyên Bảo nghiêm mặt nói.

Chương 920

“Nó là con trai tôi, nếu nó muốn nhận tôi thì các người ngăn cản được sao?” Cố Tĩnh đầy tự tin nói.

Đó là đứa con cô ta sinh ra, sao có thể không cần chứ?

Nguyên Bảo cười nhìn cô ta: “Trương phu nhân, bà có biết mỗi lần nhìn thấy bà xong đại thiếu gia đều như thế nào không?

Nhìn thấy bà về xong cậu ấy liền quyết định chán ghét, không thích.

Những thái độ này nói lên điều gì, Trương phu nhân không phải trẻ con ba tuổi, hẳn phải biết ý nghĩa là gì chứ.” Biểu cảm của Trương Cần thay đổi, hóa ra dù đã quên, Tiểu Trí vẫn nhớ những gì cần nhớ.

Nỗi thất vọng và đau khổ đó không thể nào quên được.

“Cậu về nói với Vương gia, sau này chúng tôi sẽ không làm phiền cuộc sống của Tiểu Trí nữa, chúng tôi cũng hy vọng Tiểu Trí có thể sống vui vẻ.” “Thiếu gia nhà chúng tôi đương nhiên không lo lắng, nhưng thiếu gia không yên tâm Cố Tĩnh.

Vì vậy, hy vọng ông có thể quản lý tốt Trương phu nhân, thiếu gia nhà chúng tôi không hy vọng có lần sau.

Nếu có lần sau, thiếu gia nhà chúng tôi mà tức giận thì ai đến cũng vô ích.

Điều này tôi hy vọng hai vị có thể hiểu.” “Thiếu gia nhà chúng tôi đối xử với đại thiếu gia như con ruột, điều mà cậu ấy không muốn thấy nhất chính là đại thiếu gia không vui.

Vì vậy, mong hai vị làm tròn bổn phận của mình, đừng nghĩ đến những điều không nên nghĩ.” Trương Cần trong lòng có chút cay đắng, anh ta hiểu Tô Ngọc có ý gì.

Nếu anh ta là Tô Ngọc, anh ta cũng sẽ chọn làm như vậy.

Để bảo vệ sự khỏe mạnh của con trẻ, anh ta có thể làm bất cứ điều gì, cũng như Tô Ngọc.

Trương Cần khẽ thở dài, biết rằng duyên phận cha con giữa mình và Tiểu Trí coi như đã chấm dứt hoàn toàn.

“Tôi biết rồi, sau này chúng tôi sẽ tránh xa Tiểu Trí, không làm phiền thằng bé nữa.” “Không, tôi không đồng ý, nó là con trai tôi, các người đang cướp con của chúng tôi!” Cố Tĩnh gào thét nói.

Cái dáng vẻ điên cuồng này khiến Trương Cần có chút bực bội.

“Đủ rồi, cô còn chưa chê làm mất mặt đủ sao?” “Tôi làm mất mặt?

Đó là con trai tôi!” Trương Cần như nghe thấy một câu chuyện cười nực cười, nhìn Cố Tĩnh rất lâu sau mới mở miệng nói: “Cố Tĩnh, cô nói những lời này thật sự không thấy mất mặt sao?” “Cô nói Tiểu Trí là con trai cô, vậy sớm làm gì mà đi rồi?

Cô muốn con trai thì ban đầu khi Vương gia cho cô lựa chọn, cô hãy kiên quyết chọn con trai đi chứ?

Tại sao lại chọn một người khác?

Rõ ràng biết sau khi lựa chọn sẽ mất con, nhưng cô vẫn chọn.” Nhìn Cố Tĩnh, anh ta lại nghĩ đến chuyện ngày hôm đó.

Cố Tĩnh ngày đó trông thật dữ tợn và đáng sợ.

Anh ta biết những chuyện đó đã gây tổn thương lớn đến mức nào cho Tiểu Trí.

“Chuyện ngày đó cô đã hoàn toàn làm tổn thương Tiểu Trí rồi, bây giờ nói những lời này chỉ khiến người ta cảm thấy cô quá giả tạo.” “Trương Cần, anh… anh lẽ nào không muốn đứa bé quay về sao?” “Tại sao phải để đứa bé quay về?” “Thằng bé không phải đã quên hết mọi thứ sao?

Quay về cũng sẽ thân thiết với chúng ta, quên đi những chuyện khác đối với chúng ta cũng là một chuyện tốt.” Cố Tĩnh quá mức vui vẻ nói.

Trương Cần nghe những lời gần như vô liêm sỉ của Cố Tĩnh, tâm trạng có chút phức tạp.

Tình cảm từng có dường như tan biến vào khoảnh khắc này.

“À, cô không nghe Nguyên Bảo nói Tiểu Trí dù đã quên, nhưng vẫn chán ghét chúng ta tiếp cận sao?” “Đây chỉ là ban đầu chưa quen thôi, đợi chúng ta thân thiết với Tiểu Trí rồi sẽ không như vậy nữa, anh giúp tôi cùng đưa Tiểu Trí về đi.” Trương Cần có chút phiền, đưa tay đẩy Cố Tĩnh ra: “Cô còn mặt mũi nào làm chuyện này, tôi thì không mất mặt được đâu.” “Trương Cần, anh… tôi thấy anh chính là không muốn con trai nữa rồi.” “Con trai tôi không phải đã bị cô tự tay trao cho Ngọc Vương gia sao?

Tôi còn con trai nào nữa.” Trương Cần không khách khí nói.

Nói xong mới nhận ra Nguyên Bảo vẫn còn đứng ở đây.

“Để cậu chê cười rồi.” “Tôi chê cười thì không sao, chuyện này mà làm lớn đến tai Hoàng thượng thì sẽ không hay đâu.” Ban đầu chuyện này là như thế nào, người kinh thành ít nhiều đều biết.

Theo thời gian trôi qua, rất nhiều người cũng đã quên lãng chuyện này.

Nhưng nếu Cố Tĩnh thật sự muốn cướp Tiểu Trí đi, chỉ sẽ khiến chuyện này tái diễn, không chỉ tái diễn mà còn mang lại không ít rắc rối cho họ.

Trương Cần sao lại không hiểu ý Nguyên Bảo, nhìn Nguyên Bảo cười nói: “Làm phiền cậu nói với Vương gia, xin người yên tâm, tôi sẽ quản lý tốt họ, không để họ gây rắc rối cho Tiểu Trí.” Vì đã như vậy rồi, anh ta chỉ cần trông chừng Cố Tĩnh không để cô ta gây rắc rối cho Tiểu Trí là được chứ gì?

“Anh…” “Nếu đã như vậy, tôi xin phép đi trước, tôi còn phải về báo cáo với thiếu gia.” “Đi thong thả.” Nhìn Nguyên Bảo rời đi, Trương Cần quay đầu nhìn Cố Tĩnh: “Đừng cố gắng làm những chuyện không nên làm, Cố Tĩnh cô phải biết Tô Ngọc là người như thế nào.” “Nếu cô muốn vào nha môn, muốn ngồi tù, cô có thể nói thẳng, không cần phải úp mở với tôi như vậy.” Sắc mặt Cố Tĩnh tái xanh khó coi, nhưng cô ta cũng biết Trương Cần anh ta thật sự có thể nói được làm được.

Tay Cố Tĩnh vô thức siết chặt, nhìn anh ta tâm trạng có chút bực bội.

“Anh…” “Thôi được rồi, không cần nói nhiều với tôi nữa, có những chuyện, biết là được rồi, đừng lúc nào cũng như vậy, như vậy chỉ khiến người ta phiền thôi.” Trương Cần không muốn phí lời nữa, trực tiếp chặn họng Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh nhìn Trương Cần rời đi, đập vỡ một bộ chén trà.

Trương Cần đáng chết, anh ta không giúp thì cô ta một mình cũng làm được.

Nguyên Bảo về đến Vương phủ sau đó kể hết mọi chuyện cho Tô Ngọc.

Nghe xong, tâm trạng Tô Ngọc không được tốt lắm, Cố Tĩnh này tưởng mình thật sự không dám làm gì cô ta sao?

Thật sự không biết tự lượng sức mình.

“Nguyên Bảo, cậu nói xem ta nên tặng Cố Tĩnh món quà gì đây?

Ta đây vốn thích tặng quà cho người khác, dù sao ‘có qua có lại mới toại lòng nhau’ mà.” Nguyên Bảo nghe Tô Ngọc nói linh tinh, đưa tay xoa xoa thái dương, Nguyên Bảo có chút bất đắc dĩ mở lời: “Cậu bây giờ mà ra tay thì chỉ khiến người khác có cơ hội lợi dụng thôi, đợi người đi rồi hãng nói.” “Cậu nói đúng, đợi người đi rồi ta lại tiếp tục chơi với họ.” Cái này mới thú vị chứ.

“Hoàng cung bên kia có tin tức gì không?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi.

“Tạm thời vẫn chưa có tin tức.” “Hoàng huynh đang làm gì vậy?

Sao vẫn chưa thấy ai, ta đã có chút sốt ruột muốn xem Lỗ quốc đại hoàng tử là loại người gì rồi.” Dám động thủ với Tiểu Bảo, thật không biết có phải đã ăn phải gan hùm mật báo rồi không?

Thiếu gia nói những lời này thật sự quá đả kích người khác rồi, nếu để người khác nghe thấy, chắc chắn sẽ nói thiếu gia.

“Hoàng thượng bên đó chắc hẳn có dụng ý riêng của mình, thiếu gia cũng không cần vội, cuối cùng cũng sẽ đối phó được Lỗ quốc, cũng sẽ gặp được đại hoàng tử Lỗ quốc thôi.” Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu nói: “Những lời này cậu nói ta đều biết, thôi được rồi, đợi thêm chút nữa đi, đúng lúc có thể bố trí xong những thứ cần bố trí.” “Vâng.” Hai ngày sau, Tô Ngọc cuối cùng cũng nhận được tin tức từ Huyền Phỉ Nhiên, nói rằng sẽ tổ chức yến tiệc trong cung, chào đón những người của các quốc gia đến Huyền quốc.

Đại hoàng tử Lỗ quốc là người tức giận nhất, hắn cau mày nghĩ Huyền Phỉ Nhiên cái đồ khốn nạn kia dám làm ra chuyện như vậy.

Thật không biết tự lượng sức mình, dám để họ đợi lâu như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên rõ ràng là cố ý.

“Cho dù Hoàng đế Huyền quốc là cố ý, chúng ta cũng không có cách nào, dù sao người ta có thể trực tiếp nói rằng mấy ngày trước tuyết lớn, gần đây thời tiết không tốt, nên mới không có yến tiệc.

Lời này vừa nói ra, người mất mặt lại là chính chúng ta.” Đại hoàng tử Lỗ quốc đăm chiêu không nói gì nhiều, nhưng có thể thấy tâm trạng của hắn vô cùng tệ.

Đến ngày yến tiệc, đại hoàng tử Lỗ quốc cùng những người khác cùng đi đến hoàng cung Huyền quốc.

Đến nơi thiết yến, trên mỗi bàn đều có một cái bếp lò nhỏ, trên bếp lò còn tỏa ra hương thơm nồng nặc.

Chương 921

Ngửi một cái là biết đồ ăn ngon.

Nhưng các món ăn trên bàn đều là đồ sống, bất kể là rau hay thịt.

Bên Lỗ quốc có người liền mở miệng hỏi: “Huyền quốc chiêu đãi khách là cho ăn đồ sống sao?” “Đây gọi là lẩu, ngươi hiểu không?” Đại thần Huyền quốc không khách khí đáp trả.

“Nói không sai, thời tiết quá lạnh xào thức ăn dễ bị nguội, cái lẩu này thì khác rồi, bỏ vào nấu chín là có thể ăn, bên dưới có than lửa cũng không bị nguội, thời tiết này ăn thì đương nhiên là không gì tốt bằng.” Các đại thần Huyền quốc người một lời người một câu khiến những người bên Lỗ quốc đều vô cùng bất mãn.

Chẳng phải là lẩu sao?

Có gì mà ghê gớm.

“Vương gia Vương phi đến!” Nghe thấy tiếng này, các đại thần Huyền quốc vội vàng nhìn qua, thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dẫn theo hai người con trai đi đến, đợi người đi qua rồi mới quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” “Đều đứng dậy đi.” Tô Ngọc tùy ý phất phất tay, bảo mọi người đứng dậy.

“Vương gia, tiểu thiếu gia và tiểu tiểu thư nhà người hôm nay sao không mang đến?” “Thời tiết quá lạnh, yến tiệc cũng không biết lúc nào mới kết thúc, ta lo con về quá muộn sẽ bị cảm lạnh nên không mang theo.” Tô Ngọc hiếm khi có tâm trạng tốt nói.

Đại hoàng tử Lỗ quốc nhìn thấy Tô Ngọc đi đến, nâng chén rượu bước tới: “Ngọc Vương của Huyền quốc, đã nghe danh từ lâu.” “Hân hạnh, ta cũng đã nghe nói về Đại hoàng tử từ lâu, hôm nay gặp mặt xem ra cũng chỉ có thế, danh bất hư truyền mà thôi.” Tô Ngọc lắc đầu, dường như thật sự rất thất vọng về người này.

“Ngọc Vương đây là ý gì?” “Ý trên mặt chữ, ngoài ra chúng ta không thân thiết, đừng có lại gần ta mà làm thân.” “Ngọc ca ca, đến đây!” Nam Kiều lúc này vẫy tay với Tô Ngọc, bảo anh mau qua đó.

“Em trai ta gọi ta, chúng ta xin phép cáo lui trước.” Nói xong liền dẫn theo hai đứa con đi qua.

Nhưng đại hoàng tử lại đi theo, dáng vẻ này khiến Tô Ngọc tâm trạng không được tốt: “Đại hoàng tử nghe không hiểu tiếng người sao?” “Không, ta chỉ có một chuyện muốn hỏi Ngọc Vương giải đáp.” “Cứ nói đi, dù ta không nhất định sẽ trả lời câu hỏi của ngươi.” Tô Ngọc nghịch ngón tay mình, tùy ý mở lời nói.

Một câu nói khiến đại hoàng tử tâm trạng vô cùng tệ, thậm chí có chút tức giận: “Hôm nay ta tìm Ngọc Vương thật sự có chuyện, nghe nói trước đây Ngọc Vương khi đối phó Cố Hề Nhược đã bắt giữ thêm một người khác.” “Ồ?

Tin tức của Đại hoàng tử thật không tệ, chuyện này mà cũng biết, thật khiến ta bội phục.” “Người kia là thừa tướng của Lỗ quốc chúng ta, ngươi lập tức thả ông ta ra.” Đại hoàng tử Lỗ quốc nghe lời Tô Ngọc nói liền biết Mục Diên thật sự đang trong tay anh, lập tức nói năng có chút không suy nghĩ.

“Thừa tướng của Lỗ quốc?” Tô Ngọc vẻ mặt nghi hoặc nhìn đại hoàng tử.

Sau đó quay đầu nhìn các thần tử của Huyền quốc: “Đại hoàng tử Lỗ quốc nói thừa tướng của họ đã đến Huyền quốc, các ngươi có biết không?” Tất cả mọi người đều lắc đầu: “Chúng ta đều không biết chuyện này, Đại hoàng tử làm sao mà biết?” “Ông ta thật sự đã đến, người cũng thật sự bị Ngọc Vương bắt đi.” Thừa tướng lúc này thích hợp đứng ra mở lời nói: “Lời này Đại hoàng tử nói không đúng rồi, thừa tướng một nước đến quốc gia khác, nếu theo thủ tục chính quy, có giấy thông hành thì chúng ta sẽ không nói gì.

Nhưng vấn đề là ai, kinh thành ai cũng không biết thừa tướng Lỗ quốc đã đến.” “Chưa nói đến người đó có phải thừa tướng Lỗ quốc hay không, nếu là vậy, thì Đại hoàng tử có phải nên cho chúng ta một lời giải thích không?

Tại sao thừa tướng quốc gia các ngươi lại lén lút chạy đến Huyền quốc?

Điều này không phù hợp với quy tắc phải không?” Lời thừa tướng nói khiến đại hoàng tử cảm thấy lý lẽ thua kém, chuyện này nếu xảy ra ở Lỗ quốc, họ chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

“Người của chúng tôi rõ ràng là bị Tô Ngọc bắt đi, bây giờ phải trả lại cho chúng tôi.” Đại hoàng tử hiện tại chỉ muốn giữ chặt Tô Ngọc đã bắt người của họ không buông.

“Vương gia nhà chúng tôi quả thật đã bắt một người, điều này chúng tôi biết.

Nhưng người này không phải là thừa tướng của Lỗ quốc, mà là kẻ chủ mưu âm thầm thuê người đầu độc con của Vương gia.

Sao lại là thừa tướng của Lỗ quốc được?

Đại hoàng tử thật biết đùa.” Thừa tướng phất phất tay vẻ mặt ghét bỏ nói.

Người này là coi họ như đồ ngốc sao?

“Các ngươi… đơn giản là cãi cùn, chỉ muốn giam giữ thừa tướng của quốc gia chúng tôi.” Đại hoàng tử giận dữ nói.

Thừa tướng nghe lời này thật sự một chút cũng không tức giận, ngược lại còn vô cùng vui vẻ, cái này coi như tự dâng lên để bị đánh rồi, không đánh thì dường như có chút không hợp lý.

“Nếu thật sự như Đại hoàng tử nói, đó là thừa tướng của quốc gia các ngươi, vậy ta có một câu hỏi rất muốn hỏi Đại hoàng tử.” Thừa tướng giả vờ tò mò hỏi.

“Ngươi hỏi đi.” “Vương gia tuy nói chỉ là nghĩa tử của Thái hậu, nhưng cũng là hoàng thân quốc thích, con trai của người cũng là cháu của Thái hậu.

Thừa tướng của quốc gia các ngươi, hạ độc mưu hại cháu của Thái hậu chúng ta, đây là vì sao?

Là ý của chính thừa tướng các ngươi, hay là ý của Lỗ quốc các ngươi?” Thừa tướng vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Các đại thần bên cạnh nhao nhao gật đầu: “Lời này nói không sai, thừa tướng quốc gia các ngươi đầu độc con trai của Vương gia chúng ta, món nợ này chúng ta tính thế nào?” “Đứa bé đó hiện tại không sao…” “Không sao?

Nếu không phải Nam Cương Vương hào phóng cho chúng ta dược dẫn, con trai của Vương gia chúng ta đã không còn rồi!

Chỉ vì Vương gia trong tay có thần y y thuật cao minh mà đáng bị các ngươi đối xử như vậy sao?

Đây là đạo lý gì?

Trên đời này không có chuyện như vậy!” Mọi người người một lời người một câu khiến đại hoàng tử Lỗ quốc một câu cũng không nói ra được.

“Ngoài ra, Vương gia chúng ta đã bỏ ra mấy chục vạn lượng bạc để chuẩn bị dược liệu giải độc cho tiểu thiếu gia, sau khi giải độc còn có di chứng, nửa năm không thể đọc sách, không thể luyện võ.

Tiểu thiếu gia của chúng ta là thiên tài lợi hại nhất, nửa năm bị trì hoãn này tính sao?” Đại hoàng tử Lỗ quốc lập tức không biết phải phản bác lời họ nói thế nào, nhưng hắn biết mình hiện tại vô cùng tức giận.

“Các ngươi đang cãi cùn, các ngươi có bằng chứng gì?” “Muốn bằng chứng à?

Bản vương có rất nhiều, Nguyên Bảo, ngươi về lấy đi, cũng để vị Đại hoàng tử này xem cho kỹ.” “Vâng.” Khi Nguyên Bảo về lấy bằng chứng, Huyền Phỉ Nhiên và Thái hậu họ cũng đã đến.

Sau khi nhập tọa, đại hoàng tử liền mở lời trước: “Bệ hạ Huyền quốc, hôm nay ta đến có một việc cầu xin.” “Cứ nói đi.” “Ta muốn xin Hoàng thượng một người.” Huyền Phỉ Nhiên hiểu ý, lập tức biết người này muốn ai.

“Không biết Đại hoàng tử muốn người nào?” “Là thừa tướng Mục Diên của nước chúng ta, ông ta bị Ngọc Vương của quý quốc bắt đi, hy vọng người có thể lệnh cho Ngọc Vương thả người, đồng thời xin lỗi chúng tôi.” Nghe lời này, Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy người Lỗ quốc đến đã sai rồi.

“Đại hoàng tử nói vậy không đúng rồi, Tiểu Ngọc khi nào thì bắt Vương gia của Lỗ quốc?

Tiểu Ngọc bắt không phải là hung thủ mưu hại Tiểu Bảo sao?

Sao lại trở thành thừa tướng của Lỗ quốc?” “Cái này…” Đại hoàng tử nhất thời không biết phải giải thích thế nào.

Mà Huyền Phỉ Nhiên đã tiếp tục mở lời: “Còn một chuyện nữa, nếu theo như ngươi nói, Tiểu Ngọc bắt được thừa tướng của các ngươi là ở kinh thành.

Ông ta vào kinh bao lâu mà trẫm làm Hoàng đế lại không biết?

Đến nước khác mà không đi gặp Hoàng đế của nước đó, điều này sao cũng không thể chấp nhận được phải không?” Huyền Phỉ Nhiên một câu hỏi này lại một câu hỏi khác trực tiếp dồn dập vào đầu đại hoàng tử Lỗ quốc.

Đại hoàng tử Lỗ quốc một câu cũng không trả lời được.

“Đại hoàng tử thân là hoàng tử Lỗ quốc, tội danh ám sát hoàng tử nước khác là gì, hậu quả ra sao, ngươi hẳn rất rõ.

Huống hồ còn là ám sát hoàng tử nước khác, vấn đề này càng lớn.

Trẫm hoàn toàn có thể hiểu đây là sự khiêu khích của Lỗ quốc đối với Huyền quốc, không sai chứ?” Đại hoàng tử trầm mặc không nói gì, Huyền Phỉ Nhiên quả thực có thể nghĩ như vậy.

Lông mày hơi nhíu lại, hắn nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Chuyện này đã qua rồi, Mục Diên cũng bị giam lâu như vậy, coi như là một bài học cũng đủ rồi chứ?” Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, nhìn hắn mở lời nói: “Đã Đại hoàng tử nghĩ vậy, vậy ta xin đưa ra một yêu cầu, chỉ cần ngươi làm được, ta sẽ thả Mục Diên, ngươi thấy sao?” Ánh mắt đại hoàng tử hơi động, nhìn Tô Ngọc hỏi: “Ngọc Vương có yêu cầu gì?” “Người bên cạnh ta đã nghiên cứu ra phiên bản tăng cường của Hàn độc.

Vì Đại hoàng tử có thể nói nhẹ nhàng như vậy, vậy hãy tự mình thử Hàn độc xem sao.

Con trai ta đã bị Hàn độc giày vò ba tháng mới giải độc được, ngươi cũng hãy trải qua ba tháng, ba tháng sau ta sẽ thả Mục Diên, ngươi thấy sao?” Tô Ngọc nhẹ nhàng nhìn đại hoàng tử hỏi.

Đại hoàng tử sắc mặt lập tức trở nên khó coi, trúng Hàn độc sẽ như thế nào, hắn trong lòng rõ hơn ai hết.

Chương 922

Nhìn Tô Ngọc thế này, việc tạo ra phiên bản tăng cường của Hàn độc cũng không phải là không thể.

Hắn đâu phải đồ ngốc, sao có thể tự mình uống thuốc độc chứ?

“Ngươi đây có vẻ hơi ép buộc người khác rồi đấy?” Đại hoàng tử lạnh lùng nói.

“Ngươi không phải nói giam một thời gian là coi như bài học sao?

Vậy bản vương không cần bài học này.

Đã ngươi muốn đòi người của ngươi về, thì phải trả cái giá xứng đáng, ngươi thấy thế nào?” Tô Ngọc nghịch chén rượu trước mặt, mỉm cười như không cười nói.

“Tô Ngọc, yêu cầu này của ngươi quá đáng rồi.” “Quá đáng sao?

Yêu cầu này của ta ngươi còn thấy quá đáng, vậy những lời tự cho mình là đúng của ngươi thì không quá đáng sao?

Muốn ta thả người không thành vấn đề, tiền đề là con trai ta bị Hàn độc giày vò bao lâu, ngươi phải chịu đựng bấy lâu, ngươi thấy thế nào?” Trên mặt Tô Ngọc tuy có nụ cười, nhưng những lời nói ra đối với họ lại băng lạnh thấu xương.

Tay đại hoàng tử hơi run rẩy, trong lòng có chút bực bội, Tô Ngọc đưa ra yêu cầu như vậy hoàn toàn là ép buộc người khác.

Ánh mắt hắn nhìn sang Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng, chuyện này dù sao cũng liên quan đến quan hệ hai nước, người xem…” “Chuyện này không thuộc quyền quản lý của trẫm.

Sức khỏe của Tiểu Bảo vẫn chưa tốt, tâm trạng của Tiểu Ngọc vốn đã không tốt, ngươi còn muốn nhẹ nhàng như vậy mà tha cho kẻ chủ mưu, chuyện này trẫm không giải quyết được.” Huyền Phỉ Nhiên cũng không muốn nên lắc đầu từ chối.

Đại hoàng tử muốn anh ta đứng ra nói chuyện, hoàn toàn là đang làm càn, chuyện này không thể làm như vậy được.

“Huyền quốc làm vậy là muốn khai chiến với Lỗ quốc sao?” “Không sao cả.

Trong tay bản vương còn có hàng vạn cân lương thực, dược liệu còn có mấy ngọn núi chưa khai thác, toàn bộ đều là dược liệu của thương nhân bên ngoài, còn có một số dược liệu bảo mệnh, tiền thì bản vương càng không thiếu.

Lương thảo dược liệu bản vương muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng Lỗ quốc các ngươi có sao?

Ngân khố còn chưa bị cạn kiệt trong cuộc chiến với Tề quốc sao?” Huyền Phỉ Nhiên khẽ ho một tiếng, đáy mắt mang theo ý cười, lời Tiểu Ngọc nói này quả thực quá cay độc.

Thừa tướng lúc này mở lời: “Nếu Lỗ quốc muốn giúp Huyền quốc mở rộng thêm lãnh thổ, chúng ta cũng không ngại đâu.” “Lời này nói không sai, năm nay chỉ toàn huấn luyện mà không có thực chiến, đang muốn đánh trận đây, Lỗ quốc muốn đánh với chúng ta sao?” Võ tướng cũng cười nói.

Ý uy hiếp đã vô cùng rõ ràng.

Bất kể là sứ thần Lỗ quốc, hay các quốc gia đến cùng họ đều im lặng.

Hiện tại trong tất cả các quốc gia, nói về sự giàu có nhất định phải là Huyền quốc.

Trước đây đánh trận ngân khố của Huyền quốc căn bản không hề động đến, áp lực của Huyền Phỉ Nhiên càng không hề có.

Bây giờ lại có những lời nói như của Tô Ngọc, thật sự nếu đánh nhau thì họ căn bản không phải đối thủ.

Hơn nữa đợt tuyết tai này, chắc chắn sẽ tiêu hao hết lương thực trong tay họ, khiến thực lực của họ càng thấp hơn.

Điều này đối với họ tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Đại hoàng tử Lỗ quốc sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngọc: “Các ngươi đang uy hiếp ta?” Thừa tướng cười tủm tỉm mở lời: “Đại hoàng tử nói vậy không đúng rồi, chúng ta khi nào thì uy hiếp ngươi?

Chẳng phải ngươi đang uy hiếp chúng ta sao?” “Vương gia nhà chúng ta bình thường vẫn rất dễ nói chuyện, lần này như vậy cũng là vì con trai người bị người khác làm hại.

Người làm cha, tin rằng Đại hoàng tử hẳn có thể thông cảm cho Vương gia chúng ta chứ?

Dù sao Vương gia chúng ta cũng rất vất vả.” “Đúng vậy, con trai của Vương gia luôn được nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay, đột nhiên bị hạ độc, suýt mất mạng.

Ngươi muốn Vương gia giao kẻ chủ mưu ra là điều hoàn toàn không thể.” Nghe lời các đại thần Huyền quốc nói, đại hoàng tử tức đến không chịu được, những người này căn bản là đang nói bậy.

Nhưng đại hoàng tử không biết rằng, họ căn bản không nói đùa.

Đây đều là sự thật.

Khi Vương gia tìm được đứa bé, đứa bé đã ba tuổi rồi, sự áy náy trong lòng có thể tưởng tượng được.

Thêm vào đó đứa con trai này lại giống anh nhất, Vương gia đương nhiên sẽ càng yêu thương nó hơn một chút.

Mấy năm nay Vương gia đối xử tốt với đứa con trai này đến mức nào, họ đều tận mắt chứng kiến.

Đại hoàng tử nếu thật sự không tin, họ cũng không có cách nào.

“Các ngươi đều là một nước, đương nhiên giúp hắn nói chuyện.” “Các ngươi bắt đi Vương gia của Lỗ quốc, phải bồi thường tổn thất cho chúng tôi.” Đại hoàng tử hiện tại chỉ giữ chặt Tô Ngọc đã bắt người của họ không buông.

Những lời nói ra khiến họ nghe mà tức giận, huống hồ là Tô Ngọc.

Tô Ngọc giơ tay, một chén rượu đập vào miệng đại hoàng tử, miệng đại hoàng tử lập tức chảy máu.

Cơn đau nhói khiến đại hoàng tử cau mày thật chặt, sắc mặt càng vô cùng khó coi: “Tô Ngọc, ngươi dám động thủ với ta, hôm nay ta…” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đại hoàng tử: “Hôm nay ngươi thế nào?” “Bản vương không nói không có nghĩa là bản vương không biết, chuyện hạ độc con trai bản vương, ngươi cũng có một phần?

Hơn nữa còn là do ngươi đề xuất, muốn lợi dụng con trai ta để uy hiếp ta?” Tô Ngọc vốn dĩ không muốn vào lúc này nói ra những lời này, chỉ tiếc có những người chính là được nước làm tới.

Không nói thì thật sự tưởng mình che giấu rất kỹ sao?

Các đại thần Huyền quốc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong lòng lập tức hiểu vì sao Tô Ngọc lại muốn đại hoàng tử thử Hàn độc xong mới bằng lòng thả người đã bắt.

Hóa ra chuyện hạ độc Tiểu Bảo, chính là do hắn một tay thúc đẩy.

Ánh mắt đại hoàng tử có chút hoảng loạn, rất lâu sau mới bình tĩnh lại.

"Tô Ngọc, ngươi bớt ngậm máu phun người đi." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Nếu ta đưa ra bằng chứng chứng minh mọi chuyện là do ngươi làm, ngươi sẽ nói thế nào?" Đại hoàng tử lập tức không nói gì nữa, nhìn Tô Ngọc ánh mắt cũng mang theo sự kiêng kỵ.

Tô Ngọc rốt cuộc là quái vật từ đâu ra?

Sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Những chuyện này hắn làm rõ ràng rất kín đáo, Tô Ngọc rốt cuộc làm sao biết được?

"Có phải rất muốn biết ta làm sao biết được không?" Tô Ngọc nhìn đại hoàng tử hỏi.

"Tô Ngọc, ta là hoàng tử Lỗ quốc, ngươi có thể làm gì được ta?" Cho dù Tô Ngọc có biết chuyện gì đã xảy ra thì sao chứ?

Hắn còn có thể làm gì được ta?

Thừa tướng và những người khác nhìn Đại Hoàng tử như nhìn một tên ngốc, đến nước này rồi mà còn dám khiêu khích Vương gia, đúng là quá đỉnh.

Bọn họ đều không biết nên nói gì cho phải nữa.

"Ồ?

Ta đây có thể làm gì anh ư?

Chương 923

Anh có muốn thử xem ta đây dám làm gì anh không?” Tô Ngọc nhìn Đại Hoàng tử hỏi đầy ẩn ý.

“Anh nói xem, ta đây mà phát động chiến tranh vào lúc này, Lỗ quốc có khả năng kháng cự không?” Tô Ngọc đột nhiên mở lời hỏi.

Đại Hoàng tử như nghe thấy chuyện cười nực cười: “Anh đâu phải Hoàng đế Huyền quốc, anh nói đánh là đánh được sao?

Thật sự coi mình là cái thá gì à?” Thừa tướng và những người khác bất lực lắc đầu, người này vẫn còn quá xem nhẹ tầm quan trọng của Vương gia trong lòng Hoàng thượng.

Hơn nữa, cũng quá coi trọng bản thân hắn ta rồi.

“Phải không?” “Hoàng huynh, binh lính do em xuất, lương thảo thuốc men, ngựa chiến vũ khí đều do em lo hết, chúng ta đánh Lỗ quốc đi?

Lần này em sẽ dẫn binh.” Tô Ngọc quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói một cách nghiêm túc.

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc, có chút kinh ngạc: “Hiếm có thật, em lại chịu dẫn binh sao?” Xem ra Đại Hoàng tử này thật sự đã chọc giận tiểu Ngọc rồi, nếu không sao em ấy lại nói ra lời như vậy.

“Ừ, đánh hay không đánh.” “Đánh chứ sao không đánh?

Em đã nói đến nước này rồi, trẫm đương nhiên cũng không thể từ chối yêu cầu của em.” Tô Ngọc chịu dẫn binh, đây tuyệt đối là một cơ hội vàng, nếu em ấy ra tay, Lỗ quốc chắc chắn sẽ không chống đỡ nổi.

Nụ cười trên mặt Đại Hoàng tử dần cứng đờ, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Hoàng thượng đây là thật sao?

Lại đồng ý với yêu cầu vô lý này của Tô Ngọc.

Sau khi có được câu trả lời mong muốn, Tô Ngọc quay đầu nhìn Đại Hoàng tử, cười như không cười hỏi: “Thế nào?

Chúng ta dám đánh, mấy người dám không?” Một câu nói khiến sắc mặt Đại Hoàng tử tái xanh.

Đúng lúc Đại Hoàng tử định nói gì đó, Tô Ngọc đột nhiên huýt sáo, một con chim ưng sà xuống.

Tô Ngọc đưa tay để chim ưng đậu trên cánh tay.

Một tay khác nhẹ nhàng vuốt ve lông chim ưng, thỉnh thoảng đưa tay gãi cằm nó.

“Con chim ưng này của ta chẳng có gì đặc biệt, chỉ là tốc độ nhanh thôi, từ đây đến biên quan, nhiều nhất cũng chỉ mất năm ngày.” “Ta đây và Hoàng huynh nếu ra lệnh đại quân áp sát biên giới vào lúc này, anh có thể làm gì?

Dựa vào các quốc gia khác sao?

Anh cứ thử hỏi xem bọn họ có dám giúp anh không.” Những người bên cạnh im lặng không nói gì, trong tình huống này, bọn họ thật sự không dám giúp Lỗ quốc.

Bọn họ còn phải có được giống cây lương thực cao sản từ tay Huyền quốc.

Căn bản sẽ không có bất kỳ xích mích nào với Huyền quốc vào lúc này.

“À phải rồi, với mấy vị Hoàng đế của mấy quốc gia như bọn họ, ta đây mà muốn lấy đầu thì bọn họ cũng chẳng biết chuyện gì đang xảy ra đâu." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc khi nghe Tô Ngọc nói như vậy, ai mà chẳng nói Tô Ngọc kiêu ngạo?

Nhưng xui thay, những lời Tô Ngọc nói đều là sự thật.

Dù sao thì phía sau anh ấy còn có Vong Ưu Thành.

Chỉ cần nhìn sự kính trọng của Nam Kiều và những người khác đối với Tô Ngọc cũng đủ biết địa vị của Tô Ngọc trong Vong Ưu Thành rất cao, đến lúc đó muốn mời người của Vong Ưu Thành giúp đỡ cũng không phải là không thể.

Đại Hoàng tử lúc này thật sự tiến thoái lưỡng nan.

Nếu thật sự để Tô Ngọc làm ra chuyện này, hắn sẽ là tội nhân của Lỗ quốc, mà đây là điều hắn không muốn thấy nhất.

Hít sâu một hơi, Đại Hoàng tử nhìn Tô Ngọc nói: "Ngọc Vương, chuyện này chỉ là hiểu lầm thôi, chúng ta…" "Hiểu lầm ư?

Con trai ta chịu khổ vô ích sao?" "Tôi…" "Anh muốn gì." Đại Hoàng tử ấm ức hỏi.

"Anh nghĩ anh có thứ gì quan trọng hơn con trai ta đây sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Đại Hoàng tử hỏi.

"Con trai ta đây vô giá, ngoài việc ăn cùng chịu chung ra ta đây không chấp nhận bất kỳ hòa giải nào.

Ta đây biết mục đích của các người đến là gì, chẳng phải vì giống cây lương thực cao sản trong tay ta đây và Vương phi sao?

Hôm nay ta đây nói thẳng ra đây, Lỗ quốc đừng hòng có được một hạt giống cao sản nào của Huyền quốc." Tô Ngọc nhìn Đại Hoàng tử nói từng chữ một.

Sắc mặt Đại Hoàng tử trắng bệch khó coi, hắn nghiến răng nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, anh không khỏi quá đáng rồi, anh đang mặc kệ sống chết của bá tánh.” “Anh đừng có nói chuyện kiểu đó với ta đây, đó là bá tánh Lỗ quốc chứ đâu phải bá tánh Huyền quốc, bá tánh Lỗ quốc sống chết liên quan gì đến ta đây?” Thừa tướng và những người khác nhìn Tô Ngọc với vẻ phức tạp, thực ra anh ấy là người còn có thể mềm lòng.

Nếu không phải Lỗ quốc ra tay với Tiểu Bảo, Vương gia chưa chắc đã không lấy giống cây lương thực cao sản ra phân phát cho bọn họ một ít.

Trước đây Vương gia đã bàn bạc với bọn họ, có thể cho các quốc gia khác một ít giống cây lương thực cao sản, nhưng không nên cho quá nhiều, phải kiểm soát ở một mức độ nhất định.

Vương gia đã tính toán mọi thứ rồi, kết quả có người lại quá tự phụ.

“Tô Ngọc, anh đang coi rẻ mạng người.” “Tùy anh muốn nói sao thì nói, anh có đi tìm Hoàng huynh cũng vô ích, về việc phân phối giống cây lương thực cao sản, ta đây có toàn quyền quyết định.” Tô Ngọc đối với lời “coi rẻ mạng người” của hắn căn bản không để tâm, ngược lại còn tỏ ra vô cùng thờ ơ.

“Tô Ngọc, anh…” “Đại Hoàng tử, chỉ cần ta đây còn ở đây, Lỗ quốc đừng hòng có được giống cây lương thực cao sản từ tay ta.

Các người cũng đừng hòng lén mua giống cây từ bá tánh Huyền quốc về trồng, ta đây tuyệt đối sẽ không cho phép chuyện này xảy ra.” Tô Ngọc nhìn Đại Hoàng tử lạnh lùng nói.

Một câu nói đã cắt đứt mọi ý niệm của Đại Hoàng tử: “Tô Ngọc, anh tưởng anh là ai?

Anh nói không cho bá tánh bán thì họ sẽ không bán sao?" "Mấy người đã quấy phá một hai năm nay rồi, mua được bao nhiêu giống cây từ Huyền quốc?" Tô Ngọc khinh thường nhìn Đại Hoàng tử hỏi thẳng thừng.

Những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc khi nghe câu nói này đều có chút kinh ngạc nhìn Đại Hoàng tử Lỗ quốc.

Bọn họ lại lén lút mua lương thực từ bá tánh Huyền quốc sao?

Mà còn không thành công?

Rốt cuộc Tô Ngọc và bọn họ đã làm thế nào?

Những người có ý nghĩ như vậy, bọn họ căn bản không biết trong lòng bá tánh Huyền quốc, địa vị của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa rốt cuộc cao đến mức nào.

Đại Hoàng tử kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, căn bản không nghĩ rằng anh ấy lại biết hết mọi chuyện.

"Khi chúng ta đánh Tề quốc, các người đã phái người đến thu mua lương thực, chỉ tiếc là không thành công." Thừa tướng và những người khác khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, Vương gia nói những lời này thật sự quá nhói lòng, hoàn toàn không hề nghĩ đến cảm nhận của người ta.

"Sau đó lại liên quan đến Cố Hề Nhược, muốn mua lương thực, lại lợi dụng tay cô ta, cùng với tay của người khác để hạ độc con trai ta.

Kết quả con trai ta đã giải độc rồi, các người vẫn không chiếm được lợi thế, cuối cùng thì sốt ruột phải không?

Khiến Phong gia cũng bại lộ ra rồi." Tô Ngọc nói những lời khiến người ta tức giận một cách thản nhiên.

Những người bên cạnh nghe những lời này đều có chút tức giận, nhưng Tô Ngọc dường như không hề tức giận một chút nào, ngược lại còn nói chuyện một cách thờ ơ, không để tâm.

Chương 924

Đại Hoàng tử ngây người nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, Tô Ngọc lại biết hết mọi chuyện.

Tô Ngọc cười nhìn vẻ khó tin của Đại Hoàng tử, cười như không cười nói: “Anh đoán không sai đâu, ta đây biết hết tất cả.” “Những gì cần điều tra, ta đây đều đã điều tra rõ ràng.

Các người đã làm gì, ta đây cũng biết rất rành mạch.” Những người định cùng Lỗ quốc ép buộc Huyền quốc lúc này đều nổi hết da gà, nếu mạng lưới tình báo của Tô Ngọc lợi hại đến vậy, liệu anh ấy có biết mối quan hệ giữa bọn họ và Lỗ quốc không?

Nếu biết thì sau này bọn họ còn có thể có được giống cây lương thực cao sản không?

Khoảnh khắc này bọn họ vô cùng hối hận, biết thế này sớm hơn, bọn họ kiên quyết sẽ không liên thủ với Lỗ quốc, bây giờ thì hay rồi, mọi cơ hội đều đã hoàn toàn mất hết.

“Đại Hoàng tử, một là ăn cùng chịu chung (nếm trải hàn độc) và xin lỗi con trai ta, hai là Huyền quốc và Lỗ quốc khai chiến, tự mình chọn đi.” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Đại Hoàng tử tùy ý nói, như thể đánh nhau đối với anh ấy còn đơn giản hơn ăn cơm.

Đại Hoàng tử không muốn chọn gì cả.

Bắt hắn tự mình nuốt hàn độc thì càng không thể.

Đánh nhau hắn đương nhiên cũng không muốn, dù sao thì tình hình hiện tại của Lỗ quốc thế nào, hắn rõ hơn Tô Ngọc.

Đánh nhau chỉ khiến tình hình Lỗ quốc trở nên khó khăn hơn.

Không một ai tại đó lên tiếng, những người liên minh với Đại

Hoàng tử cũng không mở lời.

Các đại thần của Huyền quốc đương nhiên cũng không nói gì, không phải là không nói mà là không dám mở lời.

Hiện tại tâm trạng của Vương gia đang không tốt.

Lúc này mà bọn họ mở lời giúp nói chuyện, đến lúc đó người xui xẻo chính là bọn họ.

Đại Hoàng tử nhìn những người đi cùng hắn, ra hiệu cho bọn họ giúp nói chuyện.

Thế nhưng mỗi người đều cúi đầu không dám nhìn Đại Hoàng tử.

Đại Hoàng tử thấy bọn họ như vậy, tức đến mức không chịu nổi.

Bọn họ lại mặc kệ hắn vào lúc này.

“Các người…” Người của Đại Hoàng tử nhíu mày nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, hai điều kiện này của anh đều quá sức người khác, dù sao thì đây cũng là Đại Hoàng tử của Lỗ quốc, bắt Đại Hoàng tử tự mình nuốt hàn độc, như vậy có phải quá đáng không?” “Vì một đứa trẻ mà phát động chiến tranh, có phải quá làm quá mọi chuyện lên không?” Những người bên cạnh nhìn người vừa nói chuyện như nhìn một tên ngốc, người này có phải là muốn chọc cho Vương gia của bọn họ tức giận thêm không?

“Vậy thì không cần nói chuyện nữa.” Tô Ngọc nhìn sâu vào người vừa nói chuyện, nói đầy ẩn ý.

Trong lòng Đại Hoàng tử thở phào nhẹ nhõm, như nghĩ ra điều gì đó, hắn quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Anh muốn làm gì?” Tô Ngọc cười mà không nói, người của Huyền quốc thấy nụ cười quen thuộc này của Tô Ngọc thì thầm lùi lại một bước.

Mỗi khi Vương gia lộ ra nụ cười này, chính là lúc sắp gây chuyện.

Những người này thật sự quá ngu xuẩn, lại dám nói những lời như vậy với Vương gia.

“Hoàng huynh có thể tiếp tục rồi.” Tô Ngọc ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn những người của Lỗ quốc, ánh mắt như đang đánh giá hàng hóa.

Đúng lúc này, Đại Hoàng tử lại ngu ngốc không biết sống chết, mở miệng hỏi: “Khi nào anh thả Thừa tướng của Lỗ quốc chúng ta ra?” Động tác trong tay Tô Ngọc ngừng lại một chút, nhìn đối phương, ánh mắt hơi lạnh: “Anh nói muốn ta thả Thừa tướng của Lỗ quốc các người sao?” “Đúng vậy, nếu Mục Diên có chuyện gì, chúng ta khẳng định sẽ không tha cho các người.” Tô Ngọc nhìn đối diện đầy hứng thú, khóe miệng hơi nhếch lên: “Anh đang uy hiếp ta sao?” “Tôi chỉ đang nói sự thật với anh thôi, Tô Ngọc, anh cũng chỉ là một Vương gia mà thôi.” Tô Ngọc vừa định mở lời, La Hậu bên cạnh đã không thể nhịn được nữa.

Ngọc ca của bọn họ cũng là thứ mà loại hỗn xược này có thể nói sao?

Trong lúc mọi người chưa kịp phản ứng, La Hậu đã xuất hiện trước mặt Đại Hoàng tử, túm cổ áo hắn ta và ra tay trực tiếp.

Tô Ngọc thấy La Hậu ra tay cũng không nói gì, mà lại vẫy tay với Lạc Diễm.

Lạc Diễm đi đến bên cạnh Tô Ngọc nhỏ giọng hỏi: “Ngọc ca, có chuyện gì vậy?” Tô Ngọc dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe thấy để nói gì đó, liền thấy mắt Lạc Diễm bỗng sáng rực lên.

“Ngọc ca, thật sự có thể sao?” “Có thể.” “Tuyệt quá, cảm ơn Ngọc ca.” Lạc Diễm quay đầu nhìn Đại Hoàng tử, vẻ mặt đầy cảm kích.

Đa tạ Đại Hoàng tử, nếu không phải Đại Hoàng tử, Ngọc ca cũng sẽ không cho phép cô làm chuyện này.

Thật đáng mong đợi a, chỉ tiếc là cô không thể nhìn thấy được.

“Có gây rắc rối cho gia tộc của em không?” Lạc Diễm lắc đầu: “Rắc rối thì không đến mức đó, dù sao thì địa vị gia đình em ở Lỗ quốc rất cao, Lỗ quốc nếu dám ra tay với Lạc gia, cuối cùng chỉ là lưỡng bại câu thương thôi.” Mặc dù Lạc Diễm lúc nào cũng muốn cho nổ tung gia đình, nhưng những chuyện trong nhà cô vẫn rất quan tâm.

Dù sao thì cũng có người đối xử rất tốt với cô.

Tô Ngọc yên tâm gật đầu: “Vậy thì tốt rồi, sau khi về em cứ chuẩn bị đi, anh sẽ cử người qua làm chuyện này.” “Không thành vấn đề.” Nam Kiều nghe thấy cuộc đối thoại của hai người thì biểu cảm kỳ quái cười lên.

Đại Hoàng tử và đoàn người này thật sự tự chuốc họa vào thân.

Ngọc ca ca vốn dĩ không muốn so đo nữa rồi, kết quả tên này dường như không hiểu ý người, vậy mà còn dám uy hiếp Ngọc ca vào lúc này.

Phải biết rằng điều Lạc Diễm muốn làm nhất chính là dùng hỏa dược của mình.

Bởi vì sức sát thương của nó quá lớn, Ngọc ca ca vẫn luôn kiềm chế Lạc Diễm, nói gì cũng không cho cô ấy dùng.

Thế nhưng lần này, Đại Hoàng tử đã chọc giận Ngọc ca ca, khiến Ngọc ca ca đồng ý cho Lạc Diễm dùng hỏa dược, một khi Ngọc ca ca không quản nữa mà đồng ý cho cô ấy dùng hỏa dược, Lạc Diễm có thể làm bất cứ chuyện gì.

Thật đồng tình với người Lỗ quốc, sau này sẽ bị người của Ngọc ca ca quấy rầy cho xem.

Cô có thể khẳng định, một khi Ngọc ca ca động đến hỏa dược, tuyệt đối không phải đơn giản là cho bọn họ một chút cảnh cáo đâu.

“La Hậu, quay lại.” Trong lúc Đại Hoàng tử bị La Hậu đánh cho không có sức phản kháng, Tô Ngọc cuối cùng cũng lên tiếng.

La Hậu hừ một tiếng, đi đến bên cạnh Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy vẻ âm u nhìn Đại Hoàng tử nằm dưới đất: “Ngọc ca, anh không cần giữ thể diện cho những người này đâu.” “Ừ, vậy nên anh định dùng thứ trong tay Lạc Diễm.” “Hoàng huynh, sau này Lỗ quốc có thể sẽ xảy ra chút chuyện, sau đó em sẽ viết một phong thư gửi cho người của Lỗ quốc để nhắc nhở một chút.” Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: “Em định chọc tức chết người ta sao?” Dùng thứ trong tay Lạc Diễm, đó chính là hỏa dược.

Chỉ cần lấy một cái ra cũng có thể cho nổ chết rất nhiều người.

Tiểu Ngọc trước đây chưa bao giờ cho phép Lạc Diễm dùng, lần này lại động đến hỏa dược, xem ra người này thật sự đã chọc giận tiểu Ngọc rồi.

Nhưng đây cũng là do hắn tự tìm lấy.

Đại Hoàng tử vẫn biết danh tiếng của Lạc Diễm.

Nghe Tô Ngọc nói muốn dùng hỏa dược của Lạc Diễm để đối phó với Lỗ quốc, hắn ta lập tức hoảng sợ: “Tô Ngọc, anh dám dùng hỏa dược với Lỗ quốc, điều này tuyệt đối không được.” “Không được?” Tô Ngọc liếc đối phương một cái: “Anh đang dạy ta đây làm việc sao?” “Tô Ngọc…” “Thôi được rồi, lời thừa thãi ta đây không muốn nói, hãy nhớ những gì các người đã nói hôm nay.” Tô Ngọc nói xong thì không nói nữa, hoàn toàn trong trạng thái từ chối giao tiếp.

Đại Hoàng tử nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng, người không quản sao?” Huyền Phỉ Nhiên xòe tay: “Không phải trẫm không quản, mà là các người tự mình chọc giận tiểu Ngọc, trẫm có muốn quản cũng không quản được, tiểu Ngọc bị trẫm và Thái hậu chiều hư rồi, nếu sau này tiểu Ngọc làm ra chuyện gì khiến các người không vui, các người cứ chịu đựng một chút, tiểu Ngọc vẫn còn là một đứa trẻ.” Các đại thần của Huyền quốc nhìn Huyền Phỉ Nhiên như nhìn quái vật.

Đây là nói Vương gia thật sao?

Vương gia đã hai mươi mấy tuổi rồi, hơn nữa con cái cũng đã ba đứa, đứa lớn nhất cũng sắp mười tuổi rồi, vậy mà lại nói ra lời như vậy.

Hoàng thượng thật sự có thể nói ra khỏi miệng sao?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn những đại thần đó, bọn họ có phải có ý kiến gì về chuyện này không?

Thế nên các đại thần thấy Tô Ngọc nhìn chằm chằm vào mình, liền im lặng quay đầu đi, ừm, bọn họ không biết gì cả, đây là chuyện của riêng Vương gia, những người ngoài như bọn họ vẫn là không nên nhúng tay vào.

Thấy bọn họ quay đầu đi, Tô Ngọc hừ một tiếng.

Chương 925

Ánh mắt chuyển sang những người khác, dáng vẻ đó khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Vương gia không nhìn chằm chằm vào bọn họ nữa, đó đã là chuyện tốt rồi.

“Con cái của anh ấy đã mấy đứa rồi, vậy mà còn bị người nói là trẻ con?

Hoàng thượng nói vậy không khỏi sai rồi chứ?” Đại Hoàng tử nghiến răng chất vấn.

“Điều này thật sự không sai, sai lầm của Lỗ quốc các người, lại có thể chạy đến uy hiếp Vương gia của chúng ta, chúng ta nói những lời như vậy cũng chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi.” “Thôi được rồi, hôm nay là để thiết đãi các vị rửa trần, những chuyện khác thì không nói nữa.” Đúng lúc Đại Hoàng tử định nói gì đó, Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên mở lời nói, thậm chí không cho bọn họ một cơ hội nói chuyện.

Đại Hoàng tử cau mày chặt, cũng không tiếp tục nói gì, nhưng những người bên cạnh lại vô cùng kiêng dè hỏa dược trong tay Lạc Diễm.

Tuy chưa từng thấy Lạc Diễm dùng, nhưng cũng đã nghe nói đến.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra, Đại Hoàng tử và những người này đều sẽ không có kết cục tốt đẹp, lần này người đến rõ ràng không phải là Đại Hoàng tử, mà là hắn ta đã giành giật công việc rắc rối này.

Nếu thất bại, những người ở bên kia chắc chắn sẽ có ý kiến.

Đến lúc đó uy tín của Đại Hoàng tử chắc chắn sẽ giảm sút.

Hơn nữa, lần này đến đây Đại Hoàng tử đã nói với bá tánh rằng nhất định sẽ mang giống cây lương thực về.

Nhìn tình hình thì bước cờ này của bọn họ đã đi sai rồi.

“Ngọc Vương, tôi nguyện ý giúp Đại Hoàng tử chịu đựng nỗi đau của hàn độc.” Tô Ngọc nhìn vị đại thần vừa nói, cười khẽ: “Ngươi là cái thá gì?

Loại người như ngươi, cũng xứng được nhắc đến cùng với con trai ta sao?” “Ngọc Vương, anh…” “Ta đây muốn Đại Hoàng tử phải ăn cùng chịu chung.” “Thôi được rồi, không cần nói nữa.” Đại Hoàng tử lạnh mặt nói.

Sau này hắn ta sẽ tìm cách khiến Tô Ngọc phải quỳ xuống cầu xin hắn.

Ánh mắt chuyển sang Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc quan tâm nhất có lẽ chính là người vợ này nhỉ?

Phát giác ánh mắt truyền đến từ đối diện, Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn sang, thấy ánh mắt đầy ác ý của Đại Hoàng tử, Vương Cẩn Hòa khẽ cười.

Đại Hoàng tử này thật sự không thấy quan tài không đổ lệ, ngu xuẩn không chịu nổi.

Lại còn muốn ra tay từ cô, mặc dù ý tưởng này không tệ, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức không tệ mà thôi.

Vương Cẩn Hòa dựa vào Tô Ngọc, khóe môi hơi cong lên: “Chàng ơi, em thành điểm yếu của chàng rồi.” “Chàng nói xem phải làm sao mới tốt?” “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu.” Đại Hoàng tử nhìn Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc tương tác với nhau, ánh mắt hơi lóe lên.

Xem ra Tô Ngọc thật sự rất quan tâm Vương Cẩn Hòa, người vợ này, lại dám công khai làm ra chuyện như vậy.

Tô Ngọc ngẩng mắt nhìn Đại Hoàng tử, sau đó cúi đầu như thể không nhìn thấy tính toán trong mắt Đại Hoàng tử.

Nam Kiều vẫn luôn chú ý đến Đại Hoàng tử Lỗ quốc, sau khi thấy tâm tư của Đại Hoàng tử, cô ấy lắc đầu chán nản, Đại Hoàng tử này cũng quá kém rồi, lại dám dùng cách này để tính kế Ngọc ca ca.

Phải biết rằng làm những chuyện khác Ngọc ca ca có thể chỉ cười cho qua, nhưng hắn ta dám ra tay với chị dâu, Ngọc ca ca khẳng định sẽ không tha cho hắn, đến lúc đó thì khó coi lắm.

Đưa tay sờ cằm, như đang xem kịch, không biết có cơ hội không.

“Ngọc ca ca…” “Yên tâm, có cơ hội.” Nam Kiều vừa gọi anh, Tô Ngọc đã biết cô muốn nói gì.

Tô Ngọc định xử lý Đại Hoàng tử này.

Lỗ quốc còn có một Hoàng tử khác, không chủ trương đánh nhau, mà chủ trương an dưỡng sinh tức, trước tiên chăm sóc tốt cho bá tánh rồi hãy nói.

Người này đúng là một đối tác hợp tác không tệ.

Nếu một người như vậy lên làm Hoàng đế Lỗ quốc thì dường như cũng không tệ.

Nam Kiều nhìn chằm chằm Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới ghé sát vào hỏi rất tò mò: “Vũ ca ca, anh đang nghĩ gì vậy?” Tô Ngọc cười lắc đầu: “Anh cũng không nghĩ gì cả, chỉ là đang cân nhắc nên hợp tác với ai thôi.” “Ồ?” “Sau này em sẽ biết.” Nam Kiều thấy vậy cũng không hỏi nhiều, hỏi nhiều hơn nữa Vũ ca ca cũng sẽ không nói cho cô ấy biết.

Vì chuyện của Lỗ quốc, bữa cơm này mọi người đều ăn rất không thoải mái.

Đặc biệt là người Lỗ quốc, bọn họ đã bắt đầu lo sợ bất an rồi.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Lạc Diễm tìm Tô Ngọc: “Ngọc ca…”

“Đi đi, anh đi nói với Hoàng huynh một tiếng.” Tô Ngọc biết Lạc Diễm muốn làm gì, không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Lạc Diễm vui vẻ đi theo rời đi.

“Chàng ơi, Lạc Diễm đi làm gì vậy?” “Xử lý Đại Hoàng tử, vì Tiểu Bảo mà trút giận.” “Con bé không định cho nổ tung hành cung đấy chứ?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nuốt nước bọt hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Ừ, em yên tâm đi, con bé biết chừng mực, sẽ không làm quá đáng đâu.” Vương Cẩn Hòa vẻ mặt mờ mịt nhìn Tô Ngọc, sắp cho nổ hành cung rồi, mà còn chưa quá đáng ư?

Vậy thế nào mới là quá đáng?

“Cùng lắm là khiến bọn họ phải đội đầu lên cổ mà sống, rồi ăn không ngon ngủ không yên thôi, sẽ không sao đâu, dù sao anh còn chưa bắt đầu chơi mà, không thể cứ thế mà giết người được.” “Anh đi nói với Hoàng huynh một tiếng, hành cung có bị nổ thì anh sẽ xây cho huynh ấy một cái khác tốt hơn, coi như là cải tạo hành cung vậy.” Tô Ngọc nói một cách chẳng hề để tâm.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, câu nói này có lẽ cũng chỉ có Tô Ngọc mới có thể nói ra.

Người bình thường thật sự không thể nói nổi.

“Chàng đi đi.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn thấy Tô Ngọc đi tới cũng không chút bất ngờ: “Tìm ta có chuyện gì sao?” “Ừ, tối nay có thể sẽ xảy ra chút chuyện, em sẽ giải quyết, không cần lo lắng, huynh cứ giả vờ không biết là được rồi.” Tô Ngọc cũng không che giấu, trực tiếp nói ra.

Huyền Phỉ Nhiên có chút đau đầu nhìn Tô Ngọc, bất lực mở lời: “Tiểu Ngọc, dù sao thì người ta cũng là Hoàng tử, không thể chết ở đây được.” “Yên tâm, những cái đó em đều biết, em chắc chắn sẽ không để hắn chết ở đây đâu, huống hồ hắn còn có ích mà.” Trong lòng Huyền Phỉ Nhiên có một dự cảm không lành: “Tiểu Ngọc, em nói trước cho ta biết, rốt cuộc em muốn làm gì.” “Tam Hoàng tử của Lỗ quốc thích hợp làm Hoàng đế Lỗ quốc hơn.” Huyền Phỉ Nhiên nghe những lời có vẻ không đầu không cuối của Tô Ngọc, lúc đầu không hiểu ý nghĩa của nó, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại.

“Em muốn đẩy Tam Hoàng tử Lỗ quốc lên ngôi?” Tô Ngọc gật đầu: “Những năm nay thiên tai chiến tranh chưa từng dứt, đã đến lúc nên an dưỡng sinh tức rồi.” “Vậy thì cứ làm theo ý em.” “Hoàng huynh chưa từng nghĩ đến việc thống nhất thiên hạ sao?” Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: “Chưa phải lúc.” Loạn thế xuất kiêu hùng, thiên hạ còn chưa hoàn toàn đại loạn, ông ấy sẽ không phát động chiến tranh quy mô lớn, chiến tranh quy mô lớn chỉ khiến bá tánh chịu khổ.

Trừ khi có một ngày, thiên hạ loạn đến mức không còn lối thoát, ông ấy mới chinh chiến thiên hạ, làm bá chủ thiên hạ, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.

Thiên hạ hiện tại còn chưa đến lúc đó, liều lĩnh phát động chiến tranh chỉ là đang làm tổn hại bá tánh, không có bất kỳ lợi ích nào cho bá tánh.

Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, Huyền Phỉ Nhiên nói không sai, hiện tại quả thực còn chưa đến lúc phát động chiến tranh.

“Hoàng huynh nói đúng, hiện tại chúng ta cần làm chính là phát triển Huyền quốc ngày càng tốt hơn, vậy là đủ rồi.” Suy nghĩ của Tô Ngọc giống hệt Huyền Phỉ Nhiên.

Hiện tại bọn họ nên làm là tự phát triển, nếu có khả năng thì để các quốc gia có quan hệ tốt cũng dần dần phát triển, chinh chiến thiên hạ, khiến bá tánh gia phá nhân vong thì đương nhiên không thể làm.

“Ừ, có chúng ta cùng nhau nỗ lực, chuyện này sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.” “Đương nhiên.” “Nhưng dã tâm của Lỗ quốc quá lớn, cho dù chúng ta không phát động chiến tranh, bọn họ chưa chắc sẽ có cùng suy nghĩ với chúng ta.” “Chuyện này không quan trọng, nếu Lỗ quốc ra tay chúng ta chỉ là bị động phản kích, đến lúc đó chúng ta có sáp nhập Lỗ quốc thì người khác cũng không có gì để nói.” Huyền Phỉ Nhiên nheo mắt nói, đối với Lỗ quốc đã có những suy nghĩ khác.

Tô Ngọc cười khẽ, quả đúng là như vậy.

“Nhưng đến lúc đó chúng ta không thể độc chiếm, vẫn phải để các quốc gia khác cũng có được một số lợi ích, nếu không đối tượng bị công kích sẽ chuyển sang chúng ta đấy.” Tô Ngọc trầm giọng nói.

Huyền Phỉ Nhiên sững người một chút, khóe miệng hơi nhếch lên, nhưng ý cười này vẫn chưa chạm đến đáy mắt.

“Tiểu Ngọc, em nói rất đúng, nhưng có một điểm em vẫn bỏ qua.” “Ừm?” “Bọn họ chưa chắc sẽ đối đầu với Lỗ quốc.” “Hoàng huynh, bọn họ có đối đầu với Lỗ quốc hay không thì căn bản không liên quan đến chúng ta, chỉ xem dã tâm của bọn họ lớn đến mức nào, có thể nhân cơ hội mở rộng bản đồ quốc gia của mình, hoặc từ đó có được lợi ích, liệu có thể nắm bắt cơ hội khi Lỗ quốc ra tay hay không thì tùy thuộc vào lựa chọn của bọn họ.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Những gì bọn họ muốn chưa bao giờ là những người này lợi hại đến mức nào, cũng không phải là những người này đã đạt được bao nhiêu.

Mà là sự lựa chọn của chính bọn họ.

Muốn có được lợi ích thì đương nhiên phải trả một cái giá nào đó, không làm gì mà lại muốn có được lợi ích không thuộc về mình, trên đời này đâu ra chuyện tốt như vậy?

Chương 926

“Em nói đúng, nhưng đó đều là chuyện sau này, chọn thế nào thì tùy thuộc vào Lỗ quốc, hơn nữa em không phải muốn Tam Hoàng tử Lỗ quốc lên ngôi sao?

Đến lúc đó có thể sẽ không có cơ hội ra tay.” Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy hiện tại cân nhắc những chuyện này vẫn còn quá sớm.

Dù sao thì Tô Ngọc có suy nghĩ của riêng mình, một khi Lỗ quốc có một vị quân vương biết nghĩ cho bá tánh, thì chiến tranh sẽ không xảy ra, đến lúc đó những gì bọn họ đang nói bây giờ đều không thành lập.

Chi bằng mọi chuyện cứ đợi sau khi xảy ra rồi hãy cân nhắc, như vậy ngược lại còn tốt hơn.

Tô Ngọc dựa vào ghế lười biếng nói: “Trước đó khẳng định có một trận chiến phải đánh.” “Đại Hoàng tử này và vị Hoàng tử đã tranh giành Tề quốc với em trước đây, dã tâm của hai người đều có thể thấy rõ ràng, bọn họ sẽ không bỏ qua cơ hội mở rộng bản đồ Lỗ quốc, một khi bọn họ trở thành Hoàng đế Lỗ quốc, tất yếu sẽ bắt đầu chinh chiến.” Đây đều là điều không thể nghi ngờ.

“Tiểu Ngọc à, chúng ta hiện tại cân nhắc chuyện này có phải quá sớm rồi không?” “Hoàng huynh nói đúng.” “Giống cây lương thực em đã nói chuyện xong với những người khác rồi sao?” “Bên em quả thực đã nói chuyện xong rồi, nhưng cụ thể thì em để bọn họ đến nói chuyện với huynh, bọn họ đều sẵn lòng trao đổi một số thứ với Huyền quốc, sau đó mới dùng tiền để mua giống cây lương thực, đây đúng là một cơ hội, nhưng cụ thể làm thế nào thì phải xem ý kiến của Hoàng huynh rồi.” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên mở lời nói.

Lời nói ra khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút dở khóc dở cười: “Em đúng là ông chủ khoán trắng.” “Đương nhiên rồi, huynh là Hoàng đế Huyền quốc, những chuyện này vốn dĩ là việc của huynh, đừng hòng bắt em giúp huynh làm những thứ này.” Tô Ngọc trừng Huyền Phỉ Nhiên bất mãn cằn nhằn nói.

Huyền Phỉ Nhiên khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, những gì cần bàn em ấy đã bàn xong hết rồi, chỉ còn lại việc cuối cùng, bây giờ lại đến nói với ông ấy như vậy, Tô Ngọc cũng thật có ý tứ để mở lời.

“Thái độ né tránh của em đừng quá lộ liễu thế chứ.” Tô Ngọc quyết định như vậy, thực ra cũng là lo lắng có người sẽ nói anh ấy không coi trọng ông ấy, vượt quyền ông ấy mà đồng ý cấp giống cây lương thực cho người của các quốc gia khác.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Đôi khi né tránh rất quan trọng.” Anh ấy là người không có chí hướng lớn lao gì, chỉ làm những gì mình nên làm, đối với những việc không nên làm, căn bản đều không muốn làm.

Những điều này Huyền Phỉ Nhiên đều biết, hai năm nay bất kể Tô Ngọc giúp ông ấy làm gì, đều là lén lút làm gần xong rồi giao cho ông ấy, bản thân ngược lại làm ông chủ khoán trắng, hoặc không thì là đẩy ông ấy ra toàn bộ.

Bất kể Tô Ngọc làm gì, đều nói là do ông ấy phân phó, Tô Ngọc làm việc cuối cùng người được lợi lại trở thành chính ông ấy.

“Tiểu Ngọc, thực ra em không cần như vậy.” “Uy vọng của huynh mới là quan trọng nhất, còn những thứ khác căn bản không cần để ý.” Tô Ngọc vô tư mở lời nói.

Anh ấy không thể để bá tánh cảm thấy Ngọc Vương tốt hơn Hoàng thượng.

Đã ở Huyền quốc, vậy thì Huyền Phỉ Nhiên là Hoàng đế tốt nhất, nhận thức này phải ăn sâu vào đầu bá tánh.

Ai cũng không thể lay chuyển.

Bao gồm cả anh ấy và Tiểu Hòa.

Bá tánh có thể cảm kích anh ấy và Tiểu Hòa, nhưng uy vọng của vợ chồng bọn họ tuyệt đối không thể cao hơn Huyền Phỉ Nhiên.

Một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, cuối cùng sẽ rất phiền phức.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười lắc đầu: “Có đôi khi em thật sự quá tỉnh táo.” “Đương nhiên rồi, vậy nên những việc không phải em làm thì đừng bắt em làm, đương nhiên những việc em nên làm thì em cũng sẽ không chối từ.” “Thôi được rồi, biết em là vì ta tốt, yên tâm đi, sẽ không ép em làm gì đâu.” Huyền Phỉ Nhiên không vui liếc Tô Ngọc một cái.

Thằng nhóc này sống thật quá tỉnh táo.

“Vậy thì tốt rồi, Hoàng huynh, em đi trước đây, Tiểu Hòa và mọi người vẫn đang đợi em.” Những lời cần nói đã nói xong, Tô Ngọc cũng chuẩn bị rời đi.

“Đi đi, những người bạn em mời đến, sau này em có thể cho họ vào cung, những gì cần bàn chúng ta có thể bàn trước.” “Không thành vấn đề, đợi em về rồi sẽ nói với họ.” Tô Ngọc cười híp mắt nói.

“Được.” Sau khi tiễn Tô Ngọc đi, Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu nói: “Thằng bé Tiểu Ngọc này thật sự quá cảnh giác.” Lai Phúc bên cạnh mở lời nói: “Vương gia làm vậy cũng là vì Hoàng thượng mà nghĩ.” Huyền Phỉ Nhiên không nói gì, ông ấy đương nhiên biết Tô Ngọc đang tính toán vì ông ấy, chỉ là đôi khi nhìn Tô Ngọc như vậy, trong lòng rất không thoải mái.

Ông ấy thực ra không ngại uy vọng của Tô Ngọc ở Huyền quốc cao hơn mình.

Nhưng Tô Ngọc từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ như vậy.

Thậm chí không muốn vượt qua ông ấy ở nơi này.

Không những không có ý nghĩ như vậy, còn đẩy tất cả lợi ích cho ông ấy, bản thân ngược lại lùi về hậu trường.

Chính vì thái độ hoàn toàn không để tâm đến quyền thế địa vị của Tô Ngọc mà ông ấy căn bản không đề phòng Tô Ngọc.

Ông ấy biết bất kể Tô Ngọc làm gì, đều là vì ông ấy, vì Huyền quốc mà nghĩ.

Tô Ngọc vừa đến cổng cung, Vương Cẩn Hòa và các con đã đứng đợi sẵn ở đó.

Thấy anh đi tới, cô mỉm cười: "Thế nào?

Mọi chuyện đã nói ổn thỏa hết chưa?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Ổn cả rồi, sau này chúng ta cứ chờ xem kịch vui thôi." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc rõ ràng có vẻ hả hê, không khỏi thấy buồn cười.

Lần đầu tiên cô cảm thấy Tô Ngọc là một người thú vị đến vậy.

Vươn tay ôm lấy Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa khẽ nói: "Anh mà để người ta biết thế này, chắc họ tức chết mất." Tô Ngọc chẳng bận tâm chút nào: "Dù hắn có tức giận đến mấy thì đó cũng là chuyện của hắn, liên quan gì đến anh đâu?

Vợ à, em nói đúng không?" "Anh định xử lý Mục Diên thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc đưa tay xoa cằm, mắt lộ vẻ suy tư, Mục Diên xử lý thế nào đây? "Cứ xem vị Đại hoàng tử này sau đó sẽ làm gì đã.

Mục Diên là một người rất quan trọng trong tay hắn ta, dù sao Mục Diên cũng là người của Đại hoàng tử mà.

Nếu hắn ta cứ ở trong tay anh mãi, nhỡ anh làm người này chết thì vị Đại hoàng tử đó chắc tức chết, điều này tương đương với việc chặt đứt cánh tay phải của hắn." Tô Ngọc đơn giản giải thích tình hình cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhìn có vẻ đăm chiêu: "Anh nói thế hình như cũng đúng." "Đi thôi, chúng ta về.

Còn sau này phải làm gì thì cứ để bọn họ tự lo, anh không quản đâu." Nếu Đại hoàng tử chọn từ bỏ Mục Diên, đối với Tô Ngọc cũng chẳng có tổn thất gì, chỉ là giúp xử lý một người thôi.

Nhưng hôm nay anh có thể đi thăm Mục Diên, trò chuyện tử tế với hắn một chút.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt có chút kỳ lạ, cô luôn cảm thấy Tô Ngọc là cố ý, hơn nữa còn không có ý tốt.

Về đến vương phủ, Vương Cẩn Hòa đưa các con về nghỉ ngơi, còn Tô Ngọc thì đi đến địa lao.

Khi anh đến, Mục Diên đã phát độc mấy lần, cả người trông không được tốt lắm.

Thấy Tô Ngọc đến, hắn khàn giọng hỏi: "Ngươi lại muốn làm gì nữa?" Tô Ngọc đi đến bên cạnh, tùy tiện ngồi xuống, nhìn Mục Diên, mở miệng nói: "Bản vương không muốn làm gì cả, chỉ là đến mời ngươi đi xem pháo hoa thôi." Mục Diên ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, hoàn toàn không tin những gì anh nói.

Thậm chí trong lòng còn dấy lên một dự cảm không lành, Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì? "Tô Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" "Yên tâm, bản vương là người tốt, sẽ không làm gì đâu." Tô Ngọc cười tủm tỉm nói. "Còn bản vương muốn làm gì, sau này ngươi sẽ biết.

À mà, Đại hoàng tử đã đến một thời gian rồi, hôm nay bản vương cũng đã gặp vị Đại hoàng tử của các ngươi rồi, nói thật, vị Đại hoàng tử này của các ngươi thật sự chẳng ra sao cả." Tô Ngọc thất vọng nhìn Mục Diên nói.

Tay Mục Diên khẽ run lên: "Đại hoàng tử..." "Yên tâm, hắn ta bảo anh thả ngươi, nhưng anh bảo hắn ta phải trải nghiệm Hàn độc ba tháng thì anh mới tha cho ngươi, ngươi thấy cách này có được không?" Tô Ngọc chống cằm, thản nhiên hỏi.

Tay Mục Diên khẽ run, hắn không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Ngươi lại dám..." "Ừm, thế nào?

Có ngạc nhiên không?" "Tô Ngọc, tôi đã phải trả giá cho những việc mình làm rồi, hắn ta là Đại hoàng tử của Lỗ quốc..." Khi Mục Diên nói lời này, giọng hắn run rẩy, Tô Ngọc lại dám động thủ với Đại hoàng tử, chuyện này tuyệt đối không được. "Ngươi chẳng qua là tòng phạm, còn hắn ta mới là chủ phạm.

Ngươi nói xem, nếu bản vương để Lạc Diễm dùng hỏa dược, hắn ta sẽ có kết cục thế nào?

Chương 927

Lỗ quốc các ngươi rồi sẽ có kết cục ra sao?" Tô Ngọc bây giờ ghét nhất là nghe những lời như Mục Diên nói.

Mục Diên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh ta lại muốn động đến thứ đó sao?

Sao có thể được? "Tô Ngọc, ngươi động dụng hỏa dược sẽ mang lại phiền phức lớn cho Lạc gia đấy." "Ha, ở Lỗ quốc giai đoạn hiện tại, các ngươi dám làm gì Lạc gia sao?" Tô Ngọc chế giễu nói.

Mục Diên lập tức im lặng, điểm này Tô Ngọc nói rất đúng, quả thật họ không thể làm gì Lạc gia.

Dù sao Lỗ quốc hiện tại vẫn phải dựa vào Lạc gia để giúp an ủi bách tính.

Cho dù Lạc Diễm thật sự làm gì đi nữa, vì lợi ích của Lỗ quốc, Hoàng thượng cũng sẽ không thật sự làm gì, mà sẽ đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Đại hoàng tử.

Đến lúc đó, nếu một Hoàng tử khác ra tay thì coi như xong.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn Mục Diên: "Xem ra ngươi đã nghĩ rất rõ rồi, biết kết cục cuối cùng sẽ thế nào." Tay Mục Diên khẽ run: "Ngọc Vương, ngươi không thể làm vậy, ngươi làm thế sẽ gây ra chiến tranh giữa hai nước." "Không thể sao?

Ngươi đang ra lệnh cho bản vương đấy à?

Bản vương một là không tổn hại đến căn bản Lỗ quốc, hai là không tổn hại đến bách tính.

Đơn thuần đây là vì Đại hoàng tử của các ngươi hạ độc con trai ta nên ta mới ra tay với Lỗ quốc.

Ngươi nói xem, trong những tình huống này, Hoàng đế của các ngươi sẽ nói gì?

Sẽ tìm phiền phức với bản vương, hay sẽ ra tay với Đại hoàng tử của các ngươi?" Tô Ngọc hờ hững nói.

Một câu nói khiến Mục Diên không còn lời nào để biện bạch.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra, người xui xẻo cuối cùng chắc chắn là Đại hoàng tử. "Ngọc Vương, anh có yêu cầu gì chúng tôi đều có thể đáp ứng, anh không cần làm cho mọi chuyện lớn đến vậy." Mục Diên nén sự căng thẳng trong lòng, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc khẽ cười: "Yêu cầu của anh rất đơn giản, để Đại hoàng tử nếm trải mọi thứ mà con trai anh đã chịu đựng." "Chỉ đơn giản vậy thôi, nhưng đáng tiếc hắn ta hình như không muốn.

Vì Đại hoàng tử của các ngươi không chấp nhận cách hòa giải của anh, vậy thì anh sẽ dùng cách của riêng mình để giải quyết vấn đề." Một tràng lời nói của Tô Ngọc khiến Mục Diên trong lòng dấy lên nỗi hoảng sợ vô cớ. "Ngọc Vương, mọi tội lỗi tôi sẽ gánh chịu." Tô Ngọc như thể nghe thấy chuyện cười lớn nhất trên đời, nhìn Mục Diên: "Ngươi nói ngươi sẽ gánh chịu?

Mục Diên, ngươi gánh nổi sao?" Mục Diên lập tức im lặng. "Ngươi chẳng qua chỉ là tù nhân trong tay ta mà thôi, ngươi nghĩ ngươi có tư cách gì để đàm phán điều kiện với ta?" Tô Ngọc hỏi.

Một câu nói này đã đè bẹp Mục Diên nặng nề.

Mục Diên hé môi, muốn nói gì đó nhưng lại phát hiện mình không thể nói ra bất cứ điều gì. "Tôi..." "Mục Diên, đợi đến lúc, ta sẽ cho người đưa ngươi đi xem kịch.

Đây chính là mục đích hôm nay ta đến tìm ngươi, đừng quá cảm kích ta." Tô Ngọc nói xong đứng dậy rời đi.

Còn tâm trạng của Mục Diên trở nên bất an.

Đây chính là mục đích của Tô Ngọc sao?

Đại hoàng tử thật sự sẽ không sao ư?

Đại hoàng tử về đến hành cung sau đó nghĩ đến chuyện ở yến tiệc, tức giận không thôi. "Hắn ta tính là cái thá gì?

Lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta." Đại hoàng tử tức đến toàn thân run rẩy.

Tô Ngọc lại còn muốn hắn tự mình uống Hàn độc.

Chuyện này đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Các đại thần bên cạnh không nói gì, tuy cũng cho rằng yêu cầu của Tô Ngọc quá đáng, nhưng có một điều Tô Ngọc nói rất đúng: Huyền quốc dám đánh nhau còn Lỗ quốc thì không.

Hơn nữa, nếu chuyện lần này không xử lý tốt, thì đối với Đại hoàng tử tuyệt đối là một vấn đề vô cùng nghiêm trọng. "Điện hạ, chuyện này chúng ta còn phải bàn bạc kỹ hơn.

Hiện tại chúng ta đã có thể xác định Thừa tướng đang ở trong tay hắn ta, mà chúng ta căn bản không thể từ bỏ Thừa tướng.

Một khi từ bỏ Thừa tướng, tương đương với việc chặt đứt cánh tay phải của Điện hạ." Đại thần bên cạnh cau mày nói.

Đại hoàng tử nghe lời này liền cảm thấy vô cùng phiền não. "Ta đương nhiên biết, nhưng ngươi cũng đã nghe rồi, yêu cầu của Tô Ngọc là gì.

Hàn độc sẽ có kết quả thế nào không cần ta nói ngươi cũng biết, hơn nữa còn là phiên bản tăng cường do bọn họ tạo ra." "Người bên cạnh Tô Ngọc đã có thể giải Hàn độc, điều đó chứng tỏ họ thật sự có thể tạo ra Hàn độc." Hắn không đời nào lấy tính mạng mình ra đùa giỡn.

Một khi hắn trúng độc, vị Phụ hoàng tốt bụng đó của hắn chắc chắn sẽ không giao vị trí Trữ quân cho hắn.

Đến lúc đó chẳng phải lại làm lợi cho lão nhị và lão tam sao, đây là điều hắn tuyệt đối không muốn thấy. "Bây giờ tìm Hoàng đế Huyền quốc cũng vô ích, chúng ta chỉ có thể nghĩ cách khác thôi." "Chuyện đó để sau hãy nói, kiểu gì cũng sẽ có cơ hội thôi, ta không tin Tô Ngọc có thể bảo vệ những người bên cạnh hắn tốt đến vậy." Chẳng phải nói con trai hắn bây giờ sức khỏe không tốt sao?

Đã thế thì cứ bắt đứa con mà hắn quan tâm đi.

Hắn không tin hắn có thể trơ mắt nhìn con mình rơi vào tay bọn họ.

Đại thần bên cạnh giật mình, vội vàng nói: "Điện hạ, chuyện này chúng ta không thể làm." Họ vốn dĩ đã ở thế yếu vì hạ độc con trai Tô Ngọc, nếu tiếp tục nhằm vào con trai Tô Ngọc, sau này sẽ thế nào, thật sự không ai biết được. "Được rồi, trong lòng ta có tính toán rồi, ngươi không cần hỏi nhiều." Lạc Diễm thảnh thơi nằm trên nóc hành cung, nghe cuộc đối thoại của hai người phía dưới, ánh mắt rất lạnh.

Đã đến lúc này rồi mà vị Đại hoàng tử Lỗ quốc này vẫn còn muốn gây phiền phức cho Tiểu Bảo.

Đúng là không thấy quan tài không đổ lệ.

Vốn dĩ chỉ muốn dạy dỗ nhẹ nhàng một chút, giờ xem ra không chỉ là dạy dỗ nhẹ nhàng nữa, mà phải khiến vị Đại hoàng tử này nếm trải nỗi đau mới được.

Lạc Diễm lặng lẽ rời đi, rất nhanh trong tay đã cầm mấy quả hỏa dược có uy lực tương đối yếu.

Một tiếng "Ầm" vang vọng khắp hành cung.

Thân thể Đại hoàng tử không ngừng run rẩy, sắc mặt đột nhiên thay đổi: "Chuyện này là sao?" Đại thần bên cạnh nghĩ đến lời Tô Ngọc nói trong yến tiệc, sắc mặt lập tức biến đổi: "Chắc vẫn là hỏa dược của Lạc Diễm." "Cái gì?

Đây là hành cung, nơi này đều là người của các quốc gia khác ở, Tô Ngọc lại dám làm thế sao?

Chương 928

Hắn không muốn sống nữa à?" Đại hoàng tử vội vàng đi ra ngoài.

Vừa chưa đi ra ngoài hắn lại nghe thấy một tiếng "Ầm" nữa.

Lần này không chỉ âm thanh rất lớn, ngay cả căn phòng cũng bắt đầu đổ sập.

Đại hoàng tử túm lấy người bên cạnh vội vàng chạy ra ngoài.

Vừa chạy ra, một quả hỏa dược đã nổ tung bên cạnh hắn.

Nếu không phải hắn phản ứng nhanh, dùng võ công nhanh chóng né tránh, thì hắn đã nát xương tan thịt rồi. "Lạc Diễm, ngươi cút ra đây cho ta!" Lạc Diễm đáng chết, hắn vốn là người Lỗ quốc, bây giờ lại dám giúp Tô Ngọc đối phó hắn.

Lạc Diễm thong dong đi ra, nhìn Đại hoàng tử đang giận tái mặt, khóe môi khẽ cong lên: "Gọi tôi có việc gì?" "Ngươi lại dám dùng hỏa dược với ta?

Đợi khi ta về, ta nhất định sẽ không tha cho Lạc gia!" Đại hoàng tử giận dữ nói. "Không sao cả, bây giờ Lỗ quốc còn muốn dựa vào Lạc gia để cùng các người an ủi bách tính kìa.

Ngươi muốn động đến Lạc gia, cũng phải xem Hoàng thượng có đồng ý hay không đã chứ.

Ngươi chẳng qua chỉ là một Hoàng tử thôi, e rằng còn chưa có quyền lực lớn đến thế đâu nhỉ?" Dù Lạc Diễm nói là sự thật, nhưng lời nói ra lại như đâm vào tim người khác.

Đại hoàng tử tức đến toàn thân run rẩy, trừng mắt nhìn Lạc Diễm: "Ngươi được lắm." "Đại hoàng tử, đây chỉ là một lời cảnh cáo cho ngươi thôi, đừng có tơ tưởng đến gia đình Ngọc ca tôi, nếu không..."

Lạc Diễm ném một quả hỏa dược có uy lực cực lớn vào cung điện nơi hắn ở.

Ngay sau đó một tiếng nổ lớn "Ầm" vang lên, cung điện sụp đổ ngay lập tức.

Đại hoàng tử cũng vì né tránh không kịp, bị thương do đổ nát, mặt cũng bị mảnh gỗ văng ra làm xước.

Rất nhanh, máu chảy đầy mặt hắn.

Nỗi đau trên mặt và trên người khiến Đại hoàng tử nhìn Lạc Diễm đang đứng cách đó không xa. "Lạc Diễm, ta sẽ không tha cho ngươi." "Tôi chờ." "Nhưng lần sau muốn động đến gia đình Ngọc ca tôi, thì trước tiên hãy cân nhắc xem xương cốt ngươi có cứng đến thế không đã.

Ngươi thật sự nghĩ tôi nhắm kém đến vậy sao?

Chỉ có thể làm nổ tung mấy căn nhà phía sau ngươi thôi ư?

Lần sau, những căn nhà này sẽ là kết cục của ngươi." "Không muốn bị tôi nổ cho tan xương nát thịt, thì thu lại những ý đồ nhỏ nhen của ngươi đi.

Đây không phải Lỗ quốc, không ai sẽ chiều chuộng ngươi đâu." Lạc Diễm lạnh lùng nói.

Chỉ vì vị Đại hoàng tử này ở Lỗ quốc đã quen được người ta tung hô, nên mới thành ra cái bộ dạng quỷ quái như ngày hôm nay. "Tôi có việc thì về trước đây, ngươi muốn đi tìm Hoàng thượng cáo trạng lúc nào cũng được, nhưng có lẽ cuối cùng tôi cũng sẽ không bị phạt đâu.

Dù sao Nhiên ca vẫn rất tốt với chúng tôi." Lạc Diễm nói câu này không sai.

Huyền Phỉ Nhiên rất tốt với họ, mỗi dịp năm mới lễ tết đều tặng đồ cho Ngọc ca, cũng chuẩn bị một phần cho họ, điều này khiến họ rất yêu thích Huyền quốc.

Đương nhiên sẽ không đặt vị Đại hoàng tử này vào mắt. "Lạc Diễm ngươi..." Đại hoàng tử trơ mắt nhìn Lạc Diễm rời đi, tức đến toàn thân run rẩy.

Hắn có thể khẳng định Lạc Diễm này là cố ý.

Lạc Diễm nói rất đúng, cho dù hắn có đi cáo trạng, cũng đã có Tô Ngọc đỡ cho hắn rồi.

Có tục ngữ và Hoàng thượng ở đây che chở, hắn dù có tức giận đến mấy thì có ích gì?

Kết cục cuối cùng chắc cũng chỉ là một lời xin lỗi qua loa.

Từ xa, Tô Ngọc đứng trên nóc nhà, thích thú nhìn cung điện bị san bằng.

Anh quay đầu nhìn Mục Diên đang bị Nguyên Bảo điểm huyệt câm: "Thế nào?

Có phải rất đẹp không?

Nhưng tiếc là chỉ làm Đại hoàng tử của các ngươi bị thương, chứ không làm hắn ta tàn phế nửa người." Trong lúc nói chuyện, Lạc Diễm đã đến bên cạnh họ: "Ngọc ca, tôi vốn dĩ định xử lý hắn ta luôn rồi." Tô Ngọc khẽ cười: "Thế sao không xử lý luôn đi?" "Không muốn gây quá nhiều phiền phức cho Ngọc ca, sau này hắn ta chắc chắn sẽ đi tìm Nhiên ca cáo trạng.

Bây giờ vị Đại hoàng tử này chỉ bị thương nhẹ, nếu tôi thật sự làm quá đáng, đến lúc đó lại gây phiền phức cho Ngọc ca và Nhiên ca thì không hay.

Điểm này tôi vẫn hiểu." "Thế là đủ rồi, đi thôi, chúng ta về nghỉ ngơi." Về đến vương phủ, Mục Diên mới phát hiện mình đã có thể nói chuyện.

Hắn nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt vô cùng phức tạp: "Ngọc Vương, ngươi làm vậy quá đáng lắm rồi." "Quá đáng sao?

Còn có chuyện quá đáng hơn nữa kìa, ngươi có thể yên tâm, ngươi sẽ sống để nhìn thấy ngày đó, ta cam đoan với ngươi." Tô Ngọc nói với vẻ đầy ẩn ý.

Lạc Diễm vừa nghe liền hứng thú, vô cùng tò mò nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, sau này còn chuyện gì hay ho nữa không?

Nếu có thì nhất định phải rủ tôi đi với nhé." Tô Ngọc cười gật đầu: "Yên tâm đi, anh nhất định sẽ đưa em theo." Bàn về việc gây rối thì không ai có thể sánh bằng mấy người Lạc Diễm, muốn làm chuyện lớn đương nhiên phải có họ, nếu không thì chán ngắt. "Vẫn là Ngọc ca tốt nhất." Mục Diên nghe cuộc đối thoại của họ, trong lòng từng trận lạnh lẽo.

Ánh mắt nhìn Tô Ngọc càng tràn đầy vẻ không thể tin được: "Tô Ngọc, ngươi đúng là điên rồi." "Ừm, những người xuất thân từ Vong Ưu Thành, có mấy ai là người bình thường đâu, ngươi cũng quá đề cao chúng ta rồi." Tô Ngọc vô tư nói.

Về điều này, Lạc Diễm vô cùng tán đồng nói: "Chẳng lẽ không biết Vong Ưu Thành chuyên sản xuất lũ điên sao?" Mục Diên tức đến không chịu nổi, nhưng lại hoàn toàn không có cách nào.

Bởi vì họ nói không sai, những người từ Vong Ưu Thành ra thật sự không phải người tốt lành gì.

Nói là lũ điên cũng đúng. "Nguyên Bảo, đưa người về xong thì đi nghỉ đi, không cần đến chỗ ta đâu." "Vâng." "Lạc Diễm, em cũng đi nghỉ đi." "Được thôi ạ." Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngọc đang cùng

Tiểu Bảo và các con ăn sáng thì trong cung đã có người đến.

Người đến vẫn là Lai Phúc.

Thấy Lai Phúc, khóe môi Tô Ngọc khẽ cong lên: "Là Đại hoàng tử đã đến chỗ Hoàng huynh cáo trạng à?" "Dạ phải, Hoàng thượng lệnh Vương gia đưa Lạc Diễm thiếu gia cùng đi một chuyến để tranh luận, nhưng cũng chỉ là đi theo thủ tục thôi ạ." "Ừm, đợi ta ăn xong đã." "Hoàng thượng nói để Vương gia và Lạc thiếu gia cứ từ từ, không cần vội vàng đi đâu ạ." Lai Phúc cười nói.

Chuyện này vốn dĩ Hoàng thượng đã đứng về phía Vương gia, cho dù Lạc Diễm có đi cáo trạng cũng vô dụng.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, ta biết rồi." Lạc Diễm đang ăn bên cạnh cười đến cong cả mắt.

Nhiên ca quả nhiên rất tốt với họ.

Nam Kiều cười hì hì nói: "Đại hoàng tử lần này sai sách rồi." "Ăn cơm cho tử tế." Vương Cẩn Hòa đau đầu nhìn Nam Kiều đang hả hê, ánh mắt đầy bất lực: "Nam Kiều, đừng có hả hê như thế, đến lúc đó người ta lại tức giận đấy." "Đại hoàng tử đâu có ở đây, hắn ta lại chẳng biết đâu." "Ngọc ca ca, cháu có thể đi cùng không?" Tối qua họ đều không đi xem kịch, hôm nay nói gì cũng không thể bỏ lỡ.

La Hậu và Bạch Khởi đồng thời nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đó vừa nhìn là biết họ cũng muốn đi.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương gật đầu: "Đi hết đi." Nam Cận cạn lời nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, cháu chiều bọn chúng như thế không tốt đâu, các cháu đi giải quyết vấn đề chứ không phải dẫn mấy đứa này đi xem trò vui." Mấy tên nhóc này mà gộp lại một chỗ đã không ổn rồi, Tô Ngọc lại còn muốn dẫn theo cả đám.

Chương 929

"Không sao đâu, chuyện này cũng không phải bình thường mà xem được, Nam Kiều à, bọn chúng muốn xem thì cứ đi thôi, không có gì to tát cả." Nam Cận và Ba Lý đều không nói nên lời, nhưng họ cũng không ngờ Tô Ngọc lại nuông chiều Nam Kiều và bọn họ đến vậy. "Cận thúc yên tâm đi, Nam Kiều bọn nó đều rất nghe lời, cháu nói gì bọn nó cũng nghe, các chú không cần lo bọn nó gây rối đâu." Tô Ngọc an ủi nói.

Bọn chúng nghe lời sao?

Nam Cận nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ quái, thằng nhóc này có phải nói sai rồi không?

Ai quen biết Nam Kiều cũng chẳng ai nói hắn là người nghe lời.

Chuyện này thật sự không liên quan chút nào đến Nam Kiều. "Tiểu Ngọc, cháu chắc chắn là mình không nói sai chứ?" Nam Cận không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Cháu không nói sai, Nam Kiều bọn nó thật sự rất nghe lời." "Ta thấy là chỉ nghe lời cháu thôi thì có." Nam Kiều bất mãn nhìn Nam Cận: "Hoàng thúc, chú đang phá hoại danh tiếng của cháu đấy." "Cháu còn có danh tiếng gì để mà nói nữa à?" Nam Cận như thể nghe thấy chuyện gì mới lạ lắm, vẻ mặt kinh ngạc nhìn hắn.

Nam Kiều bị Nam Cận chọc tức đến không chịu nổi, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, Hoàng thúc mắng cháu." "Cháu muốn làm gì?" "Ừm, để Hoàng thúc chi thêm tiền mua hạt giống." Nam Kiều đảo mắt nói.

Nam Cận lập tức đần mặt ra, chưa từng thấy đứa cháu nào lại muốn hãm hại chú mình như thế này.

Tô Ngọc chắc sẽ không đồng ý với yêu cầu vô lý này của Nam Kiều chứ? "Được." Khi Nam Cận đang nghĩ, liền nghe thấy Tô Ngọc lại gật đầu nói "được" sao?

Một chữ "được" khiến Nam Cận không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, cháu lại dám đồng ý với yêu cầu vô lý này của Nam Kiều sao?" Chuyện này không phải là quá đáng lắm sao?

Nam Kiều đắc ý nhìn Nam Cận: "Ngọc ca ca cưng cháu nhất, cháu nói gì anh ấy cũng sẽ đồng ý." Ba Lý đồng tình vỗ vai Nam Cận, không nhịn được cười.

Bảo mình dẫn cháu đi mà kết quả đứa cháu lại có chỗ dựa rồi, bây giờ đần mặt ra rồi chứ gì? "Thằng nhóc thối này, đúng là tay trong tay ngoài mà." "Tay trong tay ngoài thì cháu không làm được." Nam Kiều thản nhiên nói.

Nam Cận nghẹn họng không nói được lời nào, nhưng không thể phủ nhận là Nam Kiều nói rất đúng. "Muốn xem kịch thì nhanh ăn cơm đi, ăn xong rồi vào cung." "Vâng." Ăn xong, Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác vào cung.

Gần đây trời tuyết rơi, Vương Cẩn Hòa không có việc gì làm, đều ở thư phòng giúp Tô Ngọc xem sổ sách.

Sau khi Tô Ngọc và mọi người đi, Vương Cẩn Hòa lại đi xem sổ sách.

Hôm nay Tiểu Bảo cũng lững thững đi qua giúp Vương Cẩn Hòa xem cùng.

Kể từ khi Vương Cẩn Hòa dạy Tiểu Bảo xem sổ sách, Tiểu Bảo đã tràn đầy hứng thú với việc này.

Thấy vẻ hăng hái của thằng bé, Vương Cẩn Hòa liền biết Tiểu Bảo thật sự rất thích làm ăn kinh doanh.

Người thường thích làm ăn kinh doanh mới xem mấy thứ này.

Tiểu Trí vốn cũng muốn giúp Vương Cẩn Hòa san sẻ một phần, nhưng kết quả là hắn không phải là người phù hợp, cứ nhìn sổ sách là lại muốn ngủ.

Thử mấy lần đều như vậy, Vương Cẩn Hòa liền không cho hắn xem nữa.

Không xem sổ sách, Tiểu Trí liền cầm sách ngồi bên cạnh Tiểu Bảo đọc, đồng thời giúp trông chừng hai anh em Ngôn Hi và Ngôn Triệt.

Tiểu Bảo đặt sổ sách trong tay xuống, khẽ nhíu mày: "Nương, mẹ xem cuốn sổ này con cảm giác có vấn đề." Vương Cẩn Hòa đặt cuốn sổ trong tay xuống, cầm cuốn sổ Tiểu Bảo đưa qua xem một lúc, xem xong mới nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Tiểu Bảo, con cảm thấy có vấn đề gì?" "Con cảm giác cuốn sổ này giả lắm, giống như là cố ý làm ra vậy." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Cuốn sổ này đúng là giả, chưởng quỹ của tiệm này đã tìm người làm sổ sách giả, chắc là đã tham ô không ít tiền rồi." "Tiểu Bảo, con tìm tất cả sổ sách của tiệm này ra xem thử." "Vâng." Tiểu Bảo lật sổ sách ra, tổng cộng có bảy cuốn.

Càng xem Tiểu Bảo càng tức giận: "Con đã cùng Nương xem sổ sách bao nhiêu ngày rồi, đây là lần đầu tiên thấy một tiệm làm ăn thua lỗ lớn như vậy." Trước đây những cuốn sổ sách kia làm còn tương đối bình thường, cuốn này lại dám trực tiếp làm sổ giả.

Những người này thật sự gan to thật.

Không sợ bị cha phát hiện sao? "Nương, bọn họ làm sổ giả như vậy, không sợ bị cha phát hiện sao?

Dám tham ô tiền của cha, những người này gan to thật." "Từ khi tìm thấy chúng ta, cha con rất ít khi đi tuần tra các sản nghiệp, những chưởng quỹ kia đương nhiên cũng trở nên gan lớn hơn một chút." Những người đó đại khái cho rằng Tô Ngọc chắc chắn sẽ không kiểm tra quá kỹ lưỡng, nên mới dám làm như vậy. "Đợi cha về nhất định phải nói với cha." Tiểu Bảo tức giận nói.

Suốt nửa năm dưỡng bệnh này, Tô Ngọc vẫn luôn dạy thằng bé một số chuyện làm ăn, thằng bé cũng biết Tô Ngọc đối xử tốt với những người dưới quyền đến mức nào. "Cha con gần đây hơi bận, chuyện nhỏ này không cần làm phiền cha con đâu, chúng ta tự mình xử lý thì sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nghe xong mắt sáng rỡ: "Được ạ, con có thể giúp mà." Thằng bé cũng muốn xem mình đã học được bao nhiêu từ cha.

Nhìn Tiểu Bảo quá hưng phấn, Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười gõ nhẹ vào đầu thằng bé một cái: "Con vui đến vậy sao?" "Đương nhiên rồi, con đã học với cha lâu như vậy, đương nhiên phải xem mình đã học được gì chứ." Tiểu Bảo đương nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa ánh mắt đầy ý cười, học theo Tô Ngọc được một thời gian ngắn như vậy mà đã có thể nhìn ra sổ sách có vấn đề, đối với cô, Tiểu Bảo đã rất lợi hại rồi. "Con có thể nhìn ra sổ sách có vấn đề, mẹ đã thấy rất lợi hại rồi." "Vẫn chưa đủ, con muốn vượt qua mọi người, trình độ này vẫn chưa đủ." Tiểu Bảo lắc đầu nói.

Tiểu Trí chống cằm nhìn Tiểu Bảo quá hưng phấn, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Tiểu Bảo, em không thấy nhàm chán sao?" Tiểu Trí không nhịn được hỏi.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tiểu Trí, lắc đầu nói: "Không nhàm chán chút nào, em thấy rất thú vị mà." Tiểu Trí vẫn không thể hiểu được sự yêu thích của Tiểu Bảo đối với việc kinh doanh. "Xem ra tôi thật sự không có thiên phú làm ăn rồi." Tiểu Trí không nhịn được nói.

Nghe Tiểu Trí nói vậy, Tiểu Bảo không nhịn được cười: "Ca ca yên tâm, sau này em kiếm được tiền sẽ chia cho anh, giống như cha kiếm tiền chia cổ tức cho Đại bá vậy." "Được, vậy sau này nhờ Tiểu Bảo nhé." Tiểu Trí cũng không khách khí, ngược lại vui vẻ gật đầu.

Sau này hắn muốn làm quan, đối với việc làm ăn kinh doanh cũng chẳng có hứng thú gì, chỉ có thể dựa vào Tiểu Bảo cho tiền tiêu vặt thôi. "Không cần khách sáo, sau này em nhất định sẽ khiến anh sống một cuộc sống giàu sang, còn tốt hơn Đại bá nữa." Tiểu Bảo vỗ ngực cam đoan nói.

Tiểu Trí cười nhìn vẻ hưng phấn của Tiểu Bảo, cũng không đả kích thằng bé.

Theo tính cách hưng phấn của Tiểu Bảo, nó thật sự có khả năng làm được những việc này. "Ca ca yên tâm, sau này em có tiền, em sẽ khiến anh trở thành người giàu có thứ hai." "Được." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn hai anh em thân thiết như vậy, ánh mắt đầy ý cười.

Cô hy vọng tình cảm của Tiểu Bảo và Tiểu Trí có thể mãi mãi tốt đẹp như vậy.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt nghe Tiểu Bảo nói cũng chạy đến góp vui: "Ca ca, chúng con nữa, còn chúng con nữa." Tiểu Bảo đưa tay véo má em trai em gái: "Đương nhiên còn có các em nữa chứ, sau này ba anh em chúng ta sẽ bảo vệ Hi Hi được không?" "Chúng ta làm quan kiếm tiền, Hi Hi cứ làm tiểu công chúa của chúng ta là được rồi, em thấy thế nào?" Tiểu Bảo nhìn Ngôn Hi hỏi.

Ngôn Hi gật đầu lia lịa: "Được ạ." Vương Cẩn Hòa vui vẻ không kìm được cười phá lên, Tiểu Bảo thật sự quá thú vị.

Trong lúc mấy mẹ con đang vui vẻ, Tô Ngọc đã dẫn Nam Kiều và mọi người vào cung.

Khi họ đến, Đại hoàng tử Lỗ quốc trên người còn mang vết thương, ánh mắt nhìn họ hận không thể ăn tươi nuốt sống.

Chương 930

Bộ dạng này khiến Tô Ngọc khẽ nhíu mày: "Đại hoàng tử nhìn chúng ta như vậy làm gì?" "Tô Ngọc, ngươi dám nói bây giờ ra nông nỗi này không phải do ngươi làm sao?" Đại hoàng tử tức đến không chịu nổi.

Nếu không phải Tô Ngọc, Lạc Diễm sẽ làm chuyện này sao?

Tô Ngọc gật đầu: "Không phải tôi làm." Chuyện này là do Lạc Diễm làm, liên quan gì đến anh đâu?

Vị Đại hoàng tử này có phải tức đến hồ đồ rồi không? "Tô Ngọc, ngươi dù sao cũng là Vương gia của Huyền quốc, ngươi lại dám làm mà không dám nhận sao?" Đại hoàng tử dường như không ngờ Tô Ngọc lại vô liêm sỉ đến vậy.

Rõ ràng là chuyện có liên quan đến anh, mà anh lại dám nói là không có. "Tôi có gì mà không dám nhận, chuyện này vốn dĩ không phải do tôi làm." Lạc Diễm bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu: "Ngọc ca nói đúng, chuyện này rõ ràng là do tôi làm, sao lại thành Ngọc ca làm rồi?" "Đại hoàng tử, tối qua ngươi cũng đâu có bị đập vào đầu đâu mà sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi." Lạc Diễm nhìn Đại hoàng tử, vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi.

Đại hoàng tử tức đến không chịu nổi, hung hăng trừng mắt nhìn Lạc Diễm: "Nếu không phải Tô Ngọc ra lệnh, ngươi có thể làm chuyện này sao?

Nói nhiều như vậy, những chuyện này chẳng phải đều do Tô Ngọc làm sao?" Lạc Diễm đưa tay xoa cằm, suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng nói: "Đại hoàng tử, lời này ngươi nói không đúng rồi.

Ngọc ca đâu có thời gian rảnh để tìm phiền phức với ngươi, tôi tìm phiền phức với ngươi đơn thuần là vì đã đến nước này rồi mà ngươi vẫn không biết hối cải, còn muốn tìm người đối phó với chị dâu và cháu tôi." "Ngươi đã muốn tính kế chị dâu và cháu tôi rồi, tôi không xử lý ngươi thì xử lý ai?" Lạc Diễm đường hoàng nói.

Đại hoàng tử tức đến toàn thân run rẩy, đúng là nói bậy nói bạ. "Ngươi nói bậy!" Đại hoàng tử giận dữ nói. "Tôi nói bậy sao?

Ngươi đã không nói với những người bên cạnh ngươi rằng Ngọc ca quan tâm Tiểu Bảo và chị dâu, muốn tìm cơ hội dùng Tiểu Bảo hoặc chị dâu để uy hiếp Ngọc ca sao?" Lạc Diễm nhìn Đại hoàng tử, không khách khí hỏi.

Đại hoàng tử lập tức không biết nên mở miệng thế nào. "Tôi..." "Ngươi thấy chưa?

Ngươi làm ra chuyện như vậy, mà còn mặt mũi đến tìm Hoàng thượng cáo trạng?" Lạc Diễm vẻ mặt chán ghét nhìn Đại hoàng tử.

Ánh mắt đó như đang nói, ngươi lớn đến vậy rồi, lại còn mặt mũi đi cáo trạng. "Lạc Diễm, ngươi là người của Lỗ quốc, ngươi làm vậy là phản quốc." Sắc mặt Lạc Diễm lập tức trở nên khó coi, vị Đại hoàng tử này đúng là giỏi chụp mũ cho người khác. "Đại hoàng tử, đầu óc ngươi có vấn đề đúng không?" Lạc Diễm đưa tay chỉ chỉ vào đầu mình, chế giễu nói. "Ngươi lại dám mắng ta?" Lạc Diễm gật đầu, xem ra vẫn chưa hoàn toàn ngốc nghếch, lại còn nghe hiểu hắn đang mắng người. "Sao tôi lại phản quốc chứ?

Đại hoàng tử, lời ngươi nói có phải là quá đáng rồi không?" Cái gì gọi là phản quốc? "Tôi đã đưa bản đồ bố phòng quân sự của Lỗ quốc cho Huyền quốc rồi sao, hay là đã đưa một số bí mật quan trọng của Lỗ quốc cho Huyền quốc rồi sao?

Tôi chẳng qua chỉ là có quan hệ tốt với Ngọc ca và bọn họ, vậy là phản quốc rồi à?" Lạc Diễm cảm thấy vị Đại hoàng tử này thật sự quá nực cười.

Cái loại lời nói vô trách nhiệm này hắn ta làm sao nói ra được? "Ngọc ca và các Hoàng tử của các quốc gia khác cũng là bạn bè có quan hệ rất tốt, Nhiên ca sao lại không nói Ngọc ca phản quốc?

Ngươi đúng là nhỏ nhen." Lạc Diễm không khách khí đáp trả.

Vị Đại hoàng tử này hôm nay đến đây đúng là để bị mắng.

Tô Ngọc liếc Lạc Diễm một cái, không vui nói: "Nói thì cứ nói, lôi tôi vào làm gì?" Lạc Diễm hề hề cười: "Ngọc ca, đây là lỗi của hắn ta." Huyền Phỉ Nhiên thì rất tán đồng lời Lạc Diễm nói: "Lời này Lạc Diễm nói đúng, chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè bình thường thôi, đâu có gì nghiêm trọng đến thế." Anh ta biết quan hệ của Tiểu Ngọc với những người khác, việc làm ăn của Tiểu Ngọc đã mở rộng đến các quốc gia rồi, có vài người bạn thân thiết thì có gì lạ đâu?

Vị Đại hoàng tử này nói chuyện đúng là mở miệng ra là nói bừa.

Nghe thật không vừa tai. "Nhiên ca nói đúng." Đại hoàng tử đại khái cũng nhận ra mình đã nói sai, liếc Lạc Diễm một cái, không tiếp tục dây dưa vào chuyện này nữa.

Mà nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói: "Hôm qua Lạc Diễm đã dùng hỏa dược đi đánh nổ hành cung, chuyện này Hoàng thượng nói sao?" “Đại hoàng tử cảm thấy sao?” Huyền Phỉ Nhiên hỏi với vẻ khó hiểu.

“Đương nhiên là trừng trị kẻ chủ mưu.” Đại hoàng tử độc ác nói.

Lạc Diễm đã dám động thủ với hắn, thì phải trả giá đắt cho chuyện này.

Vẻ mặt Huyền Phỉ Nhiên lập tức lạnh đi rất nhiều: “Đại hoàng tử nói vậy thì quá đáng rồi.” “Tại sao Lạc Diễm lại động thủ với ngươi?

Vì mưu kế của ngươi khiến người ta hạ độc Tiểu Bảo, dẫn đến việc Tiểu Bảo giờ đây sức khỏe vẫn không tốt.

Lạc Diễm từ khi đến đã coi Tiểu Bảo như con ruột, đột nhiên bị hạ độc rồi còn bị độc dược hành hạ mấy tháng, hắn vẫn luôn nén giận không có chỗ xả.

Sau khi biết là ngươi làm, ngươi không những không làm gì mà còn nói mấy lời khó nghe, Lạc Diễm tức giận cũng là chuyện bình thường." Huyền Phỉ Nhiên cau mày nói.

Đại hoàng tử nghe Huyền Phỉ Nhiên nói vậy thì sắc mặt liền thay đổi: "Hoàng thượng nói vậy là có ý gì?" "Là muốn nói ta đáng đời sao?" "Đại hoàng tử hỏi như vậy thì đã hiểu lầm tôi rồi." Huyền Phỉ Nhiên có chút bất mãn vì bị hiểu lầm.

"Ngươi hạ độc Tiểu Bảo, một không xin lỗi, hai không cảm thấy mình sai, trái lại còn hùng hồn nói rằng đứa bé không sao.

Ba, sau khi đến hành cung còn lớn tiếng nói gì mà muốn dùng Tiểu Bảo để uy hiếp Tiểu Ngọc.

Lạc Diễm nghe những lời này sao mà không tức giận cho được?" "Hơn nữa Lạc Diễm còn nhỏ, ngươi lớn ngần này rồi còn chấp nhặt với một đứa trẻ?" Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến Lạc Diễm vô cùng đồng tình gật đầu.

Quả nhiên vẫn là Nhiên ca đối xử tốt với bọn họ.

"Hắn ta ư?

Cưới sớm thì đã có thể làm cha rồi, sao lại là trẻ con chứ?" Đại hoàng tử tức đến mức gần chết.

Lúc đến hắn tuy đã đoán được Tô Ngọc nhất định sẽ giúp Lạc Diễm, nhưng hắn sao cũng không ngờ lời Huyền Phỉ Nhiên nói lại vô liêm sỉ đến vậy.

“Ngươi cũng đã nói Lạc Diễm chưa thành thân, chưa thành thân thì không thể coi là người lớn, hắn vẫn là một đứa trẻ.

Ghét cái ác như thù thì sao?

Trả thù cho đứa trẻ nhà mình thì sao?

So với việc Tiểu Bảo bị hàn độc hành hạ ba tháng, vết thương nhỏ này của Đại hoàng tử tính là gì?

Hay là Đại hoàng tử còn mong Tiểu Ngọc trực tiếp nhét hàn độc vào người ngươi?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Đại hoàng tử nói một cách nhàn nhạt.

Lạc Diễm không ngừng gật đầu, Nhiên ca, vị Hoàng thượng này thật sự quá tốt.

Mọi lời đều nói đúng trọng điểm.

Lúc Tiểu Bảo hàn độc phát tác đau khổ đến mức nào chứ, hắn ta đã tận mắt nhìn thấy.

Chương 931

Bây giờ Đại hoàng tử chỉ bị thương nhẹ một chút đã chạy đến cáo trạng, thật không biết xấu hổ.

“Đại hoàng tử ngươi thật sự không biết xấu hổ, loại người như ngươi, nếu ở Vong Ưu Thành thì không sống quá bảy ngày đâu.” Lạc Diễm nói một cách mỉa mai.

Lúc này Nam Kiều thích hợp mở miệng nói: “Đại hoàng tử nếu ngươi không thích hàn độc, hay là chúng ta chuẩn bị cho ngươi mấy loại độc dược khác?

Không muốn độc dược thì cổ độc cũng được, ngươi tự mình chọn đi, muốn gì chúng ta cũng có thể đáp ứng ngươi, ngươi thấy thế nào?” Đại hoàng tử tức đến run cả người, hắn chẳng muốn chọn cái nào.

Nhưng chẳng lẽ vết thương lần này của hắn cứ thế mà cho qua sao?

Kêu hắn cứ thế cho qua, hắn cũng không thể chấp nhận.

Hắn đã chịu vết thương như vậy, kẻ chủ mưu dựa vào đâu mà vẫn bình yên vô sự.

“Đại hoàng tử nếu ngươi muốn trị tội Lạc Diễm cũng được, hàn độc ngươi tự mình nuốt vào đi.” Tô Ngọc vẫn im lặng nãy giờ lên tiếng.

“Đại hoàng tử ngươi tự mình chọn đi.” Huyền Phỉ Nhiên cũng lên tiếng.

Đến lúc này Đại hoàng tử làm sao còn không nhìn ra được?

Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc bọn họ chính là một phe, muốn Huyền Phỉ Nhiên giúp hắn ta thì thật sự còn khó hơn lên trời.

“Các ngươi đây là ỷ thế hiếp người.” Ỷ vào việc đang ở Huyền quốc, bọn họ liền dám động thủ với hắn một cách không kiêng dè như vậy.

“Ngươi muốn nói vậy cũng được.” Huyền Phỉ Nhiên không hề bận tâm.

Với Lỗ quốc Huyền Phỉ Nhiên không có chút thiện cảm nào, đặc biệt là vị Đại hoàng tử này.

Khi Đại hoàng tử định nói gì đó, Huyền Phỉ Nhiên lên tiếng: “Đại hoàng tử, tôi có vài lời muốn nói với ngươi.” “Hoàng thượng có gì muốn nói?” Đại hoàng tử nghiến răng hỏi.

“Đại hoàng tử không cần phải nghiến răng nghiến lợi như vậy.” Huyền Phỉ Nhiên an ủi nói.

Nhưng đối phương chút nào cũng không được an ủi.

Cái giọng điệu hả hê của Huyền Phỉ Nhiên đã quá rõ ràng rồi.

“Người lần này đến Huyền quốc chắc không phải là Đại hoàng tử nhỉ?” Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến sắc mặt Đại hoàng tử hơi đổi.

Ánh mắt hắn hướng về Huyền Phỉ Nhiên, nhìn vẻ bình tĩnh quá mức của Huyền Phỉ Nhiên, trong lòng Đại hoàng tử có chút nghi ngờ, rốt cuộc người này đã biết những gì.

“Người đến không phải là ngươi, ngươi còn mang không ít phiền phức về cho Lỗ quốc.

Mục Duyên lại đang trong tay Tiểu Ngọc, chuyện này đối với ngươi mà nói chẳng khác nào mất đi một cánh tay, tôi nói đúng không?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Đại hoàng tử cười hỏi.

Đại hoàng tử nghiến răng nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng muốn nói gì?” “Tôi thì chẳng có gì muốn nói, chỉ là thấy Đại hoàng tử cứ thế mà mất đi một cánh tay thật sự rất đáng tiếc.

Mà sau khi về còn phải đối mặt với sự trách mắng của Hoàng thượng Lỗ quốc, còn bị các hoàng tử khác giậu đổ bìm leo nữa.

Đại hoàng tử thật đáng thương.” Huyền Phỉ Nhiên nói với vẻ mặt đồng tình.

Nam Kiều nghe lời Huyền Phỉ Nhiên nói, sao lại cảm thấy có gì đó không đúng?

Hắn đưa tay kéo kéo Tô Ngọc bên cạnh: “Ngọc ca ca, sao em lại cảm thấy Nhiên ca nói câu này có gì đó sai sai?” Nhiên ca lúc này nhắc nhở vị Đại hoàng tử này làm gì?

Để hắn ta về bị mắng, bị các hoàng tử khác giậu đổ bìm leo chẳng phải rất tốt sao?

Sự nghi hoặc của Nam Kiều khiến Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười: “Cứ nhìn xem rồi sẽ biết.” Tô Ngọc cảm thấy Nam Kiều vẫn còn hơi ngây thơ, người như vậy sao có thể gánh vác ngôi vị hoàng đế Nam Cương.

“Nam Kiều, cậu nên học hỏi những chuyện này đi, không thì sau này cậu kế thừa ngôi vị Nam Cương thì sao đây?” Tô Ngọc bất đắc dĩ lên tiếng nói.

“Em đã thương lượng xong với hoàng thúc rồi, đợi em thành thân xong sinh con trai, để Ngọc ca ca bồi dưỡng, đợi đứa bé trưởng thành có thể tự lập được rồi thì hoàng thúc sẽ thoái vị.

Chuyện này hoàng thúc đã đồng ý rồi.” Nam Kiều nói một cách không để tâm.

Đối với hắn thì đây mới là cách giải quyết hoàn hảo nhất.

Còn Tô Ngọc thì nhìn Nam Kiều với vẻ mặt cạn lời, thằng nhóc này lúc đưa ra quyết định như vậy có hỏi qua anh chưa vậy.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ ho khan một tiếng, nhìn hai người nói với vẻ dạy bảo: “Có gì thì nói riêng sau, ở đây vẫn còn người ngoài đấy.” Chuyện còn chưa giải quyết xong, đã nói chuyện khác, hai người này là muốn làm vị Đại hoàng tử này tức chết sao?

Nhìn bộ dạng tức giận bực bội của người ta kìa, thêm một lát nữa chắc là sẽ phát hỏa thôi.

Đại hoàng tử vẫn đang suy nghĩ về chuyện Huyền Phỉ Nhiên nói, hoàn toàn phớt lờ Nam Kiều.

“Chuyện này không phiền Hoàng thượng phải bận tâm.” Đại hoàng tử nói với vẻ mặt khó chịu.

“Thế à?

Vậy Đại hoàng tử cứ chơi vui vẻ ở Huyền quốc nhé.” Sắc mặt Đại hoàng tử hơi khó coi, hắn coi như đã nhìn ra, vị Hoàng thượng này chính là muốn giải quyết chuyện này một cách qua loa cho xong chuyện.

Sau khi nhận ra ý đồ của Huyền Phỉ Nhiên, Đại hoàng tử rất không vui.

“Hoàng thượng đây là muốn bao che không xử phạt Lạc Diễm sao?” “Xử phạt ư?

Lạc Diễm chẳng qua là có qua có lại mà thôi, một đứa trẻ hiểu lễ nghĩa như vậy, tôi sao phải trách phạt hắn?” Huyền Phỉ Nhiên không khách khí hỏi.

Đại hoàng tử tức đến bật cười.

Chưa từng thấy người nào nói ra loại lời này.

Cái thứ có qua có lại, hiểu lễ nghĩa chết tiệt gì chứ.

Huyền Phỉ Nhiên này đúng là có bệnh trong đầu, thật sự lời gì cũng nói được.

“Ý của Hoàng thượng là vết thương này của bản hoàng tử cứ thế mà chịu trắng sao?” “Đại hoàng tử đã nói đến chuyện này, vậy tôi cũng có một câu hỏi muốn hỏi Đại hoàng tử, Tiểu Bảo bị các ngươi hạ hàn độc, chẳng lẽ cũng là Tiểu Bảo đáng đời sao?” “Tiểu Bảo bị hàn độc hành hạ hơn nửa năm cũng là chịu trắng sao?” Huyền Phỉ Nhiên không khách khí chất vấn.

Đại hoàng tử lập tức im lặng.

Nhìn bộ dạng này của Đại hoàng tử, Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy có chút buồn cười.

“Hay là Đại hoàng tử cảm thấy vết thương ngươi chịu có thể so sánh với hàn độc của Tiểu Bảo sao?” Sự chất vấn của Huyền Phỉ Nhiên khiến Đại hoàng tử không thể phản bác.

Vết thương của hắn chẳng qua là vết thương nhẹ, dưỡng một tháng là có thể lành, còn hàn độc của Tiểu Bảo nếu không giải được, thì đó là thứ lấy mạng người.

Hai thứ này căn bản không thể nào so sánh được.

“Xem ra Đại hoàng tử cũng biết hai thứ này không thể so sánh được, đã như vậy Đại hoàng tử còn chưa bị trừng phạt, ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà nói muốn đánh Lạc Diễm?

Theo cách nói của ngươi, chúng ta có phải có thể cho ngươi ngũ mã phanh thây không?” Huyền Phỉ Nhiên hỏi với lời lẽ sắc bén.

Lạc Diễm bên cạnh vỗ tay cho Huyền Phỉ Nhiên, Nhiên ca nói quá hay.

Chương 932

Nam Kiều và những người khác vô cùng đồng tình gật đầu: “Nhiên ca nói đúng.” “Đại hoàng tử ngươi thấy thế nào?

Nếu ngươi cảm thấy được, vậy tôi cũng không nói gì nữa, nên trừng phạt Lạc Diễm thì cứ trừng phạt hắn.” Huyền Phỉ Nhiên rõ ràng biết Đại hoàng tử sẽ không đồng ý chuyện này mà vẫn tiếp tục chất vấn hắn.

Đại hoàng tử sau khi đến Huyền quốc lần đầu tiên trải nghiệm thế nào là uất ức.

Những câu hỏi mà Huyền Phỉ Nhiên đưa ra thật sự quá sắc bén.

Có chuyện Tiểu Bảo bị bọn họ hạ hàn độc ở đây, hắn ta dù có tức giận đến đâu cũng chỉ có thể uất ức ngậm miệng.

Hắn quay đầu nhìn Lạc Diễm, chỉ thấy Lạc Diễm nhìn hắn với vẻ mặt đắc ý.

Bộ dạng đó khiến Đại hoàng tử tức đến hai mắt đỏ hoe.

Cuối cùng hắn quay người rời đi, lúc sắp đi còn không nói với Huyền Phỉ Nhiên một tiếng.

Lạc Diễm nhìn Đại hoàng tử rời đi, lầm bầm nói: “Đây là địa bàn của Huyền quốc, lúc đi còn không nói với Nhiên ca một tiếng, thật là vô lễ.” “Phải đấy chứ?

Đứa trẻ ba tuổi còn biết đến nhà người khác rồi lúc đi phải chào chủ nhà, Đại hoàng tử người mấy chục tuổi rồi, chẳng lẽ ngay cả đạo lý này cũng không hiểu sao?” Bạch Khởi cũng lên tiếng nói.

Bước chân rời đi của Đại hoàng tử dừng lại một chút, hắn quay đầu nhìn bọn họ, rất lâu sau mới quay người rời đi.

Sự sỉ nhục ngày hôm nay hắn đã ghi nhớ.

Sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ khiến Lạc Diễm và bọn họ phải trả giá cho tất cả.

“Nhiên ca cảm ơn anh.” Đợi Đại hoàng tử đi rồi, Lạc Diễm nhìn Huyền Phỉ Nhiên vui vẻ nói.

“Hồ đồ.” “Nhưng làm tốt lắm, cậu ra tay cũng có chừng mực khiến hắn không nói được lời nào.” Vết thương lần này Đại hoàng tử chịu không hề nghiêm trọng, cho dù có nghiêm trọng hơn một chút cũng không sao, đến lúc đó anh ta cũng có thể nghĩ cách bảo vệ Lạc Diễm.

Lạc Diễm gật đầu: “Ngọc ca nói đây là Huyền quốc, nếu hắn ta xảy ra chuyện ở Huyền quốc thì không tốt, sẽ mang lại phiền phức cho Nhiên ca, cho nên em đành miễn cưỡng không để hắn ta chết.” Cứ để hắn ta một cái mạng, sau này nhất định sẽ bắt Đại hoàng tử trả cả vốn lẫn lời.

“Nói đúng, chỉ cần không lấy mạng hắn thì sẽ không sao, dù sao hắn cũng là người động thủ trước.” “Nhiên ca yên tâm, sau này nếu em tiếp tục động thủ, nhất định sẽ chú ý chừng mực.” Lạc Diễm đảm bảo nói.

Huyền Phỉ Nhiên khóe miệng co giật nhìn Lạc Diễm, buồn cười lắc đầu: “Cậu vẫn chưa chơi đủ à?” “Chưa, đây chỉ là tiền lãi thôi, tiền vốn còn chưa thu lại nữa.

Ngọc ca nói chúng ta không thể làm ăn thua lỗ.” Câu này hắn vẫn luôn ghi nhớ, chưa từng quên.

Huyền Phỉ Nhiên cạn lời nhìn Tô Ngọc, dùng ánh mắt hỏi: Anh dạy con như vậy đấy à?

Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười khẽ ho khan một tiếng:

“Hoàng huynh nói vậy cũng không sai mà, làm ăn vốn dĩ không thể làm ăn thua lỗ.” Đã là làm ăn thua lỗ thì còn gì để làm nữa?

“Anh nói thế nào cũng có lý của anh, tôi không nói lại anh được.

Sau này cẩn thận một chút, vị Đại hoàng tử này không phải là người độ lượng đâu.” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nói, nhìn bọn họ.

Tô Ngọc gật đầu: “Hoàng huynh yên tâm, tôi trong lòng có số rồi.” Huyền Phỉ Nhiên không biết nên nói gì về anh ta, trong lòng anh ta có số thì có thể có số gì chứ?

“Có nhu cầu gì thì nói với tôi.” “Yên tâm, có nhu cầu chắc chắn sẽ đến làm phiền hoàng huynh.

Đến lúc đó hoàng huynh đừng nói tôi phiền người.” Tô Ngọc nói đùa.

Huyền Phỉ Nhiên lười để ý lời Tô Ngọc nói, anh ta khi nào đã nói Tô Ngọc phiền người rồi chứ?

Thế mà còn dám nói lung tung nữa.

“Chuyện đã giải quyết xong rồi, mấy người cứ làm việc của mình đi.

Tôi ở đây còn không ít tấu chương cần phê duyệt.” Huyền Phỉ Nhiên phất tay đuổi người.

Nếu tiếp tục ở lại đây, anh ta lo rằng mình sẽ không chịu nổi, sẽ tức chết mất.

“Hoàng huynh cứ bận rộn đi, chúng tôi đi trước đây.” “Đi đi, à mà, bảo người mang cho tôi chút trái cây.” “Tôi về sẽ dặn người mang đến ngay.” Huyền Phỉ Nhiên phất tay cho bọn họ rời đi, chính mình cầm tấu chương lên xem xét nghiêm túc.

Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và bọn họ rời đi, đến cổng cung thì Đại hoàng tử vẫn chưa rời khỏi.

Nhìn những người bên cạnh Tô Ngọc, Đại hoàng tử hiểm độc nhìn Tô Ngọc nói: “Tô Ngọc, ngươi tốt nhất nên đảm bảo mình có thể bảo vệ bọn họ mãi mãi.” Tô Ngọc ngước mắt nhìn Đại hoàng tử một cái: “Có thủ đoạn gì thì cứ dùng, bản vương tiếp chiêu là được.” “Bọn họ đều là người từ Vong Ưu Thành ra, ngươi thử ra tay với họ xem sao?” Tô Ngọc vân vê ngón tay, nhàn nhạt nói.

La Hậu nhìn Đại hoàng tử, giọng có chút khàn khàn nói: “Đại hoàng tử, ngươi dám động vào một người trong chúng ta thử xem?

Đảm bảo sẽ khiến Lỗ quốc của ngươi long trời lở đất.” “Ngươi đang uy hiếp ta?” “Không phải uy hiếp, chỉ là đang nói rõ sự thật cho ngươi.

Người từ Vong Ưu Thành ra đều là kẻ điên, đều là biến thái, còn ai không biết chuyện này sao?” La Hậu nhìn thẳng vào mắt Đại hoàng tử, từng chữ từng câu hỏi.

La Hậu nói đúng, người của Vong Ưu Thành là một phiền phức.

“Coi như các ngươi lợi hại.” Nói xong liền dẫn người rời đi.

La Hậu cau mày, hắn ta dọa người ta chạy mất rồi sao?

Không đúng chứ, sao người này lại dễ sợ đến vậy?

Hắn quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Ngọc ca, cái này không liên quan đến em, là hắn ta tự mình nhát gan thôi.” “Không sao, chúng ta về thôi.” “Được.” Về đến Vương phủ, Nam Kiều và những người khác đều đi làm việc riêng của mình, không tiếp tục đi theo Tô Ngọc.

Kịch đã xem xong, việc cũng nên làm rồi.

Tô Ngọc tạm thời không có việc gì, liền đi tìm Vương Cẩn Hòa và các con.

Vừa đến cửa, anh đã nghe thấy tiếng cười nói bên trong.

Tô Ngọc bước vào, nhìn mấy mẹ con đang vui vẻ hỏi với vẻ nhướn mày: "Đang cười gì mà vui thế?" "Tiểu Bảo nói ba anh em chúng nó sẽ làm quan kiếm tiền, để Hi Hi làm công chúa nhỏ của bọn nó, bọn nó sẽ bảo vệ Hi Hi.

Còn nói một vài chuyện vụn vặt, những chuyện bọn nó muốn làm sau này..." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tô Ngọc vô cùng đồng tình: "Tiểu Bảo nói đúng, sau này các con phải bảo vệ em gái thật tốt." "Sao hôm nay lại nghĩ đến chuyện sau này vậy?" Những chuyện này Tiểu Bảo và Tiểu Trí trước giờ chưa từng nói.

Bọn họ đã tự đặt ra mục tiêu cho mình, và luôn nỗ lực hướng về mục tiêu đó.

Còn việc sau này có thành công hay không thì không cần nghi ngờ.

Vì vậy, việc dùng chuyện sau này để làm gì, muốn làm gì để nói chuyện, chỉ là lãng phí thời gian của bọn họ.

"Cha yên tâm, bọn con nhất định sẽ bảo vệ Hi Hi." Tiểu Bảo đảm bảo nói.

"Về rồi à?

Chuyện bên Đại hoàng tử thế nào rồi?

Không sao chứ?" "Yên tâm, không sao rồi." Tô Ngọc kể chuyện xảy ra trong cung cho Vương Cẩn Hòa nghe, Vương Cẩn Hòa nghe xong hơi cau mày.

Vị Đại hoàng tử này thật sự không biết xấu hổ, không ngờ hoàng huynh lại có thể dùng loại hành vi vô lại này đối phó với người ta, nhưng không thể không nói, hiệu quả này quả thực không tồi.

Chương 933

“Hiệu quả hoàng huynh dùng không phải rất tốt sao?” Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: “Quả thực không tồi, anh nghĩ hắn ta sẽ tiếp tục gây sự hay là chịu thua?” “Em không cần nghĩ nữa, việc chịu thua là không thể nào.” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: “Tại sao lại nói vậy?” “Đại hoàng tử của Lỗ quốc này là một người lòng dạ hẹp hòi, lần này đã chịu thiệt lớn như vậy, hắn ta nhất định sẽ không bỏ qua chúng ta và Lạc Diễm đâu.” Tô Ngọc phân tích thấu đáo tính cách của vị Đại hoàng tử này.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài: “Oan oan tương báo bao giờ mới dứt, nhưng thu thập hắn ta thì vẫn có thể làm được.” Tô Ngọc bị một câu nói của Vương Cẩn Hòa chọc cười không ngớt.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: “Nói gì thế?” “Lời thật lòng.” “Sổ sách xem đến đâu rồi?

Có cần anh giúp không?

Hôm nay anh không có việc gì, có thể cùng xem.” Nói đến chuyện sổ sách, Tiểu Bảo có chút không vui: “Cha, có một chưởng quỹ của một cửa hàng đã tham ô không ít tiền, còn làm sổ sách giả nữa.” Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo đang không vui: “Không vui à?” “Vâng, cha đối xử với họ tốt như vậy, vậy mà vẫn có người tham tiền, đây là tiền của chúng ta mà.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

“Tiền của chúng ta không thể cho người khác, không cho ai hết.” Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo, con trai bảo bối của anh, từ khi nào lại xem trọng tiền đến vậy?

Anh đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, Tô Ngọc buồn cười nói: “Con trai, tiền bạc chỉ là thứ yếu thôi." "Vậy cái gì mới là quan trọng?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Cha có phải bị tức đến hồ đồ rồi không?

"Thu thập người ta mới là quan trọng." Giống như Tiểu Bảo đã nói, anh đối xử rất tốt với những người dưới quyền đã theo anh nhiều năm, tiền lương anh cấp là gấp đôi thậm chí gấp ba người khác.

Nhưng có những người lại không biết đủ như vậy, cứ muốn phá vỡ sự cân bằng này, điều này khiến anh vô cùng không vui.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, cha đây là muốn tự mình ra tay sao?

"Tiểu Bảo muốn đi cùng cha à?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cứ nhìn chằm chằm anh, còn có đạo lý nào mà không hiểu nữa?

Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Vốn dĩ con và mẹ không định nói cho cha biết, định tự mình xử lý, nhưng nếu cha bây giờ muốn tự mình ra tay, con có thể ở bên cạnh học hỏi một chút." Tiểu Bảo chống cằm, vô cùng mong đợi điều này.

Tô Ngọc bị bộ dạng lanh lợi này của Tiểu Bảo chọc cười, anh đưa tay xoa đầu con trai: "Được, dẫn con đi cùng.

Tiểu Trí đi không?" Tiểu Trí không cần nghĩ ngợi liền lắc đầu từ chối: "Con vẫn không đi thì hơn." Cậu bé không có chút hứng thú nào với chuyện này.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tiểu Trí rất nghiêm túc nói: "Anh cũng đi cùng đi, tuy anh không làm ăn kinh doanh, nhưng cách dùng người vẫn phải học đấy." Dù sao sau này bên cạnh anh trai chắc chắn cũng sẽ có không ít người, không thể chỉ có một mình anh trai được.

Tô Ngọc biết Tiểu Trí không có hứng thú với việc kinh doanh, cứ nhắc đến chuyện làm ăn là có thể ngủ gật.

Nhưng Tiểu Bảo nói đúng, những điều này đều là điểm chung.

“Tiểu Bảo nói đúng, sau này bên cạnh con chắc chắn cũng sẽ có không ít người của riêng mình, nên dùng người thế nào, dùng loại người nào, những điều này con đều phải học.

Có những người cha có thể chuẩn bị cho con, nhưng có những người cần con tự mình chuẩn bị.

Lúc con tự mình chuẩn bị thì phải làm rõ loại người nào mới là người con nên dùng.” Tiểu Trí nghiêm túc suy nghĩ lời Tô Ngọc nói, nghe xong liền đồng tình gật đầu: “Cha con biết rồi, sau này con sẽ đi cùng mọi người.” “Được.” Vương Cẩn Hòa không ngờ chỉ một câu nói đơn giản của Tô Ngọc lại khiến Tiểu Trí đồng ý đi cùng bọn họ.

Chuyện này cũng khá thú vị.

“Vậy giao cho các con đấy, chuyện này mẹ sẽ không nhúng tay vào nữa.” Vương Cẩn Hòa chuẩn bị tiếp tục xem sổ sách lười biếng.

“Được.” Ngay trong ngày đó Tô Ngọc liền phân phó xuống, bảo người mang hắn ta đến.

Nguyên Bảo biết chuyện này cũng rất tức giận.

Kẻ tham lam vô độ.

Ngày hôm sau người đó đã đến.

Khi nhìn thấy Tô Ngọc, trong lòng ít nhiều vẫn có chút bất an.

Nhưng rất nhanh liền trấn tĩnh lại: “Tham kiến Vương gia.” Tô Ngọc không nói gì, chỉ cúi đầu nói chuyện với Tiểu Bảo và Tiểu Trí.

Người quỳ trên đất cũng không dám tùy tiện đứng dậy, chỉ có thể quỳ.

Không biết đã quỳ bao lâu, mới nghe thấy Tô Ngọc lên tiếng: “Ngươi có biết mục đích hôm nay bản vương gọi ngươi đến là gì không?” “Không biết.” “Không biết ư?

Vậy thì cứ tiếp tục quỳ đi, quỳ đến khi nào ngươi nhớ ra thì thôi.” Tô Ngọc không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt mở miệng.

Người quỳ trên đất nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt hơi cứng đờ.

Chẳng lẽ anh ta đã biết gì rồi sao?

Nhưng không đúng chứ, những chuyện này hắn làm rất bí mật, bọn họ đáng lẽ không biết gì mới phải.

Tô Ngọc cũng không biết hắn đang nghĩ gì.

“Cha hình như không có tác dụng gì ạ.” Tiểu Bảo rầu rĩ nhìn người đang quỳ trên đất nói.

“Con sốt ruột rồi sao?” Tô Ngọc buồn cười hỏi.

Tiểu Bảo lắc đầu: “Cũng không sốt ruột, chỉ là con cảm thấy cha làm như vậy chưa chắc đã đạt được kết quả mong muốn.” “Tiên lễ hậu binh.” Dù sao cũng là người đã theo anh mấy năm.

Hơn nữa trước đây làm việc cũng coi như nghiêm túc, anh cũng không cần thiết phải một lần diệt sạch.

Nếu hắn tự mình thừa nhận, vậy còn có chỗ để xoay chuyển.

Nếu tiếp tục không hối cải như vậy, thì anh cũng hết cách rồi.

Anh dù có muốn bỏ qua cho người ta nữa, cũng không cản được đối phương nhất định muốn tìm chết.

Tiểu Bảo nhún vai, lẩm bẩm nói: “Vậy được thôi.” “Con đấy.” Người trên đất nghe cuộc đối thoại của cha con Tô Ngọc, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn rơi.

Tiểu Bảo chống cằm, vô cùng hiếu kỳ hỏi: “Cha, vị chú này nóng lắm sao?

Ra nhiều mồ hôi vậy." "Có lẽ vậy." "Chú ơi chú nhớ ra chưa?" Tiểu Bảo nhìn người trên đất, nghiêng đầu hỏi.

"Không biết." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, xem ra cha muốn bỏ qua cho người ta cũng không có cơ hội rồi." Đã bị đưa đến trước mặt rồi, vậy mà vẫn còn cứng đầu ở đây.

Đây không phải là tìm chết thì là gì?

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu hai con trai, khẽ nói: "Không sao, chuyện này đối với chúng ta không quan trọng." "Cha..." Khi Tiểu Bảo còn muốn nói gì đó, Tô Ngọc ném sổ sách xuống trước mặt đối phương: "Xem đi." Người quỳ trên đất nhìn cuốn sổ sách bị ném trước mặt mình mà ngây người.

Đây là sổ sách của cửa hàng mà hắn quản lý, hắn quen thuộc không gì bằng.

Vẫn là do chính tay hắn đưa đến Vương phủ.

"Vương gia, đây là... có ý gì?" Chưởng quỹ nhìn Tô Ngọc, giọng nói có chút run rẩy hỏi.

Chẳng lẽ hắn bị phát hiện rồi sao?

Nhưng không đúng chứ, hắn làm kín đáo như vậy, Vương gia gần đây lại bận rộn như thế, sao có thể phát hiện ra vấn đề?

"Bản vương bảo ngươi xem." Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh.

Chương 934

Chưởng quỹ thân thể khẽ run lên, nhặt cuốn sổ sách trên đất lên lật xem.

Những con số trên đó là do hắn ta tỉ mỉ viết ra.

Cuốn sổ sách này người bình thường xem thì không có vấn đề gì, nếu không phải Tô Ngọc gần đây rất bận, hắn ta cũng không dám làm như vậy.

“Vương gia, cái này có vấn đề gì sao?” Chưởng quỹ biết hắn ta tuyệt đối không thể thừa nhận chuyện này.

Một khi hắn thừa nhận thì coi như xong đời.

Tô Ngọc thấy hắn ta như vậy, liền lạnh lùng cười.

Đây là không thấy quan tài không đổ lệ sao?

“Rất tốt.” Tô Ngọc nói một câu không đầu không cuối.

Tiểu Trí vẫn ngồi bên cạnh yên lặng quan sát.

Tình huống của vị chưởng quỹ này khiến cậu bé cạn lời, người này ngu ngốc đến vậy sao?

Đã theo cha nhiều năm như vậy, chẳng lẽ hắn ta vẫn không hiểu cha là người như thế nào sao?

Đến lúc này rồi mà vẫn còn dám nói những lời như vậy.

Vẫn còn dám ôm lòng may mắn.

Chưởng quỹ thân thể khẽ cứng lại, Vương gia nói vậy là có ý gì?

Cái gì mà rất tốt?

“Nguyên Bảo, mang những thứ khác cho hắn ta xem.” Nguyên Bảo đổ tất cả sổ sách trong hòm bên cạnh xuống trước mặt chưởng quỹ: “Xem đi.” Chưởng quỹ thân thể khẽ run rẩy, những thứ này hắn ta cũng rất quen thuộc, đây mới là sổ sách thật, bọn họ làm sao mà tìm được?

“Sao?

Ngươi không dám xem ư?” Tô Ngọc chống cằm, nhìn chưởng quỹ cười như không cười hỏi.

Mồ hôi lạnh trên mặt chưởng quỹ tuôn ra càng rõ rệt hơn.

“Vương gia tôi... tôi...” Tiểu Bảo khẽ thở dài: “Cha, người này đến bây giờ vẫn không hiểu cha là người như thế nào sao?” Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo: “Con cảm thấy cha là người như thế nào?” “Thông thường không phải người ạ.” Tiểu Bảo đương nhiên nói.

Tô Ngọc liếc Tiểu Bảo một cái, không vui nói: “Cái gì mà thông thường không phải người?” “Tức là khi cha thật sự muốn gây phiền phức cho ai đó, đối phương chắc chắn sẽ không có cơ hội phản bác.” Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc đưa tay đánh nhẹ Tiểu Bảo một cái: “Hồ đồ.” Tiểu Bảo vô tội nhìn Tô Ngọc: “Con khi nào thì hồ đồ ạ?” Chưởng quỹ nghe lời Tiểu Bảo nói, đột nhiên nghĩ đến những chuyện Tô Ngọc đã làm, trong lòng có chút nghẹn lại.

“Vương gia, tôi biết mình đã sai rồi, cầu xin người tha cho tôi lần này.” Chưởng quỹ biết Tô Ngọc đã đưa hắn đến đây, vậy thì Vương gia chắc chắn đã biết hắn đã làm gì rồi.

“Sai ư?

Sai ở đâu?

Những năm nay là bản vương đối xử với các ngươi không tốt hay sao?

Mà khiến ngươi có thể phản bội bản vương như vậy?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn người trên đất, tức giận nói.

Anh tự nhận mình đối xử rất tốt với những người dưới quyền đã theo anh nhiều năm, nhưng bây giờ thì sao?

Chưởng quỹ cúi đầu không dám nói gì, vì Tô Ngọc đối xử với bọn họ quả thực rất tốt.

Những năm nay tiền anh cấp cho họ cũng nhiều hơn người khác rất nhiều, khi họ làm ăn với người khác cũng thoải mái hơn nhiều.

Thậm chí còn cho phép họ tự mở cửa hàng riêng.

Những điều này ở nhà người khác thì đều là không thể.

“Tôi...” Chưởng quỹ muốn nói gì đó, muốn giải thích gì đó, nhưng lời đến miệng thì không nói ra được gì nữa, chỉ có thể thất bại cúi đầu.

“Tham ô bao nhiêu, ai là người bày mưu?” Tô Ngọc không muốn nghe hắn nói thêm gì nữa, nhìn hắn bình tĩnh hỏi.

Sau cơn giận, Tô Ngọc ngược lại trở nên vô cùng bình tĩnh.

Vì chuyện đã xảy ra rồi, có tức giận thêm cũng vô ích, chi bằng bình tĩnh lại xử lý chuyện này thật tốt.

“Ba mươi vạn lượng, là...” “Nguyên Bảo, gọi Vạn Cổ và bọn họ đến đây.” Nhìn thấy chưởng quỹ đột nhiên ngã xuống đất, trên người còn trúng một mũi tên, Tô Ngọc trong mắt tràn đầy tức giận.

Còn dám chạy đến nhà anh để giết người, những kẻ này gan thật lớn.

Nguyên Bảo đi gọi Vạn Cổ và Nam Kiều, ba người cùng nhau cứu chưởng quỹ về.

Ngay tối hôm cứu về, chưởng quỹ đã tỉnh lại.

Tỉnh lại, hắn ta không ngừng yêu cầu được gặp Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe tin xong, bình tĩnh nhìn hắn ta: "Ngươi gặp bản vương có mục đích gì?" "Vương gia, người bày mưu là Thái Thuyên." "Hắn nói Vương gia hiện tại rất bận, sổ sách đều không mấy khi xem, chúng tôi dù có tham một ít tiền thì người cũng sẽ không phát hiện." Chưởng quỹ cười khổ nói.

Cái tên này khiến ánh mắt Tô Ngọc có chút hoảng hốt, thậm chí không dám tin.

Nguyên Bảo và những người khác cũng im lặng.

Lại là Thái Thuyên?

"Hắn ta bắt đầu từ khi nào?" "Năm kia." "Từ khi Vương gia tìm được Vương phi và tiểu thiếu gia, người không còn đi tuần tra sản nghiệp nữa.

Lúc đầu Thái Thuyên còn chưa động thủ, sau khi xác định Vương gia vẫn luôn ở bên Vương phi, hắn ta liền bắt đầu tham ô tiền bạc trong cửa hàng.

Năm đầu tiên chỉ tham ô mười vạn lượng, muốn xem Vương gia có phát hiện ra không.

Lúc đó người không phát hiện, năm thứ hai hắn ta tham ô bốn mươi vạn lượng người vẫn không phát hiện, năm nay số tiền hắn tham ô còn lớn hơn nữa." Tô Ngọc trong mắt mang theo ý lạnh: "Không phải không phát hiện, mà là hắn ta căn bản không gửi sổ sách đến." Cho dù anh có bận đến đâu, sổ sách cần xem vào cuối năm vẫn phải xem.

Hai ba năm nay sổ sách bên Thái Thuyên đều không được gửi đến.

Anh cũng không nói gì, không ngờ điều này ngược lại trở thành chỗ dựa để Thái Thuyên ra oai tác quái.

Anh quay đầu nhìn Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, ngươi đi mang người đó đến đây.” “Vâng.” Nguyên Bảo tâm tình có chút phức tạp, Thái Thuyên đã theo thiếu gia gần mười năm rồi.

Sự tin tưởng của thiếu gia lại biến thành chất xúc tác khuếch đại dã tâm của Thái Thuyên.

Hắn hít một hơi thật sâu, nén giận trong lòng rồi dẫn người đến nhà Thái Thuyên.

Nhìn cách bày biện trong nhà Thái Thuyên, Nguyên Bảo làm sao còn không hiểu ra được?

Chương 935

Nhìn Nguyên Bảo đột nhiên xuất hiện trong nhà, ánh mắt Thái Thuyên khẽ lóe lên: “Nguyên Bảo, sao ngươi lại đến đây?” “Thiếu gia gọi ngươi qua đó.” Vẻ mặt Thái Thuyên lập tức cứng đờ, nhìn Nguyên Bảo hỏi một cách bình tĩnh: “Thiếu gia gọi tôi qua đó có chuyện gì sao?” “Đợi ngươi qua đó rồi sẽ biết.” Thái Thuyên khoác vai Nguyên Bảo, bất mãn nói: “Chúng ta hai người là ai với ai chứ, ngươi nói cho ta biết thiếu gia sao tự nhiên lại gọi ta qua đó.” Nguyên Bảo đưa tay gạt tay Thái Thuyên ra, vẻ mặt bình tĩnh nhìn hắn ta: “Đừng chạm vào ta.” Thái Thuyên nhìn Nguyên Bảo cau mày, dường như có chút tức giận: “Nguyên Bảo, ngươi có ý gì?

Chúng ta đã là huynh đệ bao nhiêu năm rồi?” Nguyên Bảo cười, một nụ cười mỉa mai.

“Không cần nói nhiều như vậy, thiếu gia bảo ngươi lập tức đến gặp hắn.” Nguyên Bảo không muốn nói nhiều với Thái Thuyên, chỉ nhìn hắn thúc giục.

Thái Thuyên há miệng, nhìn Nguyên Bảo rất lâu sau mới đi cùng Nguyên Bảo đến Vương phủ.

Đến thư phòng của Tô Ngọc, Thái Thuyên đột nhiên có chút hoảng sợ: “Thiếu gia, người gọi tôi qua đây có chuyện gì sao?” “Sổ sách ba năm nay đâu?” Tô Ngọc ngước mắt nhìn Thái Thuyên, bình tĩnh hỏi.

Thái Thuyên ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia?” "Ba năm không gửi sổ sách cho tôi, anh muốn làm gì?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Thái Thuyên hỏi.

Thái Thuyên hoàn toàn ngớ người. "A, anh có nghĩ là anh không đưa cho tôi thì tôi sẽ không phát hiện ra không?" Thái Thuyên không nói gì.

Năm đầu tiên không nói, năm thứ hai cũng không, thế là anh ta nảy sinh những ý nghĩ không nên có.

Anh ta cho rằng những thứ trong tay mình phải thuộc về mình.

Bấy lâu nay đều do anh ta trông coi.

Giờ nghe Tô Ngọc hỏi câu này, anh ta mới biết Tô Ngọc không phải không biết, chỉ là chưa mở lời mà thôi.

Có lẽ anh ấy vẫn luôn chờ đợi. "Vương gia đã biết từ sớm rồi sao?" Thái Thuyên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Thái Thuyên nói: "Dù tôi có bận đến mấy, sổ sách hàng năm tôi đều xem qua.

Anh nghĩ tôi không đích thân đi tuần tra sản nghiệp thì thật sự không có ai trông coi sao?

Thái Thuyên, anh cũng quá xem thường bổn vương rồi." Tay Thái Thuyên hơi run rẩy.

Tô Ngọc nói rất đúng, anh ta kinh doanh bao nhiêu năm, làm sao lại từ ban đầu đến bây giờ, anh ta gần như đã chứng kiến mọi chuyện.

Làm sao có thể không biết những mánh khóe nhỏ trên sổ sách chứ? "Thái Thuyên, anh có biết vì sao tôi lại phát hiện ra những chuyện này không?" Tô Ngọc đột nhiên mở lời hỏi.

Thái Thuyên nhìn Tô Ngọc nhíu mày hỏi: "Gì cơ?" "Thật ra sổ sách năm nay tôi còn chưa xem, cuốn sổ của người kia cũng là anh giúp làm đúng không?" Tô Ngọc nói một câu không liên quan đến câu hỏi.

Thái Thuyên không nói gì, cuốn sổ đó quả thật là do anh ta làm. "Cuốn sổ này là Tiểu Bảo xem đấy, Tiểu Bảo xem mấy trang đã phát hiện ra rồi.

Cuốn sổ anh làm ngay cả con trai sáu tuổi của tôi còn không giấu được, anh dựa vào đâu mà nghĩ có thể giấu được tôi?" Ngay cả một người vừa mới học kinh doanh như Tiểu Bảo mà bọn họ còn không giấu được, vậy mà lại muốn giấu qua tay anh.

Thái Thuyên kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo đang ngồi cạnh Tô Ngọc.

Đứa bé này mới sáu tuổi, thật sự có năng lực như vậy sao? "Con trai tôi mới tiếp xúc với cái này chưa đến nửa năm." Thái Thuyên hoàn toàn ngớ người.

Tô Ngọc đã đủ biến thái rồi, giờ lại có thêm một đứa con cũng biến thái như vậy. "Là tôi quá ngu xuẩn, vậy mà còn cho rằng có thể giấu được Vương gia." Thậm chí còn ảo tưởng biến những thứ trong tay thành của mình.

Hóa ra bấy lâu nay không phải anh ta giấu giếm giỏi, mà chỉ vì Tô Ngọc đang cho anh ta cơ hội. "Nếu không phải bên kia bị phát hiện, anh định khi nào mới tìm tôi?" Thái Thuyên nhìn Tô Ngọc hỏi. "Tôi chưa bao giờ cho người khác cơ hội thứ ba." Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Một câu nói khiến Thái Thuyên hiểu ý Tô Ngọc.

Anh ta tự giễu cười một tiếng: "Vương gia nói đúng, người quả thực không phải là người như vậy." Hóa ra bất kể năm nay có xảy ra chuyện này hay không, anh ta cũng sẽ bị bại lộ. "Anh đã đi theo tôi gần mười năm, tôi sẽ không làm gì anh đến cùng.

Anh đã tham ô bao nhiêu thì trả lại bấy nhiêu, con dấu quản sự cũng giao ra.

Kể từ nay về sau, chúng ta không còn bất kỳ mối liên quan nào nữa, cũng đừng lợi dụng danh tiếng của tôi để kinh doanh kiếm tiền cho mình." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Thái Thuyên vốn nghĩ chắc chắn sẽ mất mạng, không ngờ Tô

Ngọc lại không nói gì, thậm chí còn buông tha cho anh ta.

Anh ta hé miệng, nhìn Tô Ngọc trong lòng ít nhiều cũng thấy khó chịu.

Rất lâu sau mới mở lời nói: "Xin lỗi." "Mỗi người một chí hướng, anh không có gì phải xin lỗi tôi." Tô Ngọc lạnh nhạt nói, không có ý định tha thứ cho Thái Thuyên. "Nguyên Bảo, tiễn khách." Thái Thuyên nhìn Tô Ngọc hé miệng còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Tô Ngọc dường như không muốn nói chuyện với mình, đành thất bại đứng dậy rời đi.

Tiểu Bảo hơi khó hiểu nhìn Tô Ngọc: "Cha, vì sao cha lại tha cho chú ấy?" Rõ ràng cha có thể trực tiếp ra tay, vì sao lại chọn thả người?

Chỉ bắt chú ấy trả lại số tiền tham ô thôi sao?

Đối với cách làm này của Tô Ngọc, Tiểu Bảo thực sự không thể hiểu nổi. "Chú ấy đi theo cha mười năm, bảo cha trực tiếp ra tay cha cũng không làm được.

Hơn nữa, nếu thật sự ra tay, có người có lẽ sẽ cảm thấy cha quá độc ác, một người đi theo mười năm, vì một chút chuyện nhỏ mà có thể trực tiếp lấy mạng đối phương." Tô Ngọc khẽ nói giải thích cho hai đứa bé.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều rất thông minh, hiểu ý Tô Ngọc.

Thái Thuyên đi theo Tô Ngọc mười năm, trước đó cũng tận tâm tận lực giúp Tô Ngọc làm việc.

Nếu vì nảy sinh lòng tham mà bị Tô Ngọc giết chết, những người có quan hệ tốt với Thái Thuyên chắc chắn sẽ bất mãn với cha.

Nhưng nếu cha chỉ bắt Thái Thuyên trả lại tiền rồi tha cho chú ấy, tình hình sẽ khác.

Tham ô hơn trăm vạn lượng tiền, cha chỉ trừng phạt nhẹ nhàng, cuối cùng đuổi người đi, hình phạt này đối với bọn họ đã rất nhẹ rồi.

Những người có quan hệ tốt với Thái Thuyên có lẽ sẽ chỉ cảm thấy cha niệm tình xưa nên không ra tay quá độc ác, sau này đều sẽ hướng về phía cha. "Cha, con hiểu rồi." Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu hai đứa con trai, trong mắt hiện lên ý cười: "Hai con có thể hiểu là tốt rồi." Tiểu Bảo chống cằm nhìn Tô Ngọc ít nhiều cũng có chút không hiểu: "Cha, con còn một vấn đề nữa." "Vấn đề gì?" "Rõ ràng cha đối xử với họ đều rất tốt, vì sao chú ấy vẫn chọn làm ra chuyện như vậy chứ?" "Lòng người không đủ nuốt voi mà thôi, mỗi người đều có dục vọng của mình, còn việc có thể khống chế được hay không thì phải xem tình hình của đối phương.

Mà Thái Thuyên chính là không khống chế được dục vọng của mình nên mới có ngày hôm nay." "Người có dục vọng không tốt sao?" Tiểu Bảo đối với điều này có chút không thể hiểu.

Người ta luôn có những suy nghĩ của riêng mình, muốn trở nên tốt hơn thì sẽ có dục vọng, con cũng có dục vọng của mình, con muốn vượt qua cha mẹ để trở thành người lợi hại hơn, điều này chẳng lẽ cũng không được sao? "Không có gì là không tốt, có người sẽ vì dục vọng mà trở nên ngày càng tốt hơn, còn có người chỉ khiến bản thân lạc lối trong dục vọng của mình.

Chương 936

Điều này chỉ có thể nói là do suy nghĩ của mỗi người, có thể kiểm soát được dục vọng của mình hay không, chứ không phải bị dục vọng kiểm soát." Tiểu Bảo và Tiểu Trí đăm chiêu suy nghĩ về những lời Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cũng không quấy rầy chúng, bưng chén trà bên cạnh uống trà. "Cha, con hiểu rồi." "Hiểu là tốt rồi." Sau khi Thái Thuyên trở về, anh ta đến kho lấy tất cả số tiền tham ô ra, chuẩn bị mang đến trả lại cho Tô Ngọc.

Vợ của Thái Thuyên thấy anh ta làm vậy liền vội vàng hỏi: "Anh làm gì vậy?" "Vương gia đã biết tất cả rồi." Thái phu nhân đầu tiên sững người, sau đó thờ ơ nói: "Anh đã đi theo người ta bao nhiêu năm, người ta còn có thể làm gì anh chứ?" Nhìn vợ mình, đúng là anh ta đã đi theo Tô Ngọc rất nhiều năm, và Tô Ngọc cũng sẽ không thật sự làm gì anh ta, nhưng trong lòng anh ta rất khó chịu.

Là anh ta có lỗi với Tô Ngọc. "Rốt cuộc anh bị làm sao vậy?

Anh cầm số tiền này làm gì?" "Vương gia bảo tôi tham ô bao nhiêu thì trả lại bấy nhiêu, từ nay về sau chúng ta không còn bất kỳ mối liên quan nào nữa." Thái phu nhân vừa nghe xong liền không đồng ý: "Em không đồng ý." Bất kể là trả lại tiền, hay cắt đứt mọi quan hệ với Tô Ngọc, cô ta đều không đồng ý.

Đây là hơn trăm vạn lượng bạc, không phải vài lượng hay mười lượng bạc.

Vì có sự tồn tại của Tô Ngọc, gia đình bọn họ hiện tại mới có thể tốt như vậy, nếu không có Tô Ngọc, bọn họ chẳng là gì cả.

Nghe lời vợ nói, Thái Thuyên liền có chút mất kiên nhẫn: "Đủ rồi, em nghĩ Vương gia là người như thế nào?

Phản bội người rồi còn có thể dùng danh nghĩa của người để làm ăn sao?" "Chuyện này thì sao?

Người ta nhiều tiền như vậy, cho chúng ta một chút thì có tổn thất gì đâu, huống hồ anh đã đi theo người ta bao nhiêu năm, cho chút tiền thì có sao đâu?" Thái phu nhân thờ ơ nói.

Thái Thuyên nhìn Thái phu nhân đưa tay xoa xoa thái dương: "Chuyện này tôi đã quyết định rồi, không cần em nhúng tay quá nhiều, em tốt nhất nên ngậm miệng lại, hiện tại tôi không muốn nghe em nói gì cả." Thái phu nhân liền bất mãn, chỉ vào Thái Thuyên mắng một trận: "Nếu anh dám trả tiền lại chúng ta sẽ hòa ly!" Thái Thuyên nghe Thái phu nhân nói hòa ly, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ bình thản nhìn Thái phu nhân.

Ba năm nay tình huống như thế này anh ta đã thấy quá nhiều rồi.

Cô ta chính là ỷ vào sự yêu thích của anh ta, mới dám nói năng bừa bãi như vậy.

Nhưng giờ anh ta không muốn chiều chuộng cô ta nữa.

Không phải muốn hòa ly sao?

Anh ta sẽ thành toàn cho cô ta. "Được." Khi Thái phu nhân đắc ý nhìn Thái Thuyên, nghĩ rằng anh ta sẽ thỏa hiệp như trước, không ngờ lại nghe Thái Thuyên nói "được".

Biểu cảm đắc ý cứng đờ trên mặt, Thái phu nhân không dám tin nhìn Thái Thuyên: "Anh nói gì?

Thái Thuyên, anh vậy mà lại nói được?

Anh còn có lương tâm không?

Em đã đi theo anh cũng đã mấy năm rồi, vì cái nhà này mà bỏ ra nhiều như vậy, bây giờ Thái Thuyên lại đồng ý hòa ly sao? "Mấy năm nay mỗi lần em không vừa ý, em đều dùng hòa ly hoặc con cái để uy hiếp tôi, bây giờ điều đó đã trở thành con bài uy hiếp tôi của em rồi.

Vì em muốn hòa ly, muốn mang con đi, tôi đều thành toàn cho em.

Của hồi môn của em thì em mang đi, những thứ còn lại đều là của tôi, tôi sẽ không cho em nữa." Thái Thuyên nhìn Thái phu nhân lạnh lùng nói.

Thái phu nhân nhìn Thái Thuyên như vậy liền hoảng sợ.

Thái phu nhân không ngừng lắc đầu.

Cô ta không thật sự muốn hòa ly, chỉ muốn Thái Thuyên nghe lời cô ta mà thôi.

Rõ ràng trước đây đều có tác dụng, vì sao lần này lại vô dụng? "Tướng công, em không hòa ly." Thái phu nhân vội vàng nói. "Em không phải luôn miệng đòi hòa ly sao?

Bây giờ tôi thành toàn cho em rồi, sao em lại không đồng ý nữa?" Thái Thuyên nhìn Thái phu nhân đầy vẻ thất vọng hỏi. "Em... em chỉ muốn anh nghe lời em, em không thật sự muốn hòa ly." Thái Thuyên đối xử với cô ta rất tốt, rất nhiều chuyện đều nhường cô ta, sau khi có tiền cũng chưa từng nghĩ đến việc nạp thiếp, một người chồng như vậy làm sao cô ta có thể hòa ly được.

Tất cả đều tại Tô Ngọc, vì sao lại bắt Thái Thuyên trả tiền lại?

Nếu không phải vì chuyện này thì cô ta và Thái Thuyên cũng sẽ không cãi nhau, Thái Thuyên cũng sẽ không nói đến chuyện hòa ly. "À." Thái Thuyên khẽ cười một tiếng, đột nhiên cảm thấy thật nực cười.

Anh ta nhìn Thái phu nhân nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Đem hòa ly treo trên miệng chỉ là để tôi nghe lời em sao?"

"Tướng công, anh đừng như vậy mà, em biết sai rồi, sau này em sẽ không nói những lời như vậy nữa, anh tha thứ cho em có được không?" Thái phu nhân nhìn Thái Thuyên vội vàng xin lỗi.

Còn những chuyện sau này thì sau này hãy nói, trước tiên giải quyết xong chuyện lần này rồi hãy tính.

Thái Thuyên liếc nhìn Thái phu nhân không nói gì, dẫn người mang tiền đi trả lại cho Tô Ngọc.

Thái phu nhân thấy anh ta vậy mà lại cố chấp như vậy, vẫn muốn đi trả tiền, liền không vui: "Thái Thuyên, anh có bị ngốc không?

Cái này vốn là cái anh đáng được hưởng, anh mang đi trả lại cho người ta làm gì chứ?" "Em nghĩ cái em muốn chẳng qua là số tiền này, mấy năm nay tôi dựa vào Vương gia đã kiếm được không ít tiền, em đừng tham lam không đáy." Thái Thuyên cảnh cáo nhìn Thái phu nhân nói: "Gì mà tham lam không đáy, em mặc kệ, anh không thể trả lại." "Muốn số tiền này phải không?

Em cũng không nhìn xem em có giữ được không." Vương gia bảo trả lại tiền, cô ta cũng dám đòi sao? "Vương gia bảo tôi trả lại, trả lại rồi mới không còn bất kỳ liên quan nào nữa.

Nếu không trả lại đúng hạn, chờ đợi chúng ta sẽ là tai họa lao ngục.

Nếu em muốn vào đại lao xem sao tôi cũng không phản đối." Đối với chuyện này, Thái Thuyên không hề dọa cô ta.

Anh ta biết Tô Ngọc là người như thế nào, vì anh ta đã đi theo Tô Ngọc mười năm, nên anh ấy mới chỉ bắt trả tiền lại rồi không truy cứu nữa.

Nếu số tiền này đến hạn mà vẫn chưa trả lại, chờ đợi bọn họ chỉ có thể là tai họa lao ngục.

Cô ta vậy mà vẫn ngây thơ cho rằng dù không trả lại cũng không sao, thật là ngây thơ và nực cười.

Thái phu nhân không ngờ lại là như vậy: "Em..." "Đúng rồi, em không muốn hòa ly cũng được, sau này tôi sẽ nạp thiếp." Trước đây anh ta thật sự rất yêu người phụ nữ này, nhưng tình yêu trong lòng anh ta đã tan biến hết sau khi cô ta hết lần này đến lần khác đòi hòa ly.

Thái phu nhân không dám tin nhìn Thái Thuyên: "Anh nói gì?

Anh vậy mà lại nói anh muốn nạp thiếp?

Thái Thuyên, rốt cuộc anh có lương tâm không?

Anh sao có thể đối xử với em như vậy?" "Tôi không có lương tâm sao?

Chương 937

Mỗi lần em hết lần này đến lần khác vì đạt được mục đích mà nói muốn hòa ly với tôi, em có từng nghĩ đến cảm nhận của tôi không?" "Từ khi thành thân đến giờ tôi đối xử với em không tốt sao?

Em lại muốn nói hòa ly với tôi?" "Bốn năm thời gian, em đã nói ba mươi chín lần hòa ly." Thái phu nhân ngơ ngác nhìn Thái Thuyên, cô ta đã nói nhiều lần như vậy sao?

Làm sao có thể. "Có phải cảm thấy rất không thể tin được?

Có phải cảm thấy em chưa từng nói nhiều lần hòa ly như vậy?

Thế nhưng sự thật là như vậy, em đã nói nhiều lần như vậy.

Mỗi lần em nói hòa ly tôi đều nhớ rất rõ, tôi thậm chí có thể nhớ được cảnh tượng khi em nói hòa ly, có vì mẹ và em trai em, có vì một số chuyện nhỏ nhặt lông gà vỏ tỏi, còn có một số chuyện tôi cũng không muốn nói." Thái Thuyên sớm đã mệt mỏi rồi, nhân cơ hội này nói rõ ràng cũng là tốt. "Em... em không phải..." "Tôi không biết em muốn làm gì, tôi cũng không muốn biết.

Em đã muốn hòa ly thì tôi hòa ly với em.

Bây giờ em lại không đồng ý, vậy sau này tôi có nạp thiếp gì đó, em đều tự mình chịu đựng, tất cả đều là do em tự làm tự chịu." Thái Thuyên nói xong liền đi trả tiền cho Tô Ngọc.

Còn có một số con dấu và những thứ khác.

Thái phu nhân ngã ngồi trên đất, nghĩ đến lời mẹ cô ta nói.

Mẹ cô ta biết cô ta lợi dụng chuyện hòa ly để lấy được rất nhiều thứ từ Thái Thuyên xong, liền mắng cô ta một trận té tát, bảo cô ta không được làm như vậy.

Nói nhỡ một ngày Thái Thuyên làm thật, bị những lời này làm tổn thương thì sao?

Khi đó cô ta đã nói gì?

Cô ta nhớ lại rồi, khi đó cô ta nói, Thái Thuyên không thể nào rời bỏ cô ta, cũng không thể nào đau lòng được.

Nhưng bây giờ khi Thái Thuyên nói hòa ly với cô ta, trong lòng cô ta lại đau đớn như vậy.

Cũng chính vào lúc này, cô ta mới biết bị người mình yêu hết lần này đến lần khác nói những lời như vậy rốt cuộc đau khổ đến nhường nào.

Cắn chặt môi, cô ta dường như có thể hiểu Thái Thuyên rồi.

Nếu cô ta đi xin lỗi, Thái Thuyên còn có thể tha thứ cho cô ta không?

Những điều Thái phu nhân nghĩ này Thái Thuyên đều không biết, anh ta đã mang đồ đến Ngọc Vương phủ, tìm Tô Ngọc trả lại tất cả những thứ trong tay mình. "Vương gia, đây là sổ sách ba năm nay, đây là con dấu, đây là một trăm ba mươi vạn lượng." Thái Thuyên lần lượt trả lại tất cả mọi thứ cho Tô Ngọc.

Cứ trả lại một món đồ, sự hối hận trong lòng Thái Thuyên lại tăng thêm một phần.

Thậm chí còn hận bản thân vì sao lại làm ra chuyện như vậy.

Khi trả lại con dấu cho Tô Ngọc, Thái Thuyên trong lòng rất không nỡ.

Dù có không nỡ đến mấy, Thái Thuyên vẫn trả lại con dấu cho Tô Ngọc.

Nhìn Tô Ngọc vẻ mặt không chút biểu cảm, Thái Thuyên trong lòng có chút không dễ chịu: "Vương gia, xin lỗi.

Tôi hối hận rồi." Nhìn Thái Thuyên hối hận đau khổ, Tô Ngọc không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn anh ta. "Chuyện mình làm thì phải tự mình chịu trách nhiệm, đừng hối hận, vì có những chuyện dù hối hận cũng vô ích." Gương vỡ khó lành, nước đổ khó hốt, điều này không chỉ dùng trong tình cảm, mà trong phương diện này cũng vậy.

Chính Thái Thuyên đã tự tay hủy hoại tất cả, giờ anh ta đến nói hối hận, nói xin lỗi, đã không còn tác dụng nữa rồi.

Thái Thuyên cười khổ: "Tôi biết nói những điều này đã không còn tác dụng nữa rồi." Nhưng anh ta vẫn không nhịn được mà nói ra.

Hôm nay đã trả đồ lại cho Tô Ngọc, anh ta biết rằng khi anh ta bước ra khỏi cổng Ngọc Vương phủ, từ nay về sau sẽ không còn bất kỳ mối liên hệ nào với Tô Ngọc nữa.

Tô Ngọc cũng sẽ không cho phép bọn họ có bất kỳ quan hệ nào nữa.

Tô Ngọc không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Thái Thuyên.

Vạn Phong nhìn Thái Thuyên, sự phẫn nộ trong lòng có thể tưởng tượng được.

Khi biết chuyện này anh ta hoàn toàn không tin đây là chuyện Thái Thuyên đã làm.

Nhưng thực tế lại là như vậy.

Vạn Phong suy nghĩ rất lâu vẫn không hiểu, mục đích Thái Thuyên làm như vậy là gì. "Vì sao lại phản bội Thiếu gia?" Vạn Phong nhìn Thái Thuyên nghiến răng hỏi.

Thái Thuyên không nói gì, chỉ cúi đầu, thấy anh ta như vậy Vạn Phong càng tức giận hơn.

Muốn ra tay nhưng bị Tô Ngọc ngăn lại: "Thôi được rồi, mỗi người một chí hướng không cần quá để ý, sau này chỉ là người lạ không cần phải vì thế mà tức giận." Vạn Phong hạ tay xuống, cúi đầu che đi sự thất vọng trong mắt.

Thái Thuyên nhìn Tô Ngọc hé miệng, muốn nói gì đó nhưng lại không nói ra lời. "Anh đi đi." Nhìn Thái Thuyên chần chừ không muốn rời đi, Tô Ngọc mở lời đuổi khách.

Không muốn rời đi thì sao?

Cuối cùng vẫn phải đi thôi.

Đây là con đường Thái Thuyên tự mình chọn, không thể trách người khác. "Vương gia bảo trọng." Nói xong liền thất thểu quay người rời đi.

Cả người nhìn không có chút tinh thần nào. "Thiếu gia, vì sao chú ấy lại làm như vậy?" Vạn Phong vẫn không hiểu. "Chuyện rất đơn giản, vợ của Thái Thuyên dùng hòa ly để uy hiếp chú ấy, bảo chú ấy lấy nhiều tiền hơn từ tôi, thậm chí còn muốn biến cửa hàng của tôi thành của chú ấy, hoặc của nhà vợ chú ấy.

Thái Thuyên rất quan tâm đến người vợ này, đương nhiên cũng đồng ý." Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Lần đầu tiên Thái Thuyên không đưa sổ sách cho anh, anh đã biết có điều bất thường, nên đã cho người đi điều tra Thái Thuyên.

Sau khi kết quả điều tra có, anh có chút thất vọng về Thái Thuyên, nhưng vẫn cho Thái Thuyên cơ hội.

Kết quả năm thứ hai không đưa, năm nay thậm chí còn giúp người khác tham ô số tiền trong tay, điều này khiến Tô Ngọc không thể dung thứ được.

Ngay cả là người đã đi theo anh mười năm cũng vậy.

Chương 938

Anh sẽ không vì Thái Thuyên đi theo anh bao lâu mà tha cho anh ta.

Không có sự che chở của anh, sau này có thể đi được bao xa thì phải xem bản lĩnh của Thái Thuyên rồi.

Vạn Phong nghe nói nguyên nhân cuối cùng của chuyện này lại là vợ của Thái Thuyên.

Điều này khiến anh ta trong lòng có chút phức tạp. "Thiếu gia đã biết từ sớm rồi sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Hai năm trước tôi đã biết rồi, tôi vốn muốn cho chú ấy cơ hội, kết quả chú ấy không những không nắm bắt cơ hội này, mà ngược lại còn làm càng thêm tệ hại.

Ngay cả khi không có chuyện sổ sách giả mạo xảy ra, năm nay tôi cũng sẽ ra tay với Thái Thuyên." Đã cho Thái Thuyên hai lần cơ hội đã là nhân chí nghĩa tận.

Nếu không phải Thái Thuyên làm càng thêm tệ, có lẽ anh đã không đuổi Thái Thuyên đi.

Dù sao cũng là người đã đi theo anh mười năm.

Vạn Phong mím chặt môi không nói gì.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt anh ta hỏi: "Anh cảm thấy tôi làm như vậy có sai không?" Vạn Phong lắc đầu: "Thiếu gia không sai, nếu đổi lại là người khác, Thái Thuyên chắc chắn sẽ mất mạng.

Thiếu gia chỉ bảo chú ấy trả lại số tiền đã tham ô, sau này không còn liên quan gì nữa, hình phạt này đã rất nhẹ rồi." "Chuyện này đã định như vậy rồi, đừng nghĩ quá nhiều.

Chuyện trong tay chú ấy giao lại cho các anh, sổ sách anh cũng lấy về xem, trong lòng có con số là được." Tô Ngọc giao phó công việc cho Vạn Phong. "Có cần dẫn theo Tiểu thiếu gia cùng đi không?" Vạn Phong hỏi.

Chuyện sổ sách giả trước đó là do Tiểu thiếu gia phát hiện. "Đưa đi đi, Tiểu Bảo gần đây rất hứng thú với sổ sách, thằng bé qua đó cùng anh xem sổ sách cũng dạy thằng bé luôn, sau này sớm muộn gì cũng phải tự mình kinh doanh thôi." Tô Ngọc phân phó. "Vâng." Tuổi còn nhỏ như vậy mà đã có thể phân biệt được thật giả của sổ sách, điều này rất nhiều người còn không nhìn ra được.

Cuốn sổ giả đó anh ta cũng đã xem qua, làm thật sự kín kẽ không tì vết.

Cuốn sổ như vậy mà Tiểu thiếu gia lại có thể nhìn ra được, thật là quá lợi hại. "Tiểu thiếu gia thật sự rất có thiên phú trong phương diện này, nhân tài như vậy không thể bỏ lỡ." Vạn Phong không khách khí chút nào nói.

Tô Ngọc lắc đầu: "Xem cái bộ dạng này của anh." "Thiếu gia, tôi đi làm việc đây." Nói xong liền đi, lúc rời đi tâm trạng vẫn rất không tốt.

Nguyên Bảo nhìn bóng lưng Vạn Phong rời đi chần chừ nói: "Thiếu gia, Vạn Phong chắc phải mất một thời gian dài mới có thể nguôi ngoai." "Bình thường thôi, thằng bé lớn lên cùng Thái Thuyên, đều đã đi theo tôi rất nhiều năm, hai người là cộng sự rất tốt.

Bây giờ Thái Thuyên vì vợ mà làm ra chuyện như vậy thằng bé không thể hiểu nổi, đồng thời cũng không thể đến cầu xin tôi, thằng bé biết tôi là người mắt không dung được bất kỳ hạt cát nào." Làm sai chính là làm sai, ngay cả khi Nguyên Bảo đến cầu xin chuyện của Thái Thuyên, anh cũng sẽ không đồng ý.

Thái Thuyên vốn có thể không chọn làm như vậy, nhưng chú ấy rõ ràng biết vợ chú ấy sẽ không thật sự hòa ly, chú ấy vẫn chọn vợ.

Từ đó về sau mối quan hệ giữa bọn họ đã định là không còn liên quan gì nữa. "Chuyện này chỉ có thể dựa vào Vạn Phong tự mình nghĩ thông, không ai có thể giúp được thằng bé." Tô Ngọc cúi đầu tiếp tục làm việc của mình, tranh thủ nói với Nguyên Bảo câu này.

Sau khi làm xong, Tô Ngọc tùy tay lấy một xấp ngân phiếu, số còn lại Nguyên Bảo cất vào kho.

Tô Ngọc cầm tiền đi tìm Vương Cẩn Hòa, khi đến nơi thì Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều ở đó.

Một đứa đọc sách, một đứa xem sổ sách cũng rất hòa thuận. "Cha, cha làm xong rồi ạ?" "Vừa xong, đến chia ngân phiếu cho các con đây." Tô Ngọc lấy ra một xấp ngân phiếu chia cho bốn đứa bé, và cả Vương Cẩn Hòa mỗi người đều có. "Cảm ơn cha." Vương Cẩn Hòa nhìn ngân phiếu trong tay hỏi: "Em cũng có sao?" "Đương nhiên rồi, có của Tiểu Bảo và các con, anh cũng không thể quên em chứ." Của Vương Cẩn Hòa là nhiều nhất, bốn đứa bé đều giống nhau, mỗi đứa một nghìn lượng.

Còn hai đứa bé, đừng thấy chúng nhỏ mà xem thường, chúng nắm chặt ngân phiếu không buông, đều cất vào hộp nhỏ của mình. "Cha mẹ thật là sến súa." "Con tiếp tục đọc sách đây." Vương Cẩn Hòa bị hai đứa bé nói có chút ngại ngùng.

Vừa chuẩn bị mở miệng thì nghe Ngôn Hi nói: "Mẹ ơi, xấu hổ kìa." Vương Cẩn Hòa nghẹn lời không nói được gì, hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, đều là lỗi của Tô Ngọc.

Tô Ngọc bày tỏ mình rất vô tội, anh có làm gì đâu, sao lại bị trừng?

Hơn nữa tình cảm của bọn họ tốt không phải là đương nhiên sao? "Nương tử, chúng ta tình cảm tốt không hả?" Nhà người khác muốn có được tình cảm tốt như vậy còn không có cơ hội kia mà.

Vương Cẩn Hòa không cảm thấy tình cảm của bọn họ tốt là một vấn đề, ngược lại vì tình cảm của bọn họ tốt, khiến Tiểu Bảo và các con có thể cảm nhận được nhiều tình yêu hơn, bốn anh chị em đối xử với nhau cũng rất tốt. "Điều đó thì không phải, tình cảm của cha mẹ tốt có thể ảnh hưởng đến tương lai của con cái, đứa trẻ lớn lên trong tình yêu thương sẽ cởi mở hơn rất nhiều so với người bình thường." Vương Cẩn Hòa lắc đầu, kiếp trước cô đã thấy rất nhiều chuyện như vậy. "Anh có biết một câu nói không?" "Gì cơ?" "Một tuổi thơ bất hạnh cần cả đời để chữa lành." Tô Ngọc sững người, đối với cách nói này thì chưa từng nghe qua. "Từng có hai người bạn bên cạnh tôi, một người có cha mẹ tình cảm rất tốt, mặc dù có chút cảm giác cha mẹ là tình yêu đích thực, con cái là tình cờ, nhưng mỗi lần cô ấy nói về gia đình mình mắt đều phát sáng, cô ấy nói với tôi rằng cha cô ấy đối xử với mẹ cô ấy vô cùng tốt, mặc dù hai người luôn vì muốn có thế giới riêng mà bỏ rơi cô ấy đi chơi, nhưng mỗi lần trở về đều sẽ mang rất nhiều quà cho cô ấy, hơn nữa chưa bao giờ vắng mặt trong những thời khắc quan trọng trong đời cô ấy." "Vì tấm gương của cha mẹ, tính cách của cô ấy rất khỏe mạnh, lạc quan và rất tự tin." "Còn người kia, cha mẹ cô ấy tình cảm không tốt, thường xuyên cãi vã thậm chí đánh nhau, đôi khi thậm chí còn trút giận lên người cô ấy, thế là từ nhỏ cô ấy đã rất nỗ lực không phải để trở thành người giỏi nhất, mà là để thoát khỏi gia đình đó, thoát khỏi cha mẹ cô ấy, cuối cùng đi đến một nơi xa cha mẹ nhất, thậm chí vì một số chuyện hồi nhỏ mà làm sai chuyện.

Thực ra gia đình gốc rất quan trọng." Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, hai đứa nhìn nhau, chúng thật sự rất hạnh phúc.

Đôi khi ở bên cạnh Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, dù chúng không làm gì cả, chỉ nghe hai người nói chuyện, điều đó đối với chúng cũng là một sự mãn nguyện vô cùng.

Bất kể chúng muốn làm gì, cha mẹ đều sẽ ủng hộ chúng. "Tình huống mẹ nói con cũng từng gặp, chính là trước đây ở học viện có một người bạn đồng môn giống hệt người mẹ nói.

Cha bạn ấy có rất nhiều tiểu thiếp, mẹ bạn ấy mỗi ngày chỉ cần tìm được cơ hội là sẽ than vãn với bạn ấy, nói là nhất định phải thành danh, phải làm rạng danh cho bà ấy đại loại vậy.

Thực ra người bạn đồng môn đó không thích đọc sách, mà rất thích luyện võ, nhưng mẹ bạn ấy cho rằng luyện võ là không lo làm ăn đứng đắn.

Mỗi khi bạn ấy nói muốn tập võ, mẹ bạn ấy liền làm bộ sống chết ép bạn ấy, thậm chí còn nói muốn bức tử bạn ấy.

Bạn ấy còn nói rất ngưỡng mộ con và Tiểu Bảo." Tiểu Trí nói về một người bạn đồng môn ở học viện.

Người này Tiểu Bảo cũng biết, nghe Tiểu Trí nói về người này, rất đồng tình gật đầu: "Anh nói đúng, người đó là Chung Hoàn, đôi khi con còn khá thương bạn ấy, có một người mẹ như vậy." "Tuy mẹ bạn ấy không ra sao, nhưng cha bạn ấy đối xử với bạn ấy vẫn rất tốt, biết bạn ấy thích tập võ nên lén lút mời sư phụ cho bạn ấy, bảo bạn ấy tranh thủ thời gian đi tìm sư phụ tập võ, cha bạn ấy giúp che giấu." Vương Cẩn Hòa không ngờ bên cạnh Tiểu Bảo và các con lại có người như vậy. "Trước đây chúng con nghe bạn ấy nói những chuyện này, liền cảm thấy rất may mắn.

Cha mẹ tình cảm tốt, bất kể chúng con làm gì đều sẽ ủng hộ chúng con, chỉ cần chúng con muốn học gì đều sẽ không đả kích chúng con, ngược lại sẽ tìm cho chúng con những sư phụ rất giỏi." Tiểu Bảo cảm khái nói.

Thằng bé cảm thấy cha mẹ mình chính là cha mẹ tốt nhất, không ai sánh bằng.

Tiểu Trí rất đồng tình với lời của Tiểu Bảo.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Trí, thực ra gia đình gốc của Tiểu Trí cũng không ra sao, chỉ là thằng bé đã quên tất cả, toàn tâm toàn ý tận hưởng cuộc sống trong gia đình cô.

Nên sẽ không có cảm giác quá lớn, nếu thằng bé còn nhớ Cố Tĩnh và gia đình, có lẽ sẽ không thoải mái như vậy.

Khoảnh khắc này Vương Cẩn Hòa rất may mắn vì Tô Ngọc đã để Tiểu Trí quên đi chuyện trước đây.

Chương 939

"Cha mẹ, con cảm thấy hai người cứ giữ nguyên tình cảm như hiện tại đi, tình cảm càng ngày càng tốt chúng con cũng không bận tâm đâu." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở lời nói.

Tô Ngọc bị lời nói đột ngột của Tiểu Bảo chọc cười: "Không thấy cha với mẹ con sến súa sao?" "Không sao, chúng con đều quen rồi, sến súa thêm chút nữa cũng chẳng sao." Chúng muốn được lớn lên trong sự sến súa của cha mẹ hơn.

Không muốn giống Chung Hoàn, cuộc sống mệt mỏi như vậy, làm chút chuyện mình thích lại như làm kẻ trộm.

Đây không phải là điều chúng muốn.

Tô Ngọc đưa tay chọc chọc má Tiểu Bảo: "Con và thằng nhóc này." "Cha, cha phải luôn đối xử tốt với mẹ và chúng con như bây giờ, không thể giống cha của Chung Hoàn mà cưới nhiều tiểu thiếp như vậy, nếu không chúng con sẽ không cần cha nữa, để cha thành cô gia quả nhân đấy." Tiểu Bảo phồng má nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc bị Tiểu Bảo chọc tức cười, quay đầu liền mách Vương Cẩn Hòa: "Vợ ơi, em xem con trai em nói gì kìa?

Có đứa nào lại đi chia rẽ quan hệ của chúng ta như vậy không?" Anh nhìn những người phụ nữ khác còn không thèm liếc mắt một cái, Tiểu Bảo lại nói anh cưới tiểu thiếp?

Chuyện này có phải quá đáng không?

Vương Cẩn Hòa cũng bị Tiểu Bảo chọc cười, đưa tay chọc chọc đầu Tiểu Bảo: "Cha con đối với con còn chưa đủ tốt sao?

Mà để con nói ra những lời như vậy." Tiểu Bảo hì hì cười: "Cũng không phải cha đối với con không tốt, con chỉ cảm thấy việc nhắc nhở cha mọi lúc mọi nơi vẫn rất cần thiết thôi." "Dù sao mẹ xinh đẹp như vậy, lại còn lợi hại như vậy, những người khác đều không thể sánh bằng mẹ, nếu cha mà có thể nhìn trúng người khác, thì mắt cha có vấn đề đấy." Tiểu Bảo rất nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa nhịn cười không được, quay đầu nhìn Tô Ngọc vẻ mặt cạn lời: "Tướng công, bây giờ anh có suy nghĩ gì không?" Tô Ngọc nghiêm túc gật đầu: "Bây giờ anh chỉ muốn biết, rốt cuộc anh đã làm gì mà khiến Tiểu Bảo nghĩ rằng anh sẽ có tiểu thiếp rồi?" "Mỗi ngày anh ngoài việc kinh doanh của mình, còn có chuyện trên triều đình phải xử lý, việc này đã chiếm dụng của anh rất nhiều thời gian rồi, thời gian còn lại anh phải dạy Tiểu Bảo và các con kiến thức, cuối cùng thời gian còn lại mới có thể ở bên em.

Anh còn sắp không có thời gian ngủ nữa rồi, vậy mà thằng bé lại còn nói anh muốn tìm tiểu thiếp?

Tìm về lãng phí tiền sao?" Tô Ngọc không vui nói.

Nuôi tiểu thiếp không cần tốn tiền sao?

Son phấn, còn có quần áo trang sức quý giá như vậy, anh tiền nhiều đến mức nóng người vậy sao?

Vương Cẩn Hòa nhịn không được cười phá lên, đưa tay nhéo má Tô Ngọc: "Tướng công, sao anh lại đáng yêu đến vậy." Cả Huyền quốc người giàu nhất chính là Tô Ngọc, kết quả anh ấy lại có thể nói ra những lời như vậy.

Tiểu Bảo dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Tô Ngọc: "Cha, nhà chúng ta hết tiền rồi sao?" "Dành tiền cho mẹ và các con thì có, còn dành cho người khác thì không có." Tô Ngọc nói một câu rất đương nhiên. dành cho vợ con mình, còn có ông bà nội và mọi người trong nhà tiêu tiền, thì bao nhiêu cũng có.

Nhưng nếu để tôi nuôi thiếp, dù một đồng cũng không có.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều sững sờ trước lời nói của Tô Ngọc.

Sao lại có kiểu nói này chứ?

Có phải quá kỳ quặc rồi không?

“Cha không ngờ cha lại là người như vậy.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc đầy cảm khái nói.

“Cha nói thật mà, cha không có tiền, tiền đều ở chỗ mẹ con, nhà chúng ta mẹ con quản tiền.

Cha muốn tiêu tiền đều phải hỏi mẹ con.” Tô Ngọc một chút cũng không thấy mình mất mặt, ngược lại còn rất đắc ý.

Vẻ mặt đó khiến Tiểu Bảo cảm thấy có chút không muốn nhìn.

Cậu bé quay sang Vương Cẩn Hòa, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Mẹ, mẹ có biết cha con là người như vậy không?” “Cha con như vậy không tốt sao?” “Rất tốt ạ, các bạn học của chúng con ở nhà đều có di nương gì đó, trong nhà nhiều con cái ồn ào khói bụi, thường xuyên xảy ra tranh chấp hãm hại này nọ, vẫn là nhà chúng con tốt nhất.” Nhà họ có bốn đứa trẻ cũng không ít rồi.

“Thế thì đúng rồi, chuyện như vậy con đừng nghĩ nữa.

Sau này khi các con gặp được người mình thích, mẹ hy vọng các con đối xử tốt với họ một chút, một người mình thích là đủ rồi, không cần nhiều như vậy, người nhiều sẽ có nhiều tranh đấu.” Tiểu Bảo gật đầu: “Mẹ, con biết rồi.” Tiểu Trí tuy không nói gì, nhưng cũng cảm thấy nếu sau này cuộc sống của mình với vợ có thể như cha mẹ thì cũng là một cuộc sống không tệ.

Thấy cha mẹ ân ái nhiều, cậu bé cũng không còn hứng thú với việc ba vợ bốn thiếp.

Đặc biệt là sau khi biết cuộc sống của những gia đình bạn học có nhiều di nương ra sao, cậu bé chỉ nghĩ đến thôi cũng đã thấy khó chịu rồi.

Hơn nữa, giống như cha nói, sau này lớn lên còn rất nhiều việc phải làm, lấy đâu ra nhiều thời gian để ở bên người khác?

Một người vợ là đủ rồi, có nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí và Tiểu Bảo, trên mặt nở nụ cười.

Đối với Tiểu Trí và Tiểu Bảo, Tô Ngọc vẫn rất yên tâm.

Dưới sự ảnh hưởng của anh và Vương Cẩn Hòa, cộng thêm những ví dụ tiêu cực về các gia đình có ba vợ bốn thiếp, sự lựa chọn của hai cậu bé sau này tự nhiên sẽ giống như anh và cô.

Điều này là không thể nghi ngờ.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt ngây thơ nhìn hết người này đến người kia, trong mắt đầy vẻ hoang mang, hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì.

Vương Cẩn Hòa cúi đầu hôn lên mặt Ngôn Hi, con gái bảo bối của cô sao mà đáng yêu thế này?

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo: “Gần đây con cảm thấy phục hồi thế nào?” Tiểu Bảo gật đầu: “Phục hồi rất tốt ạ, đợi đến Tết thì chắc là không sao nữa rồi.” Tô Ngọc lúc này mới hơi yên tâm một chút: “Vậy thì tốt.” “Cha, vậy Đại hoàng tử Lỗ quốc gần đây thế nào rồi ạ?” “Bị chú Lạc Diễm của con làm bị thương rồi, đang dưỡng thương.” Tiểu Bảo nghe vậy lập tức hứng thú: “Vết thương trên người hắn có nghiêm trọng không ạ?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không nghiêm trọng lắm, không bao lâu nữa là sẽ khỏi.

Còn tại sao lại làm vậy, chẳng qua là muốn cho người ta biết hắn bị chúng ta làm trọng thương, mà chúng ta lại chẳng thèm đếm xỉa đến hắn thôi.” “Muốn người ta cảm thấy chúng ta là chủ nhà mà lại làm không tốt chút nào.” Tô Ngọc khẽ nhếch môi, rất hiểu ý đồ của Đại hoàng tử.

Tiểu Bảo bĩu môi nói: “Đúng là không biết xấu hổ.” “Quả thật rất không biết xấu hổ, nhưng bây giờ hắn chắc không dám tùy tiện ra ngoài phải không?” Tiểu Trí trầm tư nói.

Tiểu Bảo dựa vào ghế, có chút khinh thường tác phong hành sự của Lỗ quốc.

“Cha, Lỗ quốc này thật sự không thể an phận một chút sao?

Bây giờ các quốc gia chắc đều muốn đất nước mình được nghỉ ngơi phục hồi phải không?

Chỉ có cái Lỗ quốc này cứ nhảy nhót khắp nơi gây phiền phức, có thể nào đổi cho Lỗ quốc một vị Hoàng thượng tốt với bách tính hơn không?” Như vậy thì sẽ không đánh nhau nữa.

Không đánh nhau thì bách tính cũng có thể từ từ cải thiện cuộc sống.

Không cần lo ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, cũng không cần sợ đột nhiên đánh nhau khiến họ lưu lạc.

Huyền quốc từ trước đến nay chưa từng có ý nghĩ bành trướng ra bên ngoài, là do những kẻ kia cứ luôn nhăm nhe Huyền quốc.

Nếu lần này có thể đạt được hiệp ước trăm năm, đây có vẻ cũng là một khởi đầu không tồi.

“Tiểu Bảo con có suy nghĩ gì sao?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo đầy hứng thú hỏi.

Anh rất muốn biết con trai mình có cái nhìn thế nào về chuyện này.

“Cha, con cũng không có quá nhiều suy nghĩ.

Con chỉ thấy bây giờ bách tính các quốc gia đều không chịu nổi sự giày vò nữa.

Dù sao những năm gần đây mỗi quốc gia đều thiên tai liên miên, điều quan trọng nhất không phải là đánh nhau, không phải là mở rộng bản đồ của mình, mà là để bách tính có thể sống cuộc sống tốt đẹp, đó mới là quan trọng nhất, còn những chuyện khác đều là thứ yếu." Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi nói ra suy nghĩ của mình cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nói: "Con nói tiếp đi." "Cho nên con muốn nói, vì bây giờ phần lớn người của các quốc gia đều đã đến đây, có thể nào lợi dụng cơ hội này ký kết một hiệp ước trăm năm, để bách tính có thể phục hồi, có thể sống tốt hơn, cũng để họ có thể vượt qua những năm thiên tai sắp tới." "Bây giờ vẫn chưa phải là lúc có thể có ai tranh giành ngôi bá chủ thiên hạ, cho nên ổn định mới là quan trọng nhất.

Chương 940

Con cảm giác sự xuất hiện của mẹ chính là vì hòa bình của nơi này.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn con trai mình, trong mắt đầy kinh ngạc, và hơn nữa là vẻ mơ hồ: “Tiểu Bảo, sao con lại nói như vậy?” “Thật ra mẹ không phải là mẹ ruột của con, nhưng cũng là mẹ, đúng không?” Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Khi Vương Cẩn Hòa xuất hiện, cậu bé đã biết người mẹ trước đây đã không còn nữa.

Nhưng người mẹ này mang lại cho cậu cảm giác rất khác biệt.

Cô ấy sẽ cho phép cậu làm một số việc mà trước đây không thể làm, sẽ dùng năng lực của mình để khiến cậu sống tốt hơn, dạy cậu một số đạo lý mà từ trước đến nay chưa từng hiểu.

Người mẹ này cưng chiều cậu, nhưng không nuông chiều cậu.

Lúc cần học thì tuyệt đối không buông lỏng, lúc cần chơi thì cũng sẽ không bắt cậu học.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: “Con biết từ khi nào?” “Con biết từ rất sớm rồi ạ.” Tiểu Bảo nói.

Tô Ngọc đối với việc Tiểu Bảo biết chuyện này một chút cũng không bất ngờ, vì Tiểu Bảo là một đứa trẻ vô cùng thông minh, cậu bé biết những điều này là chuyện bình thường.

“Mẹ…” “Mẹ, con biết mẹ đối xử với con rất tốt ạ.” Tiểu Bảo nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Mẹ con trước đây không biết trồng trọt những thứ này, mẹ ấy rất thích thêu thùa, nhưng mẹ tỉnh lại sau đó, ngoài việc làm quần áo cho con, sau này là cho cha, thì rất ít khi thêu nữa, sau đó lại có em trai em gái.” Vương Cẩn Hòa không ngờ Tiểu Bảo lại quan sát thấu đáo đến vậy.

“Sự xuất hiện của mẹ đã mang đến cho Huyền quốc những loại lương thực cao sản, những loại lương thực này có thể thay đổi sự tồn vong của Huyền quốc, thậm chí là tất cả các quốc gia.

Chỉ cần sử dụng tốt, nó có thể duy trì sự cân bằng ít nhất một trăm năm, giúp bách tính có một cuộc sống tốt đẹp.” Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên nghiêm túc nhìn Tiểu Bảo như vậy.

Cậu bé chỉ là một đứa trẻ sáu tuổi, sao lại có thể nói ra những lời như vậy?

Đúng là thiên phú dị bẩm.

Cô quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh, thấy biểu cảm của anh không có gì thay đổi.

“Anh đã biết từ sớm rồi phải không?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi Tô Ngọc.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Tiểu Bảo từ nhỏ đã do tôi một tay dạy dỗ, tính cách của nó thế nào, năng lực của nó ở đâu tôi là người rõ nhất.” Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng, vì Tô Ngọc nói rất đúng, anh quả thật là người hiểu Tiểu Bảo nhất.

Tiểu Bảo đi đến trước mặt Vương Cẩn Hòa, đột nhiên vươn tay ôm lấy cô, nghiêm túc nói: “Mẹ, con biết mẹ là người mẹ tốt nhất.” Vương Cẩn Hòa sững lại một chút, ôm lấy Tiểu Bảo nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu bé: “Trẻ con thì phải ra dáng trẻ con, đừng lúc nào cũng nghĩ về những chuyện nặng nề này.” “Con chỉ cần làm tốt những việc con thích là được rồi, còn những chuyện khác không cần con phải quá lo lắng.” Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng nói.

“Có cha con ở đây, con cứ yên tâm làm một đứa trẻ là được.” Có hai vợ chồng cô ở đây, Tiểu Bảo thật sự không cần phải nghiên cứu chuyện quốc gia.

Cậu bé quả thật rất xuất sắc không sai, nhưng Tô Ngọc còn lợi hại hơn Tiểu Bảo, những chuyện anh có thể làm còn nhiều hơn Tiểu Bảo.

“Mẹ, con biết rồi.” “Cả Tiểu Trí cũng vậy, hai đứa đều còn nhỏ, đến lúc học thì học thôi là được rồi, không cần suy nghĩ trước nhiều chuyện như vậy.

Bây giờ vẫn còn cha con ở đây mà, hai đứa không cần vội trưởng thành đâu.” Một đứa chưa đầy bảy tuổi, một đứa chưa đầy mười tuổi.

Những vấn đề mà hai đứa trẻ này đôi khi bàn luận khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy rất nặng nề, nếu vì chuyện này mà hai đứa có thể nói một số chuyện mà trẻ con bình thường sẽ nói, cô ngược lại sẽ rất vui.

Tiểu Bảo cười khúc khích, ôm lấy Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: “Mẹ, mẹ đừng lo lắng cho chúng con, chúng con biết mình phải làm gì mà.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo với vẻ bất lực, đối với vẻ mặt này của Tiểu Bảo, cô thật sự không có chút sức chống cự nào.

Ánh mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, Tiểu Hòa quả nhiên vẫn không thể kháng cự được vẻ nũng nịu của Tiểu Bảo.

“Chuyện này tôi sẽ đi nói với Hoàng huynh của con.

Thật ra không ai muốn đánh nhau, gia sản của các quốc gia những năm gần đây đều không còn nhiều nữa, quốc khố trống rỗng, không ai muốn đánh nhau vào lúc này, đối với họ không có lợi ích gì.” Tiểu Bảo bất mãn bĩu môi nói: “Người khác thì đúng là không muốn đánh nhau, nhưng không phải vẫn còn Lỗ quốc sao?

Lỗ quốc này chính là thích gây chiến, không biết họ nghĩ cái gì nữa.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo có chút dở khóc dở cười lắc đầu, vươn tay gõ nhẹ vào đầu cậu bé: “Yên tâm đi, nếu Lỗ quốc thật sự muốn gây chiến, chúng ta cũng không ngại thu Lỗ quốc vào túi.

Đối phó Lỗ quốc với chúng ta là chuyện dễ như trở bàn tay.” Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, suy nghĩ một lát mới hỏi: “Cha, cha lẽ nào không lo lắng những người mà hắn mang đến sao?

Dù sao nếu những quốc gia này giúp Lỗ quốc, thì vẫn sẽ mang lại không ít phiền phức cho Huyền quốc.” Tiểu Trí bên cạnh lắc đầu nói: “Con thì lại nghĩ họ sẽ không giúp Lỗ quốc đâu.” “Nói con thông minh mà đôi khi cũng ngốc nghếch hả?” Tô Ngọc vươn tay gõ vào Tiểu Bảo một cái, không tốt bụng nói.

Tiểu Bảo ngây thơ nhìn Tô Ngọc, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nghiêm túc nói: “Con nhớ rồi, cha trước đây đã cho người điều tra các quốc gia này, tình hình mỗi quốc gia đều không tốt lắm.

Lần này họ đến là để hợp tác, không có lý do gì để giúp Lỗ quốc đối phó chúng ta cả.” Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, ý tôi là vậy đó.” “Họ đến là để hợp tác, không phải để đánh nhau.

Chỉ cần chúng ta nắm bắt được vấn đề này, chúng ta có thể sắp xếp tốt mọi chuyện sau đó.” Tiểu Bảo vươn tay xoa cằm: “Chỉ cần kiểm soát tốt ý định của đối phương về lương chủng cao sản, chúng ta muốn họ quay lưng chống lại nhau cũng không phải là không thể.” “Mẹ, lương chủng của mẹ nếu gieo ra lương thực để làm lương chủng thì sản lượng có cao không ạ?” “Năm thứ nhất và năm thứ hai có thể cao, nhưng sau đó sản lượng sẽ ngày càng giảm.” Tiểu Bảo hiểu ra gật đầu, thì ra là như vậy.

Thế thì quả thật thuận tiện hơn rất nhiều.

“Vậy thì tốt.” “Cha, chuyện này giao cho cha đi nói với Hoàng thúc đi ạ, chúng con là trẻ con sẽ không tham gia.” Tiểu Bảo nói một cách hiển nhiên.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Cậu bé này vẫn còn gọi là không tham gia sao?

Tự mình nói ra ý tưởng rồi còn muốn cha đi thực hiện, thế mà còn gọi là không tham gia ư?

Tô Ngọc vươn tay đánh Tiểu Bảo một cái, không tốt bụng nói: “Con trai, con nói câu này con tự thấy đáng tin không?” Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát, nhìn Tô Ngọc gật đầu nói: “Cha, con thấy vẫn rất đáng tin ạ.” Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu nhìn Tiểu Bảo: “Được rồi, không nói với con chuyện này nữa.

Ngày mai tôi sẽ đi thượng triều, sau đó sẽ bàn bạc chuyện này với Hoàng huynh và Thừa tướng.” “Cha mà đi thượng triều là có mấy vị đại thần lại lo sốt vó đấy.” Tiểu Bảo cười trộm nói.

Tô Ngọc lườm Tiểu Bảo một cái, không tốt bụng nói: “Con trai, con nói mấy lời này có phải nên cân nhắc cảm nhận của cha không?” “Lẽ nào con nói sai sao?

Ai mà không biết Ngọc Vương mỗi lần thượng triều đều là có chuyện cần làm?” Tiểu Bảo ngây thơ nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc lập tức không nói nên lời, hình như đúng là như vậy.

Nhưng để con trai nói ra những lời như vậy, anh lại luôn cảm thấy kỳ quặc.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn hai cha con tranh luận như vậy cũng thấy rất đáng yêu.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc đi thượng triều, những vị đại thần kia nhìn thấy Tô Ngọc đi thượng triều đều trở nên căng thẳng.

Tô Ngọc nhìn thấy thân thể họ lập tức căng cứng, không nói nên lời nhìn họ một cái, anh trông đáng sợ đến vậy sao?

Đến mức phải cảnh giác nhìn anh như vậy?

Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vươn tay khoác vai anh: “Không ở nhà với Tiểu Hòa, sao lại chạy đến thượng triều rồi?” Các đại thần bên cạnh giỏng tai chăm chú lắng nghe.

“Có chuyện.” Tất cả các đại thần nghe Tô Ngọc nói có chuyện, lập tức thân thể căng cứng, vô cùng lo lắng Tô Ngọc sau đó sẽ gây phiền phức cho họ.

Nhìn thấy bộ dạng này của họ, Tô Ngọc không tốt bụng nói: “Yên tâm đi, hôm nay tôi không gây phiền phức cho mấy người đâu.” Mọi người lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đến gây phiền phức cho họ thì tốt rồi.

Tô Cửu không nhịn được cười, trêu chọc nói: “Tiểu Ngọc, bị người ta sợ như vậy cảm giác thế nào?” Tô Ngọc vươn tay xoa cằm, vô cùng nghiêm túc nói: “Tôi thấy rất tốt.” Các đại thần bên cạnh không tốt bụng liếc mắt một cái, Vương gia, ngài vẫn là đừng đến thượng triều nữa, làm cho mọi người căng thẳng hết cả.

Tô Ngọc không quản họ đang nghĩ gì, lúc thượng triều một câu cũng không nói, đứng ở đó như thể không tồn tại.

Khiến tất cả mọi người đều có chút mơ hồ, Vương gia không phải có chuyện muốn nói sao?

Bây giờ là tình huống gì?

Chương 941

“Tiểu Ngọc, con hôm nay đến thượng triều có chuyện gì?” “Cũng có chút chuyện, lát nữa gọi Thừa tướng và họ đến Ngự thư phòng rồi nói đi.” Tô Ngọc nói.

Nghe Tô Ngọc nói như vậy, Huyền Phỉ Nhiên liền biết anh muốn làm gì, gọi những người có liên quan đến, rồi tuyên bố bãi triều.

Đến Ngự thư phòng sau, Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: “Tiểu Ngọc, hôm nay con có chuyện gì muốn nói?” “Hoàng huynh, huynh có suy nghĩ gì về các quốc gia đến lần này không?” Tô Ngọc hỏi.

“Không có suy nghĩ gì nhiều, ta gần đây cũng đang cân nhắc làm thế nào để tối đa hóa lợi ích.” Huyền Phỉ Nhiên cũng không giấu giếm Tô Ngọc, nói ra suy nghĩ của mình với anh và Thừa tướng cùng những người khác.

“Hoàng huynh, cứ trực tiếp ký kết hiệp ước trăm năm với họ đi, như vậy sẽ tránh được chiến tranh, giúp bách tính cuộc sống tốt hơn.

Ngoài ra, lương chủng chúng ta có thể cấp, nhưng có một điều, cần phải trả một cái giá nào đó.” Những thứ này không thể tùy tiện đưa cho họ, không có đạo lý đó.

Suy nghĩ của Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc gần như giống nhau, dù sao lương chủng của họ cũng không thể cho không, trên đời này không có chuyện tốt không làm mà có được.

“Vương gia, làm như vậy không có vấn đề gì, nhưng tôi thấy Đại hoàng tử Lỗ quốc e rằng sẽ không đồng ý.” Dù sao dã tâm của Lỗ quốc đã bày ra đó, họ cơ bản sẽ không chọn ký kết hiệp ước.

“Lỗ quốc có ký kết hiệp ước, hay là muốn đánh nhau với chúng ta, đối với chúng ta đều không quan trọng.” “Ý của Vương gia…” “Tôi từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ cấp lương chủng cho họ.

Tôi đã nói rồi, ba tháng trải nghiệm cuộc sống của bách tính, nếu không thì đừng nghĩ đến.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Anh có thể cấp lương chủng cho tất cả các quốc gia, duy chỉ có Lỗ quốc là không.

Thừa tướng và họ nhìn nhau, không ngờ Tô Ngọc lại thù dai đến vậy.

Nhưng họ đều có thể hiểu được, dù sao Vương gia cưng chiều con trai mình đến thế, làm sao có thể sau khi con trai chịu uất ức lại không làm gì?

“Nếu Lỗ quốc cứ không đồng ý, thì sẽ cứ không cấp sao?” Thừa tướng do dự một lát nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy.” “Vương gia, tôi nghĩ không ai sẽ đồng ý yêu cầu này đâu, họ có thể thà đánh nhau cũng không muốn làm như vậy.” “Đây là chuyện của Đại hoàng tử Lỗ quốc.

Bởi vì đây là chuyện do Đại hoàng tử làm, chuyện này tôi sẽ cho người trực tiếp truyền đến Lỗ quốc.

Truyền đến rồi Đại hoàng tử sẽ ra sao, tôi không biết nữa.” Tô Ngọc nói đầy hàm ý.

Tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm Tô Ngọc, đây quả thực là không cho đường sống mà.

“Mấy người dùng ánh mắt như vậy nhìn tôi làm gì?” “Vương gia, ngài làm như vậy Đại hoàng tử sau này sẽ hận chết ngài đấy.” Thừa tướng không nhịn được nói.

Tô Ngọc còn tưởng ông muốn nói gì, không ngờ chỉ có vậy?

“Ông nghĩ tôi sẽ để ý sao?” Tô Ngọc thờ ơ nói.

“Sau khi Lạc Diễm làm nổ hành cung, Đại hoàng tử đã hận chết tôi rồi, tôi căn bản không để ý chuyện này.” Tô Ngọc đối với điều này một chút cũng không để ý.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Thừa tướng và họ đều không biết nên nói gì cho phải.

Vương gia nói thẳng như vậy, có phải không tốt lắm không?

Người ta dù sao cũng là khách đến.

“Khách như vậy chúng ta không có, cũng không cần.” Tô Ngọc đương nhiên có thể nhìn ra họ đang nghĩ gì, một chút cũng không khách khí nói.

“Cứ làm theo ý Tiểu Ngọc đi.

Phía Lỗ quốc thì cứ xem thành ý của họ.” Tất cả mọi người lập tức không nói gì được nữa, đã Hoàng thượng đều nói như vậy, họ còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể nhìn Vương gia bắt nạt Lỗ quốc.

Nhưng nghĩ đến biểu cảm của người Lỗ quốc sau này, sao tâm trạng họ lại tốt đến vậy chứ?

“Vương gia, ngài cho người xem thái độ của những người Lỗ quốc này, đợi xác định thái độ của họ xong, nhớ nói cho chúng tôi một tiếng.” Họ cũng muốn xem Lỗ quốc sau này sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Tô Ngọc liếc nhìn những người duy sợ thiên hạ không loạn, cũng không từ chối, mà gật đầu đồng ý: “Được, tôi sẽ cho người nói cho mấy người biết.” “Đa tạ Vương gia.” “Chuyện của Lỗ quốc chúng ta không cần nhúng tay vào nữa, giao toàn quyền cho Tiểu Ngọc xử lý.”

“Các quốc gia khác chúng ta có thể mời người đến, Tiểu Ngọc, đến lúc đó con và Tiểu Hòa cũng phải đến.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nói.

Lương chủng cao sản là của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, làm thế nào để sắp xếp còn phải xem ý kiến của họ.

Hai người họ có mặt là chuyện bình thường nhất.

Tô Ngọc tuy có chút không tình nguyện, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: “Tôi biết rồi, về nhà tôi sẽ nói với Tiểu Hòa.” “Chỉ cần hiệp ước trăm năm được ký kết, mảnh đại lục này có thể ổn định một thời gian, ít nhất là để bách tính có thể phục hồi.

Nếu không có Tiểu Hòa, chuyện này e rằng sẽ không tồn tại.” Nếu không có lương chủng cao sản của Vương Cẩn Hòa, có lẽ rất nhanh sẽ vì vấn đề này mà phát sinh thêm nhiều phiền phức.

Thậm chí sẽ vì tài nguyên mà phát động chiến tranh.

Bây giờ có thể sau nhiều năm thiên tai mà khiến đại lục an ổn sinh sôi, đây đúng là một việc tốt.

Lý do Thừa tướng và họ không phản đối chuyện này, thật ra là vì sau khi Vương Cẩn Hòa đưa ra lương chủng, cuối cùng người được lợi vẫn là Huyền quốc.

Sau này Huyền quốc sẽ trở thành quốc gia tốt nhất, vượt qua các quốc gia khác.

Điều này là không thể nghi ngờ.

Bách tính không ai muốn đánh nhau.

Họ càng muốn sống cuộc sống ổn định, một khi tin tức hiệp ước trăm năm được truyền ra, bách tính chắc chắn sẽ rất vui mừng.

Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Hoàng huynh, huynh cảm thấy khi nào bắt đầu thì thích hợp hơn?” “Ba ngày sau.” “Phía hành cung ta sẽ cho người đi thông báo, những người ở phủ con thì con tự nói với họ.” “Không vấn đề gì.” Những chuyện cần nói đã nói xong, Tô Ngọc không quay đầu lại mà đi thẳng.

Thừa tướng và họ nhìn Tô Ngọc cứ thế quay đầu bỏ đi, trong lòng có chút bất lực.

Mỗi lần Vương gia đều như vậy, Hoàng thượng cũng không nói gì.

“Hoàng thượng, sao ngài không cho Vương gia nhập triều?” Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn Thừa tướng: “Tiểu Ngọc mà nhập triều thì có kẻ sẽ lo lắng đấy.” Thừa tướng lập tức không nói gì nữa, tuy biết Tô Ngọc sẽ không làm gì họ, nhưng họ khi nhìn thấy Tô Ngọc đến thượng triều vẫn sẽ theo bản năng căng thẳng, thậm chí sẽ lo lắng Tô Ngọc có trực tiếp động thủ với họ không.

Tình huống này là tất cả các đại thần đều có.

Nếu Vương gia ngày nào cũng đến, điều này đối với các đại thần e rằng không tốt lắm.

Vương gia vẫn là nên rảnh rỗi thì đến, những lúc khác thì đừng đến nữa.

Tô Cửu liếc nhìn Thừa tướng: “Thừa tướng sau này đừng nói những lời như vậy nữa, đệ đệ tôi không có thời gian để nhập triều làm quan đâu.

Nếu ông thật sự dám bảo nó đến, nó đến lúc đó mà tức giận thì tự ông đi dỗ dành đi.” Thừa tướng bị Tô Cửu nói như vậy, triệt để bỏ ý định này.

Từ chuyện Đại hoàng tử Lỗ quốc mà xem, Vương gia chính là người thù dai, ông không dám đi gây phiền phức cho Vương gia, cũng không phải là sống không kiên nhẫn nữa.

“Tô đại nhân yên tâm, chuyện như vậy thì thôi đi ạ.” Thừa tướng nhìn Tô Cửu nói thẳng.

Vương gia cứ như bây giờ là được rồi, còn về sau thế nào, thì cứ xem ý của Vương gia, họ vẫn là không nên nhúng tay vào.

“Thừa tướng hiểu là tốt rồi, chắc Thừa tướng cũng không muốn ngày nào cũng nhìn thấy mặt ‘xám xịt’ của Tiểu Ngọc đâu.” Nếu họ thật sự dám để Tô Ngọc nhập triều làm quan, e rằng mỗi ngày thượng triều sắc mặt của Tô Ngọc sẽ khó coi đến mức nào thì có bấy nhiêu.

Chương 942

Điều này không phải là chuyện tốt gì.

Thừa tướng khẽ ho một tiếng, Vương gia mặt đen thì thôi đi, họ đây là không có phúc hưởng thụ.

Chuyện bên này Tô Ngọc một chút cũng không biết.

Anh về đến nhà sau đó đi tìm Nam Cận và họ.

Mỗi ngày ở Ngọc Vương phủ có đồ ăn, có trò chơi, cuộc sống khỏi phải nói là nhàn nhã biết bao.

Khi Tô Ngọc đi đến, họ đang chơi cùng nhau, nhìn thấy vẻ hăng hái của họ, Tô Ngọc không nhịn được đỡ trán: “Mấy người rốt cuộc đến đây làm gì?” “Không phải anh gọi chúng tôi đến chơi sao?” Nghe thấy giọng Tô Ngọc, có người không quay đầu lại nói.

Tô Ngọc nhìn thấy vẻ quá hưng phấn của họ, đột nhiên có chút hối hận, có phải không nên để họ tiếp xúc với mấy thứ bài giấy gì đó mà Tiểu Hòa đã làm ra không?

Rõ ràng chỉ là để họ giải khuây thời gian, kết quả ai nấy đều nghiện hết rồi.

“Chơi xong ván này thì đừng chơi nữa, tôi có chuyện muốn nói với mấy người, là chính sự, chuyện tốt.” Mọi người nghe vậy, lập tức quăng bỏ bài giấy trong tay, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Tô Ngọc, anh muốn nói chuyện gì với chúng tôi?

Chuyện tốt mà anh nói là gì?” Tô Ngọc cảm thấy đầu mình thật đau.

Vậy nên vừa nãy thật ra là đang giả vờ với anh sao?

“Tô Ngọc, anh muốn nói chuyện gì với chúng tôi?” “Đúng vậy, Lỗ quốc bên kia có động tĩnh gì không?

Có cần chúng tôi giúp đỡ không?” Tô Ngọc còn chưa nói, mọi người đã lời qua tiếng lại hỏi.

Nghe những câu hỏi của họ, Tô Ngọc ngược lại không còn tức giận nữa.

“Không phải chuyện này, mà là Hoàng huynh bên kia có một vài ý tưởng.

Ba ngày sau tất cả mọi người cùng vào cung, dự định sẽ bàn bạc một số chuyện với mấy người.” “Bàn bạc chuyện gì?

Chuyện lương chủng cao sản sao?” Một người trong số đó hỏi.

Những người khác cũng nhìn Tô Ngọc với ánh mắt sáng rực, mục đích họ đến đây tự nhiên là vì lương chủng cao sản.

Nếu có thể có được đương nhiên là tốt nhất, tuy trước đây Tô Ngọc đã cam đoan với họ, lương chủng của họ không có vấn đề gì.

Nhưng đồ vật chưa đến tay, phía Huyền quốc cũng chưa mở lời, họ cũng không dám nói gì nhiều.

Bây giờ Tô Ngọc mang về tin tức như vậy, họ đương nhiên vui mừng.

“Đúng là vì lương chủng cao sản, ngoài lương chủng cao sản ra còn có một chuyện nữa, đó là hy vọng các quốc gia ký kết một hiệp ước trăm năm.” Nam Cận và Ba Lý nhìn nhau, có chút kinh ngạc: “Hiệp ước trăm năm anh nói là hiệp ước chỉ được không phát động chiến tranh trong một trăm năm sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy.” Những người được Tô Ngọc gọi đến đều kinh ngạc, không dám tin nhìn anh: “Tô Ngọc, mấy người nghiêm túc sao?

Phải biết rằng nếu Huyền quốc muốn chinh phạt thiên hạ cũng không phải là không thể.

Hiệp ước trăm năm này một khi ký kết mấy người có biết ý nghĩa của nó là gì không?" Nếu là ký kết hiệp ước miễn chiến trăm năm, họ đương nhiên vô cùng vui mừng, nhưng điều này đối với Huyền quốc tổn thất không nhỏ.

"Huyền quốc không có ý định chinh phạt thiên hạ, hơn nữa vào thời điểm này chinh phạt thiên hạ ngoại trừ khiến bách tính chịu đựng đau khổ chiến loạn thì không còn gì khác." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Anh không phải là người tốt, nhưng cũng biết khi nào nên làm gì.

"Thật ra mấy người cũng biết bây giờ căn bản không phải là lúc phát động chiến tranh quy mô lớn, cũng không phải lúc thống nhất thiên hạ.

Lúc này phát động chiến tranh quy mô lớn là một hành động không khôn ngoan." Tô Ngọc nhìn họ nói thẳng.

Nghe lời này tất cả mọi người đều im lặng, Tô Ngọc nói không sai, bây giờ quả thật không phải là lúc thiên hạ đại loạn, cần thống nhất.

Những năm gần đây cuộc sống của mỗi quốc gia đều không tốt lắm, lúc này có thể ký kết hiệp ước miễn chiến trăm năm, đối với họ đều là chuyện tốt.

"Tô Ngọc, cảm ơn anh." Chuyện này chắc chắn là do Tô Ngọc đề xuất.

"Cảm ơn tôi làm gì?

Tôi không có hứng thú đi đánh trận." "Đại hoàng tử Lỗ quốc e rằng sẽ không đồng ý chuyện này." Tô Ngọc lập tức im lặng, sao mỗi người đều nói chuyện Lỗ quốc chứ?

“Tôi vốn dĩ không đưa Lỗ quốc vào kế hoạch.

Dù có người của Lỗ quốc tham gia, đó cũng không phải là Đại hoàng tử Lỗ quốc.

Dù là Đại hoàng tử hay Nhị hoàng tử, họ đều không phải là người thích hợp làm quân vương Lỗ quốc.” Tô Ngọc nói ra suy nghĩ của mình.

Ở đây đều là những người có quan hệ tốt, đối với điều này anh cũng không có gì phải giấu giếm.

Mọi người nhìn nhau, không biết Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì.

“Tô Ngọc, anh không định gây ra nội chiến ở Lỗ quốc đấy chứ?” “Nội chiến thì không đến mức, chỉ là muốn cho bách tính Lỗ quốc biết lý do Huyền quốc không muốn cấp lương chủng cao sản cho Lỗ quốc là gì.

Tôi rất muốn xem trong số mấy hoàng tử Lỗ quốc, có ai sẵn lòng đứng ra gánh vác hậu quả của chuyện này không.” Tô Ngọc nói đầy hàm ý.

Những người khác dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Tô Ngọc, người này quả thực đáng sợ.

Anh ta rốt cuộc nghĩ gì vậy?

“Tô Ngọc, rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?” “Sẽ nhanh thôi mấy người sẽ biết.

Đợi tin tức từ Lỗ quốc truyền về tôi sẽ nói cho mấy người biết, để mấy người cũng được xem một màn kịch miễn phí.” Nam Cận hơi suy nghĩ một chút liền biết Tô Ngọc muốn làm gì: “Anh rất coi trọng Tam hoàng tử Lỗ quốc sao?” Tô Ngọc lắc đầu: “Tôi không nói coi trọng ai cả.

Lỗ quốc thế nào thật ra đối với tôi không có quan hệ quá lớn.

Họ muốn đánh thì tôi có thể đánh đến khi họ diệt quốc, tôi tin bách tính Lỗ quốc sẽ rất muốn trở thành bách tính của Huyền quốc.” Tuy ấn tượng đối với Tam hoàng tử Lỗ quốc còn tạm được, nhưng để có thể ở một nơi ‘ăn thịt người’ như Lỗ quốc, đối đầu ngang sức với Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, đây không phải là một chuyện đơn giản.

Nam Cận cười lên: “Xem ra anh thật sự rất hiểu những chuyện này.” “Cận thúc có hiểu biết về Tam hoàng tử không?” “Tiểu Ngọc, Tam hoàng tử Lỗ quốc này là một cao thủ đấy, có thể trong tình huống bảo toàn bản thân, đưa người của mình vào các vị trí quan trọng, mà còn không bị Đại hoàng tử và họ phát hiện, anh thấy người này thế nào?” Tô Ngọc hiểu ra gật đầu, lập tức hiểu là có ý gì rồi.

“Nhưng Tam hoàng tử này có một điểm tốt hơn Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử một chút, nhưng cũng chỉ là một chút thôi.” Nam Cận nói.

“Ồ?

Cận thúc nói nghe xem.” Anh đối với Tam hoàng tử này cũng rất hứng thú, chỉ là không biết có phải giống như anh nghĩ không.

Nam Cận nói hết những gì mình biết cho Tô Ngọc: “Tam hoàng tử này đối với bách tính vẫn mang theo chút lòng trắc ẩn, so với Đại hoàng tử và họ thì không phải là người hiếu chiến lắm, điều này đối với mấy người có thể sẽ tốt hơn một chút.” Thông tin mà Nam Cận nói gần giống với những gì Tô Ngọc tự biết.

Anh vươn tay xoa cằm, khóe môi mang theo nụ cười nhàn nhạt.

“Cận thúc, ý anh nói tôi biết rồi.” Nam Cận nhướng mày nhìn Tô Ngọc, nói chuyện với người thông minh thật là tốt.

Những người bên cạnh nhìn nhau, một người trong số đó không nhịn được hỏi: “Mấy người có nghe hiểu họ đang nói gì không?” Tất cả mọi người lắc đầu: “Không nghe hiểu.” Nam Cận không nói gì, có những chuyện họ không nghe hiểu là bình thường.

“Sau này khi mấy người đề xuất chuyện hiệp ước trăm năm, hắn chưa chắc đã đồng ý.” Tô Ngọc “Ừm” một tiếng: “Chuyện đó đối với tôi không quan trọng lắm, Cận thúc chắc hẳn biết tôi từ trước đến nay không bao giờ để ý đến suy nghĩ của người khác.” “Huống chi chuyện này không phải hắn có thể quyết định.” Anh nói cũng đúng.

Chuyện này đúng là họ không thể ngăn cản được.

Chương 943

Quốc gia nào đến đây mà chẳng muốn có được giống cây trồng năng suất cao từ Huyền quốc?

Quốc gia nào mà chẳng muốn đất nước mình dần dần phát triển lên.

Cũng may là tất cả giống cây trồng năng suất cao đều thuộc về Huyền quốc, nếu là Lỗ quốc, không biết họ sẽ đưa ra những yêu cầu quá đáng đến mức nào.

“Thật lòng mà nói, vì giống cây trồng năng suất cao là của các anh nên chúng tôi mới bằng lòng đàm phán, thậm chí chấp nhận trả một cái giá nào đó.

Nếu là của Lỗ quốc, chúng tôi chưa chắc đã đồng ý.” Huyền Phỉ Nhiên không giống với Hoàng đế Lỗ quốc.

Ông ấy có thể sẽ yêu cầu điều gì đó, nhưng họ tin rằng Huyền Phỉ Nhiên tuyệt đối sẽ không quá đáng.

Còn người Lỗ quốc thì ngoài việc hét giá trên trời, họ chẳng nghĩ ra được gì khác.

“Ai cũng như nhau cả, đều muốn bá tánh có cuộc sống tốt đẹp.

Mối quan hệ của chúng ta cũng tốt, không cần nói mấy chuyện này làm gì.” “Cung hành tại bên đó cũng là anh đi thông báo à?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không phải tôi, là Hoàng huynh phái người đi.

Bọn họ còn chưa đủ tư cách để tôi đích thân đến.” Vốn dĩ họ đã đến với mục đích riêng, anh ta tự nhiên không cần phải tỏ ra niềm nở.

“Yên tâm, tôi và Hoàng huynh đều đã nói rõ rồi.

Ngay cả khi Hoàng huynh muốn các anh dùng thứ gì đó để đổi lấy, thì đó tuyệt đối nằm trong khả năng chấp nhận của các anh, sẽ không làm khó các anh quá đâu.” Tô Ngọc đảm bảo nói.

Ký Nhiên cười gật đầu: “Chúng tôi đương nhiên tin tưởng.”Trong lúc họ đang bàn bạc, bên cung hành tại cũng nhận được tin tức.

Ngay khi nhận được tin, Đại Hoàng tử lập tức đi tìm những người khác.

Nhìn những người không còn coi trọng mình như trước, Đại Hoàng tử có chút bất mãn: “Các người sẽ không thật sự cho rằng Huyền Phỉ Nhiên sẽ cho không giống cây trồng năng suất cao cho các người đâu nhỉ?

Đừng có ngây thơ như vậy, chỉ khi các người đồng lòng với ta thì mới có thể tốt hơn và nhanh hơn trong việc đạt được thứ mình muốn.” Một trong số đó nhìn Đại Hoàng tử như vậy đột nhiên cảm thấy hơi ghê tởm.

“Đại Hoàng tử nói thế là không đúng rồi.

Cái gì mà 'cho không' đồ cho chúng tôi?

Chúng tôi khi nào nói muốn có được giống cây trồng của người ta mà không mất gì?” Tuy họ đến đây có mục đích là đúng, nhưng quan trọng nhất là họ cũng mang theo thành ý.

Không như Đại Hoàng tử đây, trong lòng chỉ nghĩ đến việc bắt Huyền quốc cho không đồ cho họ.

Đại Hoàng tử này nghĩ cũng quá nhiều rồi.

Người ta trồng giống cây trồng năng suất cao cũng tốn rất nhiều thời gian và công sức, bắt người ta cho không thì đó là hành vi của bọn cướp.

“Các người sẽ không định cho họ đồ chứ?

Tôi nói các người có ngu không?

Thứ có thể có được mà không mất gì thì tại sao lại phải cho đồ?” Đại Hoàng tử cảm thấy những người này đầu óc có vấn đề.

Những người khác nhìn Đại Hoàng tử cũng như nhìn một tên ngốc vậy.

Chuyện 'không làm mà hưởng' kiểu này, họ chưa từng nghĩ tới.

Cái bánh vẽ này quá lớn, từ trên trời rơi xuống, họ còn lo mình bị đập chết nữa là.

“Đại Hoàng tử nghĩ nhiều rồi.

Tôi tin rằng nếu Hoàng đế Huyền quốc nghiêm túc muốn đàm phán, thì dù có bắt chúng ta phải trả một cái giá nào đó, cái giá đó cũng sẽ không nghiêm trọng như anh nghĩ đâu.

Tôi thấy anh chỉ là nghĩ quá nhiều, dùng bụng tiểu nhân đo lòng quân tử thôi.” “Các người đừng quên hiệp nghị giữa chúng ta.” “Đại Hoàng tử nói thế lại càng kỳ lạ hơn.

Lý do chúng tôi đồng ý đi cùng anh lúc đó đã nói rất rõ rồi: chúng tôi cần giống cây trồng năng suất cao.

Nếu Huyền quốc không bằng lòng cho chúng tôi thì chúng tôi mới cùng anh gây áp lực.

Nếu Huyền quốc bằng lòng cho chúng tôi sau khi chúng tôi trả một cái giá nào đó, vậy tại sao chúng tôi còn phải hợp tác với anh?” Họ đều biết dã tâm của Lỗ quốc rất lớn, còn Huyền quốc từ trước đến nay chưa từng xâm lược ai, ngay cả Tề quốc cũng là vì Tề quốc khiêu khích trước nên mới bị diệt vong.

Nếu để Lỗ quốc phục hồi, ai biết họ sẽ làm gì?

Liệu có trực tiếp ra tay với họ không?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng mọi người đều có suy tính riêng, quyết định đợi ba ngày nữa rồi xem xét.

Đại Hoàng tử tức điên lên, nhìn họ giận dữ nói: “Các người thất hứa!” “Đại Hoàng tử, chúng tôi không muốn cuối cùng các anh lại quay sang đánh chúng tôi.

So với Lỗ quốc, chúng tôi tin tưởng Huyền quốc hơn, chứ không tin các anh.

Anh có biết tại sao không?” Đại Hoàng tử không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn người đó.

Người nói chuyện cũng không tức giận mà lại mở lời: “Vì dã tâm của Lỗ quốc các anh quá lớn, chuyện này chúng tôi đều biết.

Nếu chúng tôi giúp các anh đối phó với Huyền quốc xong, thì Lỗ quốc các anh sẽ là lớn nhất.” Sự tồn tại của Huyền quốc vẫn có thể kiềm chế Lỗ quốc, giúp họ yên tâm phát triển đất nước mình trước.

“Các người...

đây là đang lợi dụng ta sao?” “Cái gì mà lợi dụng?

Chuyện này vốn dĩ là đương nhiên, chẳng lẽ anh không biết sao?” Họ vốn là mối quan hệ lợi dụng lẫn nhau, Đại Hoàng tử nói thế cứ như thể họ đã làm điều gì đó có lỗi với Lỗ quốc vậy.

“Ngoài ra còn một điều nữa, quốc gia của chúng tôi tuy không lớn nhưng thân phận của chúng tôi là bình đẳng.

Đại Hoàng tử không nên nói chuyện với chúng tôi như vậy.” Vì Đại Hoàng tử anh ta căn bản không xứng.

Đại Hoàng tử lúc này mới hiểu ra, bọn họ căn bản là cố tình gây sự.

Chỉ là muốn chọc tức anh ta thôi.

“Ta xem xem sau này các người sẽ làm thế nào để có được giống cây trồng năng suất cao từ Huyền quốc.

Đến lúc đó, đừng có mà khóc lóc.” Nói xong, anh ta hất tay áo bỏ đi.

“Chúng ta thật sự không hợp tác với Lỗ quốc nữa sao?” “Không hợp tác.

Tôi có dự cảm rằng ba ngày sau, chuyện bàn bạc chính là việc này, hoặc có lẽ còn mang lại cho chúng ta những bất ngờ không ngờ tới.

Còn về phía Lỗ quốc, có Ngọc Vương ở đây, họ sẽ không có được giống cây trồng năng suất cao đâu.” Mọi người suy nghĩ một chút cũng hiểu ra.

Anh ta nói đúng.

Đại Hoàng tử đã hạ độc con của người ta.

Chương 944

Tuy người ta đã bắt giữ Tể tướng Lỗ quốc, nhưng kẻ chủ mưu thật sự thì vẫn chưa lộ diện.

Ngọc Vương đã nói rằng nếu Lỗ quốc không đáp ứng yêu cầu của anh ấy, anh ấy sẽ không cấp giống cây trồng cho Lỗ quốc.

Trong chuyện này, Ngọc Vương có quyền tuyệt đối, điều này họ đã phát hiện ra trong bữa tiệc trước đó.

Hơn nữa còn một điểm, Hoàng đế Huyền quốc thật sự không hề nghi ngờ Ngọc Vương, thậm chí rất dung túng Ngọc Vương, dường như chỉ cần không làm chuyện gì gây hại cho Huyền quốc, họ sẽ không nói gì.

Nhưng Ngọc Vương dường như cũng sẽ không phản bội Huyền quốc, dù sao thì Ngọc Vương này thật sự quá kỳ lạ.

Anh hoàn toàn không biết giây tiếp theo anh ấy sẽ làm gì, sẽ nghĩ gì.Ba ngày trôi qua chớp nhoáng, tất cả những người từ các quốc gia đều đến hoàng cung, cùng đi còn có vợ chồng Tô Ngọc.

Nhìn thấy hai người họ, ai cũng biết là sắp nói chuyện giống cây trồng rồi.

Đại Hoàng tử Lỗ quốc đến sau liền ngồi xuống thẳng.

Những người khác thì hành lễ với Huyền Phỉ Nhiên xong mới ngồi xuống.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên, có người liền mở lời hỏi: “Không biết Hoàng thượng hôm nay gọi chúng thần đến có mục đích gì?” “Đương nhiên là vì giống cây trồng năng suất cao rồi, nhưng còn một chuyện khác nữa.” Huyền Phỉ Nhiên mở lời nói.

Vừa nghe là chuyện giống cây trồng năng suất cao, mọi người đều vui mừng, chỉ có Đại Hoàng tử Lỗ quốc nhíu mày, không biết Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc muốn làm gì.“Hoàng thượng xin cứ nói.” “Trẫm hy vọng cùng các quốc gia ký kết điều ước hòa bình trăm năm.” Khi mọi người đều nghĩ Huyền Phỉ Nhiên sắp nói chuyện giống cây trồng, một câu nói của ông ấy đã khiến tất cả mọi người, bao gồm cả Đại Hoàng tử Lỗ quốc, đều sững sờ.

Nam Cận kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Điều ước hòa bình trăm năm?” “Đúng vậy, Trẫm biết những năm gần đây các vị đều rất khó khăn, hơn nữa thiên tai không ngừng.

Chúng ta nhờ có Tiểu Hòa và giống cây trồng năng suất cao mà cuộc sống của bá tánh mới dần dần tốt đẹp lên.

Trẫm cũng biết các vị một lòng vì bá tánh mà suy nghĩ, cho nên giống cây trồng năng suất cao Trẫm đều có thể bán cho các vị, nhưng trừ Lỗ quốc ra.” Huyền Phỉ Nhiên lo lời mình nói sẽ gây hiểu lầm cho Lỗ quốc, nên cuối cùng đã nói thêm một câu.

Đại thần Lỗ quốc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng đây là ý gì?

Có phải là coi thường Lỗ quốc chúng thần không?” “Đây không phải vấn đề coi thường, mà là chuyện này do Tiểu Ngọc quản lý.

Tiểu Ngọc nói không bán cho các vị, Trẫm cũng không có cách nào.” Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ xòe tay nói.

Chuyện này ông ấy thật sự không có cách nào, ai bảo người Lỗ quốc lại đắc tội Tiểu Ngọc cơ chứ.

Những người cùng đến với Đại Hoàng tử nhìn nhau một cái, quả nhiên đúng như họ nghĩ.

Lỗ quốc muốn có được giống cây trồng năng suất cao, chỉ có cách sau khi phục hạ hàn độc ba tháng mới có cơ hội.

Nhưng xem ý của Đại Hoàng tử, anh ta căn bản sẽ không chịu đựng hàn độc này.

Cơ hội lại càng mong manh hơn.

“Huyền Phỉ Nhiên, bản Hoàng tử thấy anh chính là đang nhắm vào chúng ta.” Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Bản Vương chính là nhắm vào anh đấy, anh làm gì được nào?

Bản Vương đã nói rồi, sau khi Đại Hoàng tử phục hạ hàn độc, tự mình cảm nhận ba tháng, Bản Vương sẽ nể mặt bá tánh mà bán một ít giống cây trồng năng suất cao cho các người.” “Là anh tự mình từ chối cơ hội này, đã vậy thì đừng nói người khác nhắm vào các người.

Cái mặt này hơi khó coi đấy.” Đại Hoàng tử và đại thần Lỗ quốc nghe vậy vô cùng bất mãn.

Nhưng trời sinh họ lại chẳng có chút cách nào, ai bảo giống cây trồng năng suất cao lại nằm trong tay Tô Ngọc cơ chứ?

Mọi người không để ý đến Đại Hoàng tử, mà mở lời nói: “Hoàng thượng, không giấu gì Người, yêu cầu mà Người đưa ra đối với chúng thần thật sự có lợi ích to lớn.” Họ đều không phải là những quốc gia lớn, chiến loạn chỉ khiến đất nước họ tiêu vong.

Bây giờ nếu có thể ký kết hợp ước trăm năm, không có chiến loạn, cuộc sống của bá tánh chỉ càng ngày càng tốt hơn.

Đây là chuyện tốt lớn lao.

“Bản Hoàng tử không đồng ý.” “Chúng tôi vốn dĩ cũng không nghĩ anh sẽ đồng ý.

Ý kiến của anh đối với chúng tôi không hề quan trọng.” Tô Ngọc thản nhiên mở lời nói.

Mục đích ngay từ đầu là tất cả mọi người trừ Lỗ quốc ra, căn bản không bao gồm Lỗ quốc.

Người Lỗ quốc này đúng là tự cho mình là trung tâm.

“Anh...” “Chúng tôi đồng ý ký kết hợp ước trăm năm.” Đây là chuyện tốt lớn, sau khi về nước mọi người chắc chắn cũng sẽ vui mừng.

Vì Huyền Phỉ Nhiên là người khởi xướng, nên hợp ước trăm năm này do ông ấy viết.

Viết xong sẽ truyền cho mỗi người xem.

“Nếu mọi người có vấn đề gì cứ nói thẳng, chúng ta sẽ tiếp tục bàn bạc kỹ lưỡng.” Chuyện này không phải quá khó khăn gì, sau này họ cứ bàn bạc kỹ lưỡng là được.

Tất cả mọi người xem xong đều gật đầu đồng ý.

“Chúng tôi không có vấn đề gì nữa.” “Chúng tôi cũng vậy.” Hợp ước này đối với họ có lợi ích to lớn, nhưng đối với Huyền quốc lại chẳng có lợi lộc gì.

Điều này khiến họ vô cùng kính trọng Huyền Phỉ Nhiên, ông ấy đã từ bỏ cơ hội trở nên cường đại trong tầm tay.

“Tiểu Ngọc, anh lại đây viết cùng ta, đến lúc đó mỗi người một bản.” Tô Ngọc có chút chê bai nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, rõ ràng đây là chuyện của anh, sao lại kéo em vào làm gì?” “Nhanh lên.” Tô Ngọc bĩu môi, lẩm bẩm nói gì đó rồi đi đến cùng Huyền Phỉ Nhiên viết hợp ước.

Trước mặt nhiều người như vậy, vẫn phải nể mặt Hoàng huynh.

Viết khoảng nửa canh giờ mới xong tất cả hợp ước.

Viết xong, Huyền Phỉ Nhiên ký tên đóng dấu.

Những người khác cũng lần lượt đến ký tên đóng dấu.

Nhìn ngày càng nhiều quốc gia ký tên đóng dấu trên đó, tâm trạng mọi người đều rất tốt.

Cuối cùng họ cũng có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nhiều quốc gia như họ đoàn kết lại, cũng không lo Lỗ quốc lên cơn muốn gây chiến.

Đến lúc đó, tất cả các quốc gia sẽ trực tiếp bao vây Lỗ quốc, họ cũng chẳng có cách nào.

Đột nhiên bắt đầu mong chờ rồi, đây là chuyện gì vậy?

Đại Hoàng tử nhìn chừng đó người, ngay trước mặt anh ta đi ký kết cái hợp ước chó má này: "Hợp ước của các người không có giá trị, không có sự đồng ý của Lỗ quốc thì không thể thực hiện được." Huyền Phỉ Nhiên ngước mắt nhìn Đại Hoàng tử một cái, cười lạnh nói: "E rằng chuyện này không phiền Đại Hoàng tử phải bận tâm, dù sao đây là chuyện của riêng chúng tôi.

Nếu đến lúc đó Lỗ quốc đơn phương phát động chiến tranh, tất cả các quốc gia có mặt hôm nay đều có thể liên hợp lại phản công, đến lúc đó chúng tôi có thể trực tiếp chia cắt Lỗ quốc của các anh." "Chúng tôi muốn sống yên ổn.

Nếu Lỗ quốc không muốn cuộc sống hòa bình, chúng tôi cũng không ngại ra tay trực tiếp." Nam Cận cười gật đầu: "Lời này nói không sai." "Tuy Ô quốc chúng tôi không thích chiến tranh, nhưng quân đội của chúng tôi cũng không phải hạng xoàng, đến lúc đó cũng có thể góp một phần sức lực." Nghe lời này, tất cả người Lỗ quốc tức đến run rẩy cả người, đây chính là uy hiếp.

Huyền Phỉ Nhiên và bọn họ thật sự quá đáng.

"Các người quá đáng rồi, các người đây là đang uy hiếp!" "Đúng vậy, tôi chính là đang uy hiếp, nhưng anh làm gì được chúng tôi nào?" "Những năm gần đây chúng tôi bị thiên tai hành hạ đến sắp không chịu nổi rồi, giờ đây cuối cùng cũng có được chút thời gian nghỉ ngơi, anh nghĩ chúng tôi sẽ để Lỗ quốc đến phá hoại sao?" Đại Hoàng tử nhìn người đang nói, trước đây chẳng qua chỉ là người cai quản một vùng đất nhỏ bé, không ngờ bây giờ lại dám lớn tiếng với anh ta, điều này khiến Đại Hoàng tử rất không vui.

"Đại Hoàng tử, anh dù có tức giận đến mấy cũng vô ích, đây là sự thật đã định rồi." "Sau này chúng tôi sẽ truyền tin tức về, toàn bộ đại lục sẽ không cần lo lắng về việc phát động chiến tranh trong thời gian ngắn nữa, có thể an tâm mà nghỉ ngơi dưỡng sức rồi." Tô Ngọc vẫn rất tán đồng lời của họ.

Chương 945

“Đúng vậy, tình hình là như thế.

Chúng tôi không thể vì Lỗ quốc các anh không muốn ký kết mà chúng tôi thật sự không ký nữa.

Số đông chúng tôi sẽ không vì một mình anh mà nhân nhượng.” “Quốc khố của Lỗ quốc cũng không sung túc đúng không?

Mục đích chính của anh khi đến Huyền quốc lần này là giống cây trồng năng suất cao.

Bây giờ Ngọc Vương còn chưa tính đến việc cấp những thứ này cho các anh, mà anh vẫn còn ở đây vênh váo, không biết anh đang vênh váo cái gì.

Anh vẫn nên suy nghĩ kỹ xem sau này sẽ ăn nói thế nào với phụ hoàng của anh đi.” Ba Lý nhìn Đại Hoàng tử Lỗ quốc bình tĩnh nói.

Anh ta nói toàn những lời thật lòng, nhưng lại khiến Đại Hoàng tử nghe đến tức giận.

Giết người tru tâm chính là đây.

“Tiếp theo không còn chuyện gì của Lỗ quốc nữa.

Đại Hoàng tử chắc cũng không muốn tiếp tục ở lại đây.

Chúng tôi cũng không nói gì nữa, cứ đi đi.” Tô Ngọc mở lời ra lệnh đuổi khách.

Thế nhưng Đại Hoàng tử này mặt dày thật.

Ngồi ở đó khiêu khích nhìn Tô Ngọc: “Hôm nay bản Hoàng tử sẽ không đi!

Tô Ngọc, anh làm gì được ta nào?”Tô Ngọc liếc Đại Hoàng tử một cái, thản nhiên nói: "Chỉ cần Đại Hoàng tử cảm thấy lát nữa không tức đến hộc máu, anh muốn ở lại tôi cũng không có ý kiến gì, dù sao người cuối cùng hộc máu cũng không phải Bản Vương." Sau khi tất cả mọi người ký kết xong điều ước trăm năm, mỗi người cầm một bản đều rất vui vẻ.

Tô Ngọc nhìn mọi người, mở lời nói: "Giống cây trồng năng suất cao năm nay tôi chỉ có thể bán cho mỗi người mười lăm vạn cân, vì nhu cầu bên chúng tôi cũng rất lớn, bên chúng tôi còn có thêm một nửa bá tánh của Tề quốc." "Năm sau chúng tôi sẽ trồng thêm một số giống cây trồng năng suất cao, sau đó có thể cấp cho các vị ba mươi vạn cân, hơn nữa sẽ ổn định ở mức này.

Giống cây trồng năng suất cao có lúa nước, lúa mì, ngô, khoai lang, khoai tây.

Lúa nước một mẫu sản được một ngàn tám, ngô và lúa mì một ngàn mốt.

Khoai lang và khoai tây phải đến năm sau mới có, năm nay các vị có thể chọn từ lúa nước, ngô, lúa mì." Tô Ngọc đã nói hết những gì cần nói.

"Giá đều là ba mươi văn một cân.

Còn về lần hợp tác này, cần các vị dùng một số lợi ích để đổi lấy.

Tôi tin khi các vị đến đây, trong lòng đã có tính toán rồi." Tô Ngọc không khách khí nói.

Muốn có đồ của họ mà không trả chút cái giá nào thì sao được?

Tất cả mọi người đều gật đầu tán đồng nói: "Chuyện này chúng tôi đương nhiên biết, cũng hiểu rõ ý định của các vị.

Khi đến đây chúng tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Mọi người lấy ra những thứ đã chuẩn bị sẵn, có người là quặng sắt, có người là một số quặng khác, còn có chiến mã ưu tú, v.v.

Những thứ này đối với Huyền quốc đều hữu ích.

“Những mỏ này đều vừa mới được phát hiện và khai thác chưa đến hai năm.” Khi đến, họ mang theo đủ thành ý, chính là hy vọng có thể có được những thứ này.

Bây giờ Tô Ngọc và họ lại dễ dàng cấp giống cây trồng cho họ, lại còn có hợp ước.

Điều này đối với họ đã là lợi ích lớn nhất rồi.

Mấy thứ tổn thất này, đối với họ đã không còn quá quan trọng nữa.

Tô Ngọc cầm lấy xem qua một lượt rồi gật đầu.

Đây quả thực đều là những mỏ mới khai thác chưa lâu, hơn nữa còn là những mỏ có khoáng sản khá phong phú, có thể thấy họ đã mang theo thành ý đến.

“Hoàng huynh, quặng sắt và chiến mã này đều giao cho anh rồi, em và Tiểu Hòa chỉ cần mấy mỏ đá quý này là được.” Tô Ngọc để lại quặng sắt, chiến mã và những thứ Huyền quốc có thể dùng được cho Huyền Phỉ Nhiên, còn mỏ đá quý có thể kiếm tiền thì giữ lại cho riêng họ.

Đến lúc đó kiếm được tiền cũng sẽ chia cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: “Được, vậy Hoàng huynh phải cảm ơn em nhiều rồi.” “Hoàng huynh khách sáo với em làm gì?” Đại Hoàng tử nhìn những thứ trong tay Tô Ngọc mà ghen tị đến mức không chịu nổi.

Nhiều đồ tốt như vậy, vậy mà đều cho Huyền quốc cả.

Giống cây trồng Tô Ngọc lại nói cho là cho ngay.

Điều này khiến Đại Hoàng tử cảm thấy mình bị sỉ nhục.Sau khi đạt thành hiệp nghị, Huyền Phỉ Nhiên liền phát ra cáo thị.

Bá tánh trong thành thấy lại có cáo thị, liền ào ào kéo đến xem.

Không biết rốt cuộc lại có chuyện tốt gì.

“Người biết chữ mau đến đọc xem, có phải lại có chuyện tốt gì rồi không?” Có một người đọc sách xem xong, phấn khích nói: “Chuyện tốt, chuyện tốt lớn lao!” “Mau nói xem, chuyện tốt gì?” “Hoàng thượng nói Huyền quốc đã ký kết hợp ước trăm năm với mười bảy quốc gia ngoài Lỗ quốc, tức là trong vòng trăm năm sẽ không có chiến tranh nữa, chúng ta có thể sống những ngày tháng yên ổn rồi.” Người biết chữ vô cùng kích động nói.

Nghe được tin tức này, bá tánh đều vui mừng phát điên.

Họ bây giờ không lo ăn uống, Hoàng thượng lại tranh thủ cho họ trăm năm ngày tháng hòa bình.

Sau này họ sẽ không còn lo lắng chuyện chiến loạn nữa.

“Hoàng thượng của chúng ta sao mà tốt thế.” Kỳ thực, bá tánh đều biết quốc lực của Huyền quốc, có thể ngang hàng với Lỗ quốc, thậm chí còn vượt trội hơn một bậc.

Thế nhưng Hoàng thượng lại không nghĩ đến việc chinh phạt thiên hạ, mà nhân lúc các quốc gia đến bàn bạc chuyện giống cây trồng năng suất cao, lại mang đến cho họ trăm năm hòa bình.

Điều này có nghĩa là Huyền quốc đã từ bỏ cơ hội trở nên cường đại hơn.

Nhất thời, tin tức một truyền mười, mười truyền trăm.

Bá tánh tự phát bắt đầu chuẩn bị, trên đường phố treo đầy đèn lồng đỏ, cũng treo lụa đỏ để chúc mừng ngày này.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc khi ra khỏi cung thì thấy kinh thành đã thay đổi lớn, trong mắt đầy ý cười, cách làm của họ quả nhiên là đúng.

Xem bá tánh vui vẻ biết bao.

Hoàng tử các quốc gia khác cũng bị sự vui mừng này lây nhiễm.

Đợi khi họ truyền tin tức về nước, bá tánh của quốc gia họ chắc hẳn cũng sẽ vui mừng như vậy nhỉ?

Nghĩ đến là thấy mong đợi rồi.

Những người theo Tô Ngọc về Vương phủ bắt đầu viết thư về nhà.

Những người về cung hành tại cũng vậy.

Còn Vương Cẩn Hòa thì đi tìm Lạc Diễm, dự định làm một ít pháo hoa để đốt.

Chương 946

Ngày vui như thế mà không đốt pháo hoa thì sao được?

Dưới sự chuẩn bị của Vương Cẩn Hòa và Lạc Diễm, trong ba ngày đã làm ra rất nhiều pháo hoa.

Sau khi nói với Huyền Phỉ Nhiên, Vương Cẩn Hòa và họ dẫn người trong phủ lên lầu thành đốt pháo hoa.

Đợi khi màn đêm buông xuống, trên không kinh thành phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Bá tánh nghe thấy tiếng nổ liền ào ào ra xem, vừa ra đã thấy pháo hoa nổ tung.

Cái này tiếp cái kia.

Tiếng cười phấn khích của trẻ con, tiếng reo hò của bá tánh khiến Tô Ngọc và những người trên lầu thành cũng rất vui mừng.

Huyền Phỉ Nhiên cũng dẫn Hoàng hậu và Hoằng Nghị cùng họ ra xem náo nhiệt.

Thái hậu ngẩng đầu nhìn thứ gọi là pháo hoa trên trời, thật sự rất đẹp.

Trong ngày vui như thế này, đốt loại pháo hoa này, quả thực rất hợp cảnh.

Lạc Diễm kinh ngạc nhìn pháo hoa nở rộ trên trời, không ngờ còn có thể chơi như vậy, thật thú vị.

Nam Cận cũng không ngờ họ lại có thể làm ra loại đồ này.

“Tiểu Hòa, thật không ngờ các người lại làm ra thật.” “Đốt pháo hoa vào ngày vui, có phải rất tuyệt không.” Nam Kiều đảo mắt một vòng, quay đầu nhìn Lạc Diễm bên cạnh: “Lạc Diễm, anh dạy người khác làm pháo hoa này được không?

Đến khi tôi thành thân tôi cũng muốn đốt.” “Được.” Nghe lời Nam Kiều, trên mặt Nam Cận hiện lên nụ cười.

Nếu Nam Kiều thành thân, quả thực là ngày tốt, tự nhiên cũng phải đốt loại pháo hoa này.

Pháo hoa kéo dài hai canh giờ mới kết thúc.

Khi Huyền Phỉ Nhiên chuẩn bị về cung thì lại bị bá tánh nhận ra.

“Là Hoàng thượng.” Một câu nói khiến bá tánh đều nhìn về hướng đó, sau khi thấy Huyền Phỉ Nhiên liền quỳ xuống đất: “Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn vạn tuế.” “Tất cả đứng dậy đi.” Huyền Phỉ Nhiên trong sự vây quanh của bá tánh, dẫn vợ con và mẫu thân về cung.

Trên đường đi đều có thể nghe thấy bá tánh ca ngợi, cùng với những lời vui mừng phấn khích, điều này khiến Huyền Phỉ Nhiên càng thêm tán đồng cách làm của mình.

Ông ấy quả thực không làm sai.Sau khi bá tánh Huyền quốc đều biết chuyện điều ước trăm năm, Hoàng đế các quốc gia khác cũng biết chuyện này rồi.

“Điều ước trăm năm, haha, một Huyền quốc thật tốt, không hổ danh là Huyền quốc.

Điều ước trăm năm, mười lăm vạn cân giống cây trồng năng suất cao, quá tốt!” Các đại thần trong thư phòng nghe lời này cũng rất vui mừng: “Hoàng thượng, chuyện này là thật sao?” “Thật đó.

Theo thời gian tính toán, giống cây trồng đã sắp được vận chuyển về rồi.

Còn về điều ước quá quan trọng, sẽ do Hoàng nhi mang về cùng." Khi Ngọc Vương Huyền quốc mời con trai mình đến, ông ấy cứ nghĩ nhiều nhất là có thể có được giống cây trồng năng suất cao, điều đó đã rất tốt rồi, làm sao cũng không ngờ lại còn có thể có được chuyện tốt như điều ước trăm năm này.

Tuy họ đã trả bằng một mỏ đá quý, nhưng điều này đối với họ không hề quan trọng.

Lợi ích hiện tại quan trọng hơn nhiều so với mỏ đá quý này.

"Lập tức công bố tin tức này ra ngoài, để bá tánh vui mừng một phen." Khi bá tánh các quốc gia đều biết chuyện ký kết điều ước trăm năm, đều reo hò vui mừng.

Chỉ riêng phía Lỗ quốc là không có tin tức gì.

Không những không có tin tức, mà còn có tin đồn rằng Huyền quốc sẽ không cấp giống cây trồng năng suất cao cho Lỗ quốc.

Và nguyên nhân là Đại Hoàng tử đã tính kế Ngọc Vương, hạ hàn độc cho con trai của Ngọc Vương.

Tuy chất độc đã được giải, nhưng con trai của Ngọc Vương vì sức khỏe không tốt, phải điều dưỡng hơn nửa năm mới có thể dần dần hồi phục.

Tin tức này đối với bá tánh chính là sét đánh giữa trời quang.

Họ vẫn luôn đợi Hoàng tử mang tin tức mua được giống cây trồng năng suất cao về, nhưng lại nhận được kết quả như vậy.

Không những thế, có một số bá tánh còn nghe nói đến chuyện điều ước trăm năm, mà trong điều ước này vẫn không có Lỗ quốc.

Vì Đại Hoàng tử nói gì cũng không đồng ý.

Nhất thời, bá tánh đều vô cùng tức giận, các đại thần trong triều cũng biết chuyện này.Hoàng đế Lỗ quốc sau khi biết Đại Hoàng tử lại hạ độc con trai của Tô Ngọc, cả người đều ngớ ra, chuyện này không ai nói với ông ấy cả.

"Phụ hoàng, tình hình hiện tại đối với chúng ta vô cùng bất lợi." Tất cả các quốc gia đều có thể mua được giống cây trồng năng suất cao, chỉ có chúng ta là không được, ngay cả điều ước trăm năm cũng vậy.

Tuy họ muốn mở rộng lãnh thổ Lỗ quốc hơn, nhưng sau khi tất cả các quốc gia đều đồng ý ký kết hợp ước, việc họ nói không đồng ý đã vô ích rồi.

Ngược lại còn sẽ trực tiếp bị loại trừ ra ngoài.

"Bá tánh đối với chuyện này đã vô cùng bất mãn rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sẽ dẫn đến bạo động của bá tánh." Hoàng đế Lỗ quốc nghe lời mọi người nói, đạo lý này ông ấy đương nhiên hiểu.

Chính vì hiểu đạo lý này, nên bây giờ ông ấy mới lo lắng.

Đại nhi tử của ông ấy rốt cuộc nghĩ gì?

"Phía Tô Ngọc có yêu cầu gì?" "Để Đại Hoàng huynh phục hạ hàn độc ba tháng, sau ba tháng mới đồng ý bàn bạc chuyện giống cây trồng năng suất cao, vì con trai anh ấy cũng trúng độc ba tháng sau mới được người bên cạnh giải độc.

Chuyện này Tể tướng cũng tham gia, hiện tại Tể tướng đã bị Tô Ngọc bắt rồi." Hoàng đế Lỗ quốc tức đến mặt mày xanh mét.

Chuyện quan trọng như vậy, mà không ai nói với ông ấy cả.

Xem ra Tể tướng là người của Đại nhi tử, mà Đại nhi tử đã có ý đồ khác rồi.

"Lập tức truyền tin tức đến đó, Lão Tam con hãy đi một chuyến, mang theo thánh chỉ của Trẫm, nếu Đại Hoàng huynh con không nghe có thể trực tiếp ra tay.” Hoàng thượng lạnh giọng nói.

“Ngoài ra, hơn mười quốc gia đều đã ký điều ước trăm năm, chúng ta đương nhiên cũng không thể bỏ lỡ.

Những năm thiên tai này và những cuộc chiến tranh trước đó, quả thực đã khiến quốc khố của Lỗ quốc không còn sung túc nữa.

Nếu tiếp tục đánh nhau, chúng ta chỉ sẽ ở thế yếu.

Hiện tại Huyền quốc đã không còn là Huyền quốc trước đây, bất kể là sức chiến đấu của quân đội hay quốc lực đều mạnh hơn Lỗ quốc quá nhiều rồi.” Hiện tại dù có liên thủ với Lăng quốc cũng chưa chắc là đối thủ của Huyền quốc.

Đã biết kết cục cuối cùng của việc đánh nhau là Lỗ quốc sẽ bị Huyền quốc và các quốc gia khác chia cắt, họ còn đánh làm gì?

Đâu phải là ngốc.

Tam Hoàng tử nhíu mày nhìn phụ hoàng mình: “Phụ hoàng, Đại Hoàng huynh sẽ không đồng ý đâu.” “Không do hắn không đồng ý.” Chuyện này liên quan đến tương lai của Lỗ quốc.

Hắn thân là Đại Hoàng tử Lỗ quốc, phải vì tất cả của Lỗ quốc mà gánh vác trách nhiệm mình nên gánh vác.

Huống hồ chuyện này còn là do chính hắn gây ra.

Chương 947

Tam Hoàng tử ánh mắt hơi lóe lên một cái, xem ra phụ hoàng đã thất vọng về Đại Hoàng huynh rồi.

Nếu lần này Đại Hoàng huynh không thể xử lý tốt mọi chuyện, chắc chắn sẽ mang lại cho hắn rất nhiều phiền phức không cần thiết.

“Vâng, Phụ hoàng.” Sau khi rời khỏi Ngự thư phòng, Nhị Hoàng tử và Tam Hoàng tử cùng rời đi.

Nhị Hoàng tử nhìn Tam Hoàng tử nói: “Chúc mừng Tam đệ, có được một cơ hội tốt như vậy.

Nhưng Tam đệ phải nắm bắt tốt cơ hội, đừng như Đại Hoàng huynh mà làm hỏng chuyện.” Rõ ràng hắn làm nhiều chuyện hơn Lão Tam, nhưng trong lòng Phụ hoàng lại chỉ nghĩ đến đứa con này.

Cứ như thể chỉ có đứa con này mới có thể mang lại tất cả cho ông ấy vậy.

Tam Hoàng tử dường như không thấy sự ghen tị của Nhị Hoàng tử, cười nói: “Hoàng huynh lo xa rồi.

Chuyện Phụ hoàng dặn dò, em đương nhiên sẽ làm tốt.” Nhị Hoàng tử lạnh lùng hừ một tiếng rồi đi trước một bước.

Tam Hoàng tử chuẩn bị xong xuôi, mang theo thánh chỉ của Hoàng thượng Lỗ quốc cấp cho Đại Hoàng tử, lên đường đến Huyền quốc.Anh ta vừa vào Huyền quốc chưa lâu, Tô Ngọc đã biết được tin tức này.

Nhìn lá thư trong tay, Tô Ngọc lạnh lùng hừ một tiếng: “Hoàng đế Lỗ quốc này đúng là một người thông minh.” Nguyên Bảo đứng cạnh Tô Ngọc, nhìn lá thư trong tay anh.

Tô Ngọc thấy cậu ta tò mò liền tiện tay đưa thứ trong tay qua.

Nguyên Bảo nhận lấy đọc, sau khi thấy Tam Hoàng tử Lỗ quốc sắp đến, trong mắt đều là sự ngạc nhiên: “Tam Hoàng tử lại muốn đến, chuyện này đúng là khiến người ta có chút bất ngờ.” “Người này ẩn giấu sâu nhất.

Nếu anh ta đến, có nghĩa là sau này chúng ta sẽ không thể biến lãnh thổ Lỗ quốc thành của Huyền quốc nữa rồi.” Điều này khiến Tô Ngọc ít nhiều vẫn có chút tiếc nuối.

Nguyên Bảo dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Thiếu gia, anh làm vậy ít ra cũng phải nể mặt người ta một chút chứ.” “Mặt mũi?

Cái đó đáng giá bao nhiêu tiền?” “Xem ra Hoàng đế Lỗ quốc này cũng nhận ra tình hình hiện tại của Lỗ quốc, căn bản không dám làm lớn chuyện, dù sao chuyện làm lớn cũng chẳng có lợi gì cho họ.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút liền biết là chuyện gì rồi.

Nguyên Bảo đứng bên cạnh, trong mắt đầy suy tư: “Thiếu gia, anh nói chuyện Đại Hoàng tử làm, Hoàng đế Lỗ quốc biết bao nhiêu?” “Ông ấy hẳn là không biết gì cả.

Cụ thể thì đợi Tam Hoàng tử đến rồi sẽ rõ.” “Không biết gì cả?” Nguyên Bảo ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt hơi kỳ lạ: “Thiếu gia, ý anh là...?” Tô Ngọc lắc đầu: “Nếu Hoàng đế Lỗ quốc không biết chuyện này, vậy thì việc Đại Hoàng tử và Mục Diên tư lợi ra tay với Tiểu Bảo đã chạm đến giới hạn của ông ấy.

Huống hồ hiện tại bá tánh Lỗ quốc đâu dễ đối phó, mọi người đều đang trong trạng thái bùng nổ, anh nói họ có thể dễ dàng bỏ qua cho Đại Hoàng tử sao?” “Nếu thật sự là như vậy, Hoàng đế Lỗ quốc có bắt Đại Hoàng tử đồng ý yêu cầu của Thiếu gia không?” Nguyên Bảo lập tức hứng thú.

“Nếu là yêu cầu của Hoàng đế Lỗ quốc, không biết Đại Hoàng tử sẽ nghe hay không nghe đây?” “Dù nghe hay không nghe, Đại Hoàng tử sau khi về nước cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì phải không?” “Còn có Mục Diên cũng vậy.” “Việc hắn ta có ra khỏi tay Tô Ngọc hay không đã không còn quan trọng nữa.” “Tể tướng Lỗ quốc không nghe lời Hoàng đế, ngược lại nghe lời Đại Hoàng tử, điều này đối với Hoàng thượng chính là điều tối kỵ, ông ấy làm sao có thể tiếp tục dung túng cho việc đó?” “Đại Hoàng tử này e là sắp gặp rắc rối rồi.” “Đến lúc đó chúng ta cứ xem kịch vui là được.” “Vâng.” Nửa tháng sau, Tam Hoàng tử Lỗ quốc đã đến kinh thành Huyền quốc vào đêm giao thừa.

Người mà Tô Cửu đi đón.

“Tô đại nhân vất vả rồi.” “Tam hoàng tử mời.” Tô Cửu không nói nhiều, mà dẫn Tam hoàng tử đến hành cung.

Vừa hay lại ở cùng Đại hoàng tử Lỗ quốc.Khi Tam hoàng tử đến, vết thương trên người Đại hoàng tử còn chưa lành, thấy cậu ta đi tới, Đại hoàng tử lập tức đứng dậy khỏi ghế: “Lỗ Nghị Trình, cậu đến làm gì?”Tam hoàng tử Lỗ Nghị Trình nhìn vẻ cảnh giác của Đại hoàng tử, cau mày nói: “Nếu không phải vì những chuyện hoàng huynh làm ở đây, em cũng không muốn đến.”Lộ trình dài ngày mệt mỏi, cậu ta còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải đến đây, giờ Đại hoàng tử lại nói những lời này khiến tâm trạng cậu ta không tốt lắm.“Cái gì?” Đại hoàng tử nhất thời chưa phản ứng kịp.“Những chuyện hoàng huynh làm ở Huyền quốc, phụ hoàng đã biết rồi, còn cả việc các nước ký kết hợp ước, cũng như mua được giống lương thực năng suất cao mà chỉ duy nhất Lỗ quốc không có, phụ hoàng cũng đã biết.”“Đồng thời, phụ hoàng cũng biết vì sao Huyền quốc không bán giống lương thực năng suất cao cho chúng ta.”Nghe Lỗ Nghị Trình nói, sắc mặt Đại hoàng tử thay đổi hẳn, nhìn chằm chằm vào vị hoàng đệ này: “Mục đích phụ hoàng cử cậu đến là gì?”“Đạt thành hợp ước trăm năm, và mua được giống lương thực năng suất cao.”Nghe tin tức Lỗ Nghị Trình mang đến, Đại hoàng tử cau mày, vô cùng bất mãn: “Cậu có biết yêu cầu của Tô Ngọc là gì không mà dám nói như vậy?”Lỗ Nghị Trình nhìn Đại hoàng tử rồi nói: “Đương nhiên em biết, Ngọc Vương của Huyền quốc yêu cầu Đại hoàng huynh phải uống hàn độc ba tháng, cảm nhận nỗi đau thấu xương, sau đó sẽ xem xét việc bán giống lương thực năng suất cao.”“Ha, cậu nói những lời đó chắc chắn như vậy, là cậu cho rằng mình có thể chịu đựng ba tháng thống khổ sao?

Hàn độc là thứ gì, em không nói huynh cũng nên biết, Lỗ Nghị Trình, đừng có ngây thơ như vậy.” Đại hoàng tử mỉa mai nói.Lỗ Nghị Trình không những không tức giận mà còn nhìn Đại hoàng tử nói: “Hoàng huynh có thể đã hiểu lầm, người chịu đựng chuyện này không phải em, mà là huynh.

Đây là phụ hoàng đích thân nói, phụ hoàng nói, bất kể huynh phải trả giá thế nào cũng phải mua được giống lương thực năng suất cao.”“Cậu nói gì?” Đại hoàng tử trong lòng kinh hãi, không dám tin nhìn Lỗ Nghị Trình.Sao có thể như vậy?

“Không thể nào, phụ hoàng sao có thể đối xử với ta như vậy?

Lỗ Nghị Trình, có phải cậu tự ý quyết định không?”“Phụ hoàng rất bất mãn với việc Đại hoàng huynh tự ý động thủ với con trai Ngọc Vương, nên mới có quyết định như vậy.

Nếu Đại hoàng huynh không tin, đây là thánh chỉ phụ hoàng gửi cho huynh.” Lỗ Nghị Trình lấy thánh chỉ ra đưa cho Đại hoàng tử.Đại hoàng tử đọc xong thì cả người ngây dại, đây đúng là ý của phụ hoàng.

Khi hàn độc phát tác đau đớn đến mức nào, huynh ta biết rõ mồn một, giờ bảo huynh ta chịu đựng ba tháng, sao có thể chứ?“Ta không đồng ý.”“Hoàng huynh, chuyện này không phải huynh không đồng ý là được.

Chuyện ở đây, bách tính đều đã biết, giờ tâm trạng bách tính vô cùng kích động.

Nếu không mang được giống lương thực năng suất cao về, bách tính sau này có thể sinh lòng phản loạn.

Vì vậy, mong hoàng huynh lấy đại cục làm trọng.” Lỗ Nghị Trình bình tĩnh nói.Đại hoàng tử tức đến bật cười, nhìn Lỗ Nghị Trình nói với giọng âm dương quái khí: “Lấy đại cục làm trọng?

Vậy sao cậu không đi gánh chịu nỗi đau này?

Đó cũng là lấy đại cục làm trọng mà.”“Hoàng huynh, người ta điểm danh là huynh, không phải em.

Hơn nữa, chuyện là do hoàng huynh làm, đương nhiên phải do hoàng huynh xử lý, chứ không phải để em đi.” Lỗ Nghị Trình sao có thể giúp huynh ta gánh chịu nỗi đau như vậy, cậu ta đâu phải kẻ ngốc.

Hàn độc là gì cậu ta vẫn biết rõ.“Nếu đã không làm được thì đừng ở đây nói lời đạo mạo nữa.”Lỗ Nghị Trình thấy Đại hoàng tử không đồng ý, không khách khí nói: “Hoàng huynh là muốn kháng chỉ bất tuân sao?”Kháng chỉ bất tuân?

“Cậu đang uy hiếp ta à?”“Không phải uy hiếp, chỉ là nhắc nhở hoàng huynh một câu.

Vì chuyện này phụ hoàng đã rất tức giận rồi, nếu hoàng huynh tiếp tục như vậy, tất sẽ chọc giận phụ hoàng.

Đợi hoàng huynh trở về, trách phạt chắc chắn không thiếu.

Hiện tại hoàng huynh có thể làm chỉ có chuộc tội, ngoài ra không còn cách nào khác.”Mỗi câu nói của Lỗ Nghị Trình đều là vì Đại hoàng tử suy nghĩ, nhưng rốt cuộc cậu ta muốn làm gì, Đại hoàng tử lại hiểu rất rõ.

Huynh ta nhìn chằm chằm Lỗ Nghị Trình: “Thấy ta tiến thoái lưỡng nan, cậu có phải rất đắc ý không?”Lỗ Nghị Trình cau mày nhìn Đại hoàng tử: “Đại hoàng huynh nói lời gì vậy?

Chúng ta đều là vì Lỗ quốc mà nghĩ.

Nếu không phải vì sự sai lầm của Đại hoàng huynh, chúng ta đã sớm có được giống lương thực năng suất cao rồi.”Mọi chuyện đều là lỗi của huynh ta, liên quan gì đến bọn họ chứ?Nghe Lỗ Nghị Trình nói vậy, Đại hoàng tử tức đến không thốt nên lời, nhưng huynh ta trời sinh không thể động thủ với cậu ta.

Một khi động thủ, chỉ tổ chuốc lấy phiền phức không cần thiết cho mình.“Đại hoàng huynh là muốn động thủ với em sao?” Lỗ Nghị Trình nhìn Đại hoàng tử hỏi.“Cậu có phụ hoàng che chở, làm sao ta dám.”Những lời âm dương quái khí, Lỗ Nghị Trình coi như không nghe thấy, cậu ta nhìn Đại hoàng tử nói: “Hoàng huynh, chuyện phụ hoàng giao em đã nói với huynh rồi.

Đi đường mấy ngày mệt mỏi, em đi nghỉ trước đây.”Nói xong, cậu ta hành lễ rồi rời đi nghỉ ngơi.Trở về phòng, Lỗ Nghị Trình ngồi trên ghế nhìn ra ngoài, tâm trạng vô cùng tốt.“Chủ tử, Đại hoàng tử bên kia sẽ đồng ý sao?

Nếu không đồng ý, chẳng phải sẽ phiền phức sao?

Chẳng lẽ thật sự phải để chủ tử gánh chịu tất cả sao?”“Huynh ta không đồng ý cũng không có cách nào, dù sao đây là ý của phụ hoàng mà.” Lỗ Nghị Trình cười như không cười nói.Nghe vậy, thị vệ bên cạnh im lặng.

Chủ tử nói không sai.“Chủ tử định khi nào đi gặp Hoàng thượng

Huyền quốc?""Ngày kia, mai nghỉ ngơi một chút, ngày kia hãy đi." Cậu ta thật sự có chút mệt rồi, đi gặp Hoàng đế Huyền quốc thì vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt, dùng trạng thái tốt nhất mà đi, như vậy sẽ tốt hơn.Người bên cạnh gật đầu biểu thị tán đồng: "Chủ tử làm như vậy là đúng."Hai ngày trước khi Lỗ Nghị Trình đến kinh thành, Tô Ngọc đã cho người trà trộn vào tẩm cung của Đại hoàng tử.

Những chuyện bên này làm, Tô Ngọc cũng rất nhanh đã biết.Tô Ngọc sau khi biết Hoàng đế Lỗ quốc yêu cầu Đại hoàng tử phải chịu đựng ba tháng khổ sở vì hàn độc, tâm trạng vô cùng tốt."Thiếu gia, người cảm thấy Đại hoàng tử sẽ đồng ý yêu cầu này sao?

Nếu Đại hoàng tử muốn đồng ý thì đã đồng ý từ sớm rồi.

Khi đó đồng ý còn có thể mang lại danh tiếng cho mình, bây giờ đồng ý thì có ích gì?

Bây giờ đồng ý, người Lỗ quốc cũng chỉ nói Đại hoàng tử đáng đời, không những không có ai cảm kích huynh ta, ngược lại còn cảm thấy đó là chuyện đương nhiên.

Ai sẽ quan tâm Đại hoàng tử đau đớn đến mức nào?""Huynh ta không đồng ý cũng không có cách nào, dù sao đây là yêu cầu của Hoàng đế Lỗ quốc, hơn nữa còn cho Lỗ Nghị Trình mang thánh chỉ đến.

Đại hoàng tử không đồng ý, chẳng lẽ là muốn kháng chỉ sao?" Tô Ngọc nói với vẻ thích thú.Ông ta cảm thấy Đại hoàng tử hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Uống hàn độc không những không mang lại bất kỳ lợi ích nào cho huynh ta, ngược lại còn khiến Hoàng đế Lỗ quốc càng thêm bất mãn.Đặc biệt là sau này nếu Đại hoàng tử dùng chuyện này để biện minh, thì huynh ta sẽ hoàn toàn xong đời.

Nguyên Bảo rất thông minh, suy nghĩ một chút liền biết Tô Ngọc có ý gì rồi.“Sau này cứ xem Lỗ Nghị Trình làm thế nào.”“Đại hoàng tử có để Tam hoàng tử đến không?”“Đương nhiên là có, nhưng Tam hoàng tử này cũng không phải tay mơ, căn bản sẽ không đồng ý.

Cho dù cuối cùng không thể không đồng ý thì cũng sẽ khiến Đại hoàng tử thân bại danh liệt rồi mới đồng ý.

Chương 948

Đến lúc đó, cậu ta có thể nhận được dân tâm càng nhiều hơn, đây là cơ hội một mũi tên trúng hai đích.” Tô Ngọc nói.Nguyên Bảo cảm thấy tâm tư của những người này đúng là quá nặng nề rồi.“Hy vọng Đại hoàng tử có chút nhìn xa trông rộng, đừng có mà trao cơ hội tốt này cho chính đệ đệ của mình, như vậy thì được không bù mất rồi.”“Nguyên Bảo, bây giờ không phải như trước.

Nếu trước đây Đại hoàng tử đã đồng ý, huynh ta quả thực có thể nhận được không ít lợi ích, chỉ tiếc là…” Tô Ngọc cười khẽ.Hiện tại Hoàng đế Lỗ quốc đã biết rõ mọi chuyện, cho dù Đại hoàng tử có trả giá nhiều đến đâu, Hoàng đế Lỗ quốc cũng chưa chắc đã nhìn thấy.

Cho dù nhìn thấy thì sao?

Cuối cùng cũng chỉ nói một câu “tự chuốc lấy”.Nhưng Lỗ Nghị Trình làm vậy thì lại khác, cậu ta làm vậy, các đại thần và bách tính Lỗ quốc sẽ chỉ cho rằng, cậu ta buộc phải làm như vậy vì không còn cách nào khác.

Vì Đại hoàng tử không chịu gánh vác trách nhiệm mình nên gánh vác, dẫn đến cậu ta phải chịu khổ.

Đến lúc đó, lại mang giống lương thực năng suất cao về, cậu ta sẽ là công thần của Lỗ quốc, ai mà không nhớ ơn cậu ta.Tóm lại, Đại hoàng tử bây giờ làm gì cũng là chuyện làm ơn mắc oán.Đạo lý này Đại hoàng tử bây giờ cũng đã biết.

Người bên cạnh huynh ta cũng đã nói với huynh ta rồi, nếu thật sự để Lỗ Nghị Trình làm chuyện này, thì huynh ta không những danh tiếng tan nát, mà còn trở thành bàn đạp cho Lỗ Nghị Trình, giúp cậu ta thu hoạch được lòng dân.

Đến lúc đó, huynh ta muốn đạt được ngôi Thái tử thì cơ hội gần như không có.

Ai mà muốn một trữ quân không màng đến sống chết của bách tính.Đại hoàng tử nhận ra hiện thực xong, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Giá như đã biết sẽ như vậy, khi Tô Ngọc đưa ra yêu cầu huynh ta đã đồng ý ngay.

Như vậy còn có thể mang lại không ít lợi ích cho mình, hà cớ gì phải bị động như bây giờ?Tuy nhiên, trên đời không có thuốc hối hận để uống.“Điện hạ, chúng ta khi nào đi tìm Tô Ngọc?”Đại hoàng tử không nói gì, trong lòng vô cùng không tình nguyện chuyện này.Người bên cạnh biết Đại hoàng tử bất mãn chuyện này, nhưng dù có bất mãn đến mấy cũng vô ích, chỉ có thể tự mình gánh chịu.

Trước đây họ đã nói bao nhiêu lời mà Điện hạ không nghe, bây giờ thánh chỉ của Hoàng thượng đã đến, họ có thể làm gì được đây?“Điện hạ, vì sự nghiệp sau này, chúng ta nhất định phải giải quyết tốt chuyện này.” Đại thần bên cạnh an ủi nói.Ánh mắt Đại hoàng tử đầy vẻ thiếu kiên nhẫn: “Ta biết rồi.”Biết là một chuyện, đi tìm Tô Ngọc lại là chuyện khác.

Trước đây huynh ta đã thề thốt với Tô Ngọc rằng tuyệt đối sẽ không đồng ý chuyện này, kết quả bây giờ lại phải tự mình đi tìm anh ta xin lỗi, đây tính là sao chứ?“Điện hạ, bất kể người có không tình nguyện đến đâu, chuyện này càng sớm càng tốt.

Một khi Tam hoàng tử bên kia có hành động, chúng ta bất kể làm gì cũng sẽ công dã tràng.” Đã đi theo Đại hoàng tử lâu như vậy, họ sao có thể không biết tâm tư của Đại hoàng tử?

Không còn cách nào khác, chỉ đành nói như vậy.Đại hoàng tử tâm trạng vô cùng tồi tệ, nhìn người bên cạnh một cái, sắc mặt có chút khó coi: “Đủ rồi, chuyện này bản hoàng tử tự có tính toán, các ngươi không cần nhúng tay vào đây.”Nghe vậy, họ còn có thể nói gì nữa?

Chỉ đành gật đầu đồng ý.Trong khi Đại hoàng tử vẫn còn đang suy nghĩ khi nào sẽ hành động, Lỗ Nghị Trình đã đi gặp Huyền Phỉ Nhiên.Sau khi nói chuyện khách sáo với Huyền Phỉ Nhiên, Lỗ Nghị Trình nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi: “Hoàng thượng, không biết thần có thể gặp Ngọc Vương một lần không?”Huyền Phỉ Nhiên có chút bất ngờ với yêu cầu của Lỗ Nghị Trình: “Ngươi vì sao muốn gặp Tiểu Ngọc?”“Khi thần đến đây, phụ hoàng đã dặn thần khi tới nhất định phải gặp Ngọc Vương, ngoài ra là để xin lỗi anh ấy.” Lỗ Nghị Trình nói rất thẳng thắn.

Cậu ta gặp Tô Ngọc chính là để xin lỗi.Lý do này khiến Huyền Phỉ Nhiên không tiện từ chối, hơn nữa căn bản không có lý do để từ chối.“Lai Phúc, đi mời Vương gia qua đây.”“Vâng.”Sau khi Lai Phúc rời đi, Huyền Phỉ Nhiên không chủ động mở lời, Lỗ Nghị Trình thấy vậy cũng không nói gì, im lặng uống trà chờ Tô Ngọc đến.“Bảo ta vào cung à?

Lỗ Nghị Trình muốn gặp ta?

Chuyện này cũng có chút thú vị.

Đại hoàng tử không gặp ta, cậu ta lại sốt ruột muốn gặp ta rồi.” Tô Ngọc nói với nụ cười nửa miệng.Vương Cẩn Hòa dựa vào Tô Ngọc, có chút tò mò hỏi: “Tô Ngọc, rốt cuộc anh nghĩ sao?

Có nên đi gặp Tam hoàng tử này không?”“Người ta nói là đến xin lỗi anh, nếu anh không đi gặp người ta thì lại thành lỗi của anh rồi.” Tô Ngọc nheo mắt nói.“Vậy thì đi gặp đi.”“Được.”Tuy nhiên, sau khi Tô Ngọc đồng ý lại không có ý định đứng dậy, điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất lực: “Không phải muốn đi gặp người ta sao?”“Anh đang bận, tạm thời không có thời gian gặp người ta, bảo cậu ta đợi.” Tô Ngọc không chớp mắt nói ra những lời khiến người ta câm nín.Lai Phúc nhìn Tô Ngọc lười biếng dựa vào ghế, không biết nên nói gì cho phải.

Vương gia nói như vậy có vẻ không ổn lắm thì phải?“Vương gia, người ta còn đang đợi ạ.”“Ngươi cứ nói ta đi vắng có việc, khi nào về không biết.” Tô Ngọc nhìn Lai Phúc nói.Lai Phúc tuy có chút muốn phàn nàn về Tô Ngọc, nhưng nghĩ đến Vương gia là người ngay cả Hoàng thượng cũng phải che chở, chiều chuộng, anh ta có phàn nàn cũng vô ích.

Ngay cả Hoàng thượng có biết Vương gia nói vậy cũng sẽ không nói gì nhiều, dù sao Vương gia bận việc, ở bên ngoài chưa về cũng rất bình thường mà, đúng không?“Vâng, nô tài xin phép về bẩm báo Hoàng thượng ngay.”Tô Ngọc phẩy tay, cho Lai Phúc rời đi.Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ đương nhiên của Tô Ngọc, có chút buồn cười lắc đầu: “Tô Ngọc, anh làm như vậy có vẻ không ổn lắm thì phải?”“Không có gì không ổn cả, người xin lỗi là bọn họ, không phải chúng ta.

Hơn nữa, cậu ta có việc cầu xin anh, anh bảo cậu ta đợi thì cậu ta dù có tức giận đến mấy cũng phải đợi.

Chuyện này không có gì phải nói.” Tô Ngọc không khách khí nói.Vương Cẩn Hòa muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện mình không cách nào phản bác lời Tô Ngọc.

Cô đưa tay nhéo má Tô Ngọc, cau mày nói: “Anh không sợ người ta bới lông tìm vết à?”“Không sợ, cậu ta bây giờ không dám chọc anh tức giận, dù sao bọn họ còn cần giống lương thực năng suất cao trong tay chúng ta mà.” Lần này Lỗ Nghị Trình đến là quyết tâm có được giống lương thực năng suất cao, không thể đơn giản rời đi như vậy được.Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, thấy Tô Ngọc đã quyết tâm làm như vậy thì cũng không nhúng tay vào nữa.

"Thôi được rồi, anh tự chú ý, đừng để người ta lừa là được."Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Lừa anh ư?

Trong tình huống này ai dám lừa anh chứ?"Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, một chút cũng không muốn nói chuyện với anh nữa."Anh định khi nào vào cung?"Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ, sau rất lâu mới nhìn Tô Ngọc nói: "Hay là chúng ta ngủ một giấc trưa rồi đi?"Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa lập tức trở nên câm nín, cô đưa tay nhéo tai Tô Ngọc, bực mình nói: "Anh có biết mình đang nói gì không?

Bây giờ mới ăn sáng xong chưa được bao lâu, anh đã muốn ngủ trưa rồi?

Anh đừng quá đáng như vậy."Tô Ngọc cười khẽ, nhìn vẻ tức giận của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được bật cười: "Được rồi anh không trêu em nữa, anh đùa thôi, lát nữa sẽ đi ngay."Tô Ngọc đã nói vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không nói nhiều nữa.Lai Phúc trở về Ngự thư phòng cúi đầu nói: "Hoàng thượng, Vương gia ra ngoài rồi không có ở nhà, Vương phi đã cho người đi tìm rồi, đại khái còn phải một lúc nữa mới có thể đến."Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Lai Phúc, trong lòng hiểu rõ Tiểu Ngọc có lẽ đang ở nhà, chỉ là không muốn đến mà thôi, hơn nữa muốn Lỗ Nghị Trình đợi.Hoàng thượng quay đầu nhìn Lỗ Nghị Trình bên cạnh, nói với vẻ bất lực: "Tam hoàng tử, thật ngại quá, Tiểu Ngọc ra ngoài rồi không có ở nhà, ngươi đành phải đợi một chút vậy.""Đáng lẽ phải vậy." Lỗ Nghị Trình không hề tỏ ra bất mãn chút nào, điều này khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút bất ngờ.Ông ta không tin Lỗ Nghị Trình không nhận ra Tiểu Ngọc cố ý, chính là muốn hai người họ phải đợi.

Vốn dĩ còn tưởng Lỗ Nghị Trình nhất định sẽ không vui, không ngờ lại bình tĩnh chấp nhận như vậy.

Xem ra cậu ta và Đại hoàng tử thực sự không giống nhau, hơn nữa con người cũng thông minh hơn nhiều.Lỗ Nghị Trình sao có thể không biết Tô Ngọc là cố ý chứ?

Cho dù biết Tô Ngọc là cố ý cũng chỉ có thể ngồi trên ghế đợi mà không một lời oán thán.

Chỉ hy vọng đừng để cậu ta đợi quá lâu.Đại khái một canh giờ sau Tô Ngọc mới ung dung đến.Vừa bước vào Ngự thư phòng đã nằm vật ra ghế: “Hoàng huynh, anh gọi em đến làm gì?”“Tiểu Hòa không nói với em à?”“Chưa về Vương phủ, trực tiếp qua đây rồi.” Tô Ngọc không chớp mắt nói.Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc thầm hỏi: Em thật sự là trực tiếp qua đây sao?Tô Ngọc cười gật đầu, đúng là trực tiếp qua đây mà.

Từ nhà qua đây chẳng phải cũng là trực tiếp qua đây sao?Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, với tên em trai này ông ta đúng là không có cách nào.Lỗ Nghị Trình nhìn Tô Ngọc ở trước mặt Huyền Phỉ Nhiên lại tùy tính như vậy, điều này khiến cậu ta rất kinh ngạc.

Hoàng đế Huyền quốc này đối với vị dị tính Vương gia này dường như vô cùng sủng ái.

Không chỉ sủng ái mà còn phóng túng.

Không giống với kiểu phóng túng “đề cao rồi dìm chết”, Huyền Phỉ Nhiên là thật sự rất phóng túng Tô Ngọc.

Thậm chí còn cho phép Tô Ngọc ngang ngược trước mặt ông ta.“Tiểu Ngọc, là Tam hoàng tử Lỗ quốc muốn gặp em, nói là muốn xin lỗi em.”“Xin lỗi ư?” Tô Ngọc hứng thú thiếu thiếu nhìn Lỗ Nghị Trình.“Không biết Lỗ quốc định xin lỗi tôi thế nào?

Là nói suông một câu ‘xin lỗi’, hay là bồi thường, hay là theo lời tôi nói mà ‘cảm nhận nỗi đau thấu xương’?” Tô Ngọc chống cằm tùy ý hỏi.Lỗ Nghị Trình không ngờ Tô Ngọc lại không khách khí đến vậy, trực tiếp hỏi thẳng vấn đề này, điều này khiến cậu ta có chút kinh ngạc.“Ngọc Vương yên tâm, chuyện liên quan đến lệnh công tử, Lỗ quốc nhất định sẽ cho người một lời giải thích thỏa đáng.”“Thật sao?” Tô Ngọc hiển nhiên không tin những lời cậu ta nói.Lỗ Nghị Trình chưa từng thấy ai khó đối phó như vậy.“Ngọc Vương, tôi nói thật lòng, chuyện này phụ hoàng tôi không hề biết, tất cả đều là do Đại hoàng huynh của tôi làm.”“Rồi sao nữa?” Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Lỗ Nghị Trình, ánh mắt dường như đang hỏi: Rồi sau đó cậu muốn nói gì?Ánh mắt Lỗ Nghị Trình hơi lóe lên, Ngọc Vương này đối với chuyện này dường như thực sự rất bất mãn.“Vương gia, đây là thứ phụ hoàng tôi dặn tôi gửi cho người khi đến đây.”Tô Ngọc nhận lấy thứ đối phương đưa qua, nhìn một cái, trong mắt mang theo vẻ chế giễu.“Xem ra lời xin lỗi của Lỗ quốc cũng không thật lòng lắm nhỉ.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.Lỗ Nghị Trình cau mày: “Vương gia có ý gì?”“Ý gì ư?

Đưa cho tôi một cái mỏ hoang đã khai thác ít nhất mười năm, coi bản Vương là ăn mày dễ đánh lừa sao?”Một cái mỏ đã khai thác gần hết, anh ta lấy về làm gì?

Để đó làm cảnh chắc?Biểu cảm trên mặt Lỗ Nghị Trình lập tức trở nên có chút không tự nhiên, đây cũng là vấn đề mà cậu ta mới phát hiện ra sau khi đến Huyền quốc.

Vốn dĩ tưởng phụ hoàng cho cái gì tốt, ai ngờ lại là một cái mỏ hoang.

Khi đưa cho Tô Ngọc, cậu ta còn ôm chút may mắn, cho rằng Tô Ngọc chắc chắn không biết.

Ai ngờ anh ta lại biết rõ mồn một.

Điều này khiến cậu ta có chút bị động.Tô Ngọc tùy tiện ném tờ khế đất trong tay sang một bên, đứng dậy khỏi ghế: “Hoàng huynh, nhà em còn có việc nên em đi trước đây.”“Được.” Huyền Phỉ Nhiên cũng không ngờ thứ Lỗ quốc dùng để xin lỗi lại là một cái mỏ hoang.

Đây là muốn tay không bắt giặc ư?

Hoàng đế Lỗ quốc này đúng là tính toán giỏi thật.“Lỗ Nghị Trình khó khăn lắm mới gặp được Tô Ngọc, đương nhiên sẽ không để anh ta cứ thế rời đi, liền vội vàng mở lời: “Vương gia, xin dừng bước.”“Cậu muốn nói gì?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn lại.“Chuyện này tôi cũng không biết, chúng ta có gì thì nói chuyện đàng hoàng.”“Bản Vương trông giống kẻ ngốc lắm sao?

Có thể để cậu tùy tiện lừa gạt?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Lỗ Nghị Trình hỏi.“Tôi không có ý lừa gạt Ngọc Vương, Vương gia hiểu lầm tôi rồi.”“À, cậu nói cậu không biết chuyện này, cậu chắc chắn không biết sao?”Lỗ Nghị Trình lập tức im lặng.Nhìn vẻ im lặng của Lỗ Nghị Trình, Tô Ngọc mỉa mai nói: “Đều là hồ ly tinh, đừng có ở trước mặt bản Vương mà chơi trò tâm kế nữa.

Chơi trò tâm kế với bản Vương, cậu nghĩ cậu là đối thủ của bản Vương sao?”Lỗ Nghị Trình chuyển ánh mắt sang Huyền Phỉ Nhiên, hy vọng ông ta có thể giúp nói vài lời.Tuy nhiên, Huyền Phỉ Nhiên lại nhún vai, nói với vẻ bất lực: “Tiểu Ngọc ghét nhất là người khác lừa gạt cậu ấy, các ngươi lần này đã chạm đến giới hạn của cậu ấy rồi, chuyện này không trách Tiểu Ngọc được.”Tất cả đều là do bọn họ tự chuốc lấy, không trách được ai khác.“Tôi…”“Hoàng huynh, em đi đây, sau này loại chuyện này đừng tìm em nữa, không có thời gian lãng phí với bọn họ.” Nếu Lỗ quốc đường đường chính chính bồi lễ xin lỗi, anh ta còn có thể nhìn cao hơn một chút, bây giờ xem ra Hoàng đế Lỗ quốc cũng là một lão hồ đồ.Lỗ Nghị Trình đưa tay xoa thái dương, phụ hoàng lần này đã làm sai rồi.

Xem ra sau này muốn Tô Ngọc bán giống lương thực năng suất cao cho bọn họ sẽ có chút vấn đề lớn.Khi đến đây cậu ta đã biết, các quốc gia này mua giống lương thực năng suất cao từ Tô Ngọc đều là cho mỏ, những mỏ được cho đều là loại mới phát hiện không lâu, mới bắt đầu khai thác không lâu.

Với thái độ của các quốc gia khác ở phía trước, những gì phụ hoàng đã làm đã kém người ta không ít rồi.“Được, em cứ đi làm việc của em, không cần quản chuyện này nữa.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lỗ Nghị Trình một cái, đối với bọn họ ông ta cũng có chút bất mãn.Được sự cho phép của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc cứ thế rời đi.

Khi đi còn không thèm nhìn Lỗ Nghị Trình một cái.“Hoàng thượng, chuyện này quả thật là lỗi của chúng tôi.

Sau này tôi sẽ bồi thường Ngọc Vương thêm một số thứ khác, hy vọng Hoàng thượng có thể nói giúp chúng tôi.” Lỗ Nghị Trình cũng đã nhìn ra, Tô Ngọc tuy kiêu ngạo nhưng lại vô cùng tôn trọng Hoàng huynh Huyền Phỉ Nhiên.

Nếu là Huyền Phỉ Nhiên nói, anh ta nhất định sẽ nghe.Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lỗ Nghị Trình cười lắc đầu: “Tam hoàng tử, ngươi hiểu Tiểu Ngọc được bao nhiêu?”Lỗ Nghị Trình sững người, không hiểu Huyền Phỉ Nhiên nói vậy là có ý gì.Mà Huyền Phỉ Nhiên lại cười nói: “Số tiền của Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa cộng lại còn nhiều hơn tiền trong quốc khố của Trẫm.

Ngươi nghĩ Tiểu Ngọc hiếm hoi chút thứ này sao?”Lỗ Nghị Trình im lặng, chưa từng nghe nói một Vương gia nào lại có tiền nhiều hơn quốc khố, hơn nữa Hoàng thượng này trông có vẻ không hề tức giận chút nào.

Chương 949

Không những không tức giận mà còn có vẻ rất vui.“Cái này…”“Thật lòng mà nói, ai thiếu tiền thì thiếu chứ Tiểu Ngọc không thiếu tiền.

Anh ta từ trước đến nay không quan tâm tiền của mình có bao nhiêu, anh ta chỉ hưởng thụ niềm vui kiếm tiền mà thôi.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lỗ Nghị Trình nói.“Hành động này của Hoàng đế Lỗ quốc đối với Tiểu Ngọc chính là sự khiêu khích.” Giọng Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên chuyển sang nghiêm túc.“Hoàng thượng, cách nói này có vẻ hơi nghiêm trọng quá rồi.” Lỗ Nghị Trình biến sắc, cau mày nói.“Bên có lỗi là Lỗ quốc, bên phải xin lỗi là Lỗ quốc, bên có việc cầu xin Tiểu Ngọc cũng là Lỗ quốc.

Khi xin lỗi, các ngươi hoặc là không bồi thường Tiểu Ngọc thứ gì, thậm chí các ngươi có cho Tiểu Ngọc ngân phiếu Tiểu Ngọc cũng sẽ không nói gì.

Nhưng các ngươi không nên cậy Tiểu Ngọc là người của Huyền quốc mà vọng tưởng dùng một cái mỏ hoang để lừa gạt Tiểu Ngọc.

Chuyện này đối với Tiểu Ngọc là kiên quyết không thể nhẫn nhịn.” Huyền Phỉ Nhiên nói.Tô Ngọc thực ra là một người rất dễ hòa đồng, anh ta cũng là một người có lòng đại ái.

Bách tính Lỗ quốc nằm trong kế hoạch và sự cân nhắc của anh ta.

Các quốc gia khác có giống lương thực, Lỗ quốc đương nhiên cũng sẽ có.

Nhưng người Lỗ quốc lại quá không coi ai ra gì rồi.“Các ngươi một mặt muốn giống lương thực năng suất cao trong tay Tiểu Ngọc, mặt khác lại không coi Tiểu Ngọc ra gì.

Lỗ quốc mặt mũi lớn thật đấy.”Lỗ Nghị Trình bị Huyền Phỉ Nhiên nói đến sắc mặt tái mét, tâm trạng cũng vô cùng tồi tệ.

Cậu ta cũng đã có oán niệm với phụ hoàng của mình.

Phụ hoàng làm vậy chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức cho cậu ta sao?“Chuyện này là do tôi sơ suất.”Huyền Phỉ Nhiên cười nhưng không nói, rốt cuộc có phải sơ suất hay không thì mọi người đều biết rõ.

“Tam hoàng tử, ngươi vẫn nên viết thư thương lượng với phụ hoàng của ngươi cho kỹ, rốt cuộc có muốn thứ trong tay Tiểu Ngọc hay không.

Nếu không muốn thì đừng miễn cưỡng mình đến cúi đầu làm trò vô vị, Tam hoàng tử, ngươi nói đúng không?”“Chúng tôi đương nhiên muốn giống lương thực năng suất cao trong tay Ngọc Vương.”“Đã muốn thì các ngươi đây là vì cớ gì?”“Tôi…” Lỗ Nghị Trình lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Mấy cái khế đất phụ hoàng đưa cơ bản đều là mỏ hoang, cậu ta đã chọn cái tốt nhất rồi.

Sau này khi đàm phán về giống lương thực năng suất cao mà mang ra, Lỗ quốc sẽ trở thành trò cười.

Cậu ta vô thức siết chặt tay, tâm trạng có chút phiền não, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

“Tam hoàng tử mời về, Trẫm ở đây còn rất nhiều tấu chương phải xử lý.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn vẻ bực bội của Lỗ Nghị Trình, cười hạ lệnh tiễn khách.Lỗ Nghị Trình hít sâu một hơi, nén lại cơn tức giận trong lòng, mở lời nói: “Vậy tôi xin phép đi trước, sau này sẽ đến bái phỏng lại.”Khi Lỗ Nghị Trình rời khỏi hoàng cung, Tô Ngọc cũng đã về đến nhà.Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt u ám trở về, có chút kinh ngạc hỏi: “Sao lại về nhanh thế?

Mà còn không vui nữa.”Hít sâu một hơi, Tô Ngọc lạnh giọng nói: “Hoàng đế Lỗ quốc này đúng là chán sống rồi.”“Ừm?

Ông ta làm gì thế?”“Tiểu Hòa, anh trông giống người nghèo đến thế sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên hỏi.Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ trán Tô Ngọc, lẩm bẩm nói: “Không sốt mà.” Không sốt mà sao lại bắt đầu nói mê sảng rồi.“Tiểu Hòa, anh nói thật với em, không đùa đâu.” Tô Ngọc nói với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.“Nếu anh mà không có tiền thì chẳng ai có tiền được nữa, chuyện gì đã xảy ra mà khiến anh có nghi vấn như vậy?” Vương Cẩn Hòa thực sự rất tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Tô Ngọc phải nghi ngờ như vậy.“Hôm nay Lỗ Nghị Trình không phải muốn xin lỗi anh sao?

Sau đó cho anh một cái mỏ, nhưng cái mỏ này khá đặc biệt, là một cái mỏ hoang đã khai thác ít nhất mười năm, cái mỏ này anh lấy về có ích gì?

Cậu ta coi anh là ăn mày mà đánh lừa sao?” Tô Ngọc nói với vẻ mặt lạnh tanh.Vương Cẩn Hòa vạn vạn không ngờ Lỗ quốc lại chơi một chiêu như vậy.“Hoàng đế Lỗ quốc này có vấn đề về đầu óc không?” Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.“Ngủ mê à?

Nhưng chuyện này đối với chúng ta đều không quan trọng, ông ta không phải muốn chơi à?

Anh sẽ chơi với ông ta một trận thật tốt.” Tô Ngọc cười lạnh nói.“Sau khi thể chất của chúng ta được cải thiện nhờ linh tuyền thủy của em, tốc độ của chim ưng của chúng ta càng nhanh hơn, đến Lỗ quốc cũng chỉ mất vài ngày.

Anh sẽ cho bách tính Lỗ quốc thấy Hoàng đế của họ đã làm gì.”

Tô Ngọc cười lạnh nói.Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu, Tô Ngọc định gây chuyện rồi.

Nhưng chuyện này có thể trách ai được chứ?

Chẳng phải là lỗi của chính Lỗ quốc sao.“Người Lỗ quốc thật sự đủ ngu ngốc.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói.“Tiểu Hòa, anh bây giờ rất tức giận.” Tô Ngọc lạnh mặt nói.“Anh muốn làm gì thì làm đi, em ủng hộ anh.”“Được.”Tô Ngọc viết thư truyền chuyện bên này về Lỗ quốc, đồng thời dặn dò người bên đó truyền bá chuyện này càng lúc càng rộng rãi, không chỉ truyền đến Lỗ quốc mà còn phải truyền khắp cả Huyền quốc.

Cứ xem đến lúc đó ai là người mất mặt hơn.Dưới sự sắp xếp của Tô Ngọc, không lâu sau chuyện này đã truyền khắp kinh thành.“Mọi người nghe nói chưa, Lỗ quốc hạ độc con trai Vương gia, mấy hôm trước nói muốn xin lỗi, kết quả lại đưa cho Vương gia một cái mỏ hoang không có tác dụng gì.”“Nghe nói rồi, cái mỏ đưa cho Vương gia nghe nói là mỏ hoang đã khai thác hơn mười năm, loại mỏ này lấy về có ích gì?

Chẳng phải là cố tình gây khó dễ cho Vương gia sao?”“Tôi thấy bọn họ không phải muốn gây khó dễ cho Vương gia, mục đích của bọn họ chính là muốn Vương gia không vui.”“Vương gia của chúng ta hiếm hoi gì chút thứ đó của bọn họ sao?

Cũng không nhìn xem Vương gia của chúng ta rốt cuộc có bao nhiêu tiền, đúng là keo kiệt hết chỗ nói, xin lỗi mà lại đưa cho đồ bỏ đi.”Bọn họ còn muốn mua giống lương thực từ tay Vương gia nữa chứ?

Muốn giống lương thực trong tay Vương gia mà lại làm loại chuyện này, chẳng phải là tự hại mình sao?

Thật không biết nghĩ thế nào.”“Ai biết được chứ?

Nhưng chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, người ta muốn làm gì thì là chuyện của bọn họ.""Nói đúng, nếu Vương gia không muốn bán cho Lỗ quốc, chúng ta tuyệt đối ủng hộ."Tâm tư của bách tính rất đơn giản, Tô Ngọc ở Huyền quốc còn chưa từng chịu loại ủy khuất như vậy, bây giờ người Lỗ quốc lại dám khiến Vương gia chịu ủy khuất sao?

Vương gia không cho bọn họ những thứ này, đó cũng là do bọn họ tự chuốc lấy, không trách được ai khác.Đợi đến khi Lỗ Nghị Trình biết chuyện này thì mới biết mức độ nghiêm trọng của vấn đề."Chủ tử, bây giờ bách tính Huyền quốc đều đã biết chuyện này rồi, hơn nữa còn ủng hộ Tô Ngọc không cho chúng ta giống lương thực, điều này đối với chúng ta vô cùng bất lợi."Lỗ Nghị Trình sắc mặt u ám nói: "Huyền quốc đã xảy ra chuyện như vậy, Lỗ quốc bên kia chắc chắn cũng không thể tránh khỏi.

Hoàng thất Lỗ quốc sẽ lại một lần nữa trở thành trò cười.

Không biết phụ hoàng đến lúc đó có hối hận không?" Lẽ ra nên xem xét thứ mà phụ hoàng đưa cho trước, chính vì sự sơ suất của ông ta nên mới xảy ra chuyện như vậy.

Hiện tại, ông ta đã trở thành trò cười của cả Huyền quốc.

Đến xin lỗi, lại còn đưa cho người ta một thứ phế vật vô dụng.

Chẳng phải điều này đang nói với tất cả mọi người rằng họ không có chút thành ý nào sao?

"Chuyện này chúng ta không có cách nào ngăn cản được.

Sau khi chuyện trước đó xảy ra, chúng ta đã tìm người điều tra thế lực của Tô Ngọc ở Lỗ quốc, nhưng tìm đi tìm lại đều không thấy ai.

Có thể thấy người của anh ta ẩn mình rất sâu, chúng ta căn bản không tìm được." Không tìm được người thì họ không có cách nào xử lý triệt để mọi chuyện từ gốc.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Về vấn đề này, Lỗ Nghị Trình đương nhiên biết.

Chính vì biết nên tâm trạng ông ta mới không tốt.

“Tôi đương nhiên biết vấn đề này, chỉ là nếu không xử lý tốt mọi chuyện, sau này chỉ rước thêm phiền phức không đáng có, đây không phải chuyện hay ho gì.” Thị vệ bên cạnh không nói gì, ông ta cũng biết đạo lý đó, nhưng người của Tô Ngọc ẩn mình thật sự quá sâu.

Họ căn bản không tìm được.

Không tìm được người thì làm sao xử lý?

Chẳng phải là mò kim đáy biển sao?

Khi Lỗ Nghị Trình đang lo lắng thì Đại hoàng tử cũng biết chuyện này.

Nghe nói đến những thứ mà Hoàng đế Lỗ quốc ban tặng, trên mặt Đại hoàng tử lộ rõ vẻ mỉa mai: “Xem ra phụ hoàng ta cũng là mặt một đằng, lòng một nẻo.” Các đại thần bên cạnh nhất thời không biết nên trả lời ông ta thế nào cho phải.

“Điện hạ, chuyện này liệu có ảnh hưởng đến chúng ta không?” Điều ông ta quan tâm hiện giờ là chuyện này.

“Mối quan hệ giữa tôi và Tô Ngọc vốn đã không tốt, có ảnh hưởng hay không cũng không quá quan trọng.” “Điện hạ nói phải.” “Tô Ngọc có thể khiến chuyện này truyền khắp Huyền quốc, bên Lỗ quốc anh ta khẳng định cũng sẽ không buông tha, chúng ta cứ chờ xem phụ hoàng tốt của ta sẽ có phản ứng gì là được.” Đại hoàng tử hả hê nói.

Nghe Đại hoàng tử nói vậy, các đại thần bên cạnh lập tức im lặng.

Lời như vậy Đại hoàng tử có thể nói, nhưng họ thì không thể, nói ra chính là phạm thượng.

“Điện hạ, lời này không nên nói ra ngoài, đến lúc đó sẽ rước thêm phiền phức không đáng có cho Điện hạ.” Đây mới là điều ông ta coi trọng nhất.

Chương 950

"Ừ, chuyện này tôi biết." Những người ở đây đều là tâm phúc của ông ta, ông ta muốn nói gì đương nhiên có thể nói với họ, không cần giấu giếm.

Sau khi Tô Ngọc phân phó mọi chuyện xuống, anh không còn hứng thú tiếp tục quản chuyện này nữa.

Bây giờ anh chỉ cần chờ tin tức là đủ rồi.

Còn về sau sẽ xảy ra chuyện gì thì phải xem Hoàng đế Lỗ quốc sẽ làm gì.

Nam Kiều và Ba Lý khi biết tin tức thì đang uống trà trong vườn.

Trà ở Vương phủ của Tô Ngọc thật sự quá ngon, anh ta còn không nhịn được muốn xin Tô Ngọc một ít mang về, đây chính là đồ tốt mà.

"Lỗ Hách Nhiên thế mà lại làm ra chuyện này, thật sự khiến tôi bất ngờ." Nam Kiều hờ hững nói.

Ba Lý khẽ ho một tiếng, tùy ý nói: "Cái thằng keo kiệt như ông ta, cậu mong ông ta sẽ đưa ra được thứ gì tốt?

E là còn nghĩ mình cho chút đồ này, Huyền quốc sẽ phải cảm ơn rối rít mà đưa hạt giống năng suất cao cho họ đấy." Ba Lý nói vậy không phải không có lý, vì trước đây Lỗ Hách Nhiên quả thực đã từng làm chuyện như vậy.

"Cậu nói đúng, nhưng lần này ông ta đã đánh sai toan tính rồi, Tô Ngọc này không phải kẻ dễ bắt nạt." Ông ta lại dám bắt nạt Tô Ngọc, đúng là không muốn sống nữa rồi.

"Bây giờ tất cả mọi người đều biết chuyện ông ta đã làm, việc này trong các nước cũng coi như đã làm mất hết mặt mũi của mình." "Ai nói không phải?

Nhưng ông ta bây giờ e là không có suy nghĩ đó, không những không mà ngược lại còn thấy tự đắc, cho rằng mình đã kiếm được hời.” Tình hình hiện tại của Lỗ quốc ít nhiều họ cũng biết một chút, Lỗ Hách Nhiên làm ra chuyện này, chỉ khiến ông ta bị người dân mắng thảm hơn.

Sau này địa vị của ông ta ở Lỗ quốc e là cũng ngang ngửa Đại hoàng tử thôi.

“Chúng ta cứ chờ xem kịch hay là được, cậu xem mà xem, bây giờ thế này, sau này e là phải gấp đôi đồ vật mà đưa tới, dù sao áp lực trong nước của Lỗ quốc hiện tại cũng không nhỏ.” Có người dân ở đó nhìn vào, Lỗ Hách Nhiên dù có bất mãn đến mấy cũng chỉ có thể đồng ý.

Sau này họ dường như có kịch hay để xem rồi.

“Cậu nói đúng.” Khi Lỗ Hách Nhiên đang chờ tin tức ở Lỗ quốc, tin tức của Tô Ngọc cũng đã truyền đến Lỗ quốc, chỉ trong một ngày, cả kinh thành Lỗ quốc đã truyền khắp, hơn nữa còn đang lan rộng ra xung quanh.

Đến khi Lỗ Hách Nhiên biết chuyện này thì đã là ngày thứ ba.

Mà lúc này tin đồn truyền càng lúc càng lớn, đã đến mức không thể kiểm soát.

Biết được tin tức này, Lỗ Hách Nhiên đã nổi cơn thịnh nộ trên triều đường.

“Hằng ngày các ngươi đều về nhà, chuyện như vậy các ngươi lại không nghe thấy sao?

Thế mà qua nhiều ngày như vậy mới cho trẫm biết.” Một số đại thần khá chính trực của Lỗ quốc nhìn ông ta như vậy trong lòng ít nhiều cũng thấy khó chịu.

Một lão tướng quân đột nhiên đứng ra nhìn Lỗ Hách Nhiên hỏi: “Hoàng thượng, người tại sao lại làm như vậy?” Lỗ quốc thật sự không có đồ tốt sao?

Ông ta thật sự không tin.

Vì Lỗ quốc có đồ tốt, khi cần xin lỗi, khi cần Tô Ngọc, tại sao lại đưa cho người ta thứ phế vật này?

Chẳng phải là ném hết thể diện của Lỗ quốc xuống đất cho người ta giẫm đạp sao?

“Lão tướng quân đang chất vấn trẫm sao?” Lỗ Hách Nhiên có chút xấu hổ, chuyện này ông ta thừa nhận đúng là vấn đề của ông ta.

Nhưng đồ tốt của ông ta dựa vào cái gì mà phải cho Tô Ngọc, phải cho Huyền quốc?

“Hoàng thượng, thần không chất vấn người, thần chỉ muốn biết mục đích của Hoàng thượng khi làm như vậy rốt cuộc là gì, làm như vậy đối với Hoàng thượng rốt cuộc có lợi ích gì?” Ông ta nhìn Lỗ Hách Nhiên từng câu từng chữ hỏi.

“Hoàng thượng, người dân Lỗ quốc còn đang chờ hạt giống năng suất cao, chuẩn bị cho vụ mùa năm tới để cuộc sống của họ có thể tốt hơn, vì Đại hoàng tử mà chúng ta nên xin lỗi là đúng, kết quả là khi chúng ta cần xin lỗi, cần có hạt giống năng suất cao từ tay Tô Ngọc, Hoàng thượng, người đã làm gì?” Lão tướng quân suýt nữa tức chết.

Lỗ quốc này sao lại gặp phải một vị hoàng đế như thế này chứ?

Thật sự quá mất mặt rồi.

Ông ta đường hoàng đưa chút đồ tốt đi xin lỗi, thành ý là đủ, cũng có thể khiến người ta thấy được quyết tâm của Lỗ quốc, đến lúc đó cũng tiện cho họ mua hạt giống năng suất cao.

Nhưng ông ta đã cho mấy thứ rác rưởi gì vậy chứ?

Lại có thể làm ra chuyện như vậy, thật sự quá đáng rồi.

“Trẫm đã làm gì?

Trẫm cho đồ vật đã đủ nhiều rồi, là bên Huyền quốc tham lam vô độ.” Lỗ Hách Nhiên trực tiếp nói.

Ông ta chính là không thừa nhận mình đã cho phế vật, ai dám nói gì?

“Trẫm đã cho đồ vật, Tô Ngọc nếu dám không cấp hạt giống năng suất cao cho Lỗ quốc, trẫm sẽ trực tiếp dẫn binh đánh sang.” Lỗ Hách Nhiên lạnh giọng nói.

Đại tướng quân nhìn Lỗ Hách Nhiên như nhìn thằng ngốc, những năm này ông ta rốt cuộc đã làm gì?

Sao lại có một người ngu ngốc như vậy?

“Hoàng thượng, quốc khố còn lương thực không?” “Cuộc sống của người dân năm nay vốn đã không tốt, Hoàng thượng nếu muốn đánh trận, chẳng phải lại phải đánh thuế sao?” “Một khi đánh thuế, cuộc sống vốn đã không tốt của người dân sẽ chỉ càng thêm khó khăn, đến lúc đó tất sẽ gây ra sự phản kháng của người dân, trong lo ngoài sợ, Hoàng thượng muốn làm kẻ mất nước sao?” Lão tướng quân lúc này nói chuyện đã có chút không kiêng nể gì.

Những người bên cạnh nghe lão tướng quân nói vậy đều sợ hãi.

Lão tướng quân này chẳng lẽ quá lợi hại sao?

Lại có thể nói ra lời như vậy.

Thật sự quá sức rồi.

Lỗ Hách Nhiên tức giận nói: “To gan, đừng tưởng ngươi là nguyên lão hai triều, trẫm sẽ không dám làm gì ngươi.” “Hoàng thượng muốn giết hay chặt tùy ngài định đoạt.” Lão tướng quân thờ ơ nói.

“Hoàng thượng, người muốn dẫn binh công đánh Huyền quốc, Huyền quốc bây giờ quân mạnh ngựa khỏe, lương thực lại nhiều vô số kể, người nghĩ mình có thể đánh thắng người ta không?” Không phải lão tướng quân nâng cao chí khí của kẻ khác mà diệt uy phong của mình.

Mà là chiến tranh trước đây ông ta đã chú ý đến Huyền quốc rồi.

Binh sĩ đoàn kết, vũ khí tân tiến, họ căn bản không phải đối thủ.

“Khi người muốn đánh trận mà không so sánh quốc lực của hai nước sao?

Chỉ nghĩ đến việc để người đạt được thứ mình muốn, từ khi nào người làm việc lại trở nên tự phụ đến vậy?” Lời của lão tướng quân như búa tạ nặng nề đập vào lòng Lỗ Hách Nhiên.

Lỗ Hách Nhiên tức đến run cả người, nhưng ông ta lại không làm gì được lão già này.

Nếu ông ta thật sự động đến lão tướng quân này, thì tất cả quan võ trên triều đình tất sẽ bất mãn.

Đến lúc đó chỉ rước thêm phiền phức không đáng có cho chính họ.

Đây không phải là điều ông ta muốn.

Hít một hơi thật sâu, Lỗ Hách Nhiên gượng cười nhìn ông ta nói: “Lão tướng quân lo lắng thái quá rồi, ngươi vẫn phải tin tưởng vào binh sĩ của chúng ta chứ.” Lão tướng quân cười mỉa mai, nhìn ánh mắt Lỗ Hách Nhiên đầy vẻ châm biếm: “Tin tưởng?

Chương 951

Vậy thì quả thực có chỗ để tôi tin tưởng đấy.” “Chuyện này…” “Vũ khí tân tiến của Huyền quốc Hoàng thượng có biết không?” Lỗ Hách Nhiên lập tức không nói gì nữa, chuyện này ông ta quả thực biết.

Nghe nói vũ khí tân tiến của Huyền quốc phi thường lợi hại, nếu thật sự đánh nhau ông ta quả thực không phải đối thủ, ông ta nói vậy chẳng qua là muốn lão tướng quân biết khó mà lui.

Ai ngờ người mất mặt bây giờ lại là ông ta.

Đây không phải là chuyện hay ho gì.

“Đại tướng quân, vậy ông nói bây giờ phải làm sao?” “Phải làm sao chứ?

Hoàng thượng, người phải nhớ sự việc không quá tam, đây đã là lần thứ ba rồi, liệu có lần kế tiếp ai có thể đảm bảo Tô Ngọc còn sẽ tin tưởng chúng ta?” Lão tướng quân cau mày nhìn Lỗ Hách Nhiên nói.

Lời nói ra khiến Lỗ Hách Nhiên tức đến không chịu được.

Sớm muộn gì ông ta cũng sẽ khiến lão già này phải hối hận.

Bất kể Lỗ Hách Nhiên muốn làm gì, đối với Đại tướng quân mà nói đã không còn quan trọng nữa.

Nếu ông ta đến cả lời này cũng không nghe lọt tai, thì Lỗ quốc cách ngày vong quốc cũng không còn xa nữa.

Mà trong số các hoàng tử này lại không có lấy một ai ra dáng.

Thật đáng nực cười.

Ai ai cũng muốn có được ngai vàng này, nhưng trong số các hoàng tử sinh ra ở đời này lại không một ai có thể gánh vác được trách nhiệm đó.

Ai ai cũng nghĩ đến quyền lực tối cao này, nhưng ai lại có thể nhìn thấy trách nhiệm và sự cô độc ở đỉnh cao sau ngai vàng đó?

Cái gì cũng không biết mà đã muốn ngai vàng, còn chuyện gì mất mặt hơn thế này nữa không?

“Hoàng thượng, lão thần sức khỏe không tốt, xin cáo lui trước để nghỉ ngơi, sau này nếu có việc gì Hoàng thượng không cần tìm lão thần nữa, lão thần đã già rồi, xin cáo lui.” Nói xong liền quay người rời đi, bất chấp sự níu kéo của mọi người.

Với một quân vương như vậy, tiếp tục trung thành cũng chỉ là vô ích.

Một vị quân vương trước đây còn đầy nghĩa khí, giờ lại đột nhiên lật lọng, làm ra chuyện như vậy, quốc gia này còn tiền đồ gì mà nói chứ?

Đây là lần lão tướng quân nhìn thấu triệt nhất.

Cũng là lần ông ta chân thành suy nghĩ về tương lai nhất.

Ông ta đã già rồi, sớm muộn gì cũng phải ra đi, nếu có thể ra đi vào lúc này đối với ông ta cũng là một chuyện tốt.

Lỗ Hách Nhiên ánh mắt hơi lạnh: “Đứng lại.” Lão tướng quân dừng bước nhìn Lỗ Hách Nhiên: “Hoàng thượng còn có chuyện gì sao?” “Người đâu, bắt lão ta lại, tống vào đại lao.” Nhìn thấy gương mặt này ông ta không nhịn được nghĩ đến sự sỉ nhục mà người này đã dành cho ông ta.

Tất cả mọi người có mặt đều không ngờ Lỗ Hách Nhiên lại hạ lệnh như vậy.

Nhị hoàng tử kinh ngạc nhìn Lỗ Hách Nhiên lập tức đứng ra cầu tình: “Phụ hoàng, xin thu hồi thánh mệnh.” “Lão tướng quân những năm này vì Lỗ quốc chinh chiến thiên hạ, đã chịu rất nhiều vết thương, bây giờ thân thể đã không còn như trước, phụ hoàng nếu tống ông ta vào đại lao, chuyện này chỉ khiến mọi việc càng lúc càng lớn, đây chẳng lẽ là điều người muốn thấy sao?” Nhị hoàng tử lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Họ đâu có hoàng quyền tập trung như Huyền quốc.

Binh quyền của Lỗ quốc đều đã phân tán ra ngoài, mà những người này ít nhiều đều có quan hệ với lão tướng quân, nếu ông ta thật sự làm như vậy, thì không còn đường quay lại nữa.

Đến lúc đó dù những người này có tạo phản, họ cũng không làm gì được người ta.

Hít một hơi thật sâu, nén lại sự phẫn nộ trong lòng, Nhị hoàng tử bất chấp sự phẫn nộ của Lỗ Hách Nhiên tiếp tục nói: “Phụ hoàng, người hãy nghĩ đến Huyền quốc, nghĩ đến những chuyện khác, lão tướng quân ông ấy chỉ là tiếc rèn sắt không thành thép.” “Lão nhị, con đang dạy trẫm làm việc sao?

Hay con cũng muốn đi theo lão già đó?” Lão tướng quân vẫn luôn rất bình tĩnh, ông ta bình tĩnh nhìn Lỗ Hách Nhiên, thấy Nhị hoàng tử còn muốn nói gì đó, lập tức mở miệng nói: “Nhị hoàng tử không cần nói giúp cho ta, cái tình của con ta đã nhận.” “Lão tướng quân, tử lao là nơi như thế nào người chẳng lẽ không biết sao?

Người sao có thể đến nơi đó được?” Anh ta thật sự quá tức giận, sao lại có người như vậy.

Khi cần dùng thì chăm sóc tốt, bây giờ không cần nữa thì lại trở mặt như vậy sao?

Đây chẳng phải quá đáng sao?

“Khi còn trẻ lão già này nơi nào chưa từng đến?

Chỉ tiếc là, không ngờ lão già này công lao hiển hách lại bị người ta đối xử như vậy.” Lão tướng quân giọng nói đầy vẻ châm biếm.

Nghe lão tướng quân nói vậy, Nhị hoàng tử cảm thấy vô cùng xấu hổ, phụ hoàng này rốt cuộc muốn làm gì?

Làm như vậy đối với ông ta rốt cuộc có lợi ích gì?

“Lão tướng quân…” “Nhị hoàng tử nên học hỏi Hoàng đế Huyền quốc nhiều hơn, tại sao người ta có thể nhận được sự tín nhiệm của nhiều người dân đến vậy, tại sao ông ấy nói gì người dân Huyền quốc đều sẽ làm theo, những điều này đối với con đều vô cùng quan trọng.” Vốn tưởng rằng các hoàng tử đời này của Lỗ quốc đều vô dụng.

Bây giờ xem ra vẫn có người không tồi.

Ánh mắt Nhị hoàng tử khẽ lóe lên, bất đắc dĩ nói: “Lão tướng quân yên tâm, con sẽ làm vậy.” Lão tướng quân mỉm cười với Nhị hoàng tử rồi rời đi.

Tất cả đại thần cứ thế nhìn lão tướng quân bị bắt đi, trong lòng đều có chút không vui.

Một công thần, cuối cùng lại có kết cục như vậy, đây chẳng phải quá đáng sao?

Tất cả mọi người đều nhìn Lỗ Hách Nhiên, sau khi nhìn thấy họ như vậy, tâm trạng của ông ta vô cùng không tốt: “Nhìn gì mà nhìn?

Các ngươi muốn đi cùng lão già đó sao?” Nhị hoàng tử nhìn Lỗ Hách Nhiên như vậy, cảm thấy người này thật sự hết thuốc chữa rồi, đến lúc này rồi mà ông ta lại còn có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy.

“Phụ hoàng, nhi thần có việc, xin cáo lui trước.” Nhị hoàng tử với vẻ mặt âm trầm.

Nhìn thấy con trai mình lại nói với ông ta lời như vậy vào lúc này, sắc mặt Lỗ Hách Nhiên càng khó coi hơn, càng không thể nói nên lời.

“Đứng lại.” Nhị hoàng tử nhìn Lỗ Hách Nhiên bình tĩnh không nói gì.

Thái độ này khiến Nhị hoàng tử trong lòng cười lạnh.

Bây giờ ông ta ngoài nói những lời vô dụng này ra thì còn có thể nói gì nữa?

“Lão nhị, con đến tử lao, hành hình lão ta, đánh năm mươi gậy.” Lỗ Hách Nhiên từng câu từng chữ nói với Nhị hoàng tử.

Lời nói ra khiến mắt Nhị hoàng tử đều là vẻ không dám tin: “Phụ hoàng, người có biết người đang nói gì không?” “Trẫm bảo con đi hành hình, còn cần trẫm nói thêm sao?” Lỗ Hách Nhiên lạnh giọng nói.

Chẳng phải cho rằng ông ta không tốt sao?

Chẳng phải cho rằng ông ta làm những chuyện đối với lão già đó là không đúng sao?

Bây giờ cứ để anh ta đích thân đi đối phó với lão già đó, ông ta muốn xem sau này anh ta có thể làm gì.

Là sẽ ra tay, hay không ra tay?

Không ra tay chính là kháng chỉ bất tuân.

Các quan võ trong triều nhìn Lỗ Hách Nhiên hống hách như vậy, ánh mắt hơi lạnh, nhìn ông ta đầy vẻ phẫn nộ.

Chương 952

Người này thật sự khiến người ta tức giận mà.

“Lão tướng quân là công thần của Lỗ quốc, tôi sẽ không ra tay.” Nhị hoàng tử tuy muốn những thứ này, nhưng anh ta tuyệt đối sẽ không giống Lỗ Hách Nhiên, làm những chuyện khiến người ta tức giận.

Lỗ Hách Nhiên tuy biết lựa chọn của Nhị hoàng tử là gì, nhưng khi thật sự nghe anh ta nói ra, tâm trạng của Lỗ Hách Nhiên vô cùng không tốt.

“Lão nhị, con muốn kháng chỉ bất tuân?” “Không dám, nhưng tôi có sự lựa chọn của tôi, người bảo tôi tùy tiện ra tay với lão tướng quân như vậy, tôi đã nói sẽ không nhúng tay vào thì chính là không nhúng tay.” Nhị hoàng tử nhìn thẳng vào mắt Lỗ Hách Nhiên, từng câu từng chữ nói.

Nghe anh ta nói vậy, Lỗ Hách Nhiên giận quá hóa cười: “Phải không?

Con muốn tạo phản sao?” Lời chất vấn như vậy, một chiếc mũ to cứ thế đội thẳng lên đầu Nhị hoàng tử.

Nhị hoàng tử nhìn Lỗ Hách Nhiên vẻ mặt háo hức như vậy, đột nhiên cười lớn, nhìn ông ta ánh mắt đầy vẻ kiêu ngạo.

“Phụ hoàng nói gì thì là thế đó, nhưng chuyện này con kiên quyết không đồng ý, người nói gì cũng vô ích.” Nhị hoàng tử bình tĩnh nói.

Sau này kết cục thế nào anh ta cũng chấp nhận.

Có một người như vậy làm hoàng đế Lỗ quốc, chi bằng trực tiếp dâng Lỗ quốc cho Huyền quốc.

Như vậy chẳng phải tốt hơn sao, không phải lo lắng ai làm hoàng đế, sau này người dân sẽ thế nào nữa.

Chuyện như vậy một lần hai lần còn tạm, lâu dài anh ta cũng sẽ thấy phiền.

Trước đây còn tốt, sao bây giờ lại thành ra thế này?

“Phụ hoàng, người trước đây còn muốn để người dân có cuộc sống tốt đẹp, chuyện này mới được bao lâu chứ?

Người cứ như biến thành người khác vậy, người rốt cuộc muốn làm gì?” Anh ta đã không biết nên nói gì nữa rồi.

Sự thay đổi của Lỗ Hách Nhiên thật sự quá lớn, người này khiến anh ta có phần trở tay không kịp, thậm chí còn khiến anh ta tâm trạng vô cùng không tốt.

“Ta đương nhiên muốn người dân có cuộc sống tốt đẹp, nhưng những kẻ cản trở chúng ta chính là các ngươi.” “Sau khi những thứ này được đưa cho Huyền quốc, chúng ta phải làm sao?” “Là do các ngươi quá tự cho mình là đúng, có liên quan gì đến ta?” Một câu nói khiến Nhị hoàng tử nghẹn họng không nói nên lời.

Hóa ra trong lòng Lỗ Hách Nhiên, dùng phế vật đổi lấy hạt giống năng suất cao là cách giải quyết tốt nhất sao?

Ông ta coi Tô Ngọc là gì?

Tô Ngọc không phải kẻ hiền lành đâu.

“Phụ hoàng, vì người đã nói như vậy, vậy nhi thần phải nhắc nhở người một chuyện, Tô Ngọc không thiếu thứ của người, người ta giàu có địch quốc, người nghĩ cho chút đồ này người khác sẽ thèm muốn sao?

Các nước khác đều cho đồ tốt, chỉ có chúng ta cho phế vật, người có biết điều này đối với Tô Ngọc mà nói biểu thị điều gì không?" Nhị hoàng tử nhìn ông ta từng câu từng chữ hỏi.

Lỗ Hách Nhiên không cho là đúng: "Vì anh ta có nhiều đồ tốt như vậy, hà tất phải cần chút đồ này của chúng ta?

Không cho thì chẳng phải tốt hơn sao?" Nghe Lỗ Hách Nhiên nói lời dĩ nhiên như vậy, Nhị hoàng tử lại không biết phải phản bác thế nào.

Từ khi nào mà Lỗ Hách Nhiên lại biến thành một người như vậy?

Làm như vậy đối với ông ta rốt cuộc có lợi ích gì?

"Vì phụ hoàng đã nói như vậy, vậy người cứ tiếp tục đi, tôi muốn xem người làm thế nào mà tay không bắt giặc từ tay Tô Ngọc." Anh ta đã hoàn toàn thất vọng về Lỗ Hách Nhiên.

Vị hoàng đế này có cũng như không, để lại thì có ích gì chứ?

Tất cả các quan võ nhìn Lỗ Hách Nhiên ánh mắt cũng đầy vẻ phẫn nộ: "Hoàng thượng ba lần suy xét, lão tướng quân thân thể không tốt, xin Hoàng thượng thả người ra." Lỗ Hách Nhiên không nghe: "Người đâu, tất cả đều bắt lại." "Đã muốn đưa người ra ngoài, vậy thì các ngươi đi cùng ông ta đi." Lỗ Hách Nhiên không chớp mắt nói.

Bây giờ cũng không cần đánh trận, nhiều quan võ giữ lại cũng vô ích, chi bằng nhân cơ hội này trực tiếp thu hồi binh quyền.

Nhìn Lỗ Hách Nhiên làm việc càng ngày càng khó hiểu, Nhị hoàng tử nhìn ông ta một cái thật sâu, im lặng không nói nữa.

Chuyện xảy ra trên triều đình, người dân rất nhanh đã biết được.

Khi họ biết Hoàng thượng không những không nhận lỗi, không tìm cách bù đắp, mà còn tống lão tướng quân – người đã bảo vệ họ bao năm vào đại lao, kể cả những người cầu tình cũng bị bắt giam cùng.

Tin tức này đối với người dân chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang.

Lão tướng quân là ai, họ đều biết, một lòng vì dân, già rồi lại bị Hoàng đế tống vào đại lao sao?

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Người của Tô Ngọc biết được tin tức này, và sau khi xác nhận tin tức, lập tức truyền tin về Huyền quốc.

Họ cho rằng bây giờ là thời điểm tốt nhất để tấn công Lỗ quốc.

Các quan võ đã bị Lỗ Hách Nhiên bắt giam hết.

Nếu họ lúc này xuất binh, Lỗ Hách Nhiên chẳng phải sẽ hoàn toàn hoảng loạn sao?

Những quan võ này vốn đã bất mãn với ông ta, sau này e là sẽ không giúp Lỗ quốc, có lẽ còn háo hức chờ Huyền quốc kéo đến.

Mười ngày sau, một con chim ưng bay vào Ngọc Vương phủ.

Tô Ngọc nhận lá thư từ chân chim ưng, xem xong biểu cảm càng quái lạ.

Thế mà lại có chuyện như vậy?

Lỗ Hách Nhiên này quả thực quá ngu ngốc rồi.

“Em vào cung một chuyến.” Tô Ngọc cầm lá thư trực tiếp vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên khi biết Tô Ngọc đến thì có chút bất ngờ: “Tiểu Ngọc, sao em lại đến?” “Hoàng huynh, em đến báo cho huynh một chuyện.” “Chuyện gì?” Tô Ngọc đưa lá thư vừa nhận được cho Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, huynh xem cái này trước đi.” Huyền Phỉ Nhiên nhận lấy lá thư trong tay Tô Ngọc và đọc.

Xem xong biểu cảm ông ấy càng kỳ lạ.

“Trước đây anh từng tiếp xúc với Lỗ Hách Nhiên hai lần, người đó tuy có hơi keo kiệt, nhưng ít nhiều cũng ổn, mới được bao lâu không gặp chứ?

Thế mà lại gây ra chuyện như vậy?

Lỗ Hách Nhiên này quả thực quá ngu ngốc đi chứ?” Tống một người một lòng vì nước vào đại lao, đây chính là làm lạnh lòng các đại thần.

“Tiểu Ngọc, em có suy nghĩ gì không?” “Em cho rằng bây giờ là thời cơ tốt nhất để đánh Lỗ quốc, hiện tại vua tôi Lỗ quốc trở mặt, sau này chiến tranh nổ ra Lỗ Hách Nhiên hầu như không có ai có thể dùng.” Có thể khuếch trương lãnh thổ của mình vào lúc này có gì không tốt?

Huyền Phỉ Nhiên hiểu quá rõ Tô Ngọc, đương nhiên biết rõ tâm tư của cậu ấy, hơn nữa đúng như cậu ấy nói, bây giờ là một thời cơ rất tốt.

Nhưng nếu họ cứ thế ra tay, ít nhiều sẽ gây ra sự bất mãn của các nước khác, vì vậy không có gì cần thiết.

“Tiểu Ngọc, đánh Lỗ quốc thì không vấn đề gì, vấn đề là dùng cớ gì để đánh.” Họ muốn ra tay tuyệt đối có thể, nhưng để làm cho họ không nói được lời nào, đó lại là một việc phiền phức.

Đưa tay sờ cằm, Tô Ngọc ánh mắt đầy vẻ suy tư: “Em sẽ nghĩ cách, để Lỗ Hách Nhiên ra tay trước.” “Được, vậy thì giao cho em.” Chuyện này giao cho người khác làm, ông ấy không yên tâm, giao cho Tô Ngọc thì ông ấy lại vô cùng yên tâm.

Chương 953

“Hoàng huynh yên tâm, nhiều nhất nửa tháng là có kết quả rồi.” Anh đột nhiên không muốn sự bồi thường và đồng cảm của Lỗ quốc nữa, cứ để họ dùng thành trì mà bồi thường đi.

“Tiểu Ngọc, em lại tính kế gì đây?” Với thái độ như vậy mà nói anh không tính kế người khác thì không ai tin là thật.

“Hoàng huynh, em không muốn sự bồi thường và đồng cảm của Lỗ quốc nữa, em muốn họ dùng thành trì để trả.” Huyền Phỉ Nhiên sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Em nghiêm túc sao?” “Ừ, chưa bao giờ nghiêm túc hơn lúc này.” Tô Ngọc gật đầu nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài, đưa tay xoa xoa thái dương: “Thôi được rồi, em vui là được.” “Hoàng huynh yên tâm, em sẽ không sao đâu.” Liếc mắt nhìn Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên không vui nói: “Anh lo lắng em có chuyện gì sao?

Người nên lo lắng chẳng lẽ không phải người hoàng thất Lỗ quốc sao?” “…” Đây là lời gì thế này?

Nói cứ như anh là hồng thủy mãnh thú vậy.

“Tiểu Ngọc, em có hiểu lầm gì về năng lực của mình không?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc với biểu cảm kỳ quái hỏi.

Tô Ngọc nếu thật sự nổi giận, thì chính là một tiểu ác ma chính hiệu, thế mà còn nói mình sẽ không sao.

Người khác đều chết hết, cậu ấy cũng không chết đâu.

Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, huynh có phải muốn lên trời không?” Thật là quá phách lối, cái gì cũng dám nói cái gì cũng dám làm.

Có từng cân nhắc cảm nhận của anh không?

Huyền Phỉ Nhiên cười khúc khích, nhìn vẻ bất mãn của Tô Ngọc, không nhịn được cười: “Tiểu Ngọc, anh thấy em như vậy thật thú vị.” Tại sao tiểu Ngọc lúc này lại đáng yêu đến thế?

Tô Ngọc một chút cũng không muốn nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên nữa.

“Hoàng huynh, em về Vương phủ chuẩn bị việc chiến tranh đây.” “Đi đi.” Sau khi Tô Ngọc đi, mắt Huyền Phỉ Nhiên đầy vẻ bất lực.

Ông ấy biết Lỗ Hách Nhiên đã chọc giận Tô Ngọc, mà Tô Ngọc cũng không có kiên nhẫn tiếp tục dây dưa với bên đó nữa.

Một lần hai lần thì đủ rồi, Lỗ quốc còn muốn liên tục gây rắc rối cho Tô Ngọc, đây chẳng phải tự tìm đường chết thì là gì.

Tô Ngọc về đến Vương phủ sau đó gọi tất cả mọi người đến.

Nam Kiều và những người khác xúm lại gần Tô Ngọc tò mò hỏi: “Ngọc ca ca, hôm nay huynh tìm chúng em có phải có chuyện gì không?” Nhìn Ngọc ca ca như vậy, chuyện này dường như còn khá nghiêm trọng.

Tô Ngọc ừ một tiếng: “Anh tìm các em quả thực có việc, đây là tin tức vừa từ Lỗ quốc truyền về, các em đều xem đi.” Tô Ngọc không vội vàng nói cho họ biết rốt cuộc là chuyện gì, chỉ để họ xem trước.

Nam Kiều và những người khác xem xong, mắt ai nấy đều ngạc nhiên.

Ngớ người nhìn Tô Ngọc: “Lỗ Hách Nhiên này muốn gây chiến sao?” Lại dám chủ động nói muốn tấn công Huyền quốc, còn bắt giam hết võ tướng, người này thật sự rất biết làm trò.

Đưa tay sờ cằm, Nam Kiều mở miệng nói: “Ngọc ca ca, huynh có suy nghĩ gì không?” Cô ấy bây giờ rất muốn biết mục đích của Tô Ngọc khi nói điều này với họ là gì.

“Anh không hứng thú tiếp tục dây dưa với Lỗ quốc nữa.” Tô Ngọc nhìn họ nói.

Một câu nói, Nam Kiều và những người khác đều hiểu ý Tô Ngọc.

Trước đây Tô Ngọc không muốn đánh nhau, cũng chỉ muốn Đại hoàng tử Lỗ quốc tự mình nếm mùi, chuyện này cứ thế cho qua.

Nhưng bây giờ những hành động của Lỗ quốc dường như đã chọc giận Ngọc ca ca.

“Ngọc ca ca, ý của huynh là tấn công Lỗ quốc?

Nhưng đột ngột ra tay e là không hay lắm.” Nam Kiều suy tư nói.

“Vậy nên chúng ta phải để Lỗ quốc ra tay trước, họ ra tay rồi chúng ta chỉ là buộc phải phản kích.” Tô Ngọc lạnh giọng nói.

“Vì họ không muốn sống yên ổn, thì anh sẽ giúp họ nghĩ cách.” Nam Kiều thì không lo lắng cho Huyền quốc: “Ngọc ca ca, huynh nói Lỗ quốc sẽ làm ra chuyện như vậy sao?” Đây là điều Nam Kiều tò mò nhất.

“Có.” “Ngọc ca ca, em cứ cảm thấy huynh không có ý tốt.” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc với biểu cảm có chút kỳ quái nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc cười khẽ: “Anh đã cho Lỗ Hách Nhiên cơ hội rồi, chỉ tiếc là ông ta không nắm bắt được cơ hội này, đã không muốn cơ hội, thì anh đương nhiên không có lý do gì tiếp tục giúp họ.” “Vậy hạt giống năng suất cao cho dân Lỗ quốc còn cấp không?” “Cấp thì chắc chắn là phải cấp, cứ xem tân hoàng đế Lỗ quốc sẽ làm gì.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

“Tân hoàng đế?

Ngọc ca ca nói là Tam hoàng tử?” Trước đây Tô Ngọc rất xem trọng Tam hoàng tử, bây giờ nói đến chính là anh ta sao?

Nhưng Tô Ngọc lại lắc đầu: “Không phải Tam hoàng tử.” “Không phải anh ta?” Nam Kiều và những người khác đều rất ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc chẳng phải rất xem trọng Tam hoàng tử sao?

Sao bây giờ lại không phải anh ta nữa?

“Đúng vậy, không phải anh ta, hiện tại Đại hoàng tử và Tam hoàng tử Lỗ quốc đều đang ở Huyền quốc, một khi chiến tranh nổ ra, chỉ còn Nhị hoàng tử có thể dùng, mà các võ tướng đều bị bắt giam, lúc này, một khi Nhị hoàng tử làm được gì, các võ tướng chắc chắn sẽ vô cùng cảm kích Nhị hoàng tử, đến lúc đó Nhị hoàng tử hoàn toàn có thể lấy chuyện Lỗ Hách Nhiên đã làm làm cái cớ, trực tiếp tự lập làm vua, cùng các đại thần khác phế truất Lỗ Hách Nhiên.” Bây giờ người dân Lỗ quốc chắc hẳn đang oán than khắp nơi rồi?

Một khi chiến tranh bắt đầu, Lỗ Hách Nhiên sẽ hoàn toàn xong đời.

Nam Kiều và những người khác thật sự chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ nghe Tô Ngọc nói, trong lòng ít nhiều vẫn có chút phức tạp.

“Ngọc ca ca, như vậy Lỗ quốc chẳng phải sẽ đổi triều thay đổi triều đại sao?

Huynh không nghĩ đến việc trực tiếp thôn tính Lỗ quốc sao?” Nam Kiều kỳ lạ nói.

Đã muốn đánh trận thì hà tất phải phiền phức như vậy?

Trực tiếp liên thủ với các nước khác chia cắt Lỗ quốc chẳng phải xong rồi sao?

Hà tất phải tha cho Lỗ quốc, cuối cùng lại để Lỗ quốc đến gây rắc rối.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Nam Kiều, thằng bé này vẫn còn quá ngây thơ.

“Nam Kiều, Nhị hoàng tử Lỗ quốc và mưu sĩ bên cạnh cậu ta sẽ không để Huyền quốc thực sự đoạt lấy Lỗ quốc, cùng lắm là mất đi bao nhiêu thành trì mà thôi.” Đồng thời cũng xem Nhị hoàng tử có đủ quyết tâm hay không.

Nam Kiều nghe đến chóng mặt, cảm thấy mọi chuyện thật sự rất phiền phức.

“Ngọc ca ca, chuyện này thật sự rất phiền phức đó.” Tô Ngọc không nhịn được cười: “Không có gì phiền phức cả, em không hứng thú với những chuyện này nên tự nhiên thấy phiền phức thôi.” Những chuyện này đối với họ mà nói chỉ là chuyện bình thường, đối với người không hứng thú như Nam Kiều thì đúng là rất phiền phức.

Lạc Diễm hừ lạnh một tiếng nói: “Lỗ Hách Nhiên trước đây còn không tệ, mấy năm gần đây bắt đầu sủng ái một phi tần, cùng với một lão đạo sĩ, người mới thay đổi.” “Chuyện này nói sao đây?” Lạc Diễm dường như biết rất nhiều chuyện mà họ không hề hay biết.

“Lỗ Hách Nhiên từ khi lão đạo sĩ và con gái ông ta vào cung thì rất ít khi quản chuyện triều chính, mỗi lần quản xong lại mang đến không ít phiền phức cho Lỗ quốc, hơn nữa những quyết định đó đều là do sủng phi của hắn ta đứng sau giật dây.” Lạc Diễm đã chán ghét Lỗ Hách Nhiên đến một mức độ nhất định.

“Còn có chuyện này sao?” Tô Ngọc có chút ngạc nhiên với thông tin này.

Anh thật sự chưa từng nghe cấp dưới nhắc đến.

Lạc Diễm gật đầu, quả thật có chuyện như vậy xảy ra, dù nghe có vẻ khó tin.

“Thật không ngờ Lỗ Hách Nhiên này lại nghe lời một người phụ nữ.” “Nguyên nhân hắn ta sủng ái lão đạo sĩ đó là gì?” “Vì lão đạo sĩ đó nói với hắn ta rằng sẽ luyện được ‘trường sinh bất lão hoàn’, và hắn ta đã tin.” “…” Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói Lỗ Hách Nhiên ngu xuẩn hay là gì nữa.

Chuyện trường sinh bất lão làm sao có thể xảy ra?

Ngay cả linh tuyền thủy của Tiểu Hòa cùng lắm cũng chỉ có thể giúp người ta khỏe mạnh, không bệnh tật, sau đó tuổi thọ dài hơn người bình thường một chút.

Chương 954

Đây đã là hành vi cực kỳ nghịch thiên rồi, vậy mà Lỗ Hách Nhiên lại tin lời một lão đạo sĩ, cho rằng trên đời này thật sự có cái gọi là trường sinh bất lão.

Chuyện này cũng quá nực cười rồi.

“Ngọc ca, anh có thể cho người điều tra kỹ Lỗ Hách Nhiên và lão đạo sĩ đó, có lẽ sau này sẽ có thông tin gì đó chúng ta có thể dùng được.” Tô Ngọc gật đầu, thông tin này đối với họ rất hữu ích, nếu thật sự điều tra ra điều gì thì sẽ thú vị lắm.

“Chuyện này anh sẽ cho người chuẩn bị, các em cũng bắt đầu chuẩn bị đi.

Nguyên Bảo, cậu ra lệnh cho người bí mật chuẩn bị lương thảo và dược liệu vận đến biên quan, đợi bên Lỗ quốc vừa phát động chiến tranh là chúng ta sẽ ra tay ngay.” Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh.

“Vâng.” Tất cả mọi người bắt đầu hành động, Vương Cẩn Hòa không hứng thú với những chuyện này, nhưng không khí trong phủ gần đây khiến cô có chút lo lắng, khi Tô Ngọc tối về phòng, cô nhìn anh hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?” “Có thể sẽ đánh nhau với Lỗ quốc.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ sững sờ: “Anh nói gì cơ?

Sắp đánh nhau rồi sao?” Làm sao có thể chứ?

“Ừm, gần đây em toàn nói chuyện lương giống với Tư Nông nên chưa biết chuyện gì xảy ra.

Trước đó Lỗ Nghị Trình không phải nói sẽ đến xin lỗi chúng ta sao?” Vương Cẩn Hòa gật đầu, quả thật có chuyện đó, nhưng cô vẫn chưa hỏi kết quả, nên cũng không biết chuyện đó sau này thế nào.

“Rồi sao nữa?” “Vật bồi thường mà Hoàng đế Lỗ quốc đưa là mỏ quặng, nhưng mỏ quặng này đã khai thác hơn mười năm rồi, bên trong cơ bản không còn gì, đến tay chúng ta thì chẳng khác nào mỏ quặng phế liệu.” Tô Ngọc đơn giản giải thích cho Vương Cẩn Hòa.

Với chuyện chính trị Vương Cẩn Hòa không hiểu lắm, nhưng chuyện này thì cô vẫn hiểu.

“Lỗ quốc dùng phế vật để xin lỗi sao?” “Đúng vậy, không những xin lỗi, còn muốn từ tay chúng ta có được lương giống năng suất cao.” Vương Cẩn Hòa biểu cảm có chút kỳ lạ, Lỗ quốc này có phải nghĩ nhiều quá rồi không?

Hay là họ nghĩ Tô Ngọc sẽ không phát hiện ra chuyện này?

Sao những người này có thể ngu xuẩn đến mức độ này chứ.

“Tiểu Hòa em có ý kiến gì không?” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Ý kiến thì chắc chắn là có, nhưng em thấy đầu óc Hoàng thượng Lỗ quốc này có phải bị hỏng rồi không?” Hắn ta rốt cuộc làm sao mà lên làm Hoàng đế được vậy?

Dựa vào cái đầu óc không mấy thông minh đó à?

Vương Cẩn Hòa không nói nên lời nhìn Tô Ngọc nói: “Vậy là anh định ra tay với Lỗ quốc sao?” Chuyện này không giống việc Tô Ngọc sẽ làm.

Quả nhiên, Tô Ngọc lắc đầu phủ nhận.

“Anh thật sự chưa từng nghĩ sẽ ra tay với Lỗ quốc, nhưng Lỗ Hách Nhiên lại muốn ra tay với Lỗ quốc, đồng thời còn tống vị lão tướng quân của Lỗ quốc vào tử lao, cùng bị giam còn có những tướng quân kỳ cựu với chiến công hiển hách, có thể nói giang sơn Lỗ quốc đều là do họ đánh xuống, kết quả lại có kết cục như vậy.” Tô Ngọc cảm thấy những người này thật đáng thương.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì, đây có phải là cái gọi là thương thay cho kẻ khác gặp nạn không?

“Đây không giống một chuyện ngu xuẩn mà một vị Hoàng đế có thể làm đâu nhỉ?” Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói.

“Quả thật.

Trước đây anh cũng vừa mới biết từ Lạc Diễm rằng Lỗ Hách Nhiên lại sủng ái hai cha con một lão đạo sĩ, mà lão đạo sĩ đó lại nói có thể luyện chế thuốc trường sinh bất lão.

Hiện tại điều Lỗ Hách Nhiên theo đuổi đã không còn là làm cho Lỗ quốc ngày càng tốt hơn nữa, mà là trường sinh bất lão.” Vương Cẩn Hòa đã không biết nên dùng từ ngữ gì để hình dung Lỗ Hách Nhiên nữa.

Nhưng cô đoán chắc Lỗ Hách Nhiên này đa phần là có bệnh nặng gì đó, nếu không làm sao có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?

“Tiểu Hòa?” “Cái thứ hư ảo như trường sinh bất lão mà cũng có người tin sao?

Não hắn ta bị chó ăn rồi à?” Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà châm chọc nói.

Tô Ngọc khẽ cười, lần đầu tiên thấy Vương Cẩn Hòa mắng người như vậy.

“Trường sinh bất lão đó là thứ chỉ có trong thế giới hư ảo thôi, mọi người đều là người bình thường, sinh lão bệnh tử là chuyện tự nhiên, vậy mà hắn ta lại nghe lời một lão đạo sĩ, theo đuổi trường sinh sao?” Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Tô Ngọc cười ha ha, vợ anh sao mà đáng yêu thế?

“Anh đã cho người đi điều tra chuyện này rồi, nếu điều tra ra được tin tức gì không hay, đối với chúng ta chắc chắn sẽ có lợi.” “Có tin tức thì nói cho em biết một tiếng nhé, ngay cả những thứ trong tay em, em cũng không dám nói là có thể khiến người ta trường sinh bất lão, lão đạo sĩ này gan cũng hơi lớn đấy.” Tô Ngọc vô cùng đồng tình với điều này, tác dụng của linh tuyền thủy đã đủ nghịch thiên rồi, cũng chỉ có thể kéo dài tuổi thọ của một người.

Cái thứ thuốc trường sinh bất lão này thật sự chẳng đáng tin chút nào.

“Hiện tại triều đình Lỗ quốc vẫn còn do Lỗ Hách Nhiên chống đỡ sao?” “Bề ngoài tuy vẫn là hắn ta ra lệnh, nhưng rất nhiều lúc những mệnh lệnh ban ra đều do con gái của lão đạo sĩ đó đề xuất.” Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trầm giọng nói: “Xem ra triều đình Lỗ quốc đã sắp bị hai cha con lão đạo sĩ đó khống chế rồi.” “Em nói đúng, quả thật là như vậy, vì thế đối với chuyện này anh vẫn luôn rất tò mò.” “Tò mò chuyện gì?” “Những người khác chẳng lẽ không phát hiện ra điều gì sao?” Lỗ Hách Nhiên mắt bị mù, những người khác không thể nào cũng mù như hắn ta chứ?

“Cái đó thì không biết, tất cả mọi thông tin đều phải đợi người bên đó truyền về mới biết được.” Vương Cẩn Hòa lại một lần nữa cảm thán nơi này thật sự không tốt chút nào.

Giao tiếp gì đó quá phiền phức.

Ở hiện đại, gửi tin nhắn, gửi email là chuyện trong tích tắc.

Ở đây truyền một tin tức phải mất mười ngày nửa tháng, đợi đến khi thông báo thì hoa cúc đã nguội rồi.

“Em đang nghĩ gì vậy?” “Em đang nghĩ việc liên lạc ở đây thật sự quá bất tiện, nếu là chuyện cấp bách thì đợi tin tức đến, hoa cúc cũng đã nguội lạnh không còn gì nữa rồi.” Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói.

“Bên em trước đây dùng gì để truyền tin tức?” “Điện thoại gọi điện thoại, gửi tin nhắn, máy tính gửi tài liệu các thứ, chỉ vài hơi thở là đến rồi.” “Đừng chê bai như vậy, xét tình hình hiện tại, tốc độ truyền tin của chim ưng đưa thư của chúng ta đã đủ nhanh rồi.” Nhanh hơn gấp đôi so với cách truyền tin của người khác.

Đã như vậy rồi còn gì mà chê bai nữa?

“Khổ cho chúng nó rồi.” Mấy năm nay chim ưng đưa thư lại sinh sản thêm không ít, Tô Ngọc đều không tặng ai, tất cả đều giữ lại cho mình, dùng linh tuyền thủy trong tay Vương Cẩn Hòa để nuôi dưỡng.

Hiện giờ trí thông minh của chúng đại khái bằng đứa trẻ bảy tám tuổi, nói chuyện cũng hiểu được, hơn nữa còn rất tinh ranh.

“Sau này dùng linh tuyền thủy thưởng cho chúng nó một bữa thật ngon nhé.” Nói xong Tô Ngọc không nhịn được bật cười.

Đãi ngộ của những con chim ưng đưa thư này thật sự rất tốt, ăn thịt nuôi bằng linh tuyền thủy, uống nước linh tuyền nguyên chất.

Nếu người khác biết được chắc chắn sẽ nói họ hoang phí của trời.

“Đương nhiên rồi, dù sao chúng nó cũng giúp chúng ta làm việc, hơn nữa còn làm rất tốt nữa.” “Anh nghe em cả.” Nói đến mấy con vật cưng trong nhà, Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nói: “Cũng không biết Đại Hoa và bọn chúng ở nhà có ngoan ngoãn nghe lời không.” Tô Ngọc biểu cảm có chút kỳ quái nhìn Vương Cẩn Hòa, dở khóc dở cười nói: “Cùng với bầy dê ở cùng nhau mà em muốn chúng nó nghe lời thì e là hơi khó khăn.” Cũng không biết Đại Hoa có phải trời sinh khắc với bầy dê không, tóm lại cứ ở cùng nhau là sẽ đánh nhau, rõ ràng đánh không lại bầy dê mà vẫn hung hăng.

“Đại Hoa nghịch ngợm quá.” Nhưng thông minh thì cũng thật sự thông minh.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, mặt đầy sầu não nói: “Biết làm sao bây giờ?” Cô cũng chẳng có cách nào.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, cười khẽ.

Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Tô Ngọc: “Buồn cười lắm sao?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không buồn cười, anh chỉ thấy Đại Hoa cứ tiếp tục thế này, sau này e là rất khó dạy dỗ, bây giờ dù có đặt dao lên cổ nó, nó cũng chẳng sợ.” Không nói đến cái này thì thôi, nói đến cái này Vương Cẩn Hòa lại không nhịn được mà lo lắng.

Trước đây Đại Hoa còn sợ họ động dao, bây giờ dao đặt trên cổ nó, nó còn có thể liếc một cái rồi thong dong bỏ đi, dường như đã chắc chắn họ sẽ không làm gì nó.

Cô đưa tay xoa xoa thái dương, Vương Cẩn Hòa mặt đầy bất đắc dĩ nói: “Dù sao thì em cũng hết cách với Đại Hoa rồi.” “Không sao, đến lúc đó nếu vẫn vậy, anh sẽ giúp em dạy dỗ nó.” Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc: “Thật không?” “Thật.” “Vậy được, tên Đại Hoa đó giao cho anh đấy.” Nói xong Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không phải đang nói chuyện của Lỗ quốc sao?

Sao đột nhiên lại nói sang Đại Hoa rồi?” Tô Ngọc không nhịn được bật cười, mỗi lần nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, anh lại thấy vô cùng thú vị.

“Bên Lỗ quốc em không cần bận tâm đâu, chuyện này cứ giao cho anh là được.” “Em dù có bận tâm cũng vô dụng, vì em căn bản không hiểu.” Vương Cẩn Hòa nhướn mày nói.

Tô Ngọc ngây người một lát, sau đó cười lắc đầu: “Em nói đều đúng.” “Đại Hoàng tử và Tam Hoàng tử của Lỗ quốc không phải vẫn còn ở đây sao?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Nếu thật sự đánh nhau, hai người này rốt cuộc nên giữ lại hay trực tiếp đuổi đi?

Chương 955

“À đúng rồi, còn một vấn đề anh quên hỏi em, anh định để Lỗ quốc diệt vong, hay chỉ chuẩn bị cho chúng một bài học thôi?” “Muốn diệt Lỗ quốc thì nhất thời nửa khắc không làm được, nếu Nhị Hoàng tử của Lỗ quốc là người thông minh, hẳn sẽ biết phải làm gì, còn về sau Lỗ quốc sẽ có bao nhiêu thành trì biến thành của chúng ta, thì khó nói lắm.” Tô Ngọc vuốt cằm nói.

Đây đều là những chuyện không xác định, anh cũng không biết cuối cùng sẽ thế nào.

Chỉ phải xem Lỗ quốc tự định đoạt thôi.

“Anh sẽ ra chiến trường sao?” “Đi.

Anh không muốn đợi lời xin lỗi của họ nữa, lần này anh muốn họ dùng thành trì để xin lỗi.” Đây mới là nguyên nhân thật sự anh muốn đánh trận.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhìn vẻ lạnh lẽo trên mặt anh, trong lòng có chút phức tạp.

Thảo nào trước đây anh lại như vậy, hóa ra là vẫn luôn nghĩ đến chuyện của Tiểu Bảo.

“Đừng làm hại bách tính.” “Yên tâm, đối với bách tính chúng ta nhất định sẽ không làm hại, sau này cũng sẽ để bách tính có được cuộc sống khá tốt.” Trong một năm nay, mấy thành trấn của Lỗ quốc gần Huyền quốc, liên tục có người đến Huyền quốc.

Đến Huyền quốc rồi sẽ có những phúc lợi mà bách tính Huyền quốc nên có.

Bởi vì những điều này, bách tính Lỗ quốc càng thêm ngưỡng mộ, đến càng nhiều, đặc biệt là người của Nguyên Tề quốc.

Để sinh tồn, họ rời Lỗ quốc đến Huyền quốc, cuộc sống ở Huyền quốc cũng tạm ổn.

Đây đều là tin tức mà cấp dưới truyền về.

Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc nói được là làm được, nên đối với chuyện này cũng không quá lo lắng.

“Vậy thì tốt.” Sau khi tin tức của Tô Ngọc truyền đến Lỗ quốc, các gián điệp của Lỗ quốc liền bắt đầu hành động, điều tra chuyện của Lỗ Hách Nhiên.

Mất vài ngày mới lấy được thông tin mong muốn.

Chỉ là thông tin này lại khiến họ đều im lặng.

“Lỗ Hách Nhiên tên khốn nạn này.” “Gửi tin tức này về cho Thiếu gia, đợi tin tức tiếp theo của Thiếu gia.” “Được.” Tô Ngọc nhận được tin tức là bảy ngày sau.

Từ trên lưng chim ưng đưa thư lấy lá thư xuống, Tô Ngọc cho người mang thịt và nước đã chuẩn bị sẵn đến.

Ngửi thấy mùi vị, chim ưng đưa thư bắt đầu chén no nê.

Tô Ngọc đi đến trước bàn sách ngồi xuống, mở thư ra xem.

Từ vẻ mặt ban đầu vân đạm phong khinh đến cuối cùng là đầy sát khí.

Tên Lỗ Hách Nhiên này thật là!

Lão yêu đạo đó lại dùng hài tử để luyện thuốc, mấy ngày nay lão yêu đạo đó đã giết hơn trăm đứa trẻ, thậm chí còn không chỉ có thế.

Thông tin này đối với Tô Ngọc mà nói, thật sự có chút chấn động lớn, anh chưa từng nghĩ Lỗ Hách Nhiên lại điên cuồng đến mức độ

này.

Vương Cẩn Hòa dẫn theo các con đến tìm Tô Ngọc, vừa vào thư phòng liền thấy Tô Ngọc đang nổi trận lôi đình như vậy: “Tướng công, xảy ra chuyện gì rồi?” Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Tô Ngọc tức giận đến vậy?

Tô Ngọc hít sâu một hơi, nhìn Ngôn Hi và bọn chúng: “Cho người đưa Ngôn Hi và bọn chúng ra ngoài trước rồi anh sẽ nói với em.” Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, cha có vẻ hơi kỳ lạ.

Bọn chúng chưa từng thấy Tô Ngọc như vậy bao giờ.

Vương Cẩn Hòa bảo Thu Ý dẫn theo nha hoàn đưa hai đứa trẻ ra ngoài.

Đợi người đi ra ngoài rồi mới hỏi: “Tiểu Bảo và bọn chúng có cần ra ngoài không?” “Tiểu Bảo, các con cũng ra ngoài đi.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát, nhìn hai đứa trẻ nói.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cùng rời đi, đợi người đi hết Vương Cẩn Hòa mới hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?

Anh giận đến vậy?” “Lỗ Hách Nhiên vì để lão yêu đạo đó luyện chế thuốc trường sinh bất lão, hắn ta đã nghe lời lão yêu đạo bắt hơn trăm đứa trẻ, dùng máu của chúng để luyện thuốc.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Thông tin này chính xác không?” Tô Ngọc khó khăn gật đầu: “Chính xác.” “Thi thể của những đứa trẻ đó đều ở nơi lão yêu đạo đó sống, ngay trong mật thất.

Người của anh đã đi xem rồi, có đứa đã biến thành hài cốt, có đứa mới chết chưa được bao lâu.” Vương Cẩn Hòa toàn thân lạnh toát, tuy biết ở thời đại này mạng người không đáng giá, có tiền là có thể mua bán người.

Cô cũng từng mua người, nhưng đối với mạng người cô vẫn có sự kính sợ, chưa từng thấy kiểu người nào vì thứ hư vô mà giết hại nhiều đứa trẻ như vậy.

“Bọn chúng đúng là điên cuồng mất hết nhân tính rồi, sao lại có những người như thế chứ?” Vương Cẩn Hòa phẫn nộ nói.

Tô Ngọc biết nơi Vương Cẩn Hòa sống khác với bọn họ, giờ thấy cô tức giận như vậy, anh đưa tay ôm cô: “Đừng giận, chuyện này anh sẽ xử lý, nhất định sẽ trả lại công đạo cho những đứa trẻ đã mất, cũng sẽ khiến Lỗ Hách Nhiên và lão yêu đạo đó phải trả giá.” Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc nói được là làm được, nhưng cô vẫn vô cùng tức giận: “Vậy anh nhất định phải xử lý bọn chúng cho tốt.” Cô thật sự quá tức giận rồi, những đứa trẻ đó còn có tương lai tươi sáng, kết quả lại bị người ta hủy hoại như vậy.

Cho dù là quân vương một nước, cũng không thể tùy tiện hại chết nhiều mạng người như thế, lại còn là vì luyện thuốc.

Nghĩ đến đây Vương Cẩn Hòa liền thấy đáng sợ.

Quả nhiên, sự khác biệt giữa Hoàng thượng này với Hoàng thượng kia cũng rất lớn.

Hít sâu một hơi, Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: “Hoàng huynh cũng là Hoàng thượng như Lỗ Hách Nhiên, nhưng anh ấy là người có thể không giết thì không giết, ngay cả khi phạm tội rất lớn, có thể tha cũng sẽ tha hết, kết quả Lỗ Hách Nhiên này lại là một tên khốn nạn.” Đó đều là một lũ trẻ con, hắn ta làm sao nỡ lòng làm như vậy?

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang quá đỗi tức giận, khẽ thở dài, đưa tay ôm cô an ủi: “Tiểu Hòa đừng giận.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Em không giận.” Quỷ mới tin!!

Cô bây giờ đã sắp tức chết rồi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa nói mà không thật lòng như vậy, Tô Ngọc vừa tức vừa buồn cười.

“Người không ở đây, dù có giận cũng vô dụng, em cũng không thể lôi người ta qua đánh một trận.” Vương Cẩn Hòa không nói gì, nếu có thể lôi tên khốn nạn này qua, cô thật sự rất muốn đánh cho hắn một trận.

Nghĩ đến điều gì đó, Vương Cẩn Hòa mặt đầy nghiêm túc nhìn Tô Ngọc: “Tướng công, em có chuyện muốn nói với anh.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đột nhiên trở nên nghiêm túc như vậy, trong mắt mang theo sự tò mò: “Nói chuyện gì?” “Em không quan tâm sau này anh đối xử với những người khác thế nào, nhưng Lỗ Hách Nhiên và hai cha con lão yêu đạo này, nhất định phải khiến bọn chúng chết thảm như những đứa trẻ kia, chỉ có như vậy bọn chúng mới coi như là xin lỗi những đứa trẻ đã chết.” Tô Ngọc ngây người, trong mắt đầy vẻ sững sờ nhìn Vương Cẩn Hòa, đây là lần đầu tiên anh nghe Vương Cẩn Hòa có yêu cầu như vậy.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hiếm khi tức giận như vậy, trầm mặc một lát rồi gật đầu đồng ý: “Được, đều nghe em cả, em nói gì thì là thế đó.” Chuyện này đối với anh chỉ là chuyện nhỏ, rất dễ dàng có thể làm được, hơn nữa còn không cần tự tay họ nhúng chàm, thật là chuyện đơn giản biết bao.

“Được, đều nghe em cả, em yên tâm đi, sau này anh sẽ dặn dò chuyện này, Lỗ Hách Nhiên là bị chính đại thần của hắn ta giết chết, không liên quan gì đến chúng ta.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói.

Một câu nói đơn giản khiến Vương Cẩn Hòa nảy ra ý nghĩ: “Anh nói đúng, chuyện này không liên quan gì đến chúng ta, chúng ta ở xa tận Huyền quốc, chuyện của Lỗ quốc chúng ta không biết chút nào.” Tô Ngọc khẽ cười, vợ anh sao mà đáng yêu thế?

Thật sự quá thú vị rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười như vậy, có chút ngạc nhiên: “Sao thế?

Em nói sai à?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không nói sai, bây giờ anh đi sắp xếp mọi việc, sau này sẽ thế nào, chúng ta cứ đợi tin tức là được.” Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: “Vậy anh mau đi đi.” Tô Ngọc bị thúc giục rời đi, trong lòng tuy bất đắc dĩ nhưng cũng đành phải đi.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt dần, Lỗ quốc đáng chết này.

Nhiều đứa trẻ như vậy, bọn chúng không sợ bị hài tử đòi mạng sao?

Tô Ngọc trở về thư phòng, sắp xếp mọi việc, từng con chim ưng đưa thư bay ra ngoài.

Nguyên Bảo nhận thấy có điều không ổn, liền đến tìm Tô Ngọc: “Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?” Đây là lần đầu tiên trong một khoảng thời gian ngắn như vậy mà thả đi nhiều chim ưng đưa thư đến thế.

“Nguyên Bảo cậu đến xem này.” Nguyên Bảo đi tới, cầm lá thư trên bàn của Tô Ngọc lên xem.

Càng đọc, biểu cảm trên mặt càng khó tin, càng thấy đáng sợ.

Chương 956

Đây lại là chuyện mà một vị Hoàng đế làm ra.

“Thiếu gia, những chuyện này nếu để đại thần và bách tính Lỗ quốc biết được, e rằng triều đình Lỗ quốc sẽ xảy ra chấn động lớn.” Đây có lẽ là điều Huyền quốc muốn thấy nhất.

Chỉ khi Lỗ quốc có chuyện, họ mới có thể tiếp tục sắp xếp kế hoạch sau này.

Tô Ngọc gật đầu: “Cậu nói đúng.” “Nhưng điều chúng ta muốn chính là Lỗ quốc xảy ra vấn đề, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể đạt được kết quả mong muốn.” “Vâng.” Sau khi Tô Ngọc sắp xếp mọi việc xong, anh vào cung một chuyến.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc đến, không cần suy nghĩ liền hỏi: “Là bên Lỗ quốc có tin tức gì rồi sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Quả thật có tin tức rồi, Hoàng huynh, anh xem này.” Huyền Phỉ Nhiên xem xong bức thư Tô Ngọc đưa, sắc mặt đột nhiên thay đổi: “Hài tử mới là tương lai và hy vọng của một quốc gia, Lỗ Hách Nhiên lại một mạch giết nhiều đứa trẻ như vậy sao?” “Hắn ta định làm gì?” “Luyện đan, muốn trường sinh bất lão, bây giờ hắn ta quan tâm nhất chính là những thứ này, ngoài ra không còn gì khác.” Tô Ngọc nói.

Một câu nói khiến Huyền Phỉ Nhiên tức đến bật cười, trường sinh bất lão?

Trên đời này làm gì có trường sinh bất lão?

“Đúng là điên rồi, chuyện ngu xuẩn như vậy hắn ta không những tin mà còn làm theo, đúng là ngu xuẩn đến cùng cực.” Huyền Phỉ Nhiên tức không chịu nổi.

Lỗ Hách Nhiên này thật sự quá mất mặt.

“Tiểu Ngọc, đệ nghĩ sao?” “Người như vậy mà giữ lại cũng là tai họa, chỉ khiến thêm nhiều người chết, thay vì vậy, chi bằng trực tiếp giết chết đi cho xong.” “Tiểu Hòa nói, phải để bọn chúng chết thảm như những đứa trẻ kia, như vậy mới coi là xin lỗi.” Tô Ngọc nói.

Vẻ mặt nhẹ như không, như thể đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp.

Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc, xem ra Tiểu Ngọc định làm theo ý của Tiểu Hòa rồi, nhưng Tiểu Hòa nói đúng, quả thật nên như vậy.

“Chuyện này đệ cứ sắp xếp đi, sau này nếu có tin tức gì truyền về, nếu quá nghiêm trọng, cũng không cần giấu hai anh em Lỗ Nghị Trình đó.” Tô Ngọc gật đầu: “Hoàng huynh yên tâm, chuyện này đệ đã sắp xếp xong rồi, sau này nhất định sẽ để Lỗ Nghị Trình và bọn họ biết Lỗ quốc đã xảy ra chuyện gì.” Tô Ngọc nheo mắt, trong lòng đã có tính toán.

“Đệ sắp xếp ổn thỏa là được, có tin tức thì đến nói với ta một tiếng.” Anh ta muốn xem Lỗ Hách Nhiên này sau này sẽ làm thế nào.

“Tiểu Ngọc, hôm nay đệ về thì đưa Hoằng Nghị và bọn chúng về đi, hai ngày nay chúng nó làm ta đau đầu quá.” Ngày nào cũng đòi đi tìm Tiểu Bảo và bọn chúng.

Anh ta thật sự hết cách rồi.

Đứa trẻ Hoằng Nghị này cũng không biết sao nữa, cứ như thể không thể ở lại cung này, Vương phủ mới là nhà của nó, về chưa được mấy ngày đã đòi đi.

Tô Ngọc liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái: “Hoàng huynh, anh ngay cả Hoằng Nghị cũng không chịu nổi sao?

Yếu kém quá.” Huyền Phỉ Nhiên đưa tay chỉ vào mình: “Đệ đâu phải không biết Hoằng Nghị thích Tiểu Bảo đến mức nào.” Tô Ngọc cố nén cười, ánh mắt nhìn Huyền Phỉ Nhiên đặc biệt muốn ăn đòn.

“Mau đi đi.” Nhìn Tô Ngọc cười không ngừng như vậy, anh ta liền muốn đánh người.

Trời sinh anh ta đã không phải đối thủ của Tiểu Ngọc, nếu thật sự ra tay thì cuối cùng người xui xẻo chẳng phải là chính anh ta sao?

Anh ta làm vậy để làm gì chứ?

Tô Ngọc bị Huyền Phỉ Nhiên chọc cười thẳng thừng, nhìn anh ta vừa cố nhịn cười vừa nói: “Vậy đệ đi đây, sau này đừng đòi con trai đệ nhé.” “Hoằng Nghị tình cảm với đệ tốt như vậy, người không biết lại tưởng nó là con trai đệ đấy.” Huyền Phỉ Nhiên lẩm bẩm nói.

Tuy Hoằng Nghị tình cảm với họ cũng không tệ, nhưng nó vẫn thích gia đình Tô Ngọc nhất.

Tô Ngọc không khách khí nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh, anh đang nói cái gì vậy?” Lời này nghe không thấy chói tai sao?

“Hoàng huynh, anh nói lời này mà để mấy lão cổ hủ kia nghe thấy, họ lại sẽ nói đệ cho xem.” Tô Ngọc không khách khí nói.

Huyền Phỉ Nhiên nhướn mày nhìn Tô Ngọc: “Chỉ có hai chúng ta biết, người khác ai còn có thể biết chuyện này?

Đệ cứ nghĩ nhiều.” Chỉ có hai người họ ở trong Ngự thư phòng, cho dù còn có Lai Phúc ở đó, ông ta còn có thể nói gì chứ?

Lai Phúc cúi đầu thật thấp, vẻ mặt như thể “ta chẳng nghe thấy gì cả”, dáng vẻ này khiến Tô Ngọc có chút cạn lời, đến mức đó sao?

Làm như anh là thứ đáng sợ vậy.

“Chỉ cần Lai Phúc không nói, đệ tự mình không nói, ai sẽ biết chuyện này chứ?” Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên cũng nhìn thấy dáng vẻ của Lai Phúc, nhướn mày nói.

Tô Ngọc đã không muốn nói chuyện này với Huyền Phỉ Nhiên nữa.

“Hoàng huynh, đệ về trước đây, còn rất nhiều chuyện phải làm.” “Đi đi.” Đợi người đi rồi Lai Phúc mới mở miệng nói: “Hoàng thượng, người đã dọa Vương gia rồi.” Huyền Phỉ Nhiên nhướn mày nói: “Với tính cách của tiểu tử này, nó còn có thể bị dọa sao?

Ngươi cũng quá coi thường nó rồi.” “Tuy là vậy không sai, nhưng Vương gia có một câu nói rất đúng, nếu để những đại thần kia biết được, chắc chắn sẽ nói những lời không hay, Vương gia tuy không để ý, nhưng cũng sẽ khiến tâm trạng không tốt.” Hắn ta hiện giờ đối với Vương gia cũng coi như là hiểu rõ rồi, nếu xảy ra chuyện như vậy, Vương gia chắc chắn có thể trực tiếp ra tay xử lý người.

Xử lý người thì không có gì, chỉ sợ những đại thần kia nói ra nói vào.

Huống chi đều là những lão thần cũ, tuy không đặc biệt tốt, nhưng cũng không đặc biệt tệ, Vương gia đến lúc đó động đến họ, chỉ sẽ mang lại phiền phức cho Vương gia.

Sẽ luôn bị người ta bàn tán.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lai Phúc có chút buồn cười nói: “Về chuyện này thì ngươi lại rất rõ.” “Ở bên Vương gia lâu rồi, tự khắc sẽ hiểu rõ Vương gia thôi.” Lai Phúc cười nói.

Một câu nói khiến Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được bật cười, Lai Phúc nói đúng, nếu đám người kia sau này mà làm gì Tiểu Ngọc, anh ta chắc chắn sẽ không vui.

Sau này những lời như vậy vẫn là không nên nói nhiều thì hơn, tránh gây phiền phức không đáng có cho Tiểu Ngọc.

Tô Ngọc đi một chuyến đến chỗ Thái hậu, ở đó đợi Hoàng hậu đưa Hoằng Nghị và bọn chúng đến.

“Mẫu hậu dạo này thế nào?

Cơ thể vẫn khỏe chứ ạ?” “Có đồ tốt của Tiểu Hòa bồi bổ, ta muốn không khỏe cũng không được, các con gần đây bận lắm sao?” Tô Ngọc đã lâu không vào cung nói chuyện phiếm với bà rồi.

Tô Ngọc gật đầu: “Gần đây đang bận chuyện của Lỗ quốc.” “Chuyện Lỗ quốc ta đã nghe Hoàng huynh con nói rồi, thật là thứ chẳng ra gì, trên dưới đều như nhau, Tiểu Ngọc con muốn làm gì thì cứ làm, không cần để ý đến bọn họ, trời có sập xuống thì còn có Hoàng huynh con ở đây trông chừng.” Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Thái hậu bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu, người nói những lời này mà để Hoàng huynh biết được, anh ấy nhất định sẽ giận.” Thái hậu hừ một tiếng: “Hắn ta còn dám giận sao?” Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, anh đã cố gắng rồi, chỉ là Mẫu hậu đối với Hoàng huynh hình như có chút ý kiến, anh cũng không có cách nào.

Không lâu sau, Hoằng Nghị và Trường Lạc đã được đưa đến.

Thấy Tô Ngọc, Hoằng Nghị liền chạy đến ôm chân anh, tủi thân nói: “Hoàng thúc, sao bây giờ người mới đến đón chúng con đi Vương phủ chơi?

Con đã mấy ngày không gặp ca ca rồi.” Nhìn dáng vẻ tủi thân của Hoằng Nghị, Tô Ngọc còn cảm thấy mình là một tên đại ác nhân thập ác bất xá.

“Con mà thế này, Phụ hoàng con biết lại sẽ giận đấy.” “Vì sao phải giận ạ?” Hoằng Nghị có chút mơ hồ hỏi.

“Cảm thấy con không cần bọn họ nữa.” Tô Ngọc vốn dĩ chỉ nói đùa như vậy, ai ngờ Hoằng Nghị lại vô cùng nghiêm túc nói: "Hoàng thúc con nói cho người biết, trong hoàng cung chẳng có gì thú vị cả." "Phụ hoàng mỗi ngày đều phải bận rộn, Mẫu hậu phải nói chuyện với các nương nương, các phu tử trong cung hình như không thông minh lắm, kém Hoàng thúc xa, nghe họ giảng bài con có thể ngủ gật." Trường Lạc che miệng cười thầm, lời đệ đệ nói quá thú vị rồi, nhưng nói thật, cô bé cũng cảm thấy trong hoàng cung chẳng có gì hay ho cả.

Tô Ngọc cạn lời liếc hai tiểu quỷ này một cái: "Đi thôi, ta đưa các con đến Vương phủ." Thái hậu nhìn dáng vẻ của cháu trai cháu gái, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Hai tiểu gia hỏa các con, người khác không biết quý hiếm thế nào, các con thì hay rồi, chê bai đủ thứ." Thở dài thườn thượt, Hoằng Nghị ra dáng tiểu đại nhân nói: "Hoàng nãi nãi không phải chúng con không thích hoàng cung, mà là người trong hoàng cung đều quá ngu xuẩn, không biết chúng con muốn làm gì." Vẻ mặt chê bai của Hoằng Nghị khiến Thái hậu á khẩu không nói nên lời.

"Con mà nói thế này để người khác biết được thì họ sẽ không vui đâu." "Dù sao cũng không ai biết chuyện gì xảy ra mà." Hoằng Nghị lẩm bẩm nói.

Nghe Hoằng Nghị nói vậy, Thái hậu và Tô Ngọc nhìn nhau, xét theo một khía cạnh nào đó, tiểu gia hỏa này cũng không nói sai.

Hoàng cung này quả thật không có gì thú vị, còn về những lời nó nói, quả thật không ai sẽ biết.

Điều này là đương nhiên.

"Mẫu hậu, con xin phép đưa hai tiểu gia hỏa này về trước ạ." "Đã muốn về thì đi đi." "Được." "Hai đứa trẻ này cũng chỉ nghe lời con thôi, đặc biệt là Hoằng Nghị, Phụ hoàng nó nói chuyện nó còn chưa chắc đã nghe." Cũng không biết có phải do Tô Ngọc nuôi lớn không, Hoằng Nghị thật sự rất thích Tô Ngọc.

Cũng không phải nói không thích Hoàng thượng, chỉ là đôi khi thiếu đi chút ý tứ.

Chương 957

Nhưng tổng thể mà nói cũng không tệ, thân là người kế thừa Hoàng vị, Hoằng Nghị làm thật sự rất tốt.

Tô Ngọc dẫn Hoằng Nghị và Trường Lạc về, Tiểu Bảo và Tiểu Trí thấy hai người không nhịn được cười: “Cha đưa Hoằng Nghị về, Hoàng bá bá lại sắp có chuyện để nói rồi.” Tô Ngọc không nói gì, có chuyện để nói chẳng phải rất bình thường sao?

“Thôi được, cái này tạm không nói, Hoằng Nghị và bọn chúng sẽ ở Vương phủ vài ngày, các con dẫn bọn chúng cùng học tập, đoạn thời gian này cha có chuyện phải làm, có thể sẽ không quản được các con.” Tô Ngọc nhìn mấy đứa trẻ nói.

Hiện tại chuyện của Lỗ quốc quan trọng hơn, còn bên bọn trẻ thì đành phải tạm gác lại.

Nhưng những thứ cần học thì vẫn phải học, không thể vì anh bận mà bỏ mặc.

“Cha yên tâm, chúng con sẽ trông chừng đệ đệ muội muội.” Tiểu Trí mở miệng nói.

Nhưng nó cũng rất tò mò về chuyện này.

Chuyện mà Tô Ngọc nói rốt cuộc là chuyện gì?

Có phải liên quan đến chuyện cha từng nói với mẹ không?

Lúc đó cha đã bảo bọn họ đi, xem ra là chuyện không mấy tốt lành.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí tò mò, nhướng mày nói: "Đừng nhìn ta như vậy, ta cũng sẽ không nói cho các con biết đã xảy ra chuyện gì, đừng hòng mà có được tin tức gì từ ta." "Về phần mẹ các con, mẹ cũng sẽ không nói chuyện này cho các con đâu." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Tiểu Trí và Tiểu Bảo nhún vai: "Sớm muộn gì chúng con cũng sẽ biết thôi." Chuyện cha làm cuối cùng nhất định sẽ làm lớn chuyện, chỉ cần chuyện làm lớn, bọn họ nhất định sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhìn hai đứa trẻ vẻ mặt chắc chắn như vậy, đáy mắt Tô Ngọc mang ý cười, hai đứa trẻ này quả nhiên rất nhạy bén. "Thôi được, ta không nói với các con chuyện này trước, sau này các con tự xem mà xử lý đi, xem các con có còn hứng thú với chuyện này nữa không." "Trước khi có kết quả, chúng con nhất định sẽ rất hứng thú, cha đừng có ở đây lừa gạt bọn con nữa." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nói thẳng.

Tô Ngọc mỉm cười, tùy ý nói: "Được rồi, không trêu các con nữa, ta còn có việc, các con đưa Hoằng Nghị đi chơi đi, ta đi trước." Sau khi Tô Ngọc đi, Tiểu Bảo ghé sát Tiểu Trí hỏi một cách tò mò: "Anh ơi, anh nói cha đang giấu chúng ta chuyện gì thế?

Lại không chịu nói cho chúng ta biết." Nếu chỉ là chuyện bình thường, Tô Ngọc sẽ không giấu bọn họ, trước đây có chuyện gì đều nói thẳng với bọn họ, đây là lần đầu tiên Tô Ngọc giấu giếm, nói gì cũng không chịu nói.

Tiểu Trí nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nói: "Có lẽ liên quan đến những thứ máu me gì đó đi." Ngoài cái này ra, cậu cũng không nghĩ ra còn có gì mà Tô Ngọc không muốn nói với bọn họ.

Tiểu Bảo rất đồng tình với lời Tiểu Trí nói, dù sao rất nhiều chuyện cha vẫn sẵn lòng nói với bọn họ, vì lần này không nói, nhất định là vì chuyện này sẽ mang đến phiền phức cho bọn họ.

Nếu không thì Tô Ngọc sẽ không như vậy. "Thôi được, đã cha không nói cho chúng ta, chúng ta cũng không hỏi nữa, sau này rồi sẽ biết thôi." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy, có chút ngạc nhiên nói: "Em lại không bận tâm sao?" "Mặc dù em muốn hóng chuyện, nhưng cũng phải xem lúc nào, chuyện mà cha không muốn nói, chúng ta dù có hỏi nhiều hơn cũng vô ích, cha không nói thì chính là không nói." Tiểu Bảo lầm bầm nói đầy bất mãn.

Tiểu Trí rất tán thành điều này: "Em nói đúng." "Thôi được, như vừa nãy đã nói, mặc kệ cha có muốn nói hay không, cuối cùng chúng ta đều sẽ biết, chúng ta cứ chờ đến ngày chuyện bùng phát là được." Tiểu Bảo nói vẻ không quan tâm.

Muốn tìm việc để làm thì cũng không thiếu cơ hội lần này hay lần khác.

Hoằng Nghị và Trường Lạc ở bên cạnh nghe lời Tiểu Bảo nói, trầm tư suy nghĩ: "Anh ơi, em thấy rất có thể liên quan đến Lỗ quốc." "Trước đây em có nghe phụ hoàng và mẫu hậu nói chuyện đánh nhau." Hoằng Nghị nói ở bên cạnh.

Tiểu Trí gật đầu đồng tình: "Chuyện này quả thực có khả năng, mấy ngày gần đây, chú Nam Kiều và những người khác đều trở nên bận rộn hơn." "Trước đây Lỗ quốc đã khiến cha mất mặt, cha không muốn bỏ qua Lỗ quốc nữa cũng không phải là không thể, hơn nữa hôm nay có rất nhiều chim đưa thư đã được thả đi, đây là lần duy nhất trong mấy năm nay." Mặc dù Tô Ngọc ở đây có rất nhiều tin tức, nhưng chưa bao giờ có tình huống trong một ngày mà thả đi hơn chục con chim đưa thư.

Tiểu Trí nghiêm túc suy nghĩ rất lâu, hình như đúng là như vậy, nếu là như vậy, chuyện này dường như hơi nan giải. "Xem ra chuyện lần này có vẻ hơi khó nhằn." Tiểu Bảo lắc đầu nói: "Nhìn vẻ mặt cha thì chắc không có vấn đề gì, chúng ta cũng không cần phải lo lắng." Tiểu Trí gật đầu đồng tình: "Em nói đúng." "Anh ơi, Lỗ quốc còn có hai vị hoàng tử ở đây này, nếu thật sự đánh nhau rồi, hai người này chúng ta nên thả hay không thả?" Hoằng Nghị đột nhiên hỏi.

Tiểu Trí và Tiểu Bảo chợt nhớ ra một chuyện, không chỉ hai vị hoàng tử này ở đây, mà ngay cả thừa tướng của Lỗ quốc cũng ở đây. "Cái này chúng ta không biết được, chắc là sẽ không thả đâu nhỉ?" Tiểu Bảo nói không chắc chắn.

Dù sao cũng đã đánh nhau rồi, sao có thể thả người đi được?

Hoằng Nghị tuy rất đồng tình với lời Tiểu Bảo, nhưng vẫn băn khoăn nói: "Anh ơi, mặc dù nói là vậy, nhưng hình như người ta đến đây để giao lưu hữu hảo, chúng ta cứ giữ người ở đây như vậy có phải không tốt lắm không?" Nghe lời Hoằng Nghị, Tiểu Bảo đưa tay véo má cậu bé, cười trêu chọc nói: "Không tốt lắm?

Hoằng Nghị, em có phải quên bọn họ đã làm gì rồi không?" Hoằng Nghị từ lúc nào lại trở nên ngây thơ như vậy?

Tiểu Bảo bật cười lắc đầu.

Hoằng Nghị nghĩ kỹ lại những chuyện đã xảy ra trước đây, đúng là như vậy, những chuyện mà Lỗ quốc đã làm thật sự quá đáng. "Anh nói đúng, sau này Hoàng thúc nhất định sẽ giữ bọn họ ở đây." Hoằng Nghị gật đầu đồng tình.

Tiểu Bảo cũng rất tò mò về chuyện này, rất muốn biết Tô Ngọc sẽ làm gì. "Sau này chúng ta sẽ biết thôi, bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích." Hoằng Nghị úp mặt lên bàn nhìn Tiểu Bảo và những người khác, mắt đảo qua đảo lại, trông như đang ủ mưu làm gì đó xấu xa. "Đừng có làm chuyện xấu, cha nhất định không muốn chúng ta tham gia chuyện này đâu." Tiểu Bảo đưa tay chọc chọc đầu Hoằng Nghị, nói đầy bất mãn.

Nghe lời này Hoằng Nghị bĩu môi nói một cách không vui: "Anh ơi, em không tin anh không muốn đi chơi." Tiểu Bảo không nói gì, cậu đương nhiên muốn đi chơi, nhưng không có nghĩa là phải đi vào lúc này. "Hoằng Nghị, chúng ta có cơ hội đi chơi mà." Hoằng Nghị ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo: "Thật sao?" "Đương nhiên là thật, sau khi cha xử lý xong chuyện này, chúng ta sẽ tìm được cơ hội để tham gia, nhưng hiện tại cha còn chưa nói cho chúng ta biết chuyện gì đã xảy ra, chắc là sẽ không để chúng ta tham gia vào lúc này đâu." Tiểu Bảo nhún vai nói một cách bất lực.

Hoằng Nghị muốn gây chuyện ngay bây giờ, e rằng không có cơ hội rồi.

Hoằng Nghị thở dài một hơi thật mạnh, nói vẻ băn khoăn: "Anh ơi, em vẫn muốn tìm việc gì đó để làm." "Tìm việc gì đó để làm, dễ mà?

Chúng ta đưa em và Trường Lạc đi chơi." "Được." Tin tức của Tô Ngọc rất nhanh đã đến Lỗ quốc, sau khi người của Lỗ quốc nhận được tin tức, mỗi người đều xoa tay mài kiếm, đều mong chờ kéo Lỗ Hách Nhiên khỏi cái ghế đó.

Rất nhanh, Lỗ quốc truyền ra một tin tức, Lỗ Hách Nhiên vì trường sinh bất lão mà lại bắt trẻ con để luyện thuốc.

Tin tức này trong chốc lát đã lan khắp kinh thành.

Ngay cả Nhị hoàng tử cũng biết tin này.

Nhị hoàng tử nghe tin này thì cả người ngây dại: "Ngươi nói gì?

Kinh thành lại truyền ra tin tức như vậy?

Sao có thể chứ?" Thị vệ của Nhị hoàng tử tâm trạng có chút phức tạp: "Điện hạ, tất cả đều là thật, hơn nữa thuộc hạ đã bí mật đi xem, quả nhiên đã tìm thấy hài cốt trẻ con." Nhị hoàng tử toàn thân phát lạnh đứng đó, cả người ngây dại. "Sao lại thế này?

Ông ta làm vậy mục đích là gì?" Thị vệ bên cạnh nhìn Nhị hoàng tử như vậy, trong lòng có chút bất lực: "Điện hạ, bây giờ không phải lúc chúng ta quan tâm đến chuyện này, mà là phải nghĩ cách xử lý tốt chuyện này, bây giờ những người mất con đều đã làm ầm ĩ lên rồi."

"Cái gì?" Nhị hoàng tử nhìn người bên cạnh hỏi đầy kinh ngạc.

Sao tự nhiên lại làm ầm ĩ lên rồi. "Trước đây khi Hoàng thượng lừa trẻ con vào cung, đã nói rất rõ với cha mẹ chúng, rằng trẻ con có thể thường xuyên về thăm nhà, bây giờ bọn họ đều đang yêu cầu được gặp con." Nhưng những đứa trẻ vào cung cơ bản đều đã chết rồi, bọn họ còn có thể gặp được sao?

Đây căn bản là lừa gạt, nhiều người mất con như vậy, bọn họ sao có thể không tức giận?

Cộng thêm những chuyện Hoàng thượng đã làm với Huyền quốc trước đây, dẫn đến mối quan hệ giữa Lỗ quốc và Huyền quốc hiện tại rất căng thẳng, bọn họ muốn có được giống cây trồng năng suất cao từ Huyền quốc cơ bản là không thể.

Tất cả mọi chuyện chồng chất lên nhau, dân chúng sao có thể không tức giận?

Không những tức giận, mà còn nổi giận đùng đùng.

Chương 958

Nếu chuyện này không thể được giải quyết ổn thỏa, dân chúng chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Đây mới là nơi khiến người ta đau đầu nhất.

Hít sâu một hơi, Nhị hoàng tử nghiến răng nói: "Ta bây giờ vào cung." "Điện hạ, người bây giờ vào cung, ông ta rất có thể sẽ đổ hết mọi chuyện lên người người, đến lúc đó người mới thật sự là được không bù mất, người phải nghĩ cho kỹ." Chuyện này không phải là trò đùa đâu.

Điện hạ thật sự không tiếp tục suy nghĩ một chút sao?

Nhị hoàng tử cười khổ nói: "Ta không đi thì sao đây?

Bây giờ Đại hoàng huynh và Tam hoàng đệ đều còn ở Huyền quốc, nếu ta không ra mặt, ông ta chắc chắn sẽ giả vờ như không có gì xảy ra, ông ta là Hoàng thượng, dân thường sao là đối thủ của binh lính được?

Chẳng phải là gây thêm phiền phức cho dân chúng sao?" Thị vệ bên cạnh im lặng không nói, dù sao lời Nhị hoàng tử nói đúng.

Chuyện này quả thực cần có một người ra mặt giải quyết.

Nghĩ đến điều gì đó, thị vệ nói: "Điện hạ, hay là thế này đi, khi người ra ngoài, chúng ta hãy để nhiều người biết rằng người đi giúp bọn họ giải quyết chuyện này." Như vậy Hoàng thượng sẽ không dám làm gì chứ?

Nhị hoàng tử im lặng một lúc rồi gật đầu nói: "Đây cũng không phải là một cách tồi." "Đi thôi, chuyện này nên sớm không nên muộn." Dân chúng đã hoàn toàn thất vọng về Lỗ Hách Nhiên rồi, tiếp tục như vậy chỉ mang lại phiền phức không cần thiết cho bọn họ. "Vâng." Nhị hoàng tử rất nhanh đã đi vào hoàng cung tìm Lỗ Hách Nhiên, khi đi, đã có người truyền tin Nhị hoàng tử đi giúp bọn họ hỏi chuyện này.

Những người dân mất con đều mong chờ Nhị hoàng tử có thể mang đến tin tốt cho họ, hy vọng con của họ vẫn chưa chết.

Mặc dù hy vọng này vô cùng mong manh, nhưng mong manh cũng tốt hơn là không có bất kỳ tin tức nào. "Hoàng thượng, Nhị hoàng tử cầu kiến." Lỗ Hách Nhiên nghe Nhị hoàng tử muốn gặp mình, trong lòng có chút không kiên nhẫn.

Bên cạnh ông ta có mỹ nhân bầu bạn, ông ta không muốn gặp ai cả. "Hoàng thượng, thần thiếp nghĩ Nhị hoàng tử chắc là có chuyện gì đó muốn gặp người, hay là người cứ gặp đi ạ." Sủng phi vòng tay qua người Lỗ Hách Nhiên, ngẩng đầu nhìn Lỗ Hách Nhiên nói với giọng nũng nịu.

Lỗ Hách Nhiên bị lời nói của nàng kích thích, lòng rộn ràng.

Trong lòng tuy không kiên nhẫn, nhưng vẫn phải giữ thể diện cho sủng phi: "Cho người vào." Thái giám bên cạnh khẽ thở dài, xem ra Hoàng thượng thật sự không quan tâm đến chuyện triều chính nữa rồi.

Chuyện bên ngoài làm ầm ĩ lớn như vậy, bọn họ những người này đều biết rồi mà Hoàng thượng lại còn không biết sao?

Có thể thấy Hoàng thượng không hề coi trọng những chuyện này.

Lỗ Hách Nhiên không hề hay biết những điều này, Nhị hoàng tử bước vào thấy Lỗ Hách Nhiên ôm sủng phi nằm trên ghế dài, vẻ mặt đó khiến Nhị hoàng tử khó coi, tái mét. "Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn nói với người." Vừa nói vừa liếc nhìn sủng phi bên cạnh, không muốn nàng ta tiếp tục ở đây. "Được rồi, có chuyện gì thì nói thẳng ra đi, không cần phải dựa dẫm vào mỹ nhân của trẫm như vậy." Lỗ Hách Nhiên nói vẻ sốt ruột.

Nhị hoàng tử trong lòng có lửa giận nên lời nói không còn dễ nghe nữa: "Phụ hoàng, người có biết chuyện người tàn hại con cái của dân chúng đã bị tất cả mọi người biết rồi không?" Lỗ Hách Nhiên nghe lời này lập tức có chút sốt ruột, nhìn Nhị hoàng tử nhíu mày nói: "Ngươi đang nói chuyện gì tàn hại trẻ con?" Đến lúc này ông ta lại còn ở đây giả bộ, Nhị hoàng tử hoàn toàn thất vọng rồi. "Phụ hoàng, người còn giả bộ, vì để luyện chế cái gọi là thuốc trường sinh bất lão đó, người lại làm ra chuyện dùng máu trẻ con luyện chế thuốc, chuyện này bây giờ đã bị tất cả mọi người trong kinh thành biết rồi, bây giờ những người dân có con đều đang làm loạn, dân chúng kinh thành cũng đang làm loạn, hơn nữa chuyện này còn đang lan rộng ra xung quanh, người có nghĩ đến cách giải quyết chưa?" Nhị hoàng tử chăm chú nhìn Lỗ Hách Nhiên chất vấn. "Ngươi nói bậy bạ gì đó?" Lỗ Hách Nhiên lập tức sốt ruột.

Khi làm chuyện này, ông ta đã biết chuyện này tuyệt đối không thể để dân chúng biết, nếu để dân chúng biết thì tất cả mọi thứ đều sẽ kết thúc.

Mà bây giờ lại bị bọn họ phát hiện sao?

Không thể nào. "Bọn họ sao có thể phát hiện?" "Muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, phụ hoàng đừng quên có một Tô Ngọc." Chuyện này nếu không liên quan đến Tô Ngọc, cậu cũng sẽ không tin.

Lỗ Hách Nhiên vẻ mặt khó coi giận dữ nói: "Lại là tên khốn Tô Ngọc đó, lại dám..." Nhị hoàng tử nghe thấy có chút phiền toái: "Phụ hoàng, nếu người không làm, cho dù Tô Ngọc có bản lĩnh thông thiên cũng không thể tìm được chứng cứ như vậy, bây giờ cảm xúc của dân chúng đã bị kích động, người vẫn nên nghĩ cách giải quyết chuyện này đi." "Trước đây chuyện giống cây trồng năng suất cao dân chúng đã rất tức giận rồi, người bây giờ lại còn làm ra chuyện không thể dung thứ này, chuyện này không phải là đơn giản là có thể giải quyết được đâu, người tự mình nghĩ cách đi." Nhị hoàng tử giận dữ nói.

Đã đến lúc nào rồi mà ông ta lại còn trách người khác đã làm lộ chuyện này, không hề nghĩ đến vấn đề của chính mình.

Nhìn Lỗ Hách Nhiên như vậy, trong mắt Nhị hoàng tử đều là sự thất vọng: "Phụ hoàng, người có từng nghĩ đến, trẻ con mới là tương lai của Lỗ quốc, người một lúc giết chết nhiều trẻ con như vậy, người có nghĩ đến tương lai của Lỗ quốc không?" Lần đầu tiên, Nhị hoàng tử dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ông ta.

Lỗ Hách Nhiên vẻ mặt âm trầm nhìn Nhị hoàng tử: "Ngươi đang chất vấn trẫm?" "Con không phải đang chất vấn phụ hoàng, con chỉ muốn biết, phụ hoàng rốt cuộc muốn làm gì, tại sao lại làm ra nhiều chuyện sai trái như vậy." Lỗ Hách Nhiên trước đây không phải như vậy, từ khi nào ông ta lại trở nên bất thường?

Đối với chuyện triều chính cũng không hề quan tâm.

Liếc nhìn sủng phi bên cạnh đang im lặng không nói.

Nhị hoàng tử chợt nhớ ra, từ khi người phụ nữ này xuất hiện, Hoàng thượng đã thay đổi.

Thay đổi đến không còn giống chính ông ta nữa. "Phụ hoàng, người trước đây không phải như vậy, tại sao bây giờ lại trở thành như vậy?

Trong lòng người ngoài cái chuyện trường sinh bất lão chết tiệt đó ra, còn có ý nghĩ nào khác không?" Không, Lỗ Hách Nhiên bây giờ đã không còn tương lai của Lỗ quốc nữa rồi, ông ta chỉ muốn trường sinh bất lão, một Hoàng thượng như vậy, còn có cần phải tồn tại

không?

Vì cái chuyện hư vô mờ mịt này, ông ta lại hết lần này đến lần khác làm ra chuyện như vậy, điều này khiến Nhị hoàng tử có chút không thể chấp nhận. "Đủ rồi, điều ngươi cần làm bây giờ không phải là đến chất vấn trẫm, mà là nghĩ cách giải quyết chuyện này." Lỗ Hách Nhiên nói một cách sốt ruột.

Nghe lời Lỗ Hách Nhiên, Nhị hoàng tử cười lạnh một tiếng: "Giải quyết?

Vậy phụ hoàng lại nói cho nhi thần biết, chuyện này làm ầm ĩ lớn như vậy thì phải giải quyết thế nào?" Bọn họ lại nghĩ chuyện đơn giản rồi, bây giờ chuyện này tất cả mọi người đều biết, bọn họ phải giải quyết thế nào đây?

Chuyện này không phải là chỉ bằng vài lời nói suông là có thể giải quyết được. "Đây là chuyện của ngươi, ngươi không nên đến hỏi trẫm." Lỗ Hách Nhiên không khách khí nói.

Nhị hoàng tử bị tức đến bật cười, lời nói như vậy ông ta làm sao có thể nói ra được?

Cậu đã nghĩ đến thái độ mà Lỗ Hách Nhiên có thể có, nhưng duy nhất không nghĩ đến ông ta lại nói ra những lời vô trách nhiệm như vậy.

Hít sâu một hơi nhìn Lỗ Hách Nhiên nói: "Chuyện này con làm không tốt, cũng không làm được, muốn giải quyết thế nào đó là chuyện của chính phụ hoàng, nếu phụ hoàng vẫn thái độ như vậy, vậy con xin đi trước." Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Sủng phi bên cạnh Lỗ Hách Nhiên đột nhiên nói: "Thật ra muốn giải quyết chuyện này cũng rất đơn giản." Lỗ Hách Nhiên ôm sủng phi của mình vội vàng hỏi: "Giải quyết thế nào?" "Tìm một người có thân phận đủ cao để làm vật tế thần không phải là được rồi sao?" Lúc nói còn nhìn về phía Nhị hoàng tử.

Ánh mắt Nhị hoàng tử đặt lên sủng phi, người phụ nữ này cứ nhìn chằm chằm vào cậu, là muốn cậu làm cái người chịu tội thay ngu ngốc này sao?

Thật là nực cười.

Hít sâu một hơi, nhìn Lỗ Hách Nhiên, Nhị hoàng tử nói: "Phụ hoàng cũng có suy nghĩ như vậy sao?" Lỗ Hách Nhiên không hề để ý đến suy nghĩ của Nhị hoàng tử, mà rất đồng tình gật đầu: "Ái phi nói đúng, người đâu, bắt Nhị hoàng tử lại chém đầu, nói cho dân chúng biết tất cả đều do Nhị hoàng tử làm, không liên quan gì đến trẫm, còn nữa, thuật trường sinh bất lão này đều là giả." Mặc dù biết Lỗ Hách Nhiên chắc chắn sẽ từ bỏ mình, nhưng khi chuyện thực sự xảy ra, trong lòng Nhị hoàng tử từng trận băng giá.

Ông ta lại thật sự như vậy.

Nghe lời một người phụ nữ mà muốn lấy mạng con trai mình.

Thật nực cười.

Chương 959

"Ha ha ha, nực cười vô cùng." "Một Hoàng thượng lại nghe lời một yêu nữ, ta bây giờ lại mong Lỗ quốc bị Huyền quốc công phá cuối cùng diệt quốc." Lỗ quốc như vậy còn có tác dụng gì?

Một quốc gia hủ bại như vậy, chi bằng giao cho Huyền quốc quản lý còn tốt hơn.

Hoàng đế của Huyền quốc là một Hoàng đế rất tốt, ông ấy sẽ đối xử tốt với dân chúng.

Tốt hơn Lỗ Hách Nhiên rất nhiều.

Lỗ Hách Nhiên nghe lời này, tức giận toàn thân run rẩy: "Người đâu, loạn côn đánh chết trẫm." Tuy nhiên vì những chuyện này mà các tướng sĩ trong hoàng cung đã rất bất mãn với Hoàng thượng rồi, Nhị hoàng tử tuy đang tranh giành hoàng vị, nhưng vì dân chúng cũng đã làm không ít việc.

Bây giờ Hoàng thượng lại không phân biệt trắng đen mà muốn giết Nhị hoàng tử, sao có thể như vậy?

Đặc biệt là thái giám nghe thấy cùng lúc trong lòng cũng vô cùng phẫn nộ.

Lời Nhị hoàng tử nói kỳ thực cũng không sai, có một vị Hoàng đế hồ đồ như vậy, chi bằng giao đất nước trực tiếp cho Huyền quốc, như vậy dân chúng còn có thể sống tốt hơn. "Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau động thủ?" Người đứng đầu nhìn Hoàng thượng bình tĩnh hỏi: "Hoàng thượng, Nhị hoàng tử không thể giết." "Các ngươi đang kháng chỉ?" "Hoàng thượng, xem ra bàn tay của Nhị hoàng tử quả thực rất dài, ngay cả đội hộ vệ hoàng cung cũng nghe lời hắn." Sủng phi thản nhiên nói.

Ánh mắt nhìn Nhị hoàng tử đầy châm biếm.

Hai năm trước khi nàng gặp Nhị hoàng tử đã rất thích, nghĩ rằng sẽ giữ mối quan hệ riêng tư với người này, kết quả cậu ta một chút thể diện cũng không cho thì thôi đi, lại còn mắng nàng không biết xấu hổ.

Lúc đó lời Nhị hoàng tử nói rất khó nghe, từ lúc đó nàng đã thề, nhất định phải khiến Nhị hoàng tử phải trả giá vì sự ngu ngốc của chính mình.

Ngày này cuối cùng cũng đã đến.

Nhị hoàng tử nhìn vẻ mặt của sủng phi, liền biết tại sao nàng ta lại làm như vậy.

Tất cả những gì người phụ nữ này làm đều là để trả thù việc cậu đã không cho nàng ta thể diện lúc trước.

Nhưng một người phụ nữ như vậy cậu thật sự không thèm để ý, ghê tởm không chịu nổi.

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Nhị hoàng tử, tay sủng phi vô thức siết chặt, chết tiệt.

Lại dám dùng ánh mắt như vậy nhìn nàng, chẳng lẽ cậu ta không biết bây giờ tính mạng của cậu ta đang nằm trong tay nàng sao? "Các ngươi lại dám phản bội trẫm." Lời Lỗ Hách Nhiên nói, khiến cấm vệ quân thống lĩnh trong chốc lát thất vọng, hóa ra trong lòng Hoàng thượng bọn họ lại là như vậy sao? "Hoàng thượng, vi thần từ mấy tuổi đã đi theo Hoàng thượng, đã làm bao nhiêu việc, Hoàng thượng hẳn phải biết, bây giờ vì lời nói của một người phụ nữ mà Hoàng thượng lại bắt đầu nghi ngờ sự trung thành của vi thần, thật là nực cười." Lòng trung thành của ông ta cuối cùng lại bị nghi ngờ vì lời nói của một người phụ nữ, thật là nực cười vô cùng.

Nhị hoàng tử cũng không dám tin nhìn Lỗ Hách Nhiên, cấm vệ quân thống lĩnh là ám vệ của Lỗ Hách Nhiên, sau này chuyển thành minh vệ, một người như vậy là người trung thành nhất.

Chính vì lo lắng người khác phản bội, Lỗ Hách Nhiên mới để cấm vệ quân thống lĩnh trở thành ám vệ, nực cười lại bị nghi ngờ? "Phụ hoàng đừng quên, hắn ta xuất thân là ám vệ, ám vệ của người, người cho rằng dễ dàng phản bội người sao?" Nhị hoàng tử chất vấn.

Vốn dĩ cho rằng nói ra những lời như vậy, Lỗ Hách Nhiên sẽ không có suy nghĩ đó, kết quả Lỗ Hách Nhiên lại không cho là đúng mà nói: "Cho đủ thứ tốt, tự nhiên sẽ phản bội, ám vệ cũng là người, cũng sẽ có thất tình lục dục, thậm chí tham lam tiền bạc và những thứ đó." Cấm vệ quân thống lĩnh nghe những lời như vậy, vẻ mặt trắng bệch trong chốc lát.

Nhìn Lỗ Hách Nhiên, cấm vệ quân thống lĩnh bật cười ha hả: "Đã Hoàng thượng nói vi thần phản bội, vậy vi thần hôm nay liền phản bội đi." Ông ta cũng hoàn toàn thất vọng rồi.

Hai năm nay những chuyện Lỗ Hách Nhiên làm khiến ông ta rất thất vọng, ông ta đã không còn như trước nữa rồi. "Nhị hoàng tử, người đi trước đi." Cấm quân thống lĩnh quay đầu nhìn Nhị hoàng tử nói.

Nghe lời cấm quân thống lĩnh nói, trong lòng Nhị hoàng tử có chút không thoải mái: "Ta đi rồi ngươi sẽ chết." Cấm quân thống lĩnh lắc đầu: "Không sao đâu." Chủ nhân mà ông ta bảo vệ đã hoàn toàn thay đổi, đã như vậy thì ông ta cũng không cần phải sống nữa.

Nhìn vẻ mặt coi cái chết nhẹ tựa lông hồng của cấm quân thống lĩnh, trong lòng Nhị hoàng tử có chút không thoải mái.

Ông ta thực ra không cần phải làm như vậy, dù sao Lỗ Hách Nhiên thật sự không đáng.

Vì một Lỗ Hách Nhiên mà đánh đổi tính mạng của mình thật sự có đáng không?

Làm như vậy thật sự không cần thiết. "Ngươi sẽ chết." "Ta sớm nên chết rồi." Nếu sớm chết rồi, thì sẽ không nhìn thấy chủ tử của bọn họ biến thành cái dạng này.

Lỗ Hách Nhiên bây giờ thật sự khiến người ta ghê tởm, trường sinh, phụ nữ, thật sự quan trọng đến vậy sao?

Nhị hoàng tử biết ông ta sẽ không đi theo mình, chỉ có thể rời đi trước.

Sau này cậu phải bắt đầu nghĩ cách kéo Lỗ Hách Nhiên khỏi cái vị trí này.

Lỗ Hách Nhiên nhìn cấm vệ quân thống lĩnh của mình lại thả người mà ông ta muốn giết đi, trong lòng đầy phẫn nộ: "Ngươi tìm chết." Rút kiếm, người đó chết dưới tay Lỗ Hách Nhiên.

Khi chết, cấm vệ quân thống lĩnh mắt cũng không chớp lấy một cái, chỉ bình tĩnh nhìn Lỗ Hách Nhiên.

Lỗ Hách Nhiên bị ánh mắt đó nhìn đến có chút chột dạ. "Đem hắn ta ném ra bãi tha ma hoang dã." Lỗ Hách Nhiên tàn nhẫn ra lệnh.

Người bị ném ra bãi tha ma hoang dã, đều bị chó hoang xé xác, Lỗ Hách Nhiên là muốn ông ta ngay cả một cái xác toàn thây cũng không có.

Người đã theo cấm vệ quân thống lĩnh rất lâu, nghe lời ra lệnh như vậy toàn thân phát lạnh, một Hoàng đế như vậy, bọn họ thật sự phải trung thành sao?

Tất cả mọi người im lặng khiêng cấm vệ quân thống lĩnh ra ngoài, Nhị hoàng tử vẫn luôn chờ ở bên ngoài, thấy bọn họ khiêng người ra, trong lòng đều là lửa giận.

Bước tới nhìn cấm vệ quân thống lĩnh chết không nhắm mắt, Nhị hoàng tử đưa tay nhắm mắt ông ta lại, nhưng nhắm xong lại mở ra, thật sự không thể nhắm mắt.

Người bên cạnh cười khổ nói: "Nhị hoàng tử, ông ta bảo chúng ta ném thống lĩnh ra bãi tha ma hoang dã." "Đồ khốn." Nhị hoàng tử tức đến không chịu được, cái Lỗ Hách Nhiên này thật sự càng sống càng thụt lùi.

Dân chúng cũng ở bên cạnh xem, nghe nửa ngày, cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện là thế nào.

Hóa ra Hoàng thượng vì muốn Nhị hoàng tử làm vật tế thần, muốn giết Nhị hoàng tử, kết quả cấm vệ quân thống lĩnh không đồng ý liền bị Hoàng thượng giết chết.

Sau khi chết còn bị ném ra bãi tha ma hoang dã. "Nhị hoàng tử, ông ta căn bản không xứng làm Hoàng đế của chúng ta." Nhị hoàng tử cười khổ không nói gì, đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng chỉ đơn giản hiểu đạo lý này cũng vô ích. "Lời này mọi người đừng nói nữa, kẻo sau này lại mang đến tai họa giết người cho chính mình." Nghe dân chúng nói những lời như vậy, Lỗ Hách Nhiên nhất định sẽ ra tay. "Vâng." Mặt khác, Lỗ Hách Nhiên trong cung tức giận run rẩy: "Chuyện này sao lại bị người ta biết được." "Tất cả đều là lỗi của Huyền quốc, nếu không phải Tô Ngọc quản chuyện bao đồng, cũng sẽ không như vậy." Sủng phi cũng rất tức giận.

Bọn họ vất vả lắm mới đi đến bước này, rất nhanh Lỗ quốc sẽ là của bọn họ, kết quả lại xuất hiện một Tô Ngọc, người này chính là đến để đối đầu với bọn họ.

Tựa vào người Lỗ Hách Nhiên, sủng phi ủy khuất nói: "Hoàng thượng, cái Tô Ngọc này cũng quá đáng rồi, người chết lại không phải là trẻ con của Huyền quốc, hắn ta sốt ruột làm gì chứ?" Lỗ Hách Nhiên nghe thấy rất đúng, cũng cảm thấy Tô Ngọc chính là một tên khốn nạn, hắn ta cố ý, cố ý chia rẽ mối quan hệ nội bộ của Lỗ quốc. "Người nói chúng ta nên làm gì đây?" Lỗ Hách Nhiên nhìn sủng phi của mình hỏi. "Chuyện này rất đơn giản mà, Hoàng thượng lợi hại như vậy, trực tiếp phái binh công đánh Huyền quốc, còn về chuyện không có lương thảo, chúng ta trực tiếp trưng thu thuế là được rồi?" Sủng phi nhẹ nhàng nói.

Chương 960

Vẻ mặt đó khiến Lỗ Hách Nhiên kích động không thôi: "Nàng nói đúng, không cho Huyền quốc xem thái độ của chúng ta, hắn ta còn tưởng chúng ta dễ bắt nạt." "Người đâu, truyền các tướng quân đến gặp trẫm, còn có người của Bộ Hộ và Bộ Công." Thái giám bên cạnh trong lòng đảo mắt một cái, bất kể trong lòng bất mãn đến đâu, ngoài mặt vẫn cung kính nói: "Hoàng thượng, người quên rồi sao?

Người đã nhốt tất cả các tướng quân rồi." Lúc này biết đi đâu mà tìm tướng quân cho ông ta? "..." Lỗ Hách Nhiên và sủng phi trong chốc lát không nói nên lời.

Chuyện này bọn họ lại quên mất rồi. "Thả người ra, bảo bọn họ lập tức đến gặp trẫm." "Vâng." Sau khi thái giám ra ngoài, trên mặt đều là sự bất mãn.

Lúc cần thì thả ra, lúc không cần thì trực tiếp nhốt lại, lại còn nhốt vào tử lao, hắn có thể khẳng định chỉ cần những tướng quân này ra ngoài, nhất định sẽ không nghe lời ông ta.

Đáng tiếc, Lỗ Hách Nhiên không hề nhận ra vấn đề này, còn cho rằng những tướng quân này đều phải nghe lời ông ta.

Thái giám mang ý chỉ của Hoàng thượng đến tử lao thì tất cả các tướng quân đều ở bên trong. "Các vị tướng quân, các người có thể ra ngoài rồi." Thái giám nhìn những tướng quân đang trong tình trạng rất tệ mà nói với vẻ xót xa.

Ra ngoài?

Tất cả các tướng quân ngạc nhiên nhìn hắn, nhíu mày hỏi: "Ông ta lại muốn làm gì?" Lỗ Hách Nhiên có thể có lòng tốt đến vậy sao?

Sẵn lòng cho bọn họ ra ngoài sao?

Thái giám cũng không muốn bọn họ bị che giấu, hơn nữa sau khi ra ngoài những điều cần biết bọn họ cũng sẽ biết.

Thế là hắn kể lại những chuyện đã xảy ra gần đây cho tất cả các tướng quân nghe một lần.

Nghe lời thái giám nói, tất cả mọi người đều kinh ngạc, trong mắt đều là không dám tin: "Đây thật sự là chuyện ông ta đã làm sao?" Đây thật sự là chuyện một Hoàng đế có thể làm sao?

Bọn họ có phải đã nghe nhầm rồi không.

Thái giám cười khổ gật đầu, hắn cũng hy vọng những điều này đều không phải thật, nhưng sự thật chính là như vậy, tất cả đều là những chuyện đã thực sự xảy ra.

Hít sâu một hơi, thái giám nhìn mấy người nói: "Các vị đại nhân, Hoàng thượng muốn các người đi đánh nhau, thực ra trong tình huống hiện tại, Lỗ quốc do Huyền quốc tiếp quản cũng chưa chắc đã không phải là chuyện tốt." Tất cả các tướng quân đều im lặng, một Hoàng thượng như vậy đã không còn đáng để bọn họ trung thành nữa rồi. "Nhị hoàng tử đâu?" "Hoàng thượng vì muốn tìm vật tế thần mà định giết Nhị hoàng tử, cấm quân thống lĩnh không đồng ý cuối cùng bị chém đầu, sau đó bị ném vào bãi tha ma hoang dã." Thái giám cười khổ nói.

Nghe lời này, tất cả các tướng quân đều ngây dại, không dám tin đây là thật.

Bọn họ đều biết cấm quân thống lĩnh là ám vệ của Lỗ Hách Nhiên, vì lời nói của một người phụ nữ, giết chết người trung thành của mình thì thôi đi, lại còn muốn ném vào bãi tha ma hoang dã.

Thật là hoang đường.

Lúc này lão tướng quân vẫn luôn ở trong góc đột nhiên nói: "Đánh nhau là ý kiến của ai?" "Bọn họ không biết quốc khố không có nhiều lương thảo như vậy sao?" "Là ý kiến của nương nương, nàng ta nói không có lương thảo thì trực tiếp trưng thu từ dân chúng là được rồi." Nghĩ đến điều này, trong lòng thái giám lại cảm thấy đáng thương. "Hoàng thượng đã nghe rồi sao?" Lão tướng quân vẻ mặt bình tĩnh hỏi. "Vâng." "Rất tốt, các ngươi đi đánh đi, giống như những người ở Tề quốc kia, mở cửa thành nghênh đón Ngọc Vương gia và những người khác vào thành." Lão tướng quân vẻ mặt bình tĩnh nói.

Khi nói ra câu nói này, lão tướng quân đã hoàn toàn thất vọng về Lỗ Hách Nhiên, một người như vậy không xứng làm Hoàng đế.

Thái giám không dám tin nhìn Lỗ Hách Nhiên, lão tướng quân lại... "Lão tướng quân..." "Vì yêu đạo và yêu nữ mà làm ra nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, không chịu tự kiểm điểm lỗi lầm của mình thì thôi đi, lại còn muốn tìm vật tế thần, thậm chí làm ra chuyện như vậy, thật sự là làm mất mặt Lỗ quốc của chúng ta." Lời lão tướng quân nói khiến tất cả mọi người đều im lặng, lời này nói không sai, những việc Lỗ Hách Nhiên làm bây giờ chính là làm mất mặt tổ tiên nhà Lỗ gia. "Không biết tiên hoàng bọn họ biết những chuyện này xong, có tức giận đến nỗi từ hoàng lăng nhảy ra ngoài không." Không phải bọn họ không giữ Lỗ quốc nữa, mà là những việc Lỗ Hách Nhiên làm khiến bọn họ cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục giữ nữa.

Các tướng quân bên cạnh nhìn nhau, nhất thời không biết có nên nghe lời lão tướng quân hay không. "Mấy năm gần đây, những việc Hoàng thượng đã làm, mọi người đều nhìn thấy.

Giờ những việc hắn làm đã không còn xứng đáng làm Hoàng thượng của Lỗ quốc nữa.

Nói hắn 'đức bất phối vị' là đúng không sai." Lão tướng quân tức giận nói. "Hoàng đế Huyền quốc thì khác, Huyền Phỉ Nhiên ta đã gặp vài lần rồi.

Người này từ khi còn là hoàng tử đã vô cùng xuất sắc, ngay cả tiên hoàng cũng hết lời khen ngợi.

Sau khi lên làm Hoàng thượng, dù ngoại thích nắm quyền, hắn vẫn nhẫn nhịn không bộc lộ, sau đó từng bước loại bỏ bọn chúng, từng bước thu lại binh quyền của Huyền quốc.

Tuy giữa chừng có Ngọc Vương giúp đỡ, nhưng tấm lòng hắn đối với dân chúng là thật.

Từ khi đăng cơ đến nay, thuế thu của dân chúng luôn chỉ là hai thành.

Ngay cả khi họ có lương thực cao sản, dân chúng bắt đầu yêu cầu tăng thêm chút thuế, thì thuế của hắn vẫn là hai thành, chưa từng thay đổi.

Gặp bất kỳ sự kiện trọng đại nào, dù hoàng thất Huyền quốc có khó khăn đến mấy, cũng chưa từng nghĩ đến việc lấy đồ ăn từ miệng dân chúng để cung cấp cho tướng sĩ.

Những điều này là điều mà hoàng đế của tất cả các quốc gia đều không thể sánh bằng, ta tin các ngươi cũng đều biết." Lão tướng quân nhìn mọi người nói.

Hỏi tại sao lão tướng quân lại biết, là vì cháu trai nhỏ của ông làm ăn buôn bán, ở Huyền quốc một thời gian dài, biết rất nhiều chuyện về Huyền quốc.

Mỗi lần từ Huyền quốc trở về, đều kể cho ông nghe về những thay đổi ở đó.

Quốc khố của Huyền quốc ngày càng sung túc, dân chúng sống ngày càng tốt hơn.

Ở Huyền quốc, uy vọng của Ngọc Vương không hề lớn hơn Hoàng thượng, mọi người đều biết những việc Ngọc Vương làm đều là do Hoàng thượng phân phó, mọi thứ đều lấy Hoàng thượng làm chủ, Ngọc Vương lui về sau màn.

Nếu là ở Lỗ quốc, sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Các tướng quân khác nghe vậy, ánh mắt hơi lóe lên, lời này nói không sai. "Lão tướng quân nói đúng, Hoàng thượng Huyền quốc quả thật rất tốt, một Hoàng thượng như vậy mới là điều chúng ta mong muốn." Một Hoàng thượng như vậy, dù họ có phải chết ngay lập tức cũng cam lòng.

Nhưng Lỗ Hách Nhiên so với Huyền Phỉ Nhiên thì quả thật kém xa.

Nghe vậy, lão tướng quân khẽ thở dài: "Không phải chúng ta muốn phản quốc, mà là Lỗ Hách Nhiên này đã thay đổi rồi." Hắn thay đổi đến mức không thể hiểu nổi, lại còn lạm sát vô tội.

Thật là nực cười. "Lão tướng quân, chúng tôi biết rồi." Mấy tướng quân nhìn thái giám, trong lòng lo lắng hắn có nói chuyện này ra ngoài không. "Các tướng quân yên tâm, tôi sẽ không nói ra đâu." Ngày tháng ở Lỗ quốc ngày càng khó khăn, sớm muộn gì cũng diệt vong, chi bằng trực tiếp giúp Huyền quốc thì hơn. "Được, giờ chúng tôi sẽ đi cùng ngươi, lão tướng quân cũng phải đi." "Đó là điều hiển nhiên." Lỗ Hách Nhiên dù có ngu xuẩn đến mấy cũng biết mấy tướng quân này đều nghe lời lão tướng quân.

Mấy tướng quân dẫn người đi, lão tướng quân sau khi ra ngoài, trong mắt hiện lên vẻ châm biếm, không ngờ lại có ngày được ra khỏi đây.

Mấy người cùng thái giám vào cung diện kiến Lỗ Hách Nhiên.

Chương 961

Khi nhìn thấy Lỗ Hách Nhiên, bên cạnh quả nhiên có người hầu cận.

Chứng kiến cảnh này, mấy tướng quân càng thêm kiên định, một kẻ bị đàn bà che mắt thì không đáng để họ trung thành. "Tham kiến Hoàng thượng." Lời này nói ra vô cùng qua loa.

Lỗ Hách Nhiên ánh mắt hơi lạnh: "Các ngươi muốn chết à?" Mấy tướng quân dửng dưng nói: "Hoàng thượng muốn giết ai cũng không cần hỏi chúng tôi, cứ ra tay là được." Mấy tướng quân chắc chắn hắn sẽ không ra tay bây giờ, dù sao vẫn cần họ đi đánh trận.

Lỗ Hách Nhiên quả thực sẽ không làm gì họ, nhưng cũng chỉ là bây giờ không làm.

Chờ đánh trận xong, hắn nhất định sẽ xẻo thịt bọn hỗn đản này thành vạn mảnh, để trút nỗi hận trong lòng.

Bình tĩnh nhìn dáng vẻ của Lỗ Hách Nhiên, những người bên cạnh đâu còn đạo lý gì để không hiểu.

Hắn đây là muốn đợi đánh trận xong rồi kiếm chuyện với bọn họ. "Hoàng thượng thả chúng tôi ra khỏi ngục có chuyện gì?" Bọn họ cũng lười nghe Lỗ Hách Nhiên nói những lời đường hoàng ở đây, liền trực tiếp mở miệng hỏi.

Một câu nói khiến Lỗ Hách Nhiên nuốt hết những lời đến cửa miệng, lạnh lùng nhìn họ nói: "Ta phái các ngươi đi tấn công Huyền quốc, Mộng Quốc sư làm giám quân." Nghe lời này, tất cả các tướng quân đều tức đến bật cười.

Mộng Quốc sư mà hắn nói, họ đều biết là ai, chính là cha của

Mộng Quý phi này.

Một người như vậy mà đi làm giám quân, rốt cuộc Hoàng thượng nghĩ gì vậy? "Hoàng thượng, người nói để cái lão yêu đạo đó làm giám quân ư?" Một trong các tướng quân tức giận chất vấn.

Lỗ Hách Nhiên lập tức bất mãn: "Yêu đạo gì, đó là Quốc sư!

Các ngươi nói chuyện lịch sự một chút, nếu không..." "Nếu không thì sao?

Hoàng thượng muốn làm gì, cứ ra tay thẳng thừng, cần gì phải như vậy?" Lão tướng quân từ nãy giờ không nói lời nào, cứ thế nhìn Lỗ Hách Nhiên, nhìn hắn bênh vực cái lão yêu đạo kia.

Mộng Quý phi lúc này mở miệng: "Bệ hạ, những tướng quân này có phải là có ý kiến với thiếp không?" "Ngươi quả nhiên có tự tri chi minh, chúng tôi quả thật có ý kiến với ngươi, một yêu nữ mê hoặc quân vương." Một tướng quân trong số đó không khách khí nói.

Chỉ nói là "có ý kiến" thì thật là coi trọng ả rồi.

Mộng Quý phi mặt lúc xanh lúc trắng, khó coi nhìn người vừa nói.

Ả nói câu đó chỉ là tiện miệng, lúc nói không hề nghĩ rằng mấy tướng quân này lại dám tiếp lời.

Giống như Nhị hoàng tử, đều là lũ đàn ông mắt mù đáng ghét. "Các ngươi to gan thật!" Mộng Quý phi tức giận quát mắng. "Các ngươi không sợ chết sao?" Bọn hỗn đản này rốt cuộc là sao vậy?

Thật sự một chút cũng không sợ chết sao?

Nhìn bộ dạng của Mộng Quý phi, vị tướng quân vừa nói khẽ hừ lạnh một tiếng: "Yêu nữ." Mộng Quý phi mặt lúc xanh lúc tím, cuối cùng tủi thân nhìn Lỗ Hách Nhiên: "Hoàng thượng, thiếp đã làm sai chuyện gì?

Tại sao bọn họ lại đối xử với thiếp như vậy?" Bộ dạng khóc lóc mè nheo này khiến mấy tướng quân đều lộ vẻ khó chịu.

Bọn họ xuất thân là tướng quân, chưa từng nghĩ có ngày lại phải nghe cái giọng khóc lóc mè nheo như thế này.

Ngay cả con gái, cháu gái của họ cũng là những người "chảy máu không chảy lệ", chưa bao giờ vì chuyện nhỏ nhặt này mà khóc lóc.

Lão tướng quân nhìn Mộng Quý phi, châm biếm nói: "Khi Hoàng thượng bàn chính sự, tốt nhất vẫn nên để loại đàn bà này rời đi thì hơn." Lỗ Hách Nhiên sắc mặt khó coi, bất mãn nhìn lão tướng quân, cau mày nói: "Ta thấy ngươi vẫn muốn về ngục tử giam mà ở." Lão tướng quân giờ đã là một thân một mình, dửng dưng nói: "Hoàng thượng muốn tôi vào ngục tử giam, tôi đương nhiên sẽ đi, nhưng người đừng quên tiên hoàng khi qua đời đã để lại cho tôi thứ gì." Lỗ Hách Nhiên nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn chằm chằm lão tướng quân, nghiến răng nói: "Ngươi đang uy hiếp ta!" "Không, tôi chỉ đang nhắc nhở Hoàng thượng, khi nào nên làm việc gì." Lão tướng quân lạnh lùng nói. "Năm xưa tôi nghe lời tiên hoàng phò tá người, những năm qua cũng giúp người giữ giang sơn Lỗ quốc này.

Kết quả đến già rồi, lại vì một người đàn bà mà bị người tống vào ngục tử giam." Lão tướng quân nhìn Lỗ Hách Nhiên, vẻ mặt thất vọng nói.

Lỗ Hách Nhiên sắc mặt có chút khó coi, chuyện này hắn đương nhiên biết, chính vì biết điều này, trong lòng hắn mới kiêng dè lão tướng quân.

Hắn cũng rất muốn lão tướng quân chết ngay lập tức.

Chỉ có như vậy mới không uy hiếp đến địa vị hiện tại của hắn.

Tâm tư của Mộng Quý phi, tất cả mọi người đều không biết.

Chỉ thấy ả nhìn Lỗ Hách Nhiên, tủi thân nói: "Bệ hạ, đã mấy tướng quân không muốn nhìn thấy thiếp, vậy thiếp xin đi trước, sau này sẽ đến tìm Hoàng thượng." Lỗ Hách Nhiên nhìn dáng vẻ tủi thân của Mộng Quý phi, có chút đau lòng nói: "Không cần đi, nàng cứ ở đây, ta muốn xem ai dám để nàng đi." Khi nói chuyện, hắn còn đe dọa liếc nhìn những người xung quanh.

Mọi người thấy Lỗ Hách Nhiên như vậy, khẽ thở dài, quả nhiên không bằng Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng nói muốn tấn công Huyền quốc, lương thảo chuẩn bị đã đủ chưa?" "Không đủ thì tìm cách trưng thu thêm chút thuế là đủ rồi." Lỗ Hách Nhiên dửng dưng nói.

Nghe lời nói thờ ơ của Lỗ Hách Nhiên, mấy tướng quân bên cạnh đều có chút bất mãn: "Hoàng thượng có nghĩ đến sau khi trưng thu thuế, dân chúng sẽ sống thế nào không?

Lương thực của họ hiện giờ vốn đã không còn bao nhiêu, năm ngoái đánh Tề quốc, năm nay lại gặp tai họa tuyết, họ còn có thể tích trữ được bao nhiêu lương thực nữa?

Người bây giờ lại tăng nặng sưu thuế của dân chúng, người có nghĩ đến dân chúng sẽ sống ra sao không?" Lỗ Hách Nhiên cau mày nhìn lão tướng quân, sốt ruột nói: "Có thể làm việc cho quốc gia là vinh hạnh của bọn họ, bọn họ nhịn đói mấy bữa cũng không chết được." Lão tướng quân nhìn Lỗ Hách Nhiên, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin được.

Từ khi nào, Lỗ Hách Nhiên lại trở thành ra nông nỗi này, hoàn toàn không coi mạng sống của dân chúng ra gì. "Lỗ Hách Nhiên, ngươi biết mình đang nói gì không?

Đó là những dân chúng đã ủng hộ ngươi cho đến tận bây giờ!

Nếu không có dân chúng, ngươi là cái thá gì?" Lỗ Hách Nhiên thật sự không bằng cầm thú, lại có thể nói ra loại lời như "dân chúng nhịn đói mấy bữa cũng không sao".

Mộng Quý phi giả bộ bất mãn nhìn lão tướng quân: "Lão tướng quân, ông nói cái gì vậy?

Chẳng lẽ Hoàng thượng nói sai sao?

Bất quá chỉ là một lũ tiện dân, dù bọn họ có chết đói, vẫn còn rất nhiều người khác, không thiếu số này đâu.

Ta thấy lão tướng quân đúng là nghĩ nhiều rồi." "Hay là lão tướng quân có bất mãn gì với Hoàng thượng?" Lão tướng quân hừ lạnh một tiếng: "Bản tướng quân đối hắn chính là bất mãn, vậy thì ngươi làm được gì?" Mộng Quý phi khẽ nhíu mày, trong lòng vô cùng bất mãn với lão tướng quân, người này thật là cứng đầu. "Hoàng thượng..." "Cứ làm theo lời ta nói, trưng thu năm thành thuế." Lỗ Hách Nhiên trực tiếp vỗ bàn quyết định.

Một chút giãy giụa cuối cùng của mấy tướng quân cũng hoàn toàn biến mất.

Họ nhìn Lỗ Hách Nhiên, sắc mặt bình tĩnh, sau này dù họ có dâng thành trì cho Huyền quốc, họ cũng sẽ không cảm thấy khó chịu nữa, một Lỗ Hách Nhiên như vậy không xứng đáng. "Chúng ta đi." Lão tướng quân không muốn nói thêm một lời nào với Lỗ Hách Nhiên, trực tiếp nói với những người bên cạnh.

Mộng Quý phi khóe miệng khẽ nhếch lên, nhìn bóng lưng họ rời đi, tâm trạng vô cùng tốt. "Bệ hạ, người phải cho người theo dõi bọn họ đấy nhé, đừng để bọn họ dâng cả giang sơn Lỗ quốc này cho Huyền quốc như vậy." Chuyện tướng lĩnh Tề quốc năm ngoái trực tiếp mở cửa thành cho Huyền quốc vào thành, ả biết rõ.

Lỗ quốc đối với ả mà nói, chính là vật trong túi của ả, sao có thể cứ thế mà giao cho Huyền quốc được.

Chương 962

Lỗ Hách Nhiên đương nhiên biết Mộng Quý phi nói có ý gì: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Bọn họ không dám làm thế đâu.

Rất nhanh, tin tức Hoàng thượng muốn trưng thu năm thành thuế đã lan truyền khắp Lỗ quốc.

Tin tức này khiến người của Tô Ngọc đều cạn lời.

Lỗ Hách Nhiên này là sợ Lỗ quốc không diệt vong được ư?

Hết lần này đến lần khác giúp họ. "Mặc kệ Lỗ Hách Nhiên muốn làm gì, chúng ta đều không cần quan tâm, chỉ cần nghe theo chủ tử là được." Người bên cạnh trực tiếp nói. "Nói không sai, chúng ta trước tiên hãy gửi tin tức về cho thiếu gia, thiếu gia bên đó chắc đã sốt ruột lắm rồi." Thiếu gia bên đó vẫn luôn đợi tin tức từ đây, chuyện bên này thế nào không liên quan gì đến họ, họ chỉ cần giúp thiếu gia có được tin tức muốn có là được.

Tin tức từ Lỗ quốc rất nhanh truyền về Huyền quốc, Tô Ngọc sau khi nhận được tin có chút bất ngờ, không ngờ mọi việc lại phát triển đến mức này.

Tô Ngọc nhìn tin tức gửi từ Lỗ quốc đến, khóe miệng khẽ nhếch lên, xem ra Lỗ Hách Nhiên này thật sự muốn chết rồi, nếu không chuyện như vậy hắn làm sao làm ra được?

Nguyên Bảo thấy tâm trạng Tô Ngọc đột nhiên rất tốt, có chút ngạc nhiên hỏi: "Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao người vui vẻ thế?" "Ta quả thật rất vui, dù sao bên Lỗ quốc đã xảy ra không ít chuyện, những chuyện này đối với chúng ta đều là chuyện tốt." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Nguyên Bảo lập tức hứng thú: "Thiếu gia, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Sủng phi của Lỗ Hách Nhiên cảm thấy vì ta mà chuyện bọn họ giết người luyện đan mới bị phanh phui, cho rằng ta lo chuyện bao đồng, thế là sủng phi đó đã đề xuất ý kiến muốn tấn công Huyền quốc." Nghe vậy, Nguyên Bảo có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt hiện lên vẻ dị thường: "Thiếu gia, chuyện này là thật sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Chuyện này quả thật là thật." "..." Lỗ Hách Nhiên này trong đầu giờ chỉ có rơm rạ thôi sao? "Lỗ Hách Nhiên này có vấn đề về đầu óc." Tô Ngọc bật cười ha hả: "Nguyên Bảo, ta cảm thấy chúng ta rất có thể lại không tốn sức mà có được không ít thành trì rồi." Phải biết rằng, những tướng quân kia đã hoàn toàn thất vọng về Lỗ Hách Nhiên. "Chuyện này không thể nào chứ?" "Lỗ Hách Nhiên nghe lời sủng phi kia, muốn trưng thu năm thành thuế của dân chúng." "Năm thành?

Hắn muốn dân chúng chết sao?" Bây giờ chỉ có Huyền quốc dám trưng thu năm thành thuế, và họ vẫn nghĩ rằng sau khi thu năm thành thì vẫn còn rất nhiều.

Lỗ quốc sau chiến tranh với Tề quốc, rồi tai họa tuyết năm nay, đã không còn khả năng chi trả nhiều thuế như vậy nữa rồi. "Sau khi tin tức này truyền ra, dân chúng Lỗ quốc rất có thể sẽ tha hương đến Huyền quốc đúng không?" Nguyên Bảo mở miệng nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Quả thật có khả năng đó." "Tuy nhiên, dân chúng đến bao nhiêu chúng ta đều hoan nghênh, dù sao đất hoang của Tề quốc trước đây vẫn còn rất nhiều chưa được khai phá, chúng ta cần rất nhiều dân chúng để giúp chúng ta phát triển quốc gia." Tô Ngọc cười nói.

Đây đúng là chuyện tốt trời cho, không lấy thì phí.

Nguyên Bảo thầm nghĩ, luôn cảm thấy thiếu gia có phải hơi không biết xấu hổ rồi không? "Thiếu gia, chuyện này người không đi nói với Hoàng thượng một tiếng sao?

Chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời chuẩn bị đánh trận." Tô Ngọc cười khẽ: "Ta đang định đi đây." "Ta đi đây, Tiểu Hòa có hỏi thì nói hôm nay ta về muộn một chút." "Vâng." Nguyên Bảo biết lần này Tô Ngọc vào cung, chuyện cần nói với Hoàng thượng e rằng có hơi nhiều.

Thiếu gia đã đi hoàng cung, hắn cũng nên đi làm việc rồi.

Những thứ cần chuẩn bị phải chuẩn bị thật tốt, Nguyên Bảo đi tìm Nam Kiều và những người khác, kể cho họ nghe chuyện bên này, đồng thời bảo họ lập tức chuyển tất cả vật tư còn lại cần cho việc đánh trận đến biên quan.

Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Ngọc vào cung, liền biết chắc chắn có chuyện gì đó. "Tiểu Ngọc, có phải bên Lỗ quốc có tin tức rồi không?" Trừ chuyện này ra, Huyền Phỉ Nhiên cũng không biết Tô Ngọc đến còn có mục đích gì khác.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Không sai, Lỗ Hách Nhiên đã quyết định ra tay với chúng ta rồi." Huyền Phỉ Nhiên có chút kinh ngạc: "Ra tay với chúng ta?

Đây là muốn tấn công Huyền quốc sao?" Chuyện này là thật sao?

Không đùa chứ?

Tô Ngọc khóe miệng khẽ nhếch lên: "Quả thật là thật, bởi vì ta đã phanh phui chuyện hắn vì trường sinh bất lão mà giết rất nhiều đứa trẻ.

Hắn cho rằng tất cả những chuyện này đều là lỗi của ta, dưới sự xúi giục của sủng phi kia, liền muốn đến tấn công chúng ta, còn thả lão tướng quân và các tướng quân khác của Lỗ quốc ra rồi." Huyền Phỉ Nhiên khóe miệng co giật nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, cái Lỗ Hách

Nhiên này rốt cuộc nghĩ gì vậy?" "Hoàng huynh còn có một chuyện nữa, nếu huynh biết xong nhất định sẽ cảm thấy Lỗ Hách Nhiên này đã hoàn toàn điên rồi." "Còn giấu diếm ta cái gì nữa?

Mau nói đi, Lỗ Hách Nhiên lại làm gì rồi?" Ngoài những chuyện này ra, Lỗ Hách Nhiên còn có thể làm ra chuyện gì thương thiên hại lý nữa chứ?

Tuy nhiên hắn vẫn đánh giá quá thấp con người Lỗ Hách Nhiên này rồi. "Hắn đã hạ lệnh trưng thu thuế của dân chúng, hơn nữa là năm thành." Nụ cười trên mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên nghiêm trọng: "Năm nay ngoại trừ Huyền quốc và Nam Cương ra, thu hoạch của những nơi khác đều không được tốt lắm, cộng thêm lại gặp tai họa tuyết, ngày tháng lại càng không thể sống nổi.

Lỗ Hách Nhiên vậy mà lại còn trưng thu thuế vào lúc này, hắn có phải điên rồi không?" Hơn nữa, thuế này không phải một thành hai thành, mà là tận năm thành.

Sau khi nộp nhiều thuế như vậy, dân chúng còn sống thế nào nữa?

Lỗ Hách Nhiên có nghĩ đến những vấn đề này không? "Không có ai khuyên hắn sao?" "Có, lão tướng quân đã khuyên, nhưng sủng phi kia lại nói, bất quá chỉ là một lũ dân thường, chết rồi vẫn còn rất nhiều, và hắn cũng nghĩ như vậy." "..." Huyền Phỉ Nhiên đã không thể dùng từ ngữ như "ngu ngốc" hay "đần độn" để hình dung Lỗ Hách Nhiên nữa rồi.

Kẻ này đúng là một tên khốn nạn, chuyện như vậy sao có thể làm ra được. "Tiểu Ngọc, em có suy nghĩ gì không?" "Em cảm thấy lần này Lỗ quốc đánh trận, chúng ta đại khái lại có thể không tốn công mà có được không ít thành trì, chuyện này đối với chúng ta là chuyện tốt." Dù sao những thứ không tốn một binh một tốt mà có được, họ đương nhiên nguyện ý muốn. "Đây quả thật là chuyện tốt, nhưng những người khác thì huynh nghĩ sao?" Nếu không chia cho họ một phần thì có vẻ không ổn lắm nhỉ? "Hiện tại tất cả mọi người còn chưa biết chuyện này, chờ đến khi họ biết thì đó sẽ là lúc Lỗ quốc tấn công Huyền quốc, Huyền quốc bị buộc phải phản kích.

Chúng ta không phải là chủ động đi mở rộng lãnh thổ, mà là bị buộc phải phản kích, cho dù bọn họ có bất mãn thế nào cũng vô ích, dù sao đây không phải là do chúng ta chủ động gây ra." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Hắn đương nhiên biết có vài người chắc chắn sẽ có chút bất mãn, nhưng điều đó không quan trọng.

Họ cũng có thể đi đánh Lỗ quốc, không ai ngăn cản họ.

Nếu không phải biết tất cả những điều này đều là do Tô Ngọc gián tiếp sắp đặt, hắn đã tin lời Tô Ngọc nói là thật rồi. "Lần này vẫn phải đi sao?" "Đi thì chắc chắn phải đi rồi, thù của Tiểu Bảo, ta đương nhiên phải tự mình đi báo.

Hai huynh đệ Lỗ Nghị Trình chờ tin tức bên kia truyền đến rồi hãy cho bọn họ biết, phụ hoàng của họ gần đây đã làm những gì, chắc hẳn đến lúc đó sẽ mang lại cho bọn họ một bất ngờ lớn." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Nghe lời Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên buồn cười lắc đầu: "Biết vào lúc này, dù bọn họ có muốn quay về, chúng ta cũng sẽ cho bọn họ về, nhưng e rằng đến lúc đó đã chẳng còn kịp nữa rồi phải không?" Tô Ngọc đương nhiên gật đầu: "Đó là điều đương nhiên, điều ta muốn chính là bọn họ cầu cứu không được." "Nếu Lỗ Hách Nhiên không làm nhiều chuyện như vậy, nhiều lắm ta cũng chỉ đòi mấy thành trì làm vật bồi thường là được rồi.

Giờ xem ra, có thể đòi bao nhiêu thì đòi bấy nhiêu.

Còn về sau Lỗ quốc có còn tồn tại hay không, thì phải xem bản lĩnh của Nhị hoàng tử Lỗ quốc." Đương nhiên, nếu Nhị hoàng tử Lỗ quốc cũng không muốn quốc gia này, vậy thì lại là chuyện khác.

Nếu không muốn, hắn cũng sẽ thay Huyền quốc không khách khí mà nhận lấy.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Tô Ngọc, mở miệng hỏi: "Tiểu Ngọc, em lại đang nghĩ gì vậy?" "Không nghĩ gì cả, em chỉ đang nghĩ, Nhị hoàng tử có muốn Lỗ quốc không, nếu không muốn thì cứ trực tiếp giao cho chúng ta đi." "..." Em nghĩ có phải quá hay rồi không?

Sao người ta có thể vô điều kiện giao thứ đó cho bọn họ được chứ?

Một hoàng tử đường đường chính chính, thậm chí không làm Hoàng thượng, lại nhất định muốn làm hoàng tử vong quốc sao? "Hoàng huynh, Nhị hoàng tử Lỗ quốc đã hoàn toàn thất vọng về Lỗ quốc rồi." "Tại sao?

Chương 963

Chẳng lẽ chỉ vì xảy ra những chuyện này mà đã thất vọng về Lỗ quốc rồi sao?

Nhị hoàng tử này có phải quá nhỏ nhen rồi không?" "Tại sao ư, là vì Nhị hoàng tử Lỗ quốc, suýt chút nữa đã bị Lỗ Hách Nhiên giết chết." "Cái gì?

Đó là con ruột của Lỗ Hách Nhiên mà!" Tô Ngọc cảm thấy mình giải thích thật quá phiền phức, liền đưa tất cả những bức thư thuộc hạ viết đến cho Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, huynh xem trước đi, chờ huynh xem xong sẽ biết tại sao Nhị hoàng tử lại như vậy." Nếu là hắn, phần lớn cũng sẽ có cùng suy nghĩ với Nhị hoàng tử.

Một Lỗ quốc như vậy thì cần để làm gì.

Huyền Phỉ Nhiên xem xong với vẻ mặt kỳ lạ, từ nghi hoặc ban đầu đến kinh ngạc, cuối cùng biến thành không thể tin được. "Đây thật sự là chuyện Lỗ Hách Nhiên làm sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng vậy, chính là hắn làm." "Vì một câu nói của Mộng Quý phi kia mà Lỗ Hách Nhiên muốn Nhị hoàng tử làm thế tử quỷ, muốn mạng của cậu ấy.

Sau đó cậu ấy được cấm quân thống lĩnh thả ra, kết quả là cấm quân thống lĩnh chết rồi, còn bị ném đến loạn táng cương, cuối cùng vẫn là Nhị hoàng tử thu thi thể cho ông ấy." Huyền Phỉ Nhiên đã không biết nên đánh giá Lỗ Hách Nhiên thế nào nữa.

Cấm quân thống lĩnh thường là người hắn tin tưởng nhất.

Giờ một người đã vì hắn mà sinh tử, lại rơi vào kết cục như vậy.

Nghĩ đến thật đáng thương. "Nếu đã vậy, cứ trực tiếp đoạt lấy đi." "Được." Khi hai người đang trò chuyện, các tướng quân và người của Bộ Hộ đã đến.

Thừa tướng thấy Tô Ngọc cũng ở đó, bước chân khựng lại một chút.

Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Ngọc, đưa tay đánh hắn một cái, nhướn mày hỏi: "Em lại muốn làm gì nữa đây?" "Đại ca, cái gì mà em 'lại' muốn làm gì nữa?

Cứ như thể em thường xuyên gây chuyện vậy, anh có biết nói chuyện không hả?" Tô Ngọc bất mãn mở miệng.

Cái anh trai này có phải không thể cần được nữa rồi không? "A Cửu, đừng vừa đến đã trách Tiểu Ngọc." Tô Cửu khẽ thở dài nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói: "Hoàng thượng, người cứ tiếp tục chiều chuộng thằng nhóc này như vậy, nó sắp lên trời rồi đấy." "Lên trời thì chưa đến mức, hôm nay gọi các vị đến đây, là để các vị chuẩn bị sẵn sàng cho chiến tranh." Chuẩn bị chiến tranh?

Tất cả mọi người ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc.

Trước đây tuy từng nghe Tô Ngọc nói qua về việc chuẩn bị chiến tranh với Lỗ quốc, nhưng lúc đó họ đều không để tâm, cảm thấy Lỗ quốc chắc chắn sẽ không làm loại chuyện tự tìm đường chết như vậy, dù sao tình hình thực tế của Lỗ quốc kém Huyền quốc quá nhiều.

Giờ nghe Tô Ngọc nói phải chuẩn bị chiến tranh, họ vẫn cảm thấy có chút khó tin.

Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Tiểu Ngọc, bên Lỗ quốc có tin tức gì truyền đến sao?

Lỗ quốc đã chuẩn bị đánh trận với Huyền quốc rồi ư?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Lỗ quốc đã bắt đầu chuẩn bị chiến tranh rồi, hơn nữa đã bắt đầu trưng thu thuế, lại còn là năm thành." Tất cả mọi người nghe lời này, đều ngây người ra.

Năm thành thuế, đây chẳng phải là muốn mạng của dân chúng sao?

Năm nay ngoại trừ Huyền quốc và Nam Cương tình hình tốt hơn một chút, thu hoạch ở những nơi khác đều không tốt.

Trong tình cảnh thu hoạch không tốt, lại còn phải nộp nhiều thuế như vậy.

Hơn nữa, khoản thuế ban đầu đã được nộp sau khi lương thực được thu hoạch, bây giờ lại còn phải nộp thêm một lần nữa, dân chúng biết phải làm sao?

Trong tay vốn đã không có bao nhiêu lương thực, lại phải nộp một nửa...

Hậu quả này họ không dám nghĩ tới.

Tô Cửu biết Lỗ Hách Nhiên không phải người tốt gì, ai ngờ lại điên cuồng đến mức này. "Tiểu Ngọc, em phải chuẩn bị nhiều lương thực một chút, sau khi hạ thành trì, phải cấp cho dân chúng một ít lương thực sinh tồn.

Trong tình huống này, Lỗ Hách Nhiên đoán chừng cũng sẽ không để dân chúng bỏ đi đâu." Hiện giờ lương thực trong tay dân chúng mới là thứ Lỗ Hách Nhiên muốn, hắn sao có thể để dân chúng mang theo lương thực mà rời đi.

Trừ khi lương thực trong tay dân chúng bị vắt kiệt. "Lương thực tôi đã chuẩn bị xong rồi, đã cho người vận chuyển một triệu cân đến biên quan, số còn lại vẫn đang được tiếp tục chuyển đi." Tô Ngọc tùy ý nói, cứ như thể số lương thực này đối với hắn chẳng là gì cả. "Tiểu Ngọc, em đã chuẩn bị bao nhiêu lương thực vậy?

Nhìn cái vẻ tùy tiện này xem." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không nhiều, chỉ là gấp đôi năm ngoái thôi, chắc là đủ rồi." Hắn bây giờ căn bản không thiếu lương thực.

Ngoại trừ lương thực trong tay Tần gia, La gia và những người khác, ngay từ khi Vương Cẩn Hòa bắt đầu nuôi trồng giống lương thực cao sản, hắn đã mua không ít đất ở những nơi có thể mua được.

Huyền Phỉ Nhiên mí mắt giật giật, không nhịn được hỏi: "Tiểu Ngọc, em nói cho ta biết, trong tay em có bao nhiêu đất?" "Cái này thì không nhiều lắm, đại khái là hơn một vạn mẫu đất thôi." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Tất cả mọi người nhìn Tô Ngọc, Thừa tướng nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật, ông ta bây giờ coi như đã biết tại sao Tô Ngọc có thể nói rằng một khi đánh trận thì sẽ phụ trách tất cả lương thảo rồi.

Có nhiều đất như vậy, một mẫu đất là một nghìn tám trăm cân.

Với số đất nhiều như vậy, lương thực này đủ cho tất cả dân chúng cả nước ăn rồi.

Nhìn bộ dạng của họ, Tô Ngọc không khách khí nói: "Đừng nhìn tôi chằm chằm như vậy, số lương thực này để phòng vạn nhất mà thôi." "Điều đó không quan trọng, chỉ cần là Vương gia chuẩn bị thì chúng tôi đều yên tâm rồi." Huyền Phỉ Nhiên và tất cả mọi người đều có cùng suy nghĩ.

Tô Ngọc trong tay có nhiều lương thực như vậy, bất kể gặp hồng tai hay hạn tai, khi dân chúng thiếu lương thực, hắn đều có thể lấy ra. "Tất cả về chuẩn bị sẵn sàng đi, tùy thời có thể ra chiến trường.

Tô Cửu là nguyên soái, Tiểu Ngọc là quân sư, đánh trận thế nào các ngươi đều nghe theo Tiểu Ngọc và Tô Cửu." Huyền Phỉ Nhiên không tiếp tục xoay quanh chuyện lương thực nữa, mà chuyển sang đề tài khác. "Vâng." Năng lực của Tô Ngọc, họ đều tận mắt chứng kiến.

Tô Ngọc và Tô Cửu hai huynh đệ dẫn binh, họ đương nhiên tin tưởng.

Nam Cận vẫn luôn ở trong Ngọc Vương phủ.

Cậu ta và Ba Lý rất nhanh phát hiện người trong Ngọc Vương phủ đột nhiên bận rộn hẳn lên, hình như đang chuẩn bị chuyện đại sự gì đó.

Rất nhanh, Nam Cận và những người khác đều biết Tô Ngọc và bọn họ đang chuẩn bị gì rồi.

Mười ngày sau, bức thư tám trăm dặm hỏa tốc từ biên quan Huyền quốc đã đến kinh thành, tất cả mọi người cũng biết chuyện Lỗ quốc ra tay với Huyền quốc.

Đại quân áp sát biên giới, trận chiến giữa Huyền quốc và Lỗ quốc này là không thể tránh khỏi.

Đại hoàng tử Lỗ quốc rất nhanh biết được tin tức này, chiếc chén trà trong tay rơi xuống đất.

Còn chưa kịp nói gì, Lỗ Nghị Trình từ bên ngoài bước vào, sắc mặt vô cùng khó coi. "Đại hoàng huynh, huynh đã nghe tin tức chưa?" Lúc này Lỗ Nghị Trình cũng không màng đến mối quan hệ không tốt giữa hai người, mà đến tìm hắn.

Hiện tại hai người họ nhất định phải đoàn kết lại, nếu không sẽ không có cách nào rời khỏi Huyền quốc.

Đại hoàng tử mặt âm trầm gật đầu: "Đã nghe nói tin tức này rồi, rốt cuộc là chuyện gì vậy, sao đột nhiên lại muốn đánh trận?" Lỗ Nghị Trình đưa bức thư mình vừa nhận được cho Đại hoàng tử: "Hoàng huynh, huynh xem cái này trước đi." Đại hoàng tử đón lấy đọc, sau khi đọc xong cả người ngây dại.

Chương 964

Bọn họ mới rời đi bao lâu?

Lỗ quốc vậy mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. "Phụ hoàng rốt cuộc đang làm gì vậy?

Giam cầm lão tướng quân, ý đồ ra tay với lão nhị, giết cấm quân thống lĩnh, còn ném xác đến loạn táng cương." Những chuyện này thật sự là do hắn làm sao?

Lỗ Nghị Trình nghiến răng nói: "Đây còn chưa phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là hắn mặc cho cha của Mộng Quý phi luyện chế thuốc trường sinh bất lão, dùng máu trẻ con, hiện giờ đã có hơn một trăm đứa trẻ chết rồi.

Chính vì chuyện này mà hắn mới nổi giận đùng đùng ra tay với Huyền quốc." "Ý huynh là người phanh phui tin tức này là Tô Ngọc sao?" Lỗ Nghị Trình gật đầu: "Chuyện này chín phần mười là vậy." "Cho dù là vậy, đây cũng là lỗi của chính hắn, kiếm chuyện với Huyền quốc làm gì chứ?" Đại hoàng tử sắp tức chết rồi.

Lỗ Nghị Trình cũng cảm thấy Lỗ Hách Nhiên đã điên rồi. "Hiện giờ hắn còn cho dân chúng nộp thuế trước thời hạn, vừa nộp đã là năm thành, dân chúng đã không còn cách nào sống nổi nữa rồi." Lỗ Nghị Trình khi nhìn thấy tin tức này, trong lòng đều lạnh lẽo. "Chúng ta về trước thôi." "Chúng ta về thế nào?

Bây giờ là lúc hai nước giao chiến, Huyền quốc sao có thể để chúng ta rời đi?" Lỗ Nghị Trình cau mày nói. "Họ sẽ thả thôi, lão nhị sau chuyện này e rằng đã không còn muốn tiếp tục quản chuyện Lỗ quốc nữa rồi." Đại hoàng tử cau mày nói.

Nếu chuyện này xảy ra với hắn, hắn và lão nhị đoán chừng cũng sẽ có suy nghĩ tương tự. "Đại ca, huynh có suy nghĩ gì không?" Lỗ Nghị Trình nhìn Đại hoàng tử hỏi.

Đại hoàng tử khẽ thở dài: "Thật ra Lỗ quốc rơi vào tay Huyền quốc, cũng chưa chắc đã là chuyện không tốt." Lỗ Nghị Trình kinh ngạc nhìn Đại hoàng tử: "Đại ca, huynh nói gì vậy, huynh biết mình đang nói gì không?" Đại hoàng tử gật đầu: "Ở Huyền quốc lâu như vậy, em hẳn phải biết Huyền quốc là một nơi như thế nào.

Các đại thần rất tốt, dân chúng cũng rất tốt, Hoàng thượng đương nhiên là tốt nhất.

Những điều này đều là Lỗ quốc chúng ta không thể sánh bằng." Trước đây không sánh bằng, bây giờ lại càng không sánh bằng.

Lỗ Nghị Trình lập tức trầm mặc, lời Đại ca nói không sai, họ không thể sánh bằng. "Lão Tam, nếu Lỗ quốc sáp nhập vào Huyền quốc, em có tin dân chúng sẽ rất vui mừng không?" Lỗ Nghị Trình vẫn không nói gì, vì hắn biết những điều đó đều là thật. "Đại ca huynh nói đúng, dân chúng quả thật sẽ rất vui mừng." "Chúng ta đi tìm Hoàng đế Huyền quốc trước, rồi sau đó quay về." Bất kể kết quả sau này thế nào, họ đều phải quay về.

Lỗ Nghị Trình gật đầu: "Vậy chúng ta cùng đi thôi." Chuyện hai huynh đệ Lỗ Nghị Trình đến cầu kiến, Huyền Phỉ Nhiên không hề bất ngờ. "Không biết hai vị đến đây có việc gì?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn hai người hỏi.

Vẻ nghi hoặc đó cứ như thể ông ta thật sự không biết chuyện gì đang xảy ra. "Tôi và tam đệ đến để cáo từ, Lỗ quốc xảy ra chuyện lớn như vậy chúng tôi nhất định phải về." Đại hoàng tử mở miệng nói.

Ban đầu Lỗ Nghị Trình tưởng Huyền Phỉ Nhiên thế nào cũng làm khó họ một chút, ai ngờ ông ta chẳng nói gì mà đã gật đầu đồng ý. "Chuyện này là đương nhiên, đã là các ngươi muốn đi thì trẫm cũng không tiện giữ các ngươi ở lại đây, hai vị cứ tự nhiên." Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Hai huynh đệ đại hoàng tử nhìn Huyền Phỉ Nhiên, rất tò mò không biết người này là thật lòng hay đang đùa giỡn với họ.

Huyền Phỉ Nhiên thấy hai người cứ nhìn chằm chằm mình, khẽ nhíu mày: "Hai vị còn chuyện gì sao?" "Không có gì, vậy chúng tôi xin phép đi trước." Lỗ Nghị Trình nói trước khi đại hoàng tử kịp mở miệng.

Đại hoàng tử nhìn Lỗ Nghị Trình một cái rồi không nói gì, cùng Lỗ Nghị Trình rời đi.

Hai người trở về hành cung sau đó, triệu tập tất cả mọi người bắt đầu thu dọn đồ đạc chuẩn bị trở về.

Trước khi đi, Lỗ Nghị Trình nhìn đại hoàng tử hỏi: "Đại hoàng huynh không quản Mục Duyên nữa sao?" Đại hoàng tử lắc đầu: "Mục Duyên rơi vào tay Tô Ngọc sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, lúc này đi tìm Tô Ngọc, anh ta cũng sẽ không trả người lại cho chúng ta, thay vì như vậy, chi bằng cứ thế rời đi." Ý của lời này đã rất rõ ràng, đó là trực tiếp từ bỏ Mục Duyên. "Ông ta là thừa tướng của Lỗ quốc." Để ở đây chỉ sợ sẽ cung cấp cho Tô Ngọc rất nhiều tin tức về Lỗ quốc. "Căn cứ vào tình hình hiện tại, Tô Ngọc biết rất rõ mọi chuyện của Lỗ quốc, nếu không thì chuyện Lỗ Hách Nhiên sao anh ta lại biết rõ như vậy?" Đại hoàng tử bình tĩnh phân tích.

Hiện tại tình hình giữa hai nước, ngoài vấn đề của Lỗ Hách Nhiên và yêu nữ kia, nguyên nhân lớn cũng là do Tô Ngọc gây khó dễ từ bên trong. "Cho dù chúng ta muốn cứu Mục Duyên đi chăng nữa, chúng ta cũng không có nhiều thời gian để dây dưa với Tô Ngọc, anh ta sẽ không dễ dàng tha cho Mục Duyên đâu." Theo tính cách thù dai của Tô Ngọc, sao anh ta có thể dễ dàng bỏ qua cho Mục Duyên chứ? "Chuyện chúng ta sai nhất chính là đã coi thường Tô Ngọc, tôi không nghĩ họ chỉ mới biết tin Lỗ quốc muốn tấn công Huyền quốc." Tô Ngọc chắc chắn đã biết từ sớm rồi, còn việc tại sao vẫn chưa nói ra chắc chắn là đang âm thầm chuẩn bị chiến tranh.

Mấy chuyện này họ hoàn toàn không thể sánh bằng Tô Ngọc.

Lỗ Nghị Trình không phản bác lời của đại hoàng tử, họ quả thực đã quá coi thường những người Tô Ngọc cài cắm ở Lỗ quốc.

Ngay cả chuyện Lỗ Hách Nhiên mê mẩn thuật trường sinh bất lão, dùng trẻ con luyện thuốc cũng điều tra ra được, thì chuyện xảy ra trên triều đình, sao anh ta có thể không biết. "Chúng ta đi thôi, mau chóng về Lỗ quốc, Lỗ quốc sắp đối đầu với một quốc gia đã chuẩn bị đầy đủ, sau này Lỗ quốc sẽ rất khó khăn, hơn nữa..." Đại hoàng tử nghĩ đến chuyện gì đó, lông mày khẽ nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi. "Hơn nữa gì?" Lỗ Nghị Trình tò mò hỏi. "Tôi bây giờ lo lắng là chuyện Tề quốc trước kia sẽ lại xảy ra." Lỗ Hách Nhiên quá tàn nhẫn với bá tánh, cũng không có bất kỳ tình cảm nào với các tướng quân, nếu đến lúc đó họ phản bội Lỗ quốc, cùng bá tánh mở cửa thành cho quân Huyền quốc tiến vào thành, đây cũng không phải là chuyện không thể.

Sắc mặt Lỗ Nghị Trình biến đổi: "Chuyện này không thể nào chứ?" "Có thể hay không thì cậu tự hiểu rõ trong lòng, Lỗ quốc hiện tại còn có lý do gì để họ trung thành nữa sao?" Đại hoàng tử nhìn Lỗ Nghị Trình hỏi.

Nếu đổi lại là anh ta, cũng sẽ không tiếp tục trung thành với một quốc gia như vậy, bởi vì một quốc gia như vậy không xứng đáng.

Đặc biệt là những việc Lỗ Hách Nhiên đã làm, đã không thể dùng từ tang tâm bệnh cuồng để đánh giá nữa.

Lỗ Nghị Trình mím chặt môi không nói, đại hoàng tử thấy anh ta như vậy, cười tự giễu: "Thôi được rồi, đừng nghĩ nhiều như vậy, cứ về trước đi." Giữ được Lỗ quốc thì giữ, không giữ được thì đành xem tạo hóa của Lỗ quốc vậy.

Lỗ Nghị Trình và đại hoàng tử dẫn người rời đi, vừa ra khỏi kinh thành Tô Ngọc đã biết tin tức.

Tô Ngọc mân mê ngọc bội đeo bên hông, nói với vẻ đầy ẩn ý: "Xem ra hai người này đã nghĩ kỹ nên làm gì rồi." "Thiếu gia anh không lo sau này họ sẽ đối đầu với chúng ta sao?" Nguyên Bảo có chút không hiểu cách làm của Tô Ngọc.

Nếu Tô Ngọc không muốn, họ cũng không thể rời khỏi kinh thành. "Không lo, họ dù có về cũng không ảnh hưởng được gì, thiên thời địa lợi nhân hòa mà." Nếu Lỗ Hách Nhiên không làm những chuyện tổn hại người dân như vậy, có lẽ còn có cơ hội, chỉ tiếc là, hắn ta đã bỏ qua những điều quan trọng nhất.

Từ việc sủng ái yêu đạo phụ nữ, đến sát hại trẻ con, rồi giam cầm tướng quân có công, cuối cùng là đánh giết chính con trai mình, cũng như vứt những người trung thành vào loạn táng cương, nghe lời yêu nữ thu thuế quá nặng của bá tánh, tấn công Huyền quốc, từng việc từng việc này, đã khiến các đại thần của Lỗ quốc thất vọng.

Đương nhiên những kẻ xu nịnh, để sống tốt hơn ở Lỗ quốc, tự nhiên là cung phụng kẻ đó.

Cung phụng đối phương, chiều theo đối phương, đây chính là việc một số đại thần Lỗ quốc đã làm.

Và những người đó vào thời điểm này địa vị tự nhiên là rất cao.

Lỗ Nghị Trình và đại hoàng tử phi ngựa trở về từ Huyền quốc, sau khi họ rời đi, Tô Ngọc và Tô Cửu cũng bắt đầu chuẩn bị.

Tô Cửu ở nhà nhìn Minh Uyển Ninh bụng đã rất rõ ràng, có chút tự trách nói: "Ninh Ninh anh phải đi đánh trận rồi, em ở nhà đợi anh về nhé." Tô Cửu cũng không biết mình có thể trở về trước khi Minh Uyển Ninh sinh con không, nhìn mặt vợ, trong lòng anh cảm thấy vô cùng có lỗi với Minh Uyển Ninh.

Minh Uyển Ninh đưa tay sờ mặt Tô Cửu, trên mặt nở nụ cười dịu dàng: "Anh không cần lo cho em, ở đây còn có nhiều người như vậy mà, em và con sẽ ở nhà đợi anh về." Minh Uyển Ninh càng như vậy, Tô Cửu trong lòng càng không thoải mái, thấy anh như vậy Minh Uyển Ninh cười khổ nói: "Anh lại không phải đi chơi, anh là vì bảo vệ Huyền quốc mới đi, anh là niềm kiêu hãnh của em và con." "Ninh Ninh em có thể không cần hiểu chuyện như vậy." Anh nghe người ta nói, phụ nữ mang thai sau đó tính khí sẽ trở nên rất kỳ quái, nhưng Minh Uyển Ninh chưa bao giờ như vậy, vẫn luôn dịu dàng.

Chương 965

Nếu cô ấy nổi nóng không vui, anh còn sẽ vui hơn một chút, nhưng Minh Uyển Ninh không những không tức giận, ngược lại còn rất thấu tình đạt lý.

Điều này khiến anh trong lòng càng khó chịu hơn. "Anh này sao lại ngốc vậy?

Anh cứ yên tâm đi đánh trận, em ở đây thật sự không sao, em còn có thể về nhà mẹ đẻ, còn có thể đi tìm Tiểu Hòa có đúng không?" Minh Uyển Ninh an ủi nói. "Hơn nữa, nếu anh cảm thấy có lỗi với em và con, thì đợi anh về rồi đối xử tốt với chúng em là được rồi, hà tất phải băn khoăn chuyện này, anh nói có đúng không?" Minh Uyển Ninh cũng không biết nên nói anh thế nào cho phải nữa.

Được Minh Uyển Ninh an ủi như vậy, Tô Cửu cuối cùng cũng yên tâm: "Được, anh nhất định sẽ đối xử rất tốt với em và con." "Em tin anh." Tiểu Bảo biết Tô Ngọc muốn đi đánh trận thì có chút không vui: "Lỗ quốc này bị ngốc hả cha?" Vương Cẩn Hòa vốn đang dặn dò Tô Ngọc vài chuyện, ai ngờ con trai lại nói ra lời như vậy, nhất thời có chút dở khóc dở cười: "Tiểu Bảo nể mặt người ta một chút đi." "Mẹ con đã rất nể mặt rồi." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Con không mắng khó nghe hơn đã đủ nể mặt Lỗ quốc rồi, mà Lỗ quốc căn bản không xứng để con nể mặt như vậy.

Những người này đầu óc thật sự có bệnh.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, bất lực nhún vai, với thằng con trai này cô chẳng có cách nào cả.

Tuy nhiên cũng có thể hiểu cho Tiểu Bảo, năm ngoái không thể đón năm mới cùng Tô Ngọc, năm nay lại là trước năm mới đã phải rời

đi.

Những quốc gia này đánh nhau cứ phải lựa đúng dịp năm mới mới chịu sao? "Cha, lần này cha đi cần bao lâu mới có thể về ạ?" Chưa đi Tiểu Bảo đã bắt đầu nhớ Tô Ngọc rồi. "Yên tâm sẽ không quá lâu đâu." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Tiểu Bảo nghe lời Tô Ngọc nói thì lập tức yên tâm, cha nói không lâu thì chắc chắn sẽ rất nhanh về.

Đợi con trai nói chuyện xong với Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Tô Ngọc hỏi: "Khi nào thì đi?" "Sáng sớm mai sẽ đi, dù sao chiến tranh không chờ đợi ai." Mặc dù biết các tướng sĩ biên quan có thể chặn được quân Lỗ quốc, nhưng họ cũng không thể trì hoãn quá lâu. "Anh nói đúng, chiến trường đao kiếm không có mắt, anh nhất định phải cẩn thận." Tô Ngọc cười gật đầu: "Em yên tâm đi, anh sẽ mà, đợi anh về nhé." "Được." Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngọc và Tô Cửu dẫn người xuất phát, Vương Cẩn Hòa dẫn con đến tiễn Tô Ngọc, cùng đi còn có Minh Uyển Ninh.

Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Ninh bất lực hỏi: "Uyển Ninh em sao cũng đến vậy?" Bụng to còn chạy ra ngoài, con bé này cũng không biết nghĩ gì nữa. "Anh bảo Ninh Ninh ở nhà nhưng em ấy nói thế nào cũng không nghe, Tiểu Hòa em rảnh thì giúp anh trông chừng Ninh Ninh một chút nhé." Anh lo mình không có ở đó Minh Uyển Ninh sẽ suy nghĩ lung tung. "Đại ca yên tâm đi, Ninh Ninh cứ giao cho em, vậy anh cứ yên tâm đi đánh trận, đừng quá lo lắng." "Được." Sau khi từ biệt gia đình đến tiễn, Tô Ngọc dẫn người xuất phát, Huyền Phỉ Nhiên nhìn bóng lưng họ rời đi, sau lần này chắc sẽ không còn đánh nhau nữa nhỉ?

Những người Nam Cận còn ở lại Huyền quốc khi biết tin Lỗ quốc muốn động thủ với Huyền quốc, đều cảm thấy không thể tin được.

Đồng thời cũng đang suy nghĩ có nên tham gia chia một phần miếng bánh không.

Những người đi cùng đại hoàng tử trước đó, đều lần lượt đi tìm Huyền Phỉ Nhiên cáo từ, họ cũng muốn trở về, xem có thể kiếm được lợi ích gì từ đó không.

Huyền Phỉ Nhiên khi biết tin này, đối với suy nghĩ của họ hoàn toàn không bất ngờ.

Chỉ là khách sáo vài câu rồi tiễn họ đi.

Còn về phía Nam Cương và Ô quốc thì họ không có ý định nhúng tay vào.

Họ muốn đối đầu với Lỗ quốc, chắc chắn phải điều động lương thực từ khắp nơi, điều này đối với những người vừa trải qua nạn tuyết thì không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Khi các nước đều mang theo những toan tính riêng, hai huynh đệ Lỗ Nghị Trình cũng đã đến biên quan, đến biên giới hai nước đã có thể cảm nhận được không khí căng thẳng.

Lỗ Nghị Trình và họ nghỉ ngơi tại dịch trạm, chuẩn bị ngày mai trở về.

Ngày thứ hai Tam hoàng tử Lỗ Nghị Trình và Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu rời khỏi thành cuối cùng của Huyền quốc, quay đầu nhìn cửa thành đóng lại, hai huynh đệ phi ngựa nhanh chóng rời đi.

Khi đến biên quan Lỗ quốc phải mất một lúc mới vào được.

Vừa vào đã cảm nhận được tình hình hoàn toàn khác với Huyền quốc.

Bá tánh nhìn qua thật mờ mịt, trong sự mờ mịt lại mang theo sự mong đợi ẩn giấu.

Đây đều là những bá tánh Tề quốc trước kia, bây giờ trở thành người của Lỗ quốc, sau một năm, họ lại phải trải qua một lần tuyệt vọng nữa.

Thấy bá tánh bộ dạng này, trong lòng Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu có chút không dễ chịu.

Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu rất nhanh gặp được tướng giữ thành, đối mặt với Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu và Tam hoàng tử Lỗ Nghị Trình, thái độ của tướng giữ thành cũng rất lạnh nhạt. "Hiện tại tình hình thế nào?" Tướng giữ thành tùy ý mở miệng: "Đại hoàng tử không phải đã nhìn thấy rồi sao?

Giám quân và nguyên soái họ ở một bên khác, đại hoàng tử nếu có gì muốn hỏi, có thể đi tìm họ, mạt tướng không biết gì cả." Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu nghe lời đối phương nói nhíu mày, tâm trạng cũng có chút không tốt: "Thái độ của ông là gì?" "Thái độ gì?

Đại hoàng tử cảm thấy mạt tướng nên có thái độ gì?

Các ngài vào thành lúc đó, có thấy bộ dạng bá tánh không?" Tướng giữ thành nhìn họ hỏi. "Các ngài có biết năm nay bá tánh thu hoạch được bao nhiêu không?

Đầu tiên là nộp ba thành thuế, bây giờ lại nộp năm thành, họ đã bắt đầu ăn cỏ cây vỏ cây rồi, những điều này các ngài đều không thấy, các ngài cảm thấy tôi nên đối với các ngài có thái độ gì?" Ông ta vẫn luôn ở đây, chỉ là quyền lợi không còn lớn như trước, ông ta vẫn luôn nghĩ chỉ cần cùng bá tánh cố gắng, cuộc sống vẫn có thể tiếp tục, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Những người này chính là ma cà rồng. "Chuyện này là lỗi của phụ hoàng." Lỗ Nghị Trình nhíu mày nói.

Anh cũng không ngờ cuộc sống của bá tánh lại khó khăn đến mức

này.

Tướng giữ thành thấy bộ dạng họ, trong lòng ít nhiều có chút không kiên nhẫn, vẻ mặt này làm cho ai xem chứ?

Nếu không phải rời khỏi đây bá tánh sẽ bị giết, thì bá tánh ở đây sớm đã đi theo Huyền quốc rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ.

Ông ta bây giờ đã bắt đầu mong đợi Ngọc Vương của Huyền quốc dẫn binh đánh vào.

Đến lúc đó bá tánh sẽ có cuộc sống tốt đẹp.

Ông ta rất gần Huyền quốc, biết bá tánh Tề quốc trước đây của Huyền quốc sống tốt đến mức nào, chính vì họ sống tốt, bá tánh bên này mới ngưỡng mộ.

Ai có thể qua được thì đã sớm qua rồi, ai không thể qua được đều rất hối hận vì lúc đầu đã không hạ quyết tâm đến Huyền quốc.

Ngay cả khi có chiến tranh, bá tánh vẫn sống rất tốt. "Hai vị hoàng tử tự mình nghỉ ngơi, mạt tướng còn có việc xin phép đi trước." Nói xong liền đi, cũng không quản hai người có vui hay không.

Lỗ Nghị Trình khẽ thở dài: "Xem ra các tướng giữ thành này đã bắt đầu căm ghét Lỗ quốc rồi." "Chuyện này không phải rất bình thường sao?

Trước đây những bá tánh này khi còn là người Tề quốc, đã bị hoàng thất Tề quốc giày vò đến không thể sống được, bây giờ đến Lỗ quốc vẫn như vậy, họ có thể không oán hận sao?" Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu nhíu mày nói.

Ban đầu cứ nghĩ tình hình không quá tồi tệ, bây giờ xem ra vẫn là họ nghĩ quá đơn giản rồi, sự việc còn nghiêm trọng hơn họ tưởng rất nhiều. "Chúng ta đi trước đi." "Ừm, trước khi đi thì đi gặp cái gọi là giám quân kia đã." Cho người dẫn đi gặp giám quân, khi nhìn thấy giám quân sắc mặt hai người đều vô cùng khó coi.

Chương 966

Người này lại chính là cái tên yêu đạo luyện chế trường sinh bất lão dược.

Để một người như vậy làm giám quân, Lỗ Hách Nhiên rốt cuộc đang nghĩ gì?

Hay là sự tin tưởng của hắn ta đối với người này đã đến mức này rồi? "Đại hoàng tử tam hoàng tử đã về rồi." Giám quân ngồi trên ghế tùy ý nói.

Vẻ tùy ý này khiến hai huynh đệ Lỗ Nghị Tiêu, Lỗ Nghị Trình biết rằng tên yêu đạo này căn bản không coi họ ra gì.

Khi Lỗ Nghị Trình định mở miệng nói gì đó, Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu đột nhiên nói: "Linh Nhất dạy cho cái vị giám quân này cái gì là quy tắc." Lỗ Nghị Trình tò mò nhìn Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu, có chút kỳ lạ không biết anh ta muốn làm gì.

Sắc mặt giám quân lập tức sa sầm: "Tôi là người của Hoàng thượng, cậu dám động vào tôi thử xem?" Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu lạnh lùng cười một tiếng: "Ngay cả là người của phụ hoàng, bản hoàng tử và lão tam vẫn là hoàng tử của quốc gia này, ông đối xử vô lễ với chúng tôi như vậy, cũng là phụ hoàng bảo ông làm sao?" Sắc mặt giám quân hơi đổi, hắn ta ỷ vào sự tin tưởng và sủng ái của hoàng thượng, không coi ai ra gì, sau khi đến biên quan lại càng kiêu ngạo hơn nhiều. "Đồng Tụng ông chém giết hàng trăm đứa trẻ Lỗ quốc, bản hoàng tử hôm nay cho dù muốn lấy mạng ông, ông lại có thể làm gì tôi?" Chính là cái tên yêu đạo này mới dẫn đến việc Lỗ quốc trở thành như bây giờ, đã đến lúc này rồi mà còn không biết khiêm tốn một chút, còn dám kiêu ngạo trước mặt họ. "Cậu dám, Hoàng thượng sẽ không tha cho cậu đâu, Hoàng thượng còn đang đợi tôi luyện chế trường sinh bất lão dược cho ông ấy mà." Đồng Tụng vẻ mặt đắc ý nhìn Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu.

Cho dù tất cả mọi người đều biết hắn ta hại chết nhiều đứa trẻ như vậy thì sao chứ?

Hắn ta chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Chỉ cần hoàng thượng không nói giết hắn, hắn ta vẫn có thể sống mãi.

Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu khẽ cười một tiếng, ánh mắt nhìn Đồng Tụng đầy vẻ lạnh lẽo: "Phải không?

Tôi muốn xem thử, bây giờ còn bao nhiêu người nghe lời ông ta." "Chúng bạn thân ly cũng chỉ đến thế thôi." Nụ cười trên mặt Đồng Tụng trở nên cứng ngắc, trong mắt mang theo sự không dám tin, Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu chẳng lẽ còn muốn làm gì hắn ta sao? "Đại hoàng tử, cậu vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, đừng để mất mạng." "Cảm ơn đã quan tâm, nhưng bây giờ người cần lo lắng không phải tôi, là ông, Linh Nhất ra tay đi." Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu muốn động thủ đánh người, sẽ không tùy tiện vậy đâu.

Đồng Tụng lập tức hoảng sợ, kể từ khi vào cung luyện chế trường sinh bất lão dược cho hoàng thượng, cả người hắn ta cũng trở nên yếu ớt được cưng chiều.

Nếu thật sự bị đánh, ít nhất cũng phải dưỡng nửa tháng trở lên mới khỏi.

Hơn nữa nhìn bộ dạng Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu như vậy, rõ ràng là không muốn hắn ta sống. "Đại hoàng tử cậu dám động thủ đánh tôi, tôi nhất định sẽ nói cho Hoàng thượng biết, để Hoàng thượng trị tội cậu." Đồng Tụng mượn danh Lỗ Hách Nhiên bắt đầu khoe oai.

Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu lạnh lùng nhìn Đồng Tụng như vậy, đột nhiên cười: "Nếu ông chết ở đây thì sao?" "Cậu lại muốn giết tôi?" "Cậu nói nếu ông chết ở đây, có mấy người sẽ nói giúp ông đây?" Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu mân mê chiếc nhẫn trên tay thản nhiên hỏi. "Đến lúc đó tôi lại giết hết đám tay sai chó má bên cạnh ông, rồi nói cho phụ hoàng biết ông vì nước hy sinh, ông ấy nhất định sẽ trọng thưởng ông." Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu bình tĩnh nói ra những lời khiến Đồng Tụng sợ hãi.

Đồng Tụng không ngừng lắc đầu: "Không, cậu không thể đối xử với tôi như vậy." Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu sao dám đối xử với hắn ta như vậy? "Đồng Tụng, chính là vì ông và cái yêu phi kia, mới khiến Lỗ quốc biến thành như bây giờ, bản hoàng tử giết ông ai có thể nói gì chứ?" E rằng không những không ai nói gì, ngược lại còn sẽ vỗ tay reo hò.

Đồng Tụng biết lần này Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu là thật lòng.

Hắn ta quay đầu nhìn những người khác, tức giận nói: "Các người đang nhìn gì?

Không biết giúp đỡ sao?" "Chúng tôi đột nhiên bị mù cũng bị điếc rồi, không biết gì cả." Những người trong lều đều quay đầu đi, giả vờ như không nhìn thấy gì.

Đồng Tụng thấy cảnh này, sắc mặt lập tức tái nhợt: "Hoàng thượng bảo các người bảo vệ tôi, các người đây là kháng chỉ." Sớm biết thái độ của hắn ta sẽ trở thành như vậy, hắn ta đã không làm thế, bây giờ thì hay rồi, Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu lại phát điên.

Trong khi Đồng Tụng đang suy nghĩ nên làm thế nào, Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu đi đến bên cạnh ngồi xuống, phân phó: "Linh Nhất ra tay đi, đánh cho đến chết thì thôi, đợi hắn ta không động đậy được nữa thì cắt cổ tay hắn ra, không phải thích lấy máu trẻ con sao?

Vậy thì để hắn ta cũng nếm thử một chút đi." "Lỗ Nghị Tiêu cậu dám." "À, bản hoàng tử đã chuẩn bị làm như vậy rồi, ông còn quyết định bản hoàng tử không dám sao?

Vậy thì thử xem sao." Linh Nhất ra tay, những người khác nghe tiếng kêu thảm thiết xong bắt đầu quay người xem kịch, đồng thời chỉ trỏ Đồng Tụng.

Suốt chặng đường họ đã chịu đủ Đồng Tụng rồi, tiếc là thân phận của họ không cao bằng Đồng Tụng, chỉ có thể ấm ức nhẫn nhịn, không ngờ Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu vốn không đáng tin cậy, vừa về đã làm một chuyện lớn như vậy. "Lão tam cậu cho người của cậu đi thu dọn hết vây cánh của Đồng Tụng đi, trước khi Tô Ngọc và họ đến, và trước khi khai chiến, tin tức Đồng Tụng chết không thể truyền về kinh thành." Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu lạnh giọng phân phó.

Anh ta quả thực không phải người tốt gì, nhưng đối với trẻ con anh ta chưa bao giờ động thủ, trong tay anh ta cũng đang bồi dưỡng trẻ con, nhưng anh ta cũng sai người cố gắng chăm sóc những đứa trẻ đó, để chúng có thể sống tốt hơn một chút.

Bây giờ Đồng Tụng lại chém giết những đứa trẻ đó như vậy, chẳng khác nào đạp đổ giới hạn của anh ta. "Chuyện này tôi sẽ đi làm." "Đại hoàng tử các anh về sau có dự định gì?

Thật sự muốn đánh với Huyền quốc sao?" Tình hình hai nước chênh lệch quá lớn.

Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu lắc đầu: "Thua đi, cố gắng bảo vệ mạng sống của nhiều người nhất có thể, Tô Ngọc sau khi chiếm được thành trì của Lỗ quốc sẽ đối xử tốt với bá tánh, nhưng các anh tạm thời đừng để người khác biết là cố ý, để phụ hoàng biết các anh đã cố gắng hết sức, sau đó tìm cách tạo ra tin tức rằng Đồng Tụng bất chấp sự phản đối của các anh nhất định muốn dẫn binh ra chiến trường." "Linh Nhất cậu dẫn người tìm vài người cải trang thành Đồng Tụng và những người bên cạnh hắn, một khi bắt đầu đánh trận thì giả chết rời đi, các tướng quân sẽ phối hợp với các cậu." Đồng Tụng nằm trên đất nghe lời Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu nói mắt đầy kinh hãi, khoảnh khắc này hắn ta thật sự sợ hãi. "Đại hoàng tử anh lại dám khi quân lừa trên gạt dưới." Lỗ Nghị Tiêu cúi đầu nhìn Đồng Tụng vẫn còn có thể nói chuyện, lạnh giọng nói: "Bản hoàng tử không những dám khi quân, còn dám thí quân, loại người như hắn không xứng làm hoàng đế Lỗ quốc." Những người bên cạnh nghe lời anh ta nói ánh mắt hơi lóe lên: "Đại hoàng tử tam tư." Lúc này động thủ không phải là cách hay.

Lỗ Nghị Tiêu ừ một tiếng: "Tôi tự biết chừng mực, các người không cần lo lắng." Nhìn Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu như vậy, những người bên cạnh nhìn nhau, tổng giác Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu dường như muốn làm gì đó không nên làm.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện, hai huynh đệ Lỗ Nghị Tiêu chuẩn bị rời đi, Lỗ Nghị Tiêu nhìn họ nói: "Bên này cứ giao cho các anh, kinh thành bên kia giao cho tôi." "Vâng, đại hoàng tử hãy cẩn thận." "Ừm." Lỗ Nghị Tiêu và Lỗ Nghị Trình sau khi xử lý xong mọi chuyện liền rời khỏi biên quan về kinh thành, tối hôm đó Đồng Tụng liền chết vì mất máu quá nhiều.

Hai người trở về kinh thành sau đó không đi gặp Lỗ Hách Nhiên, mà là đi gặp nhị hoàng tử Lỗ Nghị Sùng.

Ba huynh đệ đây là lần đầu tiên ngồi lại với nhau nói chuyện một cách bình tĩnh như vậy.

Lỗ Nghị Tiêu nhìn nhị hoàng tử Lỗ Nghị Sùng: "Lão nhị có hứng thú với ngôi hoàng vị không?" Lỗ Nghị Sùng lắc đầu: "Trước đây có hứng thú bây giờ thì không còn nữa." "Lão tam cậu thì sao?" Lỗ Nghị

Trình lắc đầu: "Tôi cũng không có." Chuyện lần này đối với họ mà nói cú sốc quá lớn, anh muốn làm một người bình thường có tiền, sống cuộc sống nhàn tản như mây trời.

Suốt chặng đường trở về anh đã thấy quá nhiều bá tánh thống khổ, cũng thấy bá tánh ăn cỏ cây vỏ cây, lúc đó anh tự hỏi mình, làm hoàng đế, anh có thể làm được như Huyền Phỉ Nhiên không?

Câu trả lời là không thể.

Lỗ Nghị Tiêu sững sờ một chút, không ngờ họ đều không có ý định làm hoàng đế. "Sau khi trải qua chuyện này, tôi nhận ra, tôi không thể làm cái hoàng đế này được." Lỗ Nghị Trình mở miệng nói.

Lỗ Nghị Sùng ừ một tiếng: "Tôi cũng có suy nghĩ giống anh, mắt trừng trừng nhìn bá tánh chịu khổ, tôi lại chẳng làm được gì." Lỗ Nghị Sùng tự giễu nói.

Anh ta ở kinh thành, nhưng chẳng làm được gì, chỉ có thể mắt trừng trừng nhìn bá tánh rơi vào cảnh khốn khó.

Anh ta không phải một người đủ tư cách, có thể làm hoàng đế.

Lỗ Nghị Tiêu nhìn hai người em trai nói: "Nếu đã như vậy, sau này các em đi tìm Chúc Vu, giao Lỗ quốc cho hắn, các em sắp xếp lại sản nghiệp của mình, sau này cứ làm một vương gia nhàn tản." Lỗ Nghị Trình nhíu mày nhìn anh ta: "Đại ca anh muốn làm gì?" Anh ta trông như vậy rất đáng lo. "Không có gì, nhớ lời tôi nói." "Tôi còn có việc xin phép đi trước." Nói xong không thèm để ý đến sự nghi hoặc của hai người em trai, dẫn Linh Nhất rời đi.

Rời đi sau đó Lỗ Nghị Tiêu trực tiếp đi vào cung.

Khi tìm thấy Lỗ Hách Nhiên, hắn ta đang cùng Mộng Quý Phi yến tiệc, đàn ca múa hát.

Thấy Lỗ Nghị Tiêu trở về, hắn ta không hề bất ngờ, thậm chí vô cùng chán ghét: "Ngươi còn mặt mũi về sao?" Nếu không phải Lỗ Nghị Tiêu, Tô Ngọc cũng sẽ không nhắm vào Lỗ quốc. "Hoàng thượng, đại hoàng tử vừa về, ngài đừng nói anh ấy nữa, dù sao cũng khó khăn lắm mới về, bây giờ thừa tướng còn chưa về mà, chúng ta có nên cho người cứu thừa tướng về không?" Mộng Quý Phi dựa vào người Lỗ Hách Nhiên, dịu dàng nói.

Chương 967

Nhìn qua thì là an ủi Lỗ Hách Nhiên, thực tế là đang xúi giục chia rẽ quan hệ hai người.

Lỗ Nghị Tiêu lạnh lùng nhìn Mộng Quý Phi, quả nhiên giống như lão nhị nói, cái Mộng Quý Phi này chính là một yêu phi.

Có họ ở đó, Lỗ quốc sẽ không tốt đẹp được.

Ban đầu Lỗ Hách Nhiên đối với Lỗ Nghị Tiêu đã vô cùng bất mãn, bây giờ nghe Mộng Quý Phi nói những lời như vậy, hắn ta lại nghĩ đến chuyện Lỗ Nghị Tiêu cùng thừa tướng hạ độc trẻ con, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. "Người đâu, giải đại hoàng tử xuống trẫm chém." Lỗ Hách Nhiên giận dữ.

Đại hoàng tử Lỗ Nghị Tiêu bình tĩnh nhìn Lỗ Hách Nhiên, một chút cũng không vì lời hắn ta nói mà tức giận.

Khóe môi Mộng Quý Phi khẽ cong lên: "Hoàng thượng như vậy không tốt, dù sao cũng là con trai ngài." "Trẫm không có loại con trai như hắn." Lỗ Nghị Tiêu bước về phía Lỗ Hách Nhiên, khi chỉ còn một bước chân, Lỗ Nghị Tiêu đột nhiên nói: "Tôi cũng không có loại cha như ông." Nói xong trong lúc tất cả mọi người đều không ngờ tới, rút kiếm xẹt qua cổ họng Lỗ Hách Nhiên.

Mũi kiếm xẹt qua mặt Mộng Quý Phi, máu nóng bắn lên mặt Mộng Quý Phi. "Á..." Mộng Quý Phi hét lên chói tai.

Lỗ Hách Nhiên đưa tay ôm lấy cổ mình, máu không ngừng chảy ra từ khóe miệng, hắn ta trợn to hai mắt: "Ngươi lại dám thí quân." Hắn ta là cha của Lỗ Nghị Tiêu, hắn ta lại dám động thủ sao?

Cúi đầu nhìn Lỗ Hách Nhiên: "Ông chỉ cần còn sống một ngày, bá tánh Lỗ quốc sẽ sống trong lầm than một ngày, chỉ có ông chết đi, bá tánh Lỗ quốc mới có thể sống tốt ở Huyền quốc." Mộng Quý Phi đã bình tĩnh lại, cô ta nghe lời Lỗ Nghị Tiêu nói, trong mắt đều là sự không tin: "Cậu điên rồi, cậu là hoàng tử cậu có thể làm hoàng thượng mà." "Tôi có thể giúp cậu." Mộng Quý Phi nheo mắt đưa tình nhìn Lỗ Nghị Tiêu.

Lỗ Nghị Tiêu châm biếm nhìn Mộng Quý Phi: "Xem xem, ông ta còn chưa chết đây, sủng phi của ông ta đã bắt đầu quyến rũ tôi rồi." "Cha hoàng tốt của tôi, ông nói xem, tôi có nên đồng ý với cô ta không?" Khi Lỗ Nghị Tiêu nói lời này ánh mắt ẩn chứa ý vị không rõ, nhưng Mộng Quý Phi lại rất vui mừng.

Chỉ cần Lỗ Nghị Tiêu đồng ý, cô ta vẫn có thể sống cuộc sống cao sang quyền quý.

Cô ta có thể khiến Lỗ Hách Nhiên không thể quên cô ta, thì cũng có bản lĩnh khiến Lỗ Nghị Tiêu cũng như vậy với cô ta.

Lỗ Hách Nhiên trừng mắt nhìn Mộng Quý Phi: "Tiện nhân." Mộng Quý Phi ánh mắt lạnh lẽo nhìn Lỗ Hách Nhiên nói: "Ngài đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi." Nói rồi cướp lấy thanh kiếm trong tay Lỗ Nghị Tiêu, hung hăng đâm vào cơ thể Lỗ Hách Nhiên.

Thấy cảnh này, khóe môi Lỗ Nghị Tiêu khẽ cong lên, tâm trạng vô cùng tốt.

Lỗ Hách Nhiên có lẽ đến chết cũng không ngờ mình cuối cùng lại chết trong tay người phụ nữ mình yêu thương nhất.

Lỗ Hách Nhiên đến chết vẫn trừng to hai mắt nhìn chằm chằm Mộng Quý Phi.

Mộng Quý Phi quay đầu nhìn Lỗ Nghị Tiêu: "Bây giờ chúng ta có thể ở bên nhau rồi sao?

Cậu sẽ là vương giả mạnh nhất của Lỗ quốc." Lỗ Nghị Tiêu khẽ cười: "Người đâu, Mộng Quý Phi mưu sát hoàng thượng, bắt lại." Nụ cười trên mặt Mộng Quý Phi lập tức đông cứng, không dám tin nhìn Lỗ Nghị Tiêu: "Cậu nói gì?" "Cô đã giết phụ hoàng." Lỗ Nghị Tiêu chỉnh lại y phục của mình, thản nhiên nói.

Mộng Quý Phi nếu còn không biết mình bị Lỗ Nghị Tiêu tính kế, thì đó mới thật sự là ngu ngốc. "Là cậu ra tay trước." Lỗ Nghị Tiêu nhìn những người xung quanh: "Ai thấy bản hoàng tử ra tay?" Tất cả mọi người vội vàng lắc đầu: "Chúng tôi đều không thấy." Khi Mộng Quý Phi được sủng ái, đối xử với họ một chút cũng không tốt, thậm chí không coi họ là người, bây giờ hoàng thượng đã chết, họ cũng không cần thiết phải tiếp tục lấy lòng Mộng Quý Phi.

Trong đó một cung nữ mở miệng nói: "Nô tỳ thấy là Mộng Quý Phi giật lấy kiếm của điện hạ giết hoàng thượng." Cô em gái của cung nữ này chỉ vì tưởng rằng mình đang giúp Mộng Quý Phi, không cẩn thận làm cô ta đau, liền bị đánh chết bằng loạn côn.

Mối thù này cô ta vẫn luôn ghi nhớ, cô ta sẽ không tha thứ cho Mộng Quý Phi, mãi mãi không. "Nô tài cũng thấy." Mộng Quý Phi toàn thân lạnh toát, nhìn những người xung quanh. "Các người, đám nô tài chó má này, lại dám..." Không có một ai nói giúp cô ta, ngay cả những người vẫn luôn hầu hạ cô ta cũng không nói gì. "Lỗ Nghị Tiêu người giết cô ta là cậu chứ không phải tôi." "Lời cô nói ai tin?

Ngay cả khi mọi người đều biết bản hoàng tử thí quân thí phụ thì sao chứ?

Vì bá tánh, tôi có thể làm như vậy." Lỗ Nghị Tiêu nhìn Mộng Quý Phi từng chữ từng câu nói. "Bây giờ bá tánh Lỗ quốc sống cuộc sống khổ sở này, đều do một tay cô gây ra, bá tánh căm hận cô tận xương tủy, cô tưởng có ông ta che chở thì có thể kê cao gối ngủ không lo

sao?

Thật là ngây thơ." Lỗ Nghị Tiêu châm biếm nói.

Một câu nói khiến Mộng Quý Phi im lặng. "Đánh vào ngục tử hình, chọn ngày vấn trảm." "Vâng." Sau đó cấm quân đi vào kéo Mộng Quý Phi đi.

Lỗ Nghị Tiêu cũng công bố ra ngoài tin tức Lỗ Hách Nhiên bị Mộng Quý Phi giết chết.

Tin tức này càn quét khắp kinh thành, rất nhiều đại thần nghe xong đều cảm thấy không thể tin được, Mộng Quý Phi sao đột nhiên lại ra tay giết hoàng thượng?

Lỗ Nghị Trình và Lỗ Nghị Sùng khi biết tin này đều có chút chấn động, chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lỗ Nghị Tiêu.

Anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Ngày thứ hai Lỗ Nghị Tiêu xuất hiện trên triều đình, cầm theo bằng chứng tội ác của một số đại thần, hoặc là tham ô hối lộ, hoặc là đi theo yêu đạo bắt nạt bá tánh.

Những người này đều bị Lỗ Nghị Tiêu thanh lý sạch sẽ.

Cuối cùng những người còn lại đều là những đại thần vì Lỗ quốc mà suy nghĩ, đối với hành động quyết đoán của Lỗ Nghị Tiêu họ đều có chút kinh ngạc.

Lỗ Nghị Tiêu nhìn tất cả mọi người nói: "Sau này Lỗ quốc sẽ do Huyền quốc tiếp quản, các vị đều là đại thần hết lòng vì dân, tôi sẽ nói rõ ràng với Tô Ngọc." Lời nói của Lỗ Nghị Tiêu khiến mọi người xôn xao, một người trong số đó mở miệng hỏi: "Đại hoàng tử, ngài với Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử bọn họ…" Lỗ Nghị Sùng và Lỗ Nghị Trình hôm nay cũng đến, nghe lời đại thần liền nói: "Chuyện lần này khiến tôi cảm thấy mình không xứng làm hoàng thượng.

Nếu làm hoàng thượng, tôi tự thấy không thể làm được như Huyền Phỉ Nhiên.

Chúng tôi đều quyết định giao Lỗ quốc cho Huyền Phỉ Nhiên quản lý là tốt nhất, có anh ấy ở đây, bách tính sẽ sống tốt hơn." "Nhị ca nói đúng." Các đại thần nhất thời không biết phải làm sao. "Lão Nhị và Lão Tam đi gặp Tô Ngọc, tôi ở lại kinh thành xử lý những việc còn lại.

Đây là ngọc tỷ, giao cho Tô Ngọc." Lỗ Nghị Tiêu cầm ngọc tỷ đưa cho hai người Lỗ Nghị Trình. "Hoàng huynh…" "Nếu Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử không có mặt, e rằng sẽ có người nói ra nói vào." Dù sao hoàng thượng băng hà, thân là con trai, hai người họ phải giữ tang cho hoàng thượng. "Bây giờ quan trọng nhất là tránh chiến tranh, để Huyền quốc tiếp quản Lỗ quốc, thay đổi cuộc sống của bách tính, những thứ khác đều không quan trọng." "Lão Tam, nếu Tô Ngọc không đồng ý, em cứ nói là yêu cầu của anh ấy ta đã đồng ý rồi." Lỗ Nghị Tiêu nói.

Lỗ Nghị Trình nhíu mày: "Đại ca…" "Yên tâm đi, không chết được đâu." "Các em hôm nay xuất phát luôn." Lỗ Nghị Tiêu nhìn hai người em nói.

Chuyện vốn dĩ là do anh ta mà ra, anh ta đi xử lý việc này cũng là lẽ đương nhiên.

Lỗ Nghị Tiêu bắt đầu chuẩn bị tang lễ Lỗ Hách Nhiên, trong khi chuẩn bị, anh ta tuyên bố Mộng Quý Phi sẽ bị chém đầu ba ngày sau để răn chúng.

Cái chết của Lỗ Hách Nhiên và việc chém đầu Mộng Quý Phi đều khiến bách tính vui mừng.

Kể từ khi Lỗ Hách Nhiên vì thuốc trường sinh bất lão mà hại chết rất nhiều hài tử, bách tính đã không còn vui vẻ nữa, bây giờ cuối cùng cũng có một chuyện khiến họ vui.

Ngoài ra, Lỗ Nghị Tiêu cho đưa tất cả hài tử đã chết ra ngoài, có đứa còn nhận ra được là ai, có đứa đã hóa thành xương trắng không thể biết là con ai.

Bách tính mất con nhận lại con về nhà, ngày hôm sau khi chém đầu đã lũ lượt kéo đến xem.

Khi Mộng Quý Phi xuất hiện, trứng thối, rau thối đều bay về phía ả.

Những bách tính mất con, càng thêm tức giận mà ném đá vào Mộng Quý Phi.

Chương 968

Chẳng mấy chốc Mộng Quý Phi toàn thân dơ bẩn, còn có vết máu, hoàn toàn không còn vẻ ngoài tươi sáng lộng lẫy như trước.

Khi nhìn thấy Lỗ Nghị Tiêu, Mộng Quý Phi trở nên kích động, ả ta giận dữ nói: "Lỗ Nghị Tiêu, đồ thí quân thí phụ nhà ngươi, để ta gánh tiếng xấu cho ngươi, ngươi sẽ không được chết tử tế đâu!" Bách tính nghe lời Mộng Quý Phi nói đều có chút tức giận: "Yêu nữ này đã đến nước này rồi mà còn vu oan Đại hoàng tử, Đại hoàng tử là người tốt!" "Đúng vậy, Đại hoàng tử là người tốt!" Mộng Quý Phi nghe những lời này thì tức đến không chịu được, trong lòng bọn họ, Lỗ Nghị Tiêu vậy mà vẫn là người tốt sao? "Các người đúng là đồ ngu xuẩn, hoàng thượng chính là do hắn giết!" "Chưa nói có phải không, mà cho dù là thì sao chứ?" Một thanh niên nói.

Một câu nói khiến tất cả bách tính đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, yêu nữ, ngươi đừng ở đây chia rẽ nữa, Đại hoàng tử không phải người như vậy, ngươi mới là, kẻ giết người là ngươi!" Cho dù thật sự là Đại hoàng tử giết, bọn họ cũng sẽ bảo vệ Đại hoàng tử.

Mộng Quý Phi vốn nghĩ có thể khiến bách tính căm ghét Lỗ Nghị Tiêu, nhưng giờ mới phát hiện, căn bản không phải vậy, họ căn bản không tin những lời này là thật.

Lại còn nói, cho dù là thì sao? "Đến giờ Ngọ trảm!" Lỗ Nghị Tiêu không để ý Mộng Quý Phi, mà trực tiếp nói.

Một câu nói khiến Mộng Quý Phi đứng bên bờ vực cái chết.

Mộng Quý Phi không cam tâm giãy giụa, ả còn muốn trở thành người phụ nữ cao quý nhất thiên hạ, ả không thể chết.

Bất kể Mộng Quý Phi không cam tâm đến mấy, cuối cùng vẫn chết, chết rồi thậm chí không có một ai thu xác cho ả.

Không những không có người thu xác, còn bị ném đến loạn táng cương, vận mệnh cuối cùng cũng chỉ có thể là bị chó hoang xâu xé.

Cái chết của Mộng Quý Phi không ai quá quan tâm.

Khi Tô Ngọc và đoàn quân đến biên quan, anh cũng nhận được tin tức mới nhất từ Lỗ quốc.

Đọc xong tin tức, Tô Ngọc thấy vô cùng khó tin. "Đại ca, chúng ta có lẽ không cần đánh trận nữa rồi." Tô Ngọc nói với vẻ mặt kỳ lạ.

Tô Cửu và các tướng quân khác kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, lời cậu nói là sao?" Cái gì mà không cần đánh trận nữa rồi? "Ý là, Lỗ Hách Nhiên đã chết, tin tức bên kia nói là Mộng Quý Phi giết, nhưng tôi thấy không giống, có lẽ là Lỗ Nghị Tiêu ra tay.

Hiện tại Mộng Quý Phi đã bị chém đầu, còn về cha của ả, tên yêu đạo đó, sau khi Lỗ Nghị Tiêu và Lỗ Nghị Trình đến biên quan thì Lỗ Nghị Tiêu đã giết rồi." Mọi người nghe tin này đều thấy khó tin.

Lỗ Nghị Tiêu đó họ biết, trong ấn tượng của họ, Lỗ Nghị Tiêu là một người kiêu ngạo, không ai sánh bằng, vậy mà lại làm chuyện này?

Bất kể là thí quân hay thí phụ, cái nào nghe cũng không hay, kết quả anh ta lại làm vậy. "Người của tôi ở Lỗ quốc đã gửi tin tức về, Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử đã đến biên quan.

Đến đây trong thời gian tang lễ Lỗ Hách Nhiên, không phải là để đàm phán, thì cũng là để dâng đất nước." Tô Cửu nghe vậy thì rất vui: "Nếu là vậy thì tốt quá, vợ cậu sinh con xong tôi có thể về nhà rồi." "Bất kể là trường hợp nào, đối với chúng ta đều là kết quả không tệ." Tô Ngọc nói đầy suy tư. "Cậu nói đúng." Tô Ngọc và những người khác nghỉ ngơi hai ngày, thì nghe Nguyên Bảo đến nói Lỗ Nghị Sùng và Lỗ Nghị Trình đã đến, muốn gặp anh. "Mời họ vào đi." Lỗ Nghị

Sùng và Lỗ Nghị Trình đến, Tô Ngọc nhìn bọn họ bình tĩnh hỏi: "Các cậu đến gặp tôi lúc này có chuyện gì?" "Chúng tôi đến đây là để đưa cái này cho các anh." Lỗ Nghị Sùng lấy ra một cái hộp mở ra, bên trong chính là ngọc tỷ của Lỗ quốc.

Những người khác thấy ngọc tỷ đều kinh ngạc, sốc nhìn Lỗ Nghị Sùng, bọn họ làm thật à?

Lại thật sự giao Lỗ quốc vào tay Vương gia.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn bọn họ: "Các cậu có biết điều này có nghĩa là gì không?" "Biết, chỉ có ở Huyền quốc, bách tính mới có thể an cư lạc nghiệp." "Chúng tôi tự thấy mình không làm được." Tô Ngọc nhìn ngọc tỷ trong tay Lỗ Nghị Sùng: "Các cậu có yêu cầu gì?" "Đối xử tốt với bách tính, ngoài ra không còn gì khác." "Đó là điều đương nhiên." Chỉ cần là bách tính của Huyền quốc, họ sẽ để bách tính sống ngày càng tốt hơn. "Ngọc Vương, tôi hy vọng anh có thể tha cho đại ca tôi, anh ấy đã trả giá rất nhiều vì chuyện này, anh ấy nói nếu anh không hài lòng, anh ấy có thể đáp ứng yêu cầu của anh." Lỗ Nghị Trình nói.

Tô Ngọc thực sự có chút phức tạp với Lỗ Nghị Tiêu, trước đây sao không thấy anh ta rộng rãi như vậy?

Bây giờ lại có thể không nói một lời mà làm nhiều việc lớn đến thế. "Cũng không phải là không thể, nhưng tôi có một điều kiện." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Anh nghĩ ra một ý khá thú vị. "Điều kiện gì?" "Tạm thời còn chưa nghĩ ra, sau này khi tôi nghĩ ra điều kiện này sẽ cho người đi nói với Lỗ Nghị Tiêu, nói với anh ta là không thoát được đâu." Tô Ngọc cười như không cười nói. "…" Luôn cảm thấy vị Ngọc Vương này có ý đồ không tốt. "Các cậu còn có yêu cầu nào khác không?

Ví dụ như tước vị gì đó." Lỗ Nghị Sùng lắc đầu: "Cái này thì không cần, ba anh em chúng tôi sau này chỉ muốn làm người bình thường." Tô Ngọc cười như không cười nhìn Lỗ Nghị Sùng, ánh mắt có chút thú vị, làm người bình thường?

Nghĩ cái gì chứ?

Những người hữu dụng như vậy, không giữ lại mà dùng cho mình thì thật có lỗi với chính bản thân họ. "Xem ra trận này chúng ta không cần đánh nữa rồi." Tô Ngọc xoa cằm nói. "Đại ca, sau này anh cầm ngọc tỷ về nói chuyện này với Hoàng huynh, sau đó làm thế nào thì nghe lệnh Hoàng huynh.

Em và những người khác ở lại đây, phát lương thực và hạt giống xuống." Khi vận chuyển lương thực, anh đã mang theo hạt giống, nghĩ rằng không cần chạy thêm chuyến nữa, không ngờ lại giải quyết đơn giản như vậy.

Hai anh em Lỗ Nghị Sùng vốn nghĩ chuyện này còn cần một thời gian mới có thể thực hiện, không ngờ Tô Ngọc lại sắp xếp nhanh như vậy, hơn nữa lương thực và hạt giống đều được mang trực tiếp đến.

Họ nên nói không hổ danh là người của Huyền quốc sao?

Trong khi họ sắp xếp những việc này, Lỗ Nghị Tiêu ở kinh thành cũng đã công bố tin tức, sau này Hoàng đế Huyền quốc sẽ tiếp quản Lỗ quốc, bách tính Lỗ quốc sẽ trở thành bách tính Huyền quốc.

Khi tin tức này vừa ra, bách tính Lỗ quốc không tin.

Dù sao vẫn còn ba vị hoàng tử ở đó, sao có thể trực tiếp dâng Lỗ quốc rộng lớn như vậy cho Huyền quốc.

Tuy nhiên, khi Lỗ Nghị Tiêu đích thân ra nói, họ mới nhận ra tất cả đều là thật.

Đại hoàng tử thật sự muốn dâng Lỗ quốc cho Huyền quốc.

Kết quả này khiến họ vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Thậm chí đã bắt đầu mong chờ sự đến của Huyền quốc.

Tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp Lỗ quốc.

Một số người có ý đồ riêng nghe tin này đều nghĩ rằng Đại hoàng tử và những người khác có bị điên không.

Lúc này, có người dấy binh phản loạn, cho rằng Đại hoàng tử và những người khác là kẻ hèn nhát, không dám đánh với Huyền quốc.

Lỗ Nghị Tiêu không bất ngờ khi nghe tin này.

Khi anh ta biết tin, tin tức Tô Ngọc dẫn người phát lương thực và hạt giống cho bách tính Lỗ quốc cũng đã truyền đến kinh thành.

Tin tức này khiến những bách tính nửa tin nửa ngờ hoàn toàn tin tưởng.

Chương 969

Còn về những kẻ dấy binh phản loạn, Tô Ngọc trực tiếp giao cho những người khác đi xử lý.

Có Lỗ Nghị Trình và những người khác ở đó, khi quân đội đi qua thì rất dễ dàng.

Tô Ngọc sắp xếp xong mọi việc trong tay, dẫn Nguyên Bảo cùng Nam Kiều, Lạc Diễm đến chỗ phản quân.

Khi họ đến, các tướng sĩ Huyền quốc đã bắt đầu giao chiến với họ.

Bách tính ở đó khổ không tả xiết, vừa nhìn thấy hy vọng thì họ lại gây ra chuyện dấy binh phản loạn.

Tô Ngọc đứng trên tường thành nhìn cuộc chiến bên dưới, mắt hơi nheo lại, gọi Lạc Diễm đến nói nhỏ điều gì đó.

Nghe xong lời Tô Ngọc, ánh mắt Lạc Diễm phấn khích vô cùng.

Dẫn theo một đội người rồi đi.

Ngày hôm sau, khi phản quân công thành, còn chưa đến thành trì của họ thì đã xảy ra một vụ nổ, vụ nổ này đã giết và làm bị thương không ít người.

Sau vụ nổ, tướng quân bên Tô Ngọc đã bắt sống chủ tướng đối phương. "Chủ tướng của các người đã bị bắt, buông vũ khí xuống sẽ không giết." Màn trình diễn trước đó đã dọa người rồi, tất cả mọi người đều buông vũ khí đầu hàng.

Người bị bắt tức giận không thôi: "Nếu không phải các ngươi có thứ này, ai thua ai thắng còn chưa biết đâu." "Đồ ngốc." Người này chắc đầu óc không được tốt, lại có thể nói ra lời như vậy. "Vương gia của chúng ta là Phù Hoa công tử nổi danh thiên hạ, ngươi cho dù có quân sư thì sao?

Quân sư của ngươi còn có thể lợi hại hơn Vương gia của chúng ta sao?" Tướng quân nói vẻ mặt kiêu ngạo.

Một câu "Phù Hoa công tử" khiến đối phương không nói nên lời, chỉ trừng mắt nhìn tướng quân này. "Bách tính vốn đã đủ khổ rồi, bây giờ có cơ hội để bách tính sống tốt, các ngươi còn làm chuyện này, đây là muốn đẩy bách tính vào chỗ chết à." "Hừ." Một binh sĩ đầu hàng bên cạnh nói: "Tướng quân, thực ra chúng tôi đều không muốn đánh trận." Họ còn muốn về nhà thăm mẹ, vợ con. "Chúng tôi cũng muốn được như bách tính Huyền quốc, sống cuộc sống không lo ăn, không lo mặc, không phải lo lắng bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Chúng tôi không có dã tâm như các vị, chỉ muốn bình an vô sự mà sống tốt với gia đình." "Khi tướng quân dấy binh phản loạn, chúng tôi không thể hiểu nổi, tại sao ngài lại làm như vậy." "Ba vị hoàng tử đưa ra quyết định như vậy, chắc chắn có lý do của họ.

Tướng quân, khi các vị dấy binh, các vị có nghĩ đến bách tính sau này sẽ ra sao không?

Thuế khóa năm thành, bách tính đã bắt đầu ăn vỏ cây, rễ cỏ rồi, những điều này tướng quân các vị lẽ nào không biết sao?" Tất cả những người này đều biết, nhưng họ lại chọn cách phớt lờ.

Nghe lời binh sĩ, lúc này vị tướng quân bị bắt mới biết rằng cuộc nổi dậy của họ trong mắt họ là sai. "Nếu Hoàng đế Huyền quốc cũng là loại người xấu xa, các vị muốn nổi dậy chúng tôi không nói gì, thậm chí liều chết cũng nguyện ý giúp các vị.

Nhưng Hoàng đế Huyền quốc là một minh quân nhân quân, những điều này các vị đều biết, tại sao vẫn chọn làm như vậy?

Chẳng qua là tranh giành quyền lực địa vị mà thôi." Những điều này đều được xây dựng trên sự đau khổ của bách tính.

Tô Ngọc đi đến trước mặt những người bị bắt: "Nghe thấy chưa?

Một binh sĩ bình thường còn hiểu rõ hơn các ngươi, nếu các ngươi suy nghĩ nhiều hơn một chút cho bách tính, thì đã không làm những chuyện này khi bách tính sắp không còn gì để ăn." Tất cả mọi người trong khoảnh khắc này đều im lặng. "Đưa xuống đi." Tô Ngọc liếc nhìn bọn họ, lạnh nhạt nói.

Sau khi tướng sĩ Huyền quốc đưa người đi, có người nhìn Tô Ngọc hỏi: "Vương gia, chúng ta có thể về nhà không?" Họ muốn về rồi, không muốn đánh trận. "Đương nhiên có thể, ai còn muốn làm binh thì có thể tiếp tục ở lại, ai không muốn thì có thể về nhà." Tô Ngọc nói thờ ơ.

Những người này đối với anh không tính là gì, anh cũng không thiếu chút này. "Cảm ơn Vương gia." Những người muốn về nhà vui mừng cảm ơn.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Ngọc, cuộc chiến này nhanh chóng được dập tắt.

Hỏa dược của Lạc Diễm cũng mang lại sự uy hiếp rất lớn cho những người khác, khiến họ không dám manh động.

Tin tức bên này nhanh chóng truyền đến tai Lỗ Nghị Tiêu.

Lỗ Nghị Tiêu nghe Tô Ngọc dùng hỏa dược xong, mí mắt khẽ giật một cái.

Tô Ngọc đúng là chơi lớn, vì chút người này, vậy mà hỏa dược cũng dùng đến rồi. "Chủ tử, Tô Ngọc quá tàn nhẫn, làm vậy những kẻ có mưu đồ đều phải cân nhắc lại." Ai dám manh động vào lúc này, một chút hỏa dược thôi cũng đủ khiến họ tan xương nát thịt.

Lỗ Nghị Tiêu gật đầu: "Ai nói không phải?" "Nhưng mà như vậy cũng tốt, chỉ là sau này nếu Tô Ngọc không ở đây, e rằng sẽ có người có ý đồ khác." Hiện tại có Tô Ngọc ở Lỗ quốc, những người đó sẽ sợ hãi anh, một khi Tô Ngọc đi rồi, không còn sức uy hiếp thì những người đó chưa chắc đã nghe lời như bây giờ. "Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên phần lớn sẽ nghĩ đến vấn đề này, không cần chúng ta phải lo thay cho họ." Lỗ Nghị Tiêu nói tùy ý.

Những việc này đều là của Tô Ngọc và những người khác phải lo, không liên quan đến họ.

Linh Nhất lo lắng nhìn Lỗ Nghị Tiêu: "Điện hạ, ngài lẽ nào không lo Tô Ngọc sẽ bắt ngài ăn hàn độc sao?" "Không lo." Đã quyết định rồi thì không có gì phải lo lắng nữa, chẳng qua chỉ là ba tháng mà thôi.

Chuyện này quả thật là lỗi của anh ta, không trách ai được.

Cho dù cuối cùng có chết, đó cũng là tự anh ta chuốc lấy.

Sau chuyện lần này, anh ta đã nhìn nhận sinh tử rất nhiều. "Anh ấy chắc sẽ không làm vậy đâu." Linh Nhất nói không chắc chắn.

Về điều này Lỗ Nghị Tiêu không nói gì, rốt cuộc có làm vậy không ai biết được? "Linh Nhất, tôi không sao." Linh Nhất không nói tiếp, có sao hay không anh ta tự nói không tính.

Thấy Linh Nhất như vậy, Lỗ Nghị Tiêu buồn cười lắc đầu: "Linh Nhất, một đứa trẻ sáu tuổi còn chịu đựng được, tôi cũng có thể, không sao đâu." "Vâng." Linh Nhất nhìn Lỗ Nghị Tiêu, trong lòng có chút phức tạp, mục đích ban đầu của Điện hạ vẫn là vì Lỗ quốc mà nghĩ, chỉ là đã dùng sai phương pháp.

Chuyện Lỗ quốc tạm thời lắng xuống, Tô Ngọc không vội rời đi, mà phát hết lương thực và hạt giống mang đến, công lao vẫn thuộc về Huyền Phỉ Nhiên.

Trong khi Tô Ngọc phát lương thực, Tô Cửu cũng mang ngọc tỷ về Huyền quốc.

Về đến kinh thành, Tô Cửu không về nhà mà trực tiếp vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Cửu về nhanh như vậy có chút ngạc nhiên: "A Cửu, sao cậu về nhanh vậy, có phải chiến trường xảy ra chuyện gì không?" Tô Cửu cười gật đầu: "Thật sự đã xảy ra một số chuyện, nhưng đây đều là chuyện tốt." "Chuyện tốt?

Cậu mau nói đi, đừng úp mở nữa." Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tô Cửu lấy một thứ ra đưa cho Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng, người xem đây là gì." Huyền Phỉ Nhiên tò mò mở ra, nhìn thấy thứ bên trong thì mắt đầy kinh ngạc: "Ngọc tỷ?" "Đúng vậy, đây là Nhị hoàng tử và Tam hoàng tử Lỗ quốc gửi cho Tiểu Ngọc, nói rằng nguyện ý để lãnh thổ Lỗ quốc thuộc về Huyền quốc." "Các cậu còn chưa đánh trận mà lãnh thổ Lỗ quốc đã đến tay rồi sao?" Đây là kiểu thao tác gì vậy? "Đúng vậy, hiện tại Tiểu Ngọc đang ở đó phát lương thực và hạt giống cho bách tính, bảo tôi về nói chuyện này với người, sau đó xem Lỗ quốc sẽ xử lý thế nào." Tô Cửu nói.

Huyền Phỉ Nhiên suy tư, một lúc lâu sau mới nói: "Giao lãnh thổ Lỗ quốc cũ cho Tiểu Ngọc quản lý." Tô Cửu kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng, người có biết người đang làm gì không?

Chương 970

Một nơi rộng lớn như vậy lại giao cho Tiểu Ngọc?

Tim người sao lại lớn đến thế?" "Để Tiểu Ngọc biết rằng anh ấy sắp nổi giận rồi." "Tiểu Ngọc là Ngọc Vương của Huyền quốc, đã làm bao nhiêu chuyện cho Huyền quốc chúng ta đều thấy rõ.

Huyền quốc có thể có được Tề quốc và Lỗ quốc, một nửa công lao là của Tiểu Ngọc.

Chỉ là giao lãnh thổ Lỗ quốc cũ cho Tiểu Ngọc làm đất phong không có gì to tát cả, hơn nữa ta tin anh ấy sẽ không nảy sinh bất kỳ ý đồ bất chính nào." Đây là sự tin tưởng của Huyền Phỉ Nhiên đối với Tô Ngọc.

Anh ấy dám giao thì có sự tự tin tuyệt đối.

Dù sao Tiểu Ngọc quá lười.

Tô Cửu khẽ thở dài, Hoàng thượng đã nói vậy rồi, anh còn có thể nói gì nữa? "Anh vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để nói chuyện này với Tiểu Ngọc, thậm chí để anh ấy chấp nhận đi." Tuy nhiên, Tô Cửu không biết rằng, vì sự nổi dậy của quan lại Lỗ quốc trước đó, Tô Ngọc đã quyết định ở lại Lỗ quốc một thời gian.

Lệnh này của Huyền Phỉ Nhiên đối với anh ngược lại là sự trợ giúp đắc lực. "Ta lập tức viết thánh chỉ, sau đó cậu lại đi một chuyến nữa, trước đó cậu cứ về nhà nghỉ ngơi hai ngày, ở bên vợ đi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu nói.

Tô Cửu biết Huyền Phỉ Nhiên đã hạ quyết tâm làm như vậy, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Được, vậy tôi về trước." "Cậu đi đi." Sau khi Tô Cửu rời đi, Huyền Phỉ Nhiên đến chỗ Thái hậu, nói chuyện này với Thái hậu: "Mẫu hậu, con định giao vùng đất Lỗ quốc cũ cho Tiểu Ngọc làm đất phong." Thái hậu gật đầu: "Con thấy được thì được, dù sao những việc Tiểu Ngọc làm cho Huyền quốc đều rõ ràng." Huyền Phỉ Nhiên đồng tình gật đầu: "Mẫu hậu nói đúng, sáng mai trên triều thần con sẽ công bố chuyện này." "Con vừa nói ra, e rằng sẽ có người có ý kiến rồi." Thái hậu trầm giọng nói.

Huyền Phỉ Nhiên hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói: "Họ có thể có ý kiến gì chứ?" "Việc trẫm muốn làm không ai có thể ngăn cản." Họ dù có ngăn cản cũng vô dụng, dù sao cũng không có tư cách đó.

Nghe lời Huyền Phỉ Nhiên nói, Thái hậu khẽ cười: "Bây giờ quyền lực của con cơ bản đều đã thu về rồi, Tiểu Ngọc có công lao này mà nhận được đất phong như vậy, cả tình lẫn lý ai có thể nói gì?" Huyền Phỉ Nhiên đồng tình gật đầu: "Mẫu hậu nói đúng." "Quan trọng nhất là sự trung thành của Tiểu Ngọc đối với Huyền quốc là không thể nghi ngờ, cho dù con trao cho nó quyền lực này, nó vẫn sẽ đặt tất cả công lao lên người con, chứ không phải bản thân nó." Hai năm nay Tô Ngọc làm việc lần nào mà không như vậy?

Mỗi lần họ đều nói Tô Ngọc quá chịu thiệt, cũng từng nói với Tô Ngọc, lúc đó Tô Ngọc nói rằng anh ấy đã là Vương gia của Huyền quốc, Huyền Phỉ Nhiên cũng đã cho anh ấy quyền lợi đủ lớn, dùng cụm từ "một người dưới vạn người trên" để hình dung cũng được, anh ấy có tiền có quyền, không cần quá nhiều danh tiếng và uy vọng nữa, những thứ này tập trung lên Hoàng huynh là tốt nhất.

Chỉ có như vậy, tất cả bách tính mới biết cuộc sống tốt đẹp của họ từ đâu mà có.

Không có Huyền Phỉ Nhiên thì không có hiện tại của họ.

Với tấm lòng biết ơn, sau này có chuyện gì mới có thể ủng hộ Hoàng thượng.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Thằng nhóc đó cứ như vậy, không màng danh lợi, giống như A Cửu vậy." Hai anh em luôn đặt suy nghĩ của anh ấy lên hàng đầu.

Đôi khi anh ấy còn cảm thấy có lỗi với Tiểu Ngọc và những người khác. "Đôi khi luôn cảm thấy có lỗi với Tiểu Ngọc." "Tiểu Ngọc không quan tâm điều này, con cứ đối xử tốt với nó bình thường là được rồi." Thái hậu nói. "Mẫu hậu nói đúng, nhưng nếu Tiểu Ngọc đi bên đó, Trường Lạc và Hoằng Nghị cũng phải theo qua, đến lúc đó một năm cũng không biết có về được một lần không." Hiện tại Hoằng Nghị đã có năng lực của Trữ quân, trước đây anh ấy cũng đã bàn với Tiểu Ngọc, có nên lập Hoằng Nghị làm Thái tử không, nhưng Tiểu Ngọc nói còn sớm.

Chờ đến tám tuổi rồi phong cũng được. "Đợi thánh chỉ đến đó xong, Tiểu Ngọc chắc sẽ về, con lúc đó sẽ bàn bạc kỹ với Tiểu Ngọc chuyện này." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái hậu nói. "Được, Tiểu Ngọc vẫn luôn dạy dỗ Hoằng Nghị, con hỏi Tiểu Ngọc là tốt nhất." "Đợi Tiểu Ngọc về con cũng có thể trực tiếp phong Tiểu Ngọc làm Đế sư." Tô Ngọc vốn dĩ vẫn luôn dạy dỗ hoàng tử và công chúa, chức Đế sư này Tiểu Ngọc xứng đáng. "Được." Ngày hôm sau, khi thượng triều, thừa tướng và những người khác thấy Tô Cửu đã về, trong lòng có chút bất ngờ, thừa tướng đi đến hỏi: "Tô Cửu, sao cậu lại về rồi?

Chiến tranh bên kia đã dập tắt rồi sao?" "Đúng vậy, tình hình cụ thể Hoàng thượng sẽ nói lúc thượng triều." Có người không vừa mắt hai anh em Tô Cửu, thấy Tô Cửu về thì lẩm bẩm nói: "Có người nào đó, sẽ không phải là chạy về chứ?" Tô Cửu quay đầu nhìn người nói chuyện, đối phương cũng nhìn lại: "Lẽ nào tôi nói sai sao?" "Khi hai nước giao chiến, Tô đại nhân lại từ chiến trường về, chẳng lẽ là ỷ vào ân sủng của Hoàng thượng mà làm càn sao?" Tô Cửu không nói nhiều với đối phương, trong mắt đối phương thì thành ra chột dạ: "Tô đại nhân không muốn mở miệng, là vì chột dạ sao?" "Khi Tiểu Ngọc ở đây, ngươi dám nói những lời này sao?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn đối phương. "Tô Cửu ngươi…" "Tuy nói Tiểu Ngọc không ở Huyền quốc, nhưng tôi muốn nhờ người dưới trướng anh ấy giúp tôi tra chút tin tức, vẫn có thể làm được." "Thời gian ba năm sắp đến rồi, những người được cử đi bên ngoài cũng nên về, khoa cử mới cũng sắp bắt đầu, ngươi nói… ngươi có thể ở vị trí này bao lâu?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn đối phương không khách khí hỏi.

Người nói chuyện lập tức ngớ người, không ngờ Tô Cửu lại nói ra lời như vậy. "Nếu ngươi nghĩ ta không nói gì, thì có thể coi ta là kẻ yếu mà tùy tiện bắt nạt, vậy thì ngươi đã sai lầm lớn rồi." "Bổn tướng quân đã nói tình hình cụ thể Hoàng thượng đến sẽ nói, chỉ sợ đến lúc đó ngươi không chịu nổi." Hiện tại thân phận của Tiểu Ngọc đã khiến họ kiêng dè, đợi Hoàng thượng phong đất cho Tiểu Ngọc xong, sự kiêng dè của những người này e rằng chỉ càng sâu sắc hơn.

Đây là điều họ không dám nghĩ đến. "Tô Cửu ngươi chẳng qua là ỷ vào đệ đệ mình là Vương gia mới dám như vậy, ngươi chính là được sủng mà kiêu, người như ngươi, không xứng làm Đại tướng quân này." Những người đứng cạnh nghe lời người này nói, đều cảm thấy ông ta có bị điên không.

Lẽ nào không biết Hoàng thượng tin tưởng nhất không ai qua được hai anh em Tô Cửu sao?

Hai năm nay ông ta lẽ nào còn chưa nhìn rõ?

Hơn nữa Tô Cửu nói cũng không sai, quả thật lại sắp bắt đầu khoa cử, một khi bắt đầu, triều thần tất nhiên sẽ thay máu lớn, một số kẻ ăn không ngồi rồi chắc chắn sẽ bị thay thế trực tiếp. "Tô Ngọc cũng chẳng qua là ỷ vào tiện lợi của thân phận Vương gia mà điên cuồng gom tiền, các người tưởng bổn quan không biết anh ta muốn làm gì sao?" "Vậy ngươi nói xem đệ đệ ta muốn làm gì?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn Lưu đại nhân, trầm giọng chất vấn.

Anh ấy cũng rất tò mò, trong mắt người này mục đích của Tiểu Ngọc là gì. "Mục đích của Tô Ngọc chẳng qua là để quyền lực của mình lớn hơn Hoàng thượng, cuối cùng là thay thế Hoàng thượng." Tất cả mọi người nghe lời này đều cảm thấy ông ta có bị điên không. "Lưu đại nhân, những lời ông nói này khi Tiểu Ngọc về tôi sẽ kể hết cho anh ấy nghe, đến lúc đó bổn tướng quân mong ông vẫn có thể không sợ hãi như vậy." Tô Cửu nhìn ông ta trực tiếp nói.

Một câu nói khiến Lưu đại nhân như bị bóp nghẹt cổ họng, sắc mặt khó coi đến đáng sợ. "Tô Cửu ngươi…" Lưu đại nhân dám nói những lời này trước mặt Tô Cửu nhưng lại không dám nói như vậy với Tô Ngọc.

Nói như vậy với Tô Ngọc, đến lúc đó kẻ xui xẻo chỉ có thể là chính ông ta, chuyện tự đào mồ chôn mình này, ông ta sẽ không làm.

Thủ đoạn của Tô Ngọc ông ta đã thấy. "Xem ra Lưu đại nhân vẫn biết Tiểu Ngọc là người như thế nào." "Hoàng thượng giá đáo!" Khi Lưu đại nhân còn muốn nói gì đó để cứu vãn, tiếng Lai Phúc truyền đến.

Sau khi thượng triều bắt đầu, Huyền Phỉ Nhiên công bố chuyện ba vị hoàng tử Lỗ quốc giao ngọc tỷ cho Huyền quốc, Lỗ quốc hiện tại đã là lãnh thổ của Huyền quốc.

Tất cả mọi người nhìn thấy ngọc tỷ của Lỗ quốc, đều phấn khích và kích động. "Tiểu Ngọc hiện tại vẫn đang ở Lỗ quốc phát lương thực và hạt giống cho bách tính, những thứ này vẫn là do Tiểu Ngọc tự mình bỏ tiền ra." Huyền Phỉ Nhiên nhìn mọi người nói. "Ngọc Vương cũng quá lợi hại rồi." "Quả thật rất lợi hại." … Lúc này, có người ở Ngự sử đài đột nhiên đứng ra quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, vi thần có việc muốn tấu." Người này mọi người đều nhận ra, là Mạc Tránh của Ngự sử đài, người này hoặc là không nói, một khi đã nói thì có thể giết người tru tâm. "Chuẩn." "Vi thần muốn đàn hặc Lưu Hoàng, Lưu đại nhân." Lưu đại nhân sắc mặt xanh mét nhìn Mạc Tránh: "Mạc đại nhân, đây là ý gì?" "Ngươi muốn đàn hặc ông ta?" Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày, có chuyện gì anh không biết sao? "Khải tấu Hoàng thượng, trước khi Hoàng thượng đến, Lưu đại nhân thấy Tô tướng quân về, đã nói Tô tướng quân là kẻ đào binh, lại còn nói Tô tướng quân ỷ vào ân sủng của Hoàng thượng và Vương gia mà làm càn.

Ngoài ra, Lưu đại nhân còn vu khống Ngọc Vương điện hạ có công, nói Ngọc Vương điện hạ ỷ vào ân sủng của Hoàng thượng, cũng như tiện lợi của thân phận Vương gia mà gom tiền bừa bãi, mục đích là để thay thế Hoàng thượng." Mạc Tránh không nhìn Lưu Hoàng mà nói thẳng.

Huyền Phỉ Nhiên nghe những lời này thì tức giận không thôi: "Có chuyện này sao?" "Hồi Hoàng thượng, lời Mạc đại nhân nói đều là sự thật." "Lưu Hoàng, ngươi có ý kiến gì về cách làm của trẫm không?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lưu Hoàng, ánh mắt băng lãnh hỏi. "Vi thần không dám." "Không dám?

Trẫm thấy ngươi dám lắm.

Là trẫm bảo Tiểu Ngọc đi làm ăn kiếm tiền, hiện tại một nửa số tiền kiếm được từ công việc làm ăn của Tiểu Ngọc sẽ sung vào quốc khố, số tiền còn lại, anh ấy dùng để chuẩn bị lương thảo, dược thảo cho tất cả tướng sĩ cả nước, thậm chí quân lương anh ấy cũng nguyện ý bỏ ra.

Tô Cửu, cậu nói cho ông ta biết năm ngoái Tiểu Ngọc đã chi bao nhiêu tiền cho tướng sĩ." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng nói. "Một ngàn năm trăm vạn lượng.

Chương 971

Hiện tại cơm nước trong quân doanh, bữa sáng ăn màn thầu, bánh bao, cháo, bánh bao toàn là bánh bao nhân thịt.

Bữa trưa và tối là bốn món, hai món thịt, một món canh, một món rau.

Tiểu Ngọc nói chỉ có để mọi người ăn no, mới có thể huấn luyện tốt hơn.

Ngoài ra ngựa chiến, v.v., đều là Tiểu Ngọc bỏ tiền ra mua, một số dược liệu cần thiết cho Bộ Công cũng là Tiểu Ngọc mua về với giá cao từ tay người khác." "Ngoài ra, Tiểu Ngọc còn tự bỏ tiền túi tăng quân lương của tướng sĩ thêm hai lượng bạc so với mức cũ.

Anh ấy làm những việc này từ trước đến nay không để ai biết là anh ấy làm, đều lấy danh nghĩa của Hoàng thượng mà làm.

Tiểu Ngọc kiếm tiền quả thật rất nhiều, nhưng số tiền chi vào quân đội và những việc khác còn nhiều hơn, lợi nhuận hàng năm của anh ấy nhiều nhất cũng chỉ còn lại ba phần.

Lưu đại nhân, ông còn có ý kiến gì không?" Lời của Tô Cửu khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Chuyện này trừ Huyền Phỉ Nhiên, chỉ có hai anh em Tô Cửu biết.

Ngay cả thừa tướng cũng không biết những chuyện này. "Tất cả mọi người đều có thể phản bội trẫm, duy chỉ có hai anh em Tô Ngọc và Tô Cửu là không.

Hai anh em họ làm những việc vì trẫm còn nhiều hơn những gì các ngươi nghĩ rất nhiều." "Vì các ngươi đã nhắc đến Tiểu Ngọc, vậy trẫm cũng có một chuyện muốn nói với các ngươi, từ hôm nay phong

Tô Ngọc làm Thái tử Đế sư, ngoài ra, lãnh thổ Lỗ quốc cũ phong làm đất phong của Tô Ngọc." Huyền Phỉ Nhiên nói.

Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến các đại thần trong triều xôn xao, Thái tử Đế sư, còn có Lỗ quốc cũ làm đất phong, phần thưởng này e rằng quá lớn.

“Hoàng thượng tam tư, có phải phong địa này quá lớn rồi không?

Cho dù là lãnh thổ ban đầu của Lỗ quốc, cũng gần bằng Huyền quốc trước kia, một nơi lớn như vậy lại trực tiếp ban cho Ngọc Vương?

Cách làm này e rằng khó lòng khiến lòng người phục.” Có người cẩn trọng nói.

Lúc này Mạc Tránh quỳ trên mặt đất nói: “Hoàng thượng thánh minh.” “Hoàng thượng thánh minh.” Thừa tướng và những người khác cũng quỳ trên mặt đất nói.

Người vừa nói nhìn Thừa tướng và những người khác, trong mắt đầy vẻ không thể tin: “Thừa tướng các ông có phải bị điên rồi không?” “Chúng thần không điên, chúng thần chỉ cảm thấy Ngọc Vương xứng đáng.

Những việc Ngọc Vương đã làm cho Huyền quốc đủ để Hoàng thượng ban thưởng như vậy.

Ngọc Vương đối với Hoàng thượng trung thành tuyệt đối, phàm là có việc gì tốt cho Hoàng thượng, đệ ấy đều sẽ nói trước với Hoàng thượng, chưa từng có chuyện tự ý hành động trước rồi tâu sau.” “Có thể thấy Ngọc Vương bất kể làm gì, đều lấy Hoàng thượng làm đầu.” “Uy danh của Hoàng thượng hiện tại ở Huyền quốc lớn đến mức nào, bách tính tôn kính Hoàng thượng đến mức nào là điều các ông không dám tưởng tượng.

Trong lòng bách tính, Hoàng thượng là số một, vợ chồng Ngọc Vương mới là số hai, các ông có biết vì sao không?

Bởi vì Vương gia và Vương phi chưa bao giờ nghĩ đến việc phải đạt được công lao gì, họ làm những chuyện này đều lấy danh nghĩa là làm theo lệnh Hoàng thượng.” “Những điều này các ông đều không biết đúng không?” Những người phản đối nhíu mày, họ quả thật không biết chuyện này.

“Nếu các ông không tin, hoàn toàn có thể đi hỏi tất cả bách tính xem có phải là như vậy không, xem có bách tính nào chỉ biết Ngọc Vương mà không biết Hoàng thượng không.” “Thần nói thẳng với các ông, khi xảy ra thiên tai tuyết, Vương gia đã lấy ra rất nhiều vật tư mà bách tính cần, nhiều đồ như vậy được phân phát đến những nơi cần thiết, nhưng không ai biết là Vương gia lấy ra, những bách tính nhận được đồ chỉ biết là Hoàng thượng ban cho họ, Ngọc Vương là ai, họ có lẽ căn bản không biết, những chuyện như vậy Vương gia làm không chỉ một lần.” Thừa tướng nhìn họ nói.

“Các tướng sĩ trong quân doanh cũng chỉ biết là Hoàng thượng đã tăng quân lương cho họ, cải thiện bữa ăn cho họ, căn bản không biết đây là Tiểu Ngọc làm.” Mạc Tránh chờ Tô Cửu và Thừa tướng nói xong mới mở miệng: “Các ông còn cảm thấy Vương gia không xứng đáng nhận thưởng như vậy sao?” Hoàng thượng là Hoàng thượng tốt, Vương gia cũng là Vương gia tốt.

“Trẫm bên này còn có một tin tức gửi tới rạng sáng nay, các tướng sĩ của Lỗ quốc phất cờ khởi nghĩa, dưới sự uy hiếp của thuốc nổ của Lạc Diễm mới trấn áp được những người đó.

Trẫm để Tiểu Ngọc đến đó, là vì có Tiểu Ngọc ở đó sẽ không có phản quân, trừ Tiểu Ngọc ra, các ông ai có thể trấn áp được những người đó?” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn họ hỏi.

Vốn dĩ hắn đã có ý nghĩ này, đêm qua nhận được tin tức của Tô Ngọc, biết rằng sau này đệ ấy sẽ ở Lỗ quốc vài năm, sau khi xử lý sạch sẽ hết đám phản quân mới trở về, lúc đó hắn càng xác định quyết định mình đưa ra không sai.

"Tiểu Ngọc nói, đệ ấy muốn ở Lỗ quốc dọn dẹp sạch sẽ tất cả phản quân, sau đó giao một Lỗ quốc sạch sẽ cho Trẫm.

Các ông nói xem, ai trong số các ông có thể làm được?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn tất cả mọi người có mặt không khách khí hỏi.

Những người này khi có chuyện thì trốn nhanh hơn ai hết, khi có lợi thì chạy nhanh hơn nữa.

Ngay lập tức, tất cả mọi người không dám nói lời nào, lúc này họ không dám làm trái ý Huyền Phỉ Nhiên, ngay cả người vừa phản đối cũng không nói gì nữa.

"Các ông còn có dị nghị gì?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn họ hỏi.

"Hoàng thượng thánh minh." "Nếu đã như vậy, sau này còn nghe thấy những lời phỉ báng Tiểu Ngọc, các ông cũng đừng làm quan nữa, bản lĩnh chẳng được bao nhiêu, nhưng gây chuyện thì lại rất giỏi." Lưu Hoàng mặt mày tái mét nhìn Huyền Phỉ Nhiên, ai có thể ngờ một Tô Ngọc lại quan trọng như vậy trong lòng Hoàng thượng.

Hắn ta căm ghét nhìn Mạc Tránh, cái tên khốn Mạc Tránh này hắn ta đã ghi nhớ rồi, đừng để hắn ta tìm được cơ hội, nếu không hắn ta nhất định sẽ khiến Mạc Tránh chết khó coi hơn ai hết.

Mạc Tránh nhìn thấy ánh mắt của đối phương, một chút cũng không sợ, trái lại còn mở miệng nói: "Lưu đại nhân không cần nhìn ta như vậy." "Ta chỉ là nói cho Hoàng thượng biết sự thật mà thôi." "Ông…" Lưu Hoàng cẩn thận liếc nhìn Huyền Phỉ Nhiên một cái, thấy hắn mặt lạnh tanh thì trong lòng biết, sau này hắn ta sẽ không còn tiền đồ nữa.

Lúc này Lưu Hoàng không khỏi có chút hối hận, hắn ta đã làm gì vậy.

Tại sao lại đi gây chuyện với Tô Cửu?

Lại còn liên lụy đến Tô Ngọc.

Ai có thể biết Tô Ngọc đã làm nhiều chuyện như vậy mà không nói với ai?

Nếu là người khác, không biết đã lan truyền thành cái dạng gì rồi.

"Lưu Hoàng đức bất xứng vị, bế môn tư quá ba tháng, phạt bổng lộc một năm." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng nói.

Ngay trước mặt hắn mà đã dám uy hiếp Mạc Tránh, sau lưng còn không biết sẽ thế nào?

Mạc Tránh là một trong những Ngự Sử mà hắn thích nhất, không nên hặc tội thì sẽ không hặc tội, một khi đã hặc tội thì nhất định là thật, hơn nữa còn là chuyện lớn.

Kể từ khi Mạc Tránh xuất hiện, hắn đã cho người chú ý, biết đệ ấy có khả năng làm việc thì liền để đệ ấy quản lý Ngự Sử Đài, dưới sự chỉnh đốn của đệ ấy, Ngự Sử Đài hiện tại sẽ không động một chút là hặc tội người này, hặc tội người kia.

Mỗi lần họ nói đều là xác thực có chuyện, hơn nữa còn là chuyện ảnh hưởng tương đối lớn.

Sẽ không bịa đặt sự thật, khiến người ta ghét bỏ.

"Hoàng thượng…" "Chuyện này đến đây thôi." Huyền Phỉ Nhiên ngắt lời Lưu Hoàng, lạnh giọng nói: "Tô Cửu nghe lệnh, ba ngày sau ngươi mang thánh chỉ sắc phong đến đó cho Tiểu Ngọc, nói với Tiểu Ngọc bên đó chỉnh đốn xong thì trở về một chuyến, phải chuẩn bị khoa cử thật tốt, còn phải chuẩn bị chuyện dời đô.” Hiện tại lãnh thổ Huyền quốc đã lớn hơn, việc quốc đô tiếp tục ở đây thì không còn thích hợp nữa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, Hoàng thượng lại muốn chuẩn bị dời đô?

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, Huyền quốc hiện tại đã không còn là Huyền quốc trước kia, việc dời đô là tất yếu.

“Vâng.” “Bãi triều.” Tô Cửu cùng Thừa tướng, Bộ Hộ, Bộ Công cùng đi đến Ngự Thư phòng, bàn bạc chuyện dời đô.

“Các ngươi cảm thấy kinh đô của Huyền quốc đặt ở đâu thì thích hợp hơn?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn họ hỏi.

“Hoàng thượng đợi Tiểu Ngọc trở về có thể sẽ cho người một bất ngờ, đến lúc đó người sẽ biết.” Tô Cửu mở miệng nói.

“Ồ?” “Trên đường chúng thần đi Lỗ quốc, Tiểu Ngọc đã nói chuyện này rồi, Tiểu Ngọc nói rằng nếu muốn dời đô, nhất định phải chọn nơi dễ thủ khó công, thần nói như vậy Hoàng thượng hẳn là đã biết rồi.” Huyền Phỉ Nhiên gật đầu tán thành: “Đó quả thật là nơi tốt nhất, sau này sẽ phái người đến đó xây dựng kinh đô.” “Tiểu Ngọc đối với chuyện này có lẽ sẽ rất hứng thú.” Tô Cửu cười nói.

“Tiểu Ngọc mà hứng thú thì cứ giao cho đệ ấy là được, dù sao trong tay đệ ấy có nhiều thợ thủ công khéo léo.” Huyền Phỉ Nhiên nói.

“Nếu để Tiểu Ngọc đến xây dựng, có thể sẽ được xây thành một pháo đài kiên cố, đây là điều Tiểu Ngọc đã nói, khiến người ta rất khó công phá.” Điều này đối với kinh đô cũng là một tầng bảo vệ.

“Nghe Tiểu Ngọc nói đệ ấy đã có ý tưởng rồi, hiện tại bên đó người cũng đông, chỉ cần có nhiều người, cung cấp đủ tiền công và bữa ăn đủ tốt, muốn xây dựng kinh đô mới trong vòng một đến hai năm cũng không phải là không thể.” Điều này đối với bách tính là chuyện tốt, họ sẽ không không đồng ý.

“Được, ngươi đi qua đó thì nói chuyện này cùng với Tiểu Ngọc luôn.” Trong mắt Thừa tướng hiện lên ý cười: “Tô tướng quân, chuyện này ngài nói với Vương gia xong, ngài có chắc Vương gia sẽ không tìm ngài gây phiền phức không?” “Sẽ không đâu, chúng thần quả thật đã bàn bạc chuyện này rồi, đâu phải do chính mình thần nói.” Đâu phải là do đệ ấy nói, có gì mà phải lo lắng?

Chương 972

“Hoàng thượng, đợt khoa cử lần này e rằng phải chọn rất nhiều người, dù sao muốn thanh lý hết các quan viên hiện tại của Huyền quốc, đây cũng là một công trình lớn.” Tô Cửu nhíu mày nói.

“Tô tướng quân nói đúng, chúng ta ở đây thì còn đỡ, các quan viên có vấn đề ở Tề quốc trước đây và Lỗ quốc hiện tại chắc chắn còn rất nhiều, chỉ là chúng ta chưa có thời gian để quản lý những việc này.” Tuy họ sẽ đưa ra nhiều chính sách tốt cho bách tính, nhưng vấn đề là, nếu quan viên không chịu thi hành, cuối cùng vẫn không đến được tay bách tính.

“Chuyện này Trẫm đã cho người đi làm rồi.” Trước khi Tô Ngọc rời đi đã đưa Lưu Thương Các cho hắn là để thuận tiện cho hắn làm việc sau này.

Hắn đã phái người đi rất lâu rồi, mục đích là để điều tra những quan tham, tham nhỏ thì hắn không quản, nhưng tham lớn một khi để hắn biết thì tuyệt đối không tha.

Còn những kẻ chiếm giữ chức quan mà không làm việc, hắn cũng sẽ không để họ yên ổn ở vị trí này.

Giống như Lưu Hoàng, không xứng đáng tiếp tục ở đây.

Thừa tướng kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Hoàng thượng lại đã bắt đầu thanh lý rồi sao?

Như vậy cũng là chuyện tốt, đề bạt một loạt quan viên tốt ở bên dưới lên, những người vừa tham gia khoa cử thì hạ phóng xuống các địa phương, thay người từng đợt, không bao lâu Huyền quốc sẽ có một triều đình trong sạch.

“Nếu đã vậy, chúng ta hãy làm những việc khác.” “Ừm.” Hoàng bảng triều hội rất nhanh được dán ra, khi bách tính biết Lỗ quốc đã là lãnh thổ của Huyền quốc thì đều vô cùng vui mừng.

Đều đang ăn mừng chuyện này.

Những người chưa rời Huyền quốc đều vô cùng kinh ngạc, làm sao có thể xảy ra chuyện như vậy.

Bá Lí nghe được tin tức này thì đang cùng Nam Cận chơi cờ, hai người nhìn nhau: “Xem ra ba hoàng tử của Lỗ quốc đều không muốn làm Hoàng đế.” Nếu không cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

“Quả thật như vậy, ngươi nói Lỗ Hách Nhiên thật sự là do sủng phi kia giết sao?” Bá Lí tò mò hỏi.

“Chuyện này còn quan trọng sao?” Ai giết cũng không quan trọng, quan trọng là Lỗ Hách Nhiên đã chết, Đại hoàng tử và những người khác có toàn quyền quản lý Lỗ quốc, họ đem lãnh thổ dâng cho Huyền quốc cũng không ai có thể nói gì.

Dù sao thực lực và năng lực của Huyền quốc là không thể nghi ngờ.

Còn về Mộng Quý phi kia, sớm muộn gì cũng chết, chết vì lý do gì, còn phải xem ba hoàng tử của Lỗ quốc thế nào.

Bá Lí nói đùa: “Lời này ngươi nói không sai, trước đây những người kia còn muốn quay về chia một chén canh, kết quả người ta trực tiếp dâng lãnh thổ cho Huyền quốc, họ chẳng khác nào mò trăng đáy nước, công dã tràng rồi.” “Ngươi nói đúng, những thứ cần có đã lấy được rồi, ta chuẩn bị trở về.” Ở Huyền quốc cũng đủ lâu rồi.

Khoảng thời gian trước hắn cũng cùng Vương Cẩn Hòa và những người khác gặp cô nương nhà họ Minh kia, người cũng quả thật không tồi, rất hợp với Nam Kiều.

“Vậy thì cùng đi đi.” Cùng đến thì đương nhiên phải cùng về.

“Bên Ti Nông của ngươi học được thế nào rồi?” “Rất tốt.” Ti Nông dạo này vẫn luôn học hỏi Ti Nông của Huyền quốc, mỗi ngày đều bận đến rất muộn, vài ngày nữa sẽ đến nói với hắn chuyện này.

“Huyền quốc hiện tại đã thu Lỗ quốc vào tay, một hai trăm năm tới sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra.” Ít nhất chiến tranh sẽ không có.

Dù sao hiệp ước trăm năm này cũng không phải ký chơi.

“Ai nói không phải?

Nhưng như vậy cũng tốt, sẽ không mang lại quá nhiều gánh nặng cho bách tính, mảnh đất này cũng có thể nghỉ ngơi dưỡng sức.” Bá Lí nói.

Đây là điều bách tính đều mong muốn, mà họ cũng không có dã tâm gì quá lớn, hòa bình đối với họ trái lại càng quan trọng hơn.

“Ai nói không phải?” Khi bách tính biết chuyện này, Vương Cẩn Hòa cũng biết Tô Ngọc được sắc phong Thái tử Đế sư, và được phong phong địa.

Chuyện này khiến Vương Cẩn Hòa có chút cạn lời, Hoàng huynh làm như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của họ không?

Sau khi Tô Cửu rời khỏi Ngự Thư phòng liền đến Vương phủ.

“Đại ca, Hoàng huynh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu nhíu mày hỏi.

Lúc này không phải nên nắm giữ quyền lực trong tay sao?

Tại sao Huyền Phỉ Nhiên lại giao Lỗ quốc ban đầu cho Tô Ngọc làm phong địa?

“Vì bên Lỗ quốc có phản quân, Tiểu Ngọc ở đó mới có thể trấn áp được những kẻ có dã tâm kia, dù sao thuốc nổ của Lạc Diễm cũng không phải là đồ ăn chay, mà thằng nhóc Lạc Diễm đó chỉ nghe lời một mình Tiểu Ngọc.” Điểm này họ đều cảm thấy rất kỳ diệu.

Vương Cẩn Hòa nghe Tô Cửu nói vậy thì thở phào nhẹ nhõm: “Thì ra là vậy, vậy thì em yên tâm rồi.” “Tiểu Hòa, em không cần lo lắng, Tiểu Ngọc xứng đáng với phần thưởng như vậy.” “Mộc tú ư lâm phong tất tồi chi, đạo lý này chúng ta đều hiểu.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu, mày hơi nhíu lại.

Tô Cửu ngớ người một chút, sau đó cười phá lên, không thể không nói có vài phương diện Vương Cẩn Hòa thật sự rất lý trí.

“Em nói cũng đúng, nhưng Tiểu Ngọc rất hiểu đạo lý này, thủ đoạn làm việc cũng khiến người ta khâm phục.” Vương Cẩn Hòa không biết Tô Cửu nói là gì, hỏi xong mới biết Tô Ngọc trong lúc cô không hay biết lại làm nhiều chuyện như vậy.

“Những chuyện này em đều không biết.” “Tiểu Ngọc cũng không định cho ai biết.” Nếu không phải hôm nay Lưu Hoàng làm chuyện đó, họ cũng sẽ không nói những chuyện này ra.

Thực ra một loạt chính sách mà Hoàng thượng ban hành đều là sau khi hắn có ý tưởng rồi tìm Tiểu Ngọc để bàn bạc, hai người bàn bạc kỹ lưỡng xong mới công bố ra, nhưng những chuyện này họ đều không biết.

“Tô Ngọc đối với quyền thế địa vị không cảm thấy hứng thú đến vậy.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được cảm khái nói.

“Dùng lời của Tiểu Ngọc mà nói thì đệ ấy quá lười, không hứng thú với những chuyện này.” Không nói chuyện này thì còn đỡ, nói đến chuyện này Tô Cửu đều cảm thấy bất lực.

“Vậy Hoàng huynh giao những chuyện này cho Tô Ngọc đi xử lý, đệ ấy thật sự sẽ không tức giận sao?” Vương Cẩn Hòa hiện tại lo lắng chính là chuyện này.

Để một người không hứng thú với quyền lợi làm việc này, Hoàng huynh thật sự sẽ nghĩ sao.

“Sẽ không đâu, nhưng đợi Tiểu Ngọc xử lý xong hết chuyện bên Lỗ quốc, có lẽ sẽ trực tiếp vứt quyền lợi cho Hoàng thượng, sau đó tự mình làm một Vương gia nhàn tản hữu danh vô thực.” Tô Cửu quá hiểu đứa em trai này rồi, loại chuyện này đệ ấy thật sự có thể làm ra.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, đây quả thật là chuyện Tô Ngọc sẽ làm.

“Tiểu Bảo đối với những chuyện này cũng không hứng thú, sau này xem Triệt nhi có suy nghĩ gì về chuyện này không, nếu có thì để thằng bé kế thừa Vương vị của Tiểu Ngọc cũng không tồi.” Tô Cửu mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Cửu một cái, không vui nói: “Đại ca, anh cứ tha cho con cái của chúng em đi.” “Chuyện này các em không thoát được đâu, Vương vị của Tiểu Ngọc là thế tập.” Tô Cửu nhịn cười nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa lập tức không biết nên nói gì cho phải, lại còn có chuyện này sao?

“Sau này xem suy nghĩ của Triệt nhi đi.” Tô Cửu đã nói đến nước này rồi, cô còn có thể nói gì nữa?

Tô Cửu cười gật đầu: “Em nghĩ như vậy là đúng rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu không nhịn được mở miệng nói: “Em nghi ngờ anh là đến làm thuyết khách cho Hoàng huynh đấy.” “Đương nhiên không phải, hôm nay ta đến đây chỉ có hai lý do, thứ nhất là muốn nói với em một chút về chuyện của Tiểu Ngọc, ngoài ra là ta ba ngày sau sẽ trở về, em có gì muốn nói với Tiểu Ngọc không?

Tiểu Ngọc đại khái còn một thời gian nữa mới có thể trở về.” “Chúng em lại không vội vàng đến đó, thế nào cũng được, đợi anh ấy trở về chắc còn không ít chuyện phải làm nhỉ?” “Đúng vậy, phải chuẩn bị dời đô rồi, Tiểu Ngọc đối với chuyện này rất hứng thú.” Tô Cửu nhịn cười nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc: “Anh ấy sao lại thích làm những chuyện tốn sức mà không được lòng này chứ?” “Tiểu Ngọc có lẽ muốn xây dựng một kinh đô kiên cố hơn, như vậy sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.” “Anh nói đúng, nhưng dời đô cũng không phải là chuyện đơn giản, ước tính phải mất một đến hai năm.” “Chuyện này không vội, cứ từ từ làm.” Vương Cẩn Hòa bị câu “cứ từ từ làm” của Tô Cửu chọc cười, chuyện như vậy mà cũng có thể từ từ làm sao?

“Nếu em không có gì muốn nói với Tiểu Ngọc, vậy ta về trước đây, ở bên Ninh Ninh hai ngày rồi ta sẽ chuẩn bị lên đường.” “Được.” Sau khi Tô Cửu rời đi, các quốc gia còn lại lần lượt cáo từ.

Huyền Phỉ Nhiên còn rất nhiều chuyện phải làm, cũng không giữ họ lại lâu.

Nam Cận và Bá Lí là những người rời đi cuối cùng.

Khi rời đi Vương Cẩn Hòa tiễn họ, Nam Cận nhìn Vương Cẩn Hòa nói: “Tiểu Hòa, bên Nam Kiều này đành nhờ em vậy, dựa vào thằng nhóc này tự mình, ta lo nó cả đời chỉ có thể làm lính độc thân thôi.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, đâu có nghiêm trọng như ông ta nói.

“Cận thúc, Nam Kiều là một đứa trẻ không tồi, không nghiêm trọng như chú nói đâu.” Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

“Thằng nhóc này tính cách thế nào ta còn rõ hơn các cháu nhiều, đừng thấy trước mặt các cháu nó ngoan ngoãn hiểu chuyện, sau lưng thì thế nào ta biết rõ đấy.” Với cái tính cách quái gở của Nam Kiều, nếu không có Tô Ngọc và những người khác, nó có được những người bạn này mới là lạ.

Chương 973

Ở Nam Cương bên đó, tất cả mọi người đều cảm thấy Nam Kiều chính là một tên biến thái nhỏ, ai dám ở chung với nó?

Ai dám trêu chọc nó?

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Nam Cận: "Cận thúc, Nam Kiều thật sự rất tốt, chú không cần lo lắng đến vậy." "Khi ở cùng vợ chồng cháu, nó quả thật rất tốt." Khoảng thời gian này nhìn Nam Kiều ngoan ngoãn như vậy, hắn ta nhìn mà có chút đau mắt.

Nhưng nói thật, Nam Kiều như vậy nhìn giống hệt cậu em hàng xóm, quá có tính lừa gạt.

Vương Cẩn Hòa lập tức không nói gì nữa, vì cô không thể phản bác lời Nam Cận nói.

"Vậy chúng ta đi trước đây." Nam Cận nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

"Được, Cận thúc sau này có thời gian thì đến chơi, không cần khách sáo với chúng cháu." Vương Cẩn Hòa mở lời mời.

"Khi nào có thời gian nhất định sẽ đến, nhưng bên Nam Cương cũng có nhiều việc, khi Nam Kiều thành thân, cả gia đình các cháu hãy đến Nam Cương chơi, đến lúc đó chúng ta cũng làm hết bổn phận chủ nhà." Nam Cận nhìn Vương Cẩn Hòa mời.

"Cận thúc yên tâm, chúng cháu nhất định sẽ đi, Tiểu Bảo đối với Nam Cương của chú rất hứng thú đó." Vương Cẩn Hòa nhịn cười nói.

"Vậy thì tốt quá, ta sẽ đợi các cháu đến." Vương Cẩn Hòa tiễn họ ra đến cửa, Nam Cận nhìn cô nói: "Tiểu Hòa không cần tiễn nữa, chúng ta đi đây, bảo trọng nhé." "Được." Tiễn Nam Cận và những người khác đi rồi, Vương phủ hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn Vương Cẩn Hòa nói: “Mẹ ơi, sau này chúng ta cũng phải rời khỏi đây sao?

Không về Tạ gia thôn nữa sao?” “Đúng vậy, hoàng bá bá của con đã phong đất cho ba con rồi, đợi mọi chuyện được giải quyết xong chúng ta sẽ đến đó.” Vương Cẩn Hòa nói.

“Nhà chúng ta tốt như vậy, tại sao phải đi chứ.” Tiểu Bảo bất mãn lẩm bẩm nói: “Chúng ta đi rồi phải mang Đại Hoa và những con gà khác đi cùng.” Còn có Đại Mị và những con dê khác cũng phải đi cùng.

Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Tiểu Bảo, không mang theo thì thằng bé chắc chắn sẽ không vui.

“Được, đợi ba con trở về chúng ta sẽ bàn bạc một chút, xem có thể mang theo được không.” “Chỉ cần là chúng con mở miệng, ba nhất định sẽ đồng ý.” Tiểu Bảo vô cùng phấn khích nói.

Vương Cẩn Hòa lập tức bất lực, Tiểu Bảo nói không sai, Tô Ngọc quá cưng chiều chúng rồi, Tiểu Bảo nói muốn mang Đại Hoa và những con gà khác đi, Tô Ngọc nhất định sẽ mang theo.

“Về nhà thôi.” “Được.” Mười ngày sau, Tô Cửu mang thánh chỉ đến tìm Tô Ngọc.

“Tô Ngọc tiếp chỉ.” Tô Ngọc có chút bất ngờ, nhưng vẫn quỳ trên mặt đất: “Thần tiếp chỉ.” “Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Tô Ngọc dạy dỗ Nhị hoàng tử và Trưởng công chúa có công, sắc phong làm Thái tử Đế sư, ngoài ra…” Đợi Tô Cửu đọc xong thánh chỉ, Tô Ngọc mặt mày mơ màng.

“Đại ca, Hoàng huynh đây là làm gì vậy?” Thái tử Đế sư thì cũng đành, sao lại còn ban Lỗ quốc nguyên thủy cho đệ ấy làm phong địa?

Chuyện này là sao đây?

“Tiểu Ngọc, cái này đệ phải nhận, tình hình bên này đệ cũng biết, nhất định phải có đệ ở đây trấn giữ.” Tô Cửu nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc tâm trạng có chút không tốt, đệ ấy vốn còn có rất nhiều sắp xếp, bây giờ thì hay rồi, tất cả đều tan biến.

“Thần tiếp chỉ.” Lời đã nói đến nước này, Tô Ngọc trừ việc đồng ý ra còn có thể nói gì?

Đợi Tô Ngọc đứng dậy rồi, Tô Cửu mới mở miệng nói: “Ngoài ra còn một chuyện nữa, đệ không phải rất hứng thú với kinh đô mới sao?

Hoàng thượng nói chuyện này cứ giao cho đệ xử lý.” “…” Tô Ngọc đột nhiên muốn trở về làm trái ý Hoàng thượng.

Đưa tay xoa xoa thái dương: “Hoàng huynh sợ em rảnh rỗi quá sao?” “Đây đại khái chính là cái gọi là năng giả đa lao (người có năng lực thì làm việc nhiều)?” Tô Cửu nói xong chính mình cũng không nhịn được bật cười.

Tô Ngọc không vui liếc nhìn hắn một cái, một lời cũng không muốn nói.

“Em đi tìm một chỗ xây nhà cho gia đình chúng ta trước đã.” Tiểu Bảo và các con khác chắc chắn thích căn nhà ở Tạ gia thôn, đột nhiên đến đây chắc chắn sẽ không quen.

Còn có các loại cây ăn quả cũng phải trồng.

“Đệ cứ tùy ý làm đi, đợi trở về còn không ít chuyện phải làm, chuyện khoa cử cũng phải bắt đầu rồi.” “…” Đệ ấy một chút cũng không muốn trở về.

“Em biết rồi, Đại ca anh về trước đi, về rồi bảo người bắt đầu chuẩn bị đề thi, bên em bận xong sẽ về chuẩn bị.” “Được.” Tô Cửu không ở lại mấy ngày thì đi, phải trở về phục mệnh.

Những người dưới trướng Tô Ngọc cũng được phái đi mấy người, đều là trở về Vong Ưu thành hoặc những nơi khác để giúp đệ ấy tìm người.

“Ngọc ca ca, chúng ta không trở về nữa sao?” “Đến lúc đó anh sẽ đưa Nguyên Bảo về, các em ở lại đây đợi anh, Lỗ quốc trước đây bây giờ là phong địa của anh, các em ở đây giúp anh giám sát người xây nhà, chúng ta vẫn nên xây ở ngoại ô đi, chỗ rộng, có thể làm được nhiều việc hơn.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói ý của mình cho Nam Kiều và những người khác biết.

Nam Kiều ngồi cạnh Tô Ngọc chống cằm nói: “Ngọc ca ca, chúng ta muốn xây nhà ở đây giống như ở Tạ gia thôn sao?” Căn nhà ở đó tuy không đẹp đẽ lộng lẫy đến vậy, nhưng lại khiến cậu cảm thấy ấm cúng, là nơi cậu thích nhất.

Còn có đủ loại trái cây rau củ.

“Anh còn chưa nghĩ kỹ, đợi hai ngày nữa anh suy nghĩ một chút rồi vẽ một bản thiết kế, sau này các em cứ làm theo bản thiết kế, còn về trái cây thì sẽ cho người từ Tạ gia thôn đưa cây ăn quả qua.” Cây ăn quả ở đây cũng chỉ vậy thôi, anh không có hứng thú.

“Được.” Tô Ngọc dành vài ngày để vẽ lại dáng vẻ mà Vương Cẩn Hòa từng nói trong lúc trò chuyện, còn về việc phân bố các cây ăn quả cũng viết rõ ràng sẽ không vì vậy mà trở nên lộn xộn hay gì khác.

Khi Nam Kiều và những người khác nhìn thấy bản thiết kế thì đều vô cùng phấn khích: “Ngọc ca ca, anh vẽ đẹp quá, đợi hoàn thành hết nhất định sẽ vô cùng đẹp mắt.” “Đúng vậy, những nơi này mà thật sự làm ra thì thật là tuyệt vời.” “Ngọc ca, chúng ta cứ ở lại đây giúp anh trông coi những người ở đây, không để họ dám làm gì, anh về trước xử lý xong chuyện bên kia đi.” Lạc Diễm và những người khác nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Được, vậy chuyện này anh giao cho các em làm đấy.” “Không vấn đề gì.” Trước khi rời đi, Tô Ngọc đến kinh đô của Lỗ quốc một chuyến, cùng Lỗ Nghị Tiêu gặp gỡ những quan viên vì dân.

Lần đầu tiên nhìn thấy họ, Tô Ngọc nhìn họ nói: “Ta tên Tô Ngọc, Ngọc Vương của Huyền quốc, sau này nơi đây sẽ là phong địa của bản vương.” Khi Lỗ Nghị Tiêu nghe được tin tức này thì trong mắt đầy vẻ ngỡ ngàng: “Đây là phong địa của ngươi sao?” “Ừm, lãnh thổ của Lỗ quốc nguyên thủy đều là phong địa của ta.” Tô Ngọc gật đầu nói.

“Hoàng thượng của các ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Hắn ta có biết lãnh thổ của Lỗ quốc nguyên thủy rốt cuộc lớn đến mức nào không?” Lại cứ như vậy mà ban cho Tô Ngọc làm phong địa sao?

“Biết.” “…” Người này thật sự được Huyền Phỉ Nhiên sủng ái đến vậy sao?

“Ngươi và Hoàng đế Huyền quốc thật sự không phải huynh đệ ruột sao?” Lỗ Nghị Tiêu không nhịn được hỏi.

“Không phải, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, ta còn có việc phải trở về một chuyến, cho nên bây giờ ta có chuyện muốn nói với các ngươi, sau này ta sẽ cho người đưa những người hiểu biết cách trồng các giống lương thực cao sản đến đây, dạy bách tính ở đây trồng trọt, đợi người đến rồi ta hy vọng các ngươi toàn lực phối hợp.” Tô Ngọc nhìn tất cả mọi người nói.

“Còn về sau này các ngươi nên làm gì, đi đâu, đợi ta trở về rồi sẽ có sắp xếp cụ thể.

Trong khoảng thời gian ta rời đi, mọi việc do Lỗ Nghị Tiêu phụ trách.” Tô Ngọc một chút cũng không khách khí nói.

Lỗ Nghị Tiêu cạn lời: “Ta bây giờ chỉ là một người bình thường, ngươi lại để ta phụ trách những chuyện này ngươi thấy thích hợp sao?” “Có gì mà không thích hợp, đây là ngươi nợ ta, muốn làm người bình thường sao?

Ta thấy ngươi vẫn nên tỉnh lại đi.” Tô Ngọc cười lạnh nói.

Lỗ Nghị Tiêu bị chọc tức đến bật cười, hắn ta bây giờ mới biết tại sao Tô Ngọc không để hắn ta ăn hàn độc, thì ra là chờ ở đây.

“Ta là hoàng tử của Lỗ quốc.” “Vậy thì sao?

Bây giờ không phải vẫn phải ngoan ngoãn bán mạng cho ta sao?” Tô Ngọc nhìn Lỗ Nghị Tiêu hỏi.

Hoàng tử thì sao chứ?

Kể từ khi chính mình từ bỏ vị trí Hoàng đế Lỗ quốc, bây giờ hắn ta là chủ nhân ở đây, hắn ta muốn ai làm việc, hắn ta còn có thể từ chối sao?

Lỗ Nghị Tiêu đột nhiên có chút hối hận vì đã đưa ra quyết định như vậy.

Vốn dĩ còn nghĩ sau này có thể đi khắp nơi dạo chơi, bây giờ xem ra căn bản không có cơ hội đó.

Chương 974

Nhìn thái độ của Tô Ngọc là biết hắn sẽ không đồng ý.

“Ta đã làm gì vậy.” Lỗ Nghị Tiêu uất ức mở miệng.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn vẻ mặt uất ức của Lỗ Nghị Tiêu, tâm trạng rất tốt nói: “Ngươi yên tâm ta sẽ phát bổng lộc cho ngươi.” “Ta thiếu ngươi điểm này sao?” “Ồ, nếu đã không thiếu thì không cho ngươi nữa, ngươi làm công không cho ta đi, ai bảo ngươi nợ ta.” Lỗ Nghị Tiêu hít một hơi thật sâu, cố gắng nén cơn giận trong lòng, quay người rời đi.

Tiếp tục ở lại đây hắn ta thật sự sợ mình bị người ta chọc tức đến chết.

“Vương gia, bách tính ở đây chịu khổ quá nhiều, chỉ riêng giống lương thực cao sản vẫn không đủ để thay đổi cuộc sống của họ.” Quan đại thần bên cạnh đợi hai người nói xong mới mở miệng nói.

“Chuyện này bây giờ không phải là điều các ngươi phải cân nhắc, điều các ngươi phải cân nhắc là để mỗi một bách tính đều có thể ăn no, đây mới là điều quan trọng nhất.” Tô Ngọc nhìn họ lạnh giọng nói.

Mọi việc phải giải quyết từng bước, không phải nghĩ đến cái gì thì làm cái đó, như vậy chỉ sẽ không thành công.

“Nhưng mà…” “Nhưng mà cái gì?

Khi không có đủ ăn, các ngươi muốn làm gì cũng chỉ là nói suông, chỉ có ăn no trước mới có thể làm những việc khác, sau đó dần dần khiến mình trở nên giàu có.

Theo cách nói của các ngươi, giàu có trước một bước thì sao chứ?

Có cái mệnh đó sao?

Đạo lý dân dĩ thực vi thiên (dân lấy lương thực làm trời) các ngươi không hiểu sao?

Đừng chưa đứng vững đã muốn chạy rồi.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Quả thật là vì bách tính mà cân nhắc, nhưng nghĩ cũng quá xa rồi.

Vấn đề ăn no mặc ấm cơ bản còn chưa giải quyết đã muốn bắt đầu kiếm tiền?

Thật là ngây thơ.

“Vương gia nói tuy có lý nhưng không có tiền thì làm được gì.” Tô Ngọc nhìn người vừa nói: “Làm được gì sao?” “Vậy thì ngươi nói cho ta biết không có lương thực, không có bất kỳ thứ gì, cho ngươi tiền ngươi có thể sống sót không?

Đừng nói là mua lương thực hoặc những thứ khác từ các quốc gia khác, quốc gia gần nhất vận chuyển lương thực đến cũng cần ít nhất nửa tháng, đợi lương thực được vận chuyển đến ngươi đã sớm chết đói rồi, có lẽ thi thể cũng đã bắt đầu thối rữa rồi.” Tô Ngọc một chút cũng không khách khí nói.

“Ăn no mặc ấm, sau đó mới là lúc cân nhắc kiếm tiền, đạo lý này ta còn cần phải dạy ngươi sao?” “Không dám.” Miệng tuy nói không dám, nhưng biểu cảm lại vô cùng không phục.

“Vương gia nói không sai, điều quan trọng nhất là vấn đề ăn mặc của bách tính, vấn đề này giải quyết rồi, tự nhiên sẽ có tiền thôi, những vấn đề này chưa giải quyết thì những thứ khác đều là nói suông.” “Vương gia cũng là vì bách tính tốt, anh ấy cũng không hề coi thường chúng ta, không thèm để ý đến chúng ta, ngươi cũng đừng ở đây gây phiền phức cho Vương gia nữa.” Người bên cạnh bất mãn nhìn người vừa nói.

“Ai gây phiền phức cho anh ấy chứ.” Tô Ngọc mặt hơi lạnh, nhìn người vừa nói: “Ngươi đối với bản vương có ý kiến sao?” “Ngươi dựa vào cái gì mà đến đây?

Nơi này dựa vào cái gì mà trở thành phong địa của ngươi?” Vì lời đã nói đến nước này, hắn cũng không cần khách khí.

Tô Ngọc cười khẽ: “Dựa vào cái gì ư?

Chính là dựa vào việc lãnh thổ của các ngươi hiện tại là thuộc về Huyền quốc, chính là dựa vào việc Hoàng huynh đã ban nơi này cho ta làm phong địa, ta chính là chủ nhân ở đây.” “Đừng nói với bản vương cái gì mà ‘đây là do Lỗ Nghị Tiêu và những người khác ban cho, không phải chúng ta dựa vào bản lĩnh thật sự mà có được’.

Bản vương hôm nay nói thẳng ra đây, nếu thật sự đánh nhau, cái giá mà Lỗ quốc các ngươi phải trả tuyệt đối là điều các ngươi không thể tưởng tượng được.

Giống như kinh đô của các ngươi vậy, nếu bản vương quy mô lớn sử dụng thuốc nổ, có thể trực tiếp cho các ngươi nổ tung bay.” Tô Ngọc ghét nhất loại người tự cho mình là đúng này.

“Lời Vương gia nói không sai, ở bên Cố Huyền, có người phản bội Vương gia đã dùng thuốc nổ, làm chết và bị thương không ít người, những chuyện này chúng ta đều biết.” Tô Ngọc nhìn người đang chất vấn mình: “Sao nào, nghe rõ chưa?” Họ làm vậy là sáng suốt nhất, giảm thiểu rất nhiều thương vong.

Mao Phương với vẻ mặt xanh mét nói: “Đánh thì đánh, ai mà sợ các người chứ.” “Ngươi có muốn ra ngoài hỏi những bách tính đó xem họ có muốn đánh trận không?

Hỏi tướng sĩ của các người xem họ muốn ra trận, hay muốn về nhà sống những ngày bình yên bên cha mẹ, vợ con?” “Khi chúng ta đối đầu với phản quân, những tướng sĩ đó đều nói, họ không muốn đánh trận, họ muốn về nhà.” “Không một ai muốn đánh trận, vì thương vong mà chiến tranh mang lại là điều ngươi không dám tưởng tượng, không phải một câu ‘ai sợ ai’ là có thể giải quyết, không phải một câu nói của ngươi mà người ta phải vì ngươi xông pha trận mạc, chuyện này không phải làm như vậy.” Tô Ngọc không hiểu Mao Phương lấy đâu ra địch ý lớn như vậy với mình.

Anh cũng không muốn từ từ thay đổi thái độ của loại người này, mà nhìn những người khác: “Còn ai có suy nghĩ giống hắn ta không?

Nếu có thì mau nói ra.” Mọi người nhìn nhau không nói lời nào, họ đều cảm thấy cách làm của Tô Ngọc là đúng.

Mao Phương quay đầu nhìn họ: “Hắn ta mới là người ngoài, các người thật sự cam tâm giúp hắn ta làm việc sao?” “Mục đích làm quan của chúng ta là vì bách tính, nếu có thể khiến bách tính sống ngày càng tốt hơn, giúp ai làm việc thì có gì khác biệt?

Lỗ quốc trở thành lãnh thổ của Huyền quốc đã là chuyện chắc như đinh đóng cột, không phải chúng ta không muốn là có thể quay về quá khứ, đây không phải chuyện trẻ con.” “Điều chúng ta cần nhìn không phải những thứ đó, mà là sau khi Huyền quốc tiến vào Lỗ quốc đã làm được bao nhiêu, Huyền quốc đã xuất ra hàng ngàn vạn lương thực phát cho bách tính, để mọi người có thể ăn no bụng, hơn nữa còn không lấy tiền phân phát hạt giống năm nay cho bách tính, số hạt giống đó không có trên trăm vạn cân thì không đủ, riêng tiền của những thứ này đã tiêu tốn rất nhiều, có thể thấy Huyền quốc đối xử với mọi người như nhau, không có ý bài trừ.” Dạo gần đây họ nhìn rất rõ, những việc Huyền quốc làm họ đều thấy rõ mồn một, trong lòng ít nhiều cũng có chút kích động.

“Vì Hoàng thượng nguyện ý kéo tất cả bách tính từng bước có cuộc sống tốt đẹp hơn, tại sao ngươi lại ở đây gây rắc rối, kiếm chuyện?” Mao Phương không nói gì, chỉ nhìn họ: “Các người đều là một lũ phản quốc.” Phản quốc?

Cách nói này quá nghiêm trọng rồi, không ai có thể gánh vác nổi.

“Phản quốc nào?

Phản quốc nào chứ, bây giờ không có Lỗ quốc mà chỉ có Huyền quốc, nơi đây chẳng qua là một quận của Huyền quốc, được Hoàng huynh gọi là Dụ Hòa quận, đã hoàn toàn không còn liên quan gì đến Lỗ quốc nữa.” Tô Ngọc lạnh nhạt mở miệng nói: “Mà Dụ Hòa quận này là phong địa của ta, Tô Ngọc.” “Ngươi...” “Nếu ngươi đã khinh thường Huyền quốc đến vậy, không nguyện ý cống hiến sức lực cho triều đình Huyền quốc, thì cũng không sao, nơi này của ta cũng không cần ngươi, ta sẽ cho ngươi về nhà an dưỡng tuổi già sớm.” Tô Ngọc không muốn nói nhảm với hắn nữa, những gì cần nói đều đã nói xong, mà hắn vẫn cái bộ dạng quỷ quái đó, anh đâu có nhiều thời gian để phí lời với hắn.

Mao Phương tức đến run rẩy cả người, Tô Ngọc vậy mà chỉ một câu nói đã muốn tước đoạt tất cả của hắn, sao có thể như vậy được?

“Vương gia...” “Trong các ngươi, ai muốn đi cùng hắn ta không?” Tất cả mọi người lập tức im lặng.

“Bản vương đã cho hắn cơ hội, dung túng hắn bất kính với bản vương, nhưng không có nghĩa là bản vương sẽ hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn hắn ta.

Muốn có tính khí thì phải có thực lực, khi không có thực lực mà ngươi muốn vênh váo trước mặt ta, ta có thể đánh cho ngươi khóc thét.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Mao Phương nói.

Anh có thể dung thứ cho những người này có chút tính khí nhỏ, nhưng không có nghĩa là anh thật sự phải nhẫn nhịn mọi chuyện.

Tất cả mọi người lập tức hiểu ra, vừa rồi Tô Ngọc kiên nhẫn nói chuyện với Mao Phương là đang cho hắn ta cơ hội, nhưng câu "phản quốc" của Mao Phương đã chọc giận Tô Ngọc.

Trong lòng Mao Phương, hắn vẫn là đại thần của Lỗ quốc, không có bất kỳ quan hệ gì với Huyền quốc, vì vậy khi làm việc hắn ta chưa chắc đã thật sự nghiêm túc.

Loại người có hai lòng như vậy, Tô Ngọc quả thực sẽ không cần.

"Bản vương có rất nhiều người tài giỏi, bản vương muốn thay thế tất cả các ngươi cũng không phải chuyện khó khăn gì, chỉ là Lỗ Nghị Tiêu nói với bản vương rằng các ngươi đều là những người không tồi, bảo bản vương cho các ngươi một cơ hội, nên bản vương mới muốn thử xem.

Không ngờ đây mới là lần đầu tiên gặp mặt đã gặp phải loại người còn có hai lòng như vậy, loại người này bản vương không dùng nổi." "Tự cao tự đại." Mao Phương lạnh lùng hừ một tiếng, căn bản không tin lời Tô Ngọc nói.

"Bản vương tin rằng Phù Hoa công tử muốn tìm người đến giúp đỡ, vẫn có thể tìm được." Tô Ngọc nhìn Mao Phương, nhàn nhạt nói.

Mao Phương nghe thấy lời này, trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Ngươi nhận thức Phù Hoa công tử?" Một người bình thường có quan hệ khá tốt với Mao Phương nghe thấy câu hỏi của Mao Phương, lúng túng nói: "Chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Phù Hoa công tử chính là Ngọc Vương của Huyền quốc." Đây là tin tức đã được công bố từ lâu, hắn ta vậy mà không biết?

Mao Phương cả người ngây ra, đây là tin tức được công bố từ khi nào?

Sao hắn ta lại không biết?

“Chuyện này không thể nào, hắn ta sao có thể là Phù Hoa công tử?” Phù Hoa công tử loại người tài hoa xuất chúng như vậy, sao có thể là Tô Ngọc loại người này chứ?

“Mao Phương, tất cả đều là thật, Vương gia quả thực là Phù Hoa công tử.” “Những việc sau đó ta sẽ phân phó xuống, các ngươi cứ theo phân phó của Nam Kiều và Lạc Diễm mà làm là được.” Tô Ngọc mở miệng nói.

“Vương gia, vậy còn Mao Phương bên này thì sao?” Bọn họ đều biết Mao Phương là người kính trọng Phù Hoa công tử nhất, bây giờ người đó lại ngay trước mặt, muốn hắn rời đi e rằng...

Tô Ngọc liếc nhìn Mao Phương một cái: “Bản vương không dùng nổi loại người tính khí lớn mà còn không có năng lực này, ông già ở đâu thì về đó đi.” Mọi người cười gượng không dám nói giúp Mao Phương.

Chương 975

Ai bảo trước đó hắn ta đã chọc giận Vương gia?

Mao Phương giờ hối hận không ngớt, nhìn Tô Ngọc muốn cầu xin nhưng lại không thể hạ cái thể diện này xuống, chỉ có thể đứng đó không nói một lời.

“Cứ như vậy, ta đi trước đây.” Nói xong liền bỏ đi, mặc kệ bộ dạng muốn nói lại thôi của Mao Phương.

Mọi người nhìn Tô Ngọc rời đi, đồng tình liếc Mao Phương, ai có thể ngờ Vương gia lại đưa ra quyết định như vậy.

Mao Phương nhìn những người khác, có chút sầu não hỏi: “Bây giờ ta phải làm sao?” “Ai biết ngươi phải làm sao?

Sớm đã nói với ngươi là đừng làm loại chuyện này, ngươi cố tình không tin, có thể làm sao được?” Một người bên cạnh bực bội nói.

Mao Phương nhíu mày, hắn đâu có ác ý, chỉ là nói mấy câu thôi, Tô Ngọc cũng quá hẹp hòi rồi.

“Mao Phương, không phải người ta hẹp hòi mà là câu ‘phản quốc’ của ngươi, khiến Vương gia cho rằng trong lòng ngươi vẫn nghĩ về Lỗ quốc, trong tình huống này, dù ngươi có tài năng đến mấy, anh ấy cũng sẽ không để ngươi làm việc ở đây.” Một người bên cạnh thấy vẻ mặt không phục của Mao Phương, có chút bất lực giải thích.

Đến giờ Mao Phương vẫn chưa ý thức được rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

“Ta chỉ nói đùa thôi, ai biết hắn ta lại coi là thật.” Mao Phương lẩm bẩm bất mãn nói.

Những người bên cạnh đều tức đến bật cười, bực bội nhìn Mao

Phương nói: “Nói đùa thôi á?

Những chuyện này có thể tùy tiện nói sao?” “Ta...” “Bây giờ thật sự không còn cách nào sao?” “Vương gia đã nói như vậy rồi, hơn nữa anh ấy không có ý định tiếp tục bàn về chuyện này, ngươi muốn Vương gia thu hồi lệnh này e là không có hy vọng gì đâu.” Mao Phương có chút bực bội: “Các ngươi không thể nói giúp ta sao?” “Mao Phương, nếu chúng ta giúp ngươi, chờ đợi chúng ta có thể là kết cục giống như ngươi, chúng ta không muốn uổng phí công sức.” Họ dùi mài kinh sử bấy nhiêu năm mới có được ngày hôm nay, họ không muốn mất đi.

Càng không muốn vì nói giúp Mao Phương một câu mà bị Vương gia thay thế.

Đây không phải điều họ muốn.

Mao Phương nghiến răng nhìn họ, bất mãn nói: “Các người cũng quá đáng rồi, chỉ nghĩ cho bản thân mình, không nghĩ cho ta chút nào.” Người bên cạnh nhíu mày, có chút bất mãn với cách nói của Mao Phương: “Mao Phương, lời ngươi nói vậy là không đúng rồi.” “Ta sai chỗ nào?” “Ngươi có được ngày hôm nay hoàn toàn là do ngươi tự làm tự chịu, ngươi tự mình hủy hoại tiền đồ, còn muốn chúng ta đi cùng ngươi sao?” Có người bất mãn nói: “Ai nói không phải?

Khi Vương gia chưa đến, ngươi đã nói với chúng ta là muốn cho Vương gia một ‘đòn phủ đầu’, chúng ta đều khuyên ngươi đừng làm vậy, anh ấy không phải người bình thường, ngươi muốn cho anh ấy hai ‘đòn phủ đầu’, để sau này mọi việc anh ấy đều nghe lời ngươi, đó chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Lời khuyên của chúng ta ngươi không nghe, bây giờ lại đến trách móc chúng ta?” “Mã Duy, ngươi đừng quá đáng!” “Quá đáng không phải ta, mà là ngươi.” Mã Duy vốn đã có chút bất mãn với Mao

Phương, bây giờ nghe Mao Phương nói những lời như vậy càng không vui.

"Ta thấy các ngươi chính là muốn lấy lòng Tô Ngọc nên mới đối xử với ta như vậy, các ngươi thật khiến người ta ghê tởm." Mao Phương nghe thấy những lời đó cũng không vui nữa, chỉ vào Mã Duy mà mắng.

Dù sao cũng là đồng liêu bao nhiêu năm, kết quả bọn họ ngay cả giúp đỡ một chút cũng không muốn, còn ở đây nhân cơ hội giáng họa, đúng là đồ khốn nạn.

Những người khác nghe Mao Phương nói những lời như vậy, trong lòng cũng có chút khó chịu.

Cái gì mà khiến người ta ghê tởm?

"Thôi không nói nữa, ai làm việc gì thì đi làm việc đó đi." Mã Duy liếc Mao Phương một cái rồi bỏ đi, những người vốn muốn an ủi Mao Phương cũng vì câu "ghê tởm" của hắn mà không muốn nói thêm gì nữa.

Mao Phương nhìn họ từng người rời đi, trong lòng hối hận vô cùng, hắn đã làm gì vậy chứ.

Có quan hệ tốt với những người này mới có ngày quay trở lại, kết quả hắn chỉ một câu nói đã đắc tội với tất cả mọi người.

Khi Mao Phương đang nghĩ cách cứu vãn, Nguyên Bảo bước vào nhìn Mao Phương nói: "Vương gia phân phó hãy thu dọn đồ đạc của mình rồi rời đi, đừng chiếm giữ vị trí của người khác nữa." Vừa rồi những lời của họ Nguyên Bảo đều nghe thấy.

Không ngờ Mao Phương này lại là người tự phụ đến vậy, cuối cùng còn đắc tội cả những người khác.

Mao Phương vốn còn muốn tìm cơ hội cứu vãn, không ngờ Tô

Ngọc lại trực tiếp cho hắn ta cuốn gói, điều này đối với Mao Phương quả thực là một sự sỉ nhục cực lớn.

Hắn ta lạnh mặt nhìn Nguyên Bảo: “Đi thì đi, ai thèm chứ.” “Nếu đã như vậy, khi đi nhớ để lại quan ấn và quan phục, đừng để sau này Vương gia còn phải đi tìm phiền phức của ngươi.” Một câu nói khiến sắc mặt Mao Phương càng khó coi hơn, hắn ta quả thực có suy nghĩ như vậy nhưng lại bị Nguyên Bảo trực tiếp vạch trần.

“Chúng ta muốn tìm một người vẫn rất đơn giản.” Nghe thấy lời này, Mao Phương quay người rời đi.

Nhìn từ những chuyện trước đó, cuối cùng Tô Ngọc mạnh đến mức nào thì đã biết rồi.

Một người có thể làm vương giả như vậy, vậy mà lại cam chịu làm người dưới, thật nực cười.

“Rõ ràng là vương giả lại cam nguyện làm tay sai, loại người như vậy không xứng để ta cống hiến.” Mao Phương đi đến cửa thì đột nhiên mở miệng nói.

Ánh mắt Nguyên Bảo hơi lạnh, nhìn Mao Phương rồi đột nhiên động thủ.

Mao Phương không ngờ Nguyên Bảo lại ra tay với hắn: “Nếu Mao đại nhân không muốn rời khỏi đây, vậy thì hãy để lại cái mạng của ngươi.” Mao Phương lần đầu tiên biết rằng cái chết lại gần hắn đến vậy.

“Tô Ngọc nguyện ý thả ta đi, ngươi dám làm trái lệnh anh ấy sao?” Mao Phương một chút cũng không muốn chết.

“Người mà ta muốn động, Vương gia sẽ không nói thêm một câu nào.” Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Không ai có thể vũ nhục Tô Ngọc.

Tất cả những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc đều biết Tô Ngọc là người thích hợp làm vương giả, ngay cả Hoàng thượng cũng biết, tại sao Hoàng thượng vẫn nguyện ý trao cho Vương gia quyền lợi lớn đến như vậy?

Bởi vì Vương gia thật sự quá lười, một chút cũng không muốn quản chuyện triều đình.

Nếu không phải Huyền Phỉ Nhiên đối xử tốt với Tô Ngọc, nếu không phải Thái hậu và những người khác cưng chiều Vương gia, anh ấy tuyệt đối sẽ không tham gia vào chuyện triều đình.

Ngay cả khi giúp Hoàng thượng, cũng sẽ không giúp tận tâm tận lực đến vậy.

Bây giờ anh ấy lại bị người khác mắng là tay sai, điều này khiến Nguyên Bảo vô cùng tức giận.

Mao Phương hoàn toàn hoảng loạn, muốn bỏ chạy nhưng lại bị Nguyên Bảo một quyền đánh vào ngực.

“Ngươi mắng anh ấy một câu, ta đánh ngươi một quyền, sau đó sống hay chết thì tùy vào số mạng của ngươi.” Nguyên Bảo nói xong liền quay người rời đi.

Mao Phương vừa động đậy liền cảm thấy đau đớn ở ngực.

Đau đến mức khiến hắn cảm thấy hô hấp cũng khó khăn.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo với vẻ mặt lạnh tanh trở về, có chút kỳ lạ: “Sao vậy?

Sao mà không vui thế?” “Mao Phương đáng chết.” “Ồ?

Hắn ta lại nói gì khiến cậu tức giận sao?” Tô Ngọc kỳ lạ hỏi.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, Nguyên Bảo không nhịn được hỏi: “Giúp Hoàng thượng nhiều như vậy, ngài có hối hận không?” Tô Ngọc có chút kinh ngạc trước câu hỏi của Nguyên Bảo: “Sao đột nhiên lại hỏi vậy?” “Mọi người đều cảm thấy ngài nên là vương giả, không nên như bây giờ.” Tô Ngọc còn tưởng là chuyện gì ghê gớm, không ngờ chỉ vì chuyện này.

“Một vương là đủ rồi, ai cũng thấy vị trí này tốt, ai cũng muốn đứng ở vị trí cao nhất, nhưng rốt cuộc vị trí đó mệt mỏi đến mức nào thì ai biết được?” Làm Hoàng thượng phải gánh vác dân sinh kinh tế của cả quốc gia, phải để bách tính sống tốt, ăn no.

Còn rất nhiều chuyện lớn nhỏ phải xử lý, những việc này anh ấy không làm được.

“Ta chỉ thích hợp làm một mưu sĩ, không thích hợp làm vương giả, ta không thích ngồi ở vị trí đó, dù sao chốn cao cũng không thắng được giá lạnh.” Tô Ngọc lần đầu tiên nghiêm túc nói chuyện này với Nguyên Bảo.

Thật sự để anh ấy làm Hoàng thượng, anh ấy cũng có thể làm, nhưng cuộc sống của anh ấy đang tốt đẹp, đi theo vợ con muốn đi đâu thì đi đó, như vậy không tốt sao?

Tại sao nhất định phải tự giam mình trong kinh thành?

Cuộc sống như vậy có ý nghĩa gì?

Chương 976

“Nguyên Bảo, cậu chẳng lẽ không biết thiếu gia nhà cậu lười đến mức nào sao?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Khóe miệng Nguyên Bảo co giật một cái, thì ra thiếu gia cũng biết mình rất lười.

“Đối với những lời người khác nói không có gì đáng để bận tâm, ta đối với trạng thái cuộc sống hiện tại của mình rất hài lòng.

Đợi chúng ta dọn dẹp sạch sẽ những người ở đây, phát triển kinh tế lên, rồi sẽ vứt binh quyền các loại cho Hoàng huynh, sau đó ta sẽ làm một Vương gia nhàn tản.

Tiểu Trí và Tiểu Bảo đối với vị trí này của ta cũng không có hứng thú, đợi Triệt Nhi lớn lên xem nó có hứng thú không.” “Không được, không thể xem nó có hứng thú hay không, ta phải bồi dưỡng nó, đợi Triệt Nhi trưởng thành sẽ truyền vương vị cho nó, ta sẽ đưa Tiểu Hòa đi khắp nơi chơi bời, đến lúc đó mang theo cậu và Thu Ý nữa?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Đồng thời đã bắt đầu tính toán cho Tô Ngôn Triệt còn chưa đầy ba tuổi.

“Vâng.” Nguyên Bảo gật đầu, cậu ấy chắc chắn sẽ luôn đi theo Tô Ngọc, Thu Ý cũng sẽ đi theo phu nhân.

“Sau khi về, cậu bàn bạc với Thu Ý nhanh chóng sinh một đứa con, ta sẽ giúp huấn luyện một chút, sau này có thể giúp Triệt Nhi.” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói.

Nguyên Bảo câm nín nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia...” “Không đùa với cậu nữa, bây giờ sinh con, đợi chúng ta đi ra ngoài thì con cái cũng lớn rồi không cần các cậu chăm sóc, nếu không đến lúc đó chúng ta muốn đi mà con cái các cậu vẫn còn nhỏ, ta xem các cậu có nỡ không.” Tô Ngọc cũng không nói sai.

Bây giờ trong nhà con cái nhiều, thả một con dê cũng là thả, thả một đàn cũng là thả.

Anh ấy không muốn dạy dỗ những tiểu gia hỏa này lớn lên rồi lại phải dạy dỗ những đứa nhỏ hơn.

“Đợi sau khi về, bảo Nam Kiều và bọn họ nhanh chóng thành thân, tránh để sau này lại phải để ta giúp dạy dỗ con cái.” Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

“...” Nguyên Bảo nghe lời Tô Ngọc nói, nghĩ nếu để Nam Kiều và bọn họ biết chuyện này, liệu có hợp sức đánh thiếu gia một trận không?

Đến lúc đó cậu chắc chắn sẽ cười nhạo anh ấy.

“Thiếu gia, Nam Kiều thiếu gia và bọn họ đang ở đây giúp ngài xây nhà, không có thời gian về thành thân đâu ạ.” “Chuyện này có gì mà khó?

Cuối năm nay hôn sự này nhất định thành.” Tô Ngọc không khách khí nói.

Không thành cũng phải thành.

Nguyên Bảo câm nín lắc đầu, không muốn nói Tô Ngọc nữa.

May mắn là Tô Ngọc cũng không nói thêm gì về chuyện này, mà chỉ phân phó: “Đi thu dọn một chút, ngày mai sẽ về.” Nguyên Bảo vốn còn có chút tức giận, được Tô Ngọc an ủi, đợi sau khi về phòng mới nhớ ra mình còn có chuyện chưa nói với Tô Ngọc.

Cậu ấy đưa tay xoa xoa mi tâm, lại bị thiếu gia lừa gạt rồi.

Nhưng cuộc sống mà thiếu gia nói đến lại khiến cậu vô cùng hướng tới, còn chuyện bị hối thúc sinh con thì Nguyên Bảo trực tiếp lờ đi.

Ngày thứ hai hai người cùng trở về kinh thành.

Khi đến đó, Tô Ngọc xem xét địa thế một chút rồi mới quay về.

Đến kinh thành thì đã là nửa tháng sau.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí thấy Tô Ngọc trở về đều rất vui, chạy qua treo mình lên người anh: “Cha, cuối cùng người cũng về rồi!” “Nhớ cha sao?” “Đương nhiên rồi ạ, mẹ nói sau này chúng ta phải đổi chỗ ở, đợi khi chúng ta đến đó còn phải xây nhà mới, cha, chúng ta mang cả Đại Hoa và bọn chúng đi được không ạ?” “Được, con muốn mang theo ai cha cũng cho mang theo hết.” Tô Ngọc gật đầu đồng ý, chẳng qua là mang theo tất cả thú cưng trong nhà, anh không có ý kiến gì.

Tiểu Bảo lập tức vui vẻ: “Cảm ơn cha, vẫn là cha tốt nhất.” Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo: “Mẹ con đâu?” “Mẹ gần đây đang chuẩn bị cây ăn quả các loại, nói là muốn vận chuyển đến Dụ Hòa quận bên đó.

Cha, con muốn nhờ mẹ giúp con trồng một rừng đào thật lớn, loại thật lớn ấy ạ.” Tiểu Bảo không thích bất kỳ loại hoa nào khác, chỉ thích hoa đào, hơn nữa là loại vô cùng thích.

“Được.” Đối với Tiểu Bảo, Tô Ngọc là vô điều kiện cưng chiều.

Huống hồ đây là một rừng đào, không có gì to tát.

“Cha, chúng ta mua cây giống từ làng Hồ Lô được không?

Đào ở đó vừa to vừa ngon.” “Được, đều nghe lời con hết.

Cha đi tìm mẹ con trước, các con muốn làm gì thì làm đi.” Nói chuyện với Tiểu Bảo và bọn chúng đến giờ đã là giới hạn rồi, anh vẫn chưa nhìn thấy Tiểu Hòa đâu cả.

Tiểu Bảo trừng mắt nhìn Tô Ngọc: “Quả nhiên cha về là muốn gặp mẹ nhất, không phải chúng ta.” Tiểu Trí đồng tình gật đầu: “Đúng vậy, nói chuyện với chúng ta lâu như vậy chắc chắn cha đang sốt ruột lắm rồi.” Đối với việc hai đứa trẻ trêu chọc, Tô Ngọc cũng không thấy có gì đáng nói, ngược lại nhìn chúng rồi bảo: “Đợi sau này các con có vợ con rồi sẽ biết.” “...” Tiểu Bảo và Tiểu Trí đồng thời câm nín, bọn chúng mới bao nhiêu tuổi mà đã nói với bọn chúng vấn đề này rồi.

“Cha, bây giờ cha nói chuyện này với chúng con có phải quá sớm không?” “Khi chúng ta mới gặp nhau con mới bao nhiêu tuổi?

Bây giờ đã gần tám tuổi rồi, con nói sớm hay không?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Cậu bé lập tức không nói được lời nào, nói như vậy hình như quả thật rất nhanh.

“Cha, người vẫn là mau đi tìm mẹ con đi.” Nói xong liền kéo Tiểu Trí chạy.

Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ bất lực lắc đầu, trước khi đi tìm Vương Cẩn Hòa, anh đi xem hai anh em Ngôn Hi và Ngôn Triệt trước.

Thấy Tô Ngọc, hai đứa trẻ cũng rất vui: “Cha cha về rồi.” Tô Ngọc chơi với hai đứa trẻ một lúc rồi mới đi thư phòng tìm Vương Cẩn Hòa.

Kết quả khi đến đó, cô ấy đang bàn bạc chuyện bên Lỗ quốc với Vạn Phong và những người khác, muốn cho người vận chuyển cây ăn quả qua đó trồng trước.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa đang bận, liền đi tắm rửa trước.

Vương Cẩn Hòa bận xong mới nghe Thu Ý nói Tô Ngọc và

Nguyên Bảo đã trở về.

Về đến phòng thấy Tô Ngọc đang nằm ngủ trên nhuyễn tháp.

Cô đi đến bên cạnh ngồi xuống, nhìn Tô Ngọc đang say ngủ, trong mắt mang theo ý cười.

Tô Ngọc khi Vương Cẩn Hòa ngồi xuống thì đã tỉnh, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, mắt còn chưa mở: "Bận xong rồi à?" "Bây giờ chuyện nhiều, bên đó nhất định phải chuẩn bị trước, nếu không em lo Tiểu Bảo và bọn chúng sau khi qua đó sẽ có sự chênh lệch quá lớn." Vương Cẩn Hòa bất lực nói.

"Tiểu Bảo muốn em trồng cho nó một rừng đào, muốn loại đào của làng Hồ Lô." Tô Ngọc mở mắt nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

"Được." "Tiểu Bảo cũng không biết sao, chỉ thích hoa đào." "Tiểu Bảo rất dễ hài lòng." "Không đi gặp Hoàng huynh à?" Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn Tô Ngọc đang bắt đầu mơ màng buồn ngủ hỏi.

Cô ấy nghĩ Tô Ngọc sau khi trở về nhất định sẽ đi tìm Huyền Phỉ Nhiên trước, dù sao Huyền Phỉ Nhiên cũng "hãm hại" anh ấy không ít đâu.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Đi thì phải đi rồi, đợi anh nghỉ ngơi hai ngày đã, cưỡi ngựa vội vã trở về mệt chết đi được." "Anh cũng biết kêu mệt sao?" Điều này khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Hóa ra Tô Ngọc cũng có lúc kêu mệt.

"Đương nhiên rồi." "À mà, Nam Kiều và bọn họ sao không về cùng anh?" "Luôn cần có người ở bên đó trông coi việc xây nhà, bên đó còn có một số người muốn rục rịch gây sự, cần phải có người trấn giữ." Tô Ngọc nghĩ đến tình hình bên đó, khẽ nhíu mày, không có người trấn giữ e rằng sẽ xảy ra vấn đề.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chạm vào mặt Tô Ngọc, nhíu mày nói: “Nếu anh đã biết điều này, sao còn gánh vác chuyện xây tân quốc đô lên người?” “Không sao, người ta có thể tìm được, đến lúc đó để họ cùng với người của Bộ Công làm việc là được, không cần đến anh.

Lần này về có một chuyện chính là nói với Hoàng huynh điều này, việc tìm bách tính giúp đỡ do Bộ Công xử lý là thích hợp nhất.

Còn tiền công mời bách tính làm việc, đáng bao nhiêu thì là bấy nhiêu, ai dám tham ô tiền của bách tính, cứ thử xem.” Tô Ngọc mở mắt nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy ý tưởng này của Tô Ngọc quả thực không tồi, Dụ Hòa quận bên đó không thể thiếu người, bên này chỉ có thể dựa vào những thợ thủ công giỏi mà Tô Ngọc tìm được, cùng với người của Bộ Công, họ cùng nhau dẫn dắt bách tính làm việc thì mới có lối thoát.

Để Tô Ngọc luôn ở bên đó canh giữ cũng không thực tế.

Chương 977

“Ngày mai anh có đi thượng triều không?” “Đi.” “Anh muốn ăn gì?

Em đi làm cho anh.” Vội vã cưỡi ngựa trở về chắc chắn chưa ăn uống tử tế.

“Em làm gì anh cũng muốn ăn hết.” “Vậy anh nghỉ ngơi đi, em đi làm đồ ăn cho anh, làm xong sẽ gọi anh.” Vương Cẩn Hòa đỡ Tô Ngọc dậy, không để anh ngủ trên nhuyễn tháp.

“Đi lên giường ngủ đi.” Tô Ngọc thuận theo lực đạo của Vương Cẩn Hòa ngồi dậy, khóe miệng hơi cong lên, nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi, Tô Ngọc nhắm mắt nghỉ ngơi.

Còn về tin tức Tô Ngọc trở về, Huyền Phỉ Nhiên đã biết rồi.

“Hoàng thượng lo Tiểu Ngọc sẽ đến gây rắc rối sao?” Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, hả hê hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn hắn một cái, lắc đầu nói: “Không lo.

Tiểu Ngọc hôm nay sẽ không đến tìm ta, ngày mai đến cũng là thượng triều, nó sẽ không gây khó xử cho ta vào lúc thượng triều đâu.” Nếu đã như vậy thì hắn còn có gì đáng lo nữa.

Tô Cửu dở khóc dở cười nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nói rất là đường hoàng.

Vốn dĩ Tô Cửu nghĩ ngày hôm sau thượng triều sẽ gặp được Tô Ngọc, nhưng kết quả không thấy người, mãi đến buổi thượng triều hai ngày sau mới thấy Tô Ngọc.

Tô Cửu đi đến bên Tô Ngọc, đưa tay vỗ vai anh một cái: “Về hai ngày rồi giờ mới đến à?” “Nghỉ ngơi.” Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

“Tình hình bên đó thế nào rồi?” “Có ta ở đó thì làm sao mà gây chuyện được?” “...” Tô Cửu đột nhiên cảm thấy đứa em trai này của mình quá đáng đòn rồi.

Huyền Phỉ Nhiên khi nhìn thấy Tô Ngọc một chút cũng không bất ngờ, vốn dĩ nghĩ anh ấy muốn nói gì đó, kết quả lại chẳng nói gì.

Đợi sau khi bãi triều, Tô Ngọc chặn người của Bộ Công lại: “Đến Ngự Thư phòng, có chuyện muốn nói với các ngươi.” Thượng thư Bộ Công và Thị lang Bộ Công nhìn nhau một cái, trong lòng sợ hãi không thôi.

Vương gia sẽ không tìm phiền phức cho bọn họ chứ?

Hai người run rẩy đi theo Tô Ngọc.

“Đến rồi.” Tô Ngọc dẫn người của Bộ Công đến, Huyền Phỉ Nhiên lập tức có chút tò mò mục đích Tô Ngọc dẫn người đến là gì.

“Ừm, Hoàng huynh hôm nay gọi người của Bộ Công đến, muốn nói với huynh một chút chuyện về thiên đô và tân đô.” Thượng thư Bộ Công và Thị lang đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải tìm phiền phức là tốt rồi.

“Ngươi có suy nghĩ gì?” “Dụ Hòa quận bên đó còn rất nhiều chuyện, nên việc xây dựng tân đô ta không có thời gian để theo dõi liên tục, nhưng ta đã tìm cho các ngươi mấy người, theo lời Tiểu Hòa mà nói thì đó là những nhân vật đỉnh cao trong giới kiến trúc.

Sau khi họ đến, người của Bộ Công đều phải nghe theo họ, tính khí của họ không tốt lắm, không thích những người không nghe lời.” Tô Ngọc nói trước những lời khó nghe.

“Họ còn mấy ngày nữa sẽ đến, đến lúc đó ta sẽ giới thiệu các ngươi làm quen, trước khi họ đến, ta nói trước với các ngươi một chút về họ.” Tô Ngọc nhìn họ nói: “Một khi các ngươi bắt đầu hợp tác, bất kể họ có yêu cầu gì, nhất định phải chuẩn bị đồ vật theo yêu cầu của họ, các ngươi không tìm được thì có thể viết thư cho ta.” Tô Ngọc nhìn người của Bộ Công nói: “Họ phụ trách một số vấn đề về kiến trúc, các ngươi chủ yếu phụ trách là dược liệu, và vấn đề nhân công.

Tìm bách tính giúp đỡ, những người biết kiến trúc thì tiền công sẽ nhiều hơn một chút, những người không biết làm việc vặt thì có thể ít hơn một chút, nhưng có một điều là cơm nước nhất định phải để họ ăn no ăn ngon, ta sẽ định kỳ cho người đến kiểm tra, nếu để ta biết các ngươi hà khắc bách tính, thì chức quan của các ngươi cũng đến đây là hết.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Thượng thư Bộ Công vội vàng nói: “Vương gia cứ yên tâm, những chuyện này người có thể hoàn toàn yên tâm, chúng thần không phải loại người như vậy.” “Vậy thì tốt nhất.” “Tiểu Ngọc, rốt cuộc ngươi tìm là ai?” Thấy Tô Ngọc nói lợi hại quá.

“Sơn Hoài các ngươi có biết không?” Huyền Phỉ Nhiên đối với Sơn Hoài không hiểu rõ, nhưng người của Bộ Công lại vô cùng hiểu rõ.

“Sơn Hoài tiên sinh?

Vương gia, người thật sự tìm là Sơn Hoài tiên sinh sao?” Thượng thư Bộ Công kích động không thôi.

“Ừm, không sai chính là ông ta, mấy người còn lại là đồ đệ của ông ta, nên hãy kính trọng ông ta một chút.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Thượng thư Bộ Công đang quá kích động nói thẳng.

“Vương gia người cứ yên tâm, nếu thật sự là Sơn Hoài tiên sinh, chúng thần nhất định sẽ cung phụng ông ấy như tổ tông.” “...” Tô Ngọc nhìn bọn họ có chút câm nín.

“Cái này thì không cần.” Huyền Phỉ Nhiên nghe có chút mơ hồ: “Tiểu Ngọc, Sơn Hoài này rốt cuộc là ai?” “Hoàng huynh, Mạc Sơn lăng mộ huynh có biết không?” “Cái này ta biết.” Mạc Sơn lăng mộ là một trong những lăng mộ kiên cố nhất, là lăng mộ của vị Hoàng đế cuối cùng của Mạc quốc, đó là chuyện của hai trăm năm trước rồi.

Tất cả mọi người đều biết bên trong có rất nhiều bảo vật, cũng biết lăng mộ ở đâu, nhưng không ai có thể mở ra được dù dùng bất cứ cách nào.

Nhưng điều này có liên quan gì đến Sơn Hoài?

“Mạc Sơn lăng mộ là do sư tổ của Sơn Hoài xây dựng, sư phụ của Sơn Hoài là đồ đệ đắc ý nhất của ông ấy, mà Sơn Hoài lại được chân truyền từ sư phụ mình.

Sở dĩ ta có hứng thú với tân đô là vì ta muốn biến tân đô thành một pháo đài, khiến người ta rất khó công phá từ bên ngoài.” Tô Ngọc nói ra suy nghĩ của mình: “Ít nhất cũng để Huyền quốc sau thời Tứ Đại vẫn có thể thịnh vượng.” Mọi người nhìn Tô Ngọc, Vương gia tự tin đến vậy sao?

“Tiểu Ngọc, ngươi quen loại người này bằng cách nào?” “Dùng đồ tốt lừa gạt đến.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, bực mình nói: “Nghe ngươi nói nhảm.” “Thật mà, ta với ông ta trước đây đã quen biết, ông ta muốn nhận ta làm đồ đệ nhưng ta không đồng ý, thế là chọc giận ông ta, ông ta cứ không thèm nói chuyện với ta.

Sau khi tìm được Tiểu Hòa, ta thường xuyên mang rượu ngon, món ngon, trái cây ngon bên ta đến cho ông ta, sau đó ông ta liền không giận nữa.” Tô Ngọc nhún vai, anh nói thật mà họ lại không tin, đây là đạo lý gì chứ?

“Sao không học theo?” Đây không phải chuyện tốt sao?

Tô Ngọc nhíu mày: “Buồn tẻ quá, ngày nào cũng làm việc với đất cát không có ý nghĩa gì.” “Với tính cách của ta làm sao có thể tĩnh tâm được chứ?” “Nhưng ta nghĩ Triệt Nhi có thể sẽ có hứng thú.” Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

“Nếu Triệt Nhi mà cũng không có hứng thú với việc làm quan thì ông nội có thể sẽ đánh chết ta mất.” Tô Ngọc vẻ mặt sầu não nói.

Tô Cửu nhịn cười: “Tiểu Ngọc, ông nội đã lải nhải về ngươi lâu lắm rồi đó.” “Đại ca, huynh không cần nói với ta chuyện này, ông nội không phải đi tìm ông ngoại rồi sao?

Về từ khi nào vậy?” Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

“Ông nội mới về hai ngày trước, biết chuyện bên Lỗ quốc, muốn về nói với ngươi một chút chuyện.” “...” Không muốn về.

“Hoàng huynh, ta muốn bàn với huynh một chuyện.” Tô Ngọc đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

“Nói nghe xem nào, nghe xong rồi ta sẽ cân nhắc có nên đồng ý với ngươi không.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc như vậy liền biết anh ấy chắc chắn không có ý tốt.

Tô Ngọc quay đầu, vẻ mặt không vui nói.

Tô Cửu khẽ ho một tiếng: “Tiểu Ngọc, ngươi không phải ba tuổi, ngươi đã là cha của bốn đứa trẻ rồi.” Vẫn còn ấu trĩ như vậy.

Thượng thư Bộ Công và Thị lang Bộ Công cúi đầu, hoàn toàn không dám nhìn Tô Ngọc, bọn họ thấy Vương gia bộ dạng này, Vương gia có giết người diệt khẩu không?

“Hoàng huynh, ta đi thăm mẫu hậu rồi về nhà tìm ông nội.” “Không muốn nói chuyện nữa à?” “Không nói.” Đến lúc đó sẽ tặng anh ấy một bất ngờ cực lớn.

Huyền Phỉ Nhiên đối với bộ dạng này của Tô Ngọc có chút lo lắng, luôn cảm thấy thằng nhóc này không có ý tốt.

“Tiểu Ngọc, có phải em định sau này gài bẫy anh không?” Huyền Phỉ Nhiên trên dưới đánh giá Tô Ngọc, sao càng nhìn càng thấy giống vậy?

“Không dám, anh là Hoàng thượng, tôi dám gài anh sao?” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

Chỉ là ngữ khí nghe có chút sai sai.

Thừa tướng và những người khác với vẻ mặt kỳ quái nhìn Tô Ngọc, nếu Vương gia thật sự muốn gài Hoàng thượng, chắc chắn là dám.

Hơn nữa còn có thể làm được việc Hoàng thượng bị gài bẫy mà còn không phát hiện ra.

“Tiểu Ngọc, em xem Thừa tướng và mọi người có tin lời em nói không?” Huyền Phỉ Nhiên không vui nhìn Tô Ngọc một cái, khinh thường nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Thừa tướng và những người khác, họ nhìn xuống đất, nhìn lên trần nhà, chính là không nhìn Tô Ngọc.

“Hoàng huynh, Thừa tướng và mọi người hình như không có gì muốn nói cả.” Tô Ngọc cười nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Chương 978

“Được rồi, mau đi đi, chuyện khoa cử thì tranh thủ thời gian mà làm, còn nữa, hỏi Tiểu Bảo và Tiểu Trí xem năm nay có muốn tham gia không.” Huyền Phỉ Nhiên vẫy tay, ghét bỏ nhìn Tô Ngọc nói.

“Hai đứa chúng nó đã quyết định tham gia rồi.” Chuyện này không cần hỏi, là hai đứa trẻ đã sớm đưa ra quyết định.

“Vậy thì tốt, chỉ tiếc Tiểu Bảo không hứng thú với việc làm quan.” Đây là điều khiến Huyền Phỉ Nhiên thất vọng nhất.

“Tiểu Ngọc à, nếu em và Tiểu Hòa không muốn có thêm con, vậy em phải bồi dưỡng một người thừa kế Vương vị của em cho ta.” Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

“…” Tô Ngọc nghi ngờ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, luôn cảm thấy Hoàng huynh hình như biết suy nghĩ của mình.

Nhưng anh và Huyền Phỉ Nhiên có cùng suy nghĩ, anh cũng thực sự muốn bồi dưỡng một người thừa kế.

Thực ra Tiểu Bảo là người thích hợp nhất, chỉ là… “Tôi về hỏi ý kiến bọn nhỏ đã.” “Được.” “Hoàng huynh, chuyện còn lại anh cứ bàn bạc với họ, tôi đi trước đây.” “Đi đi.” Huyền Phỉ Nhiên cũng không giữ Tô Ngọc lại.

Tô Ngọc đi thăm Thái hậu xong mới trở về.

Về đến nhà, anh gọi mấy đứa trẻ lại: “Cha, cha gọi tụi con đến làm gì?” “Hoàng chú của các con bảo cha chọn một người thừa kế.” “Cha, con muốn làm quan.” Tiểu Trí nói trước, cậu bé không hứng thú với Vương vị.

Tiểu Bảo còn chưa mở miệng, Ngôn Triệt bên cạnh đã lên tiếng:

“Cha cha, con không muốn Vương vị.” “…” Tiểu Bảo không nói nên lời nhìn Tô Ngôn Triệt.

“Em không muốn Vương vị vậy em muốn làm gì?” Tiểu Bảo vốn nghĩ Vương vị này chắc chắn không phải của mình, mà là của Ngôn Triệt.

Kết quả thằng nhóc này vậy mà lại nói không muốn trước cả mình.

“Chưa nghĩ ra, nhưng không muốn làm Vương gia.” Tiểu Bảo còn biết làm sao đây?

Em trai mình thì mình cưng chiều thôi.

“Cha, đã anh và em đều không muốn, vậy đưa cho con đi cha.

Cha phải tuyển chọn mấy người có thiên phú tốt để bồi dưỡng cùng con, đến lúc đó con có thể để họ giúp con quản lý Dụ Hòa quận, còn con thì tự mình đi chơi.” Tiểu Bảo càng nghĩ càng thấy cách này rất tốt.

Giống như Tô Ngọc, bên cạnh có đủ loại người, rất nhiều việc kinh doanh đều do người khác xử lý, anh ấy phần lớn thời gian đều ở bên cạnh nương thân.

Như vậy, việc không thừa kế Vương vị hình như cũng chẳng khác biệt gì.

Tô Ngọc nghe lời Tiểu Bảo nói, nhịn không được bật cười: “Thằng nhóc thối này.” “Được không cha?” “Được, cứ theo ý con.

Cha sẽ cho người tuyển một nhóm người để bồi dưỡng cho con.” Tô Ngọc nói.

Con trai có tính cách giống anh, muốn con trai ngoan ngoãn ở Dụ Hòa quận là điều không thể.

Chi bằng nghe lời Tiểu Bảo, bồi dưỡng thêm nhân tài cho thằng bé, như vậy sau này Tiểu Bảo có thể nhẹ nhàng hơn một chút.

“Cảm ơn cha, nếu đã muốn bồi dưỡng người thì hay là bồi dưỡng hết một lượt luôn đi ạ?

Anh và các em sau này cũng cần người mà.” Tiểu Bảo nói lời này thật sự là được voi đòi tiên.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo bị thằng bé chọc cho cười không ngớt.

“Thằng nhóc thối này.” “Được, bồi dưỡng hết.

Cha cũng không muốn nuôi lần hai, phiền phức.

Tiểu Bảo con đi giục chú Nguyên Bảo của con sinh con đi, đỡ cho cha sau này còn phải dạy lại từ đầu.” Tô Ngọc cau mày nói.

Mắt Ngôn Triệt lập tức sáng rực: “Em trai.” “Em gái.” Ngôn Hi bên cạnh nói.

“Có thể bảo chú Nguyên Bảo và thím ấy sinh mỗi đứa một em trai, một em gái, đương nhiên nhiều hơn cũng được.” Tô Ngọc không khách sáo nói.

Nguyên Bảo đến tìm Tô Ngọc vừa hay nghe được những lời đó, không vui nói: “Thiếu gia, cậu nói mấy lời lung tung này với mấy thiếu gia làm gì vậy?” “Chú Nguyên Bảo, khi nào chú với thím mới sinh em bé?

Chú hơn tuổi con nhiều thế, nhìn chúng con lớn thế này rồi mà chú vẫn chưa có con, chú không thấy ngại sao?” “Nhà bác cả sắp có hai em trai, em gái rồi, chú không ghen tị sao?” Tiểu Bảo dụ dỗ nói.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Tiểu Bảo, kinh ngạc hỏi: “Nhà anh cả cũng là song sinh sao?” “Vâng, hôm nay bác cả mời chú Vạn Cổ đến bắt mạch cho thím cả, nói là song sinh.” “Trước kia sao không phát hiện ra?” Theo y thuật của Vạn Cổ, lẽ ra trước đó đã có thể phát hiện là song sinh, sao bây giờ mới biết?

“Không biết.” Tiểu Bảo lắc đầu, không hiểu rõ chuyện này lắm.

Tô Ngọc cũng không hỏi nhiều, bây giờ hỏi Tiểu Bảo thì phần lớn cũng không hỏi được gì, chi bằng sau này đi hỏi Vạn Cổ chuyện này.

Ngôn Triệt và Ngôn Hi chằm chằm nhìn Nguyên Bảo, dáng vẻ đó khiến Nguyên Bảo có chút áp lực.

“Thiếu gia, tôi có việc cần nói với cậu.” Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, chuyển chủ đề.

“Đi thôi.” Tô Ngọc mang theo nụ cười trong mắt, cùng Nguyên Bảo rời đi.

Tiểu Bảo ở phía sau lầm bầm nói: “Chú Nguyên Bảo chuyển chủ đề cũng quá kém rồi.” Tiểu Trí cười không ngớt, từ trước đến nay chưa từng thấy chú Nguyên Bảo lúng túng như vậy.

“Tiểu Bảo, chừa cho chú Nguyên Bảo chút thể diện đi chứ.” Tiểu Bảo gật đầu biểu thị đồng ý.

Với thính lực của hai người, đương nhiên nghe được lời Tiểu Bảo và Tiểu Trí nói.

Quay đầu nhìn Nguyên Bảo với vẻ mặt bất lực bên cạnh, Tô Ngọc cười không dứt.

“Cảm giác bị bọn trẻ giục thế nào?

Cậu nói xem, sau này hai người có con, liệu cũng là song sinh không?” Thu Ý và Thu Thiền cũng là song sinh, khả năng hai người có con song sinh rất lớn.

Nguyên Bảo với vẻ mặt bất lực nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, chúng ta nói chuyện khác trước đi.” “Nguyên Bảo, tôi thấy Tiểu Bảo nói có lý đấy, cậu chuyển chủ đề thật là kém cỏi.” Tô Ngọc ha ha cười nói.

Nguyên Bảo khẽ thở dài, đây là tội gì mà anh phải chịu vậy trời?

Người mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn, bị chọc cười thì biết làm sao?

Ngoài việc giả vờ không nhìn thấy thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Đến thư phòng xong, Tô Ngọc không còn trêu Nguyên Bảo nữa, mà hỏi: “Chuyện gì?” “Là chuyện ở hải vực phía Nam.

Số lượng thổ phỉ xuất hiện ngày càng nhiều, tình hình ở đó ngày càng tệ hơn.” Nguyên Bảo với vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Nghe là tin tức từ phía Nam, Tô Ngọc cau mày chặt: “Phía Nam là nơi chúng ta vẫn luôn chú ý, trước đây chúng ta cũng nói rồi, đợi giải quyết xong chuyện của Lỗ quốc sẽ đến phía Nam một chuyến.

Bây giờ trong tay nhiều việc thế này, muốn lập tức đi thật không thể nào.” Nếu đi về phía Nam thì chuyện bên này không giải quyết được, mà không đi thì bọn thổ phỉ ở đó quá ngang ngược, không xử lý cũng không xong.

“Cậu đưa tất cả tin tức về bọn thổ phỉ cho tôi xem một chút, sau đó tôi sẽ đi hỏi ý kiến Tiểu Hòa.” “Được.” Nguyên Bảo rất nhanh đưa tin tức từ phương Nam về cho Tô Ngọc.

Trong lúc Tô Ngọc xem tin tức này, Nguyên Bảo bên cạnh mở miệng nói: “Bên Hoàng thượng chắc cũng sắp nhận được tin tức rồi.” “Được rồi, tôi biết rồi.

Cậu cứ đi làm việc của mình đi, tôi đi tìm Tiểu Hòa.” “Phu nhân sáng nay ra ngoài rồi, nói là phải chiều mới về.” Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc cầm thư đi tìm Vương Cẩn Hòa, liền vội vàng lên tiếng.

Tô Ngọc dừng bước, quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: “Tiểu Hòa ra ngoài sao?

Chương 979

Có nói chuyện gì không?” “Vương phi nói muốn chuẩn bị thêm một ít hạt giống để mang đến Dụ Hòa quận, nhưng xem ra bây giờ hạt giống không dùng được rồi.” Nguyên Bảo nói.

“Ừm, tôi viết mấy lá thư, cậu bảo Tín Ưng mang đến cho Nam Kiều và bọn họ, dặn họ trông coi tốt Dụ Hòa quận cho tôi.

Nếu không có gì bất ngờ, sau này mười mấy năm chúng ta sẽ phải ở đó.” Tô Ngọc chỉ nghĩ thôi đã thấy phiền não.

Không muốn cứ mãi ở cùng một chỗ.

“Vâng.” Tô Ngọc về phòng viết hết thư từ giao cho Nguyên Bảo xong, tiếp tục đi tìm Tiểu Bảo và bọn trẻ, nói chuyện về Vương vị.

Một bên khác, Vương Cẩn Hòa dẫn theo Thu Ý ra khỏi thành, cùng đi còn có Nguyên Húc và họ.

Xe ngựa đột nhiên dừng lại, Thu Ý nhìn Nguyên Húc kỳ lạ hỏi: “Nguyên Húc, có chuyện gì vậy?” “Phía trước có mấy người ngã xuống, trông như một gia đình đang chạy nạn đến.” Nguyên Húc cau mày nói.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời đó liền vội vàng đi ra xem những người trên đất: “Đi xem thử.” Vương Cẩn Hòa xuống xe, cùng Nguyên Húc và mọi người đi tới xem, đây là một gia đình, có ba đứa trẻ và một cặp vợ chồng, môi họ khô nứt, trông như đã lâu rồi không được uống nước.

“Nguyên Húc, đưa họ lên xe ngựa, chúng ta về trước.” “Vâng.” Một đoàn người trở về Vương phủ, người trong Vương phủ thấy họ dẫn theo mấy người về liền vội vàng đến giúp.

“Đưa họ đến khách phòng, bảo Vạn Cổ đến xem.” “Vâng.” Vương Cẩn Hòa dẫn theo Thu Ý và họ về, trong sân nhìn thấy Nguyên Bảo, thấy người liền vội vàng đi tới: “Nguyên Bảo, Tô Ngọc về chưa?” “Về từ sớm rồi ạ, đang nói chuyện với mấy thiếu gia.” “Tôi đi tìm họ.

Nguyên Húc, cậu đi xem mấy người kia, nếu họ tỉnh thì đến nói với tôi một tiếng.” Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Húc bên cạnh phân phó.

“Vâng.” Nguyên Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa vội vàng rời đi, có chút kỳ lạ hỏi Thu Ý bên cạnh: “Có chuyện gì vậy?” “Khi chúng tôi ra ngoài thì gặp một gia đình năm người, trông như là người chạy nạn đến.” Thu Ý kể lại chuyện cho anh.

Nguyên Bảo cau mày: “Chẳng lẽ là dân thường ở phương Nam?” “Phía Nam xảy ra chuyện sao?” “Ừm, thổ phỉ hoành hành.” “Thì ra là vậy, nhưng tình hình cụ thể phải đợi họ tỉnh lại mới biết được.” Thu Ý cau mày nói.

Nguyên Bảo gật đầu đồng ý, thấy Thu Ý có vẻ mệt mỏi: “Sao thế?

Trông em có vẻ mệt lắm.” “Mấy hôm nay cũng không biết sao, người cứ không có tinh thần.” “Vậy em đi nghỉ một lát đi, phu nhân chắc không ra ngoài nữa đâu, không cần em đi theo.” Nguyên Bảo lo lắng nói.

“Đợi bên Vạn Cổ xong việc, tôi sẽ bảo anh ấy đến bắt mạch cho em xem sao.” Thu Ý thấy Nguyên Bảo quá căng thẳng, cô chỉ nghĩ mình quá mệt, không có gì lớn cả.

Sau khi Nguyên Bảo đưa Thu Ý về, anh mới đi tìm Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc.

“Phu nhân, hôm nay người còn ra ngoài không ạ?” Nguyên Bảo đến hỏi.

“Không, có chuyện gì vậy?” “Thu Ý hơi khó chịu trong người.

Nếu người không ra ngoài nữa, tôi sẽ để cô ấy nghỉ ngơi trong phòng.” Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn Nguyên Bảo hỏi: “Có biết là chuyện gì không?

Sao tự nhiên lại khó chịu trong người?” Nguyên Bảo sững người: “Vẫn chưa biết ạ, tôi định đợi bên Vạn Cổ xong việc sẽ bảo anh ấy đến bắt mạch cho Thu Ý.” “Chỗ em cũng không cần cậu, cậu về ở với Thu Ý đi.” Dù sao cũng là người của mình, cô cũng không tiện đối xử quá khắt khe.

Nguyên Bảo cũng không khách sáo, liền rời đi.

Vương Cẩn Hòa tiếp tục chủ đề nói chuyện với Tô Ngọc: “Nếu mấy người này thật sự đến từ phía Nam, thì tình hình ở đó xem ra khá nghiêm trọng.” “Anh cũng nghĩ như em, đợi họ tỉnh lại hỏi thì sẽ biết.

Nếu tình hình ở đó trở nên nghiêm trọng, e rằng chúng ta sẽ phải đến đó một chuyến.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

“Ruộng ở đó trồng lúa nước cũng không phải là không thể, chỉ là hơi phiền phức một chút.

Hải sản ở đó rất phong phú, sau khi chúng ta đến có thể dạy họ cách chế biến hải sản, biến một số loại hải sản thành đồ khô để bán về phía chúng ta.” “Còn có thể làm thành đồ khô ư?” “Đương nhiên rồi, hải sản vẫn rất ngon mà.

Đợi đến đó rồi em làm cho anh ăn thì anh sẽ biết.” Vương Cẩn Hòa biết bây giờ có nói thì Tô Ngọc cũng không hiểu chuyện gì.

Hai người đang nói chuyện về phương Nam thì Nguyên Bảo về phòng, thấy Thu Ý đã nằm trên giường ngủ thiếp đi.

Mới đó mà cô ấy đã ngủ rồi.

Nguyên Bảo ngồi bên giường nhìn Thu Ý đang ngủ, khẽ cau mày, mệt đến vậy sao?

Ngồi một lúc, anh đi đến khách phòng tìm Vạn Cổ, bất chấp sự phản đối của Vạn Cổ mà kéo anh ấy đến.

“Nguyên Bảo, rốt cuộc cậu muốn làm gì?” Chẳng nói chẳng rằng cứ thế kéo anh ấy đến.

Vợ anh ấy đang ngủ, kéo anh ấy đến làm gì?

Thằng cha này có phải đầu óc không bình thường không?

“Vạn Cổ, anh xem Thu Ý có sao không, hôm nay trông cô ấy rất mệt mỏi.” Nguyên Bảo nhìn Thu Ý lo lắng nói.

Nghe là chuyện của Thu Ý, Vạn Cổ cũng không oán trách nữa, đi đến bên giường bắt mạch cho Thu Ý.

Nguyên Bảo thấy Vạn Cổ bắt mạch xong không nói gì mà lại thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi, liền sốt ruột.

Anh đi tới chặn lại: “Vạn Cổ, chuyện này là sao, ít nhất anh cũng phải nói cho tôi một tiếng chứ.” “Nói cái gì mà nói?

Cậu sắp làm cha mà không biết sao?

Mang thai đương nhiên sẽ mệt, sẽ buồn ngủ, chuyện này mà cậu cũng không biết thì làm sao mà làm chồng được chứ?” Vạn Cổ không vui nói.

Nguyên Bảo ngớ người nhìn Vạn Cổ, dáng vẻ đó khiến Vạn Cổ rất ghét bỏ: “Bây giờ tôi đi được chưa?” “Không được đi, có cần chú ý gì không?” Nguyên Bảo vẫn chưa kịp phản ứng, đây đều là phản ứng vô thức.

“Bây giờ tháng còn ít, chưa đầy một tháng, nên nghỉ ngơi nhiều.

Ngoài ra không được vận động mạnh, bao gồm cả chuyện phòng the, ba tháng sau rồi tính.

Còn gì muốn hỏi nữa không?” Vạn Cổ nhìn Nguyên Bảo ngớ ngẩn mà không nói nên lời.

Chẳng lẽ kết hôn có con lại khiến người ta biến thành cái dạng ngớ ngẩn này sao?

Khi Phu nhân mang thai, Thiếu gia cũng đâu có như vậy?

Sao đến lượt Nguyên Bảo thì nhìn thế nào cũng thấy chướng mắt?

“Không còn gì.” Vạn Cổ bất lực lắc đầu rời đi, coi như để anh ta từ từ tiêu hóa tin tức này vậy.

Vạn Cổ vừa về đến chỗ mình thì bị Tô Ngọc gọi đến.

Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ: “Anh đã đến xem Thu Ý bên kia chưa?” “Xem rồi, Thu Ý mang thai rồi.” Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vạn Cổ, hôm nay vừa mới cùng mấy đứa trẻ giục Nguyên Bảo có con, kết quả bây giờ đã xác định mang thai rồi ư?

“Xem ra nhà chúng ta năm nay lại sắp có thêm mấy đứa nhóc nữa rồi.” Vạn Cổ gật đầu đồng ý.

Trước đây anh không thích trẻ con lắm, nhưng từ khi ở chung với Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác lâu hơn, anh thấy trẻ con hình như cũng không đáng sợ đến thế, ngược lại còn rất đáng yêu.

Nghĩ đến mấy năm nữa trong nhà sẽ ngày càng có nhiều trẻ con, anh lại thấy thú vị.

“Vì Thu Ý mang thai rồi, e rằng sau này đi phương Nam Nguyên Bảo sẽ không thể đi cùng chúng ta được nữa.” Tô Ngọc cau mày nói.

Vạn Cổ thấy hứng thú: “Các cậu muốn đi phương Nam sao?” “Đi chứ, phía Nam xảy ra chuyện rồi, phải đến xem sao.” Vạn Cổ trước đây rất thích đi đây đi đó, từ khi đi theo Tô Ngọc anh mới ổn định lại, nếu có thể ra ngoài một chuyến thì anh đương nhiên là có hứng thú.

“Nguyên Bảo không thể đi với cậu, tôi đi cùng các cậu nhé?

Chương 980

Có mang theo mấy đứa nhóc không?” “Có.” Lần này đi phương Nam là một cơ hội học hỏi không tồi, đương nhiên phải đưa bọn trẻ cùng đi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa biết Thu Ý mang thai, cô liền đến kho lấy một ít đồ tốt cho phụ nữ mang thai đưa cho Nguyên Bảo, cùng với những loại trái cây Thu Ý thích.

Cô còn dặn nhà bếp làm thêm nhiều món ngon cho Thu Ý.

“Nhà chúng ta lại sắp có thêm em bé rồi, thật tốt quá.” Tiểu Bảo vui vẻ nói.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo vui vẻ cũng rất vui.

Bất kể sau này có bao nhiêu em trai, em gái, đứa mà cậu ấy yêu quý nhất vẫn là Tiểu Bảo, điều này không ai có thể thay đổi được.

Chiều hôm sau, mấy người mà Vương Cẩn Hòa cứu đã tỉnh lại.

Vừa thấy họ tỉnh, Nguyên Húc liền đến nói với Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Khi hai người đến, thấy người đàn ông đó đã tỉnh, vẻ mặt vẫn còn chút mơ màng: “Đây là đâu?” “Đây là Ngọc Vương phủ.” “Ngọc Vương…” Người đàn ông đột nhiên mở to mắt, cố gắng vùng vẫy muốn đứng dậy.

Người bên cạnh liền đỡ lấy ông ta: “Ông muốn làm gì?” “Tôi muốn gặp Vương gia, cầu xin ngài ấy đưa tôi đi gặp Hoàng thượng.” Tô Ngọc vừa đến đã nghe người đàn ông nói những lời đó.

“Ông muốn gặp Hoàng huynh sao?” “Vâng, tôi có tin tức rất quan trọng cần nói với Hoàng thượng.” Người đàn ông không ngừng ho khan, trông ông ta thật sự rất sốt ruột.

“Nguyên Húc, đưa người này vào cung với chúng ta.” Nguyên Húc cõng người đàn ông lên, cùng Tô Ngọc vào cung.

Lai Phúc thấy Tô Ngọc dẫn theo một người đến, liền vội vàng vào trong: “Hoàng thượng, Vương gia dẫn theo một người đến ạ.” “Cho Tiểu Ngọc vào.” Tô Ngọc dẫn Nguyên Húc và người đàn ông vào.

Vừa vào trong, người đàn ông nhìn thấy Tô Ngọc liền vùng vẫy đòi xuống khỏi người Nguyên Húc, quỳ xuống đất hô lớn: “Hoàng thượng, cầu xin người hãy cứu giúp bá tánh phương Nam!” Nghe thấy lời đó, vẻ mặt Huyền Phỉ Nhiên lập tức trở nên nghiêm túc: “Ông cứ từ từ nói, đã xảy ra chuyện gì?” “Kể từ khi có giống lúa năng suất cao, ruộng đất ven biển của chúng tôi, ngay cả những nơi không gần biển, cũng có thể trồng được lương thực.

Vốn dĩ tưởng cuộc sống sẽ dần tốt đẹp hơn, nhưng thổ phỉ lại đến.” Người đàn ông nói, trong mắt đầy oán hận.

“Vốn dĩ thổ phỉ cũng không phải chuyện gì lạ, dù sao ở ven biển thì rất thường thấy, nhưng quan viên ở đó lại cấu kết với thổ phỉ, tự ý tăng nặng thuế má của bá tánh.

Thuế má ở đó đã lên đến sáu thành!” Người đàn ông hét lên thảm thiết.

Mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên cực kỳ khó coi: “Ông nói cái gì?

Bất kể ở đâu, chỉ cần ở Huyền quốc thì thuế má đều là hai thành!” “Ban đầu tôi cứ tưởng thuế má của Huyền quốc đều như vậy, nhưng sau khi tôi dẫn gia đình chạy trốn ra ngoài, tôi mới biết bá tánh ở những nơi khác sống tốt đến thế.

Sau đó tôi hỏi thăm thì mới biết, thuế má Hoàng thượng ban ra luôn là hai thành, chứ không phải sáu thành!” Người đàn ông hận những quan viên ở đó.

“Bọn họ ở đó che giấu, không cho tin tức truyền đến kinh thành.

Tôi là đã dẫn gia đình trốn ra ngoài một cách lén lút, thật sự không thể sống nổi nữa rồi.” Huyền Phỉ Nhiên hít một hơi thật sâu, trong mắt đầy lửa giận.

“Tiểu Ngọc, chuyện này em thấy thế nào?” “Trước đây tôi và Tiểu Hòa đã quyết định sau chuyện Lỗ quốc sẽ đến phía Nam một chuyến, không ngờ tình hình ở đó lại nghiêm trọng đến mức này.” Tô Ngọc cau mày nói.

“Khoa cử năm nay vốn định tổ chức sớm hơn, nhưng bây giờ xem ra không thể rồi.

Tiểu Ngọc, ta phong em làm Khâm sai, có quyền tiên trảm hậu tấu.

Em dẫn người đi phương Nam làm rõ mọi chuyện cho ta, sau khi làm rõ thì người không cần phải đưa về kinh thành, cứ xử tử ngay tại chỗ, bất kể là ai.” Huyền Phỉ Nhiên thật sự tức giận rồi.

Tuy biết vấn đề ở phương Nam có thể hơi lớn, nhưng anh ấy làm sao cũng không ngờ vấn đề lại lớn đến mức này.

“Vâng, Hoàng huynh, tôi định đưa Tiểu Hòa, Tiểu Bảo và Tiểu Trí cùng đi.” Tô Ngọc nói.

“Tại sao?” “Tiểu Hòa nói phía Nam gần biển, hải sản vô cùng phong phú, em ấy có thể dạy bá tánh phương Nam cách chế biến hải sản thành đồ khô để bán cho người dân bên chúng ta.

Tiểu Hòa nói rong biển, rau câu và những thứ đó ở đó chứa hàm lượng dinh dưỡng rất cao, là những thứ chúng ta cần.

Còn về Tiểu Bảo và Tiểu Trí, cả hai đứa trẻ đều đã lớn, chúng cũng nên ra ngoài nhìn ngắm thế giới.

Nếu được, tôi muốn đưa cả Hoằng Nghị cùng đi.

Đây là việc mà với thân phận Thái tử, sớm muộn gì nó cũng phải trải qua.

Bá tánh ở đó đang sống những ngày tháng khổ cực nào, việc học tập của nó bây giờ rốt cuộc là vì cái gì, sau này khi trở thành Thái tử, thậm chí là Hoàng thượng, nó nên làm gì, tất cả những điều đó nó đều phải suy nghĩ.” Hoằng Nghị tuy mới bốn tuổi, nhưng trí lực tương đương một đứa trẻ mười tuổi, rất nhiều chuyện nó đều hiểu.

Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc cân nhắc lời Tô Ngọc, cuối cùng gật đầu đồng ý: “Được, Hoằng Nghị giao cho em.” Đây là sự tin tưởng tuyệt đối của Huyền Phỉ Nhiên dành cho Tô Ngọc.

“Hoàng huynh yên tâm, lần này Hoằng Nghị trở về, anh có thể bắt đầu suy nghĩ chuyện lập trữ rồi.” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Hoằng Nghị sẽ là Thái tử xuất sắc nhất.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: “Được.” Người đàn ông trên đất nghe thấy Tô Ngọc vậy mà còn muốn đưa cả Thái tử tương lai đi cùng, đều có chút kích động.

Đặc biệt là Hoàng thượng, không ngờ Hoàng thượng của họ thật sự tốt như vậy, y như những gì bá tánh nói sau khi ông ta chạy ra ngoài.

Hoàng thượng của họ một lòng vì bá tánh, là một minh quân, một Hoàng thượng tốt.

Người đàn ông quỳ trên đất, dập đầu thật mạnh: “Hoàng thượng, xin lỗi người.

Trước đây chúng tôi không biết chân tướng, cứ ngỡ người là hôn quân muốn hãm hại chúng tôi, chúng tôi đã mắng chửi người.” Huyền

Phỉ Nhiên còn tưởng là chuyện gì, không ngờ chỉ là chuyện này: “Không có gì đâu, không phải lỗi của các ông.” “Vương gia, ngài đưa tôi về cùng đi, tôi ở đó có một chút ảnh hưởng, tôi có thể giúp ngài.” “Được.” “Tiểu Ngọc, bảo ông ta nghỉ ngơi thêm hai ngày, sau đó các em sẽ xuất phát.

Nếu Ngôn Hi, Ngôn Triệt ở nhà không có ai chăm sóc, thì cứ gửi vào cung.” “Được, nhưng lần này Nguyên Bảo không đi, cứ để anh ấy ở nhà với Thu Ý là được rồi.

Vả lại, ông nội tôi và mọi người cũng có thể chăm sóc bọn trẻ.” “Nguyên Bảo không đi ư?” Huyền Phỉ Nhiên có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, hai người họ lúc nào cũng như hình với bóng mà.

“Lần này vậy mà em lại nỡ để Nguyên Bảo ở lại sao?” “Thu Ý mang thai rồi, tôi nghĩ Nguyên Bảo có thể muốn ở nhà.” Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: “Vậy thì em quá không hiểu Nguyên Bảo rồi.

Trong lòng cậu ấy, vợ con quan trọng, nhưng em cũng quan trọng không kém.

Nếu để Nguyên Bảo biết tình hình phía Nam ra sao, cậu ấy chắc chắn sẽ đi cùng em, dù sao bên em nguy hiểm hơn, còn Thu Ý ở nhà rất an toàn.” Tô Ngọc không nói gì, nhưng anh biết Huyền Phỉ Nhiên nói đúng, Nguyên Bảo thật sự sẽ đi cùng anh.

“Tôi về nói với Nguyên Bảo một tiếng, tùy ý anh ấy quyết định.” “Em cứ tự mình liệu mà làm.” “Được, anh nói với mẫu hậu và chị dâu một tiếng, chỗ Hoằng Nghị anh cũng nói với thằng bé.

Tôi về chuẩn bị đây.” “Được.” Tô Ngọc dẫn người về.

Người đàn ông trở về nơi tạm trú, nhìn vợ con nói: “Thì ra bấy lâu nay chúng ta đều sai rồi.

Hoàng thượng của chúng ta thật sự rất tốt, những gì chúng ta nghe được trên đường đều là thật, thuế má thật sự chỉ có hai thành chứ không phải sáu thành.” “Đồ tham quan đáng chết!” “Nương tử, sau này ta phải về cùng Vương gia.

Nàng dẫn con ở lại Vương phủ một thời gian, đợi chuyện ở đó xong xuôi ta sẽ đến đón các nàng về nhà.” Người đàn ông nhìn vợ con nghiêm túc nói.

“Chàng phải cẩn thận.” Bên này đang nói chuyện đó, bên kia Tô Ngọc gọi Vương Cẩn Hòa, Tiểu Trí và Tiểu Bảo đến thư phòng.

Thấy Nguyên Bảo chưa đến thì bảo người đi gọi.

“Thiếu gia, cậu gọi tôi có việc sao?” “Ừm, đã biết một số tin tức về phía Nam.

Quan viên ở đó cấu kết với thổ phỉ, giấu bá tánh thu sáu thành thuế má.

Chương 981

Hoàng huynh rất tức giận, phong tôi làm Khâm sai, đi đến đó điều tra chuyện này.

Sau khi điều tra ra, trực tiếp xử tử tại chỗ, không cần đợi về kinh thành xét xử.” “Vốn dĩ tôi nghĩ Thu Ý mang thai, tôi sẽ đưa những người khác đi, nhưng tôi muốn hỏi ý kiến cậu.” Nguyên Bảo không chút suy nghĩ liền nói: “Tôi đi cùng cậu!” “Thu Ý ở nhà rất an toàn, bên cậu mới là lúc cần người.” Nguyên Bảo cau mày nói.

“Vậy cậu đi nói với Thu Ý một tiếng, hai ngày nữa chúng ta sẽ đi.

Sau đó tôi sẽ viết thư cho La Hậu, bảo anh ấy cùng Nam Kiều và Doãn Phàm trực tiếp đến phía Nam đợi chúng ta.

Còn những chuyện khác thì giao cho Lạc Diễm và Bạch Khởi trông coi.” Tô Ngọc nhanh chóng phân phó xong mọi việc.

Nguyên Bảo gật đầu, trở về nói chuyện này với Thu Ý.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí vẫn luôn im lặng, đợi Tô Ngọc và Nguyên Bảo nói xong mới hỏi: “Cha, cha định đưa chúng con đi sao?” “Đúng vậy, hai đứa con và cả Hoằng Nghị, những người khác không đưa đi.” “Cha, Hoằng Nghị mới bốn tuổi, thật sự phải đưa đi sao?” Thằng bé còn quá nhỏ, đi những nơi đó có thích hợp không?

Tô Ngọc biết Tiểu Bảo lo lắng cho Hoằng Nghị, tuy bình thường không ít lần trêu chọc Hoằng Nghị, nhưng Tiểu Bảo cưng chiều Hoằng Nghị cũng là thật.

“Đừng xem thường Hoằng Nghị, lần này là việc Hoằng Nghị sớm muộn gì cũng phải trải qua.

Sau lần này, Hoằng Nghị chắc chắn sẽ có một sự lột xác về chất.”

Tô Ngọc híp mắt nói.

Tiểu Bảo tuy có chút không đồng tình, nhưng vì Tô Ngọc đã nói rồi thì chắc chắn sẽ không thay đổi, chỉ đành cau mày chấp nhận cách làm của Tô Ngọc.

"Còn lo lắng sao?" "Vâng." "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Đi thu xếp một chút, hai ngày nữa chúng ta sẽ rời đi." Trong hai ngày này, Tô Ngọc đã gửi Ngôn Hi và Ngôn Triệt cho Tô Tích nhờ anh ấy chăm sóc, sau đó dẫn người rời kinh thành đi đến phía đó.

Sau khi họ xuất phát, La Hậu cũng nhận được tin tức của Tô Ngọc.

Nhận được tin tức, anh ấy liền gọi Nam Kiều và Doãn Phàm đi ngay.

Lạc Diễm có chút bất mãn, tại sao lại để Doãn Phàm đi mà không phải anh ấy?

"Doãn Phàm hai năm gần đây vẫn luôn chạy việc ở phương Nam, Ngọc ca chắc là đã có tính toán từ sớm rồi." "Thôi được, tha cho Doãn Phàm lần này, có lần sau tôi nhất định sẽ xử lý cậu ta." "Cùng nhau." Bạch Khởi lầm bầm nói.

Họ đều không được đi cùng Ngọc ca, Doãn Phàm lấy đâu ra cái quyền mà đi chứ?

Tô Ngọc không hề biết suy nghĩ của Lạc Diễm và Bạch Khởi, anh dẫn Hoằng Nghị đi với tốc độ nhanh nhất có thể chấp nhận được.

Nửa tháng sau, họ đến phương Nam.

Khi nhìn thấy tình cảnh của bá tánh nơi đây, Tô Ngọc vô cùng tức giận.

Bá tánh ở đây gầy trơ xương, dường như đã rất lâu rồi không được ăn no.

“Thiếu gia, cậu đi theo tôi, tôi sẽ dẫn mọi người đến một nơi trước.” Với những chuyện như thế này, ông ta thực ra đã quen nhìn rồi, nhưng nghĩ đến bá tánh bên ngoài đang sống cuộc sống sung túc thì ông ta lại thấy xót xa.

Khuôn mặt nhỏ của Hoằng Nghị luôn căng thẳng, ngay cả khi ở Phúc An huyện, nó cũng chưa từng thấy tình cảnh như vậy.

Bàn tay nó vô thức nắm chặt, Tiểu Bảo đưa tay kéo tay Hoằng Nghị: “Chúng ta đi.” “Được.” Tiểu Trí ở bên kia cũng kéo tay Hoằng Nghị: “Chúng ta hãy nhìn kỹ, sau này phải triệt để chấm dứt những vấn đề này.” Hoằng Nghị gật đầu thật mạnh.

Người đàn ông dẫn Tô Ngọc và những người khác đến một ngôi nhà.

Ngôi nhà đó rất hẻo lánh và yên tĩnh, yên tĩnh đến mức dường như không có người.

Người đàn ông đi đến cửa, gõ cửa theo một quy luật nhất định.

Rất nhanh, bên trong truyền ra tiếng động, có người đến mở cửa.

Người mở cửa nhìn quanh một lượt rồi mới dẫn họ vào.

“Chí Vi, anh về rồi, mấy vị này là…” Những người bên trong thấy người đàn ông thì đều rất vui, nhưng khi nhìn thấy Tô Ngọc thì vẻ mặt có chút cảnh giác.

“Vị này là Ngọc Vương điện hạ.” “Chí Vi, anh có ý gì vậy?

Tại sao anh lại đưa ông ta đến?” Mấy người đó nhìn Tô Ngọc với ánh mắt cảnh giác và bài xích, dường như rất ghét Tô Ngọc.

Người đàn ông tên Chí Vi vội vàng nói: “Chúng ta đã hiểu lầm Hoàng thượng rồi.

Sau khi tôi ra ngoài, tôi mới biết từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến nay, thuế thu luôn là hai thành.” “Cái gì?

Hai thành?” “Đúng vậy, từ khi rời phương Nam đi đến kinh thành, bá tánh sống rất tốt.

Sau khi giống lúa năng suất cao xuất hiện, Hoàng thượng vẫn không tăng thuế, luôn là hai thành.

Tôi còn gặp cả Hoàng thượng rồi, Hoàng thượng biết chuyện này xong rất tức giận, đã sai Vương gia đến điều tra chuyện này.

Vị này là Vương phi, Vương phi nói cô ấy biết cách giúp chúng ta có thể kiếm nhiều tiền hơn nhờ biển.

Vị này là Nhị hoàng tử, Thái tử điện hạ tương lai.” Những người khác trong phòng nghe lời Chí Vi nói đều rất kích động, thì ra Hoàng thượng không phải người như vậy.

“Vương gia, vừa nãy thất lễ rồi, xin mời ngài vào.

Mấy vị thiếu gia cũng xin mời vào.” Tô Ngọc dẫn bọn trẻ vào, Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi: “Các vị hãy nói cho chúng tôi biết tình hình ở đây.” “Ngoài ra, các vị có biết quan viên nào đáng tin cậy không?

Văn quan hay võ quan đều được.” “Có thì có, nhưng họ đều bị bắt rồi, nói là họ thông đồng với giặc.

Thực ra đây đều là cái cớ, nguyên nhân thật sự là họ phát hiện ra vấn đề của những người kia, muốn thông báo cho Hoàng thượng, cuối cùng đều bị bắt.

Chúng tôi biết người bị giam ở đâu, nhưng không dám đi cứu người.” Canh gác ở đó quá nghiêm ngặt, họ căn bản không dám đi, sợ bại lộ thân phận của mình.

Tô Ngọc không ngờ vào lúc này họ đã điều tra rõ mọi chuyện rồi, điều này lại tiện cho họ làm việc.

“Tôi đợi mấy người kia đến, sau khi họ đến tôi sẽ đi cứu người.

Những người đó trong tay chắc hẳn có bằng chứng phạm tội của bọn chúng.” “Được.” Tô Ngọc và những người khác không đợi lâu, La Hậu và họ đã đến.

“Ngọc ca ca, chúng tôi đến rồi!

Huyền quốc sao lại còn có nơi như thế này chứ?” “Thổ phỉ hoành hành, quan viên cấu kết không làm gì, đương nhiên sẽ thành ra thế này.” Tô Ngọc trầm giọng nói.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc như vậy, biết anh đang tức giận: “Ngọc ca, khi nào chúng ta ra tay?” “Không vội, cứu mấy người trước đã.” Nam Kiều lập tức thấy hứng thú, nhảy tới bên cạnh Tô Ngọc tò mò hỏi: “Ngọc ca ca, chúng ta đi cứu ai?” Mấy chuyện đánh đấm thì cô bé thích nhất.

“Ở đây có vài vị quan viên cũng khá tốt, vì không muốn hùa theo bọn người kia nên cuối cùng bị bắt rồi.” Tô Ngọc thờ ơ giải thích.

“Ngọc ca, khi nào chúng ta đi?” Nam Kiều nghe xong càng thêm hứng thú.

La Hậu đứng bên cạnh nhìn Nam Kiều quá mức hưng phấn, có chút cạn lời nói: “Nam Kiều, cậu đừng gây phiền phức cho Ngọc ca ở đây nữa, khi nào đi Ngọc ca tự biết, cậu đừng gây chuyện.” Nam Kiều lập tức bất mãn: “La Hậu, cái gì mà tớ gây chuyện chứ?” “Chúng ta nghe lệnh Ngọc ca, cậu sốt ruột làm gì?” La Hậu liếc Nam Kiều một cái, thật không biết Nam Kiều rốt cuộc sốt ruột cái gì.

Nam Kiều lườm La Hậu một cái, quay đầu nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt mong đợi.

Từ khi đi theo Tô Ngọc, bọn họ đã rất lâu không đi gây rối rồi.

Chương 982

“Ngọc ca, chúng ta đã lâu không đi gây chuyện rồi.” Nam Kiều lẩm bẩm nói.

“Từ khi ở bên Ngọc ca, chúng ta đều rất ngoan, cuối cùng có cơ hội để chơi, tớ đương nhiên hưng phấn rồi.” Nam Kiều bất mãn lầm bầm nói.

La Hậu nghe Nam Kiều nói cũng không mở miệng nữa.

Nam Kiều nói rất đúng, nếu không có Tô Ngọc ở đây, theo tính cách của bọn họ, không biết đã làm bao nhiêu chuyện rồi, làm sao có thể ngoan ngoãn không làm gì chứ?

Tô Ngọc nhìn hai người với ý cười trong mắt: “Anh biết gần đây mấy đứa đều rất nghe lời, chuyện ở đây nhất định sẽ khiến mấy đứa chơi vui vẻ.” Nam Kiều lập tức hài lòng: “Đợi Lạc Diễm và Bạch Khởi biết chuyện này nhất định sẽ ghen tị với chúng ta.” “Ghen tị thì đúng là sẽ ghen tị, nhưng nếu cậu khoe khoang trước mặt bọn họ, bọn họ chắc chắn cũng sẽ xử lý cậu thôi.” La Hậu châm chọc nói ở bên cạnh.

Doãn Phàm rất cảm động về điều này.

Lần này cậu ta đi theo Ngọc ca, Lạc Diễm và Bạch Khởi chắc chắn sẽ mắng chết cậu ta.

“Tớ cảm thấy sau khi tớ về Lạc Diễm với mấy người đó chắc chắn sẽ gây phiền phức cho tớ.” Doãn Phàm thở dài, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa nghe bọn họ nói vậy thì không nhịn được bật cười.

“Đâu có khoa trương đến thế?

Mấy cậu là đến giúp Tô Ngọc làm việc mà, có Tô Ngọc chống lưng cho, mấy cậu sợ cái gì chứ?” Vương Cẩn Hòa đưa ra ý kiến cho bọn họ.

Doãn Phàm đồng tình gật đầu: “Chị dâu nói đúng, có Ngọc ca ở đó bọn họ làm gì được chứ.” Mấy người bàn bạc vui vẻ, Tô Ngọc đợi bọn họ bàn xong mới đánh dấu vị trí của những quan viên đó ra, bảo bọn họ ghi nhớ hết bản đồ.

“Đã nhớ hết chưa?” Tô Ngọc nhìn bọn họ hỏi.

“Nhớ rồi.” “Vậy tối nay chúng ta sẽ đi cứu người.” Tô Ngọc trầm giọng nói.

“Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho chúng tôi.” Đêm đó, Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác xuất hiện tại nơi giam giữ các quan viên, đến nơi, Tô Ngọc đứng trên nóc nhà nhìn những tên lính gác bên trong.

Lính gác ở đây không nhiều lắm.

Có vẻ như bọn chúng rất tự tin, cho rằng sẽ không có ai đến cứu người.

Đối với bọn họ, đây lại là chuyện tốt.

Nhưng Nam Kiều và những người khác có chút bất mãn: “Ngọc ca, anh nói mấy người này có phải coi thường chúng ta không?

Chẳng có ai thế này thì có ý nghĩa gì chứ?” “Phần lớn là cho rằng sẽ không có ai đến cứu người, nên lính gác không nhiều lắm.” Tô Ngọc giải thích đơn giản một câu.

“Chúng ta đi thôi.” Khi đến gần nhà lao, bọn họ phát hiện xung quanh có rất nhiều lính gác, khí tức cũng trở nên hỗn loạn.

“Không phải muốn tôi ra tay sao?

Xung quanh có không ít người, giao cho mấy đứa đấy.” Tô Ngọc nhìn những người bên cạnh nói.

Ánh mắt mấy người Nam Kiều lập tức sáng lên: “Được, giao cho chúng tôi.” Lời vừa dứt, mấy người Nam Kiều đã biến mất, sau đó trong không khí tràn ngập mùi máu tanh thoang thoảng, nhưng lại không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết nào, có thể thấy tốc độ của Nam Kiều và những người khác rất nhanh.

“Ngọc ca, người đã dọn dẹp sạch sẽ rồi, chúng tôi phát hiện nơi đối phương giam giữ người chính là ở đằng kia.” Trông bề ngoài bình thường, bình thường cũng sẽ không có quá nhiều người chú ý đến chỗ này.

Tô Ngọc gật đầu: “Được, tôi biết rồi.” Dưới sự dẫn đường của Nam Kiều, bọn họ rất nhanh tìm thấy nơi đó, Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác mở cửa đi vào.

Khi nhìn thấy tình cảnh thảm thương của những người bị giam trong địa lao, Tô Ngọc khẽ nhíu mày.

Nếu bọn họ đến muộn một chút nữa, những người này e rằng sẽ mất mạng rồi.

“Ngọc ca, những kẻ giam giữ họ ở đây không muốn họ chết dễ dàng như vậy, rõ ràng là đang tra tấn người.” Nam Kiều nhíu mày nói.

Tô Ngọc gật đầu: “Đúng vậy, trước tiên cứ đưa người đi.” “Được.” Mấy người Nam Kiều mỗi người vác một người, đưa tất cả những người bị giam giữ đi.

Đi ra ngoài, bọn họ phát hiện bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, người dẫn đầu đứng đó với vẻ kiêu ngạo nhìn bọn họ.

“Đã đợi các ngươi lâu rồi, không ngờ các ngươi thật sự đến.” Đối với sự xuất hiện của những người này, Tô Ngọc không chút bất ngờ, thản nhiên nhìn người dẫn đầu: “Ngươi là ai?” “Ta chính là trời ở đây, dám đối đầu với ta, hôm nay chính là ngày chết của các ngươi.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ kiêu ngạo của đối phương, ánh mắt hơi lạnh.

Đã bao lâu rồi không có ai dám nói chuyện với anh như vậy?

Tô Ngọc còn chưa ra tay, Nam Kiều bên cạnh đã bất mãn: “Ngọc ca, người này tên là Đàm Nhất Hải, khi chúng ta đến đã điều tra rồi, trong tay hắn có không ít sinh mạng vô tội, phàm là những kẻ muốn trốn khỏi đây, hoặc muốn đến kinh thành đều bị hắn ta cho người giết chết.” Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết.

Xem ra Đàm Nhất Hải này chính là một trong những kẻ sâu mọt ở đây.

“Bổn vương còn chưa đi tìm ngươi, ngươi ngược lại đã đến tìm bổn vương rồi, rất tốt.” Tô Ngọc nhìn Đàm Nhất Hải khen một câu.

Một câu “bổn vương” khiến Đàm Nhất Hải nghĩ đến một người.

“Ngươi là Tô Ngọc?” Tô Ngọc còn chưa trả lời, Nam Kiều đã tức giận, vứt người đang đỡ trong tay, chớp mắt đã đến trước mặt Đàm Nhất Hải, giơ tay đấm một cú vào mặt Đàm Nhất Hải, lực đạo cực mạnh, đánh Đàm Nhất Hải bay ra xa.

“Cái tên Ngọc ca của tớ cũng là loại biết ba như ngươi có thể gọi sao?” “Thấy Ngọc Vương đương triều mà còn không quỳ xuống hành lễ?” Nam Kiều lạnh lùng nhìn những tên đi cùng Đàm Nhất Hải quát.

Thấy đám quan binh nhìn nhau: “Tiền quân lương của các ngươi là Hoàng thượng ban cho, chứ không phải do tên biết ba này cấp.” “Tên biết ba này đã phạm tội tru di tam tộc, các ngươi xác định muốn tiếp tục đi theo hắn phạm lỗi sao?” “Còn một chuyện nữa, tất cả các ngươi đều bị tên biết ba này lừa dối, Hoàng thượng từ trước đến nay chưa từng thu sáu thành thuế, từ khi Hoàng thượng đăng cơ đến nay, vẫn luôn là hai thành thuế, cho dù có giống lúa năng suất cao, thuế thu cũng không tăng, vẫn là hai thành.” Lời nói của Nam Kiều khiến tất cả quan binh đều kinh hãi, một người trong số đó không chắc chắn hỏi: “Chuyện này là thật sao?” “Là thật, tên biết ba này cấu kết với thổ phỉ, mưu lợi bằng quyền thế, Hoàng thượng biết chuyện này sau khi nổi giận, phái Vương gia chúng ta đến xử lý chuyện này.” Nguyên Bảo lúc này thích hợp đi ra mở miệng nói.

Vừa nói chuyện, còn lấy ra ấn tín Vương gia của Tô Ngọc, đây là lúc đến anh ta đặc biệt mang theo.

Một quan binh trong số đó biết chữ, nhìn thấy chữ trên ấn tín liền vội vàng quỳ xuống hành lễ: “Tham kiến Vương gia.” Những người khác thấy thống lĩnh của mình cũng hành lễ, liền vội vàng quỳ xuống: “Tham kiến Vương gia.” “Đều đứng lên đi, các ngươi nói cho ta nghe tình hình ở đây.” “Từ trước đến nay Đàm Nhất Hải đều nói với bá tánh ở đây rằng Hoàng thượng không cho bọn họ đường sống, còn sát hại rất nhiều người, những người đó đều muốn rời khỏi đây đi đến những nơi khác.” Trước đây bọn họ không hiểu vì sao, bây giờ thì đã hiểu rồi, một khi đến những nơi khác, chuyện Đàm Nhất Hải làm chẳng phải sẽ bại lộ sao?

Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh, thật không ngờ Đàm Nhất Hải này lại có gan lớn đến mức này.

“Bắt người lại.” Tô Ngọc lạnh giọng ra lệnh.

Những người trước đó còn giúp Đàm Nhất Hải, bây giờ trực tiếp ra tay bắt Đàm Nhất Hải đã bị Nam Kiều đá một cú không thể nhúc nhích.

“Nguyên Bảo, bảo lão Tam dịch dung thành dáng vẻ của Đàm Nhất Hải.” “Vâng.” Tô Ngọc dẫn các quan viên khác rời đi, đám quan binh kia tự nhiên cũng đi theo.

Đợi Nguyên Bảo và những người khác từ miệng Đàm Nhất Hải biết được một số chuyện xong, mới để lão Tam đã dịch dung đi theo đám quan binh rời đi.

Còn Đàm Nhất Hải thật sự thì bị Tô Ngọc giam giữ, người này giữ lại vẫn còn hữu dụng.

Khi Tô Ngọc bảo Nam Kiều chữa trị cho mấy vị quan viên, anh đã đi đến nơi giam giữ Đàm Nhất Hải.

Thấy Tô Ngọc đi tới, Đàm Nhất Hải không ngừng lùi lại phía sau: “Ngươi muốn làm gì?” “Yên tâm, bổn vương tạm thời sẽ không giết ngươi.” Đàm Nhất Hải hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không giết hắn là được.

Nhưng hắn ta đã vui mừng quá sớm.

Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Đàm Nhất Hải: “Nói đi.” Biểu cảm của Đàm Nhất Hải có chút cứng đờ, nhìn Tô Ngọc: “Nói cái gì?” Tô Ngọc lấy ra một con dao găm tùy ý cầm chơi trong tay, nhìn dáng vẻ Đàm Nhất Hải như vậy: “Đàm Nhất Hải, bổn vương không có nhiều kiên nhẫn đâu, sào huyệt của thổ phỉ ở đâu?” Đàm Nhất Hải im lặng quay đầu đi, có vẻ không định nói chuyện này cho Tô Ngọc biết.

Tô Ngọc cũng không lên tiếng, con dao găm trong tay như vô tình ném ra, con dao găm đâm vào xương bả vai của Đàm Nhất Hải, vừa vặn mắc kẹt trong khớp xương.

Đau.

Đây là suy nghĩ duy nhất của Đàm Nhất Hải lúc này.

Với vẻ mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc, Đàm Nhất Hải nghiến răng nói: “Tô Ngọc, đừng tưởng ngươi là Ngọc Vương thì có thể làm càn, bổn quan là quan viên triều đình, ngươi làm như vậy là phạm pháp đấy.” “Ngươi còn biết pháp luật sao?

Chương 983

Vậy bổn vương nói cho ngươi biết, khi đến đây Hoàng huynh đã nói rồi, bổn vương có thể ‘tiên trảm hậu tấu’ (chém trước tấu sau), đừng nói chỉ cho ngươi một đao, cho dù bổn vương thật sự giết ngươi, cũng sẽ không có ai nói gì đâu.” Tô Ngọc đi đến trước mặt Đàm Nhất Hải, đưa tay rút dao găm ra.

“Á!” Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng.

“Nói hay không?” Đàm Nhất Hải đau đến mặt trắng bệch, nhưng vẫn không chịu nói cho Tô Ngọc biết đại bản doanh của thổ phỉ ở đâu.

Tô Ngọc gật đầu, rất tán thưởng biểu hiện của hắn: “Dũng khí đáng khen.” Toàn thân Đàm Nhất Hải run rẩy, nhìn chằm chằm Tô Ngọc.

Khi hắn đang suy nghĩ làm sao để qua loa cho xong, thì nghe thấy Tô Ngọc mở miệng: “Không muốn nói thì ta cũng không lãng phí thời gian với ngươi nữa.” Tô Ngọc lấy ra một viên thuốc nhìn Đàm Nhất Hải: “Biết đây là cái gì không?” Mắt Đàm Nhất Hải cảnh giác: “Ngươi muốn làm gì?” Tô Ngọc sẽ không muốn cho hắn ta uống thuốc độc chứ?

“Yên tâm, đây không phải thuốc độc, đây chỉ là một loại thuốc có thể khiến người ta ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.” Khi Đàm Nhất Hải mở miệng, Tô Ngọc đã ném viên thuốc vào miệng hắn ta.

Sản phẩm của Nam Kiều, vừa vào miệng đã tan chảy, sẽ không cho hắn cơ hội phun ra.

Nhìn Đàm Nhất Hải không ngừng cố gắng phun thuốc ra, Tô Ngọc cảm thấy người này thật sự ngây thơ đáng buồn cười.

Dựa vào ghế, Tô Ngọc lạnh nhạt nói: “Không cần phí công vô ích nữa, viên thuốc này vừa vào miệng đã tan rồi.” “Ngươi...” “Chỉ cần ngươi đồng ý tha cho chúng ta, ta nguyện ý cho ngươi tiền, rất nhiều tiền.” Tô Ngọc bị lời của Đàm Nhất Hải chọc cười: “Cho bổn vương tiền sao?

Đàm Nhất Hải, ngươi có biết bổn vương rốt cuộc có bao nhiêu tiền không?” “Tiền của bổn vương còn nhiều hơn rất nhiều so với tiền trong quốc khố, ngươi nói muốn cho bổn vương tiền?” Sắc mặt Đàm Nhất Hải chợt biến, hình như không ngờ Tô Ngọc lại có nhiều tiền đến vậy.

Đàm Nhất Hải còn muốn nói gì đó, thì ánh mắt dần trở nên đờ đẫn, hắn ta hai mắt vô hồn nhìn Tô Ngọc, và Tô Ngọc biết, thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng.

“Đại bản doanh của thổ phỉ ở đâu?” “Ở Hồ Tâm Đảo.” “Có bao nhiêu người?” “Hơn một ngàn.” “Người cầm đầu là ai?” Câu hỏi này khiến Đàm Nhất Hải giãy giụa, hắn ta dường như không muốn nói ra đối phương là ai.

Nhưng cuối cùng vẫn không thể chống cự được, mở miệng nói: “Đàm Nhất Minh.” Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, nhìn Đàm Nhất Hải lạnh lùng hỏi: “Ngươi và Đàm Nhất Minh có quan hệ gì?” “Đàm Nhất Minh là anh trai ruột của ta.” Tô Ngọc nghe đến đây còn có đạo lý nào mà không hiểu?

Cặp huynh đệ này lợi dụng tình thế ở đây, trở thành thổ hoàng đế.

Tô Ngọc đứng dậy rời đi, không để ý đến Đàm Nhất Hải với ánh mắt đờ đẫn.

“Thiếu gia, hỏi ra rồi sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Hỏi ra rồi, mấy người kia sao rồi?” “Tình hình không được tốt lắm, nhưng Nam Kiều đã cho bọn họ thuốc cứu mạng rồi, Nam Kiều nói chậm nhất ngày mai là có thể tỉnh lại.” Tô Ngọc gật đầu: “Khi người tỉnh lại thì nói cho ta một tiếng, Tiểu Hòa đâu rồi?” “Phu nhân đã dẫn La Hậu thiếu gia ra ngoài rồi, cô ấy nói muốn xem tình hình ở đây.” Nói đến Vương Cẩn Hòa, Nguyên Bảo cũng thật sự bất đắc dĩ.

Phu nhân cũng là người không chịu ngồi yên.

Hễ rảnh rỗi là bắt đầu làm chuyện khác.

“Bảo La Hậu bảo vệ tốt Tiểu Hòa, đừng để Tiểu Hòa bị thương.” Tình hình ở đây bây giờ không được tốt lắm, dễ xảy ra chuyện.

“La Hậu thiếu gia đi theo phu nhân ra ngoài, tôi đã dặn dò cậu ấy rồi, cậu ấy sẽ chú ý.” Tô Ngọc nghe vậy thì không nói gì thêm.

Buổi tối, khi Vương Cẩn Hòa trở về, sắc mặt vô cùng khó coi.

Tâm trạng của La Hậu cũng không được tốt lắm.

“Sao vậy?” Tô Ngọc đi đến ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nắm lấy tay cô hỏi.

“Tô Ngọc, em thật không ngờ một nơi vốn dĩ giàu có lại bị bọn chúng biến thành cái bộ dạng quỷ quái này, bá tánh ở đây thật sự quá khổ rồi.” Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói.

Hải sản ở đây phong phú như vậy, chỉ cần biết tận dụng thì cuộc sống có thể rất tốt.

Kết quả lại khiến bá tánh sống khổ sở như vậy.

“Có chuyện gì vậy?” “Có mấy đứa con nhà giàu, lấy việc đánh đập bá tánh làm thú vui, đánh vui thì cho vài đồng bạc.” Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng nhìn thấy trên phố, La Hậu có chút không kiểm soát được sát khí trên người mình.

Những kẻ đó thật sự đáng chết.

“Đợi mấy vị tướng quân kia tỉnh lại, anh sẽ đến quân doanh một chuyến, sau đó đi dọn dẹp đám thổ phỉ kia.” Tô Ngọc cũng không ngờ tình hình lại nghiêm trọng đến vậy.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu: “Được, cứ làm theo anh nói.” Sáng hôm sau, người bị thương nhẹ nhất tỉnh dậy trước, hắn giãy giụa ngồi dậy, nhìn xung quanh: “Tôi vẫn còn ở đâu đây?” Hắn không phải bị Đàm Nhất Hải giam sao?

Nghĩ đến Đàm Nhất Hải, hắn vội vàng vén chăn lên chuẩn bị xuống giường.

Nguyên Bảo bước vào thì thấy cảnh này, vội vàng cản hắn lại: “Ngươi làm gì vậy?

Tình trạng sức khỏe của ngươi bây giờ không chịu nổi giày vò như vậy đâu.” “Tiểu huynh đệ, ta có thể nhờ ngươi một việc không?” “Chuyện gì?” “Giúp ta gửi một phong thư về kinh thành, nhất định phải nhanh.” “Nếu ngươi muốn nói chuyện của Đàm Nhất Hải, vậy thì không cần đâu, Hoàng thượng đã biết chuyện ở đây rồi, đã phái Vương gia đến xử lý.” Nguyên Bảo nhìn hắn nói.

“Nếu không ngươi nghĩ các ngươi làm sao mà thoát ra được?” Nguyên Bảo không tốt bụng nói.

Người này có phải quá sốt ruột không?

“Vương gia đến rồi sao?

Chuyện này là thật sao?” Đối với Tô Ngọc, bọn họ vẫn biết.

Không ngờ Hoàng thượng lại phái Vương gia đến.

“Tiểu huynh đệ, ta có thể gặp Vương gia không?

Ta có thứ rất quan trọng muốn giao cho ngài ấy.” “Đợi một lát, ta đi tìm Vương gia.” Nguyên Bảo an ủi người đó xong mới quay người đi tìm Tô Ngọc.

“Thiếu gia có một người tỉnh rồi, hắn nói muốn gặp người.” Tô Ngọc đợi chính là bọn họ tỉnh lại, bây giờ nghe nói người đã tỉnh rồi, anh liền dẫn Nguyên Bảo đi gặp người đó.

“Hạ quan Bành Bân tham kiến Vương gia.” “Không cần đa lễ, ngươi gặp bổn vương có việc gì?” “Đây là tội chứng của Đàm Nhất Hải.” Bành Bân lấy ra một thứ đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận lấy mở ra xem xong, ánh mắt hơi lạnh, những chuyện Đàm Nhất Hải làm còn nhiều hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

“Ngươi là văn quan hay võ quan?” “Ta là võ quan, trong tay có hai vạn binh quyền, Vương gia, binh phù của ta giấu trong một cái lỗ cây trên cây hòe lớn ở quân doanh phía tây.” Nguyên Bảo cạn lời nhìn Bành Bân, người này cứ thế mà để binh phù ở đó, không sợ làm mất sao?

“Vương gia, để tôi đi lấy về.” “Ừm, cẩn thận một chút.” “Vâng.” Đợi người đi rồi Bành Bân mới bất đắc dĩ nói: “Vương gia, không phải hạ quan muốn tùy tiện vứt binh phù ở đó, mà là hạ quan không có cách nào giữ nó trong tay, một khi bị Đàm Nhất Hải có được thì sẽ rất phiền phức.” “Ngươi làm vậy rất đúng, nghỉ ngơi một chút đi, sau này sẽ phải để ngươi đến trước mặt đám binh sĩ kia lộ diện, ta muốn dọn dẹp sạch sẽ đám thổ phỉ này.” “Vương gia, trong số đó có một số người ngài có thể tha cho họ được không?” Bành Bân do dự một chút hỏi.

Tô Ngọc nhíu mày, có chút bất mãn với yêu cầu của Bành Bân: “Vì sao?” “Vương gia, một số thổ phỉ đều là bá tánh bình thường, bọn họ bị Đàm Nhất Hải ép buộc, Đàm Nhất Hải vẫn luôn áp bức bá tánh ở đây, chính là vì muốn ép những bá tánh này phải ‘lạc thảo vi khấu’ (làm giặc cỏ).” Nghĩ đến những bá tánh đó, Bành Bân trong lòng có chút tự trách.

Đều là bọn họ phát hiện quá muộn.

“Đàm Nhất Hải trước đây nhân phẩm cũng khá tốt, nhưng hai năm nay dã tâm của hắn đã bộc lộ ra, đầu tiên là lợi dụng triều đình tăng thêm bốn thành thuế thu, còn nói với bá tánh rằng thuế thu vẫn luôn là như vậy, thuế thu trước đây đều là hắn bù vào, có người không tin đều bị hắn ta bí mật giải quyết rồi.” Nghĩ đến những bá tánh chết thảm, Bành Bân trong lòng càng thêm khó chịu.

“Còn các ngươi thì sao?” “Là một ngày trước khi Đàm Nhất Hải lộ ra bộ mặt thật, chúng tôi như thường lệ, cùng nhau bàn bạc công việc, đêm đó hắn ta đã hạ độc chúng tôi, đợi khi chúng tôi tỉnh lại thì đã bị Đàm Nhất Hải giam giữ, hắn ta hỏi chúng tôi có muốn hiệu trung với hắn không, có người đồng ý thì hắn ta đã thả người, còn những người không đồng ý như chúng tôi thì bị hắn ta giam lại.” “Cả binh phù cũng là hạ quan lén lút giấu đi vào lúc đó.” “Ta biết rồi, ngươi hãy nghỉ ngơi cho tốt, sau này tình hình ở đây còn phải nhờ vào các ngươi.” “Vương gia, tình hình ở đây không giống những nơi khác, tuy nói gần biển, nhưng nước đều là nước mặn, không thể trồng lương thực, chỉ có thể trồng lúa năng suất cao ở những nơi xa hơn một chút so với biển.” Tình hình bá tánh không được giải quyết, vẫn sẽ có thổ phỉ xuất hiện.

“Lần này Vương phi của bổn vương cũng đến cùng, trên đường đến cô ấy đã nói với ta, thực ra ở đây của các ngươi rất dễ kiếm tiền, như rong biển, rau câu, tôm khô...

đều có thể làm thành đồ khô, sau đó mang đến những nơi khác để bán.” “Thật sao?” Bành Bân không phải kẻ ngu dốt, hơi suy nghĩ một chút là biết Tô Ngọc có ý gì rồi.

Tô Ngọc gật đầu: “Ừm, ngoài ra các ngươi còn có thể làm ruộng muối, những thứ này đều có thể biến thành ‘quan diêm’ (muối của triều đình), cũng có thể tăng thu nhập cho mọi người.” Bành Bân càng nghe càng hưng phấn, nhưng tiếc là cơ thể mình không tốt, chỉ đành ghét bỏ nhìn thân thể mình, cái thân thể tồi tàn này của hắn thật sự quá chướng mắt.

“Vương gia, những người khác đi cùng ta có khỏe không?” “Tình hình nghiêm trọng hơn ngươi một chút, nhưng hôm nay chắc cũng có thể tỉnh lại.” Nghe lời này Bành Bân hơi thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.” Quả nhiên buổi chiều, những người khác cũng lần lượt tỉnh lại, biết rằng Hoàng thượng đã nắm rõ tình hình ở đây, còn phái Vương gia đến, điều này khiến bọn họ yên tâm rất nhiều.

Đặc biệt là sau khi biết Vương phi có rất nhiều kế sách lợi ích cho bá tánh, bọn họ hận không thể lập tức dưỡng sức thật tốt, giúp Vương phi cùng bá tánh kiếm tiền.

Đợi tất cả mọi người đều nghỉ ngơi vài ngày, Tô Ngọc mới cùng bọn họ nói chuyện về tình hình ở đây.

Sau khi tìm hiểu rõ mọi chuyện, Tô Ngọc mới biết tình hình ở đây còn tệ hơn anh tưởng tượng rất nhiều.

Chương 984

Bên Huyền Phỉ Nhiên cũng nhận được thư Tô Ngọc gửi về.

Huyền Phỉ Nhiên sau khi biết tình hình ở phía nam thì tức giận vô cùng, ở trên triều đường đã phát một trận nóng giận rất lớn, bọn họ cũng mới biết phương nam lại xảy ra sai sót lớn đến vậy.

Sau khi mấy vị tướng quân nghỉ ngơi tốt, Tô Ngọc bắt đầu chuẩn bị dẫn người đi Hồ Tâm Đảo.

Tô Ngọc dẫn mấy vị tướng quân cùng đi đến quân doanh.

Trong mấy ngày nghỉ ngơi này của bọn họ, đã lén lút liên hệ với tâm phúc của mình, nên khi trở về quân doanh, bọn họ không gặp bất kỳ trở ngại nào.

“Tướng quân, chúng tôi đã làm theo lệnh của ngài rồi, bây giờ bọn chúng đang tìm cách ra tay.” “Bọn chúng không có cơ hội đó nữa, người của bọn chúng đâu?” “Ở trong đại trướng.” Bành Bân gật đầu bảo bọn họ dẫn đường.

Khi đi qua, anh ta giải thích với Tô Ngọc bên cạnh: “Vương gia, những người này đều cấu kết với Đàm Nhất Hải.” Tô Ngọc “ừ” một tiếng, không nói thêm gì.

Rất nhanh, người đã xuất hiện bên ngoài đại trướng, nghe những lời đối thoại kiêu ngạo bên trong, Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác đi vào.

“Các ngươi là ai?” Những người bên trong nhìn thấy Tô Ngọc và những người khác đột nhiên xông vào, giận dữ quát.

Trong lòng bọn chúng càng lo lắng hơn là chuyện bọn chúng vừa bàn bạc bị những người này nghe thấy.

Ánh mắt mang theo sát ý, hiển nhiên là muốn trực tiếp giết người diệt khẩu đối với Tô Ngọc và những người khác.

“Nguyên Bảo, dọn dẹp đi, chướng mắt.” “Vâng.” Nguyên Bảo đi qua ra tay, rất nhanh đã khiến đối phương mất đi khả năng hành động.

Tô Ngọc đi đến vị trí chủ tọa, khi đi qua, người ở vị trí chủ tọa đã đứng dậy nhường chỗ, không những vậy còn kéo ghế cho Tô Ngọc.

“Đàm Nhất Hải, ngươi phản bội chúng ta?” “Đàm Nhất Hải” nhìn người nói: “Ta vốn là người của Vương gia, nói gì đến phản bội.” Những người trong lều bị lời nói của “Đàm Nhất Hải” làm cho ngớ người, một người trong số đó nghiến răng nói: “Ngươi không phải Đàm Nhất Hải thật.” “Đàm Nhất Hải” đột nhiên xé bỏ mặt nạ da người trên mặt mình, một người lạ mặt xuất hiện trước mắt bọn họ.

Nhìn thấy người lạ mặt này, bọn họ còn có đạo lý nào mà không hiểu?

Đàm Nhất Hải thật sự đã bị bắt rồi, người bắt hắn chính là người trước mặt bọn họ.

“Ngươi rốt cuộc là ai?” Tất cả mọi người tức giận nhìn Tô Ngọc, rất muốn biết anh rốt cuộc là ai.

Tô Ngọc cười nhìn bọn họ: “Tô Ngọc.” “Tô...

Tô Ngọc...” Một người trong số đó mở to hai mắt, không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Người đến lại là Ngọc Vương.

Ngọc Vương xuất hiện ở đây, bọn họ còn có cơ hội sao?

Hậu quả bọn họ không dám nghĩ tới.

“Vương gia...” “Xem ra vẫn chưa ngu xuẩn đến mức không nhận ra người.” Tô Ngọc ngồi ở vị trí chủ tọa thản nhiên nhìn bọn họ.

“Vương gia, chúng ta...” “Câm miệng, bổn vương không muốn nghe các ngươi nói một câu nào.” Tô Ngọc ánh mắt lạnh băng nhìn bọn họ, lạnh giọng quát.

Mấy người cúi đầu thấp xuống, biết chuyện vừa xảy ra đã chọc giận Tô Ngọc, khiến Tô Ngọc bắt đầu ghét bỏ bọn họ.

“Thiếu gia, đây là tội chứng bọn chúng cùng Đàm Nhất Hải cấu kết với thổ phỉ, ức hiếp bá tánh.” Nguyên Bảo dâng lên tội chứng của bọn chúng.

Tô Ngọc đặt sang một bên không nhìn, mấy vị tướng quân kia vội vàng quỳ xuống đất: “Vương gia minh xét, chúng ta cũng không có cách nào, nếu không giúp đỡ thì người nhà của chúng ta sẽ mất mạng, chúng ta cũng là bất đắc dĩ...” Những người này không giải thích thì còn đỡ, vừa giải thích Tô Ngọc liền tức giận, nhìn bọn họ lạnh lùng mở miệng nói: “Bất đắc dĩ?

Người nhà sẽ mất mạng?

Vậy còn bá tánh thì sao?

Những bá tánh này cũng sẽ chết, lẽ nào bọn họ không muốn sống sao?

Thân là quan viên triều đình lại là võ tướng, lại tham sống sợ chết như vậy, có phải một ngày nào đó đánh trận, các ngươi cũng có thể làm ra chuyện cấu kết với ngoại địch như vậy không?” Một tràng lời nói của Tô Ngọc khiến người giải thích biết rằng lời hắn nói căn bản không đứng vững được, hắn ta mở miệng, muốn giải thích, nhưng lời đến miệng làm sao cũng không nói ra được.

Hắn biết lần này Tô Ngọc thật sự tức giận rồi.

“Vương gia, chúng tôi biết sai rồi, cầu xin Vương gia tha cho chúng tôi một lần, chúng tôi sẽ không dám nữa.” Tô Ngọc mở thứ

Nguyên Bảo đưa đến ra xem.

“Hai năm nay vì các ngươi mà hàng vạn người chết đói, hàng ngàn vạn người chết oan, các ngươi một câu sai, một câu không dám, là muốn xóa sạch những chuyện này sao?” Tô Ngọc lạnh mắt nhìn bọn họ, giận dữ quát.

Tất cả mọi người không dám nói thêm gì, bọn họ biết những chuyện này thật sự có liên quan đến bọn họ.

“Nguyên Bảo, bắt hết người nhà của bọn chúng lại, La Hậu, cậu với Doãn Phàm đi điều tra người nhà của bọn chúng, sau khi từ Hồ Tâm Đảo trở về, ta muốn có kết quả.” Tô Ngọc nhìn La Hậu nói.

La Hậu gật đầu: “Ngọc ca yên tâm, tớ với Doãn Phàm sẽ đi làm, anh dẫn người đến Hồ Tâm Đảo mang Nam Kiều theo.” “Ừm.” Tô Ngọc không muốn nhìn thấy những võ tướng này, bảo người đưa đi giam giữ trước, đợi những người này đều đi rồi, Tô Ngọc dẫn những người còn lại bắt đầu bàn bạc chuyện Hồ Tâm Đảo.

“Vương gia, bên Hồ Tâm Đảo tôi biết một con đường có thể vào trong mà không ai hay biết.” “Thiếu gia, tôi bảo hắn ta dẫn tôi đi thử một chuyến trước, xác định không có vấn đề gì thì các người hãy đi qua.” Nguyên Bảo không tin lắm người đang nói, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc gật đầu: “Được, tự mình cẩn thận.” Ngày hôm đó Nguyên Bảo liền đi theo con đường đó, quả nhiên có thể rất dễ dàng đi đến Hồ Tâm Đảo.

“Bên đó thật sự có thể đi qua, đúng là một cơ hội.” Nguyên Bảo trở về sau đó đi gặp Tô Ngọc.

“Nhưng tôi nghĩ vẫn nên dẫn Nam Kiều đi thì an toàn hơn, trên đó có rất nhiều thực vật, rất có thể có độc vật.” Độc vật là thứ Nam Kiều thích nhất.

Có Nam Kiều ở đó bọn họ cũng không cần lo lắng vấn đề trúng độc.

“Nam Kiều chắc chắn phải đi cùng rồi, cậu đi cùng người kia tình hình thế nào?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Nguyên Bảo suy nghĩ một chút nói: “Bề ngoài nhìn không có vấn đề gì.” “Nhưng sau này có vấn đề gì không thì không biết.” Không chỉ Nguyên Bảo, ngay cả Tô Ngọc cũng không tin lắm đám người này.

Đặc biệt là người chủ động nói muốn dẫn bọn họ đi Hồ Tâm Đảo.

“Bảo người canh chừng hắn ta cẩn thận, đừng để xảy ra bất kỳ bất trắc nào.” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói.

“Thiếu gia, ý của người là...” “Ta vẫn luôn không nói với hắn ta chuyện Hồ Tâm Đảo, sau khi hắn ta được chúng ta cứu cũng không nói với chúng ta.

Khi chúng ta nói đến chuyện này, hắn ta đột nhiên nhảy ra nói muốn dẫn chúng ta đi Hồ Tâm Đảo, cậu không thấy có vấn đề sao?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói.

Nam Kiều bừng tỉnh gật đầu.

Cô bé cũng cảm thấy có chỗ nào đó không ổn, lúc đầu cũng không nghĩ ra, bây giờ cuối cùng đã hiểu chỗ nào không ổn rồi.

Người này có vẻ quá sốt sắng, hắn ta không phải không hợp mưu với Đàm Nhất Hải sao?

Vậy chuyện Hồ Tâm Đảo hắn ta biết bằng cách nào?

Hơn nữa, nếu hắn ta thật sự hiểu rõ Hồ Tâm Đảo như vậy, vậy thì khi hắn ta tỉnh lại, vì sao không lập tức nói với Ngọc ca chuyện Hồ Tâm Đảo?

“Người này đúng là một tên khốn nạn.” “Nguyên Bảo, cậu dẫn người của chúng ta đi trước đến Hồ Tâm Đảo, dọn dẹp những kẻ cần dọn dẹp đi.” Tô Ngọc nheo mắt nói.

“Vâng.” “Ngọc ca, tớ cũng đi.” Nam Kiều bên cạnh háo hức nói.

Đây là một cơ hội rất tốt, cô bé không thể bỏ lỡ.

Chương 985

“Được, cậu đi cùng Nguyên Bảo và những người khác.” “Không thành vấn đề.” Lần này bọn họ đến mang theo không ít người, tất cả đều là người từ Vong Ưu Thành ra, một người địch mười hoàn toàn không thành vấn đề.

Rất nhanh Nam Kiều và Nguyên Bảo dẫn người lén lút đi đến Hồ Tâm Đình, còn Tô Ngọc thì tiếp tục dây dưa với bọn họ.

Liên tiếp mấy ngày Tô Ngọc đều không nói chuyện tấn công Hồ Tâm Đảo, người trước đó dẫn đường cuối cùng nhịn không được đến hỏi Tô Ngọc: “Vương gia, chúng ta còn chưa ra tay sao?” “Tiếp tục như vậy, người bên đó e rằng sẽ biết chuyện Đàm Nhất Hải bị bắt, đến lúc đó chúng ta muốn ra tay sẽ phiền phức.” Lời nói của đối phương đều là vì Tô Ngọc mà suy nghĩ.

Tô Ngọc nhìn hắn ta: “Ngươi hình như rất sốt ruột?” Đối phương đầu tiên là sững sờ, sau đó gật đầu: “Vương gia, hạ quan cũng không sốt ruột lắm, chỉ là cảm thấy chuyện này nên ‘tốc chiến tốc thắng’ thì tốt hơn.” Tô Ngọc không nói gì cứ thế nhìn hắn ta, người đưa ra ý kiến cho Tô Ngọc bị anh nhìn đến vô thức cúi đầu.

“Vương gia, có vấn đề gì sao?” Tô Ngọc lắc đầu: “Không có vấn đề gì.” “Vậy Vương gia khi nào sẽ tấn công Hồ Tâm Đảo?” Tô Ngọc nhìn hắn ta với ánh mắt thâm ý, nửa cười nửa không nói: “Ngươi hình như rất chấp nhất chuyện bổn vương khi nào tấn công Hồ Tâm Đảo đó?

Sao vậy?

Rất quan tâm sao?” “Không có, hạ quan không có ý đó, chỉ là cảm thấy nên bố trí trước, như vậy sẽ tiện sắp xếp, Vương gia, ngài nói có đúng không?” “Người này tên là gì?” Tô Ngọc nhìn người bên cạnh hỏi.

“Bẩm Vương gia, vị này là Triệu Cương tướng quân.” Binh sĩ bên cạnh vội vàng nói.

Tô Ngọc gật đầu, thì ra là Triệu Cương à.

“Vương gia?” Triệu Cương nhìn dáng vẻ Tô Ngọc như vậy, sự nghi hoặc trong lòng càng rõ ràng hơn.

Anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Không phải nên phái binh tấn công Hồ Tâm Đảo rồi sao?

Sao lại không có động tĩnh gì cả.

“Khi nào nên đánh, bổn vương sẽ ra lệnh, ở đây còn chưa đến lượt ngươi dạy bổn vương làm việc, lui xuống đi.” Dù Triệu Cương có bất mãn với lời của Tô Ngọc đến đâu, hắn cũng chỉ có thể lui xuống.

Sau khi ra ngoài, những người có quan hệ tốt với hắn lũ lượt bước đến: “Vương gia nói sao?” “Vương gia nói, khi nào cần tấn công thì ngài ấy sẽ hạ lệnh, còn bây giờ không nên hỏi nhiều.” Triệu Cương gượng gạo nở một nụ cười, chua chát nói.

“Chẳng phải bây giờ là cơ hội tốt nhất sao?

Vương gia rốt cuộc nghĩ gì vậy?” Người bên cạnh cau mày bất mãn nói.

“Ai mà biết được?

Vương gia nói sao chúng ta làm vậy, đơn giản thôi mà?” “Vương gia chắc có suy nghĩ của riêng mình, có thể muốn tìm hiểu rõ ràng tình hình Hồ Tâm Đảo trước rồi mới tấn công, như vậy hiệu quả sẽ cao hơn.” Người bên cạnh vẫn khá tán thành cách làm của Tô Ngọc.

Triệu Cương nghe lời họ, nghe họ tán thành cách làm của Tô

Ngọc, trong lòng có chút phiền não.

"Nhưng giải quyết bọn cướp biển sớm hơn chẳng phải tốt hơn sao?

Vương gia làm vậy liệu có mang đến rắc rối cho chúng ta không?" Triệu Cương cau mày nói.

Người bên cạnh nhìn Triệu Cương một cái: "Tôi lại thấy Vương gia làm vậy là đúng." Triệu Cương tức đến không nói nên lời, mặt lạnh tanh bỏ đi.

Những người còn lại bị cái tính khí của Triệu Cương làm cho khó hiểu: "Tôi làm sao vậy?

Thật là khó hiểu." "Mặc kệ hắn, hắn muốn thế nào thì thế, chúng ta cứ nghe theo Vương gia là được." "Đúng vậy." Mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, cuộc đối thoại của họ bị Tô Ngọc nghe thấy rõ mồn một.

Triệu Cương muốn những người khác tán đồng cách làm của mình, kết quả họ đều cho rằng làm vậy không hay, Triệu Cương lần này đã tính toán sai lầm.

Một bên khác, Nguyên Bảo và Nam Kiều dẫn người lặng lẽ đến Hồ Tâm Đảo.

Khi họ lên đảo không làm kinh động đến bọn cướp biển trên đảo.

Nam Kiều tiện tay bắt lấy một con cua đang bò qua: "Côn trùng rắn rết đúng là rất nhiều, nhưng tiếc là độc tính không mạnh lắm, nếu không thì có thể nuôi ra cổ trùng." So với sự chê bai của Nam Kiều, Nguyên Bảo lại vô cùng may mắn, may mà hắn đã đưa Nam Kiều đi cùng.

Nếu không thật sự bị mấy thứ này cắn trúng thì rất phiền phức.

“Chúng ta đi thăm dò vị trí của bọn chúng trước, ai có thể bắt sống thì cứ bắt sống, không thể thì giết trực tiếp.” Để khỏi lãng phí thời gian của họ khi mang về.

“Được.” Nam Kiều và những người khác mất ba ngày mới tìm hiểu rõ tình hình trên đảo.

“Cơ bản đã rõ ràng, những người ở vòng ngoài đều là dân thường, không có ai quan trọng, chỉ có những tên cướp biển giết người không chớp mắt mới ở trung tâm nhất.” “Thế còn chờ gì nữa?

Nhanh chóng ra tay đi?

Thu dọn sạch sẽ bọn chúng là chúng ta có thể về rồi.” Cô ấy còn bận về tìm Ngọc ca ca đây, không có thời gian tiếp tục lãng phí ở đây.

“Được, vậy chúng ta sẽ hành động vào buổi tối.” Nguyên Bảo chuẩn bị ra tay vào buổi tối.

Ở trong rừng cả ngày, đến tối thì bắt đầu hành động, Nam Kiều đã chế ra thuốc mê phiên bản tăng cường, làm toàn bộ dân thường ngất xỉu, để tránh bọn cướp biển bắt họ làm con tin, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Sau khi dân thường bị hạ gục, Nam Kiều và những người khác đi vào trung tâm.

Nam Kiều vốn định dùng độc, như vậy họ không tốn một binh một tốt cũng có thể bắt được tất cả mọi người.

Ai ngờ ở giữa bọn chúng lại có một người hiểu biết về độc dược: “Mọi người cẩn thận, có độc!” Nam Kiều khẽ ‘chậc’ một tiếng: “Thật là làm tôi thất vọng, lại bị phát hiện rồi.” La Hậu nhìn Nam Kiều: “Ở đây lại có người có thể phát hiện độc của cô sao?” “Là sơ suất của tôi, dùng độc dược thông thường, người này chắc cũng chỉ biết chút y thuật, so với tôi và Bạch Khởi thì không đáng là gì.” Nam Kiều vừa nói vừa đi vào bên trong.

Những người trong phòng nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt vô cùng khó coi: “Các người là ai?” “Tổ tông của các ngươi.” La Hậu bất lực nhìn Nam Kiều: “Nam Kiều, loại con bất hiếu này chúng ta không có, cô muốn thì tự giữ lấy, đừng cho chúng ta.” La Hậu bất mãn nói.

Những người ở đây đều là một đám khốn kiếp, nhận loại con bất hiếu này, hắn cảm thấy khó chịu.

“Thật ra tôi cũng không muốn.” Nam Kiều nhún vai, thờ ơ nói.

“Các người đến bằng cách nào?

Sao không có ai phát hiện ra?” Người cầm đầu nhìn Nam Kiều và những người khác nghiến răng nói.

“Ồ, anh nói những người ở vòng ngoài sao, bị tôi dùng thuốc mê hạ gục hết rồi.” Nam Kiều chỉ vào mình, cười híp mắt nói.

Một câu nói làm người cầm đầu tức đến mức suýt thổ huyết.

Một người bên cạnh trông có vẻ nho nhã, đột nhiên mở miệng: “Các người là người của Ngọc Vương.” Nguyên Bảo bước tới nhìn đối phương: “Xem ra đúng như thiếu gia nói, trong số những người đó quả nhiên có kẻ ăn cây táo rào cây sung.” Nam Kiều sờ cằm nghiêm túc nói: “Nguyên Bảo, Ngọc ca ca có biết là ai không?” Nguyên Bảo gật đầu: “Biết.” “Vậy thì tốt.” “Những người chủ yếu đều ở đây rồi, những người còn lại đã đi tìm.” Những người trong phòng chợt hiểu ra, họ đã bị Tô Ngọc tính kế.

Bên kia vẫn không có tin tức, nhưng người của Ngọc Vương đã xuất hiện ở Hồ Tâm Đảo, điều này có ý nghĩa gì họ rất rõ ràng.

“Ra tay đi, chạy thoát được một người là tốt một người!” Nam Kiều cười híp mắt nhìn bọn họ: “Nếu để các người chạy thoát, chúng tôi còn mặt mũi nào nữa?” Nam Kiều là người đầu tiên ra tay, đối đầu với kẻ cầm đầu.

Vốn tưởng Nam Kiều như vậy sẽ không lợi hại đến mức nào, dù sao nhìn người cũng không lớn lắm.

Nhưng khi họ thật sự giao đấu, thủ lĩnh bọn cướp biển mới biết mình đã ngây thơ đến mức nào.

Khi người này ra tay, trên người mang theo một luồng hung hãn.

Luồng hung hãn này khiến hắn cũng cảm thấy kinh hãi.

Chỉ trong vòng một nén hương, người đó đã bại trong tay Nam Kiều, tay bị gãy, ngay cả xương sườn cũng gãy hai cái.

“Ngươi rốt cuộc là ai, bên cạnh Tô Ngọc sao có thể có cao thủ như vậy?” “Tôi là Nam Kiều.” “Tiểu Vương gia Nam Cương?” Người cầm đầu nhìn Nam Kiều, làm sao cũng không ngờ Tiểu Vương gia Nam Cương lại đến đây.

Chương 986

Ánh mắt hơi lóe lên một cái, đối phương khinh thường mở miệng: “Không ngờ Tiểu Vương gia Nam Cương lại nghe lời Tô Ngọc, thật là sỉ nhục của Nam Cương.” Nam Kiều quay đầu nhìn La Hậu: “Hắn ta đang muốn ly gián mối quan hệ giữa tôi và Ngọc ca ca sao?” La Hậu gật đầu: “Cũng chưa đến mức ngu xuẩn hoàn toàn.” Nam Kiều chợt bất mãn, đá về phía đối phương: “Bổn Vương nguyện ý đi theo Ngọc ca ca, anh quản được sao?” “Không biết gì cả mà dám đến ly gián mối quan hệ của chúng tôi?” Nguyên Bảo đồng tình nhìn đối phương một cái, người này e rằng không biết mối quan hệ giữa Nam Kiều thiếu gia và thiếu gia của họ tốt đến mức nào.

Lại dám đến ly gián mối quan hệ của hai người.

Trong lòng Nam Kiều, Tô Ngọc còn quan trọng hơn rất nhiều so với vị trí của Nam Cương Vương.

Cứ thế bị ly gián, Nam Kiều không tức giận mới là lạ.

“Người đã bắt hết rồi.” Người bên ngoài bước vào nói.

“Ừm, ngày mai sẽ quay về.” Nam Kiều vui vẻ kéo La Hậu cùng đi lục soát kho báu của bọn cướp biển.

Đừng nói, Nam Kiều thật sự đã tìm được không ít.

“Nhiều bảo bối như vậy, bình thường chắc chắn không ít lần ức hiếp dân thường, chúng ta mang tất cả về đến lúc đó có thể trả lại cho dân thường.” Nam Kiều nhìn những thứ đó cau mày nói.

“Được.” Ngày thứ hai, Nguyên Bảo và những người khác dẫn tất cả mọi người quay về.

May mà khi đến họ đã lái chiếc thuyền lớn nhất, nếu không thật sự không thể đưa người về được.

Trong lúc họ quay về, Triệu Cương lại một lần nữa đi tìm Tô Ngọc, khi bước vào soái trướng, Tô Ngọc đang đọc sách, bên cạnh còn có trái cây và trà.

Nhìn thế nào cũng không giống đến làm việc, mà là đến hưởng thụ.

“Vương gia rốt cuộc ngài đến làm gì?

Nếu ngài đến để hưởng thụ, e rằng nơi này không thích hợp với ngài.” Triệu Cương nghiến răng nói.

“Anh nói đúng, bổn Vương cũng sắp đi rồi.” Tô Ngọc không ngẩng đầu lên nói.

Một câu nói khiến Triệu Cương có chút lúng túng không biết phải làm sao.

Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì?

Ở trong quân doanh nhiều ngày như vậy, chỉ để ăn uống vui chơi ở đây sao?

“Vương gia ngài rốt cuộc muốn làm gì?

Bọn cướp biển vẫn còn ở Hồ Tâm Đảo, bất cứ lúc nào cũng có thể uy hiếp chúng ta, nhưng ngài lại không hề sốt ruột.” Triệu Cương tức giận nói.

Những người trong soái trướng nhìn nhau, vị tướng quân này có phải đã nói lời khó nghe quá rồi không?

Dù sao đây cũng là Vương gia của họ, hắn ta làm vậy mà phạm thượng thì không tốt chút nào.

“Triệu tướng quân, Vương gia muốn khi nào ra tay thì chúng ta nghe theo là được, anh làm vậy là sao?

Tội danh phạm thượng với Vương gia anh không gánh nổi đâu." "Tôi có gì mà phải sợ?

Tôi là vì dân thường mà suy nghĩ." "Vì dân thường mà suy nghĩ?" Tô Ngọc như nghe thấy chuyện cười nào đó, cười như không cười nhìn Triệu Cương.

"Anh chắc chắn anh là vì dân thường mà suy nghĩ, chứ không phải vì tư lợi của bản thân?" Triệu Cương trong lòng có chút hoảng sợ, nhưng hắn cảm thấy Tô Ngọc chắc chắn sẽ không biết những chuyện này, vì vậy gật đầu nói: "Đương nhiên rồi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Như vậy cũng tốt." Tất cả mọi người đều có chút mơ hồ, Vương gia làm sao vậy?

Cái gì mà "tốt." "Vương gia ngài…" "Triệu Cương, vì anh sốt ruột như vậy, vậy thì ở đây bổn Vương cũng có mấy vấn đề muốn hỏi anh." Khi Triệu Cương định nói gì đó, Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói.

Triệu Cương nhìn Tô Ngọc dường như mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát, cau mày nhẹ, hắn rốt cuộc muốn làm gì?

"Anh bị Đàm Nhất Hải giam giữ, sau đó bổn Vương dẫn người cứu anh phải không?" "Đúng vậy." "Anh không thông đồng với Đàm Nhất Hải?" "Đương nhiên là không, nếu tôi thông đồng với hắn, tôi có thể bị giam giữ sao?" Triệu Cương nói thẳng.

Cứ tưởng hắn muốn hỏi gì, không ngờ chỉ là mấy vấn đề vớ vẩn này.

"Nếu Vương gia còn muốn hỏi những vấn đề vô vị này, tôi xin phép không tiếp nữa." Triệu Cương mặt lạnh tanh nói.

"Phía tôi còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian chơi trò chơi với Vương gia." Tô Ngọc chống cằm cười như không cười nói:

“Bổn Vương còn chưa nói xong, anh sốt ruột làm gì?

Hay là anh chột dạ?” “Hạ quan có gì mà phải chột dạ?” “Rất tốt, nếu đã như vậy thì tiếp tục trả lời câu hỏi của bổn Vương, nếu anh không thông đồng với Đàm Nhất Hải, người lại bị giam giữ, vậy anh nói cho bổn Vương biết, con đường tắt đến Hồ Tâm Đảo anh biết bằng cách nào?” “Các người có biết chuyện Hồ Tâm Đảo không?” Tô Ngọc nhìn mấy vị tướng quân khác trong đại trướng hỏi.

Mấy người lắc đầu: “Không biết, chúng tôi vẫn luôn tìm hang ổ của bọn cướp biển, nhưng vẫn chưa tìm được.” Tô Ngọc nhìn sắc mặt Triệu Cương cuối cùng cũng thay đổi: “Triệu Cương, bây giờ anh có thể nói cho bổn Vương biết, anh biết vị trí đại bản doanh của bọn cướp biển bằng cách nào?

Còn nữa, con đường tắt đó anh biết bằng cách nào?” Triệu Cương cuối cùng cũng nhận ra có điều gì đó không ổn.

Từ khi hắn nói với Tô Ngọc về con đường tắt đến Hồ Tâm Đảo, ánh mắt Tô Ngọc nhìn hắn đã có chút kỳ lạ.

Hắn tìm Tô Ngọc xuất binh, thái độ của Tô Ngọc cũng rất kỳ lạ.

Làm sao bây giờ, hắn phải nói tiếp lời nói dối này như thế nào?

“Đã nghĩ ra cớ gì để giải thích với bổn Vương chưa?” Tô Ngọc nhìn Triệu Cương hỏi.

Dường như không hề sốt ruột chút nào.

“Hạ quan… hạ quan…” “Không nói được sao?

Vậy để bổn Vương nói vậy, anh mới là người đầu tiên phản bội và câu kết với bọn cướp biển, nhưng anh che giấu khá tốt, ngay cả Đàm Nhất Hải cũng không phát hiện ra, nếu không anh sẽ không rõ ràng về chuyện Hồ Tâm Đảo như vậy.” “Khi anh dẫn Nguyên Bảo đi thăm dò, đã nói rất nhiều chuyện về Hồ Tâm Đảo cho Nguyên Bảo, sau khi Nguyên Bảo quay về liền báo cho bổn Vương biết.” Thần sắc của Triệu Cương trở nên hung ác: “Ngươi đã sớm phát hiện ra điều không đúng rồi!” “Đúng vậy.” “Tô Ngọc ngươi không hổ danh là công tử phù hoa, ngươi thật sự rất thông minh, chỉ tiếc là những người bên cạnh ngươi đều không có mặt, ngươi đi chết đi!” Triệu Cương đột nhiên rút kiếm tấn công Tô Ngọc.

Việc Triệu Cương đột nhiên ra tay khiến tất cả mọi người không ngờ tới.

“Vương gia cẩn thận!” Mọi người nhìn thấy Tô Ngọc dùng đầu ngón tay xinh đẹp kẹp chặt mũi kiếm, sắc mặt Triệu Cương đỏ bừng, thanh kiếm trong tay không thể tiến thêm một phân nào.

“Ngươi biết võ công?” Triệu Cương kinh hãi nhìn Tô Ngọc.

Từ tình hình hiện tại mà nói, Tô Ngọc không những biết võ công, mà võ công của hắn thậm chí còn giỏi hơn cả hắn.

Làm sao có thể?

Tô Ngọc dùng lực ở tay, Triệu Cương loạng choạng lùi lại mấy bước: “Bổn Vương khi nào nói là không biết võ công?” “Triệu Cương, võ công của anh, ngay cả con trai của bổn Vương chưa chắc đã đánh thắng được, còn dám đến động thủ với bổn Vương?” Tô Ngọc đứng dậy khỏi ghế, đi đến trước mặt Triệu Cương.

Nâng chân không chút biểu cảm giẫm lên ngực Triệu Cương.

Triệu Cương không ngừng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc đá một cước, võ công của Triệu Cương trực tiếp bị phế.

Triệu Cương phun ra một ngụm máu, trong mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ kinh hoàng.

Võ công của người này thật thâm sâu khó lường, nhìn hắn chỉ là một Vương gia, từ đâu mà có thân thủ tốt như vậy?

“Muốn biết bổn Vương tại sao lại có thân thủ tốt như vậy sao?

Nếu đã như vậy, bổn Vương sẽ giải đáp thắc mắc cho anh vậy.” Tô Ngọc đi về ghế ngồi xuống, nhìn Triệu Cương vẻ mặt không dám tin, thong thả nói.

Những người khác cũng vểnh tai lắng nghe, Tô Ngọc rốt cuộc từ đâu mà có thân thủ tốt như vậy.

Chương 987

“Có biết Vong Ưu Thành không?” Vong Ưu Thành này ai mà không biết?

Những người từ trong đó ra đều là kẻ điên, đều là biến thái.

“Bổn Vương chính là từ Vong Ưu Thành đi ra.” Tô Ngọc nhìn Triệu Cương thản nhiên nói.

“Vương gia ngài nghiêm túc chứ?” Vương gia trông thế nào cũng không giống người điên, làm sao có thể từ nơi đó đi ra được?

“Ở trong đó mấy tháng.” Một Vương gia, khi chưa trở thành Vương gia cũng là thiếu gia nhà giàu, hắn ta lại đi Vong Ưu Thành sao?

Quy tắc của Vong Ưu Thành họ đều biết, người nào bước vào Vong Ưu Thành, trừ khi được vị thành chủ trấn thủ bên trong, cùng với sự công nhận của những người khác, và đủ chiến thắng, nếu không bất kể thân phận gì, sau khi vào sẽ không ra được.

Mà Tô Ngọc chỉ dùng mấy tháng đã từ Vong Ưu Thành đi ra, điều này cũng quá đáng sợ rồi.

Sau khi giải đáp thắc mắc, Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói: “Triệu Cương, ám sát đương triều Vương gia là tội chết.” “Nhưng cũng không khác biệt gì, anh câu kết với bọn cướp biển đã là tội chết chém đầu rồi, có thêm một tội nữa cũng chẳng có gì to tát, chỉ tiếc cho gia đình anh, ngay cả khi bổn Vương không giết họ, kết quả cuối cùng của họ cũng là bị lưu đày đến vùng hoang bắc.” Tô Ngọc ‘chậc chậc’ nói.

Triệu Cương đột nhiên giãy giụa: “Một mình tôi làm một mình tôi chịu, đừng liên lụy đến gia đình tôi.” “Triệu Cương làm võ tướng nhiều năm như vậy, anh phải biết quy củ là gì, ám sát hoàng thân quốc thích là phải tru cửu tộc.” Hắn ta trông có giống người dễ nói chuyện như vậy sao?

Nói tha là tha sao?

Triệu Cương suy sụp ngồi trên mặt đất, hai mắt vô hồn.

Tô Ngọc nói đúng, hắn ta lẽ ra đã sớm biết mình sẽ có kết cục như thế nào.

“Dẫn xuống đi, đừng để ai chạy thoát, nếu hắn chạy thoát thì các ngươi sẽ bị hỏi tội.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn những người bên cạnh.

“Vâng.” Tô Ngọc phất tay cho người ra ngoài, họ ở đây thật sự quá chướng mắt.

Sau khi tất cả mọi người rời đi, chỉ còn một mình Tô Ngọc ở trong trướng bạt đọc sách.

Chiều hôm đó, Nguyên Bảo là người đầu tiên quay về: “Vương gia, người đã bắt được rồi.” “Đi xem thử, gọi những người khác cũng đến, à đúng rồi, Triệu Cương cũng dẫn theo.” Tô Ngọc mở miệng phân phó.

“Thiếu gia, Triệu Cương bên này xử lý thế nào?

Có cần để hắn ta lộ tẩy không?” “Hắn ta đã lộ tẩy rồi.” Tô Ngọc dừng bước một chút, nói xong liền tiếp tục đi về phía trước.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn bóng lưng Tô Ngọc, thiếu gia lại làm gì rồi?

Lại làm cho Triệu Cương cũng lộ tẩy rồi.

Dẫn những người có chức vụ trong quân doanh cùng đi đến bờ biển, cùng đi còn có Triệu Cương.

Triệu Cương không hiểu Tô Ngọc dẫn hắn đến đây mục đích là gì, cho đến khi hắn nhìn thấy chiếc thuyền lớn quay về, thì không còn gì không hiểu nữa.

Tô Ngọc không tin bọn họ, vì vậy đã sớm phái người của mình đi rồi.

Chẳng trách mỗi lần hắn đi tìm hắn, hắn đều tỏ vẻ không quan tâm.

Nhìn thấy Đàm Nhất Minh và bọn họ đều bị dẫn xuống, Triệu Cương biết, mọi thứ đã kết thúc rồi.

Cùng quay về còn có dân thường, nhìn những dân thường lạc thảo làm cướp biển, Tô Ngọc mở miệng nói: "Sau này đừng làm như vậy nữa." "Không làm như vậy sao?

Thuế thu của triều đình sáu thành, lương thực không trồng ra được, ngài bảo chúng tôi sống sao?" Một người trong số đó phẫn nộ nói.

"Ai nói với các người thuế là sáu thành?

Thuế thu luôn là hai thành, các người đều bị Đàm Nhất Hải lừa rồi." Những dân thường đó sững sờ: "Đây là… thật sao?" Thật sự chỉ là hai thành?

"Tự nhiên rồi, tin tức ở đây vẫn luôn bị phong tỏa, Hoàng thượng không biết chuyện ở đây, bên các người có người mang theo vợ con không màng sống chết chạy trốn ra ngoài, một đường ăn xin đi đến kinh thành, gặp Vương phi của bổn Vương, cuối cùng vào cung gặp Hoàng thượng, sau khi biết chuyện ở đây Hoàng thượng đại nộ, phái bổn Vương đến dọn dẹp lũ sâu bọ này." Tô Ngọc thản nhiên nói, còn việc họ có tin hay không, đó không phải vấn đề của hắn.

"Lần này cùng đến còn có Vương phi của bổn Vương, cô ấy phụng mệnh Hoàng thượng đến dạy các người cách chế biến hải sản ở đây thành đồ khô để đưa đến chỗ chúng ta bán, ngoài ra còn dạy các người cách làm ruộng muối, ruộng muối ở đây sau này sẽ là muối quan, đến lúc đó kiếm được tiền mỗi nhà đều có thể chia tiền, sẽ không để các người giống như trước đây không có cách nào sống qua ngày." Nghe lời Tô Ngọc nói, dân thường cuối cùng cũng tin một chút.

"Ngoài ra khi chúng ta đến, Hoàng thượng còn cho chúng ta mang theo không ít lương thực, sau này sẽ phát từng nhà cho mọi người, để mọi người vượt qua giai đoạn khó khăn này trước." Những dân thường lạc thảo làm cướp biển cười, nhưng cười rồi lại khóc: "Hoàng thượng không bỏ rơi chúng ta, ngài ấy vẫn còn nhớ đến chúng ta." "Hoàng huynh tự nhiên sẽ không quên các người, ngài ấy vẫn luôn quan tâm đến dân chúng các nơi của Huyền quốc, sau này nếu có lại xảy ra vấn đề như vậy đừng sợ, cứ trực tiếp đến kinh thành cáo ngự trạng, đến lúc đó Hoàng huynh sẽ cho người chi trả phí đi lại cho các người, các người không cần lo lắng khuynh gia bại sản." "Đa tạ Hoàng thượng, đa tạ Hoàng thượng." Nhìn vẻ kích động của dân chúng, khóe môi Tô Ngọc khẽ cong lên: "Bây giờ các người về nhà đi, những chuyện này các người đều có thể nói với những người xung quanh, nói cho họ biết rất nhanh mọi thứ sẽ tốt đẹp lên, lương thực đợi bên ta chuẩn bị xong sẽ bắt đầu phát." "Vâng." Dân chúng đều về nhà.

Sau khi họ về nhà, lời nói dối của Đàm Nhất Hải cũng hoàn toàn bại lộ.

Dân chúng dần dần biết được, thuế thu luôn là hai thành, chưa từng có chuyện sáu thành.

Hoàng thượng không phải đã quên họ, mà là bị Đàm Nhất Hải và các quan viên khác chặn tin tức.

Những đại nhân vì họ mà tốt bụng cũng không phải đã chạy trốn, mà là bị Đàm Nhất Hải giam giữ.

Tất cả những điều này đều là do họ hiểu lầm.

Ngay lập tức dân chúng bắt đầu mong chờ ngày phát lương.

Và lúc này, lương thực do Tô Ngọc cho người vận chuyển cũng lần lượt đến.

Cho những người có khả năng làm việc đều đến, cần thông báo thì thông báo, cần chuẩn bị thì chuẩn bị.

Ba ngày sau, tất cả dân chúng đều biết sắp bắt đầu phát lương thực.

Hơn nữa là mỗi nơi đều phát đồng loạt.

Nguyên Bảo và những người khác dẫn một đội người, một ít lương thực đi các nơi khác để phát lương cho dân chúng.

Dân chúng nhìn thấy họ thật sự mỗi nhà nhận được mấy trăm cân lương thực, sau khi nhận được lương thực đều quỳ xuống đất: "Cảm ơn Vương gia!" "Người mà các người cảm ơn là Hoàng thượng, những lương thực này đều là do Hoàng thượng ban phát." "Hoàng thượng là Hoàng thượng tốt, Vương gia cũng là Vương gia tốt." Hôm nay cùng đến còn có Hoàng Nghị và Tiểu Bảo.

Hoàng Nghị và Tiểu Bảo vẫn luôn giúp đỡ.

Sau khi dân chúng nhận lương thực, Tô Ngọc đẩy Hoàng Nghị ra nói: "Đây là Nhị hoàng tử của Hoàng thượng, Hoàng thượng bên đó thật sự không thể đi được, nên đã để Nhị hoàng tử đến đây một chuyến." Hoàng Nghị đứng ra nhìn tất cả dân chúng, đột nhiên cúi người xin lỗi: "Xin lỗi, chuyện này là do chúng tôi không biết trước, đã để mọi người phải chịu thiệt thòi." "Khi đến đây phụ hoàng đã dặn tôi phải xin lỗi mọi người, là ngài ấy đã không quản lý tốt chuyện ở đây, để mọi người phải chịu thiệt thòi, sau này sẽ không có chuyện như vậy xảy ra nữa.” Nhìn Hoàng Nghị cao bằng nửa người lớn nghiêm túc xin lỗi họ, dân chúng không cảm thấy bị Hoàng thượng coi thường, ngược lại còn cảm thấy Hoàng thượng rất coi trọng chuyện này.

Nếu không sao lại để một đứa trẻ mấy tuổi đến đây?

“Nhị hoàng tử không sao đâu, chúng tôi bây giờ đều rất tốt, sau này cuộc sống cũng sẽ ngày càng tốt hơn.” “Nhất định sẽ như vậy.” Hoàng Nghị tán đồng gật đầu.

Lần này đến đây hắn vẫn luôn đi theo Vương Cẩn Hòa để tìm hiểu tình hình ở đây, hắn cũng biết rất nhiều, biết được sự tổn hại của tham quan đối với dân chúng lớn đến mức nào.

Sau khi bên này xử lý gần xong, đến lượt bên Vương Cẩn Hòa.

“Tiểu Hòa, bên em tình hình thế nào rồi?” “Họ thật sự quá lãng phí mà.” Vương Cẩn Hòa thật sự muốn khóc không ra nước mắt.

“Cua không cần, tôm hùm không cần, chỉ muốn cá, em nói xem cuộc sống có khá lên được không?” Cá này nuôi không được bao lâu thì chết rồi, làm sao mà kiếm tiền?

“Mấy ngày nay em đi xem, cua hoàng đế, tôm hùm xanh họ đều vứt đi, em nhìn mà đau lòng, còn cả bạch tuộc nữa.” Vương Cẩn Hòa thật sự quá đau lòng.

Tiểu Bảo không nhịn được hỏi: “Mẹ, những thứ này là gì?” Nhìn vẻ mặt của mẹ dường như rất ngon.

Con cũng có chút muốn ăn rồi làm sao đây?

“Những thứ này đều là đồ ăn, hương vị rất tuyệt vời, mẹ đã mua một ít về, tối nay sẽ làm cho các con ăn.” Vương Cẩn Hòa dự định để họ xem, những năm này mình đã bỏ lỡ bao nhiêu món ngon.

Chương 988

Chiều Vương Cẩn Hòa liền đi vào bếp, làm cua, tôm hùm xanh, và nghêu… các loại hải sản.

Một bàn đầy hải sản sau khi dọn lên, họ lại có cảm giác không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tiểu Bảo mơ màng nhìn Vương Cẩn Hòa: “Mẹ, cái này ăn thế nào ạ?” “Mẹ sẽ dạy các con.” Vương Cẩn Hòa cắt chân cua ra, cắt bỏ lớp vỏ ngoài, đưa cho Tiểu Bảo.

“Khi ăn chấm một chút nước sốt này, hương vị sẽ ngon hơn.” Hoàng Nghị bên cạnh không chịu thua kém: “Dì ơi, cháu cũng muốn ăn.” Vương Cẩn Hòa cũng làm cho Hoàng Nghị một cái chân cua, đương nhiên Tiểu Trí cũng không thiếu phần.

Ba đứa trẻ sau khi ăn mắt đều sáng rực.

Hương vị này hoàn toàn khác so với các loại thịt khác: “Mẹ, cái này ngon quá!” Vương Cẩn Hòa nhìn họ ăn vui vẻ, vừa định tự mình lấy chân cua, bên cạnh đã có một cái chân cua đã cắt sẵn đưa tới.

“Ăn đi.” “Vâng.” Một bàn hải sản, dưới sự hướng dẫn của Vương Cẩn Hòa đã ăn không ít.

Nam Kiều cúi đầu nhìn bàn ăn hỗn độn: “Chị dâu, bây giờ em đã hiểu tại sao chị nói họ phung phí của trời rồi, quả thực là như vậy.” Món ngon như vậy, họ lại không cần?

Rốt cuộc là nghĩ gì vậy?

“Nếu có thể thay đổi suy nghĩ của họ, dân chúng ở đây chắc chắn có thể kiếm được không ít tiền phải không?” Nam Kiều mở miệng nói.

“Chỉ cần kiếm được tiền, cuộc sống tốt đẹp hơn thì ai còn muốn làm loại cướp biển không màng mạng sống này nữa?” Loại người này bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, có gì tốt đẹp đâu?

Tự mình kiếm tiền cho tốt chẳng phải hay hơn sao?

Hà tất phải để mình trở nên thảm hại như vậy.

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: “Thật sự là như vậy, những chuyện này Tiểu Hòa hiểu rõ hơn, Tiểu Hòa cứ giao cho em.” “Không thành vấn đề.” “Anh sẽ đi xem hai anh em Đàm Nhất Hải trước, sau khi làm rõ mọi chuyện thì có thể trực tiếp tiêu diệt.” Tô Ngọc mở miệng nói.

Hắn vẫn còn một số vấn đề chưa hiểu rõ, cần phải biết từ miệng đối phương.

“Được, đều nghe anh cả.” Ngày thứ hai, Vương Cẩn Hòa liền dẫn người đi tìm những ngư dân ra biển đánh cá.

“Phu nhân sao cô lại đến đây?” Người hôm qua đã bán cua, tôm hùm cho Vương Cẩn Hòa, tiến đến hỏi.

“Hôm nay tôi đến đây là muốn nói với các người một số chuyện, những thứ các người đánh bắt được ở đây còn rất nhiều đều có thể ăn được, sau này tôi cũng sẽ dạy các người cách xử lý rong biển và rau câu, còn có một số hải sản khô, những thứ này đều có hương vị rất ngon, cũng có thể giúp các người kiếm được không ít tiền, nếu các người lo lắng không ai mua thì cái này có thể để phu quân tôi phái người thu mua tập trung cho các người, sau này các người còn có thể tự mình nuôi trồng rong biển các loại, như vậy cũng có thể kiếm tiền.” Vương Cẩn Hòa nhìn những người vây quanh mình nói.

Tất cả ngư dân chợt vui mừng: “Được!” “Những thứ các người đánh bắt được hôm nay, đừng vứt đi, khi các người quay về tôi sẽ nói cho các người biết thứ gì có thể ăn được, có thể chế biến thành đồ khô bán ra ngoài." "Được." Chiều hôm đó tất cả ngư dân ra biển đều không như trước kia vứt đồ đi, tất cả những thứ đánh bắt được đều mang về.

Có ngư dân đánh bắt được rong biển và rau câu, Vương Cẩn Hòa mở miệng nói: "Hai thứ này đều có thể ăn được, các người cũng có thể tự mình thử xem, đầu rong biển có thể dùng để hầm thịt ăn, những phần mỏng hơn này thì có thể dùng để trộn gỏi, rửa sạch cắt sợi cho gia vị vào, ăn như vậy rất ngon, còn về rau câu, rửa sạch có thể làm canh trứng rau câu, rất tốt cho cơ thể." Ngư dân đều lắng nghe rất chăm chú, định tối nay về sẽ bảo vợ thử xem.

"Bên các người sau khi thủy triều rút có ai đi cào ngao không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

"Có ạ, nhưng cá kiếm được không nhiều." "Không chỉ là kiếm cá, trên đó còn rất nhiều thứ có thể ăn được, như tôm cua, bạch tuộc, còn có một số vỏ sò cũng có thể được, sáng mai tôi sẽ cùng vợ các người đi, đến lúc đó có thể dạy họ cách làm." "Đa tạ phu nhân!" Vị phu nhân này thật sự quá tốt bụng.

Nói xong, Vương Cẩn Hòa nhìn những thứ họ thu hoạch được hôm nay, cua lớn và tôm hùm xanh đều có, tôm cũng không ít.

"Những thứ này đều có thể ăn được, hương vị cũng không tệ, sau này các người chỉ cần đánh bắt được những thứ này đều có thể giữ lại, chúng tôi sẽ cho người đến thu mua, hôm nay các người cũng bán cho chúng tôi nhé." Vương Cẩn Hòa nhìn họ nói.

"Không thành vấn đề." "Sau này tôi sẽ dạy các người dùng tiêu thạch làm đá, sau đó những con tôm này các người có thể đông lạnh lại, rồi gửi đến các thành phố lân cận để bán, nếu các người thấy phiền, cũng có thể bán cho chúng tôi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

“Phu nhân, chúng tôi bán cho cô đi.” Ngư dân mở miệng nói.

“Được.” Vương Cẩn Hòa mang theo rất nhiều tôm và cua quay về.

Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác nhìn thấy nhiều hải sản như vậy, có chút kinh ngạc: “Mẹ ơi, hôm nay chúng ta ăn gì ạ?” “Làm cho các con một số món ăn khác biệt.” Vương Cẩn Hòa cầm đồ đi vào bếp làm đồ ăn cho họ.

Hôm nay vẫn là một bàn đầy hải sản, hương vị hoàn toàn khác so với hôm qua, còn thêm món gỏi rong biển và canh trứng rau câu.

“Ngon quá!” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói: “Bên anh chắc chưa mở tửu lâu phải không?

Hay là phát triển một số tửu lâu ở đây nhỉ?

Tìm mấy đầu bếp đến, em sẽ dạy họ làm các loại hải sản, những món này làm ngon thì rất ngon.” “Được.” “Bên anh tình hình thế nào rồi?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Đã làm rõ rồi, sau đó là vấn trảm bọn họ, chuyện này dù sao cũng phải cho dân chúng một lời giải thích, những người này không ai có thể sống sót.” Vương Cẩn Hòa hiểu ý gật đầu, biết Tô Ngọc có ý gì.

“Anh nói đúng.” Ngày thứ hai, Tô Ngọc công bố tất cả những gì mình biết ra ngoài, đồng thời gửi tin tức về kinh thành cho Huyền Phỉ Nhiên, đợi lệnh của Huyền Phỉ Nhiên.

Ngoài ra còn nhờ Vạn Phong phái một người phụ trách, điều động một số đầu bếp có thiên phú tốt đến đây.

Sau khi hoàn thành xong liền bắt đầu chuẩn bị chuyện mở tửu lâu.

Tô Ngọc không định mở từng nhà một, mà là mở hai mươi nhà cùng lúc.

Đến lúc đó dự định khai trương đồng thời.

Sau khi bắt đầu bận rộn, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc đều đi sớm về muộn, ba đứa trẻ đều đi theo Vương Cẩn Hòa ra ngoài.

Mỗi ngày ra biển cào ngao cũng khá thú vị.

Đồng thời, dân chúng ven biển cũng biết được rất nhiều thứ có thể ăn được, hơn nữa hương vị còn rất ngon, đồng thời cũng tìm được cách kiếm tiền.

Còn về rong biển đánh bắt được mỗi ngày, họ đã bắt đầu phơi khô theo ý Vương Cẩn Hòa, sau khi chuẩn bị xong sẽ bán cho họ, cuộc sống mọi thứ đều phát triển theo hướng tốt đẹp.

Một bên khác, Huyền Phỉ Nhiên cũng nhận được thư Tô Ngọc gửi đến, sau khi đọc xong tức giận không thôi.

Đây chính là những quan viên mà hắn ban bổng lộc nuôi dưỡng, thật sự có bản lĩnh lớn.

Lai Phúc thấy Huyền Phỉ Nhiên tức giận như vậy, liền vội vàng mở miệng: "Hoàng thượng bớt giận." "Ngươi bảo trẫm làm sao bớt giận được?

Đàm Nhất Hải này thật sự gan to, cùng ca ca của hắn cấu kết trong ngoài đối phó phương Bắc, gan to thật đấy." Huyền Phỉ Nhiên mắt đầy lửa giận, khiến Lai Phúc có chút kinh sợ.

Nhưng mà Đàm Nhất Hải này nghe quen quen?

Suy nghĩ kỹ một hồi lâu sau, Lai Phúc mở miệng nói: "Hoàng thượng, Đàm Nhất Hải này chẳng phải là môn sinh đắc ý của Thái phó sao?

Trước kia còn nghe Thái phó từng khen người này trước mặt Hoàng thượng." Cũng không phải Lai Phúc can thiệp vào triều chính, mà là đoạn thời gian trước Thái phó đến tìm Hoàng thượng, còn nói về công lao của Đàm Nhất Hải các loại.

Lúc đó hắn ở bên cạnh, nên mới nhớ người này.

Qua lời nhắc nhở của Lai Phúc, Huyền Phỉ Nhiên cũng nhớ ra người này: "À, đây chính là công thần mà Thái phó nói sao?

Công lao này đúng là lớn thật đấy." Trước đó Thái phó còn muốn ông ta đề bạt Đàm Nhất Hải lên, nói gì mà như vậy mới có thể quản lý tốt hơn phương Nam.

Một quan viên tam phẩm mà đã có thể làm ra loại chuyện này, nếu chức quan này mà lớn hơn một chút nữa, phương Nam sẽ bị tai họa thành cái dạng gì?

May mà lúc đó ông ta không đồng ý, mà để Tiểu Ngọc đi điều tra chuyện bên đó, kết quả điều tra vừa ra, Tiểu Ngọc vừa chuẩn bị đi phương Nam thì người bên đó đã đến rồi.

Xem ra Thái phó này biết không ít chuyện à. "Hoàng thượng, người nói Thái phó có liên quan đến chuyện này không?" "Có liên quan hay không, tất cả chờ Tiểu Ngọc điều tra xong sẽ rõ." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Chương 989

Sau khi Tô Ngọc trở về, ông ta sẽ cho Tô Ngọc điều tra toàn diện mọi thứ của Thái phó, trước đó Lưu Thương Các cũng phải điều tra trước, phòng ngừa xảy ra bất trắc.

Ngày hôm sau thiết triều, Huyền Phỉ Nhiên nhìn một trong số các quan: "Nếu trẫm không nhầm, bên đó vẫn luôn có người liên hệ, xảy ra chuyện lớn như vậy, vì sao không ai nói với trẫm?" Tất cả đại thần im lặng không nói gì, không dám mở miệng. "Không nói thì chuyện này xong à?

Đàm Nhất Hải là môn sinh đắc ý của Thái phó phải không?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn một trong số các quan nói.

Biểu cảm trên mặt Thái phó có chút cứng ngắc: "Hoàng thượng..." "Thái phó đúng là có một môn sinh giỏi đấy." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái phó, cắt ngang lời ông ta.

Thái phó vội vàng quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, thần có tội, đã không quản tốt môn sinh của mình." "Có tội?

Ngươi đương nhiên có tội, ngươi còn nhớ một tháng trước ngươi đến tìm trẫm nói gì không?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái phó đang quỳ dưới đất, hỏi với vẻ đầy ẩn ý.

Biểu cảm trên mặt Thái phó trở nên cứng ngắc, cúi đầu không dám nhìn ánh mắt của Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng, vi thần..." "Lúc đó ngươi nói với trẫm, năng lực của Đàm Nhất Hải những năm nay rất tốt, làm việc cũng rất nghiêm túc, đây chính là cái gọi là làm việc nghiêm túc của ngươi sao?" Các đại thần phía dưới đều chấn động, đây lại là lời Thái phó nói ra ư?

Ông ta muốn làm gì? "Hoàng thượng, vi thần..." Thái phó vội vàng muốn giải thích, nhưng lại không thể nói ra lời nào, chỉ có thể khô khan đứng đó. "Ngươi lúc đó nói với trẫm, chức quan của Đàm Nhất Hải có thể thăng lên một chút, có thể để hắn giải quyết tốt hơn chuyện phương Nam." "Thế nhưng sự thật là gì?

Bách tính phương Nam bị hắn làm cho dân chúng lầm than, thậm chí dám lấy danh tiếng của trẫm ra để gây chuyện, lá gan của hắn đúng là lớn thật đấy." Giọng nói phẫn nộ của Huyền Phỉ Nhiên khiến Thừa tướng và những người khác không dám mở miệng chọc giận.

Thái phó trán vã mồ hôi lạnh, liên tục suy nghĩ làm sao mới có thể cho qua chuyện này.

Nhưng chuyện lần này thật sự quá lớn, Hoàng thượng căn bản không thể cứ thế bỏ qua. "Hoàng thượng, tất cả đều là lỗi của vi thần." Thái phó biết đổ trách nhiệm chắc chắn không được, chỉ có thể nhận hết trách nhiệm, chỉ có như vậy mới có thể giải quyết chuyện của mình.

Không thể để Hoàng thượng nghi ngờ ông ta. "Người đâu, giải hắn vào ngục tử, không cho phép bất kỳ ai thăm nom." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn người đang quỳ dưới đất, trầm giọng nói.

Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến Thái phó hoàn toàn ngây người. "Hoàng thượng, vi thần oan uổng a." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Thái phó đang kêu oan: "Ngươi oan uổng ư?" Câu nói này của Huyền Phỉ Nhiên khiến Thái phó biết rõ, lần này ông ta e rằng không còn cơ hội nào nữa. "Đưa xuống, Tô Cửu, ngươi phái người trông coi, đoạn thời gian này phàm là những người đến ngục tử tiếp xúc với hắn, tất cả đều bắt giữ lại." "Vâng." Tô Cửu biết Huyền Phỉ Nhiên thật sự tức giận rồi, Thái phó này đúng là một kẻ ngu ngốc.

Bất kể Thái phó kêu oan thế nào, cuối cùng vẫn bị giải xuống.

Huyền Phỉ Nhiên kể lại chuyện phương Nam cho họ nghe một lần.

"Bây giờ Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa đang ở phương Nam giúp họ chuẩn bị đồ kiếm tiền, một thời gian nữa sẽ không về, những việc cần làm các ngươi đều làm tốt, đừng gây thêm phiền phức cho Tiểu Ngọc và họ." Huyền Phỉ Nhiên nhìn những người phía dưới nói. "Vâng." "Tô Cửu lát nữa đến Ngự thư phòng một chuyến." Sau khi bãi triều, Tô Cửu đi đến Ngự thư phòng. "Tham kiến Hoàng thượng." Nhìn Tô Cửu một cái, Huyền Phỉ Nhiên không hài lòng nói: "Không phải trẫm đã nói với ngươi rồi sao?

Không cần đa lễ với trẫm." "Lễ không thể bỏ." Hắn không phải Tiểu Ngọc, những điều cần chú ý vẫn phải chú ý. "Tình hình bên này ngươi hãy để mắt tới, chuyện của Thái phó trẫm đã cho người của Lưu Thương Các đi điều tra rồi, một khi tra ra chắc chắn không tha." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói. "Vâng." Thái phó này tốt nhất đừng liên quan đến chuyện này, nếu không thì ngày tháng tốt đẹp của ông ta sẽ không còn nữa.

Ngày hôm đó Huyền Phỉ Nhiên viết thư hồi âm cho Tô Ngọc, bảo anh tự mình xử lý người, còn phải điều tra mối liên hệ giữa Đàm Nhất Hải bên đó và Thái phó, xem ông ta có biết chuyện này hay không.

Đồng thời, người của Vạn Phong Phái cũng bắt đầu xuất phát.

Vài ngày sau, Tô Ngọc nhận được thư của Huyền Phỉ Nhiên, thấy Huyền Phỉ Nhiên bảo anh điều tra mối liên hệ giữa Đàm Nhất Hải và Thái phó, anh khẽ cau mày: "Thái phó lại còn có liên quan đến Đàm Nhất Hải?" "Đàm Nhất Hải là môn sinh đắc ý của Thái phó mà, trước đó chẳng phải còn muốn giúp Đàm Nhất Hải tiến thêm một bước sao?

Thiếu gia cũng vì chuyện này mà mới bắt đầu điều tra phương Nam." Chuyện này Nguyên Bảo biết.

Tô Ngọc được Nguyên Bảo nhắc nhở như vậy mới nhớ ra, quả thật có chuyện đó.

Anh đưa tay sờ cằm: "Thái phó này lá gan cũng lớn thật đấy." Nguyên Bảo đồng tình gật đầu, quả thật đúng là như vậy. "Thiếu gia nói đúng." "Đã là Hoàng huynh nói, vậy chúng ta đi xem nhà Đàm Nhất Hải đi." Tô Ngọc dẫn người đến nhà Đàm Nhất Hải, sau khi lật tung mọi nơi, tìm thấy một mật thất, mở ra thì ngoài một số đồ vật quý hiếm ra, còn có một hộp thư tín.

Tô Ngọc đọc xong thì cau mày, Thái phó này đúng là không muốn sống nữa rồi, chuyện như vậy mà cũng dám làm. "Thiếu gia, những thư tín này có vấn đề sao?" "Đương nhiên có vấn đề, hơn nữa vấn đề không hề nhỏ, Thái phó không chỉ biết chuyện này, mà trong đó còn có phần của ông ta nữa." Tô Ngọc cau mày nói. "Cái gì?" "Ngoài ra, trong triều còn có hai môn sinh của Thái phó cũng tham gia vào chuyện này." Tô Ngọc nhìn những bức thư trong hộp, những bức thư này nếu đến tay Hoàng huynh, Thái phó và hai người kia coi như xong rồi.

Nguyên Bảo đi tới mở thư ra đọc, trên đó đều là thư Thái phó gửi cho Đàm Nhất Hải, trong đó có một phong là chuyện Vũ Thăng Quan.

Thái phó nói với Đàm Nhất Hải rằng Hoàng thượng không đồng ý, nói gì mà sau này sẽ lại giúp hắn có được cái này. "Thiếu gia, anh xem cái này." Nguyên Bảo ở dưới đáy hộp phát hiện một quyển sổ sách.

Trên đó ghi chép tất cả những thứ Đàm Nhất Hải đã tặng cho Thái phó và hai sư huynh đệ.

Những thứ này và tiền bạc tặng đi không hề ít.

Một khi Hoàng thượng biết chuyện này, cả nhà Thái phó sẽ không còn mạng nữa.

Nhưng đây cũng là do ông ta tự tìm lấy, nơi này biến thành như vậy, một nửa nguyên nhân là do Thái phó làm, ông ta cũng không vô tội. "Tìm một người mang những thứ này về, nhớ kỹ nhất định phải an toàn mang về." Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Vậy em đi đi." Vừa hay về xem Thu Ý. "Được, trên đường cẩn thận." "Vâng." Nguyên Bảo mang thư tín và sổ sách cấp tốc cưỡi ngựa trở về kinh thành, còn Tô Ngọc lại đi gặp Đàm Nhất Hải một lần nữa.

Đàm Nhất Hải thấy Tô Ngọc đến vốn rất tức giận, nhưng rất nhanh đã bình tĩnh lại: "Anh đến làm gì?

Đừng hòng có được bất kỳ tin tức nào từ tôi." "Đàm Nhất Hải, anh đúng là cứng miệng đấy, nhưng đáng tiếc cứng miệng cũng vô ích, những gì cần biết Vương gia đây đã biết cả rồi." Tô Ngọc tùy ý nói.

Khi nói lời này, anh vẫn luôn nhìn Đàm Nhất Hải.

Sắc mặt Đàm Nhất Hải hơi biến đổi, sau đó bình tĩnh lại: "Anh nghĩ tôi sẽ tin những gì anh nói sao?" "Chuyện này còn có vị ân sư của anh và hai sư huynh đệ của anh cũng tham gia, Vương gia đây nói không sai chứ?" Tô Ngọc nhìn hắn hỏi với vẻ nửa cười nửa không.

Đàm Nhất Hải, người vốn đã bình tĩnh lại, hoàn toàn ngây người, run rẩy nhìn anh: "Anh... anh làm sao có thể..." "Anh yên tâm, ân sư của anh và các sư huynh đệ sẽ rất nhanh xuống gặp anh thôi, anh cũng không cần lo lắng mình một mình đi quá cô đơn thê lương." Tô Ngọc nhìn Đàm Nhất Hải cười nói.

Mắt Đàm Nhất Hải đầy phẫn nộ: "Tô Ngọc, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Chương 990

Chuyện này không liên quan đến sư phụ tôi." "Có liên quan hay không anh nói không tính, đồ vật trong mật thất của anh, tôi đã cho người gửi về cho Hoàng huynh rồi, anh nói Hoàng huynh nhìn thấy những thứ đó xong có tức giận không?" Tô Ngọc ung dung nhìn Đàm Nhất Hải.

Dường như nhìn thấy hắn sụp đổ là một chuyện vô cùng tốt đẹp. "Tô Ngọc..." "Không cần gọi tôi to tiếng như vậy, ngoài thư tín ra còn có sổ sách ghi chép tiền bạc anh đưa cho họ những năm nay, Vương gia đây cũng gửi về cùng, không cần quá cảm ơn Vương gia đây đâu." Nếu không phải Đàm Nhất Hải bị giam giữ, hắn chắc chắn sẽ động thủ với Tô Ngọc. "Muốn động thủ với Vương gia đây à?

Anh còn non lắm." "Anh..." "Tô Ngọc, anh làm như vậy rốt cuộc có lợi ích gì cho anh?

Chỉ vì những tiện dân đó sao?" "Vì những kẻ thấp hèn đó, hà cớ gì phải làm vậy chứ?" Tô Ngọc không nghe lọt tai Đàm Nhất Hải nói bách tính như vậy. "Tiện dân?

Đàm Nhất Hải, anh nghĩ anh tốt hơn được bao nhiêu?

Sao?

Tưởng làm quan rồi thì có thể quên tổ tông sao?

Cha anh, ông nội anh đều là tiện dân, nếu không phải anh có chút thiên phú, để anh làm quan, bây giờ anh vẫn là cái gọi là tiện dân của anh, loại người như anh có tư cách gì mà nói bách tính nhà người ta?" Chính mình cũng là loại người như vậy, lại còn dám nói ra những lời như thế, thật đúng là ngây thơ đáng cười.

Đàm Nhất Hải giãy giụa nói: "Anh nói bậy, tôi và những người đó không giống nhau." "Không giống nhau ư?

Vậy anh nói với Vương gia đây xem, nhà anh có gì không giống nhau?

Các người không phải xuất thân từ tiện dân sao?

Cha và ông nội anh vì để anh đọc sách mà làm công suýt kiệt sức, chuyện này Vương gia đây nói không sai chứ?" Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Đàm Nhất Hải nói.

Đàm Nhất Hải ghét nhất là có người nhắc đến những chuyện này trước mặt hắn: "Tô Ngọc, anh câm miệng cho tôi, anh cái gì cũng không biết có tư cách gì ở đây nói những thứ này?" Tô Ngọc là đại thiếu gia nhà họ Tô, anh ta cái gì cũng không hiểu. "Sao?

Chọc đúng chỗ đau của anh rồi à?

Anh cũng là xuất thân bình dân, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, có thể thay đổi vận mệnh của mình và gia tộc, anh không giúp bách tính có cuộc sống tốt đẹp hơn thì thôi đi, anh lại còn làm ra loại chuyện làm hại bách tính như vậy." Những người xuất thân bần dân khác, có được cơ hội như vậy, chỉ muốn làm việc vì bách tính, kết quả Đàm Nhất Hải lại biến thành cái dạng gì rồi? "Đây là chuyện của tôi, liên quan gì đến anh?" "Quả thật không liên quan gì đến Vương gia đây, nhưng đáng tiếc là anh không chỉ liên lụy đến mình, mà còn liên lụy đến gia đình, họ rõ ràng có thể khổ tận cam lai, vì anh lại chỉ có thể bị lưu đày biến thành nô tì." Đàm Nhất Hải cuối cùng cũng có phản ứng, giãy giụa nói: "Chuyện này đều là lỗi của tôi, không liên quan một chút nào đến gia đình tôi, anh không thể làm như vậy." "Không thể ư?

Đàm Nhất Hải, anh làm quan nhiều năm như vậy, còn chưa ý thức được vấn đề của chuyện anh làm lớn đến mức nào sao?

Hoàng huynh không cho tru di cửu tộc nhà anh đã là hình phạt rất nhẹ rồi." Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Đàm Nhất Hải trầm mặc, Tô Ngọc nói đúng, chuyện hắn làm đủ để cả nhà hắn đều phải chết, nhưng Huyền Phỉ Nhiên chỉ lấy mạng hắn và đại ca của hắn, những người khác cũng chỉ bị lưu đày.

Đây đã là ân tứ trời ban rồi, hắn không thể nói Huyền Phỉ Nhiên không phải nữa.

Thật lòng mà nói, Huyền Phỉ Nhiên đúng là một Hoàng thượng vô cùng tốt, vì có ông ấy mà bách tính có được cuộc sống rất tốt đẹp. "Tôi biết rồi." Tô Ngọc chuẩn bị rời đi, Đàm Nhất Hải ngây người một chút: "Anh không muốn hỏi gì khác sao?" "Không có gì đáng hỏi, những gì cần biết Vương gia đây đã biết cả rồi." Cho dù không biết cũng không cần thiết phải biết từ miệng hắn.

Đàm Nhất Hải nhìn Tô Ngọc với vẻ phức tạp: "Khó trách Hoàng thượng lại tín nhiệm anh như vậy." Tô Ngọc nghe có chút khó hiểu, sao lại liên quan đến sự tín nhiệm của Hoàng huynh dành cho anh rồi.

Ngày hôm sau, Huyền Phỉ Nhiên công bố tất cả tội chứng của Đàm Nhất Hải và những người liên quan, đồng thời ba ngày sau sẽ vấn trảm, gia đình hắn cũng sẽ bị lưu đày vào ngày đó.

Tin tức này sau khi gia đình Đàm Nhất Hải biết được thì có chút không thể chấp nhận.

Họ khó khăn lắm mới có được cuộc sống tốt đẹp ngày hôm nay, sao lại biến thành thế này rồi. "Chúng tôi muốn gặp Vương gia." Gia đình Đàm Nhất Hải ở trong đại lao gào lên đòi gặp Vương gia, đặc biệt là con trai và cháu trai của hắn.

Tô Ngọc có chút không kiên nhẫn, nhưng cuối cùng vẫn gặp gia đình Đàm Nhất Hải. "Vương gia, cha tôi sẽ không làm ra loại chuyện này đâu, xin ngài hãy điều tra lại một lần nữa." "Chứng cứ xác thực, không chỉ hắn, mà ngay cả ân sư của hắn cũng sẽ bị chém đầu, Hoàng huynh tha cho các ngươi chỉ là để các ngươi lưu đày đã là ân tứ trời ban rồi, nếu không các ngươi những người này một kẻ cũng không thoát được, các ngươi tốt nhất nên biết dừng đúng lúc đi." Tô Ngọc không muốn dây dưa quá nhiều với những người này.

Ông nội của Đàm Nhất Minh không tin là như vậy, Tô Ngọc trực tiếp bày tất cả tội chứng ra trước mặt.

Khi họ biết Đàm Nhất Hải rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện sai trái, mới biết Tô Ngọc nói đúng, Hoàng thượng tha mạng cho những người như họ đã là ân tứ quá lớn rồi, họ không thể cứ thế được voi đòi tiên mà đòi hỏi nhiều như vậy nữa.

Ông nội của Đàm Nhất Hải nở một nụ cười khổ: "Đa tạ Vương gia đã giải đáp thắc mắc cho chúng tôi." "Còn muốn biết gì nữa?" "Không còn gì nữa." Tô Ngọc không nói gì, xoay người rời đi.

Khi đi đến cửa, ông nội của Đàm Nhất Hải đột nhiên mở miệng: "Vương gia, chúng tôi có thể gặp cháu trai của tôi không?" "Có thể." Tô Ngọc sai người dẫn anh em Đàm Nhất Hải đến gặp hai người.

Nhìn thấy dáng vẻ của hai người, ông nội của Đàm Nhất Hải cuối cùng cũng không nhịn được chất vấn: "Nhất Hải, Nhất Minh, các con nói cho ông biết, vì sao lại làm như vậy?" "Chúng ta khó khăn lắm mới có cuộc sống tốt đẹp lên, vì sao các con lại làm như vậy?" Nghe lời chất vấn của ông nội, nhìn ánh mắt không hiểu của họ, Đàm Nhất Hải lần đầu tiên cảm thấy hối hận. "Ông nội, con..." "Các con đừng nói gì cả, ông chỉ muốn biết các con vì sao lại làm như vậy." Đàm Nhất Hải hé miệng, cuối cùng mở lời nói: "Chúng con chỉ muốn để ông nội và mọi người sống tốt hơn." Tay ông nội Đàm Nhất Hải hơi run rẩy, nhìn dáng vẻ của Đàm Nhất Hải lúc này, trong mắt tràn đầy thất vọng: "Cuộc sống hiện tại của chúng ta đã rất tốt rồi, không cần các con dùng cách này để chúng ta sống tốt hơn, con trước kia không phải như vậy." Khi cháu trai vừa làm quan thì không phải là người như vậy, hắn vẫn là người một lòng làm việc vì bách tính, nghĩ cho bách tính, sao ba năm nay lại đột nhiên biến thành cái dạng này.

Khi Đàm Nhất Hải muốn nói gì đó, vợ hắn đột nhiên mở miệng: "Đàm Nhất Hải, anh đúng là một phế vật, chuyện đơn giản như vậy mà cũng không làm tốt được, cuối cùng còn liên lụy đến chúng tôi." Đàm Nhất Hải ngơ ngác nhìn vợ mình, trong mắt đầy vẻ hoang mang, vợ nói hắn là phế vật? "Em..." "Em cái gì mà em?

Anh lập tức viết cho tôi giấy hòa ly, viết xong tôi và anh không còn quan hệ gì nữa, tôi sẽ không cần phải bị lưu đày." Người nhà họ Đàm đều kinh ngạc ngây người, đặc biệt là con cái của Đàm Nhất Hải.

Đàm Hân không dám tin nhìn mẹ mình: "Mẹ đang nói gì vậy?

Cha đối xử với mẹ tốt như vậy, mẹ muốn gì cha cũng mua cho mẹ cái đó, sao mẹ có thể đối xử với cha như vậy?" "Tôi thèm muốn mấy thứ đồ đó của hắn sao?

Một phế vật mà chỉ mua vài thứ đồ đã có thể khiến anh bị bức bách thành ra thế này, thật không biết cha tôi rốt cuộc nhìn trúng anh cái gì, lại để tôi gả cho một tên phế vật như anh." Ba anh em Đàm Hân tức đến không nói nên lời.

Từ lời nói của Đàm Hân, cuối cùng họ cũng biết Đàm Nhất Hải vì sao lại làm như vậy.

Hóa ra là để mua những thứ đồ đắt tiền hơn cho bà ta, cuối cùng mới biến thành ra thế này.

Lòng Đàm Nhất Hải có chút phức tạp: "Cô muốn giấy hòa ly tôi sẽ viết, nhưng cô muốn không sao cả, thì đó cũng là điều không thể."

Hắn giờ đây hối hận vì đã cưới người phụ nữ này, nếu không phải cô ta, cả nhà họ cũng sẽ không rơi vào kết cục như bây giờ. "Cô đang nói bậy bạ gì đấy?" "Cô nghĩ tôi xảy ra chuyện rồi thì cha cô còn có thể không sao ư?

Chuyện này không thể thoát khỏi liên quan đến ông ta đâu." Đàm Nhất Hải từng câu từng chữ nói. "Anh nói bậy, tất cả đều là lỗi của anh, không liên quan đến cha tôi." Đàm phu nhân tức giận nói. "Thư tín, sổ sách đã được gửi về cho Hoàng thượng rồi, cha cô và họ sẽ rất nhanh xuống dưới đất đoàn tụ với tôi thôi, đáng tiếc cô không gặp được người." Đàm Nhất Hải bình tĩnh nói, những lời nói ra không khác gì giết người tru tâm.

Đàm phu nhân run rẩy nhìn Đàm Nhất Hải: "Anh đừng có nói bậy bạ ở đây, cha tôi sẽ không có chuyện gì đâu." "Những thứ đó đều là anh tự nguyện đưa cho cha tôi, liên quan gì đến cha tôi chứ?" Đàm phu nhân tức giận nói. "Mọi thứ trong lòng, Hoàng thượng nhìn thấy xong sẽ biết đây là chuyện gì thôi, tính toán của cô đã thất bại rồi." Đàm Nhất Hải nói xong không muốn lằng nhằng với cô ta nữa. "Vương gia, xin ngài cho tôi giấy bút, tôi muốn viết thư hòa ly." "Được." Trong lúc chờ đợi, Đàm Nhất Hải nhìn con cái của mình: "Là cha có lỗi với các con, sau này các con phải giúp cha chăm sóc tốt ông nội và bà nội." Giờ phút này Đàm Nhất Hải mới biết hối hận.

Vì một thứ đồ chơi như vậy, hại cha mẹ và con cái còn phải vì hắn mà chịu khổ.

Chương 991

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Đàm Nhất Hải lau mặt, đột nhiên quỳ xuống đất: "Vương gia, tôi muốn cầu xin ngài một chuyện, tôi sẽ dùng một số thứ quan trọng để đổi." Tô Ngọc nhìn Đàm Nhất Hải đột nhiên trở nên kiên định, khẽ nhíu mày: "Anh muốn nói gì?" "Là chuyện về sư phụ của tôi, vốn dĩ những chuyện này tôi không muốn nói, nhưng tôi muốn cha mẹ tôi không phải bị lưu đày." Có thể sống một cuộc sống tốt hơn một chút.

Chỉ cần không bị lưu đày thì vẫn còn hy vọng. "Đi theo tôi." Tô Ngọc lập tức hiểu Đàm Nhất Hải muốn nói gì.

Lúc này, giấy bút đã được đưa đến, Đàm Nhất Hải viết giấy hòa ly cho Đàm phu nhân: "Từ nay về sau chúng ta không còn bất kỳ quan hệ gì nữa." Sau đó quay đầu nhìn cha mẹ và con cái của mình: "Cha mẹ, các con yên tâm, con sẽ không để mọi người bị lưu đày đâu, mọi người cũng phải nhớ rằng cái chết của con và đại ca không liên quan gì đến Hoàng thượng, là chúng con tự mình làm sai chuyện, Hoàng thượng có thể tha cho mọi người đã là ân tình trời ban rồi, sau này đừng nghe người khác nói bậy bạ biết không?" Đàm Hân và họ gật đầu: "Cha, chúng con biết rồi." Đàm Nhất Hải gật đầu, đi theo Tô Ngọc rời đi, lúc đi không hề nhìn Đàm phu nhân dù chỉ một cái.

Đàm phu nhân nhìn Đàm Nhất Hải tức giận nói: "Đàm Nhất Hải, anh dám làm chuyện có lỗi với cha tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho anh đâu." Đàm Nhất Hải dường như không nghe thấy lời cô ta nói, đi theo Tô Ngọc rời đi.

Tô Ngọc xoay người nhìn hắn: "Thật sự không hối hận?" Đàm Nhất Hải lắc đầu: "Tôi không hối hận." Tô Ngọc gật đầu, nếu đã như vậy thì cũng không phải không thể cho hắn một cơ hội.

Đến thư phòng, Tô Ngọc nhìn Đàm Nhất Hải: "Nói đi, anh muốn nói gì với tôi?" "Những người ở Hồ Tâm đảo chỉ là một phần nhỏ, phần lớn ở một nơi khác, người cầm đầu là cựu bộ của Tạ Thầm, còn sư phụ tôi, Tống Thái phó, có quan hệ rất tốt với Tạ Thầm, những năm nay vẫn luôn âm thầm giúp đỡ họ." Tô Ngọc nheo mắt: "Có bao nhiêu người, anh có biết họ ở đâu không?" Đàm Nhất Hải gật đầu: "Biết, nhưng ca ca tôi biết rõ hơn." "Anh về sau nói chuyện với ca ca anh một cách cẩn thận, nếu hắn có thể giúp tôi tóm gọn tất cả cựu bộ của Tạ Thầm, tôi có thể tha cho gia đình các anh, còn có thể cho họ một khoản tiền, ngoài việc không thể tham gia khoa cử nữa, họ làm ăn buôn bán hoặc làm gì khác đều được." Tô Ngọc nhìn Đàm Nhất Hải nói.

Mắt Đàm Nhất Hải ánh lên vẻ vui mừng: "Vương gia yên tâm, tôi sẽ nói với ca ca tôi." Trở về phòng giam, Đàm Nhất Hải kể lại chuyện này cho Đàm Nhất Minh.

Đàm Nhất Minh cau mày: "Nhất Hải, em biết mình đang nói gì không?" Đàm Nhất Hải gật đầu: "Đương nhiên em biết, ca, đây vẫn là một cơ hội rất tốt, cuối cùng chúng ta hai anh em vẫn sẽ chết, nhưng Vương gia nói rồi, đến lúc đó có thể tha cho cha mẹ và các con, thậm chí có thể cho họ một khoản tiền lớn, tuy không thể thi khoa cử làm quan nữa, nhưng làm ăn buôn bán thì không bị hạn chế." "Cậu ấy thật sự nói như vậy sao?" Nghe được tin tức này, Đàm Nhất Minh cũng có chút động lòng.

Nếu là như vậy thì đương nhiên không còn gì tốt hơn.

Đàm Nhất Hải gật đầu: "Không sai, Vương gia là người đáng tin cậy, em tin anh ấy sau khi hứa với chúng ta nhất định sẽ thực hiện lời hứa của mình." Đàm Nhất Minh nghĩ đến những việc Tô Ngọc đã làm, trong lòng cũng bắt đầu tin tưởng Tô Ngọc: "Được, chúng tôi giúp Vương gia bắt những người đó, nhưng vũ khí của họ rất tốt, nếu thật sự động thủ e rằng sẽ có chút phiền phức." "Chuyện này có thể nói với Vương gia một tiếng." Rất nhanh, Tô Ngọc nhận được tin tức của hai anh em.

Sau khi biết tình hình vũ khí của cựu bộ Tạ Thầm, trong mắt anh hiện lên vẻ suy tư.

Vương Cẩn Hòa đến tìm Tô Ngọc, vừa hay nghe thấy họ nói chuyện này, cô đi đến nói: "Cái này có gì mà đơn giản chứ, trực tiếp làm đại pháo và chiến thuyền chẳng phải được sao?" "Chiến thuyền?" "Đại pháo?" Tô Ngọc và Nam Kiều đều đồng loạt nhìn Vương Cẩn Hòa, những thứ cô nói này là gì vậy?

Vương Cẩn Hòa vẽ đồ chỉ cho Tô Ngọc, bất kể là chiến thuyền hay đại pháo, cuối cùng còn vẽ cả thuyền đánh cá cỡ lớn.

Những thứ này đều là cô nhìn thấy từ chỗ bạn bè từng có.

Tô Ngọc nhìn những thứ trong tay, trong mắt tràn đầy sự vui mừng: "Cái này thật sự rất tuyệt." "La Hậu, anh quay về đổi Lạc Diễm đến đây." Lạc Diễm hiểu rõ nhất về thuốc nổ, để cô ấy đến là tốt nhất. "Vâng." "Ngoài ra, các anh còn phải luyện binh, nhất định phải làm cho binh sĩ mạnh hơn nữa, nếu không sau này còn sẽ gặp phải tình huống như vậy." "Chế tạo thuyền cũng là một công việc kỹ thuật, anh phải tìm một số thợ giỏi đến đây." Nam Kiều mở miệng nói: "Cái này có gì mà đơn giản chứ?

Vong Ưu Thành bên đó cái gì cũng không thiếu, loại người này nhiều nhất, hơn nữa những người chế tạo thuyền giỏi thật sự có vài người." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Cái này là thật sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Quả thật là thật, nếu những người đó đến thì quả thực sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi với một nửa công sức." "Em viết thư gửi qua cho Thẩm lão đại, bảo ông ấy đưa người đến đây cho em." "Họ nhất định sẽ đến thôi, dù sao họ cũng thèm muốn thứ trong tay Ngọc ca ca đã lâu rồi." Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Em nói đúng." "Tiểu Hòa, tình hình bên em thế nào rồi?" "Em đã bắt đầu dạy họ làm đồ khô rồi, mẻ đồ khô đầu tiên đã ra lò, chúng ta đã thử qua, mùi vị đều rất ngon." "Vậy thì tốt, người bên anh cũng sắp đến rồi, bảo họ tất cả đồ khô đã làm đều cất giữ lại, chờ người bên anh đến sẽ thu mua hết." Sau này còn sẽ làm thuyền đánh cá cỡ lớn cho họ.

Tô Ngọc đã suy nghĩ kỹ, mỗi làng sẽ được cấp một chiếc thuyền đánh cá cỡ lớn, như vậy cuộc sống của họ sẽ ngày càng tốt hơn. "Anh định tặng miễn phí cho họ sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Tặng miễn phí chắc chắn là không thể, nhưng anh có thể cho họ vay trước, mỗi tháng trả lại một ít, sau đó bán cho họ với giá gốc." "Nếu cứ mãi như vậy, sau này sẽ mang lại cho chúng ta không ít phiền phức, nhất định phải để họ hiểu rõ dưới gầm trời này không có bữa trưa miễn phí." Tô Ngọc có suy nghĩ của riêng mình.

Mặc dù những chiếc thuyền này tặng đi đối với anh cũng không thành vấn đề, nhưng có một điểm anh sẽ không để tất cả mọi người cảm thấy mọi thứ đều có thể miễn phí cho họ, thời gian dài có người sẽ cảm thấy những thứ này là hiển nhiên, đó không phải là điều anh muốn thấy.

Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm, xem ra nỗi lo của cô là thừa thãi. "Anh nói đúng, làm như vậy quả thật rất tốt." Sau đó, khi Vương Cẩn Hòa đi tìm bách tính, cô nói với họ về chuyện thuyền đánh cá cỡ lớn.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, tất cả mọi người đều kinh ngạc mừng rỡ, nhưng cũng có người có chút lo lắng: "Vương phi, chiếc thuyền này có đắt không ạ?" "Mọi người yên tâm đi, tướng công của tôi đã nói rồi, anh ấy có thể bán cho mọi người với giá gốc, không kiếm lời của mọi người, hơn nữa có thể cho mọi người vay trước, mọi người có thể mỗi tháng trả lại một ít tiền, cho đến khi trả hết thì thôi." Người hỏi cuối cùng cũng yên tâm: "Tốt quá rồi!" "Còn một chuyện nữa, người bên tướng công của tôi còn một thời gian nữa mới đến, anh ấy bảo tôi nói với mọi người là đồ khô đã làm xong cứ để đó trước, chờ người của chúng ta đến sẽ thu mua hết, mọi người có thể yên tâm, giá cả sẽ không thiếu của mọi người đâu, chờ sau này các tửu lầu bên chúng ta đều mở ra rồi, ghẹ Đế vương, tôm rồng và cả thanh hà (một loại hải sản có vỏ) mà trước đây tôi đã mua cho mọi người, cùng với các loại ốc, ốc biển khác, mọi người đều có thể gửi đến tửu lầu, họ đều sẽ thu mua." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc kể lại tình hình sau này cho bách tính nghe một lần.

Bách tính càng thêm vui mừng, cái loại ghẹ Đế vương kia rất đắt, hai mươi lượng bạc một con, tôm rồng cũng gần như vậy.

Mấy ngày nay mỗi lần họ đánh bắt được đều bị Vương phi mua đi, khiến họ kiếm được không ít tiền.

Vương phi dạy họ cách chế biến hải sản cũng làm cho món ăn trong nhà phong phú hơn rất nhiều. "Đợi một thời gian nữa, hạt giống rau củ bên tôi bên này cũng sẽ có bán, mọi người cũng có thể mua một ít tìm chỗ nào trồng rau, trồng một ít rau củ tự mình ăn, hạt giống rau củ bên tôi đều rất tốt, mọi người không cần lo lắng không trồng được đâu." "Cảm ơn Vương phi." Vương gia và Vương phi thật sự quá tốt, đã giúp họ rất nhiều.

Đương nhiên người tốt nhất vẫn là Hoàng thượng, vì biết tình hình bên họ nên đã miễn giảm thuế thu hai năm cho họ, để họ có thể nghỉ ngơi dưỡng sức. "Vương phi, cô và Vương gia thật tốt, nhưng tốt nhất vẫn là Hoàng thượng." Một người bách tính cảm thán nói. "Đúng vậy, trước đây chúng ta còn hiểu lầm Hoàng thượng, thật sự quá không nên." Hai năm nay họ kiếm tiền mà không cần nộp thuế, lương thực cũng không cần nộp thuế, cái này cũng quá tốt rồi.

Họ tin rằng hai năm thời gian nhất định có thể làm cho cuộc sống ngày càng tốt hơn. "Đúng vậy, Hoàng huynh vẫn luôn muốn mọi người đều có cuộc sống tốt đẹp, mấy năm trước ngoại thích nắm quyền, Hoàng huynh có tâm nhưng lực bất tòng tâm, bây giờ không còn ngoại thích, rất nhiều ý tưởng của anh ấy đều bắt đầu được thực hiện, các ngươi chỉ cần đi theo suy nghĩ của Hoàng huynh, cuộc sống chỉ có ngày càng tốt hơn, có một điểm các ngươi hoàn toàn có thể tin tưởng, bất kể xảy ra chuyện gì, anh ấy cũng sẽ không tăng thêm thuế khóa của bách tính, đây là lời bảo đảm của Hoàng huynh dành cho mọi người, nếu sau này có chuyện như vậy xảy ra, các ngươi nhất định đừng tùy tiện tin người khác, phải tin Hoàng huynh." Vương Cẩn Hòa nhìn họ dặn dò nói, đồng thời còn nói không ít lời tốt về Huyền Phỉ Nhiên trước mặt họ.

Bách tính đồng tình gật đầu: "Vương phi yên tâm, sau này chúng tôi đều tin Hoàng thượng, trừ lời Hoàng thượng ra ai cũng không tin." "Như vậy mới đúng chứ." "Vương phi, hôm nay chúng tôi còn bắt được một ít cua rất xấu xí, cô mang về cho Nhị hoàng tử và Tiểu thiếu gia họ ăn đi." Một trong số bách tính mang theo một cái giỏ cá đến, bên trong có vài con cua lớn, có cua nhện, thậm chí còn có hai con cua móng. "Những con cua này đều rất tốt, rất khó kiếm, tôi trả tiền cho mọi người." "Vương phi, nếu cô trả tiền thì chúng tôi sẽ không đưa cho cô đâu." Bách tính nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Vậy được rồi, tôi sẽ chịu thiệt của mọi người vậy." "Hoằng Nghị, các con lại đây xem này." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo và những người đang ở bên cạnh bắt cua.

Tiểu Bảo và họ đi đến, Hoằng Nghị nhìn những con cua trong giỏ cá với vẻ mặt ghét bỏ: "Thím, mấy con cua này xấu xí quá." "Mấy con cua này xấu thì có xấu thật, nhưng sức lực lớn lắm đấy." Vương Cẩn Hòa cầm một cái gậy chọc vào cái càng cua móng.

Cây gậy bị kẹp vào, lập tức đứt lìa.

Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn cây gậy bị kẹp đứt: "Cái này lợi hại quá đi mất!

Mẹ cho chúng con chơi một lát rồi ăn nó nhé." "Được thôi, nhưng các con phải cẩn thận, đừng để nó kẹp vào tay đấy." Tiểu Bảo vội vàng gật đầu, ba đứa trẻ ngồi xổm trên đất chơi cua.

Hoằng Nghị chơi vui nhất, khiến Tô Ngọc đứng cạnh không ngừng lắc đầu.

Chơi đủ rồi, Vương Cẩn Hòa mới mang cua đi chế biến.Trong lúc chờ người đến, Tô Ngọc bận rộn luyện binh, còn Vương Cẩn Hòa thì bận giúp dân kiếm tiền.

Về chuyện của Đàm Nhất Hải và Tống thái phó, Tô Ngọc dự định sẽ nói sau khi bắt được toàn bộ tàn dư của Tạ Thầm.

Chuyện của Tống thái phó, Tô Ngọc cũng báo cáo đầy đủ cho Huyền Phỉ Nhiên, ngoài ra còn nói với Huyền Phỉ Nhiên chuyện gia đình Đàm Nhất Hải.

Xong xuôi mọi việc, Tô Ngọc cũng bắt đầu chuẩn bị.Nửa tháng sau, người phụ trách và đầu bếp mà Tô Ngọc gọi đến đều đã tới.

Thấy cua và tôm hùm do Vương Cẩn Hòa mang đến, họ còn cảm thấy kỳ lạ, loại đồ có vỏ này thật sự có người thích ăn sao?

Đợi đến khi Vương Cẩn Hòa chế biến xong, tất cả mọi người đều bị hương vị đó chinh phục.

Người phụ trách kinh ngạc nói: "Phu nhân, món này ngon quá đi mất." "Tôi bảo các anh mở tửu lâu ở đây, các anh làm được chứ?"

"Không vấn đề gì ạ, chúng tôi chắc chắn làm được." "Vậy thì được, anh cứ đi chuẩn bị chuyện tửu lâu đi, tôi sẽ dạy họ cách làm hải sản nhanh nhất có thể." "Vâng." Người đã đến, Vương Cẩn Hòa bắt đầu bận rộn."Phu nhân, bên kia có người ăn hải sản xong thì trên người nổi rất nhiều nốt sần, cái này có vấn đề gì không ạ?" Một trong các đầu bếp vội vàng chạy đến nói.

Vương Cẩn Hòa đi qua xem xét xong, liền hiểu chuyện gì đang xảy ra: "Anh ta bị dị ứng hải sản, bảo Nam Kiều qua xem giúp." "Vâng." Đầu bếp nhìn Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi: "Phu nhân, món này còn có thể khiến người ta bị dị ứng sao?" "Có một số người ăn hải sản quả thật sẽ bị dị ứng." "Vậy vấn đề này phải giải quyết thế nào ạ?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát, nghĩ đến linh tuyền thủy: "Để tôi nghĩ xem phải làm sao đã."Vương Cẩn Hòa lúc nấu ăn đã thêm linh tuyền thủy vào, đợi đến khi người hạ nhân bị dị ứng kia khỏi rồi, cô lại đi tìm anh ta: "Anh có muốn thử lại lần nữa không?

Tôi sẽ không để anh ăn không đâu, bất kể sau khi ăn xong thế nào, tôi cũng sẽ trả cho anh một khoản tiền để bồi thường." Người hạ nhân đã khỏi bệnh suy nghĩ một lát, gật đầu đồng ý: "Vâng." Vương Cẩn Hòa bưng hải sản đã làm xong lên.

Mỗi món ăn đều thêm vào một chén nhỏ linh tuyền thủy.

Hạ nhân ăn xong, không có bất kỳ phản ứng gì thêm, chứng tỏ linh tuyền thủy có tác dụng.

Kết quả này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng vui mừng. "Tốt quá rồi, thật sự có tác dụng!" Vương Cẩn Hòa theo thỏa thuận đã đưa cho hạ nhân thử món ăn năm mươi lượng bạc.Đầu bếp có chút kinh ngạc nhìn cảnh này: "Phu nhân, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Sao lại khỏi rồi?" "Đây là phương thuốc tôi đã nghĩ cách điều chế ra, sau này mỗi cửa hàng tôi đều sẽ để một ít, khi các anh làm hải sản đều phải cho một chén nhỏ như thế này vào, sẽ không còn hiện tượng dị ứng nữa." Vương Cẩn Hòa cầm một cái chén rất nhỏ lên nói.

Mặc dù đầu bếp tò mò đây là gì, nhưng cũng không hỏi nhiều, tiếp tục đi học nấu ăn.

Chương 992

Lần này đến đây họ thật sự đã học được rất nhiều món ăn.

Món nào cũng rất ngon.

Sau khi học xong các món, tửu lâu bên kia cũng đã chuẩn bị xong.

Chỉ còn chờ khai trương.Lúc này nguyên liệu thực phẩm lại là vấn đề, Vương Cẩn Hòa dẫn người phụ trách đi tìm thôn dân ở đây.

Những thôn dân đó thấy Vương Cẩn Hòa đến đều vô cùng nhiệt tình: "Vương phi người đã đến rồi ạ." "Đây là người phụ trách bên tôi, sau này anh ấy sẽ phụ trách thu mua nguyên liệu thực phẩm của các vị, hai ngày anh ấy sẽ đến một lần.

Các vị có thể chuẩn bị đồ xong rồi đợi anh ấy đến, hoặc cũng có thể trực tiếp mang đến tửu lâu, tửu lâu tên là Dụ Hòa tửu lâu." Vương Cẩn Hòa mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, bá tánh đều kích động: "Vương phi, những đồ khô đó họ cũng thu mua sao?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Tất cả đều thu, các vị bây giờ có thể mang ra rồi, hôm nay chúng tôi đến đây chính là để thu mua nguyên liệu thực phẩm, các vị cũng có thể đi thông báo cho những người khác, chiều nay chúng tôi sẽ đến." "Vâng, chúng tôi đi ngay đây." Người phụ trách nhìn vẻ mặt vui mừng của bá tánh, trong lòng biết rằng nhà họ chắc hẳn đã tích trữ không ít đồ để bán.

Rất nhanh, bá tánh đều biết người của Vương Cẩn Hòa sẽ đến thu mua đồ khô mà họ đã làm.

Mọi người đều bắt đầu mong chờ buổi chiều đến.Ăn cơm trưa xong, Vương Cẩn Hòa dẫn người phụ trách đi gặp mấy vị thôn trưởng: "Sau này anh có thể trao đổi với các thôn trưởng, còn có rất nhiều bá tánh muốn bán hải sản, đến lúc đó người dưới quyền anh cũng phải hoạt động hết công suất." "Vâng." Việc thu mua rất nhanh bắt đầu, ví dụ như rong biển khô mười lăm văn một cân, tôm khô hai mươi lăm văn, giá cả tăng lên theo độ khó của việc thu hoạch.

Giá này khiến bá tánh vô cùng phấn khích: "Vương phi thật sự quá tốt rồi, lại cho chúng tôi giá cao như vậy." Suốt khoảng thời gian này họ đã tích trữ không ít đồ đạc.

Chỉ trong một buổi chiều, người bán nhiều nhất được hơn một trăm lượng bạc, ít nhất cũng vài chục lượng.

Một lão nhân ôm bạc trong tay, không kìm được mà bật khóc, ông chưa từng thấy nhiều tiền như vậy bao giờ. "Cảm ơn Vương phi." Lão nhân lập tức quỳ xuống đất.

Vương Cẩn Hòa vội vàng đưa tay đỡ ông lão dậy: "Lão nhân gia, ông làm gì vậy?" "Vương phi, cảm ơn người, tôi và vợ tôi dẫn theo cháu nội cháu ngoại sống qua ngày, nếu không có người, gia đình tôi không biết phải sống sao nữa." Vương Cẩn Hòa nghe người bên cạnh kể xong mới biết, hóa ra con trai và con dâu của lão nhân bị Đàm Nhất Hải và bọn họ hãm hại mà chết, hai ông bà lão dẫn theo ba cháu trai, hai cháu gái sống qua ngày, khi họ đến thì đã hết lương thực, là Tô Ngọc đưa lương thực giải quyết khó khăn cho họ, sau đó Vương Cẩn Hòa dạy họ cách làm những món hải sản đó, giúp gia đình họ có thức ăn, bây giờ lại giúp họ kiếm được nhiều tiền như vậy, sao họ có thể không cảm kích chứ?"Lão nhân gia, sau này cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn thôi, tôi thấy mấy đứa cháu của ông đều là những đứa trẻ ngoan, ông cũng đừng buồn, ông phải nghĩ xem còn mấy đứa cháu nữa cần chăm sóc đấy, đợi chúng lớn lên, các ông bà sẽ được hưởng phúc." "Ông ơi, Vương phi nói đúng ạ, con và các em sẽ hiếu thuận với ông và bà nội ạ." Cháu trai lớn của lão nhân đi tới đỡ ông lão,

nghiêm túc nói.

Sau đó nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cảm ơn Vương phi." "Không cần khách khí." "Vương phi, con có thể đi theo người làm việc không ạ?

Con sẽ rất nghiêm túc." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn cậu bé: "Vì sao lại muốn đi theo tôi làm việc?" "Chuyện ở nhà có các em giúp rồi, con muốn tìm thêm việc để làm." Như vậy mới có thể kiếm được nhiều tiền hơn.

Người phụ trách nhìn cậu bé, quay sang nói với Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, tôi thấy đứa trẻ này không tệ, hay là cứ để nó đi theo tôi?

Nó quen thuộc với nơi này, có nó giúp đỡ sau này chúng ta làm gì cũng sẽ đạt hiệu quả gấp đôi."Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát liền gật đầu đồng ý: "Thế cũng được." "Vậy con cứ theo anh ấy đi." "Cảm ơn Vương phi." Sau khi việc thu mua bắt đầu, về cơ bản mỗi gia đình đều kiếm được không ít tiền, chỉ có những người lười biếng không chuẩn bị gì thì chẳng kiếm được đồng nào.

Có một gia đình thấy mọi người trong thôn đều kiếm được nhiều tiền như vậy, liền bắt đầu ghen tị.

Vương Cẩn Hòa và người phụ trách thu mua xong hải sản khô và tươi thì chuẩn bị rời đi, kết quả bị một người chặn lại: "Tôi không phục, dựa vào cái gì mà họ kiếm được nhiều tiền như vậy?" Vương Cẩn Hòa kỳ lạ nhìn người đang chắn trước mặt, nhíu mày nói: "Người ta làm ra nhiều đồ thì đương nhiên kiếm được nhiều tiền rồi, nhà anh nếu có đồ cũng có thể mang ra, chúng tôi đâu có không thu mua của các anh đâu."Thôn dân bên cạnh một chút cũng không đồng tình với người này, ngược lại còn mở miệng nói: "Vương phi người không biết đấy thôi, lúc người dạy chúng tôi cách phơi rong biển, rau câu các thứ, nhà họ chẳng có ai đến học cả." "Chúng tôi đi đánh cá, mỗi gia đình đều có một người đi thuyền ra, về đến thì mỗi nhà đều chia đều, lúc chúng tôi đi biển thì họ cũng không đi, nên chẳng có cái gì cả." Nghe xong lời giải thích của người trong thôn, Vương Cẩn Hòa liền hiểu ra.

Cô nhìn bọn họ với vẻ mặt kỳ lạ, nhíu mày nói: "Nhà các anh chẳng có gì, cũng chẳng làm gì, bây giờ lại đến ghen tị với người ta kiếm được nhiều tiền, đâu có cái lý lẽ đó chứ?""Chúng tôi cũng là người trong thôn này mà, họ phải chia đồ cho chúng tôi chứ, dựa vào cái gì mà bỏ mặc chúng tôi?" Người này không những không thấy mình sai, ngược lại còn nói với vẻ rất có lý.

Vương Cẩn Hòa liền bị tức đến bật cười. "Dựa vào cái gì ư?

Dựa vào việc người ta đã bỏ sức ra, dựa vào việc người ta đã làm việc, người ta làm việc đương nhiên sẽ nhận được báo đáp, số tiền này chính là như vậy, các anh chẳng làm gì cả, lại còn muốn người trong thôn chia lợi lộc cho các anh?

Các anh thấy dựa vào cái gì?

Nếu ai cũng như các anh thì những người khác còn làm việc kiểu gì nữa?"Người bên cạnh vội vàng gật đầu: "Vương phi nói đúng ạ." "Chỉ cần là người làm việc chăm chỉ, chúng tôi đều chia đồ cho họ, nếu là đồ lớn thì chúng tôi đều bán lấy tiền, chia đều theo đầu người, nhà các anh tự mình lười biếng, lại còn muốn chúng tôi chia đồ cho các anh?

Dựa vào cái gì chứ?" "Đúng vậy, loại người ham ăn biếng làm như các anh, chúng tôi dựa vào cái gì mà phải chia?" Tất cả mọi người đều bất mãn với loại người như vậy.

Mọi người đều phải bỏ sức ra mới có được lợi ích, họ chẳng làm gì cả, ngược lại còn muốn những thứ này, họ lấy đâu ra mặt mũi mà nói những lời như vậy chứ?

Lúc này thôn trưởng đứng ra nói: "Mỗi lần chúng tôi ra biển, đều nói với gia đình các anh, hỏi các anh có muốn đi cùng không, là chính các anh không muốn đi, bây giờ lại đổ lỗi cho chúng tôi không cho các anh đồ, không có cái lý lẽ đó đâu.""Còn nữa, chuyện đi biển hái lượm, mỗi lần thủy triều rút những người đi cùng đều đến nhà các anh gọi người, các anh cũng không đi, tôi còn nói với các anh rằng Vương phi sau này sẽ đến thu mua những hải sản này, đây đều là tiền đấy, các anh vẫn không nghe, thế thì biết làm sao bây giờ?" Những gì họ cần nói, cần kêu đều đã làm rồi, nhưng người ta cứ không chịu, họ biết làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ lại như đuổi súc vật mà đuổi người ta đi sao? "Chúng tôi đi biển hái lượm dù không thu được nhiều đồ, nhưng đủ cho cả nhà ăn là được rồi, Vương phi cũng đã dạy chúng tôi cách làm những món ăn này, hương vị cũng ngon, từ khi Vương phi dạy chúng tôi xong, nhà nào mà trên bàn chẳng có hải sản để ăn?

Lúc đó tuy không có tiền, nhưng ít nhất cũng có cái ăn."Những người này tự mình lười biếng mới dẫn đến không có tiền, không có đồ ăn, chẳng lẽ còn mong Vương gia cứ mãi tiếp tế sao? "Hôm nay tôi nói rõ ở đây rồi, Vương phi cũng đã dạy chúng tôi cách trồng lúa nước, nếu các anh vẫn không chịu động tay động chân, sau này không có cái ăn, các anh có chết đói cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi." Thôn trưởng thật sự quá tức giận.

Ông chưa từng thấy người nào lười biếng đến thế.

Lúc không đi biển, mọi người đều bắt đầu theo lời Vương phi mà chỉnh sửa đất đai, chuẩn bị hôm nay gieo lúa nước, cho dù thu hoạch ít hơn vùng Giang Nam một chút, cũng tốt hơn là không có gì cả."Hừ, lương thực của triều đình chẳng phải rất nhiều sao?

Họ còn có thể mặc kệ sống chết của chúng tôi sao?" Vương Cẩn

Hòa vẫn là lần đầu tiên nghe thấy loại lời nói không biết xấu hổ như vậy.

Cô vừa định nói, một người trẻ tuổi bên cạnh đã ra tay đánh. "Trần Trụ anh nghĩ hay quá nhỉ?

Triều đình nợ anh sao?" Triều đình đã đủ tốt với họ rồi.

Đã cấp cho một quý lương thực, còn cấp hạt giống tốt, còn để Vương phi đến dạy họ cách kiếm tiền, cách trồng lúa nước.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, chỉ cần nghe hiểu lời nói, người có sức lao động trong nhà đều có thể kiếm tiền, đều có thể trồng lương thực.

Khi tất cả mọi người đều nghĩ đến việc chăm chỉ trồng trọt kiếm tiền, tự nhiên lại có một người nhảy ra đòi ăn đòn.Thôn trưởng cũng tức đến không chịu nổi: "Trần Trụ, hôm nay tôi nói rõ ở đây rồi, sau này nhà anh mà không có lương thực, tôi sẽ không cho người trong thôn cho các anh vay đâu, cho dù có làm ầm ĩ đến quan phủ, chúng tôi cũng có lời để nói." "Mấy năm nay thiên tai nhiều, triều đình khó khăn lắm mới tốt lên một chút, có chút lương thực dự trữ, đây đều là để đối phó với thiên tai, chứ không phải để cho loại người như anh ăn." Cuối cùng, người có tư cách già nhất trong thôn đi ra, nhìn Trần Trụ, cầm cây gậy trong tay liền bắt đầu đánh anh ta: "Tôi bảo anh nói bậy bạ này, Hoàng thượng giúp chúng ta đã đủ vất vả rồi, anh lại dám nói ra những lời như vậy, hôm nay tôi đánh chết cái thứ súc sinh không bằng nhà anh.""Ông ơi, ông đừng giận." "Sao tôi có thể không giận chứ?

Hoàng thượng đã lo liệu mọi thứ cho chúng ta rồi, nào là lương thực, nào là hạt giống tốt, còn có Vương phi dạy chúng ta kiếm tiền trồng lương thực, vậy mà lại có loại người không biết xấu hổ này, lại còn tơ tưởng đến đồ trong quốc khố, thôn Hải Câu Tử chúng ta không có loại người như vậy!" Kể từ khi mẹ của Trần Trụ qua đời, gia đình họ bắt đầu trở nên không ra gì.

Lão thái gia nhìn bộ dạng của Trần Trụ, nói với vẻ thất vọng: "Trần Trụ, lúc cha con sắp qua đời, con đã hứa với cha con thế nào?" "Con đã nói với cha con rằng sẽ bỏ được thói lười biếng, cha con nghe con đảm bảo xong mới trút hơi thở cuối cùng, ông ấy chính là sợ con không sống tốt, nên mới bảo con đảm bảo, đây là di nguyện của ông ấy, con cũng không thể hoàn thành sao?" Lão thái gia giận dữ nói.

Ánh mắt Trần Trụ có chút hoảng hốt, nghĩ đến người cha của mình, đột nhiên nước mắt Trần Trụ rơi xuống.

Cả người anh ta sụp đổ.

Nhìn Trần Trụ đang gào khóc, Vương Cẩn Hòa cũng ngớ người ra, đây là tình huống gì vậy?"Vương phi, cha của Trần Trụ qua đời cách đây hơn một tháng, Trần Trụ trước đây không ra gì, cha anh ta không có cách nào khác, vừa thấy Hoàng thượng biết tình hình bên này, cuộc sống cũng sắp khá hơn rồi, kết quả ông ấy lại qua đời vì bệnh, lúc qua đời ông ấy bảo Trần Trụ đảm bảo với ông, làm việc nhất định không được lười biếng nữa, Trần Trụ cũng đảm bảo rất tốt, nhưng ai ngờ sau khi cha anh ta chôn cất xong, thằng nhóc hỗn xược này lại trở nên như vậy, càng quá đáng hơn là người vợ của nó." Thôn trưởng bất đắc dĩ nói.

Có những lúc họ muốn giúp Trần Trụ cũng không giúp được, bản thân anh ta không chịu làm thì họ nói nhiều cũng vô ích.

Vương Cẩn Hòa chỉ vào Trần Trụ đang khóc thảm thương bên cạnh, khóe miệng giật giật nói: "Anh ta bây giờ là tình huống gì vậy?" "Có lẽ là nhớ cha anh ta rồi." Khó khăn lắm Trần Trụ mới chịu hối cải, chăm chỉ kiếm tiền sống qua ngày, ai ngờ tai nạn lại đến trước một bước.

Vương Cẩn Hòa bị một câu nói của thôn trưởng làm cho dở khóc dở cười.

Người này khóc thảm quá, nhìn thôi đã thấy đáng lo rồi.

Thôn trưởng đi đến bên cạnh Trần Trụ, vỗ vào anh ta một cái: "Khóc cái gì mà khóc?""Thôn trưởng, tôi nhớ cha tôi quá, tôi cứ nghĩ tôi làm vậy cha tôi sẽ quay về." Trần Trụ nghẹn ngào nói. "Tôi vừa mới tìm được việc để làm, tôi có thể kiếm tiền để ông ấy sống tốt rồi, nhưng sao ông ấy lại mất đi chứ?" Cha đã qua đời hơn một tháng rồi, anh ta vẫn không thể chấp nhận được.

Trước đây anh ta ham ăn biếng làm, cha kiếm tiền cho anh ta tiêu, cho anh ta lấy vợ.

Kết quả anh ta trở nên tốt hơn, chịu hối cải rồi, thì cha lại mất đi. "Thôn trưởng, trước đây tôi đúng là thằng khốn, tôi hối cải rồi thì cha lại mất, ông nói xem tôi kiếm tiền thì còn có ích gì chứ?" Anh ta muốn kiếm tiền chính là muốn cha được an hưởng tuổi già, nhưng cha lại mất rồi.Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, đi tới nhìn Trần Trụ nói: "Ai nói là vô dụng?

Chương 993

Anh có con không?" "Có một đứa con trai ba tuổi, một đứa con gái một tuổi." Trần Trụ ngẩn người. "Anh xem, ai nói là vô dụng?

Anh không muốn con trai mình được đi học sao?

Không muốn con gái mình được ăn ngon mặc đẹp sao?" "Hai đứa trẻ này cha anh nhất định rất thích phải không?" Trần Trụ ngây ngốc nhìn Vương Cẩn Hòa, cuối cùng gật đầu: "Cha tôi rất thích hai đứa con của tôi, mỗi lần đi trấn về đều mua đồ ăn cho bọn trẻ." "Anh xem, anh làm những việc này không phải là vô dụng đâu, anh không kiếm tiền, không trồng trọt thì con cái anh phải làm sao?

Chẳng lẽ nhìn những đứa trẻ khác được đi học, ăn thịt, mặc đẹp, còn chúng thì chẳng có gì sao?

Nếu cha anh biết được thì ông ấy sẽ đau lòng lắm đấy?" Cô có thể hiểu được suy nghĩ của Trần Trụ.

Vừa mới hối cải, muốn cha được sống cuộc sống tốt đẹp, kết quả cha lại qua đời, sự chênh lệch này quả thật rất lớn.

Anh ta có suy nghĩ này cũng là điều bình thường.

Nhưng anh ta không thể vì cha qua đời mà không sống nữa, dù sao còn có hai đứa con phải nuôi.Trần Trụ ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, đúng vậy, cha thích con trai và con gái như thế, nếu anh ta không chăm sóc tốt cho chúng, cha biết được nhất định sẽ tức giận phải không? "Nghĩ thông rồi chứ?

Nghĩ thông rồi thì lau khô nước mắt đứng dậy đi." Trần Trụ lau khô nước mắt đứng dậy, ngại ngùng xin lỗi thôn trưởng và lão thái gia: "Thôn trưởng, lão thái gia, con thật sự xin lỗi, là con đã làm sai rồi." Lão thái gia đưa tay vỗ vai anh ta: "Chúng ta đều biết tấm lòng của con, nhưng Vương phi nói đúng, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn, con còn phải chăm sóc con cái, còn nữa, người vợ kia của con cũng nên thu dọn lại cho tử tế đi, đâu có chuyện không vui là đánh con cái?

Cha con mà biết thì có vui không?" "Ông ơi, con biết rồi ạ." Lão thái gia hài lòng gật đầu: "Sau này con cũng đi biển đi, lo cho con thì cứ gửi sang chỗ ta, ta cũng không có việc gì, có thể giúp con trông con cái." Trần Trụ mắt ướt nhòe, nhìn lão thái gia không ngừng gật đầu: "Cảm ơn ông ạ." "Với ta thì đừng khách sáo như vậy, con là đứa trẻ nặng tình, sau này đừng làm những chuyện hỗn xược nữa." Trước khi cha Trần Trụ qua đời, anh ta là người như thế nào, bọn họ đều biết.

Vì vậy họ bằng lòng tin rằng đây là một đứa trẻ tốt. "Chỗ tôi con cũng có thể gửi qua." Cha của thôn trưởng mở miệng nói. "Cảm ơn." "Lần này không kịp cũng không sao, lần sau đừng như vậy nữa, nếu không nhà anh sẽ không theo kịp tiến độ của người khác đâu, kiếm thêm chút tiền, để con cái có cuộc sống tốt hơn mới xứng đáng với cha anh, hai đứa trẻ này cũng là dòng máu nối dõi của cha anh." Trần Trụ không ngừng gật đầu: "Vương phi, con biết rồi ạ, sau này con nhất định sẽ không như vậy nữa." "Anh tự biết là được, hy vọng lần sau tôi đến nhìn thấy anh, anh đã khác rồi." "Vâng.""Đồ không biết xấu hổ, dám quyến rũ chồng người khác." Vương Cẩn Hòa vừa định rời đi thì nghe thấy một giọng nói lẩm bẩm trong đám đông.

Nghe thấy giọng nói đó, Trần Trụ quay đầu nhìn sang: "Cô còn dám nói bậy nữa sao?" "Tôi nói sai sao?

Cô ta vốn là loại người như vậy mà." "Cái vẻ hồ ly tinh đó, cười cho ai xem hả?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn đối phương, đột nhiên bật cười: "Người đâu, lôi cô ta xuống đánh!" Người đó liền tức giận: "Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?" "Bổn Vương phi là Vương phi của Ngọc Vương, đồng thời còn là Huyền chủ nhất phẩm, cô phỉ báng tôi, lăng mạ tôi là trọng tội, tôi muốn đánh cô, cô cũng phải chịu đựng." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Cô không ngờ chỉ nói vài câu với Trần Trụ mà lại bị người ta nói như vậy.

Thật sự khiến người ta tức giận. "Trần Trụ anh chết rồi sao?

Không thấy tôi bị người ta ức hiếp à?""Cha ơi, con muốn cha!" Trần Trụ còn chưa kịp nói gì thì nghe thấy một đứa trẻ sợ hãi khóc thét lên.

Trần Trụ nghe thấy tiếng liền vội vàng chạy tới, là con gái nhỏ của mình.

Thấy một người lạ đang ôm con gái mình, Trần Trụ chạy đến giật lấy con: "Các người làm gì vậy?" "Là vợ anh đã bán con bé cho chúng tôi." Đối phương vội vàng nói.

Trần Trụ quay đầu nhìn người phụ nữ đang khóc lóc không ngừng: "Cô muốn bán con gái tôi?" "Một thứ của nợ thôi mà có gì to tát đâu?

Lại không thể nối dõi tông đường, nuôi nó còn tốn lương thực." Người phụ nữ không những không thấy mình làm sai, ngược lại còn nói một cách hiển nhiên. "Tình hình trong nhà thế nào anh không biết sao?

Nuôi thêm một đứa trẻ mệt mỏi lắm." Trần Trụ tức giận tát người phụ nữ một cái: "Tôi muốn bỏ vợ!" Anh ta cứ nghĩ người phụ nữ này chỉ là không thích con gái, nhưng không ngờ cô ta lại dám làm ra chuyện bán con.

Những người mua trẻ con biết chuyện này không thành, liền mở miệng nói: "Cô ta đã nhận của chúng tôi năm lượng bạc, anh phải trả lại cho chúng tôi." "Đúng vậy, chúng tôi đã trả tiền rồi." Người phụ nữ vừa nghe nói phải trả tiền, liền làm ầm lên: "Tôi không có!" Lúc này cô ta cũng không tin Trần Trụ sẽ bỏ mình.

Dù sao cô ta đã sinh cho Trần Trụ hai đứa con mà.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn người phụ nữ, đứa trẻ này dù sao cũng là máu mủ ruột thịt của cô ta, sao cô ta lại có thể không coi trọng đứa trẻ này đến vậy?"Vương phi, thật may hôm nay người ở đây, làm phiền người làm chứng cho con, con muốn bỏ vợ, loại người như vậy mà cứ ở trong nhà, con lo lúc con không có ở nhà, cô ta lại bán con đi." Con gái rất ngoan, con bé không hề thích khóc mà còn rất nghe lời.

Mấy người mua trẻ con bên cạnh nghe thấy lời này liền hoảng sợ, hóa ra lại là Vương phi. "Vương phi, chúng tôi không phải cướp trẻ con, là người phụ nữ này chủ động liên hệ với chúng tôi muốn chúng tôi mua đứa trẻ đi." Mấy người kia vội vàng nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn bọn họ: "Cô ta bảo các người bán đứa bé đi đâu?" "Ban đầu chúng tôi nói bán đi nhà quyền quý làm nha hoàn, sau này còn có thể chuộc thân về, nhưng cô ta nói không được, muốn chúng tôi... muốn chúng tôi bán đứa bé vào hoa lâu." Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời này vô cùng tức giận, Trần Trụ càng tức đến hai mắt đỏ ngầu. "Chúng tôi không nghĩ sẽ bán một đứa trẻ thông minh đáng yêu như vậy đến những nơi đó, trùng hợp là chúng tôi biết một gia đình, họ muốn mua hai nha hoàn thân cận cùng lớn lên với con gái họ, chúng tôi đã định đưa đứa bé đến gia đình đó, chúng tôi đã nói chuyện với họ rồi, Vương phi nếu người không tin có thể cho người đi hỏi, chúng tôi thật sự không đẩy đứa bé vào hố lửa." Mấy người kia lo Vương Cẩn Hòa hiểu lầm họ, vội vàng nói.

Đứa bé này thật sự quá ngoan ngoãn, thấy bọn họ cũng không khóc, trong tay có một viên kẹo không biết ai cho cũng đưa cho họ ăn, một đứa trẻ ngoan ngoãn như vậy, làm sao họ có thể bán đến cái nơi dơ bẩn đó chứ.

Trần Trụ ôm chặt con gái, trong lòng vừa tức giận vừa cảm kích: "Cảm ơn các anh, năm lượng bạc tôi nhất định sẽ trả lại cho các anh." Anh ta không ngờ người phụ nữ này lại độc ác đến mức đó, lại còn muốn đưa con gái ruột của mình đến cái nơi dơ bẩn như hoa lâu. "Không sao, không sao." Mấy người kia vội vàng xua tay, còn dám nói gì nữa chứ?Vương Cẩn Hòa nhìn người phụ nữ đó: "Trả tiền ra đây." "Không trả, đây là của tôi!" Người phụ nữ la lên.

Trần Trụ quay đầu nhìn người phụ trách bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Vị huynh đệ này, làm phiền anh giúp tôi viết một phong hưu thư được không?

Loại phụ nữ này tôi không cần." Anh ta cũng không dám cần.

Con gái anh ta ngoan ngoãn biết bao.

Cô ta lại có thể nhẫn tâm bán con bé vào hoa lâu, người ta nói đưa đến nhà quyền quý làm nha hoàn, sau này có tiền chuộc về mà cô ta còn không chịu.

Rốt cuộc là độc ác đến mức nào thì người này mới có thể làm ra chuyện như vậy chứ? "Viết cho anh ta đi." Loại phụ nữ này không vứt bỏ, chẳng lẽ còn giữ lại để ăn Tết sao?Người phụ trách giúp Trần Trụ viết hưu thư.

Trần Trụ ôm con gái đi đến trước mặt cô ta, ném hưu thư lên người cô ta: "Năm lượng bạc cô không muốn trả thì tôi cũng không cần nữa, bây giờ cầm hưu thư cút đi cho tôi, con trai con gái theo tôi." Người phụ nữ vừa nghe nói năm lượng bạc không cần cô ta nữa, liền vội vàng cầm hưu thư chạy đi, một chút lưu luyến cũng không có.

Giải quyết xong người phụ nữ này, anh ta quay đầu nhìn thôn trưởng, nghiến răng nói: "Thôn trưởng, ông có thể cho con vay trước năm lượng bạc được không?

Sau này con nhất định sẽ kiếm tiền trả lại cho ông." Thôn trưởng lấy năm lượng bạc đưa cho Trần Trụ: "Cầm lấy đi." "Cảm ơn thôn trưởng." Trần Trụ cầm tiền trả lại cho mấy người mua trẻ con.

Mấy người kia cầm tiền đi rồi, lúc đi còn nhớ ra một chuyện: "À đúng rồi, anh mau về xem con trai anh đi, thằng bé bị người phụ nữ kia đẩy ngã đập đầu, chúng tôi tuy đã bôi thuốc cho thằng bé rồi, nhưng anh vẫn nên bảo đại phu đến xem một chút." Trần Trụ vừa nghe liền vội vàng ôm con gái về nhà, Vương Cẩn Hòa không quản chuyện bao đồng nữa, nói với thôn trưởng và những người khác một tiếng rồi rời đi.

Trên đường về, người phụ trách không nhịn được mở miệng nói: "Thật không ngờ lại có loại phụ nữ như vậy, tôi thấy đứa trẻ kia thật sự rất ngoan ngoãn, sao cô ta lại nỡ lòng nào chứ?" "Người ta một khi đã độc ác thì chẳng có gì là không nỡ." Vương Cẩn Hòa về đến nhà thì Tô Ngọc không có ở đó. "Tiểu Bảo, cha con đâu rồi?" Cô hỏi mấy đứa trẻ đang luyện võ bên ngoài. "Cha con với mấy vị công tượng đang ở trong thư phòng, đã ở đó cả ngày rồi ạ." Tiểu Bảo chỉ về phía thư phòng nói.

Vương Cẩn Hòa đi một chuyến đến thư phòng, nghe thấy tin tức họ đang bàn luận ở cửa rồi rời đi.

Xem ra Tô Ngọc sẽ phải bận rộn một thời gian dài rồi.

Dù sao các công tượng đến xong phải bắt đầu chuẩn bị chiến thuyền.

Sau đó sẽ đến lúc xử lý chuyện tàn dư của Tạ Thẩm.Tô Ngọc liên tục mấy ngày đều ở trong thư phòng, Lạc Diễm đến xong còn chưa kịp nghỉ ngơi đã theo vào thư phòng bận rộn.

Ngày này Vương Cẩn Hòa không có việc gì, dẫn ba đứa trẻ nướng thịt ăn trong sân.

Chương 994

Vừa định lấy thịt ăn thì miếng thịt trên đó nhanh chóng biến mất.

Quay đầu nhìn Lạc Diễm với miệng đầy ắp, Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười lắc đầu: "Ăn chậm thôi, không đủ còn nữa." "Chị dâu, em mấy ngày nay không được ăn ngon rồi, ngày nào cũng phải đối phó với mấy ông già." Ăn cũng chỉ là đối phó qua loa một chút.

Đâu như bây giờ được ăn ngon. "Vất vả rồi, ăn nhiều một chút đi." "Lạc Diễm thằng nhóc thối tha này, anh nói ai là ông già hả?

Anh có phải muốn ăn đòn không?" Lạc Diễm quay đầu nhìn mấy ông già đi tới, hừ một tiếng nói: "Ai ứng thì là người đó." Một câu nói khiến biểu cảm của người trung niên kia vặn vẹo vì tức giận: "Anh..." Tô Ngọc đi đến nghe thấy hai người lại cãi nhau, bất đắc dĩ đưa tay xoa xoa thái dương, xem ra những ngày sau sẽ không được yên tĩnh rồi. "Đừng cãi nhau nữa, bụng đói thì tự mình nướng thịt mà ăn đi." Mấy người kia ngồi xuống bàn tự mình động tay.

Tô Ngọc vừa ngồi xuống cạnh Vương Cẩn Hòa, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đồng thời lấy thịt cho anh ăn. "Hoàng thúc, người ăn cái này đi, ngon lắm ạ." Hoằng Nghị lấy một con tôm nướng xong đưa cho Tô Ngọc.

Mấy người tự mình động tay liền thấy ghen tị: "Thật ghen tị với Tiểu Ngọc, vừa ngồi xuống đã có đồ ăn rồi." Tô Ngọc không những không cảm thấy ngại, ngược lại còn hiển nhiên gật đầu: "Ừm, cái này không ghen tị được đâu." Mấy người kia quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Thằng nhóc thối tha này." "Mau ăn đi, trên bàn còn một ít đã nướng xong, nếu không ăn nữa thì các anh thật sự phải tự mình làm đấy." Tô Ngọc không vui nói.

Vương Cẩn Hòa thấy họ như vậy, lại cho thêm một ít thịt và tôm lên. "À đúng rồi, mấy ngày nay các anh ở thư phòng làm chuyện chiến thuyền, làm đến đâu rồi?" "Đã xác định xong rồi, sau này chúng ta có thể bắt đầu đóng thuyền." Tô Ngọc khẽ cong môi, tâm trạng rất tốt.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Thế à?

Vậy thì tốt rồi." "Nếu chiến thuyền thật sự được tạo ra, những người bên ngoài sẽ không dám từ biển tấn công Huyền quốc nữa, chắc chắn sẽ khiến họ có đi không có về." "Thế à?

Tốt lắm." "Ngày mai bắt đầu chuẩn bị, nơi đóng thuyền đã được chuẩn bị xong rồi." "Không vấn đề gì." Tối đó Tô Ngọc viết thư cho Huyền Phỉ Nhiên kể về chuyện đóng thuyền.

Trong lúc Tô Ngọc và những người khác bận rộn đóng thuyền, Huyền Phỉ Nhiên cũng nhận được báo cáo của Tô Ngọc.

Thấy Tô Ngọc nói rằng bá tánh phương nam bây giờ dần dần có tiền, tửu lâu của họ cũng đã mở cửa, tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên liền rất tốt.

Quan trọng nhất là ruộng muối cũng đã bắt đầu hoạt động, sau này muối của Huyền quốc sẽ không còn căng thẳng nữa.

Huyền Phỉ Nhiên xem xong, nghĩ đến chuyện Tô Ngọc đóng chiến thuyền.

Anh muốn xem chiến thuyền mà Tô Ngọc và những người khác làm ra sẽ như thế nào.

Nhưng vì mới bắt đầu, e rằng còn cần một thời gian nữa. "Lai Phúc, bảo Tô Cửu đến đây một chuyến." "Vâng." Tô Cửu rất nhanh đã đến Ngự thư phòng: "Hoàng thượng người gọi thần đến có chuyện gì không ạ?" Huyền Phỉ Nhiên vừa định nói, Lai Phúc liền từ bên ngoài đi vào: "Hoàng thượng, Nguyên Bảo bên cạnh Vương gia đã đến, nói có chuyện rất quan trọng muốn bẩm báo với người." "Mau bảo hắn vào đi." Tô Ngọc trước đó đã viết thư nói với anh, Nguyên Bảo sẽ mang về một số đồ, những thứ đó chính là bằng chứng phạm tội của Tống thái phó.

Mà ông ta lại luôn có liên hệ với tàn dư của Tạ Thầm, trước đây lại không hề nhìn ra, lúc thu dọn Tạ Thầm cũng không phát hiện ra ông ta có vấn đề gì.

Ông ta giấu quá kỹ.

Bà Lai Phúc đi ra nhìn Nguyên Bảo đang đợi bên ngoài: "Hoàng thượng cho phép anh vào." Sau khi Nguyên Bảo vào, anh quỳ xuống hành lễ: "Thần bái kiến Hoàng thượng." "Mau đứng dậy đi, đồ Tô Ngọc bảo cậu đưa về đâu?" "Ở đây ạ, thực sự đã tốn không ít công sức mới đưa về được, lúc thần về trên đường có người liên tục cản trở, muốn cướp đồ trong tay thần." May mắn là không phụ mệnh, đồ đã về an toàn.

Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày: "Ý cậu là phía Nam có người liên quan đến Tống Thái Phó?" Nguyên Bảo gật đầu: "Đúng là như vậy." "Chuyện thần mang đồ về này vô cùng kín đáo, lúc thần đi cũng luôn giấu tung tích, e rằng bên cạnh cậu chủ có người." Nguyên Bảo nhíu mày lo lắng nói. "Tống Thái Phó đã bị Trẫm giam rồi, sao hắn ta lại biết những chuyện này được?

Hắn ta căn bản không thể làm gì." Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nói. "Nếu đã như vậy, thần nghi ngờ trong triều ngoài Tống Thái Phó ra còn có tàn dư của Tạ Thầm." Tống Thái Phó đã bị bắt, vậy mà vẫn có người sau khi nhận được tin tức liền đi truy sát để cướp đồ trong tay anh.

Điều này căn bản không thể.

Vậy chỉ có thể có một cách giải thích, đó là trong triều vẫn còn người của Tạ Thầm, hơn nữa địa vị không hề thấp.

Huyền Phỉ Nhiên ánh mắt hơi lạnh: "Xem ra ban đầu chúng ta vẫn chưa dọn dẹp sạch sẽ người của hắn." May mà lần này sự việc khiến đối phương lộ diện, nếu không đến lúc xảy ra chuyện họ vẫn không biết là vì sao. "Hoàng thượng, người định làm thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn thư từ và sổ sách Nguyên Bảo mang đến: "Đương nhiên là nhử rắn ra khỏi hang rồi." "Hoàng thượng định lợi dụng Tống Thái Phó?

Nhưng nếu địa vị của Tống Thái Phó không cao đến thế, e rằng đối với đối phương sẽ không có giá trị lợi dụng lớn như vậy." Tô Cửu thấy ý nghĩ của Huyền Phỉ Nhiên không tồi, nhưng vấn đề là Tống Thái Phó có giá trị như vậy không? "Cho nên chúng ta càng phải ra tay." "Vâng." "Tô Cửu, anh lại đây xem những lá thư này với ta, Nguyên Bảo, cậu xem sổ sách, sắp xếp những thông tin hữu ích cho chúng ta." Nguyên Bảo là người thân cận của Tô Ngọc, việc xem sổ sách đối với anh không có bất kỳ vấn đề gì.

Nguyên Bảo cầm sổ sách đứng một bên xem.

Tô Cửu liếc nhìn Nguyên Bảo đang đứng: "Ngồi mà xem đi, nhiều như vậy cậu đứng đến bao giờ mới xong?" Nguyên Bảo vô thức nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Hoàng thượng chưa mở lời sao anh dám ngồi?

Huyền Phỉ Nhiên phất tay: "Ngồi đi." "Tạ ơn Hoàng thượng." Nguyên Bảo lấy giấy bút trên bàn của Huyền Phỉ Nhiên, bắt đầu sắp xếp sổ sách.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu xem xong thư từ, mặt Huyền Phỉ Nhiên đen sầm lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, cố nén cơn giận trong lòng: "Tống Thái Phó này của chúng ta quả nhiên không tồi, nhưng những lá thư này cũng cho chúng ta thêm một hướng đi." Tô Cửu đồng tình gật đầu:

"Anh nói đúng." Anh ánh mắt hơi lạnh nhìn thứ trong tay, sau đó quay đầu nhìn Nguyên Bảo đang chăm chú xem sổ sách bên cạnh. "Đợi Nguyên Bảo xem xong sổ sách rồi nói." Mãi đến tối, Nguyên Bảo mới xem xong sổ sách. "Nguyên Bảo thế nào?

Có tin tức gì không?" Nguyên Bảo gật đầu: "Hoàng thượng, trong này có 60% liên quan đến Tống Thái Phó, nhưng 40% còn lại là đưa cho một người khác, trong số đó nhiều nhất là vũ khí, hoặc quặng sắt và những thứ tương tự." "Đưa cho ai?" Những thứ này ngoài việc chế tạo vũ khí thì không có công dụng nào khác. "Hoàng thượng người xem." Nguyên Bảo đưa những thứ mình đã sắp xếp cho Huyền Phỉ Nhiên.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên xem xong, trong mắt tràn đầy sự kinh ngạc.

Tô Cửu thấy vậy liền đi tới hỏi: "Là ai?" Huyền Phỉ Nhiên đưa tờ giấy trong tay cho Tô Cửu, Tô Cửu xem xong cũng có chút kinh ngạc. "Hoá ra lại là hắn." Tô Cửu mãi một lúc sau mới lên tiếng.

Anh cũng không ngờ lại là người này. "Cứ thế đã." "Hoàng thượng?

Người không tin sao?" Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Ta không phải không tin, nhưng chuyện này phải nói với Thái hậu một tiếng." Người này là người mà họ chưa từng nghĩ tới. "Được." "Hoàng thượng, thần xin cáo lui." Nguyên Bảo lên tiếng nói.

Anh muốn về thăm Thu Ý. "Về đi." "Tô Cửu, anh cũng về đi, ta muốn ở một mình yên tĩnh." "Vâng, Hoàng thượng đừng nghĩ nhiều." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu, hắn cũng không muốn nghĩ nhiều, chỉ là tình huống này khiến hắn không thể không nghĩ nhiều hơn.

Sau khi Tô Cửu và những người khác rời đi, Huyền Phỉ Nhiên một mình ngồi trong Ngự Thư Phòng rất lâu.

Tô Cửu đuổi theo Nguyên Bảo hỏi: "Tô Ngọc bên đó thế nào rồi?" "Tính cách cậu chủ thế nào anh biết mà." Tô Ngọc đi đến đâu cũng có thể làm ăn phát đạt, lo cho ai cũng không cần lo cho cậu ấy.

Tô Cửu ánh mắt mang ý cười: "Anh nói đúng, cậu còn qua đó à?" "Có, ở với Thu Ý mấy ngày rồi tôi sẽ về, bên cậu chủ tôi không yên tâm." Nguyên Bảo nhíu mày nói.

Từ khi đi theo Tô Ngọc, anh rất ít khi rời xa Tô Ngọc lâu như vậy.

Chương 995

"Cậu ấy cũng không còn là trẻ con nữa, bây giờ bên cạnh có nhiều người như vậy, đừng quá lo cho cậu ấy." "Tôi biết." Chỉ là kiếp trước của Tô Ngọc khiến anh tự trách.

Anh của kiếp trước chắc chắn đã không bảo vệ tốt Tô Ngọc, nếu không sao cậu ấy lại lâm vào bước đường đó.

Cậu chủ của anh là con cưng của trời, sao có thể bị giam hãm trong một bầu trời nhỏ bé, cuối cùng chết trong tay những kẻ đó.

Tô Cửu thấy Nguyên Bảo như vậy, bất lực thở dài: "Chuyện trước kia đã qua rồi, Tô Ngọc bây giờ rất hạnh phúc." Tất cả bọn họ đều còn ở đây, Tô Ngọc bây giờ cũng có năng lực mạnh mẽ để tự bảo vệ mình, thật sự không cần Nguyên Bảo cứ phải ở bên cạnh trông chừng.

Bước chân của Nguyên Bảo dừng lại một chút, quay đầu nhìn Tô Cửu: "Mặc dù cậu chủ có năng lực tự vệ, còn lợi hại hơn cả tôi, nhưng tôi vẫn phải tận mắt nhìn thấy mới yên tâm." Bao nhiêu năm nay anh đã quen với việc ở bên Tô Ngọc rồi.

Ngay cả khi đã có vợ cũng vẫn như vậy. "Cậu chủ cũng nói rồi, đợi các tiểu cậu chủ tự lập được rồi, sẽ giao mọi chuyện cho bọn họ, cậu ấy sẽ dẫn phu nhân đi khắp nơi chơi bời, tôi và Thu Ý cũng đi cùng, bởi vì cậu chủ này luôn muốn tôi sớm có con, cậu ấy sẽ giúp tôi dạy dỗ, sau này không cần tốn thời gian nữa." Sau khi con cái tự lập, bọn họ mới có thể thoải mái đi khắp nơi chơi bời.

Tô Cửu trợn mắt há hốc mồm nhìn Nguyên Bảo: "Đây là lý do Tô Ngọc luôn thúc giục hai người có con à?" Nguyên Bảo gật đầu: "Vâng, tôi đã nói với Thu Ý rồi, cô ấy cũng rất mong được đi chơi."

"..." Tô Cửu vừa giận vừa buồn cười vì câu nói đó.

Thằng bé này mới lớn chừng nào mà đã nghĩ đến chuyện đưa cả nhà đi chơi rồi.

Thằng ranh con đó.

Tô Cửu đột nhiên nhớ tới lời Tô Ngọc định nói với Hoàng thượng trong Ngự Thư Phòng trước khi đi phương Nam, không lẽ chính là chuyện này sao? "Cậu cứ để Tô Ngọc làm càn như vậy sao?" "Bây giờ Huyền quốc đã đi vào quỹ đạo, lại ký kết hợp ước trăm năm, mấy năm dạy dỗ con cái này, quan viên triều đình sẽ thay máu lớn, đợi khi con cái trưởng thành triều đình không có cậu chủ cũng không sao." Nguyên Bảo đương nhiên nói.

Tô Cửu bị lời của Nguyên Bảo làm cho không nói nên lời, bởi vì Nguyên Bảo nói không sai, quả thực đúng là như vậy. "Cậu cũng quá chiều cậu ấy rồi." Về chuyện Nguyên Bảo chiều chuộng Tô Ngọc, Tô Cửu đã muốn nói từ lâu rồi.

Chỉ cần là chuyện Tô Ngọc muốn làm, từ nhỏ đến lớn Nguyên Bảo đều sẽ giúp cậu ấy, cho dù bản thân không có thế lực đó cũng phải tìm mọi cách giúp cậu ấy đạt được.

Bây giờ thực lực đã trở lại, càng hận không thể lúc nào cũng nhìn chằm chằm Tô Ngọc, sợ có người làm tổn hại đến một sợi lông tơ của cậu ấy.

Mà sự thật là thực lực của Tô Ngọc mạnh mẽ hơn bọn họ rất nhiều.

Rõ ràng biết Tô Ngọc sẽ không bị người khác ức hiếp, Nguyên Bảo vẫn muốn lúc nào cũng đi theo, cũng không biết rốt cuộc Nguyên Bảo nghĩ gì. "Đại thiếu gia, anh chiều cậu chủ cũng lợi hại lắm đó, đừng chỉ biết nói tôi." Sở dĩ Tô Ngọc trở thành như vậy, đều là do được chiều chuộng mà ra.

Đầu tiên là Lão gia, Lão phu nhân, sau đó là Tô Cửu, bây giờ lại thêm Thái hậu và Hoàng thượng.

Nhiều người chiều chuộng như vậy, mới dẫn đến tính cách hiện tại của cậu chủ.

Hai ba năm nay, cậu chủ làm việc tùy tiện hơn trước rất nhiều, không chỉ tùy tiện mà còn tùy hứng.

Muốn làm gì thì làm đó, hoàn toàn không quan tâm đến cảm xúc của người khác.

Người duy nhất nhớ quan tâm đến cảm xúc của người khác, đại khái chính là Hoàng thượng Huyền Phỉ Nhiên.

Tô Cửu nhất thời không nói nên lời, Tô Ngọc trở thành như ngày hôm nay, quả thực có công lao của anh trong đó.

Ho nhẹ một tiếng, Tô Cửu nhíu mày nói: "Tuy nói là vậy, nhưng cậu đối xử với Tô Ngọc tốt hơn cả chúng ta." "..." Nguyên Bảo nhìn Tô Cửu với vẻ không nói nên lời, Đại thiếu gia nói cái gì vậy? "Bên Hoàng thượng anh không lo sao?" Cái người phía sau này, ảnh hưởng không ít đến Hoàng thượng.

Tô Cửu nhíu mày, anh quả thực rất lo cho Hoàng thượng. "Dù có lo cũng vô dụng, người này chỉ có Hoàng thượng mới tự mình giải quyết được." Một người đã rất lâu không xuất hiện, ai ngờ cuối cùng lại có quan hệ với Tạ Thầm.

Nguyên Bảo lập tức im lặng nhìn Tô Cửu, lời này nói không sai, quả thực là một chuyện phiền phức.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên ngồi trong Ngự Thư Phòng rất lâu, hắn cầm đồ Nguyên Bảo mang đến đi gặp Thái hậu. "Mẫu hậu, con có chuyện muốn nói với người." Huyền Phỉ Nhiên đi đến trước mặt Thái hậu trầm giọng nói.

Thấy Huyền Phỉ Nhiên hiếm khi nghiêm túc như vậy, Thái hậu có chút kinh ngạc: "Có chuyện gì vậy?" "Mẫu hậu người xem những thứ này trước đi." Trong lòng Thái hậu có một dự cảm không lành, bà nhìn Huyền Phỉ Nhiên rất lâu mới vươn tay nhận lấy đồ và bắt đầu xem.

Xem đến một nửa, cuốn sổ sách trong tay Thái hậu rơi xuống đất.

Bà rất rõ nội dung trên đó có ý nghĩa gì. "Hoàng thượng, cái này là ai mang đến?" "Là Tô Ngọc có được ở phương Nam, bảo Nguyên Bảo mang về, Nguyên Bảo trên đường bị chặn giết, tốn không ít công sức mới về được.

Tống Thái Phó đã bị con giam rồi, bên cạnh Tô Ngọc có gián điệp, bên cạnh chúng ta cũng có gián điệp." Và những ghi chép trên sổ sách chính là bằng chứng. "Hoàng thượng, hắn... hắn là em trai con." Huyền Phỉ Nhiên nhắm mắt lại: "Con biết hắn là em trai con, nhưng mẫu hậu, chuyện ở phương Nam đều là do tàn dư của Tạ Thầm làm, nếu chúng ta không dọn dẹp sạch sẽ những kẻ đó, sau này sẽ mang lại rất nhiều phiền phức.

Nếu sau này hắn ta lại làm ra chuyện gì thì sao?" Thái hậu đương nhiên hiểu ý của Huyền Phỉ Nhiên, nhưng họ là anh em ruột cùng mẹ. "Hoàng thượng, hắn sẽ không làm vậy đâu." "Mẫu hậu, lần này con có thể xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nhưng nếu có lần sau thì sao?

Huyền quốc không dễ dàng mới được như thế này, con không muốn xảy ra bất kỳ nội loạn nào." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái hậu nghiêm túc nói. "Con đối với đệ đệ này thực sự đã đủ tốt rồi, có thứ gì tốt cũng đều gửi cho hắn, mỗi năm cũng gọi hắn về, nhưng hắn cứ nghĩ con muốn mạng hắn nên nói gì cũng không về, những chuyện này mẫu hậu đều biết mà." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái hậu đau khổ nói.

Hắn thật sự rất tốt với đệ đệ này, không muốn cuối cùng hai huynh đệ họ lại phải đao kiếm tương hướng.

Thái hậu há miệng, cuối cùng không thể nói ra lời nào, chỉ nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Những gì con nói ta đều biết, chuyện này ta sẽ đi làm rõ." "Nếu cuối cùng hắn thực sự đi đến bước đường đó, mẫu hậu sẽ không cản con, mẫu hậu chỉ cầu con tha cho hắn một mạng." Thái hậu đau lòng nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng không đành lòng để Thái hậu đau lòng, chỉ đành bất lực gật đầu: "Được, con đồng ý với người." Thái hậu biết hắn mở miệng Huyền Phỉ Nhiên nhất định sẽ đồng ý, nhưng cũng chính vì điều này, bà luôn cảm thấy có lỗi với Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng, con có trách ta không?" "Không trách.

Con biết những năm nay mẫu hậu cũng không dễ dàng gì, người luôn hy vọng chúng con có thể hòa thuận, nhưng con đã cố gắng rồi mà hắn vẫn luôn ôm lòng đề phòng con, nghĩ rằng con sẽ giết hắn để củng cố địa vị của mình.

Từ thái độ của con đối với Tô Ngọc, đối với những người khác, mẫu hậu hẳn phải biết con không phải là một người thích giết chóc, huống hồ hắn còn là em trai ruột cùng cha cùng mẹ với con." Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài nói.

Luôn là hắn tự mình mắc kẹt trong quá khứ. "Mẫu hậu, tình cảnh năm đó người biết mà, hắn lại còn nhỏ, nếu không dùng cách này, hắn chỉ sẽ trở thành quân cờ của người khác.

Sau đó Tạ Thầm vẫn luôn nhìn chằm chằm đầy đe dọa, con tự nhận không có năng lực bảo vệ tốt hắn, chỉ có thể để hắn ở bên ngoài, như vậy xa kinh thành, mới có thể khiến hắn tránh xa những tranh chấp này." Nhưng cuối cùng sự bảo vệ của hắn lại trở thành mọi điều đối phương nghi kỵ.

Thật nực cười làm sao.

Thái hậu biết những năm qua Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc mệt mỏi đến nhường nào. "Những điều này mẫu hậu đều biết, chuyện của hắn ta sẽ xử lý." "Được, vậy phiền mẫu hậu rồi." "Con đi làm việc đi." Huyền Phỉ Nhiên đứng dậy rời đi, sau khi hắn đi, bà vú thân cận của Thái hậu đi đến: "Thái hậu, người nghĩ Khánh Vương điện hạ có thể tha thứ cho Hoàng thượng không?" Hoàng thượng năm đó làm vậy cũng là bất đắc dĩ.

Bọn họ đều biết những năm qua Hoàng thượng vất vả đến nhường nào, chỉ có Khánh Vương điện hạ không biết, không những không biết mà còn oán hận Hoàng thượng.

Chương 996

Thái hậu khẽ thở dài: "Ta cũng không biết, hy vọng cuối cùng đứa trẻ này có thể nghĩ thông suốt, chỉ có như vậy hai người mới có thể như xưa." Nghĩ đến điều gì đó, Thái hậu đi ra phía sau lấy ra một cái hộp, mở hộp nhìn đồ bên trong: "Gọi người đến gặp ta." Bà vú biết Thái hậu nói là ai, rất nhanh một người áo đen đi theo bà vú vào. "Mang cái này giao cho Khánh Vương, nhất định phải đưa đến nguyên vẹn không sứt mẻ." "Vâng." Chuyện Thái hậu gửi đồ, Huyền Phỉ Nhiên rất nhanh đã biết.

Hắn không ngăn cản, cũng không đi xem bên trong đựng gì.

Chỉ hy vọng những thứ Thái hậu gửi đi này, có thể khiến hắn biết rõ mọi chuyện là như thế nào.

Nguyên Bảo ở nhà mấy ngày cùng Thu Ý, còn chưa định nói đi thì đã bị Thu Ý đuổi đi rồi. "Tiểu thư và Cô gia bên đó nhất định cần người giúp đỡ, anh mau đi đi, em ở đây không sao đâu, em có thể tự chăm sóc tốt cho mình." Thu Ý nhìn Nguyên Bảo giục giã nói.

Nguyên Bảo có chút không vui nhìn Thu Ý: "Em lại không muốn nhìn thấy anh đến vậy sao?" "Không có, đợi bên đó bận rộn xong anh hãy về, đến lúc đó con cũng sắp ra đời rồi." Thu Ý đưa tay xoa bụng mình cười nói.

Nguyên Bảo với Thu Ý như vậy không có chút biện pháp nào, chỉ đành bất lực gật đầu: "Được, mai anh sẽ đi." Đồng thời khi Nguyên Bảo trở về phương Nam, đồ Thái hậu gửi cũng đến tay Khánh Vương. "Vương gia, đây là đồ Thái hậu sai người mang đến, người nói ngài nhất định phải xem." Thuộc hạ của Khánh Vương ôm một cái hộp mang đến thư phòng.

Khánh Vương nhíu mày nhìn cái hộp trong tay hắn ta: "Xem ra Nguyên Bảo đã an toàn trở về rồi." "Võ công của Nguyên Bảo bây giờ người của chúng ta không phải đối thủ, hơn nữa hắn quá xảo quyệt còn biết dịch dung." Chỉ cần một chút sơ sẩy là đã trốn thoát, còn trơn tuột hơn cả lươn.

Khánh Vương ừ một tiếng: "Không ngờ một người đã bị phế bỏ, vậy mà còn có thể trở lại với võ công hiện tại, người như vậy giúp Tô Ngọc, giúp Huyền Phỉ Nhiên thật là quá đáng tiếc." "Vương gia, đồ này..." "Mang lại đây đi." Khánh Vương khẽ thở dài, mấy năm nay Thái hậu nhận được thứ gì tốt từ Tô Ngọc đều sẽ gửi cho hắn một phần, đồng thời cũng có Huyền Phỉ Nhiên gửi đồ đến.

Người anh trai mà hắn từng yêu quý nhất.

Đáng tiếc vì cái ngôi vị đó mà không màng sống chết của hắn, vứt hắn đến nơi này.

Từ lúc đó trở đi, hắn tự nhủ với mình rằng hắn không có anh trai.

Hắn hít một hơi thật sâu nén cơn phẫn nộ trong lòng, mở hộp đồ Thái hậu gửi đến.

Bên trong là một số lá thư.

Hắn khẽ nhíu mày, Thái hậu gửi những thứ này cho hắn làm gì?

Khánh Vương trầm mặc rất lâu mới động tay lấy ra xem.

Lá thư đầu tiên là từ mười năm trước, chính là lúc các Hoàng tử tranh giành ngôi vị.

Đây là thư Tam Hoàng huynh của hắn gửi cho người khác, mà nội dung trên đó là muốn dùng hắn để uy hiếp Huyền Phỉ Nhiên.

Sau đó còn rất nhiều thư từ, đều liên quan đến hắn.

Những lá thư này khiến hắn nhớ đến dáng vẻ toàn thân đầy máu của Huyền Phỉ Nhiên năm đó.

Trên người hắn có rất nhiều vết thương, duy chỉ có hắn là không.

Cuối cùng hắn cố cầm cự đưa mình cho tâm phúc, bảo người đưa hắn rời đi, lúc đi Huyền Phỉ Nhiên nói với hắn, nếu hắn không chết nhất định sẽ đón hắn về.

Vì câu nói đó mà hắn đã đợi hai năm, đợi đến tin tức hắn đăng cơ làm Hoàng đế, nhưng hắn không đến đón hắn về.

Còn lại rất nhiều lá thư, Khánh Vương xem xong mà tay run rẩy.

Là Tạ Thầm sai thuộc hạ tìm tin tức của hắn, mục đích vẫn là dùng để uy hiếp Huyền Phỉ Nhiên.

Suy nghĩ kỹ lại, Huyền Phỉ Nhiên bắt đầu cho hắn về từ khi nào?

Chính là sau khi Tạ Thầm bị xử tử.

Tạ Thầm vừa chết, hắn liền bắt đầu cho hắn về, nhưng suy nghĩ trong lòng hắn là, hắn đã có đệ đệ Tô Ngọc rồi, sao có thể còn quản sống chết của hắn, sở dĩ cho hắn về mục đích chẳng qua là để loại bỏ hắn.

Chẳng lẽ từ trước đến nay hắn đã hiểu lầm Huyền Phỉ Nhiên sao?

Hắn không phải không muốn đón hắn về, mà là không thể đón hắn về.

Mấy năm đó thân thể hắn thế nào, hắn tự mình rõ nhất, nếu ở bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên, chỉ sẽ bị người khác coi như một quân cờ sống. "Vương gia, có chuyện gì vậy?" "Ngươi xem đi." Người bên cạnh xem xong thư liền ngây người: "Chẳng lẽ những năm qua chúng ta đều đã hiểu lầm Hoàng thượng sao?" Khánh Vương lắc đầu: "Ta không biết." Hắn bây giờ cũng không biết rốt cuộc mình có hiểu lầm Huyền Phỉ Nhiên hay không.

Nếu tất cả những điều này đều là hiểu lầm, vậy tất cả những gì hắn đã làm mấy năm qua rốt cuộc là vì cái gì? "Vương gia..." "Ngươi nghĩ hắn sẽ dùng loại đồ này để lừa ta quay về sao?" Người bên cạnh suy nghĩ một chút rồi lắc đầu nói: "Thuộc hạ nghĩ sẽ không đâu, Hoàng thượng làm việc luôn chừa một đường lui, ngay cả những đứa trẻ không hiểu chuyện trong nhà Tạ Thầm hắn cũng tha, ngài là đệ đệ mà hắn luôn bảo vệ, hắn không cần thiết phải dùng cách này để lừa ngài quay về, hơn nữa những thứ này đều do Thái hậu gửi đến." Thái hậu đối với Vương gia của bọn họ tốt đến mức nào, bọn họ đều nhìn thấy rõ.

Hai ba năm nay, rượu thuốc, hoa quả dưỡng sinh trong tay Ngọc Vương, chỉ cần tốt cho cơ thể, không có thứ nào mà không gửi cho Vương gia.

Thái hậu cũng không thể nào bất lợi với Vương gia.

Cho nên tất cả những điều này đều là thật.

Từ trước đến nay đều là bọn họ hiểu lầm Hoàng thượng.

Hoàng thượng từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc đối xử với Vương gia như thế nào, luôn là bọn họ tự mình nghĩ vậy.

Khánh Vương nhìn lá thư cuối cùng.

Tay khẽ run rẩy cầm lên xem.

Đây là thư Thái hậu viết cho hắn, trên đó viết về những nguy hiểm mà Huyền Phỉ Nhiên phải đối mặt ở kinh thành những năm qua.

Sau khi lên làm Hoàng đế cũng phải chịu sự kiềm chế của người khác, chỉ có thể từng bước thu hồi quyền lực, một chút sơ sẩy là sẽ tan xương nát thịt.

Còn có những chuyện Tô Ngọc đã làm vì Huyền Phỉ Nhiên.

Bất kể là điều gì, hắn đều không thể sánh bằng.

Lúc Tô Ngọc giúp Huyền Phỉ Nhiên giải quyết phiền muộn, khó khăn, thì hắn lại đang gây phiền phức cho Huyền Phỉ Nhiên.

Lúc Tô Ngọc giúp hắn thu hồi quyền lực, kiếm tiền giúp hắn nuôi quân đội, thì hắn vẫn đang gây rối cho Huyền Phỉ Nhiên.

Mà Huyền Phỉ Nhiên không trách hắn, chỉ hy vọng hắn có thể biết rốt cuộc chuyện ban đầu là như thế nào.

Hắn giơ tay tát mạnh vào mặt mình một cái, những năm qua hắn đã làm cái gì vậy.

Hắn đã gây ra bao nhiêu rắc rối cho Hoàng huynh?

Hắn gây rắc rối lại còn phải để Tô Ngọc đến giúp giải quyết, còn hắn thì chẳng làm được gì, thật nực cười hết sức. "Vương gia, ngài làm gì vậy?" "Ta không thể sánh bằng Tô Ngọc, Tô Ngọc đã làm quá nhiều, quá nhiều vì Hoàng huynh, khó trách Hoàng huynh đối xử tốt với Tô Ngọc như vậy." Nếu là hắn, có một người sẵn lòng không màng danh tiếng địa vị của mình, toàn tâm toàn ý chỉ để giúp hắn, hắn cũng nguyện ý chiều chuộng, bảo vệ. "Những năm qua ta đã gây quá nhiều phiền phức cho Hoàng huynh." Khánh Vương cười khổ nói. "Vương gia, Hoàng thượng sẽ không so đo với ngài đâu." Hắn biết Hoàng thượng tốt với Vương gia đến nhường nào.

Chương 997

Những chuyện Vương gia đã làm, cũng là trong tình huống không biết rõ mà làm ra.

Hoàng thượng biết chuyện sau đó cũng sẽ không tức giận mới phải.

Nghe thấy lời đó, Huyền Phỉ Ca cụp mắt xuống, thật sự sẽ không so đo với hắn sao? "Vương gia, ngài muốn quay về sao?" Huyền Phỉ Ca suy nghĩ một chút rồi gật đầu tỏ ý muốn quay về. "Ta muốn quay về xem, liệu tất cả những điều này có phải là thật không." Nếu Thái hậu cùng Huyền Phỉ Nhiên tính kế mình, hắn cũng chấp nhận.

Nhưng nếu đây là thật thì sao?

Chẳng phải là đã hiểu lầm, hắn sẽ không phải một mình ở lại nơi này nữa.

Khi Huyền Phỉ Ca nói muốn về kinh thành, những người thuộc hạ của hắn đều không đồng ý: "Vương gia, chẳng lẽ ngài không sợ Hoàng thượng ra tay với ngài sao?" Huyền Phỉ Ca lắc đầu: "Bổn vương muốn thử một lần, nếu tất cả thật sự là bổn vương đã hiểu lầm thì sao?

Vậy những chuyện bổn vương đã làm mấy năm qua tính là gì?" "Nếu thật sự là lỗi của bổn vương, thì chuyện ở phương Nam không nên để Tô Ngọc giúp bổn vương dọn dẹp hậu quả." "Hắn đối xử với Tô Ngọc còn tốt hơn đối xử với ngài." "Hoàng huynh vì sao đối xử tốt với Tô Ngọc ta đã biết rồi, quyền lực của Hoàng huynh là do Tô Ngọc thu hồi lại, đồ dùng bách tính cần trong thiên tai tuyết là do Tô Ngọc nhân danh Hoàng huynh mà cấp, đối đãi với bách tính Tề quốc và Lỗ quốc, Tô Ngọc vĩnh viễn đều dùng danh nghĩa của Hoàng huynh, chưa từng nói thứ gì là do cậu ấy lấy ra, thậm chí tự bỏ tiền túi, để binh lính dưới trướng Hoàng huynh ăn ngon, quân phí cũng tăng lên một chút, số tiền đó đều là do Tô Ngọc bỏ ra." Mà hắn thì chưa từng làm gì vì Hoàng huynh, lại có tư cách gì ở đây mà oán trách nhiều như vậy?

Những người bên cạnh mắt đều là sự không dám tin: "Sao có thể như vậy?" "Ta cũng không tin, nhưng sự thật chính là như vậy, hơn nữa mấy năm nay Hoàng huynh gửi đến đây rất nhiều giống cây trồng tốt." Những người khác nhìn nhau, nghĩ kỹ lại hình như đúng là vậy. "Ta nghĩ những thứ đó ngoài là giống cây trồng tốt ra còn là quân phí cho binh sĩ." Tất cả mọi người đều im lặng, nói vậy hình như đúng thật. "Vương gia ngài định..." Huyền Phỉ Ca gật đầu: "Những năm qua đã gây đủ phiền phức cho Hoàng huynh rồi, ta muốn về xem thử, nếu thật sự là ta đã hiểu lầm, vậy còn có thể bù đắp." "Nếu không phải thì sao?" "Vậy cũng không sao cả." Dù sao cũng phải thử một lần.

Thật ra mỗi lần nghe Huyền Phỉ Nhiên đối xử tốt với Tô Ngọc như thế nào, hắn thật sự rất ghen tị.

Rõ ràng hắn mới là em trai ruột của Huyền Phỉ Nhiên, vì sao cuối cùng người được sủng ái lại là Tô Ngọc?

Cảm giác không cam lòng này khiến hắn chỉ muốn gây phiền phức cho Huyền Phỉ Nhiên.

Thật ra nói cho cùng, vẫn là hắn đang ghen tị với Tô Ngọc mà thôi.

Người anh từng đối tốt với hắn, cũng bắt đầu đối tốt với một người khác rồi.

Cảm giác này đối với hắn thật sự quá xa lạ. "Thật ra ta chính là ghen tị với Tô Ngọc, cảm thấy cậu ấy đã cướp mất anh trai ta." Rõ ràng năm đó anh trai từng nói sẽ đón hắn về, sẽ luôn đối tốt với hắn, bảo vệ hắn.

Nhưng hắn đợi lâu như vậy Huyền Phỉ Nhiên vẫn không đến đón hắn.

Hắn nghĩ nếu những gì Thái hậu gửi trong thư đều là thật, thì đó chính là lỗi của hắn.

Hắn đã trách lầm anh trai rồi.

Thuộc hạ của Huyền Phỉ Ca nhìn hắn với vẻ không nói nên lời, ghen tị với Ngọc Vương?

Nghĩ đến sự đối xử tốt của Hoàng thượng với Ngọc Vương, hình như đúng là có chút đáng để người ta ghen tị, chủ tử của bọn họ ghen tị hình như cũng phải thôi?

Hắn đưa tay tự tát mình một cái, bọn họ đang nghĩ cái gì lung tung vậy? "Vương gia, nếu đây là điều ngài muốn, vậy chúng ta sẽ quay về." Nếu đây thật sự là hiểu lầm, vậy thì không hay rồi.

Nếu bọn họ còn làm gì nữa, khiến Vương gia và Hoàng thượng trở thành kẻ thù thì không hay chút nào. "Ừm." Ngày thứ hai, Huyền Phỉ Ca cùng tâm phúc phi ngựa nhanh chóng quay về kinh thành.

Khi đến gần kinh thành, Huyền Phỉ Nhiên đã biết tin Huyền Phỉ Ca quay về.

Tin tức này khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút vui mừng, nhưng nhiều hơn là tức giận.

Ba ngày sau, Huyền Phỉ Ca đến kinh thành, sau khi đến kinh thành liền vào cung gặp Thái hậu.

Thấy Huyền Phỉ Ca quay về, Thái hậu đưa tay vuốt mặt hắn: "Nhiều năm như vậy, cuối cùng con cũng quay về rồi." "Mẫu hậu, Hoàng huynh..." "Ai, Hoàng huynh con lần này thật sự tức giận rồi, con không nên ra tay với bách tính." Thái hậu bất lực nhìn Huyền Phỉ Ca nói. "Hoàng huynh từng hứa với con, nhất định sẽ đón con về, nhưng con đã đợi lâu như vậy." Bao nhiêu năm nay vẫn không có tin tức.

Mấy năm gần đây còn có tin tức về việc hắn đối xử tốt với Tô Ngọc không ngừng truyền về. "Hoàng huynh con những năm qua đã chịu khổ, chuyện gì cũng chỉ có thể một mình gánh vác, tuy có Tô Cửu và những người khác giúp đỡ, nhưng Tạ Thầm cũng không phải là người dễ đối phó." Thái hậu kể cho Huyền Phỉ Ca nghe những chuyện đã xảy ra mấy năm qua.

Huyền Phỉ Ca nghe xong trong lòng vô cùng hối hận.

Hắn đã làm cái gì vậy? "Sau khi Tạ Thầm được giải quyết, triều đình dần dần ổn định, Hoàng huynh con không thể tùy tiện rời đi, liền gửi thư bảo con quay về, nhưng con nói gì cũng không chịu về, thậm chí..." Sự nghi ngờ của Huyền Phỉ Ca đối với Huyền Phỉ Nhiên, là một nỗi đau.

Đây là biểu hiện của sự không tin tưởng.

Huyền Phỉ Ca cụp đầu xuống, hắn không có cách nào giải thích vấn đề này, nhưng trong lòng hắn cũng vô cùng rõ ràng. "Hoàng huynh người biết con đã quay về rồi sao?" "Lúc Tô Ngọc rời đi đã để Lưu Thương Các lại cho hắn rồi, con nói xem hắn có biết không?" Thái hậu nhìn Huyền Phỉ Ca không trả lời mà hỏi ngược lại.

Lưu Thương Các là nơi nào, Huyền Phỉ Ca biết rõ ràng rành mạch. "Tô Ngọc là Các chủ của Lưu Thương Các?

Sao có thể chứ?

Cậu ấy mới bao nhiêu tuổi?

Mà đã có nhiều thế lực như vậy sao?

Hơn nữa một thế lực như Lưu Thương Các, cậu ấy lại cứ thế mà tặng đi sao?

Như vậy có phải quá hấp tấp rồi không?" "Cậu ấy cứ thế tặng Lưu Thương Các cho Hoàng huynh, cậu ấy thật sự không tiếc sao?" Huyền Phỉ Ca không kìm được hỏi.

Thái hậu lắc đầu: "Tô Ngọc không có hứng thú với những thứ này, nếu không phải vì giúp anh con, cậu ấy sẽ không để lộ tin tức mình là Phù Hoa công tử, cũng sẽ không giúp anh con giải quyết đủ loại phiền phức." "Đứa trẻ Tô Ngọc này ghét nhất là quyền thế và sự ràng buộc, nhưng cậu ấy vì anh con, không chỉ làm Đế sư, còn làm rất nhiều chuyện.

Nói theo lời Tô Ngọc, nếu không phải Hoàng thượng, cậu ấy sẽ cùng Tiểu Hòa sống cả đời ở Phúc An huyện, sẽ không mỗi năm đều về kinh thành." Mỗi lần về là ở mấy tháng, gặp chuyện còn không thể đi được.

Huyền Phỉ Ca có chút không thể hiểu được: "Cậu ấy vì sao lại đối xử tốt với Hoàng huynh như vậy?" Cái gì cũng cho Hoàng huynh rồi, rốt cuộc cậu ấy muốn gì? "Ta cũng không biết, nhưng Hoàng huynh con hình như biết gì đó, chỉ là không nói với ta." Thái hậu lắc đầu nói. "Đứa trẻ Tô Ngọc này tâm tư kín đáo, chuyện cậu ấy không muốn nói thì ai cũng không thể khiến cậu ấy mở miệng." Tất cả năng lực của Tô Ngọc đều dùng để giúp Huyền Phỉ Nhiên rồi, bọn họ đều rất tin tưởng cậu ấy.

Sau khi Huyền Phỉ Ca biết những điều này, không còn cách nào để ghen tị với Tô Ngọc nữa.

So với Tô Ngọc, hắn, đứa em trai ruột này, quá kém cỏi rồi.

Tô Ngọc có thể cho Hoàng huynh biết tất cả bí mật của mình, cậu ấy căn bản không lo lắng thế lực của mình quá lớn, cuối cùng bị Hoàng huynh tiêu diệt.

Chương 998

Ngược lại còn vô cùng tin tưởng Hoàng huynh.

Còn hắn thì sao?

Rõ ràng là em trai ruột, cuối cùng lại nghi ngờ Hoàng huynh muốn bất lợi cho mình, không muốn tin tưởng Hoàng huynh.

Loại tin tưởng này hắn đã không dành cho Hoàng huynh. "Mẫu hậu, người nói hôm nay con có thể gặp Hoàng huynh không?" Huyền Phỉ Ca có chút không dám tự mình đi gặp Huyền Phỉ Nhiên.

Thái hậu bất lực lắc đầu.

Tuy Hoàng thượng không nói, nhưng bà có thể nhìn ra sự không tin tưởng của Huyền Phỉ Ca đối với hắn, Hoàng thượng đang tức giận.

Trong Ngự Thư Phòng, Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên lại tiếp tục ngẩn người có chút đau đầu: "Hoàng thượng, người gọi thần đến chỉ để nhìn người ngẩn ngơ sao?

Thần bên đó còn rất nhiều việc phải làm." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu: "Hắn đã quay về rồi." "Hoàng thượng đang nói Khánh Vương sao?" Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Ừm." "Không định đi gặp sao?" Tô Cửu nhướng mày hỏi.

Anh và Huyền Phỉ Nhiên cùng lớn lên từ nhỏ, đương nhiên biết hắn chiều Khánh Vương đến nhường nào.

Huyền Phỉ Nhiên không nói gì, đầu óc hắn bây giờ khá rối, không muốn gặp Huyền Phỉ Ca. "Không muốn gặp sao?" "Ừm." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu.

Tô Cửu hiểu ý của Huyền Phỉ Nhiên: "Hay là người đưa Hoàng hậu và Trường Nhạc đến sơn trang suối nước nóng của Tô Ngọc đi dạo một chuyến?" "Nhưng bên này..." "Yên tâm đi, ở đây có thần và Thừa tướng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, người ra ngoài nghỉ ngơi vài ngày đi, cứ coi như để bản thân thư giãn một chút, những năm qua người cũng đủ mệt rồi." Tô Cửu đôi khi rất đau lòng cho Huyền Phỉ Nhiên, một Huyền quốc lớn như vậy cần hắn gánh vác, nhưng cũng không còn cách nào khác, hắn là Hoàng thượng nên nhiều lúc không thể tùy hứng. "Bây giờ tình hình cơ bản đã ổn định rồi, chúng thần giúp người chống đỡ ba năm ngày cũng không thành vấn đề." Huyền Phỉ Nhiên hiện tại quả thực không muốn gặp Huyền Phỉ Ca, sau khi suy nghĩ kỹ lời Tô Cửu liền gật đầu đồng ý: "Được." "Thần sẽ đi nói với Thừa tướng một tiếng, người và Hoàng hậu chuẩn bị đi, thần sẽ bảo Vạn Phong đưa các người đi." "Được." Đợi Tô Cửu đi rồi, Huyền Phỉ Nhiên xử lý xong những việc cần làm mới đi đến tẩm cung của Hoàng hậu. "Dọn dẹp một chút đi, chúng ta đưa Trường Nhạc đến sơn trang của Tô Ngọc ở vài ngày." Hoàng hậu kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng sao đột nhiên muốn ra ngoài ở?""Cậu ta về rồi, tạm thời không muốn nhìn thấy cậu ta." Với Hoàng hậu, anh không có gì không thể nói. "Bao năm nay, anh vẫn luôn nghĩ xem bao giờ có thể bình định triều đình, để có thể đón cậu ta về.

Nhưng khi anh thực sự cho cậu ta về, cậu ta lại bắt đầu nghi ngờ anh, nghi ngờ anh đón cậu ta về là để lấy mạng, cậu ta không tin anh." Tô Ngọc còn có thể vô điều kiện tin tưởng anh, đặt tất cả những lá bài tẩy của mình trước mặt anh.

Quen biết ai, có ai có thể giúp đỡ anh, đều sẽ cho anh biết.

Nhưng còn Huyền Phỉ Ca?

Anh đối xử với Huyền Phỉ Ca tốt đến mức nào, Huyền Phỉ Ca trong lòng không biết sao?

Mới đi mấy năm đã bắt đầu nghi ngờ anh, không tin anh, điều này khiến anh rất tức giận.

Hoàng hậu lập tức hiểu tại sao Huyền Phỉ Nhiên muốn ra ngoài ở. "Chuyện triều chính thì sao?" "Có A Cửu và Thừa tướng lo giúp anh, A Cửu nói anh ra ngoài ở ba năm ngày cũng không sao cả." "Được, em đi thu xếp.

Hay là chỉ mang theo Trường Lạc và mấy người thân tín đi thôi?" Từ khi gả cho Huyền Phỉ Nhiên, cô cũng đã lâu không được ra ngoài chơi. "Nghe em."Tối hôm đó, cả nhà ba người cùng thị vệ và ám vệ rời đi.

Ngày hôm sau, khi Thái hậu phái người đến tìm Huyền Phỉ Nhiên mới biết, anh đã đưa Hoàng hậu và Trường Lạc ra cung.

Nói là muốn đến trang viên của Tô Ngọc ở mấy ngày.Khánh vương đang đợi Huyền Phỉ Nhiên đến, nghe tin này tâm trạng liền ủ rũ. "Mẫu hậu, hoàng huynh có phải giận rồi không?" "Nếu là con thì con có giận không?" Thái hậu không vui nói.

Giờ mới biết lo à?

Bao năm nay sao không thể tin tưởng ca ca mình thêm chút nữa?

Khánh vương lập tức không nói nên lời, nếu là cậu, cậu cũng sẽ giận thôi. "Dù Hoàng thượng đối với con có tốt đến mấy, trong lòng luôn nhớ đến con, nhưng sự không tin tưởng của con luôn làm người ta tổn thương.

Tuy anh ấy là ca ca, nhưng ca ca cũng sẽ giận." Thái hậu khẽ thở dài, bất lực nói. "Con có biết khi Tiểu Ngọc không giữ lại chút gì mà giao Lưu Thương Các cho ca ca con, anh ấy đã vui mừng đến thế nào không?

Anh ấy vui không phải vì có được Lưu Thương Các, mà vui vì sự tin tưởng của Tô Ngọc dành cho anh ấy." Khánh vương hé miệng, cuối cùng chẳng nói được gì, chỉ đành thất bại cúi đầu.

Đây là lỗi của cậu, không liên quan đến ca ca. "Mẫu hậu, con phải làm sao đây?" Ca ca còn có thể tha thứ cho cậu không? "Con có biết cảm giác của ca ca con khi biết chuyện phương Nam liên quan đến con, biết con có liên quan đến tàn dư của Tạ Thầm không?

Không phải mẫu hậu không giúp con, mà là không thể giúp con." Bà không thể bỏ qua nỗi khổ của con trai cả bao năm nay, khi sự thật và bằng chứng bày ra trước mắt, để giúp con trai út nói đỡ.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, chuyện này chỉ có thể tự cậu giải quyết. "Mẫu hậu, con biết rồi." Đợi hoàng huynh về, cậu sẽ đi xin lỗi hoàng huynh.Huyền Phỉ Nhiên đã chơi năm ngày ở trang viên, năm ngày này sống như một người bình thường khiến anh rất vui vẻ.

Thực ra, ban đầu anh chỉ muốn làm một Vương gia nhàn rỗi, nhưng sau này vì muốn bảo vệ mẫu hậu và đệ đệ mà bất đắc dĩ phải làm Hoàng đế.

Từ đó trở đi, cuộc sống đơn giản như vậy đã rời xa anh.

Nếu không có Tô Cửu và Hoàng hậu bên cạnh bầu bạn, có lẽ anh đã không thể chống đỡ nổi.Nhìn Hoàng hậu đang nhàn nhã uống trà trong vườn, Huyền Phỉ Nhiên đi tới, từ phía sau ôm lấy cô: "Nương tử, cảm ơn em." Hoàng hậu sững lại một chút, quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Nhiên ca?" "Bấy nhiêu năm nay, là em và Tô Cửu đã ở bên anh, giúp anh chống đỡ, nhưng anh lại không thể thường xuyên đưa em ra ngoài dạo chơi.

Anh biết em cũng không thích hoàng cung.

Đợi Hoằng Nghị có thể tự mình gánh vác mọi việc, anh sẽ truyền vị cho thằng bé, khi đó chúng ta đi khắp nơi chơi nhé?" Huyền Phỉ Nhiên cũng cảm thấy mệt mỏi rồi.

Con trai còn phải mất gần mười năm nữa mới có thể tự lập.

Trong mười năm này, anh sẽ bình định xong xuôi toàn bộ Huyền quốc, khi đó có thể đưa cô đi chơi khắp nơi. "Được." Hoàng hậu có chút động lòng. "Ngày mai chúng ta về cung đi, sau này mỗi năm chúng ta đều đến đây ở mấy ngày, sau này sẽ không mang theo Trường Lạc nữa." Chỉ hai người họ thôi.

Hoàng hậu mỉm cười gật đầu: "Được."Ngày hôm sau, Huyền Phỉ Nhiên cùng Hoàng hậu và Trường Lạc trở về cung.

Huyền Phỉ Ca nghe tin liền vội vàng đến Ngự Thư Phòng.

Cậu ta đứng ở cửa Ngự Thư Phòng đi đi lại lại, muốn vào mà không dám.

Lai Phúc đứng bên cạnh bất lực nhìn.

Lai Phúc: "Khánh vương điện hạ rốt cuộc muốn làm gì?

Ở đây đi đi lại lại mà không vào?

Chương 999

Nếu là Ngọc Vương điện hạ thì đã sớm không khách khí mà xông vào rồi." "Lai Phúc, hoàng huynh có đang bận không?" "Hoàng thượng vừa trở về sau mấy ngày ra ngoài, có rất nhiều tấu chương cần xem ạ." Lai Phúc thật thà nói. "Vậy ta đợi thêm một lát." "..." Lai Phúc lập tức câm nín.

Ngày trước Khánh vương đối với Hoàng thượng đâu có như thế này. "Vương gia, người vẫn chưa nghĩ rõ vấn đề nằm ở đâu sao?" Lai Phúc không nhịn được hỏi. "Vấn đề gì?" "Trước đây khi người tìm Hoàng thượng, sẽ không câu nệ, khuôn phép như vậy.

Ngọc Vương điện hạ khi tìm Hoàng thượng chưa bao giờ cẩn trọng đến thế.

Hoàng thượng từng nói với Ngọc Vương rằng, quy củ là dành cho người ngoài, không phải cho người nhà.

Nhưng bây giờ người có còn coi Hoàng thượng là ca ca của mình nữa không?" Lai Phúc nhìn cậu ta, nghiêm túc hỏi.

Tại sao Hoàng thượng lại sủng ái Ngọc Vương?

Ngoài sự giúp đỡ và tin tưởng của Ngọc Vương, điều quan trọng nhất là Ngọc Vương chỉ coi Hoàng thượng là ca ca của mình.

Trong lòng Ngọc Vương, Hoàng thượng trước hết là ca ca, sau đó mới là Hoàng thượng.

Còn trong lòng Khánh vương, trước hết là Hoàng thượng, sau đó mới là ca ca.

Nhìn qua thì có vẻ không có vấn đề gì, nhưng trên thực tế, sự khác biệt là rất lớn. "Bấy nhiêu năm nay Hoàng thượng luôn nhớ đến người.

Ngọc Vương tặng cho anh ấy thứ gì tốt, đều sẽ chia cho người một phần.

Anh ấy đối với người trước sau như một, nhưng còn Khánh vương điện hạ đối với Hoàng thượng thì sao?

Nếu người chưa nghĩ rõ, nô tài khuyên người đừng đến đây nữa.

Cho dù sau này có gặp Hoàng thượng, cũng chỉ làm Hoàng thượng thêm đau lòng." Trước đó Hoàng thượng trông như thế nào, anh ta đều nhìn thấy.

Trong lòng cũng có chút giận Khánh vương.

Huyền Phỉ Ca có chút tức giận, nhưng lại không thể phản bác, cậu ta không thể phủ nhận lời Lai Phúc nói là đúng.

Trầm mặc rất lâu, Huyền Phỉ Ca liếc nhìn Ngự Thư Phòng một cái, sau đó xoay người rời đi.

Lai Phúc khẽ thở dài, Hoàng thượng đối với đệ đệ này trước giờ vẫn không thay đổi, người thay đổi là chính Khánh vương.

Tâm thái của cậu ta đã thay đổi rồi.

Lai Phúc trở lại thư phòng, quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, nô tài mạo phạm rồi ạ." Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Không sao, đứng dậy đi." Anh biết Lai Phúc chỉ là thương anh, bất bình thay anh.

Lai Phúc từ nhỏ đã hầu hạ anh, hai người có thể nói là lớn lên cùng nhau.

Anh đối xử với đệ đệ này tốt đến mức nào Lai Phúc đều biết.

Khi nào cậu ta tìm anh mà cần phải khách sáo như vậy chứ?

Nếu là Tiểu Ngọc, chắc chắn sẽ không hỏi một tiếng nào mà cứ thế xông vào.

Tiểu Ngọc ở đây như ở nhà mình vậy, muốn ngủ thì ngủ, muốn nằm thì nằm.

Ngày trước Huyền Phỉ Ca cũng vậy, nhưng từ khi nào cậu ta đối với anh lại khách khí đến thế? "Cuối cùng vẫn là thay đổi rồi." Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài, giọng nói có chút phức tạp. "Hoàng thượng, người nghĩ Khánh vương có thể nghĩ thông không ạ?"Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Có nghĩ thông được hay không là chuyện của cậu ta." Lai Phúc nhìn Huyền Phỉ Nhiên như vậy, hé miệng, muốn nói rồi lại thôi: "Hoàng thượng..." Huyền Phỉ Nhiên cười cười, tiếp tục công việc đang làm.

Anh không thể vì chuyện của Huyền Phỉ Ca mà trì hoãn chính sự của mình.Thái hậu nhìn Huyền Phỉ Ca thất thần trở về, trong lòng bất lực: "Không gặp được Hoàng thượng à?" Huyền Phỉ Ca lắc đầu, kể lại những lời Lai Phúc nói cho Thái hậu nghe.

Thái hậu nghe xong nhìn con trai mình, khẽ thở dài: "Lời Lai Phúc nói cũng không sai, con hãy suy nghĩ kỹ đi." Lai Phúc cũng là người cũ lớn lên cùng Huyền Phỉ Nhiên, quan hệ huynh đệ hai người năm xưa như thế nào, anh ta là người rõ nhất.

Huynh đệ vô lời không nói, giờ lại trở nên xa lạ, nếu là ai cũng sẽ khó mà chấp nhận được phải không?

Sau đó, Huyền Phỉ Ca không đi gặp Huyền Phỉ Nhiên, Huyền Phỉ Nhiên cũng giả vờ không biết Huyền Phỉ Ca đã trở về.

Hai huynh đệ tuy đều ở trong hoàng cung, nhưng không gặp mặt nhau, thậm chí ngay cả khi đến chỗ Thái hậu, hình như cũng tự né tránh nhau.Hôm đó, sau khi Tô Cửu tan triều, anh gặp Huyền Phỉ Ca đang đợi ở bên ngoài. "Thần gặp Khánh vương." Huyền Phỉ Ca nhìn Tô Cửu: "Miễn lễ." Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Ca không nói gì, trong lòng lại thắc mắc mục đích của Khánh vương khi chặn đường anh là gì.

Nhưng Huyền Phỉ Ca không nói một lời nào, cứ thế nhìn Tô Cửu. "Nếu Vương gia không có việc gì, thần xin phép đi trước, bên kia còn rất nhiều việc phải làm." Tô Cửu không có thời gian tiếp tục đứng đây nhìn chằm chằm Huyền Phỉ Ca. "Tô Ngọc khi nào về." Huyền Phỉ Ca cuối cùng cũng mở lời. "Không biết, chuyện bên kia vẫn chưa giải quyết xong, Tiểu Ngọc tạm thời sẽ không về." Tô Cửu lạnh nhạt nói.

Khánh vương nhíu mày, tình hình bên đó đã nghiêm trọng đến mức này rồi sao? "Chuyện bên đó rất nghiêm trọng sao?" "Không biết dân chúng lầm than trong lòng Vương gia có tính là nghiêm trọng không?

Tàn dư của Tạ Thầm luôn đe dọa sự an toàn của Huyền quốc có tính là nghiêm trọng không?

Những chuyện này chắc thần không cần nói với Vương gia, Vương gia cũng rất rõ." Tô Cửu lạnh lùng nói.

Khánh vương nhíu mày, có chút bất mãn với lời của Tô Cửu. "Ngươi đang trách bản vương sao?" "Hoàng thượng còn chưa trách Vương gia, thần có tư cách gì mà trách Vương gia?

Nếu Vương gia không có việc gì khác, thần xin phép đi trước." Nói xong, anh hành lễ rồi rời đi.

Huyền Phỉ Ca nhìn bóng lưng Tô Cửu rời đi, sắc mặt có chút khó coi, nhưng lời Tô Cửu nói cậu ta không thể phản bác.

Nạn ở phương Nam quả thực là do một tay cậu ta gây ra.Suy nghĩ một lát, Huyền Phỉ Ca đi tìm Thái hậu: "Mẫu hậu, con định đến phương Nam một chuyến." "Sao lại muốn đến phương Nam?" "Con muốn đi gặp Tô Ngọc." Huyền Phỉ Ca muốn xem rốt cuộc Tô Ngọc có mị lực gì mà lại được Huyền Phỉ Nhiên coi trọng đến thế.

Thái hậu nhìn Khánh vương khẽ thở dài: "Con muốn đi thì cứ đi đi." Theo tính cách và năng lực của Tiểu Ngọc, cũng sẽ không chịu thiệt thòi đâu.

Chiều hôm đó, Khánh vương liền dẫn người lên đường đi về phương Nam.

Sau khi cậu ta đi, Huyền Phỉ Nhiên liền biết tin này.

Nhận được tin, Huyền Phỉ Nhiên có chút lo lắng cho Tô Ngọc.

Anh viết một bức thư cho Tô Ngọc, nói cho cậu biết chuyện Huyền Phỉ Ca sắp tới.Khi Tô Ngọc nhận được thư của Huyền Phỉ Nhiên, cậu đang cùng Lạc Diễm bàn bạc chuyện pháo.

Chương 1000

Nhìn nội dung thư, sắc mặt Tô Ngọc ít nhiều có chút khó coi: "A, đúng là có gan thật." Lạc Diễm nghe Tô Ngọc nói giọng hơi châm biếm, có chút tò mò hỏi: "Ngọc ca, sao vậy?" "Huyền Phỉ Ca sắp đến rồi." "Là cái vị Vương gia gây ra bi kịch phương Nam đó à?" Lạc Diễm nghĩ một lát liền biết Huyền Phỉ Ca là ai.

Tô Ngọc gật đầu: "Em còn chưa đi tìm cậu ta, cậu ta đã tự tìm đến tận cửa rồi." Lạc Diễm có chút lo lắng nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, mục đích Hoàng thượng viết thư cho anh là gì?

Chẳng lẽ muốn anh nhường Huyền Phỉ Ca sao?" Tô Ngọc cười lắc đầu: "Hoàn toàn ngược lại, hoàng huynh bảo anh không cần nhường cậu ta.

Huyền Phỉ Ca đúng là đồ ngốc." Khi hoàng huynh vất vả thì cậu ta nghi ngờ hoàng huynh, khi hoàng huynh ngày đêm mong muốn đón cậu ta về kinh thành thì cậu ta vẫn nghi ngờ.

Thậm chí nghi ngờ mục đích hoàng huynh làm vậy là muốn lấy mạng cậu ta, loại người như vậy rốt cuộc sống đến bây giờ bằng cách nào?

Lạc Diễm có chút kinh ngạc, cúi đầu nhìn bức thư trên tay Tô Ngọc.

Quả nhiên Hoàng thượng không hề bảo Ngọc ca nhường Huyền Phỉ Ca, ngược lại còn bảo Tô Ngọc không cần nể mặt cậu ta.

Như vậy thì tốt rồi.

Anh ta còn lo Huyền Phỉ Ca là đệ đệ của Hoàng thượng, cậu ta đến thì Hoàng thượng sẽ bắt Ngọc ca phải nhường nhịn các kiểu.

"Ngọc ca, Hoàng thượng vẫn rất tốt." Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Cậu nói đúng, hoàng huynh thực sự rất tốt." Muốn đến đây phải không?

Cậu nhất định sẽ khiến Huyền Phỉ Ca cả đời khó quên, để cậu ta biết những năm qua mình đã ngu ngốc đến mức nào."Bên này chuẩn bị thế nào rồi?" "Rất tốt." "Chỉ cần thuyền bên kia được đóng xong, chúng ta có thể đi dẹp sạch tàn dư của Tạ Thầm.

Đến lúc đó chúng ta sẽ không còn phải lo lắng về việc những kẻ này có xuất hiện gây rắc rối cho chúng ta nữa." Lạc Diễm mở lời nói.

Tô Ngọc rất hài lòng với tin tức này: "Chiến thuyền còn bao lâu nữa thì hoàn thành?" "Theo tin tức bên đó, ít nhất là một tháng nữa." Tô Ngọc tính toán thời gian, một tháng cũng đủ rồi. "Khi bên này xong xuôi thì cậu cũng nghỉ ngơi mấy ngày đi.

Trước đây cậu không phải muốn đi biển chơi sao?

Đợi khi bên cậu ổn định, cậu có thể đi rồi, đến lúc đó bảo Tiểu Bảo và bọn nhóc dẫn cậu đi, chúng nó đều chơi điên cuồng ở đó rồi." "Được, đến lúc đó đưa Nam Kiều đi cùng." Lạc Diễm vui vẻ nói. "Được." Tô Ngọc nói chuyện với Lạc Diễm vài câu rồi mới rời đi tìm Vương Cẩn Hòa.Vương Cẩn Hòa đang cùng người phụ trách bên này nói chuyện về tửu lâu. "Phu nhân, tửu lâu đã đi vào quỹ đạo, sau này chúng ta sẽ nhàn hơn rồi." "Thế thì tốt, việc làm ăn thế nào?" Vương Cẩn Hòa vừa lật xem sổ sách, vừa hỏi.

Nói đến việc làm ăn, người phụ trách càng vui vẻ hơn: "Phu nhân, người thật sự quá lợi hại!

Người không biết đó thôi, món cua vua và tôm hùm xanh là món khách hàng thích ăn nhất.

Tuy biết hơi đắt, nhưng mỗi ngày hễ có là đều bị đặt hết sạch." Không ngờ món đồ vừa to vừa xấu xí này lại bán chạy đến thế. "Những loại hải sản khác mọi người cũng rất thích, chủ yếu là vì hương vị quá ngon." Chỉ cần ngửi mùi đã rất muốn ăn rồi, huống chi là ăn vào miệng.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Thế thì tốt, em không lo lắng nữa." Tô Ngọc lúc này đi vào: "Tiểu Hòa, thế nào rồi?" "Tình hình không tệ, bên anh thì sao?" "Phu nhân, thiếu gia, tôi xin phép đi làm việc đây ạ." Người phụ trách thấy Tô Ngọc đi vào liền vội vàng nói. "Bên anh tình hình cũng không tệ, nằm trong dự liệu của anh." Vương Cẩn Hòa thở phào nhẹ nhõm: "Đợi khi tàn dư của Tạ Thầm được giải quyết xong, chúng ta có thể về rồi.

Về đó còn không ít việc phải làm nữa." "Khoa cử năm nay vẫn là anh làm chủ khảo à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Đúng vậy, phiền phức thật.

Không biết sau khi chúng ta về Dụ Hòa quận thì nhà bên đó đã xây xong chưa, đến lúc đó chắc có thể cho Tiểu Bảo một bất ngờ."Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn Tô Ngọc, đã đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến việc tạo bất ngờ cho Tiểu Bảo. "À đúng rồi, ngoài chuyện này ra, còn một chuyện nữa." Tô Ngọc nhớ đến chuyện của Huyền Phỉ Ca, quyết định vẫn nên nói cho Vương Cẩn Hòa biết một lần. "Chuyện gì?" "Đệ đệ ruột của hoàng huynh, Khánh vương, sắp đến đây rồi." Tô Ngọc nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Hoàng huynh còn có đệ đệ ruột sao?

Mấy năm ở kinh thành sao em chưa từng gặp?" "Khánh vương từ nhỏ đã yếu ớt, khi hoàng huynh bị buộc tham gia tranh giành ngôi vị, anh ấy đã phái tâm phúc ám vệ đưa cậu ta đến một nơi an toàn.

Sau này khi lên làm Hoàng đế, lại có Tạ Thầm ở đó, anh ấy không cách nào đón cậu ta về.

Mãi đến khi Tạ Thầm được giải quyết xong, anh ấy mới cho người đón cậu ta về.

Kết quả, Huyền Phỉ Ca lại bắt đầu nghi ngờ mục đích hoàng huynh cho cậu ta về là muốn giết cậu ta." Tô Ngọc nói những chuyện này, trong lòng có chút khinh thường Huyền Phỉ Ca.

Vương Cẩn Hòa có chút cạn lời: "Cậu ta và hoàng huynh là lớn lên cùng nhau từ nhỏ mà phải không?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng vậy, quả thực là lớn lên cùng nhau từ nhỏ." Vương Cẩn Hòa lập tức bất lực: "Đã lớn lên cùng nhau từ nhỏ, tại sao cậu ta lại không tin hoàng huynh chứ?

Người hiểu hoàng huynh nhất không phải nên là cậu ta sao?" "Ai nói không phải?

Chuyện bên phương Nam này có một tay cậu ta nhúng vào.

Nếu không có cậu ta, sẽ không bị che giấu lâu như vậy, và tàn dư của Tạ Thầm cũng sẽ không đến được đây." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Huyền Phỉ Ca này đúng là một kẻ ngốc.

Chắc là những thứ anh gửi về đã khiến hoàng huynh biết hết mọi chuyện, sau đó Thái hậu đã gửi gì đó cho Huyền Phỉ Ca. "Cậu ta vừa về kinh thành đã gây chuyện, hoàng huynh tức giận nên ra ngoài ở mấy ngày.

Khi anh ấy trở về, Huyền Phỉ Ca đến tìm, nhưng thái độ của cậu ta có chút xa lạ, vô cùng khách khí.

Kiểu khách khí này không giống huynh đệ tình thâm, ngược lại giống như những người có quan hệ không tốt." Tô Ngọc kể lại chuyện Huyền Phỉ Nhiên nói với mình cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa có chút không hiểu: "Nếu vậy thì cậu ta không phải nên đi tìm hoàng huynh xin tha thứ sao?

Cậu ta đến đây làm gì?" "Ai mà biết được?

Đại khái muốn xem tôi, một vị Vương gia khác họ được Hoàng thượng sủng ái, rốt cuộc là loại người như thế nào." Tô Ngọc nhún vai, thờ ơ nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm vào mắt Tô Ngọc, khiến Tô Ngọc có chút không thoải mái: "Em nhìn anh làm gì?

Có gì hay mà nhìn?" "Không có gì hay cả, chỉ là em cảm thấy khi Huyền Phỉ Ca đến đây sẽ rất xui xẻo." Vương Cẩn Hòa rất nghiêm túc nói.

Tô Ngọc cười ha ha, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa rồi hôn lên má cô: "Quả nhiên vẫn là vợ anh hiểu anh nhất." "Huyền Phỉ Ca quả thật rất đáng đòn.

Hoàng huynh còn đặc biệt viết thư cho anh, anh ấy nói Huyền Phỉ Ca đến đây nếu làm gì khiến anh tức giận, anh có thể đánh tùy ý, không cần nể mặt anh ấy." Vương Cẩn Hòa khóe miệng khẽ co giật, quả nhiên là huynh đệ ruột, không phải huynh đệ ruột thì không làm ra được chuyện này.

Tuy nhiên, Khánh vương này, cho cậu ta một bài học cũng là đúng. "Tướng công, em rất ủng hộ anh đánh cậu ta một trận thật đau." "Được."Khi Huyền Phỉ Ca đến phương Nam, cậu ta thấy cuộc sống của người dân ở đây đã bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Điều họ nói nhiều nhất chính là Hoàng thượng, sau đó là Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Khi nhắc đến họ, người dân đều rất tôn trọng.

Điều này Huyền Phỉ Ca chưa từng gặp bao giờ.

Chương 1001

Dù trên đường đi, cậu đã nghe rất nhiều lời như vậy, nhưng chỉ khi thực sự đặt chân đến đây, Huyền Phỉ Ca mới nhận ra chuyện này thật sự rất khó quyết định.

Người bên cạnh Huyền Phỉ Ca có chút lo lắng nhìn cậu ta: "Vương gia, người không sao chứ?" Huyền Phỉ Ca lắc đầu: "Ta không sao, chúng ta đi thôi, đi gặp Tô Ngọc.

Ta muốn xem rốt cuộc Tô Ngọc là loại người thế nào mà lại được hoàng huynh và bách tính ca ngợi đến vậy." Suốt đường dò hỏi, họ đến được nơi Tô Ngọc ở.

Thuộc hạ của Huyền Phỉ Ca đi gõ cửa.

Cửa mở ra, một thị vệ bước ra, nhìn mấy người lạ: "Các người tìm ai?" "Chúng tôi tìm Ngọc Vương." "Vương gia và Vương phi đều không có ở đây, các người lát nữa quay lại." Huyền Phỉ Ca bước tới, nhíu mày hỏi: "Họ đi đâu rồi?" "Vương gia đi xưởng đóng thuyền rồi, còn Vương phi thì đi dạy dân chúng cách làm đồ khô, phải rất muộn mới về ạ." Lạc Diễm và Nam Kiều từ bên trong bước ra: "Lạc Diễm, chúng ta đi tìm Ngọc ca ca đi, Tiểu Bảo và bọn nhóc không có ở nhà, chúng ta ở lại cũng chán." "Được." Hai người đi đến cửa, nhìn thấy những người đang chặn ở đó thì kỳ lạ hỏi: "Đây là ai vậy?" Người ở cửa vội vàng nói: "Nam Kiều thiếu gia, người này chúng tôi không quen, nhưng là đến tìm Vương gia ạ." Lạc Diễm liếc mắt một cái liền biết người này là ai: "À, hóa ra là Khánh vương à?" Nam Kiều chớp chớp mắt, nhìn Huyền Phỉ Ca: "Cậu ta là Khánh vương đó sao?

Không giống Hoàng thượng lắm nhỉ." "Nam Kiều, cậu tiếp khách đi, tớ đi tìm Ngọc ca." Nam Kiều không vui: "Sao không phải cậu tiếp khách, tớ đi tìm Ngọc ca ca?

Người này ngốc quá, tớ lo ở với cậu ta lâu quá, mình cũng bị ngốc theo thì sao?" "Tớ lo ở cùng cậu ta tớ sẽ không nhịn được mà dùng thuốc nổ ném cậu ta." Lạc Diễm nói một cách đường hoàng.

Người bên cạnh Huyền Phỉ Ca nghe thấy vậy, lập tức đứng chắn trước Huyền Phỉ Ca, cảnh giác nhìn Lạc Diễm.

Lạc Diễm bĩu môi: "Với thân thủ của các người, nếu tớ thực sự ra tay thì các người có thêm mấy người nữa cũng không phải đối thủ của tớ." Nam Kiều cạn lời nhìn anh ta, anh ta nói lời này chắc không phải muốn làm người ta tức chết đấy chứ? "Cậu mau đi tìm Ngọc ca ca đi." Lạc Diễm nhanh chóng rời đi, từ đầu đến cuối không thèm nhìn Huyền Phỉ Ca một cái.Huyền Phỉ Ca ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo, những người này thật sự quá to gan. "Cảm thấy chúng tôi không hành lễ với người nên trong lòng không thoải mái sao?

Vậy thì thật ngại quá.

Tôi nghĩ tiểu Vương gia Nam Cương, có thể không cần hành lễ với người phải không?

Còn về Lạc Diễm, thiếu chủ của Lạc gia đệ nhất thế gia, đã có công trong mấy trận chiến của Huyền quốc.

Muốn cậu ta hành lễ cũng không phải không được, xin hỏi Khánh vương người đã làm gì cho Huyền quốc?" Nam Kiều khi đôi co với người khác, quả thật không hề khách sáo chút nào.

Huyền Phỉ Ca sắc mặt có chút khó coi, xem ra những chuyện cậu ta làm bên này đều biết cả.

Nam Kiều liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của cậu ta: "Chúng tôi quả thực đều biết, bởi vì chuyện thẩm vấn người là do chúng tôi làm." "Cứ theo vào đi, kẻo Ngọc ca ca về lại nói tôi không biết lễ nghĩa tiếp khách." Nam Kiều xoay người vào nhà.

Huyền Phỉ Ca hít sâu một hơi, nén giận trong lòng, dẫn người đi theo vào.

Lạc Diễm tìm được Tô Ngọc: "Ngọc ca, Huyền Phỉ Ca đã đến rồi, nhưng em lo Nam Kiều sẽ không cho bọn họ sắc mặt tốt đâu." "Không sao, cứ để Nam Kiều chơi đi.

Bên anh có việc tạm thời không về được, cậu về nói với Nam Kiều đừng quá đáng quá, anh chiều sẽ về." Không phải Tô Ngọc muốn ra oai với Huyền Phỉ Ca, mà là bên này cậu thực sự không thể rời đi. "Rõ rồi."Nam Kiều nhìn Lạc Diễm một mình trở về thì kỳ lạ hỏi: "Ngọc ca ca đâu?

Sao không về cùng cậu?" "Ngọc ca ở xưởng đóng thuyền, tạm thời không đi được, anh ấy chiều mới về." "Cậu ta đang ra oai với bản vương sao?" Huyền Phỉ Ca sắc mặt khó coi hỏi.

Nam Kiều lập tức không vui: "Người này sao lại nói chuyện như thế?" Lạc Diễm cười lạnh một tiếng: "Cái gì mà Ngọc ca ra oai với người?

Cái mớ hỗn độn do người gây ra, bây giờ là Ngọc ca đang dọn dẹp cho người đó." "Người biết mục đích anh ấy xây xưởng đóng thuyền ở đây là gì không?

Là để đóng ra những chiến thuyền tốt hơn, chỉ có như vậy phương Nam mới có thể an ổn hơn, tất cả những người thợ đóng thuyền tài giỏi đều là Ngọc ca tìm đến.

Còn người đã làm gì?" Lạc Diễm không khách khí vặn lại.

Khánh vương này đúng là tự coi mình là gì.

Nam Kiều đồng tình gật đầu: "Người vì nghi ngờ, không tin tình cảm của Hoàng thượng dành cho người, suýt chút nữa khiến dân chúng phương Nam làm phản.

Người có vẻ vui lắm phải không?" "Ta..." "Bây giờ Ngọc ca ổn định phương Nam, chị dâu giúp dân chúng kiếm tiền, khiến cuộc sống của bách tính dần dần hồi phục.

Còn người, kẻ chủ mưu gây họa, đã làm gì cho lỗi lầm mình gây ra?" Một người gây ra lỗi lầm mà chẳng làm gì cả, có tư cách gì ở đây mà chỉ trích Ngọc ca?

Huyền Phỉ Ca tuy không nói gì, nhưng người bên cạnh cậu ta lại bất mãn: "Phóng túng!

Ngươi dám nói chuyện như vậy với Vương gia của chúng ta sao?" "Vương gia?

Nếu cậu ta không phải đệ đệ ruột của Hoàng thượng, chỉ những chuyện cậu ta làm thôi cũng đủ để cậu ta phải chết rồi.

Các người tưởng Ngọc ca trong tay chỉ có bấy nhiêu bằng chứng sao?

Vậy thì các người lầm rồi, Huyền Phỉ Ca đã làm gì Ngọc ca đều biết hết." Nếu không phải Tô Ngọc giúp Huyền Phỉ Ca che giấu, cậu ta nghĩ Hoàng thượng thật sự chỉ sẽ tức giận thôi sao? "Ngươi nói gì?" "Câu kết với Tạ Thầm gây rắc rối cho Hoàng thượng, có liên hệ với Lăng quốc bên kia, giúp tàn dư của Tạ Thầm đứng vững gót chân ở phương Nam.

Các người thật sự nghĩ Ngọc ca không biết gì sao?

Lưu Thương Các điều tra tin tức vẫn rất lợi hại, những tin tức này tại sao không đến tay Hoàng thượng?

Bởi vì Ngọc ca đã chặn lại rồi." Lạc Diễm châm biếm nói.

Huyền Phỉ Ca sắc mặt lập tức thay đổi, những chuyện này cậu ta làm rất kín đáo, Tô Ngọc sao có thể biết được?

Ngay cả người bên cạnh Huyền Phỉ Ca cũng giật mình.

Sao bọn họ lại biết được?

Những chuyện này nếu để Hoàng thượng biết, thì Vương gia... "Nói gì mà giúp ta, chẳng phải vẫn là để che đậy dã tâm của mình thôi sao." Huyền Phỉ Ca không tin Tô Ngọc thật sự là đang giúp cậu ta.

Tô Ngọc sao có thể tốt bụng như vậy? "Đừng có so sánh Ngọc ca ca của chúng tôi với loại người như người, người không xứng được đặt chung với Ngọc ca để nói." Nam Kiều nói với vẻ mặt lạnh lùng. "Huyền Phỉ Ca, người nghĩ Ngọc ca để ý những chuyện này sao?

Anh ấy căn bản chẳng thèm để tâm.

Nếu Ngọc ca muốn, danh tiếng của anh ấy bây giờ chỉ có thể cao hơn Hoàng thượng thôi." Huyền Phỉ Ca đến lúc này mà vẫn có thể nói ra những lời như vậy.

Chẳng trách Nhiên ca lại thất vọng triệt để với cậu ta.

Một người đệ đệ như vậy không thể giết, cũng không thể đối xử tốt, Nhiên ca chắc hẳn rất đau khổ phải không? "Huyền Phỉ Ca, tôi nói thật cho người biết, sở dĩ Ngọc ca ém những tin tức này xuống, không phải vì người, anh ấy chỉ không muốn Nhiên ca đau lòng, không muốn Nhiên ca biết người đệ đệ mà anh ấy ngày đêm nhớ mong, lại là người đâm sau lưng anh ấy như thế nào." Lạc Diễm nói từng câu từng chữ.

Những lời nói ra khiến Huyền Phỉ Ca tái mặt."Hoàng thượng đối với Nam Kiều là tốt nhất, người có biết tại sao không." Lạc Diễm đột nhiên mở lời nói.

Huyền Phỉ Ca nhìn chằm chằm Lạc Diễm: "Tại sao?" "Tôi đã hỏi Tô Cửu ca, anh ấy nói vì Nam Kiều giống người hồi nhỏ nhất.

Huyền Phỉ Ca, khi Nhiên ca ngày đêm nhớ mong người, thì người lại làm những chuyện này, người không thấy lương tâm cắn rứt sao?" Huyền Phỉ Ca theo bản năng lùi lại một bước, hóa ra là như vậy sao?

Nhìn Nam Kiều, cậu ta chẳng giống mình chút nào.

Chương 1002

Hoàn toàn là hai con người đối lập. "Cái giống của các người không phải là dung mạo, mà là thái độ của Nam Kiều đối với Nhiên ca.

Mỗi lần Nam Kiều gặp Nhiên ca đều rất tùy tiện, muốn làm gì thì làm, vui lên còn khoác vai Nhiên ca cùng uống rượu." Lạc Diễm nói mỗi một câu, sắc mặt Huyền Phỉ Ca lại trắng bệch thêm một phần.

Hóa ra là như vậy sao?

Nghĩ đến thái độ của mình từng đối với Huyền Phỉ Nhiên, rồi nghĩ đến hiện tại, biểu cảm của Huyền Phỉ Ca có chút thất thần.

Nhìn thấy Huyền Phỉ Ca thất thần, Lạc Diễm và Nam Kiều không những không thấy đồng cảm, ngược lại còn thấy đáng đời.

Tất cả những chuyện này đều do cậu ta tự chuốc lấy.

Không trách được ai. "Huyền Phỉ Ca, tất cả những chuyện này đều do người tự chuốc lấy." "Rõ ràng có một người ca ca tốt đến vậy, lại đâm dao sau lưng anh ấy.

Nếu Ngọc ca không thương Nhiên ca, không muốn Nhiên ca biết những chuyện này, người nghĩ Nhiên ca còn có tình cảm với người không?

Huyền Phỉ Ca, người có tư cách gì mà nói Ngọc ca ra oai với người?

Cho dù Ngọc ca có ra oai với người, thì người có làm gì được không?

Cho dù Ngọc ca thật sự ra oai với người, người cũng phải chịu đựng." Lạc Diễm lạnh lùng nói. "Ngươi..." Huyền Phỉ Ca có chút bị đả kích khi biết những chuyện này.

Hóa ra bọn họ đều biết hết rồi.

Chỉ là không nói ra mà thôi. "Ngọc ca bất kể làm chuyện gì, điều đầu tiên nghĩ đến là Nhiên ca, còn người thì sao?" Lạc Diễm dường như cảm thấy sự kích thích đối với cậu ta vẫn chưa đủ lớn, lại một lần nữa hỏi.

Huyền Phỉ Ca im lặng không nói gì, những năm nay cậu ta có từng cân nhắc hoàn cảnh của Huyền Phỉ Nhiên không?

Dường như là không?

Cậu ta chưa từng cân nhắc cuộc sống của Huyền Phỉ Nhiên thế nào.

Cũng chưa từng cân nhắc Huyền Phỉ Nhiên phải đối mặt với những ai.

Càng chưa từng cân nhắc những năm nay anh ấy có vất vả hay không.

Từ trước đến nay, điều cậu ta nghĩ chỉ là tại sao Huyền Phỉ Nhiên vẫn chưa đến đón cậu ta về nhà. "Nhìn xem, người đúng là một kẻ ích kỷ, đố kỵ Ngọc ca có thể nhận được sự sủng ái của Nhiên ca sao?

Vậy người có thấy những gì Ngọc ca đã làm cho Nhiên ca chưa?

Ngọc ca không thích triều đình, một chút cũng không thích.

Vì muốn giúp Nhiên ca thu hồi quyền lực, không tiếc vào triều cùng Nhiên ca thu hồi quyền lực.

Khánh vương, người chỉ biết Nhiên ca không đến đón người về, vậy người có nghĩ đến tại sao không?" "Tôi nghe Ngọc ca nói, năm đó Nhiên ca đã phái tất cả những người có võ công cao nhất bên mình đi hộ tống người rời đi, còn anh ấy thì tự mình dẫn người ở lại kinh thành đầy rủi ro, mấy lần suýt mất mạng, những chuyện này người có biết không?" "Sau khi có được ngôi vị Hoàng đế, người có nghĩ rằng anh ấy cao cao tại thượng, uy phong lẫm liệt không?

Không đón người về là vì anh ấy ghen tị với người đệ đệ này sao?" "Nhưng người có từng nghĩ đến việc ngoại thích nắm quyền, anh ấy mỗi bước đi đều phải cẩn trọng, sợ bị người ta nắm được nhược điểm không?" "Nhiên ca từng bước đều đang bảo vệ người, còn người thì sao?" Mỗi lời của Lạc Diễm đều như một con dao sắc bén, đâm mạnh vào lòng Huyền Phỉ Ca. "Người đến phương Nam không phải để giúp Ngọc ca, chỉ là muốn xem Ngọc ca có tư cách gì mà lại nhận được sự yêu thích, sự sủng ái vô điều kiện của Nhiên ca phải không?

Thật ra, vai trò đệ đệ này Nhiên ca làm tốt hơn người rất nhiều, còn người thì thật sự không xứng." Thị vệ của Khánh vương bất mãn nhìn Lạc Diễm và Nam Kiều: "Đủ rồi!

Các người có tư cách gì mà nói Vương gia của chúng ta?

Các người có biết những năm qua ngài ấy đã sống thế nào không?" "Sống thế nào ư?

Chẳng qua là sống trong đố kỵ, nghi ngờ, không tin tưởng mà thôi." Lạc Diễm khinh thường nói. "So với những gì Nhiên ca đã trải qua, anh ta có đáng là gì?

Những điều này đều do anh ta tự chuốc lấy, có liên quan gì đến người khác đâu?" Nam Kiều ở bên cạnh không khách khí nói.

Thị vệ của Khánh vương còn muốn nói gì đó nhưng bị Khánh vương ngăn lại.

Lạc Diễm nhìn anh ta rồi tiếp tục nói: "Khánh vương, anh nghĩ anh có tư cách ở đây mà tức giận hay đố kỵ sao?" Nam Kiều kỳ lạ nhìn

Lạc Diễm, hôm nay miệng Lạc Diễm sao mà độc thế nhỉ?

Khánh vương hít sâu một hơi, nén lại lửa giận trong lòng, nhưng anh ta biết, những gì họ nói đều đúng.

So với Tô Ngọc, anh ta quả thực chưa từng giúp Hoàng huynh làm gì cả.

Không những không giúp, anh ta còn đâm sau lưng Huyền Phỉ Nhiên.

Anh ta căn bản không dám nghĩ, nếu những chuyện này để Huyền Phỉ Nhiên biết, sẽ có kết cục thế nào.

Liệu Hoàng huynh còn có thể đối xử với anh ta như bây giờ không?

Nhận thức này khiến sắc mặt Khánh vương tái nhợt, chẳng nói gì, ngồi sang một bên chờ Tô Ngọc trở về.

Thị vệ của Khánh vương thấy anh ta như vậy không khỏi đau lòng, ngẩng đầu hung hăng lườm hai người kia một cái.

Lạc Diễm bình thản nhìn lại, Nam Kiều đưa tay xoa cằm, kéo Lạc Diễm cũng ngồi xuống chờ Tô Ngọc trở về.

Tô Ngọc trở về sau khi các thuyền phu làm xong việc, phát hiện không khí giữa Lạc Diễm, Nam Kiều và Khánh vương có vẻ kỳ lạ. "Nam Kiều, mấy cậu làm gì rồi?" Nam Kiều với vẻ mặt ngây thơ nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, em và Lạc Diễm có làm gì đâu, chỉ là nói chuyện phiếm với Khánh vương thôi, nhưng anh ta hình như không thích nói chuyện với chúng ta nên giận rồi." Tô Ngọc biết tính cách của Nam Kiều và Lạc Diễm, có thể khiến Khánh vương và người bên cạnh anh ta tái mặt như vậy, e rằng không đơn thuần là "nói chuyện phiếm".

Đi đến một bên ngồi xuống, Tô Ngọc bình thản nhìn Khánh vương hỏi: "Anh đến tìm tôi có chuyện gì?" Khánh vương nhìn Tô Ngọc: "Tôi chỉ muốn xem rốt cuộc anh có tư cách gì mà khiến Hoàng huynh đối xử tốt với anh như vậy." "Có tư cách hơn anh là đủ rồi." Tô Ngọc ngước mắt nhìn Khánh vương.

Không ngờ mục đích anh ta đến lại vì chuyện này.

Một tên ngu ngốc tự cho mình là đúng. "Anh… Ngọc Vương, anh chẳng qua chỉ là một dị tính vương gia, có tư cách gì mà nói chuyện như vậy với Vương gia của chúng ta." Thực sự đã chịu đủ cái kiểu nói chuyện mỉa mai của họ rồi.

Sắc mặt Nam Kiều và Lạc Diễm lập tức trở nên khó coi, người này gan lớn thật, dám nói chuyện như vậy với Ngọc ca ca. "Cậu muốn chết à?" "Lạc Diễm, đừng nóng nảy như vậy, không tốt đâu." "Ngọc ca, anh ta dám nói anh như vậy." Lạc Diễm bất mãn nhìn Tô Ngọc nói.

Người này đúng là thiếu đòn, một lần không được thì đánh thêm lần nữa, chắc vậy là đủ rồi.

Tô Ngọc lười biếng tựa vào ghế, bảo người bên cạnh pha một tách trà.

Chương 1003

"Có gì hay mà phải nói với loại người không thân thiết này chứ." Lạc Diễm vẫn bất mãn, còn Khánh vương nhìn Tô Ngọc: "Anh lúc nào cũng kiêu căng như vậy sao?" "Đúng vậy." Tô Ngọc nghĩ nghĩ, hình như hắn thật sự luôn kiêu căng như vậy.

Dù sao có Hoàng thượng và Thái hậu che chở, hắn muốn không kiêu căng cũng không được. "Anh..." "Khánh vương, tôi là người chỉ làm những việc tôi cho là đúng.

Tôi giúp Hoàng huynh bao nhiêu, tôi chưa từng muốn nói ra, nhưng tuyệt đối nhiều hơn anh nghĩ rất nhiều.

Tiền trong quốc khố của Hoàng huynh là do tôi kiếm cho, khi đánh Tề quốc, lương thực và dược liệu cho quân đội là do tôi xuất ra, lương thực và giống cây trồng để an ủi bá tánh Tề quốc là do tôi cung cấp, khi đánh Lỗ quốc, những thứ này vẫn là do tôi bỏ ra.

Hiện tại, quân lương và phí ăn uống của các tướng sĩ trong quân là do tôi chi trả, nhưng những tướng sĩ này không hề hay biết." "Bá tánh Tề quốc và Lỗ quốc vẫn luôn nghĩ rằng những lương thực và giống cây trồng đó là do Hoàng thượng ban phát.

Tại sao tôi không muốn danh tiếng này chứ?

Danh tiếng này tôi giữ thì không tốt sao?" "Còn nữa, chuyện ở phương Nam, tôi và vợ tôi làm gì cũng đều lấy danh nghĩa của Hoàng huynh để nói.

Tất cả bá tánh đều biết chúng tôi đến là do Hoàng huynh cử đến, lương thực cung cấp cho họ là do Hoàng huynh ban.

Tôi có thể đặt tất cả thế lực của mình trước mặt Hoàng huynh, ngài ấy muốn dùng cứ tùy ý lấy đi, thậm chí ngài ấy nói muốn, trực tiếp lấy qua tôi cũng không sao.

Khánh vương, nếu là anh, anh có làm được đến mức này không?" Tô Ngọc không muốn phí lời với Khánh vương, chỉ nói những việc hắn đã giúp Huyền Phỉ Nhiên. "Khi Tạ Thầm còn đó, tôi đã giúp Hoàng huynh điều tra Tạ Thầm, cuối cùng trừ bỏ hắn ta.

Phiên vương uy hiếp, tôi giúp Hoàng huynh thu hồi binh quyền từ tay các phiên vương.

Chỉ cần Hoàng huynh muốn, tôi đều có thể cho ngài ấy, không phải vì tôi muốn quyền lợi địa vị, mà vì Hoàng huynh và Mẫu hậu đối xử tốt với tôi.

Họ đối xử tốt với tôi, tôi cũng sẽ đối xử tốt với họ gấp bội." "Còn anh thì sao?

Tôi là một người không có quan hệ huyết thống với ngài ấy còn biết giúp ngài ấy, vậy mà anh, một người em cùng mẹ cùng cha với ngài ấy, đã làm được gì?" Tô Ngọc đối đáp Khánh vương thực sự không hề khách khí.

Khi người khác nói những điều này, Khánh vương còn có thể tự an ủi mình, nhưng thực sự khi Tô Ngọc nói những điều này với anh ta, anh ta không những không thể phớt lờ mà còn cảm thấy vô cùng xấu hổ. "Chỉ cần anh hiểu Hoàng huynh thêm một chút, cũng sẽ không làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy.

Nói thật, tôi thực sự coi thường anh.

Cơ thể anh bây giờ có thể tốt lên, anh dám nói không phải vì Hoàng huynh đã đưa cho anh loại rượu quý mà tôi tặng ngài ấy sao?

Hiệu quả của loại rượu quý đó tốt đến mức nào, tôi rất rõ.

Anh yên tâm hưởng thụ lợi ích mà Hoàng huynh mang lại cho anh, thế mà lại còn nghi ngờ và đố kỵ ngài ấy.

Khánh vương, anh nói xem anh còn có tác dụng gì?" Tô Ngọc đối với Khánh vương một chút cũng không khách khí.

Khánh vương còn có thể nhịn, nhưng người bên cạnh anh ta thì không thể nhịn được nữa: "Ngọc Vương, ngài đừng quá đáng!

Đừng ỷ mình được sủng ái mà ở đây chỉ trích Vương gia của chúng ta, ngài không xứng!" Tô Ngọc nhíu mày, trong mắt lộ rõ vẻ không kiên nhẫn, người này thật ồn ào. "Không phục sao?

Cho dù hôm nay tôi động thủ, các người cũng làm gì được tôi?" Thái độ của Tô Ngọc quá đỗi kiêu căng.

Thị vệ của Khánh vương nhìn thấy vẻ kiêu căng của Tô Ngọc, có chút không thể chịu đựng được, liền trực tiếp ra tay.

Tuy nhiên, còn chưa kịp đến gần đã bị người khác ngăn lại.

Tô Ngọc khinh thường nhìn thị vệ của Khánh vương nói: "Động thủ với bổn vương, ngươi còn chưa có năng lực đó." "Nguyên Bảo, mời anh ta ra ngoài thư giãn gân cốt đi." Nguyên Bảo đứng chắn trước mặt Tô Ngọc, lôi người kia ra sân.

Khánh vương có chút lo lắng cho thị vệ đã lớn lên cùng mình, liền vội vàng đi theo ra ngoài.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc đang nhàn nhã ngồi đó, có chút lo lắng: "Ngọc ca ca, Nguyên Bảo sẽ không đánh chết người ta chứ?

Đối phó với Nguyên Bảo ngay cả em cũng phải cẩn thận, người kia làm được không?" "Sẽ không lấy mạng anh ta đâu." Tô Ngọc đứng dậy đi ra ngoài, Nam Kiều và Lạc Diễm nhìn nhau rồi cũng đi theo.

Vừa ra ngoài thì thấy Nguyên Bảo đấm một quyền vào vai đối phương, trực tiếp làm trật khớp xương bả vai của người kia. "Nguyên

Bảo, người ta là khách, đừng ra tay nặng quá." Một câu "khách" đầy đủ ý mỉa mai.

Khánh vương hai tay nắm chặt thành quyền, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Đủ rồi!" "Tô Ngọc, bảo người của anh dừng tay đi, anh ta chỉ là lo lắng cho bổn vương thôi." Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, anh nói đúng.

Nhưng Nguyên Bảo cũng chỉ là lo lắng cho tôi thôi.

Chẳng qua là cấp dưới giao đấu với nhau, hay là Khánh vương lo lắng quá vậy?" "Một tên hạ nhân mà cũng khiến anh lo lắng đến vậy.

Hoàng huynh đã bao lần đối mặt sinh tử, sao không thấy anh đau lòng hay lo lắng cho ngài ấy một chút nào?" Tô Ngọc bình thản nhìn Khánh vương nói.

Chỉ là một tên hạ nhân, anh ta cũng lo lắng đến vậy.

Còn anh ta đã đối xử với Huyền Phỉ Nhiên thế nào?

Trong lòng Khánh vương, Huyền Phỉ Nhiên còn không quan trọng bằng tên thị vệ đã lớn lên cùng anh ta này.

Hai tay nắm chặt thành quyền, sắc mặt Khánh vương vô cùng khó coi.

Lúc này, Nguyên Bảo đã khiến đối phương không còn sức phản kháng, đứng cạnh nhìn xuống người đang nằm trên đất: "Lần sau đối với Thiếu gia của chúng ta khách khí một chút.

Nể mặt Hoàng thượng, hôm nay chỉ phế tay ngươi thôi.

Có lần sau nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi!" Nguyên Bảo đi đến trước mặt Tô Ngọc: "Không muốn để ý đến những người này thì không cần để ý." "Dù sao cũng là em trai của Hoàng huynh, vẫn phải nể mặt Hoàng huynh." Nếu không phải vì Huyền Phỉ Nhiên, hắn quan tâm Khánh vương là ai chứ.

Để hắn tốn công tốn sức nói nhiều như vậy, anh ta có xứng không? "Khánh vương, quản tốt người của mình đi.

Có lần sau nữa, anh ta thật sự sẽ chết đấy.

Bổn vương không đùa với anh đâu, tôi còn có việc, anh tự lo liệu đi." Khi đi đến cửa, Tô Ngọc đột nhiên dừng bước nhìn Khánh vương: "Anh hãy tự suy nghĩ kỹ xem anh đã làm những gì, và Hoàng huynh đã làm gì cho anh.

Rốt cuộc là Hoàng huynh có lỗi với anh, hay là anh có lỗi với Hoàng huynh?

Oán hận Hoàng huynh?

Anh có cái tư cách đó sao?" "Khánh vương, ai cũng có tư cách nói Hoàng huynh không đúng, duy chỉ có anh là không có.

Chúng ta đi." Tô Ngọc dẫn người rời đi.

Nam Kiều nhìn Khánh vương hừ một tiếng: "Đồ ngu xuẩn!" "Nam Kiều, đi thôi." Nghe thấy Nam Kiều vẫn còn nói chuyện với Khánh vương, Tô Ngọc quay đầu nhìn cô một cái. "Ngọc ca ca, em đến đây!" Nam Kiều vội vàng đi theo, nói chuyện với Khánh vương có ý nghĩa gì chứ?

Chương 1004

Vẫn là đi theo Ngọc ca ca vui hơn.

Khánh vương ngồi trên ghế, nghĩ về những lời Tô Ngọc vừa nói, vẻ mặt u sầu.

Anh ta lại không có sức phản bác những lời của Tô Ngọc.

Thị vệ vùng vẫy đi đến bên cạnh anh ta: "Vương gia, ngài không sao chứ?" Khánh vương lắc đầu: "Tôi không sao.

Tô Ngọc nói đúng, tôi quả thực không có tư cách nói Hoàng huynh không đúng.

Anh ta hưởng thụ mọi thứ Hoàng huynh ban cho, vậy mà lại đối xử với Hoàng huynh như vậy.

Ngay cả sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, trách nào khi anh ta ở trong hoàng cung, Hoàng huynh luôn tránh mặt anh ta.

Bây giờ nghĩ lại, là lỗi của anh ta." "Trước tiên đi gặp đại phu, rồi chúng ta về thôi." Anh ta đã thấy rồi, anh ta quả thực không bằng Tô Ngọc.

Chỉ riêng việc hắn làm việc, danh tiếng tốt lại nhường hết cho Huyền Phỉ Nhiên, điều này anh ta tự nhận mình không làm được.

Ai mà bằng lòng làm việc xong, tất cả lợi ích lại để người khác hưởng chứ?

Giờ khắc này, anh ta mới hiểu vì sao Mẫu hậu nói Tô Ngọc một lòng trung thành với Hoàng huynh, trách nào Hoàng huynh lại yêu thương Tô Ngọc đến vậy, lại thích Tô Ngọc đến thế.

Những ngày ở trong cung, anh ta thường nghe thị vệ và cung nữ nói rằng Tô Ngọc đã lâu không vào cung các kiểu. "Vương gia..." "Đi thôi." Khánh vương cười rồi đứng dậy dẫn người rời đi.

Cuộc tranh cãi này không uổng phí, anh ta đã nhìn thấy sự khác biệt giữa mình và Tô Ngọc.

Cũng nhìn thấy dã tâm sâu kín của mình.

Liệu có phải chỉ vì tức giận mà anh ta làm ra những chuyện như vậy không?

Không, anh ta thực ra cũng rất hứng thú với ngôi Hoàng vị đó.

Chỉ tiếc là anh ta phát hiện, với sự khác biệt giữa anh ta và Huyền Phỉ Nhiên, anh ta không thể đảm đương được vị trí Hoàng đế này.

Nếu anh ta thực sự làm ra điều gì gây hại thực chất cho Huyền quốc, chưa nói đến Huyền Phỉ Nhiên, ngay cả Tô Ngọc cũng sẽ không bỏ qua cho anh ta. "Cái người tên Nguyên Bảo đó, ngươi thấy thế nào?" "Là cao thủ hàng đầu ở bên ngoài.

Thuộc hạ và anh ta còn có sự chênh lệch quá lớn, nếu anh ta muốn ra tay giết người, thuộc hạ không thể chống đỡ quá ba hiệp trong tay anh ta.

Còn về Ngọc Vương, thuộc hạ không thể biết rõ thân thủ của Ngọc Vương, nhưng những người đến từ Vong Ưu Thành, ai nấy đều là những kẻ biến thái." "Hơn nữa, bên cạnh Ngọc Vương có lẽ còn rất nhiều người như vậy.

Nam Kiều và Lạc Diễm cũng là cao thủ." Khánh vương gật đầu, ra là vậy. "Còn bên Nam Cương thì sao?" "Sự hợp tác giữa Nam Cương và Huyền quốc là do Ngọc Vương một tay thúc đẩy.

Vì ngài ấy có quan hệ rất tốt với Nam Kiều, mà Nam Kiều lại là Tiểu Vương gia của Nam Cương, khi Hoàng thượng nói đến, Ngọc Vương đã đứng ra làm cầu nối.

Hiệp ước trăm năm giữa các quốc gia cũng là do Ngọc Vương một tay thúc đẩy." Thật không biết rốt cuộc Tô Ngọc muốn làm gì.

Làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng chẳng phải cũng không nhận được lợi ích gì sao?

Càng biết nhiều, sự đố kỵ trong lòng Khánh vương càng ít đi.

Anh ta và Tô Ngọc quả thực không thể so sánh được.

Anh ta có dã tâm tranh giành với Huyền Phỉ Nhiên, còn Tô Ngọc thì không, hắn toàn tâm toàn ý giúp đỡ Huyền Phỉ Nhiên, trách nào... "Vương gia..." "Chúng ta về thôi.

Về gặp Hoàng huynh xong, sẽ trở về phong địa." Khánh vương suy nghĩ rất lâu, quyết định vẫn là trở về.

Còn những chuyện anh ta từng nghĩ đến thì đã buông bỏ. "Vậy còn những chuyện trước đây?" Khánh vương lắc đầu, có những người như Tô Ngọc giúp đỡ, căn bản không cần Huyền Phỉ Nhiên phải ra tay.

Lần này Tô Ngọc vì Huyền Phỉ Nhiên mà không nói cho ngài ấy biết những chuyện này.

Nếu có lần sau, e rằng Tô Ngọc sẽ trước khi Huyền Phỉ Nhiên biết, diệt trừ tất cả những kẻ có ý đồ phản bội, trừ anh ta ra.

Anh ta không hy vọng những người đã đi theo mình từ trước đến nay bị Tô Ngọc triệt để tiêu diệt. "Tô Ngọc quá mức để ý Hoàng huynh rồi.

Nếu chúng ta tiếp tục, hắn sẽ không tiếc bất cứ giá nào giết hết tất cả những người khác ngoài tôi.

Tôi không muốn vì những chuyện không đâu này mà làm hại các ngươi." Tất cả bọn họ đều biết, Khánh vương dù làm gì đi nữa, cuối cùng cũng không thể lật đổ hoàng quyền của Huyền Phỉ Nhiên.

Hiện tại tất cả bá tánh đều chỉ biết Huyền Phỉ Nhiên mới là Hoàng đế, cho dù bọn họ dùng thủ đoạn tương tự cũng vô ích, giả cuối cùng vẫn là giả. "Vương gia, chúng thuộc hạ không bận tâm." "Đã vô dụng rồi.

Danh tiếng của Hoàng huynh dưới sự giúp đỡ của Tô Ngọc đã truyền khắp cả Huyền quốc.

Tất cả mọi người đều biết Huyền Phỉ Nhiên là một minh quân, nhân quân.

Nếu chúng ta muốn làm gì, cuối cùng sẽ bị bá tánh phản kháng.

Không có lòng dân thì dù có giành được vị trí này cũng là danh không chính ngôn không thuận, huống hồ còn có một Huyền Hoằng Nghị ở đó.

Ngài ấy là con trai của Huyền Phỉ Nhiên, từ nhỏ đã được đặt bên cạnh Tô Ngọc để bồi dưỡng thành người kế thừa.

Chỉ cần Tô Ngọc còn sống, sẽ vẫn luôn ủng hộ cha con Huyền Phỉ Nhiên.

Mà cao thủ bên cạnh Tô Ngọc lại quá nhiều, bản thân hắn cũng là một người võ công cao cường.

Bọn họ muốn giết Tô Ngọc thì khó như lên trời, huống hồ còn có Tiểu Vương gia Nam Cương ở bên cạnh, sự tồn tại của cậu ta nghiễm nhiên tăng thêm một tầng bảo đảm cho Tô Ngọc.

Còn về Lạc Diễm, thuốc nổ trong tay cậu ta cũng là một mối đe dọa.

Nhìn vào mức độ tôn kính của cậu ta đối với Tô Ngọc, nếu bọn họ dám động thủ với Tô Ngọc, Lạc Diễm chắc chắn sẽ dùng thuốc nổ trực tiếp nổ tung đại bản doanh của bọn họ." "Nhưng mà..." Bọn họ đã chuẩn bị nhiều năm như vậy, lẽ nào thật sự phải từ bỏ sao?

Khánh vương cười khẽ: "Huyền Vũ, chúng ta không phải đối thủ của Tô Ngọc." "Vương gia hà tất tự ti như vậy?" Huyền Vũ nhíu mày nói. "Không phải tự ti, mà là bên cạnh Tô Ngọc có quá nhiều người tài giỏi.

Nếu chúng ta động đến Tô Ngọc hoặc Hoàng huynh, Lạc Diễm e rằng sẽ trực tiếp dùng thuốc nổ của cậu ta phá hủy đại bản doanh của chúng ta.

Thứ này có sức sát thương quá lớn, theo tư liệu chúng ta có được, chỉ có Tô Ngọc mới có thể kiềm chế cậu ta." Lạc Diễm chỉ nghe lời Tô Ngọc, một khi Tô Ngọc gặp chuyện, Lạc Diễm và Nam Kiều đều sẽ mất kiểm soát.

Chương 1005

"Cổ trùng trong tay Nam Kiều cũng không phải thứ chúng ta có thể đối phó, điểm này ngươi cũng rõ." Nhân mạch của Tô Ngọc quá rộng, năng lực quá mạnh, những người trong tay anh ta không một ai có thể sánh bằng Tô Ngọc.

Phù Hoa công tử quả nhiên danh bất hư truyền. "Đi thôi, về thôi." Sau khi Khánh vương rời đi, Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và Lạc Diễm từ một góc khuất đi ra.

Lạc Diễm đứng phía sau Tô Ngọc, khẽ nhíu mày: "Ngọc ca, anh nói quả nhiên không sai, những thứ kia chẳng qua chỉ là cái cớ, Khánh vương quả nhiên có dã tâm." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Anh ta mà còn dám có tâm tư khác, tôi sẽ từ từ loại bỏ từng người một bên cạnh anh ta." Hắn từ trước đến nay không phải là người tốt, hắn chỉ tốt với những người hắn quan tâm.

Nếu Khánh vương dám tiếp tục làm hại Hoàng huynh, hắn sẽ không lấy mạng Khánh vương, nhưng những người bên cạnh anh ta thì đừng hòng sống sót. "Ngọc ca ca, chuyện này có nên nói cho Nhiên ca biết không?" Nam Kiều có chút do dự hỏi.

Chuyện này nếu không nói cho Nhiên ca biết, liệu có không tốt lắm không?

Tô Ngọc lắc đầu: "Hoàng huynh rất để ý người em trai này.

Nếu để Hoàng huynh biết, ngài ấy sẽ buồn.

Chúng ta không cần nói, sau này cứ cho người theo dõi Khánh vương.

Một khi anh ta có bất kỳ vấn đề gì, những kẻ xúi giục mạnh mẽ nhất bên cạnh anh ta cứ trực tiếp xử lý.

Một người không cảnh cáo được Khánh vương thì thêm một người nữa.

Những chuyện này không cần để Hoàng huynh biết, tôi xử lý là được." Huyền Phỉ Nhiên đã rất mệt rồi, không cần thiết phải lãng phí thời gian vào chuyện này.

Tuy nhiên, Tô Ngọc phòng bị đến mấy, tin tức vẫn bị Huyền Phỉ Nhiên biết được.

Khi Tô Ngọc đang bận lắp ráp những chiếc chiến thuyền cuối cùng, lúc Huyền Phỉ Nhiên điều tra sự việc, mọi thứ liên quan đến Khánh vương đã vô tình được gửi đến trước mặt Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên đọc xong thì rũ mắt xuống.

Quả nhiên, lòng người sẽ thay đổi.

Ngài ấy nhìn người mang đồ đến: "Các ngươi hẳn là đã điều tra ra chuyện này từ lâu rồi đúng không?

Tại sao không trực tiếp báo cho trẫm?" Người phụ trách nhìn một cái, sắc mặt lập tức thay đổi.

Sao lại vô tình mang cả thứ này đến cùng vậy chứ. "Hoàng thượng, chuyện này..." "Nói đi." "Là Vương gia không cho chúng thuộc hạ nói với ngài.

Ngài ấy lo ngài biết sẽ buồn, ngài ấy nói những chuyện này không nên để ngài biết, ai ngờ..." Ai ngờ lần này đến đây, lại vô tình mang cả thứ này đến.

Để chủ tử biết sẽ giết chết bọn họ mất.

Sao lại gây ra chuyện như vậy chứ.

Huyền Phỉ Nhiên buồn cười lắc đầu: "Các ngươi còn điều tra được gì nữa?" Người phụ trách không biết có nên tiếp tục nói hay không. "Nói đi, trẫm sẽ không nói cho Tiểu Ngọc đâu." "Đa tạ Hoàng thượng.

Mấy hôm trước, Vương gia truyền lệnh cho chúng thuộc hạ giám sát Khánh vương.

Một khi anh ta tiếp tục những chuyện trước đây, thì sẽ giết những kẻ xúi giục mạnh mẽ nhất bên cạnh anh ta.

Một người không đủ cảnh cáo thì giết thêm vài người nữa.

Vương gia nói... nói là không thể làm hại tính mạng của Khánh vương, nhưng nếu Khánh vương một khi có ý làm hại ngài và Huyền quốc, ngài ấy sẽ ra tay giết tất cả những người bên cạnh Khánh vương." Người phụ trách suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn kể tất cả mọi chuyện cho Huyền Phỉ Nhiên nghe.

Huyền Phỉ Nhiên nghe lời của người phụ trách, trong lòng ấm áp.

Tô Ngọc tuy không phải là em trai ruột của ngài ấy, nhưng làm bất cứ chuyện gì cũng đều suy nghĩ vì ngài ấy.

Hắn một lòng một dạ chỉ muốn giúp ngài ấy. "Trẫm biết rồi, các ngươi cứ làm theo ý của hắn đi." Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát, liền cho người rời đi. "Vâng." Chờ người đi hết, Huyền Phỉ Nhiên khẽ tựa vào ghế, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.

Lần này Khánh vương trở về, từ thái độ của anh ta, ngài ấy đã ít nhiều đoán được một vài điều.

Chỉ là không ngờ mục đích cuối cùng của anh ta lại là muốn mạng của ngài ấy. "Lai Phúc, ngươi nói trẫm còn có thể tin tưởng anh ta không?" Lai Phúc nhíu mày: "Khánh vương làm chuyện này quá đáng rồi." Xem ra chỉ có Ngọc Vương mới là người toàn tâm toàn ý suy nghĩ cho Hoàng thượng. "Hoàng thượng, chuyện này có nên nói cho

Thái hậu biết không?" Lai Phúc không nhịn được hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Chuyện này không cần để Mẫu hậu biết nữa, cứ vậy đi." Dù sao cũng không thể quay lại như xưa được nữa rồi.

Sau khi Khánh vương trở về kinh thành, liền đi gặp Huyền Phỉ Nhiên.

Lần này ngài ấy cũng không tránh mặt.

Sau khi hai huynh đệ gặp nhau, không ai nói lời nào.

Khánh vương nhìn Huyền Phỉ Nhiên đang ngồi trên ngai vàng phê duyệt tấu chương, thực sự không hiểu vì sao bên cạnh ngài ấy lại có nhiều người giúp đỡ như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên biết anh ta đang nhìn mình, vẫn không mở miệng, mà chờ Khánh vương nói trước. "Em thừa nhận, em quả thực không bằng anh, nhưng em vẫn không hiểu vì sao bên cạnh anh lại có một người như Tô Ngọc vô điều kiện giúp anh." Khánh vương cuối cùng cũng mở miệng.

Động tác trong tay Huyền Phỉ Nhiên dừng lại một chút, ngài ấy nhìn anh ta: "Vậy thì sao?" "Em không phải thua anh, em là thua Tô Ngọc." "Em không tin anh thật sự không biết gì cả." Khánh vương nói thẳng. "Em muốn ngôi Hoàng vị này.

Cùng là con ruột, tại sao anh có thể ngồi lên vị trí này mà em lại không thể?

Em không cần Tô Ngọc giúp em che giấu điều gì cả." Khánh vương trực tiếp nói ra chuyện mà Tô Ngọc vẫn luôn giấu Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên không nói gì, cứ thế lắng nghe Khánh vương nói những điều này.

Đến khi anh ta nói gần xong, ngài ấy mới lạnh nhạt nhìn qua: "Em nói xong chưa?" "Anh..." "Nếu nói xong rồi thì em có thể đi.

Sau này hai chúng ta không còn là huynh đệ.

Trẫm sẽ thu hồi binh quyền của em, từ nay về sau em sống thế nào không liên quan đến trẫm.

Những gì cần cấp cho bá tánh như giống cây trồng, trẫm vẫn sẽ cấp, ngoài ra không còn gì khác." Những lời Khánh vương nói đối với Huyền Phỉ Nhiên mà nói, chính là tự tay cắt đứt mối quan hệ giữa bọn họ.

Chương 1006

Đã như vậy, những thứ hàng năm vẫn cấp cho Khánh vương cũng sẽ không còn nữa.

Ngài ấy không muốn tặng đồ cho kẻ vong ơn bội nghĩa. "Đã gặp Tiểu Ngọc rồi, thì nên biết tính cách của Tiểu Ngọc và những người bên cạnh hắn.

Em tự lo liệu đi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng nói. "Anh chẳng qua chỉ là dựa vào tên ngu ngốc Tô Ngọc giúp anh mà thôi.

Rõ ràng có năng lực đó, lại khắp nơi làm áo cưới cho anh." Khánh vương trước sau vẫn không hiểu, con người ai cũng muốn quyền lợi, vì sao Tô Ngọc lại là một ngoại lệ?

Hắn một chút cũng không để tâm đến những thứ này.

Hoàng quyền dễ dàng có được cứ đặt trước mặt hắn, vì sao hắn lại không muốn?

Lần đầu trở về, anh ta còn nghĩ sẽ lợi dụng tình huynh đệ để mê hoặc Huyền Phỉ Nhiên, từ đó ra tay.

Ai ngờ Huyền Phỉ Nhiên căn bản không gặp anh ta.

Sau khi đích thân nghe từ Thái hậu những chuyện Tô Ngọc đã làm vì Huyền Phỉ Nhiên, anh ta liền muốn đi xem Tô Ngọc rốt cuộc là người như thế nào.

Nếu có thể lôi kéo được thì tự nhiên là tốt.

Vậy mà còn chưa gặp mặt đã bị người bên cạnh hắn nói rõ hết tâm tư của anh ta.

Sau khi gặp Tô Ngọc, anh ta cuối cùng cũng biết được sự khác biệt giữa anh ta và Tô Ngọc.

Tô Ngọc đối với hoàng quyền thật sự chẳng thèm để mắt đến.

Hắn không thèm khát hoàng quyền là thật, hắn không cầu danh lợi giúp Huyền Phỉ Nhiên cũng là thật.

Quan trọng hơn, anh ta biết muốn lôi kéo Tô Ngọc, cướp hắn từ tay Huyền Phỉ Nhiên là điều căn bản không thể.

Tô Ngọc tuyệt đối trung thành với Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nghe Khánh vương mắng Tô Ngọc, sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh thay đổi rất nhiều, ngài ấy đứng dậy đi đến trước mặt Khánh vương, giơ tay đấm một quyền vào mặt Khánh vương: "Em không có tư cách mắng Tiểu Ngọc như vậy." Khánh vương khẽ liếm khóe môi, quay đầu nhìn ngài ấy.

Huyền Phỉ Nhiên lại vì một Tô Ngọc mà ra tay đánh anh ta.

Khi Khánh vương muốn hoàn thủ, một ám vệ vẫn ẩn mình trong bóng tối đột nhiên xuất hiện, chắn trước mặt Huyền Phỉ Nhiên: "Khánh vương tốt nhất là nên tránh xa Hoàng thượng một chút." "Một tên nô tài cũng dám nói chuyện như vậy với bổn vương?

Bổn vương cho dù muốn giết ngươi, ngươi có thể làm gì?" Khánh vương nhìn đối phương với ánh mắt âm u, thật sự là tùy tiện một người nào cũng dám động thủ với anh ta rồi sao? "Tôi là người từ Vong Ưu Thành ra, cùng A Ngọc đến kinh thành.

Tuy nói võ lực của tôi không bằng A Ngọc, nhưng muốn lặng lẽ giết anh, cũng có thể làm được." "Khánh vương, đừng đi khiêu chiến giới hạn của A Ngọc.

Anh dám động đến một sợi lông của Hoàng thượng, A Ngọc có thể khiến người bên cạnh anh phải trả giá gấp mười, trăm lần.

Không tin, anh có thể thử xem." Khánh vương hai tay nắm chặt thành quyền, nhìn chằm chằm đối phương.

Người này lại cũng là người từ Vong Ưu Thành ra, Tô Ngọc rốt cuộc có năng lực gì mà khiến người của Vong Ưu Thành giúp hắn như vậy? "Tô Ngọc rốt cuộc là ai?" "A Ngọc không phải ai cả, chẳng qua chỉ là một trong những thành chủ của Vong Ưu Thành thôi.

Chỉ cần A Ngọc muốn, Hoàng thượng muốn, chúng tôi có thể dốc toàn lực vì họ mà ra." Kể từ khi Tô Ngọc xuất hiện ở Vong Ưu Thành, cuộc sống của họ đã thay đổi một trời một vực.

Sự xuất hiện của Tô Ngọc đã khiến họ biết rằng, họ cũng là những người bình thường bằng xương bằng thịt, không phải quái vật, kẻ điên như người khác nói.

Sau khi Hoàng thượng biết về Vong Ưu Thành, không những không bài xích hay ghét bỏ họ, ngược lại còn mỗi năm gửi rất nhiều đồ đến cho họ, bảo họ không có việc gì có thể đến kinh thành dạo chơi, ngài ấy sẽ không làm gì người của Vong Ưu Thành.

Vì điều này, họ cam tâm tình nguyện giúp Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên thật sự là một người có tấm lòng rộng rãi, hơn nữa sau khi ở chung một thời gian dài, sẽ bị sức hấp dẫn nhân cách của ngài ấy thu hút. "Khánh vương, anh hỏi Hoàng thượng vì sao A Ngọc lại nguyện ý vô điều kiện giúp ngài ấy, thậm chí không để ý quyền thế, là vì Hoàng thượng đã ban cho A Ngọc sự tin tưởng.

Kể từ khi A Ngọc trở thành Ngọc Vương, ngài ấy đã ban cho A Ngọc đủ lớn quyền lực, để A Ngọc muốn làm gì thì làm, hoàn toàn không bị ràng buộc." "Quan trọng nhất là Hoàng thượng sẽ không vì năng lực xuất chúng của A Ngọc mà đi nghi kỵ, càng không ra tay đối phó A Ngọc, ngược lại còn sẵn lòng ban cho A Ngọc quyền lợi này.

Đây chính là sự khác biệt giữa Hoàng thượng và anh." Huyền Phỉ Nhiên đối với những người như họ đều là chân thành đối đãi.

Trước mặt người ngoài, họ là ám vệ, là thuộc hạ, nhưng riêng tư thì họ là những người bạn có thể cùng nhau uống rượu trò chuyện.

Đây chính là sức hấp dẫn của Huyền Phỉ Nhiên, khiến họ không chỉ vì Tô Ngọc mà còn nguyện ý giúp ngài ấy. "Ngoài đối xử với con người, Hoàng thượng đối với bá tánh cũng rất tốt, nhưng anh thì không.

Hoàng thượng làm bất cứ việc gì trước tiên đều nghĩ đến không thể làm hại bá tánh, không thể để bá tánh chịu thiệt thòi.

Còn anh, vì đạt được mục đích của mình, có thể bất chấp bá tánh sống chết.

Đây chính là sự khác biệt giữa hai người.

Huyền Phỉ Nhiên lên làm Hoàng thượng là được lòng dân, còn anh không xứng." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Khánh vương như vậy, khẽ thở dài, rốt cuộc vẫn là thất vọng rồi.

Khánh vương từ trước đến nay chưa từng nghe ai nói anh ta không xứng hoặc thế nào đó.

Lần này nghe một ám vệ nói như vậy, lại khiến anh ta khó xử.

Đặc biệt là khi nghe thấy sự khác biệt một trời một vực giữa anh ta và Huyền Phỉ Nhiên, càng khiến anh ta vô cùng xấu hổ. "Các ngươi đang làm gì vậy?" Lúc này, giọng Thái hậu từ bên ngoài vang lên.

Nghe thấy giọng Thái hậu, Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày, trong mắt lộ vẻ lo lắng.

Những lời vừa rồi, Mẫu hậu đã nghe được bao nhiêu rồi?

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn người đang đứng chắn trước mặt mình, đối phương tuy bất mãn nhưng vẫn quay về vị trí đứng trước đó.

Huyền Phỉ Nhiên đi qua nhìn Thái hậu không biết đã đứng ở cửa bao lâu: "Mẫu hậu, người đến đây làm gì?" "Nghe tin Khánh vương trở về, ai gia lo các con xảy ra chuyện nên mới đến xem." Ai ngờ lại nghe được nhiều chuyện như vậy.

Hóa ra đứa con trai út của bà, lại cấu kết với Tạ Thầm và những kẻ khác luôn gây phiền phức cho Huyền Phỉ Nhiên.

Trách nào...

Anh ta nói đi gặp Tiểu Ngọc, căn bản không phải vì tò mò, mà là muốn xem Tiểu Ngọc có thể bị anh ta lôi kéo, cuối cùng quay lại đối phó Hoàng thượng đúng không?

Thái hậu nhìn Khánh vương, trong mắt toàn là thất vọng: "Vì sao con lại làm như vậy?" "Vị trí mà mỗi người đều muốn, con làm như vậy có gì sai sao?" Khánh vương không cho rằng mình đã làm sai. "Con cũng là con trai của người và Phụ hoàng, dựa vào đâu mà anh ấy có thể có được vị trí này còn con thì không?" Thái hậu tức đến toàn thân run rẩy: "Nếu không phải vì bảo vệ ta và con, nó căn bản chẳng thèm để mắt đến vị trí này.

Chương 1007

Năm đó nếu nó không đi tranh giành, cuối cùng ba mẹ con chúng ta đều sẽ chết.

Con từ nhỏ thân thể không tốt, khi tranh giành, nó lo con bị thương nên đã phái tất cả cao thủ bên cạnh đi đưa con đi, chỉ vì muốn bảo vệ sự an toàn của con." "Nếu không phải vì điều này, nó chỉ muốn làm một Vương gia nhàn tản, nó không muốn làm Hoàng thượng." Mục đích Huyền Phỉ Nhiên làm Hoàng thượng, chỉ là để bảo vệ bà, bảo vệ em trai.

Ngài ấy từ trước đến nay không hề có ý tranh giành, nhưng lúc đó nếu không tranh giành, cuối cùng sẽ chết.

Ngài ấy chỉ có thể đi tranh. "Ca ca con vì chúng ta mới đi đến bước đường hôm nay, đứng ở vị trí này.

Thế mà con lại làm ra chuyện như vậy, con có nghĩ đến cảm nhận của ca ca con không?" Thái hậu phẫn nộ nói. "Những năm nay, nó vẫn luôn tìm đại phu để chữa bệnh cho con.

Rượu quý dưỡng thân thể bên Tiểu Ngọc, nó nài nỉ Tiểu Ngọc đưa loại tốt nhất cho người mang đến cho con.

Nó một lòng một dạ suy nghĩ cho thân thể của con, suy nghĩ cho tính mạng của con, con lại báo đáp nó như vậy sao?" Thái hậu tức đến toàn thân run rẩy.

Quyền thế, địa vị, thật sự quan trọng đến thế sao?

Huyền Phỉ Nhiên lo lắng nhìn Thái hậu, đi qua đỡ bà: "Mẫu hậu, con không sao.

Sau này cứ coi như không có người em trai này nữa là được.

Người cũng đừng lo lắng cho con, con còn có Tô Cửu và Tiểu Ngọc bọn họ giúp con, con không sao đâu." "Người xem, Nam Kiều và Lạc Diễm, La Hậu bọn họ cũng đối xử rất tốt với con, coi con như ca ca vậy mà?" Huyền Phỉ Nhiên mỉm cười với Thái hậu.

Thái hậu khẽ lắc đầu: "Điều này không giống nhau." Lạc Diễm và những người khác quả thực coi Huyền Phỉ Nhiên là ca ca, có gì tốt, có chỗ nào cần giúp đỡ cũng sẽ giúp ngài ấy.

Nhưng suy cho cùng, họ không phải em trai ruột.

Tổn thương do em trai ruột gây ra là không thể cứu vãn.

Đặc biệt là người em trai từ nhỏ đã được cưng chiều bảo bọc. "Mẫu hậu, con thật sự không sao, qua một thời gian nữa sẽ ổn thôi." "Sao lại không sao được chứ?

Hắn ta một mình an nhiên vô sự ở bên ngoài, còn con thì sao?" Thái hậu thật sự quá đau lòng cho Huyền Phỉ Nhiên. nếu không phải để bảo vệ hai mẹ con họ, thì hà tất phải tranh giành vũng nước đục này?

“Con có biết năm đó phụ hoàng con muốn lập hoàng huynh con làm Thái tử không?

Hoàng huynh con nói anh ấy không muốn làm Hoàng đế, anh ấy chỉ muốn làm một Vương gia nhàn tản có ích cho Huyền quốc.

Sau này, phụ hoàng con bệnh nặng, các hoàng huynh kia của con đều nhìn chằm chằm vào cái vị trí này, thậm chí còn làm phản.

Bọn họ đều cho rằng trong tay hoàng huynh con có di chiếu của phụ hoàng con để lại, bèn cùng nhau tấn công ba mẹ con ta.

Hoàng huynh con vì chúng ta mà chỉ có thể cầm đao đối phó với bọn họ, ngồi lên cái vị trí mà anh ấy không hề muốn nhất.

Con nói xem, anh ấy có muốn không?

Anh ấy còn không muốn hơn bất cứ ai.” “Khi tranh giành ngai vàng con bị thương, nếu không phải Tô Cửu cứu mạng con, con đã chết rồi.

Khó khăn lắm mới dưỡng thương xong lên làm Hoàng đế, Tạ Sầm lại dã tâm ngút trời, hầu như năm nào cũng có ám sát.

Trước khi Tạ Sầm bị Tiểu Ngọc trừ bỏ, con thậm chí không dám ngủ say.

Còn anh ấy thì sao?

Dưới sự bảo vệ của con, lại cùng người khác đối phó với con.” Thái hậu tức giận nói.

Bà cứ tưởng Huyền Phỉ Ca quay về là đã nghĩ thông rồi, kết quả là anh ta muốn lợi dụng bà để đối phó với Huyền Phỉ Nhiên, sau đó lại mưu tính vì bản thân mình.

Thật là một tâm kế sâu nặng.

“Mẫu hậu, đó là chuyện của những năm trước rồi, không cần nói nữa.” Huyền Phỉ Nhiên không muốn nhắc đến chuyện năm đó, người đệ đệ này sau này anh cũng không muốn nữa.

“Không, ai gia phải nói, ai gia phải cho nó biết, khi cái đồ bạch nhãn lang này tính kế con, con đã chịu bao nhiêu khổ cực.” Thái hậu tức đến gan run vì Huyền Phỉ Ca, đứa con này bà không còn muốn nữa.

Bà không có đứa con trai ngu xuẩn như vậy.

“Mẫu hậu…” “Huyền Phỉ Ca con đúng là đồ ngu, một người anh tốt như vậy không muốn, con lại cứ muốn tự rước lấy phiền phức.” Thái hậu tức giận nói.

Ánh mắt thất vọng của Thái hậu đâm vào mắt Huyền Phỉ Ca, anh ta quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên bên cạnh, anh ấy dường như đã không còn chút tình cảm nào với mình nữa.

"Con…" "Con đi đi, sau này con muốn làm gì cũng được, đừng xuất hiện trước mặt hoàng huynh con nữa.

Cái chuyện bị chính đệ đệ ruột mình thương yêu đâm một nhát dao, ai gia tuyệt đối không cho phép xảy ra lần thứ hai." "Mẫu hậu, ngay cả người cũng không cần con nữa sao?" Huyền Phỉ Ca hoảng hốt.

"Không phải ai gia không cần con, mà là con không cần ai gia và hoàng huynh con.

Hai đứa là huynh đệ ruột thịt, nếu anh con đối xử không tốt với con, con muốn vị trí Hoàng đế này, ai gia không nói gì.

Con tự hỏi lương tâm mình xem, anh con có đối xử không tốt với con không?

Anh ấy đã làm gì có lỗi với con?" Thái hậu tức giận nói.

Huyền Phỉ Ca há miệng, đúng vậy, Huyền Phỉ Nhiên quả thực không hề có lỗi với anh ta.

Những năm nay anh ta một mình ở bên ngoài, mỗi năm anh ta đều nhận được tiền mà Huyền Phỉ Nhiên gửi cho.

Khi triều đình cần nhiều tiền thì gửi ít hơn, mấy năm nay Tô Ngọc giúp anh ấy kiếm được nhiều tiền hơn thì gửi cũng nhiều hơn.

Nhận được thứ gì tốt từ Tô Ngọc cũng sẽ gửi cho anh ta.

"Nhìn xem, anh con không có bất kỳ điều gì có lỗi với con, vì sao con lại đối xử như vậy với anh con?

Anh con nợ con sao?" Thái hậu thật sự quá tức giận.

Rõ ràng là hai anh em có quan hệ tốt, lại vì sự ích kỷ của Huyền Phỉ Ca mà biến thành thế này.

Huyền Phỉ Nhiên cau mày nhìn Thái hậu, có chút lo lắng bà sẽ tổn hại sức khỏe: "Mẫu hậu đừng tức giận, con không sao thật mà, những năm nay có mẫu hậu và Tô Cửu ở bên cạnh, con đã rất mãn nguyện rồi." Ít nhất là có người cùng anh gánh vác Huyền quốc này, chứ không phải một mình anh ngồi trên cái ghế cô độc này.

Trước đây là Thái hậu và Tô Cửu, sau này là Hoàng hậu và gia đình cô ấy, bây giờ là Tô Ngọc, Tiểu Hòa và những người thân cận của cô ấy.

Bọn họ đều đang cùng anh gánh vác Huyền quốc, khiến Huyền quốc ngày càng tốt hơn, so với những người khác anh đã rất may mắn rồi.

"Mẫu hậu, con có các người thật lòng đối xử với con, con đã mãn nguyện rồi." Còn về việc đệ đệ này đối xử với anh thế nào, anh không để ý.

Anh còn có Tiểu Ngọc và Nam Kiều những người đệ đệ này.

Chương 1008

“Ai gia chỉ là đau lòng cho con thôi.” “Mẫu hậu phải nghĩ thế này, con không phải một mình gánh vác Huyền quốc, bên cạnh con có rất nhiều người đang giúp con, mẫu hậu nói có đúng không?

Tiểu Ngọc và những người thân cận của cô ấy luôn giúp con ổn định những kẻ có ý đồ xấu, Tô Cửu và Thừa tướng giúp con xử lý chuyện triều đình, mẫu hậu và Hoàng hậu giúp con ổn định hậu cung, khiến con bất cứ lúc nào cũng không có nỗi lo về sau.” Huyền Phỉ Nhiên lo lắng Thái hậu vì những chuyện này mà sinh bệnh, đỡ bà nhẹ nhàng an ủi.

Có lẽ lời an ủi của Huyền Phỉ Nhiên có tác dụng, Thái hậu nhìn Huyền Phỉ Ca đang đau khổ: “Con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi.” “Còn con cứ lo việc của mình đi, mẫu hậu đi trước đây, nhìn thấy nó là ai gia lại tức đến gan run.” “Mẫu hậu về uống chút rượu trái cây Tiểu Hòa tặng, đừng quá mệt mỏi, lát nữa con sẽ đưa Hoàng hậu và Trưởng Lạc đến ăn cơm với người.” “Được.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Kim ma ma bên cạnh Thái hậu: “Kim ma ma người hãy trông chừng mẫu hậu một chút, nếu mẫu hậu không thoải mái thì đến Thái y viện mời Thái y.” “Vâng.” Thái hậu được Kim ma ma đỡ rời đi, sau khi Thái hậu rời đi Huyền Phỉ Nhiên nhìn Huyền Phỉ Ca đang đứng bên cạnh: “Bất kể em đã làm gì, ta cũng sẽ không lấy mạng em, mẫu hậu không muốn thấy chúng ta huynh đệ tương tàn, nhưng em hãy tự lo lấy thân, đừng để ta tìm thấy cơ hội nữa, em đi đi.” Huyền Phỉ Ca nhìn Huyền Phỉ Nhiên quay người đi xem tấu chương, anh ta biết từ khoảnh khắc này trở đi, anh ta thật sự đã mất đi người anh này rồi.

“Phế bỏ vương vị của con, giáng con làm thứ dân.” Huyền Phỉ Ca đột nhiên mở miệng nói.

Huyền Phỉ Nhiên ngước mắt nhìn Huyền Phỉ Ca một cái: “Đây là vương vị mẫu hậu đã cầu xin cho em, ta sẽ không phế bỏ.” Huyền Phỉ Ca nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc nói không sai, nhiều năm như vậy Huyền Phỉ Nhiên vẫn là Huyền Phỉ Nhiên của năm đó, dù cho đã lên làm Hoàng đế anh ấy cũng không hề thay đổi.

Người thay đổi từ đầu đến cuối chỉ có anh ta mà thôi.

“Xin lỗi.” Huyền Phỉ Nhiên dừng động tác trong tay một chút nhưng không nói gì, Huyền Phỉ Ca nhìn anh ấy như vậy, cười tự giễu: “Có một câu Tô Ngọc nói rất đúng, con không xứng làm đệ đệ của anh, Nam Kiều bọn họ làm còn tốt hơn con.” Huyền Phỉ Nhiên cau mày nhìn Huyền Phỉ Ca, không hiểu mục đích anh ta nói những lời này là gì.

“Sau này con sẽ mất đi người anh này đúng không?” Huyền Phỉ Ca nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

“Ta là hoàng huynh của em.” Huyền Phỉ Ca cười tự giễu, anh ta muốn không phải là hoàng huynh, mà là ca ca.

Hoàng huynh chẳng qua chỉ là một cách gọi trên danh nghĩa mà thôi.

Trước đây anh ta chưa từng gọi anh ấy là hoàng huynh, luôn gọi là ca ca.

Tô Ngọc gọi hoàng huynh cho anh ta một cảm giác rất thân mật, nhưng hai chữ này từ miệng Huyền Phỉ Nhiên nói ra, anh ta cảm thấy dường như đã xa cách vạn dặm.

Ngơ ngác nhìn Huyền Phỉ Nhiên, là anh ta sai rồi.

Là chính anh ta đã làm mất đi người anh này, không thể trách bất cứ ai.

“Con đi đây, sau này chắc sẽ không quay lại nữa, hãy chăm sóc mẫu hậu thật tốt.” “Ừ.” Huyền Phỉ Ca cũng không để ý sự lạnh nhạt của anh ấy, quay người rời đi.

Huyền Vũ bên ngoài vội vàng đi tới: “Vương gia người không sao chứ?” Huyền Phỉ Ca lắc đầu: “Ta không sao.” Anh ta quay đầu nhìn Ngự thư phòng một cái: “Chúng ta đi thôi, sau này chắc cũng sẽ không quay lại nữa.” “Vương gia…” “Huyền Vũ, sau này bản vương không còn ca ca nữa rồi.” Huyền Phỉ Ca nói với giọng nghẹn ngào.

Huyền Vũ nhìn Huyền Phỉ Ca như vậy, có chút lo lắng: “Vương gia đã xảy ra chuyện gì?” “Không có gì, chúng ta đi thôi, về đến phong địa xử lý xong chuyện ở đó, chúng ta cũng đi khắp nơi dạo chơi đi.” Huyền Vũ có chút kinh ngạc với suy nghĩ của anh ta: “Vương gia đã buông bỏ rồi sao?” Huyền Phỉ Ca ừ một tiếng: “Buông bỏ rồi, ta quả thực không bằng anh ấy, người thay đổi không phải anh ấy mà là ta, chỉ là ta vẫn luôn không chịu thừa nhận mà thôi.” Hình như chỉ cần anh ta đổ hết mọi trách nhiệm lên Huyền Phỉ Nhiên, anh ta sẽ không cảm thấy áy náy nữa.

Làm bất cứ chuyện gì cũng không cần cảm thấy có lỗi với anh ấy.

Nhưng điều giả dối thì mãi mãi là giả dối, khi anh ta thật sự bị người khác vạch trần, anh ta mới biết nội tâm mình rốt cuộc đen tối đến mức nào.

“Vương gia, chỉ cần người muốn, bên Hoàng thượng…” “Thôi đi, chúng ta đi thôi.” Huyền Phỉ Ca lắc đầu, đã từng làm tổn thương Huyền Phỉ Nhiên một lần.

Tiếp tục ở lại đây, anh ta không chắc khi đối mặt với sự tốt bụng của Huyền Phỉ Nhiên dành cho Tô Ngọc, anh ta có vì ghen tị mà làm ra chuyện gì không nên làm hay không.

Chi bằng cứ trực tiếp rời đi như vậy.

Anh ta rời đi đều tốt cho cả hai bên.

Sau này có thể còn quay lại, nhưng đại khái cũng chỉ có một lần mà thôi.

“Vâng.” Huyền Vũ biết chuyện Vương gia đã quyết định thì bọn họ không thể thay đổi, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu.

Lai Phúc nhìn người ngồi trên long ỷ nửa ngày không động đậy, mở miệng nói: “Hoàng thượng, Khánh Vương đã rời đi rồi.” Huyền Phỉ Nhiên ừ một tiếng: “Đi cũng tốt.” Lai Phúc lo lắng nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng… nếu người không nỡ vì sao không giữ Khánh Vương lại?

Nhất định phải đi đến bước đường này sao?” “Lai Phúc, anh ta đã thay đổi rồi, cho dù giữ lại anh ta nhìn thấy ta đối tốt với Tiểu Ngọc, trong lòng anh ta sẽ không có suy nghĩ sao?

Như vậy chỉ khiến anh ta vì ghen tị mà làm ra chuyện không thể tha thứ, chi bằng để chuyện đó xảy ra, thà để anh ta rời đi.” Đây đối với bọn họ hiện tại mà nói là cách giải quyết tốt nhất.

“Nhưng Ngọc Vương gia từ trước đến nay không để ý những chuyện này.” “Đúng vậy, Tiểu Ngọc không để ý những chuyện này, nhưng anh ta lại để ý.” Không những để ý mà còn coi trọng vô cùng.

Anh không thể vì Huyền Phỉ Ca mà đối xử không tốt với Tô Ngọc được.

Thế thì chỉ có thể để anh ta chịu ấm ức, nếu không thể chấp nhận được, anh ta chỉ có thể làm ra chuyện tương tự.

Chi bằng khi anh ta muốn rời đi thì trực tiếp để người đó rời đi.

Lai Phúc nghe xong im lặng.

Đúng vậy, Khánh Vương điện hạ và Ngọc Vương gia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Anh ta quả thực không thể vô điều kiện đối tốt với Hoàng thượng như Ngọc Vương gia được.

Nghĩ thông suốt xong Lai Phúc không nói gì nữa, chỉ coi như Khánh Vương chưa từng quay về.

Chuyện bên này, người của Lưu Thương Các cũng không dám giấu Tô Ngọc, sau khi rời khỏi hoàng cung liền viết thư cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận được tin tức này xong sắc mặt rất khó coi.

Bọn họ đều làm cái gì mà ăn vậy?

Không phải đã nói với bọn họ là không được để những thứ này xuất hiện trước mặt hoàng huynh sao?

Bọn họ thế mà những chuyện nhỏ này cũng làm không xong, giữ bọn họ lại còn có ích gì?

Tin tức từ Lưu Thương Các đến xong, tin tức từ người thân cận của Huyền Phỉ Nhiên cũng đến.

Khi biết Huyền Phỉ Ca đã làm gì với Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc rất tức giận.

Anh ta thế mà dám nói ra, xem ra bài học trước đó vẫn còn nhẹ quá rồi.

"Thiếu gia đang nghĩ gì vậy?" Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc nhìn hai phong thư vừa được gửi đến, sắc mặt vẫn luôn không tốt nên có chút lo lắng hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Tôi không sao." Nguyên Bảo bán tín bán nghi nhìn Tô Ngọc, đã như vậy rồi mà còn không sao?

Đây là đang lừa ai vậy?

“Thật không sao, không cần nhìn tôi như vậy.” Làm như anh bị làm sao vậy.

“Là chuyện bên Hoàng thượng sao?” Có thể khiến thiếu gia như vậy e rằng chỉ có chuyện gì đó xảy ra bên Hoàng thượng thôi nhỉ?

Trừ Khánh Vương ra, phần lớn cũng không còn ai khác.

Nguyên Bảo đưa hai phong thư cho Nguyên Bảo, sau khi xem xong có chút không nói nên lời.

Những người này đều làm cái gì mà ăn vậy?

“Thiếu gia cậu định làm thế nào?” “Còn làm thế nào được nữa?

Hoàng huynh đã để người ta đi rồi, tôi còn có thể làm gì nữa chứ?” Nghĩ đến là thấy ấm ức vô cùng.

Nguyên Bảo nhịn không được bật cười, Tô Ngọc như vậy thật sự quá đáng yêu rồi.

Nhìn bộ dạng tức giận của anh ấy, Nguyên Bảo bỗng nhiên cảm thấy thú vị.

Chương 1009

“Người giám sát Huyền Phỉ Ca đừng rút về.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

“Vâng.” “Bên chiến thuyền tình hình thế nào rồi?” “Rất tốt, đã đến giai đoạn cuối cùng, nếu Hoàng thượng nhìn thấy nhất định cũng sẽ rất vui mừng.” Nguyên Bảo nghĩ đến chiến thuyền vừa được chuẩn bị xong liền hưng phấn nói.

Tô Ngọc ừ một tiếng: “Tôi viết thư về hỏi hoàng huynh, xem anh ấy có muốn đến xem không, dù sao anh ấy bây giờ phần lớn tâm trạng cũng không tốt, để anh ấy ra ngoài dạo chơi cũng không tệ.” Nguyên Bảo cười khổ nhìn Tô Ngọc, thiếu gia có phải quá tùy hứng rồi không?

Bên Hoàng thượng chuyện cũng không ít, làm sao có thể bỏ lại chuyện kinh thành mà đến phương nam?

Đi đi về về như vậy cũng mất hai tháng.

Bên kinh thành không thể rời đi lâu như vậy được.

“Thừa tướng và các đại thần khác đều đã chết rồi sao?

Hai tháng cũng không trụ nổi?

Nếu ngay cả chút thời gian này cũng không trụ nổi, tôi còn phải nghi ngờ bọn họ có năng lực xử lý quốc sự hay không nữa.” Tô Ngọc nói với vẻ chán ghét.

Nguyên Bảo thầm đồng tình với Thừa tướng và những người khác một chút, sau đó nói: “Nếu thiếu gia muốn Hoàng thượng đến thì có thể hỏi trước, dù sao chiến thuyền quả thực là chuyện lớn, để Hoàng thượng tận mắt nhìn thấy càng tốt.” Tô Ngọc gật đầu: “Tôi cũng nghĩ như vậy.” Chuyện của Huyền Phỉ Ca bị Tô Ngọc vứt ra sau đầu, trong đầu toàn là làm sao để Huyền Phỉ Nhiên đến phương nam xem chiến thuyền mới của bọn họ.

Nguyên Bảo ở bên cạnh nhìn Tô Ngọc viết thư cho Huyền Phỉ Nhiên, chi tiết đến mức Thừa tướng bọn họ biết được chắc chắn sẽ hận không thể đánh chết thiếu gia.

“Thiếu gia cậu làm vậy sớm muộn gì cũng bị Thừa tướng bọn họ đánh một trận.” “Bọn họ đánh không lại tôi.” “Bản vương đây là cho bọn họ cơ hội rèn luyện, bọn họ nên cảm ơn bản vương mới đúng.” Tô Ngọc không có ý tốt nói.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc có chút lo lắng hỏi: “Thiếu gia sau này cậu sẽ không thường xuyên lôi Hoàng thượng đi chứ?” Tô Ngọc lắc đầu: “Hiện tại thì sẽ không.” Còn về sau Hoằng Nghị mười tuổi thì có hay không anh không biết nữa.

Nguyên Bảo biết lời của Tô Ngọc chắc chắn chưa nói hết.

“Thật ra hoàng huynh cũng không muốn làm Hoàng đế, chỉ là tình huống lúc đó, không làm Hoàng đế thì chỉ có chết.

Hoằng Nghị là người tôi một tay bồi dưỡng làm người kế thừa, đợi khi thằng bé có thể tự mình đảm đương, hoàng huynh cũng có thể nghỉ ngơi một chút rồi.” Tô Ngọc nhẹ nhàng thở dài nói.

Thân ở hoàng gia tổng có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ.

Có thể để hoàng huynh sớm được giải thoát thì cứ sớm giải thoát đi.

“Cha, cha đừng vì hoàng bá bá mà lừa Hoằng Nghị được không, thằng bé mới lớn chừng nào chứ.” Tiểu Bảo vừa đến đã nghe Tô Ngọc nói lời này, bực mình nói.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo: “Cha không lừa Hoằng Nghị, đây đều là sự thật, Hoằng Nghị từ nhỏ đã được bồi dưỡng để làm người kế thừa, thằng bé nên biết trách nhiệm của mình là gì.” Chính vì điều này, Hoằng Nghị học tập cũng rất chăm chỉ, anh dạy gì Hoằng Nghị học nấy, khi có thời gian rảnh còn học một số thứ mình thích, mỗi ngày trừ thời gian vui chơi cố định, cơ bản đều ở trong học tập.

Thằng bé biết không quá mười năm nữa, mình nhất định sẽ ở trên cái vị trí đó, cho nên Hoằng Nghị cũng rất tận hưởng mỗi lần đi chơi.

Bởi vì thằng bé biết những cơ hội như vậy đối với mình đã không còn nhiều nữa.

Tiểu Bảo cau mày: “Vậy sau này Hoằng Nghị chỉ có thể làm Hoàng đế thôi sao?” Tô Ngọc gật đầu: “Đây là trách nhiệm của Hoằng Nghị.” Thân ở hoàng gia không có nhiều lựa chọn như vậy.

Thân phận nào thì làm chuyện đó, đây là điều anh đã nói với Hoằng Nghị từ nhỏ.

Hoằng Nghị vừa bước vào cửa, kéo tay Tiểu Bảo nhẹ nhàng lay lay: “Anh không cần lo lắng cho em, em có thể làm được.” “Thằng bé mới lớn chừng nào chứ.” Tiểu Bảo bất mãn nói.

Hoằng Nghị mới bốn tuổi, một Huyền quốc lớn như vậy lại đè nặng lên vai thằng bé.

Chuyện này đối với Hoằng Nghị có phải quá bất công rồi không?

Hoằng Nghị biết Tiểu Bảo đau lòng cho mình, cười vô tư nói: “Phụ hoàng không thích làm Hoàng đế cũng đã làm được, từ khi em bắt đầu học tập em đã biết tương lai em sẽ là Thái tử, anh ơi em không sao.” Tiểu Bảo nhìn Hoằng Nghị như vậy lại không biết nên mở miệng an ủi thằng bé thế nào mới tốt.

“Sau này con cũng không thể đi đâu được nữa.” “Không sao đâu, em có thể giống phụ hoàng, sau khi lớn lên sớm bồi dưỡng một người kế thừa ra, như vậy em có thể ra ngoài chơi rồi.” Hoằng Nghị nói một cách đương nhiên.

“…” Tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Tô Ngọc đều nhìn thằng bé với vẻ mặt kỳ lạ.

Một đứa trẻ bốn tuổi thế mà đã bắt đầu suy nghĩ đến chuyện người kế thừa, đây có phải nghĩ quá nhiều rồi không?

Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Hoằng Nghị một cái, bực mình nói: “Thằng nhóc thối tha, con mới lớn chừng nào?

Yên tâm đi, trong vòng mười năm con sẽ không tiếp nhận ngôi vị Hoàng đế đâu, cho dù con muốn thì cha và phụ hoàng con cũng sẽ không đồng ý.” “Nhưng lần này sau khi về con sẽ được sắc phong làm Thái tử, con đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Một khi đã làm Thái tử, thân phận không giống nhau, trách nhiệm cũng không giống nhau.

Đến lúc đó những người nhìn chằm chằm vào Hoằng Nghị sẽ trở nên nhiều hơn.

Bất kể làm chuyện gì cũng có vô số ánh mắt theo dõi.

“Cha không phải nói sau khi Hoằng Nghị tám tuổi mới xem xét để thằng bé làm Thái tử sao?

Sao lại sớm hơn bốn năm vậy?” Tiểu Bảo cau mày hỏi.

Chuyện này có phải quá sớm rồi không?

“Cha và hoàng bá bá con ban đầu quả thực là suy nghĩ như vậy, nhưng trong hậu cung có người đã bắt đầu không an phận rồi.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo không kiên nhẫn mở miệng: “Tình cảm của hoàng bá bá và hoàng thẩm thẩm tốt như vậy, bọn họ cho dù chen chân vào thì có ích gì?

Cuối cùng cũng không phải tự mình làm trò cười thôi sao.” “Lời tuy nói như vậy, nhưng hiện tại Hoàng hậu chỉ có một mình Hoằng Nghị là con trai, còn có một công chúa, điều này trong lòng các cung phi chính là Hoàng hậu thân thể không tốt, không thể sinh con nữa.” Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, hoàng thẩm thẩm ăn bao nhiêu thứ tốt như vậy làm sao có thể thân thể không tốt?

Khả năng duy nhất là hoàng bá bá bọn họ không muốn có con nữa.

“Cha con nghĩ sau khi về cha có thể nói với hoàng bá bá bọn họ yêu cầu này, nếu hoàng bá bá bọn họ sinh thêm hai đứa con trai nữa, đến lúc đó con của đại bá và Nguyên Bảo thúc thúc cùng nhau rèn giũa ra, như vậy có thể giúp Hoằng Nghị rồi, đến lúc đó Hoằng Nghị sẽ có thể nhẹ nhàng hơn cha nói có đúng không?” Tiểu Bảo cảm thấy ý tưởng này của mình rất tốt.

Tô Ngọc bị logic này của Tiểu Bảo chọc cười, nhưng nghĩ lại cũng không phải là không thể.

“Con nói đúng, làm như vậy quả thực có thể, đến lúc đó các con sẽ được gửi đến chỗ cha nuôi dưỡng, sau khi thành phố chuyển đi thì cách Dụ Hòa quận cũng không xa, mỗi năm về một lần cũng không phải là không được, như vậy sẽ gần giống với Hoằng Nghị trước đây.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Tiểu Bảo không ngừng gật đầu, thằng bé cứ nói là có thể làm được.

Tiểu Trí nhịn cười, hoàng bá bá mà biết chuyện này chắc tức chết mất.

“Cha hai người nói chuyện này có cân nhắc ý kiến của hoàng bá bá không?” Tiểu Trí nghe hai người vẫn còn đang bàn bạc chuyện này, nhịn không được mở miệng hỏi.

Cha rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Thế mà lại cùng Tiểu Bảo làm loạn.

Tiểu Bảo đương nhiên nói: "Không cần cân nhắc ý kiến của hoàng bá bá, vì sự hòa bình của hậu cung, hoàng bá bá và hoàng thẩm thẩm nên có thêm mấy đứa con là điều đương nhiên, đến lúc đó các đại thần sẽ không thúc giục hoàng bá bá tuyển tú sinh con nối dõi nữa." Những người trong hậu cung đó thật là không biết điều, thế mà còn muốn tính kế cái vị trí này.

Vị trí này cũng là bọn họ có thể tính kế được sao?

Vị trí Thái tử này từ khi Hoằng Nghị sinh ra đã được định sẵn rồi, những người này làm ầm ĩ lên như vậy chẳng qua là tự rước lấy nhục mà thôi.

Hoằng Nghị mơ hồ nghe Tiểu Bảo và những người khác nói chuyện.

"Hoàng thúc, con có thể có đệ đệ muội muội không?" "Con muốn không?" Hoằng Nghị vội vàng gật đầu: "Muốn ạ." Hiện tại thằng bé là nhỏ nhất, thằng bé không muốn làm đứa trẻ nhỏ nhất, thằng bé muốn làm anh trai.

"Hoàng thúc, người nói với phụ hoàng sinh cho con một đệ đệ muội muội đi?

Chương 1010

Con sẽ đối xử với bọn chúng rất tốt, con muốn làm anh trai.” Hoằng Nghị nói với đôi mắt sáng rực.

Chuyện hoàng thúc nói phụ hoàng nhất định sẽ đồng ý.

Tô Ngọc cười khổ nhìn bọn họ, bất đắc dĩ nói: “Các con nói chuyện này có cân nhắc cảm nhận của cha không?” “Cha, chuyện này giao cho cha đấy, bọn con tin cha nhất định sẽ làm được.” “Cha ơi cố lên.” “Cố lên cái gì?” Vương Cẩn Hòa vừa bận xong định đến tìm Tô Ngọc, kết quả vừa đến đã nghe thấy bọn họ bảo Tô Ngọc cố lên.

Tô Ngọc đi qua ôm Vương Cẩn Hòa, bất mãn nói: “Tiểu Hòa, con trai em bảo anh đi tìm hoàng huynh, bảo hoàng huynh và hoàng tẩu sinh thêm mấy đứa con nữa.” “Vì sao đột nhiên lại có suy nghĩ này?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Mấy đứa trẻ này sao đột nhiên lại có suy nghĩ này vậy?

“Hoằng Nghị muốn làm anh trai, Tiểu Bảo muốn hoàng huynh bọn họ sinh thêm hai đứa con trai nữa, đến lúc đó rèn giũa ra để giúp Hoằng Nghị, như vậy Hoằng Nghị sẽ không mệt như vậy nữa.” Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

Nhìn mấy cái đầu củ cải nhỏ, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: “Em xem bọn chúng mấy đứa nhóc không lớn nhưng tâm tư lại không nhỏ, đã bắt đầu bàn chuyện của người lớn rồi.” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ khả năng này: “Em thấy cũng không tệ.” “Trước khi đến phương nam, em có đi tìm Ninh Ninh nói chuyện, em nghe Ninh Ninh nói, có một số đại thần đã bắt đầu suy nghĩ đến việc đưa con cái vào cung làm phi tử rồi, nguyên nhân là vì hoàng tẩu từ khi sinh Hoằng Nghị xong thì không có con nữa, mà Hoằng Nghị cũng là đứa con nhỏ nhất của Hoàng thượng.” Từ khi xử lý Tạ Sầm lấy lại quyền lực xong, Huyền Phỉ Nhiên ngoài Hoàng hậu ra, cơ bản không đến hậu cung.

Khiến cho sau Hoằng Nghị hoàng gia không có thêm đứa trẻ nào sinh ra nữa.

Các đại thần liền bắt đầu có ý đồ.

“Những người đó nói vậy sao?” Tô Ngọc nheo mắt hỏi: “Một số người vị trí không quan trọng nhưng muốn tiến xa hơn nữa.” “Bọn họ đại khái biết sau kỳ thi khoa cử năm nay triều đình sẽ thay máu lớn, rất nhiều người không làm việc cuối cùng đều sẽ bị thay thế, bọn họ liền bắt đầu đánh chủ ý vào hậu cung và hoàng tử.” Cho rằng chỉ cần làm phi tử của Hoàng thượng, có con thì có thể kê cao gối ngủ không lo lắng.

Tô Ngọc vận động cổ tay mình: “Xem ra tôi không ở kinh thành lâu ngày, để bọn họ đều bắt đầu hoạt động những tâm tư nhỏ của mình rồi.” “Đúng là đáng ăn đòn.” “Hoàng huynh bên đó e rằng sớm đã biết rồi, còn về việc vì sao không nói có lẽ cũng muốn đợi sau kỳ thi khoa cử.” Vương Cẩn Hòa hơi nghĩ một chút đã biết Huyền Phỉ Nhiên đang cân nhắc điều gì.

Những đại thần này lúc này nhảy nhót lợi hại như vậy, anh ấy cho dù muốn ra tay cũng không tiện, chỉ có thể đợi sau khi kỳ thi khoa cử kết thúc, triệu những người đã điều đi bên ngoài về, người mới trực tiếp hạ bệ.

“Anh cả bọn họ năm nay chắc có thể về rồi chứ?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Tĩnh Vũ bọn họ đã ra ngoài ba năm rồi, trong ba năm này Vương Tĩnh Vũ đã có một đứa con trai.

Bọn họ vẫn chưa từng gặp qua.

Tô Ngọc gật đầu: “Trước khi đến đây hoàng huynh và chúng ta đã bàn bạc rồi, anh cả bọn họ chắc chắn sẽ về, trên những vị trí quan trọng có mấy người nhất định phải thay thế.” “Như vậy cũng tốt, trên triều đình toàn là những người làm việc, Huyền quốc mới ngày càng tốt hơn, còn về chuyện thúc giục sinh con thì giao cho cậu đấy.” Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng nhịn không được bật cười.

Tô Ngọc mặt nhăn nhó: “Được rồi, tôi viết thư cho hoàng huynh thì thêm cái này vào vậy.” “Được.” Huyền Phỉ Nhiên nhận được thư của Tô Ngọc xong, đối với đề nghị của Tô Ngọc cũng rất động lòng, chiến thuyền mới anh cũng muốn tận mắt xem sức chiến đấu thế nào.

Đến cuối cùng Huyền Phỉ Nhiên còn tưởng mình nhìn nhầm rồi.

Nghiêm túc đọc lại một lần nữa, Huyền Phỉ Nhiên cười khổ lắc đầu: “Thằng nhóc thối tha này, chuyện của ta mà cũng dám quản rồi.” “Hoàng thượng, có phải là thư của Vương gia đến không?” Gần đây tâm trạng Hoàng thượng vẫn luôn không tốt, có thể khiến Hoàng thượng vui mừng như vậy e rằng chỉ có thư do Ngọc Vương gia mang đến thôi nhỉ?

Huyền Phỉ Nhiên ừ một tiếng: “Đúng vậy, Tiểu Ngọc nói chiến thuyền mới đã xong rồi, hỏi ta có muốn đi xem không.” Còn về chuyện thúc giục anh và Hoàng hậu sinh thêm hai đứa con, anh không nói ra, chuyện này cũng quá mất mặt rồi.

Nói ra anh không thể nào giữ thể diện được.

“Hoàng thượng định đi sao?” “Đi, ta cũng muốn đi xem chiến thuyền mới Tiểu Ngọc và bọn họ đã làm ra, trước đây Tiểu Ngọc đã nói rồi, chiến thuyền này vừa ra, sau này không sợ giặc cướp nào xâm lấn nữa, ta muốn đi xem rốt cuộc là loại vũ khí gì, khiến bọn họ tự tin đến vậy.” “Lai Phúc cậu đi chuẩn bị một chút, đến lúc đó mang theo cậu cùng đi.” Lai Phúc nghe xong rất vui mừng: “Đa tạ Hoàng thượng.” Anh cũng đã nhiều năm không ra ngoài rồi.

“Lần này ra ngoài cũng nhân tiện đi dạo chơi, xem thử bá tánh bên ngoài sống thế nào.” Huyền Phỉ Nhiên tuy biết hiện tại bá tánh đều sống tốt, nhưng vẫn chưa từng tận mắt nhìn thấy.

“Tôi đi nói với mẫu hậu một tiếng.” Huyền Phỉ Nhiên làm xong việc mới đến Từ Ninh cung gặp Thái hậu.

“Mẫu hậu đã thoải mái hơn chưa?” Vì chuyện của Huyền Phỉ Ca, gần đây Thái hậu thân thể vẫn luôn không được tốt, anh có chút lo lắng.

“Ai gia không sao, Hoàng thượng hôm nay đến đây có chuyện gì sao?” “Mẫu hậu người có muốn đi phương nam dạo chơi không?” Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

Thái hậu nghe lời của Huyền Phỉ Nhiên có chút kinh ngạc ngồi dậy: “Hoàng thượng sao đột nhiên lại nói vậy?” “Tiểu Ngọc gửi thư nói chiến thuyền mới đã xong rồi, hỏi chúng ta có muốn đi xem không, con định đưa Hoàng hậu, Trưởng Lạc và Tô Cửu bọn họ cùng đi xem, trên triều đình có Thừa tướng bọn họ ở đó tạm thời sẽ không có chuyện gì.” “Con biết mẫu hậu gần đây tâm trạng không tốt, nhân cơ hội này chúng ta cũng ra ngoài dạo chơi, người thấy thế nào?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Thái hậu hỏi.

Trừ lúc Tô Ngọc thành thân Thái hậu có ra ngoài, sau đó thì không còn đi đâu nữa.

Lời của Huyền Phỉ Nhiên khiến bà vẫn có chút động lòng: “Được.” “Vậy mẫu hậu người bảo Kim ma ma thu dọn một chút, con sắp xếp xong chuyện triều đình, chúng ta sẽ xuất phát.” “Được.” “Mẫu hậu con nói cho người nghe một chuyện, người nghe xong chắc chắn sẽ dở khóc dở cười.” Huyền Phỉ Nhiên thấy tâm trạng Thái hậu vẫn không cao, nghĩ đến lời Tô Ngọc liền cười nói.

“Ồ?

Tiểu Ngọc còn nói gì nữa?” “Anh ấy bảo con và Hoàng hậu sinh thêm mấy đứa con nữa, người nói xem có người như anh ấy không?

Thế mà lại thúc giục con sinh con.” Thái hậu quả thực nhịn không được bật cười, đây quả thực là lời mà Tô Ngọc có thể nói ra.

“Gần đây các đại thần không an phận sao?” “Kỳ thi khoa cử sắp đến, bọn họ rất rõ sau kỳ thi khoa cử rất nhiều người đều sẽ bị thay thế, bọn họ còn muốn leo lên cao hơn nữa, bản thân không có năng lực thì muốn can thiệp vào chuyện hậu cung.” Tô Ngọc đối với chuyện này cũng có chút không kiên nhẫn.

Đối với đề nghị của Tô Ngọc anh cũng sẽ suy nghĩ kỹ một chút.

“Tiểu Ngọc không chỉ nói vậy thôi đúng không?” “Đúng vậy, người đầu tiên đề xuất để con sinh thêm hai đứa con là Tiểu Bảo, thằng bé đau lòng cho Hoằng Nghị sau này phải quản một Huyền quốc lớn như vậy, muốn chúng ta sinh thêm hai đứa con trai nữa, giao cho Tiểu Ngọc rèn giũa ra sau này có thể giúp Hoằng Nghị gánh vác một phần trách nhiệm, đương nhiên rồi, Hoằng Nghị cũng muốn làm anh trai.” Huyền Phỉ Nhiên nói với vẻ dở khóc dở cười.

Nghĩ đến con trai, Huyền Phỉ Nhiên trong mắt mang theo ý cười.

Thái hậu đối với thủ đoạn giáo dục con cái của Tô Ngọc là tin tưởng: “Tiểu Bảo nói cũng không sai, con và Hoàng hậu quả thực có thể có thêm hai đứa con nữa, có Tiểu Ngọc ở đó cũng không lo các con bị hư hỏng, tình cảm huynh đệ của bọn chúng không tốt.” “Lần này chúng ta không cần giao cho Tiểu Ngọc khi chúng còn nhỏ, chúng ta có thể đợi khi các con hai tuổi rồi mới giao cho Tiểu Ngọc rèn giũa.” Thái hậu cân nhắc khả năng này.

“Con lát nữa đi nói chuyện này với Hoàng hậu một chút.” Tô Ngọc dạy dỗ con cái quả thực có bộ cách riêng của mình, mấy đứa con anh ấy dạy dỗ ra, tình cảm đều rất tốt.

Nhưng giống như Tô Ngọc nói, có thêm mấy người nữa giúp Hoằng Nghị gánh vác một chút, đây cũng là chuyện tốt.

Nói chuyện với Thái hậu một lúc, Huyền Phỉ Nhiên mới đến tẩm cung của Thái hậu, khi đến nơi hai mẹ con đang nói chuyện.

“Tham kiến phụ hoàng.” “Trưởng Lạc, mấy ngày nữa phụ hoàng đưa con đi phương nam tìm các đệ đệ của con được không?” Trưởng Lạc kinh hỉ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, kích động hỏi: “Phụ hoàng, thật vậy sao?

Người thật sự muốn đưa chúng con đi tìm hoàng thúc bọn họ sao?” “Đi, hoàng nãi nãi và mẫu hậu đều đi.” “Tuyệt vời quá.” “Con đi thu dọn đồ đạc trước đi, phụ hoàng và mẫu hậu còn có chuyện cần nói.” Huyền Phỉ Nhiên vài ba câu đã đuổi Trưởng Lạc đi.

Trưởng Lạc cũng không nghĩ nhiều vui vẻ quay về tẩm cung của mình chuẩn bị chuyện ra ngoài.

Hoàng hậu nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Nhiên ca, chàng sao đột nhiên lại muốn đi phương nam vậy?” “Chiến thuyền đã làm xong rồi, chúng ta đi xem một chút.” “Như vậy cũng tốt.” Hai người nói chuyện một lúc sau đó, Huyền Phỉ Nhiên nói chuyện Tô Ngọc thúc giục sinh con cho Hoàng hậu nghe, Hoàng hậu có chút kinh ngạc, bị đệ đệ thúc giục sinh con chuyện này có phải quá ngại ngùng rồi không?

“Người thật sự thúc giục là Tiểu Bảo và Hoằng Nghị.” “Ừ, thằng bé đau lòng cho Hoằng Nghị sau này phải quản một Huyền quốc lớn như vậy, muốn chúng ta sinh thêm hai đứa con trai nữa, giao cho Tiểu Ngọc dạy dỗ, sau khi lớn lên có thể giúp Hoằng Nghị gánh vác một phần trách nhiệm, đương nhiên rồi, Hoằng Nghị cũng muốn làm anh trai.” Huyền Phỉ Nhiên nói với vẻ dở khóc dở cười.

Hoàng hậu nhất thời không biết mình nên có phản ứng thế nào, chỉ có thể với vẻ mặt ngơ ngác nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Ý của Nhiên ca là sao?” “Vậy thì chúng ta cứ có thêm hai đứa con nữa đi, cũng để một số người dẹp bỏ tâm tư, ta không muốn có thêm nữ nhân khác vào cung nữa.” Những người trong cung này anh nhìn thấy đều thấy chướng mắt.

“Gần đây họ có đến chỗ em phàn nàn không?” Huyền Phỉ Nhiên ôm Hoàng hậu hỏi.

Hoàng hậu khẽ thở dài, không nói gì thêm.

Nhiên ca không muốn đến chỗ bọn họ, ban đầu thì còn ổn, nhưng năm nay thì không nhịn được nữa, họ cứ liên tục đến tìm cô, nói gì mà Hoàng thượng không phải của riêng cô ấy.

Thuở ban đầu, nếu không phải vì muốn kiềm chế Tạ Thầm, Nhiên ca vốn dĩ là của riêng cô.

Hoàng hậu dù không nói gì, nhưng Huyền Phỉ Nhiên đã hiểu ý cô.

“Không cần quan tâm đến những người đó, nếu họ còn đến làm phiền em, cứ bảo họ đến tìm anh mà nói.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Hoàng hậu cười gật đầu: “Vâng.” Tin tức Huyền Phỉ Nhiên nghỉ lại qua đêm ở chỗ Hoàng hậu khiến những phi tần trong hậu cung có ý đồ tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Lại thế nữa.

Đã rất lâu rồi họ không gặp Hoàng thượng.

Đừng nói là đến tẩm cung của họ nghỉ ngơi, ngay cả gặp mặt cũng không được.

Chương 1011

Nhưng đáng ghét thay, ngài lại ngày nào cũng đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Hoàng hậu đã không thể sinh con rồi, còn chiếm giữ Hoàng thượng làm gì?

Xem ra nên để phụ thân bọn họ nhắc đến chuyện này ở triều đình thôi.

Hoàng gia làm sao có thể chỉ có một mình Nhị hoàng tử là hoàng tử chứ?

Không có lý nào con trai của Hoàng hậu có thể làm Thái tử, còn bọn họ lại không thể có con trai.

Sáng hôm sau thiết triều, Huyền Phỉ Nhiên nói về tin tức chiến thuyền mới của Tô Ngọc bên kia.

“Sau này Trẫm sẽ đến phương Nam một chuyến, Thừa tướng, các Bộ Thượng thư sau khi bãi triều đến Ngự thư phòng.” “Vâng.” “Có tấu chương thì tấu, không có thì bãi triều.” “Khải tấu Hoàng thượng, có phải nên bắt đầu tuyển tú rồi không?

Hoàng gia sao có thể chỉ có một mình Nhị hoàng tử là hoàng tử?” “Đúng vậy, từ sau Nhị hoàng tử thì không có thêm hoàng tử công chúa nào được sinh ra nữa.” Tô Cửu trong mắt đầy vẻ mỉa mai và khinh thường, những người này thật sự coi mình là gì rồi?

Dám can thiệp vào chuyện của Hoàng thượng.

“Lời các vị nói đã sai rồi, Hoàng thượng muốn mấy hoàng tử, muốn khi nào có hoàng tử, đây đều là chuyện của riêng Hoàng thượng, có liên quan gì đến đám các vị?” Những người này thật sự coi mình là gì rồi?

“Chỉ có một hoàng tử thì sao?

Nhị hoàng tử tuy mới bốn tuổi, nhưng con cái của các vị có mấy người có thể sánh bằng Nhị hoàng tử?” Thừa tướng không khách khí nói.

Vài người cho rằng Hoàng thượng nên tuyển phi bất mãn nói: “Thừa tướng, lời ông nói không đúng rồi.” “Hoàng thượng không thể chỉ có một người con ruột chứ?” Tô Cửu lạnh lùng nhìn người nói: “Tôi thấy là có kẻ vì tư lợi cá nhân, lại muốn Hoàng thượng làm chuyện mình không muốn làm.” “Các vị đã làm tốt việc trong phận sự của mình chưa?

Mà đã ở đây quản chuyện của Hoàng thượng rồi?” “Nguyên nhân sau Hoằng Nghị không có thêm con cái là vì Trẫm không muốn, các vị còn có ý kiến gì không?

Cho dù tương lai sẽ có thêm con cái được sinh ra, đó cũng là con trai con gái của Trẫm và Hoàng hậu, chuyện tuyển tú các vị không cần nói nữa.” Những người còn muốn đưa con gái vào cung nghe vậy thì làm sao chịu nổi?

“Hoàng thượng ba tư a!” “Xem ra các vị rất hứng thú với hậu cung của Trẫm nhỉ, nếu đã vậy Trẫm sẽ giải tán hậu cung, trừ những phi tử đã sinh công chúa ra, những người còn lại đều giải tán khỏi cung.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Đồ không biết tốt xấu.

Tô Cửu khẽ ho một tiếng, không ngờ Huyền Phỉ Nhiên lại ra chiêu này.

Ngay cả Thừa tướng và những người khác cũng không nghĩ đến, sự ép buộc của đám người này lại khiến Huyền Phỉ Nhiên trực tiếp chọn giải tán hậu cung.

Những thần tử công khai lẫn lén lút đề nghị Huyền Phỉ Nhiên sủng ái phi tần, để hoàng gia khai chi tán diệp đều ngây người ra.

Chuyện này đâu phải thế này chứ?

Hoàng thượng sao lại có thể không theo lẽ thường mà làm việc như vậy?

“Hoàng thượng không thể được ạ, ngài làm vậy chẳng phải khiến các nương nương không còn đường lui sao?” Mấy người đó vội vàng quỳ xuống đất nói.

“Một là xuất cung, hai là vào lãnh cung, chọn một trong hai.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Hành động của Huyền Phỉ Nhiên khiến bọn họ trở tay không kịp.

Nếu sớm biết Huyền Phỉ Nhiên sẽ dùng phương pháp cực đoan này, có đánh chết họ cũng không dám nói lời đó.

“Hoàng thượng...” “Việc cần làm thì không làm, chuyện hậu cung của Trẫm các vị lại để mắt rất kỹ.” Tô Cửu nhìn dáng vẻ chật vật của những người này, có chút vui sướng khi người gặp họa mà cười.

“Các vị nghĩ bây giờ vẫn như trước kia sao, Hoàng thượng còn phải bị các vị kiềm chế sao?

Các vị mặt dày thật đấy.” Tô Cửu mỉa mai nói.

“Bây giờ đã không còn là lúc Hoàng thượng vừa đăng cơ nữa, không phải các vị muốn là có thể quỳ xuống ép Hoàng thượng đồng ý yêu cầu của mình, không đồng ý thì dọa sống dọa chết nữa.

Hôm nay các vị thử đâm đầu vào cột xem?

Xem có ai ngăn các vị không, chúng ta đang lo sau này những người được điều lên sẽ khó sắp xếp vị trí đấy.” Lời nói của Tô Cửu khiến cả triều đình lập tức yên tĩnh lại, không ai dám phản bác lời hắn, vì Tô Cửu nói đều là sự thật.

Bây giờ đã không còn như mấy năm trước nữa rồi, bất kể họ muốn làm gì, cũng không thể dùng cách này để uy hiếp Hoàng thượng, bắt Hoàng thượng thỏa hiệp.

Sao họ vẫn còn nghĩ đến việc dùng chiêu trò đó chứ?

Năm xưa Huyền Phỉ Nhiên chỉ muốn một mình Hoàng hậu, kết quả các đại thần Nội các đã dùng cái chết để ép buộc, khiến Huyền Phỉ Nhiên, người có căn cơ chưa vững, phải tuyển phi.

Chuyện này đối với Huyền Phỉ Nhiên mà nói là vô cùng đau khổ.

Bây giờ họ lại dùng thủ đoạn tương tự, bọn họ giờ đã không dám nhìn sắc mặt của Huyền Phỉ Nhiên nữa rồi.

“Bãi triều.” Khi bọn họ đang lo lắng, Huyền Phỉ Nhiên đứng dậy rời đi.

Tô Cửu đi đến trước mặt người đầu tiên lên tiếng, đánh giá từ trên xuống dưới: “Nếu tôi không lầm, lần trước uy hiếp Hoàng thượng cũng có ông, và con gái ông hiện đang ở trong hậu cung của Hoàng thượng.

Chỉ tiếc là, không những không có con cái, thậm chí còn chưa từng được sủng ái, thật đáng thương biết bao, một cô nương xinh đẹp như hoa như ngọc, cả đời cứ thế lãng phí trong hậu cung rồi.” “Tô Cửu ngươi...” “Tô Cửu chúng ta đi thôi, Hoàng thượng bảo chúng ta đến Ngự thư phòng.” Thừa tướng nghe Tô Cửu nói vậy có chút dở khóc dở cười, thằng nhóc thối này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Lại dùng lời đâm vào tim người ta như thế.

“Được.” Mấy vị đại thần đến Ngự thư phòng, Tô Cửu liền mở lời: “Lời họ nói huynh cứ nghe vậy thôi, không cần so đo với họ nhiều." "Chuyện này đợi ta từ phương Nam trở về rồi nói sau, vài ngày nữa chúng ta sẽ xuất phát, Tô Cửu ngươi và Thừa tướng trông coi triều đình, ta sẽ dẫn Lý Tướng quân và họ đi.

Có chuyện gì các ngươi cứ bàn bạc, nếu sau khi bàn bạc mà vẫn không có kết quả, Tô Cửu ngươi dùng chim đưa thư truyền tin cho Tiểu Ngọc." Tô Cửu gật đầu: "Được, một mình huynh đi à?" "Ta sẽ đưa Mẫu hậu, Hoàng hậu và cả Trường Nhạc cùng đi." Tô Cửu không nhịn được bật cười: "Tính toán nhiều như vậy, kết quả huynh lại dẫn Hoàng hậu cùng xuất môn." Không biết những phi tần trong hậu cung biết chuyện này sẽ tức giận đến mức nào.

Mấy năm nay Huyền Phỉ Nhiên chưa từng che giấu sự thiên vị sủng ái của mình đối với Hoàng hậu.

"Đó là chuyện của riêng bọn họ." Không ai cầu xin họ đến làm phi tần của Hoàng thượng.

Đây đều là do bọn họ tự chuốc lấy.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa chuyện triều đình, Huyền Phỉ Nhiên dẫn vợ con và mẹ xuất hành kín đáo.

Khi các cung phi biết Hoàng hậu cùng Huyền Phỉ Nhiên xuất môn thì đã năm ngày trôi qua rồi.

Trong một cung điện đẹp đẽ, một nữ tử mặc y phục xa hoa mạnh mẽ ném chén trà trong tay xuống đất.

Hoàng thượng thật sự quá nhẫn tâm, vậy mà lại dẫn Hoàng hậu ra ngoài vào lúc này.

Còn bọn họ tất cả lại bị giấu giếm bấy lâu.

Cô ta vốn nghĩ chỉ cần phụ thân ở tiền triều giúp tranh giành một chút, cô cũng có thể có cơ hội sinh hạ hoàng tử.

Nhưng mấy ngày trước phụ thân lại truyền tin, Hoàng thượng vậy mà muốn giải tán hậu cung.

Chỉ giữ lại những người đã sinh con, những người còn lại đều phải rời đi.

Chuyện này sao cô ta cam lòng?

Tính toán lâu như vậy, kết quả chẳng đạt được gì, Hoàng thượng thậm chí còn chưa từng liếc nhìn cô một cái, chuyện này sao cô ta có thể chấp nhận được?

Chương 1012

“Nương nương, người đừng tức giận.” “Không tức giận?

Ngươi bảo ta làm sao không tức giận được?

Trong lòng Hoàng thượng chỉ có Hoàng hậu, thậm chí còn nói gì mà sau này có hoàng tử công chúa được sinh ra cũng là con ruột của bọn họ.” Điều này có nghĩa là Huyền Phỉ Nhiên sẽ không để những người như bọn họ sinh thêm con cái nữa, cho dù là công chúa cũng không được.

Điều này tương đương với việc sau này ngài sẽ không gần gũi họ nữa, một phi tử không được Hoàng thượng sủng ái thì còn tính là phi tử gì chứ?

“Nương nương, người nói chuyện này có phải là do Hoàng hậu nói với Hoàng thượng không?” Hoàng thượng ngày nào cũng rất bận, chuyện hậu cung ngài làm sao có thể biết được.

Trừ phi là Hoàng hậu nói, cơ bản không thể là người khác.

“Sẽ không phải cô ta đâu, đây là hậu cung của Hoàng thượng, chuyện gì xảy ra trong hậu cung, căn bản không cần Hoàng hậu mở lời, đã có người nói với Hoàng thượng rồi.” Nhưng cô ta vẫn không hiểu, Hoàng hậu rốt cuộc có gì tốt đẹp?

Khiến trong lòng Hoàng thượng toàn tâm toàn ý nghĩ về cô ta, những người như bọn họ lại thua kém Hoàng hậu ở điểm nào chứ?

Bất kể các phi tần trong cung có tức giận đến đâu, Huyền Phỉ Nhiên đều không biết, họ cứ vừa đi vừa nghỉ, cuối cùng sau hai mươi ngày thì đến phương Nam.

Tô Ngọc dẫn người đi đón Huyền Phỉ Nhiên, nhìn thấy những người đi cùng, Tô Ngọc khẽ nhíu mày: “Xem ra Hoàng huynh đã có ý định rồi.” “Không phải ta có ý định, mà là có kẻ tâm tư quá nặng nề.” “Mẹ, chị dâu, mọi người đến rồi, mau vào đi.” Ra ngoài, Tô Ngọc đổi cách xưng hô.

“Được.” Vừa vào nhà, Trường Nhạc đã lao vào Tô Ngọc: “Hoàng thúc lâu như vậy không gặp, chú có nhớ cháu không?” “Hoàng thúc bận muốn chết rồi, đâu có thời gian mà nhớ cháu.” Tô Ngọc ôm Trường Nhạc trêu chọc nói.

Trường Nhạc tức đến nghiến răng nghiến lợi: “Hoàng thúc chú hư quá, sao chú lại có thể nói không nhớ cháu?” Cháu đáng yêu như vậy sao Hoàng thúc lại không nhớ cháu chứ?

Tô Ngọc không nhịn được bật cười, đứa nhóc này đúng là một đứa lanh lợi.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay véo má Trường Nhạc, buồn cười nói: “Hoàng thúc con đang trêu con chơi thôi.” Một đoàn người vào trong, không thấy Tiểu Bảo và mọi người đâu, có chút ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Bảo và mọi người đi đâu rồi?” “Hôm nay thuyền đánh cá lớn ra biển đánh cá về, Tiểu Hòa dẫn bọn trẻ đi xem rồi.” Trường Nhạc chưa từng thấy cảnh này, mặt đầy mong đợi hỏi: “Hoàng thúc chúng ta có thể đi xem không?” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng huynh mọi người có muốn nghỉ ngơi trước không?

Nếu không muốn nghỉ ngơi, chúng ta cùng đi xem cá họ đánh về.” “Được, chúng ta đi xem.” Nghỉ ngơi lúc nào cũng được, anh muốn đi xem dân chúng ở đây, bây giờ cuộc sống của họ thế nào rồi.

Hoàng hậu cười nói: “Chúng ta đều chưa từng thấy, cùng đi xem đi.” “Được.” Tô Ngọc dẫn họ đến bến tàu.

Khi họ đến, thuyền cá đã về rồi.

Huyền Phỉ Nhiên có chút ngạc nhiên: “Thuyền cá lớn như vậy sao?” “Đúng vậy, cái này là do Hoàng thượng và Ngọc Vương sai người làm cho chúng tôi đó, đánh cá tiện lợi lắm, hơn nữa lại rất chắc chắn.” Người dân bên cạnh nghe lời của Huyền Phỉ Nhiên, mặt đầy tự hào nói.

“Đồng hương, chúng tôi mới đến đây, cuộc sống của các vị bây giờ thế nào rồi?

Vẫn ổn chứ?” Người dân bên cạnh nghe vậy, lời nói cứ thế tuôn ra: “Cuộc sống của chúng tôi bây giờ rất tốt, lương thực dưới sự giúp đỡ của Vương phi cũng trồng được rồi, cá đánh lên cũng có người chuyên môn đến thu mua, một số hải sản có thể làm thành đồ khô rồi bán đi.

Nửa năm lương thực này Hoàng thượng cũng cho Vương gia phát cho chúng tôi rồi, có tiền có lương thực, Vương phi còn mang về cho chúng tôi một số hạt giống rau, còn dạy chúng tôi cách làm hải sản ngon, cuộc sống của chúng tôi bây giờ tốt lắm.” Ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên khẽ lóe lên, không gì khiến Tô Ngọc vui bằng việc đích thân nghe dân chúng nói cuộc sống của họ tốt đẹp.

“Khi ta đến nghe nói, trước đây chỗ này không được tốt lắm, có chuyện đó không?” “Đúng là có chuyện đó, ban đầu chúng tôi còn hiểu lầm Hoàng thượng, may mà hiểu lầm đã được giải tỏa, Hoàng thượng của chúng tôi tốt lắm.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên đang vui vẻ: “Anh, chúng ta sang bên kia xem đi.” “Được.” Thái hậu nghe dân chúng vui vẻ nói những lời này cũng rất vui.

Đến bên thuyền, đã có rất nhiều chủ quán lầu rượu chờ sẵn ở đây.

Cá, tôm, cua trên thuyền vừa được dỡ xuống đã bị mua sạch hết trong chớp mắt.

Có người đánh được cua hoàng đế và tôm hùm, thấy Vương Cẩn

Hòa ở đây cũng không bán.

Mà là đến hỏi Vương Cẩn Hòa: “Vương phi, lần này chúng tôi bắt được mấy con cua hoàng đế lớn, tôm hùm lớn, người có muốn không?

Muốn thì tôi để dành cho người.” “Có, vừa hay anh trai ta và mọi người đến thăm chúng ta, làm cho họ ít đồ ngon.

Ngươi lại cho ta mấy con cá lớn, và một ít tôm xanh.” “Được thôi, tôi đi chuẩn bị ngay.” Rất nhanh cá, tôm, cua đều đã cân xong.

Hoằng Nghị vốn đang xem cua, ai ngờ vừa quay đầu lại đã thấy Huyền Phỉ Nhiên đến, vừa định chạy qua thì bị Tiểu Bảo cản lại.

“Anh trai?” Hoằng Nghị ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, dường như không hiểu vì sao anh lại cản mình.

“Hoàng bá bá và mọi người chắc chắn là vi hành đến, đợi về nhà rồi nói.” Tiểu Bảo khẽ giải thích.

Hoằng Nghị gật đầu lia lịa, tuy không gọi người nhưng vẫn đi đến nhìn Huyền Phỉ Nhiên cười rất vui vẻ.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay ôm cậu bé lên: “Mập rồi.” “Không có, con cao lên rồi, Hoàng thúc nói con cao lên chứ không phải mập lên.” Hoằng Nghị mở to hai mắt, Phụ hoàng cũng hư quá, sao lại có thể nói con mập lên chứ?

Con căn bản không hề mập.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ bật cười, đưa tay xoa đầu con trai: “Vừa nãy đang xem gì đó?” “Đang xem tôm hùm lớn và cua lớn, thím mua về nhà ăn, ngon lắm.” Hoằng Nghị từ trong lòng Huyền Phỉ Nhiên bước xuống, một tay kéo anh, một tay kéo tay Hoàng hậu, dẫn họ qua xem: “Mọi người xem này.” Hoàng hậu kinh ngạc nhìn những con cua và tôm hùm nhe nanh múa vuốt, có chút sợ hãi: “Cái thứ này ăn thế nào đây?” “Ăn chân ấy ạ, thịt ngon lắm, còn thịt ở hai cái càng lớn này cũng ngon nữa." "Thím ơi, hôm nay chúng ta lại làm ăn nữa có được không ạ?" "Được." Sau khi ngư dân cân xong, vui vẻ nói: "Vương phi, tổng cộng một trăm ba mươi lạng." Vương Cẩn Hòa đưa tiền cho họ: "Lần này trở về các vị có thể nghỉ ngơi vài ngày rồi." "Đây chẳng phải là cơ hội do Hoàng thượng, Vương gia và Vương phi mang lại cho chúng tôi sao?" Nếu không có Hoàng thượng và họ, làm gì có cuộc sống tốt đẹp như bây giờ.

"Vậy chúng tôi về trước đây, trước khi chúng tôi rời đi, các vị đánh được thứ gì hiếm lạ cứ để dành cho tôi." "Vâng ạ." Nguyên Bảo và mọi người mang cá, tôm, cua Vương Cẩn Hòa mua cùng nhau trở về.

Về đến nhà, Hoằng Nghị không nhịn được nữa: "Phụ hoàng, Mẫu hậu, sao người lại đến đây?" "Hoằng Nghị con chỉ thấy Phụ hoàng Mẫu hậu mà không thấy bà sao?" Thái hậu nhìn dáng vẻ vui mừng của Hoằng Nghị, trong mắt ánh lên ý cười, trêu chọc hỏi.

Hoằng Nghị thân mật với Huyền Phỉ Nhiên và Hoàng hậu một lúc rồi quay đầu nhìn Thái hậu, rất vui vẻ nói: "Hoàng nãi nãi người cũng đến ạ." "Đúng vậy, gần đây đi cùng Hoàng thúc con có thu hoạch gì không?" Thái hậu ôm cháu trai cười hỏi.

Hoằng Nghị nghiêm túc gật đầu: "Có ạ, khi chúng con mới đến đây, cuộc sống của dân chúng rất khó khăn, về sau có Hoàng thúc và thím giúp đỡ thì cuộc sống của họ dần dần tốt lên rồi." Thái hậu cười gật đầu: "Thế sao?" Hoằng Nghị vội vàng gật đầu: "Đúng vậy ạ, con còn biết sau này mình nên làm gì nữa." "Thế à?

Tốt lắm." Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc ngồi cùng nhau, hai người đang nói chuyện gần đây.

Trường Nhạc đã bị Tiểu Bảo và Tiểu Trí dẫn đi rồi, cùng nhau chơi đùa ở bên cạnh.

“Tiểu Ngọc, tình hình bên anh thế nào rồi?” “Tình hình không tệ, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ anh đến xem, sau đó chúng ta sẽ chuẩn bị hành động.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Huyền Phỉ Nhiên nghe lời Tô Ngọc gật đầu đồng tình: “Các em làm vậy là đúng, quả thật cũng nên hành động rồi.” “Mẫu hậu không sao chứ?” Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: “Không có gì, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không thoải mái, nhưng đây đã là giới hạn rồi, như vậy cũng tốt.” Tô Ngọc gật đầu: “Hoàng huynh nói đúng.” “Khi nào đi xem chiến thuyền?” “Ngày mai đi, các anh đi đường lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi một chút đã.

Anh xem anh định khi nào về?

Là xem xong ở lại mấy ngày rồi về, hay là giải quyết xong tàn dư của Tạ Thầm rồi mới về?” Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát rồi nói: “Các em định khi nào về?” “Giải quyết xong tàn dư của Tạ Thầm chúng em sẽ về, bên kinh thành cũng không ít chuyện.” Còn có chuyện khoa cử phải chuẩn bị.

Nghĩ đến là Tô Ngọc lại thấy đau đầu.

Huyền Phỉ Nhiên trong mắt ánh lên ý cười: “Em nói đúng, nếu các em cũng là giải quyết xong tàn dư của Tạ Thầm rồi về, vậy chúng ta đi cùng các em.” “Được.” Tối đó Vương Cẩn Hòa dọn các món hải sản đã làm xong lên bàn, Huyền Phỉ Nhiên và mọi người có chút không biết bắt đầu từ đâu, cái thứ nhe nanh múa vuốt này thật sự ăn được sao, thật sự ngon sao?

“Cho con.” Khi Trường Nhạc định hỏi, một cái chân cua đã được đặt vào bát của Trường Nhạc.

Trường Nhạc cúi đầu nhìn chân cua đã bóc vỏ trong bát, vui vẻ ăn.

Hoằng Nghị cũng bóc một cái chân cho Hoàng hậu.

Bên Thái hậu thì Tiểu Bảo giúp bóc.

Ba người ăn uống thỏa mãn, còn Huyền Phỉ Nhiên nhìn bát mình trống rỗng, tự hỏi sao mình lại là người không có gì?

Vừa nghĩ xong, trong bát đã có thêm một cái chân cua: "Phụ hoàng ăn đi ạ." Huyền Phỉ Nhiên lập tức hài lòng, đưa tay xoa đầu con trai, vẫn là con trai tốt nhất.

Huyền Phỉ Nhiên ăn xong có chút thích thú: "Hương vị này thật sự không tệ." "Đương nhiên rồi, không thì cũng không bán đắt như vậy." "Đắt đến mức nào?" "Hai mươi lạng bạc một con, loại này khá khó bắt, có khi họ chẳng bắt được con nào." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ra là vậy.

Chẳng trách Tiểu Hòa mua một ít đồ này mà đã tốn hơn trăm lạng.

"Ngày mai dẫn anh đi xem chiến thuyền xong, rồi đi xem ruộng muối mới khai thác.

Chương 1013

Tri phủ bên này em đã xem qua rồi, người không tệ, có thể dùng được.” Tô Ngọc nói với Huyền Phỉ Nhiên về chuyện bên này.

“Em xem qua thấy được là được rồi, không cần nói với anh những chuyện này.” Tô Ngọc liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái: “Ít nhiều gì anh cũng nên suy nghĩ thêm một chút chứ.” “Anh tin vào mắt nhìn của em.” Người ta đã nói đến mức này rồi, Tô Ngọc còn có thể nói gì nữa?

Khẽ thở dài một tiếng, trong lòng Tô Ngọc không khỏi thấy buồn cười.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa dẫn Hoàng hậu và mọi người đi chơi xung quanh, Tô Ngọc dẫn Huyền Phỉ Nhiên đến xưởng đóng thuyền.

Đến nơi, có rất nhiều người đang bận rộn: “Đây là nơi chế tạo một số thuyền bè thông thường, những người làm việc ở đây đều là dân chúng địa phương.” “Bên kia mới là nơi đóng chiến thuyền.” Tô Ngọc chỉ về phía trước nói.

Huyền Phỉ Nhiên hài lòng gật đầu: “Chúng ta qua đó xem.” Hai người đến chỗ đóng chiến thuyền, Huyền Phỉ Nhiên vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy loại chiến thuyền này.

“Con thuyền này lớn thật, nhưng những cái lỗ kia dùng để làm gì vậy?” “Cái này dùng để lắp đại bác, là do Lạc Diễm dẫn người dùng thuốc súng chế tạo ra, chúng ta vẫn chưa thử.

Chiếc thuyền này vẫn chưa làm xong, chiếc làm xong ngày mai sẽ hạ thủy, đến lúc đó có thể thử xem uy lực của đại bác lớn đến mức nào.” Huyền Phỉ Nhiên cũng hứng thú, uy lực của thuốc súng thì anh biết, nhưng đại bác này anh thật sự không rõ lắm.

“Vậy ngày mai phải đi xem mới được.” “Vậy bây giờ tôi dẫn anh đi xem hai chiếc chiến thuyền đã hạ thủy nhé?” “Được.” Tô Ngọc dẫn Huyền Phỉ Nhiên đến bờ biển, nhìn hai chiếc chiến thuyền đậu ở bờ: “Trong thời gian đóng thuyền này, em đã dẫn người huấn luyện mấy tháng rồi, hiệu quả không tệ.

Mỗi chiếc chiến thuyền này có thể chở một nghìn người, em định đóng hơn trăm chiếc chiến thuyền, như vậy khi gặp nguy hiểm cũng không cần lo lắng.” “Được, bên em nếu thiếu tiền cứ nói với anh.” “Tiền đủ rồi, chút tiền của anh cứ để dành sau này dùng đi, chỗ này không cần tiền của anh.” Chỉ chút tiền trong quốc khố thì đủ làm gì chứ?

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, chê bai họ như vậy là không đúng đâu.

“Vậy anh có thể chiếm món hời lớn rồi.” Hơn trăm chiếc chiến thuyền đâu phải ít tiền.

“Cũng chỉ có anh mới có thể chiếm tiện nghi của em thôi.” Nếu đổi lại là người khác thử xem?

Xương cốt đều bị đập gãy.

Tô Ngọc dẫn người lên xem: “Hoàng huynh đi, em dẫn anh lên xem.” Huyền Phỉ Nhiên đi theo Tô Ngọc lên thuyền, xem xét một lượt khắp nơi rồi có chút cảm khái nói: “Con thuyền này thật sự không tệ.” “Ngày mai thử nghiệm chạy có muốn đi cùng không?” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên có chút kích động, nhướng mày hỏi.

“Muốn.” Chuyện này đương nhiên phải tự mình đi xem rồi.

“Đợi về rồi hỏi Mẫu hậu và mọi người có đi không.” Nếu muốn đi thì ngày mai họ sẽ cùng nhau đi xem.

“Được, đến lúc đó cùng đi xem.” Sau khi đi một vòng, Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc mới trở về.

Khi hai người về đến nhà, Thái hậu và mọi người cũng đã về rồi, Trường Nhạc trong tay cầm mấy cái vỏ ốc biển đẹp mắt.

“Phụ hoàng người xem vỏ ốc biển này có đẹp không ạ?” Trường Nhạc đưa vỏ ốc trong tay cho Huyền Phỉ Nhiên xem.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: “Đẹp.” “Con cũng thấy rất đẹp, con muốn mang về.” “Được, con vui là được.” Tô Ngọc đứng bên cạnh nghe hai cha con trò chuyện, lúc Tiểu Bảo và mọi người mới đến cũng rất hứng thú với các loại vỏ ốc biển, còn bắt không ít cua ẩn sĩ.

Không chỉ bắt mà còn cướp mất vỏ của người ta nữa.

“Chị ơi, hai hôm nữa chúng ta dẫn chị đi bắt cua ẩn sĩ nhé, vui lắm.” Hoằng Nghị kéo tay Trường Nhạc lắc lắc.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Hoằng Nghị: “Hoằng Nghị, con đi bắt cua ẩn sĩ thì được, nhưng không được bóc vỏ của người ta nữa đâu.” “Thím ơi, con chỉ tò mò muốn xem thôi ạ.” Hoằng Nghị với vẻ mặt ngây thơ nhìn Vương Cẩn Hòa ngại ngùng nói.

“Ban đầu con cũng nói như vậy đó, chuyện đó đã qua bao lâu rồi?

Lần nào con bắt được cua ẩn sĩ cũng bóc vỏ của người ta hết.” Vương Cẩn Hòa rất bất lực với cách làm của Hoằng Nghị, cô thật sự không hiểu, vì sao Hoằng Nghị lại có “ám ảnh” lớn đến vậy với vỏ cua ẩn sĩ.

Hoằng Nghị cười hắc hắc: “Thím không thấy vui sao ạ?” Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, cô còn có thể nói gì nữa chứ?

Trường Nhạc ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, tò mò hỏi: “Thím ơi cua ẩn sĩ là gì ạ?” “Là một loại cua, chúng dùng các loại vỏ sò nhỏ làm nhà, không giống với cua bình thường lắm.” Vương Cẩn Hòa giải thích.

“Vậy con muốn đi bắt.” Cháu chưa từng thấy mà.

“Được, chiều nay lúc mặt trời sắp lặn thím dẫn con đi dạo một chút.” Chiều đó Vương Cẩn Hòa dẫn mấy đứa trẻ đi chơi biển, Trường Nhạc cũng đã thấy cua ẩn sĩ là gì, còn bắt được một con cua lớn, khiến cô bé chơi rất vui vẻ.

Sáng hôm sau, cả đoàn đều đã chuẩn bị sẵn sàng để tham gia thử nghiệm chạy của chiến thuyền mới.

Sau khi lên chiến thuyền, Trường Nhạc tò mò nhìn khắp nơi.

“Khởi hành.” Tất cả mọi người lên thuyền xong, nhổ neo khởi hành.

Lúc này trời còn sớm, mặt trời còn chưa lên, Vương Cẩn Hòa đứng trên boong tàu, nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Xem ra hôm nay chúng ta có thể ngắm bình minh trên biển rồi.” Trường Nhạc đang chơi với Tiểu Bảo và mọi người, nghe vậy vội vàng chạy đến: “Thím ơi bình minh trên biển có đẹp không ạ?” “Đến lúc đó con sẽ biết.” Đi được khoảng một canh giờ, mặt trời dần dần mọc lên, giống như một lòng đỏ trứng khổng lồ.

“Phụ hoàng, Mẫu hậu, bình minh đẹp quá ạ.” Cô bé chưa từng thấy phong cảnh nào đẹp đến vậy.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn bình minh khẽ mỉm cười: “Thật sự rất đẹp.” Bình minh như vậy anh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy, không giống lắm với bình minh nhìn thấy trên lầu thành.

“Thật đẹp.” Thái hậu sống bấy nhiêu năm, cũng là lần đầu tiên nhìn thấy cái gọi là bình minh trên biển này.

“Thím ơi đó là gì ạ?” Trường Nhạc nhìn thấy con chim nhỏ bay trên biển, tò mò hỏi.

Một con thậm chí còn đậu xuống thuyền của họ.

Vương Cẩn Hòa nhìn qua: “Đó là hải âu.” “Mẹ ơi, mẹ mau đến xem.” Tiểu Bảo ở phía bên kia phấn khích kêu lên.

“Sao vậy?” “Ở đây có rất nhiều cá kỳ lạ, chúng còn có thể nhảy lên nữa.” Tiểu Bảo chưa từng thấy loại cá như vậy, cảm thấy đẹp quá.

Vương Cẩn Hòa đi qua nhìn những con cá bơi theo thuyền.

“Đây không phải cá, đây là cá heo.” Không ngờ lần thử nghiệm chạy này lại có thể nhìn thấy cá heo.

Trường Nhạc nằm bò ở mép thuyền nhìn cá heo: “Thím ơi, con cá heo này đẹp quá ạ.” “Tiếng cá heo rất hay, hơn nữa khi cá heo gặp người rơi xuống nước, chúng sẽ cứu người lên.” “Thật sao ạ?” “Mẹ ơi chúng bơi nhanh quá.” Tiểu Bảo chạy dọc theo mép thuyền ra phía trước, nhìn thấy từng con cá heo nhảy lên.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đứng trên boong tàu, nhìn những con cá heo dường như đang dẫn đường cho họ: “Cá heo...” “Cá heo màu hồng đẹp hơn loại cá heo này, nhưng rất hiếm.” “Thật sao?

Không biết chúng ta có cơ hội nhìn thấy không.” Tô Ngọc lập tức hứng thú.

Vương Cẩn Hòa đưa tay đánh nhẹ vào anh một cái: “Có thể nhìn thấy cá heo đã là may mắn lắm rồi, anh còn muốn xem cá heo hồng sao?

Nghĩ gì vậy?” Tô Ngọc nắm tay Vương Cẩn Hòa, cùng cô ngắm mặt trời từ từ mọc lên.

Mấy đứa trẻ ở bên cạnh cứ nhìn chỗ này chỗ kia.

Vương Cẩn Hòa chú ý thấy Tiểu Trí luôn đi sát bên Trường Nhạc, dường như rất lo lắng cô bé không cẩn thận ngã xuống.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc chọc Tô Ngọc, khi Tô Ngọc quay đầu nhìn sang, cô mới khẽ nói: “Anh nhìn bên kia kìa.” Tô Ngọc nhìn theo hướng Vương Cẩn Hòa nhìn, phát hiện Tiểu Trí luôn dính lấy Trường Nhạc, trong mắt anh ánh lên ý cười.

“Anh nói Tiểu Trí có thích Trường Nhạc không?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Tô Ngọc đưa tay chọc chọc đầu Vương Cẩn Hòa, buồn cười nói: “Mới lớn chừng nào chứ?” “Tiểu Trí đã mười tuổi rồi, Trường Nhạc chỉ nhỏ hơn cậu bé mấy tháng.

Chuyện này ở nhà người khác, chắc đều đã bắt đầu tìm kiếm người thích hợp rồi chứ?” Thời đại này không giống trước đây, trẻ con đều thành thân khá sớm.

Rõ ràng mình vẫn còn là một đứa trẻ, vậy mà đã bắt đầu tính chuyện thành thân rồi.

“Như vậy cũng không tệ.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Chương 1014

Vương Cẩn Hòa ngẩn người một lát, sau đó cười gật đầu.

Tô Ngọc nói đúng, nếu hai đứa trẻ cuối cùng có thể đến được với nhau, quả thật là một kết quả không tệ, dù sao thì bọn trẻ đều là do mình nhìn lớn lên, quan hệ của hai đứa cũng tốt, không cần phải chọn một người không thích để kết hôn.

“Về rồi bàn bạc với Hoàng huynh và mọi người một chút, hỏi ý kiến của họ, nếu được thì định thân trước cũng không phải là không được.” Huyền Phỉ Nhiên và mọi người ở phía bên kia, không nghe thấy Tô Ngọc và cô nói chuyện.

Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng tình: “Anh nói đúng.” Lần thử nghiệm chạy này vô cùng hoàn hảo, chiến thuyền tốt hơn trước rất nhiều.

Đây đối với Huyền quốc mà nói là một sự đột phá lớn.

Trưa đó, tướng sĩ bắt cá trên biển, lấy tài nguyên tại chỗ, Vương Cẩn Hòa và mọi người mang theo vỉ nướng chuyên dụng, sau khi làm sạch sẽ thì bắt đầu nướng cá ăn.

Chiều đó khi trở về, họ nhìn thấy hoàng hôn trên biển.

“Rất khác biệt.” Vương Cẩn Hòa đi bên cạnh Tô Ngọc, hai người cùng nhau nhìn ra bên ngoài, mấy đứa trẻ chạy nhảy trên boong tàu.

Cuộc sống bình yên và an ổn như vậy, khiến trong lòng cô dường như có thêm điều gì đó.

“Lần thử nghiệm chạy này cảm giác không tệ.” “Đúng vậy, quả thật không tệ.” Cuộc sống như vậy khiến cô có chút không muốn rời đi nữa.

Đến bờ biển, Tô Ngọc dẫn người phụ trách cùng về nơi ở.

Tất cả mọi người bắt đầu nói về kết quả thử nghiệm chạy.

“A Ngọc, lần thử nghiệm chạy này vô cùng tốt, tốt hơn chúng tôi dự liệu rất nhiều.” Bất kể là tốc độ hay khả năng chuyên chở, đều tốt hơn rất nhiều.

Nằm trong phạm vi họ dự kiến.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Vậy thì tốt, sau này cứ theo tiêu chuẩn này mà làm, chiến thuyền bên này giao cho anh đó.” “Thiếu gì anh cứ trực tiếp nói với tôi, đến lúc đó tôi sẽ cho người mang đến cho anh.” “Được.” “Hoàng thượng cứ yên tâm, chỉ vài năm nữa chúng tôi sẽ khiến không ai dám xâm phạm hải vực của Huyền quốc.” Hôm nay không thử nghiệm uy lực của đại bác, nhưng trước khi lắp đặt, họ đã thử qua rồi.

Uy lực lớn hơn cả thuốc súng đơn thuần.

Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: “Nếu đã vậy, Tiểu Ngọc em phân phó những người khác đến đây, bắt đầu bàn bạc chuyện đối phó với tàn dư của Tạ Thầm.” “Được.” Ngày hôm sau, các tướng quân đáng tin cậy đã được Tô Ngọc điều tra qua đều có mặt trong thư phòng.

Nhìn thấy Huyền Phỉ Nhiên ngồi ở vị trí đầu, sắc mặt mọi người đều thay đổi, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ: “Vi thần tham kiến Hoàng thượng.” “Đứng dậy.” “Bên đó tình hình thế nào, ai trong các vị hiểu rõ?” “Đàm Nhất Minh biết tình hình bên đó, bản đồ cũng đã nói với chúng ta rồi, đến lúc đó hắn sẽ dẫn chúng ta cùng đi.” Tô Ngọc mở lời nói.

Huyền Phỉ Nhiên nghe kết quả này miễn cưỡng gật đầu: “Được.” “Tiểu Ngọc, chuyện này giao cho em phụ trách.” Tô Ngọc bất lực thở dài một tiếng: "Hoàng huynh, anh không tìm việc cho em làm thì trong lòng có phải không thoải mái không?" Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: "Ừm, em nói đúng." "…" Em ấy đã chọc ai gây thù với ai chứ? "Được rồi, ngày mai ra biển, sau khi dẹp bỏ mấy tên đó xong, chúng ta sẽ chuẩn bị về kinh thành." Tô Ngọc ở nơi này cũng đủ lâu rồi, quả thực nên quay về.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn dáng vẻ sốt ruột của Tô Ngọc, buồn cười lắc đầu nói: "Lại nghĩ gì vậy?" "Không có gì, em đang nghĩ sau khi về thì nên làm gì." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói một cách nghiêm túc.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười mở miệng: "Nếu các đại thần trong triều mà biết em đang nghĩ thế này, chắc họ khóc không ra nước mắt mất." "Họ có khóc hay không thì em không biết, em chỉ biết nếu họ muốn gây phiền phức cho chúng ta, em nhất định sẽ không bỏ qua cho họ." Ngày tháng yên ổn không muốn sống, cứ thích đi tìm kích thích, không thành toàn cho họ có vẻ cũng hơi khó chấp nhận nhỉ.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu: "Tiểu Ngọc, em cứ từ từ thôi, đừng có mà dẹp sạch hết người của anh, dù sao cũng còn cần họ làm việc mà." "Mấy người đó thì làm được gì chứ?

Kỳ thi khoa cử lần này chọn thêm người là được." Tô Ngọc tùy ý nói.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên thấy anh ấy vẻ mặt bất lực, Tô Ngọc lầm bầm nói: "Hoàng huynh, họ cứ ép buộc anh như vậy, em không tin anh có thể nhịn được cục tức này." "Những người đó cứ lởn vởn trước mắt anh không thấy khó chịu sao?" Huyền Phỉ Nhiên cười mà không nói, khó chịu thì chắc chắn có, chỉ là có một số tình huống không phải anh muốn là có thể bỏ đi được. "Có lẽ vài năm trước những chuyện uy hiếp như vậy đã khiến họ thành công, nên họ bắt đầu nghĩ lần này cũng sẽ thành công, muốn đưa con gái nhà mình vào cung." Huyền Phỉ

Nhiên khẽ thở dài nói.

Anh biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?

Sao những người này cứ mãi nhắm vào hậu cung? "Ai bảo anh chỉ có một mình Hoằng Nghị là con trai chứ?

Ai cũng muốn con gái nhà mình sinh hạ hoàng tử, có hoàng tử thì cảm thấy mình có năng lực đạt được điều gì đó." Tô Ngọc châm chọc nói.

Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên biết Tô Ngọc có ý gì: "Thế thì họ phải thất vọng rồi." Hoằng Nghị mới là người thừa kế của Huyền quốc, bất kể sau này anh có bao nhiêu con trai, sự thật này sẽ không bao giờ thay đổi. "Họ có thất vọng hay không thì không liên quan gì đến em, hoàng huynh, thời gian này anh vẫn nên suy nghĩ kỹ về chuyện sau này đi, loại chuyện này chỉ cần chưa có kết quả, họ sẽ không chịu bỏ qua đâu." Đạo lý này ai cũng hiểu, không cần Tô Ngọc nói nhiều. "Để về rồi nói." Các võ quan đứng bên cạnh bị buộc phải nghe cuộc đối thoại của họ, trong mắt đều là vẻ bất lực, họ có thể không nghe những chuyện này được không?

Nghe nhiều quá, họ còn lo cuối cùng sẽ bị Hoàng thượng diệt khẩu. "Đi chuẩn bị đi, mọi chuyện nghe theo Tiểu Ngọc." Huyền Phỉ Nhiên nhìn mấy vị tướng quân, lãnh đạm nói. "Vâng." Chờ mọi người đi rồi, Huyền Phỉ Nhiên mới mở miệng nói: "Tiểu Ngọc, có những chuyện em phải biết rõ trong lòng." "Em biết." "Vậy thì tốt, nếu không có người vô tội, sống chết có số, em cứ tùy ý mà làm." "Hiểu rồi." Ngày hôm sau, Tô Ngọc dẫn người lên đường đến hòn đảo nhỏ, Đàm Nhất Minh đi theo bên cạnh Tô Ngọc.

Khoảng thời gian bị giam cầm, Đàm Nhất Minh đã suy nghĩ rất nhiều, đệ đệ nói đúng, có thể để mẹ, con cái và vợ sống sót mới là quan trọng nhất.

Còn về sau họ ra sao, đó là do họ tự chuốc lấy, không thể trách người khác được. "Vương gia, hòn đảo đó ở vị trí này, theo tốc độ này thì có lẽ còn mất một ngày nữa." Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết, Nam Kiều và Lạc Diễm đi theo bên Tô Ngọc, ghé đầu nhìn bản đồ trong tay Tô Ngọc: "Ngọc ca, chúng ta đến đó có cần lên đảo trước không?" "Không cần, cứ qua đó xem tình hình trước, nếu không được thì bắn phá thẳng." "Được." Giọng Lạc Diễm bỗng có chút phấn khích, cuối cùng cô ấy cũng có thể tùy tiện dùng thuốc nổ của mình rồi sao?

Nam Kiều nhìn vẻ phấn khích của Lạc Diễm, bĩu môi, tên này lại đang nghĩ vớ vẩn gì rồi.

Vươn tay khoác vai Lạc Diễm: "Chờ sau này đồ của cô sẽ phát huy tác dụng lớn." "Đương nhiên rồi." Một ngày sau, hòn đảo nhỏ mà Đàm Nhất Minh nói cuối cùng cũng đến.

Đến gần hòn đảo, Tô Ngọc thấy nơi này hóa ra lại được xây dựng như một tòa thành, dường như phát triển khá tốt.

Khi họ đến, những người cảnh giới bên ngoài cũng phát hiện ra, vội vàng quay về báo cáo: "Đại ca, người của triều đình đến rồi." "Cái gì?

Bên chúng ta bí mật như vậy, người của triều đình làm sao phát hiện ra nơi này?" Điều này không thể nào. "Tôi thấy Đàm Nhất Minh rồi, là hắn ta dẫn người đến." Người cầm đầu nghe tin này tức giận không thôi: "Thì ra là Đàm Nhất Minh, tên Đàm Nhất Minh này thật là to gan." Dám bán đứng bọn họ. "Ai dẫn đầu?" "Tô Ngọc." "Oanh" một tiếng, bọn họ thậm chí cảm thấy đất rung núi chuyển. "Chuyện này là sao?" Người cầm đầu đã không kịp quan tâm có phải Tô Ngọc đến hay không.

Bên ngoài có người chạy vào: "Đại ca, vũ khí của triều đình quá đáng sợ, chỉ một phát là tường thành của chúng ta đã bị phá hủy, hơn nữa còn làm bị thương không ít huynh đệ, có người…" Hít một hơi thật sâu: "Thông báo xuống dưới, chuẩn bị nghênh chiến." "Đại ca, chúng ta căn bản không phải đối thủ của triều đình." Tình huống này bảo họ làm sao mà nghênh chiến?

Chẳng phải là kêu mọi người đi chịu chết sao?

Thủ lĩnh nhìn người vừa nói chuyện: "Không nghênh chiến thì chờ chết à?

Mau đi chuẩn bị." Mấy tên khốn này lúc này lại còn muốn chạy trốn.

Lúc này Tô Ngọc đã dẫn người lên đảo, từ chỗ Đàm Nhất Minh, Tô Ngọc biết trên đảo không có người thường, chỉ có tàn dư của Tạ Thầm, tổng cộng có hai ba nghìn người, võ công đều không tồi, nhưng họ không phải đối thủ.

Kết quả này khiến Tô Ngọc vô cùng hài lòng, không có người thường thì có nghĩa là họ có thể trực tiếp ra tay, không cần có bất kỳ gánh nặng tâm lý nào.

Suốt dọc đường đi, vừa đi vừa bắt người, có những người không chống cự bao nhiêu đã đầu hàng.

Khi thủ lĩnh dẫn người ra nghênh chiến, một nửa số người trên đảo đã bị bắt.

Nhìn thấy người cầm đầu, Tô Ngọc biết người này là ai rồi.

Chương 1015

Đây là nghĩa tử của Tạ Thầm, Tạ Phong.

Người này vẫn luôn giúp Tạ Thầm làm việc, lúc đó không thấy người này đâu, không ngờ lại dẫn những người còn lại trốn đến đây. "Tạ Phong, không ngờ còn có thể gặp lại cậu, đúng là đạp phá thiết hài vô mịch xứ, đắc lai toàn bất phí công phu a." Tô Ngọc mân mê ngón tay, lãnh đạm nói.

Tạ Phong nhìn Tô Ngọc trong mắt đầy lửa giận: "Tô Ngọc, ngươi đã hại chết nghĩa phụ bọn ta, ta nhất định sẽ báo thù cho họ." "Không cần đợi sau này, hôm nay có thể luôn, với lại cậu nhầm rồi, hại chết họ không phải tôi, mà là chính họ, dám thông địch phản quốc thì nên biết sẽ có kết cục gì." "Ngươi…" "Thành vương bại khấu mà thôi." Tạ Phong tức giận liền ra tay, Tô Ngọc còn tưởng Tạ Phong ghê gớm đến mức nào, không ngờ chỉ có vậy, thật là khiến người ta thất vọng không thôi.

Tô Ngọc vừa định ra tay thì người đã bị Nguyên Bảo chặn lại.

Tô Ngọc buông tay khẽ thở dài, nhìn Nguyên Bảo và Tạ Phong giao đấu.

Tạ Phong này quả thực có chút bản lĩnh, đối đầu với Nguyên Bảo còn có thể đánh được một lúc.

Chỉ tiếc cuối cùng vẫn thua Nguyên Bảo.

Tạ Phong bị Nguyên Bảo đấm một quyền lùi lại mấy bước, ôm ngực, sắc mặt tái nhợt nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, ngươi đúng là số mệnh tốt, thiên hạ này vốn dĩ nên thuộc về nghĩa phụ của ta." Nếu không phải Tô Ngọc giúp đỡ, Huyền Phỉ Nhiên cũng sẽ không mạnh mẽ đến vậy, cũng không thể đối phó với nghĩa phụ, tất cả những điều này đều là lỗi của bọn họ. "Nguyên Bảo, phế võ công của hắn ta rồi dẫn đi, những người khác cũng dẫn đi cùng." Tô Ngọc lười biếng nói chuyện vớ vẩn với Tạ Phong, hắn ta đã bị bắt, những người vẫn luôn lấy hắn ta làm thủ lĩnh rất nhanh đã đầu hàng.

Khi dọn dẹp đồ đạc trên đảo, Nguyên Bảo phát hiện ra một người: "Thiếu gia, là Đại hoàng tử." Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh: "Cậu nói họ cũng đưa Đại hoàng tử đến đây sao?" "Vâng." Tô Ngọc thì thầm vài câu vào tai Nguyên Bảo, Nguyên Bảo gật đầu, sau đó ra ngoài làm việc.

Khi Nguyên Bảo trở lại, lông mày hơi nhíu lại, Tô Ngọc thấy vậy không khỏi có chút lo lắng: "Sao vậy?" "Thiếu gia, Tạ Phong và bọn họ đã ngược đãi Đại hoàng tử, còn hạ độc Đại hoàng tử." Hắn ta còn chưa ra tay đã phát hiện ra điều bất thường. "Đi xem." Tô Ngọc nhìn thấy Đại hoàng tử thì lông mày khẽ nhíu lại, đứa trẻ này khác hẳn với người đã từng gây phiền phức cho anh lúc trước.

Không những khác, mà còn gầy trơ xương.

Nhìn Nam Kiều bên cạnh: "Thế nào rồi?" Nam Kiều lắc đầu: "Không còn mấy ngày nữa." "Không thể cứu sống sao?" Nam Kiều lắc đầu: "Thuốc độc này tôi vẫn có thể giải được, nhưng một số dược liệu giải độc chúng ta không có trong tay, ngoài ra thì cơ thể của Đại hoàng tử đã dầu cạn đèn tắt, dù chúng ta có tìm được dược liệu giải độc, cậu ấy cũng không đợi được đến lúc đó." Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương: "Đưa về." "Được." Một số tài vật và những thứ khác trên đảo, Tô Ngọc đều cho người mang đi.

Ngoài ra còn phát hiện trên đảo này có một loại khoáng thạch quý hiếm. "Đưa thứ này về cho Tiểu Hòa xem, không biết có dùng được không." "Vâng." Sau khi dọn dẹp bên này xong, mọi người chuẩn bị quay về.

Hai ngày sau, họ cuối cùng cũng đến cảng, dẫn người xuống.

Tô Ngọc để Nguyên Bảo và những người khác xử lý công việc hậu kỳ, còn mình đi gặp Huyền Phỉ Nhiên. "Về nhanh vậy sao?" Huyền Phỉ Nhiên vốn dĩ nghĩ Tô Ngọc và những người khác đi qua đó ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới về, không ngờ lại về nhanh như vậy. "Ừm, thử uy lực của đại bác rồi, những người đó có chút sợ hãi, một nửa số người đã đầu hàng, số còn lại không tốn bao nhiêu công sức đã dẹp xong." Tô Ngọc giải thích đơn giản. "Ngoài ra, anh có biết người cầm đầu là ai không?" Tô Ngọc có hứng thú nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Người nào, tôi quen sao?" "Quen và còn từng giao đấu." Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một chút, nghĩ đến điều gì đó rồi mở miệng nói: "Em nói không phải là Tạ Phong đó chứ?" "Đúng vậy, chính là hắn ta." "Vậy thì dễ hiểu rồi, Tạ Phong là nghĩa tử của Tạ Thầm, làm như vậy không có gì lạ." "Từ bên đó mang về không ít đồ tốt, em đã lấy một ít." Tô Ngọc nói chuyện tham ô mà còn tỏ vẻ đường hoàng như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc đường hoàng: "Tiểu Ngọc, em có phải hơi đường hoàng quá không?" "Hơn nữa trong tay em còn thiếu bảo bối sao?

Lại còn để ý mấy thứ này?" "Trong tay em không thiếu bảo bối, nhưng em cũng không ngại có thêm." "Cứ lấy đi thì lấy đi." Tô Ngọc đột nhiên trầm mặc, nhìn thấy dáng vẻ trầm mặc của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" Nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc có chút đau đầu, không biết có nên nói ra chuyện này không. "Có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra là được, lúng túng làm gì?" Có chuyện gì mà không thể nói?

Lúng túng như vậy cũng không biết muốn làm gì.

Hơn nữa, điều này cũng không giống tính cách của Tiểu Ngọc.

"Chúng ta trên đảo phát hiện ra Đại hoàng tử, Tạ Phong và bọn họ chắc là trút oán hận với anh lên người cậu ấy, còn hạ độc cậu ấy nữa, em đã hỏi Nam Kiều rồi, cô ấy nói không cứu được người, đại khái chỉ còn mấy ngày nữa thôi, anh có muốn đi xem không?" Tô Ngọc nói chuyện này mà có chút đau đầu.

Tự dưng anh ấy nói chuyện này với Huyền Phỉ Nhiên làm gì chứ?

Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Thôi." Đứa trẻ này không thân với anh, từ trước đến nay đều rất nghe lời mẹ và ông ngoại, họ nói gì nó cũng không xem trọng.

Đối với lời của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc không nói gì, phản ứng như vậy của anh ấy nằm trong dự liệu của Tô Ngọc. "Những người này nên xử lý thế nào?" "Hai anh em Đàm Nhất Hải đã phạm lỗi, cũng coi như lập công chuộc tội, giam mười năm, Tạ Phong và mấy kẻ chủ chốt trực tiếp chém đầu để răn đe." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng nói.

Anh sẽ không để Tạ Phong tiếp tục sống.

Tạ Phong tiếp tục sống là một chuyện phiền phức đối với anh.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Tạ Phong và mấy người đó quả thực không thể sống, họ đều rất trung thành với Tạ Thầm." "Tiểu Ngọc, chuyện này vẫn giao cho em vậy." "…" Bây giờ em muốn mắng người không biết có được không.

Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Ngọc như vậy, nhịn không được bật cười, cuối cùng cũng được thấy vẻ mặt khó xử của Tiểu Ngọc rồi. "Sau khi chém đầu xong chúng ta cũng nên quay về rồi." Huyền Phỉ Nhiên mở miệng nói.

Tô Ngọc gật đầu: "Hoàng huynh nói đúng." "Vậy Đại hoàng tử bên này…" Sống cũng không được, chết cũng chưa chết ngay được, xử lý thế nào thật sự khiến người ta đau đầu. "Em cho người trông chừng, sau này cho người chôn cất là được." "Được." Lúc này Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào: "Tham kiến Hoàng thượng." "Đứng dậy đi, cậu tìm Tiểu Ngọc có chuyện gì sao?" Nguyên Bảo gật đầu: "Đại hoàng tử độc phát rồi, trong tay Nam Kiều không có thuốc thích hợp để áp chế, cô ấy nhờ tôi đến hỏi Hoàng thượng, chuyện này nên xử lý thế nào." Huyền Phỉ Nhiên vốn dĩ không muốn gặp đứa con trai lớn này, nghe lời Nguyên Bảo thì mở miệng: "Đi xem." Khi ba người đến, nghe thấy Đại hoàng tử đau đớn kêu thảm thiết, hơn nữa còn không ngừng bảo Nam Kiều giết mình đi.

Huyền Phỉ Nhiên bước vào nhìn thấy cậu ấy, thậm chí có chút không dám tin đây là đứa con trai của mình.

Đại hoàng tử nhìn thấy Hoàng thượng thì vẻ mặt hoảng hốt, thậm chí nghi ngờ mình nhìn nhầm.

Sau khi ông ngoại và bọn họ bị trừng phạt, tuy cậu ấy không được sủng ái, nhưng những gì nên có thì đều có.

Sau này có người đến tìm mẫu phi, mẫu phi liền bảo cậu ấy đi theo người đó rời đi.

Chỉ vì một ý niệm tham lam nhất thời không nghĩ thông, cậu ấy lại có kết cục như vậy, tất cả đều là do cậu ấy tự chuốc lấy. "Phụ hoàng, con xin lỗi." "Cầu xin phụ hoàng giết con đi, con không chịu nổi nữa rồi." Đại hoàng tử nói với giọng yếu ớt.

Một năm rồi, cậu ấy đã bị tra tấn đúng một năm, điều cậu ấy hối hận nhất là đã không nghe lời phụ hoàng, làm theo lời phụ hoàng, mà lại dựa vào nhà ngoại để đối đầu với phụ hoàng.

Nếu cậu ấy không đối đầu với phụ hoàng, có lẽ cũng có thể được phụ hoàng bảo vệ giống như Trường Nhạc và Hoằng Nghị sao?

Chỉ tiếc tất cả những điều này đều là do chính cậu ấy nghĩ, cậu ấy đã không còn cơ hội này nữa rồi. "Nam Kiều, thế nào rồi?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Nam Kiều hỏi.

Nhìn Đại hoàng tử như vậy, trong lòng Huyền Phỉ Nhiên có chút không đành lòng.

Đặc biệt là câu xin lỗi của cậu ấy.

Nam Kiều lắc đầu: "Nhiên ca, không phải em không muốn giải độc cho cậu ấy, chất độc này đã ngấm vào tâm mạch, chúng ta có rất nhiều dược liệu giải độc đều không có, căn bản không có cách nào giải độc cho cậu ấy." "Dù có miễn cưỡng áp chế chất độc xuống, người chịu đau khổ vẫn là cậu ấy, hơn nữa…" Hơn nữa điều gì Nam Kiều không nói, nhưng Huyền Phỉ Nhiên đã đoán được rồi.

Cậu ấy đại khái đã không còn sống được bao lâu nữa. "Phụ hoàng, con rất hối hận khi xưa đã không nghe lời người, mà lại dựa vào nhà ngoại làm càn." "Cẩn thận mẫu phi của con, bà ấy vẫn chưa bỏ cuộc." Giọng Đại hoàng tử rất nhỏ, có chút khó nghe, nhưng Huyền Phỉ Nhiên vẫn nghe thấy. "Ta biết rồi." "Nam Kiều, làm phiền cô rồi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Nam Kiều nói.

Chương 1016

Nếu sớm tìm thấy đứa trẻ này, có phải là có thể cứu được cậu ấy rồi không? "Không sao." Đại hoàng tử nhìn Nam Kiều: "Có đau không?" Nam Kiều lắc đầu: "Không đau, giống như ngủ thôi." "Phụ hoàng, rải tro cốt của con xuống biển cả đi, con thích biển." Đại hoàng tử cười nhắm mắt lại, không đau à, vậy thì tốt rồi.

Hơn một năm nay cậu ấy đã đau đớn đến mức sống không bằng chết, không muốn khi chết cũng đau như vậy.

Nam Kiều cầm kim bạc châm vào tử huyệt của Đại hoàng tử, người dần dần mất đi hơi thở.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn thi thể Đại hoàng tử, phân phó người hỏa táng cậu ấy, theo ý cậu ấy rải tro cốt của cậu ấy xuống biển cả.

Tô Ngọc đứng sau lưng Huyền Phỉ Nhiên: "Là người ở lãnh cung đã cho người đưa Đại hoàng tử đi phải không?" Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Ừm, chắc là vậy không sai." Tô Ngọc không nói thêm gì, nhìn Huyền Phỉ Nhiên, anh ấy đứng ở bờ biển rất lâu mới rời đi. "Chúng ta đi thôi, chuẩn bị quay về rồi." "Được." Ba ngày sau, Tạ Phong và những người khác bị chém đầu, hai anh em Đàm Nhất Minh biết họ chỉ bị giam mười năm thì rất vui mừng, gia đình họ biết tin này đã chặn Tô Ngọc và cảm ơn anh. "Vương gia, cảm ơn ngài đã tha mạng cho con trai tôi." "Các người cảm ơn nhầm người rồi, người tha cho con trai các người không phải tôi, là Hoàng thượng." Chuyện này quả thực không phải anh làm, quả thực là ý của Huyền Phỉ Nhiên.

Họ dù có muốn cảm ơn cũng không nên nói với anh. "Đa tạ Hoàng thượng." "Các người đi đi." Tô Ngọc không thích ở những nơi như thế này, nhìn thôi đã thấy đau đầu rồi.

Gia đình Đàm Nhất Minh cảm ơn xong thì dìu nhau rời đi.

Đối với họ, đây có lẽ là kết quả tốt nhất rồi.

Ngày chém đầu, Tạ Phong nhìn Tô Ngọc không ngừng giãy dụa.

Họ lẽ ra nên ra tay sớm hơn, nếu ra tay sớm hơn cũng sẽ không khiến mình thê thảm như vậy.

Bất kể Tạ Phong có không cam lòng đến mức nào, hắn ta cũng chết dưới tay Tô Ngọc.

Trở thành vong hồn dưới lưỡi đao.

Sau khi chém đầu, Tô Ngọc và những người khác chuẩn bị rời đi.

Huyền Phỉ Nhiên ngồi trên xe ngựa nhìn ra ngoài cửa sổ, kiếp này có lẽ sẽ không bao giờ đến phương Nam nữa.

Đứa trẻ đó… Thôi vậy, đó là lựa chọn của chính nó.

Tốc độ quay về nhanh hơn một chút, nửa tháng sau đã đến kinh thành.

Vương Cẩn Hòa từ trên xe ngựa bước xuống, đưa tay xoa xoa eo mình, không nói nên lời: "Mệt chết đi được." "Nếu còn tiếp tục ngồi xe ngựa thì eo của em sẽ đứt mất." Tô Ngọc đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa: "Vất vả cho em rồi." "Mẹ, chúng ta đi đón đệ đệ muội muội đi, con đã mang rất nhiều đồ về cho đệ đệ muội muội đấy." Tiểu Bảo phấn khích nói. "Chỉ tiếc đệ đệ muội muội còn nhỏ, không thể đi phương Nam cùng chúng ta." Phương Nam có biết bao nhiêu thứ kỳ diệu, kết quả đệ đệ muội muội không được nhìn thấy, thật sự quá đáng tiếc. "Chờ hai năm nữa chúng ta sẽ dẫn Hi Hi và Triệt Nhi cùng đi xem." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Cái này hay đó." Khi đến cổng Tô gia, Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến chuyện của Trường Nhạc và Tiểu Trí vẫn chưa nói với hoàng huynh.

Thôi vậy, để sau này nói cũng được.

Tô Ngọc nhìn thấy hai đứa trẻ thì chúng vẫn đang chơi trong sân của Tô Tích. "Thái gia gia, người nói mẹ bao giờ mới về ạ?

Họ đi lâu quá rồi." Ngôn Hi bĩu môi không vui nói.

Tô Tích vừa định nói thì thấy Tô Ngọc và những người khác từ bên ngoài đi vào: "Nhà ngươi, đây chẳng phải đã về rồi sao?" Ngôn Hi và Ngôn Triệt đồng thời quay đầu lại, nhìn thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đã về, vội vàng chạy đến: "Cha, mẹ, hai người cuối cùng cũng về rồi." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa mỗi người một đứa bế lên: "Hi Hi sao lại khóc sụt sịt thế?" "Cha, con nhớ hai người, lần sau hai người đi đâu cũng phải đưa con đi cùng nhé." "Sau này đi đâu chúng ta cũng đưa hai con đi cùng, được không?" Tô Ngọc an ủi nói. "Được ạ." Tiểu Bảo và Tiểu Trí đứng bên cạnh có chút không vui: "Hai tên nhóc hư, chúng ta mang quà về cho hai đứa, kết quả hai đứa chỉ nhìn thấy cha và mẹ, không thấy anh và ta sao?" Vừa nghe có quà, Ngôn Hi và bọn họ giãy dụa thoát khỏi vòng tay của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, hai đứa trẻ mắt long lanh nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Trí: "Anh hai, các anh mang quà gì về cho chúng con vậy?" Tiểu Bảo đưa tay véo má em gái nhỏ, cùng Tiểu Trí dẫn hai đứa nhỏ đi lấy quà.

Tô Tích nhìn hai người hỏi: "Lần này đi qua đó tình hình thế nào?" "Đã xử lý xong hết rồi." "Vậy thì tốt." "Lần này về có thể ở lại bao lâu?

Sau đó sẽ phải về Dụ Hòa quận sao?" Tô Tích có chút không nỡ chia xa họ.

Nhưng đó mới là phong địa của Tiểu Ngọc, anh ấy cứ mãi ở đây cũng không được. "Phải chờ sau kỳ thi khoa cử mới rời đi." "Vậy thì tốt, còn mấy tháng nữa mà." Tô Tích vui vẻ nói.

Quả thực còn mấy tháng nữa, nhưng vấn đề là mấy tháng này anh ấy sẽ rất bận.

Tô Ngọc bắt đầu nghi ngờ chính mình, trước đây ôm việc này vào mình rốt cuộc là đúng hay sai?

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên và những người khác về cung, liền gọi Tô Cửu và Thừa tướng đến Ngự thư phòng. "Lần này ra ngoài cảm giác thế nào?" "Rất tốt, những người đó sao rồi?" "Vẫn chưa bỏ cuộc, xem ra còn muốn nhét người vào hậu cung." Tô Cửu có chút đồng tình với Huyền Phỉ Nhiên, hoặc là bị Tiểu Ngọc thúc giục sinh con, hoặc là bị đại thần tính kế.

Ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên hơi lạnh: "Không biết sống chết." Tô Cửu kể lại chuyện triều đình cho Huyền Phỉ Nhiên nghe một lượt, Huyền Phỉ Nhiên nghe xong thì lông mày nhíu lại. "Xem ra lần này ta ra ngoài cũng không uổng công, đã phát hiện không ít vấn đề." "Những vấn đề này dễ giải quyết, chỉ cần thay người là đủ." Tô Cửu mở miệng nói. "Lần này người cầm đầu là Tạ Phong, còn có Đại hoàng tử." Tô Cửu kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Đại hoàng tử vậy mà lại bị đưa đến bên đó?

Chuyện gì vậy?" "Trước khi chết cậu ấy bảo ta cẩn thận mẫu thân cậu ấy, xem ra ở lãnh cung cũng không yên phận à." Hai ba năm nay đều không làm gì, không ngờ không phải không làm gì, chỉ là họ không phát hiện ra mà thôi.

Tô Cửu càng kinh ngạc hơn, Đại hoàng tử vậy mà lại chết rồi?

Sau khi biết Đại hoàng tử bị Tạ Phong ngược đãi hạ độc, Tô Cửu im lặng.

Không ngờ cuối cùng lại là như vậy. "Ngày mốt bắt đầu thiết triều, ngày mai ta phải đi gặp người phụ nữ đó rồi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng nói.

Anh muốn xem người phụ nữ này còn có bản lĩnh gì nữa. "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên dẫn Lai Phúc đến lãnh cung.

Cung nữ đi theo Linh Quý phi vào lãnh cung để chăm sóc bà ta nhận được tin tức thì vội vàng chạy đi tìm Linh Quý phi: "Nương nương, Hoàng thượng đến rồi." Linh Quý phi nghe Huyền Phỉ Nhiên đến lãnh cung có chút bất ngờ: "Hắn ta đến làm gì?" Đã ba năm trôi qua kể từ khi phụ thân và bọn họ gặp chuyện, đây là lần đầu tiên Huyền Phỉ Nhiên đến.

Hắn ta đến đây muốn làm gì?

Bà ta sẽ không ngây thơ cho rằng Huyền Phỉ Nhiên đến đây là để thả bà ta ra ngoài đâu. "Nương nương, người có muốn sửa soạn một chút không?" Dù sao Hoàng thượng cũng đến, biết đâu họ có cơ hội ra khỏi nơi này.

Linh Quý phi liếc nhìn người bên cạnh: "Nếu cô cho rằng chúng ta có thể ra khỏi đây, thì cô vẫn còn quá ngây thơ rồi, Huyền Phỉ Nhiên sẽ không thả chúng ta ra ngoài đâu." Lúc đó không giết bà ta, đối với người ngoài mà nói đã là ân tứ lớn lao, bây giờ Tạ gia không còn, chỉ còn một mình bà ta, Huyền Phỉ Nhiên lại căm ghét bà ta đến thế, làm sao có thể để bà ta rời khỏi nơi lạnh lẽo này chứ?

Cung nữ hiểu ý của Linh Quý phi, chỉ là Hoàng thượng đến, họ không đi dường như cũng không đúng.

Trong lúc cung nữ đang suy nghĩ không biết phải làm sao, Linh Quý phi mở miệng nói: "Đi thôi, chúng ta đi xem Hoàng thượng đến đây làm gì." "Vâng." Khi hai người đi ra, Huyền Phỉ Nhiên dẫn Lai Phúc bước vào.

Nhìn Huyền Phỉ Nhiên ngược sáng bước vào, Linh Quý phi không khỏi nghĩ đến lần đầu tiên họ gặp mặt.

Khi đó bà ta thật sự thích Huyền Phỉ Nhiên, nhưng trong lòng hắn ta chỉ có tiện nhân kia.

Chương 1017

Thậm chí đối với sự thiện ý của bà ta cũng không thèm để mắt tới.

Đối với tiện nhân kia lại sủng ái dịu dàng đến thế.

Bà ta thật lòng yêu Huyền Phỉ Nhiên, cũng từng nghĩ muốn giúp hắn ta.

Khi bà ta biết Huyền Phỉ Nhiên sẽ không bao giờ thích bà ta, thậm chí căm ghét bà ta, trong lòng bà ta chỉ còn oán hận, chỉ còn quyền thế và địa vị.

Một Huyền Phỉ Nhiên thì tính là gì?

Chỉ cần Tạ gia còn đó, hắn ta dù có oán hận đến đâu, cuối cùng cũng phải ngoan ngoãn nghe lời.

Nhưng điều bà ta không ngờ tới là, có một ngày Tạ gia lại gặp chuyện.

Hơn nữa không phải rơi vào tay Huyền Phỉ Nhiên, mà lại rơi vào tay Tô Ngọc. "Không biết Hoàng thượng hôm nay đến lãnh cung có mục đích gì." Linh Quý phi đứng đó, mở miệng nói trước.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Linh Quý phi lạnh nhạt nói: "Cô và Tạ Phong vẫn còn liên hệ phải không?" Linh Quý phi nghe thấy cái tên Tạ Phong thì ánh mắt hơi lóe lên: "Tôi không biết Hoàng thượng đang nói gì, Tạ Phong nào?

Tôi không quen người này." Dù có quen bà ta cũng sẽ không thừa nhận. "Tạ Linh, cô cho rằng không có chứng cứ thì Trẫm sẽ đến tìm cô sao?

Trẫm đã gặp con trai của cô ở đó, cô muốn Tạ Phong nuôi nấng cậu bé lớn lên, cuối cùng đoạt lấy giang sơn của Huyền quốc, Trẫm không nói sai chứ?" Huyền Phỉ Nhiên lãnh đạm nói.

Sắc mặt Tạ Linh có chút khó coi, bà ta nhìn chằm chằm Huyền Phỉ Nhiên: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" Huyền Phỉ Nhiên vậy mà lại gặp được con trai bà ta?

Chẳng lẽ họ đã tìm thấy Tạ Phong rồi?

Vậy hắn ta bây giờ thế nào rồi? "Cô đoán không sai, chúng ta quả thực đã tìm thấy Tạ Phong rồi, kết cục của hắn ta đương nhiên là chết, nhưng cô có muốn biết con trai cô trong thời gian theo hắn ta đã phải chịu đựng những gì không?" Huyền Phỉ Nhiên chuyển đề tài, nhìn Tạ Linh hỏi.

Tay Tạ Linh dưới ống tay áo nắm chặt lại: "Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?" Tạ Phong đã hứa với bà ta sẽ chăm sóc tốt cho con trai.

Huyền Phỉ Nhiên tất nhiên là đang lừa dối bà ta. "Sau khi đến tay Tạ Phong, nó không những bị người ta ngược đãi, còn bị hạ kịch độc, bị tra tấn tàn nhẫn, khi Trẫm gặp nó, nó nói với Trẫm hãy giết nó đi, nó không muốn sống nữa." Tạ Linh nghe những lời này thì nhìn chằm chằm Huyền Phỉ Nhiên: "Không thể nào, ngươi đừng có ở đây nói những lời này để chia rẽ mối quan hệ giữa ta và Tạ Phong." Bà ta không tin đây là sự thật, Tạ Phong đã bảo đảm với bà ta nhất định sẽ đối xử tốt với đứa trẻ, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy. "Trẫm không có lý do gì phải lấy mạng một đứa trẻ để lừa dối cô, nó quả thực đã chết rồi, chất độc nó trúng đến Nam Kiều cũng không có cách nào áp chế hoàn toàn, dù có áp chế xuống cũng sẽ khiến nó đau đớn đến sống không bằng chết, Trẫm vốn định đưa nó về, nhưng nó nói muốn Trẫm rải tro cốt của nó xuống biển cả, nó thích nơi đó, thậm chí còn nói với Trẫm là hận cô." Khi anh ngồi cạnh đứa trẻ đó, đứa trẻ đó dùng giọng mà chỉ hai người họ mới nghe được nói rằng nó hận Tạ Linh.

Nỗi đau khổ hai năm nay của nó đều do một tay Tạ Linh gây ra.

Tạ Linh không ngừng lắc đầu: "Làm sao có thể?

Ngươi nói bậy, nó thích mẫu phi này nhất, làm sao có thể hận ta?" "Nó quả thực rất thích cô, nhưng cô đã làm gì?

Nó vốn có cơ hội sống sót lớn lên, tiếc là cô đã đưa người đến chỗ Tạ Phong, khiến nó chết khi mới mười một tuổi, Tạ Linh, con trai cô là do một tay cô hại chết." Huyền Phỉ Nhiên nói từng chữ một.

Tạ Linh không ngừng lắc đầu: "Không, nó không phải do ta hại chết, không phải." "Là ngươi, là ngươi không dung tha nó." Tạ Linh gào thét nói.

Bà ta vẫn không tin con trai mình đã chết.

Càng không muốn tin là một niệm sai lầm của bà ta đã hại chết chính con trai mình. "Tạ Linh, cô còn muốn tự lừa dối đến bao giờ?

Tuy nó là con trai của cô, nhưng cũng là con trai của Trẫm, Trẫm ngay cả những đứa trẻ vô tội trong Tạ gia cô cũng có thể bỏ qua, làm sao có thể đối phó với chính con trai mình?

Tuy nó chỉ có thể làm một vương gia nhàn tản, nhưng Trẫm chưa từng trách mắng nó, thậm chí còn tìm một tiên sinh vô cùng nghiêm khắc để dạy dỗ, hy vọng có thể uốn nắn lại tính cách đã bị các người làm hỏng." "Nó theo vị tiên sinh kia nửa năm, mỗi ngày tuy vất vả, nhưng một hoàng tử nên có cuộc sống thế nào thì nó đều có, Trẫm thậm chí còn cho người chăm sóc nó nhiều hơn một chút, nửa năm trôi qua, tuy nó vẫn còn chút tật xấu, nhưng đã dần dần thay đổi, chỉ cần cho nó chút thời gian là có thể trở thành một đứa trẻ tốt, sau này cũng sẽ rất hạnh phúc." Tạ Linh nghe những lời này thì mặt tái nhợt, làm sao có thể?

Đây không phải là việc Huyền Phỉ Nhiên làm, đây là hắn ta đang lừa dối chính mình. "Huyền Phỉ Nhiên, ngươi đừng hòng lừa ta." "Lai Phúc." Lai Phúc lấy ra một cái hộp: "Bên trong đây đều là chữ nó viết, tranh nó vẽ, nương nương có thể xem." Tạ Linh run rẩy cầm cái hộp đó, trên cùng quả thực là nét chữ của đứa trẻ.

Nó không thích luyện chữ, cho nên viết không đẹp.

Lật xem mấy trăm tờ chữ, chữ viết quả thực dần dần trở nên tốt hơn, những bức tranh vẽ cũng từ lộn xộn không có quy tắc biến thành có chút hiệu quả.

Dưới cùng còn có một phong thư.

Sau khi đọc xong thư, Tạ Linh lập tức ngã ngồi xuống đất.

Trong thư viết nó đã học được những gì với phu tử, còn nói đây là quà sinh nhật tặng bà ta, còn nói nó đã cầu xin Hoàng thượng chờ nó lớn lên thì sẽ để Hoàng thượng giáng nó thành thứ dân, để Hoàng thượng thả nó ra khỏi cung.

Còn nói nó đã cất giữ tất cả vàng bạc châu báu mà Hoàng thượng ban cho, chờ sau này họ ra khỏi cung thì có thể dùng, nó còn có thể sống cuộc sống tốt.

Còn rất nhiều, rất nhiều, nhưng bà ta đã không thể đọc tiếp được nữa.

Nếu tất cả những điều này đều là thật, vậy thì bà ta đã làm gì?

Đứa trẻ này đang vì bà ta mà tính toán, bà ta lại đẩy nó vào một con đường không lối về.

“Đây là quà sinh thần mà nó chuẩn bị cho cô, nó cầu xin trẫm vào ngày sinh thần của cô hãy sai người mang đến lãnh cung cho cô, thậm chí còn nguyện ý từ bỏ ngôi vị hoàng tử khi mười lăm tuổi, chỉ mong đưa cô rời khỏi lãnh cung, ra ngoài sống một cuộc sống đơn giản nhưng sung túc.

Tạ Linh, nó luôn tính toán cho tương lai của hai mẹ con, vậy mà cô đã làm gì?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tạ Linh, từng câu từng chữ hỏi.

Tạ Linh không ngừng lắc đầu, điều này không phải sự thật.

Huyền Phỉ Nhiên làm sao có thể tốt với đứa trẻ như vậy?

Chẳng phải ông ta rất ghét đứa trẻ đó sao?

"Tại sao?" Tạ Linh nhìn Huyền Phỉ Nhiên, giọng khàn đặc hỏi.

"Người rõ ràng rất ghét đứa trẻ đó, tại sao người lại đối xử tốt với nó như vậy?" Chẳng lẽ ông ta không biết hậu quả của việc thả mình đi là gì sao?

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Linh Quý phi với vẻ mặt thất vọng nói: "Nó chỉ là một đứa trẻ, sự ngang ngược ngông cuồng của nó đều là do cô và Tạ gia nuông chiều mà thành.

Lúc đó nó chưa đến tám tuổi, chỉ cần nghiêm khắc một chút là có thể uốn nắn lại tính cách." "Tạ Linh, trẫm ghét bỏ chưa bao giờ là đứa trẻ này.

Khi nó ba tuổi, trẫm đã nói muốn đưa nó về bên cạnh dạy dỗ, là cô và Tạ gia đã từ chối." Huyền Phỉ Nhiên từng câu từng chữ nói.

Mặc dù ông ta rất yêu thương Trường Nhạc, nhưng những đứa con khác nên có cái gì ông ta cũng sẽ cho.

Lúc đó Đại hoàng tử là con trai duy nhất của ông ta, ông ta đương nhiên muốn dạy dỗ đứa con này thật tốt, nhưng họ lại cho rằng đứa trẻ theo ông ta sau này sẽ không thân thiết với họ, sẽ có vấn đề.

Cuối cùng lại biến đứa trẻ thành ra nông nỗi đó.

Tạ Linh ngơ ngác nhìn Huyền Phỉ Nhiên, cẩn thận suy nghĩ về chuyện ông ta vừa nói.

Chương 1018

Đúng vậy, Huyền Phỉ Nhiên lúc đó quả thực đã nói muốn dạy dỗ đứa trẻ, nhưng họ không cho phép, chỉ sợ đứa trẻ sẽ không thân với họ, khiến kế hoạch sau này của họ không thể thực hiện được.

Tay Tạ Linh hơi run rẩy, đưa tay túm lấy tóc mình, sao mọi chuyện lại thành ra thế này.

"Tạ Linh, chính cô đã hủy hoại tương lai của nó." Tạ Linh ôm hộp quà ngồi sụp xuống đất, nhìn thấy đôi mắt vô hồn của cô ta, Huyền Phỉ Nhiên xoay người rời đi.

Sau khi ra khỏi lãnh cung, Lai Phúc tò mò hỏi: "Hoàng thượng, người tại sao lại nói những điều này với Linh Quý phi?" "Để cô ta biết sự sai lầm trong một ý niệm của mình đã mang lại tổn thương lớn đến nhường nào cho đứa trẻ." Đứa trẻ đó rõ ràng có một con đường khác để đi.

"Nếu không phải trong lòng cô ta vẫn còn nghĩ đến quyền thế địa vị, cuộc sống của họ đã là một kiểu khác, cũng để cô ta xem xét thật kỹ những nỗ lực mà đứa trẻ đó đã bỏ ra vì cô ta." Khi đứa trẻ đó theo tiên sinh học, tháng đầu tiên thực sự đau đớn muốn chết, nhưng nó đã kiên trì chịu đựng.

Tháng thứ hai nhiệm vụ nặng hơn, trừ ngủ và ăn uống ra thì hầu như đều học tập.

Tháng thứ ba cuối cùng đã thích nghi được, sau đó từ từ khá hơn, tính cách cũng dần thay đổi một cách vô thức trong quá trình học.

Khi mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt đẹp, Tạ Linh lại đẩy nó vào đường chết.

Lai Phúc lập tức không nói gì, Đại hoàng tử thực sự rất nỗ lực muốn họ có một cuộc sống tốt đẹp.

Còn Tạ Linh thì lại khiến nó mất đi tất cả.

Chẳng trách Đại hoàng tử thà thi cốt vô tồn, tro cốt vùi mình vào biển cả cũng không muốn quay về.

“Đi thôi.” Trong lãnh cung, Tạ Linh ôm chiếc hộp trong lòng, không dám nghĩ khi nó chuẩn bị những thứ này là như thế nào.

Cũng không dám nghĩ khi nó bị ngược đãi, bị hạ độc là như thế nào.

Khi độc phát, nó có đau lắm không?

Tạ Phong tại sao lại làm như vậy?

Tại sao lại đối xử với một đứa trẻ như thế.

Hắn ta tại sao lại tàn nhẫn như vậy.

Mà những điều này Tạ Linh đều đã không thể nào biết được nữa, cô ta chỉ biết con trai mình là do cô ta hại chết.

“Nương nương, người không sao chứ?” Cung nữ nhìn bộ dạng Tạ Linh, lo lắng hỏi.

Tạ Linh lắc đầu: “Ta không sao, ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nghỉ ngơi một lát.” Cung nữ tuy có chút lo lắng cho Tạ Linh nhưng vẫn từ từ lui ra.

Lời Hoàng thượng nói cô ta cũng nghe thấy rồi, có phải nương nương đã hối hận không?

Sau khi cung nữ ra ngoài, Tạ Linh hết lần này đến lần khác nhìn những bức thư và tranh vẽ của đứa trẻ, nghĩ đến lời Huyền Phỉ Nhiên nói, cô ta hận ông ta.

Cười chua chát, con trai hận cô ta là đúng, cuộc sống của nó đã bị cô ta phá nát hoàn toàn.

Ôm chiếc hộp, Tạ Linh lẩm bẩm nói: “Đừng đi quá nhanh, mẹ sẽ sớm đến tìm con.” Tạ Linh từ góc phòng tìm ra một chiếc hộp gỗ, mở ra nhìn những thứ bên trong, một lát sau đậy hộp lại, rồi viết một phong thư.

Tạ Linh ôm chiếc hộp đi ra ngoài, nhìn người đang đợi bên ngoài: “Ngươi giúp ta đưa cái này cho Hoàng thượng.” Cung nữ kinh ngạc nhìn Tạ Linh: “Hoàng thượng có gặp nô tỳ không?” “Sẽ gặp.” “Vâng.” Huyền Phỉ Nhiên sau khi biết bên lãnh cung có người cầu kiến, liền sai Lai Phúc đưa người vào.

Nhìn thấy cung nữ đó, Huyền Phỉ Nhiên cũng không bất ngờ: “Nô tỳ tham kiến Hoàng thượng.” “Ngươi gặp trẫm có việc gì?” “Những thứ này là nương nương sai nô tỳ giao cho Hoàng thượng ạ.” Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn Lai Phúc một cái, Lai Phúc đi tới nhận lấy: “Còn việc gì nữa không?” Cung nữ vội vàng lắc đầu: “Không... không còn gì nữa ạ.” Huyền Phỉ Nhiên không nói gì nhiều, chỉ sai người đưa cô ta trở về.

Sau khi cung nữ rời đi, Tạ Linh ném dải lụa trắng lên xà nhà, thắt cổ tự sát.

Hy vọng sống của cô ta đã không còn, khi cô ta biết rằng chính mình đã tự tay đánh mất hy vọng đó, Tạ Linh đã không còn ý nghĩ muốn sống tiếp.

Tiếng “rầm” vang lên, chiếc ghế đổ xuống đất.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Tạ Linh đã tắt thở, vào khoảnh khắc trút hơi thở cuối cùng, cô ta dường như đã nhìn thấy con trai mình.

Cung nữ trở về lãnh cung, đẩy cửa ra thì nhìn thấy Tạ Linh đã chết.

“A…” “Người đâu, cứu mạng!” Người bên ngoài xông vào, luống cuống tay chân hạ Tạ Linh xuống.

“Hết hơi rồi.” Một trong các thị vệ sau khi kiểm tra, cau mày nói.

Cung nữ không ngừng lắc đầu: “Sao có thể chứ?

Nương nương sẽ không sao đâu.” Thị vệ bên ngoài đi báo cáo chuyện này cho Huyền Phỉ Nhiên.

“Hoàng thượng, Linh Quý phi đã qua đời.” “Chuyện gì vậy?” Huyền Phỉ Nhiên cau mày, Tạ Linh sao có thể chết?

Rốt cuộc là đang làm trò gì?

Hôm nay khi gặp còn rất bình thường mà.

“Linh Quý phi là tự treo cổ tự vẫn.” Huyền Phỉ Nhiên dường như không ngờ Tạ Linh lại chọn cách tự vẫn.

Ông ta trầm mặc một lát rồi mới mở miệng nói: “Nếu đã như vậy thì an táng đi.” “Vâng.” Cái chết của Tạ Linh khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ, khi biết tin này anh có phần kinh ngạc.

Tạ Linh này nhìn thế nào cũng không giống một người sẽ tự vẫn.

“Anh đang nghĩ gì vậy?” Vương Cẩn Hòa rót cho Tô Ngọc một chén trà, tò mò hỏi.

“Tạ Linh tự sát rồi.” Trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo vài phần nghi hoặc, cô không mấy hiểu về con người Tạ Linh.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt khó hiểu của cô, trong lòng hiểu rằng Vương Cẩn Hòa không rõ về Tạ Linh.

“Con gái của Tạ Thầm, cũng chính là mẹ ruột của Đại hoàng tử.” Nghe nói vậy Vương Cẩn Hòa liền biết là ai.

“Sao cô ta lại đột nhiên tự vẫn?” Một người phụ nữ có dã tâm, sao lại tự vẫn vào lúc này?

Chuyện này quá khó tin.

Trong lòng Tạ Linh chắc hẳn vẫn còn có ý nghĩ về thiên hạ của Huyền quốc chứ?

Tô Ngọc lắc đầu: “Chuyện này anh cũng không rõ lắm, nhưng ngày mai hỏi Hoàng huynh là biết thôi.” “Ngày mai anh phải đi thượng triều à?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc mà đi thượng triều, e rằng có vài người lại khó chịu rồi.

“Đúng vậy, từ phương Nam trở về anh cũng nên đi nói chuyện với họ về tình hình phương Nam, tiện thể đi xem xem những người đó lại định ép buộc Hoàng huynh như thế nào.” Hoàng huynh đã vắng mặt lâu như vậy, ngày mai khi thượng triều chắc chắn sẽ rất náo nhiệt.

Anh đã bắt đầu mong đợi rồi.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc mong đợi như vậy, trong lòng có chút bất lực, người này mong đợi là đi gây chuyện phải không?

“Anh lại đang mong đợi chuyện gì vậy?” “Không có gì, chỉ là muốn xem vẻ mặt của những người đó thôi, anh là một người tốt mà.” Tô Ngọc đương nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa “a a” cười hai tiếng, người này vậy mà còn có mặt mũi nói mình là người tốt?

Chương 1019

Nếu anh ta là người tốt thì trên đời này chẳng có ai là người xấu nữa rồi.

Tô Ngọc đưa tay ôm eo Vương Cẩn Hòa, kéo cô ngồi lên đùi mình: "Nương tử, em có vẻ rất bất mãn với lời anh nói nhỉ?" Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Đúng vậy, anh đối xử với những người bên cạnh mình thì thật sự rất tốt, nhưng đối với những kẻ khiến anh không vui, anh lại nhanh như gió thu quét lá rụng.

Bọn họ bất kính với Hoàng huynh, làm sao anh có thể cho họ sắc mặt tốt được?" Tô Ngọc ha ha cười lớn, hôn mạnh một cái lên má Vương Cẩn Hòa: "Nương tử, em sao mà đáng yêu thế?" "Sự xuất hiện của anh sẽ khiến bọn họ có vài lời không dám nói ra, để Hoàng huynh gần gũi hơn chẳng phải rất tốt sao?

Những việc Hoàng huynh không thể làm, anh sẽ giúp anh ấy giải quyết." Tô Ngọc đương nhiên nói.

Những kẻ đó cậy Hoàng huynh là Hoàng thượng, muốn cân bằng mối quan hệ quân thần, sẽ không thực sự làm gì họ, nên bắt đầu làm càn không kiêng nể.

Chỉ đáng tiếc, có anh ở đây, bất kể những kẻ đó có ý nghĩ gì cũng sẽ không thể thực hiện được.

Vương Cẩn Hòa vậy mà không có gì để nói.

"Sau này anh lại bận rộn rồi, em nghĩ mà xem, em hình như chẳng có việc gì để làm cả." Công việc bên này đã bão hòa, cô muốn làm gì cũng phải đợi đến khi về Dụ Hòa quận.

"Đợi về Dụ Hòa quận rồi thì em sẽ là người bận rộn đấy, tranh thủ bây giờ nghỉ ngơi thêm một chút cũng tốt, em nói có đúng không?” Tô Ngọc nhẹ giọng nói.

Mặc dù biết Vương Cẩn Hòa là người không thể ngồi yên, nhưng gần đây thực sự không có việc gì cần cô phải làm.

Những việc khác cũng đã đi vào quỹ đạo, lương thực năng suất cao đã đạt đến một trình độ nhất định, cho dù không cần bồi dưỡng sản lượng cao hơn nữa, thì số lượng này cũng đã hoàn toàn đủ rồi.

Vương Cẩn Hòa phát hiện mình vậy mà không thể phản bác lời Tô Ngọc nói, nhưng anh ấy nói cũng đúng, hiện tại mọi việc đã đi vào quỹ đạo, lương thực năng suất cao hơn dù không cần bồi dưỡng ra cũng không sao.

“Nếu đã như vậy, vậy thì gần đây em sẽ dành nhiều thời gian hơn cho mấy đứa trẻ, đặc biệt là hai đứa nhỏ.” Ngôn Hi và Ngôn Triệt hai đứa tuy không nói ra, nhưng lần này họ đột nhiên rời đi lâu như vậy, vẫn mang lại tổn thương trong lòng hai đứa trẻ.

Vừa hay gần đây không có việc gì, cô phải xóa bỏ nỗi lo lắng sợ hãi trong lòng hai đứa trẻ, không thể để chúng không có cảm giác an toàn.

Nếu không phải vì hai đứa trẻ còn quá nhỏ, và tình hình khi mới đến đó cũng không được tốt, cô nhất định sẽ không để các con ở nhà.

Tô Ngọc khẽ thở dài: “Lần này là do chúng ta suy nghĩ không chu đáo.” “Anh cũng là lo lắng cho sự an toàn của hai đứa trẻ mà thôi.” Mục đích chính của Hoằng Nghị khi đi qua đó thực ra là để an ủi những bá tánh kia.

Hoằng Nghị cũng là một đứa trẻ thông minh, hơn nữa còn sớm trưởng thành, nó biết mình đang làm gì.

“Tuy nói là vậy, nhưng chúng ta vẫn làm tổn thương hai đứa trẻ rồi.” Đây là điều cô không muốn thấy.

“Không sao đâu, sau này chúng ta đối xử tốt hơn với các con là được rồi, em cũng đừng quá lo lắng.” Tô Ngọc buồn cười nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ bất lực: “Sao ngược lại lại thành ra em ở đây an ủi anh thế này?” “Sau này anh sẽ bận rộn với chuyện khoa cử, con cái cứ giao cho em đấy.” “Không vấn đề.” Các đại thần biết Huyền Phỉ Nhiên đã trở về, những người muốn đưa con cái vào cung đã bắt đầu liên kết với những người khác, dự định khi thượng triều sẽ nói chuyện rõ ràng với Hoàng thượng.

Ngay cả khi tình hình bây giờ khác trước, Hoàng thượng vẫn không thể đối xử tệ bạc với họ.

Khi mọi người đạt được đồng thuận, tin tức này đã được đưa đến tay Tô Ngọc.

“Thiếu gia, mấy vị đại thần này đúng là tự cho mình là quan trọng thật, trước đây Hoàng thượng nói muốn giải tán hậu cung, rồi lại không có động tĩnh gì, bọn họ e rằng chỉ nghĩ Hoàng thượng đang dọa dẫm bọn họ thôi.” Nguyên Bảo nói một cách cạn lời.

Những người này sống yên ổn không tốt sao?

Cứ nhất định phải tự mình lao đầu vào chỗ chết.

“Chuyện này không quan trọng, ngày mai tôi sẽ đi xem xem những người này rốt cuộc có bản lĩnh gì, có thể khiến Hoàng huynh phải thỏa hiệp.” Nguyên Bảo vừa nhìn Tô Ngọc như vậy liền biết anh ta muốn làm gì rồi.

Những người này ngày mai chắc chắn sẽ có một bất ngờ lớn.

Ngày thứ hai khi thượng triều, lúc đầu không thấy Tô Ngọc đến, những người đó đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, chưa kịp vui mừng bao lâu thì Tô Ngọc đã đến.

Nhìn thấy Tô Ngọc, mấy người định gây sự với Hoàng thượng, cơ thể đều bắt đầu căng cứng, ánh mắt nhìn Tô Ngọc cũng đầy cảnh giác.

“Các ngươi nhìn bổn vương làm gì vậy?

Cứ như thể bổn vương là hồng thủy mãnh thú nào vậy.” Tô Ngọc giả vờ như không biết gì, tùy ý nói.

“Vương gia đa lo rồi, mọi người chỉ là thấy Vương gia trở về nên có chút vui mừng thôi.” Thừa tướng cười nói.

Tô Ngọc liếc nhìn mấy người có vẻ mặt đã bắt đầu méo mó kia, nhướng mày nói: “Ồ?

Biểu cảm vui mừng đều đã méo mó rồi sao?

Xem ra quả thực là vô cùng vui mừng.” Thừa tướng nhịn cười, Vương gia trở về quả nhiên rất thú vị.

“Các ngươi không cần lo lắng, bổn vương vừa từ phương Nam trở về không có thời gian rảnh rỗi để tìm phiền phức cho các ngươi đâu, các ngươi không cần nhìn bổn vương cảnh giác như vậy.” Thừa tướng vẻ mặt hoài nghi nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, ngài nói thật sao?” “Đương nhiên là thật, tôi đâu phải ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, cứ luôn nghĩ đến việc tìm phiền phức cho các ngươi, bổn vương cũng rất bận.

Chỉ cần các ngươi không tìm phiền phức cho Hoàng huynh, bổn vương tự nhiên cũng sẽ không tìm phiền phức cho các ngươi.

Các ngươi tốt, tôi tốt, mọi người đều tốt, các ngươi nói có đúng không?” Tô Ngọc cười tủm tỉm nói.

Mục đích của lời này cũng không biết là gì, rốt cuộc là họ nghĩ nhiều rồi, hay Tô Ngọc đã biết được điều gì?

Khi mấy người kia đang suy tính, Huyền Phỉ Nhiên đã đến, buổi thiết triều cũng bắt đầu.

Người đầu tiên mở lời là Tô Ngọc, anh nói về chuyện phương Nam, và cả chuyện khoa cử sắp tới.

Nghe thấy Tô Ngọc toàn nói chuyện chính sự, mấy người kia lập tức yên tâm.

Xem ra là họ nghĩ nhiều rồi, mục đích Tô Ngọc đến thật sự chỉ là đơn thuần muốn báo cáo một số việc để các đại thần trong triều đều biết.

Sau khi Tô Ngọc nói xong, còn có những người khác nói về một số việc xảy ra khi Huyền Phỉ Nhiên vắng mặt.

Buổi thiết triều hôm nay có chút hòa thuận vui vẻ.

Khi sắp tan triều, mấy người đó đột nhiên mở lời: “Xin Hoàng thượng tuyển tú.” Tô Ngọc khẽ liếm răng hàm sau, xem ra những người này thật sự coi anh là đến chơi sao?

Trước đó không nói gì còn tưởng là đã nghĩ thông suốt rồi, không ngờ lại đợi ở đây.

“Hoàng thượng không thể chỉ có một hoàng tử.” “Lương đại nhân nói đúng, nếu chỉ có một hoàng tử mà sau này xảy ra bất trắc thì phải làm sao?” Sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên và những người khác lập tức trở nên khó coi, Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, người sau khẽ gật đầu.

Tô Ngọc đi tới, một cước đá đổ người đó xuống đất.

Vị Lương đại nhân kia cũng không tránh khỏi tai họa.

“Ngọc Vương, ngài làm gì vậy?

Ngài vậy mà dám đánh trọng thần trong triều ngay trước mặt Hoàng thượng.” Tô Ngọc nghe câu “trọng thần” này thấy vô cùng buồn cười: “Trọng thần?

Chỉ bằng các ngươi mà cũng xứng sao?” “Nhị hoàng tử vẫn luôn nỗ lực học tập vì Huyền quốc, còn các ngươi thì sao?

Lại có thể nói ra những lời ngu xuẩn như vậy.

Sao?

Để con cái của mình được vào cung, các ngươi đúng là dùng mọi thủ đoạn mà.” Sắc mặt Lương đại nhân và những người khác hơi đổi, nhưng vẫn mở miệng nói: “Chẳng lẽ chúng ta nói sai sao?

Chương 1020

Cuộc đời con người thường đầy rẫy bất trắc, Nhị hoàng tử bây giờ mới bốn tuổi, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì phải làm sao?

Chẳng lẽ trách nhiệm này Vương gia ngài có thể gánh vác sao?" Tô Ngọc cười khẽ: "Xem ra vị Lương phi trong hậu cung vẫn luôn không được Hoàng huynh để mắt tới chính là con gái của ông rồi, muốn con gái mình sinh hạ hoàng tử sao?

Ông nghĩ các người xứng sao?" "Ngọc Vương, đây là chuyện hậu cung của Hoàng thượng, ngài một vị Vương gia cũng dám nhúng tay vào sao?" "Ồ?

Các ngươi còn biết đây là chuyện hậu cung của Hoàng thượng sao?

Nếu đã là chuyện hậu cung của Hoàng thượng, các ngươi lo lắng nhiều như vậy làm gì?

Là chê mình chưa sống đủ hay sao?" "Lương đại nhân, hậu quả của việc nguyền rủa hoàng tử xảy ra bất trắc, ông có chắc mình gánh vác nổi không?" Tô Ngọc nhìn Lương đại nhân với ánh mắt đầy ẩn ý, nửa cười nửa không hỏi.

"Các ngươi có biết vì sao Nhị hoàng tử từ khi sinh ra không lâu đã theo bên cạnh bổn vương không?" Tô Ngọc đột nhiên nói một câu.

Thừa tướng ở bên cạnh rất phối hợp hỏi: "Không biết." "Từ khi Hoằng Nghị sinh ra, Hoàng huynh đã coi nó là người kế thừa mà bồi dưỡng, bất kể có bao nhiêu hoàng tử, chỉ có Hoằng Nghị mới là Thái tử, cũng là Hoàng thượng tương lai." "Các ngươi nghĩ rằng có hoàng tử sinh ra là có thể tranh đoạt địa vị của Hoằng Nghị sao?

Nếu là vậy thì các ngươi đã lầm to rồi, cho dù hậu cung có thêm mấy chục hoàng tử nữa, ngôi vị Thái tử của Hoằng Nghị vẫn sẽ vững vàng." Tô Ngọc nhìn Lương đại nhân từng câu từng chữ nói.

Lương đại nhân nghe lời Tô Ngọc nói, cố chấp nói: "Vương gia đừng nói bậy, nó chỉ là một hoàng tử, bây giờ còn chưa phải Thái tử." "Thật sao?" Giọng nói này không phải của Tô Ngọc, mà là của Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn Lai Phúc bên cạnh một cái, Lai Phúc cầm một phong thánh chỉ bắt đầu tuyên đọc.

"Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Nhị hoàng tử Huyền Hoằng Nghị thông tuệ hơn người, trong việc phương Nam đã đạt được cống hiến quan trọng, giúp đỡ Ngọc Vương an ủi bá tánh, được bá tánh ca ngợi, nay sắc phong làm Thái tử, giao cho Đế sư Tô Ngọc dạy dỗ." "Ngô hoàng vạn tuế, vạn vạn tuế!" Lương đại nhân không ngờ Huyền Phỉ Nhiên lại phong Nhị hoàng tử làm Thái tử vào ngày hôm nay.

"Một đứa trẻ bốn tuổi thì có thể làm được gì?

Chẳng qua là mọi công lao Ngọc Vương làm đều đổ lên người Nhị hoàng tử mà thôi." Lương đại nhân không phục nói.

Ông ta cho rằng Nhị hoàng tử đi qua đó chẳng qua là đi cho có, không làm gì cả.

Thừa tướng lạnh mặt nói: "Lương đại nhân đừng gọi sai, Nhị hoàng tử bây giờ đã là Thái tử rồi, hay là Lương đại nhân ông muốn kháng chỉ bất tuân?" Lương đại nhân uất ức không thôi, nhưng vẫn không chịu thừa nhận thân phận của Huyền Hoằng Nghị.

"Nếu đã như vậy thì để các ngươi chết cho rõ ràng, Hoàng huynh đưa Hoằng Nghị lên đây đi." "Lai Phúc, đi ra sau dẫn Hoằng Nghị vào.” “Vâng.” Hoằng Nghị rất ít khi ở kinh thành, mỗi lần trở về thời gian ở lại đều không lâu, cơ hội tiếp xúc với các đại thần cũng không nhiều, bọn họ căn bản không biết Hoằng Nghị bây giờ rốt cuộc thế nào.

Thừa tướng đã bắt đầu mong đợi Thái tử điện hạ có thể mang lại cho họ bất ngờ gì.

Rất nhanh Hoằng Nghị đã bước vào: “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” “Hoằng Nghị đến chỗ phụ hoàng đây.” Hoằng Nghị đi đến bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên: “Hôm nay phụ hoàng phong con làm Thái tử, có vài người không phục, con thấy thế nào?” “Không phục không sao, đánh cho phục là được rồi.” Hoằng Nghị đương nhiên nói.

Tô Ngọc khẽ cười, thằng nhóc thối này nói đúng là lời thật lòng.

“Các ngươi muốn khảo Hoằng Nghị cái gì?

Cầm kỳ thư họa, võ công cưỡi bắn, tùy các ngươi.” Trong mắt Lương đại nhân đầy vẻ khinh thường, một đứa trẻ bốn tuổi thì có thể lợi hại đến mức nào?

“Nếu đã như vậy, thì hãy xem võ công của Thái tử điện hạ đi.” Một võ tướng suy nghĩ một lát rồi nói.

Ông ta không phải muốn làm khó Thái tử, ông ta nghĩ rằng nếu Vương gia đã nói đến chuyện cưỡi bắn, vậy thì Nhị hoàng tử chắc chắn cũng biết võ công.

Hoằng Nghị từ trên bước xuống, biểu diễn một bài quyền pháp cho họ xem.

Sau khi hoàn thành một bộ quyền pháp, trong mắt võ tướng tràn đầy sự vui mừng.

“Bộ quyền pháp của Thái tử này vô cùng lợi hại, trừ việc lực đạo hơi yếu một chút, thì không có bất kỳ vấn đề gì, hơn nữa hạ bàn vô cùng vững chắc." Vị võ tướng đưa ra ý kiến này vui vẻ nói.

"Vương gia, võ công của Thái tử luyện như thế nào vậy?

Nó nhỏ như vậy sao lại lợi hại đến thế?" Võ tướng kích động hỏi.

"Hoằng Nghị một tuổi rưỡi đã theo con trai tôi tập võ rồi." "Không thể nào." Người đầu tiên phản bác là Lương đại nhân.

Một đứa trẻ một tuổi rưỡi thì làm sao có thể?

"Đừng không tin, Hoằng Nghị một tuổi đã biết đi, từ một tuổi đến một tuổi rưỡi trong nửa năm đó tự mình theo con trai tôi và bọn chúng lung tung luyện tập, một tuổi rưỡi chính thức bắt đầu." "Từ khi Hoằng Nghị chín tháng tuổi, lúc tôi dạy con trai tôi thì nó đã mỗi ngày theo dõi, ngoài cách xưng hô ra, điều đầu tiên nó học thuộc là Tứ Thư." Thừa tướng không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Sao có thể chứ?" "Sao lại không thể?

Hoằng Nghị mỗi ngày ít nhất sẽ nghe con trai tôi và bọn chúng đọc sách nửa canh giờ, từ khi chín tháng tuổi đã bắt đầu nghe rồi." "Và khả năng ghi nhớ của nó chỉ kém Tiểu Bảo thôi, các ngươi không tin có thể khảo Hoằng Nghị một chút, xem xem nó có thể nhớ được không." "A, ai biết ông có phải đã thông đồng trước với nó không?" "Nếu Lương đại nhân đã không tin như vậy, vậy thì để ông ra đề thì sao?" Lương đại nhân đương nhiên đồng ý, ông ta đến Thái y viện lấy một cuốn Thanh Nang Kinh, đây là cuốn khó hiểu và khó đọc nhất, ông ta không tin Thái tử còn có thể nhớ được.

"Hoằng Nghị, con cần bao lâu?" Hoằng Nghị cầm cuốn Thanh Nang Kinh lên xem: "Một nén hương là đủ." "Rất tốt." Khi Hoằng Nghị bắt đầu xem, Lai Phúc mang đến một nén hương và châm lửa.

Cùng lúc nén hương cháy hết, Hoằng Nghị khép sách lại.

Sách được đặt vào tay một lão thái y: "Lão thái y, người xem bản cung có thuộc sai chỗ nào không." Nói xong liền bắt đầu đọc thuộc lòng.

Chưa đầy một nén hương, nó đã thuộc lòng xong.

Tất cả mọi người đều nhìn lão thái y: "Thế nào?" "Không sai một chữ." Lương đại nhân kinh ngạc nhìn Hoằng Nghị bốn tuổi, trong mắt đầy vẻ không tin: "Sao có thể chứ?" "Lương đại nhân còn có lời nào muốn nói không?" Hoằng Nghị nhìn Lương đại nhân hỏi.

Tuy nhỏ tuổi nhưng chút nào cũng không sợ hãi.

Sắc mặt Lương đại nhân thay đổi, vẫn không dám tin đây là sự thật.

Tô Ngọc vỗ vỗ tay, Nguyên Bảo từ bên ngoài bưng vào một cái bàn, trên đó là bút mực giấy nghiên.

Hoằng Nghị đi tới bắt đầu viết chữ, rồi vẽ tranh.

Chữ và tranh đối với độ tuổi của Hoằng Nghị mà nói đã khá xuất sắc rồi.

Những người cùng tuổi hầu như không có ai giỏi hơn nó.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Hoằng Nghị, đặt tay lên vai nó, liếc nhìn Lương đại nhân một cái: "Lương đại nhân, ông còn muốn thử nữa không?" "Hoặc là ông còn có nghi vấn gì sao?" Tô Ngọc nhìn Lương đại nhân lạnh nhạt hỏi.

Sắc mặt Lương đại nhân xanh mét, một lời cũng không nói ra được.

Ông ta làm sao cũng không ngờ rằng trong bốn năm dưới sự dạy dỗ của Tô Ngọc, Nhị hoàng tử này vậy mà đã xuất sắc đến mức độ này.

Hoằng Nghị liếc nhìn Lương đại nhân một cái: "Lương đại nhân, Hoàng thúc của bản cung là người lợi hại nhất, ông nghĩ ông ấy dựa vào cái gì mà được phụ hoàng sắc phong làm Đế sư?

Đừng dùng ánh mắt thiển cận của ông mà nhìn Hoàng thúc, loại người như ông căn bản không thể so với Hoàng thượng, ngay cả một ngón tay cũng không bằng." Lương đại nhân tuy tức giận nhưng so với Tô Ngọc thì ông ta quả thực kém xa.

"Hiện tại Hoằng Nghị đã là Thái tử, các ngươi còn có ai phản đối không?" Huyền Phỉ Nhiên vào lúc này thích hợp mở lời.

"Không có ai phản đối, Thái tử điện hạ mới bốn tuổi mà công khóa đã xuất sắc như vậy rồi, nếu tiếp tục do Vương gia dạy dỗ thêm vài năm nữa, chắc chắn sẽ trở thành người kế thừa xuất sắc nhất." "Lời này nói không sai." Không phải hoàng tử nào cũng có cơ hội như Nhị hoàng tử, Vương gia cũng không phải hoàng tử nào cũng sẽ dạy dỗ.

Nhưng Lương đại nhân vẫn không cam lòng nói: "Nếu Ngọc Vương là Đế sư, sau này có hoàng tử, ngài ấy đương nhiên phải dạy dỗ, đến lúc đó cũng sẽ bồi dưỡng ra được người kế thừa xuất sắc như vậy thôi." Lời của Lương đại nhân khiến tất cả mọi người đều im lặng, ông ta có phải là nghĩ nhiều rồi không?

Vương gia làm sao có thể dễ nói chuyện như vậy?

Rốt cuộc ông ta lấy đâu ra cái sự tự tin này?

"Lương đại nhân, không phải tôi đả kích ông, Vương gia không phải là người như vậy." Bảo Tô Ngọc cứ thế dạy dỗ con cái sao?

Lương đại nhân quả thực là đang nói chuyện hão huyền.

Chương 1021

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Bổn vương dạy dỗ Hoằng Nghị và Trường Nhạc là vì chúng là đích tử đích nữ của Hoàng huynh, con cái do người khác sinh ra thì liên quan gì đến bổn vương?” “Cho dù bổn vương là Đế sư thì sao?

Bổn vương chỉ dạy dỗ đích tử đích nữ của Hoàng huynh, còn thứ tử thì không có tư cách để ta dạy dỗ.” Tô Ngọc từng câu từng chữ nói.

Những lời nói ra giống như một cái tát vào mặt Lương đại nhân.

Ông ta trừng mắt nhìn Tô Ngọc: “Ngươi...

đức không xứng vị, nếu đã như vậy ngươi không xứng làm Đế sư này.” Tô Ngọc cũng không tức giận mà ngược lại còn cười nói: “Vậy bổn vương nhường vị trí Đế sư này cho ông thì sao?

Chỉ là bổn vương dám cho, ông dám nhận không?” Một câu “dám nhận không?” khiến Lương đại nhân rơi vào im lặng.

Những người cùng phe với Lương đại nhân bây giờ đã không nói gì nữa.

Họ xem như đã hiểu ra rồi, Hoàng thượng đã quyết tâm sẽ không để thứ tử ra đời.

Và Vương gia cũng sẽ không lãng phí thời gian đi dạy dỗ thứ tử.

Nếu Vương gia đã nói rõ ràng như vậy, Hoàng thượng cũng có ý đó, thì bọn họ còn có thể làm gì nữa?

Đừng đến lúc đó thật sự chọc giận Vương gia, để anh ta điều tra họ đến tận gốc rễ, vậy thì xui xẻo rồi.

“Lương đại nhân, thôi đi mà.” Người bên cạnh nhỏ giọng nói.

Lương đại nhân hung hăng liếc nhìn người bên cạnh một cái, cười lạnh nói: “Câm miệng đi các ngươi, vậy mà vào lúc này lại làm rùa rụt cổ.” Vị đại thần đang kéo Lương đại nhân cảm thấy mất mặt, bất mãn nhìn Lương đại nhân: “Lương đại nhân, lời ông nói là ý gì?” Lẽ nào ông ta có lòng tốt lại làm sai rồi sao?

Lương đại nhân liếc nhìn ông ta một cái, lạnh lùng nói: “Ngươi cút xa ra, đừng đến gần ta, loại người như ngươi mà đến gần ta, ta còn thấy mất mặt.” Vị đại thần khuyên Lương đại nhân tức đến không chịu được, còn muốn nói gì đó, người bên cạnh kéo ông ta lại không cho động thủ.

“Thôi đi, đừng nói nữa.” Tô Ngọc lúc này mở lời nói: “Ông ta không phải rùa rụt cổ, ông ta chỉ là người biết thời thế là kẻ tuấn kiệt, không giống có vài người không đâm đầu vào tường nam thì không chịu chết.” Vị đại thần bị mắng kia, tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn một chút, vẫn là Vương gia biết nói chuyện.

Lương đại nhân này sau này chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng loại người như vậy cho dù có gặp xui xẻo cũng không liên quan gì đến ông ta.

Đó là đáng đời.

Huyền Phỉ Nhiên rất tò mò mục đích của Lương đại nhân và Lương phi khi làm như vậy là gì.

Vội vàng muốn đẩy ông ta vào hậu cung như thế.

Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Lai Phúc, ngươi đưa thái y đi bắt mạch cho Lương phi.” Sắc mặt Lương đại nhân lập tức thay đổi, nhìn Huyền Phỉ Nhiên nghiến răng nói: “Hoàng thượng, đây là ý gì?” “Lương đại nhân, ông đang lo lắng điều gì vậy?” “Tôi có gì mà phải lo lắng.” Tô Ngọc cười gật đầu: “Rất tốt, nếu đã không lo lắng, vậy thì đứng vững cho bổn vương xem.” Lai Phúc vội vàng dẫn thái y đến tẩm cung của Lương phi, kết quả không có ai, chỉ đành hỏi người bên cạnh.

Khi Lai Phúc biết Lương phi đã đến tẩm cung của Hoàng hậu, liền vội vàng dẫn người qua đó.

Đến cửa vừa định sai người vào bẩm báo, thì nghe thấy tiếng nói từ bên trong vọng ra: “Hoàng hậu nương nương người có biết sau ngày hôm nay, hậu cung này sẽ không chỉ có một mình người nữa không?” Sự tồn tại của những người như họ đối với Huyền Phỉ Nhiên mà nói chỉ là vật trang trí.

Cô ta đã nói trước đó rồi, đợi Hoàng thượng trở về nhất định sẽ bắt Hoàng thượng nhập hậu cung, dù là ép buộc cũng phải làm vậy.

Chỉ cần Hoàng thượng vào hậu cung, cô ta sẽ có cơ hội.

Chỉ cần sinh hạ hoàng tử, cô ta sẽ có tự tin để con trai mình lên làm Thái tử, cuối cùng là Hoàng thượng, còn cô ta sẽ là Thái hậu tôn quý.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, Lương phi đã cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Hoàng hậu dựa vào nhuyễn tháp, hàng mày khẽ cau lại, hai ngày nay tinh thần cô không tốt lắm, bây giờ Lương phi còn đến đây gây chuyện, khiến cô có chút khó chịu.

“Thái ma ma, bảo người đó rời đi.” “Hoàng hậu nương nương đang sợ hãi điều gì?

Tại sao phải bảo ta rời đi, là không dám để ta ở lại đây sao?

Hay là Hoàng hậu nương nương lo lắng Hoàng thượng sau này sẽ đối xử tệ với người, người sẽ thất sủng?” Lương phi không những không rời đi mà còn có ý được đà lấn tới.

Nghe những lời này, Hoàng hậu có chút mất kiên nhẫn: “Lương phi, nếu ngươi cảm thấy mình có bản lĩnh như vậy, đợi ngươi được Hoàng thượng sủng ái, sinh hạ hoàng tử xong rồi hãy đến nói chuyện này với bản cung, bây giờ lập tức, ngay lập tức cút ra khỏi tẩm cung của bản cung.” Lương phi ghét nhất là vẻ cao cao tại thượng của Hoàng hậu.

“Ngươi...” Lai Phúc nghe thấy rất tức giận, xem ra Lương phi và Lương đại nhân đã nghĩ kỹ đối sách rồi, nếu không Lương phi hôm nay sao lại kiêu căng như vậy, lẽ nào là đã có chỗ dựa nào đó?

“Đi thông báo.” “Vâng.” “Nương nương, Lai Phúc tổng quản dẫn thái y đến rồi.” Hoàng hậu nghe thấy Lai Phúc đến khẽ mỉm cười: “Cho hắn vào.” Lai Phúc dẫn thái y vào: “Trương thái y, nương nương hai ngày nay không được khỏe lắm, tinh thần cũng không tốt, người bắt mạch cho nương nương đi.” Trương thái y kỳ lạ nhìn Lai Phúc, không phải nói là bắt mạch cho Lương phi sao?

Sao lại biến thành Hoàng hậu nương nương rồi?

Dù trong lòng có thắc mắc như vậy, thái y vẫn bắt mạch cho Hoàng hậu trước.

“Ơ?” “Chúc mừng nương nương, người đã mang long chủng.” Hoàng hậu cúi đầu nhìn bụng mình, thì ra mấy ngày nay không thoải mái là do mang thai.

“Hài tử được mấy tháng rồi?” “Đã hai tháng rồi ạ.” Hoàng hậu vui vẻ gật đầu: “Thưởng!” “Tạ ơn nương nương.” “Bẩm nương nương, sáng nay trên triều xảy ra chút chuyện, Hoàng thượng lệnh Trương thái y cùng đi bắt mạch cho Lương phi.” Hoàng hậu cau mày nhìn Lai Phúc: “Bắt mạch cho Lương phi ư?” “Vâng.” Lương phi nghe nói phải bắt mạch cho mình thì cả người ngây ra: “Bản cung còn có việc, xin đi trước.” Lai Phúc chặn trước mặt Lương phi, lạnh lùng nói:

“Lương phi đừng vội đi, Hoàng thượng lệnh phải bắt mạch cho cô, chẳng lẽ cô dám kháng chỉ sao?” “Ngươi… các ngươi tránh ra cho bản cung!” Nhìn phản ứng kịch liệt của Lương phi, Lai Phúc còn có gì không hiểu nữa.

“Chặn Lương phi lại!” Dưới sự ra hiệu của Hoàng hậu, các cung nữ tiến lên giữ chặt Lương phi.

Sau khi Trương thái y bắt mạch cho Lương phi, trong mắt ông tràn ngập sự kinh ngạc: “Lương phi cũng mang thai, được một tháng rưỡi rồi ạ!” Tất cả mọi người trong tẩm cung đều kinh hãi.

Lương phi mang thai một tháng rưỡi, nhưng khi đó Hoàng thượng còn ở phương Nam, căn bản không thể khiến nàng mang thai.

Vậy hài tử của Lương phi này… Mọi người nuốt nước bọt, bọn họ nghe được bí mật này liệu có phải gặp xui xẻo rồi không?

Hoàng hậu liếc nhìn bọn họ một cái, lạnh lùng nói: “Các ngươi không nghe thấy gì cả.” “Vâng.” “Lai Phúc, ngươi hãy đi bẩm báo chuyện này với Hoàng thượng đi.” “Vâng ạ.” Lai Phúc và Trương thái y cùng rời đi.

Khi hai người trở về, Lương đại nhân vẫn đang cố gắng biện minh.

“Lai Phúc, thế nào rồi?” “Khải bẩm Hoàng thượng, nô tài tìm thấy Lương phi trong tẩm cung của Hoàng hậu, khi đó nàng ta đang nói lời bất kính với nương nương.” Lai Phúc thuật lại chuyện Lương phi đã làm với Hoàng thượng.

Huyền Phỉ Nhiên nghe xong, liếc nhìn Lương đại nhân một cái: “Xem ra Lương phi có chỗ dựa rồi, dám nói lời bất kính với Hoàng hậu luôn.” “Kết quả bắt mạch thì sao?” Trương thái y quỳ trên đất, mở lời nói: “Khải bẩm Hoàng thượng, Lương phi đã mang thai hơn một tháng rưỡi rồi ạ.” Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, xem như đã hiểu tại sao Lương đại nhân lại cứ cố gắng biện minh như vậy.

“Xem ra Lương đại nhân và Lương phi muốn Hoàng huynh nuôi con cho người đàn ông khác rồi.” “Ngươi đừng có nói đứa trẻ này là của Hoàng huynh, Hoàng huynh vừa từ phương Nam trở về hai ngày, hai tháng nay không phải đang trên đường đi lại thì cũng là ở phương Nam khảo sát dân tình.

Ngươi nói cho bản vương nghe xem, Hoàng huynh đã làm thế nào mà khiến Lương phi mang thai được?” Lời nói của Tô Ngọc như một nhát dao sắc bén đâm thẳng vào tim Lương đại nhân.

Thừa tướng cau mày nhìn Lương đại nhân.

Hoàng thượng đã nói những phi tần mà người chưa từng chạm vào có thể tự mình xuất cung tìm người tái giá, sao người này lại còn mạo hiểm làm ra loại chuyện này?

Rốt cuộc nàng ta lấy đâu ra tự tin mà nghĩ Hoàng thượng sẽ không phát hiện chứ?

“Xem ra Lương phi vì trong bụng có thêm một cục thịt mà đã không chờ nổi đi gây phiền phức cho Hoàng hậu nương nương rồi, đúng là kiêu ngạo thật.” Huyền Phỉ Nhiên không hề có chút tức giận nào vì bị người khác “cắm sừng”, người không thích Lương phi, nên việc Lương phi thế nào đối với người căn bản không quan trọng.

Hiện tại quan trọng nhất là phải xử lý người này như thế nào.

“Lai Phúc, truyền chỉ xuống, Lương phi đối trẫm bất kính, ban một chén rượu độc.” Huyền Phỉ Nhiên mở lời ra lệnh.

Những chuyện này tuyệt đối không thể truyền ra ngoài.

Lương đại nhân lập tức mềm nhũn trên mặt đất, xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Chương 1022

“Bãi miễn ô sa của Lương đại nhân.” Cứ thế, Lương đại nhân sụp đổ hoàn toàn.

Trương thái y đột nhiên nhớ ra một chuyện khác: “Khải bẩm Hoàng thượng, còn có một chuyện nữa ạ.” “Nói!” Giọng nói lạnh lẽo thấu xương khiến Trương thái y rùng mình.

Đâu phải ông chọc Hoàng thượng không vui, Hoàng thượng trút giận lên ông làm gì chứ?

“Hoàng hậu nương nương đã mang thai, được hai tháng rồi ạ.” Trương thái y nói xong thì phát hiện tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn ông.

Ông mơ hồ quay đầu nhìn bọn họ, ông nói điều này có vấn đề gì sao?

Không có vấn đề, chỉ là hôm nay Lương đại nhân vừa nói đến chuyện con nối dõi, nương nương đã được chẩn đoán mang thai, chuyện này không phải là quá trùng hợp sao?

“Không thể nào?

Đây không phải là thật!” Lương đại nhân không thừa nhận đây là thật.

Tô Ngọc cau mày, trong lòng có chút sốt ruột, người này sao mà ồn ào thế?

“Đưa đi.” Khi Tô Ngọc định nói gì đó, Huyền Phỉ Nhiên đã nhanh hơn một bước mở lời.

Lương đại nhân cứ thế bị người ta kéo đi, lúc đi vẫn còn lẩm bẩm gì đó không phải là thật.

Trương thái y có chút không vui, Lương đại nhân nói những lời như vậy, không phải là nghi ngờ y thuật của ông sao?

“Chúc mừng Hoàng thượng!” Ngày hôm nay đúng là một ngày kinh hiểm.

Hoàng hậu và phi tử cùng lúc được chẩn đoán mang thai, một là chân long tử, một là hàng giả.

Lương phi này đúng là muốn con trai đến mức phát điên rồi, lại còn muốn dùng con của người khác để thay thế.

Nàng ta sao không nghĩ xem sau khi bị phát hiện thì sẽ thế nào chứ?

Khi Huyền Phỉ Nhiên chuẩn bị bãi triều để đi thăm Hoàng hậu, Tô Ngọc mở lời nói: “Hoàng huynh đợi thêm một chút.” Khoảng chừng một nén hương sau, Nguyên Bảo dẫn Nam Kiều đến.

“Tiểu Ngọc, con dẫn Nam Kiều đến làm gì?” “Tuy bản vương tin rằng các vị đại thần sẽ không nói chuyện này ra ngoài, nhưng vì danh tiếng của hoàng gia, tốt nhất là các vị hãy quên chuyện này đi.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Thừa tướng lập tức thấy khó xử, nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, chuyện này phải làm sao đây?

Chúng thần dù muốn quên cũng không quên được mà?” “Cái ký ức tốt đẹp này, sao có thể nói quên là quên được chứ?” “Các ngươi không có cách, bản vương có cách.

Nếu không thì các ngươi nghĩ bản vương dẫn Nam Kiều đến làm gì?” Nam Kiều tò mò hỏi qua sự tình, Nam Kiều cân nhắc một chút rồi nói: “Ngọc ca ca, nếu để mọi người đồng thời quên một chuyện, làm như vậy ngược lại sẽ khiến người ta nghi ngờ, chi bằng trực tiếp sửa đổi ký ức của họ thì hơn?” Nghe lời Nam Kiều nói, Thừa tướng và những người khác đột nhiên cảm thấy sởn gai ốc.

Ký ức này, nàng ta nói sửa là có thể trực tiếp sửa được sao?

"Được, làm theo ý ngươi đi." Cách mà Nam Kiều nói quả thực tốt hơn.

Huyền Phỉ Nhiên cũng biết nếu để họ rời đi, có người chắc chắn sẽ nói ra ngoài, người còn đang đau đầu không biết phải làm sao, không ngờ Tô Ngọc đã nghĩ ra cách giúp người rồi.

"Nam Kiều sẽ không gặp phiền phức lớn chứ?" Huyền Phỉ Nhiên không cho rằng Nam Kiều không làm được chuyện này, ngược lại còn rất tin tưởng Nam Kiều có thể làm được.

"Không phiền phức đâu, chuyện này khá đơn giản." Nam Kiều đột nhiên nhìn Thừa tướng, ánh mắt Thừa tướng dần trở nên ngây dại.

"Hôm nay Lương phi đã làm gì?" "Có con với người khác." Thừa tướng ngây ngốc nói.

"Không đúng, Lương phi mưu sát Hoàng thượng nên bị Hoàng thượng ban một chén rượu độc." Thừa tướng lặp lại lời Nam Kiều nói một lần, sau khi Nam Kiều nói thêm hai lần nữa, cuối cùng đã thành công.

Nam Kiều nghiêng đầu nhìn những người xung quanh, chỉ cần chạm vào ánh mắt nàng, họ dần dần trở nên ngây dại.

Huyền Phỉ Nhiên ở phía trên quan sát, có chút tò mò về năng lực này của Nam Kiều.

Khoảng nửa canh giờ sau, tất cả mọi người đều quên chuyện Lương phi có con với người đàn ông khác, chỉ còn nhớ Lương phi ám sát Hoàng thượng nên bị Hoàng thượng ban rượu độc.

Nam Kiều cười hì hì nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng, đã xong rồi ạ.” “Phiền Nam Kiều rồi.” “Không cần khách sáo, chuyện này càng ít người biết càng tốt.” Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: “Ban đầu ta cũng lo lắng chuyện này phải làm sao, Tiểu Ngọc, cách của các con quả thực rất hay.” Nam Kiều đắc ý gật đầu: “Đương nhiên rồi, không ai có thể lợi hại hơn em được.” “Nam Kiều, đây là năng lực gì vậy?” Tô Cửu, người không bị thôi miên, tò mò hỏi.

Năng lực này hắn thật sự chưa từng thấy qua, không những chưa từng thấy, ngay cả nghe cũng chưa từng nghe nói đến.

“Cái này của em là thôi miên, kết hợp với ám thị tâm lý, chỉ cần năng lực không vượt qua em thì không có cách nào giải khai được.” Nam Kiều đơn giản giải thích cho Tô Cửu.

Tuy không hiểu rõ về thôi miên lắm, nhưng Tô Cửu biết chuyện này sẽ không bị bại lộ ra ngoài, như vậy là đủ rồi.

“Được rồi, giải cho họ đi.” Thấy những điều cần giải thích đã nói xong, Tô Ngọc ở bên cạnh mở lời.

Nam Kiều búng tay một cái, tất cả mọi người lập tức tỉnh táo, trong mắt có một thoáng mơ hồ, nhưng rất nhanh đã tỉnh lại, cũng không nói thêm về chuyện này nữa.

Kể từ khi Lai Phúc rời đi, Lương phi đã vô cùng lo lắng.

Nàng nhìn Hoàng hậu muốn rời đi, nhưng ở cửa lại có rất nhiều người chắn, căn bản không cho nàng rời khỏi đây.

Khi thấy Lai Phúc xuất hiện, Lương phi vô thức lùi lại một bước.

Trước đây nàng vẫn luôn muốn kết thân với Lai Phúc, để hắn giúp nói tốt vài lời trước mặt Hoàng thượng, nhưng hôm nay nhìn thấy khuôn mặt này của Lai Phúc, nàng lại cảm thấy sợ hãi.

“Người đâu, đưa đi!” Lương phi bị người ta giữ chặt, nghiến răng nói: “Lai Phúc, ngươi chẳng qua chỉ là một nô tài, ngươi cũng dám đối xử với bản cung như vậy sao?

Bản cung sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!” “Lương phi mưu sát Hoàng thượng, ban một chén rượu độc.” Lương phi nghe vậy không ngừng lắc đầu: “Không, đây không phải là thật, ngươi đang nói bậy bạ!” “Đưa Lương phi về, không thể để nàng ta va chạm tiểu điện hạ.” “Vâng.” Sau khi Lai Phúc dẫn người rời đi, Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc và Nam Kiều liền đi tới.

Không phải Tô Ngọc muốn đến hóng chuyện, mà là khi Trương thái y nói, ở đây vẫn còn không ít cung nữ.

Đâu thể nào giết người được?

Trực tiếp thôi miên thì sẽ tiện hơn.

“Hoàng tẩu, chúc mừng rồi, đợi Hoằng Nghị và Trưởng Lạc biết chuyện này nhất định sẽ rất vui.” Tô Ngọc trêu ghẹo nói.

Hoàng hậu đưa tay vuốt bụng mình, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt: “Phải đó, bọn chúng nhất định sẽ rất vui.” Chỉ tiếc đứa trẻ này sau hai tuổi cũng phải gửi đến bên Tiểu Ngọc để dạy dỗ.

Tuy nhiên, mỗi năm vẫn có thể gặp mặt, đây đã là giới hạn lớn nhất rồi.

“Trong cung có bao nhiêu người biết chuyện của Lương phi?” “Nhiên ca, bọn họ…” “Yên tâm, không phải muốn lấy mạng bọn họ, chỉ là để Nam Kiều thôi miên, sửa đổi đoạn ký ức này, các đại thần cũng vậy.” Sau khi Huyền Phỉ Nhiên giải thích, Hoàng hậu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.” Chỉ cần không phải lấy mạng các cung nữ này thì không thành vấn đề.

Sau khi tất cả mọi người có mặt đầy đủ, Nam Kiều đã sửa đổi ký ức của họ.

Một lúc sửa đổi quá nhiều người khiến Nam Kiều cũng có chút không chịu nổi, cả người trông ủ rũ.

“Nam Kiều, con không sao chứ?” Thấy Nam Kiều vốn luôn tràn đầy sức sống, đột nhiên lại trở nên như vậy, Huyền Phỉ Nhiên lo lắng hỏi.

Nam Kiều lắc đầu: “Nhiên ca đừng lo, em chỉ hơi mệt thôi, về nghỉ ngơi một chút là không sao rồi.” “Vậy được, các con về trước đi.

Tiểu Ngọc, về nhà nhớ để Nam Kiều nghỉ ngơi thật tốt, đừng làm phiền con bé.” Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm dặn dò.

“Vâng.” Tô Ngọc dẫn Nam Kiều về.

Chương 1023

Huyền Phỉ Nhiên đi đến bên Hoàng hậu ngồi xuống, đưa tay ôm nàng: “Chúng ta lại có con rồi.” “Phải đó, may mà hài tử sẽ ở bên cạnh chúng ta hai năm sau mới đưa đến chỗ Tiểu Ngọc, nếu không ta nhất định sẽ không nỡ xa con.” Hoàng hậu đưa tay vuốt bụng mình, cảm khái nói.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: “Đừng nói em, chính ta cũng có chút không nỡ.” “Ta biết giao hài tử cho Tiểu Ngọc dạy dỗ là tốt nhất, nó là một người thầy giỏi nhất.” Huyền Phỉ Nhiên gật đầu, phải đó, Tiểu Ngọc là người thầy giỏi nhất.

“Hoằng Nghị của chúng ta được Tiểu Ngọc dạy dỗ vô cùng xuất sắc, vài năm nữa chắc chắn có thể tự mình gánh vác mọi việc rồi.

Hôm nay đối mặt với sự làm khó của các đại thần, nó cũng không hề nao núng, biểu hiện rất tốt.” Biểu hiện của Huyền Hoằng Nghị hôm nay khiến Huyền Phỉ Nhiên vô cùng hài lòng.

Đây chính là đích tử của người, người tự hào về Hoằng Nghị.

“Vậy thì tốt.” “Hài tử của chúng ta sớm muộn gì cũng phải rời xa chúng ta, chúng ta cũng không thể mãi che chở cho chúng.

Tuy không nỡ, nhưng ở bên Tiểu Ngọc, chúng có thể học được rất nhiều bản lĩnh, cho dù sau này chúng ta không còn, chúng cũng có thể tự mình sống được, em nói có đúng không?” Bọn họ quả thực có thể bảo vệ tốt cho hài tử, nhưng năng lực tự thân cũng rất quan trọng.

Người không muốn hài tử của mình trở thành phế vật.

Hoàng hậu biết ý của Huyền Phỉ Nhiên: “Nhiên ca, em hiểu mà, đi theo Tiểu Ngọc mới là kết quả tốt nhất.” “Mỗi năm nó còn đưa hài tử về thăm chúng ta, như vậy đã rất tốt rồi.” Hoàng hậu cũng nghĩ rất rõ ràng, tuy nàng muốn giữ hài tử ở bên cạnh, nhưng việc học của chúng quan trọng hơn.

Tình hình bên Dụ Hòa quận cũng không mấy lạc quan, Tiểu Ngọc không thể mãi ở kinh thành, nó còn phải trở về Dụ Hòa quận trấn giữ, chỉ có thể để hài tử đi cùng Tô Ngọc.

“Nếu không phải Dụ Hòa quận bên kia cần Tiểu Ngọc giúp trấn giữ, chúng ta cũng sẽ không chia cắt với hài tử.” Hoàng hậu có chút thất vọng nói.

“Người dân Dụ Hòa quận bên kia vẫn chưa hoàn toàn phục tùng, có Tiểu Ngọc ở đó dọn dẹp một chút, sẽ tốt hơn nhiều.” Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến chuyện ở Dụ Hòa quận vẫn còn thấy đau đầu.

May mà người còn có Tiểu Ngọc giúp đỡ, nếu không bách tính lại phải chịu khổ rồi.

“Nhiên ca nói đúng.” Trở về vương phủ, Nam Kiều về phòng là lăn ra ngủ.

Vương Cẩn Hòa kỳ lạ hỏi: “Nam Kiều sao vậy?” Nam Kiều bình thường tràn đầy sức sống, không biết mệt mỏi là gì, vậy mà lại có lúc thế này sao?

Thật sự quá khó tin.

“Hôm nay Nam Kiều thôi miên cho hơn một trăm người, nên mệt rồi.” “Thôi miên?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Trực giác của Vương Cẩn Hòa mách bảo nàng, hôm nay trên triều đình chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Sáng nay trên triều vẫn có người lấy chuyện con nối dõi ra nói, có một đại thần phản ứng rất kịch liệt, đối với chuyện này dường như rất quyết tâm, Hoàng huynh đại khái cảm thấy có vấn đề, liền sai người đi bắt mạch cho con gái của đại thần đó.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Người này không phải là mang thai rồi chứ?” Tô Ngọc gật đầu: “Em nói không sai, nàng ta quả thực đã mang thai, một tháng rưỡi rồi.” “…” Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời.

Đây là định dùng con của người khác để giả mạo con của Huyền Phỉ Nhiên sao?

Khó trách người nhà nàng ta lại vội vàng như vậy.

Sao mà không vội được chứ?

Nếu Hoàng thượng không đồng ý, chẳng phải người này sẽ xong đời sao?

“Bọn họ nghĩ gì vậy?” Lại dám dùng loại phương thức ngu xuẩn nhất này.

“Chẳng lẽ bọn họ không cân nhắc một chút hậu quả sau khi làm chuyện này sao?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Mặc dù đã đến đây mấy năm rồi, nhưng Tiểu Hòa dường như vẫn chưa hiểu rõ con người nơi đây lắm.

“Anh nhìn em làm gì?” “Không có gì, anh chỉ muốn nói với em rằng, đôi khi đối với những người này, quyền thế địa vị còn quan trọng hơn cả hậu quả.

Còn về việc làm ra loại chuyện này sẽ mang lại hậu quả gì, bọn họ thường không để ý.” Vương Cẩn Hòa cau mày, đối với cách nói của Tô Ngọc và hành động của phi tử kia, nàng có chút không thể lý giải: “Rốt cuộc bọn họ nghĩ gì vậy?

Hoàng huynh khi trở về đã nói rồi, những phi tử mà người chưa chạm vào, người sẽ ban cho một khoản của hồi môn, cho phép họ xuất cung tìm người tái giá.

Phi tử này quả thực là tự tìm đường chết.” Đang yên đang lành không muốn sống, cứ nhất định phải gây chuyện, bây giờ chuyện đã xảy ra rồi, bọn họ có vui không?

“Phi tử kia bây giờ sao rồi?” “Hoàng huynh đã ban cho nàng ta một chén rượu độc, là độc dược thấy máu phong hầu.” Vương Cẩn Hòa im lặng không nói gì.

Thấy nàng như vậy, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ hỏi: “Không thoải mái à?” “Cũng không phải, chỉ là hai mạng người cứ thế mất đi.” “Anh biết ý em, nhưng Hoàng huynh không thể để nàng ta sống được.

Dù sao nếu chuyện này truyền ra ngoài, đối với hoàng thất mà nói là một đòn chí mạng.” Nếu là người khác thì còn đỡ, một thời gian rồi cũng qua.

Nhưng người này là Huyền Phỉ Nhiên, chuyện này không thể giải quyết dễ dàng như vậy được.

“Gia đình của Lương phi, Hoàng huynh cũng không liên lụy, hơn nữa cũng không nói ra sự thật, chỉ nói nàng ta có ý đồ ám sát Hoàng huynh nên mới bị ban rượu độc.” Tô Ngọc nhẹ nhàng giải thích chuyện này cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa vốn tưởng rằng ngay cả gia đình của phi tử này cũng sẽ bị liên lụy, nghe nói bọn họ không sao thì cuối cùng cũng vui vẻ.

“Như vậy rất tốt, em không muốn Hoàng huynh vấy bẩn quá nhiều sinh mạng vô tội.

Hoàng huynh xử lý như vậy là rất tốt.” Tô Ngọc cười gật đầu: “Em nói đúng.” “Khó cho Nam Kiều rồi, làm con bé mệt đến mức này.” “Ngủ một ngày là được rồi, để phòng bếp chuẩn bị chút đồ ăn con bé thích, đợi con bé tỉnh dậy là có thể ăn.” “Em nói đúng.” Nói xong chuyện của Lương phi, Tô Ngọc đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Tôi quên hỏi chuyện Tạ Linh rồi.” “Hôm nay anh không phải còn có việc phải làm sao?

Ngày mai vào cung hỏi lại là được rồi.” Người này đôi khi sao lại vội vàng thế nhỉ?

Thật không biết đang vội cái gì.

“Vậy tôi đi bận việc đây, tối cùng ăn cơm.” “Được.” Ngày hôm sau, Tô Ngọc đến Ngự Thư phòng hỏi về chuyện Tạ Linh.

Khi biết Huyền Phỉ Nhiên đã làm gì, Tô Ngọc lần đầu tiên cảm thấy người ấy lại ấu trĩ đến vậy.

“Người đã đưa cho ta cái này, ta còn chưa mở ra xem.” Chủ yếu là không có thời gian xem.

Hơn hai tháng không ở kinh thành, người có rất nhiều việc phải làm, còn chưa kịp xem những thứ này.

Tô Ngọc thì rất hứng thú với những thứ này, mở hộp ra xem.

Bên trong cũng không có gì, chỉ là một số thư tín qua lại.

Càng xem, biểu cảm trên mặt Tô Ngọc càng khó coi.

“Sao vậy?” Áp suất không khí thấp tỏa ra từ Tô Ngọc càng ngày càng rõ ràng, khiến Huyền Phỉ Nhiên muốn không chú ý cũng không được.

“Tạ Thầm khi đó không chỉ cấu kết với Lĩnh quốc, mà còn có một quốc gia hải ngoại.

Quốc gia đó tài nguyên nghèo nàn không bằng chúng ta ở đây, nên bọn họ muốn nhận được sự hỗ trợ từ những người bên ngoài, dùng tài nguyên ở đây để trao đổi.” Huyền Phỉ Nhiên nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm trọng, cầm thư tín lên xem.

Sau khi xem xong, trong lòng không khỏi có chút lo lắng: “Những người này nếu xuất hiện, sẽ gây phiền phức cho chúng ta.” “Trước đây chúng ta có thể lo lắng, nhưng bây giờ thì không cần nữa.” Trang bị thuyền chiến của họ đã không kém cạnh gì so với người bên ngoài, thậm chí còn có thể tốt hơn.

Hiện tại thuyền chiến cũng đang dần được chế tạo.

“Hơn nữa, tôi xem nội dung Tạ Linh viết trong thư tín, hình như bên đó muốn đến cũng cần không ít thời gian, hơn nữa binh lực cũng cần chuẩn bị, chúng ta có đủ thời gian để sắp xếp chuyện này.” “Sau đó tôi sẽ sai người chú ý một chút, còn việc luyện binh ở phương Nam cũng phải sai người theo dõi, tuyệt đối không được lơi lỏng.” Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên đồng tình gật đầu: “Ta và con có cùng suy nghĩ, quả thực phải làm như vậy, nếu không khi người ta đến đây, e rằng chúng ta sẽ gặp phiền phức lớn.” “Tôi lại muốn gặp mặt những người này.” Tô Ngọc nheo mắt nói.

Trước đây tôi từng nghe người ta nói quốc gia hải ngoại không giống ở đây, vẫn luôn không có thời gian đến xem.

“Trước đây Tề Minh từng nói với tôi về nơi đó, hắn cũng thường xuyên qua lại, hắn cũng từng rủ tôi đi, nhưng tôi không hứng thú nên không để ý.” Nghe Tô Ngọc đột nhiên nhắc đến Tề Minh, Huyền Phỉ Nhiên sững người một chút, sau đó bật cười lắc đầu: “Đột nhiên nghe con nhắc đến Tề Minh thật sự khiến ta giật mình.” Có gì mà giật mình chứ?

Chương 1024

Người đã chết lâu như vậy rồi, hắn lẽ ra là người hiểu rõ nhất về các quốc gia hải ngoại.

“Chỉ tiếc là người đã chết rồi.

Nhưng dù người không chết, tôi cũng sẽ không đi hỏi Tề Minh, dù sao quan hệ giữa hai người cũng không tốt đến mức đó.” “Tạm thời không quản nữa, cứ sai người theo dõi trước.

Bên đó cách Dụ Hòa quận cũng không xa lắm, đến lúc đó con cứ để mắt đến, vừa có vấn đề là trực tiếp qua đó.” Huyền Phỉ Nhiên lấy ra một khối hổ phù đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn thấy hổ phù liền vô cùng ghét bỏ: “Tôi không cần, bây giờ đâu có đánh trận, tôi cần thứ này làm gì?

Anh đừng hòng bắt tôi làm việc đấy nhé!” “…” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc.

Tiểu Ngọc làm việc còn ít sao?

Chỉ là một khối hổ phù thôi mà, sao lại phản đối kịch liệt đến vậy?

“Bây giờ tôi cũng không qua đó, anh đưa cho tôi cũng vô dụng, đợi tôi qua đó rồi hẵng nói.” Tô Ngọc cảm thấy trốn được lúc nào hay lúc đó, tôi không muốn bị người khác nhìn chằm chằm như hổ đói.

“Tiểu Ngọc, với năng lực của con, ai dám nhìn chằm chằm con như hổ đói chứ?

Chẳng lẽ là không muốn sống nữa sao?” Huyền Phỉ Nhiên nghe những lời Tô Ngọc lẩm bẩm, dở khóc dở cười nói.

Có lúc nhờ Tô Ngọc giúp đỡ thì nó chẳng nói hai lời đã đồng ý, có lúc lại lười biếng đến mức khiến người ta phải bó tay.

“Hoàng huynh, anh bận đi, tôi đi bàn chuyện khoa cử với những người khác đây.” Tô Ngọc chuyển chủ đề, chuẩn bị chuồn đi.

“Đi đi.” Nhìn khối hổ phù trong tay, Huyền Phỉ Nhiên bật cười lắc đầu.

Không ngờ khối hổ phù này cũng có lúc bị người ta ghét bỏ.

Tô Ngọc từ Ngự Thư phòng đi ra, vươn vai một cái.

Muốn tôi nắm binh quyền, sau đó từ từ lên triều sao?

Hoàng huynh nghĩ gì vậy chứ?

Lên triều là không thể, hổ phù cũng không thể nhận, nhưng khi đến Dụ Hòa quận thì phải mang theo, để phòng ngừa người bên đó bất cứ lúc nào cũng có thể đến.

Khi đi tìm người, Tô Ngọc vừa đi vừa suy nghĩ, Tạ Thầm đã liên hệ với người hải ngoại bằng cách nào?

Điểm này thật sự rất kỳ lạ.

Đến nơi cũng không nghĩ ra được đầu đuôi, Tô Ngọc đành thôi.

Những người trong Tạ gia biết chuyện này đều đã chết hết rồi, cho dù có nghĩ không thông cũng không có ai giải thích cho hắn.

“Vương gia, người đến rồi ạ, người xem đề thi năm nay thế nào?” Vừa mới đến, có một đại thần đã mang theo mấy bộ đề thi tới.

So với đề thi lần trước thì không khác biệt là bao.

“Mấy đề này đều do ai ra vậy?

Sao không trực tiếp dùng đề thi lần trước?” Mấy đề này so với lần trước có gì khác biệt chứ?

“Vương gia, hạ quan nghĩ rằng, mấy đề này khá tốt, thì…” “Thì cái gì?

Ngươi sao không trực tiếp tặng quan vị cho người ta luôn đi?” Tô Ngọc cắt ngang lời đối phương, lạnh giọng nói.

Tô Ngọc đi đến trước mặt đối phương nhìn hắn, đợi đến khi đối phương bị nhìn đến chột dạ mới mở lời: “Đừng để bản vương phát hiện ngươi lợi dụng chức quyền để nhận hối lộ, nếu không ngươi biết sẽ có kết cục thế nào rồi đấy.” “Lễ bộ Thượng thư đâu rồi?” “Vương gia, phụ thân của Thượng thư bệnh nặng, đại phu nói chỉ còn sống được một hai ngày nữa.

Thượng thư đã xin Hoàng thượng mấy ngày nghỉ phép rồi ạ.” Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết, rồi nhìn người vừa rồi một cái.

“Người này là ai?” “Thạch Vinh, Lễ bộ Thị lang.” Tô Ngọc đánh giá Thạch Vinh từ trên xuống dưới: “Với chút bản lĩnh này mà cũng làm Thị lang được sao?” Các quan viên bên cạnh không dám xen vào.

Thượng thư có việc ở nhà, Thạch Vinh ỷ vào mình là Lễ bộ Thị lang nhất định muốn dùng đề thi giống năm ngoái, bọn họ cũng không có cách nào ngăn cản.

May mà Vương gia đã đến, bây giờ hắn ta e rằng không còn cơ hội nhúng tay vào chuyện đề thi nữa rồi.

Thạch Vinh cụp mắt xuống, che giấu sự không cam lòng trong mắt.

Rõ ràng đã sắp thành công rồi.

Ai ngờ Tô Ngọc lại đến.

Lại còn không cho hắn chút thể diện nào.

Mà hắn lại không dám đối đầu trực tiếp với Tô Ngọc.

Thạch Vinh hít sâu một hơi, nghiêm túc nói: “Vương gia, hạ quan tự biết chuyện này là hạ quan đã làm sai, nhưng người không thể vu khống hạ quan như vậy.

Hạ quan có thể đi đến ngày hôm nay đều là nhờ bản lĩnh của chính mình mà có được.” Tô Ngọc đánh giá người đang đối diện với mình, khóe môi khẽ cong lên: “Ồ?

Ngươi nói ngươi là nhờ bản lĩnh của chính mình mà có được sao?” “Vâng.” Thạch Vinh không chút do dự nói.

Tô Ngọc vô cùng hài lòng gật đầu: “Rất tốt, nếu đã là nhờ bản lĩnh của chính mình mà có được, hẳn là ngươi có thể chịu đựng được sự điều tra rồi, vậy bản vương sẽ không khách sáo nữa.” Nói xong, hắn quay người nhìn Nguyên Bảo phía sau: “Nguyên Bảo, sai người đi điều tra Thạch Vinh.” “Vâng, thiếu gia.” Thạch Vinh còn chưa kịp nói gì, Nguyên Bảo đã đi ra ngoài.

Thấy Nguyên Bảo rời đi, Thạch Vinh hoàn toàn ngây người.

Hắn căn bản không ngờ Tô Ngọc lại trực tiếp sai người điều tra hắn.

Sao có thể như vậy chứ?

“Vương gia…” “Thạch Vinh, nếu ngươi đã nói chức Lễ bộ Thị lang này của ngươi chỉ dựa vào bản thân mà có được, vậy bản vương ngược lại muốn xem thử có đúng là như vậy không.

Ngươi đừng làm bản vương thất vọng đấy nhé.” Tô Ngọc cắt ngang lời Thạch Vinh, cười như không cười nói.

Trong lòng Thạch Vinh vô cùng hoảng loạn.

Rốt cuộc là chuyện gì, hắn rõ hơn ai hết.

Nếu thật sự để Tô Ngọc đi điều tra, cuối cùng người gặp xui xẻo chỉ có thể là hắn.

Bây giờ phải làm sao đây?

Trong lòng Thạch Vinh toàn là vấn đề này.

Những người bên cạnh đồng tình nhìn Thạch Vinh một cái.

Bọn họ đều nói đề thi này không được, hắn ta không tin, cứ khăng khăng ý mình, bây giờ thì hay rồi chứ?

Bị Vương gia để mắt tới rồi.

Chương 1025

Phải biết rằng từ kỳ khoa cử lần trước trở đi, Vương gia chính là chủ khảo, tất cả đề thi đều phải do Vương gia đích thân duyệt qua, sau đó mới giao cho Hoàng thượng.

“Vương gia, đây là đề thi mà chúng thần đã chuẩn bị, người xem qua ạ.” Đại thần bên cạnh lấy ra một bộ đề thi khác đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận lấy xem, sau khi xem xong vô cùng hài lòng: “Rất tốt, làm như vậy rất được.” Bản chất không thay đổi, nhưng đề lại linh hoạt hơn rất nhiều, những người chỉ biết học vẹt gặp phải đề thi này hoàn toàn vô dụng.

Mấy vị đại nhân nhìn nhau, rồi bật cười.

Bọn họ đã thức trắng mấy ngày liền, cuối cùng cũng nhận được sự công nhận của Vương gia.

“Mấy bộ đề thi này tôi sẽ mang về xem trước, ngày mai sẽ đến đây bàn bạc với các vị.” Tô Ngọc mang tất cả đề thi đi.

“Vâng.” Sau khi Tô Ngọc đi rồi, Thạch Vinh nhìn mấy vị đại nhân bên cạnh: “Các ngươi cũng được thật đấy, lại dám trước mặt ta đi lấy lòng Ngọc Vương.” “Ngươi nói vậy là sai rồi, cái gì mà lấy lòng Vương gia?

Chúng ta làm là việc trong phận sự của mình, khác với ngươi.

Ngươi nhất định phải dùng đề thi các năm trước, có phải quên mất Vương gia mới là chủ khảo không?

Tất cả đề thi đều phải đợi người xem qua rồi mới được gửi đến trước mặt Hoàng thượng.” Thạch Vinh tức đến nỗi không nói nên lời, nhưng lại không thể phản bác lời bọn họ.

Hắn quả thực đã quên, chuyện ra đề thi khoa cử bây giờ đã không còn thuộc về Lễ bộ của bọn họ nữa, hiện tại đã hoàn toàn do Ngọc Vương tiếp quản.

Đề thi mà hắn cảm thấy không tốt căn bản sẽ không xuất hiện trên trường thi.

Những việc hắn làm hôm nay không những không đạt được mục đích của mình, mà còn khiến hắn bị Ngọc Vương để mắt tới.

Điều này khiến Thạch Vinh có chút lo lắng, vạn nhất cuối cùng rơi vào tay Tô Ngọc, hắn nên làm sao đây?

“Thạch đại nhân, chúng ta đi trước đây.” Sau khi mọi người rời đi, một người lặng lẽ đến bên Thạch Vinh: “Tình hình thế nào rồi?” Thạch Vinh liếc nhìn người bên cạnh: “Ngươi điên rồi à?

Đến đây tìm ta làm gì?” “Bọn họ đi hết rồi, ngươi lo lắng gì chứ?” “Ngươi có thể đảm bảo người của Ngọc Vương không ở xung quanh sao?

Nếu ta bị Ngọc Vương nắm được thóp, các ngươi cũng không ai thoát được đâu.” Thạch Vinh tức giận nói.

Những người này đúng là điên rồi, rốt cuộc bọn họ muốn làm gì?

Dám làm ra loại chuyện này, quả thực là táng tận lương tâm.

“Được rồi, lúc chúng ta đến đã xác định Tô Ngọc và người của hắn đã đi rồi.” “Tốt nhất là như vậy, nếu không ta có chuyện gì, các ngươi cũng không thoát được đâu.” “Được rồi, những gì ngươi nói chúng ta đều biết.

Bên ngươi tình hình thế nào rồi?” Thạch Vinh lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi: “Đề nghị của ta Vương gia trực tiếp không đồng ý, muốn ra tay từ đề thi hầu như là không thể.” “Hơn nữa, những đề thi do người khác ra ta đều chưa xem qua mà họ đã trực tiếp đưa cho Tô

Ngọc, sau này sẽ thế nào ta cũng không biết.” Lần này muốn dựa vào đề thi để gian lận, hầu như là không thể.

“Vậy phải làm sao đây?

Chuyện này chỉ có thể thành công.” Thạch Vinh cau mày nhìn người bên cạnh một cái, bất đắc dĩ nói: “Cái này chỉ có thể đợi sau khi đề thi được quyết định xong chúng ta mới nghĩ cách, đến lúc đó ta muốn xem đề thi thì vẫn có thể, nhưng có một điểm, Ngọc Vương liệu có đưa đề thi cho chúng ta xem hay không, đây cũng là một vấn đề.” “Ngươi là Lễ bộ Thị lang, hắn ta sao có thể không cho ngươi xem chứ?” Thạch Vinh lắc đầu: “Nếu trước đây ta không làm loại chuyện này, không bị Ngọc Vương để mắt tới thì không thành vấn đề, nhưng vấn đề hiện tại là Ngọc Vương đã để mắt tới ta rồi.” “Hắn ta sai Nguyên Bảo đi điều tra ta, chỉ cần không cẩn thận là ta sẽ gặp xui xẻo, điểm này chẳng lẽ ngươi còn không hiểu sao?” Thạch Vinh bây giờ không có hứng thú dây dưa với người bên cạnh, hắn phải nghĩ cách để Tô Ngọc không thể điều tra hắn, hoặc dù có điều tra cũng không tìm ra được gì.

“Lời ngươi nói là ý gì?

Đừng quên chuyện ngươi đã hứa đấy.” Thạch Vinh nghe người ta đe dọa mình như vậy, lập tức phiền phức nhìn họ một cái, sốt ruột nói: “Còn muốn ta giúp thì ngậm miệng lại đi!

Các ngươi tưởng Ngọc Vương dễ đối phó lắm sao?

Có bản lĩnh thì các ngươi trực tiếp lấy đề thi từ tay Vương gia đi, đừng đến đây tìm phiền phức cho ta nữa!” Những người bên cạnh lập tức im lặng, Tô Ngọc là người chỉ nghe lời Huyền Phỉ Nhiên, có tiền có quyền, muốn hắn ta làm việc gì đó hầu như là không thể.

“Mày không phải là không biết Tô Ngọc là người thế nào, muốn lấy lòng hắn để có được đề thi, căn bản là không thể.” “Đã biết rồi thì mày vội vàng cái gì?” Đáy của hắn sắp bị Tô Ngọc lật tung rồi, vậy mà bọn người này còn muốn ép hắn.

Thật là không biết điều.

“Nếu không muốn mọi chuyện bại lộ quá nghiêm trọng, mày tốt nhất nên an phận một chút đi.” Thạch Vinh cảnh cáo nhìn người bên cạnh.

“Thạch Vinh mày bớt đến đây chỉ trỏ tao đi, nhiệm vụ hiện tại là giúp bọn tao có được mọi thứ bọn tao cần, chứ không phải ở đây nói mấy lời này.” Thạch Vinh nhìn dáng vẻ không biết điều của đối phương, cau mày.

Bọn họ có biết mình đang nói gì không?

“Nếu mày vội quá thì đi mời người khác giỏi hơn đi, chuyện này tao không làm nữa.” Thạch Vinh sốt ruột nói.

Một câu nói khiến người bên cạnh im bặt, hắn ta trừng mắt nhìn Thạch Vinh: “Mày đang uy hiếp tao đấy à?” “Không phải uy hiếp, chỉ là muốn mày nhận rõ hiện thực, cho dù Thượng Thư có về thì cũng phải ngoan ngoãn nghe lời Ngọc Vương.

Mày muốn tao lấy được gì từ tay hắn ta, mày đang đùa đấy à?” Người này rốt cuộc có não không?

Hay cái não đấy dùng để làm cảnh hết rồi?

Mặc dù bất mãn, nhưng người bên cạnh chỉ đành ấm ức gật đầu: “Được rồi, tao biết rồi, bọn tao cho mày cơ hội này, nhưng mày tốt nhất nên nhớ kỹ, làm tốt việc của mày, đừng có vượt quá giới hạn.” Thạch Vinh cau mày nhìn đối phương rời đi, hàng lông mày nhíu chặt.

Loại người như thế này thật sự có thể trở thành đối tác sao?

Hắn làm vậy rốt cuộc là tốt hay xấu?

Thạch Vinh hít sâu một hơi, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra rồi rời đi.

Điều hắn không biết là, sau khi hắn rời đi, phía sau đột nhiên xuất hiện một bóng người.

Nếu hắn ở đó mà nhìn thấy, hắn chắc chắn sẽ vô cùng kinh ngạc.

Tô Ngọc về đến nhà bắt đầu nghiền ngẫm đề thi, một lát sau Nguyên Bảo đi vào, thì thầm gì đó vào tai anh.

Nghe xong, tâm trạng Tô Ngọc cực kỳ tốt.

“Xem ra kỳ thi khoa cử lần này chúng ta sắp câu được cá lớn rồi.” Nguyên Bảo do dự một chút, nhìn Tô Ngọc hỏi: “Thiếu gia, cậu không lo lắng sao?” “Có gì mà phải lo?

Đúng là tôi phải chuẩn bị đề thi, nhưng tôi đâu có nói chỉ chuẩn bị một bộ đâu chứ.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Tô Ngọc vừa nãy đã cảm thấy Thạch Vinh này không thật thà, cũng đoán rằng hắn ta chắc chắn sẽ tiết lộ đề thi, không ngờ lại đoán trúng thật.

Có điều, chuyện này càng lúc càng thú vị.

Gặp phải đồng đội 'não heo' như vậy, Thạch Vinh liệu có hối hận không nhỉ?

“Nguyên Bảo, chuyện tôi nhờ cậu điều tra thế nào rồi?” “Vẫn cần thêm chút thời gian.” “Điều tra được thì lập tức mang đến cho tôi.” Thạch Vinh hắn ta vẫn còn hữu dụng, tuy không xử lý hắn ngay lập tức, nhưng anh cũng phải nắm giữ mọi thứ của Thạch Vinh, đợi sau kỳ thi khoa cử rồi tính.

Nguyên Bảo nhún vai, trong lòng có chút đồng cảm với Thạch Vinh.

Thạch Vinh này vẫn quá coi thường thiếu gia rồi, hắn ta nghĩ thiếu gia là ai chứ?

Tô Ngọc xem hết đề thi xong bắt đầu sửa lại.

Sửa xong thì mang đến cho Huyền Phỉ Nhiên xem.

“Đề thi này là do em làm à?” Huyền Phỉ Nhiên xem xong thì ngạc nhiên hỏi.

Bộ đề này mà giao cho thí sinh làm, chắc chắn sẽ có rất nhiều người bị loại.

Chương 1026

“Là người của Lễ bộ làm, em chỉ sửa lại chút thôi.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

“Vậy thì dùng bộ đề này đi.” Huyền Phỉ Nhiên nói.

“Được, vậy em sẽ bảo người của Lễ bộ làm thêm một bộ nữa.” Tô Ngọc đột nhiên nói.

Huyền Phỉ Nhiên cúi đầu nhìn đề thi trong tay: “Không phải đã có rồi sao?

Sao còn muốn thêm một bộ nữa?” “Có người muốn gian lận, tiết lộ đề thi, em đương nhiên phải cho hắn ta cơ hội này rồi.” Tô Ngọc lười biếng dựa vào ghế, tùy ý nói.

“Chuyện này đã giao cho em rồi, em muốn làm thế nào thì làm, ta sẽ không nhúng tay vào nữa.” Tô Ngọc rất hài lòng gật đầu: “Tốt, vẫn là hoàng huynh tốt nhất.” “Khen ta cũng vô dụng, em liệu hồn đấy, đừng làm xáo trộn kế hoạch của chúng ta.” Anh ta không lo gì khác, chỉ sợ Tô Ngọc chơi vui quá, làm hỏng việc thì phiền phức.

“Hoàng huynh yên tâm, kế hoạch chắc chắn sẽ không bị xáo trộn, điều này em có thể đảm bảo.” Tô Ngọc cười tủm tỉm nói.

“Được rồi, bộ đề này cứ để ở chỗ ta, đợi đến sáng hôm thi em hãy qua lấy.” Huyền Phỉ Nhiên thấy Tô Ngọc đã nắm rõ tình hình nên cũng không nói nhiều nữa, mà cất bộ đề thi trăm năm kia đi.

“Không vấn đề gì, hoàng huynh, em đi Lễ bộ đây.” “Được.” Tô Ngọc đến Lễ bộ, những người khác ngoài Thạch Vinh đều đi tới hỏi: “Vương gia, đề thi thế nào rồi?

Không có vấn đề gì chứ?” Tô Ngọc cau mày, không hài lòng nói:

“Hoàng huynh không ưng ý lắm với bộ đề này, các vị chuẩn bị lại một bộ khác đi.” “Vâng, chúng tôi đi ngay đây.” Tô Ngọc bảo họ chuẩn bị lại, họ cũng không thấy có gì sai.

Những năm trước họ cũng thường chuẩn bị rất nhiều bộ, cuối cùng mới chốt được một bộ.

Thạch Vinh nhìn những người khác đi làm việc, tiến đến nói: “Vương gia làm như vậy không phải là quá đáng sao?” Tô Ngọc ngước mắt nhìn Thạch Vinh: “Quá đáng?” “Rõ ràng hôm qua người đã rất ưng bộ đề đó rồi, tại sao lại phải chuẩn bị lại?” Tô Ngọc ngồi thẳng người, nhìn Thạch Vinh trước mặt: “Thạch Vinh, cậu không hiểu hay tai cậu có vấn đề gì à?

Bản vương đã nói rồi, là hoàng huynh không hài lòng, chứ không phải bản vương không hài lòng.

Cho dù bản vương cảm thấy không tệ, cũng không thể tự ý vượt qua hoàng huynh mà đồng ý chuyện này.

Chỉ cần hoàng huynh nói không được, thì phải sửa, cho đến khi hoàng huynh nói không có vấn đề mới thôi.” Trong lòng Thạch Vinh có chút bực bội, hắn ta vẫn quá vội vàng rồi.

“Bây giờ cậu còn vấn đề gì không?” Tô Ngọc tùy ý hỏi.

Dường như chuyện này đối với anh không quá quan trọng vậy.

Thạch Vinh cau mày nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc anh ta có ý gì?

Phía bên kia cho hắn ta thời gian không còn nhiều, nếu không có được đề thi, hắn ta sẽ rất phiền phức.

“Không có vấn đề gì.” “Đã không có vấn đề gì thì đi làm việc cậu nên làm đi, chứ không phải đến đây chất vấn ta mấy lời không quan trọng này.” Tô Ngọc dựa vào ghế nhìn Thạch Vinh.

Thạch Vinh nén xuống sự bất mãn trong lòng, xoay người rời đi.

Nguyên Bảo nhìn Thạch Vinh rời đi, có chút bất mãn: “Thiếu gia, Thạch Vinh này muốn làm gì?” Tô Ngọc chống cằm: “Chẳng qua là muốn tôi nhanh chóng chốt đề thi thôi.” Nguyên Bảo nhìn về phía Thạch Vinh vừa rời đi, nói: “Thạch Vinh quá vội vàng rồi.” Vội vàng đến mức đã tự mình bộc lộ vấn đề.

Hay là Thạch Vinh nghĩ thiếu gia không thể điều tra ra những việc hắn ta làm?

“Thế này mới thú vị chứ.” Mấy ngày tiếp theo, Tô Ngọc ngày nào cũng đến Lễ bộ, nhìn Thạch Vinh cùng những người khác bàn về chuyện đề thi.

Khoảng năm ngày sau, cuối cùng lại có một bộ đề thi khiến Tô Ngọc hài lòng.

Anh xem qua rồi gật đầu: “Cũng tốt.

Bản vương sẽ mang đi cho hoàng huynh xem, nếu không có vấn đề gì thì có thể chốt lại được rồi.” Khi Tô Ngọc nói lời này, ánh mắt anh dừng lại trên người Thạch Vinh.

Thạch Vinh không phát hiện ra điều gì bất thường, ngược lại còn rất vui mừng.

Tô Ngọc khẽ cười, xem ra Thạch Vinh này quả nhiên không đợi được nữa rồi.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc mang đề thi đến: “Chuẩn bị xong rồi à?” Tô Ngọc gật đầu: “Vâng, có người hơi sốt ruột rồi.” Vừa nghe Tô Ngọc nói vậy, Huyền Phỉ Nhiên liền biết anh đang nói đến ai.

“Vậy thì bộ đề này đi.” Huyền Phỉ Nhiên xem qua rồi trực tiếp chốt bộ đề.

Tô Ngọc có cùng suy nghĩ với anh: “Được, vậy em đi sắp xếp đây.” “Đi đi.” Tô Ngọc trở lại Lễ bộ, nói với mọi người: “Hoàng huynh đã quyết định dùng bộ đề này rồi, mấy ngày nay các vị vất vả rồi, cứ đi nghỉ ngơi đi.” “Vâng, Vương gia.” Tô Ngọc liếc nhìn Thạch Vinh một cái, trong mắt mang theo ý cười nửa miệng.

Anh bắt đầu mong chờ xem cuối cùng Thạch Vinh sẽ làm gì, thật là thú vị.

Thạch Vinh nghe thấy đề thi đã được chốt xong, thở phào nhẹ nhõm.

“Vương gia, hạ quan cũng xin phép về trước.” Tô Ngọc gật đầu: “Được, đi đi.” Đợi người đó rời đi, Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười: “Nguyên Bảo, cậu nói sau này sắc mặt của bọn họ có thú vị lắm không?” “Sẽ có.” Đến lúc thi mà phát hiện đề thi không phải là bộ mà họ nghĩ, thì đúng là rất thú vị.

“Đi thôi, về nhà đi.” “Vâng.” Thạch Vinh về đến nhà, trong nhà đã có người đợi sẵn.

Thấy Thạch Vinh về, đối phương bất mãn hỏi: “Mất bao lâu rồi, sao vẫn chưa có tin tức gì?” “Nếu các người thật sự vội vàng đến vậy, có thể trực tiếp đi tìm Vương gia, bên Vương gia chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Một câu nói khiến người kia rất bất mãn: “Thạch Vinh, mày tốt nhất nên biết mày phải làm gì, nếu không...” Thạch Vinh lạnh lùng nhìn đối phương: “Nếu không thì sao?” “Đừng có ở đây mà trịch thượng chỉ trỏ tao, nếu tao không giúp các người thì làm được gì tao?

Có bản lĩnh thì các người đi tìm các đại thần khác đi.” Thạch Vinh tức giận nói.

Mấy ngày nay hắn ta đúng là chịu đủ bọn người này rồi.

Cứ luôn tự cho mình là giỏi mà chỉ trỏ ở đây, cứ như thể bọn họ ghê gớm lắm vậy, khiến hắn ta vô cùng chán ghét.

Sự tồn tại của bọn người này thật sự khiến hắn ta rất bất mãn.

“Mày...” Nếu không phải không tìm được người thích hợp, làm sao bọn họ có thể chọn Thạch Vinh?

Các đại thần khác cứ như tảng đá trong hố xí, vừa thối vừa cứng, căn bản không cách nào nói chuyện được.

Bọn họ chỉ đành đến tìm Thạch Vinh.

“Không tìm được người khác thì hãy khách khí với tao một chút, tao không phải cấp dưới của mày mà phải nghe lệnh mày.” Thạch Vinh lạnh nhạt nói.

“Thạch Vinh, gan mày thật sự lớn lắm đấy.” Đối phương nghiến răng nghiến lợi nói.

Thạch Vinh một chút cũng không tức giận, ngược lại còn mỉm cười nhàn nhạt: “Đa tạ lời khen.” “...” Người bên cạnh không muốn nói thêm câu nào nữa, hắn ta khen tên này từ bao giờ vậy.

“Đề thi khi nào mới ra?” “Ra rồi.” “Vậy sao mày còn chưa đưa cho tao?

Mày nói nhảm gì vậy?” Vừa nghe đề thi đã ra mà Thạch Vinh còn không đưa cho mình, hắn ta lập tức nổi giận.

Thạch Vinh nhìn dáng vẻ tức giận của đối phương, không những không tức giận, ngược lại còn nhàn nhạt nói: “Bây giờ tao không muốn đưa cho mày.” “Thạch Vinh mày...” “Tao đã nói rồi, tao không phải cấp dưới của mày, mày không có tư cách ở đây nói tao thế này thế nọ, càng không có tư cách chỉ trỏ tao.

Tao hy vọng mày tốt nhất nên hiểu rõ hiện thực này.” Thạch Vinh nói từng câu từng chữ.

Nhìn dáng vẻ tức giận đến mức mặt mũi biến sắc của đối phương, tâm trạng hắn ta thật sự rất tốt.

Có thể nhìn thấy hắn ta như vậy thật khiến hắn bất ngờ.

Xem ra bọn người này đúng là quyết tâm phải có được khoa cử này.

Đối phương hít sâu một hơi, nhìn Thạch Vinh nói: “Chuyện trước đây là tao không đúng, tao xin lỗi mày.” Thạch Vinh không nói gì, hắn ta rất rõ đối phương không phải nhận lỗi mà xin lỗi, chỉ là nghĩ rằng phải xin lỗi thì mới có được đề thi trong tay.

Mặc kệ vì lý do gì, chỉ cần có thể thấy kẻ vẫn luôn trịch thượng này xin lỗi, tâm trạng hắn ta liền rất tốt.

Chương 1027

Thạch Vinh đưa đề thi cho đối phương, khi đối phương đang vui mừng thì nói: “Tô Ngọc sớm đã nhận ra sự bất thường của tôi rồi, gần đây cũng vẫn đang điều tra tôi.

Bộ đề này tôi khuyên các người, tốt nhất chỉ nên coi là tài liệu tham khảo, nếu không sau này có vấn đề gì thì đừng đến tìm tôi.” “Hắn ta đã không đến tìm phiền phức cho mày, vậy thì chứng tỏ hắn ta chưa điều tra ra được gì cả, mày đừng có ở đây mà lo lắng vớ vẩn nữa.” Nói xong, hắn ta cầm đề thi bỏ đi, không thèm để lại cho Thạch Vinh một cơ hội nói chuyện nào.

Thạch Vinh nhìn bóng lưng đối phương rời đi, cau mày.

Người này vẫn quá coi thường Tô Ngọc rồi.

Thái độ của Tô Ngọc hôm nay rất kỳ lạ, cứ như thể chuyện ngày hôm đó chưa từng xảy ra vậy.

Tô Ngọc về đến nhà, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều vô cùng phấn khích: “Cha, lần này chúng con cũng muốn đi thi.” “Được, hai đứa cứ đi đi.” “Không vấn đề gì.” Kỳ thi đồng sinh và tú tài diễn ra trước kỳ khoa cử chính.

Hai đứa trẻ chuẩn bị xong xuôi thì xuất phát.

Ở nơi thi đồng sinh, thấy Tiểu Bảo còn nhỏ như vậy đã đến, có người liền bắt đầu nói bóng gió: “Người nhỏ thế này thì biết gì chứ?

Cũng dám đến tham gia thi đồng sinh sao?

Coi kỳ thi đồng sinh này là cái gì vậy?” Nghe lời này, người bên cạnh liền kéo đối phương một cái, nhỏ giọng nói: “Anh bớt nói hai câu đi, hai đứa trẻ đó là con trai của Ngọc Vương đấy.

Ngọc Vương là ai chứ, anh ta là Phù Hoa công tử, con cái do Phù Hoa công tử dạy dỗ thì làm sao mà kém được?

Anh đừng có ở đây tự rước nhục vào thân nữa." Người này rốt cuộc có não không vậy?

Người bên cạnh lập tức nhìn Tiểu Bảo và Tiểu Trí, hai đứa trẻ bị nhìn đến mức hơi khó chịu.

Tiểu Bảo lẩm bẩm nói: "Biết vậy đợi gần đến giờ mới đến, như thế sẽ không bị người ta vây xem như khỉ, chúng ta cũng không phải đợi." "Lần sau đến muộn chút vậy." Tiểu Trí an ủi nói.

Tiểu Bảo gật đầu: "Được rồi." Rất nhanh, giờ thi đã đến, sau khi kiểm tra xong, tất cả thí sinh lần lượt đi vào.

Thi xong, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi ra, hai đứa nhìn nhau một cái, chuẩn bị về.

Kết quả thi đồng sinh phải ba ngày sau mới có, mấy ngày này chúng có thể chơi trước đã.

Ba ngày sau, kết quả được công bố, thành tích của Tiểu Bảo rất tốt, là thủ khoa kỳ thi đồng sinh, còn Tiểu Trí thì đứng thứ hai.

Bài làm của hai đứa trẻ khiến các giám khảo tranh cãi rất lâu mới đưa ra được hạng nhất và hạng nhì.

Sau khi biết thứ hạng của Tiểu Bảo, có người cảm thấy đó là lẽ đương nhiên, cũng có người cho rằng Tiểu Bảo gian lận, làm sao nó có thể giỏi hơn cả anh trai mình được?

Đối mặt với điều này, chủ khảo trực tiếp dán bài thi của Tiểu Bảo lên.

Khi nhìn thấy nét chữ và nội dung bài làm của Tiểu Bảo, tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục.

Đồng thời, Tiểu Bảo cũng trở thành đồng sinh nhỏ tuổi nhất, phá vỡ kỷ lục của Tô Ngọc.

“Vương gia, Vương phi, chúc mừng hai vị, thành tích của hai vị công tử lần lượt là hạng nhất và hạng nhì ạ.” Người đến báo tin vui hớn hở nói.

Vương Cẩn Hòa lấy ra ba cái túi gấm, mỗi người một cái: “Làm phiền các vị rồi.” “Vương phi khách khí rồi, đây là chức trách của chúng tôi, chúng tôi xin phép đi trước, còn phải đi báo tin vui cho người khác nữa.” “Được.” Mấy nha dịch rời khỏi cổng Vương phủ, mở túi gấm ra thấy bên trong có năm mươi lượng bạc phiếu thì vui mừng khôn xiết.

Đúng là Vương phi, ra tay thật hào phóng.

“Vương phi và Vương gia cũng thật quá rộng rãi.” “Trước đó bọn họ còn không muốn đến Vương phủ báo tin vui, đợi đến khi họ biết được chắc chắn sẽ ghen tị chết mất.” Năm mươi lượng bạc chứ, đây là tiền lương cả năm của bọn họ rồi.

“Ai nói không phải chứ, chúng ta đi thôi, đến nơi khác.” Cho dù sau này không ai thưởng tiền, bọn họ cũng không bận tâm nữa rồi.

Vương Cẩn Hòa tiễn xong quan sai, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Bị Tiểu Bảo phá vỡ kỷ lục của anh, có suy nghĩ gì không?” Tô Ngọc suy nghĩ nghiêm túc một chút, nói: “Chỉ là trò ‘thanh xuất vu lam’ thôi, vả lại cái này gọi là ‘cha nào con nấy’, có đúng không Tiểu Bảo?” Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: “Chỉ là đồng sinh hạng nhất thôi, con còn chưa hoàn toàn phá kỷ lục của cha đâu.

Con còn phải thi tú tài hạng nhất, và cử nhân hạng nhất, như vậy con mới có thể vượt qua cha được.” Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, nó phấn khích đến vậy có thật là tốt không?

Tiểu Trí ghé sát vào Tiểu Bảo: “Chúc mừng Tiểu Bảo nhé.” “Anh cũng rất giỏi mà.” Tiểu Bảo khẳng định nói.

Tiểu Trí cười nói: “Không giỏi bằng Tiểu Bảo đâu.” Đối với việc mình không bằng em trai, Tiểu Trí đã sớm không còn bận tâm nữa, dù sao thiên phú của cậu ấy quả thực không bằng Tiểu Bảo.

Cách học của Tiểu Bảo là điều cậu ấy không thể học được.

Chẳng cần quá chuyên tâm, cứ vừa chơi vừa học cái gì cũng biết hết.

“Hai đứa đừng khiêm tốn nữa, đều rất giỏi, đều là niềm tự hào của cha mẹ.

Đi thôi, chúng ta về nhà, mẹ sẽ làm món ngon cho hai đứa ăn mừng.” “Mẹ làm hả?” “Mẹ làm.” “Con muốn ăn cá nấu nước.” “Mẹ, con cũng muốn ăn thịt kho tàu.” Hai đứa trẻ bắt đầu gọi món.

“Được, các con muốn ăn gì mẹ sẽ làm cho ăn đó.” Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói: “Anh mời gia gia và mọi người đến, cùng ăn cơm chúc mừng Tiểu Bảo và Tiểu Trí.” “Được.” Tô Tích biết hai đứa chắt của mình đều thi đậu đồng sinh, lại còn là hạng nhất và hạng nhì thì mừng rỡ khôn xiết.

Không cần Tô Ngọc cho người đi gọi, ông đã tự mình đến rồi.

Còn mang theo quà cho hai đứa trẻ.

“Tiểu Bảo, Tiểu Trí, đây là quà thái gia gia tặng cho hai đứa, hai đứa cất đi nhé, đừng cho cha con biết đó.” Đây là bảo bối mà ông cất riêng, là thứ mà Tô Ngọc trước đây đòi mãi mà ông không cho.

Tô Ngọc nhìn hai cái nghiên mực, bất mãn nói: “Gia gia, ông đây là trọng bên này khinh bên kia rồi, trước đây con đòi sao ông không cho con?” “Ta không thích cho con thì con làm gì được?

Ta với Tiểu Bảo và Tiểu Trí là cách một đời, ai thèm quan tâm con có vui hay không.” Tô Tích không chút khách khí nói.

Tô Ngọc nhíu mày, bất mãn lẩm bẩm: “Con với gia gia cũng là cách một đời mà.” “Hai đứa nó là chắt của ta, con có phải không?” “Con không phải, nhưng con là cháu nội của gia gia mà.” Tô Tích nghẹn lời, bất mãn xua tay: “Thôi đi con, lớn từng này rồi mà còn sĩ diện đi tranh giành đồ với Tiểu Bảo với Tiểu Trí.

Con đã giàu có như vậy rồi, muốn gì mà không tự mua được?

Cần gì phải tơ tưởng mấy thứ đồ lặt vặt của ta, con không thấy ngại sao?” Tô Ngọc nghiêm túc gật đầu: “Con có gì mà không sĩ diện chứ?

Con cũng muốn mua đó chứ, nhưng con có tiền cũng không biết mua ở đâu đây.” Tô Tích hiển nhiên gật đầu: “Tất cả đều nằm trong tay ta rồi.” “Vậy gia gia có phải cũng nên cho con một phần không?” Tô Ngọc nhìn Tô Tích hỏi.

“Đi đi đi, tự mình ở đó mà tranh giành đồ với con nít đi, con cũng thấy hay ho lắm sao.” Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Gia gia đã nói thế rồi, anh còn có thể làm gì được nữa?

Chỉ đành ấm ức mà đồng ý.

“Thái gia gia, chúng ta vào ăn cơm thôi, nương hôm nay làm món ngon lắm, còn có cả cua biển siêu to được đưa từ phương Nam đến nữa, ngon cực kỳ luôn.” “Thật sao?

Vậy thái gia gia phải nếm thử cho kỹ mới được, đi nào, chúng ta vào trong nói chuyện.” Tô Tích dẫn hai đứa chắt đi, bỏ lại Tô Ngọc một mình ở đó.

Tô Ngọc nhíu mày, quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: “Gia gia trước đây là thương con nhất mà, sao bây giờ lại đối xử với con như vậy?” “Thiếu gia hãy đối mặt với hiện thực đi, bây giờ lão thái gia thương nhất là ba vị tiểu thiếu gia và tiểu thư.” Trong bốn đứa trẻ, Tô Tích vẫn thương Ngôn Hi nhất.

Trong nhà chỉ có mỗi cô bé là con gái, Tô Tích thật sự là nâng niu Ngôn Hi như sợ tan chảy trong miệng, sợ rơi mất trong tay vậy.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Khi hai người đi qua, Vương Cẩn Hòa đã làm xong thức ăn.

Thấy món mình thích trên bàn, Tô Ngọc đi đến ôm lấy Vương Cẩn Hòa, lẩm bẩm nói: “Vợ à, vẫn là em đối với anh là tốt nhất.

Đâu như gia gia, có chắt rồi thì không cần cháu nội là anh nữa.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt đầy vạch đen, tên này lại nói linh tinh gì nữa đây.

Chương 1028

Cô đưa tay nhéo tai Tô Ngọc, không vui nói: “Anh nói xem em có nên tin lời anh nói không?” “Đương nhiên rồi.” “Thôi đi hai đứa nhóc thối này, đừng có ở đây mà sướt mướt nữa, mau lại đây ăn cơm đi.” “Được ạ.” Hai người ngồi xuống bắt đầu ăn cơm.

Ăn xong, Tô Ngọc lấy một hộp trà do Vương Cẩn Hòa dùng linh tuyền thủy tưới trồng ra đưa cho Tô Tích: “Gia gia, đây là trà ngon nhất Tiểu Hòa trồng, con biếu gia gia đấy.” “Không phải có hai hộp sao?

Đưa hết cho ta đi.” “Con còn phải mang một hộp sang biếu ông ngoại nữa.” Tô Tích miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, đợi sau này có trà mới, hai đứa còn phải để dành cho ta đấy, nghe rõ chưa?” Trà bên chỗ Vương Cẩn Hòa rất ngon, ông ấy mỗi lần đều không nỡ pha nhiều.

Sợ rằng một lát là mình uống hết mất.

“Gia gia yên tâm, trà năm nay sắp ra rồi, đến lúc đó nhất định sẽ biếu gia gia thêm hai hộp nữa.” Vương Cẩn Hòa nói.

Tô Tích lập tức hài lòng: “Vậy thì tốt quá rồi, vẫn là cháu dâu đối với ta tốt nhất.

Thằng cháu nội này có ích gì đâu chứ?” Tô Ngọc đưa tay chỉ vào mình, bây giờ chuyên môn chê anh sao?

“Gia gia, nếu không phải con cưới Tiểu Hòa, ông nghĩ ông có thể có được thứ tốt này sao?

Thế mà còn chê con ư?” Tô Ngọc kêu lên một tiếng bất mãn.

Vương Cẩn Hòa rất đau đầu nhìn Tô Ngọc, đưa tay đánh anh một cái: “Anh đừng có suốt ngày cãi nhau với gia gia như vậy.” Đưa tay xoa xoa chỗ bị đánh, Tô Ngọc bất mãn nói: “Vợ ơi, là gia gia chê anh trước mà.” “Gia gia là trưởng bối, tuổi tác đã cao rồi, anh phải nhường ông ấy một chút chứ.” “Với cái thể trạng của gia gia bây giờ, khỏe đến mức có thể ra ngoài đánh chết cả một con trâu rồi, đâu cần con phải nhường nhịn gì nữa.” Tô Ngọc tuy đang châm chọc Tô Tích, nhưng quả thực hai năm nay cơ thể Tô Tích được bồi bổ rất tốt.

Mấy bệnh vặt trước đây giờ đều không còn nữa, ăn được ngủ được, chơi được, đó mới là điều khiến ông vui nhất.

Mỗi ngày ông chỉ xem bọn trẻ, hoặc cùng Lý thúc đánh cờ, hoặc tập quyền các kiểu.

Cuộc sống trôi qua thoải mái hơn nhiều.

“Điên à, cái gì mà ta khỏe đến mức có thể đánh chết cả một con trâu?

Ta không có việc gì thì gây sự với trâu làm gì?

Con cái này có biết nói chuyện không vậy?” “Gia gia bây giờ cũng không có việc gì làm, gia gia có thể đi tìm ông ngoại con chơi mà.” Cứ suốt ngày ở kinh thành thì có ý nghĩa gì chứ?

“Ai nói ta không có việc gì?

Chẳng phải chị dâu con sắp sinh rồi sao?

Ta còn phải đợi chắt của ta chào đời chứ.” Tô Tích không vui nói.

Bị Tô Tích nhắc vậy, Tô Ngọc mới nhớ ra ngày sinh của Minh Uyển Ninh đã sắp đến rồi.

“Gia gia nói đúng, chị dâu quả thực sắp sinh rồi.” Vương Cẩn Hòa nói.

Trong lòng cô đang nghĩ qua hai hôm nữa sẽ đi thăm Minh Uyển

Ninh, cũng không biết tình hình gần đây của cô ấy thế nào.

Khi cả nhà đang trò chuyện, người nhà họ Tô chạy vào: “Vương gia, phu nhân của chúng tôi sắp sinh rồi, cô ấy hơi khó sinh, thiếu gia bảo chúng tôi đến mời nữ y bên chỗ người qua giúp một tay ạ.” “Được.” Tô Ngọc cho người đi gọi nữ y trong phủ đến, đi cùng còn có Nam Kiều.

Người đến xong thì dẫn họ đi Tô gia.

Đến nơi, nữ y trực tiếp đi vào, không lâu sau, bà đỡ bị ném thẳng ra khỏi phòng.

Nha hoàn chăm sóc Minh Uyển Ninh nghiến răng nói: “Cô gia, bà đỡ này muốn hãm hại tiểu thư và tiểu thiếu gia của chúng ta.” “Cái gì?

Bắt lấy!” Tô Cửu tức giận không thôi, vợ sinh con vốn là chuyện vô cùng nguy hiểm, người này lại dám động đến vợ con mình, đúng là muốn chết mà.

Bà đỡ không ngờ mình lại bị phát hiện, vừa định tự vẫn thì bị Nam Kiều bóp cằm, từ trong miệng lôi ra một chiếc răng độc.

“Muốn chơi trò tự sát trước mặt ta à?

Ngươi vẫn còn quá ngây thơ rồi.” Nam Kiều khinh thường nói.

Bà đỡ oán hận nhìn Nam Kiều, hận người này lại ngăn cản ả.

Nam Kiều ghét nhất là bị người khác nhìn như vậy, bây giờ bà đỡ này nhìn ả như vậy, đối với ả chính là một sự mạo phạm.

Nam Kiều đá một cước vào ngực bà đỡ, khiến ả phun ra một ngụm máu lớn.

Tô Ngọc liếc nhìn một cái: “Nam Kiều, đừng làm chết người ta.” “Ngọc ca ca yên tâm, có em ở đây, ả ta muốn chết cũng không dễ đâu.” Cô ta chỉ sẽ khiến người này sống không bằng chết.

“Đại ca, Ngọc ca ca, em đưa người ra ngoài chơi một lát nhé, bên trong có vấn đề gì thì có thể gọi em, nhưng y thuật của Vạn Cổ vẫn tốt hơn em.” Điều này cô ta không thể không thừa nhận.

“Vạn Cổ về bên sư phụ của cậu ấy rồi, phải mấy ngày nữa mới về.” Nam Kiều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: “Thì ra là vậy, thảo nào dạo này em không thấy Vạn Cổ, hóa ra là đi tìm sư phụ rồi.” “Cứ đi chơi đi, giữ lại một mạng là được rồi.” “Được rồi ạ.” Tô Cửu không ngăn cản, Nam Kiều rất nghe lời Tiểu Ngọc, chỉ cần Tiểu Ngọc nói, cô ta chắc chắn sẽ nghe, anh cũng không cần phải làm thừa thãi đi nói gì với Nam Kiều.

Có nữ y ở trong, lại phát hiện sớm, một lát sau đứa bé nhanh chóng được sinh ra.

Nghe tiếng trẻ con oe oe khóc, Tô Cửu rất vui mừng, gần ba mươi tuổi mới có đứa con đầu lòng, điều này khiến anh vô cùng kích động, cũng có chút mong đợi.

Không lâu sau, nha hoàn bế đứa bé đã được tắm rửa sạch sẽ ra, cười nói: “Cô gia, là một tiểu thiếu gia ạ.” Tô Tích cùng Tô Cửu cùng ghé đầu qua xem, Tô Tích cảm thán nói: “Xem ra đứa bé này được nuôi dưỡng rất tốt trong bụng mẹ, lớn thật là đẹp trai.” Tô Cửu đồng tình gật đầu, lúc Hoằng Nghị sinh ra cũng rất đẹp trai.

Tô Ngọc nhìn đứa cháu nhỏ của mình, đứa bé đột nhiên mở mắt, không ngừng vẫy tay về phía Tô Ngọc.

Tô Ngọc ngây người nhìn đứa bé: “Đây là tình huống gì vậy?” Đứa bé này vẫy tay về phía anh làm gì?

Đúng lúc này, đứa bé đột nhiên oe oe khóc lớn, nha hoàn dỗ thế nào cũng không nín, Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng: “Hay anh bế nó thử xem?” Tô Ngọc dưới ánh mắt của Tô Cửu đi qua bế đứa bé, Tô Ngọc từng bế qua anh em Ngôn Hi và cả Hoằng Nghị nên rất thành thạo việc bế loại trẻ con nhỏ như thế này.

Đứa bé vào lòng Tô Ngọc thì nín khóc ngay, khóe mắt còn vương nước mắt, mắt hé mở một khe nhìn Tô Ngọc, lộ ra nụ cười không răng.

Vẫn có thể nhìn thấy lợi hồng và chiếc lưỡi nhỏ xíu nữa.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh kinh ngạc nhìn đứa bé cười với Tô Ngọc: "Anh được bọn trẻ yêu thích đến vậy sao?

Anh xem đứa bé này, vào lòng anh là không khóc nữa." Tô Cửu nhìn đứa bé có chút ngứa tay: "Tiểu Ngọc, cho ta bế nó một chút." Tô Ngọc đưa đứa bé cho Tô Cửu, kết quả đứa bé vừa vào lòng Tô Cửu thì khóc ré lên, khóc đến mức không thở nổi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Cửu luống cuống tay chân, không nhịn được bật cười: "Đại ca, anh làm gì đứa bé vậy?

Sao nó lại ghét anh thế?" Vừa bế đã khóc, đây đúng là con ruột rồi.

Tô Cửu vẻ mặt mơ màng: "Ta cũng có làm gì đâu chứ?" "Oa..." Đáp lại Tô Cửu là tiếng khóc lớn vang vọng khắp cả sân.

Tô Ngọc bất đắc dĩ bế đứa bé về, vừa vào lòng Tô Ngọc, đứa bé lập tức nín khóc.

"..." Tô Cửu nhìn chằm chằm khuôn mặt nhỏ nhắn của đứa bé, cảm thấy đứa bé này đúng là cố ý, nếu không sao lại thích Tiểu Ngọc đến vậy mà không thích anh?

Tô Ngọc dỗ đứa bé không khóc nữa thì trả lại cho nha hoàn, kết quả nha hoàn vừa bế thì nó lại khóc.

"..." Lần này ngay cả Tô Ngọc cũng cạn lời.

"Tình huống gì đây?" Anh đâu thể cứ bế đứa bé mãi được?

"Cha cha nhìn đệ đệ kìa." Tiểu Bảo kích động nói, lại có thêm một đứa em trai nữa rồi.

Đợi nhà Hoàng bá bá sinh thêm một đứa, bên chú Nguyên Bảo còn có một đứa nữa, đến lúc đó lại có thêm mấy cái đầu củ cải gọi mình là ca ca rồi, nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng phấn khích.

Chương 1029

Tô Ngọc cúi người đưa đứa bé cho Tiểu Bảo xem, Tiểu Bảo nắm tay nhỏ của đứa bé, đứa bé cười, tuy không có tiếng nhưng thật sự đã cười.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ sờ má đứa bé, đứa bé vui vẻ không ngừng vẫy tay nhỏ.

Tô Cửu không tin tà, bảo Ngôn Hi và Ngôn Triệt đi chạm vào đứa bé, kết quả nó vẫn cười.

Ngay cả Tiểu Trí nắm tay đứa bé nó cũng cười.

Kết quả là anh vừa nắm tay, nó liền bĩu môi sắp khóc.

Tô Tích nhìn đứa chắt nhỏ vừa chào đời, cười không ngớt, thằng cháu nội lớn của ông cũng có lúc bị ghét bỏ rồi.

Cúi đầu nhìn đứa con trai vừa mới ra lò của mình, Tô Cửu cau mày nói: "Tiểu Ngọc, sao ta cứ có cảm giác ta và Ninh Ninh sinh con trai cho mấy đứa vậy?" Tô Ngọc ngây thơ nhìn Tô Cửu: "Con cũng không biết tại sao nữa." "Vậy phải làm sao đây?

Chẳng lẽ không thể để các con bế mãi được?" Tô Ngọc đưa tay chạm chạm vào mũi đứa bé: "Ngoan ngoãn nghe lời, con không thể cứ theo ta mãi, hãy theo cha mẹ con đi, đợi con lớn rồi, hãy sang chỗ tam thúc mà chơi." Nói xong, anh đưa đứa bé cho Tô Cửu, Tô Cửu ôm đứa bé, lần này nó không khóc, nhưng bĩu môi trông như thể đang chịu hình phạt vậy, khó chịu vô cùng.

"Ta đây là rước một ông tổ về cho mình rồi phải không?" Tô Cửu vẻ mặt cạn lời nói.

"Bế về đi, Ninh Ninh thế nào rồi?" Tô Cửu hỏi.

“Tiểu thư không sao, tinh thần vẫn khá tốt, chỉ là hơi mệt thôi ạ.” “Vậy thì tốt rồi, ngươi chuẩn bị chút đồ ăn cho Ninh Ninh đi, lát nữa cô ấy chắc chắn sẽ đói.” “Vâng, cô gia.” Sau khi đứa bé được bế vào trong, Tô Tích nhìn Tô Cửu: “Đi báo tin cho nhạc phụ của con đi, cho họ biết mình cũng có cháu ngoại rồi.” “Vâng.” Tô Cửu cho người đốt pháo trước cổng, sau đó đến Minh gia.

Người nhà Minh gia biết Minh Uyển Ninh sinh con trai xong đều rất vui mừng, Minh nhị phu nhân chuẩn bị một đống đồ bồi bổ cơ thể mang đến Tô gia.

Huyền Phỉ Nhiên nhanh chóng biết tin Tô Cửu có con trai.

Anh ta sai người mang quà đến chúc mừng Tô Cửu có con trai.

Chỉ là Tô Cửu chẳng vui nổi chút nào, vì đứa con trai này thật sự quá phiền phức.

Nó chỉ thích Tiểu Ngọc mà không thích anh ta, phải Tiểu Ngọc dỗ dành thì mới chịu cho bế.

Cứ như một tiểu nhân tinh vậy.

Đứa bé này sinh ra cũng được mấy ngày rồi, ngày nào cũng vậy, nhất định phải để Tô Ngọc bế, nếu Tô Ngọc không bế là nó khóc, khóc đến mức đứt hơi.

Dù khóc thảm thương đến mấy, chỉ cần vào lòng Tô Ngọc là lập tức nín ngay.

Điểm này ngay cả người nhà họ Minh cũng thấy kỳ lạ.

Đứa bé này không thích cha mẹ mình mà chỉ thích chú thím, đúng là chuyện lạ đời.

Nhìn đứa bé được đưa vào lòng Tô Ngọc, Tô Cửu ở bên cạnh Minh Uyển Ninh than thở: "Ninh Ninh, tại sao con trai chúng ta sinh ra lại không thích chúng ta chứ?" Mặc dù anh ta cũng không quá thích con trai, nhưng bị con trai ghét bỏ đến mức này, anh ta thật sự đau đầu quá.

Minh Uyển Ninh cũng không biết vì sao con trai lại thích Tô Ngọc và mọi người đến vậy. "Mấy hôm nay Tiểu Ngọc cũng bận, ngày nào cũng phải sang thăm đứa bé, thật sự làm khó nó rồi." Sau kỳ thi đồng sinh là thi tú tài, rồi tú tài thi cử nhân, mỗi năm chỉ được thi một lần.

Sau khi thi xong tất cả những vòng này mới đến kỳ đại khảo cuối cùng.

Khi tú tài thi cử nhân, Tô Ngọc cũng phải đi giúp chấm bài, có lúc bận đến không về nhà.

Nhưng đứa bé này ngày nào cũng phải gặp Tô Ngọc, chỉ cần không thấy người là không ăn không uống mà khóc.

Bọn họ cũng chẳng còn cách nào, chỉ đành để Tô Ngọc chịu thiệt một chút, sang thăm đứa bé.

Tô Ngọc bế đứa bé, bất đắc dĩ nói: "Chú Hai dạo này bận lắm đó, nhóc con ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ không được sao?

Người chẳng lớn mà tính khí không nhỏ, ngày nào cũng ăn uống no say là tốt rồi, làm gì mà phải quấy rần lên chứ." Đứa bé liền mở mắt nhỏ ra nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cũng chẳng biết nó nhìn thấy gì, bàn tay nhỏ còn không ngừng vẫy vẫy, như thể đang đáp lại lời Tô Ngọc.

Tô Ngọc lần đầu tiên cảm thấy bất đắc dĩ đến vậy: "Mấy hôm nay chú bận không qua thăm con được, ngoan ngoãn nghe lời cha mẹ, biết chưa?" "Ưm." Đứa bé đột nhiên ừ một tiếng khiến Tô Cửu đứng bên cạnh cũng giật mình. "Nó nghe hiểu lời chú nói rồi ư?" "Nghĩ gì vậy?

Theo lời Tiểu Hòa nói thì chẳng qua là phát âm vô thức, trùng hợp thôi." Tô Ngọc liếc Tô Cửu một cái, không vui nói.

Đứa bé nhỏ như vậy sao có thể nghe hiểu lời nói được?

Đại ca anh ta đúng là nghĩ nhiều quá rồi.

Tô Cửu đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của con trai: "Thấy con thích tiểu thúc thúc như vậy, đem con tặng cho chú ấy có được không?" "Ưm." Đứa bé lại ừ một tiếng.

Lần này Tô Ngọc và Tô Cửu đều cạn lời, trùng hợp quá thể.

Tô Ngọc nhẹ nhàng gõ trán đứa bé: "Ngoan ngoãn nghe lời, chú sẽ lại đến thăm con." Tô Ngọc bế đứa bé trả lại cho Tô Cửu, lúc này nó ngoan ngoãn nghe lời, chỉ là vừa vào lòng Tô Cửu thì lập tức ngủ say, nhìn anh ta một cái cũng thấy thừa thãi.

Tô Ngọc từ nhà họ Tô về Vương phủ, Vương Cẩn Hòa nhìn anh, nhịn cười hỏi: "Đứa bé lại khóc rồi à?" Tô Ngọc bất đắc dĩ gật đầu: "Đúng vậy, cũng chẳng biết nhóc con này làm sao, cứ thích anh bế thôi." Chỉ cần anh bế thì cái gì cũng ổn. "Có người trời sinh đã được trẻ con yêu thích, anh có lẽ là người như vậy đấy." "Có lẽ vậy.

Tiểu Bảo và các con đâu rồi?

Anh đi thăm bọn nhỏ một chút, sau mấy hôm nữa anh sẽ bắt đầu bận rộn." "Bọn nhỏ đang ở thư phòng." "Cha!" Tô Ngọc vừa định nói chuyện thì bên ngoài có hai cục bông nhỏ tròn ủm đi vào.

Hai đứa ôm chân anh ngẩng đầu nhìn anh, Ngôn Hi vui vẻ nói: "Cha, cuối cùng cha cũng về rồi, con và anh nhớ cha lắm." "Thật sao?

Vậy cha dẫn các con đi tìm đại ca nhị ca nhé, hôm nay ở nhà chơi với các con có được không?" Tô Ngọc cúi người bế hai đứa trẻ lên, trong mắt tràn đầy ý cười.

Hai đứa bé vui vẻ gật đầu: "Dạ được ạ, chúng ta đi thôi." Nghe hai đứa bé nói, Tô Ngọc mỉm cười: "Đi nào." Vương Cẩn Hòa thấy bọn họ đi chơi, cô tự mình đến thư phòng.

Kiểm tra sổ sách mà người dưới đưa lên.

Đúng như Tô Ngọc nói, sau khi anh về hôm nay, mấy ngày liên tiếp sau đó sẽ không về.

Bận xong thì mệt mỏi sẽ nghỉ ngơi ở Lễ Bộ.

Mấy ngày nay số lượng sĩ tử đến ngày càng nhiều, các tửu lầu trong kinh thành đã chật kín, có một số sĩ tử nghèo không có chỗ ở, cuối cùng vẫn là ở trong thư trai do Tô Ngọc sai người sắp xếp.

Để họ có thể nghỉ ngơi tốt, cuối cùng phát huy trạng thái tốt nhất trong kỳ thi.

Một bên khác, Thạch Vinh nhìn người lại xuất hiện lần nữa: "Chúng tôi cần đáp án." Thạch Vinh tức đến bật cười: "Cái này căn bản không có đáp án, đều là Vương gia tự chấm bài tại chỗ, ai cũng không biết tiêu chuẩn của Vương gia là gì, nhưng điều duy nhất có thể chắc chắn là phải thực tế, có thể làm việc thực, tôi chỉ có thể nói với anh điều này, còn những cái khác thì tôi không giúp được anh." "Cái gì?" "Lần trước Vương gia cũng tùy ý chấm bài, cho dù anh viết tốt đến mấy, chỉ cần không đạt tiêu chuẩn của Vương gia thì cũng vô dụng.

Hơn nữa, Vương gia còn có thể thông qua đáp án của thí sinh để phán đoán tâm lý của thí sinh là như thế nào, điều này mới là đáng sợ nhất." Lần trước chính vì điều này mà rất nhiều người bị loại.

Điều này đến bây giờ anh ta vẫn còn sợ hãi. "Tôi có thể giúp các người chỉ có bấy nhiêu thôi, các người muốn đáp án, tôi thật sự không có." Người đến tìm Thạch Vinh tuy bất mãn nhưng vẫn quay người rời đi.

Người đang đợi trong thư phòng thấy anh ta trở về liền vội vàng hỏi: "Thế nào rồi?

Lấy được đáp án chưa?" "Không có đáp án, Thạch Vinh nói không có tiêu chuẩn chấm bài cố định, Ngọc Vương đều xem qua loa, không đạt tiêu chuẩn của ngài ấy thì viết hay đến mấy cũng vô dụng, nhưng Thạch Vinh nói thực tế và làm việc thực tế là quan trọng nhất." "Hơn nữa có một điều, Tô Ngọc giỏi phân tích tâm lý thí sinh, nên hãy giấu kỹ tâm tư của mình, nếu không đến lúc đó sẽ không ai giúp được các người đâu." "Thật phiền phức, cái gì cũng không có, bảo chúng ta phải làm sao?

Chương 1030

Chỉ nói sở thích của Tô Ngọc, ai biết sở thích của Tô Ngọc là gì?

Vạn nhất ngài ấy đều không vừa mắt bọn họ thì sao?

Chẳng phải là tự tìm đường chết sao?" Nhìn vẻ mặt không vui của bọn họ, người đó an ủi nói: "Thôi được rồi, mấy hôm nay các người hãy nghiên cứu kỹ hơn một chút, cố gắng thi đỗ, chỉ cần thi đỗ là đủ rồi." Còn những thứ khác bọn họ căn bản không cần. "Chúng ta tại sao lại phải tham gia khoa cử?" Một người sốt ruột nói, vừa nhìn đã biết không phải người có kiên nhẫn.

Bảo anh ta tham gia thật đúng là làm khó người ta. "Mục đích của chúng ta là thâm nhập, không phải làm rùm beng mọi chuyện, hãy nhớ kỹ mệnh lệnh các người đến đây, dù có bất mãn đến mấy, các người cũng chỉ có thể tuân theo, nếu làm hỏng việc, tất cả chúng ta đều phải chết." Người đó lạnh lùng nhìn bọn họ cảnh cáo nói.

Những người vừa rồi còn bất mãn than vãn đều im bặt, bọn họ không hề muốn chết.

Cuối cùng cũng đến ngày đại khảo.

Rất nhiều sĩ tử tinh thần phấn chấn đến, có người còn là mặt quen lần trước.

Ai nấy đều mong đợi lần này có thể đạt được thành tích không tồi.

Thời gian thi nhanh chóng đến gần, sau khi quan binh kiểm tra, sĩ tử từ từ tiến vào trường thi.

Người trong trường thi dần dần đông lên.

Sau khi kỳ thi bắt đầu, giám khảo bắt đầu phát bài thi.

Tô Ngọc vẫn luôn sai người chú ý dáng vẻ của các thí sinh này.

Có người khi nhìn thấy bài thi thì như bị sét đánh, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, dường như không ngờ đề thi lại là như vậy.

Các giám khảo khác khi nhìn thấy bộ đề thi này cũng có chút bất ngờ, tuy không biết vì sao đột nhiên lại đổi đề thi, nhưng bộ đề này quả thực tốt hơn một chút, bọn họ cũng vui vẻ chấp nhận.

Những người có cảm xúc biến động quá lớn đều lần lượt bị ghi lại, cuối cùng đưa đến trước mặt Tô Ngọc.

Tổng cộng mười bảy người, xem ra lần này những kẻ đó đúng là không từ thủ đoạn nào.

Thạch Vinh hôm nay cũng đến, khi anh ta nhìn thấy đề thi thì cả người ngớ ra.

Ánh mắt vô thức đặt lên người Tô Ngọc, vừa hay Tô Ngọc cũng đang nhìn anh ta.

Thu lại ánh mắt của mình, Thạch Vinh biết mình đã hoàn toàn xong đời rồi.

Lặng lẽ lùi lại, chuẩn bị lén lút rời đi, Tô Ngọc bình thản đi theo, chặn đường anh ta: "Thạch Vinh, anh muốn đi đâu vậy?" Thạch Vinh vẻ mặt cứng đờ, nhìn Tô Ngọc hít sâu một hơi nói: "Bên tôi còn có chút việc cần rời đi một lát." "Thạch Vinh, e rằng anh không thể rời đi được rồi." Tô Ngọc vung tay, mấy thị vệ chặn Thạch Vinh lại.

Thạch Vinh lòng bàn tay không ngừng toát mồ hôi lạnh, anh ta cố gắng trấn tĩnh lại, nhìn Tô Ngọc hít một hơi thật sâu nói: "Vương gia, đây là ý gì?

Không biết tôi đã phạm lỗi gì?" "Phạm lỗi gì ư?

Tiết lộ đề thi, cấu kết ngoại địch, những điều này có tính không?"

Thạch Vinh sắc mặt lập tức thay đổi, lo lắng nhìn Tô Ngọc: "Vương gia đừng nói bậy, tôi không làm những chuyện này." "Anh có làm những chuyện này hay không, chính anh tự hiểu rõ, chứng cứ Bổn Vương cũng có.

Đợi sau khi thi xong Bổn Vương sẽ tính sổ với anh, trước tiên cứ đưa về Vương phủ giam lại." Tô Ngọc vẫy tay ra hiệu cho người đưa đi.

Thạch Vinh bị bí mật đưa đi, không ai biết bị đưa đến đâu.

Sau khi bắt Thạch Vinh, Tô Ngọc quay lại trường thi, tùy tiện dạo quanh bên trong, đặc biệt là quanh mười mấy người kia.

Sau khi đổi đề thi, tâm thái của bọn họ cũng thay đổi, thậm chí bắt đầu có ý nghĩ bực bội.

Khi thấy Tô Ngọc đi qua còn trở nên vô cùng căng thẳng.

Đầu óc càng trống rỗng, những đề này bọn họ căn bản không cần trả lời, vì phần lớn hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào.

Khóe miệng Tô Ngọc khẽ cong lên, nếu có gửi thì cũng gửi mấy người có năng lực, chứ không phải để loại phế vật này đến.

Chẳng lẽ lại nghĩ sau khi có được đề thi thì bọn họ có thể đỗ cao sao?

Thật ngu xuẩn.

Ba ngày thời gian đối với một số thí sinh mà nói thì quá nhanh, đối với một số người thì lại quả thực là sống không bằng chết.

Thời gian thi kết thúc, tất cả thí sinh đều tái mặt, không chút tinh thần nào, vừa ra ngoài đã được thư đồng của mình đỡ, đứng còn không vững.

Khi chấm bài, Lễ Bộ Thượng Thư quay lại giúp đỡ, còn Thạch

Vinh thì lại không có mặt.

Quan viên Lễ Bộ cau mày, Lễ Bộ Thượng Thư càng bất mãn mở miệng: "Thạch Vinh đi đâu rồi?

Bây giờ đang lúc bận rộn nhất, rốt cuộc anh ta đi làm gì?" "Thạch Vinh tiết lộ đề thi, cấu kết ngoại địch đã bị Bổn Vương bắt giữ rồi." Khi mọi người đang nghi hoặc, Tô Ngọc đi tới mở miệng nói.

Nghe lời này, Lễ Bộ Thượng Thư có chút kinh ngạc: "Cái gì?

Lại dám tiết lộ đề thi ư?" Các đại thần tham gia ra đề lập tức hiểu vì sao khi thi lại là một bộ đề khác, hóa ra là vì đề thi đã bị tiết lộ, Thạch Vinh này cũng quá đáng thật. "Bắt đầu chấm bài, những người không liên quan không cần để ý, mọi chuyện đợi sau khi kết thúc rồi nói." Tô Ngọc quét mắt nhìn tất cả mọi người một lượt, lạnh lùng nói. "Vâng, Vương gia." Tất cả giám khảo bắt đầu chấm bài, càng xem mày càng nhíu chặt, cuối cùng thì tức không chịu nổi. "Đây đều là cái gì chứ?

Viết lung tung hết cả lên, loại người này đến đây lãng phí thời gian làm gì?" Sắc mặt Lễ Bộ Thượng Thư cũng không tốt lắm, ông ta xem mười mấy bài thi mà không thấy bài nào vừa mắt. "Đại nhân, các vị xem bài thi này." Khi mọi người dần dần sốt ruột, cuối cùng cũng có người thấy một bài làm không tồi.

Tất cả mọi người xem qua đều gật đầu: "Đáp án của người này không tồi." Thượng Thư xem qua xong hài lòng gật đầu, sau đó đưa cho Tô Ngọc: "Vương gia, ngài xem bài này." Tô Ngọc xem xong thấy cũng được, quy củ không có gì đặc biệt xuất sắc.

Thấy vẻ mặt đạm nhiên của Tô Ngọc, biết rằng anh không đặc biệt hài lòng với bài làm của người này, chỉ đành tiếp tục chấm bài.

Dần dần, một số sĩ tử giỏi cũng được phát hiện, các bài thi được đưa đến trước mặt Tô Ngọc ngày càng nhiều.

Sau khi bài thi nhiều lên, mức độ hài lòng của Tô Ngọc cũng ngày càng lớn.

Trong số đó có một bài thi khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Người này anh có chút quen thuộc, lần trước đáp án hoàn hảo, nhưng chỉ là nói lý thuyết suông.

Người này tên Đồng Thiệu, anh nhớ rất rõ.

Lần này đáp án của Đồng Thiệu không chỉ hoàn hảo, mà còn rất thực tế, rõ ràng ba năm nay anh ta không hề lãng phí thời gian, đã tự mình trải nghiệm nhu cầu của bá tánh.

Nếu không thì sự thay đổi của anh ta sẽ không lớn đến vậy.

Mất ba ngày mới xem hết tất cả bài thi và chấm phúc khảo, cuối cùng những người còn lại đều là những người bọn họ thấy rất tốt.

Chương 1031

Khi xem xét xếp hạng, Tô Ngọc lấy bài thi của Đồng Thiệu ra cho mọi người xem: "Các vị xem trước đi, xem xong rồi nói cho tôi biết thế nào." Tất cả mọi người sau khi xem xong đều hài lòng gật đầu: "Người này không tồi." "Đồng Thiệu, tôi nhớ người này, kỳ thi ba năm trước, bài làm của anh ta có thể nói là hoàn hảo, điểm duy nhất không tốt là chỉ nói lý thuyết suông, không hiểu nhu cầu của bá tánh, cuối cùng bị loại.

Không ngờ ba năm thời gian mà anh ta thay đổi lớn đến vậy." Sự thay đổi này đối với bọn họ đều là một chuyện tốt.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Không sai, biểu hiện của anh ta lần này quả thực không tồi, có thể vào top ba." "Vương gia nói phải." Trong khi Tô Ngọc và mọi người đang bận chấm bài, bên ngoài có người vẫn luôn tìm Thạch Vinh. "Thạch Vinh chết tiệt rốt cuộc đi đâu rồi?

Đề đã hẹn trước sao lại có sự thay đổi lớn đến vậy?" Người bên cạnh cảm thấy lần này thật sự quá mất mặt, chưa từng gặp chuyện như vậy, tâm trạng hiện tại vô cùng tệ. "Chuyện này Thạch Vinh nhất định phải cho chúng ta một lời giải thích hợp lý, nếu không thì chuyện này chúng ta sẽ không xong đâu." "Không sai, bổn thiếu gia chưa từng mất mặt như vậy, nhất định phải tìm ra Thạch Vinh." Người vẫn luôn im lặng nhìn bọn họ một cái: "Chuẩn bị một chút, chúng ta lập tức rời khỏi đây." "Tại sao phải rời đi?

Chúng ta còn chưa xử lý Thạch Vinh, chính anh ta lừa dối chúng ta mới dẫn đến kết quả này.

Còn chưa cần đợi kết quả ra, đã biết chúng ta thi thố ra sao rồi." Người cầm đầu hung hăng trừng mắt nhìn bọn họ một cái: "Đồ ngu, các ngươi còn chưa hiểu sao?

Thạch Vinh đã bị Tô Ngọc bắt đi rồi." Thí sinh đang tranh cãi quay đầu nhìn người nói chuyện, trong mắt tràn đầy vẻ không tin: "Sao có thể bị bắt?

Anh đang nói đùa gì vậy?" "Không đùa với các người, đây đều là sự thật." "Sự thật gì?" "Tại sao lại đột nhiên đổi đề thi?

Đột nhiên đổi đề thi chỉ có thể chứng tỏ Tô Ngọc đã biết tất cả, mục đích của ngài ấy là bắt gọn chúng ta, chúng ta phải lập tức rời khỏi đây, nếu không thì sẽ không đi được nữa." Tiếng "cạch cạch cạch" từ cửa truyền đến.

Tất cả mọi người trong phòng vô thức nhìn qua, thấy một thiếu niên dẫn theo người đi vào. "Cũng không tồi, đoán được tâm tư của Ngọc ca ca, chỉ tiếc là, muốn đi thì các người không đi được đâu." Nam Kiều đi vào nhìn tất cả mọi người có mặt. "Đi!" Người cầm đầu đột nhiên ra tay chặn Nam Kiều, muốn cho những người khác rời đi.

Nam Kiều khinh thường cười khẩy thành tiếng: "Thật ngu xuẩn, các người cho rằng bổn thiếu gia là ai?

Nếu dễ dàng để các người trốn thoát như vậy, ta còn cần mặt mũi nữa không?" "Ngươi tại sao lại muốn gây khó dễ cho chúng ta?" Nam Kiều vẫy vẫy ngón tay lắc đầu nói: "Ngươi nói sai rồi, ta không phải muốn gây khó dễ cho các ngươi, mà là các ngươi muốn gây khó dễ cho Ngọc ca ca của ta.

Những kẻ muốn gây khó dễ cho Ngọc ca ca của ta đều sẽ có kết cục này." "Ngươi..." Nam Kiều thản nhiên nhìn những người khác: "Đừng động loạn, người bên ta đều không phải người thích thương hương tiếc ngọc, nếu đến lúc đó không cẩn thận để các ngươi thiếu tay thiếu chân, thì đó là lỗi của chúng ta rồi." "Ngươi..." "Người ở đây của ta đều là cao thủ một địch mười, nếu các ngươi tự tin có thể đánh thắng bọn họ, thì cứ thử xem." Những người này cơ bản đều là thư sinh, bảo bọn họ động thủ thì đúng là tìm đòn.

Rất nhanh tất cả mọi người đều bị bắt, Nam Kiều nhìn bọn họ lắc đầu: "Đồ ngu." Gian lận trắng trợn như vậy, chẳng lẽ lại nghĩ Ngọc ca ca thật sự không biết sao?

Lại còn có tâm lý may mắn như thế, những người này rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Mang đi!" Nam Kiều dẫn người về Vương phủ, Vương Cẩn Hòa thấy Nam Kiều dẫn về nhiều người như vậy thì có chút kinh ngạc: "Nam Kiều, những người này là ai?

Sao cậu lại dẫn về đây?" "Đây là những kẻ đã mua chuộc Thạch Vinh để gian lận thi cử, Ngọc ca ca nói có thể là ngoại địch, bảo chúng ta bắt giữ trước." Người cầm đầu khi nhìn thấy Vương Cẩn Hòa thì vẻ mặt ngây dại, lẩm bẩm nói: "Công chúa?" Vương Cẩn Hòa nghe vậy khó hiểu nhìn đối phương một cái: "Anh nhận lầm người rồi." "Nam Kiều, cậu và mọi người đưa người đi đi." "Vâng, chị dâu đừng để lời anh ta trong lòng, không có chuyện đó đâu." Kẻ này chỉ muốn gây chia rẽ thôi mà?

Công chúa gì chứ, thật khiến người ta tức điên.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được, chị biết rồi, không cần lo cho chị." "Vâng, chị dâu, vậy em đi trước đây." Nam Kiều đưa người vào nhà lao, trong nhà lao bọn họ thấy Thạch Vinh đang bị giam giữ. "Thạch Vinh, đồ khốn kiếp nhà ngươi, có phải ngươi đã bại lộ chúng ta rồi không?" Thạch Vinh nhìn những người cũng bị bắt, cười khổ nói: "Hạp Đạt, nếu thật sự là tôi thì tôi đã không ở đây rồi." Hừ.

Anh ta đã bị giam ở đây rồi, thì làm sao mà bại lộ bọn họ được nữa.

Người này nói chuyện cũng phải có lương tâm chứ, đừng nói loại lời khiến người ta tức giận như vậy. "Ngươi..." "Hạp Đạt, tôi đã sớm nhắc nhở các người rồi, đừng quá ỷ lại vào bộ đề thi đó, là chính các người không nghe lời." Thạch Vinh cau mày nói.

Tình huống lúc đó, bộ đề thi này thật sự rất kỳ lạ, anh ta đã nhắc nhở bọn họ rồi, nhưng bọn họ lại không chịu tin, anh ta có thể làm gì được.

Hạp Đạt không nói gì, trước đó Thạch Vinh quả thật đã nhắc nhở vấn đề này, nhưng bọn họ không coi trọng mà thôi. "Chuyện này đã không còn quan trọng nữa, bây giờ ta có chuyện khác muốn hỏi ngươi." "Cái gì?" Thạch Vinh cau mày, khó hiểu nhìn Hạp Đạt, giữa bọn họ còn có chuyện gì có thể nói nữa sao? "Vương phi của Ngọc Vương là ai?" "Ngọc Vương phi ư?

Cô ấy là con gái của Cố gia, nhưng quan hệ không tốt lắm, ngươi hỏi cái này làm gì?" "Cô ấy thật sự là người ở đây của các ngươi sao?" Hạp Đạt sốt sắng hỏi.

Tuy kỳ lạ vì sao Hạp Đạt lại hỏi vậy, Thạch Vinh vẫn gật đầu: "Đúng vậy, chính là người ở đây của chúng tôi, người kinh thành đều có thể làm chứng, ngươi tùy tiện tìm một người đều được." Hạp Đạt cau mày, vậy thì kỳ lạ rồi.

Nếu là như vậy, mọi chuyện sẽ có chút phiền phức. "Ngươi hỏi cái này làm gì?" Hạp Đạt lắc đầu: "Không có gì." "Nếu ngươi muốn lợi dụng cô ấy, ta có thể nói thẳng với ngươi, ngươi căn bản không có cơ hội này, cô ấy sẽ không bị ngươi lợi dụng đâu." Thạch Vinh nhìn Hạp Đạt, không khách khí nói.

Ngọc Vương phi đối với người dân của quốc gia này có bao nhiêu ân đức, tất cả mọi người đều thấy rõ.

Cô ấy có địa vị rất cao ở quốc gia này, cũng rất được Hoàng Thượng và Thái Hậu sủng ái, sao cô ấy có thể phản bội Huyền quốc để giúp bọn họ?

Đơn giản là nói mơ giữa ban ngày.

Hạp Đạt có chút không cam lòng: "Tại sao?

Ngươi tại sao lại nói vậy?

Tại sao lại không thể?" "Trước tiên, ngươi đã đến Ngọc Vương phủ rồi, sau khi vào thì sẽ không có cơ hội ra ngoài nữa.

Ngoài ra, Hoàng Thượng và Thái Hậu chúng ta đối xử với cô ấy rất tốt, coi cô ấy như em gái ruột và con gái ruột, ngươi nghĩ cô ấy sẽ đi giúp các ngươi sao?

Các ngươi đừng ngây thơ nữa." Những người này đã đến lúc nào rồi mà còn có kiểu suy nghĩ ngây thơ như vậy.

Một câu nói khiến Hạp Đạt cau mày: "Nếu cô ấy không phải người của Huyền quốc thì sao?" "Dù có phải hay không thì các ngươi cũng không có cơ hội đâu, Hạp Đạt ngươi còn không hiểu sao?

Bất kể xuất thân của cô ấy là gì, hiện tại cô ấy đều là một người Huyền quốc chính gốc, bá tánh Huyền quốc đều rất kính trọng cô ấy, cô ấy có địa vị rất cao ở Huyền quốc." Thạch Vinh cau mày nói.

Hạp Đạt này rốt cuộc có nghe hiểu anh ta đang nói gì không?

Sao còn cứ hỏi mãi vấn đề này?

Ánh mắt Hạp Đạt khẽ lóe lên, nghiêm túc nói: "Ta không tin lời ngươi nói, chỉ cần chúng ta có thể gặp được cô ấy, nhất định sẽ có cách." Thạch Vinh cũng nói địa vị của cô ấy rất cao, một người có địa vị cao như vậy, đối với bọn họ mà nói mới có giá trị lợi dụng càng lớn.

Nhìn dáng vẻ của bọn họ, Thạch Vinh lắc đầu không nói nhiều.

Có những người chính là như vậy, không thấy quan tài không đổ lệ, không đâm đầu vào tường không quay lại. "Ngươi vui là được."

Vương Cẩn Hòa vì câu "công chúa" của Hạp Đạt mà có chút bực bội, người này sao lại khó hiểu đến vậy chứ?

Sau khi Hạp Đạt bị bắt về, ngày nào cũng yêu cầu được gặp Vương Cẩn Hòa, nhưng đáng tiếc là không có ai chịu cho hắn gặp.

Hạp Đạt kêu rất lâu mà vẫn không có ai đến, Thạch Vinh sốt ruột nói: "Ngươi đừng kêu nữa, đã nói rồi, sẽ không cho ngươi cơ hội gặp mặt đâu, còn phải nói với ngươi mấy lần nữa?

Người này đầu óc có bị bệnh không?

Không nghe hiểu tiếng người hay sao vậy?" "Ngươi..." "Hạp Đạt, cô ấy là Ngọc Vương phi của bản quốc, không phải ngươi muốn gặp là có thể tùy tiện gặp được đâu." Thạch Vinh nhìn Hạp Đạt nghiêm túc nói.

Hạp Đạt hung hăng trừng mắt nhìn Thạch Vinh một cái, bất mãn nói: "Đây là chuyện của chúng ta, liên quan gì đến ngươi?" Thạch Vinh không tiếp tục nói gì, ngồi trong góc đợi Tô Ngọc quay lại.

Chương 1032

Đợi Tô Ngọc quay lại, cũng đến lúc ngài ấy sẽ đến tìm bọn họ.

Còn anh ta cũng sẽ bị Tô Ngọc thẩm vấn.

Cụp mắt xuống, anh ta rốt cuộc có nên nói thật với Tô Ngọc không? "Chúng ta khi nào mới có thể gặp được Tô Ngọc?" Không lâu sau Hạp Đạt lại hỏi.

Lần này, Thạch Vinh không trả lời câu hỏi của Hạp Đạt, điều này khiến Hạp Đạt vô cùng bất mãn: "Thạch Vinh, ta đang hỏi ngươi đấy." "Đây là chuyện của các ngươi, không liên quan đến ta, chính các ngươi đã nói vậy mà." Thạch Vinh bị làm phiền, mở mắt nhìn Hạp Đạt lạnh lùng nói.

Hạp Đạt không nói nên lời: "Thạch Vinh, nếu ngươi không muốn chết thì tốt nhất là nghe lời một chút." Thạch Vinh nhìn Hạp Đạt vẫn còn kiêu ngạo như vậy sau khi trở thành tù nhân, thất vọng lắc đầu: "Hạp Đạt, bây giờ ngươi cũng như ta, chẳng qua là một tên tù nhân, cho dù ta có mất mạng thì đó cũng là Hoàng Thượng ra tay với ta chứ không phải ngươi.

Hạp Đạt, chuyện này ngươi phải nghĩ cho kỹ vào." "Ngươi..." Hạp Đạt tức đến không chịu nổi, một câu "tù nhân" khiến hắn không thể phản bác.

Chuyện trong nhà lao Vương Cẩn Hòa không biết nhiều lắm, chỉ là từ miệng Nguyên Bảo và những người khác biết được Hạp Đạt vẫn luôn muốn gặp cô. "Phu nhân, Hạp Đạt vẫn muốn gặp người." Nguyên Bảo đến tìm Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa khẽ cau mày: "Tôi không hề quen hắn, hắn vì sao muốn gặp tôi?" Nguyên Bảo lắc đầu: "Không rõ." "Không gặp, tôi không thân với bọn họ, loại người này không có gì đáng để gặp." "Vâng." "Tô Ngọc còn bao lâu nữa mới về?" "Còn cần năm ngày nữa." Vương Cẩn Hòa không hỏi thêm, Tô Ngọc bây giờ đang bận, có chuyện gì đợi anh về rồi nói, cô không thể vì chút chuyện nhỏ này mà đi làm phiền Tô Ngọc.

Tô Ngọc không hề biết chuyện trong Vương phủ, bọn họ vẫn đang tiến hành chấm phúc khảo các bài thi khác.

Năm ngày thời gian, sau khi xác nhận không có bỏ sót, Tô Ngọc mới đưa bài thi đến cho Huyền Phỉ Nhiên.

Nhìn dáng vẻ mệt mỏi của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên mở miệng nói: "Tiểu Ngọc, chỗ này ta sẽ xem, ngươi cứ về nghỉ ngơi trước đi." Tô Ngọc chắc đã mấy ngày không về nhà rồi.

Tô Ngọc gật đầu: "Vậy em đi trước đây, Hoàng huynh cứ từ từ xem." "Được." Tô Ngọc về đến nhà, đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Vương Cẩn Hòa về phòng thấy Tô Ngọc đang nằm ngủ trên giường, trong mắt tràn đầy ý cười, đi qua giúp anh đắp chăn cẩn thận, rồi mới ra ngoài nấu cơm cho anh ăn.

Tô Ngọc tỉnh dậy thì chờ đón anh là một bàn đầy ắp món ngon. "Nương tử vất vả rồi." "Ăn nhanh đi, mấy hôm nay có phải anh mệt lắm không?" Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ vẫn chưa hồi phục của Tô Ngọc, đau lòng hỏi. "Cũng được, nghỉ thêm một đêm nữa là ổn rồi." Ăn cơm xong, Tô Ngọc chơi với các con một lát rồi mới kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện gần đây. "À đúng rồi, những người mà em bảo Nam Kiều mang về trước đó, sau khi thấy em thì lại gọi em là công chúa, sau đó còn luôn muốn gặp em, em cũng chẳng biết bọn họ muốn làm gì nữa." Vương Cẩn Hòa cau mày kể chuyện này cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa nhìn cô hỏi: "Đang lo lắng à?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Lo lắng thì chắc chắn là có rồi." "Có anh ở đây, đừng lo lắng quá." "Em biết, nhưng em cứ cảm thấy những người này rất kỳ lạ, có chút hoảng loạn." "Ngày mai anh đi gặp bọn họ, sau đó rồi tính." "Được." Ngày thứ hai, Tô Ngọc xuất hiện trong nhà lao, ngay khi thấy Tô Ngọc, Hạp Đạt liền bắt đầu ra lệnh cho anh: "Ta muốn gặp Vương phi của ngươi, lập tức bảo cô ấy đến đây." Thạch Vinh nghe lời này thì như nhìn kẻ ngốc mà nhìn Hạp Đạt, người này đầu óc có bệnh sao?

Sao lại nghĩ đến việc nói chuyện như vậy với Vương gia chứ?

Tô Ngọc nhìn Hạp Đạt, ngồi xuống chiếc ghế do thị vệ mang đến.

Anh không để ý đến hắn mà thong thả chỉnh lý y phục của mình.

Thấy Tô Ngọc như vậy, sắc mặt Hạp Đạt lập tức thay đổi không ít: "Ta đang nói chuyện với ngươi đó." "Vương phi của Bổn Vương cũng là kẻ như ngươi nói gặp là có thể gặp được ư?

Ngươi là cái thá gì?" "Ngươi..." "Một kẻ không biết từ đâu đến, cũng dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với Bổn Vương, ai cho ngươi gan?" Tô Ngọc híp mắt nhìn Hạp Đạt lạnh giọng quát.

Hạp Đạt trong lòng có chút bực bội, chết tiệt, hắn không nên nói chuyện đàng hoàng với những kẻ này. "Đây là chuyện của ta và cô ấy, ngươi không có tư cách can thiệp." "Vậy thì thật sự khiến ngươi thất vọng rồi, nương tử của ta không hề muốn gặp ngươi, cô ấy không quen ngươi." Tô Ngọc híp mắt nhìn Hạp Đạt, đang suy nghĩ làm thế nào để moi hết lời từ hắn.

Hạp Đạt đương nhiên nghe hiểu ý của Tô Ngọc, chính vì nghe hiểu nên hắn mới cảm thấy tức giận. "Cô ấy là công chúa của quốc gia chúng ta, ngươi tốt nhất lập tức cho ta gặp cô ấy, nếu không làm chậm trễ việc cô ấy nhận thân, ngươi sẽ không gánh nổi hậu quả đâu." Hạp Đạt vẫn chưa nhận rõ hiện thực, vẫn còn kiêu ngạo với Tô

Ngọc.

Tô Ngọc chống cằm, nhìn dáng vẻ của Hạp Đạt như vậy, lần đầu tiên cảm thấy có người ngu xuẩn đến thế.

Thạch Vinh mở mắt nhìn Hạp Đạt, cạn lời lắc đầu, e rằng hắn vẫn chưa hiểu Ngọc Vương của bọn họ là người như thế nào.

Nếu khi đến đây hắn đã tìm hiểu về Vương gia là người như thế nào, thì chắc sẽ không nói ra loại lời này. "Hạp Đạt, ngươi bớt nói hai câu đi, còn nữa, cái gì mà công chúa ngươi nói căn bản không có chuyện đó đâu, ngươi đừng có ở đây mà dây dưa nữa, ta đã sớm nói với ngươi rồi, mẫu thân của Vương phi là người Cố gia, bà ấy đã qua đời rồi, không liên quan gì đến các ngươi cả." Thạch Vinh có chút đau đầu, thật sự không hiểu vì sao Hạp Đạt lại cho rằng Vương phi là công chúa của bọn họ.

Mấy ngày nay Hạp Đạt nói nhiều nhất chính là chuyện này.

Nói đến mức anh ta cũng suýt tin là thật, nhưng đáng tiếc là Vương phi chính là người Huyền quốc, cô ấy quả thật là con ruột của Cố gia.

Điều này là không thể nghi ngờ. "Thạch Vinh, ngươi câm miệng cho ta, cô ấy có phải công chúa của chúng ta hay không ta rõ lắm, không cần ngươi đến đây nói nhiều như vậy với ta." Hạp Đạt giận dữ nói, căn bản không thèm để tâm lời Thạch Vinh.

Thạch Vinh tức đến bật cười, im lặng không nói gì.

Bây giờ càng bắt đầu tự nghi ngờ bản thân.

Anh ta vì sao lại phải hợp tác với Hạp Đạt?

Cuối cùng tự tay hủy hoại tiền đồ của mình?

Khoảnh khắc này Thạch Vinh thật sự hối hận rồi, nhìn Tô Ngọc muốn nói lại thôi.

Tô Ngọc như thể không thấy dáng vẻ của Thạch Vinh, nhìn Hạp Đạt: "Ngươi nói nương tử của ta là công chúa của các ngươi, không biết ngươi có chứng cứ gì?" "Dung mạo của cô ấy chính là chứng cứ." "Cô ấy trông y hệt Vương hậu của chúng ta." "Trừ việc là mẹ con ra thì còn quan hệ gì nữa?" "Nếu ngươi chỉ vì điều này mà cho rằng nương tử của ta là công chúa của các ngươi, vậy thì e rằng ngươi phải thất vọng rồi.

Cô ấy thật sự không phải, ban đầu chúng ta đã làm giám định thân duyên, sự thật chứng minh, cô ấy là con gái của Cố gia chủ đã khuất và phu nhân của Cố gia chủ ở Huyền quốc, chứ không phải cái gì công chúa mà ngươi nói." Điều này Tô Ngọc quả thật không nói bừa.

Tất cả đều là thật.

Hạp Đạt cau mày, biết Thăng Long có một bộ phương pháp giám định thân duyên riêng, nhưng vị Vương phi này và Vương hậu của bọn họ thật sự quá giống nhau.

Nếu có thể khiến cô ấy trở thành công chúa của bọn họ, thì sau này đối phó Huyền quốc sẽ trở nên đơn giản và dễ dàng hơn rất nhiều.

Đầu óc Cáp Đạt bắt đầu hoạt động trở lại, rất nhanh hắn ta liền nghiêm túc nói: “Cô ấy chính là công chúa của bộ lạc chúng tôi.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ khăng khăng của Cáp Đạt, không cần đoán cũng biết người này đang muốn làm gì.

“Cáp Đạt, sao ngươi cứ khăng khăng Vương phi của bản vương là công chúa của các ngươi?

Mục đích là gì?” Hôm nay Tô Ngọc có thời gian rảnh, có thể từ từ nghe Cáp Đạt nói.

Cáp Đạt không nói gì, công chúa thế nào hắn ta một chút cũng không quan tâm, hắn ta chỉ quan tâm công chúa này có thể mang lại lợi ích gì cho bọn họ.

Hiện tại nghe Tô Ngọc hỏi vậy, hắn ta tự nhiên sẽ không nói.

Tô Ngọc cũng không tức giận, nhìn Cáp Đạt thản nhiên mở miệng: “Ngươi tưởng không nói gì là xong sao?” Cáp Đạt trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành: “Ngươi nói gì?” “Đi gọi Nam Kiều đến đây.” Tô Ngọc phân phó người bên cạnh.

Rất nhanh Nam Kiều đã đến: “Ngọc ca ca, anh gọi em đến làm gì?” “Để em qua đây giúp anh hỏi vài thông tin.” “Hỏi thông tin ạ?” “Ừm, tên này cứ khăng khăng Tiểu Hòa là công chúa của bộ tộc chúng.

Bất kể dùng cách nào, chỉ cần có được kết quả anh muốn là được.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Còn về sau Cáp Đạt sẽ biến thành thế nào, anh căn bản không quan tâm.

Chương 1033

Nam Kiều đối với chuyện này hứng thú nhất, đảm bảo nói: “Ngọc ca ca yên tâm, chuyện này cứ giao cho em.

Vào tay em, nó không nói cũng phải nói.” Cáp Đạt vốn còn lo lắng Tô Ngọc sẽ tìm một nhân vật ghê gớm nào đó đến, ai ngờ người đến lại là một thằng nhóc con.

“Ai cũng nói Ngọc Vương có nhiều người tài, giờ xem ra cũng chỉ đến thế thôi.” “Một thằng nhóc con mà cũng dám nói năng bạt mạng như vậy.” Hắn ta muốn xem Nam Kiều có bản lĩnh gì.

Tô Ngọc chống trán khẽ bật cười, tên này cũng gan thật, có mấy ai dám dẫm lên giới hạn của Nam Kiều đâu chứ.

Ngoài việc ghét nhất bị gọi là thằng nhóc con, Nam Kiều còn ghét nhất là có người xem thường mình, tên này lại chiếm cả hai điều, sau này sẽ thế nào, thật khó nói trước.

“Ngươi đang tìm chết.” Nam Kiều chưa từng bị người khác xem thường như vậy.

“Người này giữ lại còn hữu dụng.” Thấy Nam Kiều thật sự tức giận, Tô Ngọc đưa tay cản lại.

“Nếu em không khiến hắn ta biến thành kẻ ngốc, đợi sau khi anh có được tất cả thông tin mình muốn, tên này cứ để em làm dược nhân thì sao?

Xem ra xương cốt hắn cũng không tồi, làm dược nhân chắc có thể cầm cự một thời gian đấy.” Tô Ngọc đặt tay lên vai Nam Kiều khẽ an ủi.

Nam Kiều đang nóng nảy lập tức được xoa dịu, ngoan ngoãn nghe lời: “Được, cảm ơn Ngọc ca ca.” Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười.

Thạch Vinh nhìn Cáp Đạt đầy vẻ đồng tình: “Cáp Đạt, ngươi cũng ghê gớm thật, đây là Tiểu Vương gia Nam Cương đấy.” Dám đắc tội Tiểu Vương gia Nam Cương, đầu óc Cáp Đạt có vấn đề gì sao?

Cáp Đạt quay đầu nhìn Nam Kiều: “Ngươi lại là người Nam Cương.” Nam Kiều không để ý đến hắn ta, suy nghĩ xem phải làm thế nào để moi được lời mà không khiến người đó gặp chuyện.

Cáp Đạt bị Nam Kiều xem thường như vậy, trong lòng có chút bực bội: “Nam Kiều ngươi…” “Câm miệng, ngươi cũng xứng gọi tên ta sao?” Tô Ngọc thấy Nam Kiều vẫn kiêu căng như vậy, có chút bất đắc dĩ: “Đừng lúc nào cũng kiêu căng như thế.” “Ngọc ca ca, em biết rồi.” Cáp Đạt từng nghe danh tiếng của Tiểu Vương gia Nam Cương, nghe nói Tiểu Vương gia Nam Cương tính tình cổ quái, tùy lúc đều có thể động thủ với người khác, vậy mà bây giờ hắn ta lại nghe lời Tô Ngọc đến vậy?

Chuyện này là sao?

“Ngươi một Tiểu Vương gia Nam Cương lại nghe lời hắn như vậy?” Nam Kiều cảm thấy tên này quá ồn ào, quay đầu nhìn hắn ta, quyết định dùng thôi miên trực tiếp.

Đơn giản và tiện lợi, nếu không được thì dùng cách khác.

Thấy đôi mắt của Nam Kiều, Cáp Đạt không lâu sau liền trở nên ngây ngốc.

“Ngươi là ai, từ đâu đến?” “Cáp Đạt, từ Văn Nam đế quốc đến.” Văn Nam đế quốc?

Tên này chưa từng nghe qua.

“Các ngươi đến đây mục đích là gì?” “Thâm nhập Huyền quốc, sau đó chiếm lấy Huyền quốc làm của riêng.” Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, những người này rốt cuộc từ đâu mà ra cái sự tự tin đó?

Cứ nghĩ bọn chúng nhất định sẽ thành công sao?

“Vì sao nói Ngọc Vương phi là công chúa của các ngươi?” “Nàng ấy trông giống công chúa, nhưng không phải công chúa.” Cáp Đạt nói với ánh mắt ngây dại.

Người đi cùng Cáp Đạt nghe hắn ta lại ngoan ngoãn nói ra tất cả mọi chuyện thì lập tức hoảng sợ.

Một người trong số đó nghiến răng nói: “Ngươi đang nói bậy bạ gì đấy?

Câm miệng lại cho ta!” Đầu óc Cáp Đạt có phải bị úng rồi không?

Sao có thể kể chuyện của Văn Nam cho những người này?

Bất kể bọn chúng tức giận thế nào, Cáp Đạt căn bản không nghe thấy bọn họ đang nói gì.

“Mục đích ngươi muốn nhận công chúa là gì?

Vì sao lại cảm thấy không phải công chúa của các ngươi?” “Công chúa của chúng ta trời sinh dị đồng, còn nàng ấy thì không.” “Mục đích.” Cáp Đạt trầm mặc một lát mới tiếp tục mở miệng: “Địa vị của nàng ấy ở Huyền quốc rất cao, chỉ cần khống chế được nàng ấy thì việc chúng ta xâm nhập Huyền quốc sẽ dễ dàng hơn.” Nam Kiều lại hỏi thêm mấy vấn đề Tô Ngọc muốn biết, đợi sau khi biết gần đủ, Tô Ngọc gật đầu với Nam Kiều, Nam Kiều búng tay một cái, Cáp Đạt rất nhanh đã tỉnh táo trở lại.

Nam Kiều còn xấu bụng không xóa đi ký ức của hắn ta, mà để hắn ta nhớ rõ ràng tất cả những gì đã xảy ra khi bị thôi miên.

Khi hắn ta nhớ lại những chuyện xảy ra lúc bị thôi miên, tức giận vùng vẫy muốn giết Nam Kiều.

“Ngươi đã làm gì ta?” “Cũng chẳng làm gì, chỉ là thôi miên ngươi thôi, thế nào?

Cảm giác có phải rất tốt không?

Nhưng ngươi cũng không cần cảm ơn ta đâu.” Nam Kiều nói một cách đương nhiên, hoàn toàn không để ý đến dáng vẻ tức đến muốn nổ tung của người ta.

Nhìn dáng vẻ chọc người của Nam Kiều, Tô Ngọc khẽ lắc đầu: “Đùa vừa thôi, kẻo đến lúc lật xe lại bị người ta bắt nạt đấy.” “Không đâu, Ngọc ca ca, anh nói giao người này cho em làm dược nhân còn tính không?” Tô Ngọc cười gật đầu: “Đương nhiên tính.” “Vậy thì tốt, Ngọc ca ca phiền anh phế võ công của hắn đi, dù sao em cũng chỉ là một đứa trẻ, đánh không lại đâu.” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc nói một cách đương nhiên.

Một câu “đứa trẻ đánh không lại” làm Tô Ngọc bật cười, nhìn Nam Kiều bất đắc dĩ lắc đầu: “Em ư?

Lại còn đánh không lại?” Thằng bé này có thật không?

“Đánh không lại, không phải hắn tự nói sao?

Em chỉ là một thằng nhóc con, em chẳng biết gì hết.” Nam Kiều nói với vẻ mặt thuần lương.

Nếu là người không quen biết Nam Kiều chắc chắn sẽ bị dáng vẻ này của cậu ta lừa, đương nhiên người quen biết thì chỉ cảm thấy cậu ta có lẽ đầu óc có chút vấn đề, hoặc là trông không được thông minh lắm.

Tô Ngọc tuy thấy buồn cười, nhưng vẫn nghe lời Nam Kiều, phế võ công của Cáp Đạt rồi mới giao người cho Nam Kiều.

Những người còn lại thấy Tô Ngọc chỉ khẽ nhấc tay đã phế đi một người thì hoàn toàn hoảng sợ.

Hắn ta sẽ không định động thủ với bọn họ luôn chứ?

Thế nhưng Tô Ngọc không để ý đến bọn họ, đứng dậy rời đi.

Cái Văn Nam quốc này lại khiến anh có chút hứng thú.

Tuy nhiên chắc hẳn là một quốc gia ở hải ngoại, vậy mà lại muốn xâm nhập vào đây?

Thật thú vị.

Hơn nữa, chúng còn dám tham gia cả khoa cử, điều này càng thú vị hơn.

Tô Ngọc trở về viện tử của mình, nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngồi trong viện cầm vải may quần áo cho cả nhà.

Anh đi qua ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa: “Sao lại nghĩ đến chuyện tự may quần áo vậy?” “Em gần đây chẳng có việc gì làm mà?

Thế là mua ít vải về định tự may vài bộ quần áo.” Ngôn Hi và Ngôn Triệt cũng không biết Tô Tích đã nói gì với bọn chúng, hai đứa trẻ gần đây thích chơi ở đó, cũng không muốn về.

Còn về Tiểu Bảo và Tiểu Trí thì cả hai đều đã đến thư viện, cũng không có ở nhà, Tô Ngọc cũng bận rộn nên người nhàn rỗi nhất lại biến thành cô.

“Có muốn biết tại sao Cáp Đạt lại nói em là công chúa của bọn chúng không?” Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa quả thật đang nhàn rỗi, cười tủm tỉm nhìn cô hỏi.

Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú: “Ồ?

Tại sao?

Nhanh nói em nghe đi.” “Cáp Đạt bọn chúng đến từ một quốc gia tên là Văn Nam, chắc hẳn là ở hải ngoại.

Chương 1034

Còn vì sao lại nói em là công chúa của bọn chúng, đó là vì em thực sự trông giống công chúa của họ.

Nhưng Cáp Đạt nói công chúa của họ trời sinh dị đồng, còn em thì không.

Mục đích chúng muốn gán danh phận công chúa cho em chỉ có hai điều.

Thứ nhất là muốn gây chia rẽ giữa em và Hoàng huynh.

Thứ hai hiển nhiên là muốn lợi dụng địa vị của em ở Huyền quốc để giúp chúng thực hiện kế hoạch nào đó, quan trọng nhất là muốn nắm em trong lòng bàn tay.” Nghe xong lời của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói: “Cái gì mà Văn Nam cử một người như vậy đến, là để gây cười à?” “Lại còn khống chế em?

Hắn ta đã là tù nhân rồi, gặp còn chẳng gặp được em, làm sao mà khống chế em được?

Tên này trông thật không thông minh chút nào.” Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mặt cạn lời.

Những người bên ngoài đều không thông minh đến vậy sao?

Hắn ta sẽ không nghĩ rằng chỉ cần hắn gọi một tiếng công chúa, cô sẽ giúp hắn chứ?

Sao lại có người ngây thơ đến vậy.

“Hắn ta đại khái nghĩ rằng em sẽ tò mò về thân thế của mình, đến lúc đó hắn muốn gặp em, em nhất định sẽ đồng ý, thậm chí còn thả bọn chúng ra ngoài, vì vậy mới không chút sợ hãi.” Tô Ngọc chỉ cần suy nghĩ một chút đã biết tâm tư của Cáp Đạt.

“……” Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa lúc này có chút khó tả.

Người này đầu óc có vấn đề sao?

“Em là người Huyền quốc sinh ra và lớn lên ở đây, dù có là người Văn Nam thì sao chứ?

Em hoàn toàn không quen thuộc với nơi đó, hắn ta có suy nghĩ như vậy đúng là quá ngốc.” Vương Cẩn Hòa chưa từng thấy người nào tự cho mình là đúng như vậy.

Loại người này rốt cuộc đã sống đến bây giờ bằng cách nào?

Có phải là quá ngu ngốc rồi không?

Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tiểu Hòa nói không sai, người này quả thật rất ngu ngốc.

Quan trọng nhất là hắn ta đã đánh giá cao sự tò mò của Tiểu Hòa, và cũng đánh giá thấp sự yêu thích của Tiểu Hòa đối với Huyền quốc.

Hơn nữa, lúc trước bọn họ quả thật đã làm kiểm tra thân phận rồi.

Vương Cẩn Hòa tự mình biết điều này, vì cô chính là người của Huyền quốc, làm sao có thể tò mò về thân phận công chúa này chứ?

“Người này anh xử lý thế nào rồi?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Chuyện đơn giản thôi, hắn đã bị Nam Kiều đưa đi rồi, giờ là dược nhân của Nam Kiều.” Vương Cẩn Hòa ngây ngốc nhìn Tô Ngọc: “Dược nhân?” “Đúng vậy, ban đầu không định làm thế, nhưng kết quả là có người tự tìm chết, anh cũng không ngăn được, cuối cùng đành phải thành ra thế này.” “Nếu anh không cản, Cáp Đạt có lẽ đã bị Nam Kiều xé thành tám mảnh rồi.” “Đáng sợ vậy sao?

Hắn ta đắc tội Nam Kiều thế nào?” “Nói Nam Kiều là thằng nhóc con, lại còn coi thường Nam Kiều nữa.” Vương Cẩn Hòa im lặng, xem ra người này không chỉ ngốc mà còn ngu không tả nổi.

Dám dẫm lên giới hạn của Nam Kiều.

Thật không biết hắn ta nghĩ gì nữa.

“Giao cho Nam Kiều cũng tốt, vật tận kỳ dụng.” “Em nói đúng, đúng rồi, sau khi bận xong em có đi thăm con trai của đại ca không?” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến con trai của Tô Cửu bọn họ, buồn cười hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: “Anh không đi, mấy hôm rồi anh không đi chắc hẳn thằng bé cũng quen rồi, anh không đi chắc cũng không sao.” Tô Ngọc ban đầu định làm thế này, anh không thể mỗi ngày đều đi thăm con nít được chứ?

Sau này anh và Tiểu Hòa sẽ về Dụ Hòa quận, không thể mỗi ngày đều ở lại đây, anh đi rồi thì thằng nhóc này phải làm sao?

“Anh nói cũng đúng.” “Văn Nam quốc này em có nghe nói đến bao giờ chưa?” Tô Ngọc lắc đầu: “Cái này anh thật sự chưa nghe qua, nhưng Tề Minh chắc hẳn biết rõ lắm, hắn ta thường xuyên ra biển đi ra ngoài.” Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Tô Ngọc: “Thôi đi, không có việc gì nhắc đến người đó làm gì?

Nghe chướng tai lắm.” “Anh chỉ nói thế thôi, Tề Minh mấy năm trước vẫn luôn ra biển làm ăn, lúc đó hắn ta đã nói với anh rất nhiều lần, thế giới bên ngoài lớn hơn anh tưởng tượng rất nhiều, nếu anh cứ mãi muốn ở lại đây thì quá ngu ngốc.

Hắn ta vốn muốn khơi gợi sự tò mò của anh, sau đó rủ anh rời đi cùng, chỉ tiếc là anh không mấy hứng thú với chuyện này.” Tô Ngọc nhún vai nói.

Lúc đó Huyền quốc anh còn chưa đi hết, làm sao có thể ra hải ngoại được?

Lại không phải kẻ ngốc.

Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày: “Hắn ta từ lúc đó đã bắt đầu tính kế anh rồi.” “Không sai.” “Không nghĩ nữa, hiện tại võ lực của phương Nam cũng rất mạnh, nhất thời cũng không cần lo lắng, người bên đó muốn đến quy mô lớn cũng không thực tế, chỉ có thể dùng cách này để đạt được mục đích của mình.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy Văn Nam quốc này đã nghĩ quá đơn giản về cuộc chiến tranh vượt biển.

Loại chiến tranh vượt biển này, chỉ dựa vào chiến thuyền thời cổ đại thật sự rất khó.

Hơn nữa bên này còn có nhiều quân đội đến vậy, bọn chúng có thể cử bao nhiêu người đến chứ?

Chiến thuyền, quân nhu những thứ này đều phải tốn tiền, không có người giàu có như Tô Ngọc, bọn chúng đừng hòng đến quy mô lớn.

“Chiến thuyền đã từ hai chiếc thành năm chiếc rồi.” Tô Ngọc nói cho Vương Cẩn Hòa một tin tức tốt.

“Nhanh vậy sao?” “Đúng vậy, hai chiếc đầu chủ yếu là thử nghiệm, sau khi thành thạo thì đương nhiên cũng nhanh hơn.” “Anh nói cũng đúng, chuyện này anh đi nói với Hoàng huynh một tiếng, để huynh ấy có sự chuẩn bị trong lòng.” Vương Cẩn Hòa vẫn còn chút không yên tâm về chuyện này, thúc giục Tô Ngọc đi nói với Huyền Phỉ Nhiên.

Vương Cẩn Hòa không nhắc nhở thì Tô Ngọc cũng sẽ nói chuyện này với Huyền Phỉ Nhiên.

“Mai sau buổi thiết triều anh sẽ nói.” Vương Cẩn Hòa vừa định nói gì đó thì người của Tô gia đã đến: “Vương gia, người đi thăm Tiểu thiếu gia đi ạ.” “Thằng bé làm sao thế?” “Mấy hôm rồi người không đến thăm nó, hai hôm nay tuy không khóc dữ dội nhưng cũng có chút mè nheo, hôm nay thì không khóc cũng không chịu ăn.” Hạ nhân có chút đau đầu nói.

Thật chưa từng thấy loại trẻ con không thích cha mà lại thích thúc thúc như vậy.

Tô Ngọc ban đầu còn tưởng rằng sự xa cách của mình đã khiến thằng bé quen rồi, kết quả là lập tức bị vả mặt sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ sầu não của Tô Ngọc, không nhịn được bật cười: “Đi xem đi anh.” “Chúng ta cùng đi.” Khi Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa đến, tóc Tô Cửu đã sắp bạc trắng vì lo lắng: “Tiểu Ngọc, con đến xem thằng nhóc thối này đi, ta thật sự không chịu nổi rồi.” Lúc Ngôn Hi và Ngôn Triệt sinh ra cũng không khó nuôi đến vậy chứ?

Sao thằng nhóc thối này lại như thể đối đầu với anh vậy, anh làm gì cũng không đúng, lúc Minh Uyển Ninh bế nó thì không sao cả, vừa đến tay anh là lập tức tè dầm lên người anh.

Quan trọng là đây là con ruột của mình, còn không thể đánh được.

Chưa động thủ đã khóc như thể anh bóp cổ thằng bé vậy, làm Gia gia và Đại bá không ngừng chê trách anh, khiến anh cứ như cha ghẻ vậy.

Mấy hôm nay anh sống đúng là trong nước sôi lửa bỏng.

“Đại ca, hai người cứ thế này, khi em và Tiểu Hòa về Dụ Hòa quận thì sao?” Thằng bé này anh không thể lúc nào cũng trông nom được chứ.

“Ta và chị dâu con đã bàn bạc rồi, hai đứa muốn đi thì chắc cũng phải đến sang năm.

Đến sang năm, thằng nhóc thối này cũng được tám chín tháng rồi, lúc đó cứ theo con đi thôi.” Tô Cửu nói với vẻ bất đắc dĩ.

Anh ta cũng không muốn để con trai rời đi, nhưng thằng bé này hình như thật sự không thể rời xa Tô Ngọc.

Tô Ngọc khóe miệng co giật nhìn Tô Cửu: “Đại ca, anh biết mình đang nói gì không?” Con trai giao cho anh nuôi, chuyện này có thích hợp không?

“Chúng ta cũng không có cách nào, thằng bé này làm ầm lên, ta và chị dâu con cũng không thể khống chế được.

Mấy hôm trước cứ khóc mãi, đều là có Ngôn Hi và Ngôn Triệt ở đây mới miễn cưỡng dỗ được.

Chương 1035

Nếu hai đứa đều đi rồi, thằng bé này có thể dỡ nhà luôn.” Chỉ cần trong nhà có người nào đó dỗ được con trai, anh ta cũng sẽ không đưa ra quyết định như vậy.

Nhưng Minh Uyển Ninh cũng không có cách nào dỗ được con trai, anh ta thì càng khỏi phải nói, bọn họ có thể làm gì được chứ?

“……” Tô Ngọc khẽ thở dài, ngoài đồng ý ra thì còn có thể nói gì nữa?

Tô Ngọc đi theo Tô Cửu xem đứa trẻ, vừa bước vào Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đã nghe thấy tiếng khóc của đứa trẻ.

“Ca, anh đi bế thằng bé ra đi.” Minh Uyển Ninh vẫn đang ở cữ, cô trực tiếp đi vào không thích hợp.

Tô Cửu đi qua bế con trai, vừa bế lên đã khóc to hơn.

“Thôi được rồi được rồi, đừng khóc nữa, đưa con đi tìm Tiểu thúc thúc con chịu không?” Tô Cửu bây giờ nghe tiếng trẻ con khóc là thấy đau đầu.

Thằng bé này chính là đến đòi nợ.

Quả nhiên, Tô Cửu vừa nói xong, nó liền không khóc nữa, thút thít nhìn Tô Cửu.

Nhìn đôi mắt con trai khóc đến đỏ hoe, Tô Cửu cũng thấy xót lòng.

Anh ta bế thằng bé đi tìm Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa tay bế thằng bé vào lòng, thằng bé bĩu môi khóc, tiếng khóc nhỏ như mèo con.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ tủi thân của thằng bé, bất đắc dĩ mở miệng: “Xem con kìa, tủi thân đến thế cơ à.” Tô Ngọc cũng không ngờ sau khi nhìn thấy anh, thằng bé lại còn có thể tủi thân đến vậy.

“Con còn tủi thân nữa sao?

Con một cục sữa nhỏ đói không ăn, buồn ngủ không chịu ngủ, con muốn làm gì?

Muốn lên trời à?” Vương Cẩn Hòa nghe lời của Tô Ngọc không nhịn được bật cười, đưa tay đánh anh một cái: “Anh nói chuyện đàng hoàng đi.” “Lúc mới sinh ra là một cục sữa đáng yêu, giờ thì xấu xí te tua, y như trái cây héo úa vậy, xấu không?” Vương Cẩn Hòa ghé sát lại nhìn, sau đó vô cùng kinh ngạc phát hiện, Tô Ngọc nói hình như là đúng, cục sữa nhỏ này hình như thật sự xấu đi một chút.

Cục sữa nhỏ khóc to hơn, bàn tay nhỏ đánh vào mặt Tô Ngọc.

Như thể đang tố cáo lời nói của Tô Ngọc.

Nó không xấu.

“Đúng là xấu mà, mau bảo cha con đưa con đi ăn rồi ngủ đi, sau này Tiểu thúc thúc không bận sẽ qua thăm con, đừng có lúc nào cũng khóc, không khó chịu sao?” Thằng nhóc con không khóc nữa, mở to mắt nhìn chằm chằm Tô Ngọc, như thể đang hỏi có thật không.

Tô Ngọc bị nhìn đến bất đắc dĩ: “Cha con đã định đóng gói con tặng cho anh rồi, đợi khi anh và thím con đi thì sẽ mang con theo cùng, được không?” Đứa trẻ đột nhiên bật cười, hai bàn tay nhỏ cũng hưng phấn vung vẩy, dáng vẻ này khiến Tô Cửu nhìn mà đau lòng.

Đứa con này thật sự không thể muốn nữa rồi.

“Đại ca, anh đưa thằng bé đến cho vú nuôi đi, rồi để nó ngủ một lát.” “Được.” Tô Cửu bế con trai đi uống sữa, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi thăm Tô Tích.

Tô Tích nhìn thấy hai người không nhịn được trêu chọc: “Sao?

Đại ca con không chịu nổi nên gọi con đến à?” Tô Ngọc gật đầu: “Vâng, Đại ca bảo con sang năm đi thì mang thằng bé theo cùng.

Gia gia, mọi người đã đặt tên cho thằng bé chưa ạ?” “Đặt rồi, gọi là Tô Cẩm Trần.” “Cái tên này không tệ.” “Đương nhiên rồi, không nhìn xem là ai đặt tên à?” “Đúng rồi, anh con bảo đợi khi hai đứa đi thì giao thằng bé cho hai đứa mang theo cùng, con tính sao?” Mấy hôm nay ông cũng đã chứng kiến tiểu trọng tôn này khó nuôi đến mức nào.

Hoàn toàn không giống Ngôn Hi và Ngôn Triệt.

Nhưng nói là khó nuôi thì cũng không phải, ở trước mặt gia đình Tô Ngọc thì nó lại ngoan đến lạ.

Ông đánh giá Tô Ngọc, cũng không biết thằng bé này tại sao lại thích anh đến vậy.

“Nhưng với tình hình hiện tại thì chỉ đành mang theo thôi, dù sao mỗi năm cũng phải về đây một lần.” Tô Ngọc có chút đau đầu nói.

Chỗ anh đây sắp biến thành nhà trẻ chuyên nghiệp rồi.

Đầu tiên là Dụng Ý, bây giờ lại là Tô Cẩm Trần.

“Như vậy cũng tốt, thằng bé này chỉ thân với các con, khiến Đại ca con lúc nào cũng nói anh ấy và Ninh Ninh đã sinh con trai cho hai đứa.” Nghĩ đến dáng vẻ buồn bực của đại tôn tử, Tô Tích liền thấy buồn cười.

Chưa từng thấy đại tôn tử có dáng vẻ ấm ức như vậy, nhìn thật sự rất buồn cười.

“Tiểu Ngọc, con nói tại sao thằng bé lại thích con đến vậy?” Tô Ngọc nhún vai: “Con cũng không biết tại sao thằng bé lại thích chúng con đến thế.” Thằng bé này không chỉ thích anh, còn thích Tiểu Hòa, thích Tiểu Bảo và bốn đứa trẻ kia.

“Chà, lời này con đừng nói với anh con đấy.” “Con biết rồi.” Khi hai ông cháu đang nói chuyện, Tô Cửu đã bế thằng bé quay lại.

“Không phải bảo nó đi ngủ sao?

Con ôm nó qua đây làm gì?” “Nó đòi tìm con, ta có cách nào đâu?” Vừa ăn no là bắt đầu quấy, anh ta cũng không có cách nào khác ngoài việc đến tìm Tô Ngọc.

“……” Tô Ngọc im lặng nhìn thằng bé trong lòng Tô Cửu.

Cuối cùng đưa tay bế thằng bé qua, kết quả vừa vào lòng Tô Ngọc nó liền ngủ thiếp đi, bàn tay nhỏ còn nắm chặt lấy quần áo của Tô Ngọc, sợ anh bỏ chạy vậy.

Tô Cửu nhìn mà vừa tiện vừa ghen tị: “Sao ta lại không có được đãi ngộ này chứ?” Tô Ngọc nhìn Tô Cửu một cái, không vui nói: “Đãi ngộ này anh cho chú đấy?” “Nếu ta có thể lấy được thì tốt rồi.” Tô Cửu lẩm bẩm nói.

“Tiểu Ngọc, bên anh ta còn có việc nên đi trước đây, hôm nay con cũng không có việc gì, Trần nhi con cứ giúp chúng ta trông nom đi.” “……” Tô Ngọc nhìn Tô Cửu một chút cũng không khách khí, không nói nhiều, chỉ là tâm trạng có chút phức tạp.

Lúc trông Ngôn Hi và Ngôn Triệt anh còn chưa rối rắm như vậy.

Vương Cẩn Hòa nhịn cười mở miệng: “Đại ca, anh cứ đi làm việc của mình đi, đợi thằng bé ngủ rồi em sẽ bế nó qua tìm Ninh Ninh.” “Tiểu Hòa, phiền em quá.” “Không sao đâu.” Tô Ngọc bế một lúc, xác định thằng bé hoàn toàn ngủ rồi mới đưa cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa bế Tô Cẩm Trần đi tìm Minh Uyển Ninh.

Minh Uyển Ninh nhìn thấy con trai rất vui: “Cuối cùng cũng ngủ rồi.” “Tiểu Hòa, phiền hai em quá.” Minh Uyển Ninh cũng rất bất đắc dĩ, con trai tuy cũng thích cô, nhưng lại thích Tô Hòa bọn họ hơn.

Có đôi khi cô cũng cảm thấy có chút chua xót, nhưng chuyện này cũng không có cách nào khác.

Con cái từ nhỏ đã thích Tô Ngọc bọn họ, cô còn có thể giận dỗi với em trai em dâu sao?

“Nói gì mà phiền chứ?

Bọn em ngược lại có chút ngại ngùng.” Dù sao cũng không phải cha mẹ ruột, cuối cùng lại được hưởng đãi ngộ của cha mẹ ruột, điều này khiến Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng có chút ngại ngùng.

“Không có gì mà ngại ngùng.” Minh Uyển Ninh cười lắc đầu.

Lúc đầu Tô Cửu cũng đã nói, sau hai tuổi sẽ giao thằng bé cho Tô Ngọc dạy dỗ.

Đối với năng lực của Tô Ngọc, bọn họ đều công nhận, nhìn Thái tử Huyền Hoằng Nghị thì biết rồi.

Đó chính là đứa trẻ do Tô Ngọc tự tay dạy dỗ.

Hiện tại chẳng qua là sớm hơn một năm thôi cũng không có gì đáng kể.

“Chị thật sự nỡ để thằng bé đi cùng bọn em sao?” Vương Cẩn Hòa cân nhắc hỏi.

Chương 1036

Minh Uyển Ninh lắc đầu: “Nếu chị nói nỡ thì em chắc chắn không tin, chị tất nhiên là không nỡ rồi.

Nhưng Tô Cửu đã sớm quyết định sau khi thằng bé hai tuổi sẽ giao cho Tô Ngọc dạy dỗ.

Chuyện này chúng ta đã định trước từ khi thằng bé còn chưa sinh ra.

Bây giờ chỉ là sớm hơn một khoảng thời gian thôi, hơn nữa mỗi năm thằng bé đều sẽ về đây ở một thời gian, như vậy cũng tốt lắm rồi.” Vương Cẩn Hòa không ngờ ngay cả khi thằng bé còn chưa sinh ra bọn họ đã quyết định xong rồi.

“Hai người thật sự tin tưởng Tô Ngọc đến thế sao.” “Anh ấy thực sự rất đáng tin.” Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Thằng bé ngủ trông ngoan thật đấy.” “Đó cũng chỉ là lúc ngủ thôi.” Lúc tỉnh thì cũng rất ồn ào.

Cũng không biết từ đâu ra nhiều năng lượng đến vậy.

Nghĩ đến dáng vẻ mấy hôm nay cả ngày lẫn đêm đều không mấy chịu ngủ, Minh Uyển Ninh liền cảm thấy bất đắc dĩ.

“Sau này Tô Ngọc mỗi ngày đều sẽ qua thăm Trần nhi.” Minh Uyển Ninh có chút bất đắc dĩ nhìn Vương Cẩn Hòa: “Vậy thì chúng ta mới thật sự quá phiền hai em rồi, thằng bé này…” “Bọn em đều là bạn bè, có gì mà phiền chứ?

Nếu chị còn tiếp tục nói những lời như vậy thì em sẽ không vui đâu.” Vương Cẩn Hòa xụ mặt nói với vẻ bất mãn.

Minh Uyển Ninh cười gật đầu: “Được, chị nghe em, sau này không nói những lời như vậy nữa.” Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu.

Khi trở về Vương Cẩn Hòa kể chuyện này với Tô Ngọc, Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy đau đầu, sau này những người bên cạnh sẽ không ném hết con cái sang bên anh chứ?

“Đang nghĩ gì vậy?” “Anh đang nghĩ, sau này bên cạnh chúng ta liệu có rất nhiều con nít không.” Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa nghĩ đến khả năng đó, không nhịn được bật cười.

Dựa vào năng lực của Tô Ngọc, tình huống này cũng không phải là không thể xảy ra.

Cô thở dài một hơi: “Cái gì với cái gì vậy chứ?” Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vỗ vai Tô Ngọc: “Anh cái này gọi là người có năng lực thì làm nhiều.” “Nuôi dạy bọn trẻ lớn khôn là anh có thể về hưu rồi.” Nói xong Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười.

Nghĩ đến Tô Ngọc sau này sẽ biến thành Vương có nhiều con, cô liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

“Nương tử, em đang cười anh đấy à?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghe ra một chút nguy hiểm trong lời nói này, vội vàng lắc đầu: “Làm gì có, em sao lại cười anh chứ?

Anh nghĩ nhiều rồi.” Tô Ngọc hừ một tiếng, bất mãn nói: “Thôi được, dạy một đứa cũng là dạy, mấy đứa cũng là dạy, đến lúc đó thì cùng một lúc đi.” “Nếu muốn dạy cùng nhau cũng được, chứ mỗi đứa một lúc thì anh không vui đâu.” Tô Ngọc nói thẳng.

“Đến lúc đó chắc cũng gần giống thời gian thôi.” “Hy vọng vậy.” Sau khi tình hình của Tô Cẩm Trần được giải quyết, bên kia thành tích cũng đã có, sau đó còn có điện thí.

Khi điện thí Tô Ngọc cũng có mặt, nghe bọn họ trả lời, Tô Ngọc không nói gì, những gì anh cần làm đã làm xong, bây giờ là chuyện của Tô Cửu.

Sau khi mọi người đều đã gặp mặt, thứ hạng cũng đã có, không khác mấy so với Tô Ngọc tưởng tượng.

Không có sai sót quá lớn.

Điện thí kết thúc xong là đến ngày yết bảng, bên ngoài rất nhiều người, sau khi biết người nhà mình đỗ thì vui mừng khôn xiết.

Bên ngoài vui mừng khôn xiết, Tô Ngọc lại đi cùng Huyền Phỉ Nhiên đến ngự thư phòng.

“Thạch Vinh không chỉ tiết lộ đề thi mà còn câu kết với nước ngoài, điều này đã tính là phản quốc rồi.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Nếu thật sự để Văn Nam xâm nhập thành công, đến lúc đó sẽ mang lại phiền phức lớn cho Huyền quốc.

“Tiểu Ngọc, Văn Nam là nơi nào vậy?” “Chưa từng đến, nhưng anh đã phân tích, bọn chúng muốn sang đây cũng không dễ dàng đâu.” “Tại sao?” “Cách biển lớn, sang đây chỉ có thể dựa vào thuyền bè, người có thể mang đến cũng không nhiều.” Huyền Phỉ Nhiên tán đồng gật đầu: “Con nói đúng, phương Nam bên đó phải khiến chúng cảnh giác, còn kinh thành bên này vẫn phải cẩn thận.” Nếu lần này không phải Tô Ngọc phát giác ra điểm bất thường mà tương kế tựu kế, thì còn không biết lần này sẽ có bao nhiêu gián điệp vào làm quan ở Huyền quốc, điều này đối với bọn họ mà nói quả là một sự sỉ nhục.

“Vâng, con sẽ phân phó người theo dõi.” “Năm nay con ăn Tết ở đây sao?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Ăn Tết, chúng con sẽ chuyển đến Dụ Hòa quận vào tháng tư.”

Nghĩ đến việc cả nhà chuyển qua đó, anh lại có chút đau đầu.

“Bên đó cách đây khá xa, đợi sau khi chúng ta chuyển hết qua đó, hai đứa về đây cũng tiện hơn.” Huyền Phỉ Nhiên nói.

Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu: “Con cũng nghĩ vậy, nên định năm nay ở lại đây một thời gian, năm sau chưa chắc đã về.” “Được.” Tô Ngọc đã nói vậy, anh ta còn có thể nói gì nữa?

“Bên Thạch Vinh thì công bố tội chứng ra, rồi chém đầu đi.” “Vâng.” “Còn những người của Văn Nam quốc thì sao?” Tô Ngọc nghĩ đến mười mấy người đang ở trong địa lao, đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu, sự tồn tại của những người này đối với anh mà nói chính là một phiền phức, một phiền phức lớn.

Huyền Phỉ Nhiên cũng chưa nghĩ ra nên làm thế nào.

“Con nghĩ sao?” “Chưa nghĩ ra, có lẽ đợi khi con đi sẽ mang bọn chúng theo cùng, đến lúc đó để bọn chúng đi đào mỏ, vật tận kỳ dụng.” Tô Ngọc suy nghĩ nói.

Huyền Phỉ Nhiên bị lời này của Tô Ngọc chọc cười: “Nếu trẫm nhớ không nhầm thì bọn chúng cũng là thư sinh đúng không?

Con để thư sinh đi đào mỏ có thích hợp không?” Tô Ngọc gật đầu: “Rất thích hợp chứ, không thì làm sao bây giờ?” Tha thì trong lòng không thoải mái, không tha lại không muốn nuôi, vậy thì chỉ có thể để bọn chúng đi làm việc thôi.

“Con cao hứng là được rồi.” Rất nhanh tội chứng của Thạch Vinh đã xuất hiện bên ngoài, ba ngày sau khi tội chứng được dán ra, Thạch Vinh liền bị chém đầu.

Gia đình Thạch Vinh tuy không cam tâm nhưng cũng chỉ có thể ấm ức nhìn con trai mình chết trên đoạn đầu đài.

Là con cái của bọn họ đã làm sai, không thể trách Hoàng thượng.

Người nhà họ Thạch làm sao cũng không ngờ, con trai của bọn họ, Thạch Vinh lại làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn con cái bị chém đầu, cuối cùng giúp hắn ta thu lại di thể.

Đối với nhà họ Thạch mà nói, Hoàng thượng không truy cứu trách nhiệm của bọn họ đã là vạn hạnh trong bất hạnh rồi.

Sau chuyện của Thạch Vinh, Tô Ngọc cũng rảnh rỗi, mỗi ngày không phải dạy dỗ con cái, thì cũng là đến Tô gia thăm Tô Cẩm Trần.

Rất nhanh đến Tết, sau Tết Tô Ngọc bắt đầu chuẩn bị chuyện đi Dụ Hòa quận.

“Cha, cha đừng quên, chúng ta còn phải về mang theo Đại Hoa bọn chúng nữa đấy.” Tiểu Bảo không yên tâm dặn dò.

Đại Hoa và chúng nó đều đã lớn lên cùng con, con đi đâu cũng phải mang theo Đại Hoa và chúng nó.

“Yên tâm đi, cha đã cho người đưa Đại Hoa và chúng nó qua đó rồi.

Thang Viên và những con khác cũng đi cùng, con đừng lo lắng nữa.” Đứa trẻ này cũng không biết nghĩ thế nào, cứ nhất định phải mang theo đám gà dê đó.

“Vậy thì tốt rồi, Đại Hoa và chúng nó đã lớn lên cùng con mà, chúng con đi đâu thì chúng nó cũng phải đi cùng chứ.” Tiểu Bảo hiển nhiên nói.

“Được rồi, đây không phải đã cho người đưa đi rồi sao?” Nói xong chuyện này, Tiểu Bảo chần chừ một lát: “Cha, Cố Tĩnh dạo gần đây luôn mang theo đứa con trai nhỏ của cô ta đến tìm anh trai con, anh ấy đã phiền lắm rồi.” Tô Ngọc nghe Tiểu Bảo nói, ánh mắt hơi lạnh: “Đã bao lâu rồi?” “Đã một thời gian rồi, cô ta đã chặn anh ấy năm sáu lần rồi.” Tiểu Bảo bất mãn lẩm bẩm nói.

“Sao vậy?

Cô ta muốn làm gì?” “Cô ta muốn anh ấy nhận mẹ con cô ta, còn muốn anh ấy mang đứa trẻ đó cùng đi Dụ Hòa quận.

Tốt nhất là có thể khiến cha nhận đứa trẻ đó làm đồ đệ, nhưng đứa trẻ đó thật sự quá đáng ghét.” Tiểu Bảo nói đến đứa trẻ đó thì trong mắt đầy vẻ ghét bỏ, một chút cũng không thích.

“Cha biết chuyện này rồi.” “Con nói Tiểu Trí dạo gần đây đừng ra ngoài nữa.” Tô Ngọc thật sự đã rất phiền Cố Tĩnh.

Chương 1037

Lời anh nói lúc đó vẫn chưa đủ rõ ràng sao?

“Vâng.” Tiểu Bảo đi tìm Tiểu Trí, thấy anh ấy đang nhìn chằm chằm vào cuốn sách trên tay, đôi mắt có chút vô thần, không biết đang nghĩ gì.

Đi đến ngồi cạnh Tiểu Trí, Tiểu Bảo tò mò hỏi: “Anh ơi, anh sao vậy?” “Tiểu Bảo, người phụ nữ đó tại sao cứ nói là mẹ con?

Con nhìn thấy cô ta trong lòng đã khó chịu, thậm chí là ghét bỏ.

Tại sao cô ta cứ đến gây phiền phức cho con?” Anh ấy thật sự quá chán ghét hai người đó.

Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí nhíu mày nói: “Em cũng không biết nữa.” “Anh, em đã nói chuyện này với cha rồi, cha bảo gần đây hai ngày anh đừng ra ngoài, cha sẽ xử lý ổn thỏa.” Tiểu Bảo kể lại lời Tô Ngọc nói với Tiểu Trí.

Tiểu Trí chần chừ gật đầu: “Được, anh biết rồi.” “Nhưng chúng ta đã hẹn với bạn học rồi, ngày mai sẽ cùng đi chơi.” “Không sao, chúng ta dẫn Nguyên Bảo thúc thúc đi cùng.

Nếu cô ta dám làm gì, chúng ta sẽ xử lý cô ta.” “Với lại đứa trẻ đó nhìn thôi đã thấy ghét rồi, anh đừng để ý đến nó.” Tiểu Bảo không vui nói, nó thật sự quá ghét đứa trẻ đó.

Tiểu Trí bị dáng vẻ bất mãn của Tiểu Bảo chọc cười: “Được, đều nghe lời em.” Ngày hôm sau, Tiểu Trí và Tiểu Bảo nói với Tô Ngọc xong thì dẫn Nguyên Bảo ra ngoài.

Cũng như mọi khi, vừa ra khỏi cửa không lâu, Cố Tĩnh đã đi tới chặn đường.

Con trai nhỏ của Cố Tĩnh nhìn thấy Tiểu Trí thì xông lên muốn động thủ, sắc mặt Tiểu Bảo lập tức trở nên rất khó coi, đưa tay đẩy đứa bé ra: "Dám động vào anh con?

Ai cho mày cái gan đó?" "Tiểu Bảo, đừng làm đau tay em." Tiểu Trí kéo Tiểu Bảo nói nhỏ.

Còn về đứa trẻ bị ngã trên đất, Tiểu Trí thậm chí không thèm nhìn lấy một cái.

"Tiểu Trí, đây là em trai con, sao con có thể như vậy?" Cố Tĩnh bất mãn chất vấn.

"Con đúng là có em trai, Tiểu Bảo, Ngôn Triệt, còn có Trần Nhi vừa mới sinh, còn nó ư?

Nó là cái thứ gì?" Tiểu Trí ngẩng mắt nhìn Cố Tĩnh nói chuyện còn lạnh lùng hơn mỗi lần trước.

Đồng tử Cố Tĩnh hơi co lại, nhìn Tiểu Trí nghiến răng nói: "Con nói gì?" "Con không nhớ con có người mẹ như cô và người em trai như nó.

Con là người của Tô gia, cha con là Tô Ngọc, mẹ con là Vương Cẩn Hòa, còn cô ư?

Con nhìn thấy cô là đã thấy ghê tởm." Tiểu Trí nhìn Cố Tĩnh từng chữ từng câu nói ra.

Cố Tĩnh cả người đều sững sờ, không dám tin nhìn Tiểu Trí, anh ấy vậy mà có thể nói ra lời như vậy.

"Con thật là vô lễ, con vậy mà dám nói chuyện với mẹ ruột của mình như thế." Cố Tĩnh tức đến toàn thân run rẩy, làm sao cũng không ngờ Tiểu Trí lại nói ra lời này.

"Con đã nói rồi, mẹ của con là Ngọc Vương phi, không có chút quan hệ nào với cô, con cũng không quen biết cô.

Tiểu Bảo, chúng ta đi thôi.” Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo bên cạnh khẽ nói.

“Vâng.” Tiểu Bảo hung hăng lườm Cố Tĩnh một cái.

Người phụ nữ này thật đáng ghét: “Đồ không biết xấu hổ.” “Con…” Tiểu Bảo không khách khí nhìn lại: “Con làm sao?

Cô vốn dĩ là đồ không biết xấu hổ.” “Cô đã đồng ý với cha con rồi mà cô lại không làm được gì, thật đáng xấu hổ.” Tiểu Bảo châm biếm nói.

“Hai vị thiếu gia, thời gian các vị hẹn với bạn học sắp đến rồi.” Nguyên Bảo ở bên cạnh nói.

Nhìn Cố Tĩnh một cái: “Đại thiếu gia không cần nói nhiều với cô ta, sau này Vương gia sẽ đích thân đến tìm cô ta.” “Trương phu nhân, đừng quên sự lựa chọn của mình năm xưa.

Đã lựa chọn rồi thì không nên hối hận nữa.

Nếu còn dám đến làm phiền Đại thiếu gia của chúng ta, thủ đoạn của Vương gia cô biết đấy.

Đại thiếu gia, chúng ta đi thôi.” Nguyên Bảo nhìn Tiểu Trí nói.

Năm xưa Tiểu Trí bị những người này làm tổn thương đến mức nào, ông biết rõ.

Bây giờ Cố Tĩnh vậy mà còn có mặt mũi đến tìm Tiểu Trí?

Ai cho cô ta cái mặt đó?

Tiểu Trí rời khỏi bên cạnh Cố Tĩnh, Cố Tĩnh nhìn ánh mắt xa lạ của anh, đưa tay nắm lấy tay anh: “Con chính là con trai của ta, là Ngọc Vương đã cướp con từ tay chúng ta, là hắn ta.” Sắc mặt Nguyên Bảo lập tức trở nên u ám khó coi, đưa tay nắm lấy tay Cố Tĩnh: “Cố

Tĩnh, cô nói ra lời này vu khống Vương gia, cô có biết sẽ có hậu quả gì không?” “Tôi vu khống lúc nào?

Anh ta chính là cướp đi con trai tôi, là anh ta đã khiến con trai tôi biến thành như vậy.” Cố Tĩnh bây giờ không nghe lọt bất cứ điều gì.

Sau khi mất đi sự hỗ trợ từ nhân mạch của Tô Ngọc, Cố Tĩnh mới phát hiện, việc làm ăn của họ không còn tốt như vậy nữa.

Bây giờ thậm chí đang bắt đầu dần đi xuống.

Cô ta nhất định phải đưa Trương Trí Lâm về, chỉ có như vậy mới có thể tiếp tục có quan hệ với Ngọc Vương.

Tiểu Trí nhíu mày nhìn Cố Tĩnh, nhìn dáng vẻ cuồng loạn của cô ta, giận dữ quát: “Vô lễ!

Một dân thường cũng dám công khai nhục mạ Ngọc Vương, cô thật lớn gan!” Cố Tĩnh bị hành động đột ngột của Tiểu Trí làm cho giật mình: “Con thái độ gì vậy?” “Con là Đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, cô dám nói cha con như vậy là cô sai rồi.

Nguyên Bảo thúc thúc, làm phiền ông cho người mời Phủ doãn đại nhân đến.” Tiểu Trí lạnh mặt nói.

“Vâng, Đại thiếu gia.” Nguyên Bảo cho người đi tìm Phủ doãn, đồng thời đi báo cho Tô Ngọc về tình hình ở đây.

Tô Ngọc sau khi biết tin này, ánh mắt hơi lạnh, xem ra Cố Tĩnh vẫn không biết điều như vậy.

Vương Cẩn Hòa nghe được tin này tức đến đập vỡ chiếc cốc trong tay, lạnh mặt nói: “Chúng ta ra ngoài xem, tôi muốn nghe xem cô ta còn có thể nói ra lời gì nữa.” “Được.” Tô Ngọc cười gật đầu, cùng Vương Cẩn Hòa đi ra ngoài.

Khi hai người đến nơi, Phủ doãn cũng đã đến.

Nhìn thấy Tô Ngọc liền vội quỳ xuống đất: “Hạ quan tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” “Đứng dậy đi.” “Đa tạ Vương gia.” Tô Ngọc đi đến bên cạnh Tiểu Trí: “Con đi chơi với bạn học đi, không cần ở đây lãng phí thời gian với cô ta, có cha lo tất cả.” Tiểu Trí lắc đầu: “Cha, con không đi.

Chuyện này là do con mà ra, nên con phải tự xử lý.

Con đã nhờ Nguyên Bảo thúc thúc phái người đi nói với bạn học rồi.” Anh ấy sẽ không trốn tránh việc mình phải làm.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Trí: “Không cần như vậy, cha có thể xử lý tốt.” “Cha, con đã lớn rồi.

Con tuy không biết tại sao cô ta lại nói con là con của cô ta, nói cha đã cướp con của cô ta, nhưng chỉ cần con nhìn thấy cô ta là con đã rất phiền, con không thích.

Cho dù đoạn ký ức con đã mất có thể liên quan đến họ, thì con và họ chắc chắn cũng đã xảy ra những tổn thương không thể bù đắp được.” Tiểu Trí nghiêm túc nói.

“Con thật sự đã quên những chuyện trước bảy tuổi, nhưng con không thích cô ta, nhìn thấy cô ta là đã khó chịu.” Tiểu Trí nhìn Cố Tĩnh từng chữ từng câu nói.

“Cho nên con hy vọng cô đừng đến gây phiền phức cho cha con nữa.

Cô làm như vậy chỉ càng khiến con ghét cô hơn.

Cô muốn đứa con trai này của cô bái cha con làm sư phụ, vậy thì hôm nay con sẽ trực tiếp nói với cô, không thể nào.” Anh ấy vốn dĩ không muốn như vậy, nhưng người phụ nữ này cứ đến gây phiền phức.

Chương 1038

Anh ấy đã bắt đầu mất kiên nhẫn rồi, người phụ nữ này sao lại đáng ghét đến vậy chứ?

Tại sao không thể có chút tự biết mình?

Cố Tĩnh nghe lời này, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Con nói gì?” “Con nói, con sẽ không để cha con nhận đứa trẻ này làm đồ đệ đâu, cô đừng hòng mà mơ tưởng.” Tiểu Trí lại một lần nữa nói.

Cố Tĩnh nhìn dáng vẻ lạnh lùng của Tiểu Trí, tức giận giơ tay lên định đánh anh ấy.

Nhìn dáng vẻ của Cố Tĩnh, ánh mắt Tiểu Trí có chút hoảng hốt, hình như đã từng có người đối xử với anh ấy như vậy, chỉ là anh ấy không nhớ rõ tình huống lúc đó.

Tô Ngọc thấy Tiểu Trí đứng yên không động, dường như đang nhập thần, liền vội đưa tay đẩy Cố Tĩnh ra: “Tiểu Trí, con làm gì vậy?

Có biết con đang làm gì không?” Tiểu Trí quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhíu mày: “Cha, con cảm thấy hình như đã từng có người đối xử với con như vậy, nhưng con không nhớ rõ nữa.” Tô Ngọc đặt tay lên vai Tiểu Trí: “Không nhớ thì đừng nghĩ nữa, đã từ bỏ ký ức năm xưa rồi thì bây giờ không cần thiết phải hồi tưởng lại, con nói đúng không?” Tiểu Trí đồng tình gật đầu: “Cha nói đúng.” Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh: “Bắt cô ta đi.” Nguyên Bảo nhìn Phủ doãn một cái, Phủ doãn cơ thể run rẩy một chút, vội vàng cho người bắt Cố Tĩnh.

Thật không ngờ Cố Tĩnh vậy mà dám động thủ đánh Đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, cô ta có phải đã ăn phải gan hùm mật báo rồi không?

“Các người làm gì?

Buông tôi ra, tôi đánh con trai tôi thì liên quan gì đến các người?” “Cả kinh thành đều biết Tiểu Trí là con trai của ta, không có bất kỳ liên quan nào đến cô.

Chuyện năm đó như thế nào, cô nghĩ chỉ có chúng ta biết sao?

Hồi đó, bản thỏa thuận được gửi một bản đến Phủ doãn, một bản đến chỗ ta, thậm chí cả Hoàng huynh ta cũng gửi một bản.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Vừa nói xong, Vương Cẩn Hòa lạnh mặt đi tới, giơ tay tát một cái vào mặt Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói: “Cô không cần trừng mắt nhìn tôi như vậy, Cố Tĩnh, cô thật khiến tôi ghê tởm.” “Cô tưởng không ai biết chuyện này thì có thể làm càn sao?

Vậy thì thật không may, người biết chuyện này không hề ít đâu.” Vương Cẩn Hòa không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi, Cố Tĩnh vậy mà vẫn còn muốn động thủ đánh Tiểu Trí.

“Tôi và Tô Ngọc còn chưa từng động thủ đánh Tiểu Trí, cô là cái thứ gì?

Cũng dám đánh thằng bé sao?” Trong mắt Vương Cẩn Hòa đều là sự phẫn nộ.

Tức giận không chịu nổi lại tát Cố Tĩnh một cái nữa.

Tiểu Trí ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa tức giận động thủ đánh người, trong lòng có một tư vị không thể nói thành lời.

“Mẹ, đừng giận.” Tiểu Trí đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Trong ký ức anh ấy chưa từng thấy mẹ tức giận như vậy.

Bây giờ mẹ vì anh ấy mà tức giận như thế, khiến lòng anh ấy ấm áp.

Cố Tĩnh đã bị đánh cho choáng váng, cô ta ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa.

Cô ta cũng quen biết Vương Cẩn Hòa nhiều năm rồi, nhưng chưa từng thấy Vương Cẩn Hòa tức giận như vậy.

“Không ngờ các người đối xử với nó tốt đến vậy.” Cố Tĩnh âm dương quái khí nói.

Chỉ là một đứa trẻ không có quan hệ huyết thống mà thôi, cũng đáng để họ như vậy sao?

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh: “Thằng bé là con trai của chúng tôi.” Cho dù không có quan hệ huyết thống thì sao chứ?

Đây vẫn là con trai của họ.

Cố Tĩnh không để ý đến Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nhìn Tiểu Trí âm trầm nói: “Con tưởng họ có thể đối xử với con tốt đến mức nào?

Con căn bản không phải con ruột của họ, họ đối xử tốt với con chẳng qua là có mục đích.” “Ta mới là mẹ của con, nó mới là em trai ruột của con.

Con chỉ có chăm sóc tốt cho em trai ruột của con thì mới có cơ hội tốt hơn.” Cố Tĩnh gần như điên cuồng nói.

Tiểu Bảo nghe lời này tức giận đến không nói nên lời: “Cô…” Tiểu Trí chặn Tiểu Bảo lại: “Con không phải kẻ ngốc, cha mẹ đối xử với con như thế nào, trong lòng con hiểu rất rõ.” Hai năm nay không phải anh ấy chưa từng nghe người khác nói một số chuyện trước đây, chỉ là anh ấy không để ý mà thôi.

Cha mẹ, bác cả, ông nội, ông ngoại đều đối xử rất tốt với anh ấy, như con cái của chính mình vậy.

Bởi vì họ, anh ấy không còn để ý đến lời nói của những người đó nữa.

Dù sao thì có người nói nhiều, chẳng qua là ghen tị với anh ấy mà thôi, dù sao anh ấy cũng có một người cha và một người mẹ như vậy.

“Từ khi con có ký ức, cha mẹ đã đối xử với con rất tốt.

Tiểu Bảo và Hi Hi có gì thì con cũng có cái đó.

Cha mẹ đối xử với con chưa bao giờ phân biệt đối xử.

Cho dù mọi chuyện thật sự giống như cô nói, thì sao chứ?

Con căn bản không để ý, chỉ cần cha mẹ đối xử tốt với con, ông bà nội đối xử tốt với con, con đã mãn nguyện lắm rồi.” “Từ khi con có ký ức, con nhìn thấy cô lần đầu tiên là đã không thích rồi.

Trước đây cô chắc chắn đã làm rất nhiều chuyện không tốt với con.

Cho dù con mất trí nhớ là do cha mẹ sắp xếp, con cũng không quan tâm.

Cha làm như vậy chỉ có thể nói rõ tình huống của con lúc đó vô cùng không tốt, nếu không cha sẽ không làm ra lựa chọn này.” Nếu không có ký ức bị mất trước đây, anh ấy dường như sống rất vui vẻ.

Muốn học gì thì có thể học đó, muốn làm gì Tô Ngọc cũng sẽ không ngăn cản.

Cố Tĩnh vốn dĩ cho rằng mình nói ra những lời như vậy, Tiểu Trí sẽ oán hận họ, cho dù không oán hận, đại khái cũng sẽ rất bất mãn thậm chí là tức giận.

Dù sao không ai nguyện ý vô điều kiện đối xử tốt với một đứa trẻ không có quan hệ huyết thống.

Nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thật sự coi Tiểu Trí như con ruột của mình mà chăm sóc.

Loại người này đơn giản là kỳ lạ.

“Chỉ cần ngài có thể nhận con trai tôi làm đồ đệ, tôi sẽ không đến làm phiền nó nữa.” Cố Tĩnh nhìn Tô Ngọc nói.

“Cố Tĩnh, cô nghĩ cô còn cơ hội để ra điều kiện với bản vương sao?” Cúi đầu nhìn đứa trẻ bên cạnh Cố Tĩnh đang đầy vẻ phẫn nộ, quả nhiên vẫn như năm xưa, vẫn không thích đứa trẻ này.

Tiểu Bảo vừa nghe lập tức không vui: “Cha không nhận đồ đệ.” “Cha rất bận mà, dạy dỗ chúng con đã rất mệt rồi, không có thời gian để dạy một đứa trẻ không thích nữa.” Tô Ngọc đưa tay chỉ chỉ vào mũi Tiểu Bảo, buồn cười nói.

Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng gật đầu: “Như vậy thì gần đúng rồi, cha nói vậy con mới yên tâm.” “Cha không thích loại trẻ con cậy được cưng chiều mà kiêu ngạo, ngang ngược như vậy.” Đứa trẻ này rốt cuộc kiêu ngạo đến mức nào, anh vừa rồi đã biết rồi.

Đứa trẻ như vậy trước mặt Tiểu Trí căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào.

“Đúng vậy, đứa trẻ này quá đáng ghét, mới mấy tuổi mà đã kiêu ngạo đến mức này, không biết còn tưởng nhà có bao nhiêu tài cán nữa.” Tiểu Bảo hừ một tiếng khinh thường nói.

“Vẫn là anh trai con tốt, anh trai con tốt hơn nó rất rất nhiều lần, không đúng, nó căn bản không có bất kỳ khả năng so sánh nào với anh trai con.” Lời nói của Tiểu Bảo đối với Cố Tĩnh mà nói chính là một sự sỉ nhục, đây là đứa con trai mà cô ta nâng niu trong lòng bàn tay, che chở cưng chiều, bây giờ vậy mà bị Tiểu Bảo nói đến mức không đáng một đồng, điều này làm sao cô ta có thể vui vẻ được: “Con nói gì?” “Con nói con trai cô chẳng là cái thá gì cả.” Tiểu Bảo nhướn mày nhìn Cố Tĩnh, cười như không cười nói.

Chương 1039

“Con…” “Con làm sao?” Cố Tĩnh hít sâu một hơi, trừng mắt nhìn Tiểu Bảo: “Thật không ngờ con trai của Ngọc Vương cũng là loại người không biết điều, tùy tiện bêu rếu người khác như vậy.” Phủ doãn ở bên cạnh nghe mà mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Cố Tĩnh này có phải không muốn sống nữa rồi không?

Vậy mà dám nói ra lời như vậy?

“Cố Tĩnh, cô im miệng.” Phủ doãn vội vàng nói.

Vương gia của họ thương đứa trẻ này đến mức nào, họ có thể biết được.

Bây giờ vị tiểu thiếu gia này bị người khác mắng chửi, Vương gia không tức giận mới là lạ.

Quả nhiên, Tô Ngọc đã mở miệng: “Cố Tĩnh bất kính với bản vương, ném vào đại lao giam hai tháng, còn đánh hai mươi đại bản.” Thân phận của Tô Ngọc ở đây, anh muốn đánh một người, phạt một người, chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi.

Cố Tĩnh dù không cam tâm, dù tức giận thì cũng có thể làm gì?

Cũng chỉ có thể ấm ức chấp nhận.

“Ngài dựa vào cái gì mà đánh tôi?” “Nhục mạ bản vương, ức hiếp con trai của bản vương, những điều này đủ để bản vương phạt cô rồi.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Một lời nói khiến Cố Tĩnh tức giận đến không nói nên lời, trời sinh ra cô ta mà hoàn toàn không có cách nào.

“Ngài…” Phủ doãn thấy Tô Ngọc đã bắt đầu mất kiên nhẫn, liền vội vàng nói: “Các ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đưa người đi, đừng làm chướng mắt Vương gia.” Khi Phủ doãn muốn cho người đưa Cố Tĩnh đi, Trương Cần cuối cùng cũng dẫn người đến, nhìn Tô Ngọc phu thê đang đứng ở đây, cùng với Tiểu Trí, anh ta liền biết Cố Tĩnh lại muốn làm gì rồi.

Đi đến trước mặt Cố Tĩnh, Trương Cần nghiến răng giận dữ nói: “Cố Tĩnh, cô có biết mình đang làm gì không?” Nhìn thấy Trương Cần đến, trong mắt Cố Tĩnh đầy sự oán hận.

Trương Cần bây giờ đã không còn là Trương Cần đã từng đối tốt với cô ta nữa rồi, anh ta đã cưới một người vợ bình thường, thân phận của người đó cũng không tệ, bây giờ hai người cũng đã có một đứa con trai, Trương Cần rất thích đứa con trai đó.

Đối với nó còn tốt hơn đối với con trai của chính mình nhiều.

“Tôi làm gì thì không liên quan đến anh.” Trương Cần nhíu mày, trong mắt lộ rõ sự sốt ruột, thậm chí là ghét bỏ.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy ánh mắt của Trương Cần, rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, lại khiến Trương Cần đối với Cố Tĩnh lại nảy sinh sự ghét bỏ.

Điều này có chút thú vị.

“Vương gia, Vương phi, chuyện hôm nay tôi hoàn toàn không biết, đã gây phiền phức cho hai vị rồi.

Còn về đứa trẻ này, Vương gia và Vương phi không cần quá để ý.” Trương Cần nhìn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Cố Tĩnh nghe lời này tức giận đến toàn thân run rẩy: “Trương Cần, anh im miệng cho tôi, đây là chuyện riêng của chúng ta, không liên quan gì đến anh.” Trương Cần nhìn dáng vẻ của Cố Tĩnh: “Năm xưa Vương gia đã nói rất rõ ràng, vì cô đã lựa chọn tiền bạc, thì đừng đến tìm phiền phức cho Tiểu Trí nữa.

Thằng bé bây giờ sống rất tốt, Vương gia và Vương phi cũng đối xử rất tốt với nó, không cần người mẹ ruột được gọi là cô nữa.” Mấy năm nay, mỗi lần Tiểu Trí về cùng Tô Ngọc, anh ta đều sẽ lén đi xem, biết anh ấy sống rất tốt, biết anh ấy được Vương gia dạy dỗ rất tốt, năm nay còn đỗ đồng sinh với thành tích thứ hai, vì vậy anh ta cũng vui mừng cho đứa trẻ.

Còn đứa con trai thứ hai của anh ta, đã bị Cố Tĩnh hoàn toàn nuông chiều hư hỏng rồi.

Tự cho rằng mình làm tốt nhất, nhưng thực tế chẳng qua chỉ là một kẻ ngu ngốc mà thôi.

“Anh chắc chắn chứ?” “Đứa trẻ này đã bị Cố Tĩnh nuông chiều hư hỏng rồi.

Một đứa trẻ chưa đầy bốn tuổi, tâm tư lại vô cùng độc ác.

Bây giờ còn chưa ra sao, nếu sau này trở thành đồ đệ của Vương gia, nó rất có thể sẽ kiêu ngạo đến mức lên trời, đến lúc đó cũng sẽ mang lại nhiều phiền phức không cần thiết cho Vương gia.” Trương Cần không muốn hại Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, có một số chuyện cần phải nói rõ ràng.

Cố Tĩnh làm sao có thể chịu đựng Trương Cần nói con trai mình như vậy, chỉ vào Trương Cần giận dữ nói: “Trương Cần, anh cái tên khốn kiếp này, nó cũng là con trai của anh, sao anh lại không mong nó tốt?” “Chỉ là một đứa trẻ bị cô nuôi dưỡng phế bỏ mà thôi, cần gì có ích gì?” Trương Cần lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh châm chọc nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn người này, nhìn người kia, thấy xung quanh có rất nhiều người dân đang tụ tập xem náo nhiệt: “Trước hết đến phủ nha, nói rõ ràng tất cả những chuyện cần nói.” Trương Cần vô vị đi theo, cùng đi còn có Cố Tĩnh và đứa con trai.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí: “Con muốn đi không?” “Đi xem một chút đi, con không hy vọng người phụ nữ này sau này lại đến gây phiền phức cho con nữa.” Tiểu Trí suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý, định đi theo xem.

“Vậy thì đi thôi.” Đến phủ nha sau, Phủ doãn vội vàng tìm chỗ ngồi cho Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa: “Anh không quản đứa trẻ này sao?” “Khi đứa trẻ được hai tuổi đã bị cô ta nuôi dưỡng có phần không biết điều, lúc đó tôi đã muốn mang đứa trẻ về bên cạnh để nuôi dưỡng, nghĩ rằng nhân lúc còn nhỏ có thể uốn nắn lại, ai ngờ cô ta sống chết không đồng ý, tôi muốn dạy dỗ đứa trẻ thì cô ta lại làm ầm ĩ lên, còn nói xấu tôi với đứa trẻ.” Nghĩ đến những chuyện Cố Tĩnh đã làm, Trương Cần ít nhiều vẫn có chút thất vọng.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Trương Cần, không ngờ lại là như vậy, Cố Tĩnh này cũng quá kỳ lạ rồi sao?

“Tôi bây giờ đã cưới một người vợ bình thường, tôi và cô ấy còn có một đứa con trai, thằng bé đã một tuổi rồi, nó rất đáng yêu và ngoan ngoãn, tôi rất thích.” Trương Cần đối với Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng không có gì giấu giếm.

“Mấy năm nay mỗi lần hai vị về, tôi đều lén đến xem Tiểu Trí, tôi biết thằng bé và hai vị sống rất tốt, hai vị cũng đối xử với nó như con ruột, sau này tôi cũng yên tâm rồi.

Sau khi có đứa con trai nhỏ, tôi cũng dốc lòng dạy dỗ, sẽ không để nó được nuôi dưỡng như đứa trẻ này.” Trương Cần nhìn đứa trẻ bên cạnh Cố Tĩnh, tâm trạng có chút phức tạp.

“Đứa trẻ còn nhỏ mà biến thành như vậy cũng là do Cố Tĩnh, anh là cha của nó, đã còn cơ hội thì nên sửa đổi những thói hư tật xấu đó đi.

Trứng mà bị vỡ thì làm sao có vỏ lành, đạo lý này tôi không cần nói anh cũng biết.” Nếu đứa trẻ này xảy ra chuyện, cuối cùng gia đình Trương Cần cũng sẽ gặp rắc rối, dù sao vẫn là máu mủ.

“Nhưng…” Đạo lý này anh ta đương nhiên hiểu, chỉ là có Cố Tĩnh ở đây thì anh ta muốn làm gì cũng không có cách nào.

“Cố Tĩnh trước mặt mọi người vu khống bản vương cướp đi con trai của cô ta, còn ý đồ ra tay với con trai của bản vương.

Vốn dĩ ta chỉ định giam cô ta hai tháng, bây giờ sẽ giam ba tháng, đánh ba mươi đại bản.

Ba tháng này cô có thể khiến đứa trẻ này có sự thay đổi hay không thì phải xem bản lĩnh của chính cô.” Tô Ngọc nhìn Cố Tĩnh một cái.

Muốn đứa trẻ này sản sinh sự sợ hãi, vậy thì hãy để nó tận mắt chứng kiến Cố Tĩnh bị đánh.

Để nó biết làm sai thì phải chịu phạt.

Cho dù có thân phận, địa vị cũng là như vậy, nếu không muốn bị đánh thì hãy sửa đổi những thói xấu đó đi.

Bây giờ không ai dạy nó quy tắc, tổng có một ngày người khác sẽ đến dạy nó quy tắc.

“Đây là con trai tôi, Trương Cần, anh dám động vào con trai tôi một cái thử xem.” Cô ta không thể để Trương Cần đắc ý, cô ta bây giờ chỉ còn đứa con trai này thôi.

“Tô Ngọc, anh cậy mình là Vương gia mà nhúng tay vào chuyện nhà người khác, anh sẽ không được chết tử tế đâu.” Cố Tĩnh nói không kiêng nể.

Ba tháng, chỉ cần Trương Cần nhẫn tâm một chút, đứa trẻ chắc chắn sẽ hoàn toàn thay đổi, hơn nữa cũng sẽ khiến đứa trẻ không nhận cô ta nữa.

Cô ta không thể để con trai mình biến thành như vậy.

Phủ doãn vừa nghe, chuyện này còn được sao?

Vậy mà dám nhục mạ Vương gia.

“Xem ra hai mươi đại bản vẫn còn quá nhẹ, đánh ba mươi đại bản.” Phủ doãn tức giận nói.

“Có thể động thủ rồi.” Tô Ngọc nhìn Phủ doãn nói.

Vẻ mặt lạnh nhạt đó như thể người bị mắng không phải là anh vậy.

Phủ doãn lạnh mặt gật đầu: “Đánh, đánh mạnh vào cho ta, vậy mà dám nguyền rủa Vương gia.” Vương gia và Vương phi đối với Huyền quốc mà nói là rất quan trọng, những tên khốn kiếp này vậy mà dám nhục mạ Vương gia?

Trương Cần nheo mắt nhìn đứa trẻ bên cạnh, đột nhiên bế nó lên đứng sang một bên, nhìn Cố Tĩnh bị đánh.

Chương 1040

Mấy lần đứa trẻ giãy giụa không muốn nhìn, đều bị Trương Cần đè đầu xuống buộc phải xem hết.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Trương Cần, xem ra Trương Cần cũng đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề rồi.

Đứa trẻ trơ mắt nhìn Cố Tĩnh bị đánh, sợ đến toàn thân run rẩy.

Từ trước đến nay Cố Tĩnh trong lòng nó đều là vô sở bất năng, những người ức hiếp nó, những người khiến nó không vui, đều sẽ bị Cố Tĩnh xử lý một trận thật đau.

Nhưng bây giờ người bị đánh vậy mà lại là Cố Tĩnh, điều này khiến đứa trẻ có chút không thể chấp nhận được.

Đợi đánh xong, Trương Cần nhẫn tâm cho đứa trẻ nhìn cảnh tượng thê thảm của Cố Tĩnh: “Nhìn kỹ đi.” “Không muốn, con không muốn nhìn.” Đứa trẻ không ngừng giãy giụa.

“Tại sao không nhìn?

Trước đây mày không phải cậy mẹ mày mà lấy việc đánh người làm vui sao?

Cứ luôn nghĩ mẹ mày có thể giúp mày làm mọi chuyện, bây giờ nhìn xem, cô ta cũng sẽ bị đánh, biết tại sao không?” Trương Cần hoàn toàn phớt lờ sự giãy giụa của đứa trẻ, mặt không cảm xúc nói.

Đứa trẻ không trả lời câu hỏi của Trương Cần, chỉ không ngừng khóc.

“Không được khóc, khi mày để mẹ mày đánh hạ nhân trong phủ, họ có khóc không?

Họ không khóc, nhưng họ đã cầu xin tha thứ, nhưng mày không những không bảo mẹ mày dừng lại mà còn được thể làm quá lên." "Mày có phải cảm thấy mẹ mày rất lợi hại không?

Bây giờ tao sẽ nói cho mày biết, trước mặt những người thật sự lợi hại, mẹ mày chẳng là cái thá gì cả." "Quốc gia này có Hoàng thượng, có Thái hậu, có Hoàng hậu, có Vương gia, còn có rất nhiều quan viên, những người này đều là những người mà mẹ mày không thể đắc tội được.

Mày xem, người mẹ trong mắt mày bình thường vô sở bất năng, hôm nay chỉ vì nói sai lời, làm sai chuyện, mà bị người ta đánh thành ra như vậy, sao?

Mày sau này cũng muốn như vậy sao?" Trương Cần cũng không quản đứa trẻ có hiểu hay không, từng chữ từng câu nói.

Khóe môi Vương Cẩn Hòa giật giật nhìn Trương Cần, tuy có chút cạn lời, nhưng cách làm của Trương Cần quả thật rất tốt.

Đây gọi là gì?

Ngôn truyền thân giáo sao?

Ngôn truyền dựa vào anh ta, thân giáo thì dựa vào Cố Tĩnh.

"Nếu mày cứ tiếp tục như vậy, tương lai có một ngày mày đắc tội một người lợi hại hơn mày, đến lúc đó mẹ mày bây giờ thế nào thì đó chính là kết cục của mày, sao?

Có muốn bị đánh đến toàn thân đẫm máu không?

Bị đánh đến thoi thóp mà không ai quan tâm sao?" Không thể không nói, lời dạy dỗ này đối với đứa trẻ thực sự có sức ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ cần nghĩ đến mình sẽ biến thành như vậy, đứa trẻ thậm chí không dám rơi lệ nữa, không ngừng lắc đầu: “Con không muốn, không muốn bị đánh.” “Sau này có muốn nghe lời cha không?

Cha sẽ không đánh con, nhưng cũng sẽ không nuông chiều con như mẹ con, cha đối xử với em trai thế nào thì cũng sẽ đối xử với con như thế.

Nhưng con phải đi học, học đạo lý làm người, học năng lực sinh tồn, đừng để mình đi vào con đường không tốt.” “Con người có thể phạm sai lầm, nhưng không thể cứ mãi phạm sai lầm, phạm sai lầm rồi mà cũng không biết hối cải.” Trương Cần nhìn đứa trẻ kiên nhẫn nói thêm.

Đứa trẻ nhìn Trương Cần, nghĩ đến dáng vẻ của anh ta khi ở cùng em trai, nhẹ nhàng gật đầu: “Được, con nghe lời.” Trương Cần đưa tay xoa xoa đầu đứa trẻ: “Chúng ta có thể dựa vào năng lực của chính mình để đạt được rất nhiều thứ, giống như cha, cha đang làm ăn, cha dựa vào năng lực của chính mình kiếm được rất nhiều tiền, đây là thứ cha kiếm được bằng bản lĩnh, cha có thể hỏi lòng không hổ thẹn.

Nhưng không thể dùng thủ đoạn bất chấp để đạt được một số thứ, giống như mẹ con, muốn mang theo người để đạt được những thứ không thuộc về mình, cuối cùng lại hại chính mình biến thành như vậy.” Đứa trẻ tuy còn có chút mơ hồ, nhưng ít nhiều cũng đã hiểu được một số điều.

Nhìn dáng vẻ có chút mơ hồ của đứa trẻ, Trương Cần cười nói: “Bây giờ con không hiểu cũng không sao, đợi sau này cha sẽ từ từ dạy con.” “Sau này cha sẽ mời một vị phu tử tốt, dạy con đọc sách.

Đợi con đọc sách xong thì sẽ hiểu được một số đạo lý mà con bây giờ không hiểu.” “Vậy… vậy con còn có thể chơi không?” Đứa trẻ hỏi.

“Đương nhiên có thể, con làm xong bài vở thì có thể muốn chơi gì thì chơi đó.

Hạ nhân phạm lỗi nhỏ con có thể tùy tiện trừng phạt một chút, lỗi lớn thì mới đánh.

Không phạm lỗi con không thể tùy tiện động thủ đánh người, biết không?” “Cha, con biết rồi.” Đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời.

Vương Cẩn Hòa thật không ngờ, Trương Cần vậy mà có thể nói ra lời như vậy.

Cũng không ngờ anh ta vậy mà lại lợi dụng Cố Tĩnh để giáo dục đứa trẻ, không thể không nói hiệu quả này không tệ chút nào.

Cố Tĩnh nghe lời nói của Trương Cần, tức giận đến toàn thân run rẩy: “Trương Cần, anh vậy mà dám nói tôi như vậy trước mặt đứa trẻ?

Tôi sẽ không tha cho anh đâu.” Trương Cần nhíu mày nhìn Cố Tĩnh, trong mắt đầy sự không thích: “Cố Tĩnh, cô có biết nếu cô cứ tiếp tục dạy dỗ đứa trẻ như vậy, đứa trẻ này cuối cùng sẽ có kết cục gì không?” “Tôi dạy dỗ con tôi không liên quan gì đến anh.

Minh Nhi, ngày mai đến chỗ mẹ, cô ta không phải người tốt, cô ta chỉ biết đánh con mắng con, sẽ không đối xử tốt với con đâu.” Cố Tĩnh nén đau nhìn Trương Chí Minh khẽ nói.

Đứa trẻ nhìn biểu cảm quá mức méo mó của Cố Tĩnh lập tức có chút sợ hãi.

Tay vô thức nắm lấy quần áo của Trương Cần.

Nhìn thấy dáng vẻ của đứa trẻ như vậy, Cố Tĩnh lập tức điên cuồng nói: “Ngày thường ta đối xử với con tốt như vậy, con muốn gì ta cho con cái đó, bây giờ con vậy mà lại đối xử với ta như vậy?

Ngay cả con cũng là cái đồ ăn cây táo rào cây sung.” Dáng vẻ đó của Cố Tĩnh làm Trương Chí Minh sợ hãi, Trương Chí Minh trừng mắt nhìn Cố Tĩnh: “Cha, chúng ta đi thôi.” Nó từ trước đến nay chưa từng thấy Cố Tĩnh dáng vẻ này, Cố Tĩnh như vậy dường như muốn ăn thịt nó vậy.

“Cô không phải mẹ của con, mẹ của con sẽ không đối xử với con hung dữ như vậy, con không muốn cuối cùng biến thành giống như cô.” Trương Chí Minh không ngừng lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, Cố Tĩnh như vậy đối với đứa trẻ mà nói vẫn là quá đáng sợ rồi.

“Cố Tĩnh, cô đủ rồi, đứa bé này mới bốn tuổi, cô làm vậy sẽ dọa nó đấy.” Có vẻ như Cố Tĩnh cũng giống cha cô ta, đều là một lũ chỉ biết lợi dụng con cái, chẳng bao giờ quan tâm chúng nghĩ gì.

Cố Tĩnh bật cười khe khẽ, nghe Vương Cẩn Hòa nói những lời đạo mạo như vậy, chỉ thấy thật nực cười.

“Đây là con trai tôi, tôi muốn đối xử với nó thế nào là chuyện của tôi, liên quan gì đến cô?” Cố Tĩnh oán hận nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Nếu không phải vì Vương Cẩn Hòa và bọn họ cứ tính toán chi li, thì làm sao cô ta lại ra nông nỗi này?

Vương Cẩn Hòa hại cô ta ra thế này, vậy mà còn dám nói những lời như vậy ở đây, thật đáng cười.

Vương Cẩn Hòa còn muốn nói gì đó thì đã bị Trương Cần cản lại: “Vương phi đừng nói nhiều với cô ta làm gì, mấy năm nay cô ta chẳng thay đổi chút nào, không những không thay đổi mà còn ngày càng quá đáng hơn, mục đích cô ta đến tìm hai người chẳng qua là vì không còn dựa vào nhân mạch của Vương gia, việc làm ăn trong tay cô ta đã ngày càng tệ đi.” Mục đích của việc làm này chẳng qua là muốn liên quan đến Ngọc Vương, để việc làm ăn của cô ta có thể trở lại như

trước.

Anh đã nói với Cố Tĩnh rất nhiều lần, tiếc là lần nào cô ta cũng không chịu nghe.

“Chuyện đứa bé bái sư chẳng qua là cái cớ để cô ta muốn liên quan đến Vương gia thôi.” Mấy năm nay cô ta lần nào cũng nói mọi thứ đều vì con.

Nhưng rốt cuộc là vì con, hay vì chính Cố Tĩnh, anh ta biết rất rõ.

“Cố Tĩnh, cô và cha cô đều là một lũ, đối với con cái hai người chỉ có lợi dụng, bao giờ mới thật lòng đối xử tốt với chúng?

Đặc biệt là bốn năm gần đây, cô thật sự khiến tôi rất thất vọng.” Anh ta đã hơn hai năm không đến nhà họ Cố rồi.

Mỗi lần đến đều thấy những bộ mặt xấu xí đó, nhìn mà ghê tởm.

“Trương Cần, anh câm miệng đi, ở đây không có chỗ cho anh nói, tất cả những gì tôi làm đều là vì con cái tốt, anh chẳng biết gì cả, anh dựa vào đâu mà nói tôi như vậy?” Cố Tĩnh gào thét nói.

Chương 1041

Trương Cần nhìn Cố Tĩnh rất lâu, cuối cùng cười khẽ: “Cố Tĩnh, rốt cuộc là vì con cái, hay vì chính cô, vì Cố gia, cô tự mình biết rõ, đừng nói mình cao thượng như vậy.” “Đừng tưởng tôi không biết cha cô muốn làm gì.” Trương Cần quay đầu nhìn con trai mình lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc, xem ra giữa họ còn xảy ra chuyện gì đó mà cô không biết?

Vậy thì thú vị rồi.

“Còn xảy ra chuyện gì nữa?” “Hiện tại Cố gia xuất hiện một đứa bé có thiên phú khá tốt, sau khi biết Tiểu Trí thi đậu Đồng sinh, đứa bé đó liền bị cưỡng ép đưa đến bên cạnh Cố lão gia tử, đứa bé đó hiện tại đã trở nên giống hệt Tiểu Trí trước đây, còn việc Minh nhi bị Cố Tĩnh nuôi mà không dạy, chỉ chiều chuộng như vậy cũng là do Cố lão gia tử bảo cô ta làm, mục đích là không muốn Minh nhi thừa kế mọi thứ trong tay ông ta.” Trương Cần từng câu từng chữ kể lại tất cả những chuyện mình biết.

Nghe xong Vương Cẩn Hòa ngây người, nhìn Cố Tĩnh vẻ mặt có chút chột dạ, liền hiểu Trương Cần nói đều là thật.

Cố Tĩnh thật sự đã làm chuyện như vậy.

Nhìn Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói: “Đây là con trai cô đấy chứ?” “Rốt cuộc là con trai cô thân với cô, hay cha cô thân với cô?” Ban đầu cô ta vì đứa bé này mà đối xử với Tiểu Trí như vậy, cô còn tưởng Cố Tĩnh có thể tốt với đứa bé này đến mức nào chứ.

Nhưng không ngờ chỉ ba năm trôi qua, Cố Tĩnh lại vì Cố gia mà hủy hoại chính con trai ruột của mình.

May mắn thay bây giờ đứa bé mới hơn ba tuổi, sau này có Trương Cần giáo dục hoàn toàn không cần lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì.

“Trương Cần, anh câm miệng đi, căn bản không có chuyện này, tất cả đều là anh nói bậy bạ.” Cố Tĩnh nghiến răng nói giận.

Trương Cần thấy đến lúc này cô ta còn dám nói những lời như vậy, sự thất vọng trong mắt càng rõ ràng hơn.

“Cố Tĩnh, sau khi cô ra ngoài thì không cần về Trương gia nữa, sau này cô muốn làm gì thì làm, tiền của cô cũng không còn ở Trương gia đâu.” Trương Cần hít một hơi thật sâu nhìn Cố Tĩnh nói.

Đặt đứa bé sang một bên, Trương Cần nhìn phủ doãn: “Thưa đại nhân, ngài có thể cho tôi mượn bút và giấy, tôi muốn viết thư từ hôn.” Thư từ hôn!

Hai chữ này khiến Cố Tĩnh ngây người nhìn Trương Cần, cô ta chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có ngày này.

“Trương Cần, anh đã nói sẽ không đối xử với tôi như vậy mà.” “Trong lòng cô, người quan trọng nhất là người của Cố gia, ngay cả con trai ruột của mình cô cũng có thể hủy hoại, làm xong những chuyện này cô lại không biết hối cải, không thừa nhận, Cố Tĩnh, những chuyện này rốt cuộc thế nào mọi người đều biết rõ, cô không cần ở đây tự lừa dối mình lừa dối người khác.” Trương Cần chưa bao giờ bình tĩnh hơn lúc này.

Anh yêu Cố Tĩnh, thật sự rất yêu.

Vì cô mà anh có thể chọn chung thủy một đời, họ có đứa con là Tiểu Trí cũng rất mãn nguyện.

Nhưng kể từ khi Minh nhi ra đời, Cố Tĩnh đã thay đổi, sau khi có được nhân mạch trong tay Vương gia thì cô ta lại càng quá đáng hơn, khiến anh ta cảm thấy đáng sợ.

Sau khi nhận ra Cố Tĩnh là người như thế nào, anh đã chọn lấy bình thê.

Đó là một người rất dịu dàng.

“Cố Tĩnh, tôi đã từng rất yêu cô, nhưng kể từ khi Minh nhi ra đời, cô khiến tôi cảm thấy đáng sợ, trong lòng cô chỉ nghĩ đến tiền, đến quyền, thậm chí có thể bất chấp sống chết của người khác, bây giờ lại còn hy sinh đứa con trai từng được chiều chuộng, người như vậy tôi không dám giữ lại, nhỡ sau này cô hại chết cả nhà chúng ta thì sao?” Trương Cần nói thẳng.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, nhưng cô cảm thấy nỗi lo của Trương Cần không phải là thừa thãi.

Cố Tĩnh thật sự có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy.

Nhìn Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói: “Trương Cần, anh là đồ khốn.” Mấy năm nay hai người thường xuyên cãi vã, những lời như vậy anh ta đã nghe quen rồi.

“Nói xong chưa?

Nói xong thì tôi đưa con đi đây.” Trương Cần nhanh chóng viết thư từ hôn, đưa cho Cố Tĩnh nói.

“Trương Cần…” Trương Cần đã không muốn nói nhiều nữa, bế Trương Chí Minh đang ở bên cạnh: “Minh nhi, chúng ta về nhà.” Trương Chí Minh nhìn Cố Tĩnh, nhưng vẻ mặt đáng ghét của cô ta khiến cậu bé vội vàng quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Cố Tĩnh.

“Được, chúng ta về nhà.” Vương Cẩn Hòa nhìn đứa bé vì vẻ mặt đáng ghét của Cố Tĩnh mà sợ hãi, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Cúi đầu nhìn Cố Tĩnh, Vương Cẩn Hòa thở dài: “Vì những thứ này mà khiến mình bị mọi người xa lánh có thật sự đáng không?

Năm xưa cô từng căm ghét Cố gia đến mức nào cô còn nhớ không?” “Cố Tĩnh, cô có ngày hôm nay đều là do tự tay cô gây ra.” Rõ ràng Cố Tĩnh có thể có một gia đình rất tốt, nhưng tiếc là bị cô ta tự tay hủy hoại.

Theo thế lực của Cố lão gia tử, một khi Cố Tĩnh không còn giá trị lợi dụng, kết cục cuối cùng của cô ta sẽ thế nào, căn bản không cần ai phải nghĩ nhiều.

“Cố Tĩnh, cô hãy suy nghĩ kỹ xem cha cô là người thế nào, cô cứ tiếp tục như vậy, người hối hận chỉ là chính cô thôi, cô hãy tự liệu mà làm.” Vương Cẩn Hòa nể tình quen biết nhau trước đây mà mở miệng nói.

“Cô câm miệng đi, tôi không cần cô thương hại.” Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh, đúng là không biết điều.

Anh biết Vương Cẩn Hòa nói những lời này là từ tận đáy lòng, không phải vì Cố Tĩnh, chỉ vì hai người từng quen biết nhau, và lúc đó Vương Cẩn Hòa từng gọi Cố Tĩnh một tiếng chị.

Khi anh mới tìm thấy Tiểu Hòa, quan hệ của cô ấy và Cố Tĩnh tốt biết bao, ai ngờ mới được bao lâu đã biến thành ra như vậy.

Vương Cẩn Hòa vẫn như trước, còn Cố Tĩnh đã thay đổi hoàn toàn, mất đi dáng vẻ ngày xưa.

Cố Tĩnh ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cô ấy còn xinh đẹp hơn, trẻ trung hơn so với lúc mới quen.

Dường như năm tháng chưa từng để lại dấu vết nào trên khuôn mặt cô ấy.

Còn bản thân cô ta thì sao?

Mất đi tình yêu của chồng, mất đi rất nhiều thứ, cuối cùng chỉ còn lại những thứ vô nghĩa này.

Bây giờ ngay cả đứa con trai út được cô ta chiều chuộng cũng sợ cô ta, đi theo Trương Cần.

Cô ta tệ đến vậy sao?

“Thấy tôi bây giờ biến thành thế này cô có đắc ý lắm không?” Cố Tĩnh không tìm được chỗ trút giận, chỉ có thể trút hết cơn giận đầy bụng lên Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Cố Tĩnh, người này đầu óc có vấn đề gì à: “Cô hình như đã nhầm lẫn điều gì đó, tôi không phải công cụ để cô trút giận.” “A, hôm nay cô cố ý phải không?

Nếu không phải vì các người tôi cũng sẽ không trở nên trắng tay như bây giờ, ngay cả con cái cũng không cần tôi nữa.” Cố Tĩnh như chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nhìn Vương Cẩn Hòa như thể đang nhìn một kẻ đã cướp đi tất cả của cô ta.

Vương Cẩn Hòa khẽ nhíu mày, có chút bất mãn với thái độ của Cố Tĩnh: “Cô đang nói bậy bạ gì vậy?” “Tôi nói bậy bạ sao?

Vương Cẩn Hòa, trước đây cô chỉ là một thôn nữ, cuối cùng lại biến thành Vương phi cao cao tại thượng.” Còn cô ta thì sao?

Rõ ràng ban đầu cao quý hơn Vương Cẩn Hòa, sở hữu nhiều thứ hơn cô ấy.

Nhưng bây giờ cô ta chỉ còn lại một ít tiền, chồng không còn, con cái cũng không.

Lại còn phải bị tống vào đại lao.

Không cho Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cơ hội nói chuyện, Cố Tĩnh dùng ánh mắt oán độc nhìn Tiểu Trí đang đứng bên cạnh: “Thật ra kẻ gây họa vẫn là cháu, nếu cháu lúc đó trực tiếp đồng ý rời đi với chúng ta, đồng ý nhường tất cả những gì cháu có cho Minh nhi, thì sẽ không có những chuyện này xảy ra.” “Cháu đúng là một con quái vật thực sự.” “Đúng là một kẻ điên.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh, người này hôm nay muốn ăn đòn sao?

“Cố Tĩnh, tôi đã cho cô mặt mũi rồi phải không?

Cô dám nói Tiểu Trí như vậy sao?” Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói.

“Nguyên Bảo, các con dẫn Tiểu Trí đi trước.” Vương Cẩn Hòa nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Nhưng Tiểu Trí lại từ chối: “Mẹ, con không đi.” Vương Cẩn Hòa không đồng tình nhìn Tiểu Trí: “Tại sao không đi?” “Con muốn xem cô ta còn có thể nói ra lời gì nữa.” Tiểu Trí nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Cậu bé dường như đã biết tại sao mình lại căm ghét người này ngay từ đầu.

Chương 1042

Vương Cẩn Hòa nhíu mày vừa định nói gì đó thì bị Tô Ngọc cản lại: “Cứ làm theo lời Tiểu Trí nói đi.” “Mặc dù con không nhớ chuyện ngày xưa nữa, nhưng tại sao con phải đi với các người?

Tại sao phải nhường tất cả mọi thứ cho đứa bé đó?

Dựa vào đâu?” Sau hơn ba năm, Tiểu Trí lại một lần nữa mở miệng chất vấn Cố Tĩnh, dựa vào đâu.

Cố Tĩnh như nhìn thấy đứa bé ngày xưa đỏ mắt chất vấn cô ta, dựa vào đâu.

“Minh nhi là em trai cháu, cháu bất kể làm gì cũng nên lấy nó làm trọng, cháu chính là bị những người này làm hư, nên mới biến thành ra thế này.” Cố Tĩnh nghiến răng nói.

“Năm xưa tôi không nên để cháu cứ ở mãi trong nhà họ, chính vì học quá nhiều thứ, cháu mới có suy nghĩ của riêng mình, nếu không thì cháu còn dám không nghe lời tôi sao?” Cố Tĩnh bây giờ cứ nghĩ Tiểu Trí ngang ngược với cô ta như vậy, chính là vì theo Tô Ngọc học quá nhiều thứ mà ra.

Tiểu Bảo tức giận nhìn Cố Tĩnh, muốn ra tay đánh người thì làm sao đây?

Nhưng mẹ hình như không cho phép.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy, ánh mắt mang theo ý cười: “Yên tâm đi, sẽ không để anh con chịu thiệt đâu.” Tiểu Bảo hung hăng lườm Cố Tĩnh một cái, rồi không nói gì nữa.

“Cha, người nhất định phải trả thù cho anh con, người này không xứng làm mẹ của anh con.” Tiểu Bảo nói một cách nghiêm túc.

“Đương nhiên rồi, anh con đã vào gia phả nhà chúng ta thì là người của nhà chúng ta, sao có thể liên quan đến những người này chứ?” Tô Ngọc nói một cách đương nhiên.

Tiểu Bảo nghe vậy liền yên tâm: “Ra là vậy, thế thì con yên tâm rồi.” Tiểu Trí đã nghe một lúc lâu, cậu bé thông minh cũng đã đoán ra được chuyện gì đã xảy ra năm xưa.

“Cô ta bị cụt tay cụt chân hay đầu óc không tốt?

Cần con phải nhường những thứ của con cho sao?

Kể từ khi đã từ bỏ thì đừng tiếp tục nói con là con trai cô nữa.” Tiểu Trí biết tầm quan trọng của gia phả.

Cậu bé có thể vào gia phả nhà họ Tô, chắc chắn là vì Cố Tĩnh và bọn họ đã từ bỏ, không cần cậu bé nữa.

Nếu không thì cha dù có thông thiên bản lĩnh, dù hoàng bá bá có yêu thương cha đến đâu, cũng không thể để cha muốn làm gì thì làm đi cướp con của người khác.

Cố Tĩnh ghét nhất là nhìn thấy Tiểu Trí dùng ánh mắt như vậy nhìn cô ta.

“Cháu rất không muốn thấy con sống tốt phải không?” Tiểu Trí đột nhiên hỏi.

Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí, cô ta quả thật không muốn thấy Tiểu Trí sống tốt, cậu bé không thể sống tốt hơn Minh nhi.

“Cô thật đáng tiếc, cô một lòng vì đứa bé đó, nhưng con bây giờ sống tốt hơn đứa bé đó không biết bao nhiêu lần.” “Tiền con có, địa vị con cũng có, quyền lợi con ít nhiều vẫn có một chút, nhân mạch thì khỏi phải nói rồi, tiếc là những thứ này cô chỉ có thể nhìn thôi.” Là đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, cậu muốn gì mà chẳng có?

Cậu bé chưa bao giờ để ý đến những thứ này, trước đây không nhận ra, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng của Cố Tĩnh, đột nhiên cảm thấy quyền thế địa vị này cũng khá tốt.

Cố Tĩnh tức đến run cả người, đứa bé năm xưa lại dám đường hoàng nói những lời này trước mặt cô ta.

Ánh mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, có lẽ như vậy đối với Tiểu Trí mà nói lại tốt hơn.

Nghĩ vậy Tô Ngọc cũng không có ý định can thiệp vào Tiểu Trí, đứng bên cạnh quan sát.

"Cô một lòng vì đứa bé đó, kết quả là nuôi đứa bé đó thành ra thế nào?

Nhìn nó bây giờ như vậy, nếu sau này tiếp tục theo cô, thì không cần nói, một là phạm tội bị chém đầu, hai là đắc tội người khác bị đánh tàn phế, ba là chẳng làm nên trò trống gì, chỉ có thể dựa vào cô." "Nhưng cô có thể che chở cho nó được bao lâu chứ?

Cô sớm muộn cũng sẽ chết trước nó thôi." Tiểu Trí từng câu từng chữ nói.

Những lời nói ra khiến Cố Tĩnh nổi trận lôi đình: "Cháu câm miệng đi, đó là em trai cháu, cháu sao có thể nói em trai mình như vậy?" "Em trai con là Tiểu Bảo, Ngôn Triệt và Trần nhi, cô ta là ai con có quen không?" Tiểu Trí hờ hững hỏi.

Cậu bé đối với đứa bé đó chẳng qua chỉ gặp vài lần, lúc đầu gặp đã không thích, bây giờ cũng vậy, không thích.

Cố Tĩnh nói những lời này chẳng qua là tự lừa dối mình mà thôi.

"Trương Trí Lâm cháu…" "Cô lại gọi nhầm rồi, con không tên Trương Trí Lâm, con tên Tô Tử Tiêu, là thiếu gia của Tô gia, đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, không có bất kỳ quan hệ gì với Cố Tĩnh cô.” Tiểu Trí đứng trước mặt Cố Tĩnh cúi đầu nhìn cô ta, lãnh đạm nói.

Cố Tĩnh chưa bao giờ tức giận như bây giờ.

Trương Trí Lâm như vậy thật sự quá đáng ghét.

“Cháu…” Đứa bé ngoan ngoãn ngày xưa, bây giờ sao lại biến thành bộ dạng lạnh lùng vô tình như vậy?

Cậu bé rốt cuộc đã trải qua những gì?

Tuy nhiên Cố Tĩnh đã hiểu lầm, Tiểu Trí bình thường là một đứa bé rất dễ gần, nhưng nếu là đối với người mà cậu bé không thích, thì cậu sẽ giống như gió thu quét lá rụng.

Lúc đầu khi biết chuyện này Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ít nhiều vẫn có chút lo lắng, nhưng sau khi thật sự thấy dáng vẻ bình thường của cậu bé, họ cũng mặc kệ.

Ai mà chẳng có tiêu chuẩn giao tiếp với người khác?

Cậu bé vui là được.

“Chúng ta đi thôi?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Trí hỏi.

Nhìn bộ dạng Cố Tĩnh thế này phần lớn là vô phương cứu chữa rồi, họ cũng không cần tiếp tục ở đây tự làm khổ mình.

Chi bằng về nhà tiếp tục chuẩn bị đồ đạc trước khi lên đường.

“Con muốn nói thêm vài câu với cô ta.” “Được.” Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi gật đầu đồng ý.

Tiểu Trí ngồi xổm xuống nhìn Cố Tĩnh đang nằm bệt dưới đất, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: “Sau này phần lớn chúng ta sẽ không gặp lại nhau nữa, hy vọng sau này cô có thể phân rõ quan hệ giữa chúng ta.” “Dù có sống tệ đến đâu cũng đừng đến tìm con, cha mẹ con có thể cho con vào gia phả Tô gia, có thể thấy đã cho các người đủ lợi ích rồi, đã nhận lợi ích thì nên như người chết, đừng tiếp tục xuất hiện trước mặt con.” Cố Tĩnh trừng lớn mắt nhìn Tiểu Trí: “Không, cháu sao có thể nói như vậy?

Tôi nói tôi là mẹ cháu mà.” “Bà Trương, bà đã nhầm rồi, bà không phải mẹ con, bà là mẹ của Trương Chí Minh, bà cũng đừng đi loạn nhận thân thích, như vậy không tốt đâu.” Tiểu Trí bình tĩnh nói.

Đối với lời của Cố Tĩnh không hề có chút gợn sóng nào.

Không biết tại sao, nhìn Tiểu Trí trước mặt với cảm xúc quá đỗi bình tĩnh, cả người cô ta đều ngây dại.

Thậm chí có chút hối hận, năm xưa tại sao lại từ bỏ đứa bé này.

Nếu không từ bỏ thì mọi chuyện cũng sẽ không đi đến bước đường này.

Cố Tĩnh nghiến răng nhìn Trương Trí Lâm, giận dữ nói: “Tôi không đồng ý.” “Cha, năm xưa người đã đòi điều kiện gì?” Tiểu Trí quay đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Ba năm nhân mạch trong việc làm ăn của ta.” Tiểu Trí cười khẽ: “Ra là vậy.” “Ba năm nhân mạch, cô cũng đã nhận đủ lợi ích rồi phải không?

Sao vậy?

Nhận lợi ích từ cha mẹ con, còn muốn cướp con trai từ tay họ, tất cả lợi ích đều để cô chiếm hết, cô thấy cô dựa vào đâu?” Tiểu Trí nhìn Cố Tĩnh hỏi.

“Dựa vào quan hệ huyết thống trực tiếp giữa con và cô sao?

Vậy thì cô có thể đã nhầm rồi, ngay khi cô chọn ba năm nhân mạch trong tay cha con, con và cô đã không còn quan hệ gì nữa, không phải con không cần cô, mà là cô vì đứa bé kia mà không cần con nữa.” Tiểu

Bảo tức giận nhìn Cố Tĩnh: “Cô thật sự không biết xấu hổ, năm xưa không nói với anh con một tiếng đã đột nhiên dẫn một đứa bé khác về, chuyện này thì thôi đi lại còn trước mặt anh con nói cái gì mà, nó có gì cũng phải nhường cho đứa bé kia, phải nhường nhịn nó, không được tranh giành với nó, còn phải nhường cả bạn bè, nhân mạch của anh con cho đứa bé kia, ngay cả việc nhận cha đỡ đầu của con nữa cô cũng bắt anh con nhường cho đứa bé đó.” Vì đã nói ra hết rồi, Tiểu Bảo cũng không sợ Tiểu Trí biết.

Chương 1043

Ban đầu là vì muốn tốt cho Tiểu Trí, Tô Ngọc không ngờ Cố Tĩnh lại ngang ngược đến mức này.

Tiểu Trí nghe những lời này có chút ngỡ ngàng, trong lòng khó chịu.

Cậu biết những gì Tiểu Bảo nói đều là thật, không hề đùa giỡn.

Phủ doãn trên mặt đầy vẻ kinh ngạc, ngây người nhìn Cố Tĩnh, phu nhân Trương này lại làm ra chuyện tổn hại con trai lớn như vậy.

Đây còn là chuyện một người làm mẹ có thể làm được sao?

Thấy Tiểu Trí như vậy, Tiểu Bảo vội vàng chạy lại: "Anh, anh không sao chứ?" Tiểu Trí lắc đầu: "Anh không sao, chỉ là cảm thấy trong lòng khó chịu." "Anh, người như cô ta anh không cần để ý làm gì, cô ta bây giờ không sống nổi nữa, mới muốn đến tìm anh gây phiền phức, mục đích là muốn cướp đi tất cả những gì anh đang có." Tiểu Bảo nói xong lại lườm Cố Tĩnh một cái.

Người này vẫn như xưa, thật đáng ghét.

"Ra là vậy, thảo nào năm xưa lần đầu tiên con nhìn thấy các người lại ghét đến vậy, một chút cũng không thích nổi, hóa ra là vì chuyện này à." "Bây giờ lại muốn giở trò cũ sao?

Muốn dùng cách này để tiếp tục lợi dụng nhân mạch trong tay cha mẹ con sao?

Kế hoạch của cô quả thật không tồi, tiếc là con sẽ không để cô đắc ý, con cũng sẽ không để cha mẹ con đồng ý yêu cầu của cô, vì cô không xứng." Tiểu Trí sau khi hiểu rõ tất cả mọi chuyện, liền hiểu tại sao cậu bé lại quên đi những chuyện trước bảy tuổi.

Tô Ngọc lúc này đi tới nói: “Lúc đó tình trạng của con không được tốt lắm, chú Nam Kiều của con có một loại thuốc uống vào sẽ quên đi tất cả, cha đã hỏi ý kiến con xong, liền cho con uống loại thuốc này, sau đó con chỉ là con trai của cha thôi.” “Những năm nay con cũng có thể cảm nhận được, cha và mẹ con đối xử với con và Tiểu Bảo đều như nhau, chúng ta chưa bao giờ vì chuyện học viện mà phân biệt đối xử, ngay cả đại bá, ông nội và cụ nội của con cũng vậy.” Tiểu Trí không ngừng gật đầu: “Cha, những điều này con đều biết, cha mẹ luôn đối xử rất tốt với con.” “Còn gì muốn nói nữa không?” Tiểu Trí suy nghĩ một chút, nhìn bộ dạng thảm hại của Cố Tĩnh, mở miệng nói: “Cảm ơn cô vì ân không cần con năm xưa, đã giúp con có được một gia đình tốt hơn.” “Con rất thích cha mẹ con, bất kể có phải ruột thịt hay không, con đều rất thích họ.” “Cha mẹ, chúng ta đi thôi.” Nói xong Tiểu Trí liền chuẩn bị rời đi.

Còn Cố Tĩnh sau này thế nào thì không phải là chuyện cậu bé nên bận tâm nữa.

Tô Ngọc gật đầu: “Đi thôi.” Cố Tĩnh gào thét tên Tiểu Trí, nhưng cậu bé đã không quay đầu lại nữa.

Đứa bé ngày xưa có chuyện gì tốt đều chia sẻ với cô ta, thật sự sắp biến mất khỏi thế giới của cô ta rồi.

Đây rõ ràng là điều cô ta muốn, tại sao khi thấy đứa bé kiên quyết rời đi, lòng cô ta lại đau đớn đến vậy?

Phủ doãn nhìn Cố Tĩnh như vậy, vô ngữ lắc đầu: “Con người mà, chỉ khi mất đi mới biết hối hận, nhưng bây giờ cô hối hận thì có ích gì?” Con cái đã quên họ, sống rất tốt, cô ta còn có thể đến quấy rầy cuộc sống của chúng sao?

Thay vì vậy, chi bằng để đứa bé sống yên ổn, như vậy còn có thể khiến người khác nhìn với con mắt khác.

“Ba tháng này cô tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, trong tay cô còn không ít cửa hàng, không ít tiền, cho dù không ở lại kinh thành, đi đến nơi khác cũng có thể sống rất tốt, Cố gia chính là một cái hố không đáy, cô cứ tiếp tục ở đó sớm muộn cũng sẽ bị nuốt chửng đến xương cốt không còn, những gì cần nói bản quan cũng đã nhắc nhở cô rồi, sau này cô làm thế nào, thì tự cô mà xem xét, đưa đi đi.” Phủ doãn phất tay ra hiệu cho người đưa Cố Tĩnh đi.

Gia đình Tô Ngọc đi đến cửa nha môn thì thấy Trương Cần đang đứng đó cùng Trương Chí Minh.

Thấy Tiểu Trí đi ra, anh ta muốn nói lại thôi, hình như muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

“Sau này không cần đến thăm con nữa, con sống rất tốt, cha mẹ con cũng đối xử với con rất tốt, làm người xa lạ cũng tốt thôi.” Tiểu Trí nhìn Trương Cần với vẻ mặt bình tĩnh nói.

Trương Cần nhìn Tiểu Trí rất lâu: “Được.” “Cha mẹ, chúng ta đi thôi, nghe nói căn nhà ở Dụ Hòa quận đã xây xong rồi, con đã nóng lòng muốn đến đó.” Tiểu Trí nhìn vợ chồng Vương Cẩn Hòa vui vẻ nói.

“Được, chúng ta đi.” “Tiểu Hòa, em dẫn bọn trẻ đi trước, anh sẽ đến ngay.” Vương Cẩn Hòa gật đầu dẫn các con rời đi.

Tô Ngọc nhìn Trương Cần: “Vì anh năm xưa đã mặc nhận lựa chọn như vậy, thì đừng đến làm những chuyện vô ích này nữa, đối với Tiểu Trí mà nói, hai người chia tay trong hòa bình, ai nấy sống tốt, đây mới là cách xử lý tốt nhất, sau này đừng đến quấy rầy cuộc sống của Tiểu Trí nữa, mấy lần này đã đủ rồi, nếu có lần sau Trương gia và Cố gia tôi sẽ không bỏ qua bất cứ ai.” Trương Cần ánh mắt đau khổ, từ bỏ Tiểu Trí là chuyện anh hối hận nhất.

Nhưng anh biết sai lầm đã tạo thành, không còn đường hối hận nữa: “Tôi biết rồi, sau này làm phiền Vương gia.” Tô Ngọc cười khẩy, nhìn Trương Cần không biết anh ta lấy thân phận gì để nói những lời này?

“Tiểu Trí bây giờ là con trai ta.” Lời của Tô Ngọc khiến vẻ mặt Trương Cần có chút cứng đờ, đúng vậy, bây giờ Tô Ngọc mới là cha của Tiểu Trí.

So với anh ta, Tô Ngọc mới là một người cha tốt, anh ấy đã nuôi dạy Tiểu Trí rất tốt.

Hoàn toàn không giống dáng vẻ khi ở bên cạnh họ.

Anh ta quả thật không xứng dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với Vương gia.

“Là tôi đã suy nghĩ quá nhiều, Vương gia xin cáo từ.” Trương Cần ôm Trương Chí Minh rời đi, bóng lưng trông có vẻ chán nản.

“Cha, đó là anh con sao?” “Sau này không phải nữa.” “Tại sao?” “Vì cha đã làm mất anh con, không thể tìm lại được nữa rồi.” Đúng vậy, Tiểu Trí là do anh ta tự tay làm mất, đã mất rồi thì không thể tìm lại được nữa, bất kể có hối hận thế nào, Tiểu Trí cũng sẽ không giống như trước, gọi anh ta một tiếng cha nữa.

Nếu lúc đó thái độ của anh ta kiên quyết hơn một chút, có lẽ cuối cùng đã không biến thành ra thế này.

Lúc đó nếu anh ta kiên quyết không đồng ý việc Cố Tĩnh chọn nhân mạch trong tay Vương gia, bây giờ có lẽ lại là một kết cục khác.

Tiếc là dù anh ta có nghĩ thế nào cũng không thể quay trở lại thời điểm đó.

Cho dù anh ta có làm nhiều hơn nữa cũng vô ích.

“Cha không đi tìm anh sao?” Trương Cần lắc đầu: “Không tìm được nữa rồi.” Trương Chí Minh có chút bối rối, rõ ràng anh trai đang ở đó, tại sao cha lại nói không tìm được nữa?

Có chút không thể hiểu được.

“Bây giờ con không hiểu, đợi con lớn lên, con sẽ hiểu thôi.” Lúc này Trương Cần không giải thích quá nhiều cho cậu bé.

Bây giờ giải thích nhiều quá, cậu bé cũng không hiểu, chi bằng không nói gì cả thì tốt hơn.

Trương Chí Minh quả thật không hiểu, thấy Trương Cần có vẻ không vui, cậu bé cũng không nói gì, chỉ im lặng ở bên cạnh anh ta.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc đi đến: “Anh đã nói gì với anh ta?” Tô Ngọc cười lắc đầu: “Không có gì, chúng ta về nhà thôi.” “Được, về nhà thôi.” Về đến nhà Tiểu Bảo kéo Tiểu Trí đi, Vương Cẩn Hòa mới hỏi: “Bây giờ Tiểu Trí không ở đây, anh nói đi.” “Anh cũng không nói gì, chỉ nói với Trương Cần là sau này không cần đến lén lút nhìn Tiểu Trí nữa, hai bên không làm phiền nhau, ai nấy sống tốt mới là trạng thái tốt nhất.” Đối với Tô Ngọc mà nói, cách làm của Trương Cần chẳng qua là tự lừa dối mình mà thôi.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: “Anh nói không sai, cứ phải như vậy.” “Anh ta đại khái là hối hận rồi.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng: “Hối hận?

Bây giờ biết hối hận thì sớm làm gì rồi?” Tô Ngọc ánh mắt mang theo ý cười, đúng vậy, mọi chuyện đã xảy ra rồi, bây giờ mới biết hối hận, dù có hối hận cũng vô ích.

“Nếu năm xưa anh ta kiên định hơn một chút, đối với Cố Tĩnh ngoan cố hơn một chút, cũng sẽ không biến thành ra thế này.” Lúc đó Trương Cần quá yêu Cố Tĩnh, cô ta muốn làm gì dù anh ta không tán thành cuối cùng cũng sẽ đồng ý.

Nhưng sau khi đồng ý thì sao?

Kết quả cuối cùng có thật sự là điều anh ta muốn không?

“Đang nghĩ gì vậy?” “Không có gì, anh chỉ cảm thấy sự hối hận của Trương Cần có chút thừa thãi.” Chuyện này cũng có thể nói là do anh ta tự tay gây ra.

Đã đưa ra lựa chọn như vậy, bây giờ lại đến hối hận thì hà tất phải vậy chứ?

Tô Ngọc không nói gì, lúc đầu khi đưa ra điều kiện này, anh nghĩ Trương Cần dù nói thế nào cũng sẽ từ chối, ai ngờ anh ta chỉ từ chối đơn giản một chút, không thể thắng được Cố Tĩnh, anh ta liền im lặng.

Thật không biết mấy năm nay Trương Cần đã làm thế nào, thật khiến người ta thất vọng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Vương Cẩn Hòa ghé lại hỏi.

“Không có gì, anh chỉ cảm thấy Trương Cần có lẽ vẫn quá ngây thơ.” Vương Cẩn Hòa ngẩn ra một chút, rồi cười khẽ: “Anh nói không sai.” Quả thật rất ngây thơ.

Hơn nữa còn ngây thơ đến nực cười.

“Thôi được rồi, không nói về họ nữa, sau này Cố Tĩnh thế nào thì đã không còn liên quan đến chúng ta nữa, những gì cần nói tôi đã nói rồi, còn việc cô ta có nghe hay không thì là chuyện của cô ta.” Bất kể là Cố gia nào cũng khiến người ta vô cùng không thích.

Cố Tĩnh của Cố gia này lại càng khiến cô ghét bỏ.

Tô Ngọc khẽ thở dài: “Không vui à?” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng: “Không vui thì cũng không đến mức đó, tôi chỉ cảm thấy họ làm như vậy, cha mẹ của đứa trẻ sẽ không phản kháng sao?” Tô Ngọc bị lời của Vương Cẩn Hòa làm bật cười.

Chương 1044

Phản kháng?

Sống trong gia tộc như vậy, được gia tộc che chở.

Cố lão gia tử chỉ cần nói một câu vì đứa trẻ tốt, vì tương lai của gia tộc, những lời lẽ to tát như vậy thốt ra, họ có thể nói gì?

Lại dám nói gì?

"Tiểu Hòa, sống trong gia tộc như vậy, phần lớn là thân bất do kỷ, rất nhiều người của Cố gia này đều rất may mắn vì con cái không bị Cố lão gia tử nhìn trúng, một khi bị ông ta nhìn trúng, kết cục cuối cùng sẽ không quá tốt đẹp, nhìn Tiểu Trí trước đây, và đứa bé hiện tại thì sẽ biết." Tô Ngọc khẽ thở dài, bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày càng không thích Cố gia hơn.

"Ông ta chỉ coi đứa trẻ là công cụ, chưa bao giờ nghĩ đứa trẻ là một con người." "Chuyện này rất bình thường, ông ta quá muốn quyền thế và địa vị rồi." "Năm xưa ông ta làm sao mà lên làm Thái phó vậy?

Người như vậy mà vẫn có thể làm việc sao?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Người như vậy rốt cuộc nghĩ thế nào chứ?

"Năm đó không giống bây giờ, muốn làm gì cũng không có cách nào." Sau này hoàng huynh vẫn là người phát hiện ra vấn đề của ông ta, bất chấp sự phản đối của các đại thần khác, trực tiếp cho người cáo lão hoàn hương.

"Hoàng huynh để đuổi ông ta đi, năm xưa đã tốn không ít thời gian." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, ra là vậy.

“Thảo nào.” “Cố gia này không có ai quản sao?” “Cha mẹ đứa trẻ còn không mở miệng, người khác làm sao quản?

Dù sao đây cũng là chuyện nhà người khác.” Quan thanh liêm khó xử chuyện nhà, chuyện này cho dù có đến trước mặt hoàng huynh, hoàng huynh cũng chỉ có thể nói suông, cuối cùng muốn làm thế nào vẫn là ý của Cố lão gia tử.

Vương Cẩn Hòa có chút đồng tình với những đứa trẻ của Cố gia.

“May mắn là Tiểu Trí vẫn luôn ở bên chúng ta, nếu cứ tiếp tục ở bên họ, không biết sẽ có kết cục thế nào.” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến mà rùng mình.

Cố gia này quả thật là nơi ăn thịt người không nhả xương.

Một đứa trẻ tốt đẹp, lại cứ muốn biến thành một cỗ máy chỉ biết đọc sách, người như vậy cuối cùng có tiền đồ gì?

Họ chưa bao giờ nghĩ rằng cách đối xử như vậy sẽ mang lại tổn hại gì cho một đứa trẻ.

Bắt đối phương đọc sách, bắt chúng phải đạt được thành tích gì ở độ tuổi nào, rồi sao nữa?

Một đứa trẻ đã không còn linh hồn, cuối cùng có thể làm gì?

“Lời này nói không sai, chỉ tiếc Cố lão gia tử lại không nghĩ vậy.

Giờ ông ta yêu cầu đứa trẻ kia phải giỏi hơn Tiểu Bảo, phải thi đỗ đồng sinh hạng nhất khi còn nhỏ hơn Tiểu Bảo.” Tô Ngọc khẽ thở dài, bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa chau mày, trong lòng chẳng hề thích Cố lão gia tử một chút nào.

Người này rõ ràng là cố ý.

Làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho ông ta?

“Thôi được rồi, chúng ta đừng nhắc đến ông ta nữa.” Vốn dĩ Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc không liên quan gì đến gia đình Cố Tĩnh.

Tuy nhiên, khi biết Cố Tĩnh vì Tiểu Trí mà bị bắt vào đại lao, phải ngồi tù ba tháng, Cố lão gia tử liền bất mãn.

Ông ta dẫn theo người nhà họ Cố đến gây rối.

Khi Tô Ngọc biết Cố lão gia tử dẫn người nhà quỳ trước cổng, sắc mặt anh có chút khó coi.

Cố lão gia tử này xem ra là không muốn sống nữa rồi.

“Ông ta muốn làm gì?

Muốn gây áp lực sao?” Người này đúng là không thể nói trước được, sáng nay họ vừa nhắc đến ông ta, chiều ông ta đã đến rồi.

“Đi xem thử.” Anh rất mong chờ Cố lão gia tử có thể nói ra lời gì.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Được.” Hai người đến cổng thì nghe thấy Cố lão gia tử gào lên khản cả giọng: “Vương gia ỷ vào thân phận của mình mà ra tay đánh con gái tôi, còn giam người vào đại lao, chuyện này nếu không có lời giải thích rõ ràng, tôi kiên quyết không đồng ý.” Những người dân đang bày quán gần đó nghe vậy liền bất mãn: “Ông này sao thế?

Rõ ràng là con gái ông sai, vậy mà ông còn dám đến gây sự với Vương gia.” “Đúng vậy, ý đồ động thủ đánh đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, còn trước mặt bao nhiêu người mà lớn tiếng nói Vương gia muốn cướp con của cô ta.

Những điều này mọi người đều thấy cả, sau đó đến huyện nha còn mắng nhiếc Vương phi, chỉ bị đánh một trận và giam ba tháng đã là quá nhẹ rồi.” Người dân theo dõi từ đầu đến cuối tức giận nói.

Cố lão gia tử căn bản không tin đây là sự thật: “Các người nói bậy, con gái tôi làm sao có thể làm loại chuyện này?” “Sao lại không thể làm?

Còn uy hiếp đại thiếu gia, bảo đại thiếu gia giúp cô ta tìm Vương gia nhận đồ đệ, còn muốn Vương gia đưa người đến Dụ Hòa quận.

Cháu ngoại của ông là cái thá gì chứ?

Xứng sao?” Cố lão gia tử vẫn luôn biết suy nghĩ của Cố Tĩnh.

Cô ta vẫn luôn không từ bỏ ý định muốn đứa trẻ đi theo Tô Ngọc.

Khi biết Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chuẩn bị rời đi, Cố Tĩnh đã bắt đầu chuẩn bị rồi.

Nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

“Các người nói bậy nói bạ.” “Chúng tôi nói bậy sao?

Rốt cuộc ai mới là kẻ nói bậy nói bạ?” “Chúng tôi đều tận mắt nhìn thấy.

Con gái ông sai, ông lại chạy đến cổng Vương phủ gây rối, ông muốn vào đại lao đoàn tụ với con gái mình à?” Người dân nhìn Cố lão gia tử, nói thẳng thừng không chút khách khí.

Những người đi cùng Cố lão gia tử, nghe dân chúng chỉ trỏ, sắc mặt dần trở nên khó coi.

Thậm chí còn cảm thấy mất mặt.

“Cha, chúng ta về trước đi.” “Không về, rõ ràng đây là lỗi của bọn họ.” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nghe đến đây đã không muốn gặp mặt ai nữa, nhưng Tô Ngọc vẫn bước ra ngoài.

“Tham kiến Vương gia.” Dân chúng vội vàng quỳ xuống hành lễ.

“Mọi người đứng dậy đi.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Cố lão gia tử.

Cố lão gia tử vừa nãy còn nói lời đầy phẫn nộ, bây giờ thật sự nhìn thấy Tô Ngọc lại không thốt nên lời nào.

“Người nhà họ Cố các ông gan lớn lắm.” Tô Ngọc đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

Cố lão gia tử nhìn những người nhà họ Cố bên cạnh, đột nhiên quỳ xuống đất: “Tham kiến Vương gia.” Người nhà họ Cố dường như lúc này mới ý thức được điều gì, vội vàng quỳ xuống đất: “Tham kiến Vương gia.” Tô Ngọc không cho họ đứng dậy, mà nhìn Cố lão gia tử: “Về chuyện của Cố Tĩnh cụ thể thế nào, dân chúng đã nói với ông rồi, ông còn gì muốn nói không?” “Đều là người nhà, Vương gia…” “Người nhà?

Ông là người nhà họ Tô của tôi, hay là người nhà bên phía Hoàng huynh?” Tô Ngọc ngắt lời Cố lão gia tử, lạnh giọng nói.

Chương 1045

Cố lão gia tử không dám nói mình là người của Hoàng thượng, còn là người nhà họ Tô thì lại càng không dám nói.

“Xem ra ông chẳng là gì cả.

Đã không phải thì lấy đâu ra gan nói với bản Vương rằng đều là người nhà?

Hay ông muốn phạm thượng?” Giọng Tô Ngọc rất bình thản, nhưng sự bình thản này lại khiến Cố lão gia tử sợ hãi.

“Đi mời phủ doãn đến đây.” Phủ doãn khi biết nhà họ Cố chạy đến cổng Ngọc Vương phủ gây rối, tức giận đến mức mặt mày đen sạm.

Người nhà họ Cố này có phải đầu óộc có vấn đề không?

Nếu không thì sao có thể làm ra loại chuyện này?

Phủ doãn mặt mày âm trầm, dẫn người đến Ngọc Vương phủ, nhìn thấy nhiều người nhà họ Cố chặn trước cổng Vương phủ, tức giận đến mức suýt chửi bới.

“Vương gia.” “Ông ta có ý kiến về việc giam Cố Tĩnh.” “Có ý kiến ư?

Người đâu, bắt hết đi.” Phủ doãn nói thẳng.

Y dịch đi cùng liền kéo người đi.

Người nhà họ Cố lập tức sợ hãi: “Đại nhân, đây chỉ là hiểu lầm.” Phủ doãn cười lạnh một tiếng: “Hiểu lầm, các người nói hiểu lầm là hiểu lầm sao?” “Tôi…” “Cố lão gia tử ông dù gì cũng từng làm quan, nên biết làm như vậy cuối cùng sẽ có hậu quả gì.” Phủ doãn tức giận không thôi.

“Để Hoàng thượng biết ông dẫn người đến Ngọc Vương phủ gây rối, đầu ông còn không đủ để chém đâu.” Lời của phủ doãn đã nhắc nhở Cố lão gia tử.

Tô Ngọc là Vương gia, không phải người mà ông ta muốn gây sự thì có thể gây sự.

Vương Cẩn Hòa kỳ lạ nhìn Tô Ngọc, anh vẫn luôn không phải loại người lấy đức báo oán.

Có người đến gây rối tận cửa, anh lại không làm gì nhiều, điều này quá bất thường.

“Làm gì thế?” “Chàng đang nghĩ gì vậy?

Em luôn cảm thấy chàng không có ý tốt.” Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

“Lát nữa em sẽ biết.” “Đại nhân không thể bỏ qua cho ông ta.

Dẫn người đến cổng Vương phủ liền bắt đầu khóc lóc gào thét, không biết còn tưởng Vương gia đã làm gì họ.” Tô Ngọc vừa dứt lời, người dân bên cạnh đã tức giận nói.

Người này thật sự quá không ra gì.

Loại người này lúc trước làm sao lại làm Thái phó được chứ?

“Chúng tôi đã kể hết mọi chuyện cho ông ta nghe, vậy mà ông ta còn nói gì mà không phải sự thật, là chúng tôi thông đồng với Vương gia để nói như vậy.

Đại nhân, ngài nói có tức chết người không?” Phủ doãn càng nghe càng tức giận.

Cố lão gia tử này có phải đầu óc có vấn đề không?

Nếu không có vấn đề thì không thể làm ra loại chuyện này.

“Ông…” “Tôi làm sao?

Chẳng lẽ các người chưa làm loại chuyện này sao?

Các người thật sự khiến người ta chán ghét.” “Bắt hết đi!” Lời của dân chúng đã nói rõ Cố lão gia tử và người nhà họ Cố đã bất kính với Tô Ngọc đến mức nào rồi.

“Vương gia, hạ quan xin đưa những người này về trước.” Ông ta nhất định phải giáo huấn đám người này một trận thật tốt, để sau này chúng nó không còn đến gây sự với Vương gia nữa, còn thật sự tự cho mình là cái thá gì chứ?

Tô Ngọc gật đầu, nhìn Cố lão gia tử và người nhà họ Cố bị phủ doãn dẫn đi.

Suốt quá trình anh không nói gì, chuyện của Cố gia cũng sẽ không tính lên đầu anh.

Sau này nếu Cố lão gia tử có mệnh hệ gì, cũng không liên quan đến anh.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với nụ cười nhàn nhạt trên môi, còn Cố lão gia tử và người nhà họ Cố thì bị bắt đi.

Tô Ngọc cũng chẳng nói thêm một lời nào, chỉ đơn giản trả lời Cố lão gia tử vài câu, rồi sau đó thì không có sau đó nữa.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đánh giá anh từ trên xuống dưới: “Lợi hại quá, anh thế này đúng là giết người không thấy máu mà.” “Nương tử quá khen rồi.” Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười, chẳng hề cảm thấy có vấn đề gì.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười đến mức tức giận: “Anh còn dám nói hả?” Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Tại sao lại không dám nói?" "Anh đây là mượn đao giết người." Vương Cẩn Hòa nói nhỏ.

"Chuyện này dân chúng đều biết rõ là thế nào, Cố lão gia tử đến gây sự với chúng ta, vốn đã ở thế yếu rồi." Tô Ngọc tùy ý nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên mở miệng thế nào cho phải.

"Sao vậy?" "Không có gì, hình như tất cả mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của anh." Vương Cẩn Hòa nhịn không được mở miệng nói.

"Khi chúng ta đến cổng, nghe dân chúng nói những lời đó, anh đã biết không cần anh làm gì cả, cũng có thể giải quyết được người rồi.

Vì đã có người có thể giúp chúng ta giải quyết, chúng ta phí lời làm gì?" Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười.

Vương Cẩn Hòa cũng không cảm thấy có gì sai cả, làm như vậy còn có thể hoàn toàn tách Tô Ngọc ra khỏi chuyện này.

Mọi người đều biết Cố lão gia tử mới là người làm sai, đã như vậy, sau này nếu Cố lão gia tử có chuyện gì, thì có liên quan gì đến họ đâu?

Tô Ngọc khẽ cười, xem ra Tiểu Hòa đã hiểu ý anh rồi.

"Chúng ta về thôi." "Được." Sau khi người nhà họ Cố bị bắt đến phủ nha, họ bị giáo huấn một trận thật đau, con trai của Cố lão gia tử còn bị đánh một trận đòn.

"Cố lão gia tử sau này muốn gây sự với Vương gia, thì trước tiên hãy xem Vương gia có thân phận gì, và ông lại có thân phận gì." Loại người như vậy làm sao có tư cách gây sự với Vương gia?

Đi một chuyến đến phủ nha, Cố lão gia tử dường như già đi rất nhiều.

Phủ doãn nhìn ông ta như vậy, bất lực lắc đầu.

Ngày tốt lành không sống, cứ muốn đi tìm rắc rối, trách ai được?

Đây chẳng phải lỗi của chính họ sao?

Về việc này, Tô Ngọc không quan tâm nhiều, chỉ là trước khi họ rời đi, Nguyên Bảo đã mang về một tin tức.

“Thiếu gia, nhà Cố Tĩnh đang đòi phân chia gia sản.” Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Nguyên Bảo: “Phân chia gia sản?

Tại sao?” “Đứa trẻ bị Cố lão gia tử mang theo đã chết rồi, bị ông ta ép chết.” Nguyên Bảo chau mày nói.

Con của anh cũng sắp chào đời, đối với con anh rất yêu thích, giờ nghe thấy một đứa trẻ bị Cố lão gia tử ép chết, trong lòng anh có chút phức tạp.

“Chuyện gì đã xảy ra?” “Kể từ chuyện lần trước, Cố lão gia tử về nhà đối xử với đứa trẻ đó càng nghiêm khắc hơn, mỗi ngày chỉ được ngủ chưa đầy hai canh giờ, cả ngày không có thời gian nghỉ ngơi, khi ăn cơm cũng bị ông ta tra hỏi học vấn.

Chương 1046

Cuối cùng đứa trẻ vì tinh thần không đủ tỉnh táo, buổi tối khi mọi người đã ngủ hết, nó đã lén chạy ra bờ ao rồi nhảy xuống.

Người được phát hiện vào sáng hôm sau, lúc đó đứa trẻ đã không còn thở nữa rồi.” Nghĩ đến thái độ của Cố lão gia tử sau khi biết chuyện này, Nguyên Bảo chau mày.

Tô Ngọc khẽ thở dài: “Ông ta nói gì?” “Ông ta nói đứa trẻ đó là phế vật, lại tự mình ngã xuống nước, còn rất tức giận, muốn gia tộc tiếp tục gửi trẻ con đến cho ông ta.

Chỉ là bây giờ người nhà của ông ta đã không dám để trẻ con lại gần ông ta nữa rồi.” Con cái đều bị ép chết rồi, ai còn dám như vậy?

“Vậy cha mẹ đứa trẻ thì sao?” Tô Ngọc hỏi.

“Mẹ đứa trẻ suy sụp, cha cũng rất tức giận.

Họ chỉ có duy nhất một đứa con trai, bây giờ bị lão gia tử ép chết.

Chuyện này cũng không nói làm gì, xương cốt đứa trẻ chưa lạnh, Cố lão gia tử đã thúc giục họ sinh con.

Hơn nữa còn yêu cầu đứa trẻ sinh ra phải giao cho ông ta nuôi, còn về đứa trẻ đã chết kia, ông ta bảo họ vứt đi, đừng giữ lại trong nhà.” Khi nghe được tin tức này, Nguyên Bảo đơn giản là không tin đây là lời nói của một người từng làm Thái phó.

Tô Ngọc cười châm biếm, đây quả thật là chuyện Cố lão gia tử có thể làm ra.

“Ông ta muốn nuôi dưỡng một người có thể vượt qua Tiểu thiếu gia, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.” Nguyên Bảo châm biếm nói.

Không phải coi thường con cháu nhà họ Cố, mà là thiên phú của Tiểu Bảo thật sự quá biến thái, không mấy ai có thể sánh kịp.

“Ừ, nhưng dù cha mẹ đứa trẻ có tức giận thế nào thì đứa trẻ cũng không trở lại được, mà đây là do họ tự chuốc lấy.

Khi biết chuyện không đúng thì nên trực tiếp đưa đứa trẻ đi, bây giờ đứa trẻ mất rồi mới đến làm loạn, còn có ích gì?” Những người này có phải đều như vậy, chỉ khi mất đi rồi mới biết hối hận.

Nguyên Bảo chau mày: “Thiếu gia…” “Chuyện của Cố gia đã không cần tôi làm gì nữa rồi, Cố Tĩnh ra ngoài thì Cố gia cũng nên chấm dứt.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

“Vương gia nói đúng.” “Bây giờ Cố lão gia tử vẫn không cho rằng mình đã làm sai điều gì, còn cảm thấy mình không sai, là đúng.” Tô Ngọc khẽ cười: “Đồ ngu ngốc.” Nguyên Bảo khẽ cười, Vương gia đừng nói thẳng thừng như vậy chứ.

Nói ra khiến người ta khó chịu biết bao nhiêu?

“Chuyện của Cố gia không cần quản nữa, cha mẹ đứa trẻ đó chắc sẽ không bỏ qua như vậy đâu, chúng ta cứ chờ xem.” Tô Ngọc bình thản mở miệng nói.

Còn những chuyện khác căn bản không cần họ động tay làm gì.

Ngay cả việc nhân cơ hội gây thêm rắc rối cũng không cần.

“Vâng.” Giống như Tô Ngọc nghĩ, sau khi cặp vợ chồng đó rời đi, họ đã công bố thẳng thừng chuyện Cố lão gia tử làm.

Khi mọi người biết Cố lão gia tử đã ép chết cháu cố của mình thì đều ngây người.

Lúc trước ông ta còn là lão Thái phó mà, sao có thể làm loại chuyện này, quá đáng quá đi chứ?

Đó là cháu cố của ông ta mà.

Đến cháu cố của mình còn có thể ra tay, ông ta rốt cuộc tàn nhẫn đến mức nào?

Sau đó lại có tin đồn rằng lúc trước Cố lão gia tử cũng đã đối xử với Tiểu Trí như vậy.

Tin tức này khiến mọi người đều xôn xao.

Gần đây chuyện xảy ra với Cố gia quá nhiều, dân chúng đều biết chuyện Cố Tĩnh lúc trước.

Đã vậy con cái mình bị người ta đối xử như thế, tại sao quan hệ giữa Cố Tĩnh và Cố gia lại trông có vẻ vẫn rất tốt?

Tại sao con trai của cô ta lại trở thành con trai của Vương gia?

Chuyện gì đã xảy ra ở giữa vậy?

Người biết chuyện này đều không nói ra.

Cố lão gia tử sau khi không còn làm Thái phó, vẫn dạy học trò.

Nhưng có một ngày, học trò đột nhiên không đến nữa, điều này khiến ông ta có chút bất ngờ.

Sau khi hỏi mới biết khi cháu trai và cháu dâu của ông ta rời đi, họ đã làm lớn chuyện này, thậm chí còn kể cả tình hình của Tiểu Bảo lúc trước.

Vì biết tin đứa trẻ vì quá mệt mỏi mà tự sát, cha mẹ của những học trò kia đều không dám tiếp tục gửi con đến chỗ ông ta nữa.

Nhất thời nhà họ Cố không còn mấy người đến.

Cố lão gia tử còn muốn dựa vào học trò để có một chỗ đứng trong triều, bây giờ lại bị chính cháu trai mình hủy hoại.

Gọi con trai mình đến, Cố lão gia tử tức giận nói: “Con tự xem

xem con đã nuôi dạy ra những đứa con gì thế này?” “Nó đi thì đi rồi còn muốn làm hỏng danh tiếng của ta.” Cố lão gia tử giận không kiềm được.

Tuy nhiên con trai ông ta lại rất bình tĩnh nhìn ông ta: “Chẳng lẽ đứa trẻ nói sai sao?

Chúng ta nói đừng ép đứa trẻ như vậy, là ông không nghe.

Một đứa trẻ năm tuổi, ông ép nó thành ra thế nào rồi?

Mỗi ngày chỉ ngủ chưa đầy hai canh giờ, đã vậy, ông mỗi ngày ngủ ba bốn canh giờ làm gì?” Đứa trẻ đang trong thời kỳ lớn nhanh, ông ta vậy mà lại đối xử với đứa trẻ như vậy.

Giờ anh thật sự rất hối hận, đã không nghe lời con trai, nếu nghe lời con trai, giống như Cố Tĩnh lúc trước, trực tiếp đưa đứa trẻ đi, không cho đứa trẻ quay lại thì tốt biết bao.

Cháu trai của anh không có vận may tốt như Tiểu Trí, có Ngọc Vương giúp đỡ cuối cùng đã thoát ra được khỏi ám ảnh này, còn trở thành một đồng sinh.

Chỉ là bây giờ nói gì cũng đã muộn rồi, anh có hối hận thế nào, cháu trai cũng sẽ không trở lại nữa.

Cố lão gia tử không ngờ rằng tất cả những gì mình làm, lại bị con trai chỉ trích.

“Ta làm tất cả những điều này đều là vì Cố gia tốt, các con sao lại không hiểu?” Cố lão gia tử thất vọng nhìn con trai mình.

“Vì Cố gia tốt?

Rốt cuộc ông là vì Cố gia tốt hay là vì bản thân ông tốt, chính ông tự biết đi.

Sau này cứ như vậy đi.” Chuyện cần làm anh sẽ làm, chuyện không cần làm anh sẽ không làm một chút nào.

Anh chỉ là quá coi trọng người cha này, mới dẫn đến việc anh mất đi trưởng tôn của mình.

Cố gia vì chuyện này mà trở nên nguy ngập.

Thế là Cố lão gia tử không thể kiểm soát được mà nghĩ đến Tiểu Trí.

Thiên phú của thằng bé tốt như vậy, chỉ cần đứa trẻ này quay lại, Cố gia sẽ có cứu vãn.

Tuy nhiên, còn chưa kịp làm gì, con trai ông ta đã biến tướng cấm túc ông ta rồi.

Chương 1047

Chuyện trước đó đã xảy ra quá nhiều, họ không thể lại đắc tội với Vương gia nữa.

Nhà họ Cố họ không thể chịu đựng thêm một đòn tấn công nào nữa.

Cố lão gia tử bị cấm túc căn bản không yên tĩnh, đã làm rất nhiều chuyện, chỉ tiếc lần này không còn ai giúp ông ta nữa.

“Bọn khốn nạn các người, sao dám đối xử với ta như vậy?” Mặc kệ Cố lão gia tử gào thét phẫn nộ thế nào, đã không còn ai trả lời ông ta nữa.

Tô Ngọc khi biết tin tức này chỉ cảm thấy châm biếm.

Khi biết ông ta là loại người gì thì không biết tranh quyền đoạt lợi, cứ phải đợi chuyện xảy ra rồi mới làm như vậy.

Những người này rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào chứ?

“Thiếu gia, những đứa trẻ nhà họ Cố đều bắt đầu chống đối việc học rồi, sau này Cố gia muốn có quan viên cơ bản là không thể được nữa.” Đứa trẻ kia chết đã dọa sợ chúng rồi, chúng đại khái không muốn có một ngày mình cũng trở thành như vậy.

“Phải không?

Nhưng điều đó không còn quan trọng nữa.” Nguyên Bảo đồng tình gật đầu: “Thiếu gia nói đúng, thật sự không còn quan trọng như vậy nữa rồi.” “Đã chuẩn bị xong hết chưa?” Tô Ngọc không tiếp tục chủ đề này mà hỏi.

“Đã chuẩn bị xong hết rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.” Lần rời đi này, bọn họ đại khái sẽ không quay lại bên này nữa, đợi đến kinh đô rồi trực tiếp trở về bên kia là vừa hay.

“Tôi sẽ đi nói với Hoàng huynh một tiếng, sau đó đi nói với Tô gia một tiếng, rồi chúng ta sẽ chuẩn bị rời đi.” “Vâng.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn thấy Tô Ngọc đến cũng không bất ngờ.

“Chuẩn bị rời đi rồi sao?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Ừ, xác thực là định rời đi rồi, tình hình bên này đã gần xong rồi, chúng ta cũng nên qua đó, nếu không có người sẽ nghĩ tôi không đến nữa.” Huyền Phỉ Nhiên biết Tô Ngọc đang nói ai: “Tiểu Ngọc, làm phiền em rồi.” “Hoàng huynh nói với em làm phiền gì chứ?” “Em biết mà.” “Em đương nhiên biết, nhưng giữa chúng ta không cần nói những lời như vậy.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc có chút lo lắng: “Sau khi qua đó có chuyện gì thì cứ nói với ta, đừng gắng gượng.” “Hoàng huynh anh sao lại lắm lời thế?” Tô Ngọc chau mày bất mãn hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay chỉ vào mình, thằng nhóc thối này đang chê anh ta sao?

“Hoàng huynh anh không cần nghi ngờ, em xác thực là đang chê anh đấy.” Tô Ngọc đương nhiên nói.

“Tình hình bên đó em biết, hơn nữa bên cạnh em có nhiều người như vậy, cho dù muốn ức hiếp người, đó cũng là em ức hiếp người khác, bao giờ thì đến lượt người khác ức hiếp em chứ?” Tô Ngọc không khách khí nói.

Huyền Phỉ Nhiên buồn cười lắc đầu: “Em đó.” “Năm sau chúng ta đại khái có thể dời đô rồi, đến lúc đó các em quay về cũng tiện hơn một chút.” Huyền Phỉ Nhiên nói.

Năm nay lúc này mới đi, khi đón năm mới thì không cho họ quay về nữa.

"Năm sau đón năm mới các em hãy quay về đi, năm nay quá phiền phức rồi." Tô Ngọc đương nhiên gật đầu: "Đó là đương nhiên rồi, em đâu có nghĩ quay về chưa được bao lâu, lại dẫn theo cả nhà vội vã lên đường qua đây." Cứ đi đi về về như vậy thì mệt chết.

"Được." Nói chuyện với Huyền Phỉ Nhiên rất lâu, Tô Ngọc mới rời đi.

Ngày hôm sau dẫn cả nhà đến Tô gia.

Tô Tích nhìn thấy họ đến, biết Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chuẩn bị trở về Dụ Hòa quận.

Đó là phong địa của Tô Ngọc.

"Tiểu Ngọc, các con chuẩn bị đi rồi sao?" Mặc dù đã biết ý định của họ, Tô Tích vẫn nhịn không được hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Vâng, chuẩn bị rời đi rồi." "Gia gia, ông có muốn đi cùng chúng cháu không?" Tô Ngọc nhìn Tô Tích hỏi.

Tô Tích có chút động lòng.

"Gia gia, bây giờ ông cũng chẳng có việc gì làm, mọi chuyện trong gia tộc đều giao cho đại bá và đường ca bọn họ rồi.

Trần nhi sau này cũng sẽ đi cùng chúng cháu, ông xem có nên đi cùng chúng cháu không?" Tô Ngọc rất rõ Tô Tích hiện tại thú vui lớn nhất chính là dẫn các cháu chơi đùa, dù không chơi thì ở bên cạnh nhìn cũng tốt.

Ngoài việc này, gia gia thật sự không có yêu cầu nào khác.

Tô Tích suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Được, vậy thì nghe lời con, sau này sẽ đi cùng các con." Cháu trai, cháu cố đều đi rồi, ông còn ở lại đây làm gì?

Tô Cửu buổi chiều quay về nhìn Tô Ngọc, lẩm bẩm nói: "Lần này con đến là muốn lôi cả con trai ta đi đấy à.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu: “Đại ca vẫn chưa thích nghi được sao?” “Đi đi, chúng ta phải đến năm sau mới có thể nhìn thấy thằng bé rồi, con còn không cho ta than phiền vài câu sao?” Tô Cửu bất mãn mở miệng.

Tô Ngọc có thể làm gì?

Chỉ có thể nghe Tô Cửu bên cạnh than phiền với mình.

Nào là con trai không thân với anh ta.

Con trai luôn đối đầu với anh ta.

Con trai một chút cũng không dễ nuôi… Từng vấn đề khiến Tô Ngọc đau cả đầu.

“Đại ca, anh nói xong chưa?

Em sao lại cảm thấy Trần nhi rất dễ nuôi chứ?” Tô Ngọc nói đâm chọc.

Tô Cửu bị lời Tô Ngọc chọc cười, cho Tô Ngọc một cái đánh: “Cái thằng nhóc hỗn xược này.” “Anh nuôi Trần nhi khi nào mà không dễ nuôi?” Tô Ngọc căn bản không cần dỗ dành trẻ con, chỉ cần nhìn thấy Tô Ngọc, đứa trẻ liền không khóc nữa.

Đôi khi còn tự mình chọc Tô Ngọc vui vẻ.

Kiểu đối xử này khiến anh ta vô cùng hâm mộ.

Là cha ruột của đứa trẻ, anh ta vậy mà lại không có được đãi ngộ như vậy.

Con trai đừng nói chọc anh ta vui vẻ, có thể cho anh ta vài cái sắc mặt tốt, anh ta đã tạ ơn trời đất rồi.

“Đây chính là vấn đề nhân phẩm rồi.” Tô Ngọc nói với giọng điệu rất đáng ăn đòn.

Nghe lời này Tô Cửu lập tức bất mãn, trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Con cứ ở đây mà nói bậy nói bạ với ta." "Anh xem em khi nào nói bậy?

Bây giờ đứa trẻ ngoài đối xử với anh như vậy, còn đối xử với ai như vậy nữa?" Hiện tại đa số người trong Tô gia đều có thể dỗ Trần nhi cười, chỉ có Tô Cửu là không được.

Trần nhi thậm chí còn không cho anh ta một sắc mặt tốt, thật không biết anh ta đã đắc tội Trần nhi thế nào.

"Đại ca, em muốn hỏi anh một câu, anh đã đắc tội Trần nhi thế nào vậy?" Khiến cha con hai người bây giờ cứ căng thẳng như vậy.

Tô Cửu vô cùng vô tội: "Ta đắc tội nó khi nào?" Đứa trẻ còn nhỏ xíu, anh ta còn có thể cãi nhau với đứa trẻ sao?

Tô Ngọc nghi ngờ nhìn Tô Cửu, thật sự là như vậy sao?

Gân xanh trên trán Tô Cửu nổi lên: "Tiểu Ngọc, đủ rồi đó." "A a a." Tô Cẩm Trần bên cạnh không biết có phải nghe thấy Tô Cửu lớn tiếng với Tô Ngọc không, liền a a a kêu lên.

Hai bàn tay nhỏ còn không ngừng vỗ.

Cái dáng vẻ nũng nịu đó, Tô Ngọc thấy vô cùng thú vị.

"Đại ca, có phải anh dỗ em khiến Trần nhi giận rồi không?" Tô Ngọc nhìn Tô Cửu tò mò hỏi.

Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy đứa em trai này chính là đến để tìm phiền phức cho anh ta.

Chương 1048

“Con vẫn nên câm miệng đi.” Đây rốt cuộc là đứa con gì?

Cánh tay khuỷu tay lại vẹo ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa nghe lời này, ở bên cạnh tiếp lời: “Đại ca, cánh tay khuỷu tay của anh có thể vẹo vào trong không?” Tiểu Bảo nghe lời này tò mò thử một chút: “Mẹ ơi, không được.” Không thể vẹo vào trong được.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo đang thử ở đó, chọc cô cười không ngừng, con trai ngốc của cô thật là.

“Con trai ngốc của mẹ.” “Mẹ, con không ngốc, con chỉ tò mò cánh tay khuỷu tay vẹo vào trong sẽ như thế nào, kết quả là không vẹo vào trong được, cho nên cánh tay khuỷu tay của Trần nhi vẹo ra ngoài là đúng.” Vừa nói vừa vô cùng đồng tình gật đầu.

Tiểu Trí bên cạnh im lặng gật đầu.

Không thể vẹo vào trong, đương nhiên phải vẹo ra ngoài rồi.

Tô Ngọc nhìn Tô Cửu bị Tiểu Bảo và những người khác chèn ép đến mức không nói được lời nào, nhịn không được bật cười.

Đại ca có phải quá thảm rồi không?

Nhìn dáng vẻ hả hê của Tô Ngọc, Tô Cửu lườm họ một cái: “Ta nói không lại các con.” Minh Uyển Ninh bế đứa trẻ lại, vừa đến gần Tô Ngọc thì đứa trẻ đã đưa tay muốn Tô Ngọc bế.

Tô Ngọc bế đứa trẻ vào lòng, đặt nó ngồi trên đùi.

Kết quả đứa trẻ đạp đôi chân ngắn cũn cỡn đứng dậy ôm cổ Tô Ngọc, rồi nũng nịu trừng mắt nhìn Tô Cửu.

Còn buông tay ôm Tô Ngọc ra, vỗ vỗ.

Tô Cửu mặt mày đen sạm: “Thằng nhóc này muốn đánh ta sao?” Đây không phải con ruột.

Đây phải là con trai của Tiểu Ngọc mới đúng, đầu thai nhầm mới đến nhà họ.

“Nương tử, em nói con trai chúng ta có phải đầu thai nhầm rồi không?” Tô Cửu nghiêm túc hỏi.

Minh Uyển Ninh bị một câu đầu thai nhầm của Tô Cửu chọc cười: “Anh nói bậy gì vậy?” “Ta không nói bậy, em xem nó thích Tiểu Ngọc và Vương Cẩn Hòa như vậy, chẳng thích chúng ta chút nào, không biết còn tưởng Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa mới là cha mẹ của thằng nhóc thối này.” Nghĩ đến đây Tô Cửu liền cảm thấy vô cùng đau lòng.

Vương Cẩn Hòa đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Trần nhi, nhìn dáng vẻ ấm ức lại đau lòng của Tô Cửu mà buồn cười không ngừng.

“Đại ca có đau lòng như vậy sao?” Trông thật đáng thương.

“Tiểu Hòa, nếu chuyện này xảy ra với các con, các con có thấy đau lòng không?” Tô Cửu nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, hình như thật sự sẽ đau lòng.

Cả nhà náo nhiệt tụ tập một lần, sau đó Tô Ngọc để Tô Cẩm Trần ở lại với vợ chồng Tô Cửu vài ngày.

Kế hoạch ban đầu là rời đi sau năm ngày, nhưng sau khi từ Tô gia trở về, Thu Ý sinh con.

Không còn cách nào khác đành phải trì hoãn việc rời đi.

Thu Ý sinh một cậu con trai, cũng rất đáng yêu, rất giống Thu Ý.

Khi ở cữ, Nguyên Bảo luôn bế con, nhưng có một điều là con trai của Nguyên Bảo cũng rất thích Tô Ngọc, đương nhiên cũng rất thích Nguyên Bảo, cha của nó.

Khi đứa trẻ đầy ba tháng thì đều tổ chức tiệc đầy tháng, Nguyên Bảo rất vui, cuối cùng nhờ Tô Ngọc giúp đặt tên.

“Tô Minh Hiên.” “Được.” Nguyên Bảo sững sờ một chút, rồi gật đầu đồng ý.

“Nguyên Bảo, anh và Thu Ý đợi thêm hai tháng nữa rồi đưa con qua, hay là đi cùng chúng ta?” Tô Ngọc nhìn đứa trẻ vừa đầy tháng, đau đầu hỏi.

“Chúng ta đi cùng nhau đi, trên đường đi chậm lại một chút là được rồi.” Nguyên Bảo suy nghĩ một chút rồi nói.

Đi cùng nhau sẽ tốt hơn một chút.

Tô Ngọc tuy rằng hy vọng Nguyên Bảo đưa vợ con đến sau, nhưng họ muốn đi cùng thì đương nhiên anh không có ý kiến.

Tuy nhiên, xe ngựa chuẩn bị cho gia đình ba người của họ đã thoải mái và rộng rãi hơn rất nhiều, còn đặt một cái giường nhỏ ở trên, có thể giúp đứa trẻ ngủ thoải mái hơn.

Ngoài ra còn có một số đồ chơi.

Sau khi chuẩn bị xong, Tô Ngọc nói với Huyền Phỉ Nhiên và những người khác rồi dẫn người rời đi.

Trên đường đi rất chậm, cố gắng không ngủ ngoài trời, đều nghỉ ngơi ở quán trọ.

Đôi khi thật sự không kịp, không còn cách nào khác đành phải nghỉ ngơi ngoài trời.

Hôm nay, trời mưa to Tô Ngọc và mọi người chỉ có thể tìm một ngôi miếu đổ nát để nghỉ ngơi.

“Thiếu gia, ở đây có rất nhiều củi khô, tôi thắp lửa trước, rồi đi kiếm đồ ăn.” “Được.” Sau khi lửa được thắp lên, Nguyên Bảo dẫn người đi lấy nồi niêu xoong chảo và đồ ăn.

Canh gà cho Thu Ý, cháo trứng gà, cháo thịt nạc cho Ngôn Hi và những đứa trẻ khác, còn nhiều thứ khác nữa, nấu một lượt rất nhiều.

“Thơm quá.” Khi họ nấu xong bữa tối và chuẩn bị ăn, bên ngoài có vài người bước vào.

Trong đó có một người nhìn chằm chằm vào đồ ăn trên đống lửa, trong đó có một cô nương đi tới nói: “Này, cơm của các người bao nhiêu tiền?

Chúng tôi mua.” Vương Cẩn Hòa chau mày, vô cùng không thích sự vô lý của cô nương này.

Cả đoàn người không có ý định trả lời cô nương này, cô nương này từ trước đến nay chưa từng bị người ta phớt lờ như vậy, nhìn thấy họ như vậy lập tức có chút tức giận: “Các người tai bị điếc sao không nghe thấy tiếng người nói à?” “Cô là người sao?” Vương Cẩn Hòa ngước mắt nhìn đối phương, không lạnh không nhạt nói.

“Cô…” Người bên cạnh cô nương đưa tay kéo cô ta lại, đi tới xin lỗi nói: “Mấy vị thật sự xin lỗi, em gái tôi ở nhà được cưng chiều quá nên hư rồi, hy vọng các vị đừng chấp nhặt với nó.” Vương Cẩn Hòa châm biếm mở miệng: “Vì đã được cưng chiều đến hư rồi, vậy thì đừng thả ra ngoài.” “Vị phu nhân này, em gái tôi chỉ muốn mua chút đồ ăn từ các vị.” Vương Cẩn Hòa liếc đối phương một cái, không khách khí hỏi: “Chúng tôi đã đồng ý bán cho các người sao?” “Không, nhưng…” “Đó không phải rồi sao, chúng tôi chỉ nấu đủ phần ăn, muốn ăn thì tự mình nghĩ cách.” “Chúng tôi có thể trả tiền mua.” Tiểu Bảo đột nhiên cầm một quả dâu tây vào tay ăn, nhìn thấy quả dâu tây trong tay Tiểu Bảo, cô nương kia thèm thuồng: “Ca, em cũng muốn ăn." Dâu tây này vừa nhìn đã biết là dâu tây trái mùa, mà dâu tây trái mùa thì quá đắt, cô ta cũng chỉ thỉnh thoảng mới mua vài quả về nếm thử.

Bây giờ thấy một đứa bé lại có thể ăn thứ tốt như vậy, sự mất cân bằng trong lòng hiện rõ.

Thế là cô ta bắt đầu đòi anh trai mua dâu tây.

Anh trai cô bé bất đắc dĩ nhìn em gái mình, giờ anh ta biết đi đâu tìm dâu tây cho em gái đây?

Chẳng phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

"Bây giờ trước không có thôn, sau không có cửa hàng, lại không ở kinh thành, cách mùa dâu tây còn xa, em bảo anh đi đâu tìm dâu tây cho em?" Nếu là bình thường, anh ta còn có thể bận tâm đến cảm xúc của em gái.

Nhưng ở nơi này, anh ta thật sự không thể quan tâm nhiều được.

Cô bé nghe xong lập tức không vui: "Tại sao nó có thể ăn dâu tây mà em lại không thể ăn?" "Đủ rồi, em còn muốn làm loạn đến bao giờ?" Bị em gái tùy hứng chất vấn như vậy, sắc mặt của chàng trai cũng không được tốt lắm.

"Tiểu thư, đợi chúng ta đến nơi rồi sẽ để thiếu gia mua cho cô, bây giờ không phải lúc làm loạn." Nha hoàn bên cạnh an ủi nói.

Thế nhưng cô bé đó căn bản không nghe lọt tai, nghe thấy nha hoàn lại dám nói với mình những lời như vậy, lập tức tát một cái vào mặt nha hoàn: "Cô là cái thá gì?

Cũng dám quản chuyện của tôi?" Nha hoàn bị cái tát này đánh cho ngớ người ra, ngơ ngác nhìn cô bé.

Cô ta là nha hoàn của thiếu gia, không phải của tiểu thư, dựa vào cái gì mà cô ta lại động tay với mình như vậy?

Chương 1049

Anh trai cô bé bất mãn nhìn em gái mình: “Đủ rồi.” “Vì một nha hoàn mà anh lại quát em?” Chàng trai mang theo vẻ sốt ruột trong mắt: “Anh cũng không nói sai, đợi đến nơi nếu có dâu tây thì anh tự nhiên sẽ mua cho em, nếu không có thì em cũng đành chịu thôi.” “Em không quan tâm, một đứa bé còn có thể ăn, em cũng phải ăn, bây giờ lập tức phải ăn, anh không mua được thì anh đi nói với bọn họ đi, em còn muốn ăn những món ăn do bọn họ làm nữa.” Cô bé kiêu ngạo nhìn anh trai mình, nói thẳng thừng, không hề khách khí.

Một câu nói khiến chàng trai nhíu chặt mày, trong lòng càng thêm thất vọng về cô em gái này.

“Muốn ăn thì tự mình đi mà nói với người ta.” Anh ta chưa đến mức mặt dày như vậy, anh ta nói một tiếng là người ta sẽ cho sao.

Cô ta nghĩ mình là ai chứ?

Cô bé hừ một tiếng, đi đến trước mặt Tiểu Bảo: “Dâu tây của cậu bán cho tôi.” Tiểu Bảo liếc nhìn cô ta một cái, không nói một lời.

Cầm dâu tây lại cắn thêm một miếng, mình ăn xong còn chia cho đứa bé bên cạnh.

Cô bé thấy Tiểu Bảo như vậy tức đến mức không chịu nổi: “Tôi đang nói chuyện với cậu mà cậu không nghe thấy sao?” Tiểu Bảo ngây thơ nhìn đối phương: “Hả?

Cô vừa nói chuyện với tôi sao?

Sao tôi không nghe thấy gì cả?” “Anh cả, hai người có nghe thấy không?” Tiểu Trí và Trường Nhạc đồng thời lắc đầu: “Không nghe thấy.” “Mấy người… mấy người có biết tôi là ai không?

Tôi muốn dâu tây và đồ ăn trong tay mấy người là đang coi trọng mấy người, mấy người còn không mau đưa tới đây.” Cô bé phẫn nộ nói.

Từ trước đến nay chưa có ai dám đối xử với cô ta như vậy.

“Ồ?

Vậy cô nói xem, cô là ai?” “Tôi là người của Lạc gia.” Lạc gia?

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Lạc Diễm đang ngồi bên cạnh ăn thịt: “Chú Lạc Diễm, người này là người của Lạc gia, chú có quen không?” Lạc Diễm ngẩng đầu nhìn một cái: “Không quen.” Những người chủ chốt của Lạc gia thì anh đều quen, loại nhân vật nhỏ này anh căn bản sẽ không phí tâm trí để nhớ.

“Đây có phải là người của Lạc gia nhà chú không?” Tiểu Trí nghiêng đầu hỏi.

Lạc Diễm lắc đầu: “Chắc là không phải đâu, ông nội bọn họ nói rất rõ, không cho phép người trong gia tộc bên ngoài cậy thế gia tộc mà ỷ thế hiếp người, một khi bị gia tộc phát hiện, đánh một trận còn là nhẹ, nhìn người kia kiêu căng như vậy chắc không phải đâu.” Tiểu Bảo hiểu rõ gật đầu: “Ồ, hóa ra không phải à?” Mà anh trai của cô bé kia lại nhìn Lạc Diễm, người này lại là Lạc Diễm sao?

Sao anh ta lại ở đây?

“Lạc Diễm, sao anh lại ở đây?” Khi nói câu này, trong giọng nói mang theo sự cảnh giác.

Lạc Diễm có quan hệ rất tốt với Ngọc Vương, còn rất được sủng ái, nếu Lạc Diễm trở về gia tộc, đến lúc đó sẽ chỉ mang lại phiền phức cho bọn họ.

Mà đây không phải là điều anh ta muốn thấy.

Đặc biệt là bây giờ anh ta đang tranh giành vị trí thiếu chủ, càng không thể để Lạc Diễm quay về.

Thân phận của người này quá đặc biệt, ông nội bọn họ đã nói rồi, chỉ cần Lạc Diễm nguyện ý, vị thiếu chủ này của Lạc gia chính là anh.

Không cần bất kỳ khảo hạch nào, cứ thế trực tiếp quyết định.

Điều này đối với bọn họ mà nói là rất bất công.

Tiểu Bảo vừa cắn dâu tây vừa nhìn người nói: “Chú Lạc Diễm là người quen biết anh ta, xem ra những người này và chú là cùng một nhóm.” Lạc Diễm híp mắt nhìn người gọi mình, nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra đối phương là ai: “Ồ, hóa ra là anh à.” “Đây là ai vậy?” Tiểu Bảo lập tức hứng thú.

“Là con trai do thiếp thất của tam thúc tôi sinh ra, năng lực cũng tạm được, nhưng dã tâm khá lớn, luôn muốn vị trí thiếu chủ của Lạc gia, vì ông nội tôi nói rồi chỉ cần tôi nguyện ý thì tôi là thiếu chủ, nên anh ta không mấy thân thiện với tôi.” Lạc Diễm tùy ý nói.

“Một con trai của thiếp thất mà lại có dã tâm lớn như vậy?” “Chẳng qua là tam thúc tôi sủng thiếp diệt thê thôi, nhưng cũng vô dụng, ông nội tôi căn bản không thừa nhận, ông chỉ chọn người thừa kế trong dòng chính, đừng nói tôi, mấy anh em họ của tôi chỉ cần một ngón tay cũng có thể nghiền nát anh ta, huống hồ còn có một cô em gái kéo chân như vậy.” Lạc Diễm nhìn cô bé kia, châm chọc nói: “Khó trách nhìn không thuận mắt, hóa ra là con gái của tiểu thiếp, thật khiến người ta không thích.” “Hóa ra anh chính là quái vật mà mẹ tôi nói sao?

Không ngờ anh lại còn sống, người như anh sống trên đời này làm gì?

Anh đáng lẽ nên chết đi.” Trong khi chàng trai muốn ngăn cản, lời của cô ta đã buột miệng nói ra.

Thấy khí thế u ám trên người Lạc Diễm, chàng trai lập tức có chút lo lắng: “Lạc Diễm, Phỉ Phỉ chỉ là vô tình lỡ lời, nó cũng là em gái anh, anh…” Lạc Diễm lạnh lùng liếc nhìn chàng trai một cái: “Lạc Vũ, anh là cái thá gì?

Cũng dám nói chuyện với tôi như vậy?” Tô Ngọc vươn tay vỗ vai Lạc Diễm: “Làm điều anh muốn.” Lạc Diễm quay đầu nhìn Nam Kiều bên cạnh: “Cho tôi thứ gì tốt một chút.” Nam Kiều không nói hai lời đưa cho Lạc Diễm một lọ nhỏ.

Mà Lạc Phỉ Phỉ lúc này vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Sao?

Tức giận rồi à?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Anh chính là một kẻ điên giết người không chớp mắt.” Lạc Phỉ Phỉ kiêu căng nói.

Lạc Diễm đột nhiên bật cười, điểm huyệt Lạc Phỉ Phỉ, khiến cô ta không thể động đậy.

Mở lọ thuốc trong tay, đổ ra một viên thuốc, trực tiếp nhét vào miệng Lạc Phỉ Phỉ: “Sản phẩm của Nam Kiều đều là hàng chất lượng, Lạc Phỉ Phỉ, cô cứ từ từ mà tận hưởng đi.” “Lạc Diễm anh làm gì?

Anh cho Phỉ Phỉ ăn cái gì?” Lạc Phỉ Phỉ cho dù có tệ đến mấy thì đó cũng là em gái anh ta, không đến lượt người khác ức hiếp.

“Thuốc độc, nếu không thì tôi còn cho cô ta ăn thuốc bổ sao?” Lạc

Diễm châm chọc nói.

Người dòng chính của Lạc gia còn không dám nói anh như vậy, một thứ nữ cũng dám sao?

Lạc Diễm giải huyệt cho Lạc Phỉ Phỉ, nhàn nhạt nhìn hai anh em họ, nửa cười nửa không nói: “Lạc Phỉ Phỉ, đây chính là họa từ miệng mà ra.” Lạc Phỉ Phỉ còn muốn nói gì đó, cơ thể đột nhiên đau đớn kịch liệt: “A!” Nghe tiếng kêu thảm thiết của Lạc Phỉ Phỉ, Lạc Vũ lập tức hoảng sợ: “Lạc Diễm, đưa thuốc giải ra đây.” “Thuốc giải?

Thứ này Nam Kiều căn bản sẽ không làm.” Theo lời Nam Kiều mà nói, đã là thuốc độc thì tại sao còn phải làm thuốc giải?

Tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

“Anh…” “Lạc Vũ, cả Lạc gia không ai dám nói chuyện với tôi như vậy, Lạc Phỉ Phỉ một thứ nữ cũng dám sao?

Có phải cha anh đã cho cô ta cái chỗ dựa này không?

Nếu đã như vậy, sau khi trở về tôi sẽ khiến các người hoàn toàn mất đi chỗ dựa này.” Vừa đúng lúc nơi Tô Ngọc chiếm đóng cũng không cách Lạc gia bao xa, anh muốn trở về tranh giành cũng được.

Lạc Vũ nhíu mày nhìn Lạc Diễm, anh ta lại muốn trở về sao?

Trong lòng ít nhiều có chút bực bội, nếu biết mọi chuyện cuối cùng sẽ thành ra như vậy, anh ta đã ràng buộc Lạc Phỉ Phỉ chặt hơn rồi.

“Anh, anh giết hắn đi, em đau quá.” Lạc Phỉ Phỉ biết mình biến thành thế này là do Lạc Diễm, cơ thể cô ta thật sự rất đau.

Cô ta không muốn cứ tiếp tục như vậy, cô ta nhất định phải khiến Lạc Diễm phải trả giá.

Cô ta đau, Lạc Diễm cũng đừng hòng sống tốt.

“Muốn giết tôi?

Cô thử hỏi xem anh trai cô có khả năng đó không?” Không phải anh coi thường Lạc Vũ, mà là Lạc Vũ thật sự không có khả năng đó.

Lạc Vũ sắc mặt khó coi nhìn Lạc Diễm: “Lạc Diễm, anh đừng có dựa vào đại bá bọn họ cưng chiều anh mà anh dám vô pháp vô thiên.” “Không chỉ đại bá cưng chiều tôi, Ngọc ca của tôi cũng cưng chiều tôi, tôi muốn làm gì anh ấy cũng cho tôi làm gì, anh có thể làm gì tôi?” Lạc Diễm khinh thường nhìn Lạc Vũ.

Biểu cảm của Lạc Vũ hơi cứng đờ, đúng rồi, sao anh ta lại quên mất, Lạc Diễm mấy năm gần đây vẫn luôn đi theo Ngọc Vương, Ngọc Vương đối xử với bọn họ tốt đến mức nào, anh ta vẫn từng nghe nói qua.

Chương 1050

Lạc Diễm nhiều lần muốn cho nổ Lạc gia, cuối cùng đều là Ngọc Vương ngăn lại không cho.

Ánh mắt anh ta đặt lên người đàn ông tuấn tú đang ôm một đứa bé, người này sẽ là Ngọc Vương sao?

Sao anh ta lại có vận may tốt như vậy?

Tại sao Ngọc Vương cũng nguyện ý đối xử tốt với anh ta như vậy?

“Có phải rất ghen tị với tôi không?

Nhưng cái này là ghen tị không được đâu, dù sao Ngọc ca không coi trọng loại người như các người.” Lạc Diễm châm chọc nói, hạ thấp hai anh em Lạc Vũ không đáng một xu.

Sau đó Lạc Diễm nghĩ đến điều gì đó rồi mở miệng nói: “Lạc Vũ, anh lẽ ra có quyền tranh giành thiếu chủ đúng không?

Là gã đàn ông tồi đó đã cho anh, nhưng anh tin hay không, chỉ cần tôi nói một câu là có thể khiến anh vĩnh viễn không có duyên với vị trí này.” Lạc Vũ từ trước đến nay không nghi ngờ Lạc Diễm không thể làm được, anh ta không những có thể làm được, mà còn có thể làm rất tốt, địa vị của Lạc Diễm trong Lạc gia rất đặc biệt.

Hơn nữa phía sau anh ta còn có Ngọc Vương, cho dù không nhìn mặt Lạc Diễm, chỉ riêng Tô Ngọc thôi, chỉ cần Lạc Diễm mở miệng, bên Lạc gia cũng sẽ không cho anh ta sắc mặt tốt mà nhìn.

Tay anh ta theo bản năng siết chặt, trừng mắt nhìn Lạc Diễm: “Anh…” “Lạc Vũ, anh phải cảm ơn cô em gái bảo bối của anh đấy.” Vốn dĩ anh rất muốn nổi cáu, nhưng nghĩ đến thứ Lạc Vũ muốn, lập tức chuyển mục tiêu.

Lạc Vũ không phải rất muốn làm thiếu chủ sao?

Vậy thì cứ để anh ta không có cơ hội này chẳng phải được rồi sao?

Chắc Lạc Vũ nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ?

Còn về chất độc trên người Lạc Phỉ Phỉ, anh không hề nghĩ đến việc giúp cô ta giải.

Còn việc có thể khỏi được hay không, thì phải xem bọn họ tự mình có bản lĩnh hay không, tìm được một người y thuật giỏi để giải độc cho Lạc Phỉ Phỉ.

“Lạc Diễm, qua đây ăn chút đồ đi.” Khi Lạc Vũ định nói gì đó, Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở miệng.

“Những lời cần nói đã nói xong rồi, đừng lãng phí thời gian của mình mà nói thêm với những người này.” Lạc Diễm cười gật đầu: “Được.” “Đợi đến Dụ Hòa quận sau, chúng ta sẽ cùng anh về Lạc gia tranh giành một phen.” Tô Ngọc đưa cho Lạc Diễm một miếng thịt nướng rồi nói.

Lạc Diễm đương nhiên vui vẻ: “Vậy thì tốt quá.” “Ngọc ca, thực ra thím ba tôi và đường ca của tôi đối xử với tôi rất tốt, thím ba cũng là người rất tốt, nhưng tiếc là không thể sánh bằng người thiếp thất ngấm ngầm ghê tởm kia, nếu không phải ông nội tôi và mọi người ngăn cản ở đó, thì ông ấy đã bỏ thím ba tôi rồi.” “Vậy sao?” “Vâng, ông nội tôi nói, nếu ông ấy dám bỏ thím ba tôi, thì sẽ khiến cả nhà ông ấy cút thẳng ra khỏi Lạc gia, không được mang theo bất cứ thứ gì, thế là ông ấy không dám nữa, dù sao không có Lạc gia thì bọn họ muốn sống cuộc sống xa hoa cũng không được nữa rồi.” Lạc Diễm nói xong còn liếc nhìn Lạc Vũ một cái.

Vương Cẩn Hòa không ngờ tam thúc của Lạc Diễm lại là một gã đàn ông tồi tệ như vậy.

“Tam thúc của anh đúng là tệ bạc.” “Còn có chuyện tệ hơn nữa, sau khi ông ấy thành thân, ông nội tôi liền cho ba anh em ông ấy phân gia, sau đó ông ấy không có năng lực gì, làm ăn thua lỗ rất nhiều, nếu không phải thím ba giúp sức vực dậy cục diện thì ông ấy đã thua lỗ hết cả vốn liếng rồi, quãng thời gian đó ba người nhà Lạc Vũ còn dùng của hồi môn của thím ba tôi, cô nói có buồn cười không?” Lạc Diễm không hề nể mặt Lạc Vũ, nói cái gì mất mặt thì nói cái đó.

Vương Cẩn Hòa gật gật đầu, quả thực rất buồn cười.

“Sau đó thì sao?” Thím ba của Lạc Diễm sẽ không tốt bụng đến thế, cho bọn họ dùng của hồi môn của mình chứ?

“Sau khi thím ba tôi vực dậy việc làm ăn và kiếm được một ít tiền, người phụ nữ kia liền bắt đầu gây chuyện, muốn lấy lại quyền quản gia, lúc đó thím ba tôi liền nói, muốn lấy lại thì được thôi, nhưng phải hoàn trả không thiếu một phân của hồi môn của bà ấy, mà bọn họ trong nửa năm đã tiêu hết hai mươi vạn lượng bạc của thím ba tôi, lúc đó bọn họ căn bản không thể lấy ra được, chỉ đành bồi thường cửa hàng cho thím ba tôi.” Lạc Diễm hả hê nói.

Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, như vậy mới đúng, nếu vô điều kiện đưa tiền cho gã đàn ông tồi kia, cô còn phải nghi ngờ thím ba của Lạc Diễm có phải đầu óc có vấn đề không.

“Chị dâu, đây còn chưa phải là điều tuyệt nhất, điều tuyệt nhất là sau khi gã đàn ông tồi đó và người phụ nữ kia lấy được những cửa hàng còn lại, chưa mở được hai tháng, vốn là những cửa hàng kiếm tiền, lại bị bọn họ kinh doanh thua lỗ, cuối cùng chỉ có thể dựa vào thím ba tôi mà sống, mỗi lần bọn họ muốn số bạc lớn đều phải đi tìm thím ba tôi, kết quả là thím ba tôi căn bản không cho, vì số còn lại đều là của hồi môn của bà ấy.” Lạc Diễm khi biết chuyện này liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

Rõ ràng biết mình dựa vào ai để sống qua ngày, vậy mà lại còn dám làm chuyện này, đây không phải tự tìm đường chết sao?

Vương Cẩn Hòa càng nghe càng hứng thú: “Thím ba của anh thật thú vị.” “Lúc đó thím ba tôi nói với gã đàn ông tồi đó rằng, số tiền cần tiêu thì bà ấy sẽ lấy ra, nhưng muốn dùng của hồi môn của bà ấy để vung tiền, nằm mơ cũng đừng hòng.” Lạc Diễm liếc nhìn Lạc Vũ một cái, quả nhiên thấy sắc mặt đối phương vô cùng khó coi.

Sắc mặt đỏ bừng cũng không biết là tức giận hay xấu hổ.

Tô Ngọc lần đầu tiên nghe Lạc Diễm nói về chuyện của Lạc gia, nghe đến đây nhíu mày nói: “Loại người như vậy giữ lại có tác dụng gì?” “Đúng vậy, thím ba tôi nói, bà ấy đối với gã đàn ông tồi đó đã không còn tình cảm nữa, bây giờ chỉ muốn giúp đường ca tôi giữ vững gia nghiệp thuộc về nó, còn không thì đường muội tôi đến tuổi thành hôn sẽ bị gã đàn ông tồi đó hủy hoại mất.” Nếu không vì điều này, thím ba có lẽ đã rời đi từ lâu rồi.

Lạc Diễm nói như vậy, Vương Cẩn Hòa liền hiểu ý là gì rồi, vì con cái mà người ta thực ra có thể làm bất cứ điều gì.

Con cái chính là điểm yếu của một người phụ nữ.

“Lạc Diễm, anh ngậm miệng đi, anh đang nói bậy bạ gì vậy?” “Tôi nói bậy bạ sao?

Anh dám nói cả nhà các người chưa từng dùng của hồi môn của thím ba tôi sao?

Chưa từng dùng của hồi môn của thím ba tôi để vung tiền vô độ sao?” Quả nhiên là không coi mình là người ngoài.

Ban đầu vung tiền ghê gớm đến mức nào, trong thời gian ngắn đã tiêu nhiều đến thế, người không biết còn tưởng bọn họ ăn thịt rồng nữa chứ.

Lạc Vũ tức đến nỗi không nói nên lời, trời sinh không có cách nào với Lạc Diễm, vì anh ta biết những điều Lạc Diễm nói đều là thật.

Lúc đó mẹ anh ta quả thực đã tiêu không ít tiền của phu nhân.

Chuyện này còn làm ầm ĩ đến chỗ lão gia tử, cuối cùng là lão gia tử đích thân ra mặt quyết định giao những cửa hàng đó cho người phụ nữ kia.

“A!” Khi Lạc Vũ định nói gì đó, Lạc Phỉ Phỉ lại một lần nữa kêu thảm thiết.

Vừa rồi trông có vẻ không có chuyện gì, bây giờ lại đau đớn đến mức này, thật đáng thương mà.

Lạc Vũ đi đến đỡ Lạc Phỉ Phỉ dậy: “Phỉ Phỉ, em sao rồi?

Không sao chứ?” “Anh, anh giết hắn đi, anh giúp em giết hắn đi.” Lạc Phỉ Phỉ vừa chịu đau vừa thét chói tai nói.

Lạc Diễm cười khẩy, nhìn vẻ mặt xoắn xuýt của Lạc Vũ, châm chọc nói: “Giết tôi sao?

Anh thử hỏi xem anh trai cô có khả năng đó không?” “Lạc Diễm, anh…” Lạc Diễm nửa cười nửa không nhìn bọn họ: “Tôi thì sao?” “Lạc Vũ, nếu tôi là anh thì đã đưa cô ta đi tìm y sĩ rồi, dù sao sớm tìm đại phu khám xem, còn có thể giảm bớt chút đau khổ, mặc dù điều này không mấy khả thi.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, Lạc Diễm thế này không phải là đang chọc tức người sao?

“Lạc Diễm, anh đừng có kiêu căng ở đây, anh tưởng anh có thể đắc ý sao?

Tôi nói cho anh biết, anh đừng hòng mà mơ tưởng.” “A a.” Nam

Kiều chán ghét liếc nhìn cặp anh em này: “Bọn họ rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin này?

Sao có thể nói ra được những lời như vậy chứ?” “Ăn nhanh đi, lát nữa nguội rồi thì không ngon nữa.” Tô Ngọc không quan tâm bọn họ lấy đâu ra sự tự tin, giục Nam Kiều và những người khác mau chóng ăn.

Lạc Vũ không muốn rời đi, nhưng không đi cũng không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn em gái đau khổ.

Nếu mẹ anh ta mà biết thì lại sẽ tức giận.

Nghĩ đến điều này Lạc Vũ trong lòng ít nhiều có chút bực bội.

Lạc Vũ thấy Lạc Phỉ Phỉ thực sự đau dữ dội, chỉ đành bất chấp mưa gió đưa người rời đi.

Lạc Diễm đứng ở cửa nhìn bọn họ rời đi, đáy mắt mang theo ý lạnh.

Đây mới chỉ là khởi đầu, đợi về đến Lạc gia sau rồi sẽ tặng bọn họ một món quà lớn, đến lúc đó bọn họ đừng từ chối mới tốt chứ.

Vương Cẩn Hòa nhìn Lạc Diễm như vậy ít nhiều có chút lo lắng: “Lạc Diễm, anh không sao chứ?” Lạc Diễm cười lắc đầu: “Chị dâu cứ yên tâm, tôi không sao.” Vương Cẩn Hòa còn muốn nói gì đó, bị Tô Ngọc ngăn lại: “Hết thảy cứ đợi đến Lạc gia rồi nói.” “Được.” Đoàn người nghỉ ngơi trong miếu đổ nát một đêm, ngày thứ hai trời vẫn còn mưa, bọn họ cũng chỉ đành tạm thời ở lại đây.

Liên tục ở trong miếu đổ nát ba ngày, mưa mới tạnh.

Sau khi mưa tạnh, Tô Ngọc mới đưa tất cả mọi người rời đi.

Chương 1051

Còn về Lạc Phỉ Phỉ và bọn họ thì không dễ dàng như vậy.

Đêm hôm đó xe ngựa gặp chuyện thì không nói, Lạc Phỉ Phỉ còn lăn từ trên xe ngựa xuống, tay còn bị gãy.

Đương nhiên tin tức này Lạc Diễm tạm thời không biết.

Thêm mười ngày sau, bọn họ cuối cùng cũng đến Dụ Hòa quận.

Đến Dụ Hòa quận rồi còn đi rất lâu.

Dân chúng bây giờ trông hoàn toàn khác so với trước đây, đây là cảm nhận của Tô Ngọc và những người khác.

Dân chúng bây giờ đã có hy vọng vào cuộc sống.

Có lẽ là vì giống cây trồng và lương thực mà Tô Ngọc đã để lại trước đây, khiến bọn họ có hy vọng.

Năm ngày sau, Lạc Diễm đưa Tô Ngọc và những người khác đến Lạc gia.

Lạc lão gia tử nghe nói Lạc Diễm đưa bạn bè về, khỏi phải nói là vui đến mức nào.

Thấy Lạc Diễm cao lên không ít, Lạc lão gia tử vui vẻ nói: “Về là tốt rồi, đây đều là bạn bè của cháu sao?” “Vâng, vị Ngọc ca này chắc ông biết là ai rồi, đây là chị dâu, đây là Nam Kiều.” Lạc Diễm lạnh nhạt giới thiệu, vẻ lạnh nhạt này, với vẻ nhiệt tình của Lạc lão gia tử, hoàn toàn là hai thái cực.

“Bái kiến Vương gia.” Lạc lão gia tử quỳ xuống hành lễ.

“Không cần đa lễ.” Tô Ngọc vươn tay đỡ ông đứng dậy, nhàn nhạt cười nói.

Vẻ lạnh nhạt đó, Lạc lão gia tử cũng không để ý, không ngờ thằng nhóc thối này thật sự có quan hệ rất tốt với Vương gia.

Trông có vẻ còn rất nghe lời Tô Ngọc, như vậy ông liền yên tâm rồi.

“Vương gia, thằng nhóc thối này của nhà tôi đã làm phiền ngài chiếu cố rồi.” Lạc lão gia tử áy náy nói.

“Lạc Diễm rất nghe lời, nói gì nó cũng nghe, lão gia tử không cần quá lo lắng.” Lạc lão gia tử nghe Tô Ngọc khen ngợi cháu trai mình, còn tưởng là mình nghe nhầm: “Vương gia ngài đừng an ủi tôi nữa, thằng nhóc này có đức hạnh thế nào tôi vẫn biết mà.” Thế nhưng sau đó Lạc lão gia tử liền biết lời mình nói có bao nhiêu là bị vả mặt.

“Ngọc ca, tôi đưa mọi người đi nghỉ ngơi trước.” Lạc Diễm trừng mắt nhìn lão gia tử một cái, quay đầu nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: “Đây là ông nội cháu, rất tốt với cháu, cháu đừng có lúc nào cũng có ý kiến với ông ấy.” Lạc Diễm bĩu môi, nhưng lời của Ngọc ca vẫn phải nghe, thế là nói: “Ngọc ca, tôi biết rồi.” Lạc lão gia tử sớm đã quen với thái độ của cháu trai rồi, bây giờ thấy cháu trai lại nghe lời đến thế, còn tưởng mình nghe nhầm.

“Thằng nhóc này sốt à?

Sao lại như biến thành người khác vậy.” Lạc Diễm khóe miệng co giật một cái, biết ngay là không thể đối xử quá tốt với ông ấy mà, đối xử quá tốt với ông ấy thì ông ấy luôn nói những lời khiến người ta tức giận.

“Gia gia, ông lại có ý kiến gì sao?” Lạc Diễm nghiến răng hỏi.

Lạc lão gia tử cười gượng hai tiếng: “A a, không… không có ý kiến.” “Chúng ta đi nghỉ ngơi trước đã.” Lạc Diễm hừ một tiếng, đưa Tô Ngọc và những người khác đi nghỉ ngơi.

Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Lạc Diễm, đối với tính cách của Lạc Diễm anh còn không biết nên nói gì cho phải nữa.

Nói mấy câu với lão gia tử rồi mới rời đi.

Lạc Diễm đưa mọi người đến sân của mình: "Chú Lạc Diễm, nơi chú ở rất tốt nha." "Đó là đương nhiên, nơi tôi ở tự nhiên là tốt nhất rồi." Lạc Diễm đương nhiên nói.

Tô Ngọc buồn cười nói: "Đã biết nơi mình ở tốt, vậy mà anh còn từng giờ từng khắc muốn cho nổ Lạc gia?

Anh có xét đến cảm nhận của cha anh và mọi người không?" Lạc Diễm nghiêm túc suy nghĩ một chút, sau đó lắc đầu: "Tại sao tôi phải xét đến cảm nhận của bọn họ?" Anh mới không cần xét đến.

"Ngọc ca, tuy cha tôi và mọi người đối xử với tôi rất tốt, nhưng trong nhà này vẫn có một số người khiến tôi phiền lòng, ví dụ như cặp anh em Lạc Vũ, tối nay sợ là sẽ đến tìm tôi gây rắc rối rồi." Lạc Diễm hừ một tiếng nói.

Tô Ngọc nhíu mày: "Bọn họ thường xuyên tìm anh gây rắc rối sao?" "Ông nội tôi muốn tôi làm thiếu chủ, Ngọc ca anh cũng biết tôi là tính cách gì, đối với chuyện này căn bản không hề để tâm một chút nào, tôi vẫn thích đi theo bên cạnh anh, thế là tôi đã từ chối, kết quả Lạc Vũ biết được tin này sau, giống như bị giẫm phải đuôi, luôn đến tìm tôi, nói những lời bóng gió khó nghe, nghe là thấy phiền phức rồi." Chính vì Lạc Vũ luôn đến làm phiền anh, anh mới nghĩ đến việc trực tiếp cho nổ Lạc gia đi.

Để anh ta cút càng xa càng tốt.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Lạc Diễm, anh còn tưởng là chuyện gì chứ, không ngờ lại là vì chuyện này.

Chỉ vì một Lạc Diễm mà lại muốn trực tiếp cho nổ cả nhà sao?

Đứa bé này rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Vươn tay vỗ nhẹ Lạc Diễm một cái: “Tỉnh táo một chút đi, ở đây còn có người thân của anh, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến việc cho nổ nơi này, động não một chút đi, đâu phải là không thể đuổi người đi.” Thằng nhóc này gặp chuyện như vậy lại không biết động não sao?

Lạc Diễm bất mãn nhìn Tô Ngọc, lẩm bẩm một câu gì đó, Tô Ngọc không nghe rõ.

“Ngọc ca, hai người cứ nghỉ ngơi trước, tôi đi tìm ông nội tôi hỏi chút chuyện.” Lạc Diễm thấy Tô Ngọc dường như còn muốn nói gì đó, liền vội vàng mở miệng nói.

Cứ để Ngọc ca cằn nhằn nữa thì anh đừng hòng rời khỏi đây.

Tô Ngọc không vui liếc nhìn Lạc Diễm một cái, bất đắc dĩ lắc đầu.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, cười khẽ: “Em sao lại cảm thấy Lạc Diễm đối với anh giống như đối với hồng thủy mãnh thú vậy?” Nói xong Vương Cẩn Hòa tự mình cũng cảm thấy buồn cười.

“Nó không phải coi tôi là hồng thủy mãnh thú, chỉ là không muốn tiếp tục nghe tôi cằn nhằn thôi.” Đây chính là chuyện mà thằng nhóc Lạc Diễm có thể làm ra.

“Điều này cũng không trách hắn, trước đó Lạc Vũ kia chúng ta cũng đã gặp rồi, nhìn từ thái độ kiêu căng của Lạc Phỉ Phỉ đối với Lạc Diễm, thì biết bọn họ hai anh em đã khiến Lạc Diễm chịu bao nhiêu thiệt thòi, nhân tiện lần này trực tiếp khiến người ta không có gì để nói như vậy là tốt nhất.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc mở miệng nói.

Tô Ngọc gật gật đầu: “Em nói đúng, sau này anh sẽ nói với Lạc

Diễm.” Lạc Diễm đi đến chỗ lão gia tử, thấy Lạc Diễm đến, ông ấy một chút cũng không bất ngờ: “Sao lại có thời gian đến chỗ ta?” “Gia gia, Lạc Vũ và Lạc Phỉ Phỉ đã về chưa?” Lạc Diễm cũng không quanh co lòng vòng mà trực tiếp mở miệng hỏi.

“Về rồi, Lạc Phỉ Phỉ nói cháu đã hạ độc nó, sau đó còn bị gãy tay, tam thúc của cháu vẫn luôn muốn ta cho hắn một công đạo.” Nhắc đến đứa con trai thứ ba này, lão gia tử liền lộ vẻ chán ghét, ông ấy không có đứa con trai như vậy, nhìn là không thích.

Lạc Diễm cười lạnh một tiếng: “Nó đúng là rất giỏi kẻ ác cáo trước mà.” Lạc Diễm cười lạnh nói.

Nghe cháu trai nói vậy, lão gia tử liền biết là chuyện gì rồi: “Bọn họ đã làm gì?” “Lạc Phỉ Phỉ đã mắng cháu.” Lạc Diễm kể lại quá trình sự việc cho lão gia tử nghe một lần.

Nghe xong lời của Lạc Diễm, lão gia tử nặng nề vỗ một chưởng lên bàn, những cái chén trên bàn đều bị chấn động nảy lên.

Nhìn vẻ bất mãn của lão gia tử, khóe miệng Lạc Diễm khẽ nhếch, muốn gây chuyện với anh sao?

Vậy thì cứ chờ xem.

Những chuyện này Lạc Phỉ Phỉ khẳng định chưa nói ra, nó giấu giếm sự thật lại muốn đến gây chuyện, cũng phải xem anh có nguyện ý cho nó cơ hội này không.

Lần này anh đâu có thêm thắt gì đâu.

“Gia gia, những chuyện này Ngọc ca và mọi người đều nghe thấy, cháu đâu có thêm thắt gì đâu, không tin thì sau này ông có thể hỏi Ngọc ca.” Lạc Diễm tự mình nói xong còn chưa đủ, còn lôi Tô Ngọc ra làm chỗ dựa cho mình.

Liếc Lạc Diễm một cái, Lạc lão gia tử không vui nói: “Gia gia ta lúc nào nói không tin cháu?" Lạc Diễm lúc này mới thỏa mãn gật đầu: "Thế này còn tạm được, gia gia, cháu nói cho ông nghe, Lạc Phỉ Phỉ thật sự rất kiêu căng, cũng không biết là ai đã cho nó cái gan đó." "Chuyện này sau này ta phải hỏi kỹ tam thúc của cháu, có phải hắn ta đã nói những lời như vậy với Lạc Phỉ Phỉ không." Sắc mặt lão gia tử không được tốt lắm.

Lạc Diễm những năm nay đã chịu rất nhiều khổ sở, bọn họ đều sợ không thể bù đắp cho đứa bé này, trời sinh lão tam đối với Lạc Diễm đã bất mãn, luôn cảm thấy Lạc Diễm làm mất mặt Lạc gia.

"Gia gia, ông và bà nội đều vẫn khỏe chứ?" "Đương nhiên là khỏe rồi?

Chúng ta có những thứ tốt cháu gửi về, ăn lâu rồi, những bệnh tật trên người quả thực đã giảm đi rất nhiều, bây giờ ta mỗi ngày còn có thể tập quyền nửa tiếng, cháu nói có tốt không?

Chương 1052

Bệnh đau chân do phong thấp của bà nội cháu cũng hết rồi, cháu cứ yên tâm, có ta và bà nội cháu ở đây, không ai dám ức hiếp cháu." Lạc lão gia tử trực tiếp đảm bảo với Lạc Diễm.

Cháu trai của ông ấy lại nghe lời, lại hiếu thuận như vậy, sao có thể làm ra những chuyện không tốt chứ?

Ông ấy nhìn là biết những thứ hỗn láo đó là do bọn họ làm ra.

Chính là ghen tị Lạc Diễm đi theo bên cạnh Ngọc Vương, có thể có được cơ hội tốt hơn.

"Lần này cháu theo Vương gia về, có phải có thể thường xuyên về nhà rồi không?" Trước đây cháu trai vẫn luôn ở Huyền quốc cũng không nguyện ý quay về, bây giờ nơi này là đất phong của Vương gia, anh ấy lẽ ra sẽ không tìm cớ nữa chứ?

Lạc Diễm nhíu mày, suy nghĩ rất lâu mới miễn cưỡng gật đầu: "Có thể về, nhưng nếu có người nào nhìn cháu không thuận mắt, thì cháu sẽ đi theo Ngọc ca không về nữa." "Ai dám nhìn cháu không thuận mắt?" Lão gia tử nghe xong liền bất mãn.

Trong nhà này ai dám có ý kiến với Lạc Diễm thì cứ cút xa một chút.

Lạc Diễm lập tức cười: "Vẫn là gia gia đối xử tốt với cháu nhất." "Gia gia, cháu đi đường lâu rồi, xin phép đi nghỉ ngơi trước." "Được, đợi Vương gia và mọi người nghỉ ngơi xong, chúng ta sẽ mời bọn họ ăn cơm." "Vâng, cháu về rồi sẽ nói với Ngọc ca." Lạc Diễm đi rồi sắc mặt lão gia tử liền lạnh xuống, quản gia bên cạnh bất đắc dĩ mở miệng: "Tam gia những năm nay càng ngày càng không ra thể thống gì rồi, may mà Tứ thiếu gia không theo ông ấy mà lớn lên." Lão gia tử cười lạnh một tiếng: “Lão Tứ mà theo hắn ta, còn không biết sẽ bị ức hiếp thành cái dạng gì nữa, vợ tốt không muốn, lại cứ muốn một người không biết điều.” Đối với người thiếp thất kia, ông ấy một chút cũng không coi trọng.

“Lão gia tử, Tam gia sợ là cũng sắp đến rồi.” “Đến rồi thì tốt, ta còn phải hỏi hắn ta, có phải hắn ta đã nói những lời như vậy với Lạc Phỉ Phỉ không.” Nếu không phải thằng nhóc thối này đã nói những lời như vậy, Lạc Phỉ Phỉ dám nói sao?

Quản gia lập tức không mở miệng nữa, xem ra lão gia tử đối với chuyện này thật sự rất tức giận a.

Quả nhiên, Tam gia Lạc biết được tin này sau, liền trực tiếp đến tìm lão gia tử: “Cha, nếu Lạc Diễm đã về rồi, những chuyện cần nói chúng ta có phải nên nói rõ ràng không?” Lão gia tử cười lạnh một tiếng: “Nói rõ ràng sao?

Con nói đúng, quả thực nên nói rõ ràng, vậy thì ta sẽ nói rõ ràng với con.” “Những lời Lạc Phỉ Phỉ nói về Lạc Diễm, có phải là do các con nói không?

Nói Lạc Diễm đáng chết, nói Lạc Diễm là một kẻ điên, bị Lạc Diễm hạ độc thì đó cũng là do nó đáng đời.” Lão gia tử không khách khí nói.

Nghe những lời này, Tam gia Lạc lập tức bất mãn: “Cha, không thể Lạc Diễm nói gì là cha tin cái đó.” “A, lần này Lạc Diễm đâu có nói dối ta, lúc đó Vương gia và Vương phi đều ở bên cạnh nhìn mà, sao?

Con cảm thấy Vương gia và mọi người cũng sẽ nói dối con sao?” Cái chén trong tay Lạc lão gia tử trực tiếp ném vỡ dưới chân Tam gia Lạc.

Tam gia Lạc lập tức ngớ người ra, lúc đó lại còn có Ngọc Vương và mọi người ở đó sao?

Sao có thể như vậy?

“Cha, chuyện này… chuyện này chỉ là một hiểu lầm, Phỉ Phỉ dù sao cũng là em gái của Lạc Diễm, sao nó có thể đối xử với Phỉ Phỉ như vậy?

Điều này không phải là quá đáng lắm sao?” Tam gia Lạc biết chuyện này có thể là thật, thế là đánh lá bài tình thân.

Ông nội mỉa mai cười nói: "Giờ mới biết nói chuyện tình thân à?

Sớm làm cái quái gì rồi?

Lúc Phỉ Phỉ nói về Lạc Diễm sao không nghĩ Lạc Diễm là anh họ của nó?

Năm đó Lạc Diễm tại sao bị người ta ném đến Vong Ưu Thành, trong lòng anh chẳng lẽ không biết rõ à?" Ông nội tức giận chất vấn.

Nghe vậy, Lạc lão tam càng thêm xấu hổ, năm đó Lạc Diễm bị người ta bắt đi ném đến Vong Ưu Thành hoàn toàn là vì hắn. "Cha, chuyện này qua lâu rồi, sao cha còn nhắc mãi thế?" Lạc lão tam bất mãn lầm bầm nói.

Ông nội nghe xong càng tức: "Sao?

Giờ mới biết xấu hổ à?

Nếu không phải vì anh, Lạc Diễm nó có phải chịu nhiều uất ức như vậy không?" Đúng là đồ khốn, sao dám đối xử với Lạc Diễm như vậy? "Cha..." "Lão tam, có phải những năm nay anh hai không tìm anh gây phiền phức, không bắt anh trả lại những uất ức mà Lạc Diễm đã chịu, nên anh thấy đắc ý lắm không?" Ông nội đột nhiên hỏi.

Một câu nói khiến Lạc lão tam không dám lên tiếng.

Cả Lạc gia nếu nói người hắn sợ nhất thì không ai khác ngoài anh hai hắn.

Nhất là sau khi Lạc Diễm về, biết được nó chịu bao nhiêu uất ức, thái độ của anh hai hắn đã thay đổi hoàn toàn.

Mỗi lần gặp hắn đều có cảm giác hận không thể đánh hắn một trận.

Cứ nghĩ đến đó là Lạc lão tam lại thấy sợ. "Cha, con không phải đã bồi thường cho nó rồi sao?" "Bồi thường à?

Những lời Phỉ Phỉ nói, chắc các người cũng nói không ít chứ?" Ông nội đột nhiên hỏi.

Lạc lão tam lập tức chột dạ, hắn quả thật đã nói không ít những lời này.

Nhưng hắn cũng không nói sai mà, nếu Lạc Diễm chết ở Vong Ưu Thành, anh hai cũng đâu đến nỗi đối xử với cả nhà hắn như vậy.

Bây giờ cứ chọc đến Lạc Diễm là nó lại muốn đánh sập Lạc gia, vốn dĩ nó là một tên điên không hơn không kém.

Hắn có nói sai đâu.

Lạc lão tam lầm bầm nói: "Lạc Diễm lúc nào cũng muốn đánh sập Lạc gia, chẳng lẽ tôi nói sai sao?" "Lão tam, có phải mấy năm nay tôi đã để anh sống quá sung sướng rồi không?" Một giọng nói trầm thấp vang lên ở cửa.

Nghe thấy giọng nói này, Lạc lão tam nổi hết da gà.

Quay đầu nhìn hai người đang đứng ở cửa, Lạc lão tam nặn ra một nụ cười không giống cười: "Đây... anh cả, anh hai, hai anh... hai anh đến từ lúc nào vậy?" Lạc Đình lạnh lùng nhìn Lạc lão tam, bước tới, đấm một quyền vào cằm hắn: "Lão tam, anh thật sự khiến tôi rất tức giận." "Anh hai, anh nghe em giải thích." Lạc lão tam lập tức hoảng sợ.

Một khi Lạc Đình ra tay, hắn căn bản không phải đối thủ. "Giải thích?

Giải thích anh đã nói con trai tôi là thằng điên như thế nào à?

Nếu không phải vì anh, con tôi có biến thành thế này không?" Lạc Đình vừa nghĩ đến những khổ sở con trai mình phải chịu ở Vong Ưu Thành là đã hận không thể giết chết hắn.

Kết quả là giờ hắn ta còn dám nói những lời như vậy, rốt cuộc là ai đã cho hắn cái gan đó?

Lạc Uyển liếc nhìn Lạc lão tam, vỗ vai Lạc Đình: "Đừng đánh hỏng, đánh hỏng lại thêm phiền phức cho em dâu ba." "Anh cả, em biết rồi." "Ừ." Lạc Đình kéo Lạc lão tam ra ngoài, rồi đánh hắn một trận.

Nhìn Lạc lão tam mình đầy thương tích, Lạc Đình cười lạnh nói: "Sau này anh còn dám nói một câu không phải về con trai tôi, tôi sẽ đánh đến mức ngay cả cha anh cũng không nhận ra.

Còn về chuyện Phỉ Phỉ mà anh nói, tốt nhất anh nên cầu nguyện chuyện này thật sự là Lạc Diễm gây sự vô cớ đi." Lạc Đình quay người rời đi.

Vào nhà sau, Lạc Đình nhìn ông nội: "Cha, chuyện Phỉ Phỉ là sao vậy?" "Nó chửi Lạc Diễm nên mới thành ra như vậy, là tự nó chuốc lấy, không liên quan gì đến Lạc Diễm cả." Ông nội không hề có ý giấu giếm, nói thẳng ra.

Nghe con trai mình bị người ta nói những lời như vậy, Lạc Đình tức đến tái mặt.

Anh ta quay người định ra ngoài thì bị Lạc Uyển chặn lại, quay đầu nhìn Lạc Uyển: "Anh cả, anh cũng muốn ngăn em sao?" "Không phải muốn ngăn em, mà là bảo em đừng hành động bồng bột." "Bồng bột ư?

Chương 1053

Anh cả, nếu tất cả những điều này không phải do hắn nói ra, anh có tin không?" Lạc Uyển đương nhiên không tin, Lạc lão tam quả thật có thể nói ra những lời như vậy. "Thôi được, em đi đi." Lạc lão tam vừa về đến chỗ ở đã thấy Lạc Đình lại tới, lập tức hoảng sợ: "Anh hai, anh lại đến làm gì?" "Tôi đến làm gì à?

Xem ra những năm nay anh sống thực sự quá tốt, tốt đến mức anh dám nói những lời như vậy với con cái của mình, dám mắng con trai tôi đúng không?

Lạc Đình tôi hôm nay sẽ cho anh biết kết cục của việc mắng con trai tôi." "Anh muốn làm gì?" "Người đâu, đập hết cho tôi." Lạc lão tam không phải rất đắc ý với những thứ hắn đang có trong tay sao?

Vậy thì anh ta sẽ phá hủy tất cả.

Lạc Phỉ Phỉ nghe tiếng động chạy tới, thấy Lạc Đình lại cho người đập phá nhà mình liền tức giận: "Chú hai, chú làm cái quái gì vậy?" "Làm gì à?

Tôi còn chưa đi tìm phiền phức cho cô, cô đã tự tìm đến trước rồi." "Phỉ Phỉ, con mau đi đi, đừng ở đây." Lạc Đình lần này thật sự tức giận rồi.

Phỉ Phỉ ở đây chắc chắn sẽ bị thương.

Nhìn vẻ mặt lo lắng cuống quýt của Lạc lão tam, Lạc Đình cười lạnh: "Anh đúng là một người cha tốt đấy." "Anh hai, chuyện này là lỗi của em, là em không dạy dỗ con cái tốt, anh..." "Con không nói sai, Lạc Diễm vốn dĩ là một thằng điên, nó vốn dĩ nên chết đi." Lạc Phỉ Phỉ vừa nghe đã biết là chuyện gì, lập tức không chút kiêng nể nói.

Những lời nói ra khiến Lạc lão tam tức đến tái mặt. "Phỉ Phỉ, con im ngay." "Con tại sao phải im miệng?

Nó vốn dĩ là thằng điên, còn không cho người ta nói à?" Lạc Phỉ Phỉ căn bản không sợ.

Bọn họ đều là người một nhà, Lạc Đình còn dám làm gì cô ta chứ.

Lạc Đình cười nói: "Được, rất được, Lạc lão tam, con gái anh thật sự không tồi." Lạc lão tam lập tức hoảng sợ: "Anh hai, Phỉ Phỉ còn nhỏ, con bé không cố ý." "Đi gọi em dâu ba lại đây." Rất nhanh, Tam phu nhân đã đến, nhìn thấy nơi này một mảnh bừa bộn, còn Lạc Đình thì mặt đầy tức giận, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì. "Anh hai." "Em dâu ba, thiếp thất thì phải có dáng vẻ của thiếp thất, thứ nữ cũng phải có dáng vẻ của thứ nữ.

Chỗ ở, ăn mặc, chi tiêu của họ cứ theo tiêu chuẩn của thiếp thất bình thường mà tính.

Nếu lão tam không đồng ý, em cứ đến tìm tôi.

Tiền em và con kiếm được mà cứ tiêu phí cho loại người này thì đúng là lãng phí." Lạc lão tam không ngờ Lạc Đình lại tàn nhẫn đến mức này.

Lại trực tiếp cắt đứt mọi chi tiêu của bọn họ.

Mà đây mới chỉ là bắt đầu. "Còn về phần lão tam đây, hắn cũng chẳng có gì cần tiêu tiền, vậy thì những ngân phiếu lớn đó đừng đưa nữa." Lạc Đình lạnh lùng nhìn Lạc lão tam nói.

Lạc lão tam giận dữ nói: "Đây là chuyện nhà tôi, anh dựa vào đâu mà quản chúng tôi?" "Dựa vào đâu ư?

Dựa vào việc đây là những gì anh nợ tôi, để con trai tôi đổi lấy mạng sống của cả bốn người nhà anh.

Bây giờ các người cũng nên trả lại rồi.

Lạc lão tam, những năm qua tôi không so đo với anh, không có nghĩa là tôi đã quên hết những chuyện đó." Lạc Đình nhìn Lạc lão tam, từng chữ từng chữ nói.

Lạc lão tam lập tức hoảng hốt: "Anh hai, chuyện lần này thật sự là hiểu lầm, anh tha thứ cho chúng tôi một lần nữa đi, cầu xin anh." "Giờ mới cầu xin tôi ư?

Đã muộn rồi." Lạc Đình lạnh lùng nói.

Tiểu thiếp của Lạc lão tam nhìn Lạc Đình, trong mắt toàn là oán hận, dựa vào đâu mà một người ngoài cũng dám đến quản chuyện này? "Nhị lão gia, cho dù ông là anh trai của lão gia nhà chúng tôi, ông cũng không thể đối xử với chúng tôi như vậy." Nhìn người đang chất vấn mình, Lạc Đình cười khẩy: "À, cô đang chất vấn tôi đấy à?" "Nô gia không có chất vấn ông, chỉ là nói thật mà thôi.

Đã sớm phân gia rồi, ông không có tư cách quản chuyện nhà chúng tôi." Nghe những lời đường hoàng này, Lạc Đình cười khẩy: "Lão tam, vợ anh tốt lắm, rất tốt.

Lão tam, năm xưa anh và tiểu thiếp cùng ba mẹ con đối mặt nguy hiểm, Lạc Diễm vì ở cùng các người nên bị anh ném ra ngoài cho những kẻ đó, nhờ vậy mà các người giữ được tính mạng.

Nếu không phải Lạc Diễm ở Vong Ưu Thành được người bên đó cứu, nó sẽ ra sao, trong lòng anh tự biết.

Con trai tôi vì các người mà ở Vong Ưu Thành trải qua sinh tử, vậy mà bây giờ anh lại dẫn đầu nói xấu con trai tôi, vong ân bội nghĩa nói chính là loại người như anh phải không?" Lạc Đình nhìn Lạc lão tam, từng chữ từng chữ hỏi. "Không muốn tôi nhúng tay vào chuyện này đúng không?

Cũng không phải là không thể.

Tôi đây xưa nay vốn dễ nói chuyện nhất, nhưng vì các người không muốn dùng cách này để trả nợ, vậy thì tôi sẽ chọn cách khác.

Các người đối xử với con trai tôi thế nào, tôi sẽ đối xử với các người như thế.

Con trai tôi chịu bao nhiêu khổ, con cái của các người cũng phải chịu bấy nhiêu khổ.

Lạc Diễm tuy không có tài cán gì, nhưng quan hệ với tiểu vương gia Nam Cương rất tốt." Lạc Đình thờ ơ nói. "Lạc Vũ không phải muốn vị trí thiếu chủ Lạc gia sao?

Tôi sẽ nhờ Nam Kiều biến nó thành một kẻ ốm yếu bệnh tật, tôi muốn xem nó có tư cách gì mà tranh giành vị trí này?" Lạc Đình lạnh lùng nhìn Lạc lão tam nói. "Em dâu ba, em mới là con dâu Lạc gia mà chúng ta công nhận, đừng để bị mấy kẻ không biết điều bắt nạt.

Cái gì không nên cho thì đừng cho, lão tam dám làm gì em, cứ đến tìm tôi và anh cả." Lạc Đình nhìn phu nhân bên cạnh. "Đa tạ anh hai." "Xem ra không cần hắn ra tay, đứa con mà họ quý như bảo bối cũng sẽ tự mình bị phế bỏ, thật không tồi." Lạc Đình nói xong quay người rời đi, anh ta chuẩn bị đi thăm con trai.

Lạc lão tam lập tức hoảng sợ: "Anh hai, dù nói thế nào thì Lạc Vũ cũng là cháu của anh, anh..." "Anh có cái tư cách gì mà nói với tôi điều này?

Lúc xưa anh ném Lạc Diễm bốn tuổi ra ngoài làm thế mạng, anh có từng nghĩ nó là cháu của anh không?" Lạc Đình nhìn Lạc lão tam, từng chữ từng chữ hỏi.

Lạc lão tam chột dạ quay đầu không dám nhìn vào mắt Lạc Đình. "Tôi hiểu rồi, chỉ cần có thể giữ mạng cho các người, con trai tôi sống chết không quan trọng đúng không?

Lúc đó anh có phải đang nghĩ, một mạng đứa bé đổi lấy mạng sống của cả nhà anh, thật quá hời, tôi nói đúng không?" Lạc Đình trước đây không muốn truy cứu sâu những chuyện này, nhưng bây giờ xem ra không truy cứu không được rồi.

Lạc lão tam căn bản không coi Lạc Diễm là cháu của mình.

Cũng khó trách sao hắn lại nhanh chóng quên mất mạng sống của bọn họ đến từ đâu. "Lạc lão tam, đừng để tôi điều tra ra năm xưa những kẻ đó có liên quan đến anh, nếu không tôi sẽ giết chết anh." Lạc Đình nhìn thẳng vào Lạc lão tam.

Con trai anh ta không thể cứ vô cớ bị người khác bắt nạt như vậy.

Lạc Đình quay người rời đi, không cho bọn họ cơ hội nói tiếp.

Tiểu thiếp lúc này mới phản ứng lại: "Lời này của ông ta là có ý gì?" "Ý là sau này Vũ Nhi và vị trí thiếu chủ không còn bất kỳ liên quan nào nữa." Lần đầu tiên cô ta cảm thấy người đàn ông mà cô ta yêu thích này thật sự sẽ kéo chân cô ta.

Tam phu nhân cười nhìn bọn họ: "Chúc mừng nhé." "Cô im ngay." "Cho người dọn hết mấy thứ này đi." Lạc lão tam nhìn đống hỗn độn dưới đất, lạnh lùng nói.

Chương 1054

Tam phu nhân liếc nhìn đối phương một cách châm biếm, cười cợt nói: "Mấy thứ này là do các người làm ra, tại sao tôi phải dọn?

Muốn dọn thì tự bỏ tiền ra mua đi, tôi không rảnh mà tiếp." "Cô đứng lại đó." "Phu nhân, dù nói thế nào thì lão gia cũng là chồng cô, sao cô có thể cùng người ngoài bắt nạt lão gia chứ?" Tam phu nhân cười như không cười nhìn cô ta: "Sao?

Lo tôi không cho các người tiền tiêu à?

Mà cũng phải, số tiền con trai cô kiếm được không biết có đủ cho các người phung phí không nữa." "Liễu thị, cô nghĩ cô là cái thá gì?

Dám nói chuyện với tôi như vậy?" "Im miệng, cô đừng có quá kiêu ngạo." "Tôi thật sự có cái tư bản để kiêu ngạo đấy.

Con trai tôi thi đậu cử nhân, tuy không đứng đầu nhưng cũng không tệ, làm ăn cũng rất giỏi.

Bản thân tôi có tiền có năng lực, tôi kiêu ngạo thì sao?

Có bản lĩnh thì các người cũng kiêu ngạo cho tôi xem nào?" Tam phu nhân nhìn Lạc lão tam đang tức đến đỏ mặt tía tai, châm chọc nói: "Anh có thời gian tìm tôi gây phiền phức, chi bằng nghĩ cách làm sao để bảo vệ con cái quý giá của anh đi.

Làm người đừng quá vong ân bội nghĩa như vậy." Nói xong không cho hắn cơ hội mở miệng, quay người rời đi.

Bước ra ngoài, cô ngẩng đầu nhìn bầu trời, hôm nay thời tiết thật đẹp.

Lạc Diễm nhìn Lạc Đình đang đi tới: "Cha, cha đến làm gì?" "Bên Nam Kiều có loại thuốc nào khiến người ta suy yếu thân thể không?

Loại không chữa khỏi được, lại hành hạ người ta ấy." Lạc Đình trực tiếp nói rõ ý đồ của mình. "Con không biết, con đi hỏi Nam Kiều xem." Lạc Diễm tìm thấy Nam Kiều, kể cho cậu ta yêu cầu của Lạc Đình, Nam Kiều hơi ngạc nhiên: "Lấy loại thuốc này làm gì?" "Con không biết cha con làm gì, cậu đi cùng con xem sao?" "Được." "Lạc thúc, chú cần loại thuốc này làm gì?" Nam Kiều vừa thấy Lạc Đình đã không kìm được hỏi. "Cho Lạc Vũ uống." Lạc Diễm và Nam Kiều nhìn nhau, Lạc Vũ đã chọc gì chú ấy à? "Cha, bọn họ đã chọc giận cha thế nào?" "Năm xưa tên khốn đó ném con ra ngoài mới bảo toàn được mạng sống của hắn cùng tiểu thiếp và ba mẹ con bọn họ.

Tôi chẳng qua chỉ muốn bọn họ sống chật vật một chút, mà tiểu thiếp kia đã dám lớn tiếng với tôi.

Đã vậy, những năm qua con chịu bao nhiêu khổ, cứ để con cái hắn chịu bấy nhiêu.

Lạc Vũ không phải muốn vị trí thiếu chủ sao?

Vậy thì cứ để nó yếu ớt cả đời đi, tôi muốn xem ai sẽ chọn một kẻ bệnh tật để làm thiếu chủ." Trong mắt Lạc Đình đầy vẻ hung tợn.

Lạc Diễm lập tức hiểu ra, xem ra nhà Lạc Vũ thật sự đã đắc tội cha hắn rồi. "Cách này hay đấy, trong tay tôi thật sự có không ít đồ tốt." Nam Kiều cười xấu xa nói. "Lạc thúc, chú đợi một lát, cháu đi tìm mang đến cho chú." Nói xong liền đi.

Lạc Đình nhìn Lạc Diễm, đưa tay vỗ vai nó: "Con không muốn vị trí thiếu chủ, chúng ta cũng không miễn cưỡng con.

Cứ để các anh con đi quản gia tộc, con muốn làm gì cũng được, con chỉ cần nhớ đừng làm hại bản thân mình." Lạc Diễm bị Lạc Đình làm cho hơi khó chịu: "Con biết rồi." "Con thích Ngọc Vương không?" Lạc Diễm gật đầu: "Đương nhiên rồi, Ngọc ca và chị dâu đối xử với chúng con đều rất tốt, chúng con đều rất thích họ." "Vậy thì cứ đi theo

Vương gia đi.

Theo Vương gia con mới ngoan ngoãn nghe lời, không gây ra chuyện gì nữa." Ông ta biết con trai mình lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đánh sập Lạc gia. "Theo Ngọc Vương rồi thì con đừng có lúc nào cũng nghĩ đến chuyện đánh sập Lạc gia nữa.

Gia tộc này tuy có nhiều chỗ không tốt, nhưng vẫn còn đáng giữ lại.

Con xem các anh con, còn có mấy anh chị họ, đại bá bọn họ đối xử với con có tốt không?" Lạc Đình tận tình khuyên bảo.

Lạc Diễm ngơ ngác nhìn Lạc Đình tận tình khuyên bảo mình, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Cha hắn có phải nghĩ nhiều quá rồi không?

Tuy con rất ghét Lạc Vũ và bọn họ, cũng rất muốn đánh sập Lạc gia, nhưng Ngọc ca không cho con làm thế." Lạc Diễm nhíu mày, vẻ mặt khổ não nói. "..." Lạc Đình không biết mình nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Lạc Diễm.

Vậy ra bọn họ còn phải cảm ơn Tô Ngọc à?

Đứa bé này suốt ngày sao cứ nghĩ đến chuyện đánh sập Lạc gia vậy? "Con trai, đánh sập nhà chúng ta ngoài việc giúp con loại bỏ những người chướng mắt, thì còn có lợi ích gì cho con nữa?" Lạc Đình không kiên nhẫn hỏi. "Con loại bỏ bọn họ đồng thời cũng có thể làm hại đến những người đối xử tốt với con, đây là điều con muốn sao?" Lạc Đình nghiêm túc hỏi.

Một câu nói khiến Lạc Diễm nhíu mày, hồi lâu sau mới nói một câu: "Sao mà phiền phức thế." "Con đó, đừng để bọn họ chọc con không vui là con lại muốn đánh sập nhà.

Muốn đối phó bọn họ có biết bao nhiêu cách, cần gì phải làm như vậy, con nói có phải không?" Lạc Đình vì muốn dập tắt ý định đánh sập Lạc gia của con trai cũng liều mạng rồi.

Lạc Diễm nhìn Lạc Đình đang tận tình khuyên bảo, chỉ cảm thấy người đàn ông này thật sự quá lải nhải.

Nam Kiều cầm thuốc đến thì thấy Lạc Diễm vẻ mặt khó chịu nhìn Lạc Đình.

Cậu ta có thể cảm nhận được nếu cứ tiếp tục như vậy, Lạc Diễm có thể thật sự sẽ ra tay. "Bác đừng tiếp tục nói mấy chuyện này với Lạc Diễm nữa.

Nếu bác cứ nói tiếp, cậu ấy đoán chừng sẽ ra tay đấy." Lạc Diễm ghét nhất người khác lải nhải với mình.

Có thể nhẫn nhịn lâu như vậy đa phần cũng là vì Lạc Đình là cha cậu ấy, và đối xử với cậu ấy không tệ.

Nếu là người khác, Lạc Diễm đoán chừng đã ra tay từ lâu rồi.

Lạc Đình nhìn trên mặt Lạc Diễm rõ ràng viết mấy chữ "Tôi rất không vui", trong lòng có chút bất lực, đành mở miệng nói: "Được rồi, tôi không nói nữa, nhớ lời tôi nói với con đó." Lạc Diễm nhìn chằm chằm Lạc Đình: "Cha còn nói nữa, con lập tức đi đánh sập Lạc gia ngay bây giờ." "..." Lạc Đình lập tức cạn lời.

Thằng nhóc này có nghĩ đến việc bản thân mình vẫn đang ở Lạc gia không?

Còn có cả Ngọc ca quý giá của nó cũng vẫn ở Lạc gia nữa chứ.

Tô Ngọc đi tới vừa vặn nghe thấy Lạc Diễm nói vậy, bước đến gõ đầu cậu một cái: "Chúng ta đều vẫn đang ở đây, mà cậu đã muốn đánh sập Lạc gia rồi, có phải muốn chúng ta chôn cùng cậu không?" Lạc Diễm đưa tay xoa xoa chỗ bị gõ, lầm bầm nói vẻ không hài lòng: "Ngọc ca, em cũng không muốn thế, tại cha ấy phiền quá." Cứ nói mãi nói mãi, còn nói toàn cùng một vấn đề, chỉ nghe thôi là trong lòng em đã rất khó chịu rồi.

Nếu cứ để cha ấy nói tiếp, em thật sự sẽ "hỏng" mất.

Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Lạc Diễm: "Cha cậu cũng là quan tâm cậu, vì muốn tốt cho cậu.

Ông ấy đối xử với cậu tốt như vậy, cậu hiểu không mà cứ muốn đánh sập chỗ này, như vậy không hợp lý.

Tôi biết cậu không thích người khác lải nhải, nhưng cái ý nghĩ muốn đánh sập Lạc gia thì không được có." Thằng nhóc này rốt cuộc là sao vậy?

Vừa về đã muốn động tay động chân, căn nhà Lạc gia ở đây thì đã làm gì cậu ấy đâu?

Hễ không vui là muốn ra tay, đứa bé này có phải là thiếu đòn rồi không?

Lạc Đình nhìn Lạc Diễm bị mắng mà vẫn ngoan ngoãn đáp ứng, rồi nghĩ lại lúc Lạc Diễm tỏ ra khó chịu với mình, tâm trạng liền vô cùng phức tạp.

Chương 1055

"Con trai, cái sự đối xử khác biệt này có phải quá đáng rồi không?" "Con trai, con cứ như vậy, sẽ khiến cha nghi ngờ mình là cha dượng đấy." Lạc Đình không kìm được nói với vẻ chua xót.

Ai có thể nghĩ rằng ông ta mới là cha ruột?

Còn Tô Ngọc chỉ là một người anh mà Lạc Diễm mới quen mấy năm?

Nhưng thằng nhóc này trong lòng chỉ có người anh này thôi.

Nam Kiều không nhịn được bật cười, nhìn vẻ mặt không vui của Lạc Đình, khà khà cười nói: "Bác cứ chấp nhận số phận đi, trong lòng Lạc Diễm thì bác có thế nào cũng không bằng Ngọc ca ca đâu." "Đây là thứ chú cần." Lạc Đình nhận lấy thứ Nam Kiều đưa: "Làm phiền cậu rồi." Sau đó nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, phiền anh chiếu cố thằng nhóc thối tha này nhà tôi." "Không sao, Lạc Diễm rất nghe lời." Nghe lời ư?

Ngọc Vương có phải có hiểu lầm gì về hai chữ "nghe lời" không?

Thằng nhóc thối tha này rốt cuộc có điểm nào khiến Ngọc Vương cảm thấy rất nghe lời chứ?

Lạc Diễm trừng mắt nhìn Lạc Đình: "Con không nghe lời sao?" Lạc Đình nở nụ cười: "Con quả thật rất nghe lời, nhưng con chỉ nghe lời Vương gia thôi." Lời của cha nó thì thằng nhóc này ghét đến chết.

Lạc Diễm ừ một tiếng: "Cha biết là được." "..." Ông ta không giận, đây là con trai ông, lại là con ruột.

Nhưng sao ông càng nghĩ càng tức thế này? "Vương gia có gì cần cứ nói với Lạc Diễm, tôi bên này còn có việc nên đi trước đây." Ông ta không thể tiếp tục nói chuyện với thằng nhóc thối tha này nữa.

Nếu cứ nói tiếp, đoán chừng sẽ bị thằng nhóc này chọc tức chết mất. "Được." Đợi người đi khỏi, Tô Ngọc mới nhìn Nam Kiều: "Bác trai tìm cậu muốn gì?" "Độc dược, ông ấy muốn biến Lạc Vũ thành kẻ bệnh tật." Nam Kiều giải thích đơn giản.

Tô Ngọc hơi ngạc nhiên, trước đây ông ấy chưa từng làm vậy, sao lần này về lại đột nhiên như thế?

Đây là điều Lạc Đình nghĩ trong lòng, hay là ông ấy làm cho Lạc Diễm xem?

Nếu là điều nghĩ trong lòng thì đã sớm có thể làm rồi, không cần đợi đến bây giờ.

Nếu là làm cho Lạc Diễm xem, vậy thì càng không cần, Lạc Diễm từ trước đến nay chưa từng để hai anh em Lạc Vũ vào mắt. "Rốt cuộc chuyện này là sao?

Anh ấy đã bỏ lỡ điều gì?" "Cha đã đi tìm cha của Lạc Vũ, người đó cảm thấy cha làm quá đáng lắm, mọi người đều là họ hàng, sau đó lại nói mấy lời khó nghe, chọc cha không vui, rồi cha mới muốn làm như vậy." Lạc Diễm giải thích qua loa sự việc cho Tô Ngọc.

Nghe xong, Tô Ngọc chỉ có thể nói nhà Lạc lão tam đã tự chuốc lấy nghiệp chướng.

Còn cả Liễu di nương kia cũng vậy.

Dám kiêu ngạo đến mức khiêu khích Lạc Đình, quả thật rất có bản lĩnh.

Nhưng cũng gián tiếp chứng minh một điều, trong lòng Lạc lão tam, Liễu di nương này quả thật rất quan trọng. "Rốt cuộc năm xưa là chuyện gì?" "Lạc lão tam vì mạng sống của hắn cùng Liễu di nương và ba mẹ con bọn họ, đã ném con cho những kẻ đó.

Sau đó con bị bắt đi ném đến Vong Ưu Thành.

Bọn họ chắc nghĩ con một đứa trẻ bốn năm tuổi, đến Vong Ưu Thành thì không có cơ hội sống sót, ai ngờ Thẩm lão đại đã cứu con." Lạc Diễm mỉa mai nói.

Tại sao cậu ta vẫn luôn muốn đánh sập Lạc gia?

Đây chính là nguyên nhân.

Lạc lão tam khiến cậu ta cảm thấy vô cùng ghê tởm. "Tam thúc cậu cũng quá đáng thật, lúc đó cậu còn nhỏ như vậy." Tô Ngọc còn chưa nói gì thì Nam Kiều đã không vui rồi.

Tô Ngọc giờ đã hiểu tại sao Lạc Đình lại làm như vậy.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, cả nhà bọn họ đều sống sót nhờ Lạc Diễm, không cảm kích đã đành, lại còn ở đây nói ra nói vào, không chỉnh đốn bọn họ thì chỉnh đốn ai chứ? "Chuyện này cậu không cần quản, cứ để cha cậu làm." Có Lạc Đình ra tay, Lạc Diễm không cần làm gì cả, chỉ cần chờ kết quả là được.

Lạc Diễm miễn cưỡng gật đầu: "Ngọc ca yên tâm, em biết phải làm gì rồi." Lạc lão tam dù sao cũng là tam thúc của cậu ta, nếu cậu ta thật sự làm gì đó mà truyền ra ngoài, đến lúc đó dù có bao nhiêu lý do thì đó vẫn là lỗi của cậu ta.

Nhưng cha cậu ta ra tay thì lại khác.

Lấy lý do báo thù cho con trai chẳng phải rất tốt sao? "Cậu biết là được." Lạc Diễm như không xương dựa vào ghế, bực bội nói: "Ngọc ca, em thật sự không thể thích nổi một vài người trong cái nhà này.

Ví dụ như cả nhà Lạc Vũ ấy." "Sau này cậu cũng sẽ không thường xuyên về, bọn họ thế nào cũng không liên quan quá nhiều đến cậu." Tô Ngọc an ủi nói.

Đôi khi Lạc Diễm không phải là tùy hứng, chỉ là bị cái nhà Lạc Vũ làm cho bực bội, hễ bực mình là cậu ta lại muốn làm chuyện gì đó.

Việc đánh sập Lạc gia đương nhiên là lựa chọn hàng đầu. "Nói vậy cũng đúng, nhưng nếu bọn họ còn dám tiếp tục chạy đến trước mặt em lải nhải, em vẫn sẽ ra tay." Lạc Diễm nói.

Cậu ta có cảm giác, chỉ cần bên Lạc Vũ xảy ra chuyện, Lạc lão tam nhất định sẽ đến tìm cậu ta.

Nói không chừng cả Liễu di nương cũng sẽ đến. "Chỉnh đốn người thì được, nhưng đừng làm chết người, đặc biệt là không được động thủ với tam thúc cậu, biết không?" Tô Ngọc nói.

Lạc Diễm tuy không muốn, nhưng lời Tô Ngọc cậu ta vẫn phải nghe, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: "Ngọc ca yên tâm, cái này em đều hiểu." Tô Ngọc bất lực lắc đầu, vừa nhìn bộ dạng Lạc Diễm đã biết cậu ta nói không thật lòng, nhưng như vậy cũng là làm khó cậu ta, biết trong lòng cậu ta không vui. "Thôi được rồi, những chuyện này cũng không phải bảo cậu cứ nhường nhịn bọn họ mãi." "Vẫn là Ngọc ca tốt nhất." Lạc Đình sau khi lấy thuốc, liền sai người bí mật cho Lạc Vũ uống.

Thuốc uống xuống không lâu sau Lạc Vũ liền đổ bệnh.

Lạc Vũ đột nhiên ngã bệnh khiến Liễu di nương giật mình. "Lão gia, có phải là Nhị gia làm không?

Ông ấy làm như vậy có phải quá đáng lắm rồi không?" Trước đó Lạc Đình nói sẽ khiến Lạc Vũ xảy ra chuyện, bây giờ mới qua được bao lâu?

Người đã xảy ra chuyện rồi.

Lạc Vũ biến thành thế này, nó còn tranh giành vị trí thiếu chủ thế nào nữa?

Lạc lão tam cũng rất tức giận, nhưng chuyện này cũng không nhất định là Lạc Đình làm.

Dù sao đây cũng là cháu ruột của Lạc Đình, sao ông ấy có thể thật sự ra tay đối phó với nó chứ? "Trước tiên đi tìm đại phu đến xem, xem xong rồi tính tiếp." Lạc lão tam cân nhắc một chút rồi nói. "Còn phải xem thế nào nữa?

Chương 1056

Ông ta vừa nói xong chuyện này là con bé xảy ra chuyện rồi, trừ phi là ông ta làm thì còn ai nữa chứ?" Liễu di nương kích động nói.

Lạc Đình đã trực tiếp đến gây phiền phức rồi, hắn ta lại còn muốn xem xét, còn muốn đợi, sao có thể được?

Lạc lão tam liếc nhìn Liễu di nương, bực bội nói: "Được rồi, loại lời này cô đừng nói nữa.

Chúng ta đột nhiên đi chất vấn, không có chứng cứ cô nghĩ ông ấy sẽ thừa nhận sao?

Cuối cùng, cho dù người ta có thừa nhận thì cô làm được gì?

Đi tìm cha tôi mà tố cáo à?

Vì thái độ của Phỉ Phỉ đối với Lạc Diễm, những lời chúng ta nói xấu Lạc Diễm sau lưng, cha tôi vốn dĩ đã không hài lòng với cả nhà chúng ta rồi, đến lúc đó ông ấy sẽ không giúp chúng ta đâu." Ông nội vốn đã vô cùng bất mãn với ba mẹ con Liễu di nương, hơn nữa còn bất mãn chuyện hắn sủng thiếp diệt thê.

Bọn họ có chuyện gì, ông nội không những không quản, mà còn nhắm một mắt mở một mắt, giả vờ như không biết gì.

Lâu như vậy rồi, Liễu di nương còn chưa nhận ra vấn đề này sao? "Vũ Nhi cũng là cháu của ông ấy, ông ấy sao có thể..." "Được rồi, trước tiên đi tìm đại phu, xem đại phu nói sao." Lạc lão tam ngắt lời Liễu di nương, giận dữ quát lên.

Vấn đề này chẳng lẽ không ai biết sao?

Tất cả mọi người Lạc gia đều biết, nhưng ông nội chính là không muốn coi hai anh em Lạc Vũ là cháu nội của mình, bọn họ có thể làm gì được?

Không vui cũng chỉ có thể nén lại.

Liễu di nương dù có không cam tâm thế nào, cũng không dám cãi lại ý hắn, chỉ có thể đi tìm đại phu.

Thế nhưng đại phu căn bản không biết Lạc Vũ bị làm sao, chỉ biết thân thể suy yếu, sau này đều cần phải dựa vào thuốc men để sống.

Kết quả này khiến Liễu di nương không thể chấp nhận được, con trai cô ta còn muốn làm thiếu chủ, làm gia chủ tương lai của Vân gia, bây giờ người lại biến thành thế này thì sao mà được? "Lão gia, ông phải làm chủ cho Vũ Nhi chứ." Liễu di nương quỳ trên đất khóc lóc nói. "Lão gia, phu nhân không xong rồi, tiểu thư bị độc phát tác, giờ đang lăn lộn trên đất vì đau." Lạc lão tam còn chưa nói gì, nha hoàn hầu hạ Lạc Phỉ Phỉ đã chạy tới cuống quýt nói.

Nghe thấy lời này, Liễu di nương suýt nữa ngất xỉu tại chỗ. "Lạc Diễm sao có thể độc ác như vậy?

Phỉ Phỉ dù sao cũng là em gái của nó, chỉ là tùy tiện nói vài câu cũng đâu có mất miếng thịt nào, sao nó có thể nhẫn tâm hạ độc Phỉ Phỉ?" Liễu di nương khóc lóc gào thét nói.

Đối với Liễu di nương mà nói, lời Lạc Phỉ Phỉ nói một chút cũng không sai, ai bảo Lạc Diễm chính là loại người như vậy?

Có thể làm chuyện này mà không cho người khác nói à?

Đây là đạo lý gì?

Trừng mắt dữ tợn nhìn Liễu di nương một cái, Lạc lão tam giận dữ nói: "Cô còn chê chuyện chưa đủ nhiều đúng không?

Để anh hai biết được không biết ông ấy sẽ làm ra chuyện gì nữa, cô lại còn dám nói những lời như vậy, cô có phải không muốn sống nữa không?" Liễu di nương khóc càng lớn tiếng hơn: "Con gái tôi bây giờ trúng độc, con trai cũng vì bọn họ mà biến thành thế này, tôi sống còn có ích gì nữa?" Lạc lão tam nghe cô ta khóc lóc ỉ ôi, nghe đến phát phiền: "Vậy cô cứ chết đi là được." Khóc lóc gào thét là có thể giải quyết vấn đề sao?

Liễu di nương ngây người nhìn Lạc lão tam: "Lão gia, ông nói gì vậy?" Hắn ta lại bảo mình đi chết?

Hắn ta rốt cuộc có tim hay không?

Mục đích hắn ta làm như vậy rốt cuộc là vì ai? "Tôi nói cô không muốn sống thì cứ chết đi là được, ở đây mà làm loạn cái gì?" Nghe thấy lời này, Liễu di nương hoàn toàn sụp đổ, nhào tới đánh đập Lạc lão tam: "Tôi vì ông mà sinh con đẻ cái, ông bây giờ lại đối xử với tôi như vậy, ông có phải chán ghét tôi rồi, thấy tôi già rồi nên không thích tôi nữa không?" Lạc lão tam nghe những lời này tức đến tái mặt, cộng thêm bộ dạng ngang ngược vô lý của cô ta, Lạc lão tam bực bội trực tiếp cho Liễu di nương một bạt tai: "Cô im miệng đi, tôi cho cô mặt mũi đấy à?

Lại còn dám động thủ đánh tôi?" Liễu di nương ngã vật xuống đất, đại phu bên cạnh thấy hai người như vậy liền im lặng quay người rời đi.

Kẻo đến lúc lửa giận dồn hết lên người mình thì phiền phức rồi.

Liễu di nương khóc thảm thiết, khiến Lạc lão tam vô cùng phiền lòng: "Nếu cô không muốn đi xem con thì cứ tiếp tục khóc đi." Rốt cuộc cũng là người mình thích, Lạc lão tam cũng hơi hối hận vì đã ra tay đánh cô ta.

Nhưng những gì Liễu di nương làm cũng khiến hắn rất không vui, dù sao hắn cũng là chồng cô ta, cô ta nói đánh là đánh, điều này khiến hắn mất hết mặt mũi.

Liễu di nương tuy bất mãn nhưng cũng chỉ có thể ấm ức đi theo Lạc lão tam đến xem Lạc Phỉ Phỉ.

Đến viện của Lạc Phỉ Phỉ, nhìn thấy bộ dạng đau khổ của cô bé, Liễu di nương bước tới ôm Lạc Phỉ Phỉ: "Phỉ Phỉ, con sao rồi?

Mẹ ôm con đây." “Mẹ ơi, con đau quá, là cái con điên Lạc Diễm đó, sao nó dám đối xử với con như vậy chứ, mẹ nhất định phải báo thù cho con, con muốn xé xác nó ra trăm mảnh.” Nó đau đớn như vậy, Lạc Diễm dựa vào đâu lại được sống tốt chứ?

Lạc Tam gia nghe vậy liền cau mày bất mãn: “Muốn xé xác nó ra trăm mảnh ư?

Nó và Vương gia có quan hệ tốt như vậy, chúng ta mà động vào Lạc Diễm thì chắc chắn sẽ chọc giận Ngọc Vương.

Đến lúc đó, nếu Ngọc Vương ra tay với chúng ta, con nghĩ chúng ta sẽ được lợi gì sao?” Lạc Phi Phi lúc này căn bản không nghe lọt tai những lời đó, nó giận dữ nói: “Chẳng lẽ nó hạ độc con cứ thế mà cho qua ư?” “Cha sẽ đi giải quyết chuyện này, nhưng mẹ con hai người cũng phải biết an phận một chút, không được làm chuyện đắc tội với người khác.

Một khi các con đắc tội với Ngọc Vương, cha sẽ không bảo vệ được các con đâu.” Lạc Tam gia cảnh cáo nói.

Liễu Di nương không nói gì, Lạc Phi Phi muốn nói gì cũng bị bà ta ngăn lại.

Lạc Tam gia thấy vậy cũng tạm yên tâm phần nào.

Khoảng một nén hương sau, cơn đau trên người Lạc Phi Phi mới đỡ hơn chút, nó tựa vào lòng Liễu Di nương: “Mẹ ơi, có phải cha không thích con nữa rồi không?

Nếu không sao cha lại không giúp con?” “Cha con không phải không thích con, mà là không dám đắc tội với Ngọc Vương.” “Lạc Diễm đúng là số sướng, sao nó lại có quan hệ tốt với Ngọc Vương như vậy chứ?

Nếu người có quan hệ tốt với Ngọc Vương là anh trai thì tốt biết mấy chứ?

Có phải con sẽ được làm di nương của Vương gia không?” Lạc Phi Phi nhìn Liễu Di nương hỏi.

Liễu Di nương cau mày: “Phi Phi đừng nghĩ đến chuyện đó.

Vương phi là Huyền Chủ, là người có tiếng tăm trước mặt Hoàng thượng, cũng là bồ tát sống trong lòng bách tính.

Con mà dám làm vậy, để người ta biết được thì chỉ có nước rước họa vào thân thôi.” “Thân là Vương gia thì ba vợ bốn thiếp chẳng phải là chuyện bình thường sao?

Hơn nữa, cô ta là Vương phi thì sao chứ?

Chỉ cần con gả cho Vương gia, con có lòng tin sẽ khiến trong lòng Vương gia chỉ có một mình con.” Lạc Phi Phi đầy tự tin nói.

Chẳng phải mẹ nó cũng như vậy sao?

Cha có chính thê thì sao?

Vẫn không được cha yêu thích, chẳng phải vẫn phải chịu lép vế trước mẹ sao?

Mẹ có thể khiến cha sủng thiếp diệt thê, thậm chí không quan tâm đến con ruột của mình, nó cũng làm được.

Chương 1057

Nếu là người khác thì Liễu Di nương tin con gái mình làm được, nhưng người này là Vương gia, không phải người bình thường.

Ngọc Vương phi đã sinh cho Vương gia hai trai một gái, chuyện này ai cũng không thể so sánh được.

“Phi Phi, con tốt nhất là dẹp bỏ ý nghĩ này đi.

Nếu Vương gia muốn nạp thiếp thì đã sớm nạp rồi, căn bản sẽ không đợi đến bây giờ.” Liễu Di nương khổ sở khuyên nhủ, lo lắng Lạc Phi Phi cuối cùng sẽ đắc tội với Ngọc Vương.

Nếu đã đắc tội với Ngọc Vương thì đến cả Tướng công cũng không thể giúp bọn họ được nữa.

“Đó là vì Vương gia chưa gặp con thôi, con có lòng tin sẽ khiến Vương gia thích con.” Lạc Phi Phi căn bản không nghe những lời này.

Nó đã từng thấy Ngọc Vương phi, trông cũng bình thường thôi.

Nó trẻ hơn, xinh đẹp hơn Ngọc Vương phi, lại càng có tư cách hơn.

Chẳng qua là sinh cho Vương gia mấy đứa con thôi, nó đâu phải là không được.

Lúc này, Lạc Phi Phi tự tin một cách mù quáng.

Trong khi đó, Lạc Tam gia vẫn chưa biết Lạc Phi Phi lại dám nảy sinh ý đồ với Vương gia.

Lạc Tam gia tìm đến Lạc lão gia tử: “Cha đang bận sao ạ?” Thấy Lạc Tam gia đến, sắc mặt Lạc lão gia tử lập tức trở nên khó coi: “Con đến tìm ta làm gì?” “Cha, con có chút chuyện muốn tìm cha.” “Nếu là chuyện liên quan đến Lạc Diễm thì con đừng nói nữa, chuyện này ta không giúp được.” Lạc lão gia tử lạnh lùng nói.

Bước chân của Lạc Tam gia khựng lại, rồi ông ta bước đến nói: “Cha, vừa nãy Phi Phi phát độc rồi, con đi xem qua, Phi Phi đau đến mức lăn lộn dưới đất, bộ dạng đó thật sự quá thảm thương.

Cha có thể nói với Lạc Diễm, bảo nó đưa thuốc giải cho Phi Phi được không ạ?” Vì con gái mình, dù lão gia tử không thích ông ta, ông ta cũng đành chịu.

Lão gia tử nhìn Lạc Tam gia một cái, giễu cợt nói: “Nó phát độc thì có liên quan gì đến ta?” “Cha, dù sao Phi Phi cũng là cháu gái của cha, sao cha có thể như vậy chứ?” Ông ta tuy biết lão gia tử không thích Phi Phi và mẹ con nó, nhưng không ngờ lại không thích đến mức này, đến lời này cũng có thể nói ra miệng.

Lạc lão gia tử nhìn Lạc Tam gia từ trên xuống dưới: “Ban đầu khi con bất chấp sự phản đối của ta để nạp thiếp, ta đã nói với con rằng, con cái do con sinh ra ta sẽ không bao giờ thừa nhận một đứa nào cả.” “Cha… chuyện đó đã bao lâu rồi, sao cha vẫn còn nhớ chuyện này?” Lạc Tam gia có chút ngượng ngùng nói.

“Chuyện năm đó ta nhớ rất rõ.

Sau này con nạp thiếp, ta và mẹ con cũng đã nói với con, con nạp thiếp thì nạp thiếp, nhưng không được đối xử tệ bạc với con dâu.

Lúc đó con đã hứa với chúng ta thế nào?

Sau này con lại làm thế nào?

Một đứa thiếp thất thôi mà cũng dám chạy đến trước mặt chính phu nhân để khoe khoang thị uy.” “Sao?

Bây giờ lại đến nói với ta chuyện này ư?

Chuyện con có thể bội ước thì sao ta lại không thể bội ước?” Lão gia tử giận dữ nói.

“Hơn nữa, chuyện này đều do Lạc Phi Phi tự tìm lấy, con cũng đừng đến tìm ta.

Có bản lĩnh thì con tự mình đi nói với Lạc Diễm, con xem nó có đồng ý với con không.” Lạc lão gia tử lạnh lùng nói.

Nghe những lời này, Lạc Tam gia có chút ngượng ngùng.

Năm đó khi ông ta thuyết phục cha mẹ cho ông ta nạp thiếp, quả thật đã hứa rằng không được lạnh nhạt với vợ cả, chỉ là không lâu sau ông ta đã quên béng chuyện đó.

Sau này khi Liễu Di nương sinh con, lúc ông ta nhờ cha giúp đặt tên, cha ông đã trực tiếp nói rằng thứ tử thứ nữ ông không thừa nhận.

Ông ta lúc đó cứ nghĩ lão gia tử chỉ nói đùa, nhưng không ngờ đã mười mấy năm trôi qua rồi, ông ấy lại vẫn còn nhớ chuyện này.

“Cha, dù sao chúng ta cũng là người một nhà, để người ngoài biết thì cũng không hay, cha nói có đúng không?” “Khi cả nhà các người sau lưng nói xấu Lạc Diễm, sao không nghĩ đến việc để người ngoài nghe được sẽ không hay?

Bây giờ con lại biết chuyện này không hay ư?” Lão gia tử lạnh lùng nói.

Tất cả đều là do cả nhà họ tự làm tự chịu.

“Ta đã nói với con rồi, sau này cả nhà các người thế nào, đó đều là do con tự chuốc lấy.

Nhị ca con muốn đối xử với các người thế nào, con cũng phải chịu đựng.” Lạc Tam gia thấy mình cầu xin lâu như vậy mà lão gia tử vẫn không chịu giúp, liền lạnh mặt bỏ đi, định trực tiếp đi tìm Lạc Diễm.

Lúc ông ta đến thì Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cũng có mặt.

Ông ta lúc đó không hề biết, cho nên khi đến thái độ không được tốt lắm.

“Lạc Diễm, mày cút ra đây cho tao!” Trong phòng đang nói chuyện với Tô Ngọc và mọi người, Lạc Diễm nghe thấy lời này, trong mắt hiện lên sự hung ác.

Vì vậy nó không thích gia đình Lạc Vũ chính là vì điều này.

Đôi mắt Tô Ngọc hơi híp lại, quay đầu nhìn Lạc Diễm bên cạnh: “Trước đây khi em về, cả nhà họ đều đối xử với em như vậy à?” Lạc Diễm gật đầu: “Đúng vậy, họ đều đối xử với em như vậy đó, Ngọc ca.

Họ như vậy, em có thể cho họ sắc mặt tốt sao?” Không trực tiếp giết bọn họ đã là nể mặt ông nội rồi.

“Lạc Diễm, đưa thuốc giải của Phi Phi ra đây!” Nghe tiếng gào thét của Lạc Tam gia, sắc mặt Lạc Diễm càng thêm khó coi.

Cả nhà này lúc nào cũng biết cách chọc giận nó.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca ca, em có thể ra tay trực tiếp không?” “Chờ chút đã, sau này anh sẽ để em ra tay.” Lạc Diễm lúc này mới hài lòng gật đầu.

“Tam gia, ngài không thể xông vào trong.

Thiếu gia nhà chúng ta đang tiếp đãi Vương gia và mọi người.” Lạc Tam gia nghe lời này căn bản không xem là chuyện gì to tát: “Đừng có ở đây lừa gạt ta, Lạc Diễm chính là dùng cái cớ Vương gia để bất kính với tam thúc là ta.” Người bên ngoài đuổi theo Lạc Tam gia vào, nhìn thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, đành bất lực quỳ xuống đất: “Vương gia, Vương phi, là nô tài không ngăn được Tam gia.” Lạc Tam gia nghe lời của hạ nhân liền quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang ngồi đó.

Nghĩ đến cách hạ nhân xưng hô với hai người, ông ta lập tức có chút hoảng sợ.

“Hai vị này là…” “Đây là Ngọc Vương và Ngọc Vương phi.” Lạc Diễm cười hì hì giới thiệu với Lạc Tam gia bên cạnh.

Lạc Tam gia giận dữ nhìn hạ nhân bên cạnh: “Vương gia và Vương phi ở đây sao cậu không nói với ta một tiếng?” Đây hoàn toàn là đổ hết trách nhiệm lên hạ nhân, muốn tự mình thoát tội.

“Tam gia, nô tài vừa nãy đã nói với ngài rồi, thiếu gia đang tiếp đãi Vương gia và mọi người.

Là ngài tự mình không nghe lời, cố tình xông vào.” Hạ nhân căn bản không chịu trách nhiệm này.

Cậu ta đã nói rất rõ rồi, là Tam gia tự mình muốn xông vào, dựa vào đâu lại đổ hết trách nhiệm lên người cậu ta?

Hơn nữa, thiếu gia nhà cậu ta ghét Tam gia đến vậy, Tam gia cũng không xem thiếu gia là gì, cậu ta đương nhiên phải giúp thiếu gia trước mặt Vương gia và Vương phi.

Cậu ta đã nhìn ra rồi, Vương gia đối xử với thiếu gia rất tốt.

Nam Kiều liếc nhìn hạ nhân một cái, trong lòng thầm nói một câu: Làm đẹp lắm.

Hạ nhân trong viện của Lạc Diễm thì phải như vậy mới đúng.

Lạc Tam gia trừng mắt nhìn hạ nhân bên cạnh, một tên nô tài lại dám đối xử với ông ta như vậy, đúng là không muốn sống nữa rồi.

Chương 1058

“Lạc Tam gia, ông đừng nhìn cậu ta như vậy, cậu ta cũng không nói sai.

Chúng tôi đều nghe thấy lời của ông, đương nhiên lời cậu nô tài này nói chúng tôi cũng đều nghe thấy.” Nam Kiều chống cằm, cười hì hì nói bên cạnh.

“Thật sao?

Sao tôi không nghe thấy lời cậu ta nói nhỉ?” Lạc Tam gia bắt đầu giả ngốc, ông ta chính là không nghe thấy, Lạc Diễm có thể làm gì ông ta chứ?

Lạc Diễm giễu cợt nhìn người đang cố gắng lấp liếm cho qua: “Tam thúc, ông đây là coi chúng tôi là kẻ ngốc hay người điếc vậy?” “Chúng tôi cách xa như vậy mà tôi còn nghe thấy, ông ở ngay cạnh lại không nghe thấy, rốt cuộc là vấn đề của tôi hay vấn đề của ông?” Lạc Diễm giễu cợt nói.

Lạc Tam gia cau mày, tùy tiện nói: “Đó là do ông tự nghe nhầm thôi, căn bản không có chuyện đó.” Tô Ngọc thấy Lạc Tam gia lại còn muốn lấp liếm cho qua, lạnh lùng nói: “Ý ông là bản vương cũng nghe nhầm rồi sao?” Lạc Tam gia lập tức im lặng, ông ta không dám nói Tô Ngọc nghe nhầm.

“Tam thúc, sao ông không nói tiếp nữa?” Lạc Diễm cười hì hì nhìn Lạc Tam gia hỏi.

Lạc Tam gia hung hăng trừng Lạc Diễm một cái.

Lúc này ông ta không nói gì thì sẽ không ai coi ông ta là người câm.

“Lạc Diễm, đưa thuốc giải của Phi Phi ra đây.” Lạc Tam gia biết mình không thể nói tiếp được nữa, liền chuyển chủ đề, kéo chủ đề sang thuốc giải.

“Tôi không có thuốc giải.” Lạc Diễm đương nhiên nói.

Thuốc này lại không phải nó làm, nó lấy đâu ra thuốc giải.

“Lạc Diễm, mày đừng ở đây giả bộ nữa, độc là do mày hạ, sao mày có thể không có thuốc giải chứ?

Phi Phi là đường muội của mày, mày lại dám ra tay với chính đường muội của mình, mày đúng là mất hết nhân tính rồi!” Lạc Tam gia gào thét khản cả giọng.

Lạc Diễm cứ thế nhìn Lạc Tam gia, rất muốn xem ông ta còn có thể nói ra lời gì, còn có thể nói đến bao giờ.

“Tam thúc biết lời Phi Phi nói khiến cậu không vui, nhưng cậu không thể vì một chút mâu thuẫn nhỏ như vậy mà hạ độc đường muội của mình chứ.” Lạc Tam gia vẻ mặt thất vọng nhìn Lạc Diễm, cứ như đang nhìn một đứa trẻ không hiểu chuyện.

Lạc Diễm nhàn nhạt mở miệng: “Tôi chỉ có mấy ca ca, tôi là con trai út của cha tôi, tôi không có muội muội.

Nếu cha mẹ tôi có thể sinh cho tôi một muội muội thì tôi vẫn có thể chấp nhận.” Sau đó giọng điệu chuyển đổi, giễu cợt nói: “Nếu tôi nhớ không nhầm thì ông nội căn bản không thừa nhận con trai con gái của ông, thậm chí không cho phép bọn họ gọi ông nội, tôi không nhớ nhầm chứ?” Biểu cảm của Lạc Tam gia cứng đờ trong chốc lát, sau đó nói: “Chắc chắn là ông nhớ nhầm rồi, ông nội sao có thể không nhận cháu trai cháu gái của ông chứ?

Không có chuyện đó.” “Thật sao?

Vậy sau này tôi phải hỏi kỹ ông nội xem rốt cuộc chuyện này là thế nào rồi.

Chẳng lẽ chuyện này ông ấy còn có thể nói sai?” Lạc Diễm vờ như bỗng nhiên hiểu ra mà nói.

Lạc Tam gia nhìn Lạc Diễm, bất mãn mở miệng: “Lạc Diễm, tôi bây giờ không phải đang nói với ông chuyện này, thuốc giải của Phi Phi khi nào ông mới đưa cho tôi?” “Phi Phi hôm nay phát độc rồi, nó đau đớn như vậy ông là ca ca thì nhẫn tâm sao?” “Phát độc rồi sao?

Tốt lắm.

Còn như ông nói có nhẫn tâm hay không, tôi khẳng định là nhẫn tâm.” Lạc Diễm đương nhiên nói, lại không phải là muội muội ruột của nó, độc lại là do nó hạ, nó có gì mà không nhẫn tâm chứ?

Nam Kiều bị câu “khẳng định nhẫn tâm” của Lạc Diễm chọc cười không ngừng.

Cái Lạc Tam gia này đầu óc có phải không dùng được không vậy?

Rõ ràng quan hệ với Lạc Diễm không tốt như vậy, lại còn ở đây giả bộ, vẻ mặt thất vọng nhìn Lạc Diễm.

Ông ta sẽ không ngây thơ đến mức nghĩ rằng dùng cách này là có thể khiến Lạc Diễm thỏa hiệp, đưa thuốc giải cho ông ta chứ?

“Ngọc ca ca, anh nói xem người này có buồn cười không?

Ông ta với Lạc Diễm quan hệ không tốt, sao lại nói ra lời này?” Nam Kiều rất hứng thú hỏi.

“Tùy ý con gái mình nói xấu Lạc Diễm, bọn họ có thể nói ra lời như vậy, làm cha này chắc chắn cũng không ít lần nói xấu.

Ông ta lấy đâu ra mặt mũi mà đến tìm Lạc Diễm đòi thuốc giải chứ?

Nếu đổi lại là tôi, tôi nhất định sẽ khiến ông ta sống không bằng chết.

Lạc Diễm vẫn còn quá mềm lòng, một chút độc thì đáng là gì?” Nam Kiều bĩu môi, rất khinh thường nói.

Lạc Diễm liếc nhìn Nam Kiều một cái, không nói gì.

Trong tay Nam Kiều quả thật còn rất nhiều độc dược và cổ trùng có thể khiến người ta sống không bằng chết, một khi động vào, phi tử tức thương.

Lạc Tam gia nhìn Nam Kiều, trông thì hiền lành đáng yêu như vậy mà sao nói chuyện lại ác độc thế.

“Cô là một đứa trẻ sao lại nói chuyện ác độc như vậy?” Lạc Tam gia trách móc nói.

Nam Kiều đưa tay chỉ vào mình, người này lại dám nói cô ác độc?

“Tôi ác độc?

Lúc ông vứt Lạc Diễm bốn năm tuổi ra ngoài để giữ mạng, sao ông không nói mình ác độc?

Sống nhờ Lạc Diễm mà lại nói xấu nó sao không nói mình ác độc?” Nam Kiều vừa tức giận liền bắt đầu mắng người.

Chính mình là loại người có tâm tư ác độc như vậy, ông ta lấy đâu ra mặt mũi mà nói người khác ác độc?

“Lạc Diễm, tôi cung cấp cổ trùng cho cậu, cậu trực tiếp hạ cổ cho ông ta đi, không vui thì cứ khiến ông ta đau đớn sống không bằng chết thì sao?” Nam Kiều hưng phấn nói.

Khóe miệng Lạc Diễm hơi cong lên, liếc nhìn Lạc Tam gia một cái nói: “Nếu có cần thì tôi sẽ hỏi cô.” Nam Kiều hài lòng gật đầu: “Phải như vậy đó, đỡ cho người khác tưởng cậu dễ bắt nạt.” Lạc Tam gia từ nãy đến giờ vẫn luôn nói xấu Lạc Diễm, mục đích ban đầu của ông ta là để Tô Ngọc biết Lạc Diễm là người như thế nào, nhưng nói nửa ngày mới phát hiện Tô Ngọc chẳng có chút phản ứng nào.

Bây giờ lại bị một thiếu niên trẻ nói tuốt hết mọi chuyện, ông ta theo bản năng nhìn Tô Ngọc bên cạnh, chuyện mà thiếu niên này đều biết, Vương gia có phải cũng biết không?

“Chuyện của Lạc Diễm, bản vương vẫn luôn biết.” Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng nói.

Một câu nói đã phá tan hy vọng trong lòng Lạc Tam gia, ông ta nhìn Tô Ngọc, trong mắt hiện lên sự lo lắng, người này làm sao lại biết được chứ?

“Chuyện bản vương muốn biết thì không có chuyện gì là không biết.

Việc Lạc Diễm hạ độc, bản vương cũng biết, thậm chí là do chính mắt ta thấy.

Nhưng đây cũng là do con gái ông tự tìm lấy, Lạc Diễm chẳng qua là cảnh cáo nhẹ một chút thôi.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Một câu nói đơn giản khiến Lạc Tam gia toàn thân phát lạnh.

Hạ loại độc dược khiến người ta đau khổ không chịu nổi như vậy, trong lòng Ngọc Vương lại chỉ coi là cảnh cáo nhẹ sao?

“Ông có biết không, nếu không phải bản vương ngăn cản, cả nhà ông đã sớm bị Lạc Diễm cho bay lên trời bằng thuốc nổ rồi.

Nếu nó thật sự dùng thuốc nổ, có thể làm nổ tung các người đến mức xương cốt cũng không còn.” Như thể nhìn thấu suy nghĩ của Lạc Tam gia, Tô Ngọc lạnh nhạt thuật lại một sự thật.

Nam Kiều bên cạnh đồng tình gật đầu: “Ngọc ca ca nói đúng.” “Thuốc nổ của Lạc Diễm ngay cả tường thành cũng có thể nổ xuyên qua.

Chương 1059

Các người thân thể bằng xương bằng thịt còn cứng hơn tường thành không?” Nam Kiều nhìn Lạc Tam gia từ trên xuống dưới, cười như không cười nói.

Lạc Tam gia nuốt nước bọt, trong mắt đầy vẻ không thể tin được, chuyện này sao có thể là thật chứ?

“Lạc Tam gia, đừng nghi ngờ chuyện này không phải là thật.

Lạc Diễm thật sự muốn ra tay thì chỉ có Ngọc ca ca mới có thể ngăn cản được.” “Nó muốn nổ chết các người, chỉ cần Ngọc ca ca không ngăn cản, các người trong giấc ngủ cũng có thể trực tiếp lên Tây Thiên.

Thế nào?

Muốn thử xem không?” Nam Kiều cười hì hì nói.

Một bộ dáng cứ như thể “mau đến thử đi”, dọa Lạc Tam gia không dám mở miệng.

“Vương gia, tuy rằng chuyện này là lỗi của con gái tôi, nhưng Lạc Diễm đối xử với đường muội của mình như vậy có phải là quá đáng không?” “Bản vương không thấy có chỗ nào quá đáng.

Đã tự mình làm thì nên chịu trừng phạt, đó là chuyện thiên kinh địa nghĩa.” Tô Ngọc cảm thấy người này giống như Nam Kiều nói, đầu óc quả thật không được tốt lắm.

Rõ ràng biết ông ta và Lạc Diễm có quan hệ rất tốt, lại còn đến tìm ông ta giúp nói đỡ, người này rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào mới đến tìm ông ta?

Lạc Tam gia hoàn toàn ngây người.

Ban đầu ông ta cứ nghĩ Tô Ngọc là một người lương thiện, nhưng không ngờ mức độ tàn nhẫn của người này còn nghiêm trọng hơn ông ta nghĩ.

Thân thể khẽ run rẩy, Lạc Tam gia hít sâu một hơi, nén giận trong lòng hỏi: “Vương gia, thuốc giải này khi nào thì con gái tôi mới được giải?” “Lạc Diễm khi nào vui thì khi đó sẽ giải.” Lạc Diễm nghiêng đầu nhìn Lạc Tam gia, ông ta chắc là sắp tức chết rồi nhỉ?

Lạc Tam gia quay đầu nhìn Lạc Diễm, trong lòng đầy sự không thích.

“Lạc Diễm, ông xem…” “Cả nhà ông mắng chửi tôi khiến tôi rất không vui.

Bây giờ tâm trạng tôi rất tệ, muốn tôi đưa thuốc giải cho con gái ông ư?

Mơ đi!” Lạc Diễm cười lạnh nói.

Bây giờ mới biết đến cầu xin nó sao?

Sớm làm gì chứ?

“Mày…” “Tam thúc, tôi với Ngọc ca và mọi người còn có chuyện muốn nói, sẽ không tiễn ông nữa.” Lạc Diễm cắt ngang lời Lạc Tam gia, trực tiếp ra lệnh tiễn khách.

Có Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa ở đây, Lạc Tam gia cũng không dám mắng chửi Lạc Diễm, chỉ có thể u ám mặt mày bỏ đi.

Vương Cẩn Hòa nãy giờ không nói gì, lúc này mới mở miệng nói: “Tam thúc của Lạc Diễm này đầu óc không được tốt lắm.” “Rõ ràng là ông ta nợ em ơn cứu mạng, lại còn có nhược điểm nằm trong tay cha mẹ em, dù trong lòng không thích em, ít nhất cũng phải làm bộ làm tịch một chút chứ.

Để cha em tìm được cơ hội đối phó với bọn họ, kết quả là đến cả làm bộ cũng không thèm làm, còn dám công khai đối xử với em như vậy, ông ta là ghét mình sống quá lâu rồi sao?" Vương Cẩn Hòa cau mày nói.

Lạc Tam gia này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

"Tam thúc của em có được ngày hôm nay, đều là do tam thẩm của em kiếm về đúng không?" Lạc Diễm gật đầu: "Tẩu tử nói đúng.

Tiền họ tiêu quả thật là do tam thẩm tôi đưa, nhưng sau lần này, tam thẩm tôi chắc là sẽ không đưa quá nhiều tiền cho họ nữa." "Ồ?" "Trước đây tam thẩm tôi đưa tiền chỉ là không muốn tranh chấp với ông ta, theo lời tam thẩm tôi nói thì là phát cho kẻ ăn mày, tiêu tiền mua lấy sự yên tĩnh, như vậy không phải tốt hơn sao.

Chỉ là bây giờ tam thẩm tôi chắc là không còn tâm tư đó nữa.

Tôi nghe người dưới nói, những thứ cha tôi đập phá, ông ta muốn tam thẩm tôi thay, tam thẩm tôi đều không thèm để ý đến ông ta." Nghĩ đến thôi đã thấy rất thú vị.

"Làm như vậy là đúng." Vương Cẩn Hòa rất đồng tình với điều này.

Đối với loại tra nam như vậy thì nên làm như thế, còn bỏ tiền ra nuôi con trai con gái và những đứa con của người phụ nữ khác cho ông ta, đây không phải là rộng lượng, đây là quá ngu ngốc.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em đừng nói những lời này với Lạc Diễm." "Em cũng đâu nói sai đâu." Vương Cẩn Hòa vô cùng vô tội nói.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, rõ ràng đã là mẹ của bốn đứa con rồi, Vương Cẩn Hòa dường như vẫn giống như lúc ban đầu, không có bất kỳ thay đổi nào, thay đổi duy nhất có lẽ là càng ngày càng xinh đẹp

hơn.

Nam Kiều ngồi bên cạnh nhìn hai người thân mật như vậy: “Ngọc ca ca, nhìn hai người như vậy em cũng muốn thành thân rồi.” “Đợi Khinh Khinh lớn hơn một chút là được rồi.” Minh gia chủ không muốn con gái út của mình gả chồng sớm như vậy, chỉ có thể để Nam Kiều chờ đợi.

Nam Kiều nhún vai: “Không còn cách nào khác, chỉ là Khinh Khinh không thể đến đây.” Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười lắc đầu: “Để Khinh Khinh đến đây, em không sợ nhạc phụ tương lai của em tìm em gây phiền phức sao?” “Nhưng em có nghe nói Minh gia sắp dọn nhà rồi, không phải là ở đô thành thì cũng là nơi khác, còn cụ thể ở đâu thì sau khi xác định Ninh Ninh mới nói với em.” Vương Cẩn Hòa nhớ đến chuyện này liền nói.

“Nếu là ở đô thành mới thì tốt rồi, cách đây gần, mỗi năm đều có thể về nhà.” Nam Kiều cảm thán nói.

Lạc Diễm đồng tình gật đầu, quả thật là như vậy.

“Thiếu gia, nô tài có chuyện muốn nói với ngài.” Khi mấy người đang nói chuyện về chuyện này, một hạ nhân đi đến nhỏ tiếng nói.

Khi nói chuyện còn lén lút nhìn Tô Ngọc một cái, biểu cảm có chút ngượng ngùng.

Lạc Diễm nhìn người đến tìm mình, cau mày hỏi: “Ngươi muốn nói gì với ta?

Cứ nói thẳng đi.” Hạ nhân ho nhẹ một tiếng, cười gượng nói: “Thiếu gia, nô tài nói riêng với ngài được không?” Cậu ta lo lắng Vương gia nghe thấy sẽ tức giận.

Thấy người của mình cẩn thận nhìn Tô Ngọc, Lạc Diễm nheo mắt hỏi: “Chuyện ngươi muốn nói có liên quan đến Ngọc ca?” Hạ nhân gật đầu: “Quả thật có liên quan.” “Vì đã liên quan đến bản vương, cứ nói thẳng đi.” Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng.

Hạ nhân theo bản năng nhìn Lạc Diễm, người sau không vui nói: “Tôi đều nghe theo lời Ngọc ca, ngươi nhìn tôi làm gì?

Ngọc ca bảo ngươi nói, ngươi cứ nói thẳng đi.” “Là như thế này, vị hôn thê của nô tài làm ở chỗ Liễu Di nương và những người khác.

Cô ấy vừa nãy lén lút đến tìm nô tài, nói Lạc Phi Phi muốn… muốn tính kế Vương gia.” Lạc Diễm cứ ngỡ mình nghe nhầm, nhìn cậu ta: “Tiểu Đậu Tử, những gì ngươi nói đều là thật sao?” Tiểu Đậu Tử gật đầu: “Thiếu gia, đều là thật.

Nếu không tin, nô tài có thể gọi vị hôn thê của mình đến, ngài trực tiếp hỏi.” “Được, ngươi bảo vị hôn thê của ngươi đến đây.

Khế ước bán thân của cô ấy ở trong tay ai?” “Ở trong tay tam phu nhân.” “Được, sau này tôi sẽ đến tìm tam thẩm lấy khế ước bán thân của cô ấy về, sau này cứ ở trong viện này đi.” Lạc Diễm suy nghĩ một chút rồi nói.

Tiểu Đậu Tử nghe vậy liền vui mừng khôn xiết: “Tạ ơn thiếu gia, nô tài đi tìm cô ấy ngay đây.” Tiểu Đậu Tử rời đi rất lâu không trở về, khi trở về thì toàn thân đầy vết thương: “Thiếu gia, cầu xin ngài cứu Mai Hoa.

Liễu Di nương biết cô ấy lén lút đến tìm nô tài nên đang đánh cô ấy, muốn cô ấy nói đến tìm nô tài làm gì, sắp bị đánh chết rồi.” Sắc mặt Lạc Diễm tối sầm lại nhìn vết thương trên người Tiểu Đậu Tử: “Người của bản thiếu gia mà họ cũng dám động vào?” “Lạc Diễm, tôi đi cùng cậu.” Nam Kiều vừa thấy có trò vui để xem, làm sao cũng phải đi theo.

Vương Cẩn Hòa đứng dậy nói: “Tôi cũng đi.

Tôi cũng đi xem xem cái loại dám mơ tưởng chồng tôi là hạng người gì.” “Tạ ơn Vương phi.” “Dẫn đường đi.” Tiểu Đậu Tử dẫn Vương Cẩn Hòa và mọi người đến viện của Lạc Tam gia, còn Tô Ngọc ở lại viện của Lạc Diễm trông chừng lũ trẻ.

Mấy đứa trẻ đều vẫn đang nghỉ ngơi, bọn họ đi hết cũng không yên tâm.

“Dừng tay!” Mấy người đi đến nhìn thấy cô gái đang bị đánh đến thoi thóp, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng quát lớn.

Người bên trong căn bản không nghe lời Vương Cẩn Hòa, còn muốn ra tay.

Vương Cẩn Hòa ánh mắt lạnh băng nhìn bọn họ.

Những người này thật to gan.

“Nguyên Bảo, ngăn bọn họ lại.

Chương 1060

Kẻ nào chống cự, giết!” “Tẩu tử, để em!” Nguyên Bảo còn chưa ra tay, Nam Kiều đã xông ra, đá bay tất cả những người đang đứng bên cạnh nha hoàn kia.

Nam Kiều cúi xuống bắt mạch cho Mai Hoa, thấy tình hình của cô ấy không tốt lắm, liền lấy một viên thuốc bảo mệnh đưa cho cô ấy uống.

Tiểu Đậu Tử vội vàng chạy đến, lo lắng nhìn vị hôn thê của mình: “Vị thiếu gia này, vị hôn thê của tôi thế nào rồi?” “Không được tốt lắm, nhưng dưỡng một thời gian là sẽ khỏe lại.” Nam Kiều tùy ý nói.

Cô vẫn có thiện cảm với Tiểu Đậu Tử này.

“Các người là ai?

Lại dám quản chuyện của bản phu nhân, đây là nha hoàn của bản phu nhân!” Liễu Di nương giận dữ nói.

“Xấc xược!

Đây là Ngọc Vương phi, dám nói chuyện như vậy với Vương phi, ngươi thật to gan!” Nguyên Bảo giận dữ quát lớn.

Lạc Diễm càng tức giận hơn: “Một đứa di nương cũng dám tự xưng bản phu nhân?

Lại còn dám kiêu ngạo như vậy trước mặt một vị Vương phi của một quốc gia, là ai cho ngươi to gan như vậy?

Có phải là cái tam thúc tốt của tôi không?” Liễu Di nương ngây người, vị này lại chính là Vương phi sao?

Sao có thể chứ?

Phi Phi chẳng phải nói Vương phi trông không ra gì sao?

Cô gái trông mười sáu mười bảy tuổi, xinh đẹp diễm lệ này, chỗ nào là không ra gì chứ?

Tuy nói không phải dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng khi nhìn thấy lần đầu tiên cũng có thể khiến người ta kinh ngạc.

Con gái lại dám muốn đoạt Ngọc Vương từ trong tay người như vậy sao?

Rốt cuộc nó lấy đâu ra sự tự tin đó?

Thấy Liễu Di nương cứ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa như vậy, Nguyên Bảo vô cùng bất mãn: “Vô lễ với Vương phi, đánh!” Đi cùng Nguyên Bảo còn có hai nha hoàn biết võ công.

Nguyên Bảo vừa nói, hai người liền đi đến, trong đó một người đá một cước vào chân Liễu Di nương, Liễu Di nương lập tức quỳ xuống đất, đau đến mức mặt bà ta tái mét.

“Thấy Vương phi mà không quỳ, một đứa di nương làm sao dám?” “Dù là quan viên trong triều, đối với Vương phi cũng phải kính trọng vô cùng, ngươi lại dám quát lớn Vương phi như vậy, còn dám nhìn thẳng Vương phi, thật to gan!” Nói xong liền tát một cái vào mặt đối phương.

Chỉ một cái, mặt Liễu Di nương liền sưng đỏ lên.

Lạc Diễm phân phó Tiểu Đậu Tử bên cạnh: “Tiểu Đậu Tử, ngươi đi gọi tam thẩm đến một chuyến, còn nữa, bảo tam thẩm mang theo khế ước bán thân của Mai Hoa đến.” “Vâng.” Không lâu sau, tam phu nhân liền đến, nhìn thấy Liễu Di nương bị đánh sưng đỏ mặt mày, có chút kiềm chế.

“Lạc Diễm, đây là…” “Vô lễ với Vương phi, bị đánh rồi.” Lạc Diễm nhàn nhạt giải thích.

Tam phu nhân kinh ngạc nhìn Lạc Diễm, sau đó ánh mắt chuyển sang Vương Cẩn Hòa: “Vị này là…” “Vị này chính là Ngọc Vương phi.” Tam phu nhân vội vàng dẫn nha hoàn của mình quỳ xuống đất: “Thảo dân tham kiến Vương phi.” Lạc tam phu nhân hành đại lễ.

“Không cần đa lễ, đứng dậy đi.” “Tạ ơn Vương phi.” Lạc tam phu nhân đứng dậy sau đó hơi cúi đầu, căn bản không dám ngẩng đầu nhìn mặt Vương Cẩn Hòa.

Đây là đại bất kính.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa hơi cong lên, xem ra Lạc tam phu nhân này quả thật không tệ.

“Lạc Diễm, đây là khế ước bán thân mà cậu bảo ta mang đến.” “Chuyện này là thế nào?” Bà ta vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra.

Tiểu Đậu Tử bên cạnh oán hận nói: “Mai Hoa nghe thấy tiểu thư và Liễu Di nương bàn bạc cách tính kế Vương gia, muốn làm di nương của Vương gia, không những vậy còn muốn đuổi Vương phi đi, muốn Vương gia cũng sủng thiếp diệt thê như Lão gia Tam, không quan tâm đến con ruột của mình.” “Mai Hoa nghe thấy những điều này, lo lắng tiểu thư chọc giận Vương gia sẽ liên lụy cả Lạc gia, liền đi tìm nô tài nói chuyện này, muốn nô tài báo chuyện này cho thiếu gia, để thiếu gia nói với Vương gia một tiếng, phòng ngừa đến lúc đó bị tính kế.” Tiểu Đậu Tử nói ra tất cả những gì mình biết.

“Cô ấy còn nói Vương phi trông không đẹp, rất già.” Lạc Diễm và Nam Kiều nghe lời này liền đồng loạt quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa.

Đặc biệt là nhìn vào khuôn mặt cô ấy.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ mặt mình, lông mày hơi cau lại: “Tôi già ư?” “Tẩu tử, chị không già, một chút cũng không già.” “Đúng vậy, tẩu tử nếu không búi tóc phu nhân, chắc không ai tin con trai lớn của chị đã bảy tuổi rồi.” Nam Kiều vội vàng nói.

Tẩu tử rõ ràng còn rất trẻ mà?

Vừa trẻ vừa xinh đẹp, một chút cũng không giống người đã sinh ba đứa con.

Cái Lạc Phi Phi này có ánh mắt kiểu gì vậy?

Lạc Diễm sắp vỗ tay cho Lạc Phi Phi rồi: “Cái Lạc Phi Phi này rốt cuộc lấy đâu ra mặt mũi mà nói ra những lời như vậy?” Thế nhưng Vương Cẩn Hòa đã tự kỷ rồi.

Lại có người nói cô già.

Chẳng lẽ cô đã mọc nếp nhăn rồi sao?

Nguyên Bảo khẽ thở dài một tiếng, liền biết Vương Cẩn Hòa đang nghĩ gì.

Cô làm một thủ thế, ngầm bảo người đi theo mình đi tìm Tô Ngọc.

“Thiếu gia, phu nhân bị người khác chọc giận rồi, bây giờ tâm trạng của cô ấy rất tệ.” Tô Ngọc và Tiểu Bảo nghe vậy liền bất mãn: “Có chuyện gì vậy?” “Lạc Phi Phi nói phu nhân xấu xí, già nua.” Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghe vậy liền tức giận: “Dám nói mẹ tôi già ư?

Mẹ tôi trông giống như cô gái mười sáu tuổi, chỗ nào mà già chứ?” “Đúng vậy, trước đây mẹ dẫn chúng tôi ra ngoài, còn có người nói mẹ là chị gái của chúng tôi mà, sao lại già chứ?” Tiểu Trí cũng cảm thấy chuyện này quả thực là vô lý.

“Mù mắt.” Hoằng Nghị bất mãn nói bên cạnh.

Ngày ngày ở bên cạnh, dì là người mà cậu ấy thấy xinh đẹp nhất rồi.

“Lạc Phi Phi còn nói cô ta muốn tính kế thiếu gia, muốn thiếu gia cũng sủng thiếp diệt thê giống Lạc Tam gia, đuổi đi chính thê của mình, không quan tâm đến con ruột, sau đó phu nhân nghe thấy có người nói cô ấy xấu xí, nói cô ấy già, tâm trạng liền không tốt.” Tất cả bọn họ đều không dám làm phu nhân không vui, cô Lạc Phỉ Phỉ này thật sự rất không tồi.

Một tiếng “Rắc” vang lên, mọi người đều nhìn về phía Tô Ngọc, chiếc cốc trong tay anh đã vỡ nát.

Tiểu Bảo lặng lẽ dịch một bước về phía Tiểu Trí.

Cha tức giận rồi, mà còn là rất rất tức giận.

Cái cô Lạc Phỉ Phỉ gì đó xui xẻo rồi.

Cha đối với mẹ rất tốt, còn không nỡ nói nặng lời với mẹ một câu nào, còn làm rất nhiều thứ giúp mẹ dưỡng nhan, làm đẹp da để mẹ ăn, lại còn có mấy thứ dưỡng da, tất cả đều là cha dùng những dược liệu tốt nhất để chú Bạch Khởi và chú Vạn Cổ làm ra.

Da của mẹ mịn màng như trứng gà bóc vỏ, những người này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin mà nói mẹ xấu, còn muốn tranh cha với mẹ?

“Cha, chúng ta đi xem thử sao?” Tiểu Bảo cẩn thận hỏi.

“Ừ.” Tô Ngọc theo ám vệ đi qua, lúc đến nơi thì thấy Vương Cẩn Hòa vẫn trưng ra vẻ mặt tự kỷ.

Anh đi tới ôm cô vào lòng: “Sao thế?” “Lạc Phỉ Phỉ dám nói em già?

Em già lắm sao?” Tiểu Bảo và Tiểu Trí vội vàng nói: “Mẹ không già chút nào cả, trước đây mẹ dẫn bọn con ra ngoài còn có người bảo mẹ là chị của bọn con kia mà, sao mẹ già được?” “Đúng vậy, dì trẻ lắm ạ.” Hoằng Nghị vội vàng nói.

Trường Lạc cũng lên tiếng: “Không sai, dì rất đẹp, không già chút nào.” Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Em có nếp nhăn rồi sao?” Tô Ngọc bị một câu nói của Vương Cẩn Hòa chọc cười.

Chương 1061

“Em hỏi anh đấy, anh cười cái gì?” Vương Cẩn Hòa bất mãn trừng mắt nhìn Tô Ngọc, người này sao vậy?

Không biết bây giờ tâm trạng cô đang rất không tốt sao?

Tô Ngọc đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa: “Không có nếp nhăn, em mới bao nhiêu tuổi mà đã có nếp nhăn rồi?” “Nhưng bọn họ nói em già, còn nói cô ta trẻ đẹp hơn em.” Vương Cẩn Hòa tuyệt đối không thể nhịn được chuyện này.

“Con bé đó mắt bị mù rồi, nương tử của anh đẹp như vậy, giống hệt một cô thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, già chỗ nào?” Tô Ngọc an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hài lòng gật đầu: “Em cũng nói mà, sao em có thể già được.” Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng vui vẻ trở lại mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó ánh mắt sắc bén nhìn về phía Liễu di nương: “Lạc Phỉ Phỉ đâu.” “Ngọc ca, tôi sẽ cho người đi tìm.” “Ừ.” Lạc Diễm phất tay, những người bên cạnh lập tức đi tìm Lạc Phỉ Phỉ, khi tìm thấy cô ta thì cô ta vẫn đang trang điểm, sau khi xong xuôi còn bày ra bộ dạng ta đây rất xinh đẹp.

“Kéo cô ta đi.” Lạc Phỉ Phỉ bị đột ngột kéo đi, trong lòng có chút tức giận, cô ta vừa mới trang điểm xong mà.

“Các người làm gì?

Mau thả tôi ra, để Vương gia biết được nhất định sẽ không tha cho các người đâu.” Những người bên cạnh nghe vậy liền đảo mắt, người này tưởng mình là ai chứ?

Còn Vương gia không tha cho bọn họ, bây giờ người mà Vương gia không tha hẳn là cô ta mới đúng.

“Các người thả tôi ra, đợi tôi gả cho Vương gia xong, tôi nhất định sẽ khiến các người tan xương nát thịt.” Những người bên cạnh đưa tay gãi gãi tai, cái cô Lạc Phỉ Phỉ này có phải nghĩ nhiều quá rồi không?

“Vậy đợi cô gả cho Vương gia xong rồi hãy nói.” Bọn họ đã đi theo thiếu gia rất lâu rồi, đương nhiên biết Vương phi là người như thế nào.

Không những có thể trồng trọt đủ loại cây cối, còn tinh thông cầm kỳ thi họa.

Người lại rất tốt.

Lạc Phỉ Phỉ điểm nào có thể sánh bằng Vương phi chứ?

Người như vậy mà còn dám so sánh với Vương phi, đây đúng là quá không biết tự lượng sức mình rồi.

“Thiếu gia, người này còn đang mơ tưởng gả cho Vương gia đấy ạ.” Khi gặp Lạc Diễm, bọn họ đều lẩm bẩm nói.

“Cái gì?” Lạc Diễm cảm thấy quá buồn cười, Lạc Phỉ Phỉ lại thật sự nói như vậy sao?

“Lạc Phỉ Phỉ đã bắt đầu tưởng tượng sau khi gả cho Vương gia thì sẽ thế nào rồi.” Thị vệ của Lạc Diễm khẽ ho một tiếng nói.

“…” Lạc Diễm và Nam Kiều cúi đầu nhìn Lạc Phỉ Phỉ đang bị ném xuống đất, đều cảm thấy xấu hổ thay cho cô ta.

Hai nha hoàn của Vương Cẩn Hòa nhìn Lạc Phỉ Phỉ, đưa tay nhéo cằm cô ta, đánh giá một lúc rồi nhíu mày nói: “Trông không đẹp bằng Vương phi của chúng ta, da cũng không trắng bằng Vương phi của chúng ta, lấy đâu ra cái mặt mà nói mấy lời này?” “Người như cô, kinh thành một nắm đầy rẫy, lại còn mặt dày nói mình đẹp hơn Vương phi của chúng ta sao?

Đứng cạnh nhau người ta còn phải nói cô là thím của Vương phi chúng ta nữa là.” Nam Kiều haha cười phá lên, lời miêu tả này thật sự quá chuẩn xác.

Nhìn kỹ lại thì đúng là giống như vậy thật.

“Các người… các người…” Liễu di nương nghe con gái bị người ta hạ thấp như vậy, giãy giụa nói: “Các người không được đối xử với con gái tôi như vậy, thả nó ra.” Ám vệ nhìn Liễu di nương, đi qua đưa tay tát một bạt tai vào mặt bà ta: “Không được à?

Bà đây là ra lệnh cho ai hả?” Lạc Phỉ Phỉ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, anh cứ thế nhìn Vương phi động thủ với mẹ tôi sao?” “Một di nương cũng dám xưng là mẹ?

Xem ra nhà các người thật sự không có một chút quy củ nào.” Lạc Tam phu nhân bước ra ngoài, bất đắc dĩ nói: “Để Vương gia các vị chê cười rồi, là tôi không dạy dỗ người tốt.” Liễu di nương nhìn Tam phu nhân bộ dạng này tức đến không chịu được: “Bà cút xa ra cho tôi, ở đây không có chỗ cho bà nói chuyện.” Sắc mặt Tam phu nhân lập tức tối sầm lại, nhìn Liễu di nương chán ghét nói: “Xem ra hắn thật sự đã chiều hư bà rồi, một di nương trước mặt quý khách mà cũng dám nói chuyện như vậy.” “Tát nó đi.” Lạc Tam gia vẫn luôn bảo vệ Liễu di nương rất chặt chẽ, ông ta không có cơ hội động thủ.

Hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội động thủ rồi, điều này thật sự phải cảm ơn Vương gia và những người khác đã tạo cơ hội.

Liễu di nương cảnh giác nhìn Tam phu nhân: “Bà… bà muốn làm gì?” “Bà dám động thủ với tôi, lão gia sẽ không tha cho bà đâu.” “Cho dù bà là chính thê thì sao chứ?

Lão gia căn bản không thích bà.” Liễu di nương giống như cố ý chọc tức Tam phu nhân, những lời nói ra vô cùng khó nghe.

Tam phu nhân thờ ơ lắng nghe những lời Liễu di nương nói, trong mắt mang theo sự chế nhạo: “Sớm mấy năm trước tôi đã không còn để tâm đến những chuyện này rồi.” Liễu di nương tưởng rằng có thể nhìn thấy Tam phu nhân mất kiểm soát trước mặt Vương gia, nhưng cô ta không ngờ người này lại đã không còn để tâm đến lão gia nữa, làm sao có thể?

“Điều này không thể nào.” “Có gì mà không thể?

Tại sao tôi không hòa ly rời đi?

Bởi vì tôi muốn giữ những thứ thuộc về con trai, con gái tôi, cô tưởng tôi vì hắn à?

Ngây thơ.” Một người không có trách nhiệm, sủng thiếp diệt thê thì có gì đáng để cô để tâm chứ?

“Cô tưởng cứ như vậy là có thể kéo dài thời gian sao?

Đánh.” “Vâng.” Vừa rồi Liễu di nương đã bị đánh một trận, bây giờ lại bị đánh, hoàn toàn bị đánh cho ngớ người.

“Bà… bà lại dám động thủ đánh tôi.” “Còn có thể để Liễu di nương nói chuyện, các người không ăn cơm sao?” Tam phu nhân lạnh lùng hỏi những người đang động thủ.

Hai nha hoàn ra tay càng nặng hơn, và Liễu di nương cũng đau hơn, bà ta thật sự không ngờ phu nhân lại thật sự dám động thủ với bà ta.

Đến khi hai nha hoàn dừng tay, mặt Liễu di nương đã sưng như đầu heo.

Trông cái bộ dạng đó thật sự có vài phần buồn cười.

Đợi bọn họ đánh xong, Lạc Tam gia cũng quay về, nhìn thê thiếp yêu quý của mình biến thành bộ dạng này, Lạc Tam gia nhìn Tam phu nhân bên cạnh, giơ tay lên định đánh bà ta.

Lạc Diễm đưa tay nắm lấy tay Lạc Tam gia, lạnh lùng nói: "Tam thúc vẫn hèn hạ như cũ, còn chưa hỏi rõ nguyên nhân đã định động thủ với Tam thẩm." "Còn có nguyên nhân gì nữa?

Bà ta chính là ghen tuông, chính là đố kỵ ta đối xử tốt với Liễu thị." Lạc Tam gia đương nhiên nói.

Tam phu nhân tuy đã sớm không còn tình cảm với ông ta, nhưng nghe ông ta nói những lời như vậy trong lòng vẫn có chút khó chịu.

"Ông nói không sai, tôi chính là ghen tuông, đã vậy thì sau này tiền tiêu của cả nhà ông tự giải quyết, đừng có đến tìm tôi, tôi là đồ vợ ghen tuông không có tiền." Tam phu nhân đột nhiên cảm thấy mấy năm nay tiền của mình đều dùng để nuôi chó rồi.

"Bà dám." "Tôi còn dám nữa là, con gái bảo bối của ông còn muốn hại chết chúng ta, tôi còn có gì mà không dám?" Tam phu nhân chế nhạo nói.

Lạc Tam gia nghe những lời này càng không vui: "Bà nói chuyện thì cứ nói chuyện, kéo Phỉ Phỉ vào làm gì?

Nó chỉ là một đứa trẻ." "Phải đó, một đứa trẻ hoang tưởng hão huyền, nó trông như thế nào mà trong lòng không biết tự lượng sức mình?

Lại còn dám nói Vương phi già, nói Vương phi không bằng nó, còn muốn âm mưu tính kế Vương gia để làm thiếp của Vương gia, thậm chí còn muốn Vương gia giống như ông, sủng thiếp diệt thê." Tam phu nhân nhìn Lạc Tam gia, từng câu từng chữ nói.

"Bà đang nói bậy bạ gì vậy?" Lạc Tam gia giận dữ nói.

Phỉ Phỉ sao có thể nói những lời như vậy?

Sao lại có những suy nghĩ như vậy?

“Tôi nói bậy bạ ư?

Tôi không hề nói bậy, người ta còn muốn Vương gia vứt bỏ thê tử của mình, không màng đến con cái ruột thịt của mình, giống như ông sủng ái thiếp thất này vậy mà sủng ái nó, với cái bộ dạng như nó, nó cũng xứng sao?” Tam phu nhân cười như không cười nói.

“Không những thế, người ta còn nói chỉ cần gả cho Vương gia, sẽ khiến những người bên cạnh Lạc Diễm chết không có chỗ chôn, thật là oai phong lẫm liệt quá nhỉ.” Tam phu nhân nhìn sắc mặt khó coi của Lạc Tam gia tiếp tục nói.

Lạc Tam gia quay đầu nhìn Liễu di nương, rồi lại nhìn Lạc Phỉ Phỉ: “Chuyện này là thật sao?” Lạc Phỉ Phỉ không cảm thấy mình có lỗi gì: “Con không nói sai, con trẻ đẹp hơn cô ta, sao con lại không thể gả cho Vương gia được chứ?” Cái vẻ mặt đương nhiên đó của cô ta khiến Lạc Tam gia tức đến cứng cả ruột gan, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Khi chính mình nghe những lời này, Tô Ngọc thực sự có tâm trạng rất không tốt: “Rất tốt, gan của các người thật sự rất lớn.” “Vương gia, con gái tôi bị điên rồi, những lời nó nói đều không phải thật, cầu Vương gia minh xét.” Lạc Tam gia gần như bị dọa chết rồi.

Chương 1062

Phu thê Ngọc Vương gia là do Hoàng thượng ban hôn.

Nếu tùy tiện xen vào ai biết có bị chặt đầu trực tiếp không?

Ông ta chỉ có thể nói Lạc Phỉ Phỉ là bị điên, chỉ hy vọng Lạc Phỉ Phỉ có thể hiểu chuyện một chút mà đừng nói những lời như vậy nữa.

Thế nhưng Lạc Phỉ Phỉ không nghe thấy suy nghĩ của ông ta, ngược lại trực tiếp nói: “Con không bị điên, những gì con nói đều đúng, Vương gia con đẹp hơn cô ta, con tốt hơn cô ta, anh hãy bỏ cô ta cưới con đi?” Lạc Phỉ Phỉ bây giờ trong lòng chỉ nghĩ đến sự vẻ vang sau khi trở thành Ngọc Vương phi.

Hoàn toàn không nghĩ tới Tô Ngọc có đồng ý làm vậy hay không.

Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Tướng công, anh có gì muốn nói không?” “Nam Kiều, dùng cổ trùng của cậu, tình cổ.

Nghĩ đến cái đó thôi đã đau đến không muốn sống.” Tô Ngọc chán ghét nói.

Nam Kiều cười hắc hắc: “Không thành vấn đề.” Nam Kiều lấy ra một con cổ trùng, trực tiếp đưa vào cơ thể Lạc Phỉ Phỉ.

Lạc Phỉ Phỉ căn bản không tin có loại vật này, trong lòng cô ta vẫn nghĩ đến hạnh phúc sau khi gả cho Tô Ngọc.

Vừa nghĩ đến đó, trên người đã truyền đến nỗi đau thấu xương, còn đau hơn cả lúc độc phát tác.

“A…” Lạc Phỉ Phỉ thảm thiết kêu lên.

Nhìn bộ dạng Lạc Phỉ Phỉ như vậy, Lạc Diễm đưa tay sờ cằm, nhíu mày nói: “Xem ra trước đây tôi nên dùng cổ trùng trực tiếp, chứ không phải hạ độc, hạ độc thật sự không có tác dụng gì.” Cổ trùng phát tác lúc đó thật sự khá thú vị.

Lạc Tam gia bị bộ dạng Lạc Phỉ Phỉ dọa đến không ngừng, ông ta đi qua nhìn bộ dạng Lạc Phỉ Phỉ, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, con gái tôi nó chỉ là ngưỡng mộ anh, cầu xin anh tha cho nó đi.” Ông ta thật sự không ngờ con gái lại có suy nghĩ như vậy, nhưng nếu nghĩ kỹ lại nếu con gái thật sự có thể thành công, hình như cũng là một chuyện tốt.

Nhìn bộ dạng Lạc Tam gia như vậy, Tô Ngọc nhìn một cái là có thể đoán ra ông ta đang nghĩ gì.

“Cha, cha giúp con… con… đau quá.” “Phỉ Phỉ đừng nghĩ đến chuyện đó nữa.” Lạc Tam gia vội vàng nói.

Cứ tiếp tục như vậy, con gái thật sự sẽ chết mất.

Lạc Phỉ Phỉ không ngừng lắc đầu: “Con không muốn, con… a.” Lạc Phỉ Phỉ chỉ cần nghĩ đến Tô Ngọc, tình cảm vừa kích động là tình cổ sẽ phát tác, vừa phát tác là khiến cô ta đau đến không muốn sống.

“Chúng ta đi thôi.” Lạc Phỉ Phỉ thấy Tô Ngọc muốn đi, giãy giụa muốn chặn Tô Ngọc lại: “Không, Vương gia đừng đi, con…” Lời còn chưa nói xong đã đau đến ngã xuống đất, bộ dạng chật vật đó khiến Lạc Tam gia cảm thấy vô cùng mất mặt.

Ông ta chỉ rời đi một lúc, thê thiếp yêu quý thì bị đánh thành ra thế này, con gái vì cái gì đó gọi là tình cổ cũng như biến thành một người khác, còn con trai thì cũng thành kẻ bệnh tật yếu ớt.

Hình như trong khoảnh khắc chỉ có một mình ông ta vẫn còn bình thường.

Ồ, không đúng, không chỉ có ông ta, mà còn có chính thê của ông ta, và con cái ruột thịt của ông ta không sao.

Nam Kiều nhìn thấy đã đến nước này, Lạc Phỉ Phỉ vẫn còn muốn níu kéo Tô Ngọc, đưa tay sờ cằm: “Thích Ngọc ca ca đúng không?” “Thích.” Lạc Phỉ Phỉ yếu ớt nói.

“Cầu xin anh tha cho tôi, anh chỉ cần giúp tôi, tôi nhất định sẽ báo đáp anh.” Lạc Phỉ Phỉ nhìn Nam Kiều cầu xin nói.

Nam Kiều chỉ vào chính mình, Lạc Phỉ Phỉ lại cầu xin hắn.

Hắn trông giống người dễ đối xử như vậy sao?

Bị một người như vậy ghi nhớ, Ngọc ca ca phải khó chịu biết bao nhiêu chứ?

Lấy ra một cây sáo, Nam Kiều đặt lên miệng thổi.

Theo tiếng sáo cao thấp trầm bổng, tiếng kêu thảm thiết của Lạc Phỉ Phỉ càng lớn hơn.

Khi tiếng sáo gần như chói tai, Lạc Phỉ Phỉ đã gần như hôn mê.

“Còn thích Ngọc Vương nữa không?

Thích Ngọc Vương khiến cô đau khổ như vậy.” “Đau.” “Phải đó, đau khổ, đau thấu tim gan.” “Cô muốn giống như vừa rồi, chỉ muốn đau đến không muốn sống sao?” Giọng nói của Nam Kiều mang theo sự mê hoặc.

Ánh mắt Lạc Phỉ Phỉ đã bắt đầu đờ đẫn.

Vừa rồi đau quá, cô ta không muốn đau như vậy nữa.

Thích Ngọc Vương sẽ đau như vậy.

Vậy thì cô ta không thích nữa.

Lạc Phỉ Phỉ khó khăn lắc đầu: “Con… không muốn thích.” Thích thật là đau, một chút cũng không tốt.

Nam Kiều nói nhỏ: “Hãy nhớ thích thì sẽ đau.” “Thích thì sẽ đau, không thích thì sẽ không đau.” Lạc Phỉ Phỉ ngây ngốc nói.

“Nói đúng lắm.” Lạc Phỉ Phỉ liên tục lặp lại câu nói này, Tô Ngọc biết Nam Kiều đã thôi miên và ám thị tâm lý cho Lạc Phỉ Phỉ.

Sau này Lạc Phỉ Phỉ đại khái sẽ không muốn dính líu đến anh nữa.

Dù sao thì nỗi đau thấu xương này vẫn rất khó chịu đựng.

Lạc Tam gia nhìn bộ dạng kỳ lạ của bọn họ, đi qua giận dữ hỏi: “Anh đã làm gì con gái tôi?” “Yên tâm, tôi không hứng thú với con gái ông, còn về việc đã làm gì, đương nhiên là để cô ta tránh xa Ngọc ca ca của tôi một chút, Ngọc ca ca của tôi không phải loại người mà cô ta có thể mơ tưởng.” Lạc Tam gia nhìn Nam Kiều, người như vậy quả thật quá đáng sợ.

Chỉ nghe tiếng Nam Kiều vừa rồi thôi, ông ta cũng có cảm giác da đầu tê dại.

Ánh mắt chuyển sang Tô Ngọc, đối với Tô Ngọc mà nói thì điều đó dường như chỉ là một chuyện nhỏ bình thường.

Khi Nam Kiều dừng lại, Lạc Phỉ Phỉ chỉ cần nghĩ đến tên Tô Ngọc cũng sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ và sợ hãi, giống như Tô Ngọc là một con hồng thủy mãnh thú đáng sợ vậy.

Khiến cô ta không dám lại gần một chút nào nữa.

Đối với thái độ của Lạc Phỉ Phỉ, Nam Kiều vô cùng hài lòng, đúng là phải như vậy mới được.

Còn Lạc Diễm thì có chút cạn lời: “Nam Kiều, cậu biến Ngọc ca thành con hồng thủy mãnh thú vậy, Ngọc ca đáng sợ đến thế sao?” Nam Kiều cười hắc hắc: “Cái này cậu không hiểu rồi sao?

Đối với người khác mà nói Ngọc ca chắc chắn không đáng sợ, nhưng đối với người như Lạc Phỉ Phỉ mà nói, đương nhiên là khiến bọn họ tránh xa Ngọc ca ca càng xa càng tốt, loại người này nếu thật sự mơ tưởng Ngọc ca ca, sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho Ngọc ca ca, tuy Ngọc ca ca không để tâm đến những chuyện này, nhưng tôi thì có, tôi không thể để Ngọc ca ca bị người khác ức hiếp được.” Thái độ đương nhiên đó khiến Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười, đối với việc mình có trở thành con hồng thủy mãnh thú trong mắt người khác hay không thì anh lại không để tâm đến nữa.

“Ngọc ca, anh thật sự không để tâm đến chuyện này sao?” Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi.

Sao Ngọc ca trông có vẻ như còn khá vui vẻ vậy?

“Không để tâm, chỉ cần tẩu tử của anh không sợ anh, người khác nghĩ thế nào không liên quan đến anh.” Tô Ngọc thờ ơ nói.

Một câu nói khiến Lạc Diễm không nói được gì, còn Nam Kiều thì đắc ý nhìn Lạc Diễm: “Cậu thấy tôi nói đúng không?

Ngọc ca ca căn bản không để tâm đến chuyện này.” Lạc Phỉ Phỉ với những suy nghĩ như vậy, đối với Tô Ngọc mới chính là một phiền phức lớn.

“Cậu lợi hại.” Lạc Tam gia nghe bọn họ thản nhiên bàn luận những chuyện này, trong lòng có chút lạnh lẽo, nhìn ánh mắt Tô Ngọc cũng mang theo chút oán giận.

Nhịn rồi nhịn vẫn không nhịn được: “Vương gia, con gái tôi chẳng qua là thích anh thôi, anh cần gì phải làm vậy?” “Hôn sự của Bổn vương và Vương phi là do Hoàng thượng ban hôn, ngoài ra Thái hậu cũng có ý chỉ, ta và Tiểu Hòa một đời một kiếp một đôi người, ai dám xen vào sẽ là kháng chỉ bất tuân, đến lúc đó sẽ bị chém đầu.” Tô Ngọc bình tĩnh nói ra sự thật này.

Lạc Tam gia trừng lớn hai mắt nhìn Tô Ngọc, làm sao có thể?

Chương 1063

Lại có chuyện như vậy xảy ra sao?

Chuyện này không phải là thật chứ?

Nam Kiều bên cạnh lên tiếng nói: "Đừng nghi ngờ, đây là thật, con gái ông dám tiếp tục thích Ngọc ca ca sao?

Dám tiếp tục tính kế Ngọc ca ca sao?

Đây là muốn mất mạng đấy." Lạc Tam gia lập tức không nói gì nữa, kháng chỉ bất tuân đây là đại tội, đến lúc đó ngay cả bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng ông ta, nhàn nhạt nói: "Thế nào?

Vẫn còn muốn con gái ông có quan hệ với Bổn vương sao?

Quan hệ này sẽ chết người đấy." Lạc Tam gia cười khan nói: "Chuyện này thì không cần đâu ạ." Sống là tốt rồi, ông ta không muốn vì chuyện không đâu này mà mất mạng, điều này không đáng.

"Xem ra ông vẫn rất biết tự lượng sức mình, không muốn chết thì hãy để tiểu thiếp và thứ nữ của ông tránh xa Bổn vương và Vương phi một chút, còn về chuyện giải độc, nói lúc nào Lạc Diễm vui vẻ thì nó tự nhiên sẽ đưa cho các người, trước đó đừng có xuất hiện trước mặt Bổn vương gây chướng mắt, nếu không thì không phải chút chuyện này có thể giải quyết được đâu." Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Từ giọng điệu lạnh nhạt và bình tĩnh đó, Lạc Tam gia có thể nghe ra sát ý của anh đối với gia đình bọn họ.

Tam phu nhân đứng bên cạnh nhìn bộ dạng chật vật của Lạc Tam gia, và bộ dạng của Lạc Phỉ Phỉ cùng Liễu di nương, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Đúng là phong thủy luân chuyển, trước đây những người còn kiêu ngạo trước mặt cô ấy, bây giờ không phải đã thành cái bộ dạng quỷ quái này sao.

Với cái bộ dạng xấu xí này, không biết ông ta nhìn thấy buổi tối có gặp ác mộng không nhỉ?

Nghĩ đến thôi cũng thấy thú vị.

“Tam thẩm, tờ giấy bán thân của nha hoàn này tôi muốn.” Lạc Diễm lúc này lên tiếng nói.

Liễu di nương nén nỗi đau trên mặt, nghiến răng nói: “Tôi không đồng ý, đây là người của tôi.” Đáp lại Liễu di nương là Tam phu nhân trực tiếp đưa giấy bán thân cho Lạc Diễm: “Có gì to tát đâu?

Anh muốn thì đưa cho anh thôi.” “Nhưng sau này cậu phải trông chừng kỹ, có người tay rất dài, chỉ thích nhúng tay vào chuyện trong viện của người khác.” Liễu di nương nhúng tay vào chuyện bên cô ấy cũng không phải một hai lần rồi, bây giờ cái Mai Hoa này đã làm hỏng chuyện của cô ấy, khiến cô ấy và Lạc Phỉ Phỉ trở nên chật vật như vậy, Liễu di nương chắc chắn sẽ không tha cho Mai Hoa.

Nhìn hôm nay trực tiếp bị đánh thành ra thế này là có thể thấy được rồi.

Lạc Diễm gật đầu: “Sau này tôi và Ngọc ca rời đi, sẽ đưa Tiểu Đậu Tử và Mai Hoa đi cùng, vừa hay hai người là vị hôn phu thê, đi cùng cũng không có gì.” “Cậu biết rõ là được rồi, bên tôi còn có việc nên đi trước đây, bên cậu có gì cần thì nói với tôi sau.” Đối với Lạc Diễm, cô ấy vẫn rất yêu quý, bình thường có được thứ gì tốt Lạc Diễm quay về cũng sẽ đưa cho cô ấy một phần.

Vì vậy Lạc Diễm đối với cô ấy cũng không tệ.

Những thứ tốt bên Vương gia và Vương phi cũng không thiếu phần cô ấy.

Nhưng gia đình Liễu di nương thì không có đãi ngộ này.

Lúc đó Lạc Tam gia biết chuyện còn cãi vã lớn một trận, tưởng rằng cô ấy đã nói gì đó với Lạc Diễm nên mới ra nông nỗi này.

Thực tế Lạc Diễm cái gì cũng biết, cũng cái gì cũng nhớ, làm sao có thể đưa những thứ tốt như vậy cho đám sói mắt trắng vong ân phụ nghĩa này chứ?

Lạc Tam gia nhìn Tam phu nhân, trong lòng toàn là sự chán ghét, lúc này không cùng một lòng với bọn họ, lại còn có quan hệ tốt với Lạc Diễm đến vậy, đúng là một phế vật.

Người như vậy ông ta giữ lại có tác dụng gì?

Tam phu nhân nhìn bộ dạng không có ý tốt của Lạc Tam gia, khóe miệng khẽ nhếch: “Lão gia nếu có bất mãn gì với tôi, có thể đi nói với mẹ cả, đương nhiên nếu ông muốn bỏ tôi cũng không phải là không được, chỉ cần ông nói với mẹ cả, mẹ cả đồng ý là được.” Cô ấy còn không biết trong lòng người đàn ông này đang nghĩ gì sao?

Muốn cô ấy nhường vị trí, sau đó để Liễu di nương lên, đơn giản là nằm mơ giữa ban ngày.

Chỉ riêng bên nhà chồng đã không thể đồng ý.

Lạc Tam gia đã sớm muốn làm như vậy rồi, nhưng mẹ cả không đồng ý là một chuyện, còn một điểm nữa cũng là quan trọng nhất, cô ấy nắm giữ tất cả chi tiêu trong nhà, việc kinh doanh kiếm tiền trong nhà đều do cô ấy tự tay gây dựng, bất kể là giấy tờ nhà đất hay giấy tờ đất đai đều nằm trong tay cô ấy, bất kể là bỏ vợ hay hòa ly, ông ta thật sự muốn làm vậy, sẽ không được một chút lợi ích nào.

Cô ấy chắc chắn sẽ mang tất cả những gì thuộc về mình đi, đến lúc đó ông ta mới thực sự là được không bù mất.

Liễu di nương thấy Lạc Tam gia lại không nói gì, trong lòng hận không chịu được, tiện nhân này.

Chẳng qua chỉ là có chút khả năng kiếm tiền thôi sao?

Nếu không có khả năng này, lão gia đã sớm bỏ cô ta rồi, còn để người ta đắc ý ở đây sao?

“Lão gia, anh đã hứa với thiếp mà.” Liễu di nương vẻ mặt tủi thân nói.

Nếu là bình thường, bộ dạng tủi thân này có lẽ sẽ khiến Lạc Tam gia đau lòng, nhưng bây giờ Liễu di nương với khuôn mặt sưng phù, lại còn dùng bộ dạng tủi thân đó, nhìn vào chỉ khiến người ta cảm thấy ghê tởm, buồn nôn.

Tam phu nhân nhìn bộ dạng làm ra vẻ mềm yếu của Liễu di nương, ghê tởm không thôi, lúc này cô ta còn ở đây giả vờ giả vịt, có phải quên mất bộ dạng chật vật hiện tại của mình rồi không?

“Liễu di nương có cần Bổn phu nhân đưa cho cô một cái gương, để cô nhìn xem bộ dạng đầu heo hiện tại của cô không?

Với khuôn mặt sưng đỏ, giống như một con mụ điên, lại còn ở đây giả vờ tủi thân, rốt cuộc là ai khẩu vị nặng đến mức nào mà nhìn thấy bộ dạng quỷ quái của cô còn có thể đau lòng được chứ?” Tam phu nhân cười như không cười nhìn Liễu di nương.

Liễu di nương nghe những lời này mới chợt nhớ ra bộ dạng hiện tại của mình, quay đầu nhìn Lạc Tam gia.

Quả nhiên từ trong mắt Lạc Tam gia nhìn thấy sự ghê tởm và khó chịu.

Bộ dạng chật vật của Liễu di nương, thực ra Lạc Tam gia ít nhiều cũng có chút đau lòng, nhưng cái bộ dạng làm ra vẻ mềm yếu của Liễu di nương khiến Lạc Tam gia cảm thấy vô cùng khó chịu.

Đặc biệt là khi khuôn mặt đã thành ra bộ dạng gì rồi, mà còn học theo cô gái nhỏ giả vờ tủi thân.

Đây không phải là làm mất mặt sao?

Nếu ông ta lúc này còn đau lòng cho Liễu di nương, thì ông ta chẳng phải đã trở thành “khẩu vị nặng” trong lời của chính thê sao?

Người như vậy ông ta thật sự nhìn thêm một lần cũng thấy mất mặt.

Liễu di nương hiểu Lạc Tam gia, biết ông ta là người như thế nào, cũng biết hôm nay như vậy chắc chắn sẽ khiến Lạc Tam gia chê ghét cô ta một thời gian.

Nước mắt không ngừng rơi xuống: “Lão gia, thiếp thân cũng không muốn như vậy, là phu nhân bà ta…” Tam phu nhân cười lạnh một tiếng, đến nước này rồi mà còn muốn lôi cô ấy vào sao?

Liễu di nương này thật sự khiến cô ấy ghê tởm.

“Khuôn mặt này của cô đúng là do Bổn phu nhân đánh, một thiếp thất mà cũng dám vênh váo trước mặt Bổn phu nhân, chỉ đánh cô thôi đã đủ cho lão gia mặt mũi rồi, nếu tôi không nể mặt, có thể trực tiếp cho người nhà nha hoàn đến lôi cô đi bán, đến lúc đó cô có thể làm gì tôi?” Tam phu nhân nhìn Liễu di nương không chút khách khí nói.

Liễu di nương tức đến run rẩy cả người, Tam phu nhân lại dám trước mặt lão gia nói như vậy?

Lạc Tam gia trừng mắt nhìn Tam phu nhân: “Bà câm miệng đi, nói ít mấy câu thì chết sao?” Người này sao vậy?

Luôn muốn gây phiền phức cho Liễu thị.

Tam phu nhân bình tĩnh nhìn Lạc Tam gia: “Đúng là sẽ không chết, nhưng ông phải nhớ kỹ, đừng để người phụ nữ này lại đến trước mặt tôi vênh váo, nếu không tôi thấy một lần đánh một lần, vạn nhất đánh hỏng cái mặt này, đừng có đến tìm tôi, chuyện này không liên quan gì đến tôi, đều là do cô ta tự chuốc lấy.” “Bà…” “Nếu không có việc gì tôi sẽ ít ở lại hơn, sau này cũng đừng có việc không việc gì lại đến tìm tôi xin tiền, tôi không có tiền.” Tam phu nhân trực tiếp nói rõ ràng.

Lạc Tam gia bị vợ mình làm mất mặt trước mặt Ngọc Vương gia, trong lòng hối hận không thôi, còn muốn nói gì đó thì người kia đã đi rồi.

Lạc Diễm chế nhạo nhìn Lạc Tam gia: “Muốn dùng tiền Tam thẩm kiếm được mà còn chê Tam thẩm toàn mùi tiền, mỗi ngày chỉ nghĩ đến tiền, có bản lĩnh thì các người đừng dùng chứ.” “Lạc Diễm, đây là chuyện nhà chúng ta không liên quan gì đến cậu, cậu tốt nhất là câm miệng lại đi.” Nhìn thấy Lạc Diễm ông ta liền chán ghét, tất cả mọi chuyện đều do thằng nhóc Lạc Diễm này mà ra.

Chương 1064

Sao nó không chết ở bên ngoài chứ.

Tô Ngọc đưa tay kéo Lạc Diễm ra sau lưng mình, nhàn nhạt nhìn Lạc Tam gia: “Ông đang trách Bổn vương không dạy dỗ tốt Lạc Diễm sao?” Lạc Tam gia vô thức quay đầu không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc, ông ta sao lại quên mất Lạc Diễm không phải người ông ta có thể tùy tiện nói, sau lưng Lạc Diễm còn có Tô Ngọc làm chỗ dựa chống đỡ.

“Thảo dân không dám.” “Đã không dám thì đừng có tùy tiện đến gây phiền phức cho Lạc Diễm, nó không phải người ông có thể tùy tiện chỉ trích, chúng ta đi thôi.” Tô Ngọc nhìn thấy gia đình này người thì bị thương, người thì sợ hãi, cũng lười tiếp tục dây dưa.

Hai đứa con về cơ bản đã bị phế rồi, đây đối với bọn họ mới là hình phạt lớn nhất.

Khi Tô Ngọc đưa Lạc Diễm định đi, Lạc Tam gia đột nhiên lên tiếng: “Lạc Diễm, chuyện con trai tôi bị bệnh có phải do cậu làm không?” Lạc Diễm dừng bước quay đầu nhìn Lạc Tam gia: “Ông có bằng chứng chứng minh chuyện này là do tôi làm không?” Lạc Tam gia lập tức im lặng, ông ta thật sự không có bằng chứng.

“Đã không có bằng chứng, thì đừng có chạy đến trước mặt tôi mà nói những lời như vậy, thật sự rất mất mặt, Tam thúc ông nói có đúng không?” “Đương nhiên, nếu ông muốn đến gây phiền phức cho tôi, cũng phải đưa bằng chứng ra trước rồi hãy đến tìm tôi, trước đó, ông đến tìm tôi, tôi sẽ không thừa nhận đâu.” “Lạc Diễm, đi thôi.” Tô Ngọc nghe Lạc Diễm vẫn còn nói những lời này với ông ta, nhíu mày nói.

“Đến ngay.” Lạc Diễm đuổi theo Tô Ngọc rời đi.

Lạc Tam gia đứng đó trơ mắt nhìn Lạc Diễm rời đi.

Ông ta biết chuyện này chắc chắn có liên quan đến Lạc Diễm, nhưng Lạc Diễm có câu nói cũng không sai, ông ta thật sự không có bằng chứng.

Không có bằng chứng mà đi gây phiền phức cho Lạc Diễm, cuối cùng chỉ khiến ông ta mất mặt.

“Đáng chết, tốt nhất đừng để tôi tìm được bằng chứng.” Liễu di nương ngồi dưới đất cười tự giễu, hành động này kéo theo vết thương trên mặt, đau đến nỗi bà ta nhíu mày.

Lạc Tam gia quay đầu nhìn bộ dạng Liễu di nương như vậy, cho người đi mời đại phu về.

Còn về phần ông ta thì trực tiếp bỏ đi, ngay cả nhìn Liễu di nương một cái cũng lười.

Liễu di nương vốn nghĩ Lạc Tam gia sẽ đến an ủi bà ta một chút, ai ngờ ông ta lại không thèm nhìn một cái mà trực tiếp bỏ đi.

Cứ thế vứt bỏ bà ta mà đi.

Lạc Phỉ Phỉ mơ mơ màng màng tỉnh lại, trong lòng đã không còn ý định tính kế Tô Ngọc nữa, nhìn thấy Liễu di nương như vậy lo lắng hỏi: “Mẹ sao vậy?” “Cha con đâu?” Liễu di nương lắc đầu: “Ông ấy đã đi rồi.” Lạc Phỉ Phỉ nhíu mày trong lòng có chút bất mãn: “Cha con sao lại đi rồi?

Mẹ bị người ta làm bị thương thành ra thế này mà ông ấy cũng không quản sao?” Cha rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Liễu di nương lắc đầu: “Quản ư?

Cái tiện nhân kia động thủ đánh mẹ, mẹ có nói với ông ấy rồi, vì tiền ông ấy chỉ nói vài câu không đau không ngứa, còn về phần Ngọc Vương gia bên đó động thủ đánh, ông ấy biết thì cũng làm được gì?

Chẳng lẽ còn dám động thủ với Vương gia sao?” Chỉ riêng thân phận Ngọc Vương gia đã khiến ông ta không dám càn rỡ.

Lạc Phỉ Phỉ nghe những lời này có chút tức giận nói: “Cha quá đáng thật, sao ông ấy có thể đối xử với mẹ như vậy?” “Thôi được rồi đừng nói nữa, Phỉ Phỉ con sau này nhất định đừng giống mẹ, làm một kẻ thiếp.” Liễu di nương cười khổ nói.

Bà ta cũng chỉ là bề ngoài trông có vẻ vẻ vang mà thôi, thực tế vĩnh viễn đều thấp hơn phu nhân một bậc.

Hơn nữa thân phận của bà ta, lão gia và mọi người cũng không thừa nhận.

Ngay cả con trai con gái cũng vậy.

Chuyện xảy ra hôm nay cũng khiến bà ta nhìn rõ tất cả mọi thứ.

“Tại sao?” Con không phải sống rất tốt sao?

Thậm chí còn được sủng ái hơn phu nhân, tại sao mẹ lại nói như vậy?

“Phỉ Phỉ, tuy con thấy mẹ sống có vẻ rất vẻ vang, nhưng tiền trong tay cha con có bao nhiêu chúng ta đều biết, mà cha con căn bản không biết làm ăn, anh con tuy không tệ, nhưng bây giờ tình trạng sức khỏe của nó thành ra thế này, có thể tiếp tục làm ăn được hay không còn là một vấn đề.” Liễu di nương chau mày: "Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào sao?

Còn cha con, lẽ nào ông ấy không tức giận?" "Tức giận thì làm sao?

Cha con trước đây đồng ý bỏ phu nhân để nâng ta lên, nhưng hôm nay phu nhân trước mặt ông ấy nói có thể bỏ vợ, nhưng phải được ông bà nội con đồng ý.

Con biết ông bà nội con không thích chúng ta, họ căn bản sẽ không đồng ý, mà còn một điểm nữa, đừng nhìn cuộc sống của chúng ta có vẻ hào nhoáng, nhưng cả nhà chúng ta đều không dựa vào cha con, mà là phu nhân." Liễu di nương biết rõ những chuyện này hơn Lạc Phỉ Phỉ, việc cô ta không hiểu cũng là chuyện bình thường. "Cha con vì muốn cuộc sống không thay đổi, vì muốn tiếp tục tiêu xài hoang phí, sau này nhất định sẽ đối xử tốt hơn với phu nhân.

Còn chúng ta cuối cùng sẽ ra sao thì thật sự khó nói." Liễu di nương đột nhiên cảm thấy rất bi ai.

Sớm biết thế này, khi Lạc tam gia còn nắm quyền, bà đã nên tích trữ thêm một ít đồ đạc, như vậy con trai con gái ít nhiều cũng có được đảm bảo. "Mẹ cứ bảo cha con giành quyền quản gia không phải là được sao?" Lạc Phỉ Phỉ nói thẳng.

Liễu di nương bất lực lắc đầu: "Phỉ Phỉ đừng ngây thơ như vậy, tất cả các hoạt động kinh doanh đều là của hồi môn của phu nhân mà gây dựng nên, đó đều là đồ của phu nhân.

Dù có báo quan cũng vô dụng, quan phủ sẽ không giúp chúng ta." Lạc Phỉ Phỉ cau mày, cái này cũng không được, cái kia cũng không được, chẳng lẽ cứ đứng nhìn họ từ từ trở nên không còn gì sao? "Mẹ nói xem cha con có thật sự không quản chúng ta không?" Liễu di nương lắc đầu: "Mẹ cũng không biết." Nếu là trước đây, bà còn tự tin nói không phải.

Nhưng bây giờ tình hình đã khác, bà cũng không dám chắc chồng mình có còn tiếp tục đứng về phía bà nữa hay không. "Mẹ đừng lo, không phải còn có chúng con sao?

Chúng con sẽ giúp mẹ." Liễu di nương không lạc quan như Lạc

Phỉ Phỉ, nhưng lời con gái nói vẫn khiến bà vui vẻ: "Được." Lạc tam gia rời khỏi chỗ Liễu di nương xong thì đến phòng Tam phu nhân.

Ông ta muốn nói chuyện với bà ấy thật tốt, mọi người đều là người một nhà, không cần thiết làm mọi chuyện trở nên khó coi đến vậy.

Ai ngờ ông ta ngay cả sân của Tam phu nhân cũng không vào được.

Đối với chuyện này, sắc mặt Lạc tam gia rất khó coi. "Các ngươi dám ngăn cản ta sao?" "Lão gia, vừa rồi phu nhân đã nói rồi, nếu lão gia có chuyện gì thì cứ đi tìm Liễu di nương, không cần đến tìm phu nhân." Hạ nhân cũng rất bất lực, cả hai đều là chủ tử.

Họ không thể đắc tội ai, chỉ có thể cẩn thận cười làm lành.

Lạc tam gia nhìn vào sân rồi quay người bỏ đi, thật sự nghĩ rằng không có ông ta thì họ sẽ không sống nổi sao? "Phu nhân, lão gia đi rồi." "Phu nhân, sao người không tận dụng cơ hội này để kéo lão gia về phía mình chứ?" Phu nhân của họ rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Tam phu nhân lạnh nhạt nói: "Tôi không thèm." Cô ấy không muốn giống Liễu di nương dùng thủ đoạn hèn hạ để tranh sủng. "Huống hồ tôi sớm đã không còn tâm tư đó nữa rồi, ông ta đến tìm tôi chẳng qua là vì muốn tiêu xài sau này, cô nghĩ ông ta thật sự sẽ bỏ Liễu di nương sao?" Cô ấy không ngốc đến thế, cô ấy đã không còn là người lúc trẻ nữa rồi.

Các nha hoàn và ma ma bên cạnh cúi đầu không nói gì, chỉ im lặng đứng đó.

Nghĩ đến những năm tháng phu nhân đã trải qua, và những gì ba mẹ con kia đã có, họ đều cảm thấy phu nhân không đáng.

Việc phu nhân nghĩ như vậy, họ cũng có thể hiểu được.

Dù sao vết thương này đã lành, không cần thiết xé ra cho người khác xem nữa. "Nhưng hôm nay Liễu di nương đó thật sự mất mặt quá." Ma ma bên cạnh cười nói.

Tam phu nhân mỉa mai nói: "Chỉ với cái dạng người như Lạc Phỉ Phỉ đó mà cũng dám mơ tưởng Ngọc Vương?

Chương 1065

Thật bội phục dũng khí của cô ta." "Nô tỳ thấy Ngọc Vương phi thật sự quá xinh đẹp, mà nhìn còn không giống người đã có mấy đứa con, cứ như một cô gái nhỏ vậy.

Đứng cạnh Lạc Phỉ Phỉ, Lạc Phỉ Phỉ già đi mấy tuổi." Họ đã nhìn thấy hai người, da của Vương phi thật sự trắng phát sáng, mà vóc dáng và khí chất cũng vô cùng tốt, ngay cả những người phụ nữ như họ nhìn cũng phải động lòng, huống hồ là đàn ông?

Còn Lạc Phỉ Phỉ bình thường trông cũng không tệ, nhưng khi đứng trước Vương phi, từ trên xuống dưới đều toát ra vẻ nhỏ nhen.

Hoàn toàn không thể so sánh với Vương phi. "Ai nói không phải?

Cũng không biết Vương phi thường ngày rốt cuộc là bảo dưỡng thế nào, làn da này miễn cưỡng cũng quá tốt rồi." Tam phu nhân ngưỡng mộ nói. "Có lẽ là Vương gia đã chuẩn bị không ít đồ tốt cho Vương phi." Tam phu nhân đồng tình gật đầu, thật sự có khả năng là như vậy, dù sao Vương gia cũng không thiếu chút tiền này. "Nô tỳ lại thấy, Vương gia chỉ đối xử tốt với vợ như vậy mới là đàn ông chân chính.

Ngọc Vương phi thật sự quá hạnh phúc." "Ai nói không phải?" "Thôi bỏ đi, không nói chuyện này nữa, sau lưng bàn tán về Vương gia, Vương phi cũng là tội lớn, hôm nay thì bỏ qua, sau này đừng nhắc lại nữa." "Vâng, phu nhân." Chuyện của anh em Lạc Vũ coi như đã giải quyết xong, Tô Ngọc và mọi người ở lại Lạc gia vài ngày cùng Lạc Diễm rồi chuẩn bị rời đi.

Lạc Đình khi biết con trai sắp đi thì có chút không nỡ, nhìn Lạc Diễm: "Thật sự phải đi sao?" "Sau này có thể thường xuyên quay về không?" Lạc Đình lải nhải hỏi.

Vốn dĩ ông ấy không phải là người nói nhiều, nhưng khi gặp con trai út thì lại không kiểm soát được, chỉ muốn nói thêm một chút.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Lạc Diễm hỏi: "Anh Ngọc, tôi có thể ném ông ấy ra ngoài không?" Lải nhải mãi không thôi, phiền phức quá đi mất!

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Lạc Diễm: "Không được, đó là cha cậu." Lạc Diễm trừng mắt nhìn Lạc Đình, trong lòng nghĩ nếu ông ấy còn tiếp tục nói thì sau này mình sẽ không trở về nữa.

Mỗi lần về đều bị ông ấy nói mãi không dứt, cứ như mình là đứa trẻ ba tuổi vậy. "Cha đừng nói nữa, nếu còn nói nữa thì em ấy sẽ giận đấy." Anh cả của Lạc Diễm bất lực nói.

Chỉ nhìn dáng vẻ của em trai là biết cậu ấy đang nghĩ gì rồi.

Nếu để cha nói thêm một lúc nữa, có lẽ em ấy sẽ không muốn về nhà nữa. "Anh cả nói đúng, bây giờ em tư ở lại đây, lại không về kinh thành, sau này có cơ hội sẽ về.

Nhưng cha nếu cứ tiếp tục nói thì chúng con không đảm bảo em tư sau này có còn về hay không đâu." Lạc Diễm nghe mấy người anh nói giúp mình thì đồng tình gật đầu, có phải sinh ly tử biệt đâu mà mỗi lần đều nói mấy lời này chứ?

Thật là ghét quá đi mất.

Lạc Đình khẽ thở dài, con trai sao lại không hiểu ông ấy chứ? "Bá phụ, hôm nay chúng tôi xin cáo từ, vẫn còn nhiều việc phải xử lý." Tô Ngọc nhìn Lạc Đình cười nói lời tạm biệt. "Được, Vương gia, sau này làm phiền ngài chiếu cố thằng nhóc thối này của nhà tôi rồi.

Ngài cũng nói với nó một tiếng, khi nào không có việc gì thì về nhà thăm, nhà cũng không ăn thịt người đâu, đừng làm như Lạc gia là lũ lụt hay mãnh thú vậy." Lạc Đình biết sớm muộn gì họ cũng sẽ phải đi.

Nếu không phải Tô Ngọc giữ lại, Lạc Diễm e rằng đã muốn rời đi từ sớm, căn bản sẽ không đợi đến bây giờ.

Sắc mặt Lạc Diễm đen lại, bất mãn nhìn Lạc Đình: "Ông còn nói nữa không?" Lạc Đình vội vàng xua tay: "Được được được, cha không nói nữa." Mấy người anh của Lạc Diễm chỉ thấy mất mặt.

Lạc Đình trước mặt họ thì nghiêm túc biết bao, đôi khi nghiêm túc đến nỗi họ còn phải nghi ngờ mình có phải con ruột hay không.

Thế nhưng khi đến chỗ Lạc Diễm, ông ấy lại hóa thân thành một người cha già lải nhải, mà đáng ghét hơn là em trai còn không thích ông ấy như vậy.

Mỗi lần ông ấy lải nhải với em trai, em trai đều sẽ tức giận, vừa tức giận là lại muốn nổ tung cả Lạc gia.

Nhưng ông ấy vẫn thích làm như vậy không biết chán, cũng không biết cái đầu của ông ấy làm bằng cái gì mà có thể ngốc nghếch đến mức này.

Đương nhiên những lời này họ không thể nói ra, một khi đã nói ra thì họ đừng hòng sống yên ổn.

Lạc Diễm hừ một tiếng: "Sau này tôi về mà ông còn lải nhải với tôi như vậy thì tôi sẽ không bao giờ về nữa." Lạc Đình nghe vậy liền lo lắng: "Đừng mà, cha không phải là lo cho con sao?" "Có gì mà phải lo cho tôi chứ?" Lạc Diễm không vui nhìn Lạc Đình một cái, người cha này hình như có chút không thông minh thì phải.

Rõ ràng khi ở bên mấy người anh đâu có như vậy?

Sao đến chỗ cậu ấy thì chỉ số thông minh lại trực tiếp về không rồi?

Các anh của Lạc Diễm đồng tình gật đầu, với bản lĩnh của em trai họ, lại có Vương gia và Vương phi đứng sau lưng, ai dám bắt nạt cậu ấy chứ?

Lạc Diễm không bắt nạt người khác đã là tốt lắm rồi, chỉ có người cha của họ mới nghĩ Lạc Diễm sẽ bị người ta bắt nạt. "Con nói cha nghe, sao cha không nghĩ xem em trai rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Ai có thể bắt nạt được cậu ấy chứ?" "Con im đi cho cha!

Con còn có lương tâm không vậy?

Em trai con ở ngoài ăn bao nhiêu khổ, con dám nói như vậy sao?

Cha thấy con đáng đánh rồi đấy." Nói xong ông ấy liền đánh con trai cả một trận.

Vương Cẩn Hòa há hốc mồm kinh ngạc nhìn trận chiến cha con đột nhiên diễn ra, cái này hình như không được ổn lắm thì phải?

Nhìn mấy người anh khác của Lạc Diễm, thấy họ một vẻ mặt thấy nhiều thành quen, cứ như đã sớm quen rồi vậy, liền không biết nên nói gì cho phải.

Cái này hình như có chút khoa trương rồi thì phải?

Bọn họ hình như đều đã rất quen với chuyện này rồi? "Vương phi không cần ngạc nhiên, cha tôi chỉ là đau lòng cho em út đã chịu nhiều khổ sở ở Vong Ưu Thành.

Thật ra khi ở trước mặt chúng tôi, cha tôi không như vậy đâu." Tâm tư của cha, thật ra họ đều hiểu.

Ông ấy đại khái là muốn bù đắp cho em út một chút, để cậu ấy đừng lúc nào cũng lo được lo mất, về nhà cũng như một vị khách vậy. "Có thể hiểu được." "Nhưng năm nay em út trở về đã thay đổi rất nhiều, thật sự rất cảm kích Vương gia và Vương phi đã đối xử tốt với em ấy như vậy." Họ thật sự rất cảm kích Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Trạng thái của Lạc Diễm khi lần đầu tiên trở về và bây giờ hoàn toàn khác biệt, cậu ấy bây giờ đã thả lỏng hơn rất nhiều.

Cũng đã coi nơi này là nhà của mình.

Tuy rằng vẫn chưa thật sự rõ ràng, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được em út thật sự đã thay đổi rồi.

Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không cần khách khí, Lạc Diễm thật ra rất ngoan, nói gì chỉ cần là đúng thì cậu ấy đều nghe, cũng sẽ không gây chuyện." Đối với lời này của Vương Cẩn Hòa, anh hai của Lạc Diễm chỉ nghe một nửa.

Nghe lời thì đúng là nghe lời, nhưng gây rắc rối thì cũng đúng là gây rắc rối.

Nghe lời là dành cho Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, còn gây rắc rối là dành cho họ. "Thời gian không còn sớm nữa, chúng tôi đi trước đây." "Được, em út khi nào không có việc gì thì về thăm nhà nhiều hơn, cha làm như vậy là vì nhớ con đấy.

Chương 1066

Trước đây con cũng không muốn về, cộng thêm ở xa.

Bây giờ gần nhà rồi, con đừng như vậy nữa, nếu không cha không biết còn làm ra chuyện gì nữa đâu." Lạc Diễm gật đầu: "Được, con biết rồi." "Vậy thì tốt." Lạc Đình bước đến, đột nhiên đưa tay ôm Lạc Diễm: "Xin lỗi, đều là cha đã không bảo vệ tốt cho con." Không những không bảo vệ tốt cho con trai mình, mà sau khi biết được kẻ chủ mưu lại không thể giết hắn để báo thù cho con trai.

Là ông ấy đã có lỗi với con trai.

Lạc Diễm cứng đờ người, một lúc sau mới đưa tay vỗ vỗ lưng Lạc Đình: "Con không sao rồi, cha cũng không có lỗi với con." Cậu ấy biết Lạc Đình vẫn luôn tìm gây rắc rối cho gia đình Lạc tam gia, đặc biệt là lần trở về này, ông ấy đối với gia đình Lạc tam gia cũng rất nhanh, chuẩn và tàn nhẫn, như vậy thật ra cũng đủ rồi. "Sau này thường xuyên trở về, nếu không muốn về thì cứ nói với chúng ta, chúng ta qua thăm con cũng được." Bây giờ khoảng cách gần, có thể qua thăm. "Đợi sau khi ổn định xong thì sai người gửi thư cho chúng ta, biết con ở đâu thì chúng ta không có việc gì cũng tiện qua thăm con." Lạc Đình nhìn Lạc Diễm nói.

Lạc Diễm tuy có chút không muốn, nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Được, đợi bên đó con ổn định xong thì sẽ nói với mọi người." Cậu ấy đã nghe nói, bây giờ những ngôi nhà ở đây không giống như ở Tạ gia thôn, mỗi người đều có một sân riêng, sau này thành thân thì có thể trực tiếp chuyển vào ở. "Con trai, Thanh Thanh cặp kê cũng đã hơn một năm rồi phải không?

Chúng ta có phải nên đi cầu hôn rồi không?" "Sang năm đi ạ, cha mẹ vợ muốn giữ Thanh Thanh thêm một năm nữa." "Vậy được, con thành thân xong muốn ở nhà hay tự mình ở riêng?

Hoặc tiếp tục đi theo Vương gia họ?" "Con chỉ muốn đi theo anh Ngọc, ở nhà anh Ngọc bên đó con có sân riêng của mình." "Được." Sau khi hỏi xong những điều muốn biết, Lạc Đình mới để Lạc Diễm rời đi.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nhìn, cũng không thúc giục họ nhanh chóng đi.

Đợi hai cha con nói chuyện xong, Tô Ngọc mới mở lời rời đi.

Trên đường trở về, Nam Kiều không nhịn được nói: "Cha cậu thật tốt, tôi còn có chút ngưỡng mộ đấy." "Có gì đâu?

Tôi chia cha tôi cho cậu, đợi lần sau đến tôi bảo cha tôi nhận cậu làm con nuôi, như vậy cậu cũng có cha mẹ và ông bà nội rồi, còn có rất nhiều anh trai nữa." Lạc Diễm hào phóng nói.

Cậu ấy biết mẹ Nam Kiều không thích cậu ấy, chỉ dùng cậu ấy để thử thuốc, chỉ có Cận thúc quan tâm thương yêu cậu ấy. "Được thôi, cha cậu nếu không ngại thì tôi cũng không ngại." Nam Kiều cười híp mắt gật đầu, không khách khí với Lạc Diễm. "Ông ấy có thêm một đứa con trai không công, có gì mà phải ngại chứ?" Lạc Diễm nhướng mày nói, về nhà sẽ viết thư hỏi cha xem sao. "Cậu nói cũng phải." Tô Ngọc nghe hai người nói chuyện, trong mắt mang theo ý cười, sự ngưỡng mộ của Nam Kiều cậu ấy đã nhìn thấy, chỉ là chuyện này cậu ấy không có cách nào.

Nếu bên Lạc Diễm có thể giúp cậu ấy thực hiện ước mơ thì cũng không tệ.

Mất một ngày trời cuối cùng cũng đến được nơi ở.

Khi đến nơi, rất nhiều hoa đã nở, những ngôi nhà nằm rải rác giữa những bông hoa được xây dựng bao quanh sân lớn nhất ở giữa.

Những sân khác đều không lớn, nhưng cũng có hai dãy, đủ để một gia đình lớn ở.

Dọc đường đi đều là các loại hoa, Tiểu Bảo nhìn khung cảnh ở đây kinh ngạc nói: "Cha, ở đây đẹp quá." Đẹp hơn cả hồi ở Tạ gia thôn nữa. "Đúng vậy, rất đẹp." "Đi thôi, về nhà." Họ còn chưa vào cửa thì đã nghe thấy tiếng gâu gâu phát ra từ trong nhà.

La Hậu và Bạch Khởi từ trong nhà bước ra: "Nghe tiếng Thang Viên và bọn chúng, là biết anh Ngọc và mọi người về rồi." "Anh Ngọc, ở đây không tệ chứ?

Trước đây mọi người đều ở trong sân của anh, chúng tôi nghĩ sau này mọi người đều có gia đình riêng thì cũng xây thêm mấy cái sân nhỏ xung quanh, đến lúc đó mỗi người một chỗ, còn khi ăn cơm thì vẫn đến chỗ anh Ngọc ăn." Họ vẫn thích các món ăn bên Tô Ngọc hơn. "Được." Vương Cẩn Hòa dẫn các con vào nhà, vừa vào liền bị thu hút, nơi này được họ bài trí như vậy thật sự vô cùng tuyệt vời. "Bạch Khởi, mấy cậu làm cái này thật sự rất tốt." Vương Cẩn Hòa khẳng định Bạch Khởi và mọi người.

Bạch Khởi và mọi người vui vẻ cười rộ lên: "Chị dâu, mọi người thích là được rồi." Chỉ cần chị dâu và mọi người thích thì đối với họ đó chính là chuyện tốt. "Đại Hoa và bọn chúng đâu rồi?" Tiểu Bảo nhìn một vòng cũng không thấy Đại Hoa và bọn chúng đâu. "Bọn chúng ở phía sau." Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí mấy đứa trẻ đi xem Đại Hoa và bọn chúng.

Chỉ có Đại Hoa và Tiểu Hoa, cùng với Đại Hắc và Tiểu Hắc được mang đến cùng, nhưng sau một thời gian dài, chúng lại ấp ra rất nhiều gà con.

Đại Mị và Tiểu Mị cũng đến rồi, bụng Tiểu Mị tròn vo, hiển nhiên trong bụng lại có dê con.

Tiểu Trí đi đến đưa tay sờ sừng Đại Mị, Đại Mị thân thiết cọ cọ tay Tiểu Trí.

Tiểu Bảo cũng nằm sấp trên người Đại Mị: "Đại Mị, lâu rồi không gặp, bà có nhớ chúng tôi không?" Đại Mị và Tiểu Mị đều kêu một tiếng, dường như đang đáp lại lời Tiểu Bảo.

Sau khi nũng nịu với Đại Mị một lúc, Tiểu Bảo đi tìm Đại Hoa. "Đại Hoa." Đại Hoa vốn còn chưa thấy bóng dáng, nghe tiếng Tiểu Bảo thì nhanh chóng từ rừng trúc phía sau vọt ra.

Cùng lúc đó Tiểu Hoa và bọn chúng cũng ra theo.

Bốn con không ngừng nhảy nhót trước mặt cậu bé, khiến Tiểu Bảo cảm thấy rất buồn cười. "Tiểu Bảo, đến ăn cơm thôi." Vương Cẩn Hòa ở phía trước đã nấu xong các món ăn, cũng không thấy Tiểu Bảo và bọn chúng ra, chỉ đành đến gọi người.

Đến nơi thì thấy mấy đứa trẻ Tiểu Bảo đang chơi đùa cùng Đại Hoa và bọn chúng.

Thấy Vương Cẩn Hòa, Đại Hoa và Đại Mị bọn chúng đều đi đến, nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa có chút bất lực: "Được rồi tôi biết rồi, lát nữa sẽ mang đến cho mấy đứa, chúng ta đi ăn cơm trước." Vừa nghe thấy vậy, Đại Hoa bọn chúng liền quay đầu không thèm để ý Vương Cẩn Hòa nữa.

Cảnh này khiến Vương Cẩn Hòa vừa bực vừa buồn cười: "Ăn của tôi, uống của tôi, vậy mà còn dám đối xử với tôi như vậy sao?" Đại Hoa thậm chí còn không thèm nhìn Vương Cẩn Hòa một cái.

Vương Cẩn Hòa tức không chịu nổi, nhưng cũng cảm thấy vui vẻ, vẫn là dáng vẻ quen thuộc đó, không hề thay đổi. "Đi thôi, đi ăn cơm."

Mấy đứa trẻ theo Vương Cẩn Hòa ra ngoài ăn cơm, Tô Cẩm Trần nhìn chằm chằm bát canh trứng không rời mắt.

Vương Cẩn Hòa cầm bát canh trứng đút cho cậu bé ăn.

Một bát lớn đều do cậu bé ăn hết, ăn xong vậy mà còn muốn nữa. "Không có nữa đâu, tối nay mới ăn." Tô Cẩm Trần bi bô kêu, dường như đang nói vẫn chưa ăn no.

Tô Ngọc nhìn các món ăn trên bàn, có canh sườn hầm, muối không cho nhiều lắm, liền gắp một miếng sườn, tách thịt thành từng chút một đút cho cậu bé ăn.

Ăn hai miếng sườn, lại ăn thêm mấy miếng củ cải, lúc này mới vỗ vỗ bụng nhỏ của mình biểu thị đã no rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn cậu bé như vậy thì cười khúc khích nói: "Xem ra vừa rồi thật sự chưa ăn no." "Sức ăn của Trần Nhi lớn hơn so với Ngôn Triệt và bọn chúng hồi đó." Bây giờ Ngôn Triệt ăn cơm vẫn chưa nhiều lắm, có lẽ còn không bằng Tô Cẩm Trần ăn nhiều.

Tô Ngôn Triệt ăn xong sườn trong bát rồi nói: "Mẹ, con no rồi." Vương Cẩn Hòa múc cho Ngôn Triệt và Ngôn Hi mỗi người một bát canh cá: "Uống hết canh đi con." Ngôn Triệt ngoan ngoãn uống hết canh: "Uống xong rồi ạ." "Đi chơi đi con." Tiểu Bảo và Tiểu Trí ăn xong cơm uống xong canh thì dẫn Ngôn Hi và Ngôn Triệt đi chơi với Đại Mị.

Ôm hai đứa trẻ ngồi lên người Đại Mị.

Đại Mị dẫn hai đứa trẻ đi dạo trong sân sau.

Hồng Nghị và Trường Lạc ăn xong cũng chạy đi, chỉ còn lại Tô Cẩm Trần ở đây, vừa thấy các anh chị đều đi rồi, cậu bé cũng không ngồi yên được mà giãy giụa đòi đi.

Chương 1067

Tô Ngọc giao cậu bé cho người bên cạnh: "Đưa Trần Nhi đi tìm Tiểu Bảo và bọn chúng." "Vâng." Cả đoàn người ăn rất lâu mới xong, Nam Kiều cảm thán nói: "Nếu có rượu của anh Ngọc ca ca thì tốt rồi." Những người khác vô cùng đồng tình gật đầu: "Đúng vậy." "Chị dâu, bên này chúng ta cũng đã xây xưởng rượu rồi, giống như bên Tạ gia thôn vậy, chúng ta có phải nên bắt đầu làm rồi không?

Nho chúng tôi cũng đã tìm người trồng xuống rồi, tuy bên này vẫn chưa thể ủ rượu nho, nhưng đã có thể ủ rượu trắng và những loại khác rồi." Mọi người đều nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt mong đợi. "Được, đợi chúng ta đều ổn định xong thì sẽ bắt đầu ủ rượu." Cô cũng biết họ đều là một đám sâu rượu, mà khẩu vị còn bị nuôi kén, không phải rượu của cô thì cơ bản là không uống. "Được." "Sau này có lẽ lại phải bắt đầu bận rộn rồi." Giống cây trồng bên này cũng cần phải gieo xuống.

Dường như mọi thứ lại phải bắt đầu từ đầu.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt lo lắng nói: "Tướng công, bên này em lại phải bắt đầu lại từ đầu rồi." Bên Tạ gia thôn đã đi vào quỹ đạo, kết quả họ lại chuyển nhà, bên này ngoài những thứ Bạch Khởi và bọn họ đã làm ra thì không còn gì cả.

Tô Ngọc an ủi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không sao, mọi thứ từ từ sẽ có thôi." "Cũng phải." Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu đồng ý. "Chị dâu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ giúp chị, sau này chúng tôi sẽ đi mua người cho chị, rồi tìm kiếm nhân tài về." Nam Kiều và bọn họ đảm bảo nói. "Đúng vậy." "Được." "Nguyên Bảo, cậu thông báo xuống dưới, bảo tri phủ bên này ba ngày sau đến gặp tôi." Bên Vương

Cẩn Hòa phải bận, bên Tô Ngọc cũng vậy, căn bản không thể rời đi.

Vừa mới đến đây, những tình hình cần biết vẫn phải làm rõ. "Vâng." Ngày thứ hai, mọi người đều bắt đầu bận rộn, chỉ có mấy đứa nhỏ vẫn làm việc của mình.

Vương Cẩn Hòa dẫn người cũng đã đến thôn làng gần đó.

Khi biết cô là Ngọc Vương phi, những người dân trong thôn đều vô cùng hoan nghênh. "Giống cây trồng năng suất cao mọi người đều đã trồng xuống chưa?" Câu hỏi đầu tiên của Vương Cẩn Hòa chính là về giống cây trồng năng suất cao. "Vương phi cứ yên tâm, chúng tôi đã trồng xuống rồi, phát triển rất tốt." Dân làng vui vẻ nói.

Vương phi của họ thật sự quá tốt. "Vậy thì tốt, sau này tôi sẽ cho mọi người một ít cây giống ăn quả, mọi người muốn trồng cây ăn quả thì đều có thể trồng, sau khi quả ra chúng tôi bên này đều có thể thu mua." Thôn trưởng và dân làng bên cạnh nghe vậy liền vui mừng: "Cảm ơn Vương phi." Có giống cây trồng năng suất cao, Vương phi còn dẫn họ trồng cây ăn quả, sau này còn thu mua quả, đó quả là chuyện đại tốt lành. "Người dân xung quanh mọi người đều có thể nói chuyện với họ, tôi thấy đất hoang ở đây của mọi người rất nhiều, mọi người đều có thể khai khẩn." Thôn trưởng cau mày: "Vương phi, đất hoang khai khẩn được không có bao nhiêu lương thực, cũng vẫn phải nộp thuế, cái này không mấy đáng giá." "Hoàng huynh sớm đã ban bố lệnh rồi, đất hoang mà dân chúng khai khẩn trong ba năm đầu sẽ được miễn thuế." Lời nói của Vương Cẩn Hòa khiến tất cả người dân đều kinh ngạc, vẻ mặt kích động nhìn cô: "Vương phi, cái này là thật sao?" Thật sự có thể miễn thuế ba năm sao? "Đương nhiên là thật, trước đây trên dưới Huyền quốc đều như vậy, bây giờ mọi người cũng là dân chúng của Huyền quốc, đương nhiên cũng được hưởng đãi ngộ tương tự, sau này Vương gia sẽ công bố tin tức xuống dưới." Vương Cẩn Hòa không ngờ người dân ở đây lại không biết chuyện này.

Chẳng trách còn nhiều đất hoang như vậy.

Nếu là ở Huyền quốc trước đây thì những mảnh đất này sớm đã được dân chúng khai khẩn rồi, còn đợi đến bây giờ sao?

Nhưng cũng có thể hiểu được, dù sao tin tức bên kia vẫn chưa truyền đến nhanh như vậy, họ không biết cũng là chuyện bình thường.

Vương Cẩn Hòa nhìn tình hình xung quanh xong liền biết nơi đây rốt cuộc như thế nào rồi.

Dân chúng bây giờ cơ bản là không thiếu ăn, nhưng cơ hội kiếm tiền vẫn còn quá ít.

Sau này e rằng còn phải làm không ít việc mới có thể dần dần khiến dân chúng ở đây trở nên giàu có.

Cái này phần lớn lại là một công trình lớn.

Đi theo thôn trưởng nhìn một vòng xung quanh, Vương Cẩn Hòa đã có một sự hiểu biết khái quát về thôn làng này. "Thôn trưởng, vậy tôi xin phép về trước." Xem xét gần xong, Vương Cẩn Hòa liền chuẩn bị quay về, những việc còn lại đã không cần thiết phải tiếp tục xem nữa. "Được." Tiễn Vương Cẩn Hòa đi xong, thôn trưởng vui vẻ đi nói chuyện khai khẩn đất hoang với dân làng trong thôn.

Vừa nghe nói khai khẩn đất hoang có thể miễn thuế ba năm, người trong thôn liền kích động, đây quả là chuyện đại tốt lành, gần như là bánh từ trên trời rơi xuống, chuyện tốt như vậy không lấy thì phí quá đi.

Trong một lúc, dân chúng trong thôn gọi cả gia đình, cầm cuốc xẻng ra cửa chuẩn bị khai khẩn đất hoang.

Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng có người trong nhà đông, liền muốn bao chiếm nhiều hơn một chút, thậm chí còn rào lại cả khu vực xung quanh, không cho người khác vào.

Điều này khiến những người khác trong thôn vô cùng bất mãn, liền đi tìm thôn trưởng. "Thôn trưởng, đất hoang này đều không có chủ, dựa vào cái gì mà họ có thể trực tiếp bao chiếm mảnh đất này chứ?

Có phải quá đáng quá rồi không?" "Đúng vậy, Vương phi đã nói mọi người đều có thể khai hoang, họ cứ như vậy chiếm hết đất hoang, chúng tôi phải làm sao đây?" Đất của họ vốn đã không có bao nhiêu, còn muốn khai khẩn thêm chút đất hoang ra, sau này có thể để nhà trồng thêm lương thực, kết quả bây giờ đều bị người ta chiếm hết, vậy cuộc sống của họ sau này phải làm sao? "Thôn trưởng, chuyện này không phải làm như vậy đâu." Thôn trưởng nghe cũng rất đau đầu, ông ấy đến nhà những người đã bao chiếm đất hoang, bất mãn nói: "Các người không thể làm như vậy, đất hoang là của mọi người, khai khẩn được bao nhiêu là do bản lĩnh của mọi người, các người làm như vậy, những người khác trong thôn phải làm sao?" "Cái này có liên quan gì đến chúng tôi?

Chúng tôi có năng lực chiếm nhiều như vậy, họ không có năng lực thì trách ai?" Gia đình này ỷ vào việc đông người, có thế lực trong thôn, trực tiếp không coi thôn trưởng ra gì.

Thôn trưởng tức đến không chịu nổi, bình thường họ đã không coi ông ấy ra gì, bây giờ thì tốt rồi, vậy mà lại dám làm mất mặt ông ấy vào lúc này.

Những người này thật đúng là to gan, thật sự quá đáng ghét. "Thôn trưởng, mọi người đều là người cùng thôn, chúng tôi không tìm anh gây phiền phức thì anh cứ âm thầm cười đi, đến nói cái này làm gì?

Kẻo đến lúc không ở được trong thôn này nữa thì phiền phức lắm, anh nói đúng không?" Người bên cạnh với vẻ mặt tươi cười nói.

Ngữ khí đó bày tỏ rõ ràng là đang uy hiếp thôn trưởng.

Thôn trưởng mặt lạnh tanh: "Các người đang uy hiếp tôi đấy sao?" "Thôn trưởng muốn nghĩ như vậy thì chúng tôi cũng không có gì để nói." Ý ngoài lời nói chính là chúng tôi dù có uy hiếp anh thì anh cũng có thể làm gì chúng tôi chứ?

Thôn trưởng bị họ chọc cho tức cười, dẫn người phá bỏ tất cả các dấu hiệu mà họ đã khoanh vùng, nhìn gia đình kia tức giận muốn xông lên, thôn trưởng liền đứng đó: "Hôm nay các người dám động vào tôi một cái thử xem?

Tuy tôi không phải là người ghê gớm gì, nhưng thôn trưởng này của tôi cũng là do Huyện lệnh đại nhân chọn đấy." "Các người dám động vào một cái thử xem?" Lời nói của thôn trưởng khiến tộc trưởng của gia đình này ngăn cản tộc nhân của mình, ông ta độc ác nhìn thôn trưởng: "Anh thật sự muốn quản chuyện này sao?" "Chuyện này liên quan đến lợi ích của mọi người, đất hoang nhiều như vậy, nhà các người cũng đông người hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy.

Các người làm như vậy chính là xâm phạm lợi ích của những người khác trong thôn.

Tôi thân là thôn trưởng thì không thể không quản, các người vốn dĩ không phải là người của thôn này, người trong thôn chúng tôi có lòng tốt thu nhận các người, nếu các người cứ tiếp tục như vậy thì cút ra ngoài cho tôi." Thôn trưởng giận dữ nói.

Dân làng bên cạnh đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, bọn người ngoại lai các người, bây giờ vậy mà lại làm ra chuyện này.

Nếu chúng tôi không cho các người ở lại trong thôn chúng tôi thì các người có thể làm gì?

Nếu các người dám động vào người của thôn chúng tôi một cái, chúng tôi nhất định sẽ đi tố cáo với Vương gia." "Nơi Vương gia hiện đang ở cách đây của chúng ta không xa đâu, các người có bản lĩnh thì giết hết chúng tôi đi, nhưng Vương phi đã gặp thôn trưởng rồi, nếu biết thôn trưởng biến mất nhất định sẽ phát hiện ra điều bất thường, đến lúc đó cho người đến điều tra thì các người một đứa cũng không chạy thoát." Người có quan hệ tốt với thôn trưởng lúc này trực tiếp đứng ra nói không chút khách khí. "Các người dám động không?" Đối phương cau mày, chuyện này họ thật sự không biết. "Cha, họ nói không sai đâu, Vương phi hôm qua thật sự đã đến, chuyện khai hoang miễn ba năm thuế cũng là Vương phi nói với thôn trưởng." Nếu họ thật sự làm gì, đến lúc đó Vương phi đến tìm thôn trưởng mà không thấy người, đến lúc đó chỉ mang lại phiền phức cho họ.

Nếu họ thật sự giết hết người trong thôn, đột nhiên chết nhiều người như vậy thì không bị chú ý cũng không được.

Đến lúc đó họ có được nhiều đất như vậy cũng vô dụng. "Ban đầu người trong thôn chúng tôi cũng vì thương hại các người nên mới cho các người đến đây định cư, bây giờ các người lại quay lại bắt nạt người trong thôn chúng tôi, thật sự nghĩ người trong thôn chúng tôi dễ bắt nạt sao?" Thôn trưởng giận dữ quát.

Sắc mặt gia đình kia trắng bệch vô cùng khó coi, họ quả thật là vì chạy nạn mới đến đây.

Chương 1068

Dám làm như vậy cũng là ỷ vào việc đông người, có thế lực.

Nhưng họ đến chưa được bao lâu, nếu thật sự làm lớn chuyện, vị thôn trưởng này muốn đuổi họ ra ngoài cũng không phải là không thể.

Họ đã xây nhà và mua đất ở đây, nếu phải rời đi thì tổn thất quá lớn, mọi người chắc chắn sẽ không đồng ý.

Lúc đó tộc trưởng của đối phương liền đứng ra cười gượng nói: "Thôn trưởng, chuyện này đều là chuyện nhỏ, hà tất phải làm lớn chuyện như vậy." "Chuyện nhỏ?

Các người bắt nạt người trong thôn chúng tôi, cái này không phải là chuyện nhỏ." "Thôn trưởng nói như vậy cũng quá nghiêm trọng rồi, bắt nạt gì chứ, căn bản không có chuyện đó, thôn trưởng, anh nghĩ nhiều rồi đấy." "Đúng vậy, chúng tôi chỉ là đùa giỡn thôi, thôn trưởng sẽ không nhỏ mọn như vậy chứ?" Thôn trưởng bị chọc cho tức cười, cảm tình cuối cùng vẫn là ông ấy nhỏ mọn sao?

Thôn trưởng liếc nhìn họ một cái, lạnh giọng nói: "Các người nói không sai, tôi chính là một người nhỏ mọn, hôm nay chuyện này tôi có thể ghi nhớ mãi, ở trên địa bàn của chúng tôi, lại còn muốn xâm chiếm đồ của mọi người, các người muốn làm như vậy cũng phải xem tôi có đồng ý hay không." Tộc trưởng cau mày nhìn vị thôn trưởng này, thật đúng là được voi đòi tiên.

Lời ông ta đã nói đến mức này rồi, vậy mà còn dám nói ra những lời như vậy, thật sự không biết điều. "Thôn trưởng, lời này miễn cưỡng cũng quá đáng rồi." "Quá đáng?

Quá đáng là ai?" "Hôm nay lời tôi nói cứ để ở đây rồi, sau này các người mà còn dám bắt nạt người trong thôn chúng tôi, thì cút ra ngoài cho tôi, chúng tôi không hoan nghênh những người như các người đâu." Thôn trưởng giận dữ nói.

Không thèm để sự tức giận của đối phương vào mắt.

Hắn không tin, mấy người này còn dám có ý kiến gì sao? "Ông già thối, gọi ông một tiếng thôn trưởng mà ông thật sự tưởng mình ghê gớm lắm à?

Tôi đã nể mặt ông lắm rồi mới nói chuyện như vậy, nếu không thì ông nghĩ ông là ai?

Dám đối xử với cha tôi như thế sao?" Thôn trưởng lạnh lùng nói: "Hay lắm, vậy thì Trần Tuấn Sinh, mấy người hãy dẫn tộc nhân của mình cút ra ngoài đi, chúng tôi ở đây không hoan nghênh các người." "Đã không coi trọng nơi này của chúng tôi thì mau cút đi, tôi làm thôn trưởng cũng không muốn làm người ác mà giữ các người ở lại." Trần Tuấn Sinh mặt mày khó coi nhìn Thôn trưởng, nghiến răng hỏi: "Thượng Văn, ông thật sự muốn xé rách mặt với chúng tôi sao?" Hắn cũng không ngờ chỉ vì chuyện đất hoang mà lại gây ra nhiều rắc rối đến vậy. "Là các người muốn xé rách mặt với chúng tôi trước.

Đã làm vậy rồi thì đừng đổ lỗi cho tôi không phải." Thượng Văn lạnh lùng nhìn Trần Tuấn Sinh. "Lúc các người mới đến không có gì cả, là người trong thôn chúng tôi đã giúp các người xây nhà, cho các người ăn, kết quả là bây giờ các người an cư lạc nghiệp rồi lại bắt đầu gây rắc rối cho chúng tôi phải không?" Thượng Văn chỉ cần nghĩ đến chuyện mình từng dẫn người trong thôn giúp họ định cư, trong lòng lại hận không thôi.

Ông ta làm cái quái gì vậy?

Tự nhiên lại đi giúp người ta làm gì?

Chẳng phải tự rước lấy khổ sao? "Ngươi..." "Trần Tuấn Sinh, ông cứ nói xem người trong thôn chúng tôi có từng làm gì có lỗi với ông không?

Lúc ông mới đến bệnh nặng như vậy, là người trong thôn chúng tôi đã gom tiền mời đại phu chữa khỏi cho ông, ông không biết ơn thì thôi đi, còn dẫn tộc nhân của mình đến gây chuyện?" Thượng Văn càng nghĩ càng tức giận.

Người nhà họ Trần nghe lời của Thôn trưởng có chút chột dạ, lúc họ mới đến Thượng Gia thôn định cư, Thôn trưởng quả thật đã giúp họ rất nhiều.

Ngay cả tộc trưởng của họ cũng là do người Thượng Gia thôn cứu về.

Một đứa trẻ đọc sách nhà họ Trần chạy đến, thấy tình hình như vậy liền cau mày nói: "Mấy người định làm gì vậy?" Trần Tuấn Sinh thấy cháu trai mình liền vội vàng nói: "Hạo Vũ, chuyện này không liên quan đến con, con đừng tham gia." Thế nhưng Trần Hạo Vũ lại đi tới: "Ông nội, ông từng nói với con, làm người phải biết ơn, không được vong ân bội nghĩa, nhưng bây giờ mấy người đang làm cái quái gì vậy?" "Hạo Vũ, con đang nói cái gì vậy?" "Chẳng lẽ con nói sai sao?

Khoảng thời gian này ông nội và mọi người đã làm gì, mọi người không rõ ư?

Triều đình khuyến khích khai hoang miễn thuế vốn là chuyện tốt, đất hoang ở Thượng Gia thôn nhiều như vậy, cho dù mỗi nhà có vài mẫu hay mười mẫu đất hoang thì vẫn thừa sức, mấy người dựa vào cái gì mà bao chiếm đất đai, không cho người ta khai hoang?" Trần Hạo Vũ tức giận không thôi.

Những người bên cạnh Trần Tuấn Sinh bất mãn nhìn Trần Hạo Vũ: "Mày là một đứa trẻ con biết gì?" "Con đúng là không biết gì cả, nhưng con biết liêm sỉ là gì, con cũng biết ơn cứu mạng là gì.

Lúc chúng ta mới đến không có gì cả, nồi niêu xoong chảo, chăn đệm trong nhà đều là người ta chia từ nhà mình cho chúng ta, không lấy của chúng ta một xu nào.

Chúng ta không có lương thực, người có lương thì cho lương, người không có thì cho rau củ, nhờ vậy chúng ta mới vượt qua được thời điểm khó khăn nhất.

Mấy người đừng quên, lúc đó mọi người đều phải dựa vào lương thực của Ngọc Vương gia để sống qua ngày, ai cũng không dễ dàng gì, người ta dựa vào cái gì mà lại cho chúng ta những người xa lạ lương thực quý giá như vậy?" Trần Hạo Vũ không hiểu những thứ họ đang nghĩ, nhưng cậu biết bốn chữ "tri ân báo đáp" viết như thế nào. "Ông nội từng nói với con, đọc sách mới hiểu lý lẽ, làm người không được quên gốc.

Nhưng bây giờ mọi người đang làm gì?

Người ta hảo tâm cưu mang chúng ta, các người lại ngẩng đầu muốn chèn ép người ta, chuyện không phải làm như vậy." Trần Hạo Vũ thất vọng nhìn ông nội mình.

Cậu thật sự không ngờ có một ngày ông nội lại làm ra chuyện này. "Mọi người cùng nhau sống ngày càng tốt đẹp hơn không phải tốt sao?

Tại sao lại phải làm như vậy?" Lời của Trần Hạo Vũ khiến rất nhiều người chột dạ cúi đầu, họ thậm chí không dám nhìn vào mắt Trần Hạo Vũ.

Lúc này, một ông lão hơn bảy mươi tuổi được người khác dìu đến, ông đi đến trước mặt Trần Tuấn Sinh giơ tay tát một cái vào mặt hắn. "Cha..." "Con đừng gọi ta là cha, ta từ nhỏ đã dạy các con như vậy sao?

Nếu không phải Hạo Vũ nói chuyện này với ta, ta vẫn còn bị các con lừa gạt, nhiều đất hoang như vậy còn không đủ cho các con khai hoang sao?

Các con lại muốn làm ra loại chuyện vong ân bội nghĩa này!" Lão gia tử thật sự quá thất vọng rồi. "Ông nội, ông đã già rồi, chuyện này đừng nhúng tay vào nữa." "Cho dù ta có già đến mấy, ta vẫn là tộc lão của Trần thị, có quyền trực tiếp trục xuất các con khỏi gia tộc.

Trần thị chúng ta không có loại chó má vong ân bội nghĩa như các con!" Cha của Trần Tuấn Sinh không khách khí nói.

Trần Tuấn Sinh nghe vậy liền hoảng hốt: "Cha, đừng mà, chuyện này không nghiêm trọng đến mức đó, cha xem..." "Con cảm thấy chuyện thế nào mới gọi là nghiêm trọng?

Phải chết người mới gọi là nghiêm trọng sao?" "Cha, con không có ý đó!" "Kẻ nào dẫn đầu muốn làm chuyện này, đều đứng ra cho ta!" Lão gia tử sắc bén nhìn tất cả mọi người có mặt, lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh cúi đầu không nói gì, nhưng có người trực tiếp lên tiếng: "Chúng tôi đề nghị thì sao chứ?

Có thêm đất thì sẽ trồng được nhiều lương thực hơn, kiếm được nhiều tiền hơn, chúng tôi không sai." "Còn ai nữa không?" Mấy người khác là những kẻ nhảy nhót dữ nhất lúc nãy, giờ phút này căn bản không dám mở miệng, sợ cuối cùng sẽ bị lão gia tử xử lý. "Không còn ai sao?" "Vậy thì bây giờ không ai ra mặt, sau này cũng ngậm miệng cho ta, kẻ nào dám làm lại chuyện này thì cút ngay lập tức." "Còn mấy đứa các con, về thu dọn đồ đạc, dẫn theo gia đình cút ra ngoài cho ta, từ nay về sau không phải là tộc nhân của Trần thị chúng ta nữa." Mọi người đều là những người từng trải qua ngày tháng khổ cực, muốn có thêm đất thì ông ta có thể hiểu.

Nhưng đó không phải là cái cớ để họ ức hiếp người khác.

Thượng Văn không nói gì, ông biết lão gia tử này là tộc trưởng đời trước của Trần gia, người cũng rất tốt, bây giờ có ông ấy ra mặt thì tự nhiên là tốt nhất. "Ông già thối, ông dựa vào cái gì mà quản chuyện của chúng tôi?

Hôm nay chúng tôi không đi đấy, ông làm gì được tôi?" Một trong số đó lên tiếng nói. "Ta quả thật không làm gì được con." "Nhưng con cứ tiếp tục như vậy ta có thể báo quan tống con vào tù." "Ông già chết tiệt, ông nói cái gì?" Vừa nghe ông già này dám muốn tống mình vào tù, hắn liền nổi giận, bước tới định ra tay.

Chưa đến gần lão gia tử đã bị người khác chặn lại, người chặn hắn chính là Trần Tuấn Sinh: "Con muốn làm gì cha ta?" Con cháu của lão gia tử đều đứng ra bảo vệ ông, còn cái kẻ muốn gây chuyện kia, thấy vậy cũng có chút tức giận: "Mấy người..." Trần Tuấn Sinh nhất thời hồ đồ nghe lời xúi giục của họ mà làm ra chuyện này, bị cháu trai và cha nói vậy, hắn cũng nhận ra mình đã sai, liền quay đầu nhìn Thượng Văn: "Thôn trưởng, chuyện hôm nay là lỗi của chúng tôi, tôi ở đây xin lỗi ông." Thượng Văn miễn cưỡng gật đầu: "Người này mấy người tự xử lý cho tốt đi, đừng để hắn tiếp tục gây chuyện, nếu không đến lúc đó mọi người đều không ai nhìn mặt ai thì không hay đâu." "Được." Mấy người nhà họ Trần muốn có thêm đất hoang thấy Trần Tuấn Sinh như vậy, liền lộ vẻ ghét bỏ: "Trần Tuấn Sinh, ông đúng là một kẻ phế vật không hơn không kém." "Cơ hội tốt như vậy mà ông lại không nắm bắt được." Mấy người bên cạnh cũng có cùng suy nghĩ như vậy, rõ ràng lần này họ có thể đoạt được Thượng Gia thôn, có thể khiến Thượng Gia thôn lấy Trần gia làm chủ.

Kết quả bây giờ Trần Tuấn Sinh lại vì một câu nói mà xin lỗi.

Điều này khiến mặt mũi của họ để đâu?

Chương 1069

Trần Tuấn Sinh bình tĩnh nhìn họ: "Nếu các người cảm thấy tôi không tốt, các người có thể trực tiếp rời đi." Ở đây không ai sẽ giữ họ lại. "Chúng tôi cứ không đi đấy, mảnh đất này là do chúng tôi bao chiếm, vậy nó là của chúng tôi, mấy người đừng hòng có được.

Còn việc mấy người nói bảo chúng tôi rời đi, mấy người đừng có mà mơ tưởng." Hắn rất khó khăn mới định cư được, sao có thể cứ thế mà rời đi?

Hắn không ngu xuẩn như Trần Tuấn Sinh.

Trần Tuấn Sinh nhìn thái độ của họ, tức giận không nhẹ: "Các người..." Thượng Văn nhìn họ: "Cút ra ngoài, Thượng Gia thôn không cần loại người như các người." Mấy người Trần gia nhìn nhau, đột nhiên ra tay.

Chỉ cần đánh cho Thượng Văn và họ sợ hãi thì mọi chuyện sẽ ổn thôi, đến lúc đó thôn trưởng sẽ là hắn, muốn làm gì thì làm, ai dám nói gì.

Để những người này trở thành nô lệ của hắn, sau đó ngoan ngoãn khai hoang làm việc cho hắn, đến lúc đó hắn sẽ là địa chủ.

Càng nghĩ càng thấy kích động.

Đây chính là cuộc sống mà Trần Vọng hắn đáng được hưởng.

Còn những người này, chỉ xứng đáng làm nô lệ cho hắn.

Thượng Văn cũng không ngờ hắn lại dám trực tiếp ra tay.

Người trong thôn chặn Trần Vọng lại, cảnh giác nhìn hắn: "Ngươi muốn làm gì?" "Làm gì ư?

Ông già này không xứng làm thôn trưởng, ta mới là ứng cử viên tốt nhất cho chức thôn trưởng, chỉ cần các người theo ta, ta có thể đảm bảo các người sẽ ăn ngon uống sướng." Nghe lời của Trần Vọng, những người bên cạnh nhìn hắn như nhìn một kẻ ngốc.

Người Thượng Gia thôn càng khinh thường hắn.

Thôn trưởng đã làm thôn trưởng của họ nhiều năm như vậy, là Trần Vọng một câu nói là có thể giải quyết sao? "Chỉ bằng ngươi thôi sao?" "Được rồi, mọi người đừng nói nữa, nếu đã như vậy, chúng ta đi mời Vương phi đến nói chuyện.

Đi thôi." Thượng Văn dẫn người trong thôn đến phủ Vương gia tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nghe người nhà nói thôn trưởng của thôn lân cận đến tìm mình, ít nhiều cũng có chút bất ngờ. "Họ đến tìm tôi làm gì?" "Dường như là vì đất hoang mà xảy ra tranh chấp, nên mới ồn ào lên." Vương Cẩn Hòa hơi vô ngữ nhìn người bên cạnh: "Bên này nhiều đất hoang như vậy mà vẫn không đủ để khai hoang sao?

Mà lại phải làm loạn đến tai tôi?" Mấy người này nghĩ gì vậy? "Đi thôi, qua xem sao." Cô rất muốn xem những người này rốt cuộc nghĩ gì.

Sao đột nhiên lại làm ầm ĩ đến mức này. "Vâng." Thấy Vương Cẩn Hòa dẫn người ra ngoài, Thượng Văn quỳ xuống đất: "Thảo dân tham kiến Vương phi." "Đứng dậy đi, các người đến tìm tôi có chuyện gì?" Thượng Văn kể lại sự việc cụ thể cho Vương Cẩn Hòa một lần, Vương Cẩn Hòa càng nghe mày càng cau chặt, nhìn mấy người kia ánh mắt cũng mang theo vẻ lạnh lẽo. "Bao chiếm đất hoang, không cho người khác khai hoang?

Quyền lợi này ai đã cho các người?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng quát. "Tôi có năng lực thì tôi bao chiếm khai hoang thì sao?" Trần

Vọng hiển nhiên nói.

Nguyên Bảo cầm mấy viên đá trong tay, đánh vào chân hắn, khiến hắn lập tức quỳ xuống đất. "Nói chuyện với Vương phi thì phải quỳ." "Ngươi..." Trần Vọng nhìn ánh mắt lạnh lùng của Nguyên Bảo không dám nói nhiều, chỉ đành ấm ức quỳ trên đất.

Đây là người bên cạnh Vương gia, Vương phi, hắn không dám quá kiêu ngạo.

Thấy Trần Vọng như vậy, Vương Cẩn Hòa hơi cau mày, một lát sau mới lên tiếng: "Đất hoang tuy là vô chủ, Hoàng thượng cũng khuyến khích mọi người khai hoang, còn miễn thuế ba năm, đây vốn là chuyện tốt." "Thôn của các người tôi cũng đã đi xem qua, bên đó có rất nhiều đất hoang, mỗi gia đình các người, bảy tám mẫu đất hoang hoàn toàn không thành vấn đề, đã như vậy, các người tranh giành cái gì?" "Tôi muốn nhiều hơn một chút thì có gì sai?" "Theo cách nói của ngươi, sau này tôi muốn trồng rất nhiều thứ, nơi này lại là phong địa của chồng tôi, tôi có phải là có thể chiếm toàn bộ đất hoang của Dụ Hòa quận làm của riêng không?

Tôi danh chính ngôn thuận, còn ngươi thì không." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Dựa vào cái gì?

Đây là đất vô chủ." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Ngươi nói không sai, đây quả thật là đất vô chủ, đã là đất vô chủ thì ai cũng có thể đi khai hoang, ngươi nói cho bổn Vương phi biết, ngươi có tư cách gì mà bao chiếm một khoảnh đất hoang lớn như vậy làm của riêng?" Trần Vọng lập tức không nói gì, không phải không muốn nói, mà là không biết phải nói gì. "Sao lại không nói nữa?" Vương Cẩn Hòa thản nhiên hỏi. "Tôi..." "Sau này Vương gia sẽ cho truyền tin tức khắp Dụ Hòa quận, cũng sẽ nói rõ, khai phá được bao nhiêu thì hưởng bấy nhiêu, không có chuyện bao chiếm đất đai. "Nếu ngươi còn không phục, có thể vào đại lao ở một thời gian, đợi não ở trong đó tỉnh táo rồi hãy ra." Trần Vọng tức giận không nhẹ, cái gì mà Vương phi chó má chứ.

Cô ta chính là giúp đỡ thôn trưởng này. "Tôi thấy cô chính là nhận hối lộ, hay là cô với thôn trưởng này có gian tình gì?

Nếu không thì sao lại làm như vậy?" Trần Vọng trong cơn phẫn nộ có chút lỡ lời, những lời nói ra đủ để đoạt mạng.

Vương Cẩn Hòa sắc mặt âm trầm nhìn Trần Vọng, Thượng Văn càng tức giận không nhẹ: "Trần Vọng, tên khốn nạn nhà ngươi, ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?" "Tôi nói bậy bạ ư?

Đã như vậy thì cô ta tại sao lại giúp ông?

Với lại ông gấp gáp cái gì?" Trần Vọng cười lạnh một tiếng, hôm nay hắn muốn làm cho danh tiếng của cái gọi là Vương phi này đều bị hủy hoại, cho người khác đều biết cô ta là loại người gì. "Ngươi..." "Để hắn nói." Vương Cẩn Hòa ánh mắt lạnh băng nhìn Trần Vọng.

Trần Vọng bị giọng nói này dọa sợ, thân thể hơi run rẩy một chút, cúi đầu, đã không dám nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa nữa. "Tiếp tục." Vương Cẩn Hòa ngăn Nguyên Bảo bên cạnh lại, nhìn Trần Vọng quát.

Trần Vọng bị tiếng quát này làm cho tức giận đến mức mất trí: "Tôi nói sai sao?

Đã kết hôn rồi, còn thân mật với đàn ông như vậy, tôi thấy cô đúng là không biết xấu hổ, chính là cắm sừng Vương gia. "Tôi thấy Vương gia cũng nên xem xét kỹ xem con cái có phải của mình không, đừng có nuôi con cho người khác mà không hay biết." Trần Vọng càng nói càng hăng, không thấy Trần Tuấn Sinh và Thượng Văn bên cạnh đều đã quỳ xuống đất.

Thượng Văn càng đổ mồ hôi lạnh không ngừng, tên Trần Vọng này có phải không muốn sống nữa không?

Dám nói ra những lời như vậy, thật sự là điên rồi. "Hay lắm, Nguyên Bảo, con đi gọi Vương gia ra đây." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Nguyên Bảo đang tức giận đến tái mét mặt, nói. "Vâng." Nguyên Bảo đi vào không lâu, Tô Ngọc liền đi ra. "Có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Trần Vọng: "Nào, tiếp tục nói đi, nói lại những lời ngươi vừa nói trước mặt Vương gia một lần nữa." Trước mặt Vương Cẩn Hòa thì Trần Vọng dám nói, nhưng bây giờ lại nhát gan rồi.

Tô Ngọc nghe có chút khó hiểu: "Tiểu Hòa, xảy ra chuyện gì vậy?" Sao Nguyên Bảo và cô ấy đều tức giận như vậy. "Người này bao chiếm đất hoang gây ra không ít chuyện, tôi giúp nói lý thì hắn lại nói tôi có quan hệ với thôn trưởng Thượng Gia thôn, lại nói tôi sau khi thành thân còn thân mật với đàn ông như vậy, cắm sừng anh, bảo anh hãy xem xét kỹ xem con cái có phải của anh không, đừng có nuôi con cho người khác mà không hay biết là chuyện gì." Vương Cẩn Hòa bình tĩnh kể lại toàn bộ những lời Trần Vọng đã nói.

Tô Ngọc mỗi khi nghe Vương Cẩn Hòa nói một chữ, lại càng tức giận hơn một chút.

Chương 1070

"Nói em với Nguyên Bảo sao?" "Ừm." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Trần Vọng: "Tội phỉ báng Vương phi, ngươi đã nghĩ kỹ xem làm sao để gánh chịu chưa?" Nguyên Bảo đứng bên cạnh Tô Ngọc, mặt lạnh như tiền nói: "Thiếu gia, không thể tha cho hắn." "Đánh chết hắn trước mặt tất cả mọi người." Tô Ngọc lạnh mặt nói.

Bất kỳ ai dám phỉ báng Tiểu Hòa đều phải chết.

Con cái có phải của hắn không, hắn là người rõ nhất, sao có thể để người này tùy tiện phỉ báng?

Trần Vọng nghe vậy thì hoàn toàn sợ hãi: "Không, ông không thể đối xử với tôi như vậy." "Bổn Vương muốn lấy mạng một người, còn chưa đến lượt ngươi nói không." Trần Vọng quay đầu nhìn Trần Tuấn Sinh: "Tam thúc, tôi không muốn chết." "Vương gia..." Dù sao cũng là tộc nhân của mình, Trần Tuấn Sinh chần chừ một chút rồi mở lời cầu xin. "Nếu bổn Vương muốn truy cứu, người của cả tộc các ngươi, đều phải chết." Tô Ngọc cắt ngang lời Trần Tuấn Sinh, lạnh lùng nói.

Trần Tuấn Sinh và những tộc nhân họ Trần bên cạnh nghe lời này đều tái mặt. "Vương phi của bổn Vương đi đến bất kỳ đâu cũng đều được bá tánh ủng hộ, hắn dám nói ra những lời đó phỉ báng Vương phi của bổn Vương, thì phải trả giá cho việc này." Thượng Văn hiểu ý Tô Ngọc, giống lúa cao sản đều do Vương phi trồng ra.

Họ được hưởng lợi từ những điều tốt đẹp mà Vương phi mang lại, nhưng lại để người khác ức hiếp Vương phi, lời này không thể nói xuôi tai được. "Trần Tuấn Sinh, giống lúa cao sản chúng ta trồng, đều là do Vương phi trồng ra, điều này ai cũng biết, hắn dám nói những lời như vậy thì phải chuẩn bị gánh chịu hậu quả." Thượng Văn nhìn họ, mặt mày bình tĩnh nói. "Thôn trưởng, ông giúp một tay đi?" Trần Tuấn Sinh nhìn Thượng Văn, nghĩ rằng ông ấy cũng từng tiếp xúc với Vương phi, chắc sẽ có ích.

Thượng Văn nghe ra ý của hắn, châm biếm nói: "Tôi làm gì có mặt mũi lớn đến vậy." "Tôi cũng chỉ mới gặp Vương phi một lần, không thân quen gì với Vương phi, tôi cũng không phải là họ hàng gì với Vương phi, không có khả năng giúp ông đâu.

Trần Tuấn Sinh, Vương gia không liên lụy đến những người khác trong Trần gia là ông đã phải thỏa mãn rồi, đừng có mà được voi đòi tiên." Thượng Văn cảm thấy Trần Tuấn Sinh này thật sự quá không biết tốt xấu. "Tôi..." "Trần Tuấn Sinh, vũ nhục hoàng thân quốc thích là tội chém đầu, huống hồ Vương phi còn có công lớn." "Trần Tuấn Sinh, con dám nói thêm một câu nữa, thì cút ngay ra khỏi gia tộc." Lão gia tử nổi giận nói.

Người nào cũng muốn bảo vệ, nhưng không nhìn xem người này là loại gì, có xứng đáng không. "Nhưng cha..." "Trần Tuấn Sinh, đây vốn dĩ là lỗi của Trần Vọng, chuyện này cũng là do con gây ra, bây giờ con không phân biệt phải trái, lại còn muốn bảo vệ loại người như Trần Vọng, ta thật sự rất nghi ngờ con có còn có thể tiếp tục làm tộc trưởng hay không." "Ông nội, ông thật sự khiến con quá thất vọng." Trần Hạo Vũ nhìn Trần Tuấn Sinh, mặt đầy thất vọng nói. "Chỉ cần là người từng nghe về vợ chồng Ngọc Vương gia, đều biết tình cảm hai người rất tốt, họ có bốn đứa con, bây giờ Trần Vọng tự mình gây họa nói ra những lời như vậy, ông lại còn muốn giúp hắn cầu tình, ông muốn chọc giận Vương gia, hại tất cả tộc nhân của chúng ta cũng phải chịu trừng phạt sao?" Lời của Trần Hạo Vũ khiến Trần Tuấn Sinh có chút xấu hổ, lão gia tử thì gật đầu: "Uổng cho con đã ăn cơm nhiều năm như vậy, lại còn không nhìn rõ bằng một đứa trẻ như Hạo

Vũ." "Hôm nay ta nói rõ ở đây, con dám nói thêm một câu nữa thì trực tiếp trục xuất khỏi gia tộc, còn chức tộc trưởng của con sau này ta cũng sẽ tìm người khác để làm lại, con không xứng đáng." Lão gia tử lạnh lùng nói.

Người con trai này trong khoảng thời gian này làm những chuyện thật sự khiến ông quá thất vọng rồi. "Cha, con là con trai của cha mà." "Là con trai của ta thì sao?

Loại con trai như con ta thà không có." Loại con trai như vậy có ích lợi gì chứ?

Trừ việc gây rắc rối cho mình thì còn biết làm gì?

Sau đó lão gia tử quỳ xuống trước mặt Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa: "Vương gia, Vương phi, Trần Vọng thế nào đều là do hắn tự chuốc lấy, hắn tự mình gánh chịu." Dù là người Trần gia, họ cũng không cần phải gánh chịu hậu quả từ việc Trần Vọng làm.

Ông ta rất khó khăn mới dẫn tộc nhân đến được đây, cuối cùng cũng có thể an cư lạc nghiệp, ông không muốn vì một kẻ gây rối mà đắc tội Vương gia và Vương phi.

Vì nhiều người Trần gia, ông cũng nên từ bỏ một số thứ.

Trần Vọng nghe lời của lão gia tử, mắt trở nên đỏ hoe: "Ông nói cái gì?

Ông già thối, ông lại muốn vứt bỏ mạng của tôi sao?

Ông dựa vào cái gì mà làm như vậy?" "Trần Vọng, đây là ngươi tự chuốc lấy." Nếu lúc ở bên kia hắn đã không gây chuyện, thì cuối cùng cũng không đến mức phải gây chuyện trước mặt Vương gia và họ.

Tô Ngọc thản nhiên nghe lời họ: "Đánh." Nguyên Bảo dẫn người trực tiếp ra tay.

Hơn nữa còn là hắn tự mình ra tay, biết đánh vào chỗ nào là đau nhất.

Nhìn vẻ tức giận của Nguyên Bảo, Vương Cẩn Hòa cười trong mắt, Nguyên Bảo xem ra cũng rất tức giận, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện ấu trĩ như vậy.

Trần Vọng cuối cùng đã chết trong dục vọng và dã tâm của chính mình. "Đất hoang không phải các người muốn bao chiếm là có thể bao chiếm, nếu còn xảy ra chuyện như vậy nữa, quyết không tha thứ." Tô Ngọc cảnh cáo nói.

Hắn biết những người Trần gia này vẫn còn một số người không an phận, liền nói.

Mấy người cùng Trần Vọng gây chuyện, thấy Trần Vọng toàn thân đẫm máu chết ở đây liền sợ hãi.

Họ không muốn chết, cuộc sống tốt đẹp bây giờ mới bắt đầu, họ còn muốn sống thật tốt. "Vương gia, chúng tôi sẽ không dám nữa." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa quay người rời đi, lúc đi không hề nhìn họ một cái.

Trần lão gia tử nhìn Trần Tuấn Sinh và họ: "Nhìn thấy chưa?

Vương gia muốn ra tay thì ở đây không một ai có thể chạy thoát, thôn trưởng cũng là người tốt, các người còn có gì không hài lòng nữa không?" Vì chút lợi nhỏ này, lẽ nào họ thật sự muốn rời khỏi nơi đã định cư này?

Đến lúc đó lại có ai có thể cưu mang họ?

Sao họ lại không nghĩ đến những điều này? "Trần Tuấn Sinh, điều chúng ta cần làm bây giờ không phải là muốn đạt được bao nhiêu thứ, mà là để cuộc sống của tộc nhân dần dần tốt lên, chỉ có như vậy mới xứng đáng với những tộc nhân đã chết, những ngày tháng lưu lạc không nhà, các người vẫn chưa chịu đủ sao, hay là muốn trải qua một lần nữa?" "Vương phi nói không sai, đất đai mỗi nhà bảy tám mẫu hoàn toàn đủ, những mảnh đất này còn không đủ cho các người trồng sao?

Người đông thì khai phá nhiều hơn một chút, người ít thì khai phá ít hơn một chút, nếu thật sự nhiều đến vậy, các người lại có thể quản lý xuể không?

Hôm nay nên nói tôi cũng đã nói rồi, các người có nghe lọt tai không, đó là chuyện của chính các người." Trần Hạo Vũ lúc này cũng lên tiếng nói: "Vương gia và Vương phi đã rất tốt rồi, các người còn có gì không biết đủ nữa?" Những người cùng phe với Trần Vọng, nghe một đứa trẻ còn nói như vậy về họ, lập tức cảm thấy có chút mất mặt, xấu hổ quay đầu không dám nhìn biểu cảm của họ.

Nhưng họ cũng rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chắc chắn sẽ có kết cục giống Trần Vọng.

Trần Vọng đã bị đánh chết ngay trước mắt họ, nỗi đau trước khi chết vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Hình ảnh máu me đầm đìa như vậy, là thứ họ muốn quên cũng không quên được.

Họ không hy vọng có một ngày mình cũng phải chịu kết cục như vậy.

Tuy không cam tâm, nhưng cũng chỉ đành ngoan ngoãn nghe lời.

Nhiều đất hoang như vậy, cuối cùng chỉ có thể có được vài mẫu, điều này khiến họ có chút đau lòng.

Thượng Văn nhìn mấy người không cam tâm này, cau mày nói: "Nếu các người cảm thấy không hài lòng thì sao?

Các người có thể trực tiếp đánh người, Thượng Gia thôn cũng không thiếu mấy người đó." Nghe lời này, mấy người Trần gia lập tức không nói gì nữa.

Thượng Gia thôn không thiếu mấy người này, nhưng họ không muốn rời khỏi đây.

Rời khỏi đây tức là rời khỏi gia tộc, họ có thể đi đâu?

Ở cùng với người nhà, đông người sẽ không bị ức hiếp, còn tự mình ra ngoài cuối cùng sẽ thế nào, chính họ cũng không nói rõ được. "Thôn trưởng hiểu lầm chúng tôi rồi, chúng tôi đương nhiên không muốn rời đi." Thôn trưởng liếc nhìn họ một cái, không nói nhiều: "Tất cả về tiếp tục khai hoang đi, hy vọng sau này đừng xảy ra chuyện như vậy nữa, nếu lại gây rắc rối thì mọi người đều không hay đâu." "Đương nhiên." Trần Tuấn Sinh cười gượng nói.

Chuyện lần này người của thôn họ không được lợi ích gì, ngược lại tộc nhân còn bị Vương gia đánh chết một người.

Đáng lẽ họ còn không dám có ý kiến, ai bảo Trần Vọng lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo đó.

Chương 1071

Dám ở đây nói bậy bạ rằng con trai của Vương gia không phải con ruột.

Lại còn nói Vương phi cắm sừng cho hắn, đây chẳng phải tự tìm đường chết sao?

Thượng Văn nghĩ đến điều gì đó, quay đầu nhìn tất cả mọi người có mặt: "Những lời Trần Vọng nói hôm nay tốt nhất là các người ngậm miệng lại, nếu vì cái miệng to của các người mà mất mạng, đó là chuyện của chính các người, không liên quan gì đến chúng tôi, đến lúc đó đừng có mà liên lụy chúng tôi.

Cái giá phải trả khi phỉ báng Vương phi là các người không gánh nổi đâu, hãy nhìn Trần Vọng mà biết." Người nhà họ Trần cau mày, có chút bất mãn với lời của Thượng Văn, nhưng cũng biết Thượng Văn nói không sai, nếu thật sự làm gì đó, đến lúc đó người xui xẻo chắc chắn là họ. "Thôn trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ răn dạy họ thật tốt." Lão gia tử Trần gia lên tiếng nói.

Thượng Văn không nói gì, có răn dạy được tộc nhân của mình hay không, đó là chuyện của chính ông ta, không liên quan gì đến họ.

Nếu ông ta có thể chịu đựng được cơn giận của Vương gia, ông ta cũng có thể không quản.

Thượng Văn dẫn người trong thôn đều đi rồi, Trần lão gia tử quay đầu nhìn họ: "Nhìn thấy chưa?

Thôn trưởng nói không sai, có những lời tốt nhất là các người ngậm miệng lại, đừng giống Trần Vọng không biết sống chết là gì." "Vâng." Nhìn thân thể đẫm máu của Trần Vọng, họ cúi đầu, không dám nói nhiều.

Người nhà họ Trần cũng đi rồi, trong nhà, Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao lại bỏ qua cho họ?" "Kẻ cầm đầu gây họa đều đã chết rồi, những người khác cũng không cần thiết phải truy cứu, anh còn định giết hết tất cả mọi người sao?" Vương Cẩn Hòa bật cười lắc đầu nói.

Tô Ngọc vẫn có chút không vui, cái thứ gì đó chứ?

Dám phỉ báng Tiểu Hòa sao?

Đây là không muốn sống nữa sao? "Được rồi, đừng giận nữa." "Em định dẫn người bên này kiếm tiền sao?" Tô Ngọc không có chút thiện cảm nào với những người Trần gia này. "Ừm, những người không tệ vẫn có thể dẫn theo cùng nhau, nhưng những người có vấn đề thì chắc chắn sẽ không để họ đi cùng, dù sao em cũng không phải là người ngây thơ mềm yếu như vậy." Cô lại không phải kẻ ngu, người ta có ác ý với cô, cô còn phải giúp người ta kiếm tiền, không phải ngốc sao.

Loại chuyện này cô sẽ không làm.

Biểu cảm của Tô Ngọc lúc này mới tốt hơn một chút: "Như vậy còn tạm được." "Vợ của anh cũng không phải người dễ bắt nạt đâu." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Cô tuy sẽ không tùy tiện đánh người giết người, nhưng đối với loại người không biết tốt xấu này, cô cũng có thể cứng rắn ra tay giết.

Ở cổ đại danh tiếng đối với nữ tử quan trọng đến mức nào, cô cũng coi như đã được chứng kiến, cô không hy vọng có một ngày danh tiếng của mình bị những người này hủy hoại, đến lúc đó còn sẽ liên lụy Tô Ngọc.

Nếu người Thượng Gia thôn làm việc không tốt, cô cũng có thể trực tiếp vứt bỏ họ, những người cần giáo huấn tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua một ai.

Đương nhiên, những chuyện này Vương Cẩn Hòa đều không nói với Tô Ngọc, chỉ là tự nghĩ trong lòng mà thôi. "Tôi thấy thôn trưởng kia và lão nhân kia đều là những người thông minh, sau này nên làm gì họ hẳn là sẽ biết, đương nhiên nếu họ không biết cách ngậm miệng, tôi cũng không ngại giúp họ một tay." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Người mà hắn còn không nỡ nói một lời nặng nề, những kẻ đó lại dám sao?

Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo ý cười: "Được, đều nghe anh, anh bên này thế nào rồi?" "Anh đã cho người gọi ba anh em Lỗ Nghị Tiêu đến rồi." Tô Ngọc cười tủm tỉm nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh thật sự muốn đưa người ta về làm khổ sai à?" Tô Ngọc hiển nhiên gật đầu: "Đương nhiên rồi, nhưng cũng không phải khổ sai, nhiều nhất cũng chỉ là để họ giúp làm một vài việc thôi." "Người ta chắc là hận anh đến chết mất." Một Vương gia nhàn tản tốt đẹp cứ thế không làm được nữa.

Hơn nữa còn có nỗi khổ không thể nói.

Chắc không có ai thảm hại hơn họ nhỉ? "Tiểu Hòa, chúng ta mới là người một nhà, đừng lúc nào cũng giúp đỡ người khác, như vậy không hay đâu." "Em cũng không nói là giúp đỡ họ, em chỉ là cảm thấy mục đích họ giao Lỗ quốc cho Huyền quốc phần lớn là muốn sau này làm người nhàn tản phải không?

Kết quả anh lại giữ người ta không buông, họ có thể vui vẻ sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ít nhiều cũng có chút lo lắng người này sau này có bị đánh không. "Yên tâm đi, Lỗ Nghị Tiêu không dám động thủ với anh đâu." Tô Ngọc nhìn ra ý của Vương Cẩn Hòa, cười tủm tỉm nói. "Hả?

Tại sao?" "Vì đây là điều hắn ta nợ chúng ta." Tô Ngọc nhướng mày nói. "Ban đầu khi hắn ta để anh tiếp quản Lỗ quốc đã nói rồi, nếu anh không muốn, hắn ta có thể đáp ứng yêu cầu của anh, uống hàn độc ba tháng, sau đó anh cũng không bắt hắn ta làm vậy, anh đã tha cho hắn ta một mạng, hắn ta giúp anh làm việc không phải là điều nên làm sao?" Tô Ngọc hiển nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa tròn mắt nhìn Tô Ngọc, chuyện này lại còn có thể làm như vậy sao?

Chồng mình sao lại lợi hại đến thế chứ. "Chồng ơi, anh cũng quá lợi hại rồi, anh đây quả thực là đang lừa người ta mà." Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói.

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào Vương Cẩn Hòa một cái, không vui nói: "Nương tử em có biết nói chuyện không?

Cái gì mà lừa người?

Đây gọi là món nợ chúng ta nợ thì luôn phải trả." Tô Ngọc cười khẽ, khóe miệng khẽ cong lên, hắn thật sự quá xấu xa rồi.

Đưa tay nhéo má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: "Anh thật sự quá xấu xa rồi." "Họ chắc là tức chết mất." "Họ có tức chết hay không thì không liên quan nhiều đến chúng ta, chỉ cần chúng ta thoải mái là được rồi, em nói phải không?" Tô Ngọc dụ dỗ nói.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, rồi gật đầu đồng tình: "Anh nói đúng, vẫn là chúng ta thoải mái quan trọng hơn." Nguyên Bảo đi theo sau hai người, nghe Tô Ngọc lừa gạt Vương Cẩn Hòa như vậy, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Thiếu gia lừa phu nhân như thế không sợ phu nhân biết sao? "Còn bên anh thì sao?

Em thấy hai ngày nay anh cứ loanh quanh bên ngoài, đã xem ra được gì rồi?" "Mấy sườn núi ở đây có thể lấy xuống, chúng ta dùng để trồng thảo dược.

Còn hoa quả thì chúng ta để người trong thôn trồng, sau đó mình đi thu mua.

Chỉ là không biết trái cây họ trồng ra sẽ thế nào.

Nếu giống như ở thôn Hồ Lô thì đương nhiên là tốt.

Nhưng nếu họ chỉ tùy tiện trồng trọt, cuối cùng có bán được giá tốt hay không, anh không biết nữa." "Mảnh đất dưới chân núi này đều là của chúng ta sao?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến điều gì đó, mở miệng hỏi. "Đúng vậy, nghìn mẫu ruộng nước và mấy trăm mẫu đất khô dưới này đều là của chúng ta.

Còn một số ruộng nước xung quanh, Bạch Khởi và những người khác khi xây dựng chỗ này đã xây luôn cả trang trại bên đó rồi." "Thế thì tốt quá.

Ruộng nước dưới chân núi đã xây trang trại chưa?" "Cái này thì chưa.

Nếu em muốn xây cũng đơn giản thôi, cứ gọi người đến là xây được." "Được, dưới núi cũng phải xây hai trang trại mới được.

Chúng ta còn phải trồng một ít rau để tự ăn." Cô tưởng tượng ra còn bao nhiêu việc phải làm. "Bạch Khởi và họ đã đi mua người rồi.

Chúng ta không quen thuộc với nơi này lắm, nhà xưởng rượu thì đừng dùng người của thôn này, đề phòng vạn nhất… Họ tin tưởng người ở Tạ gia thôn là vì gia đình Vương Cẩn Hòa đã sống ở đó hơn mười năm, biết rõ ai là người tốt.

Còn ở đây họ vừa mới đến, anh không cho rằng thích hợp để người của thôn này làm việc trong xưởng." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc có ý gì, bèn gật đầu đồng ý: "Được, cứ làm theo anh nói." Tô

Ngọc nở nụ cười: "Đợi sau khi tìm hiểu rõ nhân phẩm của dân làng ở đây, chúng ta hãy tính đến chuyện khác." "Ừm." Suy nghĩ của cô cũng gần giống Tô Ngọc.

Chương 1072

Ban đầu cô định sau khi xây xưởng sẽ để người ở các thôn xung quanh đến làm việc.

Như vậy cũng có thể giúp cuộc sống của họ tốt hơn một chút, nhưng sự việc xảy ra hôm nay đã khiến cô từ bỏ hoàn toàn ý định đó.

Có những người không thể cho họ quá nhiều mặt mũi, nếu không họ sẽ không biết mình là ai. "Em lúc đầu vẫn định để dân làng đến giúp, chỉ tiếc là…" Mặc dù Vương Cẩn Hòa không nói hết, nhưng Tô Ngọc hiểu ý cô. "Sau này hãy tính vậy." "Được." Người Thượng Gia thôn và Trần gia có lẽ không ngờ rằng, vì sự việc mà họ gây ra này, đã khiến họ mất đi một cơ hội kiếm tiền tốt đẹp.

Sau khi người Trần gia khiêng Trần Vọng về, vợ Trần Vọng suýt ngất xỉu tại chỗ, nghiến răng nhìn chồng mình đầy máu: "Chuyện này là sao?

Tại sao chồng tôi ra ngoài lành lặn mà lại chết?

Hôm nay các người phải cho tôi một lời giải thích." Trần Tuấn Sinh cau mày: "Trần Vọng đã đắc tội Vương gia." "Ông nói gì?

Điều này không thể nào." Vợ Trần Vọng không tin đó là sự thật, nghiến răng nghiến lợi nhìn họ giận dữ nói. "Chắc chắn là các người, nếu không phải các người thì anh ấy cũng sẽ không chết." Trong lòng Trần Tuấn Sinh có chút mất kiên nhẫn: "Trần Vọng cầm đầu gây rối, cuối cùng còn dám ăn nói ngông cuồng sỉ nhục Vương phi trước mặt người.

Sau khi bị Vương gia biết chuyện thì bị trượng tễ, đây là việc mọi người đều thấy." "Đều là người trong nhà, các người cứ trơ mắt nhìn chồng tôi bị đánh chết sao?" Vợ Trần Vọng oán hận nhìn họ, giận dữ

nói.

Trần Tuấn Sinh hơi bất mãn: "Đó là Vương gia, nơi này đều là phong địa của ông ấy.

Trần Vọng tự mình làm sai, chẳng lẽ chúng tôi còn phải giúp hắn chôn cùng sao?

Nếu không phải Vương gia họ nhân từ, việc Trần Vọng làm có thể khiến cả Trần gia chúng ta bị diệt tộc." Vợ Trần Vọng run rẩy nhìn Trần Tuấn Sinh: "Chuyện này không thể nào." Mấy người cùng Trần Vọng gây sự lên tiếng: "Chuyện này là thật, không lừa bà đâu.

Trần Vọng thật sự đã đắc tội Vương gia.

Vương gia nói thẳng, nếu ông ấy muốn, cả Trần gia chúng ta đều phải trả giá vì những việc Trần Vọng đã làm.

Hắn sỉ nhục là Ngọc Vương phi, là vị Ngọc Vương phi đã trồng ra lương thực cao sản, cứu sống hàng vạn dân chúng.

Nếu chuyện hắn sỉ nhục Ngọc Vương phi bị người khác biết được, chúng ta sẽ có kết cục thế nào là điều bà không dám nghĩ tới.

Ngọc Vương phi ở Huyền quốc có uy vọng chỉ đứng sau Hoàng thượng và Ngọc Vương." Khi Trần Vọng nói những lời đó, họ đều nghĩ Trần Vọng có phải bị điên rồi không.

Nếu không thì làm sao hắn có thể nói ra những lời như vậy.

Vợ Trần Vọng tái nhợt nhìn người đang nói.

Mấy người này đều có quan hệ tốt với chồng cô ta, bây giờ ngay cả họ cũng nói như vậy, thì chắc chắn là thật. "Hắn đã nói gì về Vương phi?

Mà có thể khiến Vương gia đánh chết một người." Cô ta vẫn còn có chút không thể chấp nhận.

Từ nãy đến giờ mấy người đó cười gượng nói: "Chuyện này không thể nói ra được, nói ra thì chúng tôi cũng mất đầu.

Bà chỉ cần biết những lời hắn nói đều là tội có thể diệt cả chín họ là được rồi." Vợ Trần Vọng cau mày, bất mãn nhìn họ, họ nói những lời này rõ ràng là đang qua loa với cô ta. "Tôi muốn nghe sự thật." "Chu thị, chúng tôi nói thẳng với bà thế này.

Nếu chúng tôi nói ra mà bà lại gây ra chuyện gì đó, cả Trần gia chúng tôi đều sẽ phải chôn cùng với các người.

Bà không muốn sống thì chúng tôi muốn sống." Cuộc sống tốt đẹp sắp đến rồi, họ không muốn vì chuyện này mà mất mạng.

Sắc mặt Chu thị lập tức thay đổi, nhìn người đang nói: "Rốt cuộc là chuyện gì mà nghiêm trọng đến vậy?" "Những gì nên nói, chúng tôi đã nói rồi.

Nghe hay không là việc của bà." Những người Trần gia bên cạnh không muốn nói thêm. "Bà tốt nhất đừng có ý định đến chỗ Vương phi gây sự, nếu bà đi thì cuối cùng người chết chỉ có bà mà thôi." Đối với lời cảnh cáo của người Trần gia, Chu thị căn bản không để tâm.

Tại sao lại không thể đi gây rối?

Chồng cô ta chết ở đó, cô ta không đi gây rối mới là lạ.

Cho dù không được gì, cũng phải khiến họ bồi thường tiền.

Chồng mất rồi, cô ta còn hai đứa con, sau này phải làm sao?

Một mình cô ta làm sao nuôi sống hai đứa con?

Cô ta nhất định phải lấy được đủ tiền từ Vương phủ.

Chỉ có như vậy sau này cô ta mới có thể sống tốt.

Người Trần gia không hề biết suy nghĩ của Chu thị, sau khi nói chuyện với Chu thị xong thì họ chuẩn bị rời đi: "Sau này có việc gì cần giúp đỡ tang lễ, bà cứ nói một tiếng.

Chúng tôi còn có việc nên đi trước đây." "Đợi một chút, tôi có việc muốn các người giúp." Chu thị thấy họ đều nói vậy, đương nhiên sẽ không khách khí, chặn họ lại không cho đi.

Người Trần gia nhìn Chu thị: "Có chuyện gì?" "Các người đi cùng tôi đến đòi công đạo cho chồng tôi, tôi…" "Muốn đi thì bà tự đi đi, chúng tôi không đi cùng bà đâu." Vừa nghe Chu thị lại muốn đến Ngọc Vương phủ gây sự, người Trần gia đều nghĩ cô ta có phải điên rồi không.

Ngọc Vương là ai?

Cô ta làm như vậy, nếu họ thật sự đi theo, đến lúc đó xui xẻo cũng sẽ đến với họ.

Việc ngu xuẩn như vậy họ sẽ không làm đâu. "Các người không phải nói có việc thì tìm các người sao?

Bây giờ các người có ý gì?" Chu thị tức đến không chịu được. "Chúng tôi nói là giúp bà xử lý chuyện tang lễ, chứ không nói giúp bà đi tìm Vương gia gây sự.

Bà muốn gây sự thì tự mình đi đi, đừng lôi chúng tôi vào, chúng tôi không muốn đắc tội Vương gia, cuối cùng cũng có kết cục như vậy." Họ cũng không phải đồ ngốc, đương nhiên biết Chu thị muốn làm gì, chẳng phải là muốn vòi tiền từ Vương gia sao?

Họ không có ngu như vậy. "Các người... chồng tôi là đi theo các người ra ngoài mới xảy ra chuyện, các người phải chịu trách nhiệm." Chu thị mặc kệ nhiều như vậy, bây giờ cô ta chỉ muốn tìm người chịu trách nhiệm cho những chuyện này.

Chính là họ đã hại chết chồng cô ta.

Nghe Chu thị nói vậy, tất cả mọi người bên cạnh đều bất mãn:

"Chu thị, bà đang nói linh tinh gì đó?

Ai phải chịu trách nhiệm chứ?" Cô ta quả thật không thể nói lý.

Rõ ràng là lỗi của chính chồng cô ta, bây giờ lại còn muốn họ làm vật tế thân sao?

Chương 1073

Nếu Chu thị không vòi được tiền của Vương gia, sau này có tìm đến gây rắc rối cho họ không?

Có trực tiếp bắt họ giúp nuôi con không?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, tất cả mọi người đều lùi lại một bước, một chút cũng không muốn dính dáng đến cô ta.

Chu thị nhìn họ không ngừng lùi lại, cứ như cô ta là hồng thủy mãnh thú vậy, sắc mặt trở nên rất khó coi. "Nếu không phải các người, chồng tôi cũng sẽ không chạy đi làm cái chuyện đó, tất cả đều là lỗi của các người." Chu thị giận dữ nói.

Hôm nay cô ta nhất định phải tìm một chỗ dựa cho con, không thể để con cứ theo cô ta sống khổ sở mãi.

Những người này cũng tham gia, cũng là họ châm ngòi, bây giờ chồng cô ta xảy ra chuyện, họ phải chịu trách nhiệm.

Mấy người bên cạnh đều bị tức đến bật cười, chưa từng thấy người nào mặt dày như Chu thị. "Cũng không phải chúng tôi bảo hắn ta không cần mạng đi đắc tội Vương gia và Vương phi, chuyện này có liên quan gì đến chúng tôi?

Bà đừng hòng đổ lỗi lên đầu chúng tôi, chúng tôi không chấp nhận cái kiểu này đâu." Có người cảnh giác nhìn Chu thị trực tiếp nói. "Lời này nói không sai, chúng tôi không dọn dẹp cái mớ hỗn độn này cho bà đâu.

Bà muốn chúng tôi giúp bà nuôi con à, nằm mơ đi." Cuộc sống của họ bây giờ cũng không dễ dàng gì, làm sao có thể nuôi thêm hai đứa trẻ không có quan hệ máu mủ?

Xem ra Chu thị này chỉ muốn vòi tiền từ Vương gia, nhưng cô ta hình như cũng quá coi thường Vương gia họ rồi thì phải?

Vương gia họ làm sao có thể bị Chu thị vòi tiền như vậy được.

Nhìn thấy tộc nhân bên cạnh, có người lên tiếng: "Sau này các người vẫn nên cẩn thận một chút đi, nếu không đến lúc đó gây ra rắc rối cho các người thì không hay đâu." "Đúng vậy, đừng đến lúc đó vì Chu thị mà phá nát nhà mình, thế thì mất mặt lắm." Chu thị nghe những lời này tức đến run người: "Các người... các người nói bậy." "Chúng tôi có nói bậy hay không chẳng lẽ bà không rõ sao?

Bà dám nói bà nói những lời này không phải là muốn chúng tôi nuôi ba mẹ con bà sao?" Người phụ nữ này đang nghĩ gì vậy.

Họ đâu phải đồ ngốc để bị lợi dụng.

Chu thị tức đến run người, trừng mắt nhìn họ: "Tôi mặc kệ, tất cả đều là lỗi của các người, các người phải chịu trách nhiệm cho mấy mẹ con tôi." Mấy người bên cạnh lười nói nhiều với Chu thị.

Ban đầu còn định giúp Chu thị lo tang sự, bây giờ xem ra họ giúp gì chứ?

Chỉ sợ đến lúc đó họ lại trở thành miếng thịt béo không thể thoát khỏi tay người ta thôi.

Chu thị nhìn họ rời đi, không còn cách nào khác đành phải đi tìm người nhà mẹ đẻ của mình.

Họ cũng định cư ở đây.

Cùng lắm là sau này có tiền thì chia cho họ một ít.

Người nhà mẹ đẻ của Chu thị nghe ý của Chu thị, lập tức có chút kích động.

Chuyện này thật sự có thể sao?

Thật sự có thể lợi dụng Trần Vọng để kiếm tiền từ Vương gia sao?

Vương gia có rất nhiều tiền, không có nghìn lượng thì mấy trăm lượng bạc cũng được chứ?

Đến lúc đó mỗi người một trăm lượng, có thể xây nhà lớn, sau này cuộc sống sẽ tốt hơn nhiều.

Suy nghĩ như vậy khiến cả nhà mẹ đẻ của Chu thị đều vô cùng kích động, thậm chí bắt đầu đồng ý giúp đỡ Chu thị.

Tất cả mọi người cùng nhau khiêng thi thể Trần Vọng, còn dẫn theo hai đứa trẻ thơ cùng khóc lóc ầm ĩ đi đến Ngọc Vương phủ.

Trần Tuấn Sinh và những người khác biết Chu thị đi gây rắc rối cho Ngọc Vương, liền vội vàng đến ngăn cản.

Trần Tuấn Sinh nhìn Chu thị giận dữ nói: "Chu thị, bà lại đang gây chuyện gì vậy?" "Cái gì mà tôi gây chuyện?

Rõ ràng là các người không giúp tôi nên tôi mới thế này.

Chỉ cần các người giúp tôi một chút, tôi cũng không đến nỗi như vậy.

Tôi là một phụ nữ yếu đuối, còn hai đứa con phải nuôi, các người bảo tôi phải làm sao bây giờ?" Chu thị căn bản không nghe lời Trần Tuấn Sinh.

Điều cô ta nghĩ nhiều nhất bây giờ là làm sao có thể lấy được nhiều tiền hơn từ tay Ngọc Vương.

Nếu có thể khiến Ngọc Vương nuôi sống họ thì càng tốt, như vậy ba mẹ con cô ta sẽ được ăn sung mặc sướng, không phải lo nghĩ gì nữa.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sự kích động trong mắt Chu thị càng rõ ràng hơn.

Trần Tuấn Sinh nhìn thấy sự tính toán rõ ràng trong mắt Chu thị, trong lòng lập tức hiểu ra, Chu thị này e là sẽ không nghe lọt tai lời họ nói. "Chu thị, bà đang bày mưu tính kế gì trong lòng, chúng tôi đều biết.

Nhưng tôi nhắc bà lần cuối, nếu bà không muốn chết, tốt nhất là hãy quay về đi, nếu không sau này không ai cứu nổi bà đâu." Trần Tuấn Sinh giận dữ nói.

Chu thị bây giờ chỉ nghĩ đến cuộc sống xa hoa sau này, còn về lời thôn trưởng nói, cô ta căn bản không nghe lọt tai. "Tôi không nghe các người nói mấy chuyện này, tôi muốn đi hưởng cuộc sống tốt đẹp của mình đây." Những người đi cùng Trần Tuấn Sinh đến ngăn cản nhìn cô ta như nhìn một kẻ ngốc.

Đầu óc Chu thị này không có vấn đề sao?

Với bộ dạng tức giận của Vương gia lúc trước, cô ta lại còn muốn dựa vào Trần Vọng để sống tốt sao?

Vương gia đã cho Trần Vọng toàn thây, không liên lụy đến họ đã là rất tử tế rồi. "Chu thị, tôi hỏi bà lần cuối cùng, rốt cuộc bà có quay về không?" Trần Tuấn Sinh nghiêm khắc nhìn Chu thị hỏi.

Chu thị hừ một tiếng: "Tôi không quay về, tôi đã nói là tôi muốn đi hưởng cuộc sống tốt đẹp, các người đừng hòng ngăn cản tôi." Nghe Chu thị nói những lời này, Trần Tuấn Sinh tức đến bật cười: "Được, bà cứ đi đi.

Từ hôm nay trở đi, các người không còn là người của Trần gia chúng tôi nữa.

Sau này sống chết của gia đình các người không có bất kỳ liên quan gì đến Trần gia chúng tôi." Ban đầu còn định sau này giúp đỡ ít nhiều, bây giờ xem ra giúp gì chứ?

Ông ta không dám giúp đâu.

Vạn nhất sau này liên lụy đến họ thì sao?

Những người bên cạnh nhìn Chu thị như nhìn ôn thần: "Tộc trưởng, chúng ta đi thôi, đừng để bị liên lụy." Tộc trưởng gật đầu: "Ừm, chúng ta đi.

Chu thị, nếu bà còn tiếp tục như vậy, sau này đừng đến tìm chúng tôi giúp đỡ." Chu thị khinh bỉ nói: "Ai mà thèm tìm các người giúp đỡ chứ?" Trần Tuấn Sinh gật đầu: "Rất tốt, bà hãy nhớ lời hôm nay đã nói.

Sau này gia đình các người thế nào đều không có bất kỳ liên quan gì đến chúng tôi.

Chương 1074

Chúng ta đi." Trần Tuấn Sinh dẫn người Trần gia đi, anh trai của Chu thị cau mày nhìn cô ta: "Chuyện này thật sự không có vấn đề gì sao?" Trần Tuấn Sinh đối với người trong tộc xưa nay đều rất tốt, lần này lại một chút cũng không muốn quản sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ thật sự là vấn đề của Trần Vọng? "Chỉ là chuyện chiếm đất hoang thôi mà, hắn ta lại bị Vương gia đánh thành ra thế này.

Ông nói xem sau này cuộc sống của chúng tôi phải làm sao?" Chu thị ủy khuất nói.

Còn về chuyện Trần Vọng sỉ nhục Ngọc Vương phi mà họ nói, cô ta căn bản không coi là chuyện gì.

Cho rằng chỉ mắng vài câu thì đâu phải chuyện lớn, vì vậy cũng không nói với người nhà.

Anh cả của Chu thị nhìn Chu thị như vậy, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Nếu không thì Trần Tuấn Sinh làm sao có thể trực tiếp đuổi Chu thị và họ ra khỏi gia tộc?

Phải biết rằng hai đứa trẻ này là huyết mạch của Trần Vọng mà.

Việc đuổi khỏi gia tộc như vậy, không phải là chuyện nhỏ. "Bà tốt nhất nên nói rõ mọi chuyện trước đã, thật sự chỉ là như bà nói thôi sao?" Ông ta vẫn không yên tâm. "Anh cả sao anh phiền phức thế hả?

Nếu anh không tin thì anh có thể không đi, hỏi nhiều làm gì?

Tốt bụng dẫn các người đi, vậy mà còn hỏi đông hỏi tây." Chu thị mất kiên nhẫn nói. "Sao anh hai và anh ba lại không có nhiều vấn đề như vậy?

Cứ anh ta là nhiều lời nhất, thiếu một người thì họ còn có thể chia thêm ít tiền nữa." Anh cả Chu bị Chu thị chọc tức đến bật cười: "Tôi thật sự không tin bà.

Vì bà đã nói như vậy rồi, thì vợ chồng chúng tôi sẽ không đi nữa." Nói xong cũng không để ý đến sự bất mãn của Chu thị và họ, dẫn vợ đi luôn. "Chàng thật sự không quản nữa sao?" "Không quản nữa.

Tôi luôn cảm thấy Chu thị không nói thật với chúng ta.

Nếu thật sự chỉ vì chuyện này, Trần Tuấn Sinh sẽ không nói ra lời đuổi họ khỏi gia tộc, đây là một vấn đề rất lớn." "Chàng nói đúng." Hai người trở về thôn hỏi người trong thôn mới biết rốt cuộc Trần Vọng chết như thế nào.

Hắn ta căn bản không phải vì chiếm đất hoang mà chết, hắn ta vì sỉ nhục Vương phi, do đó chọc giận Vương gia, nên mới bị Vương gia đánh chết.

Còn về việc Trần Vọng đã nói gì để đắc tội người khác thì ông ta không biết.

Chuyện này dường như đã trở thành một điều cấm kỵ, không một ai muốn nói.

Khi ông ta hỏi thêm, không ai muốn nói nhiều với ông ta, chỉ nói là đã bôi nhọ Vương phi, ngoài ra không nói gì nữa.

Chị dâu của Chu thị nhìn chồng mình với vẻ lòng còn sợ hãi: "May mà anh đã đề phòng, chúng ta cũng không đi theo gây chuyện, nếu không thì rắc rối lớn rồi." Bôi nhọ Vương phi đây là tội lớn phải chém đầu.

Chu thị muốn chết thì họ không muốn. "Có nên đi nói với lão Nhị và họ một tiếng không?" Anh cả Chu thị lắc đầu: "Bây giờ đi đã không kịp nữa rồi." Chị dâu của Chu thị trong lòng có chút lo lắng: "Vậy thì phải làm sao?" "Hai người họ cũng nên nhận một bài học rồi, nếu không thì Chu thị nói gì cũng tin, chưa từng thấy người nào ngu xuẩn như vậy." Nghe lời chồng nói, chị dâu của Chu thị không nói thêm nữa.

Anh hai và anh ba quả thật quá vô tâm.

Khi hai người đang nói chuyện, Chu thị và họ đã đến cửa.

Chu thị nhìn ngôi nhà tốt đẹp ở đây, mắt đều xanh lên, vẻ mặt kích động nhìn tất cả, nếu sau này cô ta có thể sống ở nơi này thì tốt quá. "Anh hai, anh ba, các anh xem ở đây có phải rất tốt không?" Chu thị nuốt nước bọt, vẻ mặt kích động nói. "Thật sự rất tốt." Họ đặt thi thể Trần Vọng xuống trước cửa, Chu thị ôm con bắt đầu khóc lóc om sòm.

Người trong nhà nghe tiếng khóc lóc từ ngoài cửa, lũ lượt đi ra.

Nam Kiều nhìn thấy thi thể đặt trước cửa, cùng với những người đang khóc lóc ồn ào trước cửa, sắc mặt lập tức lạnh đi.

Người này chẳng phải là người vừa nãy bôi nhọ chị dâu sao?

Đây là muốn làm gì? "Các người là ai?

Muốn làm gì?" "Tôi là vợ Trần Vọng, tôi chỉ muốn hỏi, chồng tôi đã làm gì mà khiến các người trực tiếp đánh chết hắn?

Thật đáng thương cho mẹ con góa bụa của tôi, sau này biết sống thế nào đây?" Chu thị vừa thấy người liền bắt đầu khóc lóc, bộ dạng xấu xí đó khiến Nam Kiều chướng mắt.

Nam Kiều khoanh tay đứng nhìn Chu thị, gãi gãi tai, rất muốn xem người này cuối cùng có thể nói ra lời gì. "Em rể tôi chính là chết ở chỗ các người, các người phải bồi thường cho chúng tôi." "Gia đình em gái tôi đều dựa vào em rể để kiếm tiền sống qua ngày, bây giờ em rể cứ thế chết rồi, em ấy và con cái phải sống thế nào đây?" Nam Kiều nghe lời hai người nói, khóe miệng mang theo vẻ châm biếm rõ rệt: "Ồ?

Vậy thì sao?

Các người muốn bao nhiêu?" Mắt Chu thị và hai anh trai cô ta lập tức sáng lên, chẳng lẽ có hy vọng? "Các người phải bồi thường cho chúng tôi nghìn lượng bạc, còn phải đảm bảo cuộc sống cho mẹ con tôi, chúng tôi muốn dọn vào đây ở." Chu thị tham lam nói.

Ban đầu còn tưởng cần phải tốn bao nhiêu lời lẽ, không ngờ họ lại đơn giản đồng ý như vậy.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn bộ dạng tham lam của Chu thị, mắt hơi híp lại, nói với vẻ không rõ ý: "Có muốn tôi tìm thêm vài nha hoàn hầu hạ nữa không?" "Đương nhiên rồi, không chỉ cần nha hoàn, tôi còn muốn lăng la gấm vóc, Vương phi có gì thì tôi cũng phải có cái đó, nếu không tôi không đồng ý." Chu thị kích động nói.

Sau này cô ta cũng có thể giống Vương phi, sống cuộc sống tương tự rồi.

Hai anh trai của Chu thị nghe những lời này đều nghĩ cô ta có phải điên rồi không: "Bà điên rồi sao?" "Chu thị, bà đừng quá đáng." Khi đến đây cô ta đâu có nói như vậy.

Cô ta là cái thá gì?

Lại còn muốn có đãi ngộ giống như Vương phi sao?

Cô ta có tư cách đó sao?

Chu thị bất mãn liếc họ một cái, không vui nói: "Các người câm miệng đi, các người với anh cả đều là đồ vô dụng." Người đã đến đây rồi, người ta cũng bắt đầu hỏi cần gì, vậy mà họ lại bắt đầu rụt rè, rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Anh hai và anh ba của Chu thị giơ tay chỉ vào mình.

Họ giúp Chu thị đến đây cuối cùng còn bị mắng là đồ vô dụng sao?

Chu thị này thật ghê gớm.

Chương 1075

"Anh hai, chúng ta đi thôi." Họ vốn không nên vì tham lam một trăm lượng bạc mà đến đây gây rắc rối.

Ban đầu còn tưởng Chu thị chỉ cần một ít bạc là đủ, không ngờ cuối cùng lại quá đáng như vậy.

Họ nghe mà còn cảm thấy không tiện, kết quả Chu thị lại còn nói ra được, cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Anh hai của Chu thị liếc Chu thị một cái, nhìn vẻ mặt không thèm để ý của cô ta, khẽ thở dài.

Quả nhiên con người không thể cho cô ta cơ hội, nếu không thì chuyện gì cũng có thể làm ra được. "Được, chúng ta đi thôi." Khi anh hai của Chu thị rời đi, nhìn Nam Kiều nói: "Vừa nãy thật sự xin lỗi, đã gây rắc rối cho các vị." Nam Kiều không nói gì, nhìn hai người rời đi.

Chu thị thấy hai người rời đi vội vàng gọi họ lại: "Các người đứng lại, nếu hôm nay các người đi rồi, sau này đừng hòng có ngày tốt đẹp, tôi sẽ không tha cho các người đâu." Anh hai và anh ba của Chu thị liếc Chu thị một cái, nhàn nhạt nói: "Bà hãy lo giữ cái mạng của mình trước đi rồi hẵng nói." "Lão Tam, chúng ta đi." Họ có thể nhận ra khi vị thiếu gia này nói chuyện mang theo sự lạnh lùng, căn bản không thật lòng muốn cho Chu thị thứ gì, chỉ là cô ta tự mình không nhìn thấu mà thôi.

Nam Kiều nhìn Chu thị nhàn nhạt nói: "Cho bà một cơ hội rời đi.

Bây giờ rời khỏi đây, cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra." Chu thị vừa nghe liền không đồng ý: "Anh vừa nãy đã nói sẽ cho tôi tiền, còn hỏi tôi có muốn thứ gì khác không.

Vì anh đã nói rồi thì không thể đổi ý." Nam Kiều chưa từng thấy người nào ngây thơ như vậy.

Chu thị thật sự quá ngu xuẩn.

Cậu tin rằng hai anh trai của Chu thị đến đây cũng có ý đồ, bây giờ rời đi e là cũng đã nhìn rõ cậu sẽ không thật sự cho thứ gì, thêm vào đó Chu thị lại là người được voi đòi tiên, họ đều không chịu nổi nữa mới rời đi, bây giờ cô ta lại còn nói ra những lời viển vông như vậy.

Người này còn đang nằm mơ sao? "Khi nào anh đưa tiền cho tôi?

Tôi muốn nghìn lượng bạc, một bộ nhà lớn, còn muốn mấy người hầu, và cả trang sức vàng bạc dùng không hết nữa." Chu thị càng nói càng kích động.

Cô ta cũng muốn làm người có tiền, cô ta cũng muốn được người khác coi trọng, cô ta không muốn lại như những người khác, thấp kém hơn người, mỗi ngày chỉ có thể làm việc đồng áng nữa.

Chỉ cần có số tiền này, cô ta muốn làm gì mà chẳng được?

Nam Kiều đưa tay xoa xoa thái dương, lời cậu nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Người này lại còn có thể dùng giọng điệu đương nhiên như vậy để nói chuyện với cậu. "Bà là không muốn rời đi đúng không?" "Nếu các người không cho tôi đồ, tôi sẽ cứ ở đây mà quậy phá.

Tôi sẽ đi mời huyện lệnh đến, tôi xem đến lúc đó các người làm thế nào." Chu thị nghĩ rằng những người như họ chắc hẳn rất lo lắng huyện lệnh đến đúng không?

Thế nhưng Nam Kiều và những người bên cạnh đều bật cười không nhịn được.

Người phụ nữ này lại còn nói muốn mời huyện lệnh đến gây rắc rối, thật sự quá thú vị.

Cậu chưa từng gặp chuyện nào thú vị đến vậy. "La Hậu, người phụ nữ này lại còn nói muốn mời huyện lệnh đến gây rắc rối cho Ngọc ca ca." Nam Kiều nhìn La Hậu bên cạnh cười tủm tỉm nói. "Đồ ngu." La Hậu đưa ra một đánh giá.

Nam Kiều gật đầu đồng tình: "Anh nói không sai, quả thật là một đồ ngu.

Người như vậy rốt cuộc sống đến bây giờ bằng cách nào?" Một người viển vông như vậy, rốt cuộc Trần Vọng đã nhìn trúng cô ta ở điểm nào?

Lại còn không gây rắc rối cho hắn?

Không trực tiếp hại chết hắn? "Trần Vọng này có thể sống đến bây giờ mới chết, thật sự là mạng lớn rồi." "Các người nói gì?" Chu thị nghe có chút mơ hồ.

Những người này chẳng lẽ thật sự không sợ huyện lệnh sao? "Bà biết đây là nơi nào không?

Bà biết bà đến gây rắc rối cho ai không?" Nam Kiều cười như không cười nhìn Chu thị bên cạnh.

Chu thị cau mày, một lúc sau mới lên tiếng: "Có thể là ai?

Chẳng phải là Ngọc Vương..." Lời còn chưa nói hết, mặt Chu thị đã trắng bệch.

Đúng rồi, người sống ở đây là Ngọc Vương và Ngọc Vương phi, làm sao hai người họ có thể sợ huyện lệnh chứ?

Thảo nào hai người này lại nói những lời như vậy.

Bây giờ nghĩ lại thật sự có chút mất mặt. "Tôi... tôi mặc kệ, cho dù là Vương gia cũng không thể tùy tiện giết người như vậy." Chu thị lý lẽ hùng hồn nói.

Con trai tám tuổi của Chu thị cau mày nói: "Mẹ đừng như vậy." "Con câm miệng lại." "Anh ơi..." "Chúng ta đi." Cậu bé đã nhìn ra rồi, mẹ cậu căn bản không phải vì muốn đòi công đạo cho cha, mục đích cô ta làm như vậy chỉ là vì muốn bản thân có thể sống cuộc sống tốt đẹp mà cô ta nghĩ.

Con trai Trần Vọng đi đến trước mặt Nam Kiều nhìn cậu: "Vị thiếu gia này, tôi muốn biết cha tôi tại sao lại chết." "Cậu biết Ngọc Vương phi không?" Đứa trẻ ngẩn người một chút, nghiêm túc gật đầu: "Biết ạ, Ngọc Vương phi là người rất tốt, bà ấy đã trồng ra lương thực cao sản, giúp rất nhiều dân chúng có cái ăn.

Lương thực chúng ta đang ăn bây giờ cũng là do Ngọc Vương phi trồng ạ." "Không sai, cha cậu đã sỉ nhục Vương phi, làm bại hoại danh tiếng của Vương phi.

Còn về việc đã nói gì thì tôi không nói với cậu nữa.

Nhưng có một điều cậu có thể rõ ràng, nếu chuyện này bị dân chúng kinh thành Huyền quốc biết được, gia đình cậu có thể bị mắng cho chết, tổ tông mười tám đời cũng có thể bị lôi ra mà mắng." Nam Kiều lên tiếng nói. "Uy vọng của Vương phi ở toàn bộ Huyền quốc, thậm chí các quốc gia khác đều rất cao, chỉ đứng sau Hoàng thượng và Vương gia.

Cha cậu sỉ nhục Vương phi, làm bại hoại danh tiếng của Vương phi, đây là tội gì cậu hẳn phải biết." Sắc mặt con trai Trần Vọng có chút tái nhợt, cậu bé tuy không đi học nhưng cũng đã nghe lão tú tài nói về những chuyện này.

Nếu Vương gia thật sự muốn tính toán, đây chính là tội lớn tru diệt cửu tộc. "Đây là tội tru diệt cửu tộc." Nam Kiều gật đầu: "Không sai, Ngọc ca ca không liên lụy đến các cậu, chỉ lấy mạng một mình hắn ta, các cậu nên cảm thấy may mắn rồi, chứ không phải đến đây gây sự.

Một khi chọc giận Ngọc ca ca, Ngọc ca ca sẽ không tha cho các cậu đâu.

Sau này bên chị dâu sẽ có việc làm, cậu có thể đến làm một số việc trong khả năng của mình.

Sẽ trả cho cậu một ít tiền công, nuôi sống bản thân và em gái không thành vấn đề.

Còn về mẹ cậu, nếu cứ tiếp tục gây rối ở đây, kết cục chờ đợi cô ta sẽ giống như cha cậu." Đối với đứa trẻ này, Nam Kiều không có địch ý.

Từ đầu đến cuối đứa trẻ này không hề hùa theo gây rối, chỉ đứng bên cạnh quan sát, sau khi làm rõ ngọn ngành mọi chuyện thì chuẩn bị rời đi.

Có một người mẹ như vậy mà vẫn có thể có tính cách như thế này, đứa bé này khá tốt.

Chương 1076

Cậu bé cúi mình cảm ơn Nam Kiều: "Cảm ơn vị thiếu gia này." "Mẹ, đây là lỗi của cha con, chúng ta về thôi, để cha con được yên nghỉ." Nghe đứa trẻ nói những lời như vậy, Chu thị lập tức nổi giận: "Con câm miệng lại, mẹ không biết lỗi gì cả, mẹ chỉ biết bọn họ đã hại chết cha con, thì phải bồi thường tổn thất cho chúng ta.

Nếu không con và em gái con sẽ ăn gì?" "Con có tay có chân, có thể nuôi sống bản thân và em gái.

Con hỏi mẹ lần nữa, có đi không?" "Tôi không đi, không cho tôi nghìn lượng bạc, một bộ nhà lớn thì tôi không đi." Chu thị ngồi trên đất khóc lóc ầm ĩ nói.

Con gái của Chu thị thấy Chu thị như vậy, theo bản năng trốn ra sau lưng cậu bé: "Anh ơi, em sợ." "Đừng sợ, chúng ta về nhà.

Sau này anh kiếm tiền nuôi em có được không?" "Được ạ." Cô bé gật đầu thật mạnh, kéo tay anh trai cùng rời đi.

Nam Kiều nhìn hai đứa trẻ kiên định rời đi: "Thi thể của bà còn muốn nữa không?" "Có, tôi sẽ đi mời người trong tộc đến giúp mang về." "Được." Nam Kiều miễn cưỡng gật đầu.

Chu thị vừa nghe lập tức nổi giận: "Ai đồng ý?

Cậu câm miệng lại, không được nói bậy bạ ở đây.

Mau đưa tiền cho tôi." Tô Ngọc từ bên trong bước ra: "Sao lâu vậy?" Nam Kiều cười hắc hắc: "Ngọc ca ca, người phụ nữ này muốn anh bồi thường tổn thất cho cô ta.

Cô ta muốn nghìn lượng bạc, một căn nhà lớn, cuối cùng là đầy tớ tấp nập, đương nhiên còn muốn trang sức vàng bạc dùng không hết nữa." Tô Ngọc nghe xong nhàn nhạt lên tiếng: "Trượng tễ, sau đó đi tìm tiệm vàng mã, những thứ cô ta muốn đều làm cho cô ta một bộ." Nam Kiều khẽ ho một tiếng.

Ngọc ca cũng quá tàn nhẫn rồi, chuyện như vậy mà cũng làm ra được.

Tô Ngọc thấy không ai nói gì, cau mày: "Sao vậy?

Khó khăn lắm sao?

Hay là không làm được?" "Đơn giản, chúng ta đi ngay đây." Khi Chu thị nhìn thấy Tô Ngọc, ban đầu cô ta nghĩ sẽ nhanh chóng có được thứ mình muốn, kết quả anh ta lại nói những lời như vậy, điều này không phải quá đáng sao?

Lại còn muốn cho cô ta đồ cõi âm. "Các người..." Tô Ngọc quay người trở vào: "Không muốn sống thì cứ đi cùng chồng bà đi, như vậy sẽ không cần lo lắng chuyện mưu sinh nữa." Chu Thị hoàn toàn ngây người, vị Vương gia này sao có thể độc ác như vậy: "Anh đâu có thiếu chút tiền này, dựa vào đâu mà độc ác như thế?

Lại còn muốn tôi chết nữa chứ." Nam Kiều cau mày nhìn Chu Thị, vừa định ra tay thì nghe Tô Ngọc nói: "Tiền dù nhiều cũng là của tôi, Vương gia này không phải kẻ đổ vỏ." "Nguyên Bảo, nếu bà ta vẫn không chịu đi, cứ cho bà ta đi theo Trần Vọng.

Sau đó, cho đứa trẻ kia chút việc làm, để nó có thể tự nuôi sống bản thân và em gái." Đứa trẻ kia thì hắn chấp nhận, bản tính không tồi, cho chút việc đơn giản, trả chút tiền công cũng được.

Nhưng loại người như Chu Thị thì hắn thật sự coi thường.

Tham lam ích kỷ.

Loại người như vậy, không cần thiết phải đồng tình. "Vâng." Chu Thị vốn còn đang nghĩ rằng mình sẽ nhanh chóng có được tiền, còn có thể có được căn nhà rất lớn để ở.

Kết quả bọn họ lại đối xử với mình như vậy, thật sự quá đáng. "Anh không xứng làm Vương gia ở đây, cút về Huyền quốc của anh đi, đây là Lỗ quốc!" Chu Thị bị thái độ của Tô Ngọc chọc tức, chỉ vào Tô Ngọc mắng to.

Người nhà họ Trần vừa đến đã nghe thấy Chu Thị nói những lời này, tức đến xanh mặt.

Đặc biệt là Trần Tuấn Sinh.

Ông ta chạy đến túm áo Chu Thị, giáng một bạt tai. "Đủ rồi, Chu Thị bà ngậm miệng lại cho tôi!

Bây giờ không có cái gọi là Lỗ quốc, chỉ có Huyền quốc thôi.

Nếu không phải nhờ Hoàng thượng và Vương gia của Huyền quốc, chúng ta những người này đã sớm chết đói vì tên hôn quân kia rồi.

Lúc Vương gia còn chưa dẫn binh đánh vào Lỗ quốc, chúng ta sống những ngày tháng thế nào?

Ăn toàn rễ cỏ vỏ cây, thậm chí còn chẳng có mà ăn, chỉ có thể chịu đói." "Sau khi Vương gia bọn họ đến đây, mỗi nhà được mấy trăm cân lương thực.

Cả Lỗ quốc có bao nhiêu bá tánh, Hoàng thượng và Vương gia đã chi bao nhiêu lương thực?

Không những giúp chúng ta vượt qua mấy tháng khó khăn này, còn vô tư cấp cho chúng ta giống cây trồng năng suất cao, để năm nay chúng ta có một mùa bội thu.

Những lời bà nói hoàn toàn là hồ đồ!" Lại dám nói ân nhân của họ như vậy, quả thực không thể tha thứ.

Những người đi cùng Trần Tuấn Sinh nhìn Chu Thị với ánh mắt ghét bỏ.

Rõ ràng Hoàng thượng và Vương gia của Huyền quốc là vị Bồ Tát đã giải cứu họ, sao Chu Thị lại có thể nói Vương gia như vậy?

Trần Tuấn Sinh nói xong quỳ xuống trước Tô Ngọc: "Vương gia, là thảo dân quản giáo người trong gia tộc không tốt, xin ngài giao người này cho thảo dân xử trí, thảo dân nhất định sẽ cho Vương gia một câu trả lời thỏa đáng." Chu Thị có làm loạn thế nào ông ta cũng mặc kệ, nhưng bà ta tuyệt đối không được nhục mạ Vương gia, lại còn dám bảo Vương gia cút đi.

Đây là điều mà tất cả bọn họ đều không thể dung thứ.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt phẫn nộ của Trần Tuấn Sinh, khẽ ừ một tiếng: "Mang đi." "Nếu Vương gia này còn nhìn thấy bà ta lần nữa, cả gia tộc các ngươi sẽ phải trả giá đắt vì chuyện này." Mới đến đây hắn không muốn làm lớn chuyện, nhưng nếu có người không coi lời hắn ra gì, hắn cũng sẽ không bỏ qua cho những kẻ đó. "Vâng, Vương gia cứ yên tâm." Trần Tuấn Sinh biết Tô Ngọc đang cảnh cáo ông ta. "Anh không xứng ở đây, anh..." Chu Thị vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của sự việc, nhìn Tô Ngọc vẫn đang gào thét trong giận dữ. "Bịt miệng bà ta lại rồi mang đi!" Trần Tuấn Sinh tức đến phát điên, sai người bên cạnh mang Chu Thị đi.

Chu Thị giãy giụa bị người ta kéo đi.

Sau khi bà ta bị mang đi, Trần Tuấn Sinh nhìn những người xung quanh: "Mang thi thể Trần Vọng về." "Vâng, tộc trưởng." Đợi mọi người đi rồi, Trần Tuấn Sinh quỳ xuống đất: "Vương gia, chuyện này thảo dân nhất định sẽ xử lý ổn thỏa." Tô Ngọc không đáp lời, xoay người rời đi.

Trần Tuấn Sinh đứng dậy rời đi.

Nguyên Bảo nhìn theo, bí mật đi theo họ, muốn biết Trần Tuấn Sinh định làm gì.

Trần Tuấn Sinh đưa Chu Thị về.

Vừa đưa Chu Thị về, Trần Tuấn Sinh liền gọi tất cả tộc nhân đến, lạnh lùng nói với họ: "Các ngươi thấy bây giờ Lỗ quốc trở thành Huyền quốc là tốt hay không tốt?" "Hoàng thượng và Vương gia đối xử với bá tánh chúng ta thế nào?" Các tộc nhân nhìn nhau, không hiểu Trần Tuấn Sinh đột nhiên nói chuyện này là vì sao. "Tộc trưởng, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Các ngươi trả lời câu hỏi của ta trước đã." Trần Giang mở miệng nói: "Vì Hoàng thượng và Vương gia mà chúng ta mới có thể sống những ngày tháng tốt đẹp, tránh được chiến loạn, không còn bị hôn quân áp bức, còn có giống cây trồng năng suất cao, tương lai cũng có hy vọng.

Hoàng thượng và Vương gia đều là người rất tốt." "Không sai, Vương gia và Hoàng thượng đều rất tốt.

Quốc gia khác đâu có chuyện tốt như miễn thuế ba năm khi khai hoang đâu, có thể thấy Hoàng thượng muốn bá tánh có thêm ruộng đất, sống cuộc sống tốt đẹp hơn." Nghe lời các tộc nhân nói, Trần Tuấn Sinh lúc này mới hài lòng gật đầu: "Hoàng thượng và Vương gia tốt như vậy, vậy mà hôm nay Chu Thị lại dám nhục mạ Vương gia không xứng ở đây, thậm chí còn bảo Vương gia cút đi, nói đây là Lỗ quốc." Bất kể trước đó các tộc nhân có tức giận đến mấy, bây giờ nghe lời của Chu Thị đều ngây người ra.

Họ không dám tin nhìn Chu Thị, người này nói thật ư?

Bà ta có bị điên không?

Con trai của Chu Thị thất vọng nhìn bà ta: "Mẹ, sao mẹ lại nói Vương gia như vậy?

Nếu không phải Vương gia bọn họ, chúng ta bây giờ vẫn còn sống cảnh dân chúng lầm than, không biết chừng nào sẽ chết nữa." "Mẹ lại dám nhục mạ Vương gia như thế, mẹ thật sự quá làm chúng con thất vọng rồi." "Chu Thị, bà cũng quá đáng lắm rồi, lại còn đi tìm Vương gia gây sự nữa chứ." "Hắn có nhiều tiền như vậy, bồi thường cho tôi một ít thì sao?

Chương 1077

Tất cả đều là lỗi của hắn." "Tôi nói sai sao?

Tôi chỉ muốn một nghìn lượng bạc, chỉ muốn một căn nhà lớn, chỉ muốn vài nha hoàn, một ít vàng bạc trang sức, thế là sai sao?" Chu Thị không cho rằng mình sai.

Chỉ cần Tô Ngọc cho tiền, chẳng phải mọi chuyện đã ổn rồi sao?

Bây giờ bị mắng là do tự tìm lấy, liên quan gì đến bà ta.

Người nhà họ Trần nghe những lời Chu Thị nói đều hít một hơi khí lạnh.

Họ tưởng Chu Thị đến tìm Vương gia, nhiều nhất cũng chỉ muốn vài chục lượng bạc thôi, không ngờ Chu Thị lại dám "hét giá trên trời" như vậy.

Trần Tuấn Sinh càng tức giận không thôi: "Chu Thị, bà thật sự không thấy quan tài không đổ lệ!" Trần Tuấn Sinh nhìn con cái Trần Vọng: "Mẹ các con đã làm sai chuyện, sau này chúng ta sẽ thi hành gia pháp với bà ta, các con có ý kiến gì không?" Đứa trẻ đã sớm không còn hy vọng gì vào Chu Thị nữa.

Thấy bà ta đến giờ vẫn không biết hối cải, nó tự giễu cười một tiếng: "Không ý kiến." "Đứa bé ngoan, con đưa em gái về đi.

Sau này có chúng ta ở đây, hai đứa con chúng ta vẫn có thể nuôi lớn được." Trần Tuấn Sinh bảo con trai Trần Vọng đưa em gái về nhà, lo lắng chúng ở đây sẽ bị sợ hãi. "Con có thể kiếm tiền nuôi sống em gái, tộc trưởng con đưa em gái về trước đây." Nó và em gái có chỗ ở, trong nhà cũng còn lương thực, chỉ cần nó cố gắng một chút nhất định sẽ chăm sóc tốt cho em gái.

Chu Thị thấy hai đứa trẻ lại định đi, muốn xông đến giữ chúng lại, nhưng bị người nhà họ Trần giữ chặt. "Chu Thị, bà đứng lại cho tôi, đừng hòng đi quấy rầy hai đứa trẻ." "Các người buông tôi ra, các người lại dám chia rẽ quan hệ giữa tôi và con tôi, các người không phải người!" Chu Thị lúc này cũng biết Trần Tuấn Sinh bọn họ định làm gì.

Bà ta không thể chết, cũng không muốn chết. "Con tôi đều còn nhỏ, chúng cần người chăm sóc, các người không thể ra tay với tôi!" Chu Thị gào thét nói.

Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nhìn Chu Thị đang điên cuồng, hừ một tiếng: "Khi trước tôi nói với bà, sao bà không chịu nghe lời chúng tôi?" "Tôi đã bảo bà đừng đi tìm phiền phức cho Vương gia, bà không chịu nghe, sau đó bà lại làm ra những chuyện này.

Đã dám làm thì đừng cầu xin tha thứ vào lúc này." "Đi lấy gia pháp!" Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

Các tộc nhân mang gia pháp đến, là một cây roi mây.

Chu Thị thấy roi mây thì sợ đến đơ người. "Ông trước đó đã nói tôi không phải người nhà họ Trần, ông không thể dùng gia pháp với tôi!" Chu Thị gào thét nói.

Nghe nói roi mây này đánh người có thể đánh chết người sống.

Bà ta còn chưa hưởng ngày tháng tốt đẹp nào, sao lại phải chết ở đây.

Trần Tuấn Sinh cầm roi mây nhìn Chu Thị: "Đè bà ta xuống." Chu Thị bị đè xuống đất, Trần Tuấn Sinh cầm roi mây thi hành gia pháp. "A..." Chỉ một roi đã khiến Chu Thị có cảm giác đau đến tận xương tủy.

Chu Thị không ngừng giãy giụa, nhưng dù dùng sức thế nào cũng không thoát khỏi tay họ. "Trần Tuấn Sinh cái tên khốn kiếp nhà ông, ông chỉ vì muốn lấy lòng cái tên Vương gia độc ác kia, ông sẽ không được chết tử tế, ông và hắn ta đều sẽ không được chết tử tế!" Trần Tuấn Sinh không ngờ Chu Thị đến lúc này vẫn còn dám nói những lời như vậy, lực tay cầm roi càng mạnh hơn rất nhiều.

Các tộc nhân bên cạnh nghe cũng rất tức giận. "Chu Thị, vốn dĩ ta còn định giữ lại mạng cho bà, nhưng bây giờ xem ra không cần thiết nữa rồi." Đến nước này mà Chu Thị vẫn còn dám nói lời nguyền rủa Vương gia như vậy, nếu bà ta còn sống sau này nhất định sẽ còn đi tìm phiền phức cho Vương gia.

Bất kể là vì bản thân hay vì tộc nhân của mình, Trần Tuấn Sinh biết Chu Thị nhất định phải chết.

Có người vừa nãy còn có chút không đành lòng, bây giờ thấy Chu Thị đến nước này vẫn không biết hối cải, đều rất tán thành lời Trần Tuấn Sinh nói.

Đồng tử Chu Thị co rút, bà ta quay đầu nhìn Trần Tuấn Sinh: "Ông muốn làm gì?" "Xem ra bà vẫn còn tơ tưởng Trần Vọng, nếu không cũng sẽ không làm ra chuyện này.

Đã vậy thì chúng ta cũng không tiện giữ bà lại, bà cứ đi theo Trần Vọng đi.

Còn về một đôi con của bà, chúng ta sẽ chăm sóc chúng đến năm mười bốn tuổi." Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

Nhà Trần Vọng có không ít đất, sau này ông ta có thể tìm thôn trưởng, thuê đất đó lại, mỗi năm một mẫu đất sẽ trả ba trăm cân lương thực, như vậy hai đứa trẻ cũng đủ ăn rồi.

Còn về rau củ, ông ta có thể bảo vợ trồng nhiều hơn, để hai đứa trẻ lúc nào cũng có thể đến hái. "Ông..." Vốn dĩ Chu Thị nghĩ còn có hai đứa con, có con ở đây bọn họ sẽ không thật sự làm gì mình, nhưng bây giờ xem ra căn bản sẽ không có chuyện đó.

Chu Thị còn muốn nói gì đó, nhưng Trần Tuấn Sinh đã không muốn cho bà ta tiếp tục nói nữa.

Roi mây trong tay ông ta không ngừng đánh xuống người Chu Thị, mãi cho đến khi Chu Thị tử vong mới dừng lại.

Trần Tuấn Sinh cầm roi mây dính đầy máu, lạnh lùng nói với tất cả tộc nhân: "Ta không quan tâm sau này các ngươi muốn làm gì, nhưng các ngươi phải nhớ kỹ cho ta, bây giờ chỉ có Huyền quốc chứ không có Lỗ quốc.

Chúng ta bây giờ đều là bá tánh của Huyền quốc." "Cuộc sống yên ổn hiện tại của chúng ta đều là nhờ Hoàng thượng, Vương gia và Vương phi mà có được.

Ai dám vũ nhục Hoàng thượng, Vương gia và Vương phi, tuyệt đối không tha thứ." "Nếu còn có chuyện như vậy xảy ra nữa, Chu Thị chính là kết cục của các ngươi!" Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nhìn tất cả mọi người.

Sau chuyện của Trần Vọng, cha và cháu trai đã nói với ông ta rất nhiều, cũng khiến ông ta nhận ra mình đã làm rất nhiều chuyện sai trái, bây giờ ông ta nhất định phải sửa đổi lại.

Qua lời nói của cha, ông ta cũng biết cuộc sống tốt đẹp hiện tại đến từ đâu.

Nếu không có Huyền quốc, không có Hoàng thượng và Vương gia Vương phi của Huyền quốc, những người như họ còn sống được bao lâu cũng không biết nữa.

Một tên hôn quân như vậy nắm giữ triều chính, họ có thể làm gì đây?

Không bị hại chết mới là lạ.

Các tộc nhân bị Trần Tuấn Sinh dọa cho giật mình, không biết Trần Tuấn Sinh bị làm sao vậy. "Tộc trưởng..." "Những lời ta nói các ngươi có nghe rõ không?" Trần Tuấn Sinh nghiêm khắc hỏi họ. "Chúng tôi đều nghe rõ rồi." "Sau này mọi người hãy giúp hai đứa trẻ chôn cất vợ chồng Trần Vọng, rồi sau đó chăm chỉ khai hoang.

Đi hỏi xem có giống lúa mì, ngô năng suất cao không, nếu có thì mua về trồng.

Mấy năm trước mọi người sống cuộc sống thế nào, trong lòng ai cũng rõ rồi." "Bây giờ chúng ta có giống cây trồng năng suất cao, lại có đất hoang không cần nộp thuế, và ruộng nước chỉ phải nộp hai thành thuế.

Hoàng thượng đã ban cho chúng ta những điều kiện tốt như vậy, nếu sau này các ngươi còn không thể tự mình sống tốt được, vậy đó chính là vấn đề của bản thân các ngươi." Trần Tuấn Sinh liếc nhìn tất cả mọi người.

Hiện tại điều kiện của họ thật sự quá tốt, trong tình huống này, đến cuối năm cuộc sống của mọi người lẽ ra phải khá lên mới đúng.

Nếu như vậy mà họ vẫn không thể sống tốt, ông ta sẽ phải nghi ngờ họ đã làm gì. "Tộc trưởng, chúng tôi đã biết rồi, sau này chúng tôi nhất định sẽ chăm chỉ làm việc." Trần Tuấn Sinh lúc này mới hài lòng gật đầu: "Tốt." Con trai Trần Vọng nhìn thấy thi thể Chu Thị xong, nó không chút bất ngờ nào.

Trần Tuấn Sinh nhìn nó cũng không giấu giếm: "Vốn dĩ ta chỉ định trừng phạt bà ta một trận, nhưng bà ta đến nước này vẫn không biết hối cải, lại còn dám nhục mạ Vương gia, thậm chí nguyền rủa Vương gia chết đi.

Con hẳn phải biết tính cách của mẹ con, nếu để bà ta sống, sau này vì tiền không biết sẽ gây ra bao nhiêu phiền phức cho Vương gia." "Trần Giang, con là một đứa trẻ thông minh, ta nói vậy con hẳn phải hiểu." Trần Giang gật đầu: "Tộc trưởng, con đều hiểu cả, sau này con sẽ chăm sóc em gái thật tốt." "Nếu con muốn trách thì cứ trách ta đi, chuyện này không liên quan đến Vương gia, con đừng hận Vương gia." Trần Giang lắc đầu, trên mặt lộ vẻ kiên định: "Con biết chuyện này không liên quan đến Vương gia, tất cả đều là lỗi của mẹ." Vương gia là một người tốt như vậy, sao mẹ lại có thể nguyền rủa Vương gia như thế?

Chương 1078

Bây giờ thế này cũng là do mẹ tự tìm lấy.

Năm ngoái là khoảng thời gian u ám nhất trong đời họ, lương thực trong nhà bị triều đình cướp đi, em gái đói đến khóc ngằn ngặt cũng không có cách nào, chỉ có thể uống loại cháo lỏng mấy hạt gạo, căn bản không đủ no.

Kể từ khi Ngọc Vương dẫn binh tiến vào Lỗ quốc, Lỗ quốc trở thành Huyền quốc, cuộc sống của họ đã khá hơn rất nhiều.

Có lương thực qua mùa đông, có giống cây trồng cho năm nay, mọi thứ đều đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Nó không hiểu tại sao cha mẹ lại đối xử với Vương gia như vậy. "Tộc trưởng gia gia, những đạo lý này con đều hiểu.

Chúng ta nhờ Hoàng thượng và Vương gia mới có ngày hôm nay, người không thể vong ân bội nghĩa." Đạo lý này nó vẫn luôn hiểu.

Một đứa trẻ tám tuổi như nó còn hiểu, tại sao cha mẹ lại không thể hiểu chứ? "Đi thôi, chúng ta đưa cha mẹ con đi chôn cất.

Sau đó ta sẽ đi tìm thôn trưởng, thuê đất nhà con để trồng trọt, rồi mỗi mẫu đất sẽ trả con ba trăm cân lương thực, con thấy được không?

Như vậy chuyện lương thực của con và em gái sẽ không phải lo nữa.

Rau củ nhà ta sẽ trồng thêm một ít, khi nào các con muốn ăn thì cứ tự đến hái." Trần Tuấn Sinh nhìn Trần Giang nói.

Trần Giang nghiêm túc gật đầu: "Vâng, con cảm ơn tộc trưởng." Nó biết tự mình thì không thể trồng trọt được, cho thuê ra ngoài mới là kết quả tốt nhất.

Bình thường nó sẽ đến chỗ Vương gia tìm chút việc làm, bất kể được bao nhiêu tiền, ít nhất cũng có thể kiếm thêm chút, để cuộc sống của nó và em gái khá hơn.

Nguyên Bảo xem xong toàn bộ quá trình rồi xoay người trở về, đối với đứa trẻ Trần Giang này ít nhiều cũng có chút đồng tình.

Có cha mẹ như vậy thà không có còn hơn.

Thấy Nguyên Bảo trở về, Tô Ngọc hơi bất đắc dĩ: "Ngươi không cần đi xem cũng được mà." "Đi xem thì yên tâm hơn." Nguyên Bảo nghiêm túc nói.

Anh ta không hề hy vọng chuyện này xảy ra vấn đề gì, Chu Thị này đúng là đồ chẳng ra gì.

Tô Ngọc trong mắt mang vẻ bất đắc dĩ: "Vậy ngươi thấy kết quả thế nào rồi?" "Chu Thị đã chết, hai đứa con của bà ta cũng sẽ được tộc nhân của họ chăm sóc.

Sau này sẽ cho đứa bé chút việc đơn giản để làm, kiếm chút tiền cũng có thể chăm sóc tốt cho bản thân và em gái nó." Nghe lời Nguyên Bảo nói, Tô Ngọc không chút bất ngờ: "Như vậy cũng tốt, cũng chỉ có như vậy mới có người biết chuyện gì nên làm và chuyện gì không nên làm." Nguyên Bảo đồng tình gật đầu: "Lời này quả thật đúng.

Nhưng Trần Tuấn Sinh lại như biến thành người khác vậy." Khi biết Trần Tuấn Sinh đã làm gì, Tô Ngọc tùy ý nói: "Cha và cháu trai của ông ta đều là người thông minh, sau khi trở về hẳn là đã nói với ông ta rất nhiều chuyện.

Hơn nữa ông ta là tộc trưởng một gia tộc, gánh vác sự tồn vong của gia tộc.

Nếu vẫn còn như trước, vậy thì cứ chờ chết đi là được rồi."

Nguyên Bảo nghe lời Tô Ngọc nói vẫn có chút không hiểu. "Thiếu gia, rõ ràng người có thể trực tiếp lấy mạng Chu Thị, vì sao sau đó lại giao người cho Trần Tuấn Sinh?" Nguyên Bảo không nghĩ ra Tô Ngọc từ khi nào lại trở nên mềm lòng như vậy.

Chu Thị này hoàn toàn đang khiêu khích giới hạn của thiếu gia, sao thiếu gia lại như không coi là chuyện gì lớn. "Ta vừa lấy mạng Trần Vọng, nếu lại lấy mạng Chu Thị, bất kể là vì lý do gì, bá tánh ở đây đều sẽ cảm thấy ta là một kẻ hiếu sát.

Đã vậy, Trần Tuấn Sinh lại nói giao chuyện này cho ông ta xử lý, ta tự nhiên sẽ cho ông ta cơ hội này." "Sau này Chu Thị sống chết hay tàn tật gì cũng không liên quan đến ta.

Ta không nói với Trần Tuấn Sinh nhất định phải cho Chu Thị chết, Chu Thị chỉ cần chịu một bài học, biết lỗi cũng được.

Hiển nhiên Chu Thị không ý thức được điều này." Tô Ngọc nhún vai, tùy ý nói.

Nguyên Bảo gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, thì ra là vậy. "Vốn dĩ Trần Tuấn Sinh cũng định tha mạng cho Chu Thị, kết quả Chu Thị bị đánh xong vẫn không biết hối cải, còn chửi bới thiếu gia.

Trần Tuấn Sinh đại khái biết loại người như Chu Thị này không thể giữ lại, thế là trực tiếp đánh chết bà ta." "Sau đó ông ta còn nói rất rõ ràng với con trai của Chu Thị là Trần Giang.

Nhưng Trần Giang này cũng là một đứa trẻ tỉnh táo, nó biết Chu Thị bọn họ đã làm sai chuyện gì." Nguyên Bảo nói. "Vậy nên ta mới nguyện ý cho nó một cơ hội làm việc.

Tiền công có thể sẽ không giống người trưởng thành, nhưng mỗi tháng năm sáu trăm văn tiền vẫn có.

Sau này nó cho thuê đất ra ngoài, lương thực mỗi năm cũng không cần lo lắng.

Chút tiền này cũng đủ cho hai anh em nó dùng rồi." Nếu không phải Trần Giang là một đứa trẻ không tệ, Tô Ngọc cũng sẽ không cho cơ hội như vậy.

Nguyên Bảo đồng tình gật đầu: "Vậy để tôi đi hỏi phu nhân xem có việc gì có thể giao cho Trần Giang làm." "Được." Lúc Nguyên Bảo đi tìm Vương Cẩn Hòa, cô vẫn đang bận rộn: "Phu nhân vẫn đang bận sao?" "Ừ, sau này còn rất nhiều việc phải làm, những việc cần xử lý chúng ta đều phải xử lý tốt, nếu không sau này sẽ loạn hết cả lên.

Đợi người đến đông đủ rồi, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị được rồi." Vương Cẩn Hòa không ngẩng đầu lên nói. "Phu nhân, vợ chồng Trần Vọng đều đã chết rồi, bây giờ chỉ còn lại một đứa con trai tám tuổi và một đứa con gái bốn tuổi.

Trần Giang cũng không tệ, Thiếu gia nói sau này sẽ cho nó một cơ hội kiếm tiền, để nó có thể nuôi sống bản thân và em gái.

Tôi đến hỏi phu nhân xem có việc gì có thể giao cho Trần Giang làm không." Nguyên Bảo nói rõ lý do mình đến tìm cô.

Vương Cẩn Hòa nghe nói vợ Trần Vọng qua đời cũng hơi bất ngờ: "Chuyện gì vậy?" Nguyên Bảo kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện Chu Thị đến đòi tiền và gây rối.

Khi Vương Cẩn Hòa biết Chu Thị lại dám nói những lời "hét giá trên trời" như vậy, cô cũng cạn lời.

Người này xem mạng Trần Vọng đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Còn một điều nữa, bà ta có phải là quá coi thường mình rồi không? "Đã vậy thì cứ cho nó một cơ hội đi.

Sau này khi trồng rau, bảo nó đến giúp rải hạt giống." Có một số loại rau không cần trồng cây con, cứ trực tiếp rải hạt giống, lớn lên thì hái những cây nhỏ ăn, để lại cây lớn cũng không sao. "Được, vậy tôi đi nói với nó một tiếng." "Được.

Hai đứa trẻ cũng không tệ, sau này nếu giúp được gì thì cứ giúp." Dù sao cũng phải để hai đứa trẻ có thể lớn lên bình an. "Vâng." "À phải rồi, nếu Trần Tuấn Sinh thuê đất của nhà chúng, nói với thôn trưởng là mỗi năm phải xem chừng Trần Tuấn Sinh giao lương thực đúng giờ, đúng số lượng cho hai anh em Trần Giang." Vương Cẩn Hòa dặn dò, không thể để những người này "bề ngoài tuân lệnh, bên trong làm trái", đến cả lợi lộc của trẻ con cũng chiếm đoạt. "Vâng." Phu nhân của họ vẫn thiện lương như mọi khi, mỗi lần như vậy anh ta đều cảm thấy rất khác.

Nguyên Bảo đến nhà Trần Giang.

Lúc anh ta đến, Trần Tuấn Sinh và những người khác cũng đang ở đó.

Thấy Nguyên Bảo đến, họ hơi ngạc nhiên: "Đại nhân sao ngài lại đến đây?" Ông ta biết Nguyên Bảo là người bên cạnh Vương gia. "Tôi đến tìm Trần Giang." Trần Giang ngẩn ra một lát, rồi từ trong đám đông bước ra nhìn Nguyên Bảo: "Ca ca tìm con có việc gì sao?" "Vương gia nói muốn tìm cho con một việc để làm.

Chương 1079

Đợi con xử lý xong tang sự của cha mẹ, thì đến chỗ Vương phi báo cáo.

Vương phi đang chuẩn bị trồng rau củ, đến lúc đó con có thể giúp rải hạt giống, làm một số việc nhẹ nhàng.

Mỗi tháng sẽ trả con sáu trăm văn tiền, sau này sẽ tăng thêm tùy theo tình hình con làm việc." Nguyên Bảo kể cho Trần Giang nghe kết quả đã thương lượng với Tô Ngọc.

Đối với kết quả này, Trần Giang có chút bất ngờ, vừa bất ngờ vừa vui mừng.

Nó ngạc nhiên nhìn Nguyên Bảo: "Thật sao ạ?" Sáu trăm văn tiền một tháng, nó mỗi tháng đều có thể mua thịt cho em gái ăn rồi.

Nguyên Bảo gật đầu: "Thật." "Con cảm ơn Vương gia, con cảm ơn Vương phi." Trần Giang rất vui mừng.

Vốn dĩ nó còn đang lo lắng, nó còn nhỏ như vậy, đi tìm việc làm chắc chắn sẽ không ai muốn.

Không ngờ Vương gia lại đã tìm cho nó việc ở chỗ Vương phi, việc rải hạt giống này nó sẽ làm được.

Và nhất định sẽ làm tốt.

Nguyên Bảo nhìn Trần Tuấn Sinh bên cạnh: "Nhà đứa trẻ này có bao nhiêu đất?

Ai trong các ngươi định thuê để trồng trọt?" "Đại nhân, thảo dân định thuê đất của Trần Giang để trồng." Trần Tuấn Sinh vội vàng nói. "Nhà nó tổng cộng có bao nhiêu đất?" Nguyên Bảo suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Nhà nó tổng cộng có năm mẫu ruộng nước, hai mẫu đất khô." Nguyên Bảo suy nghĩ một chút liền biết phải làm thế nào: "Ruộng nước trồng lúa, mỗi mẫu đất một năm ba trăm cân lương thực.

Còn về đất khô thì một mẫu đất một trăm cân lương thực, hai bên các ngươi có ý kiến gì về số lương thực này không?" Trần Giang ngẩn ra một lát rồi vội vàng lắc đầu: "Con không có ý kiến." Như vậy, mỗi năm nó có thể nhận được một ngàn bảy trăm cân lương thực.

Bảy trăm cân để nó và em gái ăn, một ngàn cân còn lại có thể bán trực tiếp đổi lấy tiền, như vậy thì rất tốt rồi.

Trần Tuấn Sinh vội vàng gật đầu: "Thảo dân cũng không có ý kiến." Ông ta vốn định hỏi đất khô có cần trả nhiều như vậy không, bây giờ Nguyên Bảo nói vậy đương nhiên ông ta rất vui. "Vậy được rồi, trong nhà có giấy bút không?" "Có ạ." Trần Tuấn Sinh vội vàng đi tìm giấy bút đến.

Nguyên Bảo cầm giấy bút viết hợp đồng thuê đất cho hai người.

Trên đó ghi rõ sau mỗi vụ thu hoạch, Trần Tuấn Sinh phải giao lương thực đúng giờ, đúng số lượng cho Trần Giang.

Nhất định phải là lương thực mới thu hoạch, không được dùng gạo mốc, gạo kém chất lượng để lừa gạt đứa trẻ.

Viết xong, Nguyên Bảo đọc to cho hai người nghe: "Các ngươi có ý kiến gì không?" Trần Giang và Trần Tuấn Sinh đồng thời lắc đầu: "Không có ạ." "Đã vậy thì lại đây đóng dấu tay." Đợi họ đóng dấu tay xong, Nguyên Bảo mới nhìn Trần Giang: "Nếu tộc trưởng của con không đưa lương thực cho con, hoặc đưa thiếu, hoặc dùng gạo mốc, ngũ cốc tạp nham để lừa gạt con, con có thể trực tiếp đến Vương phủ nói với ta." Trần Giang có chút cảm động, không ngờ Vương gia đã nghĩ chu toàn cho nó mọi thứ. "Con cảm ơn đại nhân, con đã biết rồi ạ." Trần Tuấn Sinh vội vàng bày tỏ: "Đại nhân cứ yên tâm, sau mỗi vụ thu hoạch, thảo dân sẽ giao đủ từng chút lương thực cho Trần Giang, tuyệt đối sẽ không tham ô lương thực của nó." Ông ta xem như đã nhìn ra rồi, Vương phủ sẽ giúp Trần Giang và em gái nó lớn lên thành người.

Lương thực tất nhiên rất tốt, nhưng tính mạng còn quan trọng hơn.

Ông ta không muốn có được những thứ này xong rồi lại có danh tiếng mà mất mạng để hưởng.

Nguyên Bảo gật đầu, vị tộc trưởng này vẫn khá biết điều. "Sau lễ thất đầu của cha con thì hãy đến, tạm thời sẽ không gieo hạt." "Vâng ạ." Trần Giang nghiêm túc gật đầu.

Nguyên Bảo dặn dò Trần Giang một vài điều xong, mới xoay người rời đi.

Đợi Nguyên Bảo rời đi, người nhà họ Trần đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng đi rồi, lúc người này ở đây bọn họ ngay cả nói chuyện cũng có chút không dám. "Trần Giang, Vương gia sẽ giúp hai anh em con lớn lên, con phải ghi nhớ ân tình này." Trần Tuấn Sinh nhìn Trần Giang, vỗ vỗ vai nó nói.

Một đứa trẻ tám tuổi đi giúp gieo hạt, sáu trăm văn tiền một tháng thực ra là rất nhiều rồi.

Nếu không phải Vương gia bọn họ cố ý chăm sóc Trần Giang, tìm một người trưởng thành làm việc chẳng phải tốt hơn sao?

Dù sao người trưởng thành làm việc tốc độ cũng nhanh hơn Trần Giang không biết bao nhiêu lần.

Trần Giang gật đầu thật mạnh: "Con đều biết ạ." Nó biết Vương gia muốn giúp nó lớn lên, như vậy cũng tốt.

Nó sẽ ghi nhớ ơn của Vương gia và Vương phi suốt đời.

Trần Tuấn Sinh yên tâm: "Con nghĩ như vậy là đúng rồi." "Đi thôi, mấy ngày tới còn phải chịu đựng nữa." Trần Giang suy nghĩ một chút rồi nói: "Tộc trưởng, ngày mai hãy chôn cất đi ạ." Không phải nó không hiếu thảo, mà là mọi người đều phải bận rộn đi khai hoang, nó cũng không có khả năng giữ thi thể thêm vài ngày, hoặc mời người đến giúp lo liệu tang sự.

Điều quan trọng nhất bây giờ là nuôi lớn em gái.

Trần Tuấn Sinh hiểu ý Trần Giang, thấy nó kiên trì thì bất đắc dĩ gật đầu đồng ý: "Được, vậy cứ theo ý con, ngày mai chôn cất." Quan tài của hai người này đều là do người trong thôn gom góp đưa ra, nếu không thì chỉ có thể quấn chiếu cỏ mà chôn cất rồi.

Nguyên Bảo trở về nhà sau đó kể chuyện này cho Tô Ngọc: "Thiếu gia, đã sắp xếp ổn thỏa rồi." "Ừ." Chuyện này có Nguyên Bảo sắp xếp, Tô Ngọc không quản nhiều nữa.

Hai ngày sau, hai người một ngựa xuất hiện ở đây.

Lỗ Nghị Tiêu nhìn nơi này, khắp nơi đều là hoa, quả thật có chút giống thế ngoại đào nguyên.

Hơn nữa, cả triền núi đều là hoa đào đang nở rộ, điều này càng khiến hắn bất ngờ hơn.

Không ngờ Ngọc Vương lại chọn một nơi như vậy để xây nhà ở.

Nhưng không thể không nói, nơi này thật sự rất tốt.

Khiến hắn vừa nhìn đã thích ngay. "Thiếu gia, mục đích Ngọc Vương gọi người đến đây là gì vậy?" Linh Nhất có chút lo lắng hỏi. "Ngoài việc bóc lột ta, muốn ta làm việc thì còn có thể làm gì nữa?" Lỗ Nghị Tiêu bực bội nói.

Nghĩ đến những lời Tô Ngọc nói lúc rời đi, Lỗ Nghị Tiêu cũng cạn lời.

Tô Ngọc thật sự không coi mình là người ngoài.

Linh Nhất khẽ ho một tiếng, nghĩ đến lúc đó Ngọc Vương muốn thiếu gia giúp làm việc, vẻ mặt của thiếu gia lúc đó khiến anh ta cảm thấy thật buồn cười.

Ngọc Vương cũng là một người tinh quái, không nói vòng vo với thiếu gia, trực tiếp bảo thiếu gia "bán mạng" cho mình. "Đi thôi, qua đó xem Tô Ngọc gọi ta đến mục đích là gì." Lỗ Nghị Tiêu đã bị Tô Ngọc làm cho hết kiên nhẫn rồi.

Đến Vương phủ xong, Lỗ Nghị Tiêu nhìn mọi thứ bên trong vẫn cảm thấy không thể tin nổi.

Nhà Ngọc Vương nuôi nhiều động vật vậy sao?

Một con gà trống to lớn cũng có thể thể hiện ra vẻ nhân tính như vậy à?

Còn con dê này rốt cuộc là giống gì vậy?

Chương 1080

Trông nó lại hung dữ như thế?

Đi đến bên hồ, Lỗ Nghị Tiêu thấy bên trong có một con rùa lớn, trên lưng còn cõng mấy con rùa nhỏ, bên cạnh có mấy đứa trẻ đang cho nó ăn trái cây.

Thời này rùa cũng được đối xử tốt như vậy sao? "Ông là ai?

Tại sao lại đến nhà cháu?" Tiểu Bảo thấy Lỗ Nghị Tiêu thì cau mày hỏi. "Là cha con bảo ta đến." Tiểu Trí nhìn Lỗ Nghị Tiêu, đột nhiên nhớ ra người này là ai: "Tiểu Bảo, cậu quên rồi sao?

Đây là Đại hoàng tử Lỗ quốc, Lỗ Nghị Tiêu đó." "Ca ca nói sai rồi, bây giờ đã không còn Lỗ quốc nữa." "À đúng rồi, là một vong quốc hoàng tử." Hoằng Nghị đảo mắt lanh lợi một vòng, nhìn Lỗ Nghị Tiêu tò mò hỏi: "Ông là một vong quốc hoàng tử, Hoàng thúc tôi gọi ông đến làm gì?" Lỗ Nghị Tiêu bị ba đứa trẻ chọc tức đến thổ huyết.

Mấy đứa trẻ này có thể nói chuyện tử tế một chút được không? "Các ngươi không thể nói chuyện tử tế một chút sao?" "Không thể." "Trước đây ông đã ức hiếp cha tôi thế nào?

Còn muốn gây phiền phức cho chúng tôi nữa, đừng tưởng chúng tôi đã quên rồi." "Không sai, ông còn sai người hạ độc con nữa." Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu.

Người này đối với nó không quan trọng, lại có Tô Ngọc giải quyết chuyện này, nó vốn chẳng để ý đến.

Kết quả Lỗ Nghị Tiêu lại đến, đây chẳng phải là tự tìm ngược sao?

Lỗ Nghị Tiêu cạn lời nhìn mấy đứa trẻ, con cái trong nhà Ngọc

Vương đều khác người như vậy sao? "Tiểu Bảo, các con cho rùa ăn xong chưa?

Ăn xong thì đi luyện chữ đi." Tô Ngọc, người đã biết Lỗ Nghị Tiêu đến, bước ra nhìn Tiểu Bảo và bọn trẻ. "Chưa ạ, cha, cha gọi ông ấy đến làm gì vậy?" Tiểu Bảo với vẻ mặt ghét bỏ nhìn Lỗ Nghị Tiêu, người này nhìn có vẻ không thông minh lắm, sẽ không gây phiền phức cho cha chứ? "Có vài việc cần bảo ông ấy làm." Tiểu Bảo vừa nghe càng ghét bỏ hơn: "Cha, ông ấy nhìn không thông minh lắm, thật sự có thể giúp cha làm tốt việc không?" Tiểu Trí vô cùng tán đồng lời Tiểu Bảo: "Đúng vậy cha, hay là đổi người khác đi ạ?

Dù sao ông ấy ngốc như vậy, lỡ làm hỏng việc của cha thì sao?" Linh Nhất đứng bên cạnh cúi đầu cười không ngừng, thiếu gia thật sự quá xui xẻo rồi, lại bị mấy đứa trẻ chê bai.

Lỗ Nghị Tiêu đưa tay chỉ vào mình, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Con cái nhà ngươi đến mức đó cũng chê ta sao?" Tô Ngọc còn chưa kịp đáp, Tiểu Bảo đã nhanh chóng mở miệng: "Sao lại không đến nỗi?

Lúc chú đi Huyền quốc, những chuyện chú làm trông chẳng thông minh chút nào, thành sự thì không đủ, bại sự thì có thừa." Tô Ngọc bật cười khẽ, Lỗ Nghị Tiêu lúc đó đúng là ngốc nghếch như Tiểu Bảo nói. "Vương gia, ngài không quản con trai mình sao?" Lỗ Nghị Tiêu vốn đã có lỗi với Tiểu Bảo nên dù cậu bé nói gì cũng không thể nói thêm được, đành quay đầu nhìn Tô Ngọc bất mãn.

Người này sao lại làm cha như thế?

Nhìn con mình bắt nạt khách nhân mà anh ta vẫn đứng bên cạnh xem kịch hay, vở kịch đó có đáng xem đến vậy sao? "Chẳng lẽ con trai tôi nói sai?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi Lỗ Nghị Tiêu. "Lúc chú đi Huyền quốc đúng là đã làm rất nhiều chuyện ngu ngốc." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Cha nói đúng." "Người ta chẳng ai ngốc như chú, chỉ có chú là ngốc nhất thôi." Tiểu Bảo nói với vẻ mặt sâu sắc. "Sau đó còn bị chú Lạc Diễm làm bị thương, chú thật đáng thương." Lỗ Nghị Tiêu không muốn nói chuyện với mấy đứa trẻ này nữa, nói chuyện với chúng thật sự khiến anh ta giảm thọ.

Anh ta quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Mục đích ngài gọi tôi đến rốt cuộc là gì?

Nếu ngài không nói tôi sẽ đi đấy." Tô Ngọc chẳng hề ngăn cản con trai mình chút nào, cứ để cậu bé bắt nạt người khác ở đây, thật quá đáng. "Tiểu Bảo à, sau này chú ấy sẽ làm việc cho chúng ta, hơn nữa còn không cần bổng lộc, chúng ta ít nhiều cũng nên nể mặt chú ấy một chút, sau này đừng nói chú ấy như vậy nữa, chú ấy cũng đáng thương lắm." Tô Ngọc nhịn cười nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo đánh giá Lỗ Nghị Tiêu một lượt rồi miễn cưỡng gật đầu: "Được thôi, mặt mũi của cha thì con vẫn phải giữ." "Tiểu Bảo ngoan lắm, con trông em trai em gái nhé, lát nữa tự đi luyện chữ." "Không thành vấn đề." Tiểu Bảo đảm bảo gật đầu.

Lúc này Đại Hoa đột nhiên đi đến trước mặt Lỗ Nghị Tiêu, đôi mắt nhỏ đánh giá anh ta, đột nhiên chuyển sang trạng thái tấn công, ánh mắt cũng trở nên sắc bén. "Vương gia, con gà trống lớn nhà ngài có bị điên không?" "Không, nó chỉ biết chú bắt nạt Tiểu Bảo nên muốn trả thù cho Tiểu Bảo thôi." Lỗ Nghị Tiêu há hốc mồm nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt không tin nổi: "Gà nhà ngài thành tinh rồi sao?" "Không hẳn, nhưng cũng gần như vậy.

Tôi nhắc chú nhé, tất cả động vật trong nhà này đều rất thích Tiểu Bảo, đừng chọc giận Đại Hoa và Thang Viên bọn chúng, nếu không chú sẽ không yên đâu." Tô Ngọc nhắc nhở. "Có khoa trương đến thế không?" "Có chứ, Thang Viên bọn chúng ở trong núi còn có thể đánh nhau với bầy sói, khả năng cắn xé của chúng có thể cắn chết một con bò đực trưởng thành." "Còn về Đại Hoa, nếu nó thực sự mổ chú thì có thể mổ rách thịt chú ra đấy, đừng nghi ngờ là nó không làm được." Lúc ở Tạ gia thôn, có người đi trộm trứng gà của Tiểu Hoa bọn chúng, bị Đại Hoa phát hiện, nó đuổi theo người ta rất lâu, mổ thủng cả tay người ta, cuối cùng đối phương phải trả trứng và xin lỗi thì nó mới không tiếp tục mổ nữa.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Lỗ Nghị Tiêu nhìn những con vật này với ánh mắt cảnh giác.

Ban đầu anh ta còn tưởng Tô Ngọc có sở thích kỳ lạ, lại nuôi nhiều động vật đến vậy, còn thả rông chúng chơi đùa ở cửa.

Bây giờ xem ra tất cả những con vật trong nhà Tô Ngọc đều có tuyệt chiêu riêng.

Anh ta quay đầu nhìn đàn dê bên cạnh: "Còn hai con dê này thì sao?" "Khi Đại Mị thực sự nổi giận thì lực tấn công cũng rất mạnh, một cú đá của nó có thể khiến chú bị nội thương, nhưng Đại Mị và Tiểu Mị đều rất hiền lành." Lỗ Nghị Tiêu cảm thấy cái tên này thật sự quá kỳ lạ: "Mấy con vật nhà ngài tên là ai đặt vậy?" Cái này cũng quá kỳ quặc rồi.

Đại Mị Tiểu Mị, Đại Hoa Tiểu Hoa, còn có Đại Hắc Tiểu Hắc. "Tôi đặt đấy, chú có ý kiến gì không?" Tiểu Bảo uể oải nói với Lỗ Nghị Tiêu.

Mấy cái tên này thì sao chứ?

Lỗ Nghị Tiêu này nhìn có vẻ như có ý kiến gì đó.

Lỗ Nghị Tiêu khẽ ho một tiếng, vội vàng nói: "Không, không có ý kiến." Nếu là người khác, anh ta nhất định sẽ có ý kiến, nhưng là Tiểu Bảo thì anh ta không có ý kiến.

Anh ta không muốn thử sức tấn công của mấy con vật này. "À đúng rồi, con rùa đen lớn nhà ngài tên là gì?" "Lão Hắc." "..." Lỗ Nghị Tiêu im lặng nhìn Tiểu Bảo, tên này lại là cậu bé đặt sao?

Anh ta nhìn Tô Ngọc, thầm hỏi không tiếng động, con trai ngài đặt tên là theo ai vậy? "Anh Hoằng Nghị, chú hoàng tử vong quốc này có phải đang chê con không?" Tiểu Bảo đột nhiên hỏi. "Tên con đặt có vấn đề gì sao?" Tiểu Bảo nhíu mày khó hiểu.

Người đầu tiên phản bác chính là Hoằng Nghị: "Không có vấn đề gì cả, tên anh Tiểu Bảo đặt hay thế mà, người này không có kiến thức." Lỗ Nghị Tiêu tức đến bật cười, anh ta không có kiến thức ư?

Rốt cuộc ai mới là người không có kiến thức chứ? "Đi theo tôi vào, có việc cần chú làm." Tô Ngọc, người vẫn luôn xem kịch ở bên cạnh, nhàn nhạt mở miệng nói. "Tiểu Trí trông các em nhé, lát nữa cháu đưa các em đi luyện chữ." "Cháu biết rồi ạ." Tiểu Trí dẫn Tiểu Bảo và các em đi cho Lão Hắc ăn.

Lỗ Nghị Tiêu thì đi theo Tô Ngọc vào thư phòng. "Con trai ngài đặt tên lúc nào cũng thế sao?" Lỗ Nghị Tiêu không nhịn được hỏi. "Có vấn đề gì sao?" Mấy con vật đó đều là thú cưng của con trai anh, con trai anh muốn đặt tên gì cũng được. "Gầm." Khi Lỗ Nghị Tiêu đang định nói gì đó thì phía sau nhà truyền đến một tiếng hổ gầm.

Chương 1081

Nghe thấy tiếng này, Lỗ Nghị Tiêu nhìn ra ngoài cửa: "Sau núi này có hổ sao?" "Con trai út của tôi nuôi đấy, tên là Liệt Dương, là một con hổ trắng." Lỗ Nghị Tiêu dụi dụi tai, còn tưởng mình nghe nhầm. "Bạch hổ nhà ngài từ đâu ra vậy?

Hơn nữa ngài lại còn cho con trai ngài nuôi sao?" Tô Ngọc này rốt cuộc kỳ quặc đến mức nào chứ?

Con trai út của anh ta mới lớn bao nhiêu mà đã dám cho nuôi hổ rồi?

Chắc chỉ là một đứa bé hai ba tuổi thôi mà? "Liệt Dương rất bảo vệ Triệt nhi, thú cưng nhà tôi đều rất hộ chủ." Liệt Dương bây giờ đã lớn hơn rất nhiều, gần bằng hổ trưởng thành, sự thiếu hụt bẩm sinh cũng đã được bù đắp dưới sự điều dưỡng của linh tuyền thủy. "Có thể xem được không?" Anh ta còn chưa từng thấy bạch hổ trông như thế nào. "Gọi chú đến không phải để xem mấy con thú cưng nhà tôi." Tô Ngọc nhìn Lỗ Nghị Tiêu lạnh nhạt nói.

Lỗ Nghị Tiêu không nói gì, ngồi xuống ghế: "Nói đi, ngài muốn tôi làm gì." "Giúp tôi đi vi hành." Lỗ Nghị Tiêu nhíu mày: "Ngài muốn làm gì?" "Thay thế tất cả các quan viên không làm việc ở Dụ Hòa quận." Lỗ Nghị Tiêu cảm thấy Tô Ngọc có lẽ điên rồi: "Ngài có biết đây là một công trình lớn đến mức nào không?" Muốn thay thế những người này không phải là chuyện một sớm một chiều có thể làm được. "Tôi biết, gần đây tôi không bận, có rất nhiều thời gian." Tô Ngọc vừa chỉnh sửa y phục vừa nói. "Sau này con trai tôi sẽ kế thừa Dụ Hòa quận, tôi sẽ dọn dẹp sạch sẽ tất cả những độc hại ở đây." Lỗ Nghị Tiêu lập tức hiểu ra, Tô Ngọc muốn tạo ra một môi trường tốt đẹp cho con trai mình, để sau này khi con tiếp quản sẽ dễ dàng hơn. "Con trai nào của ngài hứng thú với vị trí này?" Anh ta có ba người con trai, sẽ không có tranh giành chứ?

Anh ta có tổng cộng ba người con trai đúng không?

Mấy người con trai tranh giành một vị Vương vị, bọn họ thật sự sẽ không có ý kiến gì sao?

Dù sao thì mấy đứa trẻ bây giờ cũng đã hiểu chuyện rồi.

Nếu thực sự chọn một người ra để kế thừa Vương vị, không biết bọn họ có nảy sinh mâu thuẫn hay không.

Nghĩ đến đây, anh ta nhìn Tô Ngọc: "Mấy người con trai của ngài không có ý kiến gì sao?" "Có ý kiến gì chứ?

Con trai cả sau này sẽ đi thi khoa cử, con trai út không hứng thú với Vương vị, Tiểu Bảo chỉ muốn làm ăn kinh doanh cũng không muốn Vương vị, nhưng vì anh trai và em trai đều không muốn nên cậu bé chỉ đành miễn cưỡng nhận vậy thôi." Tô Ngọc nhún vai, thản nhiên nói.

Một câu nói khiến Lỗ Nghị Tiêu câm nín: "Mấy người con trai của ngài đều không muốn Vương vị này ư?" "Ừm, Tiểu Trí là người đã quyết định từ đầu, sẽ phò tá Hoằng Nghị." "Triệt nhi thì hứng thú với một số việc lặt vặt, không hứng thú với khoa cử, cũng không hứng thú với võ cử." Đối với tâm tư của Ngôn Triệt, anh cũng rất bất lực. "Gia đình ngài cũng tốt thật, nếu là nhà khác, nhất định sẽ vì vị trí Thế tử này mà tính toán không ngừng." Kết quả con của Tô Ngọc lại một chút cũng không có tâm tư này. "Tình cảm của các con tôi rất tốt, sẽ không xảy ra vấn đề này." Đương nhiên anh cũng sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp, Tô Ngọc không hổ là Phù Hoa công tử, cách dạy con khác người.

Nhưng hôm nay nhìn thấy lũ trẻ chơi đùa cùng nhau, anh ta cũng coi như đã thấy, tình cảm của bọn trẻ thật sự rất tốt.

Đứa nhỏ kính trọng đứa lớn, đứa lớn yêu thương đứa nhỏ.

Tình cảm này là điều anh ta chưa từng cảm nhận được.

Đột nhiên còn có chút ghen tị. "Bên tôi còn có việc phải làm, chuyện giám sát quan viên thì giao cho chú đấy." Tô Ngọc nhìn Lỗ Nghị Tiêu nói.

Lỗ Nghị Tiêu đưa tay xoa xoa thái dương, vẻ mặt bất lực nói: "Ngài đúng là xem trọng tôi thật." Chuyện như vậy mà cứ thế giao cho anh ta. "Ngài không lo tôi làm gì sao?" "Không sao cả, tôi cũng không thích ở lại đây." Ở địa bàn của mình không tốt sao?

Lại muốn đến một nơi xa lạ như vậy.

Một câu nói khiến Lỗ Nghị Tiêu hoàn toàn câm nín.

Trong khoảng thời gian này, anh ta và hai người em trai đều đi khắp nơi du ngoạn một chút.

Mặc dù nơi đây vẫn còn ngổn ngang vết tích chiến tranh, nhưng trong mắt bách tính vẫn ánh lên tia sáng, đi trên đường lớn cũng có thể nghe thấy bách tính khao khát cuộc sống, kỳ vọng vào tương lai.

Bọn họ cứ thế vừa đi vừa dừng cũng rất tuyệt, cuộc sống trôi qua vô cùng tự do.

Để họ giành lại Dụ Hòa quận từ tay Tô Ngọc, rồi tốn công tốn sức quản lý, bọn họ một chút cũng không muốn. "Thôi bỏ đi, nơi này ở trong tay ngài rất tốt, tôi vẫn thích đi đây đi đó hơn." Cũng không có trách nhiệm gì quá lớn, chỉ là giúp xem xét các quan viên ở các nơi ra sao, thật là một chuyện đơn giản.

Tô Ngọc biết Lỗ Nghị Tiêu sẽ đưa ra lựa chọn như vậy. "À, các ngài định ủ rượu ở đây sao?

Đến lúc đó tôi cũng mua một ít." Anh ta vẫn rất thích rượu ngon.

Đặc biệt là rượu ở chỗ Tô Ngọc được các đại thần Huyền quốc nói thần kỳ đến mức nào, anh ta càng cảm thấy hứng thú.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Đợi người đến thì sẽ bắt đầu, nhưng chỉ có liệt tửu, còn rượu nho, rượu trái cây thì phải sang năm mới có." "Năm nay có thể sẽ có một ít đào hoa nhưỡng, nhưng phải được sự cho phép của con trai tôi mới được hái hoa đào ủ rượu." Nho thì vẫn chưa ra, thứ có thể ủ rượu chỉ có hoa đào thôi. "Tại sao phải được sự đồng ý của con trai ngài?" Không phải bọn họ nói là được sao? "Cả một rừng hoa đào lớn này đều là trồng cho con trai tôi, cậu bé rất thích." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Nghe những lời này, Lỗ Nghị Tiêu thực sự không biết nên nói gì cho phải. "Vì một sở thích của con mà các ngài trồng cả một rừng hoa đào lớn như vậy sao?" Mấy người này chiều con cũng quá đáng sợ rồi đó? "Chúng tôi cũng muốn trồng cây ăn quả, đã vậy con lại thích, bản thân mình lại có điều kiện, tại sao không thể trồng cho con?" Tiểu Bảo chưa bao giờ chủ động yêu cầu bất cứ điều gì, thứ duy nhất cậu bé yêu cầu có lẽ chỉ có rừng hoa đào thôi. "Con bạch hổ nhà ngài sẽ không phải là do con trai út của ngài yêu cầu nuôi đấy chứ?" Lỗ Nghị Tiêu đột nhiên nghĩ đến những thú cưng mà Tô Ngọc nuôi, đặc biệt là con bạch hổ tên Liệt Dương đó.

Tô Ngọc đương nhiên gật đầu: "Ừm, con trai út của tôi thích, nơi chúng tôi ở cũng có đồi núi, không sợ không nuôi nổi." "..." Gia đình này rốt cuộc là kỳ quặc đến mức nào?

Vì con mà thật sự có thể làm bất cứ điều gì. "Con trai cả của ngài hứng thú với điều gì?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút: "Đọc sách." "..." Lỗ Nghị Tiêu lập tức câm nín. "Còn con gái út thì sao?" "Tập võ." Về chuyện Ngôn Hi rất thích tập võ, anh ta cũng không biết nên nói gì cho phải.

Không thể không nói, thiên phú của Ngôn Hi thật sự rất tốt, có thể sánh ngang với Tiểu Bảo. "Ngôn Hi nói sau này con bé muốn làm nữ tướng quân." Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ quặc: "Ngài sẽ không đồng ý rồi chứ?" "Ừm, đồng ý rồi." "Quân doanh ngài cũng biết là nơi như thế nào, ngài nỡ để đứa con gái duy nhất của mình đi chịu khổ sao?" Người ta chỉ có một đứa con gái mà còn hận không thể nâng niu trong lòng bàn tay, kết quả Tô Ngọc lại còn đồng ý cho con gái đi làm nữ tướng quân, đây là kiểu suy nghĩ gì vậy?

Tô Ngọc nhíu mày: "Đây là điều Hi Hi thích, đã vậy con bé thích thì chúng tôi đương nhiên sẽ hết lòng ủng hộ." "Ngài nói thế cũng không sai, nhưng ngài thật sự nỡ sao?" "Hi Hi bây giờ vẫn chưa định hình, năm ngoái con bé còn nói muốn làm nữ hiệp, năm nay lại nói muốn làm nữ tướng quân, biết đâu đợi con bé lớn lên thì sẽ chẳng còn hứng thú với những thứ này nữa." Tô Ngọc nhún vai, thản nhiên nói.

Hiện tại Hi Hi muốn làm gì thì anh cứ để con bé làm, như vậy không tốt sao?

Vừa có thể khiến Hi Hi vui vẻ, lại vừa có thể khiến con bé chủ động học hỏi một số điều.

Chương 1082

Đối với việc đọc sách, Hi Hi thật sự nghe là buồn ngủ, bắt con bé luyện chữ thì khóc la om sòm, người không biết còn tưởng anh ngược đãi con bé.

Nhưng anh căn bản chẳng làm gì cả.

Nghe những lời này, Lỗ Nghị Tiêu cũng gật đầu đồng tình: "Ngài nói cũng đúng, suy nghĩ của trẻ con luôn thay đổi mà." "Ừm." "Chú còn chuyện gì nữa à?" Tô Ngọc thấy người này đã biết mình muốn làm gì rồi mà vẫn chưa đi, còn ở lại đây tán gẫu với anh, liền nhíu mày hỏi. "Ngài không phải chứ?

Tôi chạy đến đây xa xôi, một bữa cơm cũng không cho tôi ăn sao?" Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc, người này sao mà keo kiệt thế?

Tô Ngọc lườm Lỗ Nghị Tiêu một cái: "Ăn xong thì đi nhanh đi." "Được." Sau khi ăn cơm, Lỗ Nghị Tiêu vốn định rời đi, nhưng đúng lúc đó các quan viên mà Tô Ngọc gọi đến cũng đã tới.

Lỗ Nghị Tiêu muốn biết Tô Ngọc còn muốn làm gì nên đã ở lại không rời đi.

Về điều này Tô Ngọc cũng không nói gì, nhưng các quan viên thì lại có chút bối rối, sao Đại hoàng tử cũng ở đây?

Mối quan hệ giữa anh ta và Ngọc Vương gia trông có vẻ không tệ?

Đây là tình huống gì vậy?

Sao lại cảm thấy có chút khó hiểu.

Lỗ Nghị Tiêu như thể không nhìn thấy ánh mắt của họ, nhàn nhạt mở miệng nói: "Các vị không cần nhìn tôi như vậy, tôi bây giờ chỉ là một người bình thường thôi." "..." Có người bình thường như vậy sao? "Đừng không tin, tôi bây giờ cũng chỉ có thể bán mạng cho Tô Ngọc, mà còn là loại không có bổng lộc." Lỗ Nghị Tiêu nhún vai, vẻ mặt bất lực nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn bộ dạng phàn nàn của Lỗ Nghị Tiêu, không hề khách khí nói: "Đây là điều chú nợ tôi." "..." Anh ta không muốn nói chuyện nữa.

Cái này gọi là gì?

Một bước sai thành ngàn đời ân hận. "Điều tôi nợ chẳng phải là con trai ngài sao?" Lỗ Nghị Tiêu nhíu mày nói. "Vậy chú định nghe lời con trai tôi sao?

Bán mạng cho con trai tôi?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Lỗ Nghị Tiêu hỏi.

Lỗ Nghị Tiêu ho khan một tiếng ngượng ngùng, lẩm bẩm nói: "Thôi bỏ đi, tôi vẫn bán mạng cho ngài thì hơn." Anh ta đã là người lớn rồi, nếu nghe lời một đứa trẻ mấy tuổi, vậy thì anh ta mất cả thể diện lẫn lòng tự trọng. "Vậy thì không đúng sao?

Vậy nợ tôi và nợ con trai tôi có gì khác biệt?" Lỗ Nghị Tiêu nghĩ kỹ lại thì quả thật không có gì khác biệt, đều phải làm việc cả, chi bằng làm một việc có thể giữ thể diện hơn.

Các quan viên đứng bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người mà ai cũng run rẩy.

Hai vị có gì muốn nói thì không thể nói riêng sao?

Nhất định phải nói trước mặt bọn họ?

Bọn họ lo lắng nghe nhiều quá cuối cùng lại bị người ta xử lý.

Biết quá nhiều sẽ đoản mệnh.

Đây là đạo lý bọn họ vẫn luôn biết. "Vương gia, Đại hoàng tử, hay là hai vị nói xong rồi chúng tôi hãy vào?" Một vị quan viên cân nhắc lời lẽ một chút mới mở miệng nói.

Tô Ngọc liếc nhìn họ với vẻ mặt chán ghét, sao mà nhát gan đến thế? "Không cần, các vị cứ nói chuyện của mình đi, tôi ở bên cạnh nghe xem có gì có thể giúp được không." Tô Ngọc không để ý đến Lỗ Nghị Tiêu, mà nghiêm túc nói với những người đứng bên cạnh: "Mục đích gọi các vị đến là để các vị truyền tin tức khai hoang ra ngoài, nói cho bách tính biết đất hoang được khai khẩn có thể được miễn thuế ba năm." Tất cả các quan viên đến đều kinh ngạc: "Thật sao?" Dụ Hòa quận vẫn còn rất nhiều đất hoang, nếu có cơ hội này, bách tính nhất định sẽ rất vui. "Ừm, chính sách này ở Huyền quốc đã được thực hiện hai năm rồi, đều dùng để trồng bông, lúa mì hoặc một số loại khoai tây, khoai lang, ngô, sản lượng cũng khá tốt." Tô Ngọc nói đơn giản với họ về tình hình bên đó. "Còn một điểm nữa, kiên quyết không cho phép ai chiếm giữ một mảnh đất hoang lớn để tự mình từ từ khai hoang, đất hoang ở Dụ Hòa quận không thiếu, sẽ không để người khác không có chỗ để khai khẩn, một khi xuất hiện tình huống chiếm giữ như vậy, lập tức đưa đến nha môn giam mấy ngày." Thượng Gia thôn đã từng xảy ra một lần chuyện như vậy, anh không hy vọng những nơi khác cũng xảy ra chuyện tương tự. "Vâng ạ." Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc: "Hoàng thượng nghĩ sao?

Đất hoang khai khẩn mà lại miễn thuế lâu như vậy." "Năm đầu tiên đất hoang sản lượng không tốt lắm, bắt đầu từ năm thứ hai sản lượng mới cao hơn một chút, như vậy không phải là bình thường sao?

Hơn nữa mấy năm nay cuộc sống của bách tính cũng không quá tốt, việc miễn thuế ba năm cho đất hoang cũng là để cho họ một cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức." Ba năm thời gian, bách tính ở Dụ Hòa quận và cả những người từ Tề quốc trước đây chắc cũng có thể hồi phục lại.

Sẽ không còn phải lo lắng về việc ăn uống nữa.

Lỗ Nghị Tiêu khẽ thở dài: "Vấn đề này từ trước đến nay chưa từng có ai cân nhắc, dẫn đến việc có quá nhiều đất hoang không ai muốn." "Đất hoang khai khẩn ra lương thực còn không đủ nộp thuế, bách tính khai khẩn thì có tác dụng gì?

Hơn nữa trước đây thuế của các ngài còn nặng như vậy, đất hoang khai khẩn ra đối với bách tính mà nói chính là một gánh nặng, bọn họ không muốn khai hoang không phải là bình thường sao?" Tô Ngọc ngược lại không thấy suy nghĩ của bách tính có gì sai.

Dù sao thì các Hoàng thượng đều không quan tâm sống chết của bách tính, vốn dĩ sản lượng lương thực không cao, họ lại không ngừng tăng thuế thu, nếu không phải vì muốn sống, bách tính có lẽ cũng không có ý định tiếp tục trồng trọt nữa phải không?

Lỗ Nghị Tiêu nhíu mày, anh ta trước đây chưa từng nghĩ đến vấn đề này, bây giờ nghe Tô Ngọc đột nhiên nói ra, liền cảm thấy có chút hổ thẹn.

Bách tính ở đây sống những ngày tháng như thế nào?

Bất kể là Tề quốc từng tồn tại, hay Lỗ quốc trước đây, có nước nào đặt bách tính vào trong mắt đâu?

Đối với họ mà nói bách tính chẳng qua là dân đen, họ có sống được hay không thì sao chứ?

Dù sao bách tính của cả quốc gia đông như vậy, chết đi vài người đối với họ cũng chẳng có gì to tát.

Nhưng ở Huyền quốc, mọi thứ dường như lại khác.

Huyền Phi Nhiên rất tôn trọng bách tính Huyền quốc, khi chưa có giống cây lương thực cao sản biết bách tính áp lực lớn, liền chỉ thu hai thành thuế, sau khi có giống cây lương thực cao sản để bách tính sống ngày càng tốt hơn, không những đất hoang miễn thuế, mà thuế đất ở những nơi khác vẫn giữ hai thành. "Vương gia, Hoàng thượng chưa từng nghĩ đến việc tăng thuế lên một chút sao?" Lỗ Nghị Tiêu vẫn không nhịn được hỏi ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc nhìn Lỗ Nghị Tiêu như nhìn kẻ ngốc: "Hoàng huynh tại sao lại phải làm như vậy?" "Bây giờ bách tính đều đã trồng giống cây lương thực cao sản, lương thực trong nhà cũng nhiều, tăng thêm một ít thuế đối với quốc gia chẳng phải sẽ tốt hơn sao?" Lỗ Nghị Tiêu cảm thấy suy nghĩ của mọi người chắc cũng giống anh ta thôi?

Tô Ngọc lắc đầu: "Suy nghĩ của Hoàng huynh không giống các chú, Hoàng huynh từ trước đến nay đều cho rằng bách tính tốt thì quốc gia mới tốt được." "Hiện tại quốc khố và kho lương đều vô cùng sung túc, vì sản lượng lương thực cao, cho dù chỉ thu hai thành thuế cũng có thể có rất nhiều lương thực, đã vậy thì hà tất phải tăng thuế nữa?

Lương thực đó lưu lại trong tay bách tính, bán lấy tiền cũng được, giữ làm lương thực dự trữ cũng được, chỉ cần đảm bảo họ không bị đói thì chẳng phải rất tốt sao?" Tô Ngọc trực tiếp nói.

Lời của Tô Ngọc khiến những người có mặt tại đó đều cảm thấy hổ thẹn.

Bởi vì bọn họ làm quan nhiều năm như vậy, dường như chưa từng thực sự nghĩ đến mọi việc từ góc độ của bách tính.

Thảo nào Huyền quốc có thể phát triển ngày càng tốt hơn, thật sự chỉ là vì Tô Ngọc giúp đỡ sao?

Ban đầu bọn họ cũng nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải, bởi vì Hoàng đế Huyền quốc cũng đã đặt bách tính vào trong lòng.

Chương 1083

Ngài ấy một lòng muốn bách tính có cuộc sống tốt đẹp, chưa từng nghĩ đến việc tăng thuế cho bách tính. "Quả nhiên không thể sánh bằng Huyền quốc." Lời của Tô Ngọc mang đến cho Lỗ Nghị Tiêu một cú sốc rất lớn.

Nếu Hoàng thượng của Tề quốc và Lỗ quốc quan tâm đến bách tính nhiều hơn một chút, sau này liệu có phải đã không rơi vào kết cục diệt quốc?

Nhưng bây giờ nghĩ nhiều cũng vô ích, dù sao quốc gia cũng đã mất rồi. "Tô Ngọc, thật ra ban đầu ngài bảo tôi giúp đỡ, tôi không vui đâu, dù sao tôi cũng là một hoàng tử vong quốc của Lỗ quốc, ngài lại bảo tôi đến giúp các ngài, trong lòng không khó chịu là không thể nào, nhưng bây giờ tôi muốn xem Huyền quốc dưới sự nỗ lực của các ngài sẽ trở thành một thịnh thế như thế nào." Liệu có thể khiến tất cả bách tính đều được ăn no mặc ấm?

Liệu có thể khiến bách tính không còn lo lắng về nạn đói nữa?

Có thể khiến tiền trong tay bách tính ngày càng nhiều hơn.

Tôi đã có chút nóng lòng rồi, không còn bách tính nghèo khổ quần áo rách rưới nữa, cuộc sống của họ ngày càng tốt hơn, ăn no mặc ấm, lại còn có tiền.

Nếu tất cả bách tính Huyền quốc đều có thực lực như vậy, lúc đó Huyền quốc sẽ trở thành như thế nào?

Nói là cường quốc số một cũng không ngoại lệ đúng không?

Có một quốc gia như vậy tồn tại, vùng đất này dường như cũng có thể bình yên trở lại.

Nghĩ đến bản hiệp ước trăm năm đó, Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc: "Tại sao các ngài lại đề xuất hiệp ước trăm năm?

Dựa theo quốc lực và binh lực của các ngài, muốn thống nhất thiên hạ thật ra rất đơn giản đúng không?" Tô Ngọc cảm thấy Lỗ Nghị Tiêu hôm nay đầu óc có chút không linh hoạt. "Tại sao phải phá vỡ sự cân bằng này?

Mấy năm nay cuộc sống của các nước đã rất khó khăn rồi, có được trăm năm hòa bình tại sao nhất định phải dùng chiến tranh?

Đánh nhau làm tổn thương vĩnh viễn đều là bách tính bình thường." Tô Ngọc nhíu mày nói. "Bách tính muốn thứ thật ra rất đơn giản, chỉ cần có thể ăn no mặc ấm, không có chiến tranh tai ương, không bị lưu lạc khắp nơi là đủ rồi, đã vậy tại sao không thể thành toàn?" Tô Ngọc không hiểu lắm suy nghĩ của những người này.

Tại sao một quốc gia có quốc lực mạnh lại phải đi bắt nạt các quốc gia khác, lại phải cướp đoạt các quốc gia khác về mới vui, làm như vậy có ý nghĩa gì sao?

Lỗ Nghị Tiêu bị Tô Ngọc hỏi đến ngây người, vấn đề này anh ta thật sự chưa từng cân nhắc. "Hoàng thượng của các ngài cũng nghĩ như vậy sao?" "Chứ sao nữa?

Nếu Hoàng huynh có suy nghĩ khác, bản hiệp ước trăm năm này sẽ không được ký kết, đạo lý này tôi không tin chú không hiểu." Ngay cả khi Hoàng huynh đối xử với anh quá tốt, chỉ cần Hoàng huynh muốn làm việc gì, anh cũng không thể thay đổi.

Hoàng huynh vốn dĩ cũng không nghĩ đến việc phát động chiến tranh quy mô lớn, muốn bách tính nghỉ ngơi dưỡng sức.

Đã vậy thì một khi đã hợp tác, có gì sai đâu?

Lỗ Nghị Tiêu khẽ thở dài: "Quả nhiên là chúng tôi nghĩ quá đơn giản rồi." Tô Ngọc liếc nhìn Lỗ Nghị Tiêu, không nói nhiều, nhưng lời Lỗ Nghị Tiêu nói cũng không sai, bọn họ quả thật đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. "Lỗ Nghị Tiêu, thế giới này nguy hiểm hơn chú tưởng rất nhiều, nếu chúng ta bên này cũng tự gây lục đục, chỉ e các quốc gia bên ngoài sẽ đến gây phiền phức cho chúng ta, chi bằng đoàn kết lại, không cho những kẻ đó có cơ hội thừa cơ." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Lỗ Nghị Tiêu, tiết lộ với anh ta một số chuyện không thể nói.

Ánh mắt Lỗ Nghị Tiêu hơi lóe lên, nhìn Tô Ngọc: "Ngài nói gì?

Còn có các quốc gia khác sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, Văn Nam đế quốc, tài nguyên bên đó không tốt, muốn đến chỗ chúng ta, tôi không chắc họ có chỉ xâm nhập Huyền quốc hay không, nhưng họ tuyệt đối có dã tâm cướp đoạt nơi này." Sắc mặt Lỗ Nghị Tiêu hơi biến đổi: "Văn Nam, quốc gia này chúng tôi chưa từng nghe nói đến." Ngay cả các quan viên bên cạnh cũng nhìn nhau, Văn Nam là nơi nào?

Sao bọn họ đều không biết?

Tô Ngọc liếc nhìn họ, nhíu mày nói: "Nơi đó ở hải ngoại, nhưng không ai biết khi nào họ sẽ đại cử xâm nhập." "Ra là vậy, làm sao các ngài biết được?" "Chuyện này không phải là điều chú nên biết, các chú chỉ cần biết chúng ta bên này là một khối, còn về những người bên ngoài, bọn họ như thế nào chúng ta đều không rõ, thậm chí không biết người của quốc gia đó ra sao, một khi họ xâm nhập sẽ mang lại cho chúng ta phiền phức gì, cho nên chuyện đánh nhau này các chú tốt nhất đừng nghĩ đến." Tô Ngọc nghiêm nghị nói.

Anh không muốn vì những chuyện này mà kế hoạch của mình bị phá vỡ.

Lỗ Nghị Tiêu dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, không vui nói: "Tôi thì cũng muốn đó, nhưng bây giờ tôi đâu có năng lực làm gì, nếu tôi có ý nghĩ khác, ngài chắc sẽ trực tiếp giết tôi luôn." "Tôi còn chưa nhìn thấy những gì tôi muốn thấy, không muốn chết." Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng, người này cũng rất tự biết mình.

Lỗ Nghị Tiêu đã nói như vậy, các quan viên bên cạnh đương nhiên sẽ không hỏi thêm gì nữa. "Hôm nay tôi gọi các vị đến không phải để nói chuyện này với các vị, chủ yếu là về đất hoang, và giống cây trồng vụ xuân, sau đó các vị phải theo dõi thu hoạch của bách tính ra sao, và giá cả lương thực ở các kho lương như thế nào, tuyệt đối không được để chúng tăng giá phi mã khi bách tính còn chưa thu hoạch được lương thực mới, một khi có thương nhân như vậy các vị không cần nói với tôi, cứ trực tiếp bắt người đó giam lại rồi báo cho tôi sau." Tô Ngọc không hy vọng nhìn thấy những kẻ trục lợi quốc nạn ở đây.

Bây giờ nơi này còn chưa đủ ăn, bọn họ mà còn muốn kiếm tiền kiểu đó, vậy thì đáng chết rồi.

Tất cả các quan viên vội vàng gật đầu: "Vâng ạ." "Chuyện khai hoang các vị cũng phải trông chừng kỹ, còn về giống cây trồng, đợi bách tính khai hoang đăng ký muốn trồng loại gì xong các vị hãy đến báo cho tôi, tôi sẽ cấp hạt giống cho các vị." Trước đó hạt giống sẽ không được cấp ra. "Vâng ạ." Các quan viên này đều không ngờ Tô Ngọc lại là một người dễ nói chuyện đến vậy.

Anh ấy thật sự quá tốt. "Vương gia, những chuyện này làm phiền ngài rồi." "Không cần nói phiền phức gì với tôi, giống cây trồng đã được vận chuyển đến dần dần rồi, sau khi đất hoang được khai khẩn thì sẽ phát xuống, để phòng ngừa có người làm trò." "Vâng ạ." Tô Ngọc lại nói thêm với họ một số chuyện khác, rồi mới cho người rời đi.

Các quan viên đều đã đi rồi, Lỗ Nghị Tiêu vẫn không định đi, Tô Ngọc nhìn anh ta: "Chú vẫn chưa đi sao?" "Ngài sao cứ luôn muốn đuổi tôi đi?

Đuổi tôi đi thì có lợi gì cho ngài?" Tô Ngọc nhíu mày: "Vậy chú ở lại đây thì có lợi gì cho tôi?" Người này đầu óc có phải không linh hoạt lắm không? "Những gì cần biết chú đã biết rồi, những gì cần nói tôi cũng đã nói rồi, chú còn muốn làm gì?

Muốn tôi ném chú ra ngoài sao?" Tô Ngọc nhíu mày nói.

Lỗ Nghị Tiêu bị Tô Ngọc chọc tức đến bật cười, không vui nói: "Tôi nói Tô Ngọc, ngài như vậy nương tử nhà ngài không có ý kiến gì sao?" "Tính khí ngài tệ như vậy, nàng ấy rốt cuộc nhìn trúng ngài ở điểm nào?" Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, nhìn Lỗ Nghị Tiêu lạnh giọng hỏi: "Lỗ Nghị Tiêu, chú đối với nhân thế này có phải không còn chút lưu luyến nào nữa không?" Lỗ Nghị Tiêu nhất thời không hiểu Tô Ngọc có ý gì: "Lời ngài nói là có ý gì?" "Ý của cha con là chú có phải không muốn sống nữa rồi không?" Tiểu Bảo từ bên ngoài bước vào nói.

Lỗ Nghị Tiêu khẽ ho một tiếng: "Tôi sống tốt lành thế này, tại sao lại không muốn sống nữa?

Hơn nữa Tô Ngọc muốn lấy mạng một người, sẽ hỏi một cách thanh thoát như vậy sao?

Kẻ đầu óc không linh hoạt chắc đều không hiểu anh ấy đang nói gì." Vừa nghĩ như vậy, Lỗ Nghị Tiêu chợt nhận ra hình như anh ta cũng không hiểu Tô Ngọc đang nói gì.

Anh ta đang nói mình đầu óc không linh hoạt sao? "Đã như vậy, chú tại sao lại nói loại lời tìm chết như vậy?" Những người này chẳng lẽ không biết trong lòng cha cậu, nương thân mới là quan trọng nhất sao?

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo: "Sao con lại đến đây?" "Con chỉ đến xem người khác đều đi rồi, sao người này vẫn chưa đi, chú ấy sẽ không còn muốn ăn chực ở nhà chúng ta nữa chứ?

Chú ấy đã nghèo đến mức không đủ ăn rồi sao?" Tiểu Bảo nhìn Lỗ Nghị Tiêu với vẻ mặt đồng tình hỏi. "Tôi có tiền." Anh ta có thảm đến thế sao?

Trong tay ít nhất vẫn còn không ít tài sản, còn không ít tiền nữa.

Sao lại sa sút đến mức này chứ?

Tiểu Bảo hừ một tiếng: "Nếu ông đã có tiền, cha tôi cũng đã nói hết những việc cần làm cho ông rồi, vậy tại sao ông vẫn còn ở nhà tôi?

Nhà tôi đâu có nợ nần gì ông." "Tô Ngọc, con trai anh có cần ghét bỏ tôi đến vậy không?" "Đúng vậy, chính là ghét bỏ ông đấy." Tô Ngọc còn chưa kịp nói gì thì Tiểu Bảo đã lên tiếng.

"Vừa nãy ông dám châm ngòi ly gián tình cảm giữa cha và mẹ tôi à?

Chương 1084

Ông có tin tôi cho Liệt Dương và Đại Hoa cắn ông không?" Cậu rất thích nhìn cha và mẹ tình cảm tốt đẹp, vì điều đó khiến cậu cảm thấy ấm áp.

Nếu vì tên khốn này mà cha mẹ cãi vã, cậu nhất định sẽ xử lý hắn.

Bọn trẻ trong nhà đều rất thích tình cảm của cha mẹ, chỉ cần đứng bên cạnh nhìn hai người trò chuyện vu vơ, hoặc nhìn cha làm gì đó cho mẹ, bọn chúng đều sẽ cảm thấy hạnh phúc.

Lúc cậu vào nghe thấy Lỗ Nghị Tiêu nói chuyện, liền cảm thấy tên này không có ý tốt.

"Cái loại người không có vợ như ông thì không hiểu được niềm vui này đâu." Tiểu Bảo khinh thường nói.

"Tôi có vợ, số vợ của tôi còn nhiều hơn cha anh!" Lỗ Nghị Tiêu uất ức nói.

"Đồ trăng hoa thì có gì hay ho mà tự đắc." Tiểu Bảo lẩm bẩm một câu.

Tô Ngọc đưa tay vỗ nhẹ vào Tiểu Bảo một cái: "Con nghe mấy lời này từ đâu thế?" "Cha đừng quản con nghe từ đâu, con nói cho cha biết, cha không được học theo cái người không đứng đắn này đâu." Lỗ Nghị Tiêu đưa tay chỉ vào mình: "Anh dám nói tôi không đứng đắn ư?" Đây thật sự còn là một đứa trẻ ư?

Trẻ con bây giờ đã kiêu căng đến mức này rồi sao?

Thậm chí còn nói ra được mấy lời như vậy.

"Ông có nhiều thiếp lắm sao mà tự đắc?

Mẹ tôi sẽ làm rất nhiều món ngon cho cha tôi, hai người sẽ cùng nhau nương tựa, gặp chuyện gì cũng cùng nhau bàn bạc.

Quan trọng nhất là mẹ tôi rất yêu cha tôi, mẹ tôi có thể làm bất cứ điều gì cho cha tôi, ngay cả không cần tính mạng của mình.

Trong số những người thiếp của ông, có ai có thể đối xử với ông như vậy không?" Mặc dù có cha ở đó, mẹ căn bản không có cơ hội làm như vậy.

Nhưng cậu có thể cảm nhận được, nếu có một ngày cần mẹ hy sinh tính mạng của mình mới cứu được cha, thì mẹ nhất định sẽ đồng ý không chút do dự.

Mẹ kể rất nhiều bí mật cho cha, trước mặt cha mẹ trong suốt như pha lê.

Cái loại tín nhiệm vô điều kiện này, tên đó có được không?

"Cha tôi tuy chỉ có một người vợ, nhưng có ba cậu con trai, một cô con gái, anh em bốn người chúng tôi tình cảm rất tốt.

Con đích con thứ nhà ông có phải tranh giành không ngừng nghỉ không?

Cho dù bây giờ ông đã không còn là hoàng tử nữa, nhưng ông vẫn còn gia sản của mình.

Ông nói xem, tương lai bọn chúng có vì tranh giành những thứ này mà đánh nhau đầu rơi máu chảy không?" Tiểu Bảo nhìn Lỗ Nghị Tiêu không khách khí hỏi.

"Giống như mấy anh em chúng tôi thì sẽ không như vậy đâu, điều này chẳng thể nào mà ghen tị được đâu.

Cha, con nói đúng không?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt cầu khen ngợi, khiến Tô Ngọc bật cười.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Tiểu Bảo nói đúng.” “Lỗ Nghị Tiêu, nói ra có lẽ anh không tin, thành tựu lớn nhất của tôi không phải là tôi đã nhận được bao nhiêu sự tôn kính của trăm họ ở Huyền quốc, mà đối với tôi, thành tựu lớn nhất là nuôi vợ ngày càng trẻ đẹp, nuôi mấy đứa con biết điều hiểu lễ nghĩa, và dạy cho bọn chúng bản lĩnh để sinh tồn.

Mấy đứa con của tôi không dám nói là xuất sắc nhất, nhưng sau khi rời xa vợ chồng chúng tôi, bọn chúng vẫn có thể sống phong sinh thủy khởi ở Huyền quốc.

Tuy nói Tiểu Bảo mới tám tuổi, nhưng nó đã bắt đầu phụ trách một số việc kinh doanh của tôi rồi.

Tiểu Trí mười tuổi đã có những nhận định độc đáo của riêng mình về một số việc trên triều đình.

Triệt Nhi tuy không lợi hại bằng Tiểu Bảo và Tiểu Trí, nhưng cầm kỳ thư họa học rất tốt, còn theo học thêm một ít y thuật.

Con gái tập võ rất lợi hại, cũng ngoan ngoãn hiểu chuyện.” Lỗ Nghị Tiêu không ngờ mình chỉ nói có một câu mà kết quả lại bị người ta đốp chát đến mức này, thật sự quá khó chịu rồi.

“Thôi được, tôi nói không lại các người.” “Tôi thấy ông chột dạ rồi đấy.

Ông dám nói xem trong số con cái của ông có mấy đứa thật lòng tôn kính ông không?” Tiểu Bảo nhướn mày nhìn Lỗ Nghị Tiêu trực tiếp hỏi.

Lỗ Nghị Tiêu trầm mặc.

Ông ta nhìn Tiểu Bảo thân mật với Tô Ngọc, con trai ông ta có mấy đứa, nhưng chẳng đứa nào có thể thân mật không chút phòng bị với ông ta như vậy.

Bọn chúng đối với ông ta chỉ có sự sợ hãi.

Mấy anh em thì đừng nói đến anh em hòa thuận, có thể duy trì hòa bình trên mặt đã là tạ ơn trời đất rồi.

Lại còn những người thiếp cũng “minh tranh ám đấu”, khiến nhà cửa khói mù mịt.

Nghĩ đến nhà mình, rồi lại nhìn nhà Tô Ngọc, gia đình đơn giản, tình cảm tốt đẹp, những ngày tháng như vậy dường như cũng không tệ.

Đột nhiên ông ta lại có chút ghen tị, thậm chí còn có chút hối hận tại sao ban đầu lại phải cưới nhiều tiểu thiếp về nhà như vậy, đây chẳng phải tự rước phiền phức vào người sao?

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt hối hận của Lỗ Nghị Tiêu hừ một tiếng nói: “Bây giờ mới biết hối hận ư?

Đáng tiếc đã muộn rồi, ông đã không còn cơ hội đó nữa.” Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo: “Hôm nay con làm sao thế?

Sao tâm trạng không ổn định vậy?” Tiểu Bảo bất mãn mở miệng nói: “Cha, con nhìn thấy ông ta là sẽ nghĩ đến những ngày bị trúng độc, vừa nghĩ đến những ngày đó là con không thể nào có sắc mặt tốt với ông ta được.” Lỗ Nghị Tiêu khẽ hắng giọng một tiếng, có chút chột dạ mở miệng: “Tôi nhớ ra mình còn rất nhiều việc phải làm, nên tôi đi trước đây.” Linh Nhất đồng tình nhìn Lỗ Nghị Tiêu một cái, nhiều năm như vậy rồi, hắn vẫn chưa từng thấy chủ tử bị người ta mắng thành ra thế này mà không có cách nào cãi lại được.

“Cha thấy không, hắn đi rồi đấy thôi?” Tiểu Bảo vẻ mặt đắc ý nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc bật cười ha ha, đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo, trong mắt mang theo ý cười: “Đúng vậy, Tiểu Bảo của chúng ta là lợi hại nhất.” Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi.” “Cha, nhìn ông ta không có ý tốt đâu, cha nói xem ông ta có nghiêm túc giúp cha làm việc không?” Tiểu Bảo lo lắng nhất vẫn là chuyện này.

Đừng đến lúc đó lại đâm sau lưng cha, còn bắt cha phải dọn dẹp bãi chiến trường.

Tô Ngọc lắc đầu: “Không đâu.” “Tại sao ạ?” Tiểu Bảo có chút không hiểu, tại sao Tô Ngọc lại tin tưởng Lỗ Nghị Tiêu như vậy.

“Đã dùng người thì không nghi ngờ, đã nghi ngờ thì không dùng.

Lỗ Nghị Tiêu chỉ là miệng tiện thôi, còn lại thì vẫn ổn.

Đã nói rồi, hắn đương nhiên sẽ làm.

Sẽ không ‘dương phụng âm vi’ đâu.” “Hơn nữa thế lực của cha cũng không phải loại người này có thể sánh bằng.” Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, dường như cũng đúng.

“Cha nói đúng, cứ như vậy là tốt nhất.” “Đến tìm ta có việc gì?” “Cha, con thấy bọn con đã ổn định xong rồi, mai cha dẫn bọn con đi dạo trong núi chứ?” Nơi đây là nơi bọn chúng sẽ sinh sống sau này, cậu đương nhiên muốn xem xét kỹ lưỡng.

Núi sau có nhiều bảo bối tự nhiên cũng không thể bỏ qua.

Huống chi trong nhà còn có Liệt Dương cũng không cần lo lắng gì khác.

“Tất cả đều muốn đi à?” Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: “Đương nhiên muốn đi ạ.” “Được, vậy ngày mai đi đi.” “Tiểu Bảo, sau khi mua người về hết, chúng ta có thể sẽ hái một ít hoa đào xuống để ủ rượu, con thấy thế nào?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo không nghĩ ngợi gì đã gật đầu đồng ý: “Đương nhiên là được ạ, cũng sẽ không hái hết đâu, còn phải để lại để ăn đào nữa chứ.” Đào ở Hồ Lô Thôn là món Tiểu Bảo thích nhất.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Đương nhiên sẽ không hái hết hoa của con đâu.” “Đúng rồi cha, chúng ta mở thêm một Quán Tứ Quý ở khu nhà giàu bên này đi ạ?” Tuy Dụ Hòa quận vừa trải qua một trận đại nạn, nhưng người có tiền cũng không ít.

Chương 1085

Hoa quả tươi theo mùa đều tốt như vậy, sau này cũng phải từ từ trồng ra, trồng nhiều rồi bọn họ cũng ăn không hết, chắc chắn phải mang đi bán.

“Sao cơ?

Con muốn phụ trách à?” Tô Ngọc nhướn mày nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: “Vâng, con muốn.” “Nếu đã vậy, vậy thì việc kinh doanh thực tế ở đây giao cho con đấy.

Nhân lực cha cấp cho con vài người, cần bao nhiêu tiền cha cũng cấp cho con.” Tô Ngọc cũng muốn xem Tiểu Bảo có thể kinh doanh Quán Tứ Quý ở đây như thế nào, bất kể kết quả ra sao, cứ coi như là cho con luyện tay.

Tiểu Bảo vui vẻ nói: “Không cần cha cấp bạc đâu, con với anh trai và em trai đều có tiền rồi.” Tô Ngọc sao lại không hiểu đạo lý này chứ, đây là đã bàn bạc xong hết rồi mới đến nói với hắn.

“Mấy anh em con đã bàn bạc xong hết rồi à?” “Đúng vậy ạ, con, anh trai, Hoằng Nghị, em trai và em gái chúng con mỗi người bỏ ra hai vạn lượng bạc, con phụ trách mở cửa hàng, sau khi kiếm được tiền thì năm người chúng con chia đều.” Tiểu Bảo kể kết quả sau khi bọn họ bàn bạc cho Tô Ngọc nghe.

Cậu đã mong ngóng không kịp chờ đợi rồi.

Tô Ngọc đưa tay vỗ nhẹ vào Tiểu Bảo một cái: “Người nhỏ mà tinh quái.” “Cha, được không ạ?” Tô Ngọc cười gật đầu: “Được.” “Con có muốn chú Nguyên Bảo đi theo con một thời gian không?” Tô Ngọc nghĩ Tiểu Bảo còn nhỏ, bên cạnh chắc chắn không thể thiếu người.

“Cũng được, để chú ấy giúp con một thời gian, con sẽ tự mình tìm người.” Tiểu Bảo mở miệng nói.

“Vậy cha chờ xem.” Nhìn vẻ tự tin của Tiểu Bảo, Tô Ngọc dường như nhìn thấy bản thân lúc nhỏ.

Hắn lúc đó cũng vậy, một bên làm ăn, một bên tìm kiếm người phù hợp.

Rất nhiều người bên cạnh hắn đều được hắn tìm thấy như vậy.

“Con đi gọi chú Nguyên Bảo của con đến đây, cha có việc muốn nói với chú ấy.” “Được.” Tiểu Bảo đi đến nhà Nguyên Bảo và Thu Ý, bọn họ đang trông con.

“Chú Nguyên Bảo, cha gọi chú.” Nguyên Bảo quay đầu nhìn Tiểu Bảo: “Tiểu thiếu gia, thiếu gia gọi tôi có việc gì ạ?” “Hắc hắc, đợi chú đến rồi sẽ biết.” Nguyên Bảo nghe một chút đã đoán được phần nào, cúi đầu nhìn Thu Ý: “Tôi qua đó xem sao.” “Anh đi đi, con tôi trông được.” Nguyên Bảo gật đầu một cái, cùng Tiểu Bảo đi tìm Tô Ngọc.

“Thiếu gia, ngài gọi tôi có việc gì ạ?” “Tiểu Bảo muốn mở Quán Tứ Quý ở Dụ Hòa quận, anh giúp nó một thời gian, không cần đặc biệt làm gì cả, mọi việc giao cho nó tự mình phụ trách.” Tô Ngọc nói.

Nguyên Bảo ngạc nhiên cúi đầu nhìn Tiểu Bảo: “Tiểu thiếu gia, ngài định bắt đầu làm ăn rồi sao?” “Đúng vậy, Quán Tứ Quý ở đây chính là để thử sức.” “Như vậy rất tốt.” Chỉ là không biết Tiểu Bảo có thể kinh doanh Quán Tứ Quý như thế nào.

Tiểu Bảo thật ra rất hứng thú với Ba Tư, cũng muốn đi xem, nhưng bây giờ chưa phải lúc, cậu còn quá nhỏ.

“Cha, Ba Tư có vui không ạ?” “Con hứng thú à?” “Đương nhiên rồi ạ, con đã nghĩ kỹ rồi, đợi khi con lớn hơn một chút, con sẽ thành lập một đội thương thuyền.

Cha, ở đây chẳng phải có thợ thuyền sao?

Đến lúc đó con sẽ bảo mấy chú ấy đóng cho con vài chiếc thuyền buôn lớn, rồi con muốn qua đó xem thử, nắm rõ tình hình bên đó rồi mới để người dưới làm, bên đó chắc cũng có rất nhiều thứ kỳ lạ đúng không ạ?" Tiểu Bảo hai mắt sáng rực nói.

Nguyên Bảo biết thiên phú kinh doanh của Tiểu Bảo khá cao, chỉ là không ngờ đứa bé mới nhỏ như vậy, lại đã nghĩ đến việc thành lập đội thương thuyền ra biển rồi.

"Người Ba Tư bên đó có một đặc điểm là rất giàu có, nhưng cuộc sống bên đó rất thô sơ, đồ ăn không tinh tế bằng ở đây, đồ dùng cũng không tốt bằng." Tô Ngọc nói với Tiểu Bảo một số tình hình bên đó, nhưng chỉ nói sơ qua, không nói quá nhiều.

Tiểu Bảo đưa tay xoa cằm: "Miến dong mẹ làm, cùng một số đồ ăn vặt, và cả lương thực, vải vóc của chúng ta, chắc hẳn những nơi đó đều muốn có đúng không ạ?" "Còn nữa, mứt quả, rượu trái cây các thứ bên đó chắc cũng sẽ hứng thú." Không thể không nói, cơ hội kinh doanh mà Tiểu Bảo nắm bắt rất tốt.

Theo như lời Tiểu Bảo nói, nếu thật sự mang những thứ này qua đó, chắc chắn sẽ bị tranh cướp sạch sành sanh.

"Nếu con hứng thú với Ba Tư bên đó, đợi sau khi con mười bốn tuổi, cha có thể cho chú Hà Nhạc dẫn con qua đó.

Con đi thuyền của chú ấy hai lần, cha sẽ cho con tự dẫn người đi." Ban đầu vẫn không thể có sự chênh lệch quá lớn, cũng không thể bị đả kích quá mạnh.

Mặc dù biết Tiểu Bảo nếu thật sự muốn làm, sẽ không sợ bị đả kích.

Nhưng hắn vẫn hy vọng bước đường ban đầu của con có thể thuận lợi hơn một chút.

Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: “Được, vậy cứ quyết định như vậy nhé.” “Con phải làm tốt việc kinh doanh ở đây rồi mới xem xét đến việc đi Ba Tư bên kia.” Cậu còn nhỏ mà, muốn ở bên cha mẹ thêm vài năm.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Con biết là tốt rồi, không mơ ước xa vời là một chuyện tốt.” “Cha, cha kể thêm cho con nghe những chuyện này đi.” “Cha nói xem, nếu con muốn xây xưởng thì có được không?” “Có gì mà không được?” Tô Ngọc không cho rằng việc này có gì không đúng.

Tự cung tự cấp mới là quan trọng nhất.

“Mẹ còn biết rất nhiều công thức làm thịt hộp, con muốn đi tìm mẹ mua lại.” Mẹ biết làm thật sự quá nhiều thứ, nếu có mẹ giúp đỡ, cậu nhất định sẽ đạt được hiệu quả gấp bội.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn con trai, thật không ngờ con trai lại dám tính toán cả Vương Cẩn Hòa.

“Vấn đề này con phải đi tìm mẹ con, con đến tìm ta hỏi cái này cũng vô dụng, cái này không phải ta quản.” Tô Ngọc cười nói.

“Cha bận đi, con đi tìm mẹ hỏi thử.” “Đi đi.” Tiểu Bảo vui vẻ đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Đến thư phòng của Vương Cẩn Hòa thấy cô đang bận, cậu có chút ngại ngùng không dám vào làm phiền.

Vẫn là Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Tiểu Bảo đang nhấp nhổm ngó nghiêng ở đó, buồn cười hỏi: “Đến rồi sao không vào?” “Con thấy mẹ có vẻ đang bận ạ.” “Không sao, tìm mẹ có việc gì không?” “Mẹ, con muốn xây một xưởng nhỏ làm đồ ăn vặt, mẹ có thể bán công thức đồ ăn vặt cho con không?" Tiểu Bảo vẻ mặt mong chờ nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tiểu Bảo: "Con định bắt đầu làm ăn rồi sao?" "Đúng vậy ạ, con muốn mở Quán Tứ Quý để thử sức trước, sau đó mở một tiệm đồ ăn vặt." Tiểu Bảo rất hứng thú với mấy món đồ ăn vặt này.

Còn có những viên kẹo mẹ làm cũng rất ngon.

Lại còn khoai tây chiên, các loại hạt dưa, đậu phộng.

Đừng thấy mấy thứ này nhỏ bé, hồi ở kinh thành đã kiếm được không ít tiền, người mua cũng rất nhiều.

"Không cần mua cho mẹ đâu, cứ coi như mẹ hỗ trợ kỹ thuật cho con làm ăn, nhưng chỉ lần này thôi, lần sau thì không miễn phí nữa." Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo nụ cười.

Tiểu Bảo vừa nghe xong thì cực kỳ vui vẻ: "Không vấn đề gì ạ." "Con định khi nào bắt đầu?" "Hiện tại cứ từ từ, trước tiên làm tốt công tác chuẩn bị rồi mới nói." Tiểu Bảo không vội vàng như vậy, hiện tại còn rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong, phải từ từ mà làm.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Dần dần từng bước là được." Ban đầu, cô còn lo lắng Tiểu Bảo nói ra điều này là nổi hứng nhất thời, bây giờ xem ra Tiểu Bảo làm những việc này đều đã nghĩ kỹ rồi.

Trước đây Tiểu Bảo tuy cũng đang học cách làm ăn với Tô Ngọc và bọn họ, nhưng cô không ngờ Tiểu Bảo lại nhanh chóng hứng thú với những việc này đến vậy, dù sao cậu bé hiện tại cũng mới bảy tuổi, làm những việc này thật sự còn quá sớm.

Chỉ là hôm nay nghe Tiểu Bảo nói hết những kế hoạch của mình với cô, hơn nữa còn nói rất chi tiết, khi nào làm gì, cậu đều đã sắp xếp ổn thỏa, khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình không có đất dụng võ

nữa.

“Con như vậy khiến mẹ cảm thấy mẹ với cha con rất nhanh có thể bắt đầu dưỡng lão rồi.” Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt mong đợi lại có chút hưng phấn của Tiểu Bảo, buồn cười nói.

Tuy nhiên, nghĩ như vậy vẫn rất đáng mong đợi.

Tiểu Bảo đương nhiên nói: “Con chính là muốn lợi hại hơn cha mẹ, sau đó để cha mẹ sớm chút buông bỏ những việc đang làm ra ngoài chơi.” Đừng tưởng cậu không biết, thật ra cha mẹ đã sớm muốn đi du ngoạn rồi.

Chỉ là bọn chúng đều còn nhỏ, cha mẹ phải chăm sóc bọn chúng.

Cha còn phải giúp cậu dọn dẹp sạch sẽ những người ở đây, như vậy khi mình tiếp quản sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

“Mẹ, con sẽ cố gắng học cách quản lý những việc ở đây nhanh nhất có thể.” Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa trước tiên ngẩn người, sau đó bật cười: “Không phản đối việc tiếp nhận vương vị này nữa sao?” Đối với vương vị này không chỉ con trai út chê bai, ngay cả Tiểu Bảo cũng chê bai.

Bây giờ lại có thể chủ động nói ra điều này, khiến cô vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Bảo vẻ mặt bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, lẩm bẩm nói: “Mẹ, con thì không muốn làm Vương gia này đâu, nhưng con không làm cũng không còn cách nào khác ạ?

Chương 1086

Anh trai không muốn, em trai cũng không muốn, chẳng lẽ để em gái làm?

Hay là con tự mình tiếp quản đi.

Cha cũng đã bắt đầu bồi dưỡng nhân sự cho con rồi, có người giúp đỡ sau này con sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều." Trách nhiệm này không thể trốn tránh được, Tiểu Bảo cũng chỉ có thể tự an ủi mình như vậy.

Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo ý cười, xem ra Tiểu Bảo cái gì cũng biết.

"Tiểu Bảo vất vả rồi." Tiểu Bảo lắc đầu: "Cũng sẽ không vất vả lắm đâu, chỉ là con không thích cứ mãi ở một chỗ, con còn muốn đi khắp nơi xem sao." Nhìn dáng vẻ mơ màng của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa đưa tay vuốt ve mặt con trai, trong mắt mang theo sự cưng chiều: "Yên tâm đi, mẹ với cha con sẽ không sớm như vậy giao những thứ này vào tay các con đâu.

Để con kế thừa vương vị ít nhất cũng phải sau khi con mười sáu tuổi." Đây là điều Tô Ngọc đã bàn bạc với cô trước đó.

Bọn họ đều biết Tiểu Bảo muốn đi khắp nơi xem sao, vì vậy Tô Ngọc đã cho Tiểu Bảo một khoảng thời gian, chín năm cũng đủ để Tiểu Bảo đi hết những nơi mình muốn xem rồi.

Hai mắt Tiểu Bảo liền sáng rực: "Mẹ, thật sao ạ?" "Đương nhiên là thật rồi, đây là cha con nói mà, cho nên con có thể hoàn toàn yên tâm, không cần lo lắng không có thời gian đi chơi đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt vui vẻ của Tiểu Bảo, trong mắt mang theo nụ cười.

Rất nhiều lúc trẻ con thật ra còn yêu thương người lớn hơn cả người lớn nghĩ.

Cứ như Tiểu Bảo, vì biết bọn họ muốn ra ngoài chơi, liền muốn sớm gánh vác trách nhiệm lên vai, nhưng cậu không nghĩ rằng mình cũng chỉ là một đứa trẻ.

Khi cậu thương xót bọn họ, bọn họ tự nhiên cũng thương xót Tiểu Bảo, đây là sự tương tác tình cảm giữa bọn họ trước đây.

“Mẹ, mẹ với cha tốt quá, hai người là cha mẹ tốt nhất.” Tiểu Bảo hưng phấn nói, vẻ mặt đó khiến Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười.

Đứa bé này có phải hưng phấn quá độ rồi không?

“Mẹ bận đi, con đi trước đây.” Nói xong liền chạy đi, nhìn vẻ này chắc là đi tìm Tiểu Trí và bọn họ rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn con rời đi, lúc này mới tiếp tục công việc đang làm.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo hưng phấn chạy về, trong mắt mang theo sự ngạc nhiên: “Tiểu Bảo, vui vẻ thế à?

Cha đồng ý với cậu rồi sao?” Tiểu Bảo hắc hắc cười: “Đúng vậy, cha đồng ý với tớ rồi, không những cho tớ mở Quán Tứ Quý, còn bảo chú Nguyên Bảo đến giúp tớ, hơn nữa mẹ còn hỗ trợ kỹ thuật cho tớ nữa.” Nghe lời Tiểu Bảo nói, Tiểu Trí có chút bất lực: “Cậu mới bao nhiêu tuổi mà đã nghĩ đến chuyện kiếm tiền rồi.” “Cha cũng không thiếu tiền cho chúng ta tiêu đâu.” Tiểu Trí thật sự không hiểu tại sao Tiểu Bảo lại hứng thú với việc làm ăn như vậy.

Mỗi lần giúp cha xem sổ sách đều rất hứng thú, không giống cậu ấy, vừa nhìn là có thể ngủ gật.

“Không phải là do cha có cấp tiền cho chúng ta tiêu hay không, mà là tớ cảm thấy cho cha mẹ tiền tiêu còn tốt hơn.” Cậu ấy đâu muốn cứ mãi dựa vào tiền cha cấp để tiêu, như vậy rất mất mặt đúng không?

Cậu ấy kiếm tiền cho cha mẹ tiêu thì chẳng phải tốt hơn sao?

Nghĩ thôi cũng đã thấy vô cùng kích động rồi.

Khóe miệng Tiểu Trí co giật nhìn Tiểu Bảo, thiện ý nhắc nhở: “Tiểu Bảo, tớ phải nhắc nhở cậu một câu, tiền của cha là nhiều nhất, còn nhiều hơn cả trong quốc khố, cậu muốn cho cha tiêu tiền e rằng không dễ đâu.” Bị Tiểu Trí nhắc nhột một cái, Tiểu Bảo liền bắt đầu có chút buồn bực, nhưng cũng chỉ là trong chốc lát.

Sau khoảnh khắc buồn bực đó, ý chí chiến đấu của Tiểu Bảo lại càng cao hơn: “Cho nên tớ mới phải đi làm ăn, tranh thủ có một ngày kiếm tiền nhiều hơn cả cha mẹ.” Nhìn vẻ ý chí chiến đấu cao ngút trời của Tiểu Bảo, Tiểu Trí có chút dở khóc dở cười.

Xem ra Tiểu Bảo thật sự rất chấp nhất trong việc vượt qua cha mẹ.

Lúc nào cũng nghĩ đến chuyện này.

“Đúng rồi, mẹ còn nói cha đã lên kế hoạch xong rồi, để tớ mười sáu tuổi mới tiếp quản vương vị, tớ còn tưởng sẽ sớm hơn.” Tiểu Bảo vui vẻ nói.

Tiểu Trí và Trường Nhạc nhìn Tiểu Bảo: “Mười sáu tuổi tiếp quản vương vị mà cậu đã vui vẻ đến vậy sao?” Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi, tớ vẫn luôn nghĩ cha chắc chắn sẽ sớm hơn để tớ tiếp quản vương vị, bây giờ có thể đến mười sáu tuổi cũng rất tốt chứ sao.

Ít nhất tớ còn có chín năm để chơi, chín năm chắc tớ có thể đi hết những nơi tớ muốn đi rồi.” Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy, đột nhiên cũng có chút thương cảm cho cậu ấy.

“Sau này cậu phải gánh vác cả Dụ Hòa quận, cậu cũng rất vất vả đấy.” Tiểu Trí đột nhiên cảm thấy những thứ mình phải đối mặt sau này dường như không còn nghiêm trọng đến vậy nữa.

Tuy nhiên Tiểu Bảo lại hoàn toàn không để tâm.

“Không có gì, dù sao cũng phải có một người tiếp quản thôi.

Vứt về cho hoàng bá bá chắc chắn ông ấy sẽ không vui đâu.” Tiểu Bảo lẩm bẩm nói.

Cậu bé bây giờ cảm thấy hoàng bá bá sở dĩ cấp Dụ Hòa quận cho cha làm phong địa, mục đích chính là để không cho cha sớm dưỡng lão.

“Nói sao?” “Nếu không có Dụ Hòa quận, cha chắc chắn đã sớm có thể dẫn mẹ đi khắp nơi chơi rồi.

Có Dụ Hòa quận thì lại khác rồi, đây là phong địa của cha, trước khi chúng con trưởng thành tiếp quản nơi này, cha phải quản lý nơi đây, muốn cùng mẹ ra ngoài dường như là một điều xa vời.” Tiểu Bảo nghĩ một chút, nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu Trí nghĩ kỹ lại, dường như thật sự có khả năng này?

Cha là một người lười biếng như vậy, nếu hoàng bá bá không cấp phong địa cho cha, cha cùng lắm là dọn dẹp sạch sẽ những người có ý đồ xấu ở đây rồi, liền vứt lại cho hoàng bá bá.

Lúc đó cha chắc chắn sẽ dẫn mẹ đi khắp nơi rồi.

Đối với lời của Tiểu Bảo, Tiểu Trí rất tán đồng.

Dù sao thì suy nghĩ lớn nhất của cha mẹ là đi chơi, kết quả lại luôn bị đủ thứ chuyện níu chân.

“Mặc dù là vậy, cha mẹ tạm thời cũng không thể rời khỏi đây.” Tiểu Trí nghĩ một chút rồi nói.

Tiểu Bảo nhíu mày: “Tại sao ạ?” “Tình hình bên Dụ Hòa quận không được tốt lắm, trước khi nơi đây trở nên tốt hơn, cha mẹ chắc chắn không thể rời đi được.

Còn về cha, cha còn phải dọn dẹp sạch sẽ những người có ý đồ xấu ở đây, nếu không những người đó lúc nào cũng muốn ra cắn người một miếng, như vậy cũng rất phiền phức.” Tiểu Trí nghĩ một chút rồi mới mở miệng nói.

Tiểu Bảo cả người rúc vào ghế, nhíu mày nói: “Những người này không sống những ngày tốt đẹp, lại muốn đến gây phiền phức?

Đánh cho một trận thật đau không phải là được rồi sao?” Có thể xử lý được tại sao phải nhường nhịn những người này?

Chẳng phải tự rước phiền phức vào người sao?

Suy nghĩ của Tiểu Bảo quả thực rất đúng, nhưng cụ thể phải làm thế nào, vẫn phải xem ý của cha.

“Nhưng tớ thấy cha muốn thay đổi tất cả những người có ý đồ xấu đó.” Nhưng đây lại là một công trình lớn.

Nếu là vậy, cha mẹ thật sự không thể rời khỏi Dụ Hòa quận trong thời gian ngắn được rồi.

“Xem ra cha mẹ mấy năm gần đây đều phải ở lại Dụ Hòa quận rồi, cùng lắm là dẫn bọn họ về.” Tiểu Bảo khẽ thở dài một tiếng, đột nhiên cảm thấy cha mẹ có năng lực như vậy cũng không phải chuyện tốt.

Phải cân nhắc cuộc sống của nhiều người như vậy.

“Những chuyện này chẳng phải là của hoàng bá bá sao?

Sao lại đổ hết lên người cha mẹ rồi?” Tiểu Bảo lẩm bẩm nói.

Tiểu Trí dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, trong mắt đều là sự bất lực: “Tiểu Bảo, cậu có phải quên mất đây là phong địa của cha không?

Đã là nơi của cha, cha với mẹ đương nhiên có trách nhiệm.” Tiểu Bảo không nói gì nữa, trong lòng lại một lần nữa cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn là cố ý.

“Được rồi, bên cha mẹ cậu không cần lo lắng, bọn họ đều biết đang làm gì, chúng ta chỉ cần tự quản tốt bản thân là được rồi.” Tiểu Trí nhìn vẻ mặt không vui của Tiểu Bảo, đoán được ngay cậu đang nghĩ gì.

Chương 1087

Lúc này lo lắng chuyện của cha mẹ có phải quá sớm rồi không?

“Cha mẹ đều vẫn còn rất trẻ, cho dù đợi đến khi cậu tiếp quản Dụ Hòa quận cũng chưa đến bốn mươi tuổi, đến lúc đó bọn họ muốn đi đâu cũng được, cậu nói có đúng không?” Tiểu Trí an ủi nói.

Cha mẹ hiện tại đều mới hơn hai mươi tuổi, Tiểu Bảo lại dám nghĩ đến chuyện để cha mẹ sớm dưỡng lão, đây là cái suy nghĩ gì vậy?

“Anh nói cũng đúng, nhưng tớ sẽ cố gắng để cha mẹ sớm dưỡng lão.” Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tiểu Trí bị nghẹn họng không nói nên lời, Tiểu Bảo rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

Những lời cậu ấy nói Tiểu Bảo rốt cuộc có nghe lọt tai không?

Vẫn muốn nói gì đó, Trường Nhạc đã ngăn cậu ấy lại rồi: “Chuyện Tiểu Bảo đã quyết định cậu không có cách nào can thiệp được đâu, đã vậy thì cứ làm như vậy đi, cũng không có gì to tát đâu, cậu nói đúng không?” “Hơn nữa tớ tin Tiểu Bảo có năng lực như vậy.” Tiếp xúc lâu như vậy, Tiểu Bảo là người như thế nào, bọn họ đều biết.

Ngoài việc không hứng thú làm quan ra, Tiểu Bảo thật sự rất lợi hại rồi.

Bây giờ nhìn Tiểu Bảo như vậy, cậu ấy đã bắt đầu mong chờ đến lúc Tiểu Bảo vượt qua hoàng thúc trở thành người số một của Huyền quốc rồi.

Tiểu Trí nhìn vẻ mặt khao khát của Trường Nhạc, không cần đoán cũng biết cậu ấy đang nghĩ gì.

“Cậu đang nghĩ gì thế?” “Tớ đang mong chờ đến cái ngày Tiểu Bảo khiến hoàng thúc và bọn họ sớm dưỡng lão, đến lúc đó Tiểu Bảo chắc chắn đã trở thành người số một của Huyền quốc rồi.” Trường Nhạc cười nói.

Cậu ấy rất mong đợi tương lai của Tiểu Bảo.

Được Trường Nhạc nói như vậy, Tiểu Trí lại bắt đầu mong chờ.

“Vậy chúng ta cùng xem Tiểu Bảo cuối cùng có thể đi đến mức nào, không biết Tiểu Bảo như vậy có khiến cha mẹ cậu ấy chịu áp lực không?” Tiểu Trí châm chọc nói.

“Hoàng thúc chắc sẽ không có áp lực đâu, ngược lại ông ấy sẽ rất vui mới phải chứ?” Ngôn Triệt ngồi cạnh Tiểu Bảo nghe bọn họ nói chuyện, lúc này mở miệng: “Anh trai là lợi hại nhất.” Ngôn Hi cũng tán đồng gật đầu: “Đúng vậy, anh trai lợi hại nhất, không ai lợi hại bằng anh trai.” Hai tiểu gia hỏa sùng bái nhất ngoài Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa ra, cuối cùng chính là Tiểu Bảo rồi.

Tiểu Bảo không nói gì, nghe lời của em trai và em gái, trong mắt mang theo nụ cười: “Đó là bởi vì anh trai muốn các em sống tốt hơn mà.” Tiểu Trí buồn cười lắc đầu, thật ra căn bản không cần phiền phức như vậy.

Hiện tại cuộc sống của bọn họ đã rất tốt rồi, chỉ là Tiểu Bảo trong lòng có suy nghĩ nên mới cảm thấy như vậy không tốt.

“Tiểu Bảo, cậu có tính toán gì không?

Để Thái gia gia biết cậu mới nhỏ như vậy đã đi làm ăn, đa số sẽ tìm cậu gây phiền phức đấy.” Tô Tích vốn dĩ muốn đi cùng bọn họ, nhưng giữa đường đi thăm bạn bè, định một thời gian nữa sẽ tự mình đến, bây giờ vẫn chưa đến.

Cậu ấy cũng không biết Tiểu Bảo lại đã có ý nghĩ bắt đầu làm ăn

rồi.

Một khi biết chuyện này, cha chắc chắn sẽ bị mắng.

Tiểu Bảo nghiêm túc cân nhắc một chút: “Thái gia gia chắc đã quen rồi mới phải, hơn nữa ông ấy biết, tớ đã sớm nói là sẽ không vào triều làm quan rồi.” Đây là chuyện cậu đã quyết định từ khi ba tuổi, cho dù theo thời gian trôi đi cũng không thay đổi.

Huống hồ cậu tương lai còn phải kế thừa vị Ngọc Vương, phải quản lý một phong địa lớn như vậy, càng không thể làm quan được.

Thái gia gia này chắc có thể lý giải được đúng không?

Tiểu Bảo có chút không chắc chắn nghĩ.

“Anh trai, đây là chuyện tớ đã quyết định từ khi ba tuổi, tớ sẽ không thay đổi đâu.

Đã nhiều năm như vậy rồi, nếu Thái gia gia vẫn chưa chấp nhận sự thật này, thì tớ cũng không còn cách nào khác.” Tiểu Bảo buông tay bất lực nói.

Tiểu Trí nhịn không được bật cười, lời này nói cũng không sai.

Thái gia gia quả thực nên đã quen rồi.

Về mặt này, Tiểu Bảo và cha đều có cùng suy nghĩ, thật sự không có chút hứng thú nào với việc làm quan.

Điều này đã khiến Thái gia gia mỗi lần nhìn thấy cha đều không có sắc mặt tốt, như thể muốn động thủ với cha vậy.

Lúc Tiểu Bảo và bọn họ nói chuyện này, Tô Ngọc và Nguyên Bảo cũng đang nói chuyện này: “Thiếu gia, đợi Lão gia tử biết Tiểu thiếu gia muốn bắt đầu làm ăn, ước chừng lại sẽ bắt đầu trách mắng ngài.” Tô Ngọc có chút đau đầu nhìn Nguyên Bảo: “Đừng nói với ta chuyện này trước, đợi gia gia đến rồi hẵng nói.” “Cũng không biết gia gia nghĩ thế nào, đây không phải chuyện bình thường sao?

Đã nhiều năm như vậy rồi, gia gia dường như vẫn không thể chấp nhận chuyện này, cũng không biết gia gia nghĩ gì.” Tô Ngọc đối với chuyện này cũng rất khổ não.

Nguyên Bảo nhẫn không được bật cười: “Thiếu gia, Lão gia tử đối với việc ngài không làm quan vốn đã oán niệm sâu sắc, bây giờ Tiểu thiếu gia lại giống ngài, cũng không hứng thú làm quan, mới bảy tuổi đã nghĩ đến chuyện làm ăn, Lão gia tử chắc chắn không có cách nào chấp nhận được.” Tô Ngọc buông tay, bất lực nói: “Cái này ta cũng không có cách nào giải quyết được, đây là quyết định của chính Tiểu Bảo.” Có chuyện gì gia gia tìm Tiểu Bảo mà đi, không nên đến tìm hắn.

Nhìn vẻ mặt Tô Ngọc như vậy, Nguyên Bảo nhịn không được bật cười, thì ra thiếu gia cũng có lúc sợ hãi.

“Thiếu gia, ngài cứ đổ hết trách nhiệm lên người Tiểu thiếu gia như vậy có ổn không?” Nguyên Bảo nhịn cười hỏi.

Tô Ngọc trừng mắt nhìn Nguyên Bảo, bực bội nói: “Cậu đừng có mà hả hê, thấy tôi bị gia gia dọn dẹp là cậu vui lắm hả?” Nguyên Bảo vội vàng lắc đầu: “Đâu có, tôi chỉ là thấy sau khi lão gia tử đến, thiếu gia có thể sẽ gặp nhiều rắc rối.” “Kệ đi, cứ đợi gia gia đến rồi tính, giờ nghĩ nhiều cũng chẳng ích gì.” Nghĩ nhiều cũng chỉ thêm phiền não, tốt nhất là đợi gia gia đến rồi hãy lo những chuyện này, giờ không phải lúc để nghĩ.

“Vâng.” Tối đó, Tô Ngọc kể chuyện này cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa lật người nằm sấp trên người Tô Ngọc, ngón tay vuốt cằm anh: “Đợi Tiểu Bảo mười tám tuổi rồi hãy để nó tiếp quản vương vị nhé?” Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, nhìn cô: “Không phải đã nói là mười sáu tuổi sao?

Sao giờ lại thành mười tám?” Thế là anh lại phải quản thêm hai năm.

Nghĩ đến đã thấy không vui.

“Tiểu Bảo có tính cách y hệt anh, mà giờ nó còn nhỏ, đợi nó lớn thêm chút nữa đi?

Hôm nay nó đến tìm em nói mấy câu khiến em thấy không yên lòng chút nào.” Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài nói.

Sau đó, cô kể cho Tô Ngọc nghe về ý định muốn tiếp quản vương vị của Tiểu Bảo.

Tô Ngọc nghe xong thì im lặng.

Không thể phủ nhận có những điểm Tiểu Bảo thật sự quá giống anh.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: “Thôi được, mọi chuyện nghe theo em.” “Đằng nào thì chúng ta cũng chỉ là đi chơi muộn hơn một chút thôi mà, cứ đợi mấy đứa nhỏ lớn hết rồi đi cũng được.” Cô thực ra cũng không sốt ruột đến thế.

Lúc đó hai người họ cũng chỉ hơn bốn mươi tuổi, hai vợ chồng vui vẻ đi chơi không phải tốt hơn sao?

“Em nói đúng, cứ để Tiểu Bảo thoải mái thêm một thời gian nữa.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Vốn dĩ anh cũng không định để Tiểu Bảo tiếp quản vương vị sớm như vậy, có những chuyện vẫn cần phải trải nghiệm nhiều hơn mới được.

“Được.” Tô Ngọc nhìn ai đó đang nằm sấp trên người mình mà chẳng hay biết gì, ngón tay còn không yên phận.

Anh đưa tay giữ lấy bàn tay đang làm loạn kia, đặt lên môi khẽ hôn: “Cứ thế này nằm sấp trên người anh, em có nghĩ đến cảm nhận của anh không?” Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, còn chưa kịp phản ứng thì đã thấy trời đất quay cuồng, vị trí hai người đã hoán đổi.

“Anh đã đồng ý yêu cầu của em rồi, em có phải cũng nên đền bù cho anh chứ?” Tô Ngọc nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt không thể tin nổi: “Anh còn cần mặt mũi nữa không?

Rõ ràng anh cũng nghĩ như vậy, thế mà còn muốn em phải trả giá?

Anh cũng quá đáng rồi đấy!” “Ừm, em nói đúng, vậy em đồng ý không?” Bàn tay Tô Ngọc bắt đầu không yên phận.

Chương 1088

Đưa tay nắm lấy tay anh: “Em không đồng ý thì anh sẽ không làm sao?” “Không được.” Tô Ngọc không chút nghĩ ngợi nói.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cho bật cười: “Vậy anh hỏi em làm gì?” Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút, nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói: “Rất đơn giản, anh chỉ là muốn hỏi em thôi.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, tên này cho dù không hỏi cô thì vẫn cứ làm thôi.

Tô Ngọc không cho Vương Cẩn Hòa cơ hội nói thêm.

Đến khi Vương Cẩn Hòa được nghỉ ngơi, cô đã ngủ thiếp đi.

Tô Ngọc bế Vương Cẩn Hòa đi tắm rửa, đặt cô lên giường ngủ xong, anh mới khoác hờ áo ngồi bên cửa sổ, nhìn màn đêm đen kịt bên ngoài.

Thực ra, về chuyện Tiểu Bảo tiếp quản vương vị, anh đã định là khi Tiểu Bảo hai mươi tuổi.

Nói mười sáu tuổi chỉ là nói vậy thôi, mười sáu tuổi bắt đầu tiếp xúc mọi việc trong vương phủ, bốn năm để Tiểu Bảo làm quen, như vậy hẳn là đủ rồi.

Đương nhiên những chuyện này Vương Cẩn Hòa đều không biết.

Anh cũng sẽ không nói cho cô.

Tiểu Bảo là đứa trẻ giống anh nhất, cũng là đứa anh cưng chiều nhất, anh đã sắp xếp ổn thỏa rất nhiều chuyện cho Tiểu Bảo, bất kể là người hay vật gì, anh đều đã lo liệu xong xuôi.

Mười mấy năm tới, Tiểu Bảo có thể yên tâm làm những điều mình thích.

Có anh ở đây, chưa cần đến nó gánh vác gia đình.

Thời gian anh dự định nghỉ hưu là sau bốn mươi lăm tuổi.

Sau đó, anh sẽ giao toàn bộ mọi việc, rồi dẫn Tiểu Hòa cùng vợ chồng Nguyên Bảo đi khắp nơi du ngoạn.

Còn chuyện quốc gia, và chuyện của Dụ Hòa quận, lúc đó anh sẽ không quản nữa.

Đợi anh và Tiểu Hòa già rồi quay về, giúp đỡ dạy dỗ con cái cũng được.

Nghĩ đến đây, Tô Ngọc không khỏi bật cười.

Mới hơn hai mươi tuổi mà đã nghĩ đến chuyện con cháu rồi.

Anh đưa tay xoa xoa giữa hai lông mày, xem ra vẫn không thể nhàn rỗi được, một khi nhàn rỗi lại bắt đầu nghĩ vẩn vơ những chuyện đâu đâu.

Ngồi bên cửa sổ một lúc, Tô Ngọc mới quay về giường ngủ.

Vừa nằm xuống giường, Vương Cẩn Hòa đã lăn qua nằm trong lòng anh.

Nhìn Vương Cẩn Hòa mặt đỏ bừng, Tô Ngọc cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô, đắp chăn cẩn thận cho cô xong mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Khi Vương Cẩn Hòa tỉnh dậy, Tô Ngọc đã ra ngoài.

Hôm nay anh có việc phải đi một chuyến, chỉ đưa theo Nguyên Bảo.

Vương Cẩn Hòa ngủ dậy vẫn còn mơ màng.

Cô ngồi trên giường một lúc lâu mới hoàn hồn.

Khi cô ra ngoài, Tiểu Bảo đang luyện võ liền nói: “Mẹ, cha dặn mẹ dậy rồi thì đi ăn sáng trước.” “Anh ấy đi lúc nào vậy?” “Đi được khoảng một canh giờ rồi, không nói là đi làm gì.” Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Được rồi, mẹ biết rồi, các con cứ tiếp tục luyện võ đi, mẹ đi ăn cơm đây.” Ăn cơm xong, Vương Cẩn Hòa dẫn người đến các thôn làng bên ngoài.

Đến thôn, mọi người đều đang làm việc hăng say, ai nấy đều đang khai hoang.

Sau chuyện nhà họ Trần trước kia, không còn ai dám chiếm đoạt đất hoang nữa.

Nhất thời, không khí khá vui vẻ, hòa thuận.

Lạc Diễm và Nam Kiều đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa: “Tẩu tử, chị đến đây là muốn họ giúp trồng gì sao?” “Tạm thời chưa cần, ở đây em muốn họ giúp em trồng một ít cây ăn quả.” “Nhưng em thấy họ thế này e là không muốn trồng cây ăn quả đâu, dù sao đối với dân đen mà nói, trồng lương thực vẫn tốt hơn nhiều so với hoa quả.” Lạc Diễm suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Cái này em biết.” Nhưng nếu có thể kiếm tiền thì sao?

Còn ai không muốn trồng nữa không?

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa vẫn nghĩ chuyện này quá đơn giản.

Cô đến tìm Thượng Văn.

Thượng Văn thấy Vương Cẩn Hòa đến thì rất vui mừng: “Tham kiến Vương phi, Vương phi sao người lại đến đây ạ?” “Chuyện cây ăn quả mà trước đây tôi nói với anh, anh nghĩ sao rồi?

Anh cũng nói với người trong thôn một tiếng, ai muốn trồng cây ăn quả thì có thể trực tiếp nói với tôi, đến lúc đó tôi sẽ chuẩn bị cây giống cho mọi người.” “Vương phi cứ yên tâm, tối nay về tôi sẽ hỏi ý kiến người trong thôn.” “Được, hoa quả này cũng không phải để mọi người trồng không công, đợi mọi người trồng ra quả rồi tôi sẽ cho người đến thu mua, lúc đó là có thể kiếm tiền.

Ngoài ra, cây bông mọi người có muốn trồng không?” Thượng Văn nghe nói đến cây bông thì có chút ngạc nhiên: “Sản lượng của cây bông này thấp lắm, trồng cũng chẳng được lợi lộc gì.” Thứ này họ cũng không phải chưa từng trồng, nhưng hiệu quả trồng ra đều chẳng ra sao, chỉ được một ít bông, cho dù giá cao, cuối cùng cũng không bán được bao nhiêu tiền.

Đó là buôn bán lỗ vốn, thà dùng để trồng lương thực còn hơn.

Nhìn thấy anh ta như vậy, Vương Cẩn Hòa biết người này đã hiểu lầm.

“Cây bông tôi trồng khác với cách trồng của mọi người ở đây.

Hồi trước tôi trồng ở nhà, một mẫu đất có thể thu được bảy trăm cân bông.” Thượng Văn nghe nói có thể thu bảy trăm cân thì có chút động lòng, nhưng rất nhanh đã phủ nhận.

Trước đây trồng tốt nhất cũng chỉ được khoảng một trăm cân, làm sao có thể nhiều như vậy?

Vương phi sẽ không lừa gạt bọn họ chứ?

Vương Cẩn Hòa nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Thượng Văn thì khẽ nhíu mày, người này là ý gì đây?

Còn lo cô sẽ lừa người sao?

Lạc Diễm nhìn Thượng Văn thì biết người này đang nghĩ gì.

Người này trong lòng chắc chắn đang nghĩ mấy chuyện như “cứ trồng cây ăn quả cho tốt đi, mấy cái này đều là giả dối” kiểu vậy.

Sau này anh ta chưa chắc đã thuyết phục được người khác cùng họ trồng bông.

“Vương phi cứ yên tâm, tôi sẽ nói với người trong thôn.” Thượng Văn trong lòng tuy không muốn tin, nhưng ngoài miệng vẫn phải đồng ý với Vương Cẩn Hòa.

Dù sao người này là Vương phi, là người họ không thể đắc tội.

Vương Cẩn Hòa không phải kẻ ngốc, cô biết bọn họ có ý gì.

Cô nhìn Thượng Văn một cái, đã vậy thì nếu họ không muốn cơ hội kiếm tiền này, vậy thì cứ trực tiếp đưa cơ hội này cho người khác là được.

“Lạc Diễm, chúng ta đi thôi.” Vương Cẩn Hòa quay người rời đi.

Gần đây không chỉ có một Thượng Gia thôn.

Còn có những thôn khác, chỉ là thôn này gần cô hơn một chút, nên mới nghĩ đến họ mà thôi, đã vậy thì không cần thiết nữa.

Chương 1089

Chỉ cần sau này họ không hối hận là được.

“Ông nó ơi, Vương phi đến tìm ông làm gì vậy?” Người vợ bên cạnh nhìn Thượng Văn hỏi.

“Hỏi chúng ta có muốn trồng cây ăn quả không, sau khi ra quả sẽ có người đến thu mua, còn hỏi có muốn trồng cây bông không, nói là cây bông có thể đạt năng suất bảy trăm cân một mẫu.” Thượng Văn nói những lời này với vẻ hơi khinh thường.

Vợ Thượng Văn không nói nên lời: “Vương phi này có phải hơi phóng đại rồi không?

Làm sao có thể có nhiều đến thế?” “Ai bảo không phải?

Có đất này thà trực tiếp dùng để trồng lương thực còn hơn, như vậy còn có cái ăn no, cũng không phải lo sau này không có lương thực.” “Đúng vậy, nên tôi chỉ đồng ý nói với người trong thôn thôi, còn họ nghĩ thế nào thì chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.” Thượng Văn tùy ý nói.

Bây giờ khai hoang trồng lương thực mới là quan trọng nhất, trồng cây bông gì đó anh ta căn bản không coi trọng.

Vương Cẩn Hòa dẫn Lạc Diễm và những người khác ngồi xe ngựa đi đến một thôn khác.

Thôn này so với Thượng Gia thôn thì nghèo hơn rất nhiều.

Đến trong thôn, còn có thể nhìn thấy những thôn dân quần áo rách rưới.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, Dụ Hòa quận lại còn có nơi như thế này sao?

Trông thật khiến người ta đau lòng.

“Tẩu tử, chị không sao chứ?” Lạc Diễm nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Lo cô ở Thượng Gia thôn bên kia bị tủi thân.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: “Em không sao, chuyện kiếm tiền mà họ còn không để tâm, em có gì mà phải bận lòng chứ?” Nam Kiều gật đầu đồng tình: “Tẩu tử nói đúng, chỉ cần năm nay họ không hối hận là được.” “Thôi được rồi, không nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi hỏi thăm thôn dân.” Vương Cẩn Hòa dẫn hai người tìm một ông lão bên đường: “Lão nhân gia, xin hỏi thôn trưởng thôn mình ở đâu ạ?” “Ở phía trước chỗ cây hòe lớn đó, đó chính là nhà thôn trưởng.

Phu nhân tìm thôn trưởng thôn chúng tôi có việc gì sao?” Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: “Đúng là có chút việc.” “Vậy để tôi dẫn bà đi.” Vương Cẩn Hòa đi theo ông lão đến nhà thôn trưởng.

Trên đường đi, Vương Cẩn Hòa vẫn luôn quan sát thôn này.

Rất nhiều sân nhà trong thôn đều được dọn dẹp sạch sẽ, bên trong cũng rất gọn gàng, có thể thấy người dân trong thôn này đang sống rất nghiêm túc.

“Thôn trưởng, có người tìm ông.” Thôn trưởng từ trong nhà bước ra, thấy là một vị phu nhân quý phái liền vội vàng đi đến: “Phu nhân tìm tôi có việc gì ạ?” “Sao thôn của các ông không đi khai hoang?

Khai hoang được miễn thuế ba năm các ông còn không biết sao?” Suốt đường đi cô không thấy ai khai hoang, có chút ngạc nhiên hỏi.

Thôn trưởng kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: “Lại có chuyện như vậy sao?

Đây là thật ư?” Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là thật.” “Bên Thượng Gia thôn đã bắt đầu khai hoang rồi.”

“Thật tốt quá, phu nhân sao người lại biết?” “Bởi vì tôi là Ngọc Vương phi.” Vương Cẩn Hòa cũng không phải cố ý muốn nói ra thân phận của mình, nhưng đôi khi thân phận này giúp cô làm việc thuận tiện hơn.

Vừa nghe là Ngọc Vương phi, thôn trưởng và ông lão dẫn đường liền vội vàng quỳ xuống đất: “Thảo dân tham kiến Vương phi.” “Mọi người đứng dậy đi, hôm nay tôi đến đây là có việc.” Vương Cẩn Hòa bảo mọi người đứng dậy rồi nhìn thôn trưởng nói.

“Vương phi, người tìm chúng tôi có việc gì ạ?

Người có việc gì cứ nói thẳng với chúng tôi, những gì chúng tôi làm được nhất định sẽ làm đến nơi đến chốn.” Thôn trưởng cam đoan nói.

“Cũng không có gì, chỉ là bên tôi cần một ít hoa quả, nhưng tôi không có chỗ để trồng nhiều như vậy, nên muốn hỏi mọi người có muốn trồng không.

Đợi khi mọi người trồng ra quả rồi, tôi sẽ cho người đến thu mua, về giá cả thì cứ thoải mái mà bàn bạc.” “Ngoài ra, đất hoang mà mọi người khai khẩn, có muốn cùng tôi trồng cây bông không?

Tôi biết sản lượng cây bông ở đây rất thấp, nhưng đó không phải vấn đề của cây bông, mà là phương pháp trồng của mọi người không đúng.

Ở nơi tôi từng sống, cây bông tôi trồng đều đạt năng suất bảy trăm cân một mẫu.” Vương Cẩn Hòa nói rõ ý của mình với thôn trưởng, còn về quyết định tiếp theo của thôn trưởng thì đó là chuyện của riêng ông ấy.

Cô cũng không thể can thiệp quá nhiều.

“Vương phi, tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, chúng tôi sẽ làm theo người.”

Thôn trưởng biết muốn kiếm tiền thì phải mạnh dạn.

Dù sao đất hoang không phải nộp thuế, nếu thành công họ có thể kiếm được rất nhiều tiền, nếu không thành công thì cũng chỉ là lãng phí một năm thời gian, chẳng có gì to tát.

Cứ coi như cùng Vương phi thử nghiệm một chút vậy.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi: "Ông không lo tôi nói là giả sao?" "Vương phi còn có thể trồng ra lúa, lúa mì, ngô năng suất cao, thì việc cây bông năng suất cao có gì là không thể chứ?

Dù vẫn có khả năng đó, nhưng chúng tôi chỉ cần bỏ ra một năm thời gian.

Nếu là thật, thôn chúng tôi chỉ cần một năm là có thể trở nên giàu có, cho dù không đạt được năng suất như vậy, chúng tôi cũng không lỗ, dù sao không phải nộp thuế, đây đều là của trời cho." Đừng nói là bảy trăm cân, cây bông này dù chỉ được ba trăm cân thì họ cũng chắc chắn có lời.

Vậy tại sao lại không muốn cùng Vương phi làm chứ?

Lỡ đâu thành công thì sao?

Đến lúc đó thôn họ có thể một bước trở thành thôn giàu có.

Hơn nữa, ông ấy có thể nhìn ra Vương phi không phải đang đùa giỡn với họ, đây là chuyện nghiêm túc.

"Được, sẽ không để mọi người thất vọng đâu.

Thôn trưởng, hôm nay ông nói với người trong thôn về chuyện khai hoang và cây bông đi, hỏi xem có bao nhiêu người muốn cùng chúng ta trồng bông và cây ăn quả, để tôi chuẩn bị cây ăn quả và cây giống bông." "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa nói chuyện với thôn trưởng rất nhiều, sau đó mới rời đi.

Nam Kiều mở lời nói: “Tẩu tử, thôn trưởng thôn này có tầm nhìn không tệ, mà lại còn rất mạnh dạn.” “Muốn kiếm tiền thì chẳng phải cần mạnh dạn sao?

Cứ rụt rè nhút nhát thì có tiền đồ gì chứ?” Vương Cẩn Hòa trực tiếp nói.

Nam Kiều rất đồng tình gật đầu: “Tẩu tử nói đúng.” “Đi thôi, về thôi.” “Tẩu tử, sau này người Thượng Gia thôn có hối hận thế nào cũng đừng quản họ nữa.” Cái ông Thượng Văn kia vậy mà lại nghi ngờ tẩu tử, thật là không biết điều.

“Đến lúc đó rồi tính.” Thôn trưởng tiễn Vương Cẩn Hòa xong liền cầm chiêng đồng đi khắp nơi gõ.

Thôn dân trong thôn nghe tiếng liền lũ lượt đi ra, đến chỗ cái sân ở giữa thôn, có người hỏi: “Thôn trưởng, ông gọi chúng tôi có chuyện gì sao?” “Đương nhiên có chuyện, mà còn là chuyện tốt trời ban nữa.” “Vừa nãy Vương phi đã đến, chính là vị Vương phi đã trồng ra các loại lương thực năng suất cao đó.” Thôn dân nghe xong liền phấn khích: “Thôn trưởng, chuyện này là thật sao?

Vương phi thật sự đã đến chỗ chúng ta sao?

Người đến đây có phải có chuyện gì không ạ?” “Đúng vậy thôn trưởng, đây có phải là chuyện tốt không?” “Đương nhiên rồi, Vương phi đến chủ yếu nói ba chuyện.

Chuyện thứ nhất là chúng ta có thể khai hoang, Hoàng thượng nhân từ ban cho chúng ta miễn thuế ba năm, ba năm liền không cần nộp thuế.

Chuyện thứ hai, Vương phi hỏi chúng ta có muốn giúp người trồng một ít cây ăn quả không, đợi khi chúng ta trồng ra quả người sẽ đến thu mua, Vương phi cho loại cây ăn quả nào chúng ta trồng loại đó.

Chuyện thứ ba chính là chuyện trồng cây bông.” “Trồng cây bông?” Người trong thôn nhìn nhau, cây bông này năng suất thấp lắm mà.

“Tôi biết mọi người đang nghĩ gì, cho rằng sản lượng cây bông thấp, mọi người đều không muốn lãng phí thời gian vào cây bông.

Nhưng Vương phi nói người đã cải thiện phương pháp trồng trọt, và ở phong địa của người đã trồng được hai ba năm, năng suất mỗi mẫu đều khoảng bảy trăm cân.

Cho dù đất hoang chúng ta mới khai khẩn không đạt được năng suất cao như vậy, chỉ cần một mẫu đất được bốn trăm cân thôi, chúng ta mỗi nhà khai khẩn rồi trồng năm mẫu bông, vậy cũng là hai ngàn cân.

Vương phi đã nói sau khi thu hoạch, giá bông sẽ từ tám văn đến mười văn tiền, đây là gần hai mươi lượng bạc đó!” Người trong thôn nghe lời này đều có chút động lòng.

Chương 1090

“Vạn nhất không thành thì sao?” Có người lo lắng hỏi.

“Sợ gì chứ?

Chúng ta nhiều nhất là lãng phí vài tháng công sức, nhưng vạn nhất nó thành công thì sao?

Nếu thành công, chúng ta có thể thoát khỏi cảnh khốn khó hiện tại, đến lúc đó thôn chúng ta sẽ có lương thực ăn, có tiền tiêu, không cần lo con cái trong nhà không lấy được vợ.

Cây ăn quả cần hai ba năm mới có thu nhập, nhưng cây bông thì khác, chỉ vài tháng là có rồi.” Thôn trưởng nhìn họ, tận tình khuyên bảo.

Tất cả thôn dân đều nhỏ giọng bàn tán, sau đó đều lên tiếng: “Thôn trưởng, chúng tôi nghe theo Vương phi, cùng Vương phi trồng cây ăn quả, trồng bông, chúng tôi muốn kiếm thật nhiều tiền, để con cái trong thôn đều có thể đi học.” “Đúng vậy, nhiều nhất cũng chỉ là vài tháng thời gian, chúng tôi đánh cược được.” “Được rồi, mọi người về trước nói với họ hàng về chuyện khai hoang đi.

Vương phi nói bên Vương gia đã thông báo cho các đại nhân rồi, công văn hẳn sẽ sớm ban xuống thôi, đến lúc đó chúng ta sẽ biết rõ tình hình.” “Được.” Người trong thôn tản ra, đi nói chuyện này với họ hàng trong nhà.

Khi những người thân thích của họ biết chuyện này đều rất phấn khích, cũng muốn cùng trồng một ít bông và hoa quả.

Trong lòng những dân đen này, Vương Cẩn Hòa còn có thể trồng ra lúa nặng hơn một ngàn cân, thì việc bảy trăm cân bông cũng không phải là không thể.

Họ cũng muốn thử xem sao.

Nhiều nhất cũng chỉ là lãng phí vài tháng thời gian thôi mà.

Nghĩ như vậy, mấy thôn trưởng của các thôn lân cận cũng kéo nhau đến tìm người.

“Vương phi thật sự nói như vậy sao?” Mấy người vừa đến Giang Hà thôn tìm được thôn trưởng liền không nhịn được hỏi.

“Đương nhiên rồi, Vương phi chính là nói như vậy đó.

Vương phi còn bảo tôi hỏi xem trong thôn có bao nhiêu người muốn cùng trồng, đến lúc đó sẽ chuẩn bị cây ăn quả và cây giống bông cho chúng ta, còn phái người đến tận nơi dạy chúng ta cách trồng bông, Vương phi đã nói sau khi thu hoạch sẽ đến thu mua cho chúng ta, chúng ta căn bản không cần lo lắng chuyện bán ra.” Giang thôn trưởng cười tủm tỉm nói.

“Vậy thì tốt quá rồi, chúng tôi về sẽ bắt đầu vận động người trong thôn khai hoang, đến lúc đó chúng tôi cũng muốn trồng bông.

Ông giúp chúng tôi nói với Vương phi được không?” Đây chính là tiền.

Hiện tại họ vừa thiếu lương thực vừa thiếu tiền.

Muốn kiếm tiền thì không thể cứ nhút nhát như vậy.

“Được, tôi đi tìm Vương phi ngay đây.” “Mọi người về trước nói với người trong thôn về chuyện khai hoang và trồng bông đi, đợi bên tôi xác nhận xong, tôi sẽ đến nói với mọi người.

Mọi người đừng lo, Vương phi là người rất tốt, người chắc chắn sẽ vui vẻ thôi.” Giang thôn trưởng cười tủm tỉm nói.

“Vậy làm phiền ông rồi.” Tiễn mấy thôn trưởng kia xong, Giang thôn trưởng mới đi đến vương phủ tìm người.

Trước đây đã nghe nói bên Thượng Gia thôn có người xây mấy căn nhà, giờ xem ra Vương gia và Vương phi đang ở đó.

Giang thôn trưởng tìm đến nơi thì hơi ngại ngùng không dám vào, dù sao quần áo của ông ấy trên người cũng chẳng ra gì.

“Đại bá này, ông đến nhà cháu làm gì vậy?” Tiểu Bảo và Tiểu Trí vừa ra ngoài đã thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cổng, liền tò mò đi đến hỏi.

“Mấy vị thiếu gia, tôi là thôn trưởng Giang Hà thôn.

Trước đây Vương phi có đến thôn chúng tôi, hôm nay tôi đến tìm Vương phi có một số chuyện muốn nói với người.” Tiểu Bảo vừa nghe là đến tìm Vương Cẩn Hòa liền dẫn người vào: “Mẹ cháu ở nhà, đại bá theo cháu vào đi.” Giang thôn trưởng thở phào nhẹ nhõm, đi theo Tiểu Bảo vào trong.

Lúc đi vào, Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với những người bên cạnh.

Là Trần Cẩm Niên và họ đã đến, Vương Cẩn Hòa đang nói chuyện với họ về tình hình ở đây.

“Mẹ, thôn trưởng Giang Hà thôn đến tìm mẹ, hình như có chuyện gì muốn nói với mẹ ạ.” Tiểu Bảo dẫn người vào, nhìn thấy cô liền nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh Tiểu Bảo, liền biết mục đích ông ấy đến là gì rồi.

“Giang thôn trưởng, ông đến tìm tôi có việc gì sao?” “Vương phi, sau khi tôi bàn bạc với thôn dân, chúng tôi đều muốn trồng bông, hoa quả chúng tôi cũng trồng.

Còn nữa, mấy thôn bên cạnh Giang Hà thôn chúng tôi, thôn trưởng của họ cũng đến nói với tôi, nhờ tôi hỏi giúp xem có thể cùng người trồng hoa quả và bông không ạ?” Thôn trưởng nhìn Vương Cẩn Hòa ngại ngùng hỏi.

Đối với Vương Cẩn Hòa, đây là một chuyện tốt.

Cô đang lo chỉ có một thôn thì không đủ người.

Không ngờ họ lại đã tìm sẵn người cho cô rồi, đây đúng là một chuyện tốt.

“Đương nhiên là được, tôi còn đang lo thôn của các ông không đủ người đây.

Giờ lại cho tôi một bất ngờ như vậy, tôi thật sự rất vui.

Mọi người về thống kê lại cho tôi xem muốn trồng bao nhiêu, đến lúc đó ông đến nói với tôi một tiếng, tôi sẽ bắt đầu chuẩn bị cây giống cho mọi người.” Vương Cẩn Hòa vui vẻ nói.

Sau đó, cô nghĩ đến điều gì đó, nhìn Giang thôn trưởng hỏi: “Họ không lo tôi lừa người, cuối cùng chẳng được gì sao?” “Không lo ạ, mọi người đều cho rằng Vương phi có thể trồng ra lúa một ngàn tám trăm cân, lúa mì, ngô hơn một ngàn một trăm cân, thì bảy trăm cân bông cũng không phải là không thể.

Cho dù chỉ có một nửa năng suất, đối với chúng tôi cũng là một điều quá tốt rồi, dù sao bông này giá rất cao.” “Hơn nữa, cho dù chỉ có ba trăm cân một mẫu, chúng tôi trồng năm mẫu đất cũng được một ngàn năm trăm cân bông.

Vương phi thu mua cho chúng tôi với giá tám văn tiền một cân, chúng tôi cũng có thể kiếm được mười hai lượng bạc.

Cái này so với trồng lương thực thì lời hơn nhiều, mọi người chúng tôi đều nghĩ có thể cùng Vương phi trồng.” Giang thôn trưởng nói hết suy nghĩ của mình và thôn dân cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cho bật cười, họ thật sự rất thông minh.

Nam Kiều cầm một quả táo cắn ăn bên cạnh.

Nghe lời Giang thôn trưởng nói, cô rất hài lòng gật đầu: “Mọi người sẽ không thất vọng đâu.

Những người ban đầu tin tưởng tẩu tử, mạnh dạn cùng tẩu tử kiếm tiền, đều đã từ dân nghèo trở thành người có tiền, trong nhà xây nhà lớn, còn mua cả người hầu nữa.” Câu này của Nam Kiều không phải là nói khống đâu, vì thật sự có chuyện như vậy.

Vương Cẩn Hòa cũng mở lời nói: “Mọi người sẽ không hối hận với sự lựa chọn ngày hôm nay đâu.

Ông về nói với những người khác, muốn trồng bao nhiêu thì cứ nói thẳng, tôi sẽ chuẩn bị đồ đạc cho mọi người.” Vương Cẩn Hòa dường như cũng bị họ lây nhiễm cảm xúc, cô cũng nhìn thấy hình ảnh của Tạ Gia thôn ngày xưa, lúc đó cũng có một số người như vậy đi theo cô.

Giang thôn trưởng vốn còn hơi lo lắng, nhưng nghe những lời này xong thì hoàn toàn yên tâm: “Có lời Vương phi nói, chúng tôi an lòng rồi.

Vậy tôi xin phép về trước, đợi bên tôi khai khẩn đất hoang xong, lại xác định được số lượng, tôi sẽ đến nói với Vương phi.” “Ừm, thời gian trồng bông vẫn còn, nhưng tôi cần ươm giống trước.

Cái này mọi người phải nắm rõ thời gian.

Nếu đất hoang không kịp khai khẩn nhiều, thì mỗi gia đình cứ khai khẩn hai ba mẫu trồng trước, năm sau trồng thêm cũng được.” Vương Cẩn Hòa nhìn Giang thôn trưởng, đưa ra một ý kiến cho ông.

Giang thôn trưởng suy nghĩ một chút, cách này quả thật không tồi, cũng không lãng phí thời gian của mọi người.

Hơn nữa hạt giống cũng có thể chuẩn bị trước.

“Được, tôi về sẽ nói với những người khác.” Vương Cẩn Hòa đột nhiên có chút hứng thú với thôn của họ.

Chương 1091

“Ngày mai tôi sẽ đến xem tình hình mấy thôn của các ông.

Nếu được, tôi có thể sẽ xây một xưởng gì đó ở giữa mấy thôn của các ông, đến lúc đó có thể còn có trường học nữa.” Vương Cẩn Hòa thật sự có thiện cảm với Giang thôn trưởng này, giống như Tạ Khuê ngày xưa, đều là những thôn trưởng rất tốt.

Giang thôn trưởng nghe xong càng kích động hơn: “Vương phi, người định...” “Ban đầu tôi định chuẩn bị ở Thượng Gia thôn, nhưng người bên đó dường như không có hứng thú với những chuyện này.” Trước đó thôn trưởng Thượng Gia thôn đã đến rồi, nói rằng mọi người đều muốn trồng lương thực, không muốn trồng hoa quả và bông.

Người nhà họ Trần muốn trồng cũng bị cản lại.

Đối với chuyện này, Vương Cẩn Hòa không hề bất ngờ, cô đã sớm biết rồi.

Chỉ tiếc là họ đã bỏ lỡ một cơ hội tốt.

Giang thôn trưởng nghe lời này, cảm thấy Thượng Văn thật sự không ra gì, vậy mà lại cản trở người trong thôn làm giàu.

Vương phi khó khăn lắm mới đến đây, sẵn lòng dẫn dắt người dân kiếm tiền mà anh ta vậy mà còn không biết ơn?

“Vương phi, sau khi xưởng xây xong, người nhà chúng tôi có thể đến làm việc không ạ?” Giang thôn trưởng xoa xoa tay, rất mong đợi hỏi.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: “Đương nhiên là được.” Sau khi xưởng xây xong tự nhiên phải có người đến làm việc, Giang thôn trưởng mở lời đương nhiên là tốt.

Giang thôn trưởng nghe xong càng kích động hơn: “Tốt quá rồi, cảm ơn Vương phi.” Vương phi của họ sao mà tốt thế này?

Người Thượng Gia thôn kia thật đúng là không biết nhìn xa trông rộng, không biết tốt xấu.

“Vương phi, vậy tôi xin phép về trước nhé?” “Được.” Thôn trưởng vui vẻ như điên về, nhìn dáng vẻ vui sướng của ông ấy, Vương Cẩn Hòa thấy hơi buồn cười, đến mức đó mà cũng vui như vậy sao?

“Tẩu tử, thôn trưởng này và mấy thôn trưởng của các thôn bên cạnh đều không tệ đâu, rất có tầm nhìn.” Nam Kiều cười nói.

Lạc Diễm gật đầu đồng tình: “Dẫn dắt những người như vậy kiếm tiền, tâm trạng sẽ tốt hơn nhiều.” Người Thượng Gia thôn đúng là một đám ngu dốt không chịu thay đổi, có chuyện tốt nghĩ đến họ vậy mà còn cứ phó mặc.

Thật không biết họ nghĩ gì, cho rằng mình không cần kiếm tiền nữa.

“Tẩu tử, sau này những người như vậy chúng ta có thể không cần quản nữa.” Nam Kiều nhíu mày lẩm bẩm nói.

Cô ấy không có chút thiện cảm nào với những người này.

“Không cần chúng ta làm gì cả, bên tôi xưởng vừa xây xong là họ sẽ biết hối hận thôi.” Vương Cẩn Hòa không hề để tâm đến những người này.

Đã đưa ra lựa chọn rồi thì phải tự mình gánh chịu hậu quả tương ứng, đó là đạo lý muôn thuở không đổi.

“Thôi được rồi, không nói những chuyện khiến người ta không vui này nữa.

Họ nghĩ gì chẳng liên quan đến chúng ta.” Vương Cẩn Hòa nhìn Lạc Diễm vẫn còn hơi không vui, bật cười an ủi.

Lạc Diễm miễn cưỡng gật đầu: “Tẩu tử, em biết rồi.” Thôn trưởng Giang Hà thôn vui vẻ hớn hở trên đường về.

Thôn dân trong thôn thấy ông ấy vui vẻ như vậy liền lũ lượt đi đến: “Thôn trưởng, ông lại có chuyện gì tốt sao?” Nếu không phải có chuyện tốt, thôn trưởng có thể vui như vậy sao?

“Đúng rồi, mau gọi mọi người đến đây, tôi thật sự có chuyện tốt muốn nói với mọi người.” Giang thôn trưởng nhìn mọi người, phấn khích nói.

Nghe vậy, thôn dân đều đi tìm những người khác.

Đợi mọi người đến đủ, Giang thôn trưởng mới mở lời: “Hôm nay tôi đã đi gặp Vương phi, Vương phi nói chúng ta nên khai khẩn một ít đất hoang ra trồng bông trước, nếu không sẽ quá thời gian.” “Một chuyện khác nữa là Vương phi rất có thể sẽ xây một xưởng ở giữa mấy thôn gần chúng ta.” Giang thôn trưởng vừa nói muốn xây xưởng, thôn dân càng kích động hơn: “Thôn trưởng, nếu Vương phi xây xưởng chúng tôi có thể đến làm việc không ạ?” “Vấn đề này tôi cũng đã hỏi Vương phi rồi, Vương phi nói là được.

Còn về tình hình cụ thể, chắc phải đợi Vương phi đến xem xét xong mới biết.” Giang thôn trưởng có chút đắc ý nói.

“Ban đầu Vương phi định chuẩn bị ở Thượng Gia thôn bên kia, kết quả người Thượng Gia thôn không tin Vương phi nên mới đến lượt chúng ta.

Mọi người không được làm Vương phi thất vọng đâu đấy.” Giang thôn trưởng nói.

“Thôn trưởng cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ không làm Vương phi thất vọng đâu.” Người Thượng Gia thôn này thật sự không có phúc khí.

Tình hình bên này Thượng Gia thôn cũng nhanh chóng biết được.

Khi Thượng Văn nghe thấy, lông mày anh ta khẽ nhíu lại, chuyện này rốt cuộc là thật hay giả thì vẫn chưa biết được.

“Ông nó ơi, ông nói xem chuyện này có thật không?” Vợ Thượng Văn nhìn Thượng Văn hỏi.

Nếu chuyện này là thật thì chẳng phải họ đã bỏ lỡ một cơ hội tốt trời ban sao?

“Cái này chưa chắc là thật.

Bên Giang Hà thôn nghèo đến mức đó, bây giờ Vương phi nói gì họ chẳng tin nấy sao?” Chỉ là một đám quỷ nghèo, cũng chỉ có thể nắm lấy cơ hội này thôi.

“Nhưng mà em...” Vợ Thượng Văn còn muốn nói gì đó, Thượng Văn liền bất mãn nhìn cô.

“Sao hả?

Nghe người ta nói là bắt đầu nghĩ vẩn vơ rồi sao?” Thượng Văn nhíu mày khó chịu hỏi.

“Em không có ý đó, em chỉ nghĩ, vạn nhất đây là thật thì sao?

Chưa nói chuyện bông, vạn nhất cái xưởng này là thật, chúng ta chẳng phải đã bỏ lỡ hoàn toàn rồi sao?” Vợ Thượng Văn bất đắc dĩ nói ra suy nghĩ của mình.

Anh ta sao lại không thể hiểu được chứ?

Thượng Văn có chút sốt ruột: “Thôi được rồi, đừng có nghe hơi nồi chỏ chém gió thành bão, căn bản không có chuyện đó đâu.” Vợ của

Thượng Văn nhìn anh ta như vậy, trong lòng càng khó chịu.

Anh ta có thật sự cho rằng điều đó là không thể sao?

“Anh à, anh đừng quên Vương phi đã trồng ra lúa một mẫu một ngàn tám trăm cân.

Trước khi cô ấy trồng ra, ai tin đó là thật chứ?” Vợ của Thượng Văn vẫn không muốn chồng từ bỏ cơ hội này, cô ấy nhìn anh nói một cách nghiêm túc.

“Cải thiện phương pháp trồng bông, nâng sản lượng lên bảy trăm cân, anh chắc chắn Vương phi thật sự không làm được sao?

Cho dù không có bảy trăm cân, mà chỉ thu hoạch được bốn trăm cân thôi, chỉ cần Vương phi bọn họ bỏ tiền ra mua, thì đó cũng là một khoản thu nhập rất lớn đối với chúng ta.” Trưởng thôn bên nhà mẹ em nói rất đúng, Vương phi đã dám nói thì chắc chắn làm được.

Lúa một ngàn tám trăm cân còn trồng ra được, lẽ nào sợ không trồng được bảy trăm cân bông sao?

Thượng Văn nghe có chút bực bội, anh ta nhìn người bên cạnh mình bực tức nói: “Thôi được rồi, anh thấy em là nghe người nhà nói nhiều quá nên mới nói những lời này.” Vợ Thượng Văn thấy anh ta đã nói đến mức này mà Thượng Văn vẫn vậy, đành bất lực nói: “Những lời nên nói em đã nói hết rồi, nếu anh không nghe thì em cũng hết cách.

Chỉ mong sau này anh đừng hối hận là được.” Nói xong cô liền đi ra ngoài, không muốn tiếp tục nói thêm gì với anh ta nữa.

Thượng Văn bĩu môi, vẫn có chút không đồng ý.

Thứ năng suất cao này là cô ấy nói trồng là trồng được sao?

Ở một bên khác, con trai của Thượng Văn là Thượng Kiệt đi tìm mẹ mình: “Mẹ, con nghĩ lời Vương phi nói có thể là thật.” Dạo này cha dành hết tâm tư vào việc khai hoang, hoàn toàn không để tâm đến chuyện Vương phi nói, thậm chí không cho phép người khác đồng ý đi trồng bông.

Đây không phải là chuyện tốt lành gì.

Chương 1092

Vợ Thượng Văn gật đầu: “Mẹ đã nghe ông ngoại con và mọi người nói rồi, chuyện này tám chín phần là thật.

Hơn nữa, Vương phi đã nói có thể sẽ xây một xưởng dệt ở bên đó.

Những điều này vốn dĩ là dành cho bên chúng ta, nhưng cuối cùng lại bị đẩy sang bên đó vì cha con.

Chờ đến khi tin tức này được xác nhận lan truyền ra, dân làng e rằng sẽ oán trách cha con thôi.” “Còn chuyện bông vải nữa, một khi bông thu hoạch mà sản lượng thật sự nhiều như thế, cha con cũng sẽ bị mọi người oán trách.” Thượng Kiệt cau mày: “Mẹ à, mẹ nói xem cha con rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Sao cha không thể tin Vương phi chứ?” Cậu ấy thực sự không thể hiểu nổi.

“Mẹ cũng không biết nữa, mẹ cũng đã khuyên rồi, nhưng cha con dường như không nghe lọt tai.

Đã như vậy thì mẹ cũng hết cách rồi.” Vợ Thượng Văn bất lực nói.

Thượng Kiệt khẽ thở dài, thôi vậy, đã vậy thì không quản nữa.

Đợi đến nửa năm sau cha sẽ hối hận thôi.

Thế nhưng hai mẹ con không ngờ rằng Thượng Văn đã cho người đi theo dõi tình hình bên Vương phủ và Giang Hà thôn.

Hễ có tin tức gì là bảo người đó đến báo cho anh ta ngay.

Chính vì vậy, khi Vương Cẩn Hòa dẫn người xuất hiện ở Giang Hà thôn, Thượng Văn rất nhanh đã biết được, đặc biệt là Vương Cẩn

Hòa thậm chí còn đang dẫn người đi xem địa điểm.

Trưởng thôn Giang sau khi từ Vương phủ trở về, liền đi tìm mấy trưởng thôn khác, kể cho họ nghe chuyện Vương Cẩn Hòa muốn xây xưởng dệt ở chỗ họ.

Giờ Vương Cẩn Hòa đến, mấy vị trưởng thôn đều ở bên cạnh tiếp đón.

“Vương phi, chỗ đất bên này khá rộng rãi, nếu Vương phi muốn xây xưởng dệt thì sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.” Trưởng thôn Giang chỉ vào một khoảnh đất hoang rộng lớn nằm giữa mấy thôn nói.

Nơi này nằm ngay ven đường, cũng rất gần mấy thôn làng, nếu thật sự xây một xưởng dệt ở đây thì quả thật rất tốt.

Vương Cẩn Hòa cũng vô cùng hài lòng với mảnh đất này.

“Mảnh đất này của các vị bán thế nào?” Trưởng thôn Giang còn chưa nói gì, một trưởng thôn khác đã lên tiếng: “Vương phi còn nói gì chuyện bán hay không bán chứ?

Người cứ trực tiếp lấy mà dùng là được, người không cần thì cũng chẳng ai muốn, chúng tôi còn phải từ từ khai hoang ra.

Bên này nếu người xây xưởng thì sẽ khác, cho dù mỗi nhà chỉ có một người có thể vào xưởng làm việc thì cũng là tốt rồi.” Họ cũng không biết xưởng dệt có thể xây lớn đến mức nào, nhưng mấy thôn của họ mỗi nhà một người vào làm việc, đó đã là vinh dự lớn lao rồi.

Họ không dám cầu mong gì hơn.

Còn về mảnh đất này, quả thực là đất của mấy thôn họ, cho Vương phi một mảnh đất để họ có thể làm việc ngay tại cổng nhà, như vậy còn gì tốt hơn chứ.

Trưởng thôn Giang vô cùng đồng tình gật đầu: “Lão Lưu nói đúng, quả thật là như vậy, Vương phi người không cần bàn chuyện mua bán với chúng tôi.” “Vậy được, tôi sẽ không nói chuyện mua bán với các vị nữa.

Còn về số người làm việc trong xưởng, tôi cần rất nhiều.

Sau này tôi còn sẽ xây một thư viện, các cô gái cũng có thể vào học.

Sau khi học xong, họ có thể trực tiếp vào xưởng làm việc, đều là những công việc mà con gái có thể làm.

Như những đứa trẻ mười bốn mười lăm tuổi, một năm là có thể học thành thạo.

Tôi cũng sẽ không thu quá nhiều tiền, mỗi năm một hai lạng bạc, những thứ khác chúng tôi đều phụ trách, bao dạy bao học rồi còn có việc làm.” “Ở xưởng dệt trên đất phong của tôi, những cô gái học giỏi nghề, tháng đầu tiên làm việc đều được hơn một lạng bạc, sau đó nếu làm nhiều thì mỗi tháng có thể được năm sáu lạng.

Nếu có thể lên làm quản sự, mười lạng bạc một tháng cũng không phải là không thể.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy có những việc vẫn nên nói rõ trước.

Trưởng thôn Giang trong lòng khẽ động, nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: “Vương phi, vậy các bé trai trong nhà có thể đến thư viện không?” “Đương nhiên có thể.

Vì những gì dạy cho các bé trai khác với các cô gái.

Bên trong có thầy dạy võ công, thầy dạy đọc sách.

Nếu không có thiên phú về văn học hay võ thuật, thì có thể đi học một số nghề mộc, người lanh lợi tính toán có thể học làm kế toán.

Những thứ này chúng tôi đều phải đi tìm thầy chuyên môn, vì vậy học phí của họ sẽ đắt hơn một chút.

Bút mực chúng tôi chỉ tặng một bộ khi nhập học, những thứ còn lại chúng tôi không quản.

Theo tình hình ở huyện Phúc An, mỗi năm các vị chu cấp cho một đứa trẻ đi học đại khái cần khoảng năm lạng bạc.” Vương Cẩn Hòa đã tính toán rõ ràng số tiền cần thiết cho họ.

Trưởng thôn Giang và Trưởng thôn Lưu thì thầm bàn bạc.

Điều này rẻ hơn rất nhiều so với học phí ở các thư viện bên ngoài.

Ở thư viện bên ngoài, mỗi tháng học phí đã hai lạng bạc, cộng thêm bút mực giấy nghiên thì không có bốn năm lạng bạc là không xong.

Bây giờ nếu Vương phi xây thư viện ở đây, họ đưa con cái đi học sẽ tiện hơn rất nhiều, hơn nữa các cô gái trong nhà cũng có thể đến học một nghề, sau này vào xưởng làm việc, như vậy thì tốt hơn rất nhiều.

“Thật sự quá rẻ rồi, Vương phi.

Chúng tôi nhất định sẽ theo người mà kiếm tiền thật tốt, đưa tất cả con cái trong nhà đi học.” “Người có tài thì làm quan, người không có tài thì biết chữ làm kế toán, thợ mộc cũng rất tốt.” “Các vị không cảm thấy tôi nên miễn phí cho con cái các vị đi học sao?” Vương Cẩn Hòa nhướn mày hỏi.

“Ôi không thể như vậy được, Vương phi xây thư viện, xưởng dệt cũng tốn tiền.

Học nghề phải trả tiền cho thầy là lẽ đương nhiên.

Hơn nữa, học phí Vương phi thu đã rất rẻ rồi, sao có thể miễn phí cho con cái đi học được chứ?” Nếu thật sự có ý nghĩ như vậy, thì họ thành ra loại người gì chứ?

Họ đâu có vô liêm sỉ đến thế.

Trưởng thôn Lưu cũng đồng tình gật đầu: “Lời này nói không sai, năm nay chúng ta trồng thêm nhiều bông vải, đợi nửa năm sau thu hoạch xong là có thể đưa con cái đến thư viện của Vương phi rồi.

Bây giờ thư viện còn chưa bắt đầu xây, chúng ta còn có thể tích góp thêm tiền.” “Đúng vậy, ai dám có ý nghĩ đó, chúng ta là người đầu tiên không tha cho họ.” Trưởng thôn Lưu hừ một tiếng nói.

“Mấy thôn của các vị có ai biết xây nhà không?

Nếu có thì hãy gọi họ đến.

Nhà nào không có người biết xây nhà cũng không sao, chỉ cần không lười biếng trốn việc, làm việc chăm chỉ đều có thể đến làm phụ việc.

Phụ việc một ngày bảy mươi văn tiền không bao cơm, thợ chính một ngày tám mươi văn tiền không bao cơm.” Vương Cẩn Hòa vẫn rất thích những trưởng thôn có quan điểm sống đúng đắn như thế này.

Mấy trưởng thôn đều mừng rỡ, như vậy thì trong mấy tháng xây xưởng dệt và thư viện này, họ có thể kiếm được chút tiền tiêu rồi.

“Vương phi cứ yên tâm, người cần bao nhiêu người chúng tôi đều có thể tìm đủ cho người.” Mấy người hớn hở nói.

“Vậy làm phiền mọi người rồi.” “Không phiền hà gì, Vương phi có thể ban cơ hội kiếm tiền này cho chúng tôi, chúng tôi còn mừng không kịp nữa là.” Nghĩ đến cuộc sống sau này sẽ ngày càng tốt hơn, mấy trưởng thôn đều nở nụ cười trên mặt.

May mà suy nghĩ của họ không giống Thượng Văn, nếu giống Thượng Văn thì còn gì nữa?

Chương 1093

Chẳng phải sẽ đắc tội với Vương phi sao?

“Vậy thì ở chỗ này đi.

Tôi cần một khu đất lớn, riêng xưởng dệt có lẽ cần khoảng năm mươi mẫu đất, sau này còn phải xây nhà kho và các công trình khác.

Còn về thư viện, tôi sẽ chọn một nơi khác, khoảng cách quá gần cũng sẽ làm phiền các con học bài.” Khu đất này chỉ thích hợp để xây xưởng dệt và nhà kho, không thích hợp xây thư viện.

Trưởng thôn Giang suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vương phi, người có yêu cầu gì về địa điểm xây thư viện không?” “Môi trường tốt, nơi đó cũng phải yên tĩnh.” Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi nói.

“Vậy bên chúng tôi cũng có một chỗ có thể dùng được, đó là một rừng trúc, bên cạnh có một đầm lầy lớn.

Nếu Vương phi cần chỗ đó, người có thể trực tiếp lấy đi, chỉ là phải đào hết bùn trong đầm lầy lên mới được.” Nếu không mùi vị sẽ quá nồng.

“Đi, dẫn tôi đi xem.” Chỗ này thật sự không tồi chút nào.

Mấy trưởng thôn dẫn Vương Cẩn Hòa đến xem, đầm lầy này ít nhất cũng có mười mẫu đất, bên cạnh là rừng trúc, dưới rừng trúc là một khoảnh đất hoang rộng lớn.

Nơi này quả thật rất tốt.

“Vương phi, người xem chỗ này được không ạ?” Mấy trưởng thôn hỏi.

“Đương nhiên là được, nơi này quả thật vô cùng tốt.” Đầm lầy này chỉ cần đào lên trồng sen, mùa hè ngắm hoa, mùa thu ăn ngó sen thì còn gì bằng.

"Vậy thế này, các vị hãy giúp tôi tìm người trước, chỉ cần là người thật thà, chịu khó làm việc.

Ba ngày sau tôi sẽ dẫn người đến, rồi sẽ nói cho các vị biết phải làm thế nào, tốt nhất là mỗi nhà đều có thể được chiếu cố." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy trưởng thôn nói.

Trưởng thôn Giang và những người khác vội vàng gật đầu: "Vâng, Vương phi cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ nói rõ mọi chuyện với mọi người, để những ai có thể làm việc đều đến." Người dân ở mấy thôn họ cơ bản đều khá tốt, dù có những người tự buông thả bản thân thì cũng là vì cuộc sống dạo này quá khó khăn.

Nhưng giờ Vương phi đã ban cơ hội, họ đương nhiên không thể bỏ lỡ như vậy được.

Vương Cẩn Hòa dặn dò một lát rồi mới dẫn Nam Kiều và những người khác rời đi.

Trên đường về, Nam Kiều vừa nhai cọng cỏ vừa nói: "Chị dâu, em vẫn khá thích mấy vị trưởng thôn này." Một khu đất lớn như vậy, nếu để dân làng tự khai hoang thì đây không phải là một mảnh đất nhỏ, kết quả là họ trực tiếp tặng cho chị dâu.

Mặc dù mục đích của họ cũng là muốn chị dâu sau này có thể cho họ một số cơ hội làm việc kiếm tiền, nhưng sự tin tưởng như vậy giống hệt người dân bên Tạ gia thôn.

Người dân bên đó cũng vậy, chị dâu nói gì thì họ làm nấy, chưa bao giờ nghi ngờ lời chị dâu có đúng không, có thật sự giúp họ thay đổi cảnh khó khăn, giúp họ kiếm tiền được không.

Mấy trưởng thôn này cũng vậy.

Khiến cô nghĩ đến Tạ gia thôn và những thôn làng xung quanh.

"Chị dâu, có người theo dõi chúng ta." Lạc Diễm nhìn một cái về phía xa, cau mày nói.

"Chắc là người của Thượng gia thôn, là Thượng Văn sai đến thôi.

Đại khái là muốn biết mục đích tôi đến Giang Hà thôn này là gì.

Đã muốn biết thì cứ nói cho họ biết đi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng cười một tiếng nói.

Cứ tưởng làm vậy sau này sẽ nhận được lợi ích gì sao?

Những người này thật sự ngây thơ đến nực cười.

"Chị dâu nói đúng." "Vậy thì bỏ qua sao?" Lạc Diễm không thích cảm giác bị người khác theo dõi này, chỉ cần nghĩ đến có người đang nhìn chằm chằm mình, tâm trạng của cô ấy liền rất tệ.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Không quản nữa, sau này Thượng Văn sẽ đến tìm tôi thôi.

Chúng ta đi thôi." "Vâng." "Chị dâu, cho dù Thượng Văn có đến tìm chị, chị cũng không thể cho anh ta cơ hội này.

Cái đồ khốn nạn không thấy lợi thì không làm, vẫn là các trưởng thôn của mấy thôn Giang Hà này tốt hơn." Nam Kiều tức giận nói.

Thượng Văn này đúng là đồ không biết tốt xấu, chị dâu ban cho cơ hội, anh ta vậy mà còn dám lơ là qua loa?

Thật sự coi mình là ai chứ?

Đơn giản là không biết điều.

Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo ý cười: "Những gì em nói tôi đều biết, đối với loại người này không có gì đáng tức giận.

Cơ hội chỉ có một lần, không nắm bắt được thì không trách ai được.” Cô đã ban cơ hội rồi, là Thượng Văn tự mình không muốn, cho dù sau này anh ta có đến tìm cô cũng vô dụng.

Sau hai lần tiếp xúc với các trưởng thôn của Giang Hà thôn, cô và Nam Kiều có cùng suy nghĩ, mấy thôn này đáng để cô dốc tâm sức hơn, sau này cứ bắt đầu kiếm tiền từ khu vực xung quanh mấy thôn này vậy.

Còn về Thượng gia thôn, cô hiện tại không có ý nghĩ đó.

“Vậy thì tốt rồi.” Sau khi tiễn Vương Cẩn Hòa đi, Trưởng thôn Lưu và những người khác vui vẻ nói: “Mọi người còn chờ gì nữa?

Mau về thôi, chúng ta phải về báo tin tốt này cho mọi người biết.” “Đúng vậy, quả thật phải nói với mọi người một tiếng, nhưng đợi đến trưa những người khai hoang về ăn cơm rồi hãy nói.” Bây giờ gọi người về chẳng phải làm chậm trễ công việc sao?

“Đúng vậy, là chúng ta nghĩ sai rồi, chỉ lo vui mừng mà quên mất chuyện khai hoang.” “Việc khai hoang này lại còn phải xây nhà cửa nữa, có hơi vướng víu không?” Trưởng thôn Giang cau mày nói.

Trưởng thôn Lưu suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là đợi khi Vương phi xuống đây, chúng ta bàn bạc với Vương phi một chút, xem có thể đợi chúng ta khai hoang xong hết đất trồng bông rồi hãy cho người đi xây nhà được không?” Đất trồng bông vải mới là quan trọng nhất ở giai đoạn hiện tại, xưởng dệt và thư viện cũng không phải một hai ngày là xây xong.

Trước khi bông vải bán được tiền, họ cũng không có tiền để cho con cái đi học.

Bây giờ xây xong cũng chỉ để đó.

“Được, đến lúc đó chúng ta sẽ bàn bạc với Vương phi một chút.” “Thôi được rồi, mọi người về đi, trong nhà còn nhiều việc lắm.” Khi mấy trưởng thôn ai về nhà nấy, người Thượng Văn phái đi theo dõi mấy thôn cũng trở về: “Trưởng thôn, Vương phi không chỉ muốn xây xưởng dệt ở mấy thôn Giang Hà bên đó, mà còn muốn xây thư viện nữa, địa điểm đều đã chọn xong rồi.

Nghe nói sau khi xưởng dệt xây xong, mỗi nhà ở mấy thôn đó đều có người có thể vào xưởng làm việc.” “Anh nói gì cơ?” Thượng Văn bật dậy, không dám tin nhìn người đến tìm mình.

Sao có thể chứ?

“Đây là thật ạ, hơn nữa tôi còn nghe nói các cô gái cũng có thể đi học nghề, sau khi học tốt có thể trực tiếp vào xưởng làm việc, mỗi tháng ít nhất cũng được hơn một lạng bạc.” Đây là do chính miệng Vương phi nói, không thể nào là giả được.

Thượng Văn vẫn không tin: “Sao có thể là thật được chứ?” “Trưởng thôn, thật mà.

Vương phi đã chọn địa điểm xây xưởng dệt, ít nhất cũng có mấy chục mẫu đất, hơn nữa còn nói muốn người dân ở mấy thôn đó đến giúp xây xưởng dệt, nhà kho và cả thư viện nữa, cố gắng chiếu cố đến mỗi gia đình.

Thợ phụ một ngày bảy mươi văn, thợ chính thì tám mươi văn tiền, chỉ là không bao cơm.” Dù không bao cơm nhưng tiền công cao như vậy cũng có người đi chứ.

Trước đây những đãi ngộ này lẽ ra đều thuộc về thôn của họ, bây giờ thì hay rồi, chẳng liên quan gì đến họ nữa.

Nghĩ đến đây, người đó có chút oán trách nhìn Thượng Văn một cái.

Nếu không phải anh ta, họ cũng sẽ không để mất một cơ hội tốt như vậy.

“Trưởng thôn, nếu không có gì nữa thì tôi xin phép về trước.” Anh ta phải nhanh chóng về báo chuyện này cho người trong thôn biết.

Chương 1094

Để mọi người cùng đến tìm trưởng thôn.

Vì Vương phi trước đây đã từng muốn cho họ cơ hội này, bây giờ chắc cũng vẫn có thể.

Chỉ cần để trưởng thôn đi cầu xin Vương phi thì chắc là được.

“Đi đi.” Thượng Văn bây giờ cũng không rảnh quản chuyện này, anh ta bây giờ chỉ nghĩ đến tin tức vừa nhận được.

Một cơ hội tốt như vậy vậy mà lại bị anh ta trực tiếp dâng cho người của Giang Hà thôn, điều này khiến anh ta quá đỗi không cam lòng.

Không được, anh ta không thể cứ thế mà bỏ qua.

Nói gì thì nói cũng phải giành lại cơ hội này.

Chẳng qua chỉ là đi tìm Vương phi cầu xin thôi mà, Vương phi đã từng ưu tiên bách tính Thượng gia thôn, vậy cô ấy chắc sẽ không quá chấp nhặt những chuyện này.

Nghĩ như vậy, Thượng Văn lại không lo lắng nữa.

Và vợ anh ta cũng đã nghe được những tin tức này.

Thượng Kiệt trong lòng có chút thất vọng: “Mẹ, quả nhiên là thật.” “Con nói sau này cha con...” “Sau này cha con chắc sẽ đi tìm Vương phi cầu xin, nhưng lúc này đi cầu xin cũng vô dụng thôi.” Vương phi cũng không phải người dễ bắt nạt, cũng không phải anh ta nói gì là được nấy.

“Vương phi có thể đồng ý không?” Người bên Giang Hà thôn, Vương phi nói gì là được nấy.

Còn cha con bên này thì sao?

Đối với Vương phi thì gần như là qua loa đại khái.

Thái độ như vậy sao có thể so sánh với người bên Giang Hà thôn được?

“Chuyện này chúng ta đừng quản nữa, mẹ trước đây đã nói rất rõ với cha con rồi, là cha con tự mình không nghe.” Những gì nên nói cô ấy đã nói rất rõ rồi, vậy mà anh ta không chịu nghe, thì cô ấy cũng không còn cách nào.

Thượng Kiệt khẽ thở dài, không nói thêm nữa.

Dù sao thì, những gì mẹ nói đều đúng, lần này cha làm việc quả thật có hơi quá đáng.

Thượng Kiệt vốn dĩ nghĩ rằng Thượng Văn sau khi biết những chuyện này chắc chắn sẽ lập tức đi tìm Vương phi, nhưng kết quả anh ta lại không đi.

Buổi tối ăn cơm, Thượng Kiệt cuối cùng cũng không nhịn được hỏi: “Cha, chuyện bên Giang Hà thôn cha biết chưa ạ?” “Biết rồi thì sao?” “Cha không đi tìm Vương phi sao?” Thượng Kiệt không nhịn được mở miệng hỏi.

“Đi thì phải đi, nhưng không phải bây giờ.” Thượng Văn có suy nghĩ riêng của mình.

Bây giờ đi tìm Vương phi, cô ấy chắc chắn sẽ nghĩ rằng họ không thể không làm như vậy.

Chi bằng đợi lát nữa rồi hãy đi, đến lúc đó sẽ có thể nhận được nhiều lợi ích hơn từ tay Vương phi.

Ánh mắt Thượng Văn đầy tính toán khiến Thượng Kiệt nhìn một cái đã nhận ra.

Cậu ấy bất mãn nói: “Cha, đã đến lúc này rồi mà cha vẫn còn nghĩ đến chuyện tính toán với Vương phi.

Người ta là Vương phi, muốn tìm người làm việc thì thiếu gì người.” Cũng như mấy thôn Giang Hà kia, người Thượng gia thôn không muốn nghe lời Vương phi trồng cây ăn quả và bông vải, thì người ta lại bằng lòng, hơn nữa thái độ đối với Vương phi còn tốt hơn họ.

Bây giờ Vương phi cái gì cũng nghĩ cho người ta.

Muốn kiếm tiền từ tay Vương phi, lại còn muốn ra vẻ với Vương phi, cha cậu ấy rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Chuyện này thật sự khó khăn đến thế sao?

“Cha, cha làm như vậy ngoài việc chọc giận Vương phi ra thì không có bất kỳ hiệu quả nào.” Thượng Kiệt không nhịn được nói.

“Con hiểu cái gì?

Lúc đó Vương phi là người đầu tiên đến Thượng gia thôn, cũng là người đầu tiên đến tìm chúng ta.

Chỉ cần cha đi tìm Vương phi, cô ấy chắc chắn sẽ cho chúng ta cơ hội này.” Thượng Văn vô cùng tự tin nói.

Thượng Văn với vẻ mặt quá đỗi tự tin như vậy, khiến Thượng Kiệt trong lòng tức giận không thôi.

“Cha, cha rốt cuộc đang mơ mộng hão huyền gì vậy?” Cha cậu ấy rốt cuộc nghĩ gì?

“Chúng ta chỉ là bách tính bình thường, người ta là Vương phi.

Đều là chúng ta phải cầu xin Vương phi cho tiền để kiếm sống, chứ không có chuyện Vương phi cầu xin chúng ta giúp làm việc.

Xung quanh có biết bao nhiêu thôn làng, chúng ta không muốn cơ hội này thì có đầy người khác sẵn lòng muốn.

Cha làm như vậy cuối cùng người trong thôn chỉ sẽ nói cha thôi, cha còn chưa hiểu rõ sao?” Thượng Kiệt giận dữ nói.

Cha cậu ấy rốt cuộc bị làm sao vậy?

Khoảng thời gian này sao lại thay đổi nhiều đến thế?

Thượng Kiệt không nhịn được nghĩ xem khoảng thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng chỉ nghĩ đến việc Vương phi đến tìm Thượng Văn, sau đó nói với anh ta một số chuyện.

Ngoài chuyện này ra thì không có bất kỳ thay đổi nào khác.

Nhưng cha cậu ấy lẽ nào lại vì chuyện này mà trở nên như vậy sao?

“Thượng Kiệt con im miệng cho cha, con chẳng hiểu gì cả.

Cha mới là người đầu tiên gặp Vương phi.” Điều này mang lại cho anh ta một cảm giác ưu việt cực lớn.

Thượng Kiệt tức đến mức suýt thổ huyết, không ngờ mọi chuyện thật sự chỉ vì như vậy sao?

Hít một hơi thật sâu, sắc mặt Thượng Kiệt có chút khó coi: “Đã vậy thì cha cứ thử xem, Vương phi có cho cha cơ hội này không, cái ‘mặt mũi’ của việc cha là người đầu tiên gặp Vương phi có thật sự hữu dụng không.” Thượng Kiệt thật sự tức điên rồi.

Vợ Thượng Văn vỗ vỗ cánh tay Thượng Kiệt an ủi, cho dù họ có cơ hội đi chăng nữa, thì với cái kiểu của Thượng Văn như vậy, sau này cũng chẳng còn cơ hội nào nữa.

Vương phi sao có thể cần một người kiêu căng như thế đến giúp làm việc chứ?

Chỉ cần là người có đầu óc đều có thể hiểu rõ chuyện này là gì, nhưng có những người bẩm sinh đã không hiểu lời người nói.

“Kiệt nhi, đừng nói nữa.” Thượng Kiệt nhìn mẹ mình: “Mẹ...” “Cha con đã nói như vậy rồi, thì cứ để cha con làm đi.” Thượng Văn bây giờ căn bản không nghe lọt tai bất cứ điều gì, cho rằng mình là người đầu tiên nhìn thấy Vương phi nên có cảm giác ưu việt, có thể vênh mặt trước Vương phi, có được địa vị để nói chuyện.

Nhưng anh ta lại không nghĩ xem cái địa vị này rốt cuộc từ đâu mà ra.

Nghe thấy lời này, Thượng Văn hừ một tiếng, cho rằng hai mẹ con họ thật sự thiển cận.

Chẳng có chút phong thái nào của gia đình họ cả.

Chương 1095

Người trong thôn sau khi biết những thay đổi sắp đến với Giang Hà thôn đều lo lắng, họ không thể chậm trễ được, nếu không sau này chắc chắn sẽ bị người bên đó chê cười.

Từ trước đến nay, Thượng gia thôn luôn sống tốt hơn mấy thôn bên kia, họ không muốn cuối cùng lại không bằng một thôn nghèo.

Mọi người bàn bạc một hồi liền đến tìm Thượng Văn.

Nhưng Thượng Văn đóng cửa không ra, căn bản không muốn gặp người trong thôn.

Thượng Kiệt bây giờ đã thất vọng về Thượng Văn, lẽ ra khi biết tin tức thì phải đi tìm Vương phi ngay, nhưng cha cậu ấy...

“Mẹ, cha làm như vậy chỉ sẽ khiến dân làng căm ghét anh ta thôi.

Đã đến lúc này rồi mà anh ta vậy mà còn muốn ra oai.” Thượng Kiệt thất vọng nói.

Bây giờ điều quan trọng nhất là đi tìm Vương phi, giúp dân làng trong thôn có được những lợi ích đó, để mọi người đều có thể kiếm tiền, đều có thể sống một cuộc sống tốt hơn.

Đây mới là việc mà một trưởng thôn nên làm, kết quả là anh ta căn bản không coi chuyện này ra gì, hoàn toàn tự coi mình là một nhân vật quan trọng.

Cho dù là người đầu tiên gặp Vương phi thì sao chứ?

Trong mắt Vương phi, anh ta chẳng qua chỉ là một bách tính bình thường.

Nếu thật sự muốn nói điểm nào khác biệt, thì chắc là anh ta chẳng qua chỉ là trưởng thôn của Thượng gia thôn, chỉ có điều này là khác biệt thôi.

Nhưng cả Dụ Hòa quận có bao nhiêu thôn làng, có bao nhiêu trưởng thôn anh ta có biết không?

Chỉ là một trưởng thôn mà thôi, anh ta có gì mà phải kiêu ngạo?

“Thôi bỏ đi, cha con bây giờ dù ai đến nói cũng không lọt tai nữa rồi.” Vợ Thượng Văn với vẻ mặt bất lực nói.

Nếu anh ta có thể nghe lọt tai, thì đã không đến mức này.

Thượng Kiệt cười khổ gật đầu: “Mẹ nói đúng, con đi khai hoang đây.” “Được, mẹ giúp con.” Sau khi hai mẹ con rời đi, người trong thôn vội vàng xông vào tìm Thượng Văn.

Thượng Văn thấy hai mẹ con họ vậy mà lại mở cửa như thế, tâm trạng có chút không tốt.

Bọn họ là làm cái quái gì vậy?

Vậy mà dám mở cửa như thế?

Anh ta đã nói không cho phép ai vào, bọn họ là không nghe thấy hay sao chứ?

Bất kể Thượng Văn tức giận thế nào, bây giờ người trong thôn đều chạy đến nhà anh ta, anh ta cũng chỉ đành đi ra ngoài.

Vừa ra ngoài đã có người lên tiếng: “Trưởng thôn, chúng ta phải đi tìm Vương phi thôi.

Phúc lợi bên Giang Hà thôn vốn dĩ là của chúng ta, bây giờ bị Vương phi ban cho người khác thì chúng ta phải làm sao đây?” “Đúng vậy, trưởng thôn, anh không thể cứ thế trốn tránh không đi chứ?” Thượng Văn nghe thấy lời chỉ trích của họ cũng có chút không vui: “Các người đang nói cái gì vậy?

Cái gì mà bảo tôi trốn tránh không đi?

Chuyện này tôi đã hỏi ý kiến các người rồi, chính các người cũng không muốn trồng, bây giờ ngược lại chạy đến trách tôi sao?" Thế nhưng Trần Tuấn Sinh căn bản không nghe điều đó, anh ta cau mày nói: "Trưởng thôn, lời anh nói không đúng rồi.

Nhà chúng tôi có không ít người muốn trồng bông vải, là anh không cho chúng tôi trồng." "Đúng vậy." Người của Trần gia thôn nhao nhao lên tiếng.

Họ cũng có chút bất mãn với trưởng thôn.

Trưởng thôn của người ta thì đều giúp người trong thôn tìm việc làm, còn trưởng thôn của họ thì hay rồi, phúc lợi tốt đẹp cứ thế mà bị mất sạch.

Thượng Văn nghe xong mặt xụ xuống, bất mãn nhìn người nhà họ Trần: "Các người nếu không hài lòng thì có thể trực tiếp rời đi." "Anh trả lại tiền xây nhà và tiền mua đất cho chúng tôi, chúng tôi sẽ lập tức đi." Trần Tuấn Sinh trực tiếp nói.

"Đất đai của chúng tôi đều là mua từ chỗ anh, cũng đã được quan phủ đóng dấu xác nhận hộ khẩu rồi, chứ không phải anh nói chúng tôi đi là chúng tôi phải rời đi đâu." Trần Tuấn Sinh nói một cách không chút khách khí.

Nếu trước đây còn lo lắng, bây giờ anh ta chẳng còn chút lo lắng nào nữa.

Họ cư trú ở đây, đăng ký hộ khẩu, đều đã thông qua Huyện lệnh đại nhân rồi, Thượng Văn nói đuổi họ đi là đuổi được sao?

Điều đó là không thể.

Thượng Văn cau mày, xem ra có người đã nói gì đó với họ, nếu không thì họ cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

“Trưởng thôn, chúng tôi không hỏi nhiều anh nữa, chỉ hỏi anh một câu, rốt cuộc anh có đi tìm Vương phi không?” Trần Tuấn Sinh nhìn Thượng Văn trực tiếp hỏi.

“Chuyện đó liên quan gì đến anh?” Thượng Văn nói với giọng điệu không tốt.

Đương nhiên anh ta phải đi, dù sao những lợi ích này anh ta cũng muốn.

Nhưng chắc chắn không phải bây giờ, anh ta muốn tìm một thời điểm thật tốt để đi.

“Chuyện này tôi tự biết trong lòng rồi, các người không cần quản nhiều.” Thượng Văn bực bội nói.

Trần Tuấn Sinh bị chọc tức cười, nhìn Thượng Văn nói: “Anh sẽ không nghĩ rằng anh thực sự có thể nói được lời nào trước mặt Vương phi chứ?

Anh nghĩ anh và Vương phi có quan hệ gì?

Anh nghĩ bên cạnh Vương phi thật sự không có người nào có thể dùng sao?” Từ biểu cảm của Thượng Văn, Trần Tuấn Sinh liền biết Thượng Văn tự coi mình là một nhân vật quan trọng, cho rằng bên Vương phi không có anh ta là không được.

“Thượng Văn, anh nhất định sẽ hối hận.” Trần Tuấn Sinh nói xong liền dẫn tộc nhân của mình rời đi.

Người của Thượng gia thôn nhìn nhau, không lẽ thật sự giống như Trần Tuấn Sinh nói, Thượng Văn có suy nghĩ như vậy sao?

“Trưởng thôn, vẫn là đừng đợi nữa, chúng ta mau đi tìm Vương phi thôi.” Có người lo lắng nói.

Vạn nhất sau này Vương phi thật sự không cho cơ hội này nữa thì làm sao?

Họ đi đâu để kiếm tiền?

Vương phi còn muốn xây thư viện, học phí một năm cũng chỉ vài lạng đến chục lạng bạc, nếu họ có thể kiếm tiền, thì chu cấp cho một hai đứa trẻ đi học vẫn có thể được.

Nhưng nếu trưởng thôn cứ tiếp tục như vậy thì có phải là quá đáng không?

“Thôi được rồi, tôi đã nói rồi, sau này nhất định sẽ đi, các người vội vàng làm gì?” Thượng Văn bực bội nói.

Tất cả là lỗi của tên khốn Trần Tuấn Sinh đó, nếu không thì bọn họ sao dám đến thúc giục anh ta như vậy?

Người trong thôn thấy anh ta như vậy, còn có thể nói gì nữa, chỉ đành bất lực rời đi.

Còn người nhà họ Trần thì đều đến nhà Trần Tuấn Sinh: “Tộc trưởng, chúng ta phải làm sao đây?

Nhìn cái kiểu của Thượng Văn, anh ta còn muốn Vương phi phải cảm ơn mình, chắc chắn không thể có được những gì chúng ta muốn.”
“Đúng vậy, chúng ta phải nghĩ cách thôi.

Cho dù không thể vào xưởng làm việc, nhưng chỉ cần chúng ta có thể trồng bông vải thì cũng tốt.

Chương 1096

Hơn nữa, tôi nghĩ cây ăn quả cũng có thể trồng được, Vương phi không phải đã nói sao?

Chỉ cần trồng ra, cô ấy sẽ thu mua hết những quả tốt, đó cũng là một khoản thu nhập.

Đến lúc đó chúng ta cũng có thể cho con cái trong nhà đi học, chứ không phải như chúng ta cứ cắm mặt vào đất mà làm nông.” Trần Tuấn Sinh đương nhiên biết ý của họ, cũng có suy nghĩ như vậy: “Được, mọi người đi tìm mấy người nữa, rồi cùng tôi đi tìm Vương phi.” “Được.” Người nhà họ Trần sau khi bàn bạc, cuối cùng mỗi nhà đều có người đi, ngay cả cha của Trần Tuấn Sinh cũng đi cùng.

Vương Cẩn Hòa nghe nói người của Thượng gia thôn đến tìm cô thì không hề bất ngờ.

Nhưng điều bất ngờ là người đến tìm cô không phải Thượng Văn, mà là người của tộc Trần Tuấn Sinh.

Vốn dĩ Vương Cẩn Hòa nghĩ Thượng Văn sau khi biết tin tức sẽ đến tìm cô, không ngờ anh ta lại không đến.

Không những không đến, mà người cuối cùng đến lại là nhà họ Trần, điều này có chút thú vị.

“Chị dâu, chị biết tại sao không?” Nam Kiều sau khi từ Giang Hà thôn trở về thì rất tò mò về thái độ của Thượng Văn, vì vậy cô ấy đã đi xem một chút, và thấy rõ tất cả mọi chuyện.

“Ồ?

Tại sao vậy?

Nam Kiều, em biết sao?” “Biết chứ.

Thượng Văn cho rằng anh ta là trưởng thôn đầu tiên mà chị dâu gặp, nên ‘mặt mũi’ này lớn hơn người khác rất nhiều.

Chỉ cần anh ta đến tìm chị dâu, chị dâu nhất định sẽ đồng ý lời anh ta, sẽ không từ chối anh ta.” Nam Kiều châm biếm nói.

Vương Cẩn Hòa bị lời nói của Nam Kiều chọc cười: “Còn có chuyện như vậy sao?

Cái ‘mặt mũi’ của anh ta cũng không nhỏ thật.” Không ngờ Thượng Văn lại có ý đồ này, điều này có chút thú vị.

Cô đã bảo mà, sao Thượng Văn nghe được tin tức đó lại không đến tìm cô, hóa ra trong lòng còn có suy nghĩ này.

Chỉ là một lão bách tính được cô chọn làm người dẫn đường, thế mà lại trở thành cái vốn để đối phương kiêu ngạo sao?

Điều tức giận nhất không gì bằng Nam Kiều: "Chị dâu, cái lão Thượng Văn này thật đúng là làm quan lớn quá nhỉ." Chẳng qua cũng chỉ là một thôn trưởng không có chút thực quyền nào, ông ta lấy đâu ra tự tin lớn đến vậy chứ. "Ngoài chuyện này ra còn gì nữa không?" Nhìn Nam Kiều tức giận như vậy, Vương Cẩn Hòa liền biết chắc chắn còn có chuyện gì đó mà Nam Kiều chưa nói.

Bằng không thì Nam Kiều cũng không thể tức đến mức này.

Vương Cẩn Hòa không nói thì thôi, vừa nói Nam Kiều lại càng tức hơn: "Mấy người trong thôn đi tìm ông ta, nhờ ông ta đến nói chuyện với chị dâu về chuyện bông vải hoặc xưởng sản xuất, ông ta lại cho rằng vì chị dâu đã chọn Thượng Gia thôn trước, nên sau này chỉ cần ông ta đến nói với chị dâu một tiếng là mọi chuyện sẽ ổn thôi, đến lúc đó chị dâu dù sao cũng sẽ đồng ý, không thể không nể mặt ông ta." Xem ra là do ban đầu chị dâu đã quá dễ dãi, khiến mấy kẻ đó tự cho mình là nhân vật quan trọng rồi.

Vương Cẩn Hòa bị cái suy nghĩ này của Thượng Văn chọc cười: "Thì ra là thế, xem ra trong mắt họ, tôi là loại người mềm yếu dễ bắt nạt, chỉ cần họ nói vài lời là sẽ đồng ý sao?" Lạc Diễm mặt không biểu cảm gật đầu: "Chị dâu không sai đâu, người ta đúng là có ý nghĩ như vậy đấy." Ai nhìn Vương Cẩn Hòa lần đầu cũng sẽ thấy cô ấy ôn nhu lương thiện, nhưng đi kèm với đó lại là dễ bắt nạt.

Dù sao thì nhiều khi chị dâu nói chuyện rất dễ, đối xử với bách tính cũng có sự dịu dàng khác biệt.

Cũng chính vì thế mà Thượng Văn mới có cái suy nghĩ không nên có đó. "Xem ra hình tượng thường ngày của tôi vẫn duy trì khá tốt nhỉ." Vương Cẩn Hòa hài lòng nói.

Lạc Diễm và Nam Kiều bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, chị dâu nói mấy lời này mà không cần nghĩ đến cảm nhận của người khác sao? "Chị dâu, người nhà họ Trần vẫn đang đợi ở ngoài, không ra gặp một chút sao?" Lạc Diễm cuối cùng chọn cách chuyển đề tài.

Mặc dù không có thiện cảm gì với người nhà họ Trần, nhưng người ta đã đến tìm chị dâu rồi, nếu còn không ra gặp, đến lúc đó những người này nói xấu chị dâu thì sao?

Nỗi lo của Lạc Diễm hoàn toàn không cần thiết, dù sao thì người nhà họ Trần hiện giờ vẫn đang có việc cần Vương Cẩn Hòa giúp đỡ, làm sao có thể chỉ vì đợi một chút thời gian mà nói xấu Vương Cẩn Hòa chứ, đâu phải họ không muốn kiếm tiền.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Cậu nói đúng, quả thực nên đi xem sao.

Tôi rất muốn biết họ sẽ nói gì với tôi." "Với lại, sau khi người nhà họ Trần đến, Thượng Văn có đến không, nếu ông ta không đến thì những thôn dân nguyên thủy của Thượng Gia thôn sẽ làm sao.

Mấy chuyện này đều rất thú vị." "Chị dâu, suy nghĩ này của chị không được đâu." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Lạc Diễm: "Sao lại không được?

Chuyện này không phải rất bình thường sao?" Khi Lạc Diễm còn định nói gì đó, Nam Kiều đã vội vàng nói: "Thôi thôi chị dâu, cứ đi xem thái độ của người nhà họ Trần đã.

Còn về Thượng Văn và người Thượng Gia thôn thế nào thì chị cũng sẽ thấy thôi." Cậu ta cũng rất tò mò Trần Tuấn Sinh dẫn tộc nhân đến sẽ nói gì.

Vương Cẩn Hòa dẫn hai người bước ra.

Khi đi qua, cô thấy Trần Tuấn Sinh dẫn theo không ít người đứng trước cửa.

Vì cánh cửa chặn lại, họ không nhìn thấy ba người Vương Cẩn Hòa. "Sao còn chưa đến?" "Chúng ta đã đợi lâu như vậy rồi, sao cô ấy còn chưa ra?" Trần Tuấn Sinh nghe những lời bất mãn của thôn dân, nhìn họ một cái: "Thôi được rồi, tiếp tục đợi đi." Cho dù Vương phi không muốn ra thì cũng là điều nên làm, không nhìn xem trước đây họ đã đối xử với Vương phi thế nào. "Chúng ta có chuyện quan trọng như vậy tìm cô ấy, sao cô ấy có thể đối xử với chúng ta như vậy?" Vương phi này hình như cũng không tốt như người ta nói.

Trần Tuấn Sinh hung hăng trừng mắt nhìn họ, không vui nói: "Các người lại nói bậy bạ gì đấy?

Vương phi bây giờ có bao nhiêu việc, cô ấy không ra phần lớn là đang bận, chúng ta đến đợi một chút cũng là điều nên làm." "Cái gì mà nên làm?

Trước đây cô ấy còn đi tìm chúng ta, bây giờ chúng ta đều đến rồi thì còn muốn thế nào nữa?

Cô ấy làm như vậy không phải là quá đáng sao?" Có người bất mãn nói.

Trần Tuấn Sinh nghe họ lại có suy nghĩ như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi rất nhiều: "Ngươi nói bậy bạ gì thế?" "Tôi nói bậy bạ lúc nào?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Chẳng qua cũng chỉ là một Vương phi mới tới thôi." Nam Kiều ánh mắt lạnh đi, quả nhiên cậu ta chẳng có chút thiện cảm nào với người Thượng Gia thôn.

Có một thôn trưởng như vậy, có những thôn dân như vậy cũng chẳng có gì lạ.

Ngược lại Vương Cẩn Hòa lại có chút kỳ lạ, những người này rốt cuộc lấy đâu ra cái cảm giác ưu việt đến mức có thể nói ra những lời như vậy chứ, thật thú vị. "Câm miệng cho tôi!

Nếu các người không muốn đợi thì cứ đi thẳng đi!" Trần Tuấn Sinh tức giận nói: "Hiện tại là chúng ta cầu Vương phi dẫn chúng ta cùng trồng bông vải kiếm tiền, chứ không phải Vương phi cầu chúng ta.

Cơ hội như vậy, người muốn làm thì nhiều vô kể, các người tưởng mình là ai chứ?" Trần Tuấn Sinh thật sự tức chết mất.

Sớm biết họ có suy nghĩ như vậy thì đã không dẫn người đến đây rồi, bây giờ hay rồi, đến lúc đó để Vương phi biết, cho rằng đây cũng là suy nghĩ trong lòng họ thì sao đây? "Đi thì đi." "Vương phi này chính là đang ra oai với chúng ta thôi, các người có đợi ở đây cũng vô ích." "Làm mất thời gian của chúng ta, có thời gian đợi này chi bằng chúng ta đi khai hoang còn hơn." "Ai nói không phải chứ, đi thôi." Có người đầu tiên thì sẽ có người thứ hai, cuối cùng hai phần ba số người nhà họ Trần đã bỏ đi, chỉ còn lại một phần nhỏ vẫn đợi ở đó.

Một số người vốn không muốn đi, nhưng nghe những lời người khác nói, cũng cảm thấy Vương phi này chính là cố ý, thế là cũng đi theo.

Trần Tuấn Sinh vốn còn định nói gì đó, thì bị cha anh cản lại. "Những người như vậy muốn đi thì chúng ta có cản cũng vô ích, sau này còn bị người ta oán trách." "Các người nếu còn muốn đi thì cũng có thể đi thẳng." Cha Trần Tuấn Sinh nhìn những người còn lại thất vọng nói.

Chương 1097

Những người ở lại liền vội vàng lắc đầu: "Chúng con không đi, Vương phi muốn xây xưởng, xây thư viện chắc chắn có rất nhiều việc phải sắp xếp, chậm trễ một chút cũng rất bình thường." "Đúng vậy, chúng con đợi một chút cũng không sao." Chỉ là chậm trễ một chút thời gian khai hoang thì có đáng gì đâu.

Trần Tuấn Sinh tâm trạng cuối cùng cũng tốt hơn một chút: "Các người nghĩ như vậy là đúng rồi, trước đây tôi cũng từng gặp Vương phi, cô ấy không phải loại người như thế." Vương phi thật sự rất ôn nhu lương thiện, làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Chính họ có suy nghĩ trong lòng, lại còn chạy đến trách Vương phi.

Vương phi là ai?

Là người họ đến nói muốn gặp là có thể gặp ngay sao?

Giống như Thượng Văn, thật đúng là không biết trời cao đất dày.

Vương Cẩn Hòa còn tưởng người nhà họ Trần đều như vậy, không ngờ vẫn có vài người biết nghe lời.

Một lát sau, Vương Cẩn Hòa dẫn hai người bước ra.

Trần Tuấn Sinh là người đầu tiên nhìn thấy cô, liền nói: "Tham kiến Vương phi." Những người khác chưa từng gặp Vương Cẩn Hòa cũng lập tức quỳ xuống: "Thảo dân tham kiến Vương phi." "Mọi người đứng dậy đi.

Không phải nói có rất nhiều người đến tìm tôi sao?

Sao ở đây chỉ có mấy người vậy?" Trần Tuấn Sinh cảm thấy mình mất hết thể diện, vừa định nói gì thì cha anh đã nhanh hơn một bước lên tiếng: "Họ đi rồi, cảm thấy Vương phi không ra, làm mất thời gian của họ." Vương Cẩn Hòa nhìn Trần lão gia tử, đây cũng là một người kiên quyết nhỉ.

Lời như vậy mà lại nói thẳng ra được. "Tuấn Sinh, sau này ta định đi tìm trưởng thôn Giang Hà thôn, nếu được thì chúng ta chuyển hết qua đó đi." Trần lão gia tử mở lời nói. "Người Thượng Gia thôn này không được, ai cũng tự cao tự đại, làm cho người trong gia tộc cũng giống họ." Trần Tuấn Sinh ngạc nhiên nhìn Trần lão gia tử: "Cha, vậy chúng ta không quản những người khác nữa sao?" "Đều là người cùng một tông tộc, bỏ mặc như vậy có phải không tốt không?" Trần lão gia tử thất vọng nói: "Quản à?

Chúng ta thì muốn quản đấy, nhưng có mấy người chịu nghe lời chúng ta chứ?" Mặc dù sau này lại phải chuyển nhà, trong lòng có chút không thoải mái.

Dù sao cũng không dễ dàng gì mới ổn định được.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy, lắc đầu nói: "Chuyện này thì các ông không cần lo lắng quá.

Các ông cứ trồng trên đất của mình là được." "Vương phi không biết đâu, nếu chúng tôi trồng bông vải, rất khó đảm bảo họ sẽ không đến phá hoại bông vải của chúng tôi." Ông ấy quá hiểu những người này rồi.

Làm sao họ có thể trơ mắt nhìn mình có được cơ hội như vậy, mà họ lại chẳng có gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn họ như vậy, trong lòng hiểu rõ, lão gia tử này đã hoàn toàn thất vọng vì những người đó. "Các ông muốn đến Giang Hà thôn thì được thôi, nhưng các ông còn tiền để đến đó mua ruộng, xây nhà không?" Lời của Vương Cẩn Hòa khiến lão gia tử trầm mặc. "Đúng vậy, năm nay nhà ai cũng không dễ dàng, khó khăn lắm mới sắm được một ít nhà cửa, ruộng đất.

Tình huống hiện tại chắc chắn không ai mua.

Cho dù có người mua thì cũng sẽ ép giá." "Cha, Vương phi nói đúng.

Cho dù chúng ta muốn chuyển nhà cũng phải tìm một cái cớ hợp lý, có tiền trong tay rồi hẵng chuyển." Anh ấy cũng nhận ra rồi, một số người trong gia tộc đã thay đổi, hơn nữa thay đổi đến mức họ không còn nhận ra nữa.

Khẽ thở dài một tiếng, nhìn người bên cạnh: "Tuấn Sinh à, cha vốn nghĩ chúng ta cùng đến cầu xin Vương phi, để tất cả mọi người đều có thể trồng bông vải, đến mùa thu có thể kiếm tiền, nhưng thái độ của họ thì con cũng thấy rồi đấy." "Cha, cha đừng lo." "Cha sao có thể không lo?

Chỉ sợ sau này họ cũng sẽ như Thượng Văn, trở nên không biết trời cao đất dày." Trần lão gia tử khẽ thở dài.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nghe cha con họ nói chuyện gia tộc, không thể không nói Trần lão gia tử là người thông minh.

Biết tiến thoái.

Chỉ là hiện tại quả thực không phải thời điểm tốt nhất. "Mục đích các ông đến tìm tôi là gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn họ hỏi. "Vương phi, chúng tôi đến tìm người là muốn hỏi, chúng tôi có thể cùng người trồng bông vải không.

Trước đây chúng tôi đã muốn trồng rồi, chỉ là..." Nghĩ đến Thượng Văn, Trần Tuấn Sinh bất lực thở dài.

Họ đều nói với Thượng Văn là muốn trồng, kết quả Thượng Văn lại nói không nên trồng.

Thế nên mới thành ra như bây giờ.

Vương Cẩn Hòa biết họ thật sự muốn cùng trồng bông vải, liền gật đầu thông báo: "Được thôi, các ông muốn trồng bao nhiêu thì sau đó cứ đến nói với tôi một tiếng, tôi sẽ ươm cây con cho các ông." Trần Tuấn Sinh vốn nghĩ sẽ phải tốn công tốn sức thuyết phục một hồi Vương phi mới đồng ý, không ngờ Vương phi lại đơn giản chấp thuận như vậy. "Thật ra thì người trong thôn các ông cũng không cần lo lắng quá nhiều, dù sao trước khi trồng ra ai biết năng suất sẽ được bao nhiêu?

Họ từ đầu đã không tin tôi, sau này thấy các ông trồng đương nhiên cũng muốn chờ xem trò cười của các ông.

Các ông chỉ cần chú ý lúc gần thu hoạch là được.

Nếu cuối cùng bông vải bị người ta trộm, các ông có thể trực tiếp báo quan, sẽ không có ai không quản đâu." Vương Cẩn Hòa nói với họ một cách.

Trần Tuấn Sinh và những người bên cạnh nhìn nhau, nghĩ kỹ lại quả thật là như vậy. "Cha, con thấy Vương phi nói đúng, cho dù chúng ta có trồng, họ chắc chắn cũng muốn xem trò cười." Có lời của Vương phi thì cho dù sau này bông vải bị trộm, họ cũng không lo.

Vương phi nói không sai, đến lúc đó họ có thể trực tiếp báo quan, ăn trộm đồ của người khác vốn là sai trái.

Trần lão gia tử quỳ xuống đất: "Tạ ơn Vương phi." Vương Cẩn Hòa vội vàng đỡ ông ấy dậy: "Lão nhân gia không cần như vậy, ông làm vậy là muốn tôi giảm thọ đó." "Tôi bên này còn có việc nên không nói nhiều với các ông nữa, các ông cũng về khai hoang đi." "Tôi còn khoảng hai mươi ngày để ươm cây con, các ông cứ nói với tôi trước thời điểm đó là được." "Chúng con nhớ rồi." Trần Tuấn Sinh cùng những người còn lại rời đi.

Sau khi ra khỏi Vương phủ, người nhà họ Trần mới cảm khái nói: "Vương phi thật sự rất tốt bụng, hơn nữa Vương phi thật sự quá ôn nhu." "Vương phi còn rất trẻ." "Vương phi hoàn toàn không giống như lời họ nói." Khi họ quay về, những người nhà họ Trần đã rời đi trước đó đều nhìn họ châm chọc nói: "Thế nào?

Có phải không gặp được người không?

Sớm đã nói với các người rồi, loại người như vậy các người dù có đi tìm cũng vô ích thôi.

Sao các người cứ không nghe vậy chứ?

Bây giờ thì hay rồi chứ gì?

Mất mặt rồi." Trần Tuấn Sinh nhìn người nói chuyện một cái, sắc mặt cực kỳ khó coi: "Ngươi câm miệng cho ta!" "Chúng tôi vì sao phải câm miệng?

Sớm đã bảo các người cùng chúng tôi về rồi, các người tự mình không nghe, bây giờ không vui lại chạy đến nói chúng tôi à?" Trần Tuấn Sinh nhìn họ như vậy, cười lạnh một tiếng nói: "Vậy thì thật sự làm các người thất vọng rồi.

Các người vừa đi không lâu, Vương phi đã ra gặp chúng tôi rồi.

Hoàn toàn không có chuyện Vương phi không gặp chúng tôi như các người nói, hay chúng tôi tự mình quay về." "Với lại, Vương phi cũng đã đồng ý ươm cây con cho chúng tôi rồi, chỉ là không có nhiều như vậy thôi." Những người đi theo liền hoảng loạn: "Vậy... vậy còn chúng tôi thì sao?" "Cái đó thì không biết rồi, các người tự mình đi tìm Vương phi xem Vương phi có cho các người cơ hội này không." Trần Tuấn Sinh nhíu mày nói.

Mọi người nghe xong liền bất mãn: "Anh là tộc trưởng nhà họ Trần chúng tôi, anh giúp chúng tôi không phải là chuyện đương nhiên sao?" "Đúng vậy, anh đi giúp chúng tôi nói với Vương phi." Họ đã đi rồi, giờ làm gì còn mặt mũi mà tiếp tục đến tìm Vương phi giúp đỡ.

Trần Tuấn Sinh bị chọc cười: "Các người không có mặt mũi, lẽ nào tôi có mặt mũi sao?" "Chúng tôi..." "Chúng tôi đã nói các người đừng đi rồi, là các người tự mình muốn rời đi, chuyện này có thể trách ai được?" Hiện tại Trần Tuấn Sinh cũng không còn là người một lòng chỉ nghĩ đến gia tộc nữa.

Chương 1098

Nhìn vẻ mặt dường như vẫn còn rất không vui của họ, Trần Tuấn Sinh lạnh nhạt nói: "Nếu các người cảm thấy không phục, vậy thì chức tộc trưởng này tôi cũng không làm nữa.

Ai muốn thì cứ đến mà làm." Tất cả mọi người đều bị Trần Tuấn Sinh nói một câu như vậy mà ngớ người ra, họ cứ thế nhìn Trần Tuấn Sinh. "Tôi cũng không biết rốt cuộc các người đã nghe họ nói gì, kiếm tiền là chuyện của nhà mình, người ta nói đừng đi thì các người liền không đi sao?

Vương phi xây xưởng, xây thư viện, còn có rất nhiều chuyện phải xử lý, các người tưởng Vương phi rảnh rỗi hơn chúng ta sao?" Lời của Trần Tuấn Sinh khiến những người chất vấn anh ta đều im lặng, tất cả mọi người nhìn nhau, không biết nên nói gì cho phải.

Trần Tuấn Sinh không hề bỏ lỡ cơ hội này, chỉ vào những người đó, giận dữ mắng: "Các người muốn Vương phi dạy các người trồng bông vải, muốn cùng Vương phi kiếm tiền, những điều này đều được thôi.

Nhưng ít nhất các người cũng phải kiên định lập trường của mình một chút, đừng ai nói gì thì các người cũng cho là đúng." "Bây giờ hết cơ hội rồi, các người lại đến nói là vấn đề của tôi, nói rằng tôi là tộc trưởng nhà họ Trần thì phải giúp các người đòi cây bông con.

Vậy tôi không làm tộc trưởng này được không?

Ai có năng lực thì các người cứ để người đó làm, đừng đến tìm tôi, tôi không có tư cách đó." Trần Tuấn Sinh bạo giận nói.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay, anh ấy cũng xem như đã hiểu ra.

Dù anh ấy có nghĩ cho những người này thế nào đi nữa, chỉ cần có người ở bên cạnh chọc ngoáy một chút, trong lòng họ sẽ lại có suy nghĩ khác. "Sau này nhà các người có chuyện gì cũng đừng đến tìm tôi nữa, không liên quan gì đến tôi.

Giờ thì ai lo việc nấy." Trần Tuấn Sinh không quan tâm họ nghĩ gì, đã nói hết những điều anh ấy cho là đúng.

Trần Thượng không dám tin nhìn Trần Tuấn Sinh: "Ngươi dám nói những lời như vậy, ngươi căn bản không xứng!" "Các người đã có thể lấy được cây con, vì sao không giúp chúng tôi cùng lấy một ít?

Chỉ cần các người nói, chẳng lẽ còn không được sao?" Trần Thượng không khách khí hỏi. "Ngươi làm tộc trưởng này thì phải làm việc cho chúng tôi, nói gì cũng phải đặt chúng tôi lên hàng đầu." Lời của Trần Thượng không ai tán thành, họ cứ nhìn Trần Tuấn Sinh như vậy, không biết nên mở miệng thế nào. "Tộc trưởng..." "Không, tôi không phải tộc trưởng của các người.

Tôi bây giờ chỉ là một người bình thường.

Các người muốn tìm tộc trưởng thì tìm ai cũng được, đừng đến tìm tôi." Trần Tuấn Sinh lạnh lùng nói.

Thì ra trong mắt những người này, anh ta chỉ có thân phận như vậy.

Như vậy cũng tốt, anh ta không cần phải nghĩ đến người trong tộc nữa. "Chúng tôi đi xin cây con là vì chúng tôi nguyện ý trồng, nguyện ý tin tưởng Vương phi.

Các người đã đi rồi còn nói những lời như vậy, vì sao chúng tôi còn phải giúp các người xin chứ?

Đừng đến lúc mang về lại bị người ta chê bai.

Hôm nay tôi cũng nói thẳng ở đây, Trần Thượng, tôi không phải cha mẹ của ngươi, tôi không có trách nhiệm quản chuyện của nhiều người như vậy.

Tôi cũng đã nói rồi, nếu các người còn muốn thì tự mình đi tìm Vương phi, tìm tôi vô ích." "Các người mà dám đến nhổ cây bông con của chúng tôi thử xem?

Chúng tôi sẽ trực tiếp báo quan bắt người, đến lúc đó đừng có mà nói với chúng tôi là người một nhà, đừng làm như vậy." Trần Tuấn Sinh hoàn toàn thất vọng về những người này.

Không muốn nói nhiều với họ nữa.

Có nói thêm nữa thì những người này cũng tự cho là đúng.

Họ còn học theo cả Thượng Văn nữa chứ.

Cho rằng đi trồng bông vải thì Vương phi phải cảm ơn bọn họ sao?

Toàn những cái thứ gì đâu.

Trần Tuấn Sinh lướt mắt nhìn những người xung quanh: "Trần Thượng, chúng ta có thể cùng Vương phi trồng bông vải mới là chuyện phải cảm ơn, chứ không phải các người đi trồng bông vải thì Vương phi phải cảm ơn các người." "Đừng ai nói gì thì cũng cho là đúng, tự mình cũng phải động não suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc là chuyện gì, đừng đến lúc bị người ta tính kế mà còn không biết.

Sau này các người tự mà lo liệu đi." Trần Tuấn Sinh nói xong, đỡ Trần lão gia tử chuẩn bị rời đi.

Những người nhà họ Trần khác nghe vậy liền hoảng loạn.

Trần Tuấn Sinh với tư cách tộc trưởng, đã làm rất nhiều chuyện tốt cho gia tộc, những điều này họ đều biết.

Bây giờ Trần Tuấn Sinh không muốn làm tộc trưởng nữa thì họ biết làm sao?

Sau này gặp chuyện gì thì họ còn có thể tìm ai?

Chỉ cần nghĩ đến thôi là họ đã thấy sợ hãi.

Trần Thượng lại khinh thường nói: "Ngươi tưởng ngươi lấy cái này ra dọa chúng ta là xong sao?

Không làm thì càng tốt, chức tộc trưởng này để ta làm, mấy nhà này trực tiếp trục xuất gia tộc!" Lời của Trần Thượng khiến những người nhà họ Trần bên cạnh vô thức nhíu mày.

Trần Thượng là kẻ ích kỷ, để hắn làm tộc trưởng thì sau này họ còn có ngày lành để sống sao? "Thôi rồi, chúng ta cũng rời khỏi gia tộc đi." Có người mở miệng nói.

Đó là lời nói khách khí, những người không khách khí thì nhìn Trần Thượng nói: "Trưởng tộc họ Trần cho dù Trần Tuấn Sinh không làm, cũng không đến lượt ngươi làm đâu.

Ngươi mà làm tộc trưởng này, sau này gia tộc chẳng phải sẽ thành của một mình ngươi sao?

Chúng ta những người này chẳng phải sẽ thành nô bộc của nhà các ngươi sao?" Chuyện này Trần Thượng chắc chắn có thể làm ra, không phải họ tùy tiện nói bậy.

Trần Thượng tuy cũng có suy nghĩ như vậy, nhưng thật sự nghe người ta nói ra thì vẫn rất không vui. "Ta..." "Trần Thượng, đừng ở đây tự lượng sức nữa.

Để ngươi chiếm tiện nghi của người khác thì ngươi chắc chắn là giỏi nhất rồi, nhưng để ngươi mưu cầu phúc lợi cho người trong gia tộc thì đến lúc đó e là tất cả sẽ thành của riêng ngươi hết thôi." Người nhà họ Trần cười lạnh nói.

Trong mắt Trần Thượng tràn đầy tức giận và xấu hổ, không ngờ bọn họ lại dám đối xử với hắn như vậy.

Đợi sau này hắn trở thành tộc trưởng, nhất định sẽ chỉnh đốn những người này một trận.

Để họ biết lời của ai mới có tác dụng. "Nếu các người chọn Trần Thượng làm tộc trưởng này, cũng được thôi.

Mấy anh em chúng tôi sẽ dẫn gia đình trực tiếp thoát ly gia tộc.

Không có gia tộc thì thôi, còn hơn biến thành nô lệ trong tay người khác." Những người bên cạnh liền im lặng, họ đều hiểu tính cách của Trần Thượng, so với Trần Tuấn Sinh thì khác biệt quá lớn. "Tộc trưởng, lời không làm tộc trưởng như vậy anh đừng nói nữa, anh..." "Tôi đã quyết định rồi, các người cũng không cần nói với tôi.

Các người muốn chọn ai làm tộc trưởng đều là chuyện của các người, cả nhà chúng tôi sẽ thoát ly gia tộc." Trần Tuấn Sinh bị người nhà họ Trần làm tổn thương, ánh mắt nhìn họ đều tràn đầy thất vọng.

Chương 1099

Người nhà họ Trần nhíu mày, họ đều đã ra mặt nói chuyện rồi, Trần Tuấn Sinh này còn muốn thế nào nữa?

Chẳng lẽ còn muốn họ phải ba lần bốn lượt mời mọc mới được sao? "Tộc trưởng đừng làm loạn, bây giờ không phải lúc gây chuyện." Đã đến lúc này rồi mà họ vẫn cho rằng Trần Tuấn Sinh đang đùa với họ.

Trần Tuấn Sinh nghiêm túc nhìn họ: "Tôi đã nói rồi, tôi không phải tộc trưởng của các người.

Tôi là nói thật, không đùa với các người đâu." Một câu nói khiến tất cả mọi người đều ý thức rõ ràng, lần này Trần Tuấn Sinh không phải nói đùa với họ, anh ấy làm thật. "Tôi một lòng một dạ nghĩ cho các người, kết quả các người đối xử với tôi như thế nào?

Coi tôi là loại người gì?

Nếu các người không biết tôn trọng người khác, vậy thì cũng không cần các người phải hiểu nữa.

Cứ vậy đi, cha, chúng ta về nhà." Sau khi hai cha con Trần Tuấn Sinh rời đi, mấy nhà còn lại vẫn luôn đợi Vương Cẩn Hòa cùng Trần Tuấn Sinh nhìn họ nói: "Chuyện này sai không phải ở tộc trưởng, mà là ở các người." "Tộc trưởng đã cố gắng hết sức mưu cầu phúc lợi cho các người rồi, chỉ tiếc là các người lại tin lời người khác, cho rằng tộc trưởng đang lừa gạt các người." "Nói nhiều với họ làm gì?

Họ có hiểu đâu, chỉ cho rằng tộc trưởng làm như vậy là đương nhiên." "Đi thôi, về khai hoang.

Bây giờ chúng ta còn rất nhiều việc phải làm." Một đoàn người vội vàng rời đi, không muốn tiếp tục nói chuyện với họ.

Chuyện nhà họ Trần rất nhanh đã truyền đến tai Thượng Văn.

Sau khi nghe xong, Thượng Văn có chút hả hê.

Trần Tuấn Sinh có đi thì sao chứ?

Người nhà họ Trần đều không tin anh ta, bây giờ lại còn có kết cục như vậy, thật đáng đời.

Thượng Kiệt nghe nói người nhà họ Trần đã đi tìm Vương phi, mà Vương phi cũng đã đồng ý, điều này khiến hắn không nhịn được đến tìm Thượng Văn: "Cha, rốt cuộc cha định khi nào mới đi tìm Vương phi?" "Con vội cái gì?" Thượng Văn bất mãn nhìn Thượng Kiệt.

Đứa con này thật sự chẳng có chút phong thái nào của ông ta.

Thượng Kiệt bị chọc cười: "Con vội cái gì?

Cha đừng có mà hối hận đấy." Nói xong liền bỏ đi, sau này hắn cũng không thèm quản mấy chuyện này nữa, muốn thế nào thì cứ thế đi.

Chẳng qua cũng chỉ là một thôn trưởng không có chút thực quyền nào thôi, vậy mà cũng dám kiêu căng như thế, thật không biết rốt cuộc ông ta nghĩ gì. "Mẹ ơi, cha con đúng là phát điên rồi." "Đừng quản nữa, sớm muộn gì ông ta cũng sẽ có lúc hối hận thôi.

Bên ngoại tổ con có để lại một mảnh đất hoang cho con, đến lúc đó con cứ qua khai hoang đi.

Như vậy khi ngoại tổ họ cần cây bông con, họ cũng sẽ xin cho con một ít." Vợ của Thượng Văn đã hoàn toàn thất vọng về ông ta.

Hôm qua bà ấy về nhà một chuyến, nói chuyện này với người nhà.

Mẹ bà ấy liền nói để Thượng Kiệt trồng bông vải ở bên cạnh họ.

Kiếm được tiền thì tự mình giữ lấy, một chút cũng không được đưa cho Thượng Văn.

Thượng Kiệt nghe xong liền phấn khích: "Nhưng trong nhà còn phải khai hoang..." "Con cứ nói là đi làm việc rồi." "Vâng." Thượng Văn lại đợi mấy ngày, sau khi thôn dân trong thôn lại đến một lần nữa, ông ta mới dẫn người đến Ngọc Vương phủ tìm Vương Cẩn Hòa.

Mọi người đều mang theo kỳ vọng đến tìm Vương Cẩn Hòa, hy vọng mình cũng có thể như người nhà họ Trần, có được một ít cây bông con.

Như vậy đến cuối năm họ ít nhiều cũng có chút tiền.

Thượng Văn đến trước cổng Vương phủ liền trực tiếp lên gõ cửa.

Đợi người mở cửa, Thượng Văn bước tới, mặt đầy kiêu ngạo nói: "Ta là Thượng Văn, ta đến tìm Vương phi, cô ấy ở đâu?" Người mở cửa nghe lời Thượng Văn nói liền đóng sập cửa lại, không nói một tiếng nào đã quay người bỏ đi.

Kẻ này là cái thứ gì?

Đến tìm Vương phi mà còn dám kiêu ngạo như vậy.

Hắn là Thượng Văn?

Ai mà biết hắn là ai, đúng là không biết trời cao đất dày.

Nụ cười trên mặt Thượng Văn lập tức cứng đờ, hạ nhân của Vương phủ vậy mà dám đối xử với ông ta như vậy, thật quá đáng.

Người Thượng Gia thôn thấy Thượng Văn ở đây không được đãi ngộ tốt chút nào thì hoàn toàn ngớ người ra, tất cả đều nhìn Thượng Văn như vậy, ánh mắt đầy dò xét, khiến Thượng Văn vô cùng tức giận: "Các người nhìn gì mà nhìn?" "Chúng tôi...

Thôn trưởng không phải ông nói là không có vấn đề gì sao?

Bây giờ là tình huống gì đây?" "Kiểu này thì chắc là ngay cả Vương phi cũng không gặp được đâu nhỉ?" Nguyên Húc kỳ lạ nhìn Nguyên Lâm, người vừa mở cửa trở về với vẻ mặt rất khó chịu. "Ai đến vậy?" Nguyên Lâm hừ một tiếng, ghét bỏ nói: "Trừ người Thượng Gia thôn ra thì còn ai được nữa?" "Họ đến à?

Đến làm gì?" "Đến tìm Vương phi, cái lão trưởng thôn Thượng Gia thôn đó, mặt mày còn đầy kiêu ngạo, nói cái gì mà hắn là Thượng Văn đến tìm Vương phi, cái ý đó nghe cứ như muốn Vương phi phải đi gặp hắn vậy." Nguyên Lâm càng nói càng tức giận.

Cái thứ hỗn xược gì thế này?

Dám đối xử với Vương phi như vậy sao?

Thật đúng là không biết trời cao đất dày.

Nghe lời này, Nguyên Húc liền hiểu, quá kiêu ngạo nên bị Nguyên Lâm ghét bỏ rồi. "Chuyện này đừng nói với phu nhân.

Phu nhân đang bận chuyện Giang Hà thôn, không có thời gian quản mấy người này đâu." "Tôi chắc chắn sẽ không nói.

Hôm nay phu nhân dẫn Nam Kiều thiếu gia họ đi Giang Hà thôn rồi, cũng không biết thế nào." "Chắc là ổn thôi, trưởng thôn Giang Hà thôn này người vẫn khá tốt, với lại mấy trưởng thôn khác cũng rất tốt.

Hơn nữa bên cạnh còn có Nam Kiều thiếu gia họ đi cùng, phu nhân chắc là không sao đâu." "Thiếu gia đi mấy ngày rồi, cũng không biết khi nào mới về." "Lúc thiếu gia đi có nói, lần này phải ra ngoài khoảng một tháng.

Nếu không thì phu nhân cũng sẽ không ngày nào cũng chỉ muốn chạy ra ngoài như vậy." Lúc thiếu gia ở nhà, sẽ không để phu nhân chạy lung tung như vậy đâu.

Cho dù muốn đi thì thiếu gia cũng sẽ ở bên cạnh đi cùng.

Chỉ sợ phu nhân bị người khác cướp mất thôi. "Không nói chuyện này nữa, những việc thiếu gia dặn dò chúng ta còn chưa làm xong đâu." "Đi thôi." Còn về người Thượng Gia thôn thì trực tiếp bị bỏ mặc ở cổng, không ai có ý định để ý tới.

Mà những chuyện xảy ra ở đây, Vương Cẩn Hòa căn bản không hề hay biết.

Cô hiện tại vẫn đang cùng trưởng thôn Giang Hà thôn họ đàm phán công việc. "Vương phi, trước đây chúng tôi có bàn bạc một chút, khoảng thời gian gần đây chúng tôi phải bận rộn khai phá đất hoang để trồng bông vải, việc xây xưởng có lẽ sẽ phải lùi lại một chút, người thấy có được không?" Trưởng thôn Giang có chút ngại ngùng hỏi.

Chương 1100

Vương Cẩn Hòa đương nhiên đồng ý: "Chuyện này có gì mà không đồng ý?

Là tôi đã không suy nghĩ kỹ càng." Hiện tại điều quan trọng nhất của mọi người quả thực là phải khai hoang trước.

Đợi sau khi đã chuẩn bị xong đất để trồng bông vải rồi thì mỗi nhà cử một người ra để xây xưởng.

Hiệu quả như vậy ngược lại sẽ tốt hơn.

Khi trưởng thôn Giang nói còn có chút lo lắng, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại dễ nói chuyện như vậy, cứ thế đồng ý. "Sao vậy?

Tôi trông giống như hồng thủy mãnh thú lắm sao?

Khiến các ông cảnh giác đến vậy?" Vương Cẩn Hòa tự giễu hỏi.

Trưởng thôn Lưu ngại ngùng nói: "Vương phi, chúng tôi không có ý đó, vốn dĩ trước đây đã nói rõ rồi, kết quả vì chuyện của chúng tôi mà làm chậm trễ." Vương Cẩn Hòa xua tay, không để ý nói: "Cái đó tính là gì?

Không có chậm trễ gì cả.

Khai hoang trước mới là quan trọng nhất.

Hiện tại xưởng có xây xong cũng chưa dùng đến, bên tôi nguyên liệu cần dùng còn chưa trồng ra hết." "Vậy thì tốt quá." Mọi người đều yên tâm. "Vương phi, bên người sẽ thu mua những thứ gì ạ?" Có một trưởng thôn tò mò hỏi. "Hạt dưa, đậu phộng, khoai tây, khoai lang, trái cây, bông vải, những thứ này tôi đều thu mua." Mọi người đều kinh ngạc: "Nhiều vậy sao?

Đậu phộng dùng để làm gì?" Vương Cẩn Hòa cũng không có ý giấu giếm, mở lời nói: "Tôi không quen ăn thái tử du, mùi vị nồng quá.

Đậu phộng cũng có thể ép dầu, dầu đậu phộng mùi vị sẽ ngon hơn nhiều." Trưởng thôn Giang và những người khác nghe vậy mới vỡ lẽ. "Vậy đến lúc đó chúng tôi cũng trồng một ít, sau này có thể bán cho Vương phi." "Đương nhiên là được rồi." Vương Cẩn Hòa đã nghĩ kỹ rồi, dầu ăn của mình thì dùng đậu phộng trồng trên đất của mình, còn về đậu phộng mà bách tính thu hoạch thì sẽ trực tiếp ép lấy dầu rồi bán đi.

Sau này còn phải làm thêm máy ép dầu nữa.

Nghĩ vậy, còn rất nhiều việc phải chuẩn bị. "Sau này các ông hãy nói rõ mọi chuyện với người trong thôn, bảo họ đừng vội.

Đợi sau khi đã trồng bông vải xong thì hẵng đến xây xưởng cũng được." Vương Cẩn Hòa lo lắng họ vì muốn làm giàu sau khi khai hoang mà không màng đến sức khỏe.

Thôn trưởng Giang và mọi người cảm thấy ấm áp, ngày xưa ai thèm quan tâm họ có mệt hay không?

Chỉ cần làm việc nhiều là được, có ai muốn quản anh có được nghỉ ngơi không?

Bây giờ nghe Vương Cẩn Hòa quan tâm họ như vậy, thôn trưởng Giang không kìm được cảm thán.

“Các ông lại sao thế?” Sao ai nấy trông đều hơi kích động, còn có vẻ nghẹn ngào, cứ như cô đã làm chuyện gì ghê gớm lắm vậy.

“Vương phi, đây là lần đầu tiên có người nói với chúng tôi điều này, trước đây chúng tôi đi làm ai cũng mặc kệ chúng tôi có mệt hay không, chẳng coi chúng tôi là người.

Nhưng Vương phi thì khác, người thật tốt.” Thôn trưởng Giang không kìm được nói.

Mấy thôn này thực sự quá nghèo, mọi người ra ngoài làm việc cũng chỉ kiếm được chân tay.

Những người kia chưa bao giờ quan tâm đến họ ra sao, mỗi ngày chỉ biết bắt họ làm nhiều việc hơn.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn họ, cứ tưởng chuyện gì to tát, không ngờ chỉ là chuyện này.

"Chuyện này có gì đâu?

Ai cũng là do cha mẹ sinh ra dưỡng nuôi cả, chỉ là thân phận khác nhau thôi.

Người ta không coi các ông là người, các ông cũng không thể tự đối xử với mình như vậy chứ?

Dù có bận đến mấy cũng phải đối xử tốt với bản thân và gia đình một chút.

Chỉ khi ăn ngon, ngủ tốt, nghỉ ngơi đầy đủ thì sau này làm việc mới đạt hiệu quả gấp đôi.

Các ông cứ làm mãi không nghỉ ngơi, lao lực quá độ như vậy cũng chẳng ích gì, đến lúc già thì bệnh tật đầy người." Vương Cẩn Hòa nói thêm vài câu.

Mấy thôn trưởng không ngừng gật đầu: "Vương phi yên tâm, chúng tôi sẽ nói với người trong thôn, dặn mọi người khi khai hoang cũng phải chú ý nghỉ ngơi." "Được rồi đấy." Vương Cẩn Hòa lại nói thêm vài chuyện khác với họ rồi mới dẫn người rời đi.

Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, mấy thôn trưởng vào buổi trưa ăn cơm đã triệu tập dân làng của mình.

"Hôm nay Vương phi đến thăm thì mọi người đều biết rồi, chuyện

Vương phi muốn xây xưởng, xây thư viện thì các ông cũng biết cả.

Nhưng mấy thôn trưởng chúng tôi đã bàn bạc một chút, đều thấy rằng bây giờ khai hoang trồng bông là quan trọng nhất, thế là đã bàn với Vương phi.

Vương phi cũng đồng ý rồi, Vương phi còn hơn mười ngày nữa mới bắt đầu ươm cây con.

Trong thời gian này, mọi người hãy khai hoang trước, đợi trồng bông xong rồi mới đi xây xưởng các thứ.

Vương phi đã nói rõ rồi, trong thời gian ươm cây con, mọi người cứ tiếp tục khai hoang.” “Hôm nay tôi cũng đã hỏi Vương phi, ngoài bông ra còn thu mua gì nữa.

Vương phi nói hạt hướng dương, lạc (đậu phộng), khoai lang, khoai tây, tất cả đều cần.

Sau khi chúng ta khai hoang xong có thể trồng một ít, đến lúc thu hoạch có thể bán cho Vương phi.

Về giá cả, Vương phi nói đến lúc đó sẽ xem chất lượng nông sản của chúng ta để định giá.” Dân làng nghe nói còn có thể trồng thứ khác kiếm tiền thì vô cùng vui mừng: “Tốt quá rồi!” “À đúng rồi, còn một chuyện nữa, Vương phi nói mọi người khi khai hoang đừng vội vàng, vẫn còn thời gian, nhất định phải nghỉ ngơi thật tốt thì mới có sức mà làm việc.” Dân làng đều ngớ người ra, đây thật sự là lời Vương phi nói sao?

Một Vương phi cao cao tại thượng cũng sẽ quan tâm đến sức khỏe của họ ư?

“Các ông đừng có không tin, đây đúng là Vương phi nói thật, mấy thôn trưởng chúng tôi đều đã nghe rõ ràng.” Thôn trưởng Giang cười nói.

“Tôi biết ngày xưa khi ra ngoài làm việc, những người kia không coi chúng ta là người.

Nhưng Vương phi đã nói rồi, người khác không coi chúng ta là người, chúng ta cũng không thể tự đối xử với mình như vậy.

Vương phi nói khi khai hoang có thể làm sớm, đợi đến trưa trời nóng thì về nghỉ ngơi, đợi mặt trời không còn gay gắt nữa thì tiếp tục khai hoang.” Lời của thôn trưởng Giang khiến dân làng Giang Hà thôn có chút cảm động.

Những ngày tháng đi làm khổ sai không được coi là người, họ đã quá đủ rồi.

Một chút cũng không muốn tiếp tục cuộc sống như vậy nữa.

Bây giờ Vương phi cái gì cũng thu mua, họ cứ ở nhà đi theo Vương phi là được.

Cũng không lo sau này không kiếm được tiền.

“Chúng ta đều nghe lời Vương phi, Vương phi làm vậy cũng là vì lợi ích của chúng ta.” Trong khi dân làng Giang Hà thôn đang vui vẻ, sắc mặt Thượng Văn càng lúc càng khó coi.

Chương 1101

Hắn dẫn người đã chờ lâu như vậy rồi, Vương phi vậy mà vẫn chưa ra, đây là muốn làm giá hay sao?

Cho dù có làm giá thì thời gian này chẳng phải quá dài rồi sao?

Người của Thượng gia thôn nhìn Thượng Văn nghiến răng hỏi: “Thôn trưởng, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Bao giờ Vương phi mới đến?” “Đúng vậy, ông chẳng phải nói Vương phi nhất định sẽ đồng ý sao?

Bây giờ chúng tôi còn chưa gặp được người, chúng tôi còn chờ lâu như vậy rồi.” Có người đã bắt đầu phàn nàn.

Thậm chí bắt đầu nghĩ rằng có phải vì trước đây thôn trưởng đã bất kính với Vương phi nên mới có chuyện hôm nay.

“Thôn trưởng, có phải ông đã đắc tội Vương phi rồi không?” “Tôi đắc tội cô ấy bao giờ?” Thượng Văn giận dữ phản bác, nhưng trong lòng lại có chút chột dạ.

Chẳng lẽ là vì trước đó Vương phi tìm họ, cuối cùng bị từ chối, nên Vương phi không vui sao?

Vương phi có phải quá nhỏ mọn rồi không?

Khi Thượng Văn còn đang không cam lòng, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng dẫn Nam Kiều và những người khác trở về.

Nhìn thấy người ở cửa, Vương Cẩn Hòa rất ngạc nhiên: “Các ông đến chỗ tôi làm gì?” Nghe thấy giọng của Vương Cẩn Hòa, sự chột dạ của Thượng Văn biến mất, thay vào đó là sự tức giận: “Cô đi đâu thế?

Không biết chúng tôi đang đợi cô à?” Nghe lời Thượng Văn nói, dân làng đưa tay kéo áo hắn: “Thôn trưởng, ông mau xin lỗi Vương phi đi.” Thôn trưởng của họ nghĩ cái gì vậy?

Sao dám nói chuyện với Vương phi như thế?

Đây là Vương phi của một quốc gia, không phải dân làng trong thôn mà có thể tùy tiện mắng mỏ.

Nam Kiều lập tức nổi giận, một cước đá vào người Thượng Văn: “Ông là cái thá gì?

Cũng dám chất vấn Ngọc Vương phi?” “Đừng nói chỉ là để các ông đợi một lát, cho dù Vương phi có muốn các ông quỳ cả ngày ở đây, các ông cũng phải quỳ.

Một thôn trưởng chẳng là cái gì cả, vậy mà còn tự cho mình là quan trọng lắm sao?” Nam Kiều lạnh lùng mắng.

Thượng Văn bị Nam Kiều đá cho ngớ người, đưa tay ôm bụng, đau đến mức mặt mũi nhăn nhó.

Hắn nhìn Nam Kiều, trong lòng có chút hối hận vì lời mình nói.

“Vương phi, là lỗi của dân đen, dân đen chỉ là quá vội vàng.” Thượng Văn không nói một câu nào về lỗi của mình, chỉ nói là hắn vội vàng thôi.

Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn Thượng Văn: “Quá vội vàng?

Trong nhà chết người à?

Trong nhà chết người thì ông đến chỗ tôi vội vàng làm gì?” Thượng Văn định làm vẻ mặt khổ sở thì lập tức ngớ ra, ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa: “Tôi... không phải.” “Không phải cái gì?

Thôn trưởng Thượng, các ông đến chỗ bản Vương phi có mục đích gì?

Bản Vương phi còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian ở đây tán gẫu với các ông.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Thượng Văn, nhíu mày nói.

“Vương phi, chúng tôi cũng muốn trồng bông.” Lời nói vừa tự nhiên lại vừa hùng hồn khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy thú vị.

“Trước đó ông chẳng phải nói với tôi là cả thôn các ông không ai muốn trồng thứ phí thời gian này sao?

Bây giờ lại đến tìm tôi nói muốn trồng, trước đó ông đã lừa dối tôi à?

Ông có biết hậu quả của việc lừa dối tôi nghiêm trọng đến mức nào không?” Thượng Văn nghe những lời ẩn ý của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt lập tức thay đổi.

Bất kể là việc trước đó chất vấn Vương Cẩn Hòa, hay chuyện lừa dối này, đối với hắn đều không phải chuyện tốt lành gì.

“Vương phi, đây...

đây chỉ là hiểu lầm thôi.” “Nam Kiều, cô bảo Nguyên Húc và mấy người đó ra đây một chuyến, tôi có chuyện muốn nói với họ.” Vương Cẩn Hòa nói nhẹ nhàng, nhưng vẻ ôn hòa này lại khiến Thượng Văn cảm thấy có chút sợ hãi.

Nguyên Húc và những người khác nhanh chóng đến.

Nguyên Lâm nhìn thấy Thượng Văn thì có chút sốt ruột: “Sao các ông vẫn còn ở đây?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Nguyên Lâm: “Họ đến được bao lâu rồi?” “Khoảng một tiếng rưỡi.” Vương Cẩn Hòa gật đầu hiểu ra, hóa ra là đã đợi ba tiếng đồng hồ rồi, thảo nào hỏa khí lớn như vậy.

Nhìn thấy Nguyên Lâm, Thượng Văn càng thêm tức giận.

Thái độ của tên khốn này đối với hắn trước đây, hắn vẫn còn nhớ rõ.

“Vương phi, hạ nhân nhà người thật sự không ra làm sao, nên dạy dỗ lại đi.

Khách đến nhà vậy mà lại đóng cửa thẳng thừng.” Thượng Văn dường như đã quên mất sự bất kính của hắn với Vương Cẩn Hòa lúc nãy.

Người của Thượng gia thôn nghe Thượng Văn dám can thiệp vào chuyện của Vương phủ đều sợ hãi, những người có chút họ hàng với Thương cố vấn vội vàng lên tiếng: “Thượng Văn, ông bớt nói vài câu đi.” “Thượng Văn, đây là chuyện của Vương phủ, ông đừng nói nữa.” Kẻo đến lúc đó lại liên lụy đến họ.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Thượng Văn, người đang bắt đầu quản chuyện của Vương phủ: “Ông chẳng qua chỉ là một thường dân, tính là khách khứa gì chứ?

Vương phủ trọng địa cũng là nơi ông một thường dân muốn vào là vào được sao?” Vương Cẩn Hòa cảm thấy Thượng Văn này thật sự đã nghĩ quá nhiều.

Nếu không nghĩ quá nhiều thì cũng sẽ không nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy.

Thượng Văn chưa kịp phản ứng, đợi khi phản ứng lại thì vội vàng quỳ xuống đất: “Vương phi, dân đen không có ý đó, chỉ là cảm thấy đã là người của Vương phủ thì không nên làm chuyện như vậy.” “Cho dù nói thế nào thì họ cũng đại diện cho Vương phủ, nếu để quan viên đến tìm Vương gia nhìn thấy, cũng là làm mất mặt Vương phủ.” Thượng Văn vội vàng giải thích cho mình.

Hắn tuyệt đối không thể để mình đi đến bước đường này.

“Ồ?

Nghe vậy bản Vương phi còn phải cảm ơn ông không thành?” Vương Cẩn Hòa bật cười, Thượng Văn này đúng là tùy tiện tìm cớ cho mình, lời như thế cũng có thể nói ra được.

Thượng Văn cười gượng gạo: “Cái này... cái này thì không cần đâu.” “Nguyên Lâm, Thượng Văn bất kính với bản Vương phi, đánh hai mươi đại bản.” Thượng Văn vừa cảm thấy mình có thể thở phào nhẹ nhõm, ai ngờ giây sau lại nghe Vương Cẩn Hòa nói lời như vậy.

Thượng Văn mắt đỏ ngầu, chết trừng trừng nhìn Vương Cẩn Hòa: “Cô dựa vào cái gì mà đánh tôi?” “Dựa vào cái gì?

Chỉ dựa vào việc ông là một thường dân mà dám mắng bản Vương phi, chất vấn bản Vương phi, như vậy đủ chưa?” Người của Thượng gia thôn nghe lời này thì không dám nói gì nữa, chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn.

Đều đã nói với hắn là đừng nói chuyện quá đáng, bây giờ thì hay rồi chứ?

Chọc giận Vương phi rồi.

“Cô...” “Thượng Văn, bản Vương phi đã gặp qua không dưới một trăm, cũng phải mấy chục thường dân và thôn trưởng rồi.

Ông tính là cái thá gì?

Chỉ vì bản Vương phi khi đi khảo sát xung quanh đã đến Thượng gia thôn trước mà khiến ông có cảm giác hơn người?

Chương 1102

Dám chạy đến trước mặt bản Vương phi mà la lối om sòm?

Ai đã cho ông cái gan đó?” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hỏi Thượng Văn.

“Hay là ông thật sự nghĩ bản Vương phi không biết tình hình thực tế ra sao?

Thôn của ông cũng có một số người muốn trồng bông, nhưng ông lại không cho người ta trồng, trái lại còn trực tiếp nói không ai nguyện ý, ông cũng không có cách nào.” Vương Cẩn Hòa thấy Thượng Văn vẫn còn không cam tâm, liền nói ra những chuyện mình đã biết.

Tay Thượng Văn khẽ run rẩy, sao có thể như vậy?

Cô ấy vậy mà biết hết mọi chuyện rồi sao?

“Tôi...” “Ông can thiệp vào chuyện của bản Vương phi chưa nói, còn cố ý lừa dối bản Vương phi.

Bản Vương phi vốn dĩ đã không thèm chấp với ông rồi, vậy mà ông còn không biết hối cải, chạy đến đây chất vấn bản Vương phi.

Trận đòn này ai nói gì ông cũng không thể tránh khỏi.” Vương Cẩn Hòa vốn không muốn để ý đến Thượng Văn.

Nhưng sau khi cô về, việc Thượng Văn chất vấn khiến cô vô cùng bất mãn.

Cô cảm thấy để ngăn Thượng Văn sau này còn làm quá hơn, chi bằng cho hắn một bài học nhỏ thì hơn.

Thượng Văn sao có thể cam lòng bị đánh?

Hắn giãy giụa nói: “Cô không được đánh tôi.” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Thượng Văn đang giãy giụa: “Nguyên Lâm, đánh đi.” Nguyên Lâm gật đầu: “Lúc ông đến còn ra vẻ muốn Vương phi phải vội vàng ra gặp ông, tưởng mình là Hoàng thượng à?” Hoàng thượng khi gặp Vương phi cũng rất ôn hòa, chưa bao giờ kiêu căng như thế.

Thượng Văn dám nói mình là Hoàng thượng ư?

Chẳng phải là muốn bị tru di cửu tộc, chém đầu sao.

Thượng Văn bị đánh, bị đánh hai mươi đại bản, đây là điều tất cả mọi người không ngờ tới.

Họ đều nghĩ Thượng Văn trước mặt Vương Cẩn Hòa thật sự đắc ý cỡ nào, bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy.

Trong mắt Vương phi, Thượng Văn căn bản chẳng là gì cả.

Và sau khi bị đánh xong, Thượng Văn nằm trên đất thoi thóp.

Nhìn Thượng Văn với vẻ oán hận đó: “Cho dù là thôn trưởng từng có ơn với bản Vương phi, cũng chưa bao giờ dám nói chuyện như vậy trước mặt bản Vương phi.

Gan ông đúng là to thật đấy.” Thượng Văn tức đến run rẩy toàn thân, cô ta vậy mà dám khiến hắn mất mặt như thế.

Hôm nay trở về, hắn sẽ mất hết mặt mũi, tất cả đều là lỗi của tiện nhân này.

Nguyên Lâm chú ý đến sự oán hận trong mắt Thượng Văn, sự cảnh giác trong lòng tăng thêm hai phần.

Xem ra thôn trưởng này thật sự rất cần bị sửa trị.

Dám dùng ánh mắt như vậy nhìn Vương phi, không muốn sống nữa sao?

Nguyên Lâm bước tới, đưa chân giẫm lên người Thượng Văn: “Oán hận Vương phi của chúng ta à?

Muốn đối phó Vương phi sao?” Cơn đau nhói trên người Thượng Văn khiến hắn lập tức tỉnh táo lại.

Hắn chỉ là một thường dân, thật sự muốn đối phó Vương Cẩn Hòa e rằng cũng không có cơ hội.

“Tôi... tôi không có.” “Không có à?

Tôi thấy ông là không dám thôi chứ gì?” Nguyên Lâm mỉa mai nói.

Một câu nói khiến Thượng Văn không thốt nên lời, hậu quả của việc đối phó Vương phi hắn không gánh nổi.

Một khi Vương phi bên này muốn truy cứu, hắn chỉ có thể chờ chết.

“Nguyên Lâm, thả hắn ra đi.” Vương Cẩn Hòa như thể vừa mới nhìn thấy tình hình của họ, nhàn nhạt ra lệnh.

Lần đầu tiếp xúc với Thượng Văn, Vương Cẩn Hòa ít nhiều cũng có chút thiện cảm với hắn, nhưng không ngờ chỉ qua một lần tiếp xúc, hắn đã kiêu ngạo đến mức muốn bay lên trời rồi.

Đã muốn bay lên trời thì cứ để hắn rơi xuống trước vậy.

Nguyên Lâm buông Thượng Văn ra, có chút không tình nguyện đi đến sau lưng Vương Cẩn Hòa: “Nếu Vương gia trở về biết người bị người ta đối xử như vậy, nhất định sẽ tức giận.” Bình thường Tô Ngọc rất rộng lượng, nhưng một khi liên quan đến vấn đề của Vương phi, Vương gia lại hẹp hòi đến mức không thể nào.

“Tô Ngọc cũng bận, chuyện này không cần nói với anh ấy, tôi có thể tự xử lý.” Vương Cẩn Hòa không nghĩ sẽ kể cho Tô Ngọc những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

“Đưa người đi.” Vương Cẩn Hòa nhìn dân làng Thượng gia thôn bên cạnh ra lệnh.

“Vương phi, chúng tôi...” Nam Kiều kéo tay Vương Cẩn Hòa vào nhà: “Chị dâu, chúng ta đi thôi, nói với họ nhiều làm gì?

Chuyện mình làm thì phải tự mình gánh chịu.” Lạc Diễm tán thành gật đầu: “Chị dâu, Nam Kiều nói đúng.

Chị hôm nay chạy ngoài cả ngày cũng mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi.” “Còn về những người này, chị không phải chưa từng cho họ cơ hội.

Đã không nắm bắt tốt cơ hội thì đừng trách người khác, muốn trách thì trách các ông có một thôn trưởng như vậy.” Lạc Diễm nhìn Thượng Văn đang nằm dưới đất, hừ lạnh một tiếng nói.

Ban đầu chị dâu định bụng đợi họ đến thì dẫn họ cùng trồng bông.

Nhưng bây giờ Thượng Văn vậy mà lại nói ra những lời như thế, điều này khiến cô rất tức giận.

Muốn ra tay thì những người này lại là thường dân, Ngọc ca lúc đi đã nói rất rõ ràng, không cho phép họ động thủ với thường dân.

Không thể động thủ, chỉ đành dùng cách này để xả giận thôi.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn họ, biết họ vì mình mà tốt, nên cũng không ngăn cản, thuận thế cùng Nam Kiều trở về.

Hành động này khiến dân làng chưa kịp nói hết lời, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ rời đi.

Người ngay từ đầu đã muốn theo Vương Cẩn Hòa trồng bông, chết lặng nhìn Thượng Văn: “Ông chẳng phải nói với chúng tôi là Vương phi bảo ít người không muốn dẫn chúng tôi trồng bông sao?” “Đúng vậy, Thượng Văn, ông có phải nên giải thích một chút không?” Bây giờ xem ra đâu phải Vương phi không muốn dẫn họ trồng bông, hoàn toàn là Thượng Văn căn bản không nói họ muốn trồng.

Mà lại trực tiếp nói với Vương phi là họ đều không muốn trồng.

Cuối cùng đổ hết vấn đề lên đầu họ.

Còn hắn thì tự mình thoát thân sạch sẽ, không dính dáng chút nào.

Điều này khiến họ không thể nhẫn nhịn.

Thượng Văn chịu đựng cơn đau: “Đưa tôi về trước.” Chỉ cần về rồi, cho dù họ có biết thì sao chứ?

Chẳng phải vẫn là hắn nói gì thì là thế đó sao?

Chương 1103

Hắn luôn có cơ hội khiến những người này tin hắn như trước, dù sao họ cũng là một lũ ngu ngốc, rất dễ lừa gạt.

Thượng Văn đau đến mức mặt mũi méo mó, có người trực tiếp quay người rời đi: "Tự mình về đi." Vì Thượng Văn mà Vương phi đã mất hết thiện cảm với Thượng gia thôn, sau này cũng không biết Vương phi còn có thể cho họ cơ hội này nữa không.

Thượng Văn hại họ thành ra thế này, còn muốn họ đưa hắn về sao?

Nhìn những người rời đi, những người còn lại nhìn nhau, bây giờ là tình huống gì thế này?

"Chúng ta có đi không?" "Cứ đưa người về trước đã." Bỏ hắn ở đây cũng không hay, dù sao hắn vẫn là thôn trưởng của Thượng gia thôn.

Nhưng sau này hắn gần như sẽ không còn cơ hội đó nữa.

Bây giờ mọi người đều biết Thượng Văn đã đắc tội Vương phi, sau này ai còn dám để hắn làm thôn trưởng?

Nếu tiếp tục để Thượng Văn làm thôn trưởng, cuộc sống của họ còn có thể tốt đẹp sao?

Một người dám lớn tiếng với Vương phi, bị Vương phi trừng phạt, họ không dám để hắn tiếp tục ở lại đây.

Trong lòng Thượng Văn oán hận vô cùng, bọn họ vậy mà dám bỏ hắn ở lại một mình mà rời đi.

Cả những người bên cạnh này cũng vậy, đợi hắn khỏe lại nhất định sẽ không tha cho bọn họ.

Người của Thượng gia thôn không hề biết Thượng Văn đang nghĩ gì, đưa hắn về giao cho Thượng Kiệt.

Thượng Kiệt nhìn thấy Thượng Văn ra nông nỗi này, mí mắt giật giật, có một dự cảm vô cùng xấu.

Quay đầu nhìn dân làng bên cạnh: “Mấy chú, cha cháu bị làm sao thế này ạ?” Một trong số họ kể lại chuyện cho Thượng Kiệt, nói xong liền bất lực bảo: “Chuyện là thế này đấy, thôn trưởng mắng mỏ Vương phi, lớn tiếng với Vương phi, còn cố ý can thiệp vào chuyện nhà Vương phi, nên mới bị Vương phi đánh hai mươi đại bản.” Sau khi biết những chuyện Thượng Văn làm một cách vô lý, Thượng Kiệt hoàn toàn sững sờ.

Nhìn Thượng Văn đang rên la vì đau đớn, Thượng Kiệt nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Cha, con đã nói với cha từ sớm rồi mà.” Thượng Kiệt tức đến run rẩy toàn thân.

Vương phi là người thế nào chứ?

Có phải là hắn nói đi tìm phiền phức thì có thể tìm được phiền phức sao?

“Câm mồm!

Tao là cha mày, mau đi mời đại phu cho tao.” Thượng Văn nghe Thượng Kiệt không quan tâm đến vết thương trên người hắn, vậy mà còn ở đây trách móc mình thì lập tức bất mãn, giận dữ mắng.

Chuyện hôm nay hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

Thượng Kiệt nhìn Thượng Văn như vậy, trong lòng từng đợt lạnh lẽo.

“Thượng Kiệt, tao là cha mày, tao có làm gì thì mày cũng phải chấp nhận.” Thấy Thượng Kiệt vẫn không hề lay chuyển, Thượng Văn nổi giận, tức tối nói.

Thượng Kiệt lạnh lùng nhìn Thượng Văn, hóa ra trong lòng cha hắn, họ chẳng là gì cả.

Bây giờ hắn cuối cùng cũng hiểu được lý do vì sao mẹ lại phải tự mình tính toán.

Đến bây giờ hắn vẫn không hiểu, Thượng Văn rốt cuộc có cái cảm giác hơn người từ đâu ra?

Điều gì đã khiến Thượng Văn luôn cao cao tại thượng khi đối xử với người khác như vậy?

Không chỉ với người khác, mà qua những tin tức biết được từ miệng người trong thôn, trước mặt Vương phi hắn cũng cao cao tại thượng như thế.

Thậm chí còn coi Vương phi như người trong thôn mà mắng mỏ.

Hắn lấy đâu ra cái gan đó chứ?

“Thượng Kiệt, tao nói chuyện mày không hiểu à?” Thượng Văn giận dữ mắng.

Thượng Kiệt không để ý đến Thượng Văn, nhìn những dân làng đưa hắn về mà cảm ơn: “Mấy chú, hôm nay phiền mọi người rồi.” “Chúng tôi thì không sao, chỉ là thôn trưởng đã đắc tội Vương phi, chúng tôi sau này muốn cùng Vương phi trồng bông kiếm tiền như Giang Hà thôn, e rằng không được nữa rồi.” Dân làng khẽ thở dài nói.

Sớm biết thế này, họ đã bịt miệng Thượng Văn lại, không cho hắn nói năng bừa bãi.

Bây giờ thì hay rồi, tất cả mọi thứ đều tan tành.

“Chuyện này cháu sẽ nghĩ cách xử lý.” “Được.” Mặc dù đã đồng ý, nhưng cuối cùng sẽ ra sao thì không ai biết được tình hình này.

Dù sao nhìn những người bên cạnh Vương phi đều rất tức giận với Thượng Văn và bọn họ.

Thượng Kiệt có làm được hay không thật sự rất khó nói.

“Thượng Kiệt, cháu cứ bỏ cuộc đi, ta thấy Vương phi cũng khá tức giận đấy.” Dù sao một người cao cao tại thượng, đột nhiên bị một dân làng mắng mỏ như vậy, trong lòng cô ấy chắc chắn ít nhiều sẽ không vui.

Thượng Kiệt đương nhiên biết Vương phi sẽ tức giận, nhưng chuyện này hắn cũng không thể không quản.

Mọi người cũng chỉ trông cậy vào điều này.

Cho dù sau này có đất hoang, có thể trồng lương thực, nhưng suy cho cùng vẫn không bằng trồng bông những thứ này để kiếm tiền.

Nếu có sản lượng và giá cả không tệ, đối với những người này đều là một khoản thu nhập vô cùng tốt.

“Chú, cháu biết ý tốt của chú, nhưng cháu quyết định sau này sẽ đi thử xem sao, dù sao cũng phải thử một lần.” Thượng Kiệt thản nhiên nói.

Tất cả những chuyện này đều do cha hắn gây ra, hắn không thể bỏ mặc tất cả.

“Được, cháu cứ cố gắng hết sức là được, cho dù không thành công cũng đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình.” Thượng Kiệt cười gật đầu: “Chú yên tâm, cháu sẽ làm được.” Sau khi tiễn người đi, Thượng Kiệt nhìn Thượng Văn: “Cha, cha vẫn chưa nhận ra mình rốt cuộc đã sai ở đâu sao?” “Sai?

Tao có gì sai?

Sai là con Ngọc Vương phi đó.” Thượng Văn không cho rằng mình đã làm sai.

Ban đầu con Ngọc Vương phi này trông khá dễ đối phó, ai ngờ bây giờ lại thành ra thế này.

Thật sự quá đáng!

Thượng Kiệt nhìn Thượng Văn lúc này vẫn không nhận ra mình đã làm sai điều gì, trong lòng toàn là thất vọng: “Cha, cha hãy suy nghĩ kỹ đi.” “Bây giờ cha đã đắc tội Vương phi, người trong thôn sẽ không bỏ qua chuyện này đâu.” Dù sao đây cũng là lợi ích của mọi người.

Trước đây Thượng Văn chẳng phải đã thề thốt đảm bảo rằng bên Vương phi không có vấn đề gì sao?

Bây giờ thì sao?

Chẳng phải vẫn bị Vương phi đánh sao?

Nhiều người như vậy đều nhìn thấy, hắn cho dù muốn phủ nhận cũng vô ích.

“Đây chẳng phải là lỗi của bọn chúng sao?

Nếu không phải bọn chúng cứ thúc giục mãi, tao có thế này không?” Thượng Văn có thể tìm lỗi của bất cứ ai, chỉ không tìm lỗi của mình.

Chương 1104

Thượng Kiệt đã nói với Thượng Văn nhiều như vậy, nhưng hắn dường như vẫn không nghe lọt tai, thậm chí không biết hối cải.

Điều này khiến Thượng Kiệt vô cùng thất vọng.

“Cha, đã đến nước này rồi mà cha vẫn không biết hối cải sao?

Cha có từng nghĩ đến tình cảnh của mọi người chưa?” Thượng Văn cười lạnh một tiếng, nhìn Thượng Kiệt: “Sống chết của bọn chúng liên quan gì đến tao?” Chỉ cần hắn có được lợi ích lớn nhất, đó là tốt nhất rồi.

Còn về người khác, họ có cơ hội hay không thì sao chứ?

Thượng Kiệt trầm mặc, hóa ra trong lòng cha hắn lại nghĩ như vậy.

“Cha có phải từ trước đến giờ chưa từng nghĩ đến việc đi nói chuyện với Vương phi không?

Cha căn bản không muốn cho dân làng trở nên giàu có đúng không?” Lòng Thượng Kiệt từng đợt lạnh lẽo, đây chính là cha hắn.

Đây chính là thôn trưởng của cả thôn.

Trước đây dân làng đều rất tin tưởng hắn, nhưng bây giờ lại phải nhận kết cục như thế nào?

“Thì sao chứ?

Thượng gia thôn giàu có nhất có nhà chúng ta là đủ rồi.” Thượng Văn không cho rằng mình làm như vậy có gì sai, trái lại còn nói một cách hiển nhiên.

Nghe lời này, Thượng Kiệt quay người rời đi, trực tiếp không thèm quan tâm đến Thượng Văn nữa.

“Thượng Kiệt, mày đứng lại cho tao, đi mời đại phu cho tao.” Thượng Kiệt cười lạnh một tiếng, nhìn Thượng Văn lạnh lùng nói: “Con thấy cha tinh thần tốt lắm, chắc không cần mời đại phu đâu, con muốn đi khai hoang đây.” Thượng Văn nghe vậy thì hoàn toàn ngớ người, chỗ bị đánh trên người hắn đau nhói tận tim, nếu không mời đại phu thì bao giờ mới khỏi?

Thượng Kiệt căn bản không lo Thượng Văn bao giờ mới khỏe, hắn bây giờ không muốn nói một lời nào với Thượng Văn.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà, ngồi bên cạnh nhìn người bên cạnh nói: “Thượng Văn đến đó sau không làm gì chứ?” “Không có, chỉ là khá bất mãn thôi.” Nguyên Lâm khẽ ho một tiếng nói.

“Vậy thì được rồi.” Nam Kiều lập tức ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhíu mày hỏi: “Chị dâu, rốt cuộc chị nghĩ thế nào?” “Hả?

Nghĩ thế nào là nghĩ thế nào?” Sao nói mấy câu mà làm ra vẻ khó hiểu vậy.

“Bên Thượng gia thôn này, bây giờ mọi người đều biết Thượng Văn đã đắc tội Ngọc Vương phi, còn bị đánh một trận đòn. ” Nam Kiều chống cằm nói.

Với cái tính cách của Thượng Văn đó, e rằng sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu.

Vương Cẩn Hòa đưa tay gõ nhẹ đầu Nam Kiều, trong mắt mang theo ý cười: “Yên tâm đi, hắn không còn cơ hội đó nữa đâu.” Nam Kiều đầu tiên có chút nghi hoặc, sau đó gật đầu hiểu ra: “Thì ra là vậy, em hiểu ý chị dâu rồi.” “Đúng vậy, người của Thượng gia thôn biết hắn đã đắc tội chị, thì họ sẽ không có cơ hội đi theo chị cùng kiếm tiền.

Điều này đối với tất cả mọi người đều không thể chấp nhận được.

Người của Thượng gia thôn bây giờ chỉ có hai lựa chọn, thứ nhất là tiếp tục sống bằng nghề trồng trọt như bây giờ, thứ hai là tìm cách thay thế Thượng Văn làm thôn trưởng, để một người có năng lực lên làm thôn trưởng.

Chỉ là chuyện này phải làm thế nào, thì phải xem năng lực của chính họ rồi.” Nam Kiều nói ra suy nghĩ của mình.

Thượng gia thôn bây giờ thực sự chỉ có thể làm như vậy.

Vương Cẩn Hòa tán thưởng nhìn Nam Kiều: “Em nói không sai, bây giờ Thượng gia thôn thực sự chỉ còn cơ hội này thôi.” “Chị dâu, chị nói người của Thượng gia thôn sẽ để ai ra làm thôn trưởng?” Vương Cẩn Hòa lắc đầu.

Về dân làng Thượng gia thôn, cô không biết nhiều, cũng không biết lựa chọn cuối cùng của họ sẽ là gì, dù sao nhiều người như vậy, có hay không người thật lòng vì dân làng mà cống hiến cũng không chắc.

Sau này sẽ ra sao thật sự rất khó nói.

“Kết quả này nhiều nhất vài ngày nữa chúng ta sẽ thấy thôi.” Lạc Diễm xen vào.

Chuyện này vốn đã là sự thật định sẵn rồi, còn gì mà phải nói?

Đợi chuyện Thượng gia thôn này kết thúc, tự nhiên sẽ biết tình hình thế nào.

Cần gì phải ở đây lãng phí thời gian suy đoán nhiều như vậy.

Suy đoán nhiều cũng chỉ tốn công suy nghĩ thôi.

“Chuyện này chúng ta không cần nhúng tay vào, họ sẽ tự giải quyết.” “Vậy còn người nhà họ Trần thì sao?” Trừ mấy gia đình kia ra, những người còn lại cô một chút cũng không thích.

“Nhà họ Trần thì cứ để thêm hai năm nữa đi.” Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút rồi nói.

Có những người thì luôn cần phải cho một bài học.

Nam Kiều lập tức hiểu ra, cơ hội thì cần phải cho, nhưng khi nào cho thì vẫn là Vương Cẩn Hòa quyết định.

Trong khi Vương Cẩn Hòa đang chuẩn bị cho việc xây xưởng và thư viện, dân chúng Dụ Hòa quận cũng nhận được một tin tức.

Hoàng thượng nhân từ, ban cho họ phúc lợi giống như dân chúng Huyền quốc.

Khai hoang có thể được miễn thuế ba năm.

Tin tức này vừa ra, toàn bộ dân chúng Dụ Hòa quận đều sôi sục.

Sau khi xác nhận tin tức, cả nhà cầm cuốc đi khai hoang, ai cũng muốn gia đình mình có thêm vài mẫu đất nữa.

Trước đây không khai hoang là vì đất hoang sản lượng đã ít lại còn phải nộp thuế như thường, chuyện tốn công vô ích này ai thèm làm?

Nhưng bây giờ thì khác rồi, chỉ cần khai hoang xong đi đăng ký với quan phủ, đất sẽ là của họ, họ sẽ được miễn thuế ba năm.

Cho dù năm đầu tiên trồng lúa mì, ngô hay các loại khác, sản lượng không cao bằng đất đai màu mỡ kia, nhưng ít nhất cũng được một nửa, một nửa sản lượng cũng có mấy trăm cân lương thực.

Vài mẫu đất cộng lại một năm là mấy nghìn cân lương thực, đây đều là tiền, đều là thứ cứu mạng.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, dân chúng đều đi khai hoang hết.

Còn nhà Thượng Văn thì cũng đang náo loạn không ngừng, ngoài việc dân làng đã biết tất cả, còn có chuyện Thượng Văn gây sự với người nhà.

Lúc đầu vợ Thượng Văn còn quản hắn, sau này Thượng Văn yêu cầu ngày càng nhiều, càng lúc càng quá đáng, bà ta cũng giống Thượng Kiệt, chẳng thèm quan tâm gì nữa.

Chỉ cần cho hắn ăn là được, còn sau này giải quyết thế nào thì hắn tự xem mà làm.

Vì thái độ của vợ con trong nhà, tâm trạng của Thượng Văn ngày càng tệ, cuối cùng thậm chí còn ra tay đánh vợ.

Vợ Thượng Văn nhìn Thượng Văn sau khi đánh người còn hùng hồn nói: “Ông làm loạn đủ chưa?” “Tao làm loạn?

Chu thị, bà là vợ tao, tao bị thương thì bà chăm sóc tao là đúng rồi, bà không những không chăm sóc tao, bà còn dám ngược đãi tao sao?” Thượng Văn giận dữ chất vấn, vô cùng bất mãn với Chu thị.

Chu thị bị một câu nói của Thượng Văn chọc tức.

“Ngược đãi?

Chương 1105

Tôi là thiếu ông ăn, hay thiếu ông cái gì?

Thượng Văn, ông chỉ bị thương một chút thôi, có chết người đâu, ông vội vàng làm gì chứ?” Chu thị cười lạnh nói.

“Bị thương một chút mà cứ như mình bị tàn phế vậy, nằm trên giường bắt người ta chăm sóc ăn uống, còn phải chăm sóc ông đi vệ sinh, ông đúng là không biết xấu hổ.” Bà ta chưa từng thấy ai mặt dày như vậy, tự mình tay chân lành lặn, lúc mọi người bận rộn khai hoang hắn không giúp thì thôi, lại còn muốn người ta ở nhà chăm sóc hắn.

Trước đây bà ta nghĩ hai người là vợ chồng, bà ta cũng không nói gì nhiều, giả vờ không biết là được.

Nhưng bây giờ Thượng Văn ngày càng quá đáng rồi.

Vừa có chút chuyện không hợp ý, ông ta lại bắt đầu làm ầm ĩ không ngừng, không những thế, còn làm ra một số chuyện khiến người khác tức giận phẫn nộ.

Chu thị không hiểu nổi, người ta sống cuộc đời đều cố gắng hết sức không làm phiền người nhà, đặc biệt là vào lúc bận rộn như thế này.

Nhưng ông ta dường như căn bản không nghe lọt tai lời người khác nói, càng bận thì ông ta càng đến gây rối. "Thượng Văn, đất hoang trong nhà đều do tôi và con trai từng chút một khai khẩn, ông đã làm được gì?" Chu thị nhìn Thượng Văn giận dữ chất vấn.

Trước đây Thượng Văn còn tốt, chỉ là đôi khi nói chuyện khó chấp nhận, nhưng nhịn một chút thì cũng qua.

Kể từ khi Vương phi đến đây, nói chuyện với ông ta, và nhờ ông ta truyền tin, cả con người Thượng Văn dường như đã thay đổi.

Trở nên lười biếng không tự biết, trở nên không biết trời cao đất dày, trở nên viển vông.

Thậm chí bắt đầu không màng sống chết của dân làng trong thôn, chỉ biết suy nghĩ và ý muốn của riêng mình là gì.

Thượng Văn vốn đang tức giận, giờ nghe người mình cưới về lại dám nói như vậy, liền giãy giụa muốn bò dậy động thủ, nhưng Chu thị không cho ông ta cơ hội đó, khi ông ta vừa định bò dậy, bà trực tiếp đánh cho ông ta một cái, khiến người lại ngã trở lại giường, không những thế còn đè trúng vết thương, đau đến mức ông ta nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn bộ dạng buồn cười của Thượng Văn, Chu thị lạnh nhạt nói: "Thượng Văn, tôi thật sự hối hận, đời này tôi rốt cuộc đã làm tội gì mới gặp phải loại người như ông?" Thượng Văn đau đến tái mét mặt, giờ còn bị Chu thị mắng mỏ, ông ta trừng mắt nhìn Chu thị: "Chu thị, bà to gan thật." Chu thị bình tĩnh nhìn Thượng Văn: "Ông nói không sai, gan tôi quả thật rất lớn, nhưng thế thì sao?" Giờ Thượng Văn chẳng qua chỉ là một con hổ giấy thôi, còn làm gì được bà?

Kể cả sau này Thượng Văn khỏe lại, bà cũng không sợ.

Bà đã nghe người trong thôn nói nhất định phải phế truất chức thôn trưởng của Thượng Văn. "Tôi là thôn trưởng mà bà dám…" "Thôn trưởng?

Ông làm thôn trưởng được bao lâu nữa còn chưa biết đâu." Chu thị châm biếm nói.

Không giúp dân làng làm việc, chỉ biết tư lợi cá nhân, giờ lại biết mình là thôn trưởng sao?

Thượng Văn này quả thật đúng là vô lợi bất khởi tảo như trước.

Thượng Văn sắc mặt lập tức thay đổi, trừng mắt nhìn Chu thị: "Bà nói vậy là có ý gì?" "Có ý gì à?

Vì những hành động của ông, dân làng đều cảm thấy ông không xứng làm thôn trưởng, muốn phế truất chức thôn trưởng của ông." Chu thị nhìn Thượng Văn nói từng câu từng chữ.

Sau đó như thể vẫn chưa đủ châm chọc, bà tiếp tục nói: "Ông tưởng mấy ngày nay họ thường xuyên đến đây là có mục đích gì sao?

Là vì ông là thôn trưởng nên họ đến thăm ông sao?

Vậy thì ông đã nghĩ sai rồi, người ta chỉ đến xem bao giờ thì thích hợp để phế truất chức vụ của ông thôi." Thượng Văn căn bản không tin đó là thật: "Chức thôn trưởng của tôi đâu phải họ muốn lấy là lấy được." Đây là thôn trưởng do Huyện lệnh đại nhân chọn, họ dám sao?

Chu thị sao lại không biết Thượng Văn đang nghĩ gì chứ?

Nhìn Thượng Văn châm biếm nói: "Vậy thì ông thật sự thất vọng rồi, ông đừng quên ông đã đắc tội với ai, cũng đừng quên vết thương trên người ông là do ai sai người đánh." Lời nói của Chu thị không khác gì một cây gai nhọn hoắt đâm thẳng vào tim Thượng Văn.

Đúng rồi, ông ta đã đắc tội với Ngọc Vương phi, nếu người trong thôn đến tìm Huyện lệnh, kể hết mọi chuyện cho Huyện lệnh, thì chức thôn trưởng này của ông ta thật sự có thể bị phế truất.

Không được, ông ta không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Khi Thượng Văn giãy giụa muốn đứng dậy, định làm gì đó, Chu thị lại lên tiếng: "Ông một chút cũng không quan tâm tình hình dân làng, loại thôn trưởng như ông chẳng mấy ai muốn, dù ông có đi tìm mọi người thì cũng có ích gì?

Cuối cùng cũng chỉ bị người ta cười chê thôi." Một câu nói khiến Thượng Văn trợn mắt nhìn bà sắc lạnh, nhưng Chu thị lại không hề sợ hãi. "Rõ ràng có tiền đồ tốt đẹp, rõ ràng có thể trở thành thôn giàu nhất xung quanh, vậy mà chính ông đã đánh mất cơ hội được đưa đến tận tay." Lời Chu thị nói khiến sắc mặt Thượng Văn lúc xanh lúc tím, ông ta nghiến răng nhìn Chu thị: "Bà câm miệng cho tôi." "Nếu ông không thích nghe, vậy tôi đi đây, ông tự ở đây mà suy nghĩ đi, trận đòn này xem ra chẳng có tác dụng gì, khiến ông vẫn… không biết trời cao đất dày." Chu thị nói xong liền quay người đi, không cho Thượng Văn cơ hội nói thêm lời nào.

Nếu là người khác bị đánh, chắc chắn đã bắt đầu tự vấn bản thân, nhưng ông ta thì không.

Cứ tự cho mình là người quan trọng lắm.

Cuối cùng bị rơi vào cảnh này cũng là đáng đời.

Chu thị trút giận xong, lập tức cảm thấy tinh thần sảng khoái, tâm trạng vô cùng tốt.

Mấy ngày nay chịu đựng ấm ức vì Thượng Văn coi như cũng tiêu tan hết rồi.

Thượng Kiệt lờ mờ nghe thấy họ cãi nhau, nhưng Chu thị không cho cậu lại gần Thượng Văn, nên cậu không qua.

Bây giờ thấy Chu thị đi tới có chút lo lắng: "Mẹ không sao chứ?" Chu thị cười lắc đầu: "Mẹ có thể có chuyện gì?

Có chuyện không phải mẹ, mà là ông ta." "Mẹ nói nhiều với ông ta làm gì?

Đừng đến lúc lại tự mình chịu ấm ức." Thượng Kiệt lo lắng nói.

Chu thị cười gật đầu: "Ý của con mẹ đều biết, chỉ là mấy ngày nay ông ta quá gây chuyện, trong lòng mẹ ấm ức một cục tức, không trút ra được thì mẹ khó chịu." Thượng Kiệt bất đắc dĩ nhìn mẹ mình: "Mẹ bây giờ thế này, đợi ông ta khỏe lại sẽ lại bắt nạt mẹ đấy." Cậu chỉ lo khi cậu không có nhà, Thượng Văn sẽ bắt nạt mẹ cậu, đến lúc đó cậu sẽ chẳng có cách nào.

Tuy nhiên Chu thị lại một chút cũng không bận tâm: "Không sao đâu." "Mẹ con đã không thấy gì rồi sao?

Hơn nữa, dù ông ta khỏe lại chắc cũng không có thời gian tìm mẹ gây phiền phức đâu, dù sao thì chức thôn trưởng của ông ta cũng coi như sắp đến hồi kết rồi." Chu thị hừ một tiếng nói.

Cái này là điều Thượng Văn đắc ý nhất, chỉ cần mất chức vụ này, bà muốn xem Thượng Văn còn làm sao mà kiêu ngạo.

Thượng Kiệt dở khóc dở cười nhìn Chu thị, tuy nói là vậy, nhưng thời gian còn sớm, tình hình thế nào còn chưa biết, mẹ nói những lời này có ích gì? "Thôi được rồi mẹ, chúng ta không chấp nhặt với loại người như vậy, sau này ông ta thế nào mẹ cũng đừng quản nữa." Thượng Kiệt an ủi nói.

Chu thị cười gật đầu: "Phải làm gì mẹ vẫn biết mà, con cứ yên tâm đi." Bà sẽ không làm phiền con trai mình đâu. "Đúng rồi, chuyện trong thôn con định làm thế nào?" Chu thị biết con trai muốn giải quyết vấn đề này, liền cau mày hỏi.

Muốn đi tìm Vương phi giải quyết chuyện này e rằng không dễ dàng như vậy.

Thượng Kiệt bây giờ cũng rất đau đầu, không biết phải làm sao. "Con vẫn chưa nghĩ ra, đợi bận rộn qua mấy ngày này rồi nói." Thượng Kiệt cân nhắc một chút rồi mở lời. "Mẹ biết ý con, nhưng chuyện này vẫn nên làm sớm chứ không nên trì hoãn." Chu thị nghiêm túc nói.

Cứ tiếp tục trì hoãn, sau này dù Vương phi có đồng ý, e rằng bên họ cũng sẽ không có cây giống mà dùng, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Thượng Kiệt đương nhiên biết nỗi lo của Chu thị: "Mẹ cứ yên tâm, con biết phải làm thế nào." Cậu cũng biết chuyện này nên làm sớm không nên trì hoãn, nhưng chính vì biết nên bây giờ cậu mới khó xử.

Chương 1106

Dù sao thì nhiều chuyện không phải cậu muốn đi là có thể gặp được người.

Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng sáng hôm sau, Thượng Kiệt vẫn một mình đi đến Ngọc Vương phủ.

Đứng trước cổng Ngọc Vương phủ, Thượng Kiệt nhẹ nhàng gõ hai tiếng, bên trong có một người đi ra.

Nhìn thấy người đứng ở cổng, người mở cửa hỏi: "Anh đến tìm ai?" "Tiểu ca đây, tôi đến tìm Vương phi." Người mở cửa nhìn Thượng Kiệt như vậy, ánh mắt hơi lạnh: "Anh là… người Thượng gia thôn?" Thượng Kiệt có chút ngượng nghịu, nhưng vẫn gật đầu thừa nhận: "Vâng." Nhíu mày, sắc mặt người mở cửa có chút không tốt, rõ ràng là không mấy hoan nghênh cậu.

Thượng Kiệt trong lòng có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không có cách nào, ai bảo cha cậu đã đắc tội với Vương phi và người trong Vương phủ chứ?

Thượng Kiệt gượng cười mấy tiếng: "Tôi có chuyện muốn gặp Vương phi." "Đợi đi." Nói xong liền đóng cửa lại.

Thượng Kiệt cũng không tức giận, đối phương nói đợi thì cậu cứ đứng ở cổng đợi. "Thưa Vương phi." "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn người đến tìm mình. "Bên ngoài có một người Thượng gia thôn đến tìm Vương phi." Vương Cẩn Hòa không ngạc nhiên, người này đến sớm hơn cô tưởng một chút. "Người đâu?" "Nô tài cho hắn đợi ở cổng." "Được rồi ta biết rồi, ngươi lui xuống trước đi." Cô rất muốn xem người đến tìm cô này, cuối cùng sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào. "Vâng." Người đi rồi, Vương Cẩn Hòa liền không quản chuyện này, cô tiếp tục vẽ đồ án trong tay.

Đồ án kho hàng và xưởng đã xong, bây giờ còn đồ án thư viện chưa vẽ xong.

Việc xây dựng thư viện chỉ là rắc rối hơn xưởng rất nhiều.

Đến khi Vương Cẩn Hòa vẽ xong thì đã giữa trưa.

Cô cất đồ án đi rồi mới nhớ ra người Thượng gia thôn dường như vẫn đang đợi bên ngoài. "Người còn ở bên ngoài không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Lâm bên cạnh hỏi.

Nguyên Lâm gật đầu: "Người vẫn đang đợi ở bên ngoài, nhưng người này khá kiên nhẫn, một chút cũng không sốt ruột." "Thật sao?

Ngươi đi bảo người vào đi." Cô muốn xem mục đích của người này là gì. "Vâng." Nguyên Lâm ra ngoài mở cửa, nhìn Thượng Kiệt đứng bên ngoài không hề sốt ruột một chút nào, trong lòng ít nhiều cũng có chút hài lòng.

Nếu là Thượng Văn, chắc đã tức chết rồi nhỉ? "Vào đi, Vương phi muốn gặp anh." Thượng Kiệt vốn đã chuẩn bị tinh thần không gặp được Vương Cẩn Hòa, không ngờ lại còn có lúc chuyển biến.

Thượng Kiệt đi theo Nguyên Lâm vào, trong sân thấy một phu nhân mặc váy màu trơn, cô ấy rất xinh đẹp.

Bên cạnh còn có hai con chó bầu bạn. "Thảo dân Thượng Kiệt bái kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa nhìn Thượng Kiệt đánh giá cậu hai mắt hỏi: "Ngươi và Thượng Văn có quan hệ gì?" "Ông ấy là cha của tôi." Mặc dù không muốn thừa nhận người cha này, nhưng Thượng Kiệt biết sự thật vẫn là sự thật.

Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Thượng Kiệt: "Thì ra là vậy." Chẳng trách hai người trông khá giống nhau. "Ngươi đến tìm bản vương phi có mục đích gì?" "Thảo dân biết cha tôi đã làm rất nhiều việc sai, mặc dù biết cơ hội không lớn, thảo dân vẫn muốn đến cầu xin Vương phi, có thể cho những thôn dân khác của Thượng gia thôn một cơ hội." Lời Thượng Kiệt nói có chút lộn xộn.

Nhưng Vương Cẩn Hòa đã nghe hiểu, Thượng Kiệt muốn cầu xin một cơ hội cho người Thượng gia thôn.

Những người đó cô cũng đã gặp qua, không quá thích cũng không đặc biệt ghét. "Vì sao phải đến cầu xin cơ hội cho họ?

Ngươi có biết ngươi đến đây sẽ có kết quả gì không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Thượng Kiệt hỏi với ý vị khó lường.

Thượng Kiệt im lặng một lát rồi gật đầu: "Thảo dân biết, việc cha tôi làm, tôi là con trai đến gánh chịu là điều đương nhiên, hơn nữa tôi không muốn vì cha tôi mà dân làng mất đi cơ hội này." Đây có lẽ là cơ hội duy nhất của họ.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt nhìn cậu: "Ngươi đang ngụ ý bản vương phi, cho rằng bản vương phi không nên liên lụy người vô tội sao?" Thượng Kiệt vội vàng lắc đầu: "Không phải vậy, thảo dân không có ý này." "Vậy ngươi có ý gì?" Thượng Kiệt lập tức sốt ruột, không biết phải trả lời câu hỏi này của Vương Cẩn Hòa thế nào.

Dường như cậu nói thế nào cũng không đúng.

Làm sao bây giờ?

Nhìn Thượng Kiệt gãi tai gãi đầu, Vương Cẩn Hòa khóe miệng hơi cong lên, ánh mắt nhìn Thượng Kiệt cũng mang theo chút ý vị khó lường.

Nguyên Lâm thương cảm nhìn Thượng Kiệt một cái, người này bị Vương phi để mắt đến rồi.

Người này thật đáng thương. "Vương phi tôi…" "Thôi được rồi, không cần nói nữa, bản vương phi đối với người trong thôn các ngươi quả thật có ý kiến, mang theo dân chúng kiếm tiền bấy nhiêu năm, bản vương phi thật sự là lần đầu tiên gặp phải loại người không biết tốt xấu như thôn các ngươi." Vương Cẩn Hòa nói câu này không sai, bởi vì cô lần đầu tiên gặp phải loại thôn dân như vậy, loại thôn trưởng như vậy.

Một thôn trưởng lại còn tự coi mình là khách quý của Vương phủ.

Nói ra đều khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Thượng Kiệt im lặng không nói, cậu biết Vương phi nói đều là thật.

Vương phi không cần thiết phải lừa gạt cậu trong chuyện này. "Vương phi, đây là lỗi của chúng tôi." Vì chuyện này mà Vương phi tức giận cũng là điều đương nhiên, không thể trách người khác. "Ngươi đúng là nhìn thấu đáo." Thượng Kiệt gượng cười mấy tiếng không nói thêm gì. "Xét thấy ngươi là người không tệ, ta cho các ngươi một cơ hội, mỗi nhà hai mẫu đất giống cây con, nhiều hơn thì không có, người nhà họ Trần thì không cho." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Thượng Kiệt có chút vui mừng: "Đa tạ Vương phi." Tuy không nhiều, nhưng hai mẫu đất cũng đủ rồi, ít nhất vẫn kiếm được chút tiền. "Người nhà họ Trần…" "Trừ mấy nhà bản vương phi tự mình cho, những người khác tuyệt đối không có, nếu họ có hỏi, ngươi cứ nói bản vương phi không chỉ để bụng, tự cho mình là đúng mà còn ghi thù." Vương Cẩn Hòa chống cằm, một tay khẽ vuốt đầu Thang Viên.

Thượng Kiệt vừa nghe liền hiểu ra chuyện gì, xem ra người nhà họ Trần này cũng đã đắc tội Vương phi rồi. "Vâng." "Về đi, còn về thôn trưởng của thôn các ngươi, sau này sẽ chọn lại một người khác." Thượng Kiệt nghe lời Vương Cẩn Hòa, lập tức hiểu ra những gì Vương Cẩn Hòa vừa nói.

Xem ra tình hình trong thôn thế nào, Vương phi đều biết. "Vâng, thảo dân xin cáo lui." Thượng Kiệt rời khỏi Vương phủ mới phát hiện trên người mình đã toát một thân mồ hôi lạnh.

Vị Vương phi này tuy nhìn có vẻ ôn hòa dịu dàng, nhưng giọng điệu và thái độ nói chuyện lại chẳng hề ôn hòa chút nào.

Trở về nhà, Chu thị lập tức đi tới: "Con đã đi gặp Vương phi rồi sao?" Thượng Kiệt gật đầu: "Đúng là đã đi rồi, mẹ con thấy Vương phi là người khá tốt." "Kết quả thế nào?" Chu thị lập tức hứng thú. "Vương phi nói thôn dân Thượng gia thôn có thể mỗi nhà được hai mẫu đất giống cây con, còn về người nhà họ Trần, trừ mấy nhà trước đó tự mình đi tìm Vương phi, được cây giống rồi, những người khác tuyệt đối không cho." Thượng Kiệt lặp lại lời Vương Cẩn Hòa.

Chu thị vui mừng khôn xiết, dù chỉ là hai mẫu bông thì đây cũng là tiền mà. "Mau đi thông báo cho mọi người." Chắc mọi người biết còn có cơ hội như vậy sẽ rất vui mừng nhỉ?

Chương 1107

"Cha con hôm nay thế nào rồi?" Thượng Kiệt nhìn vào trong phòng hỏi.

Không nói Thượng Văn thì còn được, vừa nói Chu thị sắc mặt liền không được tốt: "Con còn quản ông ta làm gì?" "Mẹ…" "Được rồi, mẹ biết ý con." Thượng Văn dù sao cũng là cha của Thượng Kiệt, thật sự nếu không quản, Thượng Văn chạy ra ngoài nói, những người thích hóng chuyện kia lại sẽ bắt đầu có ý kiến.

Đối với những người này, Chu thị trong lòng đều rất khó chịu.

Cũng không biết chuyện nhà người khác mà họ quản nhiều thế làm gì.

Hôm nay khi bà ra ngoài, thậm chí có người còn hỏi bà tại sao Thượng Văn vẫn chưa khỏe, có phải họ không quản Thượng Văn nữa không.

Loại câu hỏi như vậy đã không phải lần đầu tiên.

Bà biết những người này hỏi không phải vì quá quan tâm Thượng Văn, mục đích của họ khi hỏi câu này, chẳng qua chỉ để xem trò cười mà thôi.

Đặc biệt là những người không ưa bà, cứ luôn muốn thấy bà sống không tốt.

Bây giờ còn không phải phải dựa vào con trai bà mới có cơ hội trồng bông sao?

Bà muốn xem sau này người trong thôn còn có thể nói gì.

Như thể nhìn thấu Chu thị đang nghĩ gì, cậu bất đắc dĩ mở lời nói: "Mẹ đừng quan tâm người ta nói gì, cuộc sống này là do chúng ta tự mình sống, không thể vì người ta nói mà chúng ta không sống nữa, mẹ thấy đúng không?" Chu thị trong lòng có chút không vui, khẽ thở dài nói: "Mẹ đều biết, chỉ là mấy ngày nay những lời người trong thôn nói, làm mẹ không vui thôi." "Họ có cái đúng, những chuyện này quả thật có liên quan đến cha, con bây giờ làm những việc này cũng không mong họ nói gì về con, có thể bù đắp được một chút thì cũng đủ rồi." Thượng Kiệt khẽ thở dài, cậu không hy vọng Chu thị coi tất cả những chuyện này là công lao của cậu.

Trong chuyện này, cậu không có bất kỳ công lao nào. "Nhưng mà…" "Mẹ, đây vẫn là điều con nên làm, chuyện cha làm sai con đến bù đắp là điều đương nhiên, mẹ đừng có suy nghĩ như vậy nữa, suy nghĩ này không đúng, sau này chúng ta cứ sống tốt cuộc sống của mình là được rồi, còn những chuyện khác thì cứ để vậy, với lại Vương phi cũng nói rồi, sau này sẽ để Huyện lệnh đến đổi một thôn trưởng khác." Thượng Kiệt nghĩ đến gì đó liền nói với Chu thị.

Chu thị lập tức sốt ruột: "Thôn trưởng này không phải con làm sao?" Làm thôn trưởng sau này, ít nhiều gì cũng có chút quyền lợi.

Sẽ không để những người kia coi thường.

Dù là Thượng Văn hay Thượng Kiệt làm thôn trưởng, đối với bà đều là chuyện tốt.

Thượng Kiệt cau mày, có chút không hài lòng với suy nghĩ của Chu thị: "Mẹ biết mình đang nói gì không?

Tại sao chức thôn trưởng này lại phải là con làm?" "Con cái này, con đã đi cầu xin Vương phi, tại sao không nói với Vương phi là con cũng làm thôn trưởng luôn?

Bất kể thế nào, làm thôn trưởng cũng có lợi cho con." Chu thị cảm thấy con trai mình có phải quá ngốc không, chuyện như thế này mà cũng không quan tâm.

Thượng Kiệt rất đau đầu nhìn Chu thị: "Mẹ à, con chưa bao giờ nghĩ đến việc làm thôn trưởng, chuyện tốn sức không được lòng người con làm làm gì?

Sau này ai làm thôn trưởng Huyện lệnh bên kia sẽ sắp xếp ổn thỏa, mẹ đừng nói những lời này nữa, con không thích nghe." Chu thị bất mãn nhìn Thượng Kiệt: "Con trai, mẹ đây đều là vì tốt cho con mà." "Vì tốt cho con ư?

Mẹ, nếu mẹ thật sự vì tốt cho con, thì mẹ đừng quản những chuyện này nữa, cái gì với cái gì vậy hả?" Thượng Kiệt bực bội nói.

Chu thị liếc xéo con trai mình một cái: "Con…" "Con đi thông báo cho người trong thôn trước đây, chuyện này không cần nói nữa." Nói xong liền bỏ đi.

Trước đây còn cảm thấy mẹ cậu là người khá tốt, bây giờ xem ra cái tốt này cũng phải đánh giá lại.

Thượng Kiệt đi từng nhà thông báo một lượt, đợi mọi người tụ tập đông đủ rồi mới mở lời: "Hôm nay tôi đã đi gặp Vương phi, Vương phi nói mỗi nhà có thể được hai mẫu đất giống cây con." Người Thượng gia thôn vốn có chút không vui, nhưng nghe tin này thì có chút kinh ngạc: "Cái… cái này là thật sao?" "Là thật." "Thật là quá tốt rồi." "À đúng rồi, nhà họ Trần trừ mấy nhà Vương phi nói là sẽ cấp cây giống rồi, những người khác sẽ không cấp." Thượng Kiệt nhìn những người nhà họ Trần đang vui mừng mà nói.

Những người nhà họ Trần nghe tin này nụ cười trên mặt còn chưa giữ được bao lâu, họ không thể tin được nhìn Thượng Kiệt: "Tại sao?" Tất cả mọi người đều có cơ hội này, sao người nhà họ Trần lại không có? "Vương phi nói, nếu các người hỏi, thì cứ nói cho các người biết, cô ấy không chỉ để bụng, tự cho mình là đúng mà còn ghi thù." Thượng Kiệt lặp lại lời Vương Cẩn Hòa đã nói.

Những người đã nói xấu Vương Cẩn Hòa ở cổng Vương phủ lập tức ngớ người.

Những lời họ nói Vương phi vậy mà đều nghe thấy sao?

Cái này không đúng, Vương phi không phải đã không có mặt sao?

Trần Tuấn Sinh nghe Thượng Kiệt nói vậy, ánh mắt khẽ lóe lên, xem ra trước đó khi họ nói chuyện Vương phi đã đến rồi, chỉ là họ không nhìn thấy.

Và những lời họ nói, Vương phi đều nghe lọt vào tai.

Nhìn những người nhà họ Trần không tin nổi ở bên cạnh, Trần Tuấn Sinh trong mắt mang theo sự châm biếm.

Quả nhiên, đắc tội Vương phi không chỉ có Thượng Văn, mà còn có những người nhà họ Trần tự cho mình là đúng kia. "Không phải… cô ấy là một Vương phi mà còn so đo tính toán với đám dân thường chúng tôi sao?

Cái này không phải quá đáng quá rồi sao?" Người nhà họ Trần hoàn toàn ngớ người.

Nếu mọi người đều có thể trồng bông, chỉ có họ không thể trồng, đến lúc thu hoạch, họ chẳng phải sẽ trở thành những người nghèo nhất trong thôn sao?

Điều này làm sao họ có thể chấp nhận? "Cái này tôi không biết, các người có vấn đề gì thì cứ trực tiếp đi tìm Vương phi mà hỏi, các người đến hỏi tôi cũng vô ích, dù sao thì chuyện này tôi cũng không hiểu." Thượng Kiệt nhìn họ bình tĩnh nói.

Nhưng trong lòng cũng hiểu rõ, dù họ có đi tìm Vương phi, kết quả cuối cùng cũng sẽ không thay đổi là bao. "Anh…" "Anh đã cầu xin Vương phi, tại sao không thể giúp chúng tôi nói chuyện?

Anh làm việc kiểu đó sao?" Trần Thượng bất mãn giận dữ nói.

Chuyện này vừa vỡ lở, những người khác trong Trần gia chắc chắn sẽ đến tìm hắn gây phiền phức, vì những lời này chính là do hắn ngẩng đầu nói ra.

Thượng Kiệt cau mày nhìn Trần Thượng: "Lời anh nói này thật kỳ lạ, tôi làm sao biết anh các người tại sao lại đắc tội Vương phi?

Anh các người nói xấu Vương phi còn muốn tôi giúp các người nói chuyện sao?

Tôi đâu có mặt mũi lớn đến vậy, các người vẫn nên tỉnh mộng đi." Cậu xứng đáng có khả năng đó sao?

Cậu căn bản không xứng. "Tôi chỉ là một người dân thường nhỏ bé, Vương phi có thể tha thứ cho chúng ta, cho cơ hội này đã là không dễ dàng rồi, chuyện các người làm tôi làm sao biết?

Còn mong tôi cầu xin giúp các người sao?" Thượng Kiệt dường như hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại làm như vậy.

Những người nhà họ Trần này quả thật là vô lý gây rối. "Anh…" Người Thượng gia thôn khác cũng lên tiếng, trừng mắt nhìn Trần Thượng: "Chuyện các người tự mình gây ra, dựa vào cái gì mà muốn Thượng Kiệt đi cầu xin giúp các người?

Muốn đi thì tự mình đi, đừng đến tìm Thượng Kiệt gây phiền phức." Người nhà họ Trần cũng không tiện nói thêm gì, nhưng Trần Thượng vẫn bất bình, cảm thấy Thượng Kiệt cố ý.

Cố ý nhìn họ bị người khác đối xử như vậy. "Thượng Kiệt anh được đằng chân lân đằng đầu." Trần Thượng dữ tợn nhìn Thượng Kiệt, như thể giây tiếp theo sẽ nhào tới đánh Thượng Kiệt.

Thượng Kiệt một chút cũng không sợ hãi, chỉ bình tĩnh nhìn Trần Thượng: "Có chuyện gì tự mình đi giải quyết, chuyện cha tôi làm tôi đã xử lý rồi, chuyện của các người, tự mình đi tìm Vương phi, tôi còn có việc phải đi trước." Nói xong liền rời khỏi chỗ đó.

Người nhà họ Trần trừng mắt nhìn Trần Thượng, nếu không phải Trần Thượng thì họ cũng không đến nỗi đắc tội Vương phi.

Chương 1108

Bây giờ thì hay rồi.

Trừ Trần Thượng, còn có mấy người đi theo Trần Thượng nói chuyện cũng không được họ chào đón.

Nếu không phải mấy người Trần Thượng này, họ cũng giống như tộc trưởng và mọi người, có được cơ hội này rồi.

Những tộc nhân khác nhìn Trần Tuấn Sinh: "Tộc trưởng, có thể làm phiền ngài giúp chúng tôi một chút không, chúng tôi…" "Vương phi đã nói rõ là không muốn giúp các người, tôi đi cũng vô ích, hơn nữa tôi đã không còn là tộc trưởng nữa rồi, đừng đến tìm tôi." Khi ông nói, họ chẳng ai nghe, chỉ nghe lời của những người Trần Thượng này, đã nghe rồi, thì cũng phải trả giá cho những việc mình làm, đây là đạo lý muôn thưở không thay đổi.

Người nhà họ Trần cau mày nhìn Trần Tuấn Sinh, họ tưởng Trần Tuấn Sinh chỉ nói suông thôi, không thể nào nỡ bỏ chức tộc trưởng này.

Nhưng bây giờ ông ấy lại có thể nói ra những lời như vậy, điều này không phải có chút quá đáng sao? "Bất kể thế nào chúng ta cũng là người một nhà, anh vẫn phải quản chúng tôi chứ, anh không thể tự mình có được cơ hội này, rồi không màng sống chết của chúng tôi được." Người nhà họ Trần nhao nhao nói.

Có ý là nếu Trần Tuấn Sinh không đồng ý, họ cũng sẽ không chịu bỏ qua.

Trần Tuấn Sinh nhìn họ: "Khi các người muốn đi theo thì tôi có khuyên các người không?

Khi các người nói xấu Vương phi thì tôi có ngăn các người không?" Những người Trần gia đang hùng hổ lập tức im bặt, Trần Tuấn Sinh đã nhắc nhở, cũng đã ngăn cản họ.

Chỉ là họ không muốn nghe mà thôi.

Trần Tuấn Sinh nhìn họ như vậy, nụ cười trên mặt cũng tăng thêm vài phần: "Các người xem, tôi đã nhắc nhở các người rồi, cũng đã nói với các người đừng bàn tán về Vương phi, các người không nghe lời tôi, cứ nhất định muốn đi theo Trần Thượng và bọn họ, bây giờ rơi vào cảnh này rồi mới đến tìm tôi sao?

Làm gì có chuyện đơn giản như vậy?

Tôi đã nói rồi, tôi không quản được nhiều chuyện như thế." Những gì nên quản ông đã quản rồi, nhưng họ chẳng ai nghe, đã không chịu nghe thì còn gì để nói nữa? "Thôn trưởng, chúng tôi không phải có ý này." "Các người có phải ý này đã không còn quan trọng nữa, bây giờ chuyện của các người tôi không muốn quản, đừng đến tìm tôi, ai hại các người thì tự mình đi tìm người đó đi." Nói xong Trần Tuấn Sinh cũng bỏ đi.

Những người này thật là bị nuông chiều quá rồi.

Thật sự nghĩ mỗi lần đều có người sẵn lòng ra dọn dẹp đống hỗn độn cho họ sao?

Sau khi không còn là tộc trưởng nữa, Trần Tuấn Sinh phát hiện cả người nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Còn về Trần Thượng và bọn họ sau này sẽ làm thế nào, thì đó không phải là điều ông phải suy nghĩ.

Thượng Văn rất nhanh đã biết Thượng Kiệt đi cầu xin Vương phi, khiến người Thượng gia thôn đều có thể trồng hai mẫu bông.

Thế là khi người khác đến, ông ta liền bắt đầu khoe khoang rằng tất cả những điều này đều là công lao của ông ta.

Là ông ta đã nói với Thượng Kiệt phải làm thế nào, mới có được như bây giờ.

Những người đến thăm Thượng Văn nghe ông ta nói vậy liền cau mày, trong lòng cũng có chút khó chịu. "Thôi được rồi, ông đừng nói những lời đó nữa, chuyện này chẳng liên quan gì đến ông cả, là Thượng Kiệt tự mình đi tìm Vương phi, ở ngoài đợi hai ba canh giờ mới cầu xin được, liên quan gì đến ông?

Nếu ông có sự kiên nhẫn như Thượng Kiệt, thì cũng đã không đến nỗi bị Vương phi đánh cho bây giờ vẫn còn nằm liệt trên giường không dậy nổi." Thượng Văn bị đáp trả đến mức không nói được lời nào, trừng mắt nhìn người vừa nói, giận dữ nói: "Lời này là ai nói?

Có phải Thượng Kiệt nói với các người không?" "Cậu ấy thật sự không nói." "Thượng Văn, ông vẫn nên tự lo cho mình đi, thật không ngờ ông lại là loại người như vậy." Nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Thượng Văn nhìn người rời đi, tức đến mức từ trên giường bò xuống tìm Thượng Kiệt và Chu thị tính sổ, kết quả hai người đều đi khai hoang không có nhà.

Thượng Kiệt và Chu thị vừa về, liền thấy Thượng Văn ngồi đó với vẻ mặt âm trầm.

Ánh mắt nhìn Thượng Kiệt không giống như nhìn con trai mình, mà giống như đang nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Thượng Kiệt bây giờ không có thời gian quan tâm ông ta đang nghĩ gì, thậm chí có chút bực bội nói: "Cha lại muốn làm gì nữa?" "Tôi muốn làm gì ư?

Phải là cái nghiệt chủng nhà ngươi muốn làm gì mới đúng chứ?

Nhìn danh tiếng của tôi bị hủy hoại ngươi có phải rất vui không?"

Chỉ cần nghĩ đến việc người trong thôn nói về ông ta thế nào, Thượng Văn trong lòng liền vô cùng phẫn nộ.

Đây không phải con trai ông ta, đây chính là một cái nghiệt chủng đã hủy hoại tiền đồ của ông ta.

Chu thị nghe Thượng Văn nói vậy, sắc mặt tái mét nhìn ông ta: "Thượng Văn, ông nói gì?" Đây dù sao cũng là con trai bà, ông ta sao có thể nói ra lời như vậy?

Đối với chuyện này Thượng Kiệt lại chẳng có phản ứng gì: "Mẹ đừng quản, ông ta muốn mắng thì cứ mắng đi, con lười quản mấy chuyện này." "Nhưng mà…" "Không có gì để nhưng nhị gì cả, cứ thế đi." Thượng Văn muốn thế nào thì cứ thế đi, cậu bây giờ thật sự không có tinh thần quản mấy chuyện này.

Thượng Văn thấy Thượng Kiệt như vậy, có chút tức giận đến hóa thẹn, đây dù sao cũng là con trai ông ta, con trai ông ta lại dám nói những lời như vậy, có phải hơi quá đáng không? "Thượng Kiệt, bọn ngươi cút ra ngoài cho ta." Thượng Văn chỉ tay về phía cửa giận dữ nói. "Ông nói gì?" Chu thị không thể tin được nhìn Thượng Văn, ông ta lại muốn làm gì nữa? "Khi tôi bị thương các người không chịu mời thầy thuốc cho tôi, hôm nay tôi muốn hưu thê, bà dẫn cái nghiệt chủng này cút đi cho tôi, ai biết đây là giống của ai." Chắc chắn đây không phải con trai ông ta, nếu không thì sao lại đối xử với người cha như ông ta như vậy?

Chu thị tức đến run rẩy cả người, Thượng Văn vậy mà lại ác độc đến mức này, lại dám nói con trai mình không phải của mình.

Thượng Kiệt đối với chuyện này lại không có phản ứng gì: "Lời này là ông nói đó, hưu thư đâu." Thượng Văn ném cho Chu thị một phong hưu thư, rõ ràng là đã viết xong từ lúc họ đi khai hoang rồi.

Chu thị suýt nữa thì ngất đi, ông ta vậy mà đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi sao?

Thượng Kiệt nhặt hưu thư, vào phòng mình thu dọn đồ đạc, trước khi đi nhìn Chu thị: "Mẹ đi dọn đồ đi." Rời khỏi nhà Thượng Văn đối với cậu còn tốt hơn. "Kiệt nhi, rời khỏi đây chúng ta đi đâu ở?

Bây giờ chẳng có gì ăn cả…" Nếu đợi đến mùa thu thì còn đỡ, nhưng hiện tại cây trồng mới xuống đất không bao lâu. "Mẹ tin con." "Được rồi." Thượng Kiệt và Chu thị thu dọn đồ đạc xong liền đi.

Rời khỏi nhà Thượng Văn, Thượng Kiệt đưa Chu thị đến một căn nhà gỗ nhỏ hai gian. "Kiệt nhi, đây là…" Đây không phải căn nhà của lão thợ săn già trong thôn sao?

Kiệt nhi đưa bà đến đây làm gì? "Năm đó khi lão thợ săn bệnh nặng không ai chăm sóc, con đã chăm sóc ông ấy một thời gian, sau khi ông ấy qua đời con cũng đã chôn cất cho ông ấy, ông ấy trước khi lâm chung đã đưa cho con khế đất của căn nhà này, ngoài ra còn có ba mẫu ruộng nước." Tất cả những điều này đều được những người già chính trực trong thôn làm chứng, cũng đã đến quan phủ để đăng ký, đều mang tên cậu.

“Năm nay con kiếm được tiền xong thì trữ được ít lương thực, tuy chỉ có hơn trăm cân nhưng chắc đủ cho chúng ta cầm cự một thời gian.

Đợi khai hoang xong, con lại đi làm thuê kiếm tiền, đến lúc đó sẽ có thể tiếp tục.” Chu Thị nhìn chỗ lương thực và ít thịt hun khói trong căn nhà gỗ nhỏ, lập tức yên tâm hẳn.

“Không trách con lại trực tiếp đồng ý cho Thượng Văn rời đi.” “Mẹ nó bây giờ thế này sớm muộn gì cũng liên lụy đến chúng ta, chúng ta sớm cắt đứt quan hệ với bà ấy còn tốt hơn.” Thượng Kiệt có suy nghĩ của riêng mình.

Hai ngày nay, cậu biết luôn có người đến tìm Thượng Văn, hơn nữa những người đó đều không phải người tốt, chắc chắn họ muốn làm gì đó.

“Kiệt Nhi con vì sao lại nói vậy?” Chẳng lẽ đứa bé đã phát hiện ra chuyện gì quan trọng?

Thượng Kiệt thì thầm nói gì đó với Chu Thị, sau khi nghe xong, sắc mặt Chu Thị thay đổi hẳn: “Chuyện này là thật sao?” Thượng Kiệt gật đầu: “Đúng là thật.” “Vậy sau này con tranh thủ đi nói một tiếng, nhắc nhở họ cẩn thận.” “Đợi chúng ta an cư xong con sẽ đi.” Thượng Kiệt dẫn Chu Thị dọn dẹp căn nhà gỗ một lượt, trong nhà có đủ mọi thứ, điều này khiến Chu Thị yên tâm không ít.

Chương 1109

"Mẹ, chỗ con còn một lạng bạc, mẹ cứ giữ lấy phòng khi cần." "Được." Thượng Kiệt thu dọn xong xuôi thì tiếp tục đi khai hoang, còn người trong thôn cũng biết Thượng Văn vì việc Thượng Kiệt giải quyết chuyện trồng bông mà oán hận không thôi, cuối cùng lại hưu Chu Thị.

Không những hưu Chu Thị mà còn đuổi Thượng Kiệt ra ngoài.

Hiện tại trong nhà Thượng Văn chỉ còn lại một mình ông ta.

Ban đầu, Thượng Văn cảm thấy cuộc sống như vậy thật tốt, đúng là cuộc sống thần tiên, nhưng mấy ngày sau thì ông ta ngây người ra.

Không có ai giặt quần áo nấu cơm cho ông ta, không có ai dọn dẹp nhà cửa, thậm chí không có ai cho lũ gà ăn, nhất thời cuộc sống trong nhà hoàn toàn hỗn loạn.

Đúng lúc Thượng Văn muốn đi tìm Chu Thị về thu dọn thì những người vẫn liên lạc với ông ta đã đến.

"Các ngươi có chuyện gì?

Có chuyện gì thì đợi ta tìm vợ ta về rồi nói." "Một người phụ nữ lớn tuổi như vậy có gì tốt?

Đợi ngươi giúp chúng ta làm xong việc cần làm, đến lúc đó tiền không thiếu của ngươi, còn có thể giúp ngươi cưới một người vợ xinh đẹp như hoa, như vậy không phải tốt hơn sao?" Thượng Văn nghe thấy lời này thì cũng thấy đúng, thế là không quản Chu Thị và họ nữa, nhà bẩn thì bẩn một chút vậy.

"Các ngươi đều chuẩn bị xong rồi chứ?

Bên đó cao thủ không ít đâu, các ngươi tốt nhất nên chuẩn bị thêm nhiều người một chút.” Thượng Văn không yên tâm nói.

“Chuyện này ngươi có thể hoàn toàn yên tâm.” “Vậy thì tốt.” “Tin tức ngươi thăm dò kỹ cho chúng ta, cả lịch trình sinh hoạt của họ nữa, làm xong việc này thì không thiếu lợi lộc của ngươi đâu.” Thượng Văn không phải loại người không có lợi thì không làm việc: “Vết thương của ta còn chưa khỏi đây này, ngươi xem đây…” Đối phương nhìn dáng vẻ tham lam của Thượng Văn có chút bất mãn, nhưng vẫn lấy ra một thỏi bạc đưa cho Thượng Văn, thỏi bạc này chính là mười hai lạng.

“Ta không quản ngươi dùng cách gì, tốt nhất hãy cố gắng thăm dò tin tức này, nếu ngươi cầm tiền mà không làm việc, hậu quả ngươi tự gánh chịu, đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì đừng trách chúng ta trở mặt vô tình.” Thượng Văn giật mình, nhưng rất nhanh đã thả lỏng: “Yên tâm, ta là người rất giữ chữ tín.” “Vậy thì tốt nhất, đợi tin tức của ngươi.” Nói xong người đó bỏ đi.

Thượng Văn nhìn thỏi bạc trong tay vui vẻ cắn một miếng.

Sờ thỏi bạc, Thượng Văn vô cùng hưng phấn, số tiền này đến thật dễ dàng.

Chỉ cần giúp thăm dò tin tức là được.

Thượng Văn nằm trên giường, trong mắt tràn đầy mong đợi vào tương lai.

Chỉ cần hoàn thành yêu cầu của đối phương, ông ta sẽ có được rất nhiều tiền, đến lúc đó nhà lớn, người hầu, vợ trẻ đều có đủ.

Đến lúc đó ông ta còn cần Chu Thị nữa sao?

Một Chu Thị mà thôi, tính là cái thá gì.

Khi Thượng Văn đang mơ mộng đẹp đẽ thì không hề biết một bóng người đã âm thầm rời đi, rời đi xong liền ra khỏi thôn.

Trong mấy ngày sau, Thượng Văn bắt đầu ra ngoài, mỗi ngày sớm đi tối về.

Khoảng nửa tháng sau, Thượng Văn cuối cùng cũng đi tìm nhóm người kia: “Ta đã tra ra tin tức các ngươi muốn rồi.” “Nói nghe xem nào.” Người đối diện lập tức hứng thú.

Vốn tưởng phải mất một thời gian mới có tin tức, không ngờ tin tức lại đến nhanh như vậy.

“Mỗi buổi chiều họ đều ra ngoài, hơn nữa thời gian rất cố định.” “Được rồi, ta biết rồi.” Đối phương nhìn Thượng Văn rồi đưa một tờ ngân phiếu cho ông ta: “Ngươi tốt nhất là nên giữ kín miệng.” “Yên tâm, chuyện này không cần các ngươi nói ta cũng biết phải làm thế nào.” “Tốt nhất là như vậy, ngươi có thể đi rồi.” Thượng Văn cầm ngân phiếu vui vẻ rời đi, từ phía sau đi ra một người: “Ngươi cứ thế thả hắn đi, không sợ hắn gây chuyện sao?” “Không có gì đáng sợ, hắn dám làm như vậy thì phải trả giá.” “Ngươi nói cũng đúng, chúng ta khi nào động thủ?” “Càng nhanh càng tốt, không thể cho đối phương thời gian phản ứng, thời gian kéo dài ngược lại sẽ đêm dài lắm mộng.” “Ta đi sắp xếp đây.” Chiều hôm sau, Tiểu Bảo và các bạn vẫn như thường lệ dẫn các bảo vệ cùng ra ngoài dạo chơi.

Khi đi đến chân núi thì đột nhiên xuất hiện một đám người áo đen, các bảo vệ lập tức vây quanh Tiểu Bảo và các bạn.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cũng đồng thời che chắn cho em trai em gái phía sau: “Các ngươi là ai?” “Chúng ta là ai các vị thiếu gia không cần để ý, đi theo chúng ta là được.” “Nếu như chúng ta không đi?” Tiểu Bảo nhìn đối phương, trong mắt mang theo ánh sáng kỳ lạ.

“Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí, động thủ.” Nhìn những người áo đen này, Tiểu Bảo và các bạn không hề sợ hãi.

Một tiếng “gầm” giận dữ, một con bạch hổ từ trong rừng nhảy ra chắn trước mặt bọn họ.

Sự xuất hiện của bạch hổ khiến những người đến bắt Tiểu Bảo và các bạn đều ngây người ra, nhưng không ai nói Ngọc Vương phủ còn có một con bạch hổ, đây chính là chúa tể muôn loài.

“Không ngờ lại còn có một con bạch hổ, bắt về!” Người nói chuyện trong mắt toàn là tham lam.

“Liệt Dương, nó nói muốn bắt con đi, muốn con tách khỏi Triệt Nhi.” Vừa nghe thấy thế, Liệt Dương lập tức không kiềm chế được lửa giận, lao về phía đối phương.

Những con thú hai chân này dám nghĩ đến việc bắt tách nó ra khỏi tiểu chủ nhân, đơn giản là không thể tha thứ.

Với sự gia nhập của Liệt Dương, cộng thêm sức chiến đấu của các bảo vệ, đối phương nhất thời không có cách nào bắt được Tiểu Bảo và các bạn.

Hoằng Nghị nhìn những người này: “Anh trai, anh nói mục đích chúng đến tìm chúng ta là gì?” “Ngoài uy hiếp mẹ ra thì đoán chừng cũng chẳng có tác dụng gì khác.” Tiểu Bảo không cần nghĩ ngợi đã nói.

“A…” Khi Tiểu Bảo và các bạn đang nói chuyện, có một người bị Thang Viên cắn vào đùi, lập tức bị Thang Viên cắn đứt một miếng thịt, các bảo vệ ở bên cạnh cũng gia nhập chiến cuộc, hai con cùng ra tay, cắn gãy xương đùi của đối phương, khiến người đó mất đi sức chiến đấu.

Những người đến bắt Tiểu Bảo và các bạn không ngờ sức chiến đấu của mấy con chó này lại mạnh như vậy, lại không thua kém bạch hổ.

Hơn nữa động tác của chúng vô cùng nhanh nhẹn, trong khi bảo vệ mấy đứa trẻ, vẫn có thể đấu ngang tài ngang sức với bọn họ.

Người cầm đầu nhìn thấy số người bị thương ngày càng nhiều, trong lòng hiểu rằng nếu cứ tiếp tục như vậy thì bọn họ đều không thể quay về được.

“Tăng tốc lên.” Không thể tiếp tục trì hoãn nữa, nếu trì hoãn nữa chắc chắn sẽ gây chú ý cho những người trên núi, đến lúc đó người ở bên kia xuống, bọn họ muốn đi cũng không được.

Tất cả mọi người cùng tăng tốc, biểu cảm trên mặt trở nên vô cùng căng thẳng.

Nếu biết Ngọc Vương phi có nhiều chó có sức chiến đấu mạnh như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không chỉ đến đây với bấy nhiêu người.

Khi bọn họ dốc toàn bộ sức lực, Liệt Dương và các bạn dần rơi vào thế hạ phong, nhưng đối phương cũng không khá hơn, mùi máu tanh xung quanh ngày càng nồng.

“Tiếp tục động thủ.” Lúc này, Liệt Dương và các bạn vốn đang hơi yếu thế cũng đột nhiên bùng phát sức mạnh, đánh đối thủ trở tay không kịp.

“Đồ súc sinh đáng chết!” Kế hoạch tốt đẹp của bọn chúng lại bị mấy con súc sinh này phá hỏng.

Lấy độc dược ra vừa chuẩn bị động thủ thì bên cạnh truyền đến một tràng vỗ tay: “Các ngươi thật lợi hại, ngay cả mấy con sủng vật cũng không đánh lại, không đánh lại sủng vật còn dám chạy đến địa bàn của Ngọc Vương phủ chúng ta gây sự, coi những người của Ngọc Vương phủ chúng ta đều đã chết rồi sao?” Người cầm đầu nhìn những người đột nhiên xuất hiện, sắc mặt biến đổi.

Người đến lại nhanh như vậy.

Thật là thất vọng a.

“Triệt.” Người đã đến rồi, bọn chúng muốn đưa lũ trẻ đi cũng không còn cơ hội nữa.

Lúc này, đường lui của bọn chúng đã bị chặn lại.

Nam Kiều và La Hậu nhìn những người này, cười lạnh nói: “Thật sự để các ngươi từ đây đi được, chúng ta còn mặt mũi nào nữa?” Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm thất vọng nói: “Cho các ngươi cơ hội rồi, vậy mà lại không có khả năng này để đưa chúng ta đi.” Ngôn Triệt đưa tay sờ Liệt Dương, ôm lấy cổ nó: “Liệt Dương thật lợi hại.” Liệt Dương cọ cọ vào người Ngôn Triệt, quay đầu ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nhóm người kia, bọn chúng dám làm hại tiểu chủ nhân một lần nữa, sẽ bị cắn chết ngay lập tức.

Tiểu Bảo vỗ vỗ đầu Liệt Dương: “Về nhà cho ngươi ăn ngon.” Liệt Diễm quay đầu nhìn Tiểu Bảo, sau đó ngồi xuống bên cạnh Ngôn Triệt.

Ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm những người đó.

“Trước tiên đưa người về, sau đó giao cho các ngươi, đợi Ngọc ca về rồi xử lý những người này.” Dám động thủ với Tiểu Bảo và các bạn, xem ra bọn chúng không muốn sống nữa rồi.

“Chạy!” Người cầm đầu nghiến răng nói.

Bọn chúng phải thoát khỏi đây, nếu không thì xong đời rồi.

Chương 1110

Bọn chúng sẽ không còn cơ hội nữa.

“Chạy?

Các ngươi muốn chạy đi đâu?” La Hậu chặn những người muốn bỏ trốn.

Cùng với những người khác tóm gọn tất cả bọn chúng.

Vương Cẩn Hòa sau đó xuất hiện trước mặt họ: “Muốn bắt trẻ con để uy hiếp chúng ta, cách này không tồi, chỉ tiếc là các ngươi quá ngây thơ rồi.” Nếu không phải bên cạnh đủ an toàn, cô sao có thể để Tiểu Bảo và các bạn mỗi ngày tự mình xuống núi dạo chơi?

“Các ngươi sớm đã biết rồi sao?” Người cầm đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: “Đúng vậy, ngươi nghĩ sau khi biết Thượng Văn có vấn đề, ta sẽ không phái người giám sát sao?

Xem ra các ngươi đã phế vật đến mức ngay cả người giám sát cũng không phát hiện ra.” “Ngươi…” “Trước tiên đưa về.” Vương Cẩn Hòa không cho bọn chúng cơ hội tiếp tục nói, nhìn Nam Kiều và những người khác phân phó.

Nam Kiều mấy người đưa người đi, nhìn bọn chúng một cái, đúng là những kẻ ngu ngốc.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.” Nguyên Húc không rời đi mà nói: “Phu nhân, còn một người nữa cũng phải đưa đi.” Vương Cẩn Hòa dừng bước, quay đầu nhìn Nguyên Húc: “Ngươi nói đúng, đi mời Thôn trưởng Thượng gia thôn đến đây, nhớ là ‘mời’ đấy.” “Vâng, Phu nhân.” Khi Nguyên Húc đến, Thượng Văn vẫn đang ở nhà ngắm số tiền kiếm được.

Một lần đã lấy được nhiều như vậy, nếu có thêm mấy lần nữa, ông ta cả đời không phải lo lắng gì nữa.

“Số tiền này kiếm thật dễ dàng, chỉ là hành tung của mấy đứa trẻ con, vậy mà lại cho nhiều tiền như vậy.” Thượng Văn kích động nói.

Ông ta vốn tưởng có mấy chục lạng bạc là đủ rồi, không ngờ lại cho đến năm trăm lạng.

“Chỉ sợ ngươi có tiền mà không có mệnh để tiêu.” Giọng của Nguyên Húc vang lên ở cửa.

“Ai?” Thượng Văn vội vàng cất tiền đi, sợ tiền của mình bị người khác cướp mất.

Nguyên Húc một cước đạp văng cửa phòng, Thượng Văn nhìn Nguyên Húc ở cửa, lập tức có chút hoảng loạn.

Lại là người bên cạnh Ngọc Vương phi, hắn đến đây làm gì?

“Ngươi… ngươi muốn làm gì?” “Vương phi sai tôi đến mời ông qua.” Thượng Văn cười gượng nói: “Cái này… cái này không cần đâu, tôi… tôi trên người còn có vết thương.” Lúc này Thượng Văn vốn đã rất chột dạ, đột nhiên nghe thấy lời này càng không dám đi.

“Vương phi mời người chưa từng có ai dám không đi cả, Thượng Văn, ngươi dám tiết lộ hành tung của tiểu thiếu gia chúng ta cho kẻ xấu, thì nên biết mình sẽ có kết cục như thế nào.” Thượng Văn hoàn toàn hoảng loạn: “Không… các ngươi không thể đối xử với ta như vậy!” “Không thể sao?

Bây giờ không phải lúc ngươi nói không thể là không thể, ngươi phải trả giá cho những việc mình đã làm.” Sắc mặt Thượng Văn lập tức biến đổi, nhìn hắn nghiến răng nói: “Ngươi cút đi cho ta!” Nói xong liền đẩy người ra định chạy.

Nguyên Húc nhìn Thượng Văn bỏ chạy, trong mắt mang theo vẻ châm biếm, thật là ngây thơ.

Chậm rãi đi theo ra ngoài, người trong thôn nhìn thấy Thượng Văn bị người đuổi theo, ông ta dường như gặp phải chuyện gì kinh khủng lắm, không ngừng chạy về phía trước.

“Mau cứu tôi!

Hắn muốn giết tôi!” Thượng Văn nhìn Nguyên Húc đang chậm rãi đi theo phía sau nói với những người bên cạnh.

Người trong thôn theo bản năng nhìn Nguyên Húc, có người nhìn Nguyên Húc có chút quen mắt, còn đang suy nghĩ hắn là ai thì đã có người lên tiếng: “Đây là người bên cạnh Vương phi, hắn vì sao lại đuổi theo Thượng Văn?” Hiện tại bọn họ ngay cả hai chữ “Thôn trưởng” cũng không muốn gọi nữa.

Nguyên Húc nghe thấy sự nghi ngờ của bọn họ, dừng bước lại nhìn xung quanh: “Thượng Văn chó gan to lớn, vậy mà dám tính kế tiểu thiếu gia của Ngọc Vương phủ chúng ta, nói hành tung của tiểu thiếu gia cho kẻ ác, vừa nãy có một đám người xuất hiện, suýt chút nữa đã bắt đi tiểu thiếu gia chúng ta, các ngươi có biết một khi tiểu thiếu gia chúng ta thật sự vì Thượng Văn mà bị bắt đi, cả Thượng gia thôn các ngươi sẽ có hậu quả gì không?” Người Thượng gia thôn nghe thấy lời này sắc mặt đều biến đổi.

Thượng Văn sao có thể làm loại chuyện này?

“Tiểu ca này, tất cả đều là Thượng Văn làm, không liên quan đến chúng tôi ạ.” “Hiện tại vì tiểu thiếu gia và các bạn không sao, nên Vương phi không tìm các ngươi gây phiền phức, trước đó vì Thượng Kiệt đi tìm Vương phi cầu tình, cũng đã cho các ngươi cơ hội trồng bông, nếu các ngươi cố ý ngăn cản, thì đừng trách chúng ta không khách khí với các ngươi.” “Các ngươi nên may mắn là Vương gia đi vắng có việc, nếu không người trong thôn các ngươi…” Nguyên Húc không nói hết lời, nhưng lời hắn lại vô cùng khiến người ta suy nghĩ.

Nếu Vương gia ở đây, hậu quả sẽ như thế nào?

Tất cả mọi người không dám nghĩ đến vấn đề này.

Ánh mắt chuyển sang Thượng Văn, tất cả mọi người đều tức giận, Thượng Văn đáng chết!

“Thượng Văn, đồ khốn nạn nhà ngươi, ngươi dám làm loại chuyện cầm thú còn không bằng này!” Làm loại chuyện này còn dám nói người ta muốn giết ông ta, thật là trắng trợn đổi trắng thay đen.

“Người bây giờ lại không sao, dựa vào cái gì mà gây sự với tôi?” Thượng Văn không những không biết hối cải, ngược lại còn cảm thấy người không sao, thì không nên gây phiền phức cho ông ta.

“Còn là một Vương phi, vậy mà lại tính toán chi li.” Thượng Văn giận dữ gào lên.

Ông ta chỉ muốn kiếm ít tiền, chuyện này lẽ nào cũng sai sao?

“Đưa đi!” Nguyên Húc lười nghe Thượng Văn ở đây nói bậy.

Còn người Thượng gia thôn nghe thấy những lời đó của Thượng Văn thì lập tức ngây người ra.

Lời này sao lại có thể nói như vậy chứ?

Đã muốn hại con cái người ta rồi, vậy mà còn nói Vương phi tính toán chi li?

Nếu không tính toán chi li, thật sự bỏ qua cho Thượng Văn, ông ta sau này còn không lên tận trời sao?

Vạn nhất sau này lại làm ra chuyện gì liên lụy đến người trong thôn bọn họ thì sao?

Chỉ nghĩ thôi bọn họ đã cảm thấy đáng sợ.

“Tiểu ca này, chuyện này thật sự không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi cái gì cũng không biết.” Dân làng nhìn Nguyên Húc vội vàng nói.

Chỉ sợ sau này Vương phi sẽ liên lụy đến thôn của bọn họ.

“Yên tâm, Vương phi sẽ không tìm phiền phức cho các ngươi.” Tất cả mọi người nghe thấy lời này thì hoàn toàn yên tâm.

Chỉ cần Vương phi không tìm phiền phức là tốt rồi.

Hiện tại người Thượng gia thôn đều mừng cho mẹ con Thượng Kiệt, may mà bọn họ đã cắt đứt quan hệ với Thượng Văn, hơn nữa còn là Thượng Văn tự mình viết giấy hưu.

Nếu không thì bọn họ chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Hiện tại người trong thôn đều không dám giúp Thượng Văn nói chuyện, chỉ nhìn Thượng Văn bị đưa đi.

Giúp Thượng Văn nói chuyện chẳng phải là không muốn sống nữa sao?

Thượng Văn nhìn dân làng vậy mà không quản ông ta, tức đến mức chửi rủa: “Đồ khốn nạn các ngươi, ta đã biết không nên để các ngươi được yên ổn.” “Những năm nay ta vì trong thôn làm nhiều chuyện như vậy, các ngươi lại chưa bao giờ biết ơn, bây giờ ta gặp nạn các ngươi vậy mà lại đối xử với ta như vậy.” Thượng Văn phẫn nộ gào thét, dáng vẻ đó nhìn thật sự có chút dọa người.

Nghe thấy lời của Thượng Văn, tất cả mọi người đều ngây người ra, Thượng Văn nói vì trong thôn làm rất nhiều chuyện, nhưng trừ việc mua đất, mua một mảnh đất làm nhà ra, bọn họ thật sự không nghĩ ra Thượng Văn còn làm chuyện gì có ích cho bọn họ nữa.

“Thượng Văn, ngươi vì tư lợi mà cố ý mưu hại con cái của Vương gia, nếu Vương gia và Vương phi nhẫn tâm một chút, chúng ta đều sẽ cùng ngươi gặp tai ương, ngươi vậy mà còn có thể nói ra lời này, ngươi không thấy lương tâm cắn rứt sao?” “Còn chuyện trồng bông, chúng ta rõ ràng là muốn trồng, kết quả ngươi lại đi nói với Vương phi là chúng ta không muốn trồng bông, còn vì thế mà đắc tội với Vương phi, ngươi sao lại có ý tứ nói ra lời này?” Chỉ nghe Thượng Văn nói lời này bọn họ đã cảm thấy mất mặt.

Thượng Văn cười lớn: “Ta quả nhiên không làm sai, không nên để các ngươi có cơ hội đổi đời, các ngươi cứ nên nghèo cả đời đi.” “Đều tại Thượng Kiệt cái nghiệt chủng đó, nếu không phải nó, các ngươi sao có thể có cơ hội như vậy?” Người Thượng gia thôn nghe thấy Thượng Văn nói lời này thì toàn thân phát lạnh, trong mắt đều là không dám tin, đây còn là lời một thôn trưởng có thể nói ra sao?

Hơn nữa ông ta vậy mà lại nói con trai của Thượng Kiệt là nghiệt chủng?

Đây là lời một người làm cha có thể nói ra sao?

Chương 1111

“Thượng Văn ngươi đơn giản là quá đáng sợ rồi, ngươi có ngày hôm nay đều là do ngươi tự chuốc lấy.” “Tiểu ca này, làm phiền các ngươi rồi.” Bọn họ bây giờ một chút cũng không muốn nhìn thấy Thượng Văn, nhìn thấy ông ta là cảm thấy khó chịu.

Tuy biết Thượng Văn là một người ích kỷ, nhưng không ngờ lại ích kỷ đến mức này.

Vì để khống chế dân làng mà lại làm ra loại chuyện này.

Bây giờ nghĩ lại việc ông ta vì tiền mà bán tin tức của Tiểu Bảo và các bạn dường như cũng có thể giải thích được.

Nguyên Húc phất phất tay, bảo người nhanh chóng kéo Thượng Văn đi, tránh để lát nữa lại gây ra chuyện gì thì không hay.

Dẫn người rời khỏi Thượng gia thôn, bọn họ vừa đi thì có người đi tìm Chu Thị: “May mà các ngươi và Thượng Văn đã không còn quan hệ, nếu không các ngươi sẽ bị ông ta liên lụy chết mất.” Đến tận bây giờ người trong thôn vẫn còn sợ hãi.

May mà Vương phi rộng lượng, không liên lụy đến bọn họ.

“Sao vậy?” Chu Thị ngẩn ra có chút kỳ lạ hỏi.

Chẳng lẽ xảy ra chuyện gì lớn rồi sao?

“Thượng Văn vì tiền đã bán hành tung của con cái Vương phi, chiều nay có người cố ý đến bắt mấy đứa trẻ nhà Vương gia, nếu không phải người của Vương phủ kịp thời đến, người trong thôn chúng ta đều sẽ bị ông ta liên lụy chết rồi.” Người đến tìm Chu Thị tức giận không nhẹ.

“Còn nữa, Thượng Văn nói với Vương phi là người trong thôn chúng ta không muốn trồng bông đều là cố ý, ông ta chính là không muốn cho chúng ta đổi đời.” Chu Thị nghe thấy lời này thì trong lòng từng đợt phát lạnh.

Đặc biệt là sau khi biết Thượng Văn lại muốn hại con cái của Vương gia, càng không thể chấp nhận được.

Giọng bà run rẩy: “Ông ta bây giờ…” “Đã bị người của Vương phủ đưa đi rồi, tiểu ca kia nói chúng ta nên may mắn là con cái Vương gia không sao, nếu không người Thượng gia thôn chúng ta cũng phải chôn cùng với mấy đứa trẻ rồi.” Chu Thị bây giờ thật sự rất may mắn Thượng Văn đã cho bà một tờ giấy hưu, nếu không xảy ra chuyện như vậy, bà và con trai còn không bị liên lụy chết sao?

“May mà chúng ta và ông ta đã không còn quan hệ.” Chu Thị vẻ mặt sợ hãi nói.

“Ai nói không phải?

Ông ta cũng coi như đã làm một chuyện tốt.” Chu Thị nghe thấy lời này thì trong lòng cười lạnh không thôi.

Ông ta làm chuyện tốt sao?

Những lời ác độc ông ta nói những người này còn không biết đâu.

Hiện tại Thượng Văn có kết cục như vậy, cũng là do ông ta tự chuốc lấy.

Bà chỉ muốn nói đáng đời!

Thượng Văn bị đưa về sau đó, nhìn thấy nhóm người kia, nhìn thấy những người mình quen biết, Thượng Văn tức giận không nhẹ: “Các ngươi đơn giản chính là đồ phế vật, ngay cả mấy đứa trẻ cũng không đối phó được, các ngươi bị bắt cũng thôi đi, vậy mà còn đến liên lụy ta!” “Là ngươi đã bán đứng chúng ta?” Thượng Văn chỉ vào bọn chúng giận dữ mắng: “Nếu ta bán đứng các ngươi ta nhân sẽ bị bắt đến đây sao?

Các ngươi tự mình làm chuyện tốt lại còn chạy đến vu khống ta.” Vương Cẩn Hòa ngồi ở ghế chủ vị làm việc của mình, nghe thấy bọn họ ở đây chó cắn chó, một chút cũng không động lòng.

Đợi bọn họ cãi vã đủ rồi mới đặt việc trong tay xuống, lạnh lùng nhìn bọn họ: “Cãi đủ rồi sao?” Thượng Văn nghe thấy giọng Vân Thiển lập tức mở miệng nói: “Vương phi, chuyện này không liên quan đến ta, là vấn đề của bọn chúng, ta cái gì cũng không làm, ngươi phải thả ta ra.” “Phải sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Thượng Văn.

Xem ra cô bảo Nguyên Húc mời người đến, khiến ông ta đã nảy sinh hiểu lầm gì đó.

Thượng Văn theo bản năng lùi lại một bước: “Ngươi… ngươi muốn làm gì?” “Làm gì sao?

Thượng Văn, ngươi có biết trong số mấy đứa trẻ này có hai đứa là con của ai không?” Vương Cẩn Hòa chỉnh trang lại rồi bưng tách trà nhìn Thượng Văn hỏi.

Thượng Văn không đi hỏi vấn đề này, không phải không muốn hỏi, mà là không dám hỏi.

Cứ cảm thấy một khi hỏi vấn đề này, sẽ mang đến phiền phức rất lớn cho ông ta.

Nhìn dáng vẻ trầm mặc của Thượng Văn, Vương Cẩn Hòa cũng không để ý: “Trong đó có một Thái tử, một Trưởng công chúa, ngươi nói nếu bọn họ xảy ra chuyện, cuối cùng ngươi sẽ có kết cục như thế nào?” Sắc mặt Thượng Văn trắng bệch, ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa.

Trong số mấy đứa trẻ kia vậy mà lại có con trai con gái của Hoàng thượng.

Con trai của Hoàng thượng không ở kinh thành, đi theo Ngọc Vương và các bạn chạy đến Dụ Hòa quận làm gì?

Chẳng phải là làm loạn sao?

Thượng Văn không ngừng lắc đầu: “Sao có thể?” “Vì sao không thể?

Ngươi có thể không biết chồng ta ngoài là Ngọc Vương ra, còn là Đế sư, cũng chính là thầy của Thái tử và Trưởng công chúa.” Vương Cẩn Hòa một chút cũng không vội thẩm vấn, ngược lại còn có tâm trạng tốt giải thích cho Thượng Văn, người ông ta muốn hại rốt cuộc là ai.

Thượng Văn theo bản năng nhìn những người bên cạnh, bọn chúng vậy mà một chút cũng không bất ngờ.

Nhìn thấy biểu cảm đó của bọn chúng, Thượng Văn làm sao còn có lý do gì không hiểu được?

“Mục đích ban đầu của các ngươi chính là Thái tử và Trưởng công chúa phải không?” Thượng Văn nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Không trách bọn chúng lại cho ông ta năm trăm lạng bạc.

Ông ta ban đầu còn cảm thấy con cái của Vương gia thật sự quá đáng tiền, không ngờ đáng tiền không phải con cái của Vương gia, mà là con cái của Hoàng thượng.

Một khi con cái của Hoàng thượng bị những người này bắt đi, ông ta sẽ có kết cục như thế nào?

Chẳng phải là lập tức chết ở đây sao?

Nghĩ đến khả năng này, Thượng Văn lao về phía bọn chúng đánh nhau: “Các ngươi vậy mà dám tính kế ta, hôm nay ta giết các ngươi!” Người cầm đầu đá Thượng Văn ra: “Là ngươi tự tham tiền, là ngươi tự ngu xuẩn, trách ai được?” Bọn chúng lợi dụng chính là lòng tham của Thượng Văn, chính vì lòng tham của Thượng Văn, bọn chúng mới có cơ hội này.

Chỉ tiếc cuối cùng bọn chúng không thành công.

“Ngọc Vương thật đúng là đại thủ bút, bên cạnh mấy đứa trẻ này đều đặt nhiều người như vậy.” Không những người đông, những người này còn đều là một đám cao thủ võ công cao cường.

Người như vậy vậy mà cam tâm tình nguyện trở thành một thanh lợi kiếm trong tay Tô Ngọc, điều này không khỏi quá kỳ lạ rồi.

“Đa tạ lời khen, cao thủ nhà chúng ta quả thật rất nhiều.” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Dáng vẻ đắc ý này, khiến người ta nhìn vào đều muốn động thủ đánh cô.

Chỉ tiếc là người bên cạnh Vương Cẩn Hòa cũng không ít, bọn chúng dù có muốn động thủ cũng vô dụng, căn bản không đánh lại.

“Ngươi…” Sai lầm lớn nhất của bọn chúng chính là để Thượng Văn đến theo dõi người, mà không tự mình đến thăm dò thực lực của Ngọc Vương phủ.

Nhưng lần này xảy ra chuyện cũng tốt, để bọn chúng rõ ràng nhận thức được thực lực của Ngọc Vương phủ.

Người của Ngọc Vương phủ mạnh đến đáng sợ.

Không những con người lợi hại, ngay cả sủng vật trong nhà cũng lợi hại đến mức không thể bỏ qua.

Thật không biết bọn họ đã nuôi sủng vật như thế nào, vậy mà lại lợi hại đến vậy.

“Ngọc Vương phi, ta rất tò mò một chuyện không biết Ngọc

Vương phi có thể giúp ta giải đáp không?" "Nói nghe xem, nhưng ta chưa chắc sẽ trả lời câu hỏi của ngươi." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt mở miệng nói.

Một câu nói khiến đối phương mất đi hứng thú nói chuyện.

"Đương nhiên, nếu ngươi nguyện ý dùng bí mật của chính mình để đổi lấy tin tức này ta cũng có thể cho ngươi cơ hội này." Vương Cẩn Hòa chống cằm cười như không cười nói: "Thế nào, muốn nói không?" Người cầm đầu cúi đầu không tiếp tục mở miệng.

Chương 1112

Vương Cẩn Hòa cũng không tức giận mà nhìn Thượng Văn: "Đem hắn ra ngoài đánh trượng." Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa muốn giết một người.

Người này vì tiền mà dám động tâm tư đến con cái của cô, nếu thả người ra sau này sẽ làm ra chuyện gì thật sự là một ẩn số, cô không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Thượng Văn giãy giụa nói: "Không, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, ta là thôn dân ở đây, ngươi không thể đối xử với ta như vậy." "Đã biết mình là thôn dân, thì nên làm chuyện mình nên làm, chứ không phải tính kế những thứ không thuộc về mình." Vương Cẩn Hòa nhìn Thượng Văn nói.

"Ta chỉ cho người đánh chết ngươi, đã là nhân từ nhất rồi, nếu ngươi còn nói nữa, ta sẽ cho ngươi ngũ mã phanh thây." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng mở miệng.

Một tiếng Tô Ngọc vừa bước vào đã nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói lời như vậy, thật sự bị dọa giật mình.

"Xảy ra chuyện gì mà khiến em giận đến vậy?" Còn muốn động thủ giết người nữa.

Khoảng thời gian anh không có ở đây đã xảy ra chuyện gì?

Nguyên Bảo cũng rất bất ngờ.

Vương Cẩn Hòa là một người rất lương thiện, đối xử với tính mạng con người cô vẫn luôn rất thận trọng.

Hiện tại vậy mà lại nói ra lời này, xem ra người này thật sự đã chọc giận Vương phi rồi.

Nhưng đây không phải thôn trưởng Thượng gia thôn sao?

Sao lại thành ra thế này?

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Tô Ngọc trở về có chút vui mừng: “Anh về rồi?” “Ừ, anh về rồi.” “Tiểu Hòa, xảy ra chuyện gì vậy?

Đây không phải thôn trưởng Thượng gia thôn sao?

Sao vậy?” Vương Cẩn Hòa lạnh lùng liếc nhìn Thượng Văn một cái: “Hắn vì tiền đã nói hành tung của Tiểu Bảo và các bạn cho những người này, chiều nay bọn chúng đã dẫn người đến bắt Tiểu Bảo và các bạn.” “Nhưng bọn chúng đánh giá sai thực lực của chúng ta, lập tức bị Liệt Dương và các bạn đánh cho trở tay không kịp, sau đó lại bị Nam Kiều và La Hậu dẫn người bắt đi.” Khí tức trên người Tô Ngọc trong chớp mắt trở nên vô cùng đáng sợ, vừa nãy Thượng Văn còn dám nói những lời không nên nói trước mặt Vương Cẩn Hòa, nhưng bây giờ đối mặt với Tô Ngọc, ông ta một câu cũng không dám nói.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đối phương: “Ngươi gan lớn thật đấy.” “Bây giờ các con đều không sao, tôi…” Tô Ngọc một cước đá qua, Thượng Văn phun ra một ngụm máu.

Ánh mắt nhìn Tô Ngọc trở nên kinh hãi, đây chính là Ngọc Vương sao?

Ngài ấy thật đáng sợ.

Thượng Văn giãy giụa bò dậy, chạy về phía cửa.

Nguyên Bảo chắn trước mặt Thượng Văn: “Ngươi muốn đi đâu?” Khi bọn họ không có ở đây vậy mà lại xảy ra chuyện như vậy, không trách Vương phi lại tức giận đến thế.

Thượng Văn dữ tợn nhìn Nguyên Bảo: “Ngươi cút đi cho ta!” Nói xong liền muốn động thủ đẩy Nguyên Bảo, kết quả không những không đẩy được người, còn tự mình ngã nhào xuống đất.

“Nguyên Bảo, đem ra ngoài, đừng làm bẩn nhà chúng ta.” Tô Ngọc vốn dĩ vui vẻ về nhà, kết quả một chuyện lại khiến tâm trạng anh lập tức không tốt lên.

“Vâng.” Nguyên Bảo túm lấy cổ áo Thượng Văn trực tiếp kéo người ra ngoài.

“Các ngươi buông ta ra, các ngươi giết người vô tội!” Nghe thấy giọng của Thượng Văn, Tô Ngọc khẽ nheo mắt, đột nhiên cảm thấy để Thượng Văn còn toàn thây, thật sự quá nhân từ rồi.

“Tiểu Hòa, gần đây đã xảy ra chuyện gì vậy?” Anh vừa về, vẫn chưa hiểu rõ tình hình bên này, anh bây giờ khao khát muốn biết rốt cuộc bên này đã xảy ra chuyện gì.

Vương Cẩn Hòa cau mày bất lực nói: “Chuyện này cũng rất đơn giản.” Khi Tô Ngọc biết gần đây đã xảy ra chuyện gì, càng thêm ghét Thượng Văn một phần.

“Thượng Văn này thật sự coi mình là cái gì rồi.” “Ai nói không phải?

Nhưng cũng không sao, sau này sẽ không còn xuất hiện gây sự nữa.” “Không lo lắng nữa sao?” “Em có thể lo lắng gì chứ?” “Vì anh đã về rồi, những người này cứ giao cho anh, em lười phải bận tâm với bọn chúng.” Nếu không phải Tô Ngọc đi vắng, những chuyện này cũng không đến lượt cô xử lý.

Tô Ngọc trong mắt tràn đầy bất lực, đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa: “Tiểu Hòa, em làm vậy khiến anh rất mất mặt đó.” “Mặt mũi hay vợ, chọn một đi.” “Vậy thì chắc chắn chọn vợ.” Mặt mũi là cái gì?

So với Tiểu Hòa còn quan trọng hơn sao?

Một chút cũng không quan trọng rồi.

Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, cô còn không biết Tô Ngọc sao?

“Ngọc ca ca, anh về rồi?” “Nam Kiều, mấy người này giao cho em và Bạch Khởi, Vạn Cổ còn mấy ngày nữa mới về, đến lúc đó có thể nhờ Vạn Cổ cũng giúp một tay, bất kể các em dùng cách gì, anh muốn biết rốt cuộc bọn chúng đứng sau là ai.” Tô Ngọc nhìn Nam Kiều nghiêm túc nói.

Nam Kiều vỗ vỗ ngực cam đoan nói: “Giao cho em đi, Ngọc ca ca và tẩu tẩu cứ chơi đi, chuyện nhỏ này không cần anh phải bận tâm.” Anh Ngọc vừa về chắc chắn rất nhớ chị dâu rồi, nếu để anh Ngọc quản mấy chuyện lộn xộn này, lỡ anh Ngọc mà giận thì đến lúc đó kẻ xui xẻo vẫn là bọn họ, chuyện tốn công vô ích này thôi bỏ đi.

“Được, vậy giao cho mấy cậu đấy.” “Không thành vấn đề, anh Ngọc ơi, bọn em đưa người đi chơi đây, anh và chị dâu cứ tự nhiên nhé.” Nói xong, mặc kệ hai người có biểu cảm gì, họ trực tiếp chuồn mất.

Cô đưa tay chỉ vào mình, bị Nam Kiều chọc cho bật cười: “Cái ‘tùy ý’ của cậu ta là ý gì vậy?” Tô Ngọc trong mắt mang ý cười, nghiêm túc nói: “Chắc là không có ý gì đâu, chỉ là nói đại thế thôi.

Anh đi lâu như vậy, em không nhớ anh sao?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: “Vừa nãy em đã nói với anh là gần đây em làm gì rồi mà, em bận như thế, anh nói em làm sao mà nhớ anh được?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt thẳng tắp nhìn cô: “Tiểu Hòa, em chắc chắn là không nhớ anh chứ?” Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, vẻ mặt Tô Ngọc lúc này hơi nguy hiểm, cô thật sự không dám nói chắc.

Cô ngây thơ nhìn Tô Ngọc: “Em có nói gì đâu.” Tô Ngọc đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa: “Sợ thế à?” “Em đây gọi là biết thời thế thì mới là người tài giỏi.

Nếu em dám nói thì đến lúc đó người xui xẻo chắc chắn là em, em đâu có ngốc như vậy.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, chuyện như thế này đâu có ít xảy ra.

Tô Ngọc không nhịn được bật cười, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa: “Sao?

Có ý kiến gì về chuyện này à?” Vương Cẩn Hòa bị chọc cho cười: “Em dám có ý kiến sao?” Tô Ngọc ôm tay Vương Cẩn Hòa siết chặt: “Ở lại với anh?” “A, anh thấy em giống người như vậy sao?

Ban ngày ban mặt anh không cần mặt mũi, em thì vẫn cần đấy!” Đưa tay đẩy Tô Ngọc ra, Vương Cẩn Hòa đi sang một bên ngồi xuống.

Tên khốn này biết mình đang nói cái gì không?

Lời như thế cũng dám nói ra.

Tô Ngọc ngây thơ nhìn Vương Cẩn Hòa: “Anh chỉ muốn em ngủ cùng anh thôi mà.” “Nghe hay đấy.” “Thật mà, là em nghĩ nhiều rồi.” Tô Ngọc nói với vẻ đường hoàng.

Trong lòng nghĩ cách tiếp tục dụ dỗ Vương Cẩn Hòa, chỉ là không biết lần này có dụ được người không.

“Em chỉ sợ là em nghĩ còn thiếu ấy chứ.

Trước đây anh cũng nói là chỉ thuần túy ngủ với anh một lát thôi, kết quả thì sao?” Cuối cùng cô thì ngủ thiếp đi thật, ngủ thẳng một ngày một đêm.

Lúc dậy còn suýt bị con trai cười chết.

Tên này lần nào cũng nói nhưng căn bản không nghe, thuộc loại biết sai nhưng kiên quyết không sửa.

“Hiểu anh thế cơ à?” Tô Ngọc có chút thất vọng, xem ra số lần dụ dỗ Tiểu Hòa quá nhiều khiến cô không còn tin anh nữa rồi.

Đây không phải là chuyện tốt.

“Anh nghĩ sao?” Chuyện khác cô không dám nói mình hiểu Tô Ngọc nhiều, nhưng chuyện này thì cô quá hiểu anh rồi.

Anh đang nghĩ gì cô đều biết.

“Em đi chuẩn bị bữa ăn phụ cho Liệt Dương và những người khác đây.” Nói xong cô đứng dậy bước ra ngoài.

Tô Ngọc biết Liệt Dương và Giáo Tử bọn họ đã bảo vệ mấy đứa trẻ, cũng không ngăn cản.

Chương 1113

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Tô Ngọc mới đi tắm rửa nghỉ ngơi.

Không ở lại với anh thì thôi vậy, ngày hay đêm đối với anh mà nói đều như nhau.

Chỉ sợ đến lúc đó Tiểu Hòa lại có ý kiến nữa.

Đang lúc Vương Cẩn Hòa chuẩn bị bữa ăn phụ cho Liệt Dương và những người khác, cô chợt cảm thấy sau lưng lành lạnh, như thể bị ai đó theo dõi.

Cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Cô nhìn lại phía sau một cái, không thấy gì bất thường nên cũng không để tâm nữa.

Liệt Dương và Giáo Tử bọn họ đang ăn uống ngon lành, Tô Ngọc thì đang nghỉ ngơi, còn Nam Kiều và những người khác thì đang "chơi đùa" với mấy tên kia.

Trên người chúng đầy vết thương, máu không ngừng chảy ra, không những thế, trong không khí còn thoang thoảng một mùi ngọt ngào.

Trong những vết thương đó lờ mờ có thể thấy vài thứ màu đen nhỏ xíu, hơn nữa còn đang động đậy.

Lúc này, cái chết đối với những người này là một thứ xa xỉ.

Vết thương vừa ngứa vừa đau, tứ chi của bọn chúng còn bị trói chặt, căn bản không cách nào thoát được.

Nam Kiều như thể không nhìn thấy bọn chúng đang giãy giụa, nói chuyện với Bạch Khởi và những người bên cạnh: "Mấy cậu nói xem anh Ngọc với chị dâu còn có con nữa không?” Cậu ấy thật sự quá thích Tiểu Bảo bọn họ rồi.

La Hậu lắc đầu: “Không đâu.” “Tại sao?” “Anh Ngọc đã nói rồi, có bốn đứa con là đủ rồi, không muốn tiếp tục đẻ thêm một đứa nhóc nữa đâu.” La Hậu biết suy nghĩ của Tô Ngọc.

Giờ các con đều lớn cả rồi, lại có người trông nom, không ai quấy rầy thế giới hai người của họ.

Nếu đột nhiên lại có một đứa nhóc nữa, anh Ngọc sẽ trực tiếp sụp đổ mất.

Nam Kiều trừng mắt há hốc mồm nhìn La Hậu: “Không phải chứ?” “Sau khi chúng ta thành thân, anh Ngọc chắc lại thúc giục chúng ta đấy.

Sinh con ra rồi anh ấy sẽ dạy dỗ luôn một lượt, đợi dạy dỗ xong một lứa thì không cần phải nuôi thêm lứa nào nữa.” Năng lực dạy dỗ con cái của Tô Ngọc là điều không cần nghi ngờ.

Chỉ là anh ấy quá lười, có thể dạy một lượt thì tại sao phải dạy từng đứa một?

Từng đứa một quá phiền phức.

Đặc biệt là đối với anh Ngọc.

“Chuyện này làm tôi nhớ đến chuyện Nguyên Bảo bị thúc giục sinh con.” Anh Ngọc thúc giục, Tiểu Bảo bọn họ cũng thúc giục.

Lúc đó Nguyên Bảo thật sự rất buồn cười, may mà vừa bị thúc giục chưa được hai ngày thì phát hiện Thu Ý mang thai rồi.

Còn có đứa nhóc nhà anh cả Tô Cửu nữa.

“Trần Nhi vẫn thích anh Ngọc như vậy, tháng này anh Ngọc không có ở đây, nó đã khóc không ít lần.” Nghĩ đến đây, Nam Kiều liền cảm thấy rất buồn cười.

“Đúng vậy, ừm, đợi chúng ta thành thân xong cũng nhanh chóng sinh một đứa con ra để chơi đùa.

Nếu có thể giống như anh Ngọc bọn họ, sinh đôi thì càng tốt.” Nam Kiều nói với vẻ mặt đầy mong ước.

La Hậu liếc nhìn Nam Kiều: “Cậu đừng mơ tưởng nữa.” Anh Ngọc bọn họ có thể sinh đôi là vì di truyền, bọn họ có gì đâu?

Bọn họ chẳng có gì cả.

“Phiền phức.” Có thể sinh đôi thì tốt biết mấy chứ?

Một lần giải quyết vấn đề.

Xem anh Ngọc có ba đứa con trai ruột, một đứa con nuôi.

Nhiều con như vậy người khác cũng không cách nào nói gì, càng đừng nói đến chuyện bắt anh Ngọc nạp thiếp.

“Không có cách nào để mang thai đôi sao?” Nam Kiều thở dài thườn thượt.

Sinh từng đứa một thì có gì tốt?

Những kẻ đến bắt Tiểu Bảo, nghe cuộc trò chuyện của hai người thì trong lòng từng đợt ớn lạnh.

Những người này quả thực là biến thái, lúc tra tấn người khác lại còn có thể nói những lời như vậy một cách nhẹ nhàng, thật sự quá đáng sợ.

“Ngươi...” “Muốn nói chưa?” Nam Kiều thu ánh mắt lại, nhìn những người trên đất cười mỉm hỏi.

“Chỉ cần nói ra là cho các người một cái chết thống khoái, thế nào?” Còn chuyện thả người thì không thể nào.

Những kẻ này đã biết chuyện không nên biết thì không thể tiếp tục sống.

Người cầm đầu cứng rắn quay đầu đi, không nhìn Nam Kiều.

Nam Kiều trong mắt mang ý cười: “Rất tốt, tôi thích loại người cứng đầu như vậy.” Nam Kiều lấy ra một cái chuông nhỏ.

Cái chuông nhỏ màu xanh lá mang theo chút ánh sáng, Nam Kiều nhìn đối phương cười hỏi: “Ngươi biết đây là cái gì không?” Vẻ giả ngoan của Nam Kiều thật sự quá đáng yêu, khiến người ta không có chút sức phản kháng nào.

La Hậu và những người khác nhìn dáng vẻ này của Nam Kiều, rõ ràng là một người độc ác, vậy mà lúc giả vờ lại ngây thơ không biết gì như vậy.

Cậu ấy thật sự rất lợi hại, nếu là hắn thì chắc chắn không làm được.

“Nam Kiều, có lúc tôi thấy cậu thật sự là một kẻ hai mặt đấy.” “Ừm, cậu có ý kiến à?” Cậu ấy vẫn luôn như vậy, giờ mới nói vấn đề này không phải quá muộn rồi sao?

“Ý kiến thì không có, chỉ là cảm thấy gần đây hai trạng thái của cậu chuyển đổi đã rất nhanh rồi.” Một giây trước còn âm trầm muốn giết người, giây sau đã ngoan ngoãn như thiếu niên nhà bên.

Nếu không phải bọn họ đã sớm quen biết, biết Nam Kiều là người như thế nào, thì hắn còn phải nghi ngờ mình chắc chắn cũng bị Nam Kiều lừa.

“Anh Ngọc còn không nói tôi, ý kiến của mấy cậu không quan trọng.” Nam Kiều nói một cách không khách khí.

La Hậu không phản bác, dù sao trong lòng bọn họ cũng nghĩ như vậy, chỉ cần Tô Ngọc không nói gì bọn họ thì ý kiến của ai cũng không quan trọng.

Thuộc loại mình nói thì có thể sửa, người khác nói thì phải ăn đòn.

Đây là sự ăn ý giữa bọn họ.

“Bọn họ hình như không muốn nói.” “Không sao, rồi sẽ nói thôi.” Nam Kiều có đủ cách để khiến bọn chúng mở miệng, hiện tại chưa động thủ là vì muốn xem những người này có thể chịu đựng đến mức nào.

Đừng làm cậu ấy thất vọng thì tốt rồi.

“Xem ra cậu lại muốn gây chuyện rồi, đừng quên bên anh Ngọc còn đang đợi tin tức đấy.” La Hậu lo Nam Kiều chơi đùa quá đà nên nhắc nhở.

“Yên tâm, đợi tôi chơi đủ rồi, tôi sẽ thả người ra, tôi nói là giữ lời.” Còn đến lúc đó anh Ngọc có muốn lấy mạng những người này hay không thì cậu ấy không biết.

Dù sao những chuyện sau đó không liên quan đến cậu ấy.

Chương 1114

La Hậu bị vẻ đương nhiên của Nam Kiều chọc cho bật cười: “Cậu không cam tâm để anh Ngọc tức giận sao?” “Anh Ngọc tính cách thế nào mấy cậu đâu phải không biết, cho chúng ta mấy món đồ chơi mà thôi, cho dù có chơi hỏng thật thì anh Ngọc cũng sẽ không tức giận đâu.” Nam Kiều nói với vẻ đương nhiên.

La Hậu cũng chỉ nói vậy, loại đồ chơi này Tô Ngọc đã chuẩn bị cho bọn họ không ít.

Chứ đâu có nói không được phép động thủ.

“Cậu lấy cái chuông nhỏ này làm gì?

Để chơi à?” “Ừm.” “Có tác dụng gì?” La Hậu lập tức hứng thú.

Nam Kiều bên này luôn lấy ra những thứ kỳ quái, hơn nữa đều rất thú vị.

Tuy nhiên, có lúc những thứ lấy ra lại có lực sát thương rất lớn, không phải là thứ dễ chơi đâu.

“Cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ là có thể khiến bọn chúng cảm thấy vui vẻ mà thôi.” La Hậu nhìn Nam Kiều như nhìn kẻ ngốc.

Tên này biết mình đang nói gì không?

Lại nói ra những lời như vậy.

Hay là coi hắn là kẻ ngốc rồi?

“Không tin à?” Nhìn La Hậu thế này hình như không tin là thật.

“Không tin.” “Vậy để cậu xem nhé.” Nam Kiều vừa nghịch chuông trong tay, đột nhiên lắc lên, những người trên đất chợt co quắp lại, biểu cảm rất đau khổ nhưng trên mặt lại mang theo nụ cười.

La Hậu nhìn rất hứng thú: “Đây là sao vậy?

Là trúng độc hay cái gì?” Cái này cũng quá thú vị rồi.

“Không tính là trúng độc, chỉ là cho thêm một chút thứ tốt vào mật ong thôi.” Lúc Nam Kiều nói chuyện, động tác trong tay nhanh hơn mấy phần.

Những người trên đất đau đến mức mặt mũi méo mó, nhưng vẫn có thể cười được.

Cảm giác này La Hậu không biết là như thế nào, nhưng chỉ nhìn biểu cảm của người ta cũng biết chắc chắn không thoải mái chút nào.

“Thế nào?

Muốn nói chưa?

Thủ đoạn tra tấn người của tôi rất nhiều, nếu các ngươi muốn tiếp tục chơi với tôi thì cũng được thôi, chúng tôi đang thiếu vài dược nhân cứng đầu đấy.” “Trước đây tuy cũng tìm được không ít người như các ngươi, đều là những kẻ rất cứng đầu, nhưng đáng tiếc cuối cùng đều khiến chúng tôi vô cùng thất vọng, không có ai có thể kiên trì quá ba ngày.

Không biết mấy người các ngươi có chịu đựng được không?” Nam Kiều xoa cằm nghiêm túc nói.

Một câu nói khiến những người trên đất ngây người.

Nói cái gì mà đau khổ nhất không gì bằng dược nhân.

“Yên tâm đi, chúng tôi chỉ có ba người, một người giỏi y thuật, một người giỏi độc thuật, còn tôi thì... tôi giỏi nhất đương nhiên là... cổ độc rồi, cổ của Nam Cương chắc các ngươi từng nghe nói rồi chứ?” Nam Kiều bắt đầu thản nhiên uy hiếp người khác.

Một câu nói khiến người ta sợ đến mức mặt mày tái nhợt.

Bạch Khởi nhìn Nam Kiều: “Đừng có lúc nào cũng dọa người ta.” “Người này mà bị dọa chết rồi, cậu đừng có tìm chúng tôi đấy.” “Có cậu ở đây, người này muốn chết cũng không chết được đâu.” “Tôi...” Nam Kiều nhìn người đang lăn lộn trên đất, vừa nói một chữ “tôi” thì biểu cảm đã vô cùng đau khổ.

Nam Kiều hiểu ra gật đầu: “Thì ra là vậy, xem ra tôi cần dùng thủ đoạn đặc biệt rồi.” Trong lúc mọi người đều không biết Nam Kiều sẽ dùng thủ đoạn gì, Nam Kiều nhìn người cầm đầu, trên mặt mang theo nụ cười, rất nhanh ánh mắt của đối phương trở nên ngây dại.

La Hậu và những người khác không nói nên lời nhìn Nam Kiều: “Cậu đã quyết định thôi miên rồi thì sớm làm thế này không phải tốt hơn sao?

Thật lãng phí thời gian.” “Tôi không có việc gì làm, muốn chơi một lát rồi mới hỏi tin tức.” Nam Kiều nói với vẻ đường hoàng.

Bạch Khởi và Lạc Diễm khóe miệng giật giật nhìn Nam Kiều, lý do này thật sự đường hoàng quá đi.

“Các ngươi là ai phái tới?

Mục đích của các ngươi là gì?

Mục đích bắt Thái tử và Trưởng công chúa là gì?” “Là người của Vĩnh Nhạc Hầu.” “Hầu gia bất mãn việc Đại hoàng tử bọn họ cứ thế giao Lỗ quốc ra ngoài, cuối cùng biến thành một quận của Huyền quốc, ông ta muốn bắt Thái tử, dùng Thái tử để uy hiếp Hoàng thượng và Vương gia.” Nam Kiều không ngờ kết quả cuối cùng lại là như vậy, thật sự chẳng có chút thú vị nào.

Cậu ấy thở dài thườn thượt, Nam Kiều có chút thất vọng: “Chỉ vậy thôi à?” Cái Vĩnh Nhạc Hầu gì đó này có phải quá ngốc không?

Ông ta cho dù có được những thứ này thì có thể làm gì?

Cuối cùng cũng chỉ có thể trở thành kẻ bị mọi người khinh bỉ mà thôi.

Bách tính hiện tại không muốn chiến tranh, bọn họ cũng không quan tâm ai làm Hoàng đế.

Điều bọn họ quan tâm chính là sau khi những người này lên làm Hoàng đế có thể đối xử tốt hơn với bọn họ một chút hay không.

Chỉ đơn giản như vậy.

Cái Vĩnh Nhạc Hầu kia chắc sẽ không không biết những điều này, ông ta biết tình hình mà vẫn làm chuyện này, điều này có chút khiến người ta bất mãn rồi.

“Địa bàn của Vĩnh Nhạc Hầu ở đâu?” Lạc Diễm hỏi.

“Ở phía nam.” “...” Người này nói chuyện cũng quá không cụ thể rồi đấy à?

“Không biết tôi có thể đến thăm phủ Vĩnh Nhạc Hầu một chút được không?

Bên đó chắc là có rất nhiều của cải phải không?” Lạc Diễm nói với vẻ rất mong đợi.

Nam Kiều ở bên cạnh nhắc nhở: “Anh Ngọc không cho chúng ta tùy tiện ra ngoài, cậu đừng nghĩ nữa.” Lạc Diễm một khi đi thì chắc chắn phải dùng hỏa dược của cậu ấy, nếu anh Ngọc ở đó thì còn có thể trông chừng cậu ấy một chút.

Nhưng anh Ngọc vừa mới về, còn chưa kịp ở bên chị dâu mà, để anh ấy cùng đi tìm Vĩnh Nhạc Hầu thì về cơ bản là không thể.

“Không biết anh Ngọc có đi không, nếu anh Ngọc đi thì tốt quá.” Lạc Diễm nói với vẻ mặt thất vọng.

“Không biết, chúng ta đi tìm anh Ngọc trước đã, nói hết chuyện này với anh Ngọc rồi chúng ta hãy tính sau.” “Được.” Bốn người đi tìm Tô Ngọc, Tô Ngọc vẫn đang nghỉ ngơi.

Nghe thấy tiếng động của bọn họ, anh chợt mở mắt.

Trong mắt mang theo chút mơ hồ, nhưng rất nhanh đã biến mất.

“Dám thì gọi anh Ngọc đi.” “Mấy cậu sao không gọi?” Lỡ đâu chị dâu cũng ở trong đó, bọn họ gọi anh Ngọc, anh Ngọc ra ngoài rồi tìm bọn họ gây phiền phức thì sao?

Chuyện tốn công vô ích này ai sẽ làm chứ?

Đâu phải ngu không thể cứu được.

Chương 1115

Tô Ngọc nghe thấy lời của bốn người bọn họ, chợt bắt đầu nghi ngờ mình có phải là hồng thủy mãnh thú gì đó không, nếu không thì Nam Kiều bọn họ sao lại nói lời như vậy vào lúc này?

Anh đi qua mở cửa, nhìn mấy người đang xô đẩy nhau ở cửa: "Các cậu làm gì đấy?" "Anh Ngọc anh tỉnh rồi." "Có chuyện gì?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều và những người khác.

Nếu không phải bốn người này đến làm ồn thì anh vẫn còn tiếp tục ngủ.

"Bọn em đã hỏi ra tin tức rồi, là Vĩnh Nhạc Hầu của Lỗ quốc trước kia, trong tay có chút binh quyền, bất mãn việc Đại hoàng tử bọn họ giao quốc gia ra ngoài, muốn bắt Hoằng Nghị và Trưởng Lạc đi để uy hiếp Nhiên ca." Nam Kiều kể lại tin tức đã hỏi được cho Tô Ngọc nghe một lần.

Tô Ngọc lại không ngờ lại có liên quan đến Vĩnh Nhạc Hầu.

"Anh Ngọc có vấn đề gì sao?" Nam Kiều nghi hoặc hỏi.

"Không vấn đề gì, người mà anh lần này ra ngoài điều tra cũng là Vĩnh Nhạc Hầu, ông ta ở phía sau kích động những người khác ra tay với chúng ta, nhưng rất nhiều người đều không đồng ý, bọn họ muốn sống một cuộc sống bình yên, không giống Vĩnh Nhạc Hầu, dã tâm của Vĩnh Nhạc Hầu quá lớn rồi." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Anh vẫn luôn tìm bằng chứng phạm tội của Vĩnh Nhạc Hầu, chỉ là không ngờ ông ta làm việc quá cẩn mật, muốn tìm được điểm yếu của ông ta thật không dễ.

Nhưng hiện tại đã có manh mối rồi, điều này khiến anh rất vui.

Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc như vậy, ánh mắt hơi lóe lên một cái, rất nhanh đã mở miệng nói: “Anh Ngọc, sau này anh có đi tìm phiền phức của Vĩnh Nhạc Hầu không?

Cho em đi cùng với?” “Em cái gì cũng làm được, không gây rối đâu, em đảm bảo đấy.” Lạc Diễm vì muốn đi ra ngoài cũng liều mạng rồi.

Nam Kiều không hiểu Lạc Diễm tại sao lại có hứng thú đi chơi đùa đến vậy.

Ở nhà ăn ngon uống tốt không phải rất tốt sao?

“Anh không đi, đợi tìm được bằng chứng rồi thì mấy cậu cứ đi một chuyến.” Tô Ngọc nghĩ đến sau này cơ hội điều tra Vĩnh Nhạc Hầu chỉ có càng ngày càng nhiều, anh rất muốn xem Vĩnh Nhạc Hầu còn có bản lĩnh gì.

“Anh Ngọc có thể bắt đầu từ mấy người mà chúng ta đã bắt được, em nghĩ bọn họ chắc chắn biết rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết.” Lạc Diễm ở bên cạnh đồng ý gật đầu: “Nam Kiều nói đúng, những người này vì giữ mạng sống luôn sẽ giữ lại một số vật phẩm quan trọng đối với mình.” “Vậy thì trước tiên hãy ra tay từ mấy người này, đồng thời tiến hành không cho đối phương cơ hội thở dốc, những gì cần lấy đi thì đều lấy đi.” Lúc này thì tiện hơn nhiều.

Lạc Diễm và Nam Kiều thích nhất chính là điều này, thu gom toàn bộ gia sản của người khác về tay mình.

“Anh Ngọc, bọn họ ồn ào quá, sẽ làm hỏng việc đấy.” Lạc Diễm nói một cách chính trực.

Thực ra kết quả cuối cùng là chính hắn cũng muốn đi.

Sau đó không đạt được sự đồng thuận với mấy người bên cạnh nên đành phải vậy.

“Không sao, đến lúc đó cậu cũng đi cùng.” Tô Ngọc hiểu tính cách La Hậu, tự nhiên sẽ không khiến La Hậu thất vọng.

Quả nhiên La Hậu vui mừng khôn xiết.

Bạch Khởi không định tham gia náo nhiệt: “Các cậu đi đi, tôi không đi đâu.” “Được, đợi chúng tôi về rồi kể chuyện vui cho cậu nghe.” “Được.” Bốn người rất nhanh đã đạt được sự đồng thuận, cũng phân công công việc.

“Mấy người kia thế nào rồi?” Tô Ngọc hỏi.

“Không được tốt lắm, cũng không có giá trị làm dược nhân.” Thật sự quá thất vọng.

Lại không có ai có thể làm dược nhân cho bọn họ.

Vẫn chưa làm gì nhiều mà đã có một kẻ bị dọa ngất đi.

“Không sao, rồi sẽ tìm được thôi.” Ước gì có thể gặp được nhưng không cầu được.

Hơn nữa loại người này thường có cảnh giác rất cao, sẽ không dễ dàng tin tưởng bất kỳ ai.

Vương thúc đã tìm nhiều năm như vậy cũng không tìm được một dược nhân thích hợp.

Cậu ấy thì càng khó khăn hơn.

Nghĩ đến chuyện hồi nhỏ của mình, nghĩ đến tất cả mọi thứ mà mẹ cậu ấy đã làm với cậu ấy khi đó, ánh mắt Nam Kiều chợt đỏ hoe.

Thật đáng sợ.

Tô Ngọc phát hiện ra sự bất thường của Nam Kiều ngay lập tức, nhìn Nam Kiều nhíu mày hỏi: “Cậu sao thế?” Nam Kiều không nói gì, Tô Ngọc có chút bất mãn: “Không vui à?” “Anh Ngọc, anh nói cái gọi là mẹ và anh trai của em dùng để làm dược nhân thì thế nào?” Nam

Kiều hỏi với vẻ phấn khích.

“Tại sao lại hỏi vậy?” Tô Ngọc không trực tiếp trả lời câu hỏi của Nam Kiều, ngược lại hỏi một vấn đề không mấy quan trọng.

“Bà ta muốn mạng của em, em muốn vị trí Tiểu Vương gia của em.

Nỗi đau hồi nhỏ em tưởng em đã quên rồi, nhưng bây giờ em phát hiện em chưa quên.” Nỗi đau đó thật sự là đau thấu tâm can.

Rõ ràng biết tình trạng cơ thể của hắn, vậy mà vẫn ép hắn uống loại độc dược khiến người ta đau không muốn sống.

“Anh Ngọc, hồi nhỏ em đã sống dựa vào lòng hận thù.” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc vốn tưởng Nam Kiều đã quên đi một số thứ rồi, nhưng bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy.

Nam Kiều không phải là không để ý, chỉ là đã giấu tất cả mọi thứ vào trong lòng rồi.

“Được, sau này em về Nam Cương thành thân, nếu bọn họ dám đến tìm em gây phiền phức, anh sẽ giúp em bắt người đến làm dược nhân.” Mẹ của Nam Kiều sẽ không chịu bỏ qua như vậy.

Dù sao bà ta còn chưa lấy được mạng của Nam Kiều, cũng chưa có được vị trí Tiểu Vương gia của Nam Kiều.

Tâm trạng có chút u buồn của Nam Kiều đột nhiên trở nên tốt hơn.

Quả nhiên có mẹ không bằng có anh Ngọc.

“Cảm ơn anh Ngọc.” “Không cần khách khí, người được nuôi dưỡng bằng cổ độc thì làm dược nhân chắc cũng rất lợi hại, đến lúc đó thì tùy cậu thôi, chúng ta chỉ có thể hỗ trợ cậu.” “Được.” Nam Kiều khóe miệng khẽ cong lên, đợi ngày mai cậu ấy kết hôn thì có thể ra tay với người kia rồi.

“Mấy người này chắc là đủ để cậu chơi vài ngày đấy, chơi từ từ thôi đừng nhanh quá mà làm người ta chết mất, loại người này không dễ tìm đâu.” “Được.” Nam Kiều ngoan ngoãn gật đầu, anh Ngọc nói gì thì là nấy.

“Các cậu còn chưa nói xong à?

Đi ăn cơm trước đi, ăn xong rồi nói tiếp.” Vương Cẩn Hòa dẫn theo nha hoàn bưng thức ăn tới.

“Đi gọi thiếu gia, tiểu thư bọn họ đến ăn cơm.” “Vâng.” Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc lúc đầu còn tưởng mình nhìn nhầm.

Đợi xác nhận là thật, không phải ảo giác, cậu bé lập tức chạy qua: “Cha cuối cùng người cũng về rồi.” Mấy đứa trẻ khác cũng không hề yếu thế, bám lấy Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nhìn tất cả các con đều chen chúc vào lòng Tô Ngọc, không nhịn được bật cười: “Tướng công, giờ phút này anh có cảm tưởng gì không?” “Anh chẳng dám cảm tưởng gì cả, anh bây giờ chỉ muốn ăn chút gì đó, anh đói chết rồi.” Tô Ngọc vỗ vai Tiểu Bảo.

“Để anh ăn chút gì đã, ăn xong rồi chơi với mấy đứa.” Mấy đứa trẻ đi đến chỗ ngồi của mình, bắt đầu ăn cơm.

Chỉ có Trần Nhi nói gì cũng không đi, Tiểu Bảo và những người khác thấy nó còn nhỏ cũng không tranh với nó.

Tô Ngọc vừa ăn cơm vừa đút cho con.

Đợi ăn gần xong mới nhìn Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác: “Ngày mai khảo hạch đấy.” Mấy đứa trẻ đồng thời nhìn Tô Ngọc, có thể đợi bọn chúng ăn xong cơm rồi nói không?

“Cha có thể đợi chúng con ăn xong rồi nói không?” Tiểu Bảo bất mãn tố cáo.

Chương 1116

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: “Anh tưởng mấy đứa đã ăn xong rồi.” Tiểu Bảo nhìn bát cơm đã trống không trước mặt, có chút cạn lời, cậu bé còn có thể nói gì nữa?

“Cha, hôm nay chúng con bị kinh sợ, cần quà của cha mới có thể ổn được.” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc thẳng tắp.

Mỗi lần Tô Ngọc ra ngoài đều mang quà về cho bọn chúng, tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

“Sao?

Thiếu đồ của mấy đứa à?” Tiểu Bảo dứt khoát lắc đầu: “Không thiếu, chỉ là mỗi lần cha đều mang quà về cho chúng con, lần này chúng con tự mình hỏi cha xin.” Tô Ngọc đặt đũa xuống, dẫn mấy đứa trẻ đi lấy quà.

Vương Cẩn Hòa đi theo đứng một bên xem.

Cô rất thích nhìn Tô Ngọc chơi đùa cùng các con, cũng thích mỗi lần Tô Ngọc đi xa về thì Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác lại vây quanh Tô Ngọc quậy phá.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh chống cằm nhìn Tô Ngọc phát quà cho các con.

Ở một bên khác, sau khi Thượng Văn bị Nguyên Bảo đưa đi, nhiều lần hắn muốn chạy trốn nhưng cuối cùng vẫn không thoát được.

Nguyên Bảo luôn có thể ra tay đúng lúc hắn định bỏ trốn.

Thượng Văn thoi thóp nhìn Nguyên Bảo, trong lòng đã tràn ngập sự sợ hãi.

Hắn căn bản không thể chạy thoát, mỗi lần hắn tưởng mình có thể thoát được thì người này lại kéo hắn về thực tại.

Thượng Văn không muốn chết, vì vậy hắn nghĩ đến Thượng Kiệt: "Tôi... tôi có thể để... con trai tôi lấy mạng đổi mạng, tha cho... tôi." Nguyên Bảo đã biết chuyện con trai của Thượng Văn từ miệng Nguyên Húc bọn họ.

Thượng Kiệt là người không tệ, vậy mà lại có một người cha như vậy, thật sự quá thất vọng.

"Ai làm người đó chịu, chúng tôi không có sở thích liên lụy người khác." "Thiếu gia nói ngươi phải chết, thì ngươi nhất định phải chết." Nguyên Bảo nhìn hắn nói với giọng khàn khàn.

Thượng Văn không ngừng lắc đầu: "Không, để Thượng Kiệt đi chết, nó có thể thay thế tôi." Nói xong, hắn bò dậy định chạy.

Nguyên Bảo không còn hứng thú tiếp tục đuổi theo Thượng Văn, nhấc chân đá một hòn đá về phía Thượng Văn, lực đạo quá mạnh trực tiếp xuyên qua động mạch chủ của hắn.

Bước chân chạy trốn của Thượng Văn dừng lại, hắn ôm lấy cổ mình, quay đầu nhìn Nguyên Bảo.

Không thể tin được mình lại chết trong tay người này như vậy.

Không... không thể nào như thế này được.

Bất kể Thượng Văn không cam lòng đến mức nào, cuối cùng cũng chỉ có thể ngã xuống đất, tắt thở.

Nguyên Bảo liếc nhìn Thượng Văn: "Thông báo Thượng Kiệt đến mang người đi." Thượng Kiệt sững người khi biết Thượng Văn đã chết.

Anh ta nhìn người bên cạnh: "Các anh có nhầm lẫn không?"

Người đó sao có thể chết được?

Trước đó không phải còn rất tốt sao?

Vậy mà lại chết rồi?

Khi Thượng Kiệt đến cổng Ngọc Vương phủ, có người đang đợi ở đó.

Anh ta nhìn Thượng Văn đang nằm trên đất, vô thức nhíu mày: “Vị tiểu ca này, hắn ta bị làm sao vậy?” “Câu kết với người khác ý đồ bắt cóc các thiếu gia, tiểu thư của Vương phủ, chỉ lấy mạng của hắn, không liên lụy đến các ngươi, đã là Vương gia và Vương phi nhân từ rồi.” Người đối diện nói với vẻ mặt nghiêm nghị.

Trên mặt Thượng Kiệt máu đã rút hết, anh ta không dám tin nhìn người đối diện, đây là thật sao?

Nhìn dáng vẻ của đối phương, chắc không phải đang nói đùa.

“Hắn ta tại sao lại làm như vậy?” Ý đồ bắt cóc con của Vương phủ, hắn ta có mấy cái mạng để đền?

Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, toàn bộ bách tính thôn Thượng gia đều sẽ gặp tai ương.

Cuối cùng cho dù bách tính thôn Thượng gia không chết, thì cuối cùng cũng sẽ nghèo khổ cả đời.

Anh ta không cho rằng con cái xảy ra chuyện, Vương phi còn nguyện ý giúp đỡ bọn họ, đây không phải là nói bậy sao?

“Vì tiền.” Thượng Kiệt cười, nụ cười đầy châm biếm.

Lại là vì tiền.

Muốn tiền thì tự mình kiếm không phải được sao?

Lại dùng phương thức như vậy, thật đáng buồn.

"Tổng quản bảo ngươi mang người đi, đồng thời cảnh cáo các ngươi, đừng bao giờ đến khiêu chiến giới hạn của Vương gia nữa, nếu không thì kẻ xui xẻo chỉ có các ngươi thôi, hãy nhớ lời này." "Tôi biết rồi." Thượng Kiệt mang Thượng Văn đi.

Chỉ một quan viên bọn họ còn phải sợ, không dám đắc tội, người ta là Vương gia Vương phi, bọn họ không có bản lĩnh đó.

Thật không biết đầu óc Thượng Văn có phải bị úng rồi không, lại dám làm ra chuyện như vậy.

Anh ta khẽ thở dài, thôi vậy.

Người đã chết rồi, nói nhiều cũng vô ích.

Người trong thôn Thượng gia nhìn thấy Thượng Kiệt mang Thượng Văn đã chết trở về, vừa bất ngờ vừa thấy đương nhiên.

Vương gia bọn họ sẽ không để yên cho một kẻ có ý đồ với con cái của mình sống sót.

Chết mới là sự giải thoát tốt nhất cho hắn.

Thượng Kiệt không biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng bà Chu thì biết Thượng Kiệt mang thi thể Thượng Văn về thì có chút không vui.

Bà ta tìm Thượng Kiệt sau đó bất mãn nói: "Con quản hắn ta nhiều như vậy làm gì?" "Hắn ta nói con như vậy, con vậy mà vẫn quản hắn?" Bà Chu càng nghĩ càng không vui.

"Được rồi mẹ, dù sao thì hắn ta cũng là cha con, bây giờ người đã chết rồi, người chết như đèn tắt, bất kể trước đây thế nào, hắn ta chết rồi thì những chuyện đó cũng qua đi." Thượng Kiệt đối với lời của bà Chu có chút không vui.

Người đã chết rồi, anh là con trai duy nhất của Thượng Văn, lẽ nào còn muốn mặc kệ thi thể của hắn ở ven đường không ai quản, rồi sau đó bốc mùi sao?

Bà Chu ghét bỏ liếc nhìn thi thể Thượng Văn một cái: “Cứ chôn đại đi là được.” “Mẹ mà nói như vậy nữa thì con sẽ giận đấy.” Thượng Kiệt nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Bà Chu thấy Thượng Kiệt thật sự không vui rồi, chỉ có thể bĩu môi lẩm bẩm gì đó rồi không nói nữa, nhìn dáng vẻ đó là đã giận rồi.

Thượng Kiệt căn bản không quản nhiều như vậy, chỉ là đi mời người trong thôn đến, chôn cất Thượng Văn.

Chương 1117

Trong lúc thu dọn di vật của hắn, anh ta tìm thấy hơn năm trăm lượng ngân phiếu, xem ra đây là số tiền hắn có được khi bán đứng Vương phủ.

Nhìn thấy nhiều tiền như vậy, trong mắt bà Chu tràn đầy vẻ tham lam: “Nhiều tiền quá.” Thượng Kiệt như không nghe thấy gì, lấy năm trăm lượng ra cất đi, sau đó chuẩn bị đi ra ngoài.

Thấy anh ta chuẩn bị đi ra ngoài, bà Chu vội vàng đưa tay giữ lại: “Con trai, con đi đâu vậy?” “Đây là số tiền hắn ta có được khi bán đứng Vương gia bọn họ, nên giao cho Vương gia bọn họ xử lý.” Thượng Kiệt tùy ý nói.

Bà Chu vừa nghe xong liền tức giận bùng nổ: “Mẹ không đồng ý, Vương gia bọn họ không thiếu năm trăm lượng này, mẹ mặc kệ con phải giữ tiền lại.” Năm trăm lượng đủ để bọn họ xây nhà lớn rồi.

Thượng Kiệt lười để ý dáng vẻ làm loạn của bà Chu, trực tiếp đi ra ngoài.

Bà Chu thấy anh ta cứ thế đi mất, lập tức hoảng hốt: “Thượng Kiệt con làm gì đấy?

Đứng lại cho mẹ.” “Mẹ hồi nhỏ đã dạy con, tiền bất nghĩa thì không nên lấy, đối với chúng ta đây chính là tiền bất nghĩa, lời mẹ nói chẳng lẽ mẹ tự mình đã quên rồi sao?” “Mẹ...” “Mẹ, những thứ không nên lấy, nếu lấy thì lương tâm cắn rứt, mẹ có thể làm chuyện như vậy, con kiên quyết sẽ không làm.” Anh ta thật sự có thể giữ tiền lại tự mình dùng, nhưng sau đó thì sao?

Anh ta có vượt qua được cửa ải lương tâm của mình không?

Bà Chu tức đến cứng họng: “Đây vẫn là năm trăm lượng đấy.” Đứa nhỏ này có phải ngốc rồi không?

Thượng Kiệt nghiêm túc nhìn Chu thị: "Mẹ đừng nói nữa, con đã quyết định rồi." "Con..." Thật tức chết đi được, đứa nhỏ này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy. "Chỗ này còn gần ba mươi lạng, đối với chúng ta mà nói đã là của trời cho rồi, mẹ làm người không thể quá tham lam, phải biết đủ thì mới vui vẻ." Muốn kiếm tiền thì cứ từ từ kiếm thôi.

Cầm số tiền này trong lòng cô ta không hổ thẹn sao? "Số tiền này là đổi lấy từ tính mạng của đứa trẻ trong Ngọc Vương phủ, mẹ dùng mà không thấy áy náy sao?" Thượng Kiệt vốn dĩ cho rằng mẹ là người tốt, giờ xem ra cũng không ra gì.

Loại tiền này mà cũng dám muốn.

Chu thị lập tức bất mãn: "Làm gì mà nghiêm trọng đến thế?

Mẹ thấy con nghĩ nhiều rồi, giờ đứa bé trong nhà Vương gia cũng có chuyện gì đâu, con hà tất phải..." "Mẹ, nếu đứa bé thật sự xảy ra chuyện, chúng ta hiện tại cũng sẽ bị liên lụy, mẹ đến đạo lý này cũng không hiểu sao?" Thượng Kiệt cảm thấy anh ta phải nói rõ ràng với Chu thị.

Kẻo sau này tự rước họa vào thân. "Con..." Chu thị lập tức im lặng, bà ta hiểu con trai nói đều đúng.

Họ nên mừng vì đứa trẻ của Ngọc Vương phủ không sao.

Nếu không thì cuộc sống của họ cũng chẳng thể yên ổn. "Mẹ xem ra mẹ cũng hiểu ý con rồi, nếu đã vậy, sau này đừng nói những lời như thế nữa." Nói xong, Thượng Kiệt bỏ đi.

Chu thị nhìn Thượng Kiệt không chịu nghe lời, liền ngồi phịch xuống đất khóc ầm ĩ. "Thượng Kiệt mày cái đồ vô lương tâm, tao làm vậy là vì ai chứ?

Có số tiền này mày cưới vợ cũng dễ dàng hơn nhiều, sao mày không thể hiểu cho tao?" Thượng Kiệt khẽ cười. "Mẹ, chính vì mẹ như vậy nên con không muốn tính đến chuyện cưới vợ." Thượng Kiệt quay đầu nhìn Chu thị, từng câu từng chữ nói. "Trước đây con từng nghĩ mẹ là người dễ sống chung, nhưng gần đây con phát hiện mẹ và cha con đều là một giuộc, nếu con có cưới vợ về, đối phương còn không biết sẽ bị mẹ ức hiếp đến mức nào." Thượng Kiệt nhìn bà ta, từng câu từng chữ nói.

Chu thị tức đến cứng cả ruột gan: "Mày... mày nói cái gì?" "Con nói gì mẹ hẳn là nghe hiểu." "Nếu mẹ vẫn cứ vô lý gây sự như vậy, con sẽ không cưới vợ đâu.

Một khi con cưới vợ thì phải có trách nhiệm với người ta, phải đối xử tốt với người ta, chứ không phải để nàng về đây bị mẹ ức hiếp." Thay vì thế thì thà không cưới còn hơn.

Anh ta không muốn đến lúc đó vừa phải lo cho mẹ, vừa phải chăm sóc vợ, rồi thành ra trong ngoài không phải người.

Chu thị nguội lạnh cả lòng: "Mày nhìn tao như thế sao?" Trong lòng Thượng Kiệt, bà ta khó coi đến vậy sao? "Mẹ là người thế nào, chúng ta tự mình rõ là được rồi, có những lời thật ra không cần nói rõ đến thế.

Nếu mẹ không thay đổi, thì dù con có người mình thích, con cũng sẽ không cưới." Thượng Kiệt nói rất rõ ràng.

Căn cứ vào tình hình hiện tại của Chu thị, khả năng sau này bà ta ức hiếp người khác là rất lớn, đã có ý nghĩ như vậy thì anh ta còn cưới vợ làm gì?

Chẳng phải là rước thêm phiền phức cho người ta sao?

Chu thị bị Thượng Kiệt chọc tức đến bật cười, anh ta vậy mà...

"Thượng Kiệt, mày giỏi lắm." Anh ta dám sao. "Nếu không có gì, con đi làm việc đây." Nói xong, anh ta bỏ đi.

Chuyện anh ta đã quyết định không phải là Chu thị có thể thay đổi.

Thượng Kiệt mang theo năm trăm lượng bạc đến. "Sao lại là cậu?" Nghe tiếng gõ cửa, người gác cổng mở cửa, thấy người đứng ngoài thì có chút ngạc nhiên hỏi. "Đây là số tiền tôi tìm thấy khi thu dọn di vật của cha tôi, phiền anh giúp tôi giao lại cho Vương gia bọn họ.

Năm trăm lượng này hẳn là tiền cha tôi đã lấy của người khác." Thượng Kiệt thẳng thắn nói.

Người mở cửa có chút kinh ngạc nhìn Thượng Kiệt, nếu là người bình thường thì số tiền này đã chiếm làm của riêng rồi, dù sao cũng là của nhà anh ta, vậy mà anh ta lại mang trả lại?

Người này có phải đầu óc không bình thường không? "Tiểu ca này, làm phiền anh rồi." Nói xong, Thượng Kiệt nhét tiền vào tay người kia rồi bỏ đi.

Nguyên Bảo nhìn hạ nhân đứng ở cửa không biết đang nghĩ gì, có chút kỳ lạ đi tới: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Tổng quản, con trai Thượng Văn đến rồi, cậu ta mang năm trăm lượng đến, nói đây là tiền Thượng Văn đã lấy của người khác." Người gác cổng không biết nên nói Thượng Kiệt thông minh hay ngu xuẩn nữa.

Nguyên Bảo có chút kinh ngạc nhìn số tiền người gác cổng đưa qua.

Nhìn ra ngoài một cái, xem ra tre tăm tre mục vẫn có thể đâm măng tốt, Thượng Kiệt này đúng là không tệ.

Cầm tiền đi tìm Tô Ngọc, tuy tiền không nhiều, nhưng đây cũng là thái độ của người ta. "Thiếu gia, Thượng Kiệt đã mang năm trăm lượng mà Thượng Văn thu được đến rồi." Nguyên Bảo tìm thấy Tô Ngọc và đưa năm trăm lượng cho anh.

Tô Ngọc nhìn một cái: "Cậu ta mang đến làm gì?" "Chắc là cảm thấy tiền bất chính không muốn nhận, hoặc là có chút áy náy với tiểu thiếu gia bọn họ." Ngoài hai nguyên nhân này, anh ta không nghĩ ra lý do nào khác.

Tô Ngọc gật đầu ra vẻ hiểu rõ: "Vậy đưa tiền cho Tiểu Bảo đi, gần đây nó có nhiều chỗ cần tiêu tiền." Kể từ khi đồng ý cho Tiểu Bảo tự mình mở cửa hàng Tứ Quý, nó đã bắt đầu chuẩn bị, cũng tốn không ít tiền. "Vâng." Nguyên Bảo cầm tiền đi tìm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhìn năm trăm lượng, có chút kỳ lạ, cha đưa cho nó cái này làm gì? "Là Thượng Kiệt mang đến." "Là tiền cha cậu ta bán tin tức của các con mà có được." "À." Tiểu Bảo nghe vậy, lập tức hứng thú: "Thượng Kiệt là người thế nào?" "Tiểu thiếu gia muốn làm gì?" "Chú Nguyên Bảo giúp con điều tra xem người này thế nào, có thể dùng được không ạ." Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm, ra vẻ suy tư nói.

Chương 1118

Nguyên Bảo bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo, nó vậy mà lại muốn dùng Thượng Kiệt?

Tiểu thiếu gia này gan thật lớn. "Tiểu thiếu gia, con dùng người như vậy không lo sao?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Không có gì đáng lo cả, anh ta cũng chẳng thể làm gì con được, cho anh ta hai cái gan cũng không dám." Tiểu Bảo hừ một tiếng, vô cùng tự tin nói.

Nguyên Bảo khẽ cười, điều này thì đúng thật.

Ai dám ức hiếp tiểu thiếu gia nhà họ là không muốn sống nữa sao? "Vậy ta đi giúp con điều tra." "Làm phiền chú Nguyên Bảo rồi." Sau khi Thượng Kiệt về nhà, Chu thị hoàn toàn không để ý đến anh ta, cứ nằm trên giường không làm gì cả.

Muốn Thượng Kiệt đến dỗ dành bà ta, để bà ta thỏa hiệp.

Kết quả Thượng Kiệt như không nhìn thấy, căn bản không coi đó là chuyện gì.

Mỗi ngày anh ta vẫn làm những việc cần làm, Chu thị không chịu nấu cơm giặt quần áo, thì anh ta tự làm, tự giặt.

Bởi vì Thượng Văn đã chết, căn nhà của ông ta cũng thuộc về Thượng Kiệt.

Dù sao anh ta cũng là con trai danh chính ngôn thuận, người khác muốn tranh giành cũng phải xem có bản lĩnh hay không.

Chu thị vốn nghĩ Thượng Kiệt dù thế nào cũng sẽ đến dỗ bà ta, nhưng kết quả Thượng Kiệt căn bản không có ý nghĩ đó, có bà ta hay không, cuộc sống của anh ta vẫn rất tốt.

Tức quá, bà ta thật sự đổ bệnh.

Thượng Kiệt có chút bất đắc dĩ, nhìn Chu thị nằm trên giường: "Nếu mẹ cứ làm loạn như vậy con cũng sẽ không quản mẹ đâu, mẹ tự lo liệu đi, những điều mẹ nghĩ vốn dĩ là sai rồi." Nếu bây giờ không kịp thời ngăn cản, sau này làm lớn chuyện hơn thì sao?

Đây là một việc rất nghiêm trọng.

Chu thị tức đến không chịu nổi: "Thượng Kiệt, mày có phải muốn bức chết tao không?" "Nếu mẹ muốn nghĩ như vậy con cũng không có cách nào, con chỉ muốn mẹ biết điều gì không nên làm." "Nếu mẹ cảm thấy con làm vậy là sai, thì cứ cho là vậy đi." Thượng Kiệt thờ ơ nói.

Đã Chu thị muốn nghĩ như vậy, anh ta cũng không có cách nào.

Nếu nghĩ như vậy có thể khiến bà ta dễ chịu hơn một chút, thì cứ nghĩ như vậy đi.

Chu thị tức đến run rẩy khắp người, bà ta thật sự nuôi được một đứa con trai giỏi giang quá. "Thượng Kiệt, mày..." "Mẹ, trước đây mẹ đâu có như vậy, trước đây mẹ rất tốt.

Rốt cuộc ai đã nói gì với mẹ mà khiến mẹ biến thành thế này?

Hay mẹ nghĩ rằng ly thân với cha con rồi thì không ai quản, mẹ có thể làm gì tùy ý?" Thượng Kiệt nhìn Chu thị bình tĩnh nói. "Mẹ, giờ con rất bận, không có thời gian cãi nhau với mẹ.

Nếu mẹ cảm thấy không thể sống tốt, mẹ muốn cứ nằm trên giường mãi cũng được, nhưng con không có nhiều thời gian ở nhà chăm sóc, hầu hạ mẹ." Anh ta thật sự chịu đủ cái kiểu sống gà bay chó sủa này rồi.

Chu thị còn thỉnh thoảng lại muốn gây sự.

Điều này khiến anh ta rất tức giận lần này rồi lần khác.

Chu thị tức đến cứng cả ruột gan: "Mày..." "Mẹ, những lời cần nói con đã nói rõ rồi, sau này thế nào thì tùy mẹ quyết định." Thượng Kiệt đứng dậy rời đi.

Sau này là sống cuộc sống tốt đẹp, hay là tiếp tục làm những chuyện không biết trời cao đất dày như vậy, nên làm gì, tất cả đều tùy ý Chu thị.

Nếu bà ta tiếp tục như vậy thì đừng trách anh ta nhẫn tâm không muốn quản.

Chu thị nằm trên giường, không biết sao nước mắt cứ rơi không ngừng.

Bà ta nuôi một đứa con như vậy rốt cuộc có tác dụng gì?

Rõ ràng là sắp có thể sống cuộc sống tốt đẹp rồi, vậy mà nó lại cứ thế mang năm trăm lượng trả lại.

Chẳng chút tiếc nuối nào.

Bà ta thật sự không biết Thượng Kiệt rốt cuộc nghĩ gì.

Thượng Kiệt nghĩ gì thì Chu thị không biết, nhưng bà ta biết nếu cứ tiếp tục như vậy thì con trai có thể thật sự sẽ không quản bà ta nữa.

Đây không phải là chuyện tốt.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, Chu thị cuối cùng quyết định dưỡng bệnh cho tốt, cuộc sống vẫn phải tiếp diễn.

Bà ta bây giờ chỉ có một mình Thượng Kiệt là con trai, bà ta chỉ có thể dựa vào Thượng Kiệt, nếu Thượng Kiệt không quản bà ta nữa, bà ta nên làm thế nào?

Sau đó Chu thị thế nào, Thượng Kiệt cũng không quản, mỗi ngày vẫn làm những việc cần làm.

Nguyên Bảo quan sát một thời gian thì phát hiện Thượng Kiệt này đúng là không tệ, chỉ tiếc là có một người mẹ không ra gì.

Suy nghĩ của Chu thị và Thượng Kiệt khác nhau một trời một vực, nếu tiếp tục như vậy sau này sẽ gây phiền phức cho Thượng Kiệt.

Tuy nhiên, Thượng Kiệt vẫn là người thông minh, biết lúc nào nên làm gì.

Anh ta rất rõ nếu lúc này không quản chặt mẹ mình, sau này sẽ không còn cơ hội nữa, nên nhân cơ hội này phải ra tay cứng rắn.

Điều này khiến Chu thị chịu không ít thiệt thòi.

Đưa tay sờ cằm, Nguyên Bảo cảm thấy nếu Tiểu Bảo muốn dùng anh ta thì cũng không phải là không được.

Chỉ sợ sau này Chu thị sẽ cản trở.

Hoặc có thể vì Thượng Kiệt đi theo tiểu thiếu gia làm việc, Chu thị sẽ cảm thấy mình cao hơn người khác, làm ra những chuyện giống như Thượng Văn.

Với những gì Chu thị đã làm gần đây, điều này hoàn toàn có thể xảy ra.

Sau khi Nguyên Bảo trở về, anh ta kể chuyện này với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo nghe xong thờ ơ nói: "Chỉ cần Thượng Kiệt là người có thể dùng được thì được rồi, còn những chuyện khác con không can thiệp." Anh ta có thể làm được đến đâu thì xem bản lĩnh của chính anh ta.

Có thể thu phục mẹ mình ngoan ngoãn hay không cũng là năng lực của anh ta.

Nguyên Bảo ngẩn người, sau đó bất đắc dĩ cười: "Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi, tiểu thiếu gia trong lòng đã có chủ ý rồi." "Chú Nguyên Bảo nếu bận thì cứ để người khác giúp con theo dõi Thượng Kiệt, không cần chú tự mình đi đâu." Để chú Nguyên Bảo đích thân đi theo dõi Thượng Kiệt thật sự là quá lãng phí tài năng.

Hoàn toàn không cần thiết. "Bên ta quả thực có việc cần làm, ta sẽ bảo người khác đi theo dõi Thượng Kiệt." "Vâng." Tiểu Bảo gật đầu biểu thị đồng ý.

Sau khi Nguyên Bảo đi, anh ta phân phó người khác đi theo dõi Thượng Kiệt.

Phân phó xong mới đi tìm Tô Ngọc.

Nhìn Nguyên Bảo biến mất mấy ngày, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Mấy ngày nay có việc sao?" "Tiểu thiếu gia bảo ta đi giúp cậu ấy xem Thượng Kiệt là người thế nào." Tô Ngọc có chút ngạc nhiên: "Nó muốn dùng Thượng Kiệt?" "Vâng, nhưng theo dõi mấy ngày, Thượng Kiệt này quả thực không tệ, làm việc nghiêm túc, cũng rất thanh liêm, biết lúc nào nên làm gì." Nguyên Bảo cân nhắc rồi nói.

Chương 1119

"Bên Tiểu Bảo đã xác định sẽ dùng anh ta rồi sao?" "Vẫn chưa, chỉ là bảo người theo dõi Thượng Kiệt, phỏng chừng còn muốn xem xét anh ta thế nào, sau khi hoàn toàn xác định mới đồng ý cho Thượng Kiệt đến làm việc." Có thể theo tiểu thiếu gia cũng coi như Thượng Kiệt có cái số này.

Nếu đổi thành người khác, thì không có cơ hội như vậy đâu. "Vậy cứ để người giúp Tiểu Bảo theo dõi, đừng để mất người." Tô Ngọc không yên tâm nói.

Nguyên Bảo cười gật đầu: "Thiếu gia yên tâm, chúng ta trong lòng có chừng mực, sẽ không làm lỡ việc của tiểu thiếu gia." "Lỡ thì cũng chẳng sao, sau đó Tiểu Bảo tự mình giải quyết." Tô Ngọc thờ ơ nói.

Đã Tiểu Bảo chọn con đường này thì phải biết sau này sẽ có kết quả thế nào.

Nguyên Bảo dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, có chút bất đắc dĩ mở miệng: "Thiếu gia, ngài còn là cha ruột của tiểu thiếu gia sao?" Ngay cả cha ruột cũng không làm ra chuyện này đâu. "Chỉ cần chúng ta dùng chung một gương mặt, sẽ không có ai nghi ngờ vấn đề này.

Hơn nữa, đây là cơ hội để Tiểu Bảo rèn luyện, nó sẽ vui vẻ thôi." Tô Ngọc không ngẩng đầu lên nói.

Nguyên Bảo càng cạn lời, bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, ngài có phải quên mất tiểu thiếu gia mới tám tuổi không?" Đứa trẻ tám tuổi đã phải bắt đầu rèn luyện rồi sao?

Thiếu gia có phải quá nghiêm khắc không?

Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Kể từ khi nó lựa chọn, mọi chuyện đã bắt đầu rồi.

Không có gì gọi là nghiêm khắc hay không nghiêm khắc, cũng không có vấn đề còn nhỏ hay không." Anh có thể cho Tiểu Bảo chơi, nhưng những thứ Tiểu Bảo cần học thì không thể thiếu một thứ nào.

Đó là giới hạn của anh.

Đã muốn làm thì phải làm cho tốt nhất, đừng có kiểu "nửa vời" hay "biết sơ sơ".

Nguyên Bảo bất đắc dĩ lắc đầu, có một người cha nghiêm khắc như vậy, cũng không biết tiểu thiếu gia là xui xẻo hay may mắn nữa? "Tình hình bên Vĩnh Lạc hầu thế nào rồi?" Tô Ngọc mấy ngày nay đang xử lý công việc chồng chất ở đây, nên không để ý nhiều đến bên Vĩnh Lạc hầu.

Nhắc đến chuyện này, vẻ mặt Nguyên Bảo trở nên nghiêm túc: "Tội chứng điều tra được không nhiều, trong nhà mấy người đó có một ít, nhưng cũng không đáng kể, muốn trực tiếp ban chết người thì không dễ." Tô Ngọc đầu ngón tay khẽ gõ mặt bàn, trong mắt mang theo vẻ suy tư: "Vậy sao?" "Xem ra Vĩnh Lạc hầu này quả thực giấu rất kỹ." Nguyên Bảo đồng tình gật đầu: "Đúng là giấu rất kỹ, thiếu gia, chúng ta có nên ra tay không?" "Chưa vội, tiếp tục điều tra." "Vâng." Sau khi Nguyên Bảo ra ngoài, Tô Ngọc nghĩ về Vĩnh Lạc hầu.

Kín đáo, lương thiện, người tốt bụng.

Đây là đánh giá mà bách tính Dụ Hòa quận dành cho ông ta.

Nhưng người như vậy thật sự là Vĩnh Lạc hầu sao?

Rốt cuộc là anh ta đã nhầm, hay là những bách tính này đã lầm?

Chống cằm, nếu không phải danh tiếng của Vĩnh Lạc hầu trong dân gian không tệ, anh ta cũng sẽ không phải tốn nhiều công sức như vậy.

Thật khiến người ta thất vọng, cảm giác không thể trực tiếp ra tay thật là khó chịu.

Xem ra phải khiến Vĩnh Lạc hầu hành động trước đã.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến ông ta ra tay.

Hiện tại, việc Vĩnh Lạc hầu động thủ với đứa trẻ đã có chứng cứ xác thực, anh ta muốn làm gì thì Vĩnh Lạc hầu cũng không dám nói gì.

Tô Ngọc đứng dậy đi tìm Nam Kiều và những người khác.

Khi đến nơi, Nam Kiều đang chán nản nằm ườn trên bàn, dáng vẻ ủ rũ khiến Tô Ngọc có chút buồn cười.

Anh bước đến ngồi cạnh Nam Kiều: "Sao vậy?" "Ngọc ca ca, em chán quá." "Vậy giao cho mấy đứa một việc làm thì sao?

Muốn đi không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Không chỉ Nam Kiều, ngay cả La Hậu và những người khác cũng đều hứng thú: "Ngọc ca ca, anh có chuyện gì muốn chúng em làm sao?" "Bên Vĩnh Lạc hầu, tạm thời chúng ta chưa tìm được thêm chứng cứ nào.

Anh muốn ông ta hành động trước, trong lòng thì chuyện ông ta đối phó với Tiểu Bảo bọn họ đã là chuyện chắc chắn, chứng cứ cũng rất đầy đủ.

Mấy đứa cứ qua đó thu tiền lời trước, còn tiền gốc thì đợi chúng ta tìm được thêm chứng cứ rồi hãy đòi." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Nam Kiều cười hắc hắc, vẻ mặt có chút kích động khó hiểu: "Không thành vấn đề, chuyện này cứ giao cho chúng em." "Tự mình cẩn thận, đừng để bị thương." Tô Ngọc không yên tâm dặn dò.

Nam Kiều vỗ vỗ ngực bảo đảm: "Không thành vấn đề." Tô Ngọc đưa lệnh bài cho Nam Kiều: "Mấy đứa mang cái này theo, và cả chứng cứ nữa." "Tuyệt vời, sáng mai chúng em đi ngay." Sáng sớm ngày hôm sau, Nam Kiều và bọn họ mang theo lệnh bài cùng chứng cứ xuất phát.

Trong lúc Nam Kiều và những người khác đang trên đường, bên Vĩnh Lạc hầu cũng đã triệu tập những người thân cận: "Ta đã lâu rồi không liên lạc được với người bên đó." "Hầu gia đang lo lắng sao?" Vĩnh Lạc hầu gật đầu: "Nếu bọn chúng chết thì còn tốt, ta chỉ lo chúng vẫn còn sống." Chỉ cần những người ông ta phái đi còn sống, mà lại bị bắt, thì sẽ rất bất lợi cho ông ta. "Vương gia không cần lo lắng, có lẽ là có chuyện gì đó làm trì hoãn rồi." Vĩnh Lạc hầu lại không lạc quan đến vậy.

Để phòng ngừa bất trắc, ông ta đã dặn người bên đó vài ngày phải dùng bồ câu đưa thư một lần.

Lần này đã mười ngày rồi mà không nhận được tin tức từ bên đó.

Chuyện này từ trước đến nay chưa từng xảy ra.

Điều này chỉ có một khả năng, người ông ta phái đi đã bị bắt rồi.

Hoặc là đã chết. "Tô Ngọc người đó quá thần bí, chúng ta muốn ra tay không dễ." "Vốn dĩ muốn bắt con trai của anh ta và con trai của Huyền Phỉ Nhiên, cơ hội của chúng ta sẽ lớn hơn một chút.

Giờ xem ra, ta vẫn đánh giá thấp bọn họ rồi." Vĩnh Lạc hầu lạnh giọng nói.

Mưu sĩ bên cạnh liếc nhìn nhau, Vương gia có phải nghĩ nhiều rồi không? "Vương gia, ngài cũng không cần lo lắng nhiều đến vậy, ta thấy cũng chưa chắc đã giống như chúng ta nghĩ.

Dù có bị bắt, bọn chúng cũng có cơ hội tự sát, người Vương gia phái đi đều là những người trung thành." Vĩnh Lạc hầu lắc đầu: "Các ngươi vẫn còn quá lạc quan.

Người của Tô Ngọc có một bộ thẩm vấn người rất tài tình.

Một Nam Kiều, một Bạch Khởi đã khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật rồi." Thủ đoạn của Nam Kiều lại càng đa dạng bất tận. "Tiểu Vương gia Nam Cương tại sao lại giúp Tô Ngọc?" Điều này khiến bọn họ không hiểu. "Quan hệ của cậu ta với Tô Ngọc rất tốt, chắc chắn sẽ giúp Tô Ngọc.

Sau này, bảo mọi người cẩn thận, đừng làm quá lớn, một khi bị Tô Ngọc nắm được sơ hở thì xong đời." Vĩnh Lạc hầu phân phó.

Lúc này không phải là lúc đối đầu trực diện với Tô Ngọc.

Người bên cạnh miễn cưỡng gật đầu: "Hầu gia yên tâm, chúng ta trong lòng có chừng mực." "Ừm, cũng dặn dò người bên dưới một chút, đừng gây chuyện, nếu không đừng trách bản hầu trở mặt không nhận người." Vĩnh Lạc hầu lạnh giọng nói. "Vâng." Trong lòng người bên cạnh giật thót, biết Vĩnh Lạc hầu nói đều là thật.

Một khi người thân cận gây chuyện bị Ngọc Vương phát hiện, hầu gia chắc chắn sẽ xử lý người đó.

Chương 1120

Mà Vĩnh Lạc hầu lại không hề biết hiện tại Nam Kiều và những người khác đã đến rồi.

Vài ngày sau, sau khi Nam Kiều và La Hậu bọn họ đến nơi, họ tìm một chỗ để tắm rửa nghỉ ngơi một chút.

Đến ngày thứ hai mới thong dong đi đến Vĩnh Lạc hầu phủ.

Đứng trước cổng Vĩnh Lạc hầu phủ, Nam Kiều nhìn nơi này: "Cậu nói chúng ta nên làm thế nào đây?" "Trực tiếp đi vào hay sao?" Nam Kiều băn khoăn nhìn cánh cổng lớn.

Nếu không vào một cách đàng hoàng, sau này những người này có tìm phiền phức không nhỉ?

Nghe nói Vĩnh Lạc hầu này là một kẻ rất giỏi giả vờ.

Trong dân chúng cũng có chút danh tiếng. "Cậu định thế nào?" La Hậu nhìn Nam Kiều.

Cậu ta không tin La Hậu nói vậy chỉ là muốn hỏi đơn giản.

Nam Kiều cười hắc hắc: "Em làm như vậy đương nhiên là có mục đích." "Vậy cậu muốn làm gì?" Bạch Khởi nhìn Nam Kiều hỏi. "Chúng ta quang minh chính đại đi vào." Nam Kiều cười hắc hắc, nhìn Vĩnh Lạc hầu phủ như đang nhìn miếng thịt béo bở vậy.

Bạch Khởi và Lạc Diễm bọn họ nhìn nhau, xem ra Nam Kiều đang tính kế Vĩnh Lạc hầu rồi. "Chúng ta đi." Khi bọn họ còn chưa kịp hỏi Nam Kiều, Nam Kiều đã đi trước một bước rồi.

La Hậu và những người khác bất đắc dĩ nhìn Nam Kiều rồi đi theo. "Các người tìm ai?" Vừa đến cổng đã bị người gác cổng chặn lại. "Chúng tôi tìm Vĩnh Lạc hầu." Nam Kiều ngoan ngoãn nói.

Dáng vẻ cười mắt cong cong đó khiến La Hậu và những người khác cạn lời, xem ra sau này Vĩnh Lạc hầu gặp xui rồi.

Nam Kiều chỉ khi tính kế người khác mới như vậy, đương nhiên là trừ khi ở trước mặt Ngọc ca ca và tẩu tử.

Người của hầu phủ thấy dáng vẻ ngoan ngoãn đó của Nam Kiều, lòng mềm nhũn đi vài phần: "Vị thiếu gia này xin đợi một lát, chúng tôi đi báo với hầu gia." Nghe giọng người ta cũng mềm đi vài phần, La Hậu bọn họ khóe miệng giật giật.

Những người này e là chưa từng thấy Nam Kiều bùng nổ bao giờ.

Vậy mà chỉ vì dáng vẻ này của cậu ta mà trở nên ôn hòa hơn nhiều?

Đây là bệnh gì vậy?

Người gác cổng đi vào tìm Vĩnh Lạc hầu: "Hầu gia, có mấy vị thiếu gia đến tìm ngài ở cổng ạ." Vĩnh Lạc hầu nghe vậy nhíu mày: "Bọn chúng có nói là ai không?" "Không nói, nhưng một trong số thiếu niên đó trông rất ngoan." Người bên cạnh Vĩnh Lạc hầu hỏi: "Hầu gia có muốn cho người vào không?" "Cho bọn chúng vào đi." Vĩnh Lạc hầu cân nhắc một lát rồi nói.

Không cho người vào cứ đứng mãi ở cổng, để bách tính nhìn thấy cũng không hay. "Vâng." Rất nhanh, người đó đã ra đến cổng nhìn Nam Kiều và những người khác, cười nói: "Mấy vị thiếu gia, hầu gia nhà chúng tôi có lời mời." Nam Kiều vô cùng lễ phép cảm ơn: "Làm phiền các anh rồi." Người gác cổng vội vàng xua tay: "Không phiền gì đâu ạ." Vị thiếu gia này thật lễ phép, hơn nữa còn rất ngoan.

Đợi khi bọn họ đi vào, La Hậu xoa xoa cánh tay mình: "Cậu cũng thật là không biết xấu hổ." Vậy mà lại giả vờ ngoan ngoãn. "Có thể đạt thành mục đích thì dùng thủ đoạn nào cũng được, cái này còn cần tôi nói với cậu sao?" Nam Kiều nhìn La Hậu nhướng mày hỏi. "Không cần cậu bận tâm đâu." La Hậu bực mình nói. "Đi thôi." Nam Kiều đã bắt đầu mong chờ xem Vĩnh Lạc hầu sẽ có vẻ mặt thế nào khi nhìn thấy bọn họ rồi.

Dưới sự dẫn dắt của người bên cạnh, mấy người đến phòng khách của Vĩnh Lạc hầu phủ.

Vĩnh Lạc hầu và mưu sĩ bên cạnh ông ta đã ở đó.

Vĩnh Lạc hầu nhìn mấy thiếu niên đang đi tới, ông ta không quen biết một ai trong số họ.

Những người này đến tìm ông ta làm gì?

Ông ta khẽ nhíu mày, đợi khi mấy người kia đi vào mới kỳ lạ hỏi: "Các người là..." Nam Kiều đi đến bên cạnh tùy ý ngồi xuống, nghiêng đầu nhìn Vĩnh Lạc hầu.

Vĩnh Lạc hầu thấy vẻ vô lễ này của bọn họ thì nhíu mày, rốt cuộc những người này là ai? "To gan, gặp hầu gia mà còn không hành lễ?" Thị vệ của Vĩnh Lạc hầu quát lớn.

La Hậu liếc đối phương một cái, trực tiếp ra tay: "Chỗ này không có chỗ cho ngươi nói chuyện, câm miệng." Vĩnh Lạc hầu nhìn những người này vậy mà dám động đến người của ông ta ngay trước mặt, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi: "Các ngươi rốt cuộc là ai?

Dám chạy đến chỗ bản hầu làm càn." "Tôi là Nam Kiều, ba người kia lần lượt là La Hậu, Bạch Khởi, Lạc Diễm." Nam Kiều cười híp mắt tự giới thiệu.

Vẻ mặt Vĩnh Lạc hầu lập tức thay đổi.

Mấy ngày trước ông ta còn nói chuyện về Nam Kiều và bọn họ với tâm phúc của mình, giờ thì người đã xuất hiện ngay trước mặt.

Bọn chúng đến đây từ lúc nào?

Ông ta vậy mà không biết gì sao?

Sao có thể chứ? "Xem ra ông cũng biết chúng tôi à." Nam Kiều lập tức hứng thú.

Vĩnh Lạc hầu hít một hơi thật sâu nhìn Nam Kiều: "Mấy vị không theo Ngọc Vương đến chỗ bản hầu làm gì?" "Cũng không có gì to tát, chỉ là đến tìm Vĩnh Lạc hầu thu chút tiền lời thôi." Nam Kiều cười híp mắt nói. "Bản hầu đâu có thiếu nợ gì các ngươi, các ngươi coi bản hầu đây là chỗ nào?" Vĩnh Lạc hầu quát lớn.

Nụ cười trên mặt Nam Kiều lập tức biến mất, ánh mắt nhìn Vĩnh Lạc hầu rất lạnh: "Ồ?

Không có chỗ nào thiếu nợ chúng tôi sao?

Sai người đi bắt con trai Ngọc ca ca và Nhiên ca, ông thật to gan." Vĩnh Lạc hầu mặt không đổi sắc, nhưng trong lòng lại giật thót, bọn chúng làm sao biết được? "Ngươi... ngươi đừng nói bậy, bản hầu với Ngọc Vương không oán không cừu, vì sao phải bắt con trai anh ta?" Vĩnh Lạc hầu rất rõ chuyện này tuyệt đối không thể thừa nhận, một khi thừa nhận, đến lúc đó sẽ phiền phức.

Nam Kiều cũng không tức giận, chỉ cười híp mắt nhìn ông ta: "Ông nghĩ không có chứng cứ chúng tôi sẽ đến tìm ông sao?" "Vĩnh Lạc hầu, ông đúng là không tồi chút nào." Nam Kiều nói đầy ẩn ý.

Vĩnh Lạc hầu nghe nói trong tay bọn chúng có chứng cứ, sắc mặt hơi biến đổi, biết bọn chúng có chuẩn bị mà đến.

Đã có chuẩn bị mà đến, vậy ông ta không có lý do gì phải tiếp tục nhượng bộ bọn chúng: "Có chuẩn bị mà đến thì sao chứ?

Người đâu, giết bọn chúng!" Nhìn thấy thị vệ và ám vệ xuất hiện, trong mắt Lạc Diễm là nụ cười khát máu.

Nam Kiều lấy ra một thứ, vừa lúc lấy ra bật lửa, đốt lên xong thì Lạc Diễm trực tiếp ném ra ngoài.

Chương 1121

Vĩnh Lạc hầu bị hành động này của bọn chúng làm cho ngớ người ra.

Tình huống này là gì, bọn chúng muốn làm gì?

Vừa nghĩ đến đó, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng "Oanh" cực lớn.

Âm thanh này khiến sắc mặt Vĩnh Lạc hầu lập tức thay đổi.

Đây...

đây là thuốc nổ?

Ông ta đã từng nghe nói bên cạnh Tô Ngọc có một người đã chế tạo ra thuốc nổ có sức sát thương rất lớn.

Đây chẳng lẽ chính là nó sao?

Vĩnh Lạc hầu vội vàng chạy ra ngoài, nhìn những người bị nổ chết, nổ bị thương, cùng với một cái hố do thuốc nổ tạo ra trên mặt đất, tức đến hai mắt đỏ hoe.

Bốn người Nam Kiều thong thả đi ra ngoài, nhìn cảnh tượng hỗn độn bên ngoài, chậc chậc lên tiếng: "Ôi chao, Vĩnh Lạc hầu, người nhà ông sao lại bất cẩn thế nhỉ?

Vậy mà không biết tránh đi, mấy người đó, thật đáng tiếc." Nam Kiều nói đầy châm biếm.

Vĩnh Lạc hầu tức đến run rẩy khắp người, chưa từng thấy loại người nào đã được lợi còn giả vờ ngoan ngoãn như thế. "Nam Kiều..." Ông ta cứ nghĩ chỉ có bốn người đến, không ngờ bọn chúng lại mang theo thuốc nổ.

Nam Kiều nhìn Lạc Diễm cười nói: "Cậu giúp hầu phủ cải tạo một chút nhé?" Trong lòng Vĩnh Lạc hầu lập tức có dự cảm không lành: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Nam Kiều lắc đầu: "Đừng kích động vậy, chúng tôi là người tốt, sẽ không làm gì đâu, chuyện này ông có thể hoàn toàn yên tâm." "Ngọc ca ca nói đến đòi tiền lời, trước khi đòi xong chúng tôi sẽ không rời đi đâu, đến lúc đó thì phải làm phiền Vĩnh Lạc hầu chiếu cố nhiều rồi." Nam Kiều ra vẻ dễ nói chuyện.

Chỉ là những lời này thốt ra khiến Vĩnh Lạc hầu tức đến méo cả mặt.

Nam Kiều đi đến bên cạnh Vĩnh Lạc hầu, vỗ mạnh vào vai ông ta như huynh đệ thân thiết: "Bất kể là Tiểu Bảo, hay Hoằng Nghị, đều là những đứa trẻ mà tất cả chúng tôi nâng niu trong lòng bàn tay mà cưng chiều, Vĩnh Lạc hầu, ông thật to gan, dám ra tay với bọn chúng." "Ưm." Vĩnh Lạc hầu rên một tiếng, suýt chút nữa thì ngã quỵ xuống đất.

Cơn đau nhói ở vai khiến Vĩnh Lạc hầu rõ ràng nhận ra, vai ông ta e là đã bị trật khớp rồi. "Ông nói xem, món nợ này nên tính thế nào đây?" "Nghe nói danh tiếng của ông ở đây khá tốt, hay là chúng tôi công bố tất cả chứng cứ ra ngoài, cho tất cả bách tính đều xem, xem hầu gia của họ đã làm những gì, ông thấy ý này của tôi thế nào?

Có phải rất hay không?

Đến lúc đó xem xem là uy tín của Ngọc ca ca ở đây lớn hơn hay của ông lớn hơn?

Giúp ông thăm dò một chút, ông thấy sao?" Nam Kiều cười híp mắt vỗ vai Vĩnh Lạc hầu.

Vĩnh Lạc hầu bị cậu ta vỗ đến sắc mặt trắng bệch, ngay cả trên mặt cũng vã mồ hôi lạnh. "Ngươi làm gì vậy?

Buông hầu gia nhà ta ra!" Nam Kiều nghi hoặc quay đầu nhìn người đang nói: "Ngươi đang uy hiếp tôi sao?" Thị vệ thân cận của Vĩnh Lạc hầu trực tiếp ra tay với Nam Kiều, Nam Kiều nhìn võ công đầy sơ hở của đối phương, thất vọng lắc đầu. "Với cái năng lực này của ngươi mà cũng muốn ra tay với ta sao?

Ngươi là cái thứ gì?" Nam Kiều cười lạnh một tiếng, trực tiếp ra tay.

Chỉ trong chớp mắt, người đó đã bị Nam Kiều tháo khớp, ngã vật xuống đất đau đớn cuộn tròn người lại.

Vĩnh Lạc hầu trong lòng kinh hãi, ông ta vẫn luôn biết người bên cạnh Tô Ngọc võ công đều rất giỏi, nhưng không ngờ lại giỏi đến mức này.

Thị vệ thân cận của ông ta, võ công tốt đến mức nào ông ta rất rõ.

Thế mà trong tay Nam Kiều, một thiếu niên, lại không đỡ nổi mười chiêu. "Vĩnh Lạc hầu, ông đúng là không được tích sự gì, thật khiến tôi thất vọng." Nam Kiều vẻ mặt thất vọng nhìn Vĩnh Lạc hầu.

Bạch Khởi và những người khác nghe Nam Kiều ở đây chọc tức người khác.

Nam Kiều khi ngoan thì rất ngoan, nhưng khi chọc tức người thì cũng rất biết cách chọc tức người.

Trong số mấy người bọn họ, miệng mồm độc nhất chính là Nam Kiều. "Vĩnh Lạc hầu, còn có người nào lợi hại hơn người này không?

Lâu rồi tôi chưa được hoạt động gân cốt." Nam Kiều xoay xoay cổ tay mình, cười hỏi.

Vĩnh Lạc hầu tức đến không nói nên lời, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Sao có thể nói ra những lời khiến người ta bực mình đến thế? "Vĩnh Lạc hầu à, ông nói xem sao ông lại nghĩ quẩn đến vậy?

Làm hầu gia yên ổn không làm, lại cứ muốn chọc ghẹo Ngọc ca ca của chúng tôi, còn muốn bắt con nít nữa?

Ông coi Ngọc Vương phủ chúng tôi dễ bắt nạt lắm sao?" Nam Kiều đưa tay vỗ mạnh vào vai Vĩnh Lạc hầu. "Chậc." Lực đạo quá lớn khiến Vĩnh Lạc hầu lập tức quỳ sụp xuống đất.

Phát ra một tiếng "phịch".

Nhìn Vĩnh Lạc hầu như vậy, Nam Kiều khóe miệng khẽ cong: "Vĩnh Lạc hầu, hà tất phải hành đại lễ như vậy?

Không cần đâu." "Ngươi..." "Ông nói đi, bây giờ chuyện này chúng ta giải quyết thế nào?" Nam Kiều đặt tay lên vai Vĩnh Lạc hầu.

Trong mắt người ngoài, Nam Kiều chỉ là tùy tiện đặt tay lên, căn bản không dùng sức, nhưng chỉ có Vĩnh Lạc hầu mới biết bàn tay Nam Kiều đặt trên vai ông ta như đang đè một ngọn núi lớn, khiến ông ta ngay cả đứng dậy cũng không làm được. "Vĩnh Nhạc Hầu, hình như ông đang lạnh lắm hả?" Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, biết rõ còn cố hỏi.

Lạc Diễm lắc đầu nói: "Tay cậu đang đè lên vết thương của người ta đấy." Nam Kiều tỏ vẻ kinh ngạc: "A?

Là vậy sao?

Thế thì thật ngại quá." Miệng thì nói ngại nhưng thực chất chẳng có chút thành ý nào.

Bạch Khởi khẽ ho một tiếng, nhìn Nam Kiều: "Vai người ta đã trật khớp, xương cũng nứt rồi, cậu làm ơn làm phước tha cho người ta đi." Nam Kiều thất vọng nói: "Thế à?

Ông ta không nói thì làm sao tớ biết được?" La Hậu có chút cạn lời, tên này nói chuyện thực sự quá chọc tức người khác.

Người ta chưa tẩn cho cậu ta một trận đã là may lắm rồi, tên này còn muốn thế nào nữa? "Buông Hầu gia ra, nếu không thì chết!" Lúc này, một đám người trông có vẻ lợi hại xuất hiện.

Nhìn đám thị vệ đó, Nam Kiều quay đầu nhìn La Hậu: "Đám này thế nào?" "Bình thường thôi." La Hậu liếc mắt một cái, tùy ý nhận xét.

Chương 1122

"Cuồng vọng!

Giết bọn hắn!" Từ khi lên làm Hầu gia đến nay, hắn chưa bao giờ phải chịu sự uất ức như ngày hôm nay.

Hắn và đám người Nam Kiều thề không đội trời chung.

Chuyện này hắn từng nghĩ đến việc làm lớn, dù sao địa vị của hắn cũng rất cao.

Nhưng đó là trong trường hợp bọn họ không có chứng cứ, đằng này đám Nam Kiều lại dám khẳng định chắc nịch là có bằng chứng, vậy thì chắc chắn là thật, bọn họ không cần thiết phải nói dối để lừa hắn.

Một khi bá tánh biết hắn ra tay với con của Ngọc Vương, hắn sẽ rơi vào thế bị động, thậm chí mọi thứ hắn gây dựng bao năm qua đều có thể bị hủy hoại trong chốc lát, đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Nam Kiều tát Vĩnh Nhạc Hầu một cái: "Ở đây không có chỗ cho ông lên tiếng.

Muốn lấy mạng bọn tôi sao?

Gan các người cũng lớn đấy." Cái tát khiến Vĩnh Nhạc Hầu ngã lăn ra đất đầy chật vật.

Đám thị vệ thấy chủ nhân bị đối xử như vậy thì tức giận không thôi, trực tiếp ra tay định hạ sát thủ với Nam Kiều.

Nam Kiều ngây thơ nhìn quanh: "Hửm?

Muốn lấy mạng tôi à?

Đến đúng lúc lắm, dạo này tôi đang thiếu người luyện võ cùng đây." "Về bảo anh Ngọc luyện cùng cậu." "Chúng ta cùng lên." "Được." Nam Kiều né tránh công kích rồi đột nhiên ra tay, một đòn tất sát.

Vĩnh Nhạc Hầu vốn tưởng đám thị vệ này xuất hiện có thể thay đổi tình thế, thậm chí bắt được bọn họ.

Tuy nhiên, hắn vẫn quá ngây thơ rồi.

Đám Nam Kiều đáng sợ và kinh khủng hơn hắn tưởng rất nhiều. "Các ngươi..." "Vĩnh Nhạc Hầu đừng vội, sẽ có lúc cho ông vội." Nam Kiều cười đầy ác ý. "Lạc Diễm, giao cho cậu đấy." Nam Kiều nhìn Lạc Diễm cười hì hì.

Lạc Diễm gật đầu, phi thân lên mái nhà.

Đứng trên nóc nhà quan sát bốn phía, Lạc Diễm châm một quả thuốc nổ rồi ném xuống.

Liên tục ném mấy quả liền.

Tiếng nổ "uỳnh uỳnh uỳnh" vang lên liên tiếp.

Ngoài tiếng nổ còn có cả tiếng la hét thảm thiết. "Các ngươi..." Vĩnh Nhạc Hầu không nhịn được, tức đến hộc máu.

Nam Kiều chớp mắt vô tội: "Sao lại không chịu được đả kích thế?

Mới vậy đã tức hộc máu rồi?" Thế này cũng quá hẹp hòi rồi đi? "Vĩnh Nhạc Hầu, dù sao ông cũng là một Hầu gia, làm người phải độ lượng chứ.

Còn nữa, đã là Hầu gia thì phải biết, dám ra tay thì phải trả giá, ông nói có đúng không?" Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc Hầu cười híp mắt.

La Hậu nãy giờ im lặng giờ mới mở miệng: "Cậu sẽ làm người ta tức chết đấy." "Không đâu, Vĩnh Nhạc Hầu lợi hại như vậy, còn dám đi tìm Hoàng thượng và con của Vương gia gây sự, làm sao có thể vì chút chuyện nhỏ này mà xảy ra chuyện gì được?" Sắc mặt Vĩnh Nhạc Hầu xanh mét, nghe mấy người kẻ tung người hứng, khí huyết trong lòng cuồn cuộn, sau đó tức đến mức ngất xỉu.

Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc Hầu ngã trên mặt đất, trong mắt đầy vẻ không dám tin: "Không thể nào?

Bị tức ngất thật à?" Người này sức chịu đựng kém quá vậy?

Vị này cũng quá hẹp hòi rồi.

Tuy nhiên đám Nam Kiều căn bản chẳng hề đồng cảm: "Ông xem ông đấy, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước làm thế làm gì?

Làm gì không làm, cứ phải đi khiêu khích anh Ngọc, giờ thì hay rồi chứ?" "Khiêu khích anh Ngọc chẳng tốt cho bản thân chút nào." Nam Kiều khẽ thở dài, giả bộ đồng cảm.

La Hậu bọn họ cạn lời nhìn Nam Kiều: "Cậu bớt nói vài câu đi, người ta chính là bị cái miệng của cậu chọc cho tức đấy." Người của phủ Vĩnh Nhạc Hầu thấy chủ tử bị chọc cho tức ngất đi thì gào thét đòi giết bọn họ.

Kết quả là nhiều người như vậy cũng không phải là đối thủ của nhóm Nam Kiều.

Lạc Diễm ném thêm mấy quả thuốc nổ nữa rồi mới từ trên mái nhà bay xuống, nhìn đám người trước mặt: "Các người được lắm." Bị Lạc Diễm nhìn chằm chằm, đám người kia theo bản năng lùi lại một bước, thậm chí không dám nhìn vào mắt Nam Kiều.

Nam Kiều đưa tay gãi đầu, kỳ quái hỏi: "Tôi đáng sợ thế sao?" Sao từng người từng người một đều dùng ánh mắt đó nhìn cậu ấy?

Thế này có phải là không thân thiện lắm không.

Nam Kiều ghé sát vào Lạc Diễm, vẻ mặt ghét bỏ nhìn bọn họ: "Không đáng sợ, là bọn họ quá nhát gan thôi." Sau khi ám vệ và thị vệ xung quanh của Vĩnh Nhạc Hầu bị giải quyết, Nam Kiều nhìn người nằm dưới đất có chút buồn rầu: "Người này ngất rồi, chúng ta làm thế nào?

Làm cho tỉnh lại hay sao?" Bạch Khởi liếc nhìn người dưới đất, mở miệng nói: "Để tớ." Nam Kiều vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là phải để cậu rồi." Chẳng lẽ còn để bọn họ ra tay sao?

Bạch Khởi cầm kim châm châm vài cái lên người Vĩnh Nhạc Hầu, người liền tỉnh lại.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn đám người ngã la liệt trên đất, suýt chút nữa lại ngất đi. "Hầu gia, rốt cuộc là kẻ nào dám đến Hầu phủ chúng ta giương oai, viện của thiếp đều bị hủy hoại rồi." "Hầu gia, viện của nô gia cũng mất rồi." Nhìn mấy người phụ nữ ăn mặc lòe loẹt, đầu tóc rối bời chạy về phía này, khóc lóc kể lể với Vĩnh Nhạc Hầu, đám Nam Kiều xem đến là thích thú.

Những người đến đều là thiếp thất, vừa tới đã quỳ bên cạnh Vĩnh Nhạc Hầu, không ngừng lay người hắn.

Vĩnh Nhạc Hầu vốn dĩ vì Nam Kiều mà toàn thân đau nhức, lại bị bọn họ lay như vậy, thân thể này sắp phế đến nơi rồi.

Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đau đến mặt mày trắng bệch, cười trên nỗi đau của người khác.

Vĩnh Nhạc Hầu này cũng quá xui xẻo, lại bị chính người phụ nữ của mình đối xử như vậy. "Vĩnh Nhạc Hầu, ông xui xẻo thật đấy, chỉ là không biết trên người ông có đau hay không thôi." Nam Kiều hả hê nói.

Một câu nói khiến Vĩnh Nhạc Hầu trừng mắt nhìn người phụ nữ vẫn đang khóc lóc ỉ ôi bên cạnh, trong lòng phiền chán không thôi, dùng tay không bị thương đẩy người ra: "Cút ngay." Người thiếp bị đẩy ra ngơ ngác nhìn Vĩnh Nhạc Hầu.

Ả ta là thiếp thất được Vĩnh Nhạc Hầu sủng ái nhất, kết quả hiện tại lại bị đối xử như vậy sao?

Ả phảng phất như đã nghe thấy tiếng người khác cười nhạo mình. "Hầu gia, sao ngài có thể đối xử với thiếp thân như vậy?" Người thiếp này có lẽ ngày thường được Vĩnh Nhạc Hầu chiều hư rồi.

Không nhìn rõ tình hình thì thôi đi, ngay cả sắc mặt Vĩnh Nhạc Hầu cũng không biết nhìn.

Vĩnh Nhạc Hầu sắc mặt khó coi nhìn người thiếp đang khóc lóc bên cạnh: "Xem ra ngày thường bản hầu đối xử với ngươi quá tốt rồi, nên ngươi mới dám chất vấn bản hầu như vậy." Hắn hiện tại bắt đầu hối hận, người thiếp này thật sự quá đáng ghét.

Thiếp thất lúc này mới hậu tri hậu giác phát hiện ra, Vĩnh Nhạc Hầu lúc này dường như đang thực sự tức giận.

Chương 1123

"Hầu gia, thiếp thân biết sai rồi, ngài đừng giận." Lúc này Nam Kiều âm dương quái khí nói: "Xem ra Vĩnh Nhạc Hầu đúng là gừng càng già càng cay nha, thiếp thất trẻ tuổi thế này mà ông cũng hạ miệng được." "Đúng rồi Vĩnh Nhạc Hầu, tôi có một vấn đề rất muốn hỏi ông.

Ông tìm một người thiếp như vậy, chẳng lẽ không lo lắng cô ta không chịu nổi cô đơn mà hồng hạnh xuất tường sao?

Dù sao nhìn tuổi tác của ông cũng đủ làm cha cô ta rồi nhỉ?" Nam Kiều vô cùng hứng thú hỏi.

Bạch Khởi khẽ ho một tiếng, Nam Kiều nói lời này không sợ người ta tức chết sao?

Vừa định nói gì đó thì nghe thấy La Hậu vốn trầm mặc ít lời mở miệng: "Chưa biết chừng sau này còn nuôi con cho người khác ấy chứ." "..." Bạch Khởi và Lạc Diễm nhìn La Hậu, đây là lời La Hậu có thể thốt ra sao?

La Hậu phảng phất như không nhìn thấy vẻ chấn kinh trên mặt bọn họ, vẻ mặt bình tĩnh hỏi: "Chẳng lẽ tôi nói sai à?" Nam Kiều và những người khác lắc đầu: "Không sai." "Cậu nói câu này quá hay luôn." Vĩnh Nhạc Hầu vốn đã tức điên, giờ nghe thấy lời của La Hậu, tầm mắt đặt lên người thiếp thất trẻ tuổi này, ánh mắt thậm chí bắt đầu có thêm vài phần nghi ngờ.

Người thiếp kia thấy hắn như vậy, sắc mặt liền biến đổi: "Hầu gia, ngài đừng tin bọn họ nói bậy, thiếp thân chỉ thích mình ngài thôi." Vĩnh Nhạc Hầu không nói gì, cứ thế nhìn chằm chằm ả.

Nam Kiều nhìn bộ dạng không vui này của Vĩnh Nhạc Hầu, trong mắt mang theo ý cười, hậu viện cháy nhà rồi nha. "Vĩnh Nhạc Hầu, ông nhìn ánh mắt chột dạ của cô ta kìa.

Thích ông?

Thích ông già hay là thích cái gì của ông?" Nghe những lời nói bâng quơ của người bên cạnh, mặt Vĩnh Nhạc Hầu đen lại. "Sao thế?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?" Nam Kiều vô tội nhìn Vĩnh Nhạc Hầu hỏi.

Vĩnh Nhạc Hầu sắc mặt thiết xanh nhìn thiếp thất của mình, vừa vặn bắt gặp ánh mắt chột dạ của ả.

Tay hắn đột nhiên bóp chặt cổ ả: "Dám cắm sừng cho bản hầu?" Thiếp thất không ngừng lắc đầu: "Hầu gia, thiếp thân không có, là... là bọn họ đang vu oan cho thiếp thân." "Vậy ngươi chột dạ cái gì?" Vĩnh Nhạc Hầu căn bản không tin lời ả nói.

Ánh mắt kia khiến sự nghi ngờ trong lòng hắn phóng đại.

Chỉ cần nghĩ đến việc người phụ nữ của mình bị kẻ khác chạm vào, hắn liền vô cùng tức giận.

Nam Kiều và La Hậu đứng bên cạnh xem kịch.

Lạc Diễm có chút cạn lời, tên này đúng là duy ngã độc tôn, chuyện gì cũng dám nói ra. "Nói, gian phu là ai?" Vĩnh Nhạc Hầu dùng sức trong tay.

Thiếp thất không ngừng lắc đầu, ả không có.

Vĩnh Nhạc Hầu thấy ả đến lúc này mà vẫn còn muốn bao che cho tên gian phu kia, tức giận đến toàn thân run rẩy.

Dùng sức một cái, người liền tắt thở.

Nam Kiều chớp chớp mắt: "Ây da, Vĩnh Nhạc Hầu, ông dù có tức giận cũng không thể đối xử với người ta như vậy chứ?

Ông có phải hơi quá đáng rồi không?" Vĩnh Nhạc Hầu sa sầm mặt mày: "Đây là chuyện của phủ Vĩnh Nhạc Hầu ta, không phiền các ngươi bận tâm." "Bận tâm thì không đến mức, chỉ là cảm thấy Vĩnh Nhạc Hầu vẫn nên tra xét kỹ lại cái Hầu phủ này của ông, kẻo lại còn có kẻ khác cắm sừng cho ông, thế thì thành 'vua rùa' sống mất." Muốn đòi lợi tức mà, căn bản không cần bọn họ động thủ, còn có thể khiến hắn tự loạn trận cước.

Như thế thú vị biết bao?

Nghĩ thôi đã thấy vô cùng kích động.

Hầu phủ phu nhân dẫn người đi tới, khi nhìn thấy bộ dạng kia của Vĩnh Nhạc Hầu, trong mắt chẳng có chút tình cảm nào: "Hầu gia, vừa rồi là có chuyện gì?" "Liên quan gì đến ngươi?" Hắn đối với người vợ kết tóc này chẳng có chút yêu thích nào.

Bà ta chẳng qua chỉ là con gái thương nhân, ỷ vào nhà mình có tiền liền không để hắn vào mắt.

Thậm chí còn không thèm nể mặt hắn.

Hắn là Hầu gia, phụ nữ bên cạnh hắn đều phải nghe lời răm rắp, chỉ có bà ta, hắn bảo bà ta giao sản nghiệp trong tay cho hắn, bà ta không những không đồng ý mà còn ra ngoài buôn bán lộ diện.

Ngoài ra, tiêu tiền nhiều rồi còn phải xin tiền từ tay bà ta, mỗi lần bà ta đưa tiền đều giống như đang bố thí cho ăn mày.

Một lần hai lần, hắn đối với người vợ cả này đã oán hận đến cực điểm.

Tiếc là trời sinh không làm gì được bà ta.

Bên cạnh bà ta có rất nhiều cao thủ, một khi động thủ, đến lúc đó người xui xẻo chỉ có thể là hắn.

Hầu phủ phu nhân lạnh nhạt nói: "Được, sau này tu sửa lại những căn phòng bị hủy, xin mời Hầu gia tự mình bỏ tiền ra, đừng đến tìm tôi, tôi không có nhiều tiền như vậy." Nói xong xoay người rời đi, hỏi cũng chẳng buồn hỏi vết thương của hắn ra sao.

La Hậu chắn trước mặt Hầu phủ phu nhân, bà nhìn La Hậu: "Vị công tử này, cậu cản tôi lại là có việc gì?" "Cũng không có gì, chỉ là nói cho bà biết Hầu gia nhà các người đã làm những gì, dẫn đến việc xảy ra chuyện này." La Hậu thản nhiên nói.

Người phụ nữ này không tệ, vẫn nên để bà ấy biết chồng mình là loại người nào, như vậy sau này mới có thể nhẹ gánh hơn một chút. "Nguyện nghe tường tận." "Phu nhân xem cái này trước đi." La Hậu đưa chứng cứ cho phu nhân Vĩnh Nhạc Hầu.

Bà nhận lấy xem, càng xem sắc mặt càng khó coi.

Ánh mắt sắc bén nhìn về phía Vĩnh Nhạc Hầu: "Muốn chết thì chết xa một chút, đừng có về liên lụy đến tôi và các con." "Mấy vị công tử là người bên cạnh Vương gia?" "Phải." "Mấy vị công tử, những chuyện này đều là do ông ta tự làm, không liên quan gì đến tôi và các con." Phu nhân Vĩnh Nhạc Hầu trực tiếp rũ bỏ quan hệ. "Chúng tôi biết, tôi thấy phu nhân cũng không tệ, nhắc nhở một câu vậy thôi, sau này phải làm thế nào, chắc hẳn bà đã có tính toán rồi." La Hậu nói đầy ẩn ý.

Phu nhân Vĩnh Nhạc Hầu hít sâu một hơi nhìn La Hậu: "Tôi biết rồi, đa tạ đã cho hay." "Không cần khách sáo." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn bộ dạng đó của bà, giận dữ nói: "Diêu Uyển Nhi, ngươi lại dám nói chuyện với bản hầu như vậy, ngươi..." "Nói chuyện với ông như vậy thì sao?

Năm đó ông cưới được tôi thế nào, trong lòng ông tự rõ, vì tiền của Diêu gia ta mà tính kế ta, còn muốn ta giao hết sản nghiệp trong tay cho ông?

Sao không ăn cho bội thực chết ông đi?" Diêu Uyển Nhi cảm thấy đã xé rách mặt rồi thì không cần thiết phải tiếp tục giả vờ nữa.

Diêu Uyển Nhi không yên tâm, quay đầu nhìn đám người La Hậu: "Mấy vị công tử, tôi nguyện ý bỏ ra hai triệu lượng bạc trắng để mua sự bình an cho tôi và hai đứa nhỏ, còn việc ông ta sống chết thế nào không liên quan chút nào đến tôi." Chỉ cần là vấn đề tiền có thể giải quyết được, đối với Diêu Uyển Nhi mà nói thì chẳng là gì cả.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Diêu Uyển Nhi: "Bà không đau lòng sao?" "Không có gì phải đau lòng, dùng tiền mua bình an, chút tiền này đối với tôi không tính là gì." Diêu Uyển Nhi tùy ý nói.

Bà bây giờ nghèo đến mức chỉ còn mỗi tiền.

Những năm qua bà chưa bao giờ từ bỏ việc buôn bán, việc kinh doanh rất tốt, con cái nuôi dạy cũng rất tốt, con gái ngoan ngoãn hiểu chuyện, con trai nỗ lực cầu tiến.

So với mấy đứa con khác của Vĩnh Nhạc Hầu thì tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Bà vốn dĩ đã không thích Vĩnh Nhạc Hầu, ông ta muốn tìm mấy người phụ nữ cũng chẳng liên quan gì đến bà. "Chuyện này tôi phải hỏi ý anh Ngọc trước, xem ý của anh ấy thế nào.

Ngoài ra, phiền phu nhân chuẩn bị cho mấy người chúng tôi một chỗ ở, thanh tịnh một chút là được." Nam Kiều cười híp mắt nói.

Bọn họ chưa định rời khỏi đây sớm như vậy.

Chưa chơi đủ thì cậu sẽ không tha cho Vĩnh Nhạc Hầu đâu.

Chương 1124

Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Không vấn đề gì, mời mấy vị đi theo tôi." Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc Hầu: "Vĩnh Nhạc Hầu, chuyện này chúng ta chưa xong đâu." Vĩnh Nhạc Hầu trân trân nhìn Diêu Uyển Nhi: "Diêu Uyển Nhi, ngươi dám." Diêu Uyển Nhi liếc nhìn Vĩnh Nhạc Hầu một cái: "Ta thật sự dám đấy, mời mấy vị công tử đi theo tôi." Diêu Uyển Nhi hiện tại còn sợ ông ta chắc?

Đắc tội với Ngọc Vương dưới một người trên vạn người.

Thật là thú vị.

Vĩnh Nhạc Hầu trơ mắt nhìn Diêu Uyển Nhi dẫn đám Nam Kiều rời đi.

Đợi người đi khuất, đám thiếp thất của hắn mới nhớ ra việc đỡ hắn dậy.

Có người vội vàng đi tìm đại phu, định nhân lúc này lộ mặt nhiều hơn trước mặt Vĩnh Nhạc Hầu, sau này cũng có thể được sủng ái hơn chút.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn bọn họ một cái: "Cút ra ngoài." Qua những lời châm chọc vừa rồi, hắn nhìn đám thiếp này đều thấy gai mắt.

Chỉ sợ giống như trước đó, bị người ta cắm sừng, biến thành "vua rùa". "Hầu gia..." "Bản hầu bảo cút ra ngoài, sao hả?

Cũng muốn giống như Diêu Uyển Nhi ngỗ nghịch bản hầu sao?" Chỉ cần nghĩ đến Diêu Uyển Nhi là hắn lại tức giận. "Thiếp thân không dám." Mấy người thiếp thất vội vàng rời đi.

Phu nhân dám làm vậy là vì bà ta có tư bản, bọn họ đều là người dựa vào Hầu gia mới có thể sinh tồn, có tư cách gì mà dám nói chuyện với hắn như vậy? "Đi mời mấy người kia qua đây." "Vâng." "Hầu gia." "Các ngươi đến rồi.

Tô Ngọc đã biết chuyện ta ra tay bắt con trai hắn, hiện tại đám Nam Kiều đều đang ở Hầu phủ, hơn nữa không có ý định rời đi." Vĩnh Nhạc Hầu nhíu mày lo lắng nói. "Lỗ tiên sinh, chuyện này ông thấy thế nào?" Vĩnh Nhạc Hầu nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh hỏi.

Trong mắt Lỗ tiên sinh mang theo vẻ đăm chiêu: "Chuyện này quả thực có chút phiền phức." "Nam Kiều bọn họ ở lại đây, nếu phát hiện ra điều gì thì vô cùng bất lợi cho chúng ta, chúng ta phải đuổi bọn họ đi." "Hầu gia, hiện tại chúng ta cần biết mục đích bọn họ đến Hầu phủ là gì?" Sắc mặt Vĩnh Nhạc Hầu xanh mét nói: "Bọn họ nói là đến đòi tiền lãi." "Hơn nữa còn mang theo bằng chứng đanh thép, bây giờ muốn đuổi người đi không dễ, Diêu Uyển Nhi cái con tiện nhân kia, lại còn an bài bọn họ ở lại trong phủ." Đây rõ ràng là đang đối đầu với hắn.

Tay hắn theo bản năng nắm chặt lại, Diêu Uyển Nhi đáng chết.

Lỗ tiên sinh và những người khác nhìn nhau, trong lòng có chút bất lực.

Chuyện năm xưa thế nào bọn họ đều biết, vì muốn đoạt được vị trí Hầu gia, hắn đã tính kế phu nhân, khiến phu nhân bất đắc dĩ phải gả cho hắn.

Mục đích ban đầu của Hầu gia là vì số sản nghiệp và tiền tài trong tay phu nhân, kết quả mặc kệ Hầu gia dỗ dành thế nào, phu nhân đều không chịu đưa cho hắn, sau đó Hầu gia liền thay đổi thái độ, đối xử với phu nhân cực kỳ tệ bạc.

Đến cuối cùng ngay cả đích tử đích nữ của mình cũng không quan tâm. "Hầu gia, năm xưa ngài đã dùng sai phương pháp rồi." Nếu lúc đó

Hầu gia chịu nghe lời khuyên, sự tình sao lại đi đến nước này?

Cho dù hắn có ý kiến với phu nhân, thì cũng nên đối tốt với hai vị thiếu gia tiểu thư một chút, như vậy khi gặp chuyện gì, thiếu gia và tiểu thư còn có thể giúp đỡ.

Vĩnh Nhạc Hầu cười lạnh một tiếng: "Bà ta tự mình không biết tốt xấu thì trách ai?" Lỗ tiên sinh bọn họ thấy Vĩnh Nhạc Hầu như vậy liền im lặng, cũng không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa. "Thôi được rồi, chuyện này đừng nhắc lại nữa.

Chuyện đã đến nước này, nói nhiều cũng vô dụng.

Cho người cẩn thận một chút, đừng để đám Nam Kiều phát hiện ra manh mối." Vĩnh Nhạc Hầu không yên tâm dặn dò. "Hầu gia yên tâm, chuyện này trong lòng chúng tôi tự có tính toán." Trong khi Vĩnh Nhạc Hầu đang thương lượng với người của mình, thì đám Nam Kiều đã đến nơi ở, nhìn chỗ này Nam Kiều vẫn khá hài lòng. "Chỗ này thật không tệ." "Mấy vị thích là tốt rồi, có việc gì có thể sai bảo hạ nhân." Diêu Uyển Nhi nói chuyện rất đúng mực. "Được." "Vậy tôi không làm phiền mấy vị nghỉ ngơi nữa." Nói xong liền rời đi.

Nam Kiều ngồi trên ghế: "Xem ra vị phu nhân này thật sự không tệ nha, hơn nữa còn cực kỳ thông minh." Nếu bà ấy giao hết sản nghiệp cho tên khốn Vĩnh Nhạc Hầu kia, e rằng bà ấy đã không có được những ngày tháng tốt đẹp như vậy. "Nói không sai.

Đúng rồi, viết thư báo cho anh Ngọc biết yêu cầu của Diêu Uyển Nhi đi." Nam Kiều vừa nói vừa tìm giấy bút bắt đầu viết thư.

Viết xong thì cho chim ưng đưa tin về.

Diêu Uyển Nhi trở về viện của mình, nhìn thấy con trai con gái đang đợi ở đó, trên mặt nở nụ cười.

Tuy bà oán hận Vĩnh Nhạc Hầu, nhưng đối với hai đứa con bà lại rất yêu thương.

Đây là những đứa con do một tay bà nuôi lớn. "Nương, trong nhà xảy ra chuyện gì vậy?

Rất nhiều phòng ốc đều bị sập rồi." Diêu Uyển Nhi vừa ngồi xuống, cô con gái nhỏ bên cạnh đã sợ hãi nói. "Là người bên cạnh Ngọc Vương làm đấy." "Nương nói là Lạc Diễm?" Chỉ có Lạc Diễm mới có bản lĩnh như vậy.

Người khác không có năng lực làm những chuyện này. "Không sai, chính xác là Lạc Diễm." Con trai của Diêu Uyển Nhi nhíu mày, có chút lo lắng hỏi: "Nương, người của Ngọc Vương sao đột nhiên lại đến đây?

Hơn nữa còn ra tay với người trong nhà?" Không nhắc đến thì thôi, vừa nhắc đến sắc mặt Diêu Uyển Nhi liền vô cùng khó coi: "Cha con cho người đi bắt cóc con trai của Hoàng thượng và Ngọc Vương, ý đồ dùng việc này để uy hiếp hai người họ." Con trai Diêu Uyển Nhi lập tức đứng bật dậy: "Nương, ông ta điên rồi sao?

Ông ta muốn làm gì?" Diêu Uyển Nhi cười lạnh một tiếng: "Ông ta là kẻ có dã tâm, trước đây nương nghe bọn họ nói chuyện, ông ta rất bất mãn với việc Đại hoàng tử giao Lỗ quốc cho Huyền quốc, ông ta đại khái cảm thấy mình có năng lực làm Hoàng đế Lỗ quốc.

Hiện tại Huyền quốc vẫn chưa sáp nhập Dụ Hòa quận vào, ông ta cảm thấy chỉ cần dùng đứa bé uy hiếp, cộng thêm chút binh quyền trong tay, liền nảy sinh những suy nghĩ không nên có." Diêu Uyển Nhi là người vô cùng thông minh, nếu không cũng chẳng thể dựa vào bản thân mà đi từng bước đến ngày hôm nay. "Ông ta đúng là si tâm vọng tưởng." Hoàng đế Huyền quốc thật sự rất tốt, có ngài ấy và Ngọc Vương ở đó, Huyền quốc sẽ ngày càng trở nên hùng mạnh.

Các quốc gia lân cận cũng sẽ ngày càng có cuộc sống tốt đẹp hơn.

Đây mới là điều bách tính mong muốn.

Quân đội Huyền quốc rốt cuộc mạnh đến mức nào chẳng lẽ ông ta không biết?

Chỉ chút binh lực trong tay ông ta căn bản không đủ cho người ta đánh.

Hơn nữa hiện tại người nhà của những tướng sĩ đó đều là người được hưởng lợi từ Huyền quốc.

Bất kể là lương thực được phát, hay là giống lúa cao sản, những thứ này đều do Huyền quốc miễn phí đưa ra.

Ngoài ra Hoàng thượng còn khuyến khích mọi người khai hoang trồng trọt, khai hoang còn được miễn thuế ba năm.

Chính sách như vậy có ai làm được? "Tự cảm thấy mình ở đây ít nhiều vẫn có chút uy vọng." Diêu Uyển Nhi trào phúng nói.

Con trai Diêu Uyển Nhi tức điên lên: "Uy vọng?

Chương 1125

Uy vọng của ông ta có cao hơn nữa thì có lớn bằng Hoàng thượng và Ngọc Vương không?" "Đừng nói hai vị đó, ngay cả Vương phi ông ta cũng không sánh bằng." Diêu Uyển Nhi tán đồng gật đầu, cô con gái bên cạnh lo lắng nói: "Nương, nếu ông ta làm như vậy, chúng ta phải làm sao?

Liệu có liên lụy đến chúng ta không?" Cô bé đối với cha mình không có chút tình cảm nào, từ nhỏ hai anh em cô đều lớn lên bên cạnh mẫu thân.

Cha đối với họ mà nói rất xa lạ, bởi vì cô biết cha ghét bọn họ.

Nhìn thấy bọn họ cũng khiến ông ta cảm thấy chán ghét.

Lúc đầu cô và anh trai đều không thể hiểu nổi, sau này lớn lên, biết ông ta đã tính kế nương, biết ông ta muốn đoạt được cái gì từ tay nương, cô mới biết tại sao nương lại không thích ông ta.

Một kẻ lúc nào cũng mang tâm cơ tính toán như vậy thì ai mà thích cho nổi? "Những chuyện này chúng ta đều không biết, nương đã nói với người bên cạnh Vương gia, nguyện ý bỏ ra hai triệu lượng bạc trắng để mua sự an toàn cho ba mẹ con chúng ta.

Có điều bọn họ vẫn chưa đồng ý, nói cần viết thư hỏi Ngọc Vương, đợi tin tức từ phía Ngọc Vương, nhưng nương nghĩ Vương gia hẳn là sẽ đồng ý thôi." Diêu Uyển Nhi an ủi nói. "Sau này nương sẽ đưa các con rời khỏi đây." "Về nhà ông bà ngoại sao ạ?" Cô bé rất thích ông bà ngoại.

Diêu Uyển Nhi lắc đầu: "Chúng ta không về nhà ông bà ngoại, anh trai con đã lớn rồi, có thể tự lập môn hộ." "Chúng ta chuyển đến sống gần nhà ông bà ngoại, đến lúc đó các con nhớ ông bà thì có thể về thăm bất cứ lúc nào." Diêu Uyển Nhi đã sớm mua nhà rồi.

Chỉ là mãi vẫn chưa tìm được cơ hội rời đi.

Hiện tại cuối cùng cũng có thể chuẩn bị rời đi rồi. "Tốt quá rồi, nương thật tốt, con yêu nương nhất." "Thi Hàm không thích ở lại đây sao?" Diêu Thi Hàm lắc đầu: "Con không thích nơi này." Ở đây quá phiền phức, cô bé vẫn thích nhà ông bà ngoại nhất, nhà ông bà ngoại tốt biết bao.

Mỗi người đều có việc riêng để làm, không giống như những người ở đây chỉ chằm chằm muốn moi tiền từ tay nương.

Đặc biệt là người cha hờ kia của cô, moi tiền càng dữ dội. "Yên tâm, chúng ta có cơ hội rời đi rồi." "Vâng." Diêu Thi Hàm đã bắt đầu mong chờ chuyện rời đi.

Bức thư Nam Kiều bọn họ viết mấy ngày sau cũng đến tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc đọc xong trong mắt mang theo vẻ bất ngờ, không ngờ bọn họ ra ngoài một chuyến lại còn kiếm về cho hắn hai triệu lượng bạc, có điều phu nhân của Vĩnh Nhạc Hầu đúng là một người thông minh. "Đang xem gì thế?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu hỏi. "Thư Nam Kiều gửi về, chúng ta tự nhiên được hai triệu lượng." Vương Cẩn Hòa có chút nghi hoặc, không biết hai triệu gì, khi cô xem xong thì cả người ngẩn ra, trợn tròn mắt nhìn thứ trong tay, sau đó quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Hai triệu lượng?

Đây là tiền chứ không phải giấy đâu, phu nhân của Vĩnh Nhạc Hầu nghĩ gì vậy?" "Bà ấy là người thông minh, khẳng định cũng biết một số chuyện của Vĩnh Nhạc Hầu, một khi chuyện của hắn bại lộ, sau này chắc chắn sẽ liên lụy đến ba mẹ con họ.

Lúc này thực hiện giao dịch này với anh, là một quyết định sáng suốt." Tô Ngọc phân tích với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cũng hiểu đạo lý này, nhưng vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Anh nói em đều hiểu, có điều bà ấy có phải quá nhiều tiền rồi không?

Hai triệu nói đưa là đưa." "Thê tử của Vĩnh Nhạc Hầu là đích nữ của Diêu gia - một trong tứ đại thế gia Lỗ quốc.

Năm đó Vĩnh Nhạc Hầu vì muốn đoạt được vị trí Hầu gia, đã tính kế Diêu Uyển Nhi, khiến bà ấy buộc phải gả cho hắn.

Sau khi cưới về không bao lâu, Vĩnh Nhạc Hầu liền bắt đầu tính kế của hồi môn của Diêu Uyển Nhi, còn cả cửa tiệm trong tay bà ấy, kết quả Diêu Uyển Nhi không những không lay động, mà còn chẳng thèm để hắn vào mắt." Tô Ngọc giải thích đơn giản với Vương Cẩn Hòa về mối ân oán giữa Diêu Uyển Nhi và Vĩnh Nhạc Hầu.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, người này cũng quá đáng thật. "Vĩnh Nhạc Hầu này vị chi cũng quá quá đáng rồi, đã tính kế người ta..." "Đúng vậy, sau khi Diêu Uyển Nhi nói rõ ràng sẽ không đưa của hồi môn cho hắn, hắn liền lộ bộ mặt thật, sau đó đối xử với mẹ con Diêu Uyển Nhi cực kỳ tệ bạc, sau này lại ngoài ý muốn có thêm cô con gái.

Lúc đó Vĩnh Nhạc Hầu cũng định tính kế Diêu Uyển Nhi, muốn nhân lúc đứa bé chào đời nói chuyện này với bà ấy.

Vĩnh Nhạc Hầu vốn tưởng lúc đó Diêu Uyển Nhi sẽ đồng ý, kết quả Diêu Uyển Nhi căn bản không coi hắn ra gì.

Sản nghiệp và của hồi môn trong tay càng nắm chặt hơn, quyết không cho Vĩnh An Hầu bất cứ cơ hội nào." Vương Cẩn Hòa nghe xong cảm thán nói: "Theo như anh nói, Diêu Uyển Nhi này quả thực là một người thông minh." "Biết làm thế nào để bảo vệ tốt bản thân và con cái.

Vậy em đồng ý không?" Tô Ngọc nhướng mày: "Tại sao lại không?

Tiền dâng tận cửa, không lấy thì phí." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Anh không cần mặt mũi à." "Thứ này có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Tùy lúc thôi." "Vậy được, anh viết thư bảo với Nam Kiều một tiếng.

Giống như anh nói, có những thứ cầm lấy ngược lại còn tốt hơn." "Đất hoang bên này khai phá cũng hòm hòm rồi, mấy thôn ở Giang Hà thôn dùng để trồng bông cũng đã dọn xong." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc nói chuyện bên này. "Người bên Tạ gia thôn đã đến chưa?" Muốn dạy bá tánh làm ruộng, Tô Ngọc liền cho người gọi mấy người bên Tạ gia thôn qua.

Nếu không đến lúc đó Vương Cẩn Hòa sẽ mệt lắm, có người qua cũng đỡ đần được cho Tiểu Hòa. "Đã đến rồi, em cho người sắp xếp bọn họ nghỉ ngơi trước, đợi nghỉ vài ngày rồi mới bắt đầu làm việc." Đi đường xa lâu như vậy, cần phải nghỉ ngơi thật tốt.

Cái cảm giác ê ẩm vì ngồi xe ngựa thời gian dài cô cũng coi như là hiểu rõ.

Cảm giác này thật sự chẳng dễ chịu chút nào.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười: "Ghét bỏ đến thế sao?" "Đương nhiên, may mà năm nay chúng ta không phải về, nếu không em chắc chắn phiền chết mất." Mỗi năm đều phải về một lần, một lần đi đường đã mất bao nhiêu thời gian, nghĩ thôi đã thấy buồn bực.

Nếu là ở hiện đại thì đi nhanh biết bao.

Mỗi khi đi đường về quê, cô lại vô cùng hoài niệm máy bay và tàu cao tốc của hiện đại. "Có lúc em cứ nghĩ, nơi này cũng xuất hiện phương tiện giao thông như bên chúng ta thì tốt biết mấy, như vậy chúng ta không cần phải đi đường lâu như thế." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhịn không được cảm thán nói.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vậy thì phải khiến em thất vọng rồi, hiện tại không có năng lực làm ra mấy thứ đó." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, tức giận nói: "Không cho em tưởng tượng chút sao?" Tô Ngọc cười khẽ: "Tưởng tượng thì vẫn được." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng: "Biết thế là tốt." Vài ngày sau đám Nam Kiều nhận được thư hồi âm của Tô Ngọc.

Nhìn nội dung trong thư, Nam Kiều chẳng hề bất ngờ chút nào.

Đã sớm đoán được sẽ là kết quả này. "Anh Ngọc nói sao?" Lạc Diễm nhìn Nam Kiều hỏi. "Anh Ngọc đồng ý rồi." "Hai triệu lượng bạc trắng, tuy anh Ngọc không thiếu, nhưng nhiều tiền như vậy không lấy thì phí." Nam Kiều nghĩ rất đơn giản.

Loại chuyện này tự nhiên là càng nhiều càng tốt, đến lúc đó trong tay anh Ngọc sẽ có càng nhiều tiền hơn. "Chúng ta đi tìm Diêu Uyển Nhi sao?" "Không cần, bà ấy sẽ tự qua tìm chúng ta." Bạch Khởi lắc đầu, nếu bọn họ đi tìm ngược lại không hay, đợi Diêu Uyển Nhi tự mình qua đây đi. "Cũng được.

Đúng rồi, mấy ngày nay các cậu có thu hoạch gì không?" Nam Kiều nhìn bọn họ hỏi.

Ở lại phủ Vĩnh Nhạc Hầu suốt thời gian qua, bọn họ không hề nhàn rỗi, chuyện cần điều tra, bọn họ một chút cũng không bỏ sót.

Vốn dĩ nghĩ rằng ở đây có thể tìm được một số tin tức, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải như vậy.

Chương 1126

Vĩnh Lạc hầu làm việc đúng là rất cẩn thận.

“Hôm đó sau khi tôi đi, Vĩnh Lạc hầu đã tìm đến mưu sĩ của mình, có lẽ là đã cho tất cả những người bên cạnh ẩn mình, dù sao Vĩnh Lạc hầu không muốn chúng ta phát hiện ra điều gì, tự nhiên sẽ không để người của mình hành động quá lớn, vì hành động quá lớn có thể sẽ tự rước phiền phức vào thân.” La Hậu dựa vào ghế tùy ý nói.

Nam Kiều có chút sốt ruột: “Thật là phiền phức.” “Chúng ta không thể cứ chây ì ở đây mãi được, đúng không?” “Bây giờ chính là thi xem ai kiên nhẫn hơn, chúng ta về cũng chẳng có việc gì làm, cứ ở đây coi như là đi chơi đi.” Bạch Khởi dựa vào ghế tùy ý nói.

“Cũng được.” Khi họ quyết định từ từ chây ì với Vĩnh Lạc hầu, Vĩnh Lạc hầu lại bắt đầu không thể chây ì thêm nữa.

Dạo gần đây, Nam Kiều và những người khác thường xuyên đến gây rối với ông ta.

Hơn nữa, Diêu Uyển Nhi nói được làm được, quả nhiên không chịu bỏ tiền ra sửa chữa những căn nhà bị phá hủy, ông ta tìm đến Nam Kiều và những người khác, Nam Kiều thì cứ mở miệng ra là muốn dân chúng đến phân xử.

Điều này khiến ông ta vô cùng phiền não.

Ngoài ra, bọn họ còn rất nhiều việc phải làm, căn bản không thể chây ì thêm được nữa.

Lỗ tiên sinh tìm đến Vĩnh Lạc hầu: “Hầu gia, khi nào bọn họ mới rời đi?” Vĩnh Lạc hầu lắc đầu: “Cái này tôi cũng không biết.” Ai biết bọn họ có phải bị điên không?

Đã ở đây hơn mười ngày rồi, nói không đi thật sự là một chút cũng không đi.

Lỗ tiên sinh có chút bất đắc dĩ nói: “Hầu gia, chúng ta không thể để bọn họ tiếp tục ở lại đây nữa, tiếp tục ở lại đây sẽ rất bất lợi cho chúng ta.” Việc của bọn họ đã bị chậm trễ mấy ngày rồi, tiếp tục như vậy e rằng bên kia sẽ có ý kiến.

Vĩnh Lạc hầu đương nhiên biết đạo lý này, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào để đuổi người đi.

“Để tôi nghĩ cách.” “Vâng.” Vĩnh Lạc hầu suy nghĩ rất lâu, tối hôm đó liền đi đến viện của Diêu Uyển Nhi.

Nhìn người đột nhiên xuất hiện, ánh mắt Diêu Uyển Nhi hơi lạnh: “Ông đến làm gì?” “Tôi có việc muốn hỏi bà.” “Nói đi.” Diêu Uyển Nhi bây giờ một câu thừa cũng không muốn nói với Vĩnh Lạc hầu.

“Nam Kiều và những người khác khi nào thì rời đi?” Vĩnh Lạc hầu cũng không quanh co, trực tiếp hỏi.

Diêu Uyển Nhi nghe vậy liền hiểu mục đích ông ta đến.

Xem ra Nam Kiều và những người khác đã gây không ít phiền phức cho ông ta ở đây.

“Bọn họ khi nào rời đi thì tôi làm sao biết được?

Bọn họ là người bên cạnh Vương gia, bọn họ không muốn đi, lẽ nào tôi còn có thể đuổi người đi sao?” Diêu Uyển Nhi nhàn nhạt nói.

Đáy mắt Vĩnh Lạc hầu toàn là sự che giấu: “Nếu không phải bà, bọn họ làm sao lại ở đây?

Tôi không quan tâm bà dùng cách gì, nhất định phải đuổi bọn họ cút ra ngoài cho tôi.” Diêu Uyển Nhi thấy ông ta thật sự sốt ruột, cười như không cười nói: “Ông đây là sốt ruột rồi sao?

Nhưng đáng tiếc, bọn họ khi nào đi tôi không có mặt mũi để đuổi người ta, ông muốn nói thì trực tiếp nói đi, không cần đến nói với tôi chuyện này.” Vĩnh Lạc hầu tức giận không nhẹ, biết Diêu Uyển Nhi sẽ không giúp ông ta nữa.

“Diêu Uyển Nhi, nếu bà không muốn hai đứa con bảo bối của bà xảy ra chuyện, bà tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời tôi, nếu không…” Diêu Uyển Nhi ánh mắt lạnh băng nhìn Vĩnh Lạc hầu: “Ồ?

Nếu không thì sao?” Cô muốn xem Vĩnh Lạc hầu có thể làm gì.

“Thủ đoạn của tôi thế nào bà biết mà, tôi cho bà một đêm để suy nghĩ.” Nói xong ông ta liền bỏ đi, khi đi còn không thèm nhìn Diêu Uyển Nhi một cái.

Thị nữ của Diêu Uyển Nhi nghe vậy tức giận nói: “Tiểu thư, ông ta quá kiêu ngạo rồi.” Ông ta cũng không nhìn xem là vì sao mới có ngày hôm nay, lại dám uy hiếp tiểu thư sao?

“Thời gian dài rồi liền quên tôi là người như thế nào, uy hiếp tôi ư?

Cho ông ta mặt mũi quá rồi.” Ánh mắt Diêu Uyển Nhi hơi lạnh.

Ông ta muốn động thủ với con cái, cũng phải xem cô có cho ông ta cơ hội đó không.

Vừa hay bây giờ Ngọc Vương đã để mắt đến ông ta rồi.

“Tôi bảo các cô điều tra sự việc thế nào rồi?” Diêu Uyển Nhi hỏi.

“Đã có manh mối rồi.” “Bảo bọn họ tăng tốc độ lên.” “Tiểu thư, chúng ta làm như vậy sau này có gây rắc rối không?” Dù sao bây giờ bọn họ vẫn là người của Vĩnh Lạc hầu phủ, vinh nhục có nhau, tổn hại cũng có nhau.

“Tôi đã nói với Nam Kiều và những người khác rồi, tôi nguyện ý bỏ ra hai trăm vạn lạng bạc, mua sự bình an cho ba mẹ con chúng ta từ Vương gia, chỉ cần tâm phúc bên cạnh chúng ta tự nhiên cũng có thể mang đi.” Diêu Uyển Nhi cười nói.

“Sau đó tôi lại giúp Vương gia trừ bỏ ông ta, đến lúc đó chúng ta sẽ bình an vô sự.” Nha hoàn nghe vậy liền yên tâm: “Tiểu thư, vậy nô tỳ đi nói với Tố Cầm và những người khác tăng tốc độ.” “Đi đi.” Diêu Uyển Nhi ngồi trong phòng một lúc mới đi gặp con gái mình.

“Hàm Hàm, hai ngày nay con phải cẩn thận, dù đi đâu cũng phải mang theo người.” Diêu Uyển Nhi nhìn con gái giống mình sáu bảy phần, trầm giọng nói.

Diêu Thi Hàm có chút kinh ngạc: “Mẹ, có phải xảy ra chuyện gì không?” Diêu Uyển Nhi gật đầu: “Đúng là xảy ra một số chuyện, cha con muốn mẹ đuổi Nam Kiều và những người khác đi, không đồng ý thì ông ta muốn động thủ với con và ca ca con, bên ca ca con thì mẹ không lo, mẹ lo là con.” “Mẹ yên tâm, con biết rồi.” Mặc dù biết cha mình là người như thế nào, nhưng bây giờ biết ông ta lại muốn động thủ với mình, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Dù sao thì cô cũng là con gái ruột của Vĩnh Lạc hầu, kết quả lại… “Trong lòng không thoải mái sao?” Diêu Uyển Nhi nhìn Diêu Thi Hàm hỏi.

Diêu Thi Hàm gật đầu: “Cũng có một chút, nhưng không sao cả, đối với người cha này con đã sớm thất vọng rồi, con có mẹ là được rồi.” Từ nhỏ đến lớn, trừ việc học những thứ cần học, bất kể yêu cầu gì mẹ đều sẽ đồng ý với cô, ca ca cũng cưng chiều cô, cô đã rất hạnh phúc rồi.

“Sau này Hàm Hàm của chúng ta sẽ có một lang quân rất tốt, mẹ nhất định sẽ giúp con xem xét.” Diêu Thi Hàm có chút ngượng ngùng: “Mẹ…” “Con đã cập kê rồi, cũng nên bắt đầu xem xét rồi.” Cô ấy rất ưng ý mấy vị công tử đang ở trong nhà, chỉ là không biết bọn họ đã đính hôn chưa.

Mấy người đều là rồng phượng trong loài người.

Thật sự rất tốt.

Bất kể là dung mạo hay nhân phẩm đều là nhất đẳng.

“Con tin mẹ.” Ánh mắt của mẹ rất tốt, chỉ cần nghe lời mẹ thì chắc chắn không sai.

“Con nghỉ ngơi đi, mẹ đi trước.” “Vâng.” Ngày thứ hai Diêu Uyển Nhi vẫn không đi tìm Nam Kiều và những người khác, điều này khiến Vĩnh Lạc hầu vô cùng tức giận, xem ra Diêu Uyển Nhi thật sự muốn chịu chút giáo huấn rồi.

Vĩnh Lạc hầu gọi người của mình đến, trực tiếp đi tìm Diêu Thi Hàm, dự định trực tiếp bắt người đi, người mất tích Diêu Uyển Nhi dù không đồng ý cũng phải đồng ý.

Diêu Thi Hàm nhìn những người xông vào: “Các người là ai?” “Đại tiểu thư mời đi cùng chúng tôi một chuyến.” “Người đâu, đuổi bọn họ ra ngoài.” Diêu Thi Hàm bình tĩnh lại, giận dữ nói.

Thị vệ bên cạnh Diêu Thi Hàm lần lượt xông ra chặn những người đó.

Nhưng người quá đông, bọn họ phân thân khó mà chống đỡ, chỉ có thể nhìn Diêu Thi Hàm bị mang đi.

“Đại tiểu thư, Hầu gia mời cô qua đó, đừng làm khó hạ nhân.” Diêu Thi Hàm gắt gao nhìn bọn họ, lạnh lùng nói: “Tôi sẽ không đi cùng các người.” Hôm qua mẹ đã nhắc nhở cô, dù thế nào cũng phải tự bảo vệ mình, tuyệt đối không được một mình đi gặp Vĩnh Lạc hầu.

Người đến tìm Diêu Thi Hàm khẽ nhíu mày: “Lời Hầu gia, tiểu thư cũng muốn không nghe sao?” “Tôi càng nghe lời mẹ tôi hơn, mẹ tôi nói không cho tôi một mình đi qua, có chuyện gì các người đợi mẹ tôi về rồi hãy nói, bây giờ cút ra ngoài cho tôi.” Diêu Thi Hàm bây giờ chỉ có thể kéo dài thời gian, chờ Diêu Uyển Nhi trở về.

Tuy nhiên, những thị vệ này căn bản không cho cô cơ hội này, lạnh lùng nói: “Người đâu, mang đi.” Đồng tử Diêu Thi Hàm hơi co lại, nhìn những người đang đi về phía mình, đột nhiên rút cây trâm cài tóc trên đầu ra, kề vào cổ mình.

“Các người còn dám qua đây thử xem, tôi biết ông ta muốn tôi đi làm gì, muốn lợi dụng tôi để uy hiếp mẹ tôi, cũng phải xem tôi có nguyện ý không.” Diêu Thi Hàm nghiến răng nói.

Thị vệ không ngờ Diêu Thi Hàm lại làm như vậy, nhưng một cô nương yếu ớt như vậy, làm sao cô ấy có thể tự làm tổn thương mình chứ?

Nghĩ vậy, thị vệ đi về phía trước mấy bước, ngược lại khi đến gần hơn thì cây trâm trong tay Diêu Thi Hàm lại càng gần hơn, máu chảy dọc theo cây trâm rơi xuống.

Thị vệ dừng bước, nhíu mày nhìn cổ Diêu Thi Hàm đang chảy máu.

Cô ấy lại dám tự xuống tay với mình như vậy, điều này thật rắc rối rồi.

Chương 1127

Nếu vì sự bức bách của bọn họ mà Diêu Thi Hàm xảy ra chuyện gì, một khi để phu nhân biết, phu nhân chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đến lúc đó Hầu phủ vì thế mà xảy ra chuyện, nếu tin tức này bị truyền ra ngoài, đến lúc đó danh tiếng của Hầu gia sẽ bị hủy hoại.

Khi đang cân nhắc nên làm gì, một thị nữ của Diêu Thi Hàm đột nhiên ra tay giật lấy cây trâm trong tay Diêu Thi Hàm, thị vệ lập tức lao đến bắt lấy Diêu Thi Hàm, không cho cô bất kỳ cơ hội nào.

Diêu Thi Hàm ngây người nhìn người trước mặt, trong mắt tràn đầy kinh ngạc: "Tiểu Thúy, cô phản bội tôi sao?" Tiểu Thúy cúi đầu không dám nhìn vào mắt Diêu Thi Hàm, cũng không dám nói thêm một câu nào.

Diêu Thi Hàm đầy hận ý nhìn Tiểu Thúy, cuối cùng bị thị vệ mang đi.

Khi đi đến bên hồ, Diêu Thi Hàm vốn vẫn ngoan ngoãn nghe lời đột nhiên đẩy thị vệ bên cạnh ra, rồi nhảy thẳng xuống hồ.

Diêu Thi Hàm không biết bơi là điều tất cả mọi người đều biết, một khi rơi xuống nước chắc chắn sẽ chết.

Khi Diêu Thi Hàm quyết tâm chết cũng không để Vĩnh Lạc hầu uy hiếp Diêu Uyển Nhi, một người áo đen lướt qua mặt nước, vòng tay qua eo cô ôm lấy rồi bay đến giả sơn đối diện.

Diêu Thi Hàm vô thức ôm chặt lấy người đó, sau đó nhíu mày nhìn người đang ôm mình: "Buông ra." Diêu Thi Hàm không ngừng lắc đầu: "Không muốn." La Hậu có chút phiền toái, nhưng vẫn không kéo cô ra: “Bọn họ muốn làm gì?” “Bọn họ là người của Vĩnh Lạc hầu, Vĩnh Lạc hầu bảo bọn họ đến bắt tôi, muốn dùng tôi để uy hiếp mẹ tôi phải tuân theo, tôi không muốn mẹ tôi bị người khác uy hiếp.” Diêu Thi Hàm buồn bực giải thích.

La Hậu hiểu ra gật đầu: “Thì ra là vậy, bọn họ vì sao lại uy hiếp mẹ cô?” “Tôi nghe mẹ tôi nói, Vĩnh Lạc hầu cảm thấy mấy vị khách trong nhà ở quá lâu, muốn mẹ tôi đuổi người đi, mẹ tôi không đồng ý nên ông ta muốn dùng tôi uy hiếp mẹ.” Diêu Thi Hàm đem tất cả những gì mình biết nói hết cho La Hậu.

La Hậu vặn vẹo cổ, từ trên cao nhìn xuống những người bên dưới.

“Gan lớn thật đấy.” “Chúng ta dù có đến hoàng cung cũng không ai dám đuổi chúng ta đi, một cái Vĩnh Lạc hầu phủ lại dám làm vậy thật khiến tôi phải nhìn bằng con mắt khác.” Diêu Thi Hàm nghe lời La Hậu nói, mới cẩn thận ngẩng đầu lên nhìn, đập vào mắt là chiếc cằm trắng trẻo đẹp đẽ, sau đó Diêu Thi Hàm nhận ra mình vẫn đang ôm người ta không buông.

Vừa định buông ra thì nhìn thấy nước bên dưới, lại lập tức ôm chặt lấy La Hậu, khiến La Hậu bị siết gần như tắc thở.

“Buông ra.” “Tôi không, tôi sợ.” Giọng Diêu Thi Hàm mang theo tiếng khóc nức nở.

“Nếu không buông ra tôi sẽ bị cô siết chết mất.” La Hậu không vui nói.

Diêu Thi Hàm mặt đỏ bừng, ngượng ngùng buông lỏng một chút, sau đó lén lút nhìn La Hậu.

La Hậu nhìn bộ dạng nhút nhát của cô, khẽ nhíu mày: “Sợ mà còn dám nhảy xuống dưới?

Không muốn sống nữa à?” “Tôi không thể để mẹ tôi bị uy hiếp.” Một khi lần này thành công chắc chắn sẽ có lần thứ hai, thứ ba.

Thị vệ của Vĩnh Lạc hầu thấy Diêu Thi Hàm không những được La Hậu cứu, mà Diêu Thi Hàm lại còn nói ra những lời khó nghe, thậm chí còn nói hết mục đích của Hầu gia cho La Hậu, liền tức giận quát mắng: “Đại tiểu thư thận trọng lời nói!” “Lẽ nào tôi nói sai sao?

Một kẻ ngụy quân tử ngay cả con gái ruột của mình cũng không tha.” Diêu Thi Hàm tức giận không thôi.

La Hậu cúi đầu nhìn Diêu Thi Hàm, cảm thấy cô có chút non nớt, giống như hai con mèo con mới sinh trong nhà Ngọc ca.

Vừa tức giận là xù lông lên.

Diêu Thi Hàm bây giờ và hai con mèo con đó cũng không khác là bao.

“Nói cho Vĩnh Lạc hầu biết người đã bị tôi mang đi, còn về chuyện ông ta muốn đuổi chúng ta đi, sau này chúng ta sẽ đích thân đến thăm hỏi.” La Hậu ôm Diêu Thi Hàm bay xuống, Diêu Thi Hàm sợ đến nhắm mắt ôm chặt La Hậu.

Trong quá trình đó cô lén mở mắt nhìn xung quanh: “Oa, bay lên được rồi, anh giỏi quá.” La Hậu khóe môi khẽ cong lên.

Sau khi tiếp đất liền buông Diêu Thi Hàm ra, nhưng cô vẫn ôm chặt lấy anh không buông.

Khẽ thở dài một tiếng, La Hậu nói: “Vẫn còn động đậy được thì buông tay ra đi, cô là con gái đừng để hỏng danh tiếng của mình.” Diêu Thi Hàm cứng ngắc cơ thể buông tay ra.

Diêu Thi Hàm nhìn tên thị vệ kia: “Đợi mẹ tôi về rồi, tôi sẽ nói tất cả mọi chuyện cho mẹ tôi biết, các người ăn của mẹ tôi, dùng của mẹ tôi, còn dám ức hiếp tôi?

Tôi sẽ bảo mẹ tôi cắt đứt nguồn kinh tế của cái nhà này, tất cả các người đều đi uống gió Tây Bắc đi.” Nhìn bộ dạng Diêu Thi Hàm đang tức giận phồng má, La Hậu cảm thấy cô càng giống hai con mèo con kia hơn, đều non nớt như nhau.

Diêu Thi Hàm nói xong liền kéo La Hậu rời đi: “Chúng ta đi thôi.” Diêu Thi Hàm dẫn La Hậu về viện của mình, La Hậu có chút bất đắc dĩ, cô rốt cuộc có ý thức mình là con gái không vậy?

Dẫn anh một người con trai đến viện của cô, như vậy để người khác biết được thì không tốt chút nào.

Diêu Thi Hàm sau khi trở về việc đầu tiên chính là đi gây phiền phức cho Tiểu Thúy.

Tiểu Thúy bị các thị nữ và thị vệ khác vây quanh.

Thị nữ thân cận của Diêu Thi Hàm thấy Diêu Thi Hàm trở về, vội vàng chạy tới: “Tiểu thư, cô sao rồi?

Không sao chứ?” Diêu Thi Hàm lắc đầu: “Tố Liễu tỷ tỷ đừng lo lắng, tôi không sao, là vị công tử này đã cứu tôi.” Tố Liễu nhìn La Hậu bên cạnh, cảm kích nói lời cảm ơn: “Đa tạ công tử đã cứu tiểu thư của chúng tôi.” La Hậu không nói gì nhìn Diêu Thi Hàm: “Nếu cô không sao, tôi xin phép về trước.” Diêu Thi Hàm vội vàng kéo áo anh: “Có… có thể đợi mẹ tôi về rồi anh hãy về được không?” Cô sợ sau này Vĩnh Lạc hầu lại đến nữa.

La Hậu thấy cô thật sự sợ hãi, trầm mặc gật đầu.

Đợi Diêu Thi Hàm buông ra, anh đi đến một bên ngồi xuống, như một người vô hình.

Tiểu Thúy thấy Diêu Thi Hàm trở về thì biết mình xong đời rồi.

Chạy đến bên Diêu Thi Hàm, vừa khóc vừa cầu xin: “Tiểu thư, nô tỳ biết sai rồi, cầu xin người tha cho nô tỳ lần này đi.” Diêu Thi Hàm hận Tiểu Thúy thấu xương: “Tha cho cô sao?

Nếu không phải cô tôi làm sao bị bắt?

Mạng của cô là tôi cứu, kết quả cô lại dám phản bội tôi.” Càng nghĩ Diêu Thi Hàm càng tức giận, cô ta thật sự gan lớn quá rồi.

Tiểu Thúy không ngừng lắc đầu: “Tiểu thư nô tỳ… nô tỳ cũng là không có cách nào, cầu xin người…” Diêu Thi Hàm liếc nhìn Tố Liễu một cái, Tố Liễu liền kéo người ra, thuận thế tát cho Tiểu Thúy một cái: “Đồ bạch nhãn lang.” “Tiểu thư đã cứu cô, để cô hầu hạ bên cạnh, đối xử với cô cũng không tệ, cô lại dám phản bội tiểu thư sao?” Tiểu thư của bọn họ là người dễ hầu hạ nhất, cũng là người dễ chung sống nhất rồi, vậy mà Tiểu Thúy này lại còn không biết thỏa mãn.

Tiểu Thúy biết bây giờ mình chỉ có thể cầu xin Diêu Thi Hàm, chỉ có Diêu Thi Hàm tha cho cô ta, cô ta mới có cơ hội sống sót.

“Tiểu thư, nô tỳ cầu xin người…” “Đừng gọi tôi là tiểu thư, cô mới là đại tiểu thư của cái nhà này, tôi là ai?” La Hậu bị lời này của Diêu Thi Hàm chọc cười.

Không ngờ cô nói chuyện lại thú vị như vậy.

Nhưng nha hoàn này đúng là có chút không biết tốt xấu.

“Tố Liễu, cô cầm khế ước bán thân của cô ta đem bán đi, chỗ tôi không cần thứ phản chủ như vậy.” Diêu Thi Hàm lạnh lùng nói.

Nghe Diêu Thi Hàm muốn bán mình, Tiểu Thúy liền hoảng hốt.

Bị bán đi rồi, cô ta còn có ngày tốt đẹp nào để sống nữa?

“Tiểu thư, nô tỳ thật sự biết sai rồi, cầu xin người tha cho nô tỳ lần này đi, sau này nô tỳ nhất định sẽ hầu hạ người thật tốt.” Tiểu Thúy kêu thét nói.

Bộ dạng đó khiến Diêu Thi Hàm có chút không kiên nhẫn.

Còn hầu hạ thật tốt ư?

Thôi bỏ đi.

Cô không có phúc khí đó để cô ta hầu hạ.

“Mang đi, đừng để tôi nhìn thấy cô ta nữa.” Tiểu Thúy thấy mình đã cầu xin đến mức này rồi, Diêu Thi Hàm vậy mà vẫn không chịu tha cho cô ta, liền tức giận nói: “Diêu Thi Hàm, cô dù là đại tiểu thư thì sao?

Cô cũng không thể tùy tiện bán người như vậy, tôi chỉ phạm một lỗi nhỏ, Hầu gia chỉ muốn gặp cô, cô lại sống chết đòi tự tử, cô đây là đại bất hiếu, tôi đây là đang giúp cô, cô không những không cảm kích tôi, ngược lại còn đối xử với tôi như vậy, tôi hận cô.” Sắc mặt Diêu Thi Hàm lập tức lạnh xuống, hóa ra cô ta hại mình, lại còn muốn mình xin lỗi cô ta, ý là vậy sao?

Chương 1128

“Xem ra cô không muốn sống rồi, đã vậy thì cũng không cần bán đi nữa.” Diêu Thi Hàm nheo mắt nói.

Cho cô ta một đường sống, đã không biết tốt xấu, vậy thì dùng cách khác đi.

Tiểu Thúy tưởng lời mình nói đã có tác dụng, Diêu Thi Hàm sẽ không bán cô ta đi, vừa định vui mừng thì nghe Diêu Thi Hàm nói: “Gọi tất cả mọi người trong viện của tôi đến đây.” Tố Liễu hơi nghĩ một chút liền biết Diêu Thi Hàm muốn làm gì, vội vàng đi gọi người đến.

Đợi người đến đông đủ, Diêu Thi Hàm nhìn những người trong viện: “Bình thường bổn tiểu thư đối xử với các ngươi thế nào?” Tất cả hạ nhân đều có chút khó hiểu, tiểu thư sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?

Trong đó một hạ nhân lớn tuổi nói: “Tiểu thư đối xử với chúng ta tự nhiên là rất tốt, tiểu thư có phải xảy ra chuyện gì không?” Nếu không xảy ra chuyện gì, tiểu thư hà tất phải hỏi vấn đề này?

“Ai cũng biết ba mẹ con chúng ta và Vĩnh Lạc hầu có quan hệ không tốt, hôm nay Vĩnh Lạc hầu sai người đến bắt tôi uy hiếp mẹ tôi thì Tiểu Thúy cô ta đã phản chủ, giúp người của Vĩnh Lạc hầu bắt tôi.” Diêu Thi Hàm bình tĩnh kể lại tất cả những gì Tiểu Thúy đã làm một lượt.

Nghe xong tất cả mọi người đều phẫn nộ nhìn Tiểu Thúy, cái đồ hỗn xược này, lại dám phản bội tiểu thư sao?

Xem ra bình thường tiểu thư để cô ta sống quá tốt rồi, đến nỗi không phân biệt được hiện thực.

"Tiểu thư, người như vậy tuyệt đối không thể ở lại đây." "Đúng vậy, loại người ăn cây táo rào cây sung này chúng ta không cần." Cùng lắm thì thiếu một nha hoàn làm việc thôi, có thêm Tiểu Thúy cũng chẳng hơn, thiếu cô ta cũng chẳng kém.

"Vốn dĩ tôi nghĩ tình chủ tớ một trận không muốn lấy mạng cô ta, trực tiếp bán đi, mắt không thấy tâm không phiền là tốt rồi, kết quả người ta lại còn cho rằng đây là đang giúp tôi, cho rằng tôi đây là đại bất hiếu, các người thấy thế nào?" Diêu Thi Hàm nhìn tất cả mọi người.

Dì bếp mặt đen như đít nồi: "Bình thường đi lại gần gũi với mấy tiểu thiếp kia như vậy, tưởng rằng giúp đỡ rồi là có thể có được một vị trí tiểu thiếp sao?

Đứa trẻ này đúng là mơ tưởng viển vông." Thiên thiên sáo chuỗi.

Tiểu Thúy không ngừng lắc đầu: "Tôi… tôi không có, tôi chỉ là muốn giúp tiểu thư, dù sao… dù sao cha con không có thù qua đêm, các người nói…" "Tôi nói cô ăn một cái tát đấy." Dì bếp lao tới túm lấy cổ áo Tiểu Thúy, một cái tát trời giáng vào mặt cô ta.

"Tiểu thư đã cứu cô, để cô ở bên cạnh hầu hạ, đối xử với cô cũng không tệ, cô lại dám đối xử với tiểu thư như vậy sao?" Dì bếp tức giận đến mức muốn chết.

Đã đến lúc này rồi vậy mà còn dám nói ra những lời như vậy.

Cô ta rốt cuộc lấy đâu ra mặt mũi.

Các nha hoàn làm tạp vụ khác thấy Tiểu Thúy bị đánh, trong lòng thầm kêu đáng đời.

Tiểu thư bình thường rất tốt bụng, từ trước đến nay không tùy tiện trừng phạt bọn họ, dù có làm sai việc, chỉ cần không phải nói gì đó đại sự mang tính nguyên tắc, sửa rồi là được rồi.

Mỗi dịp lễ tết đều sẽ thưởng cho bọn họ, còn bảo nhà bếp làm cho bọn họ món ngon.

Chỉ cần hoàn thành việc của mình, bất kể là nghỉ ngơi, hay muốn nghỉ một chút, tiểu thư đều sẽ không nói gì, còn dặn dò bọn họ về phòng ngủ đừng để bị cảm lạnh.

Có thể hầu hạ một tiểu thư tốt như vậy là phúc khí của bọn họ, Tiểu Thúy này lại còn không biết tốt xấu.

Diêu Thi Hàm nghe bọn họ nói xong mới nhàn nhạt nói: "Tiểu Thúy phản bội chủ tử, sỉ nhục chủ tử, đánh trượng." Tiểu Thúy trợn tròn mắt nhìn Diêu Thi Hàm, cô ấy lại muốn đánh chết mình sao?

Sao có thể như vậy?

Tiểu Thúy không ngừng lắc đầu: "Không… cô không thể đối xử với tôi như vậy." "Đánh đi." Diêu Thi Hàm lạnh lùng nhìn Tiểu Thúy.

Cô là lương thiện không sai, nhưng không có nghĩa là có người có thể cưỡi lên cổ cô mà tác oai tác phúc, loại người như Tiểu Thúy, vẫn là sớm xử lý đi là tốt nhất.

Tiểu Thúy giãy giụa muốn chạy, muốn đi tìm người cứu mình.

Còn chưa chạy ra ngoài đã bị thị vệ chặn lại, đá ngã xuống đất, trực tiếp động thủ.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng gậy gộc đánh vang lên trong viện, những người khác đang xem trong viện đều không cảm thấy Diêu Thi Hàm làm sai, ngược lại còn cảm thấy Tiểu Thúy như vậy là đáng đời.

Mạng là tiểu thư cứu, ngày tốt đẹp cũng là tiểu thư cho.

Đã như vậy rồi, cô ta còn phản chủ.

Loại người này bán đi cũng không hả giận.

Cũng là tiểu thư lương thiện, lúc đầu vậy mà còn muốn lưu lại cho Tiểu Thúy một mạng.

Kết quả lại không biết đủ, bây giờ thì hay rồi?

Mạng cũng mất rồi.

“Tiểu thư, người đã chết rồi.” “Đem chôn đi.” Diêu Thi Hàm nhíu mày nói.

Đối với loại chuyện này cô vẫn còn có chút không thích ứng.

“Tiểu thư, cổ của cô sao rồi?

Mau đi bôi thuốc đi.” Tố Liễu nhìn cổ Diêu Thi Hàm đau lòng nói.

La Hậu lúc này mới chú ý thấy trên cổ Diêu Thi Hàm có một ít vết máu khô.

“Chuyện gì vậy?” “Tự mình làm mình bị thương thôi, chuyện nhỏ.” Diêu Thi Hàm xua tay không để ý nói.

La Hậu lấy ra một hộp thuốc mỡ ném cho Tố Liễu: “Bôi cho tiểu thư của cô đi.” Tố Liễu cuống quýt đỡ lấy hộp thuốc mỡ La Hậu ném qua, mở ra ngửi liền thấy một mùi thơm ngát.

“Thơm quá.” “Là Bạch Khởi làm đấy, cô dùng xong thì giữ lại, hiệu quả rất tốt.” Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu: “Cảm ơn anh nha.” Hôm nay nếu không phải La Hậu cứu cô, cô đã chết rồi: “Tôi tên là Diêu Thi Hàm, anh tên gì vậy?” Người ta ở đây ngồi lâu như vậy, cô còn không biết tên đối phương.

“La Hậu.” Diêu Thi Hàm còn muốn nói gì đó, Diêu Uyển Nhi từ bên ngoài đi vào, thấy con gái đang bôi thuốc, sắc mặt khó coi đến cực điểm: “Hàm Hàm, đây là chuyện gì?” “Mẹ, là người đàn ông đó, ông ta sai người đến bắt con, nếu không phải La Hậu ca ca cứu con, con đã chết rồi.” Thấy mẹ trở về, Diêu Thi Hàm chạy tới ôm lấy Diêu Uyển Nhi ủy khuất nói.

Nỗi sợ hãi trong lòng cũng được giải tỏa vào giây phút này.

La Hậu bị Diêu Thi Hàm gọi một tiếng ca ca có chút không tự nhiên, anh không thích lắm việc ở cùng với các cô nương nhỏ tuổi.

"Nếu Diêu phu nhân đã trở về rồi, vậy tôi xin phép về trước." Hai mẹ con bọn họ chắc chắn còn có chuyện muốn nói.

"La Hậu công tử, chuyện hôm nay đa tạ anh, đợi tôi xử lý xong mọi chuyện rồi sẽ đến bái phỏng." Diêu Uyển Nhi ôm Diêu Thi Hàm nói.

La Hậu gật đầu: "Được." La Hậu rời đi sau đó Diêu Uyển Nhi mới có thời gian hỏi kỹ, nhưng sau khi biết rõ sự việc, Diêu Uyển Nhi vừa tức giận vừa đau lòng.

"Con bé ngốc này." "Mẹ, nếu lần này ông ta thành công, sau này chắc chắn còn dùng thủ đoạn như vậy để lừa gạt mẹ, con tuyệt đối sẽ không để ông ta đắc ý." Diêu Thi Hàm nghiêm túc nói.

"Mẹ, La Hậu ca ca giỏi quá, con nghe anh ấy nói sau này sẽ đi tìm Vĩnh Lạc hầu gây rắc rối." Cô cũng muốn đi xem náo nhiệt.

Diêu Uyển Nhi đưa tay chọc chọc trán con gái, không vui nói: "Người ta là người bên cạnh Vương gia, tự nhiên là giỏi rồi." "Mẹ, mẹ nói khi anh ấy đi tìm rắc rối, có thể dẫn con đi cùng không?

Con cũng muốn đi xem náo nhiệt." Nói đúng hơn, cô muốn đi xem Vĩnh Lạc hầu xui xẻo.

Trong mắt Diêu Uyển Nhi mang theo ý cười: "Đến lúc đó mẹ sẽ dẫn con đi." Diêu Thi Hàm không ngừng gật đầu: "Vẫn là mẹ tốt nhất." "Con nghỉ ngơi trước đi, mẹ đi xử lý chuyện khác." "Vâng." Diêu Uyển Nhi rời khỏi viện của Diêu Thi Hàm sau đó, sắc mặt u ám đến đáng sợ.

Vĩnh Lạc hầu hay thật đó, dám ức hiếp con gái bà sao?

Ép con gái bà phải tự tử, rồi nhảy xuống hồ.

Nếu không phải La Hậu kịp thời cứu Hàm Hàm, con bé dù không chết cũng phải bệnh một thời gian dài.

Chương 1129

Bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua chuyện này.

Trở về viện của mình, Diêu Uyển Nhi gọi tất cả mọi người đến: “Bắt đầu kiểm kê xem những nơi khác trong Hầu phủ có bao nhiêu đồ là của tôi, sau khi kiểm kê xong thì tất cả đều mang về cho tôi, còn cả số tiền tôi cất trong công quỹ cũng phải mang về không thiếu một phân, ngoài ra những căn nhà tôi bỏ tiền ra sửa chữa mấy năm nay, trừ những căn của người nhà chúng ta ở, và những căn của Nam Kiều và những người khác đang ở, tất cả đều đập phá hết không còn một cái nào, ai dám ngăn cản thì đánh cho tôi.” Tố Cầm và những người khác phấn khởi không ngừng gật đầu: “Vâng, tiểu thư cứ yên tâm, chúng tôi lập tức đi làm, nhất định sẽ làm việc này thỏa đáng.” “Đi đi.” Nếu Vĩnh Lạc hầu bất nhân thì đừng trách bà bất nghĩa.

Gây chuyện sao?

Bà có thừa thủ đoạn, còn sợ lão thất phu Vĩnh Lạc hầu đó không thành?

Vĩnh Lạc hầu không hề biết những gì mình đã làm đã hoàn toàn chọc giận Diêu Uyển Nhi.

Mấy năm nay Hầu phủ có hơn mười nơi Diêu Uyển Nhi đã bỏ tiền ra sửa chữa.

Nếu thật sự đập phá hết, Hầu phủ này cũng chỉ còn lại một đống đổ nát.

Tuy nhiên, Diêu Uyển Nhi căn bản không quan tâm tình hình đó sẽ thế nào, bà chỉ biết con gái mình bị người khác ức hiếp.

Trong kho bạc công, quản gia cầm chìa khóa, thấy người của Diêu

Uyển Nhi đến thì giật mình: “Các người… các người đến làm gì?” “Đây là số tiền tiểu thư của chúng tôi mỗi năm cất vào công quỹ, trừ đi chi tiêu hàng ngày, còn lại ba mươi sáu vạn tám nghìn lạng, bây giờ tiểu thư của chúng tôi bảo chúng tôi đến mang về không thiếu một phân.” Người cầm đầu lấy ra một cuốn sổ cái ném cho quản gia.

Quản gia trong phút chốc cảm thấy cuốn sổ cái trong tay vô cùng nóng, căn bản không dám cầm.

“Cái này… các người phải được Hầu gia đồng ý, cái này…” “Tiểu thư của chúng tôi lấy lại đồ của mình cần gì sự đồng ý của ông ta?” “Các người đợi một chút, các người không thể làm như vậy.” Quản gia hoàn toàn hoảng sợ, ông ta biết kiên quyết không thể để bọn họ đi vào, một khi đi vào thì xong rồi.

Những người này đã có thể đến, thì không nghĩ đến việc ra về tay không.

Bắt quản gia lại một bên, đi mang hết tiền của Diêu Uyển Nhi đi.

Đồng thời Tố Kỳ dẫn người đến thư phòng của Vĩnh Lạc hầu.

Vĩnh Lạc hầu nhìn những người xông vào, giận dữ quát mắng: “Các người làm gì đó?” “Tiểu thư của chúng tôi nói rồi, những vật phẩm trưng bày, đồ sứ v.v… mà cô ấy đã mang ra mấy năm nay, một phần cũng không thiếu, tất cả đều thu về, đây là danh sách.” Tố Kỳ nhìn những người bên cạnh chỉ vào những đồ vật xung quanh nói.

“Cứ theo danh sách mà mang đi hết.” Vĩnh Lạc hầu tức giận run cả người: “Cô ta dám.” “Hầu gia, lời này của ông nói không đúng rồi, tiểu thư của chúng tôi có gì mà không dám?

Những đồ vật này đều là do tiểu thư của chúng tôi mang ra, bây giờ chẳng qua là vật về nguyên chủ mà thôi, Hầu gia đây là muốn chiếm đoạt riêng của hồi môn của tiểu thư chúng tôi không thành sao?” Tố Kỳ lạnh lùng cười một tiếng, châm biếm nói.

Vĩnh Lạc hầu tức giận run cả người, không ngờ Diêu Uyển Nhi lại dám làm một màn này với ông ta.

Nhìn thư phòng một cái, Tố Kỳ lạnh lùng nói: “Người đâu, đập phá cho tôi.” Đồng tử Vĩnh Lạc hầu co lại: “Các người dám.” “Tiểu thư nói rồi, phàm là những căn nhà cô ấy đã bỏ tiền ra sửa chữa, tất cả đều đập phá hết.” “Cô ta muốn làm gì?

Muốn tạo phản sao?

Cái nhà này còn chưa đến lượt cô ta nói này nói nọ.” Vĩnh Lạc hầu tức giận không nhẹ.

Diêu Uyển Nhi mấy năm nay vẫn luôn rất dễ nói chuyện vậy mà lại biến thành như vậy, thật là quá đáng giận rồi.

“Vĩnh Lạc hầu, tiểu thư của chúng tôi nói rồi, đã ông ta dám sai người đi bắt tiểu thư của chúng tôi thì phải trả giá cho việc đó, cô ấy không quan tâm đến lúc đó ông ta có vùng vẫy thế nào cũng không sao, một khi ông ta giẫm phải giới hạn của cô ấy, tiểu thư của chúng tôi đã để ông ta lên như thế nào, thì cũng có thể khiến ông ta cút xuống như thế đó.” Tố Kỳ không quan tâm người trước mặt có phải là Hầu gia hay không, cô ấy một chút cũng không khách khí nói.

Ánh mắt Vĩnh Lạc hầu hơi lóe lên, không ngờ Diêu Uyển Nhi đã biết rồi, hơn nữa còn trở về rồi, thật là thất vọng mà.

“Đây đều là hiểu lầm…” “Là hiểu lầm hay không Hầu gia không cần giải thích với tôi, tôi chỉ nghe theo lệnh của tiểu thư chúng tôi, lấy đồ vật, phá phòng, động thủ.” Tố Kỳ một tiếng ra lệnh, mấy chục người mang theo dụng cụ, ai mang đồ thì mang đồ, ai phá phòng thì phá phòng.

Không bao lâu sau thư phòng mà Vĩnh Lạc hầu tự hào, liền bị đập phá sạch sẽ một mảnh đổ nát.

Vĩnh Lạc hầu tức giận đến thổ huyết, một hơi không thở được liền ngất xỉu trên mặt đất.

Tố Kỳ nhìn người đang ngã trên mặt đất một cái, trong mắt toàn là vẻ châm biếm: “Đáng đời.” “Mang đi.” Tương tự như vậy còn xảy ra ở những nơi khác trong Hầu phủ.

Diêu Uyển Nhi gây ra động tĩnh lớn đến mức khiến cả lão phu nhân và lão gia tử đang dưỡng lão cũng phải ra mặt.

Lão phu nhân đến sân viện của Diêu Uyển Nhi, nhìn thấy cô đang dọn dẹp đồ đạc, trong đó có một số thứ là lấy từ phòng của bà: "Diêu Uyển Nhi, con đang làm cái gì vậy?

Con muốn náo loạn cái nhà này đến mức nào mới vừa lòng?" Diêu Uyển Nhi quay đầu nhìn bà lão ấy, lạnh nhạt nói: "Thế nào cũng chẳng vừa lòng đâu.

Ông ta suýt chút nữa đã bức chết con gái tôi, tôi lấy lại của hồi môn của mình là điều hiển nhiên." "Ông ta khiến mẹ con tôi sống không yên, thì tôi cũng sẽ khiến tất cả mọi người đều không yên.

Hầu phủ có được vinh quang ngày hôm nay đều là do tôi bỏ tiền ra mua đấy, không có số tiền trong tay tôi, mấy người nghĩ mình có thể ăn sung mặc sướng sao?

Còn dám dạy đời tôi à?

Các người xứng sao?" Diêu Uyển Nhi lạnh lùng chất vấn.

Sắc mặt lão phu nhân thay đổi: "Dù sao thì hai đứa cũng là vợ chồng, sao ông ta có thể bức chết con của mình chứ?

Ta thấy con là nghĩ nhiều rồi." "Tôi chỉ sợ tôi nghĩ quá ít thôi.

Mấy người cũng đừng đến đây nói với tôi mấy lời này, bây giờ tôi không có thời gian nói chuyện với mấy người.

Tất cả những gì tôi làm hôm nay đều là để cảnh cáo mấy người, còn dám chọc tôi một lần nữa xem sao?

Ông ta chẳng phải tự cho mình danh tiếng lẫy lừng ở đây sao?

Tôi muốn xem cái tội mưu hại Thái tử và con trai Ngọc Vương, rốt cuộc là tội gì.

Nếu tin tức này mà truyền ra cho bách tính biết, ông ta còn giữ được danh tiếng đó không." Diêu Uyển Nhi cười lạnh một tiếng nói.

Dùng tiền của cô để mua cái danh tiếng tốt như vậy mà còn không muốn đối xử tốt với con gái sao?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt đến thế? "Diêu Uyển Nhi, con nói bậy bạ gì đó?

Chuyện này có thể nói bừa được sao?" Lão phu nhân bị dọa sợ, hung hăng nhìn Diêu Uyển Nhi tức giận cảnh cáo.

Người này đúng là điên rồi.

Diêu Uyển Nhi chế nhạo nhìn vẻ mặt sợ hãi của lão phu nhân: "À, bà nghĩ vì sao mấy vị công tử kia lại đến?

Họ mang theo chứng cứ ông ta ý đồ mưu hại Thái tử và con trai Ngọc Vương đấy, là bằng chứng thép có thể đóng đinh ông ta xuống đất." "Nếu không phải vì con, họ cũng sẽ không ở lại đây, tất cả đều là lỗi của con." Diêu Uyển Nhi tiện nhân này, làm hại gia đình đến nông nỗi này, vậy mà còn muốn ra tay với gia đình.

Đúng là quá phận.

Diêu Uyển Nhi nhìn vẻ mặt này của lão phu nhân, cảm thấy vô cùng buồn cười: "Người năm xưa tính kế tôi cũng có bà đúng không?

Sao nào?

Dựa vào tôi để nâng ông ta lên đến mức này, bây giờ định lật mặt không nhận người à?

Nhưng không sao, tôi sẽ tiếp tục cho mấy người một bất ngờ lớn đấy." "Diêu Uyển Nhi, con còn muốn làm gì nữa?" Diêu Uyển Nhi nhìn họ: "Ngày xưa tôi có thể nâng ông ta dậy, bây giờ tôi cũng có thể đạp ông ta xuống." "Chỉ cần mấy người không đến gây sự với tôi và con gái tôi, tôi cũng không ngại bỏ tiền nuôi mấy người, nhưng nếu mấy người gây sự với con gái tôi, cổ con gái tôi bây giờ còn có vết thương, thậm chí suýt nhảy xuống ao trong nhà tự tử.

Nếu không phải ông ta thì Hàm Hàm có đến nông nỗi này không?

Vì ông ta muốn chết như vậy, thì tôi sẽ thành toàn cho ông ta." Lão phu nhân nghe Diêu Uyển Nhi nói vậy thì thấy cô thật sự đã điên rồi.

Chương 1130

"Con đúng là một kẻ điên." "Tôi nghĩ khi nhà mấy người nhất định phải cưới tôi, thì đã nên biết tôi là một kẻ điên không hơn không kém rồi." Kẻ nào làm cô đau, thì phải chuẩn bị chịu trả giá gấp trăm lần.

Vĩnh Lạc Hậu... cô đã ghi nhớ.

Không giết được hắn, cô thề không dừng tay.

Trời biết khi cô nhìn thấy vết thương trên cổ con gái, cô hận không thể trực tiếp một dao đâm chết Vĩnh Lạc Hậu.

Nhưng chỉ tùy tiện giết người thì có ý nghĩa gì?

Cô muốn khiến người đàn ông này phải hối hận không kịp. "Diêu Uyển Nhi..." "Tố Cầm tiễn khách, sau này họ đến thì không cần cho vào nữa." Diêu Uyển Nhi lạnh nhạt phân phó. "Vâng, tiểu thư." Tố Cầm nhìn lão phu nhân và những người khác: "Mời." Dù không muốn đến mấy, họ cũng chỉ có thể rời đi.

Không lâu sau khi họ rời đi, Vĩnh Lạc Hậu đến.

Vĩnh Lạc Hậu nhìn Diêu Uyển Nhi đang ngồi uống trà, cơn giận bùng lên trong lòng, hắn bước đến giơ tay định đánh cô.

Diêu Uyển Nhi đứng dậy nhìn Vĩnh Lạc Hậu: "Anh động vào tôi một cái thử xem?" Tố Cầm và những người khác đứng xung quanh cảnh giác nhìn Vĩnh Lạc Hậu.

Thanh kiếm của thị vệ mạnh nhất bên cạnh Diêu Uyển Nhi trực tiếp kề vào cổ hắn. "Chúng ta cùng xem, là anh đánh tôi nhanh hơn, hay là người của tôi lấy mạng anh nhanh hơn." Diêu Uyển Nhi chỉnh sửa quần áo của mình, lạnh nhạt nói.

Đối với hắn không hề có chút sợ hãi nào.

Tay Vĩnh Lạc Hậu không ngừng run rẩy, hắn nhìn chằm chằm Diêu Uyển Nhi: "Cô rốt cuộc muốn làm gì?" "Làm gì ư?

Anh dám động vào con gái tôi, tôi sẽ động vào anh, tôi muốn xem ai sẽ khó chịu hơn." Diêu Uyển Nhi cười như không cười nói. "Đây cũng là nhà của cô, cô phá hủy nó thì có lợi gì cho cô?" Không thể dùng vũ lực, Vĩnh Lạc Hậu đành đánh bài tình cảm.

Diêu Uyển Nhi căn bản không ăn cái bộ đó: "Có thể khiến tôi vui, có thể khiến Hàm Hàm vui là được." "Cô..." Vĩnh Lạc Hậu chưa từng thấy người nào vô lý đến vậy. "Cô... cô đúng là không thể nói lý, Diêu Uyển Nhi, cô như vậy chỉ mang đến danh tiếng xấu cho con cái, tốt nhất cô đừng quá mạnh mẽ, cô như vậy..." Chiếc chén trong tay Diêu Uyển Nhi vỡ tan dưới chân Vĩnh Lạc Hậu, nhìn Vĩnh Lạc Hậu lập tức im lặng, Diêu Uyển Nhi cười lạnh nói: "Danh tiếng xấu ư?

Có một người cha như anh mới là nỗi nhục của chúng.

Với mấy chuyện dơ bẩn anh đã làm, nếu bị phanh phui ra, thì cuộc sống của anh cũng đừng hòng mà yên ổn nữa." "Thật sự nghĩ rằng trong tay có chút binh quyền, dựa vào tiền của tôi bỏ ra để mua chút danh tiếng thì đã vô địch thiên hạ rồi sao?

Anh từ khi nào trở nên ngây thơ đến vậy?" Người này đúng là ngu không thể cứu được.

Còn là một tướng quân có binh quyền nữa chứ.

Bây giờ nhìn lại thì chỉ là một kẻ phế vật. "Diêu Uyển Nhi, cô câm miệng cho tôi!" "Tại sao tôi phải câm miệng?

Vĩnh Lạc Hậu, hôm nay tôi nói thẳng ở đây, tôi mà không yên ổn thì cả nhà anh cũng đừng hòng yên ổn, đây mới chỉ là khởi đầu thôi." Vĩnh Lạc Hậu nhíu mày nhìn Diêu Uyển Nhi như vậy, lông mày hơi cau lại: "Cô muốn làm gì?" "Rất nhanh thôi anh sẽ biết." Thấy Diêu

Uyển Nhi như vậy, trong lòng Vĩnh Lạc Hậu ngược lại có chút lo lắng.

Diêu Uyển Nhi rốt cuộc đang phát điên cái gì? "Diêu Uyển Nhi, cô đừng làm loạn nữa, làm lớn chuyện thì cũng không tốt cho cô đâu." "Tôi vô vị, kẻ trần trụi không sợ kẻ đi giày.

Hơn mười năm trước danh tiếng của tôi đã bị anh hủy hoại rồi, anh nghĩ tôi còn quan tâm đến những thứ này sao?

Những năm nay anh chẳng phải vẫn luôn nói gì mà tôi đã bẩn thỉu, ngày nào cũng giao du với đàn ông bên ngoài sao?

Tôi chưa từng thấy loại người nào tự mình chạy đến để làm một con rùa đội nồi như anh đấy." Diêu Uyển Nhi cười như không cười nói.

Một câu nói khiến Vĩnh Lạc Hậu kinh hãi trong lòng, nhìn cô mày hơi cau lại: "Cô nói bậy bạ gì đó?" "Nói bậy sao?

Vĩnh Lạc Hậu, anh là dám làm không dám nhận sao?

Nhưng cũng phải, loại ngụy quân tử như anh, làm chuyện gì rồi cũng sẽ không thừa nhận." Đối với loại tình huống này cô sớm đã quen rồi, căn bản sẽ không để ý.

Vĩnh Lạc Hậu tức đến nghẹn, hắn làm sao biết được lúc Diêu Uyển Nhi nói chuyện bóng gió lại đáng ghét đến vậy? "Bây giờ cô lập tức xin lỗi tôi, trả những thứ cần trả về chỗ cũ, tôi có thể không so đo với cô." Vĩnh Lạc Hậu nhìn Diêu Uyển Nhi nói. "Nếu không, chức Hầu gia phu nhân này của cô cũng đừng làm nữa." Diêu Uyển Nhi chế nhạo nhìn Vĩnh Lạc Hậu: "Anh đang uy hiếp tôi ư?

Vậy thì anh đúng là tính sai rồi." "Cái chức Hầu gia phu nhân này ai muốn thì lấy, hôm nay tôi không thèm nữa." "Bây giờ cút ngay cho tôi, nếu ông ta không đi thì trực tiếp vứt ra ngoài, không cần nể mặt."

Trước đây cô ít nhiều cũng nể mặt hắn, bây giờ cô không muốn nể mặt Vĩnh Lạc Hậu một chút nào nữa.

Loại người như vậy không xứng đáng được nể mặt.

Vĩnh Lạc Hậu tức đến toàn thân run rẩy, còn muốn nói gì đó, Diêu Uyển Nhi đã bỏ đi rồi.

Vĩnh Lạc Hậu không còn cách nào khác đành phải rời đi trước, sau đó nghĩ cách làm sao để Diêu Uyển Nhi lại chịu bỏ tiền cho Vĩnh Lạc Hầu phủ.

Hắn vừa rồi đã nghe quản gia nói, cô ấy đã lấy hết tiền trong kho rồi.

Tuy Diêu Uyển Nhi không thích hắn, cũng lười quan tâm hắn, nhưng mỗi năm đều bỏ ra mấy vạn lượng vào kho công để cả gia đình sống sung túc.

Bây giờ Diêu Uyển Nhi đột nhiên lấy tiền đi, nếu không thể thuyết phục Diêu Uyển Nhi, sau này cả nhà họ chỉ có thể sống cuộc sống tiết kiệm, chắt bóp từng đồng.

Đây không phải là điều hắn muốn.

Nếu sớm biết động vào Diêu Thi Hàm cô ấy sẽ tức giận đến mức này, hắn nói gì cũng sẽ không làm như vậy.

Chỉ tiếc là bây giờ hối hận cũng vô dụng rồi, Diêu Thi Hàm căn bản không nghe những lời này.

Vĩnh Lạc Hậu trở về thư phòng nhỏ, lão phu nhân và lão gia tử đã đợi sẵn ở đó.

Cùng với hai em trai của hắn, và một số người trong gia tộc.

Thấy hắn về, lão phu nhân cau mày nói: "Rốt cuộc đây là chuyện gì?" "Nương, không có chuyện gì đâu." Vĩnh Lạc Hậu tùy tiện lấp liếm. "Không có chuyện gì?

Lại dọn đồ đạc, lại đập phá phòng ốc, náo loạn đến mức này rồi mà con còn nói không có chuyện gì?

Con có phải muốn chọc chết ta không?" Lão phu nhân tức không chịu được, đứa con trai này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Những năm nay tình hình gia đình ra sao hắn không biết sao?

Chương 1131

Kết quả hắn lại còn dám động vào hai đứa con của Diêu Uyển Nhi?

Năm đó sau khi sinh con, hắn đã lợi dụng con cái để muốn đoạt lấy những thứ trong tay Diêu Uyển Nhi, vì bức ép quá đáng, dẫn đến Diêu Uyển Nhi tức giận, trực tiếp để con cái theo họ cô.

Cuối cùng còn đưa cho họ mười vạn lượng ngân phiếu.

Bây giờ hai đứa cháu trai, cháu gái của bà, nói đúng ra thì phải là con của nhà họ Diêu.

Bài học nặng nề năm đó, hắn lại còn không xem ra gì?

Hắn rốt cuộc đang nghĩ gì? "Còn Diêu Uyển Nhi nói con ý đồ mưu hại Thái tử và con trai Ngọc Vương có phải là thật không?" Lão gia tử nhìn Vĩnh Lạc Hậu, ánh mắt sắc bén hỏi.

Ông tin rằng Diêu Uyển Nhi sẽ không nói những chuyện không có căn cứ.

Vĩnh Lạc Hậu ghét Diêu Uyển Nhi đến tận cùng: "Huyền Phi Nhiên căn bản không xứng, Lỗ Nghị Trình bọn họ cũng là phế vật, ba vị hoàng tử lại còn dâng Lỗ quốc cho người khác." Một vùng đất lớn như vậy, họ lại cứ thế dâng cho người khác.

Thật sự quá ngu xuẩn.

Lão gia tử nhìn Vĩnh Lạc Hậu như vậy, làm sao không biết hắn đang nghĩ gì? "Sao nào?

Con nghĩ con có tư cách quản lý cái Lỗ quốc năm xưa sao?" Vĩnh Lạc Hậu không nói gì, nhưng biểu cảm đã nói lên tất cả.

Lão gia tử chế nhạo hừ một tiếng: "Ngu xuẩn, con nghĩ vì sao Đại hoàng tử bọn họ lại dâng Lỗ quốc?

Thật sự là vì họ không gánh nổi một cái Lỗ quốc sao?" Đại hoàng tử bọn họ làm như vậy mới là cách thông minh nhất, đứa con trai này của ông biết cái gì chứ?

Vĩnh Lạc Hậu bất mãn nhìn cha mình: "Cha biết gì chứ?

Chính vì suy nghĩ như của cha, mới tạo thành hậu quả bây giờ, nếu lúc đó bọn họ kiên trì một chút, cũng sẽ không đến mức..." "Không đến mức gì?

Con có biết chiến tranh lúc đó nếu kéo dài thêm một chút, sẽ mang lại kết quả như thế nào không?

Con có biết sẽ có bao nhiêu bách tính chết đói không?

Đánh với Huyền quốc trang bị tinh lương, lương thảo sung túc, con còn muốn đánh lâu dài, đây chính là tự tìm đường chết!" Lão hầu gia tức giận nói.

Năm xưa giao cái chức hầu gia này cho hắn rốt cuộc là vì cái gì?

Vì hắn đầu óc không tỉnh táo, hay vì hắn đêm dài lắm mộng? "Người ta khi biết muốn đánh trận, lương thảo đã đến biên quan rồi, nếu không con nghĩ vì sao nhiều lương thực như vậy đột nhiên xuất hiện?

Đó đều là do người ta đã chuẩn bị từ sớm, binh mã chưa động lương thảo đã hành, đạo lý này con còn không hiểu sao?" "Hoàng đế và Vương gia Huyền quốc đều biết cách tôn trọng bách tính của quốc gia mình, còn Lỗ quốc thì sao?

Ngoài việc áp bức bách tính thì còn làm gì?" "Khi yêu phi mê hoặc hoàng thượng, mấy người đã giúp đỡ làm gì?

Chẳng làm gì cả.

Khi bách tính khổ sở cầu xin, con lại làm gì?

Những chuyện con làm đều dựa vào Uyển Nhi làm, cô ấy bỏ tiền ra, tốn nhiều công sức như vậy, mang lại danh tiếng tốt cho con, kết quả thì sao?

Con đã đối xử với cô ấy như thế nào?" Lão hầu gia bây giờ nhìn thấy Vĩnh Lạc Hậu là lại bực mình.

Một cô con dâu tốt như vậy, hắn không đối xử tốt với người ta thì thôi, lại còn làm cái chuyện không bằng heo chó này.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy tức, loại người như vậy làm sao xứng với một cô con dâu thông minh lại tài cán? "Cha có cần nói huyền hoặc đến thế không?

Cô ấy là người của Vĩnh Lạc Hầu phủ, những việc đó đều là cô ấy nên làm, làm gì có chuyện khoa trương đến thế." Vĩnh Lạc Hậu bất an lẩm bẩm nói, cảm thấy bọn họ là nghĩ quá nhiều. "Hơn nữa, Huyền Phi Nhiên cũng chẳng qua là dựa vào trong tay có giống lương thực năng suất cao, còn có Tô Ngọc giúp đỡ mà thôi, nếu không có hai thứ này hắn tính là gì?" Vĩnh Lạc Hậu coi thường nói.

Căn bản không đặt Huyền Phi Nhiên vào mắt.

Lão hầu gia thở dài một tiếng, nhìn đứa con trai trong mắt đều là sự thất vọng đối với hắn. "Con sai rồi, hắn mới là người duy nhất trong tất cả các quân chủ có thể xưng là minh quân." Lão hầu gia khẽ thở dài bất lực lắc đầu nói.

Những chuyện này đều là các nước trong lòng đã có chuẩn bị, đến chỗ hắn thì ngược lại lại khinh thường người ta.

Thật là buồn cười. "Con thấy hắn không xứng." Lão hầu gia thất vọng lắc đầu, thôi vậy, con lớn không theo ý cha, hắn muốn thế nào thì thế đó đi, không ai có thể quản hắn được nữa. "Cha cứ yên tâm đi, con sau này nhất định sẽ cho cha biết rốt cuộc ai mới là minh quân của thời đại này." Vĩnh Lạc Hậu kích động nói.

Lão hầu gia lười không thèm trả lời hắn, nhìn hắn thật sâu một cái, đứng dậy rời đi.

Lão phu nhân sững sờ một lát, ngơ ngác nhìn ông rời đi. "Diêu Uyển Nhi bên đó con phải nắm bắt nhanh, đừng để người ta xem thường con, nghe rõ chưa?" Lão phu nhân không yên tâm nói.

Lo lắng cứ tiếp tục như vậy, chỉ khiến cuộc sống sau này của bà càng ngày càng khó khăn.

Đã quen với cuộc sống xa hoa, bà không muốn một chút nào trở thành kẻ sa cơ, dùng thứ gì tốt cũng phải suy nghĩ cái này cái kia.

Vĩnh Lạc Hậu trong lòng có chút bực bội, nhưng vẫn gật đầu: "Con biết rồi, nương không cần lo lắng." "Làm sao ta có thể không lo lắng?

Không có sự hỗ trợ tài chính của Diêu Uyển Nhi, tình hình gia đình chúng ta sẽ trở thành thế nào con không biết sao?" Đứa con này rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Ta không quản con dùng phương pháp gì, con nhất định phải khiến Diêu Uyển Nhi tiếp tục cống hiến cho gia đình." "Vì sao chúng ta có thể sống cuộc sống hiện tại, rốt cuộc là chuyện gì, mọi người trong lòng đều rất rõ.

Ta không quản con và cô ấy bây giờ náo loạn đến mức nào, con là đi dỗ hay đi cầu, con đều phải khiến cô ấy mang đồ về cho ta." Không có tất cả mọi thứ của Diêu Uyển Nhi chống đỡ, bà còn làm sao làm cái lão thái thái được người ta ngưỡng mộ này?

Những loại vải vóc khiến người ta ngưỡng mộ của bà, từ đâu mà có?

Bà tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Nghe những lời này sắc mặt Vĩnh Lạc Hậu vô cùng khó coi: "Mấy người chỉ biết chuyện này, có cân nhắc đến cảm nhận của con không?" "Con cần chúng ta cân nhắc cái gì?

Bất kể con có đồng ý hay không, con đều phải nghe ta." Lão gia tử đi phía trước nghe thấy những lời nói vô liêm sỉ này, quay đầu nhìn người phía sau, cau mày nói: "Đủ rồi." "Đủ là đủ cái gì?

Ta thấy chưa đủ, phải lấy được tất cả mọi thứ của Diêu Uyển Nhi vào tay chúng ta, nếu con không lấy được thì hãy khống chế hai đứa trẻ cho ta." "Chỉ cần hai đứa trẻ trong tay con, con còn lo lắng cái gì?" Lão thái thái căn bản không nghe lão gia tử, trực tiếp nói.

Vĩnh Lạc Hậu sắp bị người mẹ này làm tức chết rồi, bà ấy có biết mình đang nói gì không?

Chương 1132

"Diêu Uyển Nhi vì sao lại làm như vậy, con còn chưa hiểu rõ sao?" Chính vì hắn động vào con cái mà Diêu Uyển Nhi đặt ở trong tim, mới có ngày hôm nay.

Bà ấy lại còn muốn động vào hai đứa trẻ đó sao?

Có phải còn chê gia đình bây giờ chưa đủ loạn không?

Suy nghĩ của Vĩnh Lạc Hậu và lão gia tử là giống nhau, hắn bất mãn nhìn lão thái thái: "Đủ rồi, nên làm thế nào thì con tự mình sẽ đi làm, không cần nương ở đây nói ba nói bốn." Lão thái thái tức giận chỉ vào Vĩnh Lạc Hậu: "Con... con..." "Nếu không có chuyện gì thì mấy người đi đi, con ở đây còn rất nhiều việc phải làm." Bảo hắn đi dỗ, đi cầu xin Diêu Uyển Nhi là điều không thể.

Hắn chết cũng sẽ không đi cầu xin người phụ nữ đó. "Lời ta nói với con, con nghe thấy chưa?" "Con đã nói là con còn có việc, hay là nương thấy cuộc sống hiện tại của mình không tốt?

Nếu nương thấy cuộc sống hiện tại không tốt, vậy thì nương cút ngay cho con!" "Nương thích đi đâu thì đi đó, đừng ở lại Hầu phủ." Vĩnh Lạc Hậu chỉ vào lão thái thái không hề khách khí nói.

Lão thái thái bị vẻ mặt tức giận của Vĩnh Lạc Hậu dọa sợ.

Vô thức lùi lại một bước, ngơ ngác nhìn Vĩnh Lạc Hậu: "Con... con lại dám đối xử với ta như vậy sao?" Trong mắt hắn còn có người mẹ này không? "Nương không đến can thiệp chuyện của con, không đến chỉ trỏ con thì nương là mẹ của con, nhưng nương muốn khống chế con, thì nương cút xa ra cho con, ở đây của con không cần người như nương." Vĩnh Lạc Hậu vốn dĩ không có quá nhiều tình cảm với cha mẹ ruột của mình.

Chỉ là vì danh tiếng của mình mới đối xử tốt với họ.

Bây giờ lão thái thái này luôn đến gây sự, điều này khiến hắn vô cùng bất mãn.

Lão thái thái ngơ ngác nhìn Vĩnh Lạc Hậu, sau khi phản ứng lại thì khóc lóc tố cáo: "Con cái hỗn xược này, con đúng là bất hiếu!" "Tùy nương nói sao cũng được, người ngoài đều biết con đối xử rất tốt với nương." Vĩnh Lạc Hậu không quan tâm nói.

Dù sao chuyện cũng đã đến mức này rồi, họ muốn thế nào thì thế đó đi.

Một câu nói khiến lão thái thái không nói nên lời.

Khi bà ấy tụ họp với những người kia, đã nói rất nhiều về việc con trai bà ấy đối xử tốt với vợ chồng bà như thế nào, như thế nào, bây giờ nếu thật sự nói hắn bất hiếu, căn bản không ai tin.

Vì những thứ bà ấy mặc, dùng đều là nói Vĩnh Lạc Hậu cấp, chứ không phải nói Diêu Uyển Nhi cấp.

Những thứ này của bà ấy còn đang ở đây, ai tin đó là thật?

Lão thái thái phát hiện bà ấy đã tự đào cho mình một cái hố rất lớn. "Con..." Lão gia tử liếc Vĩnh Lạc Hậu một cái, trực tiếp rời đi.

Về phần đứa con trai này, ông hoàn toàn từ bỏ rồi.

Đợi trở về sẽ thông báo cho những người khác đến trực tiếp phân chia gia sản, ông sẽ theo con trai thứ.

Còn về phần vợ ông thì tùy bà ấy lựa chọn.

Trước khi về, ông đến chỗ Diêu Uyển Nhi.

Thấy lão gia tử đến, Diêu Uyển Nhi vẫn kính trọng ông. "Cha đến rồi ạ." "Chăm sóc tốt hai đứa trẻ, con có muốn mang theo con cái rời đi không?" Lão gia tử nhìn cô hỏi.

Diêu Uyển Nhi sững sờ một chút, có chút không hiểu ý của lão gia tử. "Cha, cha đây là..." "Con cứ nói cho ta biết, con có muốn mang theo con cái rời đi không." Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Đương nhiên là con muốn mang theo con cái rời đi rồi, hơn nữa con cũng đã bắt đầu chuẩn bị rồi." "Đi chuẩn bị giấy bút đi." Diêu Uyển Nhi tuy có chút nghi hoặc ông muốn làm gì, nhưng vẫn nghe lời đi chuẩn bị.

Khi lão gia tử viết xuống hai chữ 'hưu thư', Diêu Uyển Nhi đều sững sờ. "Cha..." "Cha biết con là đứa trẻ tốt, những năm nay cũng là vì hai đứa trẻ nên mới không rời đi, nhưng bây giờ hắn luôn muốn tiến thêm một bước nữa, sớm muộn gì cũng sẽ liên lụy đến mẹ con con." Lão gia tử vừa viết hưu thư, vừa nói.

Viết xong, lão gia tử thổi khô mực, đưa cho Diêu Uyển Nhi: "Cầm lấy mang theo con cái rời đi đi, hai đứa trẻ được con nuôi dưỡng rất tốt, ta rất yên tâm." Bất kể là cháu trai hay cháu gái đều rất hiếu thuận, có thứ gì tốt đều sẽ lén lút đưa cho ông, tình cảm với ông cũng rất thân thiết. "Sau này để hai đứa trẻ có thời gian thì đến thăm ta nhé." Diêu Uyển Nhi gật gật đầu: "Vâng, con sẽ để hai đứa trẻ đến thăm cha." "Vậy thì ta yên tâm rồi, Uyển Nhi tự chăm sóc tốt bản thân nhé, khi con chuẩn bị xong để rời đi thì đừng để hắn biết chuyện này trước." "Vâng." Sau khi tiễn lão gia tử đi, Diêu Uyển Nhi cầm hưu thư trong tay, tâm trạng có chút phức tạp.

Những năm nay lão gia tử trong sáng ngoài tối cũng đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Đối với vị công công này cô rất biết ơn.

Lão gia tử trở về sau đó phân phó người gọi tất cả mọi người đến. "Lão hầu gia, ngài gọi chúng ta đến làm gì?" "Hôm nay gọi mấy người đến đây là để phân chia gia sản." Tất cả mọi người đều kinh ngạc, không dám tin nhìn lão gia tử: "Lão gia tử, ngài nói muốn phân gia sao?" Lão gia tử biểu cảm nghiêm túc gật đầu: "Ừm, chỉ có như vậy mới có thể bảo toàn được nhiều người hơn." "Ý gì ạ?" "Gần đây có mấy người ở Hầu phủ, mấy người chắc đều biết đúng không?" "Thật sự biết." "Nhưng mấy người có biết đó là ai không?" Tất cả mọi người nhìn nhau, vấn đề này họ lại không nghĩ tới. "Nếu mấy người chưa nghĩ tới thì ta sẽ nói cho mấy người biết, họ là người bên cạnh Ngọc Vương." Ngọc Vương?

Những người bên cạnh càng thêm kỳ lạ, người của Ngọc Vương đến Hầu phủ ở làm gì?

Hơn nữa đã ở lâu như vậy, trông có vẻ không có ý định rời đi. "Lão hầu gia, họ đến làm gì?

Vĩnh Lạc Hầu phủ và Ngọc Vương phủ không có bất kỳ mối quan hệ nào." Không đến mức phải cử người đến canh giữ chứ?

Lão hầu gia cười: "Mấy người nói đúng, vốn dĩ Vĩnh Lạc Hầu phủ và Ngọc Vương phủ nước sông không phạm nước giếng, không có bất kỳ liên quan nào, nhưng hắn đã cử người đi bắt Thái tử điện hạ, và con gái Ngọc Vương, bị người ta bắt được, hơn nữa chứng cứ xác đáng, mấy người đó đều mang theo chứng cứ đến, điều này có ý nghĩa gì, chắc ta không cần nói cho mấy người biết rồi." Nghe những lời này, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi. "Hắn muốn làm gì?" Vô duyên vô cớ đi bắt Thái tử và con gái Ngọc Vương làm gì?

Đây chẳng phải là muốn tìm chết sao? "Muốn làm gì ư?

Hắn muốn dùng Thái tử và con cái để uy hiếp Hoàng thượng và Ngọc Vương." Những người có thể được gọi đến đều không phải là những kẻ ngu xuẩn, nghe lão hầu gia nói vậy, lập tức hiểu vì sao ông nhất định phải chọn phân gia.

Nếu không phân gia thì cái chờ đợi họ chính là tội đại hình chu di cửu tộc. "Vì trong tay có chút binh quyền, hắn ở đây có chút uy vọng, liền bắt đầu nghĩ những chuyện không nên nghĩ, hắn đã cứng cánh rồi, ta không thể quản được hắn, nhưng ta có thể để mấy người phân gia, cứu được ai thì cứu." "Lão hầu gia, chúng ta đều nghe lời ngài." Bây giờ lãnh thổ Lỗ quốc trở thành của Huyền quốc có gì không tốt?

Bách tính tương lai sẽ tốt hơn, và cơ hội của họ cũng sẽ nhiều hơn, cơ hội của những người này cũng sẽ nhiều hơn.

Đều là một cảnh tượng rất tốt đẹp, sao hắn lại còn có ý nghĩ làm phản?

Chỉ với mấy vạn binh quyền trong tay hắn thì làm được gì?

Hay hắn nghĩ uy vọng của mình đã lớn hơn Hoàng thượng và Ngọc Vương rồi?

Điều này đúng là quá ngây thơ. "Ngày mốt phân gia, mấy người đều thông báo xuống đi." "Vâng." Động tĩnh bên này không thoát khỏi mắt La Hậu và những người khác.

Chương 1133

Nam Kiều lười biếng dựa vào ghế sofa hừ một tiếng nói: "Xem ra vẫn là khá thông minh." "Đây quả thực là cách tốt nhất, phân gia rồi, Vĩnh Lạc Hậu làm gì thì cũng không liên quan đến những người khác." "Tuy nói là vậy, nhưng vẫn phải nói với Ngọc ca ca một tiếng, viết thư nhờ chim đưa thư đi nhé." Nam Kiều nói. "Được." Nam Kiều viết thư đưa tin tức cho Tô Ngọc.

Khi Vĩnh Lạc Hậu biết lão hầu gia muốn phân gia, hắn tối sầm mặt đi tìm ông. "Cha, cha muốn làm gì?" Lão hầu gia nhìn hắn, biểu cảm trên mặt rất lạnh nhạt: "Vì ta không thể thay đổi suy nghĩ của con, con muốn cố chấp đi đối đầu với Hoàng thượng và Vương gia, thì ta chỉ có thể nghĩ cách bảo toàn những người khác trong gia tộc." "Con..." "Người ta đã thông báo xuống rồi, chuyện phân gia nhất định phải thực hiện, ta sẽ không để con kéo cả gia tộc đi chết." Lão hầu gia nhìn Vĩnh Lạc Hậu nói.

Vĩnh Lạc Hậu tức đến nghẹn lời, nhìn ông tức giận nói: "Cha phải nghĩ kỹ, đừng đến lúc đó lại hối hận." "Nếu không làm như vậy, ta cuối cùng mới hối hận, ta bây giờ đã hối hận vì đã giao cái chức hầu gia này cho con rồi." Lão hầu gia nhìn Vĩnh Lạc Hậu nói. "Vì con muốn chết trước, vậy thì tự mình con đi đi, đừng kéo người trong gia tộc đi theo con, họ không có nghĩa vụ phải chết cùng con." Vĩnh Lạc Hậu vậy mà không thể phản bác lời của ông.

Cuối cùng Vĩnh Lạc Hậu chỉ có thể ấm ức rời đi.

Đến ngày phân gia, Vĩnh Lạc Hậu lạnh lùng mặt mũi đi qua.

Nhìn những người đến, Vĩnh Lạc Hậu lạnh nhạt hỏi: "Mấy người xác định muốn phân gia sao?

Đến lúc đó đừng hối hận không kịp." "Phân gia!" Lấy mạng đi theo Vĩnh Lạc Hậu đánh cược thì họ không ngu đến thế.

Dù sau khi phân gia cuộc sống có thanh đạm một chút, cũng tốt hơn cuối cùng chết trong tay Vĩnh Lạc Hậu. "Mấy người..." Trong nhà có những gì, cần phân chia thế nào thì trực tiếp phân chia.

Sau khi phân gia có người trực tiếp dọn ra ngoài.

Diêu Uyển Nhi mấy ngày nay đang bận tìm nhược điểm của Vĩnh Lạc Hậu, vẫn chưa có cơ hội đi tìm hắn.

Còn Diêu Thi Hàm thì lại thường xuyên đi tìm La Hậu. "La Hậu ca ca." Nam Kiều và những người khác nghe thấy tiếng này, ánh mắt đặt lên người La Hậu: "Diêu Thi Hàm đến rồi." "Ừm." La Hậu ừ một tiếng, trên mặt không có biểu cảm gì.

Diêu Thi Hàm rất nhanh đi đến, mang theo một ít đồ ăn. "La Hậu ca ca, anh xem cái này có ngon không?" Diêu Thi Hàm đầy mong đợi nhìn La Hậu, hy vọng La Hậu có thể cho cô một ý kiến không tệ.

Đưa tay xoa xoa thái dương, La Hậu bất lực nhìn Diêu Thi Hàm: "Em không cần mang những thứ này đến cho tôi." "Không được đâu, anh là ân nhân cứu mạng của em, điều này là đúng rồi." Diêu Thi Hàm từ chối lời nói của La Hậu, không khách khí nói.

La Hậu không biết nên từ chối Diêu Thi Hàm như thế nào.

Cô bé dường như không hề sợ hắn một chút nào.

Bất kể biểu cảm của hắn lạnh nhạt đến mấy, Diêu Thi Hàm một chút cũng không sợ.

Không những không sợ hắn, còn có thể mang đến cho hắn đủ loại đồ vật.

Luôn cười mắt cong cong, trông vô cùng đáng yêu.

Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ nhìn La Hậu, rất nhanh liền tinh ý phát hiện, La Hậu đối với Diêu Thi Hàm dường như có chút dung túng, hắn trước đây không phải như vậy.

Trước đây nếu có ai đến quấy rầy hắn, hoặc là trực tiếp bỏ đi, hoặc là trực tiếp ném người ra ngoài.

Bao giờ lại kiên nhẫn như vậy?

Hơn nữa La Hậu đối với Diêu Thi Hàm dường như rất bao dung.

Đưa tay xoa cằm, chẳng lẽ là thích cô bé nhà người ta rồi sao?

Nam Kiều đảo mắt một vòng, định viết thư kể chuyện này cho Tô Ngọc.

Mấy người bọn họ đều đã đính hôn rồi, chỉ có La Hậu là chưa, bọn họ vốn dĩ còn khá lo lắng.

Nhưng bây giờ nhìn thấy một người không những không sợ La Hậu, còn có thể bám lấy La Hậu, bọn họ liền cảm thấy vô cùng khó tin.

Cô bé này cũng lợi hại thật đấy!

Sau khi Diêu Thi Hàm đưa đồ đến, ở lại một lát, đến lúc luyện đàn của mình thì mới chuẩn bị rời đi. "La Hậu ca ca, em phải về luyện đàn rồi, mai em lại đến tìm anh." Diêu Thi Hàm nhìn La Hậu bĩu môi bất mãn nói.

Cô bé muốn chơi với La Hậu, không muốn đi luyện đàn.

Nhưng những chuyện này cô bé không thể lười biếng, nếu để mẹ biết chuyện này, cô bé sẽ tiêu đời.

Loại hành vi tự sát này cô bé không muốn làm. "Đi đi." La Hậu biết Diêu Thi Hàm mỗi ngày đều phải luyện đàn một canh giờ.

Diêu Thi Hàm nhận được lời đáp của La Hậu vui vẻ rời đi.

Đợi người đi rồi Nam Kiều tò mò hỏi: "Cậu có phải thích người ta rồi không?" Trừng mắt nhìn Nam Kiều một cái, La Hậu không vui nói: "Đừng nói bậy." "Tôi nói bậy ư?

Cậu hỏi Bạch Khởi bọn họ xem, cậu bao giờ đối với một cô gái nào kiên nhẫn như vậy chưa?

Trừ chị dâu và Trường Nhạc, với cả Hi Hi." Trừ mấy người này ra, hắn nhìn thấy cô gái nhỏ là thấy phiền phức. "Cậu ghét nhất có nữ tử ngồi bên cạnh cậu, cô bé đó ở bên cạnh cậu vậy mà cậu một chút phản ứng cũng không có, cậu cũng đủ dung túng cô bé đó đấy." Nam Kiều không vui nói.

Bạch Khởi đồng tình gật đầu: "Tôi thấy Nam Kiều nói đúng, tôi thấy tính cách cô bé này cũng rất tốt, hơn nữa lại dính lấy cậu, nếu cậu thấy được, thấy không ghét cô bé đó đến thế, cậu có thể mở lòng mà ở bên cô bé đó." "Mấy người đừng nói bậy." Bạch Khởi 'a a' cười: "Chúng ta nói bậy ư?

La Hậu rốt cuộc là chúng ta nói bậy, hay là vì những chuyện cậu từng trải qua, cậu cố ý bỏ qua rồi?" Bạch Khởi bọn họ rốt cuộc có nói bậy hay không, kỳ thật chính bản thân Bạch Khởi trong lòng cũng rõ.

Hắn biết suy nghĩ của mình rốt cuộc là gì.

Chính vì biết suy nghĩ của mình là gì, hắn mới cảm thấy tâm trạng có chút phức tạp.

Đối xử với Diêu Thi Hàm không biết nên làm sao. "Cậu không ghét cô bé đó đúng không?" La Hậu sững sờ một lát sau đó lắc đầu, hắn quả thật không ghét Diêu Thi Hàm, cũng không cần phải nói trái lương tâm rằng ghét. "Đã không ghét, cậu đối với cô ấy cũng khá dung túng, chi bằng cứ tiếp tục xem sao, biết đâu chừng hai người còn có thể đến với nhau đấy." Bạch Khởi nói.

La Hậu không nói gì.

Diêu Thi Hàm quả thực luôn đi theo hắn, cũng thích bám dính lấy hắn.

Sự yêu thích trong mắt cô ấy không phải là giả tạo, nhưng rốt cuộc đó là loại thích gì, ai cũng không biết.

Rốt cuộc chỉ là vì ơn cứu mạng mới như vậy, hay là vì cô ấy thật sự thích hắn nên mới như vậy, hắn cũng không rõ.

Hắn không muốn đi đoán, càng không muốn đi thử, hắn sợ nếu bản thân thật sự chấp nhận, kết quả cuối cùng vẫn là chia ly và tổn thương.

Chương 1134

Nếu định mệnh cuối cùng sẽ biến thành như vậy, hắn thà hy vọng mình sống một mình một cách đơn giản.

Nam Kiều khẽ thở dài: "La Hậu, không phải ai cũng giống như người kia đâu." "Đã bao nhiêu năm rồi, cậu cũng nên buông bỏ đi." Năm La Hậu mười ba tuổi từng gặp một cô bé nhỏ hơn hắn hai tuổi.

Cô bé đó là người duy nhất có thể đến gần La Hậu, khiến La Hậu cảm thấy vui vẻ.

Khi đó bọn họ đều cảm thấy La Hậu đối xử với cô bé kia tốt như vậy, hai người lớn lên nhất định sẽ ở bên nhau.

Nhưng cuối cùng người kia đã rời đi.

Bởi vì gặp được một người khác tốt hơn hắn.

Lúc đó cô bé kia đã rời đi không chút do dự.

Lúc đi thậm chí còn nói với La Hậu rằng chưa từng thích hắn, đó chỉ là suy nghĩ của riêng hắn mà thôi.

Sau đó La Hậu không bao giờ muốn chung đụng với nữ tử nữa.

Từ sau khi đến bên cạnh anh Ngọc, hắn thường xuyên nhìn anh Ngọc và chị dâu rồi ngẩn người, mọi người đều biết kỳ thực La Hậu đang ngưỡng mộ.

Cũng hy vọng bản thân có thể giống như anh Ngọc, có một người thê tử như vậy. "La Hậu, tớ biết, lúc chúng ta đính hôn kỳ thực cậu cũng mong chờ đúng không?" "Hơn nữa cậu cũng hy vọng có một mái nhà giống như anh Ngọc." "Nếu Diêu Thi Hàm không phải là người như vậy, chẳng phải cậu đã bỏ lỡ rồi sao?" "Cô ấy không sợ cậu, thích bám lấy cậu, chúng tớ có thể nhìn ra ánh mắt cô ấy nhìn cậu rất khác biệt." Lạc Diễm cũng mở miệng nói.

Có người như Diêu Thi Hàm ở bên cạnh, La Hậu hẳn là sẽ rất vui vẻ nhỉ?

La Hậu nhíu mày, hắn không biết có nên chấp nhận hay không, nếu có anh Ngọc ở đây thì tốt rồi. "Hay là chúng ta viết thư hỏi ý kiến anh Ngọc?" "Được." La Hậu còn chưa kịp mở miệng thì đám Bạch Khởi bên cạnh đã lên tiếng thay rồi. "La Hậu, cậu cũng sẽ rất hạnh phúc, rất hạnh phúc." La Hậu không nói gì, nhưng lại ngầm thừa nhận, trong lòng thậm chí mang theo chút mong chờ.

Hắn là đang mong chờ được ở bên cạnh Diêu Thi Hàm sao?

Nam Kiều thấy La Hậu không phản đối liền chạy đi viết thư cho Tô Ngọc.

Khi Diêu Thi Hàm trở về, Diêu Uyển Nhi đang đợi ở đó, thấy con gái về liền nhướng mày hỏi: "Lại đi tìm La Hậu rồi?" Diêu Thi Hàm ngượng ngùng gật đầu: "Mẹ, mẹ nói xem anh La Hậu đã thành thân chưa?" Anh La Hậu xuất sắc như vậy, chắc hẳn đã cưới vợ rồi chứ?

Cho dù chưa cưới vợ, chắc cũng đã đính hôn rồi.

Nghĩ đến đây trong mắt Diêu Thi Hàm mang theo chút thất vọng.

Diêu Uyển Nhi nhìn con gái mình, ít nhiều vẫn có chút đau lòng: "Con thích La Hậu?" Tuy rằng xấu hổ, Diêu Thi Hàm vẫn gật đầu thừa nhận: "Mẹ, con đúng là thích anh La Hậu rồi, ngay từ lúc anh ấy cứu con, nhưng mà... con sợ anh ấy đã cưới vợ." Cô sẽ không làm thiếp cho người ta.

Diêu Uyển Nhi nhíu mày, đây quả thực là một vấn đề. "Thế này đi, mẹ đi tìm người bên cạnh cậu ấy hỏi xem sao?

Nếu chưa cưới vợ cũng chưa đính hôn, mẹ sẽ giúp con tranh thủ một chút, còn nếu đã cưới vợ rồi, bất kể con thích thế nào chúng ta cũng buông bỏ, được không?" Bà tự nhiên không hy vọng con gái mình đi làm thiếp thất cho người ta.

Diêu Thi Hàm vui vẻ gật đầu: "Cảm ơn mẹ." "Với mẹ còn khách sáo cái gì?" Diêu Uyển Nhi đợi hai ngày cũng không tìm được cơ hội, sau đó bà dứt khoát trực tiếp đi tìm Nam Kiều.

Vừa hay đi hỏi chuyện trước đó. "Diêu phu nhân, sao bà lại tới đây?" "Nam Kiều công tử, tôi vì chuyện trước đó mà đến, không biết Vương gia ngài ấy nói thế nào?" Diêu Uyển Nhi thẳng thắn hỏi. "Anh Ngọc đồng ý rồi." Diêu Uyển Nhi trong lòng thở phào nhẹ nhõm, nhìn bên cạnh không có đám La Hậu ở đó, chần chờ một chút rồi mở miệng hỏi: "Nam Kiều công tử, tôi có thể hỏi cậu một vấn đề riêng tư không?" "Bà hỏi đi, nhưng chưa chắc tôi sẽ trả lời bà." "Chính là La Hậu công tử có cưới vợ hay đính hôn chưa?" Diêu Uyển Nhi khi hỏi vấn đề này cũng có chút ngại ngùng.

Nhưng vì con gái, cái gì cần hỏi bà vẫn phải hỏi.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Diêu Uyển Nhi: "Bà hỏi cái này làm gì?" "Ở đây không có người ngoài, tôi tin tưởng Nam Kiều công tử cũng sẽ không tùy tiện nói ra, tôi cứ nói thẳng nhé, bởi vì La Hậu công tử đã cứu Hàm Hàm, Hàm Hàm rất thích cậu ấy, cho nên tôi tới hỏi cậu xem cậu ấy có vợ chưa." Nam Kiều có chút kinh ngạc, không ngờ Diêu Uyển Nhi lại giúp Diêu Thi Hàm tới hỏi vấn đề này.

Khẽ ho một tiếng, Nam Kiều mở miệng nói: "Cậu ấy vẫn chưa cưới vợ, đương nhiên cũng chưa đính hôn." "Nếu bà có ý định gả Diêu Thi Hàm cho cậu ấy, vậy chúng tôi sẽ phải viết thư báo cho anh Ngọc, để anh Ngọc qua đây một chuyến." Đối với mấy người bọn họ mà nói, sự công nhận của Tô Ngọc quan trọng hơn nhiều so với sự công nhận của người nhà.

Chỉ cần là người Tô Ngọc công nhận, bọn họ đều cảm thấy rất tốt.

Diêu Uyển Nhi không ngờ bọn họ lại muốn mời cả Ngọc Vương tới: "Đây là lẽ tự nhiên, tôi cũng hy vọng con gái tôi gả cho một người không tệ." "Bà biết Vong Ưu Thành không?" Nam Kiều đổi giọng, nhìn Diêu Uyển Nhi hỏi.

Diêu Uyển Nhi ngẩn người, sau đó gật đầu: "Tôi biết." "Chúng tôi đều là người từ Vong Ưu Thành đi ra." Diêu Uyển Nhi có chút không hiểu Nam Kiều có ý gì: "Ý của cậu là sao?" "Người từ Vong Ưu Thành đi ra đều bị người ta nói là quái vật, là quái vật giết người không chớp mắt, những điều này các người không để ý sao?" Nam Kiều nhướng mày hỏi. "Tôi, Bạch Khởi, Lạc Diễm, La Hậu là những kẻ có tính cách quái gở nhất trong đó, chúng tôi chỉ nghe lời anh Ngọc, không có sự áp chế của anh Ngọc, chúng tôi có thể làm ra chuyện gì cũng không biết được." Nghe Nam Kiều nói những lời như vậy, Diêu Uyển Nhi nghe mà có chút bất lực: "Cái này chẳng qua là người khác đồn đại tà hồ thôi." "Tôi không cho rằng các cậu là người như vậy." Bà luôn tin tưởng Nam Kiều bọn họ không phải loại người đó. "Vậy sao?" "Đương nhiên, các cậu đến Vong Ưu Thành tôi tin cũng không phải do các cậu tự nguyện đi, tất cả mọi chuyện chẳng qua là lỗi của người khác, vì sao lại cần các cậu đến gánh vác?

Tôi nghe huynh trưởng tôi nói qua, Vong Ưu Thành tuy là một tòa cô thành, trong mắt người ngoài cũng là một tòa thành tội ác, nhưng người từ bên trong đi ra đều rất lợi hại, bên trong có lẽ có người xác thực là tội đại ác cực, nhưng cũng có người tốt." Mà Nam Kiều bọn họ chính là lứa người tốt đó.

Bà luôn tin tưởng như vậy.

Nam Kiều nhìn bà, thật không biết nên nói cái gì mới tốt, bà ấy vậy mà không để ý. "Tôi biết rồi, tôi sẽ nói với La Hậu." "Làm phiền rồi." Diêu Uyển Nhi đứng dậy rời đi.

Lúc đi tới cửa đột nhiên nghĩ tới một số chuyện, quay đầu nhìn Nam Kiều: "Tôi bên này tra được một số việc." "Đều là một số việc liên quan đến Vĩnh Nhạc Hầu, có điều vẫn chưa lấy được bằng chứng, ca ca tôi nói còn cần một khoảng thời gian, đợi bằng chứng tới tay, Vương gia có thể trực tiếp ra tay với ông ta rồi." Diêu Uyển Nhi trực tiếp nói.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Diêu Uyển Nhi, bà ấy vậy mà điều tra tướng công của mình?

Phải hận Vĩnh Nhạc Hầu bao nhiêu mới có thể làm được như vậy? "Tôi vẫn luôn không hòa ly với ông ta, còn nguyện ý lấy tiền nuôi đám người này, nguyên nhân lớn nhất là vì con trai con gái của tôi, nhưng ông ta lại dám ra tay với con gái tôi, tôi sẽ khiến ông ta phải trả giá đắt vì việc này, chuyện trước đó chỉ là bắt đầu." Chuyện bà đang điều tra mới là màn kịch hay.

Bà muốn Vĩnh Nhạc Hầu vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

Nam Kiều hiện tại đã hiểu vì sao chị dâu thường nói đừng chọc vào một người mẹ.

Lúc đó hắn còn rất tò mò vì sao, chẳng qua chỉ là một nữ tử thôi mà.

Có gì đáng sợ chứ?

Nhưng hiện tại nhìn thấy Diêu Uyển Nhi thế này, hắn dường như đã biết vì sao Vương Cẩn Hòa lại nói như vậy rồi.

Nếu chưa làm hại đến con cái của họ, họ có thể giả vờ như không biết gì cả, rồi mang theo con cái sống cuộc sống nhỏ của mình.

Một khi làm tổn thương đến thứ mà họ để ý, đó chính là tự tìm đường chết.

Vĩnh Nhạc Hầu chính là một ví dụ điển hình.

Nếu không có chuyện của Diêu Thi Hàm, Diêu Uyển Nhi e rằng cũng sẽ không làm việc tuyệt tình đến vậy.

Chỉ những việc Diêu Uyển Nhi làm trước đó đã nói lên tất cả.

Chương 1135

Diêu Uyển Nhi thật sự là người có thể nhẫn tâm được.

Nhà cửa tốt lành nói đập là đập.

Tiền nói lấy đi là lấy đi, còn có những thứ thuộc về bà, một món cũng không thiếu.

Có điều hắn lại cảm thấy rất sảng khoái, đối với loại người như Vĩnh Nhạc Hầu, hắn cảm thấy nên đối đãi như vậy, đỡ để Vĩnh Nhạc Hầu cảm thấy ai cũng phải nịnh bợ ông ta mới có thể sống tốt.

Loại suy nghĩ này thật sự không cần thiết. "Chúng tôi cũng đang điều tra, nhưng ông ta giấu khá sâu, chúng tôi vẫn luôn không có cách nào." "Các cậu cái gì cũng không điều tra được, đó là vì không hiểu rõ ông ta, đợi các cậu hiểu rõ ông ta rồi các cậu sẽ biết kỳ thực ông ta chính là một ngụy quân tử không hơn không kém, muốn đối phó ông ta cũng rất đơn giản." "Đại ca tôi từ rất sớm trước kia đã bắt đầu chú ý ông ta rồi, chính vì những điều này mới có thể thu thập ông ta vào lúc này." "..." Nam Kiều đột nhiên cảm thấy sau này phải đối xử tốt với thê tử một chút.

Nếu không lúc nào đó thê tử cũng chơi hắn một vố như vậy, hắn đoán chừng sẽ đau khổ đến chết đi sống lại.

Hít sâu một hơi: "Vậy thì làm phiền rồi." "Không cần khách sáo, chúng ta đều là chuyện đôi bên cùng có lợi." Hai người nói xong, Diêu Uyển Nhi liền đi, Nam Kiều nheo mắt nhìn ra bên ngoài.

Có thể bị chính thê tử của mình đối xử như vậy, Vĩnh Nhạc Hầu này cũng là một 'người tài'.

Ngồi trong sân một lát, đợi Bạch Khởi bọn họ về gần đủ Nam

Kiều mới qua đó.

Qua đó xong liền chằm chằm nhìn La Hậu.

Nhìn đến mức La Hậu rất muốn đánh người. "Cậu đủ rồi đấy." "Nam Kiều, cậu nhìn La Hậu như vậy làm gì?

Cậu cũng không lo cậu ấy xử lý cậu à." Nam Kiều đúng là tên ngứa đòn. "Không có gì, tôi chỉ là muốn xem La Hậu có bản lĩnh gì mà khiến Diêu Uyển Nhi qua đây hỏi tôi cậu ấy có vợ chưa." Nam Kiều nói xong đều bật cười.

Bạch Khởi và Lạc Diễm kinh ngạc nhìn Nam Kiều, chuyện này là thật?

Còn có loại chuyện này?

La Hậu cũng có chút bất ngờ: "Bà ấy hỏi cái này làm gì?" "Còn có thể làm gì?

Sau khi cậu cứu Diêu Thi Hàm, người ta liền thích cậu rồi, lo lắng cậu cưới vợ hoặc đính hôn rồi, mới nghĩ đến chuyện qua đây hỏi thăm.

Tôi nói với bà ấy cậu chưa đính hôn cũng chưa thành thân, sau đó còn nói với bà ấy một chút tình hình cơ bản, bà ấy một chút cũng không để ý, hơn nữa nhìn nhận sự việc rất thấu đáo." "Tôi cảm thấy có thể được, sau này nói với anh Ngọc một tiếng, anh Ngọc nhìn người lợi hại hơn chúng ta, có thể để anh Ngọc qua đây xem thử Diêu Thi Hàm là người như thế nào." "Nếu anh Ngọc đều nói tốt, vậy thì không sai được." "Cái này được đấy." La Hậu trong lòng không nói ra được là tư vị gì, nhưng La Hậu biết hắn đang vui vẻ.

Bởi vì sự yêu thích của Diêu Thi Hàm, mà không phải đơn thuần vì ơn cứu mạng.

Mấy ngày sau, Tô Ngọc lần lượt nhận được ba bức thư, đều là do

Nam Kiều gửi tới.

Tô Ngọc xem xong bức đầu tiên, chỉ là chuyện phân gia của Vĩnh Nhạc Hầu phủ.

Về phần nguyên nhân Lão hầu gia phân gia, chỉ là để bảo vệ những người khác trong Hầu phủ.

Đối với việc này Tô Ngọc không cảm thấy gì, chỉ cần không liên quan đến những việc Vĩnh Nhạc Hầu làm, hắn có thể tha cho người ta.

Sẽ không truy cứu trách nhiệm của đối phương.

Xem xong sau đó lại xem bức thư thứ hai và thứ ba, vốn dĩ còn tưởng là chuyện lớn gì, không ngờ lại liên quan đến La Hậu.

Lúc trước khi giới thiệu, La Hậu đối với cô nương nhà họ Minh cũng không thích, không ngờ lần này ra ngoài ngược lại chính mình cứu được một người.

Tô Ngọc xem xong liền cầm thư đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Tiểu Hòa, có muốn cùng anh ra ngoài không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc kỳ quái hỏi: "Ra ngoài?

Đi đâu?" Lúc này sao Tô Ngọc đột nhiên lại muốn ra ngoài?

Trước đó anh ấy không phải nói tạm thời không ra ngoài sao? "Là thư của Nam Kiều, em xem đi." Vương Cẩn Hòa nhận lấy thư Tô Ngọc đưa qua nghiêm túc xem, xem xong có chút kinh ngạc: "Cái này là thật sao?

La Hậu cũng tìm được người thích cậu ấy, mà cậu ấy lại cảm thấy không tệ rồi?" "Nam Kiều nói như vậy, ý của Nam Kiều là hy vọng anh qua đó xem thử, có điều người này là con gái của Vĩnh Nhạc

Hầu." "Như vậy có phiền phức lắm không?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày hỏi. "Sẽ không, cô nương này theo họ mẹ, hơn nữa đã lấy được hưu thư, là Lão hầu gia của Vĩnh Nhạc Hầu phủ đưa cho bà ấy, không chỉ đưa hưu thư, còn đồng ý để Diêu Uyển Nhi mang theo hai đứa nhỏ cùng đi." Vương Cẩn Hòa chấn kinh nhìn Tô Ngọc: "Vì sao?" Đây là cháu trai cháu gái của Lão hầu gia mà?

Vậy mà có thể theo họ mẹ?

Còn chủ động thả hai đứa nhỏ rời đi?

Suy nghĩ của Lão hầu gia này vị chi cũng quá kỳ lạ rồi đi? "Cái này thì không biết, đại khái là muốn cứu mẹ con Diêu Uyển Nhi ba người thôi." "Nếu La Hậu thật sự ở bên con gái của Diêu Uyển Nhi, vậy chúng ta không thể thu của người ta hai trăm vạn rồi." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này. "Không sao, đến lúc đó trực tiếp bảo bà ấy đưa cho La Hậu là được." Đưa cho con gái con rể bà ấy sống qua ngày, hắn tin Diêu Uyển Nhi cũng sẽ đồng ý.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười, cái này gọi là gì?

Mỡ nó rán nó. "Anh cũng thật không biết ngại." Vương Cẩn Hòa cười híp mắt gật đầu: "Em đương nhiên không biết ngại rồi." "Anh..." "Thế nào?

Có muốn cùng anh đi xem thử không?" "Được a, người bên Tạ gia thôn đã qua đây rồi, việc ươm giống, rồi dạy cách trồng bông bọn họ cũng có thể làm được, không cần em trông coi cũng không sao." Cô hiện tại tạm thời cũng không có việc gì, ra ngoài đi dạo cũng được.

Vương Cẩn Hòa nghĩ đến đám Tiểu Bảo: "Có muốn mang theo bọn Tiểu Bảo cùng đi không?" "Mang theo." Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nói.

Hắn vẫn hy vọng mang theo bọn trẻ đi khắp nơi nhìn ngắm, tăng trưởng chút kiến thức, điều này đối với chúng đều có lợi, đặc biệt là Hoằng Nghị. "Được, vậy chúng ta cùng đi." Mang theo sáu đứa trẻ qua đó, dường như có chút thanh thế quá lớn rồi. "Mang theo sáu đứa nhỏ qua đó, có phải có chút không tốt lắm không?" Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng nhìn Tô Ngọc hỏi. "Có gì mà không tốt?

Chúng ta mang theo con cái qua đó cũng chẳng có gì, còn có thể chăm sóc không tốt sao?" Tô Ngọc hoàn toàn hiểu sai ý của Vương Cẩn Hòa. "Vĩnh Nhạc Hầu vừa mới sai người đến tìm con của chúng ta, chúng ta bây giờ lại mang theo con cái đến Vĩnh Nhạc Hầu phủ, đây không phải là cho ông ta cơ hội sao?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nói.

Tô Ngọc lúc này mới hiểu ý Vương Cẩn Hòa hỏi như vậy: "Không sao, chúng ta có đủ năng lực bảo vệ tốt cho chúng, huống hồ dám động đến con cái trước mặt anh, cho ông ta hai cái gan cũng không dám." Tô Ngọc chính là có sự tự tin này.

Vương Cẩn Hòa cũng không phải không tin tưởng, chỉ là cảm thấy sau khi Tô Ngọc qua đó, Vĩnh Nhạc Hầu đoán chừng sắp xui xẻo rồi. "Em đi giao việc trong tay cho bọn Trần Cẩm Niên, sau đó chuẩn bị qua đó thôi, anh gửi thư cho bọn Nam Kiều, đừng đến lúc đó đánh cho họ một đòn trở tay không kịp." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc không yên tâm nói.

Chỉ lo tên này không thông báo cho người ta một tiếng, trực tiếp đánh úp bất ngờ.

Chương 1136

Tô Ngọc miễn cưỡng gật đầu: "Yên tâm đi, anh sẽ làm vậy." Đám Tiểu Bảo cảm nhận rất rõ ràng Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dường như rất bận.

Nhìn cái này, nhìn cái kia rất tò mò hỏi: "Cha mẹ, hai người gần đây đang bận cái gì vậy?" "Sắp xếp công việc trong tay, đưa các con ra ngoài." Trong mắt Tiểu Bảo đều là vui mừng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, mong chờ hỏi: "Cha, cha thật sự đưa bọn con ra ngoài a?" "Cha không lừa bọn con?" "Không tin?

Vậy chúng ta không đi nữa." Vương Cẩn Hòa ôn nhu nói.

Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Đừng mà, mẹ, con chỉ là tùy tiện nói thôi, không có ý gì khác." Ra ngoài chơi loại chuyện này đối với Tiểu Bảo mà nói chính là càng nhiều càng tốt, sao có thể không muốn ra ngoài?

Cậu bé còn muốn đi khắp nơi ngắm nhìn đây, không thể để mẹ từ chối được.

Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu: "Đi thu dọn đi." "Mẹ, chúng ta đều đi sao?" "Đều đi." "Đi đâu ạ?" Tiểu Bảo lúc này mới nhớ ra cậu bé còn chưa hỏi Vương Cẩn Hòa bọn họ muốn đi đâu. "Vĩnh Nhạc Hầu phủ." Tiểu Bảo nghiêng đầu, cái tên này dường như có chút quen thuộc.

Nghĩ không thông Tiểu Bảo liền không nghĩ nữa, đi tìm bọn Tiểu Trí. "Anh trai, nói với anh một chuyện tốt, anh có muốn biết không?" Tiểu Bảo hưng phấn chạy qua hỏi.

Tiểu Trí tò mò hỏi: "Hả?

Em muốn nói với anh cái gì?" "Mẹ nói muốn đưa chúng ta ra ngoài chơi, tất cả đều cùng đi, cha cũng đi." Tiểu Trí cũng có chút vui mừng, đến đây lâu như vậy, bọn họ đều chưa đi chơi xung quanh bao giờ.

Không biết lần này cha sẽ đưa bọn họ đi đâu chơi. "Biết chúng ta đi đâu không?" "Vĩnh Nhạc Hầu phủ." Tiểu Trí nghe thấy cái tên này, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Em không nghe nhầm chứ?

Thật sự là Vĩnh Nhạc Hầu phủ?" "Đúng vậy, anh sao thế?" Hạ Bác Ngao nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ cái Vĩnh Nhạc Hầu phủ gì đó có vấn đề?

Chắc không đến mức đó chứ? "Vĩnh Nhạc Hầu trong Vĩnh Nhạc Hầu phủ chính là người phái người tới muốn bắt chúng ta." Thấy Tiểu Bảo không nhớ ra người này là ai, Tiểu Trí bất lực mở miệng nhắc nhở.

Tiểu Bảo lập tức nhớ ra cảm giác quen thuộc này từ đâu mà đến. "Hóa ra là ông ta à?

Em còn thật không nghĩ tới." Khóe miệng Tiểu Trí co rút một cái, vậy em còn có thể nghĩ đến cái gì? "Cha mẹ đưa chúng ta tới đó làm gì?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Cái này em cũng không biết nữa, chắc không phải đơn thuần là đi chơi." Tiểu Trí đương nhiên biết không phải đơn thuần là đi chơi.

Dù sao Vĩnh Nhạc Hầu cũng muốn bắt bọn họ.

Kết quả cha còn mang theo bọn họ qua đó.

Đây không phải là tự dâng mình tới cửa sao? "Thôi bỏ đi, hiện tại cứ khoan nghĩ nhiều như vậy, sau này đi làm gì sẽ biết thôi." Hai người dẫn theo các em bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Ba ngày sau, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa mang theo mấy đứa trẻ đi rồi, đi cùng còn có Liệt Dương.

Nó nói thế nào cũng không chịu ở nhà một mình, đòi đi theo Triệt nhi.

Tô Ngọc hết cách với Liệt Dương, chỉ đành mang theo cùng đi.

Vương Cẩn Hòa dựa vào vai Tô Ngọc, nghe tiếng hổ gầm truyền đến từ phía sau, trong mắt đều là bất lực. "Tương công, anh nói xem khi Liệt Dương đến nơi, có dọa người ta sợ không?" Vương Cẩn Hòa hiện tại lo lắng nhất chính là cái này. "Khẳng định sẽ có." "Vậy làm sao bây giờ?" "Không sao, đến lúc đó giải thích một chút là được." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng mười phần không để tâm này của Tô Ngọc, lập tức cạn lời, anh ấy biết mình đang nói gì không?

Còn giải thích một chút là được.

Thật không biết anh ấy nghĩ thế nào. "Được rồi đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, đến lúc đó rồi tính." Nam Kiều sau khi nhận được thư của Tô Ngọc thì vô cùng vui vẻ, anh Ngọc vậy mà mang theo cả chị dâu và mọi người đến rồi. "Anh Ngọc bọn họ đã qua đây rồi, bọn Tiểu Bảo cũng đến, không biết Vĩnh Nhạc Hầu sẽ làm gì đây?" Dù sao đứa trẻ ông ta muốn bắt đột nhiên xuất hiện ngay dưới mí mắt mình, muốn ra tay, kỳ thực cũng rất dễ dàng nhỉ? "Anh Ngọc nghĩ thế nào vậy?

Lại mang cả Tiểu Bảo và Hoằng Nghị đến." Không biết nơi này còn có một người đang hổ thị đăm đăm nhìn bọn họ sao? "Không sao, có chúng ta ở đây cho Vĩnh Nhạc Hầu mấy cái gan cũng không dám làm như vậy." "Tôi lại hy vọng sau khi anh Ngọc bọn họ qua đây, cái tên Vĩnh Nhạc Hầu gì đó, cho anh Ngọc bọn họ một cái ra oai phủ đầu hay gì đó, hoặc là gọi binh lính của mình đến đối phó anh Ngọc, như vậy chúng ta có thể nhẹ nhàng rời đi rồi." Nam Kiều vẻ mặt đầy mong chờ nói.

La Hậu bọn họ tức giận nhìn Nam Kiều, khinh bỉ nói: "Tôi thấy cậu cứ nằm mơ đi, chuyện như vậy sao có thể xảy ra?

Vĩnh Nhạc Hầu này lại không phải kẻ ngu xuẩn." Thật sự ngu xuẩn như vậy thì đã không giấu giếm lâu như thế rồi. "Tôi chỉ là nghĩ trước thôi mà, làm gì chứ?

Còn không cho phép tôi tưởng tượng vấn đề này à?" Nam Kiều không phục nói. "Không phải vì cái này, chỉ là tôi cảm thấy đợi sau khi anh Ngọc bọn họ đến, có người phải sốt ruột rồi.

Đến lúc đó đoán chừng sẽ ngủ không được đâu?" "Đúng rồi, có cần nói với Diêu phu nhân một tiếng không?

Để bà ấy chuẩn bị trước chỗ ở, dù sao rất nhiều nơi trong Vĩnh Nhạc Hầu phủ đều bị đập phá rồi." Chỗ ở lập tức giảm đi rất nhiều, bọn Tiểu Bảo lại quen ở riêng.

Đột nhiên phải tranh giường với người khác, khẳng định sẽ không vui. "Nói một tiếng đi." "La Hậu, cậu đi đi." La Hậu nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Tại sao là tôi đi?" Nam Kiều lườm La Hậu một cái, tức giận nói: "Tôi nói cậu có phải đồ ngốc không?

Tại sao để cậu đi, trong lòng cậu không rõ sao?" "Hả?" Hắn làm sao? "Người ta Diêu phu nhân là mẹ vợ tương lai của cậu, chúng tôi làm như vậy đều là muốn tốt cho cậu, cho cậu cơ hội lấy lòng mẹ vợ, sao cậu còn không muốn?

Cậu nếu không muốn, vậy chúng tôi sẽ không khách sáo đâu." Nam Kiều cười xấu xa nói.

Lườm Nam Kiều một cái, tên này bao giờ mới bớt ấu trĩ đi được?

Có đôi khi hắn thật sự nghi ngờ Nam Kiều có thật sự lớn như tuổi thật không? "Nam Kiều, cậu đừng trêu La Hậu nữa, coi chừng cậu ấy không thèm để ý đến cậu đấy." Nam Kiều vui vẻ, nhìn La Hậu ở bên cạnh, Bạch Khởi không nói đùa, thật sự chọc người ta nóng lên, hắn thật sự có thể không thèm đếm xỉa đến cậu. "Có điều chuyện này cậu đi nói cũng xác thực là thích hợp." Bạch Khởi cân nhắc một chút rồi nói.

Bọn họ vẫn là nên hiểu nhau nhiều hơn một chút.

Dù sao sau này cũng là quan hệ thân thích rồi.

Lườm Nam Kiều và Bạch Khởi một cái, La Hậu không nói gì, chỉ là đang cân nhắc vấn đề bọn họ nói.

Chương 1137

Từ sau khi Diêu Uyển Nhi hỏi vấn đề kia, thời gian Diêu Thi Hàm tìm hắn càng nhiều hơn, rất nhiều lúc làm xong bài vở của mình sẽ đi theo bên cạnh hắn, trừ những lúc hắn phải ra ngoài làm việc.

Linh hồn tiếp xúc thời gian dài, La Hậu ít nhiều cũng hiểu Diêu Thi Hàm một chút.

Diêu Thi Hàm được Diêu Uyển Nhi nuôi dạy cực kỳ tốt.

Tính cách có chút ngây thơ đáng yêu.

Nhưng những thứ cần biết thì cũng một chút cũng không lơ là.

Điểm này có chút giống chị dâu.

Có điều chị dâu là được anh Ngọc sủng thành như vậy.

Trừ việc đồng áng ra, Vương Cẩn Hòa đối với những việc khác xưa nay đều không để tâm lắm.

Mà những việc cô không để tâm này, toàn bộ do anh Ngọc xử lý.

Còn Diêu Thi Hàm là được Diêu Uyển Nhi sủng, sủng ái nhưng không nuông chiều, những thứ cần học một chút cũng không được thiếu.

Từ việc trước đó cô ấy trực tiếp xử lý nha hoàn Tiểu Thúy kia là có thể nhìn ra được.

Hơn nữa cô ấy thu mua lòng người cũng rất có một bộ, người trong viện của cô ấy đều rất trung thành.

Cũng rất thích cô ấy.

Người như vậy ở chung sẽ tương đối đơn giản một chút.

Thấy La Hậu vẫn luôn không nói lời nào, Nam Kiều vội vàng mở miệng: "La Hậu cậu rốt cuộc nghĩ thế nào?

Cậu mau qua đó nói một tiếng, dù sao đây cũng là nhà Diêu Uyển Nhi, không nói thì bất tiện lắm đúng không?" Dù sao anh Ngọc cũng mang theo sáu đứa trẻ qua đây mà.

La Hậu trừng mắt nhìn Nam Kiều: "Cậu giục cái gì mà giục?" Nam Kiều vô tội nhìn người đang có chút xù lông, cạn lời nói: "Tôi cũng không muốn giục cậu, nhưng cậu không có phản ứng a." Cậu ta tự mình ở đây ngơ ngơ ngác ngác, cuối cùng lại là lỗi của hắn sao?

La Hậu tức giận nhìn Nam Kiều một cái, đứng dậy rời đi.

Lạc Diễm ngồi bên cạnh dựa vào Nam Kiều: "Mi không sợ La Hậu xử lý mi à?" "Có gì đáng sợ chứ?

Cho cậu ấy một cơ hội quang minh chính đại gặp vị hôn thê, cậu ấy còn có thể không muốn sao?" Nam Kiều nói như lẽ đương nhiên.

Lạc Diễm cảm thấy Nam Kiều đây là đang cưỡng từ đoạt lý.

Lườm Nam Kiều một cái: "Cậu vẫn là bớt nói hai câu đi, chuyện bát tự còn chưa có một phết." "Ai nói không có?

Chỉ không chừng đợi anh Ngọc qua đây xong La Hậu liền có thể đính hôn với Diêu Thi Hàm rồi." Nam Kiều không phục nói.

Bộ dạng lúc hai người ở chung thế nào, chẳng lẽ bọn họ không nhìn thấy?

Quan hệ tốt như vậy, tình cảm cũng không tệ, muốn nói không có vấn đề thì sao có thể?

Khi nào thì La Hậu lại lãng phí thời gian của mình đi chơi với một cô bé chứ?

Bọn họ từng thấy tình huống này chưa?

Lạc Diễm không nói nữa, có điều Nam Kiều nói cũng không sai, La Hậu bên này xác thực là như thế.

La Hậu cũng không biết sau khi hắn đi Nam Kiều bọn họ sẽ nói gì.

Lúc hắn đến cửa viện của Diêu Uyển Nhi thì có chút bất lực, tìm một người: "Tôi muốn gặp Diêu phu nhân." Bộ dạng lạnh lùng băng giá, nếu không phải từng thấy tiểu thư nhà mình quấn lấy La Hậu, bọn họ đều sẽ tưởng người này tới tìm phiền toái. "Vị công tử này xin chờ một chút." Nói xong liền đi vào trong. "Phu nhân, có một vị công tử ở bên ngoài, nói muốn gặp bà." "Ồ?

Mời cậu ấy vào." Diêu Uyển Nhi nghĩ thầm chắc là một trong số bọn Nam Kiều.

Hạ nhân vội vàng đi ra ngoài: "Công tử mời vào trong." La Hậu đạm mạc đi vào, Diêu Uyển Nhi nhìn thấy La Hậu qua đây thì có chút bất ngờ: "Cậu qua đây là có việc gì sao?" Đối với thiếu niên sắp cuỗm mất con gái mình này, bà có đôi khi thật không biết nên đối mặt thế nào. "Anh Ngọc bọn họ sắp qua đây, mang theo cả bọn trẻ nữa." Diêu Uyển Nhi vẻ mặt chấn kinh nhìn La Hậu, bọn họ vậy mà mang theo cả bọn trẻ qua đây?

Rốt cuộc là nghĩ thế nào vậy? "Bọn họ mang tới không lo lắng Vĩnh Nhạc Hầu làm gì sao?" Dù sao người ta cũng đang chằm chằm nhìn vào con cái bọn họ mà.

La Hậu tùy ý nói: "Vĩnh Nhạc Hầu không dám làm gì đâu." Chỉ với thân phận và năng lực của anh Ngọc, mấy cái Vĩnh Nhạc Hầu cũng không phải đối thủ của anh ấy.

Vĩnh Nhạc Hầu nếu thật sự làm gì đó, đây mới là chuyện phiền toái.

Đến lúc đó Vĩnh Nhạc Hầu có khả năng sẽ trực tiếp bị anh Ngọc xử lý mất. "Các cậu một chút cũng không lo lắng?" "Không có gì đáng lo lắng cả, người bên cạnh anh Ngọc đều là cao thủ, ông ta nếu thật sự dám làm gì, cuối cùng xui xẻo cũng chỉ sẽ là chính ông ta, không phải là anh Ngọc." Diêu Uyển Nhi ngẩn người, đúng rồi, bên cạnh Ngọc Vương thiếu gì năng nhân dị sĩ?

Có bọn họ ở đó Vĩnh Nhạc Hầu quả thực không có cách nào làm gì. "Vĩnh Nhạc Hầu phủ đã phân gia rồi, những người còn lại..." Diêu Uyển Nhi chần chờ một chút, cuối cùng vẫn quyết định hỏi xem sau này có liên lụy đến những người đó không.

Bọn họ cái gì cũng không biết, liên quan đến dã tâm của Vĩnh Nhạc Hầu bọn họ cũng không tham dự.

Lão hầu gia làm như vậy mục đích chính là để bảo vệ những người còn lại.

Nếu Vương gia bên này không đồng ý, tất cả mọi chuyện đoán chừng đều vô vọng.

La Hậu dường như biết bà muốn hỏi cái gì, nhíu mày nói: "Anh Ngọc đã nói rồi, đã phân gia thì không phải là người một nhà, sau này xảy ra chuyện gì, tự nhiên sẽ không liên lụy đến nhau." Diêu Uyển Nhi lập tức yên tâm. "Vậy thì tốt, bất kể thế nào, tất cả chuyện này đều là lỗi của Vĩnh Nhạc Hầu, chuyện này không liên quan nhiều đến những người khác, vẫn hy vọng Vương gia có thể tha cho bọn họ." Những người đó bình ngày đối với bà và con cái cũng coi như không tệ.

Có thể giúp chút nào thì giúp chút đó đi. "Không cần lo lắng, anh Ngọc bên kia đã gửi tin tức qua đây rồi." La Hậu bình tĩnh nói.

Diêu Uyển Nhi triệt để yên tâm: "Vậy thì tốt, vậy tôi yên tâm rồi." La Hậu ừ một tiếng, không nói gì, nhìn thấy La Hậu như vậy, Diêu Uyển Nhi cũng không nói gì thêm, chỉ coi đây chính là tính cách của cậu ấy. "Tôi đi trước đây." Sự tình nói xong, La Hậu có chút không biết nên ở chung với Diêu Uyển Nhi thế nào, thế là mở miệng chuẩn bị rời đi.

Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Được." Đừng nói La Hậu không biết nên ở chung với bà thế nào, ngay cả bà cũng không biết nên ở chung với La Hậu ra sao.

Chuyện La Hậu đi tìm Diêu Uyển Nhi, rất nhanh bị Vĩnh Nhạc Hầu biết được.

Vĩnh Nhạc Hầu qua đây tìm Diêu Uyển Nhi: "Bà nói gì với La Hậu?" Nhìn Vĩnh Nhạc Hầu xông vào một cái, ánh mắt Diêu Uyển Nhi có chút lạnh lùng: "Xem ra ông vẫn chưa nhận được giáo huấn." "Diêu Uyển Nhi bà..." "Bà hiện tại vẫn là thê tử của ta, vẫn là Hầu phủ phu nhân, bà dám phản bội ta?" Vĩnh Nhạc Hầu giận dữ quát mắng.

Diêu Uyển Nhi trào phúng nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, trên dưới đánh giá bộ dạng này của ông ta, trong mắt mang theo châm chọc: "Phản bội?

Chương 1138

Vĩnh Nhạc Hầu đừng quá đề cao bản thân, tôi làm gì đó là việc của tôi, ông làm gì cũng đừng dây dưa bất cứ quan hệ nào với tôi, tôi không ăn bộ này của ông." "Bà..." "Còn nữa, lần sau tới chỗ tôi tốt nhất nên cho người thông báo một tiếng trước, đừng tùy tiện xông vào." Diêu Uyển Nhi một chút mặt mũi cũng không cho Vĩnh Nhạc Hầu, lời nói ra, có thể khiến Vĩnh Nhạc Hầu trực tiếp tức chết.

Nếu biết sau khi Diêu Uyển Nhi không buồn diễn kịch với mình nữa sẽ thành ra thế này, hắn đã không nên đẩy mối quan hệ của họ đến mức căng thẳng như vậy. "Cô biết rõ bọn La Hậu đến để làm gì, vậy mà còn dám đi lại gần gũi với chúng, cô không muốn sống nữa à?" Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc hầu, châm chọc nói: "Vậy thì thật khiến anh thất vọng rồi, dù anh có chết thì tôi cũng không chết đâu." "Anh nên lo cho bản thân mình thì hơn.

Dù sao thì bây giờ anh đã đắc tội với Ngọc Vương, nếu để Hoàng thượng biết chuyện anh bắt cóc Thái tử, e là cái ghế Hầu gia này của anh cũng chẳng còn nữa đâu." "Có thời gian đến gây sự với tôi, chất vấn tôi những vấn đề này, anh nên đi xử lý chuyện của mình trước đi, đừng để đến lúc đẩy cả bản thân và người bên cạnh vào hố lửa." Diêu Uyển Nhi nói, từng lời như dao đâm.

Vĩnh Nhạc hầu chưa từng thấy Diêu Uyển Nhi ăn nói độc địa như vậy. "Mục đích La Hậu đến tìm cô rốt cuộc là gì?" Vĩnh Nhạc hầu biết không thể tiếp tục tranh cãi chuyện này với Diêu Uyển Nhi, nói tiếp chỉ khiến bản thân thêm khó chịu, bèn chuyển chủ đề. "La Hậu đến nói gì với tôi thì liên quan gì đến anh?" "Diêu Uyển Nhi, nếu cô còn muốn ở lại cái nhà này thì nói rõ cho tôi, nếu không…" "Nếu không thì sao?

Bỏ vợ à?

Có bản lĩnh thì anh cứ bỏ đi cho tôi xem.

Ngoài của hồi môn và hai đứa con ra, tôi sẽ không mang theo bất cứ thứ gì.

Ai không bỏ thì là con rùa rụt cổ." Diêu Uyển Nhi nhướng mày nhìn Vĩnh Nhạc hầu, cười như không cười.

Cô biết lúc này Vĩnh Nhạc hầu sẽ không chọn bỏ vợ, vì hắn không thể mất mặt như vậy.

Thật mỉa mai, Vĩnh Nhạc hầu luôn muốn đoạt thứ gì đó từ tay cô, nhưng lại không ngừng tính kế cô.

Đã đến nước này mà hắn vẫn nghĩ trong lòng cô còn có hắn.

Còn nghĩ rằng vì các con mà cô sẽ tiếp tục giúp đỡ hắn.

Đúng là một suy nghĩ ngây thơ. "Diêu Uyển Nhi, cô biết rõ…" "Tôi biết gì chứ?

Tôi chẳng biết gì cả, tôi chỉ biết sự giả tạo của anh khiến tôi buồn nôn." Nếu ban đầu không phải do hai mẹ con hắn tính kế cô, cuộc sống của cô sao có thể ra nông nỗi này?

Tất cả đều là lỗi của Vĩnh Nhạc hầu và mẹ hắn.

Bây giờ đã đến mức này rồi mà còn muốn dùng tình cảm để lay động cô sao, tưởng cô dễ bắt nạt lắm à? "Diêu Uyển Nhi, cô nên suy nghĩ cho kỹ." Vĩnh Nhạc hầu độc ác nói. "Chưa bao giờ tôi tỉnh táo hơn lúc này.

Vĩnh Nhạc hầu, kết cục của hai chúng ta đã sớm được định sẵn rồi.

Khi tôi thỏa hiệp, chuẩn bị sống hòa thuận với anh, thì chính anh lại mải mê tính kế tôi." Sau khi sinh con trai, cô đã buông bỏ mọi chuyện.

Đã gả cho Vĩnh Nhạc hầu, lại còn có con, vậy thì cứ sống cho tốt.

Nào ngờ, hắn lại quá giỏi, vừa biết cô mang thai đã bắt đầu tính kế những thứ trong tay cô, từ của hồi môn đến cửa hàng.

Một lần không được lại làm lần thứ hai. "Anh nghĩ tại sao bao năm qua tôi lại đối xử với anh như vậy?

Vĩnh Nhạc hầu, anh nói gì với tôi cũng vô dụng thôi." Cô đã hoàn toàn hết hy vọng với người đàn ông này, ngay từ khi Hàm Hàm ra đời.

Vĩnh Nhạc hầu sững sờ nhìn Diêu Uyển Nhi.

Hắn luôn nghĩ Diêu Uyển Nhi hận hắn, không ngờ cô lại từng muốn sống hòa thuận với hắn.

Sao có thể chứ?

Diêu Uyển Nhi không phải là người dễ dàng thỏa hiệp, nếu cô là loại người đó, những thứ trong tay cô đã sớm thuộc về hắn rồi. "Tôi đã cho anh rất nhiều cơ hội, là tự anh không cần, còn tìm đám tiểu thiếp đó đến chọc tức tôi?

Gây sự với tôi?

Anh tưởng Diêu Uyển Nhi tôi dễ bắt nạt lắm sao?" Khi hắn dung túng cho đám đàn bà trong hậu viện đến gây sự, Diêu Uyển Nhi đã biết cô và người đàn ông này không thể nào có tương lai.

Bây giờ thấy Vĩnh Nhạc hầu ra nông nỗi này, tâm trạng cô vẫn khá tốt.

Vĩnh Nhạc hầu động lòng, nhìn Diêu Uyển Nhi nói: "Nếu em bằng lòng, chúng ta có thể tiếp tục sống hòa thuận.

Anh nhất định sẽ đối xử rất tốt với em, chỉ cần em nghe lời anh." Diêu Uyển Nhi thất vọng lắc đầu, người này vẫn chưa nhận ra mình đã sai ở đâu. "Anh sẽ không bao giờ biết mình đã sai ở đâu." Vĩnh Nhạc hầu hừ một tiếng: "Sai ở đâu?

Ta sai lúc nào?" "Đã đến nước này mà anh vẫn còn tính kế, anh nghĩ mình có tư cách gì?

Con người tôi tuy không phải người tốt, nhưng cũng chưa đến mức như anh." Tuy cô cũng đã làm nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ như Vĩnh Nhạc hầu.

Cô thật sự thất vọng rồi. "Là cô tự mình không cần cơ hội này, vậy thì đừng nói những lời đó, nghe chỉ thấy ghê tởm." Hắn đã cho Diêu Uyển Nhi cơ hội, nếu Diêu Uyển Nhi không cần thì thôi.

Tưởng ai cũng phải nghe lời cô ta chắc? "Vậy anh có thể đi rồi." Diêu Uyển Nhi cũng không tức giận, chỉ thẳng tay chỉ ra cửa tiễn khách. "Cô dám đuổi ta?" "Có gì mà không dám?

Vĩnh Nhạc hầu, nếu tôi là anh, tôi sẽ làm theo những gì mình đã nói, chứ không phải ở đây vòng vo tam quốc hết lần này đến lần khác, thật vô vị." "Cô…" "Một khi anh đã quyết định, thì nên nhận thức được rằng tôi và anh không thể nào có chung đường.

Tôi cũng không phải là đám đàn bà trong hậu viện của anh, chỉ cần anh nói vài câu là có thể dỗ dành được, tôi không ngu ngốc đến thế." Đã đến lúc nào rồi mà hắn còn coi cô như đám đàn bà trong hậu viện để dỗ ngọt, thật ngây thơ đến nực cười.

Vĩnh Nhạc hầu hít sâu một hơi, biết Diêu Uyển Nhi không giống những người đó nên không nói thêm về vấn đề này. "Mục đích La Hậu đến tìm cô." Hắn bức thiết muốn biết La Hậu rốt cuộc đã nói gì với cô. "Còn nữa, mục đích hắn tiếp cận Diêu Thi Hàm là gì?

Rốt cuộc cô đang tính kế điều gì?" Vĩnh Nhạc hầu hỏi liền ba câu.

Nhìn dáng vẻ lo lắng có phần thảm hại của Vĩnh Nhạc hầu, Diêu

Uyển Nhi cảm thấy có chút buồn cười. "Diêu Uyển Nhi…" "Đừng tức giận như vậy, tôi chỉ thấy bộ dạng này của anh thật quá khó coi." Diêu Uyển Nhi cười như không cười nói.

Vĩnh Nhạc hầu tức đến mức mặt tái đi, Diêu Uyển Nhi từ khi nào lại trở nên khó đối phó như vậy.

Chương 1139

"Hắn và Hàm Hàm thế nào là chuyện giữa tôi và con bé, không phiền Vĩnh Nhạc hầu ngài quan tâm.

Còn về việc hắn đến làm gì, tôi tính kế điều gì, đó không phải là chuyện anh có thể biết.

Nếu không có việc gì thì Vĩnh Nhạc hầu về đi, tôi còn có việc, không tiếp anh nữa." Vĩnh Nhạc hầu càng muốn biết La Hậu đến làm gì, cô lại càng không nói.

Nhìn dáng vẻ này của hắn thực ra cũng khá thú vị. "Diêu Uyển Nhi, cô giỏi lắm." Diêu Uyển Nhi cười gật đầu: "Ừm, anh nói không sai, tôi cũng thấy mình khá giỏi, chỉ không biết Vĩnh Nhạc hầu ngài có thể tiếp tục như thế này mãi không, tôi cũng rất mong chờ đấy." Nói xong liền bỏ đi.

Vĩnh Nhạc hầu tức giận quay người rời khỏi.

Lỗ tiên sinh thấy Vĩnh Nhạc hầu trở về liền hỏi: "Hầu gia, sao rồi ạ?" Vĩnh Nhạc hầu mặt mày âm trầm lắc đầu.

Tuy không nói gì nhưng Lỗ tiên sinh đã hiểu ý hắn. "Hầu gia, dù thế nào đi nữa, vẫn phải dỗ dành phu nhân cho tốt, chỉ có như vậy bà ấy mới trở thành trợ lực cho chúng ta." Họ rất cần tài lực của Diêu Uyển Nhi.

Không có sự hỗ trợ tài chính của cô, rất nhiều việc không thể làm được.

Nhưng Diêu Uyển Nhi bây giờ đã cắt đứt mọi quan hệ với Vĩnh Nhạc hầu, muốn cô đồng ý làm gì, e là không thể. "Cô ta không thể tiếp tục giúp ta được nữa." Vĩnh Nhạc hầu nói thẳng.

Vì chuyện của Diêu Thi Hàm, hai người xem như đã triệt để vạch mặt nhau.

Diêu Uyển Nhi sao có thể bỏ qua cơ hội này? "Lời tuy nói vậy, nhưng Hầu gia và phu nhân dù sao cũng là vợ chồng, tệ nhất thì vẫn còn Đại thiếu gia và tiểu thư.

Hay là ngài đi tìm Đại thiếu gia bọn họ nói chuyện thử xem?" Lỗ tiên sinh gợi ý cho Vĩnh Nhạc hầu.

Nhìn Lỗ tiên sinh một cái, Vĩnh Nhạc hầu cau mày nói: "Chuyện ta đối phó với Diêu Thi Hàm trước đây đã khiến chúng nó đề phòng ta.

Ta đi tìm chúng, chúng chỉ nghĩ là chồn chúc Tết gà, chẳng có ý tốt đẹp gì." "Nhưng mà…" "Hơn nữa, bảo ta đi lấy lòng những người ta từng không thích, thậm chí vứt bỏ, là điều không thể." Đây chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Dù trước đó có nói với Diêu Uyển Nhi muốn tiếp tục sống chung, cũng chỉ là bộ dạng ban ơn, hắn không thể để mặt mũi của mình thấp hơn Diêu Uyển Nhi.

Dù có cầu xin, cũng phải là Diêu Uyển Nhi cầu xin hắn, chứ không phải hắn đi cầu xin cô, tuyệt đối không thể.

Lỗ tiên sinh nhìn bộ dạng này của Vĩnh Nhạc hầu, trong lòng có chút bất lực: "Hầu gia, bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này." Hầu gia sao lại không hiểu ý ông ta chứ?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, họ sẽ gặp rất nhiều phiền phức, đạo lý này Hầu gia không phải không hiểu.

Chỉ là cúi đầu trước, có gì to tát đâu.

Tuy nhiên, trong lòng Vĩnh Nhạc hầu, đây là chuyện rất nghiêm trọng, mặt mũi của hắn quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Lỗ tiên sinh còn muốn nói gì đó, đã bị Vĩnh Nhạc hầu ngăn lại: "Được rồi, đừng nói nữa." Lỗ tiên sinh khẽ thở dài, trong lòng có chút bất lực, cuối cùng chỉ có thể im lặng.

Bây giờ chỉ có thể hy vọng Vĩnh Nhạc hầu có thể suy nghĩ thông suốt, chứ không phải tiếp tục làm những chuyện này. "Gần đây tiểu thư và La Hậu qua lại khá thân thiết, ngay cả bên phu nhân cũng vậy, nếu cứ tiếp tục như thế này sẽ rất bất lợi cho chúng ta." Nếu phu nhân chỉ là đối đãi theo lễ khách thì còn đỡ, nếu là chuyện khác, đối với họ tuyệt đối là một tai họa khôn lường. "Hôm nay ta cũng đã hỏi rồi, nhưng cô ta không nói với ta." "…" Lỗ tiên sinh nhất thời không biết nên nói gì.

Ban đầu ông đã khuyên Vĩnh Nhạc hầu đừng luôn bắt nạt phu nhân, một khi phu nhân đã tức giận thì là giận thật, sau này họ sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào.

Nhưng Vĩnh Nhạc hầu lại không chịu nghe, cứ như thể đối tốt với phu nhân là một chuyện đau khổ lắm.

Ông có thể cảm nhận được ban đầu phu nhân thật lòng giúp đỡ Hầu gia, thậm chí muốn cùng Hầu gia sống một cuộc sống tốt đẹp.

Lúc đó ông đã nói với Hầu gia hãy thật lòng với phu nhân, sau này dù thế nào, phu nhân cũng sẽ giúp ngài.

Của hồi môn và cửa hàng của phu nhân có nằm trong tay ngài hay không cũng không quan trọng.

Kết quả là ngài ấy hoàn toàn không nghe, nhất quyết phải tính kế để chiếm đoạt.

Kết quả là lần này đến lần khác khiến phu nhân thất vọng, cuối cùng rơi vào tình cảnh hiện tại, đây là chuyện gì vậy chứ?

Chỉ là ông không nói gì, chỉ yên lặng đứng bên cạnh, bây giờ có những chuyện không phải nói là có thể giải quyết được. "Ngươi có ý kiến gì không?" Lỗ tiên sinh không muốn nói, Vĩnh Nhạc hầu lại mở miệng hỏi.

Lỗ tiên sinh có chút bất lực, ông có thể có ý kiến gì chứ?

Dù ông nói gì Vĩnh Nhạc hầu cũng không nghe, nói nhiều hơn nữa có ích gì? "Hầu gia không muốn chủ động hòa giải với phu nhân, không muốn đi tìm thiếu gia và tiểu thư, chuyện này tôi cũng không biết phải xử lý thế nào." Lỗ tiên sinh vốn không muốn nói, nhưng cuối cùng vẫn nói ra.

Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt lập tức âm trầm, bất mãn nhìn ông: "Ngươi đang chỉ trích bản hầu?" "Không dám." Lỗ tiên sinh có chút đau đầu.

Hắn bắt đầu từ khi nào mà ngay cả những lời như vậy cũng không nghe lọt tai nữa. "Lui ra." Vĩnh Nhạc hầu lạnh lùng quát.

Lỗ tiên sinh không nói gì, quay người rời đi, ông đã bắt đầu cân nhắc xem có nên rời khỏi phủ Vĩnh Nhạc hầu không.

Nhưng ông biết nếu rời đi, Vĩnh Nhạc hầu chắc chắn sẽ không tha cho ông.

Bây giờ phải làm sao đây?

Trong lúc Lỗ tiên sinh đang suy tính chuyện tương lai, Vĩnh Nhạc hầu cũng đang nghĩ về những vấn đề này.

Rốt cuộc có nên đi tìm hai đứa con không.

Cuối cùng quyết định vẫn là đi xem thử.

Vĩnh Nhạc hầu đi tìm con trai mình trước, Diêu Tuấn Sinh.

Lúc tìm thấy, cậu đang đọc sách.

Đợi tan học, tiên sinh đi rồi, Vĩnh Nhạc hầu mới đi qua.

Thấy Vĩnh Nhạc hầu đến, vẻ mặt Diêu Tuấn Sinh có chút ngạc nhiên, sau đó liền khôi phục bình tĩnh.

Cầm sách rời đi, lúc đi đến trước mặt Vĩnh Nhạc hầu, ngay cả một ánh mắt cũng không cho, định đi vòng qua.

Vĩnh Nhạc hầu vốn nghĩ Diêu Tuấn Sinh sẽ đến chào hỏi mình, dù sao hắn cũng là cha của Diêu Tuấn Sinh.

Kết quả là cậu lại mắt điếc tai ngơ, cứ thế đi lướt qua bên cạnh, điều này khiến hắn sao có thể chấp nhận được?

Chương 1140

"Đứng lại." Vĩnh Nhạc hầu lạnh giọng nói.

Xem ra là Diêu Uyển Nhi đã dạy con thành ra thế này.

Diêu Uyển Nhi đáng chết, lại dám để con không nhận cha.

Diêu Tuấn Sinh dừng bước, quay người nhìn Vĩnh Nhạc hầu: "Vĩnh Nhạc hầu, ngài có chuyện gì không?

Nếu không có việc gì, tôi đi trước đây." Từ sau chuyện của Diêu Thi Hàm, Diêu Tuấn Sinh ngay cả tiếng "cha" cũng không muốn gọi nữa, gọi thẳng là Vĩnh Nhạc hầu.

Vĩnh Nhạc hầu kinh ngạc nhìn cậu: "Diêu Tuấn Sinh, thái độ của con là gì vậy?

Ta là cha con, sao con lại nói chuyện với ta như thế?" "Chẳng phải chính ngài đã nói không kiên nhẫn với chúng con, nói ngài không phải là cha của chúng con sao?" Diêu Tuấn Sinh kinh ngạc nói.

Bây giờ lại chạy đến trước mặt nói hắn là cha của họ, còn có chuyện gì nực cười hơn thế nữa sao? "Diêu Tuấn Sinh, có phải mẹ con dạy con không?" "Cái này thì thật sự không có, ngay từ lúc ngài đối phó với muội muội, ngài đã không còn là cha của tôi nữa rồi, bởi vì ngài không xứng làm cha của tôi." Diêu Tuấn Sinh nhìn Vĩnh Nhạc hầu, nói từng chữ một. "Để uy hiếp mẹ, ngài có thể bắt cả con gái ruột của mình đi để tính kế, thậm chí suýt nữa bức chết em ấy, bây giờ lại đến nói mình là cha của chúng tôi, ngài nghĩ mình còn xứng đáng không?" Diêu Tuấn Sinh thấy hắn đã nói đến nước này rồi, hắn không cần mặt mũi, vậy cậu cũng không cho hắn sắc mặt tốt, nói thẳng không chút khách khí. "Ngươi…" Diêu Tuấn Sinh nhìn hắn, vẻ mặt không chút sợ hãi. "Tôi và Hàm Hàm đều do mẹ nuôi lớn, còn ngài, chưa bao giờ quan tâm đến chúng tôi, bây giờ cũng đừng ở trước mặt chúng tôi đóng vai người cha nhân từ nữa, người cha như ngài, chúng tôi không xứng có." Diêu Tuấn Sinh đại khái đoán được mục đích Vĩnh Nhạc hầu đến tìm mình là gì.

Trước khi Vĩnh Nhạc hầu kịp nói ra, cậu đã chặn họng trước, chính là không cho hắn nói.

Vĩnh Nhạc hầu tức đến run người, đây là đứa con trai ngoan của hắn đấy à. "Diêu Tuấn Sinh, ngươi…" Vĩnh Nhạc hầu bị những lời của Diêu Tuấn Sinh làm cho không nói nên lời. "Vĩnh Nhạc hầu không cần tức giận, cũng không cần cảm thấy chúng tôi bất hiếu, tất cả đều là do ngài ép buộc." "Diêu Tuấn Sinh, dù con có không thừa nhận thế nào đi nữa, ta vẫn là cha của con, điểm này con tốt nhất nên nhớ kỹ cho ta." Vĩnh Nhạc hầu nghiến răng nói. "Dù ta có làm gì, các con vẫn là con của ta, đây là điều không thể thay đổi." Vĩnh Nhạc hầu không muốn tiếp tục nói những lời này với cậu, chỉ cứng rắn nói.

Đã nói chuyện tử tế không nghe, vậy thì hắn sẽ dùng cách khác.

Luôn có cách khiến chúng khuất phục.

Diêu Tuấn Sinh cười khẩy: "Hầu gia còn nhớ tại sao tôi và muội muội lại theo họ mẹ không?

Ngài quên cũng không sao, nhưng ba mẹ con chúng tôi đều nhớ rất rõ." "Lúc đó ngài nói muội muội không phải con ruột của ngài, là con hoang, mẹ tức giận, sau đó ngài lại uy hiếp mẹ, lấy đi không ít ngân phiếu từ tay mẹ.

Mẹ quả thực đã đưa cho ngài, nhưng yêu cầu là tôi và muội muội phải theo họ mẹ, và sau này chúng tôi là con cháu nhà họ Diêu, không có bất kỳ quan hệ gì với phủ Vĩnh Nhạc hầu của ngài." "Ngài cũng đừng nói là phủ Vĩnh Nhạc hầu nuôi chúng tôi lớn, người nuôi chúng tôi là mẹ tôi, người cho chúng tôi ăn mặc cũng là mẹ tôi, người mời phu tử giỏi nhất dạy chúng tôi học cũng là mẹ tôi.

Cuối cùng, người dạy chúng tôi kỹ năng sinh tồn, dạy chúng tôi đạo lý làm người, cũng vẫn là mẹ tôi.

Vĩnh Nhạc hầu, không biết trong quá trình trưởng thành của tôi và muội muội, ngài đã làm được gì cho chúng tôi?

Dù chỉ một lần thôi." Diêu Tuấn Sinh nhìn Vĩnh Nhạc hầu, hỏi từng chữ một.

Vĩnh Nhạc hầu lập tức cảm thấy vô cùng xấu hổ, nhìn cậu, trong lòng ít nhiều có chút bực bội: "Ngươi…" "Sao?

Vĩnh Nhạc hầu không nói được à?" "Cũng phải thôi, ngài chưa bao giờ làm, sao có thể nói ra được chứ?

Lúc nhỏ muội muội muốn ngài bế, nó cứ nhìn ngài như vậy, ngài đã làm gì?

Một cước đá muội muội ra xa, bảo muội muội cút đi, đừng xuất hiện trước mặt ngài." "Những chuyện này ngài không nhớ cũng không sao, chúng tôi nhớ là được rồi." "Một khi đã làm những chuyện như vậy, bây giờ đừng đến nói những lời như ngài là cha của chúng tôi nữa." Những lời này đã đè nén trong lòng cậu rất lâu rồi.

Cậu đã sớm muốn nói ra, nhưng vẫn luôn không có cơ hội, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội, cậu đương nhiên sẽ không bỏ qua. "Ta bây giờ chỉ muốn đối tốt với các con một chút." Vĩnh Nhạc hầu khô khan nói.

Diêu Tuấn Sinh cười khẽ: "Sự tốt đẹp đó của ngài, vẫn nên dành cho đám con thứ của ngài đi, tôi và muội muội không cần, cũng đã qua cái tuổi cần rồi." Đột nhiên đến nói những lời này, bảo không có mục đích cậu thật sự không tin.

Chắc là định lấy lòng họ, sau đó nhờ họ nói tốt với mẹ, cuối cùng để mẹ bỏ tiền ra nuôi cả cái phủ Vĩnh Nhạc hầu này mới là thật.

Nghĩ thông rồi, Diêu Tuấn Sinh cũng không còn suy nghĩ gì khác.

Thất vọng hết lần này đến lần khác đã khiến cậu và Hàm Hàm qua cái tuổi cần cha rồi.

Họ có mẹ, có ông ngoại, có cậu mợ và các anh chị em họ, thế là đủ rồi.

Đối với anh em họ, người nhà họ Diêu mới là gia đình của họ, còn Vĩnh Nhạc hầu căn bản không xứng.

Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt lúc xanh lúc trắng, hắn đã nói đến nước này rồi mà cậu còn dám nói những lời như vậy.

Đúng là không coi người cha này ra gì. "Trong mắt con còn có ta, người cha này không?" Diêu Tuấn Sinh nghiêm túc suy nghĩ một lúc, rồi cười nói: "Không có." "Diêu Tuấn Sinh." "Tôi còn rất nhiều bài vở chưa làm, đi trước đây." Sang năm cậu phải vào kinh thi cử, còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian ở đây tán gẫu với hắn.

Vốn dĩ khoa cử ba năm một lần, nhưng Huyền quốc vừa mới mở rộng lãnh thổ, cần nhiều nhân tài, nên Hoàng thượng đã mở ân khoa, ba năm gần đây mỗi năm đều sẽ có cơ hội này.

Vĩnh Nhạc hầu trơ mắt nhìn Diêu Tuấn Sinh rời đi, không còn cách nào khác đành phải đi tìm Diêu Thi Hàm.

Tìm thấy Diêu Thi Hàm trong hoa viên, điều khiến hắn bất ngờ là La Hậu cũng ở đó. "Thi Hàm, con qua đây, cha có chuyện muốn nói với con." Vĩnh Nhạc hầu nhìn Diêu Thi Hàm nói.

Diêu Thi Hàm nghe có người gọi mình thì sững sờ, khi nhìn thấy là ai, sợ hãi núp sau lưng La Hậu: "Anh La Hậu, em sợ." Cái nhìn đầu tiên khi thấy Vĩnh Nhạc hầu đến tìm mình, cô không phải vui mừng mà là sợ hãi.

Chuyện Vĩnh Nhạc hầu cho người bắt cô trước đây, đến giờ cô vẫn chưa hoàn hồn.

Vĩnh Nhạc hầu nhìn Diêu Thi Hàm đang nấp sau lưng La Hậu, vẻ mặt sợ hãi nhìn mình, lập tức cau mày, hắn đáng sợ đến thế sao?

Khiến Diêu Thi Hàm phải đối xử với hắn như vậy. "Ta cũng không phải hồng thủy mãnh thú, con không cần phải đối với ta như vậy." Diêu Thi Hàm hừ một tiếng: "Đối với con, ngài chính là như vậy." "Ngươi…" "Trước đây ngài còn cho người đến bắt con nữa." Đừng tưởng cô đã quên rồi.

La Hậu ngước mắt nhìn Vĩnh Nhạc hầu: "Không biết Vĩnh Nhạc hầu đến có việc gì?" Vĩnh Nhạc hầu bị giọng điệu như chủ nhà của La Hậu làm cho tức cười: "Đây là phủ của bản hầu, bản hầu muốn đi đâu còn phải báo cáo với ngươi chắc?

Ngược lại là ngươi, không phải người của phủ Vĩnh Nhạc hầu, lại cứ ở đây mãi, không biết định làm gì?" La Hậu chống cằm nhìn Vĩnh Nhạc hầu đang chất vấn mình, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Làm gì à?

Đương nhiên là đến gây sự rồi, dù sao thì chúng tôi vẫn chưa thu đủ tiền lãi, bây giờ mà đi, Ngọc ca đến sẽ tìm chúng tôi gây sự mất." "Hay là Vĩnh Nhạc hầu cho rằng mọi chuyện đến đây đã kết thúc rồi?" Rốt cuộc là Vĩnh Nhạc hầu ngây thơ, hay là họ ngây thơ?

Thật không biết tự lượng sức mình. "Các ngươi hủy nhà của ta, còn chưa đủ sao?" Không những hủy nhà, còn động thủ đánh hắn, những chuyện này hắn còn chưa nói gì, La Hậu còn dám có ý kiến gì sao? "Ngươi nghĩ mạng của Thái tử, còn có mạng của con cái Ngọc ca nhà ta không đáng tiền đến thế à?

Mấy cái nhà của ngươi là bồi thường nổi sao?" Vĩnh Nhạc hầu không nói gì, trong lòng lại không cho là vậy, bọn trẻ có bị làm sao đâu, hắn dựa vào đâu mà nói như vậy?

Chương 1141

"Ngươi có phải nghĩ rằng bọn trẻ không sao, ngươi không thành công thì sẽ không có chuyện gì không?" Vẻ mặt không cho là đúng của Vĩnh Nhạc hầu bị La Hậu nhìn thấy, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết hắn đang nghĩ gì.

Vĩnh Nhạc hầu tuy không nói gì, nhưng vẻ mặt đó đã nói lên tất cả.

Hắn chính là nghĩ như vậy, bọn trẻ không sao thì không nên tìm hắn gây sự.

Diêu Thi Hàm xen vào nói: "Thật không biết xấu hổ." "Diêu Thi Hàm, con nói chuyện kiểu gì vậy?" Diêu Thi Hàm bị dọa giật mình, sau đó nhìn Vĩnh Nhạc hầu không phục nói: "Con nói sai sao?" "Ngài vốn dĩ không biết xấu hổ, rõ ràng đã làm sai, không thừa nhận thì thôi, lại còn ở đây không ngừng tìm cớ cho mình, ngài thật ghê tởm." Cô chính là muốn nói, Vĩnh Nhạc hầu càng tức giận, cô càng vui.

Vĩnh Nhạc hầu mặt mày âm trầm định tiến lên đánh Diêu Thi Hàm.

Một ngày hai lần bị con cái làm mất mặt, trong lòng Vĩnh Nhạc hầu bây giờ toàn là lửa giận, muốn tìm một người để trút giận.

Mà Diêu Thi Hàm chính là người thích hợp nhất.

Diêu Thi Hàm sợ hãi nắm chặt áo La Hậu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng có chút tái nhợt.

La Hậu đưa tay vỗ vai Diêu Thi Hàm, an ủi: "Không cần sợ, có anh ở đây." Chỉ một Vĩnh Nhạc hầu mà thôi, hắn còn chưa để vào mắt.

Hắn đưa tay bắt lấy cánh tay đang giơ lên của Vĩnh Nhạc hầu, lạnh lùng nhìn hắn: "Ngươi dám động thủ thử xem?" Vĩnh Nhạc hầu tức điên, giận dữ nói: "Ta dạy dỗ con gái mình, ngươi cũng muốn quản sao?" "Ở trước mặt ta thì đương nhiên phải quản." La Hậu dùng sức đẩy một cái, đẩy người ra xa.

Vĩnh Nhạc hầu lùi lại mấy bước mới đứng vững.

Nhìn Diêu Thi Hàm, lại nhìn bộ dạng bảo vệ của La Hậu, trong lòng đã hiểu ra.

Thì ra là vậy. "Ngươi nghĩ ta sẽ đồng ý cho ngươi cưới Diêu Thi Hàm sao?

Chỉ cần ta không đồng ý, ngươi đừng hòng mơ tưởng." "Vậy sao?

Nếu là Nhiên ca ban hôn, ngươi cũng muốn kháng chỉ sao?" La Hậu thờ ơ nói.

Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt thay đổi, hắn lại dám nói đến ban hôn? "Cho dù không có Nhiên ca ban hôn, ngươi nghĩ ngươi có tư cách can thiệp vào chuyện của Hàm Hàm sao?

Diêu phu nhân đồng ý cho ngươi quản chuyện của Hàm Hàm à?

Vĩnh Nhạc hầu, đừng quá coi mình là trung tâm, ngươi căn bản không có cơ hội đó đâu." Vĩnh Nhạc hầu không nói gì, tuy không cam tâm nhưng La Hậu nói đúng, chuyện hôn sự của hai đứa con, Diêu Uyển Nhi sẽ không để hắn can thiệp.

Càng nghĩ, Vĩnh Nhạc hầu càng tức giận, đáng lẽ ban đầu không nên vì chút lợi nhỏ mà từ bỏ mọi thứ của hai đứa con này.

Bây giờ hối hận cũng đã muộn. "Xem ra ngươi biết rất rõ nhỉ." "Ngươi có thể đi rồi." Vĩnh Nhạc hầu bị La Hậu không khách khí hạ lệnh đuổi khách.

Mà hắn bị sự không biết xấu hổ của La Hậu làm cho tức cười.

Sao lại có người không biết xấu hổ đến thế.

Lời này rốt cuộc hắn nói ra bằng cách nào? "La Hậu, ngươi đừng quên, đây là phủ Vĩnh Nhạc hầu của ta, không phải địa bàn của ngươi, dù có bảo người đi, cũng là ngươi cút ra ngoài cho ta." Nhân cơ hội này đuổi La Hậu ra ngoài cũng là một chuyện tốt.

Diêu Thi Hàm nghe ra rồi, người này muốn đuổi anh La Hậu đi.

Cô từ sau lưng La Hậu chui ra, chắn trước mặt anh: "Đừng hòng mơ tưởng, trước khi anh La Hậu tự nguyện rời đi, ngài mà dám đuổi anh ấy đi, con sẽ bảo mẹ cắt đứt nguồn kinh tế cuối cùng của các người.

Bao năm nay việc kinh doanh của hầu phủ đều do mẹ con trông coi đấy." La Hậu nhướng mày nhìn cô bé đang chắn trước mặt mình, cảm giác này thật mới lạ.

Rõ ràng sợ Vĩnh Nhạc hầu như vậy, lại còn chắn trước mặt, muốn bảo vệ hắn.

Con nhóc này sao lại ngốc thế.

Đưa tay vỗ nhẹ lên cái đầu nhỏ của cô, La Hậu cười nói: "Không cần em ở đây chắn cho anh đâu." "Không được, lỡ ông ta bắt nạt anh thì sao?" La Hậu chỉ vào mình, buồn cười nói: "Như anh thế này, ai bắt nạt được anh?" Diêu Thi Hàm nghiêng đầu suy nghĩ, hình như cũng đúng: "Vậy cũng không được." La Hậu bất lực lắc đầu: "Được, em nói sao thì là vậy." Diêu Thi Hàm lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." La Hậu nhìn dáng vẻ vui mừng của Diêu Thi Hàm, đáy mắt ánh lên ý cười.

Sao lại dễ dàng thỏa mãn như vậy, một câu nói cũng có thể khiến cô vui đến thế.

Vĩnh Nhạc hầu nhìn bộ dạng thân mật của Diêu Thi Hàm và La Hậu, đối với mình lại lạnh lùng như vậy, trong lòng tức điên, thậm chí có chút không lựa lời nói: "Diêu Thi Hàm, mày thật mất mặt!

Bám lấy một thằng đàn ông không buông, mày thiếu đàn ông đến thế à?

Muốn thì bên tao có đầy, tùy tiện cho mày mấy người cũng được." Một câu nói vũ nhục của Vĩnh Nhạc hầu khiến Diêu Thi Hàm mặt mày tái mét, cô ngây người nhìn Vĩnh Nhạc hầu, sắc mặt trắng bệch.

Run rẩy đưa tay chỉ vào Vĩnh Nhạc hầu: "Ngươi… ngươi nói gì?" Ánh mắt La Hậu sắc như dao găm nhìn chằm chằm Vĩnh Nhạc hầu, đây là lời mà một người làm cha có thể nói ra sao?

La Hậu vừa định động thủ, một bóng người đã đi đến trước mặt, giơ tay tát một cái vào mặt Vĩnh Nhạc hầu.

Sau một cái tát dường như vẫn chưa hả giận, cô lại vung tay tát thêm một cái nữa.

Mặt Vĩnh Nhạc hầu lập tức đỏ bừng.

Vĩnh Nhạc hầu bị hai cái tát bất ngờ này làm cho choáng váng.

Nhìn Diêu Uyển Nhi đột nhiên xuất hiện, Vĩnh Nhạc hầu không hiểu sao có chút chột dạ.

Nhưng cơn đau rát trên mặt khiến hắn vô cùng tức giận, nhìn Diêu Uyển Nhi: "Cô dám động thủ đánh ta?" "Đánh chính là anh đấy, Vĩnh Nhạc hầu phải bẩn thỉu đến mức nào mới có thể dùng những lời như vậy để nói về con gái ruột của mình." Trời mới biết khi nghe Vĩnh Nhạc hầu nói những lời đó, cô đã tức giận đến mức nào.

Thế nhưng Vĩnh Nhạc hầu không những không biết hối cải, còn lý lẽ đanh thép nói: "Chẳng lẽ ta nói sai sao?" "Chưa đính hôn đã lằng nhằng với một người đàn ông, nó chính là… Bốp!" Lời của Vĩnh

Nhạc hầu còn chưa nói xong đã bị một cái tát nảy lửa chặn lại.

Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc hầu: "Anh nói thêm một câu thử xem?" "Không phải anh còn mấy đứa con gái nữa sao?

Anh nói thêm một câu, tôi hủy hoại một đứa.

Nói thêm vài câu, tôi hủy hoại hết tất cả bọn chúng.

Chẳng phải anh nói trong tay có nhiều đàn ông lắm à?

Vậy tôi sẽ gửi thẳng chúng nó vào quân doanh của anh, anh thấy thế nào?" Diêu Uyển Nhi vô cùng bình tĩnh nói.

Cứ như thể đây là chuyện gì đó rất bình thường, hoàn toàn không coi ai ra gì. "Diêu Uyển Nhi, ta chưa bao giờ nghĩ cô lại độc ác như vậy, dù sao chúng nó cũng gọi cô một tiếng đích mẫu." "Con gái ruột mà anh còn nói ra được những lời không biết xấu hổ như vậy, chúng nó lại không phải do tôi sinh ra, tôi làm những chuyện này có vấn đề gì sao?" Diêu Uyển Nhi thản nhiên nói, hoàn toàn không để lọt tai lời của Vĩnh Nhạc hầu. "Cô… cô đúng là không nói lý lẽ." "Xem ra cuộc sống của anh vẫn còn quá tốt, tôi chưa lấy đi hết những thứ cần lấy, là tôi không đúng, sau này sẽ không như vậy nữa." Diêu Uyển Nhi nói ra những lời mà Vĩnh Nhạc hầu không muốn nghe nhất.

Vĩnh Nhạc hầu trong lòng có chút bực bội, rõ ràng là đến tìm Diêu Thi Hàm giúp nói chuyện, sao lại thành ra thế này?

Muốn giải thích một chút, lại không biết mở lời thế nào, chỉ có thể căng mặt đứng đó không nói một lời.

Hắn không tin, Diêu Uyển Nhi thật sự dám làm gì.

Chương 1142

Tuy nhiên, hắn đã xem nhẹ sự coi trọng của Diêu Uyển Nhi đối với Diêu Thi Hàm, một khi Diêu Uyển Nhi đã nói, vậy thì nhất định sẽ trực tiếp ra tay, không cho hắn bất kỳ cơ hội nào.

Vĩnh Nhạc hầu thảm hại quay người rời đi, hắn phải đi tìm người chuẩn bị, phòng khi Diêu Uyển Nhi thật sự động thủ với sản nghiệp của phủ Vĩnh Nhạc hầu.

Nếu thật sự động thủ, người dưới tay hắn chưa chắc đã là đối thủ của Diêu Uyển Nhi.

Trong lúc Vĩnh Nhạc hầu căng thẳng bắt đầu phòng bị, Diêu Uyển Nhi cũng bắt đầu tìm hiểu mọi thứ về phủ Vĩnh Nhạc hầu.

Vài ngày sau, mấy chiếc xe ngựa dừng trước cửa phủ Vĩnh Nhạc hầu.

Tiểu Bảo từ trên xe ngựa nhảy xuống, hoạt động thân thể, vặn vặn cổ nói: "Đây là phủ Vĩnh Nhạc hầu à?

Trông cũng chẳng ra làm sao cả." Tiểu Trí đứng bên cạnh Tiểu Bảo, vô cùng đồng tình với lời của cậu: "Đúng vậy, kém xa nhà chúng ta nhiều." Hoằng Nghị nghiêm túc nói: "Ca ca không thích thì sau này chúng ta cứ đập đi xây lại theo ý mình là được mà?" Người này còn định bắt bọn họ, vậy thì cứ để hắn nếm thử mùi vị không nhà để về.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa bị Hoằng Nghị chọc cho cười không ngớt, đứa bé này có biết mình đang nói gì không vậy? "Hoằng Nghị, đây là nhà người khác, không phải nhà chúng ta." Không thể tùy tiện phá nhà của người ta được.

Hoằng Nghị suy nghĩ nghiêm túc rồi nói: "Đây là bài học cho hắn, ai bảo hắn muốn bắt con và các anh." Lời này nói ra vô cùng hùng hồn, đến Tô Ngọc cũng không tìm được chỗ nào để phản bác.

Anh giơ ngón cái với Hoằng Nghị, dở khóc dở cười nói: "Ừm, con nói đúng." Tiểu Bảo cũng vô cùng đồng tình: "Vậy chúng ta đi xem thử, không thích chỗ nào thì bảo chú Lạc Diễm dùng thuốc nổ cho nổ tung, sau đó bắt cái tên Vĩnh Nhạc Hầu gì đó xây lại theo ý chúng ta." Tiểu Trí cảm thấy chắc Vĩnh Nhạc Hầu mà thấy bọn họ thì sẽ tức đến đau tim mất?

Nguyên Bảo đi tới, người ở cửa bước ra ngăn lại: "Các người là ai?

Dám tự tiện xông vào Vĩnh Nhạc Hầu phủ?" "Ngọc Vương đến thăm." Người ở cửa nghe hai chữ Ngọc Vương liền sợ hãi, vội vàng chạy vào trong, còn Nguyên Bảo đã đi trước dẫn đường, Tô Ngọc và mọi người cùng nhau bước vào.

Mấy đứa trẻ vừa đi vừa nói Vĩnh Nhạc Hầu phủ này tệ thế nào, tệ ra sao, tóm lại là không thích.

Tô Ngọc nghe chúng nói cũng không giận, ngược lại còn đưa tay xoa đầu chúng: "Những lời này nói trước mặt chúng ta thì được, nhưng đừng nói trước mặt người khác, như vậy không thích hợp, biết không?" "Hoàng thúc yên tâm, chúng con sẽ không nói trước mặt người khác đâu." "Ừm, chỉ nói trước mặt Vĩnh Nhạc Hầu thôi." Tiểu Bảo nói tiếp. "..." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo.

Hai đứa bé này muốn chọc cho người ta tức chết hay sao? "Gầm." Liệt Dương ở bên cạnh tức giận gầm lên một tiếng.

Dường như nó đã hiểu đây là nhà của đám người lúc trước. "Mẹ xem, Liệt Dương cũng đồng ý rồi kìa." Tiểu Bảo đắc ý nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, con trai của anh đó, anh tự xem mà giải quyết đi. "Lần này mấy đứa nhỏ bị chọc tức điên rồi, cứ để chúng trút giận một chút đi." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói thẳng.

Còn về Vĩnh Nhạc Hầu sẽ nghĩ gì?

Đó không phải là vấn đề anh cần quan tâm. "Anh đừng có nuông chiều chúng nữa." "Cũng chỉ một lần này thôi, bình thường chúng đâu có như vậy." Tiểu Bảo gật đầu tán thành: "Mẹ, bình thường chúng con không như vậy đâu, bây giờ đều tại tên khốn này, quá đáng tức rồi." Cậu bé vội vàng nói hùa theo.

Không thể để mẹ tức giận được.

Lỡ như mẹ không cho chúng chơi nữa thì sao?

Vương Cẩn Hòa thấy chúng nói vậy thì còn biết làm sao? "Đừng quá đáng quá." Tiểu Bảo cười hì hì: "Mẹ yên tâm đi, con chắc chắn sẽ không quá đáng đâu." Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tiểu Bảo, thật sự sẽ không quá đáng sao?

Bên này họ đang bàn bạc, bên kia người hầu của Vĩnh Nhạc Hầu phủ đã chạy đến trước mặt Vĩnh Nhạc Hầu: "Hầu gia, Vương gia đến rồi." Vĩnh Nhạc Hầu cau mày nhìn người hầu chạy vào: "Ngươi nói cái gì?" "Ngọc...

Ngọc Vương đến rồi, còn dắt theo mấy đứa trẻ nữa." Trong mắt Vĩnh Nhạc Hầu tràn đầy vẻ không thể tin được, Tô Ngọc điên rồi sao?

Lại dám dắt con đến đây?

Coi Vĩnh Nhạc Hầu phủ của ông ta không có người à? "Bọn họ đang ở đâu?" Vĩnh Nhạc Hầu hỏi.

Bất kể trong lòng nghĩ gì, nhưng Tô Ngọc đã đến thì ông ta nhất định phải ra nghênh đón, nếu không người chịu thiệt sẽ là chính mình.

"Họ đã vào trong rồi." "Cái gì?" Vĩnh Nhạc Hầu ánh mắt đầy giận dữ, không ngờ Tô Ngọc lại không đợi ông ta lên tiếng đã trực tiếp dẫn con vào, thật quá không coi ông ta ra gì. "Đi." Lúc Vĩnh Nhạc Hầu dẫn người qua, thứ đầu tiên ông ta nhìn thấy chính là con bạch hổ kia.

Nhìn thấy con bạch hổ, bắp chân Vĩnh Nhạc Hầu đã run lên.

Ông ta quay đầu nhìn người hầu báo tin bên cạnh: "Sao ngươi không nói còn có một con bạch hổ?" Người hầu cảm thấy mình rất vô tội: "Vừa rồi bên cạnh họ rõ ràng không có bạch hổ mà." Để tiện mang Liệt Dương theo, Tô Ngọc đã đặc biệt cho người làm một cỗ xe ngựa cho nó.

Khi không có ai, Liệt Dương sẽ tự chạy bên ngoài, sau khi vào thành thì ngồi xe ngựa.

Vì vậy, trước giờ không ai biết họ còn mang theo Liệt Dương.

Còn vừa rồi, Liệt Dương đã nhân lúc họ không để ý mà nhảy từ trên xe ngựa xuống.

Liệt Dương mở to đôi mắt hổ, ánh mắt không rời khỏi người Vĩnh Nhạc Hầu.

Vĩnh Nhạc Hầu bị nhìn chằm chằm đến mức phải quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Liệt Dương. "Gầm!" Liệt Dương gầm lên một tiếng giận dữ, dọa Vĩnh Nhạc Hầu sợ đến mức quỳ sụp xuống đất.

Dù ông ta có kiến thức rộng, cũng chưa bao giờ thấy một con hổ sống ở khoảng cách gần như vậy.

Ngọc Vương này lại còn nuôi một con hổ hung dữ đến thế.

Chuyện này từ bao giờ vậy?

Sao không ai biết chuyện này?

Vĩnh Nhạc Hầu bây giờ sắp tức chết rồi.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đang quỳ trên đất, còn Hoằng Nghị thì hừ một tiếng, quát: "Vĩnh Nhạc Hầu, bản cung và hoàng thúc đến phủ của ngươi mà ngươi thấy chúng ta lại không quỳ, ngươi to gan thật đấy." Tiểu Bảo ở bên cạnh nói bâng quơ: "Ông ta còn dám ra tay với chúng ta, chắc chắn cảm thấy không quỳ cũng chẳng sao." "Tham kiến Thái tử điện hạ, tham kiến Vương gia." Vĩnh Nhạc Hầu trong lòng thầm hận, nhưng trên mặt chỉ có thể run rẩy hành lễ.

Tô Ngọc và Hoằng Nghị đều không cho Vĩnh Nhạc Hầu đứng dậy, chỉ nhìn ông ta.

Lúc này Liệt Dương đi về phía Vĩnh Nhạc Hầu, dọa ông ta sợ toát mồ hôi lạnh.

Trong lúc ông ta đang lo lắng, con bạch hổ tung một vuốt vỗ lên lưng ông ta.

Vĩnh Nhạc Hầu cảm thấy lưng đau nhói, còn chưa kịp phản ứng, người đã ngã sấp trên mặt đất.

Tiểu Bảo tò mò nhìn Vĩnh Nhạc Hầu: "Đây chính là cái gọi là ngũ thể đầu địa sao?" "Thật ra không cần hành đại lễ như vậy cũng được, Vĩnh Nhạc Hầu ngài thật là quá khách sáo rồi." Tiểu Bảo ở bên cạnh cười tủm tỉm nói.

Chương 1143

Lời nói ra khiến Vĩnh Nhạc Hầu chỉ muốn chửi mẹ nó.

Nghe thấy tiếng hổ gầm, La Hậu và những người khác vội chạy tới, thấy Tô Ngọc thì vô cùng vui mừng: "Ngọc ca, mọi người đến rồi." "Ngọc ca ca, sao mọi người lại mang cả Liệt Dương đến vậy?" Nam Kiều xoa cái đầu to của Liệt Dương, tò mò hỏi. "Không mang nó theo nó không vui, nó muốn đến để bảo vệ Triệt nhi." Tô Ngọc nhún vai, anh cũng không muốn mang Liệt Dương đến, nhưng không được. "Như vậy cũng tốt, đỡ bị kẻ có lòng dạ xấu xa bắt nạt." Có Liệt Dương ở đây, thật sự không mấy ai dám động đến họ.

Bản lĩnh của Liệt Dương vẫn rất mạnh mẽ. "Đúng là như vậy." "Hử?

Sao Vĩnh Nhạc Hầu lại nằm sấp ở đây?" Nam Kiều tò mò hỏi.

Tiểu Bảo vui vẻ nói: "Thật ra cũng không có gì, chỉ là Vĩnh Nhạc Hầu cảm thấy hành lễ như vậy mới thể hiện được sự kính trọng đối với cha con, nên mới như vậy.

Thật ra chúng con đều nói không cần, ông ta cứ khăng khăng, chúng con cũng hết cách." Vĩnh Nhạc Hầu lúc này thật sự rất muốn chửi người, con cái nhà Ngọc Vương gia đứa nào cũng biết mở mắt nói dối như vậy sao?

Lưng ông ta bây giờ nóng rát đau đớn, không biết xương có gãy không nữa. "Đừng có giả chết ở đây nữa." "Đứng dậy đi." Tô Ngọc lạnh nhạt lên tiếng.

Vĩnh Nhạc Hầu chậm rãi bò dậy, cơn đau ở lưng khiến ông ta toát mồ hôi lạnh.

Nam Kiều và những người khác nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, rồi lại nhìn Liệt Dương bên cạnh, còn có gì mà không hiểu nữa.

Xem ra là bị Liệt Dương đánh. "Liệt Dương làm tốt lắm." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Tô Ngọc hỏi: "Không biết Vương gia đến đây có mục đích gì?" "Vì Vĩnh Nhạc Hầu phái người bắt Thái tử và con cái của bản vương mà đến." Tô Ngọc hoàn toàn không có ý định vòng vo, nói rõ ràng mục đích của mình.

Tim Vĩnh Nhạc Hầu thắt lại, nhìn Tô Ngọc không biết phải nói tiếp thế nào. "Vương gia, chuyện này tôi cũng không biết là thế nào, là do thuộc hạ dưới trướng không nghe lời, sau này tôi sẽ dạy dỗ chúng." Vĩnh Nhạc Hầu cười gượng nói, muốn biến chuyện lớn thành nhỏ, chuyện nhỏ thành không có.

Nhưng Tô Ngọc hoàn toàn không cho ông ta cơ hội này. "Vĩnh Nhạc Hầu, ngài không hiểu lời bản vương nói?

Hay là lúc Nam Kiều bọn họ đến, chứng cứ đưa ra chưa đủ triệt để?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Vĩnh Nhạc Hầu.

Gan của ông ta cũng lớn thật.

Nam Kiều ở bên cạnh yếu ớt lên tiếng: "Ngọc ca ca, hình như chúng ta quên cho ông ta xem rồi, lúc đó chỉ nghĩ đến việc gây sự thôi." Nam Kiều làm ra vẻ mặt 'em sai rồi', chọc cười Tô Ngọc. "Anh cứ thắc mắc sao ông ta lại tự tin như vậy, hóa ra là chúng ta quên cho ông ta xem chứng cứ.

Trong tình huống chứng cứ rành rành, vậy mà vẫn có thể đổ trách nhiệm lên người của mình, Vĩnh Nhạc Hầu này cũng chẳng ra làm sao cả." "Ngọc ca ca, anh nói xem người này có phải bị bệnh không?" "Em nói đúng." Nam Kiều cười tủm tỉm nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, Vĩnh Nhạc Hầu dù có tức giận cũng không làm gì được cô. "Ngọc ca ca, mọi người đi đường nhiều ngày như vậy, hay là đi nghỉ ngơi trước đi?

Chỗ ở đã sắp xếp xong rồi." Nam Kiều nghĩ rằng trừng trị Vĩnh Nhạc Hầu lúc nào cũng được, để họ nghỉ ngơi trước mới là quan trọng nhất. "Chú Lạc Diễm, lát nữa chú cho bọn con ít thuốc nổ được không ạ?" Hoằng Nghị đột nhiên chạy đến bên Lạc Diễm, đưa tay kéo tay anh làm nũng.

Lạc Diễm cúi đầu nhìn Hoằng Nghị, đưa tay bế cậu bé lên: "Tại sao lại cần thuốc nổ?" Vĩnh Nhạc Hầu nghe thấy hai chữ 'thuốc nổ' thì ngây người.

Ngày đầu tiên Lạc Diễm bọn họ đến đã để lại ấn tượng quá sâu sắc cho ông ta.

Không chỉ cho nổ mấy căn nhà của ông ta, mà bên Diêu Uyển Nhi còn không chịu chi tiền ra sửa chữa, bắt ông ta tự bỏ tiền. "Con không thích Hầu phủ này, chúng ta cho nổ tung nó đi, rồi bắt cái vị Hầu gì đó xây lại theo kiểu chúng ta thích." Hoằng Nghị nói đầy hùng hồn.

Lạc Diễm quay đầu nhìn Tô Ngọc, đây là lời một đứa trẻ nên nói sao?

Có phải quá hung tàn, quá tùy hứng không? "Ngọc ca?" "Ừm, sau này nếu cần thiết có thể cung cấp cho Hoằng Nghị bọn nó." Tô Ngọc gật đầu.

Bị người khác bắt nạt thì phải tìm cách đòi lại công bằng, chứ không phải im lặng chịu đựng, ngày thường anh không hề dạy chúng như vậy.

Hoằng Nghị vui vẻ vỗ tay: "Tuyệt vời, hoàng thúc là tốt nhất." "Chú Lạc Diễm cũng tốt nữa." Hoằng Nghị cười hì hì nhìn Lạc Diễm.

Lạc Diễm bất đắc dĩ, xem ra Thái tử cũng bị Ngọc ca nuôi thành có chút tùy hứng rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, không có gì to tát cả. "Đồ nịnh hót." Lạc

Diễm đưa tay véo má Hoằng Nghị. "Không phải đâu, con rõ ràng đáng yêu như vậy mà." Hoằng Nghị phản bác. "Phải, Hoằng Nghị là đáng yêu nhất." Vĩnh Nhạc Hầu ở bên cạnh nghe mà kinh hồn bạt vía, thấy họ quyết định đơn giản như vậy, ông ta có chút bất mãn: "Ngọc Vương, cho dù ngài là Vương gia, cũng không thể tùy tiện xử lý phủ đệ của bản Hầu như vậy." "Vậy sao?

Bản vương cho dù lấy mạng của ngươi, ngươi có thể làm gì?" "Chẳng qua chỉ là dựa vào tiền tài trong tay Diêu phu nhân mới có được danh tiếng hiện tại, vậy mà cũng thật sự coi danh tiếng của mình là cái gì đó to tát sao?" Danh tiếng này nếu có phải cho, cũng nên cho Diêu phu nhân, chứ không phải cho một kẻ vong ân phụ nghĩa như Vĩnh Nhạc Hầu. "Ngọc Vương..." Tô Ngọc nheo mắt nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, trong mắt là hàn ý lạnh như băng, khiến Vĩnh Nhạc Hầu không dám nói thêm.

Nam Kiều khoác tay lên vai Bạch Khởi, nhìn Vĩnh Nhạc Hầu tự tìm đường chết.

Dám lớn tiếng với Ngọc ca ca, Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là to gan.

Ngay cả một số đại thần đức cao vọng trọng trong triều cũng không dám quát mắng Ngọc ca ca như vậy.

Lá gan của ông ta cũng lớn thật.

Còn về những đại thần trong triều, họ thấy Tô Ngọc như chuột thấy mèo, sợ hết hồn.

Vĩnh Nhạc Hầu dám làm vậy cũng là vì ông ta không ở kinh thành, không biết danh tiếng của Ngọc ca ca ở kinh thành.

Nếu không... có mà khổ cho ông ta. "Vĩnh Nhạc Hầu, để ngươi sống lâu như vậy đã là bản vương nhân từ rồi." "Nam Kiều, dẫn đường." "Vâng ạ." Nam Kiều chế giễu liếc Vĩnh Nhạc Hầu một cái, theo tính cách của ông ta, chắc là sắp ra tay rồi nhỉ?

Không biết Vĩnh Nhạc Hầu sẽ chọn cách nào để gây sự với Ngọc ca ca đây?

Thật là mong chờ quá.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Tô Ngọc và mọi người rời đi, bàn tay dưới ống tay áo nắm chặt thành quyền, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, có thể thấy lời nói của Tô Ngọc đã khiến ông ta tức giận đến mức nào.

Tô Ngọc, hay cho một Tô Ngọc.

Chương 1144

Ông ta quay người rời đi tìm người của mình.

Khi người của Vĩnh Nhạc Hầu biết Tô Ngọc đã đến, còn dắt theo sáu đứa trẻ, Lỗ tiên sinh hỏi: "Ngọc Vương đến vào lúc này có mục đích gì?

Còn dắt theo cả trẻ con?" Rõ ràng biết Hầu gia trước đó có ý định động thủ với bọn trẻ, vậy mà ông ta vẫn dám mang chúng đến, Ngọc Vương đúng là to gan thật. "Ai mà biết?

Nhưng ta cảm thấy lần này Tô Ngọc đến tuyệt đối sẽ không để yên như vậy, mọi người phải cẩn thận, lúc cần thiết thì trực tiếp ra tay.

Bọn họ không đến bao nhiêu người, lại còn mang theo sáu đứa trẻ, chúng ta chưa chắc không thể thành công." Vĩnh Nhạc Hầu hung ác nói.

Những người bên cạnh không đồng tình với cách nói này của Vĩnh Nhạc Hầu, tuy bề ngoài Ngọc Vương không mang theo nhiều người, nhưng trong tối thì ai biết được có bao nhiêu? "Hầu gia, lúc này ra tay chính là tự mình nộp mạng, chúng ta..." Lỗ tiên sinh phản đối làm vậy.

Tuy nhiên, vì chuyện trước đó, Vĩnh Nhạc Hầu dường như không muốn nghe lời Lỗ tiên sinh nữa. "Cứ sắp xếp như vậy đi, các ngươi đi chuẩn bị đi." Vĩnh Nhạc Hầu cắt ngang lời Lỗ tiên sinh, nhìn những người bên cạnh.

Sắc mặt Lỗ tiên sinh có chút cứng đờ, nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đang tỏ vẻ không kiên nhẫn với mình.

Trong lòng ông lập tức hiểu ra, những lời trước đó của ông đã khiến Vĩnh Nhạc Hầu bất mãn, và bây giờ Vĩnh Nhạc Hầu không muốn nghe lời ông, thậm chí còn định vứt bỏ ông.

Lỗ tiên sinh vừa thất vọng, vừa cảm thấy có chút bi ai trong lòng.

Ngoài ra cũng thở phào nhẹ nhõm, sau này Vĩnh Nhạc Hầu ra sao, có lẽ ông không cần phải quan tâm nhiều nữa nhỉ?

Sau khi nghĩ thông, Lỗ tiên sinh không nói nữa, mà yên lặng ngồi trong góc.

Một người có quan hệ rất tốt với ông, cau mày nhìn Vĩnh Nhạc Hầu.

Anh ta cảm thấy lời của lão Lỗ không sai, sao đến chỗ ông ta lại thành vấn đề rồi?

Vừa định nói thì thấy Lỗ tiên sinh lắc đầu với mình.

Dù trong lòng không đồng tình, nhưng anh ta vẫn không nói gì, ngồi cùng Lỗ tiên sinh nghe Vĩnh Nhạc Hầu sắp xếp người định ám sát Tô Ngọc.

Đó là vị Vương gia có ơn lớn với Lỗ quốc, sao ông ta dám...

Lỗ tiên sinh cúi đầu, quả nhiên vẫn là quá kém cỏi.

Năm đó lão Hầu gia không nên trao tước vị này cho ông ta.

Hoàng thượng còn có thể nghe lời can gián, kết quả là một Hầu gia như ông ta lại không nghe, thật là mỉa mai làm sao?

Nếu thật sự là mình sai thì còn có thể sửa đổi.

Đôi khi dáng vẻ này của Vĩnh Nhạc Hầu, cứ như ông ta đã trở thành hoàng đế của Huyền quốc này, khiến ông ta đã bắt đầu không còn biết trên dưới.

Nghĩ đến việc mình đã theo Vĩnh Nhạc Hầu nhiều năm như vậy, Lỗ tiên sinh khẽ thở dài nói: "Hầu gia, ngài vẫn nên cẩn thận một chút, Ngọc Vương không phải là người dễ đối phó đâu." "Ngài đừng quên ngài ấy là Phù Hoa công tử." Lỗ tiên sinh không nhịn được nhắc nhở.

Vĩnh Nhạc Hầu bị Lỗ tiên sinh nói cho vô cùng bất mãn: "Đủ rồi, chuyện này ta tự có chừng mực, không cần ngươi ở đây nhắc nhở ta.

Nếu ngươi không muốn giúp ta nữa, có thể trực tiếp rời đi, không cần đến nói với ta những lời vô bổ này." Lỗ tiên sinh nhìn Vĩnh Nhạc Hầu như vậy, cảm giác trong lòng càng thêm rõ ràng.

Ông nhìn Vĩnh Nhạc Hầu hồi lâu, lâu đến mức người bên cạnh sắp không nhịn được muốn lên tiếng, Lỗ tiên sinh mới nói: "Được, vậy ta chúc Hầu gia thuận buồm xuôi gió." Nói xong liền rời đi trước, ông không muốn tiếp tục nhìn thấy dáng vẻ quá ngu dốt này của Vĩnh Nhạc Hầu nữa.

Vĩnh Nhạc Hầu cau mày nhìn bóng lưng ông ta rời đi, tâm trạng có chút không tốt, đây là đang tỏ thái độ với ông ta sao? "Hầu gia, dù sao Lỗ tiên sinh cũng là người đã ở bên chúng ta rất lâu, ngài như vậy..." Lỗ tiên sinh đã giúp Hầu gia rất nhiều, lúc này bị Hầu gia đối xử như vậy thật quá tổn thương người khác.

Vĩnh Nhạc Hầu liếc người vừa nói một cái, ánh mắt sắc bén nói: "Sao?

Ngươi cũng muốn đi cùng ông ta à?" Người bên cạnh lập tức im lặng, nhưng lại có chút bất mãn với lời nói của Vĩnh Nhạc Hầu.

Đối với người đã luôn giúp đỡ mình mà cũng có thể ra tay như vậy, Vĩnh Nhạc Hầu còn có chuyện gì không làm được? "Hầu gia, tôi cảm thấy Lỗ tiên sinh nói rất đúng, Ngọc Vương là Phù Hoa công tử, năng lực của ngài ấy mọi người đều biết, nếu chúng ta manh động, e là sẽ tự rước phiền phức vào người." "Đúng vậy Vương gia, chúng ta tuy cũng có không ít binh lực, nhưng so với bên Ngọc Vương vẫn còn kém xa." "Chuyện này chúng ta vẫn nên bàn bạc kỹ lưỡng rồi hãy tiếp tục." Vốn dĩ mọi người đều cảm thấy lời của Vĩnh Nhạc Hầu rất đúng, nhưng sau khi nghe lời của Lỗ tiên sinh, họ lập tức hiểu ra.

Tại sao Tô Ngọc lại dám mang theo mấy đứa trẻ đến vào lúc này?

Thật sự coi con mình là mồi nhử mang đến cho họ bắt sao?

Tô Ngọc là một người cha, làm sao có thể để con mình gặp phải nguy hiểm như vậy?

Ông ta dám làm như vậy, khả năng duy nhất chính là đã chuẩn bị đầy đủ.

Có lẽ Ngọc Vương đang đợi Hầu gia ra tay.

Định đợi Hầu gia ra tay rồi một lưới bắt hết.

Nếu họ không giữ được bình tĩnh mà thật sự ra tay lúc này, chẳng phải là rơi vào bẫy của Ngọc Vương sao? "Đủ rồi, ông ta nói gì các ngươi cũng tin?" Vĩnh Nhạc Hầu bất mãn quát.

Bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lời như vậy mà cũng nói ra được? "Hầu gia..." "Ta nói đủ rồi các ngươi không hiểu sao?

Làm thế nào cứ nghe theo lệnh của ta, ta đã sắp xếp các ngươi làm như vậy thì cứ làm đi." Vĩnh Nhạc Hầu bất mãn cắt ngang lời họ.

Trong lòng càng thêm bất mãn với Lỗ tiên sinh, nếu không phải ông ta nói những lời như vậy, người bên cạnh sao lại dám chống đối ông ta?

Điều này khiến ông ta vô cùng không vui.

Những người bên cạnh trong lòng càng thêm khó chịu, hóa ra trong lòng Hầu gia, họ chỉ là những kẻ có thể tùy tiện vứt bỏ? "Đi thôi."

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn họ rời đi, vô cùng bất mãn.

Nếu không phải bây giờ vẫn cần dùng người, những kẻ này ông ta một người cũng không muốn giữ lại.

Một đám phế vật không nghe lời.

Vở kịch này nhanh chóng truyền đến tai Tô Ngọc.

Tô Ngọc tựa vào ghế nhìn người trước mặt: "Vậy sao?

Vĩnh Nhạc Hầu này cũng thú vị thật, rõ ràng biết bản vương đang ở trong Hầu phủ, còn dám ngang nhiên bàn bạc chuyện này với người khác, lá gan của ông ta cũng lớn thật đấy." Người bên cạnh vô cùng đồng tình gật đầu: "Ngọc ca ca nói đúng, lá gan của Vĩnh Nhạc Hầu này thật sự rất lớn." "Ngọc ca, hay là chúng ta ra tay trước?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không cần, chúng ta cứ đợi ông ta ra tay, ta muốn xem trong tay ông ta có bao nhiêu binh quyền." "Vừa hay lần này thu hồi lại luôn." Binh quyền ở đây phân tán khá lớn, thu hồi được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Chương 1145

Còn lại thì tìm cơ hội từ từ thu hồi sau. "Vâng." "La Hậu ca ca." Tô Ngọc quay đầu nhìn La Hậu, lại có người gọi La Hậu như vậy?

Thú vị đây.

La Hậu bị Tô Ngọc nhìn có chút không được tự nhiên, quay đầu nhìn Diêu Thi Hàm chạy từ bên ngoài vào.

Diêu Thi Hàm vào trong mới thấy bên này có thêm nhiều người, còn có mấy đứa trẻ.

Cô bé liền nấp sau lưng La Hậu, níu áo anh, nhỏ giọng hỏi: "Họ là ai vậy?" Vị công tử kia trông có vẻ không dễ chọc. "Là Tô Ngọc và thê tử của huynh ấy, cũng là ca ca và tẩu tử đối xử rất tốt với ta." La Hậu nói về vợ chồng Tô Ngọc, lời nói cũng không nhịn được mà nhiều lên.

Tuy sự yêu thích của anh đối với vợ chồng Tô Ngọc không thẳng thắn như Nam Kiều, nhưng anh cũng thật sự rất thích họ.

Diêu Thi Hàm nghe nói là Ngọc Vương và Ngọc Vương phi đến, vội vàng quỳ xuống đất hành lễ: "Tham kiến Vương gia, Vương phi." Tại sao Ngọc Vương và Vương phi lại ở đây?

Cô bé không hề nhận được tin tức gì cả.

Tô Ngọc nhìn Diêu Thi Hàm, cô nương này chưa bao giờ che giấu sự yêu thích của mình đối với La Hậu, ánh mắt cũng rất trong sáng, là một người rất hợp với La Hậu. "Đứng dậy đi." "Tạ Vương gia." Vương Cẩn Hòa nhìn cô bé rõ ràng có chút câu nệ, đưa tay kéo áo Tô Ngọc một cái: "Đừng có trưng bộ mặt đó ra, dọa cô bé sợ bây giờ." Tô Ngọc còn chưa nói gì, Diêu Thi Hàm đã vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện đó đâu ạ." Dù có bị dọa, cô bé cũng không dám nói ra.

Vương gia đáng sợ quá.

La Hậu có chút buồn cười: "Ngọc ca không ăn thịt người đâu." "Ngài ấy là Vương gia." "Vương gia thì sao?

Chẳng phải cũng hai mắt, một miệng, một mũi, hai tai sao?

Mọi người đều giống nhau, muội để ý cái đó làm gì?" Liếc La Hậu một cái, Diêu Thi Hàm nói: "Không để ý được sao?

Đây chính là Ngọc Vương đấy." Nếu là Vương gia khác, cô bé còn không sợ đến thế.

Nhưng Ngọc Vương thì khác.

Nghe nói Ngọc Vương rất lợi hại, rất lợi hại. "..." Tô Ngọc lập tức cạn lời.

Sao anh lại cảm thấy mình trong nháy mắt biến thành hồng thủy mãnh thú vậy.

Lại còn bị một cô bé chê.

Vương Cẩn Hòa ghé sát vào Tô Ngọc: "Cảm giác bị một cô bé chê bai thế nào?" Diêu Thi Hàm vội vàng lắc đầu: "Không có chê bai đâu ạ." Cho cô bé hai lá gan cũng không dám chê bai Vương gia. "Chúng ta không đáng sợ như vậy đâu, em có thể thả lỏng một chút." Vương Cẩn Hòa buồn cười nói.

Cứ thế này cô thật sự lo sẽ dọa cô bé này đến phát bệnh mất. "Em..." Diêu Thi Hàm lén nhìn Vương Cẩn Hòa.

Sau đó thì kinh ngạc đến ngây người: "Vương phi, đây đều là con của người sao?" Sinh nhiều con như vậy mà vẫn còn trẻ thế? "Ta có bốn đứa con, một đứa con nuôi mười tuổi, con trai lớn tám tuổi, hai đứa nhỏ là song sinh năm nay bốn tuổi.

Còn hai bé bên này, một là Trưởng công chúa Trường Nhạc, bé còn lại là Thái tử Hoằng Nghị." Diêu Thi Hàm ngơ ngác nhìn Trường Nhạc và Hoằng Nghị, rồi quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Thái tử điện hạ, Công chúa điện hạ." Sao hôm nay cô lại đến tìm La Hậu làm gì không biết? "..." Mọi người đều nhìn Diêu Thi Hàm, Vương Cẩn Hòa càng cười không ngớt. "La Hậu, sau này cuộc sống của cậu chắc sẽ thú vị lắm đây." La Hậu gật đầu tán thành: "Ta cũng thấy vậy." "Đứng dậy đi, đều là người một nhà không cần đa lễ." Trường Nhạc cười nói.

La Hậu đối xử rất tốt với cô bé và Hoằng Nghị, người mà anh ấy thích thì đương nhiên phải nể mặt rồi.

Diêu Thi Hàm theo bản năng nhìn La Hậu, anh gật đầu: "Trường Nhạc và Hoằng Nghị đều rất dễ gần, đợi muội quen rồi sẽ biết." Vừa nói vừa đi tới đỡ Diêu Thi Hàm dậy.

Diêu Thi Hàm yên tĩnh ngồi bên cạnh La Hậu, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa mới nhớ ra lời mình định nói lúc nãy. "Vương phi, người trẻ quá, nhìn không ra là đã có ba đứa con, con trai lớn còn tám tuổi rồi.

Hơn nữa còn rất đẹp, người là người đẹp nhất mà em từng thấy." Diêu Thi Hàm hai mắt sáng lấp lánh nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Diêu Thi Hàm, cô bé này cũng biết nói chuyện ghê.

Nghe những lời này cô cũng có chút vui vẻ. "Em cũng rất xinh đẹp." "Em là cậy mình còn trẻ thôi." Nếu cô bé lớn bằng Vương phi, chắc chắn sẽ rất xấu.

La Hậu nhìn cô bé mới mười lăm tuổi đã bắt đầu lo lắng chuyện lớn lên sẽ không xinh đẹp, bất đắc dĩ nói: "Yên tâm đi, sẽ không già đâu." Diêu Thi Hàm quay đầu nhìn La Hậu: "Thật không?" "Thật." "Rau tẩu tử trồng rất tốt, ăn vào có thể làm đẹp da, giữ dáng, cơ thể cũng khỏe mạnh.

Nhìn tẩu tử và Ngọc ca là biết.

Nếu ở Tạ gia thôn, muội nhìn cha mẹ và ông bà của tẩu tử là biết ngay.

Nếu không thì đợi Tô gia gia đến rồi muội xem là hiểu." Diêu Thi Hàm liên tục gật đầu: "Được ạ." Vương Cẩn Hòa vừa buồn cười trước sự thẳng thắn của Diêu Thi Hàm, vừa mừng cho La Hậu.

Đối với Vương Cẩn Hòa mà nói, rụt rè không có tác dụng gì, thích một người thì nên nói thẳng ra, như vậy mới biết đối phương có thích mình không, thời gian của mình có lãng phí hay không.

Nếu không nói ra thì ai biết được kết quả cuối cùng sẽ ra sao?

Tính cách như Diêu Thi Hàm rất tốt. "Vương phi thật tốt." Thật dịu dàng.

Lúc nghe người khác nói về Ngọc Vương phi, cô còn nghĩ liệu Vương phi có hung dữ không, có coi thường người khác không.

Dù sao cũng là thê tử của Ngọc Vương.

Không ngờ sau khi gặp mặt, người lại dịu dàng đến vậy.

Khí chất đặc biệt trên người khiến cô vô cùng yêu thích. "Vương phi, em thích người quá." "..." Tô Ngọc ở bên cạnh cứ thế nhìn Diêu Thi Hàm.

Người này đến để tranh người với anh sao?

Anh dời tầm mắt sang La Hậu, La Hậu im lặng vỗ nhẹ vào đầu Diêu Thi Hàm một cái. "La Hậu ca ca, huynh vỗ em làm gì?" "Đừng quậy nữa, ngồi yên đi." "Em có quậy đâu." Diêu Thi Hàm không phục nói.

La Hậu bất đắc dĩ lên tiếng: "Ngọc ca không thích có người tranh tẩu tử với huynh ấy." "Em có tranh đâu, em chỉ là thích Vương phi thôi." "Đối với Ngọc ca mà nói, như vậy đã là tranh rồi, không muốn bị mắng thì ngồi yên đi." Ở bên Tô Ngọc lâu như vậy, vị trí của Vương Cẩn Hòa trong lòng anh là thế nào, anh vẫn biết rõ.

Chương 1146

Diêu Thi Hàm nghe La Hậu nói vậy, len lén liếc Tô Ngọc một cái, khi thấy biểu cảm của Tô Ngọc trông có vẻ thật sự có chút không vui, Diêu Thi Hàm rụt cổ lại, vẻ mặt như sắp khóc nhìn La Hậu.

Cô có phải đã đắc tội Vương gia rồi không? "Muội đừng tiếp tục nhìn chằm chằm tẩu tử như vậy nữa là được." Tính chiếm hữu của Ngọc ca là mạnh nhất trong tất cả mọi người.

Anh không thể chịu đựng được người khác nhìn chằm chằm tẩu tử mà ngẩn ngơ, như vậy anh sẽ vô cùng không vui.

Diêu Thi Hàm nặng nề thở dài một hơi: "Tại sao người đẹp đều là hoa đã có chủ vậy?" La Hậu thật sự rất muốn bảo Diêu Thi Hàm ngậm miệng lại, cái miệng của nha đầu này còn muốn giữ không vậy? "Ngọc ca, muội ấy chỉ nói vậy thôi." Không có chủ thì nha đầu này định làm gì?

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương: "Sau này tự mình ở riêng đi." Đừng ở chung với họ nữa, cứ lượn lờ trước mắt thật chướng mắt.

La Hậu gật đầu đồng ý: "Được, không vấn đề." Chỉ cần không làm Ngọc ca tức giận, Ngọc ca nói gì cũng được.

Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo cánh tay Tô Ngọc, bất đắc dĩ nói: "Anh đừng dọa người ta nữa." "Không có..." "Có hay không trong lòng anh không biết à?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không biết." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc như vậy, chống cằm nói: "Cha, cha cứ thích dính lấy mẹ như vậy, cha không sợ mẹ chán sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo, thằng nhóc thối này đừng có hại cô được không?

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em sẽ vậy sao?" "Đương nhiên là không rồi, nếu ngày nào đó anh không quấn lấy em nữa, em mới lo lắng đó, được không?" Vương Cẩn Hòa nói với ham muốn sống sót mãnh liệt.

Cô không dám nói có, lúc đó người xui xẻo là cô chứ không phải Tiểu Bảo. "Mẹ đang bị uy hiếp sao?" Ham muốn sống sót mạnh mẽ quá.

Tiểu Trí cũng bị Tiểu Bảo chọc cho bật cười, tên nhóc này có biết mình đang nói gì không vậy?

Lời như vậy mà cũng nói ra được.

Cậu bé đưa tay bịt miệng Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo cậu đừng nói nữa, lát nữa cha mà tức giận là tìm cậu gây sự đó." Tô Ngọc như không nghe thấy lời của hai đứa, ghé sát vào Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, anh có uy hiếp em không?" "Không có." Vương Cẩn Hòa quả quyết lắc đầu.

Người ta đều là 'hố con', kết quả con trai cô lại trực tiếp 'hố mẹ'.

Thằng nhóc thối này có phải muốn trực tiếp tiễn cô đi luôn không.

Tiểu Bảo đưa tay kéo tay Tiểu Trí ra định nói gì đó, thì thấy Vương Cẩn Hòa cười nói: "Tiểu Bảo, con còn gì muốn nói không?" Rõ ràng là lời nói vô cùng dịu dàng, nhưng lại khiến người ta cảm thấy lạnh buốt, hơn nữa còn sát khí đằng đằng.

Tiểu Bảo ho nhẹ một tiếng, vội vàng nói: "Mẹ, mẹ hiểu lầm con rồi, con không muốn nói gì cả." Đắc tội với cha, chúng còn có thể tìm mẹ cầu xin.

Nếu đắc tội với mẹ, cha nhất định sẽ không quản chúng đâu, lúc đó chắc chắn sẽ bị mẹ xử lý, chuyện như vậy cậu không làm đâu.

Hoằng Nghị che miệng cười trộm, bây giờ người bị uy hiếp đã biến thành anh trai rồi.

Tiểu Trí bất đắc dĩ lắc đầu, sao Tiểu Bảo cứ không nhớ nhỉ?

Trong nhà ai là người không thể đắc tội nhất?

Đương nhiên là mẹ rồi, vậy mà cậu còn dám trêu mẹ, cứ liên tục nhảy nhót bên bờ vực của một trận đòn. "Tô Tử Khâm, mẹ thấy dạo này con chơi vui quá nên ngứa da rồi phải không, lại muốn cha con nới lỏng gân cốt giúp con à?" Vương Cẩn Hòa cười tủm tỉm hỏi.

Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Không cần đâu mẹ, con vẫn là con trai ruột của mẹ mà, mẹ không thể đối xử với con như vậy." Để cha nới lỏng gân cốt cho cậu?

Cậu lo sau này sẽ rất thảm, cậu không muốn đâu.

Tô Ngọc lại ở bên cạnh lên tiếng: "Anh thấy được đó." Tiểu Bảo lập tức ngẩn người: "Cha, đừng mà." Cậu bé đang giúp cha cơ mà, sao cha lại nối giáo cho giặc chứ?

Cậu bé đáng thương nhìn Tô Ngọc, im lặng nói điều gì đó.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ đáng thương của Tiểu Bảo, không nhịn được bật cười: "Còn dám nghịch ngợm nữa không?" "Không dám nữa ạ." Mới là lạ.

Lần sau có cơ hội vẫn sẽ nghịch tiếp.

Tô Ngọc là ai chứ?

Vừa nhìn dáng vẻ của Tiểu Bảo là biết ngay cậu bé đang nói dối. "Cha thấy vẫn nên giãn gân cốt cho con một phen, đi nào." Tô Ngọc đứng dậy nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo vội nấp sau lưng Tiểu Trí: "Con không muốn." Tiểu Trí đưa tay xoa mạnh đầu Tiểu Bảo, bất đắc dĩ nói: "Đã bảo cậu đừng quậy rồi mà, cậu không tin." Có thể khiến cha nổi hứng muốn xử lý Tiểu Bảo, cậu bé cũng xem như là nhân tài.

Diêu Thi Hàm nghiêng đầu nhìn hai cha con tương tác, sao cô lại cảm thấy tình cảm của họ rất tốt, nhưng cách họ đối xử với nhau lại có chút khác biệt so với những cặp cha con bình thường nhỉ? "La Hậu ca ca, Vương gia và con trai ngài ấy tình cảm rất tốt sao?" "Đúng vậy, tình cảm vô cùng tốt." Anh chưa từng thấy cặp cha con nào có tình cảm tốt như vậy. "Tiểu Bảo có ý nghĩa rất khác đối với Ngọc ca." Dù đã qua năm năm, Tô Ngọc vẫn đối xử với Tiểu Bảo tốt như trước, thậm chí rất nuông chiều.

Chỉ cần là điều Tiểu Bảo muốn làm, Tô Ngọc đều sẽ đồng ý, không có điều kiện cũng sẽ tạo điều kiện cho cậu bé. "Thật hạnh phúc." "Đúng vậy." Đối với những người như họ, Tiểu Bảo và gia đình cậu bé thực sự rất hạnh phúc.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn La Hậu và Diêu Thi Hàm một cái, rồi lại dời tầm mắt về phía cha con Tiểu Bảo. "Tô Tử Khâm, mẹ nói cho con biết, lần sau còn nghịch với mẹ, mẹ sẽ cùng cha con đánh hội đồng con đấy." Vương Cẩn Hòa chống cằm nhìn Tiểu Bảo nói.

Người Tiểu Bảo cứng đờ, cậu bé quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, lấy lòng hỏi: "Mẹ ơi, con có thể hỏi 'đánh hội đồng' là gì không ạ?" "Ý của 'đánh hội đồng' là mẹ và cha con cùng nhau xử lý con." "Tuy mẹ không biết võ công, nhưng mẹ biết những thứ khác." "Ví dụ như làm một bàn đầy những món con ghét nhất rồi bắt con ăn hết." Vương Cẩn Hòa cười dịu dàng, nhưng những lời nói ra lại khiến Tiểu Bảo phải lùi ba bước.

Tiểu Bảo thở dài, xem ra người cậu không thể chọc vào nhất vẫn là mẹ. "Mẹ ơi, con sai rồi, cái này cứ để dành cho người khác đi, đừng để dành cho đứa con trai đáng yêu của mẹ." Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo chọc cho tức cười, thằng nhóc này đúng là biết co biết duỗi thật. "Mẹ ơi, đánh hội đồng gì đó đừng dùng trên người con, con là con trai cưng của mẹ mà." Tiểu Bảo sà vào lòng Vương Cẩn Hòa bắt đầu làm nũng.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo cũng không nhịn được cười, họ rất hiếm khi thấy cậu bé như vậy.

Tô Ngọc co ngón tay gõ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo một cái: "Để xem sau này con còn dám không." Tiểu Bảo ngây ngô cười hì hì, với người khác thì cậu vẫn dám, nhưng với mẹ thì thôi vậy.

Cậu không có khả năng đó, vẫn là không nên thử thách sự kiên nhẫn của mẹ. "Con không dám chọc mẹ tức giận đâu ạ." Ông bà ngoại không có ở đây, cha lại nghe lời mẹ, chẳng có ai bênh cậu cả.

Còn về La Hậu ca ca và những người khác, chắc chắn họ không bênh cậu nổi.

Sau khi suy nghĩ một vòng, Tiểu Bảo cuối cùng cũng xác định được một điều, chỉ có không chọc mẹ tức giận thì mới có thể bình an vô sự.

Tô Ngọc đưa tay véo má Tiểu Bảo: "Con biết là tốt rồi." "Cha ơi, chúng ta đi thám hiểm được không?

Dẫn cả Liệt Dương theo nữa." Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo: "Các con quên đây là đâu rồi à?" Tiểu Bảo vội lắc đầu: "Con đương nhiên không quên, nhưng con muốn đi chơi." Nam Kiều đảo mắt một vòng: "Ngọc ca ca, chúng ta đưa Tiểu Bảo đi chơi đi.

Chúng ta đã ở đây một thời gian rồi, cũng quen thuộc nơi này." Diêu Thi Hàm vừa nghe sắp được đi chơi liền lập tức hưng phấn: "Các cậu muốn chơi gì thế?

Cho tớ tham gia với!" Vương Cẩn Hòa thấy đau đầu, lại thêm một người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Chương 1147

"Bọn tớ định chơi trò dỡ nhà." "Dỡ nhà?

Dỡ Hầu phủ á?" "Đúng vậy, cậu có muốn tham gia không?" Tiểu Bảo nhướng mày hỏi.

Đây là nhà của cô ấy mà, chắc cô ấy sẽ không đồng ý đâu. "Được thôi, trò này hay đấy." "Hả?

Đây là nhà cậu mà." Vậy mà lại đồng ý dễ dàng như thế? "Đây không phải nhà tớ.

Mẹ tớ nói sau này chúng tớ sẽ dọn ra ngoài ở, sẽ ở gần nhà ông bà ngoại, như vậy chúng tớ có thể thường xuyên về thăm ông bà ngoại." Diêu Thi Hàm nói một cách hiển nhiên. "Cái Hầu phủ này vẫn phải dựa vào mẹ tôi chống đỡ đấy." Diêu Thi Hàm hừ một tiếng, khinh thường nói.

Tiểu Bảo nhìn Diêu Thi Hàm, lắc đầu nói: "Tớ thấy cậu đừng nghĩ nữa." "Hả?

Tại sao?" "Đơn giản thôi, sau này cậu phải gả cho La Hậu thúc thúc, lúc đó cậu sẽ đi cùng chúng tớ, phải ở bên Vương phủ, cậu sẽ không thể tùy tiện về nhà ông bà ngoại được nữa đâu." Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên.

Diêu Thi Hàm gật đầu đồng tình, đúng là vậy, cô đã quên mất chuyện này. "Vậy chỗ các cậu có vui không?" "Vui lắm, chúng ta có thể vào núi săn bắn, còn có thể đi hái quả, trong nhà còn có rất nhiều động vật nhỏ nữa, thú cưng nhà tớ thông minh lắm." "Có Đại Hoa, Tiểu Hoa, có Đại Mị, Tiểu Mị, Tiểu Tiểu Mị, còn có cả Thang Viên nữa." Ngôn Hi giơ ngón tay ra đếm thú cưng trong nhà. "Còn có mèo nữa." Ngôn Triệt cũng lên tiếng. "Còn có rùa lớn nữa." "..." Diêu Thi

Hàm kinh ngạc nhìn mấy đứa trẻ, nhà có nhiều thú cưng vậy sao?

Tuy không biết chúng là gì, nhưng chắc chắn rất thú vị. "Vậy tớ ở đó sẽ không bị chán rồi." Tiểu Bảo nhìn Diêu Thi Hàm, đến nhà bọn họ rồi mà còn nghĩ đến chuyện buồn chán ư?

Cậu bé đoán là cô sẽ không có thời gian đâu. "Ở đó đúng là có rất nhiều trò vui, nếu em thích thú cưng, đợi khi thú cưng nhà Ngọc ca có con non, chúng ta cũng nuôi hai con." La Hậu lên tiếng.

Diêu Thi Hàm lập tức kích động: "Thật không ạ?

Em muốn nuôi mèo, còn muốn nuôi chó nữa." La Hậu gật đầu: "Được, trong nhà có mèo và chó đều rất đáng yêu.

Nếu em muốn, đợi khi về cứ nói với Thang Viên một tiếng, chúng có thể tặng em một con." "Còn phải nói với chúng nữa ạ?" Không phải có thể trực tiếp bế đi sao?

La Hậu gật đầu: "Ừm, không nói thì Thang Viên chúng nó sẽ giận đấy.

Con của Thang Viên không dễ dàng cho người khác đâu, chỉ khi nói với chúng, được chúng đồng ý rồi thì chúng mới tặng một con." Thang Viên và đồng bọn đều rất thông minh, muốn có con non thì phải tự mình nói với chúng. "Còn có thể như vậy sao?

Chúng thông minh quá." "Đúng là rất thông minh.

Đại Hoa là một con gà trống công, nó đặc biệt thông minh, đợi em đến đó sẽ biết." "Thông minh thế nào ạ?" Diêu Thi Hàm đã bị khơi dậy hứng thú, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn La Hậu.

Nhắc đến thú cưng trong nhà, đám Tiểu Bảo cũng xúm lại: "Trứng của Đại Hoa và Tiểu Hoa không cho người khác đâu, trước đây chỉ cho tớ và ca ca, sau này cũng cho cả em trai, em gái và chị gái nữa, ngoài chúng tớ ra thì không cho ai hết." "Không những không cho, ăn của chúng ta, uống của chúng ta, mà còn chẳng thèm cho chúng ta sắc mặt tốt." Vương Cẩn Hòa cuối cùng không nhịn được mà xen vào than thở.

Diêu Thi Hàm càng thấy buồn cười: "Thú vị quá, tớ cũng muốn nuôi hai con." Tô Ngọc ngồi bên cạnh nhìn họ trò chuyện.

Nhờ có đám Đại Hoa mà Diêu Thi Hàm đã nhanh chóng hòa nhập vào tập thể của họ.

La Hậu nhìn Diêu Thi Hàm đang vui vẻ đùa giỡn với đám Tiểu Bảo.

Thực ra, cô cũng không lớn hơn đám Tiểu Bảo bao nhiêu tuổi, cũng đang ở tuổi ham chơi.

Quen biết lâu như vậy, anh chưa từng thấy Diêu Thi Hàm bỏ hết mọi thứ để cùng cười, cùng đùa giỡn như thế này.

Lúc này, Tiểu Bảo chạy đến bên cạnh La Hậu, nhỏ giọng nói: "La Hậu thúc thúc, con thấy người vợ mà chú tự tìm này rất tốt, rất hợp với chú đấy." Tiểu Bảo đúng là một ông cụ non, người mà cậu bé đã khen tốt thì chắc chắn là tốt rồi. "Chắc chắn vậy sao?" "Đương nhiên rồi, con là ai chứ?

Con đã nói chắc chắn thì nhất định là như vậy." Nghe những lời này, La Hậu không nhịn được cười: "Ta thấy con đúng là ông cụ non." Bạch Khởi ngồi cạnh Tô Ngọc: "Ngọc ca, Vĩnh Nhạc Hầu này e rằng không dễ dàng từ bỏ cơ hội tốt lần này đâu." Hắn ta đã không còn nghe lọt lời của người bên cạnh nữa.

Không những không nghe lọt mà còn có chút tự cao tự đại. "Hắn ta bắt đầu sốt ruột rồi." Khi hắn ta muốn tìm Khải Tử, đó đã là một nước cờ hiểm.

Sau khi người của hắn thất bại, hắn không vội, vì không lo có người tiết lộ.

Nhưng sau khi Nam Kiều và những người khác mang theo bằng chứng đến tận cửa và ở lại đây, hắn ta đã sốt ruột.

Vĩnh Nhạc Hầu lo lắng Nam Kiều và mọi người sẽ làm gì bất cứ lúc nào, lo lắng những việc mình làm cuối cùng sẽ bị bại lộ trước mặt họ, và điều lo lắng nhất là cô ấy sẽ làm gì.

Những vấn đề này cộng lại khiến Vĩnh Nhạc Hầu mất đi sự kiên nhẫn và trở nên nóng vội.

Bây giờ họ lại đến đây, cho dù Vĩnh Nhạc Hầu biết bên cạnh mình có người, nhưng hắn ta vẫn sẽ ôm tâm lý may mắn, cho rằng mình có người trong tay, chỉ cần tìm được một cơ hội thích hợp, muốn bảo vệ bọn trẻ thì họ căn bản không phải là đối thủ của hắn. "Ý của anh là hắn ta sắp ra tay rồi sao?" Bạch Khởi không chắc chắn hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, cũng sắp rồi." Buổi chiều, khi Diêu Uyển Nhi trở về mới biết gia đình Tô Ngọc đã đến.

Bà vội vàng đến chỗ Nam Kiều để gặp mặt.

Khi nhìn thấy Liệt Dương, bà cũng giật mình, nhưng thấy nó ngoan ngoãn đi theo bên cạnh bọn trẻ, không có hành động tấn công người, bà liền yên tâm. "Tham kiến Vương gia, Vương phi." Mấy đứa trẻ đã được Nam Kiều dẫn đi dạo chơi, không có ở đây. "Đứng lên đi, không cần đa lễ." Diêu Uyển Nhi đứng dậy nhìn Tô Ngọc, lấy ra một vài lá thư: "Vương gia, đây là những thứ tôi điều tra được trong thời gian gần đây." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Diêu Uyển Nhi: "Bà đang điều tra Vĩnh Nhạc Hầu?" Diêu Uyển Nhi thẳng thắn gật đầu: "Tôi đúng là đang điều tra hắn ta." "Tại sao?" Dù sao Vĩnh Nhạc Hầu cũng là chồng bà, bà đột nhiên ra tay như vậy, dường như có chút không hợp lý. "Những việc Vĩnh Nhạc Hầu làm với con tôi, tôi không thể tha thứ." Diêu Uyển Nhi lạnh lùng nói. "Những người đối tốt với tôi trong

Vĩnh Nhạc Hầu phủ này đã được cho ra ở riêng, tôi cũng không cần phải bận tâm điều gì nữa." Trước đây bà vẫn còn e dè, đó là vì trong nhà có người đối tốt với bà.

Sau khi nhận được lời đảm bảo của Tô Ngọc rằng sẽ không động đến những người đã ra ở riêng, bà đã hoàn toàn yên tâm.

Bà buông tay buông chân đi điều tra Vĩnh Nhạc Hầu. "Trong này đều là bằng chứng Vĩnh Nhạc Hầu chiêu binh mãi mã.

Tuy mọi người đều biết hắn ta chỉ có vài vạn binh quyền, nhưng thực tế hắn ta có hơn mười vạn binh lực.

Hắn ta có trong tay một vài mỏ sắt gì đó, trước đây hắn vẫn luôn dựa vào việc bán khoáng sản để duy trì chi tiêu hàng ngày cho quân đội, ban đầu còn lấy tiền từ tôi dưới nhiều danh nghĩa khác nhau, có lẽ đã đầu tư vào quân đội." Diêu Uyển Nhi kể ra những chuyện mình biết.

Tô Ngọc nhíu mày không nói gì, mà lắng nghe Diêu Uyển Nhi nói tiếp: "Hắn ta nhắm vào gia sản nhà tôi nên mới tính kế cưới tôi.

Chương 1148

Sau khi tôi sinh con trai Tuấn Sinh, hắn ta đã công khai và ngấm ngầm muốn tôi giao của hồi môn và các cửa hàng trong tay tôi cho hắn, tôi không đồng ý.

Sau khi con gái tôi ra đời, hắn lại giở trò cũ, lúc đó số tiền trong tay tôi đủ để nuôi một đội quân hoàn toàn không có vấn đề gì." Diêu Uyển Nhi nghĩ đến những năm qua hắn ta lúc nào cũng muốn chiếm đoạt số tiền trong tay bà, thực ra mục đích chính là muốn lấy tiền để vũ trang cho đội quân của mình.

Lúc đó hắn ta có lẽ nghĩ rằng họ đã có hai đứa con, bà chắc chắn sẽ đồng ý.

Kết quả là hai người đã xảy ra tranh cãi lớn, cuối cùng bước vào một con đường không thể quay đầu.

Tô Ngọc ánh mắt trầm tư: "Xem ra Vĩnh Nhạc Hầu này cũng có chút thú vị đấy." "Lại có mười vạn binh quyền, thế thì tốt quá." Diêu Uyển Nhi kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Ngọc Vương có ý gì đây?

Sao lại nói những lời như vậy? "Vương gia, ngài đưa bọn trẻ đến đây, chẳng lẽ không lo hắn ta sẽ có ý đồ gì sao?" Tô Ngọc dựa vào ghế, thản nhiên nói: "Mười vạn binh quyền?

Vậy bản vương lại muốn xem xem, mười vạn binh của hắn, so với binh lính trong tay bản vương thì sẽ thế nào." Binh lính trong tay Ngọc Vương?

Câu nói này khiến Diêu Uyển Nhi ngẩn người, sau đó nghĩ đến điều gì đó.

Hoàng thượng đã ban toàn bộ đất đai của Lỗ quốc cũ cho Tô Ngọc làm đất phong, vậy thì binh quyền ở nơi này, chẳng phải cũng giao hết cho ngài ấy rồi sao?

Suy đoán này khiến Diêu Uyển Nhi kinh ngạc đến ngây người, Hoàng thượng không thể nào hào phóng như vậy được chứ?

Chuyện này sao có thể làm được?

Chẳng lẽ ngài không lo Ngọc Vương quyền lực quá lớn sao?

Bạch Khởi nhíu mày nói: "Ngọc ca, anh đến đây rồi mà còn chưa đi gặp các tướng lĩnh ở đây.

Em có nên đi gặp họ không?" "Đúng là nên đi gặp rồi, ngày mai đi." Nơi này cách một doanh trại quân đội không xa, cũng không thuộc quyền quản hạt của Vĩnh Nhạc Hầu, đúng là có thể đi xem. "..." Diêu Uyển Nhi không biết phải hình dung sự kinh ngạc của mình như thế nào, Ngọc Vương thật sự là một người không thể tưởng tượng nổi.

Những việc ngài ấy làm cũng quá khiến người ta bất ngờ.

Bà cúi đầu xuống, giả vờ như không nghe thấy gì. "Diêu phu nhân, nếu có việc thì cứ đi làm trước, không cần quan tâm đến bản vương." Lúc này Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Đợi mọi chuyện kết thúc, chúng ta sẽ bàn lại chuyện giữa La Hậu và Thi Hàm, được không?" Diêu Uyển Nhi có chút thụ sủng nhược kinh, không ngờ chuyện này lại được Vương gia và Vương phi coi trọng. "Tất nhiên là được, tôi bên này cũng thực sự còn một số việc, không làm phiền Vương gia và Vương phi nghỉ ngơi nữa.

Vương gia, Vương phi có nhu cầu gì cứ nói với người hầu trong viện." "Được." Sau khi Diêu Uyển Nhi rời đi, bà thở phào nhẹ nhõm.

Mặc dù Ngọc Vương trông có vẻ rất dễ gần, nhưng khi thực sự tiếp xúc mới biết rằng để đối mặt với người như vậy cũng cần dũng khí.

Ngọc Vương chỉ cần ngồi ở đó thôi cũng đã khiến người ta cảm thấy e dè.

Vương Cẩn Hòa nhìn phong thư đặt bên cạnh: "Tô Ngọc, có muốn xem không?" "Tò mò à?" "Đúng là có tò mò." "Vậy thì mở ra xem đi." Tô Ngọc đưa tay lấy lá thư đặt bên cạnh, mở ra xem.

Bên trong quả thực có một số thông tin về việc Vĩnh Nhạc Hầu chiêu binh, rất nhiều người bị bắt đi lính một cách cưỡng chế.

Những người bị bắt đều là do Vĩnh Nhạc Hầu nhân lúc Lỗ quốc tuyển quân mà lén lút làm.

Hắn ta đổ hết mọi chuyện lên đầu hoàng đế Lỗ quốc.

Bản thân vừa có được người, lại không làm tổn hại đến danh tiếng của mình, đúng là một kẻ thông minh. "Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là một kẻ thông minh, lợi dụng tình hình Lỗ quốc tuyển quân lúc đó để thu nạp không ít người cho mình, những người đó đều bị bắt đi." Tô Ngọc đưa lá thư trong tay cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa xem xong, bất giác nhíu mày: "Vĩnh Nhạc Hầu này quả thật cẩn thận, nhìn những việc hắn ta làm, em còn nghi ngờ người chúng ta gặp có phải là thật không nữa." "Có một số việc quá thuận lợi, tâm thái cũng thay đổi, tự nhiên sẽ như vậy." "Cũng đúng." Sự xuất hiện của Nam Kiều và mọi người đã khiến Vĩnh Nhạc Hầu trở tay không kịp, sự xuất hiện của Tô Ngọc càng khiến hắn ta thêm áp lực.

Hắn ta không thể tiếp tục chờ đợi được nữa, chỉ có thể đánh cược một phen.

Nếu thành công, những việc sau này của hắn sẽ đơn giản hơn nhiều.

Còn về việc thua?

Vĩnh Nhạc Hầu có lẽ chưa từng nghĩ đến chuyện mình sẽ thua. "Chàng ơi, bên này còn có một chút đồ nữa." Vương Cẩn Hòa chú ý đến một lá thư bên cạnh, mở ra xem xong có chút kinh ngạc.

Tô Ngọc ghé đầu qua xem cùng Vương Cẩn Hòa, xem xong lông mày hơi nhíu lại: "Hắn ta lại còn có quan hệ với Mộng quý phi lúc đó nữa sao?" Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong. "Xem những gì viết trên này thì đúng là như vậy." "Ngọc ca, Vĩnh Nhạc Hầu này rốt cuộc muốn làm gì?" "Muốn làm chủ của thiên hạ này." Lạc Diễm nghe vậy nhíu mày: "Chỉ bằng hắn ta mà cũng xứng sao?" Binh quyền trong tay hắn, năng lực của hắn, căn bản không đủ để hắn trở thành bá chủ thiên hạ.

Huống chi muốn tạo phản ở Huyền quốc này, bá tánh là người đầu tiên không đồng ý. "Ở đây còn có một bản danh sách." "..." Tô Ngọc cúi đầu nhìn thứ trong tay Vương Cẩn Hòa, Diêu Uyển Nhi này điều tra được cũng khá nhiều thứ. "Xem ra Diêu Uyển Nhi này cũng là một nhân vật lợi hại, những thứ này mà cũng điều tra ra được." Tô Ngọc có chút cảm thán nói.

Những thứ anh điều tra được không nhiều, những thứ Diêu Uyển Nhi đưa đều là những thứ anh chưa từng thấy.

Vương Cẩn Hòa sà vào lòng Tô Ngọc, tò mò hỏi: "Tô Ngọc, anh nghĩ sao?" "Cứ từ từ chơi với hắn ta một chút, để xem hắn có thể tự mình bình tĩnh lại được không." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa biết người này tám phần lại muốn làm chuyện không giống người thường rồi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ nghiêm túc rồi nhìn Tô Ngọc nói: "Chàng ơi, làm người đi, đừng bắt nạt người ta quá đáng." "Nương tử yên tâm, ta sẽ làm vậy." Nói xong hai người nhìn nhau cười, Lạc Diễm và những người khác nhìn mà nổi cả da gà. "Hai người thành thân nhiều năm như vậy rồi mà tình cảm vẫn tốt như thế, đôi khi nhìn mà cũng thấy ghen tị." Lạc Diễm cảm thán nói.

Bạch Khởi vô cùng đồng tình: "Nói không sai, tình cảm của Ngọc ca và tẩu tử thật sự rất tốt." Đôi khi họ cũng không nhịn được mà bắt đầu ghen tị. "Đôi khi nhìn Ngọc ca và tẩu tử như vậy, chúng em cũng bắt đầu thấy ghen tị rồi." "Hai người đang nói linh tinh gì vậy?" "Không nói linh tinh đâu, thật đấy.

Đôi khi sẽ nghĩ sau này chúng ta thành thân có thể được như Ngọc ca không." Ở bên cạnh Ngọc ca, họ cũng học được rất nhiều điều, đôi khi nhìn thấy cảnh này, thật sự rất ngưỡng mộ.

Tô Ngọc cười lắc đầu nhìn hai người: "Sẽ được thôi, các cậu cũng không phải là loại người không bao dung." Bạch Khởi và những người khác đều là người tốt, muốn có cuộc sống như vậy cũng không có gì là không thể.

Chỉ là xem sau này họ đối xử với vợ mình như thế nào mà thôi. "Nói cũng đúng, chúng em cũng sẽ đối xử rất tốt với họ." Giống như Ngọc ca đối tốt với tẩu tử vậy.

Mặt khác, Tiểu Bảo và đám trẻ đang dẫn Liệt Dương chơi trong hoa viên, bên cạnh có một ông lão đứng đó, trông có vẻ là một quản gia. "Mấy vị thiếu gia, các cậu còn có nhu cầu gì không?

Nếu có nhu cầu, các cậu có thể nói thẳng, chúng tôi đều có thể đáp ứng." Quản gia cười hiền từ nói.

Tiểu Bảo nhìn quản gia đầy ẩn ý: "Các người có thể đi được rồi, ở đây không cần các người." "Các vị là khách quý của Hầu phủ, lão nô tự nhiên phải ở bên cạnh hầu hạ, để người khác đến hầu hạ lão nô không yên tâm." Dáng vẻ của quản gia khiến Tiểu Bảo cảm thấy khá thú vị.

Hoằng Nghị đánh giá quản gia một lượt: "Vậy sao?" "Tất nhiên ạ." "Vậy à, thế thì ông đi lấy cho chúng tôi một quả cầu xúc cúc đi, chúng tôi muốn chơi." Lời nói này của Hoằng Nghị rõ ràng là muốn đuổi người đi.

Chương 1149

Quản gia cũng không phải dạng vừa, nhìn người hầu bên cạnh phân phó: "Không nghe thấy lời của mấy vị thiếu gia sao?

Mau đi lấy những thứ mấy vị thiếu gia cần đến đây." Tiểu Bảo và Tiểu Trí liếc nhìn nhau, xem ra vị quản gia này muốn ở lại đây không đi.

Không sao, cứ để ông ta ở lại thôi.

Nam Kiều và La Hậu thấy Tiểu Bảo muốn chơi, cũng không lên tiếng.

Ngược lại, Diêu Thi Hàm bất mãn nhìn quản gia: "Quản gia, bình thường ông là người bận rộn, sao hôm nay lại có thời gian rảnh rỗi chơi cùng mấy đứa nhỏ này thế?

Hay là ông không yên tâm về bản tiểu thư?

Sợ bản tiểu thư chăm sóc không tốt cho chúng?" "Tiểu thư lo xa rồi, tiểu thư là thiên kim tiểu thư, chăm sóc người khác không có kinh nghiệm, chuyện này cứ để chúng tôi làm là được." Diêu Thi Hàm còn định nói gì đó thì bị La Hậu ngăn lại, La Hậu lắc đầu với cô.

Điều này khiến Diêu Thi Hàm có chút không vui, nhưng cũng ngoan ngoãn ngồi đó, nhìn quản gia, cô lại muốn xem xem lát nữa quản gia định làm gì.

Cầu xúc cúc nhanh chóng được mang đến, mấy đứa trẻ đến khoảng đất trống bên cạnh chơi.

Quản gia cũng đi theo.

Khi mấy đứa trẻ đang chơi vui vẻ, quản gia đột nhiên hỏi: "Mấy vị thiếu gia, không biết khi nào các vị rời đi." Tiểu Bảo giẫm lên quả cầu: "Sao thế?

Chúng tôi vừa mới đến đã muốn đuổi chúng tôi đi à?

Là ý của ông, hay là ý của Vĩnh Nhạc Hầu?" "Thiếu gia hiểu lầm rồi, lão nô chỉ muốn hỏi Vương gia định ở đây bao lâu, để tiện sắp xếp những việc sau này." Quản gia vội vàng giải thích, còn tỏ ra vẻ đáng thương bị hiểu lầm.

Dáng vẻ này khiến Tiểu Bảo thấy có chút buồn cười. "Vậy sao?" "Tất nhiên ạ." Tiểu Bảo đầy ẩn ý gật đầu: "Ồ, xem ra là ta đã hiểu lầm ông rồi?" Quản gia tuy không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt đã nói lên tất cả.

Lúc này, mấy người con thứ của Vĩnh Nhạc Hầu cũng cùng nhau đi tới.

Thấy Tiểu Bảo và đám trẻ, họ tỏ ra vô cùng bài xích, đi tới quát: "Bọn mày là ai?

Ai cho chúng mày ở nhà tao?

Mau cút ra ngoài." Quản gia nhìn thấy đứa trẻ này, nghe thấy lời nó nói, mặt tái mét, vội vàng lên tiếng: "Nhị thiếu gia, cậu đừng nói nữa, đây là khách quý của Hầu phủ." "Khách quý?" Đứa trẻ đó nhìn từ trên xuống dưới đám Tiểu Bảo: "Ta thấy chúng nó chẳng phải khách quý gì cả, chỉ là một đám lừa đảo đến ăn vạ thôi đúng không?" "Nhà này không có tiền cho chúng mày đâu, mau đi đi." Những người này trông giống như đến để tranh giành cha với chúng.

Lại có thể chơi đùa ở đây một cách tự do như vậy, thật tức chết người.

Ngón tay Tiểu Bảo hơi động, muốn đánh người quá, phải làm sao đây?

Từ khi Tô Ngọc trở về, chưa từng có ai dám mắng cậu như vậy.

Trong lúc Tiểu Bảo đang cân nhắc có nên đánh người hay không, đứa trẻ đó lại lên tiếng lần nữa: "Bọn mày điếc hay câm rồi?

Bản thế tử nói chuyện với chúng mày mà chúng mày dám không nghe à?" "Người đâu, đánh cho ta." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Diêu Thi Hàm bên cạnh: "Hắn là Thế tử của Vĩnh Nhạc Hầu phủ à?" Diêu Thi Hàm lắc đầu: "Không phải, Thế tử không phải hắn muốn làm là làm được, phải được Hoàng thượng đồng ý mới được.

Vị trí Thế tử chỉ có thể do con vợ cả kế thừa, còn hắn chẳng qua chỉ là con của một người thiếp sinh ra, không có tư cách đó." Tiểu Bảo tỏ rõ, gật đầu: "Thì ra là hàng giả." Nhưng nói đến Thế tử, nếu cậu muốn, thì đã sớm có thể làm rồi. "Diêu Thi Hàm, con tiện nhân nhà ngươi, lại dám... *Bốp*." Lời chưa nói hết, một chiếc cốc đã bay về phía hắn, vừa vặn đập vào răng cửa.

Môi hắn bị va đập đến chảy máu.

Diêu Thi Hàm rụt tay lại: "Nói thêm câu nữa xem?

Ta mà cũng là loại để ngươi mắng à?

Xem ra mẹ ta đối xử với các người vẫn còn quá tốt, vẫn chưa cắt hết chi tiêu ăn mặc của các người." Còn có thời gian ở đây kiêu ngạo, đúng là không biết trời cao đất dày.

Quản gia thấy miệng nhị thiếu gia chảy máu, lập tức lo lắng: "Mau đi tìm đại phu." "Vết thương này lớn thật đấy, nếu đại phu đến muộn một chút nữa, e là vết thương này đã tự lành rồi nhỉ?" Tiểu Bảo cười như không cười nói.

Cơn đau trên miệng khiến đứa trẻ đó đưa tay sờ một cái, thấy một tay đầy máu liền bật khóc.

Tiểu Bảo há hốc mồm nhìn cảnh này, đây là chuyện gì vậy?

Vậy mà lại khóc sao? "Thế mà đã khóc rồi?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn Hoằng Nghị.

Hoằng Nghị vẻ mặt ghét bỏ nói: "Còn không bằng con gái, lớn từng này rồi mà còn khóc." "Đại tiểu thư, cô cũng quá đáng quá rồi, dù sao đi nữa, nhị thiếu gia cũng là em trai cô." Quản gia bất mãn nói.

Nhị thiếu gia là đứa con trai Hầu gia yêu thương nhất, đại tiểu thư đánh người bị thương, Hầu gia chắc chắn sẽ không để yên chuyện này.

Diêu Thi Hàm bị chọc cười: "Ừm, ta đúng là quá đáng, ta còn có thể quá đáng hơn nữa cơ." Diêu Thi Hàm nhìn thấy sợi roi mềm quấn quanh eo Trường Nhạc, đi tới lấy xuống, trực tiếp quất về phía nhị thiếu gia.

Tiểu Bảo nghe tiếng hét thảm của nhị thiếu gia, chép miệng nói: "Thảm quá, thật đáng thương." "Đúng là thảm thật." Vốn dĩ Tiểu Bảo cũng định đánh nhị thiếu gia này, nhưng bây giờ Diêu Thi Hàm đã ra tay, cậu cũng không so đo với người ta nữa, để tránh đối phương cũng nói cậu quá đáng.

Quản gia nhìn thấy cách đánh không nể nang của Diêu Thi Hàm, vội vàng quay đầu nhìn người bên cạnh: "Mau đi gọi Hầu gia đến đây." Diêu Thi Hàm trả lại roi cho Trường Nhạc, nhìn nhị thiếu gia bị đánh đầy thương tích, cười lạnh nói: "Gọi đi, gọi hết những người các ngươi có thể gọi đến đây." Cô lại muốn xem xem lần này Vĩnh Nhạc Hầu còn bảo vệ con trai mình thế nào nữa.

Vĩnh Nhạc Hầu biết tin Diêu Thi Hàm đánh con trai cưng của mình một trận, tức giận dẫn người đến.

Vừa nhìn thấy Diêu Thi Hàm liền định ra tay đánh người. "Dừng tay." Hoằng Nghị chắn trước mặt Diêu Thi Hàm, đẩy người về phía sau.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Hoằng Nghị, nhất thời không làm gì được cậu bé. "Bản Hầu đang dạy dỗ con gái mình, không liên quan đến Thái tử." Vĩnh Nhạc Hầu lạnh lùng nói.

Hắn dạy dỗ con gái mình, những người này còn muốn quản sao?

Hoằng Nghị hừ một tiếng: "Ngày thường ông dạy dỗ con gái mình thế nào chúng ta không quan tâm, nhưng hôm nay thì không được, là bản cung bảo cô ấy đánh đấy." "Cái gì?" Vĩnh Nhạc Hầu còn tưởng mình nghe nhầm. "Ông không nghe nhầm đâu, đúng là bản cung bảo Diêu Thi Hàm đánh." Hoằng Nghị ngẩng đầu nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, không khách khí nói.

Quản gia thấy Hoằng Nghị lại nói đỡ cho Diêu Thi Hàm, lập tức nhíu mày: "Hầu gia, không phải như vậy." Vĩnh Nhạc Hầu lập tức hiểu ra, vị Thái tử này muốn bảo vệ Diêu Thi Hàm.

Trong lòng nén một cục tức, Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Hoằng Nghị: "Không biết tiểu nhị đã đắc tội gì với Thái tử, khiến Thái tử điện hạ phải đối xử với nó như vậy?" "Đắc tội thế nào ư?

Cũng không có gì nhiều, chỉ là bảo bản cung cút đi, còn nói bản cung chẳng qua chỉ là một kẻ ăn mày.

Vĩnh Nhạc Hầu, nó có thể nói ra những lời như vậy, là do ông dạy sao?" Một câu nói nhẹ bẫng của Hoằng Nghị lại có sức nặng ngàn cân.

Vĩnh Nhạc Hầu sao dám thừa nhận là do mình dạy vào lúc này?

Hơn nữa hắn ta căn bản không biết chuyện này. "Đầu tiên là quản gia hỏi bản cung khi nào rời khỏi đây, sau đó lại đến lượt đứa con trai cưng này của ông bảo bản cung cút đi.

Chương 1150

Vĩnh Nhạc Hầu, người trong Hầu phủ của các người gan cũng lớn thật đấy, bản cung vừa đến ngày đầu tiên đã muốn đuổi bản cung đi rồi?" Hoằng Nghị lạnh lùng nhìn họ nói.

Nghe những lời này, Vĩnh Nhạc Hầu nhíu mày nhìn Hoằng Nghị.

Đây thật sự chỉ là một đứa trẻ năm, sáu tuổi sao?

Cũng quá khoa trương rồi?

Nói chuyện rõ ràng, có trật tự.

Nhìn vết thương trên người con trai cưng, Vĩnh Nhạc Hầu nghĩ thầm, trận đòn này có lẽ là chịu oan rồi.

Trong lúc Vĩnh Nhạc Hầu đang suy nghĩ về chuyện này, đứa con trai cưng của hắn lại tức giận nói: "Cha, cha giết bọn họ cho con, đặc biệt là Diêu Thi Hàm, ném nó vào hoa lâu đi." Vĩnh Nhạc Hầu nghe con trai nói, sắc mặt biến đổi, cái thứ thành sự không đủ, bại sự có thừa này. "Đủ rồi, con câm miệng cho ta." "Con không, tại sao con phải câm miệng?

Đều là lỗi của con tiện nhân Diêu Thi Hàm đó, nếu không phải tại nó, con cũng không bị đánh thành ra thế này." "Cha, cha từng nói sau này con chính là Thế tử của Vĩnh Nhạc Hầu phủ, con muốn làm gì thì làm, cha mau giết bọn họ đi." Hắn ta từ nhỏ đã bị Vĩnh Nhạc Hầu nuông chiều sinh hư, bây giờ lời của Vĩnh Nhạc Hầu hắn ta căn bản không nghe lọt tai.

Diêu Thi Hàm thích thú nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Vĩnh Nhạc Hầu, vô cùng hứng thú nói: "Vĩnh Nhạc Hầu, ông đúng là có một đứa con trai ngoan thật đấy." "Người ta hiếu thuận cha mẹ thì tặng đủ thứ, còn con trai của ông thì khác, muốn tặng ông thẳng một vé ra pháp trường chém đầu." Diêu Thi Hàm hả hê nói.

Vĩnh Nhạc Hầu hung hăng trừng mắt nhìn Diêu Thi Hàm, nụ cười trên mặt người phụ nữ này thật sự quá chướng mắt. "Diêu Thi Hàm, ngươi có phải muốn chết không?" "Vĩnh Nhạc Hầu, từ khi nào ông cũng có thể tùy tiện giết người như vậy?" Hoằng Nghị lên tiếng hỏi.

Vĩnh Nhạc Hầu lập tức im bặt, sau đó cứng rắn nói: "Bản Hầu dạy dỗ đứa con gái không nên thân của mình, không phiền Thái tử bận tâm." "Ồ, vậy sao?

Người đâu." Một ám vệ luôn ở trong bóng tối xuất hiện, quỳ trước mặt Hoằng Nghị: "Tham kiến điện hạ." "Người này bất kính với bản cung, ý đồ mưu sát bản cung, đánh năm mươi trượng." Giọng nói non nớt của Hoằng Nghị nói ra những lời tàn khốc.

Vĩnh Nhạc Hầu siết chặt hai tay, giỏi cho một Thái tử.

Lại dám ra tay với con trai hắn trong Vĩnh Nhạc Hầu phủ.

Hắn phất tay, người của hắn cũng xuất hiện, hai bên hình thành thế đối đầu.

Hoằng Nghị quả thực không hề sợ hãi, nhìn người đang nằm sõng soài trên đất, cười mỉm nói: "Đánh." "Ta xem ai dám?" Vĩnh Nhạc Hầu lạnh lùng nhìn ám vệ.

Chỉ cần chúng dám động thủ, hắn sẽ dám hạ sát thủ, hắn lại muốn xem xem, không có Tô Ngọc và những người khác ở đây, mấy đứa trẻ này sẽ làm thế nào.

Liệt Dương vẫn luôn ở bên cạnh lúc này bước ra: "Gầm..." Tiếng gầm giận dữ, ánh mắt sắc bén như thể đang nói: Dám động thủ thử xem?

Sự xuất hiện của con hổ trắng khiến đám người của Vĩnh Nhạc hầu bất giác lùi lại một bước.

Bọn họ chưa bao giờ được nhìn thấy hổ trắng ở khoảng cách gần như vậy. "Vĩnh Nhạc hầu, ông muốn đối đầu với bản cung sao?" Vĩnh Nhạc hầu lên tiếng: "Con trai ta chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, Thái tử điện hạ hà tất phải so đo với một đứa trẻ chứ?" Tiểu Bảo nghe vậy liền bật cười: "Vĩnh Nhạc hầu, mở to đôi mắt chó của ông ra mà xem, con trai ông ít nhất cũng mười hai tuổi rồi chứ?

Hoằng Nghị mới hơn năm tuổi một chút, ông bảo một đứa trẻ năm tuổi đừng so đo với một người mười hai tuổi?

Ông có thấy ngại không vậy?" Diêu Thi Hàm đứng bên cạnh lặng lẽ nói: "Hắn đã mười lăm tuổi rồi, chỉ nhỏ hơn tôi hai tháng thôi." Tiểu Bảo càng cười khoái trá hơn: "Một người đã mười lăm tuổi mà ông còn dám nói là trẻ con, nói về độ không biết xấu hổ thì thật chẳng ai bằng ông." Sắc mặt Vĩnh Nhạc hầu tái mét, tâm trạng không tốt chút nào, quay đầu nhìn Diêu Thi Hàm, trong mắt tràn ngập sát khí.

La Hầu chắn trước mặt Diêu Thi Hàm, ánh mắt càng lạnh lùng hơn nhìn Vĩnh Nhạc hầu.

Vĩnh Nhạc hầu bất giác quay đầu đi không dám nhìn vào ánh mắt của La Hầu, nhưng vừa quay đi lại chợt nhận ra mình vừa làm gì.

Sắc mặt ông ta lập tức trở nên tái nhợt khó coi, không ngờ mình lại bị một người chừng hai mươi tuổi dọa cho lùi bước.

Đây quả thực là một sự sỉ nhục.

Cùng lúc đó, Tô Ngọc và những người khác nghe thấy tiếng gầm của Liệt Dương nên cũng kéo đến.

Vừa đến nơi đã nghe thấy những lời đó.

Tô Ngọc bước tới: "Có chuyện gì vậy?" Tiểu Bảo giải thích sự việc: "Là thế này, con trai của vị hầu gia này la hét đòi giết chúng con, Hoằng Nghị muốn đánh hắn mấy trượng, Vĩnh Nhạc hầu không đồng ý, còn định sai người bên cạnh ra tay với chúng con." "Nguyên Bảo, đánh, ai dám cản thì đánh chung luôn," Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh. "Vâng, thiếu gia." Nguyên Bảo vung tay, mấy ám vệ bên cạnh lập tức hành động, đánh ngay trước mặt Vĩnh Nhạc hầu. "Hoằng Nghị, con nói đánh bao nhiêu trượng?" "Năm mươi trượng." "Vậy thì đánh." Vĩnh Nhạc hầu nghe tiếng con trai la hét thảm thiết, quay sang nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương, con trai ta cố nhiên có lỗi, nhưng năm mươi trượng có phải là quá đáng lắm không?" "Cha, lúc nãy ông ta nói, con trai ông ta vẫn còn là trẻ con, muốn Hoằng Nghị rộng lượng hơn một chút, cho rằng Hoằng Nghị quá tính toán so đo," Tiểu Bảo bồi thêm một nhát dao.

Tô Ngọc híp mắt nhìn Vĩnh Nhạc hầu, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh đã tung một chưởng vào ngực Vĩnh Nhạc hầu, đánh bay ông ta ra ngoài.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Vĩnh Nhạc hầu, đặt chân lên ngực ông ta, từ trên cao nhìn xuống: "Ngay cả bản vương cũng chưa từng bắt Hoằng Nghị phải nhường nhịn, một đứa con vợ lẽ có tư cách gì mà đòi một vị Thái tử phải nương tay cho nó?

Vĩnh Nhạc hầu, ông đang đảo lộn trật tự rồi đấy." Vĩnh Nhạc hầu không ngừng ho khan, ông ta không ngờ Tô Ngọc nói là làm, không nói một lời thừa thãi. "Thiếu gia, người bất tỉnh rồi." "Lấy nước đến đây, tạt cho tỉnh rồi đánh tiếp," Tô Ngọc nói không chút cảm xúc.

Một câu nói khiến Vĩnh Nhạc hầu trừng mắt nhìn Tô Ngọc.

Sao hắn có thể ác độc như vậy, con ông đã ngất đi rồi mà vẫn còn muốn đánh. "Tô Ngọc, lòng dạ ngươi thật độc ác." Quản gia đứng bên cạnh nghe thấy lời này cũng bị dọa sợ, lo lắng nhìn Vĩnh Nhạc hầu, hầu gia ơi ngài bớt nói vài câu đi.

Đừng để bị liên lụy.

Nhị thiếu gia nhà họ chẳng phải cũng vì nói sai mà bị đánh sao?

Quả nhiên, Tô Ngọc nghe thấy vậy, chân dùng sức ấn xuống, Vĩnh Nhạc hầu đau đến toát mồ hôi lạnh.

Tô Ngọc làm như không thấy, cứ thế giẫm lên.

Tiểu Bảo chép miệng: "So với cha, chúng ta đúng là còn kém xa." Hoằng Nghị gật đầu đồng tình: "Con vẫn còn nhiều điều cần phải học hỏi, con sẽ học tập hoàng thúc thật tốt." Tiểu Bảo đưa tay vỗ vỗ đầu Hoằng Nghị: "Bây giờ con đã rất lợi hại rồi, cứ từ từ không cần vội." "Vâng." Đứa con trai cưng của Vĩnh Nhạc hầu ngất đi ba lần mới bị đánh xong, sau khi đánh xong thì đã hôn mê bất tỉnh.

Tô Ngọc cũng thu chân lại, đá văng người ra.

Quản gia vội vàng chạy tới đỡ người dậy, lo lắng Vĩnh Nhạc hầu xảy ra chuyện. "Còn chơi nữa không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và những người khác.

Tiểu Bảo lắc đầu: "Không chơi nữa, mất hết cả hứng rồi." "Vậy thì đi thôi." Về đến sân viện mình ở, Tiểu Bảo và Hoằng Nghị bắt đầu không ngừng ca thán. "Cha, phủ Vĩnh Nhạc hầu này thật sự chẳng ra sao cả, chúng con đều không thích." "Đúng vậy, hoàng thúc, chúng ta dỡ nó đi xây lại cái khác đi?" Hoằng Nghị gật đầu tán thành. "Vĩnh Nhạc hầu đó lại cho người giám sát chúng ta, cha nói xem người này có phải quá ngu ngốc không?" Coi bọn họ không biết gì cả sao?

Lại còn lén lút nhìn trộm ở đó. "Giám sát các con?" "Vâng ạ, chúng con đang chơi trong hoa viên, Vĩnh Nhạc hầu lại bảo quản gia đến trông chừng chúng con, còn hỏi chúng con một vài vấn đề." "Như là cha đến đây làm gì, cha mang theo mấy người, cha có điểm yếu gì." "Những lời này còn nói ngay trước mặt chú La Hầu và mọi người, cha nói xem người này có thật sự ngu đến vậy không?" Tiểu Bảo cảm thấy vị quản gia này quá ngu ngốc.

Lẽ nào nghĩ rằng bọn họ là trẻ con nên rất dễ lừa? "Con nói thế nào?" "Con không nói gì cả, con đâu có ngốc như vậy," Tiểu Bảo hừ một tiếng, đắc ý nói.

Chương 1151

Tô Ngọc đương nhiên biết Tiểu Bảo không phải kẻ ngốc, không thể không phân biệt được những chuyện như thế này. "Nhưng mà đứa con trai này của Vĩnh Nhạc hầu, ông ta thật sự yêu thương nó sao?

Chắc chắn không phải là tâng bốc để giết chết chứ?" Tiểu Bảo không nhịn được mà châm chọc. "Sao con lại nói vậy?" "Nếu ông ta thật sự yêu thương đứa con trai này thì không nên nuôi dạy nó thành một kẻ vô dụng như vậy, lại còn kiêu ngạo đến thế." Con trai thứ hai của Vĩnh Nhạc hầu quả thực rất kiêu ngạo, hoàn toàn không coi ai ra gì.

Một đứa con vợ lẽ mà cũng dám lớn tiếng quát tháo với Diêu Thi Hàm, con gái vợ cả, từ đó có thể thấy đứa trẻ này đã hoàn toàn hết thuốc chữa.

Không chỉ vậy, sau khi biết Hoằng Nghị là Thái tử mà vẫn dám la hét đòi giết Hoằng Nghị.

Đây chẳng phải là tự dâng cán dao vào tay họ sao?

Sợ Vĩnh Nhạc hầu chết chưa đủ nhanh à? "Cha, Vĩnh Nhạc hầu không bị thương chứ?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không có." Sau này Vĩnh Nhạc hầu còn có việc phải làm, sao có thể để ông ta bị thương được? "Vậy thì tốt rồi." "Hôm nay phải chịu nhục lớn như vậy, chắc chắn Vĩnh Nhạc hầu sẽ không bỏ qua dễ dàng đâu," Tiểu Bảo sờ cằm nói.

Lúc Vĩnh Nhạc hầu gọi người ra, cậu đã cảm thấy ông ta muốn ra tay trực tiếp với họ, tốt nhất là có thể lấy mạng họ ngay lập tức.

Chỉ là Tô Ngọc và những người khác đến quá nhanh, khiến Vĩnh Nhạc hầu không có cơ hội đó.

Trong mắt Tô Ngọc hiện lên vẻ suy tư, Tiểu Bảo nói không sai.

Sau này Vĩnh Nhạc hầu rất có khả năng sẽ tức quá hóa giận. "Đứa con trai đó của ông ta chắc là phế rồi nhỉ?" Bị đánh thành ra như vậy, cho dù dưỡng thương xong, e rằng người cũng phế rồi. "Chắc vậy." "Đó còn là một Thế tử đấy." Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: "Thế tử?

Ai nói vậy?" "Con trai của Vĩnh Nhạc hầu nói, hắn nói Vĩnh Nhạc hầu đã quyết định trao vị trí Thế tử cho hắn." Vĩnh Nhạc hầu này thật đúng là không ra gì, chuyện như vậy cũng có thể làm được.

Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Vị trí Thế tử này, ông ta muốn cho ai thì cho được sao?" "Thế tử thường là trao cho con trai vợ cả, con trai vợ lẽ không có tư cách." Vị trí Thế tử phải do Hoàng thượng quyết định, không phải ông ta muốn nói là ai thì là người đó.

Vĩnh Nhạc hầu này thật sự không coi mình là người ngoài. "Nam Kiều, sau này các ngươi bảo vệ tốt cho Tiểu Hòa và bọn trẻ, kẻ nào dám động thủ, giết không tha." Tô Ngọc ngày mai phải đến quân doanh, chỉ có Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ ở đây, anh không yên tâm. "Ngọc ca ca yên tâm, có chúng tôi ở đây sẽ không có chuyện gì đâu, anh một mình đến quân doanh sao?" Nam Kiều cũng có chút lo lắng, dù sao quân doanh ở đây Tô Ngọc cũng chưa từng đến, tình hình thế nào cũng không biết.

Họ lo rằng một mình Tô Ngọc đi sẽ không trấn áp được những người đó. "Tôi đi cùng Ngọc ca." Lạc Diễm lúc này lên tiếng.

Nghe Lạc Diễm đi cùng, Nam Kiều liền yên tâm: "Có Lạc Diễm đi cùng thì tôi yên tâm rồi." Có Lạc Diễm ở đó, ai dám làm càn?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Ngày mai hai người đi cẩn thận một chút, đừng để bị thương." "Yên tâm, thân phận của anh ở đây, bọn họ không dám làm gì anh đâu," Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt." Ngày hôm sau, Tô Ngọc dẫn theo Lạc Diễm và Nguyên Bảo cùng rời khỏi phủ Vĩnh Nhạc hầu.

Bọn họ vừa đi, Vĩnh Nhạc hầu đã biết tin.

Ánh mắt Vĩnh Nhạc hầu lạnh lẽo: "Bọn chúng ra ngoài rồi?" "Vâng, đã đi rồi, thuộc hạ thấy nơi họ đến là quân doanh." Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày: "Lúc này đến quân doanh?

Bọn chúng muốn làm gì?" Nơi này chỉ là đất phong của Tô Ngọc, sao có thể để binh quyền ở đây đều nằm trong tay Tô Ngọc được?

Huyền Phỉ Nhiên không nên ngu ngốc đến thế, giao cho một người quyền lực lớn như vậy, không sợ một ngày nào đó Tô Ngọc sẽ quay lại cắn trả sao? "Hầu gia…" Vĩnh Nhạc hầu bực bội xua tay: "Được rồi, ta biết cả rồi." "Phái người đi, tìm cách khiến bọn chúng không thể trở về," Vĩnh Nhạc hầu ra lệnh.

Nỗi nhục ngày hôm qua ông ta vẫn còn nhớ rõ, Tô Ngọc đối xử với con trai ông ta không chút nể mặt, ông ta sẽ không tha cho Tô Ngọc.

Hôm qua ông ta đã mời đại phu đến khám cho con trai, đại phu nói sau này e rằng sức khỏe của đứa trẻ sẽ không tốt, dù bây giờ vết thương có lành lại thì cơ thể sau này cũng không khỏe mạnh như trước. "Con trai ta bây giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh trên giường, Tô Ngọc, kẻ đầu sỏ gây tội này phải trả giá cho việc đó.

Một bộ phận người khác đi giám sát Ngọc Vương phi và mấy đứa con của cô ta." Người bên cạnh có chút lo lắng, không nhịn được khuyên: "Hầu gia, nếu chúng ta ra tay vào lúc này, thì tên đã lên cung không thể quay đầu lại, ngài phải suy nghĩ cho kỹ." Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày liếc nhìn người vừa nói, lạnh lùng nói: "Lời của bản hầu nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" Ông ta đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi, điều ông ta hối hận bây giờ là đã không ra tay sớm hơn.

Nếu ra tay sớm hơn đã không đến nông nỗi này.

Thuộc hạ bất đắc dĩ đành phải quay người rời đi, truyền lệnh xuống.

Chỉ hy vọng họ có thể sống sót trở về.

Sau khi người kia ra ngoài, Vĩnh Nhạc hầu bắt đầu viết thư.

Sau đó cho người gửi đi, còn về tại sao không dùng bồ câu đưa thư, ông ta lo bị Nam Kiều và những người khác phát hiện ra manh mối, đến lúc đó lại gây phiền phức cho mình.

Rất nhanh, thư đã được gửi ra khỏi phủ Vĩnh Nhạc hầu.

Lúc này, Tô Ngọc và những người khác đã ở trên đường.

Đi được nửa đường, một đám người áo đen chặn trước mặt họ: "Giết." Tô Ngọc ngồi trên ngựa nhìn đám người áo đen này, khóe miệng hơi nhếch lên, anh vừa mới ra ngoài đã gặp phải sát thủ.

Vĩnh Nhạc hầu này sợ anh không nghi ngờ đến ông ta sao?

Tô Ngọc vừa định ra tay, Nguyên Bảo đã lên tiếng: "Thiếu gia, chuyện này giao cho chúng tôi là được rồi, ngài không cần ra tay." Lũ tép riu này không đáng để thiếu gia của họ ra tay.

Tô Ngọc ừ một tiếng, nhìn Nguyên Bảo và Lạc Diễm động thủ.

Vốn dĩ Tô Ngọc cũng không định ra tay, kết quả có kẻ không muốn sống lại đến đánh lén anh.

Tô Ngọc quay đầu nhìn kẻ đánh lén mình, hai ngón tay kẹp lấy mũi kiếm.

Đối phương không ngừng dùng sức, nhưng không những không rút được kiếm ra, mà cũng không thể tiến thêm một bước.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng mặt đỏ bừng của đối phương, khóe miệng hơi nhếch lên: "Có cần bản vương giúp ngươi không?" "Chết đi." Con dao găm trong tay kia đâm về phía Tô Ngọc, Tô Ngọc trở tay đoạt lấy con dao găm của đối phương, vung tay một cái, tên áo đen này liền ngã xuống.

Nguyên Bảo thấy có người lại dám vào lúc này đánh lén Tô Ngọc, tức giận ra tay độc ác hơn nhiều.

Lạc Diễm và Nguyên Bảo hợp sức, rất nhanh đã xử lý xong đám người.

Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Tô Ngọc, không yên tâm mà đánh giá anh: "Thiếu gia, ngài không sao chứ?" Tô Ngọc khẽ thở dài, Nguyên Bảo quá coi trọng anh rồi.

Rõ ràng biết anh sẽ không sao nhưng vẫn lo lắng. "Tôi không sao, thân thủ của tôi cậu còn không biết sao?

Ai có thể làm tôi bị thương được chứ?" Lạc Diễm gật đầu đồng tình: "Nguyên Bảo đại ca, anh quá lo lắng cho Ngọc ca rồi, mấy người chúng ta còn không phải là đối thủ của Ngọc ca, một kẻ như thế này thì đáng là gì?" Những người này ngay cả khả năng khiến Ngọc ca ra tay cũng không có, sao có thể làm Ngọc ca bị thương được?

Chương 1152

Nguyên Bảo đại ca thật sự quá coi trọng Ngọc ca rồi. "Thiếu gia, chúng ta không giữ lại người sống." Nguyên Bảo cũng biết mình quả thực quan tâm Tô Ngọc quá nhiều, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào.

Kể từ khi biết kết cục của Tô Ngọc ở kiếp trước, cậu phải tận mắt trông chừng Tô Ngọc mới có thể yên tâm.

Chỉ sợ Tô Ngọc một chút sơ sẩy là xảy ra chuyện. "Không sao, chúng ta đều biết ai là kẻ ra tay, chẳng qua chỉ là vấn đề bằng chứng thôi, mà cái đó tôi cũng không cần," Tô Ngọc thản nhiên nói.

Nguyên Bảo gật đầu không nói thêm gì nữa, lấy ra Hóa thi thủy mà Vạn Cổ làm ra đổ lên người những kẻ đó.

Rất nhanh, ngay cả quần áo cũng không còn sót lại. "Đi thôi." Trong lúc Tô Ngọc và những người khác đang trên đường đến quân doanh, Vĩnh Nhạc hầu vẫn đang đợi tin tức.

Tô Ngọc rời đi không lâu, một bóng người xuất hiện ở đó, trong mắt đầy vẻ sợ hãi.

Thi thể của nhiều người như vậy, lại biến mất không dấu vết chỉ trong một thời gian ngắn.

Những người dưới tay Ngọc Vương rốt cuộc là loại biến thái gì, sao chuyện gì cũng có thể làm được?

Quả thực quá đáng sợ.

Nuốt nước bọt, không dám dừng lại lâu, vội vàng trở về phủ Vĩnh Nhạc hầu. "Hầu gia." Thấy người trở về, Vĩnh Nhạc hầu vội vàng đứng dậy đi tới: "Tình hình thế nào rồi?" "Ngọc Vương không hề hấn gì, những người đi đều đã chết, ngay cả thi thể cũng không còn." Vĩnh Nhạc hầu ngẩn người, nhìn thị vệ trước mặt: "Ngay cả thi thể cũng không còn?

Là có ý gì?" "Bọn họ không biết đã đổ thứ gì lên thi thể, sau đó tất cả thi thể đều biến mất, ngay cả quần áo cũng không còn." Trong mắt Vĩnh Nhạc hầu lộ ra vẻ sợ hãi, nghiến răng nói: "Chắc là Hóa thi thủy trong truyền thuyết." "Sao bọn họ lại có thứ này." Tô Ngọc không phải là một Vương gia sao?

Sao lại có thứ đồ chơi đáng sợ như vậy?

Chính vì sự tồn tại của Hóa thi thủy, Vĩnh Nhạc hầu mới nhận ra sự chênh lệch giữa ông ta và Tô Ngọc rốt cuộc lớn đến mức nào. "Chắc là do người bên cạnh hắn làm ra, nghe đồn bên cạnh Tô Ngọc có rất nhiều thần y y thuật cao siêu." "Hầu gia, nếu là như vậy, e rằng người bên cạnh hắn còn có thể tạo ra kịch độc." Một khi Ngọc Vương dùng độc thì phiền phức rồi. "Hầu gia, võ công của Ngọc Vương sâu không lường được, ngài ấy còn chưa ra tay, những người đến đã bị thuộc hạ của ngài ấy giải quyết rồi, ngoài ra có một kẻ đến đánh lén, bị ngài ấy giải quyết trong một chiêu." Lúc đó Tô Ngọc chỉ ngồi trên ngựa, không hề động đậy, người đã chết rồi.

Từ đó có thể thấy võ công của Tô Ngọc thực sự rất mạnh. "Hầu gia, chúng ta muốn ra tay e rằng cần phải chuẩn bị thêm, nếu không đến lúc đó có thể chỉ mang lại phiền phức cho chúng ta." Không chuẩn bị kỹ càng đã ra tay, đến lúc đó người chết sẽ là họ.

Nhất là thần y bên cạnh Ngọc Vương cũng là một phiền toái.

Dù sao, thần y thường sẽ dùng độc. "Bên cạnh Ngọc Vương còn có một tiểu vương gia của Nam Cương, tiểu vương gia của Nam Cương biết dùng cổ thuật." Đây mới là điều khiến người ta khó lòng phòng bị nhất.

Vĩnh Nhạc hầu liếc nhìn thị vệ của mình: "Ngay cả ngươi cũng muốn khuyên ta?" Bọn họ bị sao vậy?

Thật sự cho rằng Tô Ngọc và mấy người này có thể chống lại mười vạn quân đội của ông ta sao?

Trừ khi Tô Ngọc có binh quyền trong tay, nhưng Huyền Phỉ Nhiên cũng không phải kẻ ngu ngốc như vậy, sao có thể giao hết binh quyền ở đây cho Tô Ngọc được? "Hầu gia, Hoàng thượng của Huyền quốc vô cùng tin tưởng Ngọc Vương, nếu ngài ấy giao binh quyền cũng không phải là không có khả năng, nếu không có binh quyền thì ngài ấy đến quân doanh làm gì?" "Đủ rồi, ta thấy các ngươi nghĩ nhiều rồi." Thị vệ có chút bất đắc dĩ, không phải họ nghĩ nhiều, mà là chính ông ta nghĩ quá ít. "Hầu gia vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, nhỏ không nhịn sẽ loạn mưu lớn, tình hình hiện tại không cho phép chúng ta phạm sai lầm." Vĩnh Nhạc hầu liếc nhìn một cái, nhíu mày nói: "Chuyện này ta tự biết." "Hầu gia…" "Được rồi Trương Hiền, chuyện này đến đây thôi." Vĩnh Nhạc hầu nghiêm túc nói, không định nói tiếp nữa.

Trương Hiền nhìn bộ dạng không nghe lọt tai của Vĩnh Nhạc hầu, có chút đau đầu nói: "Hầu gia, chúng ta thật sự không thể vội vàng được, nếu cứ như vậy sẽ chỉ dâng cán dao cho Ngọc Vương mà thôi." "Đủ rồi, chuyện này ta biết phải làm thế nào, không cần ngươi ở đây nhắc nhở bản hầu," Vĩnh Nhạc hầu có chút bất mãn với Trương Hiền, lạnh lùng nhìn hắn ta, trầm giọng nói.

Trong mắt Trương Hiền đầy vẻ bất lực, hắn còn muốn khuyên Vĩnh Nhạc hầu thêm, nhưng có vẻ ông ta đã không muốn nghe nữa. "Hầu gia, chuyện này ngài thật sự phải suy nghĩ thêm, vì tương lai và đại nghiệp của ngài." Trương Hiền biết rõ Vĩnh Nhạc hầu đã không nghe lọt tai những lời này, nhưng vẫn không nhịn được mà lên tiếng.

Hắn không thể trơ mắt nhìn Vĩnh Nhạc hầu đi vào con đường chết.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày nhìn Trương Hiền: "Trương Hiền, hôm nay ngươi nhất định phải đối đầu với bản hầu phải không?" "Hầu gia, thuộc hạ không dám, thuộc hạ chỉ muốn nói với hầu gia đừng vì sự xuất hiện của Ngọc Vương mà làm loạn mục đích ban đầu của chúng ta, một khi kế hoạch của chúng ta bị phá vỡ, sẽ không thể quay lại được nữa," Trương Hiền giãy giụa nói.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày nhìn Trương Hiền, vô cùng bất mãn với hành động của hắn: "Trương Hiền, ngươi nên biết bản hầu đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi." "Thuộc hạ biết, thuộc hạ chỉ muốn hầu gia suy nghĩ kỹ hơn, chứ không phải muốn hầu gia thay đổi, chúng ta đã đánh giá sai lầm về thực lực của Ngọc Vương." Trương Hiền biết mình nói những lời như vậy, Vĩnh Nhạc hầu chắc chắn sẽ không hài lòng.

Không chừng còn trừng phạt hắn.

Nhưng hắn đã không thể lo nhiều như vậy nữa.

Dù có chết, hắn cũng muốn Vĩnh Nhạc hầu thay đổi ý định.

Vĩnh Nhạc hầu vô cùng không thích Trương Hiền cố chấp như vậy, thậm chí còn có chút ghét bỏ, nhìn chằm chằm vào Trương Hiền: "Ngươi không sợ chết sao?" Trương Hiền không nói gì, nhưng hắn rất rõ trong lòng Vĩnh Nhạc hầu đã có thành kiến rất lớn với hắn. "Hầu gia, xin hãy suy nghĩ lại." Vĩnh Nhạc hầu nhìn Trương Hiền hồi lâu, lạnh lùng nói: "Bản hầu biết rồi, ra ngoài đi." Trương Hiền nhìn Vĩnh Nhạc hầu, vẻ mặt của ông ta có chút không rõ ràng, điều này khiến Trương Hiền có chút lo lắng, lời Vĩnh Nhạc hầu nói rốt cuộc là thật hay giả?

Ông ta có thật sự sẽ nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này không?

"Vâng." Mặc dù trong lòng Trương Hiền vẫn còn rất nhiều nghi ngờ, nhưng hắn vẫn chọn tin tưởng, đứng dậy rời đi.

Sau khi Trương Hiền đi rồi, Vĩnh Nhạc hầu ngồi trước bàn suy nghĩ rất lâu.

Đúng lúc này, một người thiếp của ông ta khóc lóc la hét chạy vào. "Hầu gia, Nhị thiếu gia xảy ra chuyện rồi." Nghe thấy lời này, Vĩnh Nhạc hầu lập tức đứng bật dậy khỏi ghế, sải bước ra ngoài, sắc mặt khó coi hỏi: "Ngươi nói gì?

Có chuyện gì vậy?" "Nhị thiếu gia bị sốt cao rồi, bây giờ đại phu không hạ sốt được, phải làm sao đây?" "Linh Hoa, cô qua đó trông chừng con trai trước đi, ta sẽ đến ngay." Tâm trí của Vĩnh Nhạc hầu vốn đã bình tĩnh lại nhờ Trương Hiền, lại một lần nữa bị thổi bùng lên trong chốc lát, trong lòng ông ta ngập tràn lửa giận, đó là ngọn lửa giận đối với Tô Ngọc.

Nhìn bộ dạng của Vĩnh Nhạc hầu, những lời của Trương Hiền đều trở thành vô ích.

Lúc này Trương Hiền vẫn chưa biết, nỗ lực của hắn đã hoàn toàn uổng phí vì một di nương.

Linh Hoa nhìn Vĩnh Nhạc hầu có chút không vui, muốn Vĩnh Nhạc hầu đi cùng mình.

Nhiều người như vậy, chỉ có con trai của bà ta bị bắt nạt.

Những người khác không biết đang cười nhạo bà ta thế nào.

Bà ta quyết không thể để chuyện này xảy ra. "Hầu gia, nô tỳ đợi ngài cùng đi." Linh Hoa rất rõ lúc này điều bà ta nên làm không phải là gây sự vô cớ, mà là giả vờ yếu đuối.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày, dẫn Linh Hoa cùng đi xem con trai.

Vừa đến phòng đứa trẻ, đại phu cũng ở đó: "Đại phu, thế nào rồi?" "Thiếu gia bị thương quá nặng, phải tìm cách hạ sốt, nếu cơn sốt cao này không hạ được, thì phiền phức rồi," đại phu nhíu mày nói. "Vậy ông còn đợi gì nữa?

Chương 1153

Mau lên đi chứ?" Đã biết chuyện này phải làm gấp, sao còn đứng đây làm gì?

Đây không phải là lãng phí thời gian sao? "Hầu gia, các loại phương pháp chúng tôi đều đã thử qua rồi, nhưng không có chút tác dụng nào," đại phu bất lực nói.

Ông ta cũng muốn mau chóng chữa khỏi vết thương cho Nhị thiếu gia, nhưng vấn đề là vết thương của Nhị thiếu gia quá nặng, ông ta biết làm sao bây giờ?

Nghe thấy lời này, Vĩnh Nhạc hầu tức giận hét lớn: "Ta không cần biết ông dùng cách gì, phải chữa khỏi cho con trai ta." "Hầu gia, tôi nghe nói trong số mấy vị thiếu gia đang ở trong nhà có một người của y dược thế gia họ Bạch, nếu để cậu ấy đến…" đại phu cũng là vô tình biết được.

Đó chính là người của nhà họ Bạch.

Người nhà họ Bạch đều có y thuật vô cùng cao siêu, không phải loại nửa vời như bọn họ có thể so sánh được.

Vĩnh Nhạc hầu bị lời của đại phu làm cho tức điên: "Bản hầu mỗi tháng trả cho các người nhiều tiền như vậy là để các người đến đây nói với bản hầu điều này sao?" Vết thương của con trai ông ta là do người của Tô Ngọc đánh, Bạch Khởi là người của Tô Ngọc, sao Bạch Khởi có thể đến đây khám cho con trai ông ta được? "Hầu gia, tôi tài hèn sức mọn, thật sự hết cách rồi," đại phu bất lực nói.

Nếu còn chút cơ hội nào ông ta cũng sẽ không nói những lời như vậy.

Bây giờ người có thể cứu được, chỉ có người của nhà họ Bạch.

Người đang ở trong phủ, chỉ cần đi mời người đến là được, hầu gia sao lại có vẻ rất tức giận như vậy.

Vĩnh Nhạc hầu giận dữ quát: "Đúng là đồ vô dụng." Đại phu lập tức bất mãn, trong lòng có chút xấu hổ và tức giận, y thuật của ông ta dù không bằng Bạch Khởi, nhưng cũng không tệ.

Bây giờ bị người ta mắng là đồ vô dụng, điều này khiến ông ta có chút không thể chấp nhận được. "Thảo dân tài hèn sức mọn không xứng làm việc ở hầu phủ, xin được rời đi trước, cáo từ." Đại phu cũng nổi giận, cái quái gì thế này.

Đã người ta nói như vậy rồi, thì ông ta cũng không ở lại đây nữa.

Khỏi bị người ta mắng.

Vĩnh Nhạc hầu nhìn vị đại phu trực tiếp bỏ việc không làm, lập tức ngây người.

Y thuật của vị đại phu này thế nào, trong lòng ông ta vẫn biết rõ.

Dù sao người này cũng là do ông ta tìm cách mời đến.

Ban đầu mời người đến phủ, cũng là vì y thuật của ông ta tốt, ông ta nói những lời như vậy, chỉ là vì tức giận mà thôi.

Nhưng bây giờ người ta muốn đi, ông ta cũng không hạ mình xuống để giữ người lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn người ta rời đi.

Linh Hoa di nương nhìn đại phu rời đi, cả người đều ngẩn ra: "Hầu gia, ông ta thật to gan, sao ông ta lại dám như vậy…" Lại cứ thế mà đi.

Ông ta đi rồi thì con trai của bà ta phải làm sao? "Hầu gia, bây giờ con trai của chúng ta vẫn cần đại phu chữa trị, không thể để ông ta đi được," Linh Hoa di nương lo lắng nói.

Vĩnh Nhạc hầu nghe mà có chút bực bội: "Được rồi, đừng nói nữa." "Nhưng mà…" "Không có nhưng nhị gì cả," Vĩnh Nhạc hầu nói xong liền bỏ đi.

Ra ngoài, ông ta ra lệnh cho Trương Hiền đi theo sau: "Đi gọi người đó quay lại." "Vâng." Trương Hiền đến nơi ở của phủ y, lúc đến nơi thì ông ta đang thu dọn đồ đạc. "Tống đại phu, hầu gia không có ý đó, ngài ấy chỉ là quá lo lắng cho Nhị thiếu gia nên lời nói mới có chút nặng lời, ngài đừng để bụng," Trương Hiền đi tới nói.

Tống đại phu liếc nhìn Trương Hiền một cái: "Không dám." "Tống đại phu, ngài ở lại đi, hầu phủ này vẫn cần ngài." Tống đại phu lắc đầu: "Thôi, y thuật của tôi nông cạn, chính là một kẻ vô dụng, không xứng ở lại phủ Vĩnh Nhạc hầu, mong Vĩnh Nhạc hầu tìm người tài giỏi khác, không cần lãng phí thời gian ở chỗ tôi nữa." Thấy bộ dạng của Tống đại phu, Trương Hiền có chút lo lắng, chuyện này có phải đã làm lớn rồi không? "Tống đại phu, là hầu gia bảo tôi đến mời ngài ở lại." Động tác trong tay Tống đại phu dừng lại một chút, ngay khi Trương Hiền tưởng rằng ông ta sắp đồng ý, thì nghe thấy Tống đại phu nói: "Thôi, con người tôi chẳng có gì tốt, chỉ có chút thù dai." "Y thuật của tôi cũng quả thực không tốt, tôi đi trước đây." Đồ đạc Tống đại phu cần thu dọn cũng không nhiều, dọn xong đồ của mình cũng chỉ có một cái bọc, ngoài hai bộ quần áo để thay giặt, chính là một vài thứ quý giá thuộc về ông.

Ngoài những thứ này ra thì không còn gì nữa.

Đều là Trương Hiền nhìn ông thu dọn. "Tống đại phu, ngài không người thân thích, rời khỏi hầu phủ thì có thể đi đâu được?

Chi bằng tiếp tục ở lại hầu phủ, ngài thấy sao?" Trương Hiền níu lấy cái bọc của Tống đại phu, vội vàng nói.

Thế nhưng Tống đại phu lại lắc đầu: "Thôi, tôi đi đâu cũng được, làm một thầy lang chân đất cũng được, đều tốt hơn là chịu đựng sự tức giận ở hầu phủ." Một di nương cũng có thể sai khiến ông ta, những ngày tháng như vậy ông ta đã chịu đủ rồi.

Không muốn tiếp tục như thế này nữa. "Tống đại phu, ngài đừng…" "Trương Hiền, tôi biết anh muốn nói gì, y thuật của tôi tuy không bằng người của Thần Y cốc, cũng không bằng người của nhà họ Bạch, nhưng cũng không phải là loại y thuật kém cỏi, ban đầu cũng là ông ta cho người đi mời tôi đến hầu phủ, những năm nay tôi làm thế nào, những người nhìn thấy đều biết rõ, nhưng ông ta không những không coi ra gì, một người thiếp cũng ở đây chỉ trỏ mắng mỏ tôi, tôi đến làm đại phu, không phải đến để bị mắng, tôi cũng không phải là hạ nhân của hầu phủ," Tống đại phu nói từng chữ một.

Trương Hiền ngẩn người, trong chuyện này lại còn có cả chuyện của Linh Hoa di nương sao?

Chuyện này Linh Hoa di nương không hề nói. "Tống đại phu, chuyện này hầu gia không biết, nếu bị hầu gia biết được, ngài ấy nhất định sẽ làm chủ cho ngài," Trương Hiền vội vàng nói. "Không cần đâu, không cần thiết, tôi đi trước đây," Tống đại phu nhàn nhạt nói.

Tống đại phu cầm đồ rời đi.

Trước đây ông chưa từng nghĩ sẽ rời khỏi hầu phủ, còn nghĩ nếu có thể sẽ ở lại hầu phủ mãi mãi, ai ngờ bây giờ lại phải rời đi. "Tống đại phu…" "Trương Hiền, anh không cần nói nữa, tôi không muốn ở lại," Tống đại phu nhìn Trương Hiền, nói từng chữ một.

Trương Hiền ngẩn người, nhận ra lần này Tống đại phu đã thật sự thất vọng với nơi này, cũng không muốn tiếp tục ở lại giúp hầu gia.

Trương Hiền nhìn Tống đại phu rời đi, vội vàng đi tìm Vĩnh Nhạc hầu: "Hầu gia, Tống đại phu không chịu ở lại." Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn.

Ông ta đã sai Trương Hiền đi giữ người lại rồi, mà vẫn không chịu ở lại?

Cái giá này có phải cũng quá lớn rồi không? "Uy hiếp cũng không chịu ở lại?" "Tống đại phu nói ông ta là một đại phu, không phải là hạ nhân, không có lý do gì để một di nương chỉ vào mũi mắng." Vĩnh Nhạc hầu kinh ngạc nhìn Trương Hiền: "Là vì Linh Hoa?" Trước đây ông ta cũng từng nói những lời như vậy, cũng không thấy Tống đại phu không vui hay rời đi, lần này ông ta lại cứ thế mà đi.

Xem ra thật sự có liên quan đến Linh Hoa, đây không phải là chuyện tốt gì. "Chắc là vậy không sai." "Chuyện này sau này xử lý, còn về việc ông ta muốn đi thì cứ đi." Ông ta đã cho người đi giữ lại rồi, không muốn ở lại thì đó cũng là chuyện của ông ta.

Trương Hiền kinh ngạc nhìn Vĩnh Nhạc hầu, hầu gia lại đồng ý cho người rời đi?

Như vậy có phải không tốt lắm không? "Hầu gia, nếu Tống đại phu rời đi, vậy Nhị thiếu gia phải làm sao?" "Cùng bản hầu đi tìm Diêu Uyển Nhi." Vĩnh Nhạc hầu biết nếu mình tự đi tìm Bạch Khởi thì chắc chắn không có hy vọng.

Chi bằng để Diêu Uyển Nhi đi nói giúp ông ta.

Dù sao gần đây quan hệ của Diêu Uyển Nhi và Bạch Khởi cũng không tệ.

Chương 1154

Nếu Diêu Uyển Nhi mở lời, chắc hẳn cậu ta sẽ đồng ý.

Trương Hiền không lạc quan như Vĩnh Nhạc hầu, dù sao người ta cũng không phải là loại dễ nói chuyện.

Huống chi trước đây còn gây ra nhiều mâu thuẫn như vậy.

Chỉ là nhìn bộ dạng của Vĩnh Nhạc hầu, hắn cũng không nói nhiều, im lặng đi theo Vĩnh Nhạc hầu đến sân viện của phu nhân.

Vừa đến cổng viện, Tố Cầm đã chặn người lại: "Không biết hầu gia đến đây có việc gì?" Một tên đàn ông tệ bạc, thật không biết đến đây làm gì. "Ta muốn gặp Diêu Uyển Nhi." Tố Cầm nhíu mày, nhìn Vĩnh Nhạc hầu một lúc mới mở lời: "Hầu gia đợi một chút." Vĩnh Nhạc hầu thấy Tố Cầm cứ thế rời đi, không mời ông ta vào, kết quả này khiến Vĩnh Nhạc hầu rất không vui.

Tố Cầm đi vào thư phòng, nhìn Diêu Uyển Nhi đang bận rộn: "Tiểu thư, Vĩnh Nhạc hầu đến, ông ta nói muốn gặp tiểu thư." "Ồ?

Nói muốn gặp ta sao?

Ông ta lại muốn làm gì nữa?" Vĩnh Nhạc hầu đã rất lâu rồi không nói muốn gặp cô, chuyện này quả thực có chút kỳ lạ. "Để ông ta vào." Cô cũng muốn xem Vĩnh Nhạc hầu gặp cô với mục đích gì.

Vĩnh Nhạc hầu đến nơi nhìn thấy Diêu Uyển Nhi, lập tức có chút thất thần.

Ông ta đã rất lâu rồi không nhìn Diêu Uyển Nhi một cách nghiêm túc như vậy.

Nhìn Diêu Uyển Nhi thế này, ông ta phát hiện Diêu Uyển Nhi thật sự rất xinh đẹp.

Mà thái độ của Diêu Uyển Nhi đối với ông ta lại vô cùng bất mãn: "Không muốn tôi móc mắt ông ra thì đừng nhìn tôi như vậy nữa." Ánh mắt Vĩnh Nhạc hầu nhìn cô khiến cô nổi cả da gà.

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy ghê tởm.

Vĩnh Nhạc hầu không vui nhìn Diêu Uyển Nhi, cô ta thật sự biết rõ làm thế nào để chọc giận hắn một cách chính xác nhất.

Nghiến răng nhìn Diêu Uyển Nhi, Vĩnh Nhạc hầu giận dữ nói: "Diêu Uyển Nhi, ngươi nói chuyện với ta nhất định phải châm chọc như vậy sao?" Diêu Uyển Nhi cười như không cười nhìn Vĩnh Nhạc hầu: "Vậy ông nói xem, ông có tư cách gì để ta phải nể mặt?" "Ngươi… Ta hôm nay không đến đây để cãi nhau với ngươi." Nén cơn giận trong lòng, Vĩnh Nhạc hầu lên tiếng. "Ngoài chuyện này ra, giữa chúng ta chẳng có gì để nói cả." Diêu Uyển Nhi mất kiên nhẫn nói.

Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt âm trầm nhìn Diêu Uyển Nhi: "Diêu Uyển Nhi, có phải ngươi nghĩ rằng ta thật sự không dám làm gì ngươi không?" Diêu Uyển Nhi chẳng những không sợ hãi, còn ung dung nhìn hắn: "Ồ?

Ông dám làm gì tôi?" Vĩnh Nhạc hầu bị chặn họng không nói nên lời, hiện tại hắn đúng là không thể làm gì Diêu Uyển Nhi, dù sao vẫn có việc cần cô ta giúp đỡ. "Ta không tranh cãi với ngươi chuyện này, ta có việc tìm ngươi." "Nói đi." "Trong bốn người sống ở đây, có phải có một người tên Bạch Khởi không?" Vĩnh Nhạc hầu thấy cô như vậy cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, nhìn Diêu Uyển Nhi hỏi.

Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Hình như có một người tên Bạch Khởi, sao vậy?

Ông có việc gì?" "Có việc, ngươi đi bảo cậu ta qua đây chữa thương cho lão nhị." Lời lẽ hiển nhiên của hắn khiến Diêu Uyển Nhi bật cười. "Vĩnh Nhạc hầu, ông dựa vào đâu mà nghĩ rằng ông vừa nói là tôi phải đồng ý?

Còn mang bộ mặt thản nhiên như vậy nữa." Vĩnh Nhạc hầu này thật đúng là không biết xấu hổ.

Lời ngu xuẩn như vậy cũng có thể nói ra được. "Diêu Uyển Nhi, dù sao đi nữa, lão nhị cũng gọi ngươi một tiếng đích mẫu, sao ngươi có thể ác độc đến mức này?" Vĩnh Nhạc hầu tức điên lên.

Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc hầu từ trên xuống dưới, cảm thấy người này hôm nay ra ngoài chắc là quên mang theo não. "Ta có con trai con gái của mình, hiếm lạ gì tiếng đích mẫu của nó sao?

Tiếng đích mẫu của nó đáng giá bao nhiêu tiền à?

Quý giá đến vậy sao?" Diêu Uyển Nhi châm biếm nói.

Đứa con trai kia của Linh Hoa không ngấm ngầm nguyền rủa cô đi chết đã là may lắm rồi.

Còn gọi cô là mẹ?

Cô sợ sau khi nghe đứa trẻ đó gọi một tiếng mẹ, mình sẽ không tìm được đường đi mất. "Diêu Uyển Nhi, trong mắt ngươi bây giờ chỉ có tiền thôi sao?" "Sao ông lại dung tục như vậy?

Sao trước đây ta không nhận ra ông là người như thế?

Lão nhị mới mười lăm tuổi, nó vẫn còn là một đứa trẻ, ngươi nỡ lòng nhìn nó hủy hoại cả đời sao?" Vĩnh Nhạc hầu đau lòng nói.

Có lẽ hắn muốn dùng cách này để Diêu Uyển Nhi cảm thấy áy náy, rồi sẽ ra tay giúp đỡ.

Tuy nhiên, đối với mấy đứa con thứ của Vĩnh Nhạc hầu, cô không muốn nhìn thấy một chút nào.

Người cô không muốn nhìn thấy nhất chính là Vĩnh Nhạc hầu.

"Ông đừng nói nữa, tôi thật sự nhẫn tâm đấy, lại không phải con trai tôi, tôi có gì mà không nỡ?

Còn về việc ông nói trong mắt tôi chỉ có tiền, tôi dung tục, chẳng lẽ Vĩnh Nhạc hầu ông sống bằng sương sớm à?

Nếu ông thấy tiền không có tác dụng, là một kẻ dung tục, hay là ông trả lại cho tôi không thiếu một xu những khoản tiền tôi đã chi cho Hầu phủ trong những năm qua?" Diêu Uyển Nhi đặt bút lông trong tay xuống, ngước mắt nhìn Vĩnh Nhạc hầu.

Vĩnh Nhạc hầu chưa bao giờ nghĩ đến việc trả lại tiền cho Diêu Uyển Nhi.

Hắn không bắt Diêu Uyển Nhi tiếp tục đưa tiền hàng tháng đã là nhân từ lắm rồi. "Nhiều năm như vậy rồi, ai biết ngươi đã chi bao nhiêu." Vĩnh Nhạc hầu thản nhiên nói, rõ ràng là không muốn đưa.

Diêu Uyển Nhi cười lạnh một tiếng: "Không sao, ông không biết thì tôi biết, tôi có sổ sách." Cô muốn xem xem, lúc này Vĩnh Nhạc hầu còn có thể nói ra lời gì.

Vĩnh Nhạc hầu dùng một ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Diêu Uyển Nhi, trong tay cô ta vậy mà còn giữ sổ sách chi tiêu cho Vĩnh Nhạc Hầu phủ những năm qua?

Cô ta điên rồi sao? "Ngươi… ngươi vậy mà còn giữ sổ sách?" Diêu Uyển Nhi cười gật đầu: "Ừm, ông không nghe nhầm đâu, tôi đúng là còn giữ sổ sách, sao nào?

Có phải rất bất ngờ không?" Vĩnh Nhạc hầu chỉ muốn chửi thề, ai mà bất ngờ?

Đối với hắn mà nói, đây quả thực là một cú sốc kinh hoàng. "Diêu Uyển Nhi ngươi… đều là người một nhà, ngươi có cần phải tính toán chi li như vậy không?" Vĩnh Nhạc hầu bị tức đến mức bắt đầu nói năng lộn xộn.

Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc hầu từ trên xuống dưới, cười như không cười nói: "Đừng nói nữa, thật sự cần đấy, nếu không sao tôi có thể thấy được bộ mặt không biết xấu hổ này của ông?" "Không phải ông nói không biết đã chi bao nhiêu sao?

Bây giờ biết rồi, ông có muốn trả lại không?" Diêu Uyển Nhi ngồi đó với tư thế đoan trang tao nhã, nhìn Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt tức thì biến đổi, cười không thể vui hơn.

Vĩnh Nhạc hầu căn bản không muốn tiếp tục nói chuyện tiền bạc với Diêu Uyển Nhi, cho dù hắn không ghi chép, nhưng trong hơn mười năm, số tiền Diêu Uyển Nhi chi cho Vĩnh Nhạc Hầu phủ không có mấy triệu lượng bạc thì cũng phải có một triệu lượng.

Chương 1155

Khoản tiền này đừng nói là hắn không có, cho dù có cũng sẽ không lấy ra đưa cho Diêu Uyển Nhi. "Ta hôm nay không đến để nói với ngươi chuyện này, ta muốn ngươi đi tìm Bạch Khởi xem bệnh cho lão nhị." Vĩnh Nhạc hầu ho nhẹ một tiếng, chuyển chủ đề.

Diêu Uyển Nhi cười như không cười nhìn Vĩnh Nhạc hầu, ánh mắt mang theo sự chế nhạo: "Tôi không có mặt mũi lớn như vậy, có thể mời người ta đi chữa thương cho con trai quý báu của ông đâu." "Vĩnh Nhạc hầu, ông đừng quên, đó là con trai ông, không phải con trai tôi." "Linh Hoa trước đây luôn mang con đến khiêu khích tôi, bây giờ nhận quả báo rồi, tôi chỉ hận không thể gõ chiêng gõ trống đi mua mấy chuỗi pháo hoa về đốt, còn muốn tôi giúp nó tìm Bạch Khởi chữa thương?

Chuyện lấy đức báo oán này tôi thật sự không làm được." "Diêu Uyển Nhi, sao ngươi có thể ác độc như vậy." "Ừm, ông nói không sai, tôi đúng là rất ác độc, ông làm gì được tôi?" Diêu Uyển Nhi nhướng mày hỏi.

Ba năm trước Tuấn Sinh bị thương, cô không tìm được người giúp đỡ, muốn nhờ hắn mời một đại phu giỏi hơn đến xem cho Tuấn Sinh, lúc đó hắn đã nói thế nào? "Vĩnh Nhạc hầu, ông còn nhớ ba năm trước Tuấn Sinh bị thương, tôi đến tìm ông, ông đã nói với tôi thế nào không?

Nếu ông không nhớ, tôi có thể giúp ông nhớ lại." Diêu Uyển Nhi đột nhiên nhắc đến chuyện ba năm trước.

Ba năm trước?

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày suy nghĩ, ba năm trước Diêu Tuấn Sinh bất ngờ bị thương, vết thương rất nặng, Diêu Uyển Nhi đến tìm hắn, hy vọng hắn giúp tìm một đại phu có y thuật tốt hơn.

Hắn không những không đồng ý, còn nói với Diêu Uyển Nhi rằng người lại không chết được, vội vàng làm gì.

Lúc đó ánh mắt Diêu Uyển Nhi nhìn hắn tràn đầy hận thù.

Sau này người của nhà họ Diêu đã tìm được đệ tử của thần y mới chữa khỏi cho Diêu Tuấn Sinh.

Sau khi Diêu Tuấn Sinh được chữa khỏi, Diêu Uyển Nhi dường như mọi chuyện chưa từng xảy ra, không nói một lời nào, không ngờ lại chờ đợi hắn ở đây. "Chuyện đã qua mấy năm rồi, cuối cùng các ngươi không phải cũng tìm được đệ tử của thần y chữa khỏi cho người ta rồi sao?

Bây giờ nó không sao, ngươi còn nhớ những chuyện này làm gì." Vĩnh Nhạc hầu nói câu này có chút thiếu tự tin, dù sao lúc đó cũng là lỗi của hắn.

Dù có không thích Diêu Tuấn Sinh thế nào đi nữa, đó cũng là con trai hắn.

Chỉ là lúc đó hắn nghĩ rằng chỉ cần Diêu Tuấn Sinh xảy ra chuyện, biến thành một kẻ tàn phế, thì vị trí thế tử này sẽ không còn liên quan đến nó, có thể đường đường chính chính giao cho lão nhị.

Cho nên lúc đó khi Diêu Uyển Nhi đến tìm hắn, hắn không những không đồng ý, còn nói ra những lời khó nghe như vậy. "Chuyện này tôi có thể nhớ cả đời." "Tôi biết, lúc đó ông chắc chắn nghĩ rằng chỉ cần Tuấn Sinh xảy ra chuyện, ông có thể đường đường chính chính giao vị trí thế tử cho con trai quý báu của ông, cho nên ông thà nhìn Tuấn Sinh chịu khổ, cũng không muốn giúp tôi tìm đại phu." Vĩnh Nhạc hầu bị vạch trần suy nghĩ lúc đó có chút tức giận hóa thành xấu hổ: "Diêu Uyển Nhi, ngươi câm miệng cho ta." "Sao?

Tôi nói ra sự thật, ông không vui à?" "Yên tâm, chỉ là bị thương một chút thôi, lại không chết được, ông vội vàng làm gì?" Diêu Uyển Nhi mặt không biểu cảm nói.

Vĩnh Nhạc hầu nghe những lời này, vậy mà lại cảm thấy có vài phần quen thuộc.

Suy nghĩ kỹ lại, vậy mà lại không khác một chữ so với những lời hắn nói lúc đầu. "Vĩnh Nhạc hầu, mời về, tôi không giúp được đâu?" Diêu Uyển Nhi hạ lệnh tiễn khách.

Vĩnh Nhạc hầu chỉ vào Diêu Uyển Nhi, tức đến không nói nên lời. "Đó là con trai ta." "Ừm, Tuấn Sinh không phải con trai ông sao?" Vĩnh Nhạc hầu lập tức im bặt.

Diêu Tuấn Sinh không chỉ là con trai hắn, mà còn là con trai ruột.

Chuyện hắn làm lúc đó may mà Diêu Uyển Nhi không nói ra ngoài, nếu không hắn sẽ bị người ta phỉ nhổ đến chết mất? "Diêu Uyển Nhi, bây giờ chỉ có ngươi mới có thể cứu nó, ngươi…" "Tôi không phải đại phu, đừng đến tìm tôi, không phải ông rất có năng lực sao?

Chuyện nhỏ này cũng làm không xong?" Diêu Uyển Nhi nhẹ nhàng nói.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày, đây cũng là lời hắn nói với Diêu Uyển Nhi lúc đầu.

Xem ra Diêu Uyển Nhi hôm nay nhất định phải nói chuyện với hắn như vậy. "Diêu Uyển Nhi, hôm nay ngươi nhất định phải đối đầu với ta sao?" "Không, sao có thể nói là đối đầu với ông?

Tôi đây nhiều nhất cũng chỉ là gậy ông đập lưng ông thôi." Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc hầu biến sắc, cảm thấy vô cùng sảng khoái, chỉ cần có thể khiến Vĩnh Nhạc hầu trải qua tâm trạng của cô lúc đầu, cô đã cảm thấy vui vẻ. "Diêu Uyển Nhi, ngươi muốn chết." "Ông cứ động vào tôi thử xem." Tố Cầm và những người khác đột nhiên xuất hiện trong phòng, chắn trước mặt Diêu Uyển Nhi, cảnh cáo nhìn Vĩnh Nhạc hầu.

Vĩnh Nhạc hầu sắc mặt khó coi nhìn Diêu Uyển Nhi: "Diêu Uyển Nhi, bản hầu muốn xem ngươi có thể kiêu ngạo đến lúc nào." "Yên tâm, tôi sẽ kiêu ngạo đến ngày ông không còn nhìn thấy nữa." Diêu Uyển Nhi không khách khí nói.

Ngày không còn nhìn thấy, tự nhiên là ngày Vĩnh Nhạc hầu chết.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày nhìn Diêu Uyển Nhi, Diêu Uyển Nhi hiện tại sao lại biến thành bộ dạng không thể nói lý này?

Cho dù hắn có ghét Vân Thiển thế nào đi nữa, Diêu Uyển Nhi cũng sẽ không không nể mặt hắn như vậy. "Tôi còn có việc, không tiễn Vĩnh Nhạc hầu." Cô phải xem kỹ của hồi môn của con gái, sau này gả cho La Hậu mới tốt.

Nhưng nghĩ đến La Hậu, Diêu Uyển Nhi lại có chút bất ngờ.

La Hậu vậy mà lại là người của nhà họ La, thân là đứa con được nhà họ La cưng chiều nhất, không trở về thì thôi, cậu ta vậy mà lại đi theo Ngọc Vương.

Xem ra cũng không có ý định trở về.

Nhưng trên La Hậu còn có mấy người anh trai, cậu ta cũng không phải là người thích hợp nhất cho vị trí thiếu chủ nhà họ La, ở nhà chi bằng đi theo Ngọc Vương, như vậy không cần phải đối mặt với những chuyện lộn xộn đó.

Đây cũng là chuyện tốt.

Sau này con gái cũng sẽ cùng La Hậu đến Ngọc Vương phủ, không cần phải hầu hạ cha mẹ chồng, cô cũng yên tâm.

Trước đây cô rất lo lắng con gái không thể hòa hợp với cha mẹ chồng.

Nhưng bây giờ con gái ở cùng La Hậu, cũng không cần lo lắng về mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu của con gái nữa.

Nhìn Diêu Uyển Nhi mỉm cười, Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày, rốt cuộc là chuyện gì khiến cô ta vui vẻ như vậy? "Ngươi đang cười gì?" "Sao?

Ngay cả tôi cười Vĩnh Nhạc hầu cũng muốn quản à?" Diêu Uyển Nhi toàn thân đầy gai nhọn khiến Vĩnh Nhạc hầu có chút bực bội, vừa rồi cô ta không phải như vậy, vẫn là bộ dạng mỉm cười vừa rồi trông đẹp hơn.

Hắn cũng đã lâu không thấy Diêu Uyển Nhi như vậy.

Định nói gì đó, nhưng nhìn bộ dạng của Diêu Uyển Nhi, chỉ có thể thôi, nếu tiếp tục nói, Diêu Uyển Nhi chắc chắn lại có lời để nói.

Vĩnh Nhạc hầu không muốn tự chuốc lấy phiền phức liền xoay người rời đi.

Khi trở về chỗ của Linh Hoa dì nương, ả ta vội vàng chạy tới, mặt đầy mong đợi hỏi: "Hầu gia, tỷ tỷ đã đồng ý chưa?" "Chị ấy có đồng ý đi cầu xin thần y cứu Nhị thiếu gia không?" Linh Hoa mong đợi hỏi.

Ả ta nghe thấy Vĩnh Nhạc hầu nói với Trương Hiền rằng sẽ đi tìm Diêu Uyển Nhi cứu Nhị thiếu gia.

Từ lúc Vĩnh Nhạc hầu đi, ả ta đã luôn mong đợi, nghĩ rằng chỉ cần Vĩnh Nhạc hầu mở lời, Diêu Uyển Nhi nhất định phải đồng ý.

Chương 1156

Dù sao Hầu gia cũng là trời của cả Hầu phủ.

Vĩnh Nhạc hầu nhíu mày nhìn Linh Hoa một cái rồi lắc đầu: "Không đồng ý." Sự mong đợi trên mặt Linh Hoa tức thì tan vỡ, không tin nói: "Tại sao tỷ tỷ không đồng ý?

Nếu chị ấy có ý kiến với em có thể nói thẳng, tại sao lại đối xử với Nhị thiếu gia như vậy?" Linh Hoa vừa giả vờ tủi thân, vừa nhỏ thuốc mắt cho Diêu Uyển Nhi. "Em biết là em có lỗi với tỷ tỷ, nhưng Nhị thiếu gia dù sao cũng là con của Hầu gia, sao tỷ tỷ có thể vì em…" Linh Hoa nói được nửa câu thì im bặt, bộ dạng đó khiến Vĩnh Nhạc hầu trong lòng dâng lên một cỗ cảm xúc bực bội.

Sao ả ta lại giả tạo như vậy. "Được rồi, đừng ở đây suy nghĩ lung tung, cô ta không phải vì ngươi." Vĩnh Nhạc hầu không nhận ra trong giọng nói của mình mang theo sự mất kiên nhẫn.

Mà Linh Hoa lại nghe ra, hơn nữa còn cảm thấy Vĩnh Nhạc hầu có chút không tập trung. "Hầu gia…" "Được rồi, cô ta căm hận chuyện ba năm trước." Ba năm trước?

Linh Hoa lập tức nhớ ra chuyện gì, ba năm trước Đại thiếu gia bất ngờ bị thương, vết thương còn rất nặng, lúc đó ả ta vui mừng khôn xiết, ở trước mặt Vĩnh Nhạc hầu công khai hay ngấm ngầm cũng đã châm ngòi không ít lần.

Chỉ nghĩ rằng chỉ cần để Diêu Tuấn Sinh xảy ra chuyện, vị trí thế tử Hầu phủ này sẽ là của con trai mình.

Mọi chuyện cũng diễn ra đúng như ả ta dự liệu.

Hầu gia thật sự không quan tâm, thậm chí còn nói rất nhiều lời khó nghe kích động Diêu Uyển Nhi.

Chỉ là không ngờ nhà họ Diêu vậy mà có thể mời được đệ tử của thần y đến chữa trị cho Diêu Tuấn Sinh.

Một cơ hội tốt như vậy đã bị bỏ lỡ.

Sau đó Diêu Uyển Nhi luôn tỏ ra rất bình tĩnh, như thể chuyện này chưa từng xảy ra.

Không ngờ chuyện này cô ta vẫn còn ghi hận.

Vào lúc bọn họ cần, nó đã hoàn toàn bùng phát. "Hầu gia, nô tỳ đi cầu xin Bạch thiếu gia vậy." Linh Hoa cắn môi nói.

Ả ta không thể nhìn con trai mình tàn phế.

Ả ta rất rõ Vĩnh Nhạc hầu là người như thế nào, cho dù hắn có cưng chiều con trai thế nào đi nữa, nếu con trai biến thành một kẻ tàn phế, hắn sẽ không chút do dự mà vứt bỏ.

Ả ta tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Sau này ả ta chỉ có thể dựa vào con trai, cho dù không thể giành được vị trí Hầu gia này, ả ta cũng phải để con trai giành được phần lớn gia sản của Vĩnh Nhạc Hầu phủ.

Tiền đề của tất cả những điều này là con trai vẫn khỏe mạnh, không có chuyện gì, ngoài ra không có cách nào khác.

Vĩnh Nhạc hầu nhìn Linh Hoa một cái, Linh Hoa lập tức thu lại tâm tư của mình, cười khổ nói: "Không thể để Nhị thiếu gia xảy ra chuyện được." Vĩnh Nhạc hầu nhìn Linh Hoa không biết đang nghĩ gì, hắn cứ nhìn chằm chằm như vậy.

Khiến Linh Hoa nhìn có chút hoảng sợ: "Hầu… Hầu gia sao vậy?" "Ngươi đi đi." Hắn cũng muốn xem xem Bạch Khởi và những người đó rốt cuộc có tâm tư gì.

Linh Hoa biểu cảm cứng đờ một lúc, nhưng rất nhanh đã hồi phục: "Vâng." Linh Hoa mang theo vẻ yếu đuối ra ngoài, khi ả ta ra khỏi cửa, biểu cảm trên mặt lập tức thay đổi. "Diêu Uyển Nhi đáng chết, nếu không phải cô ta không chịu giúp, hà tất phải để ta tự mình đi?" Linh Hoa oán hận nói.

Nha hoàn phía sau đối với Linh Hoa như vậy đã quen không còn thấy lạ.

Ả ta vốn có hai bộ mặt, trước mặt Hầu gia là một bộ dạng, sau lưng lại là một bộ dạng khác.

Chỉ tiếc là Hầu gia chưa bao giờ biết bộ dạng thật của ả ta. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Còn không mau theo sau?" Linh Hoa nhìn nha hoàn bên cạnh nhíu mày quát.

Nha hoàn vội vàng theo sau, không dám nói thêm một lời nào.

Đến sân viện nơi Bạch Khởi và những người khác ở, Linh Hoa lại biến thành người phụ nữ yếu đuối đó.

Đến cổng sân, ả ta nhìn bà tử gác cổng, dịu dàng nói: "Phiền bà thông báo một chút, tôi muốn gặp vị khách quý bên trong." Bà tử gác cổng nhíu mày nhìn Linh Hoa: "Linh Hoa dì nương, khách quý không phải bà nói muốn gặp là có thể gặp, bà vẫn nên đi đi." Nói gì mà muốn gặp, khách quý là người mà một người thiếp như ả có thể gặp sao?

Linh Hoa nhíu mày, trong lòng có chút không hài lòng, nhưng vẫn nói: "Tôi có việc gấp cần nhờ Bạch công tử bên trong, phiền bà thông báo một tiếng." Nói xong, ả ta nhịn đau tháo chiếc vòng trên cổ tay đưa cho bà tử.

Bà tử liếc nhìn một cái, nhận lấy: "Tôi chỉ phụ trách đi nói, còn khách quý có muốn gặp bà hay không, thì không liên quan đến tôi."

"Tất nhiên." Trên mặt Linh Hoa vẫn mang nụ cười ôn hòa.

Nhưng trong lòng đã xé xác bà tử này thành trăm mảnh.

Bà tử xoay người rời đi tìm Vương Cẩn Hòa và những người khác. "Tham kiến Vương phi, các vị công tử." Vương Cẩn Hòa nhận ra người này, là bà tử ở cổng.

Bà ta không ở cổng sân canh gác cẩn thận, đến đây làm gì? "Có chuyện gì?" "Thiếp của Hầu gia muốn gặp Bạch công tử, nói là có việc gấp cần nhờ." Bà tử nói thật.

Bạch Khởi nheo mắt nói: "Không gặp." Chỉ là một người thiếp thôi mà, vậy mà còn muốn đến gặp hắn, thật không biết điều. "Vâng." Bà tử đối với lời của Bạch Khởi không hề ngạc nhiên.

Dù sao mấy vị công tử này thân phận gì?

Linh Hoa dì nương lại là thân phận gì?

Đối với một người thiếp đột nhiên đến cầu kiến, Vương Cẩn Hòa vô cùng hứng thú: "Các cậu nói xem người này đến gặp cậu với mục đích gì?" "Không biết." Diêu Thi Hàm ở bên cạnh nói: "Bà ta là dì nương của đứa em trai thứ của tôi, bà ta đến đây mục đích hẳn là vì vết thương của nó." "Đại phu trong phủ vì bị nó mắng chửi mà bỏ đi, bà ta không tìm được người chữa thương cho con trai mình chỉ có thể đến tìm anh thôi." Diêu Thi Hàm biết chuyện này.

Lúc Vĩnh Nhạc hầu qua tìm mẹ, cô ở phía sau, nghe rõ mồn một lời của Vĩnh Nhạc hầu. "Lúc đầu Vĩnh Nhạc hầu còn muốn mẹ tôi đến tìm anh, nhưng mẹ tôi không đồng ý, ông ta vậy mà lại để một người thiếp qua đây, không biết nghĩ gì nữa." Bạch Khởi dù sao cũng là người của nhà họ Bạch.

Ông ta để một dì nương qua đây, quả thực là đang tát vào mặt người ta. "Xem ra dì nương này khá được sủng ái a." Bạch Khởi nói đầy ẩn ý.

Diêu Thi Hàm gật đầu: "Đúng là không tệ, nhưng người được sủng ái nhất đã chết rồi." "Vĩnh Nhạc hầu để bà ta qua đây chính là sai lầm lớn nhất." Bạch Khởi nói.

Người muốn tìm hắn chữa bệnh đều là người nhà đích thân đến cầu xin, Vĩnh Nhạc hầu này cũng thú vị, muốn hắn cứu người, vậy mà lại để một người thiếp qua đây. "Bạch Khởi đại ca, anh có thể không chữa cho nó không?" Diêu Thi Hàm cắn ngón tay, ngại ngùng nói.

Cô biết lời nói này của mình có chút quá đáng.

Dù sao Bạch Khởi cũng là đại phu.

Chương 1157

"Chuyện này có gì không thể?

Anh vốn dĩ cũng không định chữa cho nó." Mắng chửi Tiểu Bảo và Hoằng Nghị xong, còn muốn hắn chữa thương, nghĩ gì vậy?

Diêu Thi Hàm vui vẻ gật đầu: "Cảm ơn Bạch Khởi đại ca." "Đều là người một nhà, không cần khách sáo." Bà tử ra ngoài nhìn Linh Hoa đang đứng đó, mở miệng nói: "Linh Hoa dì nương, Bạch công tử nói không muốn gặp bà." Linh Hoa nhíu mày: "Bà chắc chắn đã nói với cậu ấy chưa?" "Tất nhiên đã nói rồi." Linh Hoa nhíu mày: "Tại sao cậu ấy không muốn gặp ta?" "Nô tỳ không biết." Người ta khách quý không muốn gặp, còn có thể hỏi tại sao sao?

Đây là đạo lý gì?

Linh Hoa không vui nhìn bà tử: "Là Hầu gia bảo ta đến." Trong mắt bà tử đều là sự bất lực: "Bất kể là ai bảo phu nhân đến, Bạch công tử không muốn gặp bà, nô tỳ cũng không có cách nào." "Ngươi…" "Linh Hoa dì nương, mời bà về cho." Linh Hoa nhíu mày, trong lòng hận Diêu Uyển Nhi vô cùng, chắc chắn là Diêu Uyển Nhi đã nói gì đó với họ, nếu không sao lại như vậy?

Trong lòng quyết tâm, Linh Hoa quỳ xuống cổng: "Tôi muốn gặp Bạch công tử, nếu cậu ấy không gặp tôi, tôi sẽ không đứng dậy." Bà tử không ngờ Linh Hoa lại làm chuyện như vậy, trực tiếp quỳ xuống đất. "Linh Hoa dì nương, bà đây không phải đang làm khó nô tỳ sao?" Linh Hoa không tiếp tục nói, bà tử bất lực chỉ có thể xoay người đi vào.

Nhìn bà tử đi rồi lại quay lại, Vương Cẩn Hòa nhíu mày, dì nương này thật đúng là âm hồn không tan. "Sao vậy?" "Vương phi, không phải nô tỳ muốn đến làm phiền các vị, mà là Linh Hoa dì nương bà ta quỳ ở cổng sân, nói là nếu Bạch công tử không gặp bà ta, bà ta sẽ không đứng dậy." Bà ta chưa từng thấy người như vậy, sao lại có thể uy hiếp người khác chứ?

Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút thú vị: "Vậy à?" "Vậy cứ để bà ta quỳ, ta muốn xem bà ta có thể quỳ đến lúc nào." Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói.

Diêu Thi Hàm mặt đầy kinh ngạc, Linh Hoa vậy mà lại chịu quỳ?

Đây là chuyện chưa từng có a.

Bà tử đối với lời của Vương Cẩn Hòa vừa bất ngờ vừa cảm thấy là điều đương nhiên.

Người như Vương phi, thủ đoạn gì mà chưa thấy?

Linh Hoa dì nương làm vậy không phải là để ép Bạch công tử gặp bà ta sao?

Vương phi nói cứ để bà ta quỳ cũng không có gì sai.

Bà tử xoay người trở về, Diêu Thi Hàm cảm thán nói: "Xem ra tên khốn đó thật sự bị thương rất nặng a, nếu không người phụ nữ này sẽ không ra tay độc ác với chính mình như vậy." Thiên thiên sáo xuyết Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu Thi Hàm: "Sao lại nói vậy?" "Linh Hoa người này quen dùng thủ đoạn, trước mặt người ngoài tỏ ra yếu đuối không thể tự lo, giống như một đóa hoa tơ hồng, nhưng thực tế cũng là một kẻ thủ đoạn tàn nhẫn, chỉ có bà ta bắt người khác quỳ, chứ không có chuyện bà ta quỳ trước mặt người khác." Vương Cẩn Hòa hiểu ra gật đầu: "Thì ra là vậy." "Vương phi, chị không biết người này xấu xa lắm." Diêu Thi Hàm tức giận kể những chuyện Linh Hoa đã làm.

Không phải là tính kế Diêu Uyển Nhi, thì là khiêu khích mối quan hệ giữa Vĩnh Nhạc hầu và Diêu Uyển Nhi, hoặc là khiến Vĩnh Nhạc hầu hoàn toàn thất vọng về hai anh em họ, từng chuyện từng chuyện cô nhớ rất rõ. "Linh Hoa này đáng ghét lắm, em ghét bà ta nhất." Diêu Thi Hàm nhíu mày nói.

Đây là lần đầu tiên La Hậu thấy Diêu Thi Hàm thẳng thắn nói không thích một người như vậy. "Không sao, không thích thì không thích thôi, dù sao chúng ta cũng không có quan hệ gì với bà ta." La Hậu an ủi nói.

Bạch Khởi lười biếng dựa vào người hầu, nhìn bộ dạng của La Hậu, không nhịn được cười nói: "Không ngờ La Hậu cũng có lúc nói nhiều như vậy.

Nhìn Bạch Khởi một cái, La Hậu không nói nhiều.

Bạch Khởi bất lực lắc đầu, xem ra hắn nói nhiều cũng là phân biệt người. "La Hậu, cậu làm vậy có phải là có chút bên trọng bên khinh không?" Đối với Ngọc ca và tẩu tử, lời nói cũng sẽ nhiều hơn một chút, bây giờ đối với Diêu Thi Hàm, lời nói càng nhiều hơn.

Nhưng đối với bọn họ, lời nói ít đến mức không thể tả, khiến hắn cảm thấy vô cùng uất ức.

Bọn họ dù sao cũng là huynh đệ, có cần phải như vậy không? "Biết là tốt rồi." Ở một nơi khác, Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo và những người khác đến quân doanh.

Vừa đến cổng đã bị người chặn lại.

Tô Ngọc lấy ra binh phù, người gác cổng nhìn thấy liền nhíu mày: "Ngươi là ai?

Tại sao lại có hổ phù của quân doanh chúng ta?" "Thông báo cho tướng quân của các ngươi, Ngọc Vương điện hạ đến thăm." Nguyên Bảo đứng ra nói.

Nghe là Ngọc Vương, người gác cổng vội vàng rời đi, trong đó có một người nhìn Tô Ngọc với ánh mắt đầy kích động.

Nguyên Bảo nhìn ánh mắt của binh lính đó, ho nhẹ một tiếng, hắn ta thật sự không che giấu sự yêu thích đối với thiếu gia.

Ánh mắt mang theo ý cười, quay đầu nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc biểu cảm nhàn nhạt. "Vương gia, mời ngài chờ một lát, bên chúng tôi không giống những nơi khác, cần phải đợi tướng quân đến xác nhận thân phận của ngài mới có thể để ngài vào." Binh lính có chút ngại ngùng nói.

Nghe những lời này, Tô Ngọc thản nhiên lắc đầu, không hề vì vậy mà không vui. "Không sao." Làm như vậy ngược lại càng tốt.

Nếu chỉ là một kẻ mạo danh, bọn họ cũng mời người vào, đây không phải là hồ đồ sao?

Bây giờ như vậy, rất thích hợp. "Đa tạ Vương gia thông cảm." Binh lính đi thông báo vội vàng chạy vào soái trướng của tướng quân, kích động nói: "Tướng quân, Vương gia đến rồi." Những người bên trong đều quay đầu nhìn binh lính đến thông báo, người sau dường như cũng không ngờ bên trong lại có nhiều người như vậy, lập tức có chút hoảng loạn: "Tham kiến tướng quân." "Đứng lên đi, ngươi vừa nói Vương gia đến, Vương gia nào đến?" "Là Ngọc Vương điện hạ, trong tay ngài ấy còn cầm hổ phù." Trong tay tướng quân là binh phù, còn trong tay Vương gia là hổ phù.

Hai thứ này không giống nhau.

Hổ phù có thể điều động nhiều người hơn. "Cái gì?

Vương gia vậy mà lại đến?

Đi, cùng bản tướng quân ra ngoài xem." Đối với Ngọc Vương, không ai là không biết.

Tướng sĩ trong quân phần lớn đều xuất thân từ dân thường, nhờ có Ngọc Vương và Ngọc Vương phi mà cuộc sống của người dân mới tốt hơn một chút.

Nhưng cũng chỉ là một chút.

Nhưng đây cũng chỉ là một khởi đầu, đợi sau vụ thu hoạch năm nay, người dân sẽ không cần lo lắng về vấn đề ăn uống nữa.

Dù sao giống cây trồng năng suất cao đó là một thứ tốt a.

Tướng lĩnh bên cạnh cũng vô cùng vui mừng, sau khi trở thành người của Huyền quốc, quân lương của bọn họ cũng nhiều hơn một chút.

Đây đều là do hoàng thượng ban cho.

Lúc đó khi hắn biết tin này đã kích động rất lâu.

Có thể để tướng sĩ có thêm chút quân lương cũng là chuyện tốt, có thể để cuộc sống của họ tốt hơn một chút.

Khi đến cổng quân doanh, nhìn thấy Tô Ngọc đang đứng đó, chỉ một cái liếc mắt đã nhận ra, hắn đã từng gặp Ngọc Vương.

Lúc đó hắn còn giúp Ngọc Vương phân phát lương thực và giống cây trồng cho người dân.

Ký ức của hắn vô cùng sâu sắc.

Chương 1158

"Mạt tướng tham kiến Vương gia." "Đều đứng lên đi, bản vương gần đây tình cờ ở gần đây, qua xem các ngươi bên này thế nào." Tô Ngọc nhàn nhạt giải thích mục đích mình đến đây.

Tướng quân tự nhiên là vui mừng, dẫn Tô Ngọc đi xem khắp nơi. "Vương gia, mời bên này." Tô Ngọc xem một lúc, mới bảo người dẫn hắn đến soái trướng.

Vào trong, Tô Ngọc nhìn tất cả mọi người: "Tình hình quân lương của các ngươi đã được nâng lên chưa?" Lúc hắn rời đi, đã bảo người làm chuyện này, không biết đã được thực hiện chưa.

Tướng quân vội vàng gật đầu: "Vương gia yên tâm, chuyện này đã được thực hiện hoàn toàn." "Quân lương của chúng tôi cũng đã được nâng lên một chút, thức ăn cũng tốt hơn rất nhiều." Tô Ngọc hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt." "Không cần tiết kiệm tiền cho hoàng huynh và bản vương, việc các ngươi cần làm là để tướng sĩ trở nên lợi hại hơn, cường độ huấn luyện lớn, đói cũng nhanh, chuẩn bị thức ăn tốt một chút, đừng để tướng sĩ ăn những loại thức ăn không tốt." Tô Ngọc dựa vào ghế, nhàn nhạt nói. "Vâng, Vương gia." "Ở đây có một phương pháp huấn luyện, các ngươi cầm đi xem, mau chóng thực hiện, các tướng sĩ khác cũng huấn luyện như vậy." Tô Ngọc đưa kế hoạch huấn luyện đã viết sẵn cho chủ tướng.

Chủ tướng nhận lấy xem, càng xem biểu cảm trên mặt càng hưng phấn, xem xong giao cho những người khác bên cạnh, để bọn họ cũng cùng xem.

Xem xong, có người đã kích động. "Nếu theo phương pháp huấn luyện này, thực lực của chúng ta có thể nâng cao rất nhiều." Hắn chưa từng thấy phương pháp huấn luyện như vậy.

Bây giờ xem ra tướng sĩ Huyền quốc trước đây lợi hại cũng không phải không có lý do.

Huấn luyện như vậy đều có cơ hội trở nên mạnh mẽ hơn. "Ừm, đã được người khác sử dụng, hiệu quả quả thực rất tốt." "Vương gia yên tâm, sau này chúng tôi sẽ huấn luyện theo ý của Vương gia, nhất định sẽ nâng cao năng lực của tướng sĩ lên một giai đoạn vào cuối năm nay." Chủ tướng mở miệng bảo đảm. "Ừm, tiền không đủ cứ nói với bản vương, tất nhiên nếu để bản vương biết trong các ngươi có kẻ nào tham ô, để tướng sĩ liều mạng huấn luyện, mà không cho họ ăn ngon, đừng trách bản vương không khách khí với các ngươi." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn những người trước mặt nói. "Vâng, Vương gia." Tô Ngọc không tiếp tục nói gì, liếc nhìn những người khác một cái: "Trước tiên đi làm việc của các ngươi đi." "Vâng." Sau khi những người khác rời đi, trong trướng chỉ còn lại người của Tô Ngọc, và chủ soái. "Vương gia có chuyện gì muốn phân phó mạt tướng đi làm không?" "Không có, chỉ muốn hỏi ngươi một vài chuyện." "Vương gia mời nói." Chủ tướng lập tức trở nên nghiêm túc, nhìn Tô Ngọc biểu cảm vô cùng nghiêm túc. "Quân doanh của Vĩnh Nhạc hầu ở đâu." Chủ tướng nhìn Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Vương gia muốn tìm Vĩnh Nhạc hầu?" "Không hẳn." Trong mắt chủ tướng mang theo nghi hoặc, nếu đã như vậy, mục đích Vương gia hỏi chuyện này là gì? "Chỉ là bảo ngươi chuẩn bị sẵn sàng, sau này các ngươi có thể sẽ đánh nhau." Tô Ngọc thản nhiên nói, lời nói này nói ra nhẹ như mây bay gió thoảng, như thể Tô Ngọc chỉ đang nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

Chủ tướng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Đánh nhau với Vĩnh Nhạc hầu?

Tại sao lại vậy?" "Bởi vì Vĩnh Nhạc hầu muốn mạng của bản vương." Sắc mặt chủ tướng lập tức thay đổi, nhíu mày chặt: "Hắn vô duyên vô cớ tìm phiền phức với Vương gia làm gì?

Hơn nữa còn muốn mạng của Vương gia?" "Hắn cảm thấy Huyền quốc không xứng tiếp quản Lỗ quốc, muốn tự mình tiếp quản, làm hoàng đế." “Trước đó đã phái người đi bắt Thái tử và con của bổn vương, ý đồ dùng cách này để uy hiếp hoàng huynh và bổn vương, không cho hoàng huynh thỏa hiệp.” Tô Ngọc nói ra chuyện này một cách nhẹ nhàng.

Chủ tướng nghe càng lúc càng khó coi.

Huyền quốc tiếp quản Lỗ quốc là điều được lòng dân.

Hắn ở đây nhảy nhót cái gì?

Có mấy vạn binh quyền thì ghê gớm lắm sao?

“Hắn chẳng qua chỉ có mấy vạn binh quyền, mà cũng mơ tưởng dựa vào đó để có được vị trí này sao?

Đơn giản là si tâm vọng tưởng.” Vĩnh Lạc Hầu này quả thật ngây thơ đến mức có thể làm ra chuyện như vậy.

“Anh lầm rồi, hắn hiện giờ trong tay tổng cộng có mười vạn binh quyền.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Sở dĩ anh nói chuyện này với vị chủ tướng này là vì lúc đến đã điều tra về người này.

Trước đó anh cũng từng hợp tác với hắn, là một người khá tốt.

Người này tên là Hùng Hiếu, gia đình làm kinh doanh, vì muốn vào quân doanh mà cãi vã với người nhà, dựa vào bản lĩnh của mình mới có được ngày hôm nay, sau khi có được thành tựu kha khá, hắn mới về nhà.

Mấy năm hắn rời nhà, người nhà cũng rất nhớ hắn, còn lo lắng sợ hãi, hiện giờ thấy hắn trở về, cũng không nói gì khác, chỉ dặn hắn đừng bị thương.

Là người chính trực, khá tốt.

Hùng Hiếu nhíu mày: “Sao có thể?

Hắn trong tay không phải chỉ có mấy vạn người sao?

Sao lại biến thành mười vạn?” “Trong lúc chiến loạn chiêu binh năm ngoái, hắn đã thừa cơ chiêu mộ không ít binh lực.” Tô Ngọc nói như vậy, Hùng Hiếu liền hiểu ra ý gì.

Hùng Hiếu nhíu mày tỏ ra vô cùng bất mãn về chuyện này: “Vĩnh Lạc Hầu này thật to gan.” “Vương gia yên tâm, sau này ngài có gì cần, ngài cứ nói thẳng với hạ quan một tiếng là được rồi, chỉ cần là chuyện hạ quan làm được, nhất định không từ chối.” Hùng Hiếu rất cảm kích Huyền quốc.

Năm ngoái nhìn bách tính sống ngày càng cơ cực, hắn muốn giúp đỡ nhưng vô phương.

Hiện giờ cuối cùng cũng có một cơ hội như vậy, hắn đương nhiên sẽ giúp đỡ.

Cái tên hỗn trướng Vĩnh Lạc Hầu đó, hiện giờ Dụ Hòa quận có gì không tốt?

Hai năm nữa nơi đây sẽ trở nên phồn vinh, Hoàng thượng còn ban cho bách tính rất nhiều chính sách tốt.

Hắn muốn tranh giành vị trí này, cũng phải xem bách tính có đồng ý hay không.

Bản hợp đồng trăm năm của Hoàng thượng, miễn thuế ba năm khi khai hoang, từng điều từng việc này đều là những chuyện tốt cho bách tính.

Vĩnh Lạc Hầu này đâu có tấm lòng rộng rãi như vậy, nếu để Vĩnh Lạc Hầu làm Hoàng đế, e rằng bách tính sẽ sống không bằng chết.

Hắn tuyệt đối sẽ không để Vĩnh Lạc Hầu có cơ hội như vậy.

Dụ Hòa quận hiện tại mới là tốt nhất, không cần người khác đến chỉ trỏ.

“Gọi những tướng quân mà anh quen biết đến đây, mấy người ở các doanh trại khác, bổn vương còn có chuyện muốn nói, anh chắc là hiểu rõ bọn họ hơn, ai có thể dùng, ai không thể dùng, anh cũng biết, còn vì sao bổn vương nói như vậy, trong lòng anh chắc cũng hiểu rõ.” Không phải bất kỳ ai cũng có thể khiến anh phò tá.

Những kẻ gió chiều nào theo chiều đó đâu có cơ hội này.

Ánh mắt Hùng Hiếu hơi lóe lên, suy nghĩ một lát liền biết là có ý gì: “Vương gia yên tâm, hạ quan đã hiểu.” “Ừm, hai ngày sau bổn vương sẽ lại đến, hai ngày này anh gọi người đến.” “Vâng.” Hùng Hiếu thấy Tô Ngọc định đi, vội vàng đứng dậy theo sau, tiễn người ra ngoài.

Đợi người đi rồi, Hùng Hiếu mới quay người trở vào.

Sau khi trở vào, tất cả các tướng lĩnh đều đến: “Tướng quân, Vương gia có phải còn có gì dặn dò?” “Đúng vậy, còn là gì thì hai ngày sau sẽ biết, hiện giờ Vương gia chưa nói, bảo người ở nhà bếp, sau này thức ăn nhất định không được kém, từ ngày mai bắt đầu làm theo kế hoạch huấn luyện của Vương gia, vì chúng ta bây giờ cũng là binh của Huyền quốc, chúng ta không thể kém hơn người khác, nếu sau này nói ra, chúng ta lại kém hơn các doanh trại khác nhiều như vậy, chúng ta biết để mặt mũi ở đâu?” Hùng Hiếu nghiêm túc nhìn quanh nói.

“Tướng quân nói đúng, chúng ta mất gì cũng không thể mất mặt mũi của mình, chúng ta không thể mất mặt như vậy được." "Nói không sai, hôm nay mọi người chuẩn bị kỹ càng những gì cần chuẩn bị, sau đó nói với mọi người là Vương gia đã đến." Phó tướng bên cạnh mép giật giật nhìn Hùng Hiếu, tướng quân rõ ràng biết mọi người sùng bái Vương gia đến mức nào, vậy mà còn làm vậy.

Chẳng phải là muốn mọi người liều mạng sao?

Quả nhiên, chiều hôm đó nói Vương gia đã đến, đã chế định kế hoạch huấn luyện giúp mọi người trở nên mạnh hơn, tất cả mọi người đều sôi sục.

Ai nấy đều hỏi bao giờ bắt đầu, hận không thể lập tức bắt đầu huấn luyện để trở nên mạnh hơn, khiến Hùng Hiếu cũng có chút cạn lời.

Tuy anh biết chắc chắn sẽ có kết quả như vậy, nhưng thật sự khi nhìn thấy thì vẫn cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Các tướng sĩ dưới quyền anh quá xem trọng Vương gia rồi.

Chương 1159

Điều này khiến anh không khỏi có chút ghen tỵ.

Rõ ràng là người của mình, vậy mà lại nghe lời Vương gia đến vậy.

Vương gia nói muốn huấn luyện bọn họ thì họ liền xoa tay hăm hở, hoàn toàn không cân nhắc nhiệm vụ huấn luyện rốt cuộc nặng đến mức nào.

Thở dài một tiếng, đây đều là chuyện quái gì vậy chứ.

“Tướng quân chúng ta bao giờ thì bắt đầu?” “Đúng vậy tướng quân, chúng ta mà không bắt đầu, sau này nhất định sẽ không bằng binh của Hoàng thượng, như vậy không được, chúng ta không thể làm Vương gia mất mặt, không thể làm mất mặt Dụ Hòa quận của chúng ta.” “…” Hùng Hiếu tức cười.

Chỉ vào bọn họ không có ý tốt mà nói: “Trước đây tôi bảo mấy cậu huấn luyện, mấy cậu đâu có nói vậy, lúc đó mấy cậu còn nói, huấn luyện đừng quá nặng, như vậy không tốt cho sức khỏe.” “Bây giờ không chê không tốt cho sức khỏe nữa à?” Ho nhẹ một tiếng, người nói chuyện không khách khí đáp: “Đương nhiên là không tốt cho sức khỏe rồi, nhưng Vương gia đã yêu cầu, chúng ta đương nhiên phải làm được.” Hùng Hiếu đã không muốn nói chuyện nữa, đám tiểu tử thối này có phải quá đáng lắm không?

“Mấy cậu nói vậy có cân nhắc cảm nhận của tôi không?” “Tướng quân anh đừng nói mấy cái không đâu vào đâu đó nữa, anh mau nói cho chúng tôi biết, rốt cuộc bao giờ mới có thể bắt đầu huấn luyện.” “Chính là vậy đó, tướng quân anh mau nói đi, đừng ở đây lãng phí thời gian nữa.” Hùng Hiếu giơ tay chỉ vào mình, cảm tình cuối cùng người lãng phí thời gian lại là anh sao?

Đây là đạo lý gì chứ?

“Ngày mai bắt đầu.” Hùng Hiếu nghiến răng nghiến lợi nói câu này, muốn huấn luyện lắm đúng không?

Vậy thì cho bọn họ cơ hội này, để bọn họ biết có những lời không thể tùy tiện nói ra.

Tô Ngọc trở về Vĩnh Lạc Hầu phủ, ở cửa viện nơi mình ở nhìn thấy một người phụ nữ quỳ trên đất, lông mày hơi nhíu lại: “Có chuyện gì vậy?” “Hồi bẩm Vương gia, đây là di nương của Hầu gia, bà ta muốn tìm Bạch Khởi thiếu gia, Bạch Khởi thiếu gia không chịu gặp người, bà ta cứ quỳ ở đây, đã quỳ gần hai canh giờ rồi.” Bà tử vội vàng mở miệng nói.

Bà tử vốn tưởng rằng Linh Hoa di nương được gia đình nuông chiều chắc chắn sẽ không quỳ quá lâu, một lát không gặp được người sẽ đi thôi.

Ai ngờ cuối cùng lại quỳ lâu đến như vậy.

Thật không biết nghĩ thế nào.

Tô Ngọc liếc nhìn một cái, không để ý tiếp tục đi vào.

Linh Hoa di nương vội vàng chặn Tô Ngọc lại: “Cầu Vương gia thương xót cứu con trai ta.” Tô Ngọc nheo mắt nhìn Linh Hoa: “Đuổi đi.” “Vương gia, ngài đánh con trai ta, hiện giờ thân thể con trai ta có vấn đề, chỉ có Bạch công tử mới có thể cứu được.” Linh Hoa thấy Tô Ngọc vậy mà lại muốn người đuổi mình đi, lập tức liền sốt ruột, nói năng cũng bắt đầu không kiêng nể.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Linh Hoa, ánh mắt lạnh đi: “Ngươi đang trách bổn vương?” “Không dám, nhưng ta nói sai sao?” Linh Hoa lập tức quỳ trên đất: “Dù con trai ta có ngàn vạn lỗi lầm, nhưng nó cũng đã nhận được giáo huấn rồi, hơn nữa nó chỉ là một đứa trẻ, cầu Vương gia tha cho con trai ta đi.” “Ngươi đang dạy bổn vương làm việc?” “Không dám.” Linh Hoa vội vàng lắc đầu, cô ta không dám nói gì dạy Vương gia làm việc.

“Ta chỉ muốn cứu con trai ta, Vương gia cũng là người có con cái, hẳn là có thể hiểu được tâm tư của ta thân là một người mẹ.” Linh Hoa nghiến răng nói.

Cho dù hôm nay bị Tô Ngọc đánh, mắng, cô ta cũng muốn Tô Ngọc tha cho con trai.

Nguyên Bảo nghe có chút phiền, đi qua đá một cước vào ngực Linh Hoa: “Vô liêm sỉ, Vĩnh Lạc Hầu ý đồ mưu hại Thái tử, Vương gia không trực tiếp tru sát các ngươi đã là ân tứ lớn lao, vậy mà còn dám đến tìm Vương gia gây sự?” Linh Hoa ôm ngực cả người co quắp trên đất, đau đến sắc mặt tái nhợt.

Ngẩng đầu nhìn Nguyên Bảo, một hạ nhân như nó sao dám?

Tô Ngọc cười như không cười nhìn ánh mắt hận thù của Linh Hoa khi nhìn Nguyên Bảo: “Từ trước tới nay chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với bổn vương, đặc biệt là một nô tài, còn dám ở trước mặt bổn vương tự xưng ta.” “Vương gia…” “Thiếu gia cứ vào trước đi, không có gì đáng nói nhiều với loại người này.” Một di nương mà thôi, còn không xứng để thiếu gia nói nhiều với cô ta.

“Ừm.” Tô Ngọc liếc nhìn Linh Hoa một cái, người này xem ra là một trong những di nương được Vĩnh Lạc Hầu sủng ái hơn cả, không biết khi Vĩnh Lạc Hầu biết tất cả mọi chuyện rồi, sẽ có kết quả thế nào đây?

Thật là có chút mong đợi không rõ tên.

Linh Hoa chết lặng nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi, trong lòng ít nhiều có chút oán hận.

Cô ta đã hạ giọng như vậy rồi, vị Ngọc Vương này vậy mà còn đối xử với cô ta như vậy, một chút cũng không chịu để Bạch Khởi cứu con trai cô ta.

Bà tử nhìn ánh mắt đầy oán hận của Linh Hoa, lập tức có chút lo lắng.

Cái bộ dáng này của cô ta, sau này có mang đến phiền phức không đáng có không đây?

Càng nghĩ, trong lòng càng lo lắng.

Linh Hoa nhịn đau ở ngực từ dưới đất bò dậy, liếc nhìn bà tử một cái, lúc này mới quay người rời đi.

Vì quỳ lâu nên lúc đi lại có chút lảo đảo, cứ như sắp ngã bất cứ lúc nào vậy.

Nhìn thấy Linh Hoa như vậy bà tử cân nhắc một lát, cuối cùng vẫn quyết định không quản.

Cô ta chỉ là một hạ nhân mà thôi, chuyện của những người này không liên quan gì đến cô ta.

Đều là những người cô ta không thể đắc tội nổi.

Linh Hoa trở về nơi mình ở, Vĩnh Lạc Hầu đã không thấy đâu.

Vốn tưởng rằng sau khi về sẽ gặp được Vĩnh Lạc Hầu, sau đó có thể nói với Vĩnh Lạc Hầu về chuyện này.

Để hắn thương xót mình một chút, kết quả cô ta trở về mà không thấy người đâu?

Nhịn xuống lửa giận trong lòng, Linh Hoa nhìn người bên cạnh nghiến răng hỏi: “Hầu gia đâu?” “Hầu gia bên đó có công vụ, có người đến tìm Hầu gia, Hầu gia đi lo việc rồi.” Nha hoàn bên cạnh vội vàng mở miệng nói.

Biết Vĩnh Lạc Hầu là vì công vụ mới rời đi, Linh Hoa lúc này mới vui vẻ hơn một chút.

Nếu cô ta đã biến thành như vậy, Vĩnh Lạc Hầu còn đi tìm những người phụ nữ khác, cô ta nhất định sẽ tìm những người đó tính sổ.

Nha hoàn bên cạnh nhìn Linh Hoa với vẻ mặt đã dịu đi, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

May mà cô ta lanh lợi.

Bằng không hôm nay chịu khổ chắc chắn là cô ta rồi.

Thân là nha hoàn thân cận của Linh Hoa, cô ta hầu hạ khó khăn đến mức nào, chỉ có những người ngày nào cũng theo bên cạnh mới biết.

“Thiếu gia thế nào rồi?” Linh Hoa nhìn nha hoàn hỏi.

“Vẫn chưa tỉnh lại, sốt cao cũng không hạ, đã cố gắng hết sức tìm cách rồi, Hầu gia cũng đã tìm người khác đến khám cho thiếu gia, chỉ là tình hình không được tốt lắm.” Nha hoàn rất rõ ràng nếu mình lúc này không nói thật, sau này Linh Hoa biết được cô ta sẽ càng xui xẻo hơn.

Linh Hoa liếc nhìn nha hoàn một cái, trong lòng ít nhiều có chút phiền não: “Thật sự không còn cách nào sao?” “Nô tỳ cũng là nghe đại phu nói, đại phu nói, nếu không nghĩ cách hạ sốt, sau này thiếu gia có thể…” Phần sau nha hoàn có chút không dám nói.

Lo lắng Linh Hoa sẽ trút tất cả sự tức giận và bất mãn lên người cô ta.

Linh Hoa nhịn xuống sự phẫn nộ trong lòng nhìn nha hoàn nghiến răng hỏi: “Có thể cái gì?” “Có thể sẽ thành kẻ ngốc.” Nha hoàn lập tức quỳ trên đất.

“Phu nhân, đây không phải nô tỳ nói, đây đều là đại phu nói.” Ánh mắt của Linh Hoa thật sự quá đáng sợ, đặc biệt là sau khi nghe cô ta nói, ánh mắt càng thêm hung ác dọa người.

Cô ta thật sự rất lo lắng, sau này phu nhân sẽ dùng những thủ đoạn khác để đối phó với cô ta.

Linh Hoa nhìn người đang quỳ trên đất trong lòng ít nhiều có chút sốt ruột: “Bản phu nhân còn chưa làm gì ngươi, ngươi lo lắng làm gì?

Sao?

Rất sợ bản phu nhân tìm ngươi gây phiền phức sao?” Nha hoàn nuốt nước bọt, trong ánh mắt cụp xuống đều là sự sợ hãi đối với Linh Hoa.

“Nô tỳ không có.” Không có?

Linh Hoa cười lạnh nhìn nha hoàn này.

Chương 1160

Một khuôn mặt đẹp đẽ biết bao.

Trước đây Hầu gia còn khen cô ta mấy câu.

Hôm nay sau khi đến còn nhìn cô ta mấy lần.

Cùng với thời gian trôi qua, nỗi sợ hãi trong lòng nha hoàn càng sâu sắc hơn, cô ta không dám động đậy một chút nào, chỉ sợ Linh Hoa sau này sẽ tìm cô ta gây phiền phức.

“Cút xuống đi.” Nha hoàn vội vàng lăn lê bò toài rời đi, trong lòng ít nhiều có chút sợ hãi.

Linh Hoa nhìn bóng lưng nha hoàn rời đi, cô ta không động đến tiểu nha đầu này là có mục đích.

Nếu lúc này đột nhiên liền xử lý người ta, sau này phải làm sao mới tốt đây?

Vạn nhất Hầu gia tức giận, liên lụy đến cô ta thì đó mới là thật sự lỗ vốn, hơn nữa nha hoàn này sau này còn có tác dụng khác.

Ít nhất có thể giúp cô ta lung lạc trái tim Hầu gia.

Nha hoàn chạy ra ngoài sau đó tim vẫn đập không ngừng, nỗi sợ hãi đối với Linh Hoa quả thực càng rõ ràng hơn.

Nếu tiếp tục như vậy, lần này cô ta có thể thoát khỏi một kiếp, sau này chắc chắn cũng sẽ bị Linh Hoa xử lý.

Đối với cô ta mà nói, tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Tay theo bản năng siết chặt thành nắm đấm, cô ta không thể cứ như vậy khoanh tay chờ chết.

“Ngọc ca, lúc anh về bên ngoài còn có người quỳ không?” Bạch

Khởi thấy Tô Ngọc và Nguyên Bảo bọn họ đi vào, vội vàng hỏi.

“Có một người, sao vậy?

Em định chữa bệnh cho người ta à?” Bạch Khởi vội vàng lắc đầu: “Sao có thể chứ?

Tôi sẽ chữa bệnh cho con trai của loại người này ư?” Đối với Linh Hoa, tôi không thích cô ta chút nào, dù sao loại người như vậy thật sự quá độc ác.

Tô Ngọc trên dưới đánh giá Bạch Khởi, trong mắt cũng mang theo ý cười: “Thật sao?” “Đương nhiên là thật rồi, con trai cô ta đâu phải là người tốt đẹp gì, ức hiếp Tiểu Bảo bọn chúng còn muốn tôi cứu người?” Không trực tiếp kết liễu bằng một nhát dao đã coi như là nể mặt lắm rồi.

Đã đến nước này, còn muốn anh làm gì nữa đây?

Đây là chuyện phải thiên tài đến mức nào mới có thể nghĩ ra chứ.

Tô Ngọc lúc này mới hài lòng gật đầu: “Em biết là được rồi.” Bạch Khởi có chút nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, sao có cảm giác mình hình như đột nhiên thoát khỏi một kiếp nạn vậy?

Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc: “Anh đừng vừa về đã bắt nạt Bạch Khởi, đều là người nhà, anh bắt nạt làm gì chứ?” “Không có bắt nạt, chỉ là tiện miệng hỏi thôi.” Tô Ngọc nín cười nói.

Vương Cẩn Hòa ‘à à’ cười, liếc xéo Tô Ngọc một cái, cô còn có thể tin lời Tô Ngọc nói sao?

“Sao?

Không tin anh à?” “Không có, hôm nay đi quân doanh thu hoạch thế nào rồi?” Vương Cẩn Hòa dứt khoát chuyển chủ đề, không muốn nói chuyện này với Tô Ngọc.

Nói nhiều nữa, cô cảm thấy mình sau này sẽ gặp xui xẻo.

Thôi bỏ đi.

Tô Ngọc liếc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, không có ý tốt mà nói: “Vợ à, em thật là hèn nhát.” “Em đây không gọi là hèn nhát, em đây gọi là người biết thời thế mới là kẻ tài giỏi.” Vương Cẩn Hòa nói câu này hùng hồn.

Tô Ngọc bị cô chọc cười.

Đưa tay nhéo mặt Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không có ý tốt mà nói: “Là vậy sao?” “Đương nhiên rồi, anh nghe em chuẩn không sai.” “Anh thấy là em nghe lời anh mới đúng chứ?” Tô Ngọc không có ý tốt mà nói.

“…” “Đừng đánh trống lảng, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh mà.” Tiểu Bảo bọn chúng nhìn nhau, mẹ nói đây thật sự là chuyện nghiêm túc sao?

Không phải đang đánh trống lảng sao?

Nhìn Tiểu Bảo bọn chúng với vẻ mặt nghi hoặc, Tô Ngọc buồn cười nói: “Em tự nhìn xem, Tiểu Bảo còn không tin lời em nói nữa.” “Tô Ngọc…” “Hôm nay đi đến đó cảm thấy khá tốt.” Tô Ngọc lập tức trả lời câu hỏi vừa nãy của Vương Cẩn Hòa, Tiểu Bảo bọn chúng trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Ngọc: “Cha, đó mới là hèn nhát chứ?” Mẹ mới gọi có một cái tên liền vội vàng trả lời câu hỏi rồi.

Cha trước mặt mẹ thật là mất mặt.

“Đây không gọi là hèn nhát, đây gọi là cho mẹ con mặt mũi.” “…” Tất cả mọi người đều nhìn Tô Ngọc, câu này nói ra anh không đỏ mặt sao?

“Cha, cha nói vậy thật là mất mặt quá đi.” “Có sao?” Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: “Đương nhiên có rồi.” “Vậy hôm nay cơ sở võ công của con tăng thêm một canh giờ.” Tô Ngọc cười híp mắt nói.

Tiểu Bảo lập tức ngớ người, nhìn Tô Ngọc: “Cha, cha cũng quá đáng rồi.” Sao có thể giận cá chém thớt như vậy?

“Cha, đây chính là cha giận cá chém thớt, cho nên mới biết tìm con gây phiền phức.” Tô Ngọc cười híp mắt gật đầu: “Ừm, con nói không sai, ta chính là giận cá chém thớt tìm con gây phiền phức, sao?

Không vui à?” Tiểu Bảo quay đầu đi tìm Vương Cẩn Hòa mách tội: “Mẹ, mẹ nhìn cha con kìa, cha con chỉ biết bắt nạt con.” Nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt tủi thân như vậy, Tô Ngọc còn thấy vui, vậy mà còn biết đi tìm Tiểu Hòa mách tội.

“Mẹ, mẹ nhìn cha con kìa, rõ ràng là giận cá chém thớt, mà cha con còn không chịu thừa nhận.” Tiểu Bảo lầm bầm nói.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: “Con trai nói đúng, chỉ biết bắt nạt con trai, có cha nào như anh không?” “Tô Ngọc anh mà dám bắt nạt con trai em, anh thử xem?” Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo sự cảnh cáo.

Tô Ngọc giả vờ rất bất đắc dĩ: “Vợ à, em không thể chiều Tiểu Bảo như vậy, thích hợp dạy dỗ một chút vẫn được, kẻo nó cứ nghĩ tôi làm cha dễ bắt nạt.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Ngọc nói câu này thật sự quá vô liêm sỉ.

“Tô Ngọc anh nói câu này anh còn cần mặt mũi sao?” “Nói tôi chiều Tiểu Bảo, rốt cuộc ai mới là người chiều Tiểu Bảo?

Trong cái nhà lớn này của chúng ta, người chiều Tiểu Bảo nhất chính là anh đó, anh vậy mà còn có ý tứ nói sao?” Không nói chuyện này còn tốt, vừa nói chuyện này Vương Cẩn Hòa chỉ muốn châm chọc Tô Ngọc.

Người cha này của anh, thật sự quá “đạt chuẩn” rồi.

Đôi khi muốn tìm Tiểu Bảo gây phiền phức, kết quả Tiểu Bảo căn bản không coi là chuyện gì.

Còn vì sao ư?

Chẳng phải là vì bên cạnh có Tô Ngọc ở đó nhìn chằm chằm sao.

Nếu không nó có thể kiêu ngạo như vậy sao?

Tô Ngọc kỳ thực cũng chỉ nói vậy thôi, ai ngờ Vương Cẩn Hòa lại thật sự để bụng.

Ho nhẹ một tiếng, vội vàng đi dỗ Vương Cẩn Hòa.

“Được rồi, là lỗi của tôi, lần sau em muốn dạy dỗ Tiểu Bảo tôi nhất định không giúp nó nữa.” Tô Ngọc vội vàng mở miệng nói.

Không nói chuyện này còn tốt, Tô Ngọc vừa nói chuyện này Vương Cẩn Hòa liền đưa tay nhéo tai anh, không có ý tốt mà nói: “Anh còn có ý tứ nói sao?

Câu này anh còn nhớ mình đã nói bao nhiêu lần không?” Loại lời này cô nghe đến tai đã muốn chai lì rồi.

Nếu tên này nghe lời, thì cũng sẽ không đợi đến bây giờ.

Tô Ngọc không nhịn được cười: “Con trai nhà chúng ta đã ngoan như vậy rồi, em cũng không thể cứ bắt nạt nó mãi đúng không?” Vương Cẩn Hòa mặt không biểu cảm đưa tay đẩy người ra, nhìn Tô Ngọc: “Đừng ở đây làm loạn, em đang nói chuyện nghiêm túc với anh.” “Ừm?” “Các tướng lĩnh trong quân doanh bên đó không gây phiền phức cho anh chứ?” Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi.

Chương 1161

Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một lát, phiền phức thì không có, chỉ là ánh mắt của binh sĩ nhìn mình hơi kỳ lạ.

Nguyên Bảo bên cạnh mở miệng nói: “Phu nhân, chuyện này người có thể hoàn toàn yên tâm, không những không gây phiền phức cho thiếu gia, mà còn đặc biệt sùng bái thiếu gia.” “Vậy thì được.” Thế là hình phạt của Tiểu Bảo cứ thế biến mất một cách khó hiểu.

Ngay cả Tiểu Bảo cũng cảm thấy Tô Ngọc thật sự quá lợi hại, chuyện như vậy cũng có thể làm ra.

Hướng về Tô Ngọc giơ ngón cái lên, cha không hổ là cha.

Một lát liền có thể an ủi mẹ tốt.

Mẹ đại khái cũng là người duy nhất có thể thay đổi suy nghĩ của cha nhỉ?

“Cha sau này còn đi quân doanh không?

Có thể đưa chúng con cùng đi không?

Chúng con còn chưa đi xem bao giờ.” Tiểu Bảo tò mò hỏi.

“Đều muốn đi?” Tiểu Bảo bọn chúng không ngừng gật đầu: “Muốn đi.” “Sau này rồi đưa các con đi nhé.” Lần sau đi là tìm Hùng Hiếu bọn họ có chuyện, không thích hợp đưa bọn trẻ đi.

Tiểu Bảo bọn chúng cũng không để ý bao giờ, chỉ cần có thể đi nhìn một chút là được rồi.

“Được.” Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh cứ chiều bọn trẻ đi.” Quân doanh là nơi nào chứ?

Nói đi là đi được sao?

Còn nói cô chiều bọn trẻ.

Nói chiều bọn trẻ, ai có thể bì được Tô Ngọc chứ?

“Đúng rồi, người phụ nữ ở cổng đi chưa?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ đến bên ngoài còn quỳ một người, nhíu mày hỏi.

“Đã đi rồi.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Anh làm cách nào đuổi người ta đi vậy?” Ở cổng quỳ hai canh giờ mà không đi, có thể thấy người tên Linh Hoa đó rốt cuộc có nghị lực đến mức nào, vậy mà lại đi rồi sao?

Bọn họ đã làm gì người ta?

“Anh có phải đã làm gì người ta rồi không?” Tô Ngọc đánh Vương Cẩn Hòa một cái, không có ý tốt mà nói: “Cái gì gọi là tôi làm gì người ta?” Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, cười khan nói: “Ối, đừng để ý cái chi tiết này.” “Anh làm cách nào đuổi người ta đi vậy?

Em còn tưởng cô ta sẽ quỳ mãi, dù sao cũng đã quỳ hai canh giờ rồi.” Đây là bốn tiếng đồng hồ.

Linh Hoa này cũng là một nhân vật lợi hại, bốn tiếng đồng hồ cũng có thể chấp nhận được.

Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó mở miệng nói: “Có lẽ là bị Nguyên Bảo đá một cước?” “Làm tốt lắm.” Tô Ngọc còn tưởng Vương Cẩn Hòa muốn nói gì cơ, kết quả vậy mà lại nói một câu làm tốt lắm?

“Tiểu Hòa…” “Người phụ nữ đó không phải muốn dùng cách này để giả vờ đáng thương, cho mọi người thấy chúng ta độc ác đến mức nào, ngay cả một đứa trẻ cũng không chịu cứu sao?

Vậy cũng tốt lắm, nhưng anh còn định mặc kệ người đó đến bao giờ?” Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn hỏi.

Một thiếp thất mà cũng dám đến đây uy hiếp chúng ta rồi.

Gia đình này thật đúng là thú vị.

“Sao vậy?” “Hôm nay anh đi quân doanh Vĩnh Lạc Hầu có động thủ không?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ đến chuyện này.

Theo tâm tư của Vĩnh Lạc Hầu, hắn ta lẽ ra sẽ không từ bỏ cơ hội như vậy mới đúng.

“Ừ, giữa đường bị người ám sát, nhưng phu quân em thân phận gì, năng lực gì?

Cũng là bọn họ có thể động vào được sao?” Tô Ngọc nhướn mày nói.

Lời lẽ kiêu ngạo nhưng lại an ủi được trái tim lo lắng của Vương Cẩn Hòa.

“Xem ra vẫn là sau khi chúng ta đến chưa làm gì Vĩnh Lạc Hầu, đến mức hắn dám động thủ với anh rồi.” Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói.

Quay đầu, ánh mắt đặt lên Lạc Diễm, Vương Cẩn Hòa trên dưới đánh giá Lạc Diễm, qua một lúc sau mới mở miệng: “Lạc Diễm, cô tặng Vĩnh Lạc Hầu một món quà nhỏ đi.” Mắt Lạc Diễm lập tức sáng lên, quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca có thể không?” “Đi đi.” Có những người quả thật cũng nên dạy dỗ cho tốt một chút.

Anh hiện tại còn chưa tính thu lưới, để bọn họ giãy giụa thêm hai ngày cũng được.

Nhưng để bọn họ giãy giụa, không có nghĩa là có thể để người ta đến tính kế anh.

“Chuyện này đơn giản biết bao, bọn họ không phải có chuyện cầu tôi sao?

Vậy thì tôi cứ đi một bước, để nhị thiếu gia của bọn họ bị thương nặng hơn một chút, mọi người thấy thế nào?” Bạch Khởi mở miệng nói.

“Em làm vậy cũng phiền phức quá.” “Tuy phiền phức một chút, nhưng có một lợi ích, có thể khiến hắn sống không bằng chết trong vô thức.” Bạch Khởi nheo mắt nói.

Vị nhị thiếu gia này không phải là con trai được Vĩnh Lạc Hầu nâng niu trong lòng bàn tay sao?

Vậy thì cho hắn một cơ hội, trải nghiệm xem con trai mình chết là một loại thể nghiệm như thế nào.

“Thông thường khi Bạch Khởi muốn tính kế một người, đều là tính kế đến chết, Bạch Khởi em rốt cuộc muốn làm gì?” “Tôi chẳng muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn để Vĩnh Lạc Hầu trải nghiệm xem cái gọi là phụ tử từ hiếu là như thế nào.” Vương Cẩn Hòa trong mắt mang theo nghi hoặc, sao có cảm giác Bạch Khởi không phải ý này chứ?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Tô Ngọc, Bạch Khởi có phải là ý này không?” “Cứ để Bạch Khởi đi đi, nếu cậu ấy đi, vậy sẽ càng thú vị hơn.” Luận gây sự, Bạch Khởi thật sự là chuyên nghiệp.

Hơn nữa người bình thường cũng không thể sánh bằng cậu ấy.

“Được.” “Mặc dù vậy, chúng ta cũng không cần vội vã đi, đợi Vĩnh Lạc Hầu tự mình cầu đến rồi hãy đi, nếu hắn không chịu đến thì lại là chuyện khác.” Bạch Khởi đồng tình gật đầu: “Đó là đương nhiên rồi.” “Cha bao giờ thì mới giải quyết xong người ta?

Chỗ này không có gì thú vị cả.” Tiểu Bảo đối với nơi này đã mất hứng thú.

Diêu Thi Hàm nghe thấy câu này vội vàng nói: “Ở đây không vui, ngày mai chúng ta cùng đi núi chơi nha?" "Cháu nghĩ đã lâu rồi, nhưng mẹ cháu nói gì cũng không cho cháu đi." "Nếu cháu đi cùng mọi người, thì mẹ cháu nhất định sẽ không từ chối đâu." "Cháu biết bên kia có một mảnh trái cây dại, gần đây đều có thể ăn được rồi." Diêu Thi Hàm đầy mong đợi nhìn bọn họ.

Đôi mắt to tròn đó dường như đang nói, đi đi, đi đi.

La Hậu cũng không muốn Diêu Thi Hàm thất vọng, nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, hay là chúng ta cùng đi xem đi?" Tiểu Bảo càng mong đợi hơn: "Được đó, vậy chúng ta cùng đi." "Cha, chúng ta đi đi?

Con thích nhất là đi núi chơi rồi." Tiểu Bảo có chút kích động nói.

"Được, ngày mai đi chơi." Đây cũng không phải chuyện gì lớn lao, cùng nhau đi dạo một chút cũng không sao.

"Tuyệt vời quá." Mấy đứa trẻ đều vô cùng vui vẻ.

"Cha là tốt nhất." Vĩnh Lạc Hầu bận xong việc liền đi tìm Linh Hoa.

Nhìn thấy Linh Hoa nhíu mày hỏi: "Chưa thành công?" Hắn nghe người dưới quyền nói Linh Hoa quỳ ở cửa viện hai canh giờ.

Đã như vậy rồi, vậy mà cũng không mời được người đến sao?

Linh Hoa cười khổ lắc đầu: "Không có, ta vốn tưởng chúng ta có cơ hội, nhưng kết quả không phải như vậy, bọn họ thật sự quá tàn nhẫn." "Ngọc Vương vậy mà lại mặc cho người bên cạnh hắn làm ta bị thương." Càng nghĩ Linh Hoa càng tức giận.

Vĩnh Lạc Hầu nhíu mày, tâm tình có chút không tốt.

Chương 1162

"Cái gì?

Người của Tô Ngọc vậy mà lại làm ngươi bị thương?" "Vâng." Linh Hoa kể lại sự việc một lần, cho dù có chút vô lễ với Tô Ngọc, cô ta cũng không cảm thấy có gì.

"Chính hắn hại con trai ta biến thành như vậy, hắn phải chịu trách nhiệm vì điều này." Linh Hoa nghiến răng nghiến lợi nói.

"Hầu gia, chuyện này chúng ta không thể cứ thế bỏ qua được." Linh Hoa nghiến răng nói.

"Ta đi một chuyến." Vĩnh Lạc Hầu trầm giọng nói.

Linh Hoa có chút bất mãn, chẳng qua chỉ là một dị tính vương, cái giá của hắn sao lại lớn đến vậy?

"Hầu gia, tôi đi cùng ngài nha?" Linh Hoa lo lắng nói.

Vĩnh Lạc Hầu lắc đầu không định để cô ta đi cùng: "Không cần." "Nhưng…" Vĩnh Lạc Hầu trên mặt biểu tình lạnh đi một chút: "Nghe lời một chút, đừng vào lúc này gây phiền phức cho ta." Linh Hoa vốn còn có chút bất mãn, nhưng sau khi nghe Vĩnh Lạc Hầu nói câu này, lập tức không dám nói thêm gì.

"Hầu gia, tôi đã biết rồi." "Ừm." Vĩnh Lạc Hầu quay người rời đi, lúc đi còn không liếc nhìn Linh Hoa một cái.

Sự thay đổi như vậy khiến Linh Hoa nhíu mày.

Hầu gia đối với thái độ của cô ta thật sự đã thay đổi rồi.

Sự thay đổi này khiến cô ta có chút không thể chấp nhận được.

Mà những điều này Vĩnh Lạc Hầu căn bản không hề biết, hắn một đường đi đến nơi Tô Ngọc ở.

Bà tử ở cửa nhìn thấy Vĩnh Lạc Hầu đến vội vàng hành lễ: “Tham kiến Hầu gia.” “Vương gia đã về chưa?” “Đã về rồi.” “Đi thông báo Vương gia một tiếng, bổn hầu cầu kiến.” Tuy đây vẫn là phủ đệ của hắn, nhưng hiện tại nơi đây ở là Tô Ngọc.

Vị Ngọc Vương cao quý vô cùng.

Nếu hắn thật sự cứ vậy xông vào, lúc đó là đưa gậy cho Tô Ngọc đánh.

Nếu hắn trực tiếp xông vào, đến lúc đó hắn chỉ có phiền phức mà thôi.

“Vâng.” Bà tử vội vàng đi vào.

Nhìn thấy Tô Ngọc đang cùng mấy đứa trẻ luyện võ: “Tham kiến Vương gia, Hầu gia cầu kiến.” Động tác của Tô Ngọc ngừng lại một chút, vốn còn tưởng hôm nay sẽ không đến cơ, kết quả người vẫn đến.

“Để hắn vào.” Bà tử vội vàng đi ra, nhìn Vĩnh Lạc Hầu đang đợi ở cửa nói: “Vương gia cho phép Hầu gia vào.” Vĩnh Lạc Hầu đối với thái độ của bà tử có chút bất mãn, nhưng hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, cũng không nói nhiều.

Vĩnh Lạc Hầu dẫn người của mình đi vào.

Khi đi vào, Tiểu Bảo bọn chúng đã đi đến một tiểu viện khác chơi rồi.

Chỉ có Tô Ngọc và Lạc Diễm bọn họ ở đó.

Nhìn thấy Lạc Diễm, cơ thể theo bản năng căng cứng.

Ấn tượng lần đầu tiên gặp Lạc Diễm quá sâu sắc, khiến hắn muốn quên cũng không quên được.

“Tham kiến Vương gia.” Tô Ngọc không mở miệng, Vĩnh Lạc Hầu chỉ có thể tiếp tục quỳ trên đất, nhưng đôi lông mày hơi nhíu lại đã nói rõ sự bất mãn của hắn.

Bạch Khởi chống cằm nhìn sắc mặt đã thay đổi đôi chút của Vĩnh Nhạc Hầu, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Ngọc ca cố ý đấy, chỉ không biết Vĩnh Nhạc Hầu có chịu nổi sự khuất nhục như thế này không?

Tô Ngọc làm như không thấy Vĩnh Nhạc Hầu đang quỳ trên mặt đất, quay sang nói chuyện với Vương Cẩn Hòa. "Tiểu Hòa, lát nữa em còn muốn đi đâu không?" Tô Ngọc nghiêng đầu cười hỏi Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa khẽ hắng giọng, lời này của Tô Ngọc cũng quá xát muối vào tim rồi.

Nhìn thoáng qua Vĩnh Nhạc Hầu đang quỳ dưới đất, người ta còn đang quỳ ở đây này, anh lại hỏi cô muốn đi đâu?

Anh định chọc tức chết Vĩnh Nhạc Hầu à? "Vương phủ bên kia còn không ít việc, xong việc ở đây thì chúng ta về thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêng đầu nói.

Trong nhà còn rất nhiều việc phải làm, bọn họ không thể tùy tiện rời đi như vậy.

Đi lâu quá cũng chẳng phải chuyện tốt gì, sẽ làm lỡ dở nhiều chính sự của mình.

Tô Ngọc vốn định đưa Vương Cẩn Hòa đi dạo loanh quanh, kết quả cô lại bảo muốn về. "Anh vốn định đưa em đi dạo chơi đó đây, kết quả em lại bảo anh là muốn về, em xem em đang nghĩ gì thế hả." Tô Ngọc buồn cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi mới mở miệng:

"Em cũng muốn đi lắm chứ, có điều chúng ta quả thực còn nhiều việc phải làm, không thể chậm trễ quá lâu được." "Em nói cũng đúng, đợi chúng ta làm xong hết những việc cần làm thì có thể đi chơi thoải mái rồi." "Được, đến lúc đó bọn trẻ cũng lớn rồi." Con cái lớn rồi, bọn họ có thể buông tay để con cái tự làm việc của mình, mà bọn họ cũng có thể thoải mái hơn một chút.

Bạch Khởi nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, các anh định đi đâu?

Có đưa tụi em theo không?" "Không đưa, muốn đi chơi thì sau này tự đưa vợ con đi, đừng có lúc nào cũng bám theo anh." Tô Ngọc ghét bỏ nói. "Chúng em có thể mang theo vợ con đi cùng anh mà." Nam Kiều nói một cách đương nhiên.

La Hậu và mọi người đều gật đầu tán thành.

Tô Ngọc trong nháy mắt bị Nam Kiều chọc cười: "Nam Kiều cái thằng nhóc này, thấy anh sống thanh tịnh hai ngày là ngứa mắt phải không?" "Sau này phải dạy dỗ con cái cho mấy cậu, anh còn phải dẫn mấy cậu đi chơi nữa hả?" Tô Ngọc bực bội nói.

Mấy tên này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Mình đi chơi riêng thì không vui à? "Được rồi, đến lúc đó hẵng nói." Dù sao hiện tại vẫn còn sớm, không cần bọn họ nghĩ quá nhiều.

Chỉ có Nguyên Bảo là một chút cũng không vội, bởi vì Tô Ngọc đã sớm nói đợi bọn trẻ lớn lên, cũng sẽ đưa vợ chồng cậu ấy cùng đi.

Nam Kiều tò mò nhìn Nguyên Bảo không có phản ứng gì: "Anh Nguyên Bảo, anh không lo Ngọc ca ca tự mình đưa chị dâu trốn đi à?" Phải biết rằng Nguyên Bảo mới là người thích đi theo Ngọc ca ca nhất trong số bọn họ.

Chỉ cần Ngọc ca ca không ở trong tầm mắt, cậu ấy sẽ đi tìm.

Có vợ con rồi cũng vẫn như thế.

Nhưng Nguyên Bảo nghe thấy lời này lại chẳng có chút phản ứng nào, chuyện này chẳng phải quá kỳ lạ sao?

Nhìn Nguyên Bảo từ trên xuống dưới, Nam Kiều đột nhiên nghĩ tới điều gì: "Nguyên Bảo, có phải Ngọc ca ca định đưa anh đi cùng không?" Nguyên Bảo ngầu lòi gật đầu: "Ừ, tôi là thị vệ của thiếu gia." Cậu ấy là thị vệ của thiếu gia, sau này đi theo thiếu gia thì có gì không đúng sao?

Bọn Nam Kiều mới không tin chuyện này là thật, địa vị của Nguyên Bảo ở Vương phủ cũng giống như bọn họ, Ngọc ca ca đều coi mọi người như anh em.

Nói là thị vệ, ai tin chứ? "Ngọc ca ca, anh không thể bên trọng bên khinh như thế." Nam Kiều bất mãn kháng nghị.

Chương 1163

"Anh mang theo Nguyên Bảo được, tại sao không mang theo tụi em?" Nam Kiều không phục nói.

Lạc Diễm gật đầu: "Nam Kiều nói đúng đó, đã mang theo Nguyên Bảo thì cũng nên mang theo tụi em mới đúng, không thể đối xử với tụi em như vậy." Vương Cẩn Hòa có chút bất lực, nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đang quỳ dưới đất, sắc mặt ông ta đã đen như mực tàu rồi. "Vĩnh Nhạc Hầu, ông đứng dậy trước đi." Vương Cẩn Hòa giọng ôn hòa nói.

Nghe thấy tiếng của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc mới nhàn nhạt mở miệng: "Đứng lên." Bộ dạng này cứ như thể giờ mới nhớ ra Vĩnh Nhạc Hầu còn đang quỳ dưới đất.

Vĩnh Nhạc Hầu đứng dậy, nhưng hận ý trong lòng đối với Tô Ngọc đã lên đến đỉnh điểm.

Hắn ta lại dám đối xử với ông như vậy, Tô Ngọc đúng là sự tồn tại khiến người ta tức giận.

Ông quả nhiên không thích Tô Ngọc, loại người như vậy nên chết đi cho rồi.

Nếu không phải Tô Ngọc giúp Huyền quốc, Huyền quốc cũng sẽ không đến mức độ này.

Từng là Lỗ quốc, ông muốn làm gì cũng dễ như trở bàn tay.

Hiện tại Huyền quốc quá mạnh, khiến ông phải bó chân bó tay.

Hiện tại Dụ Hòa quận vẫn chưa hoàn toàn bị Tô Ngọc khống chế, ông ngược lại không lo lắng lắm.

Hiện tại điều duy nhất lo lắng chính là làm sao để xử lý Tô Ngọc.

Chỉ có xử lý Tô Ngọc mới có thể đạt được kết quả tốt hơn. "Vĩnh Nhạc Hầu tìm bản vương có việc?" Trong lúc Vĩnh Nhạc Hầu đang suy nghĩ lung tung, Tô Ngọc lạnh nhạt hỏi.

Ánh mắt Vĩnh Nhạc Hầu khẽ lóe lên: "Tôi đến tìm Vương gia là muốn cầu xin Vương gia một chuyện." "Ồ?

Cầu xin bản vương?

Không biết ông muốn cầu xin bản vương điều gì?" Tô Ngọc rõ ràng là biết tỏng còn giả vờ hồ đồ. "Nghe nói bên cạnh Vương gia có người của y dược thế gia Bạch gia, tôi muốn xin Vương gia cho cậu ấy đi khám cho con trai tôi." "Tôi biết chuyện này là lỗi của con tôi, nhưng hiện tại nó đã nhận được bài học rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, con trai tôi sẽ mất mạng mất." Vĩnh Nhạc Hầu vẻ mặt bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà trợn trắng mắt, nói cứ như thật ấy.

Vương Cẩn Hòa chống cằm tò mò hỏi: "Nếu bản Vương phi biết không lầm, thằng con trai đó của ông vẫn luôn hôn mê, không biết nó biết lỗi vào lúc nào?

Sao chúng tôi không biết?" Một câu nói khiến Vĩnh Nhạc Hầu biến sắc: "Vương phi nói vậy là có ý gì?" "Hả?

Bản Vương phi chỉ nói tùy tiện, Vĩnh Nhạc Hầu đã bất mãn rồi?

Tại sao vậy?" Trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo sự nghi hoặc, tỏ vẻ không hiểu lắm. "Chẳng lẽ bản Vương phi nói sai?

Con trai ông đã nghiêm túc xin lỗi bất kỳ ai trong chúng tôi chưa?" Vương Cẩn Hòa tiếp tục hỏi.

Vĩnh Nhạc Hầu cau mày nhìn Vương Cẩn Hòa, cảm thấy Vương Cẩn Hòa cố ý nói những lời như vậy, chính là muốn làm ông khó xử. "Chưa." "Đó chỉ là vì con tôi bị thương quá nặng." Vĩnh Nhạc Hầu nói câu này có chút lý sự cùn, nghe khiến Vương Cẩn Hòa buồn cười.

Đây là đang chỉ trích bọn họ sao?

Chuyện này thú vị rồi đây. "Vĩnh Nhạc Hầu, ông đây là đang chỉ trích chúng tôi à?" "Không dám." "Vương gia cầu ngài khai ân, đợi con tôi khỏi rồi, nhất định bắt nó qua xin lỗi Thái tử và lệnh công tử." Vĩnh Nhạc Hầu cúi đầu nói.

Trong lòng oán hận đối với Tô Ngọc lại đã lên đến cực điểm.

Ông biết con trai mình tính tình thế nào, cho dù để con trai đến, nó cũng sẽ không xin lỗi, chi bằng...

Bạch Khởi đưa tay sờ cằm: "Ngọc ca, để em đi một chuyến đi." Tô Ngọc cau mày nhìn Bạch Khởi, dường như có chút không tán đồng: "Tại sao?" "Em rất muốn xem Vĩnh Nhạc Hầu dẫn con trai mình qua xin lỗi Hoằng Nghị bọn họ." Lông mày Vĩnh Nhạc Hầu theo bản năng nhíu lại, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi.

Bạch Khởi có ý gì?

Bạch Khởi thu hết sự thay đổi sắc mặt của Vĩnh Nhạc Hầu vào đáy mắt, đương nhiên cũng giả vờ như không thấy gì, chỉ nhìn Vĩnh Nhạc Hầu hỏi: "Chắc hẳn Vĩnh Nhạc Hầu nói được làm được chứ?" Trên mặt Vĩnh Nhạc Hầu lộ ra một nụ cười gượng gạo. "Tự nhiên." "Vậy thì tốt, hi vọng Vĩnh Nhạc Hầu sau này đừng lừa tôi, xưa nay chưa có ai lừa tôi về chuyện này đâu." Bạch Khởi nhìn Vĩnh Nhạc Hầu cảnh cáo.

Trong lòng Vĩnh Nhạc Hầu có dự cảm không lành, nhưng vẫn cười cười: "Đây là tự nhiên, Bạch công tử cứ yên tâm." "Vậy thì tốt nhất." Bạch Khởi cười nói. "Đi thôi, tôi theo ông qua đó xem sao." Bạch Khởi đứng dậy nhìn Vĩnh Nhạc Hầu nói.

Vĩnh Nhạc Hầu dẫn Bạch Khởi rời đi, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi: "Tướng công, anh nói xem Vĩnh Nhạc Hầu sau này có để con trai ông ta qua xin lỗi không?" Nhìn biểu cảm kiểu đó của Vĩnh Nhạc Hầu là biết, bắt ông ta xin lỗi gần như là không thể.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Sẽ không đâu, một khi con trai ông ta thoát khỏi nguy hiểm, đoán chừng cũng không cần Bạch Khởi nữa, đến lúc đó bọn họ có thể nói không phải Bạch Khởi chữa khỏi, là người khác chữa khỏi." Vương Cẩn Hòa cau mày: "Còn có thể thế à?" "Quả thực có thể." "Vậy thì thú vị rồi, em thấy Bạch Khởi cũng không phải người dễ chọc, nếu Vĩnh Nhạc Hầu thực sự dám lừa gạt Bạch Khởi, kết cục cuối cùng sẽ thế nào?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Cô thấy dáng vẻ cảnh cáo Vĩnh Nhạc Hầu vừa rồi của Bạch Khởi chẳng có chút nào là nói đùa.

Cậu ấy hoàn toàn nghiêm túc.

Tô Ngọc khẽ cười: "Bạch Khởi cứu người thế nào, thì cũng có thể khiến người đó trở lại như thế, quan trọng nhất là, Bạch Khởi cứu người không bao giờ cứu lần thứ hai." Vương Cẩn Hòa lập tức vui vẻ cười rộ lên: "Nếu là như vậy, thì em bắt đầu mong chờ rồi đấy." "Ừ, có thể hảo hảo mong chờ một chút, xem Vĩnh Nhạc Hầu tự tay hại chết con trai mình như thế nào." Nam Kiều chậc lưỡi: "Bạch Khởi quả thực rất ghét người khác lừa gạt mình, anh ấy đã nói rất rõ ràng với Vĩnh Nhạc Hầu, cũng đã cảnh cáo rồi, nếu Vĩnh Nhạc Hầu ngoan ngoãn nghe lời, dẫn người qua xin lỗi thì con trai ông ta còn có thể cứu, nếu ông ta thực sự làm như vậy, không chịu xin lỗi, thì xong đời rồi." "Chính xác." La Hậu gật đầu tán thành.

Bạch Khởi đi cùng Vĩnh Nhạc Hầu đến nơi ở của Nhị thiếu gia.

Đi qua nhìn người đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Thật thú vị.

Bước tới bắt mạch cho người bệnh, cơ bản không có vấn đề gì lớn. "Sao rồi?" Vĩnh Nhạc Hầu sốt ruột hỏi. "Chuyện nhỏ." Bạch Khởi lấy kim châm ra bắt đầu châm cứu cho hắn.

Châm cứu xong liền đi viết đơn thuốc, sai người đi bốc thuốc.

Thuốc sắc xong cho uống, chưa đến nửa canh giờ, cơn sốt cao mãi không hạ đã từ từ lui.

Kết quả này khiến Vĩnh Nhạc Hầu vô cùng vui mừng, xem ra tìm Bạch Khởi đến mới là biện pháp tốt nhất.

Bạch Khởi cũng quả thực vô cùng lợi hại.

Bạch Khởi nhìn Vĩnh Nhạc Hầu một cái: "Vĩnh Nhạc Hầu nhớ lời ông đã hứa, người khỏi rồi thì qua đây xin lỗi." Linh Hoa nghe thấy tiếng của Bạch Khởi, cau mày nói: "Thương thế con tôi còn chưa khỏi, xin lỗi cái gì." "Một tên hạ nhân không xứng nói chuyện với ta." Bạch Khởi lạnh lùng liếc nhìn Linh Hoa, thái độ đối với Linh Hoa cực kỳ bất mãn.

Linh Hoa nghe thấy Bạch Khởi lại dám sỉ nhục mình như vậy, lập tức có chút tức giận, vừa định nói gì thì bị Vĩnh Nhạc Hầu ngăn lại.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Linh Hoa, ra hiệu cho bà ta im miệng.

Chương 1164

Lúc này mà còn muốn mở miệng, là chưa bị sỉ nhục đủ sao? "Hiện tại người đã hạ sốt rồi, thuốc tôi cũng để lại cho các người, tối đa năm ngày là có thể xuống giường, Vĩnh Nhạc Hầu nhớ kỹ lời tôi đã nói với ông." Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Trơ mắt nhìn người rời đi, đợi người đi rồi, Linh Hoa mới bất mãn mở miệng nói: "Hầu gia, hắn có ý gì?

Hắn muốn Nhị thiếu gia đi xin lỗi ai?" "Thái tử, còn cả con trai của Ngọc Vương." "Cái gì?

Không được, không thể để con đi." Linh Hoa không tán thành nói.

Con trai bà ta chính là bị Tô Ngọc làm cho ra nông nỗi này, hiện tại lại bắt nó đi xin lỗi, dựa vào cái gì chứ?

Con trai bà ta tuyệt đối không thể đi xin lỗi người khác.

Vĩnh Nhạc Hầu cũng có cùng suy nghĩ với Linh Hoa, xin lỗi Thái tử?

Hắn ngược lại cũng dám nghĩ ra được. "Yên tâm, ta tự nhiên sẽ không để con đi xin lỗi bọn họ." Hiện tại con đã không còn việc gì nữa, bọn họ cho dù không đi, Bạch Khởi lại có thể làm gì được bọn họ? "Vậy thì tốt, có điều đến lúc đó hắn liệu có ý kiến gì không?" Linh Hoa không yên tâm hỏi. "Hắn hiện tại đang ở địa bàn của Vĩnh Nhạc Hầu phủ ta, để hắn giúp chữa bệnh cho con trai là nể mặt hắn, hắn còn dám làm gì được chứ?" Vĩnh Nhạc Hầu hừ lạnh một tiếng nói.

Ông ta không cho rằng Bạch Khởi sau này có thể làm gì. "Vậy thì thiếp yên tâm rồi." Linh Hoa ngồi xuống bên giường chăm sóc con.

Đến tối, Nhị thiếu gia đã tỉnh lại.

Nhìn con trai tỉnh lại, Vĩnh Nhạc Hầu cuối cùng cũng yên tâm. "Cha, cha nhất định phải báo thù cho con." Nhị thiếu gia tỉnh lại nhìn thấy Vĩnh Nhạc Hầu, câu đầu tiên chính là nhờ Vĩnh Nhạc Hầu báo thù giúp.

Thái tử thì thế nào?

Hắn mới là chủ nhân của Vĩnh Nhạc Hầu phủ, một cái Thái tử mà thôi, bảo cha trực tiếp cho người lén giết đi, sau đó ai có thể biết là do bọn họ làm? "Được rồi, mấy ngày nay đừng đi trêu chọc bọn họ, chuyện sau này phải làm thế nào, trong lòng cha tự có tính toán." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn con trai cảnh cáo.

Nhị thiếu gia có chút không cam lòng, còn định nói gì thì bị Linh Hoa khuyên can: "Nhị thiếu gia con nghe lời Hầu gia đi, Hầu gia sau này nhất định sẽ báo thù cho con, hiện tại không thể cứng đối cứng với người ta, con tạm thời nhẫn nhịn chút đi." Nhị thiếu gia cau mày có chút không vui, nhưng cũng miễn cưỡng gật đầu: "Con biết rồi." Vĩnh Nhạc Hầu thấy hắn nghe lời mới hài lòng gật đầu: "Đừng vì sự xúc động nhất thời của con mà làm hỏng đại sự của cha, lần này coi như cho con một bài học, con yên tâm, cha sẽ không để con chịu thương tổn vô ích đâu." Nhị thiếu gia lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt, cha con biết rồi, cha yên tâm, con nhất định sẽ không làm gì đâu." Đợi cha bên này bắt được người, hắn nhất định phải khiến đối phương sống không bằng chết.

Chuyện hắn tỉnh lại, ngày hôm sau nhóm Bạch Khởi đã biết.

Có điều bọn họ đều mặc kệ, bởi vì hôm nay bọn họ muốn cùng nhau ra ngoài đi dạo.

Đi lên núi sau chơi, không rảnh quan tâm bọn họ ra sao.

Chỉ là Nhị thiếu gia biết được Diêu Thi Hàm đi lại gần gũi với nhóm Tô Ngọc như vậy thì tức điên người. "Diêu Thi Hàm cái con tiện nhân kia, vậy mà lại đi lại gần gũi với kẻ làm hại con như vậy, nó đây là đang tát vào mặt con." Linh Hoa nhìn con trai một cái, bất lực nói: "Được rồi, hiện tại không phải lúc xúc động, càng không phải lúc đối phó bọn họ, bọn họ có quan hệ với Ngọc Vương, chúng ta không thể khinh cử vọng động, con nghe thấy chưa?" Thiếu kiên nhẫn nhìn Linh Hoa một cái, người trên giường bất mãn nói: "Được rồi, mấy lời bà nói con đều biết cả rồi, bà cứ nói đi nói lại mãi, có phiền không hả?" Linh Hoa bị chặn họng không nói nên lời, bà ta đây là quan tâm con trai mình, bà ta quan tâm còn quan tâm sai sao?

Đứa nhỏ này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Bị thương xong sao lại khiến người ta tức giận thế này. "Nhị thiếu gia..." Thấy Linh Hoa không vui, hắn mới trầm mặc không nói lời nào.

Đối với một mặt khác của Linh Hoa, hắn vẫn cảm thấy sợ hãi, đây mới là nguyên nhân hắn nghe lời, nếu không chỉ là một di nương, cho dù là mẹ ruột thì thế nào?

Còn chưa đến lượt bà ta bảo ban hắn. "Con đấy, lời mẹ nói con phải nghe." "Con biết rồi." Miệng tuy đáp ứng, trong lòng lại có chút không cho là đúng.

Một thiếp thất chẳng qua được cha sủng ái một chút mà thôi, lại chẳng thể thực sự giúp được gì, nói gì mà mặt mũi còn vênh váo, cứ như ai nợ tiền không trả vậy.

Linh Hoa thấy hắn như vậy cũng không nói nhiều nữa, sau này hắn sẽ biết khổ tâm của bà ta.

Khẽ thở dài một tiếng, đứa nhỏ này cứ không hiểu chuyện như vậy, bảo nó học tập còn khó hơn lên trời. "Sau lần này phải học hành cho tử tế." "Con không thể tiếp tục ham chơi như vậy nữa, nếu không con làm sao có thể phục chúng, để cha con trao vị trí Thế tử cho con?"

Linh Hoa nghĩ đến vị trí Thế tử, cau mày nói.

Nhị thiếu gia bất mãn nhìn Linh Hoa: "Con mới là người cha cưng chiều nhất, cha con trừ việc giao vị trí Thế tử cho con thì còn có thể giao cho ai?

Ai lại dám tranh giành vị trí này với con?

Chán sống rồi à?" Linh Hoa nhìn dáng vẻ này của hắn, mày nhíu chặt, sắc mặt cũng có chút khó coi: "Nhị thiếu gia, mẹ có phải đã nói với con, đừng nói những lời như vậy không?

Để cha con biết được ông ấy sẽ nghĩ thế nào?" "Hiện tại Hầu phủ đã phân gia rồi, nhưng vị trí này là đích tử mới có thể kế thừa, đối thủ cạnh tranh lớn nhất của con chính là Diêu Tuấn Sinh, tài hoa của Diêu Tuấn Sinh cả cái Hầu phủ này ai cũng công nhận." Linh Hoa giọng nghiêm khắc nhìn con trai, hi vọng hắn hiểu được dụng ý của mình.

Nhìn Linh Hoa một cái, Nhị thiếu gia cũng tức giận: "Con thấy bà lo xa quá rồi, tự diệt uy phong của mình." Nghe thấy lời này Linh Hoa sắp tức chết rồi, muốn mắng người, nhưng nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của hắn lại một câu cũng không nói nên lời.

Nhìn hắn một cái, bà ta bực bội nói: "Con cứ coi thường người ta đi.

Sau này có cái cho con chịu khổ." "Con làm sao?

Con cũng đâu nói sai." "Thôi được rồi, hiện tại mẹ không nói chuyện này với con nữa, con dưỡng thương trước đi." Nói xong đứng dậy rời đi.

Tiếp tục nói chuyện với hắn, Linh Hoa cảm thấy mình sẽ tổn thọ mất mấy năm.

Bất kể giữa hai mẹ con họ xảy ra vấn đề gì, bọn Tô Ngọc hoàn toàn không biết, lúc này bọn họ đã đến một cánh rừng.

Vương Cẩn Hòa tìm được một ít dược liệu trong rừng, len lén dùng nước linh tuyền tưới xong mới gọi bọn Bạch Khởi qua hái.

Vừa đi vừa chơi, lại có mặt trời chói chang nên cũng không có dã thú cỡ lớn nào tới gần bọn họ.

Khi tiếp tục đi sâu vào trong, Tô Ngọc đột nhiên dừng bước, ngồi xổm xuống nhìn thứ bên cạnh. "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc đột nhiên dừng lại, có chút kỳ quái hỏi.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh, nghiêm túc nói: "Không có gì, anh chỉ nhìn thấy một vài thứ thú vị." Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm xuống đất, nhìn nửa ngày cũng không thấy thứ thú vị mà Tô Ngọc nói.

Ngược lại là Nam Kiều khom lưng nhặt móng sắt dưới đất lên, nhìn móng sắt trong tay kỳ quái nói: "Trong rừng rậm thế này, sao lại có móng sắt?" Móng sắt?

Vương Cẩn Hòa nhìn sang, thứ này cô hình như đã từng thấy. "Cái này là ngựa chiến dùng." Trong lúc Vương Cẩn Hòa tò mò, Tô Ngọc đã mở miệng giải đáp cho cô.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn móng sắt trong tay Nam Kiều, bất ngờ nói: "Cái này vậy mà là đồ dùng cho ngựa chiến, nhưng nơi như thế này sao lại có ngựa chiến?" Ngựa không thích hợp đi đường núi dốc đứng như vậy, là kẻ nào lại dắt ngựa đến nơi này đi dạo?

Chuyện này cũng quá vô lý rồi?

Chương 1165

Tô Ngọc không nói là anh còn nhìn thấy dấu vết đoàn ngựa đi qua, từ dấu vết để lại mà xem, đoàn ngựa này hẳn là mang theo không ít vật tư. "Đi thôi, không nghĩ cái này nữa, chúng ta đi chơi trước đã." Hôm nay bọn họ là ra ngoài chơi, còn về chuyện này, đợi lát nữa cho người qua kiểm tra một chút.

Hiện tại bên cạnh không phải trẻ con thì là phụ nữ, bọn họ muốn đi điều tra mấy cái này anh cũng không yên tâm để mọi người đi theo. "Được." Diêu Thi Hàm dẫn đường, bọn họ đi đến một rừng quả dại.

Vương Cẩn Hòa nhìn đám quả dại kia, có chút kinh ngạc nói: "Hả?

Ở đây vậy mà có tỳ bà?" "Tỳ bà là gì?" Mọi người quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Tỳ bà là một loại trái cây, có thể chỉ khái (trị ho), lá cũng có giá trị dược liệu." Vương Cẩn Hòa giải thích.

Nói xong người đã đi tới hái những quả tỳ bà đã chín mọng.

Vì là tỳ bà mọc hoang, không ngọt như vậy, còn mang theo chút vị chua, nhưng mùi vị cũng không tệ, chua chua ngọt ngọt. "Mẹ ơi cái này chua quá." Tiểu Bảo ăn phải một quả chưa chín hẳn, chua đến mức cơ mặt đều đã bắt đầu vặn vẹo.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo như vậy không nhịn được cười rộ lên: "Lại đây mẹ hái cho." "Cảm ơn mẹ." Vương Cẩn Hòa hái rất nhiều quả chín đầu cành cho mấy đứa trẻ ăn.

Ban đầu Tiểu Bảo có chút rụt rè, ăn thử một quả phát hiện không chua như thế, mùi vị còn có chút ngọt ngào, lập tức vui vẻ. "Cái này ngon ạ." "Chúng ta có thể hái nhiều một chút mang về ăn." "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa nhìn quanh một chút, thấy bên cạnh có dây mây, liền hái xuống đan mấy cái giỏ.

Tô Ngọc dẫn mọi người hái loại quả chín hẳn theo lời Vương Cẩn Hòa, chẳng mấy chốc giỏ đã đầy.

Đi tiếp vào trong, Vương Cẩn Hòa còn nhìn thấy anh đào dại.

Mắt lập tức sáng lên.

Nơi này đúng là một mảnh đất bảo, quả gì cũng có, quá khiến người ta bất ngờ. "Tiểu Hòa, quả màu đỏ này ăn được không?" "Đương nhiên có thể, cái này là anh đào, mùi vị cũng được lắm, mọi người đều có thể hái nếm thử, màu đỏ là đã chín rồi." Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói. "Được." Tiểu Bảo và bọn trẻ tự trèo lên cây hái, Vương Cẩn Hòa nhìn mà thót tim: "Các con cẩn thận một chút." "Mẹ yên tâm, cái cây này cũng không lớn lắm, hơn nữa cũng không cao, không sao đâu." Cho dù ngã xuống cũng sẽ không đau lắm, mẫu thân chính là quá lo lắng rồi.

Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo chọc cười, cái thằng nhóc thối này. "Mẹ, mẹ cũng đan cho bọn con mấy cái giỏ đi?" Tiểu Bảo vẻ mặt đầy mong đợi hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được." Giỏ đan xong, bọn Tiểu Bảo bắt đầu bỏ anh đào vào giỏ.

Nguyên Bảo cùng Lạc Diễm đi săn thú, bọn họ định lát nữa nướng thịt ăn tại đây.

Lúc đi cũng đã mang theo gia vị rồi.

Đợi mọi người chơi mệt, quả hái đầy rồi, thú rừng cũng săn về rồi.

Tiểu Bảo lập tức bắt đầu xung phong nhận việc dẫn Tiểu Trí đi nhặt củi.

Trong lúc bọn trẻ nhặt củi, Nguyên Bảo đã dẫn người đi làm sạch thú rừng, phần còn lại giao cho Vương Cẩn Hòa.

Củi lửa tới nơi, Vương Cẩn Hòa bắt đầu chuẩn bị nướng.

Khoảng chừng nửa canh giờ sau, Diêu Thi Hàm nhìn gà rừng trên đống lửa, hai mắt đều phát sáng: "Thơm quá, Vương phi thật lợi hại, đồ ăn như vậy cũng có thể làm ra được." Quá lợi hại rồi.

So với Vương phi, cô cảm giác mình chỉ là kẻ cho đủ số.

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ hưng phấn này của cô, không nhịn được buồn cười nói: "Không khoa trương thế đâu, chỉ cần có tay là biết làm." Diêu Thi Hàm tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa, thật sự là có tay sẽ biết làm sao?

Thế là Diêu Thi Hàm cầm một con cá tới thử xem, kết quả...

Nhìn con cá cháy đen đã bắt đầu hóa than, cô lặng lẽ ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, không phải người nói có tay là biết làm sao?" Cái này chẳng phải quá khó rồi sao, cô cũng không biết tại sao con cá lại biến thành như bây giờ nữa.

Đáng thương hề hề nhìn La Hậu bên cạnh, người sau khẽ hắng giọng nói: "Ngoan, sau này chúng ta đừng thử nữa." Người khác nấu cơm cùng lắm là lãng phí, cô thì hay rồi, trực tiếp đòi mạng người ta.

Thứ này nếu mà ăn vào, đoán chừng phải tiêu chảy, hơn nữa tiêu chảy còn là nhẹ, chỉ sợ sau đó đột nhiên "ý trời" tập kích, vậy thì triệt để xấu hổ rồi.

Vương Cẩn Hòa nhìn con cá đã biến thành than trong tay Diêu Thi Hàm, không nhịn được cười rộ lên: "Cô làm thế nào hay vậy?" Diêu Thi Hàm vô tội nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em cũng không biết nữa, nhưng Vương phi người không phải nói có tay là biết làm sao?" "Có khả năng là cô không có thiên phú gì, cho nên mới như vậy, sau này chúng ta đừng nấu nữa, để La Hậu mời đầu bếp trù nghệ giỏi về nấu cho các người ăn." Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng khuyên bảo.

Lo lắng Diêu Thi Hàm tâm huyết dâng trào muốn vào bếp thử.

Nếu mà vào đó, đoán chừng cái nhà bếp kia khó mà giữ được.

Diêu Thi Hàm tuy rằng có chút không vui, nhưng vẫn miễn cưỡng gật đầu: "Vậy... vậy được rồi, em nghe theo Vương phi, vốn dĩ em còn định học nấu ăn cơ." "Đừng." Cô đừng làm chuyện này, tha cho nhà bếp của họ đi.

Bạch Khởi vươn tay vỗ vỗ vai La Hậu, ý tứ không cần nói cũng rõ.

Bảo Diêu Thi Hàm đừng có cân nhắc chuyện học trù nghệ.

Một con cá đang yên đang lành lại bị nướng thành than.

Cậu ta thực sự nghĩ không ra rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề, mới dẫn đến sự việc cuối cùng biến thành cái dạng này.

La Hậu cũng cảm thấy không thể để Diêu Thi Hàm đi học nấu ăn, đến lúc đó có khi đốt luôn cả nhà cũng nên. "Chúng ta vẫn là mời đầu bếp đi, mời loại giỏi nhất ấy." "Được." Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu.

Cô vẫn là đừng thử nữa, cô chỉ thích hợp ăn đồ người khác làm sẵn thôi.

Trong lúc nói chuyện, thịt nướng Vương Cẩn Hòa làm đã chín.

Đùi gà và đùi thỏ rừng đều chia cho mấy đứa nhỏ.

Những phần thịt khác mọi người cùng nhau chia ra ăn.

Tiểu Bảo ăn đùi gà vô cùng vui vẻ, cái này cũng quá ngon rồi.

Ăn no nghỉ ngơi một lát, tất cả mọi người chuẩn bị xuống núi.

Xách theo trái cây bọn họ đã hái cùng nhau rời đi.

Diêu Thi Hàm sau khi trở về cũng xách theo một giỏ trái cây, chia cho Diêu Uyển Nhi và Diêu Tuấn Sinh mỗi người một ít. "Mẹ, hôm nay bọn con ra ngoài chơi, đây là quả dại bọn con hái trên núi, ăn rất ngon, chua chua ngọt ngọt." Diêu Thi Hàm cười nói.

Kể cho Diêu Uyển Nhi nghe một vài chuyện thú vị trên núi.

Chương 1166

Cuối cùng còn nói đến chuyện cô nướng cá thành than.

Tay Diêu Uyển Nhi khựng lại một chút, quay đầu nhìn con gái mình vẻ mặt không tin nổi hỏi: "Hàm Hàm, con nói cho mẹ biết, con làm thế nào mà nướng cá thành than được vậy?" Diêu Thi Hàm khẽ hắng giọng, xấu hổ nói: "Con... con cũng không biết nữa, cứ thế nướng nướng rồi thành ra như vậy." Cô cũng rất tủi thân có được không?

Khẽ thở dài, Diêu Uyển Nhi bất lực nói: "Sau này đừng đụng vào mấy thứ này nữa." "Vương phi cũng nói thế, chị ấy bảo sau này để anh La Hậu mời một đầu bếp nấu ăn ngon về nấu cho bọn con." "Như vậy cũng được, đợi lúc con thành thân mẹ cho con nhiều của hồi môn chút, các con cũng không thiếu tiền tiêu, con phụ trách ăn là được rồi, không cần đi nấu đâu." Diêu Uyển Nhi không yên tâm nói.

Con gái nấu cơm thật sự quá dọa người, từ kết cục của con cá kia là có thể nhìn ra được.

Diêu Thi Hàm gật gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Du ngoạn trở về, bọn Nam Kiều đi đến thư phòng tìm Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, em thấy trên núi có cổ quái, không những có móng sắt rơi ở đó, còn có dấu vết đoàn ngựa đi qua, lát nữa chúng ta có nên đi xem thử không?" "Đi thì chắc chắn là phải đi, có điều không cần các em đi, để bọn Nguyên Lâm đi là được rồi." "Các em phải giúp anh bảo vệ Tiểu Hòa và mọi người." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều nghiêm túc nói.

Anh biết ý của Nam Kiều hỏi như vậy là gì, cậu ấy đại khái là muốn đích thân qua đó xem sao.

Nam Kiều lập tức có chút thất vọng, cậu đúng là cũng muốn qua đó xem thử, kết quả lại không được, thật là quá thất vọng. "Được rồi, em nghe lời Ngọc ca ca." "Ừ." Tô Ngọc cười gật đầu, Nam Kiều có thể nghĩ như vậy là chuyện tốt. "Ngày mai anh đến quân doanh, chuyện còn lại giao cho các cậu." "Ngọc ca yên tâm, có bọn em ở đây sẽ không có vấn đề gì đâu." Bạch Khởi vội vàng mở miệng nói.

Tô Ngọc ừ một tiếng, nhìn mấy người nói: "Đối với các cậu anh đương nhiên là yên tâm." Tô Ngọc lại một lần nữa dẫn người ra khỏi cửa, khiến Vĩnh Nhạc Hầu có chút căng thẳng, hắn ta lại muốn làm gì?

Phái người theo dõi mới biết, vậy mà lại là đi đến quân doanh nơi Hùng Hiếu đóng quân.

Cứ năm lần bảy lượt đi quân doanh, Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ Tô Ngọc muốn dùng binh lính trong tay Hùng Hiếu để đối phó ông ta?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Vĩnh Nhạc Hầu liền cau mày, ánh mắt cũng có chút ngưng trọng.

Nếu là binh lính dưới trướng Hùng Hiếu, thật sự đánh nhau người của ông chưa chắc đã là đối thủ, đây không phải chuyện tốt, không thể để bọn họ giúp Tô Ngọc. "Lát nữa mời Hùng Hiếu qua đây một chuyến." "Vâng, Hầu gia." "Thiếu gia thế nào rồi?" "Đã đỡ hơn nhiều rồi ạ, thuốc Bạch Khởi kê vô cùng hữu dụng." Vĩnh Nhạc Hầu lúc này mới yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt, xem ra y thuật của Bạch Khởi đúng là vô cùng tốt." "Quả thực là như vậy, chỉ là Hầu gia, chẳng lẽ chúng ta thực sự phải để thiếu gia đi xin lỗi sao?" Vĩnh Nhạc Hầu hừ lạnh một tiếng: "Xin lỗi?

Xin lỗi cái gì?

Lão nhị có thể khỏe lại đều là công lao của đại phu trong phủ, liên quan gì đến hắn?" Người đi bên cạnh không nói gì nữa, Hầu gia nói hình như cũng không sai. "Vâng." Bạch Khởi hiện tại liền bắt đầu chờ đợi.

Cậu dù sao cũng không vội, chỉ là đến lúc đó người phải cuống lên là ai thì không biết được đâu. "Bạch Khởi, cậu sắp phải làm công dã tràng rồi." Nam Kiều chống cằm cười híp mắt nói.

Bạch Khởi vô so nói: "Không sao cả, chỉ là khiến hắn trở lại giống như trước kia mà thôi, đối với tôi mà nói, không có bất kỳ khó khăn gì.

Bọn họ tưởng người tỉnh rồi, thân thể từ từ khỏe lại là không cần đến bản thiếu gia nữa sao?

Thật ngây thơ đến nực cười." La Hậu nhìn Bạch Khởi một cái, có thể cảm nhận được sự tức giận của cậu ấy. "Không có gì đáng để tức giận cả." Nam Kiều nhìn ánh mắt của Bạch Khởi, quả nhiên là anh ấy đã tức giận rồi.

Anh híp mắt nói: “Tôi sẽ đi theo dõi hắn một thời gian, tôi muốn xem sau này hắn sẽ làm ra chuyện gì, tôi đã bắt đầu mong đợi rồi.” Anh đã nói rồi, anh là người ghét nhất bị người khác lừa gạt.

Anh cũng đã nhắc nhở Vĩnh Lạc hầu đừng lừa anh.

Nam Kiều nhìn Bạch Khởi như vậy, cười hả hê nói: “Có người sắp gặp xui xẻo rồi, đáng thương thật đấy.” La Hậu tán đồng gật đầu: “Nói không sai.” Hiện tại đã là ngày thứ ba vị nhị thiếu gia kia tỉnh lại, bọn họ chỉ còn hai ngày nữa.

Ngay cả Diêu Thi Hàm khi đến chơi cũng cảm thấy không khí có vẻ hơi khác, cô thận trọng ghé vào tai La Hậu hỏi: “Anh La Hậu, sao em cảm giác anh Bạch Khởi có vẻ tức giận vậy?

Có phải xảy ra chuyện gì không?” “Cảm giác được à?” La Hậu nhướng mày nhìn Diêu Thi Hàm, không ngờ ngay cả Diêu Thi Hàm bình thường vô tư như vậy mà cũng cảm nhận được Bạch Khởi đang tức giận.

Xem ra lần này Vĩnh Lạc hầu thật sự gặp xui xẻo rồi.

"Bạch Khởi đã cứu đứa em trai của cô, lúc đó Vĩnh Lạc hầu đã nói, sau khi người khỏi sẽ dẫn đến xin lỗi Hoằng Nghị bọn họ, kết quả bây giờ người đã tỉnh lại bốn ngày rồi, bọn họ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào." "Bạch Khởi chỉ cho bọn họ năm ngày, Vĩnh Lạc hầu bọn họ còn một ngày nữa." "Chúng tôi đều cùng nhau đi ra từ Vong Ưu Thành, tôi, Bạch Khởi, Lạc Diễm và cả Nam Kiều, bốn người chúng tôi là những người khó chiều nhất, tính tình quái gở nhất ở Vong Ưu Thành.

Vĩnh Lạc hầu dám lừa gạt Bạch Khởi như vậy, sau này hắn và đứa con trai kia sẽ phải trả giá đắt." "Thân là người nắm quyền của Bạch gia, người khác muốn cầu Bạch Khởi đi chữa bệnh cho họ đều phải cung kính vô cùng, còn phải chuẩn bị tiền khám bệnh đầy đủ.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, còn phải xem tâm trạng của Bạch Khởi, nếu anh ấy không vui, ai đến cũng vô ích.

Bọn họ dám đối xử với Bạch Khởi như vậy, lá gan thật sự rất lớn." La Hậu thậm chí còn có chút bội phục Vĩnh Lạc hầu.

Có lẽ hắn còn chưa biết gia đình mình hiện tại đã trêu chọc phải một người như thế nào.

Diêu Thi Hàm nghiêm túc nói: "Em ủng hộ anh Bạch Khởi thu thập bọn họ.

Tên đó thật sự quá tự cho mình là đúng, Trần Tông Diệu thật sự rất đáng ghét." "Trần Tông Diệu?" "Vâng, là tên Vĩnh Lạc hầu đặt cho hắn, ý nghĩa là quang tông diệu tổ." La Hậu khóe miệng co giật nhìn người bên cạnh, trong mắt tràn đầy vẻ câm nín: “Quang tông diệu tổ?

Hắn thật sự dám nói ra.

Có một người như vậy, tộc phả chắc có thể từ dưới đất chui lên để dạy dỗ đứa con cháu bất hiếu này.” “Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là bảo bối chứ.” Diêu Thi Hàm hừ một tiếng, lẩm bẩm nói.

Nhìn Diêu Thi Hàm không vui như vậy, La Hậu ghé vào trước mặt cô: “Không vui à?” “Cái đó thì không, em chỉ muốn xem sau này bọn họ sẽ có kết cục như thế nào.” “Sẽ được thấy thôi.” Bạch Khởi đã cho Vĩnh Lạc hầu thêm hai ngày.

Khi bảy ngày trôi qua, thân thể của Trần Tông Diệu đã dần hồi phục, nhưng Vĩnh Lạc hầu bọn họ dường như đã quên mất chuyện này.

Vào ngày thứ tám, Bạch Khởi mới thong thả đi tìm Vĩnh Lạc hầu.

“Hầu gia, Bạch Khởi đến rồi, anh ta nói muốn gặp ngài.” “Không gặp.” Không cần đoán cũng biết mục đích Bạch Khởi đến là gì.

Đã biết anh ta muốn làm gì, hắn lại làm sao có thể gặp một người muốn con trai hắn xin lỗi?

Đơn giản là si tâm vọng tưởng.

“Bạch công tử thật sự xin lỗi, Hầu gia của chúng tôi đang bận, có lẽ không rảnh gặp anh.” Khi Bạch Khởi đến đã biết trước sẽ có kết quả như vậy, nên cũng không quá tức giận, chỉ hàm ý sâu xa nói: “Ông xác định hắn nói là không muốn gặp tôi?” Lần cuối cùng cho cơ hội, nếu không nắm bắt được thì đừng trách anh.

“Vâng.” Bạch Khởi cười khẽ, nhìn người đối diện cười như không cười nói: “Rất tốt, khiến bổn công tử vô cùng bất ngờ.” “Nói cho Hầu gia của các ông biết, đã đưa ra quyết định thì đừng hối hận, hắn đã không còn tư cách hối hận nữa rồi.” Nghe lời Bạch Khởi nói, người truyền lời có một dự cảm không lành.

“Bạch công tử, lời này của anh là có ý gì?” “Rất nhanh các ông sẽ biết thôi.” Bạch Khởi nói xong liền xoay người rời đi, lúc đi không nhìn đối phương một cái.

Sau khi nhìn Bạch Khởi rời đi, người đó mới quay về tìm Vĩnh Lạc hầu: “Hầu gia, Bạch Khởi đã rời đi rồi, nhưng mà……” “Nói.” “Bạch công tử nói, sai thuộc hạ báo cho Hầu gia, đã quyết định thì đừng hối hận, ngài đã không còn tư cách hối hận nữa rồi.” Vĩnh Lạc hầu cau mày, có chút khó hiểu với lời nói này, Bạch Khởi nói những lời này rốt cuộc là có ý gì?

“Bạch Khởi muốn nói gì?” “Thuộc hạ không biết.” Hắn cảm thấy dáng vẻ của Bạch Khởi vừa rồi, có chút đáng sợ, giống như đang tính toán chuyện gì đó.

“Mặc kệ, anh ta cũng không làm được chuyện gì đâu.” Vĩnh Lạc hầu cân nhắc một chút, cảm thấy Bạch Khởi chỉ là đang dọa dẫm bọn họ, trừ cái này ra thì không có khả năng nào khác.

“Vâng.” Đêm đó, khi đêm khuya tĩnh lặng, Bạch Khởi rời khỏi chỗ ở, đi đến nơi Trần Tông Diệu đang ở.

Đến sân viện của Trần Tông Diệu, bên cạnh hắn còn nằm một cô gái.

Chương 1167

Nhìn tình hình như vậy, Bạch Khởi cười lạnh một tiếng, đã bị thương rồi mà vẫn không biết sống chết.

Bạch Khởi lấy ra kim bạc châm vào người Trần Tông Diệu vài cái, lại cho hắn uống một viên thuốc rồi mới rời đi.

Lúc quay về nhìn thấy Tô Ngọc đang đứng trong sân chờ anh: "Anh Ngọc." "Ừ, đi nghỉ đi." "Được." Ngày hôm sau, Vĩnh Lạc hầu còn chưa dậy đã nghe thấy tiếng vội vã từ bên ngoài: "Hầu gia không hay rồi, nhị thiếu gia hôn mê bất tỉnh rồi." Vĩnh Lạc hầu vẫn còn đang say giấc nghe thấy tiếng này liền tỉnh hẳn, nhìn về phía cửa.

Linh Hoa bên cạnh hắn cũng bị đánh thức.

"Hầu gia, sao vậy?" Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến bọn họ ồn ào như vậy.

"Hình như là bên kia xảy ra chuyện rồi." "Cái gì?" "Người bên ngoài đang kêu, đứa trẻ hôn mê bất tỉnh." Vĩnh Lạc hầu vội vàng xuống giường, vừa mặc quần áo vừa nói một cách gấp gáp.

Linh Hoa cũng giật mình, sao lại như vậy?

Con trai không phải đã khỏi rồi sao?

Sao còn có chuyện như vậy xảy ra?

"Hầu gia, có phải nhầm lẫn rồi không?" Con trai đang yên lành sao có thể hôn mê?

"Không biết, chúng ta đi xem." Đến sân viện của Trần Tông Diệu, Vĩnh Lạc hầu nhìn đại phu đang bắt mạch cho hắn: "Chuyện gì vậy?" Đại phu cũng rất ngạc nhiên sao đột nhiên lại biến thành như vậy.

“Hầu gia, cái này… cái này ta cũng không biết a, thân thể của nhị thiếu gia hình như đã trở lại trạng thái ban đầu, thân thể yếu đi rất nhiều không nói, còn bắt đầu sốt cao.” “Thế ông còn đứng đây làm gì?

Mau đi nghĩ cách hạ sốt cho nó đi.” “Vâng.” Nửa ngày trôi qua, đại phu vẫn không hạ được nhiệt độ, ông ta có chút khó xử nói: “Hầu gia, nhiệt độ này không hạ xuống được.” “Cái gì?

Ông nói nhiệt độ không hạ xuống được?

Thế ông mau châm cứu đi, trước đây Bạch Khởi không phải là châm cứu xong là khỏi sao?

Ông mau lên đi.” Đại phu có chút bất lực nói: “Hầu gia, không phải ai cũng có thể châm cứu chữa bệnh, ta không có bản lĩnh đó.” “Châm cứu quả thật có thể hạ sốt, nhưng đối với người thi châm, yêu cầu về y thuật cực kỳ cao, người có thể làm được ngoài người của Thần Y Cốc, chỉ có người của Bạch gia.” Bảo ông ta châm cứu làm việc khác thì có lẽ còn có thể làm tốt, nhưng chuyện tinh tế như vậy, ông ta thật sự không làm được.

Vĩnh Lạc hầu rất muốn mắng người, chuyện nhỏ như vậy cũng không làm tốt được, còn cần ông ta làm gì nữa.

Chỉ là nghĩ đến vị đại phu trước đó đã rời đi, cuối cùng đành nhịn xuống.

Không thể đuổi người này đi nữa.

Nếu người đi rồi, con trai hắn phải làm sao đây?

“Hầu gia, bây giờ chỉ có thể mời Bạch Khởi công tử đến xem thôi.” Đại phu cau mày nói.

Chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi, tại sao đột nhiên lại biến thành như vậy?

Trước đó không phải vẫn ổn sao?

Vĩnh Lạc hầu nghe đến cái tên Bạch Khởi, đột nhiên nhớ đến lời Bạch Khởi nói với hắn ngày hôm qua, Bạch Khởi ngày hôm qua đã nói, đừng hối hận.

Mới ngày hôm qua vừa nói như vậy, hôm nay con trai đã xảy ra chuyện, dưới trời này có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Hắn căn bản không tin.

“Hầu gia?” Đại phu nhìn Vĩnh Lạc hầu biểu cảm thay đổi liên tục, có chút kỳ lạ liền gọi một tiếng.

Vĩnh Lạc hầu nén giận trong lòng nhìn đại phu hỏi: “Tình huống của nó có khả năng là do người khác làm ra không?” Đại phu ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn Vĩnh Lạc hầu kỳ lạ hỏi: “Hầu gia, ngài là nói, nhị thiếu gia sở dĩ lại biến thành như vậy là có người cố ý phá hoại?

Không phải chứ?” Ai lại vô duyên vô cớ làm chuyện như vậy?

Đây không phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao?

“Bổn hầu không hỏi ông có phải hay không, mà là hỏi ông có khả năng đó hay không.” Vĩnh Lạc hầu bất mãn quát lớn.

“Có khả năng đó, nhưng mà……” Vừa nghe đại phu nói có khả năng đó, Vĩnh Lạc hầu liền không nghe lời sau đó của ông ta nữa, xoay người bỏ đi.

Đại phu ngạc nhiên nhìn Vĩnh Lạc hầu như vậy, đột nhiên nhớ đến lời Bạch công tử từng nói mấy ngày trước, chẳng lẽ Hầu gia căn bản không làm theo ý của Bạch công tử?

Quay đầu nhìn người đang hôn mê bất tỉnh nằm trên giường một cái, đại phu dường như đã biết tại sao Trần Tông Diệu lại biến thành bộ dạng này rồi.

Thân là đại phu, đối với y dược thế gia Bạch gia, ông ta ít nhiều cũng biết.

Bạch Khởi không phải là một công tử không được sủng ái của Bạch gia như người ngoài vẫn biết, anh ấy là Gia chủ của Bạch gia, hơn nữa nghe nói anh ấy đi ra từ Vong Ưu Thành, tính tình của anh ấy vô cùng quái gở.

Có người cầu xin anh ấy chữa bệnh, không những phải cung kính vô cùng, còn phải chuẩn bị sẵn tất cả tiền khám bệnh.

Ngay cả như vậy, cũng chưa chắc đã mời được Bạch Khởi.

Bây giờ Bạch Khởi chỉ yêu cầu bọn họ làm một chuyện, bọn họ lại dám không làm?

Đã đồng ý mà không làm, đây là lừa gạt Bạch Khởi, những người tìm Bạch Khởi chữa bệnh, từ trước đến nay chưa từng có ai dám đối xử với anh ấy như vậy.

Nhìn Linh Hoa đang khóc lóc bên cạnh một cái, đại phu đứng dậy chuẩn bị rời đi, chuyện như vậy ông ta vẫn nên ít nhúng tay vào thì hơn.

Kẻo sau này lại chuốc lấy phiền phức cho mình.

Đại phu cúi đầu tiếp tục bận rộn với công việc trong tay, không thể để người khác đổ lỗi lên đầu ông ta được.

Vĩnh Lạc hầu mang theo một thân phẫn nộ đi tìm Bạch Khởi, lần này ngay cả thông báo cũng không có, trực tiếp xông vào.

"Bạch Khởi, ngươi cút ra đây cho bổn hầu!" Bên trong Tô Ngọc nghe thấy lời này, sắc mặt liền trở nên lạnh lùng mấy phần, nhìn người bên ngoài một cái, Tô Ngọc nói: "Nguyên Bảo, ném người ra ngoài." "Vâng." Nguyên Bảo đi ra nhìn Vĩnh Lạc hầu xông vào, bên cạnh còn đi theo một bà lão vội vàng.

“Vĩnh Lạc hầu, ngài muốn làm gì?” Nguyên Bảo đứng chắn trước mặt Vĩnh Lạc hầu, lạnh lùng hỏi.

“Tránh ra, bổn hầu muốn tìm Bạch Khởi.” “Bạch thiếu gia không muốn gặp ngài.” Vĩnh Lạc hầu bây giờ một câu cũng không nghe lọt tai, hắn nhìn Nguyên Bảo ánh mắt sâu lạnh nghiến răng nói: “Ngươi tốt nhất là tránh ra cho bổn hầu, nếu không……” Nguyên Bảo thấy Vĩnh Lạc hầu không nghe lời, cũng không nói nhiều với hắn, trực tiếp ném người ra ngoài.

Bị ngã vật ra bên ngoài, Vĩnh Lạc hầu lập tức ngây người, hắn nhìn Nguyên Bảo: “Ngươi vậy mà dám động thủ với bổn hầu?” “Vương gia nói, nơi này tuy là đất của phủ Vĩnh Lạc hầu của ngài, nhưng hiện tại cái sân viện này là nơi anh ấy và Vương phi đang ở, ngài tự ý xông vào như vậy, đây là không xem Vương gia ra gì sao?

Hay là ngài có ý kiến gì với Vương gia, muốn đi tìm phiền phức cho Vương gia?” Vĩnh Lạc hầu lập tức bình tĩnh lại, hắn biết bước đầu tiên của mình đã sai rồi.

“Bổn hầu không phải đến tìm phiền phức cho Vương gia, bổn hầu là đến tìm Bạch Khởi.” “Cho dù Hầu gia ngài đến tìm Bạch công tử, thì cần thông báo vẫn phải thông báo, trước khi Vương gia chưa đồng ý cho ngài vào, ngài cứ phải ngoan ngoãn đứng ở đây.” Vĩnh Lạc hầu nén lửa giận trong lòng, nhìn Nguyên Bảo nghiến răng nói: “Vĩnh Lạc hầu cầu kiến Vương gia.” “Đợi đã.” Nguyên Bảo đi vào nói với Tô Ngọc chuyện Vĩnh Lạc hầu cầu kiến.

“Không gặp.” “Nếu Vĩnh Lạc hầu hỏi tại sao không gặp, ngươi cứ trực tiếp nói cho hắn, đã lựa chọn không gặp Bạch Khởi rồi, vậy bây giờ cũng đừng đến tìm Bạch Khởi nữa.” Nguyên Bảo đối với câu trả lời này của Tô Ngọc một chút cũng không bất ngờ, dù sao cũng không có ai dám không cho Bạch thiếu gia thể diện như vậy, cũng không có ai dám đối xử với Bạch thiếu gia không cung kính.

Vĩnh Lạc hầu trước đó đã nói không gặp, vậy bây giờ Vương gia không gặp cũng là chuyện bình thường.

Nguyên Bảo đi đến cửa nói với Vĩnh Lạc hầu: “Vương gia nói, không gặp.” “Anh ấy tại sao không gặp bổn hầu?” Tô Ngọc đây là có ý gì?

“Vương gia nói, vì ngày hôm qua Bạch thiếu gia đến gặp Vĩnh Lạc hầu ngài mà ngài không muốn gặp, vậy bây giờ cũng đừng đến gặp Bạch thiếu gia nữa.” “Ngươi……” “Bạch Khởi đã làm tổn thương con trai ta.” “Ồ?

Không biết Bạch thiếu gia đã làm tổn thương con trai ngài như thế nào?” “Con trai ta bây giờ sốt cao mãi không hạ xuống không nói, vết thương cũng bắt đầu trở nặng, trước đó rõ ràng đều ổn, hôm nay đột nhiên lại biến thành như vậy.” Vĩnh Lạc hầu nghiến răng nói.

Tất cả chuyện này đều là việc tốt Bạch Khởi đã làm.

Chương 1168

Anh ta làm sao dám đối xử với con trai hắn như vậy.

Nguyên Bảo cười như không cười nhìn Vĩnh Lạc hầu: "Vĩnh Lạc hầu, lời này của ngài nói không đúng rồi, trước tiên không nói có phải Bạch thiếu gia làm hay không, cho dù là Bạch thiếu gia làm thì ngài có thể làm gì?

Vì con trai ngài được anh ấy chữa khỏi, Bạch thiếu gia muốn làm gì thì đó cũng là chuyện của anh ấy." "Ngươi……" "Vĩnh Lạc hầu, để ta nhắc nhở ngài một câu, những người cầu Bạch thiếu gia chữa bệnh, từ trước đến nay chưa có ai dám đùa giỡn anh ấy, cũng không có ai dám lừa gạt anh ấy, càng không có ai dám ra vẻ bề trên với anh ấy." "Ngài về đi, Bạch thiếu gia sẽ không gặp ngài đâu." Vĩnh Lạc hầu liều mình, quỳ xuống đất: "Hạ quan cầu kiến Vương gia." Nguyên Bảo nhìn Vĩnh Lạc hầu như vậy, bất lực lắc đầu: "Biết thế này thì việc gì phải làm thế kia?" Nguyên Bảo xoay người quay lại, đã Vĩnh Lạc hầu nói như vậy rồi, lời này vẫn phải truyền đạt.

"Thiếu gia, Vĩnh Lạc hầu hiện tại đang quỳ bên ngoài, nói muốn gặp anh." "Vậy cứ để hắn quỳ." Khoảng nửa canh giờ sau, Tô Ngọc mới bảo Nguyên Bảo gọi người vào.

Vĩnh Lạc hầu cử động đôi chân đã cứng đờ của mình, theo Nguyên Bảo đi vào.

Nhìn thấy Bạch Khởi, trong mắt Vĩnh Lạc hầu tràn đầy lửa giận ngút trời.

"Bạch Khởi, anh là có ý gì?" "Vĩnh Lạc hầu, bổn vương thấy ngài vẫn chưa quỳ đủ." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Dám đối xử với Bạch Khởi như vậy ngay trước mặt hắn, thái độ ngày hôm qua hắn chỉ cần nghĩ một chút là biết chuyện gì đang xảy ra.

"Tham kiến Vương gia." Vĩnh Lạc hầu ấm ức hành lễ.

Tô Ngọc không cho Vĩnh Lạc hầu đứng dậy, mà nhìn hắn lạnh lùng nói: "Vĩnh Lạc hầu, ngài quát mắng Bạch Khởi như vậy, ngài có biết thân phận của cậu ấy là gì không?" "Bạch Khởi từ nhỏ đã lớn lên ở Vong Ưu Thành, những người cầu xin cậu ấy chữa bệnh cứu người, từ trước đến nay chưa có ai như ngài." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Vĩnh Lạc hầu cau mày nhìn Tô Ngọc, hắn nói lời này rốt cuộc là muốn nói gì?

"Ngài cảm thấy Bạch Khởi là thân phận gì?" Dường như nhìn ra Vĩnh Lạc hầu đang nghĩ gì, Tô Ngọc cười hỏi.

"Cậu ta chỉ là một người bình thường trong Bạch gia mà thôi." Vĩnh Lạc hầu đối với chuyện này cũng không để tâm.

"Ngài biết Vong Ưu Thành không?" "Biết." Tô Ngọc cười gật đầu: "Rất tốt, đã biết Vong Ưu Thành, thì phải biết những người đi ra từ Vong Ưu Thành đều là kẻ điên." Vĩnh Lạc hầu ánh mắt khẽ biến, hắn nhìn Tô Ngọc, không hiểu Tô Ngọc rốt cuộc muốn nói gì.

"Chúng tôi đều đi ra từ Vong Ưu Thành, Bạch Khởi, Nam Kiều, Lạc Diễm và cả La Hậu, bọn họ đã ở Vong Ưu Thành hơn mười năm, ngài có biết điều này có ý nghĩa gì không?" "Bốn người bọn họ có quan hệ rất tốt, hôm nay nếu không phải vợ chồng bổn vương, cùng với con cái ở đây, chỉ với thái độ của ngài đối với Bạch Khởi, Lạc Diễm có thể san bằng phủ Vĩnh Lạc hầu của ngài thành bình địa, còn người bên trong sống chết ra sao, không liên quan gì đến cậu ấy." Tô Ngọc không cho Vĩnh Lạc hầu cơ hội nói chuyện, mà thản nhiên nói.

Vĩnh Lạc hầu trong lòng nỗi sợ hãi bỗng nhiên trỗi dậy, đối với những lời đồn về Vong Ưu Thành, hắn cũng đã từng nghe qua, chính vì đã nghe qua nên hắn mới cảm thấy sợ hãi.

Trước đó không xem là gì, bây giờ nghe Tô Ngọc nói những lời như vậy, điều này khiến hắn có chút lo lắng.

Từ thái độ lần đầu tiên Lạc Diễm bọn họ đến là có thể nhìn ra, rốt cuộc Lạc Diễm bọn họ muốn làm gì.

"Cho dù như vậy, đây cũng không phải là cái cớ để anh ta đối xử với con trai ta như vậy." "Còn một vấn đề bổn vương chưa trả lời ngài, Bạch Khởi không chỉ là một tộc nhân bình thường của Bạch gia, cậu ấy là Gia chủ thật sự của Bạch gia." Vĩnh Lạc hầu chấn kinh nhìn Bạch Khởi, chuyện này làm sao có thể?

Người trẻ tuổi này vậy mà lại là Gia chủ của Bạch gia?

Chuyện này không phải là giả chứ?

"Cái này… không thể nào." Từ trước đến nay chưa từng nghe nói Gia chủ của Bạch gia là Bạch Khởi.

Hắn cho dù là một Hầu gia, nhưng thế gia như Bạch gia, địa vị của Gia chủ đã gần như tương đương với hắn rồi.

Những việc hắn đã làm với Bạch Khởi… Vĩnh Lạc hầu thậm chí không dám suy nghĩ kỹ.

Bạch Khởi cười như không cười nhìn Vĩnh Lạc hầu: "Tôi không thích ở Bạch gia, chỉ thích đi theo anh Ngọc, Gia chủ hiện tại của Bạch gia, chẳng qua chỉ là một con rối tôi đặt ở đó mà thôi, ông thật sự coi người ta là một chuyện lớn à?" "Cái gì?" Gia chủ Bạch gia trong mắt người ngoài, vậy mà chỉ là một con rối?

"Vĩnh Lạc hầu, con trai ông là do tôi làm thành như vậy, ông có thể làm gì tôi?" Bạch Khởi dựa vào ghế cười như không cười nhìn Vĩnh Lạc hầu.

“Trước khi cứu người tôi đã nói qua, sau khi cứu người tôi cũng đã nói qua, ngày hôm qua tôi cũng đã nói đừng hối hận, Vĩnh Lạc hầu, ngày hôm qua là cơ hội cuối cùng tôi dành cho các ông.” Bạch Khởi một chút cũng không cảm thấy mình làm như vậy có vấn đề gì.

Vĩnh Lạc hầu nghĩ đến lời Bạch Khởi nói với hắn ngày hôm qua, sắc mặt lúc trắng lúc xanh.

“Bạch Khởi……” Anh ta làm sao dám.

Đã làm tổn thương con trai hắn, vậy mà còn dám nói những lời lý lẽ hùng hồn như vậy.

“Đã dùng rồi, những điều đã hứa với tôi mà không làm được, trước khi tôi cứu con trai ông, nó ra sao, bây giờ nó phải biến thành như vậy.” “Tôi là người, ngoài lời của anh Ngọc tôi sẽ nghe, lời của người khác, Thiên Vương lão tử đến cũng vô ích.” Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, Vĩnh Lạc hầu này cũng quá ngốc rồi.

Hắn chắc còn muốn gán công lao của Bạch Khởi cho người khác đúng không?

Kết quả Bạch Khởi vậy mà lại không đi theo lẽ thường, trực tiếp làm cho đứa con trai bảo bối của hắn gặp họa.

Đồng tình nhìn Vĩnh Lạc hầu một cái: “Nếu rộng lượng hơn một chút, sự việc cũng không đến nỗi rơi vào tình cảnh này.” “Bạch Gia chủ, cứu cứu con trai ta.” “Vĩnh Lạc hầu, xem ra ngài không biết quy tắc của tôi, cùng một người tôi sẽ không cứu lần thứ hai, bất kể là ai cũng vậy.” “Huống hồ đây còn là do chính ngài tự chuốc lấy, tôi lại càng không cho ngài cơ hội này.” Vĩnh Lạc hầu lập tức có chút hoảng sợ: “Ta có thể xin lỗi.” “Không cần, lời xin lỗi của ngài, tôi nghĩ Hoằng Nghị và Tiểu Bảo không chịu nổi đâu, lời xin lỗi của ngài chúng tôi không cần nữa.” Bạch Khởi lạnh nhạt nói.

Khi nên xin lỗi thì không đến, bây giờ lại muốn đến xin lỗi để giữ mạng?

Vậy thì thật ngại quá, hắn không còn cơ hội nữa rồi.

“Bạch Gia chủ… chuyện này là lỗi của ta, chỉ cần anh có thể cứu con trai ta, ta chuyện gì cũng có thể đáp ứng.” Vĩnh Lạc hầu nghiến răng đưa ra một lời hứa.

“Vĩnh Lạc hầu, lời của ngài tôi đã không còn tin nữa rồi.” Bạch Khởi nói một cách cực kỳ bình tĩnh.

Một câu nói khiến sắc mặt Vĩnh Lạc hầu thay đổi liên tục.

“Ngày hôm qua tôi đã nhắc nhở ngài, đừng hối hận.” Vĩnh Lạc hầu miệng mấp máy, muốn nói gì đó nhưng lại không thể nói ra.

Lần đầu tiên hắn cảm nhận được cái gọi là cảm giác bất lực.

Lời của Bạch Khởi vang vọng bên tai, hắn nhìn Bạch Khởi muốn nói gì đó, kết quả lại không thể thốt ra thành lời.

Tô Ngọc vẫn luôn không nhúng tay vào chuyện này, Vĩnh Lạc hầu biết tìm Bạch Khởi là vô vọng rồi, hắn chỉ có thể tìm người khác.

Và người đó chính là Tô Ngọc.

Vĩnh Lạc hầu quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Vương gia, cầu xin ngài giúp ta.” “Vĩnh Lạc hầu, ngài nên đi rồi.” Tô Ngọc chỉ vào hướng cửa nói.

Vĩnh Lạc hầu còn muốn nói gì đó, Diêu Uyển Nhi từ bên ngoài đi vào, phía sau đi theo vài nha hoàn.

Mỗi người trong tay đều cầm một giỏ trúc, trong giỏ trúc là một ít trái cây.

“Tham kiến Vương gia, Vương phi.” “Không cần đa lễ.” “Đây là trái cây nhà mẹ đẻ tôi gửi đến, tôi mang một ít qua cho Vương gia, Vương phi." Diêu Uyển Nhi bảo người bên cạnh đưa đồ cho Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nhìn trái cây trong giỏ trúc có chút ngạc nhiên: "Lúc này mà tìm được nhiều trái cây như vậy thật không dễ chút nào." Những loại này có chuối, táo, nho sớm… chủng loại cũng khá nhiều.

"Đều ổn." Vĩnh Lạc hầu nhìn Diêu Uyển Nhi và Vương Cẩn Hòa nói chuyện tùy ý như vậy, trong lòng lại nhen nhóm hy vọng.

"Giúp ta cầu xin Vương gia bọn họ, ta sẽ không bạc đãi cô." Ngữ khí đương nhiên như vậy khiến Diêu Uyển Nhi có chút khó hiểu.

"Vĩnh Lạc hầu, ta và ngài có quan hệ rất tốt sao?" Diêu Uyển Nhi châm biếm nói.

Giữa bọn họ có quan hệ gì Vĩnh Lạc hầu trong lòng không biết sao?

Vậy mà lại nói giúp hắn?

"Diêu Uyển Nhi, chúng ta là người một nhà, làm như vậy đối với cô có lợi ích gì?" Vĩnh Lạc hầu cảm thấy hắn đã hạ mình mở lời như vậy rồi, Diêu Uyển Nhi hẳn là có thể hiểu được mới phải, kết quả Diêu Uyển Nhi lại như vậy.

Thật sự không biết tốt xấu, hắn không thích Diêu Uyển Nhi cũng có lý do.

Chương 1169

Tất cả chuyện này đều là do Diêu Uyển Nhi tự chuốc lấy, nếu cô ấy nghe lời như Linh Hoa, hắn cũng không đến nỗi ghét cô ấy như vậy.

“Tôi và hai đứa trẻ không xứng làm người nhà của Vĩnh Lạc hầu các người, còn về lợi ích đối với tôi, đương nhiên là nhìn thấy đứa con trai bảo bối của ngài như vậy tôi rất vui, vô cùng vui.” Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Lạc hầu, từng chữ từng câu nói.

Những lời nói ra khiến Vĩnh Lạc hầu cảm thấy Diêu Uyển Nhi đã phát điên rồi.

“Diêu Uyển Nhi……” “Chuyện ba năm trước cũng có bàn tay của tiện nhân Linh Hoa kia trong đó đúng không?” Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Lạc hầu cười như không cười hỏi.

Lời Vĩnh Lạc hầu sắp nói ra lập tức nghẹn lại.

“Ba năm trước nó muốn mạng con trai tôi, ba năm sau tôi thấy chết không cứu, muốn mạng con trai nó, có vấn đề gì sao?” Diêu Uyển Nhi đương nhiên nói.

“Chỉ cần cô giúp ta, ta có thể cho con trai cô vị trí Thế tử.” “Diêu phu nhân, cô đừng để bị lừa, Vĩnh Lạc hầu nói chuyện thường không giữ lời.” Diêu Uyển Nhi còn chưa mở lời, Nam Kiều đang xem kịch vui bên cạnh đã nói.

“Đa tạ công tử nhắc nhở, Vĩnh Lạc hầu là người như thế nào tôi vẫn hiểu rõ.” Diêu Uyển Nhi cười ôn hòa, đối với Nam Kiều bọn họ không có vẻ sắc bén như đối với Vĩnh Lạc hầu.

“Diêu Uyển Nhi, cô vậy mà thà tin người khác, cũng không muốn tin ta?” Vĩnh Lạc hầu cảm thấy sự không tin tưởng của Diêu Uyển Nhi, khiến hắn mất mặt vô cùng.

“Bởi vì anh ta đáng tin hơn ngài, còn ngài không xứng.” Diêu Uyển Nhi cười lạnh nói.

“Cô……” “Diêu Uyển Nhi, nếu cô không giúp thì đừng nghĩ đến chuyện con trai cô sẽ có được vị trí Thế tử.” Vĩnh Lạc hầu uy hiếp nói.

“Khiến ngài thất vọng rồi, chúng tôi thật sự không thèm, hơn nữa nói gì mà chỉ cần tôi giúp ngài, sẽ cho Tuấn Sinh vị trí này, ngài không phải muốn cho đứa con trai bảo bối kia của ngài sao?

Cho Tuấn Sinh rồi ngài không sợ tiện nhân Linh Hoa kia gây rối với ngài sao?” Diêu Uyển Nhi châm biếm hỏi.

“Diêu Uyển Nhi, cô cần gì phải nói lời khó nghe như vậy?” “Đây đã là khó nghe rồi sao?

Còn có lời khó nghe hơn nữa.” Diêu Uyển Nhi lạnh hừ một tiếng nói.

“Vị trí Thế tử chỉ có ta mới có thể quyết định, cô tốt nhất nghĩ cho kỹ.” Vĩnh Lạc hầu nhìn Diêu Uyển Nhi tiếp tục nói.

Tô Ngọc vẫn luôn không nói chuyện lúc này mở lời: “Không có sự đồng ý của Hoàng huynh, vị trí Thế tử này của ngài e rằng không thể trao ra được.” Vĩnh Lạc hầu nhìn Tô Ngọc, trong lòng phiền muộn.

“Vương gia, đây là chuyện của phủ chúng ta, xin Vương gia đừng tùy tiện nhúng tay vào, ngài nhúng tay như vậy không thích hợp.” Vĩnh Lạc hầu cứng giọng nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vĩnh Lạc hầu: “Tất cả các tước vị kế thừa đều là đích tử, không có đích tử mới đến thứ tử, muốn cho thứ tử làm Thế tử thì cần phải thông báo cho Hoàng thượng, Hoàng thượng đồng ý rồi mới có thể, chẳng lẽ Vĩnh Lạc hầu muốn đặc biệt một chút?” “Hay là ngài cảm thấy Hoàng huynh nhúng tay vào cũng là lắm chuyện?” Lời này của Tô Ngọc nói rất nghiêm trọng, khiến Vĩnh Lạc hầu không dám tiếp lời.

“Vương gia đừng có nói bậy, ta lúc nào nói Hoàng thượng lắm chuyện?” Tô Ngọc có thể đừng nói bậy bạ nữa được không?

“Vĩnh Lạc hầu chẳng lẽ không phải ý đó?” “Không phải.” “Thì ra là vậy, nhưng Vĩnh Lạc hầu cũng không cần vội vàng như thế, không biết sau này phủ Hầu gia của các ngài còn có thể truyền thừa đến lúc đó không.

Bây giờ vội vàng cũng vô ích, bổn vương nói có đúng không?” Tô Ngọc nhìn Vĩnh Lạc hầu, cười như không cười hỏi.

Trong mắt Tô Ngọc, phủ Vĩnh Lạc hầu này sẽ không tồn tại lâu nữa.

Vị trí Thế tử này cho ai đối với hắn cũng đều như nhau.

“Ngọc Vương, ngài……” “Bạch Khởi còn xem cho con trai hắn không?” Tô Ngọc cắt ngang lời Vĩnh Lạc hầu, quay đầu nhìn Bạch Khởi.

“Không xem.” “Người khác tát tôi một bên má trái tôi còn đưa má phải ra cho họ tát sao?

Tôi lại không phải kẻ ngốc.” Bạch Khởi bất mãn nói.

Theo Bạch Khởi thấy, tất cả những việc làm của Vĩnh Lạc hầu chính là đang tát vào mặt anh.

Đặc biệt là câu nói không gặp của Vĩnh Lạc hầu trước đó, càng là chà đạp thể diện của anh dưới chân.

“Bạch công tử, nếu là vì thái độ của ta ngày hôm qua, ta có thể xin lỗi.” Vĩnh Lạc hầu thật sự có thể co có thể duỗi.

Ngày hôm qua không phải rất kiêu ngạo sao?

Bây giờ xem ra thật sự không thể kiêu ngạo nổi nữa rồi.

“Xin lỗi thì không cần đâu.” Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Lạc hầu như vậy, không biết vì sao tâm trạng lại vô cùng tốt.

Cô đánh giá Vĩnh Lạc hầu từ trên xuống dưới, trào phúng nói: “Thật không ngờ có một ngày Vĩnh Lạc hầu vậy mà cũng hạ giọng cầu xin một người, mà đây còn là vì một thứ tử, thật là buồn cười.” Vĩnh Lạc hầu bất mãn liếc Diêu Uyển Nhi một cái, không vui nói: “Diêu Uyển Nhi, cô đủ rồi, cô không xứng làm đích mẫu này.” Diêu Uyển Nhi cười không ngừng, nhìn hắn cảm thấy vô cùng thú vị.

“Vĩnh Lạc hầu, đây là nhắc nhở tôi, lấy lại tất cả những thứ nên lấy về sao?

Trong đó cũng bao gồm tiền tôi đã chi ở phủ Vĩnh Lạc hầu, Vĩnh Lạc hầu đã nghĩ kỹ muốn trả lại cho tôi chưa?” Diêu Uyển Nhi nhướng mày nhìn Vĩnh Lạc hầu hỏi.

Vĩnh Lạc hầu tức giận không thôi: “Diêu Uyển Nhi, cô quả thật không thể nói lý, cô thân là phu nhân của Vĩnh Lạc hầu, cô vì phủ Hầu gia mà nghĩ đây là lẽ đương nhiên.” Vĩnh Lạc hầu một chút cũng không khách khí nói.

Diêu Uyển Nhi cười khẽ: “Vậy nên tôi phải dùng của hồi môn của mình bù đắp cho ngài?

Ngài tính là cái gì?

Tôi phải giúp ngài như vậy à?” “Diêu Uyển Nhi, cô từ bao giờ lại trở nên so đo tính toán như vậy?” “Chính vì không so đo nên mới bị ngài coi là điều hiển nhiên, Vĩnh Lạc hầu, ngài nhất định phải luôn như vậy, đừng để tôi có cơ hội chê cười ngài, tuy rằng cơ hội này đã rất gần rồi.” Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Lạc hầu từng chữ từng câu nói.

Vĩnh Lạc hầu vô thức cau mày, rất bất mãn với lời của Diêu Uyển Nhi.

“Muốn cãi nhau thì ra ngoài mà cãi.” Tô Ngọc cau mày mất kiên nhẫn nói.

Diêu Uyển Nhi biết lời này không phải nhắm vào cô, chỉ là Ngọc Vương đã nhìn Vĩnh Lạc hầu không thuận mắt nữa rồi.

Chỉ là cô có chút không hiểu, đã có bằng chứng rồi, tại sao Ngọc Vương còn chưa động thủ.

Anh ấy làm như vậy chẳng lẽ không lo lắng Vĩnh Lạc hầu sẽ làm ra chuyện gì sao?

Hay là Ngọc Vương đã sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, chỉ chờ Vĩnh Lạc hầu tự chui đầu vào rọ?

Diêu Uyển Nhi cảm thấy khả năng thứ hai càng có thể xảy ra hơn.

Nếu Trần Tông Diệu xảy ra chuyện, Vĩnh Lạc hầu sẽ phát điên đúng không?

Dù sao đó cũng là đứa con hắn nuông chiều từ nhỏ đến lớn.

Thật đáng cười!

“Đã Vương gia không nguyện ý giúp, vậy ta xin phép đi trước.” Vĩnh Lạc hầu xoay người rời đi, lúc đi nhìn Diêu Uyển Nhi một cái.

“Vĩnh Lạc hầu không cần nhìn tôi như vậy, nếu Vĩnh Lạc hầu cảm thấy tôi gây trở ngại, cũng có thể thử động thủ với tôi xem sao.” Vĩnh Lạc hầu nghiến răng nhìn Diêu Uyển Nhi: “Cô đang uy hiếp ta?” Vĩnh Nhạc Hầu bị Diêu Uyển Nhi chọc cho tức điên lên: "Diêu Uyển Nhi, cô đang tìm chết đấy à." "Vĩnh Nhạc Hầu uy hiếp người khác ngay trước mặt Vương gia như vậy có phải là không tốt lắm không?" Diêu Uyển Nhi nói với giọng đầy ẩn ý. "Hay là Vĩnh Nhạc Hầu vì cô tiểu thiếp kia mà muốn lấy mạng vợ cả?

Yên tâm, tôi mà chết thì chắc chắn có người biết là do ông làm, và Diêu gia nhà tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho ông đâu." Diêu Uyển Nhi cười nói, vẻ mặt vô cùng dịu dàng.

Nhưng trong mắt Vĩnh Nhạc Hầu lại đáng ghét vô cùng. "Diêu Uyển Nhi, cô..." "Sao thế?" "Vĩnh Nhạc Hầu nếu không có việc gì thì có thể đi được rồi." Vĩnh Nhạc Hầu liếc nhìn vợ chồng Tô Ngọc bên cạnh một cái, rồi xoay người bỏ đi.

Chương 1170

Những việc Diêu Uyển Nhi làm hôm nay hắn đều nhớ kỹ.

Đợi bọn Tô Ngọc đi rồi, hắn muốn xem Diêu Uyển Nhi còn gì để mà huyên hoang. "Diêu phu nhân, tại sao chị lại cố ý chọc giận Vĩnh Nhạc Hầu?" Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi.

Vừa rồi rõ ràng Diêu phu nhân đang cố tình khích bác hắn.

Chọc giận một gã đàn ông như vậy rốt cuộc có lợi gì cho Diêu Uyển Nhi? "Trần Tông Diệu đối với hắn rất đặc biệt, chỉ cần Trần Tông Diệu xảy ra chuyện, hắn chắc chắn sẽ mất lý trí, đến lúc đó muốn đối phó sẽ đơn giản hơn nhiều," Diêu Uyển Nhi trả lời một nẻo.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày vẫn chưa thể hiểu nổi: "Tại sao Vĩnh Nhạc Hầu lại bỏ mặc đích tử không thương, ngược lại đi đối tốt với một đứa con dòng thứ?

Trong chuyện này có uẩn khúc gì mà chúng tôi không biết sao?" "Thực ra nguyên nhân rất đơn giản, đợi mọi người biết rồi sẽ hiểu tại sao Vĩnh Nhạc Hầu lại muốn có được vị trí kia, thậm chí còn vô cùng chắc chắn bản thân nhất định sẽ đạt được," Diêu Uyển Nhi khẽ thở dài nói.

Vương Cẩn Hòa lập tức thấy hứng thú, chẳng lẽ chuyện này còn có bí mật gì động trời? "Chuyện là thế nào?" "Lúc Trần Tông Diệu sinh ra, có một lão đạo sĩ ghé qua, lão ta phán Trần Tông Diệu có tướng mạo đế vương, đúng lúc hôm đó trời đổ mưa lớn sau cơn hạn hán kéo dài, thế là Vĩnh Nhạc Hầu tin sái cổ, cho rằng những điều đó đều là thật." "Từ đó về sau, Vĩnh Nhạc Hầu cưng chiều Trần Tông Diệu đến mức khiến người ta phải phẫn nộ, có thứ gì tốt đều mang cho nó.

Lúc đầu Trần Tông Diệu quả thực cũng rất thông minh, học cái gì cũng nhanh." "Chỉ tiếc là, bị Vĩnh Nhạc Hầu chiều hư mất rồi." "Hả?" Vương Cẩn Hòa rất tò mò bọn họ rốt cuộc đã làm gì mà có thể khiến một đứa trẻ bị chiều hư đến hỏng cả người. "Bởi vì hồi nhỏ nó thực sự quá thông minh, dẫn đến Vĩnh Nhạc Hầu có chút đắc ý quên hình, cũng không nghiêm khắc dạy bảo, biến thành muốn gì được nấy.

Thậm chí dù nó có giết người, Vĩnh Nhạc Hầu cũng sẽ dàn xếp ổn thỏa.

Dần dần Trần Tông Diệu biết được địa vị của mình trong lòng Vĩnh Nhạc Hầu cao đến mức nào, nó bắt đầu bỏ bê học hành, cuối cùng từ từ biến thành bộ dạng như bây giờ." "Nếu Vĩnh Nhạc Hầu cứ nghiêm khắc giáo dục Trần Tông Diệu, nó thực sự sẽ có một tiền đồ xán lạn, thiên phú của nó đúng là cao hơn Tuấn Sinh một chút, điều này tôi không phủ nhận." Diêu Uyển Nhi từng thấy dáng vẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện của Trần Tông Diệu, chính vì từng thấy nên khi nhìn cảnh tượng bây giờ trong lòng mới có chút khó chịu.

Cảm thấy một đứa trẻ đang yên đang lành cứ thế bị bọn họ hủy hoại. "Ngoài Vĩnh Nhạc Hầu ra, Linh Hoa càng nực cười hơn.

Ả ta cứ rỉ tai đứa bé đó rằng cái Hầu phủ này đều là của nó, dù nó không làm gì cả thì sau này cũng sẽ được làm Thế tử, làm Hầu gia." "Mới đầu Trần Tông Diệu còn không nghe, nhưng mưa dầm thấm lâu, tự nhiên cũng tin là thật," Diêu Uyển Nhi châm biếm nói. "Hồi đầu mối quan hệ giữa tôi và Vĩnh Nhạc Hầu cũng tạm được, chưa đến mức này.

Tôi thấy bọn họ sắp nuôi hỏng đứa bé, liền muốn uốn nắn nó lại.

Chỉ tiếc Linh Hoa luôn nghĩ tôi muốn hại chết con trai bảo bối của ả, nói với Vĩnh Nhạc Hầu rất nhiều lần là không cho tôi đến gần Trần Tông Diệu.

Ban đầu còn đỡ, về sau Vĩnh Nhạc Hầu tin thật, cấm tôi lại gần." Diêu Uyển Nhi nghĩ đến chuyện lúc đó, chỉ muốn tự tát cho mình một cái.

Người ta đã chẳng coi mình ra gì, bà cần gì phải để tâm?

Còn về việc tại sao Vĩnh Nhạc Hầu lại tin Linh Hoa, đơn giản là vì Linh Hoa diễn một vở kịch, để Vĩnh Nhạc Hầu nhìn thấy bà đẩy Trần Tông Diệu xuống ao.

Sau đó Vĩnh Nhạc Hầu nổi giận, cấm bà tiếp cận đứa trẻ kia.

Nực cười ở chỗ, Trần Tông Diệu không phải bị bà đẩy, mà là bị chính mẹ ruột nó đẩy xuống, chỉ là lúc đó bà nói gì Vĩnh Nhạc Hầu cũng không chịu tin nữa.

Sau này đứa bé bị bệnh, Vĩnh Nhạc Hầu lại đến gây sự với bà, thậm chí bắt đầu cảnh cáo bà.

Từ đó về sau bà cũng chẳng còn tâm tư ban đầu với đứa trẻ kia nữa.

Đã làm đến mức này rồi, đứa bé đó có bị hủy hoại hay không thì liên quan gì đến bà?

Dù sao đó cũng chẳng phải con bà, nuôi dạy tốt rồi cũng chỉ để tranh giành mọi thứ với con trai bà mà thôi.

Bị nuôi cho phế đi chẳng phải tốt hơn sao?

Lúc đó bà đã nghĩ như vậy.

Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu Uyển Nhi đầy đồng cảm: "Chị đúng là điển hình của việc làm ơn mắc oán, đã thế còn bị người ta coi là kẻ ác." Diêu Uyển Nhi cũng thấy mình đúng là tốn công vô ích. "Đúng thế." "Về sau tôi mặc kệ, cứ lạnh mắt đứng nhìn bọn họ biến một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện thành ra nông nỗi này." "Một kẻ tự cho là đúng, coi trời bằng vung, chỉ biết gây chuyện, đúng là phế vật," Diêu Uyển Nhi giễu cợt nói.

Trần Tông Diệu hiện tại biến thành thế này đều do một tay Vĩnh Nhạc Hầu tạo nên.

Có đôi khi bà nghĩ đến đứa trẻ đó biến chất như vậy, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.

Chỉ là nghĩ đến thái độ của bọn họ, chút khó chịu trong lòng liền tan biến.

Bà không phải chưa từng nỗ lực, chỉ là nỗ lực của bà không được người ta chấp nhận mà thôi. "Thiên phú của nó xứng đáng với cái tên đó, chỉ tiếc cuối cùng bị hủy hoại một cách tàn nhẫn," Diêu Uyển Nhi tiếc nuối nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Diêu Uyển Nhi, bà ấy lại đang thương hại con trai của tình địch sao?

Đây là cái kiểu suy nghĩ kỳ lạ gì vậy? "Chị đang đồng cảm với con trai của tình địch hả?" "Không tính là tình địch, hơn nữa tôi cũng không phải đồng cảm với nó, chỉ là tiếc cho một đứa trẻ có thiên phú thôi." Vương Cẩn Hòa không nói gì, bà ấy nói cũng đúng, một đứa trẻ như vậy bị hủy hoại quả thực có chút đáng tiếc.

Tô Ngọc nhìn Diêu Uyển Nhi: "Chính vì cái này nên Vĩnh Nhạc Hầu mới một lòng muốn có được vị trí kia sao?" "Đúng là như vậy, hắn biết Hoàng thượng không phải là minh quân, còn biết rất nhiều chuyện về Hoàng thượng." "Cho nên hắn vẫn luôn bí mật chuẩn bị, nghĩ rằng sớm muộn gì cái ghế đó cũng thuộc về mình." Diêu Uyển Nhi chỉ nghĩ đến thôi cũng thấy buồn cười, Vĩnh Nhạc Hầu đúng là có chút đen đủi.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Vậy vận khí của hắn cũng không tốt lắm, đến lúc loạn thế, Lỗ Nghị Trình bọn họ trực tiếp dâng Lỗ quốc cho Huyền quốc, lúc đó chắc hắn tức chết mất nhỉ?" Diêu Uyển Nhi bật cười: "Còn phải nói sao?

Lúc đó hắn tức điên người, ban đầu tôi còn chưa biết chuyện gì, chỉ biết hôm đó hắn phát hỏa, mãi về sau mới biết nguyên do." Lúc ấy Vĩnh Nhạc Hầu nổi trận lôi đình, đập phá không ít đồ đạc.

Nghĩ đến những thứ hắn đập, Diêu Uyển Nhi lại thấy xót của. "Vĩnh Nhạc Hầu có thể sẽ vĩnh viễn không biết rằng đứa trẻ này là bị bọn họ hủy hoại," Diêu Uyển Nhi khẽ thở dài bất lực nói. "Chuyện đó còn quan trọng sao?

Bây giờ nó đã mười lăm tuổi, tính cách đã định hình, chị có tiếc nuối thế nào cũng vô dụng, đã hết cách để nó tốt lại rồi." Vương Cẩn Hòa cảm thấy rất cần thiết để Diêu Uyển Nhi biết đâu là hiện thực.

Diêu Uyển Nhi trầm mặc hồi lâu mới bất lực nói: "Vương phi nói đúng, quả thực là như vậy." Nói chuyện với vợ chồng Vương Cẩn Hòa hồi lâu, Diêu Uyển Nhi mới rời đi.

Sau khi bà đi, Vương Cẩn Hòa nằm bò ra bàn nhìn Tô Ngọc bên cạnh tò mò hỏi: "Anh, em có một câu rất muốn hỏi anh." "Hửm?

Nói nghe xem, nhưng anh không chắc sẽ trả lời đâu nhé." Vươn tay véo má Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bất mãn nói: "Anh mà còn dám không nói với em á?" Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: "Không dám." Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng buông tay, Tô Ngọc đưa tay xoa xoa má mình nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Muốn hỏi gì?

Hỏi đi nào." "Thực ra vấn đề em muốn hỏi cũng không phải chuyện lớn gì, tại sao có người chỉ vì một câu nói như vậy mà lại buông thả con cái nhỉ?" Rõ ràng chỉ cần nghiêm khắc một chút là có thể thành tài, kết quả lại bị Vĩnh Nhạc Hầu bọn họ nuôi thành ra thế này.

Cô cũng cảm thấy Diêu Uyển Nhi có chút đáng thương. "Em thấy cũng khá đồng cảm với Diêu Uyển Nhi," Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc mở miệng nói. "Đồng cảm?" "Ừm." Tô Ngọc buồn cười nhìn Vương Cẩn Hòa, thực ra Diêu Uyển Nhi mới là người thông minh nhất.

Ở nơi như Hầu phủ mà không đánh mất chính mình, không nghe lời ngon ngọt của Vĩnh Nhạc Hầu mà dâng hết tài sản cho hắn, nếu mà đưa rồi thì ngày tháng của ba mẹ con Diêu Uyển Nhi mới gọi là khó sống.

Chương 1171

"Em à, cứ hay nghĩ nhiều, Diêu Uyển Nhi người này thông minh hơn chúng ta tưởng nhiều đấy." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Là vậy sao?" "Ừ, bà ấy sống rất thông suốt.

Từ việc bà ấy thà bỏ tiền ra nuôi không người của Vĩnh Nhạc Hầu phủ chứ không chịu đưa của hồi môn và cửa tiệm cho Vĩnh Nhạc Hầu là có thể nhìn ra, Diêu Uyển Nhi là một người rất thông minh." "Đống của hồi môn và cửa tiệm đó mà vào tay Vĩnh Nhạc Hầu, e là sẽ đi may áo cưới cho kẻ khác, chuyện này đổi thành bất cứ người phụ nữ nào cũng không thể chấp nhận được đúng không?

Với cái tâm tư công lợi như Vĩnh Nhạc Hầu, cộng thêm chuyện của Trần Tông Diệu, hắn cầm tiền xong liệu có đối xử tốt với ba mẹ con Diêu Uyển Nhi không?

Căn bản là không thể, trong lòng hắn chỉ có mỗi đứa con trai Trần Tông Diệu, người khác là cái thá gì?" Lúc có giá trị lợi dụng thì cung phụng, hết giá trị thì trực tiếp vứt bỏ mặc kệ, thế này còn là nhẹ đấy.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ngơ nhìn Tô Ngọc, lại còn có thể như vậy sao? "Hắn thực sự có thể không biết xấu hổ đến mức đó à?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc biết điều này làm Vương Cẩn Hòa có chút khó chấp nhận, nhưng tất cả đều là sự thật: "Đúng là như vậy, một gã đàn ông khi đã thực sự ích kỷ thì đáng sợ vô cùng." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, nhìn Tô Ngọc bên cạnh lẩm bẩm nói: "Xem ra là em sai rồi." "Tiểu Hòa, đây không phải lỗi của em." "Em chỉ là quen dùng cách của em để suy nghĩ sự việc, hơn nữa em chưa bao giờ gặp phải người ích kỷ như vậy, nên nghĩ vấn đề đơn giản cũng là chuyện rất bình thường, không có gì to tát cả," Tô Ngọc an ủi nói.

Anh không muốn để Vương Cẩn Hòa biết quá nhiều những chuyện đen tối này, cô chỉ cần làm những việc mình thích là được. "Trong lòng vẫn thấy khó chịu à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy đã qua bao nhiêu năm rồi mà em vẫn có chút không thích ứng được," Vương Cẩn Hòa cảm thán nói.

Đến thế giới này đã gần sáu năm, cô vẫn không thể chấp nhận một số thứ của thời đại này.

Tiểu Bảo ở bên cạnh nghe thấy lời Vương Cẩn Hòa liền vội vàng mở miệng nói: "Mẹ ơi tại sao phải thích ứng?

Cứ làm chính mình không phải tốt hơn sao?

Việc gì mẹ không thích thì bây giờ giao cho cha làm, đợi con lớn lên, có năng lực rồi mẹ cứ giao cho con làm, mẹ muốn làm gì thì làm." Tiểu Trí cũng tán đồng nói: "Tiểu Bảo nói đúng, mẹ nuôi không cần bận tâm mấy chuyện này, những việc này đều có chúng con lo." Chung sống bao lâu nay, Tiểu Trí cũng biết Vương Cẩn Hòa là người như thế nào.

Trong chuyện trồng trọt, mẹ nuôi là người vô cùng tinh tường, nhưng hễ rời xa lĩnh vực đó, mẹ nuôi dường như trở nên rất dễ bị lừa gạt, hơn nữa lúc nào cũng rất mơ hồ.

Bọn trẻ lén lút bảo nhau rằng mẹ nuôi bị cha nuôi chiều hư thành ra như vậy.

Và sự thật cũng đúng là thế.

Cha nuôi chưa bao giờ kể những chuyện không hay cho mẹ nuôi nghe, giống như chuyện của Vĩnh Nhạc Hầu thì rất ít.

Chỉ là mỗi lần cha nuôi đều trực tiếp xử lý sạch sẽ, không để lọt đến tai mẹ nuôi. "Em xem con cái đều nói thế rồi, em đúng là quá đơn thuần, chuyện gì cũng nghĩ nhiều thế làm gì, em sao không nghĩ cho mấy cha con anh một chút đi." Tô Ngọc chuyển chủ đề, không muốn để Vương Cẩn Hòa tiếp tục luẩn quẩn trong vấn đề kia.

Vương Cẩn Hòa bị chọc cười, cái này gọi là hồ giác man triền đúng không? (cố tình gây sự/lý sự cùn) "Tô Ngọc, anh mà nói linh tinh nữa là em giận đấy." "Được rồi không đùa nữa." "Vĩnh Nhạc Hầu thực sự sẽ ra tay sao?" Vương Cẩn Hòa bắt đầu thấy tò mò. "Sẽ, chắc cũng sắp rồi." Hắn đợi lâu như vậy, chính là đợi ngày hôm nay.

Cũng không biết Vĩnh Nhạc Hầu cuối cùng sẽ ra sao.

Vĩnh Nhạc Hầu trở về nơi ở của mình, tức giận đập vỡ chén trà trong tay: "Tô Ngọc, hay cho một tên Tô Ngọc, tưởng hắn là Ngọc Vương thì bổn hầu thực sự không dám làm gì hắn sao?" "Hầu gia, ngài bình tĩnh một chút." "Bình tĩnh?

Ngươi bảo ta bình tĩnh thế nào?

Tông Diệu bây giờ vẫn còn đang nằm trên giường, hắn lại thờ ơ lạnh nhạt." "Đó là một mạng người, là con trai của bổn hầu." Cho dù trước đó đứa bé có làm chuyện sai trái, nhưng nó đã ra nông nỗi này rồi, Tô Ngọc lại còn thái độ như vậy, hắn thực sự rất tức giận.

Thị vệ bên cạnh trong lòng ít nhiều có chút bất lực.

Trước đó Bạch công tử đã đến chữa khỏi cho Nhị thiếu gia rồi, Bạch công tử chỉ bắt Nhị thiếu gia đi xin lỗi mà thôi, cũng chẳng làm gì quá đáng.

Nhưng Hầu gia và Linh Hoa phu nhân đều không muốn cho cậu ta đi, dẫn đến sự việc xảy ra như hiện tại.

Nói cho cùng tất cả đều là lỗi của Vĩnh Nhạc Hầu bọn họ, chẳng liên quan gì đến Bạch công tử và Ngọc Vương cả.

Trước đó bọn họ cũng đã nhắc nhở, chỉ là Hầu gia không coi ra gì.

Bây giờ chọc giận Bạch công tử rồi lại đi lo lắng cái này, lúc này thì còn tác dụng gì?

Đây chẳng phải là tự mình chuốc lấy rắc rối sao? "Truyền lệnh xuống, ba ngày sau động thủ." Vĩnh Nhạc Hầu cũng không biết thị vệ của mình đang nghĩ gì, chỉ ra lệnh.

Hắn một ngày cũng không muốn đợi nữa.

Hắn nhất định phải khiến Tô Ngọc chết. "Hầu gia..." "Còn nói nữa thì ngươi cút cho ta." Thị vệ cúi gằm mặt không dám nói thêm gì nữa, chỉ đành xoay người rời đi, đi sắp xếp chuyện này.

Lỗ tiên sinh biết những chuyện xảy ra gần đây, giờ lại nghe nói Vĩnh Nhạc Hầu đưa ra quyết định như vậy, thất vọng lắc đầu.

Xem ra lão gia tử đã đúng, ông ấy phân gia đã bảo toàn được tính mạng cho những người khác trong Hầu phủ.

Còn mạng của Vĩnh Nhạc Hầu định sẵn là phải để lại trong tay Ngọc Vương rồi. "Lỗ tiên sinh, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Có cần đi nhắc nhở Hầu gia một chút không?

Bảo ngài ấy đừng nôn nóng như vậy." Người bên cạnh Lỗ tiên sinh vội vàng nói.

Cứ tiếp tục thế này, cái Hầu phủ này sẽ tiêu tùng mất, ngay cả bọn họ cũng phải chôn cùng Vĩnh Nhạc Hầu.

Lỗ tiên sinh ngồi trước bàn đánh cờ, ông liếc nhìn người bên cạnh: "Ngươi nghĩ bây giờ đi nói những lời này hắn còn nghe lọt tai sao?

Hiện tại hắn chỉ biết Ngọc Vương làm mất mặt hắn, chỉ biết Trần Tông Diệu bị trọng thương, không biết nguyên do Ngọc Vương làm mất mặt hắn, cũng không biết sở dĩ Trần Tông Diệu biến thành như vậy, tất cả đều là lỗi của hắn." Một kẻ không biết tự kiểm điểm, chỉ biết đổ lỗi lên đầu người khác như vậy, nếu thực sự làm Hoàng đế, cũng chẳng ngồi vững cái ghế đó được. "Đại thiếu gia người rõ ràng rất tốt, Hầu gia rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Không cần Đại thiếu gia ngược lại sủng ái Nhị thiếu gia hết mực." "Bởi vì lúc Nhị thiếu gia sinh ra, có một người đến nói rằng Nhị thiếu gia tương lai sẽ làm một bậc quân vương, từ đó về sau hắn liền đối xử rất tốt với Nhị thiếu gia, thật đáng tiếc," Lỗ tiên sinh cảm thán nói.

Một số người đến sau cũng không biết những chuyện này, giờ nghe ông nói vậy, lập tức cảm thấy có chút mới mẻ. "Lỗ tiên sinh, ông đang tiếc cái gì?" "Trần Tông Diệu trước đây là một đứa trẻ vô cùng thông minh, chỉ tiếc nó đã bị Hầu gia và Linh Hoa di nương nuôi cho phế rồi." Từ một người có vạn ngàn khả năng, biến thành một phế vật người người phỉ nhổ.

Lỗ tiên sinh kể lại chuyện năm xưa cho những người khác nghe.

Nghe xong ai nấy đều cảm thấy đầu óc Vĩnh Nhạc Hầu có vấn đề.

Đã biết tương lai đứa bé sẽ thế nào, chẳng phải nên dạy dỗ tử tế để nó càng giỏi giang hơn sao?

Sao đến chỗ Hầu gia lại biến thành thế này?

Rốt cuộc bọn họ nghĩ cái gì vậy?

Chương 1172

Nhìn xem mấy đứa con của Vương gia, còn cả Thái tử điện hạ, cho dù là ở Vĩnh Nhạc Hầu phủ, người ta cũng chưa từng ngừng học tập.

Ngoài bài vở, còn phải luyện võ, thời gian mỗi ngày đều kín mít.

Vương gia nuôi không nổi con trai con gái mình sao?

Không những nuôi nổi mà còn có thể nuôi cả đời, bọn họ là những người có tư cách không làm gì nhất.

Nhưng kết quả thì sao?

Mấy đứa trẻ có thân phận cao quý đó, mỗi ngày đều chăm chỉ hơn bất cứ ai.

Con trai là vậy, hai cô con gái cũng thế.

Mà trong đó còn có một người là Đích công chúa của Hoàng thượng.

Đưa công chúa đến chỗ Vương gia, không thể về nhà, Hoàng thượng và Hoàng hậu thực sự quá tàn nhẫn.

Nhất là đối với con cái của mình, tuổi còn nhỏ đã để chúng đi theo Ngọc Vương đến nơi như thế này.

Nơi đây cách kinh thành rất xa, cho dù đã bắt đầu chuẩn bị chuyện dời đô, thì một năm rưỡi nữa chắc chắn cũng chưa xong được.

Muốn quay về sẽ trở nên khó khăn, Hoàng thượng và Hoàng hậu thế mà cũng buông tay được, có thể thấy bọn họ hy vọng con cái mình trở nên mạnh mẽ đến mức nào.

Dưới tay Tô Ngọc sẽ càng trở nên mạnh hơn, mạnh đến mức có thể một mình đảm đương mọi việc.

Cứng cáp đến mức không có bọn họ cũng có thể sống tốt.

Còn Vĩnh Nhạc Hầu thì sao?

Hắn chỉ cân nhắc làm thế nào sủng ái con mình, chưa từng nghĩ làm sao để con mình trở nên có bản lĩnh.

Không nói đến so với Thái tử, công chúa và con của Vương gia, ngay cả so với Đại thiếu gia cũng không bằng a.

Phu nhân kiếm được nhiều tiền như vậy, còn có Diêu gia giúp đỡ, Đại thiếu gia dù không làm gì cũng có thể vô ưu vô lo sống cả đời. "Phu nhân nhiều tiền như thế, có tư cách nhất để cho Đại thiếu gia ăn chơi chờ chết, nhưng tại sao bà ấy lại làm vậy?

Bởi vì phu nhân luôn biết đồ của cha mẹ chung quy chỉ là của cha mẹ, bản lĩnh mình học được kiếm ra tiền, đó mới là của mình." Người bên cạnh nghe Lỗ tiên sinh nói, tán đồng gật đầu: "Tiên sinh nói phải." "Năm đó phu nhân cũng không phải chưa từng nghĩ đến việc uốn nắn lại tính cách đã bị nuôi lệch của Nhị thiếu gia, kết quả Linh Hoa di nương sống chết không đồng ý, còn thiết kế hại phu nhân, khiến Hầu gia mở miệng cấm phu nhân tiếp tục gặp Nhị thiếu gia." "Không còn sự kiên trì của phu nhân, mới vài năm thời gian, đứa trẻ đó liền triệt để biến chất.

Biến thành kẻ ngông cuồng tự đại." "Thật là làm khó cho phu nhân rồi." "Lỗ tiên sinh, vậy chúng ta thực sự không làm gì sao?" Lỗ tiên sinh lắc đầu: "Đã Hầu gia đưa ra quyết định, cũng không đến tìm chúng ta, vậy còn gì để nói?" Vĩnh Nhạc Hầu đa phần đã không còn tin tưởng bọn họ nữa rồi. "Ngài ấy không tin chúng ta nữa?" Có người phỏng đoán nói.

Trong lòng biết là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác.

Bọn họ đi theo Vĩnh Nhạc Hầu bao nhiêu năm, cũng giúp Vĩnh Nhạc Hầu làm không ít việc, kết quả Vĩnh Nhạc Hầu lại đối xử với bọn họ như vậy sao? "Đã biết rồi thì đừng nói ra, buồn lòng vẫn là chính mình thôi.

Vĩnh Nhạc Hầu đã không còn để ý xem những người như chúng ta có vui hay không đâu," Lỗ tiên sinh bất lực nói. "Lỗ tiên sinh, vậy chúng ta rời khỏi đây đi?

Đi đâu cũng được, hà tất phải tiếp tục ở lại chỗ này." "Đi là phải đi, nhưng chưa phải lúc." Bây giờ rời đi, chỉ khiến Vĩnh Nhạc Hầu nảy sinh sát tâm với bọn họ.

Đã định đi thì tự nhiên phải an toàn mà rời khỏi đây, chứ không phải bị truy sát mà đi, đến lúc đó có khi còn mất mạng.

Mấy người nghĩ xem có phải lúc rời đi hay không, Vĩnh Nhạc Hầu làm sao có thể để bọn họ cứ thế mà đi?

Nhất thời tất cả mọi người đều im lặng, sau này ra sao thì ra, bọn họ cũng mặc kệ.

Chung quy Vĩnh Nhạc Hầu cũng chưa từng nghĩ đến việc hỏi ý kiến bọn họ.

Bên kia thuộc hạ của Vĩnh Nhạc Hầu đi truyền đạt ý tứ của hắn.

Vị tướng quân cầm quân bất lực nói: "Chúng ta hiện tại căn bản không làm được." "Chuyện là thế nào?" "Đã mấy tháng nay không có quân lương rồi, ngay cả lương thảo cũng thiếu thốn vô cùng, tướng sĩ ăn còn không đủ no, huấn luyện cơ bản là bỏ phế, bây giờ muốn động thủ, chuyện này là không thể," Tướng quân đau đầu nói.

Mọi người đều là người phải nuôi gia đình, cứ mãi không phát quân lương thế này, ngày tháng cũng chẳng cách nào sống nổi.

Hơn nữa ngay cả lương thảo thường ngày cũng không duy trì được, điều này đối với bọn họ lại càng khó khăn hơn.

Hầu gia yêu cầu phải huấn luyện một đội quân lợi hại, nhưng loại quân đội lợi hại này đều phải dựa vào tiền mới đắp ra được.

Binh sĩ Huyền quốc tại sao lại lợi hại như vậy?

Còn không phải vì Hoàng thượng của bọn họ chịu chi tiền, mà Ngọc Vương cũng chịu khó kiếm tiền cho Hoàng thượng.

Còn bên phía Hầu gia căn bản không so được, chuyện này bảo bọn họ phải làm sao?

Hạ thuộc nhíu mày, trong lòng có chút phiền toái, lại còn có chuyện như vậy xảy ra? "Chuyện này sao các ngươi không nói?" "Đã nói với Hầu gia rồi, nhưng Hầu gia chỉ cấp lương thảo, còn về quân lương thì một lời cũng chưa từng nhắc tới, tuy mọi người đều không nói gì, nhưng ít nhiều vẫn có ý kiến." "Trước đó lúc ra ngoài mua đồ, có người nghe nói phúc lợi bên phía Hùng Hiếu tốt đến mức nào, không những quân lương mỗi tháng phát đúng hạn, mỗi ngày huấn luyện còn được ăn no." Vì tin tức này, khiến mọi người đã bất mãn với Hầu gia.

Bây giờ Hầu gia còn muốn bọn họ đi đánh trận, cơ bản là không thể, bọn họ đi rồi có khi sẽ đi đầu hàng, bởi vì độ trung thành của bọn họ tịnh không cao.

Bắt bọn họ đi chịu chết thay cho Vĩnh Nhạc Hầu, bọn họ căn bản sẽ không đồng ý.

Thuộc hạ của Vĩnh Nhạc Hầu nghe thấy lời này, mày hơi nhíu lại, lại còn có chuyện như vậy? "Sự việc đã nghiêm trọng đến mức này rồi?" "Phải, ngươi ở Hầu phủ tịnh không biết, mọi người ở đây ăn uống kham khổ thế nào, cho dù trước đó ta đã trừng phạt một số người, mọi người cũng đều không có ý muốn huấn luyện, không thể rời đi nên bọn họ bắt đầu ăn không ngồi rồi chờ chết," Vị tướng quân cầm quân cũng rất bất lực.

Ngoài mặt quả thực có nhiều người như vậy, nhưng người thực sự dùng được lại chẳng có bao nhiêu. "Ngươi về nói rõ chuyện này với Hầu gia đi, nếu cứ tiếp tục thế này, binh lính ở đây coi như phế rồi." "Được." Sau khi trở lại Hầu phủ, thị vệ đem chuyện ở doanh trại kể lại cho Vĩnh Nhạc Hầu. "Hầu gia, người hiện tại có thể dùng đã không còn nhiều nữa." "Bên kia cũng nói, nếu cứ tiếp tục thế này, tất cả mọi người cơ bản là phế bỏ, chúng ta buộc phải nhanh chóng nghĩ cách, không thể tiếp tục cứ thế bỏ mặc không quản." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn chằm chằm người bên cạnh, sắc mặt có chút khó coi: "Bọn chúng chỉ biết đến tiền thôi sao?" Thị vệ bên cạnh có chút bất lực, người ta không vì tiền thì còn có thể vì cái gì? "Hầu gia, thuộc hạ nghe tướng quân nói, bên đó thường xuyên ăn không đủ no, không có quân lương, đã có rất nhiều người bắt đầu sống lay lắt cho qua ngày rồi." Vĩnh Nhạc Hầu sắc mặt rất khó coi.

Trước đây có Diêu Uyển Nhi bù đắp, hắn còn không cảm thấy nuôi mười vạn người có gì khó khăn, nhưng bây giờ hắn mới biết chuyện này quá khó.

Một tháng chỉ riêng quân lương đã tốn không ít tiền.

Huyền Phỉ Nhiên còn phải phát quân lương cho bao nhiêu người như thế, hắn ta rốt cuộc làm thế nào hay vậy? "Quốc khố của Huyền quốc sung túc đến thế sao?

Huyền Phỉ Nhiên lại có thể phát nhiều quân lương như vậy," Vĩnh Nhạc Hầu nghiến răng nói.

Thị vệ bên cạnh đối với sự thiếu hiểu biết của Vĩnh Nhạc Hầu cảm thấy có chút cạn lời: "Hầu gia, bọn họ có giống lương thực cao sản, không những có lương thực cao sản, còn có Ngọc Vương giúp đỡ kiếm tiền." "Cứ như vậy lương thảo và quân lương căn bản không thành vấn đề." Ngọc Vương kiếm tiền rất lợi hại, chỉ là không biết lợi hại đến trình độ nào, hắn cũng chỉ là nghe nói thôi.

Chương 1173

Đưa tay day day mi tâm, Vĩnh Nhạc Hầu bắt đầu cân nhắc chuyện này nên làm thế nào. "Hầu gia, nếu cứ tiếp tục thế này sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta." "Bổn hầu đương nhiên biết, chuyện này ta sẽ đi lo liệu." Hắn hiện tại đang rất cần một khoản tiền lớn, mà khoản tiền này chỉ có Diêu Uyển Nhi mới có thể đưa cho hắn.

Nhưng quan hệ của bọn họ như thế, muốn Diêu Uyển Nhi bỏ tiền ra là chuyện tuyệt đối không thể, như vậy thì hắn chỉ có thể động thủ.

Diêu Uyển Nhi, đừng trách ta lòng dạ độc ác, muốn trách thì trách bản thân cô không biết điều.

Vĩnh Nhạc Hầu không mang theo người nào liền đi ra ngoài.

Mà Nguyên Cát đi theo thị vệ đến doanh trại của Vĩnh Nhạc Hầu trở về, vô cùng cạn lời phàn nàn với Tô Ngọc: "Thiếu gia, tên Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là quá tự cho là đúng rồi." "Hửm?

Sao lại nói thế?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi.

Chỉ là ra ngoài một chuyến trở về, sao lại như biến thành người khác vậy? "Thuộc hạ nghe bọn họ nói, Vĩnh Nhạc Hầu đã mấy tháng nay không phát quân lương, không những thế đám tướng sĩ kia căn bản ăn không đủ no." Nguyên Cát dang tay cạn lời nói. "Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Vĩnh Nhạc Hầu, không muốn cấp quân lương, không cho người ta ăn no, lại còn muốn huấn luyện người ta thành quân đội vừa lợi hại vừa trung thành." Đây không phải là kẻ ngốc nói mộng thì là gì?

Tô Ngọc mắt hơi híp lại, nhìn La Hậu bên cạnh: "La Hậu, cậu đi bảo vệ Diêu Uyển Nhi." "Bảo vệ Diêu phu nhân?

Ngọc ca ca, tại sao lại phải làm vậy?" "Vĩnh Nhạc Hầu đã hết tiền rồi, hắn muốn vận hành quân đội, bây giờ cần một khoản tiền lớn, hiện tại ai mới có thể đưa ngay nhiều tiền như vậy?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Nam Kiều không ngốc, trong nháy mắt liền hiểu ý của Tô Ngọc: "Chỉ có Diêu phu nhân mới có thể." "Nhưng quan hệ giữa Diêu phu nhân và hắn chẳng tốt đẹp chút nào, hắn muốn khiến Diêu phu nhân cam tâm tình nguyện đưa tiền, chuyện này căn bản là không thể.

Hơn nữa cho dù Diêu phu nhân thực sự đưa, số tiền này cũng sẽ không quá nhiều, như vậy Vĩnh Nhạc Hầu cầm cũng vô dụng, thậm chí rất có khả năng nói Diêu phu nhân đây là đang bố thí cho ăn mày." "Hắn không muốn bị Diêu phu nhân cười nhạo như vậy, thế thì chỉ có một cách giải quyết triệt để, đó chính là ra tay với Diêu phu nhân.

Chỉ cần bà ấy xảy ra chuyện, Vĩnh Nhạc Hầu có thể dùng thái độ cứng rắn chiếm đoạt toàn bộ của hồi môn và cửa tiệm của Diêu phu nhân làm của riêng, bao gồm cả tiền tiết kiệm." La Hậu nhíu mày, lời Nam Kiều nói quả thực có khả năng.

Chỉ là Vĩnh Nhạc Hầu này thực sự ngoan độc đến mức đó?

Vì tiền mà ngay cả thê tử của mình cũng muốn trừ khử. "Ngọc ca, Vĩnh Nhạc Hầu thực sự sẽ làm thế sao?" "Sẽ," Tô Ngọc vô cùng khẳng định nói.

Vĩnh Nhạc Hầu chính là loại người như vậy, hắn tư tư tự lợi, bây giờ hắn cần tiền, chỉ có Diêu Uyển Nhi mới có thể cho hắn tiền, không thể đàng hoàng có được thì chỉ có thể dùng đến chiêu trò thâm độc như thế thôi. "Diêu phu nhân thật đáng thương, vớ phải một gã chồng không biết xấu hổ như vậy." Thật sự là quá thảm. "La Hậu, cậu dẫn theo vài người cùng đi đi." "Được." La Hậu dẫn người đi bảo vệ Diêu Uyển Nhi.

Diêu Uyển Nhi nhìn thấy bọn họ có chút kinh ngạc, biết La Hậu đến để bảo vệ mình thì lấy làm lạ. "Xảy ra chuyện gì rồi?" La Hậu bình tĩnh đem sự việc và suy đoán của Tô Ngọc kể hết cho Diêu Uyển Nhi.

Diêu Uyển Nhi nghe xong một chút cũng không bất ngờ: "Hắn có suy nghĩ như vậy tôi cũng chẳng ngạc nhiên chút nào." La Hậu kinh ngạc nhìn Diêu Uyển Nhi, bất ngờ hỏi: "Tại sao lại không ngạc nhiên?" "Bởi vì loại chuyện này hắn đâu phải mới làm lần đầu, trước đây cũng từng làm rồi, chỉ tiếc bên cạnh tôi có người do anh trai và cha tôi phái tới nên hắn không thực hiện được.

Lần này hắn muốn động thủ, e là sẽ gọi hết người phía sau tới, như vậy tôi lại có chút rắc rối," Diêu Uyển Nhi nhíu mày nói. "Có chúng tôi ở đây không sao đâu, trước khi Vĩnh Nhạc Hầu bị xử lý triệt để, chúng tôi sẽ luôn đi theo bên cạnh bà," La Hậu nhìn Diêu Uyển Nhi nghiêm túc nói. "Được, La Hậu, làm phiền cậu rồi." La Hậu lắc đầu không nói thêm gì nữa.

Khi Vĩnh Nhạc Hầu liên hệ xong người mới phát hiện bên cạnh Diêu Uyển Nhi luôn có La Hậu đi theo.

Diêu Uyển Nhi còn nói cười vui vẻ với La Hậu.

Nhìn dáng vẻ cười tươi như hoa của Diêu Uyển Nhi, Vĩnh Nhạc Hầu thế mà lại thấy tức giận.

Vứt bỏ việc trong tay đi đến viện của Diêu Uyển Nhi: "Diêu Uyển Nhi, cô đúng là không biết xấu hổ." "Ông nếu có bệnh thì mau đi khám đại phu, đừng có đến chỗ tôi mà cắn càn," Diêu Uyển Nhi nhíu mày, tên này lại phát điên cái gì nữa đây? "Ta có bệnh?

Ta thấy người có bệnh là cô mới đúng, thấy người ta là người bên cạnh Tô Ngọc, cô liền nôn nóng không chờ được sao?

Tuổi cô đáng làm mẹ người ta rồi đấy, cô không biết ngượng à?" Vĩnh Nhạc Hầu giận dữ quát.

Lúc đầu Diêu Uyển Nhi chưa nghe hiểu ý này là gì, nhưng sau khi Vĩnh Nhạc Hầu nói xong thì bà đã hiểu.

Hóa ra là hiểu lầm quan hệ giữa bà và La Hậu sao?

Diêu Uyển Nhi vớ lấy cái ly bên cạnh ném qua: "Mù là bệnh, phải trị đấy." Diêu Uyển Nhi thật không ngờ tâm địa Vĩnh Nhạc Hầu có thể bẩn thỉu đến mức này, lại có thể thốt ra những lời lẽ như vậy.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn chằm chằm Diêu Uyển Nhi, rõ ràng là lỗi của cô, vậy mà còn dám phát cáu? "Diêu Uyển Nhi, cô thật khiến người ta buồn nôn." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Diêu Uyển Nhi gằn từng chữ.

Diêu Uyển Nhi tức quá hóa cười, cô buồn nôn?

Rốt cuộc là ai mới buồn nôn? "Vĩnh Nhạc Hầu, người có tâm địa bẩn thỉu thì nhìn cái gì cũng thấy bẩn thỉu.

Chính vì ông là loại người như vậy nên mới nói ra được những lời như thế." Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, đáp trả từng câu từng chữ. "Cô..." Ban đầu La Hậu chưa hiểu bọn họ đang nói gì, nhưng dần dần cậu cũng nghe ra.

Vĩnh Nhạc Hầu đã hiểu lầm mối quan hệ giữa bọn họ, cho rằng cậu và Diêu Uyển Nhi có loại quan hệ dơ bẩn đó.

Sau khi đoán được nguyên nhân, La Hậu cứ thế nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, ánh mắt sắc bén như thể giây tiếp theo sẽ xé xác ông ta ra. "Vĩnh Nhạc Hầu, không ngờ não ông không dùng được, mà mắt cũng hỏng nốt." "Đồ ngu." "La Hậu, cậu tưởng cậu là người bên cạnh Ngọc Vương thì ta không dám làm gì cậu sao?" Tên La Hậu này cũng quá kiêu ngạo rồi.

La Hậu cười khẩy một tiếng: "Cho dù không có Ngọc ca, bản thiếu gia cũng có tư cách ngông cuồng này, ông không phục à?" "La Hậu, ranh con, công khai ở cùng một chỗ với phu nhân của bản Hầu, người đâu, bắt lấy nó cho ta." Ông ta không lo lắng Diêu Uyển Nhi thế nào, mà lo là có La Hậu ở đây thì ông ta khó ra tay.

La Hậu liếc nhìn đám người xung quanh, nhàn nhạt mở miệng: "Dám động vào tôi cái thử xem?" Vĩnh Nhạc Hầu cười lạnh, xem ra vẫn cần dạy cho La Hậu một bài học mới được. "Động thủ." Ám vệ bên cạnh Vĩnh Nhạc Hầu lập tức lao vào La Hậu.

La Hậu lấy ra một thứ, nhìn thấy thứ đó, cơ thể Vĩnh Nhạc Hầu cứng đờ, ánh mắt nhìn La Hậu cũng hoàn toàn thay đổi: "La Hậu, cậu muốn làm gì?" La Hậu nghịch nghịch khối thuốc nổ trong tay: "Tôi chẳng muốn làm gì cả, chỉ là muốn sửa sang lại cái phủ Vĩnh Nhạc Hầu này của ông một chút thôi, đúng lúc cả Tiểu Bảo và Hoằng Nghị đều không thích nơi này của ông." "Cậu dám." La Hậu tung người nhảy lên, người đã đứng trên nóc nhà, nhìn mọi thứ xung quanh, khóe miệng khẽ nhếch: "Xem ra mấy căn nhà bị Lạc Diễm cho nổ lần trước đã sửa xong rồi nhỉ." "Chắc ông cũng nhiều tiền lắm, tôi giúp ông tiêu bớt chút tiền, chắc ông sẽ không để ý đâu nhỉ?

Dù sao Vĩnh Nhạc Hầu tài giỏi như vậy, chắc sẽ không so đo với tôi đâu." La Hậu cúi đầu nhìn Vĩnh Nhạc Hầu dưới đất, cười như không cười nói.

Những lời này khiến Vĩnh Nhạc Hầu tức đến run người: "Cậu..." "La Hậu, cậu dám." La Hậu không nói gì, đáp lại ông ta là vài cái nhún người, bóng dáng La Hậu đã biến mất khỏi viện của Diêu Uyển Nhi. "Mau đuổi theo." Bây giờ ông ta chẳng còn tâm trạng quan tâm Diêu Uyển Nhi thế nào nữa, ông ta phải tìm được La Hậu ngay lập tức.

Không thể để nó cho nổ tung cái phủ Hầu này được.

Khi ám vệ tìm thấy La Hậu, cậu đang ngồi trên nóc thư phòng của

Vĩnh Nhạc Hầu.

Chương 1174

Thấy người tới, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên: "Đến rồi à." Dứt lời, La Hậu đã xuất hiện sau lưng bọn họ, điểm huyệt đạo khiến họ không thể cử động: "Mấy người cứ ngoan ngoãn ở đây trước đi." Mấy tên ám vệ nhìn chằm chằm La Hậu, trên mặt cậu vẫn nở nụ cười: "Không cần nhìn bản thiếu gia như thế." "Vĩnh Nhạc Hầu đã muốn động thủ, bản thiếu gia sẽ cho ông ta biết thế nào gọi là lòng người hiểm ác." Đây là lần đầu tiên La Hậu nói nhiều với người ngoài như vậy.

Không lâu sau, Vĩnh Nhạc Hầu cũng tới nơi.

Nhìn đám ám vệ đứng trời trồng ở đó, ông ta tức không chỗ xả: "Bọn ngươi còn đứng đó làm gì?

Giết nó cho ta." Tuy nhiên mấy tên ám vệ vẫn đứng im, không nói năng gì, chỉ có ánh mắt trông có vẻ hơi sốt ruột.

Vĩnh Nhạc Hầu cũng không ngốc, nhìn một cái là nhận ra vấn đề: "Nam Kiều, cậu đã làm gì bọn họ?" Nam Kiều (La Hậu) quay đầu liếc nhìn người bên cạnh, cười như không cười nói: "Thực ra tôi cũng chẳng làm gì, chỉ là để bọn họ yên tĩnh một chút, đừng tới vướng víu chân tay thôi." Vĩnh Nhạc Hầu vốn tưởng người của mình chắc chắn ngăn được La Hậu, ai ngờ đâu chẳng những không ngăn được, ngược lại còn tự nộp mạng vào.

Bây giờ ông ta không dám tiếp tục chọc giận La Hậu, sợ cậu ném một khối thuốc nổ làm banh xác cái thư phòng này.

Trong thư phòng có rất nhiều thứ quan trọng, nếu bị nổ thì sự việc sẽ trở nên vô cùng phiền phức. "La Hậu, cậu xuống đây cho bản Hầu, đây không phải nơi cậu nên tới." "Đây là thư phòng của ông à?

Nếu không phải thư phòng thì thiếu gia tôi còn chẳng thèm tới ấy chứ." La Hậu cầm thuốc nổ trên tay, mí mắt Vĩnh Nhạc Hầu giật liên hồi.

La Hậu vẫn luôn quan sát Vĩnh Nhạc Hầu, thấy dáng vẻ lo lắng của ông ta, khóe miệng cậu khẽ nhếch: "Xem ra ông rất lo tôi cho nổ cái thư phòng này nhỉ." "Đứa con trai quý báu của ông bị dạy dỗ rồi, cũng không thể để ông thiếu phần được, Vĩnh Nhạc Hầu, ông thật sự khiến tôi quá thất vọng." Đắc tội với Ngọc ca, rõ ràng biết Ngọc ca đang nắm thóp mình trong tay, vậy mà còn dám làm chuyện như vậy, đây là chê cuộc sống quá êm đềm, muốn tìm chút kích thích cho bản thân sao? "Vĩnh Nhạc Hầu, tôi thật sự rất tò mò, rốt cuộc ông lấy đâu ra sự tự tin đó?

Rõ ràng biết Ngọc ca nắm thóp ông, ông không hành sự khiêm tốn thì thôi đi, lại còn phô trương như vậy, ông coi chứng cứ trong tay chúng tôi là đồ bỏ đi à?" Không phải là không muốn động vào Vĩnh Nhạc Hầu, chỉ là muốn nhìn ông ta từng bước tự tìm đường chết mà thôi.

Mà Vĩnh Nhạc Hầu vậy mà lại đi đúng theo con đường Ngọc ca đã thiết kế.

Loại người dễ bị chọc giận thế này, thật không biết làm sao ngồi lên được cái ghế Hầu gia này nữa.

Lời của La Hậu khiến Vĩnh Nhạc Hầu cau mày: "Bây giờ rời đi, ta có thể không so đo với cậu." Sự việc đã đi đến bước này, Vĩnh Nhạc Hầu đã không còn cách nào truy cứu xem mình rốt cuộc làm sai ở đâu.

Ông ta hiện tại chỉ muốn La Hậu mau chóng rời khỏi thư phòng của mình.

Thứ cậu ta cầm trên tay quá nguy hiểm. "Nhưng tôi muốn so đo." Nói xong, La Hậu lật một miếng ngói lên, lấy mồi lửa châm ngòi thuốc nổ rồi ném xuống. "Vĩnh Nhạc Hầu, hy vọng ông may mắn một chút, thư phòng sẽ không bị nổ thành phế tích." Nói xong người đã rời đi.

Vĩnh Nhạc Hầu căn bản không dám vào trong, mấy tên ám vệ bị điểm huyệt vẫn còn ở trên đó.

Vĩnh Nhạc Hầu thậm chí không kịp cứu người, chỉ đành quay người bỏ chạy.

Vừa chạy ra ngoài, sau lưng liền vang lên tiếng nổ chấn động.

Thư phòng vừa nãy còn nguyên vẹn giờ đã sập một nửa, chỉ còn trơ lại một nửa, còn mấy tên ám vệ cũng bị nổ bị thương.

Mức độ thương tích trên người mỗi tên một khác.

La Hậu đã đi xa nghe thấy tiếng nổ này, khóe miệng khẽ nhếch lên, đưa tay ngoáy ngoáy tai.

Đã bảo là đừng có chọc vào cậu mà.

Ở một bên khác, Tô Ngọc nghe thấy tiếng nổ, nhìn sang Lạc Diễm đang đứng cạnh.

Lạc Diễm vẻ mặt vô tội nói: "Ngọc ca, cái này không liên quan đến em, không phải em làm đâu." "Anh biết, cậu đưa thuốc nổ cho ai?" "La Hậu." Lạc Diễm chẳng cần suy nghĩ, bán đứng La Hậu ngay lập tức.

Tô Ngọc tức cười: "Cậu nói nghe hùng hồn gớm nhỉ." Tất cả mọi người đều ở đây, cũng chỉ có mỗi La Hậu là vắng mặt.

Lạc Diễm cười hì hì: "Là lúc La Hậu đi qua xin em đấy chứ, chắc chắn là Vĩnh Nhạc Hầu đã làm gì đó chọc giận cậu ấy rồi." "Nếu không La Hậu cũng sẽ không dùng đến thuốc nổ, chỉ là không biết La Hậu đã cho nổ chỗ nào của phủ Vĩnh Nhạc Hầu thôi." Cậu ta đã bắt đầu mong chờ xem chỗ bị nổ là chỗ nào rồi.

Nhìn dáng vẻ mong chờ của Lạc Diễm, Tô Ngọc khóe miệng giật giật nhìn cậu: "Cậu có phải rất muốn biết La Hậu đã nổ chỗ nào không?" Lạc Diễm chần chừ một chút rồi gật đầu: "Em đúng là rất muốn biết, Ngọc ca anh chẳng lẽ không muốn biết sao?" Cậu cảm thấy nếu La Hậu đã ra tay thì chắc chắn sẽ không chọn bừa một chỗ, chỗ bị nổ chắc chắn là nơi khiến Vĩnh Nhạc Hầu đau đớn muốn chết. "Thư phòng." Tô Ngọc không cần nghĩ ngợi nói ngay.

Lạc Diễm ngẩn người: "Ngọc ca, anh nói La Hậu nổ thư phòng á?" Tô Ngọc gật đầu: "Cả cái phủ Vĩnh Nhạc Hầu, nơi đáng để La Hậu ra tay cho nổ, ngoại trừ thư phòng của Vĩnh Nhạc Hầu ra thì chẳng còn chỗ nào khác." "Dù sao lúc các cậu mới đến đã cho nổ hết những chỗ cần nổ rồi, giờ mấy cái xây lại đều là những nơi không quan trọng.

Tính cách của La Hậu là chỉ thích đâm dao vào tim người khác, muốn làm Vĩnh Nhạc Hầu khó chịu thì điểm cậu ấy nhắm vào chỉ có một, đó chính là thư phòng." Rốt cuộc những nơi như thư phòng chứa rất nhiều đồ cơ mật, một khi bị nổ sẽ đem lại rất nhiều rắc rối cho Vĩnh Nhạc Hầu.

Lạc Diễm tán đồng gật đầu, quả thực là như vậy.

Nếu La Hậu thực sự nổ thư phòng của Vĩnh Nhạc Hầu, đợi cậu ấy về nhất định phải thưởng cho cậu ấy một cái mới được. "Đừng có làm bậy." Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm thế này, mắt đảo lia lịa, nhìn một cái là biết đang ủ mưu tính kế chuyện xấu gì. "Ngọc ca, em có làm gì đâu." Lạc Diễm tuyệt đối không thừa nhận mình muốn làm chuyện xấu. "Cậu còn muốn làm gì nữa?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Lạc Diễm.

Tên này có phải coi thường sự hiểu biết của anh về cậu ta quá không? "Ngọc ca, anh phải tin em." Lạc Diễm trừng mắt nói. "Ừ, tin cậu." Tin cậu mới là lạ. "..." Dáng vẻ nói dối của Ngọc ca ca thật sự quá giả trân.

Một lát sau La Hậu đã trở về, Lạc Diễm nhìn vẻ mặt không vui của La Hậu, tò mò hỏi: "La Hậu, Vĩnh Nhạc Hầu đắc tội gì với cậu thế?" "Có phải cậu nổ banh thư phòng của ông ta rồi không?" La Hậu gật đầu: "Ừ, nổ rồi." Lạc Diễm quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, anh đoán quả nhiên không sai, La Hậu thực sự cho nổ thư phòng người ta rồi." "Vậy Vĩnh Nhạc Hầu không phải tức chết sao?

Sau này ông ta có tới tìm Ngọc ca gây phiền phức không?" Lạc Diễm có chút lo lắng nói. "Không cần lo chuyện này." Tô Ngọc nhìn La Hậu, thấy giữa hai lông mày cậu vẫn còn đầy sát khí, có chút kinh ngạc: "Sao vậy?

Vĩnh Nhạc Hầu đã làm gì mà khiến cậu giận thế?" Không sai, La Hậu chính là đang tức giận, hơn nữa còn là vô cùng tức giận, thậm chí sắp không khống chế nổi mình nữa rồi. "Mấy ngày nay em vẫn luôn bảo vệ Diêu phu nhân, sau đó Vĩnh Nhạc Hầu biết được, liền chạy tới tìm Diêu phu nhân, sau đó nói em và Diêu phu nhân quan hệ không sạch sẽ." Nói đến đây, mặt La Hậu đen sì.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời này, phun luôn ngụm nước ra ngoài, không dám tin nhìn La Hậu: "Cậu nói cái gì?

Đây thật sự là lời Vĩnh Nhạc Hầu nói ra sao?" La Hậu gật đầu: "Vâng." Vương Cẩn Hòa giờ coi như đã hiểu tại sao La Hậu lại tức đến mức cho nổ thư phòng của Vĩnh Nhạc Hầu rồi.

Đây không phải là Vĩnh Nhạc Hầu tự tìm đường chết sao?

Vương Cẩn Hòa cạn lời quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Em chưa từng thấy ai muốn chết như người này." Tô Ngọc cũng không ngờ chỉ vì La Hậu giúp đỡ mà Vĩnh Nhạc Hầu lại có thể hiểu lầm như

vậy.

Đưa tay day day mi tâm, cho dù Vĩnh Nhạc Hầu bị nổ thư phòng thì đó cũng là do ông ta tự chuốc lấy. "Ngọc ca, bao giờ chúng ta mới có thể giết Vĩnh Nhạc Hầu?" La Hậu càng nghĩ càng giận, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn La Hậu.

Không xong rồi, xem ra Vĩnh Nhạc Hầu thực sự chọc giận Nam Kiều rồi, nếu không Nam Kiều sao có thể nói ra những lời như vậy.

Chương 1175

"Không muốn nhìn thấy ông ta đến thế sao?" La Hậu nghiêm túc gật đầu: "Nhìn thấy ông ta em đau mắt." "Sắp rồi." Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, đợi người đứng sau lưng Vĩnh Nhạc Hầu xuất hiện, anh sẽ có thể động thủ.

Vốn còn tưởng có thể đối đầu với mười vạn binh lính trong tay ông ta, giờ xem ra căn bản không cần dùng đến. "Còn tưởng có thể đấu với quân đội trong tay ông ta, giờ xem ra không cần nữa rồi, thật thất vọng." Liếc xéo Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười: "Tô Ngọc, anh thế này là được hời còn khoe mẽ đấy." "Không phải, anh chỉ không ngờ ông ta không có tiền nuôi nhiều binh lính như vậy mà vẫn cố sống cố chết giữ nhiều người trong tay, thế thì có tác dụng gì?" Chỉ lãng phí tiền bạc mà thôi.

Có thời gian này, chi bằng huấn luyện tốt những người hiện có.

Người đông, chất lượng cuộc sống không theo kịp, mọi người đều sẽ bất mãn, tân binh căn bản không có tình cảm với ông ta, càng đừng nhắc gì đến lòng trung thành, đám lính đó không phản bội ông ta đã là tốt lắm rồi. "Anh nói cũng phải." "Quân đội vài vạn người, chỉ cần huấn luyện tốt, vẫn có thể lấy một địch nhiều, chỉ tiếc Vĩnh Nhạc Hầu không nghĩ đến điều này, ông ta chỉ nghĩ đến quân số thôi." Tô Ngọc nhún vai thất vọng nói.

Vĩnh Nhạc Hầu này trông có vẻ không được thông minh cho lắm. "Tô Ngọc, anh thế này cứ làm em cảm thấy anh rất gợi đòn." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc im lặng hồi lâu mới mở miệng nói. "Cũng không hẳn, đám lính ban đầu dưới trướng ông ta, anh nghĩ là trung thành với ông ta, cũng thực sự muốn nghiêm túc huấn luyện, nhưng hiện tại e là lính già cũng chẳng muốn động đậy nữa rồi." Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, sao anh lại có suy nghĩ như vậy: "Sao anh lại cảm thấy thế?" "Chuyện rất đơn giản, dù sao Vĩnh Nhạc Hầu cũng không thể cho họ cuộc sống tốt, chỉ có thể nhìn họ chịu khổ, thậm chí cơm còn ăn không no, trong tình huống này, nếu còn có người thật lòng thật dạ trung thành với Vĩnh Nhạc Hầu thì mới là lạ đấy." Tô Ngọc đầy ẩn ý nói. "Thêm nữa lại có tân binh gây sự bên cạnh, mới đầu còn chưa có gì, thời gian lâu dần, lại thêm mấy tháng không phát quân lương, cứ như vậy thì vấn đề gì cũng lòi ra hết." Tô Ngọc nói thẳng suy nghĩ của mình.

Vương Cẩn Hòa càng nghe càng thấy vô cùng có lý: "Anh nói quá đúng, Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là rất kỳ cục." "Ai bảo không phải chứ?

Nhưng chuyện này đối với chúng ta đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là Vĩnh Nhạc Hầu căn bản chưa từng nghĩ đến việc giải quyết vấn đề này." "Sao anh biết?" Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi.

Anh đến đây mới được bao lâu?

Sao cái gì cũng biết thế?

Là anh quá thông minh, hay là cô thực sự quá ngây thơ? "Anh cho người đi điều tra rồi, Vĩnh Nhạc Hầu để khiến bọn họ yên tĩnh lại đã giết một số người, chỉ tiếc là sau đó số người không muốn huấn luyện lại càng nhiều hơn." Tô Ngọc thích thú nói.

Vĩnh Nhạc Hầu đã đưa ra một quyết định sai lầm nhất. "Vĩnh Nhạc Hầu ngu thật." Vương Cẩn Hòa ngẫm nghĩ rồi buông một câu.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng, quả thực rất ngu." Hơn nữa còn là ngu hết thuốc chữa. "Em đang nghĩ gì thế?" "Hả?

Em chẳng nghĩ gì cả, em chỉ đang nghĩ xem bao giờ Vĩnh Nhạc Hầu sẽ qua đây tìm anh." Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh cho rằng Vĩnh Nhạc Hầu sẽ qua tìm anh?

Chắc là không đâu nhỉ?

Chẳng lẽ Vĩnh Nhạc Hầu không phải nên ngậm bồ hòn làm ngọt sao? "Sao?

Em không tin à?" Nhìn Vương Cẩn Hòa vẻ mặt không tin, Tô Ngọc cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng là có một chút, em chỉ cảm thấy Vĩnh Nhạc Hầu chắc không ngu đến mức qua đây để bị mỉa mai đâu nhỉ?" "Haha, thế thì em quá đề cao Vĩnh Nhạc Hầu rồi, nếu là chỗ khác thì có khả năng ông ta sẽ làm thế, nhưng La Hậu nổ không phải chỗ nào khác mà là thư phòng của ông ta, đoán chừng ông ta còn có người bị thương, trong tình huống phẫn nộ ông ta không cách nào giữ bình tĩnh được, cho nên khả năng đến tìm chúng ta gây phiền phức là lớn nhất." Tô Ngọc giải thích đơn giản với Vương Cẩn Hòa.

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa vẫn lắc đầu: "Em vẫn cảm thấy không có khả năng lắm, rốt cuộc Vĩnh Nhạc Hầu chắc không ngu xuẩn đến thế chứ?" "Tiểu Hòa, em đừng có không tin, ông ta thực sự có khả năng như vậy đấy." Tô Ngọc im lặng một chút, nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Nếu em không tin thì chúng ta cá cược thế nào?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười híp mắt hỏi.

Vương Cẩn Hòa cân nhắc một chút, cuối cùng quả quyết lắc đầu: "Thôi bỏ đi, em mới không thèm cá cược với anh." Cá cược với Tô Ngọc, người thua cuối cùng chắc chắn là cô, nếu cô thua chắc chắn sẽ xui xẻo.

Chuyện tự mình hại mình thế này cô không thể làm được.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không phải em thấy không có khả năng sao?

Sao không dám cá với anh nữa rồi?" Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: "Bởi vì em cá với anh thì người xui xẻo chắc chắn là em, em mới không cho anh cơ hội này." Tô Ngọc có chút tiếc nuối nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vậy thì thật là đáng tiếc." Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa tức giận nói: "Tiếc cái đầu anh ấy." "Tiểu Hòa nói năng cho đàng hoàng." Hừ một tiếng, Vương Cẩn Hòa không nói gì nữa, cô cũng đang mong chờ xem Vĩnh Nhạc Hầu có đến hay không.

Thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, Tô Ngọc cũng không vạch trần, cùng cô chờ đợi là được.

La Hậu ngồi bên cạnh nhìn bọn họ hai mặt nhìn nhau, sao cứ có cảm giác Ngọc ca đang bắt nạt tẩu tử thế nhỉ?

Không lâu sau, Vĩnh Nhạc Hầu quả nhiên đùng đùng nổi giận đi tới.

Vương Cẩn Hòa nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đang giận dữ, trong lòng có chút may mắn, ghé vào tai Tô Ngọc nói nhỏ: "May mà em không cá với anh, nếu không người xui xẻo chính là em rồi." Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, xem ra trước kia gài Tiểu Hòa nhiều quá rồi, khiến Tiểu Hòa bây giờ cũng không dễ bắt nạt nữa. "Đều không dễ bắt nạt nữa rồi." Tô Ngọc khẽ thở dài bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười, đưa tay véo má Tô Ngọc: "Anh còn mặt mũi mà nói à?

Anh lại còn muốn bắt nạt em?" Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: "Không dám, không dám bắt nạt." Trong lúc nói chuyện, Vĩnh Nhạc Hầu đã tới nơi, nhìn La Hậu ngồi bên cạnh như không có chuyện gì xảy ra, tức đến run người: "La Hậu..." La Hậu ngước mắt nhìn ông ta, chỉ liếc một cái rồi cúi đầu, một câu cũng chẳng thèm nói.

Vương Cẩn Hòa chỉ thiếu nước vỗ tay tán thưởng, La Hậu cũng lợi hại thật, biết rõ người ta sắp tức chết rồi mà còn dám trực tiếp lờ đi. "Vĩnh Nhạc Hầu ở trước mặt ta mà to tiếng với em trai ta sao?" "Ngọc Vương, La Hậu nổ thư phòng của bản Hầu, chuyện này tính thế nào?" Ông ta giờ cũng chẳng màng nhiều thế nữa, chỉ tay vào La Hậu hỏi tội.

La Hậu nhìn cái tay đang chỉ vào mình của Vĩnh Nhạc Hầu, rất muốn bẻ gãy nó.

Rũ mắt xuống, La Hậu không nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, chỉ là tâm trạng hơi khó chịu.

Vĩnh Nhạc Hầu này sao vẫn không học được khôn thế nhỉ? "Tại sao La Hậu lại nổ thư phòng của ông?" Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Vĩnh Nhạc Hầu hỏi. "Nếu bản Vương nhớ không nhầm thì cậu ấy đang giúp bản Vương làm việc ở chỗ Diêu phu nhân, tại sao lại đột nhiên đi nổ thư phòng của ông?" Tô Ngọc thấy Vĩnh Nhạc Hầu không nói gì, lại mở miệng hỏi lần nữa.

Vĩnh Nhạc Hầu im lặng, căn bản không biết nên giải thích thế nào. "Nó..." "Nó thế nào?" "Vĩnh Nhạc Hầu, La Hậu nhà chúng tôi là người đã có hôn thê, ông lại nói cậu ấy có quan hệ không sạch sẽ với Diêu phu nhân.

Cậu ấy thân là tiểu thiếu gia của La gia, chưa từng phải chịu uất ức như vậy, chỉ nổ một cái thư phòng của ông thôi mà, ông đừng có so đo tính toán với cậu ấy nữa." Vương Cẩn Hòa nhìn Vĩnh Nhạc Hầu lên tiếng.

Vĩnh Nhạc Hầu sắp tức chết rồi, đó là chỗ khác sao?

Đó là thư phòng, trong thư phòng của ông ta có rất nhiều đồ quan trọng.

Chỉ vì một hành động của La Hậu mà nổ banh hết đồ đạc của ông ta.

Cũng không biết có phải La Hậu cố ý hay không, chỗ nó ném thuốc nổ đúng ngay gần bàn làm việc, làm nổ sạch sành sanh chỗ ông ta cất giữ đồ quý giá.

Vương Cẩn Hòa nhìn Vĩnh Nhạc Hầu đang tức điên lại mở miệng lần nữa: "Vĩnh Nhạc Hầu, ông tức giận cũng vô dụng, chuyện này cũng không thể trách La Hậu được." "Muốn trách thì trách chính ông ấy." Vương Cẩn Hòa thở dài, có chút đồng cảm nói.

Vĩnh Nhạc Hầu chỉ tay vào mình: "Chỗ của ta bị người ta cho nổ, còn trách ta?" Vương Cẩn Hòa gật đầu như lẽ đương nhiên: "Không trách ông thì trách ai?

Chương 1176

La Hậu đang yên đang lành giúp tướng công tôi làm việc, ở trong viện của Diêu phu nhân cũng không trêu chọc gì ông, là ông tự chạy tới chọc giận La Hậu, cuối cùng dẫn đến chỗ của ông bị nổ, cái này trách ai được?" "Ông không chọc vào La Hậu thì cậu ấy có đi nổ thư phòng của ông không?

Còn nữa, con trai ông chẳng phải vẫn đang nằm trên giường sao?

Ông đã không còn lo lắng nữa rồi à?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vĩnh Nhạc Hầu hỏi.

Vĩnh Nhạc Hầu nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, cô thì nhìn ông ta với vẻ mặt vô tội: "Vĩnh Nhạc Hầu nhìn bản Vương phi bằng ánh mắt như vậy làm gì?

Chẳng lẽ bản Vương phi nói sai sao?" "Không sai." Tô Ngọc ở bên cạnh lên tiếng.

Vĩnh Nhạc Hầu sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương đây là muốn bao che cho La Hậu sao?" "Lời phu nhân ta nói ông không nghe hiểu à?

Người sai không phải phu nhân ta, mà là chính ông." "Ngươi..." Tô Ngọc ngước mắt nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của Vĩnh Nhạc Hầu, ông ta chắc không nhịn nổi nữa rồi nhỉ? "Vĩnh Nhạc Hầu, là ông đắc tội với La Hậu mới dẫn đến kết quả như vậy, đã làm rồi thì phải tự gánh chịu tổn thất của mình, đừng có qua đây gây phiền phức." Tô Ngọc nghịch ngón tay của mình, nhàn nhạt mở miệng nói.

Vĩnh Nhạc Hầu chưa từng thấy loại người nào mặt dày vô sỉ như vậy, rõ ràng là lỗi của mình, cuối cùng lại đẩy hết mọi chuyện lên đầu ông ta.

Tô Ngọc chắc chắn rằng ông ta không dám làm gì sao?

Nghĩ đến khả năng này, Vĩnh Nhạc Hầu thực sự không thể nhịn thêm được nữa, ông ta muốn giữ cả nhà Tô Ngọc lại đây.

Bao gồm cả mấy đứa trẻ kia. "Ngọc Vương nhớ bảo vệ người cho tốt vào, kẻo chết lúc nào không hay." Nói xong liền quay người bỏ đi.

Ông ta nhịn, đợi ông ta sắp xếp xong xuôi, chính là ngày giỗ của đám người Tô Ngọc.

Tô Ngọc giả vờ không nghe hiểu lời Vĩnh Nhạc Hầu: "Đa tạ nhắc nhở." La Hậu nhìn bóng lưng Vĩnh Nhạc Hầu, đợi người đi rồi mới hỏi: "Ngọc ca, ông ta sắp động thủ rồi nhỉ?" "Ừ, hôm nay chịu cục tức lớn như vậy, không thể cứ thế cho qua được, ông ta chắc chắn sẽ đi tìm người đứng sau." Vương Cẩn Hòa đưa tay day mi tâm: "Người sau lưng Vĩnh Nhạc Hầu liệu có phải là người của Văn Nam quốc trước kia không?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Sao em lại hỏi vậy?" "Em cảm giác hiện tại muốn động thủ với Huyền quốc hình như cũng chỉ có mỗi quốc gia này thôi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc không nhịn được cười: "Em nói đúng, nhưng cho dù bọn họ qua đây, cũng không có bao nhiêu người ở đây đâu, anh lại cảm thấy chưa chắc đã là người nước đó." "Thế à?" "Ừ, đến lúc đó xem sao." "Được." "Ngọc ca ca, bây giờ em lo là Vĩnh Nhạc Hầu có đối phó với La Hậu không?" Dù sao lúc Vĩnh Nhạc Hầu đi biểu cảm kia thật sự khiến người ta lo lắng.

Tô Ngọc im lặng, anh nhìn Nam Kiều vẻ mặt bất lực nói: "Nam Kiều, em có hiểu lầm gì về thực lực của La Hậu không đấy?" Chiến đấu lực của La Hậu không phải mạnh mẽ bình thường đâu, cậu ấy mà thực sự nổi điên đánh nhau, người bình thường không phải đối thủ của cậu ấy.

Nếu là liều mạng thì chiến đấu lực của La Hậu còn có thể lên một tầm cao mới.

Nam Kiều im lặng, cậu hình như quên mất La Hậu là người có chiến đấu lực mạnh nhất trong bốn người bọn họ. "Là em lo xa rồi." Người đáng lo căn bản không phải La Hậu, đáng lo phải là Vĩnh Nhạc Hầu mới đúng.

Vĩnh Nhạc Hầu mang theo một bụng tức giận rời khỏi phủ Hầu, đi tới một nơi khác, sau khi gặp người liền hỏi: "Người của các ngươi rốt cuộc bao giờ mới tới được?" "Sao vậy?" "Ta muốn mạng của đám Tô Ngọc, đặc biệt là cái tên gọi là La Hậu kia." Nghĩ đến La Hậu, Vĩnh Nhạc Hầu thực sự một chút cũng không muốn nhìn thấy người này, thật sự quá khiến người ta tức giận. "Trước đó chúng tôi đã nói với ông rất rõ ràng rồi, còn cần một khoảng thời gian nữa, bảo ông giữ chân người lại, ông đang làm cái gì thế hả?" Vĩnh Nhạc Hầu hiện tại căn bản không nghe lọt tai những lời này, ông ta nhìn người trước mặt nói: "Nó đã cho nổ cả thư phòng của ta rồi, Tô Ngọc cũng không ngừng bênh vực, ngươi nói xem ta còn nhịn được nữa không?" Chỉ cần nghĩ đến thôi ông ta đã thấy phiền chán rồi.

Ông ta không muốn tiếp tục nhìn thấy La Hậu ở trong nhà mình nữa, ông ta nhất định phải khiến La Hậu sống không bằng chết. "Ông chọc giận người ta thế nào vậy?" Vĩnh Nhạc Hầu hiện tại một câu cũng không muốn nói, nhìn đối phương nhíu mày hỏi: "Các người rốt cuộc có thể giúp ta đạt được điều mong muốn không?" Nguyên nhân ông ta nguyện ý hợp tác với những người này chính là nhìn trúng việc họ có thể giúp ông ta, nếu bọn họ không có cách nào giúp ông ta thì cũng đừng trách ông ta trực tiếp vứt bỏ những người này. "Chuyện này chúng tôi cần chút thời gian, không phải ông nói là chúng tôi làm được ngay." "Các người không muốn đối phó với Tô Ngọc ngay cũng được, nhưng ta muốn các người giúp ta giết La Hậu, nó phải chết." Chỉ cần nghĩ đến việc La Hậu đi theo bên cạnh Diêu Uyển Nhi, ngọn lửa giận trong lòng ông ta lại không thể kìm nén được.

Cho dù ông ta không thích Diêu Uyển Nhi, thì bên cạnh Diêu Uyển Nhi cũng không thể có người đàn ông khác.

Con tiện nhân Diêu Uyển Nhi kia, vậy mà lại tìm một người có thể làm con trai cô ta, tưởng như vậy là có thể khiến ông ta tức giận sao?

Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Vĩnh Nhạc Hầu vẫn luôn tự thuyết phục bản thân trong lòng rằng ông ta chỉ cảm thấy Diêu Uyển Nhi làm mất mặt thôi, chứ không có ý gì khác.

Người đối diện nghĩ chỉ cần không phải đối phó với Tô Ngọc ngay bây giờ thì không sao. "Chỉ là một tên La Hậu thôi mà, không thành vấn đề." Nghe thấy lời này Vĩnh Nhạc Hầu lập tức hài lòng: "Thế còn tạm được, ta chính là muốn nhìn thấy nó chết." "Người tôi sẽ đưa cho ông một ít, đến lúc đó bọn họ biết nên làm thế nào." "Được." Lúc Vĩnh Nhạc Hầu về mang theo mấy người.

Sau khi về đến phủ Hầu, ông ta nhìn đám người phía sau: "Quan trọng nhất là lấy mạng La Hậu, ngoài ra thì bắt lấy Thái tử, và con của Tô Ngọc." Mấy người nghe Vĩnh Nhạc Hầu nói vậy có chút bất mãn: "Chúng tôi biết nên làm thế nào, còn chưa đến lượt ông dạy chúng tôi làm việc." "Ngươi..." Vĩnh Nhạc Hầu vô cùng bất mãn với sự kiêu ngạo của bọn họ, nhưng hiện tại còn cần dùng đến bọn họ, đành phải ấm ức nhịn xuống.

Nhìn chằm chằm người bên cạnh, Vĩnh Nhạc Hầu cười lạnh một tiếng: "Như vậy là tốt nhất, đừng có mà cuối cùng không đối phó được La Hậu lại còn tự nộp mạng vào." Mấy người nghe thấy lời Vĩnh Nhạc Hầu, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi. "Vĩnh Nhạc Hầu, ông nói chuyện tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng nói những lời khiến người khác tức giận." Một người trong đó cảnh cáo.

Câu nói đơn giản khiến Vĩnh Nhạc Hầu cười khẩy, đánh giá bọn họ từ trên xuống dưới, cười như không cười nói: "Các người hình như tức giận rồi?

Không phải lợi hại lắm sao?

Ta tùy tiện nói một câu mà cũng tin à?" "Được rồi, chúng tôi chỉ làm việc mình nên làm, còn những cái khác không cần nói nhiều." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn dáng vẻ đắc ý của bọn họ, ánh mắt hơi lạnh, quay người bỏ đi.

Ông ta đột nhiên cảm thấy đám người này cũng chưa chắc đã dùng được.

Bọn họ thực sự khiến người ta rất tức giận.

Mấy người bắt đầu thương lượng chuyện đối phó La Hậu.

Buổi tối bọn họ tìm đến chỗ ở của La Hậu, bọn họ vừa tới, Tô Ngọc liền mở mắt.

Lặng lẽ ngồi dậy từ trên giường, giống như anh còn có đám người La Hậu, Nam Kiều.

Khi đám người kia xuất hiện ở cửa phòng cậu, La Hậu liền biết đám người này nhắm vào mình mà đến. "Đã đến rồi thì xuống đây tụ tập chút đi." La Hậu thong thả mở cửa đi ra.

Nhìn mấy người xuất hiện ở cách đó không xa.

Một người trong đó nhíu mày nhìn La Hậu, không ngờ bọn họ đã cẩn thận như vậy mà vẫn bị phát hiện. "Xem ra ngươi cũng là một kẻ khá đấy, đã vậy tại sao lại đi theo Ngọc Vương?" La Hậu nhìn đối phương, đám người này đang nói nhảm cái gì thế?

Cậu không đi theo Ngọc ca, chẳng lẽ đi theo bọn chúng à? "Là Vĩnh Nhạc Hầu bảo các người đến đối phó với tôi đúng không?" La Hậu nhìn bọn họ, bình thản nói.

Đối mặt với câu hỏi của La Hậu, không ai trả lời, La Hậu cũng chẳng tức giận, ngược lại còn cười híp mắt nói: "Các người không nói cũng chẳng sao, đoán một cái là biết chuyện gì rồi." Hiện tại người hận cậu chết đi được, cũng chỉ có mỗi một mình Vĩnh Nhạc Hầu thôi. "Đây không phải chuyện ngươi nên biết, động thủ, đánh nhanh thắng nhanh." Bọn họ ở lại đây lâu, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của Tô Ngọc.

Võ công của Tô Ngọc quá lợi hại, bọn họ chưa chắc có thể an toàn rời đi khỏi tay đối phương.

Mấy người đồng thời ra tay, La Hậu liếc nhìn bọn họ, trong mắt là chiến ý nồng đậm.

Cậu đã rất lâu không được động thủ cho đàng hoàng rồi.

Cậu thực sự rất mong chờ được đánh một trận với bọn họ, xem xem thế lực của đám người này thế nào.

Hơn nữa cậu đã rất lâu không được đánh nhau ra trò với ai rồi, thật là nôn nóng quá đi.

Chương 1177

Bình thường toàn đấu với đám Nam Kiều, hoặc là với Ngọc ca.

Nhìn những kẻ đã lao đến trước mặt, La Hậu liếm môi: "Đến đúng lúc lắm." La Hậu không chút sợ hãi nghênh đón, một quyền đấm lui kẻ đi đầu, khiến hắn phải lùi lại mấy bước. "Xem ra các người cũng không lợi hại như vậy nhỉ?" La Hậu cười như không cười nhìn bọn họ nói.

Người bị đánh lui vung vung tay, mới chỉ chạm mặt một cái, hắn đã cảm giác tay mình bị chấn động đến tê dại.

Vốn tưởng La Hậu không quá lợi hại, hiện tại xem ra bọn họ đã hiểu lầm về thế lực của đối phương. "Không ngờ ngươi tuổi còn nhỏ mà lại lợi hại như vậy." La Hậu cười đáp: "Cảm ơn đã khen, nhưng người phái các người đến không nói với các người rằng tôi là một kẻ điên sao?" "Biết kẻ điên nghĩa là gì không?" La Hậu vừa dứt lời, người đã xuất hiện ngay sau lưng đối thủ, đấm mạnh một quyền vào lưng hắn.

Nhìn kẻ kia ngã rạp xuống đất, khóe miệng La Hậu khẽ nhếch lên: "Tôi là người có lực chiến mạnh nhất trừ Ngọc ca ra, các người đến tìm tôi gây phiền phức thì không có kết quả tốt đâu." Ở bên cạnh quan sát, Nam Kiều bất mãn nói: "Ngọc ca ca, La Hậu có phải quá kiêu ngạo rồi không?" "Cậu ấy nói thật đấy, không nói sai đâu." Tô Ngọc cười trấn an.

Tuy nói là vậy, nhưng La Hậu thế này có phải hơi quá đáng không? "Haizz, muốn đánh La Hậu quá thì phải làm sao?" Nam Kiều lẩm bẩm.

Bạch Khởi đứng bên cạnh liếc Nam Kiều một cái, tức giận nói:

"Cậu có đánh lại La Hậu không?

Mà đòi đánh người ta?" Tô Ngọc nhìn hai người đùa giỡn, bọn họ có phải quá không coi khách không mời ra gì rồi không?

Không biết có phải do tiếng động của họ quá lớn hay không mà đã thu hút sự chú ý của đối phương.

Hắn quay đầu nhìn đám người Tô Ngọc: "Đến nhanh thật đấy." "Chúng ta ở cùng một viện, các người đến rầm rộ như vậy, xem ra Vĩnh Nhạc hầu không nói cho các người biết chuyện này." Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và mọi người từ trong bóng tối bước ra.

La Hậu hưng phấn nói: "Ngọc ca, mọi người đừng động thủ, để mình tôi thôi." Cậu ấy đã rất lâu rồi không hưng phấn như thế.

Nhìn bộ dạng quá mức phấn khích của La Hậu, Tô Ngọc biết hôm nay nếu không để cậu ấy đánh cho đã nghiền thì sau đó chắc chắn sẽ không vui, bèn gật đầu đồng ý. "Được, cậu tự mình cẩn thận một chút." "Ngọc ca yên tâm, tôi tự biết chừng mực." "Vậy thì tốt." La Hậu nhìn bọn họ, khóe miệng khẽ nhếch: "Thật là mong chờ a." Nam Kiều vẻ mặt thất vọng nói: "Sao lại không phải đến tìm em chứ?" Đám người đối diện nghe La Hậu nói vậy, có cảm giác nhục nhã vì bị coi thường: "Tự đại." "Tôi đây không gọi là tự đại, tôi gọi là tự tin, nhưng loại người như các người chắc là không thể hiểu được đâu." Dứt lời, La Hậu đã động thủ.

La Hậu khi dốc toàn lực quả thực giống như một cỗ máy chiến đấu, mấy người cùng lúc lao vào cũng rất khó tiếp cận cậu, không những thế, cuối cùng còn tự mình bị thương không ít.

Mà nắm đấm của La Hậu đánh vào người thực sự quá đau. "Ngươi..." "Đau không?" La Hậu nhìn kẻ bị mình đấm một quyền hồi lâu chưa hoàn hồn lại, hỏi.

Quyền pháp của cậu còn tốt hơn cả Ngọc ca đấy.

Đám người này căn bản không phải đối thủ.

Bọn họ không thể tiếp tục chờ đợi nữa, cứ tiếp tục thế này chỉ chuốc thêm rắc rối cho bản thân.

Hơn nữa bọn họ phải nhanh chóng hạ gục La Hậu, nếu không về sau sẽ chẳng còn cách nào.

Hiện tại mấy người Tô Ngọc lại đang ở đây.

Sau đó mấy người kia cũng thay đổi chiến thuật, tốc độ ra đòn ngày càng nhanh hơn.

Nhìn bộ dạng hung hãn của bọn họ, La Hậu vô cùng hài lòng gật đầu: "Thế này mới đúng chứ." Khi những kẻ đối phó với La Hậu đang nhíu mày, thì thấy La Hậu đột nhiên tháo tạ đeo trên cổ tay ra.

Nhìn khối sắt bị ném xuống đất, nghe tiếng sắt va chạm mặt đất, mấy kẻ đến ám sát La Hậu đều trợn tròn mắt.

Đây là thao tác gì?

Trên người La Hậu thế mà còn đeo tạ?

Tên này là biến thái sao?

Nam Kiều nhìn mấy kẻ đang ngẩn tò te, chặc lưỡi nói: "Các người là những kẻ bị Vĩnh Nhạc hầu hố thảm nhất đấy." Tô Ngọc nhìn bọn họ không nhịn được cười, La Hậu quả nhiên vẫn là như vậy.

Luôn luôn xuất nhân ý liệu.

Kẻ cầm đầu nhìn La Hậu, trong mắt đều là sự thẹn quá hóa giận: "Ngươi đây là đang sỉ nhục chúng ta?" "Sỉ nhục thì không đến mức, chỉ là muốn xem các người lợi hại đến đâu, chỉ tiếc là, khá thất vọng." Vốn tưởng rằng kẻ dám đến gây sự chắc chắn phải rất lợi hại, kết quả chỉ có thế này? "Rút." Một mình La Hậu đã lợi hại như vậy rồi, nếu đám Tô Ngọc ở bên cạnh cũng trực tiếp động thủ, thì bọn họ căn bản không có cơ hội sống sót rời đi.

Vĩnh Nhạc hầu đã lừa bọn họ, căn bản không nói cho bọn họ biết vấn đề thực lực của La Hậu. "Vĩnh Nhạc hầu cái tên khốn kiếp này, thế mà dám lừa chúng ta." Tô Ngọc nhìn bộ dạng của bọn họ, cảm thấy rất thú vị. "Đi?

Các người muốn đi đâu?" Tô Ngọc nhìn bọn họ.

Đã đến rồi thì ở lại đi. "Nhìn bộ dạng này của các người, đối với chuyện phía sau hẳn là phải rất hiểu rõ mới đúng." "Ngươi muốn làm gì?" "La Hậu giữ người lại, một kẻ cũng đừng hòng đi." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Ngọc ca yên tâm, đám người này chúng ta chắc chắn sẽ giữ lại." Dám đến ám sát cậu, đâu phải cứ muốn là có thể rời đi.

Mấy người kia nhìn nhau, bọn họ chỉ có thể chia nhau ra bỏ chạy.

Cho dù chỉ có một người rời đi cũng phải đi, Vĩnh Nhạc hầu và đám người này sẽ không phải là cùng một giuộc chứ?

Nghĩ đến những lời Vĩnh Nhạc hầu nói trước đó, ánh mắt bọn họ hơi lạnh đi.

Xem ra Vĩnh Nhạc hầu đã đầu quân cho Tô Ngọc rồi.

Vốn dĩ Tô Ngọc muốn giữ tất cả mọi người lại, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt biến ảo khôn lường của một kẻ trong số đó, trong lòng Tô Ngọc liền có ý tưởng.

Xem ra bọn họ cảm thấy Vĩnh Nhạc hầu đầu quân cho hắn, đạt thành thỏa thuận nào đó với hắn.

Có ý tứ.

La Hậu đương nhiên sẽ không để người rời đi, khi bọn họ muốn chạy thì cậu đã trực tiếp động thủ.

Tốc độ của La Hậu nhanh hơn rất nhiều, người bên cạnh dù có tránh né cũng không kịp.

Tô Ngọc nhìn bọn họ như vậy, thất vọng lắc đầu, xem ra đám người này thực sự chẳng ra sao cả.

Nhìn động tác của La Hậu càng lúc càng nhanh, bọn họ căn bản không có cách nào thoát thân.

Một người thế mà lại quấn lấy mấy người bọn họ, khiến bọn họ không thể rời đi, đây rốt cuộc là loại biến thái gì? "Lúc này mà các người còn có tâm tư thất thần ở đây, thật làm tôi thất vọng." Lực đạo trong tay La Hậu nặng thêm vài phần, kẻ thất thần lập tức mất đi sức chiến đấu, thậm chí ngay cả cơ hội rời đi cũng không còn.

Giải quyết xong vài người, La Hậu quay đầu nhìn những kẻ bên cạnh, cậu đã bắt đầu mong chờ rồi.

Cử động cổ tay, trên mặt La Hậu nở nụ cười, nụ cười này đối với những người còn lại mà nói, chính là nụ cười của ác ma.

Chương 1178

"Các ngươi chặn hắn lại." La Hậu tránh đòn tấn công của đối phương, trực tiếp lôi kẻ muốn rời đi kia trở lại: "Ngươi đây là muốn đi đâu?

Khi chúng tôi chưa đồng ý, ngươi muốn đi đến chỗ nào?" "Là Vĩnh Nhạc hầu muốn mạng của ngươi, ngươi đi tìm hắn ta." Tô Ngọc nhìn La Hậu một cái, La Hậu hiểu ý gật đầu, trong lúc mấy kẻ còn lại quấn lấy cậu, cậu cố ý để lộ sơ hở, một kẻ nhân lúc hỗn loạn đã bỏ chạy.

Việc để kẻ này trốn thoát dường như khiến La Hậu vô cùng tức giận: "Thật là, thế mà lại để chạy mất, điều này làm tôi rất không vui a." Dưới sự kích thích đó, thủ đoạn của La Hậu càng thêm nhanh chóng và sắc bén. "Hắn chạy rồi thì các người ở lại đi." Chỉ trong nháy mắt, người đã bị La Hậu giữ lại hết.

Ném kẻ trong tay xuống đất, La Hậu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Ngọc ca, thả tên đó đi làm gì?" "Thả dây dài câu cá lớn." Tô Ngọc cười nói.

La Hậu lập tức hiểu ra: "Anh muốn thông qua người đó tìm ra kẻ đứng sau hắn là ai?" Nam Kiều và Bạch Khởi cũng nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt đầy mong chờ, dường như đang hỏi có phải thật không.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, chính là như vậy." Mấy kẻ bị bắt sững sờ, không dám tin nhìn đám người Tô Ngọc, thả một người đi thế mà lại là chủ ý của Tô Ngọc? "Ngọc ca, chúng ta bây giờ không cần đuổi theo sao?" Nhìn kẻ kia đã mất dạng, Lạc Diễm hỏi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Không cần chúng ta đuổi theo, đã có người đi rồi." Vừa nghe có người đi theo, mấy kẻ trên mặt đất càng thêm sốt ruột.

Một kẻ trong số đó trực tiếp cắn vỡ răng độc tự sát.

Mấy kẻ còn lại cũng muốn làm như vậy, Tô Ngọc có thể ngăn cản nhưng không động thủ.

Nhìn bọn họ một cái, Tô Ngọc cũng mặc kệ, muốn chết thì cứ việc, bọn họ còn một người có thể dùng, cũng không cần lấy thông tin gì từ đám này.

La Hậu đưa tay sờ cằm vô cùng nghiêm túc nói: "Ngọc ca, chúng ta tống cả mấy người này cho Vĩnh Nhạc hầu đi?" Không biết Vĩnh Nhạc hầu sau khi tỉnh lại, nhìn thấy trước mặt có mấy cái xác chết, ông ta sẽ có suy nghĩ gì?

Liệu có bị dọa chết luôn không nhỉ?

Chỉ cần nghĩ đến thôi, La Hậu đã bắt đầu mong chờ rồi. "Được, cậu thích làm thế nào thì cứ làm thế đó." Đối với loại chuyện nhỏ này, Tô Ngọc căn bản không quản, để La Hậu tự mình đi làm. "Chúng em tới giúp cậu." Nam Kiều và mấy người kia giúp La Hậu đưa những kẻ đã chết đến chỗ Vĩnh Nhạc hầu.

Nguyên Bảo đi theo bên cạnh Tô Ngọc, nhíu mày có chút lo lắng nói: "Thiếu gia, cứ tiếp tục thế này, e là đám người kia sẽ gây ra chuyện gì đó." "Không sao.

Tùy bọn họ làm loạn, tôi cũng muốn xem bọn họ có thể quậy thành cái dạng gì." Tô Ngọc nheo mắt nói. "Về nghỉ ngơi trước đã, trời sáng là phải bắt đầu làm việc rồi." Nguyên Bảo đi theo Tô Ngọc rời đi, La Hậu và mọi người sau khi ném xác chết vào phòng Vĩnh Nhạc hầu cũng bỏ đi.

Còn về việc Vĩnh Nhạc hầu sáng mai dậy sẽ bị dọa thành cái dạng gì, đó không phải là chuyện bọn họ cần quan tâm.

Trở về phòng xong, La Hậu rất nhanh đã ngủ say. "Á..." Tiếng hét chói tai vang vọng cả căn phòng.

Vĩnh Nhạc hầu ngủ rất muộn, nghe thấy tiếng này có chút mất kiên nhẫn nói: "Ồn ào cái gì?" "Hầu gia có... có người chết." Linh Hoa nhìn mấy cái xác chết không nhắm mắt trên mặt đất, sợ đến mặt cắt không còn giọt máu.

Nghe Linh Hoa nói có người chết, Vĩnh Nhạc hầu lập tức mở mắt nhìn sang.

Khi ông ta nhìn thấy người trên mặt đất, sắc mặt lập tức thay đổi.

Đây không phải là mấy kẻ lợi hại nhất bên cạnh bọn họ sao?

Thế này mà gọi là lợi hại nhất?

Thế mà ngay cả một La Hậu cũng đối phó không xong.

Quả thực là phế vật. "Hầu gia, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Là ai đưa người tới?" Đám người này cũng quá đáng lắm rồi, thế mà dám đưa người chết đến chỗ bọn họ ở.

Vĩnh Nhạc hầu không trả lời, kẻ đưa người đến đây, ngoại trừ La Hậu ra đoán chừng cũng chẳng còn ai khác.

Mà La Hậu bọn họ đưa xác chết tới, người bên cạnh ông ta thế mà không một ai hay biết?

Quả thực là sỉ nhục to lớn.

Hít sâu một hơi, trong lòng Vĩnh Nhạc hầu đều là phẫn nộ.

Thị vệ, ám vệ bên cạnh ông ta đều là một lũ phế vật. "Lát nữa ta sẽ cho người qua dọn dẹp." Vĩnh Nhạc hầu lạnh lùng nói.

Linh Hoa còn muốn nói gì đó, chỉ là nhìn thấy sắc mặt khó coi của Vĩnh Nhạc hầu, lời đến bên miệng thế nào cũng không nói ra được.

Nhìn Vĩnh Nhạc hầu rời đi, Linh Hoa vội vàng đi ra ngoài, bất kể thế nào, ả vẫn nhớ đến những đôi mắt trợn trừng kia.

Tuy rằng ngày thường ả cũng giết người, nhưng căn bản chưa từng tiếp xúc cự ly gần như vậy, hiện tại bắt ả tiếp xúc với những người như thế, quả thực là đòi mạng. "Phu nhân, người sao vậy?" Linh Hoa không nói gì, chỉ sai người mang chút đồ ăn tới cho ả.

Rất nhanh trong phòng đã được dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là Linh Hoa lại có chút không dám đi vào. *** "Chủ tử, chúng tôi đã tìm được địa điểm rồi." Tô Ngọc gật đầu: "Ừ, vậy đi thôi, Nam Kiều các em bảo vệ tốt cho Tiểu Hòa và mọi người." "Ngọc ca ca yên tâm, giao cho chúng em." Tô Ngọc dẫn theo Nguyên Bảo cùng La Hậu rời đi, dưới sự dẫn đường của ám vệ đến nơi bọn họ vừa tìm thấy. "Chủ tử, chính là chỗ này." "Vào đi." Tô Ngọc dẫn đầu đi vào, dọc đường gặp người nào thì đánh ngất người đó.

Rất nhanh đã đến chủ viện. "Trừ ngươi ra không còn một ai sống sót?" "Đúng, Vĩnh Nhạc hầu không nói thật với chúng ta, hắn không nói cho chúng ta biết thực lực của đối phương, là chúng ta khinh địch." Bọn họ đánh không lại là một chuyện, khinh địch lại là một chuyện khác.

Nếu không phải vì khinh địch, bọn họ chưa chắc đã bị người ta bức bách đến tình cảnh này. "Võ công của La Hậu rất lợi hại, hơn nữa có kinh nghiệm thực chiến rất mạnh, hắn nói thực lực của Ngọc Vương còn mạnh hơn hắn, chứng tỏ Ngọc Vương mới là kẻ thâm sâu khó lường nhất.

E rằng Vĩnh Nhạc hầu không đối phó được người này nên mới muốn mượn tay chúng ta." Đây chính là bảo bọn họ đi nộp mạng.

Thế mà còn muốn bọn họ bắt đi Thái tử và con trai của Ngọc Vương?

Đây không phải là đẩy bọn họ vào hố lửa sao?

Nghe nói vậy, kẻ cầm đầu sắc mặt rất khó coi: "Vĩnh Nhạc hầu có phải cố ý hay không?" Cố ý không nói cho bọn họ thực lực của La Hậu, muốn người trong tay bọn họ tổn thất trong tay Ngọc Vương sao?

Người bên cạnh khẽ lắc đầu: "Không biết, nhưng chuyện này cũng không phải là không có khả năng." Một câu nói khiến sắc mặt kẻ cầm đầu càng thêm khó coi: "Giỏi cho một cái Vĩnh Nhạc hầu, xem ra ta phải đi tìm hắn ta một chuyến rồi." Hắn ta nhất định phải hỏi cho rõ ràng, Vĩnh Nhạc hầu rốt cuộc có ý gì. "E rằng các người không có cơ hội đi tìm Vĩnh Nhạc hầu nữa đâu." Giọng nói bất thình lình vang lên dọa người bên trong giật mình.

Chương 1179

Kẻ cầm đầu nhìn tên thuộc hạ hôm qua mới chạy về, tức đến không nhẹ: "Lúc ngươi về không chú ý xem sau lưng có người theo dõi hay không à?" Thế mà dẫn cả Tô Ngọc đến đây rồi.

Ngu xuẩn. "Thuộc hạ không biết." Chuyện này sao có thể...

Hắn hôm qua lúc về còn đặc biệt đi đường vòng, sao vẫn bị người ta theo dõi được.

Tô Ngọc dẫn La Hậu và mọi người bước vào, nhìn đám người trong phòng, khóe miệng khẽ nhếch: "Tìm thấy các người rồi." "Tô Ngọc, ngươi chẳng qua chỉ có vài người, ngươi tưởng ngươi có thể đối phó được chúng ta sao?" Kẻ cầm đầu nhìn Tô Ngọc chỉ mang theo ba người, hừ lạnh một tiếng nói.

Tô Ngọc này thật đúng là không biết tự lượng sức mình, thế mà dám mang có vài người tới đây.

Tô Ngọc liếc nhìn đám ám vệ đang bao vây bọn họ. "Rửa mắt mà xem." La Hậu cử động cổ tay, nhìn những người xung quanh vô cùng hưng phấn nói: "Vừa hay lúc trước tôi cũng chưa đánh đủ, tiếp tục nào." Tô Ngọc nhìn La Hậu đang hưng phấn, một chút cũng không ngăn cản, ngược lại còn rất vui vẻ. "La Hậu cẩn thận." La Hậu gật đầu: "Ngọc ca yên tâm, tôi biết rồi." La Hậu nhìn bọn họ, hưng phấn hỏi: "Vậy các người ai lên trước đây?" "Cuồng vọng tự đại." Kẻ cầm đầu nhìn đám người Tô Ngọc kiêu ngạo như vậy, hừ lạnh một tiếng: "Giết bọn chúng." "Vừa hay Tô Ngọc ngươi tự mình dâng đến tận cửa, đỡ tốn công chúng ta đi tìm ngươi." "Ồ?

Xem ra các người rất tự tin có thể đối phó được tôi a, vậy tôi sẽ rửa mắt mà nhìn, hy vọng các người sẽ không làm tôi quá thất vọng."

Một câu nói khiến kẻ địch cảm thấy bị coi thường. "Đã Ngọc Vương nói như vậy, thì các ngươi hãy tiếp đãi Ngọc Vương cho thật tốt vào." Kẻ kia nhấn mạnh hai chữ "tiếp đãi", giống như hận không thể ăn tươi nuốt sống hắn vậy.

Tô Ngọc cũng không tức giận, nhìn những người phía sau một cái, trước khi bọn họ kịp động thủ, hắn đã ra tay trước.

Lúc đầu, bọn họ còn có thể tự tin một chút, nhưng dần dần tâm thái liền sụp đổ.

Tô Ngọc ra tay bọn họ căn bản không nhìn thấy hắn xuất thủ như thế nào thì người bên cạnh đã ngã xuống.

Tốc độ ra đòn này khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Đám ám vệ mà hắn tự cho là lợi hại, đến tay Tô Ngọc, thế mà ngay cả một chiêu cũng không đỡ nổi, chuyện này quả thực là đòi mạng.

Chỉ cần Tô Ngọc đến gần ám vệ nào, bọn họ cơ bản không có cơ hội sống sót.

Nhìn thấy bộ dạng hung tàn này của Tô Ngọc, kẻ cầm đầu cuống lên.

Cứ tiếp tục thế này, người trong tay hắn đều sẽ chết trong tay Tô Ngọc. "Tô Ngọc dừng tay!" Kẻ cầm đầu gấp gáp nói.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn kẻ vừa lên tiếng: "Ngươi là đang dạy bản vương làm việc?" "Tô Ngọc ngươi đừng quá đáng, ngươi làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho ngươi?" "Lợi ích?

Lúc các người động đến em trai ta thì có nghĩ đến lợi ích không?" Tô Ngọc ném cái xác ám vệ trong tay ra, nhìn đối phương không khách khí hỏi.

Đối phương nghe Tô Ngọc nói vậy, cả người đều ngẩn ra: "Chúng ta..." "Được rồi ngươi không cần nói nữa, tôi biết ngươi muốn nói cái gì, nhưng đã không cần thiết nữa rồi, tôi không muốn nghe." Trong lúc nói chuyện động tác trên tay Tô Ngọc vẫn không hề dừng lại.

Nhìn bộ dạng hung tàn này của Tô Ngọc, kẻ cầm đầu ra tay trước, ngay khi hắn tưởng mình sắp đánh lén thành công, thì thân ảnh Tô Ngọc thế mà lại biến mất không thấy.

Mà người của hắn lại chết trong tay Tô Ngọc.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy Tô Ngọc đang đứng bên cạnh nhìn hắn: "Xem ra võ công của ngươi cũng không tệ, thảo nào dám ở trên địa bàn của bản vương mà làm càn?" "Là người Văn Nam phải không?" Ánh mắt kẻ cầm đầu khẽ biến đổi, nhìn Tô Ngọc tùy ý nói: "Không biết Vương gia đang nói gì." Đối với việc này Tô Ngọc một chút cũng không tức giận, chỉ nhìn đối phương cười nói: "Hả?

Không biết bản vương đang nói cái gì?

Không sao cả, người Văn Nam các ngươi thật làm bản vương thất vọng." "Một lần hai lần, không thể đánh trận quy mô lớn, thì liền dùng quy mô nhỏ để chọc ngoáy chúng ta?

Muốn xâm lược Huyền quốc chúng ta, các người cũng xứng?" "Tô Ngọc..." "Không cần hét lớn như thế." "Ngươi không cần vội, các người cũng không về được nữa đâu." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng nói. "Tìm người hợp tác là một quyết định không tồi, chỉ là cái người được chọn này không tốt lắm, các người muốn dựa vào binh quyền trong tay Vĩnh Nhạc hầu đúng không?

Đáng tiếc, binh lính trong tay hắn sắp phản bội hắn rồi, ngươi nói xem bọn họ còn có thể giúp các người làm cái gì?" Tô Ngọc thấy đám La Hậu có thể giải quyết được người, cũng liền không vội vã.

Nhìn kẻ đối diện có chút thẹn quá hóa giận, hắn định cùng gã tùy tiện tán gẫu. "Tô Ngọc, ngươi tưởng ngươi có thể bảo vệ được nơi này?

Một khi người của chúng ta tới đây, chỗ này của các ngươi sẽ bị san bằng." Đối phương nhìn Tô Ngọc vẻ mặt đầy âm độc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn kẻ nói chuyện, có chút kinh ngạc: "Ồ?

Lợi hại thế sao?

Không biết người của các người bao giờ mới có thể tới?

Bản vương cũng muốn xem xem, các người có thể đột phá được thủy quân do một tay bản vương huấn luyện ra hay không." "Còn nữa chúng ta vừa chế tạo ra vũ khí mới cũng chưa từng thử qua uy lực thế nào, vừa hay cũng mời các người tới giúp chúng ta thử nghiệm một chút." Lời của Tô Ngọc nói ra vô cùng tùy ý, giống như căn bản không để ý đối phương có thể đánh tới hay không. "Các người muốn đưa người tới, không biết có thể đưa tới bao nhiêu?

Chúng ta chỉ riêng binh lính phương Nam đã mấy chục vạn, không biết các người có thể tới nhiều người như vậy không?" Tô Ngọc nhìn đối phương không khách khí hỏi.

Nam Kiều vội vàng ghé lại gần, vẻ mặt tò mò hỏi: "Ngọc ca ca, bọn họ chắc không có nhiều người có thể qua đây đâu nhỉ?

Nếu có thể qua đây, cũng sẽ không đến từng chút một như thế này." "Từ biển đi qua, hao phí thời gian rất nhiều, kinh phí cũng rất lớn, chúng ta bên này thì khác, hậu phương tiếp tế lúc nào cũng có thể đưa tới, bọn họ nếu hết đồ ăn thì làm sao?

Không phải sẽ chết đói nơi đất khách quê người à?" Nam Kiều không nhịn được hỏi.

Đám người này nếu tới, chẳng phải sẽ thi cốt vô tồn sao?

Dù sao chiến tranh ở phương Nam không phải là binh đao gặp nhau, mà là trực tiếp dùng đại bác.

Đại bác này một khi bắn trúng thuyền, là có thể trực tiếp bắn thủng thuyền, đến lúc đó bọn họ chẳng phải sẽ rơi xuống biển sao?

Dưới đó chính là có không ít cá ăn thịt, đến lúc đó đoán chừng phải làm mồi trong bụng cá rồi. "Thật thảm a, các người ở đây bán mạng, viện binh phía sau lại không biết bao giờ mới có thể đưa tới." Nam Kiều đồng cảm nhìn tất cả bọn họ một cái.

Lời nói của Nam Kiều khiến có người ít nhiều cũng dao động, tuy lời Nam Kiều nói không hoàn toàn đúng, nhưng cũng là sự thật, rất nhiều lúc, bọn họ cũng chỉ có thể chờ đợi, nhưng chờ đợi vô vọng như vậy, bọn họ phải đợi đến bao giờ viện binh mới tới?

Hiện tại thế này, bọn họ chết rồi cũng chẳng ai biết.

Chỉ nghĩ thôi trong lòng đã thấy khó chịu.

Nhìn thấy những người đột nhiên tâm trạng trở nên suy sụp, kẻ cầm đầu vội vàng nói: "Các ngươi đừng nghe bọn chúng nói hươu nói vượn, sự tình không đơn giản như các ngươi nghĩ đâu." "Bọn chúng chính là đang ly gián quan hệ của chúng ta, chúng ta phải tin tưởng Quốc chủ, ngài ấy nhất định sẽ tới." Có người không nhịn được hỏi: "Khi nào?" Quốc chủ sẽ tới, ngài ấy bao giờ sẽ tới?

Kẻ cầm đầu lập tức im bặt, kỳ thực hắn cũng không biết Quốc chủ bao giờ mới tới, nhưng lúc này căn bản không phải lúc nói những chuyện này: "Các ngươi đều là người Văn Nam, lúc đến thì nên chuẩn bị sẵn sàng cho những chuyện như thế này." "Quốc chủ đã nói sẽ đối xử với gia đình các ngươi rất tốt, các ngươi đều không cần suy nghĩ cho gia đình mình sao?" Nam Kiều nhìn đám người trở nên kiên định lại, vô cùng hờ hững nói: "Cho dù ngươi thuyết phục được bọn họ thì thế nào?

Các người đáng chết thì vẫn phải chết thôi, thật là đáng thương a." "Các người sẽ không tưởng rằng chúng tôi hôm nay xuất hiện ở đây chỉ là để tán gẫu với các người chứ?" "Đi." Mấy ám vệ còn sống sót bắt đầu bảo hộ bọn họ rời đi.

Nhìn bộ dạng liều mạng của bọn họ, Nam Kiều có chút cạn lời: "Các người chạy cái gì chứ?

Cho dù các người có thể rời khỏi đây thì thế nào?

Chương 1180

Cuối cùng chờ đợi các người vẫn là kết cục tương tự thôi." "Chi bằng ngoan ngoãn theo chúng tôi về, hoặc giả sau đó còn có thể sống sót." "Vì cái hành trình chinh phạt không thể hoàn thành kia, các người cứ thế rời xa quê hương, đi đến nơi chân trời góc bể, các người xác định người nhà của các người sẽ được đối đãi tử tế?" Nam Kiều chính là một cao thủ chơi đòn tâm lý.

Nhìn bọn họ thế này cậu cười vô cùng vui vẻ, nhìn thấy bộ dạng sốt ruột của bọn họ, Nam Kiều sẽ vô cùng cao hứng.

Kẻ cầm đầu hiện tại muốn làm nhất chính là mau chóng khiến Nam Kiều câm miệng. "Ngươi câm miệng cho ta." Nam Kiều thong thả ung dung tránh đòn tấn công, Tô Ngọc nhìn Nam Kiều như vậy có chút đau đầu: "Nam Kiều em mà bị thương, trở về em chết chắc đấy." Thân thể Nam Kiều cứng đờ một chút, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, em làm sao có thể bị thương trong tay đám người này được?

Anh cũng quá coi thường em rồi đấy?" "Nghiêm túc chút đi." "Được thôi." Biểu cảm của Nam Kiều bỗng chốc trở nên nghiêm túc, ánh mắt nhìn đối thủ giống như đang nhìn người chết.

Bạch Khởi thấy Nam Kiều nổi sát tâm, vội vàng mở miệng nói: "Nam Kiều, tên này khẳng định biết rất nhiều chuyện, cậu không thể trực tiếp giết chết hắn được." Nam Kiều nhíu mày, tránh né đòn tấn công của đối phương, ánh mắt có chút không kiên nhẫn: "Thật là phiền phức, các người làm tôi rất tức giận." Nam Kiều lách mình tránh đòn tấn công của người bên cạnh, khi tên thủ lĩnh kia muốn bỏ chạy, cậu đột nhiên chắn ngay trước mặt đối phương.

Nam Kiều đá một cước khiến hắn văng từ trên mái nhà xuống:

"Tôi cho ông đi chưa?" "Rầm" một tiếng nặng nề ngã xuống đất.

Nam Kiều tung mình nhảy xuống đã đến bên cạnh đối phương, nhìn sắc mặt trắng bệch vì đau đớn của hắn, Nam Kiều nhíu mày: "Sao lại không chịu được đòn thế này?" Nhìn độ cao của ngôi nhà một chút, độ cao này một người tập võ ngã xuống, lẽ ra phải không có vấn đề gì mới đúng.

Sao tên này trông như sắp chết đến nơi vậy?

Ngồi xổm xuống định bắt mạch cho đối phương, ngay khoảnh khắc Nam Kiều ngồi xuống, kẻ nằm trên đất đột nhiên cầm dao găm đâm về phía ngực Nam Kiều.

Nam Kiều vươn tay bóp lấy cổ tay đối phương, lực độ lớn đến mức trực tiếp bẻ gãy cổ tay hắn.

Tiếng rên rỉ đau đớn khiến khóe miệng Nam Kiều khẽ nhếch: "Ông nói xem, làm gì không tốt lại cứ đòi đánh lén tôi?

Lúc tôi chơi mấy trò này ông còn không biết đang ở xó xỉnh nào đâu, thật là một chút cũng không nghe lời." "Nam Kiều phế hắn đi, đừng để người chết." "Được." "Đồng Thượng, người trong tay ngươi đều là lũ phế vật gì thế hả?

Thế mà ngay cả một La Hậu cũng không thu thập nổi." Cửa bị người đẩy ra, Vĩnh Nhạc hầu dẫn theo thị vệ của mình nộ khí đùng đùng đi vào.

Vừa vào Vĩnh Nhạc hầu liền nhìn thấy đám người Tô Ngọc đều đang ở đây.

Theo bản năng quay người muốn bỏ chạy, còn chưa kịp rời đi đã bị La Hậu chặn lại rồi. "Đã đến rồi, thì đừng vội đi nữa." "Các người muốn làm gì?

Thả ta ra." "La Hậu ngươi chẳng là cái thá gì, ngươi thế mà dám động thủ với bản hầu, ngươi muốn dĩ hạ phạm thượng sao?" Vĩnh Nhạc hầu nhìn La Hậu giận dữ quát.

Ông ta không thể tiếp tục ở lại đây, phải lập tức rời đi.

Tô Ngọc nhìn Vĩnh Nhạc hầu đang nóng lòng muốn rời đi, đi qua quan sát ông ta từ trên xuống dưới: "Vĩnh Nhạc hầu, ông đang vội cái gì?" "Xem ra việc ông làm còn nhiều hơn tôi tưởng tượng a, đã đến rồi thì ở lại đi, thông địch phản quốc, việc này ông làm cũng khá đấy, đỡ phải để tôi bảo Hùng Hiếu bọn họ động thủ, thật là tiếc nuối." Tô Ngọc nhìn Vĩnh Nhạc hầu.

La Hậu đẩy người vào trong, không cho Vĩnh Nhạc hầu rời đi.

Vĩnh Nhạc hầu nỗ lực để bản thân bình tĩnh lại.

Ông ta đúng là điên rồi, sao hôm nay nhất định phải tới tìm Đồng Thượng chứ?

Giờ thì hay rồi, thế mà lại bị Tô Ngọc nắm thóp.

Không những bị Tô Ngọc nắm thóp, hắn dường như còn biết được cái gì đó. "Ngọc Vương ngươi muốn làm gì?

Ta là một Hầu gia, ngươi còn muốn trực tiếp lấy mạng bản hầu hay sao." Nam Kiều đồng tình nhìn Vĩnh Nhạc hầu một cái, nặng nề thở dài nói: "Vĩnh Nhạc hầu ông cũng quá thảm rồi, Ngọc ca ca của tôi chính là có quyền tiền trảm hậu tấu, ông nói xem ông cứ thế sấn lại gần, Ngọc ca ca tôi không tìm ông gây phiền phức, dường như có chút xin lỗi ông rồi." "Cái gì?" Đùa gì vậy chứ? "Không đùa với ông đâu, Nhiên ca cho Ngọc ca ca quyền lợi, tất cả mọi người chỉ cần tra được bất cứ tội chứng nào, Ngọc ca ca đều có thể chém giết tại chỗ, sau đó mới báo lại chuyện này cho Nhiên ca." "Đồng Thượng trong miệng ông là người Văn Nam, ông và hắn có cấu kết gì, không cần tôi nói ông cũng biết chứ?

Vừa hay cộng thêm việc ông ý đồ mưu sát Thái tử, tội danh này lại càng lớn hơn." Tô Ngọc không ngắt lời Nam Kiều, cậu ấy nói đều là thật, bản thân hắn quả thực có năng lực này, cũng có quyền lợi này. "Ngọc ca ca, em thực sự rất tò mò lão già này lớn lên kiểu gì vậy?

Sao lại ngu xuẩn như thế chứ?" Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười: "Tò mò thế sao?

Em có thể hỏi bọn họ, hoặc giả có thể cho em một câu trả lời không tồi." "Hầu gia tử tế không làm, cứ phải làm chuyện phản quốc, Vĩnh Nhạc hầu ông cũng thật lợi hại, chỉ vì lời của một tên ngốc, ông thật sự tưởng rằng mình có thể làm thiên tử sao?" Nam Kiều trào phúng nói. "Một tên Trần Tông Diệu đã bị các người nuôi thành phế vật, hắn cũng xứng?" Nghe Nam Kiều sỉ nhục con trai mình, Vĩnh Nhạc hầu lập tức nổi giận: "Là các ngươi ép ta." Sau đó lấy ra một cái còi thổi lên.

Nhìn những người xuất hiện, Nam Kiều nhíu mày: "Dược nhân?

Trong tay các người sao lại có Dược nhân?" "Nam Kiều, Dược nhân là gì?" Tô Ngọc kỳ quái hỏi.

Nhìn thần sắc Nam Kiều dường như có chút ngưng trọng. "Là quái vật bị người ta dùng thuốc tạo ra, không sợ đau, rất lì đòn, chỉ có chặt đầu xuống mới có thể thực sự giết chết bọn chúng." Nam Kiều nhìn Dược nhân ngày càng nhiều, tâm trạng vô cùng không tốt.

Bởi vì Dược nhân này là do kẻ kia tạo ra. "Ông có quan hệ gì với Nam Cương Ngọc gia?" Giọng Nam Kiều lạnh đi rất nhiều.

Thứ này Hoàng thúc đã ra lệnh nghiêm cấm.

Ngọc gia này thế mà còn dám làm ra, đây là công khai làm trái ý của Hoàng thúc, gan của bọn họ thực sự quá lớn rồi.

Vĩnh Nhạc hầu không ngờ Nam Kiều thế mà lại biết Dược nhân:

"Không ngờ ngươi lại biết Dược nhân, cho dù ngươi biết thì thế nào?" "Các ngươi hôm nay đều phải chết ở đây." "Phải không?" Nam Kiều cười lạnh một tiếng, lá bài tẩy cuối cùng của Vĩnh Nhạc hầu chính là đám Dược nhân này sao?

Không còn đám Dược nhân này ông ta còn có thể làm gì? "Ngọc ca ca mọi người cẩn thận, đừng để bị thương." Nam Kiều không yên tâm nói.

Tô Ngọc gật đầu: "Yên tâm, bọn anh không sao." "Động thủ." Theo lệnh của Vĩnh Nhạc hầu, Dược nhân bắt đầu tấn công.

Đồng Thượng nhìn thấy Vĩnh Nhạc hầu dẫn người tới cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa đứng dậy chuẩn bị nhân lúc hỗn loạn rời đi, liền bị La Hậu đá một cước gãy xương sống, khiến hắn muốn đứng cũng đứng không dậy nổi. "Ngươi ngoan ngoãn ở yên đây cho tôi, Ngọc ca còn chưa tra hỏi ngươi, ngươi muốn đi đâu?" Lạc Diễm cử động cổ mình, đột nhiên nói một câu: "Không biết bọn chúng có sợ thuốc nổ không?" Tô Ngọc và mọi người quay đầu nhìn Lạc Diễm: "Cậu muốn làm gì?" "Ngọc ca, không muốn làm gì cả, chỉ là đang nghĩ xem có thể hốt trọn một ổ bọn chúng hay không." Lạc Diễm cười lấy lòng nói.

Sắc mặt Vĩnh Nhạc hầu lập tức thay đổi, Lạc Diễm có phải điên rồi không?

Cậu ta thật dám nghĩ.

Nam Kiều nhìn Vĩnh Nhạc hầu một cái: "Có người sợ rồi, nhưng nghĩ lại cũng đúng, đồ của Lạc Diễm chính là bảo bối mà." "Ừ, dùng đi." Tô Ngọc tự nhiên biết Nam Kiều nói là ai.

Nhìn xung quanh một cái, có chút phiền phức.

Vĩnh Nhạc Hầu cứ tưởng Tô Ngọc nhất định sẽ không để Lạc

Diễm dùng thứ nguy hiểm đó, kết quả hắn lại phán một câu "dùng đi". "Tô Ngọc, ngươi điên rồi sao?

Bên cạnh còn có dân thường đấy." Lạc Diễm lườm Vĩnh Nhạc Hầu một cái, giọng đầy mỉa mai: "Lúc bọn tôi đến đã xem xét rồi, bên ngoài chẳng có dân thường nào cả, nhà cửa xung quanh đều trống không.

Cho dù san phẳng chỗ này cũng chẳng ai biết." Chính vì biết điều này nên cậu mới không tùy tiện dùng thuốc nổ.

Mấy năm đi theo Tô Ngọc, sự bạo lệ trong lòng cậu đã sớm tan biến, cũng thấy được rất nhiều người dân nỗ lực vì cuộc sống.

Chương 1181

Dân chúng là những người mà Ngọc ca và tẩu tử muốn bảo vệ, cậu đương nhiên sẽ không làm hại những người dân vô tội đó.

Sắc mặt Vĩnh Nhạc Hầu lập tức thay đổi.

Ông ta vốn tưởng Nam Kiều và những người khác không biết tình hình ở đây, chỉ cần nói có dân thường thì họ sẽ không dám dùng thuốc nổ, không ngờ bọn họ vẫn quyết tâm dùng.

Đây đúng là kẻ điên, một đám người điên.

Ông ta nhìn chằm chằm nhóm người Tô Ngọc, nếu đã không ngăn cản được thì đánh nhanh thắng nhanh, chỉ cần không cho họ cơ hội kích hoạt thuốc nổ là được.

Dưới sự thúc giục của Vĩnh Nhạc Hầu, đám dược nhân hành động nhanh hơn hẳn, điều này khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ: "Nam Kiều có cách nào khác không?" Nam Kiều gật đầu, lấy ra một cây sáo ngọc chỉ to bằng bàn tay. "Ngọc ca ca, mọi người bịt tai lại, đừng nghe." Nam Kiều nhìn nhóm Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc và mọi người gật đầu, đưa tay bịt tai.

Bạch Khởi lên tiếng: "Cần gì phiền phức thế?

Tạm thời phong bế thính giác là được." Bạch Khởi bèn ra tay giúp họ phong bế thính giác, như vậy sẽ không nghe thấy âm thanh bên ngoài nữa.

Thấy nhóm Tô Ngọc đã chuẩn bị xong, Nam Kiều đưa sáo ngọc lên miệng, nhẹ nhàng thổi.

Vĩnh Nhạc Hầu nghe thấy âm thanh này, mày nhíu chặt, trong tai đau nhói, khí huyết trong ngực cuộn trào, tất cả đều cho thấy hành động của Nam Kiều khiến bọn họ rất khó chịu.

Và đây mới chỉ là bắt đầu.

Rất nhanh, Vĩnh Nhạc Hầu đã không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu, cả người xụi lơ trên mặt đất.

Ngay sau đó là đám dược nhân của ông ta, chúng bắt đầu quay sang tự tàn sát lẫn nhau.

Đồng Thượng nhìn cảnh này, tia hy vọng trong lòng hoàn toàn tan vỡ.

Hắn nhìn về phía Nam Kiều đang thổi sáo, không hiểu sao Nam Kiều lúc này lại toát ra một loại tà khí khiến người ta sợ hãi trong vô thức.

Tô Ngọc cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Nam Kiều như vậy, khiến anh có chút bất ngờ.

Khi đám dược nhân giết nhau gần hết, sắc mặt Nam Kiều tái nhợt, phun ra một ngụm máu tươi.

Tô Ngọc biến sắc, vội vàng bước tới đỡ lấy Nam Kiều: "Sao rồi?" Nam Kiều lắc đầu, cậu không sao, chỉ là bị phản phệ, nghỉ ngơi một chút là khỏi.

Bạch Khởi sau khi giải khai thính giác cho mọi người liền bước tới bắt mạch cho Nam Kiều: "Ngọc ca, Nam Kiều bị phản phệ rồi." "Phản phệ?" La Hậu sắc mặt khó coi nhìn bộ dạng này của Nam Kiều, rồi quay sang nhìn đám dược nhân còn lại và trực tiếp ra tay.

Thủ đoạn hạ thủ cực kỳ lăng lệ, Tô Ngọc biết cậu ấy đang tức giận.

Nhưng chính anh cũng rất tức giận. "Bạch Khởi, chăm sóc Nam Kiều." Tô Ngọc nói với Bạch Khởi. "Được." Sau khi Tô Ngọc và Nguyên Bảo gia nhập chiến trường, đám dược nhân chết càng nhanh hơn.

Khi tên dược nhân cuối cùng chết trong tay Tô Ngọc, anh nhìn hai người đang nằm dưới đất: "Giải về." "Vâng." Nam Kiều vốn tưởng mình có thể gượng đến lúc về, kết quả chưa ra khỏi cửa đã ngất xỉu.

Thấy Nam Kiều suýt ngã, Tô Ngọc vội vàng kéo người về phía mình, bế thốc cậu lên rồi nhìn Vĩnh Nhạc Hầu: "Nam Kiều mà xảy ra chuyện gì, ta sẽ bắt tất cả những người quan trọng của ông phải chôn cùng em ấy." Từ lúc quen biết đến nay đã mấy năm, anh chưa từng thấy Nam Kiều yếu ớt như vậy.

Đây là lần đầu tiên.

La Hậu thấy Nam Kiều như vậy càng giận điên người, Lạc Diễm thậm chí còn giơ chân đá vào người Vĩnh Nhạc Hầu.

Mấy người bọn họ là những người ở bên nhau lâu nhất, quan hệ tự nhiên cũng tốt nhất, giờ Nam Kiều lại ra nông nỗi này. "Về trước đã." Nếu biết Nam Kiều đối phó với đám dược nhân đó sẽ bị phản phệ, anh nói gì cũng sẽ không để cậu ấy ra tay.

Về đến phủ Vĩnh Nhạc Hầu, Tô Ngọc bảo Nguyên Bảo: "Dán hết tội chứng của Vĩnh Nhạc Hầu ra ngoài, ba ngày sau chém đầu.

Những người khác đều bị phát phối đến vùng đất khổ hàn, vĩnh viễn không được quay về." "Vâng." Nguyên Bảo nhìn sắc mặt âm trầm của Tô Ngọc, biết thiếu gia đang giận vì chuyện của Nam Kiều.

Vương Cẩn Hòa thấy Nam Kiều được Tô Ngọc bế về, sắc mặt vẫn còn hơi tái, vội vàng chạy lại: "Nam Kiều sao thế?" "Bị phản phệ." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, vào trong nhà rót một cốc linh tuyền thủy: "Cho em ấy uống chút nước đi." Tô Ngọc để Nam Kiều dựa vào người mình, cẩn thận đút nước cho cậu uống.

Đợi uống hết cốc nước mới đặt Nam Kiều xuống giường: "Bạch Khởi, cậu qua khám cho Nam Kiều xem, cần điều dưỡng thế nào thì dùng loại thuốc tốt nhất." Linh tuyền thủy của vợ anh là thứ tốt nhất để điều dưỡng cơ thể, nhưng anh vẫn lo lắng sau này sức khỏe Nam Kiều sẽ có vấn đề, cần dùng thêm thuốc mới có thể dưỡng tốt.

Bạch Khởi bắt mạch cho Nam Kiều xong liền nói: "Ngọc ca yên tâm, Nam Kiều chỉ bị phản phệ, sau này tịnh dưỡng nghỉ ngơi là được rồi.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng của Nam Kiều, tôi e là Ngọc gia ở Nam Cương đã chuẩn bị dược nhân từ lâu, còn có ý đồ nhắm vào vị trí Nam Cương Vương nữa." Dược nhân xuất hiện tuyệt đối không phải để cho người khác tùy tiện dùng.

Nếu không có mục đích khác thì cậu không tin.

Tô Ngọc đăm chiêu gật đầu: "Cậu nói đúng, đợi Nam Kiều tỉnh lại sẽ hỏi em ấy, sau đó viết thư cho Cận thúc, bảo chú ấy cẩn thận." "Được." "Ngọc ca anh cứ đi làm việc đi, ở đây có bọn em lo cho Nam Kiều rồi, anh không cần lo lắng." Bạch Khởi an ủi.

Hiện tại muốn xử lý Vĩnh Nhạc Hầu, chắc chắn còn rất nhiều việc phải làm, Ngọc ca không nên tiếp tục ở lại đây.

Tô Ngọc gật đầu: "Được, vậy giao Nam Kiều cho các cậu." Anh quả thực còn phải xử lý chuyện này. "La Hậu, cậu viết thư cho cha mẹ, bảo họ qua đây một chuyến.

Cậu sắp đính hôn với Diêu Thi Hàm, họ không đến thì không hợp lý." Tô Ngọc nhìn La Hậu nói. "Được." La Hậu gật đầu, lát nữa sẽ đi viết thư. "Em đi hầm chút canh gà cho Nam Kiều, đợi cậu ấy tỉnh lại là có thể uống rồi." Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc. "Làm phiền em rồi." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, không vui nói: "Nam Kiều cũng là em trai em, anh khách sáo với em làm gì?" Người này còn coi cô là người một nhà không vậy?

Tô Ngọc cười gật đầu: "Em nói đúng." Tô Ngọc nói với Vương Cẩn Hòa vài câu rồi đi ra ngoài.

Lúc này Nguyên Bảo đã dán hết tội chứng của Vĩnh Nhạc Hầu ra.

Dân chúng đều biết Vĩnh Nhạc Hầu đã làm những gì.

Khi biết hắn định bắt cóc Thái tử và con của Vương gia, ai nấy đều tức giận không thôi.

Hoàng thượng và Vương gia mới là ân nhân cứu mạng của họ, Vĩnh Nhạc Hầu lại dám nhắm vào con cái của hai người, sao có thể chấp nhận được? "Vĩnh Nhạc Hầu vì sao lại làm thế?

Trước kia còn thấy ông ta là người không tồi, sao giờ lại biến thành thế này?" "Đúng vậy, ông ta làm vậy có mục đích gì?" "Đừng vội, đợi tôi đọc hết đã." Người đang xem bằng chứng xua tay, bảo mọi người đừng thúc giục.

Rất nhanh đã đọc xong, đọc xong sắc mặt ai nấy đều đen sì: "Tên Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là không biết tốt xấu." "Sao vậy?" "Hắn ta lại dám câu kết với người nước khác, chính là phản quốc, hơn nữa còn muốn cùng người của nước khác tranh giành hoàng vị của nước ta." Dân chúng xung quanh nghe thấy câu này, mặt mày đều tối sầm.

Chương 1182

Họ chỉ công nhận vị Hoàng thượng hiện tại.

Chỉ có Hoàng thượng này mới thật lòng đối tốt với dân, một lòng muốn cho họ cuộc sống ấm no. "Cái tên Vĩnh Nhạc Hầu này đúng là không bằng cầm thú, lại dám có suy nghĩ như vậy.

Ngai vàng của Hoàng thượng cũng là thứ mà loại người như hắn có thể mơ tưởng sao?

Chúng ta bây giờ chỉ nhận Hoàng thượng đang tại vị, đợi sau này Hoàng thượng thoái vị thì cũng chỉ nhận Thái tử điện hạ.

Nghe nói Thái tử điện hạ là do Vương gia một tay dạy dỗ, con người cũng vô cùng xuất sắc." "Không sai, chúng ta có Thái tử, có trữ quân tương lai, đám người bọn chúng tính là cái thá gì?" Lại còn muốn tranh giành ngôi vị ngay lúc bọn họ vừa mới được yên ổn.

Vĩnh Nhạc Hầu hắn xứng sao? "Vĩnh Nhạc Hầu phạm tội, ba ngày sau sẽ bị xử trảm.

Những người khác trong nhà Vĩnh Nhạc Hầu, ngoại trừ người của bổn gia bị lưu đày, những người còn lại không liên quan, không biết chuyện này đều được thả." "Vậy còn phu nhân thì sao?" "Vĩnh Nhạc Hầu không thích phu nhân, ngay cả hai đứa con cũng ghét lây.

Con gái của đệ tử Vĩnh Nhạc Hầu còn theo họ phu nhân, chuyện này chắc chắn không liên quan đến họ." "Nói đúng lắm." Những lời bàn tán của dân chúng khiến Diêu Uyển Nhi, người vẫn luôn theo dõi tin tức, thở phào nhẹ nhõm.

Linh Hoa khi biết mình sắp bị đày đến vùng đất khổ hàn thì cả người chết lặng.

Ả vội vàng đi tìm Diêu Uyển Nhi: "Phu nhân cứu tôi với, bà có quan hệ tốt với Vương gia như vậy, bà đi nói giúp tôi với họ đi.

Chuyện này không liên quan đến tôi, cầu xin Vương gia tha cho tôi đi." Nhìn Linh Hoa xông vào, Diêu Uyển Nhi chẳng hề bất ngờ chút nào. "Cô đến đây làm gì?" Trong mắt Diêu Uyển Nhi hiện lên vẻ chán ghét, bà cực kỳ không thích Linh Hoa. "Phu nhân, tôi không muốn đi, cầu xin bà..." "Đó là chuyện của cô, liên quan gì đến tôi?

Mệnh lệnh của Vương gia đâu phải thứ một người bình thường như tôi có thể chi phối." Cho dù Vương gia có nể mặt bà, thì bà dựa vào đâu mà phải nói đỡ cho Linh Hoa? "Linh Hoa, những năm qua cô ngông cuồng trước mặt tôi thế nào, giờ cũng có lúc phải cầu xin tôi sao?" "Lúc trước cô ỷ vào việc được Vĩnh Nhạc Hầu sủng ái mà châm ngòi ly gián, khiến ông ta ra tay với con trai tôi.

Lúc cô muốn lấy mạng con tôi, cô có từng nghĩ đến một ngày cô cũng sẽ phải cầu xin tôi không?" Diêu Uyển Nhi cười như không cười nhìn Linh Hoa, tâm trạng cực kỳ tốt.

Thật không ngờ Linh Hoa cũng có ngày nhận kết cục này.

Linh Hoa mặt cắt không còn giọt máu nhìn Diêu Uyển Nhi.

Từ ánh mắt của bà, ả có thể thấy lần này bà ta làm thật, không phải đang nói đùa. "Tôi... tôi biết sai rồi, cầu xin bà giúp chúng tôi một lần." "Tôi không có năng lực đó, cô đi tìm người khác đi.

Tiễn khách." Linh Hoa thấy Diêu Uyển Nhi lại tàn nhẫn thấy chết không cứu như vậy, lập tức chửi ầm lên: "Diêu Uyển Nhi, bà sẽ không được chết tử tế đâu." Diêu Uyển Nhi lạnh lùng nhìn thái độ thay đổi trong chớp mắt của Linh Hoa: "Tôi sẽ có ngày phải chết, chỉ tiếc là các người không nhìn thấy được thôi." "Bà..." Diêu Uyển Nhi mỉm cười nhìn Linh Hoa: "Cô vẫn nên nghĩ xem làm thế nào để sống sót đi." "Bà..." Linh Hoa lần đầu tiên ý thức được khi Diêu Uyển Nhi muốn ra tay thì bọn họ thực sự không còn cơ hội nào.

Tay run rẩy, Linh Hoa quay người bỏ đi.

Không, ả không thể ở lại đây, ả phải đi.

Còn về đứa con, ả đã không lo được nhiều như thế nữa.

Trần Tông Diệu hiện giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, ả căn bản không có cách nào mang người đi cùng.

Linh Hoa quay về viện của mình, gom hết đồ đạc quý giá, lén lút chuẩn bị rời đi.

Kết quả vừa ra đến cổng đã bị người chặn lại: "Các người làm gì vậy?" "Vương gia phân phó, lúc này ai cũng không được đi." Nhìn tay nải trên lưng Linh Hoa là biết người đàn bà này định lén lút bỏ trốn.

Nhìn bộ dạng chắc là tiểu thiếp của Vĩnh Nhạc Hầu.

Linh Hoa vội nói: "Các người muốn tìm thì đi tìm Vĩnh Nhạc Hầu, các người làm khó một người bình thường như tôi làm gì?" "Các người tránh ra cho tôi." Lính gác cổng mất kiên nhẫn nói: "Bắt người đưa về, không được phép rời đi.

Kẻ nào dám bỏ trốn giết chết tại chỗ." Linh Hoa nhìn bộ dạng sát khí đằng đằng của họ, lập tức sợ hãi. "Các... các người..." Linh Hoa hết cách, bỏ trốn là không thể rồi, chẳng lẽ ả chỉ có thể đợi bị lưu đày sao?

Những kẻ bị lưu đày đều không có kết cục tốt đẹp.

Trước kia ả còn cười nhạo những người bị phân gia là quá ngu ngốc, giờ xem ra kẻ ngu ngốc căn bản không phải bọn họ, mà là ả.

Còn cả Diêu Uyển Nhi, mẹ con bà ta chắc chắn cũng bình an vô sự.

Diêu Uyển Nhi rõ ràng có thể giúp ả, nhưng lại trơ mắt nhìn bọn ả đi vào chỗ chết.

Ả hận Diêu Uyển Nhi thấu xương.

Tin tức Linh Hoa bỏ trốn bị bắt về rất nhanh đã đến tai Diêu Uyển Nhi.

Biết tin này, Diêu Uyển Nhi chỉ cười cười.

Thật không ngờ Linh Hoa cũng có ngày hôm nay.

Khóe miệng bà khẽ nhếch lên, Linh Hoa tưởng bây giờ là lúc nào chứ?

Ả muốn đi là đi được sao?

Diêu Uyển Nhi nghĩ bà cũng nên đi thăm Vĩnh Nhạc Hầu một chút.

Nghĩ vậy, Diêu Uyển Nhi đi tìm Tô Ngọc: "Vương gia, tôi có thể gặp Vĩnh Nhạc Hầu không?" Tô Ngọc nhìn Diêu Uyển Nhi: "Bà muốn gặp ông ta?" Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Ừm, cũng nên gặp một lần." "Nguyên Bảo, dẫn Diêu phu nhân đi." "Vâng." Nguyên Bảo dẫn Diêu Uyển Nhi đi gặp người.

Lúc bà nhìn thấy Vĩnh Nhạc Hầu, ông ta đang ngồi bệt dưới đất đầy vẻ chán chường.

Thấy Diêu Uyển Nhi đến, trong mắt Vĩnh Nhạc Hầu tràn đầy giận dữ: "Bà đến đây làm gì?

Bà còn muốn xem tôi làm trò cười sao?" "Ông tưởng tôi chết rồi thì ông còn sống được à?" Vĩnh Nhạc Hầu oán hận nhìn Diêu Uyển Nhi.

Người đàn bà này lúc này đến đây chắc chắn không có ý tốt.

Diêu Uyển Nhi nhìn bộ dạng điên cuồng này của Vĩnh Nhạc Hầu, khẽ cười: "Vậy thì đúng là làm ông thất vọng rồi, tôi và các con sẽ không sao đâu.

Ngược lại là Linh Hoa và đám người kia, e rằng sẽ đi theo vết xe đổ của ông.

Tuy không chết, nhưng sẽ bị lưu đày." "Chuyện này không liên quan đến họ." "Không liên quan?

Vĩnh Nhạc Hầu, tôi đến đây có một chuyện muốn nói với ông." Diêu Uyển Nhi đột nhiên vui vẻ nói. "Linh Hoa mà ông sủng ái mang theo đồ đạc định rời khỏi Hầu phủ, kết quả không đi được.

Chương 1183

Mà đứa con trai ông yêu quý nhất đã bị ả ta vứt bỏ, lúc đi ả còn chẳng thèm nhìn Trần Tông Diệu lấy một cái.

Ông nói xem ả ta có phải rất máu lạnh không?" Diêu Uyển Nhi cười hỏi.

Vĩnh Nhạc Hầu nhíu mày nhìn Diêu Uyển Nhi, nghiến răng nói: "Chuyện này không thể nào." Linh Hoa sao có thể bỏ rơi con mình mà đi một mình được. "Thật là cảm động nha, đã đến nước này rồi mà ông vẫn còn tin tưởng Linh Hoa." Diêu Uyển Nhi vẻ mặt phức tạp nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, xem ra đối với ông ta, Linh Hoa thực sự rất quan trọng. "Bọn họ sau này cũng sẽ bị lưu đày, ông nói xem Linh Hoa sẽ chăm sóc tốt cho Trần Tông Diệu hay là sẽ trực tiếp vứt bỏ nó?

Dù sao một kẻ tàn phế sống dở chết dở cũng là gánh nặng, người có não thì cuối cùng cũng sẽ chọn từ bỏ thôi nhỉ?" Diêu Uyển Nhi nhìn Vĩnh Nhạc Hầu, cười như không cười nói.

Vĩnh Nhạc Hầu vốn không muốn tiếp tục để ý đến Diêu Uyển Nhi, nhưng nghe những lời bà nói, sắc mặt lập tức thay đổi. "Diêu Uyển Nhi, cứu nó." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn Diêu Uyển Nhi nói. "Tôi biết bà chắc chắn có cách để nó sống sót." Ông ta nhìn Diêu Uyển Nhi đầy chắc chắn. "Bà có thể bỏ tiền mua mạng mình, cũng có thể mua mạng cho nó đúng không?

Diêu Uyển Nhi, cứu nó đi." Vĩnh Nhạc Hầu biết không thể để Trần Tông Diệu xảy ra chuyện, ông ta nhìn Diêu Uyển Nhi, hai mắt đỏ ngầu.

Nhìn Trần Tông Diệu ra nông nỗi này, tâm trạng Diêu Uyển Nhi bỗng có chút phức tạp. "Ha, Vĩnh Nhạc Hầu, ông thấy tôi dựa vào đâu mà phải bỏ tiền vì nó?" Vĩnh Nhạc Hầu lấy đâu ra tự tin đó?

Nghĩ rằng bà sẽ cứu Trần Tông Diệu sao? "Trước đây bà đối xử với nó rất tốt mà?

Bà..." "Đủ rồi, ông cũng nói là từng, là quá khứ rồi.

Chính các người đã một tay biến nó thành ra như vậy, tôi sẽ không cứu một tai họa." Nếu là đứa trẻ do bà một tay nuôi lớn, bà chắc chắn sẽ cứu.

Nhưng Trần Tông Diệu đã bị bọn họ nuôi thành phế vật rồi, bà cứu nó về thì đúng là rước họa vào thân.

Vĩnh Nhạc Hầu không ngờ Diêu Uyển Nhi lại nói những lời như vậy, nhưng ông ta cũng nhận rõ một sự thật: Diêu Uyển Nhi thật sự sẽ không cứu Trần Tông Diệu. "Diêu Uyển Nhi, sao bà lại ác độc như vậy?

Lúc đầu tôi đúng là mù mắt mới coi trọng loại người như bà." Diêu Uyển Nhi khẽ cười: "Ông coi trọng tôi?

Ông coi trọng chẳng qua là tiền của Diêu gia chúng tôi mà thôi." Vĩnh Nhạc Hầu nhìn chằm chằm Diêu Uyển Nhi, tức đến mức chửi bới ầm ĩ.

Nhìn bộ dạng hổn hển của ông ta, Diêu Uyển Nhi cười: "Thật không ngờ có ngày còn được thấy Vĩnh Nhạc Hầu tức đến hộc máu như vậy.

Cũng không uổng công tôi vất vả tìm tội chứng của ông." Nghe thấy câu này, sắc mặt Vĩnh Nhạc Hầu lập tức biến đổi: "Bà nói cái gì?" Bà ta tìm tội chứng của ông ta?

Sao có thể chứ? "Hả?

Ông nghe không hiểu à?

Vậy để tôi nói lại lần nữa nhé.

Tội chứng của ông có một nửa là do tôi đưa cho Ngọc Vương đấy.

Nói thật ông giấu cũng kỹ lắm, tôi mất không ít thời gian mới tìm được thóp của ông." Diêu Uyển Nhi hết sức bình thản nói.

Vĩnh Nhạc Hầu hai mắt đỏ sọng: "Diêu Uyển Nhi, bà... bà lại dám đối xử với tôi như vậy?" "Tôi thật sự cứ đối xử với ông như vậy đấy.

Vĩnh Nhạc Hầu, ông đúng là làm tôi thất vọng." "Tại sao bà lại làm thế?" Vĩnh Nhạc Hầu không hiểu mục đích Diêu Uyển Nhi làm vậy rốt cuộc là gì.

Diêu Uyển Nhi nhìn ông ta: "Nếu ông không động đến Hàm Hàm, ông chết lúc nào tôi cũng chẳng thèm quản, nhưng ông không nên động đến con bé.

Lúc Tuấn Sinh trọng thương ông không chịu cứu nó, tôi đã nói với ông rồi, đừng để tôi tìm được cơ hội đối phó ông, một khi tìm được cơ hội tôi nhất định sẽ khiến ông sống không bằng chết.

Những năm qua tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ làm gì ông, chỉ tiếc là ông ngay cả Hàm Hàm cũng muốn động vào." Bà vẫn luôn biết Vĩnh Nhạc Hầu có vấn đề, chỉ là không nói ra.

Vốn định mắt nhắm mắt mở, ông ta muốn tự tìm đường chết thế nào cũng mặc kệ, chỉ là bà không ngờ Vĩnh Nhạc Hầu lại không buông tha cho cả con gái ruột của mình.

Từ ngày đó, bà đã dốc toàn lực tìm kiếm tội chứng của ông ta.

Bà rất rõ, có lần một tuyệt đối sẽ có lần hai, vì đứa con trai bảo bối của ông ta, chuyện gì ông ta cũng có thể làm được. "Diêu Uyển Nhi, bà điên rồi." Vĩnh Nhạc Hầu nằm mơ cũng không ngờ Diêu Uyển

Nhi chỉ vì chuyện này mà muốn hủy hoại ông ta.

Tay ông ta run rẩy: "Diêu Uyển Nhi, tôi thật không ngờ bà lại tàn độc đến mức này, tôi là chồng bà đấy." Ngay cả chồng mình cũng có thể đối xử như vậy, bà ta đúng là tàn độc. "Vĩnh Nhạc Hầu, lúc ông định đối phó Hàm Hàm, sao không nghĩ con bé cũng là con gái ông?" Vĩnh Nhạc Hầu nhíu mày nói: "Tôi cũng đâu có định để nó chết." "Có hay không trong lòng ông tự rõ.

Ngày ông bị trảm tôi sẽ không đến đâu, sợ làm bẩn mắt.

Chào nhé." Diêu Uyển Nhi nói xong liền bỏ đi.

Còn về sau Vĩnh Nhạc Hầu tức giận thế nào cũng không liên quan đến bà nữa.

Từ nay về sau bà không cần lo lắng con cái tiếp tục bị Vĩnh Nhạc Hầu ức hiếp nữa.

Vĩnh Nhạc Hầu trơ mắt nhìn Diêu Uyển Nhi rời đi, bất kể có tức giận, phẫn nộ đến đâu thì giờ cũng vô dụng.

Ông ta ngay cả chỗ này cũng không ra được.

Nam Kiều hôn mê một ngày mới tỉnh lại.

Nhóm La Hậu thấy cậu tỉnh, vội vàng chạy lại: "Sao rồi?

Không sao chứ?" "Em không sao, Ngọc ca ca đâu rồi?" "Ngọc ca còn có việc phải xử lý, anh ấy đi làm việc rồi." Nam Kiều gật đầu không nói thêm gì. "Hiện tại Vĩnh Nhạc Hầu đã bị xử lý, cậu và Diêu Thi Hàm cũng có thể đính hôn rồi, cậu đã nói với gia đình chưa?" Nam Kiều nhớ đến chuyện này liền nhìn La Hậu hỏi.

La Hậu có chút bất lực, bản thân đã thành ra bộ dạng gì rồi mà còn muốn lo chuyện của anh? "Cậu cứ lo cho cái thân mình trước đi, chuyện của tôi không cần cậu bận tâm." La Hậu bực bội nói. "Em là muốn tốt cho anh, anh lại không cảm kích?" La Hậu đưa tay day day mi tâm, bất lực nói: "Xem ra tinh thần cậu tốt lắm, còn rảnh rỗi nói chuyện này với tôi." "Sức khỏe em tốt lắm, chỉ hơi khó chịu tí thôi, vài ngày là khỏi." Kết quả phản phệ lần này nhẹ hơn cậu tưởng tượng rất nhiều, đối với cậu như vậy đã là đủ rồi. "Chỉ nằm vài ngày là không sao, đây đã là kết quả rất tốt rồi." Nam Kiều thấy mấy người có vẻ không vui, bèn lầm bầm nói.

Chương 1184

Nhóm La Hậu nhìn Nam Kiều, hóa ra cậu ấy còn cảm thấy mình lời to rồi hả?

Cốc đầu Nam Kiều một cái, La Hậu mắng: "Cậu còn đắc ý lắm hả?

Để Ngọc ca biết được xem anh ấy xử lý cậu thế nào." Nam Kiều lườm La Hậu một cái: "Ngọc ca ca làm sao nỡ xử lý em?" "Ngọc ca lúc đi bảo bọn tôi nói với cậu, nếu cậu tỉnh thì viết thư cho Cận thúc, nói với ông ấy tình hình bên này một chút." La Hậu gật đầu: "Quả thực nên nói rõ chuyện bên này." "Em biết rồi, mai em viết, em nghỉ ngơi chút đã." Nam Kiều nói.

Cậu không có tinh thần, vẫn nên nghỉ ngơi thêm một đêm nữa rồi tính. "Nam Kiều tỉnh rồi à?" Nam Kiều quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bước vào, trên tay cô còn bưng một cái thồi sành: "Tẩu tử, đây là cái gì thế?" "Đây là canh gà hầm cho cậu, đã tỉnh rồi thì uống chút đi." Vương Cẩn Hòa đặt canh gà lên bàn, mở nắp ra, một mùi thơm nồng nàn khiến mấy người đều thèm thuồng. "Tẩu tử có phần của bọn em không?" Bạch Khởi sán lại hỏi. "Hầm nhiều lắm, các cậu muốn uống thì tự đi lấy bát mà múc." "Được luôn." Nhìn đám Bạch Khởi chạy đi, Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu.

Cô múc canh cho Nam Kiều, còn ưu ái cho cậu hai cái đùi gà to. "Mau ăn đi, cậu hôn mê cả ngày rồi." Thấy Nam Kiều vẫn nằm trên giường, Vương Cẩn Hòa đặt bát canh sang bên cạnh, đỡ Nam Kiều ngồi dậy.

Thấy Vương Cẩn Hòa định đút cho mình, Nam Kiều có chút ngại ngùng: "Tẩu tẩu để đệ tự làm đi ạ." Thế nhưng Nam Kiều ngay cả bát đũa cũng cầm không vững. "Tẩu tử, hay là đợi họ quay lại rồi ăn." Vương Cẩn Hòa thấy Nam Kiều xấu hổ như vậy, cười gật đầu đồng ý: "Được." Rất nhanh đám Bạch Khởi đã quay lại: "Bạch Khởi, các cậu đút cho Nam Kiều ăn chút đi." "Vâng tẩu tử." Vương Cẩn Hòa nhìn mấy anh em họ, một lúc sau mới rời đi.

Tô Ngọc từ hôm qua trở về rồi lại đi đến giờ vẫn chưa về.

Anh dẫn Nguyên Bảo đến quân doanh của Vĩnh Nhạc Hầu.

Đến nơi, nhìn thấy binh lính ở đó khiến Tô Ngọc không nhịn được mà nhíu mày.

Đây còn gọi là lính sao?

Người nào người nấy lười biếng dựa vào một bên thì thôi đi, ai nấy trông đều chẳng có chút tinh thần nào. "Thiếu gia, đám này trông chẳng giống lính chút nào." Cứ như mấy người dân thường lười biếng.

Hơn nữa ai cũng mặt mày vàng vọt, da bọc xương.

Cứ như đã rất lâu không được ăn cơm vậy. "Nhìn đám lính này tôi biết vì sao binh lính bên phía Vĩnh Nhạc Hầu đều muốn tạo phản rồi." Nguyên Bảo lên tiếng.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Quả thực là vậy.

Đi gọi tên cầm đầu lại đây." "Vâng." Tên tướng quân nhìn thấy nhóm Tô Ngọc thì sắc mặt lập tức thay đổi, cảnh giác nhìn họ: "Các người là ai?" Nguyên Bảo ánh mắt lạnh lẽo nhìn đối phương: "Gặp Ngọc Vương còn không mau quỳ xuống?" "Sao các người lại tìm được đến đây?" Chỗ này tuyệt đối kín đáo, họ làm sao tìm ra được?

Nguyên Bảo nheo mắt nhìn đối phương, xem ra đây vẫn là một tên tướng quân trung thành. "Vĩnh Nhạc Hầu phản quốc, hai ngày sau chém đầu." Tên tướng quân nhìn Tô Ngọc đang nói chuyện, nghiến răng: "Đây đều là vu khống, Hoàng thượng còn chưa mở miệng, Ngọc Vương đã muốn nóng lòng giết người rồi sao?" "Chứng cứ xác thực." "Cho dù chứng cứ xác thực, ngài cũng không có tư cách đối xử với Hầu gia như vậy." Chẳng qua cũng chỉ là một Vương gia, có tư cách gì mà trực tiếp chém đầu một Hầu gia?

Chỉ cần còn thời gian, hắn sẽ nghĩ cách cứu Hầu gia. "Chỉ cần chứng cứ xác thực, chứng minh hắn thực sự đáng chết, bổn vương có thể tiền trảm hậu tấu, đây là quyền lợi Hoàng huynh ban cho bổn vương." Tô Ngọc cười như không cười nói. "Còn nữa, chuyện này bổn vương đã sớm bẩm báo với Hoàng huynh, Hoàng huynh để bổn vương tự mình xử lý.

Xem ra ngươi vẫn là chó săn của Vĩnh Nhạc Hầu nhỉ." "Chuyện này sao có thể?" Tên tướng quân hoàn toàn không tin đây là sự thật.

Quyền lợi lớn như vậy, Hoàng đế Huyền quốc lại nói cho là cho sao?

Rốt cuộc là nghĩ thế nào vậy? "Ngươi có vẻ rất không cam tâm?" Tướng quân biết rất rõ hôm nay nhóm Tô Ngọc đã tìm đến đây thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Hắn nghiến răng nhìn Tô Ngọc, ngay khi Tô Ngọc định nói gì đó thì trực tiếp ra tay.

Hắn muốn giết chết Tô Ngọc ở đây, chỉ cần Tô Ngọc chết, Hầu gia sẽ không sao nữa.

Tuy nhiên, hắn còn chưa lại gần được Tô Ngọc đã bị Nguyên Bảo chặn lại.

Tô Ngọc cười nhìn đối phương, đầy ẩn ý nói: "Xem ra ngươi thất bại rồi." "Ngươi..." Dưới sự tấn công của Nguyên Bảo, hắn gần như không có bất kỳ sức chống trả nào.

Động tĩnh bên này rất nhanh đã bị những người xung quanh nghe thấy.

Họ nhao nhao chạy tới xem chuyện gì đang xảy ra.

Khi thấy tướng quân bị người ta đánh thành ra như vậy, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người không phải là xông lên giúp đỡ, mà là đứng bên cạnh đứng nhìn.

Loại lính như này trong mắt Tô Ngọc căn bản không dùng được.

Sau khi tên tướng quân bị giết, có người đứng ra hỏi: "Các người là ai?" "Ngọc Vương." Đám lính vốn chẳng có tinh thần gì khi nghe thấy câu này, sắc mặt lập tức thay đổi, họ trở nên vô cùng vui mừng: "Ngài... ngài thật sự là Ngọc Vương?" "Đúng." Những người lính bị cưỡng ép bắt đi vội vàng quỳ xuống đất: "Vương gia, cầu xin Vương gia thả chúng tôi về đi, chúng tôi bị Vĩnh Nhạc Hầu bắt đến đây, chúng tôi không muốn đi lính." Đất nước hiện tại tốt đẹp như vậy, họ muốn về nhà.

Họ một chút cũng không muốn ở lại đây.

Ở đây bọn người kia căn bản không coi họ là con người.

Nghĩ đến những chuyện xảy ra trước đó, những người lính bên cạnh đều hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Các ngươi đều không muốn đi lính?" "Không muốn, chúng tôi tuổi cũng không còn nhỏ, không muốn ở lại đây." Tô Ngọc gật đầu: "Được, bổn vương có thể cho mỗi người các ngươi năm lượng bạc để về quê." Họ tưởng được về đã là tốt lắm rồi, không ngờ Vương gia còn cho mỗi người năm lượng bạc. "Ba ngày sau ta sẽ quay lại, các ngươi ai muốn về có thể suy nghĩ trước trong ba ngày này, thu dọn đồ đạc cần mang đi, ba ngày sau là có thể rời đi." Hiện tại anh không mang theo gì cả, muốn đưa cho họ cũng không đưa được.

Chỉ có thể đợi sau khi quay về sẽ mang tiền đến.

Như vậy tiện cho họ rời đi. "Vâng, cảm ơn Vương gia." Tất cả mọi người đều vui mừng, hoàn toàn khác hẳn trạng thái vừa rồi.

Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo thanh trừng hết những kẻ không nên tồn tại trong quân doanh, không thể giữ lại tâm phúc của Vĩnh Nhạc Hầu ở đây làm hại mọi người.

Sau khi bắt hết những kẻ cần bắt, Tô Ngọc tập hợp tất cả mọi người lại: "Ai còn muốn làm lính, có thể sắp xếp các ngươi đến quân doanh của Hùng Hiếu tướng quân.

Ai không muốn đi lính có thể lĩnh năm lượng bạc đi về.

Còn về phần quân lương Vĩnh Nhạc Hầu nợ các ngươi, bổn vương không có cách nào giúp các ngươi bù vào." Tô Ngọc lên tiếng.

Anh không phải kẻ ngốc nhiều tiền, chuyện Vĩnh Nhạc Hầu làm, anh không cần thiết phải đi dọn dẹp tàn cuộc cho hắn.

Muốn rời đi thì cho họ năm lượng bạc lộ phí đã là đủ rồi.

Còn những cái khác, anh không rảnh lo.

Chương 1185

Tất cả mọi người nghe thấy lời của Tô Ngọc, nhìn nhau không biết nên quyết định thế nào. "Chúng tôi cũng là lính, tại sao không thể bù cho chúng tôi?" Có người không phục nói. "Bởi vì các ngươi là lính của Vĩnh Nhạc Hầu, không phải lính của Huyền quốc.

Sau này nếu các ngươi còn muốn tiếp tục đi lính, quân lương tự nhiên sẽ giống như những người khác, còn nếu không muốn đi lính cũng có thể chọn về quê." Lời của Tô Ngọc khiến bên dưới có vài kẻ cứng đầu không cam tâm: "Đừng hòng, không bù mấy tháng quân lương này cho chúng tôi, chúng tôi kiên quyết không đi." Tô Ngọc nhìn kẻ vừa lên tiếng, lạnh nhạt nói: "Ba ngày sau ta sẽ quay lại, các ngươi tự mình nghĩ cho kỹ.

Còn về sau ai không muốn đi, các ngươi cũng có thể ở lại.

Nếu trong lòng sinh bất mãn muốn tạo phản, sống chiếm cái núi này làm thổ phỉ, thì các ngươi cũng có thể thử xem bổn vương có thể tóm gọn cả ổ các ngươi hay không." Uy áp cường hãn trên người Tô Ngọc khiến có người không dám tùy tiện manh động.

Họ mặt mày trắng bệch nhìn Tô Ngọc.

Đây chính là năng lực của Ngọc Vương sao? "Chúng ta đi." Những việc cần giao phó đã giao phó xong, nhóm Tô Ngọc chuẩn bị rời đi.

Những người lính còn lại, ai muốn về thì vui vẻ đi thu dọn đồ đạc, chuẩn bị nhận năm lượng bạc rồi rời đi.

Những kẻ trước đó còn do dự, muốn đi lại không cam tâm, không đi ở lại thì làm được gì?

Có người lại bắt đầu cân nhắc việc đến chỗ Hùng Hiếu tiếp tục đi lính.

Huyền quốc hiện tại rất tốt, chính vì quá tốt nên họ mới muốn đi lính để bảo vệ nơi mà họ yêu thích này.

Trên đường trở về, Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi: "Thiếu gia, anh nói xem sẽ có bao nhiêu người ở lại?" "Không nhiều." Ước tính chỉ có một bộ phận nhỏ sẽ chọn ở lại. "Đi thôi, về nào." "Vâng." Khi Tô Ngọc về đến nơi thì Nam Kiều đã tỉnh, cậu đang uống canh gà và trò chuyện với đám La Hậu. "Tỉnh rồi à?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc bước vào, nụ cười trên mặt rạng rỡ hết cỡ: "Ngọc ca ca, sao giờ anh mới về?" "Đi xử lý chút việc bên doanh trại, còn em?

Cảm thấy thế nào?" "Cũng ổn, em vốn tưởng lần phản phệ này không mất một tháng thì không khỏi được, không ngờ tỉnh lại xong cảm giác cũng không tệ, chắc nằm nghỉ vài hôm là khỏi hẳn thôi." Nam Kiều cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

TP Ngọc nghe vậy cười gật đầu: "Vậy thì tốt." "Ngọc ca ca, bên anh thế nào rồi?" "Đợi Vĩnh Nhạc Hầu bị chém đầu xong thì qua đó, ai muốn về thì cho mỗi người năm lượng bạc để họ về nhà, ai muốn tiếp tục làm lính thì giao cho Hùng Hiếu." Nam Kiều dựa vào đầu giường, cau mày nói: "Có một số người e rằng sẽ không đồng ý đâu nhỉ?" Chỉ năm lượng bạc thì đối với họ là quá ít, hơn nữa họ còn bị nợ mấy tháng quân lương, bắt họ cầm năm lượng bạc đi về, e là rất khó.

Một số người thì không sao, nhưng trong mỗi doanh trại luôn có vài kẻ đầu sỏ cứng đầu không nghe lời.

Nếu đám đó gây chuyện, muốn giải quyết êm đẹp e là không dễ. "Ừ, đúng là sẽ có người làm vậy, đến lúc đó qua xem rồi tính tiếp, nếu có kẻ muốn gây phiền phức cho anh, anh tự nhiên cũng sẽ không để hắn sống yên ổn." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Đến lúc đó bọn em cùng đi." "Em cứ dưỡng cho khỏe người đi đã rồi hẵng nói." Tô Ngọc bực mình nói. "Tới lúc đó em chắc chắn đã khỏi rồi." Nam Kiều không phục.

Tô Ngọc co ngón tay cốc đầu Nam Kiều một cái: "Vậy thì đợi em khỏi rồi tính." Đưa tay xoa xoa chỗ bị đau, Nam Kiều lầm bầm: "Qua hai ngày nữa là khỏi thôi mà." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nam Kiều, thật vậy sao?

Nam Kiều khẽ thở dài, Ngọc ca ca thật chẳng vui tính chút nào. "Ngọc ca ca, anh như vậy là bị đòn đấy." Tô Ngọc bật cười khẽ: "Thấy em còn tinh thần như vậy là anh yên tâm rồi." Trước đó nhìn cậu ỉu xìu anh còn hơi lo, giờ xem ra sự lo lắng của anh là thừa thãi. "Đúng rồi, chuyện dược nhân là sao?

Có liên quan đến Ngọc gia?" Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh hỏi.

Vẻ mặt Nam Kiều lập tức trở nên nghiêm túc: "Đúng là có liên quan đến Ngọc gia, Ngọc gia vẫn luôn nghiên cứu chuyện dược nhân, hơn mười năm trước từng xuất hiện một lần, bị Hoàng thúc và phụ thân giải quyết rồi.

Khi đó họ nói rất rõ ràng, không cho phép Ngọc gia tiếp tục làm thứ này nữa." "Hiện tại xem ra bọn họ không những không nghe, mà còn biến bản gia lệ (trầm trọng hơn)." Nam Kiều cau mày nói. "Phụ thân em?" "Vâng, thái độ của phụ thân đối với em hơi kỳ lạ." Nam Kiều cũng không biết nên hình dung cảm giác này thế nào. "Hả?" "Trước khi ông ấy rời đi thì đối xử với em rất tốt, nhưng thời gian ông ấy ở Nam Cương không nhiều, một năm chỉ ở được vài ngày.

Em từng hỏi Hoàng thúc nguyên nhân, chỉ là Hoàng thúc không muốn nói." Nam Kiều cau mày bất lực.

Trong mắt Tô Ngọc thoáng vẻ suy tư: "Vậy sao?

Vậy thì mặc kệ phụ thân em đi, chuyện này nói với Cận thúc một tiếng, bảo ông ấy cẩn thận chút." "Vâng." Tô Ngọc kể sơ qua tình hình gần đây cho Nam Kiều nghe rồi mới rời đi. "Xem ra bên Ngọc gia nhất quyết muốn giành lấy cái vương vị này." La Hậu cau mày nói. "Việc này đối với cậu cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì." Một ngày còn Nam Kiều, thì Nam Việt muốn làm Tiểu Vương gia gần như là không thể.

Ngọc Nhan và Nam Việt chắc chắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để lấy mạng Nam Kiều.

Nam Kiều nghịch ngón tay mình, cười như không cười: "Bọn họ đúng là sẽ làm vậy, nhưng đã không còn quan trọng nữa rồi." Cậu vẫn luôn biết Ngọc Nhan muốn cái mạng của mình, sau đó đem vị trí Tiểu Vương gia cho Nam Việt.

Trong lòng Ngọc Nhan, Nam Việt mới là người thừa kế vương vị, chỉ đáng tiếc, Nam Việt không hề có tư cách thừa kế. "Không để ý sao?" La Hậu nhìn Nam Kiều hỏi.

Trong số bọn họ, trừ Bạch Khởi ra, thì chỉ có mẹ của Nam Kiều là hận không thể để cậu chết đi.

Mà Bạch Khởi chỉ vì cha cậu ấy cưới kế thất nên mới như vậy, mẹ ruột cậu ấy lúc còn sống cũng rất thích cậu ấy, rất yêu thương cậu ấy.

Chỉ có Nam Kiều, từ nhỏ đã bị người ta làm tổn thương.

Mà người đó lại chính là mẹ ruột của cậu.

Bọn họ khá lo lắng cho Nam Kiều.

Nam Kiều cười lắc đầu: "Tiên vô sở vị (vốn dĩ không sao cả), chuyện này đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi." "Ngay khi bà ta vứt tôi đến Vong Ưu Thành, tôi đã hoàn toàn buông bỏ rồi." Nam

Kiều nhìn bọn họ nghiêm túc nói.

Nhìn Nam Kiều, thấy cậu thật sự không để tâm, nhóm La Hậu mới yên tâm. "Tuy là vậy, nhưng một ngày cậu còn ở đây, bọn họ sẽ không buông tha cho cậu, vẫn nên cẩn thận chút thì hơn." "Tôi ở bên cạnh Ngọc ca ca, bọn họ muốn động thủ với tôi cũng chẳng dễ dàng như vậy đâu." Nam Kiều nheo mắt lạnh lùng nói.

Đám La Hậu tán đồng gật đầu: "Cậu nói đúng." Nếu Ngọc Nhan dám chạy đến địa bàn của Ngọc ca để bắt nạt Nam Kiều, cuối cùng người chịu thiệt chỉ có bà ta thôi, giống như lần trước vậy. "Đừng nói chuyện của tôi nữa, cậu đã nói chuyện đính hôn với cha mẹ cậu chưa?" "Đã nói rồi." "Vậy thì được." Thấy Nam Kiều trông có vẻ mệt mỏi, đám La Hậu không quấy rầy nữa, chào cậu một tiếng rồi đi nghỉ ngơi.

Khi Vĩnh Nhạc Hầu và Đồng Thượng bị chém đầu, rất nhiều bá tánh đều đến xem.

Bá tánh chỉ trỏ vào Vĩnh Nhạc Hầu mắng nhiếc thậm tệ.

Nghe tiếng mắng chửi phẫn nộ của bá tánh, Vĩnh Nhạc Hầu có chút ngỡ ngàng, ông ta tuy biết bá tánh sẽ không vui, nhưng ông ta cũng từng giúp đỡ họ mà.

Giờ nghe họ như vậy, tâm trạng có chút phức tạp.

Hóa ra trong lòng bá tánh, Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên mới thật sự quan trọng hơn.

Chương 1186

Vĩnh Nhạc Hầu vốn tưởng rằng chỉ cần ông ta làm được việc, bá tánh cũng sẽ ủng hộ ông ta, hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Bá tánh chẳng những không ủng hộ ông ta, mà còn vì chuyện này mà tức giận.

Nhìn dáng vẻ của bá tánh, chút mong đợi cuối cùng trong lòng Vĩnh Nhạc Hầu tan biến.

Ông ta cứ tưởng bá tánh ít nhất sẽ nói đỡ cho mình, giờ mới thấy đó chỉ là ông ta tự mình đa tình.

Bá tánh căn bản sẽ không nói giúp ông ta.

Nhìn vẻ căm hận của bá tánh, thần sắc Vĩnh Nhạc Hầu phức tạp.

Đồng Thượng là người tức giận nhất, hắn không phải người Huyền quốc, bọn họ dựa vào đâu mà động thủ với hắn? "Ta không phải người Huyền quốc, các người không có tư cách động thủ với ta, thả ta ra." Đồng Thượng giãy giụa nói.

Tô Ngọc nhìn Đồng Thượng như vậy, chế giễu: "Cho dù ngươi không phải người Huyền quốc, nhưng ngươi dám động thủ với Huyền quốc thì phải trả giá đắt, cái giá này chính là mạng của ngươi." Bá tánh nghe thấy tên này lại không phải người Huyền quốc, suy nghĩ một chút là biết là loại người nào. "Lại là người nước khác, loại người như ngươi càng đáng giết." "Kẻ nào dám đối phó với Huyền quốc đều đáng chết." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn trời, hờ hững mở miệng: "Giờ Ngọ đã đến, hành hình." Trước khi chết, lần đầu tiên Vĩnh Nhạc Hầu biết hối hận là gì.

Nếu ông ta không làm những chuyện này, hiện tại vẫn đang sống tốt, vẫn là Vĩnh Nhạc Hầu người người kính trọng.

Chỉ cần ông ta không làm gì quá đáng, Huyền Phỉ Nhiên cũng không thể động đến ông ta.

Nhưng dù Vĩnh Nhạc Hầu có hối hận thế nào cũng không còn cơ hội nữa.

Chết không nhắm mắt đại khái chính là nói về bọn họ.

Sau khi hai người chết, người của Vĩnh Nhạc Hầu phái ra ngoài đã đến nhặt xác cho ông ta, còn về phần Đồng Thượng thì chẳng ai quan tâm, bị vứt ra bãi tha ma.

Tô Ngọc đứng dậy rời đi, nhìn sắc trời, hôm nay là một ngày đẹp trời.

Hôm sau Tô Ngọc chuẩn bị đến quân doanh của Vĩnh Nhạc Hầu, Nam Kiều nói gì cũng đòi đi theo. "Ngọc ca ca, anh đồng ý đi mà, em cũng muốn đi cùng." Tô Ngọc bị Nam Kiều làm cho đau đầu.

Thằng nhóc này không thể an phận một chút sao?

Sao mà ồn ào thế?

Nó không thể yên tĩnh một chút à? "Nam Kiều, sức khỏe của em..." "Ngọc ca ca, em đã khỏi rồi." Tô Ngọc còn chưa nói xong đã bị Nam Kiều cắt ngang, cậu nhìn Tô Ngọc sốt ruột nói.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nhìn mà buồn cười, thấy Nam Kiều thực sự rất muốn đi, bèn nói: "Anh cứ để Nam Kiều đi cùng đi, kẻo sau này tỉnh dậy lại quậy phá." "Em thấy Nam Kiều hiện tại cũng không có vấn đề gì." Nam Kiều gật đầu liên tục: "Ngọc ca ca anh xem, tẩu tẩu đều bảo anh đưa em đi cùng rồi, anh đồng ý đi mà?

Em sẽ rất nghe lời." Nhìn Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc lại có chút muốn trêu cậu.

Anh ngờ vực nhìn Nam Kiều, đánh giá từ trên xuống dưới rồi nói: "Em chắc chắn em sẽ nghe lời?" "Em đảm bảo!" Tô Ngọc bị chọc cười, bất lực lắc đầu: "Được rồi em đừng nói nữa, cho em đi là được chứ gì?" Cái tên Nam Kiều này thật là.

Cả nhóm cùng nhau đến quân doanh, khi họ đến nơi, người bên đó đã chia thành ba nhóm.

Một nhóm là muốn cầm năm lượng bạc rời đi, một nhóm khác muốn tiếp tục làm lính, số còn lại là muốn lấy được tiền bồi thường rồi đi.

Chỉ cần không bù quân lương cho họ, họ nói gì cũng sẽ không rời khỏi đây.

Họ không tin Tô Ngọc lại có thể giết hết bọn họ.

Nếu giết một lúc nhiều người như vậy, bá tánh nơi này biết được chắc chắn cũng sẽ không vui.

Nghĩ vậy, họ hoàn toàn yên tâm. "Ai muốn tiếp tục làm lính thì đi theo Hùng Hiếu rời khỏi đây." Khi họ đến nơi thì Hùng Hiếu cũng đã tới, họ gặp nhau ở cửa.

Hùng Hiếu nhìn những người muốn tiếp tục làm lính, cười nói: "Các người có thể yên tâm, chỉ cần tiếp tục làm lính, quân lương sau này đều như nhau, còn được ăn no uống đủ, sẽ không để mọi người bụng đói tập luyện." "Vương gia tuy gần đây tăng cường huấn luyện, nhưng cơm nước của chúng ta cũng khá ngon." Nghĩ đến những ngày gần đây, Hùng Hiếu cười nói.

Những người muốn tiếp tục làm lính ban đầu còn hơi lo lắng liệu có giống như thời Vĩnh Nhạc Hầu hay không, giờ nghe Hùng Hiếu nói vậy thì lập tức yên tâm. "Vậy thì chúng tôi yên tâm rồi." Bọn họ càng thêm kiên định muốn ở lại tiếp tục làm lính.

Còn về những người muốn rời đi, đám Nguyên Bảo bắt đầu phát tiền, phát cho một người thì gạch tên một người, phòng ngừa bọn họ sau này lại đến lĩnh lần nữa.

Sau khi những người muốn về đã nhận xong tiền, Tô Ngọc nhìn đám người không chịu rời đi kia, cười như không cười nói: "Xem ra các người thực sự muốn ở lại đây nhỉ, Bản vương cũng không ngại, các người là muốn làm thổ phỉ hay muốn làm gì?" "Có điều các người phải làm rõ một chuyện, các người muốn làm thổ phỉ, Bản vương tự nhiên sẽ tiễu phỉ, không tiền, không lương thực lại còn bị Bản vương bên này tiễu trừ, không biết các người trụ được bao lâu?" Tô Ngọc nhìn bọn họ dửng dưng nói, dường như chuyện này đối với anh chẳng có gì to tát.

Những kẻ muốn lấy thêm tiền nghe Tô Ngọc nói vậy trong lòng oán hận không thôi, một mình Tô Ngọc sao hắn dám?

Nhiều người như vậy, hắn còn có thể giết hết sao?

Bọn họ căn bản không tin.

Hít sâu một hơi, một người trong số đó mở miệng nói: "Chúng tôi chỉ muốn lấy được số quân lương đáng lẽ phải được nhận." "Vậy các người phải đi tìm Vĩnh Nhạc Hầu mà lấy." Tô Ngọc tùy ý nói. "Là Vĩnh Nhạc Hầu nợ quân lương của các người, không phải Bản vương nợ, tìm Bản vương làm gì?

Thật sự coi Bản vương là quả hồng mềm sao?

Tùy tiện để các người nắn bóp?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn bọn họ lạnh lùng nói.

Mấy kẻ cầm đầu gây chuyện nghe vậy sắc mặt đều biến đổi: "Vĩnh Nhạc Hầu đã chết rồi." "Ông ta phản quốc chứng cứ xác thực, Bản vương chém ông ta là hợp tình hợp lý." "Hay là các người cảm thấy Bản vương chém ông ta thì phải gánh nợ quân lương ông ta thiếu các người?

Nếu các người nghĩ Bản vương là loại oan đại đầu (kẻ ngốc nhiều tiền) như vậy, thì các người sai quá sai rồi." Anh đâu phải loại người tùy tiện để ai cũng có thể đến bắt nạt. "Ngài có khả năng này." "Bản vương đúng là có khả năng này, nhưng Bản vương dựa vào đâu mà phải đưa cho các người?" Tô Ngọc dựa vào ghế nhìn mấy kẻ gây chuyện trong đám người.

Tên cầm đầu gây chuyện lập tức im bặt.

Tô Ngọc cười nhìn hắn: "Cho Bản vương một lý do để phát quân lương cho các người." "Sau khi Vĩnh Nhạc Hầu không phát quân lương cho các người, trừ những người đã sang bên Hùng Hiếu ra, các người đều không hề luyện tập, Bản vương nói có đúng không?" Tô Ngọc nhìn bọn họ cười như không cười hỏi.

Tất cả mọi người cúi đầu, ánh mắt hơi né tránh, bọn họ khi đó quả thực không luyện tập. "Các người không luyện tập, mỗi ngày vô công rồi nghề ăn no chờ chết, các người nói cho Bản vương nghe, Bản vương dựa vào đâu mà phải đưa số tiền này cho các người?" Tô Ngọc thẳng thắn hỏi.

Một câu nói khiến những kẻ muốn đòi quân lương nín thinh.

Bọn họ không tìm được cái cớ nào để bắt Tô Ngọc đưa tiền. "Chúng tôi..." "Xem ra trong lòng các người cũng tự biết rõ." "Muốn về thì cầm năm lượng bạc rồi đi, muốn gây sự thì Bản vương cũng phụng bồi đến cùng." Nam Kiều bĩu môi, bất mãn nói: "Ngọc ca ca, loại người như vậy năm lượng bạc cũng không nên cho." "Đúng vậy, cho rồi lại tưởng Ngọc ca là kẻ ngốc nhiều tiền ấy chứ." La Hậu cau mày, không tán đồng nói.

Tô Ngọc nhìn đám người đối diện, quả nhiên, có người đã bắt đầu hoảng sợ.

Nhìn dáng vẻ hoảng loạn của mọi người, lúc này Tô Ngọc mới mở miệng: "Cho các người cơ hội cuối cùng, nếu các người vẫn không chịu rời đi, Bản vương sẽ xuất binh tiễu phỉ." Lời này vừa nói ra, đám đông vốn đang hoảng sợ càng thêm lo lắng.

Chương 1187

Suy nghĩ một lát, quá nửa số người đều chọn lấy tiền rồi rời đi, có năm lượng bạc vẫn tốt hơn là không có gì.

Bọn họ rất rõ nếu tiếp tục làm loạn thế này, Ngọc Vương e rằng sẽ thực sự coi bọn họ là thổ phỉ mà xử lý.

Đây không phải điều bọn họ muốn.

Vốn còn tưởng đi theo bọn kia đòi thêm được chút đồ, giờ xem ra căn bản không được.

Tô Ngọc nhìn những kẻ còn lại, cũng là mấy kẻ cầm đầu gây chuyện: "Còn các người?" Biểu cảm trên mặt mấy người đó có chút cứng ngắc: "Chúng tôi cũng đi." "Sớm như vậy không phải tốt hơn sao, hà tất gì chứ?" Nghe Bạch Khởi nói, sắc mặt tên kia khó coi vô cùng. "Ngươi..." "Ngọc ca đã cho các người cơ hội rồi, các người mà không nghe lời, thì đó là chuyện của các người." Hắn trừng mắt nhìn Bạch Khởi một cái, không nói thêm gì nữa, người có thể gọi Vương gia là anh, cũng không phải nhân vật dễ chọc.

Hắn cầm tiền rồi rời khỏi nơi này ngay lập tức, lúc đi còn hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, cái nhìn đó vừa khéo bị Nam Kiều bắt gặp.

Nam Kiều cau mày nhìn kẻ rời đi: "Ngọc ca, tên đó không thể giữ." Tô Ngọc gật đầu: "Cho người đi xử lý." Anh sẽ không giữ lại một kẻ mang lòng oán hận mình. "Vâng." Sau khi chuyện quân doanh giải quyết xong, Tô Ngọc dẫn người trở về.

Về đến nơi thì bắt đầu chuẩn bị chuyện đính hôn cho La Hậu.

Lúc Nam Kiều đính hôn, Tô Ngọc cho mỗi người mười vạn lượng kim phiếu (phiếu đổi vàng), La Hậu đính hôn tự nhiên cũng sẽ không thiếu phần này.

Sau khi về đến Hầu phủ, Tô Ngọc lấy mười tờ kim phiếu mệnh giá một vạn lượng đưa cho La Hậu. "Lúc Nam Kiều đính hôn anh cũng cho số kim phiếu này, đây là cho cậu, cậu cầm lấy." "Cảm ơn Ngọc ca." Tô Ngọc cho họ cái gì, cậu đều sẽ không từ chối. "Đợi lúc các cậu thành thân, sẽ tặng mỗi người một vò rượu ủ lâu năm." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Mắt đám Nam Kiều sáng rực lên, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, anh nói thật sao?

Thật sự cho bọn em?" "Anh lừa các cậu bao giờ chưa?" Anh nói chuyện với mấy người bọn họ, có bao giờ là giả đâu?

Nam Kiều cười hì hì: "Biết ngay Ngọc ca ca đối xử với bọn em tốt nhất mà." Do phải đợi người nhà họ La tới, nên đám Tô Ngọc cũng chưa rời đi.

Đến ngày thứ năm sau khi Vĩnh Nhạc Hầu bị chém đầu, Diêu phu nhân mời bọn họ cùng đến nhà mới của bà ấy ở.

Mà Diêu phu nhân cũng bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho con gái.

Người nhà họ Diêu biết Diêu Uyển Nhi tìm cho Diêu Thi Hàm một tướng công, lại sắp đính hôn, thì chị dâu cả của bà ấy vội vàng chạy tới. "Uyển Nhi cô nghĩ cái gì vậy?

Trước đó chẳng phải đã nói với cô là bên chúng tôi giới thiệu cho Hàm Hàm một người sao?

Sao cô lại tự mình chọn rồi?

Có phải là coi thường chúng tôi không?" Nghe lời chị dâu cả nói, Diêu Uyển Nhi cau mày, bà ấy có ý gì đây? "Chị dâu, chị nói vậy là có ý gì?" "Chẳng lẽ tôi nói sai?

Cô chính là coi thường chúng tôi." Sắc mặt Diêu Uyển Nhi trầm xuống: "Đây là người Hàm Hàm tự mình thích, người Hàm Hàm thích đương nhiên em sẽ tôn trọng ý kiến của con bé." "Uyển Nhi, một đứa trẻ thì biết cái gì?

Cô vẫn nên nghe chúng tôi, cháu trai bên nhà mẹ để tôi người rất tốt, cũng rất xứng đôi với Uyển Nhi (ý nói Thi Hàm), hay là để tôi bảo người qua đây cho hai mẹ con gặp mặt nhé?" Chị dâu cả của Diêu Uyển Nhi dò hỏi.

Diêu Uyển Nhi nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Chị dâu, đứa cháu trai đó của chị là loại người thế nào, trong lòng chúng ta đều rõ, đừng tưởng chị là người thông minh còn em là kẻ ngốc. " Biểu cảm của chị dâu cả có chút xấu hổ: "Uyển Nhi, cô nói cái gì vậy?" "Em đều nói thật, nếu chị dâu cảm thấy em nói sai, em có thể đưa bằng chứng cho chị, đứa cháu trai mà chị nói là loại người gì, trong lòng em rõ lắm, so với con rể tương lai của em thì chẳng là cái thá gì cả." Diêu Uyển Nhi nói chuyện không chút khách sáo.

Chị dâu cả nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Cô đây là đang làm khó tôi?

Ngay cả mặt mũi của anh cả cô cũng không nể sao?" Diêu Uyển Nhi cười lạnh một tiếng: "Nếu để anh cả biết chị muốn gả Hàm Hàm cho đứa cháu trai phế vật đó của chị, chị nói xem anh ấy sẽ nghĩ gì?" Một câu nói khiến chị dâu cả lập tức câm nín.

Chồng bà ta là người thế nào bà ta rất rõ, ông ấy đối xử tốt với hai mẹ con Diêu Uyển Nhi ra sao, ai cũng thấy rõ. "Diêu Uyển Nhi, cô..." "Đừng nói cái gì mà em chia rẽ quan hệ giữa chị và anh cả, quan hệ giữa chị và anh cả còn cần em phải đi chia rẽ sao?

Chị một lòng chỉ nghĩ cho nhà mẹ đẻ, chị cũng có thể tiếp tục như vậy thử xem, xem anh cả còn chịu đựng chị được bao lâu." Vốn dĩ anh cả đối xử với bà ta rất tốt, trước kia người chị dâu này cũng không tệ, chỉ là hiện tại có thể cảm thấy mình đã có chút năng lực rồi, nên bắt đầu dương phụng âm vi, cái gì cũng nghĩ cho nhà mẹ đẻ.

Anh cả đã nổi giận rồi mà còn không coi ra gì.

Cậy mình sinh được mấy đứa con là bắt đầu kiêu ngạo.

Cứ tiếp tục như vậy, bà ta sẽ biến thành cái dạng gì cũng không ai biết được. "Diêu Uyển Nhi, sao cô lại nói chuyện với chị dâu mình như thế hả?" "Chị có thái độ gì với em, thì em tự nhiên cũng sẽ có thái độ đó với chị, rất công bằng." "Diêu Uyển Nhi." "Em nghe thấy, chị không cần lớn tiếng như vậy, con gái em gả cho ai, con rể em là ai, chuyện này trong lòng em tự có tính toán, còn chưa đến lượt chị đến chỉ trỏ, càng không đến lượt chị nói với em là con gái em nên gả cho ai." La Hậu đã ở đây một thời gian không ngắn, La Hậu là người thế nào, bà cũng biết rất rõ.

La Hậu đối với Hàm Hàm ra sao, bà cũng nhìn thấy hết.

Một chàng rể tốt như vậy bà không cần, lại đi tìm một kẻ "dưa vẹo táo nứt", bà đâu có bị ngu. "Tôi đây cũng là muốn tốt cho hai mẹ con cô thôi." Chị dâu cả thấy bà như vậy, biết Diêu Uyển Nhi thực sự tức giận rồi, bèn mở miệng nói. "Không cần thiết, chị vẫn nên nghĩ nhiều cho anh cả và đám cháu trai cháu gái đi, không cần chị phải bận tâm." Diêu Uyển Nhi lạnh lùng nói. "Nếu không có việc gì thì chị có thể về rồi." Diêu Uyển Nhi lãnh đạm đuổi khách.

Một câu nói làm chị dâu cả đen mặt: "Diêu Uyển Nhi, cô đừng có mà không biết tốt xấu." "Hôm nay em cứ không biết tốt xấu đấy, chị làm gì được nào?" Bà ngược lại muốn xem xem người chị dâu này có thể làm ra chuyện gì. "Hừ." Hừ lạnh một tiếng, bà ta quay người bỏ đi dưới ánh mắt châm chọc của Diêu Uyển Nhi.

Đợi người đi rồi, Diêu Thi Hàm mới đi ra: "Mẹ, con không thích mợ cả." Người mà bà ta nói, bọn họ đều đã từng gặp, ngay từ cái nhìn đầu tiên cô đã cảm thấy ghê tởm, chẳng muốn nói chuyện với hắn chút nào. "Mẹ biết." "Yên tâm đi, lát nữa mẹ sẽ về nhà một chuyến, mời ông bà ngoại con qua đây, cũng để bọn họ gặp xem người mẹ định hôn cho con là người thế nào, chỉ cần gặp người rồi, bà ta có muốn tác quái nữa cũng không còn cơ hội." Diêu Uyển Nhi đã nghĩ xong cách đối phó rồi.

Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu: "Vâng ạ." "Hắn ta trông không đẹp bằng anh La Hậu, còn không giỏi bằng anh La Hậu, thật không biết lấy đâu ra cái mặt mũi đó." Chỉ nghĩ thôi đã thấy mất mặt.

Nghe vậy Diêu Uyển Nhi không nhịn được cười: "Cái con bé này." "Mẹ đi bàn bạc với Vương gia một chút, xem xem khi nào ngài ấy có thời gian, đợi ngài ấy quyết định xong, chúng ta sẽ mời mấy cậu của con, còn cả ông bà ngoại qua đây một chuyến." Diêu Uyển Nhi cũng không trực tiếp gọi người qua, mà phải hỏi ý kiến đám Tô Ngọc trước rồi mới sắp xếp chuyện gặp mặt. "Vâng, mẹ mau đi đi." Cô đã nóng lòng muốn cho ông bà ngoại gặp anh La Hậu rồi.

Bọn họ nhìn thấy anh La Hậu chắc chắn sẽ khen cô có mắt nhìn người, còn về phần đứa cháu trai của mợ cả thì đúng là phế vật.

Diêu Uyển Nhi bị con gái làm cho dở khóc dở cười: "Có cần gấp thế không?

Con gái con đứa phải rụt rè một chút." Diêu Thi Hàm nghiêng đầu nhìn Diêu Uyển Nhi: "Mẹ, rụt rè là cái gì?

Rụt rè thì anh La Hậu sẽ bị người ta cướp mất, con mới không cần." "Không ai cướp được anh La Hậu của con đâu." Trong mắt La Hậu chỉ có Hàm Hàm, đối với người khác thì lạnh nhạt, người như vậy sao có thể bị cướp mất.

Diêu Thi Hàm tán đồng gật đầu: "Mẹ nói đúng, cho nên mẹ mau đi đi mà." "..." Lời bà nói coi như công cốc.

Chiều hôm đó Diêu Uyển Nhi liền đi tìm vợ chồng Tô Ngọc: "Vương gia, hôm nay tôi qua đây là muốn thương lượng với hai người, nếu gần đây mọi người không bận gì, ngài xem có thể sắp xếp cho người nhà mẹ đẻ tôi qua gặp mặt một chút không?

Chương 1188

Bọn họ vẫn chưa gặp La Hậu." Tô Ngọc nhìn La Hậu ở bên cạnh: "La Hậu, ý cậu thế nào?" Tuy rằng anh chỉ cần nói được là La Hậu sẽ đồng ý, nhưng anh vẫn muốn hỏi ý kiến La Hậu.

Dù sao đối phương chủ yếu là muốn gặp cậu ấy, không phải bọn anh.

La Hậu hơi cau mày, có chút không thích những chuyện thế này, nhưng rất nhanh đã thoải mái trở lại.

Muốn cưới Hàm Hàm chắc chắn sẽ có ngày này, thế là gật đầu đồng ý: "Được ạ." La Hậu đồng ý rồi Tô Ngọc mới nói: "Gần đây không có việc gì, mọi người tự sắp xếp với nhau đi." "Vâng." Thương lượng xong Diêu Uyển Nhi liền rời đi, để lại đám Tô Ngọc ở đó. "Biết cậu không thích những cảnh tượng này, chỉ là có những chuyện nên trải qua thì vẫn phải trải qua, trốn tránh là vô dụng." Tô Ngọc nhìn La Hậu giải thích.

Muốn thành thân thì hai bên gia đình chắc chắn phải gặp mặt, điểm này không cần bàn cãi.

La Hậu không thích hư tình giả ý với những người này, nhưng muốn cưới con nhà người ta, những việc này là bắt buộc. "Ngọc ca yên tâm, em đều hiểu mà." Chính vì hiểu những điều này nên cậu mới gật đầu đồng ý.

Nếu không cậu mà từ chối thì Ngọc ca cũng sẽ không thực sự nói gì.

Tô Ngọc cười gật đầu, anh biết La Hậu là người thông minh, biết rất rõ bản thân sau này nên làm gì. "Vậy thì tốt, chuẩn bị kỹ một chút." "Có điều nếu gặp phải loại người cùng vai vế mà gây khó dễ cho cậu,

cậu không muốn nể mặt cũng được, trừ mấy người cậu, ông ngoại của Diêu Thi Hàm ra, những người khác cậu đều có thể không cần để ý, cậu phải nhớ cậu là em trai của Tô Ngọc ta." Tuy rằng phải để La Hậu gặp nhà Diêu Thi Hàm, nhưng có một điểm, ai cũng đừng hòng bắt nạt La Hậu.

Cho dù là trên lời nói cũng không được.

La Hậu nghiêm túc gật đầu, cậu biết Ngọc ca là muốn tốt cho mình. "Ngọc ca yên tâm, trong lòng em hiểu rõ." "Vậy là được." Hôm sau Diêu Uyển Nhi về nhà họ Diêu một chuyến, nhìn thấy Diêu Uyển Nhi trở về, sắc mặt Diêu phu nhân biến đổi một chút: "Cô út không biết về đây làm gì?" "Chị dâu, em ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không được về sao?" Diêu Uyển Nhi biết bà ta sợ cái gì, nhìn bà ta hỏi.

Diêu phu nhân cười gượng nói: "Sao có thể chứ?" Bà ta mà dám nói không cho Diêu Uyển Nhi về, đừng nói là chồng bà ta, ngay cả bố mẹ chồng cũng không tha cho bà ta. "Vậy thì tốt, em còn tưởng chị dâu đã không cho em về nữa, dù sao trước đó em cũng làm chị dâu không vui." Lời của Diêu Uyển Nhi khiến trong lòng Diêu phu nhân hận không chịu được.

Cô ta thế này chẳng phải rõ ràng là đang cáo trạng sao?

Gia chủ hiện tại của Diêu gia, cũng là anh cả của Diêu Uyển Nhi - Diêu Quang Tich nhìn em gái mình: "Uyển Nhi chuyện này là sao?

Em với chị dâu em gặp nhau khi nào?" Nếu Uyển Nhi về thì không lý nào ông không biết.

Giờ Uyển Nhi nói vậy chứng tỏ họ không phải gặp nhau ở nhà. "Chị dâu nghe tin Uyển Nhi sắp đính hôn, liền chạy đến tìm em, bảo em đừng gả Uyển Nhi (Thi Hàm) đi, muốn gả thì cũng phải gả cho cháu trai nhà mẹ đẻ chị ấy." Diêu Uyển Nhi phớt lờ sắc mặt khó coi của Diêu phu nhân, nói với Diêu Quang Tích ở bên cạnh.

Diêu Quang Tích ánh mắt sắc bén nhìn vợ mình: "Uyển Nhi nói là thật?" Diêu phu nhân cười gượng nói: "Tôi... tôi đây chẳng phải là nghĩ thân càng thêm thân sao?

Hơn nữa cháu trai tôi có gì không tốt chứ?

Hai nhà kết thân thì cả hai đều có lợi." "Đều là người nhà quen biết, mới đối tốt với Hàm Hàm được, nếu đổi là người khác thì có đối tốt với Hàm Hàm được hay không còn chưa biết đâu." Diêu phu nhân nói không chút khách sáo.

Diêu Quang Tích nhìn bà ta một cái, càng nhìn càng giận: "Uyển Nhi, em nói cho cả nhà nghe xem, em nhìn trúng hậu sinh nhà ai?" "Là người nhà họ La, cậu ấy đã nói với cha mẹ rồi, sẽ qua đính hôn, trừ cái đó ra cậu ấy còn là em trai được Ngọc Vương điện hạ thừa nhận." "Em nhìn trúng cậu ấy không phải vì thân phận của cậu ấy, mà là vì cậu ấy đã cứu Hàm Hàm, nếu không phải nhờ cậu ấy ra tay kịp thời, Hàm Hàm đã mất mạng rồi, đây là thứ nhất.

Thứ hai là cậu ấy đối xử với Hàm Hàm rất tốt, thời gian này cậu ấy luôn ở Hầu phủ, em thường xuyên gặp cậu ấy nên biết cậu ấy là người thế nào." "Lại có quan hệ với Vương gia?" "Vâng." "Anh cả, cha mẹ, hôm nay con về là muốn mời mọi người qua gặp mặt Vương gia bọn họ, chủ yếu vẫn là để mọi người gặp La Hậu." "Được." Có thể gặp Ngọc Vương bọn họ tự nhiên sẽ không từ chối.

Ngọc Vương đâu phải ai muốn gặp là gặp được.

Cho dù không thể hợp tác với bên Ngọc Vương, chỉ cần gặp được người cũng là một quyết định không tồi. "Thời gian thế nào?" "Vương gia nói xem chúng ta sắp xếp, thời gian nào cũng được." "Vậy thì ngày kia nhé?" Diêu Quang Tích nhìn em gái hỏi.

Diêu Uyển Nhi gật đầu: "Vâng." Đợi bọn họ thương lượng xong ngày giờ, Diêu phu nhân mới hét lên: "Không thể nào." Con gái của

Diêu Uyển Nhi sao có thể gả cho em trai của Ngọc Vương?

Nó lấy đâu ra vận may tốt như vậy? "Uyển Nhi, cô xem cô cũng là cô ruột của cháu gái cô, hay là nhường chàng rể này cho nó đi?

Để Hàm Hàm gả cho cháu trai nhà tôi, thế chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?" Diêu phu nhân vội vàng nói.

Như vậy thì nhà bà ta với Ngọc Vương phủ sẽ là thông gia rồi.

Diêu Uyển Nhi vẫn luôn biết người chị dâu này không dễ chung sống, không ngờ lại không biết xấu hổ đến mức này. "Anh cả, anh nói sao?" Diêu Uyển Nhi lười so đo với bà ta, mà nhìn Diêu Quang Tích hỏi.

Diêu Quang Tích nhìn Diêu phu nhân một cái, lạnh lùng nói: "Câm miệng, bà tưởng người ta để mắt đến chắc?" Tuy không muốn nói xấu con gái, nhưng đứa con gái đó của ông thật sự không so được với Hàm Hàm.

Hơn nữa, em trai được Ngọc Vương thừa nhận, là người dễ lừa gạt vậy sao?

Bà bảo đổi vị hôn thê của người ta là người ta chấp nhận ngay được à? "Ông nói vậy là ý gì?

Đây chính là con gái của chúng ta, có ai làm cha như ông không?" "Bà tưởng người bên cạnh Vương gia là để bà tùy tiện tính kế sao?

Ngu xuẩn." "Con gái chúng ta có gì không tốt?" "Đúng là không có gì không tốt, chỉ là người ta chướng mắt, không thích mà thôi." Diêu phu nhân tức điên người, không nghĩ cho con gái, chỉ nghĩ cho đứa cháu gái kia, ông ấy rốt cuộc muốn thế nào? "Diêu Quang Tích..." Diêu lão gia tử lạnh lùng quát lớn: "Ông già này còn chưa chết đâu, chưa đến lượt cô xen vào mấy chuyện này, cháu trai nhà mẹ đẻ cô là cái đức hạnh gì, chúng tôi rõ lắm, muốn đẩy Hàm Hàm vào hố lửa, cũng phải xem chúng tôi có đồng ý hay không." Diêu phu nhân nghe thấy cha chồng tức giận, vẻ mặt có chút lúng túng, nhưng ngay sau đó lại không phục nói: "Gả cho cháu trai nhà mẹ đẻ con thì sao lại là nhảy vào hố lửa chứ?" "Trừ việc giết người ra, ăn uống cờ bạc gái gú nó có cái nào không dính?" Diêu lão gia tử lạnh lùng nhìn con dâu, vẻ mặt đầy ghét bỏ hỏi ngược lại.

Sắc mặt Diêu phu nhân lập tức cứng đờ.

Diêu lão gia tử lạnh giọng nói tiếp: "Loại người như vậy mà cô cũng dám bảo để Hàm Hàm gả qua đó?

Cháu gái ta sau này gả cho ai, có hai cái thân già này làm chủ, còn chưa đến lượt cô ở đây xen vào." Nếu không phải cháu gái được vợ ông kiên quyết nuôi dưỡng bên cạnh, thì con bé đã bị người đàn bà này nuôi cho phế bỏ rồi.

Ánh mắt Diêu phu nhân khẽ biến đổi, sao có thể như vậy?

Chuyện hôn nhân của con gái bà ta đã sớm có tính toán, sao có thể dễ dàng buông tha như vậy? "Cha, chuyện này..." "Cô cũng có thể không đồng ý.

Không phải cô rất nhớ thương nhà mẹ đẻ sao?

Vậy thì cô về nhà mẹ đẻ đi." Diêu phu nhân còn định nói gì đó thì Diêu Quảng Tích đã lên tiếng.

Biểu cảm trên mặt Diêu phu nhân trong nháy mắt trở nên cứng đờ, không dám tin nhìn chồng mình.

Ông ấy nói cái gì?

Lại muốn đuổi bà về nhà mẹ đẻ? "Ông...

Chương 1189

ông sao có thể..." "Có cái gì mà không thể?

Đây là lần cuối cùng tôi nói, chuyện hôn nhân của con trai và con gái đều do cha mẹ làm chủ, không đến lượt bà xen vào." Ánh mắt Diêu Quảng Tích lạnh băng nhìn vợ.

Kể từ khi ông lên làm gia chủ, người phụ nữ này càng ngày càng không ra thể thống gì. "Nhớ kỹ, đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo bà.

Nếu bà còn vì cái nhà mẹ đẻ của bà mà đem bán đứng hôn nhân của con cái, thì đừng trách tôi không khách khí với bà." "Con cái của tôi không cần phải vì gia tộc mà hy sinh hạnh phúc cả đời.

Chúng nó muốn cưới ai, gả cho ai đều được.

Bà nếu dám giở trò trong chuyện này, đừng trách tôi không nể tình." Diêu Quảng Tích cảm thấy vẫn cần phải răn đe một trận ra trò.

Ba người con của Diêu Quảng Tích vừa đi tới liền nghe thấy cha nói những lời này, trong lòng có chút phức tạp.

Quả nhiên, trong lòng mẹ, địa vị của bọn họ vĩnh viễn không bằng nhà ngoại.

Nhưng cũng không sao, dù gì vẫn còn cha đối tốt với bọn họ, bọn họ nên biết đủ. "Cha, con nghe người làm nói cô cô đã về rồi, có thật không ạ?" Diêu Quảng Tích nhìn thấy con gái đi tới, trên mặt nở nụ cười: "Đúng vậy, cô con qua đây mời chúng ta sang chơi.

Hàm Hàm sắp đính hôn rồi, chúng ta qua đó gặp mặt một chút.

San San, con có muốn đi cùng không?" Diêu San San vội vàng gật đầu: "Con muốn đi." Cô cũng đã lâu không gặp biểu tỷ, cô cũng muốn đi xem xem người như thế nào mới xứng với biểu tỷ của mình.

"Được, vậy ngày kia chúng ta cùng đi." "San San, con đi theo mẹ." Diêu phu nhân nhìn con gái, nghĩ đến điều gì đó liền mở miệng gọi.

Diêu San San nhìn thấy mẹ như vậy liền biết bà chắc chắn không có ý tốt. "Con không đi." "Diêu San San, mày không nghe thấy tao nói gì à?" Diêu Quảng Tích thấy bà ta đối xử với con gái như vậy, sắc mặt có chút khó coi: "Lời tôi vừa nói bà nghe không hiểu sao?" "Cha, cha biết mẹ gọi con làm gì không?" Diêu Quảng Tích gật đầu: "Biết, bà ấy muốn để con cướp vị hôn phu của biểu tỷ con." Nghe thấy lời này, sắc mặt Diêu San San trong nháy mắt trở nên trắng bệch, nhìn chằm chằm Diêu phu nhân: "Mẹ muốn con bị người đời phỉ nhổ sao?" "Mày nói nhảm cái gì đó?

Sao lại là bị người ta phỉ nhổ?

Đây đều là muốn tốt cho mày, mày có biết thân phận người ta thế nào không?" Diêu phu nhân không ngờ Diêu Quảng Tích lại nói toẹt ra đơn giản như vậy, nhưng thế cũng tốt, đỡ tốn công bà ta nói lại lần nữa. "Thân phận cao thì thế nào?

Đó đều là của biểu tỷ, con sẽ không làm loại phụ nữ không biết liêm sỉ như thế, mẹ đừng có mơ." Biểu tỷ đối xử với cô rất tốt, cô mới sẽ không làm kẻ vong ơn phụ nghĩa.

Mẹ cũng quá coi thường cô rồi.

Tưởng rằng chỉ cần một cái thân phận là cô sẽ đi phản bội biểu tỷ sao?

Diêu Quảng Tích biết ngay con gái mình không phải người tùy tiện, nghe con nói vậy ông càng hài lòng hơn. "Mày... mày tốt xấu gì cũng phải suy nghĩ cho bản thân chứ." Diêu San San nhíu mày nhìn mẹ: "Chuyện hôn sự của con tự nhiên có cha và ông bà nội làm chủ, không cần mẹ phải nhọc lòng như thế." "Diêu San San, sao mày lại ngu xuẩn như thế?

Ngu hết thuốc chữa!" Sao bà ta lại sinh ra một đứa con gái ngu ngốc thế này chứ.

Diêu Quảng Tích rốt cuộc không nhịn nổi nữa, giơ tay tát mạnh một cái vào mặt Diêu phu nhân: "Bà coi tôi chết rồi à?" Trước mặt ông mà dám mắng con gái như thế?

Quả thực ngu xuẩn đến cực điểm.

Diêu phu nhân ngơ ngác nhìn Diêu Quảng Tích: "Ông...

ông dám đánh tôi?" "Tôi đánh chính là bà!

Tôi thật không ngờ bà lại là loại người này.

Bà nếu cảm thấy cái nhà này không ở được nữa, lập tức cút cho tôi." Ông thật sự một chút cũng không muốn nhìn thấy người đàn bà này nữa, dù chỉ một cái liếc mắt.

Diêu phu nhân tức giận không nhẹ, nhìn thoáng qua, giận dữ nói: "Đi thì đi." Bà sinh cho Diêu Quảng Tích hai con trai, một con gái, bà không tin chỉ vì gia đình Diêu Uyển Nhi mà ông ta thật sự dám làm gì mình.

Nhìn thấy Diêu phu nhân bỏ đi, con trai cả của Diêu Quảng Tích nói: "Cha, tâm tư của mẹ quá lớn rồi." "Đúng là quá lớn rồi." "Cha định làm thế nào?" Anh rất lo lắng mẹ sau này sẽ làm ra chuyện gì liên lụy đến gia đình.

Kiên quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Anh cảm thấy em gái nói đúng, bất kể vị hôn phu của biểu muội thân phận cao thế nào, đó cũng là chuyện của biểu muội.

Không thể vì người ta quyền quý mà không biết tốt xấu đi cướp đoạt, loại chuyện này bọn họ không làm được.

Nếu mẹ thật sự muốn làm, e rằng cha sẽ không bỏ qua dễ dàng.

"Cha nghĩ sao ạ?" "Nếu bà ta dám làm, cha sẽ dám hành động.

Đến lúc đó, các con đều không được phép xin tha cho bà ta." Diêu Quảng Tích nhìn các con mình, nghiêm túc nói. "Cha yên tâm." Bọn họ tự nhiên sẽ không xin tha cho mẹ.

Nếu xin tha, cuối cùng xảy ra chuyện thì đó mới là lỗi của bọn họ.

Bọn họ từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh cha và ông bà nội, tình cảm với mẹ vốn dĩ không sâu đậm.

Nếu lúc này mẹ còn gây ra chuyện gì, bọn họ có làm gì cũng là điều dễ hiểu.

Hơn nữa thời gian gần đây, mẹ làm việc thật sự quá đáng.

Chưa từng thấy ai không coi con mình ra gì, ngược lại chỉ chăm chăm lo cho cháu trai cháu gái nhà mẹ đẻ...

Trong lòng bà, những người đó còn quan trọng hơn bọn họ.

Hơn nữa còn quan trọng hơn rất nhiều.

Hít sâu một hơi, nén cơn giận trong lòng, Diêu Quảng Tích lạnh lùng nói: "Bà ta muốn đi thì đi, ta đảo mắt xem bà ta có thể đi được mấy ngày." Vợ mình là người thế nào trong lòng ông rõ nhất, cùng lắm ba ngày là tự mò về.

Diêu Uyển Nhi cũng không ngờ sự việc cuối cùng lại biến thành thế này, bà nhìn anh trai bất lực nói: "Ca, chuyện hôm nay thật xin lỗi, em cũng không biết mọi chuyện lại thành ra thế này." Diêu Quảng Tích lắc đầu: "Như vậy cũng tốt, để chúng ta nhận thức rõ ràng hơn bà ta là loại người nào." "Hiện tại như vậy cũng tốt." "Đại ca, anh định bỏ đại tẩu sao?" Diêu Uyển Nhi có chút kinh ngạc nhìn Diêu Quảng Tích. "Uyển Nhi, em cứ chờ xem, chỉ cần bà ta nói chuyện về vị hôn phu của Hàm Hàm với bên nhà đó, bọn họ khẳng định sẽ tìm cách đưa con gái trong nhà đến, sau đó đi cùng chúng ta sang bên em, thậm chí còn muốn tìm cách cướp vị hôn phu của Hàm Hàm, từ đó dính dáng quan hệ với Vương gia." Diêu Quảng Tích chắc chắn nói.

Nếu bà ta không làm như vậy, thì ông đến lúc đó còn nguyện ý cho chút sắc mặt tốt.

Nhưng nếu bà ta không biết tốt xấu, thật sự làm như thế, vậy cũng đừng trách ông tâm ngoan thủ lạt. "Đại ca, đại tẩu không đến mức làm vậy chứ?" Diêu Uyển Nhi có chút không tin nổi. "Đợi đến ngày kia em sẽ biết." Diêu Quảng Tích nói.

Ba anh em Diêu San San đều không mở miệng, bởi vì bọn họ biết mẹ thật sự sẽ làm như vậy.

Chương 1190

Điều này khiến bọn họ cảm thấy vô cùng mất mặt, cũng cảm thấy ở trước mặt cô cô chẳng còn chút thể diện nào. "Cô cô, xin lỗi ạ." "Chuyện này liên quan gì đến mấy đứa?

Mấy đứa xin lỗi cô làm gì?

Mấy đứa nhỏ này thật là." "Cha, mẹ, ngày kia con đợi mọi người qua.

Nhà con cũng còn việc phải làm, con về trước đây." "Được, con có việc thì cứ về lo liệu đi, không cần lo cho chúng ta." "Con biết rồi ạ." Diêu Uyển Nhi về đến nhà, chỉ kể chuyện này cho Diêu Thi Hàm nghe.

Diêu Thi Hàm nghe xong, lông mày hơi nhíu lại, trong lòng đối với người đại cữu mẫu này vô cùng không thích. "Mẹ, nhà mẹ đẻ của bà ấy tốt đến thế sao?

Tại sao bà ấy phải làm như vậy?

Chuyện này đối với bà ấy rốt cuộc có lợi ích gì?

Hay là bà ấy cảm thấy làm vậy sẽ nhận được sự công nhận của bên nhà ngoại tốt hơn?

Thật sự quá ngu xuẩn." "Không biết nữa, không cần quan tâm chuyện này, bác cả con sẽ xử lý thôi.

Xem ra đại ca cũng thật sự nhịn đến cực hạn rồi, nếu không cũng sẽ không tức giận như vậy.

Nếu đại tẩu tiếp tục thế này, e rằng cuối cùng thật sự sẽ bị đại ca bỏ vợ.

Dù sao thì nhà ai cũng không muốn mãi có một người chỉ biết nghĩ đến nhà mẹ đẻ, thậm chí bất chấp lợi ích của nhà chồng." "Con biết bác cả tốt với con.

Con dù sao cũng không thích người nhà đại cữu mẫu.

Hai biểu ca và San San biểu muội may mà không phải đi theo bà ấy lớn lên, nếu không đời này coi như xong." Diêu Thi Hàm nhíu mày nói.

Diêu Uyển Nhi tán đồng gật đầu: "Ai nói không phải chứ?

Hôm đó có thể sẽ xảy ra một số chuyện ầm ĩ, con đi nói trước với La Hậu một tiếng." "Mẹ yên tâm, con sẽ đi nói với La Hậu ca ca." Diêu Uyển Nhi gật đầu, con gái làm việc bà tự nhiên yên tâm.

Khi Diêu Thi Hàm tìm đến La Hậu, anh đang cùng Tô Ngọc bàn bạc chuyện sính lễ.

Tuy rằng sính lễ có La gia chuẩn bị, nhưng La Hậu vẫn muốn tự mình chuẩn bị thêm một ít.

Thấy Diêu Thi Hàm đi tới, tâm trạng có vẻ không tốt lắm, La Hậu hỏi: "Sao vậy?" "La Hậu ca ca, muội không thích đại cữu mẫu của muội." Diêu Thi Hàm kể lại chuyện Diêu Uyển Nhi hôm nay về nhà họ Diêu cho anh nghe.

Nghe xong, La Hậu nhíu mày.

Vị phu nhân nhà họ Diêu này coi anh là cái gì?

Một món đồ tùy tiện có thể bị người ta cướp đi sao? "Không cần để ý đến loại người này." La Hậu an ủi nói.

Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu: "Muội biết rồi." "Muội cảm thấy bà ấy chính là muốn để nhà mẹ đẻ dính dáng quan hệ với Vương gia, sau đó dùng nhân mạch của Vương gia để đạt được một số thứ." Diêu Thi Hàm nói suy nghĩ của mình cho La Hậu.

La Hậu đối với việc này cũng không bất ngờ: "Chỉ cần là thương nhân, không ai là không muốn dính dáng quan hệ với Ngọc ca.

Nhưng có quan hệ với Ngọc ca, cũng không phải ai cũng có thể làm được." Diêu Thi Hàm trong mắt mang theo vẻ mê mang, không hiểu ý này là gì. "Không nghe hiểu?" "Cũng không phải, chỉ là cảm giác hơi kỳ quái.

Đại cữu mẫu kia rốt cuộc phải ngu đến mức nào mới có thể nghĩ đến việc chỉ tay năm ngón vào chuyện của Vương gia?" La Hậu sững người một chút, không nhịn được bật cười, đưa tay nhéo má Diêu Thi Hàm: "Có ai nói chuyện như muội không?" "Có chứ.

La Hậu ca ca, muội không thích người nhà bà ấy.

Nếu ngày kia bà ấy thật sự dẫn người đến, huynh cũng không được đáp lại bọn họ." Diêu Thi Hàm nghiêm túc nhìn La Hậu nói.

Tuy rằng biết mình làm như vậy hơi quá đáng, nhưng cô chỉ cần nghĩ đến việc La Hậu đối tốt với người khác, cô liền vô cùng không vui.

La Hậu nhìn chằm chằm Diêu Thi Hàm, nha đầu này có phải hiểu lầm gì về tính cách của anh không? "Muội có hiểu lầm về tính cách của ta à?" La Hậu hỏi.

Diêu Thi Hàm vẻ mặt mờ mịt nhìn La Hậu: "Dạ?" Bạch Khởi ở bên cạnh thật sự không nhịn được nữa, cười nói: "Tính tình La Hậu rất lạnh lùng.

Trừ người mà cậu ấy nhận định mới có thể khiến cậu ấy nói nhiều vài câu, còn ngoài ra, cậu ấy chưa bao giờ nói chuyện với người mình không công nhận, huống chi là người lạ không quen biết." "Người lạ không quen biết đối với La Hậu mà nói, ngay cả một ánh mắt cũng lười cho." Diêu Thi Hàm kinh ngạc nhìn La Hậu: "Là như vậy sao?" "Ừ." La Hậu gật đầu.

Anh không thích tiếp xúc với người khác, nói chuyện với họ đều cảm thấy lãng phí thời gian.

Đương nhiên, anh cũng có lúc nói nhiều, nhưng mỗi khi đến lúc đó đều là có người sắp gặp xui xẻo.

Mà hiện tại lại có thêm một ngoại lệ, đó là nói chuyện với Diêu Thi Hàm. "Khi La Hậu nói chuyện với bọn anh cũng sẽ không nói quá nhiều, cũng chỉ có nói với em mới có thể nhiều hơn một chút." Bạch Khởi nhìn Diêu Thi Hàm cười nói.

Diêu Thi Hàm nhìn La Hậu, thấy anh không phản bác liền lập tức vui vẻ.

Như vậy cô cũng không cần lo lắng đại cữu mẫu làm trò gì nữa. "Vui rồi à?" La Hậu nhìn dáng vẻ vui mừng ra mặt của cô, buồn cười hỏi.

Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu: "Đương nhiên vui rồi ạ." Hóa ra trong lòng La Hậu ca ca cô là khác biệt, nhận thức này khiến cô vô cùng vui sướng.

Trên mặt La Hậu nở nụ cười, nha đầu này vui là được.

Tô Ngọc vẫn luôn không nói gì, chỉ ngồi một bên nghe bọn họ nói.

Diêu Thi Hàm rất tốt, muốn gì thì nói thẳng, nhưng yêu cầu của cô cũng sẽ không quá đáng.

Cô chỉ muốn một số yêu cầu nhỏ đơn giản, những thứ này La Hậu đều có thể đáp ứng.

Diêu Uyển Nhi người cũng không tệ, rõ ràng biết trong tay anh nắm giữ nhân mạch lớn thế nào, nhưng bà chưa bao giờ nói qua những chuyện này, điều này làm anh rất hài lòng.

Ngày gặp mặt hôm đó, Diêu Uyển Nhi dậy từ sớm bắt đầu sắp xếp, từ đồ ăn thức uống đến các loại đồ trang trí đều xác nhận từng chút một, đủ thấy bà coi trọng chuyện này thế nào.

Thu dọn xong xuôi, người nhà họ Diêu tới cửa.

Diêu Uyển Nhi nhìn thấy Diêu phu nhân cùng mấy cô nương nhỏ đi bên cạnh bà ta, một chút cũng không bất ngờ, chỉ là thấy đại ca có vẻ rất tức giận.

Liếc nhìn Diêu Uyển Nhi một cái, Diêu Thi Hàm cảm thấy não người này thật sự ít nhiều có chút bệnh.

Bà ta làm như vậy chắc chắn là bị đại ca kiên quyết phản đối, trong tình huống đại ca phản đối mà vẫn dẫn người tới, thật không biết bà ta nghĩ cái gì. "Mấy đứa cháu gái nhà mẹ đẻ chị cũng muốn qua đây chơi, Uyển Nhi em sẽ không để ý chứ?" Diêu phu nhân nhìn Diêu Uyển Nhi, lên tiếng trước một bước.

Chương 1191

Nụ cười trên mặt Diêu Uyển Nhi không đổi, chẳng những không tức giận mà còn cười: "Vô sở vị (Sao cũng được)." Một câu nói khiến Diêu phu nhân nhíu mày, câu "vô sở vị" này của bà ấy là ý gì?

Diêu Quảng Tích ánh mắt lạnh băng nhìn vợ, đây là ở nhà em gái, ông không muốn nói nhiều, tất cả đợi về nhà rồi tính.

Hít sâu một hơi, nén giận, Diêu Quảng Tích nhìn Diêu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, các em không cần để ý đến bọn họ." Diêu phu nhân bất mãn lườm Diêu Quảng Tích một cái, nhưng rốt cuộc không nói gì.

Bà ta biết việc dẫn mấy đứa cháu gái tới đã khiến chồng tức giận, nếu tiếp tục nói nữa, chắc chắn sẽ chọc giận ông ấy thêm.

Đến lúc đó để ông ấy làm bà ta mất mặt trước mọi người thì được không bù mất.

Theo Diêu Uyển Nhi vào chủ viện, khi tới nơi, đã thấy mấy đứa trẻ đang chơi ở đó, còn Vương gia và những người khác thì chưa thấy đâu.

Diêu phu nhân có một đứa cháu gái vốn không thích trẻ con, nhìn thấy sáu đứa trẻ lớn nhỏ đang ở đây, sắc mặt ngày càng khó coi. "Cô, chuyện này là sao?

Không biết là cháu không thích trẻ con à?

Bảo bọn chúng mau cút đi." Cô gái kia mất kiên nhẫn nói.

Diêu phu nhân vẫn luôn biết đứa cháu này không thích trẻ con, nghe nó nói vậy cũng không thấy bất ngờ, mà quay sang nhìn Diêu Uyển Nhi: "Uyển Nhi, em xem có thể bảo bọn nhỏ rời đi không?" "Không thể.

Người ta đều nói khách đến tùy chủ, nếu nó không biết thân phận làm khách nên cư xử thế nào, tôi không ngại dạy dỗ nó một chút." Diêu Uyển Nhi lạnh mặt nói. "Nếu tôi nhớ không nhầm, tôi cũng đâu có mời cô đến.

Đã tự mình muốn đến thì khách khí một chút cho tôi." Diêu Uyển Nhi vẻ mặt đầy chán ghét nói, hiển nhiên cực kỳ không thích cô gái này.

Cô ả kia dường như không ngờ Diêu Uyển Nhi sẽ nói như vậy, trừng mắt nhìn Diêu Uyển Nhi không vui nói: "Cô à, cô xem bà em chồng này của cô, nói chuyện kiểu gì vậy?" "Nếu đại tẩu không vui, vậy thì cùng cháu gái chị rời đi đi, nhà em chỗ nhỏ, không chứa nổi mấy vị đại phật này." Thấy Diêu phu nhân còn định nói gì, Diêu Uyển Nhi không khách khí chặn họng.

Tiểu Bảo đánh giá cô gái kia từ trên xuống dưới: "Trông thì chẳng ra sao, tính tình ngược lại không nhỏ." "Mày... mày nói cái gì?" "Tôi nói cô trông giống như đồ xấu xí, phấn son có trát dày bao nhiêu cũng không che đậy được sự xấu xí trên mặt và sự nghèo hèn trong tâm hồn cô đâu." Tiểu Bảo là loại người sợ phiền phức sao?

Rất hiển nhiên là không.

Diêu Uyển Nhi ho nhẹ một tiếng, cô gái này quả thực trông không được đẹp mắt lắm, trước đây bà tuy biết nhưng cũng không nói thẳng ra, không ngờ con trai của Vương gia lại nói toạc ra như vậy.

Có điều bà muốn nói: Làm tốt lắm! "Uyển Nhi, mấy đứa trẻ nhà em vị miễn cũng quá kiêu ngạo rồi, bảo chúng nó lập tức xin lỗi đi." Diêu phu nhân giận dữ nói.

Trong mắt đều là sự bất mãn với Diêu Uyển Nhi. "Trông xấu còn không cho người ta nói à?

Đây là đạo lý gì?" Tiểu Bảo bất mãn lầm bầm.

Hoằng Nghị ngồi bên cạnh Tiểu Bảo, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ kia, sau đó mở miệng: "Cháu không thích cô ta, đuổi cô ta đi." Diêu Uyển Nhi cười gật đầu: "Được." "Mời vị tiểu thư này ra ngoài." Lúc Diêu Uyển Nhi nói chuyện hoàn toàn không có sự ôn nhu như khi nói với Hoằng Nghị, chẳng những không ôn nhu mà còn lạnh băng.

Diêu phu nhân tức đến run người: "Diêu Uyển Nhi, em nói vậy là ý gì?

Đây là cháu gái chị, sao em có thể làm thế?" "Em làm sao?

Làm như vậy là đáng đời." Diêu Uyển Nhi không khách khí đáp. "Diêu Uyển Nhi, chị thật không ngờ em lại đối xử với chị dâu mình như vậy." Lúc này Diêu Quảng Tích lên tiếng: "Đã chê bai nhà Uyển Nhi thì cút về đi.

Không ai mời các người đến, không mời mà đến còn mặt dày ở nhà người khác gây sự, đúng là không có gia giáo." Một câu "không có gia giáo" khiến cô gái kia đỏ bừng mặt: "Dượng, dượng nói vậy cũng quá đáng rồi đấy." Trước mặt bao nhiêu người, còn có bao nhiêu đứa trẻ ranh mà cô ta ghét, Diêu Quảng Tích lại bảo cô ta không có gia giáo, chuyện này mà đồn ra ngoài thì cô ta còn mặt mũi nào nữa? "Quá đáng?

Cô vừa đến đã gây phiền phức thì không quá đáng à?

Mấy đứa nhỏ này đang chơi ngoan ở đây, chiêu chọc gì đến cô?" Đối với trẻ con, Diêu Quảng Tích vô cùng yêu thích, đặc biệt là mấy đứa bé này trông lại đẹp đẽ như vậy.

Cặp sinh đôi kia càng làm ông thích thú.

Ông đi tới lấy ra một đôi ngọc bội đẹp đẽ, đeo lên cổ hai đứa bé: "Đừng để ý đến cô ta, các cháu trông thật đáng yêu, cái ngọc bội này không đáng giá, các cháu cầm lấy mà chơi." Ngôn Hi và Ngôn Triệt nhìn nhau, ông nội này người vẫn rất tốt, bọn họ thích. "Cảm ơn ông ạ, ông thật tốt, không giống một số người, đã xấu người còn không biết tự lượng sức mình." Ngôn Triệt nãi thanh nãi khí nói.

Nói xong lại nhíu mày, vô cùng bất mãn với cái giọng sữa non nớt của mình.

Cậu đã lớn thế này rồi, sao nói chuyện vẫn cứ nãi thanh nãi khí thế này, thật sự quá khó nghe. "Loại người như vậy đừng đến quá gần, kẻo sau này các cháu sẽ bị thương, biết chưa?" Diêu Quảng Tích không yên tâm dặn dò.

Cháu gái vợ ông là loại người nào ông còn lạ gì.

Đối với loại người này ông một chút thiện cảm cũng không có.

Cháu gái Diêu phu nhân nhìn thấy đôi ngọc bội kia thì mắt đỏ lên vì ghen tị. "Cô ơi, dượng cũng quá bên trọng bên khinh rồi, cho hai đứa trẻ ranh không biết từ đâu chui ra thứ đồ tốt như vậy, dượng còn chưa từng tặng chúng cháu quà đâu.

Cháu không quan tâm, cháu cũng muốn ngọc bội giống thế." "Đúng đấy cô, dượng đây là coi thường nhà chúng ta sao?

Nếu không tại sao lại đối xử với chúng ta như vậy?" Nghe mấy đứa cháu nói, ngọn lửa giận trong lòng Diêu phu nhân quả nhiên bị châm ngòi, bà ta nhìn Diêu Quảng Tích bất mãn nói: "Ông làm thế là có ý gì?

Cho hai đứa trẻ không quen biết đồ tốt, tại sao không cho cháu gái tôi?" Bà ta biết đó là ngọc thạch thượng hạng điêu khắc mà thành, không phải cứ muốn mua là có.

Bây giờ ông ấy lại tùy tiện tặng cho hai đứa trẻ con, sao bà ta có thể không tức giận?

Diêu Quảng Tích liếc nhìn vợ: "Đồ là của tôi, tôi muốn tặng cho ai thì tặng." Ngôn Hi hiếu kỳ nhìn bọn họ, vô tội nói: "Nhà các người không có tiền à?" "Nhà mày mới không có tiền!" "Vậy thì làm các người thất vọng rồi, nhà tôi tiền nhiều lắm, cha tôi bảo tiền trong nhà chúng tôi tiêu mấy đời cũng không hết.

Đến lượt cô, nếu nhà cô có tiền, tại sao các người phải đi xin đồ của ông này?

Cha mẹ các người không cho các người à?" Giọng nói nũng nịu của Ngôn Hi làm Diêu Quảng Tích và Diêu lão gia tử muốn tan chảy.

Hai đứa trẻ này cũng quá ngoan rồi, thích quá đi, muốn bế về nhà nuôi ghê.

Quay đầu nhìn mấy đứa cháu nội một cái, lão gia tử bất mãn hỏi: "Bao giờ các anh mới thành thân?" "Gặp được cô nương thích hợp thì thành thân ạ." Một người trong đó vội vàng lên tiếng.

Lão gia tử nheo mắt nhìn cháu: "Anh nói thật chứ?

Không lừa tôi?" "Không ạ." "Vậy thì được, mau chóng thành thân sinh cho ta đứa chắt, đứa bé đáng yêu như thế ta cũng muốn có." Lão gia tử nhìn hai anh em Ngôn Hi, vẻ mặt thèm thuồng nói.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt nhìn chằm chằm Diêu lão gia tử, Ngôn Hi không khách khí nói: "Cháu là của cha cháu, không được cướp đi đâu nhé." Diêu lão gia tử sững người, sau đó bật cười, đứa bé này quá thông minh rồi.

Ông lão đi đến trước mặt hai đứa, đưa tay xoa đầu nhỏ của Ngôn Hi, sủng ái nói: "Yên tâm, không cướp đâu." Đứa trẻ đáng yêu như vậy, vẫn là ở bên cạnh cha mẹ ruột là tốt nhất, không nên đi theo người khác.

Chương 1192

Nhưng từ đây cũng có thể thấy được, hai đứa trẻ này được cha mẹ nuôi dạy rất tốt, nếu không cũng sẽ không có bộ dạng này. "Vậy thì được, chúng cháu sẽ chơi với ông." Ngôn Hi ra vẻ người lớn nói.

Diêu lão phu nhân cũng vô cùng thích thú Ngôn Hi và Ngôn Triệt: "Các cháu tên là gì?" "Cháu tên là Tô Ngôn Hi, anh ấy tên là Tô Ngôn Triệt, chúng cháu là song sinh ạ." "Các cháu đáng yêu lắm." Càng nhìn hai đứa trẻ này càng muốn bắt về nhà, chuyện này là sao chứ?

Nhưng con nhà người ta, nghĩ thôi là được rồi, không thể thật sự bắt đi, kẻo đến lúc đó vì chuyện này mà đắc tội người không nên đắc tội thì không hay.

Diêu Quảng Tích ở bên cạnh nghe thấy họ Tô thì có chút bất ngờ.

Nếu ông nhớ không lầm, Ngọc Vương cũng họ Tô.

Diêu Quảng Tích quay đầu nhìn Diêu Uyển Nhi, em gái phảng phất nhìn ra ý của ông, cười gật đầu.

Tức là đúng như ông nghĩ.

Ánh mắt Diêu Quảng Tích khẽ lóe lên, xem ra lát nữa có kẻ sắp gặp xui xẻo rồi.

Diêu phu nhân thấy bọn họ vây quanh mấy đứa trẻ, sắc mặt không được đẹp, vừa định nói gì thì thấy Diêu Quảng Tích lại móc ra mấy món đồ tốt, đưa cho bọn Tiểu Bảo. "Đồ không tốt lắm, các cháu cầm lấy chơi." Cái này cũng không phải vì biết là con của Ngọc Vương nên muốn nịnh bợ gì, chỉ là nghe em gái nói trong nhà có mấy đứa trẻ nên đặc biệt chuẩn bị thôi. "Cảm ơn ông ạ." Bọn Tiểu Bảo lễ phép cảm ơn.

Cháu gái Diêu phu nhân nhìn thấy cảnh này mắt đều xanh lên.

Những thứ tốt như vậy mà lại tùy tiện đem tặng người, lại không cho bọn cô cái nào, thế này vị miễn quá đáng rồi. "Cô ơi cô xem dượng kìa, rõ ràng còn nhiều đồ tốt như vậy, cho người ngoài cũng không cho chúng ta." Một người trong đó châm chọc nói.

Nghe lời này, Diêu phu nhân cảm thấy mặt mũi mình mất sạch, bà ta nhìn chồng nhíu mày bất mãn nói: "Nếu ông đã chuẩn bị cho lũ trẻ này, tại sao không thể chuẩn bị một ít cho các cháu gái tôi?" "Bà đây là đang muốn đánh vào mặt tôi à?" Diêu Quảng Tích bất mãn nhìn vợ nói.

Diêu Quảng Tích nhìn bộ dạng này của vợ, trong mắt đều là châm chọc và khinh thường: "Mấy năm nay, bà đem đồ của San San cho bọn nó, cho còn thiếu sao?" Diêu phu nhân sững sờ, ông ấy vậy mà lại biết? "Tôi xác thực đều biết cả, tôi và các con cho San San cái gì, bà đều lấy của San San đem tặng cho mấy đứa nó, sao nào, còn muốn tôi tiếp tục nói nữa không?" Nếu tiếp tục nói ra thì người mất mặt cũng không phải là ông.

Bà ta nếu muốn nghe thì ông có thể tiếp tục kể, chỉ sợ cuối cùng bọn họ không dám nghe.

Sắc mặt Diêu phu nhân cùng mấy cô cháu gái đều biến đổi.

Trước mặt bao nhiêu người mà nói toạc chuyện này ra thì người mất mặt đều là bọn họ. "Dượng à, dù nói thế nào chúng ta cũng là người một nhà, dượng trước mặt người ngoài nói chúng cháu như vậy, có phải là quá đáng lắm không?" "Đó là kết cục của sự tham lam." Diêu Quảng Tích cười lạnh một tiếng. "Các người không làm ầm ĩ ở đây thì tôi cũng lười vạch trần, nhưng cũng đừng coi nhà họ Diêu là kẻ ngốc nhiều tiền (oan đại đầu), muốn cái gì thì trực tiếp lấy đi." Diêu Quảng Tích cực kỳ không thích mấy đứa cháu gái tham lam vô độ này, loại người như vậy căn bản không xứng.

Diêu phu nhân bị chồng nói cho sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Diêu lão gia tử liếc nhìn con dâu, thản nhiên mở miệng: "Xem ra cái chức phu nhân nhà họ Diêu này cô không muốn làm nữa rồi.

Lão đại, đợi qua ngày hôm nay thì thu dọn cho sạch sẽ, đừng để ở đây chướng mắt nữa." "Sau khi không còn là con dâu nhà họ Diêu, cô muốn làm gì thì làm, muốn lo cho cái nhà mẹ đẻ của cô thế nào cũng được, chúng tôi sẽ không cản.

Nhưng hôm nay là ngày vui của Hàm Hàm, cô nếu dám dẫn mấy đứa này làm hỏng chuyện, tôi sẽ khiến cô tay trắng cút về nhà mẹ đẻ." Lần này lão gia tử thật sự tức giận rồi.

Diêu Uyển Nhi nhìn Diêu phu nhân sắc mặt biến đổi liên tục: "Cha, không cần nói nhiều với chị ấy, vào nhà ngồi trước đi ạ.

La Hậu bọn họ ra ngoài rồi, còn một lát nữa mới tới." "Ra ngoài?

Đi làm gì vậy?" "La Hậu nói muốn vào núi săn cho Hàm Hàm một con hổ mang về, nói là thuộc da làm đệm ghế cho Hàm Hàm." Diêu Uyển Nhi trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, lời nói ra khiến Diêu phu nhân ghen tị không thôi.

Lại còn có chuyện như vậy nữa. "Hàm Hàm đâu?" "Con bé đi chuẩn bị đồ ăn cho bọn Tiểu Bảo rồi ạ." "Sau này Hàm Hàm với La Hậu thành thân xong thì về La gia hay đi đâu?" "Cái này con cũng hỏi qua La Hậu rồi, thằng bé không về đó, nó muốn đưa Hàm Hàm đi sống cùng Vương gia Vương phi." Diêu Uyển Nhi giải thích đơn giản một chút.

Nghe thấy lời này, trong mắt Diêu lão gia tử đầy vẻ kinh ngạc: "Nó không về nhà?" "Không về, thằng bé thích đi theo Vương gia hơn." "Như vậy cũng được, vậy con chuẩn bị của hồi môn cho Hàm

Hàm nhiều hơn một chút, nếu bên con không đủ, bên cha sẽ bỏ ra." Diêu Quảng Tích mở miệng nói.

Hai người em trai của Diêu Quảng Tích cũng lên tiếng: "Bên bọn em cũng có thể giúp một tay." "Đại ca, không cần các anh bỏ tiền đâu, bên em có thể lo được, của hồi môn em đã chuẩn bị xong rồi, mọi người không cần lo lắng." Trước đó nói hai trăm vạn mua mạng ba mẹ con họ, Vương gia cũng không lấy, ngài ấy nói đưa cho hai vợ chồng La Hậu là được.

Lúc đó bà liền biết con rể trong lòng Vương gia rốt cuộc quan trọng đến mức nào. "Vậy thì tốt." Mấy cô cháu gái của Diêu phu nhân nghe thấy Diêu Thi Hàm sau này đều đi theo bên cạnh Vương gia Vương phi, sự ghen tị trong lòng đã trở nên méo mó.

Sao có thể chứ?

Diêu Thi Hàm dựa vào cái gì mà có vận may lớn như vậy?

Tiểu Bảo nhìn mấy kẻ sắc mặt không ngừng biến hóa này, khóe miệng hơi nhếch lên, vẻ mặt đầy châm chọc nói: "Các người có phải đang rất ghen tị với thẩm thẩm không?

Đang nghĩ cách cướp chú La Hậu từ tay thẩm thẩm à?

Vậy thì các người có khả năng phải tốn công vô ích rồi.

Các người nếu dám tính kế chú La Hậu, chú ấy có thể khiến các người sống không bằng chết.

Đương nhiên các người có chết cũng chẳng ai đứng ra đòi công đạo cho đâu, chết là chết thôi." Tiểu Trí đưa tay vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo, tức giận nói: "Đừng có dọa người ta." Tiểu Bảo vô tội nhìn Tiểu Trí: "Em đâu có dọa người, anh à, em nói thật mà.

Chú La Hậu đến lời cha mẹ chú ấy còn chẳng nghe, chỉ nghe lời cha em thôi." "Bọn họ dám tính kế chú La Hậu thử xem?

Trừ chú La Hậu ra, các chú Nam Kiều bọn họ cũng giống vậy, nhưng tiếc là các chú ấy cũng có vị hôn thê rồi, các người hết cửa.

Có điều loại người ác độc như các người, bọn cháu sẽ không để các chú ấy cưới đâu, các người đến xách giày cho mấy vị thẩm thẩm cũng không xứng." Hoằng Nghị nhìn Diêu San San, đi tới nhìn cô nói: "Anh ấy không nói cô đâu, cô đừng giận nhé." Diêu San San sững người, sau đó vội vàng lắc đầu: "Cô không giận." Cô đương nhiên biết mấy đứa trẻ này không nói mình. "Đồ con hoang ở đâu ra, dám nói ta như vậy?

Đánh cho ta!" Cô ả kia từ sớm đã nhìn bọn Tiểu Bảo không thuận mắt, giờ lại nghe chúng nói những lời này, trong lòng càng hận không chịu được. "Cô có biết đây là con cái nhà ai không?" Diêu Uyển Nhi từ tốn mở miệng. "Tôi mặc kệ nó là con cái nhà ai, đánh cho tôi!" "Bạch Nhược, cô dám sao?" Diêu Uyển Nhi đứng chắn trước mặt nhóm Tiểu Bảo, lạnh lùng nhìn cháu gái của Diêu phu nhân.

Cô ta hôm nay dám động đến con cái của Vương gia sao?

Diêu phu nhân nhìn Diêu Uyển Nhi, cười nói: "Việc gì phải cuống lên thế?

Chẳng qua chỉ là mấy đứa trẻ ranh, đã nói sai thì phải trả giá." "Ồ?

Không biết con nhà tôi đã làm sai điều gì khiến các người đòi đánh đòi giết như vậy?

Các người cũng nói cho người làm mẹ là tôi đây nghe thử xem, để tôi còn biết đường mà dạy con." Vương Cẩn Hòa dẫn theo nha hoàn từ bên ngoài đi vào, lời lẽ sắc bén hỏi.

Diêu Uyển Nhi xoay người thấy Vương Cẩn Hòa đi tới, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." "Mẹ, người nhà mẹ đẻ của bà nội này thì tốt, ông này cũng tặng quà cho chúng con, nhưng vợ ông ấy thì chẳng ra sao cả.

Chương 1193

Còn có cô cháu gái của bà ta nữa, đuổi chúng con đi, vừa nãy còn định đánh chúng con." Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa đến liền vội vàng mách lẻo.

Một tiếng "Vương phi", một tiếng "Mẹ" khiến Diêu phu nhân và Bạch Nhược đều chết lặng.

Bạch Nhược ngây ngốc nhìn mấy đứa trẻ, sau đó quay sang Diêu Uyển Nhi: "Cô cố ý?

Cố ý xem chúng tôi làm trò cười đúng không?" Diêu Quảng Tích cùng Diêu lão gia tử và mọi người đều quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương phi." Không ngờ đã có mấy đứa con rồi mà Ngọc Vương phi trông vẫn trẻ trung như vậy, thật quá khó tin, nhìn cứ như thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi.

Tất cả mọi người đều đã quỳ xuống, chỉ có Diêu phu nhân và mấy cô cháu gái vẫn còn đứng trơ ra đó. "Là các người muốn động thủ với con tôi?

Vậy các người nói tôi nghe xem, con tôi đã làm gì?

Mọi người đứng lên trước đi." Vương Cẩn Hòa nhìn nhóm Diêu Uyển Nhi nói.

Trước đó cô nghe nói bà chị dâu này của Diêu Uyển Nhi không đàng hoàng, nên mới không để Uyển Nhi nói thân phận của bọn trẻ cho người nhà họ Diêu biết.

Không ngờ chỉ mới một lúc mà đã lộ ra bộ mặt thật thế này.

Diêu phu nhân như mới tỉnh mộng, kéo Bạch Nhược và mấy người kia quỳ xuống: "Tham kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa ngồi xuống ghế, nhìn Bạch Nhược và đám người: "Nói trước xem con tôi đã làm gì mà các người đòi đuổi chúng khỏi nhà người khác?

Lại còn định ra tay đánh con tôi?" Mặt Bạch Nhược trắng bệch, căn bản không dám trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa. "Vương phi, chuyện này...

đây là hiểu lầm." Bạch Nhược khó khăn giải thích.

Vương Cẩn Hòa trào phúng nhìn Bạch Nhược: "Hiểu lầm?

Ý cô là tai của tôi có vấn đề, nghe nhầm sao?" Bạch Nhược sững người, sau đó vội vàng lắc đầu: "Tôi... tôi không có ý đó." "Hửm?

Không có ý đó, vậy là ý gì?" Giọng Vương Cẩn Hòa bình thản nhưng lại khiến Bạch Nhược sợ hãi.

Cô ta đâu dám nói là do mình cố ý kiếm chuyện, Vương phi này chẳng xé xác cô ta ra sao?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ, cô ta chỉ biết cúi gằm mặt, không dám ho he nửa lời.

Vương Cẩn Hòa lạnh nhạt nhìn Bạch Nhược: "Tưởng không nói gì là xong chuyện sao?" "Vương phi, tôi... tôi..." Bạch Nhược biết Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

Chỉ nghe giọng điệu của cô thôi cũng đã khiến cô ta da đầu tê dại. "Cô cái gì?" "Vương phi, cháu gái tôi không cố ý, mong Vương phi nể mặt Uyển Nhi mà tha cho nó đi." Diêu phu nhân thấy Vương Cẩn Hòa dồn ép như vậy thì sốt ruột nói đỡ.

Bà ta không thể để cháu gái xảy ra chuyện ở đây, nếu không anh cả bà ta chắc chắn sẽ tức giận.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Diêu phu nhân: "Bà là ai?" "Tôi... tôi là chị dâu của Diêu Uyển Nhi." Diêu phu nhân lúng túng nói. "Ồ, nếu tôi nhớ không lầm thì lúc đi vào, tôi vừa khéo nghe bà nói cái gì mà 'chẳng qua chỉ là mấy đứa trẻ, nói sai thì phải trả giá', câu này là do bà nói phải không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu phu nhân hỏi.

Sắc mặt Diêu phu nhân trắng bệch, câu này đúng là do bà ta nói.

Bà ta cứ tưởng mấy đứa nhỏ này chỉ là con nhà bình thường, ai mà ngờ được lại là con của Ngọc Vương gia?

Bà ta liếc nhìn Diêu Uyển Nhi, nghiến răng nói: "Vương phi, tất cả đều là lỗi của Diêu Uyển Nhi.

Nếu cô ta sớm nói cho chúng tôi biết đây là con của các vị thì chúng tôi cũng đâu đến nỗi như vậy." Bạch Nhược gật đầu lia lịa tán đồng: "Cô cô nói đúng, tất cả là lỗi của Diêu Uyển Nhi, nếu cô ta nói sớm thì chúng tôi đã không làm thế, cô muốn tìm người gây chuyện thì đi tìm cô ta ấy." Diêu Quảng Tích sắc mặt khó coi nhìn vợ mình và đám cháu, ông định mở miệng thì Vương Cẩn Hòa đã lạnh lùng cướp lời: "Là tôi không cho cô ấy nói đấy." "Con tôi chỉ đến đây làm khách, không phải đến để cho ai nịnh bợ." Trong mắt Vương Cẩn Hòa hiện rõ vẻ chán ghét.

Gia đình Diêu Uyển Nhi quả thực không tệ, nhưng vị đương gia chủ mẫu này thì chẳng ra sao cả.

Diêu phu nhân ngây ngốc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cái gì?

Tại sao?" Diêu Quảng Tích kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, không ngờ cô lại đưa ra quyết định như vậy.

Ông lập tức hiểu ra lý do Diêu Uyển Nhi không nói thân phận bọn trẻ.

Hóa ra là do Vương phi dặn dò.

Bạch Nhược trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao cô lại làm như vậy?" "Tôi muốn xem thử, kẻ mạnh miệng muốn em trai tôi đổi vị hôn thê có thể vô sỉ đến mức độ nào." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói. "Nghe nói có người muốn em trai tôi cưới người khác, tôi liền muốn xem là kẻ nào có thể trơ trẽn đến mức đó.

Hiện tại xem ra, loại người như các người, tôi đúng là 'vọng trần mạc cập', không theo kịp rồi." Vương Cẩn Hòa nhàn nhạt nói.

Lời này khiến mặt mũi Bạch Nhược và đám Diêu phu nhân lúc xanh lúc tím, khó coi vô cùng.

Diêu phu nhân trừng mắt nhìn Diêu Uyển Nhi: "Là cô nói?" Nếu không phải Diêu Uyển Nhi nói ra, làm sao họ biết được?

Nếu Ngọc Vương phi không biết mấy chuyện này, sao lại đối xử với họ như vậy?

Tất cả đều là lỗi của Diêu Uyển Nhi.

Diêu Uyển Nhi cũng không giấu giếm, nhìn bà ta nói: "Là tôi nói đấy." Diêu phu nhân tức đến xanh mặt: "Diêu Uyển Nhi, sao cô có thể ác độc như vậy?

Làm thế có lợi ích gì cho cô?

Người thân của tôi chẳng lẽ không phải là người thân của cô sao?" "Không phải, bọn họ đối với tôi chỉ là người ngoài, tôi không có nghĩa vụ giúp bà làm gì cho họ cả." Diêu Uyển Nhi lạnh lùng đáp, "Càng không có nghĩa vụ bảo con gái mình hy sinh hôn nhân để thành toàn cho các người." Diêu Uyển Nhi nói chuyện chẳng chút khách khí.

Diêu phu nhân run rẩy cả người: "Cô và Vương phi có quen biết, loại người như họ sau này các người còn tiếp xúc nhiều, nhường mối hôn sự này ra thì đã làm sao?

Nhà tôi chỉ cần có quan hệ với họ, cũng sẽ không thiếu phần lợi ích cho cô.

Tôi thấy cô chính là quá độc ác nên mới làm ra loại chuyện này." Diêu phu nhân vẫn cảm thấy mình không sai, bà ta vì nghĩ cho cháu gái nên chẳng có gì sai cả.

Diêu Uyển Nhi giận quá hóa cười, nhìn sang Diêu Quảng Tích: "Anh cả, anh có gì muốn nói không?" "Để Vương phi chê cười rồi, chuyện này sau đó tôi sẽ xử lý." Diêu Quảng Tích sa sầm mặt mày nói.

Mất mặt đến trước mặt Vương phi rồi, bọn họ đúng là có bản lĩnh.

Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Chê cười thì không đến nỗi, chỉ là không ngờ bản lĩnh đổi trắng thay đen của họ lại lợi hại như thế.

Bản thân làm sai không biết hối cải thì thôi, lại còn đổ lỗi lên đầu người khác.

Diêu gia chủ vẫn nên suy nghĩ kỹ xem sau này phải làm thế nào, đừng để cuối cùng cả gia đình bị liên lụy, thế thì được không bù nổi mất đâu.

Diêu gia chủ, tôi nói có đúng không?" Diêu Quảng Tích tự nhiên hiểu ý Vương Cẩn Hòa: "Vương phi nói phải, chuyện này tôi đúng là nên suy nghĩ cho kỹ." Một người vì nhà mẹ đẻ mà có thể bỏ mặc chồng con, loại đương gia chủ mẫu này ông đúng là phải xem xét lại.

Chương 1194

Bạch Nhược quỳ bên cạnh nghe họ nói chuyện, sắc mặt xanh mét, cô ta nhìn Vương Cẩn Hòa đầy vẻ không cam lòng: "Cho dù cô là Vương phi cũng không nên châm ngòi ly gián quan hệ của người khác." Vương Cẩn Hòa bỗng thấy thú vị, nhìn Diêu Quảng Tích: "Họ nói tôi chia rẽ quan hệ gia đình các người, ông thấy sao?" Cô gái nhỏ này cũng thú vị đấy chứ. "Đương nhiên là không, vấn đề của nhà chúng tôi đã có từ lâu, cho dù không có Vương phi thì sớm muộn cũng sẽ bùng phát, không tồn tại chuyện châm ngòi ly gián." Diêu Quảng Tích lắc đầu nói.

Mâu thuẫn đã có từ trước khi họ đến, sao có thể nói là do Vương phi?

Bọn họ quả thực không biết trời cao đất dày.

Bạch Nhược nhìn Diêu Quảng Tích, trong lòng có chút không cam tâm.

Cô ta vẫn luôn biết người dượng này không thích họ, nhưng dù biết cũng chẳng coi ra gì, dù sao có cô cô ở đây, ông ấy cũng chẳng làm gì được.

Mấy chị em họ vẫn nhận được đồ từ nhà họ Diêu như thường.

Nhưng hiện tại Diêu Quảng Tích đã nói thẳng ra mặt, sau này muốn kiếm chác gì e là không dễ nữa. "Dượng, chúng ta là người một nhà mà." "Loại người nhà như các người, chúng tôi không có." Bạch Nhược quỳ trên đất đau cả đầu gối, nhưng Vương Cẩn Hòa mãi vẫn không có ý cho đứng dậy.

Cô ta định nói gì đó thì bị Diêu phu nhân ngăn lại. "Vương phi, chuyện này đều là lỗi của tôi, tôi không quản giáo tốt cháu gái, để các vị thiếu gia tiểu thư chịu ủy khuất, xin Vương phi trách phạt." Diêu phu nhân biết hiện tại nói gì cũng vô dụng.

Những gì cần nghe Vương phi đã nghe hết rồi.

Họ có nói gì nữa cũng chỉ là ngụy biện.

Chuyện này vẫn nên bớt lời thì hơn, tránh rước thêm họa vào thân.

Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu phu nhân, không ngờ bà ta cũng có lúc thông minh. "Mỗi người đánh mười trượng." Vương Cẩn Hòa phất tay nói.

Sắc mặt Diêu phu nhân biến đổi: "Vương phi..." "Diêu phu nhân thấy mười trượng là quá ít, muốn thêm chút nữa sao?" Vương Cẩn Hòa cắt ngang lời bà ta, thản nhiên hỏi.

Sắc mặt Diêu phu nhân thay đổi liên tục, bà ta vẫn luôn không tin Vương Cẩn Hòa thực sự dám làm gì, nhưng khoảnh khắc này bà ta sợ rồi, không biết liệu Vương Cẩn Hòa có thật sự ra tay hay không. "Ý đồ hành hung con cháu hoàng gia, chỉ đánh mười trượng đã là nhân chí nghĩa tận rồi, còn dám nhiều lời thì đợi Vương gia về xử lý sau." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Diêu phu nhân không dám nói thêm, nhưng Bạch Nhược lại không cam tâm: "Dựa vào cái gì?

Chúng tôi chẳng qua chỉ nói vài câu, dựa vào đâu mà phải bị đánh?" Chỉ dựa vào thân phận cao quý của họ thôi sao?

Vương Cẩn Hòa cười, nhìn Bạch Nhược: "Cô có biết trong số những đứa trẻ cô muốn đánh, có hai đứa mang thân phận gì không?" Bạch Nhược nhíu mày, trừ việc là con của Vương gia thì còn thân phận gì nữa?

Đừng tưởng lừa được cô ta. "Cậu bé này là con trai của Hoàng thượng, cũng là Thái tử điện hạ.

Còn vị này là Trường Lạc công chúa, là Đích công chúa của Hoàng thượng.

Thân phận của hai đứa nhỏ, cô có thể tùy ý nhục mạ ai?

Nhục mạ đương triều Thái tử, cô đã nghĩ kỹ nên bồi thường thế nào chưa?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Bạch Nhược.

Hoằng Nghị ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa nhìn Bạch Nhược: "Thẩm thẩm, vừa nãy chính là người này muốn đuổi chúng con đi, còn muốn đánh chúng con.

Con thấy đánh mười trượng ít quá, kiểu gì cũng phải hai mươi trượng mới được." Đáy mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười, nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Nhược và vẻ mặt tro tàn của Diêu phu nhân. "Được." Vương Cẩn Hòa phất tay, thị vệ từ bên ngoài đi vào, bắt đầu hành hình.

Diêu phu nhân nhìn Diêu Quảng Tích và Diêu Uyển Nhi cầu cứu: "Tướng công, bọn nhỏ đều là con gái, mình giúp xin tha cho chúng đi." Diêu Quảng Tích lạnh lùng nhìn vợ: "Chúng ta không có mặt mũi lớn đến thế, không thể khiến Thái tử và Công chúa tha cho họ.

Lúc nói ra những lời đó, sao bọn họ không nghĩ sẽ có kết quả này?" "Ông..." "Đánh." Vương Cẩn Hòa không muốn nghe giọng họ nữa, có chút mất kiên nhẫn ra lệnh.

Nghe vậy, mấy thị vệ rất nhanh chóng ra tay, không chút nể nang.

Bạch Nhược là người bị đánh nhiều nhất, đợi đến khi dừng lại, cô ta đã yếu đi rất nhiều, nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt đầy oán hận.

Vương Cẩn Hòa thấy thế liền cười: "Cô hình như rất không phục?" "Cô chẳng qua chỉ cậy mình là Vương phi thôi, cô tưởng mình lợi hại lắm sao?" "Vị này không chỉ là Vương phi, mà còn là Huyện chủ, là ân nhân cứu thế của bách tính thiên hạ.

Chính cô ấy đã trồng ra giống lúa cao sản, giúp người dân có cơ hội nghỉ ngơi lấy sức, cũng giúp bá tánh có thêm ngày tháng tốt đẹp, không phải lo sau này bị đói nữa." Diêu Uyển Nhi lạnh giọng nói. "Chẳng qua cũng chỉ là một đám dân đen ti tiện thôi." Bạch Nhược ghét nhất là mấy kẻ nghèo kiết xác.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa băng lãnh nhìn Bạch Nhược, vừa định nói gì thì nghe thấy một giọng nói truyền đến: "Nếu cô cao quý như vậy, thế thì hãy nếm thử mùi vị đó cho kỹ vào." Nghe thấy giọng nói quen thuộc, Vương Cẩn Hòa quay đầu lại, thấy Tô Ngọc cùng Nam Kiều và mọi người đã trở về, cô đứng dậy đi đến bên cạnh anh: "Anh về rồi à?" "Ừm.

Đây là ai?" "Bạch Nhược, cháu gái của Diêu phu nhân." Diêu phu nhân này không phải nói Diêu Uyển Nhi, mà là vợ của Diêu Quảng Tích.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo đứng bên cạnh: "Nguyên Bảo, ngươi đi Bạch gia một chuyến, bảo Bạch gia chủ qua đây." "Vâng." Bạch Nhược nghe thấy giọng nói này, theo bản năng ngẩng đầu lên.

Khi nhìn thấy Tô Ngọc, trái tim cô ta đập mạnh liên hồi, không thể kiểm soát.

Người này chính là Ngọc Vương sao?

Trông cũng quá đẹp trai rồi?

Si mê nhìn Tô Ngọc, Bạch Nhược mở miệng nói: "Bạch Nhược ra mắt Vương gia." Cái dáng vẻ e thẹn đó khiến khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật.

Cô đưa tay chọc chọc cánh tay Tô Ngọc, có chút bất mãn nói: "Anh xem, người ta hình như để ý anh rồi kìa." Bạch Nhược nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, mặt đỏ bừng lên.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, nhưng lại thấy trên mặt anh là vẻ chán ghét không thèm che giấu. "Vợ à, em đừng làm anh buồn nôn, loại người này nhìn thôi đã thấy mắc ói rồi." Tô Ngọc ghét bỏ nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa vui vẻ cười rộ lên, chồng cô sao mà thú vị thế không biết? "Được rồi, đừng giận nữa." Bạch Nhược làm gì còn chỗ nào không hiểu, cô ta nhìn Tô Ngọc nói: "Vương gia, tôi chỉ muốn đi theo ngài, làm nô làm tì cũng nguyện ý." Mặt Vương Cẩn Hòa đen lại, người này sao có thể không biết xấu hổ đến mức này, lại còn nói ra được loại lời đó, đúng là trơ trẽn.

Hít sâu một hơi, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Chồng à, anh có suy nghĩ gì không?" "Xấu đến mức cay cả mắt." Tô Ngọc nhíu mày mất kiên nhẫn nói.

Loại người này sao dám mặt dày nói chuyện trước mặt anh?

Diêu Uyển Nhi và Diêu Quảng Tích càng co giật khóe miệng, lại có người dám nói những lời như vậy trước mặt Vương gia? "Vương gia, tôi đâu có kém gì cô ta, cô ta còn hay ghen tuông như vậy, tôi..." Bạch Nhược kích động nói, trong lời lẽ đều là hạ thấp Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa càng nghe càng thấy thú vị.

Bạch Nhược này cũng khá đấy chứ, loại lời này cũng nói ra được, coi Vương phi là cô đây chết rồi chắc?

Nam Kiều vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bạch Nhược: "Lại có người dám nói không kém gì chị dâu, đây là tự tin lớn đến mức nào hả trời?" Người này vị tất cũng quá tự cho mình là đúng rồi.

Chương 1195

Chị dâu là người thế nào?

Là người mà cô ta có thể tùy tiện so sánh sao? "Anh Ngọc, loại người này em thấy anh có thể trực tiếp xử lý luôn, thật không cần giữ lại đâu." Giữ lại loại người này chỉ nghĩ thôi đã thấy khó chịu.

Chị dâu chắc cũng thấy ngứa mắt lắm. "Đợi người nhà họ Bạch đến." Vương Cẩn Hòa nheo mắt lạnh lùng nói.

Nam Kiều đồng tình nhìn đám người kia một cái, xong đời rồi, có người sắp gặp xui xẻo.

Nhóm Diêu Quảng Tích cảm thấy quá mất mặt, ngày lành tháng tốt lại bị làm thành cái dạng quỷ này.

Diêu lão gia tử nhìn Diêu phu nhân đang sốt ruột, lạnh lùng nói: "Lão đại, về nhà thì giải quyết hết những việc cần làm đi, đừng để người ta thấy người nhà họ Diêu chúng ta dễ bắt nạt." Diêu Quảng Tích gật đầu: "Cha yên tâm, con biết phải làm thế nào." Nghe vậy, Diêu lão gia tử mới hài lòng: "Vậy thì tốt." Diêu phu nhân bắt đầu hoảng sợ, không dám tin nhìn Diêu Quảng Tích, họ muốn làm gì? "Tướng công, chuyện này..." "Có chuyện gì về nhà rồi nói." Diêu Quảng Tích cắt ngang lời Diêu phu nhân, không muốn nói nhiều với bà ta, dù chỉ một câu cũng không muốn.

Diêu phu nhân há miệng, trong lòng bắt đầu hối hận, lẽ ra không nên để Bạch Nhược và mấy đứa kia đi cùng, giờ nói không chừng còn liên lụy đến bà ta. "San San, con giúp mẹ..." "Con không giúp được mẹ đâu." Diêu San San trực tiếp cắt ngang lời bà ta.

Cô đã hoàn toàn thất vọng về mẹ mình rồi.

Diêu phu nhân lập tức hoảng loạn, cuống quýt nói: "Không, con làm được mà, chỉ cần con nói với cha con là được." Bà ta rất rõ ràng hiện tại người có thể giúp bà ta chỉ có ba đứa con, nếu cả ba đứa đều không chịu giúp thì bà ta tiêu đời thật rồi.

Nghe vậy, Diêu San San cười: "Là mẹ tự muốn dẫn người đến, đã tự dẫn đến thì phải tự gánh chịu hậu quả, đừng tìm chúng con." "Diêu San San, mày..." Diêu San San nhìn mẹ mình, trên mặt mang theo vẻ châm chọc, cô chưa bao giờ thấy mẹ mình thảm hại thế này. "Lúc mẹ dẫn họ đến, cha đã nói rồi, bảo mẹ đừng dẫn người đến, là mẹ tự không nghe.

Đã vậy thì mẹ phải trả giá cho hành động của mình." Làm sai thì phải trả giá, điều này rất công bằng không phải sao?

Một câu nói khiến Diêu San San nhớ lại ánh mắt của Diêu Quảng Tích nhìn mình lúc mới đến.

Ánh mắt đó âm trầm đáng sợ.

Chỉ là lúc đó cô đã bỏ qua, cô lúc ấy chỉ nghĩ miễn là giúp được nhà ngoại, những cái khác đều không quan trọng.

Giờ thấy họ không chịu giúp mình, Diêu phu nhân mới biết cảm giác này thực sự khó chịu.

Diêu San San thấy bà ta như vậy, tâm trạng có chút phức tạp: "Khi mẹ chọn nhà mẹ đẻ, nguyện ý bất chấp tất cả giúp nhà mẹ đẻ thì mẹ nên biết sẽ có kết quả như thế này." Nói xong cô không mở miệng nữa, đợi người nhà họ Bạch đến.

Bạch Nhược nghe cuộc đối thoại của họ, nhìn Diêu San San với đáy mắt đầy vẻ âm ngoan: "Diêu San San, có phải mày cũng muốn tranh Vương gia với tao không?

Tao nói cho mày biết, tao sẽ không cho mày cơ hội đâu, mày đừng hòng mơ tưởng." Nghe Bạch Nhược nói vậy, Diêu San San khẽ nhíu mày, Bạch Nhược này bị bệnh à?

Vương gia với cô ta hình như cũng chẳng có quan hệ gì đi?

Tô Ngọc ánh mắt lạnh lẽo, trong lòng càng thêm mất kiên nhẫn: "Nam Kiều, nghĩ cách làm nó câm miệng lại." "Được thôi, anh Ngọc yên tâm, sau này sẽ không để anh phải nghe thấy giọng của cô ta nữa." Nam Kiều đồng tình nhìn Bạch Nhược một cái, có thể chọc cho anh Ngọc mất kiên nhẫn đến thế thì người này cũng là nhân tài đấy.

Đưa tay sờ cằm, Nam Kiều quay sang nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đó không cần đoán Tô Ngọc cũng biết cậu ta đang nghĩ gì.

Anh cốc đầu Nam Kiều một cái: "Đừng có suy nghĩ lung tung." Nam Kiều cười khan: "Anh Ngọc, em có đâu." Tô Ngọc không nói gì, Nam Kiều có phải đã quá coi thường sự hiểu biết của anh về cậu ta không?

Rất nhanh người nhà họ Bạch đã đến.

Sau khi nghe Vương gia mời, bọn họ thậm chí không hỏi là chuyện gì đã vội vàng chạy tới.

Nguyên Bảo nhìn người nhà họ Bạch đang sốt sắng, cảm thấy nhà này cũng thú vị thật. "Thiếu gia, người đã đến rồi." Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nhìn người nhà họ Bạch đang hưng phấn quá đà, mày hơi nhíu lại: "Bọn họ đây là..." Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, lúng túng nói: "Có khả năng là hiểu lầm gì đó." Tô Ngọc nghe xong liền hiểu là ý gì. "Tham kiến Vương gia, không biết Vương gia gọi chúng tôi đến có việc gì ạ?" Có phải Vương gia đã để mắt đến cô nương nhà họ Bạch không?

Nếu đúng là vậy, bọn họ căn bản không cần ra tay từ những người bên cạnh Vương gia.

Chỉ cần nắm chắc Vương gia là được.

Càng nghĩ mắt người nhà họ Bạch càng sáng rực.

Cuối cùng cũng để họ tìm được cơ hội rồi.

Bạch gia chủ liếc nhìn Diêu Quảng Tích một cái, cho dù ông ta có cô cháu gái được người bên cạnh Vương gia để mắt thì đã sao?

Con gái của ông ta là được chính Vương gia nhìn trúng đấy.

Nghĩ đến tương lai xán lạn, Bạch gia chủ càng thêm kích động không thôi.

Tô Ngọc nhìn Bạch gia chủ đang vui mừng quá trớn, lãnh đạm nói: "Gọi ông đến, chỉ là để cho ông hai sự lựa chọn." Bạch gia chủ sững người, nhưng cũng không nghĩ nhiều: "Vương gia xin cứ nói." "Thứ nhất, trục xuất Bạch Nhược khỏi gia tộc, bất kỳ ai cũng không được giúp đỡ cô ta, dù là tiền bạc cũng không được cho." Tim Bạch gia chủ đập thót một cái, ông ta dường như đã bỏ qua chi tiết nào đó. "Thứ hai, các người có thể giữ Bạch Nhược lại, nhưng cả cái nhà họ Bạch sẽ phải chôn cùng với sự ngu dốt của cô ta." Bạch gia chủ nghe xong, niềm vui sướng trong lòng nháy mắt tan biến.

Ông ta nhìn Tô Ngọc, không chắc chắn hỏi: "Vương gia, ngài có ý gì?" "Bản vương nói còn chưa đủ rõ ràng sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Bạch gia chủ. "Không phải, tôi căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, Vương gia bắt tôi lựa chọn như vậy, có phải là quá đáng lắm không?" "Ồ?

Ông cảm thấy quá đáng?

Đã vậy thì bản vương nói rõ cho ông biết.

Nhục mạ Thái tử và Công chúa, lại còn ý đồ hành hung bọn họ, nhà họ Bạch các người đúng là nuôi được một đứa con gái tốt." Tô Ngọc thản nhiên mở miệng.

Vừa nãy anh đã nghe Vương Cẩn Hòa kể lại sự việc.

Bạch gia chủ quay đầu nhìn Bạch Nhược: "Chuyện này là thế nào?" Chuyện này không thể là thật chứ?

Cơ thể Bạch Nhược lập tức cứng đờ, cúi gằm mặt, không dám nhìn vào mắt cha mình. "Rốt cuộc là thế nào?" "Cha, con... con căn bản không biết chúng là Công chúa và Thái tử." Nếu biết thân phận bọn họ, cho cô ta mấy lá gan cũng không dám a. "Vương gia ngài xem, con gái tôi là vô tâm chi quá, có thể tha cho nó lần này không?" Con gái đối với ông ta đều là công cụ có thể lợi dụng.

Nếu thiếu một đứa con gái thì cũng là một rắc rối lớn, chuyện này ông ta tuyệt đối không thể để xảy ra. "Vương gia, chuyện này đều do người nhà họ Diêu không nói rõ ràng với con gái tôi, mới dẫn đến sự việc như vậy.

Đây cũng không phải con gái tôi cố ý, mong Vương gia minh xét." Bạch gia chủ một câu liền đẩy hết trách nhiệm lên đầu nhà họ Diêu.

Chương 1196

Ông ta nhìn Diêu phu nhân một cái, bất mãn nói: "Sao cô cũng không nói với bọn trẻ một tiếng?

Để bọn trẻ làm sai, còn hại chúng bị đánh, cô làm việc kiểu gì vậy?" Tiếng quát mắng của Bạch gia chủ khiến Diêu phu nhân lạnh toát cả người.

Nhớ lại lúc ở nhà, ông ta một câu em gái, hai câu em gái, giờ lại nói ra những lời như vậy.

Chuyện này đối với Diêu phu nhân quả là một cú sốc. "Anh cả, anh nói cái gì?" "Sao?

Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Tất cả vốn dĩ là lỗi của cô, cô tự mình làm sai còn muốn cháu gái gánh vác thay cô sao?

Cô cũng quá đáng lắm rồi." Lần đầu tiên Diêu phu nhân cảm thấy cõi lòng nguội lạnh.

Bà ta làm nhiều chuyện như vậy, đều là vì nhà họ Bạch.

Kết quả bây giờ họ lại đổ hết lên đầu bà ta?

Bà ta có nghĩ thế nào cũng không ngờ người nhà họ Bạch lại ghê tởm đến mức này. "Cha nói không sai, là cô tự mình không làm rõ ràng đã bảo chúng tôi đến, mới hại chúng tôi bị Vương gia trừng phạt, cũng hại tôi không thể được Vương gia yêu thích, tất cả đều là lỗi của cô." Bạch Nhược nghe cha mình nói vậy thì yên tâm hẳn, chỉ vào Diêu phu nhân mắng xối xả, thái độ với bà ta cứ như đang mắng hạ nhân trong nhà, căn bản không coi bà ta là cô ruột.

Diêu phu nhân không dám tin nhìn kẻ trước đó còn gọi mình là cô cô, giờ lại nói ra những lời như vậy.

Tay run rẩy, Diêu phu nhân nhìn Bạch gia chủ: "A, thật nực cười." Diêu San San nhìn mẹ mình như vậy, khẽ thở dài: "Mẹ thấy chưa?

Đây chính là người nhà mẹ đẻ mà mẹ tâm tâm niệm niệm đấy." Có lợi ích thì là em gái tốt, cô cô tốt, hết lợi ích thì lúc nào cũng có thể đẩy người ra chịu trận.

Tất cả những chuyện này đều do họ làm ra.

Bạch gia chủ liếc nhìn Diêu San San: "Ta đang nói chuyện với em gái mình, chưa đến lượt một con ranh con như mày xen vào." Diêu San San lạnh lùng nhìn ông ta: "Tôi nói chuyện với mẹ tôi, lại đến lượt ông xen vào sao?" "Cũng không nhìn xem Bạch Nhược là cái loại hàng sắc gì, loại người như thế mà cũng dám tiêu tưởng Vương gia?

Thật không sợ người ta cười rụng răng, xấu người thì thôi đi, nghĩ thì hay lắm." Diêu San San cho dù có không thích mẹ mình thế nào, cũng không đến lượt họ mắng mỏ.

Diêu Quảng Tích hừ lạnh một tiếng: "Con gái nhà mình làm chuyện mất mặt thì đẩy trách nhiệm sang cho người khác, lại còn muốn tranh cao thấp với Vương phi, đúng là không biết trời cao đất dày." Cho dù hiện tại ông có ý kiến với vợ mình, cũng không đến lượt họ ở đây nói ra nói vào.

Diêu phu nhân ngây ngốc nhìn Diêu Quảng Tích, không ngờ vào lúc này người đứng ra nói đỡ cho bà ta lại là người nhà họ Diêu.

Bạch gia chủ bị nói đến mức khó xử, biểu cảm gượng gạo: "Đều là người một nhà, hà tất phải như vậy chứ?" Bạch gia chủ nhìn sắc mặt khó coi của Diêu phu nhân, cũng biết mình nói hơi nặng lời, cười khan: "Em gái, vừa nãy anh chỉ là quá sốt ruột thôi, không có ý gì khác đâu, em đừng để bụng." Đứa em gái này đối với ông ta vẫn còn giá trị lợi dụng, ông ta không thể để bà ta sinh ra xa cách với nhà họ Bạch được.

Diêu phu nhân sau màn kịch này đã chết tâm rồi. "Đừng gọi tôi là em gái, tôi không xứng làm em gái các người, sau này đừng qua lại nữa." Diêu phu nhân tùy ý nói.

Những năm qua vì nhà họ Bạch, bà ta ở nhà họ Diêu đã phải chịu bao nhiêu cái xem thường, chuyện này chỉ có mình bà ta biết.

Thậm chí vì nhà họ Bạch mà ngay cả con cái mình cũng có thể bỏ mặc, cuối cùng nhận được cái gì?

Là sự chối bỏ trách nhiệm không chút do dự của họ, là con dê thế tội mà họ đẩy ra.

Tất cả chuyện này thật sự nực cười.

Bạch gia chủ nhíu mày nhìn Diêu phu nhân, cảm thấy bà ta có chút được đằng chân lân đằng đầu, ông ta đã xin lỗi rồi còn muốn thế nào nữa? "Đừng có quá đáng, vừa phải thôi." Bạch gia chủ bất mãn nhíu mày nói.

Một câu nói khiến Diêu phu nhân bật cười, nụ cười vô cùng bi ai.

Bà ta quay sang nhìn cha con Diêu Quảng Tích, áy náy xin lỗi: "Tướng công, chuyện trước kia là lỗi của em, xin mình hãy tha thứ cho em lần này." "Nghĩ thông suốt rồi?" Diêu Quảng Tích nhìn bộ dạng chết tâm của vợ, mở miệng hỏi.

Diêu phu nhân cười gật đầu: "Ừm, triệt để chết tâm rồi." Một nhà họ Bạch như vậy có tư cách gì để bà ta tiếp tục vì họ mà suy nghĩ?

Nghe vậy, Bạch gia chủ bất mãn: "Em rể, cậu có ý gì?" "Chuyện này ông không nên hỏi tôi, ông nên đi hỏi em gái tốt của ông ấy." Bạch gia chủ nhìn Diêu phu nhân: "Tiểu muội, em phải nghĩ cho kỹ, một khi đã quyết định thì không có đường quay lại đâu." Đây là đang cảnh cáo

Diêu phu nhân.

Tiếp tục như vậy, sau này sẽ không còn nhà mẹ đẻ nữa.

Diêu phu nhân nhìn Bạch gia chủ, châm chọc nói: "Tôi sẽ không hối hận đâu, tiếp tục giúp các người tôi mới hối hận.

Tôi giúp các người nhiều như thế, cuối cùng nhận được gì?

Là sự khinh thường của các người.

Đã vậy thì tôi cũng không hầu hạ nữa, sau này các người muốn tìm ai thì tìm, đừng đến tìm tôi, tôi và các người không còn quan hệ gì nữa." Bà ta hiện tại thực sự phải cảm ơn Diêu Uyển Nhi, nếu không nhờ cô ấy, sao bà ta có thể nhìn thấu triệt để cái nơi gọi là nhà họ Bạch này.

Người trong cái nhà này rốt cuộc là loại người gì.

Bạch gia chủ tức đến mức không nói nên lời, nhìn bà ta với ánh mắt lạnh lẽo: "Cô..." Diêu San San trong lòng thở phào nhẹ nhõm, mẹ chỉ cần nghĩ thông là tốt rồi, không cần lo lắng sau này lại bị người ta lừa nữa.

Bạch Nhược nhìn bộ dạng này của Diêu phu nhân, bĩu môi châm chọc: "Đừng có đến lúc đó lại mặt dày mày dạn chạy về cầu xin." Diêu phu nhân nhìn trang sức trên đầu và trên tay Bạch Nhược, đột nhiên đi tới rút trâm cài tóc, tháo luôn chiếc vòng ngọc trên cổ tay cô ta xuống.

Bạch Nhược còn chưa kịp phản ứng thì đồ đã bị lấy mất: "Bà làm cái gì đấy?

Trả đồ lại cho tôi." Diêu phu nhân cười lạnh: "Trả cho cô?

Đây là của cô sao?

Dùng đồ tôi tặng mà còn dám âm dương quái khí với tôi à?

Bạch Nhược, ai cho cô cái mặt mũi đó?" "Cha, cha xem bà ta thái độ gì kìa?" Bạch Nhược hoàn toàn không ngờ Diêu phu nhân sẽ trực tiếp bùng nổ.

Diêu phu nhân nhìn chiếc vòng trong tay, hung hăng ném mạnh xuống đất: "Tôi chính là thái độ này đấy, đồ của tôi, tôi thà đập nát hết cũng không cho các người đeo." Diêu phu nhân nhìn sang mấy cô gái nhà họ Bạch khác: "Các người tự mình trả lại đồ cho tôi, hay là để tôi tự động thủ lấy lại?" Mấy cô gái nhà họ Bạch đều bị dáng vẻ này của Diêu phu nhân dọa sợ.

Mọi người lần lượt tháo những món đồ đang đeo trên người trả lại cho Diêu phu nhân.

Họ thật không ngờ Diêu phu nhân vốn dĩ luôn dễ nói chuyện lại có lúc nổi giận, hơn nữa còn phát hỏa lớn đến vậy.

Sau khi trả lại hết đồ đạc, mấy người vừa nãy còn châu báu đầy mình trong nháy mắt đã trở nên tố nhã hơn rất nhiều. "Bạch gia này ngay cả một món trang sức ra hồn cũng không có sao?

Lấy lại đồ thuộc về Diêu gia xong, vậy mà lại biến thành cái dạng này." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn mấy cô nương của Bạch gia rồi nói.

Bạch gia chủ hoàn toàn không ngờ Diêu phu nhân lại tàn nhẫn như vậy, có thể làm ra chuyện tang tận lương tâm đến thế. "Cô quá đáng lắm rồi, dù sao đi nữa bọn nó cũng là cháu gái của cô, cô làm như vậy trước mặt bao nhiêu người, để bọn nó mất mặt, đây là việc một người làm cô nên làm sao?" Bạch gia chủ tức giận không nhẹ.

Trước đây có Diêu phu nhân chu cấp những thứ này, ông ta căn bản chưa từng suy nghĩ tới, bây giờ nhìn lại mới thấy, không có đồ của Diêu phu nhân, bọn họ chẳng là cái thá gì cả.

Cũng chỉ giống như nha đầu bình thường mà thôi.

Chương 1197

Diêu phu nhân cười châm chọc: "Trước đây tôi đã làm một người cô tốt, đem đồ của con gái mình chia cho chúng nó, kết quả tôi nhận được cái gì?

Chính là một lũ sói mắt trắng nuôi không quen.

Đã như vậy, tôi thu hồi đồ của mình thì có gì không đúng?" Một câu nói khiến Bạch gia chủ cứng họng, nhưng ông ta vẫn trừng mắt nhìn Diêu phu nhân: "Cô nhất định phải cùng nhà mẹ đẻ náo loạn thành ra thế này sao?" "Thật sự náo loạn đến mức trở mặt rồi, sau này cô ở Diêu gia có chuyện gì cũng sẽ chẳng có ai đến giúp cô đâu, tôi khuyên cô tốt nhất vẫn là nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Diêu phu nhân cười trào phúng: "Tôi gả vào Diêu gia bao nhiêu năm nay, Diêu gia chưa từng bạc đãi tôi, ngược lại là tôi vì Bạch gia mà làm rất nhiều chuyện tổn hại đến Diêu gia.

Đây đều là tôi đáng đời, không nhận rõ rốt cuộc ai mới là người đối tốt nhất với mình, cứ luôn nghĩ rằng nhà mẹ đẻ tốt thì tôi mới tốt." "Đến hiện tại tôi mới biết đây đều là tôi tình nguyện đơn phương, cái gì mà chó má 'Bạch gia tốt tôi mới tốt', các người chưa bao giờ coi tôi là người nhà, các người vẫn luôn lợi dụng tôi." Diêu phu nhân nhìn Bạch gia chủ, gằn từng chữ một, trong lòng tràn ngập phẫn nộ.

Vương Cẩn Hòa nhìn sự việc phát triển, khóe miệng giật giật, đây là tình huống gì?

Vậy mà còn giúp một người lạc lối biết đường quay về?

Có điều người Bạch gia này quả thực rất ngu xuẩn.

Người ta rõ ràng vì gia tộc làm nhiều việc như vậy, kết quả cuối cùng lại nhận lấy kết cục thế này.

Thật là đáng thương. "Thật không ngờ Bạch gia này lại là hạng người như vậy, thật đáng tiếc." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói.

Bạch gia chủ nghe thấy lời này liền muốn quát mắng, nhưng quay người lại nhìn thấy người nói là ai, lời đến bên miệng lập tức nuốt xuống.

Ngọc Vương phi, ông ta không dám đắc tội. "Tôi còn tưởng ông định ra tay với bản Vương phi đấy chứ, ra tay với bản Vương phi xong ông sẽ có kết cục gì thì không biết được đâu nha." Vương Cẩn Hòa bồi thêm một câu.

Một câu nói khiến sắc mặt Bạch gia chủ khó coi đến cực điểm.

Không thể phát tiết lên người Vương Cẩn Hòa, chỉ đành nhìn Diêu phu nhân giận dữ nói: "Thấy nhà mẹ đẻ mất mặt cô vui lắm sao?" Diêu phu nhân tuy đã biết bọn họ là hạng người gì, nhưng khi thật sự tự mình trải nghiệm một lần mới biết thế nào gọi là khó chịu. "Tôi quả thực rất vui." Diêu phu nhân sa sầm mặt nói.

Tô Ngọc gọt một quả táo cho Vương Cẩn Hòa, để cô vừa ăn vừa xem kịch.

Ngôn Hi và Ngôn Triệt thấy vậy cũng chạy tới: "Cha, tụi con cũng muốn ăn." "Được, cha gọt cho các con." "Cảm ơn cha." Hai đứa trẻ ngồi bên cạnh cùng Vương Cẩn Hòa ăn táo, tiếng nhai táo giòn tan vang lên trong không gian đột nhiên yên tĩnh trở nên vô cùng chói tai.

Ngôn Hi nghiêng đầu nhìn kẻ đang trừng mình, giấu quả táo ra sau lưng: "Của con." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Ngôn Hi, nín cười nói: "Yên tâm, bọn họ là người lớn rồi, sẽ không cướp táo của Hi Hi đâu." Ngôn Hi cuối cùng cũng yên tâm, vui vẻ tiếp tục ăn táo.

Tô Ngọc cầm khăn lau sạch nước táo dính trên tay, ngước mắt nhìn bọn họ: "Bạch gia chủ cân nhắc kỹ chưa?" Cân nhắc cái gì?

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Bạch gia chủ.

Nhưng rất nhanh ông ta nhớ ra Tô Ngọc đang nói cái gì: "Vương gia làm như vậy có phải quá đáng lắm không?" "Xem ra Bạch gia chủ không muốn tự mình lựa chọn, đã như vậy thì bản vương giúp ông chọn." Bạch gia chủ nhìn Diêu phu nhân bên cạnh, nghiến răng nói: "Mau cầu xin muội phu với muội muội cô giúp chúng ta đi." Nếu là trước đây, Diêu phu nhân chắc chắn sẽ mở miệng nhờ bọn họ giúp đỡ, nhưng lần này, bà không muốn giúp bọn họ như vậy nữa.

Bà quay đầu giả vờ không nghe thấy, điều này khiến Bạch gia chủ vô cùng bất mãn: "Cô đây là thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với chúng ta?" Thân thể Diêu phu nhân hơi cứng lại, nhìn Bạch gia chủ nói từng chữ: "Là các người đối xử với tôi như vậy trước." Là bọn họ có lỗi với bà, đừng làm như thể bà có lỗi với Bạch gia vậy.

Đối với Bạch gia, bà đã tận tình tận nghĩa rồi.

Bảo làm thêm chút gì nữa, bà cũng hết cách.

Bạch gia chủ còn muốn nói gì đó thì Bạch Nhược đã không kiên nhẫn lên tiếng: "Chẳng phải là muốn thông qua phương pháp này để nâng cao địa vị của cô ở Bạch gia sao?

Những chuyện này chúng tôi đều biết rồi, cô đừng có ở đây so đo tính toán nữa, khiến người ta chán ghét." Bạch gia chủ không nói gì, nhưng suy nghĩ của ông ta giống hệt Bạch Nhược.

Ông ta cho rằng mục đích Diêu phu nhân làm vậy là muốn địa vị của mình cao lên, để người Bạch gia đều phải cung phụng bà.

Chỉ tiếc là, bà ta e rằng không có cơ hội đó.

Nhìn ánh mắt thiếu kiên nhẫn của bọn họ, tâm trạng Diêu phu nhân có chút phức tạp.

Từ bao giờ bà đã luân lạc đến bước đường này?

Một kẻ hậu bối cũng có thể nói chuyện với bà như vậy.

Diêu phu nhân tự giễu nhìn Bạch gia chủ: "Ông có phải cũng cảm thấy tôi có suy nghĩ như vậy?" Bạch gia chủ lạnh lùng nhìn bà: "Chẳng lẽ không phải sao?" Nếu không phải vì cái này, bà ta làm bộ cho ai xem chứ?

Diêu phu nhân lập tức bật cười, nụ cười có chút châm chọc, biểu cảm trên mặt cũng có chút kỳ quái: "Vậy sao?

Hóa ra trong lòng các người tôi lại là người như thế.

Đã các người muốn nghĩ như vậy, thì cứ như vậy đi.

Sau này các người ra sao, một chút quan hệ với tôi cũng không có." "Tôi chỉ là một người thất sủng ở Diêu gia, càng không quen biết Vương gia Vương phi, các người muốn tìm tôi giúp đỡ, tôi không giúp được đâu." Diêu phu nhân nhìn Bạch gia chủ, hờ hững nói.

Hai câu đơn giản liền vạch rõ giới hạn với Bạch gia chủ. "Cô..." "Việc nhà các người đừng nói trước mặt bản vương, bản vương không có hứng thú biết.

Bạch gia chủ, hai lựa chọn." Tô Ngọc mất kiên nhẫn cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ, lạnh lùng nói.

Nghe thấy lời này, vẻ mặt Bạch gia chủ cứng đờ.

Ông ta tưởng rằng đến đây là vì con gái được Ngọc Vương thưởng thức, ai ngờ cuối cùng lại đắc tội với Vương gia.

Bây giờ Vương gia còn cho ông ta hai lựa chọn, cái này bảo ông ta chọn thế nào?

Một bên là đứa con gái có giá trị lợi dụng, một bên là cả gia tộc Bạch gia, ông ta cái nào cũng không muốn chọn, đều muốn giữ lại.

Tô Ngọc nhìn Bạch gia chủ đang dao động, chỉ liếc mắt một cái là biết ông ta đang nghĩ gì.

Chẳng qua là không muốn từ bỏ Bạch gia, cũng không muốn từ bỏ đứa con gái có thể đem lại lợi ích này.

Tiếc là trên đời không có chuyện tốt như vậy. "Cầu xin Vương gia tha cho Bạch gia và con gái tôi.

Chỉ cần ngài chịu tha cho Bạch gia và con gái tôi, bất kể ngài muốn gì tôi đều có thể đáp ứng." Bạch gia chủ vội vàng mở miệng nói.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Bạch gia chủ: "Ồ?

Cho dù ta muốn cái mạng của ngươi cũng được sao?" Sắc mặt Bạch gia chủ thay đổi: "Vương gia nhất định bắt tôi chọn một trong hai?" "Đã làm sai chuyện thì phải trả giá vì điều đó, rất công bằng." Tô Ngọc nhìn Bạch Như một cái, ánh mắt băng lãnh.

Một câu nói khiến sắc mặt Bạch Như cũng biến đổi: "Vương gia, tôi chỉ là thích ngài, chuyện này chẳng lẽ cũng sai sao?" "Ta không thích trẻ con, thấy bọn nó ở đây tôi nói một câu thì có gì không đúng?" "Còn nữa, cho dù tôi thật sự nói muốn đánh bọn nó, nhưng cũng là bọn nó mắng tôi trước." Bạch Như thấy Tô Ngọc như vậy, trong lòng có chút khó chịu, bèn nói hết mọi chuyện ra.

Nghe vậy, Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười: "Ồ?

Cô đây là đang chất vấn bản vương?" "Cái người này mới thật là mạc danh kỳ diệu nha.

Chúng tôi đâu có ở nhà cô, trên đường cái có nhiều trẻ con như vậy, cô đi dạo phố thấy trẻ con trên đường chẳng lẽ cũng bắt bọn họ cút hết về đi?

Đường cái này là nhà cô mở sao, chúng tôi chơi ở đây thì liên quan gì đến cô?

Chương 1198

Trạch viện này là của cô sao?" Tiểu Bảo bị sự trơ trẽn của người này làm cho tức chết.

Chưa từng thấy ai như thế này.

Chính mình làm sai chuyện mà còn dám nói những lời khó nghe như vậy, thật sự quá chọc tức người ta.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ tức giận của Tiểu Bảo, đáy mắt mang theo ý cười, vươn tay xoa đầu cậu bé: "Thế là giận rồi sao?" "Cha, cha nói xem con có thể không giận sao?

Người này nói cứ như là lỗi của chúng con vậy.

Rõ ràng là vấn đề của chính cô ta, liên quan gì đến chúng con?" "Tại sao chúng con mắng cô ta?

Còn không phải vì có người hẹp hòi, thấy ông nội tặng quà cho chúng con, cô ta cũng muốn, rồi bắt đầu làm loạn, cảm thấy thân là cô dượng mà không tặng quà cho họ là không nên." "Cuối cùng còn nói muốn đánh chúng con." Lời nói của Tiểu Bảo khiến Bạch Như có chút nan kham, thiên tai chuyện này lại là sự thật. "Vương gia không... không phải như vậy, nó nói không đúng." "Vậy thì như thế nào mới đúng?" Tô Ngọc nhìn Bạch Như thản nhiên hỏi.

Bạch Như há miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng chẳng thốt nên lời, chỉ lúng túng nhìn Tô Ngọc.

Cô ta thế này cũng quá mất mặt rồi. "Đã Bạch gia chủ không muốn lựa chọn, vậy ta giúp ông chọn.

Nguyên Bảo, bắt đầu xử lý Bạch gia." "Trước khi chúng ta đi, ta muốn thấy Bạch gia lụi bại." Lời Tô Ngọc nói nhẹ tênh, cứ như đang bàn chuyện hôm nay thời tiết rất đẹp vậy.

Một câu nói liền quyết định vận mệnh của cả một gia tộc. "Không, tôi chọn Bạch gia, tôi trục xuất Bạch Như khỏi gia tộc." Bạch gia chủ lập tức sợ hãi.

Ông ta lo Tô Ngọc không phải đang nói đùa, ông ta sợ những lời Tô Ngọc nói đều là thật.

Tô Ngọc nhìn Bạch gia chủ một cái, không nói gì.

Mà Bạch Như dùng ánh mắt cực kỳ không dám tin nhìn Bạch gia chủ: "Cha, cha đang nói gì vậy?

Con là con gái của cha mà, sao cha có thể đối xử với con như thế?" Cha cô ta lại muốn trục xuất cô ta khỏi gia tộc, sao có thể chứ? "Đủ rồi, mày đừng gọi tao là cha, tao không phải cha mày." Trong lòng Bạch gia chủ tức giận không thôi.

Nếu không phải nó đắc tội với con của Vương gia, đắc tội với Vương phi, thì sao lại rơi vào kết cục này? "Cha..." "Mày sau này không còn là người Bạch gia nữa, sống chết ra sao là việc của mày." Bạch gia chủ lạnh lùng nói.

So với tất cả của Bạch gia, Bạch Như căn bản không đáng nhắc tới.

Bạch Như toàn thân run rẩy, không dám tin nhìn Bạch gia chủ: "Cha, con là con gái ruột của cha, cha lại vì chuyện này mà muốn đuổi con khỏi gia tộc sao?" "Không đuổi mày đi, chẳng lẽ để Bạch gia trả giá cho những việc mày làm sao?

Cả cái Bạch gia này bồi táng cùng mày, mày còn chưa xứng." Bạch gia chủ lạnh lùng mở miệng.

Hy vọng nể tình thái độ kiên quyết của ông ta, Vương gia có thể tha cho Bạch gia.

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Bạch Như, thất vọng nói: "Bạch tiểu thư, xem ra cô cũng biến thành một tiện dân rồi.

Không biết sau này vị đại tiểu thư cao quý như cô không có gia tộc thì phải sống thế nào đây?" Bạch Như nói dân chúng thấp hèn khiến cô rất không vui, bây giờ Bạch Như cũng biến thành dạng này, thật sự thú vị.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ cười cợt của Vương Cẩn Hòa, vươn tay xoa đầu cô: "Vậy quyết định như thế nhé?" "Được." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu.

So với việc xử lý Bạch gia, cô càng muốn nhìn thấy dáng vẻ sụp đổ của Bạch Như hơn.

Nhất định rất thú vị.

Bạch Như nghe thấy lời của Vương Cẩn Hòa, nghiến răng nói: "Cô là cố ý, Vương Cẩn Hòa, con tiện nhân này, lại dám chia rẽ quan hệ giữa ta và Vương gia, ta giết cô." Bạch Như lao về phía Vương Cẩn Hòa, còn chưa chạm được vào người đã bị đá văng ra ngoài.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Bạch Như ngã trên mặt đất, trong mắt đều là chán ghét.

Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vỗ ngực mình, khẽ than một tiếng: "Ui da, cô dọa chết tôi rồi.

Có điều đáng tiếc là cô không chạm được vào tôi, ngay cả đến gần tôi cũng không được, như vậy thì làm sao giết tôi đây?" Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói mà có chút đau đầu, nha đầu này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn, làm như vậy có gì tốt cho cô chứ? "Tiểu Hòa đừng hồ nháo, nhỡ đâu người ta thật sự làm gì đó khiến em bị thương thì sao?" "Chẳng phải có anh ở bên cạnh em sao?

Có anh ở bên cạnh, em chẳng sợ gì cả." Vương Cẩn Hòa nói như lẽ đương nhiên.

Một câu nói khiến Tô Ngọc triệt để hết tính khí.

Anh vươn tay nhéo má Vương Cẩn Hòa: "Em luôn có cách khiến anh không giận nổi." Vương Cẩn Hòa cười vui vẻ, đây không phải đương nhiên sao?

Không để tướng công tức giận là bản lĩnh lớn nhất của cô.

Bạch Như nhìn Tô Ngọc đá mình xong lại còn chạy tới an ủi Vương Cẩn Hòa, tận mắt chứng kiến cảnh này, trong mắt Bạch Như tràn đầy oán hận.

Vương Cẩn Hòa sao không đi chết đi.

Người bên cạnh Tô Ngọc đều nhìn thấy biểu cảm của Bạch Như, hận ý trong mắt cô ta thật sự quá rõ ràng.

Ánh mắt Nguyên Bảo hơi lạnh, vừa định nói chuyện thì Nam Kiều đã bước ra, đi tới nhét cho cô ta một viên thuốc. "Ngươi cho ta uống cái gì?" Bạch Như sợ hãi nhìn Nam Kiều, vẻ mặt cảnh giác hỏi. "Không cần lo lắng, thứ tôi cho cô uống đều là đồ tốt, cô sẽ biết ngay thôi." Nam Kiều nói đầy ẩn ý. "Đó là cái gì?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Nam Kiều cười hì hì: "Là một loại thuốc có thể khiến cô ta khó chịu." Sẽ không đau đớn, chỉ biến cô ta thành một con bệnh ốm yếu mà thôi.

Cũng gần giống loại thuốc cho Lạc Vũ uống.

Bạch Như nhìn Nam Kiều, lời của cậu ta khiến cô ta cảm thấy sợ hãi: "Đây không phải là thật, trên đời sao có thể có thứ này?" Vương Cẩn Hòa nhìn Bạch Như, ánh mắt có chút quái dị.

Người này có phải có hiểu lầm gì về bản lĩnh của Nam Kiều không? "Bạch tiểu thư, Nam Kiều nói là cái gì thì nhất định là cái đó, cậu ấy sẽ không lấy chuyện này ra nói đùa." Nam Kiều mỗi lần lấy thuốc ra, dược hiệu đều y như lời cậu ấy nói, chưa từng có ngoại lệ. "Các người đây là coi mạng người như cỏ rác." "Cô chết chưa?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Bạch Như nín bặt.

Cô ta chưa chết, nhưng cô ta trúng độc rồi, sau này thân thể còn biến thành cái dạng quỷ quái kia, thế thì khác gì đã chết. "Tôi chẳng qua chỉ nói vài câu, các người lại đối xử với tôi như vậy, các người vị miễn cũng quá ác độc rồi." Bạch Như nhìn nhóm Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói.

Chương 1199

Bây giờ cô ta đã bắt đầu hối hận, tại sao mình lại phải làm chuyện như vậy. "Tôi biết sai rồi, các người không thể đối xử với tôi như thế." Sắc mặt Bạch Như trắng bệch nói. "Đưa thuốc giải cho tôi, tôi nhất định sẽ tránh xa các người." Cô ta không muốn biến thành một phế nhân ốm yếu. "Vậy thì phải để cô thất vọng rồi, thuốc độc Nam Kiều làm ra đều sẽ không làm thuốc giải." Dùng lời của Nam Kiều mà nói thì: Đã muốn hạ độc rồi, tại sao còn phải làm thuốc giải ra làm gì?

Đây không phải tự vả mặt sao?

Trước đây cô cảm thấy suy nghĩ của Nam Kiều không đúng lắm, nhưng bây giờ nghĩ lại lời Nam Kiều nói hình như cũng chẳng sai.

Đã muốn hạ độc, mắc mớ gì còn phải cho đối phương cơ hội này?

Tay Bạch Như run rẩy, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa như nhìn thứ gì đó đáng sợ: "Vương gia có một Vương phi như ngài thật đáng buồn, ngài chính là một độc phụ." Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình, còn tưởng mình nghe nhầm, cô ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Tướng công, em là độc phụ?" Tô Ngọc như nghe thấy chuyện gì nực cười lắm.

Vậy mà có người nói Tiểu Hòa là độc phụ?

Tiểu Hòa là người lương thiện nhất.

Kẻ nói Tiểu Hòa là độc phụ, đôi mắt kia có thể không cần nữa, trực tiếp đem cho người khác đi.

Anh liếc Bạch Như một cái: "Hạng người như vậy nói cái gì em cũng không cần nghe, không cần thiết." Vương Cẩn Hòa tủi thân nhìn Tô Ngọc: "Em cũng muốn thế, nhưng đây là lần đầu tiên em nghe thấy có người nói em là độc phụ đấy." "Lời của loại người này, không cần để ý." Diêu Uyển Nhi đưa tay day trán, não người này e là không tốt lắm.

Lại có thể nói ra lời này.

Độc phụ với Ngọc Vương phi thật đúng là không dính dáng gì đến nhau.

Chỉ tiếc là có người chính là không nhìn rõ, đến bây giờ vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề. "Ném ra ngoài." Tô Ngọc nhìn cũng chẳng thèm nhìn Bạch Như một cái.

Bạch Như thấy thái độ của Tô Ngọc, biết mình sau này không có kết cục tốt, cô ta chỉ vào Tô Ngọc nói: "Đều nói Ngọc Vương thông minh thế nào, hiện tại xem ra cũng chỉ có thế, Ngọc Vương cũng chỉ là một kẻ mù bị sắc đẹp mê hoặc mà thôi." Nguyên Bảo ánh mắt băng lãnh nhìn Bạch Như, người phụ nữ này đang tìm chết sao? "Nguyên Bảo để cô ta nói." Tô Ngọc nhìn Bạch Như, giọng bình tĩnh.

Bạch gia chủ hiện tại điều duy nhất cảm thấy may mắn chính là đã đoạn tuyệt quan hệ với Bạch Như, nếu không Vương gia nhất định sẽ tính chuyện này lên đầu bọn họ. "Vương gia, chuyện này không liên quan đến Bạch gia, tôi... tôi xin phép đưa người nhà đi trước." Nói xong nhìn mấy đứa con khác, bảo chúng mau chóng rời đi.

Ngọc Vương và người bên cạnh Ngọc Vương đều không dễ sống chung.

Mấy chị em của Bạch Như vốn dĩ còn có ý đồ với Tô Ngọc, nhưng nhìn thấy kết cục của Bạch Như, bọn họ ngay cả một ý nghĩ cũng không dám có nữa.

Liếc nhìn Tô Ngọc một cái, tầm mắt của ngài ấy vẫn luôn đặt trên người Ngọc Vương phi, chưa từng nhìn người khác dù chỉ một lần.

Diêu phu nhân nhìn người Bạch gia rời đi, chỉ liếc một cái rồi cúi đầu không nói gì.

Bạch Như chỉ vào Bạch gia chủ đang bỏ đi: "Ông là cái đồ nhu nhược, ngay cả con gái mình cũng không bảo vệ được." "Thảo nào những năm nay Bạch gia không thể tiến thêm bước nào, chỉ có thể dựa vào Diêu gia mới duy trì được hiện trạng." Bạch Như nhìn Bạch gia chủ đang nôn nóng muốn rời đi, cảm thấy hạng người này thật sự quá đáng thương.

Bạch gia chủ sắc mặt xanh mét nhìn Bạch Như, cái thứ hỗn láo này đang nói cái gì? "Mày câm miệng cho tao." "Tại sao tôi phải câm miệng?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Ông vốn dĩ chính là một phế vật, chỉ có thể dựa vào con gái mình, cùng đứa con gái đã gả đi tính kế cái gì, không có những thứ này ông chẳng là cái thá gì cả." Bạch Như nhìn Bạch gia chủ gằn từng chữ.

Bạch gia chủ tức đến toàn thân run rẩy, ông ta tại sao phải làm như vậy?

Kết quả cuối cùng còn không phải muốn giữ lại Bạch gia sao?

Bạch Như lại dám nói những lời như vậy, nó sau này cho dù có chết cũng là đáng đời. "Bạch Như, mày thật sự làm tao thất vọng." "Thất vọng?

Người thất vọng nên là tôi mới đúng, ông có gì mà thất vọng?" "Nếu không phải tại ông, tôi cũng sẽ không biến thành thế này." "..." Vương Cẩn Hòa nhìn hai cha con đang làm loạn lên, biểu cảm có chút quái dị.

Không biết Bạch gia chủ có bị Bạch Như chọc tức đến mức trực tiếp giết người không nhỉ? "Ông không xứng làm một người cha, hạng người như ông, thật khiến người ta buồn nôn." Bạch gia chủ giơ tay tát một cái lên mặt Bạch Như.

Những năm nay tuy ông ta có tâm tư lợi dụng chúng, nhưng đối với chúng cũng là muốn gì được nấy.

Đến bây giờ lại bị Bạch Như chỉ trích như vậy, điều này bảo ông ta làm sao có thể không giận. "Bạch Như, mày như vậy cũng là đáng đời." "Chúng ta đi." Bạch Như đã bị ông ta trục xuất khỏi gia tộc rồi, sau này ra sao thì xem tạo hóa của nó.

Không có gia tộc chống lưng, không có tiền, ông ta đảo muốn xem xem Bạch Như sống tiếp thế nào.

Huống hồ Bạch Như hiện tại chính là một con bệnh.

Tô Ngọc ít nhiều có chút thất vọng, còn tưởng có thể nhận được kết quả mình mong muốn, không ngờ lại chỉ như vậy, thật khiến người ta thất vọng. "Tiểu Hòa, anh thấy hơi thất vọng đấy." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh nói.

Vương Cẩn Hòa liếc xéo Tô Ngọc một cái: "Anh còn trông mong người ta làm gì nữa hả?" "Ha ha, quả thực có suy nghĩ như vậy, có điều bây giờ thế này đã đủ rồi." Những cái khác anh không cần nhìn thấy, chỉ cần thấy Bạch Như biến thành thế này là được rồi.

Còn về phần còn lại, người khác sẽ xử lý.

Đợi những người không liên quan đi hết, Bạch Như cũng bị ném ra ngoài.

Cả quá trình Diêu phu nhân không nói một lời nào, giống như người bị ném ra không phải cô cháu gái ngày thường bà sủng ái che chở, mà chỉ là một người xa lạ bình thường thôi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu phu nhân, vừa rồi người này đâu có như vậy.

Không ngờ lúc này lại biến thành bộ dạng ấy, thật thú vị. "Tiểu Hòa đang nhìn gì thế?" Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cảm thấy sự thay đổi của một người cũng nhanh thật." Tô Ngọc nghe xong liền biết Vương Cẩn Hòa đang nói ai.

Đợi mọi người rời đi hết, Diêu Uyển Nhi mới nhìn nhóm Tô Ngọc nói: "Vương gia, chuyện hôm nay chúng tôi thật sự rất xin lỗi." Không ngờ sự việc cuối cùng lại phát triển thành thế này.

Điều này khiến bà có chút bất lực.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không sao cả." Chuyện này đối với anh mà nói cũng chẳng phải chuyện gì quá lớn.

Diêu Uyển Nhi trong lòng có chút cảm khái, cái này e là cũng nể mặt La Hậu, nếu không phải La Hậu, gặp phải chuyện như vậy, Vương gia sao có thể cứ thế bỏ qua?

Không trực tiếp lấy mạng đã là nhân từ rồi.

Chương 1200

Khi Diêu Thi Hàm cùng La Hậu đi tới, ánh mắt người nhà họ Diêu đều đặt lên người La Hậu, bọn họ đều muốn xem xem thiếu niên được Diêu Uyển Nhi coi trọng rốt cuộc là người như thế nào.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của La Hậu, Diêu Quảng Tích có chút kinh ngạc, không ngờ người bọn họ nhìn trúng lại là một thiếu niên lạnh lùng như băng.

Phải biết cháu gái ông là một nha đầu ngây thơ, ở bên cạnh một thiếu niên như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?

La Hậu lãnh đạm nhìn Diêu Quảng Tích, ánh mắt của ông ta khiến La Hậu có chút không thoải mái, chỉ là nghĩ đến việc đây là cậu của Diêu Thi Hàm, cậu mới không nói gì. "Anh La Hậu, hôm nay anh đi đâu vậy?" "Vào núi một chuyến." "Săn được một con hổ cho em, lát nữa dùng da hổ làm đệm cho em nhé, được không?" Nghe nói dùng da hổ làm đệm, Diêu Thi Hàm vội vàng lắc đầu, cô bé mới không cần đâu.

Cái đó dọa người quá.

La Hậu nhíu mày nhìn Diêu Thi Hàm có chút bất ngờ: "Em không thích sao?" Diêu Thi Hàm không ngừng lắc đầu: "Em không thích, đáng sợ quá." "Hay là anh đưa cho anh trai em đi?

Anh ấy chắc sẽ thích đấy." Diêu Thi Hàm cảm thấy cách này rất hay. "Được." La Hậu không cần nghĩ ngợi liền đồng ý.

Diêu Thi Hàm không thích, vậy thì cho ai cũng như nhau. "Lại đây, em giới thiệu cậu của em với anh." Nhận mặt một vòng, ngoại trừ ông ngoại của Diêu Thi Hàm, La Hậu còn nói thêm vài câu, những người khác cậu gọi một tiếng rồi không mở miệng nữa.

Diêu Quảng Tích bị La Hậu làm cho có chút cạn lời, ông ta dù gì cũng là cậu của Hàm Hàm, thằng nhóc này đối với bọn họ chính là thái độ này sao?

Trên đường về, Diêu Quảng Tích nhìn cha mình: "Cha, cậu La Hậu này có phải quá lạnh lùng rồi không?" "Tính cách La Hậu là như vậy, thằng bé đối với người quen hình như sẽ không thế, đối với Hàm Hàm cũng không, như vậy là đủ rồi." Dù sao người sống cùng La Hậu là Hàm Hàm, chứ không phải bọn họ.

Bọn họ chỉ có thể cho ý kiến chứ không thể can thiệp vào quyết định của Diêu Thi Hàm.

Nhìn từ biểu cảm của Diêu Thi Hàm, bọn họ biết con bé thích La Hậu.

Hơn nữa ở trước mặt La Hậu, Diêu Thi Hàm rất thả lỏng, đây là điều người khác không thể mang lại cho con bé.

Buổi tối, Diêu Thi Hàm đi tìm La Hậu rồi hỏi: "Cậu của em có phải làm anh không vui không?" La Hậu sững người, kinh ngạc nhìn Diêu Thi Hàm: "Tại sao lại hỏi vậy?" "Em thấy cậu cứ nhìn anh mãi, anh dường như có chút không vui." La Hậu không ngờ cậu chỉ thoáng qua một chút cảm xúc cũng bị Diêu Thi Hàm phát hiện. "Cũng bình thường, cũng không khó chịu lắm." "Cậu em tính tình là như vậy, anh đừng để ý." La Hậu lắc đầu: "Không đâu." Đó là cậu của Diêu Thi Hàm, cậu tự nhiên sẽ không làm gì cả. "Anh La Hậu thật tốt." Diêu Thi Hàm ôm cánh tay La Hậu, vui vẻ nói. "Anh La Hậu, nơi anh sống là một nơi như thế nào vậy?

Anh có thể kể cho em nghe một chút được không?" Diêu Thi Hàm tò mò hỏi.

La Hậu kể cho Diêu Thi Hàm nghe tình hình bên Vương phủ. "Cả một sườn núi hoa đào, nhất định rất đẹp." Diêu Thi Hàm hai mắt sáng rực nói.

Sau đó lại có chút thất vọng: "Nhưng tiếc quá, năm nay chắc chắn không xem được rồi." "Không sao, sang năm sẽ được xem." "Đợi đến mùa thu có thể đi hái đào, đào ở đó rất to và cũng rất ngon." Diêu Thi Hàm gật đầu liên tục: "Được, đến lúc đó anh La Hậu đưa em đi nhé?" "Được." Ở bên cạnh đi dạo cùng Diêu Thi Hàm một lúc cậu mới đưa người về.

Trở lại chỗ ở, Tô Ngọc nhìn La Hậu: "Không sao chứ?" La Hậu lắc đầu: "Ngọc ca yên tâm, em không sao đâu." Tô Ngọc gật đầu: "Không sao là tốt rồi." Khi gặp gỡ Diêu gia, phía La gia cũng đã nhận được thư của La Hậu.

Cha của La Hậu nhìn thấy thư con trai gửi thì vui mừng khôn xiết: "Tốt quá rồi." "Tướng công, thư của ai thế?

Sao chàng vui vậy?" "Là thư của con trai, nó nói muốn đính hôn rồi, bảo chúng ta qua đó." La phu nhân lập tức ghé lại gần: "Thật sao?

Thiếp cứ tưởng con trai chúng ta chắc chắn không tìm được thê tử, không ngờ lại tìm được rồi, hơn nữa còn sắp đính hôn, cái này chắc chắn phải đi rồi." "Thiếp mau đi chuẩn bị sính lễ, tướng công chàng đi nói với cha mẹ một tiếng, hỏi xem họ có muốn đi không." "Được." Rất nhanh người La gia đều biết La Hậu sắp đính hôn.

Cha, bác cả và cả nhà bác cả của La Hậu đều muốn qua đó. "Lão nhị, sính lễ chuẩn bị thế nào rồi?" La Hậu vậy mà cũng sắp đính hôn, thời gian trôi qua nhanh thật. "Đã chuẩn bị xong rồi, ngày mai chúng ta đi luôn." "Được." Mười ngày sau, người La gia cuối cùng cũng đến Diêu gia. "Là ở đây sao?" "Chắc là đúng rồi." "Để tôi qua hỏi thử." Cha của La Hậu xuống ngựa đi gõ cửa.

Người gác cổng mở cửa nhìn người đứng trước cửa, có chút kinh ngạc: "Xin hỏi các vị tìm ai?" "Chúng tôi đến tìm La Hậu." "Hóa ra là người nhà của La Hậu thiếu gia, mời các vị vào trong." Người gác cổng biết La Hậu thiếu gia là cô gia tương lai của bọn họ, thái độ đối với người La gia tự nhiên sẽ tốt hơn một chút.

La Tẫn nhìn cha của La Hậu: "Nhị thúc, chúng ta vào trước đi thôi." Một thời gian không gặp người em họ này, cậu ta vẫn rất tò mò. "Được." Người La gia được dẫn vào trong tìm La Hậu. "La Hậu thiếu gia, người nhà của cậu đến rồi." La Hậu nghe nói người La gia tới liền đi ra xem.

Nhìn thấy ngoại trừ cha mẹ huynh trưởng ra còn có người khác tới, hơn nữa lại là người cậu không thích, mày cậu hơi nhíu lại. "Cha, sao bọn họ lại tới đây?" La Hậu bất mãn hỏi. "Nghe nói con sắp đính hôn nên qua đây, sao thế?" La Hậu lắc đầu, đến thì đến vậy, không để ý tới là được. "Con ở đây một mình à?" "Không ạ, các anh Ngọc ca cũng ở đây." La Hậu lắc đầu, dẫn cha và mọi người vào trong.

Vừa vào đã nghe thấy tiếng của nhóm Nam Kiều: "Bạch Khởi, cậu trả cái đùi gà kia cho tôi." "Tôi cướp được trước mà." La Chí Thiên nhìn đám Nam Kiều đang tranh giành đồ ăn, buồn cười hỏi La Hậu bên cạnh: "Đây là bạn của con sao?" "Vâng." "La Hậu, con xem con kết giao với những người bạn gì thế này?" Nghe thấy lời này sắc mặt La Hậu có chút khó coi: "Bạn của con thế nào, không phiền bác bận tâm." Lúc này Nam Kiều cầm một cái đùi gà chạy tới: "La Hậu cho cậu ăn này, đùi gà nướng cậu thích ăn nhất, đây là chị dâu làm đấy." Nhìn cái đùi gà được nhét vào tay, trên mặt La Hậu nở nụ cười nhàn nhạt: "Cậu không ăn à?" "Tôi còn một cái nữa." Nam Kiều lấy ra một cái đùi gà khác đắc ý nói. "Bạch Khởi muốn tranh với tôi á, không tranh lại tôi đâu." Bạch Khởi nghe thấy La Hậu nói vậy tức giận không nhẹ: "Nam Kiều cái đồ không biết xấu hổ này." "Có bản lĩnh cậu cướp được của tôi trước đã rồi nói." "Cậu mau ăn đi, đừng để Bạch Khởi cướp mất, tôi khó khăn lắm mới cướp được đấy." Nam

Kiều thấy La Hậu cầm mà không ăn liền thúc giục. "Được." La Hậu cắn mấy miếng hết sạch cái đùi gà, mùi vị vẫn ngon như thế, không hổ là chị dâu làm ra.

Nam Kiều vừa ăn đùi gà, vừa nhìn những người bên cạnh: "La Hậu, cha mẹ cậu đến rồi à?" "Ừ, đây là cha mẹ tớ, đây là anh cả La Tiêu, bên này là ông bà nội tớ, cậu cứ gọi giống tớ là được." La Hậu biết Nam Kiều vẫn rất hy vọng có cha mẹ.

Lạc Diễm đã chia sẻ cha mẹ và anh trai cho Nam Kiều, cậu ấy cũng có thể. "Cha, mẹ, đây là bạn tốt của con, Nam Kiều, kia là Lạc Diễm, còn có Bạch Khởi, tình cảm của bốn đứa con rất tốt." La Hậu giới thiệu những người bạn tốt của mình với cha mẹ. "Hóa ra cháu chính là Nam Kiều à, trước đây lúc La Hậu viết thư về, nó nhắc đến mấy đứa cháu rất nhiều lần, nói các cháu là bạn tốt của nó." La Chí Thiên cười ha hả nói.

Tuy bạn bè của con trai không nhiều, nhưng đều thật lòng đối tốt với nó, lại còn có một người anh như Tô Ngọc, ông cũng yên tâm rồi.

La phu nhân bước tới nắm lấy tay Nam Kiều: "Nếu cháu không ngại thì có thể gọi ta một tiếng mẹ nuôi." Nam Kiều hơi kinh ngạc, quay đầu nhìn La Hậu, có phải cậu ấy đã nói gì với cha mẹ mình không? "Không phải cậu không có cha mẹ sao?

Chúng ta là anh em tốt, cha mẹ và anh trai tớ cũng chia cho cậu, Bạch Khởi cậu có muốn cùng chung luôn không?" La Hậu nhìn Bạch Khởi hỏi.

Cha của Bạch Khởi đối xử với cậu ấy cũng không tốt, mẹ ruột thì đã qua đời từ sớm.

Cậu ấy cũng chỉ có một mình. "Như vậy không hay lắm đâu?" Bạch Khởi đi đến bên cạnh La Hậu, có chút ngại ngùng nói.

Thế nhưng La Hậu lại chẳng hề để ý: "Không sao đâu, cha mẹ tớ sẽ không để ý đâu, sao hả?

Tớ không ngại chia sẻ cha mẹ cho cậu đâu." "Cái này hay đấy, như vậy ta lại có thêm hai đứa con trai rồi." La Chí Thiên vui vẻ nói.

Chương 1201

Nghĩ thôi cũng thấy thỏa mãn.

Nam Kiều không khách sáo với La Hậu: "Cha nuôi, mẹ nuôi, anh cả." La Tiêu nhướng mày nhìn Nam Kiều, đứa trẻ này thật ngoan. "Ôi." La Chí Thiên vui vẻ cho mỗi người Nam Kiều và Bạch Khởi mười vạn lượng bạc, đương nhiên cũng cho cả Lạc Diễm mười vạn lượng, không hề bên trọng bên khinh. "Ta cùng mẹ nuôi các con ra ngoài không mang theo nhiều tiền, các con đừng chê ít nhé." Nam Kiều và Bạch Khởi vội vàng lắc đầu: "Chúng con không chê ít đâu ạ." Bọn họ chỉ cảm thấy có chút khó tin, ngay cả Lạc Diễm cũng vậy. "Sau này lúc rảnh rỗi thì đi chơi cùng La Hậu, đừng khách sáo với chúng ta." "Vâng ạ." "Nhị thúc thật là hào phóng." La Tẫn nhìn La Chí Thiên nói. "Bọn họ là ai vậy?" Nam Kiều tò mò nhìn đám người La Tẫn hỏi. "Gia đình nhà bác cả, người này là bác cả của tớ." Nam Kiều thấy La Hậu chỉ giới thiệu bác cả, những người khác đều không giới thiệu, lập tức hiểu ra quan hệ giữa cậu ấy và những người như La Tẫn không tốt. "Cháu chào bác cả." "Chào cháu, chào cháu.

Chúc mừng chú hai có thêm ba đứa con trai." La Chí Thiên cười ha hả, trong tiếng cười tràn đầy đắc ý.

Cái dáng vẻ vừa đắc ý vừa ngông nghênh này khiến La Hậu nhìn mà cạn lời. "Cha qua đây ngồi trước đi, hôm nay chị dâu nướng thịt, mọi người cũng cùng ăn một chút nhé?" La Hậu nhìn đám người La Chí Thiên mời mọc. "Được thôi, đúng lúc cũng hơi đói bụng rồi." Lúc đi qua đó, liền nhìn thấy mấy đứa trẻ đang ăn đồ ăn.

Sau khi mọi người ngồi xuống, người bên cạnh La Tẫn tháo khăn che mặt xuống nhìn bọn họ, trên mặt tuy mang theo nụ cười, nhưng ngay cái nhìn đầu tiên, nhóm Nam Kiều đã cảm thấy rất không thích.

Nam Kiều nheo mắt nhìn người bên cạnh La Tẫn, cứ cảm thấy người phụ nữ này hơi quen mắt.

Cậu đi đến bên cạnh Bạch Khởi khẽ hỏi: "Bạch Khởi, cậu nhìn xem người phụ nữ kia có phải hơi quen mắt không?" Bạch Khởi nhìn theo hướng Nam Kiều chỉ.

Khi nhìn rõ người phụ nữ kia là ai, sắc mặt lập tức thay đổi.

Người phụ nữ này chính là kẻ năm xưa đã bỏ rơi La Hậu. "Chính là người năm đó." Nam Kiều vừa nghe liền biết là ai, thảo nào cảm thấy có chút quen thuộc.

Nam Kiều lo lắng nhìn La Hậu một cái, trong tình huống này mà nhìn thấy người phụ nữ kia, La Hậu phải làm sao đây? "Bạch Khởi, cậu đi tìm anh Ngọc đi." Nam Kiều khẽ nói.

Bạch Khởi gật đầu, đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa tìm Tô Ngọc. "Anh Ngọc, không xong rồi." Tô Ngọc quay đầu nhìn Bạch Khởi, tức giận nói: "Anh đang khỏe đây này." Bạch Khởi ý thức được mình nói sai, đi đến bên cạnh Tô Ngọc có chút sốt ruột nói: "Anh Ngọc, em không phải ý đó, người nhà của La Hậu đến rồi." "Đến thì đến thôi, vội vàng như vậy làm gì?

Chuyện đã biết từ trước rồi, cuống lên làm chi?" "Quan trọng là cả nhà bác cả của La Hậu cũng đến, thê tử của người anh họ kia chính là Giản Dao, kẻ năm xưa đã bỏ rơi và làm tổn thương La Hậu.

Lúc đó vì chuyện này mà tinh thần La Hậu rất không ổn định, mấy năm nay mới từ từ điều chỉnh lại được.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy người ta, mà người ta còn trở thành thê tử của anh họ cậu ấy, anh nói xem La Hậu sẽ nghĩ thế nào?" Cậu ấy chỉ lo lát nữa La Hậu bị kích động, làm ra chuyện gì đó.

La Hậu thật sự muốn làm gì, bọn họ chắc chắn sẽ giúp đỡ, nhưng ngộ nhỡ vì chuyện này mà làm hỏng chuyện đính hôn, làm tổn thương Diêu Thi Hàm thì phải làm sao?

Thời gian qua chung sống, bọn họ đều biết Diêu Thi Hàm thật lòng rất thích La Hậu, trong lòng trong mắt chỉ có La Hậu.

Bọn họ cũng hy vọng La Hậu có thể ở bên cô ấy, chứ không phải cô độc một mình. "Năm xưa là có chuyện gì?" "Năm xưa Giản Dao là do La Hậu che chở mới sống sót được, lúc đó chúng em cứ nghĩ lớn lên họ sẽ ở bên nhau.

Ai ngờ năm La Hậu mười ba tuổi thì xảy ra chuyện, Giản Dao gặp được một người, sau đó liền nói với La Hậu là không thích cậu ấy, chỉ là đang lợi dụng cậu ấy thôi.

Lúc đó cô ta còn nói rất nhiều lời khó nghe, sau đó thì không gặp lại Giản Dao nữa." "Sau đó trạng thái của La Hậu vẫn luôn rất tệ, nhờ Thẩm lão đại giúp đỡ mới vượt qua được, cũng từ lúc đó cậu ấy rất không thích nữ tử, chị dâu và Hi Hi bọn họ là ngoại lệ, sự xuất hiện của Diêu Thi Hàm cũng là một ngoại lệ." Nhưng sự xuất hiện của Diêu Thi Hàm bọn họ đều cảm thấy là một ngoại lệ vô cùng tốt đẹp.

Còn về Giản Dao này, La Hậu cũng đã sớm quên rồi.

Nhưng người đột nhiên xuất hiện trước mặt La Hậu, bọn họ sợ sẽ xảy ra chuyện. "Anh Ngọc, La Hậu nghe lời anh nhất, anh cũng qua xem thử đi, ít nhất trước khi đính hôn đừng để sự việc rùm beng lên." Bọn họ không thể trơ mắt nhìn La Hậu làm ra chuyện tổn thương chính mình.

Tô Ngọc đưa tay day day mi tâm, không ngờ lại còn có chuyện như vậy.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người, nhìn Tô Ngọc: "Tướng công, em thấy Bạch Khởi nói đúng đấy, anh qua xem chừng La Hậu, đừng để em ấy quá tức giận." "Muốn báo thù chúng ta có đầy cơ hội, hiện tại quan trọng nhất vẫn là lễ đính hôn của em ấy và Hàm Hàm." Vương Cẩn Hòa cũng có chút không yên tâm.

Tô Ngọc gật đầu: "Được, đều nghe em." "Bạch Khởi, cậu qua đó trước đi, anh tới ngay." Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi nói.

Bạch Khởi gật đầu vội vàng đi tìm Nam Kiều.

Thấy Bạch Khởi đi tới một mình, Nam Kiều có chút lo lắng, ghé vào bên cạnh cậu ấy: "Sao chỉ có mình cậu qua đây?

Anh Ngọc đâu?" Chỉ có bọn họ, lát nữa La Hậu nổi điên, bọn họ không ngăn được đâu, chỉ có anh Ngọc mới ngăn được cậu ấy. "Anh Ngọc bảo tớ qua trước, anh ấy tới ngay thôi, yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Bạch Khởi dùng âm thanh chỉ có hai người mới nghe được nói.

Trong lúc hai người đang thì thầm to nhỏ, liền nghe thấy Giản Dao ngồi bên cạnh La Tẫn mở miệng: "La Hậu, đã lâu không gặp." La Hậu nhíu mày nhìn đối phương: "Cô là ai?" Nam Kiều kinh ngạc nhìn La Hậu, không phải chứ?

Bọn họ lo lắng gần chết, kết quả La Hậu phang một câu cô là ai?

Hai người nhìn nhau, có phải bọn họ lo lắng thừa thãi rồi không?

Cơ thể Giản Dao cứng đờ một chút, sau đó cười nói: "Ta là Giản Dao." La Hậu nhíu mày, suy nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: "Không quen." Nhóm Lạc Diễm kinh ngạc nhìn La Hậu, đây là thật hay giả vậy?

La Hậu không phải đang đùa chứ? "Ngươi không nhận ra ta?" Giản Dao có chút không tin nhìn La Hậu.

Khi nghe tin La Hậu sắp thành thân, ả đã rất bất ngờ, nhưng rất nhanh ả liền bỏ qua.

Thậm chí cảm thấy La Hậu chỉ coi người kia là thế thân của mình.

Khi gặp lại La Hậu, ả vẫn luôn cho là như vậy, nhưng bây giờ lại nói với ả rằng La Hậu không quen ả, chuyện này sao có thể? "Thật sự không quen à?" Nam Kiều đi đến bên cạnh La Hậu hỏi.

La Hậu "ừ" một tiếng: "Người như vậy tớ nên quen sao?" Nam Kiều và Lạc Diễm quả quyết lắc đầu: "Không nên quen, cậu sắp là người đã đính hôn rồi, quen biết với loại người như vậy không tốt." "Nói không sai, để Hàm Hàm hiểu lầm thì cậu lại phải đi dỗ dành đấy, hôm nay Hàm Hàm không đến tìm cậu à?" "Hàm Hàm còn phải luyện đàn, chắc khoảng một nén hương nữa, sau đó sẽ qua đây." Ngày nào tầm này Diêu Thi Hàm cũng phải luyện đàn một canh giờ, lúc này cũng sắp kết thúc rồi.

Nhóm Nam Kiều cười gật đầu: "Vậy thì tốt." Một lát sau Tô Ngọc đi tới, Bạch Khởi đi đến bên cạnh Tô Ngọc nói: "Anh Ngọc, Nam Kiều nói không quen biết người kia nữa rồi." "Như vậy cũng tốt." Thấy Tô Ngọc tới, La Hậu đang ngồi trên ghế tỏ vẻ rất nhàm chán liền bật dậy, đi đến bên cạnh Tô Ngọc: "Anh Ngọc, đây là cha mẹ và anh cả em, còn có ông bà nội và bác cả em nữa." Còn những người khác, La Hậu một người cũng không giới thiệu. "Chào hai bác." "Tham kiến Vương gia." Tô Ngọc nể mặt bọn họ, nhưng bọn họ không thể coi đó là điều hiển nhiên.

Lễ tiết cần có vẫn phải có.

Sắc mặt Giản Dao khó coi trong nháy mắt, nhưng vẫn đi theo La Tẫn cùng quỳ xuống: "Tham kiến Vương gia." "Bác trai không cần đa lễ." Sau khi mọi người ngồi xuống, ánh mắt Giản Dao cứ đặt lên người La Hậu, khiến nhóm Nam Kiều nhìn mà rất không vui.

Chương 1202

"Vị phu nhân này, cứ nhìn chằm chằm đệ đệ ta, có việc gì sao?" Tô Ngọc nhìn Giản Dao, đạm mạc hỏi.

Giản Dao thu hồi ánh mắt, cười nói: "Chỉ là cảm thấy giống một cố nhân, nên nhìn thêm vài lần." Tô Ngọc nhìn La Hậu: "Có quen không?" La Hậu lắc đầu: "Không quen." Khi cậu đã hoàn toàn buông bỏ, Giản Dao đối với cậu mà nói chỉ là một người lạ không quen biết mà thôi.

Cậu đã có Hàm Hàm rồi, người khác không có tư cách lưu lại dấu vết ở nơi cậu thích.

Tô Ngọc không nói gì, trò chuyện cùng La Chí Thiên vài câu, nói một số chuyện về La Hậu.

La Chí Thiên cảm khái nói: "Vương gia, thằng nhóc thối nhà ta làm phiền ngài chăm sóc rồi, nếu không phải nhờ ngài, không biết nó còn gây ra bao nhiêu họa nữa." "Em ấy rất nghe lời." "……" Huynh đệ La Chí Thiên vẻ mặt cổ quái nhìn Tô Ngọc.

La Hậu nghe lời?

Bọn họ chưa từng nghe câu nào buồn cười hơn câu này. "Vương gia, ngài đừng nói đỡ cho thằng nhóc này nữa, nó có tính cách gì chúng ta đều biết rõ mà." Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không có, những gì ta nói đều là thật, La Hậu xác thực rất nghe lời." "Anh Ngọc, Hàm Hàm luyện đàn xong rồi, em đi tìm cô ấy." La Hậu đột nhiên mở miệng nói. "Được." La Hậu đứng dậy đi ra ngoài, cả quá trình nhìn cũng không thèm nhìn Giản Dao một cái.

Điều này khiến ánh mắt La Tẫn khẽ lóe lên, nó thật sự không để ý nữa, hay là đang giả bộ?

La Hậu đến viện của Diêu Thi Hàm, nha hoàn của cô thấy La Hậu liền vội vàng chạy tới: "La Hậu thiếu gia, ngài đến rồi." "Hàm Hàm luyện đàn xong chưa?" "Đã luyện xong rồi ạ." La Hậu gật đầu, đi vào tìm Diêu Thi Hàm.

Diêu Thi Hàm vừa chuẩn bị ra ngoài tìm La Hậu, ai ngờ vừa ra đã thấy cậu.

Cô vui vẻ chạy tới: "Anh La Hậu, sao hôm nay anh lại đến tìm em thế?" Bình thường đều là cô luyện đàn xong rồi đi tìm La Hậu mà. "Cha mẹ anh đến rồi, đi cùng còn có mấy người anh không thích, anh không muốn nói chuyện với họ nên qua đây, anh Ngọc đang nói chuyện với cha mẹ anh." "Vậy à, thế tại sao họ lại đến?" "Chắc là muốn xem anh làm trò cười chăng?" Diêu Thi Hàm nhíu mày: "Sao lại xấu tính thế?" "Đi cùng còn có một người anh họ của anh, còn về thê tử của hắn ta, là một người anh quen biết từ nhỏ.

Lúc đó anh che chở cô ta lớn lên, cứ nghĩ sau khi lớn lên chúng anh sẽ thành thân.

Kết quả năm anh mười ba tuổi, cô ta bỏ đi cùng người khác, nói là chỉ đang lợi dụng anh, chưa từng thích anh, còn nói anh là một tên biến thái điên khùng." La Hậu không biết tại sao mình lại nói với Diêu Thi Hàm chuyện này.

Chỉ cảm thấy có những chuyện nên nói rõ ràng với cô. "Hả?" "Hàm Hàm, anh nói với em chuyện này, chỉ là muốn để em biết có một người như vậy.

Em biết rõ sự tình rồi, sau này sẽ không bị người ta chia rẽ.

Anh muốn thành thân với em là nghiêm túc, hiện tại người phụ nữ kia đối với anh chỉ là một người lạ không quen biết, anh và cô ta không có bất cứ quan hệ gì." La Hậu nhìn Diêu Thi Hàm nghiêm túc nói. "Chuyện này bọn Nam Kiều đều biết, bọn họ biết lúc đó anh căm hận người phụ nữ này đến mức nào." Diêu Thi Hàm đau lòng nhìn La Hậu, không ngờ trước đây anh ấy lại trải qua nhiều chuyện như vậy. "Anh nghi ngờ cô ta lần này đến là muốn phá hoại chuyện đính hôn của chúng ta." Diêu Thi Hàm vừa nghe mặt liền đen lại: "Cái gì?

Cô ta muốn phá hoại lễ đính hôn của chúng ta?" "Ừ, vừa tới liền nói với anh là đã lâu không gặp, cái dáng vẻ đó thật khiến người ta ghê tởm." La Hậu chán ghét nói.

Diêu Thi Hàm nhìn sự chán ghét không giấu được trong mắt La Hậu, biết anh thật sự ghét người đó.

Điều này khiến Diêu Thi Hàm vô cùng yên tâm, nhưng chuyện muốn phá hoại bọn họ đính hôn thì tuyệt đối không thể nhẫn nhịn. "Anh La Hậu, chúng ta đi, em báo thù cho anh, cô ta mà dám bắt nạt anh, em sẽ mắng cô ta đến mức hối hận vì đã tới đây." Trong mắt Diêu Thi Hàm đều là lửa giận. "Ai cũng không thể ngăn cản chúng ta đính hôn." Diêu Thi Hàm nhìn La Hậu nghiêm túc nói. "Em nói đúng." Ai cũng không thể ngăn cản cậu đính hôn với Hàm Hàm, kẻ nào dám ngăn cản, cậu sẽ giết kẻ đó.

Diêu Thi Hàm nóng lòng muốn xem xem kẻ từng làm tổn thương La Hậu trông như thế nào.

Thế là cô kéo La Hậu đi qua đó.

Nhóm Nam Kiều thấy La Hậu và Diêu Thi Hàm tay trong tay đi tới, lông mày khẽ nhướng lên.

Bọn họ còn tưởng La Hậu sẽ không đưa Diêu Thi Hàm qua đây chứ.

La Chí Thiên nhìn dáng vẻ nhỏ nhắn của Diêu Thi Hàm, quay đầu hỏi La Hậu: "Con trai, cô bé này không phải do con lừa về đấy chứ?

Con bé đã cập kê chưa?

Thật sự nguyện ý gả cho con?" Diêu Thi Hàm hai tay chống nạnh, chắn trước mặt La Hậu: "Không được nói xấu anh La Hậu." Cho dù là cha ruột cũng không được nói.

La Chí Thiên dở khóc dở cười nhìn cô bé chắn trước mặt con trai, nếu ông nhớ không nhầm thì ông đang nói đỡ cho cô bé này mà?

Kết quả lại bị người ta ghét bỏ? "Nha đầu, ta là đang lo cháu bị La Hậu lừa gạt, cháu lại còn nói ta?" La Chí Thiên định trêu chọc cô nhóc này một chút, xem xem sau đó cô bé sẽ nói ra lời gì.

Chắc sẽ thú vị lắm đây?

Diêu Thi Hàm nhíu mày nhìn La Chí Thiên, kỳ quái hỏi: "Ông xác định ông là cha ruột của anh La Hậu?" Nói xong lại quay đầu nhìn La Hậu: "Anh La Hậu, người này không phải là giả mạo đấy chứ?

Nếu là cha ruột thì sao có thể làm ra loại chuyện này?" Đáy mắt La Hậu mang theo ý cười: "Là cha ruột." "Vậy ông ấy đối xử với anh có tốt không?" "Cũng khá tốt." Diêu Thi Hàm dùng một loại ánh mắt rất kỳ quái nhìn La Chí Thiên: "Đã đối xử với anh rất tốt, tại sao lại nói những lời như vậy?" Nói con trai mình lừa đảo, đây là việc mà người làm cha ruột có thể làm ra sao?

La Hậu không nhịn được cười rộ lên: "Ông ấy trêu em chơi thôi, không có ý gì khác đâu." Diêu Thi Hàm nghiêm túc nhìn La Hậu: "Thật sao?" La Hậu gật đầu: "Thật." Diêu Thi Hàm thấy La Hậu nói nghiêm túc, lúc này mới miễn cưỡng gật đầu: "Đã là anh La Hậu nói vậy thì cháu tin lời ông, có điều ông không được bắt nạt anh La Hậu, nếu không cháu sẽ giận đấy." La Chí Thiên cười không ngớt, ngay cả La phu nhân và La Tiêu cũng không nhịn được cười.

La Tiêu nhìn La Hậu nói: "Thấy tình cảm hai đứa tốt như vậy, anh và cha mẹ cũng yên tâm rồi." Diêu Thi Hàm thật sự rất để tâm đến La Hậu, La Hậu cũng thật lòng muốn lấy cô ấy, muốn thành thân rồi.

Như vậy rất tốt.

Sau này hai đứa em trai đều có thể sống tốt, như vậy cũng không tệ. "Anh cả, hiện tại em rất ổn, bên cạnh có bạn bè, còn có các anh Ngọc, bây giờ lại có thêm Hàm Hàm." Cuộc sống của cậu vẫn luôn phát triển theo hướng tốt đẹp.

Cậu đã bắt đầu mong chờ những ngày tháng sau này.

Nếu thành thân, cậu và Hàm Hàm chắc cũng sẽ có con.

Chỉ là không biết con sẽ giống cậu hay giống Hàm Hàm.

Nghĩ thôi cũng thấy mong chờ.

Giản Dao nhìn dáng vẻ hạnh phúc của La Hậu, biểu cảm trên mặt tuy không thay đổi nhiều, nhưng trong lòng lại có chút không vui.

Người từng đối xử tốt với ả, hình như đã thay đổi thật rồi.

Thay đổi đến mức ả không còn nhận ra nữa.

Ả vẫn luôn biết La Hậu chưa thành thân, ả tưởng rằng trong lòng La Hậu vẫn còn nghĩ đến ả, hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Nhưng khi thấy La Hậu đối xử tốt với người khác, tại sao tâm trạng ả lại khó chịu đến thế?

La Tẫn nhìn Giản Dao thỉnh thoảng lại liếc nhìn La Hậu bên cạnh, khi thấy La Hậu đối xử tốt với cô nương tên Diêu Thi Hàm kia, sắc mặt ả liền không được dễ coi.

Chương 1203

La Tẫn đưa tay nắm lấy tay Giản Dao, lực đạo trong tay mạnh hơn một chút.

Giản Dao đau đớn nhíu mày, nhìn La Tẫn, thấy trên mặt hắn mang theo nụ cười, trong lòng thắt lại, sau đó cúi thấp đầu không tiếp tục nhìn La Hậu nữa.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa vẫn luôn chú ý đến Giản Dao và La Tẫn.

Xem ra hai người này cố ý đi cùng nhau đến đây.

Mục đích chính là muốn tính kế La Hậu, khiến La Hậu không thể sống yên ổn.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, người sau gật gật đầu.

Do cha mẹ La Hậu đến, Vương Cẩn Hòa cho người đi chuẩn bị rất nhiều đồ ăn.

Lúc ăn cơm, La Tẫn nhìn Tô Ngọc: "Không ngờ La Hậu lại có thể có tình cảm tốt với Vương gia như vậy, điều này ngược lại khiến ta có chút bất ngờ." Tô Ngọc lười biếng dựa vào ghế, nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi rất hâm mộ à?" La Tẫn sững sờ một chút, dường như không ngờ Tô Ngọc sẽ nói những lời như vậy. "Ta không hiểu ý của Vương gia cho lắm." "Rốt cuộc là không hiểu, hay là giả vờ không hiểu?" "Ta thật sự không hiểu." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ mờ mịt của La Tẫn, cười khẩy một tiếng, cảm thấy cái tên La Tẫn này thật sự rất thú vị.

Vương Cẩn Hòa dựa vào vai Tô Ngọc nhìn La Tẫn, hắn ta lúc này qua đây nói chuyện với Tô Ngọc là có mục đích gì?

Chỉ đơn thuần là muốn nói La Hậu vận khí tốt? "Vương gia, ta có một chuyện rất không hiểu." Trầm mặc một lát sau, La Tẫn tiếp tục mở miệng nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc không mở miệng, La Tẫn cũng không để ý, mà tiếp tục nói: "Giống như loại người như La Hậu, lẽ ra không nên có bạn bè gì mới đúng, tại sao Vương gia lại trở thành bạn tốt có quan hệ tốt như vậy với nó?

Hơn nữa còn đối xử với La Hậu tốt như thế." Hắn có hâm mộ không?

Quả thực rất hâm mộ, một kẻ như La Hậu lại có thể được Ngọc Vương coi trọng.

Cái này không nói, còn khiến Ngọc Vương đối xử tốt với nó như vậy.

Tất cả những điều này đều khiến người ta hâm mộ và ghen tị.

Sao hắn lại không có vận khí tốt như thế chứ?

Hắn có thể được Vương gia coi trọng, chỉ là vì La Hậu đi ra từ Vong Ưu Thành sao?

Vương Cẩn Hòa nghe mà có chút không vui, lạnh lùng nhìn La Tẫn: "Cái gì gọi là loại người như La Hậu?

La Hậu là loại người gì?" "Vương phi, ta chỉ tùy tiện nói vậy thôi, Vương phi sẽ không giận đấy chứ?" "Ghen tị với La Hậu đến mức không thể nói ra miệng sao?

Cũng phải, trong lòng ngươi La Hậu chắc phải là một tiểu quái vật, là một kẻ điên khùng nhỉ?

Người như vậy trong mắt ngươi có phải nên ở tại một nơi tăm tối không thấy ánh mặt trời không?

Chỉ tiếc, không thể để ngươi được như nguyện, La Hậu sống rất tốt, tốt hơn ngươi nhiều." Vương Cẩn Hòa một chút cũng không khách sáo nói.

Lúc La Tẫn nói chuyện, La Hậu đều nghe thấy cả, cậu thật sự rất không vui.

Diêu Thi Hàm đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt La Tẫn: "Có phải anh không thích anh La Hậu không?" "Sao có thể chứ?

Cô hiểu lầm ta rồi." "Hừ, thật sự là hiểu lầm sao?

Nếu là hiểu lầm, vậy tại sao anh lại nói xấu anh La Hậu trước mặt Vương gia và Vương phi?" Diêu Thi Hàm ghét nhất là có người nói điều không phải về La Hậu.

Kẻ này quá ghê tởm rồi, có chuyện gì không thể nói trước mặt anh La Hậu sao?

Còn phải lén lút chạy đến nói với nhóm Vương gia, đúng là không biết xấu hổ. "Đây là nhà tôi, nếu anh không thích anh La Hậu, có ý kiến với anh La Hậu, vậy thì anh cút khỏi nhà tôi ngay, nhà tôi không hoan nghênh anh, lễ đính hôn của chúng tôi cũng không hoan nghênh anh." Diêu Thi Hàm trực tiếp không khách sáo nói.

Sắc mặt La Tẫn có chút khó coi, nhìn thấy La Hậu bên cạnh đang cười với mình.

Nụ cười đó đối với La Tẫn mà nói chính là một sự khiêu khích.

La Chí Thiên cũng không vui: "La Tẫn, có phải cháu cũng có ý kiến với ta không?" "Nhị thúc lo xa rồi, sao cháu có thể có ý kiến với nhị thúc được." La Tẫn hít sâu một hơi, nén sự bất mãn trong lòng xuống, nhìn La Chí Thiên nói. "Không là tốt nhất, La Hậu là con trai ta, cũng là đứa con trai ta mắc nợ rất nhiều, cho dù cháu không thích nó thì cũng tốt nhất giữ trong lòng đừng nói ra, nếu không ta cũng mặc kệ cha cháu có ở đây hay không, ta đều có thể xử lý cháu đấy." La Chí Thiên lạnh giọng nói.

Ông ghét nhất là có người nói này nọ về La Hậu.

Loại người như vậy?

Cái gì gọi là loại người như vậy?

La Tẫn nén cơn giận trong lòng, nhìn La Chí Thiên nói: "Nhị thúc, trước đây là cháu sai, cháu không nên nói La Hậu." "La Hậu, anh xin lỗi em." "Không chấp nhận." La Hậu còn chưa nói gì, Diêu Thi Hàm bên cạnh đã không khách sáo nói. "Chồn chúc tết gà thì có gì tốt lành đâu." Diêu Thi Hàm hừ một tiếng, không khách sáo nói.

Nghe thấy lời này, La Tẫn nhíu mày: "La Hậu, vị hôn thê này của em hình như có hiểu lầm với anh." Diêu Thi Hàm còn muốn nói gì đó, bị La Hậu ngăn lại: "Không giận." "Hắn ta bắt nạt anh." La Hậu đưa tay xoa xoa đầu Diêu Thi Hàm: "Cứ như anh thì ai bắt nạt được anh chứ?

Yên tâm đi, không ai có thể bắt nạt anh." "Vậy được rồi." Vì câu nói của La Hậu, bầu không khí vừa rồi còn kiếm bạt nỗ trương trở nên có chút vi diệu.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều không nói gì, đến lúc Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ nói vài lời khó nghe.

Giản Dao thấy La Tẫn bị bọn họ chèn ép, ôn ôn nhu nhu nói: "La Hậu, bất kể nói thế nào, La Tẫn cũng là anh họ của cậu, sao cậu có thể đối xử với anh ấy như vậy?" La Hậu liếc nhìn Giản Dao một cái, ngay cả dục vọng nói chuyện với cô ta cũng không có.

Bị La Hậu ngó lơ, sắc mặt Giản Dao biến đổi. "La Hậu, dù nói thế nào hiện tại chúng ta đều là người một nhà, cậu như vậy có phải không hay lắm không?" Giản Dao chính là không cam tâm La Hậu đối xử với ả như vậy.

Dựa vào đâu mà đối tốt với Diêu Thi Hàm như thế, lại đối với ả như người lạ?

Diêu Thi Hàm có chút bất mãn nhìn Giản Dao: "Cái người này có thấy phiền không hả?

Không thấy anh La Hậu không muốn nói chuyện với cô sao?

Một chút mắt nhìn cũng không có." "Cô……" "Cô cái gì mà cô?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Diêu Thi Hàm hai tay chống nạnh không khách sáo hỏi.

Giản Dao lập tức không nói nữa, La Hậu gắp cho Diêu Thi Hàm một ít đồ ăn: "Đều là món em thích ăn, đừng vì loại người này mà làm chậm trễ việc ăn uống của mình." "Vâng." Ăn cơm xong, Diêu Thi Hàm chuẩn bị đi về: "Anh La Hậu, em về trước đây, anh đưa hai bác đi nghỉ ngơi đi." "Được." La Chí Thiên bọn họ đi nghỉ ngơi, Giản Dao nhân lúc mọi người không chú ý liền đi theo ra ngoài, tại nơi bốn bề vắng lặng chặn đường Diêu Thi Hàm đang định đi về.

Nhìn người chắn trước mặt mình, Diêu Thi Hàm bĩu môi: "Cô tìm tôi có việc?" "Ta tìm cô đúng là có việc." "Ồ?

Vậy sao?

Thế cô nói nghe xem, tuy rằng tôi chưa chắc sẽ nghe những lời cô nói." "Cô tưởng La Hậu thật sự thích cô sao?

Cậu ấy chẳng qua chỉ coi cô là thế thân của ta mà thôi." Giản Dao chính là không muốn nhìn thấy La Hậu đính hôn nhẹ nhàng như vậy, càng không muốn nhìn thấy sự tốt đẹp từng dành cho ả, giờ lại trao hết cho người khác.

Chương 1204

Ả chính là muốn chia rẽ quan hệ của hai người.

Chẳng qua chỉ là một con nhóc mười lăm tuổi, ả không tin cô ta có thể tin tưởng La Hậu đến mức nào.

Diêu Thi Hàm đánh giá Giản Dao từ trên xuống dưới, trào phúng hỏi: "Rốt cuộc cô lấy đâu ra cái mặt mũi để nói những lời này vậy?" "Cô còn cần mặt mũi không?" Giản Dao vốn dĩ còn tưởng Diêu Thi Hàm chắc chắn sẽ tức giận, ai ngờ hoàn toàn khác với những gì ả nghĩ. "Ta không nói sai, trước đây cậu ấy đối xử với ta mới là tốt nhất, còn tốt hơn đối với cô." Diêu Thi Hàm làm ra vẻ chợt hiểu: "À, hóa ra cô chính là kẻ vô ơn bạc nghĩa đó hả?

Nhận sự bảo vệ của anh La Hậu, cuối cùng lại coi thường anh ấy, đi theo người khác bỏ rơi anh ấy." "Hiện tại lại gả cho anh họ anh ấy, mấy cái này thì thôi đi, cô lại còn nói ra loại lời không biết xấu hổ này, tôi nói sao con người cô lại ghê tởm như vậy chứ?" "Cô đến nói với tôi chuyện này là không cam lòng chứ gì?

Thấy anh La Hậu đối xử với tôi tốt như vậy, sắp đính hôn với tôi rồi, có phải cô rất ghen tị không?

Có điều cô ghen tị cũng vô dụng thôi, anh La Hậu ngay cả nhìn thẳng cũng chẳng muốn nhìn cô." Diêu Thi Hàm là loại người tùy tiện để người ta bắt nạt sao?

Đáp án là phủ định, khi cô muốn tìm người gây phiền phức, cơ bản không ai là đối thủ của cô. "Cô tên là Giản Dao đúng không?

Cô tưởng anh La Hậu cái gì cũng không nói với tôi, thì cô có thể ở đây nói những lời này với tôi sao?

Muốn chia rẽ tình cảm giữa tôi và anh La Hậu?

Cô còn chưa xứng." Diêu Thi Hàm hừ một tiếng, ánh mắt nhìn Giản Dao như đang nhìn kẻ ngốc.

Giản Dao tức giận đến mức toàn thân phát run. "Cô……" "Cô nếu muốn đi thì cút ra ngoài cho tôi, đây là nhà tôi." "Thật không ngờ đạo đãi khách của người nhà họ Diêu lại là như vậy." Giản Dao lạnh lùng nói.

Kể từ khi đi theo La Tẫn, ả chưa từng mất mặt như thế này. "Cô được tính là khách sao?

Chúng tôi mời cô đến à?

Anh La Hậu chỉ mời cha mẹ ông bà nội mình, loại anh chị họ như các người gọi là gì?

Không mời mà tới." Diêu Thi Hàm sẽ để Giản Dao ở đây hồ ngôn loạn ngữ sao?

Căn bản là không thể nào. "Cô……" Diêu Thi Hàm nhìn Giản Dao: "Kẻ ngu xuẩn ngay cả nói cũng nói không rõ ràng." "……" Giản Dao thật sự chưa từng nghĩ tới, cô nương nhìn qua ngây thơ đơn thuần này, nói chuyện lại khó nghe đến thế. "Tôi phải đi tìm mẹ tôi, không phụng bồi nữa, có điều lần sau cô muốn chia rẽ quan hệ của tôi và anh La Hậu, thì vẫn nên tìm cái cớ nào tốt hơn một chút, chuyện giữa anh La Hậu và cô, anh ấy đều kể cho tôi rồi, người đàn bà vong ân phụ nghĩa như cô, còn dám bắt nạt anh La Hậu?" "Tôi nói cho cô biết, cô mà dám bắt nạt anh La Hậu nhà tôi, tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu, đừng nghi ngờ liệu tôi có làm được hay không." Cô tuy rằng không biết võ công, nhưng bên cạnh cô có rất nhiều cao thủ, đều là mẹ cho cô.

Mẹ nói rồi, đợi sau khi bọn họ thành thân, sẽ đưa những người này cùng về theo.

Đến lúc đó có thể chăm sóc cô và anh La Hậu, còn có thể bảo vệ bọn họ, nhất cử lưỡng tiện. "Trong tay tôi có rất nhiều cao thủ, cô còn dám làm loạn, tôi nhất định sẽ giết cô." Giản Dao theo bản năng lùi lại một bước, một cô nhóc ngây thơ đơn thuần, vì một La Hậu mà lại có thể nói ra những lời như vậy.

Diêu Thi Hàm xoay người rời đi, không tiếp tục để ý đến Giản Dao.

Giản Dao trở về chỗ ở, vừa vào La Tẫn liền đưa tay bóp cổ ả: "Nhìn thấy La Hậu có phải cô rất vui không?" Giản Dao sắc mặt trắng bệch nhìn La Tẫn: "Không có, thiếp hiện tại là thê tử của chàng." La Tẫn buông Giản Dao ra, lạnh lùng nói: "Cô tốt nhất hãy luôn nhớ kỹ chuyện này, nếu không ta nhất định sẽ khiến cô sống không bằng chết." Giản Dao cúi đầu: "Thiếp biết." Trước đây ả luôn cảm thấy La Tẫn đối xử với ả rất tốt, nhưng sau này mới biết La Tẫn tốt với ả đều là có mục đích.

Cái tốt của hắn hoàn toàn không giống với cái tốt của La Hậu dành cho ả. "Chuyện của chàng e là thiếp không giúp được gì rồi, thiếp đã gặp Diêu Thi Hàm, nhưng người ta vô cùng tin tưởng La Hậu, hơn nữa La Hậu cũng đã kể quan hệ giữa thiếp và cậu ấy cho Diêu Thi Hàm rồi." Diêu Thi Hàm cái gì cũng biết thì không dễ lừa như vậy.

La Tẫn liếc Giản Dao một cái: "Việc này không cần phiền cô lo nghĩ, cô chỉ cần làm tốt việc mình nên làm là được rồi, cô nhớ kỹ nhiệm vụ của cô chính là phá hoại lễ đính hôn của nó và Diêu Thi Hàm." Địa vị của La Hậu trong nhà vốn đã rất cao rồi, nếu lại để nó có quan hệ với người nhà họ Diêu, thì càng phiền phức hơn.

Huống hồ bên cạnh La Hậu còn có một Ngọc Vương.

Từ sự thăm dò hôm nay cho thấy, Ngọc Vương thật sự không phải là một người dễ chung sống, không những không dễ chung sống, mà còn vô cùng khó chơi.

Điều này đối với hắn mà nói tuyệt đối không phải là chuyện tốt. "Bên phía Ngọc Vương anh định tính sao?

Anh muốn lôi kéo Ngọc Vương qua giúp mình, e rằng không dễ dàng như vậy, dù sao Ngọc Vương và La Hậu cũng có tình cảm mấy năm nay, còn với anh thì chẳng thân thiết gì." Nghe Giản Dao nói vậy, La Tẫn cực kỳ không vui: "Câm miệng cho tôi." Hắn đương nhiên biết Ngọc Vương căn bản không dễ lôi kéo.

Hiện tại hắn chỉ có thể nghĩ cách lôi kéo người bên cạnh Ngọc Vương, ví dụ như mấy đứa con của ngài ấy.

Khi vợ chồng La Tẫn đang thương lượng, La Hậu cũng đang ở chỗ Tô Ngọc. "Quan hệ giữa cậu và La Tẫn thế nào?" Tô Ngọc nhìn La Hậu hỏi. "Quan hệ giữa em và hắn cũng chẳng tốt đẹp gì.

Hắn đến đây lần này e rằng không phải để xem em đính hôn, mà đa phần là muốn nhân cơ hội này tiếp tục tính kế em." La Hậu lạnh lùng nói.

Nam Kiều hừ một tiếng: "Hắn dám à." "Hắn muốn tính kế cái gì?" Lạc Diễm nhíu mày hỏi.

Cái tên La Tẫn kia, ngay từ cái nhìn đầu tiên cậu đã cực kỳ không thích.

Cứ cảm thấy người này quá giả tạo.

Hơn nữa nụ cười trên mặt hắn vô cùng giả dối. "Muốn cướp hết người bên cạnh em đi." La Hậu trầm mặc một chút rồi mới mở miệng.

Lạc Diễm sững sờ: "Cướp đi?" "Ừ, đa phần là muốn lôi kéo các cậu qua đó, sau đó xa lánh tớ, cuối cùng giúp hắn cùng nhau đối phó tớ.

Đại khái là như vậy." "Khi biết quan hệ giữa em và Ngọc ca tốt, La Tẫn tỏ ra cực kỳ ghen tị.

Lúc đó tuy miệng nói chúc mừng em, nhưng trong tối ngoài sáng lại bảo em sẽ mang lại rắc rối cho Ngọc ca, em không nên bám lấy Ngọc ca các kiểu." Lời của La Hậu khiến bọn Nam Kiều rất tức giận, tên La Tẫn này đúng là một kẻ ngu xuẩn không biết trời cao đất dày.

Loại người như vậy không nên giữ lại, phải trực tiếp xử lý mới đúng. "Hắn đưa Giản Dao tới, chắc là nghĩ Giản Dao vẫn có thể gây ảnh hưởng nhất định tới em, nhưng hắn thất vọng rồi." Đối với cậu hiện tại, quan trọng nhất ngoài những người thân thiết ra thì chính là Diêu Thi Hàm.

Còn người khác, sống hay chết thì liên quan gì đến cậu? "Đã biết mục đích của đối phương thì đừng để bị người ta tùy tiện tính kế, trong lòng tự hiểu rõ là được." Tô Ngọc thấy La Hậu những điều cần biết đều đã nghĩ thông suốt, lập tức yên tâm.

Anh chỉ lo vì sự châm ngòi của La Tẫn mà La Hậu làm ra chuyện gì dại dột. "Ngọc ca yên tâm, em biết phải làm sao, em đã không còn là em của mấy năm trước nữa rồi." Khi đó cậu bốc đồng dễ nổi giận, chọc vào cậu thì bất kể là ai cậu cũng trực tiếp động thủ.

Nhưng đi theo bên cạnh Ngọc ca mấy năm nay, cậu cũng học được không ít, cũng biết một số chuyện nên xử lý thế nào.

Cậu càng tức giận, La Tẫn sẽ chỉ càng vui vẻ.

Chương 1205

Cậu không thể để chuyện như vậy xảy ra. "La Tẫn chính là muốn xem em tức giận." "Em biết là tốt." "Em sẽ không để hắn đắc ý đâu, muốn xem em tức giận à, em sẽ cho hắn cơ hội này nhưng không phải bây giờ." Bất kể là bọn Nam Kiều hay là Tô Ngọc, đều không phải loại người dễ dàng bị dụ dỗ đi mất.

Nếu La Tẫn tưởng rằng vài câu đơn giản là có thể khiến bọn Ngọc ca vứt bỏ cậu, thì hắn đã sai quá sai rồi. "Nghĩ như vậy là đúng." "Bọn họ nếu chọc em không vui, em cứ nói với anh, đến lúc đó anh giúp em, giết chết hay đánh tàn phế do em quyết định." Hiện tại anh nắm bắt hỏa dược càng thêm rõ ràng minh bạch.

Muốn bất động thanh sắc trừ khử một người là việc vô cùng đơn giản. "Được." "Hiện tại đã muộn rồi, đều đi nghỉ ngơi đi, chuyện sau này để sau hãy nói." Mấy người rời khỏi thư phòng tạm thời của Tô Ngọc, đi ra ngoài xong Nam Kiều đưa tay khoác vai La Hậu: "Yên tâm, có bọn tớ ở đây thì ai cũng đừng hòng phá hoại ngày vui đính hôn của cậu." Bọn họ nếu dám làm La Hậu không vui, các cậu cũng sẽ khiến bọn La Tẫn không vui.

Chỉ là đến lúc đó không biết bọn La Tẫn có gánh nổi hậu quả hay không thôi.

La Hậu cười gật đầu: "Được." Cảm giác có mấy anh em ở bên cạnh thật sự rất tuyệt. "Làm anh em với bọn tớ cảm giác không tệ chứ?" "Đương nhiên." "Đi nghỉ thôi, ngày mai dậy chơi đùa với La Tẫn một trận ra trò." "Được." Sáng sớm hôm sau, La Tẫn đã xuất hiện bên cạnh bọn Nam Kiều.

Bọn họ đang dạy nhóm Tiểu Bảo luyện võ.

La Tẫn nhìn mồ hôi nhễ nhại rơi xuống không ngừng trên người đám Tiểu Bảo, nhíu mày nói: "Chúng nó vẫn chỉ là trẻ con, các người làm vậy có phải quá nghiêm khắc rồi không?

Ngọc Vương biết các cậu hành hạ con trai ngài ấy như vậy không tức giận sao?" Nghe câu này mặt Tiểu Bảo đen sì, đầu óc người này sợ là có bệnh phải không?

Bọn Nam Kiều liếc nhìn La Tẫn một cái, lười đáp lời hắn.

Mà La Tẫn lại bước tới muốn bế Triệt nhi. "Cháu còn nhỏ như vậy, có thể chơi đùa thỏa thích không cần tập võ sớm thế đâu, lát nữa chú nói với cha cháu một tiếng." La Tẫn dùng giọng điệu vô cùng ôn nhu nói với Ngôn Triệt.

Tô Ngôn Triệt cau mày chặt chẽ, cậu bé không thích người lạ chạm vào mình. "Buông ra." "Cái gì?" "Tôi bảo ông buông ra." Cậu bé ghét loại người tự cho là đúng này.

Bọn cậu tập võ thế nào thì liên quan gì đến hắn?

Kẻ ngu xuẩn lo chuyện bao đồng.

Tuy nhiên La Tẫn lại chỉ tưởng Tô Ngôn Triệt đang làm nũng, bế người đi ra bên cạnh: "Cháu nên nghỉ ngơi rồi." Tô Ngôn Triệt nhịn rồi lại nhịn, thực sự nhịn không nổi: "Liệt Dương." "Gào!" Một tiếng gầm lớn vang lên, một con bạch hổ lao ra, nhìn thấy có người đang ôm tiểu chủ nhân của nó, sắc mặt tiểu chủ nhân còn thập phần khó coi, liền vồ tới.

La Tẫn nhìn thấy bạch hổ thì ngẩn người, trực tiếp ném Tô Ngôn Triệt về phía bạch hổ.

Nhìn thấy cảnh này sắc mặt bọn Nam Kiều tái mét, Nam Kiều vội vàng lao qua đỡ lấy Tô Ngôn Triệt. "Sao rồi?

Không sao chứ?" Tô Ngôn Triệt lắc đầu, nhưng trong mắt là hừng hực lửa giận: "Liệt Dương, cắn hắn cho em." "Gào!" Liệt Dương gầm lên một tiếng, lao thẳng về phía La Tẫn.

Đám Tiểu Bảo vẫn là lần đầu tiên thấy Ngôn Triệt tức giận như vậy.

Không sai, chính là tức giận.

Từ nhỏ Tô Ngôn Triệt rất ít khi tức giận, gần như không bao giờ.

Cậu bé nhìn cái gì cũng vân đạm phong khinh, dường như căn bản chẳng để ý đến những thứ này.

Nhưng lần này có kẻ ở trước mặt Ngôn Triệt gây phiền phức cho cậu bé, vậy thì phiền phức lớn rồi.

Ngôn Triệt nhìn quần áo của mình một chút, về phòng thay đồ.

Thay xong quần áo đi ra, bọn Tô Ngọc cũng đã ở đó. "Có chuyện gì vậy?" "Con đang cùng anh trai luyện võ, hắn đi tới tự cho là đúng bế con đi, nói cái gì mà con cần nghỉ ngơi, con bảo hắn buông ra hắn không buông, con liền gọi Liệt Dương giúp đỡ.

Nhìn thấy Liệt Dương xong, hắn liền ném con về phía Liệt Dương." Ngôn Triệt bình tĩnh kể lại quá trình sự việc.

Vương Cẩn Hòa nghe thấy La Tẫn lại dám ném con trai về phía hổ, sắc mặt rất khó coi.

Nếu con hổ này không phải nhà bọn họ nuôi, có phải Ngôn Triệt đã xảy ra chuyện rồi không?

Tô Ngọc bước tới, Liệt Dương đang vờn La Tẫn nhìn thấy Tô Ngọc đi tới, nghiêng đầu nhìn một cái rồi bỏ chạy.

Chủ nhân tức giận quá đáng sợ, dọa chết hổ rồi.

La Tẫn còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Tô Ngọc đã đá một cước hất văng hắn ra ngoài.

La Tẫn đập mạnh vào cột nhà, phun ra một ngụm máu, hắn còn chưa kịp phản ứng Tô Ngọc đã trực tiếp động thủ.

La Tẫn ôm ngực nhìn người đang đi về phía mình, sắc mặt có chút khó coi: "Vương gia, ngài làm thế này là có ý gì?" "Ném con trai ta đi cho bạch hổ ăn?" La Tẫn nhìn đứa bé đang đứng cạnh bạch hổ, sắc mặt biến đổi liên tục, sao hắn lại quên mất, đó là con trai của Ngọc Vương.

Hành động vừa rồi của hắn không nghi ngờ gì chính là đang khiêu khích Tô Ngọc.

Nếu Tô Ngọc thật sự tức giận, cho dù trực tiếp lấy mạng hắn, người trong nhà cũng không dám nói thêm gì. "Vương gia, đây đều là hiểu lầm." "Hiểu lầm?

Cái gì hiểu lầm?

Ngươi ném Triệt nhi về phía Liệt Dương chẳng lẽ không phải là thật?" "Là thật, nhưng tôi..." La Tẫn muốn giải thích, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ có thể nghẹn khuất ngậm miệng. "La Tẫn, có phải ngươi cảm thấy ra tay từ trên người con trai ta, thì ta có thể coi trọng ngươi thêm hai phần?" "Vương gia ngài hiểu lầm tôi rồi, tôi chỉ cảm thấy một đứa bé bốn tuổi đã bắt đầu luyện võ có phải quá sớm rồi không?" La Tẫn sao có thể thừa nhận suy nghĩ của mình?

La Hậu như nghe được chuyện gì nực cười lắm: "Triệt nhi và Hi hi chưa đến hai tuổi đã bắt đầu tập võ rồi, hiện tại đã qua hai năm rồi.

La Tẫn, chẳng lẽ anh không thấy Triệt nhi chán ghét anh đến mức nào sao?

Nhất là khi anh bế Triệt nhi, sự chán ghét của thằng bé đối với anh đã đạt đến đỉnh điểm.

Ngay cả quần áo bị chạm vào cũng thấy ghê tởm, phải đi thay ngay.

Chuyện rõ ràng như vậy, La Tẫn anh lại chẳng phát hiện ra chút nào sao?" La Tẫn khiếp sợ nhìn La Hậu, chuyện này sao có thể?

Trẻ con hai tuổi sao có thể bắt đầu tập võ. "Chưa thấy qua không đại biểu là không có, chỉ có thể chứng minh anh ếch ngồi đáy giếng." Tô Ngọc không muốn nói nhảm với bọn họ, động thủ phế bỏ một cánh tay của La Tẫn. "Ngươi nên cảm thấy may mắn vì Liệt Dương là thú cưng nhà ta, không gây ra tổn thương gì cho Triệt nhi, cho nên bản vương phế một cánh tay ngươi làm trừng phạt, sau này nếu còn lại gần con trai ta, ta sẽ lấy mạng ngươi." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Đối với loại người như La Tẫn, anh thật sự không thích.

Chương 1206

La Hậu chậc chậc ra tiếng, cứ như vậy bị Ngọc ca phế một cánh tay, sau này còn muốn lôi kéo Ngọc ca là chuyện không thể nào.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ hả hê của La Hậu, bất lực lắc đầu. "Cút, nơi này không phải chỗ ngươi nên tới." "La Hậu, lát nữa đem chuyện ở đây nói với người nhà cậu một tiếng, đừng để người ta hiểu lầm cậu." "Được, em đi ngay đây." Khi La Hậu đi tìm bọn La Chí Thiên, bọn họ đều đã dậy, đang chuẩn bị ăn sáng. "La Hậu đến rồi à?

Chúng ta cùng ăn." La Hậu nhìn bác cả của mình: "Bác cả, sau này bác vẫn nên bảo La Tẫn tránh xa con trai Ngọc ca ra một chút, nếu không sẽ mất mạng đấy." Nghe vậy, bác cả của La Hậu nhíu mày: "Xảy ra chuyện gì rồi?" Khẳng định đã xảy ra chuyện, nếu không La Hậu cũng sẽ không nói như vậy.

La Hậu đơn giản kể lại chuyện buổi sáng cho bác cả nghe.

Cha của La Tẫn nhíu chặt mày, sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

La Chí Thiên lại càng chán ghét trong lòng không chịu được: "Xem ra đứa trẻ này phế thật rồi." Anh trai của La Chí Thiên gật đầu: "Chú nói đúng, La Hậu, cháu nói với Vương gia một tiếng, bảo bọn họ yên tâm, sẽ không có lần thứ hai." Lại dám không chút do dự ném con trai Vương gia cho hổ, đây không phải tự tìm chết sao?

La Tẫn này cũng không biết nghĩ cái gì nữa. "Cha, bác cả, hai người ăn trước đi, con còn phải đến chỗ Ngọc ca tiếp tục dạy đám Tiểu Bảo tập võ." La Chí Thiên thúc giục La Hậu đi nhanh: "Con đi nhanh đi, chuyện còn lại cha và bác cả con giải quyết." Sau khi La Hậu đi, La Chí Thiên nhìn người bên cạnh: "Anh cả, xem ra cơ hội chúng ta cho nó, nó không muốn nhận." "Nên làm thế nào thì làm thế ấy đi, chúng ta cũng không quản nổi nữa." "Ừ." La Hậu không đi tìm bọn Tô Ngọc mà đi đến chỗ La Tẫn.

La Tẫn nhìn La Hậu đi tới, sắc mặt có chút khó coi: "Mày đến đây làm gì?" "Tôi đến xem có kẻ không biết lượng sức mình thế nào." La Hậu tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống.

Giản Dao nhíu mày nhìn La Hậu không khách khí như vậy, có chút bất mãn: "La Hậu, bất kể nói thế nào tướng công cũng là đường ca của anh, anh làm vậy có phải quá đáng lắm không?" La Hậu tới đây không phải để thăm La Tẫn, mục đích của cậu là bỏ đá xuống giếng. "Quá đáng sao?

Tôi thấy còn chưa đủ, hai người yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ cho hắn biết thế nào mới gọi là quá đáng, tôi đây gọi là gì nhỉ?

Có qua có lại?" La Hậu nhìn La Tẫn cười như không cười nói. "Muốn lấy lòng đám trẻ, sau đó lôi kéo Ngọc ca?

La Tẫn, ý tưởng này của anh rất tốt, chỉ tiếc là con người anh thật sự quá ngu xuẩn." La Hậu trào phúng nói.

Chuyện như vậy thật không biết sao La Tẫn có thể nghĩ ra được. "Giả bộ đi đau lòng Triệt nhi?

Thằng bé cần anh đau lòng chắc?

Triệt nhi tuy không thích luyện võ, nhưng mỗi ngày lúc tập võ đều rất nghiêm túc, hơn nữa rất có thiên phú.

Triệt nhi trước đây từng hỏi Ngọc ca có thể không tập võ được không, nhưng Ngọc ca từ chối.

Anh ấy nói bọn Triệt nhi bắt buộc phải có năng lực tự vệ, không thể giao tính mạng của mình vào tay kẻ khác.

Đó là một hành vi vô cùng ngu xuẩn.

Từ đó về sau Triệt nhi không bao giờ nói không tập võ nữa.

Mỗi ngày tập võ cũng nghiêm túc hơn rất nhiều.

Cho nên tiến bộ của thằng bé cũng cực nhanh.

Chỉ có loại người cái gì cũng không biết như La Tẫn anh mới có thể nói ra những lời ngu xuẩn như vậy." "La Hậu mày..." "Tôi làm sao?" "Mày quá kiêu ngạo rồi." "Tôi có tư bản để kiêu ngạo, những người bên cạnh tôi không ai là người mày có thể lôi kéo được." La Tẫn không nói gì, hắn muốn xem thử lời La Hậu nói có phải thật không, người bên cạnh cậu ta có phải thật sự không thể lôi kéo hay không.

Nếu có một ngày người bên cạnh cậu ta đều biến thành người của hắn, hắn nhất định sẽ bỏ đá xuống giếng với La Hậu.

Giản Dao không thích nhìn thấy La Hậu như vậy: "La Hậu, anh không phải người như thế, anh mau xin lỗi tướng công đi." La Hậu "a" lên một tiếng, người này có phải quá coi trọng bản thân mình rồi không?

Cậu đánh giá Giản Dao từ trên xuống dưới: "Xem ra La Tẫn đối xử với cô cũng chẳng ra làm sao." "Anh nói cái gì?" Giản Dao nhíu mày, hiện tại đâu phải lúc nói chuyện này, La Hậu có ý gì? "Cô xem Ngọc ca đối xử với tẩu tử nhà tôi tốt thế nào?

Cho nên tẩu tử tôi càng ngày càng đẹp, càng ngày càng trẻ, chứ không giống như cô, còn nhỏ hơn tôi một chút mà nếu đứng cùng tẩu tử, người không biết còn tưởng cô là bề trên của tẩu tử đấy." "La Hậu anh..." Giản Dao tức giận không nói nên lời.

La Tẫn rốt cuộc đối xử với cô ta thế nào, cũng chỉ có cô ta mới rõ nhất.

Tay cô ta khẽ run rẩy, ánh mắt nhìn La Hậu lạnh đi rất nhiều: "La

Hậu, nơi này hiện là chỗ chúng tôi tạm thời ở, chúng tôi hiện tại không hoan nghênh anh tới, mời anh lập tức rời đi." Năm xưa khi cô ta rời đi đã nói với La Hậu thế nào?

Hiện tại cô ta kiên quyết không thể để La Hậu chê cười mình, cho dù chỉ là nói mồm cũng không được.

La Hậu đứng dậy rời đi, tưởng cậu ham hố ở lại đây chắc?

Sau khi cả nhà ăn sáng xong, Diêu Thi Hàm liền qua: "Anh La Hậu, mẹ em nói hôm nay không có việc gì, bảo em sang hỏi xem hai bác đã nghỉ ngơi tốt chưa?" "Đã khỏe rồi." "Vậy em về nói với mẹ em, buổi trưa mời hai bác qua ăn cơm." "Được." Diêu Thi Hàm cao hứng đi về, nụ cười trên mặt La Hậu cũng chưa từng biến mất.

Giản Dao nhìn dáng vẻ vui vẻ này của La Hậu, tâm trạng cực kỳ không tốt.

Lúc trước khi La Hậu đối tốt với cô ta nhất cũng chưa từng vui vẻ như vậy.

Hiện tại chỉ là một con nhóc hỉ mũi chưa sạch, cậu ta lại vui vẻ thế kia, chuyện này là đặt cô ta vào chỗ nào? "La Hậu, trước đây anh từng nói sẽ chỉ tốt với một mình em." Giản Dao bất chấp mọi người đang vui vẻ, nói ra một câu khiến ai nấy đều mất hứng.

Sắc mặt La Chí Thiên trầm xuống: "Giản Dao, hôm nay cô nhất định phải gây phiền phức cho con trai tôi đúng không?" "Chú hai, chú hiểu lầm rồi, cháu chỉ nói sự thật mà thôi." "La Hậu, chuyện này là thế nào?" La Chí Thiên thật sự tức giận rồi.

Trước là La Tẫn, giờ lại là Giản Dao, coi nhà bọn họ dễ bắt nạt sao? "Trước kia có quen biết, nhưng sau này cô ta nói con là quái vật, là kẻ điên rồi đi theo người khác." La Hậu tùy ý nói ra những lời năm xưa từng khiến cậu suýt nữa suy sụp.

La Chí Thiên còn chưa kịp tức giận, La phu nhân đã không chịu nổi nữa.

Bà đi đến trước mặt Giản Dao, khi bọn họ còn chưa kịp phản ứng đã giơ tay tát mạnh vào mặt Giản Dao một cái. "Lúc đó đối tốt với cô, con trai ta cái gì cũng không hiểu, bảo vệ cô chỉ vì nó lương thiện mà thôi.

Giản Dao, cô nếu dám vào lúc này phá hỏng hôn sự của con trai ta, tin hay không ta xử lý cô?" La phu nhân thật sự quá tức giận.

Con trai bà khó khăn lắm mới muốn thành thân, đám người này cứ kẻ trước người sau chạy tới gây phiền phức.

Sao hả?

Nghĩ vợ chồng bà là quả hồng mềm, ai cũng có thể tới bóp vài cái à? "Thím hai, cháu chỉ nói sự thật thôi mà." Giản Dao ủy khuất nhìn La phu nhân, cảm thấy không phải lỗi của mình, là bọn họ đang vô lý gây sự. "Nói sự thật?

Cô đã lấy chồng rồi, nếu đã gả cho La Tẫn thì an phận một chút, đừng đến trêu chọc con trai ta.

Loại người như cô con trai ta chướng mắt, nhìn thấy cô đều cảm thấy đau mắt, ghê tởm." Tay Giản Dao khẽ run, đây là lần đầu tiên cô ta bị người ta sỉ nhục như vậy.

Chương 1207

Mà người này còn là mẹ của La Hậu. "Con trai, mẹ nói cho con biết, mẹ chỉ nhận Hàm Hàm là con dâu thôi, con đừng có lôi mấy đứa không ra gì về cho mẹ, con nếu dám lôi về, con xem mẹ với cha con có xử lý con không." La phu nhân không yên tâm cảnh cáo.

Bà lo lắng La Hậu vì chút tình nghĩa năm xưa mà làm chuyện tổn thương Hàm Hàm. "Mẹ yên tâm, con không phải loại người tùy tiện, con có bệnh sạch sẽ, con chê bẩn." Cậu vốn dĩ không muốn nói khó nghe như vậy, nhưng có vài người dường như trời sinh nghe không hiểu tiếng người, cứ phải nói khó nghe một chút thì mới nghe lọt tai.

La phu nhân không cảm thấy La Hậu nói quá đáng, ngược lại còn gật đầu: "Con nói thế là đúng, chuyện này cứ phải làm như vậy." Tay Giản Dao run rẩy, ánh mắt nhìn La Hậu mang theo phẫn nộ: "La Hậu, anh không thấy mình quá đáng lắm sao?" "Quá đáng à?

Chẳng lẽ đây không phải do cô tự tìm?

Đây là cô đáng đời." Tự mình dâng tới cửa tìm mắng, chưa từng thấy loại người nào như vậy.

Vương Cẩn Hòa đưa tay day day mi tâm, não của Giản Dao này thật sự không tốt lắm, sao có thể nói ra loại lời này?

Vào lúc này nói những lời đó, rõ ràng là đắc tội chồng mình trước, sau đó lại đắc tội cả nhà La Hậu, cô ta làm vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn La Tẫn, phát hiện một vấn đề rất thần kỳ.

Giản Dao ngay trước mặt hắn muốn câu dẫn La Hậu, nhưng người này lại chẳng hề tức giận chút nào, cứ như những chuyện này chưa từng xảy ra.

Điều này thật thú vị.

Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo Tô Ngọc một cái, Tô Ngọc nhìn qua.

Khi nhìn thấy biểu cảm của La Tẫn, trong lòng liền hiểu rõ, việc Giản Dao không ngừng tìm La Hậu gây phiền phức, e rằng chính là do La Tẫn sai khiến.

Xem ra Giản Dao ở chỗ La Tẫn chẳng phải thê tử gì, chỉ là một quân cờ để đối phó La Hậu.

Nhưng đáng tiếc, Giản Dao quân cờ này chẳng qua là một quân cờ phế, cầm cũng chẳng có tác dụng gì lớn. "Giản Dao." Khi Giản Dao còn muốn nói gì đó thì La Tẫn lên tiếng.

Nghe thấy tiếng La Tẫn, Giản Dao lập tức im bặt, chỉ nhìn La Hậu một cái.

Sự thăm dò hôm nay đã khiến cô ta ý thức rõ ràng, La Hậu thật sự đã không còn là La Hậu từng nguyện ý dùng mạng bảo vệ cô ta năm xưa nữa.

Tất cả mọi thứ đều đã thay đổi.

Quay đầu nhìn La Tẫn bên cạnh, cô ta còn có tướng công, cô ta vẫn chưa thua La Hậu.

Chuyện sau này cô ta nhất định sẽ thành công, cô ta sẽ ủng hộ La Tẫn làm bất cứ việc gì, đây chính là sự trừng phạt cho việc La Hậu phản bội cô ta.

Nếu Vương Cẩn Hòa biết Giản Dao có ngôn luận và suy nghĩ như vậy, nhất định sẽ cảm thấy cô ta là kẻ đần độn, là não tàn.

Chỉ tiếc Vương Cẩn Hòa lại không biết những điều này.

Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh lạnh lùng nói: "La Tẫn, hy vọng anh có thể quản lý tốt bản thân và thê tử của mình, đừng để chúng tôi tìm thấy bất kỳ cơ hội nào." La Tẫn cười gật đầu: "Tự nhiên." Khi nói chuyện hắn liếc nhìn La Hậu một cái.

Thứ hắn muốn không có gì là không đoạt được, chỉ tiếc là mối quan hệ tốt trong tay La Hậu lại không thể để hắn sử dụng, thật sự đáng tiếc.

La Hậu cũng là một kẻ ngu xuẩn, có cơ duyên như vậy mà lại chẳng động lòng chút nào, chỉ cần lợi dụng danh tiếng của Ngọc Vương một chút là có thể đạt được rất nhiều thứ.

La Hậu nhìn ánh mắt kia của La Tẫn, không cần đoán cũng biết hắn đang nghĩ gì.

Vô phi là cảm thấy cậu nên dùng danh tiếng của Ngọc ca để đạt được cái gì đó.

La Tẫn này cũng quá ngốc rồi.

Những gì cậu đạt được đã rất nhiều, việc gì còn phải làm mấy chuyện tốn công mà chẳng được lòng người kia?

Giản Dao sau đó không tiếp tục nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng liếc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Cân nhắc một chút, Giản Dao tìm cơ hội tiếp cận Vương Cẩn Hòa. "Vương phi, tôi có thể nói chuyện riêng với người được không?" Vương Cẩn Hòa rất tò mò về mục đích Giản Dao tìm mình, bèn gật đầu đồng ý: "Đương nhiên là được." Trong lòng Giản Dao có chút kích động, vốn dĩ cô ta không ôm hy vọng, chỉ là không ngờ Vương phi lại đồng ý, đây đối với cô ta là một chuyện tốt tuyệt đối. "Có lời gì thì nói nhanh lên." "Tại sao Vương phi lại tốt với La Hậu như vậy?" Giản Dao kéo đề tài lên người La Hậu.

Vương Cẩn Hòa ý vị thâm trường nhìn Giản Dao một cái, giải thích nửa thật nửa giả: "Cậu ấy là em trai của tôi và tướng công tôi, tốt với cậu ấy chẳng phải là điều nên làm sao?" "Người làm vậy không sợ có một ngày anh ta mất khống chế làm hại các người sao?

Năm đó anh ta chính là vì mất khống chế giết rất nhiều người, tôi mới rời bỏ anh ta, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi." Giản Dao cụp mắt xuống, nói mình thành nạn nhân.

Chuyện năm đó chỉ có cô ta và La Hậu biết, cô ta rất khẳng định La Hậu sẽ không kể những chuyện này cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa còn tưởng Giản Dao sẽ nói gì với mình, không ngờ chỉ là chuyện này. "Giản Dao, đừng có nói sự vong ân phụ nghĩa của mình một cách quan miện đường hoàng như thế, người bước ra từ Vong Ưu Thành, có mấy ai trên tay không dính máu?" "Bọn La Hậu ở bên cạnh chúng tôi đã mấy năm rồi, bọn họ là người thế nào, tôi nghĩ còn chưa cần đến lượt cô nhắc nhở chúng tôi." Vương Cẩn Hòa cảm thấy Giản Dao nói những lời này chính là thừa thãi.

La Hậu ở trước mặt bọn họ chưa bao giờ che giấu bản thân, luôn luôn bày ra con người thật của mình, cậu ấy là người thế nào, thì ở trước mặt bọn họ chính là như thế ấy.

Người này vậy mà còn muốn chạy tới châm ngòi ly gián?

Thật nực cười.

Giản Dao nhìn dáng vẻ tùy ý này của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt có chút không tốt: "Vương phi, người thật sự không lo lắng chút nào sao?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Giản Dao: "Hả?

Ta cần lo lắng cái gì?

Chẳng lẽ người nên lo lắng không phải là cô sao?" "Mục đích các người đến đây là gì, trong lòng chúng ta đều rõ, không đạt được kết quả mong muốn, cô sẽ rất xui xẻo đúng không?" Vương Cẩn Hòa không khách khí nói. "Người..." "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây, loại chuyện châm ngòi ly gián này đừng làm nữa, rất hạ giá.

Còn nữa, vợ chồng hai người trông cũng chẳng thông minh lắm, biết rõ tình cảm chúng tôi rất tốt mà còn muốn đào góc tường, các người đúng là ngu xuẩn không phải dạng vừa." Vương Cẩn Hòa trào phúng nói.

Sau khi biết những việc Giản Dao làm với La Hậu, cô đối với Giản Dao cực kỳ bất mãn, cũng vô cùng không thích.

Loại người như vậy có tư cách gì mà đánh đồng với La Hậu? "Đúng rồi còn một chuyện nữa cần các người nhớ kỹ, La Hậu là em trai được ta và Tô Ngọc thừa nhận, còn các người chẳng là cái thá gì cả." Một kẻ xa lạ chẳng là cái thá gì lại vọng tưởng đạt được điều gì từ tay bọn họ, đúng là ngu hết thuốc chữa.

Vương Cẩn Hòa nói xong liền xoay người rời đi.

Vốn dĩ cô còn muốn xem Giản Dao chặn cô lại có mục đích gì, hiện tại xem ra Giản Dao cũng chẳng thông minh lắm.

Vương Cẩn Hòa không biết chuyện giữa Giản Dao và La Tẫn là thế nào, rốt cuộc là vì bị kích thích ở chỗ La Hậu mới dẫn đến ăn nói hành sự mất chuẩn mực hay sao.

Không biết sau này bọn họ sẽ có biểu hiện gì?

Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu mong chờ rồi.

Chương 1208

Khi Vương Cẩn Hòa quay lại, bọn Tô Ngọc đều nhìn chằm chằm cô: "Nhìn em làm gì?" "Cô ta nói gì với em vậy?" Khi Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh, Tô Ngọc kéo người ngồi xuống bên mình, mở miệng hỏi. "Không có gì, chỉ nói với em là La Hậu không tốt, trước kia từng mất khống chế giết người các kiểu." Vương Cẩn Hòa tùy ý nói.

Sự không để tâm của cô lại chọc giận bọn Nam Kiều.

Đương nhiên người khiến họ tức giận không phải Vương Cẩn Hòa, mà là Giản Dao.

Nam Kiều nắm chặt tay thành nắm đấm, sắc mặt khó coi nói: "Giản Dao cô ta tìm chết." La Hậu ngăn Nam Kiều đi tìm Giản Dao.

Nam Kiều bất mãn quay đầu nhìn La Hậu: "La Hậu cậu làm gì vậy?

Chẳng lẽ còn nhớ thương con tiện nhân kia?" "Không phải, muốn xử lý người ta cũng không cần gấp gáp một chốc một lát này, sau này chúng ta sẽ nghĩ cách là được." "La Hậu nói đúng, cơ hội còn nhiều, không cần để ý lúc này, hiện tại quan trọng nhất là chuyện đính hôn của La Hậu và Hàm Hàm, chứ không phải mấy người không quan trọng.

Nếu chúng ta thật sự động thủ, vậy thì đúng là làm theo kế hoạch của bọn họ rồi." Tô Ngọc nhíu mày mở miệng nói.

Cái cô Giản Dao này đúng là lúc nào cũng muốn chọc giận bọn họ.

Chỉ tiếc cô ta nghĩ nhiều rồi.

Có anh ở đây, sẽ không để bọn Nam Kiều làm ra mấy chuyện này.

Nam Kiều hít sâu một hơi nén cơn giận trong lòng: "Ngọc ca ca chẳng lẽ cứ tính như vậy sao?" Con tiện nhân kia lại dám chạy đến trước mặt tẩu tử nói hươu nói vượn.

Thật muốn lột da cô ta.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không phải cứ tính như vậy, trước khi chưa thành công thì sẽ không thu tay đâu, xem ra mục đích của Giản Dao chính là muốn phá hoại lễ đính hôn." Vương Cẩn Hòa thập phần tán đồng gật đầu: "Tô Ngọc nói không sai, hôm nay Giản Dao cho tôi cảm giác chính là như vậy, không đạt mục đích sẽ không bỏ qua, mà mục đích của cô ta chính là khiến La Hậu không thể đính hôn." La Hậu liếm liếm khóe môi, đáy mắt mang theo lệ khí, nếu Giản Dao thật sự dám làm như vậy, cậu nhất định sẽ không tha cho cô ta.

Cuộc sống hiện tại của cậu mới tốt hơn một chút, có người mình muốn thành thân, nếu Giản Dao vì chuyện này mà đến gây phiền phức, còn muốn cậu mất đi Hàm Hàm, cậu sẽ bắt Giản Dao phải trả giá đắt.

Tô Ngọc thấy La Hậu tức giận, đưa tay đặt lên vai cậu: "Có bọn anh ở đây, không ai dám làm như vậy." Bất kể là ai làm chuyện như vậy, đều phải trả giá đắt. "Cảm ơn Ngọc ca." La Hậu cụp mắt, mấy người này sao cứ không muốn thấy cậu sống tốt thế nhỉ? "Ngọc ca, anh nói xem sao mấy người này cứ không muốn thấy em sống tốt thế?

Có phải em sống đau khổ thì họ mới vui không?" La Hậu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Cậu đã rất ít khi về nhà họ La, mấy năm nay càng luôn đi theo bên cạnh Tô Ngọc, cũng không tranh giành cái gì với họ, đã như vậy rồi mà mấy người này vẫn không buông tha cậu.

Còn muốn đến gây phiền phức vào lúc cậu thành thân, thật sự không muốn thấy cậu tốt đẹp sao?

Tô Ngọc nhìn La Hậu như vậy, ít nhiều có chút đau lòng: "Đừng nghĩ nhiều như thế, có bọn anh ở đây sẽ không có chuyện gì đâu." Cậu đương nhiên biết có Ngọc ca ở đây sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng hành vi của La Tẫn và Giản Dao thật sự khiến cậu tức giận. "Đợi em đính hôn xong, em muốn làm gì cũng được." La Hậu trước là sửng sốt, sau đó bật cười.

Quả nhiên vẫn là Ngọc ca hiểu cậu.

Cậu quả thực muốn tìm bọn họ gây phiền phức, hơn nữa còn muốn La Tẫn chết.

Chỉ là bọn họ có quan hệ huyết thống, bác cả đối xử với cậu cũng thật lòng tốt.

Cậu không thể làm quá đáng.

Cùng lắm thì sau này tìm hắn gây chút rắc rối, ngoài cái đó ra thì không còn cách nào làm khác được. "Anh nói xem, tại sao em và La Tẫn lại có quan hệ huyết thống chứ?" Nếu không có tầng quan hệ này, cậu có thể muốn xử lý La Tẫn thế nào thì xử lý thế ấy.

Không giống như bây giờ, còn phải nghĩ đến cảm nhận của bác cả, thật phiền phức.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ mất kiên nhẫn của La Hậu, không nhịn được cười lên.

Xem ra La Tẫn thật sự chọc La Hậu tức điên rồi, khiến La Hậu nảy sinh sát tâm với hắn. "Không thể giết hắn, nhưng những bài học khác cũng có thể có mà." "Sau này em với bọn Nam Kiều bàn bạc kỹ xem chơi đùa thế nào, chỉ cần người không chết thì đều không phải chuyện lớn gì." Tô Ngọc vô tư nói.

Một câu nói khiến bọn Nam Kiều đã lâu không được động thủ vui sướng không thôi. "Được." "Ngọc ca ca anh cũng quá tốt rồi, bọn em đợi ngày này đã lâu lắm rồi, giờ cuối cùng cũng có cơ hội, còn tên La Tẫn kia em nhìn hắn ngứa mắt đã lâu rồi." Nam Kiều hừ một tiếng.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn bọn họ: "Đừng có quá đáng quá đấy." Nam Kiều vội vàng gật đầu: "Tẩu tử yên tâm, bọn em khẳng định sẽ không quá đáng đâu." Đương nhiên mức độ này còn phải xem sau này La Tẫn làm cái gì.

Nếu La Tẫn sau này vẫn không biết xấu hổ muốn tìm chết như vậy, thế thì đừng trách bọn họ không khách khí.

La Hậu đâu phải người bọn họ muốn bắt nạt là có thể tùy tiện bắt nạt. "La Hậu, cậu đừng sợ mấy người này, có bọn tớ ở đây rồi." La Hậu liếc xéo Nam Kiều một cái, cậu sợ La Tẫn bao giờ?

Cậu chỉ là không kiên nhẫn đối phó hắn mà thôi." Nhờ có sự an ủi của mọi người, tâm trạng La Hậu cuối cùng cũng tốt hơn một chút.

Cậu không tiếp tục nghĩ về chuyện của La Tẫn nữa mà tập trung vào buổi gặp mặt sắp tới.

Không biết sẽ chọn thời gian nào để đính hôn đây.

Buổi trưa, khi hai gia đình cùng nhau ăn cơm, Diêu Uyển Nhi trò chuyện với La phu nhân.

Một lát sau thì nhắc đến ngày đính hôn. "Lúc các vị chưa đến, tôi đã nhờ người xem bát tự rồi.

Năm ngày sau là ngày đẹp, có thể đính hôn.

Nếu muốn lùi lại thì phải đợi đến một hai tháng sau, mà dù là Vương gia hay các vị chắc cũng không thể ở lại đây lâu như vậy." Tô Ngọc xem giờ, năm ngày sau quả thực là thời gian tốt nhất: "Được, vậy quyết định là năm ngày sau.

Chờ La Hậu đính hôn xong chúng tôi cũng phải về rồi, bên kia còn rất nhiều việc cần xử lý.

Còn chuyện thành thân thì để sang năm, trước đó La Hậu bọn họ đã bàn bạc là muốn tổ chức cùng nhau." Lời của Tô Ngọc thì La gia và Diêu Uyển Nhi tự nhiên không có ý kiến. "Được." Giản Dao nghe thấy ngày đính hôn của bọn họ lại là năm ngày sau, ánh mắt không nhịn được mà liếc về phía La Hậu.

Kết quả nhìn thấy trên mặt La Hậu lại đang nở nụ cười, hắn ta vui mừng vì ngày đính hôn sao?

Tay cô ta bất giác siết chặt, nhìn chằm chằm La Hậu.

Hắn vui đến thế sao?

Chỉ vì cưới được một Diêu Thi Hàm?

Nhìn Diêu Thi Hàm đang ngồi bên cạnh La Hậu, nhỏ to nói gì đó với hắn, lần đầu tiên Giản Dao nếm trải mùi vị của sự ghen tị.

Thái độ của La Hậu đối với Diêu Thi Hàm thực sự quá dịu dàng, còn tốt hơn cả Vương gia bọn họ đối với nhau.

Chương 1209

Nghĩ đến bản thân trước kia, lúc đó La Hậu có đối xử tốt với cô ta như vậy không?

Đáp án là không.

Lúc đó La Hậu tuy bảo vệ cô ta, đối xử với cô ta cũng thực sự không tệ, nhưng chưa đạt đến trình độ như với Diêu Thi Hàm.

Hắn chọn người tốt hơn có sai không?

Hắn không sai.

Nếu lúc trước La Hậu đối xử với cô ta tốt như với Diêu Thi Hàm, cô ta cũng sẽ không chọn rời khỏi hắn.

Tất cả đều là lỗi của La Hậu.

Vương Cẩn Hòa thấy Giản Dao cứ nhìn chằm chằm La Hậu, biểu cảm dần trở nên dữ tợn, mày cô hơi nhíu lại.

Cô ả Giản Dao này là cố ý phải không?

Trong ngày vui thế này, cô ta bày cái sắc mặt đó ra cho ai xem?

Vương Cẩn Hòa chú ý, La Chí Thiên và Tô Ngọc đương nhiên cũng chú ý tới. "Cháu dâu, cháu có gì bất mãn sao?" La Chí Thiên lạnh lùng hỏi.

Giản Dao thấy mọi người đều đang nhìn mình, liền thu lại vẻ không vui, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt: "Không có gì, cháu chỉ đang nghĩ La Hậu có thể sẽ không nguyện ý cưới vợ mà thôi." Diêu Uyển Nhi hơi nhíu mày, người chị dâu họ này của La Hậu nói chuyện sao lại âm dương quái khí như thế?

Hơn nữa ánh mắt nhìn La Hậu còn kỳ quái, phức tạp như vậy.

La Hậu ngẩng đầu nhìn Giản Dao, trong mắt hằn lên tia máu đỏ, giống như khoảnh khắc tiếp theo sẽ ra tay đánh người. "Giản Dao, cô muốn động thủ với tôi sao?" La Hậu lạnh lùng hỏi.

Diêu Thi Hàm thấy La Hậu tức giận, vươn tay ôm lấy hắn, an ủi nói: "Anh La Hậu đừng giận." "Với loại người như vậy không có gì đáng để tức giận cả, cô ta chỉ là đang ghen tị với chúng ta thôi." Diêu Thi Hàm ngẩng đầu nhìn La Hậu, nói vô cùng nghiêm túc.

La Hậu cúi đầu hôn nhẹ lên mắt Diêu Thi Hàm: "Anh đã nhịn cô ta lâu lắm rồi." Diêu Thi Hàm bị La Hậu hôn nên có chút ngượng ngùng, mặt hơi ửng hồng.

La Chí Thiên khẽ ho một tiếng.

Con trai làm thế trước mặt mẹ và anh trai người ta có phải là hơi không tốt lắm không?

Giản Dao bị ánh mắt đỏ ngầu của La Hậu dọa cho giật mình.

Năm đó khi La Hậu nổi điên giết người cũng là bộ dạng này, đôi mắt đó cũng đỏ ngầu như thế.

Giống như bên trong chứa đầy máu tươi có thể chảy ra bất cứ lúc nào. "Cậu...

Cậu là cái đồ quái vật." Giản Dao có chút mất kiểm soát thốt lên.

Sở dĩ năm xưa cô ta rời bỏ La Hậu, một phần nguyên nhân cũng là vì cái này.

Cô ta không hy vọng có ngày mình sẽ trở thành vong hồn dưới tay La Hậu.

Cho nên cô ta chọn vứt bỏ La Hậu, đi theo người khác. "Cạch!" Vương Cẩn Hòa ném thẳng đôi đũa trong tay vào mặt Giản Dao. "Giản Dao, cô nói chưa đủ à?" Giản Dao bị cú ném này của Vương

Cẩn Hòa làm cho choáng váng.

Cô ta không dám tin nhìn Vương Cẩn Hòa, cô ấy lại có thể làm ra hành động bất lịch sự như vậy sao?

Đây còn là việc mà một Vương phi có thể làm ra à? "Nhìn tôi làm cái gì?

Sao?

Bổn vương phi muốn đánh cô mà còn không đánh được à?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói. "Vương phi, tôi đâu có đắc tội với người." "Tôi có từng nói La Hậu là em trai của tôi và Vương gia không?" Giản Dao lập tức ngậm miệng không nói, lời này Vương Cẩn Hòa quả thực đã nói qua.

Thấy cô ta im lặng, Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng: "Xem ra cô vẫn còn nhớ lời tôi nói.

Biết rõ cậu ấy là em trai chúng tôi mà cô còn nói những lời như vậy, cô đây là đang vả vào mặt La Hậu, hay là đang vả vào mặt tôi và Vương gia?" "La Hậu những năm nay đều đi theo Vương gia, cô đây là muốn ám chỉ tôi và Vương gia không quản giáo tốt La Hậu sao?" Lời nói của Vương Cẩn Hòa ngày càng sắc bén.

Giản Dao bị Vương Cẩn Hòa nói đến mức một câu cũng không dám bật lại, chỉ có thể cúi đầu, không biết đang nghĩ gì.

La Tẫn liếc nhìn Giản Dao một cái, đúng là đồ phế vật.

Lúc này mà còn đắc tội với Ngọc Vương phi được, đúng là ngu xuẩn. "Vương phi bớt giận, Giản Dao không có ý này." "Vậy là ý gì?

Anh muốn nói Bổn vương phi nghe nhầm, hay là nói tai của Bổn vương phi có vấn đề?" Vương Cẩn Hòa chuyển tầm mắt sang người La Tẫn.

La Tẫn nghẹn lời.

Sao Ngọc Vương phi cứ như thùng thuốc súng vậy, túm được ai là mắng người đó? "Đã chướng mắt La Hậu như thế thì các người đến đây làm gì?" La Tẫn kiên trì nói: "La Hậu là đường đệ của chúng tôi, đệ ấy đính hôn nên chúng tôi chỉ muốn qua xem, chúc phúc cho đệ ấy." "Chúc phúc?

Với những chuyện hai người làm mấy ngày nay, tôi thấy các người không phải đến chúc phúc cho La Hậu, mà là đến để chia rẽ, để làm La Hậu khó xử thì có." Diêu phu nhân vô cùng tán đồng lời của Vương Cẩn Hòa.

Đám người này có chỗ nào giống như đến chúc phúc đâu?

Những việc họ làm chỉ sợ người ta không biết La Hậu trước kia là người như thế nào.

La Hậu lúc này tâm trạng vô cùng tồi tệ. "Vương phi hiểu lầm chúng tôi rồi, chúng tôi là anh em, có quan hệ huyết thống, sao có thể làm La Hậu khó xử chứ?" La Tẫn cười nói, đồng thời trong mắt còn mang theo vẻ bất lực, như thể Vương Cẩn Hòa đã hiểu lầm họ vậy. "Hiểu lầm?" "Vậy hiện tại là tình huống gì?

Chuyện lúc trước lại là ý gì?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi. "La Tẫn, lời này nói ra chính anh có tin không?" Loại người đạo đức giả này, rốt cuộc làm sao có thể nói ra những lời chân thành như vậy?

Đúng là ghê tởm. "Bất kể Vương phi có tin hay không, tôi đều không có ý định gây phiền phức cho La Hậu." Vương Cẩn Hòa không muốn tiếp tục đôi co, tên này nhìn qua là biết không muốn thừa nhận.

Chương 1210

Đã vậy thì còn gì để nói? "Phải không?

Tốt nhất là như vậy.

Sau khi về thì bảo ban lại vợ anh cho tử tế, đừng có lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào La Hậu nhà chúng tôi không buông.

Cho dù trước kia quan hệ của họ không tệ, thì đó cũng là chuyện từ rất nhiều năm trước rồi.

Lúc đó La Hậu không hiểu chuyện, làm một số việc khiến cô ta hiểu lầm, tôi ở đây thay mặt La Hậu xin lỗi." Vương Cẩn Hòa một câu liền đánh tan sự mập mờ thời thơ ấu của hai người, biến nó thành chuyện La Hậu không hiểu chuyện nên làm ra hành động khiến Giản Dao hiểu lầm.

La Hậu nhíu mày: "Chị dâu..." Vương Cẩn Hòa liếc La Hậu một cái, ra hiệu cậu im lặng.

La Hậu ngậm miệng, tiếp tục quan sát, không biết chị dâu định làm gì. "Hiện tại Giản Dao đã gả cho anh, mà La Hậu cũng sắp thành thân, sau này cũng sẽ không về La gia, cậu ấy sẽ theo chúng tôi về Ngọc Vương phủ.

Bất kể các người có tình cảm gì với La Hậu, đều giấu cái đuôi của các người kỹ vào cho tôi.

Dám phá hoại lễ đính hôn của La Hậu, chúng tôi sẽ không tha cho các người đâu.

Nếu các người muốn trải nghiệm thử mùi vị bị thuốc nổ oanh tạc, chúng tôi cũng có thể thỏa mãn các người." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn đối phương, nói chuyện không chút khách khí.

Một câu nói khiến sắc mặt La Tẫn khẽ biến.

Hắn biết thứ gọi là thuốc nổ này, uy lực vô cùng lớn. "Thứ này do Lạc Diễm chế tạo ra, chúng tôi muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Trước kia cái nhà của Vĩnh Nhạc hầu bị La Hậu cho nổ tung không ít chỗ, có mấy nơi có thể nói là san bằng thành bình địa.

Các người nếu cảm thấy nhà mình kiên cố, có thể tiếp tục đến tìm La Hậu gây phiền phức thử xem." Sắc mặt La Tẫn rất khó coi, Vương Cẩn Hòa đây là đang uy hiếp hắn. "Vương phi lo xa rồi." "Hy vọng là tôi lo xa.

Đây là lần cuối cùng tôi cảnh cáo các người, không có lần sau đâu.

Quản cho tốt cái mắt và cái miệng của mình, còn dám nói xấu La Hậu, tôi không đảm bảo ngày hôm sau tỉnh dậy các người còn có thể lành lặn đâu." "Bên cạnh tôi cái gì cũng không nhiều, chỉ có thần y và độc y là nhiều thôi.

Nếu miệng các người không dùng để nói tiếng người, vậy thì tôi giúp các người câm luôn." Lời của Vương Cẩn Hòa khiến sắc mặt Giản Dao xanh mét.

Một tên La Hậu lại khiến Ngọc Vương phi bảo vệ đến mức này.

Cô ta theo bản năng nhìn sang Ngọc Vương ngồi bên cạnh, anh ấy vậy mà một câu cũng không nói, thậm chí tùy ý ngồi đó, dường như tất cả đều nghe theo Ngọc Vương phi. "Những lời Vương phi nói cũng chính là điều bổn vương muốn nói.

La Hậu không phải người mà các ngươi có thể tùy tiện tính kế hay gây phiền phức." Giản Dao bị Tô Ngọc nhìn chằm chằm, vội vàng cúi đầu, tim đập thình thịch.

Tô Ngọc thật sự quá đáng sợ, chỉ một ánh mắt đó đã khiến cô ta không dám nhìn tiếp.

Người nhà họ La một câu cũng không nói, cha của La Tẫn chỉ liếc nhìn hai người một cái rồi cúi đầu, coi như không nghe thấy con trai và con dâu mình bị người ta uy hiếp. "Vương gia yên tâm, sau này nhất định sẽ không đến làm phiền La Hậu." "Như vậy là tốt nhất." Được bảo vệ, tâm trạng La Hậu lập tức tốt lên.

Sự bao che của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa khiến cậu rất cảm động. "Anh Ngọc, chị dâu, cảm ơn hai người." "Không cần khách sáo." Sau chuyện này, Giản Dao quả nhiên không tiếp tục nói gì nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn La Hậu.

Nhìn một cái rồi lại cúi đầu.

Sự hối hận và dằn vặt trong lòng chỉ có chính cô ta mới biết.

Nếu năm xưa cô ta không rời bỏ La Hậu, thì tất cả những thứ này hiện tại có phải là của cô ta rồi không?

Người được Ngọc Vương bọn họ bảo vệ có phải cũng có cô ta không?

Cô ta sẽ không bị La Tẫn đối xử như thế này.

Rũ mắt xuống, che đi sự hối hận trong đáy mắt.

Cho dù bây giờ đã hối hận, Giản Dao cũng không dám nói ra.

Để La Tẫn biết được thì cô ta chết chắc.

Ngày đính hôn cứ thế được ấn định.

Ăn cơm xong, La Tẫn và Giản Dao về phòng.

Giản Dao thấy sắc mặt La Tẫn không tốt, căn bản không dám lại gần. "Rất sợ tôi sao?" La Tẫn quay đầu nhìn Giản Dao đang đứng cách xa mình, hỏi.

Giản Dao theo bản năng lắc đầu: "Không có." La Tẫn đứng dậy đi về phía Giản Dao, Giản Dao theo bản năng lùi lại phía sau...

Chỉ một hành động đơn giản đó đã khiến La Tẫn đỏ mắt, biểu cảm cũng trở nên dữ tợn.

Hắn vươn tay kéo Giản Dao lại, bóp chặt cằm cô ta: "Có phải rất hối hận vì gả cho tôi không?

Nhìn thấy vợ chồng Ngọc Vương bảo vệ La Hậu như vậy, có phải rất ngưỡng mộ không?" "Nếu năm xưa không vứt bỏ La Hậu mà rời đi, hiện tại người ngồi bên cạnh La Hậu chính là cô rồi, người được vợ chồng Ngọc Vương bảo vệ cũng sẽ có cô, có phải rất không cam lòng không?

Cái kẻ mà cô từng chướng mắt, giờ đã trở thành người mà chúng ta không với cao nổi rồi." La Tẫn ghé sát vào Giản Dao, nói giọng trầm thấp.

Sự cảnh cáo của Vương Cẩn Hòa hôm nay khiến hắn vô cùng không cam lòng.

Chỉ là một tên La Hậu thôi mà, Vương gia và Vương phi có cần phải căng thẳng thế không?

Cơ thể Giản Dao khẽ run rẩy, cô ta biết La Tẫn tức giận rồi.

Lúc này cô ta căn bản không dám cử động, chỉ có thể đứng ngây ra đó. "Tôi không có." "Không có?

Ánh mắt cô nhìn La Hậu ghen tị sắp chết rồi, cô nói với tôi là không có?

Giản Dao, cô tưởng mắt tôi bị mù hả?" La Tẫn nãy giờ vẫn luôn quan sát Giản Dao, cũng thấy được ánh mắt cô ta nhìn La Hậu ít nhiều có chút hối hận.

Trong mắt Giản Dao mang theo nỗi đau khổ.

La Tẫn chính là một kẻ điên, hắn còn đáng sợ hơn cả La Hậu.

Chương 1211

"Nói chuyện." La Tẫn thấy cô ta im lặng, giọng nói mang theo sự hung ác.

Sao cô ta cứ không ngoan ngoãn thế nhỉ?

Lúc nào cũng muốn chọc hắn tức giận.

Giản Dao mặt mày tái nhợt nhìn La Tẫn: "Anh cưới tôi là vì cái gì?" Thấy Giản Dao không trả lời câu hỏi của mình mà còn hỏi ngược lại, sắc mặt hắn lập tức rất khó coi. "Lời tôi nói cô nghe không hiểu sao?" "La Tẫn, tôi chỉ muốn biết anh cưới tôi là vì cái gì?" "Rốt cuộc là thật sự thích tôi mới cưới, hay là vì biết quan hệ giữa tôi và La Hậu, muốn lợi dụng tôi để đối phó La Hậu nên mới cưới tôi?

Nếu là vế trước, tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

Nếu là vế sau thì làm anh thất vọng rồi, trong lòng cậu ấy căn bản không có tôi, cậu ấy cũng không để ý đến tôi, sự tồn tại của tôi cậu ấy căn bản sẽ không quan tâm." Cô ta chưa bao giờ hối hận như thế này.

Cô ta vẫn luôn tưởng rằng La Tẫn cưới cô ta là vì thích cô ta, nhưng giờ nhìn thấy La Tẫn thế này, thấy hắn vì La Hậu mà tổn thương cô ta như vậy, Giản Dao lập tức bắt đầu nghi ngờ.

La Tẫn nhìn Giản Dao.

Rốt cuộc vì cái gì mà cưới cô ta, vấn đề này còn cần phải hỏi sao?

Hắn đưa tay véo má Giản Dao, ghé vào tai cô ta nói: "Cô nên biết rõ giá trị lợi dụng của bản thân mới đúng, bây giờ mới nói với tôi chuyện này, có phải là quá ngốc rồi không?" Một câu nói khiến sắc mặt Giản Dao trắng bệch.

Quả nhiên giống như cô ta nghĩ, La Tẫn chưa bao giờ thích cô ta.

"Quả nhiên a, bây giờ tôi đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi." Giản Dao nhìn La Tẫn mở miệng nói.

Cô ta không muốn tiếp tục đi theo La Tẫn nữa.

Nhìn thấy dáng vẻ La Hậu cưng chiều Diêu Thi Hàm, Giản Dao mới biết cái gọi là La Tẫn đối tốt với cô ta, tất cả đều không phải là thật.

Đều là đang lấy lệ với cô ta.

La Tẫn nghe thấy lời này sắc mặt lập tức thay đổi, vươn tay bóp cằm cô ta, vẻ mặt dữ tợn nói: "Sao hả?

Thấy La Hậu bây giờ có thân phận địa vị như vậy, muốn rời khỏi tôi để quay về bên cạnh La Hậu?" "Chỉ tiếc là, La Hậu chắc chắn sẽ không để mắt tới loại người đã theo tôi lâu như vậy đâu." La Tẫn hạ thấp Giản Dao hết mức.

Không biết tại sao khi nghe Giản Dao nói những lời này, hắn vô cùng tức giận.

Rất muốn trực tiếp bóp chết Giản Dao.

Giản Dao vẻ mặt bình tĩnh nhìn La Tẫn: "Tôi thà ở một mình còn hơn đi theo anh." "Cô dám!

Giản Dao, tốt nhất cô nên ngoan một chút, đừng chọc tôi tức giận, nếu không..." Giản Dao nhếch mép: "Nếu không thì thế nào?" Cô ta đều đã thế này rồi, còn gì để mà bị uy hiếp nữa?

La Tẫn nhìn bộ dạng bất cần đời của cô ta, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, tay bóp lấy cổ cô ta, chỉ cần dùng sức một chút, Giản Dao sẽ chết ngay trong tay hắn.

Hắn tưởng Giản Dao sẽ sợ hãi.

Nhưng Giản Dao lại nhắm mắt, bày ra bộ dạng tùy ý hắn muốn làm gì thì làm.

Dáng vẻ này khiến La Tẫn buông lỏng tay. "Muốn chết kiểu này à?

Giản Dao, cô tưởng cô là cái thá gì?" Tưởng chừng sắp chết, cô mở mắt nhìn La Tẫn đối diện, trong mắt mang theo sự thất vọng.

Sao lại không chết được chứ?

Nếu mình có thể chết đi thì tốt biết bao?

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Giản Dao, sắc mặt La Tẫn càng khó coi hơn. "Cô muốn chết đến thế sao?

Hay là cô cảm thấy làm như vậy có thể đi tìm La Hậu, khiến La Hậu đồng cảm với cô, cuối cùng giúp cô rồi để cô trở thành người của nó?" La Tẫn chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sự phẫn nộ trong lòng làm cách nào cũng không áp chế được.

Giản Dao nhìn bộ dạng điên cuồng này của La Tẫn, bật cười: "Tùy anh nghĩ thế nào, anh muốn sao thì cứ làm vậy đi." La Tẫn nhíu mày nhìn Giản Dao, cô ta có ý gì? "Bấy nhiêu năm nay tôi cứ nghĩ rồi anh sẽ thích tôi, cho nên anh muốn tôi làm gì tôi đều giúp anh, tính kế La Hậu cũng không ngoại lệ.

Nhưng bây giờ tôi mới biết, anh căn bản không hề thích tôi, tất cả mọi thứ đều là giả dối, tôi ngay cả thứ cuối cùng cũng không còn, còn gì để nói nữa?" Giản Dao nhìn La Tẫn cười tự giễu.

Một câu nói khiến trong lòng La Tẫn có chút khó chịu. "La Tẫn, tôi là thật lòng thích anh, cho nên mới gả cho anh, anh bảo tôi làm gì tôi đều có thể đáp ứng, nhưng tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?" "Anh thà cứ lừa dối tôi còn hơn là như thế này." La Tẫn có phải là ngoại trừ làm tổn thương cô ta ra thì sẽ không làm chuyện gì khác không? "Phải, tôi thừa nhận tôi ghen tị, bởi vì Diêu Thi Hàm có được tất cả sự sủng ái của La Hậu.

Còn tôi thì sao?

Những gì tôi nhận được ngoại trừ sự tổn thương của anh thì còn cái gì?" Giản Dao ngẫm nghĩ kỹ lại, từ lúc đi theo La Tẫn, cô ta dường như chưa bao giờ nhận được sự sủng ái theo đúng nghĩa.

Lúc La Tẫn vui thì sẽ đối tốt với cô ta, nhưng lúc không vui cũng sẽ đối xử với cô ta rất tệ, không những đối xử tệ, ngược lại còn làm rất nhiều chuyện tổn thương cô ta.

Trong lòng La Tẫn ít nhiều có chút mất kiên nhẫn, mấy chuyện này có gì đáng để tâm? "Đối với anh là không đáng để tâm, nhưng đối với tôi lại vô cùng quan trọng.

La Tẫn, anh vĩnh viễn cũng không biết cách yêu một người." Cô ta mất bao nhiêu thời gian cũng không thể khiến La Tẫn thích mình, ngược lại còn làm bản thân thương tích đầy mình, cô ta thực sự rất mệt mỏi.

Trước khi nhìn thấy cách La Hậu đối xử với Diêu Thi Hàm, cô ta cũng cảm thấy La Tẫn đối với mình vẫn khá ổn, ít nhất cô ta muốn gì, La Tẫn đều sẽ cho.

Nhưng sau khi chứng kiến sự sủng ái thực sự, cô ta mới thật sự ý thức được, sự sủng ái mà La Tẫn dành cho cô ta rẻ mạt biết bao. "La Tẫn, tôi thực sự mệt rồi, anh muốn hưu thê thì cứ trực tiếp hưu thê đi, không muốn thì cứ để như vậy." Giản Dao xoay người đi ra ngoài, không muốn nhìn thấy bộ dạng này của La Tẫn nữa.

La Tẫn sa sầm mặt mày nhìn Giản Dao đi ra.

Hắn đường đường là thiếu gia La gia, muốn kiểu phụ nữ nào mà chẳng có?

Giản Dao, người đàn bà này đúng là không biết sống chết.

Giản Dao tìm một chỗ ngồi xuống, đôi mắt vô hồn nhìn về phía

trước.

Bấy nhiêu năm nay, rốt cuộc cô ta nhận được cái gì?

Ngay khoảnh khắc vừa rồi, cô ta đã nhận thức rõ ràng là mình sai rồi.

Không phải cô ta giúp La Tẫn làm mọi thứ thì La Tẫn sẽ đối tốt với cô ta.

La Tẫn cũng sẽ không vì thế mà thích cô ta.

Chương 1212

Trước kia cứ tưởng những chuyện này sẽ không xảy ra với mình, cô ta và La Tẫn sẽ trở thành một đôi được người người ngưỡng mộ.

Hóa ra từ đầu đến cuối đều là do cô ta tự mình đa tình a.

Chuyện xảy ra bên này rất nhanh đã truyền đến tai đám người Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút khó tin: "Cô nàng Giản Dao này rốt cuộc là bị làm sao vậy?" Tô Ngọc lắc đầu: "Ai biết được?" "Có điều nếu bọn họ lục đục nội bộ thì đối với chúng ta ngược lại càng có lợi, ít nhất sau này không cần lo lắng lễ đính hôn bị người ta phá hoại nữa." Vương Cẩn Hòa cười nói, tâm trạng rất tốt khiến Tô Ngọc có chút bất lực. "Hôm nay em đều đã uy hiếp người ta như vậy rồi, người ta còn dám phá hoại sao?" Tô Ngọc trêu chọc nói.

Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn Tô Ngọc, tức giận nói: "Đừng tưởng em không biết anh đang cười nhạo em nhé." Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: "Cái này thì không có." Nam Kiều bọn họ nhìn La Hậu: "Ông có suy nghĩ gì không?" La Hậu nhíu mày: "Tôi có thể có suy nghĩ gì?

Đây chẳng phải là sự lựa chọn của chính cô ta sao?

Đã tự mình lựa chọn rồi thì đừng có hối hận." La Tẫn là người Giản Dao tự chọn, cô ta đã chọn gả cho La Tẫn rồi thì nên sống cho tốt, cũng đừng có quay lại hối hận.

Năm đó đi dứt khoát như vậy, bây giờ cũng nên kiên định không quay đầu lại như thế.

Cậu hiện tại rất tốt, cậu từng bị người ta làm tổn thương, cho nên sẽ không để Diêu Thi Hàm bị tổn thương bởi chuyện tương tự.

Cậu biết cảm giác đó thực sự rất đau khổ, Diêu Thi Hàm là một người đơn thuần như vậy, sao cậu có thể để cô ấy trải qua chuyện đau khổ thế chứ? "Ông có thể kiên định như vậy là tốt rồi, thế tôi yên tâm rồi." Nam Kiều cười nói.

Nghe vậy, khóe miệng La Hậu giật giật, thì ra Nam Kiều tưởng trong lòng cậu vẫn còn Giản Dao à?

Nếu thực sự còn Giản Dao thì cậu đã chẳng bình tĩnh được như thế. "Ông nghĩ nhiều rồi, trước đó tôi đã nói tôi với cô ta chỉ là người dưng, ngoại trừ cái đó ra không còn quan hệ nào khác." La Hậu nói từng chữ một.

Nam Kiều nhún vai: "Được, ông nói gì là cái đó, sau này bọn tôi sẽ không tìm ông gây phiền phức nữa." Liếc Nam Kiều một cái, tìm cậu gây phiền phức gì chứ?

Tên này muốn ăn đòn à? "Hai đứa đừng nháo nữa, đợi các em đính hôn xong chúng ta sẽ về, La Hậu em định ở lại đây hay đi cùng bọn anh?" Tô Ngọc bất lực lắc đầu.

La Hậu suy nghĩ một chút: "Em đi cùng mọi người." "Được." La Hậu lại nghĩ nếu có thể đưa Diêu Thi Hàm đi cùng thì tốt rồi. "Đừng có nghĩ đến việc bắt cóc con gái nhà người ta đi, người ta sắp gả cho em rồi, trước khi gả cho em còn không cho con bé ở bên người nhà nhiều thêm chút sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đó của La Hậu, buồn cười lắc đầu nói.

La Hậu lập tức có chút ngượng ngùng: "Chị dâu, em không có ý đó." "Có ý đó hay không trong lòng chú rõ hơn chị, chị không nói gì cả." "..." La Hậu lập tức im bặt, sao chị dâu lại chọc tức người ta thế nhỉ?

Có đôi khi cứ thích trêu chọc bọn họ. "Tiểu Hòa, đừng bắt nạt Nam Kiều." Nam Kiều tán đồng gật đầu, chị dâu cứ thích bắt nạt cậu, đây là cái tật xấu gì vậy? "Thôi không trêu các cậu nữa." Rất nhanh đã đến ngày đính hôn, hôm đó La Hậu hiếm khi chịu thay bộ đồ màu đen ra.

Nam Kiều bọn họ nhìn La Hậu mặc y phục màu xanh hồ thủy, nhướng mày: "Như này đẹp bao nhiêu, sao cứ phải mặc đồ đen xì suốt thế?

Giống hệt ông cụ non, xấu chết đi được." "Nam Kiều nói đúng đấy, em lớn hơn Hàm Hàm vài tuổi, còn mặc đồ già dặn như thế thì ra cái thể thống gì?

Sau này chịu khó mặc thế này, trông rất đẹp." Tô Ngọc vô cùng tán đồng lời Vương Cẩn Hòa, La Hậu mặc y phục màu này quả thực rất đẹp.

Như vậy mới phù hợp với dáng vẻ nên có ở tuổi này.

La Hậu vốn dĩ mặc bộ đồ này thấy cả người không tự nhiên, cảm thấy chỗ nào cũng không ổn, không đẹp.

Ai ngờ chị dâu bọn họ đều khen đẹp.

La Hậu đưa mắt nhìn về phía Tô Ngọc, có chút căng thẳng hỏi: "Anh Ngọc, thật sự rất đẹp ạ?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Đẹp." La Hậu lúc này mới yên tâm.

La Chí Thiên bọn họ nhìn thấy La Hậu vậy mà lại mặc y phục màu này, lập tức có chút kinh ngạc.

Con trai họ thế mà lại chịu thay đổi phong cách ăn mặc?

Chuyện này cũng quá khó tin rồi. "Con trai, con chịu thay đổi trang phục, thật là không tồi." La Chí Thiên vui vẻ nói.

La phu nhân đi đến trước mặt La Hậu, đưa tay giúp cậu chỉnh lại y phục: "Hôm nay đính hôn rồi, đợi các con đính hôn xong chúng ta cũng phải về.

Khi nào thành thân thì báo trước với cha mẹ, đến lúc đó cần chuẩn bị gì chúng ta sẽ chuẩn bị cho con." "Tuy rằng sau này con sẽ về bên Vương gia, nhưng khi thành thân nhất định phải tổ chức ở nhà." La Hậu nghe La phu nhân nói, tuy có chút không vui nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Vâng." La phu nhân chỉ sợ La Hậu không nghe lời họ, bây giờ thấy cậu đồng ý yêu cầu của mình mới yên tâm gật đầu: "Con như vậy là mẹ yên tâm rồi." La Hậu không nói gì, chỉ yên lặng đứng đó.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh La Hậu vỗ vỗ vai cậu, biết cậu giận dỗi. "Được rồi, em thành thân không thể trực tiếp đến chỗ anh được, vẫn là phải ở nhà mình, đợi thành thân xong thì cùng bọn anh quay về là được, ngay cả Nam Kiều bọn họ cũng phải về nhà để thành thân mà." Đâu có ai không về nhà mà trực tiếp tổ chức hôn lễ ở chỗ anh chứ?

Anh thì không để ý, nhưng người nhà bọn họ chắc chắn sẽ không vui. "Trừ Lạc Diễm, cậu ấy ở gần một chút." "Anh Ngọc, em biết rồi." Biết là một chuyện, không vui lại là chuyện khác. "Đi thôi, đừng để người ta chờ lâu." "Vâng." Hôm nay người nhà họ Diêu cũng đã qua.

Sau khi hai nhà ngồi lại với nhau, trao đổi hôn thư và uống canh thiếp, tiếp đó là sính lễ La Chí Thiên bọn họ đưa ra.

Sính lễ không thiếu chút nào, thậm chí nhiều đến mức không tưởng tượng nổi.

Những thứ này khiến trên mặt Diêu Uyển Nhi nở nụ cười, không phải vì vật chất, mà là vì thái độ của cả nhà họ.

Thái độ này chứng tỏ họ vô cùng hài lòng về con gái bà, cũng vô cùng coi trọng nó. "Đây là của hồi môn của Hàm Hàm, sau này sẽ cùng với sính lễ đều để lại cho hai đứa nhỏ." La gia đưa sính lễ bà một chút cũng sẽ không lấy, tất cả đều để lại cho La Hậu bọn họ.

Sau này là ngày tháng của riêng hai đứa nó. "Được." Hôn ước của hai người cứ thế được ấn định, cả hai bên đều vô cùng hài lòng về đôi trẻ.

Tô Ngọc nhìn La Hậu: "Chúc mừng nhé." "Cảm ơn anh Ngọc." "Sang năm về kinh thành cũng nên chuẩn bị chuyện thành thân của mấy đứa rồi." Tô Ngọc nhìn đám Nam Kiều, không nhịn được cảm thán nói.

Đã giữ bọn họ mấy năm, thời gian cũng không còn nhiều nữa. "Vâng." "Mấy đứa đều mau chóng thành thân đi, thành thân xong có con thì anh dạy dỗ luôn một thể, đợi đám trẻ lớn lên thì anh cũng sắp có thể dưỡng lão rồi." Tô Ngọc dựa vào ghế lười biếng nói.

Nam Kiều bọn họ câm nín nhìn Tô Ngọc, bọn họ còn chưa thành thân đâu, anh Ngọc vậy mà đã bắt đầu hối thúc sinh con rồi.

Làm gì có kiểu này chứ? "Anh thực sự là không muốn cứ thỉnh thoảng lại phải dạy dỗ một đứa, quá phiền phức." Tô Ngọc nhìn bọn họ đang chằm chằm mình, bực bội nói.

Nguyên Bảo nhìn vẻ mặt câm nín của đám Nam Kiều không nhịn được bật cười.

Chương 1213

Cuối cùng cũng có người nếm trải cảm giác của cậu rồi. "Thiếu gia, lần này người không đưa Trần thiếu gia đi cùng, về rồi cậu ấy có giận không?" Nguyên Bảo buồn cười hỏi.

Động tác trên tay Tô Ngọc cứng lại một chút: "Nó còn quá nhỏ, ở nhà tốt hơn, có Thu Ý chăm sóc cũng rất tốt, hơn nữa trong nhà còn có nhiều thú cưng chơi với nó như vậy mà." Tô Cẩm Trần đối với đám Thang Viên trong nhà đều vô cùng yêu thích, có chúng nó chơi cùng thì cũng chẳng mấy khi tìm anh. "Cũng phải." Đám người Diêu Uyển Nhi chỉ ngồi bên cạnh nghe Tô Ngọc bọn họ nói chuyện.

Nghe thấy chuyện dạy dỗ con cái, La Tiêu có chút kinh ngạc: "Vương gia, con cái của bọn họ sau này đều giao cho ngài sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm." La Tiêu cũng có chút động lòng, nhưng không biết Tô Ngọc có đồng ý không.

La Hậu nhìn La Tiêu như vậy, cạn lời nói: "Anh Ngọc dạy dỗ trẻ con rất nghiêm khắc, hơn nữa muốn gửi đến chỗ anh Ngọc thì nhất định phải biết một chuyện." "Chuyện gì?" La Tiêu tùy ý hỏi. "Nó sẽ là đứa kém cỏi nhất." La Tiêu kinh ngạc nhìn La Hậu, kém cỏi nhất?

Con trai hắn cũng rất lợi hại được không?

Sao lại là kém cỏi nhất? "Đại ca, em nói với anh thế này nhé, Tiểu Bảo bọn họ mấy đứa toàn là thiên tài, hơn nữa còn là loại thiên tài vô cùng lợi hại, người bình thường mà khả năng chịu đựng kém một chút thì đều không dám đến gần bọn họ, dù sao ai mà chẳng không muốn bị vùi dập quá thê thảm." Nam Kiều chống cằm nói. "Bất cứ đứa trẻ nào được anh Ngọc dạy dỗ, đều phải nhận thức được chính là, bọn nó sẽ là đứa kém nhất, còn thường xuyên cảm nhận sự vùi dập đến từ Tiểu

Bảo bọn họ." "Thiên phú của Tiểu Bảo là tốt nhất trong tất cả mọi người, sau đó là Tiểu Trí và Hoằng Nghị, thiên phú của Triệt Nhi và Ngôn Hi cũng rất tốt.

Dư Mạch Sâm cái tên nhóc kia không qua đây, nếu không cũng là một tên tiểu biến thái, còn về Trường Nhạc thì càng khỏi phải nói, trong đám con gái không có ai thiên phú tốt hơn con bé." "Thiên phú của Tiểu Bảo tốt đến mức nào?

Bất kể học cái gì không cần quá nghiêm túc, những thứ thằng bé học được trong một canh giờ, có khả năng những đứa trẻ khác phải mất một ngày thậm chí lâu hơn mới có thể học được." Chính là khoa trương như thế đấy.

La Tiêu khiếp sợ nhìn Tiểu Bảo đang ngồi bên cạnh, rồi chuyển tầm mắt sang La Hậu: "Chuyện này là thật?" La Hậu gật đầu: "Vâng, là thật, thiên phú của Tiểu Bảo hoàn toàn thừa kế anh Ngọc, thằng bé hẳn sẽ là Ngọc Vương thứ hai." "..." Tiểu Bảo ai oán nhìn La Hậu, cậu bé mới không muốn làm Ngọc Vương thứ hai gì đó. "Con muốn làm là vượt qua cha con, con mới không cần làm Ngọc Vương thứ hai." Thế thì có gì thú vị?

Tô Ngọc vươn tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Vậy con phải nỗ lực rồi." "Con sẽ làm được." La Tẫn nhìn La Hậu, dường như cậu đã rất quen với chuyện này rồi.

Chuyện Tô Ngọc là Phù Hoa công tử bọn họ đều biết, Phù Hoa công tử là người như thế nào, bọn họ cho dù chưa từng ở chung, nhưng cũng đã từng tiếp xúc qua.

Có thể nhận được sự dạy bảo của Phù Hoa công tử, đó chính là cơ hội ngàn năm có một. "Đại ca, nếu anh cảm thấy cháu trai có thể chấp nhận được, thì có thể gửi qua đây, đúng lúc anh Ngọc dạy dỗ ra sau này giúp Hoằng Nghị hoặc con trai Nam Kiều đều được." "Giúp con trai Nam Kiều?" Đây lại là ý gì? "Nam Kiều là Tiểu Vương gia Nam Cương, cậu ấy không muốn quay về kế thừa vương vị, cậu ấy liền thương lượng với Cận thúc, sau này thành thân sinh con trai cho anh Ngọc bồi dưỡng, đợi đứa bé lớn lên thì quay về kế thừa Nam Cương." "..." Ngoại trừ những người bên phía Tô Ngọc ra thì tất cả mọi người đều cạn lời.

Vậy mà ngay cả vương vị cũng không muốn luôn?

La Chí Thiên kinh ngạc nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, tại sao con lại không muốn nhận vương vị này?

Vị trí này là thứ ai cũng khao khát mà?" Có thể đường đường chính chính kế thừa ngôi vị như vậy, cậu ấy lại chẳng coi là chuyện to tát gì sao?

Nam Kiều nhìn La Chí Thiên đầy khó hiểu: "Cháu đi theo Ngọc ca ca có ăn, có chơi, muốn làm gì thì làm, tại sao cháu phải cần cái vương vị đó chứ?" Cậu ấy đi theo Ngọc ca ca chẳng lẽ sống không vui sao?

Việc gì phải quay về để bị cái ngai vàng kia giam cầm ở Nam Cương? "Nếu cháu nhận vương vị thì sẽ không được đi theo Ngọc ca ca nữa, cháu mới không thèm." Vương vị có tốt bằng đi theo Ngọc ca ca không?

Thôi thì để nó tai họa con trai tương lai của cháu đi. "Ngọc ca ca, em không về Nam Cương đâu." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, nói một cách nghiêm túc. "Đã bàn với Cận thúc rồi, sau này con trai em sẽ kế thừa vương vị đó." Nam Kiều lập tức vui vẻ hẳn lên: "Vẫn là Ngọc ca ca tốt với em nhất." "Sau này chúng ta tìm thêm vài người có thiên phú tốt bồi dưỡng, như vậy là em có thể đi theo Ngọc ca ca mãi rồi." Càng nghĩ Nam Kiều càng thấy vui.

Ở bên cạnh, La Tẫn dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Nam Kiều.

Nam Kiều rõ ràng có thể có thân phận cao cao tại thượng, cuối cùng lại chọn Tô Ngọc?

Cậu ta bị ngốc à?

Hắn cần phải tranh giành mới có được tất cả của La gia, còn Nam Kiều thì được dâng tận miệng lại chẳng coi ra gì, đây chẳng lẽ chính là chênh lệch sao?

Mà người như vậy lại là bạn của La Hậu.

La Hậu tài đức gì mà có được người bạn như thế?

Nó xứng sao? "Làm Nam Cương Vương rồi thì cái gì cũng có, sao cậu lại không muốn làm?" La Tẫn giả vờ tò mò hỏi.

Nam Kiều nhìn La Tẫn với vẻ mặt kỳ quái: "Lời tôi vừa nói còn chưa đủ rõ ràng à?" Người này sao còn trẻ mà đầu óc đã có vấn đề rồi?

Nghe tiếng người cũng không hiểu. "Đó là thứ người khác đều khao khát đấy." La Tẫn không nhịn được nói.

Trong lòng ghen tị đến phát điên.

Nhìn biểu cảm ghen tị quá lố của La Tẫn, Nam Kiều chống cằm nhàn nhạt nói: "Người khác muốn đâu có nghĩa là tôi muốn, sao hả, anh ghen tị à?" Nhìn bộ dạng cố ý của Nam Kiều, Tô Ngọc không nhịn được buồn cười: "Được rồi Nam Kiều, đừng bắt nạt người ta." Nam Kiều bị Tô Ngọc nói thì có chút bất mãn: "Ngọc ca ca, em đâu có bắt nạt người ta, là do đầu óc hắn có vấn đề mà." Tô Ngọc vỗ vỗ vai Nam Kiều: "Dù sao cũng là đường ca của La Hậu, cho dù biết rõ là chuyện gì thì cũng phải giữ cho người ta chút thể diện chứ." Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, nói thế này chẳng phải càng vả mặt hơn sao?

Nam Kiều chằm chằm nhìn Tô Ngọc, cậu cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra rốt cuộc là không đúng ở đâu.

Ngược lại, sắc mặt La Tẫn lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo vài phần không cam lòng.

La Hậu đi theo bên cạnh Tô Ngọc, đối với hắn mà nói đúng là một phiền phức lớn.

Nhìn La Hậu ngồi bên cạnh Tô Ngọc ngoan ngoãn như vậy, hắn thầm cười lạnh.

La Hậu đúng là biết giả vờ, ở trước mặt Ngọc Vương lại giả bộ ngoan hiền đến thế.

Lúc ở trước mặt bọn họ thì kiêu ngạo đến cực điểm. "Ngọc Vương nghĩ nhiều rồi." "Chỉ sợ bản vương nghĩ chưa đủ thôi." "La Hậu bị bản vương chiều hư rồi, đôi khi làm việc không màng hậu quả, nhưng nếu không chọc vào nó thì nó cũng chẳng vô duyên vô cớ gây sự với ai.

Sau này nếu nó có làm chuyện gì, cũng phiền anh bao dung một chút, dù sao có những kẻ đúng là thiếu đòn." Tô Ngọc nói những lời chọc tức người khác một cách nhẹ nhàng bâng quơ.

Tay La Tẫn khẽ run lên một cái, hắn biết Tô Ngọc đang cảnh cáo mình. "Ngoài bản vương ra, Hoàng huynh cũng rất cưng chiều mấy đứa nó, chỉ cần không làm chuyện phạm pháp, cơ bản muốn làm gì cũng không can thiệp.

Tuy nói anh là đường ca của nó, nhưng nếu anh muốn bắt nạt nó, e rằng cũng phải hỏi qua ý kiến của ta và Hoàng huynh trước đã." Tô Ngọc cảm thấy có lẽ gõ đầu còn chưa đủ, bèn tiếp tục mở miệng.

Tay La Tẫn run rẩy, Ngọc Vương đây là đang cảnh cáo hắn. "La Hậu là đường đệ của tôi, tôi làm sao bắt nạt nó được?

Ngọc Vương không thể vì ngài cưng chiều nó mà vu oan cho người khác như vậy." La Tẫn nghiến răng nói, trong lòng cực kỳ căm ghét Tô Ngọc.

Chương 1214

Một kẻ thần kinh, có cần phải bảo vệ như vậy không? "Tự mình trong lòng hiểu rõ là được, đừng để bản vương nói toạc ra, nếu không người mất mặt chính là anh đấy." "Đúng rồi, La Hậu sau này sẽ không về La gia, quyền kế thừa gia nghiệp La gia cũng sẽ không rơi vào tay nó.

Nếu anh vì gia nghiệp mà có ý kiến với La Hậu thì không cần thiết đâu, thành tựu của nó chỉ có cao hơn anh mà thôi." "Ngài..." La Tẫn thực sự rất tức giận, nhưng người trước mặt là người hắn không thể đắc tội, chỉ đành uất ức ngồi đó.

Giản Dao thấy hắn chịu thiệt, miệng mấp máy, cuối cùng chẳng nói gì, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến cô ta.

La Tẫn nhìn La Hậu, cứ cái dạng này của nó mà thành tựu cao hơn hắn ư?

Ngọc Vương vì muốn nâng La Hậu lên mà đúng là không từ thủ đoạn.

Thấy La Tẫn không tin, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, sau này hắn sẽ biết bản thân rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào.

Diêu Thi Hàm ghé sát vào La Hậu, nhỏ giọng hỏi: "La Hậu ca ca, Vương gia có ý gì vậy?" "Sau này em sẽ biết thôi, chuyện phức tạp quá, nhất thời cũng không giải thích rõ với em được." Từ sau khi quen biết Ngọc ca, cậu đã làm rất nhiều việc, Ngọc ca bên đó cũng có rất nhiều việc thích hợp để cậu làm.

Qua lại nhiều lần, việc trong tay cũng nhiều lên.

Thật ra cho dù không có tiền của La gia và Diêu gia cho, cậu cũng có thể để Hàm Hàm sống một cuộc sống vô cùng vô cùng tốt.

Diêu Thi Hàm kinh ngạc nhìn La Hậu: "Phiền phức vậy sao?" "Anh với Ngọc ca ca quen biết mấy năm rồi, anh ấy đối với anh và Nam Kiều đều rất tốt.

Anh ấy có mối làm ăn nào kiếm ra tiền nhưng lại thấy phiền phức, đều sẽ để bọn anh làm." Kiếm được tiền đều chia cho bọn cậu và người ở Vong Ưu Thành, Ngọc ca chẳng lấy đồng nào.

Có đôi khi bọn cậu muốn đưa một chút, Ngọc ca còn không vui, nói anh ấy không thiếu chút tiền này. "Sau khi chúng ta đến bên này, Ngọc ca đã vẽ bản vẽ, bọn anh tự xây nhà, trong nhà bố trí đều rất đẹp, sau này em qua đó sẽ thích cho mà xem.

Chúng ta sống ở trên núi, cả một vùng núi đều trồng đào, năm nay lúc nở hoa cũng rất đẹp, đợi chúng ta về chắc là đào cũng ăn được rồi." Khi La Hậu nói, La Tẫn cũng dỏng tai lên nghe, nghe thấy Tô Ngọc lại giao hết việc làm ăn trong tay cho bọn La Hậu, trong mắt đều là vẻ không dám tin.

Tô Ngọc rốt cuộc tin tưởng bọn La Hậu đến mức nào chứ? "Hóa ra là vậy, thế sau này chúng ta không làm gì cũng có thể sống rất tốt rồi hả?" Diêu Thi Hàm mắt sáng lấp lánh nhìn La Hậu. "Ừ, cho dù không có sính lễ và của hồi môn, tiền anh đi theo Ngọc ca kiếm được cũng đủ cho chúng ta tiêu hai đời." "Vậy sau này chúng ta không đi đâu nữa, cứ ở Vong Ưu Thành được không?" Cô không muốn quá mệt mỏi, La Hậu ca ca cũng phải ở bên cạnh cô mới được.

La Hậu gật đầu đồng ý: "Được." Cậu cũng không thích làm mấy chuyện tranh đấu kia, dù sao tiền cũng kiếm đủ rồi, mỗi năm còn có một khoản chia lợi nhuận lớn, nghỉ hưu sớm cũng chẳng sao. "..." Người nhà họ Diêu và họ La câm nín nhìn hai người bọn họ.

Có cân nhắc đến cảm nhận của họ không vậy? "Các bậc trưởng bối chúng ta còn đang ở đây, các con đã tính đến chuyện không làm gì rồi?" La Chí Thiên bực bội nói. "Vâng, ai bảo con có một người anh trai rất tốt chứ?

Đưa con đi kiếm số tiền hai đời tiêu không hết, mỗi năm còn có một khoản chia hoa hồng lớn, con với Hàm Hàm nằm không hưởng thụ cũng chẳng sao." La Hậu nói chẳng chút khách khí.

La Tiêu khóe miệng giật giật: "Thằng nhóc thối, em đang nói anh trai này không có bản lĩnh à?" La Hậu nhìn La Tiêu đầy cổ quái: "Em đâu có nói thế, là anh tự nói đấy chứ." Cậu chỉ nói có Ngọc ca là một người anh trai rất tốt, cậu cũng đâu nói sai. "La Hậu ca ca thật lợi hại." "Ngọc ca mới lợi hại nhất." La Hậu không cho rằng mình lợi hại bao nhiêu, cậu cảm thấy lợi hại nhất vẫn là Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thấy rất thú vị, nhìn bọn họ buồn cười nói: "Mấy người đang thi xem ai lợi hại hơn đấy à?" La Hậu lắc đầu: "Em nói đều là sự thật, Ngọc ca mới là người lợi hại nhất." Mấy người bọn họ cộng lại đều không bằng Ngọc ca.

Vương Cẩn Hòa bị La Hậu chọc cười, nhưng ngẫm nghĩ kỹ lại thì hình như đúng là vậy thật.

Thiên phú và năng lực của Tô Ngọc quả thực không phải ai tùy tiện cũng so sánh được.

Cha của La Tẫn thất vọng nhìn con trai, chẳng lẽ trong lòng nó chỉ có những thứ này thôi sao?

Ngoài việc so đo với La Hậu, nó không thể có suy nghĩ khác à?

Khẽ thở dài một tiếng, ông nhìn La Tẫn nói: "Hôm nay là ngày đường đệ con đính hôn." Ánh mắt La Tẫn khẽ lóe lên, hắn nhìn người trước mặt: "Cha cũng muốn cảnh cáo con?" "Chỉ là nhắc nhở con, ngày vui trọng đại, đừng làm mọi chuyện trở nên quá khó coi." La Tẫn cười lạnh một tiếng, cảm thấy vô cùng châm chọc.

Trong lòng cha hắn, La Hậu còn quan trọng hơn đứa con trai là hắn rất nhiều.

Hắn cụp mắt xuống, nếu bọn họ đều nói vậy, thì cứ như vậy đi, còn chuyện khác, ai mà biết được?

Lễ đính hôn kết thúc trong bầu không khí quỷ dị này, ngày thành thân định vào năm sau. "Mẹ, con có thể qua bên kia chơi với La Hậu ca ca không?" Phải năm sau mới được thành thân, lát nữa La Hậu phải về rồi, cô sẽ không nỡ.

Diêu Uyển Nhi suýt chút nữa thổ huyết, cái đứa con gái "hướng ngoại" này.

Có ai như thế không?

La Hậu nghe Diêu Thi Hàm hỏi câu này, trong lòng vẫn vô cùng mong đợi.

Nếu có thể đưa Hàm Hàm đi cùng thì tốt quá. "Hàm Hàm, con biết mình đang nói gì không?" Diêu Uyển Nhi đau đầu nhìn con gái.

Diêu Thi Hàm quả quyết gật đầu: "Con đương nhiên biết ạ, nhưng con muốn đi theo La Hậu ca ca, không muốn xa nhau một năm đâu." Người nhà họ Diêu đều bất lực nhìn Diêu Thi Hàm, con bé này có thể nghĩ cho họ một chút không?

Có thể cân nhắc cảm nhận của họ một chút không?

Trực tiếp mặc kệ họ như vậy, đòi đi theo La Hậu, thế có quá đáng lắm không?

Diêu Tuấn Sinh trừng mắt nhìn La Hậu, thằng nhóc này rốt cuộc cho em gái hắn uống bùa mê thuốc lú gì?

Khiến em gái hắn lúc nào cũng muốn đi theo nó?

Bị anh vợ tương lai trừng mắt, La Hậu cũng không sợ, lẳng lặng nhìn lại.

Hàm Hàm muốn đi theo tôi, tôi cũng hết cách.

Diêu Tuấn Sinh nhìn ra ý tứ trong mắt La Hậu, khóe miệng khẽ giật giật, hắn không hề tức giận chút nào, thật sự không tức giận!

Diêu Thi Hàm trừng Diêu Tuấn Sinh: "Anh hai làm gì đấy?" "Cái con bé này, có vị hôn phu là không cần bọn ta nữa đúng không?

Còn chưa thành thân đâu đấy, đã muốn đi theo nó, sau này thành thân rồi, còn có thể về thăm bọn ta không?" Diêu Tuấn Sinh càng nghĩ càng thấy ấm ức.

Diêu Thi Hàm gật gật đầu: "Về chứ, em nhớ nhà thì em bảo La Hậu ca ca đưa em về, anh ấy có phải không đồng ý đâu, đúng không?" Nhìn dáng vẻ mong chờ của Diêu Thi Hàm, La Hậu gật đầu: "Ừ." Chỉ cần cô muốn về nhà, cậu chắc chắn sẽ đưa cô về.

Sao có thể để cô thất vọng được.

Diêu Thi Hàm cười híp cả mắt, nhìn Diêu Tuấn Sinh với ánh mắt đắc ý hết sức: "Thấy chưa, em đã bảo La Hậu ca ca sẽ đưa em về mà." "..." Hai mẹ con Diêu Uyển Nhi dùng ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn Diêu Thi Hàm.

Sau đó chuyển tầm mắt chằm chằm nhìn vào La Hậu, đều tại cậu ta, làm hư con gái họ rồi.

Cũng không hẳn là làm hư, phải nói là Diêu Thi Hàm bị La Hậu chiều hư rồi.

Chương 1215

Từ sau khi xác nhận quan hệ với La Hậu, cậu đối với Diêu Thi Hàm vô cùng sủng ái, sủng ái đến mức phóng túng.

Chỉ cần là thứ Diêu Thi Hàm thích, La Hậu đều sẽ đáp ứng, bất kể là yêu cầu gì.

Khẽ thở dài một tiếng, con gái rốt cuộc vẫn bị người ta cướp mất rồi.

Nhưng bà có thể bảo con rể đừng chiều con gái nữa không?

Đương nhiên là không.

Con gái có thể trở nên tùy hứng thế này chứng tỏ có người nguyện ý nuông chiều nó.

Đây cũng là chuyện tốt, nếu La Hậu đối xử với Diêu Thi Hàm không tốt, lúc đó bà mới phải lo lắng. "Mẹ, được không mà?

Ở đây cách nơi La Hậu ca ca ở...

La Hậu ca ca, đi mất mấy ngày?" Cô hình như chưa hỏi vấn đề này.

Đáy mắt La Hậu mang theo ý cười: "Mấy ngày là tới thôi." "Đấy, có mấy ngày thôi, mẹ, con đi chơi với La Hậu ca ca, đợi con chơi đủ rồi sẽ về." Diêu Thi Hàm mong chờ nhìn Diêu Uyển Nhi.

Bộ dạng đó cứ như thể bà không đồng ý thì cô sẽ khóc ngay lập tức.

Diêu Uyển Nhi nhìn con gái như vậy, ngoài việc đồng ý ra thì còn biết làm sao? "Được, có điều..." "Cảm ơn mẹ." Diêu Uyển Nhi còn chưa nói xong, Diêu Thi Hàm đã vui vẻ reo lên.

Diêu Uyển Nhi khóe miệng giật giật nhìn đứa con gái quá đỗi hưng phấn, bà còn chưa nói hết câu mà.

Bà chưa nói hết câu mà nó cần vui thế không?

Chỉ là nhìn dáng vẻ vui sướng của con gái, bà cũng không muốn làm con buồn. "Thôi được rồi, con vui là được." Bà mặc kệ vậy.

Diêu Tuấn Sinh muốn nói gì đó, nhưng mẹ đã đồng ý rồi, hắn còn làm gì được?

Ngoài việc đồng ý thì còn làm sao nữa?

Diêu Uyển Nhi nhìn vợ chồng Tô Ngọc: "Vương gia Vương phi, sau này Hàm Hàm làm phiền hai người rồi." "Không sao, người nhà chúng tôi cũng đông, huống hồ còn có La Hậu ở đó." Câu này vừa thốt ra, đám Nam Kiều liền thấy ghen tị: "Tại sao lúc bọn này đến lại không thể mang theo vị hôn thê cùng đến chứ?" "..." La Hậu nhìn Nam Kiều đang kêu gào, tuy không nói gì nhưng khóe môi khẽ cong lên đã chứng minh tâm trạng cậu rất tốt.

Có điều cậu cũng không quá đáng, tránh để lát nữa chọc người ta giận rồi lại quay sang gây sự với mình.

Diêu Thi Hàm nhận được sự đồng ý của Diêu Uyển Nhi thì vui không tả xiết.

Lát nữa là có thể cùng La Hậu ca ca về rồi, thật tốt.

Nhìn bộ dạng đó của Diêu Thi Hàm, trong lòng Diêu Uyển Nhi câm nín, quả nhiên là con gái lớn không giữ được.

Tâm tâm niệm niệm đều là La Hậu, cũng may La Hậu cũng thích Uyển Nhi, nếu không sau này con gái chắc chắn sẽ chịu tổn thương, đây không phải điều bà muốn thấy.

Sau khi hai người đính hôn, La Tẫn dường như cũng im lặng hơn, ngay cả Giản Dao cũng không tiếp tục sán lại gần, điều này khiến Vương Cẩn Hòa ít nhiều thấy hài lòng.

Cho đến ngày bọn họ rời đi.

Lúc thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, Giản Dao đột nhiên lên tiếng: "Vương phi, chúng tôi có thể cùng đến chỗ mọi người chơi không?" Một câu nói khiến bầu không khí trở nên cứng ngắc.

Cô ta dường như không ý thức được mình vừa nói gì, ngây thơ nhìn người trước mặt. "Vương phi, chúng tôi đi xem thử không được sao?" Giản Dao nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi, dáng vẻ trông có vẻ vô tội lại ngây ngô.

Nếu không phải biết rõ Giản Dao là người thế nào, Vương Cẩn Hòa thật sự suýt bị cô ta lừa rồi. "Không được." Vương Cẩn Hòa cũng chẳng khách khí.

Cô ta có ý đồ gì, thật sự tưởng người khác không biết sao?

Giản Dao vốn nghĩ có nhiều người ở đây, Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không làm quá đáng, ai ngờ cô lại chẳng thèm để ý những thứ này.

Ba chữ từ chối đơn giản rõ ràng. "Tại sao?" "Tôi không thích cô." Vương Cẩn Hòa nói càng thẳng thừng hơn.

Nụ cười trên mặt Giản Dao cứng đờ, cô ta chưa từng gặp người nào chẳng khách sáo chút nào như thế này. "Có phải có người nói gì với cô không?" Giản Dao nhíu mày có chút khổ não hỏi. "Tôi cũng không có ý gì khác, chỉ là tương đối hứng thú với nơi Vương phi sinh sống mà thôi." Vương Cẩn Hòa trào phúng xem Giản Dao diễn trò, vốn nghĩ cuối cùng mọi người đường ai nấy đi nhà ai nấy về, không ngờ lúc rời đi Giản Dao còn muốn đến làm họ khó chịu một lần. "Cô đây là đang ám chỉ ai thế?

La Hậu?

Hay là Hàm Hàm?

Nếu là cái này thì cô phải thất vọng rồi, La Hậu cậu ấy thật sự chưa từng nói gì, dù sao cô cũng chưa quan trọng đến mức để La Hậu phải đến trước mặt tôi nói xấu cô." La Hậu đến liếc mắt nhìn Giản Dao một cái còn lười, làm sao lại làm thế?

Còn về Hàm Hàm, con bé lại càng không, con bé có sự kiêu hãnh và giáo dưỡng của riêng mình. "Vậy tại sao cô không cho chúng tôi đi?

Chúng tôi hình như đâu đắc tội Vương phi." Giản Dao nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa chằm chằm nhìn Giản Dao, nhìn đến mức Giản Dao có chút chột dạ. "Vương phi nhìn tôi như vậy làm gì?" "Thấy La Hậu đối tốt với Hàm Hàm như vậy, ghen tị à?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên mở miệng hỏi.

Lời của Vương Cẩn Hòa khiến sắc mặt Giản Dao có chút khó coi.

Sau khi đính hôn, La Hậu đối xử với Diêu Thi Hàm càng tốt hơn.

Có thể nói là ngàn lần thuận theo.

Chỉ cần là thứ Diêu Thi Hàm thích, muốn có, La Hậu đều sẽ đáp ứng.

Lại nhìn sang La Tẫn.

Từ hôm đó đến giờ hai người bọn họ không hề nói chuyện tiếp.

Điều này khiến tâm trạng cô ta vô cùng tồi tệ.

Chương 1216

Lúc sắp rời đi, cô ta nghĩ liệu có thể đi cùng Vương Cẩn Hòa bọn họ về không, chỉ cần đi cùng Vương phi bọn họ qua đó, nói không chừng sau này ít nhiều còn có chút cơ hội.

Ít nhất có thể khiến bản thân sống không khó chịu như vậy.

Còn một nguyên nhân quan trọng nhất, cô ta chính là không muốn để Diêu Thi Hàm vui vẻ.

Cô ta chính là muốn qua đó, lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh bọn họ, khiến Diêu Thi Hàm cảm thấy khó chịu.

Cô ta biết suy nghĩ này của mình vô cùng sai trái, nhưng cô ta cứ không nhịn được.

Tay vô thức siết chặt, cô ta sống không tốt như vậy, La Hậu dựa vào đâu mà sống hạnh phúc thế chứ?

Mọi chuyện không nên như vậy.

Vương Cẩn Hòa đánh giá Giản Dao từ trên xuống dưới: "Tôi biết cô đang nghĩ gì, thứ cô đang nghĩ chẳng qua là cô sống không tốt, cũng muốn khiến La Hậu sống không tốt, muốn khiến La Hậu và Hàm Hàm cãi nhau.

Giản Dao, cô có phải quá đề cao bản thân rồi không?" Ánh mắt Giản Dao khẽ lóe lên, không nói gì, nhưng cũng không thừa nhận mình có suy nghĩ như vậy. "Vương phi lo xa rồi, nếu tình cảm bọn họ tốt như vậy, lại hà tất phải sợ tôi làm gì chứ?" Giản Dao nói chẳng chút khách khí.

Vương Cẩn Hòa cười khẩy thành tiếng: "Giản Dao, cô coi Ngọc Vương phủ của tôi là nơi nào?

Là nơi cô muốn đi thì đi được sao?" "Tôi..." "Giản Dao, Ngọc Vương phủ của tôi không phải nơi người ngoài như cô muốn đến là chúng tôi phải đồng ý.

Những người có thể đến đó đều là người thân cận bên cạnh chúng tôi, cô phải không?" Lời này của Vương Cẩn Hòa trong mắt người khác quả thực có chút cay nghiệt.

Nhưng những người khác lại không nói gì.

Giản Dao và La Hậu trước kia có quen biết, còn có đoạn tình cảm như thế, bây giờ Giản Dao còn muốn đến Vương phủ bên đó, đây không phải qua đó làm La Hậu bọn họ khó chịu thì là gì?

Bạch Khởi nhíu mày nhìn Giản Dao, ánh mắt hơi lạnh: "Giản Dao, cô muốn gây sự à?" "Tôi chỉ tò mò thôi mà." Lúc này, La Tẫn vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng lên tiếng: "Vương phi, vợ tôi chỉ muốn đi xem nơi La Hậu sống, Vương phi hà tất phải hẹp hòi như vậy." Vương Cẩn Hòa cũng chẳng giận, ngược lại còn nói một cách hiển nhiên: "Ừ, anh nói không sai, tôi chính là vô cùng hẹp hòi đấy." La Tẫn lập tức không biết nên mở miệng thế nào cho phải, Vương phi đã nói thế rồi, hắn còn nói gì được nữa? "Vương phi thật sự không thể nể mặt một chút sao?" "Mặt mũi của anh lớn bao nhiêu?" Tô Ngọc nhìn đám người La Chí Thiên: "Bác trai, mọi người định qua đó sao?" La Chí Thiên liếc nhìn hai người La Tẫn một cái, trong mắt mang theo vẻ giận dữ, đều là nhắm vào bọn La Tẫn. "Không đâu, sau này có cơ hội bác sẽ đưa vợ và La Tiêu cùng qua thăm La Hậu, còn người khác thì thôi." La phu nhân lại càng đi đến bên cạnh La Hậu: "Chúng ta sắp phải xa nhau rồi, mẹ và cha con cực kỳ hài lòng về con dâu Hàm Hàm này, cũng không muốn người khác đâu.

Hàm Hàm cùng con qua đó con phải chăm sóc con bé cho tốt, con mà vì những kẻ không ra gì mà bắt nạt Hàm Hàm, con xem bố mẹ có xử lý con không." Mấy ngày nay La phu nhân cũng biết được Giản Dao năm đó đã làm những gì.

Sau khi biết tất cả mọi chuyện, La phu nhân vô cùng tức giận.

Cũng may bên cạnh con trai còn có mấy người bạn tốt ở bên, nếu không con trai chẳng phải bị người ta bắt nạt chết rồi sao?

Ánh mắt bà sắc bén nhìn về phía Giản Dao: "Giản Dao, cô đã gả cho La Tẫn rồi, tôi không quan tâm trước kia quan hệ của cô với con trai tôi thế nào, tốt nhất là tránh xa con trai con dâu tôi ra một chút." "Nếu không nghe, sau này cô bị La Hậu làm tổn thương chỗ nào thì đừng đến tìm chúng tôi khóc lóc, lúc đó tôi chỉ nói cô đáng đời thôi." La phu nhân nhìn Giản Dao, nói từng câu từng chữ.

Cơ thể Giản Dao lảo đảo một cái, cắn môi nhìn La phu nhân: "Nhị thẩm, người cứ không thích con như vậy sao?" "Không sai, tôi chính là không thích cô." Bà về cũng chẳng muốn đi cùng đứa cháu dâu hư tình giả ý này.

Tay Giản Dao run rẩy, ánh mắt nhìn bà càng lạnh lùng khôn tả.

La phu nhân đương nhiên nhìn thấy ánh mắt của Giản Dao, bà không khách khí nhìn lại: "Cô muốn nói gì?" Giản Dao cúi gằm mặt, không nói gì nữa.

Cô ta biết lúc này bản thân có nói gì cũng vô dụng.

Theo bản năng ngẩng đầu nhìn La Hậu, thấy tầm mắt cậu vẫn luôn đặt trên người Diêu Thi Hàm, ngay cả một ánh mắt cũng không bố thí cho cô ta.

La Hậu như vậy khiến cô ta thất vọng và hối hận.

Hối hận năm xưa tại sao lại đối xử với La Hậu như thế, nếu ban đầu cô ta không làm chuyện đó, có lẽ rất nhiều chuyện đã không xảy ra.

Hiện tại quan hệ với La Hậu cũng sẽ không như thế này.

Có khi nào người ở bên cạnh La Hậu chính là cô ta rồi không?

La Hậu biết Giản Dao đang nhìn mình, nhưng những thứ này đều không quan trọng nữa, đối với cậu Giản Dao chẳng là cái thá gì. "Mẹ, con biết rồi." Cậu chỉ cưới Hàm Hàm, còn người khác thì đừng hòng mơ tưởng. "Chúng ta nên đi thôi." Diêu Uyển Nhi ôm Diêu Thi Hàm: "Qua đó rồi phải ngoan ngoãn nghe lời, đừng gây phiền phức cho Vương phi bọn họ biết chưa?" Con gái lớn thế này rồi, đây là lần đầu tiên rời xa bà.

Diêu Thi Hàm gật gật đầu: "Mẹ, con biết rồi, mẹ yên tâm đi, con sẽ không gây phiền phức cho Vương phi đâu." Lúc rời đi cô có chút không nỡ xa gia đình.

La Hậu an ủi nói: "Khi nào em muốn về, anh sẽ đưa em về." Nghe La Hậu nói vậy, tâm trạng Diêu Thi Hàm cuối cùng cũng tốt lên: "Cảm ơn La Hậu ca ca." "Với anh hà tất phải khách sáo?" Đợi bọn họ cáo biệt xong mới cùng Tô Ngọc bọn họ rời đi.

Đợi đám La Hậu đi rồi, La phu nhân quay đầu nhìn Giản Dao.

Vào lúc tất cả mọi người đều không ngờ tới, La phu nhân giơ tay tát một cái vào mặt Giản Dao.

Giản Dao bị cái tát này của La phu nhân đánh cho ngây người.

Ngẩn ngơ nhìn La phu nhân: "Nhị thẩm, người làm gì vậy?" "Tôi làm gì?

Giản Dao, năm xưa cô đối xử với con trai tôi thế nào?

Bây giờ sống không hạnh phúc lại muốn đến tìm con trai tôi gây phiền phức?

Tôi nói cho cô biết, cô đừng có mơ." Giản Dao ôm mặt, ánh mắt nhìn La phu nhân có chút chột dạ. "Con... con không có." "Có hay không trong lòng cô tự rõ, không cần nói với tôi, nhưng Giản Dao, tôi cảnh cáo cô, con trai tôi hiện tại đang sống rất hạnh phúc, cô mà dám phá hoại hạnh phúc của con trai tôi, cho dù không cần cái mạng già này, tôi cũng phải bắt cô trả giá đắt." "Còn nữa, cho dù phụ nữ trong thiên hạ chết hết, chỉ còn lại một mình Giản Dao cô, tôi cũng sẽ không để con trai tôi nhìn cô một cái nào đâu." Lời nói của La phu nhân không thể bảo là không điên cuồng, nhưng cũng cho Giản Dao biết một điều, sau này cho dù La Hậu có suy nghĩ gì, La phu nhân cũng sẽ không đồng ý, mà cô ta cũng không còn cơ hội này nữa.

Tay khẽ run rẩy, nhìn La phu nhân, tâm trạng cô ta có chút phức tạp: "Nhị thẩm..." "Đủ rồi, cô đừng gọi tôi, cô gọi thế tôi sợ tổn thọ, đại ca, ngại quá, sau này ở nơi có cô con dâu này của anh thì đừng gọi em nữa, em không thể tha thứ cho tất cả những gì cô ta từng làm với La Hậu." La phu nhân cắt ngang lời Giản Dao, nhìn anh chồng của mình.

Anh trai của La Chí Thiên (La Tẫn's father actually - check context: La Chí Thiên seems to be La Tẫn's father, text says "La Chí Thiên khán trứ La Tẫn nhị nhân..." earlier.

Wait, text explicitly says "La phu nhân khán trứ chính mình đại bá ca".

So La phu nhân is wife of younger brother.

La Chí Thiên is likely the older brother/husband of the bad side?

Re-reading: "La Chí Thiên kinh ngạc nhìn Nam Kiều"...

Later "La Chí Thiên khán trứ La Tẫn nhị nhân".

It implies La Chí Thiên is the father of La Tẫn.

So La phu nhân calls him "Đại ca".

Correct).

Đại ca của La phu nhân bất lực gật đầu, mấy chuyện mờ ám năm xưa ông cũng nghe đám Nam Kiều nói rồi.

Chương 1217

La Hậu lúc đó quả thực bị tổn thương rất sâu, bọn họ có suy nghĩ như vậy cũng là lẽ thường. "Được." Giản Dao mở to mắt không dám tin nhìn bố chồng mình. "Cha..." Thế này thì rất nhiều buổi tụ họp cô ta đều không thể tham gia rồi.

Tại sao chứ?

Chỉ cần không được đi những buổi tụ họp này, thân phận địa vị của cô ta sẽ không ngừng tụt dốc, điều này bảo cô ta làm sao dung thứ được? "Về thôi." Tay Giản Dao không ngừng run rẩy, cô ta có thể tưởng tượng sau khi về, mình sẽ có kết cục thế nào.

Liếc nhìn La Tẫn bên cạnh, hắn dường như cũng mặc kệ cô ta.

Mấy câu nói vừa nãy thực ra cũng chẳng phải để giúp cô ta, chỉ là để chọc tức La Hậu mà thôi.

La Chí Thiên nhìn Diêu Uyển Nhi: "Thông gia, vậy chúng tôi xin cáo từ, đợi lúc hai đứa nhỏ thành thân sẽ gặp lại." "Được." Giản Dao bất kể có không tình nguyện thế nào, cũng chỉ đành theo La Tẫn lên một chiếc xe ngựa rời khỏi Diêu gia trở về.

Lên xe ngựa xong, La Tẫn nhìn Giản Dao: "Thấy chưa, bất kể thế nào đi nữa, La Hậu hiện tại đều không muốn nhìn cô một cái, cho dù cô có tự dâng mỡ đến miệng mèo, người ta cũng khinh thường chẳng thèm." Giản Dao bị La Tẫn kích thích, cô ta ngẩng đầu nhìn La Tẫn: "Thế thì đã sao?" Cho dù trong lòng tức giận bao nhiêu, lúc này Giản Dao cũng không biểu hiện ra ngoài. "Không sao cả, Giản Dao cô đừng quên, cô hiện tại vẫn là vợ của tôi, chưa có hòa ly, cũng chưa có hưu thê, cô muốn ở bên cạnh La Hậu e rằng không có cơ hội này đâu, dù sao tôi cũng không cho phép cô phản bội tôi." La Tẫn nhìn Giản Dao gằn từng chữ.

Tay Giản Dao khẽ run rẩy: "Anh muốn thế nào?" "Không muốn thế nào cả, cho dù tôi không thích cô, tôi cũng sẽ không để cô rời đi, để cô có cơ hội đi tìm La Hậu." "Tất cả mọi người đều biết cô là vợ của La Tẫn tôi, nếu cô chia tay với tôi xong liền đi tìm La Hậu, cô để mặt mũi tôi vứt vào đâu?" La Tẫn vươn tay vỗ vỗ mặt Giản Dao, nói từng chữ một.

Giản Dao tức giận đến toàn thân phát run: "Đồ khốn." "Cô không phải sớm đã biết tôi là loại người nào rồi sao, bây giờ mới nói cái này không phải quá muộn rồi à?" "Giản Dao cô đừng quên, cô là sống dựa vào La Tẫn tôi mà tồn tại, không có tôi cô chẳng là cái gì cả, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mồ côi không có gì trong tay mà thôi." "Sống những ngày tháng sung sướng bao nhiêu năm nay, để cô trắng tay rời đi, cô có chấp nhận được không?" La Tẫn nhìn Giản Dao châm chọc nói.

Giản Dao im lặng không nói gì, La Tẫn nói không sai, cô ta quả thực không làm được.

Cô ta vẫn luôn dựa vào La Tẫn mới có ngày hôm nay, không có hắn, bản thân quả thực chẳng là gì.

Không những vậy, ngay cả duy trì cuộc sống cơ bản nhất có khả năng cũng không làm được.

Bởi vì cô ta không có người nhà mẹ đẻ có thể giúp đỡ.

Nhìn dáng vẻ im lặng không nói của Giản Dao, La Tẫn vươn tay vỗ vỗ mặt cô ta, ý vị thâm trường nói: "Ngoan ngoãn nghe lời, đừng nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ, cô vẫn sẽ là thiếu phu nhân cao cao tại thượng, muốn gì tôi cũng có thể cho cô, nhưng nếu cô còn tơ tưởng đến thằng điên La Hậu kia, tôi cũng có thể trực tiếp đổi vợ đấy, đừng hoài nghi, tôi thật sự có thể làm ra chuyện này." Cho dù đến lúc đó không cho cô ta làm phu nhân này nữa, hắn cũng sẽ không để Giản Dao rời đi, không để La Hậu có cơ hội làm ra chuyện khiến hắn mất mặt.

Giản Dao thất bại cúi đầu, không nói gì cả, tại sao mọi chuyện cuối cùng lại biến thành thế này?

La Tẫn nhìn cô ta như vậy, dựa vào một bên không nói tiếp nữa.

Hắn không muốn đối xử với Giản Dao như thế, nhưng hắn biết trong lòng Giản Dao vẫn có La Hậu.

Chỉ cần nghĩ đến cái này, tâm trạng hắn liền vô cùng tồi tệ, thậm chí rất muốn bóp chết Giản Dao.

Nhân cơ hội này gõ đầu một trận cũng tốt, tránh để cô ta cảm thấy mình dễ bắt nạt.

Bên kia La Hậu đưa Diêu Thi Hàm cưỡi ngựa, vốn dĩ muốn để cô ngồi xe ngựa, nhưng cô nói gì cũng không chịu, đành chỉ có thể ôm cô cùng cưỡi. "La Hậu ca ca, anh nói xem hai người đó còn đến tìm anh gây phiền phức không?" Diêu Thi Hàm nhíu mày có chút lo lắng hỏi.

La Hậu cười lắc đầu: "Cái này anh cũng không biết nữa, có lẽ vậy." "Anh cũng thảm quá, sao lại bị loại người như vậy nhắm trúng chứ?

Có điều anh yên tâm, em nhất định sẽ bảo vệ anh." Diêu Thi Hàm nghiêng đầu nhìn La Hậu vô cùng nghiêm túc nói.

La Hậu sững người, sau đó không nhịn được cười rộ lên: "Được, vậy phiền Hàm Hàm bảo vệ anh nhé." "Không thành vấn đề, cứ giao cho em, em lợi hại lắm đấy." Vương Cẩn Hòa chống tay lên cửa sổ xe, nhìn La Hậu và Diêu Thi Hàm: "Quen biết La Hậu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên em thấy cậu ấy vui vẻ như vậy." Tô Ngọc nhìn ra bên ngoài, quả nhiên thấy cảm xúc khác biệt của La Hậu, cười gật đầu: "Đúng vậy, có điều cậu ấy vui là tốt rồi." La Hậu là người có cảm xúc nội tâm nhất, hiện tại có thể cười phát ra từ tận đáy lòng như vậy, còn có thể nói nhiều hơn, đây đều là những thay đổi tốt, cũng khiến anh vô cùng vui mừng.

Mối hôn sự này không kết sai.

Có Diêu Thi Hàm, La Hậu sẽ trở nên rất khác biệt.

Đây cũng là điều mà anh muốn nhìn thấy.

Nhớ lại lần đầu tiên gặp La Hậu, cậu ấy cái gì cũng không quan tâm, lúc đánh nhau với người khác thì cứ như không cần mạng vậy.

Trừ Nam Kiều bọn họ có thể nói chuyện với cậu ấy ra, những người khác bất kể nói gì cậu ấy cũng sẽ không mở miệng.

Khi đó, ánh mắt cậu ấy mang lại cho anh cảm giác vô dục vô cầu, lúc ra tay lại càng liều mạng, giống như rất muốn chết ngay trong khoảnh khắc tiếp theo dưới tay đối thủ.

Lúc ấy anh đã cảm thấy La Hậu là một người có nhiều tâm sự.

Sau này theo thời gian tìm hiểu mới biết những năm qua La Hậu sống rất khổ cực.

Không phải khổ sở từ gia đình, mà là từ nơi khác.

Sau khi quan hệ với La Hậu tốt hơn, anh bắt đầu có ý thức đối xử tốt với cậu ấy, cũng chính vì điều này mà sau này La Hậu mới chịu nghe lời anh.

Nhìn thấy đứa trẻ vô dục vô cầu năm xưa giờ cũng đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, trong mắt ánh lên sự khao khát đối với cuộc sống, điều này khiến Tô Ngọc rất vui mừng.

Những gì anh làm trước kia đều không phải là vô ích. "La Hậu thay đổi thành thế này, anh rất vui." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa

nói.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn chồng: "Tại sao?" "Bởi vì cậu ấy của lúc đó đã không còn muốn sống nữa, là một đứa trẻ không màng thế sự, lúc ấy cậu ấy còn chưa đến mười lăm tuổi." Tô Ngọc khẽ thở dài, bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, chuyện này cô đúng là chưa từng nghe anh nhắc đến.

Khẽ nhíu mày, Vương Cẩn Hòa nhìn La Hậu đang ở bên ngoài: "Nhưng lần đầu tiên em gặp cậu ấy, cậu ấy đâu có như vậy." Lúc đó La Hậu tuy ít nói, nhưng vẫn mang theo hy vọng với cuộc sống, không nghiêm trọng như Tô Ngọc nói. "Ừ, lúc ở thành Vong Ưu anh đã khai đạo cho cậu ấy rất lâu mới khiến cậu ấy có hy vọng vào cuộc sống, sau này đi theo chúng ta, nhìn thấy nhiều rồi cậu ấy cũng hy vọng có được cuộc sống như thế này." Ban đầu La Hậu thực ra phần nhiều là đứng ngoài cuộc, chỉ là dần dần cậu ấy cũng bắt đầu hòa nhập vào.

Điều này tạo nên sự thay đổi của hiện tại. "Ra là vậy, thế cũng là chuyện tốt, sau này La Hậu sẽ sống rất hạnh phúc." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Hy vọng lớn nhất của họ chính là những người bên cạnh có thể sống tốt. "Em nói đúng." Khoảng mười ngày sau, họ mới đến Ngự Vương phủ.

Lúc đi qua vườn, đào đã lớn lắm rồi.

Diêu Thi Hàm nhìn những quả đào đó mà khiếp sợ: "Tại sao đào này lại to thế?" Thật sự là quá to. "Thế này vẫn còn nhỏ đấy, đợi lúc có thể bán còn to hơn một vòng nữa." Tiểu Bảo nhìn thấy đào lớn là người vui nhất.

Cậu bé cười tít mắt nhìn những quả đào: "Cuối cùng cũng lớn rồi, có điều quả không nhiều lắm." "Đã đủ rồi, năm đầu tiên con biết đủ đi." Tô Ngọc tức giận nói. "Cũng phải." "Đi thôi, về nhà." La Hậu dẫn Diêu Thi Hàm đến nơi cậu ở.

Vừa bước vào, Diêu Thi Hàm đã triệt để thích nơi này. "Anh La Hậu, em thích chỗ này, ở đây đẹp quá." Diêu Thi Hàm đi dạo một vòng rồi mở miệng nói.

Chương 1218

"Thích là được, em xem còn cần chuẩn bị gì không, thiếu cái gì chúng ta đi mua." "Vâng." "Anh La Hậu, chúng ta có cần tìm một đầu bếp không?" Diêu Thi Hàm tìm hiểu xong, biết trong nhà không có đầu bếp, lập tức có chút băn khoăn hỏi.

La Hậu cười lắc đầu: "Không cần." Diêu Thi Hàm ngạc nhiên nhìn La Hậu: "Tại sao?" "Chúng ta sang chỗ anh Ngọc ăn, cơm nước bên đó ngon hơn chúng ta tự nấu." Diêu Thi Hàm nghe xong mắt sáng rực: "Thật hả?" "Thật, đợi tối sang đó em nếm thử mùi vị là biết ngay." Đến nhà họ Diêu, thực ra cậu ăn uống không quen lắm.

Dù sao ở bên Vương Cẩn Hòa bọn họ ăn quen rau củ trồng bằng nước linh tuyền rồi.

Đột nhiên ăn loại rau củ bình thường kia, cứ như ăn rau dại vậy. "Nghỉ ngơi một lát đi." "Vâng." Buổi tối, La Hậu dẫn Diêu Thi Hàm sang chỗ Tô Ngọc, đương nhiên cũng nhìn thấy thú cưng trong nhà.

Diêu Thi Hàm nhìn thấy một con mèo trắng thì thích mê.

Cô bé vẻ mặt hâm mộ nói: "Anh La Hậu, nhà Vương gia còn mèo con không?

Có thể cho chúng ta nuôi một con không?

Em cũng muốn nuôi một con." La Hậu suy nghĩ một chút: "Cái này phải đi hỏi Tiểu Mễ, nếu nó đồng ý thì có thể cho em một con." "Được ạ." La Hậu dẫn Diêu Thi Hàm đi tìm Tiểu Mễ, bên cạnh Tiểu Mễ còn có mấy con mèo con.

Vừa mới sinh không bao lâu. "Tiểu Mễ, sau này có thể tặng một đứa con của mày với Đại Mễ cho tao nuôi không?" La Hậu nghiêm túc thương lượng với Tiểu Mễ.

Tiểu Mễ ngẩng đầu nhìn La Hậu, một lúc lâu sau mới kêu lên một tiếng.

Diêu Thi Hàm mờ mịt nhìn La Hậu, có chút mơ hồ, thế này là đồng ý rồi sao? "Anh La Hậu, nó đồng ý chưa?" Diêu Thi Hàm hỏi.

La Hậu gật đầu: "Đồng ý rồi, đợi cai sữa xong chúng ta có thể mang một con về nhà." Diêu Thi Hàm vui vẻ cười rộ lên: "Hay quá, em thích lắm." Cô bé thích con màu trắng kia, viền mắt còn có một vòng lông đen, nhìn quá đáng yêu.

Chóp đuôi cũng màu đen.

Tiếng kêu non nớt, càng nhìn càng thích. "Thích là được, qua một thời gian nữa là có thể mang về nhà rồi." "Đi, anh dẫn em đi xem Lão Hắc." "Lão Hắc?" "Ừ, một con rùa lớn." Diêu Thi Hàm nhìn thấy Lão Hắc thì chấn động: "To thế này sao?" La Hậu cười gật đầu: "Đúng vậy, nghe chị dâu nói là nó tự bò vào nhà, sau đó Tiểu Bảo thích, trong nhà lại có ao nên nuôi luôn.

Nghe nói mới đến đã đẻ mấy quả trứng, cuối cùng đều ấp ra rùa con rồi, chính là mấy con trên lưng nó đấy, còn con to hơn một chút kia là Tiểu Bảo nhặt được ở suối." Diêu Thi Hàm hiểu rõ gật đầu: "Hóa ra là vậy." Thú cưng trong nhà Vương gia cũng nhiều quá, hơn nữa mỗi một con trông đều không giống bình thường, nhìn là khiến người ta thích. "La Hậu, dẫn Hàm Hàm qua ăn cơm." "Đến đây." Lúc ăn cơm, Diêu Thi Hàm mới biết tại sao La Hậu lại muốn ăn ở đây, thật sự là quá ngon. "Ngon quá đi mất." "Thích thì ăn nhiều chút, có gì muốn ăn cứ nói với nhà bếp, bảo họ làm, không cần khách sáo." Mắt Diêu Thi Hàm lập tức sáng lên, chỉ là quay đầu nhìn La Hậu, im lặng hỏi xem có được không. "Được mà." "Cảm ơn Vương phi." "Em là vị hôn thê của La Hậu, cứ giống cậu ấy gọi bọn chị là anh chị đi." Gọi

Vương gia Vương phi nghe gượng gạo quá.

Diêu Thi Hàm có chút thụ sủng nhược kinh, ghé sát vào người La Hậu, nhỏ giọng hỏi: "Được không anh?" La Hậu gật đầu: "Được, chị dâu người rất tốt, sau này em sẽ biết." Vương Cẩn Hòa đối với mấy người bọn họ đều rất chiếu cố, sẽ không để ý cái này.

Khách sáo quá ngược lại sẽ khiến chị dâu cảm thấy không tự nhiên. "Cảm ơn chị dâu." Thấy La Hậu nói vậy, Diêu Thi Hàm mới yên tâm.

Vương Cẩn Hòa hài lòng gật đầu: "Thế mới đúng chứ." Tô Ngọc không xen vào, nghe hai người nói chuyện bên cạnh, thỉnh thoảng gắp thức ăn cho Vương Cẩn Hòa. "Nghỉ ngơi mấy ngày, em cũng nên đi xem xưởng và thư viện xây dựng thế nào rồi." Nói xong cô nhìn Diêu Thi Hàm, nhìn đến mức khiến cô bé có chút ngại ngùng: "Chị dâu có việc gì sao?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Chị đúng là có chút việc muốn tìm em." "Chị dâu cứ nói ạ." Diêu Thi Hàm lập tức ngồi thẳng lưng, nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa, chờ nghe xem cô có việc gì.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc lại chăm chú này của Diêu Thi Hàm, khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, thực ra cũng không cần căng thẳng thế đâu.

Cô chỉ muốn tìm người giúp đỡ thôi mà, lại không có ý gì khác. "Hàm Hàm, em không cần căng thẳng thế đâu." "Chị dâu cứ nói đi ạ." Diêu Thi Hàm cảm thấy Vương Cẩn Hòa nói chuyện này vào lúc này chắc chắn là có việc quan trọng.

Nếu không cũng sẽ không như vậy. "Chị có xây một cái thư viện, sau này sẽ mở lớp, cũng sẽ có các cô nương cùng đi học, em có muốn đến làm cô giáo không?" Vương Cẩn Hòa thấy Diêu Thi Hàm như vậy cũng không giấu giếm, nói ra suy nghĩ của mình.

Diêu Thi Hàm lập tức ngây người, ngốc nghếch nhìn Vương Cẩn

Hòa.

Bảo cô bé làm giáo viên nữ?

Cô bé thật sự làm được sao?

Diêu Thi Hàm có chút chần chừ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chị dâu, em làm được sao?" Đây là lần đầu tiên Diêu Thi Hàm nghi ngờ năng lực của mình.

Cô bé chưa từng làm phu tử, cũng chưa từng dạy người khác, hơn nữa cô bé mới mười lăm tuổi, như vậy có phải không tốt lắm không? "Em chắc chắn làm được." Diêu Thi Hàm là một cô bé vô cùng xuất sắc, chỉ là dạy trẻ con trong thôn đọc sách nhận mặt chữ, cô bé chắc chắn không thành vấn đề.

Diêu Thi Hàm vẫn có chút không dám, suy nghĩ một chút rồi nói: "Chị dâu, có thể cho em suy nghĩ một chút không?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đương nhiên là được, em cứ suy nghĩ kỹ đi, còn một khoảng thời gian nữa mới bắt đầu, không cần gấp gáp quá đâu." Diêu Thi Hàm nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy thì yên tâm: "Vậy thì tốt, em sẽ suy nghĩ thật kỹ." La Hậu đối với việc này có chút ngạc nhiên, không biết mục đích chị dâu làm vậy là gì.

Cậu có thể khẳng định, Vương Cẩn Hòa sẽ không vô duyên vô cớ nói chuyện này, cô nói vậy chắc chắn là có mục đích.

Còn là gì thì sau này mới biết được.

Ăn cơm xong Diêu Thi Hàm cùng La Hậu trở về, trên đường về cô bé có chút băn khoăn nhìn La Hậu: "Anh La Hậu, anh nói xem em có nên đồng ý với chị dâu không?" Không đồng ý thì có phải không tốt lắm không? "Em có muốn đi không?" La Hậu hỏi ngược lại.

Diêu Thi Hàm có chút ngại ngùng: "Đối với chuyện này em cũng khá hứng thú." "Chỉ cần hứng thú thì hãy nghiêm túc suy nghĩ một chút, chỉ cần em muốn đi anh cũng ủng hộ em." La Hậu nói ra suy nghĩ của mình.

Diêu Thi Hàm nghĩ cũng đúng là vậy, bèn gật đầu đồng ý. "Vâng, em sẽ suy nghĩ thật kỹ, sau đó mới đưa ra quyết định." Chuyện này quá quan trọng, cô bé nhất định phải suy nghĩ thận trọng, không thể đồng ý xong rồi vài ngày lại bỏ dở giữa chừng, thế chắc chắn là không được. "Em cứ từ từ suy nghĩ, ít nhất còn một tháng nữa, chúng ta không vội." La Hậu kéo Diêu Thi Hàm đi về. "Vâng." Bên kia, Tô Ngọc cũng đang hỏi Vương Cẩn Hòa về chuyện này. "Tiểu Hòa, em nghĩ thế nào mà lại để Diêu Thi Hàm đến thư viện làm phu tử?" Năng lực của Diêu Thi Hàm quả thực có thể đảm nhiệm, nhưng anh vẫn muốn biết mục đích Vương Cẩn Hòa làm vậy là gì.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Em có thể nhận ra Hàm Hàm đến đây có chút hoảng loạn không biết làm sao, dù sao cũng rời khỏi vòng an toàn của mình, muốn thích nghi lại với một môi trường mới thực ra cũng khá phiền phức, cho nên em muốn thông qua chuyện này để con bé nhanh chóng có cảm giác quy thuộc với nơi này, như vậy con bé sẽ thoải mái hơn nhiều." "Đồng thời cũng là tìm việc cho con bé làm, để con bé nhanh chóng thích nghi với nơi này." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc không ngờ Vương Cẩn Hòa lại suy tính đến điều này.

Bọn họ thấy Diêu Thi Hàm vẫn rất thích nơi này, còn những cái khác họ lại không suy xét nhiều.

Ai mà ngờ Diêu Thi Hàm cũng sợ hãi đối với nơi xa lạ chứ.

Làm như vậy, quả thực có thể khiến Diêu Thi Hàm thích nghi tốt hơn, ít nhất thì cũng có thể khiến La Hậu hoàn toàn yên tâm.

Ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: "Là bọn anh sơ suất rồi." Dù nói thế nào Diêu Thi Hàm cũng chỉ là một cô bé mười lăm tuổi, lần đầu tiên đi xa nhà, cho dù bên cạnh có La Hậu đi cùng, đối với nơi này ít nhiều vẫn có chút sợ hãi.

Có Vương Cẩn Hòa giúp đỡ, ngược lại yên tâm hơn.

Chương 1219

"Các anh đều là đàn ông con trai, không biết những chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc, cười như không cười nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, Tiểu Hòa cũng thật biết tìm cớ cho anh. "Em nói đúng." "Nghỉ ngơi thôi, mệt mỏi bao nhiêu lâu rồi." "Được." Ngày hôm sau La Hậu qua đây, biết được mục đích của Vương Cẩn Hòa, trong lòng vô cùng cảm kích cô, ngoài ra còn cảm thấy ảo não, cho rằng mình thân là vị hôn phu lại không nhận ra tâm trạng của vị hôn thê, điều này quá là không nên. "Được rồi không cần tự trách, cùng là phận nữ nhi, chị dâu cậu hiểu Thi Hàm hơn cũng là bình thường, sau này cậu quan tâm nhiều hơn chút là được." Nhìn dáng vẻ ảo não của La Hậu, Tô Ngọc biết cậu đang nghĩ gì, an ủi nói. "Vâng." La Hậu vì để Diêu Thi Hàm thả lỏng bản thân, liền đưa cô bé đi dạo rất nhiều nơi.

Còn Vương Cẩn Hòa thì đến nhà thôn trưởng Giang.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa tới, thôn trưởng Giang có chút kích động: "Vương phi, cô về rồi." "Gần đây thế nào ạ?

Bông vải vẫn tốt chứ?" "Đều rất tốt, nhìn lúa ngoài đồng càng mọc càng tốt, tâm trạng chúng tôi cũng tốt hơn nhiều, đối với cuộc sống cũng tràn đầy hy vọng." Nhất là bông vải này, càng lớn càng tốt, bọn họ đều đã bắt đầu mong chờ lúc thu hoạch rồi.

Nghĩ thôi cũng thấy kích động. "Vậy thì tốt, xưởng và thư viện xây thế nào rồi?" "Xưởng đã xong rồi, chỉ là bên thư viện còn cần chút thời gian." Nói đến chính sự, biểu cảm của thôn trưởng Giang trở nên nghiêm túc, báo cáo với Vương Cẩn Hòa những chuyện gần đây.

"Đi thôi, cháu cũng qua đó xem thử." "Được." Thôn trưởng Giang cùng Vương Cẩn Hòa qua xem thư viện.

Khung sườn đại khái đã dựng xong, có điều vẫn còn một số chi tiết cần chuẩn bị kỹ lưỡng. "Vương phi tới rồi." Những người đang làm việc ở đó thấy Vương Cẩn Hòa đến liền nhao nhao nhiệt tình chào hỏi.

Theo Vương phi xây nhà, bọn họ đều đã kiếm được không ít tiền, mỗi nhà đều có một người qua đây, nhà nào cũng được chiếu cố.

Vương phi thật sự quá tốt. "Vương phi, viện tử đã xây xong rồi, chỉ còn lại mọi thứ bên trong, có khả năng đến lúc đó sẽ hơi phiền phức." Người cai thầu thấy Vương Cẩn Hòa đến liền vội vàng đi tới nói. "Không sao, cứ từ từ làm, tôi bên này không vội, dự định đầu năm sau mới khai giảng, làm xong trước lúc đó là được." Vương Cẩn Hòa vô tư nói.

Thư viện này cô vốn dĩ cũng không định dùng nhanh như vậy.

Đều chuẩn bị cho năm sau mới dùng.

Năm nay chẳng qua là chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Phòng khi đến lúc đó lại luống cuống tay chân.

Người cai thầu nghe vậy lập tức yên tâm: "Vương phi yên tâm, không cần lâu như vậy đâu, thêm hai tháng nữa là cơ bản có thể hoàn thành." "Vậy thì được." Vương Cẩn Hòa nhìn quanh một chút, phát hiện bọn họ làm quả thực khá tốt, cũng không nói gì thêm: "Mọi thứ đều làm rất tốt, cứ theo tiến độ này là được." "Vâng ạ." Xem xong bên này, Vương Cẩn Hòa nhờ thôn trưởng Giang dẫn cô đi xem những thứ khác.

Ví dụ như bông vải mọi người trồng.

Nhìn bông đang trồng, Vương Cẩn Hòa vẫn khá hài lòng, trồng đều rất tốt.

Đợi bông thu hoạch xong là có thể bắt đầu làm chỉ bông và những thứ khác. "Vương phi thấy thế nào?

Chúng tôi trồng vẫn ổn chứ?" Thôn trưởng Giang nhìn Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy căng thẳng hỏi.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đương nhiên là được, trồng đều rất tốt." "Vậy thì tốt." Thôn trưởng nghe xong lập tức yên tâm.

Chỉ cần Vương phi nói tốt thì nhất định là tốt.

Vương Cẩn Hòa đi dạo một vòng trong thôn xong thì rời đi, lúc đi thôn trưởng còn tiễn một đoạn đường rất xa. "Thôn trưởng không cần tiễn nữa đâu, bọn cháu về trước đây." "Được." Thôn trưởng vừa về đến trong thôn, mắt bá tánh đã sáng lấp lánh: "Thôn trưởng, Vương phi qua đây có việc gì không?" "Vương phi chỉ qua xem những thứ chúng ta trồng thôi, cô ấy nói chúng ta trồng rất tốt." Thôn trưởng vẻ mặt đắc ý nói.

Thôn dân nghe xong cũng vô cùng vui mừng: "Thật hả?

Tốt quá rồi." Vương Cẩn Hòa trừ đi thôn Giang Hà ra, còn đến thôn Thượng Gia.

Đến nơi, người trong thôn ngẩn ra một chút, rồi đi lên nói chuyện với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cùng họ đi xem bông vải đã trồng.

Khi nhìn thấy bông của mấy nhà, lông mày cô khẽ nhíu lại: "Không có ai đến dạy các người cách trồng sao?" Người bên cạnh ngẩn ra, ngạc nhiên gật đầu: "Có mà." "Đã có người qua dạy các người cách trồng bông, tại sao bông của các người còn có thể trồng thành cái dạng này?" Vương Cẩn Hòa chỉ vào những cây bông phát triển cực kém trong ruộng, nhíu mày hỏi. "Chúng tôi đều trồng theo họ dạy mà." "Các người chắc chứ?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn người nói chuyện, lạnh lùng hỏi.

Đối phương lập tức im bặt, đây là ruộng nhà hắn, hắn có trồng tử tế hay không, trong lòng hắn rất rõ.

Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi nhìn đối phương, lạnh lùng nói: "Các người tưởng hạt giống của tôi là từ trên trời rơi xuống hả?

Hay là cảm thấy người của tôi rảnh rỗi lắm?

Có thể đi theo các người cùng làm càn?" "Các người muốn trồng thế nào tôi cũng không quản nữa, nhưng các người nhớ cho kỹ, nếu lúc thu hoạch mà bông của các người không có sản lượng cao như thôn Giang Hà, thì cũng đừng đến chỗ tôi mà nói này nói nọ." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói, vô cùng bất mãn với chuyện này.

Họ làm thế này chính là đang lãng phí thời gian của người bên cạnh cô. "Vương phi, chúng tôi đều có trồng theo đàng hoàng mà." Người bên cạnh thấy Vương Cẩn Hòa tức giận vội vàng mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi: "Được, muốn kiếm tiền thì trồng cho tử tế, không muốn kiếm tiền thì tùy các người làm thế nào thì làm, hạt giống năm sau có những người tôi sẽ không cấp cho nữa." Nói xong Vương Cẩn Hòa xoay người bỏ đi, cô quả nhiên không nên đến thôn Thượng Gia, vừa đến nhìn thấy bông họ trồng là cô đã vô cùng tức giận.

Bên thôn Giang Hà cũng là người của cô qua dạy, sao người ta lại trồng tốt như thế, còn bọn họ lại trồng thành cái dạng quỷ quái này?

Hơn nữa còn không chỉ một người như vậy.

Mà là rất nhiều nhà.

Thôn trưởng lẽ nào không biết tính nghiêm trọng của sự việc này?

Nhưng cũng chẳng sao, nếu bọn họ đã muốn như vậy, thì sau này không có được thu hoạch tốt cũng đừng qua đây gây sự.

Người thôn Thượng Gia nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi, cũng biết cô tức giận rồi, quay đầu nhìn đám thôn dân kia, bất mãn nói: "Các người nếu đắc tội Vương phi, khiến chúng tôi không thể tiếp tục đi theo Vương phi kiếm tiền, chuyện này chúng tôi không để yên cho các người đâu." "Trước đó đã bảo các người trồng cho tử tế, nhưng các người một chút cũng không nghe, bây giờ hay rồi, vui chưa?

Nhìn xem đã chọc Vương phi tức giận đến mức nào kìa." "Được rồi, chuyện này chúng ta không cần nói nhiều, hậu quả tự gánh là được." Vương phi đã giúp bọn họ nhiều như vậy, cấp hạt giống, cho người qua dạy tận tay, nếu như vậy mà bọn họ còn không trồng tốt, thì đó là vấn đề của chính bọn họ.

Hắn ta lại còn mặt mũi nói cái gì mà trồng theo người của Vương phi dạy.

Đây không phải là đánh vào mặt Vương phi sao? "Các người muốn nịnh bợ cô ta thì tự đi mà nịnh, đừng đến tìm chúng tôi, coi chúng tôi là kẻ ngốc hả?

Đuổi ai đi đấy?

Tôi vốn dĩ là trồng theo họ dạy, mọc thành thế này là lỗi của họ." Người không trồng tử tế thẹn quá hóa giận nói.

Chương 1220

Người thôn Thượng Gia nhìn nhau, cảm thấy hắn ta điên rồi. "Câu này ông có bản lĩnh thì đi nói với Vương phi ấy, chúng tôi vẫn nên tránh xa một chút, kẻo sau này bị liên lụy." "Nói không sai, chúng tôi còn trông cậy đi theo Vương phi kiếm thêm chút tiền đây, chúng ta mau đi thôi." Ban đầu bọn họ cũng không tin bông vải có thể có sản lượng như vậy, nhưng theo thời gian trôi qua, bọn họ đã tin rồi.

Bọn họ cũng không phải chưa từng trồng bông, nhưng chưa bao giờ trồng được tốt như thế.

Hiện tại họ đã có thể xác định, bông này thật sự có sản lượng như Vương phi nói.

Cho dù không có, thì cũng sẽ không thiếu đi đâu được.

Kể cả năm nay trồng không nhiều, nhưng cũng có thể kiếm được kha khá.

Bọn họ không muốn đắc tội Vương phi vào lúc này, đến lúc đó mới thật sự là được không bù nổi mất.

Bọn họ muốn tìm đường chết thì tự đi mà đi, bọn họ không muốn đi theo.

Vương Cẩn Hòa vừa về, Tô Ngọc đã cảm giác được cô rất tức giận, hơn nữa không phải tức giận bình thường. "Sao vậy?

Đi ra ngoài một chuyến về lại không vui thế?" Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh.

Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện ở thôn Thượng Gia, tâm trạng liền vô cùng tồi tệ: "Hôm nay em trừ đi thôn Giang Hà ra, còn đi một chuyến đến thôn Thượng Gia, kết quả em đến nơi phát hiện có mấy nhà trồng bông căn bản không ra gì..." Cô không thiếu mấy nhà này trồng bông cho cô.

Nhưng rất tức giận thái độ này của họ.

Hạt giống là do chính bọn họ cầu xin, cô đã cho, cũng cử người qua dạy, kết quả cuối cùng lại nhận được kết quả như vậy? "Sao lại thế?" Tô Ngọc ngồi thẳng dậy, kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa kể lại sơ lược sự việc cho Tô Ngọc, Tô Ngọc nghe xong khẽ nhíu mày, anh nhìn Vương Cẩn Hòa lo lắng hỏi: "Em định làm thế nào?" "Còn có thể làm thế nào?

Nếu người ta đã không coi ra gì, em còn gì để nói chứ?" Cô cũng không phải kẻ ngốc nhiều tiền, tùy tiện để người ta bắt nạt. "Trong lòng em biết rõ là được." "Sang năm hạt giống cho mấy người này em sẽ không cấp nữa." Thôn Thượng Gia tuy có người trồng bông cũng rất tốt, nhưng chuyện của cái thôn đó thực sự khiến cô vô cùng không vui.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa là biết cô giận rồi. "Chuyện này em phụ trách, em tự xem mà làm, anh sẽ không can thiệp." Tô Ngọc cười nói.

Anh biết Vương Cẩn Hòa trước đó chịu cấp hạt giống cho thôn Thượng Gia đã là ân huệ lớn nhất, kết quả người này lại còn không biết điều như vậy. "Em vốn dĩ định cho họ một cơ hội, ai ngờ cho cơ hội rồi mà thái độ lại như thế?

Hơn nữa còn nói với em là học theo người của chúng ta trồng mới thành ra như vậy." Không trồng tử tế thì cứ nói thẳng là không, hà tất gì phải thế?

Thái độ như vậy chỉ khiến cô càng thêm không vui.

Vấn đề của bản thân lại không nghiêm túc đối mặt, ngược lại đẩy cho người khác, đây là dáng vẻ nên có của người muốn làm việc sao? "Vậy sau này đừng quan tâm đến đám người đó nữa, cơ hội cho rồi mà không nắm bắt, thế thì thôi." Tô Ngọc cũng không ngờ đám người này lại đi đến nước này, làm vậy quả thực hơi quá đáng.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày gật đầu: "Anh nói đúng, em cũng nghĩ như vậy." Sau này người thôn Thượng Gia thế nào, thì xem tạo hóa của họ vậy.

Cô cũng sẽ không đặt quá nhiều tâm tư lên người họ nữa.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ bất mãn của Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo ý cười, xem ra lần này là giận thật rồi.

Vươn tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, trong mắt ánh lên ý cười: "Xem ra là giận thật rồi." "Không thì còn là giả được à?" Vương Cẩn Hòa bực dọc nói. "Bên thôn Giang Hà thế nào?" Tô Ngọc vô cùng sáng suốt lựa chọn chuyển chủ đề.

Nhắc đến thôn Giang Hà, tâm trạng Vương Cẩn Hòa tốt hơn một chút: "Bá tánh bên thôn Giang Hà đều rất tốt, họ trồng đều rất ổn." Năm nay bá tánh thôn Giang Hà chắc là kiếm được không ít tiền, có điều đây đều là những gì họ xứng đáng được hưởng. "Thế là được rồi, người thôn Thượng Gia là dạng gì, chẳng phải em đã biết rồi sao?

Không cần để ý nhiều thế." Tô Ngọc khẽ thở dài, anh biết Vương Cẩn Hòa hy vọng bá tánh bên này có thể sống sung túc. "Em đều biết." Chính vì biết nên trong lòng mới có chút phản cảm.

Dựa vào vai Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Vốn dĩ định từ từ đưa bá tánh quận Dụ Hòa sống những ngày tháng tương đối tốt, kết quả có những người thực sự là kéo không nổi." Kể từ khi cô bắt đầu dẫn dắt người bên cạnh kiếm tiền, chưa từng xuất hiện tình huống như vậy.

Cô muốn giúp người ta sống tốt, kết quả lại giúp không nổi.

Cô có lòng nhưng kết quả có người lại không coi đó là chuyện quan trọng. "Người trong thiên hạ biết bao nhiêu, đa số vẫn có thể nắm bắt cơ hội này, còn những kẻ tự cho là đúng kia, chúng ta cũng không cần quản nữa." Quản quá nhiều, cuối cùng kết quả nhận được chưa chắc đã tốt.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ lời Tô Ngọc nói, rất nhanh liền gật đầu đồng ý: "Anh nói đúng." Nghĩ thông suốt rồi, Vương Cẩn Hòa cũng mặc kệ đám người này, họ muốn làm gì thì làm, sau này sống không tốt thì cũng là chuyện của bản thân họ. "Có muốn đi ra ruộng dưa xem thử không?" Tô Ngọc nhìn dáng vẻ không mấy hứng thú của Vương Cẩn Hòa, mở miệng hỏi. "Lần trước em đi xem, dưa hấu đã mọc rất to rồi." Vương Cẩn Hòa nghe vậy lập tức quên béng chuyện trong thôn, vui vẻ kéo Tô Ngọc đi xem dưa hấu: "Chúng ta đi xem thử." "Được." Nhìn cảm xúc Vương Cẩn Hòa trong nháy mắt được chuyển dịch, trên mặt Tô Ngọc mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Hai người đi đến ruộng dưa, dưa hấu trong ruộng quả nhiên đã mọc rất to. "Khá lắm, thêm một hai tháng nữa chắc là ăn được rồi." Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu mong chờ dáng vẻ khi dưa hấu chín. "Muốn ăn rồi à?" "Đương nhiên." "Tướng công, đợi tình hình quận Dụ Hòa tốt hơn một chút, bọn trẻ bên cạnh đều lớn thêm một chút nữa, chúng ta đi ra ngoài dạo chơi nhé?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc hiểu Vương Cẩn Hòa muốn nói gì, cười gật đầu: "Được, đều nghe theo em." Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc đi đến ruộng dâu tây, nhìn dâu tây phát triển không tệ cũng rất vui mừng. "Nhoáng cái em đến đây đã bao nhiêu năm rồi." Vương Cẩn Hòa cảm thán nói.

Từ Tạ Gia thôn đến nơi này, bên cạnh luôn có Tô Ngọc đi cùng, còn có bốn đứa trẻ ngoan ngoãn, cảm giác này thật sự khá tốt. "Em chưa từng nghĩ sẽ có một ngày mình sống hạnh phúc thế này." Câu này cũng không phải nói đùa, kiếp trước cô cũng từng nghĩ có một ngày có thể sẽ tùy tiện tìm một người kết hôn, chỉ là không ngờ cô đến cổ đại, lại có được một người tướng công sủng cô như đứa trẻ thế này.

Tô Ngọc khóe miệng khẽ nhếch, anh cũng không ngờ mình trọng sinh một lần còn có thể sở hữu một người thê tử như vậy, cùng với ba đứa con.

Vươn tay kéo Vương Cẩn Hòa về phía mình, Tô Ngọc mỉm cười: "Anh cũng không ngờ có một ngày sẽ sở hữu một người thê tử xuất sắc như vậy, còn có bốn đứa con ngoan ngoãn hiểu chuyện." Điều này vào lúc anh trọng sinh trở về căn bản chưa từng nghĩ tới.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, hóa ra suy nghĩ của bọn họ đều giống nhau.

Đều sẽ cảm thấy cuộc sống này không chân thực lắm.

Chỉ là theo thời gian trôi qua, cuộc sống của cô dần tốt lên, điều này khiến cảm giác chênh lệch trong lòng cô cũng đỡ hơn nhiều.

Ít nhất sẽ không còn nghi ngờ đây là một giấc mơ, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên ôm chặt lấy Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn anh, kiễng chân hôn lên cằm anh một cái: "Tô Ngọc, cảm ơn anh." Tô Ngọc sững sờ, đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa hôn anh ở bên ngoài như vậy, cho dù chỉ là cằm, cũng khiến anh vô cùng thỏa mãn.

Chương 1221

"Người nên nói cảm ơn là anh mới đúng." Nếu không có sự xuất hiện của Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo, có lẽ một ngày nào đó anh sẽ bị lệ khí của chính mình nuốt chửng. "Trước khi gặp em, anh bất cứ lúc nào cũng có thể mất kiểm soát, sau khi gặp em, có sự tồn tại của em và Tiểu Bảo, khiến anh nỗ lực đi khống chế chính mình." Trước khi gặp Vương Cẩn Hòa, điều anh nghĩ nhiều nhất chính là trước khi mất kiểm soát sẽ xử lý vợ chồng Dương San San.

An bài ổn thỏa cho ông nội, anh trai và những người bên cạnh, như vậy cho dù anh mất kiểm soát, chết rồi cũng mãn nguyện.

Đặc biệt là sau khi ký ức kiếp trước của anh dần thức tỉnh, luồng sát khí trong lòng anh liền trở nên vô cùng khó khống chế.

Nhưng sau khi gặp Vương Cẩn Hòa thì khác, anh có sự mong chờ đối với cuộc sống.

Anh thích đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa, cho dù chỉ là đi theo cô ra ruộng dưa đi dạo, hoặc là ở trong bếp giúp Vương Cẩn Hòa nhặt rau.

Lúc Vương Cẩn Hòa bận, anh sẽ chơi với Tiểu Bảo, dạy Tiểu Bảo đọc sách nhận mặt chữ, điều này đối với anh mà nói cũng là một cách thả lỏng rất tốt. "Lúc đó anh chỉ thích ở bên cạnh em và Tiểu Bảo, cho dù không làm gì cả, cứ yên tĩnh ở bên cạnh như vậy cũng được." Tô Ngọc khẽ nói. "Điều đó sẽ khiến anh cảm thấy rất bình yên." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, lại là như vậy sao? "Sau này chúng ta cũng sẽ luôn ở bên nhau như vậy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Đương nhiên, đợi Tiểu Bảo có thể độc đương một phía, bọn trẻ đều lớn rồi, chúng ta có thể nghỉ hưu sớm, đến lúc đó em muốn đi đâu anh đều đi cùng em." Trong mắt Tô Ngọc là sự dịu dàng không tan.

Anh chưa từng nghĩ mình có một ngày lại hứng thú với chuyện dưỡng già như vậy.

Từ lúc quen biết, bọn họ đã muốn đi khắp nơi dạo chơi, kết quả vẫn luôn không có cơ hội này.

Hiện tại bọn trẻ bên cạnh dần nhiều lên, anh tự nhiên không thể buông tay mặc kệ.

Chỉ có thể dạy dỗ cho tốt. "Sau này em muốn đi những đâu?" Tô Ngọc hỏi Vương Cẩn Hòa.

Nếu Vương Cẩn Hòa có nơi muốn đi, anh sẽ bắt đầu chuẩn bị, đến lúc đó đưa Vương Cẩn Hòa cùng đi. "Em đều được, nếu có thể em muốn về Tạ Gia thôn, về nơi chúng ta quen nhau lúc đầu." Sau khi đi dạo một vòng, cô vẫn muốn quay lại nơi thuộc về họ.

Nơi đó chứa đựng rất nhiều hồi ức của cả hai.

Tuy nơi này sau này cũng sẽ rất tốt, nhưng cô luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Tạ gia thôn bên kia đối với cô mới là nơi có tình cảm sâu sắc nhất.

Tô Ngọc ngẩn người, không ngờ yêu cầu cuối cùng của Vương Cẩn Hòa lại là điều này.

Ánh mắt mang theo ý cười, hắn nhìn Vương Cẩn Hòa đầy sủng nịch: "Được, em nói gì thì là cái đó." "Sau này chúng ta chơi mệt rồi thì về Tạ gia thôn, nhớ con thì đến thăm con." Tô Ngọc nghĩ đến những ngày tháng sau này, trong lòng cũng bắt đầu mong chờ.

Nhưng đó là chuyện của hơn mười năm sau.

Hiện tại vẫn còn sớm. "Tuy nói là vậy, nhưng chúng ta bây giờ nghĩ đến chuyện này vẫn còn hơi sớm.

Dù sao vương vị này còn chưa giao cho Tiểu Bảo mà.

Mọi chuyện đợi Tiểu Bảo kế thừa vương vị xong rồi hãy đi đi." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Anh nói đúng, giờ nghĩ chuyện này còn quá sớm." Buông Vương Cẩn Hòa ra, nhìn quanh một lượt, trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười: "Có muốn đi xem xung quanh không?" "Được thôi." Hai người nắm tay nhau đi dạo tứ phía, nhìn nơi này dần dần tốt lên, tâm trạng cũng trở nên vui vẻ.

Khi hai người quay về, đám Tiểu Bảo đang chơi đùa, thấy hai người về, vẻ mặt Tiểu Bảo có chút quái dị.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo cứ nhìn chằm chằm mình, khẽ nhướng mày: "Làm gì thế?" "Con cảm thấy con có thể nỗ lực thêm chút nữa." Tiểu Bảo đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, vậy là có ý gì? "Rồi sao nữa?" Tô Ngọc thấy hứng thú, rất muốn xem rốt cuộc con trai đang nghĩ gì.

Rồi sao?

Tiểu Bảo quan sát vợ chồng Tô Ngọc, cực kỳ nghiêm túc nói: "Rồi để cha mẹ dưỡng lão sớm." "..." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tiểu Bảo.

Họ đúng là cảm ơn Tiểu Bảo thật đấy.

Họ mới hơn hai mươi tuổi, nó đã nghĩ đến việc cho họ dưỡng lão rồi.

Thấy hai người rõ ràng là cạn lời, Tiểu Bảo hừ một tiếng: "Đừng tưởng con không biết, hai người cũng muốn đi chơi." Tô Ngọc không nhịn được bật cười, thằng bé Tiểu Bảo này nói không sai, họ quả thực đã nghĩ xong chuyện dưỡng lão, có điều bị con trai nói toạc ra như vậy, ít nhiều vẫn có chút ngại ngùng. "Con trai, con biết là được rồi, nói ra làm gì?" Tiểu Bảo lườm một cái kém duyên, bực bội nói: "Không nói ra thì coi như không biết à?

Cha, cha thế này gọi là tự lừa mình dối người đấy." "..." Tô Ngọc phát hiện đứa con trai này vậy mà biết cách làm hắn cứng họng rồi.

Quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang cười không ngớt bên cạnh, Tô Ngọc nói với giọng nguy hiểm: "Tiểu Hòa vui lắm sao?" Vương Cẩn Hòa cười ha ha: "Em đúng là rất vui." Tô Ngọc thấy bộ dạng hai mẹ con đều hùa vào bắt nạt mình, trong lòng có chút bất lực, vợ và con trai mình, ngoài cưng chiều ra thì còn biết làm sao?

Vươn tay nhéo má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bực bội nói: "Em cứ hùa theo con bắt nạt anh đi." "Chúng ta mới là một phe, thế mà em lại giúp con bắt nạt anh?" Tô Ngọc càng nghĩ càng thấy không vui, đây còn là vợ mình không vậy?

Tiểu Bảo cười hì hì: "Cha, cha mà cũng đi mách lẻo với mẹ, có thấy xấu hổ không hả." "..." Đứa con trai này không muốn nuôi nữa thì làm thế nào?

Đưa mắt nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt mang theo vẻ thâm tư, xem ra hắn phải nghĩ cách xử lý Tiểu Bảo một chút, để nó biết ai mới là cha.

Tiểu Trí thấy ánh mắt ý vị không rõ của Tô Ngọc, vươn tay kéo Tiểu Bảo qua: "Cậu đừng chọc cha giận nữa, nhìn biểu cảm của cha kìa, cậu mà nói thêm vài câu nữa là cha sẽ xử lý cậu đấy." Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không dám tin hỏi: "Cha nhỏ mọn thế sao?" Tiểu Trí đưa tay ôm trán, Tiểu Bảo rốt cuộc có hiểu lầm gì về tính thù dai của cha không vậy? "Tiểu Bảo, cậu quên mất chuyện cha rất thù dai rồi à?" Tiểu Trí cạn lời nói.

Rốt cuộc Tiểu Bảo nghĩ cái gì thế?

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, nhìn dáng vẻ cười như không cười của Tô Ngọc, khẽ ho một tiếng, toi đời rồi.

Cậu bé thật sự quên mất chuyện cha thù dai.

Giờ xin lỗi còn kịp không?

Nhìn biểu cảm thay đổi liên tục của Tiểu Bảo, Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị.

Không biết Tiểu Bảo sẽ làm thế nào đây? "Cha, con sai rồi." Trong lúc Tô Ngọc đang nghĩ xem Tiểu Bảo sẽ làm gì, cậu bé đột nhiên buông một câu xin lỗi.

Câu xin lỗi khiến Tô Ngọc cười ngất, ngay cả Vương Cẩn Hòa cũng nhịn không được bật cười.

Tô Ngọc đưa tay nhéo má Tiểu Bảo: "Hèn thế?" Tiểu Bảo vô tội nhìn Tô Ngọc, cậu bé không phải hèn, chỉ là lo lắng sau này Tô Ngọc tìm mình gây phiền phức thôi.

Cho nên cúi đầu đúng lúc cũng chẳng sao cả.

Chương 1222

Đây gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. "Yên tâm, không tìm con gây phiền phức đâu." Tô Ngọc tâm trạng vui vẻ nói.

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cha, thật sao?

Cha thật sự không tìm con gây phiền phức?" Cha trở nên dễ nói chuyện như vậy từ bao giờ thế?

Khiến cậu bé có chút không thích ứng kịp.

Thấy bộ dạng này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc cũng cạn lời: "Sao?

Không tìm con gây phiền phức con còn không vui à?

Thế thì thôi, chúng ta..." "Cảm ơn cha." Nói xong kéo Tiểu Trí chạy biến, hoàn toàn không cho Tô Ngọc cơ hội nói tiếp.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ Tiểu Bảo kéo Tiểu Trí chạy trốn, cuối cùng không nhịn được cười ha hả.

Tiểu Bảo thế này, vị chi cũng quá đáng yêu rồi chứ?

Thật sự quá thú vị.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, người này hết thuốc chữa rồi, đến con trai cũng bắt nạt. "Em thấy anh hết thuốc chữa rồi, đến con trai cũng có thể bắt nạt." Tô Ngọc cười khẽ: "Anh đây không gọi là bắt nạt con trai, cùng lắm chỉ là trêu con một chút thôi." Tiểu Bảo đã đi xa nghe thấy tiếng cười của Tô Ngọc, vỗ trán một cái, quay đầu nhìn Tiểu Trí bên cạnh, vẻ mặt một lời khó nói hết: "Ca ca, có phải mình bị cha tính kế rồi không?" Nghe tiếng cười kia muốn bao nhiêu càn rỡ có bấy nhiêu càn rỡ.

Đây chính là cha ruột, thế mà cha lại có thể làm ra chuyện này sao?

Có phải quá đáng rồi không?

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo giờ mới phản ứng lại cũng thấy rất buồn cười.

Tiểu Bảo có phải hơi quá ngây thơ rồi không?

Vậy mà cũng hỏi ra câu này được. "Cha vậy mà lại trêu mình?" Tiểu Bảo vẫn cảm thấy vô cùng khó tin.

Đây còn là cha ruột không? "Không phải cha ruột thì đâu có làm ra được chuyện này." Tiểu Trí ở bên cạnh nhịn cười nói. "..." Lần này đến lượt Tiểu Bảo cạn lời.

Cậu bé hình như hiểu được cảm giác của cha vừa nãy rồi. "Ca ca, chúng ta đi." Cậu bé không muốn đến trước mặt cha nữa, cứ đến trước mặt cha là lại lo lắng mình sẽ cãi nhau với cha.

Thôi bỏ đi, đợi tâm trạng tốt hơn chút rồi hãy đi tìm cha. "Anh có phải cố ý không?" Vương Cẩn Hòa nhéo tai Tô Ngọc, nhìn hắn từ trên xuống dưới hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cũng không hẳn là cố ý, chỉ là cảm thấy con trai chúng ta cần ăn đòn một chút thôi, kẻo sau này lại dám trêu chọc anh." Hắn không cần thể diện của người cha này nữa sao?

Mới tí tuổi đầu đã muốn bắt hắn đi dưỡng lão?

Lườm Tô Ngọc một cái: "Anh cứ diễn tiếp đi." Cô còn lạ gì Tô Ngọc nữa?

Lúc Tiểu Bảo nói câu đó, trong lòng Tô Ngọc chắc chắn là cực kỳ vui vẻ phải không?

Rõ ràng vui muốn chết còn ở đây làm bộ làm tịch, người này còn cần mặt mũi không hả? "Anh có vợ là được rồi, cần mặt mũi làm gì?"

Tô Ngọc dửng dưng nói. "..." Anh còn rất tự hào nữa chứ.

Đưa tay day day mi tâm, phát hiện đôi co mấy chuyện này với Tô Ngọc là một quyết định cực kỳ thiếu sáng suốt. "Không nói lại anh, anh thắng." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Đấu võ mồm, cô quả thực không phải đối thủ của Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cực kỳ yêu chiều nói: "Nương tử, em thật đáng yêu." Lườm Tô Ngọc một cái, người này có biết nói chuyện không hả?

Cái gì gọi là đáng yêu?

Suốt ngày cợt nhả, người này có phải không muốn sống yên ổn rồi không? "Tránh ra." "Không, hôm nay chúng ta làm mì ăn đi?" Hơi muốn ăn mì Vương Cẩn Hòa làm rồi.

Sao tự nhiên lại chuyển sang chủ đề ăn uống rồi?

Người này có độc à? "Không được sao?" Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa không nói gì, vô tội hỏi. "Được, vậy làm mì ăn." Tuy là làm mì, nhưng Vương Cẩn Hòa cũng làm đủ các loại hương vị.

Còn xào thêm vài món, khiến Ngôn Triệt vốn không thích ăn mì cũng ăn hết một bát đầy. "Mẹ làm ngon quá." Ngôn Triệt hai mắt sáng lấp lánh nhìn Vương Cẩn Hòa.

Cậu bé không thích ăn mì, nhưng đồ mẹ làm đều rất hấp dẫn, cậu bé rất thích.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai út: "Xem ra mì Tiểu Hòa làm thực sự rất ngon, khiến Triệt nhi cũng ăn hết một bát." Ngôn Triệt gật đầu cực kỳ tán đồng: "Vâng, đẹp mắt ạ." Ngũ sắc sặc sỡ, không chỉ đẹp mắt mà còn rất ngon, khiến cậu bé cảm thấy rất ngạc nhiên.

Tô Ngọc nhìn những sợi mì đủ màu sắc bên cạnh, quả thực rất đẹp, cũng là thứ trẻ con sẽ thích.

Đưa tay xoa đầu con: "Xem ra con là vì màu sắc này mới ăn nhiều như vậy." Ngôn Triệt tán đồng gật đầu, đây chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ này của Ngôn Triệt, cảm thấy công sức mình bỏ ra làm mì vẫn có tác dụng. "Còn ăn nữa không?" Ngôn Triệt lắc đầu: "Con no rồi." Tô Cẩm Trần ở bên cạnh vung vẩy cánh tay nhỏ phấn khích không thôi: "Ăn." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tô Cẩm Trần: "Tham ăn." Vương Cẩn Hòa đút cho thằng bé ăn mì, vốn tưởng nó không ăn được bao nhiêu, kết quả vừa ăn đã hết một bát lớn.

Khiến cả Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều giật mình. "Không thể ăn tiếp được nữa." Vương Cẩn Hòa thấy con vẫn muốn ăn, vội vàng ngăn lại không cho ăn nữa. "Mì chưa luộc vẫn còn, tối nấu cho con." Thằng bé còn phải ăn thêm chút đồ khác, ăn nữa là không nuốt trôi được đâu.

Nghe vậy Tô Cẩm Trần mới không đòi ăn nữa.

Chương 1223

Điều này làm Tô Ngọc yên tâm hơn.

Đưa tay nhéo cái má phúng phính: "Đều lớn thành nhóc mập rồi." Tô Cẩm Trần hừ một tiếng, quay đầu không thèm để ý đến Tô Ngọc.

Tô Ngọc cảm thấy rất lạ, đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Trần không thèm để ý đến hắn đấy.

Quá thú vị rồi. "Thế là không muốn để ý đến cha nữa hả?

Sau này đều không để ý đến ta?

Vậy thì thôi, đúng lúc không cần bế con." Tô Ngọc làm vẻ mặt thất vọng nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Tô Cẩm Trần lập tức cuống lên: "Đi." "Con còn nhỏ quá, lúc trước không thể đưa con cùng đi được." Tô Ngọc kiên nhẫn giải thích với con.

Lúc về, Tô Cẩm Trần nhìn thấy hắn thì tủi thân muốn chết.

Cứ như hắn làm gì thằng bé vậy, khiến Tô Ngọc vô cùng đau đầu.

Thằng nhóc thối này đúng là sinh ra để khắc hắn mà.

Tô Cẩm Trần vươn tay về phía Tô Ngọc: "Bế." Tô Ngọc đưa tay bế người qua, dù sao cũng là con nhà mình, cũng không nỡ để nó quá tủi thân.

Ngồi trong lòng Tô Ngọc, Tô Cẩm Trần rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Tô Ngọc nhìn Tô Cẩm Trần ăn no là ngủ, khóe miệng giật giật: "Quả nhiên là chú heo con ăn no rồi ngủ." Hơn nữa khoảng thời gian này không gặp, nó thực sự lớn lên y hệt nhóc mập.

Vương Cẩn Hòa bực bội lườm Tô Ngọc một cái: "Đây là béo sữa, anh nói lung tung gì thế?" Tô Ngọc lập tức bật cười, hắn đâu có nói lung tung, hắn nói đều là sự thật mà.

Tiểu Bảo chống cằm nhìn Tô Cẩm Trần: "Con còn tưởng Trần nhi sẽ không thèm để ý đến cha một thời gian dài kia, kết quả mới được bao lâu?

Cha nói một câu đã thỏa hiệp rồi." Cậu bé biết Tô Cẩm Trần thích cha đến mức nào, chính vì vậy, khi thấy Tô Cẩm Trần tủi thân lúc cha về, cậu cứ tưởng em nó sẽ không thèm để ý đến cha lâu lắm, ai ngờ mới đó đã xong chuyện?

Đúng là cạn lời. "..." Tô Ngọc nhìn vẻ mặt đầy tiếc nuối của Tiểu Bảo, chẳng muốn nói chuyện với nó nữa.

Đưa tay vỗ Tiểu Bảo một cái: "Con thích xem cha xấu mặt thế à?" Tiểu Bảo cười hì hì: "Cũng không hẳn, chỉ là cảm thấy Trần nhi quá thiếu nguyên tắc thôi." Diêu Thi Hàm nhìn cảnh gia đình họ chung sống có chút kinh ngạc, thì ra người một nhà còn có thể chung sống như thế này sao?

Điều này cũng quá khó tin rồi. "Nhìn gì thế?" "Còn có thể như thế này sao?" Cảm giác Tiểu Bảo và Ngọc ca giống như bạn bè vậy. "Tại sao lại hỏi vậy?" La Hậu có chút không hiểu vì sao Diêu Thi Hàm lại hỏi câu này, Tiểu Bảo và Ngọc ca vẫn luôn chung sống như thế, có vấn đề gì sao?

Diêu Thi Hàm suy nghĩ một chút rồi nói: "Em cảm giác Tiểu Bảo và Ngọc ca không giống cha con, ngược lại càng giống bạn bè hơn.

Hơn nữa nhà ai lại để con cái không biết lớn nhỏ với mình như thế?" Nếu là ở các thế gia khác, đứa trẻ này chắc chắn không tránh khỏi một trận đòn.

La Hậu còn tưởng Diêu Thi Hàm muốn nói chuyện gì to tát, không ngờ chỉ là chuyện này.

Nhún vai, tùy ý nói: "Từ khi chúng ta ở bên cạnh Ngọc ca đã như vậy rồi, Ngọc ca lúc dạy dỗ đám Tiểu Bảo thì là sư phụ nghiêm khắc, còn riêng tư thì lại là bạn bè thân thiết, là cha." Bởi vì một số chuyện Ngọc ca làm thực sự không giống một người cha nên làm, ngược lại giống bạn bè hơn.

Sẽ không cố kỵ gì mà trò chuyện với đám Tiểu Bảo.

Tóm lại chuyện gì cũng sẽ nói, đám Tiểu Bảo có sự nghiệp gì cũng sẽ không giấu Tô Ngọc, gặp chuyện mình không giải quyết được cũng sẽ tìm Tô Ngọc bàn bạc.

Hắn cảm thấy phương thức chung sống như vậy mới là tốt nhất.

Nếu sau này hắn có con, cũng hy vọng có thể chung sống với con như vậy. "Thì ra là thế." Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của hai người nhưng không xen vào, đối với cách chung sống của Tô Ngọc và đám Tiểu Bảo, ban đầu cô cũng thấy rất thần kỳ, sau này nhìn nhiều rồi cứ tưởng cha con nhà ai cũng sống như vậy, không ngờ hóa ra không phải. "Đúng rồi Hàm Hàm, em suy nghĩ thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Diêu Thi Hàm hỏi.

Diêu Thi Hàm vẫn có chút luống cuống: "Em sợ em dạy không tốt." Cô thì khá hứng thú, nhưng lại lo lắng mình không có cách nào dạy tốt học sinh, như vậy chẳng phải là làm lỡ dở con em người ta sao?

Nghe vậy Vương Cẩn Hòa có chút buồn cười: "Bản lĩnh của em dạy mấy đứa học trò là dư dả rồi, hoàn toàn không cần lo lắng gì cả." La Hậu cực kỳ đồng ý với lời của Vương Cẩn Hòa, những thứ tiểu thư khuê các cần học, Diêu Thi Hàm đều biết, hơn nữa còn học rất giỏi. "Anh thấy em có thể thử xem, em biết rất nhiều thứ, đem những thứ em biết dạy cho bọn trẻ là được rồi, không cần có gánh nặng tâm lý gì đâu." Diêu Thi Hàm nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, sự căng thẳng trong lòng cuối cùng cũng thả lỏng đôi chút.

Có chút chần chừ nhìn Vương Cẩn Hòa, cô vẫn hơi không dám.

Thấy Diêu Thi Hàm như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không thúc giục, mà nói: "Còn nửa năm nữa thư viện mới mở, em có thể nhân thời gian này suy nghĩ cho kỹ." "Còn nửa năm nữa?" "Ừ, bên đó vẫn chưa làm xong, còn phải tìm phu tử các loại, sự tình cũng rất nhiều rất phiền phức." Vương Cẩn Hòa gật đầu giải thích.

Diêu Thi Hàm còn tưởng mình đồng ý xong thì phải đi dạy ngay, chính vì thế cô mới rất lo lắng mình không thể làm được những việc một phu tử nên làm.

Giờ nghe nói còn thời gian dài như vậy, cô liền yên tâm. "Tẩu tử, em đồng ý." Vương Cẩn Hòa ngẩn người, kinh ngạc nhìn Diêu Thi Hàm: "Thật sự đồng ý với chị rồi?

Sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt thế?" "Trước đó em cứ lo đồng ý xong là phải đi ngay, nên sợ mình không thể đảm nhiệm, nhưng giờ còn thời gian nên em không sợ nữa." Diêu Thi Hàm ngại ngùng nói.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Diêu Thi Hàm, vậy mà lại là vì lý do này?

Con bé này rốt cuộc ngốc đến mức nào chứ?

Vừa định nói gì đó, đã nghe Diêu Thi Hàm mở miệng: "Còn vài tháng nữa, em có thể nghiêm túc ôn lại những thứ mình từng học một lượt, như vậy đến lúc dạy học sinh em sẽ không phải lo lắng nữa." "..." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật, thực ra cũng không cần phiền phức như vậy.

Nhưng Diêu Thi Hàm có tâm tư như thế cũng là chuyện tốt.

Hơn nữa trạng thái của cô ấy trông tốt hơn trước kia nhiều.

Có lẽ là do La Hậu quan tâm đến cô ấy nhiều hơn, khiến cô ấy hoàn toàn thả lỏng.

Cảm giác lo âu kia đã biến mất.

Đây cũng là chuyện tốt.

Suy đoán của Vương Cẩn Hòa không sai, gần đây sự bầu bạn của La Hậu đã khiến Diêu Thi Hàm hoàn toàn thả lỏng, đối với nơi này cũng tràn đầy mong chờ.

Tuy là hoàn cảnh khác biệt, nhưng bên cạnh vẫn có rất nhiều người quen biết.

La Hậu nhìn nụ cười trên mặt Diêu Thi Hàm, có thể khiến cô ấy hoàn toàn thả lỏng, đây đối với La Hậu là một chuyện tốt.

Diêu Thi Hàm nghiêng đầu nhìn La Hậu, trong mắt mang theo nụ cười dịu dàng.

Cô biết tất cả những điều này đều quy công cho La Hậu.

Là sự bầu bạn của anh đã khiến cô buông bỏ nỗi sợ hãi đối với nơi xa lạ trong lòng.

Chương 1224

Diêu Thi Hàm ghé sát vào người La Hậu, nhỏ giọng nói: "La Hậu ca ca, cảm ơn anh." La Hậu nhịn rồi lại nhịn nhưng thực sự không nhịn được, đưa tay xoa đầu Diêu Thi Hàm: "Còn khách sáo với anh làm gì?" Cô là vị hôn thê của La Hậu, cô khách sáo như vậy khiến hắn cảm thấy rất gượng gạo.

Diêu Thi Hàm có chút ngại ngùng, cô quả thực không cần khách sáo với La Hậu như vậy. "Sau này sẽ không khách sáo với anh nữa." "Được." Nam Kiều nhìn hai người như vậy thì ghen tị muốn chết: "Muốn Khinh Khinh bọn họ cũng qua đây chơi quá." Như vậy hắn cũng có vị hôn thê ở bên cạnh, sẽ không cần ghen tị với La Hậu nữa.

Nghĩ đến điều gì, hắn đưa mắt nhìn sang Tô Ngọc, không biết Ngọc ca ca có thể giúp bọn hắn một tay không.

Nhìn ánh mắt sáng rực của Nam Kiều, Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười: "Nhìn gì thế?" Nam Kiều cười nói: "Ngọc ca ca có thể đưa Khinh Khinh bọn họ cũng qua đây chơi không?" "Việc này e là hơi khó khăn, sau này ta sẽ viết thư về bảo đại ca hỏi thử, nếu không được thì qua năm mới các cậu trực tiếp thành thân." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Đều sắp thành thân rồi, nếu lúc này đưa người qua đây, người nhà họ Minh e là không đồng ý.

Đám Nam Kiều có chút thất vọng, nhưng hắn cũng biết Tô Ngọc nói đúng, chỉ đành bất lực gật đầu: "Vậy được rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ thất vọng của Nam Kiều thì thấy buồn cười. "Không vui đến thế sao?" "Cũng không hẳn, cùng là người đã định thân có vị hôn thê, tại sao La Hậu lại có vị hôn thê ở bên cạnh, chúng em lại không có?" Nếu Diêu Thi Hàm không qua đây, cảm giác này còn chưa mãnh liệt đến thế, nhưng khổ nỗi Diêu Thi Hàm lại đến rồi.

Ngày ngày nhìn hai người ở bên nhau, hắn liền có chút ghen tị.

Tại sao người có vị hôn thê bên cạnh không phải là hắn chứ?

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn La Hậu, hóa ra là vì chuyện này mà không vui, cô còn tưởng là chuyện gì to tát lắm. "Đó là vì La Hậu định thân ở bên này, các cậu định thân xong thì đi cùng Tô Ngọc đánh trận, đánh trận xong thì ở lại đây, đâu có thời gian để người ta qua đây?

Nhưng cũng không phải là không thể, đến lúc đó hỏi xem có thể đi đón họ qua đây không, các cậu bồi dưỡng tình cảm một chút cũng được." Đám Nam Kiều hai mắt sáng rực nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt tràn đầy mong chờ, đây là thật sao?

Thật sự có thể như vậy? "Tẩu tẩu, thật không ạ?" "Có thể nói với Ninh Ninh bên kia một chút, xem tình hình cụ thể thế nào." "Được ạ." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa suy nghĩ cho đám Nam Kiều, chống cằm bất lực nói: "Tiểu Hòa đừng chiều hư chúng nó như vậy, cứ chiều thế này là muốn lên trời cả đấy." Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Anh mà cũng mặt dày nói ra câu này được à?" "Anh sao lại không mặt dày?" Tô Ngọc mở miệng phản bác.

Tiểu Bảo bên cạnh che miệng cười không ngớt.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo vậy mà lại cười nhạo mình, nhướng mày hỏi: "Con trai, con có thể nói cho ta biết, con đang cười cái gì không?" "Cha, con cười cha là vì, cha mới là người sủng ái các chú Nam Kiều nhất đấy." Trước kia khi các chú Nam Kiều mới đến đâu có như thế này.

Còn về lý do tại sao biến thành thế này, chẳng phải do cha chiều mà ra sao?

Chỉ cần không phải chuyện nguy hại đến Huyền quốc, chỉ cần không phải chuyện thương thiên hại lý, sau khi các chú Nam Kiều làm xong, cha không những mắt nhắm mắt mở cho qua, mà còn giúp các chú thu dọn tàn cuộc, bây giờ cha lại đi chê mẹ quá chiều chuộng các chú ấy?

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Nhìn xem, Tiểu Bảo là trẻ con còn nhìn thấu, anh mà còn mặt mũi nói em à?

Mặt mũi anh đâu?" Tô Ngọc cười ngất, nhìn vợ con mình, đưa tay vỗ Tiểu Bảo một cái: "Đều biết bóc mẽ cha con rồi hả?" Đưa tay ôm đầu, Tiểu Bảo bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Cha, con đâu có nói sai, cha đánh con làm gì?" "Chẳng lẽ đánh mẹ con?

Ta không nỡ đâu nhé." "..." Tiểu Bảo trầm mặc nhìn Tô Ngọc. "Cha, con còn là cục cưng được cha sủng ái nhất không?

Con còn là con ruột của cha không?" Tô Ngọc vốn đang làm mặt lạnh, kết quả bị Tiểu Bảo nói như vậy, không nhịn được bật cười. "Chỉ với hai khuôn mặt này của chúng ta, không ai bảo con không phải con trai ta cả." Tiểu Bảo lớn lên càng giống hắn hơn, ngay cả tính cách cũng y hệt.

Hoàn toàn là một bản sao của hắn. "Còn về việc sủng ái nhất, đương nhiên không phải, ta sủng ái mẹ con nhất, sau đó mới đến mấy anh em các con." Tô Ngọc dựa vào ghế, nhàn nhã nói.

Lườm Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo bực bội nói: "Cha, cha đã không còn là người cha con yêu nhất nữa rồi." Cậu biết ngay sẽ thế này mà.

Vương Cẩn Hòa đưa tay véo Tô Ngọc một cái: "Anh nói linh tinh gì với Tiểu Bảo thế?" Tô Ngọc cảm thấy mình quá oan uổng, vô tội nhìn Vương Cẩn Hòa: "Anh nói sự thật mà, đâu có nói linh tinh." Tiểu

Bảo ở bên cạnh nói: "Mẹ, cha con nói linh tinh đấy." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, vậy mà còn biết tìm Tiểu Hòa mách lẻo?

Quả nhiên không phải là con trai cưng của hắn rồi. "Anh cũng đâu nói sai, con trai con gái sau này đều là của con dâu với con rể cả." "..." Mấy đứa trẻ Tiểu Bảo vẻ mặt cạn lời nhìn Tô Ngọc, chúng luôn cảm thấy nếu không phải vì tuổi còn quá nhỏ, cha chắc đã đóng gói tống cổ chúng đi hết rồi. "Cha cứ mơ đi, còn sớm lắm." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, ánh mắt lướt qua Tiểu Trí và Trường Nhạc một cái: "Thế à?

Ta lại không thấy vậy." Kể từ khi đến đây, tình cảm giữa Trường Nhạc và Tiểu Trí càng tốt hơn, xem ra phải nói trước với hoàng huynh một tiếng, kẻo ngày nào đó đột nhiên biết Trường Nhạc bị người ta cuỗm mất, hoàng huynh sẽ không vui.

Nhắc đến Trường Nhạc, Tô Ngọc liền nhớ ra một chuyện khác. "Năm sau hình như là thi đấu rồi, trước đó vốn định tổ chức ở Lỗ quốc, hiện tại Lỗ quốc đã thành lãnh thổ của Huyền quốc, địa điểm thi đấu cuối cùng e rằng sẽ là ở Huyền quốc." Tô Ngọc cau mày nói.

Tô Ngọc mà không nói chuyện này thì bọn họ đều quên mất.

Vương Cẩn Hòa cau mày: "Liệu có phiền phức lắm không?" "Cũng không hẳn, tức là sau này hoàng huynh có thể sẽ bảo chúng ta về sớm hơn." Tô Ngọc có chút đau đầu nói. "Còn chưa dời đô, chúng ta muốn về thì quá phiền phức." "Đúng vậy, xa quá." Nhưng chuyện này quan trọng, bọn họ không về thì hình như cũng không được. "Sau này chúng ta làm thế nào?

Trực tiếp về hay sao?" "Đợi tin của hoàng huynh, có điều sau này Trường Nhạc sẽ phải vất vả hơn rồi.

Lần này họ không đưa vị công chúa kia sang đây, đúng là thất sách." Khẽ thở dài một tiếng, xem ra nội dung bức thư này phải viết nhiều thêm một chút rồi. "Nghĩ gì thế?" "Phải đưa vị công chúa còn lại sang đây, nếu không sẽ rất phiền phức." Tô Ngọc cau mày có chút phiền toái nói.

Lần này rời đi hắn lại quên béng mất chuyện này. "Đã phải đưa thì đưa cả mấy người thư đồng của Hoằng Nghị sang đây luôn đi.

Thôi bỏ đi, sang năm về rồi lúc quay lại thì đưa người sang." Trong nhà trẻ con đã nhiều lắm rồi, hắn có chút đau đầu.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa không khỏi buồn cười: "Sao thế?

Đau đầu lắm à?" Quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc vẻ mặt buồn rầu nói: "Vợ à phiền lắm, sau này anh nhiều việc lắm." Vương Cẩn Hòa gật gật đầu, đối với lời của Tô Ngọc cô cũng tán đồng, chuyện sau này của Tô Ngọc quả thực rất nhiều.

Dù sao hắn cũng là thầy của hai vị công chúa.

Trường Nhạc thì họ không lo, chỉ là vị công chúa còn lại, rời đi thời gian dài như vậy, không biết thế nào rồi.

Nếu không có Tô Ngọc mà lười biếng trễ nải, muốn bồi dưỡng lại sẽ vô cùng khó khăn. "Thôi đến lúc đó hẵng hay, giờ nói nhiều cũng vô dụng." Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. "Anh nói đúng." "Trường Nhạc sau này sẽ phải vất vả một thời gian rồi." Tô Ngọc nhìn Trường Nhạc bên cạnh nói.

Trường Nhạc lắc đầu, cô bé không sợ chịu khổ, bao nhiêu năm nay cô bé vẫn luôn sống như vậy.

Mỗi ngày cô bé học nhiều thứ như thế chính là vì để khoảnh khắc này đến.

Lúc thực sự đến rồi, cô bé làm sao có thể kêu khổ than mệt?

Chương 1225

"Trường Nhạc đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình." Tiểu Trí nhìn Trường Nhạc như vậy, lo lắng nói.

Nếu có thể giúp đỡ Trường Nhạc thì tốt rồi. "Cha, không thể giúp Trường Nhạc sao?" "Đây là cuộc thi giữa các công chúa, không có cách nào giúp đỡ." Tô Ngọc tự nhiên hiểu ý của Tiểu Trí, nhưng quy tắc là quy tắc, không có cách nào thay đổi.

Tiểu Trí thất vọng gật đầu: "Con biết rồi." Xem ra cậu chỉ có thể cùng Trường Nhạc học tập, như vậy cô bé cũng sẽ không quá mệt.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí như vậy, trong mắt mang theo vẻ suy tư, xem ra phải hỏi xem trong lòng Tiểu Trí nghĩ thế nào rồi.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm Tiểu Trí, lông mày hơi cau lại, anh ấy lại muốn làm gì?

Ăn cơm xong, mọi người đều đi làm việc của mình, chỉ có Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc tạm thời không có việc gì làm. "Anh nghĩ gì thế?

Vừa nãy thấy anh cứ nhìn chằm chằm Tiểu Trí." "Muốn hỏi xem thằng bé có cái nhìn thế nào về Trường Nhạc.

Anh thấy Trường Nhạc đối với Tiểu Trí cũng không phải không có tình cảm, sau này phải viết thư nói với hoàng huynh chuyện này một tiếng, kẻo sau này hoàng huynh nghĩ không thông." Tô Ngọc có chút đau đầu nói.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, có chút không xác định hỏi: "Anh chắc chứ?" "Ừ, chắc chắn, vẫn hy vọng bọn nhỏ có thể sống tốt hơn một chút." "Anh không lo tương lai sẽ xuất hiện một người khác chen vào giữa chúng nó sao?" Tô Ngọc lắc đầu:

"Không lo, trước khi cho hai đứa đính hôn, anh sẽ xác định tình cảm của cả hai rốt cuộc thế nào, nếu không làm được một lòng một dạ, vậy thì không cần thiết nữa, làm huynh muội cũng rất tốt." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngờ hắn cái gì cũng nghĩ xong rồi. "Anh nghĩ như vậy cũng đúng, sau này em cũng hỏi Trường Nhạc xem sao, hai đứa đã sắp mười một tuổi rồi, mấy chuyện này e là chúng nó cũng có suy nghĩ riêng." Trẻ con thời đại này cơ bản đều trưởng thành sớm.

Trường Nhạc và Tiểu Trí lớn lên bên nhau từ nhỏ, Tiểu Trí đối xử với Trường Nhạc rất tốt, cô bé cũng cực kỳ ỷ lại vào Tiểu Trí.

Thời gian lâu rồi hai người mà nói không có tình cảm thì là điều không thể.

Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, trên mặt mang theo nụ cười: "Em nói đúng, kỳ thực tình cảm giữa hai đứa trẻ thế nào, chúng ta đều nhìn thấy rõ, chúng nó nếu có thể đính hôn cũng là chuyện tốt." "Huyền quốc không cần Trường Nhạc phải thông qua liên hôn để duy trì thực lực, con bé gả cho người mình thích là được rồi, nhưng năm sau là một bước ngoặt, lỡ như người của những quốc gia kia yêu cầu liên hôn với Huyền quốc thì làm sao?

Chẳng lẽ chúng ta lại gả Trường Nhạc đi ư?" Đây là chuyện tuyệt đối không thể nào.

Vương Cẩn Hòa trầm mặc, sự xuất sắc của Trường Nhạc là điều họ có mắt cùng thấy, rất khó đảm bảo sau này sẽ không có người để ý đến Trường Nhạc, yêu cầu liên hôn với Huyền quốc, đây là điều bọn họ không muốn thấy. "Thế này đi, chúng ta gọi cả hai đứa đến cùng hỏi một thể nhé?" "Được." Tô Ngọc vốn dĩ chỉ muốn hỏi riêng Tiểu Trí, có điều nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, cảm thấy gọi cả hai đứa đến hỏi cũng chẳng sao.

Nguyên Bảo rất nhanh đã gọi Trường Nhạc và Tiểu Trí đến thư phòng, Tiểu Bảo muốn đi theo, Nguyên Bảo cũng không cho. "Cha, cha gọi con và Trường Nhạc đến có việc gì không ạ?" Trong lòng Tiểu Trí có chút căng thẳng. "Đúng là có việc." Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ nhất thời không biết nên mở lời thế nào. "Trường Nhạc, con đi theo ta." Thấy Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa có chút buồn cười, sau đó gọi Trường Nhạc rời đi.

Tiểu Trí nhìn Trường Nhạc đi theo Vương Cẩn Hòa, lông mày hơi cau lại: "Cha?" "Lần này gọi các con đến là muốn hỏi về tình cảm giữa các con, con đối với Trường Nhạc là tình cảm gì?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí hỏi.

Sớm muộn gì cũng phải nói, không cần thiết cứ chần chừ mãi.

Tiểu Trí mặt đỏ bừng, nhìn Tô Ngọc có chút trù trừ nói: "Cha, con thích Trường Nhạc." "Chắc chắn chứ?" Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Chắc chắn." Cậu bé không biết mình bắt đầu thích Trường Nhạc từ khi nào, chỉ là khi phát hiện ra thì đã không thể rời mắt khỏi cô bé nữa rồi. "Cha, sao tự nhiên cha lại hỏi bọn con chuyện này?" Tiểu Trí có chút luống cuống.

Cậu vốn định đợi sau khi Trường Nhạc cập kê mới nói với Tô Ngọc, để ông nói lại với Hoàng bá bá.

Ai ngờ cha lại hỏi trước. "Sự xuất sắc của Trường Nhạc con cũng biết mà.

Sang năm người đến quá nhiều, không thể đảm bảo có kẻ sẽ để mắt đến Trường Nhạc rồi cầu liên hôn hay không." Nghe Tô Ngọc nói vậy, sắc mặt Tiểu Trí lập tức trắng bệch, ngây ngốc nhìn Tô Ngọc: "Cha..." Nếu thật sự như vậy, cậu phải làm sao? "Trường Nhạc là đứa trẻ chúng ta nhìn từ bé mà lớn lên, ta tự nhiên sẽ không để con bé đi liên hôn, Hoàng bá bá của con cũng sẽ không đồng ý.

Hiện tại tuy quốc lực nước ta đứng đầu, nhưng khó bảo đảm sẽ không có kẻ dã tâm quá lớn, nảy sinh suy nghĩ như vậy." Nếu không có cuộc thi lần này, anh cũng sẽ không nói những lời như vậy vào lúc này, ít nhất phải đợi hai năm nữa mới tính đến chuyện đó.

Cơ thể đang căng cứng của Tiểu Trí thả lỏng ra.

Cha nói đúng, Huyền quốc không cần để Trường Nhạc đi hòa thân.

Nhìn dáng vẻ căng thẳng của Tiểu Trí, Tô Ngọc đứng dậy đi đến trước mặt cậu: "Con cũng là đứa trẻ ta nhìn từ bé mà lớn lên, tính cách con thế nào ta biết rõ.

Tiểu Trí, hãy cứ làm tốt chính mình.

Bên phía Trường Nhạc, mẹ con sẽ về hỏi chuyện.

Chỉ cần tình cảm của hai đứa không đổi, ta sẽ có thể nói chuyện với Hoàng huynh, để hai đứa đính hôn trước khi cuộc thi diễn ra." "Nhưng mà, sau khi đính hôn, con phải bảo vệ Trường Nhạc cho tốt, cả đời đối xử tốt với con bé.

Nếu con làm tổn thương Trường Nhạc, sau này Hoàng bá bá con muốn làm gì, con chỉ có thể tự mình gánh chịu, ta sẽ không giúp con đâu." Lòng bàn tay hay mu bàn tay cũng đều là thịt, anh thương Tiểu Trí, nhưng cũng thương cô cháu gái Trường Nhạc này.

Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Cha yên tâm, con sẽ dùng mạng sống của mình để bảo vệ Trường Nhạc, sẽ không làm em ấy tổn thương." Điều cậu muốn chỉ có một mình Trường Nhạc.

Cậu sẽ giống như cha đối tốt với mẹ, đối xử với Trường Nhạc như vậy, để Trường Nhạc sống hạnh phúc giống như mẹ.

Cậu không có hứng thú với tam thê tứ thiếp, cậu chỉ muốn giống như cha mẹ, sống cuộc sống đơn giản lại hạnh phúc như thế này. "Cha, con chỉ muốn Trường Nhạc thôi." Tiểu Trí nhìn Tô Ngọc,

nghiêm túc nói.

Trong mắt Tô Ngọc hiện lên ý cười, đứa trẻ này quả nhiên giống như anh nghĩ. "Chuyện này sau đó ta sẽ nói với Hoàng bá bá con." "Cha, còn bên phía Trường Nhạc..." "Bên phía Trường Nhạc, mẹ con sẽ nói với con bé, con cứ đợi đã." "Vâng." Ở một bên khác, Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Trường Nhạc, nhìn đến mức khiến cô bé có chút ngại ngùng: "Thẩm thẩm, người có chuyện gì sao?" "Trường Nhạc, thẩm thẩm có thể hỏi con có tình cảm gì với Tiểu Trí không?" Trường Nhạc ngẩn người, sau đó đỏ bừng mặt, vô cùng xấu hổ: "Thẩm thẩm... sao lại... hỏi chuyện này ạ?" Nhìn dáng vẻ e thẹn của Trường Nhạc, trong lòng Vương Cẩn Hòa đã có đáp án.

Cô đi đến bên cạnh Trường Nhạc ngồi xuống. "Vốn dĩ không định hỏi bọn con chuyện này sớm như vậy, chỉ là cuộc thi năm sau người đến quá đông.

Con lại xinh đẹp, đến lúc đó tài hoa của con sẽ được mọi người biết đến, khó bảo đảm sẽ không có kẻ vì muốn mở rộng thế lực bản quốc mà yêu cầu liên hôn với Huyền quốc." Trường Nhạc nghe vậy sắc mặt trở nên trắng bệch khó coi: "Thẩm thẩm..." "Đừng lo, con là do ta và Hoàng thúc con nhìn lớn lên, chúng ta sẽ không để con đi hòa thân.

Huyền quốc là cường quốc đệ nhất, cũng không cần để công chúa đi hòa thân.

Sở dĩ chúng ta hỏi trước vấn đề này, chỉ là muốn giải quyết nỗi lo về sau cho bọn con.

Chỉ cần con và Tiểu Trí lưỡng tình tương duyệt, chúng ta sẽ nói chuyện này với phụ hoàng mẫu hậu con, để hai đứa đính hôn trước khi cuộc thi bắt đầu." Chỉ cần đính hôn rồi, sau này ai có ý đồ gì cũng vô dụng. "Thẩm thẩm, liệu Tiểu Trí có không thích con không?"

Trường Nhạc có chút lo lắng.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Trường Nhạc: "Không đâu, nó rất thích con." Trường Nhạc có chút vui mừng: "Thật ạ?" "Thật." Chỉ cần nhìn ánh mắt Tiểu Trí nhìn Trường Nhạc là biết rồi.

Mỗi lần thấy Tiểu Trí nhìn Trường Nhạc, cô đều không nhịn được cảm thán một câu, trẻ con thời đại này quả nhiên rất sớm trưởng thành.

Chương 1226

Mới lớn từng này đã biết người mình thích là ai rồi.

Đâu như bọn cô hồi đó, đến tuổi kết hôn cũng chưa chắc đã muốn cưới, cuối cùng tự biến mình thành "bà cô già".

Ở hiện đại, người ba mươi tuổi chưa kết hôn đầy ra đấy, nhưng đến thời đại này, đừng nói ba mươi, chỉ cần hai mươi tuổi chưa cưới, người khác đã chỉ trỏ vào mặt rồi.

Mười hai tuổi bắt đầu đính hôn, cập kê xong là gả chồng sinh con.

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Nhưng đây cũng là phương thức sinh tồn của thời đại này, cũng là bình thường, rốt cuộc xưa nay vẫn luôn như vậy.

Nếu đột nhiên nói sau hai mươi tuổi mới thành thân, e là rất nhiều người sẽ cuống lên mất. "Nếu cả hai đứa đều có ý, vậy sau này cứ để Hoàng thúc con bàn bạc chuyện này với phụ hoàng con, trước cuộc thi năm sau cho hai đứa đính hôn trước." Vương Cẩn Hòa nhìn Trường Nhạc nói.

Trường Nhạc vui vẻ gật đầu: "Vâng, cảm ơn thẩm thẩm." "Đi thôi, chúng ta qua bên đó, không thì Tiểu Trí lại sốt ruột." Vương Cẩn Hòa trêu chọc.

Trường Nhạc lập tức ngượng ngùng: "Hoàng thẩm..." Vương Cẩn Hòa cười vui vẻ, quả nhiên a, tuổi trẻ thật tốt.

Vương Cẩn Hòa dẫn Trường Nhạc đến thư phòng, thấy hai người đi tới, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, sau khi thấy cô gật đầu, anh cũng chẳng ngạc nhiên chút nào.

Trước kia khi chưa nói rõ thì còn đỡ, giờ nói toạc ra rồi, dù hai đứa nhỏ vẫn chưa biết tường tận, nhưng khi nhìn đối phương, ít nhiều vẫn có chút ngại ngùng, thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt nhau.

Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, nhìn dáng vẻ này của hai đứa nhỏ, cảm thấy chúng thật sự quá đáng yêu. "Tướng công, tuổi trẻ thật tốt." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt cổ quái, đặc biệt là nhìn vào khuôn mặt cô.

Trường Nhạc vẻ mặt kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Hoàng thẩm, người cũng rất trẻ mà." Hoàn toàn không nhìn ra là người đã sinh ba đứa con, con trai cả còn đã tám tuổi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ sờ mặt mình: "Xem ra mặt này ta bảo dưỡng cũng không tệ." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa, cô nhóc này là muốn đả kích người ta sao?

Cái này mà để người ngoài biết được, e là nói gì cũng có.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, không vui nói: "Tiểu Hòa, chừa cho người khác chút cơ hội với, sau này ở trước mặt người khác, nhất là trước mặt nữ tử nhỏ tuổi hơn em, đừng nói mấy lời này." Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, vô tội nhìn Tô Ngọc: "Tại sao?" "Không tại sao cả, anh chỉ lo em bị người ta đánh thôi." "..." Vương Cẩn Hòa trừng mắt nhìn Tô Ngọc, tên này có lễ phép không thế?

Dám nói cô bị người ta đánh?

Anh ta có phải ngứa da rồi không? "Anh có phải muốn ăn đòn không?" Vương Cẩn Hòa trừng Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên anh không muốn ăn đòn rồi, Tiểu Hòa, loại chuyện này chúng ta không thể làm, ngoan nào." Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa chẳng muốn nói chuyện với anh nữa.

Nói chuyện với Tô Ngọc đúng là tức chết người.

Tiểu Trí và Trường Nhạc nhìn hai người như vậy, không nhịn được bật cười, tình cảm của cha mẹ thật tốt.

Hình như chưa bao giờ thấy họ cãi nhau.

Quay đầu nhìn Trường Nhạc bên cạnh, Tiểu Trí nghĩ sau này cậu cũng sẽ đối tốt với Trường Nhạc như vậy.

Trường Nhạc dường như cảm giác được Tiểu Trí đang nhìn mình, cô bé quay sang, hai người trước là ngẩn ra, sau đó mỉm cười, chút ngại ngùng trong lòng tan biến, thay vào đó là vài phần mong đợi.

Không biết phụ hoàng sẽ nói gì, hy vọng người sẽ đồng ý.

Tô Ngọc vẫn luôn chú ý đến hai người, thấy bọn trẻ lại bình thường như mọi khi mới yên tâm. "Được rồi, nếu các con đã quyết định, vậy ta cũng không nói nhiều nữa, lát nữa ta sẽ viết thư cho Hoàng huynh, các con đi làm việc của mình đi." Tô Ngọc nhìn bọn trẻ nói. "Vâng." Sau khi hai đứa trẻ đi khỏi, Tô Ngọc mới nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh: "Tiểu Hòa, Trường Nhạc nói sao?" "Anh chẳng phải đoán được rồi sao?

Còn hỏi?" Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Tên này không phải là thừa thãi sao?

Tô Ngọc cười khẽ: "Anh chỉ tò mò, rất muốn xem rốt cuộc Trường Nhạc nghĩ thế nào." "Giống y như Tiểu Trí thôi, chỉ là nghe nói sau này có thể có người đề xuất liên hôn, con bé có chút sợ hãi." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất lực nói.

Thân là công chúa hoàng gia, trên người Trường Nhạc có trách nhiệm của riêng mình, nếu là trước kia, chuyện liên hôn thật sự rất có khả năng xảy ra, nhưng hiện tại tuyệt đối không thể.

Có bọn họ ở đây, sẽ không để Trường Nhạc trở thành vật hy sinh của hoàng quyền, huống hồ Hoàng huynh cũng sẽ không nỡ để Trường Nhạc đi hòa thân.

Sự yêu chiều của Huyền Phỉ Nhiên đối với Trường Nhạc là điều bọn họ đều thấy rõ. "Đúng là sẽ như vậy, nhưng con bé không cần quá lo lắng." "Ai bảo không đâu chứ?

Anh không viết thư cho Hoàng huynh à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhướn mày hỏi.

Tô Ngọc gật đầu bất đắc dĩ: "Thư này chắc chắn là phải viết rồi." Không viết cũng không được. "Biết thế là tốt, mau động tay đi." "Biết rồi." Tô Ngọc cảm thấy trong lòng vợ yêu anh đã không còn địa vị nữa rồi.

Đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bất mãn lầm bầm: "Bây giờ trong lòng em toàn là mấy đứa nhỏ, còn có địa vị của anh không?" Vương Cẩn Hòa chớp mắt, nhướn mày nhìn Tô Ngọc: "Đương nhiên là có." Người này vậy mà còn ghen với cả trẻ con. "Ghen với cả trẻ con, anh hết thuốc chữa rồi." Vương Cẩn Hòa buồn cười nói.

Tô Ngọc không vui: "Sao lại không thể ghen?

Cho dù là con cái cũng không thể chia sẻ sự chú ý của em.

Tiểu Hòa là của anh, không phải của bọn trẻ." Vương Cẩn Hòa không muốn tiếp tục tranh luận vấn đề này với Tô Ngọc, đưa tay đẩy anh ra: "Anh mau viết thư cho Hoàng huynh đi, chuyện cần giao đại thì nói hết, đỡ phải sau này lại nói lần nữa." "Anh ra ngoài xem sao." "Được." Buông Vương Cẩn Hòa ra, nhìn cô rời đi, vẻ mặt Tô Ngọc trở nên dị thường ngưng trọng.

Hoàn toàn không còn vẻ nhẹ nhàng thoải mái vừa rồi.

Ở một bên khác, Tiểu Bảo thấy Trường Nhạc cùng Tiểu Trí trở về, tò mò hỏi: "Anh, cha gọi anh với chị Trường Nhạc qua đó có phải có việc gì không?" "Đúng vậy, nói một chút về chuyện cuộc thi, còn có chuyện sau đó nữa." "Chuyện hôn ước của anh với chị Trường Nhạc hả?" Tiểu Bảo nhìn hai người tò mò hỏi.

Trường Nhạc và Tiểu Trí kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Sao em biết?" "Cái này còn không dễ sao?

Tùy tiện đoán cũng biết rồi." Nếu chỉ nói chuyện cuộc thi, gọi chị Trường Nhạc là được rồi, bắt anh trai cậu qua làm gì?

Anh ấy lại chẳng giúp được gì.

Hai người cùng qua đó, ngoài chuyện hôn ước ra, không thể là chuyện khác. "Tiểu Bảo, em không cần thông minh như thế đâu." Cái này cũng đoán được?

Lườm Tiểu Bảo một cái, Tiểu Trí bực bội nói: "Đừng tưởng anh không thấy em đối tốt với chị Trường Nhạc thế nào." Tiểu Trí càng thêm ngại ngùng, Tiểu Bảo sao cái gì cũng nói thế?

Làm cậu xấu hổ chết đi được.

Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí như vậy không nhịn được bật cười, anh trai thế mà cũng biết ngại.

Chương 1227

Hoằng Nghị nhìn chằm chằm Tiểu Trí: "Tiểu Trí ca ca, sau này anh muốn cưới chị em sao?" "Nếu Hoàng bá bá bên kia không có vấn đề gì, thì là như vậy." Tiểu Trí ngẩn ra, gật đầu nói.

Hoằng Nghị sa sầm mặt nhìn Tiểu Trí, nghiêm túc nói: "Vậy anh phải đối xử với chị em thật tốt mới được, nếu không em sẽ không tha cho anh đâu." Cậu bé là Thái tử, trước đây là chị bảo vệ cậu, đợi cậu lớn lên rồi, sẽ có thể bảo vệ chị và các em.

Ai cũng đừng hòng bắt nạt chị và các em của cậu, cho dù là con trai của Hoàng thúc cũng không được.

Tiểu Trí không ngờ Hoằng Nghị lại nói chuyện này với mình nghiêm túc như vậy. "Được, em yên tâm, anh sẽ đối xử với chị em thật tốt." Nếu cậu đối xử không tốt với Trường Nhạc, chẳng cần Hoàng bá bá hay Hoằng Nghị ra tay, cha cậu cũng sẽ không tha cho cậu.

Hoằng Nghị lúc này mới miễn cưỡng gật đầu đồng ý, cậu bé quay sang nhìn Trường Nhạc, nắm chặt nắm đấm nói: "Chị, em là Thái tử, sau này là Hoàng thượng của Huyền quốc, em sẽ bảo vệ chị, chống lưng cho chị.

Nếu sau này anh ấy đối xử không tốt với chị, chị cứ nói với em, em giúp chị đánh anh ấy." Trường Nhạc có chút cảm động, em trai lúc sinh ra còn bé xíu, không ngờ chớp mắt đã lớn thế này.

Đã biết bảo vệ cô rồi. "Được." Hoằng Nghị lúc này mới hài lòng gật đầu.

Nếu là người khác muốn cướp chị gái cậu, cậu chắc chắn sẽ không vui, cũng sẽ gây khó dễ cho đối phương, nhưng nếu là Tiểu Trí thì cậu còn có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Dù sao cũng cùng nhau lớn lên, cậu cũng biết Tiểu Trí đối tốt với chị thế nào.

Thay vì là một người xa lạ, chi bằng để chị gả cho một người sớm tối bên nhau.

Như vậy tốt hơn, dù sao mọi người đều hiểu rõ tính nết của nhau.

Tô Ngọc biết chuyện Hoằng Nghị uy hiếp Tiểu Trí xong, cảm thấy có chút khó tin, một thằng nhóc con lấy đâu ra suy nghĩ lớn như thế?

Lại còn uy hiếp Tiểu Trí, thật thú vị.

Nhưng như vậy cũng tốt, biết bảo vệ chị là tốt.

Tô Ngọc gửi thư đi xong, liền liên hệ với những người khác, mời họ qua làm phu tử (thầy giáo).

Thư viện bên này lớn hơn bên Tạ gia thôn rất nhiều, dự định của anh cũng nhiều hơn một chút.

Điều anh cân nhắc là, người từ thư viện này bước ra đều phải là rường cột nước nhà.

Chỉ có như vậy vấn đề nhân sự mới có thể từ từ tốt lên.

Muốn thay máu dần dần quan lại của Huyền quốc, đây là một công trình lớn, không có người muốn thay cũng không được.

Đưa tay day day mi tâm, xem ra còn rất nhiều việc phải làm, không biết tình hình bên Lỗ Nghị Tiêu thế nào, có thu hoạch gì không, anh đã bắt đầu mong chờ rồi.

Ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, Tô Ngọc nheo mắt, trong mắt mang theo vẻ đăm chiêu, hy vọng những kẻ đó đừng lúc nào cũng đến khiêu chiến sự kiên nhẫn của anh.

Sau khi gửi thư đi, việc của Tô Ngọc ít dần, Vương Cẩn Hòa thì bận rộn chuyện ở xưởng, công việc trong xưởng cũng phải từ từ vận hành rồi.

Đỡ lãng phí quá nhiều thời gian.

Mười ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên nhận được thư của Tô Ngọc, trong mắt hiện lên ý cười.

Thằng nhóc này đi lâu như vậy, cuối cùng cũng biết viết thư cho anh.

Không biết trong thư viết những gì.

Mở thư ra xem xong, mày Huyền Phỉ Nhiên hơi nhíu lại, bị Tiểu Ngọc nói thế, anh mới nhớ ra có chuyện như vậy.

Nếu đúng là thế, đến lúc đó Trường Nhạc quả thực sẽ bị người ta nhắm vào, anh cũng không muốn Trường Nhạc đi hòa thân.

Nếu là Tiểu Trí thì cũng không tệ, dù sao Tiểu Trí cũng coi như là đứa trẻ bọn họ nhìn lớn lên, đứa bé này thế nào, trong lòng họ đều rõ.

Thay vì để Trường Nhạc gả cho một kẻ bọn họ không quen biết, chỉ vì lợi ích, chi bằng để Trường Nhạc gả cho Tiểu Trí.

Như vậy có Tiểu Ngọc trông chừng, Trường Nhạc sống cũng sẽ hạnh phúc hơn nhiều.

Đương nhiên Tiểu Trí cũng sẽ không bắt nạt Trường Nhạc, dù sao sự tốt bụng của Tiểu Trí đối với Trường Nhạc, bọn họ đều nhìn thấy trong mắt.

Có điều chuyện này vẫn phải nói với Hoàng hậu một tiếng.

Phê xong tấu chương, Huyền Phỉ Nhiên đi đến tẩm cung của Hoàng hậu, bụng cô đã rất lớn rồi, còn hai tháng nữa là sinh. "Hôm nay thế nào?

Con có quậy nàng không?" Huyền Phỉ Nhiên ngồi bên cạnh Hoàng hậu lo lắng hỏi. "Hoàng thượng yên tâm, con rất ngoan, không quậy lắm." Hoàng hậu cười nói.

Huyền Phỉ Nhiên lúc này mới yên tâm: "Vậy thì tốt, không thì đợi sinh ra rồi phải ăn đòn." Hoàng hậu dở khóc dở cười nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Nhiên ca chàng nói gì thế?" "Ta cũng đâu có nói sai, đúng rồi, đây là thư Tiểu Ngọc gửi về, nàng xem trước đi." Hoàng hậu cầm thư đọc, nghĩ đến cuộc thi năm sau, vẻ mặt Hoàng hậu có chút ngưng trọng.

Nỗi lo của Tiểu Ngọc không phải là không có lý.

Huyền quốc hiện tại thế nào, bọn họ đều rõ.

Khó bảo đảm những kẻ đó không muốn lợi dụng Trường Nhạc để đoạt lấy những gì Tiểu Ngọc đang nắm giữ.

Đây là điều cô không muốn thấy, cô không muốn để Trường Nhạc biến thành vật hy sinh dưới hoàng quyền.

Trường Nhạc là đứa con đầu lòng của cô và Huyền Phỉ Nhiên, hiểu chuyện nghe lời, cô xót xa lắm chứ.

Nếu Trường Nhạc và Tiểu Trí thật sự lưỡng tình tương duyệt, thì cũng không phải là không được. "Tiểu Trí là chúng ta nhìn lớn lên, đối với Trường Nhạc cũng rất tốt, thiếp thấy có thể." Hoàng hậu suy nghĩ một chút rồi nói. "Được, vậy ta sẽ viết thư cho Tiểu Ngọc, năm sau bảo chúng về sớm một chút, đến lúc đó định hôn sự cho hai đứa nhỏ trước." Huyền Phỉ Nhiên cũng có sự cân nhắc của riêng mình, dù sao cũng là đích nữ của anh, anh tự nhiên hy vọng cuộc sống sau này của con sẽ tốt hơn một chút.

Sau này Tiểu Trí sẽ làm quan, có anh ở đây trông chừng thì không sợ Tiểu Trí đối xử tệ với Trường Nhạc.

Cậu mà dám bắt nạt Trường Nhạc, không cần bọn họ ra tay, Tiểu Ngọc cũng sẽ không tha cho cậu. "Tiểu Ngọc viết thư đến còn có một chuyện khác muốn nói." "Thiếp thấy rồi, chú ấy muốn đưa cả Tam công chúa sang đó, chuyện này thì không có vấn đề gì, chỉ là..." Hoàng hậu chần chừ một lát, không biết có nên nói tiếp hay không. "Chỉ là gì?

Giữa nàng và ta còn có gì không thể nói?" Thấy cô ấp úng, Huyền Phỉ Nhiên kỳ lạ hỏi.

Hoàng hậu khẽ thở dài, bất đắc dĩ mở miệng: "Suy nghĩ của chúng ta là tốt, chỉ là có người chưa chắc đã nguyện ý làm như vậy." Cô nói cái này cũng không phải muốn nói xấu Lý Phi, mà là nửa năm gần đây Lý Phi kiêu ngạo hơn nhiều.

Cũng không biết là Tam công chúa cho cô ta sự tự tin, hay là bên nhà mẹ để đã nói gì, khiến con người Lý Phi phô trương hơn không ít. "Sao có thể?

Chương 1228

Trước kia chẳng phải chính họ muốn đến chỗ Tiểu Ngọc học tập sao?" Hơn nữa cũng theo Tiểu Ngọc gần một năm trời.

Lần này đưa người sang đó, họ có gì mà không nguyện ý?

Hoàng hậu biết chuyện hậu cung Huyền Phỉ Nhiên biết không nhiều, trên mặt mang theo vẻ bất lực: "Nhiên ca chàng nếu không tin, đến lúc đó xem thử là biết." "Được, chuyện này lát nữa ta qua nói với Lý Phi." "Vâng." Ở tẩm cung Hoàng hậu bồi Hoàng hậu một lát, Huyền Phỉ Nhiên mới rời đi đến tẩm cung của Lý Phi. "Nương nương, Hoàng thượng tới." Lý Phi vừa nghe Hoàng thượng tới thì vô cùng kích động, nhìn sắc trời, chẳng lẽ Hoàng thượng muốn ngủ lại đây?

Nếu là như vậy, cô ta nhất định phải nắm bắt cơ hội này, tốt nhất là một lần mang thai luôn.

Như vậy mới có thể có sức tranh giành với Hoàng hậu.

Rõ ràng đã mang thai, không thể hầu hạ Hoàng thượng, mà vẫn cứ chiếm lấy Hoàng thượng.

Vừa nghĩ thế thì nghe thấy tiếng động bên ngoài, Lý Phi vội vàng đi ra, quỳ xuống hành lễ. "Thần thiếp tham kiến Hoàng thượng." "Đứng lên đi." Huyền Phỉ Nhiên giọng điệu nhàn nhạt nói.

Lý Phi nghe giọng điệu Huyền Phỉ Nhiên nói chuyện với mình, nghĩ đến sự sủng nịch của Hoàng thượng đối với Hoàng hậu trước kia, tay theo bản năng nắm chặt, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Cùng là phi tử của Hoàng thượng, dựa vào đâu Hoàng hậu lại được Hoàng thượng sủng ái?

Chỉ vì Hoàng hậu sinh được một đứa con trai sao?

Nếu Hoàng thượng có thể thường xuyên đến chỗ cô ta, cô ta cũng có thể sinh hạ long tử cho Hoàng thượng.

Lý Phi ngồi bên cạnh Hoàng thượng, vừa định nói gì đó, liền nghe Huyền Phỉ Nhiên mở miệng: "Tiểu Ngọc viết thư về, bảo Trẫm đưa Mộng Tiệp sang đó." Sắc mặt Lý Phi lập tức thay đổi, không dám tin nhìn Huyền Phỉ Nhiên, ngài ấy đến đây mục đích chỉ vì cái này?

Cô ta chỉ có Tam công chúa là con gái duy nhất, thế mà lại muốn đưa đến nơi xa xôi như vậy?

Chuyện này bảo cô ta làm sao chấp nhận được? "Hoàng thượng, tại sao đột nhiên lại muốn đưa Tiệp Nhi sang đó?" Lý Phi nắm chặt tay nói. "Cuộc thi giữa các nước năm sau là bắt đầu rồi." Lý Phi trầm mặc không nói, hồi lâu sau mới mở miệng: "Hoàng thượng, thần thiếp chỉ có duy nhất một đứa con gái đó, trước kia ở bên kia, cự ly không xa, tùy thời đều có thể trở về, nhưng lần này phải đi quận Dụ Hòa, quá xa rồi, thần thiếp không đồng ý." Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nhìn Lý Phi, thật bị Hoàng hậu nói trúng rồi?

Cô ta thật sự không muốn để Huyền Mộng Tiệp qua đó?

Đây không phải là điều bọn họ vẫn luôn mong muốn sao? "Chuyện này hỏi ý kiến con bé trước đã." "Vâng, đi gọi Tam công chúa qua đây." Huyền Mộng Tiệp nghe nói Huyền Phỉ Nhiên tới, tâm trạng vô cùng kích động, dẫn người đi qua ngay: "Tham kiến phụ hoàng." "Đứng lên đi." Đợi Huyền Mộng Tiệp đứng dậy, Huyền Phỉ Nhiên mới đánh giá cô bé, một lúc sau mới hỏi: "Hoàng thúc con gửi thư, bảo Trẫm phái người đưa con sang đó, chuẩn bị cho cuộc thi năm sau." Huyền Mộng Tiệp hơi nhíu mày, dè dặt hỏi: "Phụ hoàng, nhi thần có thể không đi không?

Nhi thần muốn ở bên cạnh phụ hoàng và mẫu phi." "Hơn nữa, cho dù là thi đấu, sư phụ hiện tại của nhi thần cũng rất lợi hại, nhi thần theo bọn họ học tập cũng như nhau thôi." Huyền Mộng Tiệp chẳng muốn qua đó, bên kia xa như vậy, đến lúc đó phụ hoàng quên cô bé thì làm sao?

Lúc Hoàng hậu nói, Huyền Phỉ Nhiên không tin bọn họ sẽ lựa chọn như vậy, nhưng hiện tại anh đã hoàn toàn tin rồi.

Bọn họ là nói thật. "Tùy các người." Huyền Phỉ Nhiên đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Huyền Mộng Tiệp kinh ngạc nhìn anh: "Phụ hoàng, người đi luôn sao?

Không ở lại với mẫu phi ạ?" "Trẫm còn rất nhiều việc phải làm, cái gì không nên nghĩ thì đừng có nghĩ." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Lý Phi cảnh cáo.

Người anh để ý chỉ có huynh muội Trường Nhạc, còn những công chúa này, anh không làm được việc đối xử quá tốt với chúng, chỉ có thể đảm bảo chúng sống không tệ, chỉ vậy mà thôi.

Nói anh thiên vị cũng được, thế nào cũng được, anh chính là thái độ này.

Sắc mặt Lý Phi trắng bệch nhìn Huyền Phỉ Nhiên, cô ta vốn tưởng Hoàng thượng tới là muốn ngủ lại đây, không ngờ chỉ là để nói chuyện này.

Hơn nữa thái độ của ngài thay đổi rất nhiều, có phải Hoàng hậu đã nói gì trước mặt Hoàng thượng không?

Mới khiến Hoàng thượng đối xử với mẹ con cô ta như vậy? "Hoàng thượng, sao người lại đối xử với thần thiếp như vậy?

Chúng ta cũng là phi tử của người." Trái tim và thời gian của ngài, dựa vào đâu đều đặt lên người Hoàng hậu, thế này là đặt bọn họ ở vị trí nào?

Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt nhìn Lý Phi: "Chỉ có Hoàng hậu mới là người Trẫm trân trọng, còn các người bất quá chỉ là vì lợi ích." Chỉ có Hoàng hậu mới thật lòng suy nghĩ cho anh.

Anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện nạp thiếp, càng không muốn nhiều người như vậy xuất hiện trong tầm mắt mình.

Lý Phi ngây ngốc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, sao có thể? "Năm đó nếu không phải những kẻ đó bức bách, các người tưởng các người có cơ hội nhập cung?

Trẫm tưởng chuyện trước kia đã giúp các người biết tự lượng sức mình rồi chứ.

Muốn đi, Trẫm cho một khoản của hồi môn, muốn gả cho ai cũng được.

Có con rồi, chăm sóc tốt cho con cái Trẫm cũng sẽ không bạc đãi các người, ngoại trừ con do Hoàng hậu sinh cho Trẫm, những đứa trẻ khác chưa bao giờ nằm trong phạm vi mong đợi thực sự cả." Huyền Phỉ Nhiên thấy cô ta còn muốn nói gì, nhìn người từng câu từng chữ nói.

Trước kia anh đúng là chịu sự khống chế của người khác, nhưng hiện tại thì không.

Ai cũng đừng hòng ép anh có thêm con thứ, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Thảo nào Hoàng hậu lại nói với anh những lời đó, Lý Phi e là không nguyện ý, giờ thì anh nhìn ra rồi.

Lý Phi xem ra đã có những suy nghĩ không nên có. "Phụ hoàng, mẫu phi chỉ là thích người." Huyền Mộng Tiệp thấy Lý Phi như vậy, vội vàng đi tới nói. "Phụ hoàng, người ở đây với mẫu phi được không?

Hoàng hậu nương nương không phải mang thai rồi sao?" Huyền Mộng Tiệp nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Huyền Phỉ Nhiên nghe vậy sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, ánh mắt sắc bén nhìn Lý Phi.

Xem ra vì Huyền Mộng Tiệp trước kia đi học cùng Tiểu Ngọc, anh đã dành cho Huyền Mộng Tiệp thêm chút yêu thích, khiến bọn họ bắt đầu tự cho là đúng, cảm thấy có thể chi phối suy nghĩ của anh rồi? "Phụ hoàng, nhi thần cũng muốn có em trai em gái." Huyền Mộng Tiệp thấy Huyền Phỉ Nhiên không nói gì, tưởng anh đang cân nhắc chuyện này, bèn mong chờ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, hy vọng anh có thể ở lại.

Mẫu phi từng nói, chỉ cần có một em trai, bà ấy sẽ sống tốt hơn.

Giống như Hoàng tỷ có Thái tử là em trai ruột vậy.

Suy nghĩ của Lý Phi và Huyền Mộng Tiệp không giống nhau, lúc này cô ta đã có chút kinh hồn bạt vía.

Thậm chí không dám nhìn sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên, Hoàng thượng có khi nào nghĩ tất cả những điều này đều là do cô ta xúi Tiệp Nhi nói không? "Lý Phi, người giỏi lắm." Huyền Phỉ Nhiên giận quá hóa cười.

Chương 1229

"Hoàng thượng, thần thiếp..." "Đủ rồi, cho dù không có nó, Trường Nhạc cũng có thể gánh vác được cuộc thi lần này, có hay không có người này đối với Trẫm mà nói cũng chẳng có gì to tát." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Lúc đầu để mấy vị công chúa đi theo Tiểu Ngọc học, mục đích chẳng qua là để giảm bớt chút gánh nặng cho Trường Nhạc.

Nếu vì cái này mà khiến bọn họ có những suy nghĩ không an phận, vậy thì bọn họ sai quá sai rồi.

Lý Phi nghe vậy triệt để hoảng sợ.

Sự xuất sắc của Trường Nhạc bọn họ đều biết, con bé lại còn từ nhỏ đi theo Vương gia, đi theo Vương gia hơn bốn năm, công chúa trong cung căn bản không so được với nó. "Hoàng thượng, thần thiếp bằng lòng để Tiệp Nhi đến chỗ Vương gia, Hoàng thượng..." "Không cần nữa, đã các người đều không muốn đi, vậy thì không cần nói thêm gì nữa.

Nhận rõ thân phận của mình, đừng mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình." Nói xong Huyền Phỉ Nhiên liền xoay người bỏ đi, lúc đi một cái liếc mắt cũng không cho Huyền Mộng Tiệp.

Huyền Mộng Tiệp lần đầu tiên bị ghẻ lạnh ở chỗ Huyền Phỉ Nhiên, cô bé ngây ngốc nhìn bóng lưng Huyền Phỉ Nhiên rời đi, trong lòng có chút hoảng loạn. "Mẫu phi, phụ hoàng sao vậy?

Tại sao lại đối xử với chúng ta như thế?" Huyền Mộng Tiệp mờ mịt nhìn Lý Phi hỏi.

Lý Phi nghiến răng nói: "Tiệp Nhi, chúng ta sai rồi." Từ đầu đến cuối Hoàng thượng chưa từng có nửa phần tình cảm với bọn họ, đối xử tốt với Tiệp Nhi, chẳng qua là vì con bé nghe lời, còn có quan hệ giữa nó và Trường Nhạc, cũng như việc nó nguyện ý chia sẻ gánh nặng với Trường Nhạc.

Lần này cô ta và Tiệp Nhi đều từ chối lời Hoàng thượng, không muốn đưa Tiệp Nhi sang đó cho Ngọc Vương dạy bảo, điều này đã chạm đến giới hạn của Hoàng thượng rồi.

Nhất là những lời Tiệp Nhi nói sau đó càng chọc giận Hoàng thượng, khiến Hoàng thượng bắt đầu bất mãn với họ. "Tiệp Nhi, vì con không đồng ý đến chỗ Hoàng thúc con, phụ hoàng con giận rồi, sau này e là sẽ không đối tốt với con như trước nữa." Quan trọng nhất vẫn là Huyền Mộng Tiệp vậy mà dám can thiệp vào quyết định của Hoàng thượng, đây là đại kỵ, có chút được sủng mà kiêu rồi.

Cô ta hiện tại cũng hiểu ra, Hoàng thượng sẽ không để bất kỳ ai ngoài Hoàng hậu sinh con nữa.

Sắc mặt Huyền Mộng Tiệp trắng bệch nhìn Lý Phi: "Mẫu phi..." "Được rồi, sau này lại tìm cơ hội vậy." Lý Phi đưa tay day day mi tâm, tâm trạng có chút không tốt. "Vậy được rồi." Nhưng Huyền Mộng Tiệp nghĩ đến việc Huyền Phỉ Nhiên sẽ không tốt với mình như trước nữa, trong lòng liền cảm thấy khủng hoảng.

Chẳng lẽ trong lòng phụ hoàng chỉ có Hoàng tỷ và Thái tử cùng đứa bé chưa chào đời kia sao?

Tại sao phụ hoàng lại đối xử với mẫu phi như vậy?

Rõ ràng đều là thê tử của phụ hoàng.

Huyền Mộng Tiệp đang nghĩ gì, Huyền Phỉ Nhiên không biết, anh cũng chẳng quan tâm.

Đối với những đứa con khác, anh có thể cho điều kiện vật chất rất tốt, sau này trong chuyện hôn nhân cũng để chúng sống hạnh phúc một chút, nhưng muốn anh trao tình cảm thì vạn lần không thể.

Nói anh tàn nhẫn cũng được, gì cũng được, đều không sao cả, cái cần cho anh đã cho rồi, có những thứ anh không cho nổi.

Trẻ con có thể sẽ không có suy nghĩ gì, nhưng một khi anh đối tốt với trẻ con, mẫu phi của chúng sẽ thế nào, thì không biết được.

Dù sao có những người chưa bao giờ từ bỏ ý định sinh hạ hoàng tử.

Trở lại tẩm cung Hoàng hậu, cô đã ngủ rồi.

Ngồi bên cạnh nhìn gương mặt không hề thay đổi của cô, Huyền Phỉ Nhiên đưa tay khẽ vuốt ve mặt cô.

Anh từng nói, một đời một kiếp một đôi người, sau này vì những kẻ đó làm phép không còn cách nào khác, có thêm những người phụ nữ khác, còn có con.

Hiện tại điều duy nhất anh có thể làm, chính là ở bên cô và các con, nhìn chúng trưởng thành.

Đợi tương lai Hoằng Nghị tiếp quản Huyền quốc xong, sẽ có thể đưa cô đi khắp nơi thăm thú.

Hoàng hậu mở mắt, mơ màng nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Nhiên ca chàng về rồi?" "Không đợi ta đã ngủ rồi?" Cúi đầu hôn lên môi Hoàng hậu, anh bất mãn nói.

Trên mặt Hoàng hậu mang theo nụ cười: "Thiếp tưởng chàng muốn ở bên Tam công chúa một lát." Huyền Phỉ Nhiên hơi nhíu mày, không vui nói: "Sau này không cần đối xử quá tốt với nó nữa." Hoàng hậu lập tức tỉnh táo lại, kỳ lạ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, mày hơi nhíu, cũng có chút kinh ngạc: "Tại sao?" Trước kia Nhiên ca đối với Tam công chúa chẳng phải rất tốt sao?

Sao đột nhiên lại nói như vậy?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không? "Nhiên ca, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" Hoàng hậu chống người ngồi dậy, nhìn dáng vẻ bất mãn của Huyền Phỉ Nhiên, lo lắng nói. "Ừ, tham vọng quá lớn." Huyền Phỉ Nhiên kể lại sự việc cho Hoàng hậu nghe một lần, Hoàng hậu nghe xong, biểu cảm trên mặt ít nhiều có chút khó coi: "Lại là như vậy." "Trước kia nàng nói bọn họ sẽ không đồng ý, ta còn tưởng nàng nghĩ nhiều, giờ xem ra là ta nghĩ quá ít rồi.

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Hậu cung có Hoàng hậu ở đây, anh cơ bản sẽ không quá hỏi đến, xảy ra chuyện gì anh cũng không quản nhiều. "Cũng không phải chuyện lớn gì, chỉ là trước đó Tam công chúa nói với em rất nhiều lần, bảo em nói với anh cho con bé đến chỗ mẫu phi của nó nghỉ ngơi, còn nói với em là con bé cũng muốn có đệ đệ muội muội ruột thịt.

Lúc đó Lý phi cũng ở đó nhưng cô ta không nói gì, em liền biết tâm tư Lý phi đã thay đổi." "Lý phi hiện tại chỗ dựa duy nhất là Tam công chúa, quận Dụ Hòa lại xa xôi, sao cô ta nỡ đưa con đi?

Ngộ nhỡ sau này tình cảm giữa đứa bé và Trường Nhạc quá tốt, không còn thân thiết với cô ta nữa thì chẳng phải được không bù nổi mất sao.

Lý phi làm sao để chuyện như vậy xảy ra?" "Ngoài ra, nhà mẹ đẻ của Lý phi đã mời cho Tam công chúa mấy vị phu tử.

Trước đó cô ta từng đến tìm em, nói người rất tốt, hy vọng em có thể đồng ý cho họ nhập cung dạy dỗ Tam công chúa." "Lúc đó em không lập tức đồng ý, Lý phi liền nói bóng nói gió rằng em không muốn cho Tam công chúa sống tốt.

Nghe cái giọng điệu đó của cô ta, em còn gì để nói nữa?

Em đồng ý xong thì Lý phi liền cho người vào, người đến rồi không nói, còn thường xuyên nói với em là Tam công chúa lại học được cái gì.

Cái dáng vẻ đó cứ như thể đã thay thế được Trường Nhạc vậy." "Em thấy suy nghĩ của Lý phi và người nhà cô ta là muốn để Tam công chúa thay thế vị trí của Trường Nhạc." "Không phải em muốn nói xấu Lý phi, chỉ là có đôi khi Lý phi thực sự quá đáng." Sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên có chút khó coi, không ngờ đến cuối cùng lại biến thành như vậy. "Vốn dĩ chỉ nghĩ đứa nhỏ không dễ dàng gì, đối xử tốt với nó một chút, không ngờ ngược lại khiến bọn họ nảy sinh dã tâm không nên có." Huyền Phỉ Nhiên hừ lạnh một tiếng nói.

Dù phu tử có tốt đến đâu cũng không sánh được với Tiểu Ngọc.

Bọn họ cũng xứng sao? "Nó sẽ không thể thay thế Trường Nhạc." "Trường Nhạc của chúng ta sẽ sống rất hạnh phúc.

Nếu Huyền Mộng Tiệp không nói những lời không nên nói đó, đến lúc ấy trẫm cũng nguyện ý đối xử tốt với nó hơn một chút, chỉ tiếc là...

Ỷ vào việc trẫm có vài phần yêu chiều nó, thế mà lại dám can thiệp vào chuyện của trẫm, việc này trẫm tuyệt đối không thể tha thứ." Hoàng hậu cười gật đầu: "Nhiên ca nói đúng." "Thôi không nói chuyện này nữa, nàng mau nghỉ ngơi đi, kẻo lát nữa lại không ngủ được." "Vâng." Ngày hôm sau, khi các phi tử đến thỉnh an, Hoàng hậu ngồi đó nói chuyện với họ.

Có mấy người đã nhìn thấu sự đời, nhưng vẫn cùng Hoàng hậu trò chuyện việc nhà và mấy chuyện thú vị.

Có một phi tử không được sủng hạnh có chuyện muốn nói với Hoàng hậu, chỉ là nhìn thấy đông người quá nên ngại, đành phải ngồi bên cạnh im lặng nghe họ nói chuyện.

Lúc này, Lý phi nhìn Hoàng hậu mở miệng nói: "Hoàng hậu nương nương, người có thể nói giúp thần thiếp với Hoàng thượng được không?

Thần thiếp nguyện ý đưa Tam công chúa đến chỗ Vương gia." Hoàng hậu nhìn cô ta, nụ cười trên mặt không đổi nhưng đã nhạt đi rất nhiều: "Chuyện này hôm qua Hoàng thượng đã nói với ngươi rồi, ngươi hẳn là đã đưa ra quyết định, hà tất còn đến tìm bản cung?" "Nương nương, hôm qua..." Lý phi muốn giải thích nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào. "Lý phi, hôm qua Hoàng thượng hẳn đã nói với ngươi rất rõ ràng, là ngươi và Tam công chúa không muốn đi.

Chương 1230

Bây giờ ngươi lại đến tìm bản cung, việc này e rằng không thỏa đáng đâu nhỉ?" Hoàng hậu thản nhiên nói.

Các phi tử bên cạnh kinh ngạc nhìn Lý phi, cảm thấy có chút khó tin.

Có thể để con cái đi theo Phù Hoa công tử học tập, đây là vinh hạnh lớn bằng trời, thế mà cô ta lại từ chối?

Cô ta nghĩ cái gì vậy?

Ngoài ra, hai phi tử có con khác cũng bắt đầu cân nhắc chuyện này.

Lúc trước khi Ngọc Vương muốn dạy dỗ bọn trẻ, con của họ đều chưa đến ba tuổi, không thích hợp đi cùng Ngọc Vương.

Bây giờ họ lại hy vọng con mình có thể đến theo Ngọc Vương học tập.

Tuy nói luyến tiếc con, nhưng đây đối với đứa trẻ mà nói lại là một cơ hội không tồi.

Nhìn Trường Nhạc công chúa là biết, sau khi đi theo Vương gia, cả người đều thay đổi rất nhiều.

Có điều chuyện này lát nữa có thể hỏi Hoàng hậu xem có được không.

Lý phi nghe Hoàng hậu nói vậy, nhất thời không biết phải tiếp tục mở miệng thế nào, chỉ đành im lặng không nói gì.

Trong lòng càng thêm ảo não không thôi.

Tối hôm qua lẽ ra nên trực tiếp đồng ý, như vậy sẽ không đắc tội Hoàng thượng.

Tối qua cô ta cả đêm ngủ không ngon, đối với những lời mình đã nói càng hối hận không thôi.

Đây rõ ràng là một cơ hội cực tốt, nếu cô ta đồng ý, Hoàng thượng nói không chừng sẽ thương xót cô ta hơn một chút, sau này nếu con gái thắng trong cuộc thi đấu, vậy thì càng không cần phải nói.

Tuy rằng phụ thân bọn họ tìm cho con gái phu tử không tồi, nhưng bọn họ dù có lợi hại thế nào, có thể so được với Phù Hoa công tử Ngọc Vương sao?

Căn bản không có cách nào so sánh.

Sáng nay lúc thức dậy, cô ta liền nghĩ lát nữa sẽ đến tìm Hoàng hậu, hy vọng người có thể giúp nói vài câu tốt đẹp.

Ai ngờ cô ta vừa đến người ta đã hỏi những lời như vậy, đây không phải là đang đánh vào mặt cô ta thì là gì? "Hoàng hậu, thần thiếp đã biết sai rồi." "Lý phi, chuyện này bản cung không thể nhúng tay.

Nếu bản cung có thể nhúng tay thì người nói chuyện này với ngươi chính là bản cung chứ không phải Hoàng thượng đích thân qua đó.

Đây thuộc về chính sự, hậu cung không được can chính, đạo lý này chẳng lẽ ngươi không hiểu sao?" Hoàng hậu nhíu mày nhìn Lý phi nói.

Sắc mặt Lý phi biến đổi, những lời này đều là cái cớ.

Nếu là Hoàng hậu đi nói với Hoàng thượng chuyện này, Hoàng thượng tuyệt đối sẽ đồng ý, sẽ không vì thế mà tức giận. "Hoàng hậu nương nương nói đùa, chỉ cần người mở miệng, Hoàng thượng khẳng định sẽ đồng ý." Lý phi nhìn Hoàng hậu, lời nói ra có chút khẩu không trạch ngôn.

Nụ cười trên mặt Hoàng hậu lập tức biến mất, lạnh lùng nhìn Lý phi: "Ngươi đây là muốn nói bản cung cậy sủng mà kiêu, can thiệp chuyện của Hoàng thượng?

Hay là muốn nói bản cung cướp đi tất cả những gì thuộc về ngươi?

Hay hoặc giả nói bản cung nói xấu ngươi trước mặt Hoàng thượng?" Lý phi nghe thấy giọng nói nghiêm khắc của Hoàng hậu, lập tức có chút hoảng sợ, biểu tình cũng có chút xấu hổ: "Nương nương lo xa rồi, thần thiếp tịnh không có ý nghĩ như vậy." Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, có ý nghĩ như vậy hay không, trong lòng cô ta tự biết rõ, ở đây hồ ngôn loạn ngữ cái gì? "Lý phi, là tự ngươi bỏ lỡ cơ hội này, đã bỏ lỡ rồi thì đừng đến tìm bản cung." Sắc mặt Lý phi có chút khó coi, nhưng cũng biết Hoàng hậu sẽ không giúp cô ta.

Trong lòng đối với Hoàng hậu có chút bất mãn.

Rõ ràng chỉ là chuyện một câu nói của bà ta thôi mà.

Nghĩ vậy, Lý phi nhìn Hoàng hậu mở miệng nói: "Tỷ tỷ, đây chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói của người, vì sao lại không thể giúp chúng em nói một tiếng?" "Chẳng lẽ con của người ở bên cạnh Vương gia, liền không cho con của chúng em đi?" Hoàng hậu nghe thấy lời này thì tức cười, ánh mắt nhìn Lý phi tràn đầy trào phúng: "Bản cung không cho con của các ngươi đi?

Lý phi, là ngươi và Tam công chúa không muốn đi đấy chứ?

Cũng là ngươi và Tam công chúa tự mình từ chối Hoàng thượng, bây giờ lại đẩy trách nhiệm lên đầu bản cung, ngươi coi bản cung không biết gì sao?" Các cung phi bên cạnh nhìn thấy Hoàng hậu tức giận đều sợ hãi.

Một phi tử có quan hệ không tồi với Hoàng hậu, dưới gối có một cô con gái, vội vàng an ủi: "Hoàng hậu chớ tức giận, trong bụng người còn có đứa bé." Lý phi thật sự là quá coi trọng bản thân rồi.

Trước kia con người cũng không tệ, sao hai năm nay lại thành ra thế này? "Bản cung không sao." Hoàng hậu cười với người bên cạnh, sau đó quay đầu nhìn Lý phi, trong mắt mang theo thất vọng.

Có một người mẹ như vậy, Huyền Mộng Tiệp cơ bản cũng phế rồi.

Trước kia đối với Huyền Mộng Tiệp bà vẫn có vài phần yêu thích.

Nếu cô ta không nói mấy chuyện lung tung trước mặt Huyền Mộng Tiệp, con bé cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Lý phi nhìn dáng vẻ tức giận của Hoàng hậu, trong lòng có chút ảo não, sao lại đem hết những lời trong lòng nói ra rồi, bây giờ thì hay rồi?

Vạn nhất để Hoàng thượng biết được, cô ta mới là người chịu không nổi.

Hơn nữa hiện tại Hoàng hậu đang mang thai, nếu cô ta làm gì khiến Hoàng hậu xảy ra chuyện, đến lúc đó không chỉ có cô ta, ngay cả nhà mẹ đẻ của cô ta cũng sẽ xảy ra chuyện.

Chuyện được không bù nổi mất này, cô ta tuyệt đối không thể làm. "Hoàng hậu, thần thiếp thật sự biết sai rồi, còn xin Hoàng hậu nói giúp với Hoàng thượng, cũng không thể làm lỡ tiền đồ của công chúa a." Lý phi rất thông minh, bắt đầu tìm đề tài từ trên người Tam công chúa.

Hoàng hậu nhìn bộ dạng này của cô ta, cảm thấy có chút buồn cười. "Ngươi có thể đi tìm Hoàng thượng." Bà sẽ không dính vào loại chuyện này.

Lý phi mày nhíu chặt, sắc mặt cũng có chút khó coi, cô ta nghi ngờ

Hoàng hậu chính là cố ý.

Nhìn biểu tình như vậy của Lý phi, Hoàng hậu sao còn không hiểu cô ta đang nghĩ gì.

Có điều bà đã không thèm để ý nữa, thích nghĩ sao thì nghĩ, bà không có nhiều thời gian rảnh rỗi đi quản cô ta. "Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có chút không khỏe, xin phép cáo lui trước." Nói xong liền đi, cũng không cho Hoàng hậu cơ hội mở miệng.

Người có quan hệ tốt với Hoàng hậu có chút bất mãn nhìn Lý phi rời đi: "Tỷ tỷ, cô ta như vậy vị miễn thái quá kiêu ngạo rồi." "Mặc kệ cô ta đi." "Nương nương, thần thiếp có một chuyện muốn nhờ." Lúc này, vị phi tử vẫn luôn ngồi im lặng trong góc mở miệng nói. "Hửm?

Nói nghe xem." "Thần thiếp muốn xuất cung." Đối phương lấy hết can đảm nói.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn cô ấy: "Ngươi nghĩ kỹ rồi?" "Nghĩ kỹ rồi, thần thiếp không thích Hoàng thượng, nhập cung cũng là vạn bất đắc dĩ, thần thiếp muốn trở về." Hoàng hậu có chút ngoài ý muốn, không ngờ thật sự có người nói muốn rời khỏi hoàng cung, chuyện này cũng quá khó tin rồi. "Được, đợi sau khi bãi triều, bản cung sẽ nói với Hoàng thượng." "Đa tạ Hoàng hậu nương nương." Chuyện chính nói xong, hai phi tử có con gái mở miệng: "Tỷ tỷ, con của chúng em có thể gửi đến chỗ Ngọc Vương học tập không?" "Lúc trước khi Vương gia mở lời là nói muốn nhận trẻ trên bốn tuổi, nhưng con của chúng em đều còn nhỏ, không có cách nào đi được." Lúc đó vì tuổi của con mà bỏ lỡ cơ hội, hiện tại có cơ hội, họ muốn tranh thủ cho con một chút.

Chương 1231

Hoàng hậu suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Chuyện này lát nữa ta hỏi Hoàng thượng xem chàng nói thế nào, có khả năng đến lúc đó phải viết thư hỏi Tiểu Ngọc mới được." "Nếu không được cũng không sao, chúng em nhờ Tiểu Ngọc giúp mời mấy vị phu tử có năng lực tốt qua đây dạy dỗ bọn trẻ, như vậy cũng được." Bà và mấy phi tử hiện tại tình cảm đều rất tốt, con cái của họ cũng đều không tồi, giúp một tay cũng là nên làm. "Cảm ơn tỷ tỷ, chuyện này đành làm phiền tỷ tỷ rồi." Một trong các phi tử rất vui mừng.

Người mà Vương gia có thể mời được, tự nhiên không phải là người họ có thể tiếp xúc, có cơ hội này cũng là chuyện tốt bằng trời. "Không cần khách sáo." "Lúc trước bên Tứ Quý có gửi chút hoa quả qua đây, các em lát nữa mỗi người mang một ít về ăn." "Vậy chúng em sẽ không khách sáo với tỷ tỷ đâu." Ở tẩm cung Hoàng hậu một lát, các cung phi mới rời đi.

Đợi người đi hết, Hoàng hậu đưa tay day day mi tâm, cuối cùng cũng đi rồi.

Còn không đi bà sắp bị giày vò chết mất. "Nương nương, người nghỉ ngơi một lát đi." "Ừ." Buổi tối khi Huyền Phỉ Nhiên về tẩm cung, Hoàng hậu kể cho ông nghe chuyện hôm nay. "Chuyện cung phi muốn rời đi, nàng cứ xem xét mà sắp xếp là được, không cần nói với trẫm.

Còn về chuyện bọn trẻ, trẫm phải hỏi Tiểu Ngọc xem bên đó có thời gian không.

Nếu có thể thì đưa bọn trẻ qua, nếu không được thì làm theo ý nàng, nhờ Tiểu Ngọc giúp mời mấy vị phu tử tốt một chút qua dạy dỗ chúng." Huyền Phỉ Nhiên biết bà có quan hệ khá tốt với mấy cung phi đó, mấy người kia hắn cũng từng nghe Hoàng hậu nhắc qua, đều đã buông bỏ tranh sủng, hiện tại chỉ muốn chăm sóc con cái khôn lớn, những cái khác đều không để ý.

Suy nghĩ này rất tốt, sẽ không mang lại phiền phức cho họ. "Hôm nay Lý phi tìm thiếp, cô ta muốn nhờ thiếp nói với chàng là cô ta đồng ý đưa Tam công chúa qua đó rồi." Huyền Phỉ Nhiên cười lạnh một tiếng: "Đây e rằng là dự tính sau khi đã cân nhắc lợi hại, biết hôm qua chọc giận trẫm, mất đi cơ hội này thì mẹ con bọn họ sẽ không còn cơ hội khác nên mới đồng ý chứ gì?" Chỉ tiếc cơ hội bỏ lỡ chính là bỏ lỡ rồi, không phải cô ta nói biết sai là có thể cho cô ta cơ hội này.

Xem chỗ của Tiểu Ngọc là cái nơi gì?

Cô ta muốn đi thì đi, không muốn đi thì không đi?

Thế này vị miễn cũng quá đề cao bản thân rồi. "Nàng đồng ý chưa?" "Thiếp sao có thể đồng ý?

Thiếp bảo cô ta đi tìm chàng." "Làm vậy là đúng, nàng hiện tại đang mang thai, không cần lo lắng những chuyện này." "Thiếp biết rồi, Nhiên ca không cần lo lắng cho thiếp." Đứa bé này thực sự rất ngoan, đều không quậy phá gì mấy.

Khiến bà đôi khi còn cảm thấy không chân thực. "Nàng ngồi một lát đi, ta đi viết thư cho Tiểu Ngọc." "Vâng." Huyền Phỉ Nhiên viết thư xong gửi cho Tô Ngọc, lúc này mới cùng Hoàng hậu nói chuyện gần đây.

Có chuyện trước đó, bọn họ cũng không dám nói thêm gì, chỉ có thể ấm ức tự mình chịu đựng, đây đối với hắn mà nói cũng là chuyện tốt.

Không có ai đến trước mặt hắn quậy phá.

Khi thư của Huyền Phỉ Nhiên gửi đến, Tô Ngọc đang bận rộn với vấn đề bố cục của quận Dụ Hòa.

Anh phải sắp xếp các nơi đâu ra đó.

Chỗ nào thích hợp làm gì đều phải phân chia rõ ràng, chỉ có phân chia rõ ràng như vậy mới có thể cùng Vương Cẩn Hòa nhanh chóng tìm ra cách làm cho quận Dụ Hòa giàu có lên. "Thiếu gia, là thư của Hoàng thượng." Nguyên Bảo nhận được thư xong liền đưa qua cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc đưa tay nhận lấy rồi đọc.

Xem xong thư trong tay, mày Tô Ngọc hơi nhíu lại, Lý phi này nghĩ cũng thật nhiều.

Trước kia còn cảm thấy Tam công chúa người cũng không tệ, mới hơn một năm không đi theo anh, người đã hoàn toàn biến thành dạng khác, ngược lại khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ. "Thiếu gia, xảy ra chuyện gì vậy?" Sao nhìn Thiếu gia có vẻ rất không vui? "Không có gì, chỉ là có người nghĩ quá nhiều thôi." Tô Ngọc tùy ý nói.

Nguyên Bảo nghe vậy càng thêm hiếu kỳ, rốt cuộc là chuyện gì có thể khiến Thiếu gia nói ra những lời như vậy? "Thiếu gia?" "Không có gì, cậu xem trước đi, xem xong sẽ biết." Tô Ngọc đưa thư trong tay cho Nguyên Bảo, để cậu ta tự xem.

Nguyên Bảo xem xong tâm tình ít nhiều vẫn có chút phức tạp.

Lý phi này có phải não không được tốt lắm không?

Một ván bài tốt đẹp cứ thế bị cô ta đánh nát. "Tam công chúa này cũng thật không ra sao." Thế mà lại dám trắng trợn đưa ra yêu cầu với Hoàng thượng, còn muốn có đệ đệ muội muội ruột thịt?

Xem ra Lý phi không ít lần hồ ngôn loạn ngữ trước mặt Tam công chúa. "Thiếu gia, Lý phi này quá không ra gì, thế mà lại ỷ vào vài phần yêu thương của Hoàng thượng đối với Tam công chúa liền nảy sinh những suy nghĩ không nên có." Nguyên Bảo bất mãn nói. "Chắc là cảm thấy Tam công chúa học ở chỗ bản vương một thời gian thì là một tồn tại lợi hại, khiến cô ta có chút kiêu ngạo rồi." Rõ ràng có thể đạt được nhiều hơn, lại sờ sờ bị chính bọn họ hủy hoại. "Còn chưa được Hoàng huynh sủng hạnh đâu, người đã bắt đầu kiêu ngạo rồi, thật sự coi hậu cung là nhà mình chắc." Tô Ngọc châm chọc nói. "Thiếu gia, anh nói xem chuyện này có liên quan gì đến nhà mẹ đẻ của Lý phi không?" Dù sao Lý phi này nhìn qua quả thực không ra làm sao.

Rõ ràng là một cơ hội tốt, kết quả lại từ chối, còn có Tam công chúa cũng vậy.

Bọn họ có biết mình từ chối cái gì không? "Là phải hay không phải thì đều không liên quan đến chúng ta, chỗ ta cũng không phải ai muốn đến là có thể đến." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Nếu bọn họ đã tự mình từ bỏ cơ hội này, vậy thì đừng suy nghĩ nữa, chỗ anh cũng không chứa nổi loại người như vậy.

Nguyên Bảo tán đồng gật đầu: "Thiếu gia nói phải." "Có điều Hoàng huynh lại nói một chuyện khác, huynh ấy hỏi ta mấy công chúa còn lại có muốn đưa đến chỗ ta không, nếu bên ta không nhận thì tìm mấy phu tử thích hợp vào hoàng cung dạy dỗ." Nguyên Bảo có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Thiếu gia nhà bọn họ cũng không phải người dễ nói chuyện như vậy, Hoàng thượng sao lại nghĩ thế? "Hoàng thượng sao lại đột nhiên nói cái này?

Người biết tính cách của Thiếu gia mà." Nguyên Bảo nhịn không được mở miệng hỏi. "Cái này cũng không phải Hoàng huynh nói, mà là do mấy phi tử có con nhắc tới, đại khái là muốn cho con mình học thêm chút đồ, tương lai cũng tốt hơn một chút." Bọn họ đều là người thông minh, biết như thế nào mới là tốt nhất cho con cái.

Nguyên Bảo nghĩ nghĩ cũng thấy có khả năng này, nhìn Tô Ngọc, cậu ta cảm thấy Tô Ngọc có khả năng sẽ không cân nhắc vấn đề này. "Thiếu gia anh nghĩ sao?" "Hiện tại ta đang bận, không rảnh, ta cho mấy người qua đó là được." Người anh tìm cũng tốt hơn những người khác không biết bao nhiêu lần, Hoàng huynh hỏi như vậy đại khái cũng đoán được gì đó. "Như vậy cũng được." Nguyên Bảo tán đồng gật đầu.

Thời gian gần đây Thiếu gia và Phu nhân đều rất bận, cơ bản không có rảnh rỗi, để mấy công chúa qua đây cũng là chuyện phiền phức. "Vậy bây giờ hồi âm cho Hoàng thượng?" "Được." To Ngọc viết xong, thổi khô rồi bảo Nguyên Bảo gửi đi.

Sau đó liền không tiếp tục quản chuyện này nữa, nói với Nguyên Bảo chuyện khác. "Thiếu gia, chuyện anh bảo tôi tra trước đó đã có tin tức, có điều muốn hoàn toàn làm rõ là chuyện gì thì còn cần một chút thời gian." Nguyên Bảo gửi thư xong, quay lại tiếp tục nói với Tô Ngọc chuyện trước đó.

Chương 1232

"Không sao, chúng ta không vội, chỉ cần trước khi chúng ta đi làm rõ chân tướng là được." "Vâng." "Còn có chuyện bên phía Lỗ Nghị Tiêu, vẫn luôn không có tin tức truyền về, Thiếu gia anh không lo lắng sao?" Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hạ ý thức hỏi.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Nguyên Bảo: "Ta có gì phải lo lắng?" Nếu lúc trước đã giao việc cho Lỗ Nghị Tiêu đi làm, anh liền chưa từng nghĩ phải lo lắng gì.

Lỗ Nghị Tiêu làm việc anh vẫn có thể yên tâm.

Nguyên Bảo nhìn chủ nhân lập tức cảm thấy có chút đau đầu, Thiếu gia như vậy thật sự là một chút cũng không lo lắng?

Nhìn Tô Ngọc vô sở úy, một chút cũng không sốt ruột, Nguyên Bảo cũng không nói nhiều nữa, cùng lắm là đợi thêm một thời gian thôi.

Chỉ hy vọng Lỗ Nghị Tiêu đừng phụ kỳ vọng của Thiếu gia.

Bên kia, Lỗ Nghị Tiêu được thuộc hạ hộ tống phi ngựa nhanh về phía bên này. "Linh Nhất, chúng ta còn bao lâu nữa mới đến?" "Một ngày." "Được, phải nhanh lên, nếu không Thiếu gia sẽ không chống đỡ nổi nữa." "Được." Một ngày sau, Linh Nhất một thân chật vật dẫn người xuất hiện ở cửa Ngọc Vương phủ. "Các người sao lại ra nông nỗi này?" Nguyên Bảo nhìn thấy Linh Nhất có chút kinh ngạc hỏi. "Phiền đưa chúng tôi đi gặp Vương gia, còn nữa, có thể xin đại phu bên này cứu Thiếu gia chúng tôi không?" Linh Nhất nhìn Nguyên Bảo nói.

Nguyên Bảo vừa nghe Lỗ Nghị Tiêu bị thương, vội vàng tránh đường: "Đưa người theo tôi vào trong." Nguyên Bảo đưa người đến phòng khách xong, đi gọi Nam Kiều và Bạch Khởi trước, bảo hai người họ đi chữa trị cho Lỗ Nghị Tiêu, sau đó mới đi tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, Lỗ Nghị Tiêu về rồi, nhưng bị thương rất nghiêm trọng." "Xảy ra chuyện gì?" Nghe Lỗ Nghị Tiêu bị thương, Tô Ngọc ít nhiều có chút bất ngờ.

Theo bản lĩnh của Lỗ Nghị Tiêu và đám người bên cạnh, hẳn là không đến mức bị thương mới đúng chứ?

Nguyên Bảo lắc đầu: "Cái này tạm thời vẫn chưa rõ." "Đi, qua đó xem sao." Khi Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo qua đó, Nam Kiều và Bạch Khởi đang kiểm tra vết thương cho hắn. "Sao lại thế này?

Vậy mà lại thương nặng như thế?" Tô Ngọc đi qua hỏi. "Có chút giống vết thương của Nguyên Húc lúc trước, cũng là gãy xương sườn, có điều vận khí rất tốt, không trí mạng.

Sau khi bị thương bọn họ cũng tìm đại phu xử lý qua, nếu không sẽ không chống đỡ được đến bây giờ." Đôi mắt Tô Ngọc khẽ híp lại, mối thù của Nguyên Húc anh vẫn luôn chưa báo, ngược lại không ngờ thế mà lại gặp vào lúc này. "Bất kể thế nào, nhất định phải cứu người về." Tô Ngọc nhìn đám người Nam Kiều nghiêm túc nói. "Ngọc ca ca yên tâm, giao cho em và Bạch Khởi, có bọn em ở đây hắn sẽ không có việc gì đâu." Nam Kiều thập phần tự tin nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, vậy người anh giao cho các em, Linh Nhất cậu đi theo ta." Linh Nhất tuy rằng lo lắng, nhưng cậu cũng biết mình ở đây căn bản không giúp được gì, chỉ có thể đi theo Tô Ngọc cùng rời đi.

Đến thư phòng, Linh Nhất giao những thứ bọn họ lấy được cho Tô Ngọc: "Thứ chúng tôi lấy được chính là những cái này, danh sách nằm ở bên trong." "Còn về người đả thương Thiếu gia chúng tôi, tôi cũng không rõ là ai.

Hắn tốc độ rất nhanh, sau khi đả thương Thiếu gia liền biến mất, hơn nữa dường như rất tự tin đối với việc này, dường như đã chắc chắn Thiếu gia chúng tôi sẽ chết." Linh Nhất nghiến răng nói.

Võ công bọn họ không giữ được người đó, chỉ có thể trơ mắt nhìn người rời đi, đây đối với bọn họ mà nói quả thực là sỉ nhục.

Tô Ngọc gật gật đầu biểu thị đã biết: "Chuyện này ta biết rồi." "Vừa hay ta và hắn cũng có thù." Tô Ngọc ý vị thâm trường nói.

Linh Nhất ngẩn người, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Vương gia và đối phương cũng có thù?" "Xác thực có, suýt chút nữa lấy mạng Nguyên Húc, còn giết không ít người dưới tay ta." Đây đối với anh mà nói chính là một sự khiêu khích. "Bản vương đã bắt đầu mong chờ gặp được người này rồi." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Không biết vì sao Linh Nhất cảm thấy kẻ làm tổn thương Thiếu gia kia sau đó sẽ rất thê thảm. "Cậu đi nghỉ ngơi đi, có Nam Kiều bọn họ ở đây Lỗ Nghị Tiêu sẽ không sao đâu.

Nguyên Bảo, cậu đưa cậu ta đến chỗ nghỉ ngơi." "Vâng." Sau khi Nguyên Bảo dẫn người đi, Tô Ngọc viết một bức thư gửi đi.

Nếu anh nhớ không lầm, Ngu Cơ đối với người này hẳn là phi thường có hứng thú mới đúng.

Dù sao người này cũng là kẻ đã hại chết tất cả người nhà Ngu Cơ.

Nếu Ngu Cơ biết được, e rằng sẽ hận không thể băm vằm người nọ ra trăm mảnh nhỉ?

Có điều anh cũng rất hứng thú, chỉ là muốn từ miệng Ngu Cơ biết được đối phương rốt cuộc là người thế nào, biết rồi anh mới tiện trực tiếp động thủ.

Xem ra suy nghĩ dọn dẹp sạch sẽ quận Dụ Hòa của anh là đúng.

Trong mắt Tô Ngọc mang theo vẻ đăm chiêu, anh đã bắt đầu mong chờ rồi.

Một kẻ diệt cả nhà Ngu Cơ, lại ra tay với người của anh, biết rõ anh ở nơi này mà còn dám ngoi đầu ra ăn đòn, thật là thú vị. "Nguyên Húc, cho người đi tra xem Tôn Nghị đang ở đâu, tìm được người rồi cũng đến lúc báo thù cho cậu." Nguyên Húc vừa nghe liền biết là kẻ lúc trước đả thương mình, còn hại chết không ít huynh đệ. "Thiếu gia yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm được người." Nguyên Húc oán hận nói.

Những người đã chết đó đều là huynh đệ cùng họ lớn lên từ nhỏ.

Vậy mà lại chết trong tay kẻ đó.

Hiện tại cuối cùng cũng có cơ hội tìm người báo thù, cậu đương nhiên vui mừng.

Mấy năm nay cậu một khắc cũng chưa từng quên chuyện này, lúc nào cũng muốn giết chết đối phương.

Bắt đối phương chôn cùng các huynh đệ. "Đi tra bên chỗ đệ nhất thế gia Tôn gia ở quận Dụ Hòa, người là người của Tôn gia." Tô Ngọc nhìn Nguyên Húc như vậy liền biết cậu đang nghĩ gì. "Yên tâm đi, thù sẽ báo, không có ai giết người của ta xong mà còn có thể bình an vô sự sống tiếp." Anh cái gì cũng tốt, chỉ là quá bao che cho người mình. "Vâng, Thiếu gia, tôi cùng những người khác đi tra thằng cháu Tôn Nghị này." "Được, tra được rồi thì đừng đánh rắn động cỏ, các cậu không phải đối thủ của hắn, hơn nữa Ngu Cơ dưới trướng đại bá có chuyện muốn nói với hắn đấy." Tô Ngọc ngoạn vị nói.

Nguyên Húc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ngu Cơ?

Bọn họ có quen biết?" "Ừ, Tôn Nghị là kẻ hại chết người nhà Ngu Cơ, khiến cô ấy bị diệt cả nhà." Nguyên Húc chấn kinh nhìn Tô Ngọc: "Không thể nào?" "Thật đấy." Chỉ là nghĩ đến trạng thái của Ngu Cơ, kẻ thù gặp mặt cũng là đỏ mắt a. "Thiếu gia, chuyện này có cần nói cho Ngu Cơ tỷ không?" "Đương nhiên phải nói, tôi sẽ viết thư báo cho đại bá, bảo bọn họ qua đây một chuyến, cứ mãi bị vây trong thù hận không phải chuyện tốt gì." Đặc biệt là thù diệt môn. "Vậy tôi đưa người đi điều tra trước." "Được." Sau khi Nguyên Húc đi, Tô Ngọc viết thư cho Dư Cảnh Xuyên, để tín ưng đưa đi.

Dư Cảnh Xuyên nhận được thư của Tô Ngọc thì có chút bất ngờ.

Khi nhìn thấy nội dung bên trên, mày ông hơi nhíu lại.

Không ngờ người nọ thế mà lại chạy đến địa bàn của Tô Ngọc, còn gây phiền phức cho người trong tay Tô Ngọc.

Đây đúng là tự dâng tới cửa, để cho Tô Ngọc làm bia ngắm mà dùng. "Chủ tử, là thư của cô gia?" "Ừ, Tôn Nghị xuất hiện ở bên đó, làm Lỗ Nghị Tiêu bị thương." Lỗ Nghị Tiêu?

Chương 1233

Cái tên này nghe qua dường như có chút quen tai. "Nói chứ đây không phải là Đại hoàng tử của nguyên Lỗ quốc sao?" Ngu Sơn nhìn Dư Cảnh Xuyên hỏi.

Dư Cảnh Xuyên gật đầu: "Đúng là Đại hoàng tử Lỗ quốc, có điều hiện tại đang làm việc dưới trướng Tô Ngọc." Biểu tình Ngu Sơn có chút cổ quái: "Cô gia làm thế nào mà khiến cựu Đại hoàng tử Lỗ quốc làm việc cho mình vậy?" "Hắn hạ độc Tiểu Bảo, Tô Ngọc còn chưa tìm hắn gây phiền phức, đương nhiên là Tô Ngọc nói gì thì là cái đó, dù sao đây là hắn nợ Tô Ngọc." Dư Cảnh Xuyên tùy ý nói.

Một câu nói khiến biểu tình của Ngu Sơn trở nên quái dị, lời này nghe qua quả thực không có vấn đề gì, nhưng vị Đại hoàng tử này có phải quá mất mặt rồi không?

Thật đủ thê thảm. "Đồng tình Lỗ Nghị Tiêu?" "Có một chút." Một hoàng tử cuối cùng biến thành thuộc hạ của người khác, sự chênh lệch này vị miễn cũng quá lớn rồi. "Như vậy rất tốt." Ngu Sơn kỳ quái nhìn Dư Cảnh Xuyên, không hiểu ông nói như vậy rất tốt là có ý gì.

Nghĩ không ra Ngu Sơn cũng không nghĩ nhiều nữa, mà nhìn ông nói: "Chủ tử, chuyện này chúng ta có nên nói cho Ngu Cơ không?" Dư Cảnh Xuyên ừ một tiếng: "Đây là việc nhà của cô ấy, chúng ta không có tư cách giấu giếm điều gì, ngươi đi gọi Ngu Cơ lại đây." "Vâng." Ngu Sơn tuy rằng muốn giúp Ngu Cơ, chỉ là chuyện này chỉ có thể dựa vào Ngu Cơ đi giải quyết, bọn họ nếu giúp làm chuyện này, đối với cô ấy mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt.

Khi Ngu Sơn qua đó, Ngu Lang đang ở cùng cô, nhìn thấy Ngu Sơn đi tới, Ngu Lang nhíu mày hỏi: "Ngu Sơn sao cậu lại tới đây?" "Chủ tử bảo tôi qua tìm Ngu Cơ có việc." Ngu Cơ ngẩng đầu nhìn Ngu Sơn: "Chuyện gì?" "Có tin tức của Tôn Nghị rồi." Nghe thấy cái tên Tôn Nghị, sắc mặt Ngu Cơ biến đổi trong nháy mắt, sau đó nhìn Ngu Sơn: "Cậu nói thật?" "Phải, là tin tức từ chỗ cô gia gửi tới, Tôn Nghị đang ở quận Dụ Hòa, hắn lại ra tay rồi, lần này người bị thương là Đại hoàng tử nguyên Lỗ quốc Lỗ Nghị Tiêu." Trong mắt Ngu Cơ đều là vẻ âm u, được lắm một cái Tôn Nghị. "Tôi phải đi." Cô nhất định phải tự tay giết chết Tôn Nghị.

Cô sẽ không để tên khốn nạn Tôn Nghị đó tiếp tục sống. "Ngu Cơ cô đi tìm chủ tử trước đi, xem chủ tử có chuyện gì muốn dặn dò không, sau đó hẵng tính chuyện khác." "Được." Ngu Cơ trầm mặc một chút rồi gật đầu đồng ý.

Ngu Lang đi theo Ngu Cơ cùng đến tìm Dư Cảnh Xuyên. "Chủ tử." "Chuẩn bị một chút, đi quận Dụ Hòa." Ngu Cơ ngẩn người, thác ngạc nhìn Dư Cảnh Xuyên: "Chủ tử ngài đây là..." "Cùng nhau qua đó, bọn họ với kẻ hại chết vợ con ta cũng có quan hệ." Ông vẫn chưa quên Tôn Nghị đột nhiên xuất hiện, cướp đi người của bọn họ, còn đả thương Nguyên Húc. "Ngươi đi chuẩn bị trước đi, Ngu Lang ở lại." Ngu Cơ nhìn Ngu Lang một cái, không khỏi có chút lo lắng. "Ngu Lang..." "Cô đi thu dọn trước đi, tưởng tôi bên này không có việc gì à." Ngu Cơ nghĩ Dư Cảnh Xuyên cũng sẽ không làm gì Ngu Lang, lúc này mới yên tâm rời đi.

Đợi Ngu Cơ đi rồi, Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Lang nhíu mày hỏi: "Trạng thái gần đây của Ngu Cơ thế nào?" Đây mới là chuyện ông lo lắng nhất. "Trạng thái của Ngu Cơ vẫn ổn, chỉ là không biết sau khi nhìn thấy Tôn Nghị có sụp đổ hay không." Đây là điều anh ta lo lắng. "Đến lúc đó để ý Ngu Cơ một chút, đừng để cô ấy cùng Tôn Nghị đồng quy vu tận.

Một cái Tôn Nghị còn chưa xứng để cô ấy ngay cả mạng cũng không cần." Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Lang nói.

Trong lòng Ngu Lang có chút phức tạp, anh ta cũng cảm thấy Tôn Nghị không xứng.

Nhưng trong lòng Ngu Cơ lại không nghĩ như vậy.

Từ khi biết Tôn Nghị hại chết người nhà mình, Ngu Cơ liền bắt đầu tìm kiếm sự tồn tại của Tôn Nghị.

Cô ấy vẫn luôn chuẩn bị cho việc báo thù.

Anh ta cũng không xác định bản thân có thể giữ được Ngu Cơ hay không. "Chủ tử, cô ấy vẫn luôn chuẩn bị cho việc báo thù, đã rất lâu rồi, tôi không xác định liệu có thể khiến cô ấy từ bỏ ý định cùng Tôn Nghị đồng quy vu tận hay không." Nếu có thể anh ta đương nhiên không muốn để Ngu Cơ chết.

Nếu Ngu Cơ chết rồi, anh ta sống tiếp còn có ý nghĩa gì?

Nhưng Ngu Cơ sớm đã ôm quyết tâm phải chết, anh ta căn bản khuyên không được.

Dư Cảnh Xuyên nhíu mày nhìn Ngu Lang, tên này sao lại vô dụng như thế?

Thích Ngu Cơ mà ngay cả một Ngu Cơ cũng giữ không được, không biết làm ăn cái gì.

Nhìn vẻ ghét bỏ trên mặt Dư Cảnh Xuyên, Ngu Lang cũng rất bất lực, anh ta cũng muốn Ngu Cơ đối xử tốt với mình một chút, để cô ấy lựa chọn sống tiếp, nhưng Ngu Cơ không muốn, anh ta còn có thể ép buộc hay sao? "Đi một bước tính một bước, bảo Tô Ngọc xử lý người trước cũng được." Dư Cảnh Xuyên ý vị thâm trường nói.

Dù sao Tô Ngọc và Tôn Nghị cũng có thù.

Nếu không sẽ không tìm kiếm mấy năm nay.

Ngu Lang ngẩn người: "Chủ tử, cô gia là đối thủ của tên Tôn Nghị đó sao?" Kẻ này xác thực phi thường lợi hại, Tô Ngọc một người hơn hai mươi tuổi, xác định không thành vấn đề?

Dư Cảnh Xuyên nhìn Ngu Lang với vẻ mặt kỳ quái: "Hai người cậu cộng lại cũng chưa chắc đã là đối thủ của Tô Ngọc." Thực lực của Tô Ngọc rốt cuộc đạt đến trình độ nào, trừ chính hắn ra thì e rằng chẳng ai biết.

Nhưng ông biết những người bên cạnh hắn, không một ai là đối thủ của Tô Ngọc.

Ngu Lang khiếp sợ nhìn Dư Cảnh Xuyên, chuyện này là thật sao?

Chủ tử không nói đùa chứ?

Một Ngọc Vương thật sự có thể lợi hại đến thế ư?

Ngu Sơn đứng bên cạnh gật đầu: "Chủ tử nói đúng đấy, chúng ta quả thực không phải là đối thủ của cô gia." Có lẽ lúc ban đầu bọn họ còn có thể đối phó được cô gia, nhưng hiện tại e là không còn cơ hội đó nữa. "Cô gia từ sau khi rời khỏi Vong Ưu thành thì rất ít khi động thủ, không biết thực lực hiện tại của ngài ấy rốt cuộc ra sao.

Lần này nếu thật sự gặp Tôn Nghị, có lẽ ngài ấy cũng muốn thử xem thực lực của mình thế nào." Hắn cũng rất muốn xem Tô Ngọc rốt cuộc lợi hại đến mức nào.

Nghe vậy, Ngu Lang đưa tay sờ cằm, nếu đúng là như vậy thì quả thực có thể giao chuyện này cho cô gia làm.

Chỉ là phía Ngu Cơ... hắn vẫn có chút lo lắng. "Có chuyện gì thì đợi đến chỗ Tô Ngọc rồi hãy nói, bây giờ lo lắng quá nhiều cũng vô dụng." "Chuẩn bị một chút, ngày mai đi." "Vâng." Nhóm người Dư Cảnh Xuyên mất mười ngày mới đến được chỗ Tô Ngọc.

Nhìn mấy người Dư Cảnh Xuyên phong trần mệt mỏi đi tới, Tô

Ngọc chẳng hề ngạc nhiên chút nào. "Đại bá, mọi người tới rồi." "Điều tra thế nào rồi?" "Người đang ở Tôn gia, có liên hệ rất nhiều với một số quan viên.

Cháu muốn thay đổi một loạt quan viên ở đây, trong đó có những kẻ quan hệ tốt với Tôn gia, bọn chúng tự nhiên sẽ không nguyện ý." Lỗ Nghị Tiêu bị bọn họ phát hiện đang làm chuyện này, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn ta.

Người của Tôn gia đa phần cũng không ngờ rằng người của Lỗ Nghị Tiêu lại có thể đưa hắn ta trở về, để hắn ta biết được dã tâm lang sói của Tôn gia. "Vậy sao?

Cháu định giải quyết thế nào?" "Cháu muốn đi Tôn gia một chuyến." Tô Ngọc nói thẳng thừng. "Cô gia, người này là của tôi." Ngu Cơ sắc mặt tái nhợt lên tiếng.

Ngu Lang nhìn bộ dạng này của Ngu Cơ, trong lòng không khỏi lo lắng: "Cô... không sao chứ?" "Tôi không sao." Ngu Cơ lắc đầu, có khả năng là do gần đây đi đường gấp gáp nên bụng hơi khó chịu.

Chương 1234

Trừ chuyện đó ra thì không sao cả.

Tô Ngọc nhìn cô ấy như vậy, nói với Bạch Khởi đứng bên cạnh: "Xem cho cô ấy đi." "Được." Bạch Khởi bước tới bắt mạch cho Ngu Cơ.

Sau khi bắt mạch, trong mắt anh ta đều là vẻ kinh ngạc, thậm chí có chút không dám tin. "Sao vậy?" Ngu Lang nhìn biểu cảm của Bạch Khởi lập tức trở nên căng thẳng, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? "Chuyện này..." Bạch Khởi có chút đau đầu, rốt cuộc anh ta có nên nói ra hay không?

Chuyện này nếu nói ra thì có phải không tốt lắm không? "Bạch Khởi, rốt cuộc là có chuyện gì?" Dư Cảnh Xuyên cũng có chút lo lắng, cơ thể Ngu Cơ sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì chứ?

Bạch Khởi lắc đầu: "Cũng không phải vấn đề gì lớn, chỉ là... chỉ là chị Ngu Cơ có thai rồi." "Sắp được hai tháng rồi." Nghe được câu này, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Ngu Cơ và Ngu Lang.

Đặc biệt là Ngu Cơ, thân là một đại phu, bản thân mang thai sắp hai tháng rồi mà cũng không biết?

Ngu Cơ nghe vậy căn bản không tin: "Sao có thể chứ?" Ngu Cơ tự bắt mạch cho mình, là hoạt mạch, quả thực sắp được hai tháng rồi.

Biết mình mang thai vào lúc này, đối với Ngu Cơ mà nói không phải là một kết quả tốt.

Ánh mắt Ngu Lang đờ đẫn, Ngu Cơ mang thai rồi?

Con của bọn họ?

Thời gian trước, hai người cùng nhau uống rượu kết quả uống say, sau đó xảy ra chuyện gì cả hai đều không biết, chỉ biết lúc tỉnh lại thì đang nằm trên cùng một chiếc giường.

Chuyện này về sau cả hai đều không nhắc tới, kết quả chỉ một lần đó mà lại dính bầu luôn sao?

Chuyện này cũng quá mức khó tin rồi.

Nhưng mà như vậy cũng tốt, có thể có một cái cớ tốt hơn để thuyết phục Ngu Cơ đừng cùng Tôn Nghị đồng quy vu tận.

Ngu Lang vừa nghĩ như vậy thì nghe thấy Ngu Cơ nói: "Chủ tử, đứa bé này... tôi không muốn giữ." Nghe vậy, Dư Cảnh Xuyên nhíu mày: "Tại sao?" "Tôi muốn báo thù." Ngu Cơ nhìn Dư Cảnh Xuyên nói.

Đây là điều bọn họ đều biết. "Cách báo thù có rất nhiều loại, tại sao nhất định phải cùng đối phương chết chung?

Nếu cha mẹ cô dưới suối vàng có biết, liệu họ có tha thứ cho cô không?

Đây là cháu ngoại của họ, cũng là huyết mạch duy nhất, chẳng lẽ cô muốn người nhà mình vì cô mà đoạn tử tuyệt tôn, ngay cả giọt máu cuối cùng cũng không giữ được sao?" Dư Cảnh Xuyên vốn ít nói lúc này tức giận quát lên. "Ngu Cơ, cho dù cô không nghĩ cho bản thân, thì Ngu Lang cô cũng nên suy nghĩ một chút chứ?

Cậu ấy đối xử với cô thế nào, chuyện này còn cần chúng tôi phải nói với cô sao?" Ngu Cơ im lặng không nói gì, Ngu Lang đối với cô ấy quả thực rất tốt, nhưng đứa bé này...

Vương Cẩn Hòa nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài liền đi tới, thấy sắc mặt Dư Cảnh Xuyên rất khó coi, lo lắng hỏi: "Đại bá, xảy ra chuyện gì vậy?" "Ngu Cơ mang thai, cô ấy không muốn giữ đứa bé." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Ngu Cơ: "Tại sao?" "Cô ấy muốn báo thù, muốn cùng kẻ thù đồng quy vu tận." Dư Cảnh Xuyên thật sự sắp tức chết rồi, thuộc hạ như thế này ông có thể không cần không?

Giữ lại rốt cuộc có tác dụng gì?

Vương Cẩn Hòa đối với cách làm của Ngu Cơ cực kỳ không tán đồng. "Nếu chị thật sự bỏ đứa bé này, chị sẽ hối hận đấy." "Nhà chị chỉ còn lại một mình chị, đứa bé này chính là hy vọng của gia đình chị.

Chị xác định vì báo thù mà đưa con cùng đi chết, cha chị bọn họ sẽ vui sao?" Vương Cẩn Hòa không hiểu rốt cuộc Ngu Cơ đang nghĩ cái gì.

Nhưng đối với cô, phương pháp báo thù kiểu này là ngu xuẩn nhất.

Ngu Cơ mấp máy môi, không biết nên nói gì mới tốt, nhưng cô ấy biết, cha mẹ và ông nội bọn họ chắc chắn sẽ không vui. "Di nguyện cha mẹ để lại cho cô là muốn cô sống thật tốt.

Cô muốn báo thù chúng tôi đều có thể giúp cô, cô muốn tự tay giết Tôn Nghị chúng tôi cũng có thể giúp cô, tại sao cứ phải lấy tính mạng của mình ra đánh cược?" Dư Cảnh Xuyên nhíu mày nói, vô cùng bất mãn với cách làm của Ngu Cơ.

Ngu Cơ có chút hoảng loạn, hiện tại lại càng thêm lục thần vô chủ. "Tôi...

Chủ tử, ngài để tôi suy nghĩ đã." "Ngu Cơ, nghĩ cho bản thân mình nhiều hơn một chút đi." Ngu Lang ở bên cạnh nói.

Khi Ngu Cơ nói không muốn giữ đứa bé, hắn cảm thấy rất đau khổ, nhưng sau đó lại nghĩ chỉ cần Ngu Cơ khỏe mạnh thì không sao cả.

Bây giờ nhìn thấy Ngu Cơ như vậy, tâm trạng hắn lại có chút phức tạp.

Ngu Cơ nhìn Ngu Lang: "Xin lỗi." Ngu Lang lắc đầu: "Em không cần nói xin lỗi với anh, em cũng chẳng có gì xin lỗi anh cả." "Anh chỉ hy vọng em có thể suy nghĩ thật kỹ rồi hãy quyết định, đừng để bản thân phải hối hận cả đời.

Chỉ cần em suy nghĩ kỹ rồi, em quyết định thế nào anh cũng đều ủng hộ em." Ngu Lang nhìn Ngu Cơ nghiêm túc nói.

Biểu cảm Ngu Cơ có chút ngẩn ngơ, qua không biết bao lâu mới lặng lẽ gật đầu: "Được." "Em sẽ nghiêm túc suy nghĩ thật kỹ." "Đại bá, mọi người đi đường lâu như vậy cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi trước đi ạ." Vương Cẩn Hòa thích hợp đứng ra nói chuyện, nhìn bọn họ cười nói. "Được, đi nghỉ ngơi thôi." Dư Cảnh Xuyên phất tay, mất kiên nhẫn nói.

Đợi mọi người đi hết, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói: "Thật không ngờ Ngu Cơ lại mang thai vào lúc này." Quan hệ giữa Ngu Cơ và cái tên Tôn Nghị kia, cô cũng nghe Tô Ngọc kể rồi.

Hiện tại mang thai ngược lại là chuyện tốt, ít nhất có thể khiến Ngu Cơ có sự vướng bận, đồng thời còn có thể giữ được mạng sống.

Tô Ngọc gật đầu, quả thực không ngờ tới. "Tướng công, anh nói xem cô ấy có chọn giữ đứa bé lại không?" Đây là chuyện cô lo lắng nhất.

Chỉ sợ Ngu Cơ sau đó vẫn chọn bỏ đứa bé.

Cô ấy và Ngu Lang tuổi cũng không còn nhỏ, nếu bỏ đứa bé này, không biết sau này còn có thể có con được nữa hay không.

Dù sao có những người muốn có con cũng không được. "Chắc là sẽ giữ lại thôi, cô ấy chỉ là muốn tự tay giết Tôn Nghị để báo thù cho người thân, cách muốn giết đối phương có rất nhiều, không cần thiết phải bồi thêm mạng sống của mình." "Anh nói đúng, chỉ là không biết sau này cô ấy có thể nghĩ thông suốt hay không, hy vọng cô ấy hiểu ra." Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất lực nói. "Sẽ thôi." Ngu Cơ trở về phòng, đưa tay sờ bụng, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Thật ra cô ấy cũng thích trẻ con.

Chỉ là...

Cúi đầu nhìn bụng mình, cảm xúc của Ngu Cơ có chút phức tạp.

Chương 1235

Cô ấy vẫn luôn biết Ngu Lang đối xử với mình rất tốt, quan hệ giữa hai người cũng rất khá, chỉ là không ngờ cuối cùng cô ấy lại có con của hai người.

Hôm nay những lời của Dư Cảnh Xuyên và Vương Cẩn Hòa cô ấy đều nghe lọt tai, còn có sự ủng hộ của Ngu Lang cô ấy cũng nghe thấy.

Nhưng chính vì nghe lọt tai nên trong lòng mới có chút khó chịu.

Đây là con của Ngu Lang, khi cô ấy nói không muốn giữ, Ngu Lang cũng không có ý kiến gì, ngược lại còn ủng hộ quyết định của cô ấy, điều này khiến cô ấy bắt đầu nghi ngờ bản thân có phải đã quá đáng lắm không.

Lông mày hơi nhíu lại, Ngu Cơ nhớ đến cha mình.

Lấy ra bức thư cha để lại cho mình, đọc đi đọc lại nội dung bên trên.

Trên đó không có bất kỳ lời trách móc nào, chỉ có dặn dò cô ấy hãy sống thật tốt, đừng báo thù.

Có lẽ cha biết mối thù này cô ấy căn bản không có cách nào báo được, cho nên mới đưa ra lựa chọn như vậy. "Cha, con có thai rồi, nếu cha còn sống nhất định sẽ rất vui mừng đúng không?" Cha cô ấy cũng rất thích trẻ con, lúc đó ông từng nói, nếu sau này cô ấy có con, ông sẽ giúp cô ấy trông cháu, mỗi ngày có thể dắt cháu đi chơi khắp nơi.

Nhưng bây giờ cô ấy có con rồi, cha lại vĩnh viễn không thể quay về nữa, kết quả này bảo cô ấy làm sao chấp nhận được?

Dựa vào đầu giường, Ngu Cơ suy nghĩ xem đứa bé này phải làm sao.

Đã sắp hai tháng rồi, qua một thời gian nữa là có thể cử động.

Thật sự bắt cô ấy từ bỏ, cô ấy cũng sẽ rất không nỡ.

Cảm giác huyết mạch tương liên này khiến cô ấy có chút không nỡ cắt đứt.

Nghĩ ngợi lung tung, Ngu Cơ ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Ngu Sơn ở cùng Ngu Lang, hắn nhìn Ngu Lang: "Cậu nói xem lựa chọn cuối cùng của Ngu Cơ sẽ là gì?" Ngu Lang lắc đầu: "Tôi cũng không biết." Nếu có thể, hắn đương nhiên hy vọng Ngu Cơ sẽ giữ đứa bé lại.

Nhưng Ngu Cơ lại không muốn, đã vậy thì còn gì để nói nữa? "Cậu cứ thế mà bỏ cuộc sao?

Chẳng giống tính cách của cậu chút nào." Ngu Sơn không hiểu Ngu Lang đang muốn làm cái gì.

Làm như vậy rốt cuộc có ích lợi gì cho hắn? "Ngu Sơn, cậu không hiểu đâu." "Tôi có gì mà không hiểu?

Cậu đã muốn Ngu Cơ giữ đứa bé lại thì cứ nói thẳng ra là được, hà tất phải giấu giấu giếm giếm như vậy?

Thế này chẳng giống cậu chút nào." Ngu Sơn thật sự không hiểu nổi Ngu Lang đang nghĩ gì.

Cân nhắc những thứ đó thì có tác dụng gì?

Hay là hắn đã bỏ cuộc rồi? "Cậu không muốn đứa bé này sao?" Ngu Lang liếc Ngu Sơn một cái: "Đương nhiên là muốn." Đứa bé này là sự gắn kết giữa hắn và Ngu Cơ, sao hắn có thể không muốn chứ? "Đã muốn thì đi nói rõ với Ngu Cơ, bảo cô ấy giữ đứa bé lại." Ngu

Sơn nhìn Ngu Lang nghiêm túc nói.

Ngu Lang cười cười không nói gì, hắn cũng không biết Ngu Cơ có nguyện ý nghe hắn hay không. "Ngu Cơ có suy nghĩ riêng của mình, tôi..." "Cậu còn chưa đi nói với Ngu Cơ, sao biết là không được?" Ngu Lang lại không nói gì nữa, nhìn thấy hắn như vậy, Ngu Sơn thật sự rất muốn đánh cho một trận.

Cái kiểu sợ đầu sợ đuôi này chẳng giống dáng vẻ Ngu Lang nên có chút nào. "Ngu Lang, nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, đợi đến lúc Ngu Cơ thật sự bỏ đứa bé này, cậu cứ tự mình hối hận đi." Ngu Sơn bực dọc nói.

Ngu Lang nhìn ra bên ngoài không biết đang nghĩ gì. "Ngu Sơn, cậu nói xem Ngu Cơ rốt cuộc sẽ làm thế nào?" Lườm Ngu Lang một cái, Ngu Sơn bực mình nói: "Chuyện cậu còn không biết thì sao tôi biết được?

Cậu hỏi tôi làm cái gì?" Hắn ta mới là người hiểu Ngu Cơ nhất, hắn ta còn không biết, hỏi bọn họ thì có tác dụng gì? "Ngu Sơn..." "Được rồi, cậu tự mình suy nghĩ cho kỹ đi." Ngu Sơn nói xong liền đi ngủ, còn về việc Ngu Lang cuối cùng sẽ đưa ra quyết định gì thì phải xem chính bản thân hắn.

Ngu Lang ngồi trong phòng một lúc mới đi ra ngoài tìm Ngu Cơ.

Đứng trước cửa phòng Ngu Cơ, Ngu Lang chần chừ một chút rồi vẫn không vào.

Chắc cô ấy đã nghỉ ngơi rồi.

Lúc Ngu Cơ tỉnh dậy thì trời đã tối.

Mơ màng nhìn xung quanh, đây là lần đầu tiên cô ấy ngủ ngon như vậy ở một nơi xa lạ.

Ngồi dậy mở cửa đi ra, vừa ra liền nhìn thấy Ngu Lang đang đứng ở hành lang.

Nhìn thấy Ngu Lang, Ngu Cơ sững sờ: "Sao anh lại ở đây?" "Qua đây tìm em." "Sao anh không gọi em?" "Muốn để em nghỉ ngơi thêm một chút." Ngu Lang im lặng một lát rồi mở miệng nói.

Trước đây chỉ cần hắn xuất hiện xung quanh Ngu Cơ, cô ấy sẽ rất nhanh phát hiện ra, nhưng hôm nay hắn đứng lâu như vậy mà Ngu Cơ vẫn không phát hiện, hắn liền biết Ngu Cơ chắc chắn đã ngủ rồi.

Hắn cũng không làm phiền Ngu Cơ, vừa khéo hắn cũng cần suy nghĩ thật kỹ. "Tìm em có việc gì không?" Ngu Cơ bây giờ nhìn thấy Ngu Lang ít nhiều cũng có chút ngại ngùng. "Anh... anh muốn hỏi em, có thể giữ đứa bé lại không?" Ngu Lang nhìn Ngu Cơ hỏi.

Trong lòng lại có chút thấp thỏm, dù sao trước đó chính hắn đã nói tôn trọng lựa chọn của Ngu Cơ.

Bây giờ làm như vậy ngược lại khiến Ngu Cơ khó xử. "Anh chỉ nói vậy thôi, nếu quyết định cuối cùng của em vẫn là không muốn giữ đứa bé thì cũng được." Ngu Lang thấy Ngu Cơ không nói gì, vội vàng nói thêm.

Trong lòng lại có chút buồn bã. "Nếu đứa bé này giữ lại, sang năm trong nhà sẽ có thêm một đứa trẻ rồi nhỉ?

Sau này cũng sẽ có một đứa bé gọi anh là cha." Ngu Cơ nhìn Ngu Lang, vẻ mặt rất nghiêm túc: "Anh muốn có đứa bé này sao?" Ngu Lang gật đầu: "Anh chắc chắn là muốn, chỉ là nếu em..." "Được." "Hả?" Ngu Lang ngẩn ngơ nhìn Ngu Cơ, cô ấy vừa nói gì?

Cô ấy nói được? "Em nói...

được?" Ngu Lang có chút không dám tin hỏi lại.

Chương 1236

Ngu Cơ gật đầu: "Ừm, em nói được." Ngu Lang kích động đến mức nói năng lộn xộn: "Thật sao?

Em thật sự nguyện ý giữ đứa bé này lại?" Ngu Cơ nhìn dáng vẻ vui mừng ra mặt của Ngu Lang, cảm thấy mình làm như vậy có lẽ là đúng.

Ngu Lang tốt với cô ấy, cô ấy không phải người vô tâm, những điều này cô ấy đều biết.

Mặc dù cô ấy muốn báo thù, nhưng cũng phải suy nghĩ cho Ngu Lang một chút.

Nhìn Ngu Lang thế này, cô ấy cũng rất vui. "Không phải trước đó em... sao đột nhiên lại nghĩ thông suốt rồi?" Ngu Lang có chút chần chừ hỏi. "Em nghĩ đến cha em, lúc đó cha từng nói với em, nếu có một ngày em có con, ông ấy sẽ giúp em trông con, có thể dắt đứa bé đi chơi khắp nơi." Trên mặt Ngu Cơ nở nụ cười nhàn nhạt, trong mắt mang theo vẻ hoài niệm.

Chỉ tiếc là không thể quay về được nữa. "Sau này có anh và con ở bên cạnh em, đừng buồn nữa." "Được." "Nhưng khi cô gia qua đó em chắc chắn cũng phải đi cùng." Biểu cảm Ngu Cơ trở nên nghiêm túc và kiên định.

Cô ấy muốn tự tay giết hắn ta. "Được, anh đi cùng em." Khi Dư Cảnh Xuyên biết Ngu Cơ chọn giữ lại đứa bé thì rất vui mừng.

Ngay cả Ngu Sơn cũng rất vui: "Chủ tử, Ngu Cơ quyết định giữ lại đứa bé, đây là một tin tốt." "Quả thực là tin tốt, như vậy tốt cho cả hai người họ." Ngu Sơn gật đầu vô cùng tán thành. "Sang năm bên cạnh chúng ta cũng sắp có một nhóc tì rồi." Nghĩ thôi cũng thấy kích động.

Dư Cảnh Xuyên cười gật đầu, đúng vậy, bọn họ đều là một đám người liều mạng, bây giờ bên cạnh đột nhiên có thêm một nhóc tì, nghĩ thôi cũng thấy khó tin.

Vợ chồng Vương Cẩn Hòa nghe được tin này cũng thở phào nhẹ nhõm: "Đây là một quyết định không tồi, rất tốt." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, trong mắt mang theo ý cười: "Yên tâm rồi chứ?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Yên tâm rồi." "Có điều em lo Ngu Cơ vẫn muốn đi cùng các anh, khi các anh qua đó nhất định phải cẩn thận, trông chừng Ngu Cơ một chút, đừng để cảm xúc của cô ấy quá kích động." "Yên tâm đi, bọn anh đều biết mà." Trước đó Ngu Cơ bị động thai khí, bọn Tô Ngọc cũng không vội vã rời đi, đợi sức khỏe Ngu Cơ ổn định kha khá rồi mới xuất phát đi Tôn gia.

Tốc độ đi đường của bọn họ cũng không nhanh.

Ngu Cơ cũng có thể chịu đựng được.

Suốt dọc đường Ngu Lang chăm sóc Ngu Cơ khiến Ngu Sơn cũng có chút nhìn không nổi nữa. "Ngu Cơ chỉ là mang thai chứ có phải gãy tay gãy chân đâu, cậu có cần thiết phải thế không?" Lúc nghỉ ngơi, Ngu Sơn nhìn Ngu Lang bực mình nói.

Ngu Lang lườm Ngu Sơn một cái, đáp lại: "Cậu không hiểu đâu." Ngu Sơn bị chọc cho cười tức, hóa ra đây lại là lỗi của hắn ta chắc? "Ngu Lang, tôi coi như nhìn rõ bộ mặt cậu rồi, cậu chính là tên khốn trọng sắc khinh bạn." Ngu Sơn bất mãn lẩm bẩm. "Cậu đây là đang ghen tị." Dư Cảnh Xuyên và Tô Ngọc nhìn hai người tranh cãi, trên mặt nở nụ cười, bọn họ đúng là thú vị thật.

Nhưng mà những ngày tháng thế này quả thực rất không tồi. "Còn năm ngày nữa là tới rồi." "Cuối cùng cũng sắp tới rồi." Ngu Cơ mở miệng nói.

Ngu Lang nhìn Ngu Cơ thế này có chút lo lắng.

Ngu Cơ lắc đầu: "Không cần lo cho em, em không sao." Ngu Lang vẫn rất lo: "Em thật sự không sao chứ?" Ngu Cơ gật đầu: "Thật sự không sao." Ngu Lang không nói thêm nữa, chỉ nghĩ sau đó sẽ giúp đỡ Ngu Cơ một chút.

Năm ngày sau, cả nhóm người xuất hiện trước cửa Tôn gia.

Nguyên Bảo trực tiếp qua gõ cửa. "Các người tìm ai?" "Ngọc Vương đến thăm." Nghe nói là Ngọc Vương đến, người gác cổng vội vàng chạy vào trong, mà Tô Ngọc đã dẫn người đi vào.

Những người bên cạnh cũng không dám thật sự ngăn cản, chỉ đành trân trân nhìn bọn Tô Ngọc đi vào.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Tô Ngọc cứ thế đi thẳng vào nhà người ta, cảm thấy rất thú vị: "Thân phận này của cháu dùng tốt đấy chứ." Một Vương gia, ở đây ai dám cản hắn?

Ai dám bắt hắn chờ?

Sợ là không muốn sống nữa rồi? "Gia chủ, Ngọc Vương tới rồi." Tôn gia chủ kinh ngạc nhìn người gác cổng: "Ngọc Vương tới?

Hắn đến Tôn gia làm gì?" Tôn gia chủ ngẫm nghĩ kỹ càng, gần đây hình như không làm chuyện gì đắc tội với Ngọc Vương, hắn tới làm gì? "Không biết, chỉ là nhìn kẻ đến không có thiện ý, hắn dẫn theo rất nhiều người cùng đến." "Vậy sao?

Mau mời." Bất kể mục đích Tô Ngọc đến đây là gì, ông ta cũng không thể chặn người ở bên ngoài.

Người gác cổng vừa đi ra, liền thấy Tô Ngọc đã dẫn người vào rồi.

Tô Ngọc dẫn người đi vào, Tôn gia chủ nhìn Tô Ngọc đã tiến vào, lông mày hơi nhíu lại, đúng là khách không mời mà đến. "Tôn Long tham kiến Vương gia." Dẫu là gia chủ của đệ nhất thế gia, khi đối mặt với Tô Ngọc chung quy vẫn phải thấp hơn một cái đầu.

Tô Ngọc đi đến ghế chủ vị ngồi xuống: "Đại bá ngồi đi." Dư Cảnh Xuyên nhìn Tô Ngọc, không khách khí ngồi xuống: "Cháu đúng là chẳng khách khí chút nào, coi nơi này như nhà mình rồi à?" "Cho dù ở trong hoàng cung cháu cũng giữ thái độ này thôi." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Còn về phần Tôn Long thì vẫn quỳ trên mặt đất. "Đứng lên đi." Tô Ngọc liếc nhìn Tôn Long đang quỳ dưới đất, tùy ý mở miệng.

Tôn Long đứng dậy xoay người nhìn Tô Ngọc: "Không biết Vương gia đến Tôn gia là có chuyện gì không?" "Quả thực có chút việc, bảo thị vệ Tôn Nghị của ngươi ra đây." Tôn Long sững sờ, hắn là vì Tôn Nghị mà đến?

Chẳng lẽ những chuyện kia Tô Ngọc đều biết rồi? "Tôn Long, đừng có giả bộ hồ đồ với bản vương, bản vương đã tìm đến tận đây thì cái gì cũng biết cả rồi." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ đăm chiêu của Tôn Long lạnh lùng nói. "Không dám." "Đã không dám thì đi gọi người ra đây cho bản vương, đừng có nghĩ đến chuyện để người rời đi, cái giá này ngươi gánh không nổi đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tôn Long nói. "Hắn ta mà đi, tất cả những gì hắn ta làm bản vương sẽ tính hết lên đầu Tôn gia, bản vương muốn làm gì Tôn gia thì cho dù là Hoàng huynh cũng không bảo vệ được các ngươi đâu." Tô Ngọc nhìn Tôn Long nói không khách khí.

Tôn Long sắc mặt rất khó coi: "Vương gia đây là đang uy hiếp ta?" "Ừ, đúng là đang uy hiếp ngươi đấy, ngươi làm gì được nào?" Tô Ngọc chẳng có chút ngại ngùng nào, trực tiếp thừa nhận chính là đang uy hiếp ông ta.

Tôn Long căn bản không ngờ Tô Ngọc lại cứ thế thừa nhận.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? "Bản vương không có nhiều thời gian dây dưa với ngươi, gọi người qua đây." "Đi gọi Tôn Nghị tới." Tôn Long biết những lời này của Tô Ngọc đều là thật, hiện tại nơi này là đất phong của hắn, Huyền Phỉ Nhiên đối với hắn có thể nói là sủng ái đến mức phóng túng.

Hắn muốn làm gì, Huyền Phỉ Nhiên quả thực sẽ không can thiệp.

Tôn Nghị võ công tốt, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Nghĩ vậy Tôn Long yên tâm hơn.

Chương 1237

Dư Cảnh Xuyên nhìn dáng vẻ yên tâm của Tôn Long, khóe miệng khẽ nhếch: "Xem ra có người cảm thấy cháu không thể làm gì được Tôn Nghị." "Sao cũng được, đến lúc đó sẽ biết thôi." Tô Ngọc không để ý nói.

Rất nhanh Tôn Nghị đã tới: "Gia chủ, ngài gọi thuộc hạ có việc gì?" "Là Ngọc Vương muốn gặp ngươi." Tôn Long mở miệng nói, thực tế là đang nhắc nhở Tôn Nghị.

Nhưng điều này đối với Tô Ngọc mà nói cũng chẳng sao cả.

Tô Ngọc chống cằm nhìn bọn họ như vậy: "Nói xong chưa?" "Đã nói xong rồi thì Nguyên Bảo, dạy cho vị này cách hành lễ đi." Nguyên Bảo đi tới đột nhiên tung cước đá vào chân Tôn Nghị, Tôn Nghị bị đá quỵ xuống đất.

Tôn Nghị nổi giận muốn ra tay với Nguyên Bảo thì nghe thấy Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng: "Đụng vào người của bản vương một cái, bản vương sẽ trả lại toàn bộ lên người Tôn Long." Động tác trong tay Tôn Nghị khựng lại một chút, không những không dám động thủ, mà còn không dám đứng dậy.

Hắn ta không phải sợ Tô Ngọc, mà là lo lắng liên lụy đến Tôn Long.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Tôn Nghị: "Nguyên Húc." Nguyên Húc bước ra, Tôn Nghị nhìn anh ta cảm thấy người này có chút quen mắt, hình như mấy năm trước từng gặp. "Dám cướp lão tổ tông của Dư gia từ trong tay bản vương, còn dám giết nhiều người của bản vương như vậy, Tôn Nghị, gan của ngươi lớn đấy." Một câu nói khiến Tôn Nghị nhớ ra Nguyên Húc là ai.

Mấy năm trước hắn ta đến Huyền quốc làm việc, lúc đó vì cứu lão tổ tông Dư gia, hắn ta đã giết mấy người, mấy người đó võ công rất tốt, hắn ta đều phải tốn một phen công phu. "Ngươi vậy mà vẫn còn sống?" Hắn ta đáng lẽ phải chết rồi mới đúng, sao có thể còn sống được. "Xem ra nhớ ra rồi, Nguyên Húc, lúc đó ngươi bị gãy mấy cái xương?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Húc hỏi.

Giọng nói bình tĩnh cứ như đang hỏi hôm nay ăn gì vậy. "Mấy cái xương sườn ạ." "Ngươi gãy mấy cái xương sườn thì cứ bắt hắn trả lại mấy cái." Tô Ngọc nhàn nhạt phân phó. "Vâng." Tôn Nghị sắc mặt khó coi nhìn Tô Ngọc, hắn đây là đến tìm thù? "Có cần tôi giúp anh không?" Nguyên Bảo nhìn Nguyên Húc hỏi.

Nguyên Húc gật đầu: "Được." Nguyên Bảo vỗ vỗ tay, Nguyên Cát, Nguyên Lâm bọn họ từ bên ngoài đi vào, đưa tay giữ chặt Tôn Nghị.

Tôn Nghị không cam lòng cứ thế bị người ta làm bị thương.

Trong lúc đang cân nhắc có nên đánh trả hay không thì nghe thấy Tô Ngọc mở miệng: "Tôn Nghị, ngươi có vợ và hai đứa con trai đúng không?" Đồng tử Tôn Nghị co rút lại: "Ngươi muốn làm gì?" "Bản vương chưa bao giờ là người tốt lành gì, cũng không có tâm tư lấy đức báo oán, ngươi giết người của bản vương thì nên biết sẽ phải trả giá đắt vì điều đó, ngươi cứ thử đánh trả xem." Tô Ngọc chống cằm nhìn Tôn Nghị đang giận dữ. "Nhưng trước đó có một người muốn gặp ngươi, ta nghĩ để người đó ra tay cũng là một lựa chọn không tồi." Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng khẽ nhếch.

Không biết tại sao, nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, hắn ta lại cảm thấy sợ hãi.

Giống như có thứ gì đó sắp phá đất chui lên vậy.

Rất nhanh, Ngu Cơ dưới sự tháp tùng của Ngu Lang từ bên ngoài đi vào.

Khi nhìn thấy Ngu Cơ, biểu cảm của Tôn Nghị cuối cùng cũng thay đổi.

Sao lại là cô ấy?

Nhìn Dư Cảnh Xuyên bên cạnh, phải rồi, Dư Cảnh Xuyên đều ở đây, Ngu Cơ sao có thể không ở đây chứ.

Hoảng hốt nhìn Ngu Cơ, cô ấy dường như chẳng thay đổi gì, lại dường như cái gì cũng đã thay đổi.

Tay hơi run rẩy, cụp mắt xuống không dám nhìn cô ấy. "Tôn Nghị, đã lâu không gặp." Ngu Cơ nhìn Tôn Nghị mở lời. "Kể từ lần chia tay trước, chúng ta chắc cũng sắp mười năm không gặp rồi nhỉ?" Ngu Cơ nhìn Tôn Nghị với giọng điệu bình tĩnh hỏi.

Tôn Nghị không nói gì, chỉ cứ thế nhìn Ngu Cơ.

Quả thực đã nhiều năm không gặp rồi. "Cô..." Tôn Nghị chần chừ một chút, không biết nên mở miệng nói với cô ấy thế nào. "Tôn Nghị, ngươi hại nhà ta bị diệt môn, những năm này sống có tốt không?" Ngu Cơ nhìn chằm chằm Tôn Nghị nghiến răng nói.

Tôn Nghị mạnh mẽ ngẩng lên nhìn Ngu Cơ, cô ấy vậy mà đều biết hết rồi? "Có phải rất ngạc nhiên vì sao ta biết không?

Tôn Nghị, cha mẹ ta đối xử với ngươi không tốt sao?

Tại sao ngươi lại làm như vậy?" Khi đến đây Ngu Cơ đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô ấy cảm thấy mình chắc chắn sẽ không có hành vi quá khích.

Thế nhưng khi thật sự nhìn thấy Tôn Nghị, cô ấy làm cách nào cũng không nhịn được nữa.

Giơ chân đá thẳng vào ngực Tôn Nghị.

Cú đá này chứa đầy hận ý đối với Tôn Nghị.

Lời của Ngu Cơ khiến Tôn Nghị nhớ đến người nhà của cô, lần đầu tiên hắn ta đến đó, người nhà Ngu Cơ đối xử với hắn ta rất tốt, có đồ gì tốt đều sẽ nghĩ đến việc cho hắn ta.

Bất kể hắn ta có gia thế hay không đều công nhận hắn ta, chỉ cần hắn ta đối tốt với Ngu Cơ.

Khoảng thời gian ở nhà Ngu Cơ là khoảng thời gian hắn ta sống hạnh phúc nhất.

Những năm này hắn ta vẫn luôn không để bản thân nghĩ đến chuyện đó, sau này cũng có vợ con, nhưng mỗi khi đêm khuya tỉnh mộng, hắn ta vẫn sẽ mơ thấy người nhà Ngu Cơ.

Sẽ mơ thấy bọn họ chất vấn hắn ta, rốt cuộc là tại sao.

Tôn Long nhìn Tôn Nghị như vậy, theo bản năng nhíu mày, hắn ta động chân tình với người tên Ngu Cơ này rồi sao? "Tôn Nghị." Tôn Long nhìn Tôn Nghị nhíu mày quát lớn.

Vợ của Tôn Nghị là con gái thứ của ông ta, năm đó để bọn họ thành thân chính là biết Tôn Nghị ít nhiều có chút tình cảm với người này.

Lo lắng Tôn Nghị sẽ vì tình cảm mà làm hỏng việc.

Không ngờ cuối cùng những người này vẫn tìm tới cửa. "Tôn Long, khi bản vương chưa cho phép ngươi nói chuyện thì ngươi câm miệng lại cho bản vương, còn nữa, giao lão già kia của Dư gia ra đây." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Uy hiếp người trước mặt ông ta?

Tôn Long này thật đúng là không để hắn vào mắt mà.

Tôn Long sắc mặt có chút khó coi: "Ta nói chuyện với thuộc hạ của mình Vương gia cũng muốn quản sao?" "Lúc khác ngươi muốn nói gì, đó đều là chuyện của ngươi, nhưng bây giờ đừng có can thiệp vào chuyện người nhà ta xử lý ân oán, còn nữa đừng có đánh trống lảng, giao lão đầu tử Dư gia ra đây, bản vương chỉ cho ngươi nửa canh giờ." "Lạc Diễm, sau nửa canh giờ vẫn chưa thấy người chúng ta muốn gặp, cậu cứ bắt đầu giúp bọn họ cải tạo lại cái nhà đi." Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm đi theo nói.

Lạc Diễm hưng phấn không thôi: "Anh Ngọc yên tâm, anh muốn để Tôn gia biến thành dạng gì cứ nói với em một tiếng là được." "Em nhất định khiến Tôn gia biến thành dáng vẻ anh muốn." Lạc Diễm thực sự quá kích động rồi, lại có thể dùng thuốc nổ rồi.

Sắc mặt Tôn Long lập tức thay đổi, cái tên Lạc Diễm này ông ta từng nghe nói qua, là người của Lạc gia, lúc nào cũng nghĩ cách làm sao nổ tung Lạc gia, một số thuốc nổ trước đó cũng là do Lạc Diễm cung cấp.

Chương 1238

Nghe nói phủ đệ của Vĩnh Nhạc Hầu đã bị Lạc Diễm cho nổ hai lần.

Nếu Lạc Diễm thật sự ra tay, không ai ngăn được. "Vương gia làm như vậy vị tất quá đáng lắm rồi, nhà chúng ta không có người Vương gia cần." Tôn Long căn bản không thể để Tô Ngọc cho nổ tung địa bàn của mình được.

Tô Ngọc cười khẽ một tiếng: "Không có phải không?

Lạc Diễm." Khi Tôn Long còn chưa kịp nói gì, Lạc Diễm đã chạy ra ngoài, Tôn Long vội vàng đi theo ra.

Nhìn Lạc Diễm trên mái nhà, trong tay cậu ta cầm mồi lửa và thuốc nổ, khoảnh khắc tiếp theo là có thể trực tiếp ra tay. "Ngươi..." "Oanh!" Đáp lại Tôn Long là một tiếng nổ kịch liệt.

Hướng đó không phải là nơi quan trọng gì, nhưng Tôn Long ý thức rõ ràng được rằng, nếu ông ta không đưa người ra cho Tô Ngọc, hắn thật sự có thể san bằng Tôn gia thành bình địa.

Lạc Diễm đứng trên mái nhà cười híp mắt nhìn Tôn Long, cười như không cười nói: "Tôn gia chủ, bây giờ đã nhớ ra người đang ở chỗ nào chưa?" Tay Tôn Long hơi run rẩy, ông ta thật không ngờ Lạc Diễm nói động thủ là động thủ, không có bất kỳ sự do dự nào.

Dường như làm bị thương bao nhiêu người đối với cậu ta mà nói căn bản không để ý. "Tôn Long, người chết đối với chúng tôi mà nói cũng bình thường như ăn cơm vậy, ngươi cảm thấy chúng tôi sẽ vì người trong phủ đệ này của ngươi mà chịu sự khống chế của ngươi sao?" "Bọn họ đều là người vô tội." "Vô tội?

Người của anh Ngọc thì không vô tội?

Người nhà chị Ngu Cơ thì không vô tội?

Các người tính kế người ta, hại người ta bị diệt cả nhà, ngươi còn mặt mũi nói ra hai chữ vô tội này sao?

Thật là thừa thãi." "Nếu chị Ngu Cơ muốn, tôi cũng có thể giúp chị ấy diệt luôn gia tộc các người." "À đúng rồi, còn có người thân của đại bá nữa." Sắc mặt Tôn Long vô cùng khó coi: "Giữa chúng ta thì có quan hệ gì?

Có quan hệ gì chứ?

Nếu không có quan hệ, tại sao các người lại cướp đi kẻ thù của đại bá tôi?

Lão già kia, tốt nhất ông nên mau chóng giao người ra đây, nếu không sau này ông sẽ có kết cục gì thật sự không ai biết trước được đâu.

Đương nhiên, nếu ông hy vọng nhà ông bị san bằng thì tôi cũng có thể giúp ông toại nguyện." Lời đe dọa của Lạc Diễm chẳng hề che giấu chút nào. "Cô..." Tôn Long không thốt nên lời phản bác nào, bởi vì ông ta biết Lạc Diễm thật sự làm được.

Tôn Long quay người trở vào trong nhà, nhìn Tô Ngọc: "Vương gia chạy đến nhà người khác gây sự thế này hình như hơi quá đáng rồi." "Bản vương không đến gây sự, bản vương đưa người đến báo thù." Tô Ngọc nhìn Tôn Long đáp.

Gây sự?

Nếu anh thật sự muốn gây sự, Tôn Long này đã phải cuống cuồng lên rồi. "Tôn Long, thời gian của ông không còn nhiều đâu." Tay Tôn Long khẽ run rẩy.

Chuyện năm xưa rốt cuộc là thế nào, trong lòng ông ta biết rất rõ.

Nếu thật sự giao người ra, có khả năng ngay cả ông ta cũng sẽ bị liên lụy.

Nhưng nếu không giao, Tô Ngọc cũng sẽ không buông tha cho ông ta.

Ông ta phải làm sao đây? "Ngọc Vương, ngài..." Tô Ngọc không tiếp tục nhìn Tôn Long nữa mà quay sang nhìn Ngu Cơ và Tôn Nghị. "Hại chết cả nhà tôi, còn cưới vợ sinh con, Tôn Nghị, bản lĩnh của anh cũng lớn thật đấy." Mối hận trong lòng Ngu Cơ không cách nào tan biến, cô một chút cũng không muốn nhìn thấy kẻ này. "Xin lỗi." Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ, lẩm bẩm nói lời xin lỗi.

Cả đời này người hắn có lỗi nhất chính là Ngu Cơ.

Ngu Cơ đối xử với hắn tốt từ tận đáy lòng, cuối cùng lại bị hắn hại đến mức nhà tan cửa nát.

Cô tức giận, cô trở nên thế này cũng là điều nên làm. "Xin lỗi?" Ngu Cơ như vừa nghe được chuyện gì nực cười lắm.

Kẻ này lại dám nói xin lỗi với cô?

Ngu Lang đưa tay đỡ lấy Ngu Cơ: "Đừng vì loại người này mà tức giận." "Ngu Lang, anh có nghe thấy không?

Hắn ta lại nói xin lỗi với tôi?

Nhà tôi hơn một trăm mạng người, vì hắn mà đều chết bất đắc kỳ tử, vậy mà hắn lại đến nói với tôi một câu xin lỗi?" Thật sự quá nực cười.

Tôn Nghị nhìn dáng vẻ như sắp sụp đổ điên cuồng của Ngu Cơ, trong lòng hiểu rõ, lúc này cô căn bản không nghe lọt bất cứ điều gì.

Mà những lời Ngu Cơ nói cũng không sai, tất cả mọi người trong gia tộc cô, trừ cô ra, đều đã chết hết, không còn sót lại một ai.

Cô tức giận như vậy cũng là bình thường.

Năm đó sau khi làm chuyện này, hắn cũng từng rất hối hận.

Hắn biết, một khi Ngu Cơ biết chuyện, hai người bọn họ sẽ trở thành kẻ thù.

Để ngăn cản chuyện này xảy ra, cuối cùng hắn đã chọn cách rời đi.

Hắn cứ tưởng sau khi rời đi, Ngu Cơ và người nhà cô ấy đều sẽ biến mất khỏi cuộc sống của mình.

Nhưng bao nhiêu năm trôi qua, hắn vẫn không thể nào thoát khỏi ám ảnh của chuyện xưa.

Đặc biệt là lần này sau khi nhìn thấy Ngu Cơ, hắn cảm thấy mình càng không có cách nào quên đi tất cả những gì đã qua.

Trước đây hắn luôn tự nhủ với bản thân, hãy quên chuyện cũ đi, quen biết và ở bên Ngu Cơ chẳng qua chỉ là nhiệm vụ.

Nhưng trong nhiệm vụ này, không chỉ có Ngu Cơ lún sâu vào, mà hắn cũng vậy.

Mỗi lần nhìn thấy vợ mình, hắn luôn nhớ tới Ngu Cơ, không biết cô đang làm gì, có ở bên người đàn ông khác hay không.

Chỉ cần nghĩ đến việc Ngu Cơ gả cho người khác, trong lòng hắn liền rất khó chịu.

Ngu Lang là người thế nào hắn biết, hắn cũng biết Ngu Lang thích cô đã rất lâu rồi.

Bây giờ nhìn thấy Ngu Cơ và Ngu Lang quan hệ tốt như vậy, sự chua xót trong lòng hắn làm sao cũng không gạt bỏ được.

Nhưng hắn có tư cách gì để nói chuyện với Ngu Cơ?

Hắn là kẻ thù của cô.

Chương 1239

Hắn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ gặp lại Ngu Cơ nữa.

Không ngờ vẫn còn có thể gặp lại, như vậy cũng tốt.

Tôn Long nhìn thấy bộ dạng này của hắn, mày hơi nhíu lại, sắc mặt không được dễ nhìn: "Tôn Nghị, ngươi muốn làm gì?" Bộ dạng này của hắn là muốn cho ai xem chứ? "Tôn Long, xem ra thời gian bản vương cho ông vẫn là quá nhiều rồi." Thấy Tôn Long vẫn còn ở đây, thậm chí còn có thời gian nói những lời này, Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng: "Một nén nhang nữa bản vương không thấy người, hậu quả tự gánh." Tôn Long trong lòng ảo não không thôi, xem ra không thể không đưa người đến rồi.

Dư Cảnh Xuyên nhìn Tôn Long, biểu cảm lạ thường bình tĩnh.

Không biết lão già kia sau khi nhìn thấy ông ấy sẽ có biểu cảm gì.

Để cho hắn sống thêm vài năm đã là ân huệ lớn nhất rồi. "Tôn Long, bản vương muốn bắt sống." Khi Tôn Long rời đi, nghe thấy Tô Ngọc nói như vậy. "Nguyên Bảo, cậu đi cùng Tôn Long đi." Tô Ngọc vẫn không yên tâm, nhìn Nguyên Bảo bên cạnh căn dặn. "Vâng." Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Tôn Long, nhìn dáng vẻ thẹn quá hóa giận của ông ta: "Tôn gia chủ, mời." Tôn Long xoay người rời đi, vốn dĩ định lấy mạng lão già kia, đến lúc đó trực tiếp giao cho Tô Ngọc một cái xác là đủ rồi, hiện tại xem ra không còn cơ hội nữa. "Cậu đi theo Ngọc Vương bao lâu rồi?" Trên đường đi, Tôn Long bắt đầu bắt chuyện với Nguyên Bảo.

Nghe vậy, Nguyên Bảo liếc nhìn Tôn Long một cái, cũng không nói nhiều.

Thái độ này của Nguyên Bảo khiến Tôn Long có chút bất mãn, chỉ là một tên hạ nhân mà thôi, lại dám đối xử với ông ta như vậy, gan cũng lớn thật. "Xem ra cậu đối với Ngọc Vương thật sự trung thành." Tôn Long tự nói một mình: "Không biết nếu cậu chết đi, ngài ấy có buồn không nhỉ?" Tôn Long dừng bước nhìn Nguyên Bảo.

Rất nhanh, bên cạnh Tôn Long xuất hiện vài người, những người này trông có vẻ là ám vệ. "Tôn gia chủ muốn lấy mạng tôi?" "Động thủ." Trước khi mấy tên ám vệ kịp ra tay, một bàn tay của Nguyên Bảo đã bóp chặt lấy cổ Tôn Long. "Tôn gia chủ, ông đừng cử động, tôi mà lỡ tay làm ông bị thương thì không hay đâu." Nguyên Bảo nhìn Tôn Long trước mặt, cười như không cười nói.

Tôn Long căn bản không nhìn thấy Nguyên Bảo ra tay thế nào. "Cậu... cậu dám." "Tôi thật sự dám đấy, cho dù tôi có giết ông, Vương gia nhà chúng tôi cũng có thể giải quyết êm đẹp." Nguyên Bảo tùy ý nói, căn bản không để ý đến lời Tôn Long.

Tôn Long nhíu mày, nhìn dáng vẻ người này, có lẽ địa vị trong lòng Ngọc Vương vô cùng quan trọng. "Vừa rồi chỉ là hiểu lầm, tôi chỉ đùa với cậu chút thôi." Tôn Long cười nói: "Chẳng qua là một trò đùa nhỏ, hà tất phải nghiêm túc như vậy?" Nguyên Bảo nhìn ông ta, vẻ mặt nghiêm túc: "Ồ?

Hóa ra ông đang đùa với tôi à, vậy tôi cũng đùa với ông một chút nhé." Dứt lời, không đợi Tôn Long nói gì, Nguyên Bảo đã đấm một quyền vào người ông ta. "Đây là trò đùa tôi dành cho Tôn gia chủ, Tôn gia chủ là người độ lượng như vậy, chắc sẽ không để bụng đâu nhỉ?" Nguyên Bảo nhìn Tôn Long cười nhạt hỏi.

Tôn Long ôm ngực, tên này đánh người đau thật sự.

Nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc, Tôn Long nghiến răng nói: "Tự nhiên là sẽ không." "Vậy thì tốt." Nguyên Bảo buông Tôn Long ra: "Tôn gia chủ mời, Vương gia còn đang đợi đấy." Tôn Long dẫn người đi về phía trước, trong lòng cân nhắc xem làm thế nào mới có thể ra tay lấy mạng Nguyên Bảo.

Chưa từng có ai dám uy hiếp ông ta như vậy.

Nguyên Bảo là kẻ đầu tiên. "Tôn gia chủ đừng nghĩ làm cách nào mới lấy được mạng tôi, ông và đám ám vệ bên cạnh ông không có bản lĩnh đó đâu." Tôn Long nghe thấy lời của Nguyên Bảo, thân thể hơi lạnh toát, người này vậy mà đã đoán được suy nghĩ trong lòng ông ta một cách thấu đáo. "Tôn gia chủ, thiếu gia nhà tôi còn đang đợi ông, đừng ở đây kéo dài thời gian nữa." Nguyên Bảo nhíu mày nhìn Tôn gia chủ, bất mãn nói.

Đối với cách làm của Tôn gia chủ, cậu rất không vui.

Ông ta làm như vậy, lát nữa sẽ khiến thiếu gia phải đợi rất lâu.

Tôn gia chủ nhíu mày nhìn Nguyên Bảo: "Chỉ cần cậu chịu giúp tôi..." "Tôn gia chủ đây là muốn mua chuộc tôi?" "Đừng nói khó nghe như vậy, chỉ là hợp tác đôi bên cùng có lợi mà thôi, cậu thấy thế nào?" Tôn gia chủ thấy cậu như vậy, trong lòng lập tức có chút vui mừng, cậu ta chắc sẽ đồng ý chứ?

Nguyên Bảo nhìn dáng vẻ kích động của ông ta, cảm thấy có chút buồn cười: "Không thấy thế nào cả, Tôn gia chủ đừng để tôi phải nhắc nhở ông." "Cậu..." "Ngọc Vương cho cậu cái gì, tôi cũng có thể cho cậu cái đó.

Cậu hà tất phải cứ đi theo Ngọc Vương, làm vậy có lợi gì cho cậu?" Tôn gia chủ nhìn Nguyên Bảo dụ dỗ: "Bất kể là tiền bạc địa vị, hay là mỹ nữ tôi ở đây đều có, chỉ cần cậu muốn thì đều có thể cho cậu." Những thứ này đều là những thứ một người đàn ông mong muốn, ông ta dùng cái này để dụ dỗ Nguyên Bảo, lẽ ra phải thành công.

Nếu là người khác thì có lẽ Tôn Long đã thành công thật, nhưng người ông ta gặp phải là Nguyên Bảo, không phải là một người thường.

Nguyên Bảo liếc nhìn ông ta, trong mắt mang theo sự châm chọc: "Tôn Long, ông chán sống rồi hả?

Hay là muốn gia tộc của ông bị san bằng?

Nếu ông muốn thì tôi có thể giúp ông nói đỡ vài câu với Vương gia, để ông trải nghiệm trước một chút." Nụ cười trên mặt Tôn Long nháy mắt trở nên cứng đờ, tay khẽ run rẩy, người này vậy mà một chút cũng không hứng thú, sao có thể chứ?

Tuy nhiên điều Tôn Long không biết là, tình cảm của Nguyên Bảo đối với Tô Ngọc rốt cuộc là như thế nào, bọn họ không phải là anh em ruột thịt, nhưng tình cảm chẳng khác gì anh em.

Sai lầm lớn nhất của Tôn Long chính là đi mua chuộc Nguyên Bảo.

Thật là ngu xuẩn đến mức hết thuốc chữa. "Tôn gia chủ, ông lại lãng phí không ít thời gian rồi, hay là ông tưởng làm vậy là có thể kéo dài thời gian?" Nguyên Bảo nhìn Tôn Long, cười hỏi.

Ánh mắt đó khiến Tôn Long có ảo giác như bị nhìn thấu.

Nguyên Bảo cũng không vội, chỉ nhìn Tôn Long: "Tôn gia chủ, sự kiên nhẫn của Vương gia không tốt như ông tưởng tượng đâu.

Ông có thể tiếp tục khiêu khích Vương gia thử xem." "Cậu..." "Tôn gia chủ, đi tiếp chứ?" Nguyên Bảo cười nhìn Tôn Long hỏi.

Tôn Long biết không còn cách nào kéo dài thời gian nữa, chỉ đành đưa Nguyên Bảo đến nơi cần đến.

Ở một bên khác, con dao găm trong tay Ngu Cơ đã nhuốm máu.

Xương bả vai của Tôn Nghị bị đâm xuyên, nhưng hắn ta không hề nhíu mày lấy một cái, cứ nhìn chằm chằm vào Ngu Cơ.

Ngu Cơ so với mười năm trước lại càng đẹp hơn rất nhiều.

Nhìn Ngu Cơ cầm dao găm đứng bên cạnh Ngu Lang, Tôn Nghị cười khổ nói: "Nếu anh nói, sau chuyện đó anh đã hối hận rồi, em có tin không?" Ngu Cơ lạnh lùng nhìn Tôn Nghị, chuyện này thì có liên quan gì đến cô?

Tôn Nghị nhìn thái độ này đã biết cô nghĩ gì.

Nhưng cũng đúng, cho dù hối hận thì làm được gì?

Người nhà cô vẫn chết hết cả rồi, giả thiết này căn bản không thành lập.

Là hắn đã làm tổn thương Ngu Cơ.

Hắn đã không còn tư cách nói thêm điều gì trước mặt cô nữa.

Chương 1240

Nhìn Ngu Cơ: "Anh thật sự hối hận vì đã làm những việc đó, nhưng anh không hối hận vì đã gặp em." Ngu Cơ nghe Tôn Nghị nói những lời này, phát hiện bản thân rất bình tĩnh.

Hắn nói những điều này đối với cô đã không còn quan trọng nữa.

Ngu Lang theo bản năng quay đầu nhìn Ngu Cơ, thấy cảm xúc của cô bình tĩnh đến cực điểm, trên mặt mang theo nụ cười: "Đang nghĩ gì vậy?" Anh vốn dĩ có chút lo lắng Ngu Cơ sẽ bị lời nói của Tôn Nghị lừa gạt, hiện tại xem ra là lo thừa rồi.

Chỉ cần Ngu Cơ không còn tình cảm gì với Tôn Nghị, anh liền có thể hoàn toàn yên tâm. "Không có gì, chỉ là cảm thấy không đáng." Loại người này, thật sự không có bản lĩnh khiến cô phải đồng quy vu tận.

Cô vốn tưởng Tôn Nghị ít nhất sẽ phản kháng một chút, thái độ một lòng muốn chết này, cho dù thật sự giết hắn thì làm được gì?

Cô đột nhiên lại không muốn để Tôn Nghị chết dễ dàng như vậy. "Em đột nhiên không muốn để hắn chết nữa." Ngu Lang sững sờ một chút, nhìn Ngu Cơ có chút bất ngờ: "Tại sao?" "Hắn như thế này, em để hắn chết chỉ là giúp hắn giải thoát mà thôi." Dựa vào đâu hắn muốn chết là có thể trực tiếp đi chết?

Hắn là cái thá gì?

Ngu Lang hiểu ý của Ngu Cơ. "Vậy em muốn làm gì?

Em nói với anh, chuyện em muốn làm anh đều có thể giúp em." Ngu Lang nhìn Ngu Cơ nghiêm túc nói. "Anh hẳn vẫn là trợ thủ đắc lực trong tay Tôn Long chứ?

Võ công chắc cũng là tốt nhất." Ngu Cơ đột nhiên mở miệng nói với Tôn Nghị.

Tôn Nghị nghe Ngu Cơ nói vậy, đột nhiên có dự cảm không lành: "Em muốn... làm gì?" "Tôi cũng không muốn làm gì cả, chỉ là chuyện anh làm luôn phải trả giá đắt." Tôn Nghị biết Ngu Cơ căm hận mình, nghe lời cô nói, cười khổ mở miệng: "Em giết anh đi?" "Chết?

Tôn Nghị, tôi vừa nói rồi, tôi sẽ không để anh chết." Loại người này căn bản không xứng được chết. "Muốn chết để đi xin lỗi cha mẹ tôi sao?

Tôn Nghị, anh cảm thấy anh có tư cách đó à?" Tôn Nghị sắc mặt trắng bệch nhìn Ngu Cơ, hắn quả thực có suy nghĩ như vậy.

Bởi vì khoảng thời gian đó, cha mẹ Ngu Cơ có thể nói là đã cho hắn tất cả sự ấm áp.

Chưa từng có chuyện nào như vậy. "Tôn Nghị anh yên tâm, tôi sẽ không để anh chết đâu." "Vương gia, ngài có thể giúp tôi phế võ công của hắn không?" Một kẻ võ công cao cường đột nhiên biến thành một phế vật, chuyện này chắc sẽ thú vị lắm nhỉ?

Tôn Nghị sắc mặt hơi đổi: "Em vậy mà lại muốn phế anh?" "Tôi đối xử với anh không tốt sao?

Chỉ là để anh mất đi võ công thôi?

So với việc anh khiến tôi nhà tan cửa nát, tôi có phải đã nhân từ đến cực điểm rồi không?" Ngu Cơ nhìn vào mắt Tôn Nghị hỏi. "Có điều sao anh lại có biểu cảm này?

Không hài lòng với sự sắp xếp của tôi à?" Tôn Nghị làm sao có thể hài lòng với kết quả này?

Đối với hắn mà nói, thà chết chứ không muốn biến thành phế nhân.

Tôn Nghị nhìn Tô Ngọc, đột nhiên ra tay, chỉ cần bắt được Tô Ngọc - vị Vương gia này thì sẽ không thành vấn đề.

Tuy nhiên hắn đã đánh giá quá cao bản thân, còn chưa chạm được vào Tô Ngọc thì đã bị anh chặn lại.

Nhìn bộ dạng này của Tôn Nghị, Tô Ngọc thất vọng lắc đầu: "Thật đáng tiếc." Ngay khi Tôn Nghị định phản kích, Tô Ngọc đã ra tay, vừa ra tay liền phá hủy đan điền, phế bỏ toàn bộ nội lực của hắn.

Cơn đau kịch liệt từ thân thể khiến Tôn Nghị thảm thiết hét lên: "Không!" Hắn không thể biến thành một phế nhân, nếu hắn bị phế rồi, gia chủ sau này sẽ đối xử với hắn thế nào?

Tôn Nghị căn bản không dám nghĩ tới. "Tôn Nghị, chỉ là lấy một thân võ công của anh để tạ tội với người nhà tôi, sao anh có vẻ không vui thế?

Tôi cho anh cơ hội chuộc tội, sao anh lại không vui?" Ngu Cơ nhìn cái bộ dạng ma quỷ này của Tôn Nghị, trào phúng hỏi.

Trong lòng Tôn Nghị vốn dĩ còn mang theo một chút hy vọng, cảm thấy Ngu Cơ ít nhiều vẫn còn chút tình cảm với hắn, nhưng hiện tại hắn mới biết, những gì hắn nói đều vô nghĩa, Ngu Cơ căn bản chưa từng nghĩ tới việc tha thứ cho hắn. "Em... thật sự hận anh?

Đối với anh thật sự không còn bất kỳ tình cảm nào nữa sao?" Tôn Nghị ôm ngực nhìn Ngu Cơ, trong mắt đều là sự không cam lòng.

Tại sao lại biến thành như vậy?

Không nên như vậy chứ, Ngu Cơ từng thích hắn nhiều như thế, sao có thể buông bỏ hắn được?

Không nên như vậy.

Nhìn bộ dạng không cam tâm này của Tôn Nghị, Tô Ngọc cũng cảm thấy cạn lời.

Đã đến nước này rồi, tên Tôn Nghị này lại còn cảm thấy Ngu Cơ còn tình cảm với hắn, sẽ không thật sự làm gì hắn.

Ngu Cơ sao có thể không nghe ra ẩn ý của Tôn Nghị: "Tôi đã thành thân rồi, không bao lâu nữa cũng sẽ có con của riêng mình." Sắc mặt Tôn Nghị lập tức biến đổi, nhìn Ngu Lang bên cạnh Ngu Cơ: "Có phải là hắn không?" "Là hắn thì thế nào?" "Tôi không đồng ý, em rõ ràng là thích tôi, tình cảm của em dành cho tôi sâu đậm như vậy, sao có thể làm ra loại chuyện này?

Tôi không tin." Tôn Nghị điên cuồng nói.

Ngu Cơ chỉ có thể là của hắn, cho dù hắn đã làm chuyện không nên làm, Ngu Cơ cũng không thể phản bội hắn như vậy.

Ngu Lang nhịn không được, đá một cước vào vết thương của Tôn Nghị. "Mày có tư cách gì mà nói chuyện với Ngu Cơ như thế?" "Mày cút ngay cho tao, Ngu Lang, mày không có tư cách nói những lời này với tao." Tô Ngọc nhíu mày nhìn bộ dạng này của Ngu Lang, cảm thấy đầu óc tên này không tốt lắm (ý nói Tôn Nghị).

Ngu Cơ cũng cảm thấy Ngu Lang (ý nói Tôn Nghị) vô cùng nực cười, loại người thế này năm xưa rốt cuộc sao cô lại thích được chứ?

Nhìn Tôn Nghị, Ngu Cơ nói ra lời khiến hắn đau khổ nhất: "Sau khi anh làm tổn thương người nhà tôi, tôi và anh đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa, anh có tư cách gì chất vấn tôi?" "Tôi..." "Tôn Nghị, anh dựa vào đâu mà cảm thấy sau khi anh hại chết tất cả người thân của tôi, tôi vẫn còn có thể tiếp tục thích anh?

Vừa rồi anh bảo tôi giết anh, có phải anh vô cùng chắc chắn tôi sẽ không làm như vậy?

Cảm thấy tôi sẽ không làm tổn thương anh?

Anh tưởng anh là ai?" Ngu Cơ lần đầu tiên biết Tôn Nghị là loại người không biết xấu hổ như thế này.

Tôn Nghị không nói gì, hắn quả thực đã nghĩ như vậy.

Hắn cảm thấy chỉ cần Ngu Cơ không nỡ lấy mạng hắn, hắn sẽ luôn có cơ hội bù đắp cho cô.

Chương 1241

Nhưng hiện tại tất cả mọi thứ đều đã thay đổi.

Ngu Cơ vậy mà lại nhờ Tô Ngọc phế bỏ võ công của hắn.

Hiện tại hắn đã biến thành một phế nhân. "Vợ của anh là con gái thứ của Tôn Long, bản vương nói có đúng không?" Ngu Cơ kinh ngạc nhìn Tôn Nghị, không ngờ lại là như vậy. "A, thật thú vị." Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ, muốn từ trong mắt cô nhìn thấy điều gì đó, nhưng lại chẳng thấy gì cả.

Ngu Cơ dường như căn bản không để hắn vào mắt.

Không nên như thế này, sao Ngu Cơ có thể đối xử với hắn như vậy? "Ngu Cơ, em không nên đối xử với anh như vậy, không phải như vậy." Tôn Nghị điên cuồng nói.

Nhìn Tôn Nghị như vậy, Ngu Lang chắn trước mặt Ngu Cơ, lo lắng Tôn Nghị sẽ làm hại đến mẹ con cô.

Nhìn Ngu Lang đột nhiên chắn trước mặt Ngu Cơ, Tôn Nghị cảm thấy vô cùng nực cười. "Mày tưởng mày chắn trước mặt cô ấy là được sao?

Trước mặt tao, mày chỉ là rác rưởi." Cho dù nội lực bị phế thì thế nào?

Tên Ngu Lang này cũng không phải là đối thủ của hắn.

Ngu Lang một chút cũng không tức giận, anh vô cùng bình tĩnh nhìn Tôn Nghị: "Anh có thể thử xem." Tôn Nghị cười lạnh một tiếng, uống một viên thuốc, sau đó đột nhiên ra tay với Ngu Lang.

Tô Ngọc nhíu mày nhưng không động thủ, mà quay đầu nhìn Dư Cảnh Xuyên.

Ngu Lang này chắc sẽ không có vấn đề gì chứ? "Đại bá?" "Ngu Cơ cháu lui ra, để Ngu Lang xử lý." Dư Cảnh Xuyên không trả lời sự nghi hoặc của Tô Ngọc, mà nhìn hai người nói.

Ngu Cơ tuy lo lắng nhưng vẫn nghe lời Dư Cảnh Xuyên lui ra, nhường chỗ lại cho hai người. "Hắn uống thuốc gì vậy?

Trông trạng thái có vẻ tốt hơn một chút." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, có chút tò mò hỏi. "Một loại thuốc chữa thương, hiệu quả rất tốt, chuyên trị ngoại thương." Tô Ngọc gật đầu đã hiểu, hóa ra là vậy, hèn chi trạng thái của hắn bỗng chốc trở nên tốt hơn nhiều.

Ngu Lang biết Tôn Nghị rất lợi hại, cho dù nội lực bị phế, ngoại gia công phu của hắn cũng không tồi.

Chuyện này từ lúc Nguyên Húc bị thương anh đã biết.

Cho nên anh bắt đầu cường hóa thân thủ của mình.

Anh thậm chí còn nhờ chủ tử giúp đỡ.

Trải qua hai năm nay, võ công của anh đã tiến bộ rất nhiều.

Ngoại gia công phu còn tốt hơn cả Nguyên Bảo.

Anh đối với Tôn Nghị tịnh không hề sợ hãi.

Càng đánh, trong lòng Tôn Nghị càng hoảng loạn.

Hắn vốn tưởng dựa vào ngoại gia công phu của mình, muốn đối phó Ngu Lang cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao Ngu Lang từ trước đến nay đều là bại tướng dưới tay hắn.

Kết quả thực lực của Ngu Lang vậy mà lại tăng lên nhiều như thế.

Ngu Cơ vốn dĩ còn lo lắng cho Ngu Lang, kết quả nhìn thấy thân thủ này của anh lại cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Ngu Lang lợi hại quá." Ngu Cơ cảm thán nói.

Ngu Sơn nhìn Ngu Lang, xem ra mấy năm nay Ngu Lang không uổng phí công sức.

Mấy năm nay Ngu Lang đối với bản thân tàn nhẫn thế nào, ông đều nhìn thấy hết.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội này rồi. "Sao có thể?

Võ công của mày sao có thể tăng lên nhiều như vậy?" Sau khi bị Ngu Lang áp đảo đánh, Tôn Nghị nghiến răng nói.

Sự không cam tâm của hắn khiến Ngu Lang bật cười: "Sau khi mày làm Nguyên Húc bị thương, chúng tao biết mày chính là kẻ thù của Ngu Cơ, từ đó về sau tao luôn nâng cao thực lực bản thân, chính là vì ngày hôm nay." Ngu Cơ sững sờ một chút, trong mắt mang theo sự kinh ngạc, Ngu Lang vậy mà đã chuẩn bị lâu như thế? "Ngu Lang biết cháu muốn báo thù, nhưng không yên tâm để cháu một mình, nó liền xin chủ tử giúp nó nâng cao thực lực." Ngu Sơn thấy Ngu Cơ có chút hoảng hốt, bất đắc dĩ mở miệng nói.

Những việc Ngu Lang làm, ông hy vọng Ngu Cơ cũng có thể biết.

Mà sự nỗ lực của Ngu Lang những năm này rất xứng đáng.

Ngu Cơ nhìn bộ dạng này của Ngu Lang, lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc. "Anh ấy sao lại ngốc như vậy, chuyện này có liên quan gì đến anh ấy đâu." Ngu Cơ nói.

Nâng cao thực lực trong tay chủ tử quả thực là cách tốt nhất, nhưng lại rất dễ làm bản thân bị thương.

Rốt cuộc anh ấy đã chống đỡ thế nào? "Nó vẫn luôn thích cháu, cháu cũng không phải không biết, lúc đó cháu như vậy, nó không thể nào khoanh tay đứng nhìn.

Để cháu một mình đối mặt với Tôn Nghị, nó rất rõ cháu không phải là đối thủ của hắn." Tuy rằng hành động hôm nay của Tôn Nghị khiến người ta có chút bất ngờ.

Có lẽ bọn họ đều không ngờ Tôn Nghị cuối cùng lại đưa ra quyết định như vậy.

Ngu Cơ hít sâu một hơi, cúi đầu nhìn bụng mình, lựa chọn của cô có lẽ thật sự không sai.

Cô sẽ có một người chồng rất tốt, con cô cũng sẽ có một người cha rất tốt.

Còn Tôn Nghị, cô sẽ khiến hắn sống không bằng chết. "Ngu Cơ tỷ, tỷ có muốn độc dược không?

Là Nam Kiều và Vạn Cổ làm ra đấy." Lạc Diễm nhớ tới đồ vật Nam Kiều đưa cho khi bọn họ rời đi, lập tức hỏi. "Độc dược?" "Ừm, một số loại thuốc không khiến người ta chết ngay lập tức, nhưng sau khi độc phát tác sẽ đau đớn muốn chết, còn có cả cổ độc nữa." Lạc Diễm kể lại một lượt các loại thuốc Nam Kiều đưa.

Chương 1242

Trong mắt Ngu Cơ mang theo ý cười, xem ra cô không uổng công đối xử tốt với mấy đứa nhỏ này, đặc biệt là nhóc con Nam Kiều.

Ngu Lang đấm một quyền khiến Tôn Nghị lùi lại mấy bước.

Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ, giọng khàn khàn: "Ngu Cơ, em thật sự muốn đối xử với anh như vậy?

Em chắc chắn tương lai em sẽ không hối hận?" "Tôi không làm như vậy mới hối hận." "Đã như vậy, thì em cũng đi chết đi." Chỉ cần Ngu Cơ còn tình cảm với hắn, hắn còn có thể đối xử tốt với Ngu Cơ, sau đó bù đắp cho cô.

Nhưng Ngu Cơ lại muốn khiến hắn sống không bằng chết.

Hắn bị phế võ công cũng là do Ngu Cơ làm.

Nếu không phải tại Ngu Cơ, sao hắn có thể bị Ngu Lang đè ra đánh?

Hắn chưa từng mất mặt như thế này bao giờ, tất cả đều là lỗi của Ngu Cơ.

Đã thế thì, người nhà cô cũng chết hết rồi, vậy cô cũng chết cùng đi.

Như vậy cũng tốt, để cô đi đoàn tụ với người nhà.

Ngu Cơ không ngờ Tôn Nghị lại đột nhiên ra tay với mình, khi cô định tránh đi thì đã không kịp nữa.

Tô Ngọc đứng bên cạnh tự nhiên sẽ không giương mắt nhìn Ngu Cơ bị Tôn Nghị bắt nạt, anh chắn trước mặt Ngu Cơ, tung một chưởng đánh Tôn Nghị lùi lại không ngừng.

Tôn Nghị đưa tay ôm ngực, nhìn Tô Ngọc trong lòng vô cùng chấn động, một tên Tô Ngọc vậy mà cũng có bản lĩnh như thế. "Không ngờ võ công của Ngọc Vương lại tốt như vậy." Tôn Nghị lau vệt máu nơi khóe miệng nhìn Tô Ngọc.

Phải rồi, việc anh ta có thể trực tiếp phế bỏ võ công của hắn đã đủ nói lên tất cả.

Còn có rất nhiều lời đồn về Tô Ngọc.

Anh ta biết võ công cũng không phải bí mật gì.

Ngu Lang vội vàng đi đến bên cạnh Ngu Cơ, lo lắng nhìn cô: "Em không sao chứ?" Ngu Cơ lắc đầu: "Em không sao." Nhưng từ hành động của Tôn Nghị mà xem, hắn ta thật sự muốn lấy mạng cô.

Tay khẽ run rẩy, Ngu Cơ nhìn Tôn Nghị, tâm trạng có chút phức tạp: "Hắn muốn lấy mạng em." "Có anh ở đây sẽ không để em bị thương đâu." Ngu Lang nhìn Ngu Cơ nghiêm túc nói.

Tôn Nghị nhìn dáng vẻ thân mật của hai người, cười lạnh một tiếng nói: "Ngu Cơ, anh còn tưởng tình cảm của em có thể kiên trì đến bao giờ, không ngờ cũng yếu ớt không chịu nổi một kích như vậy.

Ban đầu anh nên giết cả em luôn mới phải." Hắn hối hận là thật, nhìn thấy Ngu Cơ thân mật với Ngu Lang, phẫn nộ cũng là thật.

Đã không có được, thì nên trực tiếp hủy hoại.

Ngu Lang nghe Tôn Nghị nói những lời như vậy, có chút không nhịn được nữa, đá một cước vào người Tôn Nghị, cuối cùng không kiểm soát được mà đánh hắn một trận tơi bời. "Ngu Cơ rõ ràng là một thiên kim tiểu thư được gia đình cưng chiều, là vì mày mà cô ấy mới nhà tan cửa nát." Tôn Nghị nhìn Ngu Lang đang phẫn nộ như vậy, cười trào phúng, trong nụ cười ít nhiều mang theo chút điên cuồng: "Lúc trước cô ấy nên cùng tao rời đi, chứ không phải ở lại bên cạnh

Dư Cảnh Xuyên.

Như vậy cô ấy sẽ không có quan hệ gần gũi với mày như thế." Tôn Nghị nhìn Ngu Lang thống hận nói. "Đã thích tao, vậy thích cả đời không tốt sao?

Tại sao lại phải quan hệ tốt với người đàn ông khác như vậy?" Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ phẫn nộ chất vấn.

Một câu nói khiến bọn Tô Ngọc bên cạnh khẽ nhíu mày, tên Tôn Nghị này thú vị thật đấy. "Khốn nạn." Ngu Lang thật sự có chút không nhịn nổi nữa, nhìn cái dáng vẻ đương nhiên đó của Tôn Nghị, thật không biết sao hắn có thể nói ra loại lời này.

Hắn đã hại chết người nhà Ngu Cơ, chẳng lẽ còn muốn Ngu Cơ phải nói cảm ơn hắn chắc?

Ngu Cơ cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi, nhìn Tôn Nghị, người này hóa ra là loại người như vậy sao?

Cô thế mà trước giờ vẫn không phát hiện ra.

Ngu Cơ nhíu mày nhìn Tôn Nghị, cô vốn dĩ muốn để Tôn Nghị sống không bằng chết, nhưng hiện tại xem ra không nên để Tôn Nghị sống.

Chỉ cần Tôn Nghị còn sống, hắn e rằng sẽ liên tục gây rắc rối cho bọn họ.

Bọn họ bây giờ đã có con rồi, để ngăn chặn chuyện này xảy ra, Tôn Nghị phải chết.

Ý nghĩ này vừa xuất hiện, Ngu Cơ giống như bị khống chế, trong đầu đều là ý định giết chết Tôn Nghị.

Ngu Cơ đi đến trước mặt Tôn Nghị và Ngu Lang, cô nhìn Tôn Nghị: "Vốn dĩ tôi định để anh sống trong đau khổ để chuộc tội với cha mẹ tôi, nhưng tôi đổi ý rồi." Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ, trong mắt là sự chế giễu: "Em không phải là đối thủ của anh." "Phải không?" Ngu Cơ bình tĩnh nhìn Tôn Nghị.

Tôn Nghị nhìn bộ dạng quá mức bình tĩnh này của Ngu Cơ, trong lòng có chút hoảng loạn, rốt cuộc Ngu Cơ đang nghĩ gì? "Em..." Khi Tôn Nghị định nói chuyện, Ngu Cơ đột nhiên ra tay, búng một viên thuốc vào miệng Tôn Nghị. "Đây là thứ tôi đặc biệt chuẩn bị cho anh, ăn vào sẽ cảm thấy như bị lửa lớn thiêu đốt, cuối cùng da dẻ trên người sẽ nứt toác ra, giống như bị lửa thiêu vậy." Ngu Cơ nhìn Tôn Nghị bình tĩnh nói.

Sắc mặt Tôn Nghị hơi đổi, hắn dường như đã bỏ qua điều gì đó.

Lúc này Ngu Cơ mở miệng nói: "Võ công của tôi quả thực không tốt bằng anh, nhưng anh đừng quên, tôi vẫn là một đại phu y thuật không tồi, mà độc dược tôi dùng cũng rất khá.

Từ lúc tôi biết anh là kẻ hại chết cha mẹ tôi, biết cha mẹ tôi bị lửa thiêu sống mà chết, tôi đã chuẩn bị thứ này.

Tôi nhờ Nam Kiều, Bạch Khởi còn có Vạn Cổ bọn họ giúp đỡ, mất rất nhiều thời gian mới làm ra được loại thuốc này.

Yên tâm, anh sẽ không chết nhanh như vậy đâu, tôi chỉ khiến anh sống không bằng chết thôi." Ngu Cơ nhìn sắc mặt dần thay đổi của Tôn Nghị, khóe miệng khẽ nhếch lên, đây mới là kết quả cô muốn.

Tôn Nghị nghe lời Ngu Cơ nói, muốn nhổ ra nhưng đã không kịp nữa. "Tôn Nghị, vô dụng thôi, đồ tôi làm không phải anh muốn nhổ là nhổ ra được đâu." Ngu Cơ bạc bẽo nhìn Tôn Nghị, cười như không cười nói. "Thuốc này vào miệng là tan." Bây giờ Tôn Nghị phải làm sao đây?

Tôn Nghị hai mắt đỏ ngầu nhìn Ngu Cơ: "Đưa thuốc giải cho anh." Ngu Cơ nhìn Tôn Nghị như nhìn một kẻ đáng thương hại: "Đưa thuốc giải cho anh?

Tôn Nghị, lúc tôi làm ra loại thuốc này, chưa từng nghĩ tới việc sẽ làm thuốc giải.

Anh cứ cảm đồng thân thụ mà tạ tội với cha mẹ tôi đi." Tôn Nghị còn muốn nói gì đó, liền cảm thấy thân thể từng trận nóng rực, càng lúc càng đau đớn không thôi. "Cô chán sống rồi..." "Bây giờ người sẽ chết không phải là tôi, mà là chính anh, Tôn Nghị, hãy từ từ thưởng thức loại độc dược này đi." Ngu Cơ cười lạnh một tiếng châm chọc nói.

Tôn Nghị đau đến mức cắn chặt môi, một lát sau trong miệng toàn mùi máu tanh.

Nhiệt độ trên người cũng càng lúc càng nóng, giống như thật sự đang ở trong biển lửa vậy.

Hóa ra bị lửa thiêu là cảm giác này.

Thật sự quá đau đớn.

Chương 1243

Nỗi đau này không có điểm dừng, hắn không biết khi nào mới có thể kết thúc.

Một lát sau, Tôn Nghị liền ngửi thấy mùi máu tanh trên người mình.

Cúi đầu nhìn tay mình lộ ra bên ngoài, thật sự bắt đầu có những vết nứt nhỏ li ti, dường như có thể toạc ra bất cứ lúc nào.

Kết quả này tuyệt đối không phải là thứ Tôn Nghị muốn.

Hắn cũng ý thức được Ngu Cơ lần này là làm thật, không hề nói đùa với hắn.

Cô ấy thật sự muốn lấy mạng hắn. "Ngu Cơ, trước kia không phải em thích anh nhất sao?

Tha cho anh lần này đi, chuyện nhà em là lỗi của anh, anh xin lỗi." Tôn Nghị van xin nói.

Hắn hiện tại cái gì cũng có, hắn không muốn chết.

Càng không muốn chết trong tay Ngu Cơ.

Nhìn Tôn Nghị không ngừng cầu xin tha thứ, lần đầu tiên Ngu Cơ cảm thấy người này thật sự có vấn đề về thần kinh.

Vừa rồi không phải còn muốn lấy mạng cô sao?

Bây giờ lại quay ra cầu xin tha thứ, thật là thú vị. "Không phải anh muốn lấy mạng tôi sao?" Ngu Cơ phảng phất như không nghe thấy lời cầu xin của Tôn Nghị, mà nhìn hắn, ý vị thâm trường mở miệng nói. "Tôi... tôi chính là nhìn thấy em quan hệ tốt với hắn, nên ghen tị thôi." Nghe tiếng rên rỉ đau đớn của Tôn Nghị, cùng những lời ngụy biện lộn xộn của hắn, lần đầu tiên Ngu Cơ cảm thấy vô cùng buồn cười. "Tôn Nghị à Tôn Nghị, tôi cứ tưởng xương cốt anh cứng thế nào, không ngờ khi đối mặt với cái chết, anh cũng chẳng khác gì người bình thường." Tô Ngọc chống cằm nhìn hai người Ngu Cơ.

Tôn Nghị sở dĩ làm như vậy, chẳng qua là vì hắn sở hữu quá nhiều thứ.

Chết đi rồi thì hắn sẽ chẳng còn gì cả.

Chỉ là cầu xin tha mạng liệu có thể khiến Ngu Cơ buông tha cho hắn hay không, điều này đối với Tôn Nghị mà nói thật sự chẳng là gì cả. "Tôn Nghị, anh yên tâm, đợi sau khi anh chết, tôi sẽ vứt anh ra bãi tha ma." Ngu Cơ cúi đầu nhìn Tôn Nghị đang đau đớn, trong lòng dâng lên khoái cảm trả thù.

Hắn đáng phải chịu cảnh sống không bằng chết như vậy mới có thể tạ lỗi với gia đình cô.

Nhìn dáng vẻ dửng dưng không chút để ý của Ngu Cơ, Tôn Nghị cuối cùng cũng ý thức được người con gái từng coi hắn là tất cả đã hoàn toàn thay đổi.

Cô sẽ không bao giờ lưu lại bất kỳ dấu vết nào của hắn trong lòng nữa.

Trước đây rõ ràng không phải như vậy.

Lúc mới gặp lại, cảm xúc của Ngu Cơ còn rất kích động, điều đó chứng tỏ trong lòng cô vẫn còn nghĩ đến hắn, dù là yêu hay hận.

Nhưng hiện tại cái gì cũng không còn, ngay cả hận ý cũng không.

Ngu Cơ nhìn hắn bình tĩnh như thể hắn chỉ là một người xa lạ, không phải là người yêu cũ, cũng chẳng phải kẻ thù khiến cô nhà tan cửa nát.

Không nên như vậy, sự việc sao lại biến thành thế này chứ?

Ngu Cơ biến thành thế này chỉ có thể chứng minh, cô thật sự đã buông bỏ rồi.

Và cô cũng thật sự muốn lấy mạng hắn.

Cũng giống như vừa rồi hắn muốn giết Ngu Cơ vậy.

Hắn cười khẽ, tiếng cười mang theo chút điên cuồng.

Mọi chuyện sao lại đi đến nước này? "Anh muốn giết tôi?" Ngu Cơ nghe hắn nói, biểu cảm vô cùng lạnh lùng, cũng không muốn tiếp tục nói nhảm với hắn.

Cô chỉ nhìn hắn co quắp dưới đất chịu đựng sự giày vò đau đớn.

Tôn Nghị thấy Ngu Cơ không hề lay động, hắn thay đổi chiến lược.

Đã không thể làm Ngu Cơ mủi lòng, vậy thì trực tiếp chọc giận cô, để cô ra tay giết hắn ngay lập tức.

Như vậy còn tốt hơn là tiếp tục chịu tội ở đây. "Cha mẹ cô là do chính tay tôi giết đấy, cô biết lúc lâm chung họ trông như thế nào không?

Đau đớn, lo lắng, bọn họ đang lo lắng cô bị tôi lừa gạt phải không?" "Nhưng thật đáng tiếc, cuối cùng cô vẫn bị tôi lừa, chỉ tiếc là không tìm được thứ đó của nhà cô, nếu tìm được thì Huyền quốc cũng sẽ không lấy được Lỗ quốc nhanh như vậy." Tôn Nghị nhìn Ngu Cơ gằn từng chữ. "Mẹ cô đến chết vẫn nghĩ đến cô." Nghe những lời của Tôn Nghị, cảm xúc của Ngu Cơ lại bình tĩnh đến lạ kỳ.

Ngu Lang lo lắng nhìn Ngu Cơ: "Không sao chứ?

Em nếu tức giận thì cứ phát tiết ra." "Em không sao, anh không cần lo lắng, hắn nói như vậy chẳng qua là để chọc giận em thôi, muốn em trực tiếp ra tay giết hắn sao?

Hắn cũng xứng?" Ngu Cơ quá hiểu Tôn Nghị rồi, mục đích hắn nói những lời này rốt cuộc là gì, Ngu Cơ chỉ cần đoán sơ qua là biết.

Loại người như vậy mà còn mặt mũi giả bộ trước mặt cô, thật nực cười.

Tôn Nghị trong lòng có chút thất vọng, không ngờ lại bị Ngu Cơ phát hiện ra.

Thật đáng tiếc.

Cơn đau thấu xương khiến Tôn Nghị cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Hắn thảm thiết gào lên, da thịt trên người bong tróc ngày càng nhiều, mùi máu tanh trong phòng cũng ngày càng nồng nặc.

Ngu Cơ lại chẳng có chút phản ứng nào.

Cô đang nghĩ, khi người nhà cô chết, có phải cũng đau đớn khó nhịn giống như hắn bây giờ?

Nghĩ đến việc người nhà cô thật sự đau đớn như vậy, thì chút khổ sở cô chịu đựng có tính là gì?

Dư Cảnh Xuyên vẫn luôn không nhúng tay vào chuyện này, hiện tại xem ra Ngu Cơ đã có thể khống chế tốt cảm xúc của mình.

Như vậy rất tốt, sẽ không làm hại đến đứa bé.

Khi Dư Cảnh Xuyên vừa yên tâm, Ngu Cơ đột nhiên ngồi xổm xuống nhìn Tôn Nghị đã đau đến mức mắt mờ đi: "Tôn Nghị, tôi có thai rồi, nhà tôi vẫn còn huyết mạch.

Chương 1244

Còn anh, tôi sẽ khiến anh đoạn tử tuyệt tôn, vợ con anh sẽ sớm xuống bầu bạn với anh thôi." Giọng Ngu Cơ rất nhẹ, nhẹ đến mức Tôn Nghị tưởng mình nghe nhầm.

Hắn cố hết sức mở mắt nhìn Ngu Cơ: "Tha cho... bọn họ." "Trẻ con vô tội." Một câu "trẻ con vô tội" khiến Ngu Cơ cười lớn, tiếng cười đầy vẻ điên cuồng. "Vậy khi các người giết người nhà tôi, có từng nghĩ đến những đứa trẻ nhà tôi cũng là trẻ con vô tội không?

Nhà tôi có hơn ba mươi đứa trẻ vị thành niên, có mấy đứa chỉ mới vài tháng, thậm chí chưa đầy ba tuổi." "Những đứa trẻ đó, bọn chúng không vô tội sao?" "Tôn Nghị, anh dựa vào đâu mà cầu xin tôi?

Trên tay anh dính đầy máu trẻ con nhà tôi, anh dựa vào đâu mà nói những lời như vậy?" Tôn Nghị chỉ muốn cầu xin một con đường sống cho con mình, nhưng lại quên mất năm xưa người nhà Ngu Cơ cũng từng cầu xin đường sống cho trẻ con nhà họ như vậy.

Thế nhưng những đứa trẻ đó cuối cùng đều chết trong tay bọn hắn, không một ai sống sót. "Cô cũng có con mà..." "Tôi có con thì sao?

Một mạng đổi một mạng rất công bằng.

Tôn Nghị, con của anh là con, con của nhà tôi không phải là con sao?

Hơn nữa mấy đứa nhà anh cũng lớn rồi, thả bọn chúng ra chẳng qua là tìm thêm mấy kẻ thù cho tôi sau này, tôi dựa vào đâu mà phải tha mạng cho chúng?" Tôn Nghị không còn gì để nói, lời Ngu Cơ nói không sai, nếu là hắn, hắn cũng sẽ không đồng ý.

Hắn mấp máy môi muốn nói gì đó, nhưng cơn đau kịch liệt truyền đến khiến hắn không thể thốt nên lời.

Thôi vậy, bản thân hắn còn sống không nổi, còn quản người khác làm gì?

Đi được bước nào hay bước nấy vậy.

Nhìn bộ dạng chờ chết này của Tôn Nghị, Ngu Cơ cảm thấy nhẹ nhõm, trực tiếp ra tay kết liễu Tôn Nghị.

Lúc chết, Tôn Nghị vẫn nhìn chằm chằm Ngu Cơ, cảm xúc trong mắt khiến người ta không hiểu nổi.

Có lẽ là hối hận về tất cả những chuyện trước đây, cũng có lẽ là hối hận vì ban đầu không nhổ cỏ tận gốc để Ngu Cơ còn sống sót.

Bất kể Tôn Nghị đang nghĩ gì, cũng không ai biết được nữa.

Còn Ngu Cơ cũng nói lời giữ lời, cô nói sẽ khiến Tôn Nghị đoạn tử tuyệt tôn thì nhất định sẽ làm.

Hơn nữa người nhà họ Tôn có sống được hay không, còn phải xem bên phía cô gia có để cho bọn họ sống hay không.

Tôn Nghị chết chưa được bao lâu, Nguyên Bảo dẫn người trở về.

Cùng về còn có Tôn Long đang bị thương, ngay cả trên người Nguyên Bảo cũng dính vết máu.

Nhìn thấy vết máu trên người Nguyên Bảo, Tô Ngọc lập tức đứng dậy đi tới: "Sao vậy?

Bị thương à?" "Không phải máu của tôi.

Tôn gia chủ mua chuộc tôi không thành, liền muốn lấy mạng tôi.

Lúc tìm thấy lão già kia, Tôn gia chủ còn định giúp hắn trực tiếp bỏ trốn." Nguyên Bảo liếc nhìn Tôn gia chủ đang bị thương, trào phúng nói.

Tô Ngọc sắc mặt âm trầm nhìn Tôn Long, đột nhiên tung một chưởng đánh bay người đi.

Tô Ngọc bước tới, đá thêm một cước khiến hắn văng ra xa tít mới dừng lại.

Những thị vệ của Tôn Long thấy Tô Ngọc như vậy, động cũng không dám động.

Bất kể là thân phận hay thân thủ, bọn họ đều không sánh bằng Tô Ngọc, chuyện này biết làm sao đây?

Tô Ngọc cúi đầu, từ trên cao nhìn xuống Tôn Long: "Dám động vào người của bản vương, Tôn Long, gan ngươi lớn đấy." Tôn Long ôm ngực thổ ra một ngụm máu, một thị vệ trong lòng Ngọc Vương lại quan trọng đến nhường này sao?

Hắn cố nặn ra một nụ cười, Ngọc Vương có điểm yếu rồi.

Ánh mắt Tôn Long đặt lên người Nguyên Bảo, hắn đang cân nhắc khả năng bắt giữ Nguyên Bảo để uy hiếp Ngọc Vương lớn đến đâu.

Chỉ cần uy hiếp được Ngọc Vương, mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Hiện tại cần cân nhắc chính là làm sao để Ngọc Vương ngoan ngoãn nghe lời.

Dư Cảnh Xuyên không để ý đến tình hình bên phía bọn họ, mà nhìn người bị Nguyên Bảo mang về: "Lão già, đã lâu không gặp." Ông cụ nhà họ Dư nhìn huyết sắc trên mặt Dư Cảnh Xuyên rút đi: "Sao mày lại ở đây?" "Tự nhiên là đến tìm ông đền mạng rồi." Dư Cảnh Xuyên nhìn ông ta, trào phúng nói. "Tô Ngọc, người này giao cho tôi." "Được." Người này hắn giữ lại cũng vô dụng, giao cho đại bá cũng vừa khéo.

Tôn Long trong lòng thở phào nhẹ nhõm, như vậy bọn họ sẽ không tìm Tôn gia gây phiền phức nữa chứ?

Vừa nghĩ vậy, Tôn Long ngửi thấy một mùi máu tanh, quay đầu lại thì nhìn thấy cái xác Tôn Nghị trong góc.

Cái chết của Tôn Nghị đối với Tôn Long mà nói không chỉ là mất đi một cánh tay đắc lực.

Rất nhiều việc của hắn đều là do Tôn Nghị giúp hắn làm.

Ngoài chuyện này ra, điều hắn lo lắng nhất là Tôn Nghị trước khi chết có nói ra lời nào không nên nói hay không?

Tô Ngọc liệu có biết được tin tức gì từ hắn không?

Chỉ nghĩ đến việc này, Tôn Long đã vô cùng lo lắng. "Ngọc Vương, các người có ý gì?" Tôn Long chỉ vào thi thể Tôn Nghị, nghiến răng hỏi.

Tôn Nghị dù sao cũng là con rể của hắn, cứ thế bị người ta giết chết, bọn họ có hỏi qua ý kiến của hắn chưa? "Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa." "Ngài..." Tôn Long vậy mà có chút không thể phản bác, bởi vì Tô Ngọc nói đều đúng. "Tôn gia chủ hình như rất bất mãn với bản vương?" Tô Ngọc đứng dậy đi đến trước mặt Tôn gia chủ, lạnh lùng nhìn hắn.

Dường như chỉ cần Tôn Long nói phải, thì sẽ phải trả giá đắt ngay lập tức.

Tay Tôn Long run rẩy, căn bản không dám gây sự với Tô Ngọc.

Thân phận của Tô Ngọc đã định trước là hắn không có tư cách gây sự.

Một thuộc hạ mà thôi, đừng nói Tô Ngọc có lý do tuyệt đối, cho dù không có lý do, chỉ là muốn giết Tôn Nghị, hắn lại dám nói thêm gì chứ? "Không dám." "Người Vương gia đã bắt được rồi, con rể tôi cũng bị Vương gia giết rồi, Vương gia có phải nên đi rồi không?" Tôn Long nén lửa giận trong lòng nhìn Tô Ngọc hỏi. "Có một câu ngươi nói sai rồi, người không phải do bản vương giết." Tô Ngọc mở miệng đính chính, còn về câu sau của Tôn Long, hắn coi như không nghe thấy.

Tôn Long tức đến muốn thổ huyết, cái hắn muốn nói là chuyện này sao?

Tại sao Tô Ngọc luôn có thể chuẩn xác chọc hắn tức điên lên vậy?

Chương 1245

"Vương gia, chuyện của các người làm xong rồi, có phải nên đi rồi không?" Tô Ngọc chống cằm cười như không cười nhìn Tôn Long: "Ngươi hình như rất không muốn nhìn thấy bản vương." Tôn Long lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Vương gia lo xa rồi." Hắn hiện tại hận không thể lấy mạng Tô Ngọc, nhưng lời này hắn có thể nói ra sao?

Căn bản là không thể. "Tôn Long, ngươi tưởng bản vương đến tìm ngươi chỉ vì hai chuyện này?" Tô Ngọc nhìn Tôn Long đột nhiên mở miệng nói.

Tôn Long trong lòng thót một cái, Tô Ngọc không phải thật sự biết gì rồi chứ?

Nếu thật sự biết gì đó, thì tất cả mọi thứ đều xong rồi. "Vương gia nói vậy là có ý gì?" "Ý trên mặt chữ." Lạc Diễm nghe có chút mơ hồ, Ngọc ca ca rốt cuộc muốn làm gì?

Cứ cảm thấy Ngọc ca ca hình như không có ý tốt?

Nhìn người này rồi lại nhìn người kia, cuối cùng chọn cách không nói gì cả, cô vẫn là không thích hợp với loại chuyện này. "Nguyên Bảo, đồ đã chuẩn bị xong chưa?" Tô Ngọc không tiếp tục để ý đến Tôn Long, mà nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Nguyên Bảo gật đầu: "Thiếu gia yên tâm, đồ đã ở trong tay chúng ta rồi." Tô Ngọc vô cùng hài lòng gật đầu: "Rất tốt." Tôn Long nghe được câu "rất tốt" này của Tô Ngọc, thân thể theo bản năng cứng đờ lại, hắn nhìn Tô Ngọc, không biết hắn rốt cuộc có ý gì.

Tô Ngọc tự nhiên chú ý tới biểu cảm của Tôn Long: "Rất tò mò bản vương đang nói gì sao?" Tôn Long nhìn bộ dạng này của Tô

Ngọc, đột nhiên lại không muốn biết nữa.

Cúi thấp đầu, Tôn Long che giấu sự hoảng loạn trong lòng: "Đây là chuyện của Ngọc Vương, không liên quan đến tôi." "Vậy thì ngươi nói sai rồi, chuyện này ít nhiều vẫn có chút quan hệ với ngươi đấy." "Nguyên Bảo, cho Tôn gia chủ xem đi." "Vâng." Nguyên Bảo đưa thứ vừa lấy được cho Tôn Long.

Tôn Long nhìn thứ trước mặt, trong lòng không ngừng tự nhủ không được xem.

Nhưng ánh mắt vẫn cứ dán chặt vào chiếc hộp trước mặt.

Hắn hiện tại chỉ có một suy nghĩ, đó là hủy diệt thứ này.

Không được, không thể tiếp tục như vậy nữa, phải nghĩ cách giết bọn Tô Ngọc, nếu không tất cả mọi chuyện của hắn đều sẽ bị Tô Ngọc biết hết.

Tôn Long nghĩ đến những người trong tay mình, đột nhiên lùi lại một bước, dùng tốc độ nhanh nhất lao ra sân, lập tức phát tín hiệu.

Tô Ngọc nhìn động tác của hắn, khóe miệng khẽ nhếch, tâm trạng cũng vô cùng tốt.

Xem ra Tôn Long muốn gọi người đứng sau ra rồi, phương pháp này rất tốt.

Tô Ngọc đứng dậy đi ra ngoài, nhìn Tôn Long phát tín hiệu cũng không hề ngăn cản.

Hắn ngược lại muốn xem xem trong tay Tôn Long có mấy kẻ lợi hại.

Rất nhanh xung quanh xuất hiện một đám người ngoại quốc. "Người của Văn Nam." Tô Ngọc nhìn đám người này, mười phần chắc chắn nói. "Xem ra năm xưa dưới sự giúp đỡ của Tạ Thầm, các ngươi thật sự đã chuyển không ít người qua đây." Tô Ngọc nhìn bọn họ, ý vị thâm trường nói.

Lời của Tô Ngọc khiến Tôn Long kinh ngạc nhìn hắn, Ngọc Vương này vậy mà lại biết chuyện về Văn Nam?

Sao có thể chứ? "Ngọc Vương, nếu ngươi đã tự mình dâng mạng đến cửa, vậy thì chết ở đây đi." Tôn Long nhìn Tô Ngọc, ánh mắt mang theo sự điên cuồng.

Hắn đợi ngày này đã rất lâu rồi.

Sao có thể bại trong tay Tô Ngọc vào lúc này?

Hắn không phải là Vĩnh Nhạc Hầu. "Xem ra Mộng Quý phi năm xưa cũng có quan hệ với các ngươi." Hắn nhớ Mộng Quý phi chính là mỹ nhân do Tôn Long dâng lên.

Giờ xem ra ả cũng là người của Văn Nam.

Hắn bắt đầu tò mò đám người này rốt cuộc bắt đầu bố cục từ khi nào.

Nhìn từ mối liên hệ của Tạ Thầm với bọn họ, ít nhất cũng đã mười năm rồi.

Xem ra việc hắn cần làm còn rất nhiều. "Cho dù bây giờ ngươi đoán ra cũng vô dụng rồi, Lỗ quốc tất vong, chỉ là ta không ngờ đám Lỗ Nghị Tiêu lại chọn cách đem lãnh thổ quốc gia trực tiếp tặng cho Huyền quốc." Lúc nhận được tin này hắn tức muốn chết.

Lỗ Nghị Tiêu bọn chúng đúng là phế vật.

Bản thân không muốn thì trực tiếp đưa cho bọn hắn cũng được mà?

Đưa cho Huyền quốc thì có lợi lộc gì cho bọn hắn chứ?

Cho nên khi biết Lỗ Nghị Tiêu điều tra quan viên, hắn liền bảo

Tôn Nghị trực tiếp giết Lỗ Nghị Tiêu.

Chỉ là không ngờ người bên cạnh ông ta võ công cũng không tồi, có một kẻ khinh công càng là đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa, mang theo Lỗ Nghị Tiêu mà vẫn thoát khỏi sự truy sát của Tôn Nghị, lúc này mới dẫn dụ Tô Ngọc tới. "Nếu không phải Lỗ Nghị Tiêu, các người cũng sẽ không qua đây." Tô Ngọc lắc lắc ngón tay: "Câu này ngươi nói sai rồi." "Sau khi Nguyên Húc bị thương, bản vương đã bắt đầu để mắt đến nhà các ngươi rồi, chuyện của Lỗ Nghị Tiêu chỉ là mồi lửa mà thôi." Cho dù không có Lỗ Nghị Tiêu, hắn cũng sẽ xử lý Tôn Long, chẳng qua là vấn đề thời gian sớm muộn.

Tôn Long không ngờ hắn đã sớm bị theo dõi. "Cho dù ngươi đã sớm theo dõi ta, ngươi cũng không còn cơ hội nữa, hôm nay các ngươi đều phải chết ở đây." Tôn Long nhìn Tô Ngọc cười lớn nói. "Kẻ này chính là Ngọc Vương của Huyền quốc, các ngươi muốn lấy được Huyền quốc thì trước tiên phải trừ khử Ngọc Vương." Tôn Long nhìn đám người bên cạnh mở miệng nói.

Người nước Văn Nam tự nhiên biết Ngọc Vương rốt cuộc là ai.

Chính vì Ngọc Vương mà bọn họ hỏng quá nhiều chuyện.

Quả thực giống như Tôn Long nói, chỉ có giết Ngọc Vương bọn họ mới có cơ hội này. "Ra tay." Trước khi Tô Ngọc gọi người, bọn họ phải ra tay lấy mạng Tô Ngọc trước.

Nhìn người nước Văn Nam lao về phía mình, Tô Ngọc vừa định động thủ, Nguyên Bảo đã chắn trước mặt hắn, một quyền đánh bay người đi.

Tô Ngọc khẽ thở dài, trong lòng có chút bất lực.

Sao lại không để cho hắn động thủ chứ?

Để hắn động thủ rốt cuộc làm bọn họ không vui chỗ nào?

Nguyên Bảo hoạt động tay chân một chút: "Vừa khéo thử xem cao thủ Văn Nam rốt cuộc lợi hại đến mức nào." Tôn Long đều bị cú đấm này của Nguyên Bảo dọa sợ, hắn vậy mà lợi hại như thế?

Trước đây căn bản không phải như vậy.

Mang theo sự nghi ngờ, Tôn Long nhìn Nguyên Bảo ra tay, một mình hắn trong nháy mắt đã quấn lấy năm người, hơn nữa còn chiếm thế thượng phong, chỉ cần bị hắn đấm trúng một quyền, người đó sẽ đau đến mức không bò dậy nổi.

Chương 1246

Phải mất một lúc lâu mới có thể hoàn hồn.

Rõ ràng vừa rồi không phải như thế này. "Chuyện này không thể nào, ngươi sao có thể lợi hại như vậy?" Tôn Long nghiến răng chất vấn. "Người của ông quá phế vật, không xứng để ta toàn lực ra tay." Trong lúc nói chuyện, một tên người Văn Nam đã chết trong tay Nguyên Bảo.

Những kẻ còn lại nhìn thấy cảnh này, trong lòng hiểu rõ chỉ có cầm chân người này thì mới có cơ hội tiếp cận Tô Ngọc.

Nếu không bọn họ sẽ hoàn toàn không còn cơ hội.

Tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra. "Cầm chân hắn, tăng tốc độ lên." Tất cả mọi người ùa lên, Nguyên Bảo xác thực bị cầm chân, nhưng bọn họ đã đánh giá thấp Tô Ngọc, cũng đánh giá thấp người bên cạnh Tô Ngọc.

Lạc Diễm vươn vai một cái: "Lúc này chúng ta không chơi thuốc nổ, tôi sẽ chơi với các người một chút vậy." Chặn lại kẻ đang tấn công Tô Ngọc, biểu cảm của Lạc Diễm vô cùng nhẹ nhõm.

Sắc mặt Tôn Long khẽ biến, Lạc Diễm sẽ không cũng là một cao thủ giống như Nguyên Bảo chứ?

Lạc Diễm phảng phất như nhìn thấu hắn đang nghĩ gì, nhướng mày nói: "Người bước ra từ Vong Ưu Thành, thì chẳng có mấy ai là yếu đuối cả." Vong Ưu Thành?

Nơi này Tôn Long biết.

Lạc Diễm vậy mà lại xuất thân từ Vong Ưu Thành?

Sao có thể chứ?

Lạc Diễm vươn tay bóp cổ một tên, tay vặn một cái người đã chết. "Tôn Long, xem ra ngoại viện ông mời cũng chẳng ra sao cả, ngay cả tôi và Nguyên Bảo đều đánh không lại, vậy mà còn muốn đối phó Ngọc ca?" Lạc Diễm vứt kẻ trong tay ra, nhìn Tôn Long từng bước đi tới.

Còn về người bên cạnh, cô tin Ngọc ca sẽ cho Tôn Long một sự bất ngờ.

Dù sao thì một cỗ ác ý đối với đám người này đã không còn nằm trong phạm trù con người nữa rồi.

Hắn cho dù đứng ở đó, cũng không ai làm bị thương được hắn.

Tôn Long theo bản năng lùi về sau một bước, nhìn người đang lao về phía mình, vừa định nói gì thì thấy Lạc Diễm bị người ngăn cản, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi Lạc Diễm tránh ra, cao thủ Văn Nam liền nhận ra khoảng trống bên cạnh Tô Ngọc.

Đồng thời ra tay đối phó Tô Ngọc, thế nhưng khi đến gần Tô Ngọc, kiếm trong tay làm thế nào cũng không thương tổn được hắn.

Không những không làm bị thương được Tô Ngọc, ngay cả đến gần cũng không làm được.

Tô Ngọc tùy ý đứng ở đó, cười như không cười nhìn bọn họ: "Xem ra các ngươi thật sự chẳng ra sao cả." Tôn Long nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật, rốt cuộc hắn có năng lực gì?

Vậy mà có thể khiến người ta không cách nào đến gần, chuyện này sao có thể?

Điều này cũng quá kỳ quái rồi đi?

Còn có người mà hắn tưởng là điểm yếu của Tô Ngọc, vậy mà cũng lợi hại như thế, điểm yếu kiểu này hắn căn bản không nắm được.

Hơn nữa cậu ta dường như là loại cao thủ ngoại gia.

Tay khẽ run rẩy, một điểm yếu lại lợi hại như vậy.

Còn Tô Ngọc...

Nhìn Tô Ngọc bị nhiều người vây công mà vẫn nhàn nhã như đang đi dạo trong hoa viên, hắn chỉ cảm thấy trong lòng một trận lạnh lẽo.

Nếu một mình Tô Ngọc đã lợi hại như vậy, hắn còn có thể giữ người lại đây sao?

Nhiều người như vậy, mới bao lâu, chỉ còn lại ngần này.

Đây còn là bộ dạng Tô Ngọc chưa động thủ, nếu Tô Ngọc động thủ, tất cả mọi thứ đều tiêu tùng.

Kiên quyết không thể để chuyện này xảy ra. "Hôm nay nếu không thể giết Tô Ngọc, tất cả chúng ta đều phải chết ở đây." Tôn Long nghiến răng nói.

Người Văn Nam một câu cũng không muốn nói nhiều với hắn.

Nếu có thể giết người, bọn họ còn cần nghe hắn đứng đây nói nhảm sao?

Đúng là ngu xuẩn. "Câm miệng." Phế nhất chính là Tôn Long, kẻ trời sinh phế vật nhất, lại còn đứng đây chỉ tay năm ngón với bọn họ, tên này khiến hắn vô cùng bất mãn.

Nói xong nhìn Tô Ngọc, sắc mặt âm trầm nói: "Nội lực ngoại phóng, võ công của ngươi vậy mà đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa này." Người có thể làm được như vậy trong thiên hạ không có mấy ai, ít nhất trước Tô Ngọc hắn chưa từng nghe nói ai có thể làm được nội lực ngoại phóng.

Hắn mới là một người hơn hai mươi tuổi, làm sao có thể lợi hại như thế?

Hắn thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ. "Xem ra chút người này vẫn chưa có cách nào giữ Ngọc Vương lại đây." Tô Ngọc biết đám người này dám đến đây, người bên cạnh khẳng định không chỉ có chút này.

Nếu là như vậy, thì rất thú vị rồi.

Giơ tay sờ cằm, Tô Ngọc nhìn bọn họ: "Là muốn dùng dược nhân trong tay các ngươi sao?" "Ngươi vậy mà biết..." "Quả thực biết một chút." "Đã biết rồi thì ta cũng không giấu giếm nữa, Tô Ngọc, hôm nay chính là ngày chết của ngươi." "Rửa mắt mà nhìn." Sau một tràng cười, liền thấy một đám người không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào xuất hiện xung quanh.

Tô Ngọc nhìn đám người đó: "Chỉ có chút này thôi sao?

Nếu chỉ có thế này e là ngươi phải thất vọng rồi." Từ lần trước gặp dược nhân, Tô Ngọc đã cùng Nam Kiều nghiên cứu vấn đề này, cũng viết thư hỏi Nam Cận về chuyện dược nhân.

Từ miệng Nam Cận hắn biết đám dược nhân này cũng không phải thật sự vô địch thiên hạ, bọn họ cũng có điểm yếu.

Vừa khéo Nam Cận biết điểm yếu này.

Cho dù không có Nam Kiều ở đây, bọn họ vẫn có thể rất dễ dàng xử lý đám người này. "Ngông cuồng." "Giết." Tô Ngọc bất lực lắc đầu, đã nói thật lòng đàng hoàng, sao lại có người không tin chứ?

Thật là ngu xuẩn.

Dược nhân lao tới, Tô Ngọc cũng ra tay, chiêu nào chiêu nấy đều đánh vào chỗ hiểm.

Ngu Lang và Ngu Cơ đứng bên cạnh há hốc mồm nhìn Tô Ngọc dũng mãnh như vậy, đột nhiên nhớ tới lời chủ tử bọn họ từng nói.

Quả nhiên, bọn họ vẫn là quá coi thường cô gia rồi.

Chương 1247

Vị cô gia này thiên phú quả nhiên nghịch thiên, mới hơn hai mươi tuổi đầu, vậy mà đã lợi hại đến trình độ này.

Người như vậy nếu là kẻ địch, nghĩ thôi cũng thấy đáng sợ.

Nhìn từ trạng thái ung dung của hắn, đám người này đối với hắn dường như chẳng là gì cả.

Tôn Long vốn tưởng sự xuất hiện của dược nhân sẽ có thể giữ Tô Ngọc lại.

Thế nhưng, hành động của hắn lại khiến Tôn Long bị vả mặt thêm lần nữa.

Đám dược nhân này trong mắt Tô Ngọc dường như còn dễ giải quyết hơn cả người bình thường.

Không chỉ có hắn, ngay cả Lạc Diễm và Nguyên Bảo hai người cũng đều như vậy, sao có thể chứ?

Bọn Tô Ngọc rốt cuộc làm thế nào? "Chuyện này không thể nào." Người Văn Nam cũng bị động tác của đám Tô Ngọc dọa sợ.

Bọn họ sao có thể lợi hại đến mức độ này?

Điều này là không thể. "Các ngươi rốt cuộc làm thế nào?" Người Văn Nam nhìn Tô Ngọc nghiến răng chất vấn.

Tô Ngọc liếc nhìn bọn họ, tùy ý mở miệng nói: "Dược nhân do Miêu Cương làm ra, người Miêu Cương tự nhiên biết rõ điểm yếu nằm ở đâu, vừa khéo, quan hệ giữa chúng ta và Miêu Cương cũng không tệ." Một câu nói của Tô Ngọc khiến sắc mặt bọn họ biến đổi liên tục.

Tô Ngọc vậy mà có quan hệ với bên Miêu Cương?

Sao có thể? "Đám dược nhân này trong mắt chúng ta cũng yếu ớt như trẻ con vậy." Tô Ngọc vứt một tên dược nhân trong tay đi, nhìn kẻ cầm đầu của Văn Nam, đạm mạc nói.

Tay kẻ Văn Nam khẽ run rẩy, không dám tin tất cả những điều này là sự thật.

Tô Ngọc sao có thể lợi hại đến mức này. "Ngọc ca, anh nói với bọn chúng nhiều thế làm gì?

Nói nhiều bọn chúng cũng nghe không hiểu." Lạc Diễm vô cùng bất mãn với việc Tô Ngọc còn giải thích cho bọn chúng.

Tô Ngọc cười khẽ: "Sao lại giận rồi?" "Rất tức giận, Ngọc ca người này cái gì cũng không phải." "Vậy thì mau chóng xử lý hết đi, nhìn chướng mắt." Tô Ngọc dùng giọng nói nhu hòa, nói ra những lời khiến người ta sợ hãi nhất.

Tôn Long hiện tại cuối cùng cũng ý thức được một chuyện, nếu tiếp tục ở lại đây chờ đợi hắn chỉ có cái chết, chỉ có rời khỏi nơi này hắn mới có cơ hội sống sót.

Hắn phải trốn.

Nhìn thấy tầm mắt của bọn Tô Ngọc bị dược nhân chặn lại, Tôn Long len lén lùi về sau, muốn tìm cơ hội rời đi.

Nguyên Húc, người vẫn luôn chưa tham gia chiến cuộc, ngay khi Tôn Long chuẩn bị rời đi, đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn chắn đường. "Tôn gia chủ, ông định đi đâu thế?" "Cậu thả tôi đi, cậu muốn bao nhiêu tiền tôi cũng có thể cho cậu." Tôn Long nhìn Nguyên Húc hoảng loạn nói.

Thế nhưng Nguyên Húc lại cười khẽ: "Tôi không hiếm lạ chút tiền đó của ông." Tiền bọn họ căn bản không thiếu.

Thiếu gia sẽ không bạc đãi bọn họ về phương diện này.

Tiền đối với thiếu gia mà nói chỉ là một con số, ngài ấy căn bản không để ý.

Tôn Long này nếu tưởng rằng bản thân hắn vì một chút tiền mà có thể bị mua chuộc, thì là sai lầm to lớn rồi. "Vậy cậu muốn cái gì cũng được." Chỉ cần có thể sống sót, hắn liều mạng.

Tuy nhiên Nguyên Húc mỉm cười nói vài chữ: "Cái đầu trên cổ ông." Tôn Long hừ lạnh một tiếng: "Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Sau đó chuẩn bị xông ra, chỉ tiếc võ công của hắn căn bản không phải đối thủ của Nguyên Húc.

Càng đánh Tôn Long càng kinh hãi, hắn không dám tin nhìn Nguyên Húc.

Một thị vệ bình thường vậy mà cũng lợi hại như thế, bên cạnh Ngọc Vương rốt cuộc có bao nhiêu người như vậy?

Điều này cũng quá đáng sợ rồi. "Lúc này mà còn thất thần, đây không phải là một ý hay đâu." Theo bản năng lùi về sau một bước, Tôn Long miễn cưỡng tránh được đòn đánh của Nguyên Húc, cảm giác đau rát trên mặt khiến Tôn Long hoàn toàn hoảng loạn.

Tiếp tục như vậy, hắn tuyệt đối sẽ chết.

Hắn phải làm sao đây?

Sau khi Tô Ngọc dọn sạch dược nhân bên cạnh, Nguyên Húc cũng đã bắt được Tôn Long.

Cuối cùng chỉ còn lại vài tên người Văn Nam vẫn còn đứng vững.

Kẻ cầm đầu Văn Nam nhìn Tô Ngọc, trong lòng vậy mà nảy sinh một loại sợ hãi.

Hắn dường như đã hiểu vì sao người của bọn họ ở đây một chút lợi lộc cũng không kiếm được, không những không kiếm được lợi lộc, còn khiến bản thân thảm hại như thế này.

Tay khẽ run rẩy, ánh mắt hắn đặt lên người Tô Ngọc: "Quả không hổ danh là Ngọc Vương." Tô Ngọc mỉm cười: "Cảm ơn đã quá khen." Kẻ cầm đầu Văn Nam bị một câu nói bâng quơ của Tô Ngọc chọc cho suýt thổ huyết.

Hắn căn bản không có ý khen ngợi Tô Ngọc, tên này đúng là không biết xấu hổ. "Rút." Lần này bọn họ lại thua Tô Ngọc rồi, nhưng bọn họ phải sống sót, chỉ có như vậy mới có cơ hội.

Suy nghĩ quả thực rất tốt, chỉ tiếc người ta một chút cơ hội cũng không cho. "Muốn đi đâu?" Tô Ngọc người đã ở ngay trước mặt bọn họ, xuất hiện lặng lẽ không tiếng động.

Kẻ cầm đầu Văn Nam âm ngoan nhìn Tô Ngọc: "Tránh ra, đừng có cản đường." Tô Ngọc đỡ đòn tấn công của đối thủ, đồng thời trở tay tháo khớp tước đi khả năng hành động của đối phương, còn khiến hắn mất luôn cơ hội tự sát.

Trừ kẻ cầm đầu, Tô Ngọc không để lại một ai sống sót.

Trong sân rất nhanh đã tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Nguyên Bảo và Lạc Diễm bắt đầu dọn dẹp thi thể những kẻ này.

Nhìn thấy nhiều thi thể như vậy dần dần biến mất, nếu không phải không khí còn vương mùi máu tanh nồng nặc và vũng máu dưới đất, thì mặt đất trống không phảng phất như chưa từng xảy ra chuyện gì. "Hóa thi thủy." Tôn Long nói ra mấy chữ này, cảm thấy xương cốt mình đều đau nhức. "Có chút kiến thức." "Câu kết ngoại bang ý đồ mưu phản, mưu sát Vương gia đương triều, Tôn Long, ngươi đã nghĩ kỹ xem chết thế nào chưa?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn hắn, cười như không cười hỏi.

Tôn Long tay khẽ run rẩy, nhìn Tô Ngọc với ánh mắt đầy phẫn nộ: "Ngươi nói bậy." "Nói bậy?" "Dục gia chi tội hà hoạn vô từ*, đây đều là các người đang vu oan cho tôi." (*Muốn gán tội cho người khác thì sợ gì không có lý do).

Đến nước này rồi mà Tôn Long vẫn còn muốn ngụy biện, thậm chí dùng cái cớ như vậy, người này cũng thật thú vị.

Chương 1248

"Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đã như vậy bản vương sẽ cho ngươi xem bằng chứng thép." Cơ thể Tôn Long hơi cứng lại, hắn thu dọn hậu quả rồi mà vẫn còn bằng chứng sao?

Chẳng lẽ chính là thứ trong cái hộp vừa rồi?

Nếu thật sự là vậy, việc hắn nên làm nhất vừa rồi không phải là giết Tô Ngọc, mà là hủy đi cái hộp đó.

Như vậy không còn bằng chứng, Tô Ngọc có thể làm gì được hắn? "Giam lại trước đi, đừng để người chết, Nguyên Bảo, cậu dẫn người đi bắt những kẻ có tên trong danh sách giải về đây luôn." Tô Ngọc không lập tức xử lý Tôn Long, hắn định gom hết người lại rồi xử lý một thể.

Từng người từng người một thì có ý nghĩa gì?

Trực tiếp làm một lần cho tiện lại đỡ tốn thời gian. "Vâng thiếu gia." Nguyên Bảo dẫn người rời khỏi Tôn gia.

Lúc này Tôn Long mới biết Tô Ngọc căn bản không phải chỉ mang theo vài người, hắn là có chuẩn bị mà đến. "Nguyên Húc, cậu cầm lệnh bài của ta đi tìm Hùng Hiếu tướng quân, bảo ông ấy dẫn người qua đây." "Vâng." Sau khi phân tán người đi hết, Tô Ngọc ngồi trên ghế chờ đợi.

Nguyên Bảo và Nguyên Húc còn chưa về, ngược lại đã đợi được người nhà họ Tôn tới. "Các người là ai?

Sao dám xông vào Tôn gia, còn có vương pháp hay không?" Tôn phu nhân nhìn thấy bọn họ liền giận dữ nói.

Trước đó Dữ A Ni trong nhà mạc danh kỳ diệu bị nổ chết một người, hiện tại trong nhà lại đột nhiên xuất hiện một đám người như thế này, khiến bà ta thực sự có chút lo lắng.

Cho nên mới dẫn người qua xem thử, ai ngờ vừa đến đã thấy đám người này ở đây.

Mà những người này bà ta đều không quen biết.

Một đám người lạ mặt, mục đích bọn họ đến nhà rốt cuộc là gì?

Tôn phu nhân vốn tưởng đám người này sẽ kiêng dè đôi chút, kết quả bọn họ vậy mà chẳng có chút phản ứng nào, chuyện này sao có thể? "Người đâu, đuổi hết bọn họ ra ngoài cho ta." Tô Ngọc chống cằm nhìn Tôn phu nhân đang không ngừng la lối, trong mắt ít nhiều có chút mất kiên nhẫn: "Nói đủ chưa?" Tôn phu nhân giống như bị người ta bóp cổ, một câu cũng không dám nói tiếp.

Mà lão gia tử nhà họ Tôn rất nhanh đã dẫn theo mấy người con trai đi tới, ông ta nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đục ngầu mang theo vẻ sắc bén: "Cậu là...

Ngọc Vương?" Tô Ngọc liếc nhìn đối phương một cái: "Cũng coi như có mắt đấy." Tôn lão gia tử khẽ nhíu mày, dường như không hài lòng lắm với thái độ của Tô Ngọc: "Không biết Ngọc Vương đến Tôn gia có việc gì?" Tô Ngọc không nói chuyện, chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm ông già này.

Không biết vì sao, lão gia tử lại bị ánh mắt này nhìn đến mức chột dạ.

Rất nhanh gạt bỏ suy nghĩ đó, lão gia tử tiếp tục hỏi: "Vương gia có nhu cầu gì có thể nói thẳng, con trai tôi tuy chẳng ra sao nhưng cũng là gia chủ Tôn gia, mà Tôn gia là đệ nhất thế gia." "Đệ nhất thế gia?" Tô Ngọc nghiền ngẫm câu nói này, sau đó bật cười.

Nụ cười có chút châm chọc.

Nụ cười như vậy khiến lão gia tử theo bản năng nhíu mày, Tô Ngọc đây là thái độ gì?

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? "Ngọc Vương, cho dù cậu là Vương gia, cũng không thể tùy tiện xông vào nhà người khác, hôm nay nếu cậu không cho tôi một lời giải thích, cho dù có liều cái mạng già này, tôi cũng phải đi cáo ngự trạng." Tầm mắt Tô Ngọc rốt cuộc cũng đặt lên người lão gia tử, biểu cảm của anh ít nhiều có chút quái dị, nhìn giống như trào phúng, lại giống như khinh thường.

Tóm lại khiến người ta vô cùng bất mãn. "Tôn Nghị giết người của bản vương, cướp đi tội nhân bản vương muốn xử lý, bản vương qua đây tìm phiền phức thì ông có ý kiến gì?" "Lỗ Nghị Tiêu hiện tại là người trong tay bản vương, lúc hắn giúp bản vương làm việc lại bị người nhà các ông đánh trọng thương suýt mất mạng, bản vương qua đây đòi lại công đạo, ông có ý kiến?" Lão gia tử khẽ nhíu mày, căn bản không tin những điều này là thật: "Vương gia, có phải cậu nghe ai nói lời dèm pha gì không?

Con trai tôi không thể nào làm chuyện như vậy." Cho dù có làm thật, thì đó cũng không phải là sự thật.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nghĩa chính ngôn từ của ông ta, cảm thấy có chút buồn cười: "Phải không?" "Không sai, con trai tôi là người tốt, Vương gia đừng để người ta lừa gạt." "Ồ?

Hóa ra câu kết với địch quốc, ý đồ mưu phản, ý đồ mưu sát bản vương mà cũng gọi là người tốt?

Nếu là như vậy thì dưới gầm trời này đúng là không còn chút người xấu nào rồi." Sắc mặt Tôn lão gia tử có chút khó coi, ánh mắt nhìn Tô Ngọc cũng mang theo sự kinh ngạc: "Vương gia, lời này rốt cuộc là có ý gì?" "Rất nhanh ông sẽ biết thôi, hy vọng đến lúc đó ông vẫn còn có thể nói ra câu con trai ông là người tốt." Lão gia tử nhíu mày nhìn Tô Ngọc, vô cùng bất mãn với cách nói này: "Vương gia, con trai tôi không phải người như vậy, đây đều là hiểu lầm.

Nếu có người nói gì trước mặt Vương gia, còn mong Vương gia tra rõ, đừng để bị che mắt." Chuyện của Tôn gia ông ta đều biết, cũng biết những gì Tô Ngọc nói đều là thật, nhưng ông ta không tin Tô Ngọc đã có bằng chứng.

Lúc này chỉ cần không thừa nhận thì sẽ chẳng có chuyện gì cả. "Bản vương cho ông gặp vài người." Tô Ngọc đột nhiên mở miệng.

Tôn lão gia tử nhìn Tô Ngọc, không biết người mà anh muốn cho ông ta gặp rốt cuộc là ai.

Rất nhanh người đã được giải lên, thủ lĩnh Văn Nam đang bị trọng thương, còn có con trai của ông ta, cũng chính là gia chủ Tôn gia - Tôn Long.

Mí mắt Tôn lão gia tử giật giật, trong lòng dâng lên chút hoảng loạn, nhưng rất nhanh đã bị ông ta đè xuống. "Vương gia bắt con trai tôi là có ý gì?

Cho dù cậu là Vương gia cũng không thể tùy tiện coi rẻ mạng người như vậy." Lạc Diễm khẽ nhíu mày, ánh mắt nhìn ông ta mang theo sự bất mãn rõ rệt: "Lão già, cưỡng từ đoạt lý là từ dành cho ông đấy nhỉ?" "Câm miệng, nơi này không có chỗ cho ngươi nói chuyện." "Muốn nói không có chỗ nói chuyện thì nên nói là ông mới đúng, chứ không phải tôi.

Con trai ông là kẻ phản quốc, ông cũng mặt dày nói là người tốt?

Ông tưởng Ngọc ca trong tay không có chứng cứ mà lại đến tìm các ông sao?" Lạc Diễm châm chọc nói.

Tô Ngọc có lần nào đi tìm phiền phức mà không phải sau khi đã có bằng chứng xác thực?

Tại sao lại làm như vậy?

Chẳng phải là lo lắng xảy ra chuyện như thế này sao?

Bị người ta chỉ trích coi rẻ mạng người?

Cho nên mỗi lần bằng chứng trong tay Tô Ngọc đều là bằng chứng thép có thể đóng đinh người ta trực tiếp. "Ngươi..." "Ngọc ca của tôi lần này mang theo bằng chứng tới, trong tay đều là bằng chứng thép có thể khiến Tôn gia các người tru di cửu tộc." Lạc Diễm nhìn lão gia tử, cười như không cười nói.

Tôn lão gia tử nghe Lạc Diễm nói vậy, ánh mắt ít nhiều có sự thay đổi.

Tầm mắt theo bản năng đặt lên người Tô Ngọc, vốn định nhìn thấy chút biến hóa trên người anh, chỉ cần một chút xíu là đủ rồi.

Kết quả chẳng có gì cả.

Kết quả này khiến ông ta có chút không hài lòng.

Nếu Tô Ngọc có dao động cảm xúc, ông ta còn có thể từ đó đoán ra chút gì.

Nhưng hiện tại Tô Ngọc cứ bất động như vậy, giống như chẳng có chuyện gì xảy ra, điều này làm ông ta lo lắng. "Cha, nó chỉ nói hươu nói vượn thôi, nhà chúng ta làm gì thì mọi người đều rõ ràng mà." "Bọn họ đến chính là vì tiền của nhà chúng ta." Tôn phu nhân giận dữ nói.

Chương 1249

Cái gì mà khiến Tôn gia bị tru di cửu tộc, toàn là nói nhảm.

Chỉ là một Vương gia thôi mà, hắn còn có thể tùy tiện tru di cửu tộc sao?

Thật sự coi mình là Hoàng đế Huyền quốc chắc? "Tru di cửu tộc loại lời này chỉ có Hoàng thượng mới có thể nói, hắn chẳng qua chỉ là một Vương gia, cho dù có quyền lực lớn đến đâu, chẳng lẽ còn có thể khiến chúng ta đều chết ở đây sao?" Bà ta thật sự không tin.

Một Vương gia còn có thể đứng trên cả hoàng quyền hay sao?

Cho nên tất cả những chuyện này đều là do tên Ngọc Vương này làm để chiếm đoạt tiền tài nhà họ.

Nghĩ vậy, Tôn phu nhân vẻ mặt cao ngạo nhìn Tô Ngọc, giọng điệu bố thí: "Nói đi, các người muốn bao nhiêu tiền mới chịu rời khỏi đây." Tô Ngọc không nói gì.

Thấy vậy, Tôn phu nhân khẽ nhíu mày: "Đã chúng tôi mở miệng rồi, cậu tốt nhất vẫn nên biết điểm dừng, đừng để đến lúc đó không được gì lại còn mất cả chì lẫn chài." Đây vẫn là lần đầu tiên Tô Ngọc gặp loại người dùng tiền đập vào mặt mình.

Lạc Diễm vẻ mặt kinh ngạc nhìn bà Tôn phu nhân này, gan bà ta cũng lớn thật đấy, lại dám nói chuyện với Ngọc ca như vậy.

Còn nói cái gì mà Ngọc ca nhắm vào tiền của Tôn gia?

Thế này có phải hơi ngông cuồng rồi không? "Bà có biết Ngọc ca của tôi rốt cuộc có bao nhiêu tiền không?" Lạc Diễm nhịn không được mở miệng hỏi.

Tôn phu nhân khẽ nhíu mày, lời này là có ý gì?

Con trai cả của Tôn phu nhân bị lời này của Lạc Diễm làm cho có chút mất mặt.

Ngọc Vương là người như thế nào ông ta rất rõ, anh rốt cuộc có thiếu tiền hay không ông ta cũng rất rõ.

Ông ta đưa tay kéo áo Tôn phu nhân: "Mẹ, đừng nói nữa." "Tại sao mẹ không thể nói?

Vốn dĩ là vì tiền của nhà mình mà đến, hắn dám làm còn không cho người ta nói sao?" Con trai cả của Tôn phu nhân càng thêm xấu hổ, kiên trì nói: "Mẹ nhầm rồi, Ngọc Vương hắn nghèo đến mức chỉ còn lại tiền thôi, tiền của ngài ấy còn nhiều hơn cả hai cái Tôn gia cộng lại." "Tiền của ngài ấy còn nhiều hơn cả quốc khố của Huyền quốc, còn nữa, Vương gia không phải đứng trên hoàng quyền, mà là vinh dự này do Hoàng thượng ban cho.

Chỉ cần tìm được tội chứng, hơn nữa là chứng cứ xác thực, Vương gia đều có tư cách tiền trảm hậu tấu." Những điều này đều không phải nói đùa.

Chỉ cần là người chú ý đến Tô Ngọc đều biết, quyền lực mà Hoàng thượng trao cho Tô Ngọc lớn đến mức nào.

Đây mới thực sự là dưới một người, trên vạn người.

Tôn phu nhân nghe con trai nói vậy, tưởng ông ta nói sai: "Chuyện này sao có thể?" "Là thật, rau quả dưỡng sinh do Ngọc Vương phi trồng, còn có rượu thuốc dưỡng sinh vẫn luôn cung không đủ cầu, cho dù là giá trên trời cũng có rất nhiều người nguyện ý mua.

Từng có người vì muốn mua một vò rượu ủ hai năm nặng ba cân trong tay Ngọc Vương mà ra giá một vạn lượng." Tôn phu nhân hít sâu một hơi khí lạnh, sao có thể như thế?

Ba cân rượu giá một vạn lượng bạc?

Thế mà vẫn có người mua? "Không thể nào." "Là thật, chuyện này người của rất nhiều quốc gia đều biết, bởi vì lúc đó được đề ra ngay tại yến tiệc chiêu đãi sứ thần." "Rượu do Ngọc Vương phi ủ có thể kéo dài tuổi thọ, điều dưỡng thân thể, thứ đồ này đối với người có tiền lại càng trân quý." Ông ta cũng từng nghĩ muốn mua, chỉ là vẫn luôn không tìm được cửa.

Lúc đó tất cả mọi người đều biết Ngọc Vương thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Đến trình độ như anh, tiền đối với anh chỉ là một con số mà thôi. "Còn có một việc, khi Ngọc Vương muốn động đến ai thì chưa bao giờ tay không mà về, bởi vì mỗi lần ngài ấy thực sự đều cầm bằng chứng thép mới đến." Con trai Tôn phu nhân cười khổ nói.

Nếu những gì Ngọc Vương nói đều là thật, vậy khả năng nhà họ bị tru di cửu tộc là rất lớn.

Hơn nữa mẹ ông ta còn bất kính với Vương gia như vậy, đây quả thực là tự mình bức mình vào đường chết.

Tôn phu nhân nhìn dáng vẻ bình tĩnh, không quan tâm của Tô Ngọc, đột nhiên cảm thấy sợ hãi.

Theo bản năng quay đầu nhìn con trai mình, nếu tất cả là thật, vậy bọn họ sau này phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ như vậy ư? "Con trai, chúng ta..." Tôn lão gia tử nghe cháu trai nói vậy, trong lòng kinh hãi không thôi.

Xem ra Tô Ngọc lần này tới đúng là có chuẩn bị.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn bọn họ: "Thương lượng xong chưa?" "Ngọc Vương, nhà chúng tôi chưa từng làm gì cả." Tôn lão gia tử vẫn nói câu đó.

Đối với việc này, Tô Ngọc một chút cũng không để ý. "Yên tâm, những kẻ câu kết với người Văn Nam một tên cũng không trốn thoát.

Cho dù không khiến các người tru di cửu tộc, nhưng kẻ đáng chết thì một người cũng đừng hòng sống sót." Lời nói của Tô Ngọc rốt cuộc cũng khiến Tôn lão gia tử ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc. "Ngọc Vương..." "Hoàng huynh không thích lạm sát kẻ vô tội, những người không biết gì bản vương sẽ không làm gì cả.

Nhưng những kẻ có liên quan đến chuyện này, các người một tên cũng đừng hòng trốn.

Đừng nghĩ đến chuyện lén lút rời đi vào lúc này, các người chạy không thoát đâu." Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Con trai Tôn phu nhân lập tức thở phào nhẹ nhõm, như vậy cũng là chuyện tốt.

Ông ta nên nói không hổ là Hoàng thượng Huyền quốc sao?

Lời Tô Ngọc có người nghe lọt tai, nhưng có người lại không coi ra gì, thậm chí còn ôm tâm lý may mắn, cho rằng Tô Ngọc căn bản không thể làm được.

Những kẻ liên quan đến chuyện này lặng lẽ rời đi, trở về bắt đầu thu dọn đồ đạc, sau khi thu dọn xong liền chuẩn bị rời khỏi đây.

Khi bọn họ lén lút rời đi từ cửa sau, vừa ra khỏi cửa đã có người đợi sẵn. "Mấy vị vẫn là đừng vội rời đi thì hơn, dù sao Vương gia chưa lên tiếng, Tôn gia chỉ chuẩn vào không chuẩn ra." Khi bọn họ muốn liều chết rời đi mới phát hiện bản thân căn bản không phải đối thủ của những người này.

Cuối cùng chỉ có thể bị ném trở lại trước mặt Tô Ngọc. "Thiếu gia, đám người này đều là những kẻ chuẩn bị lén lút rời đi." Tô Ngọc gật đầu: "Xem ra lời bản vương nói có người không coi ra gì." Anh đã dám nói ra thì sẽ không để bọn họ có cơ hội rời đi.

Đám người này rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này chứ. "Cậu là cố ý?" Những kẻ chuẩn bị bỏ trốn còn đạo lý gì mà không hiểu?

Tô Ngọc chính là cố ý nói những lời đó trước mặt bọn họ.

Tô Ngọc chống cằm, cười như không cười nhìn người vừa lên tiếng: "Các người muốn nói như vậy cũng không phải không thể." "Thiếu gia, người đã được đưa đến." Rất nhanh Nguyên Bảo đã trở lại, đi cùng còn có các quan viên câu kết với Tôn gia.

Nhìn thấy Tô Ngọc, đám quan viên kia đều có chút hoảng sợ, thậm chí không dám nhìn vào mắt anh. "Hạ quan tham kiến Vương gia." Tôn lão gia tử nhìn mấy quan viên đang quỳ trên mặt đất, đây lại là những người có quan hệ khá tốt với nhà bọn họ.

Chương 1250

Hơn nữa là những người đã nhận tiền của bọn họ, giúp bọn họ làm việc, tạo thuận lợi.

Bảy người, không thiếu một ai đều ở đây.

Bảy quan viên quỳ rạp trên đất một câu cũng không dám nói, cúi gằm đầu đợi Tô Ngọc mở miệng.

Tô Ngọc đưa tay mở chiếc hộp bên cạnh, từ trong hộp lấy ra một tờ giấy, chậm rãi đọc. "Ô Điển, bảy năm trước nhận của Tôn gia mười vạn lượng, bốn năm trước bảy vạn lượng, hai năm trước hai mươi vạn lượng, năm ngoái mười vạn lượng.

Trong thời gian đó giúp Tôn gia cướp đoạt một vạn mẫu ruộng tốt của bá tánh, tàn hại hai mươi người dân, che giấu tội chứng cho con cháu Tôn gia mười ba lần, khiến sáu người chết." "Khâu Dịch, năm năm trước nhận của Tôn gia hai mươi vạn lượng, ba năm trước mười vạn lượng, năm nay ba mươi vạn lượng.

Trong thời gian đó giúp Tôn gia ác ý cướp đoạt tài vật của người khác bốn lần, khiến sáu mươi bảy người chết." "Tống Nham, mười năm trước nhận của Tôn gia năm vạn lượng, trong năm năm mười hai vạn lượng, ba năm trước mười vạn lượng, năm ngoái nhận hai mươi vạn lượng.

Giúp Tôn gia mua bán binh khí, tự ý trưng binh năm vạn người." ...

Tô Ngọc mỗi lần đọc tên một người, đối phương liền ngã ngồi xuống đất, trong mắt đều là nỗi sợ hãi đối với anh.

Anh vậy mà ngay cả bọn họ nhận tiền của Tôn gia lúc nào, làm những chuyện gì vào thời gian nào đều biết rõ ràng rành mạch. "Tham ô hối lộ, coi rẻ mạng người, tự ý nuôi binh mua bán binh khí, gan các ngươi cũng lớn lắm." Tô Ngọc nhìn bọn họ, ý vị thâm trường nói. "Vương gia tha mạng, hạ quan biết sai rồi, cầu Vương gia tha cho chúng tôi lần này." Tôn lão gia tử càng thêm kinh khủng nhìn Tô Ngọc.

Anh vậy mà cái gì cũng biết rồi.

Chuyện này sao có thể?

Một mình Tô Ngọc làm sao có năng lực lớn như vậy?

Chỉ dựa vào thân phận Ngọc Vương của anh sao? "Nguyên Bảo, giam người lại, công bố tất cả tội chứng ra ngoài, ba ngày sau xử trảm." Tô Ngọc lạnh lùng phân phó. "Vâng." Nguyên Bảo đưa người đi, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không để lại cho bọn họ. "Vương gia tha mạng." "Đưa xuống." Những kẻ vừa rồi còn chất vấn Tô Ngọc, hiện tại sợ đến mức một câu cũng không dám nói nhiều.

Tầm mắt Tô Ngọc đặt lên người Tôn phu nhân: "Bản vương cần tiền?

Loại tiền bẩn thỉu của Tôn gia các người, bản vương thật sự không thèm." Tôn lão gia tử nghiến răng nhìn Tô Ngọc: "Vương gia đừng quá đáng." Anh nói lời này là ý gì?

Cái gì mà tiền nhà bọn họ bẩn thỉu? "Hại tính mạng người khác, tiền cướp được từ trong tay người khác, chẳng lẽ rất sạch sẽ?" Tô Ngọc hỏi ngược lại. "Tô Ngọc, cậu..." "To gan, danh húy của Vương gia há để ông gọi?" Nguyên Bảo giận dữ quát.

Tô Ngọc phất phất tay, bảo Nguyên Bảo tránh ra: "Tôn lão gia tử, ông cảm thấy Tôn gia các người còn trong sạch vô tội sao?" Thân thể Tôn lão gia tử khẽ run rẩy, môi có chút tái nhợt, muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời.

Vừa rồi ông ta nói kiên định bao nhiêu, lúc này bị vả mặt lại đau bấy nhiêu.

Ông ta nói nhà mình vô tội, nhưng lại mua chuộc đám quan viên này làm biết bao nhiêu chuyện, hiện tại ai còn dám nói bọn họ vô tội?

Ai cũng không dám. "Nhà các người lúc ở Lỗ quốc làm việc như thế nào, bản vương không quản.

Nhưng ở trên địa bàn của bản vương mà còn dám giết người của bản vương, bản vương sẽ truy cứu đến cùng.

Chỉ tiếc cái lỗ hổng này của nhà các người thủng thực sự hơi lớn, lớn đến mức bản vương cũng không biết nên nói các người cái gì mới tốt." Tô Ngọc nhìn Tôn lão gia tử cười như không cười nói.

Tôn lão gia tử không ngờ Tô Ngọc lại vì lý do này mới ra tay.

Chỉ vì một Lỗ Nghị Tiêu mà lại hưng sư động chúng như vậy. "Ông cảm thấy bản vương chỉ vì một Lỗ Nghị Tiêu?" Tôn lão gia tử nhìn Tô Ngọc tuy không nói gì, nhưng biểu cảm kia đã vô cùng rõ ràng. "Đầu tiên, hơn hai mươi năm trước, lão già nhà họ Dư hại chết vợ con đại bá của bản vương.

Mười hai năm trước các người hại chết cả nhà Ngu Cơ.

Mấy năm trước khi đại bá đang báo thù, người của bản vương áp giải lão già Dư gia về thì bị Tôn Nghị giết.

Người của bản vương cũng là người các ông muốn giết là giết được sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tôn lão gia tử.

Thật sự muốn tính toán, Tôn gia này nợ bọn họ quá nhiều rồi.

Tay Tôn lão gia chủ khẽ run rẩy, những chuyện này ông ta đều biết, không ngờ Tô Ngọc cũng biết. "Bản vương xác thực biết, còn biết những chuyện này đều không thoát khỏi liên quan đến nhà các người." Tô Ngọc nhìn bọn họ, vẻ mặt có chút lạnh lùng.

Trong mắt con trai cả của Tôn Long (Tôn Thiệu) đều là chấn kinh, không dám tin: "Vương gia, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?" Những chuyện này sao có thể là người Tôn gia làm?

Cậu không tin.

Tô Ngọc nhìn đối phương, biểu cảm đạm nhiên lại băng lãnh: "Cậu cảm thấy bản vương đang nói đùa?" "Không phải, tôi chỉ là..." Chẳng qua là không muốn tin mà thôi.

Nhìn con trai cả của Tôn Long, Tô Ngọc trào phúng cười rộ lên: "Xem ra địa vị của cậu ở Tôn gia cũng chẳng ra sao, mấy thứ này cậu cái gì cũng không biết." Con trai cả của Tôn Long không nói gì, chỉ sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc, cha cậu ta quả thực không thích cậu ta lắm. "Lão gia không xong rồi, nhà chúng ta bị quân đội bao vây rồi." Người bên ngoài gấp gáp chạy vào nói.

Tôn lão gia tử quay đầu nhìn Tô Ngọc, anh vậy mà ngay cả quân đội cũng điều động.

Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Hùng Hiếu mặc một thân khôi giáp từ bên ngoài đi vào: "Tham kiến Vương gia." "Bình thân." Hùng Hiếu đứng dậy nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, có nhiệm vụ gì cần chúng tôi làm?" "Tôn gia phản quốc, tạm thời chỉ được vào không được ra, cho mọi người canh giữ, không cho phép bất cứ con gì bay ra ngoài." "Vâng." Tôn gia là nhà như thế nào Hùng Hiếu biết rất rõ, không ngờ gia tộc như vậy cũng chọn phản quốc.

Những kẻ này đúng là ngu ngốc. "Ngu xuẩn." Hùng Hiếu nhìn Tôn lão gia tử nhịn không được nói một câu.

Đất nước hiện tại tốt như vậy, bọn họ lại muốn điên đảo quốc gia này, rốt cuộc là nghĩ cái gì?

Để bá tánh biết được, tuyệt đối sẽ quần khởi nhi công chi (cùng nhau tấn công).

Hiện tại cuộc sống người dân cuối cùng cũng dần tốt lên, lương thực trong ruộng cũng dần nhiều lên.

Nhưng chính lúc này, vẫn có người nghĩ đến chuyện phản quốc, việc này đối với bá tánh vừa mới ổn định mà nói chính là một đả kích cực lớn.

Tin tức này truyền ra ngoài, cột sống Tôn gia sẽ bị chọc gãy.

Chương 1251

"Vương gia, cậu không có chứng cứ không thể định tội chúng tôi." Ông ta vừa rồi nói đều là đám quan viên này, có liên quan gì đến Tôn gia bọn họ?

Tô Ngọc cười khẩy thành tiếng, đúng là không thấy quan tài không đổ lệ.

Anh nhìn Tôn lão gia tử đầy ẩn ý: "Bản vương chưa đọc tội chứng nhà ông, khiến ông cảm thấy bản vương không có gì sao?" "Trong hộp còn lại toàn bộ là tội chứng của nhà ông.

Không nói lúc còn ở Lỗ quốc các người đã làm bao nhiêu chuyện tổn hại Lỗ quốc, chỉ nói lúc Lỗ quốc còn tồn tại, những chuyện các người làm để đối phó Huyền quốc, các người đều không trốn thoát đâu." Người cảm thấy khó tin nhất vẫn là Tôn Thiệu (con trai cả của Tôn Long).

Vừa rồi những tội chứng Vương gia đọc đã đủ chứng minh Tôn gia làm những gì, kết quả ông nội lại nói bọn họ vô tội, thật là nực cười.

Cúi gằm mắt, Tôn Thiệu nhìn bọn họ, theo bản năng lùi về sau một bước, nhìn những người nhà này của mình. "Khá lắm." "Lúc các người làm những việc này có từng cân nhắc đến người khác hay không?" Nếu không phải Hoàng thượng không giết người vô tội, thì cả cái Tôn gia này sẽ có bao nhiêu oan hồn dưới đao?

Chỉ nghĩ thôi cậu ta cũng thấy đáng sợ.

Chẳng lẽ bọn họ chưa từng nghĩ đến chuyện này sao?

Tôn lão gia tử bất mãn nhìn cậu: "Câm miệng, nơi này không có chỗ cho mày nói chuyện." "Vâng." Lần này cậu ta triệt để thất vọng rồi.

Ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, Tôn Thiệu đột nhiên quỳ xuống đất: "Vương gia, cầu xin ngài tha cho những đứa trẻ vô tội của Tôn gia." Tô Ngọc nhìn cậu ta, đều như vậy rồi mà còn nghĩ đến chuyện cầu xin cho những đứa trẻ trong tộc.

Nhìn ánh mắt căm ghét của Tôn lão gia tử, Tô Ngọc cười như không cười nói: "Cậu có biết, cậu làm những việc này, bọn họ chưa chắc sẽ cảm kích cậu." "Không sao cả, thứ tôi muốn cũng không phải sự cảm kích của bọn họ." Chỉ cần những đứa trẻ vô tội kia có thể sống sót, đây đối với cậu ta đã là chuyện tốt. "Vậy sao?" "Vương gia, bọn họ cái gì cũng không biết, xin ngài tha cho bọn họ." Tô Ngọc không có ý định tiếp tục làm khó, mà thản nhiên nói: "Bản vương đã sớm nói qua, không giết kẻ vô tội, nhưng kẻ có tội thì một người cũng đừng hòng sống." Trên mặt Tôn Thiệu mang theo sự vui mừng: "Đa tạ Vương gia." Như vậy là đủ rồi.

Tôn lão gia tử tức đến toàn thân phát run.

Đây là cái thứ hỗn trướng gì?

Lại dám nói những lời như vậy? "Tôn Thiệu, mày câm miệng cho tao, Tôn gia còn chưa đến lượt mày làm chủ ở đây, cho dù tất cả mọi người cùng chết, Tôn gia cũng không có loại người tham sống sợ chết như mày." Tôn lão gia tử giận dữ nói.

Trong mắt ông ta, sự cầu xin của Tôn Thiệu chính là tham sống sợ chết.

Tôn Thiệu cười cười, nụ cười có chút bi lương: "Ông nói tham sống sợ chết thì cứ coi là tham sống sợ chết đi, không quan trọng nữa." "Nhưng ông có từng nghĩ tới hay không, trong gia tộc có biết bao đứa trẻ thậm chí còn chưa hiểu chuyện, chúng có cuộc đời tốt đẹp hơn, dựa vào đâu mà phải trả giá cho sai lầm của các người?" Tôn Thiệu phẫn nộ chất vấn.

Ánh mắt nhìn bọn họ mang theo sự giận dữ. "Huyền quốc là quốc gia tốt nhất, chỉ có bọn họ mới một lòng một dạ suy nghĩ cho bá tánh.

Các người muốn có được đất nước này, chẳng qua là vì quyền thế địa vị, những kẻ như các người sao có thể làm Hoàng đế?" Tôn Thiệu nhìn bọn họ chán ghét nói. "Tôn Thiệu mày muốn chết." Ông ta không cho phép có người nói người nhà không tốt, cho dù người này là cháu trai ông ta cũng không được.

Tại sao bọn họ không thích Tôn Thiệu?

Nguyên nhân vẫn là vì cậu quá chính trực, nếu biết những chuyện bọn họ đang làm, tuyệt đối sẽ không cùng bọn họ đồng lõa.

Bọn họ tự nhiên cũng sẽ không nói chuyện trong nhà cho Tôn Thiệu biết, để phòng ngừa cậu phá hỏng việc lớn. "Các người tưởng rằng dựa vào các người là có thể điên đảo thiên hạ Huyền quốc sao?" Tôn Thiệu nhìn Tôn lão gia tử, thần sắc có chút châm chọc.

Tôn lão gia tử nhíu mày nhìn cậu: "Mày có ý gì?" "Ông nội, ông có biết bá tánh Tề quốc và Lỗ quốc muốn nhất là cái gì không?" Tôn Thiệu không trả lời câu hỏi của Tôn lão gia tử mà hỏi ngược lại. "Lúc bọn họ trải qua thời khắc đau khổ nhất, lúc bá tánh không còn hy vọng sống tiếp, là những người như các người cứu bọn họ, giúp bọn họ sống sót sao?

Không, không phải các người." "Cứu bá tánh Tề quốc và Lỗ quốc là Hoàng thượng Huyền quốc, là Ngọc Vương và Ngọc Vương phi của Huyền quốc.

Là bọn họ vô điều kiện lấy ra lương thực giúp bá tánh vượt qua mùa đông, là bọn họ lấy ra hạt giống năng suất cao có thể gieo trồng, là Vương phi cho người qua dạy bá tánh cách ươm giống trồng trọt.

Trong khi bọn họ bận rộn giúp bá tánh sống sót thì các người đang làm cái gì?" Tôn Thiệu bình tĩnh nói ra những gì cậu biết.

Cậu biết Tô Ngọc công đánh hai nước nhưng không làm hại một người dân nào.

Cậu biết để giúp bá tánh hai nước sống sót, Huyền quốc đã lấy ra ngàn vạn cân lương thực cấp cho dân.

Cậu biết bá tánh trong tuyệt vọng nhìn thấy hy vọng thì kích động vui mừng đến thế nào.

Lúc đó trong lòng bá tánh chỉ có một Hoàng thượng, đó chính là Hoàng thượng Huyền quốc Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng vì để bá tánh hồi phục, khuyến khích bá tánh khai hoang, sau khi khai hoang còn được miễn thuế ba năm.

Mà những đất hoang này tuy không thể trồng lúa nước, nhưng lại có thể trồng khoai lang, khoai tây, ngô, lúa mì, những thứ này đều có thể cứu mạng bá tánh, các người đã từng cân nhắc đến những điều này chưa?

Chưa từng, các người chưa bao giờ cân nhắc xem bá tánh sống thế nào, các người chỉ nghĩ làm sao điên đảo đất nước này." "Các người nếu thật sự phát động chiến tranh, căn bản không cần Hoàng thượng và Ngọc Vương ra tay, chỉ riêng bá tánh đất nước này sẽ là người đầu tiên không đồng ý." "Hoàng thượng được lòng dân, thuận ứng thiên mệnh, trở thành vị quân vương tốt nhất, còn các người không có lòng dân làm sao làm quân vương?" Lời của Tôn Thiệu giống như búa tạ nện mạnh vào tim Tôn lão gia tử. "Ông có biết những đứa trẻ trong nhà chúng ta sùng bái nhất là ai không?" Tôn Thiệu thấy sắc mặt lão gia tử khó coi như vậy, phảng phất còn cảm thấy chưa đủ, tiếp tục mở miệng hỏi.

Tôn phu nhân lúc này giận dữ quát: "Tôn Thiệu câm miệng, đừng nói nữa." "Tại sao tôi không nói?

Những đứa trẻ nửa lớn nửa bé của Tôn gia, người chúng sùng bái nhất không phải bất cứ ai trong Tôn gia, mà là Hoàng thượng, là Ngọc Vương, thậm chí là Ngọc Vương phi." "Chúng nói, chúng muốn nỗ lực đọc sách, sau này lớn lên sẽ làm quan, giống như Hoàng thượng và Ngọc Vương, giúp bá tánh có cuộc sống tốt đẹp, mà tất cả những điều này đều bị các người triệt để hủy hoại rồi." Vì những việc làm của bọn họ, trẻ con Tôn gia cho dù có thể sống sót, kết quả cuối cùng cũng là vô duyên với khoa cử.

Nếu những đứa trẻ mang tấm lòng son sắt kia biết chuyện này, chúng sẽ đau lòng đến mức nào?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tôn Thiệu, không ngờ cậu ta lại nói ra những lời như vậy.

Nhưng có một điểm cậu ta nói không sai, muốn điên đảo Huyền quốc, bá tánh là người đầu tiên không đồng ý. "Tôn Thiệu, có một cơ hội có thể để cho trẻ con nhà cậu đọc sách làm quan." Tôn Thiệu mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo kỳ vọng: "Vương gia, chuyện... chuyện này là thật sao?" "Đương nhiên." "Là cách gì?" "Quên đi chuyện cũ, làm lại từ đầu." Tôn Thiệu nhíu mày: "Cái này phải quên thế nào?" "Chỗ bản vương có một loại thuốc, ăn vào sẽ hôn mê ba ngày, sau khi tỉnh lại liền không nhớ gì cả, không nhớ mình là ai, không nhớ mình tên gì, thậm chí không nhớ cha mẹ mình." Tất cả mọi người cùng nhau ẩn danh đổi họ làm lại cuộc đời.

Tôn Thiệu có chút chấn kinh, lại có loại thuốc này. "Thật sự có loại thuốc này?" "Có." Tô Ngọc làm như vậy chủ yếu vẫn là vì Tôn Thiệu. "Tôi..." "Cậu có thể đi hỏi ý kiến đám trẻ kia, bản vương còn ở lại đây thêm vài ngày." Tôn lão gia tử nghe cuộc đối thoại của bọn họ đã tức điên rồi: "Không, tao không đồng ý chuyện này.

Tôn Thiệu mày dám đồng ý tao sẽ không có đứa cháu trai như mày, cho dù là chết, tất cả người Tôn gia cũng phải ở cùng một chỗ, các người càng không thể thông qua Tô Ngọc mà sống sót." "Tao kiên quyết không cho phép." Ông ta đây coi như gián tiếp thừa nhận những chuyện kia, cũng biết bọn họ mạng chẳng còn bao lâu nữa.

Tôn Thiệu không ngờ đã đến nước này rồi, ông ta vẫn ích kỷ như vậy, muốn đám trẻ phải chết theo bọn họ.

Cậu tuyệt đối sẽ không để bọn trẻ phải chết theo bọn họ.

Hít sâu một hơi, Tôn Thiệu nhìn lão gia tử nói: "Cháu sẽ không để chúng chết." "Tôn Thiệu mày..." "Vương gia, tôi đi tìm bọn nhỏ trước." "Ừ." Tôn Thiệu xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại rời đi.

Tôn phu nhân đột nhiên nhào tới nắm lấy tay Tôn Thiệu, lúc Tôn Thiệu quay đầu lại liền trở tay tát một cái vào mặt cậu. "Tôn Thiệu, mày làm bà quá thất vọng rồi, đây là nhà của mày, sao mày có thể vì sống sót mà làm như vậy?" Tôn Thiệu liếm khóe miệng bị rách, lộ ra một nụ cười không tính là cười.

Chương 1252

"Bà có thể nhìn thấy con cháu mình chết theo các người, cháu lại không thể trơ mắt nhìn các em mình trong tình huống không biết gì cả mà kết thúc tính mạng." "Tôn Thiệu mày dám." Tôn Thiệu không nói gì, xoay người rời đi, dùng hành động chứng minh cậu thật sự dám.

Tôn phu nhân tức đến không nhẹ, giận dữ nói: "Tôn Thiệu, thằng bất hiếu tử này." Lạc Diễm ngồi bên cạnh Tô Ngọc, nhìn Tôn phu nhân bọn họ đang gào thét điên cuồng.

Cậu thực sự không thể hiểu nổi, có thể giữ lại mạng sống cho mấy đứa trẻ chẳng lẽ không tốt sao?

Sao bọn họ lại có vẻ như sắp chết đến nơi vậy? "Ngọc ca ca, bọn họ rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Chẳng lẽ giữ lại mấy đứa trẻ trong nhà không tốt sao?" Lạc Diễm nói ra suy nghĩ của mình. "Tôn Thiệu chỉ là muốn để các em nhỏ tuổi sống sót, điều này chẳng lẽ cũng sai rồi?" Lạc Diễm thực sự nghĩ không thông. "Tự nhiên không sai, sai là bọn họ.

Đại khái bọn họ cảm thấy những đứa trẻ này thông qua phương pháp khác mà sống sót chính là sự phản bội đối với Tôn gia." Lạc Diễm cảm thấy những người này có chút buồn cười: "Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều do bọn họ làm, những đứa trẻ kia cái gì cũng không biết, dựa vào đâu mà bắt chúng phải trả giá cho hành vi của những người này?" "Chỉ vì chúng là người Tôn gia thì chúng không xứng được lớn lên sao?" "Sao lại không xứng?

Tạ Thầm năm xưa, tội của hắn còn lớn hơn, lúc đó Hoàng huynh biết giữ lại những đứa trẻ kia có thể sẽ mang đến một số rắc rối ngầm cho mình, nhưng Hoàng huynh vẫn tha cho những đứa trẻ vô tội đó, để chúng có thể sống sót trưởng thành.

Người Tạ gia đều có thể, bọn họ tự nhiên cũng có thể, chuyện này cho dù nói với Hoàng huynh thì kết quả cũng giống nhau thôi." "Có Tôn Thiệu ở đó sẽ chăm sóc tốt cho bọn nhỏ, không nuôi chúng lệch lạc đâu, Tôn Thiệu là một người anh rất tốt." Đối với Tôn Thiệu, Tô Ngọc rất công nhận.

Có một người anh trai như vậy, cũng là hạnh phúc của bọn trẻ.

Lạc Diễm tán đồng gật đầu: "Ngọc ca nói đúng." Hùng Hiếu im lặng nghe hai người đối thoại, hóa ra Hoàng thượng cũng có một mặt ôn tình, Hoàng thượng như vậy khiến anh ta càng muốn trung thành hơn.

Loại Hoàng thượng không coi rẻ mạng người, biết suy nghĩ cho bá tánh này mới là người bọn họ muốn tận trung.

Còn loại người như Tôn gia, cho dù có thật sự làm Hoàng đế, cuối cùng bọn họ cũng sẽ chọn mưu phản.

Lòng trung thành, bọn họ còn không xứng. "Làm tướng lĩnh của Huyền quốc thật tốt, Vương gia ạ." Hùng Hiếu nghĩ vậy, vui vẻ nói.

Trước đó hắn cũng đã tìm hiểu về vị Hoàng thượng hiện tại, Hoàng thượng là người biết lắng nghe lời can gián, sẽ không vì đại thần nói lời khó nghe mà tức giận, nếu nói đúng, ngài ấy còn sẽ sửa đổi lỗi lầm của mình.

Một vị Hoàng thượng như vậy bọn họ biết đi đâu mà tìm?

Tô Ngọc sững người một chút rồi khẽ cười, lời này nói nghe được đấy. "Vương gia, ngài nói xem khi nào tôi mới có thể gặp Hoàng thượng?

Tôi vẫn chưa từng gặp ngài ấy." Hùng Hiếu cảm thán nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Hùng Hiếu: "Rất muốn gặp Hoàng huynh sao?" "Phải." "Sang năm lúc trở về sẽ đưa anh đi, vừa hay binh lính trong tay anh cũng không ít, trở về làm quen với Hoàng huynh một chút.

Đợi sau khi tôi dọn dẹp sạch sẽ quận Dụ Hòa, đại quyền vẫn sẽ trả về lại trong tay Hoàng huynh." Tô Ngọc nhìn Hùng Hiếu nói.

Hùng Hiếu là một người có tấm lòng son sắt, người như vậy xác thực có thể đề bạt một chút. "Vâng." Hùng Hiếu có chút kích động, hắn chỉ tùy tiện nói một câu, không ngờ Vương gia lại đồng ý.

Tôn lão gia tử cau mày nhìn Tô Ngọc, quyền lợi như vậy mà hắn lại không cần?

Còn muốn trả lại vào tay Hoàng thượng?

Ngọc Vương này đầu óc có bệnh sao?

Nếu đổi lại là người khác, có quyền lợi như vậy trong tay, phỏng chừng sẽ giấu chết trong tay mình, làm sao có thể ngoan ngoãn đưa ra.

Tô Ngọc này đúng là kẻ ngu xuẩn, cơ hội như vậy lại chắp tay nhường người, thật nực cười. "Ngọc Vương, cậu đối xử với vị Hoàng thượng này thật sự là quá tốt rồi, quyền thế địa vị như vậy mà cậu cũng có thể chắp tay nhường lại." Tôn lão gia tử nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói.

Nếu có thể khiến Tô Ngọc qua đây giúp bọn họ, bọn họ muốn đoạt được Huyền quốc sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Chỉ là muốn lôi kéo Tô Ngọc đâu có dễ?

Tôn lão gia tử nhìn Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói: "Vương gia, tôi muốn bàn với cậu một vụ làm ăn." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tôn lão gia tử, cảm thấy có chút hi kỳ, lúc này mà còn muốn bàn chuyện làm ăn với anh, thú vị thật đấy. "Ồ?

Ông muốn bàn chuyện làm ăn gì với bản vương?

Nói nghe thử xem." "Vương gia, cậu mới nên là người ngồi ở vị trí cao nhất kia, chỉ cần cậu nguyện ý giúp chúng tôi, chúng tôi nguyện ý giúp cậu leo lên vị trí đó." "Khụ khụ khụ." Lạc Diễm như thể nghe được chuyện cười gì tày trời, cạn lời nhìn Tôn lão gia tử, người này biết mình đang nói gì không vậy?

Sao người này có thể thốt ra loại lời nói đó chứ?

Còn giúp Ngọc ca đoạt vị trí đó?

Chẳng lẽ ông ta không biết Ngọc ca lười đến mức ngay cả cái danh Vương gia này cũng chẳng muốn làm sao?

Để anh ấy ngồi lên ngai vàng, phỏng chừng anh ấy sẽ bạo nộ đến mức trực tiếp chơi đùa cho cái quốc gia này tan tành mất. "Tôi nói này lão già, ông nói ra được câu đó chứng tỏ ông chẳng hiểu gì về Ngọc ca của tôi cả." Lạc Diễm chặc lưỡi lắc đầu nói. "Cậu..." "Ngọc ca nhà tôi nếu muốn quyền thế địa vị thì còn đợi đến bây giờ sao?

Các người chẳng lẽ không biết Ngọc ca rất lười à?

Lười đến mức chẳng buồn nghĩ đến quyền thế địa vị, lười nghĩ đến cao quan lộc hậu, nếu không phải Nhiên ca không đồng ý, Ngọc ca ngay cả cái chức Vương gia này cũng lười nhận." Lạc Diễm dường như chưa nói đã thèm, nhìn Tôn lão gia tử cười như không cười nói.

Tôn lão gia tử kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngờ hắn lại ngay cả vị trí đó cũng không muốn.

Sao có thể chứ?

Còn có người không muốn quyền thế địa vị sao?

Tô Ngọc nhíu mày, mất kiên nhẫn nhất là có người nói với anh về chuyện này. "Hùng Hiếu, áp giải người xuống nhốt lại, ba ngày sau cùng với đám quan viên bị bọn chúng mua chuộc đem ra vấn trảm." Tô Ngọc mất kiên nhẫn ra lệnh. "Rõ." Hùng Hiếu nhìn dáng vẻ mất kiên nhẫn của Tô Ngọc, khẽ ho một tiếng.

Tuy chỉ mới gặp Vương gia vài lần, nhưng hắn cũng biết vị Vương gia này thật sự rất lười, lười đến mức khiến người ta phẫn nộ.

Bất kể làm gì cũng chỉ nói xong là thôi, bảo ngài ấy tự thân làm gì đó là chuyện không thể nào.

Một người như vậy mà bảo đi làm Hoàng thượng?

Vậy thì thôi bỏ đi.

Chương 1253

"Ngọc Vương, chẳng lẽ cậu thật sự không muốn vị trí đó?

Đây chính là cơ hội tốt để trở thành bá chủ thiên hạ." Tôn lão gia tử không muốn bỏ qua cơ hội này, nhìn Tô Ngọc giãy giụa nói.

Tô Ngọc nhíu mày, có chút bực mình với ông ta: "Ông có thôi đi không?" Hùng Hiếu khóe miệng giật giật, nhìn Tôn lão gia tử bất lực nói: "Ông nói ít vài câu thì còn sống thêm được hai ngày đấy." Nếu thật sự chọc giận Vương gia, trực tiếp giết người luôn, lúc đó mới thật sự là mất nhiều hơn được.

Người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? "Hùng Hiếu, ngươi câm miệng, ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện." Tôn lão gia tử bất mãn nói.

Hùng Hiếu lập tức im lặng, được thôi, hắn đây là lòng tốt bị coi như lòng lừa phổi ngựa rồi.

Cái thứ gì chứ, còn thật sự coi mình là nhân vật lớn sao? "Đưa xuống, đừng để bản vương nghe thấy giọng nói của ông ta nữa." Hùng Hiếu vội vàng gật đầu: "Vương gia yên tâm, tuyệt đối sẽ không để ngài nghe thấy giọng của ông ta." Vương gia quả nhiên đã không vui rồi, nói thêm hai câu nữa phỏng chừng lão gia tử này sẽ "bay màu" luôn.

Thật không biết nghĩ gì mà cứ thích chọc Vương gia tức giận.

Hùng Hiếu cho người áp giải tất cả xuống nhốt lại. "Hùng tướng quân, ngươi..." "Chuyện ông nói bản tướng quân không hứng thú, bản tướng quân chỉ muốn làm một tướng quân bình thường, còn những gì ông nói không liên quan đến bản tướng quân." Nhìn cái dạng đó của Tôn lão gia tử, Hùng Hiếu nghĩ sơ qua là biết ông ta muốn nói gì rồi.

Vội vàng từ chối ngay, nếu thật sự để ông ta nói tiếp, hắn đều sẽ bị liên lụy.

Tôn lão gia tử không ngờ Hùng Hiếu nghe cũng không thèm nghe.

Nhìn Hùng Hiếu chuẩn bị rời đi, ông ta vội vàng nói: "Ngươi cam tâm làm một tướng lĩnh như vậy sao?" Bước chân Hùng Hiếu khựng lại, ông ta tưởng có cơ hội, tiếp tục nói: "Chi bằng ngươi hợp tác với chúng tôi, ngươi có binh quyền, chúng tôi có nhân mạch, chỉ cần ngươi muốn, là có thể trở thành thân phận dưới một người trên vạn người." Hùng Hiếu nghe lời Tôn lão gia tử nói mà cảm thấy không thể tin nổi.

Lão già này có biết mình chỉ là một tù nhân không vậy?

Nhìn Tôn lão gia tử, Hùng Hiếu vẻ mặt quái dị nói: "Đừng quên ông chỉ là kẻ tù tội." "Còn nữa, tôi đối với mấy thứ ông nói đều không hứng thú." "Hùng Hiếu, ngươi vốn là Đại tướng quân của Lỗ quốc, ngươi cam tâm sao?" Lỗ quốc đột nhiên biến thành địa phận của Huyền quốc, chẳng lẽ hắn cam tâm?

Hùng Hiếu kỳ quái nhìn ông ta một cái, nhíu mày nói: "Tôi có gì mà không cam tâm?" "Hùng Hiếu, ngươi đây là phản bội, ngươi phản bội Lỗ quốc." Hùng Hiếu cảm thấy càng buồn cười hơn: "Phản bội?

Không, tôi không hề phản bội Lỗ quốc, đây chẳng qua là sự thay đổi của triều đại, còn nữa quy thuận Huyền quốc là thiên mệnh sở quy, đám người các ông căn bản không có cơ hội." "Không phải, chỉ cần các ngươi chịu giúp đỡ, chúng ta có thể lật đổ thiên hạ Huyền quốc, chúng ta tự mình làm bá chủ một phương không tốt sao?" "Không hứng thú, con người tôi không có chí hướng lớn gì, cuộc sống hiện tại rất tốt, tôi sẽ không để bất kỳ kẻ nào phá hoại, các ông chết cái tâm đó đi, đừng mơ tưởng tôi sẽ gia nhập với các ông, thậm chí thả các ông ra." Hắn không những không thả người Tôn gia, mà còn sẽ canh giữ bọn họ thật chặt, khiến bọn họ ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có. "Hùng Hiếu, ngươi..." Đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.

Nếu đường Hùng Hiếu này cũng đi không thông, chẳng lẽ đành nhận mệnh?

Bọn họ kiên trì bao nhiêu năm nay, bảo ông ta cứ thế nhận mệnh, ông ta có chút không cách nào chấp nhận.

Nhìn bóng lưng rời đi của Hùng Hiếu, người bên cạnh Tôn lão gia tử bước tới nói: "Lão gia tử, xem ra người bên phía Ngọc Vương đều không dễ mua chuộc." Thời gian của bọn họ đã không còn nhiều. "Đám người của Văn Nam đâu?" Đúng rồi, bọn họ còn có người của Văn Nam.

Quản gia biểu cảm có chút khó coi: "Đám người đó cơ bản đều chết trong tay Ngọc Vương và người của cậu ta rồi." Nghe câu này, sắc mặt Tôn lão gia tử lập tức thay đổi, không dám tin nhìn quản gia bên cạnh: "Ngươi nói cái gì?

Nhiều người như vậy đều chết hết rồi?" "Phải." Tôn lão gia tử căn bản không tin đây là sự thật: "Sao có thể chứ?

Nhiều người như vậy cho dù có chết, cũng nên có dấu vết mới đúng." Bọn họ căn bản không nhìn thấy thi thể, cho dù bọn họ thật sự ra tay, cũng không có tốc độ nhanh như vậy.

Quản gia sắc mặt có chút tái nhợt, chần chờ một chút mới mở miệng: "Trong tay Ngọc Vương có Hóa thi thủy, sau khi giết người xong cậu ta dùng Hóa thi thủy xử lý toàn bộ thi thể rồi." Một câu nói khiến Tôn lão gia tử hoàn toàn chết lặng, sao có thể có chuyện này xảy ra?

Tô Ngọc rốt cuộc là ai? "Tô Ngọc này rốt cuộc làm sao làm được?" Hóa thi thủy loại đồ vật này không phải chỉ có trong truyền thuyết sao?

Tại sao Tô Ngọc lại kiếm được?

Đây là đang đùa à?

Quản gia không nói gì, vì ông ta cũng cảm thấy quá mức khó tin.

Hóa thi thủy, thứ này sao lại nằm trong tay Ngọc Vương.

Hiện tại Ngọc Vương đã có tội chứng của Tôn gia, người bên phía Văn Nam cũng bị Tô Ngọc tiêu diệt toàn quân, bọn họ cho dù muốn lật ngược tình thế cũng không còn cơ hội.

Hơn nữa còn có quân đội của Hùng Hiếu ở đây.

Nhiều người như vậy, cộng thêm cao thủ trong tay Tô Ngọc.

Cho dù người lợi hại đến đâu đến cướp pháp trường, kết cục cuối cùng đều như nhau.

Tôn lão gia tử biết mệnh số Tôn gia đã tận, nhưng ông ta chính là không cam lòng.

Tại sao cuối cùng lại rơi vào kết cục như vậy?

Tay run rẩy nhè nhẹ: "Nhất định còn có cách." Chỉ là một Tô Ngọc mà thôi, ông ta không tin thật sự không ai trị được cậu ta? "Lão gia tử, đã hết cách rồi." "Địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc vô cùng đặc biệt, cho dù Hoàng thượng và Thái hậu đều sủng ái cậu ta, người duy nhất có thể khiến Tô Ngọc thu tay lại chính là Hoàng thượng Huyền Phỉ Nhiên, ngài ấy ở Đế đô căn bản không thể đến đây." Hơn nữa bọn họ và Huyền Phỉ Nhiên cũng không quen biết, cho dù có cơ hội này, Huyền Phỉ Nhiên cũng sẽ không lập tức đến đây.

Quan trọng nhất là, bọn họ bị nhốt ở đây, căn bản không có cách nào liên lạc với bên ngoài.

Chỉ có thời gian ba ngày, bọn họ căn bản không làm được.

Hơn nữa ông ta nghi ngờ, thời gian ba ngày này đều là do Tô Ngọc cố ý.

Cậu ta có khả năng là muốn lợi dụng bọn họ để tóm gọn toàn bộ đám người còn lại.

Nếu thật sự là như vậy, Tô Ngọc này vị miễn cũng quá đáng sợ rồi.

Tôn lão gia tử lập tức không nói gì nữa, những người bị bắt vào cùng ông ta đã bắt đầu sợ hãi: "Cha, chúng ta phải làm sao đây?

Chẳng lẽ thật sự phải chết sao?" "Con còn trẻ như vậy, con một chút cũng không muốn chết." Ngay cả Tôn phu nhân cũng có chút sợ hãi: "Cha, chuyện này chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ như vậy mà xong sao?

Cha nghĩ cách đi chứ." Nhiều người như vậy Tô Ngọc thật sự có thể giết sao?

Tôn phu nhân trước đó còn không xác định lắm, nhưng giờ khắc này bà ta tin Tô Ngọc thật sự có thể làm ra chuyện này. "Đủ rồi, các người ồn ào cái gì." Con trai út của Tôn lão gia tử nghe ông ta nói vậy, lập tức có chút tức giận: "Cha, cha có ý gì?

Rõ ràng mấy chuyện này đều là do các người tự làm, các người dựa vào đâu mà bắt chúng tôi phải gánh chịu hậu quả thay các người?" "Cha, cha đi nói với Ngọc Vương là tất cả mọi chuyện đều do các người làm, không liên quan đến đám người chúng con, bảo Ngọc Vương thả chúng con ra đi?" "Không sai, nên là như vậy, chúng con biết cũng không nhiều, chỉ cần các người gánh vác trách nhiệm thì chúng con sẽ không phải chết." Tôn lão gia tử nghe bọn họ nói những lời này, sự thất vọng trong lòng có thể nghĩ mà biết, phẫn nộ nhìn bọn họ, Tôn lão gia tử nghiến răng nói: "Tụi bay đều câm miệng cho tao, chuyện này tụi bay đừng hòng mơ tưởng, tao sẽ không cứ như vậy mà bỏ qua đâu." "Cho dù là chết, tụi bay cũng phải chết cùng với bọn tao, người Tôn gia chúng ta không có cái giống tham sống sợ chết như vậy." Tôn lão gia tử chỉ có một suy nghĩ, bọn họ nên cùng nhau chết.

Ai cũng đừng hòng vì chuyện này mà sống sót.

Con trai út của Tôn lão gia tử nghe vậy đôi mắt đỏ ngầu, phẫn nộ nói: "Ông sống bao nhiêu năm như vậy, ông đã sống đủ rồi, nhưng chúng tôi chưa đủ, ông dựa vào đâu bắt chúng tôi chết cùng các người?" "Tôi tuyệt đối sẽ không đồng ý." Nói rồi hắn chạy ra bên cạnh bắt đầu gọi người, ông ta không chịu cứu bọn họ, vậy hắn tự nghĩ cách cứu mình là được. "Tôi muốn gặp Vương gia." Nghe được câu này, ánh mắt Tôn lão gia tử trở nên âm trầm đáng sợ, đột nhiên rút ra một con dao găm, đâm vào cơ thể hắn.

Chương 1254

Cơn đau kịch liệt trên người khiến hắn quay đầu nhìn Tôn lão gia tử phía sau.

Hắn làm sao cũng không ngờ người cuối cùng ra tay với mình lại là Tôn lão gia tử. "Ông lại muốn giết tôi?" Tôn lão gia tử bình tĩnh nhìn hắn: "Tôn Tường, đã không ngoan ngoãn nghe lời, mày muốn phản bội chúng tao, vậy thì chết trong tay tao là được rồi." Chết trong tay ông ta còn tốt hơn là cuối cùng phản bội Tôn gia, khiến Tôn gia rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục. "A..." Tiếng la hét chói tai lập tức vang vọng khắp lao phòng.

Hùng Hiếu chưa rời đi nghe thấy tiếng động liền quay lại, nhìn thấy Tôn Tường bị Tôn lão gia tử đâm bị thương, trong mắt đều là kinh ngạc.

Đây là tình huống gì?

Tôn lão gia tử lại ra tay với chính con trai mình?

Ông ta rốt cuộc là tàn nhẫn đến mức nào vậy?

Nhìn thấy Hùng Hiếu đi vào, trong mắt Tôn Tường mang theo hy vọng: "Cứu tôi với." Hùng Hiếu cho người mở cửa lao đưa Tôn Tường ra ngoài, lúc Tôn lão gia tử định ra tay giết Hùng Hiếu thì bị Hùng Hiếu né tránh, vươn tay bóp chặt cổ tay Tôn lão gia tử, nhìn con dao găm trong tay ông ta nhíu mày nói: "Lão gia tử, dao găm không phải chơi như vậy đâu." Đoạt lấy dao găm của Tôn lão gia tử, Hùng Hiếu cho người tách ông ta và những người khác ra giam giữ riêng, không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra.

Sau khi tách người ra, Hùng Hiếu đưa Tôn Tường đi tìm đại phu.

Sau khi giao hắn cho đại phu, mới đi tìm Tô Ngọc. "Vương gia, bên phía lao phòng xảy ra chuyện rồi." Tô Ngọc nghe đến cái này là thấy đau đầu.

Không thể để anh bớt lo chút sao?

Mày nhíu chặt, Tô Ngọc nhìn Hùng Hiếu: "Có chuyện gì?" "Tôn lão gia tử đâm con trai út của ông ta một nhát." "..." Tô Ngọc cạn lời nhìn Hùng Hiếu, đây là nghiêm túc sao? "Sao ông ta lại mang theo vũ khí được?" Tô Ngọc nhìn Hùng Hiếu, mày hơi nhíu lại.

Lúc hắn giam người chẳng lẽ không kiểm tra xem đám người này có mang theo vũ khí không nên mang không sao?

Hơn nữa không tách người ra giam, lại nhốt chung một chỗ?

Đầu óc Hùng Hiếu này rốt cuộc làm bằng cái gì vậy?

Hùng Hiếu cười khan gật đầu: "Đúng là như vậy." Tô Ngọc khẽ thở dài, hiện tại anh một câu cũng không muốn nói. "Người chết chưa?" Hùng Hiếu vội vàng lắc đầu: "Chưa chết." "Vậy thì trị, sau đó hỏi xem hắn biết cái gì." Tô Ngọc phất phất tay bảo Hùng Hiếu lui ra, tiếp tục thế này anh sẽ nhịn không được mà động thủ mất.

Nói là võ tướng nhưng tại sao lại ngu xuẩn thành cái dạng này?

Cái chức tướng quân này rốt cuộc làm sao mà lên được vậy?

Tô Ngọc bắt đầu nghi ngờ Hùng Hiếu có thể lĩnh binh tử tế được hay không.

Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc như vậy, nhịn không được có chút buồn cười, lần đầu tiên nhìn thấy Ngọc ca như vậy thật là quá thú vị. "Ngọc ca, anh nói xem rốt cuộc là cái gì khiến hai cha con này trực tiếp trở mặt thành thù vậy?" Nếu không phải thật sự trở mặt, Tôn lão gia tử này hà tất phải trực tiếp đâm con trai ông ta một nhát?

Đây không phải là đầu óc có vấn đề sao? "Không biết, đợi bên phía con trai ông ta xử lý vết thương xong phỏng chừng sẽ biết thôi." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Anh cũng rất tò mò, người này rốt cuộc đã nói gì mà có thể khiến cha ruột đâm mình một nhát.

Lạc Diễm đối với việc này thập phần hứng thú: "Ngọc ca, em khá hứng thú với vụ này, em qua đó xem sao." "Được." Lúc Lạc Diễm qua đó, đại phu đang rút dao cho hắn, nhìn vị trí dao găm đâm vào, Tôn lão gia tử lúc ra tay quả thật là không lưu chút tình diện nào.

Vươn tay sờ cằm nhìn Tôn Tường đang đau đến sắc mặt trắng bệch: "Này, anh làm sao mà đắc tội cha anh vậy?" Tôn Tường nghĩ đến việc lão gia tử lại đối xử với mình như vậy, trong mắt đều là hận ý: "Ông ta không phải cha tôi." Lạc Diễm kinh ngạc nhìn Tôn Tường, xem ra là thật sự xảy ra vấn đề rồi, đây là ngay cả cha mình cũng không muốn nhận nữa. "Anh nói thử xem giữa các người có mâu thuẫn gì, hoặc giả tôi có thể giúp anh chăng?" Lạc Diễm dụ dỗ nói.

Tôn Tường nhìn Lạc Diễm: "Anh có thể giúp tôi cái gì?

Anh là ai?" "Tôi là em trai của Ngọc Vương, vừa nãy anh không phải đã gặp tôi rồi sao?" Trí nhớ người này có phải không tốt lắm không?

Cái này cũng không biết?

Tôn Tường nhìn Lạc Diễm, đúng rồi, cậu ta là người bên cạnh Ngọc Vương. "Tôi không muốn chết." Lạc Diễm vươn tay sờ cằm buồn cười nhìn Tôn Tường: "Anh không muốn chết thì cũng được thôi, có điều anh cảm thấy anh có cái gì có thể để tôi giúp anh?" "Tôi còn biết danh sách một số người, đều là một số quan viên." Trừ bảy người trước đó ra còn có rất nhiều người bị Tôn gia và Văn Nam mua chuộc.

Bọn họ muốn dọn dẹp sạch sẽ quận Dụ Hòa, danh sách này hẳn là cần thiết chứ?

Lạc Diễm lập tức thấy hứng thú: "Anh xác định anh thật sự biết?

Anh phải biết nếu anh dám lừa tôi, anh sẽ chết rất thảm." "Tôi sẽ không lừa các người, tôi trừ việc biết danh sách, còn biết chứng cứ để ở đâu, tôi chỉ muốn một ít tiền sau đó được sống." Lạc Diễm vươn tay sờ cằm: "Tôi đi tìm Ngọc ca nói với anh ấy một tiếng về chuyện này, nếu những gì anh nói đều là thật, vậy thì anh có cơ hội sống sót, ngược lại anh sẽ rất thảm, Ngọc ca ghét nhất là người khác lừa gạt anh ấy." "Được." Tôn Tường đối với việc này một chút cũng không để ý, bởi vì những gì hắn biết đều là thật, không phải nói đùa.

Trên dưới đánh giá Tôn Tường, xem ra người này thật sự bị cha ruột mình làm tổn thương rồi, đến chuyện như thế này cũng có thể nói ra được. "Được, tôi đi tìm Ngọc ca." Lạc Diễm rời đi rất nhanh liền đi tìm Tô Ngọc, Tô Ngọc đang dưỡng thần nghe thấy tiếng bước chân mở mắt ra nhìn Lạc Diễm đang hưng phấn chạy tới: "Sao vậy?" "Ngọc ca, cái tên Tôn Tường kia nói hắn biết một số chuyện về Tôn gia." "Hắn còn biết một số danh sách, còn có một số chứng cứ." "Ồ?" "Danh sách những nhân viên ngoại trừ mấy người kia." "Yêu cầu của hắn là gì?" Tô Ngọc thích thú hỏi.

Xem ra nguyên nhân Tôn Tường và cha con họ trở mặt đã tìm được rồi.

Tôn Tường muốn sống, mà Tôn lão gia tử chỉ muốn kéo tất cả mọi người cùng chết. "Hắn muốn một khoản tiền, sau đó được sống." "Có thể, tôi cũng đi xem thử." Tô Ngọc đứng dậy cùng Lạc Diễm đi tìm Tôn Tường.

Tôn Tường nhìn thấy Tô Ngọc tới, giãy giụa muốn ngồi dậy, đại phu bên cạnh vội vàng mở miệng: "Anh đừng cử động lung tung, lát nữa vết thương nứt ra đấy." Tôn Tường lập tức dừng động tác nhìn Tô Ngọc: "Danh sách và chứng cứ anh nói ở chỗ nào?" "Tôi đưa các người đi tìm." Tôn Tường nhịn đau nói. "Không cần, anh nói địa điểm tôi cho người đi tìm, chỉ cần tìm được tôi đều có thể cho anh sống." Tô Ngọc chỉnh lại quần áo nhàn nhạt mở miệng nói. "Ở trong thư phòng của lão già đó, trong thư phòng ông ta có một bức tượng Phật, xoay bức tượng Phật đó một cái, sẽ xuất hiện một mật thất, đồ đạc toàn bộ đều ở trong đó." Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Làm sao anh biết được?" "Là có một lần tôi lén nhìn thấy, tôi đã vào đó xem rồi, bên trong còn có rất nhiều vàng bạc châu báu." "Nguyên Bảo, cậu dẫn người đi." "Vâng." Tô Ngọc nhìn đại phu bên cạnh: "Vết thương của hắn thế nào?" "Tạm thời không sao rồi, dưỡng một thời gian là có thể khỏi, nếu nặng thêm chút nữa là mất mạng rồi." Tô Ngọc nhìn Tôn Tường vì câu nói này mà biểu cảm trở nên oán hận, cảm thấy có chút thú vị: "Xem ra cha anh thật sự muốn mạng của anh." "Tôi chỉ là muốn sống tiếp, ông ta lại muốn tất cả mọi người cùng chôn cùng bọn họ, dựa vào đâu chứ?" Tôn Tường nghiến răng nói. "Tôi hiện tại biết cảm giác của Tôn Thiệu rồi, thà rằng quên đi tất cả cũng muốn đưa mấy đứa trẻ đó rời đi." Gia tộc như vậy còn có gì đáng lưu luyến?

Tô Ngọc cảm thấy Tôn Tường này có chút thú vị. "Tôi chỉ là muốn nói với ông ta chuyện này, ông ta liền trực tiếp ra tay tàn độc với tôi." Hắn chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cha hắn lại muốn mạng của hắn.

Còn là người cha từ nhỏ đã cưng chiều hắn.

Tay hơi run rẩy, Tôn Tường giờ khắc này đối với Tôn lão gia tử là oán hận.

Tô Ngọc đối với việc này có chút bất ngờ, không ngờ Tôn Tường lại vì cái này mới bị Tôn lão gia tử đâm dao.

Tô Ngọc ngược lại không cảm thấy Tôn Tường làm như vậy có gì không đúng.

Khi đối mặt với cái chết, không ai nguyện ý thật sự đi chết, bất kể vì cái gì bọn họ cũng không muốn chết, đều muốn sống tiếp.

Đây là thường tình của con người.

Chương 1255

Hắn làm như vậy cũng không có gì đáng trách.

Là người đều biết nên lựa chọn làm gì, chỉ có Tôn lão gia tử đến giờ vẫn chưa nhìn rõ hiện thực. "Dưỡng thương cho tốt đi, sau này cho anh năm vạn lượng, để anh rời khỏi nơi này." Tôn Tường có chút vui mừng: "Đa tạ Vương gia." Hắn là con trai út của Tôn lão gia tử, là con mọn của ông ta, năm nay hai mươi tuổi vẫn chưa thành thân, cũng chưa có con, năng lực của hắn cũng tạm được, năm vạn lượng đủ cho hắn sinh sống rồi.

Tô Ngọc đứng dậy rời đi, Tôn Tường nhìn bóng lưng rời đi của Tô Ngọc, đột nhiên cảm thấy hắn hình như đã biết tại sao bên cạnh Tô Ngọc có nhiều người đi theo như vậy rồi.

Anh thật sự là một người vô cùng tốt, người như vậy cho dù là hắn, cũng muốn đi theo.

Hoặc giả hắn biết tại sao Tô Ngọc không cần quyền thế địa vị rồi.

Bởi vì Hoàng thượng đủ yên tâm về anh, cũng đủ tín nhiệm.

Mà anh cũng đủ mạnh mẽ, cho dù không có địa vị này, vẫn là người đứng trên đỉnh cao.

Chỉ có loại người như bọn họ ở dưới đáy núi, mới muốn bất chấp tất cả để leo lên trên.

Mà Tô Ngọc từ trước đến nay đều là người đứng trên đỉnh cao, đây chính là sự khác biệt.

Đại phu nhìn Tôn Tường mở miệng nói: "Vương gia kỳ thực là một người rất lương thiện." Lương thiện sao?

Có lẽ vậy.

Nhưng Tô Ngọc tàn nhẫn cũng là thật sự tàn nhẫn, điểm này cũng không thể nghi ngờ.

Nguyên Bảo dẫn người đi đến thư phòng của Tôn lão gia tử, lúc đến nơi có người đang ôm một cái rương từ bên trong đi ra.

Ánh mắt Nguyên Bảo hơi lạnh, đột nhiên ra tay chặn hắn lại: "Bắt lấy." Đối phương dường như không ngờ lại có người tới, ôm đồ đạc định bỏ chạy, lại bị Nguyên Bảo cùng người bên cạnh chặn lại.

Bất đắc dĩ chỉ đành chọn cách đối đầu cứng rắn với Nguyên Bảo.

Không quá mười chiêu, người đã bị Nguyên Bảo bắt giữ. "Đưa đi gặp Thiếu gia, đừng để hắn chết." Nguyên Bảo nhìn người bên cạnh dặn dò. "Vâng." Nguyên Bảo nhặt cái rương rơi trên mặt đất lên, dẫn những người còn lại đi vào bên trong mật thất.

Đồ đạc bên trong cho dù Nguyên Bảo đi theo Tô Ngọc đã thấy rất nhiều bảo bối cũng cảm thấy lóa mắt.

Nguyên Bảo nhìn những thứ này cảm thấy không thể tin nổi: "Không ngờ cái Tôn gia này cũng giàu gớm." "Chúng ta có cần lấy chút ít đi không?

Đem về làm quà cho đám Tiểu thiếu gia?" Người bên cạnh không chắc chắn hỏi.

Nguyên Bảo sờ cằm vô cùng nghiêm túc suy nghĩ: "Sau này Thiếu gia khẳng định sẽ mang hết đống đồ này đi, không cần chúng ta bận tâm." Người bên cạnh nghĩ nghĩ thấy cũng đúng.

Tìm nửa ngày cũng không thấy thứ Tôn Tường nói, cúi đầu nhìn cái hộp trong tay một cái, xem ra thứ đó đã ở trong này rồi.

Có điều người kia là ai?

Lại đi trước một bước đến lấy thứ này.

Nếu không phải Tôn Tường nói với bọn họ chuyện này, không phải bọn họ đến kịp thời thì đã bị người ta lấy mất rồi.

Đến lúc đó bọn họ lại bỏ lỡ rất nhiều thứ.

Nguyên Bảo dẫn người xoay người rời đi, sau khi đi ra hai bước, đột nhiên xoay người đấm một quyền vào một chỗ nào đó. "Ưm." Một tiếng rên rỉ truyền đến, Nguyên Bảo cười lạnh một tiếng, lại đấm thêm một quyền.

Rất nhanh người trốn bên trong rốt cuộc cũng không nhịn được nữa, từ bên trong chạy ra.

Nguyên Bảo đưa cái hộp cho người bên cạnh, truy kích qua đó.

Hầu như là đánh áp đảo hoàn toàn, khiến đối phương không có chút sức lực đánh trả nào.

Bảo người canh chừng hắn ta, Nguyên Bảo đi đến chỗ hắn vừa ẩn nấp, rất nhanh liền nhìn thấy đồ vật bên trong.

Đồ vật bên trong thực sự khiến Nguyên Bảo kinh ngạc một chút.

Không ngờ người này thật đúng là cái gì cũng dám làm.

Nhặt hết đống đồ đó lên: "Chúng ta đi." "Các người làm gì vậy?

Các người là bắt bừa người vô tội, các người thả tôi ra." Đối phương đột nhiên giãy giụa, nói gì cũng không chịu đi theo Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo đánh một chưởng lên người hắn, người lập tức ngoan ngoãn lại.

Nguyên Bảo ghét bỏ nhìn đối phương một cái, cười lạnh nói: "Thế này chẳng phải là không nói nữa rồi sao?" "Đưa đi." Nhóm người Nguyên Bảo mang theo đồ đạc trở về, lúc đến nơi thì người kia đã nằm trong tay Tô Ngọc rồi. "Thiếu gia đồ đạc đều ở đây, có một phần suýt chút nữa bị người ta lấy mất." Nguyên Bảo nhìn người trong tay bọn họ một cái, nhíu mày nói. "Ngươi làm sao phát hiện ra ta?" Hắn rõ ràng ẩn nấp kỹ như vậy, tên này rốt cuộc làm sao phát hiện ra?

Nguyên Bảo hừ một tiếng không giải thích, cậu cũng suýt chút nữa bị lừa qua mặt, nhưng vẫn bị cậu phát hiện ra.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo có chút buồn cười: "Đưa tôi đi." Nguyên Bảo đưa đồ cho Tô Ngọc, lúc Tô Ngọc vươn tay nhận, tên vừa nói chuyện đột nhiên vùng dậy, ý đồ tấn công Tô Ngọc.

Phát giác được ý đồ của hắn, ánh mắt Nguyên Bảo chợt trở nên lạnh lẽo, tung toàn lực một quyền đấm cho xương sườn của hắn lõm cả vào trong. "Không biết sống chết." Tô Ngọc chỉ nhìn thoáng qua rồi không thèm để ý, mà người kia giãy giụa vài cái liền tắt thở.

Nguyên Bảo nhíu mày: "Thế mà chết rồi?" Một chút cũng không chịu đòn được.

Cậu mới đánh một cái người đã đi đời rồi, đúng là phế vật.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Nguyên Bảo, có chút đau đầu nói: "Cậu toàn lực một quyền có thể trong nháy mắt đánh chết một con hổ trưởng thành đấy." Nguyên Bảo nhíu mày: "Dùng sức hơi quá rồi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo một cái, khẽ thở dài không biết nên nói gì mới tốt.

Chính là vì cậu dùng sức quá mạnh mới như vậy, nếu không cậu tưởng thế nào?

Tô Ngọc mở hộp ra nhìn danh sách và chứng cứ bên trong, không ngờ danh sách này lại liên lụy đến nhiều người hơn.

Mà những người này có người chính là người của Văn Nam.

Bọn họ có thể làm quan, vị trí còn khá quan trọng, tất cả những điều này đều không thể tách rời sự giúp đỡ của Tôn gia. "Thiếu gia thế nào?

Có tác dụng không?" Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc nhíu mày biểu tình dường như không tốt lắm, lập tức hỏi. "Ừ, có tác dụng, người bị liên lụy quá nhiều, có kẻ còn là quan tam phẩm." Nguyên Bảo nhíu mày, vị trí của những người này xem ra đều rất quan trọng.

Chương 1256

"Cái Tôn gia này thật đúng là nóng lòng muốn làm vong quốc nô." Nguyên Bảo nhíu mày có chút lo lắng nói: "Thiếu gia vậy sau đó ngài định làm thế nào?

Cứ như vậy bỏ qua sao?" "Bỏ qua?

Tôi từ bao giờ lại dễ nói chuyện như vậy rồi?

Người tôi bảo cậu chuẩn bị đã đến chưa?" "Đã ở trên đường rồi, tối đa chỉ cần thời gian ba ngày là có thể đến." "Rất tốt, người đến rồi thì đưa qua gặp tôi." "Vâng." Nguyên Bảo đi làm việc của mình, Tô Ngọc bắt đầu xem tội chứng, xâu chuỗi toàn bộ chứng cứ lại với nhau.

Xem một cái là hết cả buổi chiều, xem xong Tô Ngọc vươn tay xoa xoa cổ, mày hơi nhíu lại tâm trạng ít nhiều cũng có chút không tốt.

Đám người Lỗ quốc này rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Có nhiều người có dị tâm như vậy mà bọn họ đều không phát hiện ra sao?

Lại ngu xuẩn đến mức độ này, thật khiến người ta không thích nổi.

Ngày hôm sau Tô Ngọc đi gặp Tôn lão gia tử, nhìn thấy Tô Ngọc tới Tôn lão gia tử khác hẳn ngày thường, thập phần bình tĩnh: "Ngọc Vương đến làm gì?" "Không làm gì cả, chỉ là muốn đến xem rốt cuộc là cái gì khiến Tôn gia các người nóng lòng muốn đi làm vong quốc nô như vậy." Tô Ngọc ngồi trên ghế nhìn Tôn lão gia tử đang quá mức bình tĩnh. "Tôn Tường vẫn còn sống, ông có phải rất thất vọng không?" Thấy Tôn lão gia tử vẫn không phản ứng, Tô Ngọc đổi chủ đề, nhìn Tôn lão gia tử nói.

Sắc mặt Tôn lão gia tử rốt cuộc cũng thay đổi.

Tôn Tường dù sao cũng là con mọn của ông ta, ông ta sao có thể không lo lắng?

Hiện tại nghe Tô Ngọc nói vậy vừa yên tâm đồng thời lại trở nên lạnh lùng: "Thì sao chứ?

Đều là nó tự chuốc lấy." Mấy chuyện này Tôn Tường biết không nhiều, cho dù nó nói với Tô Ngọc một ít, thì có thể nói được bao nhiêu?

Điểm này ông ta vô cùng tự tin.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của Tôn lão gia tử, nghiền ngẫm nói: "Tôn Tường vô tình biết được trong thư phòng của ông có một mật thất." "Vào lúc các người đều không có ở đó, hắn đã lén đi vào, tự nhiên cũng phát hiện không ít đồ tốt." Biểu tình lãnh đạm của Tôn lão gia tử lập tức thay đổi, ông ta trân trân nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương lời này là ý gì?" "Ý là, danh sách trong mật thất thư phòng ông bản vương đã lấy được rồi, đống tội chứng kia bản vương cũng lấy được rồi, việc tiếp theo chính là từng cái từng cái dọn dẹp sạch sẽ, thật sự là phải cảm ơn ông đã đâm hắn một dao, nếu không tôi biết được có khả năng cũng không nhiều đến thế." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Trong cổ họng Tôn lão gia tử dâng lên một mùi máu tanh, tâm huyết bao nhiêu năm nay vì Tôn Tường mà hoàn toàn hủy hoại trong chốc lát.

Điều này bảo ông ta làm sao có thể không tức giận. "Thằng khốn Tôn Tường, sao nó dám?" Sao nó có thể nói hết những chuyện này ra ngoài? "Cậu ta chỉ muốn sống tiếp mà thôi.

Vì sự giúp đỡ của cậu ta, bản vương sẽ để cậu ta sống, cũng sẽ để đám trẻ khác của nhà họ Tôn các người được sống, hơn nữa còn là sống vô ưu vô lo.

Không cần quá cảm tạ bản vương đâu." Những gì cần nói đã nói xong, Tô Ngọc đứng dậy chuẩn bị rời đi. "Tô Ngọc, ngươi đứng lại đó cho ta, ngươi đã giết bọn họ!" Ông ta quyết không cho phép người nhà họ Tôn sống như vậy.

Bước chân Tô Ngọc khựng lại một chút, quay đầu nhìn Tôn lão gia tử: "Ông muốn bọn họ chết cùng các người, nhưng không biết bọn họ có nguyện ý chôn cùng không?

Tôn Thiệu nói rất đúng, chuyện sai trái là do các người làm, đám trẻ kia dựa vào đâu mà phải chịu chung?

Chỉ vì là huyết mạch nhà họ Tôn sao?

Ngu xuẩn đến cực điểm." "Bọn nó sẽ..." "Đừng có đề cao bản thân quá.

Có thể sống thì chẳng ai muốn chết cả, nhất là lũ trẻ đang tràn đầy hy vọng vào tương lai." Tô Ngọc xoay người rời đi, không tiếp tục nói nhảm với Tôn lão gia tử nữa.

Lời Tô Ngọc nói, ông ta căn bản không để vào tai.

Trong lòng ông ta, đám trẻ kia không nên sống.

Cho dù là con cháu ông ta cũng không được.

Chúng nó sống chỉ biến thành công cụ trong tay Tô Ngọc, sao có thể như thế được?

Ông ta không cho phép tử tôn của mình bán mạng cho Huyền quốc.

Những người nhà họ Tôn khác nhìn bộ dạng này của Tôn lão gia tử, trong mắt đều là sự không thể tin nổi.

Người trước mặt với vẻ mặt dữ tợn này, thật sự là lão gia tử bình thường hòa ái dễ gần sao?

Sau khi rời khỏi địa lao, Tô Ngọc đưa tay che bớt ánh sáng chói mắt, nghĩ đến bộ dạng kia của Tôn lão gia tử, trưởng bối nhà họ Tôn này đúng là thú vị thật.

Nghĩ đến đồ vật vừa có được, Tô Ngọc biết dự tính ban đầu là về ngay tạm thời không được rồi, chỉ có thể viết thư cho Vương Cẩn Hòa, nói với cô một tiếng về chuyện về muộn.

Nhìn chim ưng đưa thư bay đi, tâm trạng Tô Ngọc ít nhiều có chút khó chịu.

Rõ ràng sắp được về rồi, giờ thì hay rồi, ít nhất phải mười bữa nửa tháng nữa mới về được. "Thiếu gia, bằng chứng phạm tội đã tung ra rồi." "Ừ, lính gác bên ngoài tăng cường thêm một chút, không biết có thể bắt được mấy con chuột." "Vâng." Bá tánh bên ngoài biết Tôn gia lại cấu kết với kẻ khác, ý đồ đối phó Hoàng thượng, tin tức này khiến họ vô cùng tức giận. "Tôn gia này bị làm sao vậy?

Tại sao lại làm thế?" "Muốn đối phó Hoàng thượng thì phải bước qua xác chúng ta trước." "Nói đúng lắm, bước qua xác chúng ta trước đã." Cơn giận của bá tánh bị chuyện này châm ngòi triệt để.

Trong đám người có vài kẻ nhìn nhau, lặng lẽ rời đi. "Tôn gia này rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Sao lại bị Tô Ngọc nhắm vào rồi?" "Trước đó đều không sao, đột nhiên lại thành ra thế này." "Không biết, hôm qua Tô Ngọc đột ngột tới đây, tới xong liền bắt đầu xử lý Tôn gia.

Hiện tại người nhà họ Tôn cơ bản đã bị bắt hết, còn lại đều là mấy đứa nhỏ cái gì cũng không biết." Chuyện này đối với bọn họ rất nghiêm trọng.

Nếu người nhà họ Tôn vì muốn sống sót mà hợp tác với Tô Ngọc, vậy bọn họ tiêu tùng rồi.

Tất cả những gì bọn họ nỗ lực bấy lâu nay đều mất trắng. "Chúng ta làm sao bây giờ?

Cứu người hay là trực tiếp giết?" Hiện tại gã nghĩ đến Tôn lão gia tử là thấy đau đầu.

Muốn cứu người từ tay Tô Ngọc, e là rất khó.

Nhất là mang theo người cùng rời đi.

Giết người ngược lại dễ hơn một chút. "Cứu trước đã, nếu hết cách cứu thì trực tiếp giết." "Chuẩn bị một chút nhanh chóng cứu người, chúng ta chỉ có hai ngày thôi." "Được." Đêm xuống, sân viện yên tĩnh không một tiếng động.

Chỉ thi thoảng có tiếng mèo nhỏ đi ngang qua.

Nửa đêm, một đám bóng đen từ từ xuất hiện xung quanh, lặng lẽ tiếp cận hướng địa lao.

Chương 1257

"Chắc chắn người ở đây chứ?" "Người chắc chắn ở đây." Cửa địa lao bị mở ra.

Tôn lão gia tử nghe tiếng động tỉnh dậy, nhìn thấy người tới thì có chút vui mừng. "Các ngươi đến rồi." Kẻ cầm đầu nhìn Tôn lão gia tử: "Ông không nói cái gì không nên nói chứ?" Tôn lão gia tử sững người, sau đó lắc đầu: "Yên tâm, ta cái gì cũng chưa nói." Chuyện Tôn Tường nói đã bị ông ta lờ đi.

Nhìn bộ dạng này của Tôn lão gia tử, kẻ cầm đầu thập phần hài lòng, tầm mắt đặt lên những người nhà họ Tôn khác, rất muốn biết ông ta định làm gì cuối cùng: "Những người này..." "Chỉ cần mang đi vài người là đủ rồi, còn những người khác bọn họ biết chỉ là chút lông da, cho dù rơi vào tay Tô Ngọc cũng vô dụng." "Ừ." Mở cửa lao, mang theo người Tôn lão gia tử chỉ định trực tiếp rời đi.

Ra khỏi địa lao xong mới phát hiện bên ngoài đèn đuốc sáng trưng, xung quanh đã bị đuốc thắp sáng, mà bọn họ đã bị bao vây.

Đồng tử kẻ cầm đầu co rút, lúc bọn họ đến căn bản không phát hiện nơi này của Tô Ngọc có người.

Bọn họ xuất hiện ở đây kiểu gì?

Tô Ngọc từ sau đám người vừa ngáp vừa đi ra, lười biếng nhìn bọn chúng: "Đợi các ngươi lâu như vậy, cuối cùng cũng tới." "Ngươi sớm đã biết chúng ta sẽ đến?" "Tất nhiên, nếu không bản vương làm ra chuyện lớn như vậy, là để tự mình diễn kịch cho mình xem à?" "Đại ca, giờ làm sao đây?" Người bên cạnh lập tức cuống lên.

Người bên phía Tô Ngọc quá đông, bọn họ muốn động thủ e là cũng không phải đối thủ của Tô Ngọc. "Làm theo kế hoạch ban đầu, kết thúc xong lập tức rút lui." Kẻ cầm đầu chỉ chần chừ một chút rồi phân phó. "Vâng." Người nhà họ Tôn trừ lão gia tử được mang ra, giây tiếp theo những người khác đều chết sạch.

Tôn lão gia tử trừng lớn hai mắt nhìn bọn chúng: "Các ngươi làm vậy là có ý gì?" "Chúng ta đã không mang bọn họ đi được, vậy bọn họ cứ ở lại đây đi." Kẻ cầm đầu lạnh lùng nói.

Tôn lão gia tử lập tức hiểu ra tại sao trước đó bọn chúng lại hỏi ông có nói gì hay chưa.

Chỉ là để xác định xem sau đó phải đối xử với bọn họ thế nào. "Đồ vật ta nắm trong tay nhiều hơn các ngươi tưởng tượng rất nhiều, nếu các ngươi không đưa ta đi, vậy mọi người cùng đồng quy vu tận." Tôn lão gia tử đã ra ngoài rồi, sao có thể tiếp tục ở lại cái nơi quỷ quái này? "Ngươi..." "Không cần cãi nhau nữa, các ngươi đều cùng ở lại đi." Tô Ngọc cắt ngang cuộc đối thoại của bọn họ, cười như không cười nói.

Hắn không chỉ muốn một mình Tôn lão gia tử, đám người này một kẻ cũng đừng hòng đi, nếu đi hết thì hắn thức trắng đêm nay chẳng phải phí công sao?

Kẻ cầm đầu cười lạnh một tiếng, nhìn Tô Ngọc căn bản không để hắn vào mắt: "Muốn bắt hết bọn ta, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Tô Ngọc nhìn kẻ khiêu khích mình, cảm thấy kẻ này đúng là sống chán rồi.

Lúc này không lo chạy trốn, lại còn muốn tìm phiền phức cho hắn.

Có chút thú vị. "Bắt lấy." Tô Ngọc ra lệnh một tiếng, người bên cạnh đồng thời ra tay, lúc này bọn chúng mới ý thức được sự kiêu ngạo vừa rồi rốt cuộc vả mặt đến mức nào.

Người bên cạnh Tô Ngọc mạnh đến biến thái.

Hắn rốt cuộc làm thế nào mà thuộc hạ thống nhất đều lợi hại như vậy? "Tô Ngọc, ngươi vốn có thể tốt hơn, tại sao ngươi lại muốn giúp Huyền quốc?" Tô Ngọc đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, loại lời này hắn thật sự đã nghe chán rồi.

Một chút cũng không muốn nghe nữa. "Phản diện chết vì nói nhiều." Ở trước mặt Tô Ngọc, bọn chúng dù muốn chạy trốn cũng không có cơ hội.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn đối phương, trong mắt mang theo chút châm chọc.

Tôn lão gia tử biết hôm nay là cơ hội cuối cùng, nếu không đi thì sẽ không đi được nữa.

Không được, ông ta không thể cứ thế này được.

Tôn lão gia tử thấy tầm mắt Tô Ngọc đều đặt lên người thuộc hạ, bèn canh chuẩn cơ hội muốn rời đi.

Nhìn Tôn lão gia tử muốn bỏ trốn, Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng: "Ngươi coi bản vương và người bên cạnh đều là đồ trang trí chắc?" Tôn lão gia tử trong lòng có chút ảo não, sao lại để Tô Ngọc phát hiện chứ. "Ngọc Vương, kẻ đầu sỏ gây tội đã ở đây rồi, ngài có phải nên tha cho ta không?" Tôn lão gia tử nhìn Tô Ngọc nói.

Tất cả đều là lỗi của bọn chúng, không liên quan gì đến ông ta.

Ông ta giúp Tô Ngọc bắt đám người này rồi, Tô Ngọc không nên tiếp tục gây phiền phức cho ông ta.

Kẻ đến cứu Tôn lão gia tử sắc mặt vô cùng khó coi, Tô Ngọc nhìn bọn họ như vậy cảm thấy rất thú vị, vì lão già họ Tôn này mới bị bắt, kết quả lão ta một câu liền bán đứng bọn chúng.

Thật thú vị.

Tô Ngọc còn chưa nói gì, người bên cạnh đã nổi giận, trở tay lấy mạng Tôn lão gia tử.

Tôn lão gia tử vậy mà ngay cả phản kháng cũng không kịp.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn đằng kia, khóe miệng khẽ nhếch, cảm thấy đám người này rất có ý tứ. "Ngươi... ngươi..." Tôn lão gia tử trừng lớn hai mắt nhìn người trước mặt, bọn chúng vậy mà lại lấy mạng ông ta.

Ông ta không chết trên đoạn đầu đài, lại chết trên tay người ông ta tin tưởng, chuyện này sao có thể? "Chúng ta nên trực tiếp giết ngươi từ đầu." Bọn chúng không nên cứu người ra, người cứu ra xong, kẻ bị bán đứng ngược lại biến thành bọn chúng.

Tôn lão gia tử còn chưa kịp nói với Tô Ngọc chuyện khác, người đã chết rồi.

Cho dù cuối cùng bọn chúng cũng rơi vào tay Tô Ngọc, bọn chúng cũng chết không hối tiếc. "Mang đi." Nguyên Bảo cùng thuộc hạ mang người đi.

Lúc bọn chúng sắp bị giải vào địa lao, Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói: "Thật đáng tiếc, các ngươi đến muộn một bước, những gì cần biết bản vương sớm đã biết rồi." Mấy kẻ tưởng rằng Tô Ngọc vẫn chưa biết gì quay đầu nhìn hắn, muốn nói gì đó nhưng đã bị người đẩy đi.

Lạc Diễm ngáp một cái, bất lực nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh không có việc gì nói với bọn chúng cái đó làm chi?" Đây không phải tự tìm phiền phức cho mình sao?

Không hiểu anh Ngọc rốt cuộc nghĩ thế nào.

Đây là chê đám người kia hận anh ấy còn chưa đủ à?

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, cười như không cười mở miệng nói:

"Để bọn chúng trước khi chết đều sống trong khủng hoảng." Lạc Diễm khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, anh Ngọc biến thành ác thú vị như vậy từ bao giờ thế? "Anh Ngọc, bọn chúng đến chết cũng sẽ hận anh." Lạc Diễm vẻ mặt phức tạp nhìn Tô Ngọc.

Cậu ta thật không biết anh Ngọc có đôi khi tại sao lại có thể "gợi đòn" như vậy.

Tô Ngọc nhíu mày cân nhắc lời Lạc Diễm, một lúc sau mới mở miệng: "Cho dù hận anh, bọn chúng cũng chỉ có một ngày thời gian." "..." Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật, đây là lời anh Ngọc nói ra sao?

Có phải hơi quá kiêu ngạo rồi không? "Anh Ngọc, anh lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy, nhất định sẽ bị ăn đòn." Lạc Diễm có lúc cảm thấy mình đã rất kiêu ngạo rồi, ai ngờ anh Ngọc còn kiêu ngạo hơn cậu ta nhiều.

Chương 1258

Tô Ngọc tán đồng gật đầu: "Cậu nói đúng, có điều người có thể đánh thắng anh, hiện tại vẫn chưa xuất hiện." Cho dù đối đầu với bác cả hắn cũng có thể ung dung, huống hồ là mấy con tôm tép này.

Lạc Diễm vậy mà không còn gì để nói.

Anh Ngọc nói rất đúng, người có thể đánh thắng anh ấy gần như không có!

Được rồi, coi như cậu ta chưa nói gì.

Anh Ngọc muốn làm gì thì làm đi.

Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm như vậy cảm thấy có chút buồn cười. "Bên này giải quyết xong rồi, chúng ta đi nơi khác." "Anh Ngọc, anh định dọn dẹp sạch sẽ người rồi mới về?" Lạc Diễm kinh ngạc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Phải biết rằng lần này ra ngoài đã rất lâu rồi, chị dâu cũng không đi cùng, anh Ngọc vậy mà không nghĩ đến chuyện lập tức trở về, chuyện này khiến cậu ta vô cùng bất ngờ.

Tô Ngọc gật đầu: "Ừ, mấy chuyện này nên làm sớm không nên để muộn." Hắn để lâu, đối với bọn họ mà nói chưa chắc đã là chuyện tốt.

Lạc Diễm nghe xong thì ra là vì cái này, thảo nào anh Ngọc không vội về.

Có điều đám người kia làm lỡ việc anh Ngọc trở về, đợi anh Ngọc tìm tới cửa thì bọn chúng cũng tới số rồi.

Ngày hôm sau, Tôn Thiệu qua tìm Tô Ngọc: "Tham kiến Vương gia." "Xem ra các ngươi đã quyết định xong rồi." Tô Ngọc nhìn thấy Tôn Thiệu tới cũng không bất ngờ.

Chỉ cần là người muốn sống tiếp đều sẽ không từ bỏ cơ hội này. "Tôi cùng một đường ca và đường đệ không thể quên những thứ này, chúng tôi phải kiếm tiền nuôi các em trai em gái." Nếu bọn họ đều quên hết, phải làm sao đưa đám em trai em gái sống tiếp?

Tô Ngọc nhìn bọn họ, thái độ vô cùng hờ hững nói: "Tùy ý." Đối với cái này hắn cũng không để ý lắm. "Đã quyết định rồi thì mau chóng rời đi, không cần nhìn người nhà họ Tôn bị chém đầu đâu." Thân thể Tôn Thiệu cứng đờ nhìn Tô Ngọc, hồi lâu sau mới trầm mặc gật đầu: "Đa tạ Vương gia." Nếu nhìn thấy người nhà xảy ra chuyện, cậu ta không xác định các em trai em gái có còn sống cuộc sống bình tĩnh như trước đây được nữa hay không. "Thuốc lát nữa sẽ cho người đưa tới cho các ngươi." "Được." Chiều hôm đó Tôn Thiệu cùng những người khác đưa tất cả đám trẻ nhà họ Tôn rời đi.

Có người không muốn rời khỏi nơi này, bởi vì rời đi đồng nghĩa với việc bọn họ mất đi thân phận đại thiếu gia, đây không phải thứ bọn họ muốn.

Đối với việc này nhóm Tôn Thiệu cũng không nhẫn nhịn, mà trực tiếp dẫn người đi.

Ngay cả một cơ hội từ chối cũng không cho bọn họ.

Đối mặt với hành động của Tôn Thiệu, đám trẻ không muốn rời đi giận dữ quát: "Tại sao chúng ta phải rời khỏi nhà?

Ở đây chúng ta là đại thiếu gia, đi cùng các người, chúng ta sẽ chẳng còn gì cả." Tôn Thiệu nhíu mày, cậu ta biết đám trẻ trong nhà có vài đứa đã bị nuôi hỏng rồi, vốn định rời đi xong sẽ nghĩ cách uốn nắn lại.

Ai ngờ nó lại là loại hàng sắc này.

Thất vọng nhìn nó: "Em chắc chắn các em muốn ở lại?

Cho dù vì thế mà mất mạng cũng muốn ở lại?" Mấy đứa trẻ không muốn đi nghe Tôn Thiệu nói vậy, cảm thấy chắc là đang dọa bọn nó thôi: "Anh bớt dọa bọn này đi, tưởng bọn này là dọa mà lớn à?" "Anh tưởng bọn này sẽ tin lời anh nói chắc?" Tôn Thiệu nhíu mày nhìn bọn nó: "Các em muốn ở lại thì ở lại đi." Đám trẻ này tiếp tục mang theo chỉ tổ đem lại phiền phức cho bọn họ.

Đã không tin, thiếu gia không muốn đi theo, vậy thì cứ thế đi, đỡ cho sau này lại gây ra chuyện gì.

Đám ở lại đắc ý nhìn những người muốn đi theo Tôn Thiệu: "Các người cứ suy nghĩ cho kỹ, rời khỏi đây các người sẽ không còn cuộc sống xa hoa thế này nữa đâu." Nhìn bộ dạng đắc ý này của bọn nó, một đứa trẻ tầm mười mấy tuổi nhíu mày nói: "Ngu xuẩn." Mấy ngày nay chỉ cần có não đều biết Tôn gia xảy ra chuyện rồi, hơn nữa còn là chuyện lớn, nếu không bên ngoài Tôn gia sẽ không có quân đội bao vây.

Trước đó anh cả cũng đã nói với bọn họ trong nhà rốt cuộc xảy ra chuyện gì, hỏi ý kiến bọn họ.

Bọn họ không ngờ trong tình huống Huyền quốc tốt như vậy, người trong nhà lại còn muốn phản bội Huyền quốc, điên đảo giang sơn Huyền quốc.

Đây là điều bọn họ không thể lý giải.

Từ khi Huyền quốc tiếp quản Lỗ quốc, cái bọn họ nhìn thấy nhiều nhất chính là Huyền quốc đã làm bao nhiêu việc cho bá tánh.

Có một quốc gia tốt như vậy, một quân vương như vậy, tại sao ông nội bọn họ còn muốn làm thế?

Anh cả từ chỗ Vương gia xin cho bọn họ cơ hội sống sót, đám người này không trân trọng thì thôi, lại còn nói ra lời này.

Ngu hết thuốc chữa. "Mày nói cái gì?" Bị người nhỏ hơn mình mắng ngu xuẩn, chuyện này đối với bọn nó chính là sỉ nhục.

Tôn Thiệu đã không muốn nói nhiều nữa: "Hỏi các em lần cuối đi hay là không đi?" "Bọn này không đi." Nghe câu này sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi: "Đã chọn ở lại, vậy thì tự chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, sau này đừng nói bọn anh tự mình rời đi, không mang theo các em." "Ai thèm các người mang đi?" Bọn nó muốn sống cuộc sống cơm áo không lo, ai thèm đi cùng đám này.

Tôn Thiệu còn muốn nói gì đó, người bên cạnh đã kéo cậu ta chuẩn bị đi: "Anh cả, anh đừng quản loại người này nữa, anh nói nhiều nữa người ta cũng không coi ra gì đâu, đã vậy còn gì để nói?" "Đúng đấy, anh cả chúng ta đi thôi, không nói với bọn họ nữa." "Được." Tôn Thiệu đưa tất cả mọi người lên xe ngựa rời đi, về phần đích đến, cậu ta đã chọn xong rồi. "Đi rồi cũng tốt, đi rồi sau này cả cái Tôn gia đều là của chúng ta, đi, chúng ta đi tìm ông nội." Nói xong liền dẫn đám trẻ bên cạnh chuẩn bị quay về tìm Tôn lão gia tử.

Đợi quay về tìm người bọn nó mới phát hiện trong nhà thiếu đi rất nhiều người, cha bọn nó cũng không thấy đâu.

Về phần ông nội lại càng mất tăm mất tích, ngay cả một số nha hoàn hạ nhân cũng đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi. "Các ngươi làm cái gì đấy?

Các ngươi là nha hoàn trong nhà này, vậy mà dám lén lút bỏ trốn?" Người muốn rời đi nhìn mấy đứa trẻ, hừ một tiếng nói: "Tôn gia tiêu rồi, chúng ta không đi chẳng lẽ ở lại chờ chết cùng Tôn gia à?" Mấy đứa trẻ nghe vậy triệt để ngây người: "Các ngươi nói... nói cái gì?

Chuyện này không thể nào, bớt ở đây nói hươu nói vượn." Một gia tộc lợi hại như Tôn gia, sao có thể tiêu đời được?

Đám người này quả thực là đang nói nhảm.

Một hạ nhân từng bị bọn nó bắt nạt nhìn bộ dạng không tin này của bọn nó, hừ một tiếng nói: "Tôn gia phạm đại tội, Vương gia vì thấy chúng ta không làm chuyện gì nên mới nguyện ý tha cho chúng ta, nhưng đám người các ngươi thì chưa chắc đâu.

Mà những người khác của Tôn gia các ngươi ngày mai sẽ bị xử trảm rồi." Một câu xử trảm, khiến bọn nó triệt để chết sững, căn bản không tin đây là sự thật. "Không thể nào." Nếu là thật thì sao Tôn Thiệu bọn họ có thể rời đi? "Hai ngày nay bên ngoài Tôn gia có quân đội bao vây, các ngươi tưởng là vì cái gì?

Chính là không để người nhà họ Tôn ra ngoài." "Đã vậy tại sao Tôn Thiệu bọn họ có thể đi?" Hơn nữa Tôn Thiệu còn mang theo bao nhiêu đứa trẻ đi cùng.

Nghe thấy cái này, mấy người giúp việc đánh giá bọn nó, vẻ mặt vô cùng quái dị: "Đây là đại thiếu gia đi cầu xin Vương gia, vì trẻ con cái gì cũng không biết, Vương gia mới đồng ý để đại thiếu gia đưa các thiếu gia tiểu thư khác rời đi." "Sao cơ?

Đại thiếu gia không đưa các ngươi đi cùng à?" Mấy người kia toàn thân lạnh toát nhìn bọn nó.

Nếu người nhà họ Tôn ngày mai thật sự bị chém đầu, vậy bọn nó phải làm sao?

Nhất là lúc này, bọn nó còn không đi cùng Tôn Thiệu.

Tất cả đều là lỗi của Tôn Thiệu, nếu Tôn Thiệu nói thẳng với bọn nó chuyện này, bọn nó sao có thể ở lại? "Tôn Thiệu đáng chết, bọn họ rõ ràng cái gì cũng biết, vậy mà không chịu nói với chúng ta." Một đứa trong đó phẫn nộ nói.

Chương 1259

Người bên cạnh lập tức có chút hoảng.

Tôn Thiệu bọn họ đã đi được một lúc lâu rồi, bọn nó làm sao đuổi kịp?

Giờ đuổi theo còn kịp không? "Giờ không phải lúc nói cái này, các cậu nghĩ thế nào?

Chúng ta bây giờ phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ ở đây chết cùng Tôn gia?" Tôn Thiệu vốn định đưa bọn nó đi, là bọn nó tự mình vì quyền thế địa vị không chịu đi theo.

Giờ xem ra ngu xuẩn không phải là người đi theo Tôn Thiệu, mà là đám người bọn nó.

Không được, bọn nó không thể ngồi chờ chết như vậy, nếu nghĩ cách đuổi theo Tôn Thiệu thì chắc vẫn đuổi kịp. "Chúng ta cũng đừng ngẩn ra nữa, mau chóng thu dọn chuẩn bị một chút, chúng ta đi tìm Tôn Thiệu bọn họ." Một đứa trong đó rất nhanh đã nghĩ thông suốt.

Bọn nó đều còn nhỏ, không có cách nào tự mình kiếm tiền sinh hoạt, nhưng Tôn Thiệu và mấy anh lớn khác thì không giống, bọn họ đã lớn rồi, chẳng phải sẽ phải kiếm tiền nuôi bọn nó sao?

Chỉ cần theo kịp Tôn Thiệu, bọn nó vẫn có thể không cần lo chuyện tiền nong, muốn làm gì thì làm. "Không đi, muốn đi mày tự đi." Nói xong liền bỏ đi.

Cho dù Tôn gia xảy ra chuyện thì sao chứ?

Chỉ cần trong tay nó có tiền thì đi đâu chẳng sống được?

Thế là nó chạy về chỗ di nương ở, bắt đầu thu dọn đồ đạc đáng giá. "Thiếu gia con làm gì thế?" Thấy đứa bé thu dọn đồ đạc trước đây, người phụ nữ nhíu mày. "Mau thu dọn đồ đạc đáng giá lại chúng ta đi." "Đi?

Đi đâu?" Đây chẳng phải nhà bọn họ sao?

Nếu đi rồi sau này sống thế nào?

Đứa bé này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Bất mãn nhìn người trước mặt: "Mẹ không muốn đi chẳng lẽ muốn chết cùng Tôn gia chắc?

Bọn họ ngày mai là bị chém đầu rồi." "Sao có thể?" Lười để ý đến bà ta, nó tiếp tục thu dọn đồ đạc, dọn xong phát hiện cũng chỉ có chút tiền ấy, lập tức vô cùng bất mãn: "Trong tay mẹ chỉ có ngần này tiền thôi á?

Mau đi kiếm thêm chút nữa đi, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể sống sung túc được." "Tôn gia phạm đại tội, chúng ta cái gì cũng không biết nên có thể rời đi, nếu mẹ còn tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không đi được nữa đâu." Di nương nghe vậy vội vàng bắt đầu thu dọn đồ đạc, còn lấy ra ba vạn lượng ngân phiếu, cùng đi còn có nha hoàn tâm phúc của bà ta.

Loại chuyện này còn xảy ra ở các viện khác, mấy cái này Tô Ngọc đều biết, có điều không để ý tới, chỉ là nghe người bên dưới báo cáo, đám người này đã đi rồi, chạy còn vô cùng nhanh.

Kết quả này Tô Ngọc một chút cũng không bất ngờ, dù sao đại nạn đến nơi ai nấy bay, rất bình thường. "Đã tra chưa, không có vấn đề gì chứ?" "Không có vấn đề, người có vấn đề đã cho người canh giữ rồi." Tô Ngọc gật gật đầu không nói gì thêm, có Nguyên Bảo ở bên cạnh hắn rất yên tâm.

Có một người phụ nữ dẫn theo hai nha hoàn chuẩn bị rời đi, đi đến cửa lại bị người chặn lại. "Các người làm gì vậy?" "Các người không thể đi." "Bọn họ đều có thể rời đi, tại sao chúng ta không thể?" Người phụ nữ nhíu mày bất mãn hỏi. "Chúng ta làm việc theo lệnh, có chuyện gì đi hỏi Nguyên Bảo tổng quản." Người gác cổng nghiêm túc nói.

Nghe vậy người phụ nữ phẫn nộ không thôi, đây là kiểu người gì vậy? "Tôi chỉ là một thiếp thất của Tôn gia, cùng là thiếp thất người khác đều được đi, tôi dựa vào đâu mà không được?" Người gác cổng nhíu mày, người phụ nữ này không hiểu tiếng người hay là sao?

Lời gã nói còn chưa đủ rõ ràng à?

Vừa định nói gì đó thì nghe thấy giọng của Nguyên Bảo: "Có chuyện gì vậy?" "Đại nhân, người này muốn rời đi." Nguyên Bảo đi qua nhìn kẻ dẫn theo hai nha hoàn chuẩn bị rời đi, cười như không cười nói: "Cô e là không rời khỏi đây được đâu." Nghe câu này, sắc mặt người phụ nữ có chút khó coi, bất mãn nói: "Các người có ý gì?" "Người của Văn Nam, sau khi khuấy đảo những chuyện này xong lại muốn rời đi đơn giản như vậy, cô e là tính sai rồi." Một câu nói khiến sắc mặt người phụ nữ lập tức biến đổi, nhíu mày nhìn Nguyên Bảo: "Cái gì người Văn Nam?

Ngươi đang nói cái gì?

Ta căn bản nghe không hiểu, có phải người nhầm rồi không?" Hiện tại ả ta chỉ có một suy nghĩ, đó là sống chết cũng sẽ không thừa nhận những chuyện này.

ả ta mặc kệ đám người này nói gì. "Phải không?" Người phụ nữ nhìn Nguyên Bảo như vậy trong lòng lập tức có suy nghĩ khác: "Ngài chính là quản gia trong miệng bọn họ sao?" Nguyên Bảo nhìn người phụ nữ õng ẹo, mày nhíu chặt: "Uốn thẳng lưỡi rồi hãy nói chuyện." Người phụ nữ bị nghẹn họng, tên này sao một chút tình thú cũng không hiểu vậy? "Đại nhân, nô gia không phải cam tâm tình nguyện tới đây, là bọn họ chuyển ta tới." Nói rồi còn khóc lên.

Nhìn bộ dạng khóc lóc sướt mướt của người phụ nữ trước mặt, Nguyên Bảo nhíu mày, sắc mặt không được tốt lắm. "Đại nhân, nô gia có thể đi theo ngài không?" Đây chính là người bên cạnh Ngọc Vương, chỉ cần đi theo hắn là có thể biết được càng nhiều tình báo về Ngọc Vương.

Đây chính là cơ hội tốt.

Hơn nữa người này cái gì cũng chưa nói, trông có vẻ rất dễ nói chuyện.

Chỉ cần ả nắm bắt cơ hội này, muốn bắt người này vào tay chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Nghĩ vậy người phụ nữ lập tức có chút kích động.

Người gác cổng khóe miệng giật giật nhìn người phụ nữ đang làm bộ làm tịch trước mặt Nguyên Bảo.

Người phụ nữ này chẳng lẽ thật sự không biết bản thân giả tạo đến mức nào sao?

Loại lời này cũng có thể nói ra miệng?

Đúng là không phải dạng vừa. "Đừng có ý đồ quyến rũ ta, ta có vợ con rồi, cô so với vợ ta kém không phải một tinh nửa điểm, xấu lại già như thế, sao có thể mặt dày đi quyến rũ người khác." Lúc người phụ nữ tưởng mình sắp thành công, Nguyên Bảo đột nhiên mở miệng nói.

Lời nói ra tuyệt đối khó nghe.

Người phụ nữ không dám tin nhìn Nguyên Bảo, hắn sao có thể nói ra lời này?

Thế này chưa khỏi quá đáng quá rồi. "Ngươi vậy mà nói chuyện với một nữ tử như vậy, ngươi không thấy quá đáng lắm à?" Dung mạo bách chiến bách thắng của ả đến miệng tên này lại biến thành vô dụng.

Hắn vậy mà còn nói mình vừa già vừa xấu.

Cái này kiên quyết không thể nhịn.

Nén cơn giận trong lòng xuống, người phụ nữ nhìn Nguyên Bảo, lộ ra nụ cười gượng gạo: "Đại nhân ngài thật biết nói đùa." Nói đùa?

Chương 1260

Nguyên Bảo có chút cạn lời, hắn nói đùa bao giờ?

Bộ dạng này của hắn giống đang nói đùa với người phụ nữ này lắm sao? "Đại nhân, ngài cứu tôi đi, tôi không muốn chết." Người phụ nữ nỗ lực thể hiện mặt đẹp nhất của mình trước mặt Nguyên Bảo, khiến người gác cổng nhìn mà trợn mắt há mồm.

Người phụ nữ này có phải điên rồi không?

Chẳng lẽ không nghe thấy Nguyên Bảo quản gia nói ngài ấy là người đã có vợ con?

Đã thế này rồi, vậy mà còn có thể làm thế trước mặt Nguyên Bảo quản gia, người phụ nữ này lợi hại thật.

Còn Nguyên Bảo quản gia cũng thật đáng thương, bị loại phụ nữ này quấn lấy. "Bắt lấy." Nguyên Bảo lạnh lùng mở miệng, căn bản không để người phụ nữ này vào mắt, về phần sự quyến rũ của ả càng là nhìn cũng không thèm nhìn một cái.

Nếu tưởng như vậy là có thể khiến hắn làm gì, người phụ nữ này cũng quá coi thường hắn rồi. "Ngươi đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt." Thấy Nguyên Bảo chẳng những không bị mình quyến rũ, ngược lại còn cho người bắt mình, sắc mặt người phụ nữ cũng thay đổi, trở nên vô cùng khó coi.

Nguyên Bảo nhìn bộ dạng lật mặt này của ả cảm thấy rất thú vị.

Hắn muốn xem xem người phụ nữ này có thể làm ra chuyện gì.

Rất nhanh Nguyên Bảo đã biết người phụ nữ này làm gì rồi, ả ta vậy mà trực tiếp ra tay.

Hơn nữa võ công còn rất khá. "Không ngờ các người lại tra ra ta, đã như vậy thì ngươi cũng đi chết đi." Người phụ nữ vẻ mặt dữ tợn nhìn Nguyên Bảo nói.

Khóe miệng Nguyên Bảo khẽ nhếch, ánh mắt nhìn người phụ nữ mang theo châm chọc, muốn mạng của hắn, cũng phải xem người phụ nữ này có bản lĩnh đó không đã.

Động thủ xong Nguyên Bảo cuối cùng cũng biết người phụ nữ này lấy đâu ra tự tin nói lời như vậy.

Võ công quả thực rất khá.

Người phụ nữ dữ tợn nhìn Nguyên Bảo: "Vốn định lợi dụng ngươi lấy được tin tức về Ngọc Vương, không ngờ ngươi lại không biết tốt xấu như vậy.

Ngươi ở bên cạnh Ngọc Vương chắc cũng là một nhân vật quan trọng nhỉ?

Hôm nay ta sẽ cho Ngọc Vương biết đắc tội với Văn Nam chúng ta sẽ có kết cục gì." "Cùng nhau động thủ giết chết hắn." Người phụ nữ phân phó hai nha hoàn bên cạnh.

Võ công của hai nha hoàn cũng rất tốt, nghe lệnh xong đồng thời ra tay, chính là để giữ chân Nguyên Bảo, thậm chí lấy mạng Nguyên Bảo.

Đợi bọn ả giết Nguyên Bảo xong rồi rời đi cũng không muộn.

Người gác cổng vạn lần không ngờ bọn ả lại động thủ.

Võ công của ba người phụ nữ này vậy mà lại tốt như thế.

Cái này khiến đám đàn ông bọn họ sống sao đây?

Nguyên Bảo nhìn những kẻ vây công mình, khóe miệng khẽ nhếch: "Thảo nào có tự tin như vậy, vậy ta muốn xem xem các người có thể giết được ta không." Nguyên Bảo không nương tay nữa, Nguyên Bảo dưới trạng thái toàn lực còn đáng sợ hơn bọn ả tưởng tượng, bọn ả muốn thắng Nguyên Bảo quả thực là nằm mơ giữa ban ngày.

Nguyên Bảo một quyền đấm lui một người trong đó, sau đó toàn lực đánh trọng thương hai ả nha hoàn, chỉ còn lại chủ tử kia.

Mà ả ta hiện tại cũng đã bị thương.

Đối mặt với Nguyên Bảo hào phát vô thương, căn bản không phải đối thủ.

Người phụ nữ ôm ngực nhìn Nguyên Bảo, sắc mặt dị thường tái nhợt.

Bởi vì võ công của mình, ả làm việc luôn luôn thuận lợi, chưa bao giờ thất bại, vậy mà lần này ả lại thất bại.

Bại dưới tay một hạ nhân.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng cứng rắn của Nguyên Bảo, ả vậy mà có chút rung động. "Chỉ cần chàng bỏ vợ cưới ta, ta có thể giúp các người đối phó Văn Nam." Lúc Tô Ngọc đi tới vừa khéo nghe được câu này.

Nguyên Bảo chán ghét nhìn người phụ nữ một cái: "Không cần." "Ta là đại tiểu thư của thế gia đệ nhất Văn Nam." Người phụ nữ không cam lòng nói.

Nguyên Bảo nhíu mày nhìn ả với ánh mắt thập phần quái dị: "Đại tiểu thư thế gia đệ nhất mà không biết xấu hổ thế này sao?

Cứ đi quyến rũ chồng người khác?" Người phụ nữ bị Nguyên Bảo chọc tức không nhẹ, lần đầu tiên ả ta để mắt tới một người, kết quả lại bị người này sỉ nhục, đây đối với ả mà nói chính là kỳ sỉ đại nhục. "Ngươi đừng có không biết tốt xấu, chỉ có ta mới biết Văn Nam rốt cuộc có bao nhiêu người ở chỗ các người, còn có khi nào Văn Nam sẽ đánh tới." Chỉ cần cưới ả thì cái gì cũng biết, vụ mua bán này vô cùng có lời không phải sao?

Nguyên Bảo vừa định nói gì, Tô Ngọc ở một bên đã mở miệng: "Rửa mắt mà xem." Người phụ nữ quay đầu nhìn người vừa lên tiếng.

Nguyên Bảo nghiêng đầu nhìn cô ta: "Thiếu gia quả nhiên giống như ngài nghĩ." Cô ta nhìn người mà Nguyên Bảo gọi là thiếu gia.

Hiện tại xem ra người này chính là Tô Ngọc, Ngọc Vương điện hạ của Huyền quốc. "Ngươi chính là Ngọc Vương?" Cô ta quan sát Tô Ngọc từ trên xuống dưới, người này rốt cuộc có gì tốt?

Khiến cho người kia coi trọng hắn như vậy?

Hơn nữa còn trung thành đến mức không có cách nào khiêu khích ly gián quan hệ giữa hai người.

Tô Ngọc không để ý đến cô ta mà nhìn Nguyên Bảo, ý cười trêu chọc trong mắt làm sao cũng không giấu được. "Ngươi nói xem ta có nên kể chuyện này cho Thu Ý không?" "..." Nguyên Bảo tức tối nhìn Tô Ngọc, thiếu gia sao lại gợi đòn như thế chứ?

Tô Ngọc cười ha hả, rất khó nhìn thấy bộ dạng này của Nguyên Bảo, đừng nói là trông cũng thú vị phết. "Thiếu gia, tôi cầu xin ngài, hãy sống như một con người đi." Nguyên Bảo tức giận nhìn Tô Ngọc nói.

Cũng không biết ác thú vị của thiếu gia là từ đâu ra, luôn thích tìm bọn họ gây phiền toái, lại còn thích trêu chọc hắn.

Bị cô ấy nghe được những lời này thì càng không xong.

Tô Ngọc nhịn không được cười nhìn Nguyên Bảo: "Ngươi lợi hại như vậy, người ta để ý ngươi cũng là bình thường." "Tôi không lợi hại bằng thiếu gia, thật sự phải nói như vậy thì người cô ta nên để ý là thiếu gia chứ không phải tôi." Nguyên Bảo nghiêm mặt nói.

Ở trước mặt thiếu gia ai dám nói mình lợi hại?

So với thiếu gia thì chẳng là cái thá gì cả. "..." Người như vậy cô ta chướng mắt.

Nguyên Bảo còn có thể không nhìn ra Tô Ngọc đang nghĩ gì sao?

Chương 1261

Cô ta chướng mắt mình thì có thể lọt vào mắt xanh của ngài ấy chắc?

Người phụ nữ nghe hai người coi trời bằng vung nói những lời như vậy, tâm tình vô cùng tồi tệ. "Các người..." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn người phụ nữ, sự băng giá trong mắt khiến cô ta một câu cũng không nói nên lời. "Trước đây Văn Nam có thể xâm nhập Huyền quốc, chẳng qua là ỷ vào có đám người Tạ Thầm giúp đỡ mà thôi, hiện tại còn muốn dùng biện pháp tương tự để đối phó Huyền quốc?

Nếu là như vậy, thì bàn tính của các ngươi đánh sai rồi." Tô Ngọc châm chọc nói.

Sắc mặt người phụ nữ thay đổi liên tục, tại sao Văn Nam có thể xâm nhập đến mức độ này, cô ta cũng biết, chuyện này hoàn toàn là vì những quốc gia này đều có những kẻ tham lam.

Loại người này một khi xuất hiện, những việc bọn họ muốn làm liền trở nên đơn giản hơn.

Nhưng hiện tại muốn xâm lược Huyền quốc thật sự rất khó khăn.

Đặc biệt là phía phương Nam, những lỗ hổng ở đó cũng đã được lấp đầy, muốn nhân cơ hội đánh lén gần như là không thể.

Ngay cả việc đưa người qua cũng trở nên khó khăn.

Mà tất cả những chuyện này đều do Tô Ngọc làm.

Tô Ngọc đã phá hỏng rất nhiều chuyện của bọn họ.

Cứ tiếp tục như vậy, cứ điểm của Văn Nam tại đây sẽ bị Tô Ngọc dọn dẹp sạch sẽ toàn bộ.

Một khi bị dọn dẹp sạch sẽ, bọn họ muốn tiến vào lần nữa sẽ không dễ dàng như vậy.

Lông mày cô ta nhíu chặt, một Tô Ngọc rốt cuộc vì sao lại lợi hại như vậy? "Tại sao ngươi lại muốn đối đầu với chúng ta?

Chúng ta chưa bao giờ đắc tội ngươi." Cái tên Tô Ngọc này dường như chuyên môn tìm bọn họ gây phiền toái vậy.

Lần nào cũng phá hỏng chuyện tốt của bọn họ.

Tô Ngọc đối với loại lời nói này đã nghe đến chán ngấy: "Bản vương là Vương gia của Huyền quốc, ngươi nói xem các ngươi có đắc tội bản vương hay không?" "Chỉ cần các ngươi đối phó Huyền quốc chính là đắc tội bản vương." "Nguyên Bảo, mang người đi, ngày mai chém đầu cùng một thể đi." Thảo nào ở Tôn gia có nhiều người của Văn Nam như vậy, hóa ra Văn Nam lại có một nhân vật như thế này ở đây.

Không biết những nơi khác có phải cũng như vậy không?

Hắn đã bắt đầu mong chờ rồi.

Đồng tử người phụ nữ co rút lại, ánh mắt nhìn Tô Ngọc ít nhiều mang theo sợ hãi: "Ngươi lại muốn giết ta?" Tô Ngọc không nói gì, nhưng hắn muốn xử lý một người của nước khác, dường như còn chưa đến lượt cô ta đến chất vấn. "Thiếu gia ngài đi làm việc trước đi." "Ừ, ta ra ngoài một chuyến." Nghe vậy Nguyên Bảo lập tức có chút lo lắng: "Thiếu gia ngài muốn đi làm gì?" Tô Ngọc khẽ thở dài, có chút bất lực nhìn Nguyên Bảo: "Ta đi mua chút đặc sản cho mẹ con Tiểu Bảo, sai người gửi về." Nguyên Bảo lúc này mới yên tâm để Tô Ngọc rời đi.

Tô Ngọc đối với sự cẩn thận của Nguyên Bảo vừa cảm động đồng thời cũng cảm thấy mười phần bất lực.

Hắn luôn coi mình như đứa trẻ lên ba mà chăm sóc.

Nguyên Bảo có từng nghĩ qua hắn đã sắp ba mươi tuổi rồi không?

Con cái đều đã tám tuổi rồi.

Đưa tay day day mi tâm, đau đầu nhưng cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Ít nhất chứng tỏ trong lòng Nguyên Bảo hắn vẫn là quan trọng nhất. "Giải người xuống." Người phụ nữ căn bản không muốn chết, cô ta rất rõ ràng nếu thật sự rời đi, cuối cùng khẳng định sẽ chết trong tay bọn họ, mà đây không phải điều cô ta muốn thấy. "Chỉ cần các ngươi có thể tha cho ta, ta nguyện ý đem tất cả những gì ta biết nói cho các ngươi." "Không cần." Những gì cần biết bọn họ đều đã biết rồi, không cần thả hổ về rừng. "Chẳng lẽ các ngươi không muốn thật sự dọn dẹp sạch sẽ đám người đó?" Người phụ nữ không cam lòng hỏi.

Bước chân rời đi của Nguyên Bảo dừng lại một chút, quay đầu nhìn cô ta nhạt nhẽo nói: "Những danh sách này không cần ngươi nói với chúng tôi, chúng tôi đã sớm biết rồi." Người phụ nữ vừa nghe sắc mặt lập tức thay đổi: "Là ông già Tôn gia nói?" Nguyên Bảo không nói gì, nhưng trong mắt người phụ nữ lại là ngầm thừa nhận.

Người phụ nữ suy sụp nhìn Nguyên Bảo, nếu là lão già họ Tôn nói, vậy bọn họ xác thực không cần cô ta đến nói cho bọn họ biết là ai.

Nhưng nghĩ thế nào cũng vẫn cảm thấy không cam lòng.

Nhìn ra bên ngoài một cái, không được, cô ta nhất định phải trốn ra ngoài, không thể ở lại chỗ này ngồi chờ chết.

Lúc Nguyên Bảo xoay người, người phụ nữ nén đau đớn trên người nhanh chóng rời đi.

Còn chưa ra khỏi cửa lớn đã bị Nguyên Bảo chặn lại.

Nguyên Bảo nhíu mày nhìn cô ta, đối với loại người không nghe lời này, hắn rất không thích. "Thiếu gia nhà tôi đã nói rồi, ngươi cũng phải chết cùng." Nguyên Bảo bình tĩnh nhìn cô ta lạnh lùng mở miệng nói. "Ta để ý ngươi, ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Ngươi cũng thật là tàn nhẫn, ngươi đối với vợ của mình cũng lạnh lùng như vậy sao?" Người phụ nữ không hề che giấu sự yêu thích của mình đối với Nguyên Bảo.

Cô ta với Nguyên Bảo đây cũng coi như là không đánh không quen biết đi?

Thấy ánh mắt Nguyên Bảo trở nên nguy hiểm, người phụ nữ cười ha hả, cười xong liền trở nên âm ngoan: "Tuy rằng ta rất thích ngươi, nhưng điều này không đại biểu ngươi có thể tùy ý làm tổn thương ta như vậy, ngươi đây là đang tìm chết." "Cho dù ta chết, ta cũng sẽ kéo ngươi đồng quy vu tận." Trước khi người phụ nữ kịp động thủ, Nguyên Bảo một quyền đã lấy đi nửa cái mạng của cô ta, khiến cho cô ta ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Kịch đau trên người làm cho sắc mặt người phụ nữ trắng bệch, cô ta ngây ngốc nhìn Nguyên Bảo, người đàn ông này thật đúng là đủ tàn nhẫn.

Nhưng hắn lại không trực tiếp hạ sát thủ, nếu hắn thật sự hạ sát thủ, chính mình e rằng cũng đã mất mạng.

Thiên sinh còn để cho cô ta sống. "Ngươi không giết ta là luyến tiếc ta sao?

Thật đúng là làm cho ta thụ sủng nhược kinh a." Nguyên Bảo liếc cô ta một cái: "Thiếu gia nói để ngươi ngày mai cùng bị chém đầu." Người gác cổng nghe thấy lời này, khóe miệng giật giật một cái.

Sao cảm thấy người này thật thê thảm nhỉ?

Sắc mặt người phụ nữ quả nhiên thay đổi, ánh mắt nhìn Nguyên Bảo mang theo châm chọc, quả nhiên đàn ông đều như vậy.

Mà Nguyên Bảo lại là người đặc biệt nhất.

Hắn thế mà lại có thể ngó lơ dung mạo của mình, thật không biết vợ hắn rốt cuộc đẹp đến mức nào mới có thể khiến hắn như vậy.

Thật sự rất muốn gặp một lần.

Nguyên Bảo sai ám vệ mang người đi, sau đó chính mình rời đi, một ánh mắt cũng không lưu lại cho cô ta.

Ánh mắt người phụ nữ có chút ảm đạm, nếu ngay từ đầu đã gặp gỡ, vậy thì tốt rồi.

Chương 1262

Chỉ tiếc thời gian bọn họ gặp nhau không đúng.

Ngày hôm sau, một số nhân vật quan trọng của Tôn gia, còn có mấy vị quan viên kia, toàn bộ đều bị đưa lên pháp trường.

Bá tánh nhìn thấy bọn họ phẫn nộ mắng: "Lũ khốn nạn các người thế mà lại muốn biến chúng ta thành vong quốc nô, đáng đời các người bị chém đầu." Sau đó có người dùng lá rau thối ném vào bọn họ.

Quan binh đứng bên cạnh đều bị vạ lây.

Người phụ nữ hôm qua cũng ở trong đó, cô ta nhìn bá tánh tức giận như vậy ánh mắt có chút hoảng hốt.

Hóa ra địa vị của Huyền quốc thật sự cao như vậy, bá tánh căn bản không muốn để người khác đến làm hoàng đế này.

Buồn cười là bọn họ thế mà lại không phát hiện ra.

Văn Nam cho dù lật đổ quốc gia này thì có thể thế nào?

Bọn họ không chiếm được lòng dân, cái vị trí này bọn họ ngồi không được bao lâu.

Thật là nực cười.

Văn Nam thế mà lại vọng tưởng có được một quốc gia có lòng dân như vậy.

Bất quá chuyện này với cô ta đã không còn quan hệ, sau ngày hôm nay sẽ không còn người như cô ta nữa.

Mà cái chết của cô ta người trong nhà có lẽ căn bản sẽ không để ý.

Cô ta vốn dĩ là vì tướng mạo mới bị đưa đến nơi này.

Đối với bọn họ mà nói, cô ta chính là một quân cờ.

Sau khi đến pháp trường, cô ta nhìn Tô Ngọc đang lười biếng ngồi ở đó, cùng với Nguyên Bảo đứng bên cạnh hắn, đột nhiên mở miệng nói: "Năm sau bọn họ sẽ đến." "Bọn họ đã chuẩn bị ba mươi năm." Nghe người phụ nữ nói, Tô Ngọc một chút phản ứng cũng không có, người phụ nữ có chút thất bại, nhìn Tô Ngọc cắn răng nói: "Những gì ta nói đều là sự thật, không có lừa gạt các người." Tô Ngọc mặt vô biểu tình nhìn đối phương, thần sắc nhàn nhạt: "Vậy thì thế nào?" "Cách một vùng biển, hậu phương không có tiếp tế, cũng không có đại bản doanh chống đỡ, Văn Nam lấy cái gì đánh với chúng ta?" Tô Ngọc trào phúng nói.

Văn Nam đánh qua, người có lợi ngược lại là bọn họ.

Lương thảo quân bị toàn bộ đều sung túc, không giống với Văn Nam. "Nếu bọn họ có vũ khí sát thương quy mô lớn thì sao?" Tô Ngọc càng không để ý, Lạc Diễm ở bên cạnh khinh thường nói: "Nói giống như chúng ta không có vũ khí sát thương lớn vậy." Đại pháo mà tẩu tử đề xuất, uy lực còn cường đại hơn hỏa dược đơn thuần nhiều.

Người này thật đúng là tự cho là đúng.

Người phụ nữ ngẩn ngơ nhìn đám người Tô Ngọc, thảo nào Tô Ngọc một chút cũng không để ý, hóa ra Huyền quốc đã sớm chuẩn bị tốt rồi.

Lập tức không tiếp tục mở miệng nói chuyện, chờ đợi cái chết đến.

Mà người nhà họ Tôn lại điên cuồng nói rằng bọn họ đều bị oan uổng, bọn họ không làm như vậy.

Tất cả đều là Tô Ngọc vu khống. "Tô Ngọc ngươi vu khống chúng ta, lạm sát vô tội ngươi không được chết tử tế." Bá tánh bên dưới nghe thấy lời này mặt đều đen lại: "Chứng cứ xác thực các người còn dám nói mình bị vu khống?

Sao các người có mặt mũi nói ra loại lời này?

Thật là không biết xấu hổ." "Nếu Vương gia lạm sát vô tội thì còn tha cho đám trẻ con nhà các người sao?" Theo tội của Tôn gia, bị tru di cửu tộc cũng đáng, nhưng trong này một đứa bé cũng không có.

Còn thiếu rất nhiều người, chỉ có thể nói lên là Vương gia đã thả những người đó đi rồi.

Một người vô tội cũng không bị liên lụy.

Vương gia đều làm đến mức độ này rồi, những người này sao có mặt mũi nói Vương gia lạm sát vô tội?

Thật là không biết sống chết.

Tô Ngọc đối với sự nhục mạ của bọn họ một chút cũng không để trong lòng, loại người này không đáng để hắn đặt quá nhiều tâm tư lên người.

Nhìn nhìn bầu trời: "Trảm." Trong không khí dần dần nhiều thêm mùi máu tanh, người cũng đều chết rồi, trong đám người còn có một số người của Tôn gia, bọn họ còn chưa rời đi chính là muốn đến nhặt xác cho tộc nhân.

Bọn họ biết Tôn gia còn có người có thể sống sót, giống như lời bá tánh nói đều là do Vương gia tha cho bọn họ.

Nếu không bọn họ chết như thế nào cũng không biết.

Người Tôn gia bước ra nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, chúng tôi là người của Tôn gia, có thể cho chúng tôi nhặt xác không?" Lúc hỏi vấn đề này bọn họ còn có chút thấp thỏm, lo lắng Tô Ngọc liệu có không đồng ý hay không?

Tô Ngọc nhìn bọn họ một cái rồi gật đầu đồng ý.

Người Tôn gia lập tức vui vẻ, vội vàng nói lời cảm tạ với Tô Ngọc: "Đa tạ Vương gia." Bá tánh bên cạnh nhìn Tô Ngọc như vậy cảm khái nói: "Vương gia thật sự quá thiện lương rồi." "Nếu là người khác phỏng chừng trực tiếp ném ra bãi tha ma rồi, làm sao có thể cho người nhặt xác?" "Ai nói không phải chứ?

Dù sao tội của bọn họ cũng rất lớn." Tô Ngọc nghe thấy bá tánh thế mà lại nói hắn thiện lương?

Lời này làm hắn ít nhiều cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn chưa bao giờ là một người thiện lương.

Chỉ là cảm thấy cho người nhặt xác chẳng qua là một chuyện nhỏ, kết quả đến trong mắt bá tánh hắn thế mà lại biến thành thiện lương?

Nguyên Bảo nghe cũng có chút cạn lời, thiếu gia nhà bọn họ nếu mà thật sự thiện lương, thì thiên hạ này không có ai là không thiện lương cả. "Thiếu gia ngài có suy nghĩ gì?" Nguyên Bảo trêu chọc hỏi.

Tô Ngọc liếc Nguyên Bảo một cái: "Cảm giác không tồi, nhưng ta cảm thấy sau khi trở về có thể nói với Thu Ý là có người để ý ngươi rồi, còn muốn ngươi bỏ vợ cưới lại." Nguyên Bảo khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, biết ngay trò vui của thiếu gia không dễ xem mà.

Xem trò vui của thiếu gia là phải trả giá đắt.

Khẽ ho một tiếng Nguyên Bảo vội vàng nói: "Thiếu gia cầu buông tha, tôi sai rồi." Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng, dẫn theo đám người Nguyên Bảo trở về.

Tài sản của Tôn gia tự nhiên cũng rơi vào tay Tô Ngọc, được Tô Ngọc phái người gửi về.

Về phần bọn họ tự nhiên phải đi thu dọn sạch sẽ những kẻ còn sót lại, như vậy mới có thể trở về.

Khi đám người Tô Ngọc đi đến địa điểm tiếp theo, Vương Cẩn Hòa cũng nhận được thư của Tô Ngọc.

Nhìn nội dung trên thư, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc, thế mà một lần lại liên lụy đến nhiều người như vậy. "Mẹ, cha viết gì thế ạ?" Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào Vương Cẩn Hòa.

Cha đã đi rất lâu rồi, vẫn chưa trở về. "Cha con nói chuyện bên đó vẫn chưa xử lý xong, đại khái còn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể trở về." Vương Cẩn Hòa vừa nói, vừa đưa bức thư trong tay cho Tiểu Bảo, để cậu bé tự mình xem.

Tiểu Bảo xem xong bĩu môi, người Văn Nam có phải não có bệnh hay không?

Luôn muốn tính kế Huyền quốc.

Chương 1263

Huyền quốc cũng là để bọn họ có thể tính kế sao? "Cha không có một tháng nữa phỏng chừng không về được rồi." "Dù sao bên đó còn có nhiều người như vậy mà." "Quả thực là như thế." "Mẹ, con đi tìm các anh đây, mẹ làm việc đi ạ." Nói xong liền chạy mất, nhìn dáng vẻ tràn đầy sức sống của con trai, Vương Cẩn Hòa cảm thấy buồn cười.

Gần đây cửa tiệm Tứ Quý của Tiểu Bảo đã mở rồi, việc buôn bán vô cùng không tồi, điều này làm cho Tiểu Bảo rất vui vẻ, vốn tưởng rằng Tiểu Bảo biết Tô Ngọc không thể lập tức trở về sẽ không vui, kết quả vẫn là cô lo xa rồi. "Dưa trong ruộng thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nhìn người bên cạnh hỏi. "Đều đã sắp chín rồi." "Đi, chúng ta đi xem thử, có quả chín thì hái mấy quả mang về." "Vâng." Dâu tây còn phải một thời gian nữa mới có thể ăn, chỉ có thể ăn các loại dưa trước.

Vương Cẩn Hòa ra ruộng xem một chút, có một số quả xác thực có thể ăn rồi, hái mấy quả về nhà, định ép nước cho bọn trẻ uống.

Lúc ăn cơm, đám Tiểu Bảo nhìn thấy dưa hấu đã được cắt sẵn trên bàn, mắt đều sáng rực lên: "Mẹ, ăn được rồi ạ?" "Đúng, nhưng mà số lượng ăn được còn chưa nhiều lắm, đợi thêm mấy ngày nữa ra quả thì mới có thể nhiều hơn một chút." Thấy mấy đứa nhỏ không chịu ăn cơm mà đòi đi lấy dưa hấu ăn, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói: "Ăn cơm xong rồi hãy ăn." Cô có chút hối hận vì đã để dưa hấu lên bàn ăn.

Mấy đứa nhỏ nghe lời ăn cơm trước, rồi mới ăn hoa quả.

Đây là lần đầu tiên Tô Cẩm Trần ăn dưa hấu, cắn một miếng liền thích ngay. "Ăn." "Trần nhi chỉ có thể ăn một miếng." Ăn nhiều sợ thằng bé bị tiêu chảy. "Nữa, nữa." Vương Cẩn Hòa thấy bé như vậy, đem miếng dưa hấu của bé cắt thành nhiều miếng nhỏ bỏ vào trong bát: "Được rồi, như vậy là rất nhiều rồi nhé." Tô Cẩm Trần vỗ tay tỏ vẻ vui thích, Tiểu Bảo cạn lời nhìn bé, đứa em trai này có phải hơi ngốc không?

Cái này không phải đều giống nhau sao?

Cùng một miếng dưa hấu thế mà cũng có thể vui vẻ thành như vậy, thật sự là quá ngốc rồi.

Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo ghét bỏ em trai như vậy, có chút bất lực: "Tiểu Bảo đừng có lúc nào cũng chê bai em." Tiểu Bảo vô tội nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ, con không có chê em." "Em trai còn nhỏ mà, không thể ăn quá nhiều, làm như vậy thằng bé sẽ không quấy nữa." Triệt nhi với Ngôn Hi bọn nhỏ đều không cần phải lo lắng như vậy.

Chủ yếu là sức ăn của Triệt nhi không lớn, Hi Hi thì là ăn cái gì cũng thích đổi món, sẽ không ăn mãi một thứ.

Nhưng Trần nhi thì không phải, thằng bé chính là ăn cái gì thì phải ăn cho đủ mới thôi.

Mỗi lần đều phải khống chế mới được.

Lúc hai mẹ con nói chuyện, Tô Cẩm Trần cầm một miếng dưa hấu muốn đút cho Vương Cẩn Hòa ăn: "Ăn." Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Cho thím ăn sao?" "Ăn." Vương Cẩn Hòa đưa tay cầm lấy miếng dưa hấu, thằng bé lại cầm một miếng, nhìn trái nhìn phải dường như đang tìm người nào đó.

Tiểu Bảo thấy bé như vậy, nhịn không được hỏi: "Mẹ, mẹ nói xem có phải Trần nhi đang tìm cha không?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Có khả năng là vậy." "Không có." Tìm một hồi không thấy người, Trần nhi có chút tủi thân, nhìn dáng vẻ xác thực là đang tìm Tô Ngọc. "Chú út qua một thời gian nữa sẽ về." "Về." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Đúng, sẽ về, đợi chú út về rồi, Trần nhi lại đưa dưa hấu cho chú út ăn được không?" Trần nhi nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đặt cái bát vào tay Vương Cẩn Hòa: "Chú út ăn." Vương Cẩn Hòa hoàn toàn không ngờ Tô Cẩm Trần lại có thái độ như vậy. "Trần nhi con ăn trước đi, đợi chú út về thì hỏng mất, nhưng mà thím còn trồng rất nhiều, trong ruộng còn có, đợi chú út về chúng ta lại hái cho chú út ăn được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn bé kiên nhẫn nói.

Tô Cẩm Trần nhìn Vương Cẩn Hòa một hồi lâu vẫn không thể hiểu, Vương Cẩn Hòa lại nói: "Cái này là của Trần nhi." "Chú út." "Chú út cũng có, Trần nhi không cần lo lắng chú út không có cái ăn." Câu này Tô Cẩm Trần hẳn là nghe hiểu rồi, cầm dưa hấu vui vẻ ăn.

Tiểu Bảo nhìn Tô Cẩm Trần như vậy có chút dở khóc dở cười, đứa em trai này thật đúng là làm người ta bất lực mà.

Đưa tay nhéo cái má nhỏ của Tô Cẩm Trần: "Trần nhi thật ngoan." Cái gì cũng nghĩ đến cha mẹ, chính là không biết bác cả với bác gái liệu có đau lòng hay không.

Bất quá nghĩ đến cảnh tượng lúc Trần nhi sinh ra, bọn họ chắc là đã quen rồi đi?

Tô Cẩm Trần vẻ mặt đắc ý nhìn Tiểu Bảo, cái bộ dạng dương dương đắc ý đó làm cho Tiểu Bảo cảm thấy có chút buồn cười. "Nhóc con còn rất đắc ý." "Tiểu Bảo, cửa hàng của con gần đây thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo bên cạnh hỏi.

Tiểu Bảo hì hì cười: "Cửa hàng mở cũng không tồi, cái này còn không phải phải cảm ơn mẹ đã giúp con sao." Xưởng của mẹ đã mở rồi, đồ bên trong đều ưu tiên cung cấp cho cậu.

Vốn dĩ cậu muốn tự mình xây một cái xưởng, chỉ là mẹ nói với cậu, xưởng bên kia của mẹ đã xây xong rồi, đến lúc đó đồ làm ra đưa cho cậu là được, không cần phiền phức tự mình đi làm.

Cậu cân nhắc một chút cảm thấy mẹ nói đúng, thế là liền đồng ý.

Bất quá cũng không lấy không đồ trong xưởng của mẹ, nên là bao nhiêu tiền cậu sẽ trả bấy nhiêu tiền mua. "Với mẹ còn khách sáo?" Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo.

Có đôi khi Tiểu Bảo chính là quá hiểu chuyện rồi. "Con không cần trả tiền cho mẹ cũng được mà." Tiểu Bảo vừa nghe lập tức không vui: "Vậy không được, như vậy con cảm giác vẫn là dựa vào mẹ, cái này không được." Nghe lời của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười. "Con từ khi nào lại khách sáo với mẹ như vậy rồi?" Vương Cẩn Hòa buồn cười nói. "Không phải khách sáo, con làm buôn bán không thể để mẹ lỗ tiền được." Hơn nữa cậu cũng không phải không có tiền.

Hiện tại tiền của các anh em trai em gái đều ở chỗ cậu.

Trả tiền cho mẹ vẫn là không thành vấn đề.

Hơn nữa đồ bên phía mẹ bán đều rất chạy, tiền vốn của cậu thu hồi rất nhanh, căn bản không lo lắng vấn đề mình không có tiền. "Con mua đồ của mẹ không cần tiền, con đi hợp tác với người khác thì người khác sẽ không đối xử với con như vậy, cho nên con phải nhanh chóng làm quen với hình thức này." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tiểu Trí ngồi bên cạnh nghe Tiểu Bảo nói chuyện, càng nghe càng cảm thấy mơ hồ. "Tiểu Bảo, tớ mỗi lần nghe cậu nói cái này tớ đều cảm thấy tớ thật ngốc." Tiểu Bảo nói cậu bé hoàn toàn nghe không hiểu.

Chuyện làm ăn buôn bán, cậu bé vừa nghe liền muốn ngủ.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tiểu Trí, nhìn bộ dạng ngơ ngác của cậu bạn, có chút bất lực.

Anh trai rõ ràng học những thứ khác đều vô cùng lợi hại, cũng vô cùng nhanh, nhưng cứ hễ là chuyện làm ăn buôn bán thì anh trai lại quá ngốc.

Hơn nữa còn là kiểu vừa nghe liền ngủ, làm cho cậu có đôi khi đều phải cảm thấy lời mình nói có phải là khúc hát ru hay không. "Anh trai, anh không hiểu cũng không sao, em hiểu là được rồi." Tiểu Bảo khẽ thở dài bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai đứa nhỏ như vậy, nhịn không được buồn cười.

Tiểu Trí xác thực đối với việc buôn bán không có thiên phú, kiểu vừa nói liền có thể lăn ra ngủ.

Chống cằm nhìn hai đứa nhỏ nói chuyện, trong mắt mang theo ý cười. "Mẹ, lát nữa con còn phải ra cửa tiệm xem một chút." "Được, con đi đi." "Đúng rồi mẹ, rượu có phải sắp được rồi không?" Tiểu Bảo mong chờ nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa đưa tay cốc đầu Tiểu Bảo một cái, tức giận nói: "Sao hả?

Đã bắt đầu tính kế đồ của mẹ rồi?" "Cũng không phải tính kế đồ của mẹ, chỉ là rượu của mẹ rất ngon, con cảm thấy sẽ vô cùng vô cùng dễ bán." Tiểu Bảo bị đánh cũng không giận, ngược lại vô tội nói.

Trong mắt Vương Cẩn Hòa đều là sự bất lực: "Rượu cũng sắp được rồi, nhưng mà loại rượu này con chắc chắn ở đây có người mua?" "Không sao cả, rượu thơm không sợ ngõ sâu, rượu ngon không sợ không ai mua." Tiểu Bảo nói đầy lý lẽ.

Thấy Tiểu Bảo nói như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không nói gì thêm. "Rượu hoa đào đã ra một mẻ, những thứ khác đều là rượu mạnh, cha con còn muốn ủ rượu, loại tốt nhất khẳng định phải giữ lại cho cha con." Đây đã là thói quen của Tô Ngọc rồi.

Chương 1264

"Cái này không thành vấn đề, tùy tiện cho con chút rượu là được rồi." Tiểu Bảo một chút cũng không để ý nói. "Vậy con tự mình dẫn người đi lấy là được." "Vâng." Tiểu Bảo nói với Vương Cẩn Hòa xong, liền dẫn theo người của mình đến chỗ Vương Cẩn Hòa mua rượu.

Ở nhà ngây người hai ngày liền có chút không ngồi yên được, nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng liền dẫn người đi.

Tiểu Trí đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa có chút bất lực nói: "Mẹ, em trai như vậy mẹ đều không lo lắng sao?" Vương Cẩn Hòa sửng sốt một chút, cười lắc đầu: "Tại sao phải lo lắng?" Tiểu Trí vẻ mặt nghi hoặc nhìn Vương Cẩn Hòa, mẹ thế mà không lo lắng cho Tiểu Bảo? "Bên cạnh Tiểu Bảo có người là một điểm, điểm còn lại chính là người khác muốn từ chỗ nó chiếm tiện nghi cơ hội là không thể nào." Tiểu Bảo đứa bé này lúc đối đãi với người khác vô cùng tinh ranh.

Ai muốn tính kế cậu bé thì phải chuẩn bị sẵn sàng bị tính kế lại.

Hơn nữa Tiểu Bảo tính kế người khác còn tàn nhẫn hơn cả Tô Ngọc.

Tô Ngọc ít nhiều còn chừa cho người ta con đường lui, Tiểu Bảo trực tiếp đào luôn đường của người ta, một con đường cũng không chừa lại. "Tiểu Bảo đứa bé này, cũng chỉ có ở trước mặt chúng ta mới ngoan ngoãn như vậy." Một khi ra bên ngoài thì hoang dã đến mức ai cũng không quản được.

Muốn chiếm tiện nghi?

Đừng có cuối cùng ngã nhào trong tay Tiểu Bảo là được.

Tiểu Trí ngẩn người một chút, hình như xác thực là như thế.

Tiểu Bảo lúc ở bên ngoài xác thực không giống vậy.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng, dù sao cũng là đứa bé giống cha nhất.

Cha từng nói Tiểu Bảo là thanh xuất vu lam, sau này Tiểu Bảo chỉ sẽ lợi hại hơn cha, hiện tại như vậy hình như cũng không có gì không đúng. "Mẹ nói đúng, là con lo xa rồi." Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không phải con lo xa, chỉ là con quá quan tâm Tiểu Bảo mới có thể như vậy." Tất cả những điều này đều là bình thường, Tiểu Trí như vậy cũng có thể hiểu được.

Lúc Tiểu Bảo đến cửa tiệm liền sai người rót rượu ra.

Mùi hương này khiến người trong tiệm đều nhịn không được nhìn qua.

Có một người vừa ngửi liền biết là rượu ngon, vội vàng qua hỏi: "Rượu này của cậu bao nhiêu tiền?

Ta trả mười lượng bạc mua của cậu thấy thế nào?" Đứa bé này vừa nhìn là biết chưa từng va chạm xã hội, mười lượng bạc chắc nó sẽ lập tức đồng ý chứ?

Số rượu này chỉ cần tới tay hắn là hắn có thể sang tay bán ra ngoài, khẳng định có thể bán được không ít tiền.

Nghĩ thôi đã thấy kích động.

Bên cạnh không thiếu rất nhiều người thích rượu, rượu này vừa ngửi liền biết là đồ tốt, tên này thế mà chỉ trả mười lượng bạc?

Đây là bắt nạt người ta là trẻ con không hiểu chuyện, chuẩn bị lừa người hả?

Chưởng quỹ Tứ Quý nghe được đối phương nói trả Tiểu Bảo mười lượng bạc để mua thì khóe miệng giật giật, nếu người này biết rượu trong tay thiếu gia là từ đâu mà ra, không biết còn có thể nói ra loại lời này hay không. "Thiếu gia hôm nay sao cậu lại qua đây?" Chưởng quỹ nhìn Tiểu Bảo cười nói. "Rảnh rỗi không có việc gì đến xem thử." "Bên này thiếu cái gì tự mình phái người đi bổ sung hàng." Tiểu Bảo nhìn một chút rồi mở miệng nói.

Về phần cái người nói mười lượng bạc liền muốn mua rượu kia, cậu ngay cả một ánh mắt cũng không thèm cho.

Người đàn ông kia lập tức cảm thấy có chút mất mặt, sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Bảo: "Thằng nhãi này, mày có ý gì?" Tiểu Bảo ngước mắt liếc đối phương một cái: "Ý gì?

Ngươi cho rằng rượu này là cái gì?

Mười lượng bạc?

Ngươi bố thí cho ăn mày à?" "Mày...

Mày đừng có không biết tốt xấu, mười lượng bạc đã đủ nhiều rồi, bỏ lỡ cơ hội này, mày sẽ không còn cơ hội bán ra ngoài đâu, tao đảo mắt muốn xem xem ai sẽ mua đồ của một thằng nhãi ranh." Tên kia kiêu ngạo lại tự phụ nói.

Tiểu Bảo bị lời này chọc cho cười, đánh giá đối phương từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo châm chọc: "Vậy sao?

Thật sự không có ai mua?" "Vị tiểu thiếu gia này, rượu của cậu một vò là bao nhiêu cân?" Có người lúc này bắt đầu hỏi. "Ba cân." "Ta trả năm trăm lượng mua vò rượu này cậu thấy thế nào?" Người nói chuyện biểu tình có chút kích động.

Tên lúc đầu nói muốn mua rượu với giá mười lượng bạc trừng lớn hai mắt, giống như nhìn kẻ điên mà nhìn người kia: "Mày điên rồi hả?" Năm trăm lượng mua ba cân rượu?

Mày đây là có tiền không có chỗ tiêu à? "Ngươi hiểu cái gì?

Ngươi cho rằng Tứ Quý là nơi nào?

Ngươi cho rằng rau quả của Tứ Quý bán đắt như vậy vì sao vẫn có người tranh nhau muốn mua?

Bởi vì có thể điều dưỡng thân thể, mà Tứ Quý là do vợ chồng Ngọc Vương mở đầu tiên, hiện tại có thể mở đến nơi này không phải rất bình thường sao?" "Còn về phần rượu này, lúc ở kinh thành đã sớm bán với giá trên trời, cho dù có người quen biết ngươi cũng chưa chắc có thể mua được, mười lượng bạc mà ngươi liền muốn mua số rượu này đi?

Ngươi muốn nói cái gì hả?" Người này rốt cuộc có bao nhiêu ngu xuẩn mới có thể nói ra loại lời này?

Thật sự là ngu xuẩn cực độ.

Tên nói muốn mua rượu mười lượng sắc mặt xanh mét khó coi, chuyện này sao có thể?

Tuy nhiên đả kích dành cho hắn vẫn chưa phải là lớn nhất: "Tại hai năm trước, rượu ủ hơn hai năm trong tay Vương gia đã bán đến một vạn lượng một vò, cuối cùng Vương gia còn không chịu bán." Người bên cạnh đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây là rượu sao?

Đây là tiền.

Tiểu Bảo chống cằm nhìn người nói chuyện, xem ra ở đây vẫn có người biết nhìn hàng a.

Bất quá làm cái buôn bán còn phải dựa vào danh tiếng của cha mẹ, cảm giác này thật sự không sướng.

Xem ra sau này muốn làm buôn bán gì, không thể dùng danh tiếng của cha mẹ, nếu không làm cứ như tất cả những thứ này đều không phải là việc buôn bán của cậu vậy. "Tiểu thiếu gia chỗ cậu có bao nhiêu vò rượu?

Ta lấy hết." "Không được, sao ông có thể lấy hết?

Chúng tôi đều còn chưa có đây này." Người bên cạnh lập tức không vui. "Tiểu thiếu gia chúng tôi cũng muốn mua." "..." Tiểu Bảo trầm mặc không nói nhìn bọn họ, những người này nhìn thật sự rất mất mặt.

Một chút cũng không muốn để ý đến bọn họ.

Chương 1265

Chưởng quỹ đứng bên cạnh không nói gì, nhưng ông ta có thể nhìn ra tiểu thiếu gia dường như có chút không vui rồi.

Nhìn cái tên lúc đầu nói mười lượng bạc mua rượu kia một cái, hy vọng sau này đừng có tìm tiểu thiếu gia gây phiền toái.

Nếu không Vương gia trở về bọn họ sẽ là ăn không hết gói đem đi.

Dù sao Vương gia đối với tiểu thiếu gia rốt cuộc có bao nhiêu sủng ái, bọn họ đều là có mắt cùng nhìn. "Tiểu thiếu gia nếu cậu cảm thấy giá thấp quá, sáu trăm lượng một vò cậu thấy thế nào?" Tiểu Bảo liếc đối phương một cái, miễn cưỡng gật đầu: "Được, cho các người một cơ hội, cứ như vậy đi." "Chỗ tôi có mười vò rượu." "Ta lấy hết." "Ta cũng muốn." Nhìn đám người tranh tiên khủng hậu, Tiểu Bảo không kiên nhẫn nói: "Mỗi người một vò." Tiểu Bảo đều đã nói như vậy, những người khác cũng không nói gì thêm, mỗi người sáu trăm lượng mua một vò rượu.

Tiểu Bảo tùy tay cầm sáu ngàn lượng bạc cất đi, cái dáng vẻ tùy ý đó giống như trong tay không phải là sáu ngàn lượng, mà chỉ là sáu lượng bạc vậy.

Tên lúc đầu nói mua mười lượng bạc hai mắt nhìn chằm chằm Tiểu Bảo, xác thực mà nói là nhìn sáu ngàn lượng bạc của cậu.

Đây chính là sáu ngàn lượng, nếu đều rơi vào tay hắn... chỉ cần nghĩ thôi hắn đều cảm thấy nội tâm vô cùng nóng rực.

Không được, hắn nhất định phải đem số tiền này lộng tới tay.

Không lấy được tiền hắn có chút không thể nhẫn nhịn.

Tiểu Bảo giả vờ không cảm giác được tầm mắt bên cạnh, nói với chưởng quỹ một tiếng, liền dẫn theo tiểu tư ra cửa, mà người đàn ông kia thì len lén đi theo. "Thiếu gia, có người đi theo." Bước chân Tiểu Bảo không hề dừng lại, chỉ là mân mê miếng ngọc bội bên hông: "Ta biết rồi, đi thôi đi mua chút đồ." Cậu đã bắt đầu mong chờ lần này đến đây sẽ gặp được chuyện gì vui vẻ rồi, ví dụ như nói... bị cướp?

Tiểu tư nhìn Tiểu Bảo như vậy, đột nhiên cảm thấy người nên lo lắng căn bản không phải là bọn họ.

Người hầu cảm thấy kẻ nào dám động thủ vào lúc này, chắc chắn sau đó sẽ vô cùng hối hận.

Vương gia là người thế nào chứ?

Thiếu gia nhà bọn họ với Vương gia cứ như từ một khuôn đúc ra.

Kẻ này dám cướp của thiếu gia ư?

Trừ phi là chán sống rồi. "Vậy thì phải xem hắn có giác ngộ đó hay không đã." Cậu cũng rất tò mò, trong mắt những kẻ này thì tiền quan trọng hơn hay mạng sống quan trọng hơn?

Trước đó ở Tứ Quý đã có người nói cậu và Ngọc Vương có quan hệ với nhau, chỉ là không biết tên này có nghĩ đến chuyện đó không, có giữ được cái mạng nhỏ của mình không thôi.

Tiểu Bảo đi dạo bên ngoài bao lâu thì bị người ta theo dõi bấy lâu.

Cuối cùng, Tiểu Bảo tìm một tửu lâu để trọ lại chứ không định ở Tứ Quý.

Dù sao thì Tứ Quý cũng không phải nơi dễ dàng xông vào.

Cậu tin rằng đạo lý này tên kia vẫn hiểu.

Tên người hầu bên cạnh thấy Tiểu Bảo có phòng ở Tứ Quý mà không ở, lại chạy đến ở cái nơi như thế này, đột nhiên cảm thấy đau đầu. "Thiếu gia, nếu để Vương gia biết cậu làm thế này, ngài sẽ giận đấy." Người hầu đau đầu nói.

Thiếu gia cũng chỉ dám cậy lúc Vương gia vắng nhà mới dám làm càn, chứ thử có nhà xem?

Tiểu Bảo liếc người bên cạnh một cái, bực bội nói: "Nói ít thôi, không ai bảo cậu câm đâu.

Với lại, cho dù cha có biết thì cũng là chuyện lúc cha về rồi, giờ cha đâu có thời gian mà quản cái này." Người hầu lập tức im bặt.

Thiếu gia có phải đã quên bên cạnh còn rất nhiều người bảo vệ không?

Một khi bọn họ báo cáo mọi chuyện cho Vương gia, thì chuyện này thiếu gia giấu kiểu gì?

Đây chẳng phải là tự mình dâng cái thóp vào tay Vương gia sao?

Thiếu gia rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy? "Thiếu gia, cậu vẫn nên tiết chế một chút, đừng làm lớn chuyện quá, nếu không đến lúc đó để Vương gia biết được, ngài ấy sẽ cấm túc cậu đấy." Người hầu vô cùng lo lắng Tiểu Bảo sẽ làm ầm ĩ mọi chuyện lên.

Chuyện này mà náo loạn lên thì đối với bọn họ đúng là rắc rối to. "Được rồi tôi biết rồi, cậu có thấy mình lải nhải lắm không?" Ai mà chẳng biết chuyện đó chứ?

Cần cậu ta ở đây nói đi nói lại sao?

Thật làm người ta bực mình.

Người hầu còn định nói gì đó thì thấy Tiểu Bảo nhìn mình với vẻ mặt cảnh cáo: "Nghĩ kỹ rồi hãy nói." Người hầu lập tức im lặng.

Thôi bỏ đi, Vương gia đâu có nói thiếu gia không được làm những chuyện này, chỉ cần bọn họ bảo vệ thiếu gia an toàn là được.

Dù sao Vương gia cho thiếu gia ra ngoài làm ăn, những chuyện này chắc hẳn ngài ấy cũng đã dự liệu từ trước.

Nghĩ vậy, người hầu dường như cũng bớt lo lắng hơn.

Tiểu Bảo nhìn biểu cảm của người hầu, cảm thấy người này thật kỳ quái.

Rốt cuộc là đang nghĩ cái gì vậy?

Tuy nhiên, mặc kệ cậu ta nghĩ gì thì cũng chẳng liên quan đến cậu, cậu chỉ rất mong chờ xem tên kia rốt cuộc có đến cướp cậu hay không.

Kẻ kia sau khi biết nơi ở của Tiểu Bảo liền quay người rời đi.

Hắn tìm đến đám hồ bằng cẩu hữu của mình, nhìn bọn họ đầy vẻ dụ dỗ: "Mấy anh em, có hứng thú làm một vố lớn không?" "Nói nghe thử xem?" Bên cạnh có người vô cùng hứng thú nhìn kẻ vừa lên tiếng. "Chỗ chúng ta có một đứa nhóc mới đến, trong người mang ngân phiếu không dưới sáu ngàn lượng, nếu số tiền này mà vào tay chúng ta..." Một người bên cạnh nhìn hắn: "Sao mày biết?" "Đương nhiên là tao tận mắt nhìn thấy, thế nào?

Đây là tiền đấy, hơn nữa còn là rất nhiều tiền, chúng mày có hứng thú không?" "Mày nhìn thấy người ở đâu?" "Ở bên Tứ Quý, số tiền đó là tiền nó bán rượu, một vò rượu thế mà bán được tận sáu trăm lượng." Chỉ cần nghĩ đến thôi hắn đã thấy ghen tị.

Chẳng phải chỉ là rượu bình thường thôi sao?

Đám người kia không biết có phải ngu ngốc hay không mà giá cao như thế cũng có người mua.

Nhớ đến ánh mắt khinh thường của đám người kia khi nói về hắn, cùng với vẻ bất mãn của đứa trẻ đó khi nhìn hắn, trong lòng hắn đầy vẻ bực tức.

Hắn không thể cứ thế mà bỏ qua được.

Hắn nhất định phải khiến đứa trẻ kia hối hận.

Chương 1266

Cho nó biết thế nào là nhân gian hiểm ác.

Một đứa trẻ tám chín tuổi mà cũng dám dẫn người đi làm ăn, thật sự tưởng việc làm ăn dễ dàng thế sao? "Tao rút lui, sau này mày cũng đừng tìm tao nữa." Vừa nghe đến Tứ Quý, người đặt câu hỏi liền nói thẳng.

Người bên cạnh kinh ngạc nhìn gã: "Tại sao?

Đây là cơ hội tốt mà." "Đứng sau Tứ Quý là Ngọc Vương, người bán rượu kia cực kỳ có khả năng là con trai của Ngọc Vương.

Các người muốn đi thì tự đi, đừng có kéo tao đi chịu chết cùng." "Thạch Lập, gan của mày cũng bé quá rồi đấy." "Bạch Mãnh, mày muốn đi thì cứ đi, nhưng hậu quả thế nào thì tự mày gánh chịu, ai muốn theo nó đi nộp mạng thì cứ việc." Nói xong, Thạch Lập đứng dậy bỏ đi.

Trước đó còn nghĩ dù sao mọi người cũng là bạn bè, tụ tập với nhau một chút cũng không tệ.

Ai ngờ cái tên Bạch Mãnh này vừa đến đã muốn kéo người ta đi chịu chết, thật sự coi gã là kẻ dễ bắt nạt sao?

Những người khác nhìn nhau, có vài người quan hệ tốt với Thạch Lập cũng rời đi theo: "Chúng tôi cũng đi đây." Bạch Mãnh nhìn Thạch Lập và nhóm người bỏ đi, châm chọc nói: "Loại người như thế cả đời cũng chẳng phát tài được đâu, bọn mày có hứng thú không?" "Bạch Mãnh, mày có từng nghĩ nếu đối phương thật sự là con trai Ngọc Vương thì làm thế nào không?" "Chuyện đó không thể nào, nó nói là con trai Ngọc Vương thì là con trai Ngọc Vương chắc?

Bọn mày tin thật à?" Bạch Mãnh mất kiên nhẫn nói: "Bọn mày nếu không tin tao thì có thể không đi, đi theo thằng Thạch Lập là được." Người vừa hỏi thấy hắn như vậy, suy nghĩ một chút rồi cũng bỏ đi.

Giống như Thạch Lập nói, nhỡ đâu là thật thì sao?

Chẳng lẽ lại đi theo Bạch Mãnh chịu chết?

Vẫn là thôi đi.

Những người ở lại đều là những kẻ rất ham tiền.

Điều kiện gia đình cũng tàm tạm, nhưng cha bọn họ còn có những đứa con trai khác xuất sắc hơn, căn bản không để bọn họ vào mắt.

Tiền trong tay cũng chẳng có bao nhiêu, cộng thêm việc bọn họ cũng muốn khiến gia đình hối hận, nên tự nhiên sẵn sàng nghe theo Bạch Mãnh.

Bạch Mãnh thấy vẫn còn vài người ở lại, lập tức yên tâm, thì thầm bàn bạc đối sách với bọn họ.

Người đi theo Thạch Lập rời đi hỏi: "Thật sự có khả năng là con trai Ngọc Vương sao?" Thạch Lập gật đầu: "Mày tưởng ai cũng mở được Tứ Quý à?

Cũng chỉ có rượu của bên Ngọc Vương mới bán đắt như thế, mà ở chỗ chúng ta chưa nghe nói có nhà ai mua được rượu trong tay Ngọc Vương cả." "Ngoài ra, thiếu đông gia của Tứ Quý mới chừng tám chín tuổi, trạc tuổi với một đứa con trai của Ngọc Vương." Cho dù không phải thì gã cũng không muốn đi.

Cướp tiền của một đứa trẻ thì có bản lĩnh gì chứ? "Mày nói đúng, chúng ta đi thôi, sau này bớt qua lại với Bạch Mãnh thì hơn." Ngày hôm sau, Tiểu Bảo vừa ra khỏi cửa liền bị người chặn lại.

Nhìn những người trước mặt, Tiểu Bảo tỏ vẻ vô tội: "Các người là ai?

Các người muốn làm gì?" "Mau lôi hết tiền trên người mày ra đây." Tiểu Bảo nhíu mày, vẻ mặt đầy nghi hoặc nhìn bọn họ: "Các người đây là muốn cướp bóc sao?" "Bớt nói nhảm, mau đưa tiền ra đây." Bạch Mãnh hạ thấp giọng, mất kiên nhẫn quát. "Tôi không có tiền." "Bớt giả bộ với tao, hôm qua mày mới thu được sáu ngàn lượng." Nói xong hắn mới có chút hối hận vì lỡ lời, bèn lạnh lùng nói: "Mau đưa ra đây." "Nếu tôi không đưa thì sao?" Tiểu Bảo nhìn bọn họ đầy ẩn ý, định bụng cho bọn họ một cơ hội.

Chỉ cần bọn họ rời đi ngay bây giờ, cậu sẽ không chấp nhặt đám người này. "Không đưa?

Không đưa thì mày để cái mạng lại đây đi." Bạch Mãnh âm hiểm nói.

Ban đầu hắn chỉ muốn chút tiền, nhưng giờ khắc này hắn đổi ý rồi.

Nhất là miếng ngọc bội đứa trẻ này đeo trên người, trông cũng là đồ tốt.

Chỉ riêng miếng ngọc bội này cũng bán được khối tiền rồi chứ?

Sự tham lam trong mắt hắn không cần nói cũng biết. "Chúng ta đi." Tiểu Bảo dẫn người hầu quay người định rời đi.

Bạch Mãnh thấy cậu dám không nể mặt như vậy, cầm một cây gậy gỗ phang mạnh vào đầu Tiểu Bảo, còn việc có đánh chết Tiểu Bảo hay không, hắn căn bản chẳng thèm quan tâm.

Chỉ cần lấy được tiền là tốt rồi.

Người hầu đỡ một đòn, rồi lăn ra ngất xỉu, chỉ còn lại một mình đứa trẻ là Tiểu Bảo.

Thế là Tiểu Bảo cứ như vậy bị người ta cướp sạch, trên người có hơn một vạn lượng bạc cùng một miếng ngọc bội.

Vứt Tiểu Bảo sang một bên, Bạch Mãnh nhìn tiền và ngọc bội trong tay: "Phì, còn mặt mũi nói không có tiền?" Nhìn chủ tớ Tiểu Bảo đang hôn mê, một người bên cạnh có chút lo lắng: "Bạch Mãnh, mày không đánh chết người ta rồi chứ?" "Không đâu." "Vậy chúng ta mau đi thôi." Sau khi đám người kia rời đi, cả Tiểu Bảo và người hầu đều mở mắt.

Tiểu Bảo chậm rãi đứng dậy từ dưới đất, dẫn người hầu đi thẳng đến nha môn.

Tri phủ nhìn thấy Tiểu Bảo thì suýt chút nữa ngã lăn ra đất, chủ yếu là vì cậu trông quá nhếch nhác thảm hại.

Hơn nữa cậu không ở Vương phủ mà chạy đến đây làm gì? "Tiểu thiếu gia, sao cậu lại đến đây?" Tri phủ cung kính nói.

Vị này rất có khả năng là Ngọc Vương đời tiếp theo đấy. "Ngọc bội của tôi bị người ta cướp rồi, bị cướp cùng còn có hơn một vạn lượng ngân phiếu." Tiểu Bảo ngồi trên ghế mở miệng nói.

Tri phủ nghe vậy còn tưởng mình nghe nhầm, ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo: "Thiếu gia nói cậu bị cướp sao?" Tiểu Bảo gật đầu, đưa tay chỉ lên người: "Tôi thế này trông không giống à?

Miếng ngọc bội đó là Hoàng bá bá cho tôi đấy." Tri phủ nghe xong mặt mày tái mét, đồ Hoàng thượng ban cho mà có thể để người ta tùy tiện cướp đi sao? "Thiếu gia, cậu có biết là ai cướp đồ của cậu không?" "Trong đó có một kẻ tên là Bạch Mãnh, còn những kẻ khác thì tôi không biết." "Trên ngọc bội có khắc một chữ 'Khâm'." "Vâng, tiểu thiếu gia cậu ngồi chờ một lát, tôi lập tức cho người đi bắt bọn chúng về." "Ừm." Tiểu Bảo ngồi đó chờ, Tri phủ cho nha dịch đi truyền tin đến các tiệm cầm đồ lớn, một khi có người đến cầm một miếng ngọc bội thì lập tức qua thông báo.

Bạch Mãnh và đồng bọn sau khi đắc thủ liền bắt đầu chia tiền.

Cuối cùng tất cả đều nhìn vào miếng ngọc bội kia: "Chúng ta đi cầm nó trước, sau đó chia tiền." "Lấy được tiền xong, mọi người đều đi trốn một thời gian, dạo này đừng xuất hiện nữa, kẻo bị người ta phát hiện." Bạch Mãnh nhìn ngọc bội nói. "Được." Mấy người cùng nhau cầm ngọc bội đi đến tiệm cầm đồ.

Bọn họ phải lập tức chia tiền, tránh đêm dài lắm mộng.

Đối với Bạch Mãnh, miếng ngọc bội này giữ trong tay chính là một gánh nặng.

Đến lúc đó rất có thể sẽ mang lại rắc rối cho bọn họ, chi bằng đổi thẳng ra tiền.

Như vậy mang theo rời đi cũng tiện hơn.

Chưởng quỹ tiệm cầm đồ cầm lấy ngọc bội, ánh mắt khẽ lóe lên. "Chưởng quỹ, miếng ngọc bội này cầm được bao nhiêu tiền?" Bạch Mãnh hỏi. "Đây là ngọc dương chi thượng hạng, trị giá năm sáu vạn lượng." Mấy người có chút mừng rỡ, không ngờ miếng ngọc bội trông chẳng có gì đặc biệt này lại đáng giá như thế.

Chương 1267

"Chúng tôi cầm chết." "Các vị đợi một chút." Chưởng quỹ đi ra phía sau một chuyến.

Nhìn người làm, chưởng quỹ nói nhỏ: "Đi thông báo cho đại nhân, người đã đến rồi." "Vâng." Chưởng quỹ đi ra bắt đầu làm thủ tục cho bọn họ.

Bạch Mãnh nhíu mày: "Sao ông làm chậm chạp thế?" "Ngọc bội của cậu quá quý giá, lại là cầm chết, bên tôi tự nhiên phải làm kỹ lưỡng một chút." Chưởng quỹ mặt không đổi sắc nói.

Bạch Mãnh tuy thấy kỳ lạ nhưng cũng thấy ông ta nói đúng, miếng ngọc bội này quả thực là đồ tốt, người này cẩn thận cũng là điều nên làm.

Nghĩ vậy hắn cũng không vội nữa.

Người làm từ cửa sau rời khỏi tiệm cầm đồ liền vội vàng chạy đến nha môn: "Đại nhân, người cầm ngọc bội đã đến tiệm cầm đồ của chúng tôi rồi, chưởng quỹ bảo tôi đến thông báo cho đại nhân." "Mau đi bắt người về, đừng để bọn chúng chạy thoát." "Vâng, đại nhân." Người làm dẫn nha dịch chạy thẳng đến tiệm cầm đồ.

Khi đến nơi, thủ tục của chưởng quỹ đã làm xong, đang lấy tiền cho bọn họ.

Bạch Mãnh cầm tiền vừa định đi thì nha dịch đã ập vào. "Bắt lấy." Một tiếng lệnh hạ xuống, nhóm Bạch Mãnh bị bắt gọn. "Các người bắt chúng tôi làm gì?" Mấy người Bạch Mãnh lập tức hoảng sợ.

Không lẽ bị phát hiện rồi sao?

Sao có thể chứ? "Đến nha môn rồi các người sẽ biết." Lúc này chưởng quỹ cầm miếng ngọc bội ra, đưa cho nha dịch: "Đại nhân, thứ bọn họ đến cầm chính là miếng ngọc bội này, hơn nữa còn là muốn cầm chết." Thứ này không có cách nào chuộc về được.

Nha dịch nhìn Bạch Mãnh một cái, lạnh lùng nói: "Bạch Mãnh, gan của mày cũng lớn thật đấy, đến đồ của con trai Vương gia mà cũng dám cướp." Sắc mặt Bạch Mãnh lập tức biến đổi, thật sự bị Thạch Lập nói trúng rồi?

Đó thật sự là con trai Ngọc Vương? "Nhị con trai của Ngọc Vương là Tô Tử Khâm, trên miếng ngọc bội này có khắc tên của cậu ấy, mà miếng ngọc này là Hoàng thượng ban thưởng cho nhị thiếu gia, mày lại dám cướp đi còn dám đem cầm, mày có mấy cái đầu để chặt hả?" Những kẻ đi cùng Bạch Mãnh hoàn toàn chết sững, đây lại thật sự là con trai Ngọc Vương?

Bọn họ thế mà lại cướp của con trai Ngọc Vương, nếu để Ngọc Vương biết, bọn họ có phải chết chắc rồi không? "Giải đi." Khi Bạch Mãnh và đồng bọn định nói gì đó, nha dịch đã trực tiếp giải người đi.

Còn về mấy vạn lượng bạc Bạch Mãnh vừa cầm chưa nóng tay lại quay về tay chưởng quỹ.

Chưởng quỹ nhìn ngân phiếu trong tay, bất lực lắc đầu, đám Bạch Mãnh này đúng là chán sống rồi.

Thứ này mà lại đi cướp từ trên người con trai Vương gia.

May mà ông không tham lam giấu giếm không báo, nếu không ông cũng xong đời.

Khi đám Bạch Mãnh bị giải đến nha môn, liền nhìn thấy Tiểu Bảo đang ngồi tùy ý ở đó, Tri phủ ở bên cạnh khúm núm hầu hạ.

Bên tay Tiểu Bảo còn có rất nhiều đồ ăn, nhìn qua là biết địa vị của cậu thế nào rồi.

Nhưng khi nhìn thấy Tiểu Bảo, Bạch Mãnh cũng hiểu ra một chuyện, đó là hắn bị Tiểu Bảo chơi xỏ rồi.

Tiểu Bảo và tên người hầu kia căn bản không hề hôn mê, bọn họ đều là giả vờ.

Bạch Mãnh trừng trừng nhìn Tiểu Bảo: "Mày tính kế tao?" Tiểu Bảo chống cằm nhìn Bạch Mãnh đang đầy vẻ phẫn nộ: "Là bản thiếu gia bảo mày đến cướp tao à?

Bản thiếu gia có phải đã cho các người cơ hội rồi không?" Lời của Tiểu Bảo khiến sắc mặt Bạch Mãnh có chút khó coi, nhưng cậu nói cũng không sai.

Hắn quả thực định rời đi, kết quả lại bị cậu đánh. "Từ nhỏ đến lớn cha mẹ tao còn chưa đánh tao bao giờ, mày lại dám động thủ đánh tao?

Gan mày đúng là lớn thật." Tri phủ vừa nghe Tiểu Bảo bị đánh liền sợ hết hồn: "Nhị thiếu gia, bọn chúng ra tay với cậu sao?" Tiểu Bảo gật đầu: "Ừm, nếu không phải người của tôi đỡ cho một cái, có khi giờ đầu tôi đã đổ máu rồi." Cú đánh đó tên Bạch Mãnh này không hề nương tay.

Còn cả sau đó hắn cũng không nương tay, hận không thể trực tiếp giết chết cậu.

Nha dịch bên cạnh cầm ngọc bội đi tới: "Nhị thiếu gia, đây là ngọc bội của cậu." Tiểu Bảo đưa tay nhận lấy ngọc bội, lễ phép cảm ơn: "Đa tạ." Nha dịch có chút thụ sủng nhược kinh, không ngờ con trai Vương gia lại lễ phép như vậy, đứa trẻ này cũng quá ngoan rồi. "Nhị thiếu gia khách sáo rồi." Tri phủ nhìn nha dịch với vẻ mặt dịu dàng, khóe miệng giật giật.

Người xưa nay vốn thiết diện vô tư, thế mà cũng có ngày này sao?

Thật không thể tin nổi. "Dám đánh cả nhị thiếu gia?

Bạch Mãnh, gan của ngươi cũng quá lớn rồi." Ông ta từng đến Vương phủ, cũng từng thấy Vương gia đối xử với mấy đứa trẻ, nhất là vị nhị thiếu gia này tốt đến mức nào.

Để Vương gia biết được thì tuyệt đối sẽ khiến hắn ăn không hết gói đem về. "Người đâu, đánh ba mươi trượng trước đã." Những kẻ bị bắt cùng Bạch Mãnh lập tức hoảng sợ, bọn họ vội vàng nói: "Đại nhân, người ra tay là Bạch Mãnh chứ không phải chúng tôi." "Đại nhân, đây là tiền của nhị thiếu gia." Mấy người lần lượt lấy hết số tiền được chia ra.

Bọn họ được chia không nhiều, phần còn lại đều ở chỗ Bạch Mãnh.

Bọn họ không muốn cuối cùng phải chịu đòn cùng Bạch Mãnh.

Bạch Mãnh quay đầu nhìn bọn họ, trong mắt đầy vẻ không dám tin.

Bọn họ lại dám cùng nhau phản bội hắn vào lúc này. "Bọn mày dám đối xử với tao như thế?" "Đại nhân, việc cướp của nhị thiếu gia cũng là do hắn đề xuất, đánh người cũng là hắn ra tay, chúng tôi đều không làm gì cả." Chính vì thế nên Bạch Mãnh mới cảm thấy hắn nên được chia nhiều tiền hơn.

May mà bọn họ chia ít tiền, nếu không tội danh sẽ càng lớn.

Tiểu Bảo nhìn bọn họ, khóe miệng nở nụ cười như có như không, loại kịch hay chó cắn chó này bất kể lúc nào cũng khiến người ta cảm thấy rất thú vị. "Thế à?" Tiểu Bảo thản nhiên nhìn bọn họ. "Nhị thiếu gia, chúng tôi thật sự không có, tất cả chuyện này thật sự là do hắn làm, hắn còn làm rất nhiều chuyện như thế này nữa, chúng tôi đều có thể làm chứng." Mấy người tranh nhau nói.

Sợ nói chậm sẽ bị Tiểu Bảo tìm đến gây rắc rối.

Tiểu Bảo tỏ vẻ hứng thú: "Ồ?

Vậy các người nói nghe thử xem, hắn đã làm những gì?" "Hắn từng cướp của người ta rất nhiều lần, có một lần hắn lỡ tay giết một cô nương, chôn xác ở sau núi." "Hắn còn đánh bị thương một ông cụ nữa." ...

Bạch Mãnh mặt mày âm trầm nhìn bọn họ, giận dữ quát: "Bọn mày đang nói hươu nói vượn cái gì đấy?

Câm miệng cho tao." Những chuyện này rốt cuộc bọn họ làm sao mà biết được?

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng của Bạch Mãnh là biết bọn họ nói đều là thật, không phải nói đùa. "Làm sao các người biết được?" Tiểu Bảo nheo mắt nhìn bọn họ.

Chương 1268

"Nhị thiếu gia, mấy chuyện này thật sự không liên quan đến chúng tôi, chúng tôi biết là do có một lần uống rượu, hắn say rượu rồi khoe khoang kể với chúng tôi, ngay cả chỗ chôn xác cũng nói cho chúng tôi biết." "Đúng đúng, là hắn say rượu rồi kể cho chúng tôi, lúc đó hắn còn đặc biệt đắc ý nói với chúng tôi rằng chỉ cần hắn muốn tiền là sẽ có tiền." Tri phủ sắc mặt khó coi nhìn Bạch Mãnh, lại còn có chuyện như vậy xảy ra sao? "Ở chỗ nào?" "Đại nhân, tôi có thể dẫn các ngài đi." Tri phủ nhìn nha dịch: "Các ngươi đi theo một chuyến." "Vâng, đại nhân." Bạch Mãnh lạnh lùng nhìn đám người trực tiếp bán đứng mình, tức đến mức toàn thân run rẩy.

Hắn coi những kẻ này là anh em tốt, kết quả bọn họ lại đâm hắn một dao vào lúc này.

Thật là tốt quá.

Chỉ cần hắn còn sống ra ngoài, hắn nhất định sẽ không tha cho những kẻ phản bội này. "Người đâu, đánh.

Còn mấy người các ngươi, làm sai thì phải chịu phạt, mỗi người mười trượng, một người cũng không thoát được." Tri phủ lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

Mấy người lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ mười trượng là đã tốt lắm rồi. "Tạ ơn đại nhân." Bạch Mãnh bị đánh đến sắc mặt trắng bệch, hắn nhìn Tiểu Bảo đang ngồi bên cạnh nghịch ngọc bội, trong lòng vô cùng hối hận, sớm biết sẽ như vậy thì hắn nên trực tiếp giết người diệt khẩu.

Chứ không phải để bọn họ giữ lại mạng mà tìm đến gây rắc rối cho hắn. "Muốn giết tôi?" Tri phủ nghe vậy liền nhìn về phía Bạch

Mãnh, cái thứ hỗn trướng này lại còn muốn giết nhị thiếu gia? "Ngu xuẩn, ngươi tưởng tại sao nhị thiếu gia mới chín tuổi đã đi lại bên ngoài?

Ngươi tưởng nếu không đảm bảo an toàn cho nhị thiếu gia thì Vương gia và Vương phi sẽ cho cậu ấy ra ngoài chạy loạn sao?

Khoan nói đến bản thân nhị thiếu gia võ công đã không tồi, ngay cả tên người hầu bên cạnh cậu ấy cũng không phải người thường.

Ngoài ra ám vệ bên cạnh nhị thiếu gia không biết có bao nhiêu người.

Chỉ với cái loại như Bạch Mãnh mà cũng đòi giết tiểu thiếu gia?

Tiểu thiếu gia sở dĩ làm như vậy cũng là muốn dạy cho bọn chúng một bài học thôi, phải không?

Nếu không thì hạng người như Bạch Mãnh cũng động được vào nhị thiếu gia sao?

Đúng là si nhân nói mộng." Bạch Mãnh nhìn Tiểu Bảo, bên cạnh cậu ta lại có người sao?

Trước đó sao không phát hiện ra? "Giống như cái loại ngu xuẩn nhà ngươi mà cũng phát hiện được sao?" "Mày..." "Cho dù không dùng đến người bên cạnh, chỉ dựa vào bản thân thiếu gia ta cũng có thể lấy mạng ngươi, chút công phu mèo cào của ngươi mà cũng đòi động thủ với ta?

Thân là con trai của Ngọc Vương, ta làm sao có thể không biết võ công?

Thiếu gia ta thanh xuất vu lam, dù là trí tuệ hay võ công cũng đều lợi hại hơn phụ vương ta năm xưa." Bạch Mãnh coi như đã hoàn toàn hiểu rõ, tên khốn này là cố ý. "Mày là cố ý." "Không thể nói là cố ý, tôi chỉ muốn xem rốt cuộc là kẻ nào liều mạng như thế, dám cướp đến trên đầu tôi thôi." Tiểu Bảo tùy ý nói. "Vốn dĩ tôi nghĩ rằng bên cạnh anh đã có người nói cho anh biết thân phận có thể có của tôi, anh lẽ ra sẽ không đến tìm tôi gây rắc rối nữa, kết quả anh lại không biết sống chết mà tìm tới.

Tìm tới thì cũng thôi đi, trên người anh còn mang án mạng, đây là ông trời muốn trừng trị anh đấy." Tiểu Bảo nhún vai, chẳng hề tỏ ra đồng tình chút nào.

Tri phủ bên cạnh nghe mà thấy đau đầu: "Nhị thiếu gia, cậu lấy thân mình ra mạo hiểm như vậy, nếu Vương gia biết được..." "Là các ông không nói thì cha tôi sẽ không biết." Tiểu Bảo nói như lẽ đương nhiên. "Hạ quan không nói thì không vấn đề gì, nhưng vấn đề là ám vệ bên cạnh cậu có nói hay không?" "..." Tiểu Bảo lập tức im bặt, quay đầu nhìn người hầu bên cạnh. "Chúng ta hình như quên mất người mà cha để lại rồi." Tiêu rồi, để cha biết thì cậu chắc chắn sẽ bị xử lý.

Người hầu không nói gì, đứng một bên giả chết, cậu ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Vương gia xử lý rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, đi theo một thiếu gia hay gây chuyện thế này thì biết làm sao?

Ngoài việc cưng chiều ra thì chẳng lẽ vứt đi được chắc?

Tiểu Bảo buồn bực ngồi trên ghế, nhìn kẻ bị đánh đến thoi thóp.

Đột nhiên cảm thấy vẫn chưa hả giận là thế nào nhỉ?

Vẫn muốn đánh thêm một trận nữa. "Tiếp tục đánh." Tiểu Bảo lạnh lùng mở miệng.

Tri phủ ngẩn người một chút, sau đó bảo nha dịch tiếp tục.

Thiếu gia bảo đánh thì đánh thôi, ở đây cậu là to nhất. "Mày coi rẻ mạng người!" "Tao sẽ kiện mày." Tiểu Bảo đưa tay chỉ vào mình: "Một kẻ giết người lại đi kiện tôi coi rẻ mạng người?" Tiểu Bảo chưa từng nghe câu nào nực cười đến thế. "Kẻ giết người?

Có chứng cứ không?" Bạch Mãnh căn bản sẽ không thừa nhận chuyện này là thật.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tiểu Bảo, vẻ mặt kiểu mày làm gì được tao.

Đừng nói chứ, biểu cảm này nhìn đúng là hơi ngứa đòn.

Tri phủ nhìn Bạch Mãnh đến lúc này rồi vẫn không chịu thừa nhận. "Bọn họ nói là tao giết thì là tao giết sao?

Các người có chứng cứ gì chứng minh là tao giết người?

Tao còn nói là bọn họ giết rồi vu oan cho tao đấy." Bạch Mãnh dường như bỗng chốc trở nên thông minh, bắt đầu lý luận với bọn họ.

Bạch Mãnh rất rõ ràng, chỉ cần hắn không chết vì tội giết người, hắn sẽ còn cơ hội.

Chỉ cần hắn còn sống, những kẻ ở đây hắn sẽ không tha cho một ai.

Mấy người kia ngẩn ra, không ngờ hắn lại nói ra những lời này. "Đại nhân, lúc đó hắn có nói, sau khi giết cô nương kia, hắn còn giấu đồ của nạn nhân ở trong nhà, ngay dưới hầm ngầm nhà hắn." Mấy người vắt óc suy nghĩ, một lúc lâu sau mới mở miệng nói.

Chuyện này cũng là Bạch Mãnh kể với bọn họ.

Vẻ đắc ý trên mặt Bạch Mãnh lập tức biến mất, thay vào đó là sự phẫn nộ.

Đám khốn kiếp đáng chết, bọn họ lại dám.

Hắn vùng vẫy định đứng dậy đi xử lý mấy kẻ gây rắc rối cho hắn.

Nhưng vết thương trên người quá nặng, căn bản không cách nào đứng dậy nổi.

Chương 1269

"Ai trong các người biết nhà hắn ở đâu?" Nhìn biểu cảm này của Bạch Mãnh là biết những điều này đều là thật.

Nếu không hắn cũng sẽ không tức đến mức hỏng việc như vậy. "Thiếu gia, tôi biết ở đâu." "Đi theo hắn một chuyến." "Vâng." Bọn họ vừa đi không bao lâu, nha dịch đã quay lại, mang về cùng còn có một bộ hài cốt. "Đại nhân, chúng tôi quả thực đã đào được hài cốt ở nơi bọn họ nói." "Thời gian tử vong cũng rất trùng khớp." "Ừm." Tri phủ lạnh lùng nhìn Bạch Mãnh, xem đến nước này hắn còn ngụy biện thế nào. "Không phải đâu." Bạch Mãnh giãy giụa nói.

Nhưng nha dịch liếc Bạch Mãnh một cái, lạnh lùng nói: "Chúng tôi ngoài hài cốt ra còn đào được một thứ nữa." "Là cái gì?" "Là hộ tịch của Bạch Mãnh, hắn không phải người ở đây, là ba năm trước mới đến, hộ tịch là mới làm." Nha dịch lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo nhìn sắc mặt trắng bệch của Bạch Mãnh, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Xem ra không cần tìm hung khí nữa rồi, chỉ cần có cái hộ tịch này ở đó, chính là chứng cứ xác thực." Bạch Mãnh trừng trừng nhìn Tiểu Bảo, những lời cậu nói lúc này đối với hắn chính là sự uy hiếp lớn nhất.

Hai tay run rẩy chỉ vào Tiểu Bảo, trong lòng Bạch Mãnh vô cùng hối hận.

Nếu hắn không cướp tiền của Tiểu Bảo, sự việc cũng sẽ không náo loạn đến mức này.

Chuyện của hắn cũng sẽ không bị phanh phui ra.

Hơn nữa hắn cũng không ngờ giấy tờ hộ tịch của mình lại rơi vào nơi chôn xác.

Sau này dù hắn có muốn chối tội thế nào cũng vô dụng rồi.

Căn bản sẽ chẳng có ai tin lời hắn.

Tay khẽ run rẩy, Bạch Mãnh nằm rạp trên đất không dám nói thêm gì nữa. "Lưới trời lồng lộng, tuy thưa mà khó lọt, giết người sớm muộn gì cũng phải trả giá đắt." Tiểu Bảo lạnh lùng mở miệng nói.

Sau đó cậu nhìn sang Tri phủ bên cạnh: "Kẻ này nên xử lý thế nào thì xử lý thế ấy." "Vâng." Rất nhanh hung khí cũng được mang về, trên đó còn dính vết máu đã khô.

Điều này đã nói lên tất cả.

Số tiền Tiểu Bảo bị lấy trộm đều được trả về tay cậu, còn Bạch Mãnh hoặc là bị nhốt cả đời, hoặc là bị chém đầu trực tiếp, không có khả năng thứ ba.

Thấy sự việc đã giải quyết xong, Tiểu Bảo đứng dậy khỏi ghế: "Đã giải quyết xong rồi thì tôi đi trước đây." Sau khi tiễn Tiểu Bảo đi, Tri phủ lau mồ hôi lạnh không tồn tại trên trán, nha dịch bên cạnh hỏi: "Đại nhân, vị thiếu gia này không phải rất dễ gần sao?" Sao đại nhân lại có bộ dạng như tiễn vong vậy?

Lườm nha dịch bên cạnh một cái, Tri phủ bực bội nói: "Ngươi thì biết cái gì?

Đây là con trai của Ngọc Vương, cậu ấy mà xảy ra chuyện ở chỗ chúng ta, đám người chúng ta sẽ ăn không hết gói đem về đấy." "..." Đại nhân có phải nghĩ nhiều rồi không?

Nhị thiếu gia chẳng phải không sao đó ư? "Đại nhân, ngài đừng có suy nghĩ lung tung nữa, nhị thiếu gia không sao, hơn nữa Vương gia là người tốt như vậy, sao có thể tùy tiện động thủ giận cá chém thớt được?" Đại nhân lúc nào cũng thích suy diễn lung tung như vậy, thật khiến người ta đau đầu.

Tri phủ lườm hắn một cái, đây chính là cái lợi của sự vô tri.

Vương gia rất tốt không sai, nhưng đó là khi không chạm vào giới hạn của ngài ấy.

Trước đây Vĩnh Nhạc hầu có ý định bắt cóc mấy vị thiếu gia tiểu thư để uy hiếp Vương gia, cuối cùng chẳng phải bị Vương gia trực tiếp xử lý rồi sao? "Cho dù Vương gia muốn làm gì, thì cũng là làm sai chuyện mới có cơ hội, đại nhân ngài cứ thích lo bò trắng răng." Nha dịch bên cạnh bất lực lắc đầu nói.

Tri phủ ngẫm nghĩ kỹ lại hình như cũng đúng là như vậy.

Thôi kệ không nghĩ vấn đề này nữa, chỉ cần nhị thiếu gia không sao là được.

Tiểu Bảo ra khỏi nha môn, cân nhắc một chút cuối cùng vẫn quyết định viết thư kể lại chuyện ở đây cho Tô Ngọc.

Tự mình thú nhận vẫn tốt hơn là để sau này cha biết được từ miệng người khác.

Nếu không cậu chết chắc.

Thạch Lập và những người khác biết Bạch Mãnh thật sự đi cướp của đứa trẻ kia, mà đứa trẻ đó lại đúng là con trai Ngọc Vương thì đều có chút kinh ngạc.

Những người đi cùng Thạch Lập rời đi càng thấy sợ hãi.

May mà bọn họ không đi cùng Bạch Mãnh, nếu không lúc này bọn họ đúng là chết không thể chết thêm được nữa.

Sau này loại chuyện này tốt nhất đừng có đụng vào.

Kẻo sau này rước họa vào thân. "Thạch Lập, đa tạ nhé." Nếu không nhờ gã, hôm nay bọn họ cũng là kẻ bị đòn rồi.

Thạch Lập lắc đầu: "Không có gì, các cậu nghe thì mới được như vậy, tôi nói mà các cậu không nghe thì cũng vô dụng." Cũng giống như mấy kẻ cùng động thủ với Bạch Mãnh vậy.

Bọn họ chẳng phải là không nghe ý kiến của gã sao? "Đúng rồi còn một chuyện nữa, tôi nghe nói Bạch Mãnh e là không ra được nữa rồi." "Hả?

Ý gì?" "Trên người hắn có án mạng, bị những kẻ đi cùng hắn khai ra rồi." Người bên cạnh mở miệng nói.

Thạch Lập đối với tin tức này tuyệt đối chấn kinh, Bạch Mãnh thế mà lại giết người? "Chuyện này cũng không bất ngờ." Giết người rồi mà còn muốn bình an vô sự đi ra, cơ hội này là không thể nào, dù sao phía Tri phủ cũng không cho phép.

Nếu không có con trai Ngọc Vương ở đó, có người lo lót cho Bạch Mãnh thì may ra còn được, chỉ tiếc là, sự sống chết của Bạch Mãnh chẳng có ai quan tâm cả. "Sau này loại chuyện này nên làm ít thôi." "Nói đúng đấy, tôi không dám nữa đâu." Nếu thật sự đắc tội với ai đó, bị đánh cũng chỉ là chuyện nhỏ, dưỡng thương là khỏi.

Nếu tự mình làm mất mạng, đó mới là chuyện lớn. "Đi thôi." Sau khi trao đổi tin tức, ai về nhà nấy, trong lòng bọn họ cũng bắt đầu thay đổi ý định, thà vất vả một chút tự mình kiếm tiền tiêu, cũng không muốn làm những chuyện này nữa.

Làm những việc như vậy hệ số nguy hiểm quá lớn.

Thạch Lập đi ra ngoài xong thì thở phào nhẹ nhõm, may mà không đi cùng Bạch Mãnh, nếu không bây giờ gã e là sẽ bị người nhà mắng chết mất thôi?

Nghĩ đến người nhà mình, Thạch Lập cười tự giễu.

Sau đó lại khôi phục dáng vẻ cà lơ phất phơ trước kia.

Lại nói về Tiểu Bảo, sau khi trở về, ngoại trừ việc viết thư cho Tô

Ngọc, cậu bé còn sai người đi điều tra về Thạch Lập.

Sáng hôm sau, Tiểu Bảo đã nhận được thông tin về người này. "Thiếu gia, cậu muốn dùng Thạch Lập sao?" Tiểu tư ở bên cạnh tò mò hỏi. "Có ý định đó." "Thạch Lập đầu óc tuy không tệ, nhưng gia đình hắn quá phức tạp, không thích hợp.

Chương 1270

Nếu người nhà hắn biết hắn có quan hệ với thiếu gia, e rằng sau này sẽ tìm cách bám riết không buông, đây không phải là điều chúng ta muốn thấy.

Cho dù Vương gia có ở đây cũng tuyệt đối sẽ không cho phép ai gây phiền phức cho thiếu gia." Tiểu Bảo chống cằm nhìn cậu ta, lông mày khẽ nhướng lên: "Tôi giống người dễ bị tính kế lắm sao?" "Không phải thiếu gia dễ bị tính kế, mà là người nhà Thạch Lập quá cực phẩm." Tiểu tư suy nghĩ một chút rồi nhíu mày nói. "Nguyên Khải, anh đi mang người tới đây, tôi muốn gặp hắn." Tiểu Bảo nhìn tiểu tư thân cận nói.

Nguyên Khải đau đầu nhìn Tiểu Bảo, những lời cậu vừa nói hình như thiếu gia đều bỏ ngoài tai.

Nhưng thiếu gia muốn gặp người, cậu cũng không thể không nghe theo.

Đợi Nguyên Khải đi rồi, Tiểu Bảo mới xem kỹ tập tài liệu bọn họ gửi tới, xem xong vẻ mặt có chút cổ quái.

Thạch Lập làm sao có thể sống sót trong một gia đình như vậy đến tận bây giờ?

Giơ tay sờ cằm, cậu tự hỏi không biết Thạch Lập có muốn thoát khỏi gia tộc đó không?

Nếu không muốn thì cậu đành thất vọng mà về vậy.

Thạch Lập vừa về đến chỗ ở thì có người tới tìm.

Nhìn người lạ mặt trước mắt, Thạch Lập có chút kinh ngạc: "Anh tìm ai?" "Anh là Thạch Lập?" Nguyên Khải đánh giá Thạch Lập từ trên xuống dưới.

Người này trông cũng chẳng có gì đặc biệt, sao thiếu gia lại để mắt tới hắn chứ?

Thạch Lập gật đầu: "Là tôi, anh tìm tôi có việc gì?" "Không phải tôi tìm anh có việc, là thiếu gia nhà tôi muốn gặp anh." Thạch Lập cảnh giác nhìn người trước mặt: "Thiếu gia nhà anh?" "Đi theo tôi." Nguyên Khải xoay người rời đi.

Thạch Lập nhìn người vừa nói xong đã bỏ đi, cảm thấy có chút khó hiểu.

Người này có phải quá tự biên tự diễn rồi không?

Hắn bảo đi theo là phải đi theo sao?

Vừa định đóng cửa thì nghe thấy người phía trước nói vọng lại: "Không muốn lưu lạc đầu đường xó chợ thì đi theo." Động tác trên tay Thạch Lập khựng lại, lần đầu tiên bị người ta uy hiếp như vậy.

Khổ nỗi trời sinh hắn chẳng làm gì được người này, chỉ đành đóng cửa đi theo.

Đến nơi ở của Tiểu Bảo, Nguyên Khải quay đầu nhìn Thạch Lập: "Thiếu gia nhà tôi ở bên trong." "Thiếu gia, người đã đưa đến rồi ạ." "Vào đi." Thạch Lập nghe thấy giọng nói non nớt kia thì lông mày hơi nhíu lại, đây vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi sao?

Gặp hắn để làm gì?

Tuy nhiên...

Thạch Lập thu lại suy nghĩ trong lòng, đi theo người vào trong.

Nhìn đứa trẻ bên trong, Thạch Lập ngẩn người.

Tuy vẫn chỉ là một đứa trẻ, nhưng đã toát lên khí chất quý phái của kẻ bề trên.

Ánh mắt cậu nhìn hắn rất lãnh đạm, nhưng chỉ một ánh mắt như vậy cũng khiến hắn có cảm giác uy áp không dám phản kháng.

Mà đây mới chỉ là một đứa trẻ. "Là cậu muốn gặp tôi?" Thạch Lập nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Ừ." Tiểu Bảo gật đầu.

Thạch Lập thấy cậu ừ một tiếng rồi lại không nói gì, lập tức có chút đau đầu, đứa trẻ này rốt cuộc muốn làm gì? "Cậu tìm tôi có việc gì?

Nếu không có việc gì thì tôi đi trước." Thạch Lập không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở đây.

Tiểu Bảo liếc nhìn Thạch Lập: "Không có sự cho phép của tôi, e rằng anh không rời khỏi đây được đâu." "..." Thạch Lập cạn lời nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này có phải quá kiêu ngạo rồi không? "Cảm thấy tôi rất kiêu ngạo?" "Bổn thiếu gia có tư bản để kiêu ngạo, cha tôi nói chỉ cần không phạm pháp, muốn có được thứ mình muốn đều không thành vấn đề." Tiểu Bảo ném thứ trong tay xuống, dựa vào ghế nhìn Thạch Lập.

Thạch Lập nhíu mày, cha đứa trẻ này rốt cuộc dạy dỗ kiểu gì vậy. "Cậu không sợ gặp phải người có quyền thế địa vị cao hơn mình sao?" Thạch Lập nhịn không được hỏi. "Quyền thế địa vị cao hơn tôi?

Hiện tại ngoại trừ Thái tử, những người cùng lứa với tôi không ai có địa vị cao hơn tôi cả." Tiểu Bảo cười như không cười nói.

Sắc mặt Thạch Lập thay đổi, dám nói như vậy ngoại trừ con trai của Ngọc Vương ra thì chắc không còn ai khác. "Cậu là con trai Ngọc Vương?" Tiểu Bảo cười gật đầu: "Sao?

Không giống à?" Thạch Lập trầm mặc, là con trai Ngọc Vương thì quả thực có bản lĩnh như vậy. "Cậu tìm tôi có việc gì?" Đối mặt với một đứa trẻ, hắn lại không dám coi thường.

Đứa trẻ này mang lại cho hắn cảm giác quá quỷ dị, khiến hắn thấy hơi khó hiểu. "Thạch Lập, Tam thiếu gia nhà họ Thạch, bên trên có hai người anh trai vô cùng xuất sắc.

Vì sự tồn tại của hai người anh này mà cha mẹ đối xử với anh chẳng ra gì, thậm chí không thừa nhận anh là con cái nhà họ Thạch, chỉ vì anh không nghe lời họ, không đi theo con đường họ đã trải sẵn, tôi nói không sai chứ?" Tiểu Bảo tùy ý hỏi.

Sắc mặt Thạch Lập hơi biến đổi: "Rốt cuộc cậu muốn làm gì?" Mới bao lâu chứ?

Cậu ta vậy mà đã điều tra hắn sạch sành sanh. "Thả lỏng đi, tôi sẽ không làm gì đâu.

Dù sao cha tôi tuy là Vương gia, nhưng ông ấy không cho phép tôi tùy tiện dùng quyền áp người, làm hại người khác, cái này anh có thể yên tâm." Đối với loại gia đình như nhà họ Thạch, cậu không hứng thú lắm.

Coi con cái như con rối gỗ nắm trong tay, không nghe lời thì trực tiếp vứt bỏ, loại người này chẳng có gì đáng để tâm. "Đã vậy tại sao cậu lại muốn gặp tôi?" "Sau này tôi sẽ kế thừa vị trí Ngọc Vương, nhưng việc tôi muốn làm còn rất nhiều, bên cạnh cần rất nhiều người." Thạch Lập kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, cậu bé vậy mà là Ngọc Vương tương lai. "Cậu muốn tôi đi theo cậu." "Ừ, tôi đã cho người điều tra anh, thiên phú của anh cũng coi như không tệ, thế nào, có muốn rời khỏi nhà họ Thạch đi theo tôi không?" Tiểu Bảo hỏi.

Thạch Lập trầm mặc một chút rồi lắc đầu: "Tôi không thể giúp cậu." "Ồ?

Nói lý do anh từ chối tôi nghe thử xem." "Tôi là người nhà họ Thạch." Dù hắn có nghe lời cha hay không, hắn vẫn là người của Thạch gia.

Tiểu Bảo khẽ cười, trong tiếng cười mang theo chút trào phúng: "Anh coi mình là người nhà họ Thạch, nhưng bọn họ có coi anh là người nhà không?" Thạch Lập im lặng.

Hắn là con của họ, chắc là có chứ? "Xem ra anh cũng không biết bọn họ có coi anh là người nhà hay không nhỉ.

Chương 1271

Dù sao loại gia đình chỉ quan tâm đến lợi ích như nhà anh, con cái tính là gì?

Trong nhà thiếu gì con cái." Tiểu Bảo sau khi điều tra thì đã biết nhà đó là loại người nào rồi.

Thạch Lập không có cách nào phản bác lời Tiểu Bảo, bởi vì đó đều là sự thật.

Chống cằm nhìn Thạch Lập, cậu rất muốn biết rốt cuộc hắn sẽ lựa chọn thế nào. "Tôi tin bọn họ sẽ coi trọng tôi." Thạch Lập vẫn muốn đánh cược một lần.

Tiểu Bảo nhìn lựa chọn của Thạch Lập cũng không tức giận, ngược lại nhìn hắn nói: "Đã anh chọn như vậy, thì chúng ta đánh cược một ván đi.

Anh thắng, tôi có thể cho gia đình anh một cơ hội để tiến thêm một bước, nếu anh thua thì bán thân cho tôi, thế nào?" Trong lòng Thạch Lập biết mình không nên đồng ý với Tiểu Bảo, nhưng hắn vẫn gật đầu: "Được." Hắn muốn xem xem trong lòng cha mẹ rốt cuộc có đứa con trai là hắn hay không.

Trên mặt Tiểu Bảo nở nụ cười, đối với người như Thạch Lập cậu nhất định phải có được.

Thạch Lập có lẽ còn chưa biết, nhà họ Thạch đã sớm không coi hắn là người nhà rồi phải không?

Từ lúc hắn rời khỏi cái nhà đó, Thạch gia đã không còn chỗ cho hắn nữa.

Tất cả mọi người đều biết, chỉ có mình hắn là không biết mà thôi.

Nguyên Khải khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo, thiếu gia đây không phải là gài bẫy người ta sao?

Biết rõ nhà họ Thạch là loại người nào, vậy mà còn đánh cược với Thạch Lập.

Đồng cảm nhìn Thạch Lập một cái, người đầu tiên bị thiếu gia gài bẫy, xin chia buồn.

Tiểu Bảo lấy giấy bút viết một tờ giấy nợ, bảo hắn ký tên: "Lại đây ký vào đi." Thạch Lập nhìn qua, vậy mà là giấy nợ hắn vay Tiểu Bảo năm vạn lượng bạc? "Cậu đây là..." "Không phải muốn đánh cược sao?

Đây chẳng qua chỉ là đạo cụ thôi, năm vạn lượng nhà anh tùy tiện cũng có thể lấy ra được, tôi nói không sai chứ?" Thạch Lập trầm mặc gật đầu, Tiểu Bảo nói không sai, năm vạn lượng này Thạch gia xác thực có thể tùy tiện lấy ra.

Nhưng cha mẹ và anh trai hắn có chọn lấy ra hay không?

Hắn đã không còn chắc chắn nữa rồi.

Hít sâu một hơi, Thạch Lập ký tên mình và ấn dấu tay.

Hắn muốn thử lần cuối cùng, nếu lần này cũng thua, vậy hắn sẽ triệt để buông tay. "Đã vậy thì đi thôi." Nhìn tờ giấy nợ đã ký tên ấn tay, Tiểu Bảo đứng dậy dẫn Thạch Lập đến Thạch gia.

Đến nơi, Tiểu Bảo gặp được cha của Thạch Lập.

Ông ta lạnh lùng nhìn Thạch Lập: "Mày đến đây làm gì?" Sắc mặt Thạch Lập biến đổi, hắn đến làm gì ư?

Chẳng lẽ đây không phải là nhà hắn sao?

Thạch Lập vừa định nói thì Tiểu Bảo đã mở miệng: "Chuyện cha con các người lát nữa hãy nói, Thạch Lập nợ tôi năm vạn lượng bạc, hiện tại hắn không có khả năng trả, các người trả thay đi." Cha Thạch Lập nghe vậy liền mất kiên nhẫn nói: "Nó đã sớm không phải là người nhà họ Thạch chúng tôi rồi, bất kể ở bên ngoài nợ bao nhiêu tiền thì đó đều là chuyện riêng của nó, cậu không cần tìm chúng tôi, nó không liên quan gì đến chúng tôi cả." "Cha..." "Đừng gọi tao là cha, từ ngày mày bỏ đi, tao đã đuổi mày khỏi gia tộc rồi.

Mày không phải người Thạch gia tao, số tiền này tao sẽ không giúp mày trả, mày tự làm tự chịu." Thạch gia chủ cắt ngang lời Thạch Lập, nói những lời gần như tàn nhẫn.

Thạch Lập sắc mặt trắng bệch nhìn cha mình, hắn vậy mà đã bị trục xuất khỏi gia tộc rồi sao?

Vậy hắn vì Thạch gia mà suy nghĩ là vì cái gì? "Nếu hôm nay mày đã đến đây rồi thì tốt quá, ký giấy đoạn tuyệt quan hệ đi, sau này mày có chết cũng đừng chết ở cửa nhà tao." Thạch gia chủ lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo tuy biết Thạch gia chủ là loại người nào, nhưng nghe ông ta nói về con trai mình như vậy tâm trạng vẫn có chút không tốt. "Thạch gia chủ, đây là con trai ông đấy chứ?" Tiểu Bảo nhịn không được hỏi.

Thạch gia chủ lắc đầu: "Tôi đã nói rồi, nó không phải con trai tôi." Nhìn tờ văn thư đoạn tuyệt quan hệ mà Thạch gia chủ viết xong đưa tới, vẻ mặt Thạch Lập có chút ngây dại.

Một lúc lâu sau mới hoàn hồn, sau đó ký tên mình lên.

Ký xong, hắn nhìn Thạch gia chủ: "Tôi như ông mong muốn, sau này các người cũng đừng tới tìm tôi, thế gian này không còn người tên Thạch Lập nữa." "Sau này tôi có chết cũng sẽ tránh xa cửa nhà các người." Thạch Lập cười tự giễu.

Chẳng qua là kết quả đã sớm đoán được, chẳng qua là do hắn đơn phương tình nguyện mà thôi.

Có gì đáng để khó chịu chứ?

Nhưng hắn vẫn rất buồn.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng này của hắn cũng thấy hơi đau đầu, nên an ủi thế nào đây.

Nguyên Khải không ngờ cha của Thạch Lập lại tàn nhẫn đến mức này.

Trước khi Tiểu Bảo mở miệng, Thạch Lập đã nói: "Là tôi thua, chúng ta đi thôi." Là hắn quá đề cao bản thân mình rồi, nhưng như vậy cũng tốt, sau này không cần lúc nào cũng phải nghĩ đến Thạch gia nữa.

Tiểu Bảo thấy hắn như vậy cũng không nói nhiều, đứng dậy rời đi.

Lúc đi đến cửa thì quay đầu nhìn Thạch gia chủ: "Thạch gia chủ nhớ kỹ lời hôm nay, từ nay về sau Thạch gia không còn Thạch Lập, chỉ có Nguyên Lập của nhà tôi, hy vọng sau này ông gặp người thì đừng có sấn tới nhận thân thích, người nhà tôi ông với không tới đâu." "Chúng ta đi." Tiểu Bảo dẫn người rời đi.

Lúc đi ra sân thì nhìn thấy một vị phu nhân, phu nhân kia nhìn thấy Thạch Lập thì rõ ràng sững người một chút, lông mày khẽ nhíu lại: "Sao mày lại ở đây?" Đây chính là mẹ của Thạch Lập sao?

Quả nhiên cũng ích kỷ tư lợi y như vậy.

Thạch Lập cúi thấp đầu không nói gì, phu nhân thấy hắn như vậy có chút bất mãn: "Thạch Lập, ta đang nói chuyện với mày, mày thái độ gì đấy?" "Tôi không phải người nhà họ Thạch, tôi đã bị trục xuất khỏi gia tộc, vừa rồi cũng đã ký văn thư đoạn tuyệt quan hệ, từ nay về sau tôi với nhà các người một đao hai đoạn, chết cũng sẽ không chết ở cửa nhà bà." Tiểu Bảo liếc nhìn bà ta một cái: "Nói nhiều với loại người này làm gì?" "Chưa từng thấy người mẹ nào như vậy, đi thôi." "Ừ." Thạch Lập đi theo Tiểu Bảo rời đi, trong suốt quá trình không nhìn mẹ hắn lấy một lần.

Thạch phu nhân ngơ ngác nhìn Thạch Lập rời đi, lông mày khẽ nhíu, không biết tại sao, bà ta luôn cảm thấy bắt đầu từ hôm nay đã triệt để mất đi đứa con trai này rồi.

Thạch phu nhân đi vào trong nhìn Thạch gia chủ: "Nó về làm gì vậy?" "Ở bên ngoài nợ năm vạn lượng bạc, chủ nợ người ta tìm tới tận cửa, quả nhiên là một phế vật vô dụng." Thạch gia chủ mất đi đứa con trai này một chút cũng không khó chịu, ngược lại còn vẻ mặt không quan tâm.

Ông ta còn mấy đứa con trai vô cùng xuất sắc, còn đứa con này đối với ông ta mà nói có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thạch phu nhân không ngờ nguyên nhân Thạch Lập trở về lại là như vậy. "Ông nói nó đã ký văn thư đoạn tuyệt quan hệ, là thật sao?" Thạch phu nhân nhìn Thạch gia chủ hỏi.

Thạch gia chủ gật đầu: "Ừ, đều là thật." "Loại người như nó sau này chỉ đem lại phiền phức cho nhà ta, chi bằng trực tiếp vứt bỏ, chúng ta còn ba con trai một con gái, sợ cái gì?" Thạch gia chủ vô tư nói.

Thạch phu nhân đối với việc này cũng tán đồng, quả thực bọn họ còn bốn đứa con, không có đứa con trai này cũng chẳng tổn thất gì.

Tuy nhiên trong tương lai không xa, hai người lại hối hận đến xanh cả ruột.

Rời khỏi Thạch gia, Tiểu Bảo xé nát tờ giấy nợ kia, nhìn bộ dạng hoảng hốt của Thạch Lập, chỉ nhìn một cái cũng thấy đau đầu. "Rất buồn sao?" "Cũng bình thường thôi, tôi vẫn luôn nghĩ về họ, nghĩ rằng sớm muộn gì cũng có một ngày họ có thể hiểu tôi, nhưng hôm nay tôi mới biết tất cả đều là do tôi tự mình đa tình." Thạch Lập tự giễu nói.

Chương 1272

Thì ra từ ngày hắn rời đi, trong lòng cha mẹ hắn đã không còn là người nhà họ Thạch nữa rồi.

Bọn họ đã sớm trục xuất hắn khỏi gia tộc.

Mà chuyện này hắn vậy mà đến tận bây giờ mới biết, thật nực cười. "Cảm ơn." Thạch Lập nhìn Tiểu Bảo đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn hắn: "Cảm ơn tôi cái gì?" "Cảm ơn cậu đã giúp tôi nhìn rõ hiện thực, để tôi không còn hy vọng xa vời vào những thứ không thuộc về mình." "Không cần khách sáo, sau này bán mạng làm việc cho tốt là được." "Được." Thạch Lập gật đầu.

Nhớ tới câu nói trước đó của Tiểu Bảo, sau này hắn là người nhà của cậu.

Người nhà à, thật là một danh xưng khiến người ta mong đợi.

Giải quyết xong chuyện bên này, Tiểu Bảo cũng không tiếp tục nán lại.

Chuyến đi này có thêm một người, cậu vẫn rất hài lòng.

Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo đi ra ngoài một chuyến lại dẫn thêm một người về, không khỏi có chút ngạc nhiên: "Tiểu Bảo đây là..." "Con mang về giúp con làm việc." Tiểu Bảo nói chuyện vô cùng hùng hồn, lý lẽ.

Thạch Lập ở bên cạnh nghe mà cạn lời.

Mặc dù đúng là như vậy, nhưng cậu nói thẳng ra thế có nghĩ đến cảm nhận của hắn không?

Phảng phất nhìn ra suy nghĩ trong lòng Thạch Lập, Tiểu Bảo trực tiếp mở miệng: "Anh sau này vốn dĩ là phải giúp tôi làm việc mà." Vương Cẩn Hòa giơ tay day trán, vẻ mặt bất lực mở miệng: "Tiểu Bảo, con bắt nạt người ta à?" Thạch Lập lấy tay chỉ vào mình, hắn là một người sắp hai mươi tuổi, còn có thể bị một đứa nhóc vắt mũi chưa sạch bắt nạt sao?

Nhìn Thạch Lập như vậy, Vương Cẩn Hòa nói: "Đừng nghi ngờ, lúc Tiểu Bảo muốn gài bẫy ai, thông thường đối thủ sẽ không phát hiện ra đâu, chuyện này không liên quan đến việc cậu bao nhiêu tuổi." "..." Thạch Lập lập tức không còn gì để nói.

Cúi đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, cậu bé quả thực là một người rất thông minh, hơn nữa thông minh đến mức khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

Có điều Ngọc Vương phủ vậy mà lại ở nơi như thế này, trong phủ lại có nhiều thứ như vậy, đây là điều hắn không ngờ tới.

Tiểu Bảo tùy ý ngồi xuống bên cạnh: "Ở nhà tôi không có nhiều quy tắc như vậy, nhà tôi mẹ tôi là to nhất, sau đó mới đến cha tôi." Thạch Lập có chút bất ngờ, địa vị của Ngọc Vương ở Ngọc Vương phủ vậy mà chỉ xếp thứ hai? "Cha tôi chiều mẹ tôi lắm, đắc tội cha tôi thì mẹ tôi xin tha cho là xong, nhưng nếu anh đắc tội mẹ tôi, vậy thì không ai giúp được anh đâu, có điều mẹ tôi rất ít khi tức giận." Phải nói là cơ bản sẽ không tức giận.

Mẹ cậu là người mẹ tốt nhất trên đời.

Vương Cẩn Hòa giơ tay cốc nhẹ Tiểu Bảo một cái: "Đừng có nói linh tinh với người ta." "Con không nói linh tinh, mẹ chính là số một, cha nói thế mà." Tiểu Bảo không phục nói. "Cha bảo rồi, tất cả mọi người trong nhà đều phải chiều mẹ, em gái và chị Trường Nhạc." "..." Tô Ngọc đây là coi cậu như đứa trẻ lên ba mà đối đãi sao? "Người con mang về thì tự mình sắp xếp đi." "Không thành vấn đề.

Đúng rồi mẹ, mấy anh đâu ạ?

Sao không thấy ở nhà?" Tiểu Bảo nhìn một vòng cũng không thấy nhóm Tiểu Trí, lập tức kỳ quái hỏi. "Mấy đứa nó đi hái dưa rồi." "Vậy con cũng đi." Tiểu Bảo lập tức hứng thú, cậu rất thích dưa nhà trồng.

Năm nào cậu cũng ăn rất nhiều, dù sao ăn vào cũng chẳng có chuyện gì lớn.

Tiểu Bảo dẫn Thạch Lập cùng đi ra ruộng dưa.

Thạch Lập vẫn luôn im lặng, hắn rất hâm mộ Tiểu Bảo.

Hiện tại hắn đã hiểu tính cách này của Tiểu Bảo rốt cuộc được nuôi dưỡng như thế nào rồi.

Trong một gia đình như vậy, cậu không như thế này mới là lạ. "Cha mẹ cậu đối xử với cậu rất tốt." Qua một lúc lâu, Thạch Lập mới mở miệng nói.

Tiểu Bảo gật đầu như lẽ đương nhiên: "Đó là chắc chắn, ngoài mẹ tôi ra thì cha tôi đối xử với tôi tốt nhất." Thạch Lập lườm Tiểu Bảo một cái, bực dọc nói: "Đừng có khoe khoang với tôi." Tiểu Bảo lắc lắc ngón tay: "Không phải khoe khoang với anh, chỉ là đang nói cho anh biết sự thật thôi, đợi cha tôi về anh sẽ biết.

Có điều ông ấy còn một thời gian nữa mới về, chuyện bên kia vẫn chưa giải quyết xong." Tiểu Bảo thở dài thườn thượt, cha đi đã lâu lắm rồi.

Thạch Lập nhìn Tiểu Bảo đột nhiên tâm trạng sa sút thì có chút bất ngờ: "Cậu sao vậy?" "Không sao, chỉ là nhớ cha tôi thôi." "..." Thạch Lập cạn lời.

Người này thật sự rất gợi đòn.

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt cạn lời của Thạch Lập, nhịn không được bật cười: "Đi thôi, dẫn anh đi hái dưa." Khi Tiểu Bảo đến ruộng, quả nhiên thấy nhóm Tiểu Trí đang ở đó hái dưa hấu. "Anh ơi, em về rồi." Tiểu Trí ngẩng đầu nhìn Tiểu Bảo, trên mặt nở nụ cười: "Về rồi à?

Không gây phiền phức gì chứ?" Tiểu Bảo quả quyết lắc đầu: "Em ngoan như vậy sao có thể gây phiền phức được?" Thạch Lập nhìn Tiểu Bảo như nhìn quái vật, người này mà ngoan ngoãn?

Sao hắn không nhìn ra nhỉ?

Có điều lúc ở trước mặt người nhà, cậu bé quả thực rất ngoan.

Ra đến bên ngoài thì kiêu ngạo không chịu được.

Nhưng cái sự kiêu ngạo này lại khiến người ta không ghét nổi. "Vị này là..." Tiểu Trí nhìn Thạch Lập đứng bên cạnh, chần chờ hỏi. "À, đến giúp chúng ta làm việc, sau này đều là người một nhà, anh ấy tên Thạch Lập." Tiểu Bảo giới thiệu đơn giản. "Chào anh, hoan nghênh đến nhà, Tiểu Bảo ở bên ngoài không gây thêm phiền phức cho anh chứ?" Tiểu Trí nhìn Thạch Lập ôn hòa hỏi.

Thạch Lập lắc đầu: "Không có, cậu ấy rất tốt." Trừ những lúc khiến người ta đau đầu ra, thì phải nói Ngọc Vương dạy dỗ đứa con trai này rất tốt. "Anh không cần nói đỡ cho Tiểu Bảo, không có ai quản thúc, em ấy một mình ở bên ngoài là cái dạng gì, trong lòng bọn tôi đều rất rõ." Tiểu Trí tưởng Thạch Lập đang nói đỡ cho Tiểu Bảo.

Thạch Lập quay đầu nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này ở nhà rốt cuộc khiến người ta sầu não đến mức nào vậy?

Nói thật lòng mà người nhà cậu cũng không tin. "Anh à, anh còn không tin em sao?" Tiểu Bảo bất mãn, cậu vốn dĩ đâu có làm gì đâu chứ?

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo: "Em chắc chắn lần này ra ngoài không xảy ra chuyện gì?" "Không có a." Tiểu Bảo nói vô cùng hùng hồn, còn về chuyện cố ý tính kế người ta rồi bị đánh, cậu tự động bỏ qua.

Dù sao đó cũng không phải lỗi của cậu, là lỗi của mấy người kia.

Thạch Lập vẻ mặt quái dị nhìn Tiểu Bảo, cậu ở nhà là như thế này sao?

Còn nữa, cậu như vậy có phải hơi không tốt lắm không?

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Thạch Lập: "Có vấn đề gì sao?" Thạch Lập lắc đầu: "Không có vấn đề." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo rồi lại nhìn Thạch Lập bên cạnh, bực mình nói: "Tiểu Bảo, xem ra em ở bên ngoài sống rất vui vẻ nhỉ." Tiểu Bảo cười hì hì: "Đương nhiên là vui rồi." "Nói đi, ra ngoài đã xảy ra chuyện gì?" Tiểu Bảo lập tức im lặng, thấy cậu như vậy Tiểu Trí cười nói: "Em muốn tự mình nói, hay là để anh đi hỏi Nguyên Khải và ám vệ?" "..." Tiểu Bảo cạn lời nhìn Tiểu Trí, anh trai đều biết uy hiếp cậu rồi.

Thật chẳng đáng yêu chút nào.

Chương 1273

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là lúc đi qua đó bị người ta coi là tên ngốc nhiều tiền, định cướp bóc em thôi mà." Tiểu Bảo vô tội nói. "Có người cướp bóc em?

Đối phương không bị em đánh chết chứ?" Tiểu Trí kinh ngạc hỏi.

Tiểu Bảo xua tay: "Cái này thì không, em đi tìm tri phủ, sau đó khui ra chuyện hắn giết người, còn về việc người đó sau này có chết hay không thì em không biết." Tiểu Trí ngẩn người, nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: "Chuyện này là thật?" "Thật mà, không tin anh hỏi Thạch Lập đi." Tiểu Bảo chỉ vào Thạch Lập bên cạnh, không chút khách khí bán đứng người ta.

Thạch Lập gật đầu: "Đúng là như vậy.

Hắn quả thực đã giết người, còn tìm được bằng chứng phạm tội." Tiểu Trí vẻ mặt quái dị nhìn Tiểu Bảo, rốt cuộc là ai xui xẻo đây?

Đi cướp mà cướp đến mức mất mạng luôn. "Người này đúng là xui xẻo thật." Tiểu Trí bất lực lắc đầu nói.

Tiểu Bảo lập tức vui vẻ, nhìn Tiểu Trí nói: "Anh, còn có chuyện thú vị hơn nữa, anh muốn nghe không?" Hoằng Nghị vội vàng sán lại gần, mong chờ hỏi: "Anh ơi, còn chuyện gì thú vị nữa?" "Tên đó vốn dĩ tìm nhóm Thạch Lập giúp đỡ cùng đi cướp của anh, kết quả Thạch Lập có chút hiểu biết về Tứ Quý, đoán được anh có thể là con trai Ngọc Vương nên đã nói với bọn họ, kết quả đối phương không coi ra gì, thậm chí cảm thấy anh ấy lo bò trắng răng." "..." Hoằng Nghị cạn lời nhìn Thạch Lập bên cạnh, người này cũng thông minh phết đấy chứ. "Tên đó đúng là tai bay vạ gió, sớm nghe lời có phải tốt rồi không?

Vậy mà còn dám đi cướp của anh, rốt cuộc nghĩ cái gì thế không biết." Hoằng Nghị tỏ vẻ vô cùng khó hiểu.

Anh cậu tuy còn nhỏ, võ công không lợi hại bằng Hoàng thúc, nhưng đối phó với mấy người bình thường thì vẫn không thành vấn đề.

Huống chi Nguyên Khải là người giỏi nhất trong đám người kia, có cậu ta ở đó người khác đừng hòng động vào anh cậu.

Ngoài ra ám vệ bên cạnh anh cậu cũng không phải dạng vừa.

Nghĩ vậy, Hoằng Nghị đưa mắt nhìn sang Thạch Lập: "Anh rất có tiên kiến chi minh đấy, trí thương như vậy miễn cưỡng có thể ở bên cạnh giúp anh tôi làm việc." Thạch Lập không biết nên nói gì cho phải, chẳng lẽ trẻ con ở Ngự Vương phủ đều biến thái như vậy sao.

Hít sâu một hơi, nỗ lực để bản thân không suy nghĩ về vấn đề này nữa. "Đúng rồi, anh sợ đối đầu với người nhà anh sao?" Thạch Lập lắc đầu: "Văn thư đoạn tuyệt quan hệ đã viết rồi, không có gì phải sợ cả." Tiểu Bảo gật đầu tán đồng: "Anh biết vậy là tốt, tôi không hy vọng có một ngày anh đem lại phiền phức cho tôi, mặc dù phiền phức đó sớm muộn gì cũng sẽ đến." Hoằng Nghị đánh giá Thạch Lập: "Anh đây là bị đuổi khỏi nhà sao?" "Ừ." "Vậy sau này bọn em không bắt nạt anh nữa." Hoằng Nghị rộng lượng nói. "Tuy nơi này là Ngọc Vương phủ, nhưng mọi người ở đây đều rất tốt, đợi anh ở đây một thời gian sẽ biết." Hoằng Nghị cười nói. "Động vật trong nhà hơi nhiều, nếu anh nhìn thấy hổ trắng cũng đừng kinh ngạc, là Triệt Nhi nuôi đấy, anh chỉ cần không bắt nạt Triệt Nhi thì nó sẽ không tấn công anh đâu, còn về phần Đại Hoa, chắc bọn chúng lười để ý đến anh." Đại Hoa bọn chúng bây giờ kiêu ngạo lắm.

Thạch Lập nghe mà đầu óc mơ hồ, quay đầu nhìn Tiểu Bảo: "Nhà cậu nhiều thú cưng thế à?" "Ừ, còn mấy chục con ưng đưa tin nữa."

"..." Cái nhà này chỉ riêng tiền cho thú cưng ăn chắc cũng tốn không ít nhỉ?

Nhóm Tiểu Trí hái dưa hấu xong, Thạch Lập giúp ôm về.

Trên đường về, Tiểu Trí hỏi Tiểu Bảo chuyện của Thạch Lập.

Khi Tiểu Trí biết hết thảy về Thạch Lập thì có chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình thường. "Sau này anh ấy đi theo em, đối xử với người ta tốt một chút." Tiểu Bảo quả quyết gật đầu: "Anh yên tâm, em sẽ đối xử tốt với anh ấy." "Được, chúng ta về nhà." Thạch Lập đi theo mấy đứa trẻ cùng về, hắn rất tò mò về cô bé vài tuổi kia.

Còn cậu bé có ngoại hình giống hệt Tiểu Bảo kia tính cách có lẽ trái ngược hoàn toàn.

Đây chắc chính là Triệt Nhi mà họ nói.

Ngôn Triệt cảm giác có người đang nhìn mình, quay đầu nhìn lại.

Thạch Lập lập tức có chút ngại ngùng, gật đầu với Ngôn Triệt.

Ngôn Triệt không nói gì, về đến nhà liền chạy vào trong đình hóng mát.

Thạch Lập nhìn theo, liền thấy một con hổ trắng lao ra, nằm rạp bên cạnh Ngôn Triệt.

Ngôn Triệt dựa vào người hổ trắng, dáng vẻ buồn ngủ mơ màng.

Thạch Lập nhìn lại lần nữa, quay đầu hỏi Tiểu Bảo: "Cậu cứ để em trai ngủ ở đó sao?" Tiểu Bảo liếc nhìn: "Triệt Nhi quen rồi, có Liệt Dương ở đó không sao đâu." Liệt Dương bảo vệ Ngôn Triệt như bảo vệ con mình vậy, ai xảy ra chuyện chứ Triệt Nhi tuyệt đối sẽ không sao. "Liệt Dương là lúc bọn tôi ra ngoài chơi Triệt Nhi nhặt được, lúc đó Triệt Nhi mới hơn một tuổi, Liệt Dương vừa sinh ra không lâu, vì thân thể quá yếu ớt nên bị hổ mẹ vứt bỏ.

Triệt Nhi nhìn thấy lần đầu tiên đã rất thích, nhất định đòi nuôi, đây là lần đầu tiên Triệt Nhi biểu lộ mình muốn cái gì, cha tôi liền nuôi Liệt Dương, sau đó cha mẹ tôi dùng không ít đồ tốt mới cứu sống được nó, Liệt Dương từ nhỏ đã đi theo Triệt Nhi như hình với bóng, đến ngủ cũng ngủ cùng nhau." Thạch Lập nghe Tiểu Bảo giải thích thì có chút ngạc nhiên: "Vậy sau này cậu ấy lớn lên thành thân thì làm thế nào?" "Đó là chuyện của mười mấy năm sau, Triệt Nhi sau này có thê tử, Liệt Dương cũng sẽ có." "..." Thạch Lập đã không biết nói gì nữa rồi, gia đình này thật sự quá kỳ quái, nuôi hổ trắng, loại chuyện này mà cũng làm được. "Đại Hoa." Tiểu Bảo nhìn quanh không thấy Đại Hoa đâu, liền gọi một tiếng.

Không lâu sau Đại Hoa dẫn theo Tiểu Hoa cùng một đàn gà con đi ra.

Đại Hoa đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, cọ cọ vào chân cậu, sau đó nhìn thấy bên cạnh Tiểu Bảo có một người lạ.

Lông trên người lập tức xù lên, đôi mắt ti hí sắc lẻm nhìn chằm chằm Thạch Lập.

Giống như giây tiếp theo sẽ lao vào mổ hắn vậy. "Đây là người mới đến nhà chúng ta, đừng bắt nạt anh ấy." Tiểu Bảo ngồi xổm xuống vuốt ve lông trên người Đại Hoa, an ủi nói.

Nghe thấy lời Tiểu Bảo, ánh mắt sắc lẻm của Đại Hoa chuyển sang vẻ ghét bỏ.

Tên hai chân này trông xấu quá, vẫn là chủ nhân đẹp mắt hơn.

Thạch Lập luôn cảm thấy con gà trống lớn này đang ghét bỏ mình. "Nó là đang ghét bỏ tôi sao?" Thạch Lập không chắc chắn hỏi.

Tiểu Trí nhịn cười gật đầu: "Đúng vậy, Đại Hoa rất thông minh, ở bên cạnh Tiểu Bảo đã được năm sáu năm rồi.

Trong cái nhà này Đại Hoa nghe lời Tiểu Bảo nhất, trừ Tiểu Bảo ra nó nhìn ai cũng với vẻ khinh thường, bao gồm cả cha tôi nữa." Thạch Lập nhịn không được mở miệng: "Nó không sợ bị Vương gia giết làm thịt à?" Thế này cũng quá kiêu ngạo rồi. "Không sợ, Đại Hoa biết cha sẽ không giết nó đâu." Đại Hoa bây giờ thông minh lắm.

Căn bản không giống lúc mới đến.

Tiểu Bảo xoa đầu Đại Hoa: "Đại Hoa là một con gà rừng, là mẹ tôi bắt về, vốn định giết cho tôi ăn thịt, nhưng Đại Hoa thông minh, sau đó mẹ tôi giữ nó lại, thoắt cái đã bao nhiêu năm rồi." Thạch Lập nhìn dáng vẻ thân thiết của Đại Hoa và Tiểu Bảo, không biết tại sao, vậy mà lại có chút hâm mộ. "Đại Hoa là thú cưng đầu tiên của nhà tôi, đám Thang Viên là đến sau, đi thôi dẫn anh đi xem Lão Hắc." Lão Hắc?

Đây lại là con gì nữa?

Khi hắn nhìn thấy con rùa lớn đang dẫn theo mấy con rùa nhỏ phơi nắng thì khóe miệng giật giật, cái nhà này đúng là thứ gì cũng có. "Be be..." Vừa nghĩ vậy thì truyền đến tiếng dê kêu.

Quay đầu lại thấy hai con dê đang đi dạo bên cạnh. "Đại Mị, Tiểu Mị." Đại Mị và Tiểu Mị đi đến bên cạnh Tiểu Bảo cọ cọ cậu, lúc này mới đi ra ngoài gặm cỏ.

Thạch Lập mắt chữ A mồm chữ O nhìn Tiểu Bảo: "Đây cũng là thú cưng nhà cậu sao?" Tiểu Bảo gật đầu như lẽ đương nhiên: "Đúng vậy, đây cũng là mẹ tôi mang từ trên núi về." Người ta đều nuôi động vật quý hiếm làm thú cưng, kết quả nhà bọn họ cái gì cũng có.

Chương 1274

"Bọn nó ra ngoài thế này không bị người ta bắt mất sao?" "Bắt thú cưng nhà tôi?

Chán sống rồi à?" Thú cưng nhà cậu là để người ta tùy tiện bắt đi sao?

Tiểu Trí ở bên cạnh cười vô cùng vui vẻ, làm Thạch Lập ngơ ngác chẳng hiểu ra sao. "Chọc giận Đại Mị thì kết cục chính là bị nó đá cho hộc máu.

Còn về Đại Hoa, nếu nó thật sự muốn mổ anh, nó có thể mổ thủng một lỗ trên người anh đấy." "..." "Đây vẫn là thú cưng bình thường sao?" "Thế còn mấy con chó nhà cậu?" "Không có sức tấn công gì mấy, chỉ là có thể đánh nhau với sói mà vẫn ở thế bất bại, lực cắn có thể cắn chết một con bò đực trưởng thành trong nháy mắt." Tiểu Bảo tùy ý nói.

Thạch Lập trợn mắt há hốc mồm nhìn Tiểu Bảo, cậu ta gọi cái này là không có sức tấn công gì mấy?

Thế này mà không có sức tấn công thì cái gì mới có?

Quay đầu nhìn thoáng qua Liệt Dương đang nằm nghỉ ngơi cùng Ngôn Triệt, hắn lập tức im lặng.

Xem ra thú cưng trong cái nhà này đều không thể chọc vào được.

Tiểu Bảo dẫn Thạch Lập vào bếp, đặt dưa hấu xuống: "Cắt cho ta ít hoa quả mang ra ngoài." "Vâng thiếu gia." "Đi thôi, ra ngoài nói chuyện." Thạch Lập đi theo Tiểu Bảo ra ngoài.

Sau giả sơn có một cái đình, bên cạnh đặt mấy cái ghế, trên ghế có để gối dựa các loại.

Tiểu Bảo dựa vào ghế bập bênh, cầm một cái gối ôm vào lòng: "Ngồi đi." "Đồ đạc nhà cậu đúng là rất thần kỳ." "Là mẹ tôi chuẩn bị, mọi người đều rất thích ngồi đây nói chuyện phiếm." Tiểu Bảo tùy ý nói: "Triệt nhi thích nhất là ngồi đây đọc sách." Trong nhà còn rất nhiều thứ khác lạ, đều là mẹ làm ra cho bọn họ nghỉ ngơi.

Mẹ nói bọn họ đấu đá mỗi ngày đã rất mệt rồi, lúc nghỉ ngơi thì phải nghỉ ngơi cho tốt.

Đối với điều này cậu cảm thấy vô cùng tán đồng. "Vậy sao?" "Ừm." Một lát sau người hầu bưng tới một phần hoa quả, còn có sữa bò các loại. "Ăn tự nhiên, không cần khách khí với tôi." Thạch Lập cầm một ly sữa: "Cái này là..." "Sữa bò, mẹ tôi nói trẻ con uống nhiều sữa bò rất tốt." Tiểu Bảo uống từng ngụm nhỏ, dáng vẻ đó mới giống một đứa trẻ bình thường.

Hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ sắc sảo, tài năng bộc lộ ra bên ngoài kia.

Thạch Lập uống sữa trong ly, mày hơi nhíu lại: "Tôi thành niên rồi tại sao phải đi theo cậu uống sữa bò?" "Uống tạm đi, những cái khác tạm thời không có." "Cậu muốn nói gì với tôi?" Thạch Lập cầm cái ly nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Chuyện tôi muốn nói với anh cũng khá đơn giản, anh biết làm gì?" "Đều tàm tạm." Thạch Lập trầm mặc một chút mới mở miệng nói.

Còn về việc hắn rốt cuộc biết làm gì, cái này dường như cũng không tiện nói. "Làm buôn bán không thành vấn đề chứ?" Thạch Lập lắc đầu, cái này đối với hắn mà nói không có vấn đề gì.

Chỉ là trước kia bọn họ vẫn luôn không chịu tin tưởng hắn, căn bản không cho hắn cơ hội này.

Tiểu Bảo lập tức hài lòng: "Rất tốt, những thứ tôi cần học còn rất nhiều, hiện tại tôi cũng bắt đầu mở một số cửa tiệm, cửa hàng Tứ

Quý ở bên này là do tôi mở, sau này anh cứ qua đó trông coi đi." "Tôi?" Thạch Lập sửng sốt một chút, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, có chút không hiểu cậu rốt cuộc muốn làm gì.

Tiểu Bảo gật đầu: "Ừ, anh không nghe nhầm đâu, chính là anh." "Sau này tôi sẽ dẫn anh đi một chuyến đến xưởng của mẹ tôi, một số đồ đạc bên đó cũng là thứ cửa hàng tôi muốn bán, lúc các anh lấy hàng bao nhiêu tiền thì cứ tính bấy nhiêu." "Còn về rượu thì mẹ tôi bán không nhiều, trừ số rượu cha tôi muốn cất giữ ra, mỗi tháng chỉ có mười vò." Thạch Lập nghe Tiểu Bảo sắp xếp công việc cho mình, trong mắt đều là kinh ngạc.

Ban đầu hắn tưởng Tiểu Bảo chỉ đang nháo nhào chơi đùa, hiện tại xem ra đứa trẻ này thật sự rất lợi hại.

Những thứ cậu nghĩ đến, hắn chưa chắc đã nghĩ ra, điều này khiến hắn có chút kinh ngạc. "Nhìn tôi làm gì?" Tiểu Bảo nhíu mày nhìn đối phương, bất mãn hỏi. "Không có việc gì, chỉ là cảm thấy cậu rất khác biệt." "Cha tôi làm ăn buôn bán lợi hại như vậy, tôi sao có thể quá kém cỏi được?" Cho dù là mẹ cậu cũng rất lợi hại, thân là con trai của họ, cậu nếu quá kém thì còn ra thể thống gì?

Hơn nữa cậu đã kế thừa hoàn mỹ tất cả mọi thứ của cha. "Quả thực." Ngọc Vương rốt cuộc lợi hại bao nhiêu, chỉ có người thật sự từng kiến thức qua mới biết được. "Tứ Quý bên đó giao cho anh, nếu anh muốn đối phó Thạch gia cũng được, tôi có thể cung cấp cho anh điều kiện này." Tiểu Bảo đột nhiên mở miệng nói.

Thân thể Thạch Lập cứng đờ, sau đó trở nên trầm mặc.

Tiểu Bảo bước xuống khỏi ghế bập bênh, đi đến bên cạnh nhìn đàn cá cẩm lý đang du nhàn bơi lội trong ao.

Cậu thuận tay cầm thức ăn cho cá bên cạnh ném xuống. "Thật ra anh rất hận đúng không?" Tiểu Bảo một câu vạch trần sự u tối trong lòng Thạch Lập.

Hắn theo bản năng siết chặt hai tay, hắn xác thực là hận. "Cậu nói không sai, tôi xác thực hận.

Rõ ràng đều là con trai, tôi cũng không kém hơn bọn họ, lúc bọn họ ngỗ nghịch cũng chẳng thấy cha mẹ tức giận như vậy, tại sao đến lượt tôi, chỉ cần ngỗ nghịch họ một chút, cuối cùng đổi lại là một trận chửi mắng, thậm chí trong tình huống tôi không biết gì đã bị trục xuất khỏi gia tộc." Năm vạn lượng bạc, đối với Thạch gia mà nói thật sự không nhiều.

Nhưng bọn họ lại lựa chọn đoạn tuyệt quan hệ.

Chuyện này nực cười biết bao.

Tiểu Bảo khóe miệng hơi nhếch lên, cậu biết ngay sẽ có kết quả như vậy. "Có điều tôi cũng sẽ không báo thù, chỉ cần để họ biết tôi là người phụ trách của Tứ Quý, bọn họ sẽ phải hối hận." Có thể móc nối quan hệ với Tứ Quý là điều tất cả mọi người mong muốn.

Cho dù không thể hợp tác với Tứ Quý, nhưng có thể dễ dàng mua được rau quả của Tứ Quý hơn.

Đồ tốt để điều dưỡng thân thể, ai mà không muốn?

Tiểu Bảo dựa vào lan can, quay đầu nhìn Thạch Lập: "Anh rất thông minh." "Nghỉ ngơi vài ngày rồi qua đó đi, giúp tôi trông coi Tứ Quý, anh hiểu ý tôi là gì mà." Tiểu Bảo ném một ít thức ăn cho cá vào ao, nhìn đám cá cẩm lý tranh nhau đớp mồi.

Thạch gia, cậu cảm thấy rất thú vị.

Thạch Lập cũng như thế.

Thạch Lập gật đầu: "Được, tôi hiểu." Thạch Lập nghỉ ngơi vài ngày rồi rời đi, sau khi đến Tứ Quý liền bắt đầu làm theo lời Tiểu Bảo dặn dò.

Trừ chuyện đó ra còn mở thêm cửa tiệm khác.

Không thể Tiểu Bảo bảo hắn làm gì thì hắn chỉ làm cái đó.

Người Thạch gia biết tin Thạch Lập trở về cũng không thèm để ý.

Tuy nhiên khi đại ca của Thạch Lập nhìn thấy hắn thì lại trở nên rất kinh ngạc: "Mày làm cái gì ở đây?" Thạch Lập ngước mắt nhìn người vừa bước vào: "Nếu là đến mua đồ thì xếp hàng, nếu không phải thì mời anh rời đi." "Thạch Lập, mày ăn nói kiểu gì thế?" "Tôi với nhà các người đã không còn quan hệ gì nữa, trừ chuyện làm ăn ra thì xin mời rời đi." Thạch Lập mặt vô cảm nói.

Đại ca của Thạch Lập nhíu mày nhìn hắn, cuối cùng mở miệng: "Mày có quan hệ gì với Tứ Quý?" Trào phúng nhìn gã một cái: "Liên quan gì đến anh." "Nếu vị này không phải đến mua đồ, trực tiếp tiễn khách." "Vâng, ông chủ." Nhìn Thạch Lập xoay người rời đi, đại ca của Thạch Lập nhíu mày, trước giờ chưa từng thấy Thạch Lập như thế này.

Một Thạch Lập như vậy khiến gã cảm thấy vô cùng xa lạ.

Đại ca của Thạch Lập sau khi về nhà, nhìn cha mẹ mình: "Thạch Lập nói không có quan hệ gì với chúng ta là có ý gì?" "Đã đoạn tuyệt quan hệ rồi." Thạch gia chủ mở miệng nói. "Con biết rồi." "Sao thế?" Thạch gia chủ thấy con trai cả hỏi kỳ quái như vậy.

Chương 1275

"Thạch Lập có quan hệ với Tứ Quý, hiện tại nó là người phụ trách của Tứ Quý." Thạch gia chủ không dám tin nhìn con trai cả của mình: "Con nói cái gì?

Người phụ trách?" Cửa hàng Tứ Quý có quan hệ với phủ Ngọc Vương, hiện tại hắn là người phụ trách của Tứ Quý, vậy đứa bé đi cùng hắn trước đó... "Người cầm tờ giấy nợ năm vạn lượng đi cùng nó trước đó chính là con trai của Ngọc Vương." Thạch gia chủ lập tức biết ý tứ trong lời nói "hối hận" của bọn họ trước kia là gì.

Tay ông ta hơi run rẩy, ông ta rốt cuộc đã bỏ lỡ cái gì?

Nếu lúc đó ông ta không làm như vậy, hiện tại có phải đã có được mối quan hệ với phủ Ngọc Vương rồi không?

Ông ta hối hận không phải vì mất đi đứa con trai Thạch Lập này, mà là mất đi mối quan hệ đó. "Không được, ta phải đi tìm nó." Mới qua bao lâu chứ, ông ta đã hối hận rồi.

Thạch gia chủ đi tìm Thạch Lập, Thạch Lập biết tin này chỉ cười cười, nói với người bên cạnh: "Nói với ông ta, chúng ta đã ký văn thư đoạn tuyệt quan hệ, ông ta cũng đã trục xuất tôi khỏi gia tộc, giữa tôi và bọn họ không có gì để nói." "Vâng." Nhìn người từ trên lầu đi xuống, Thạch gia chủ vội vàng bước tới: "Nó đâu?" "Thiếu gia chúng tôi nói rồi, các người đã ký văn thư đoạn tuyệt quan hệ, ông cũng đã trục xuất cậu ấy khỏi gia tộc, cậu ấy và ông không có gì để nói, sau này đừng đến tìm thiếu gia nhà chúng tôi nữa." Nói xong liền bỏ đi.

Thạch gia chủ không ngờ Thạch Lập lại làm thật với ông ta.

Mày ông ta nhíu chặt, trong mắt đều là sự bất mãn đối với Thạch Lập.

Có điều nhìn tình huống hiện tại thì không có cách nào gặp người được, sau này tìm cơ hội khác vậy.

Nhưng mà ông ta không biết, sau khi ông ta đi, Thạch Lập cũng dẫn người rời đi, bởi vì hắn phải đi nơi khác mở rộng cửa tiệm.

Đợi đến khi Thạch gia chủ đi tìm người lần nữa thì đã không tìm thấy.

Còn Tô Ngọc cũng nhận được thư Tiểu Bảo viết cho anh.

Xem xong mày anh hơi nhíu lại, Nguyên Bảo thấy vậy có chút lo lắng: "Trong nhà xảy ra chuyện ạ?" Tô Ngọc đưa bức thư trong tay cho Nguyên Bảo, người sau xem xong mày cũng nhíu lại: "Tiểu Bảo đúng là hồ nháo." Sao có thể lấy thân mình ra mạo hiểm chứ.

Ngược lại Tô Ngọc lại bật cười, nhìn thấy Tô Ngọc đột nhiên cười, Nguyên Bảo cảm thấy có chút khó hiểu, cái này là bị đả kích sao?

Sao lại còn cười được? "Cười cái gì?" "Cậu có thấy Tiểu Bảo rất giống ta hồi nhỏ không?" Lần đầu tiên ra ngoài cũng là dáng vẻ không biết sợ là gì như vậy.

Nguyên Bảo sửng sốt một chút, anh ta lớn lên cùng Tô Ngọc, tự nhiên Tô Ngọc làm gì anh ta cũng đi theo.

Hiện tại nghe Tô Ngọc nói vậy, anh ta cũng không nhịn được nhớ lại chuyện xưa.

Nghĩ kỹ lại hình như đúng là như vậy thật. "Tôi còn tưởng anh giận rồi chứ." Dù sao Tiểu Bảo cũng lấy thân mạo hiểm, theo mức độ sủng ái của anh đối với Tiểu Bảo thì tất nhiên phải tức giận, kết quả lại không hề? "Tại sao phải tức giận?

Sớm đã biết tính cách Tiểu Bảo giống ta, có gì đáng giận đâu?" Tô Ngọc vô tư nói.

Trước kia mọi người đều nói Tiểu Bảo sao chép hoàn hảo bản tính của anh, điểm khác biệt duy nhất là Tiểu Bảo vẫn còn là một đứa trẻ.

Hiện tại anh càng xác định điều đó.

Chống cằm, Tô Ngọc cười khẽ nói: "Tiểu Bảo như vậy rất tốt." "Anh chắc chứ?" "Ta đã đặt ít nhất hai mươi ám vệ hàng đầu bên cạnh Tiểu Bảo, thị vệ thân cận bên cạnh thằng bé là Nguyên Khải, là người đứng trong top 5 ám vệ." Hai người lợi hại nhất anh để lại cho Hoằng Nghị.

Không phải thiên vị, mà là Hoằng Nghị phải đối mặt với nhiều nguy hiểm hơn Tiểu Bảo.

Cho nó người lợi hại hơn một chút sẽ tốt hơn.

Huống hồ thiên phú tập võ của Tiểu Bảo cũng cao hơn Hoằng Nghị rất nhiều, chỉ cần cho Tiểu Bảo thêm vài năm thời gian, võ công của thằng bé trong đám người đồng trang lứa tuyệt đối không phải dạng vừa.

Chính vì vậy, anh mới cân nhắc để lại người giỏi nhất cho Hoằng Nghị, và chuyện này Tiểu Bảo cũng đồng ý. "..." Nguyên Bảo bất lực nhìn Tô Ngọc.

Xem ra anh ta vẫn là lo lắng thái quá rồi, Tô Ngọc sao có thể để Tiểu Bảo một mình ra ngoài được? "Quả nhiên là tôi nghĩ nhiều rồi." "Lúc Tiểu Bảo nói muốn làm ăn, những gì cần sắp xếp ta đã sắp xếp ổn thỏa cho nó rồi, hai năm nay nó cứ thuận theo con đường ta sắp xếp mà đi là được, đợi qua hai năm này nó có muốn ta quản, ta cũng không thèm quản." Tô Ngọc tùy ý nói.

Hai năm nay cũng là lúc Tiểu Bảo mới tiếp xúc với những thứ này, tự nhiên phải cho người trông coi, đợi qua hai năm này Tiểu Bảo không cần người trông coi nữa, anh tự nhiên cũng sẽ mặc kệ.

Nguyên Bảo đối với điều này mười phần tán đồng gật đầu: "Anh nói đúng." Hiện tại Tiểu Bảo quả thực vẫn cần người trông coi, chỉ là không biết sau này có quậy tung trời hay không? "Anh không lo lắng sau này Tiểu Bảo gây ra chuyện sao?" Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc tự nhiên lắc đầu biểu thị không sợ. "Không có gì phải sợ, dù sao Tiểu Bảo cũng biết mình đang làm gì, chúng ta cũng đều rõ ràng Tiểu Bảo muốn làm gì, chỉ cần trông chừng nó là được, còn về phương hướng làm việc của nó, chúng ta không cần quản nhiều như vậy." Tiểu Bảo hiện tại đã có suy nghĩ của riêng mình.

Anh cũng sẽ không vì mình là cha của Tiểu Bảo mà can thiệp quá mức.

Nguyên Bảo trầm mặc không nói chuyện, xem ra thiếu gia đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi. "Tình hình bên này nằm trong tầm kiểm soát của chúng ta, sau này muốn làm gì phỏng chừng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc nói.

Khóe miệng Tô Ngọc mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Rất tốt." Nguyên Bảo sửng sốt một chút, đối với câu "rất tốt" này của anh có chút khó hiểu. "Sau lần này, người của Văn Nam chắc sẽ bị thanh trừng gần hết, đến lúc đó phía Văn Nam muốn làm gì ngược lại sẽ không dễ dàng như vậy nữa." Tô Ngọc như có điều suy nghĩ nói. "Thiếu gia, anh nói Văn Nam đưa nhiều người qua như vậy, mục đích muốn thẩm thấu vào là gì?" Nguyên Bảo suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Rất đơn giản, mục đích của bọn họ chẳng qua là để trong ứng ngoài hợp mà thôi." Người cầm quyền Văn Nam hẳn là biết rất rõ, nếu bọn họ chỉ dựa vào người của mình tấn công từ bên ngoài vào thì căn bản không có bất kỳ cơ hội nào, biện pháp duy nhất chính là tan rã từ nội bộ.

Chỉ cần người nội bộ đủ nhiều, những người này địa vị lại đủ cao, đến lúc đó sẽ mang lại cho bọn họ không ít lợi ích.

Bất kể là Vĩnh Nhạc Hầu Tôn gia, hay là Tạ gia của Tạ Thầm, đến cuối cùng đều chỉ là quân cờ Văn Nam dùng để đối phó bên này mà thôi.

Chỉ là tin tức bên này với bên Văn Nam không thông suốt, cho dù bọn họ muốn truyền tin tức về, một lần đi về ít nhất cũng mất nửa tháng, đây không phải chuyện dễ dàng gì.

Sự khác biệt về tin tức chỉ khiến người bên Văn Nam cảm thấy bên này đã sắp trở thành vật trong túi bọn họ rồi. "Lời tuy nói là vậy, nhưng hiện tại phải lo lắng là khi nào bọn họ sẽ đánh tới." "Đánh tới cũng vô dụng, lực sát thương vũ khí của bọn họ so với chúng ta, chưa chắc đã thắng được." Tô Ngọc nheo mắt nghiêm túc nói.

Nguyên Bảo mười phần tán đồng: "Anh nói đúng." "Người đã đến hết chưa?" "Đã đến rồi." "Rất tốt, nếu người đã đến rồi thì ra tay đi." Anh ra ngoài cũng đủ lâu rồi. "Vâng." Nguyên Bảo lui xuống thông báo tin tức sắp ra tay cho những người khác.

Rất nhanh một số thế gia cùng quan viên đều bị bắt, lúc bị bắt bọn họ còn có chút không phục, kêu gào Tô Ngọc coi mạng người như cỏ rác.

Đến khi bằng chứng ném ra trước mặt, bọn họ mới biết Tôn gia bị diệt đã mang đến cho bọn họ phiền toái lớn đến mức nào. "Không ngờ lại bị các người phát hiện, cho dù các người bắt chúng ta, vẫn còn rất nhiều người sẽ ở lại đây." Một người trong đó hai mắt nhìn chằm chằm Tô Ngọc, sự phẫn nộ trong mắt khiến Tô Ngọc bật cười khẽ.

Chương 1276

Đều đến nước này rồi còn muốn chọc giận anh?

Đây không phải là một lựa chọn tốt. "Vậy sao?

Thế thì ngươi phải thất vọng rồi, danh sách đã nằm gọn trong tay bản vương, kẻ nào nên xử lý bản vương đã xử lý sạch sẽ rồi, chỉ còn lại đám người các ngươi, mà các ngươi cũng đã rơi vào tay bản vương." Tô Ngọc ngồi trên ghế tùy ý nói.

Dường như chuyện này đối với anh chỉ là một chuyện nhỏ không đáng kể. "Điều này không thể nào." "Từ chỗ Vĩnh Nhạc Hầu và Tôn gia, danh sách bản vương lấy được cũng khá nhiều, đương nhiên còn có trong tay đám người các ngươi nữa, cho dù có tên trùng lặp, nhưng tổng sẽ có tên mới xuất hiện, có phải rất thú vị không?" Tô Ngọc nghiền ngẫm nói.

Danh sách trong tay anh dày một xấp, không thể không nói những năm này Văn Nam phát triển quả thực không tồi. "Có điều các ngươi hợp tác với người Nam Cương, ta ngược lại còn chưa đi thu thập người đâu, nhưng mà đáng tiếc, chuyện này Nam Cương Vương đã biết rồi, tất cả đều đang đợi ông ta ra tay đấy." Tô Ngọc nhìn đối phương dường như có chút khánh hạnh, bèn làm ra vẻ chợt hiểu nói.

Nghe được lời này đối phương lập tức biến sắc: "Sao có thể như vậy?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn bọn họ, cân nhắc xem có nên lấy danh sách trong tay ra thì đám người này mới chịu tin.

Nếu Tô Ngọc đã có danh sách tại sao phải đợi đến bây giờ?

Anh chẳng lẽ không lo lắng đám người bọn họ đều chạy mất sao?

Hay là Tô Ngọc đã tự tin đến mức có thể tóm gọn bọn họ một mẻ?

Nếu là như vậy thì Tô Ngọc cũng quá đáng sợ rồi.

Có một người như vậy tồn tại, bọn họ liệu còn có thể hoàn thành nhiệm vụ?

Tuy nhiên những thứ này đã không phải là điều hắn có thể suy xét nữa.

Hắn hiện tại có thể sống sót rời khỏi đây hay không đều là vấn đề. "Xem ra ngươi vẫn rất thông minh, biết mình không có cách nào rời khỏi đây, ít nhất không ngu xuẩn như vậy." "Tô Ngọc, ngươi tưởng ngươi bây giờ có thể động thủ với bọn ta sao?

Chỉ cần Hoàng thượng bên kia còn chưa đồng ý, chúng ta vẫn còn cơ hội." Tô Ngọc lập tức cười, cười sự ngây thơ của đám người này, đều đến lúc này rồi mà vẫn còn tơ tưởng dựa vào Hoàng huynh để sống sót. "Nói các ngươi ngu, các ngươi đúng là ngu hết thuốc chữa." "Ngươi..." "Tôn gia bị diệt, Vĩnh Nhạc Hầu bị giết, những việc này đều không phải Hoàng huynh hạ lệnh, đều là ta tự mình ra tay, ngươi biết vì sao không?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Người đối diện mày hơi nhíu lại, không phải là như hắn nghĩ chứ?

Nếu thật sự giống như hắn nghĩ, Huyền Phỉ Nhiên đã giao toàn bộ những việc này cho Tô Ngọc, vậy Tô Ngọc muốn lấy mạng bọn họ, thật sự chỉ cần một câu nói. "Xem ra ngươi đoán được rồi, giống như ngươi nghĩ đấy, Hoàng huynh đã giao hết đám người các ngươi cho bản vương, chỉ cần bằng chứng đủ nhiều, bản vương có thể tiền trảm hậu tấu." "Mà đám gian tế Văn Nam các ngươi, trong tình huống chứng cứ xác thực, bản vương muốn tìm các ngươi gây phiền toái chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?" Nguyên Bảo mặt vô cảm đứng bên cạnh Tô Ngọc nghe anh hù dọa đám người này, trong mắt đều là bất lực, thiếu gia lúc làm việc có thể suy nghĩ đến cảm nhận của người khác một chút không? "Thiếu gia, người đã đưa đến đầy đủ rồi." "Đồ ta cần đã tìm thấy chưa?" Người bên cạnh vội vàng gật đầu: "Tìm thấy rồi, đều ở đây ạ." Người quỳ trên mặt đất nhìn thứ tương tự như sổ sách được đưa tới tay Tô Ngọc, sắc mặt vô cùng khó coi.

Đều nói phải tiêu hủy tất cả chứng cứ, kết quả tất cả mọi người đều giữ lại chứng cứ, đám người này rốt cuộc muốn làm gì?

Nhìn những người bị bắt tới: "Các ngươi làm cái gì vậy?

Việc này sẽ hại chết càng nhiều người hơn." "Văn Tụng, ngươi bớt ở đây nói lời quan miện đường hoàng đi, chúng ta đương nhiên phải giữ lại chút đồ bảo mệnh cho mình." Văn Tụng?

Tô Ngọc nghe cái tên này có chút kinh ngạc: "Ngươi là người hoàng thất Văn Nam?" Văn Tụng hừ một tiếng không nói lời nào, nhìn qua là không muốn nói ra. "Không nói cũng không sao, ngươi chung quy đều phải chết." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Văn Tụng triệt để choáng váng, hắn ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Ngươi dám động thủ với ta?" "Bất kể địa vị của ngươi ở Văn Nam cao bao nhiêu, ngươi hiện tại chỉ là một quan viên phạm lỗi lớn của Huyền quốc, bản vương muốn xử lý ngươi cũng dễ như trở bàn tay, ngươi còn dám có ý kiến gì sao?" Tô Ngọc trào phúng nhìn đối phương nói. "Nếu người đã đến đông đủ, ngày mai xử trảm." "Vâng." Tất cả tin tức hôm nay được công bố ra ngoài, toàn bộ đều là bằng chứng thép.

Khi nhìn thấy những bằng chứng chắc như đinh đóng cột này, bách tính đều không còn gì để nói, cho dù trong đó có quan viên mà bách tính yêu mến cũng như vậy.

Đối với họ, bất cứ kẻ nào muốn hủy hoại cuộc sống hiện tại của họ đều đáng chết.

Giống lúa năng suất cao trong ruộng đang lớn lên từng ngày, bông lúa to như vậy, họ chưa từng thấy qua bông lúa nào như thế.

Có thể tưởng tượng được khi thu hoạch năm nay, họ sẽ thu được bao nhiêu lúa nước.

Sau này sẽ không bao giờ phải chịu đói nữa.

Thế nhưng những quốc gia này lại xâm nhập vào nơi ở của họ, có ý đồ cướp đoạt Huyền quốc.

Điều này kiên quyết không thể chấp nhận.

Nếu là trước kia, ai làm hoàng đế đối với họ căn bản không quan trọng, nhưng hiện tại, hoàng đế của Huyền quốc mới là người họ mong muốn nhất.

Bởi vì chỉ có vị hoàng đế này mới một lòng suy nghĩ cho họ.

Nếu đổi thành người khác liệu còn cân nhắc bách tính sống qua ngày thế nào không?

Còn cân nhắc thuế thu của bách tính ra sao không?

Còn duy trì mãi mức thuế hai phần không tăng không?

Những điều này căn bản là chuyện không thể nào.

Họ đã có một vị hoàng thượng tốt nhất, việc gì còn phải để người khác đến đây khiến họ phải sống những ngày tháng nơm nớp lo sợ?

Trong tình huống không có bất kỳ sự vu khống nào, chứng cứ lại xác thực, tất cả mọi người đều không còn lời nào để nói, chờ đợi cuộc trảm thủ sau đó.

Vốn dĩ bọn Văn Tụng tưởng rằng bách tính sẽ cầu tình giúp bọn hắn, nhưng bách tính không nói gì cả.

Thậm chí có người dân nhìn bọn hắn hỏi: "Tại sao lại muốn phản bội Huyền quốc?" Những quan viên đó nghe được câu này thì hoàn toàn ngây người.

Bọn họ hỏi lại là tại sao phản bội Huyền quốc.

Tô Ngọc nhìn biểu cảm của bọn Văn Tụng cảm thấy rất thú vị, bọn hắn đại khái cảm thấy bách tính nhất định sẽ giúp bọn hắn chứ gì?

Chỉ tiếc là, bách tính muốn chỉ là cuộc sống bình ổn, mà không phải chiến loạn có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Huyền quốc hiện tại đủ mạnh, chỉ cần có Huyền quốc ở đây, sẽ không để họ phải lưu ly thất sở, cũng sẽ khiến cuộc sống của họ ngày càng tốt hơn.

Dưới sự so sánh như vậy, có mấy người dân nguyện ý giúp bọn hắn nói chuyện? "Chúng ta đối xử với các ngươi không tốt sao?

Các ngươi tại sao..." "Các ông xác thực cũng suy nghĩ cho chúng tôi, nhưng mục đích cuối cùng của các ông là lật đổ cả Huyền quốc, nếu thật sự như vậy, cuối cùng khẳng định sẽ loạn, một khi nơi này loạn rồi chúng tôi còn sống những ngày lành thế nào được?" "Chúng tôi chỉ muốn sống cuộc sống bình thường, không muốn trải qua chiến tranh nữa." Bọn họ đi qua chiến loạn mới chưa đầy một năm, những ngày tháng đó thật sự quá khổ.

Bọn họ một chút cũng không muốn trải qua lần nữa. "Nếu là chuyện khác, chúng tôi khẳng định nguyện ý giúp các ông cầu tình, nhưng các ông không nên động tâm tư đối phó Huyền quốc, chúng tôi tuyệt đối không cho phép các ông lật đổ Huyền quốc." Đây là chuyện bọn họ tuyệt đối không muốn nhìn thấy.

Chương 1277

Bọn Văn Tụng ngơ ngác nhìn những người dân này.

Huyền quốc mới lấy được nơi này bao lâu chứ, bọn họ đã để ý Huyền quốc như vậy rồi sao?

Bọn hắn ở Lỗ quốc lâu như vậy, cũng chưa thấy bách tính nơi này đối tốt với bọn hắn bao nhiêu, kết quả chỉ một cái Huyền quốc lại như vậy. "Quả nhiên là một lũ sói mắt trắng nuôi không quen." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ phẫn nộ này của Văn Tụng, trên mặt mang theo nụ cười: "Các ngươi thật ngu xuẩn." "Tô Ngọc ngươi..." "Bách tính kỳ thực cũng không quan tâm ai làm hoàng đế, chỉ cần có thể khiến họ sống ngày càng tốt hơn, chỉ cần có thể khiến họ tránh khỏi chiến loạn, an cư lạc nghiệp, họ liền thỏa mãn rồi." "Tất cả những chuyện năm ngoái, khiến họ biết cuộc sống hiện tại không dễ gì mà có, mà Hoàng thượng Huyền quốc chúng ta, vừa khéo là một vị hoàng đế toàn tâm toàn ý suy nghĩ vì dân, là người một tay thúc đẩy hiệp ước trăm năm, để bách tính không cần lo lắng khi nào thì đánh giặc." "Mà các ngươi ngay lúc bách tính bắt đầu có kỳ vọng vào cuộc sống, lại có ý đồ hủy hoại Huyền quốc, hủy hoại cuộc sống không dễ có được của họ, cho dù các ngươi ở đây đối tốt với họ thì đã sao?" Lời của Tô Ngọc chính là tiếng lòng của bách tính.

Văn Tụng nhíu mày, không hiểu Tô Ngọc nói những chuyện này là có ý gì. "Văn Tụng, ngươi năm ngoái chắc hẳn không chịu ảnh hưởng gì đúng không?

Nhưng bách tính thì khác, họ bị ép đến mức trong tay không còn chút lương thực nào, đứa trẻ mười một mười hai tuổi bị bắt lên chiến trường, họ chỉ có thể ăn rễ cỏ vỏ cây mới có thể sống sót, nếu chiến loạn tiếp tục, ngươi biết bách tính sẽ chết bao nhiêu người không?" "Ngươi có khả năng không hiểu, nhưng bản vương đã nhìn thấy, năm ngoái trong mắt bách tính đều là sự đờ đẫn, không còn hy vọng vào cuộc sống, lúc bản vương dẫn binh vào thành, tất cả mọi người đã không còn hy vọng sống sót, tất cả đều đang chờ chết, loại cảm giác này ngươi biết không?" Người chưa từng trải qua sẽ không hiểu được cảm giác này.

Nghe Tô Ngọc nói chuyện năm ngoái, tất cả bách tính đều còn sợ hãi trong lòng, lương thực cuối cùng còn sót lại trong nhà cũng bị hoàng đế tiền triều cướp đi, con cái cũng bị bắt đi sung quân, hoàn toàn mặc kệ đứa bé đó rốt cuộc có năng lực hay không. "Vương gia nói đúng, lúc chúng tôi tuyệt vọng nhất, không phải các người cứu chúng tôi, là Hoàng thượng hiện tại và Vương gia đã cứu chúng tôi.

Họ cho chúng tôi lương thực để vượt qua hơn nửa năm nay, còn miễn phí cho chúng tôi hạt giống năng suất cao, biết chúng tôi sống không dễ dàng, lại khuyến khích chúng tôi khai hoang, đất hoang khai khẩn được chúng tôi trồng lúa mì ngô các loại, ba năm không cần nộp thuế, tất cả chúng tôi đều đang chờ đợi ngày tháng cơm no áo ấm đến." Một lão giả bên cạnh nói: "Chúng tôi có thể ủng hộ Huyện lệnh và Tri phủ đối tốt với chúng tôi, nhưng nếu các người dám đối phó Huyền quốc, chúng tôi là người đầu tiên không đồng ý." "Không sai, chúng tôi không đồng ý." Họ chỉ muốn để Huyền quốc cai quản đất nước này, bởi vì chỉ có Huyền quốc mới có thể cho họ sống tốt.

Bọn Văn Tụng ngơ ngác nhìn bách tính, đây chính là suy nghĩ của họ sao?

Tay hơi run rẩy, hóa ra bọn hắn từ đầu đến cuối đều không bằng Huyền quốc.

Cho dù Huyền quốc chỉ mới đến chưa đầy một năm, nhưng thế thì sao chứ?

Huyền quốc nhận được sự công nhận của tất cả bách tính, Huyền Phỉ Nhiên nhận được sự ủng hộ của người dân.

Trong tình huống như vậy, không ai có thể lật đổ quốc gia này.

Nếu thật sự có chiến sự nổ ra, hắn tin những người dân này nhất định sẽ giúp đỡ.

Mưu tính bao nhiêu năm của bọn hắn thất bại rồi, mà nguyên nhân thất bại lại là vì Huyền quốc.

Quốc gia mà bọn hắn từng toan tính đối phó. "Giờ ngọ đã đến, chém." Một tiếng lệnh hạ xuống, thủ khởi đao lạc, bọn Văn Tụng đều mất đi hơi thở.

Tô Ngọc nể tình bọn hắn từng đối xử với bách tính không tồi, bèn nhặt xác cho bọn hắn.

Cá lớn đã xử lý xong, tôm tép còn lại không đáng để lo ngại.

Mất nửa tháng thời gian dọn sạch đám người còn lại, Tô Ngọc lại viết thư gửi xuống phía nam, bảo người chú ý tình hình trên biển, lúc này mới chuẩn bị trở về.

Nguyên Bảo đi theo bên cạnh Tô Ngọc, đứng bên cạnh anh trên mặt mang theo nụ cười: "Cuối cùng có thể về rồi." Anh ta có chút nhớ vợ con rồi. "Con còn nhỏ quá không tiện mang theo, đợi nó lớn chút nữa chúng ta ra ngoài cũng mang theo đi." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói.

Nguyên Bảo gật gật đầu: "Được, nghe theo anh." Tô Ngọc sửng sốt một chút, sau đó bật cười khẽ: "Thu dọn một chút chúng ta về thôi." "Được." Lúc Nguyên Bảo đi chuẩn bị, Tô Ngọc viết thư báo cho Huyền Phỉ Nhiên chuyện bên này.

Còn có một số tiền tài thu được cho người vận chuyển về cho y, giúp y mở rộng quốc khố một chút.

Làm xong tất cả, Tô Ngọc rốt cuộc bắt đầu thu dọn trở về.

Mười ngày sau, Tô Ngọc dẫn người về đến nhà.

Lúc về Tiểu Bảo bọn nhỏ đang luyện võ, đứng bên cạnh nhìn một lúc Tô Ngọc vô cùng hài lòng, xem ra khoảng thời gian anh rời đi, bọn nhỏ đều không lười biếng.

Đợi lúc bọn nhỏ nghỉ ngơi, Tô Ngọc mới đi ra, Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc còn tưởng nhìn lầm.

Rất nhanh phát hiện thật sự là cha mình đã về, lập tức hưng phấn không thôi: "Cha, cha về rồi." "Cao lên rồi." "Dạ." "Đúng rồi, cha lần này đi lâu quá, cha không biết đâu, Trần nhi có gì ngon cũng đều nghĩ đến việc tìm cha, tìm không thấy còn muốn giữ lại cho cha để cha về ăn." "Vậy sao?

Chúng ta cùng đi xem xem." Tô Ngọc không ngờ Tô Cẩm Trần lại làm như vậy.

Tô Ngọc đi vào hoa viên, nhìn thấy Ngôn Triệt cùng Liệt Dương đang buồn ngủ rũ rượi ở đó.

Bước qua vươn tay bế thằng bé lên.

Ngửi thấy mùi quen thuộc, Ngôn Triệt mở mắt nhìn Tô Ngọc: "Cha về rồi ạ?" "Lười biếng hả?" Tiểu Bảo và mọi người đều đang luyện võ, chỉ có tên nhóc này ở đây buồn ngủ rũ rượi. "Triệt nhi hai hôm nay không khỏe, tụi con không cho em ấy tập cùng." Tiểu Bảo vội vàng mở miệng giải thích giúp Ngôn Triệt.

Tô Ngọc nhíu mày: "Sao thế?" "Bị tiêu chảy ạ." Ngôn Triệt ỉu xìu dựa vào người Tô Ngọc, không có tinh thần. "Nam Kiều bọn họ xem qua chưa?" "Xem rồi ạ, chú Bạch Khởi nói qua hai ngày là khỏi." Nếu không phải Triệt nhi không chịu uống thuốc thì đã khỏi sớm rồi.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy đâu còn đạo lý gì không hiểu?

Vươn tay xoa đầu Ngôn Triệt: "Lại không chịu uống thuốc hả?" Ngôn Triệt nhíu mày, không vui nói: "Đắng." "Uống hai ngày là khỏi rồi, con không uống thuốc thân thể cứ mãi không khỏi được, chỉ có thể không có tinh thần như thế này thôi." Loại tình huống này linh tuyền thủy cũng không có tác dụng lớn gì, thuốc vẫn phải uống.

Ngôn Triệt nhíu mày vẻ mặt ghét bỏ, Tô Ngọc tức giận nói: "Có phải làm cho mẹ con các người lo lắng rồi không?" "Con uống thuốc." Ngôn Triệt trầm mặc một chút rồi mở miệng nói.

Hai ngày nay mẹ thực sự rất lo lắng cho cậu bé.

Không thể tùy hứng cứ để mẹ lo lắng mãi được. "Ngoan lắm, muốn nghỉ ngơi thì vào trong phòng, ở bên ngoài cũng phải đắp thêm cái chăn." Ngôn Triệt lắc đầu: "Không chịu đâu." Trừ khi trời mưa hoặc quá nóng, thằng bé mới chịu vào nhà ngủ, còn bình thường đều thích nằm cạnh Liệt Dương ở bên này.

Trong mắt Tô Ngọc hiện lên chút bất lực, vươn tay chọt nhẹ Triệt nhi một cái: "Cái thằng nhóc này." Tô Ngọc chơi với mấy đứa nhỏ một lúc rồi mới đi tìm Vương Cẩn Hòa, trước khi đi còn dặn dò: "Quà cha mang về cho các con đều ở trong rương, tự đi mà lấy, cha đi tìm mẹ các con đây." Đám Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt ghét bỏ, biết ngay là cha sẽ không ở cùng bọn nó quá nửa canh giờ mà.

Trong lòng tụi nhỏ, người muốn gặp nhất vẫn là mẹ.

Tô Ngọc đi đến cửa thư phòng, đứng đó nhìn Vương Cẩn Hòa đang bận rộn bên trong.

Vương Cẩn Hòa cảm giác có ánh mắt đang nhìn chằm chằm mình, theo bản năng ngẩng đầu lên, khi nhìn thấy Tô Ngọc, trong mắt cô thoáng chút kinh ngạc, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt anh, vươn tay ôm chầm lấy: "Anh về rồi à?" Ôm chặt Vương Cẩn Hòa vào lòng, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười: "Ừ, anh về rồi." "Em đang bận gì thế?" "Cũng không có gì, chỉ là chuyện của xưởng, với lại tính trước một số việc cho năm sau ở bên này." Vương Cẩn Hòa mở miệng nói. "Năm nay còn chưa qua hết, đã bắt đầu nghĩ chuyện năm sau rồi?" Tô Ngọc vươn tay búng nhẹ trán Vương Cẩn Hòa, tức giận nói.

Cái cô nha đầu này có thể nghỉ ngơi tử tế một chút được không?

Đúng là trời sinh cái số vất vả.

Vương Cẩn Hòa vô tội nhìn Tô Ngọc: "Mấy đứa nhỏ trong nhà đều có việc riêng để làm, ngoại trừ chăm sóc Trần nhi ra, em chẳng có việc gì làm cả, anh lại không ở nhà." Buồn chán thì phải tìm chút việc để làm, tránh cho bản thân cứ nhớ anh mãi. "Là lỗi của anh." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đi vào trong nhà. "Bên anh thế nào rồi?" Vương Cẩn Hòa không muốn nghe anh tự trách, tò mò hỏi sang chuyện này. "Những kẻ cần xử lý đã xử lý sạch sẽ rồi." "Người hơi đông, nên về muộn chút." Tô Ngọc kể lại chuyện bên kia cho Vương Cẩn Hòa nghe một lượt, Vương Cẩn Hòa nghe xong cũng có chút bất ngờ.

Cô nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Người của Văn Nam này thế mà lại giấu mình sâu đến vậy, chuyện này chắc là đã bắt đầu bố cục từ một, hai mươi năm trước rồi nhỉ?" Tạ Thầm của Huyền quốc, Vĩnh Nhạc Hầu của Lỗ quốc còn cả Tôn gia, tất cả những chuyện này dường như đều nằm trong tay bọn họ.

Chương 1278

Mục đích của bọn họ là để khơi mào chiến tranh ở bên này?

Nhưng bọn họ cách một vùng biển, khơi mào chiến tranh thì có lợi ích gì cho bọn họ chứ? "Bác cả bên kia thế nào rồi?" "Ông cụ Dư gia kia mất rồi, còn về sau thế nào, anh cũng không rõ lắm." Chuyện bác cả không muốn nói thì không ai có thể moi được tin tức từ miệng ông ấy. "Có điều phía Ngu Cơ thì vấn đề khá lớn." Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc kể chuyện của Tôn Nghị, nghe xong biểu cảm ít nhiều có chút phức tạp. "Thâm tình đến muộn còn rẻ rúng hơn cỏ rác." "Em nói đúng." Bất kể Tôn Nghị rốt cuộc là thật lòng hay giả ý, Ngu Cơ đều không cần nữa.

Người ở bên cạnh Ngu Cơ bao nhiêu năm nay là Ngu Lang.

Hai người cũng đã có con, nên sống một cuộc sống tốt đẹp rồi. "Ngu Cơ và Ngu Lang sau này sẽ rất hạnh phúc đúng không?" "Ừ." Bác cả cho hai người nghỉ ngơi một thời gian, thế là sau khi rời khỏi đó, Ngu Lang liền đưa Ngu Cơ ra ngoài đi dạo.

Nói là mấy năm nay đều bận rộn, khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi, tự nhiên sẽ không bỏ qua. "Như vậy cũng tốt." Những người bên cạnh đều sống hạnh phúc, đây mới là điều cô muốn nhìn thấy.

Sau khi Tô Ngọc trở về, tuy không đi ra ngoài nữa, nhưng mỗi ngày vẫn rất bận.

Chiều hôm về đến nhà, anh đã đi gặp Lỗ Nghị Tiêu.

Nhìn Lỗ Nghị Tiêu vẫn đang dưỡng thương, Tô Ngọc tùy ý ngồi xuống: "Cảm thấy thế nào?" "Rất tốt, hiện tại tôi đã biết tại sao rượu trái cây của các người lại bán đắt như vậy rồi." Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô

Ngọc mở miệng nói.

Linh Nhất ở bên cạnh tán đồng gật đầu, thứ này cũng quá ngon rồi. "Không sao là tốt rồi, dưỡng thương xong thì tự mình rời đi nhé." Tô Ngọc nói xong liền đứng dậy bỏ đi.

Lỗ Nghị Tiêu bị thái độ này của anh chọc cho tức cười, anh ta bị như thế này rốt cuộc là vì ai chứ?

Có điều cũng đúng, vết thương lành rồi thì quả thực nên rời đi.

Cứ ở lỳ mãi chỗ này cũng không phải phép.

Hơn nữa anh ta lo mình cứ ở đây mãi, cuối cùng sẽ luyến tiếc không nỡ rời đi.

Có khoảng thời gian nghỉ ngơi này là đủ rồi.

Ở càng lâu, anh ta càng thấy phiền chán đám người trong nhà mình.

Tại sao anh ta lại cưới nhiều phụ nữ như vậy?

Suốt ngày xúi giục... cứ nghĩ đến là thấy đau đầu. "Linh Nhất, ta phát hiện người thông minh nhất vẫn là Tô Ngọc, chỉ cưới một vợ, coi trọng con cái hiếu thuận, tình cảm cũng tốt, không giống nhà ta." Lỗ Nghị Tiêu nghĩ đến là không muốn về.

Linh Nhất trầm mặc không nói gì, chỉ nhìn Lỗ Nghị Tiêu, cảm thấy thiếu gia đây là đang tự mình chuốc lấy phiền phức. "Thiếu gia, cậu có hối hận cũng vô dụng thôi." Linh Nhất vô tình buông lời phũ phàng.

Con vợ lẽ một đống, cho dù hối hận thì làm được gì?

Chẳng lẽ còn nhét người ta trở về bụng mẹ được chắc? "Thiếu gia, thay vì nghĩ cái này, chi bằng nghĩ xem làm thế nào để giáo dục đám trẻ kia cho tốt." Con cái trong nhà Ngọc Vương gia cũng rất nhiều, nhưng đứa nào đứa nấy đều cực kỳ ngoan.

Đặc biệt là sau khi tiếp xúc một thời gian dài, ngày nào anh ta cũng thấy đám trẻ này cùng nhau luyện võ, đọc sách nhận mặt chữ, bất kể mệt mỏi thế nào cũng học rất nghiêm túc.

Ngoài những cái đó ra còn phải học rất nhiều thứ khác.

Mà những thứ này là con của thiếu gia chưa từng có. "Linh Nhất, ngươi cảm thấy con cái của ta, có đứa nào có thể so sánh được với con của Tô Ngọc không?" "Đại thiếu gia." Đó là con trai trưởng của thiếu gia, được phu nhân dạy dỗ rất tốt, nếu bồi dưỡng tử tế, sau này nhất định là một người thừa kế vô cùng xuất sắc.

Còn những đứa khác đã bị di nương của chúng dạy hư rồi.

Trong lòng lúc nào cũng chỉ nghĩ làm sao để lấy được nhiều lợi ích hơn từ chỗ thiếu gia, chứ không nghĩ làm sao để nâng cao thực lực bản thân.

Chỉ có hai đứa con do phu nhân sinh ra là bà ấy dụng tâm dạy dỗ.

Dạy chúng làm người, dạy chúng học bản lĩnh.

Dạy chúng quy củ.

Nghĩ đến con trai cả của mình, trong lòng Lỗ Nghị Tiêu đã có thêm suy tính: "Ta biết rồi." Trong lúc Lỗ Nghị Tiêu dưỡng thương, lúa nước ngoài ruộng cũng bắt đầu chuyển vàng, bông vải cũng bắt đầu từ từ nở rộ.

Nhìn bông vải trắng như tuyết, còn có lúa nước dần chín vàng, bá tánh đều rất vui mừng.

Cuối cùng cũng đến vụ thu hoạch mỗi năm một lần, bá tánh kích động bắt đầu gặt lúa.

Khi lúa được gặt lên, tay người dân đều run rẩy.

Thôn trưởng bên thôn Giang Hà dẫn người đi gặt lúa, nhìn những bó lúa kia, trên mặt ông mang theo nụ cười, tốt quá rồi.

Hơn một ngàn cân lúa một mẫu, tuy mỗi nhà chỉ trồng ba mẫu ruộng, nhưng đó cũng là mấy ngàn cân, sau khi nộp hai thành thuế xong vẫn còn lại rất nhiều.

Huống hồ còn có khoai tây, ngô trồng sau khi khai hoang, những thứ này đều không cần nộp thuế.

Người trong thôn nhìn nhiều lương thực như vậy, cười cười rồi lại bật khóc. "Tốt quá rồi, chúng ta không bao giờ phải lo không có lương thực nữa." Trước khi rời đi, Lỗ Nghị Tiêu biết hiện tại đang là mùa gặt, bèn dẫn Linh Nhất ra ruộng xem thử.

Nhìn thấy bá tánh trong thôn đều mang nụ cười mãn nguyện.

Nụ cười đó là thứ trước kia chưa từng thấy.

Khoảnh khắc này Lỗ Nghị Tiêu càng xác định mình không làm sai.

Chỉ có dưới sự dẫn dắt của Huyền quốc, họ mới có thể sống tốt hơn.

Đi một vòng trong thôn, anh ta lại dẫn Linh Nhất đi lên trấn.

Phát hiện bá tánh trên trấn cũng tràn ngập nụ cười hạnh phúc.

Anh ta dường như chưa bao giờ nhìn thấy người dân như thế này. "Linh Nhất, xem ra lựa chọn của ta không sai, ngươi xem những người dân này vui vẻ biết bao nhiêu." Lỗ Nghị Tiêu thì thầm nói khẽ.

Chương 1279

Linh Nhất nhìn bá tánh xung quanh, nụ cười trên mặt họ quả thực rất vui vẻ.

Người dân sống được như thế này thật tốt.

Linh Nhất gật đầu, cuộc sống như thế này mới là thứ bá tánh mong muốn nhất. "Thiếu gia, chúng ta về thôi." Những gì cần xem họ đều đã thấy rồi, nên đi thôi. "Được, đi thôi." Lỗ Nghị Tiêu trở lại Ngọc Vương phủ tìm Tô Ngọc, thần sắc có chút phức tạp.

Tô Ngọc cảm giác có người nhìn mình chằm chằm, ngẩng đầu nhìn anh ta: "Nhìn tôi như vậy là có việc gì?" Tô Ngọc nhàn nhạt hỏi. "Đa tạ." Lỗ Nghị Tiêu mấp máy môi, không biết mình nên nói gì cho phải, chỉ có thể nói một câu cảm ơn.

Tô Ngọc ngẩn người: "Đầu óc anh bị chập mạch à?" Tự dưng nói cảm ơn anh làm cái gì?

Người này đầu óc không phải là có bệnh đấy chứ?

Khóe miệng Lỗ Nghị Tiêu giật giật, cạn lời nói: "Ý tôi là cảm ơn các người đã đối xử tốt với bá tánh như vậy." "Hiện tại họ đều là bá tánh của Huyền quốc, chuyện này không phải là đương nhiên sao?" "Ừ, hai ngày nay tôi đi loanh quanh quan sát rất lâu, bá tánh sống rất tốt, điều này làm tôi vô cùng yên tâm, Lỗ quốc ở trong tay các người mới có thể tốt hơn, quyết định của tôi không sai." Lỗ Nghị Tiêu nhìn Tô Ngọc đầy cảm khái.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn anh ta một cái, không nói gì. "Tôi chuẩn bị về đây." "Không tiễn." "……" Lỗ Nghị Tiêu nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, đột nhiên cảm thấy không muốn đi nữa là sao nhỉ?

Thấy Lỗ Nghị Tiêu nửa ngày không phản ứng, Tô Ngọc nhìn anh ta với vẻ mặt quái dị: "Không phải anh muốn đi à?

Sao còn chưa đi?" "Đi đây." Nói xong liền dẫn Linh Nhất cầm đồ rời đi.

Lúc đi còn mang theo cả số rượu đã mua trước đó.

Sau khi Lỗ Nghị Tiêu rời đi, Tô Ngọc đặt bút lông trong tay xuống, dựa vào ghế, người cuối cùng cũng đi rồi.

Nguyên Bảo đi vào nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, nhịn không được buồn cười: "Vui lắm sao ạ?" "Ừ, trong nhà có người lạ ở lúc nào cũng thấy không thoải mái." Nếu Lỗ Nghị Tiêu không phải vì giúp anh mới bị thương, anh đã sớm đuổi người ra khỏi cửa rồi, còn đợi đến bây giờ sao?

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc cười đến không khép được miệng, thấy anh như vậy, Tô Ngọc lườm cậu ta một cái, tức giận nói: "Cười cái gì?

Việc của cậu làm xong chưa?" "Cũng hòm hòm rồi ạ, có điều một số việc vẫn cần ngài xem qua một chút." "Hửm?" "Năm nay sau khi thu hoạch xong, bá tánh ở đây gần như không còn lo lắng về vấn đề lương thực nữa." "Ừ, rồi sao?" "Tiếp theo chính là làm sao để bá tánh giàu lên, về việc này ngài có ý tưởng gì không?" Tô Ngọc nhíu mày, chuyện này sao lại thành việc của anh rồi? "Đây không phải việc của Tiểu Hòa sao?

Cậu đến hỏi tôi làm gì?" Tô Ngọc tức giận nói. "Vương phi ạ?" "Ừ, trước đó đã bàn bạc với Tiểu Hòa rồi, cô ấy phụ trách vấn đề kinh tế của bá tánh, tôi phụ trách những việc khác ở đây, đợt này bên này thay đổi nhân sự quá nhiều, còn rất nhiều việc phải xử lý." Ngoài những người đó ra, bên này còn không ít việc cần anh trông coi.

Chỉ nghĩ thôi Tô Ngọc đã thấy phiền rồi. "Thiếu gia, sau này ngài có phải đi Nam Cương một chuyến không?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là phải qua đó một chuyến, người bên đó cần phải dọn dẹp sạch sẽ, để tránh phát sinh chuyện tương tự thêm lần nữa." Bất kể mục đích của bọn chúng là quốc gia nào, một khi một trong các quốc gia bị xâm nhập, về sau đều sẽ đem lại vô tận phiền toái cho họ, mà đây không phải điều anh muốn thấy.

Cho dù có Nam Cương Vương ở đó canh chừng, anh vẫn phải đi một chuyến, xử lý sạch sẽ đám người kia. "Chuyện này bên phía Nam Kiều liệu có ý kiến gì không?" Nguyên Bảo chần chờ một chút rồi hỏi. "Không đâu, Ngọc Nhan và Ngọc gia đối với Nam Kiều mà nói chẳng là cái thá gì cả, cậu ấy đối với họ chỉ có thù hận thôi." Ngọc Nhan đối xử với Nam Kiều thực sự quá tệ.

Nguyên Bảo tán đồng gật đầu, chuyện này đúng là sự thật. "Nói không sai." Sau khi lúa nước được thu hoạch xong, Vương Cẩn Hòa liền bắt đầu sai người đi thu bông vải.

Mà lúc này, bông vải cũng đã có thể thu hoạch rồi.

Người của Vương Cẩn Hòa dạy họ cách hái bông, sau đó thu gom thế nào.

Khi bá tánh thôn Giang Hà thu hoạch bông vải xong, họ hưng phấn đến cực điểm.

Thật sự giống hệt như lời Vương phi nói, mẫu sản bảy trăm cân, người trồng nhiều nhất là năm mẫu đất.

Đây chính là hơn ba ngàn năm trăm cân.

Thôn trưởng thôn Giang Hà sau khi thu bông xong, tập hợp tất cả mọi người lại: "Bông vải mọi người phải cất giữ cho kỹ, sau đó Vương phi sẽ cho người tới thu mua." "Thôn trưởng yên tâm, chúng tôi đều cất giữ rất cẩn thận." Đây chính là thứ hái ra tiền, bọn họ sao có thể không cất giữ cẩn thận, đâu phải là không muốn tiền nữa đâu.

Thôn trưởng nhìn bộ dạng này của họ, hài lòng gật đầu: "Thế này còn tạm được, mọi người đều phải chuẩn bị cho tốt, không thể để Vương phi chuẩn bị hết mọi thứ cho chúng ta rồi mà chúng ta lại cái gì cũng không biết." "Được." Sau khi bông vải phơi khô hết thì có người tới thu mua, khi biết một cân bông giá bảy văn tiền, người thôn Giang Hà đều có chút không dám tin. "Thật sự là bảy văn tiền một cân sao?" Nhà bọn họ ít nhất cũng trồng ba mẫu bông, đều được hai ba ngàn cân, chỗ này là không ít tiền đâu. "Đúng vậy, bảy văn tiền một cân." Nghe thấy lời này, bá tánh thôn Giang Hà đều vui phát điên: "Tốt quá rồi." Vậy mà lại có giá cao như thế, năm nay chỉ riêng tiền bông vải, mỗi nhà bọn họ đều có thể kiếm được hơn mười lượng bạc lận.

May mà bọn họ đi theo Vương phi cùng trồng bông vải.

Vương phi quả nhiên không lừa bọn họ.

Sau khi cân xong trả tiền, bá tánh giúp đỡ chuyển bông đến xưởng.

Thôn Giang Hà và mấy thôn bên cạnh thu xong bông vải mới tới lượt thôn Thượng Gia.

Người thôn Thượng Gia đã sớm nghe nói bông vải giá bảy văn tiền một cân.

Kết quả này làm bọn họ vô cùng hối hận, nếu lúc đầu bọn họ đều nghe theo Vương phi, thì có phải sẽ không như thế này rồi không?

Nếu tất cả mọi người đều nghe lời Vương phi, bọn họ nhận được còn nhiều hơn hiện tại rất nhiều.

Mà bọn họ hiện tại mỗi gia đình chỉ trồng hai mẫu đất, một nhà thu hoạch chỉ có hơn một ngàn cân.

So với thôn Giang Hà và mấy thôn kia, bọn họ thực sự kém quá xa.

Còn mấy nhà không chịu trồng bông vải tử tế trong thôn, sau khi thu hoạch thì triệt để chết lặng.

Sản lượng bông vải thế mà lại cao như vậy?

Sao có thể chứ?

Bông vải của bọn họ chỉ thu được vài trăm cân, mà toàn là bông xấu.

Không ai chắc chắn liệu bông của bọn họ có bán được hay không.

Người trong thôn cũng không để ý nhiều đến việc này, chuyện đã biết từ sớm rồi, bọn họ có nghĩ nhiều cũng vô dụng.

Khi người thu mua bông tới, bông của tất cả mọi người đều bán được bảy văn tiền một cân, chỉ có bông của mấy nhà kia khi mang ra, người phụ trách liền nhíu mày thật chặt.

Nhìn người mang bông đến bán, người phụ trách nhíu mày nói: "Bông vải của các người sao lại thế này?" Nghe vậy mấy gia đình kia bất mãn: "Nó chính là như thế." "Không sai, chúng tôi đều trồng theo hướng dẫn của những người đó, cuối cùng trồng ra thành thế này, các người đều phải bồi thường tổn thất cho chúng tôi." Một người trong đó đảo mắt một vòng, vội vàng mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, sắc mặt người phụ trách lập tức thay đổi, hơn nữa còn cực kỳ khó coi: "Các người đây là coi chúng tôi thành kẻ ngu chắc?" "Bông vải trồng tử tế nó trông thế nào, không trồng tử tế nó trông thế nào, chúng tôi đều biết rõ ràng, bông vải này của các người rõ rành rành là không chịu chăm sóc đàng hoàng, thế mà còn mặt mũi đến nói cái này?" Người phụ trách bị sự trơ trẽn của những kẻ này chọc cho cười lạnh.

Chương 1280

Bá tánh xung quanh bán bông xong chưa đi, nhìn thấy bọn họ như vậy đều có chút bất mãn: "Các người thôi đi, tự mình không chịu trồng bông cho tốt, cuối cùng lại đổ thừa lên đầu Vương phi, các người còn cần mặt mũi không?" "Nói không sai, đúng là đồ không biết xấu hổ, nhìn các người như vậy cũng thấy mất mặt lây." Người khác ở thôn Thượng Gia bất mãn nói.

Rõ ràng là do chính bọn họ lười biếng mới dẫn đến sự việc như vậy, bọn họ thế mà còn trách ngược lên đầu Huyền chủ, sao trên đời lại có kẻ trơ trẽn đến thế? "Các người câm miệng cho tôi, chính là lỗi của bọn họ." Mấy người kia cũng không ngờ người trong thôn vậy mà lại nói hươu nói vượn vào lúc này.

Thật quá đáng. "Các người kiếm được tiền đương nhiên nói đỡ cho bọn họ, chúng tôi nói không có là không có." "Các người..." Người phụ trách nhìn mấy người kia một cái, bông vải của họ, cho dù bán năm văn tiền một cân anh ta cũng không muốn lấy, thế mà còn dám ở đây huyên hoang. "Năm văn tiền một cân, bán thì chúng tôi thu, không bán thì chúng tôi đi trước." Người phụ trách nhìn mấy người kia lãnh đạm nói.

Thậm chí không có hứng thú tranh luận với họ.

Mấy người kia vừa nghe thấy chỉ trả họ năm văn tiền một cân, thế sao mà được?

Họ mới thu được có tí bông vải ấy, nếu chỉ có năm văn một cân, thì họ kiếm được bao nhiêu tiền?

Đừng có mơ. "Không thể nào, bắt buộc phải là mười văn tiền một cân, các người còn phải bồi thường cho chúng tôi mười lượng bạc mỗi mẫu, nếu không chuyện này chúng tôi chưa để yên đâu." Mấy người kia trực tiếp hét giá trên trời.

Người phụ trách bị giọng điệu của họ chọc cười, dùng ánh mắt như nhìn kẻ đần độn nhìn bọn họ: "Rốt cuộc là các người ngu hay là tôi ngu?" "Tự mình không chịu trồng bông cho tốt tôi còn phải trả giá cao cho các người?

Trả giá cao chưa nói lại còn phải bồi thường tổn thất cho các người?

Tôi mà bồi thường tổn thất cho các người, thì tổn thất của Vương phi chúng tôi ai bồi thường?" Người phụ trách lạnh lùng nói.

Sau đó quay đầu nhìn những người khác bên cạnh: "Mọi người chuyển bông vào trong xưởng đi." Những người bên cạnh bắt đầu chất xe chuyển bông đi.

Mấy gia đình kia lập tức có chút hoảng, muốn chạy tới ngăn cản, nhưng lại bị thị vệ bên cạnh chặn lại. "Các người muốn làm gì?" "Các người phải bồi thường tổn thất cho chúng tôi, nếu không... nếu không chúng tôi sẽ đi kiện các người." Một người trong đó lắp bắp nói.

Nghe lời này chính người phụ trách cũng bật cười: "Kiện chúng tôi?

Các người có thể đi thử xem, xem cuối cùng người xui xẻo sẽ là ai." Vấn đề ở chính mình mà còn dám ở đây huyên hoang, mấy người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Nhìn bọn họ một cái, đợi bông tốt đã được chuyển đi hết, người phụ trách phân phó: "Thu dọn đồ đạc đi về." Mấy gia đình kia nghe người phụ trách nói vậy thì chết lặng: "Các người đi rồi thì bông vải của chúng tôi làm thế nào?" "Đó là chuyện của các người, muốn tôi bỏ giá cao mua loại bông này của các người, thật coi tôi là kẻ ngốc nhiều tiền chắc?

Còn muốn chúng tôi bồi thường cho các người?

Rốt cuộc là chúng tôi ngu hay là các người ngu?" Người phụ trách châm chọc nói.

Người thôn Thượng Gia khác nhìn thấy bộ mặt này của họ, biểu cảm có chút phức tạp, bọn họ làm như vậy có từng suy xét đến cảm nhận của người khác không? "Thượng Sâm các người đủ rồi đấy, rõ ràng là lỗi của chính các người, các người dựa vào cái gì mà gây phiền phức cho Vương phi bọn họ như vậy?" Lúc người ta chăm sóc bông vải tử tế, mấy nhà Thượng Sâm căn bản chẳng chịu làm cho đàng hoàng. "Không sai, các người cũng quá không biết xấu hổ rồi, Vương phi cho chúng ta hạt giống, cho người dạy chúng ta trồng bông, kết quả các người lại giở trò vô lại thế này, đúng là hết thuốc chữa." "Vốn dĩ đều còn cơ hội cứu vãn, là các người tự mình không trân trọng, chuyện này có thể trách được ai?" Trước đó Vương phi tới nhìn thấy bọn họ như vậy, lúc ấy nếu bọn họ chịu nghe theo người của Vương phi, thì đều còn cơ hội.

Nhưng mà bọn họ không coi ra gì.

Không chỉ như thế còn bắt đầu biến bản thân thêm tồi tệ.

Bây giờ thu hoạch thấp như vậy, bọn họ lại bắt đầu có ý kiến.

Đúng là không biết xấu hổ. "Việc này có quan hệ gì với các người?

Các người câm miệng hết cho tôi." Thượng Sâm bị từng câu từng chữ của họ chọc tức không nhẹ. "Vương phi cho chúng ta giá bảy văn tiền một cân đã là vô cùng tốt rồi, ông còn muốn thế nào nữa?

Ông cũng quá đáng rồi đấy." "Tự mình không chịu kiếm tiền tử tế còn muốn đến tìm Vương phi gây phiền phức, các người đúng là không biết xấu hổ." Người phụ trách nghe người thôn Thượng Gia khác nói vậy, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt, xem ra bọn họ cũng không phải là cái gì cũng không hiểu. "Không có việc gì tôi đi trước đây, sang năm trước khi trồng bông sẽ báo trước với mọi người, hạt giống các loại cũng sẽ chuẩn bị tốt cho mọi người." Người phụ trách không muốn nói nhiều với họ, xoay người chuẩn bị rời đi.

Mấy nhà Thượng Sâm nhìn nhau, lao ra chặn trước mặt người phụ trách: "Hôm nay nếu ngươi không bồi thường cho chúng tôi, ngươi đừng hòng rời khỏi đây." Nghe vậy mày người phụ trách hơi nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi: "Ông đây là đang uy hiếp tôi?" "Một mình ngươi muốn rời khỏi đây không dễ đâu." Thượng Sâm nghiến răng nói.

Người phụ trách cười khẽ một tiếng, động thủ ném người sang một bên: "Loại người như ông, có đến thêm mấy người nữa cũng không phải đối thủ của tôi." "Ngươi..." Người phụ trách ánh mắt lạnh lẽo nhìn ông ta, lạnh lùng nói: "Muốn gây phiền phức cho tôi, ông còn non lắm." Nói xong xoay người rời đi.

Sau khi trở lại Vương phủ, anh ta kể lại chuyện ở thôn Thượng Gia cho Vương Cẩn Hòa nghe một lượt.

Nghe xong, mày Vương Cẩn Hòa hơi nhíu lại, đối với bọn họ thêm vài phần mất kiên nhẫn: "Thật sự làm người ta chán ghét mà." Người bên cạnh không nói gì.

Loại người này quả thực khiến người ta không thích nổi. "Vương phi, sau này còn để bọn họ tiếp tục trồng bông nữa không?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Không, đã chướng mắt đến thế, vậy thì đừng cho bọn họ cơ hội nữa." Dẫn bọn họ đi kiếm tiền, cuối cùng lại còn muốn cô bỏ giá cao mua một đống rác rưởi, chuyện này chưa nói lại còn bắt bồi thường bạc cho bọn họ?

Thật coi bọn cô là kẻ ngốc chắc?

Cái thá gì chứ? "Vương phi nói phải, loại người như vậy căn bản không cần tiếp tục giúp bọn họ." Người bên cạnh nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng, cô đã nghĩ xong nên làm thế nào rồi. "Ta cũng chưa từng nghĩ muốn tiếp tục giúp bọn họ, cứ như vậy đi." Kẻ không biết cảm ơn, vậy thì trực tiếp vứt bỏ là xong.

Cô cũng đâu phải kẻ ngốc lắm tiền. "Vâng." Vương Cẩn Hòa tưởng sự việc đến đây là kết thúc.

Ai ngờ mấy gia đình kia ở thôn Thượng Gia thế mà lại cùng nhau kéo tới tìm cô gây chuyện. "Chúng tôi muốn gặp Vương phi, các người dựa vào cái gì không cho chúng tôi vào?" Người canh cửa nhíu mày nhìn bọn họ: "Các người coi đây là chỗ nào?" Ngọc Vương phủ là nơi bọn họ muốn vào là có thể vào sao?

Vương phi cũng không phải người bọn họ muốn gặp là có thể gặp.

Đúng là đám người không biết trời cao đất dày. "Lập tức rời khỏi đây, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí." "Chúng tôi muốn gặp Vương phi, bông vải của chúng tôi Vương phi dựa vào cái gì mà không thu?

Chuyện này nếu cô ta không cho chúng tôi một lời giải thích, chúng tôi sẽ không bỏ qua như vậy đâu." Người gác cổng còn muốn nói gì thì bị người cắt ngang: "Các ngươi muốn Bản vương phi cho các ngươi lời giải thích?" "Tham kiến Vương phi." Vương Cẩn Hòa phẩy tay cho bọn họ đứng dậy, lúc này mới nhìn đám người trước mặt: "Là các ngươi nói muốn ta cho một lời giải thích?" Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa, bọn Thượng Sâm lập tức có chút sợ hãi. "Chúng tôi chỉ muốn biết tại sao không thu bông vải của chúng tôi." Khí thế trên người Thượng Sâm nhỏ đi rất nhiều. "Các ngươi chính là mấy hộ gia đình không chịu trồng bông vải đàng hoàng ở thôn Thượng Gia đúng không?

Chương 1281

Chất lượng bông của các ngươi ngay cả mức trung bình cũng không đạt được, chúng ta đưa giá năm văn tiền một cân thu mua đã là giá cao rồi, chính các ngươi không đồng ý thì thôi, lại còn muốn mười văn tiền một cân, không chỉ như thế, còn muốn chúng ta bồi thường tổn thất cho các ngươi?" Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nói toạc hết mọi chuyện ra.

Nghe lời Vương Cẩn Hòa, bọn Thượng Sâm lập tức có chút chột dạ. "Đều là cùng một đợt, dựa vào cái gì giá của chúng tôi lại phải thấp hơn một chút?

Cái này dựa vào đâu?" "Dựa vào việc của các ngươi không tốt, của người khác rất tốt, lý do này đã đủ chưa?" "Không có đồ tốt, lại còn muốn nhiều tiền, không cho còn muốn chạy đến chỗ ta gây phiền phức, các ngươi to gan thật đấy." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Thượng Sâm theo bản năng lùi về sau một bước, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa ít nhiều có chút chột dạ.

Yêu cầu của bọn họ bất kể đi đến đâu cũng có chút không nói nổi.

Nhưng cứ bỏ qua như vậy bọn họ cũng không cam lòng. "Vương phi các người cũng đâu thiếu chút tiền ấy, tại sao lại không thể cho chúng tôi chứ?

Sau này chúng tôi nhất định sẽ trồng bông vải tử tế mà." Thượng Sâm nói một cách khô khốc. "Ta có tiền thì liên quan gì đến ngươi?

Tiền của ta tại sao phải cho ngươi?" Vương Cẩn Hòa lạnh giọng hỏi. "Tôi..." "Còn về việc các ngươi nói sẽ trồng bông vải tử tế, ta nghĩ là không cần nữa đâu, ta đã nói rõ với người bên dưới rồi, bắt đầu từ sang năm mấy nhà các ngươi sẽ không có hạt giống bông vải nữa." Vương Cẩn Hòa biết rõ nhất nên dùng phương pháp gì để đối phó với bọn họ.

Những kẻ này muốn chính là tiền, điều không thể chấp nhận nhất chính là nhìn người bên cạnh mỗi năm đều có thể kiếm tiền, còn bọn họ thì cái gì cũng không có.

Bọn Thượng Sâm lập tức hoảng loạn: "Vương phi, cô nói lời này là ý gì?" "Là ý trên mặt chữ, bắt đầu từ năm sau đừng nói là cây giống bông vải, ngay cả hạt giống ta cũng sẽ không cung cấp cho các ngươi." "Các ngươi không phải muốn một lời giải thích sao?

Đây chính là lời giải thích mà Bản vương phi cho các ngươi, các ngươi có hài lòng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ lạnh lùng mở miệng nói.

Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi, sự việc sao lại biến thành thế này rồi? "Cô dựa vào cái gì mà đối xử với chúng tôi như vậy?" "Dựa vào lòng tốt bị coi như lòng heo phổi, dựa vào đồ đạc đều là của ta, ta muốn cho ai thì cho người đó, mà các ngươi thì không xứng." Vương Cẩn Hòa ghét nhất là loại người này. "Cho dù cô là Vương phi cũng không thể đối xử với bá tánh như vậy." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng coi là đương nhiên này của bọn họ, cảm thấy có mấy phần nực cười.

Hình như ngay từ đầu cô không nên giúp bọn họ.

Nếu cô không giúp, thì sẽ không thành ra thế này phải không?

Tay khẽ cử động, Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn bọn họ: "Bản vương phi đã cho các ngươi cơ hội, là chính các ngươi không biết trân trọng, cái này không trách được người khác." "Cô chỉ cần cho chúng tôi một ít tiền, chuyện này coi như xong, sau này chúng tôi cũng sẽ trồng bông vải tử tế, cô hà tất phải như vậy chứ?" Thượng Sâm vẫn chưa cảm thấy mình sai ở chỗ nào.

Vương Cẩn Hòa thấy mình đã kiên nhẫn nói chuyện tử tế với bọn họ, kết quả đám người này vẫn còn ở đây gây sự.

Một phần tình cảm cuối cùng trong lòng biến mất, cô lạnh lùng nhìn đám người trước mặt: "Bất kính với Vương phi, lôi xuống đánh ba mươi gậy, từ hôm nay trở đi, bất kỳ ai trong mấy nhà bọn họ đều không được trồng bông vải, không được đến xưởng làm việc." Thượng Sâm nghe lời này triệt để chết lặng: "Không, cô không thể đối xử với chúng tôi như vậy." "Đánh." "Cho dù trước mặt các ngươi ta chưa bao giờ tỏ ra cao cao tại thượng, nhưng ta vẫn là Ngọc Vương phi, là người mà các ngươi không thể chọc vào, đừng thấy Bản vương phi dễ nói chuyện thì các ngươi có thể tùy tiện tới tìm Bản vương phi gây phiền phức." "Còn nói chỉ là cho các ngươi chút tiền, loại tiền này, các ngươi có bản lĩnh cầm sao?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn bọn họ hỏi.

Đối mặt với việc những người này tới gây phiền phức, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bắt đầu tự kiểm điểm vấn đề của bản thân.

Có phải do cô tỏ ra quá dễ bắt nạt, khiến những kẻ này đều đã bắt đầu tự cho là đúng rồi không?

Thượng Sâm nhìn bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt có chút trắng bệch, bọn họ dường như đã quên mất một số chuyện.

Người này tính tình có tốt đến đâu, khi ở chung với bá tánh có ôn nhu thân dân thế nào đi nữa, cô ấy cũng là Ngọc Vương phi cao cao tại thượng.

Không phải là người bọn họ muốn gây sự là có thể gây sự.

Người bên cạnh tóm lấy cánh tay bọn họ, cũng không cho cơ hội nói chuyện, trực tiếp động thủ.

Nhìn Thượng Sâm bị đánh, những người bên cạnh nuốt nước miếng, bọn họ hình như đã hiểu lầm một sự thật.

Vương phi không phải người bọn họ muốn bắt nạt là có thể bắt nạt.

Đây là Ngọc Vương phi.

Không phải là bá tánh bình thường trong thôn.

Cũng không phải người bọn họ tùy tiện giở trò lưu manh là có thể khiến cô nghe lời.

Mấy người vội vàng quỳ rạp xuống đất cầu xin tha thứ: "Vương phi tha mạng, chúng tôi biết sai rồi." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng liếc bọn họ một cái, xoay người rời đi, lúc đi không thèm nhìn lại bọn họ lấy một lần.

Mà bọn họ không biết sau này mình liệu còn có cơ hội như vậy nữa hay không.

Thượng Sâm nằm thoi thóp trên mặt đất, bọn họ dám tới đây chỉ là vì Vương Cẩn Hòa quá dễ chung sống.

Mỗi lần bọn họ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa cô đều vô cùng dễ nói chuyện, chính vì sự dễ nói chuyện này mới làm ông ta có suy nghĩ thái quá.

Cho rằng chỉ cần ông ta làm loạn lên là có thể đạt được thứ mình muốn, nhưng mà giờ khắc này ông ta mới biết mình rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào.

Tay khẽ run rẩy, ông ta hối hận rồi. "Rời khỏi đây, nơi này không phải chỗ các ngươi nên tới." Thị vệ ở cửa nhìn bọn Thượng Sâm lạnh lùng nói.

Người đi cùng Thượng Sâm cười gượng không dám nói nhiều.

Vội vàng đỡ Thượng Sâm rời đi, sợ chậm một bước sẽ bị người ta xử lý vậy.

Vương Cẩn Hòa về đến nhà, ngồi trong sân không biết đang nghĩ gì.

Lúc Tô Ngọc từ thư phòng đi ra, liền nhìn thấy cô dựa vào ghế bập bênh, ánh mắt thẫn thờ, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

Đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống, vươn tay ôm người vào lòng: "Đang nghĩ gì thế?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Em đang nghĩ có phải vì bình thường em tỏ ra quá dễ bắt nạt, nên những người đó mới luôn thích tới tìm em gây phiền phức hay không." Tô Ngọc ngẩn người, nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không vui sao?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Cũng không phải là không vui, chỉ là cảm thấy đôi khi vẫn đừng nên tỏ ra quá dễ chung sống." Luôn là như vậy, có một số người sẽ không biết điều, hà tất phải thế chứ?

Tô Ngọc đặt cằm lên vai Vương Cẩn Hòa, ôm lấy cô, yên lặng nghe cô nói ra suy nghĩ của mình.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh nhìn em như vậy làm gì?" "Em có phải rất ngốc không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tại sao lại hỏi vậy?" "Ở đâu thì phải theo quy củ ở đó.

Tuy em đến đây đã mấy năm rồi, nhưng bảo em phải cao cao tại thượng với người khác, em vẫn thấy không được tự nhiên, nhất là với bá tánh." Cô không thích đi đến đâu cũng có người quỳ xuống hành lễ với mình.

Không thích người khác nói chuyện với mình mà cứ phải dè dặt, nơm nớp lo sợ.

Cũng không thích bọn họ nhìn mình với vẻ mặt sợ hãi, như thể chỉ cần sơ sẩy một chút là mất mạng.

Chính vì những điều này, cô vẫn cứ là chính mình, khi không bị người khác bắt nạt thì cũng cố gắng mang lại sự công bằng lớn nhất cho người khác.

Nhưng khi cô cho họ sự công bằng, những người đó dường như chẳng bao giờ coi trọng.

Giống như lần này, cô đã cho bọn họ cơ hội, nếu bọn họ chịu cứu vãn thì kết cục cũng chẳng đến nỗi này, nhưng bọn họ không làm vậy.

Không những không cứu vãn mà còn tự cho là đúng.

Làm cho cô cảm thấy khó hiểu vô cùng.

Chương 1282

"Em cứ là chính mình là được, nhưng em cũng phải nhớ kỹ, không phải ai cũng xứng đáng để em đối xử như vậy, bọn họ không có tư cách đó." Tô Ngọc biết thế giới mà Vương Cẩn Hòa từng sống là như thế nào, cũng biết tính cách trước đây của cô ra sao, cho nên anh chưa bao giờ yêu cầu Vương Cẩn Hòa nhất định phải thích ứng với phương thức sinh tồn của thế giới này.

Chỉ cần cô vui vẻ là được.

Còn Vương Cẩn Hòa cũng chỉ là trồng rau củ, ươm mầm giống, dẫn con cái đi chơi.

Những thứ phức tạp đen tối khác, có thể không để cô biết thì Tô Ngọc sẽ cố gắng không để cô biết.

Chỉ là không ngờ anh bảo vệ Vương Cẩn Hòa như vậy mà vẫn để xảy ra chuyện thế này. "Em không sao, chỉ là đột nhiên hơi lấn cấn chút thôi, lát nữa là em tự hết ấy mà." "Không thể để em tự chịu đựng được, nếu em cảm thấy chuyện này khiến em không vui, sau này em cứ giao cho người khác phụ trách, không cần chuyện gì cũng phải tự mình làm." Vương Cẩn Hòa cân nhắc khả năng mà Tô Ngọc nói.

Anh nói dường như cũng đúng, dù sao rất nhiều việc đã đi vào guồng rồi, bây giờ giao cho người khác cũng chẳng có gì to tát. "Được, cứ quyết định vậy đi." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ rồi mở miệng nói: "Giao việc trong tay ra xong, em cũng phải bắt đầu tiếp tục lai tạo giống lúa nước năng suất cao hơn nữa." Việc này cô đã trì hoãn rất nhiều rồi, cũng đến lúc phải nâng cao sản lượng lên.

Tô Ngọc vốn dĩ muốn làm vậy để Vương Cẩn Hòa có thể nghỉ ngơi nhiều hơn, kết quả cô lại chốt một câu như thế, làm Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là vẻ bất lực: "Tiểu Hòa, thực ra sản lượng thế này đã tốt lắm rồi mà?" "Vẫn chưa đủ, thêm một chút nữa đi." "Hiện tại anh cũng bận, em cũng không thể ngày nào cũng ăn không ngồi rồi chứ?

Đợi em lai tạo tất cả các giống lương thực đến mức giới hạn, rồi đào tạo thêm một số người, như vậy đợi đến khi anh không bận nữa thì việc trong tay em cũng có thể giao ra toàn bộ, đến lúc đó chúng ta có thể đi khắp nơi chơi đùa, anh nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa hai mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười: "Ừ, em nói đúng." "Có điều cuộc thi đấu sang năm chúng ta phải về sớm, còn phải để Tiểu Trí đính hôn với Trường Nhạc, đám Nam Kiều cũng sắp thành thân, đến lúc đó chúng ta phải đi Nam Cương một chuyến." "……" Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn Tô Ngọc, việc của bọn họ hình như cũng nhiều thật.

Dựa vào người Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lầm bầm: "Sao cảm giác bên cạnh vẫn còn việc làm mãi không hết thế này?" "Sang năm chúng ta về sớm một chút nhé?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên lên tiếng. "Hửm?

Sao đột nhiên lại quyết định về rồi?" "Em muốn về thăm cha mẹ, anh nói xem Sâm Sâm nếu nhìn thấy chúng ta liệu có không vui không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến em trai mình, trong mắt mang theo ý cười.

Sâm Sâm chắc là cao lên rồi nhỉ? "Chắc là có đấy?" Lúc đi bọn họ vội vàng đến đây chưa về thăm nhà, lần này trở về tên nhóc kia chắc chắn sẽ giận dỗi cho xem. "Chúng ta về thăm cha mẹ, sau đó quay lại kinh thành, về sớm một chút cũng để Trần nhi ở chung với đại ca thằng bé nhiều hơn." Đứa nhỏ này chẳng bao giờ nhớ cha mẹ ruột.

Cho nó xem tranh vẽ chân dung mẹ thì còn vui vẻ, xem tranh của Tô Cửu (Hoàng đế) thì vẻ mặt đầy ghét bỏ.

Tuy nhiên nói thì nói vậy, thằng bé vẫn sẽ nghiêng đầu nhìn bức tranh gọi cha.

Nghĩ lại thì đứa nhỏ này chắc cũng nhớ cha mẹ rồi nhỉ?

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, có chút phát sầu nói: "Tiểu Hòa, em nói xem sau khi về, Trần nhi nhìn thấy đại ca liệu có ghét bỏ thằng bé không?" "……" Cái này cô thật sự không biết. "Chắc là có thể đấy?

Có điều Trần nhi chắc cũng vẫn nhớ bọn họ." "Cũng được, qua năm mới chúng ta sẽ về." Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nói.

Việc bên này đã giải quyết hòm hòm rồi, có người trông coi là được, không cần anh ở lại đây cũng không sao. "Mọi việc sau này chúng ta sắp xếp trước cho ổn thỏa, qua năm là có thể đi rồi." "Bọn Nam Kiều có đi cùng chúng ta không?" "Bọn Nam Kiều chắc chắn phải đi rồi, dù sao cũng muốn đi thăm vị hôn thê, còn La Hậu thì không biết cậu ấy có muốn đi không, đến lúc đó hỏi ý kiến cậu ấy xem, xem cậu ấy đi cùng chúng ta hay là đưa Diêu Thi Hàm về nhà." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu, chuyện này hình như cũng đúng, không thể cứ để người ta ở mãi nhà mình được. "Anh hỏi La Hậu xem." "Được, yên tâm đi, anh sẽ hỏi." Nói chuyện với Tô Ngọc một lúc, sau khi sắp xếp xong xuôi mọi việc, tâm trạng Vương Cẩn Hòa liền tốt lên. "Tâm trạng tốt rồi à?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa sủng nịch hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Có anh ở bên cạnh, tâm trạng tự nhiên sẽ tốt thôi.

Hơn nữa em cũng nghĩ thông rồi, em không cần thiết phải lãng phí thời gian của mình vào bọn họ, sang năm trở về sẽ bắt đầu chuẩn bị việc khác.

Còn chuyện dẫn người kiếm tiền, bá tánh đông như vậy, người thông minh kiểu gì chả có, anh nói đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười hỏi.

Tô Ngọc cười khẽ, xem ra Tiểu Hòa thật sự đã nghĩ thông suốt.

Đã vậy anh cũng không cần lo lắng cô bị người ta lừa nữa. "Ừ, em nói không sai, nên nghĩ như vậy." "Vậy anh làm việc đi, em xuống bếp làm chút gì ngon ngon cho mọi người, hôm nay tâm trạng em tốt." "Được, bảo bọn họ giúp em, đừng có làm một mình." "Em biết rồi, anh nói nhiều thật đấy." "……" Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa chọc cười, anh đối xử với nha đầu này không tốt sao?

Thế mà còn dám chê anh?

Nhìn Vương Cẩn Hòa rời đi, Nguyên Bảo bế đứa bé đi tới tìm Tô Ngọc: "Thiếu gia, dân làng Thượng gia thôn hơi không biết điều rồi." Được phu nhân dẫn dắt kiếm tiền là chuyện tốt biết bao?

Trước đây ở Tạ gia thôn, bá tánh đều là phu nhân nói gì họ làm nấy, chưa bao giờ có ngoại lệ.

Sau khi đến đây, Thượng gia thôn luôn xảy ra đủ thứ chuyện.

Theo suy nghĩ của hắn, trực tiếp bỏ mặc đám người này cho xong, tội gì phải khổ. "Tại sao phu nhân không trực tiếp bỏ mặc bọn họ?" Nguyên Bảo mở miệng nói.

Loại người như vậy, phu nhân thật sự không cần thiết phải quản quá nhiều, đám người này chính là không biết tốt xấu, căn bản sẽ không để tâm ý của phu nhân trong lòng, ngược lại còn cảm thấy những việc này đều là phu nhân nên làm. "Thượng gia thôn vẫn có người thông minh, nếu đa số mọi người giống như Thượng Sâm và đồng bọn, Tiểu Hòa bỏ mặc bọn họ cũng chẳng sao.

Nhưng vấn đề là đa số bọn họ có não, biết nghe lời Tiểu Hòa thì có thể kiếm tiền.

Trong tình huống này, Tiểu Hòa sẽ không bỏ rơi những người đó, dù sao cũng không có lý do gì bắt họ phải trả giá cho việc người khác làm, đúng không?" Anh cũng từng có suy nghĩ như vậy, chỉ là thực hiện thì hơi thiếu thực tế, chính vì thế anh mới không nói với Vương Cẩn Hòa.

Anh đối với người Thượng gia thôn sớm đã bất mãn, chỉ là ngại Vương Cẩn Hòa nên mới không nói nhiều.

Không ngờ lại còn có kẻ không biết sống chết đến gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa. "Phu nhân không để ý chuyện đó sao?" Nguyên Bảo chần chừ một chút rồi hỏi. "Sau này chắc sẽ không quản nhiều chuyện bên đó nữa, đều sẽ giao ra ngoài, rồi bắt đầu tiếp tục lai tạo giống lương thực năng suất cao hơn." Tô Ngọc kể sơ qua dự định của Vương Cẩn Hòa cho Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nghe xong hài lòng gật đầu: "Nên như vậy, đối với bá tánh bình thường phu nhân không cần thiết phải lãng phí quá nhiều thời gian, trực tiếp giao cho người khác làm là được." "Ừ, trước đây thấy Tiểu Hòa thích chung sống với bá tánh nên ta cũng không nói gì nhiều, giờ xem ra ban đầu không nên buông lỏng." Tính cách của Vương Cẩn Hòa định sẵn là sẽ không giống người khác.

Nhìn cô vui vẻ nên anh cũng mắt nhắm mắt mở.

Trước đây ở Tạ gia thôn, cô chung sống với tất cả bá tánh đều rất tốt.

Chỉ có bá tánh nơi này, nhất là Thượng gia thôn, từ khi bọn họ đến đây đã đến tìm Tiểu Hòa gây sự mấy lần rồi?

Hơn nữa lần nào cũng là gây phiền phức.

Nếu không phải Vương Cẩn Hòa luôn ngăn cản, anh tuyệt đối sẽ lấy mạng đám người đó. "Không nói chuyện người Thượng gia thôn nữa, nếu đám người này vẫn không biết điều như vậy, thì đừng trách ta không khách khí với bọn họ." Đây là cơ hội cuối cùng Tô Ngọc dành cho những người Thượng gia thôn đó.

Nguyên Bảo không nói thêm gì, nhưng hắn biết Tô Ngọc đang nghiêm túc, không hề nói đùa.

Chương 1283

Đám người Thượng Sâm sau khi trở về, bị người trong thôn nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác này, thế nhưng chẳng ai đến hỏi thăm xem bọn họ bị làm sao. "Thượng Sâm, cậu đi tìm Vương phi xong chắc đã biết làm vậy sẽ có kết cục gì rồi chứ?

Vương phi dù có thân dân đến đâu thì cũng là Vương phi, không phải người cậu có thể tùy tiện đối đãi.

Nếu cậu nghĩ rằng chỉ cần đến làm loạn một chút là Vương phi sẽ thỏa hiệp, thì cậu sai lầm to rồi.

Sau này nếu các người bỏ lỡ tất cả cơ hội bên phía Vương phi, thì đó cũng là vấn đề của các người, không trách được người khác." "Ông đây là đang xem tôi làm trò cười à?" "Xem cậu làm trò cười thì không cần thiết, tôi chỉ đang nhắc nhở cậu, sau này đừng đi tìm Vương phi gây phiền phức nữa.

Vương phi dễ nói chuyện, nhưng Vương gia thì không đâu.

Đừng để đến lúc đó mất mạng, các người không phải là không có cơ hội cứu vãn, là các người tự mình không trân trọng cơ hội Vương phi đã cho." Người đứng xem xung quanh vô cùng tán đồng gật đầu, dù nói thế nào thì đó cũng là Vương phi, không phải hạng dân thường như họ có thể đắc tội.

Tay Thượng Sâm khẽ run rẩy, chuyện này hắn đã biết rồi, căn bản không cần bọn họ nhắc nhở.

Chỉ là nghĩ đến lời Vương phi nói, chẳng lẽ sau này bọn họ thật sự mất đi cơ hội kiếm tiền này sao?

Mà đây không phải là điều bọn họ muốn thấy.

Nhưng bên phía Vương phi bọn họ đã đắc tội rồi, sau này dù có ý tưởng gì cũng vô dụng thôi nhỉ?

Nghĩ đến chuyện này, trong lòng Thượng Sâm ít nhiều có chút hối hận.

Sao hắn lại chọn cách làm như vậy chứ?

Nếu không phải hắn làm những chuyện này, cũng không đến mức rơi vào tình cảnh này đâu nhỉ?

Bất kể bọn họ đang nghĩ gì Vương Cẩn Hòa đều không biết.

Mỗi ngày cô ngoài việc lo giống lúa cao sản thì không quan tâm đến chuyện gì khác, việc ở xưởng và thư viện đều đã giao ra ngoài.

Về việc này Tô Ngọc là hài lòng nhất.

Việc ít đi, thời gian Vương Cẩn Hòa dành cho bọn họ cũng nhiều hơn.

Thoáng chốc lại một cái Tết nữa đến, Vương Cẩn Hòa làm rất nhiều món ngon cho bọn trẻ.

Ngay cả thú cưng trong nhà cũng được đeo dải lụa đỏ.

Trong vườn treo đầy các loại đèn lồng nhỏ.

Mấy đứa nhóc thì cùng nhau đi dán giấy cắt hoa lên cửa sổ.

Duy chỉ có Ngôn Triệt ngồi trên ghế, Liệt Dương (hổ) nằm bò bên cạnh, cả hai đều bất động.

Một người một hổ cứ thế nhìn Tiểu Bảo và mọi người bận rộn.

Tiểu Bảo đi tới bên cạnh bọn họ: "Không đi làm cùng à?" Ngôn Triệt lắc đầu: "Không muốn động đậy." Tiểu Bảo dở khóc dở cười nhìn đứa em trai này, sao tự nhiên nó lại trở nên lười biếng như vậy? "Lúc náo nhiệt thế này mà em cứ ngồi đây một mình?

Như thế có phải là không hòa đồng không?" Ngôn Triệt không hứng thú lắm với mấy chuyện này.

Vừa định nói gì đó thì bị Tiểu Bảo kéo dậy: "Bình thường lười biếng thì thôi, hôm nay ăn Tết mau dậy làm cùng bọn anh, đừng có nằm mãi ở đây.

Em cứ nằm thế làm anh nghi ngờ em có chỗ nào không khỏe đấy." Thật không biết Triệt nhi bị làm sao nữa, cứ thích nằm.

Nằm thì có gì tốt chứ?

Khoảng thời gian cậu bị trúng độc, sức khỏe không tốt lắm, nằm liệt giường suốt nửa năm.

Khoảng thời gian đó đối với cậu quả thực là không thể chịu đựng nổi.

Ngôn Triệt tuy có chút không vui khi bị kéo dậy như vậy, nhưng ai bảo đây là anh trai cậu chứ?

Anh trai mình thì ngoài việc chiều theo còn biết làm sao bây giờ?

Ngôn Triệt đi theo bên cạnh Tiểu Bảo nhìn anh dán hoa cửa sổ, những người khác cũng đang giúp đỡ.

Tô Ngọc đi ra nhìn thấy Ngôn Triệt cũng đang làm cùng Tiểu Bảo thì có chút ngạc nhiên: "Triệt nhi hôm nay lại chịu động đậy rồi?" Đứa con trai này làm Tô Ngọc cũng có chút phát sầu.

Ngoài lúc đọc sách luyện võ ra, Triệt nhi có thể nằm thì tuyệt đối không đứng, tính cách cũng chẳng giống anh hay Tiểu Hòa.

Đứa nhỏ này cũng không biết giống ai, tóm lại chỉ có một chữ: Lười.

Vô cùng lười.

Lười đến mức ngồi một chỗ có thể ngồi cả ngày.

Trừ khi cần thiết, cơ bản là không nhúc nhích.

Lúc nhỏ tuy thích yên tĩnh nhưng cũng không đến mức này.

Sao càng lớn tuổi lại càng trầm tĩnh thế này?

Tiểu Bảo liếc xéo Ngôn Triệt một cái, bực bội nói: "Cha, Triệt nhi là bị con lôi dậy đấy." Tô Ngọc giơ ngón tay cái lên với Tiểu Bảo, cười nói: "Nên làm thế.

Dẫn Triệt nhi cùng chơi đi, các con mà không dẫn thằng bé theo, nó còn không biết lười thành cái dạng gì nữa." Tô Ngọc bất lực nói.

Ngôn Triệt vẻ mặt vô tội nhìn Tô Ngọc, cậu là người như thế sao?

Dường như nhìn ra suy nghĩ trong lòng Ngôn Triệt, Tô Ngọc nhướng mày nói: "Đừng nghi ngờ, con chính là người như thế đấy." Ngôn Triệt phồng má, có chút không vui, xoay người đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa đang nấu cơm trong bếp thấy Ngôn Triệt đi tới, có chút ngạc nhiên: "Triệt nhi sao lại vào đây?" "Mẹ, cha nói xấu con." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt kinh ngạc nhìn Ngôn Triệt, Tô Ngọc mà nói xấu con trai á?

Chuyện này nghe có vẻ không khả thi lắm nhỉ? "Cha con tại sao lại nói xấu con?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Ngôn Triệt chần chừ một chút rồi mở miệng nói: "Chắc là vì con quá lười?" Nghe giọng điệu không chắc chắn của Ngôn Triệt, Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn cậu bé: "Triệt nhi à, mẹ cũng cảm thấy con có phải là quá lười rồi không?" Ngôn Triệt thực sự quá yên tĩnh, trừ khi cần thiết thì thật sự không thích nói chuyện.

Có đôi khi cô thật sự rất nghi ngờ có phải mình sinh nhầm giới tính cho con trai rồi không.

Ngôn Triệt vô tội nhìn Vương Cẩn Hòa, chớp chớp mắt nói: "Mẹ, con không có.

Con chỉ là không muốn động đậy thôi." Tại sao cứ nhất định phải chạy nhảy khắp nơi chứ?

Cứ nằm như vậy không tốt sao?

Nghe những lời lẽ hùng hồn của Ngôn Triệt, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười.

Chương 1284

Nhất thời cũng không biết nên nói với Ngôn Triệt về vấn đề này thế nào cho phải. "Tuy là vậy, nhưng con cũng không thể lúc nào cũng thui thủi một mình được." Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu nói.

Ngôn Triệt nghiêm mặt vô cùng nghiêm túc mở miệng: "Mẹ, con không có ở một mình, còn có Liệt Dương bên cạnh con mà." "……" Thế thì có gì khác biệt với việc ở một mình đâu?

Đứa nhỏ này đúng là cưỡng từ đoạt lý. "Ra chơi với các anh đi, mẹ bảo chú Lạc Diễm làm cho các con một số đồ chơi thú vị đấy, đợi trời tối là có thể chơi được." Ngôn Triệt lắc đầu, tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống, nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: "Mẹ, con không muốn dán hoa cửa sổ với các anh, con ở đây với mẹ." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn con, rốt cuộc là muốn ở bên cạnh cô, hay là không muốn dán hoa cửa sổ với đám Tiểu Bảo đây?

Đứa nhỏ này thật khiến người ta bó tay.

Mắt Ngôn Triệt tròn xoe, trông rất đáng yêu.

Lúc Tô Ngọc đi tới liền nhìn thấy Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất lực nhìn con trai út.

Anh đi tới đưa tay bế con trai lên: "Sao lại chạy vào đây?" "Chạy vào tìm em cáo trạng, bảo là anh bắt nạt thằng bé." Vương Cẩn Hòa nhịn cười nói.

Tô Ngọc bị chọc cười, đưa tay véo má con trai: "Cha bắt nạt con à?" Ngôn Triệt vô tội nhìn Tô Ngọc, giả vờ như không nghe thấy gì.

Nhìn bộ dạng này của con, Tô Ngọc chỉ thấy đau đầu, đứa con trai này giả vờ vô tội là giỏi nhất.

Anh đưa tay xoa mạnh đầu Ngôn Triệt: "Hôm nay là Tết, con đừng có nghĩ đến chuyện nằm ườn ra đấy, ngồi ì một chỗ không động đậy nữa." Ngôn Triệt thở dài thườn thượt, nhíu mày nói: "Cha, tại sao nhất định phải bắt con ra ngoài chứ?" "Con nghĩ sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn con, cười như không cười hỏi.

Ngôn Triệt lập tức im bặt. "Cha, con thấy chúng ta vẫn nên đi ra ngoài thôi." "Được, mẹ con phải làm món ngon cho chúng ta, chúng ta đừng làm phiền mẹ nữa được không?" Ngôn Triệt miễn cưỡng gật đầu: "Vậy được rồi, con không làm phiền mẹ nữa." Tô Ngọc dắt Ngôn Triệt đi ra ngoài, Vương Cẩn Hòa nhìn hai cha con chỉ thấy buồn cười.

Thu Ý đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy thú vị. "Tiểu thư, tiểu thiếu gia đáng yêu thật." "Qua Tết chúng ta sẽ quay về, bọn ta định đi sớm, đến lúc đó sẽ ghé về Tạ gia thôn một chuyến, em cũng có thể về thăm các chị em của mình." Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, trong mắt Thu Ý ánh lên vẻ vui mừng: "Thật ạ?" Cô ấy đã rất lâu không gặp chị gái rồi.

Nếu lần này về có thể gặp chị gái thì tự nhiên là tốt quá rồi. "Đúng vậy, ta đã bàn bạc với Tô Ngọc xong rồi." "Cảm ơn tiểu thư." Từ khi gặp tiểu thư, cuộc sống của hai chị em bọn họ đã tốt lên.

Bây giờ bọn họ cũng có con cái của riêng mình.

Nghĩ đến Nguyên Bảo, trên mặt Thu Ý hiện lên vẻ hạnh phúc rõ rệt.

Có được ngày hôm nay, tất cả đều là do Vương Cẩn Hòa bọn họ ban cho. "Chúng ta mau chuẩn bị thôi." Vương Cẩn Hòa thấy Thu Ý như vậy vội vàng chuyển chủ đề.

Sợ cô ấy lại nói ra lời cảm kích gì đó.

Thu Ý cười gật đầu.

Dưới sự nỗ lực của nhóm Vương Cẩn Hòa, đến tối đã làm ra rất nhiều món ngon.

Nhìn thấy những món ăn đó, ngay cả Ngôn Triệt cũng rất vui.

Bữa tối ăn hơi nhiều một chút.

Người bất mãn nhất chính là Tô Cẩm Trần.

Rất nhiều món cậu bé muốn ăn nhưng Tô Ngọc không cho ăn, vì cậu còn nhỏ chưa ăn được.

Vì thế cậu bé đã ăn rất nhiều những món mình có thể ăn.

Tô Ngọc nhìn sức ăn của Tô Cẩm Trần và Ngôn Triệt mà có chút đau đầu: "Triệt nhi ăn thêm chút nữa đi?

Con xem em trai ăn còn nhiều hơn con kìa." Tô Ngôn Triệt lắc đầu: "Không muốn." Cậu bé đã ăn no rồi, không muốn ăn thêm.

Hơn nữa hôm nay cậu bé đã ăn nhiều hơn một chút rồi.

Thấy con không chịu, Tô Ngọc tuy có chút bất lực nhưng cũng không nói thêm gì, chỉ có thể dở khóc dở cười lắc đầu. "Được rồi, đói thì ăn tiếp." Nhưng mà nói thế cũng bằng thừa.

Ngôn Triệt là đứa trẻ ăn ít đồ ăn vặt nhất trong đám trẻ trong nhà.

Ngoài hoa quả là có thể ăn nhiều hơn một chút, còn các loại điểm tâm quà vặt, cậu bé cơ bản là không ăn.

Trừ khi thực sự nhàm chán không có việc gì làm mới ăn một chút.

Mỗi khi như thế, Tiểu Hòa luôn nói với anh, con trai bọn họ có phải hơi ông cụ non quá rồi không?

Đứa trẻ như vậy hầu như chẳng có chút thú vui nào.

Ăn cơm tất niên xong, ngày hôm sau lũ trẻ mong đợi nhất chính là lì xì.

Bọn họ cũng không đi vào trong thôn, chỉ cần chạy một vòng đến từng nhà trên núi là đủ rồi.

Xin được lì xì xong là bóc lì xì.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ngồi bên cạnh nhìn mấy đứa trẻ cùng nhau bóc lì xì, trong mắt mang theo ý cười, xem ra trẻ con ở đâu cũng giống nhau cả.

Mong đợi nhất chính là tiết mục bóc lì xì.

Qua Tết, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa bắt đầu chuẩn bị chuyện quay về.

Tô Ngọc nhìn biểu cảm trên mặt Vương Cẩn Hòa, thêm vài phần nghiêm túc: "Tiểu Hòa, chúng ta phải đi rồi." "Đi thì đi thôi, anh nghiêm túc thế làm gì?

Làm em cứ tưởng xảy ra chuyện đại sự gì ghê gớm lắm." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Tô Ngọc khóe miệng giật giật nhìn Vương Cẩn Hòa, anh đang nghiêm túc, nha đầu này lại cho anh phản ứng thế này sao?

Đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bất mãn nói: "Lần này trở về chắc chắn là đại sự mà." Vương Cẩn Hòa hơi suy nghĩ là biết ý của Tô Ngọc là gì, lông mày hơi nhíu lại: "Anh nói đúng, có điều chuyện này thật sự không vấn đề gì chứ?" "Yên tâm, anh đều sắp xếp ổn thỏa rồi." "Chúng ta làm chút đồ ăn mang theo ăn trên đường nhé?

Thịt khô là tuyệt nhất." Liếc xéo Tô Ngọc một cái, biết ngay tên này chẳng có ý tốt. "Được." Tuy nghĩ vậy nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn đồng ý.

Thịt heo khô là món bọn trẻ đều thích.

Ngoài món này ra cô còn làm một ít khoai tây chiên và khoai lang sấy.

Trong lúc Vương Cẩn Hòa chuẩn bị, những người khác cũng bắt đầu thu dọn.

Tô Ngọc gọi La Hậu tới: "Bọn anh phải về kinh thành, cậu đi cùng bọn anh hay thế nào?" La Hậu suy nghĩ một lát mới mở miệng: "Ngọc ca mọi người đi trước đi, em đưa Hàm Hàm về nhà một chuyến, sau đó sẽ đi tìm mọi người." Vừa hay cũng đưa Hàm Hàm đi kinh thành dạo chơi.

Chương 1285

Lần này nhóm Ngọc ca ở lại kinh thành thời gian sẽ dài hơn một chút, bọn họ qua muộn một chút cũng được.

Tô Ngọc gật đầu, sự sắp xếp này của La Hậu cũng không tồi: "Được, rượu và dâu tây ở đây cũng mang cho họ một ít qua đó." Khi về chắc chắn không thể thiếu quà cáp.

Tuy trước đó La Hậu đã gửi quà Tết rồi, nhưng lễ nghĩa cần có thì không thể thiếu. "Vâng ạ." "Đã vậy cậu cũng đi nói với cô ấy một tiếng đi." "Em biết rồi, Ngọc ca vậy em về trước đây." "Đi đi." La Hậu về đến nhà, thấy Diêu Thi Hàm ngồi trong sân không biết đang suy nghĩ gì, La Hậu nhíu mày đi tới, đưa tay sờ má cô: "Bên ngoài lạnh thế này, sao không vào trong nhà?" "Em không lạnh." "Hàm Hàm thu dọn đồ đạc một chút, ngày mai chúng ta ra ngoài." Diêu Thi Hàm sững sờ, nghi hoặc nhìn anh.

Vừa mới qua Tết, ra ngoài làm gì?

Đối diện với sự nghi hoặc của Diêu Thi Hàm, trong mắt La Hậu đều là sự bất lực: "Ngọc ca bọn họ chuẩn bị về kinh thành rồi, anh đưa em về nhà trước, sau đó chúng ta lại đi kinh thành tìm Ngọc ca được không?

Anh đưa em đi kinh thành chơi." Nghe thấy được về nhà, trong mắt Diêu Thi Hàm đều là vẻ vui mừng: "Thật không?

Chúng ta thật sự được về nhà sao?" "Đương nhiên là thật, biết em nhớ nhà, anh đã nói với Ngọc ca rồi, đợi về Diêu gia xong, chúng ta sẽ đi kinh thành, đến lúc đó đưa em đi gặp Nhiên ca." Diêu Thi Hàm trong mắt mang theo nghi hoặc, dường như không hiểu Nhiên ca mà La Hậu nói là ai. "Nhiên ca là Hoàng thượng." Biểu cảm của Diêu Thi Hàm lập tức trở nên cứng đờ: "Đó là Hoàng thượng, anh xưng hô như vậy sẽ không có chuyện gì chứ?" Nhìn dáng vẻ lo lắng của Diêu Thi Hàm, La Hậu không nhịn được bật cười.

Thấy lúc này rồi mà anh còn cười mãi không thôi, Diêu Thi Hàm có chút đau đầu: "Anh cười cái gì chứ?

Em nói nghiêm túc với anh đấy, anh đừng như vậy." "Nhiên ca người rất tốt, đối với đám Nam Kiều đều rất tốt, trước đây khi chưa đến nơi này, năm nào Tết bọn anh cũng về kinh thành, sau khi về Nhiên ca sẽ tặng bọn anh đồ tốt, còn cho bọn anh cùng vào cung chơi, đợi em gặp Nhiên ca em sẽ biết thôi.

Nhiên ca tuy là Hoàng thượng, nhưng riêng tư thì anh ấy là vị Hoàng thượng ít ra dáng nhất." Diêu Thi Hàm nghe mà có chút hoảng hốt, chuyện này là thật sao?

La Hậu ca ca sẽ không lừa cô chứ?

Nhìn vẻ mặt không tin tưởng của Diêu Thi Hàm, La Hậu có chút dở khóc dở cười: "Đợi lúc em qua đó gặp Nhiên ca thì em sẽ biết.

Lúc trước đám Nam Kiều đính hôn, Nhiên ca còn tặng bọn họ không ít đồ tốt làm sính lễ đấy, đợi chúng ta qua đó, Nhiên ca chắc chắn cũng sẽ cho chúng ta." Huyền Phỉ Nhiên đối với mấy người bọn họ chưa bao giờ bên trọng bên khinh.

Nam Kiều bọn họ có, anh cũng có.

Diêu Thi Hàm bất lực nhìn La Hậu, có chút đau đầu nói: "La Hậu ca ca đó là đồ của Hoàng thượng." "Cái này là Nhiên ca đã nói từ sớm rồi, huynh ấy nói đợi anh đính hôn cũng sẽ chuẩn bị cho anh một phần quà." Đây không phải là anh nói, là tự Nhiên ca nói.

Nghe La Hậu giải thích, Diêu Thi Hàm đột nhiên ý thức được một vấn đề, đó là Huyền Phỉ Nhiên đối xử với bọn họ thực sự rất tốt.

"Bọn anh lúc đầu giúp Nhiên ca thực ra chỉ là nghe theo Ngọc ca, nhưng sau này Nhiên ca vì những chuyện này mà đối xử với bọn anh rất tốt, hơn nữa là thật lòng tốt với bọn anh, không phải để lợi dụng bọn anh.

Từ sau đó, bọn anh liền rất thích Nhiên ca, cũng là thật lòng nguyện ý giúp huynh ấy." Diêu Thi Hàm hiểu ra gật đầu, hóa ra là như vậy.

Thảo nào khi anh nhắc đến Hoàng thượng lại có biểu cảm như thế.

Cô cũng có chút mong chờ được gặp xem Hoàng thượng là người như thế nào rồi.

Nếu không phải vì La Hậu, cô và người như vậy chắc chắn cách nhau rất xa vời vợi nhỉ?

Trong mắt La Hậu mang theo nụ cười, anh biết Diêu Thi Hàm cũng rất hứng thú với kinh thành rồi. "Đến lúc đó giới thiệu đại ca cho em làm quen." Diêu Thi Hàm tò mò nhìn La Hậu: "Đại ca?" "Ừ, là anh trai của Ngọc ca, đối xử với bọn anh cũng rất tốt." "Vâng." Cô cũng hy vọng được tiếp xúc làm quen nhiều hơn với những người bên cạnh La Hậu.

Biết sắp được về nhà, Diêu Thi Hàm liền bắt đầu chuẩn bị, đợi lúc nhóm Tô Ngọc xuất phát, hai người cũng cùng nhau lên đường.

Nam Kiều cưỡi ngựa đi bên cạnh Tô Ngọc lẩm bẩm: "La Hậu thế mà lại không đi cùng chúng ta." Bốn người bọn họ từ khi quen biết đến giờ rất ít khi tách ra.

Đột nhiên La Hậu không đi cùng bọn họ nữa, cậu ít nhiều vẫn có chút không quen.

Nhìn Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc buồn cười nói: "Diêu Thi Hàm ra ngoài quá lâu rồi, cậu ấy phải đưa Diêu Thi Hàm về trước, có lẽ chúng ta còn chưa xuất phát đi kinh thành thì bọn họ đã đến rồi." Nam Kiều miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi." Đi trên đường nửa tháng mới đến Tạ gia thôn.

Tô Ngọc đưa bọn trẻ về nghỉ ngơi trước, lúc này mới dẫn Vương Cẩn Hòa đến nhà Dư Thanh Phong. "Cha, mẹ." Dư Thanh Phong nghe thấy giọng nói này thì có chút kinh ngạc.

Nhất là khi nhìn thấy con gái và con rể cùng nhau trở về thì càng kinh ngạc hơn. "Các con về rồi à?

Sao mới qua Tết đã về rồi?" "Sắp tới kinh thành bên kia nhiều việc, bọn con về sớm chuẩn bị trước, hơn nữa cũng muốn về thăm cha mẹ, lúc đi bọn con đều chưa đến." Dư Mạch Sâm đang luyện chữ trong thư phòng, nghe thấy tiếng động vội vàng chạy ra, sau khi nhìn thấy hai người liền hừ một tiếng.

Nhìn bộ dạng kiêu ngạo nhỏ bé này của cậu nhóc, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, quả nhiên là giận rồi.

Tô Ngọc đi tới đưa tay bế cậu bé lên: "Cao lên rồi này." "Đừng tưởng ôm em một cái là em tha thứ cho hai người." Tất cả mọi người đều đi hết, chỉ còn lại một mình cậu.

Đã nói đi kinh thành xong là sẽ về, bọn họ đều là một lũ lừa đảo.

Hơn nữa còn mang cả Đại Hoa, Đại Mị đi hết.

Đây là điều cậu không thể chịu đựng nhất. "Xem ra là giận thật rồi." Dư Mạch Sâm bực bội liếc Tô Ngọc một cái, cậu còn có thể giận giả vờ sao?

Ông anh rể này còn dùng được không vậy?

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh hai người nhìn Dư Mạch Sâm rõ ràng rất nhớ bọn họ nhưng lại cố tình giả vờ tức giận: "Sâm Sâm có nhớ anh chị không?" "Không nhớ." Dư Thanh Phong không nhịn được bóc mẽ con trai: "Thật sự không nhớ?

Là ai ngày nào cũng chạy sang bên kia ngóng thế?" Dư Mạch Sâm phồng má bất mãn nhìn Dư Thanh Phong, ông bố này còn dùng được không đây?

Sao cứ thích nhìn con trai chịu thiệt thế nhỉ? "Anh chị về rồi còn đi không?" Dư Mạch Sâm nhìn Tô Ngọc hỏi. "Có chứ, kinh thành bên kia có việc, ở nhà một thời gian rồi bọn anh chị sẽ qua đó." "Em cũng đi." Cậu ở nhà một mình chẳng vui chút nào, vẫn là đi theo anh rể bọn họ tốt hơn.

Có người chơi cùng cậu.

Tô Ngọc lập tức có chút đau đầu, bắt cóc em vợ đi liệu có ổn không?

Lúc này Dư Thanh Phong mở miệng nói: "Lần này các con đưa cả thằng bé đi cùng đi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Dư Thanh Phong: "Cha, tại sao lại phải đưa cả Sâm Sâm đi?" "Cái thằng nhóc thối này từ sau khi các con đi, khó hầu hạ quá." Ông dù sao cũng chịu hết nổi rồi.

Không có con cái ở nhà, ông có thể đưa vợ đi đây đi đó.

Bây giờ sức khỏe cha mẹ vẫn tốt, bọn họ đều đưa người ra ngoài rồi.

Nếu không phải vì thằng nhóc này thì ông cũng đi rồi, còn đợi được đến bây giờ sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn biểu cảm này của Dư Thanh Phong, cứ cảm thấy sự tình không phải như vậy.

Cha cô chắc chắn nói dối rồi.

Dư Mạch Sâm bĩu môi nói: "Cha chỉ muốn ném con cho chị với anh rể, rồi tự mình đưa mẹ đi chơi chứ gì." Dư Thanh Phong nhìn con trai, lườm cậu bé một cái, vừa định nói gì đó thì lại nghe cậu bé tiếp tục mở miệng: "Đừng tưởng con không biết, cha chính là ghen tị vì ông bà nội có thể đi ra ngoài chơi, còn cha phải ở nhà cùng mẹ trông con, cho nên bây giờ chị và anh rể về rồi, cha liền muốn ném con cho bọn họ, sau đó cha đưa mẹ đi chơi, con nói có đúng không?" Dư Thanh Phong rất muốn cho con trai mình một trận, có kiểu con cái "báo hại" cha như thế này sao?

Vươn tay nhéo tai con trai, Dư Thanh Phong tức giận nói: "Là ai ngày nào cũng kêu muốn đi tìm chị và anh rể hả?" "Là con, ai bảo cha không biết dạy con chứ?

Chương 1286

Lúc anh rể dạy, con học đâu có buồn ngủ, còn cha dạy con là con buồn ngủ ngay lập tức, cha sẽ làm ảnh hưởng đến việc học của con." "..." Dư Thanh Phong đưa tay chỉ vào chính mình, đứa con trai này còn cần nữa không đây?

Ghét bỏ nhìn đứa con trai út một cái, Dư Thanh Phong quay đầu nhìn đám người Vương Cẩn Hòa đang dở khóc dở cười bên cạnh: "Tiểu Hòa, thằng nhóc thối này giao cho các em đấy." "Các em mang đi đi." Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy đau đầu.

Nhìn dáng vẻ lý lẽ hùng hồn của Dư Mạch Sâm, cô quay sang nói với Tô Ngọc: "Anh à, em đau đầu." "Không sao, chăn một con dê là chăn, chăn một đàn cũng là chăn." Tô Ngọc an ủi nói. "Bên cạnh chúng ta trẻ con cũng đã nhiều rồi, cũng không ngại thêm một bé Sâm Sâm." Tô Ngọc cân nhắc một chút liền có suy nghĩ.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa phồng má có chút không vui, nhưng nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của cậu em trai, cũng chỉ đành gật đầu đồng ý: "Được rồi, đều nghe theo anh." Dư Mạch Sâm vừa nghe thấy thế liền phấn khích nhảy cẫng lên: "Cảm ơn chị, cảm ơn anh rể." Quá tốt rồi, rốt cuộc cậu bé cũng có thể đi theo bọn họ, ở nhà chẳng có chút thú vị nào.

Cha còn luôn ghét bỏ cậu, làm như cậu không ghét bỏ cha vậy.

Bọn họ chẳng có ai chơi vui bằng đám Tiểu Bảo.

Nhìn dáng vẻ quá mức phấn khích của Dư Mạch Sâm, Dư Thanh Phong bắt đầu hoài nghi có phải mình không thích hợp dạy con hay không. "Ở cùng cha và mẹ con, con khó chịu lắm sao?" Nhìn xem cái thái độ gì đây?

Thấy chị và anh rể về là không cần cha mẹ ruột này nữa rồi.

Dư Mạch Sâm bĩu môi, bất mãn lẩm bẩm: "Ở cùng cha là chán nhất." "Con to bằng cháu trai của cha rồi đấy, cha nói xem cha quản con có hợp lý không?

Vẫn là để anh rể dạy dỗ con là thích hợp nhất." Tô Ngọc đang cân nhắc xem nên nói tiếp thế nào, kết quả Dư Mạch Sâm đã mở miệng trước.

Chỉ là những lời nói ra thật sự khiến người ta phát sầu.

Dở khóc dở cười nhìn cậu bé, trong mắt Tô Ngọc đều là sự bất lực, anh đưa tay gõ nhẹ vào đầu cậu: "Sâm Sâm, không được vô lễ với cha." "Anh rể, không phải em muốn vô lễ với cha, mà là cha thật sự quá nhàm chán." Dư Mạch Sâm nghiêm túc lại trang trọng nói.

Sau đó kể ra một đống "hành vi quá đáng" của Dư Thanh Phong, nghe đến mức Tô Ngọc cũng phải dở khóc dở cười.

Đưa tay day day mi tâm, Tô Ngọc nhìn cậu bé lắc đầu nói: "Cái thằng nhóc này." "Em nói không sai chứ?

Cha suốt ngày dạy em chi chi hồ hồ, mấy cái đó lúc anh rể ở đây em đã sớm học được rồi, cha còn không tin." Vừa nghĩ đến chuyện này Dư Mạch Sâm liền vô cùng buồn bực.

Dư Thanh Phong chỉ tay vào mình, hóa ra đây vẫn là lỗi của anh sao?

Đứa nhỏ này từ bao giờ trở nên cưỡng từ đoạt lý như vậy? "Anh rể, sau này các anh đi kinh thành dẫn em theo cùng được không?

Em vẫn chưa được đi bao giờ." Dư Mạch Sâm vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Tô Ngọc. "Được." Vương Cẩn Hòa còn đang nghĩ nên dùng cớ gì để từ chối Dư Mạch Sâm, kết quả lại nghe thấy chồng mình đồng ý?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ít nhiều có chút đau đầu. "Rốt cuộc anh nghĩ thế nào vậy?" Sao lại đồng ý đưa Sâm Sâm đi theo?

Đám Tiểu Bảo đã có tính cách sợ thiên hạ không loạn rồi, lại thêm một Sâm Sâm nữa.

Vương Cẩn Hòa quả thực không dám tưởng tượng.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là vẻ bất lực: "Tiểu Hòa, em cảm thấy nếu anh không đồng ý, thằng nhóc này sau đó có chịu không?" Gần như có thể khẳng định nếu bọn họ không đồng ý, trong một khoảng thời gian sau đó, tiểu tử này có thể trực tiếp quậy banh nóc.

Vương Cẩn Hòa lập tức không nói gì nữa, chuyện này hình như là sự thật: "Anh nói hình như cũng đúng." Tô Ngọc liếc Vương Cẩn Hòa một cái, cái gì gọi là anh nói hình như cũng đúng?

Anh nói vốn dĩ rất đúng.

Nhìn Dư Mạch Sâm đang vẻ mặt đắc ý bên cạnh, Vương Cẩn Hòa một câu cũng chẳng muốn nói.

Cô vươn tay nhéo má cậu bé, lầm bầm: "Tiểu hỗn thế ma vương." Dư Mạch Sâm cười hì hì, dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy không nỡ nhìn thẳng.

Tô Ngọc thì cười ngất, bất lực lắc đầu: "Cái đồ quỷ sứ này." Sau khi đám người Vương Cẩn Hòa trở về, vợ chồng Dư Thanh Phong quả thực nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Dư Mạch Sâm buổi sáng sau khi dậy, tự mình rửa mặt xong liền chạy sang bên Vương Cẩn Hòa, cơm cũng không ăn ở nhà.

Đám Tiểu Bảo nhìn thấy Dư Mạch Sâm cũng rất vui mừng.

Dù sao cũng đã một thời gian không gặp.

Ngày đầu tiên Dư Mạch Sâm qua đây, Tô Ngọc liền kiểm tra bài vở của cậu bé, kết quả khiến anh có chút bất ngờ.

Theo thiên phú của Dư Mạch Sâm thì không nên như thế này mới đúng.

Cho dù là đi thư viện cũng sẽ không dậm chân tại chỗ như vậy. "Sâm Sâm, sau khi bọn anh đi, em không đến thư viện sao?" Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Sâm Sâm lắc đầu: "Vốn dĩ có đi mấy ngày, sau đó em không đi nữa." "Tại sao?" "Em không thích bọn họ." Sâm Sâm nhíu mày không vui nói.

Bọn họ?

Xem ra là học sinh trong thư viện rồi. "Anh rể, em không muốn đi thư viện, bọn họ chẳng tốt chút nào." Dư Mạch Sâm nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Trong mắt Tô Ngọc mang theo sự bất lực, cậu bé không muốn đi, chẳng lẽ còn có thể ném người qua đó sao?

Loại chuyện này anh không làm được. "Được, nếu em không muốn đi thì không đi, sau này đi theo anh đi." "Dạ." Dư Mạch Sâm vui vẻ gật đầu, chỉ cần không bắt cậu bé đi thư viện, bảo cậu bé làm gì cũng được.

Cậu ghét nhất là mấy người trong thư viện đó, từng người từng người một chỉ thích làm bộ làm tịch. "Anh rể, người trong thư viện thay đổi nhiều lắm." Trong mắt Tô Ngọc mang theo vẻ đăm chiêu: "Vậy sao?" "Vâng, loại người nào cũng có, ngoại trừ học sinh ở mấy lớp kia còn đỡ một chút, những người khác đều chẳng ra sao, đặc biệt là mấy tên con nhà thế gia." Tô Ngọc đã có suy tính, nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Nguyên Bảo, ngươi đi gọi đám Tiểu Bảo qua đây, ta có việc bảo chúng làm." "Vâng." Tiểu Bảo và Tiểu Trí bọn họ rất nhanh đã tới, ngồi bên cạnh Tô Ngọc tò mò hỏi: "Cha, cha gọi bọn con qua đây có phải có chuyện gì không?" Tô Ngọc gật đầu: "Cha gọi các con đến đúng là có việc.

Sâm Sâm nói học sinh trong thư viện có vấn đề, các con giúp cha đi xem rốt cuộc là chuyện gì." "Được ạ." Tiểu Bảo không cần nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý.

Tuy rằng cậu em họ nhỏ này bình thường ham chơi hay quậy, nhưng cậu bé chưa bao giờ nói dối.

Cậu bé đã nói như vậy, thư viện khẳng định là có vấn đề.

Dư Mạch Sâm vừa nghe lập tức thấy hứng thú: "Anh rể, em cũng đi." "Không phải là không muốn đi sao?" Tô Ngọc liếc cậu một cái. "Có các anh Tiểu Bảo ở đó em cũng đi." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Dư Mạch Sâm, thấy cậu bé có hứng thú cũng không nói gì thêm.

Ngày hôm sau đám Tiểu Bảo liền đi đến thư viện.

Sau khi đến thư viện, những người có quan hệ tốt với bọn họ trước đây đều chạy tới: "Tiểu Bảo, các cậu về rồi." "Ừ, dạo này học viện thế nào rồi?" Tiểu Bảo vừa đến liền trò chuyện với bạn bè.

Nhắc đến chuyện này, những người khác nhíu mày nói: "Trừ mấy lớp của chúng ta ra thì còn ổn, những cái khác cảm giác đều thay đổi rất nhiều." "Tại sao?" Tiểu Bảo có chút kỳ lạ.

Chương 1287

Những người cha mời về đều là người lợi hại, ngay cả viện trưởng cũng từng là Thủ phụ đại nhân, sao có thể xảy ra chuyện như vậy được? "Viện trưởng trước đó bị bệnh phải tĩnh dưỡng, giao thư viện cho Phó viện trưởng.

Kể từ khi Phó viện trưởng quản lý thư viện, ngoại trừ bên này ông ta không dám nhúng tay, thì các lớp thường dân bên kia vấn đề rất lớn.

Hơn nữa còn mặc kệ đám con nhà giàu bắt nạt học sinh nghèo, không chỉ vậy, có mấy phu tử bình thường đứng ra nói chuyện, ông ta trực tiếp đuổi việc người ta luôn.

Hiện tại chỉ có bên chúng ta, còn có thư viện nữ tử bên kia là không sao, thư viện thường dân bên này chướng khí mù mịt." Vẫn là lúc Viện trưởng ở đây tốt hơn.

Tiểu Bảo nghe mà nhíu mày, có chút kỳ lạ hỏi: "Phu tử của chúng ta không quản sao?" "Họ cũng quản, nhưng bọn họ đi nói chuyện xong được vài ngày, sau đó lại biến thành như cũ, không chỉ vậy còn quá đáng hơn.

Hơn nữa thời gian gần đây Phó viện trưởng đã không sợ phu tử của chúng ta nữa, không can thiệp vào phu tử đồng thời cũng sẽ không nghe ý kiến của phu tử, tóm lại đã làm không ít chuyện." Trong mắt Tiểu Bảo mang theo sự thâm trầm, thì ra là như vậy. "Được rồi, chuyện này tớ biết rồi, tớ đi hội ngộ cái vị gọi là Phó viện trưởng này, tớ ngược lại muốn xem xem ông ta rốt cuộc kiêu ngạo đến mức nào." Tiểu Bảo nheo mắt, lạnh lùng mở miệng nói.

Người bên cạnh còn muốn khuyên Tiểu Bảo, chỉ là nghĩ đến thân phận của Tiểu Bảo cũng liền im lặng. "Vậy cậu cẩn thận một chút."

Bạn học bên cạnh không yên tâm nói.

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn bọn họ, bọn họ có phải có hiểu lầm gì về thực lực của cậu không? "Các anh ở lại đây, hay là đi cùng em qua đó?" "Bọn anh đi cùng em, anh cũng muốn đi xem tên Phó viện trưởng này rốt cuộc kiêu ngạo cỡ nào." "Vậy còn chờ gì nữa, đi thôi." Tiểu Bảo, Tiểu Trí và Hoằng Nghị ba người đi thẳng đến lớp học thường dân.

Hơn nữa còn đến lớp do Phó viện trưởng dạy.

Nghe Phó viện trưởng giảng bài, trong mắt Tiểu Bảo đều là ý lạnh, cái này dạy là cái thứ gì vậy?

Tiểu Bảo lạnh lùng vo một cục giấy ném thẳng vào mặt ông ta.

Phó viện trưởng lập tức nổi giận: "Ai làm?

Đứng lên cho ta." "Tôi." Tiểu Bảo vẫn ngồi tại chỗ của mình, thản nhiên nhìn ông ta. "Ngươi là ai?

Lại dám quấy rối trong giờ học?

Ta thấy ngươi là không muốn đọc sách nữa rồi." Tiểu Bảo chống cằm, tùy ý nói: "Hửm?

Ông lại là ai?

Trình độ này của ông cũng có thể đến giảng bài cho học sinh?

Ông giảng toàn là mấy lời nhảm nhí gì vậy?

Chỉ biết nói lời hay ý đẹp?

Không biết làm việc đúng đắn sao?

Tôi bắt đầu hoài nghi loại người như ông rốt cuộc làm sao vào được cái thư viện này." Phó viện trưởng căn bản không ngờ Tiểu Bảo lại dám nói chuyện với ông ta như vậy.

Cầm thước đi đến trước mặt cậu, lạnh lùng nói: "Xòe tay ra, hôm nay không dạy dỗ ngươi một trận, e rằng ngươi không biết thế nào gọi là tôn sư trọng đạo." Trong lớp có vài người nhận ra Tiểu Bảo, thấy cậu đến thì có chút ngạc nhiên vui mừng, hiện tại nghe Phó viện trưởng nói vậy liền có chút lo lắng. "Tiểu Bảo..." "Bình thường ông ta dạy học như thế à?" Một đứa trẻ ở Tạ gia thôn gật đầu: "Vâng, ông ta thích nói với bọn tớ nhất là ông ta đã làm gì cho thư viện, bắt bọn tớ đều phải nghe lời ông ta.

Các phu tử trước đây của bọn tớ rất tốt, đều bị ông ta đuổi đi rồi.

Bây giờ ông ta đến dạy bọn tớ căn bản không dạy dỗ tử tế, cả ngày cứ nói với bọn tớ cái gì mà phải biết nịnh bợ người ta các kiểu." Có người thứ nhất liền có người thứ hai, mọi người kể lại chuyện nửa năm gần đây cho Tiểu Bảo nghe một lượt. "Hơn nữa Viện trưởng bị bệnh cũng bệnh một cách khó hiểu." "Ồ?

Nói thế nào?" "Ngày hôm trước khi Viện trưởng bị bệnh, ông ấy còn cùng bọn tớ tập võ, lúc bọn tớ tập võ Viện trưởng còn múa quyền ở bên cạnh, thân thể tốt như vậy, sao có thể đột nhiên đổ bệnh được?

Hơn nữa vừa bệnh liền bệnh nửa năm." "Không sai, người này trước đó chỉ là một phu tử không ai chú ý, sau khi Viện trưởng bệnh ông ta đột nhiên biến thành Phó viện trưởng quản lý học viện, chuyện này căn bản là có vấn đề." Trước kia những lời này bọn họ đều không dám nói.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được cơ hội rồi, Tiểu Bảo trở về đại biểu cho việc Vương gia bọn họ cũng đã trở về.

Bọn họ vừa về, cái tên gọi là Phó viện trưởng này chết chắc rồi.

Phó viện trưởng sắc mặt âm trầm nhìn đứa trẻ vừa nói chuyện: "Ta thấy các ngươi đều không muốn học nữa, cút hết cho ta." Tiểu Bảo vỗ tay, vẻ mặt trào phúng nhìn Phó viện trưởng: "Ông Phó viện trưởng này uy phong thật lớn nha, còn thật sự coi thư viện này là nhà ông à?" Phó viện trưởng sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Bảo, đều là do đứa trẻ này xuất hiện mới phát sinh vấn đề như vậy.

Đứa trẻ này đáng chết.

Nhìn ánh mắt của Phó viện trưởng, Tiểu Bảo cũng không tức giận, ngược lại cười híp mắt nhìn ông ta: "Sao thế?

Có phải cảm thấy tôi có chút đáng chết không?

Nhưng mà tôi cứ ngồi ở đây đấy, ông dám làm gì tôi?" Tiểu Bảo vẻ mặt trào phúng nhìn người trước mắt. "Người đâu, lôi xuống đánh." Người bên ngoài đi vào, sau khi nhìn thấy Tiểu Bảo, trong mắt mang theo sự kinh hỉ: "Tham kiến Tiểu thiếu gia." Sự phẫn nộ trên mặt Phó viện trưởng lập tức đông cứng, ông ta quay đầu nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu thiếu gia?" Đây rốt cuộc là ai?

Tiểu Bảo nhìn Phó viện trưởng đầy ẩn ý: "Nguyên Khải, đi mời cha mẹ ta đến đây." "Vâng." Không bao lâu sau Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều đã tới. "Tham kiến Vương gia." Thị vệ nhìn thấy Tô Ngọc, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Vương gia?

Sắc mặt Phó viện trưởng có chút tái nhợt.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng này của ông ta, đứng dậy đi dạo đến trước mặt ông ta: "Vừa rồi không phải ông muốn đánh tôi sao?

Bây giờ ông cũng có thể thử xem, ngay trước mặt cha mẹ tôi động thủ đánh tôi.

Ồ đúng rồi, còn muốn đuổi mọi người ra ngoài nữa, hay là bây giờ ông cũng thử xem, xem ông có cái năng lực này không." "Cha, xem ra lúc chúng ta không ở đây, có người coi thư viện thành nhà mình rồi." Tô Ngọc lạnh lùng liếc Phó viện trưởng một cái: "Nguyên Bảo, dẫn người đi điều tra." "Vâng." Phó viện trưởng ngã ngồi xuống đất.

Xong rồi, tất cả xong rồi. "Đúng rồi cha, con nghe bọn họ nói Viện trưởng bị bệnh một cách khó hiểu, hơn nữa vừa bệnh là bệnh nửa năm, mà người này chẳng qua chỉ là một phu tử bình thường, lại biến thành Phó viện trưởng sau khi Viện trưởng ngã bệnh." "Ừ, cho người tiếp tục tra." Lúc Tô Ngọc đến, các phu tử khác đã biết chuyện.

Những người Tô Ngọc mời đến liền qua tìm anh: "Ngọc ca, mọi người về rồi." Tô Ngọc gật đầu, chỉ tay vào Phó viện trưởng: "Ông ta là thế nào?" Có người của anh ở thư viện, nơi này không đến mức biến thành cái dạng quỷ này mới đúng, trừ phi bọn họ có toan tính gì đó, chỉ là...

Nhìn cái tên gọi là Phó viện trưởng này, trong mắt mấy người đều là sự chán ghét: "Ngọc ca, người này phía sau có người chống lưng, bọn em không muốn bứt dây động rừng, nhưng mà những chuyện ông ta làm, bọn em đều thu thập chứng cứ cả rồi." Tô Ngọc đã nói mà, người của anh sao có thể cái gì cũng không làm được.

Phó viện trưởng mạnh mẽ quay đầu nhìn mấy vị phu tử ngày thường trông có vẻ không quan tâm sự đời này.

Hóa ra bọn họ không phải không quản, chỉ là đang thu thập tất cả chứng cứ, chờ cùng nhau xử lý ông ta.

Tay run rẩy, nghiến răng nhìn bọn họ: "Các ngươi tính kế ta?" "Nếu không phải tay ngươi vươn quá dài, thì có bị người ta tính kế không?" "Các ngươi..." Tô Ngọc ngồi trên ghế, nhìn đám Tiểu Bảo: "Đi lên lớp đi." Tiểu Bảo nhún vai, việc cậu cần làm đều đã làm xong, đúng là nên đi rồi.

Có điều trước khi đi cậu còn đi đến trước mặt vị Phó viện trưởng kia, đưa tay mình ra: "Phó viện trưởng, vừa rồi không phải ông thề thốt muốn đánh tôi sao?

Chương 1288

Nào tiếp tục đi." Nhìn bàn tay quá mức đẹp đẽ trước mặt, thân thể Phó viện trưởng run rẩy, căn bản không dám động vào Tiểu Bảo một cái.

Tiểu Bảo vẻ mặt vô tội nhìn ông ta: "Hửm?

Ông không muốn đánh nữa à?" Hoằng Nghị tán đồng gật đầu: "Vừa rồi còn cho người đánh anh tớ mà, sao bây giờ anh tớ cho ông đánh, ông lại không chịu nữa?

Là không muốn đánh sao?" Phó viện trưởng bị hai người ép đến sắp thổ huyết.

Ông ta là không muốn đánh sao?

Ông ta rõ ràng là không dám đánh.

Cha người ta là Ngọc Vương đang ngồi lù lù ở đây, ông ta mà động thủ thì cái mạng này cũng đừng hòng giữ.

Tiểu Bảo ném cho Hoằng Nghị một ánh mắt "làm tốt lắm", sau đó nhìn Phó viện trưởng: "Phó viện trưởng, nếu ông thật sự không muốn đánh, vậy tôi đi trước đây.

Hy vọng ông có thể bình an." "..." Ông ta một câu cũng không muốn nói, muốn bịt miệng đứa trẻ này lại.

Con trai Ngọc Vương chỗ nào cũng tốt, chỉ là mọc thêm cái miệng.

Lúc này cậu ta còn nói những lời như vậy, không nghi ngờ gì chính là đẩy ông ta vào hố lửa.

Không biết cha cậu ta rất đáng sợ sao? "Cha, bọn con đi đây." "Ừ, đi đi, đừng bắt nạt bạn học." "Biết rồi ạ." Tiểu Bảo cùng đám Tiểu

Trí rời đi, lúc đi còn cười như không cười liếc Phó viện trưởng một cái.

Còn tưởng có thể chơi thêm hai ngày, kết quả chỉ có thế?

Thật là vô vị.

Nhìn biểu cảm của Tiểu Bảo lúc rời đi, Tô Ngọc bất lực lắc đầu, đứa nhỏ này đúng là muốn lên trời rồi.

Sau khi về đến chỗ của mình, những người khác đều vây quanh: "Tiểu Bảo thế nào rồi?" "Yên tâm, ông ta sắp đi đời rồi." "Vậy thì tốt." Mọi người bên cạnh đều thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không phải có các phu tử che chở, e rằng bọn họ cũng bị người ta bắt nạt rồi?

Cái tên Phó viện trưởng này chẳng phải người tốt lành gì. "Không nói chuyện ông ta nữa." Bên kia, Phó viện trưởng quỳ trên mặt đất, thân thể run như cầy sấy, dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc cảm thấy thú vị.

Trong khoảng thời gian chờ Nguyên Bảo, trong lòng Phó viện trưởng đều là sợ hãi.

Nếu biết Ngọc Vương sẽ trở về sớm, ông ta nói gì cũng không dám động đến thư viện.

Cũng không dám nhận lời người kia, vọng tưởng khống chế tòa thư viện này.

Hiện tại nhìn thấy Tô Ngọc tùy ý ngồi ở đây, ông ta liền cảm giác máu trong người mình như bị đông cứng lại.

Thật sự quá đáng sợ.

Tay hơi run rẩy, Phó viện trưởng nuốt nước bọt nói: "Vương gia, tôi... tôi..." Tô Ngọc liếc ông ta một cái: "Nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói." Phó viện trưởng biết Tô Ngọc nói câu này chính là đang cảnh cáo ông ta, bảo ông ta làm rõ xem mình muốn nói gì.

Nếu nói ra lời Vương gia không muốn nghe, vậy ông ta có phải chết chắc rồi không?

Vấn đề này khiến ông ta không dám nghĩ nhiều dù chỉ một lần.

Phó viện trưởng im lặng không tiếp tục mở miệng, Tô Ngọc cũng không để ý, lười biếng dựa vào ghế, nhắm mắt dưỡng thần.

Ông ta nói hay không đối với Tô Ngọc mà nói cũng không quan trọng, đợi Nguyên Bảo trở về mọi chuyện đều sẽ rõ ràng.

Đã như vậy, còn có gì phải hối thúc?

Khoảng một canh giờ sau, Nguyên Bảo đã trở về. "Thiếu gia, đã tra rõ ràng rồi, là người của Ninh gia bên này." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, ra hiệu cho hắn tiếp tục nói. "Ninh gia là một gia tộc khá lớn ở đây, trước kia đều an phận thủ thường không làm chuyện gì xấu, chỉ là từ khi nơi này trở thành phong địa của Vương phi, Vương phi bắt đầu dẫn dắt bách tính kiếm tiền, bọn họ liền có tâm tư khác, cho rằng là Vương phi cướp mối làm ăn buôn bán của bọn họ." Nghe Nguyên Bảo kể lại, Tô Ngọc cảm thấy ít nhiều có chút buồn cười.

Một gia tộc cũng xứng để Tiểu Hòa cướp mối làm ăn của bọn họ sao? "Sau đó thì sao?" "Tên Phó viện trưởng này nhận tiền của bọn họ, giúp bọn họ cùng nhau đối phó với Viện trưởng, hiện tại Viện trưởng nói là bệnh nặng, thực tế là bị hạ độc, hơn nữa bị người Ninh gia khống chế trong tay, ngoài ra còn có mấy phu tử phản kháng cũng ở trong đó.

Bọn họ bị nhốt ở đâu, thuộc hạ đã phái người tra ra rồi." Nguyên Bảo mở miệng nói.

Tô Ngọc hiểu rõ gật đầu: "Được ta biết rồi." Phó viện trưởng nghe Nguyên Bảo nói, triệt để hoảng loạn.

Mới bao lâu chứ, bọn họ thế mà cái gì cũng tra ra được rồi.

Như vậy bọn họ còn cơ hội sống sót sao?

Đây là đang nhảy nhót không ngừng trên giới hạn của Ngọc Vương. "Dẫn đường." Tô Ngọc đứng dậy bảo Nguyên Bảo dẫn đường.

Bất kể chuyện gì cứ cứu Viện trưởng bọn họ về trước đã.

Nam Kiều lập tức thấy hứng thú, vội vàng đi theo: "Ngọc ca ca, anh cho em đi cùng với." "Đi." Nguyên Bảo dẫn người đến một căn nhà cũ nát, bên trong còn có người canh giữ, nhìn thấy đám Nguyên Bảo đi tới, đám lính canh đó trở nên cảnh giác, cầm vũ khí chĩa vào Tô Ngọc. "Các ngươi là ai?

Nơi này là tư gia không phải nơi các ngươi nên đến." Nghe câu này Tô Ngọc cảm thấy vô cùng thú vị: "Ồ?

Còn có nơi Bản vương không thể đến?" Nam Kiều đồng tình nhìn bọn họ một cái, Ngọc ca đã tức giận rồi, mà bọn họ còn dám nói những lời như vậy trước?

Đây là cảm thấy mạng mình quá dài, không muốn sống nữa sao?

Nghe thấy lời này sắc mặt lính canh khẽ biến, dám tự xưng như vậy chỉ có một người, đó chính là Ngọc Vương điện hạ.

Lính canh đưa mắt nhìn nhau, bọn họ chỉ nghe theo phân phó của gia chủ, canh giữ mấy người, sao lại rước cả Vương gia tới đây? "Tham kiến Vương gia." Tô Ngọc nhìn bọn họ một cái: "Ai bảo các ngươi canh giữ ở đây?" "Là gia chủ của bọn thuộc hạ." "Ồ?

Ông ta có nói là vì sao không?" Mấy tên lính canh nhìn nhau, nghi hoặc lắc đầu: "Gia chủ chưa từng nói qua việc này, ông ấy chỉ bảo bọn thuộc hạ trông chừng người bên trong, đừng để người ta chạy thoát." "Đây là người của Bản vương, gia chủ các ngươi to gan thật đấy." Lính canh vừa nghe liền trợn tròn hai mắt.

Chuyện này sao có thể?

Trong này nhốt thế mà lại là người của Vương gia sao?

Mấy người lập tức hoảng sợ: "Vương gia chuyện này...

Chương 1289

bọn thuộc hạ không biết..." Nếu biết trong này nhốt người của Vương gia, bọn họ nói gì cũng không dám a.

Bây giờ phải làm sao? "Đưa Bản vương đến Ninh gia." "Vâng." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, bọn họ giao cho em đấy." Nam Kiều vỗ ngực đảm bảo: "Ngọc ca ca yên tâm, có em ở đây bọn họ chắc chắn có thể nhảy nhót tưng bừng, anh không cần lo lắng." "Được, vậy giao cho em." Tô Ngọc đi cùng lính canh đến Ninh gia.

Đi cùng còn có Lạc Diễm và Nguyên Bảo.

Lạc Diễm đi bên cạnh Tô Ngọc, có chút nghi hoặc hỏi: "Ngọc ca, em có một vấn đề muốn hỏi." "Vấn đề gì?" "Chính là người của Ninh gia, cho dù anh và chị dâu đã rời khỏi đây, nhưng cũng không phải là mãi mãi không quay lại, bọn họ trực tiếp muốn khống chế cái thư viện này, hiển nhiên không phải chuyện tốt đẹp gì." Loại chuyện này, chỉ cần người của Ngọc ca hơi chú ý một chút, tất cả những gì bọn họ làm đều vô dụng.

Sự việc đã đến nước này rồi, sao bọn họ còn làm ra lựa chọn như vậy?

Đây không phải là tự chuốc lấy nhục nhã sao?

Tô Ngọc trầm thấp cười: "Rất tò mò?" "Vâng." "Bởi vì hiện tại Dụ Hòa quận là phong địa của ta, đối với bọn họ mà nói, nơi đó lớn hơn nơi này nhiều, dù sao cả Dụ Hòa quận là nơi thuộc sở hữu của nguyên Lỗ quốc, nơi lớn như vậy cần quản lý, chỉ cần bọn họ không ngốc đều sẽ cảm thấy ta có được nơi đó rồi, sẽ không coi trọng mọi thứ ở đây nữa." "Mà cái thư viện này có tiếp tục tồn tại hay không, có phải nằm trong tay người của chúng ta hay không, điều này đối với chúng ta mà nói căn bản không quan trọng, mà đây chẳng qua chỉ là một sự khởi đầu, đợi bọn họ lấy được thư viện xong, có lẽ sẽ bắt đầu mưu đồ đến xưởng sản xuất." Tô Ngọc nheo mắt đầy ẩn ý nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Lạc Diễm liền hiểu ý của anh.

Có lẽ ra tay với thư viện chỉ là thăm dò.

Mục đích thực sự của bọn họ vẫn là xưởng sản xuất của chị dâu.

Dù sao xưởng sản xuất kiếm được rất nhiều tiền.

Chỉ cần là người làm ăn đều sẽ có hứng thú với cái xưởng này. "Cái Ninh gia này gan to thật đấy." Người quản lý xưởng đều là người chị dâu và Ngọc ca tin tưởng, bọn họ muốn động thủ gần như là không có khả năng.

Cho nên mới lùi một bước chọn thư viện sao?

Lông mày hơi nhíu lại, Lạc Diễm đã bắt đầu mong chờ xem người Ninh gia gặp Ngọc ca sẽ có biểu cảm gì rồi.

Suốt dọc đường không nói gì, lúc đến Ninh gia, người gác cổng chặn trước mặt bọn họ, nhìn qua là không muốn cho bọn họ vào.

Kết quả này khiến Tô Ngọc vô cùng không hài lòng. "Người lạ không được vào." Một câu nói khiến sắc mặt Tô Ngọc trở nên có chút khó coi, mấy người này đúng là to gan thật.

Đây vẫn là lần đầu tiên anh đi đến đâu mà bị người ta ngăn cản như vậy.

Nguyên Bảo có thể cảm nhận được áp suất thấp trên người Tô Ngọc, cũng như sự bất mãn trong lòng.

Nhưng cũng phải thôi, từ khi thiếu gia trở thành Vương gia đến nay, chưa từng bị ai coi thường như vậy, mấy người này làm chuyện này, quả thực chính là tự tìm đường chết.

Nguyên Bảo lạnh lùng đi qua, lấy ra một tấm lệnh bài giận dữ nói: "Ngọc Vương mà các ngươi cũng dám cản, đây là không muốn sống nữa à?" Người gác cổng nghe thấy hai chữ Ngọc Vương đều ngây người.

Người dẫn đường chỉ cầu mong Tô Ngọc không nhìn thấy bọn họ, cũng sẽ không tới tìm bọn họ gây phiền phức.

Hai người này ngày thường kiêu ngạo thì thôi đi, bây giờ lại dám kiêu ngạo đến trước mặt Vương gia, bọn họ có phải sống đủ rồi không?

Nhưng cho dù sống đủ rồi, cũng đừng có liên lụy bọn họ a. "Ngọc...

Ngọc Vương?" "Tôi... nô tài đi thông báo ngay đây." Nói xong liền chạy biến.

Tô Ngọc liếc người còn lại một cái, người nọ cũng không dám tiếp tục ngăn cản, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Ngọc coi như chốn không người mà đi vào.

Lạc Diễm và Bạch Khởi nhìn nhau, liền biết là sẽ như vậy.

Người Ninh gia này cũng thú vị thật đấy, thế mà ngay cả Ngọc ca cũng dám cản.

Đúng là sống chán rồi, muốn tăng thêm chút sắc màu cho cuộc sống của mình đây mà.

Người bên cạnh không biết bọn họ đang nghĩ gì, chỉ là nhìn thấy cái dáng vẻ cười âm trầm không có ý tốt này của bọn họ, liền biết bọn họ nghĩ chắc chắn không phải chuyện tốt đẹp gì.

Đợi lúc người ở cửa thông báo đến nơi, Tô Ngọc cũng đã đi vào rồi.

Căn bản không cho người Ninh gia bất kỳ phản ứng nào.

Tô Ngọc đi vào nhìn người đang ngồi ở vị trí chủ tọa, mắt khẽ nheo lại, mấy người này có phải quá coi trọng bản thân rồi không?

Lạc Diễm nhìn người đang ngây ra ở đó, mở miệng nhắc nhở: "Gặp Ngọc Vương các ngươi không cần hành lễ sao?" Đây chính là đại bất kính, mấy người này xác định muốn như vậy?

Nếu thực sự muốn như vậy thì cũng không phải không thể, chỉ là đến lúc đó Ngọc ca dường như có thể mượn cớ phát huy, qua đây tìm bọn họ gây phiền phức rồi.

Đưa tay sờ cằm, Lạc Diễm cảm thấy chuyện này dường như cũng không phải không có khả năng.

Mà Ninh gia chủ bị Lạc Diễm nhắc nhở, vội vàng dẫn người quỳ xuống đất: "Thảo dân tham kiến Vương gia." Ngọc Vương không phải nên ở Dụ Hòa quận sao?

Sao đột nhiên lại trở về rồi.

Hơn nữa một chút tin tức cũng không có, không những không có tin tức còn đột nhiên đến nhà, chẳng lẽ những chuyện ông ta làm, Tô Ngọc đều biết hết rồi?

Nếu là như vậy thì phiền phức lớn rồi.

Ninh gia chủ cúi thấp đầu bắt đầu nghĩ cách.

Bất kể mục đích hôm nay Ngọc Vương qua đây là gì, ông ta đều phải trấn an người cho tốt.

Chỉ có như vậy mới có thể giữ được cái nhà này.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Ninh gia chủ, chỉ một ánh mắt, liền có thể nhìn ra Ninh gia chủ rốt cuộc đang nghĩ gì. "Ninh gia chủ dường như rất sợ hãi?" Tô Ngọc cũng không cho người đứng dậy, tùy ý đi sang một bên ngồi xuống, thuận tay nghịch cái chén trên bàn, không mặn không nhạt nói.

Ninh gia chủ lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn khóc: "Vương gia nói đùa rồi." "Bản vương không thích nói đùa với người khác." Biểu cảm trên mặt Ninh gia chủ lập tức trở nên có chút cứng ngắc, ánh mắt đờ đẫn nhìn Tô Ngọc, anh nói câu này là có ý gì?

Chẳng lẽ là muốn tới tìm phiền phức?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Ninh gia chủ trầm xuống một chút.

Nhìn biểu cảm không ngừng thay đổi của Ninh gia chủ, khóe miệng Tô Ngọc khẽ nhếch lên, không biết vị Ninh gia chủ này có suy nghĩ gì đây?

Ninh gia chủ ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, lúc nhìn thấy Tô Ngọc liền giật mình hoảng sợ.

Vừa rồi không nhìn kỹ, hiện tại chính mình nhìn kỹ, Tô Ngọc một người hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, nhìn qua thế mà lại giống hệt một thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Tô Ngọc như vậy vị chi cũng quá trẻ rồi chứ?

Chương 1290

Dáng vẻ khiếp sợ của Ninh gia chủ bị đám Lạc Diễm thu vào trong mắt.

Lạc Diễm đưa tay sờ cằm, vẻ mặt tò mò: "Vị Ninh gia chủ này sao trông có vẻ rất khiếp sợ vậy?

Ông ta đang khiếp sợ cái gì?" Bạch Khởi nhìn khuôn mặt quá mức trẻ trung của Tô Ngọc, đăm chiêu nói: "Có khả năng là cảm thấy Ngọc ca quá trẻ." Lạc Diễm quay đầu nhìn sang, Ngọc ca không phải vẫn luôn như vậy sao?

Cái này có gì đáng kinh ngạc? "Ngọc ca không phải vẫn luôn như vậy à?" Từ lúc bọn họ đến tìm Ngọc ca, Ngọc ca đã như vậy rồi, bao nhiêu năm trôi qua, Ngọc ca vẫn dáng vẻ này.

Đều không thay đổi mấy, nhìn qua giống như thời gian không làm gì được Ngọc ca vậy.

Khóe miệng Bạch Khởi co rút một cái: "Dáng vẻ hiện tại của Ngọc ca có chút không phù hợp với tuổi tác." Dù sao Ngọc ca thêm ba bốn năm nữa là sắp ba mươi tuổi rồi.

Kết quả bây giờ nhìn qua vẫn giống một thiếu niên mười tám mười chín tuổi, đại khái Ninh gia chủ khiếp sợ chính là cái này đi.

Nghe hai người nói chuyện, Tô Ngọc có chút đau đầu, đưa tay day day mi tâm, tức giận mở miệng: "Mấy lời các cậu nói tôi nghe thấy đấy." Hai người rụt cổ lại, quay đầu nhìn Tô Ngọc, Lạc Diễm nghiêm túc nói: "Ngọc ca, em cảm thấy người này chính là cảm thấy mặt anh nhìn qua rất trẻ." "Ta rất già sao?" Lạc Diễm và Bạch Khởi đồng thời lắc đầu.

Ngọc ca sao có thể già được?

Cho dù là tuổi thật thì cũng mới hơn hai mươi, thế này cũng tính là già ư?

Cái ông Ninh gia chủ này mới là già thật ấy chứ.

Ninh gia chủ nghe mà trong lòng kinh hãi.

Bọn họ lại có thể đoán được ông ta đang nghĩ gì.

Mà Tô Ngọc nhìn qua cũng chẳng có vẻ gì là ngạc nhiên.

Hít sâu một hơi, nén xuống nỗi hoảng loạn trong lòng, Ninh gia chủ nhìn Tô Ngọc, chần chờ hỏi: "Không biết Vương gia qua đây là có chuyện gì không?" "Quả thực có chuyện." Mi mắt Ninh gia chủ giật một cái.

Ông ta chỉ thuận miệng nói thôi, Tô Ngọc lại coi là thật sao?

Nặn ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, Ninh gia chủ hỏi: "Không biết Vương gia đến Ninh gia là vì chuyện gì?" "Nguyên Bảo, đưa cho ông ta xem." Ninh gia chủ lập tức hoảng hốt, ánh mắt lẩn tránh, bộ dạng kia nhìn qua là biết ngay có vấn đề.

Bạch Khởi ngồi bên cạnh tò mò nhìn Ninh gia chủ, không biết tiếp theo ông ta sẽ làm thế nào đây? "Ninh gia chủ, mời." Nguyên Bảo đưa bằng chứng mà hắn tra được cho Ninh gia chủ.

Thứ trong tay Nguyên Bảo đối với Ninh gia chủ mà nói giống như củ khoai lang nóng bỏng tay vậy, khiến ông ta không dám chạm vào.

Trực giác mách bảo ông ta rằng, đây tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn Ninh gia chủ, cười như không cười hỏi: "Ninh gia chủ không xem thử bên trong là cái gì sao?" Ninh gia chủ cười gượng nói: "Đã là đồ của Vương gia, tôi vẫn là không nên xem thì hơn." "Không sao, Bản vương cho phép ông xem." Lần này Ninh gia chủ không muốn xem cũng phải xem, ông ta kiên trì nhận lấy đồ trong tay Nguyên Bảo.

Mới xem trang đầu tiên sắc mặt đã thay đổi, không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Đây là... "Tiếp tục." Ninh gia chủ run rẩy xem hết tập tài liệu trong tay, xem xong trong lòng chỉ còn lại một ý nghĩ, đó là xong đời rồi.

Hóa ra Ngọc Vương tới đây là có chuẩn bị trước. "Xem xong chưa?" Tô Ngọc tâm trạng rất tốt hỏi.

Tay Ninh gia chủ hơi run rẩy: "Tôi... tôi đã xem xong rồi." Tô Ngọc cười như không cười nhìn ông ta: "Đã xem xong rồi, có gì muốn nói không?" "Chuyện này... chuyện này..." Ninh gia chủ đau đầu không thôi, những thứ này đều là bằng chứng rành rành như ván đã đóng thuyền, căn bản không phải là vu oan giá họa. "Nhân lúc Bản vương không có mặt, muốn động thủ với thư viện của Bản vương, gan của ông cũng lớn thật đấy." Ninh gia chủ lập tức quỳ xuống đất: "Vương gia tha mạng, tôi... tôi tuyệt đối không có ý đó." "Ồ?

Vậy ông hạ độc Viện trưởng và các phu tử của Bản vương, lại còn nhốt bọn họ lại, đây là muốn làm gì?

Đừng nói với Bản vương là ông chỉ mời bọn họ đến làm khách nhé." Một câu nói khiến sắc mặt Ninh gia chủ biến đổi hoàn toàn.

Hắn vậy mà cái gì cũng biết rồi?

Sao có thể chứ? "Ông nhìn qua có vẻ rất khiếp sợ?

Người thì Bản vương đã tìm thấy rồi." Ninh gia chủ biết hôm nay mình không nói ra được lý do chính đáng, Ngọc Vương tuyệt đối sẽ không tha cho ông ta.

Nghiến răng nhìn Ngọc Vương, Ninh gia chủ mở miệng nói: "Nếu

Vương gia còn muốn giữ mạng cho bọn họ, thì hãy tha cho Ninh gia." Tô Ngọc nheo mắt, ánh mắt nhìn Ninh gia chủ trở nên cao thâm khó lường: "Ông đây là đang uy hiếp Bản vương?" "Thảo dân không có ý uy hiếp Vương gia, chỉ là muốn để người nhà sống sót, chỉ vậy mà thôi." Ninh gia chủ kiên trì nói.

Tô Ngọc bật cười khẽ, tiếng cười kia khiến Ninh gia chủ cảm thấy rợn cả tóc gáy.

Rốt cuộc Ngọc Vương có ý gì? "Chưa từng có ai dám nói chuyện với Bản vương như thế, ông là kẻ đầu tiên dám uy hiếp và ra điều kiện với Bản vương." Tô Ngọc nhìn Ninh gia chủ nhàn nhạt nói.

Giọng nói lạnh nhạt khiến tay Ninh gia chủ run lên một chút, biểu cảm trên mặt cũng trở nên cứng đờ. "Vương gia đây là không đồng ý?" Cho dù trong lòng đã sợ hãi đến cực điểm, Ninh gia chủ vẫn nén sợ hãi hỏi.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của ông ta, cảm thấy có chút thú vị. "Bản vương có hai người em trai, một người là người thừa kế của thế gia y dược Bạch gia, một người là Tiểu Vương gia của Nam Cương, đương nhiên Bản vương còn có một người bạn là đồ đệ của Thần y.

Ông nói xem có ba người bọn họ ở đây, chút độc dược các ông hạ kia có tác dụng gì không?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn kẻ đến lúc này rồi mà vẫn còn muốn uy hiếp mình.

Ninh gia chủ bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc.

Sao có thể?

Bạch Khởi ngồi bên cạnh xem kịch rất vui vẻ, thấy bộ dạng như bị sét đánh của Ninh gia chủ thì cười ngặt nghẽo: "Bản nhân bất tài, chính là người thừa kế của Bạch gia.

Tuy rằng y thuật có thể không giỏi bằng Thần y, nhưng chắc cũng không kém bao nhiêu." "Chút độc đó Nam Kiều giải quyết là được rồi, căn bản không cần ba người chúng tôi cùng ra tay." Trong lòng Ninh gia chủ lúc này chỉ còn một ý niệm, đó là xong đời rồi. "Muốn lấy thư viện của Bản vương, lại còn muốn cả xưởng sản xuất của Vương phi?

Khẩu vị của ông lớn như thế, sao không làm ông bội thực chết đi?" Tô Ngọc cười lạnh nói.

Lúc này suy nghĩ trong lòng Ninh gia chủ chính là hối hận.

Ông ta không nên đụng vào đồ của Ngọc Vương.

Chương 1291

Đồ của Ngọc Vương không phải thứ ông ta có thể trêu chọc.

Hơn nữa ông ta lại còn dám uy hiếp Vương gia.

Bây giờ phải làm sao đây?

Ninh gia chủ có chút lục thần vô chủ, cuối cùng nhìn Tô Ngọc rồi quỳ sụp xuống đất: "Vương gia, cầu xin ngài tha cho những người khác của Ninh gia, những việc này đều là do tôi làm, không liên quan đến bọn họ." Ông ta chết một mình, dù sao cũng tốt hơn là tất cả mọi người đều phải đi nộp mạng.

Nguyên Bảo lúc này cúi đầu thì thầm gì đó bên tai Tô Ngọc.

Mày Tô Ngọc từ từ nhíu lại, sau đó liếc nhìn Ninh gia chủ một cái, ánh mắt cũng dần trở nên lạnh lẽo.

Nhìn thấy sự thay đổi của Tô Ngọc, Ninh gia chủ biết khẳng định lại xảy ra chuyện gì rồi. "Ninh gia chủ dường như rất tò mò đã xảy ra chuyện gì, Bản vương cũng có thể nói cho ông biết." Tô Ngọc mân mê ngón tay mình, tùy ý nói.

Chỉ là trong giọng nói tùy ý này lại ẩn chứa cơn thịnh nộ.

Được lắm một cái Ninh gia. "Vương gia..." "Ông có một đứa con trai tên là Ninh Tấn đúng không?" Ninh gia chủ ngẩn người, theo bản năng gật đầu.

Đây là đứa con trai ông ta thương nhất, cũng là do người thiếp ông ta thích nhất sinh ra.

Bình thường có nuông chiều một chút, chẳng lẽ nó đã làm gì rồi? "Nửa canh giờ trước Ninh Tấn cưỡng đoạt dân nữ, cô nương đó sống chết không chịu, đập đầu vào tường tự sát ngay giữa phố, người hiện tại vẫn đang ở y quán." Nghe thấy lời này, cả người Ninh gia chủ đờ ra, nếu cô nương đó chết, vậy Ninh Tấn...

ông ta thậm chí không dám nghĩ tiếp. "Ngoài ra, đứa con trai bảo bối của ông lúc người nhà cô nương đó đòi báo quan, đã mạnh miệng tuyên bố rằng, từ nay về sau huyện Phúc An là địa bàn của Ninh gia các người, ngay cả Bản vương và Vương phi cũng phải nhường đường cho Ninh gia các người." Sắc mặt Ninh gia chủ cắt không còn giọt máu, không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Ông ta không tin đây là lời Ninh Tấn nói ra. "Ninh gia chủ cũng không cần nhìn Bản vương như thế.

Nguyên Bảo cho người đi bắt vị đại thiếu gia này về đây, Bản vương ngược lại muốn xem xem, hắn bắt Bản vương và Vương phi nhường đường cho hắn như thế nào." Nói xong liếc nhìn Ninh gia chủ, trào phúng mở miệng: "Vừa khéo cũng để Ninh gia chủ xem thử con trai ông làm nhục Bản vương ra sao." "Vâng." Lạc Diễm híp mắt nhìn Ninh gia chủ: "Ngọc ca, nếu đã không nghe lời, cho nổ tung chỗ này đi." Tô Ngọc buồn cười nhìn Lạc Diễm: "Sao thế?

Qua năm mới cho cậu làm nhiều đồ chơi như vậy, bây giờ lại ngứa tay rồi à?" Lạc Diễm chần chờ một chút rồi lắc đầu: "Em không phải ngứa tay, chỉ là cảm thấy người Ninh gia này quá tự cho là đúng rồi." "Tưởng rằng Ngọc ca đi quận Dụ Hòa thì nơi này là thiên hạ của bọn họ sao?

Còn bắt Ngọc ca nhường đường cho bọn họ, đúng là to gan lớn mật." Lạc Diễm ghét nhất là có kẻ bất kính với Tô Ngọc.

Đặc biệt là loại người không biết tự lượng sức mình này. "Đi thôi, chúng ta đi xem trước đã." Tô Ngọc liếc nhìn Ninh gia chủ.

Có đứa con trai như Ninh Tấn, Ninh gia chủ này kiếp trước coi như cũng làm không ít việc tốt đấy (ý mỉa mai).

Ninh gia chủ lập tức hoảng loạn, nếu chuyện này là thật, vậy thì Ninh gia coi như triệt để tiêu tùng.

Hơn nữa ông ta cũng không có cách nào cứu Ninh Tấn, bản thân ông ta hiện tại đã ốc còn không mang nổi mình ốc.

Ninh gia chủ đột nhiên nghĩ đến điều gì, vội vàng đi tìm thê tử của mình.

Ninh phu nhân đang nói chuyện với nha hoàn, nói chính là chuyện xảy ra trước đó.

Đối với việc người của Ngọc Vương tìm tới cửa, Ninh phu nhân một chút cũng không ngạc nhiên, dù sao những việc Ninh gia chủ làm bà đều biết, chỉ là không có cách nào ngăn cản mà thôi.

Vừa định phân phó gì đó thì thấy Ninh gia chủ vội vã chạy tới.

Nhìn thấy bộ dạng này của ông ta, Ninh phu nhân nhíu mày, trong mắt đều là sự không vui: "Ông tới làm gì?" "Phu nhân, cầu xin bà cứu lấy Ninh gia." Nghe những lời của Ninh gia chủ, Ninh phu nhân cảm thấy vô cùng buồn cười: "Cứu?

Ông bảo tôi lấy cái gì mà cứu?

Lúc ông làm những việc này tôi có nhắc nhở ông đừng làm như vậy không?" "Tôi đã nói với ông, tuy rằng Vương gia và Vương phi hiện tại đã đi quận Dụ Hòa, không có ở đây, thư viện và xưởng cũng không có người trông coi, nhưng nơi này rốt cuộc vẫn là đất phong của Vương phi, nhà mẹ đẻ của cô ấy cũng ở đây, sớm muộn gì họ cũng sẽ trở về." "Những điều này tôi đều đã nói với ông rồi phải không?" Sắc mặt Ninh gia chủ có chút trắng bệch, những lời này Ninh phu nhân quả thực đã nói với ông ta.

Hơn nữa còn khuyên ông ta rất lâu.

Nhưng lúc đó ông ta cảm thấy Ninh phu nhân là đàn bà con gái, gan quá nhỏ.

Muốn làm nên đại sự thì gan phải lớn mới được.

Khi đó ông ta nghĩ là, cho dù Ngọc Vương bọn họ có trở về, thì đó cũng là chuyện của mấy năm sau, sao có thể vừa đi đã về ngay được?

Ai ngờ đâu Ngọc Vương thật sự đi quận Dụ Hòa mới một năm đã quay lại. "Lúc đó ông không nghe tôi, ông muốn nghe theo ả thiếp kia, cảm thấy ả thiếp kia mới là vì muốn tốt cho ông, còn tôi là kẻ ngáng chân.

Đã như vậy, bây giờ ông cũng có thể đi tìm ái thiếp của ông tới cứu ông, dù sao ả ta cũng có bản lĩnh hơn, tôi chỉ là đàn bà vô dụng thôi." Ninh phu nhân lạnh lùng nói.

Ninh gia chủ bị Ninh phu nhân châm chọc khiến sắc mặt xanh mét khó coi.

Ông ta nghiến răng nhìn Ninh phu nhân: "Bà nói chuyện thì cứ nói chuyện, hà cớ gì phải lôi Lộ Nhi vào." Nghe lời bênh vực của Ninh gia chủ, Ninh phu nhân vốn dĩ còn có chút tâm tư muốn giúp đỡ, hiện tại trong nháy mắt đã không muốn giúp nữa. "Đến nước này rồi mà ông còn che chở cho người đàn bà kia, ông đúng là hết thuốc chữa." Ninh phu nhân tức quá hóa cười.

Trong lòng cũng càng thêm kiên định một việc, chuyện liên quan đến ông ta, sau này bà sẽ không quản bất cứ việc gì nữa, còn quản nữa bà chính là kẻ ngốc. "Phu nhân, bà..." "Ra ngoài." Ninh phu nhân chỉ tay về phía cửa bảo ông ta mau cút đi.

Nhìn thấy Ninh gia chủ bà đã cảm thấy tức giận. "Bà thật không thể nói lý, đây cũng là nhà của bà, bà lại thấy chết không cứu." Ninh gia chủ giận dữ nói.

Quả nhiên giống như Lộ Nhi nói, bà ta với ông ta không cùng một

lòng.

Ninh phu nhân nhìn bộ dạng phẫn nộ kia của Ninh gia chủ, cảm thấy vô cùng buồn cười: "Ông muốn nghĩ như vậy tôi cũng không có cách nào.

Ông muốn bỏ vợ cũng được, hòa ly cũng xong, tùy ông, vừa khéo ông cũng đã muốn làm như thế từ lâu rồi." Ninh gia chủ kinh ngạc nhìn Ninh phu nhân, bà ấy vừa nói cái gì?

Sao bà ấy có thể nói ra những lời như vậy? "Tôi chính là thấy chết không cứu, tôi chính là độc ác, Lộ Nhi của ông thiện lương như thế, ông đi tìm ả ta đi, đừng tới tìm tôi.

Chỗ tôi không có thứ ông cần, tôi cũng không có bản lĩnh giữ được Ninh gia từ trong tay Vương gia, đây đều là do các người tự chuốc lấy." Ngày tháng yên ổn không muốn sống, cứ phải thêm chút kích thích cho cuộc đời.

Bây giờ thì hay rồi, đủ kích thích chưa?

Sắc mặt Ninh gia chủ thay đổi liên tục, xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng ông ta rời đi, Ninh phu nhân ngồi trên ghế, trong mắt đều là vẻ thất vọng.

Chương 1292

Vì một người phụ nữ, cuối cùng biến thành như vậy, ông ta có đáng không?

Nha hoàn bên cạnh nhìn Ninh phu nhân: "Phu nhân, người không sao chứ?" Ninh phu nhân lắc đầu: "Ta không sao." Ninh gia chủ đi tới viện tử của người phụ nữ mình yêu, xua tay cho người lui xuống rồi mới ôm lấy ả nói: "Lộ Nhi, ta cần nàng giúp." Lộ Nhi nhíu mày nhìn Ninh gia chủ: "Tướng công muốn thiếp giúp chàng chuyện gì?" "Chuyện chúng ta định làm trước đó đã bị Vương gia biết rồi, ngay vừa nãy Ninh Tấn cũng gây ra một số chuyện, Vương gia hiện tại đã qua đó rồi, chuyện này nếu không xử lý tốt, chúng ta đều phải chết." Lộ Nhi nghe thấy lời này sắc mặt có chút khó coi: "Sao lại đột nhiên bị hắn biết được?" "Ngọc Vương đã trở về." Người thiếp tên Lộ Nhi nghe thấy mấy chữ Ngọc Vương trở về, sắc mặt lập tức biến đổi. "Bọn họ không phải đang ở quận Dụ Hòa sao?

Sao đột nhiên lại trở về?" Vốn dĩ tưởng rằng cái thư viện và xưởng kia đã là vật trong túi bọn họ, ai ngờ lại bị người ta phát hiện.

Thật là đáng chết. "Ta cũng không biết, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, phải nghĩ cách cứu chúng ta, nếu không sau này chúng ta đều phải chết." Lộ Nhi hiện tại căn bản không muốn quản Ninh gia chủ, nhưng ông ta có một câu nói rất đúng, quả thực phải nghĩ cách mới được.

Nhưng phải làm sao bây giờ?

Trong lúc hai người đang thương lượng đối sách, Tô Ngọc đã tới huyện nha.

Mà Ninh Tấn cũng đã bị bắt tới đó.

Tới huyện nha rồi mà hắn vẫn còn mạnh miệng, nói Huyện lệnh là cẩu quan các loại. "Vương gia giá lâm." Huyện lệnh nghe thấy giọng nói này trong mắt đều là vui mừng, Vương gia vậy mà đã trở về.

Huyện lệnh từ trên ghế đi xuống, bước qua hành lễ: "Hạ quan tham kiến Vương gia." "Miễn lễ." "Mời Vương gia thượng tọa." Tô Ngọc lắc đầu, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhìn Ninh Tấn vẫn đang không ngừng kêu gào: "Không cần quan tâm đến Bản vương, Bản vương chỉ là nghe nói có người ngông cuồng đến mức muốn bắt Bản vương phải nhường đường cho hắn, cho nên qua đây xem thử." Huyện lệnh hung hăng trừng mắt nhìn Ninh Tấn một cái, lại dám kinh động đến cả Vương gia. "Vương gia, Ninh Tấn cường đoạt dân nữ, khiến người ta trọng thương, hạ quan đang thẩm vấn." "Ông cứ tiếp tục." "Vâng." Ninh Tấn khi nhìn thấy Tô Ngọc thì chân đã mềm nhũn.

Trước đó hắn mồm mép trơn tru là ỷ vào việc người không có mặt, bây giờ người đã đến ngay trước mặt, hắn một câu cũng không dám nói, chỉ có thể cẩn thận cúi đầu, lo sợ bị người ta nhìn thấy.

Chỗ này chỉ lớn như vậy, trừ phi hắn đào một cái lỗ chui xuống tự chôn mình, nếu không tất cả mọi người đều có thể nhìn thấy hắn. "Vương gia, cầu xin Vương gia làm chủ cho thảo dân ạ." Người nhà của nạn nhân nghe nói đây là Ngọc Vương, vội vàng kêu lên.

Tô Ngọc gật đầu: "Yên tâm, Huyện lệnh sẽ làm rõ mọi chuyện, trả lại công đạo cho các người, có Bản vương ở đây sẽ không có vấn đề gì." "Cảm ơn Vương gia, cảm ơn đại nhân." Huyện lệnh liếc nhìn Ninh Tấn một cái rồi bắt đầu thẩm án.

Tuy nhiên Ninh Tấn tuy sợ Tô Ngọc, nhưng cũng sẽ không chịu trói tay chịu chết: "Là ả ta quyến rũ bản thiếu gia." Phụ thân của cô nương kia vừa nghe xong tức đến toàn thân phát run: "Ngươi nói hươu nói vượn." Tên khốn nạn này vậy mà dám bôi nhọ danh tiết con gái ông, quả thực quá đáng. "Ta nói hươu nói vượn?

Nó ra đường như thế không phải là để cho người ta ngắm, cho người ta trêu ghẹo sao?

Hơn nữa, nhà ta có rất nhiều tiền, bản thiếu gia để mắt tới nó là vinh hạnh của nó, nói đi muốn bao nhiêu tiền?" Ninh Tấn hừ một tiếng nhìn ông ta tùy ý nói.

Hoàn toàn không để chuyện này trong lòng.

Thậm chí còn cho rằng mục đích báo quan của gia đình này chỉ là để vòi tiền mà thôi. "Ai thèm mấy đồng tiền hôi tanh của nhà ngươi, hôm nay ta nhất định phải khiến ngươi nhận sự trừng phạt thích đáng." Trong mắt Ninh Tấn mang theo vẻ không kiên nhẫn: "Được rồi lão già, ông không phải là muốn đòi thêm chút tiền sao?

Nói đi, một nghìn lượng thì thế nào?

Một nghìn lượng đủ cho cả nhà ông tiêu xài một đời rồi." "Một nghìn lượng?

Hoa gia ta không thiếu một nghìn lượng này của ngươi, ta chỉ muốn ngươi phải chịu trừng phạt." Hoa gia?

Hai chữ này khiến Tô Ngọc có chút ngạc nhiên, nếu nhớ không lầm thì Hoa gia là một gia tộc của nước Tề cũ.

Nhà bọn họ không có gì to tát, nhưng về phương diện rèn đúc lại vô cùng lợi hại.

Đặc biệt là phương diện vũ khí, người trong giang hồ rất thích mua vũ khí do Hoa gia rèn.

Ngoài vũ khí ra, Hoa gia còn có một mã trường rất lớn.

Ngựa tốt bên trong nhiều vô số kể, trước đó hắn còn cho người tới Hoa gia mua một số ngựa.

Mua về xem qua quả thực tương đối tốt.

Không ngờ lại gặp người ở đây. "Cả đời này ta chỉ có một đứa con gái đó, hôm nay con gái ta nếu xảy ra chuyện gì, ta nhất định sẽ dốc hết tất cả khiến nhà các ngươi phải trả giá đắt." Trong mắt Tô Ngọc mang theo vẻ suy tư: "Bạch Khởi, cậu đi xem thử." "Hoa gia chủ, con gái ông hiện đang ở đâu?

Để người của ông đưa Bạch Khởi qua đó xem thử, có cậu ấy ở đó, cơ hội sống sót của con gái ông sẽ lớn hơn một chút." Tô Ngọc mở miệng nói.

Ông Hoa vừa nghe vội vàng gật đầu, cho người của mình đưa Bạch Khởi đi xem con gái. "Đa tạ Vương gia." Trong lòng ông Hoa có thêm một chút an ủi.

Ông tin rằng Vương gia đã nói ra thì sẽ là thật, nhất định sẽ không có chuyện gì.

Quay đầu nhìn Ninh Tấn, vẻ lạnh lùng trong mắt ông càng rõ ràng hơn.

Không ngờ chỉ là đưa vợ con ra ngoài chơi, cuối cùng lại xảy ra chuyện như vậy.

Ông sẽ không tha cho Ninh Tấn.

Ninh Tấn vừa rồi còn hung hăng, nghe thấy Tô Ngọc gọi một câu "Hoa gia chủ", mày hơi nhíu lại.

Căn bản chưa từng nghe qua cái gì là Hoa gia.

Tưởng làm như vậy thì hắn sẽ sợ sao?

Thật nực cười. "Làm bộ làm tịch, thật không ngờ Ngọc Vương cũng có ngày phải hạ mình khúm núm như vậy.

Hay là ngài đến nhà ta đi?

Nhà ta cái gì cũng có thể cho ngài." Ninh Tấn cợt nhả nói.

Huyện lệnh nhìn bộ dạng ngông cuồng này của Ninh Tấn, đưa tay tự tát mình một cái, xong đời rồi.

Vương gia là người thế nào?

Ninh Tấn đúng là quá coi trọng bản thân mình rồi.

Hắn vậy mà lại nghĩ Vương gia là loại người đó?

Vừa định mở miệng thì thấy Tô Ngọc liếc nhìn mình một cái, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Mi mắt giật một cái, trong mắt đều là vẻ bất lực, xem ra Vương gia thật sự muốn thu thập Ninh Tấn rồi.

Đưa tay day day mi tâm, đồng tình nhìn Ninh Tấn một cái, kẻ bị Vương gia nhắm trúng chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Chương 1293

Thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ lao đầu vào. "Nói tiếp đi." Tô Ngọc nhìn qua có vẻ không hề tức giận, mà lại cười như không cười nói.

Ninh Tấn nhìn Tô Ngọc như vậy, không hiểu hắn có ý gì.

Nhưng Tô Ngọc đã không nói gì, thì hắn cũng chẳng lo lắng gì nữa. "Chỉ cần ngài đến nhà chúng tôi, ngài muốn cái gì cũng được." Tô Ngọc nghiền ngẫm từ ngữ này. "Cái gì cũng được?

Không biết Ninh gia các người có thể cho Bản vương cái gì?

Bản vương là Vương gia đương triều, muốn tiền có tiền, muốn quyền có quyền, các người có thể cho Bản vương cái gì?" Tô Ngọc nhìn hắn đầy hứng thú nói.

Ninh Tấn ngẩn người, nhất thời không phản ứng kịp lời này của Tô Ngọc có ý gì. "Nói về quyền lực, quyền lực của Bản vương dưới một người trên vạn vạn người.

Nói về kim tiền?

Tiền của Bản vương còn nhiều hơn cả quốc khố, cho dù là Thừa tướng nhất phẩm đương triều nhìn thấy Bản vương cũng phải cung cung kính kính hành lễ.

Ngươi chẳng qua chỉ là một đứa con thứ của một gia tộc nhỏ bé, cũng dám nói với ta những lời như vậy?

Ninh Tấn, gan của ngươi thực sự rất lớn." Tô Ngọc ý vị thâm trường nói.

Huyện lệnh lúc này mới nói: "Cả nước Huyền tôn quý nhất trừ Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu ra, thì chính là Vương gia và

Vương phi.

Ninh Tấn, ngươi dám nói chuyện với Vương gia như vậy, là ai cho ngươi cái gan đó?" Nghe lời của Huyện lệnh, sắc mặt Ninh Tấn lập tức trắng bệch.

Hắn dường như ý thức được Tô Ngọc trước mặt không phải là những kẻ mà hắn từng uy hiếp.

Tay hơi run rẩy, Ninh Tấn theo bản năng ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc.

Người nhìn qua còn nhỏ tuổi hơn hắn này, vậy mà lại là Vương gia dưới một người trên vạn người.

Sao có thể chứ? "Ngươi dám nói chuyện với Bản vương như thế, xem ra là người trong nhà đã nói gì với ngươi, nếu không ngươi cũng không dám như vậy." Tô Ngọc nhàn nhạt nói. "Muốn đồ của Bản vương, gan của các người cũng lớn thật đấy." Tay theo bản năng co rúm lại, Ninh Tấn không ngừng lắc đầu, không dám tiếp tục nói chuyện. "Vương gia, đây là những thứ hạ quan cho người điều tra được." Huyện lệnh nghĩ đến điều gì đột nhiên nói.

Tô Ngọc cầm lấy những thứ Huyện lệnh tra được, hóa ra đây đã không phải lần đầu tiên Ninh Tấn làm loại chuyện này. "Coi mạng người như cỏ rác, Ninh Tấn, gan của ngươi cũng lớn lắm." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Ninh Tấn. "Tôi... tôi..." Tô Ngọc cắt ngang lời nói lắp bắp của Ninh Tấn, lạnh lùng mở miệng: "Việc này giao cho ông, đừng để Bản vương nhìn thấy hắn nữa, nên xử lý thế nào thì cứ xử lý như thế." "Vâng, Vương gia." Ninh Tấn lập tức hoảng sợ, lời này của Tô Ngọc là có ý gì?

Có phải muốn đối phó hắn không?

Vấn đề này hắn căn bản không dám nghĩ tới. "Vương gia, tôi... tôi có thể xin lỗi, tôi có thể bồi thường." Tô Ngọc cười như không cười hỏi: "Chính là kiểu bồi thường như sự uy hiếp vừa rồi của ngươi sao?

Có điều ta nghĩ bọn họ dường như không cần lời xin lỗi như vậy của ngươi, cũng không cần kiểu bồi thường như bố thí đó của ngươi." "Hôm nay đừng nói là ngươi, ngay cả cha ngươi cũng phải chết." Ninh Tấn lập tức xụi lơ trên mặt đất, trong mắt tràn đầy vẻ kinh khủng.

Xong rồi, hắn triệt để xong đời rồi.

Hắn còn trẻ như vậy, hắn không thể chết.

Ninh Tấn nhìn Tô Ngọc, trong mắt đều là vẻ cầu xin: "Vương gia, tôi biết sai rồi, tôi còn trẻ tôi không thể chết." Tô Ngọc nhìn hắn như vậy cảm thấy có chút buồn cười.

Đứng dậy đi tới trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống: "Ngươi không thể chết, ngươi còn trẻ?

Mấy cô nương bị ngươi bức tử kia, bọn họ không trẻ sao, bọn họ đáng chết sao?" Tô Ngọc nhìn Huyện lệnh: "Trước đó tại sao không phát hiện?" "Không có ai tới báo quan." Huyện lệnh bất lực nói.

Nếu trước đó có người tới báo quan, cũng không đến mức xảy ra chuyện như vậy.

Nhìn Ninh Tấn một cái, nghĩ đến bộ dạng ngông cuồng vừa rồi của hắn, nghĩ lại thì chắc là hắn đã dùng tiền để giải quyết êm đẹp chuyện này, khiến người nhà nạn nhân không tới gây phiền phức cho bọn họ.

Lần này đại khái vẫn muốn dùng phương pháp tương tự, ai ngờ gặp phải củ khoai cứng, người ta căn bản không thèm chút tiền đó của hắn, chính là muốn đòi lại công đạo cho con gái.

Ông Hoa nhìn bộ dạng cầu xin sợ hãi của Ninh Tấn, trong lòng vô cùng thống khoái.

Kẻ này đúng là đáng đời.

Tay Ninh Tấn hơi run rẩy, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo sự chột dạ.

Những người đã chết trước đó quả thực là bị hắn dùng tiền để tống khứ.

Lúc đó bọn họ cũng nói rất rõ ràng, sẽ không tới quấy rầy bọn hắn, ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này.

Hung hăng nhìn ông Hoa, nếu không phải tại lão già này, hắn cũng không đến mức rơi vào tình cảnh này. "Nhìn cái gì mà nhìn?

Ta nói cho ngươi biết, đừng nói hôm nay có Vương gia ở đây, cho dù Vương gia không ở đây ta cũng sẽ đòi lại công đạo cho con gái ta." Nếu không thể đòi lại công đạo từ phía Huyện lệnh, vậy thì ông sẽ trực tiếp dùng phương pháp của mình.

Cũng may Huyện lệnh ở đây con người vẫn rất tốt.

Không phải loại người tùy tiện có thể mua chuộc, cũng không phải người mà Ninh Tấn có thể đối phó.

Cộng thêm còn có Vương gia ở đây, vậy thì càng không thể nào.

Nhìn biểu cảm âm hiểm của ông Hoa, Ninh Tấn cúi gằm đầu không dám tiếp tục nhìn ông ta.

Người như vậy Ninh Tấn không phải chưa từng gặp, loại người này đều là thứ bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, căn bản không dám làm gì thật. "Việc hôm nay đa tạ Vương gia đã đòi lại công đạo cho con gái thảo dân." Ông Hoa biết nếu Vương gia nhúng tay vào, Ninh Tấn không có cơ hội sống sót.

Tô Ngọc lắc đầu: "Việc này ông không cần nghĩ nhiều, Bản vương vốn dĩ cũng muốn tìm Ninh gia gây phiền phức." Ninh Tấn trong nháy mắt hiểu ra, chuyện trong nhà cái gì Tô Ngọc cũng biết rồi.

Hôm nay giúp người ta tìm hắn gây phiền phức chẳng qua chỉ là tiện đường mà thôi.

Chương 1294

Ninh Tấn run rẩy muốn nói gì đó nhưng Huyện lệnh đã mở miệng: "Người đâu, đánh ba mươi đại bản, giam xuống chờ xét xử." Chuyện bên này còn phải gửi lên trên.

Có Vương gia ở đây cũng không ai dám tùy tiện xử lý chuyện này.

Cũng đâu phải là không muốn sống nữa. "Đi bắt cả cha hắn và người dì ghẻ kia của hắn tới đây." Huyện lệnh kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Vương gia đây là có ý gì?

Chẳng lẽ Vương gia còn muốn thu thập cả người nhà của Ninh Tấn sao?

Mà sự thật chính là như vậy, hắn chính là muốn thu thập người của Ninh gia. "Ninh gia mưu tính thư viện của Bản vương, hạ độc viện trưởng thư viện và một số phu tử, còn giam cầm người ta lại." Huyện lệnh vừa nghe, chuyện này còn gì nữa?

Ninh gia này có phải điên rồi không?

Không biết đó là đồ của Vương gia sao?

Ngay cả đồ của Vương gia cũng dám tơ tưởng, xem ra người Ninh gia đúng là không muốn sống nữa rồi. "Vương gia, tại sao bọn họ lại muốn làm như vậy?

Tất cả mọi người đều biết đó là thư viện do ngài và Vương phi lập ra." Tô Ngọc châm chọc nói: "Bởi vì bọn họ cảm thấy Bản vương và Vương phi đã đi quận Dụ Hòa thì sẽ không quản bên này nữa, cho dù bọn họ làm gì, Bản vương cũng không biết tình hình bên này, cho dù biết rồi cũng là xa tận chân trời gần ngay trước mắt, một chút cách nào cũng không có." Nghe Tô Ngọc giải thích, Huyện lệnh cảm thấy

Ninh gia đúng là chán sống rồi muốn tìm đường chết.

Vương gia cho dù không trở về thì cũng không đại biểu việc bên này ngài ấy cái gì cũng không biết.

Huống hồ Vương gia mỗi năm đều phải về kinh thành, nếu thuận đường ghé qua đây cũng không phải là không thể, hiện tại chẳng phải là như vậy sao?

Liếc nhìn Ninh Tấn một cái, cha hắn phỏng chừng cũng chẳng phải người thông minh gì.

Ninh Tấn bị nhìn đến mức vô cùng không tự nhiên, quay đầu đi không nói gì. "Hạ quan lập tức đi làm." Tô Ngọc gật đầu: "Ừ đi đi." "Phải rồi Vương gia, nếu chỉ là thư viện thì dường như không có tác dụng gì quá lớn mới đúng." Đầu tư cao báo thù ít, đây là mưu đồ cái gì?

Tô Ngọc cười khẽ, xem ra Huyện lệnh cũng không phải kẻ ngu ngốc: "Bởi vì mục tiêu cuối cùng của bọn họ là xưởng sản xuất, thư viện chẳng qua chỉ là bàn đạp và công cụ để bọn họ thăm dò Bản vương mà thôi." Nói như vậy Huyện lệnh liền biết là chuyện gì rồi.

Mày hơi nhíu lại, đám người này nghĩ cũng hay thật, lại dám tơ tưởng đến xưởng của Vương gia?

Ninh gia sao lại chọn làm loại chuyện này? "Vương gia, tôi sẽ dẫn người đi bắt bọn họ về ngay đây." "Ừ." Rất nhanh Ninh gia chủ và ả Lộ Nhi được ông ta sủng ái đều bị giải tới.

Ninh gia chủ nhìn thấy Tô Ngọc sắc mặt liền biến đổi, đặc biệt là khi nhìn thấy Ninh Tấn đang nằm rạp trên mặt đất vì bị đánh.

Lộ Nhi nhìn thấy con trai bảo bối của mình lại bị người ta đánh thành ra như vậy thì lập tức hoảng hốt, nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói: "Vương gia, ngài thế này là có ý gì?

Ức hiếp bá tánh thường dân sao?" Ức hiếp?

Lời này nói ra nghe cũng to tát thật.

Huyện lệnh nhìn thấy Lộ Nhi liền biết cái nết của Ninh Tấn rốt cuộc là học từ ai rồi.

Có một người dì ghẻ như thế này, Ninh gia chủ làm cha mà không quản nữa, sau này sẽ ra sao quả thật khó mà nói trước.

Huyện lệnh yên lặng đứng bên cạnh không quấy rầy Vương gia, còn cái gia đình này thì đúng là không ngừng tự tìm đường chết.

Ninh gia chủ cảm thấy tim mình như bị nghẹn lại.

Người phụ nữ này đến là để gây chuyện cho ông ta phải không? "Bà câm miệng cho tôi." Ninh gia chủ lúc này đã không còn sự sủng ái đối với ả như ngày xưa, có chăng chỉ là sự không kiên nhẫn.

Đây là lần đầu tiên ông ta hung dữ với Lộ Nhi như vậy.

Ninh gia chủ quỳ trên mặt đất: "Vương gia, là người nhà của thảo dân khẩu không trạch ngôn, cầu Vương gia tha cho bọn họ." Tô Ngọc cười khẽ: "Khẩu không trạch ngôn (ăn nói linh tinh)?

Hay cho một câu khẩu không trạch ngôn." "Vả miệng." Ả Lộ Nhi này mới là nhân vật mấu chốt nhất trong chuyện này.

Cũng là gió bên gối của ả khiến Ninh gia chủ động thủ với thư viện.

Thậm chí còn muốn chiếm đoạt những thứ không thuộc về mình. "Vâng." Nha dịch đi tới, mặt vô cảm giơ tay lên tát.

Một chút đường lui cũng không chừa.

Từ khi gả cho Ninh gia chủ, chỉ có Lộ Nhi đánh người khác, chưa từng có ai đánh ả.

Bây giờ ả vậy mà lại bị người ta đánh trước mặt bao nhiêu người.

Cái mặt này của ả còn biết giấu vào đâu.

Lộ Nhi nhìn Tô Ngọc, nén đau nói: "Ta không phục." "Ông đây là lạm dụng tư hình." "Ngươi mới là kẻ muốn chiếm đoạt đồ của Bản vương đúng không?

Bản vương nên gọi ngươi là gì đây?

Là Trưởng công chúa của Lỗ quốc, hay là cái gì khác?" Sắc mặt Lộ Nhi lập tức biến đổi, ả không dám tin nhìn Tô Ngọc, người này vậy mà biết ả là ai?

Sao có thể?

Nguyên Bảo và Huyện lệnh bên cạnh đều có chút kinh ngạc, người này vậy mà là Công chúa của Lỗ quốc?

Nhưng một Trưởng công chúa sao lại đi làm thiếp cho người ta, chuyện này có phải có vấn đề gì không?

Nhưng đây là Vương gia nói, Vương gia đã nói như vậy thì khẳng định chính là như vậy. "Vương gia, người này là Công chúa Lỗ quốc?

Sao lại thế được?" "Quả thực là vậy, có điều vị công chúa này là công chúa lưu lạc bên ngoài, mấy năm trước mới biết thân phận của mình, chỉ tiếc là biết thân phận chưa được bao lâu thì Lỗ quốc đã trở thành lãnh thổ của Huyền quốc, cơ hội muốn làm cành vàng lá ngọc của cô ta cũng không còn nữa." Tô Ngọc châm chọc nói.

Ninh gia chủ ngây ra nhìn Lộ Nhi, trong mắt đều là vẻ không dám tin.

Ả ta lại là Công chúa của Lỗ quốc?

Sao có thể chứ?

Không nên như vậy a.

Ả ta sao có thể là Công chúa được?

Ả ta chỉ là một người bình thường ông ta cứu về từ bên ngoài, sao lại là Công chúa?

Chương 1295

Nghĩ đến sự thay đổi của Lộ Nhi trong hai năm qua, ông ta có cảm giác nhục nhã vì bị lừa gạt.

Nhìn Lộ Nhi, Ninh gia chủ hỏi: "Nàng vẫn luôn lừa gạt ta?" Lộ Nhi thấy thân phận mình bị bại lộ liền cười lạnh nói: "Rõ ràng ta phải là cành vàng lá ngọc, dựa vào đâu mà phải làm thiếp cho ngươi?

Phải bị cái gọi là đương gia phu nhân kia chà đạp sao?" "Rõ ràng Lỗ quốc đang yên ổn, nếu không phải tại Huyền quốc các người, thì Lỗ quốc có bị diệt vong không?" Nếu không phải tại bọn họ, ả hiện tại đã là công chúa cao cao tại thượng rồi.

Muốn phò mã thế nào mà chẳng có?

Tại sao phải làm thiếp thế này?

Ai ngờ đâu những ngày tháng tốt đẹp chưa được hai năm, ả liền biến thành vong quốc công chúa.

Mà tất cả chuyện này đều là do bọn họ ban tặng.

Tô Ngọc không phải lợi hại lắm sao?

Ả chính là muốn cướp sạch mọi thứ trong tay Tô Ngọc, ả ngược lại muốn xem xem Tô Ngọc sau khi mất đi những thứ này sẽ đau khổ đến mức nào.

Ninh gia chủ nhìn Lộ Nhi như biến thành một người khác, thân thể dần dần trở nên lạnh lẽo. "Tất cả những chuyện này đều là do cô tính kế?" "Là tôi thì sao?

Đây đều là Tô Ngọc nợ tôi, nếu không phải ông quá phế vật, tại sao chút chuyện cỏn con này ông cũng làm không xong?" Lộ Nhi vẻ mặt ghét bỏ nhìn Ninh gia chủ, không kiên nhẫn nói.

Ninh gia chủ ngây người nhìn Lộ Nhi, những năm qua ông ta đối xử tốt với ả rốt cuộc được tính là gì?

Ông ta tự biến mình thành ra nông nỗi này, cuối cùng lại bị người ta nói là phế vật?

Ông ta làm những việc này rốt cuộc là vì cái gì?

Đưa tay che mắt, Ninh gia chủ hung hăng tự tát mình một cái. "Là do ta mù mắt mới coi cô như bảo bối." Vốn dĩ Ninh gia chủ còn muốn giãy giụa một chút, nhưng giờ khắc này ông ta chẳng muốn làm gì nữa, mà chỉ nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, đây là lỗi của tôi, không liên quan đến những người khác của Ninh gia, cầu Vương gia tha cho bọn họ." "Có thể." "Đánh năm mươi đại bản, sống hay chết xem tạo hóa của người." "Tạ ơn Vương gia." Ninh gia chủ lập tức phản ứng lại Tô Ngọc có ý gì, vội vàng nói cảm ơn.

Tô Ngọc không nói gì mà chỉ ngồi đó nhìn.

Lộ Nhi thấy vậy cười lạnh nói: "Quả nhiên là phế vật, bị đánh còn làm ra vẻ mặt cảm kích." Tô Ngọc chống cằm, nghiền ngẫm nhìn Lộ Nhi: "Cô dường như rất không phục?" Lộ Nhi không nói gì, ả chính là không phục, nhưng lại có thể làm gì? "Thật là ngu xuẩn." Giữa sự sống và cái chết đương nhiên là chọn để bản thân sống sót rồi. "Hắn chính là một phế vật, anh nên giết hắn đi, tất cả mọi chuyện đều là do hắn làm." Lộ Nhi chỉ vào Ninh gia chủ giận dữ nói.

Nếu Ninh gia chủ cứ thế bình an vô sự, Tô Ngọc có phải sẽ quay lại tìm ả gây phiền phức không? "Cô không phải thích tôi sao?

Cô gánh hết mọi tội lỗi đi, việc này không liên quan đến tôi." Lộ Nhi chỉ vào Ninh gia chủ ra lệnh.

Ninh gia chủ đang bị đánh nhìn ả đến lúc này rồi mà vẫn còn kiêu ngạo như vậy, cảm thấy vô cùng nực cười. "Cô nghĩ nhiều rồi." Ông ta cuối cùng cũng nguyện ý thừa nhận mình mù mắt.

Vợ con tốt như vậy không cần, cứ phải chọn một người phụ nữ lòng dạ rắn rết thế này.

Lộ Nhi nhíu mày, hắn lại còn dám không đồng ý? "Ngươi..." "Bịt miệng ả lại, bản vương không muốn nghe ả nói chuyện." Tô Ngọc nhíu mày mất kiên nhẫn nói.

Trong lòng đối với người phụ nữ này thậm chí sinh ra một loại cảm xúc chán ghét.

Người bên cạnh dùng giẻ lau bịt miệng ả lại, một câu cũng không để ả tiếp tục nói.

Đánh xong, Tô Ngọc thả Ninh gia chủ, còn về phần Ninh Tấn trên người có án mạng thì không đi được.

Trước đó Ninh gia chủ còn nghĩ cứu Ninh Tấn, nhưng hiện tại ông ta căn bản không muốn cứu người nữa.

Kẻ này tính là thứ gì?

Tại sao ông ta phải cứu?

Lộ Nhi thấy Ninh gia chủ được người dìu rời đi, lập tức nổi giận: "Ngươi làm cái gì vậy?

Ninh Tấn là con trai ngươi, ngươi lại dám mặc kệ nó?" Ninh gia chủ quay đầu nhìn Lộ Nhi, trước kia cảm thấy ả thế nào cũng có thể bao dung, đều có thể chấp nhận, nhưng hiện tại nhìn thấy dáng vẻ điên cuồng này của Lộ Nhi, ông ta chỉ thấy mười phần ghê tởm. "Ta là phế vật, không có bản lĩnh giúp đỡ, cô đi tìm người khác đi." Nói xong xoay người bỏ đi, một ánh mắt cũng không thèm cho Lộ Nhi.

Tuy rằng bị đánh năm mươi gậy, nhưng ông ta cảm thấy rất đáng giá, ít nhất cũng đánh bay hết nước trong đầu mình ra rồi.

Lộ Nhi ngơ ngác nhìn Ninh gia chủ rời đi.

Bao nhiêu năm nay ả đã quen được Ninh gia chủ bảo vệ.

Ả chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày Ninh gia chủ sẽ mặc kệ sự sống chết của mẹ con họ.

Giây phút này Lộ Nhi ý thức được những lời ả nói trước đó dường như đã làm tổn thương Ninh gia chủ.

Khiến ông ta hoàn toàn chết tâm với mình, cũng không muốn quản sống chết của bọn họ nữa. "Ngươi quay lại cho ta." Tuy nhiên mặc kệ ả gọi thế nào, Ninh gia chủ đều chưa từng dừng bước, thậm chí một ánh mắt cũng không cho ả.

Kết quả này không phải là thứ ả muốn đợi.

Lộ Nhi không ngừng lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi: "Đây không phải là sự thật." "Bản vương trước đó còn đang tìm một số người, bất quá vẫn luôn không tìm được, chắc là ở chỗ cô nhỉ?" Tô Ngọc nhìn Lộ Nhi tùy ý hỏi.

Bị Tô Ngọc nhắc nhở như vậy, Lộ Nhi cũng nhớ ra bên cạnh mình còn rất nhiều người.

Ả nhìn Tô Ngọc, thái độ cũng bắt đầu kiêu ngạo hẳn lên: "Cho dù anh biết những thứ này thì có thể làm gì?

Anh cũng không đối phó được." "Anh nếu dám động thủ với bản công chúa, bọn họ sẽ không tha cho anh đâu." Lộ Nhi cao ngạo nói.

Trong lòng thậm chí đã bắt đầu ảo tưởng, Tô Ngọc chết trong tay bọn họ, mà Huyền quốc biến thành vật trong túi bọn họ, cuối cùng ả sẽ trở thành nữ vương, thống nhất nơi này. "Vậy chúng ta cứ thử xem, áp giải xuống, ngày mai hai mẹ con cùng nhau vấn trảm." Hoa gia chủ khóe miệng giật giật nhìn Lộ Nhi, người phụ nữ này có khả năng có hiểu lầm gì đó về thực lực của Ngọc Vương.

Lại dám dõng dạc nói ra loại lời nói này, cũng không biết là ai cho ả lá gan.

Người như vậy mà bọn họ để ả ta làm việc, thật sự không phải để ả ta tới kéo chân sau sao?

Cái chân sau này sắp bị ả làm cho mất luôn rồi.

Lộ Nhi trong mắt mang theo sợ hãi, Tô Ngọc thế mà nói chém đầu là cho người chém đầu bọn họ?

Chương 1296

"Tô Ngọc, anh không có tư cách động thủ với chúng tôi, anh đây là coi rẻ hoàng quyền." Tô Ngọc tiếc nuối lắc đầu: "Cô nói với tôi về coi rẻ hoàng quyền?

Vậy thì thật làm cô thất vọng rồi, bản vương có đặc quyền tiền trảm hậu tấu, nhất là đối với loại người có ý đồ mưu phản như cô." Lời của Tô Ngọc đối với Lộ Nhi chính là một đả kích, sao có thể như vậy?

Huyền Phỉ Nhiên sao có thể tốt với Tô Ngọc như thế.

Hắn thật sự một chút cũng không nghi ngờ Tô Ngọc quyền thế lớn như vậy sao? "Áp giải xuống." Đợi người đi hết, Tô Ngọc nhìn Hoa gia chủ: "Hoa gia chủ, ông có thể đi thăm con gái ông rồi." "Đa tạ Vương gia, ân tình hôm nay của Vương gia tôi ghi nhớ, sau này có gì cần ngài cứ trực tiếp cho người tới tìm tôi, chỉ cần là chuyện tôi có thể giúp, có thể làm, tôi nhất định sẽ giúp, nhất định sẽ làm." "Hoa gia chủ khách khí rồi." Bất quá mối quan hệ như vậy Tô Ngọc cũng không có ý định từ chối.

Dù sao đây không phải hắn cầu xin, là người ta tự dâng tới cửa.

Giải quyết xong sự việc, Tô Ngọc đứng dậy rời đi. "Vương gia, nếu ngày mai có người đến cướp pháp trường..." Huyện lệnh có chút phát sầu hỏi. "Bản vương đợi chính là bọn chúng cướp pháp trường." Một câu nói đã nói rõ dụng ý của Tô Ngọc.

Huyện lệnh lập tức không lo lắng nữa: "Vâng, hạ quan nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa." Tuy nhiên còn chưa đợi đến ngày hôm sau, đám loạn đảng kia đã muốn ra tay cứu người.

Kết quả bị người của Tô Ngọc một lưới bắt gọn, một kẻ cũng không chừa.

Tô Ngọc trước khi về Tạ gia thôn nhận được tin tức này, còn cảm thấy khá thú vị.

Cuối cùng gặp kẻ cầm đầu của bọn họ.

Nhìn thấy người xong, Tô Ngọc liền biết đám người này là ai. "Thật đáng tiếc các ngươi không có cơ hội rồi, cho dù muốn giết bản vương các ngươi cũng không có cơ hội." Nghe Tô Ngọc nói vậy, kẻ cầm đầu còn đạo lý gì mà không hiểu?

Đây chính là một cái bẫy nhắm vào bọn họ, Tô Ngọc đã đợi bọn họ từ rất lâu rồi. "Muốn lợi dụng danh nghĩa công chúa này để danh chính ngôn thuận tạo phản?

Cũng phải xem bản vương có cho các ngươi cơ hội này hay không.

Còn nữa, các ngươi muốn tìm người thì cũng tìm kẻ thông minh một chút, loại không não này mà các ngươi cũng tìm sao?" Tô Ngọc tàn nhẫn nói.

Nguyên Bảo câm nín nhìn Tô Ngọc, một chút không để ý Thiếu gia lại bắt đầu độc miệng rồi. "Thiếu gia, ngài sẽ làm người ta tức chết đấy." "Ừ, ngày mai đều sẽ chết, bây giờ chết cũng chẳng có gì to tát." Hắn không có ý định để đám người này sống sót.

Đám người này bất mãn với Huyền quốc, nếu thả hổ về rừng, bọn họ nếu biết sửa đổi thì còn tốt, nếu tiếp tục gây phiền phức thì đối với hắn chính là như hóc xương trong họng, nuốt không trôi mà nhổ cũng không ra.

Muốn bao nhiêu khó chịu thì có bấy nhiêu khó chịu. "Nguyên Bảo, ngày mai giao cho ngươi." "Vâng." Ngày hôm sau, nhóm người Lộ Nhi cùng bị chém đầu, giấc mộng nữ vương của Lộ Nhi cũng trong khoảnh khắc này tan vỡ.

Biết được đám người này đều là phản quân, bá tánh không có một ai đồng cảm.

Bọn họ đều hận không thể xông lên đánh chết đám người này.

Sự tình giải quyết xong, Tô Ngọc mới dẫn người trở về.

Độc của Viện trưởng và Phu tử đã giải, chỉ là bị người giam cầm thời gian dài, thân thể không được tốt lắm, muốn quay lại thư viện còn phải mất một thời gian nữa mới được. "Giải quyết xong rồi?

Biết là người nào không?

Tại sao lại muốn làm như vậy?" Cuộc sống hiện tại không tốt sao?

Tại sao nhất định phải kiếm chuyện?

Biết rõ không phải đối thủ của Tô Ngọc mà còn muốn động thủ.

Tô Ngọc gật đầu, nhận lấy chén trà Vương Cẩn Hòa đưa tới uống một ngụm. "Đã giải quyết rồi, là một công chúa lưu lạc của nước Lỗ, bởi vì nước Lỗ đã trở thành lãnh thổ của Huyền quốc, cô ta có chút hận chúng ta, cộng thêm một số loạn đảng nước Lỗ ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, cuối cùng liền biến thành như vậy." Tô Ngọc giải thích đơn giản một chút. "Công chúa kia bản lĩnh không có, còn ôm mộng nữ vương." Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười, đây là chuyện gì chứ?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa buồn cười nói: "Bị người ta lợi dụng cũng không biết, còn tưởng mình làm nữ vương hả?" Tô Ngọc gật đầu: "Em nói không sai, đây xác thực là suy nghĩ của đối phương, cũng là việc đối phương muốn làm." Vương Cẩn Hòa có chút câm nín nói: "Thật là ngây thơ." "Ai nói không phải chứ, bất quá chuyện này cũng kết thúc rồi, những chuyện còn lại đã không quan trọng nữa." Vương Cẩn Hòa dựa vào người Tô Ngọc, đột nhiên nghĩ đến cái gì, nghiêm túc nói: "Tướng công, anh nói xem sau khi anh về kinh thành, còn bao nhiêu người sẽ sợ hãi anh?" Dù sao Tô Ngọc vừa lên triều, đám đại thần kia sẽ bắt đầu căng thẳng.

Rõ ràng Tô Ngọc cũng không làm chuyện gì ghê gớm, nhưng bọn họ cứ sợ hãi Tô Ngọc, thậm chí lo lắng Tô Ngọc đi qua tìm bọn họ gây phiền phức.

Làm cho Tô Ngọc giống như là người xấu, luôn chèn ép người ta vậy, về việc này Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ vô cùng buồn cười.

Tô Ngọc nhún vai, bất lực dang tay: "Cái này anh cũng hết cách." Hắn có thể khẳng định, một khi hắn đột nhiên xuất hiện trên triều đường, nhất là quay về sớm một thời gian dài như vậy, đám người kia khẳng định lại muốn đề phòng hắn, sợ hắn lại làm ra chuyện gì. "Rõ ràng anh đã vô cùng kiềm chế rồi, hơn nữa anh cũng không phải tùy tiện tìm người gây phiền phức." Nhưng bọn họ vẫn cứ sợ, hắn biết làm sao bây giờ?

Bất quá đối với bọn họ mà nói cũng là chuyện tốt. "Anh nói đúng." "Bên phía Hoàng tẩu chắc con cũng sinh rồi, cũng không biết là con trai hay con gái." "Đợi qua đó rồi sẽ biết, hiện tại em nói chúng ta vẫn là không biết được." Việc này Huyền Phỉ Nhiên lại không nói với bọn họ, cho nên cô vẫn rất tò mò.

Tô Ngọc không nói gì, nhưng chuyện này cảm giác không đúng lắm.

Nếu Lão tam sinh ra rồi, Hoàng huynh nhất định sẽ nói với hắn, dù sao cũng phải để Hoằng Nghị và Trường Lạc biết chúng có rốt cuộc là em trai hay em gái.

Nhưng Hoàng huynh cái gì cũng không nói, không phải xảy ra chuyện rồi chứ?

Suy nghĩ này Tô Ngọc cũng không nói cho Vương Cẩn Hòa, chỉ đợi bọn họ trở về rồi hẵng nói.

Ở Tạ gia thôn ở nửa tháng, nhóm Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi kinh thành.

Lúc đến kinh thành trời đã tối, Tô Ngọc bảo con cái đi nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau trực tiếp đi lên triều.

Các đại thần nhìn thấy Tô Ngọc đều bị dọa giật mình. "Tham kiến Vương gia." "Miễn lễ." Thừa tướng đi tới có chút tò mò hỏi: "Vương gia lần này sao lại rảnh rỗi trở về vậy?" Tô Ngọc nhìn những người đang vểnh tai lên nghe một cái: "Trở về cho các ông một bất ngờ." Đám đại thần bên cạnh câm nín nhìn Tô Ngọc, Vương gia nhìn bọn họ giống bất ngờ lắm sao?

Bọn họ giống như bị kinh hách thì có. "Bên phía Hoàng tẩu, Lão tam chắc đã sinh rồi chứ?" Tô Ngọc mở miệng hỏi.

Thừa tướng lập tức trầm mặc, sắc mặt đám đại thần bên cạnh cũng có chút khó coi.

Tô Ngọc nhìn thấy bọn họ như vậy, lông mày hơi nhíu lại: "Các ông đây là có chuyện gì?" "Tam hoàng tử chưa đầy tháng đã sinh non, không cứu được." Thừa tướng giọng khàn khàn nói.

Chương 1297

Sắc mặt Tô Ngọc lập tức trở nên mười phần khó coi: "Việc này là thế nào?" Chuyện này căn bản không ai nói với hắn.

Thừa tướng bất lực mở miệng: "Là Tứ công chúa làm." "Huyền Mộng Tiệp?" Thừa tướng gật đầu: "Là vì cô ta, cô ta cố ý va vào Hoàng hậu nương nương, dẫn đến nương nương bị ngã, đứa trẻ không giữ được, nương nương dưỡng bệnh rất lâu thân thể mới khỏe lại." "Chuyện này Hoàng thượng lúc đầu định nói cho Vương gia, chỉ là sau đó kinh thành xảy ra một số chuyện, không kịp, về sau Hoàng thượng liền quên mất." Tô Ngọc thật sự rất tức giận, bảy tháng lớn rồi, vậy mà lại chết yểu vào lúc này, hơn nữa còn là một hoàng tử. "Ta biết rồi." Thấy sắc mặt Tô Ngọc không tốt, đại thần bên cạnh cũng không ai dám tới chạm vào vận rủi, đều yên lặng đứng đó.

Tô Cửu đến thượng triều nhìn thấy Tô Ngọc có chút ngạc nhiên, đi tới vỗ vỗ vai hắn: "Về lúc nào vậy?" "Tối hôm qua." Đại thần bên cạnh càng câm nín hơn, ngài tối hôm qua mới về, hôm nay liền đến thượng triều. "Đại ca, sao anh không nói với em chuyện bên phía Hoàng huynh?" "Lúc đó tình hình bên em cũng không tốt lắm, Hoàng thượng lo lắng nói cho em xong thì bên em cũng sốt ruột, nên không nói cho em." Tô Cửu giải thích.

Lúc đó Tô Ngọc đang xử lý đám phản quân kia, cùng với người của Văn Nam, căn bản không có thời gian.

Hoàng thượng cũng không muốn quấy rầy Tô Ngọc.

Tô Ngọc có chút bất mãn: "Đợi hạ triều rồi nói sau." Huyền Phỉ Nhiên đến thượng triều nhìn thấy Tô Ngọc có chút vui vẻ, nhưng nhìn thấy vẻ mặt vô cảm của hắn, ánh mắt đặt lên người Tô Cửu.

Tô Cửu cho hắn một ánh mắt lực bất tòng tâm.

Tô Ngọc ngoại trừ báo cáo với Huyền Phỉ Nhiên một chút chuyện ở Dụ Hòa quận, thời gian còn lại cái gì cũng không nói, cũng làm cho các đại thần khác thở phào nhẹ nhõm.

Hạ triều xong, Tô Ngọc trực tiếp đi Ngự thư phòng tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Nhìn thấy Tô Ngọc tìm tới, hắn có chút đau đầu: "Đều biết cả rồi?" Tô Ngọc gật đầu: "Vâng, nghe Thừa tướng nói rồi, rốt cuộc là có chuyện gì?" "Hoàng tẩu của đệ dẫn cung nữ đi dạo trong sân, bị Huyền Mộng Tiệp cố ý va vào." Tô Ngọc nhíu mày, cái hắn muốn nghe không phải là cái này. "Bởi vì đệ bảo ta từ bỏ Huyền Mộng Tiệp xong, ta liền không quản nó nữa, cũng rất ít khi đi thăm nó, nó liền cảm thấy là Hoàng hậu nói gì trước mặt ta, nói cho cùng vẫn là không dạy dỗ tốt, những kẻ đó cũng có những suy nghĩ không nên có." Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài một tiếng nói.

Nghĩ đến đứa con trai chết yểu của mình, trong lòng Huyền Phỉ Nhiên vẫn rất khó chịu. "Trường Lạc bọn nhỏ cũng về rồi chứ?" "Về rồi, lát nữa đệ bảo Bạch Khởi qua bắt mạch cho Hoàng tẩu, xem tình hình tẩu ấy thế nào." "Được." "Hôn ước của Trường Lạc và Tiểu Trí qua vài ngày nữa thì định xuống đi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nói.

Để tránh đêm dài lắm mộng.

Lại thêm hai tháng nữa những người khác cũng nên đến rồi.

Hắn cũng không muốn con gái mình cuối cùng bị người ta nhắm trúng. "Đều nghe theo Hoàng huynh." "Hoàng huynh có chuyện gì cũng có thể nói với đệ, đệ cũng đâu phải người ngoài." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm nói. "Đó là đương nhiên." Tô Ngọc nói với Huyền Phỉ Nhiên chuyện gần đây, qua một lúc mới rời đi, định buổi chiều dẫn Bạch Khởi qua.

Tô Ngọc vừa về nhà đã bị Vương Cẩn Hòa gọi lại: "Biết Lão tam nhà Hoàng huynh là con trai hay con gái chưa?" Cô còn chuẩn bị quà.

Tô Ngọc lắc đầu.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, lắc đầu này là ý gì? "Là một hoàng tử, lúc bảy tháng thì chết yểu rồi." Vương Cẩn Hòa sắc mặt khẽ biến, không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Sao có thể?

Sao lại xảy ra chuyện này?" Có nhiều người trông coi như vậy, tại sao còn chết yểu? "Hoàng huynh từ khi Huyền Mộng Tiệp bọn họ bắt đầu có tâm tư lớn, liền rất ít khi đi thăm, Huyền Mộng Tiệp cảm thấy là do Hoàng tẩu gây ra, cô ta cố ý va vào Hoàng tẩu, hại Hoàng tẩu té ngã sảy thai." Đều bảy tháng lớn rồi, nếu là ở hiện đại còn có cơ hội sống sót.

Nhưng ở đây là cổ đại.

Trẻ đủ tháng còn có khả năng không sống được, huống chi là sinh non, còn sinh non tận hai tháng. "Thật đáng tiếc." "Đúng vậy, chiều nay anh đưa Bạch Khởi qua xem cho Hoàng tẩu." Mất đi đứa con này, đau khổ nhất ngoài Hoàng huynh ra chính là Hoàng tẩu.

Tẩu ấy đa phần là sẽ suy nghĩ lung tung. "Em đi cùng anh, đưa cả Hoằng Nghị và Trường Lạc theo, có bọn nhỏ ở đó tâm trạng Hoàng tẩu có thể tốt hơn một chút." "Được, anh cũng cân nhắc như vậy." Buổi chiều Tô Ngọc dẫn Bạch Khởi cùng mọi người vào cung.

Trước đó đã nói với bọn nhỏ tin tức mất đi em trai.

Hoằng Nghị và Trường Lạc đều có chút thất vọng, bọn chúng còn chuẩn bị quà cho em trai em gái.

Nghĩ là hôm nay gặp em trai em gái có thể tặng cho chúng.

Huyền Mộng Tiệp đáng chết.

Nếu không phải cô ta, em trai sao có thể mất chứ? "Nương nương, tin tốt." Hoàng hậu sắc mặt trắng bệch nhìn cung nữ chạy vào: "Tin tốt gì?" "Vương gia Vương phi dẫn Công chúa và Thái tử điện hạ về rồi." Hoàng hậu nghe được tin này trong mắt đều là vui mừng: "Thật sao?

Trường Lạc và Hoằng Nghị của bản cung về rồi?" "Nương nương là thật, Công chúa và Thái tử điện hạ đều về rồi." Hoàng hậu giãy giụa ngồi dậy, dưới sự dìu đỡ của cung nữ đi ra ngoài.

Nhìn thấy Trường Lạc hai chị em cao lên một chút, trong mắt có chút ươn ướt. "Mẫu hậu." Trường Lạc nhìn thấy dáng vẻ tiều tụy suy yếu này của Hoàng hậu vô cùng đau lòng.

Quay đầu nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi thúc thúc, thúc mau tới xem cho mẫu hậu con, người bị làm sao vậy?" Bạch Khởi nhìn Hoàng hậu: "Nương nương vào trong trước đi." "Được." Dưới sự dìu đỡ của hai đứa trẻ, Hoàng hậu vào phòng ngồi trên sập gấm.

Bạch Khởi kéo một cái ghế ngồi bên cạnh bắt mạch cho Hoàng hậu.

Bạch Khởi kinh ngạc nhìn Hoàng hậu.

Vương Cẩn Hòa thấy cậu ta kinh ngạc như vậy vội vàng hỏi: "Bạch Khởi sao vậy?

Có phải có vấn đề gì không?" "Nương nương mang thai rồi, chưa đến một tháng, còn có chút dấu hiệu sảy thai." Hoàng hậu nghe thấy mình mang thai cả người đều ngây dại.

Đưa tay sờ bụng mình, là hoàng nhi thấy nó cùng Nhiên ca đáng thương lại quay về tìm bọn họ sao? "Là nó quay về rồi sao?" Hoàng hậu giọng nghẹn ngào nói. "Hoàng tẩu tẩu đừng khóc, Bạch Khởi nói tẩu có dấu hiệu sảy thai." Hoàng hậu lập tức có chút hoảng: "Bạch Khởi ta..." "Nương nương là u uất trong lòng, hơn nữa còn có chút suy yếu, theo những thứ Tẩu tử để lại cho hai người, thân thể người không đến mức suy yếu đến tình trạng này, người là đang trừng phạt chính mình sao?" Hoàng hậu lập tức không nói gì nữa. "Nếu không phải chúng tôi về kịp thời, nếu không phải Ngọc ca lo lắng tình hình của người bảo tôi qua bắt mạch cho người, người cứ tiếp tục giày vò thân thể mình như vậy, không quá nửa tháng đứa bé này của người cũng không giữ được đâu." Bạch Khởi nhíu mày nghiêm túc nói.

Hoàng hậu lập tức có chút kích động: "Bạch Khởi, phải làm thế nào ta đều nghe ngươi, ngươi giúp ta giữ lại đứa bé này, cầu xin ngươi." Mất đi đứa bé kia, nàng đau đến không muốn sống.

Nếu đứa bé này cũng mất đi, nàng sẽ điên mất.

Bạch Khởi khẽ thở dài: "Tôi kê cho người chút thuốc, trừ rượu ra, những thứ Tẩu tử chuẩn bị cho người nhất định phải ăn nhiều vào, nhanh chóng điều dưỡng thân thể cho tốt, chỉ có như vậy, người mới có khả năng giữ được đứa bé này." Hoàng hậu liều mạng gật đầu: "Được, ta biết rồi." Vương Cẩn Hòa có thể hiểu được tâm trạng này của Hoàng hậu: "Em đi làm chút đồ ăn cho Hoàng tẩu." Nói xong bảo cung nữ dẫn cô đi tiểu trù phòng.

Dùng nước linh tuyền hầm canh gà cho Hoàng hậu.

Hầm một canh giờ mới bưng qua cho nàng.

Múc canh ra, để ấm rồi mới đưa cho Hoàng hậu: "Hoàng tẩu tẩu ăn chút đi, bất kể vất vả thế nào cũng phải ép mình ăn đồ ăn." "Em biết tẩu khó chịu, nhưng hiện tại quan trọng nhất là thân thể của tẩu và đứa bé trong bụng, lúc tẩu làm như vậy có từng nghĩ đến Trường Lạc và Hoằng Nghị không, tẩu không còn đứa thứ ba, nhưng tẩu vẫn còn Trường Lạc và Hoằng Nghị mà." "Tẩu còn phải nhìn chúng cưới vợ gả chồng, tình cảm của tẩu và Hoàng huynh tốt như vậy, tẩu nỡ bỏ lại Hoàng huynh một mình sao?" Lời của Vương Cẩn Hòa khiến Hoàng hậu có chút xấu hổ vô cùng.

Nhất là nghĩ đến việc Huyền Phỉ Nhiên bận rộn như vậy còn phải dỗ dành nàng, điều này khiến nàng càng thêm tự trách.

Chương 1298

"Sau này sẽ không thế nữa." "Tẩu nghĩ như vậy là đúng rồi, giống như tẩu nói, đứa bé kia không nỡ rời xa tẩu và Hoàng huynh, nó lại tới tìm hai người làm cha mẹ rồi, cho nên lần này tẩu phải bảo vệ nó thật tốt, Hoằng Nghị và Trường Lạc cũng sẽ bảo vệ nó." Trường Lạc và Hoằng Nghị cùng nhau gật đầu: "Thẩm thẩm nói đúng, chúng con sẽ bảo vệ em trai thật tốt." Huyền Phỉ Nhiên đi tới liền nghe thấy họ nói cái này: "Bảo vệ em trai gì cơ?" Mọi người đều không nói gì, để Hoàng hậu báo cho hắn tin tốt này.

Huyền Phỉ Nhiên thấy họ đều không nói lời nào, đi qua ngồi bên cạnh Hoàng hậu, vươn tay ôm lấy nàng, lúc này mới nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi, Hoàng hậu thế nào rồi?" Bạch Khởi nhún vai không nói gì.

Thấy bọn họ đều như vậy, Huyền Phỉ Nhiên có chút khó hiểu.

Mà Hoàng hậu lại vô cùng kích động, nàng kéo tay Huyền Phỉ Nhiên đặt lên bụng mình: "Nhiên ca, con của chúng ta về rồi." Huyền Phỉ Nhiên ngẩn người: "Cái gì?" "Thiếp mang thai rồi, chưa đến một tháng, nó không nỡ rời xa chúng ta lại quay về rồi." Huyền Phỉ Nhiên vui vẻ thấy rõ, hắn nhìn chằm chằm bụng Hoàng hậu: "Thật sao?" Hoàng hậu gật đầu: "Thật." Huyền Phỉ Nhiên lúc này mới quay đầu nhìn Bạch Khởi bên cạnh: "Thân thể Hoàng hậu vẫn luôn không được tốt lắm, Bạch Khởi đệ có cách nào không?" "Rất đơn giản, chỉ cần Hoàng hậu ăn nhiều một chút những thứ Tẩu tử gửi tới, đừng có hành vi tự ngược đãi bản thân mình nữa là được, còn giày vò nữa cái này cũng không giữ được đâu." Để phòng ngừa Hoàng hậu tiếp tục làm ra hành động như vậy, Bạch Khởi tức giận nói. "Cũng không biết thái y của Thái y viện làm ăn kiểu gì nữa." "..." Huyền Phỉ Nhiên cùng

Hoàng hậu nhìn người đang không ngừng càm ràm, đây là sợ nàng lại làm chuyện ngu ngốc đến mức nào chứ?

Nàng sẽ không làm vậy nữa đâu. "Bạch Khởi, đệ đừng nói nữa, ta sau này nhất định sẽ không thế nữa." Còn để Bạch Khởi nói tiếp, nàng đều sắp xấu hổ chết mất.

Nàng cũng biết mình trước đó làm như vậy là rất không đúng, nhưng nàng chính là không khống chế được bản thân.

Bạch Khởi khẽ thở dài, bất lực mở miệng nói: "Em biết mất con hai người đều rất đau khổ, nhưng cũng không thể cứ mãi như vậy, người xảy ra chuyện thì Nhiên ca với Trường Lạc, Hoằng Nghị phải làm sao?" Tuy rằng những lời này Tẩu tử đã nói rồi, nhưng cậu ta vẫn muốn nói lại lần nữa, tránh cho sau này Hoàng hậu lại không nhớ lâu. "Em biết rồi." "Biết là tốt, cố gắng dưỡng thân thể lại cho khỏe, nếu không người cứ như vậy Nhiên ca cũng lo lắng, đều không có cách nào tĩnh tâm xử lý chuyện triều chính." "Được." Hai người cứ như trẻ con ngoan ngoãn ngồi nghe, làm cho Bạch Khởi cũng ngại nói nhiều.

Ngược lại là Tô Ngọc mở miệng: "Đây cũng là chuyện tốt, sau này cẩn thận một chút là được." "Tiểu Ngọc đa tạ." Hoàng hậu nhìn Tô Ngọc chân thành nói.

Tô Ngọc hôm qua mới về, hôm nay đã dẫn người qua thăm nàng, có thể thấy là thật sự rất lo lắng cho nàng. "Hoàng tẩu không cần khách khí, chăm sóc tốt cho bản thân và đứa bé là được." Huyền Phỉ Nhiên ngồi bên cạnh nghe bọn họ nói chuyện, trên mặt cuối cùng cũng mang theo chút ý cười.

Tô Ngọc nhìn đôi vợ chồng này, trong mắt đều là bất lực: "Nếu đã không có việc gì thì bọn đệ về trước đây, Trường Lạc và Hoằng Nghị cứ ở lại trong cung với hai người, còn tin tức về đứa bé thì xem hai người có công bố hay không." "Tạm thời không xem xét." Huyền Phỉ

Nhiên nghĩ nghĩ nghiêm túc nói.

Lần này hắn muốn đảm bảo con và thê tử đều bình an, sẽ không để họ xảy ra chuyện nữa. "Cũng được, vậy để cung nữ trong tẩm cung chú ý một chút, đừng để xảy ra vấn đề." "Yên tâm." Huyền Phỉ Nhiên tự nhiên hiểu Tô Ngọc có ý gì.

Hai năm nay người bên cạnh hắn và Hoàng hậu, tất cả đều là người đáng tin cậy.

Huống hồ lúc sinh Hoằng Nghị bọn họ đều có thể giấu kín, hiện tại cũng có thể làm được y hệt. "Đã như vậy, sau này sẽ do em đến chẩn mạch cho Hoàng hậu, hoặc là em phái hai nữ y từ bên kia qua." Bạch Khởi nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói ra suy nghĩ của mình. "Nữ y trong cung cũng có, đều là dùng quen trước đó rồi." Bạch Khởi yên tâm gật đầu: "Vậy thì tốt." Nếu đã vậy thì không cần cậu ta bận tâm nữa. "Hoàng huynh vậy bọn đệ về trước đây." Gia đình họ hôm nay chắc hẳn rất vui vẻ, vẫn là để bọn họ ở bên nhau đi, còn chuyện khác, sau này có khối thời gian để nói. "Được, chuyện của Trường Lạc và Tiểu Trí, qua hai ngày nữa chúng ta bàn lại." Tô Ngọc gật đầu biểu thị đồng ý: "Vâng." Nhóm Tô Ngọc rời đi xong, sắc mặt Bạch Khởi trở nên khó coi: "Ngọc ca, Hoàng hậu sảy thai không đơn giản như vậy." Bước chân của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dừng lại một chút, quay đầu nhìn Bạch Khởi: "Có chuyện gì?" "Ở đây nói chuyện không tiện, về trước đã rồi em nói với hai người." Nhìn hoàng cung người đến người đi một cái, Bạch Khởi không nói trực tiếp, mà chuyển chủ đề.

Tô Ngọc hai mắt khẽ híp lại, xem ra chuyện này xác thực không đơn giản.

Về đến Vương phủ, ba người đi vào thư phòng.

Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Có thể khiến Bạch Khởi nói ra lời như vậy, khẳng định không đơn giản. "Lúc em bắt mạch cho Hoàng hậu phát hiện, trong cơ thể nương nương có một loại thuốc làm cho thân thể dần dần suy yếu, đại phu bình thường căn bản kiểm tra không ra, cụ thể có thể để Nam Kiều và Vạn Cổ hai người họ đi xem thử, về phương diện độc dược bọn họ hiểu biết nhiều hơn em." Nghe thấy lời này, sắc mặt Tô Ngọc có chút âm trầm. "Người đứng sau chuyện này, tay đã vươn đến tẩm cung Hoàng hậu rồi sao?" Bạch Khởi gật đầu: "Ngọc ca chuyện này vẫn nên nói với Nhiên ca một tiếng, đề phòng bên đó xuất hiện sự cố." Có thể nhìn ra được, nếu đứa bé này cũng không giữ được, đôi vợ chồng kia thật sự sẽ trực tiếp sụp đổ.

Lời nên nói cậu ta cũng phải nói rõ vào lúc này. "Ngày mai anh sẽ đi nói với Hoàng huynh chuyện này." Nếu Bạch Khởi đã nói như vậy, thì chính là xác thực có chuyện đó.

Một khi bên đó náo ra chuyện gì, thì phiền phức to rồi. "Được." Vương Cẩn Hòa đưa tay day day mi tâm, tâm trạng có chút phức tạp nói: "Cái hậu cung này thật sự rất khó sống." Đủ loại lục đục đấu đá, một cái không cẩn thận chính là muốn đẩy người ta vào chỗ chết.

Vì quyền thế địa vị mà làm ra loại chuyện tổn thương bản thân này, bọn họ cảm thấy rất thú vị sao?

Vương Cẩn Hòa tỏ vẻ có chút không thể lý giải.

Đối với việc này Tô Ngọc cũng cảm thấy có chút không cách nào lý giải.

Dù sao suy nghĩ của Hoàng huynh biểu hiện đã đủ rõ ràng rồi, không phải bọn họ làm cái gì, Hoàng huynh liền có thể thích bọn họ. "Xác thực, hậu cung rất đen tối." "Nếu kẻ đứng sau màn không bị bắt ra, loại chuyện này còn sẽ xảy ra lần thứ hai, bộ dạng của Hoàng tẩu, việc này nếu xảy ra lần thứ hai, tẩu ấy tuyệt đối sẽ trực tiếp sụp đổ, chúng ta không thể để loại chuyện này xảy ra." Tô Ngọc nhìn Vương

Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được, em cứ yên tâm đi, chuyện này nhất định sẽ không xảy ra trên người Hoàng huynh và Hoàng tẩu đâu." "Vậy giao cho anh đấy." Mới trở về Vương Cẩn Hòa bên này cũng có việc phải làm, biết rõ ngọn ngành xong Vương Cẩn Hòa liền đi, để lại Bạch Khởi và Tô Ngọc hai người.

Bạch Khởi nhìn Vương Cẩn Hòa, có một câu không biết có nên nói hay không. "Muốn nói gì thì nói thẳng, cứ ấp a ấp úng như vậy cũng không giống em." Tô Ngọc liếc mắt liền nhìn ra Bạch Khởi còn có lời gì chưa nói. "Lúc chúng ta nói Hoàng hậu mang thai, trong tẩm cung của người có một cung nữ nhìn qua thập phần ghen ghét, tuy rằng chỉ là trong nháy mắt liền khôi phục lại biểu cảm ban đầu, nhưng sự ghen ghét xác thực là thật." Tô Ngọc ngẩn người, kinh ngạc nhìn Bạch Khởi: "Còn có chuyện này xảy ra?" Bạch Khởi gật đầu cái rụp: "Chính xác, em nhìn thấy mà." "Đối phương trông như thế nào?" "Khóe mắt chỗ đó có một nốt ruồi, dáng người khá gầy." Bạch Khởi nghĩ đến cái gì mở miệng nói: "Xem vị trí cô ta đứng hôm qua, ở trong tẩm cung Hoàng hậu địa vị hẳn là cũng khá cao, không những thế, cô ta có lẽ là thích Nhiên ca." Tô Ngọc có chút kinh ngạc, thế mà lại là một kẻ thích Hoàng huynh?

Chuyện này có chút thú vị rồi.

Hoàng huynh chẳng lẽ biểu hiện còn chưa đủ rõ ràng minh bạch?

Sao lại bị người ta nhớ thương như vậy chứ? "Đám người này đúng là thú vị thật, Hoàng huynh rõ ràng nói đã vô cùng rõ ràng rồi, sẽ không có người mới nữa, nhưng có những kẻ luôn muốn làm chuyện thiêu thân lao đầu vào lửa." Biết rõ là không có kết quả mà vẫn cứ lao đầu vào như thiêu thân, cũng không biết đám người này là dùng tình quá sâu hay là ngu ngốc nữa?

Bạch Khởi tán đồng gật đầu, Nhiên ca chưa bao giờ nghĩ sẽ có người phụ nữ khác, nhưng có những kẻ cứ thích tự mình dâng mỡ đến miệng mèo.

Thật không biết trong đầu bọn họ nghĩ cái gì. "Xem ra không đợi được đến ngày mai rồi, anh cứ nghỉ ngơi trước đi, em đi một chuyến." Tô Ngọc lo lắng nếu để đến ngày mai, lỡ như đối phương trực tiếp ra tay thì mọi chuyện sẽ xong đời.

Tô Ngọc đứng dậy rời khỏi Vương phủ, đi vào trong cung.

Huyền Phỉ Nhiên nghe tin Tô Ngọc nhập cung thì có chút ngạc nhiên.

Anh nhìn Lai Phúc: "Tiểu Ngọc đến à?

Không phải nó vừa mới đi sao?" "Có thể Vương gia có chuyện gì quên nói với Hoàng thượng chăng." Loại chuyện này Vương gia cũng không phải chưa từng làm.

Huyền Phỉ Nhiên tán đồng gật đầu, chuyện này đúng là Tiểu Ngọc có thể làm ra được. "Ta ra xem Tiểu Ngọc tìm ta làm gì, ông cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi." "Vâng." Khi Huyền Phỉ Nhiên đến Ngự thư phòng, Tô Ngọc đã đợi ở bên ngoài. "Tiểu Ngọc, sao em lại đến đây?" "Bạch Khởi phát hiện ra một số chuyện, em thấy cần phải nói với anh một tiếng nên qua đây luôn." Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, liếc mắt nhìn thị vệ bên cạnh: "Chúng ta vào trong nói." Tô Ngọc đi theo Huyền Phỉ Nhiên vào Ngự thư phòng, sau khi vào trong, anh nghiêm túc mở lời: "Hoàng huynh, em thực sự có chuyện cần nói với anh." "Bạch Khởi nói, trong cơ thể Hoàng tẩu có một loại độc dược làm suy nhược cơ thể, ngày mai em sẽ đưa Nam Kiều qua đây một chuyến.

Còn nữa, đứa bé bị chết yểu trước kia chưa chắc đã là sự cố ngoài ý muốn." Sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên lập tức thay đổi: "Lại còn có chuyện này sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Theo lý thuyết, Hoàng tẩu vẫn luôn dùng đồ chúng ta đưa tới để điều dưỡng thân thể, chị ấy và đứa bé lẽ ra phải rất khỏe mạnh mới đúng.

Hơn nữa theo lời các anh nói, lúc đó còn có cung nữ đỡ cho Hoàng tẩu một chút, chị ấy ngã cũng không nghiêm trọng, tại sao Hoàng tẩu đang mang thai bảy tháng lại trực tiếp sinh non, đứa bé chết yểu?" Từng câu hỏi của Tô Ngọc khiến sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên đáng sợ.

Tiểu Ngọc nói đúng, sức khỏe của vợ anh vẫn luôn rất tốt, còn có thể đi dạo một hai vòng quanh Ngự hoa viên mỗi ngày.

Chương 1299

Làm sao có thể ngã nhẹ một cái đã sinh non rồi mất con?

Hơn nữa lúc đó đúng là có người ở dưới làm đệm thịt cho vợ anh.

Vậy rốt cuộc tại sao đứa bé lại chết yểu?

Từng vấn đề được đặt ra khiến sắc mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên khó coi. "Trừ chuyện này ra, còn một việc nữa.

Bạch Khởi nói khi chúng ta nhắc đến chuyện Hoàng tẩu mang thai lần nữa, có một cung nữ trong tẩm cung của chị ấy biểu hiện vô cùng ghen ghét.

Không chỉ ghen tị mà còn căm hận Hoàng tẩu, hơn nữa người này có lẽ là đã thích Hoàng huynh rồi." Một câu nói này, Huyền Phỉ Nhiên còn đạo lý gì mà không hiểu?

Vợ con anh đây là chịu tai bay vạ gió.

Căn bản chẳng phải sự cố gì, tất cả đều là do con người tạo ra. "Người này trông như thế nào?" Tô Ngọc miêu tả ngoại hình người đó cho Huyền Phỉ Nhiên. "Chuyện này anh biết rồi.

Sức khỏe của chị dâu em, ngày mai thật sự phải nhờ em đưa Nam Kiều qua xem một chuyến, cô ấy còn đang mang thai, trúng độc ảnh hưởng đến đứa bé rất lớn." "Đúng là như vậy, ngày mai em sẽ đưa cả ba người Nam Kiều, Vạn Cổ và Bạch Khởi cùng qua." Ba người cùng làm thì chắc sẽ nhẹ nhàng hơn một chút.

Huyền Phỉ Nhiên đi đến trước mặt Tô Ngọc, vươn tay vỗ vỗ vai anh: "Tiểu Ngọc, chuyện này làm phiền em rồi." Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không phiền, đây là việc em nên làm." "Hoàng huynh đừng đả thảo kinh xà, cứ làm rõ mọi chuyện trước đã." "Được, ngoài ra em giúp anh điều tra đám người hậu cung này một chút." "..." Tô Ngọc cạn lời nhìn Huyền Phỉ Nhiên, đây là vừa về đã bắt anh làm việc sao?

Thế này có phải hơi quá đáng không?

Nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được bật cười: "Năng giả đa lao (Người tài giỏi thì làm nhiều)." "Có thể để anh nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa." Lườm Huyền Phỉ Nhiên một cái, cái gì mà năng giả đa lao chó má, Hoàng huynh rõ ràng là muốn tự mình lười biếng, nên mới ném hết mọi việc cho anh.

Thật là quá đáng.

Nhìn dáng vẻ không vui của Tô Ngọc, đáy mắt Huyền Phỉ Nhiên mang theo ý cười: "Được rồi về nghỉ ngơi đi, anh đi nói chuyện này với chị dâu em, thuận tiện cũng thăm dò người mà em nói một chút.

Anh ngược lại muốn xem xem là kẻ nào đang toan tính hãm hại chúng ta." "Em đi đây." Cười nhìn Tô Ngọc rời đi, đợi sau khi người đi khuất, nụ cười trên mặt Huyền Phỉ Nhiên dần biến mất, thay vào đó là sự băng lãnh.

Nếu chuyện này thật sự không phải ngoài ý muốn, anh nhất định sẽ bắt kẻ hại chết con mình phải chôn cùng.

Ngồi trong Ngự thư phòng một lát, anh mới đi đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Vừa đến nơi liền liếc mắt nhìn đám cung nữ đang hầu hạ, chỉ có một người khóe mắt có nốt ruồi, hơn nữa lại phù hợp với miêu tả của Tô Ngọc.

Thu hồi tầm mắt, anh đi đến bên cạnh Hoàng hậu ngồi xuống, vươn tay ôm lấy người: "Cảm thấy ổn không?" "Thiếp vẫn ổn, chàng đừng lo.

Đúng rồi, Tiểu Ngọc bảo chàng qua đó, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Đúng là có xảy ra chút chuyện, nhưng chuyện này đối với chúng ta mà nói ít nhiều cũng coi như là chuyện tốt." Chuyện tốt?

Hoàng hậu có chút nghi hoặc, sao cảm giác lời Nhiên ca nói không giống sự thật?

Nhìn chằm chằm vào mắt Huyền Phỉ Nhiên, Hoàng hậu nhíu mày nói: "Nhiên ca, biểu cảm của chàng không phải nói với thiếp như vậy." Huyền Phỉ Nhiên sững người, sau đó không nhịn được cười, vươn tay xoa đầu cô, buồn cười nói: "Lát nữa sẽ nói với nàng." Nói xong nhìn tất cả mọi người trong tẩm cung: "Toàn bộ lui ra ngoài, Lai Phúc ông canh chừng ở bên ngoài, không được để ai tới gần." "Vâng." Tất cả mọi người đều đi ra ngoài, cung nữ kia chần chừ một chút, cũng đi theo ra.

Đợi tất cả mọi người đi hết, Huyền Phỉ Nhiên mới kể lại những chuyện Tô Ngọc nói cho Hoàng hậu nghe.

Hoàng hậu nghe xong trong mắt đều là kinh ngạc, nhất là về người mà Tô Ngọc nhắc tới. "Nhiên ca, chuyện này liệu có gì nhầm lẫn không?

Người mà Tiểu Ngọc nói là một cô em họ xa của thiếp, cha mẹ nó đều mất, không nơi nương tựa, cha mẹ thiếp mới bảo thiếp thu lưu nó, để nó tìm một việc sai vặt ở trong này.

Hơn nữa cô em họ này trông rất ôn hòa, gan cũng rất nhỏ.

Sao có thể làm ra chuyện tang tận lương tâm như vậy được." "Bạch Khởi nói người này thích anh." Hoàng hậu ngơ ngác nhìn Huyền Phỉ Nhiên, thích Nhiên ca?

Chuyện này...

Nhớ tới những lời cô em họ này thường ngày nói với mình, Hoàng hậu lập tức trầm mặc.

Cô em họ này quả thực không chỉ một lần nói Hoàng thượng rất tốt, rất ngưỡng mộ cô các kiểu.

Có một lần thậm chí còn nói cô quá ích kỷ.

Một mình độc chiếm tất cả sự sủng ái của Hoàng thượng.

Lúc đó cô cũng không để trong lòng, chỉ coi đó là tâm tính trẻ con, nói hươu nói vượn.

Hóa ra lúc đó nó thực sự nghĩ như vậy sao?

Nó thật sự cảm thấy cô là người như thế?

Thậm chí vì thường xuyên nhìn thấy Nhiên ca, nên đã thích Nhiên ca rồi? "Nếu thật sự là như vậy, những điều tốt đẹp thiếp đối với nó tính là gì?

Thiếp đây là dẫn sói vào nhà sao?" "Chúng ta thăm dò một chút là biết tình hình thế nào, nếu đúng là như vậy, anh sẽ không tha cho cô ta đâu." Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nói với Hoàng hậu.

Hoàng hậu im lặng không nói gì, qua hồi lâu mới thần sắc phức tạp gật đầu: "Nhiên ca muốn làm gì thì làm đi, không cần kiêng nể cảm nhận của thiếp." Nếu thật sự là biểu muội Diệp Phỉ Nhi làm, vậy cô cũng nhận.

Coi như bản thân nhìn người không rõ.

Nhìn dáng vẻ kiên định của Hoàng hậu, Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc cũng yên tâm. "Ngày mai nhóm Nam Kiều sẽ đến khám cho nàng, chủ yếu là độc trên người nàng, cái này phải giải quyết triệt để, nếu không đối với nàng và đứa bé đều không tốt." Hoàng hậu cười gật đầu: "Được." Nói xong xuôi mới cho cung nữ đi vào.

Diệp Phỉ Nhi nhìn thấy Huyền Phỉ Nhiên ôm Hoàng hậu thì thầm to nhỏ.

Trường Nhạc và Hoẳng Nghị cũng ở bên cạnh vui vẻ kể chuyện bọn chúng ở Dụ Hòa quận.

Cả một nhà trông vô cùng hòa thuận vui vẻ.

Diệp Phỉ Nhi nhìn dáng vẻ hạnh phúc của Hoàng hậu, trong mắt đều là đố kỵ.

Rõ ràng sắp thành công rồi, nhưng trời sinh Ngọc Vương lại trở về.

Ngọc Vương về thật đúng là không phải lúc.

Nếu muộn thêm một chút nữa...

Hoàng hậu tuy rằng đang dựa vào người Huyền Phỉ Nhiên, nhưng tầm mắt của cô ít nhiều cũng rơi trên người Diệp Phỉ Nhi, khoảnh khắc này sự đố kỵ và phẫn nộ trong mắt ả, Hoàng hậu nhìn thấy rõ mồn một.

Nhớ tới những ngày tháng trước kia, trong những ngày đó, có phải Diệp Phỉ Nhi cũng dùng biểu cảm như vậy nhìn Nhiên ca đối tốt với cô, rồi lại oán hận cô sau lưng?

Nghĩ đến khả năng này, trong lòng Hoàng hậu có chút phát lạnh, thậm chí có chút khó chịu.

Chương 1300

Cô đối xử với Diệp Phỉ Nhi là thật lòng tốt, có đồ gì tốt cũng sẽ chia cho một phần, kết quả lại nuôi ra một con sói mắt trắng như vậy.

Thật sự làm người ta thất vọng.

Nhìn Hoàng hậu rũ mắt có vẻ buồn bã, Huyền Phỉ Nhiên liền biết cô đã nhìn thấy gì. "Được rồi không buồn nữa, các con về thăm chúng ta rồi, dưỡng sức khỏe cho tốt đừng để anh lo lắng." Hoàng hậu miễn cưỡng gật đầu: "Nhiên ca, thiếp biết rồi." "Nàng đấy, chính là tâm tư quá nặng, nàng mà cứ như vậy, đợi ngày mai đám Bạch Khởi qua đây lại mắng nàng cho xem, anh thấy nàng là lại muốn bị Bạch Khởi lải nhải rồi phải không?" Vừa nghe thấy thế Hoàng hậu liền ỉu xìu: "Thôi đừng, thiếp không muốn nghe Bạch Khởi lải nhải đâu." "Đã không muốn bị đệ đệ cằn nhằn, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, cái gì không nên nghĩ thì đừng nghĩ." "Biết rồi." Huyền Phỉ Nhiên cúi đầu hôn lên má cô, chỉ là một động tác đơn giản như vậy, nhưng trong mắt Diệp Phỉ Nhi lại chói mắt đến thế. "Uyển Nhi, có phải nàng lại trẻ ra rồi không?" Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên hỏi. "Không có nha, vẫn dáng vẻ này mà." Trịnh Uyển Nhi chớp chớp mắt, nghi hoặc nói. "Anh cảm thấy trẻ ra một chút, trông cứ như cô nương mới đôi mươi vậy." Câu này Huyền Phỉ Nhiên ngược lại không nói đùa.

Có đồ của Vương Cẩn Hòa điều dưỡng thân thể, hai vợ chồng bọn họ và cả sức khỏe của Mẫu hậu đều rất tốt, quan trọng hơn là trẻ ra rất nhiều.

Sức khỏe của Mẫu hậu càng là tốt đến mức không thể chê. "Con cảm thấy Mẫu hậu giống như Thẩm thẩm, đều trẻ như nhau, trước kia còn có người nói Thẩm thẩm là cô nương nhỏ đấy, con thấy Mẫu hậu cũng thế." Trường Nhạc mở miệng nói.

Hoằng Nghị đối với việc này vô cùng tán đồng, nhớ tới cái gì đó liền đi lấy một cái hộp ra. "Mẫu hậu, đây là tiền hoa hồng anh trai làm ăn chia cho con, con đều đưa cho người.

Còn cái này anh ấy nói là huyết yến, anh ấy kiếm được một ít mang về, một ít đưa cho Thẩm thẩm, con cũng xin một ít.

Nghe nói cái này làm đẹp dưỡng nhan đấy, Mẫu hậu phải ăn nhiều vào, càng ngày càng xinh đẹp, như vậy người khác nhìn thấy Mẫu hậu đẹp như thế sẽ tự thấy xấu hổ không dám nhìn." Hoằng Nghị đặt cái hộp vào trong lòng Hoàng hậu.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn con trai: "Chỗ này đều cho mẹ hết sao?" "Vâng, đều cho Mẫu hậu, sau này con còn có thể kiếm được nhiều tiền hoa hồng hơn nữa, đến lúc đó lại đưa cho Mẫu hậu." Trong lòng Trịnh Uyển Nhi mềm nhũn, kiếp trước cô đã làm việc tốt gì chứ?

Mới có thể có được một đôi trai gái như thế này.

Huyền Phỉ Nhiên ở bên cạnh nghe thấy thế lập tức không vui: "Chỉ có của Mẫu hậu các con mà không có của ta sao?" Lúc này Trường Nhạc cũng đi lấy cái hộp nhỏ của mình ra: "Đệ đệ đưa tiền hoa hồng cho Mẫu hậu, vậy của con sẽ đưa cho Phụ hoàng." Huyền Phỉ Nhiên thực ra chỉ nói đùa vậy thôi, ai ngờ Trường Nhạc lại thật sự cống hiến tiền riêng của mình ra. "Uyển Nhi, anh cảm thấy kiếp trước hai vợ chồng chúng ta có lẽ đã làm rất nhiều việc thiện, kiếp này mới có hai đứa con như vậy, dùng lời của Tiểu Hòa nói thì, hai đứa trẻ này đều là đến để báo ân." "Nhiên ca nói đúng." Lai Phúc ở bên cạnh nói: "Trừ con cái nhà Vương gia ra, con cái nhà người khác chắc chắn không ngoan ngoãn hiếu thuận được như Công chúa và Thái tử điện hạ." "Lai Phúc công công, bọn cháu cũng mang quà về cho ông này." Lai Phúc nghe thấy lời này có chút thụ sủng nhược kinh, lại còn có cả đồ của ông ấy sao?

Hai người lấy một số đồ tốt ra đưa cho Lai Phúc: "Đây là những món đồ tốt chúng cháu chọn được sau khi Hoàng thúc đi tịch thu gia sản nhà người ta, Hoàng thúc nói cái này là dược ngọc, đeo lâu dài rất tốt cho sức khỏe, cái này tặng ông." Lai Phúc theo bản năng nhìn sang Huyền Phỉ Nhiên, không biết mình có nên nhận hay không. "Nhận đi." Lai Phúc kích động nhận lấy, sau đó quỳ trên mặt đất tạ ơn: "Lão nô đa tạ Công chúa điện hạ." "Ông mau đứng dậy đi." Sau đó Trường Nhạc lại phát cho mỗi cung nữ trong tẩm cung một cái nén vàng nhỏ hình hạt lạc hoặc hoa sinh, tuy không tốt bằng của Lai Phúc, nhưng đối với bọn họ cũng là một món tài sản lớn. "Tạ Công chúa điện hạ." Cả nhà vui vui vẻ vẻ, các cung nữ đứng xem bên cạnh cũng cảm thấy rất vui mừng.

Chỉ có Diệp Phỉ Nhi tức đến nổ phổi, theo bản năng nhìn về phía Huyền Phỉ Nhiên, ngay cả anh cũng dùng ánh mắt ôn hòa nhìn ba mẹ con Trịnh Uyển Nhi, người khác dường như căn bản không lọt nổi vào mắt anh.

Ả rốt cuộc có chỗ nào không bằng Trịnh Uyển Nhi chứ?

Tại sao Hoàng thượng ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn ả một cái?

Cả nhà cùng nhau ăn cơm tối, Trường Nhạc và Hoằng Nghị về tẩm cung của mình, Huyền Phỉ Nhiên lại ở lại chỗ Trịnh Uyển Nhi nói chuyện với cô.

Sự ghen ghét như cào xé tâm can khiến Diệp Phỉ Nhi hận không thể trực tiếp thay thế vị trí đó.

Hoàng thượng hóa ra là một người dịu dàng như vậy.

Nhưng sự dịu dàng này lại bị Trịnh Uyển Nhi chiếm đoạt mất.

Hoàng thượng tam cung lục viện có gì là không đúng?

Trịnh Uyển Nhi đây chính là ghen tuông đố kỵ.

Sáng hôm sau sau khi Huyền Phỉ Nhiên đi thượng triều, Diệp Phỉ Nhi đợi Trịnh Uyển Nhi ngủ dậy liền đi tới nói: "Biểu tỷ, chị làm như vậy có phải không tốt lắm không?" Trịnh Uyển Nhi ngước mắt nhìn Diệp Phỉ Nhi, vẫn là dáng vẻ cẩn thận từng li từng tí ấy, nhưng cũng chính là cái dáng vẻ này đã khiến cô nhìn nhầm người. "Hửm?

Có gì mà không tốt?" "Chị đều đã mang thai rồi, cũng không thể hầu hạ Hoàng thượng, còn để Hoàng thượng cứ bồi tiếp chị như vậy mãi, việc này liệu có gây phiền toái cho chị không?" Diệp Phỉ Nhi vẫn giả bộ làm người tốt như mọi khi.

Nói cái gì cũng như thể là muốn tốt cho cô vậy.

Thật nực cười đến cực điểm. "Hửm?

Trước kia vẫn luôn như vậy mà." Diệp Phỉ Nhi theo bản năng nhíu mày, cô ta rốt cuộc có hiểu ý tứ của mình không?

Hay là nghe hiểu rồi nhưng đang giả vờ giả vịt?

Hay là cố ý khoe khoang cho mình xem?

Cúi đầu nhìn bụng Trịnh Uyển Nhi, không phải chỉ vì trong bụng có thêm một cục thịt thôi sao?

Nếu không phải vì đứa bé này, Hoàng thượng còn không biết chán ghét thế nào đâu.

Tuy nhiên Diệp Phỉ Nhi dường như đã quên mất một chuyện, lúc không có con, Huyền Phỉ Nhiên đối xử với Trịnh Uyển Nhi cũng tốt y hệt như vậy.

Trịnh Uyển Nhi rũ mắt, chẳng qua chỉ là thăm dò đơn giản một chút, đã không nhịn được mà bộc lộ bản chất, Diệp Phỉ Nhi này quả thật không giữ được bình tĩnh. "Biểu tỷ, đây là canh hầm cho chị, có thể uống được rồi." Biết tâm tư của Diệp Phỉ Nhi rồi, cô sao có thể uống đồ Diệp Phỉ Nhi đưa tới?

Cô đã bắt đầu nghi ngờ độc trên người mình chính là do Diệp Phỉ Nhi hạ. "Biểu tỷ sao vậy?" Diệp Phỉ Nhi thấy Trịnh Uyển Nhi ngồi đó bất động, kỳ quái hỏi. "Phỉ Nhi, bổn cung ngày thường đối xử với cô thế nào?" Trịnh Uyển Nhi không trả lời câu hỏi của ả mà vặn hỏi lại.

Diệp Phỉ Nhi sững sờ, không hiểu sao Trịnh Uyển Nhi đột nhiên nói lời như vậy.

Cô ta rốt cuộc là đang lảng sang chuyện khác, hay là thật sự đang hỏi mình chuyện này?

Quan trọng nhất là biểu cảm của Trịnh Uyển Nhi trông ít nhiều có chút kỳ lạ. "Biểu tỷ sao đột nhiên lại hỏi cái này?" Biểu cảm Diệp Phỉ Nhi có chút căng thẳng, lo lắng không biết có phải cô đã nhìn ra điều gì không. "Không có gì, chỉ là muốn hỏi chút thôi, Phỉ Nhi, cô cảm thấy bổn cung ngày thường đối xử với cô thế nào?" Diệp Phỉ Nhi chần chừ một chút rồi mở miệng nói: "Biểu tỷ đối với em rất tốt, có đồ gì tốt đều sẽ để lại cho em một phần." Trừ những đồ Ngọc Vương phi một mình gửi cho Trịnh Uyển Nhi ra, Trịnh Uyển Nhi hầu như đều cho ả. "Thế sao?" Trịnh Uyển Nhi nghe Diệp Phỉ Nhi nói mình đối tốt với nó, trong lòng không có bất kỳ sự vui vẻ nào, có chăng chỉ là sự châm chọc.

Diệp Phỉ Nhi dù có ngu đến mấy cũng biết Trịnh Uyển Nhi có chút không bình thường. "Biểu tỷ chị sao vậy?" Diệp Phỉ Nhi cẩn thận hỏi.

Trịnh Uyển Nhi lắc đầu: "Không có gì, chỉ là nghe được vài câu chuyện nhỏ nên trong lòng có chút thương cảm mà thôi." "Biểu tỷ chị hiện tại còn đang mang thai, đừng suy nghĩ lung tung." Diệp Phỉ Nhi mở miệng khuyên nhủ.

Chương 1301

Nhưng trong lòng Trịnh Uyển Nhi lại vô cùng khó chịu.

Cô đối với Diệp Phỉ Nhi tốt như vậy, tại sao Diệp Phỉ Nhi lại muốn đối xử với cô như thế?

Không biết có phải do sự thay đổi của Trịnh Uyển Nhi quá lớn khiến Diệp Phỉ Nhi không dám tiếp tục bàn luận vấn đề trước đó, hay là Diệp Phỉ Nhi đã bị Trịnh Uyển Nhi lảng sang chuyện khác thành công. "Biểu tỷ, chị có thể kể cho em nghe xem là câu chuyện nhỏ gì không?" Diệp Phỉ Nhi chần chừ một chút rồi hỏi. "Cũng chẳng có gì, chính là mấy chuyện vặt vãnh xảy ra bên chỗ bọn Tiểu Hòa ấy mà." Ngọc Vương phi?

Hôm qua Ngọc Vương phi hình như đâu có nói chuyện này với cô ta đâu nhỉ?

Lúc đó ả đều đứng bên cạnh nhìn mà. "Là Vương phi kể cho chị sao?

Nhưng hôm qua cô ấy đâu có kể chuyện gì?" "Không phải, là Trường Nhạc kể cho bổn cung." Trịnh Uyển Nhi thản nhiên nói.

Diệp Phỉ Nhi vội vàng ngồi xuống bên cạnh Trịnh Uyển Nhi, tò mò hỏi: "Biểu tỷ, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Nhìn dáng vẻ không khách sáo, còn coi nơi này như nhà mình của Diệp Phỉ Nhi, trong lòng Trịnh Uyển Nhi đã có sự so đo.

Xem ra Diệp Phỉ Nhi thật sự muốn trừ khử cô để tự mình thượng vị. "Cô thật sự muốn biết?" "Vâng ạ." "Thực ra cũng không phải chuyện lớn gì, là bọn Tiểu Hòa ở bên kia có gặp một đôi chị em họ, người chị họ kia gả vào một gia đình rất tốt, cuộc sống vô cùng hạnh phúc.

Gia đình cô em họ sống không được tốt lắm, liền muốn gửi người đến nhà chị họ, nhờ họ giúp tìm một mối thanh niên tài tuấn để gả đi.

Kết quả cô em họ kia lại để mắt đến chính anh rể của mình." Một tràng lời nói khiến cơ thể Diệp Phỉ Nhi có chút cứng đờ. "Sau... sau đó thì sao?" Diệp Phỉ Nhi cười gượng hỏi. "Sau đó à, cô em họ kia vì muốn tự mình thượng vị, thế mà lại ra tay độc hại chị họ của mình, cô nói xem sao con người ta lại có thể ác độc như vậy chứ?

Chị họ đối xử với cô ta tốt như thế, đúng là trao nhầm tấm chân tình rồi." Trịnh Uyển Nhi thất vọng lắc đầu nói.

Diệp Phỉ Nhi suýt chút nữa thì mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, may mà ả kịp chống tay giữ lại. "Biểu tỷ, đây là chuyện của người khác, chị đừng suy nghĩ lung tung." Diệp Phỉ Nhi khô khốc an ủi Trịnh Uyển Nhi.

Diệp Phỉ Nhi hiện tại đã hoàn toàn hoảng loạn, ả chỉ sợ đây không phải là một câu chuyện, mà là Trịnh Uyển Nhi đã biết chuyện gì đó nên đang cảnh cáo mình. "Biểu tỷ, chị đang nghi ngờ em sao?" Diệp Phỉ Nhi cuối cùng quyết định giả đáng thương để lấp liếm chuyện này qua ải.

Không thể để Trịnh Uyển Nhi tiếp tục suy xét chuyện này.

Nhỡ đâu sau đó Trịnh Uyển Nhi suy nghĩ quá nhiều, rồi bắt đầu nghi ngờ ả thì làm sao?

Một khi Trịnh Uyển Nhi bắt đầu nghi ngờ, ả ở trong tẩm cung Hoàng hậu này tuyệt đối không còn cách nào muốn làm gì thì làm như trước nữa.

Dù sao trong mắt người ngoài, ả chẳng qua cũng chỉ là một cung nữ khá được sủng ái bên cạnh Hoàng hậu mà thôi.

Nhìn bộ dạng thấp thỏm lo âu của Diệp Phỉ Nhi, xem ra là hoảng

rồi.

Cái dáng vẻ sở sở đáng thương này, nếu là trước kia, cô quả thật sẽ đau lòng, nhưng đặt vào lúc này, cô chỉ cảm thấy Diệp Phỉ Nhi thật sự quá biết giả vờ giả vịt.

Thấy Trịnh Uyển Nhi một câu cũng không nói, Diệp Phỉ Nhi hoàn toàn hoảng sợ: "Biểu tỷ..." Trịnh Uyển Nhi phất phất tay: "Cô lui xuống trước đi." Diệp Phỉ Nhi nhíu mày nhìn cô, cũng không muốn rời đi vào lúc này. "Biểu tỷ, có phải em đã làm sai chỗ nào không?" Diệp Phỉ Nhi chần chừ nhìn Trịnh Uyển Nhi, tâm trạng sa sút hỏi.

Nếu không phải đã biết bộ mặt thật của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh Uyển Nhi thật đúng là sẽ bị người này lừa gạt.

Diệp Phỉ Nhi vươn tay kéo áo Trịnh Uyển Nhi: "Biểu tỷ, em nếu có làm sai cái gì chị cứ nói thẳng với em, chị đừng đối xử với em như vậy." Cung nữ đã hầu hạ Trịnh Uyển Nhi hơn hai mươi năm sắc mặt lập tức khó coi hẳn lên: "Diệp Phỉ Nhi, cô nói câu này thật kỳ lạ, Nương nương đối xử với cô thế nào chứ?" "Tôi..." Biểu cảm Diệp Phỉ Nhi có chút xấu hổ, ngẫm nghĩ kỹ lại Trịnh Uyển Nhi đúng là chưa làm gì ả cả.

Chỉ là bảo ả đi ra ngoài mà thôi, trừ cái đó ra thì không còn gì khác. "Còn nữa, cô tuy là biểu muội của Nương nương, nhưng ở trước mặt Nương nương cũng quá không có quy củ rồi, nơi này không phải nhà của cô, không phải cô muốn làm gì thì làm." Sắc mặt Diệp Phỉ Nhi lập tức trở nên trắng bệch, ả trừng mắt nhìn cung nữ vừa nói chuyện, sau đó quay đầu nhìn Trịnh Uyển Nhi: "Biểu tỷ em không có, là cô ta hiểu lầm em rồi." "Diệp Phỉ Nhi, nếu cô đã dùng danh nghĩa hầu hạ Nương nương để tiến cung, thì không nên xưng hô với Nương nương như vậy, dù sao Nương nương cũng là mẫu nghi thiên hạ, một cung nữ như cô xưng hô với Nương nương thế này là không hợp phép tắc."

Trịnh Uyển Nhi còn chưa nói gì, cung nữ bên cạnh đã bất mãn rồi.

Những ngày này, Diệp Phỉ Nhi làm không ít chuyện khiến người ta ghét bỏ.

Những người khác vì Diệp Phỉ Nhi là biểu muội của Nương nương nên cũng giận mà không dám nói gì.

Việc này mà xảy ra thêm chút nữa, không biết mọi người sẽ nghĩ về Nương nương thế nào, nhỡ đâu cảm thấy đây là do Nương nương phân phó thì làm sao? "Cuối cùng, Diệp Phỉ Nhi, cô không nên dùng danh nghĩa của Nương nương để đi làm một số việc tổn hại đến thanh danh Nương nương." Diệp Phỉ Nhi hoàn toàn hoảng sợ, nhìn mày đang nhíu chặt của Trịnh Uyển Nhi, trong lòng vô cùng sợ hãi Trịnh Uyển Nhi sẽ hỏi xem là chuyện gì. "Tú Nhi, chuyện này là sao?

Có chuyện gì mà bổn cung không biết?" Trịnh Uyển Nhi nhíu mày hỏi.

Tú Nhi kể lại những chuyện gần đây cho Trịnh Uyển Nhi nghe, nghe xong Trịnh Uyển Nhi dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Diệp Phỉ Nhi. "Lợi dụng thanh danh của bổn cung để làm việc cho cô?

Diệp Phỉ Nhi cô lợi hại lắm." Trịnh Uyển Nhi bình tĩnh nói.

Dáng vẻ đó trông như không hề tức giận, lại giống như vô cùng tức giận.

Khiến trái tim Diệp Phỉ Nhi treo cao lơ lửng, không dám nghĩ xem sau đó Trịnh Uyển Nhi sẽ làm gì. "Biểu tỷ, em chỉ là... em..." Trịnh Uyển Nhi không nói gì, cứ thế bình tĩnh nhìn ả, ánh mắt bình tĩnh đó khiến Diệp Phỉ Nhi có chút không chốn dung thân.

Ả có chút sợ rồi. "Tú Nhi, em cầm tiền phát cho mỗi cung nữ bị cô ta bắt nạt một ít, an ủi bọn họ một chút." Trịnh Uyển Nhi nhìn Tú Nhi nói. "Vâng." Tú Nhi đi làm việc, liếc nhìn Diệp Phỉ Nhi một cái, trong mắt đều là sự không thích đối với ả.

Từ sau khi người này đến đây thì chẳng có chuyện gì tốt đẹp cả.

Đợi người đi rồi, Diệp Phỉ Nhi mới nắm lấy tay Trịnh Uyển Nhi: "Biểu tỷ em không có, chị tin em đi." "Tin cô?

Những chuyện này chỉ cần bổn cung gọi người bên ngoài vào hỏi một câu là rõ ràng rành mạch, cô bắt nạt bao nhiêu người còn cần bổn cung phải đi điều tra sao?" Diệp Phỉ Nhi lập tức không nói nên lời, nếu những người đó thật sự đến, vậy thì danh tiếng của ả sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Những chuyện này tuyệt đối không thể để Hoàng thượng biết.

Nếu Hoàng thượng biết chuyện này, cảm thấy ả là một người phụ nữ lòng dạ rắn rết thì phải làm sao?

Ả tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Chương 1302

Diệp Phỉ Nhi quyết tâm quỳ xuống đất, ngẩng đầu nhìn Trịnh Uyển Nhi: "Chuyện lần này là lỗi của em, biểu tỷ, cầu xin chị tha thứ cho em lần này." Nghe lời Diệp Phỉ Nhi nói, Trịnh Uyển Nhi nhìn ả: "Trừ những chuyện này ra cô còn làm cái gì nữa không?" Đây là cơ hội cuối cùng Trịnh Uyển Nhi cho ả.

Nếu nói thật, cô sẽ giúp Diệp Phỉ Nhi cầu tình với Hoàng thượng, để ả rời khỏi nơi này, tìm một người mà gả đi.

Nếu ả vẫn chấp mê bất ngộ, vậy thì hết cách rồi.

Sau này Nhiên ca muốn xử trí thế nào thì xử trí, cô không muốn quản, cũng không quản được nữa.

Câu hỏi của Trịnh Uyển Nhi khiến Diệp Phỉ Nhi ít nhiều có chút chột dạ. "Không còn nữa." "Thật sự không còn nữa?" Trong mắt Trịnh Uyển Nhi đều là thất vọng.

Xem ra là cô đã yêu cầu quá cao ở Diệp Phỉ Nhi rồi.

Diệp Phỉ Nhi tự nhiên không thể thừa nhận những chuyện đó là do ả làm, một khi thừa nhận ả sẽ mất mạng.

Tuy nhiên Diệp Phỉ Nhi vẫn không biết đây là cơ hội cuối cùng Trịnh Uyển Nhi dành cho mình.

Trịnh Uyển Nhi cười gật đầu: "Rất tốt, lui xuống đi." "Sau này đừng gọi bổn cung là biểu tỷ nữa." "Biểu tỷ em..." "Lui xuống." Trịnh Uyển Nhi lạnh lùng nhìn Diệp Phỉ Nhi, dáng vẻ đó không còn sự ôn hòa thường ngày đối với ả nữa.

Diệp Phỉ Nhi tức giận không thôi, nhưng cũng không dám đối đầu với Trịnh Uyển Nhi vào lúc dầu sôi lửa bỏng này, chỉ đành xoay người rời đi.

Lúc đi ra ngoài nhìn thấy Tú Nhi đang nói chuyện với những người khác, trong lòng tràn đầy oán hận đối với Tú Nhi.

Nếu không phải vì Tú Nhi ở bên cạnh nói hươu nói vượn, ả cũng không đến mức rơi vào tình cảnh này.

Dáng vẻ âm trầm của Diệp Phỉ Nhi cũng không được Tú Nhi để vào mắt, nhưng sự cảnh giác trong lòng vẫn có.

Buổi sáng Tô Ngọc đưa nhóm Nam Kiều qua, Diệp Phỉ Nhi nhìn thấy bọn họ lại đến, trong lòng tràn đầy hận ý đối với họ.

Đều tại Tô Ngọc lo chuyện bao đồng.

Nếu không Trịnh Uyển Nhi cũng sẽ không biết sự tồn tại của đứa bé này sớm như vậy.

Bằng không đợi đứa bé này mất đi, cũng không cần ả động thủ, Trịnh Uyển Nhi cũng sẽ mất mạng.

Trịnh Uyển Nhi nhìn bọn họ đi vào, trên mặt mang theo nụ cười: "Mọi người đến rồi à." "Hoàng tẩu đã xác định chưa?" Tô Ngọc ngồi bên cạnh hỏi.

Trịnh Uyển Nhi chua chát gật đầu.

Xác định thì xác định rồi, chỉ là tâm trạng này không được tốt lắm.

Vương Cẩn Hòa liếc mắt liền nhìn ra tâm trạng Trịnh Uyển Nhi không tốt. "Là người có quan hệ với chị sao?" "Là một cô em họ xa của chị, sau khi nó đến chị đối xử với nó rất tốt, đồ các em tặng, cái gì có thể cho chị đều cho nó, kết quả nó lại muốn lấy mạng chị." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Trịnh Uyển Nhi.

Thảo nào Trịnh Uyển Nhi vừa rồi trông tình hình có vẻ không ổn lắm.

Hóa ra người muốn mạng cô lại là người nhà.

Tô Ngọc cũng có chút ngạc nhiên: "Chị định làm thế nào?" "Hôm nay chị vốn định cho nó một cơ hội, chỉ tiếc là nó không nắm lấy, nhưng như vậy cũng tốt." Trịnh Uyển Nhi khẽ thở dài một tiếng.

Nó không nắm lấy cơ hội này, cô sẽ không còn cảm thấy khó chịu trong lòng nữa. "Giao cho Hoàng huynh xử lý đi." Đối với Diệp Phỉ Nhi, tàn nhẫn nhất không phải là bị Hoàng tẩu trừng phạt, mà là bị Hoàng huynh ra tay.

Bị người mình thích trừng phạt, điều này đối với Diệp Phỉ Nhi mà nói có lẽ mới là đau khổ nhất.

Trịnh Uyển Nhi gật đầu: "Chị cũng có suy nghĩ như vậy." Nhớ tới cái gì, Trịnh Uyển Nhi sai người bưng bát canh Diệp Phỉ Nhi nấu lên: "Đây là canh Diệp Phỉ Nhi nấu cho chị, Bạch Khởi các em xem thử đi." Nam Kiều nhanh tay bưng lên ngửi một cái.

Ngửi một cái là biết bên trong có thêm gia vị. "Đúng là có độc." Nói xong liền bắt mạch cho Trịnh Uyển Nhi.

Kết quả nằm ngoài dự đoán, lại cũng nằm trong dự đoán.

Nhìn Nam Kiều hơi nhíu mày, Trịnh Uyển Nhi cười khổ nói: "Kết quả thế nào, em cứ nói với chị đi." "Độc trong bát này, giống hệt loại độc chị đang trúng." Trịnh Uyển Nhi lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Thật sự là Diệp Phỉ Nhi. "Nam Kiều đa tạ em." "Không có gì, tuy rằng còn chưa đến lúc trúng độc nghiêm trọng, nhưng vẫn phải xử lý đi, nếu cứ để mặc kệ, đợi đứa bé lớn thêm chút nữa sẽ rất phiền toái." Độc này có khả năng sẽ chuyển sang người đứa bé.

Chỉ là cơ thể Trịnh Uyển Nhi hiện tại quá suy yếu, đa phần là không có cách nào chịu đựng được đau đớn khi giải độc. "Vạn Cổ đại ca, anh xem thử đi." Vạn Cổ bắt mạch cho Trịnh Uyển Nhi xong liền mở miệng: "Điều dưỡng bảy ngày trước đã, bảy ngày sau sẽ giải độc." "Tại sao?" "Cơ thể Hoàng hậu nương nương rất yếu, không chịu nổi việc giải độc, nếu giải độc vào lúc này sẽ không giữ được đứa bé." Trong mắt Hoàng hậu mang theo sự kinh khủng: "Ta không sao đâu, nhất định phải giữ được con." Cô không thể mất đi đứa bé này nữa. "Hoàng hậu không cần lo lắng, dùng đồ Vương phi đưa cho người để điều dưỡng thân thể cho tốt, người khỏe rồi tự nhiên sẽ không có vấn đề gì, hiện tại dễ sảy thai chủ yếu vẫn là do thai vị không ổn, có dấu hiệu sảy thai." Vạn Cổ biết Trịnh Uyển Nhi hiểu lầm ý mình, bèn giải thích.

Vương Cẩn Hòa nhìn Trịnh Uyển Nhi rõ ràng đã thở phào nhẹ nhõm thì có chút buồn cười: "Sau này mỗi ngày em sẽ hầm canh sai người đưa vào cung cho chị uống, canh em hầm ở bên kia hiệu quả tốt hơn chỗ chị rất nhiều, hơn nữa Diệp Phỉ Nhi đang hổ rình mồi ở đây, sợ ả ta lại có cơ hội tiếp tục hạ độc." Trịnh Uyển Nhi vốn không muốn làm phiền Vương Cẩn Hòa, nhưng lời nói phía sau của Vương Cẩn Hòa khiến cô cũng có chút lo lắng. "Tiểu Hòa, thời gian tới làm phiền em rồi." "Hoàng tẩu không cần khách sáo với bọn em." "Chỉ có đồ Diệp Phỉ Nhi đưa cho chị ăn là một món cũng không được đụng vào, đồ nó đưa đều giữ lại, tốt nhất là cho người giám sát Diệp Phỉ Nhi, xem sau khi sắc thuốc xong ả đổ bã thuốc đi đâu." Chỉ dựa vào việc này Diệp Phỉ Nhi rất dễ chối tội chạy thoát.

Trịnh Uyển Nhi không muốn làm như vậy, nhưng tất cả những chuyện này đều là do Diệp Phỉ Nhi ép cô.

Nếu không phải Diệp Phỉ Nhi làm ra loại chuyện này, cô cũng sẽ không tàn nhẫn đến mức độ đó. "Được, chuyện này chị sẽ sắp xếp người đi làm.

Còn phải nói với người trong nhà một tiếng nữa." Nhóm người ở lại tẩm cung nửa canh giờ mới rời đi.

Bọn họ vừa đi, Diệp Phỉ Nhi liền vội vàng đi vào: "Biểu tỷ, Ngọc Vương bọn họ đến làm gì thế?" Ả nhất định phải biết mục đích Tô Ngọc bọn họ tới đây, có phải đã phát hiện ra vấn đề sức khỏe của Trịnh Uyển Nhi rồi hay không.

Trịnh Uyển Nhi đối với xưng hô này cảm thấy chối tai vô cùng. "Bổn cung đã nói với cô rồi, đừng gọi bổn cung là biểu tỷ." Biểu cảm Diệp Phỉ Nhi cứng đờ một chút: "Biểu tỷ, em gọi chị như vậy quen rồi." Trịnh Uyển Nhi liếc nhìn Diệp Phỉ Nhi một cái: "Vậy thì bắt đầu sửa đổi từ bây giờ đi." "Chị đã hứa sẽ chăm sóc em thật tốt mà." Diệp Phỉ Nhi nghiến răng nói.

Nếu quả thực phải sửa đổi, sau này ả sẽ không còn chỗ đứng nào trong tẩm cung Hoàng hậu này nữa.

Dù sao trước đó ả đã ỷ vào danh thế của Trịnh Uyển Nhi mà đắc tội không ít người.

Ả dám làm những chuyện đó đều là vì sự tin tưởng của Trịnh Uyển Nhi dành cho mình, nếu không còn sự ưu đãi này, ả ở lại đây còn có ý nghĩa gì. "Diệp Phỉ Nhi, có phải cô nghĩ những việc cô làm sau lưng bổn cung, bổn cung đều không biết gì không?" Trịnh Uyển Nhi nhìn ả, lạnh lùng hỏi.

Trên mặt Diệp Phỉ Nhi lộ ra nụ cười gượng gạo: "Biểu tỷ, chị nói vậy là có ý gì?

Em hoàn toàn nghe không hiểu." "Nghe không hiểu?

Được, vậy thì nhìn chắc sẽ hiểu, cho cô ta xem những việc tốt cô ta làm gần đây đi." "Ỷ vào việc bổn cung sức khỏe không tốt, tự coi mình là chủ nhân nơi này, đối với người trong tẩm cung thì đánh đập mắng chửi, bổn cung còn chưa từng đối xử với họ như vậy.

Diệp Phỉ Nhi, mặt mũi cô cũng lớn quá nhỉ?" Trịnh Uyển Nhi chất vấn từng câu từng chữ.

Chương 1303

Diệp Phỉ Nhi lùi lại một bước, chị ta vậy mà cái gì cũng biết rồi?

Gần đây quả thực ả có hơi ngông cuồng, vì ả cảm thấy tẩm cung Hoàng hậu này sau này kiểu gì cũng là của ả.

Ả trừng phạt vài kẻ thì đã sao?

Còn ai dám nói ả không đúng?

Ai ngờ Trịnh Uyển Nhi lại biết hết mọi chuyện.

Chị ta điều tra từ lúc nào?

Chẳng lẽ là lúc đám người Vương Cẩn Hòa đến đây?

Không thể nào.

Nhìn sắc mặt thay đổi liên tục của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh Uyển Nhi lạnh lùng nói: "Chính là nể mặt cha mẹ đã khuất của cô, bổn cung mới không truy cứu quá nhiều, nếu cô muốn sự đãi ngộ công bằng, bổn cung cũng có thể cho cô." Diệp Phỉ Nhi biết bây giờ mình có nói gì Trịnh Uyển Nhi cũng sẽ không tin.

Hiện tại việc ả cần làm là khiến Trịnh Uyển Nhi tha thứ.

Ả quỳ sụp xuống đất, khóc lóc nói: "Biểu tỷ, em biết sai rồi, cầu xin chị tha thứ cho em lần này, sau này em sẽ không bao giờ như vậy nữa." Nhìn dáng vẻ khóc lóc thảm thiết này của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh Uyển Nhi có chút hoảng hốt.

Hóa ra ả là loại người nói khóc là có thể rớt nước mắt ngay được.

Cô nhìn Diệp Phỉ Nhi với ánh mắt phức tạp. "Lui xuống đi." Nếu không phải còn muốn xử lý Diệp Phỉ Nhi sau này, cô thực sự không muốn giữ loại người này bên cạnh mình.

Nhìn thôi đã thấy ghê tởm.

Diệp Phỉ Nhi trong lòng không cam tâm, không muốn lui xuống, nhưng nhìn dáng vẻ tức giận của Trịnh Uyển Nhi, biết cô đang nóng giận, chỉ đành rời đi trước, sau này sẽ tính tiếp.

Chỉ cần còn ở lại đây, ả sẽ có cơ hội kéo Trịnh Uyển Nhi xuống khỏi vị trí này, sau đó thay thế vào đó.

Trong mắt Diệp Phỉ Nhi tràn đầy dã tâm nhất định phải đạt được.

Cho dù Trịnh Uyển Nhi hiện tại đang mang thai thì đã sao?

Chị ta đã trúng độc rồi, đến giờ vẫn chưa ai phát hiện ra vấn đề này, chỉ cần thêm một thời gian nữa, chị ta chết chắc.

Nghĩ đến kết cục sau này của Trịnh Uyển Nhi, Diệp Phỉ Nhi bắt đầu kích động một cách khó hiểu.

Trở về nơi ở của mình, vì ả là biểu muội của Hoàng hậu nên được ở một mình một chỗ.

Nhìn căn phòng của mình, lại nghĩ đến nơi ở của Trịnh Uyển Nhi, trong lòng ả đầy sự ghen tị.

Nơi sang trọng đó lẽ ra phải là của ả.

Trịnh Uyển Nhi tính là cái thá gì?

Càng nghĩ Diệp Phỉ Nhi càng thấy khó chịu, cuối cùng chỉ có một ý nghĩ, đó là phải đẩy nhanh tốc độ.

Phải khiến Trịnh Uyển Nhi không còn chút dư địa nào để phản kháng.

Chỉ cần Trịnh Uyển Nhi chết, ả sẽ có cơ hội.

Suy nghĩ của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh Uyển Nhi không hề hay biết.

Sau khi ả rời đi, cô nhìn cung nữ bên cạnh: "Tú Nhi, em cầm lệnh bài của ta về mời mẹ tiến cung một chuyến, ta có chuyện muốn nói với bà." "Vâng." Trịnh phu nhân khi biết Trịnh Uyển Nhi muốn gặp mình thì có chút ngạc nhiên.

Trừ khi cần thiết lắm, Trịnh Uyển Nhi chưa bao giờ nói muốn gặp người nhà.

Không biết đã xảy ra chuyện gì khiến Uyển Nhi có suy nghĩ như vậy.

Trịnh phu nhân sửa soạn một chút rồi theo Tú Nhi tiến cung. "Thần phụ tham kiến Hoàng hậu nương nương, nương nương thiên tuế." "Mẹ, với con không cần đa lễ." "Lễ nghi vẫn là phải có, nương nương gọi ta đến là có việc gì chăng?" Trịnh Uyển Nhi nhìn Tú Nhi: "Tú Nhi, em đưa người ra ngoài canh giữ, không cho ai lại gần, những người khác đều lui ra ngoài hết đi." "Vâng." Đợi tất cả mọi người đi hết, Trịnh Uyển Nhi mới mở miệng nói: "Mẹ, hôm nay con mời mẹ đến, thực ra có hai việc muốn nói với mẹ." "Việc thứ nhất là con đã mang thai rồi, chưa đến một tháng." Trịnh phu nhân nghe tin này, trong mắt đều là vui mừng khôn xiết: "Chuyện này là thật sao?" Trịnh Uyển Nhi cười gật đầu: "Là thật ạ, hôm qua anh Ngọc đưa Bạch Khởi qua bắt mạch cho con mới phát hiện ra." "Tạ ơn trời đất, vậy con phải dưỡng thai cho tốt, không được lao lực quá, biết chưa?" Trịnh phu nhân không yên tâm dặn dò. "Mẹ, con biết rồi." Qua một lúc, Trịnh phu nhân mới nhớ ra Trịnh Uyển Nhi còn việc thứ hai chưa nói.

Nhìn con gái trầm mặc, bà có chút lo lắng, chẳng lẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn? "Uyển Nhi, còn một việc nữa là việc gì?

Con nói cho mẹ nghe xem." "Là chuyện liên quan đến Diệp Phỉ Nhi." "Phỉ Nhi?" Trịnh phu nhân ngẩn người.

Trước đây con gái không phải vẫn nói con bé Phỉ Nhi đó rất tốt sao?

Sao đột nhiên lại nhắc đến?

Trịnh Uyển Nhi cười khổ nhìn Trịnh phu nhân: "Mẹ, cô ta thích anh Nhiên rồi, muốn giết con để thay thế vị trí này." Trịnh phu nhân bật dậy khỏi ghế, kinh hoàng nhìn Trịnh Uyển Nhi.

Chuyện này không thể nào.

Trịnh phu nhân theo bản năng nghĩ liệu con gái có nghe lời sàm tấu của ai không.

Nhưng nghĩ đến tính cách của con gái vốn không phải người dễ tin lời đồn đại, bà mới dần bình tĩnh lại. "Đã xác định chưa?" Trịnh Uyển Nhi gật đầu: "Xác định rồi, hôm qua Bạch Khởi bắt mạch phát hiện con bị trúng độc.

Sáng nay bát canh Diệp Phỉ Nhi mang đến con không uống, Nam Kiều bọn họ qua kiểm tra, bên trong quả thực có độc.

Đây còn là một số việc cô ta làm trong tẩm cung gần đây, mẹ xem trước đi." Trịnh Uyển Nhi đưa tất cả bằng chứng điều tra được cho Trịnh phu nhân.

Trịnh phu nhân xem xong, trong lòng oán hận không thôi.

Vốn là hảo tâm chăm sóc Diệp Phỉ Nhi vì nó mồ côi, kết quả nó lại dám làm ra loại chuyện này. "Cái con Diệp Phỉ Nhi đáng chết này, con gọi mẹ đến là muốn xử lý nó sao?

Con muốn làm thế nào?

Cứ nói thẳng với mẹ." Bà bây giờ quá hối hận vì đã để Trịnh Uyển Nhi chăm sóc Diệp Phỉ Nhi.

Chợt nghĩ đến điều gì, Trịnh phu nhân nhìn cô: "Vậy đứa bé bị chết yểu lần trước có phải là…" "Mẹ, hai năm nay thân thể con nhờ những thứ bên nhà Tiểu Hòa gửi đến điều dưỡng tốt thế nào mẹ cũng biết rồi.

Cộng thêm lúc con bị ngã lần trước còn có người đỡ cho một cái, theo lý thuyết tối đa cũng chỉ động thai khí, nhưng con lại nghiêm trọng đến mức sinh non trực tiếp, đứa bé cũng chết yểu." Trịnh Uyển Nhi kể hết những gì họ phát hiện cho Trịnh phu nhân.

Trịnh phu nhân cảm thấy từng cơn ớn lạnh trong lòng, nếu đúng là như vậy, thì chẳng phải chính bà đã hại con gái và cháu ngoại mình sao?

Nhìn dáng vẻ thất hồn lạc phách của Trịnh phu nhân, cô biết bà đang nghĩ gì.

Chương 1304

"Mẹ, không sao đâu." Trịnh phu nhân không ngừng lắc đầu, sao có thể không sao được chứ?

Con gái vì mất đi đứa bé đó mà đau khổ đến mức nào?

Còn cả Hoàng thượng nữa.

Mà tất cả những điều này đều vì bà bảo con gái chăm sóc một người, kết quả lại nuôi ong tay áo, nuôi cáo trong nhà.

Tay bà run lên bần bật, hận không thể tả. "Nương nương, con và Hoàng thượng định làm thế nào?" Nếu cô chưa nói cách xử lý Diệp Phỉ Nhi, e là cô đã có suy tính riêng. "Mẹ, con đã cho cô ta cơ hội rồi.

Chỉ cần cô ta nói hết mọi chuyện ra, con sẽ cho cô ta một con đường sống, thậm chí để mẹ tìm cho cô ta một tướng công tốt mà gả đi, nhưng cô ta không nói." Trịnh phu nhân nhíu mày nhìn Trịnh Uyển Nhi, cảm thấy cô vẫn còn quá lương thiện.

Người ta đã đối xử với mình như vậy rồi, mà còn nghĩ đến chuyện cho người ta đường sống, đứa nhỏ này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? "Con đó, đúng là quá lương thiện." Trịnh Uyển Nhi lắc đầu: "Vì cha mẹ cô ta từng cứu cha, nên con nguyện ý cho cô ta một cơ hội, để tránh người đời nói nhà chúng ta vong n phụ nghĩa.

Nhưng cơ hội này là do tự cô ta không cần, đã vậy, con cũng sẽ không cho cô ta bất cứ cơ hội nào nữa." Trịnh phu nhân nghe con gái nói vậy, trong lòng có chút chua xót, hóa ra đến cuối cùng con gái vẫn là vì nghĩ cho gia đình. "Con không cần lo cho chúng ta, con và Hoàng thượng muốn làm gì cũng được.

Dù sao đây cũng là chuyện của Hoàng tử, không phải chuyện riêng của nhà chúng ta, không phải chúng ta muốn làm thế nào thì làm." Trịnh phu nhân khẽ thở dài.

Bọn họ có thể giúp cũng chỉ đến thế, nhưng Diệp Phỉ Nhi không biết tốt xấu, lại dám làm ra chuyện tày trời như vậy.

Đã có gan làm, thì sau này có kết cục thế nào cũng phải tự mình gánh chịu. "Vậy độc trong người con…" "Hôm nay Nam Kiều bọn họ đã đến xem cho con rồi, cơ thể con quá suy yếu tạm thời chưa thể giải độc, đại khái cần điều dưỡng mười ngày, sau đó mới giải độc được.

Nếu giải độc lúc này thì không giữ được đứa bé." Mà đây không phải điều bọn họ muốn thấy.

Cô và anh Nhiên đã không chịu nổi việc mất thêm một đứa con nào nữa.

Nếu mất thêm một đứa, cả cô và anh ấy đều sẽ phát điên.

Trịnh phu nhân thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần con gái không sao là tốt rồi. "Giải được độc là tốt, sau khi về mẹ sẽ nói với cha con chuyện này để ông ấy chuẩn bị tâm lý.

Còn chuyện trong cung, con cứ tùy ý xử lý đi, chúng ta đối với nó cũng coi như tận tình tận nghĩa rồi." Trịnh Uyển Nhi trầm mặc gật đầu.

Trong khi hai người nói chuyện, Diệp Phỉ Nhi đã biết Trịnh phu nhân đến.

Trịnh phu nhân đối với ả cũng rất tốt, bây giờ bà đến, ả nhất định phải nói chuyện này với bà.

Để bà dạy dỗ lại Trịnh Uyển Nhi.

Dù sao bọn họ cũng đã hứa với cha mẹ ả là sẽ chăm sóc ả thật tốt.

Bây giờ ả thích Hoàng thượng, nhà họ nên nghĩ cách giúp ả mới phải.

Chút chuyện cỏn con này mà cũng cần ả phải mở miệng, người nhà họ Trịnh cũng thật không biết điều.

Còn Trịnh Uyển Nhi nữa, dựa vào cái gì mà chiếm độc sủng của Hoàng thượng?

Tất cả những gì Trịnh Uyển Nhi có đều khiến người ta ghen tị. "Tú Nhi, ngươi chẳng qua chỉ là một cung nữ mà thôi!

Vậy mà dám cản đường ta, tránh ra." Diệp Phỉ Nhi luôn cảm thấy mình khác biệt với đám cung nữ này.

Đợi ả trở thành thê tử của Hoàng thượng, nhất định sẽ bảo Hoàng thượng giết chết con nha đầu này.

Để nó khỏi làm ả chướng mắt ở đây.

Tú Nhi mặt không cảm xúc nhìn ả: "Tôi là cung nữ của nương nương, người bảo gì tôi làm nấy." "Ngươi cũng chỉ là một con cung nữ mà thôi, tưởng mình là ai chứ?" Tú Nhi châm chọc nói. "Ngươi…" "Tuy bề ngoài cô là biểu muội của nương nương, nhưng thực tế các người chẳng có chút quan hệ huyết thống nào, đừng tự coi mình quan trọng quá." Tú Nhi biết Trịnh Uyển Nhi hiện tại chẳng còn chút thiện cảm nào với ả, thậm chí còn muốn xử lý ả.

Đã vậy, cô đương nhiên cũng chẳng cần cho Diệp Phỉ Nhi sắc mặt tốt.

Diệp Phỉ Nhi tức đến toàn thân phát run, run rẩy chỉ tay vào Tú Nhi: "Ngươi lại dám nói chuyện với ta như thế?" "Tôi có gì mà không dám?" Tú Nhi vẻ mặt lạnh lùng nhìn Diệp Phỉ Nhi.

Cô vốn đã không thích người này từ đầu, chỉ là ả diễn quá giỏi.

Ở trước mặt nương nương thì tỏ ra nhu nhược đáng thương, như thể bọn họ nói to một chút cũng làm ả sợ chết khiếp.

Giờ thì hay rồi, hiện nguyên hình và bị nương nương phát hiện. "Nếu cô còn muốn đứng ở đây, tốt nhất nên học xem quy củ là gì." Không có quy củ thì không thể sống ở hậu cung này được đâu.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phỉ Nhi bị Tú Nhi nhục mạ như vậy. "Ngươi… ngươi nhớ kỹ cho ta, sẽ có một ngày ta không tha cho ngươi đâu." Không chỉ nó, ngay cả Trịnh Uyển Nhi ả cũng sẽ không tha.

Nếu không phải do Trịnh Uyển Nhi bất tài, ả cũng sẽ không bị người ta coi thường như vậy.

Tuy nhiên, Diệp Phỉ Nhi lại quên mất rằng Trịnh Uyển Nhi đã đối xử với ả rất tốt rồi.

Tú Nhi không nói gì, đứng chắn ở đó không cho ả vào.

Mãi đến khi Trịnh phu nhân đi ra mới tránh đường.

Trịnh phu nhân nhìn Tú Nhi: "Tú Nhi, em là người chăm sóc nương nương từ nhỏ, nương nương thế nào em đều biết rõ, nhất định phải chăm sóc nương nương thật tốt, biết không?

Đừng để mấy kẻ không ra gì va chạm phải." Tú Nhi trong lòng có chút kinh ngạc, sao mới nói chuyện với nương nương một lát mà thái độ của phu nhân đã thay đổi lớn như vậy?

Diệp Phỉ Nhi đứng bên dưới nghe lời Trịnh phu nhân, trong lòng đầy phẫn nộ.

Lời này là chuyên môn nói cho ả nghe sao?

Đám người này thật khiến người ta buồn nôn, đạo đức giả đến thế là cùng.

Nén sự bất mãn trong lòng, Diệp Phỉ Nhi tủi thân không ngừng rơi nước mắt.

Trước đây Trịnh phu nhân thấy ả thế này sẽ đau lòng, nhưng lần này nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Phỉ Nhi, trong mắt bà chỉ có sự chán ghét.

Một chút cũng không muốn nhìn thấy ả.

Chương 1305

"Cô cô." Nghe cách xưng hô của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh phu nhân thấy ghê tởm không thôi. "Sau này cứ gọi ta là Trịnh phu nhân đi." Biểu cảm của Diệp Phỉ Nhi cứng đờ, nước mắt cũng không rơi xuống nổi nữa. "Cô cô?

Tại sao lại đối xử với con như vậy?" Trịnh phu nhân tức quá hóa cười, ánh mắt nhìn ả tràn đầy vẻ lạnh lẽo: "Tại sao đối xử với cô như vậy?

Trong lòng cô không rõ sao?

Nương nương hảo tâm chăm sóc cô, kết quả cô đã làm gì trong tẩm cung của nương nương?" "Dùng danh nghĩa nương nương đi trừng phạt người trong tẩm cung, mặt cô cũng dày thật đấy, đây là hãm hại nương nương vào chỗ bất nghĩa." Sắc mặt Diệp Phỉ Nhi biến đổi liên tục, nghe Trịnh phu nhân nói vậy, ả tủi thân lắc đầu nguầy nguậy: "Cô cô, con không có, những việc này đều không phải do con làm." "Không phải cô làm?

Vậy cô nói cho ta biết, đây đều là ai làm?

Nương nương đã đưa tất cả chứng cứ cho ta xem rồi, đến giờ cô còn không thừa nhận sao?" Trịnh phu nhân nghiêm giọng nói.

Một câu nói khiến Diệp Phỉ Nhi lùi lại một bước. "Mọi người đã hứa với cha mẹ con là sẽ chăm sóc con mà." Diệp Phỉ Nhi thấy vậy chỉ đành lôi cha mẹ mình ra làm đòn sát thủ. "Là muốn chăm sóc cô, nhưng không phải để cô đi đối phó với nương nương, càng không phải để cô gây phiền phức cho con bé." "Cô có được dáng vẻ như ngày hôm nay, chẳng lẽ không phải do đồ tốt nương nương ban cho nuôi dưỡng mà thành?

Diệp Phỉ Nhi, làm người đừng có ăn cháo đá bát, càng đừng tưởng chỉ có mình thông minh còn người khác đều là kẻ ngốc." Trong lòng Trịnh phu nhân, ả chính là một kẻ vô ơn bạc nghĩa không hơn không kém.

Diệp Phỉ Nhi nghe bà nói mình ăn cháo đá bát, mắt lập tức đỏ ngầu. "Con sao lại ăn cháo đá bát chứ?

Kẻ vô ơn bạc nghĩa thực sự là nhà các người mới đúng.

Rõ ràng cha con đã giúp các người, kết quả các người đối xử với con như thế này sao?

Con hận chết các người, giá mà năm xưa cha mẹ con đưa con đi cùng thì tốt biết mấy." Diệp Phỉ Nhi gào lên như điên dại.

Nghe tiếng khống tố của ả, Trịnh phu nhân cảm thấy thật quá nực cười.

Chưa từng thấy ai mặt dày như Diệp Phỉ Nhi.

Bà lạnh lùng nhìn ả: "Bây giờ cô muốn đi tìm họ cũng được đấy.

Xuống dưới đó còn có thể đoàn tụ một nhà." Tiếng khóc của Diệp Phỉ Nhi lập tức im bặt, ả lệ nhòa đôi mắt nhìn Trịnh phu nhân.

Bà vừa nói gì?

Bà ta dám bảo ả đi chết đi, còn nói cái gì mà đoàn tụ một nhà? "Cha, mẹ, hai người mở mắt ra mà xem những kẻ hai người cứu năm xưa là loại người gì đây?

Bây giờ bọn họ lại ức hiếp đứa con gái duy nhất của hai người." Diệp Phỉ Nhi gào lên quá lớn, hơn nữa những lời ả nói cũng quá phận.

Những lời này khiến sắc mặt Trịnh phu nhân vô cùng khó coi. "Tú Nhi, gọi người lôi cô ta đi, đừng để cô ta làm phiền nương nương nghỉ ngơi." Trịnh phu nhân lạnh lùng ra lệnh.

Không ngờ chỉ vài câu nói đơn giản mà Diệp Phỉ Nhi đã hiện nguyên hình thế này, thật nực cười.

Tú Nhi gọi thêm người khác cùng lôi Diệp Phỉ Nhi đi xềnh xệch.

Diệp Phỉ Nhi sao có thể nghe lời bọn họ mà rời đi?

Nhưng một nữ tử yếu đuối như ả sao là đối thủ của đám Tú Nhi, chỉ đành bị ép rời khỏi.

Đợi Tú Nhi quay lại, Trịnh phu nhân không yên tâm dặn dò: "Tú Nhi, sau này bất cứ thứ gì nương nương ăn, em đều phải đích thân trông coi, không được để Diệp Phỉ Nhi động vào, biết chưa?" Tú Nhi nghiêm túc gật đầu: "Phu nhân yên tâm, Tú Nhi biết rồi." Hai ngày nay sự thay đổi của Diệp Phỉ Nhi thực sự quá lớn.

Khiến người ta có cảm giác kỳ quái không nói nên lời.

Hơn nữa thái độ của ả với nương nương cũng có chút quá phận, quan trọng nhất là ả tự coi mình là chủ nhân nơi này.

Nhưng ai cũng biết tẩm cung này chỉ có một chủ nhân, đó là Hoàng hậu nương nương.

Trịnh phu nhân rất yên tâm về Tú Nhi, thấy cô đảm bảo mới rời đi.

Chuyện hôm nay khiến Trịnh phu nhân ý thức được không thể tiếp tục dung túng Diệp Phỉ Nhi nữa.

Cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng mang lại rắc rối cho họ.

Ở bên kia, Diệp Phỉ Nhi bị nhà họ Trịnh bỏ rơi đã trở nên căm hận tột cùng. "Trịnh Uyển Nhi, mày đáng chết, đáng chết." Diệp Phỉ Nhi lôi ra một con búp bê, không ngừng dùng kim đâm vào.

Mà trên lưng con búp bê đó còn viết sinh thần bát tự của Trịnh Uyển Nhi.

Chắc hẳn là coi con búp bê này như Trịnh Uyển Nhi để nguyền rủa.

Nhìn con búp bê bị đâm đến nát bươm, tâm trạng Diệp Phỉ Nhi mới tốt hơn một chút.

Đây chính là kết cục của kẻ đắc tội với ả.

Nhóm Vương Cẩn Hòa sau khi trở về liền kéo Tô Ngọc vào thư phòng. "Ông xã, em thấy sau này vẫn nên để Nam Kiều ở bên đó canh chừng, em cảm giác Diệp Phỉ Nhi chắc chắn sẽ nhận ra điều gì đó, rồi sẽ ra tay trước." Vương Cẩn Hòa thực sự rất không yên tâm về Hoàng hậu, cứ lo chị ấy đột nhiên xảy ra chuyện.

Tô Ngọc vươn tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa, trong mắt đều là vẻ sủng nịch: "Lo lắng cho chị dâu à?" "Sao có thể không lo chứ?" "Yên tâm đi, anh đã cho người theo dõi Diệp Phỉ Nhi rồi, cô ta muốn làm gì cũng không dễ đâu." Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hoàn toàn yên tâm.

Buông lỏng tâm tình xong, trong lòng cô có chút cảm khái.

Quả nhiên không phải ai cũng xứng đáng được đối xử tốt.

Có người nhận được thiện ý sẽ khắc cốt ghi tâm, dốc lòng báo đáp.

Nhưng có kẻ nhận được thiện ý lại còn cảm thấy người ta cho mình chưa đủ nhiều, phải chiếm được tất cả mới thỏa mãn. "Mệt không?

Đi nghỉ nhé?" Hôm nay trước khi vào hoàng cung, bọn họ đã gửi bọn trẻ về nhà cũ.

Ông nội trước đó nói muốn cùng bọn họ đi Dụ Hòa quận, kết quả đi gặp bạn xong lại không đi nữa mà quay về.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì. "Được." Buổi chiều khi Tô

Ngọc đang xử lý công vụ, trong hoàng cung truyền tin đến, biết Trịnh Uyển Nhi đã gặp người nhà mẹ đẻ, mà Trịnh phu nhân còn làm Diệp Phỉ Nhi bẽ mặt.

Chương 1306

Tất cả những chuyện này khiến Tô Ngọc có chút bất lực.

Vốn dĩ Diệp Phỉ Nhi chưa vội ra tay, bị bọn họ kích động thế này, e là tâm tư muốn giết Hoàng hậu để thay thế đã sục sôi rồi. "Nguyên Bảo, bảo người giám sát Diệp Phỉ Nhi nhìn chằm chằm vào, ả sắp ra tay rồi đấy." Tô Ngọc phân phó. "Vâng." Diệp Phỉ Nhi quả nhiên đã ra tay, ngay vào ngày thứ ba.

Lúc đang hạ dược thì bị Tú Nhi bắt quả tang, ả còn định dùng phương pháp cũ đẩy ngã Trịnh Uyển Nhi, khiến cô mất đi đứa bé trong bụng.

Nhóm Tô Ngọc nhận được tin liền vội vàng tiến cung, lo sợ sẽ gặp chuyện chẳng lành.

Khi đến nơi, Diệp Phỉ Nhi đang quỳ dưới đất, Trịnh Uyển Nhi và Huyền Phỉ Nhiên sắc mặt khó coi ngồi đó. "Bạch Khởi, bắt mạch cho chị dâu." Bạch Khởi đi qua bắt mạch, có chút kinh hãi, nhưng ngoài việc đó ra thì không sao cả.

Kết quả này khiến nhóm Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn yên tâm.

Có người yên tâm, đương nhiên cũng có kẻ không cam lòng, và kẻ đó vẫn là Diệp Phỉ Nhi.

Diệp Phỉ Nhi oán hận nhìn Tú Nhi: "Đều tại ngươi, nếu không phải tại ngươi, ta cũng sẽ không bị bắt vào lúc này." "Hoàng thượng, sao người lại không nhìn thấy em chứ?

Trịnh Uyển Nhi rốt cuộc có gì tốt?

Khiến người sủng ái vô điều kiện như vậy, còn cho chị ta độc sủng." Diệp Phỉ Nhi nhìn Huyền Phỉ Nhiên, trong mắt đều là vẻ si mê.

Lần đầu tiên nhìn thấy Huyền Phỉ Nhiên, ả đã thích anh rồi.

Ban đầu là thầm thương trộm nhớ, sau này thấy anh đối tốt với Trịnh Uyển Nhi như vậy, trong lòng lập tức mất cân bằng.

Rõ ràng bọn họ đều là người như nhau, tại sao cuối cùng Trịnh Uyển Nhi lại có được tất cả? "Em trẻ hơn Trịnh Uyển Nhi, đẹp hơn chị ta, tại sao người nhìn cũng không thèm nhìn em một cái?" Diệp Phỉ Nhi giãy giụa muốn lao về phía Huyền Phỉ Nhiên, nhưng bị người chặn lại.

Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nhìn Diệp Phỉ Nhi, anh hoàn toàn không biết người này là ai.

Hơn nữa, anh hình như cũng chưa từng cho ai hy vọng gì khác mà?

Sao lại thành ra thế này? "Hoàng thượng, cho em làm phi tử của người được không?

Em nhất định sẽ chăm sóc người tốt hơn Trịnh Uyển Nhi, sẽ không để người buồn đâu." Diệp Phỉ Nhi nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà nổi hết cả da gà. "Hoàng huynh, anh từng gặp cô ta à?" Huyền Phỉ Nhiên vội vàng lắc đầu: "Anh căn bản chưa từng gặp người này, ai biết cô ta phát điên cái gì chứ?" Diệp Phỉ Nhi ngẩn ngơ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, anh vậy mà nói ả đang phát điên.

Không, không nên như vậy chứ. "Người rõ ràng dịu dàng với em như vậy, sao có thể nói chưa từng gặp em?" Ánh mắt của tất cả mọi người đồng thời đổ dồn về phía Huyền Phỉ Nhiên, chuyện này giải thích thế nào đây?

Huyền Phỉ Nhiên bị biểu cảm của họ chọc cho tức cười.

Anh bực bội lườm nhóm Tô Ngọc một cái: "Mấy đứa nhìn cái gì mà nhìn?" "Hoàng huynh, người ta nói anh rất dịu dàng với cô ấy kìa, anh có gì muốn nói không?" "Mỗi lần anh qua đây đều là để bồi chị dâu các em, đều ở cùng nàng ấy.

Trừ Tú Nhi bên cạnh nàng ấy hay gặp nên nhớ tên ra, những người khác trong tẩm cung này tên anh còn chẳng nhớ nổi." Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy mình thực sự quá oan uổng.

Rõ ràng chẳng làm gì, lại bị người ta vu oan giá họa thế này.

Thật quá tức người. "À, thì ra là vậy." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Rất muốn đánh thằng em trai này một trận thì phải làm sao?

Trong lòng Huyền Phỉ Nhiên giờ chỉ có suy nghĩ đó.

Anh muốn xử lý người, ai cũng đừng hòng cản. "Không thì chú mày nghĩ là thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Ho nhẹ một tiếng, Tô Ngọc cười ha hả, biết là trêu quá đà rồi.

Nhìn dáng vẻ ngông nghênh của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên quay đầu nhìn Trịnh Uyển Nhi: "Uyển Nhi, nàng xem chúng ta chiều hư cái tên nào đây?

Không giúp thì thôi, lại còn ở đó hả hê?" Biểu cảm này của Tô Ngọc chính là hả hê khi người gặp họa.

Không những hả hê, cậu ta còn châm ngòi ly gián.

Tô Ngọc dùng ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, anh đang mách lẻo với chị dâu đấy à?" Vốn tưởng nói vậy xong Huyền Phỉ Nhiên sẽ tém tém lại chút, đừng quên mình là Hoàng thượng.

Ai ngờ còn làm nũng với Hoàng hậu, loại chuyện này chắc cũng chỉ có anh ấy mới làm được. "Anh mách vợ anh thì có vấn đề gì à?" Câu nói của Huyền Phỉ Nhiên nghe mới hùng hồn lý lẽ làm sao. "..." Tô Ngọc lập tức cạn lời.

Cậu hiểu biết về ông anh Hoàng thượng này quả nhiên vẫn còn quá ít.

Trịnh Uyển Nhi thì chẳng ngạc nhiên chút nào, vì tư hạ Huyền Phỉ Nhiên chính là như vậy.

Ngày nào cũng sẽ than thở với cô đại thần lề mề thế nào, phế vật ra sao.

Cô đã quen rồi. "Tiểu Hòa, em nói xem Hoàng huynh có phải quá mất mặt không?" Tô Ngọc quay sang hỏi Vương Cẩn Hòa bên cạnh.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực mình nói: "Đừng có nói hươu nói vượn." Tô Ngọc tỏ vẻ mình vô cùng vô tội, cậu rõ ràng chẳng nói sai gì, sao lại bị người ta bắt nạt thế này? "Lúc anh làm nũng với em thì có mất mặt không?" Vương Cẩn Hòa không khách khí hỏi lại.

Tô Ngọc lập tức im bặt, vợ hố mình thế này có phải hơi quá đáng không? "Được rồi hai người các em, gặp nhau là cãi nhau, không gặp thì lại nhớ, thật không biết hai đứa muốn làm gì." Trịnh Uyển Nhi buồn cười nói. "Hơn nữa bây giờ cũng không phải lúc nói chuyện này." Trịnh Uyển Nhi nhìn Diệp Phỉ Nhi đang quỳ dưới đất mở lời.

Chuyện còn chưa xử lý xong, người mình lại lục đục nội bộ trước.

Thế này không được.

Chương 1307

Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt nhìn Diệp Phỉ Nhi, hoàn toàn không còn dáng vẻ vừa rồi.

Diệp Phỉ Nhi có chút không chấp nhận nổi thái độ này của Huyền Phỉ Nhiên. "Không đúng, người không nên như thế này." "Người đối với em rất tốt, từng nói sẽ cho em làm Hoàng hậu mà." Tất cả mọi người có mặt đều dùng ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng để nhìn Diệp Phỉ Nhi.

Đây là sinh ra ảo giác rồi sao?

Ảo giác này có phải hơi quá đà không?

Lại còn muốn làm Hoàng hậu?

Kẻ hẹp hòi như vậy mà làm Hoàng hậu thì rắc rối to. "Nam Kiều, các em có biết cô ta bị làm sao không?" Huyền Phỉ Nhiên không muốn nghe những lời xằng bậy này nữa, nhìn Nam Kiều bên cạnh hỏi. "Bắt mạch là biết ngay thôi." Nam Kiều đi tới định bắt mạch cho ả.

Tuy nhiên Diệp Phỉ Nhi đột nhiên trở nên kích động: "Ngươi muốn làm gì?

Ngươi tránh xa ta ra, Hoàng thượng cứu em, hắn muốn lấy mạng em." Nghe câu này, Nam Kiều cũng phải ngoáy tai.

Kẻ này cũng quá tự coi mình là cái rốn vũ trụ rồi.

Còn cứu ả?

Không đạp cho ả một cước đi chầu ông bà đã là quá nhân từ rồi.

Nam Kiều sao có thể bị cái dáng vẻ điên khùng này làm ảnh hưởng?

Cầm lấy tay Diệp Phỉ Nhi bắt mạch, kết quả khiến Nam Kiều có chút cạn lời. "Sao rồi?" "Cô ta tự uống một số loại thuốc gây ảo giác, nên sinh ra ảo giác rồi." Đại khái là trong ảo cảnh, anh Nhiên đối xử với ả rất tốt, sau đó ả không phân biệt được thực tế nữa.

Tô Ngọc thật không ngờ, lại còn có người tự uống thuốc gây ảo giác.

Cạn lời lắc đầu, Vương Cẩn Hòa nhìn Diệp Phỉ Nhi, người này rốt cuộc mưu cầu cái gì? "Có cách nào làm cô ta tỉnh lại không?" "Đơn giản." Nam Kiều chỉ cần một mũi kim là khiến Diệp Phỉ Nhi tỉnh táo lại.

Diệp Phỉ Nhi sau khi tỉnh lại dường như trở nên vô cùng bình tĩnh, ả cứ thế nhìn Trịnh Uyển Nhi, trong mắt mang theo hận ý: "Cho dù các người biết hết thì đã sao?

Chị ta trúng độc rồi, vô phương cứu chữa." "Cho dù ta chết, ta cũng phải kéo Trịnh Uyển Nhi làm đệm lưng, một mạng đổi ba mạng, thật quá hời." Diệp Phỉ Nhi cười điên cuồng nói.

Sau đó ánh mắt ả chuyển sang Tô Ngọc: "Ngọc Vương, anh nói xem tại sao các người lại phải về sớm?

Nếu các người về muộn một chút thì ta đã thành công rồi." Lúc đó Trịnh Uyển Nhi sẽ triệt để hết cứu.

Chỉ cần đợi thêm một tháng nữa, chỉ cần một tháng là ả có thể tâm tưởng sự thành.

Tại sao bọn Tô Ngọc lại phải về sớm chứ.

Nhìn Diệp Phỉ Nhi sụp đổ điên cuồng, Trịnh Uyển Nhi là người khó chịu nhất. "Tại sao?" Diệp Phỉ Nhi nhìn Trịnh Uyển Nhi, dường như không biết cô đang hỏi cái gì. "Tại sao cô lại phải làm như vậy?" Trịnh Uyển Nhi chất vấn thêm lần nữa. "Tại sao ư?

Ta nhập cung không phải để làm cung nữ cho chị, mục đích ta nhập cung là để làm phi tử của Hoàng thượng.

Sau khi nhìn thấy Hoàng thượng, ta đã hoàn toàn thích ngài ấy rồi.

Ta đã nói với chị bao nhiêu lần, nhưng chị cứ như không nghe hiểu vậy." "Rõ ràng chị đã mang thai không thể hầu hạ Hoàng thượng, tại sao chị vẫn còn muốn chiếm lấy ngài ấy không buông?

Chị đây chính là ghen tuông đố kỵ." "Chỉ cần chị nói một tiếng, ta sẽ có thể làm phi tử của ngài ấy, ta có thể đối tốt với ngài ấy hơn chị, tại sao chị lại không chịu giúp ta?" Lời của Diệp Phỉ Nhi khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng khó hiểu.

Thế gian này đúng là thú vị thật. "Chồng của người ta tại sao phải chia sẻ cho cô?" "Ngài ấy là Hoàng thượng, tam cung lục viện là chuyện đương nhiên." Diệp Phỉ Nhi nói như lẽ dĩ nhiên.

Đương nhiên?

Cái đương nhiên này là ai quy định?

Có giỏi thì bảo người đó ra đây xem nào? "Hoàng thượng có nguyện ý không?" Tam cung lục viện nếu Huyền Phỉ Nhiên nguyện ý, hiện tại không biết đã có bao nhiêu Hoàng tử và công chúa rồi.

Nhưng anh ấy không có, trong lòng anh ấy chỉ muốn cùng Trịnh Uyển Nhi đi hết phần đời còn lại.

Chẳng lẽ thế cũng là sai sao?

Anh ấy quản lý cả một quốc gia to lớn đã đủ mệt rồi, chỉ muốn giữ lại tình cảm riêng tư cho mình, chẳng lẽ cũng sai? "Hoàng huynh chưa bao giờ nghĩ muốn có nhiều phi tử như vậy, trước kia là bất đắc dĩ, bây giờ anh ấy sẽ không bị ai uy hiếp, không bị ai ép buộc.

Đã vậy, Hoàng huynh muốn làm gì cũng được, không cần vì

Huyền quốc mà hy sinh tình cảm của mình, huống chi Hoàng huynh căn bản không hề thích cô." Lời của Vương Cẩn Hòa vô cùng sắc bén, nhưng lại nói trúng tim đen của Huyền Phỉ Nhiên.

Lúc đính hôn với Trịnh Uyển Nhi, anh đã từng nói với Uyển Nhi rằng, muốn một đời một kiếp một đôi người.

Sau này bị ép làm Hoàng thượng, vì cục diện triều đình, anh không còn cách nào khác đành phải tuyển phi để cân bằng thế lực trong triều.

Lúc đó Uyển Nhi vẫn luôn ủng hộ anh, dù trong lòng buồn bã cũng giả vờ như không có chuyện gì.

Bây giờ anh không cần chịu sự kìm kẹp của người khác nữa, tại sao còn phải làm chuyện mình không thích?

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Trịnh Uyển Nhi, trong lòng có chút đau xót, giọng nói run run: "Là ta thất hứa." Trịnh Uyển Nhi không ngừng lắc đầu: "Chuyện này không liên quan đến anh, em đều hiểu." Tô Ngọc vẻ mặt ghét bỏ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, có thể giải quyết chuyện này trước rồi hãy nói chuyện sau được không?

Cái bộ dạng này là sao chứ?

Không biết Huyền Phỉ Nhiên có nhìn thấy ánh mắt của Tô Ngọc hay không, hắn quay đầu nhìn Diệp Phỉ Nhi, mà cô ta cũng đang nhìn chằm chằm bọn họ.

Đôi mắt đỏ ngầu, trong đáy mắt đều là sự ghen tị, ánh mắt nhìn Trịnh Uyển Nhi cứ như hận không thể ăn tươi nuốt sống người ta vậy.

Trịnh Uyển Nhi nhíu mày nhìn cô ta: "A, Diệp Phỉ Nhi, thủ đoạn của cô cũng khá lắm, có thể khiến một bậc quân vương phải đối xử với cô như thế." "Chỉ tiếc là ta không thể nhìn thấy cô chết, lẽ ra ta nên bỏ thuốc nặng hơn một chút." Nếu không phải lo lắng bị thái y phát hiện, cô ta cũng sẽ không kéo dài thời gian lâu như vậy, để rồi cuối cùng tự làm lộ bản thân. "Người đâu, Diệp Phỉ Nhi ý đồ mưu sát Hoàng hậu, xử cực hình." Thái độ kiêu ngạo của Diệp Phỉ Nhi đến tận lúc này đã khiến Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn nổi giận.

Cực hình là hình phạt tàn nhẫn nhất, khiến người ta phải đau đớn mà chết.

Chương 1308

Diệp Phỉ Nhi lập tức hoảng sợ, cô ta nhìn Trịnh Uyển Nhi: "Biểu tỷ, em là em họ của chị mà, chị nhất định phải cứu em, chị cứu em với." Nhìn bộ dạng này của Diệp Phỉ Nhi, Trịnh Uyển Nhi lạnh lùng nói: "Ta không cứu được cô." Thực ra trong lòng cô rất rõ, Diệp Phỉ Nhi không phải thực sự biết sai, cô ta chẳng qua chỉ muốn sống sót mà thôi.

Hôm nay cô có cứu Diệp Phỉ Nhi thì cũng chẳng nhận được sự cảm kích nào, càng không ảnh hưởng đến việc Diệp Phỉ Nhi sẽ đối phó cô sau này.

Đã như vậy, cô còn gì để nói nữa?

Lại vì sao phải cứu cô ta?

Thế nhưng thái độ này của Trịnh Uyển Nhi lại khiến Diệp Phỉ Nhi nổi điên: "Trịnh Uyển Nhi, cả nhà các người đều là lũ vong ân phụ nghĩa, mạng của cha cô là do cha tôi cứu đấy." Trịnh Uyển Nhi thấy Diệp Phỉ Nhi đến nước này mà vẫn còn nói chuyện đó: "Nếu cô đã nhắc đến chuyện này, vậy Bổn cung sẽ cho cô chết được minh bạch." "Tú Nhi, đi lấy cái hộp nhỏ trong bàn trang điểm của ta ra đây." "Vâng." Tú Nhi rất nhanh đã mang đồ tới, Trịnh Uyển Nhi lấy ra một bức thư: "Tự mình xem đi, xem xem rốt cuộc là cha cô cứu cha ta, hay là cha cô thấy tiền nổi lòng tham." "Những năm nay lợi ích mà gia đình ta cho nhà cô đã đủ nhiều rồi, cha ta thậm chí còn giấu kín những chuyện này, chính là không muốn cô ở trong nhà cảm thấy không vui.

Giờ xem ra chúng ta không nên làm thế, cứ trực tiếp cho cô biết những chuyện này thì tốt biết bao, cô nói có đúng không?" Trịnh Uyển Nhi châm chọc nói.

Diệp Phỉ Nhi căn bản không tin đây là sự thật: "Cô tưởng tôi sẽ tin cô sao?" "Xem xong rồi cô sẽ biết là thật hay giả, cô cũng có thể nhìn xem chữ viết này có phải của cha cô hay không." Diệp Phỉ Nhi run rẩy đưa tay cầm lấy bức thư dưới đất lên xem.

Nội dung bên trên quả nhiên giống hệt những gì Trịnh Uyển Nhi nói.

Cha cô ta không phải ân nhân của nhà họ Trịnh, ngược lại còn vì tiền mà đối phó với nhà họ Trịnh.

Đến lúc chết, ông ta đều đang cầu xin nhà họ Trịnh nuôi dưỡng mình.

Mà nhà họ Trịnh cũng thực sự làm như vậy, nếu không thứ này sẽ không xuất hiện trước mặt cô ta.

Nếu sự thật là như vậy, thế thì tất cả những gì cô ta làm hiện tại rốt cuộc là vì cái gì?

Cô ta đột nhiên có chút không thể hiểu nổi những việc mình đã làm.

Đưa tay túm chặt tóc mình, Diệp Phỉ Nhi không thể chấp nhận đây mới là sự thật. "Không thể nào là như vậy được, cha tôi nói ông ấy là ân nhân cứu mạng của nhà họ Trịnh, vì thế nhà họ Trịnh mới đối xử với nhà chúng tôi như vậy, tại sao đột nhiên lại biến thành thế này?" Diệp Phỉ Nhi điên cuồng nói.

Cô ta không tin đây là sự thật, cha cô ta sẽ không lừa gạt cô ta. "Lúc cô mới đến, sức khỏe rất kém, ta đã lấy những thứ Tiểu Hòa đưa cho để điều dưỡng cho cô, cô có biết những thứ đó ở bên ngoài đắt thế nào không?

Những thứ cô ăn vào ít nhất cũng trị giá năm vạn lượng bạc." "Cô ở chỗ ta tuy mang tiếng là cung nữ, nhưng cô đã bao giờ phải làm việc chưa?

Cung nữ trong tẩm cung đều nhường nhịn cô, kết quả cô lại còn không biết đủ như vậy." Trịnh Uyển Nhi thất vọng nhìn Diệp Phỉ Nhi.

Nếu cô ta không làm những chuyện này, cô thực sự sẽ cho cô ta một nơi chốn nương thân tốt đẹp. "Cô có biết ta đã nhờ mẹ ta tìm cho cô một thanh niên tài tuấn, dùng thân phận em gái của Bổn cung để gả cô đi, đến lúc đó nhà ta sẽ chuẩn bị cho cô một phần của hồi môn." Diệp Phỉ Nhi nhìn Trịnh Uyển Nhi, trong mắt đều là sự không dám tin.

Sao có thể như vậy?

Chuyện này không phải là thật. "Được rồi, đừng nói nhiều với loại sói mắt trắng này nữa." Huyền Phỉ Nhiên bất mãn nói.

Loại người như vậy còn gì để nói chứ?

Diệp Phỉ Nhi xụi lơ trên mặt đất, điên cuồng cười lớn, nếu thực sự là như vậy, cô ta làm nhiều việc như thế rốt cuộc là vì cái gì?

Không, đây không phải lỗi của cô ta. "Đó cũng là do các người đáng đời, ai bảo các người không nói trước với tôi, nếu các người nói với tôi thì cũng sẽ không biến thành thế này." Diệp Phỉ Nhi nghiến răng nói, nói gì cũng không chịu thừa nhận mình sai.

Trịnh Uyển Nhi không ngờ đến lúc này rồi mà Diệp Phỉ Nhi vẫn còn có thể nói ra những lời như vậy. "Em xem anh nói gì nào?

Cho dù em có suy nghĩ vì cô ta, thì cũng phải xem người ta có nghe lọt tai hay không chứ, giờ chẳng phải lại đổ hết mọi tội lỗi lên đầu em sao." Huyền Phỉ Nhiên bực bội nói.

Đối với người này, hắn chỉ có thể nói là không biết tốt xấu.

Vương Cẩn Hòa chưa từng thấy ai biết tự lừa mình dối người giỏi như vậy.

Rõ ràng là lỗi của mình nhưng không chịu thừa nhận, cứ nhất quyết phải đổ lên đầu người khác.

Chẳng lẽ làm vậy sẽ khiến tâm trạng cô ta khá hơn sao?

Đây chẳng phải là bịt tai trộm chuông à? "Nhiên ca, anh xử trí đi." Trịnh Uyển Nhi hít sâu một hơi, có chút chán nản nói. "Được, đừng buồn, vì loại người này mà buồn thì không đáng." Trịnh Uyển Nhi khẽ cười, cô cũng biết là không đáng, nhưng sự tốt bụng dành cho Diệp Phỉ Nhi trước đây lại là thật lòng thật dạ. "Lôi xuống chém." Là một Hoàng tử, lại dám hạ độc Hoàng hậu, đã đủ để Diệp Phỉ Nhi phải trả giá đắt rồi.

Diệp Phỉ Nhi không ngừng giãy giụa, nói gì cũng không chịu buông tay. "Không, các người không thể đối xử với tôi như vậy, thả tôi ra." Bất kể Diệp Phỉ Nhi gào thét thế nào, phẫn nộ ra sao, cuối cùng cũng chỉ có thể bị người ta lôi đi.

Sau đó chết ở trong cái hậu cung mà cô ta hằng khao khát.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy Diệp Phỉ Nhi thuộc kiểu người có một ván bài tốt nhưng lại đánh cho nát bét.

Rõ ràng nhà họ Trịnh có thể cho cô ta một tiền đồ cẩm tú, kết quả cô ta lại tự làm mình ra nông nỗi này.

Dù nói thế nào thì chuyện của Diệp Phỉ Nhi cũng đã khép lại. "Hoàng huynh, nếu không còn việc gì thì bọn em về trước đây." Vẫn là đừng ở đây chọc vào nỗi đau của người khác nữa. "Được." Đợi vợ chồng Tô Ngọc đi khỏi, Huyền Phỉ Nhiên ôm lấy Trịnh Uyển Nhi an ủi: "Uyển Nhi, đây không phải lỗi của gia đình em, nhà em đã cho cô ta một cuộc sống rất tốt, là do cô ta tơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình, hơn nữa còn làm ra chuyện tày đình bị chém đầu." "Cũng là do cô ta quá tham lam." Lòng tham không đáy.

Diệp Phỉ Nhi chính là ví dụ điển hình.

Nhà họ Trịnh muốn giúp cô ta, cũng không ngăn được việc cô ta cứ liên tục tìm đường chết.

Trịnh Uyển Nhi cười khổ gật đầu: "Nhiên ca nói đúng, cuối cùng vẫn là do cô ta muốn quá nhiều, bị tất cả những thứ này làm đánh mất chính mình, làm ra những chuyện không nên làm." Huyền Phỉ Nhiên thầm thở phào nhẹ nhõm: "Các em không có lỗi với cô ta, tất cả chuyện này đều là cô ta có lỗi với các em." Đối với nhà họ Trịnh mà nói, họ đối với Diệp Phỉ Nhi đã đủ tốt rồi.

Cái gì cũng suy nghĩ cho cô ta rõ ràng rành mạch, là do cô ta không nên tơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình. "Có đôi khi em vẫn cảm thấy, có phải em đã cho cô ta những suy nghĩ dư thừa, khiến cô ta cảm thấy chỉ cần em xảy ra chuyện gì thì cô ta có thể thay thế em hay không." Điều khiến cô cảm thấy khó tin nhất vẫn là Diệp Phỉ Nhi lại dám ăn loại thuốc gây ảo giác đó, lại còn có được Huyền Phỉ Nhiên trong ảo giác.

Cũng chính vì cái này mà cô ta mới hết lần này đến lần khác làm chuyện sai trái. "Được rồi, em chưa bao giờ nói những chuyện khác, tất cả đều là do cô ta tự cho mình là đúng, em đừng nghĩ linh tinh nữa, nghe lời anh." Huyền Phỉ Nhiên không muốn nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách này của cô.

Trịnh Uyển Nhi gật gật đầu: "Vâng." "Chuyện của Diệp Phỉ Nhi giải quyết xong anh cũng yên tâm rồi, nhưng có một chuyện quan trọng hơn, sau này chuyện của Trường Nhạc và Tiểu Trí nên định đoạt thôi." Hai đứa trẻ gần như lớn lên cùng nhau từ bé, mà Tiểu Trí cũng là do bọn họ nhìn từ nhỏ đến lớn.

Đứa bé này thế nào bọn họ đều thấy rõ, hoàn toàn không lo lắng sau này nó sẽ bắt nạt Trường Nhạc hay thế nào.

Chương 1309

Trịnh Uyển Nhi nhắc đến chuyện này, tâm trạng cũng tốt lên đôi chút: "Anh nói đúng, chuyện này đúng là phải chuẩn bị dần rồi, dù sao thời gian cũng sắp đến." Bọn họ muốn định ra hôn ước cho Trường Nhạc trước khi những kẻ kia đến, như vậy sẽ không cần lo lắng yêu cầu liên hôn của đám người đó nữa. "Chuyện này anh sẽ bàn bạc với Tiểu Ngọc, em cứ tịnh dưỡng sức khỏe cho tốt, như vậy anh mới yên tâm." Hiện tại hắn lo lắng nhất vẫn là sức khỏe của Trịnh Uyển Nhi.

Lo cô sẽ xảy ra chuyện hoặc gặp vấn đề gì khác.

Trịnh Uyển Nhi dựa vào người Huyền Phỉ Nhiên an ủi: "Nhiên ca anh đừng lo, em thực sự không sao." Huyền Phỉ Nhiên không nói nhiều, nhưng lại căn dặn Tú Nhi và mọi người chăm sóc tốt cho Trịnh Uyển Nhi, đối với việc này Trịnh Uyển Nhi cảm thấy vừa bất lực lại vừa vô cùng vui vẻ. "Không sao thì anh yên tâm rồi, em thế này luôn khiến anh lo lắng." Chuyện của Diệp Phỉ Nhi là do Trịnh Uyển Nhi ngày hôm sau phái Tú Nhi về nói với vợ chồng Trịnh phu nhân.

Trịnh lão tướng quân nghe tin này xong không nói gì, chỉ khẽ thở dài một tiếng: "Thôi, những gì chúng ta cho nó không vừa mắt, nó muốn đi con đường riêng của mình, cuối cùng lại đi vào ngõ cụt, cái này chúng ta cũng hết cách, chôn cất người xong là được." Bọn họ không nợ nhà họ Diệp.

Ngược lại Diệp Phỉ Nhi đã làm rất nhiều chuyện tổn thương đến con cái nhà ông.

Đây mới là chỗ ông tức giận nhất. "Vâng." "Lão gia, phu nhân, vậy nô tỳ xin phép về trước." "Đi đi, chăm sóc tốt cho nương nương." "Vâng." Sau khi Tú Nhi rời đi, Trịnh phu nhân nhìn Trịnh lão tướng quân: "Ông thấy sao?" "Không sao cả, tôi vốn tưởng giấu giếm mọi chuyện là tốt cho Diệp Phỉ Nhi, ai ngờ đứa trẻ này lại có suy nghĩ như vậy." Trịnh lão tướng quân khẽ thở dài, bất lực nói.

Trịnh phu nhân không nói gì, ai bảo không phải chứ?

Ban đầu bà còn tưởng con gái cả nghĩ nhiều, giờ xem ra không phải con gái nghĩ nhiều, mà là bọn họ nghĩ quá ít. "Thôi, chúng ta đừng nghĩ đến chuyện này nữa." Người đã chết rồi cũng chẳng có gì đáng để nhớ nhung, cuối cùng chẳng qua chỉ thêm bi thương mà thôi.

Những gì ông nên làm đều đã làm, cuối cùng Diệp Phỉ Nhi vẫn không coi ra gì, cái này ông cũng hết cách. "Sau này đừng nhắc đến người này nữa, cứ coi như chưa từng đến đi." Trịnh lão tướng quân khẽ thở dài nói.

Không phải ông tàn nhẫn, mà là những việc Diệp Phỉ Nhi làm ông không thể tha thứ.

Vốn dĩ ông còn có thêm một đứa cháu ngoại, chỉ vì nó mà ông mất đi đứa cháu ngoại này không nói, còn suýt chút nữa mất luôn cả con gái mình.

Ông không quên những gì vợ ông đã nói, con gái bị Diệp Phỉ Nhi hạ độc.

Nếu không phải Ngọc Vương bọn họ trở về kịp thời, Diệp Phỉ Nhi hại chết có khả năng là tận ba mạng người.

Đối với chuyện này bọn họ vấn tâm vô quý là được. "Ông đấy, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta xứng đáng với lương tâm của mình, còn những cái khác thì cứ để vậy đi." Người chết như đèn tắt, bọn họ cũng không quản được nhiều như thế.

Uyển Nhi đã an táng nó, cũng không tính là quá thê lương, đây đã là thể diện cuối cùng dành cho nó rồi. "Tôi biết rồi." Dù sao cũng là đứa trẻ mình từng thật lòng đối đãi, kết quả cuối cùng lại biến thành thế này, trong lòng ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Thôi, mỗi người mỗi mệnh. *** "Tô Ngọc, người đó ngu thật đấy." Tô Ngọc vô cùng tán đồng gật đầu: "Đúng là rất ngu." Đang yên đang lành không muốn, cứ phải làm ầm ĩ những chuyện này lên, tự chơi đùa đến mất cả mạng. "Thôi không nói chuyện này nữa, có điều Hoàng tẩu chắc sẽ buồn một thời gian." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài bất lực nói.

Nhìn từ thái độ của Trịnh Uyển Nhi, cô ấy đã coi Diệp Phỉ Nhi như em ruột của mình mà đối đãi, kết quả đứa em ruột này lại giáng cho cô ấy một đòn chí mạng. "Vì bản thân và đứa con trong bụng, chị ấy sẽ không sao đâu." Tô Ngọc mười phần chắc chắn nói.

Trịnh Uyển Nhi rất rõ nếu tâm trạng cô dao động quá mạnh nhất định sẽ ảnh hưởng đến con.

Vì chính mình và con, dù thế nào cô cũng sẽ không làm vậy.

Cô cũng sẽ để tâm trạng mình từ từ tốt lên, dù sao cảm xúc ảnh hưởng rất lớn đến cơ thể, cô lại còn đang có dấu hiệu sảy thai.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Anh nói đúng, vì con cái chị ấy sẽ ổn thôi." Phụ nữ vì con cái vốn dĩ chuyện gì cũng có thể làm được. "Hai ngày nay em xem chuyện trong cửa hàng thế nào rồi?" "Cũng ổn, bọn họ làm đều rất tốt, bên Tạ gia thôn cũng có thể cung ứng kịp." Bất kể là sổ sách hay những cái khác đều không có vấn đề gì.

Mọi thứ đều đang phát triển ổn định.

Tô Ngọc lập tức yên tâm: "Vậy thì tốt." Sau khi trở về hắn có rất nhiều việc triều chính phải xử lý, phía Hoàng huynh cũng luôn chuẩn bị một số việc cho hắn làm.

Điều này khiến hắn vô cùng bất lực.

Sao không thể để hắn nghỉ ngơi tử tế một chút chứ?

Nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười. "Vất vả rồi, anh vừa về một cái là Hoàng huynh nhẹ gánh hẳn." Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng không nhịn được cười.

Tô Ngọc lập tức im lặng, hắn còn có thể nói gì nữa?

Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi: "Anh nói xem liệu Hoàng huynh có bắt anh đi phụ trách cuộc thi đấu lần này không?" "……" Tô Ngọc im lặng không nói gì nhìn Vương Cẩn Hòa.

Bộ dạng này khiến Vương Cẩn Hòa lập tức chột dạ, cười khan mở miệng: "Em... em chưa nói gì cả nhé." Tô Ngọc đưa tay day day mi tâm, hắn cũng không phải tức giận hay gì.

Mà là suy đoán của Vương Cẩn Hòa hoàn toàn đúng.

Mang tính thăm dò ghé sát lại gần, Vương Cẩn Hòa cẩn thận hỏi: "Hoàng huynh giao cho anh thật à?" Tô Ngọc bất lực gật đầu: "Đúng vậy, huynh ấy bảo anh quen biết nhiều người, giao cho anh là thích hợp nhất." Hắn quen biết nhiều người thì sao chứ?

Thì phải làm việc à?

Lúc đó hắn không muốn nhận việc này, kết quả Hoàng huynh nói với hắn cái gì mà người tài phải làm nhiều.

Ngay cả những người khác cũng bảo giao cho hắn là hợp lý nhất.

Mọi người đều nói như thế rồi hắn có thể từ chối, có thể đánh vào mặt Hoàng huynh sao?

Vậy đương nhiên là không thể rồi.

Hết cách, hắn chỉ đành nhận việc này.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười phá lên: "Anh vất vả rồi." "Thôi, ai bảo là do Hoàng huynh nói chứ?" Cái này mà đổi là người khác nói với hắn, hắn có thể trực tiếp xử đẹp đối phương.

Nhưng Huyền Phỉ Nhiên thì hắn không thể làm thế a.

Đây chẳng phải là bắt nạt người quá đáng sao? "Vậy anh có dự định gì chưa?" "Chưa nghĩ xong, người có thể làm giám khảo anh đã có ứng cử viên, cũng đã gửi thư cho họ rồi, hy vọng họ sẽ đến làm giám khảo, còn kết quả cuối cùng thế nào, vẫn phải đợi thư hồi âm mới biết được." Sau khi nhận việc này, Tô Ngọc đã tính toán xong xuôi.

Những người cần thông báo cũng đã thông báo đến nơi đến chốn.

Còn việc có đến hay không thì tùy thuộc vào bọn họ.

Chương 1310

"Người đến tham gia thi đấu sẽ không bảo chúng ta thông đồng chứ?" Vương Cẩn Hòa có chút không yên tâm.

Những kẻ thua không phục sẽ làm ra loại chuyện này.

Tô Ngọc đưa tay nhéo má Vương Cẩn Hòa, buồn cười nói: "Yên tâm đi, người anh tìm tuyệt đối sẽ khiến bọn họ tâm phục khẩu phục." "Thật sao?" "Thiên hạ đệ nhất cầm sư Cơ Song Vũ, họa sĩ Tần Ức, kỳ thánh Khương Vu, thư pháp đại gia Lương Huy lão tiên sinh, những người còn lại cũng đều là nhân vật khá có tiếng tăm." Vương Cẩn Hòa trợn mắt há hốc mồm nhìn Tô Ngọc, hắn vừa ra tay là lôi hết tất cả những người đứng đầu đến đây à? "Đây là tất cả mọi người đều biết sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Không sai, tất cả mọi người đều biết." "Nhân phẩm của họ cũng rất tốt, có họ làm giám khảo không ai nói được gì, hơn nữa những người này cầm kỳ thi họa đều tinh thông." Cho nên làm giám khảo hoàn toàn không thành vấn đề.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu.

Sau đó lại có chút chần chừ, những người có bản lĩnh như vậy, họ có chịu đến không?

Nhỡ người ta không chịu đến, thì phải làm sao? "Anh à, những người này lợi hại như vậy, nhỡ đâu không chịu đến thì làm thế nào?" "Anh nói với họ, qua đây làm giám khảo, lúc về tặng họ hai vò rượu ủ hai năm." Tô Ngọc nói chuyện này một cách rất hiển nhiên.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo sự không thể tin nổi.

Hắn nghiêm túc đấy à?

Chủ động tặng rượu cho người ta? "Chỉ tặng hai vò liệu có ít quá không?" Dù sao thân phận người ta cũng bày ra đó mà. "Hai vò là đủ rồi, dù sao rượu chỗ anh đều là do em chuyên môn làm, bọn họ còn dám có ý kiến chắc?" Tô Ngọc hừ một tiếng, hắn vốn dĩ chỉ định cho một vò thôi.

Chỉ là cảm thấy một vò nhỡ đâu người ta thấy ít thì làm sao?

Cho nên mới có chuyện hai vò.

Nếu thế này mà còn không đồng ý, vậy thì thôi.

Không cho bọn họ cơ hội kiếm chuyện.

Vương Cẩn Hòa vui vẻ cười không ngớt, chồng cô sao có thể đáng yêu đến mức này chứ?

Ôm lấy Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cười ngã vào người hắn: "Anh cũng đáng yêu quá đi." "Vậy hy vọng anh cầu được ước thấy, để họ đều đến tham gia?" Tô Ngọc nghiêm túc cân nhắc một chút rồi mở miệng nói: "Cùng lắm thì lúc họ đến đây, sẽ tặng mỗi người một giỏ dâu tây nhỏ." "Nhiều hơn nữa thì không có đâu." Tô Ngọc sa sầm mặt nói.

Dáng vẻ keo kiệt này của Tô Ngọc khiến Vương Cẩn Hòa cười càng lớn tiếng hơn.

Đưa tay ôm người vào lòng, lo lắng cô cười đến mức lăn ra đất. "Xem anh làm trò cười vui thế à?" "Cũng không hẳn, em chỉ thấy bình thường rõ ràng anh rất hào phóng, đặc biệt là lúc đối đãi với bạn bè, nhưng lần này anh có phải hơi keo kiệt rồi không?" "Bọn họ không phải bạn của anh, chỉ là quen biết mà thôi." Tô Ngọc không cần suy nghĩ liền mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc sao cứ cảm thấy có chút không tin lắm nhỉ? "Thật à?" "Thật." Vương Cẩn Hòa thấy mình thực sự không hỏi ra được tin tức gì, chỉ đành tin hắn. *** Khi Tô Ngọc nhìn thấy Lai Phúc xuất hiện ở Vương phủ, rất muốn trực tiếp ném người ra ngoài.

Tên này không có việc gì chạy đến Ngọc Vương phủ làm cái gì? "Vương gia, Hoàng thượng mời ngài nhập cung." "……" Bây giờ đuổi người ra ngoài còn kịp không?

Nhìn dáng vẻ nghi ngờ nhân sinh của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa một chút cũng không đồng tình mà cười lên.

Gần đây cô đúng là thấy việc trong tay Tô Ngọc nhiều lên trông thấy, có vài đại thần đều qua đây tìm hắn.

Mỗi lần đại thần qua tìm Tô Ngọc, ở trong thư phòng là mất cả nửa ngày.

Có lúc nửa ngày sự việc còn chưa nói xong.

Mỗi lần người đi rồi Tô Ngọc đều sẽ không ngừng phàn nàn cảm thấy mình bị lừa rồi.

Rõ ràng là muốn tốt cho Hoàng thượng, sao lại biến thành hắn xui xẻo?

Giờ còn bắt hắn vào cung, hắn nhiều việc lắm được không?

Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy Tô Ngọc đang mặt đầy không tình nguyện, buồn cười nói: "Mau đi đi." Tô Ngọc còn có thể làm sao?

Vợ cũng không giúp hắn.

Chỉ đành đi theo Lai Phúc vào cung.

Vốn dĩ Tô Ngọc còn định lúc gặp người thì phàn nàn một chút, kết quả nhìn thấy trong Ngự thư phòng còn có người khác.

Tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, trước mặt người ngoài mà phàn nàn Hoàng huynh, chuyện này không thể làm.

Dù sao vẫn phải giữ cho Hoàng huynh chút mặt mũi.

Thấy Tô Ngọc trầm mặc không nói lời nào, Huyền Phỉ Nhiên liền biết Tô Ngọc tuy tức giận, nhưng cũng không đến mức thực sự làm sao. "Tiểu Ngọc đến rồi à." "Hoàng huynh em bận lắm, huynh gọi em đến làm gì?" "Ứng cử viên giám khảo em nghĩ xong chưa?" Huyền Phỉ Nhiên muốn hỏi chính là cái này.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh muốn hỏi em chính là cái này?" "Chính xác, mọi người đều rất muốn biết, cuộc thi lần này em biết mà." Huyền Phỉ Nhiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn bọn họ nói.

Tô Ngọc lườm bọn họ một cái: "Các ông đúng là lo bò trắng răng, việc ta xử lý còn có thể xảy ra sai sót sao?" Thật không biết đang lo lắng cái gì. "Biết em sẽ không sai sót, nhưng em cũng phải để bọn ta yên tâm một chút chứ?" Huyền Phỉ Nhiên bất lực mở miệng nói.

Thằng nhóc này có thể bớt xung thiên đi được không? "Được rồi không trêu các ông nữa, nói với các ông một chút về nhân tuyển cụ thể nhé, giám khảo tôi tổng cộng mời tám người tới." "Cơ Song Vũ, Tần Ức, Khương Vu, Lương Huy..." Tô Ngọc liên tiếp nói tên tám người.

Mỗi khi nói tên một người, biểu cảm của bọn họ lại chấn kinh một lần.

Đợi nói xong, tất cả mọi người đều kinh ngạc đến ngây người, trong mắt càng là không dám tin.

Vương gia làm thật sao?

Không phải đang đùa với bọn họ chứ?

Nuốt nước miếng, Thừa tướng giọng run run hỏi: "Vương gia ngài làm thật sao?

Ngài không đùa với chúng thần chứ?" Tô Ngọc biểu cảm quái dị nhìn bọn họ một cái, mạc danh kỳ diệu nói: "Tôi rảnh rỗi đùa các ông làm gì?" Đám người này đúng là nghĩ nhiều thật.

Hắn đang yên đang lành đùa cợt cái gì chứ? "Tiểu Ngọc, sao em quen biết những người này?" Tô Ngọc nghiêm túc nghĩ nghĩ, mở miệng nói: "Quen biết đã nhiều năm rồi, có một khoảng thời gian không liên lạc, hai hôm trước em vừa gửi thư cho bọn họ." "Vương gia ngài nói bọn họ sẽ đồng ý sao?" "Sẽ, ta nói với họ qua đây làm giám khảo tặng họ hai vò rượu ủ hai năm." Tô Ngọc một chút cũng không cảm thấy mình làm vậy có gì không đúng, ngược lại còn có chút ý tứ lý trực khí tráng.

Tất cả mọi người có mặt nhìn nhau, Vương gia làm như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của người ta không?

Chương 1311

Hai vò rượu mà muốn đuổi khéo người ta rồi?

Có điều nếu là bọn họ, bọn họ cũng rất muốn đồng ý, dù sao rượu trong tay Vương gia mới là thứ tốt nhất. "Vương gia ngài cũng quá ranh ma rồi, lợi ích thế này ai cũng sẽ đồng ý thôi?" Cám dỗ này cũng quá lớn rồi. "Người khác có đồng ý hay không ta không biết, nhưng bọn họ thì chắc chắn sẽ đồng ý." Tô Ngọc nói một cách hiển nhiên.

Đám người Thừa tướng lập tức yên tâm, một chút cũng không lo lắng nữa.

Thật không ngờ Vương gia ngay cả những người như thế này cũng có thể tìm được. "Còn chuyện gì nữa không?" Tô Ngọc nhìn bọn họ không khách khí hỏi. "Còn một chuyện nữa, là liên quan đến Trường Nhạc công chúa." Thừa tướng biểu cảm trở nên nghiêm túc.

Tô Ngọc nhìn ông ta, ra hiệu cho ông ta nói tiếp. "Trường Nhạc công chúa được Vương gia dạy dỗ rất tốt, nếu cuộc thi lần này Công chúa biểu hiện xuất sắc, một số quốc gia có mưu đồ riêng chắc chắn sẽ lấy cớ giao hảo qua đây nói chuyện liên hôn với Huyền quốc, mà Trường Nhạc công chúa hiện tại đã sắp mười một tuổi, đang đúng độ tuổi, bọn chúng sẽ không bỏ qua cơ hội này." Thừa tướng nhíu mày lo lắng nói.

Huyền quốc hiện tại tuy đã không cần những thứ này để tăng cường quốc lực.

Nhưng một nhà có con gái trăm nhà cầu.

Trường Nhạc công chúa xuất sắc như vậy, sau lưng lại có Hoàng thượng và Vương gia làm chỗ dựa, chỉ cần không phải kẻ ngốc hay kẻ đần độn, ước chừng đều sẽ không chọn từ bỏ cơ hội tốt thế này.

"Được rồi, các ông không cần nghĩ nhiều như vậy." Mọi người nhìn nhau, có chút không hiểu lời này của Tô Ngọc là ý gì. "Ý của Vương gia là..." Tô Ngọc không nói gì chỉ nhìn Huyền Phỉ Nhiên, người sau mở miệng nói: "Chuyện này năm ngoái Tiểu Ngọc đã bàn với Trẫm rồi." Thừa tướng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Vương gia thế mà từ năm ngoái đã bắt đầu tính đến chuyện này rồi sao?

Là bọn họ nghĩ quá ít ư? "Trường Nhạc và con trai cả của Ngọc Vương gia, hai đứa thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, chúng ta cũng đã hỏi qua ý kiến của chúng, hai đứa nhỏ đều có tình cảm, cho nên sau này Trẫm sẽ hạ chỉ tứ hôn." Đám người Thừa tướng chấn kinh nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Hóa ra Hoàng thượng bọn họ đã tìm được một phò mã xuất sắc.

Sự xuất sắc của Tiểu Trí đều là bọn họ có mắt cùng thấy.

Thực sự vô cùng lợi hại.

Hơn nữa cũng là do Vương gia đích thân dạy dỗ, năng lực và nhân phẩm này tự nhiên là không sai được, xứng đôi với Trưởng công chúa. "Vậy chúng thần yên tâm rồi, vốn dĩ chúng thần còn lo chuyện này, giờ xem ra sự lo lắng của chúng thần đều là thừa thãi." Thừa tướng cười nói.

Tô Ngọc hiển nhiên gật đầu: "Các ông biết là tốt, sự lo lắng của các ông vốn dĩ là thừa thãi." Đứa trẻ do hắn đích thân dạy dỗ lớn lên, cũng là để cho đám người kia tùy tiện tính kế sao? "Trẫm bây giờ sẽ viết thánh chỉ tứ hôn, phòng ngừa chuyện ngoài ý muốn xảy ra." Chuyện này nên làm sớm không nên chậm trễ.

Trường Nhạc là đứa bé hắn cưng chiều từ nhỏ, trước đây sẽ không để Trường Nhạc đi hòa thân liên hôn, bây giờ lại càng không.

Hơn nữa hắn cũng không nỡ để Trường Nhạc gả đi xa, gả cho

Tiểu Trí sau này chúng đều ở lại kinh thành, lúc nào muốn gặp mặt cũng đều có thể.

Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến hắn đồng ý.

Rất nhanh Huyền Phỉ Nhiên đã viết xong thánh chỉ tứ hôn, trực tiếp giao cho Tô Ngọc. "Thế này có phải đơn giản quá không?

Dù nói thế nào cũng phải phô trương thanh thế một chút, để tất cả mọi người đều biết công chúa của chúng ta đã có hôn ước." Thừa tướng cân nhắc một chút rồi nói. "Cái này là tự nhiên rồi, đối ngoại cứ nói Bổn vương đến giúp Tiểu Trí cầu cưới, Hoàng huynh sau khi suy xét kỹ càng mới đồng ý, còn về việc muốn thanh thế to lớn thì ngày mai để Lai Phúc đến Ngọc Vương phủ diễn một màn kịch chẳng phải là được rồi sao?" Tô Ngọc sớm đã nghĩ xong những việc này nên làm thế nào rồi.

Còn cần bọn họ nói sao. "……" Thừa tướng cạn lời nhìn Tô Ngọc, là ông nghĩ nhiều rồi.

Đã là Vương gia cùng Hoàng thượng thương lượng chuyện này, sao có thể để Công chúa chịu ấm ức được?

Đây đại khái chính là kết quả tốt nhất rồi.

Quả nhiên ngày hôm sau chuyện này đã truyền khắp cả kinh thành, nguyên nhân là Lai Phúc dẫn người đến Ngọc Vương phủ tuyên bố thánh chỉ tứ hôn.

Thánh chỉ vừa ra, tất cả những kẻ đang nhăm nhe Trường Nhạc công chúa, đợi Trường Nhạc công chúa lớn lên đều tức đến mức không chịu được.

Cảm thấy Tô Ngọc cũng quá đáng lắm rồi, thế mà lại định hôn sự cho Trưởng công chúa ngay lúc mười một tuổi.

Mà đại thiếu gia Tô Tử Tiêu của Ngọc Vương phủ tất cả mọi người đều biết.

Đó cũng là một đứa trẻ vô cùng xuất sắc.

Huống hồ có một người cha như Ngọc Vương, cậu ta muốn không xuất sắc cũng khó nhỉ?

Nhưng dù có tức giận thế nào đi nữa, sự việc đã đến nước này, bọn họ cũng chỉ có thể ấm ức ngậm miệng, thánh chỉ đã ban xuống rồi, bọn họ còn có thể làm gì được chứ?

Chuyện này cứ thế mà kết thúc.

Trong khi đó Tiểu Trí cả ngày đều rất vui vẻ, nhìn đến mức Tiểu Bảo không ngừng lắc đầu.

Anh trai cũng xấu quá đi.

Cái bộ dạng này người không biết còn tưởng người biến thành kẻ ngốc rồi. "Anh, bộ dạng này của anh ngốc quá đi." Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí đang cười bên cạnh mà lầm bầm nói.

Tiểu Trí quay đầu nhìn Tiểu Bảo: "Đợi sau này em gặp phải ngày này thì em sẽ hiểu thôi." Tiểu Bảo không cho là đúng lắc đầu, cậu bé mới sẽ không có cái dạng này.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng tương tác của hai đứa trẻ không nhịn được bật cười.

Nhìn Tiểu Bảo thế này là biết thằng bé không coi chuyện này ra gì.

Bây giờ cứ không coi ra gì đi, sau này sẽ bị vả mặt thôi.

Hắn đột nhiên mong chờ đứa con trai thiên tài của mình bị vả mặt. "Cha, có phải cha đang tính kế con không?" Tiểu Bảo chầm chầm nhìn Tô Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Tính kế con thì không đến mức, cha chỉ là đang nghĩ tương lai có một ngày Tiểu Bảo nhà chúng ta có lẽ sẽ vì chuyện hôm nay mà bị vả mặt đấy." Tiểu Bảo lườm Tô Ngọc một cái, thế này mà không phải tính kế cậu?

Đây là xem chuyện cười của cậu chứ gì? "Cha đừng tưởng con không biết, cha chính là đang xem con làm trò cười có phải không?" Tô Ngọc cũng không giấu giếm, quả quyết gật đầu: "Ừ, con nói không sai, cha chính là đang xem con làm trò cười." "……" Đột nhiên có chút muốn phạm thượng là sao đây?

Chương 1312

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo bày ra bộ dạng muốn quyết đấu với Tô Ngọc, không nhịn được cười nói: "Tiểu Bảo, nhắc nhở em một câu, em đánh không lại cha đâu." "Hai người em cộng lại có khi cũng đánh không lại." "……" Đây là cái gì vậy?

Bị cha xem trò cười xong, lại bị anh trai chọc vào tim đen? "Anh còn là anh trai em không đấy?

Cứ thế nhìn em bị cười nhạo à?" Tiểu Bảo tức đến nổ phổi nói.

Tiểu Trí cười ha hả, nhìn Tiểu Bảo biến sắc mặt thế này thực sự quá thú vị.

Sao đột nhiên cậu cũng có suy nghĩ giống cha rồi?

Cũng muốn nhìn Tiểu Bảo chịu thiệt là sao đây? "Không thèm để ý đến hai người nữa, em đi tìm mẹ." Nói xong liền bỏ đi.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, đứa nhỏ này vẫn như thế, cứ gặp chuyện không vui, hoặc bị hắn bắt nạt là lại muốn đi tìm Tiểu Hòa cáo trạng. "Tiểu Trí, hôn ước này cha đã xin được cho con rồi, Trường Nhạc từ bây giờ chính là vị hôn thê của con, nhà chúng ta không có chuyện tam thê tứ thiếp, con đối với Trường Nhạc phải trước sau như một, nếu sau này con có chỗ nào không phải với Trường Nhạc, đừng nói là Hoàng bác của con, cho dù là cha cũng sẽ động thủ với con." Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Cha yên tâm, con sẽ đối tốt với Trường Nhạc cả đời." Tuy rằng cậu hiện tại mới mười một tuổi, nhưng cậu biết thế nào là lời hứa.

Nhìn tình cảm của cha mẹ và Hoàng bác bọn họ, cậu cảm thấy một vợ một chồng rất tốt.

Dựa vào thân phận của chàng, cũng chẳng ai dám hối thúc chàng nạp thiếp hay gì cả.

Sắc mặt Tô Ngọc lúc này mới tốt hơn một chút: "Con biết là tốt." "Mấy năm nay con luôn nhìn cha và mẹ con, con đã thấy hạnh phúc của chúng ta, cũng từng thấy sự bất hạnh của những gia đình năm thê bảy thiếp.

Những chuyện này chúng ta chưa bao giờ giấu giếm con, con muốn làm thế nào, trong lòng con hẳn phải rất rõ." Tiểu Trí gật đầu tán đồng, những điều này cậu bé quả thực đã thấy rất nhiều.

Mỗi lần đi theo cha mẹ ra ngoài đều là để mở mang kiến thức, cậu thấy nhiều rồi nên cũng chẳng còn hứng thú với mấy chuyện đó.

Nhân khẩu đơn giản một chút ngược lại sống tốt hơn. "Cha yên tâm, con sẽ đối xử rất tốt với Trường Nhạc." Tiểu Trí cam đoan một lần nữa. "Vậy thì tốt, cái này là cha chuẩn bị cho con." Tô Ngọc lấy ra một tờ khế ước nhà đất đưa cho Tiểu Trí. "Đây là..." "Đây là một căn biệt viện sáu gian ở phía đông thành, sau này thời gian chúng ta ở bên này không nhiều, con phải quay về làm quan, nhất định phải có nhà riêng của mình, cái này coi như quà đính hôn cha tặng con." Tô Ngọc giải thích đơn giản về ý nghĩa món quà.

Tiểu Trí không ngốc, biết mục đích Tô Ngọc làm vậy là gì.

Nhưng ngẫm nghĩ kỹ thì dường như đúng là vậy, tương lai Ngọc Vương phủ là do Tiểu Bảo kế thừa.

Cậu và Triệt nhi chắc chắn phải ra ở riêng, cha đã lo liệu xong mọi việc sau này rồi. "Cha cho con cái này chỉ là định cho con thêm một sự lựa chọn, chứ không có ý gì khác.

Sau này các con thành thân, muốn ở lại Vương phủ thì cứ ở, không ai nói gì cả.

Tiểu Trí, con nhớ kỹ chưa?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí, nói một cách nghiêm túc.

Anh biết sau khi đính hôn chắc chắn sẽ có rất nhiều người bàn tán về Tiểu Trí.

Họ sẽ cảm thấy cậu bé có được hôn ước này hoàn toàn là nhờ sự tồn tại của Ngọc Vương phủ.

Mà Tiểu Trí và anh lại không có quan hệ huyết thống.

Hiện tại tuy vẫn ổn, nhưng sau này cậu bé sẽ luôn phải nghe thấy những lời đồn đại như vậy. "Tiểu Trí, bất kể người khác nói gì, hãy nhớ con là con trai của Tô Ngọc ta, cha đối với con và Tiểu Bảo, Triệt nhi không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Cách tốt nhất để khiến người ta câm miệng là dùng thực lực của chính mình để nói chuyện.

Năm nay chúng ta sẽ ở lại đây lâu hơn một chút, con và Tiểu Bảo hãy thi lấy cái tú tài đi." Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí nói.

Tiểu Trí gật đầu thật mạnh, những điều này cậu bé đã sớm chuẩn bị tâm lý rồi.

Những kẻ nói ra mấy lời đó xét cho cùng vẫn là ghen tị, ghen tị vì cậu có cha mẹ nên mới có ngày hôm nay.

Cha mẹ đối xử tốt với cậu, cậu đều ghi tạc trong lòng, cậu nhất định sẽ hiếu thuận với cha mẹ thật tốt. "Cha yên tâm, con biết rồi." Cậu sẽ không để cha thất vọng.

Cậu chỉ sẽ càng nỗ lực hơn, để người ta biết cậu là niềm kiêu hãnh của cha.

Nhìn dáng vẻ ý chí sục sôi của Tiểu Trí, Tô Ngọc hài lòng gật đầu:

"Nên có suy nghĩ như vậy." "Được rồi, đi tìm Tiểu Bảo đi." Tiểu Trí đứng dậy ra ngoài tìm Tiểu Bảo.

Đợi cậu bé đi khỏi, Vương Cẩn Hòa từ bên ngoài đi vào: "Anh nói với Tiểu Trí nhiều như vậy vào lúc này, có phải không tốt lắm không?" "Không có gì không tốt cả, để con biết trước những chuyện này đối với con chỉ có lợi chứ không có hại." Vương Cẩn Hòa ngược lại rất tán đồng chuyện này, dù sao bọn họ năm nay cũng phải ở lại đây hơn nửa năm, Tiểu Trí nghe thấy những lời không hay cũng là chuyện bình thường.

Bọn họ chỉ có thể hạn chế vấn đề này ở mức tối đa. "Thôi, đến lúc đó rồi tính.

Những kẻ đó dù có nói lời khó nghe, cũng chẳng dám đến trước mặt chúng ta mà nói, bọn họ chính là có niềm tin như vậy." "Đúng vậy, hiện tại còn sớm, để sau hãy nói." Khi Tiểu Trí tìm thấy Tiểu Bảo, cậu bé đang đứng bên bờ ao không biết đang suy nghĩ gì. "Đang nghĩ gì thế?" Tiểu Trí đứng bên cạnh, cùng cậu bé nhìn đàn cá chép gấm trong ao. "Không có gì, anh Hai, cha nói gì với anh thế?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tiểu Trí hỏi. "Cha cho anh một tòa biệt viện, sau đó nói với anh một số chuyện có thể phải đối mặt sau này, đương nhiên còn có chuyện năm nay hai chúng ta thi tú tài nữa." Tiểu Bảo dựa vào lan can, nhìn đám cá ngốc nghếch trong ao: "Cha cũng lo bò trắng răng thật." Những thứ này còn cần cha chuẩn bị sao?

Cậu bé đều có thể chuẩn bị cho anh trai một ít, cha còn qua đây góp vui làm gì. "Cha cũng là muốn tốt cho anh thôi, em không đi tìm mẹ à?" "Không đi, cứ đi tìm mẹ mách lẻo cha sẽ cười chê em mất." "Anh Hai, anh có lo lắng người khác nói lời khó nghe không?" Tiểu Bảo cũng đoán được mục đích Tô Ngọc nói những lời này. "Không lo, bọn họ chẳng qua là ghen tị mà thôi, hơn nữa anh có sự tự tin và thực lực để khiến bọn họ toàn bộ câm miệng." Tiểu Trí nghiêm túc nói.

Cậu sẽ không cho bất kỳ kẻ nào cơ hội phỉ báng Trường Nhạc.

Dù chỉ là trên lời nói cũng không được.

Nhìn bộ dạng này của Tiểu Trí, Tiểu Bảo không nhịn được bật cười: "Anh Hai, anh nên có dáng vẻ này." "Sao thế?

Thấy anh như vậy em có vẻ rất vui?" "Đương nhiên, anh là anh trai của em mà.

Trước khi anh và chị Trường Nhạc thành thân, em sẽ kiếm thật nhiều thật nhiều tiền cho anh, để anh dùng 'thập lý hồng trang' mà rước chị Trường Nhạc." Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí hứa hẹn.

Tiểu Trí ngẩn người nhìn Tiểu Bảo, sau đó bật cười: "Vậy thì phải làm phiền Tiểu Bảo rồi." "Với em còn khách sáo cái gì?

Chúng ta đều là anh em tốt, giúp đỡ nhau như vậy là chuyện nên làm." Tiểu Bảo nói như chuyện hiển nhiên.

Chương 1313

"Em nói đúng." Việc Tiểu Trí đính hôn với Trường Nhạc quả thực khiến một số kẻ đang nhăm nhe muốn một bước lên mây nhờ Trường Nhạc rất tức giận.

Dựa vào đâu mà một đứa trẻ hoang dã lại được Hoàng thượng ban hôn?

Chỉ vì hắn vận khí tốt là nghĩa tử của Ngọc Vương sao?

Chẳng qua chỉ là một phế vật dựa vào ngoại lực để có được tất cả mà thôi.

Những điều này Tiểu Trí không hề biết, bởi vì sau khi đính hôn cậu càng nỗ lực hơn.

Tất cả những điều này Tô Ngọc đều nhìn thấy, tuy trong lòng ít nhiều có chút lo lắng, nhưng vẫn rất hài lòng với trạng thái của Tiểu Trí.

Thoáng chốc người của các nước đã lục tục kéo đến.

Mà lần này người của Văn Nam quốc cũng tới.

Tin tức này khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ.

Sau khi nhận được tin, Tô Ngọc ngồi trong thư phòng rất lâu. "Thiếu gia, Văn Nam này vẫn chưa từ bỏ ý định, hơn nữa lần này đến còn có một vị hoàng tử, xem ra là có chuẩn bị mà đến." Một hoàng tử trạc tuổi Trường Nhạc công chúa, tâm tư này là gì chỉ cần nghĩ thoáng qua là biết. "Bọn họ muốn liên hôn, nhưng e rằng phần nhiều là muốn bắt Trường Nhạc làm con tin, từ đó đạt được mục đích của mình." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Phân phó xuống dưới, cho người bên dưới chằm chằm người của Văn Nam.

Người tới là khách, ta thật sự không tiện động thủ thô bạo với người ta.

Đúng là phiền phức." "Vâng." Sau khi Nguyên Bảo đi khỏi, Tô Ngọc đứng dậy vào cung, định gặp Huyền Phỉ Nhiên. "Tiểu Ngọc sao lại đến đây?" "Qua đây nói với Hoàng huynh một số chuyện." Huyền Phỉ Nhiên đặt việc trong tay xuống, nhìn Tô Ngọc đang ngồi bên cạnh: "Nói đi." Lúc này Tô Ngọc qua đây tuyệt đối không phải chuyện tốt lành gì. "Người của Văn Nam cũng đến rồi." Trước đó đã tiêu diệt bao nhiêu người của Văn Nam như vậy, bọn họ thế mà vẫn chưa từ bỏ ý định, còn muốn tới thêm lần nữa? "Bọn họ cũng đến rồi?" Huyền Phỉ Nhiên tự nhiên biết Văn Nam là nơi nào.

Dù sao năm ngoái Tiểu Ngọc cũng đã phá hủy không ít thế lực của bọn họ. "Đúng vậy, người xác thực đã đến, ngoại trừ công chúa đến tham gia, còn có một hoàng tử trạc tuổi Trường Nhạc nữa." Tô Ngọc nói như vậy, Huyền Phỉ Nhiên liền biết mục đích của đối phương là gì. "Bọn họ là vì Trường Nhạc mà đến." "Chính xác." "Tiểu Ngọc, sau khi về hãy nói cho Tiểu Trí biết chuyện này, ta hy vọng hoàng tử này của Văn Nam sẽ giao cho Tiểu Trí giải quyết.

Phải để cho tất cả mọi người biết quyết định của chúng ta không sai, thằng bé chính là người thích hợp nhất để làm phò mã." Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nói.

Hiển nhiên ông cũng đã nghe thấy những lời đồn đại gần đây.

Con rể của ông còn chưa đến lượt bọn họ khoa tay múa chân.

Nếu ông và Tiểu Ngọc ra tay thì những kẻ đó sẽ nói càng khó nghe hơn, chuyện này chỉ có thể để Tiểu Trí tự mình giải quyết.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến người ta biết, cậu bé được ban hôn với Trưởng công chúa hoàn toàn là vì bản thân có bản lĩnh, chứ không hoàn toàn dựa vào Ngọc Vương. "Hoàng huynh yên tâm, suy nghĩ của đệ cũng giống huynh.

Hôm nay đệ sẽ đón đám Trường Nhạc qua, trong một tháng tới đệ sẽ cho người dạy dỗ bọn nhỏ một khóa tử tế." "Ý đệ là..." "Hoàng huynh tưởng đệ tìm mấy vị giám khảo này đến là để làm gì?

Ngoài việc để họ làm giám khảo thì chính là để họ dạy dỗ đám Trường Nhạc một chút, có những kỹ năng bọn họ biết nhưng đệ thì không." Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Đệ làm vậy chẳng phải là gian lận sao?" Đối với những người khác dường như không công bằng lắm.

Tô Ngọc nghe vậy, cân nhắc một chút rồi nói: "Vậy thì đợi thi đấu kết thúc là được." Như vậy sẽ không tồn tại chuyện gian lận gì nữa. "Được." Dạy dỗ bọn trẻ sau khi thi đấu, Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên hân hoan đồng ý.

Nếu dạy trước cuộc thi thì không công bằng với những đứa trẻ thực sự đến thi đấu khác, cũng làm mất đi ý nghĩa của cuộc thi lần này.

Tô Ngọc nhíu mày nói: "Là đệ nghĩ sai rồi." Năng lực của Trường Nhạc anh biết, thực ra cũng không cần quá lo lắng. "Đệ cũng là muốn tốt cho hai đứa nhỏ thôi, đợi chúng đến thì sắp xếp ở hành cung hay là Ngọc Vương phủ?" Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến chuyện này bèn hỏi Tô Ngọc. "Hành cung đi." "Được." Sau khi thương lượng xong, Tô Ngọc rời đi trước, mấy ngày tới người cũng nên lục tục đến rồi.

Trở về Vương phủ, Tô Ngọc gọi Tiểu Trí qua, Tiểu Bảo lo lắng có chuyện gì không hay nên vội vàng đi theo, lo âu nhìn Tô Ngọc: "Cha, có phải xảy ra chuyện gì rồi không?" "Có chút chuyện, người của Văn Nam cũng đến rồi, đi cùng còn có một hoàng tử của Văn Nam tuổi tác xấp xỉ Trường Nhạc." Nghe câu này, Tiểu Trí theo bản năng nhíu mày: "Cha, mục đích bọn họ đến là vì Trường Nhạc?" "Không sai, nếu cha đoán không nhầm, bọn họ qua đây sẽ yêu cầu liên hôn với Huyền quốc, hơn nữa là muốn Trường Nhạc đi liên hôn.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân cha và bác Hoàng thượng của con để hai đứa đính hôn sớm.

Nhưng một khi Trường Nhạc đi liên hôn, sẽ biến thành con tin của Văn Nam, dùng để đối phó chúng ta.

Hôm nay cha vào cung đã bàn bạc chuyện này với bác Hoàng thượng." Tô Ngọc nói xong dừng lại một chút, nhìn biểu cảm nghiêm túc lại chăm chú của Tiểu Trí.

Tiểu Trí hít sâu một hơi, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Cha cần con làm gì?" Tô Ngọc cười nhìn Tiểu Trí, quả nhiên là đứa trẻ anh dạy dỗ, anh chỉ nói như vậy Tiểu Trí đã đoán ra rồi. "Đúng là có việc muốn con đi làm, bác Hoàng thượng hy vọng con đi giải quyết vị hoàng tử này của Văn Nam.

Bởi vì thời gian gần đây trong kinh thành có hơi nhiều lời đồn bất lợi cho con, nếu cha và bác Hoàng thượng ra tay thì bọn họ chỉ càng nói dữ dội hơn.

Cho nên bác Hoàng thượng muốn để con làm việc này, để người ta biết con cưới Trường Nhạc là dựa vào thực lực của chính mình, chứ không phải hoàn toàn vì người cha Vương gia này." Tô Ngọc kể hết mọi chuyện cho Tiểu Trí nghe.

Tiểu Trí nghe rất chăm chú. "Cha, con biết rồi, con sẽ không để hai người thất vọng đâu." Tiểu Trí nghiêm túc nói. "Sau này cha sẽ tiến hành chỉ đạo toàn diện cho con, hơn một tháng tới con sẽ rất mệt." Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí nói ra suy nghĩ của mình. "Ngoài con ra còn có Trường Nhạc cũng như vậy, con... chuẩn bị xong chưa?" Tô Ngọc nói từng chữ một.

Tiểu Trí gật đầu thật mạnh: "Cha, con đã chuẩn bị xong rồi." Tô Ngọc vô cùng hài lòng với câu trả lời của Tiểu Trí: "Rất tốt, ngày mai Trường Nhạc sẽ qua đây, bắt đầu từ ngày mai." "Vâng." Tiểu Bảo ở bên cạnh lên tiếng: "Cha, con cũng tham gia cùng." Cơ hội như vậy không nhiều, bọn họ phải nắm bắt mới được. "Được." Bắt đầu từ ngày hôm sau, ba đứa trẻ đều vô cùng mệt mỏi, mỗi ngày từ sáng đến tối đều học tập.

Chỉ có buổi trưa là có một canh giờ nghỉ ngơi.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn nhỏ quá mệt mỏi, chỉ đành mỗi ngày nghĩ cách nấu món ngon cho chúng.

Cũng không biết có phải bọn nhỏ quá nghiêm túc hay không mà kích thích cả Triệt nhi và Sâm Sâm, hai đứa cũng qua học cùng.

Chỉ tiếc là lần này Tô Ngọc không cho hai đứa theo, mà tìm người khác đến dạy.

Nam Kiều chống cằm ngồi bên cạnh nhìn Tô Ngọc chỉ điểm võ công cho ba đứa trẻ: "Nếu La Hậu ở đây thì có thể dạy Tiểu Trí vài thứ, nhưng sao tên này vẫn chưa tới nhỉ?

Đây là ở nhà vợ đến nỗi vui quên đường về rồi sao?" Bọn họ đã hơn ba tháng không gặp La Hậu rồi.

Chương 1314

"Chắc sắp đến rồi, lúc chúng ta chia tay La Hậu chẳng phải đã nói rồi sao?

Trước khi thi đấu cậu ấy nhất định sẽ tới." "Thế còn nghe được." Hai ngày sau, La Hậu đưa Diêu Thi Hàm đến Ngọc Vương phủ, người gác cổng rất quen thuộc với La Hậu: "La công tử, ngài đến rồi." "Ừ, anh Ngọc đâu?" "Vương gia đang dạy dỗ các công chúa." "Đi, chúng ta đi xem thử." La Hậu kéo Diêu Thi Hàm đi vào.

Khi đến nơi liền nghe thấy Tô Ngọc đang nghiêm khắc phê bình Tiểu Trí.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, La Hậu có chút bất ngờ, đi đến bên cạnh đám Nam Kiều kỳ quái hỏi: "Sao anh Ngọc giận thế?

Tiểu Trí làm gì rồi?" "Lúc đối luyện bị phân tâm." Đây đối với Tô Ngọc là vấn đề lớn nhất.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí: "Biết mình sai ở đâu chưa?" "Không nên phân tâm." Tiểu Trí mở miệng nói.

Cậu biết trên chiến trường biến hóa khôn lường, chỉ một thoáng phân tâm ngắn ngủi cũng có thể khiến cậu mất mạng. "Biết là tốt, mấy ngày nay các con cũng mệt rồi, chiều nay tự mình sắp xếp đi." "Cha, cha tốt quá." Tiểu Bảo không nhịn được nói. "Không cho các con nghỉ ngơi là cha không tốt sao?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Tiểu Bảo quả quyết lắc đầu: "Cũng không phải, chỉ là lúc dạy dỗ chúng con cha nghiêm khắc quá." Tô Ngọc bị Tiểu Bảo chọc cười, tức giận nói: "Con mới biết ngày đầu tiên là cha dạy dỗ nghiêm khắc à?" Tiểu Bảo lập tức cười, chuyện này thì không phải.

Từ ngày đầu tiên cha dạy cậu đã vô cùng nghiêm khắc, lúc đó cậu mới ba tuổi.

Bao nhiêu năm nay cậu đã sớm quen rồi.

Cậu vươn tay xoa cổ, quay đầu nhìn Tiểu Trí bên cạnh: "Anh Hai, chiều nay chúng ta chơi gì?" "Nghỉ ngơi một chút đi." Trường Nhạc cũng mệt rồi, vẫn nên nghỉ ngơi cho khỏe, còn muốn đi đâu chơi thì đợi thi đấu kết thúc rồi hãy đi chơi cho đã. "Cũng được, chiều nay chúng ta đá cầu nhé." "Được." Đối với yêu cầu của Tiểu Bảo, cậu vẫn không nỡ từ chối.

Tô Ngọc nhìn mấy đứa trẻ chạy đi chơi, mới đi đến bên cạnh La Hậu ngồi xuống. "Đến muộn quá đấy." "Bọn em ghé qua thôn Tạ gia một chuyến, lúc đến thì mọi người đã không còn ở đó nữa." La Hậu giải thích.

Tô Ngọc gật đầu hiểu ý, thì ra là vậy. "Đi đường xa như thế, đưa Hàm Hàm đi nghỉ ngơi trước đi, phòng ốc cậu tự sắp xếp." "Vâng." Diêu Thi Hàm đi theo La Hậu rời đi, đến nơi ở của cậu rồi mới tò mò hỏi: "Anh La Hậu, mọi người ở Vương phủ đều tùy ý như vậy sao?" Thật sự quá tùy ý rồi, cứ như bọn họ cũng là chủ nhân của Vương phủ này vậy, muốn làm gì thì làm.

Quan hệ của cậu và Vương gia đã tốt đến mức này rồi sao?

La Hậu biết Diêu Thi Hàm đang nghĩ gì, cười gật đầu nói: "Đúng vậy, mấy người bọn anh quan hệ với anh Ngọc đều rất tốt, anh Ngọc cũng rất chiều bọn anh, gần như là bọn anh muốn gì anh Ngọc đều sẽ cho cái đó." Từ sau khi gặp Tô Ngọc, mấy người bọn họ liền có nhà.

Nhìn dáng vẻ vui vẻ này của La Hậu, Diêu Thi Hàm lần đầu tiên ý thức được Tô Ngọc quan trọng với bọn họ đến nhường nào.

Đương nhiên đối xử với bọn họ cũng rất tốt. "Hóa ra là vậy."

"Đúng thế, cho nên ở đây em không cần quá câu nệ, em cũng tiếp xúc với anh Ngọc bọn họ lâu như vậy rồi, biết tính cách bọn họ thế nào mà.

Cứ coi đây là nhà mình là được." Diêu Thi Hàm gật đầu thật mạnh, Vương gia bọn họ quả thực rất tốt.

Chăm sóc cô cũng giống như em gái ruột vậy.

Ở đây còn có nhiều người quen như thế, cô sẽ thoải mái hơn nhiều.

Tiểu Trí và đám Tiểu Bảo chơi đùa thỏa thích cả buổi chiều xong, tâm trạng trở nên vô cùng tốt.

Thấy cậu bé như vậy, Tô Ngọc đi tới vỗ vai cậu: "Con đã rất xuất sắc rồi, cứ đi theo tiến độ của cha, đừng tự tạo áp lực quá lớn cho mình, phải tin tưởng bản thân và cũng phải tin tưởng cha." Tiểu Trí đầu tiên là ngẩn ra, sau đó có chút ngại ngùng: "Cha, có phải con làm cha thất vọng rồi không?" Tô Ngọc sững người, kinh ngạc nhìn cậu: "Tại sao lại hỏi như vậy?" "Bởi vì rất nhiều việc con đều làm chưa tốt." Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Con chỉ là một đứa trẻ, dù có thông minh thì cũng là một đứa trẻ thông minh thôi." Quan trọng nhất vẫn là Tiểu Trí quá để tâm đến Trường Nhạc, lo lắng việc mình làm sẽ khiến Trường Nhạc chịu ủy khuất, nên mới thành ra như vậy.

Muốn làm đến mức tốt nhất, nhưng không ngờ áp lực tự tạo ra cho mình lại lớn đến thế. "Cha, con không sao rồi, cha yên tâm." Tiểu Trí nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Dáng vẻ này nhìn thật sự có chút đáng yêu. "Vậy thì tốt." Vương Cẩn Hòa để chào mừng đám La Hậu đến, đã chuẩn bị tiệc nướng, đồng thời cũng định khao mấy đứa nhỏ một bữa.

Dù sao gần đây chúng thực sự quá mệt mỏi rồi.

Lúc ăn thịt nướng, Tiểu Bảo ghé vào tai Tiểu Trí nói nhỏ: "Anh Hai yên tâm, em nhất định sẽ giúp anh, anh đừng lo lắng." Tiểu Trí cười gật đầu: "Được." "Tiểu Bảo, cảm ơn em." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo chân thành nói. "Không cần khách sáo." Sau khi đám La Hậu đến thì đám Cơ Song Vũ cũng lục tục tới nơi.

Khi Cơ Song Vũ nhìn thấy Tô Ngọc, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi: "Anh là Tô Ngọc?" Tuy bọn họ đã rất lâu không gặp, nhưng anh vẫn giữ dáng vẻ thiếu niên, thật sự hợp lý sao?

Trông những người cùng trang lứa bọn họ so với anh già hơn hẳn bao nhiêu.

Tô Ngọc gật đầu: "Ừ." Cơ Song Vũ đột nhiên im lặng, hồi lâu sau mới mở miệng nói: "Tôi vẫn không thể hiểu nổi năm xưa tại sao anh lại từ chối tôi." Cô rốt cuộc có điểm nào không tốt?

Mà để Tô Ngọc đối xử với cô như vậy?

Càng nghĩ cô càng thấy không cam tâm. "Tôi đã có con rồi, vợ tôi cũng rất tốt." Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Cơ Song Vũ, mà nói thẳng.

Biểu cảm của Cơ Song Vũ cứng đờ: "Tôi chỉ muốn biết tại sao." "Không có tại sao gì cả." Tô Ngọc không muốn giải thích chuyện này.

Thấy cô ta như vậy, Tô Ngọc theo bản năng nhíu mày, anh ngược lại đã quên mất chuyện này.

Lúc mời người ta chỉ nghĩ đến năng lực và địa vị của cô ta, không nghĩ đến vấn đề này.

Đúng là phiền phức.

Ánh mắt Cơ Song Vũ vẫn luôn dán chặt lên người Tô Ngọc: "Lần này tôi đến chỉ muốn một câu trả lời." Cô lần này đến chính là để hỏi chuyện này, đương nhiên cái việc kia cô cũng sẽ giúp.

Cô vẫn không biết rốt cuộc mình thua ở chỗ nào.

Tô Ngọc biết Cơ Song Vũ là người cố chấp, nếu không nói rõ ràng cô ta sẽ hỏi mãi. "Tôi không thích cô." Tô Ngọc nói từng chữ một.

Lời nói ra khiến sắc mặt Cơ Song Vũ trắng bệch lạ thường.

Một câu không thích thật sự đại biểu cho quá nhiều lời giải thích. "Không thích?

Tô Ngọc, anh thật sự biết cách làm người ta chết tâm." "Nếu không thì sao?

Tôi yêu vợ tôi, tôi sẽ không để bất kỳ người nào, bất kỳ việc gì khiến cô ấy đau lòng buồn bã." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Cơ Song Vũ nghe thấy lời cảnh cáo nhàn nhạt trong giọng điệu của Tô Ngọc, tâm trạng ít nhiều có chút khó chịu. "Trong mắt anh tôi là loại người thích dây dưa không dứt với người khác sao?" Cơ Song Vũ có chút khó chịu hỏi.

Chương 1315

Cô cau mày có chút mất kiên nhẫn nói: "Nếu cô cảm thấy vì nguyên nhân của tôi mà cô không muốn làm giám khảo này, vậy cũng không sao, bản vương tìm người khác là được, Nguyên Bảo gửi thư đi tìm Cầm Quyết." Cầm kỹ của Cầm Quyết còn tốt hơn Cơ Song Vũ, chỉ là người đó rất ít lộ diện, cũng rất ít xuất hiện, cho nên trên bảng xếp hạng về đàn không có tên, nhưng danh tiếng không hề kém cạnh Cơ Song Vũ. "Nguyên Bảo, giao đồ cho Cơ tiểu thư, phái người đưa đám Tần Ức đến hành cung." Tô Ngọc phân phó. "Lương Huy lão tiên sinh, thời gian này phải làm phiền mọi người ở hành cung trước, đợi thi đấu kết thúc sẽ mời mọi người qua tụ họp." Đối đãi với Lương Huy bọn họ, thái độ của Tô Ngọc tốt hơn nhiều. "Không vấn đề, lão phu cũng nhớ rượu của cậu lâu lắm rồi." Lương Huy không khách sáo nói.

Tô Ngọc cũng không giận ngược lại cười rất vui vẻ: "Không sao, có thể thích cũng là chuyện tốt." "Cậu nhóc này còn biết nói chuyện đấy, cho người của cậu đưa chúng ta đi đi." Cơ Song Vũ không ngờ cô chỉ hỏi thêm vài câu mà Tô Ngọc lại nói ra những lời như vậy. "Tô Ngọc anh đứng lại, anh tưởng tôi đến vì mấy thứ đó của anh sao?

Tôi chính là không cam tâm, muốn xem xem người phụ nữ anh thích trông như thế nào mới đến, tôi thậm chí cảm thấy anh mời tôi đến có phải còn có tâm tư gì khác không, cho nên tôi đến rồi, nhưng anh lại đối xử với tôi như vậy sao?" Cơ Song Vũ cắn môi nói.

Cô mười bốn tuổi gặp Tô Ngọc, lần đầu tiên nhìn thấy Tô Ngọc đã thích anh rồi.

Năm mười lăm tuổi cô nói thích Tô Ngọc, nhưng Tô Ngọc nói không thích cô.

Không sao, cô có thể đợi.

Sau này Tô Ngọc vẫn luôn không thành thân, cô tưởng trong lòng Tô Ngọc ít nhiều có chút vị trí của cô, nhưng hiện tại mới biết tất cả chẳng qua chỉ là cô tự mình đa tình mà thôi.

Tô Ngọc nhíu mày, kỳ quái nhìn Cơ Song Vũ: "Thi đấu có đàn, cầm kỹ của cô không tệ, danh tiếng cũng không tệ tôi mới mời cô đến." "Còn nữa tôi tự nhận không làm chuyện gì khiến người ta hiểu lầm, thậm chí chưa từng đưa ra bất kỳ ám chỉ nào cho cô, cô nghĩ như vậy đó là chuyện của cô, không liên quan gì đến tôi." Sớm biết thế thà cho Cầm Quyết thêm ít rượu ngon, còn hơn là để cô ta đến.

Đúng là phiền phức.

Tần Ức biết Cơ Song Vũ thích Tô Ngọc, hiện tại thấy Cơ Song Vũ trước mặt Tô Ngọc như vậy đành bất lực lắc đầu nói: "Mười mấy năm trước cô đã nên biết đáp án rồi, con người Tô Ngọc ấy à, trông thì có vẻ dễ chung sống nhất, thực tế trong lòng cậu ta sống rõ ràng hơn ai hết, cậu ta nói không thích thì chính là không thích." Loại người như Tô Ngọc làm bạn thì được, muốn bàn chuyện tình cảm với cậu ta, cậu ta thích bạn thì còn đỡ, nếu cậu ta không thích bạn, bạn có chết trước mặt cậu ta, cậu ta có khi mắt cũng chẳng thèm chớp cái nào.

Đó chính là Tô Ngọc.

Một Tô Ngọc độc nhất vô nhị.

Cơ Song Vũ nhìn Tần Ức bên cạnh: "Tôi thích anh ấy bao nhiêu năm như vậy, dựa vào đâu một người từ bên ngoài đến lại có thể khiến anh ấy cưới làm vợ?" "Tướng công, anh đứng ở cửa làm gì thế?

Không mời khách vào sao?" Khi Cơ Song Vũ còn muốn nói gì đó, từ trong Vương phủ một cô gái bước ra.

Cô gái đó trông chỉ như mười bảy mười tám tuổi, nhưng cách xưng hô của cô với Tô Ngọc lại khiến Cơ Song Vũ có chút chấn động.

Người này chính là Ngọc Vương phi?

Chuyện này không thể nào.

Cô ấy đã sinh mấy đứa con rồi, sao có thể vẫn giống người bình thường, trông dường như chẳng có thay đổi gì cả.

Hơn nữa vị Ngọc Vương phi này xinh đẹp quá.

Cô đã cảm thấy dung mạo của mình rất đẹp rồi, nhưng đến trước mặt Vương Cẩn Hòa vẫn cảm thấy tự ti mặc cảm. "Tô Ngọc, đây là vợ anh?

Trông rất xinh đẹp." Tần Ức mở miệng khen ngợi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đương nhiên rồi, vợ tôi xinh đẹp nhất." Dáng vẻ đắc ý này bọn họ đều chưa từng thấy qua, Tần Ức thậm chí cảm thấy có chút không thể tin nổi, Tô Ngọc như vậy thật sự tồn tại sao?

Chuyện này có phải quá kỳ lạ rồi không? "Nhìn tôi như vậy làm gì?" "Không có gì, chỉ là cảm thấy anh ở trước mặt vợ hoàn toàn biến thành một người khác." Tô Ngọc như vậy trông không còn cao ngạo lạnh lùng nữa, ngược lại dễ gần hơn rất nhiều.

Tô Ngọc cười mà không nói, ở bên cạnh Tiểu Hòa là những ngày tháng anh thoải mái nhất.

Tô Ngọc giới thiệu mọi người với Vương Cẩn Hòa, duy chỉ không giới thiệu Cơ Song Vũ.

Điều này khiến Cơ Song Vũ không nhịn được hỏi: "Tô Ngọc, anh không giới thiệu tôi với vợ anh sao?

Hay là anh lo lắng cô ấy sẽ thế nào?" Vương Cẩn Hòa nghe những lời này cảm thấy sao có chút kỳ kỳ quái quái?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Cho nên đây là tình huống gì?" "Hình như là lúc anh mười lăm tuổi thì phải, cô ấy nói thích anh, anh từ chối rồi, sau đó không liên lạc mấy, cũng không gặp mấy lần.

Lần này nghĩ đàn của cô ấy rất tốt, cho nên anh mời cô ấy, lúc đó anh đều quên mất chuyện này rồi, ai biết cô ấy đến liền hỏi anh tại sao không chọn cô ấy." Tô Ngọc tuôn một tràng kể hết mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa.

Anh cảm thấy mình cũng rất vô tội được không?

Đàng hoàng mời một giám khảo, sao lại tới một người như vậy chứ.

Đúng là xui xẻo.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không vui của Tô Ngọc, cười lắc đầu: "Anh như vậy có phải không tốt lắm không?" "Không có gì không tốt cả, không thích chính là không thích, qua bao nhiêu năm rồi còn đến hỏi anh." Tô Ngọc phiền não nói.

Quan trọng nhất là Cơ Song Vũ còn nói những lời gây hiểu lầm như vậy, đây chính là cố ý muốn châm ngòi quan hệ của họ trước mặt Tiểu Hòa.

Cơ Song Vũ tưởng mình là cái thá gì?

Tưởng anh sẽ nghe theo đàn bà con gái sao? "Cô ấy là giám khảo, anh làm vậy có phải không hay lắm không?" "Ban đầu anh thấy cô ấy không có vấn đề gì, nhưng trạng thái hiện tại của cô ấy khiến anh nghi ngờ liệu cô ấy có thể đảm nhiệm vị trí này hay không, cho nên anh đã quyết định đổi người rồi.

Anh mời một người khác qua, anh và người đó quan hệ rất tốt, vẫn luôn thư từ qua lại, trước đây em cũng biết đấy, cái người đòi rượu của anh ấy." Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa nhắc nhở.

Vương Cẩn Hòa nghiêm túc suy nghĩ một chút, cuối cùng cũng nhớ ra người Tô Ngọc nói rốt cuộc là ai. "Người anh nói là Cầm Quyết?" "Đúng vậy, lúc đầu không bảo cậu ấy qua hoàn toàn là vì cậu ấy đến thì rượu của anh sẽ gặp tai ương, nếu biết có nhiều chuyện phiền phức thế này, anh đã trực tiếp mời cậu ấy rồi." Tô Ngọc lầm bầm bất mãn.

Hiển nhiên oán niệm đối với việc Cơ Song Vũ gây phiền phức là vô cùng sâu sắc. "Cái này..." Vương Cẩn Hòa chần chừ nhìn thoáng qua Cơ Song Vũ, nói những lời này ngay trước mặt người ta như vậy có phải không hay lắm không? "Tô Ngọc, anh không thể vì chuyện này mà nghi ngờ tôi." Cơ Song Vũ không phục nói.

Cô không muốn để mình quá khó coi trước mặt Vương Cẩn Hòa. "Cô và tôi có khúc mắc thì không thích hợp nữa rồi, hiểu chưa?" Tô Ngọc nhìn Cơ Song Vũ giải thích.

Lương Huy nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này vẫn giống hệt năm xưa, không thích là không thích.

Trực tiếp nói thẳng ra, chưa bao giờ vòng vo tam quốc để người ta nuôi hy vọng.

Có điều tính cách như vậy đối với bọn họ mà nói cũng là vô cùng thiệt thòi không được lòng người.

Nhìn Cơ Song Vũ khẽ thở dài một tiếng nói: "Cô không nên nói chuyện này vào lúc này." Bất kể mục đích Cơ Song Vũ đến là gì, trong tình huống biết người ta đã có vợ con rồi mà còn nói những lời gây hiểu lầm như vậy, thì vô cùng không đúng.

Cơ Song Vũ cười khổ nhìn Tô Ngọc, tại sao Tô Ngọc lại có thể sống một cách không kiêng nể gì như vậy chứ?

Chương 1316

Còn cả Vương Cẩn Hòa, sao cô ấy có thể nhận được ánh mắt dịu dàng như thế của Tô Ngọc? "Cô cảm thấy cô xứng với anh ấy sao?

Anh ấy rốt cuộc xuất sắc thế nào cô biết không?" Cơ Song Vũ biết Tô Ngọc đã triệt để tức giận với mình rồi.

Đã như vậy cô cũng chẳng còn gì để ý nữa, nhìn Vương Cẩn Hòa nói thẳng.

Vương Cẩn Hòa cười nhìn Cơ Song Vũ: "Tôi có xứng với anh ấy hay không cái này cô nói không tính, ngoài ra anh ấy xuất sắc thế nào cũng không cần cô đến nhắc nhở tôi." Sự xuất sắc của Tô Ngọc khi quen biết chưa bao lâu cô đã biết rồi, những năm này lại càng mỗi ngày chứng kiến những năng lực phi nhân loại của Tô Ngọc, cô càng rõ ràng hơn.

Lương Huy thất vọng nhìn Cơ Song Vũ: "Cô ấy là Ngọc Vương phi, cũng là Huyền chủ duy nhất được phong đất ba quận huyện, mà tất cả những điều này đều là Huyền chủ dựa vào bản lĩnh của chính mình mà có được." "Cầm kỳ thi họa của Huyền chủ có lẽ sẽ kém hơn một chút, nhưng những thứ cô ấy biết thì mỗi một người chúng ta đều không biết." "Lương giống năng suất cao của Huyền quốc là do cô ấy trồng ra, năng lực của chúng ta chỉ có thể là thứ tăng thêm danh tiếng cho bản thân, mà Vương phi thì khác, năng lực của Vương phi khiến ngàn vạn bá tánh ăn no mặc ấm, những điều này không phải chúng ta có thể làm được." "Cơ Song Vũ, nếu cô cảm thấy những gì chúng tôi nói không phải sự thật, cô có thể đi hỏi tất cả bá tánh, xem cô ấy và Vương gia có xứng đôi hay không." Trong lòng bá tánh hai người này là xứng đôi nhất.

Không có bất kỳ ai có thể chia rẽ quan hệ giữa họ. "Cô có biết châm ngòi quan hệ của họ, đừng nói Hoàng thượng Thái hậu không đồng ý, ngay cả tất cả bá tánh Huyền quốc đều sẽ không đồng ý, hơn nữa đây là tội lớn chém đầu." Lương Huy là người hiểu rõ vợ chồng Tô Ngọc nhất.

Cơ Song Vũ nghe thấy câu này thì ngớ người, chỉ là khích bác quan hệ hai người họ thôi mà, sao có thể biến thành tội lớn chém đầu được?

Cô ta không tin đây là sự thật. "Bởi vì hai người là do Thái hậu ban hôn, Tô Ngọc cũng đã xin Thái hậu hạ chỉ đời này chỉ cưới một người, chính là để ngăn chặn tình huống này phát sinh.

Phàm là kẻ phá hoại tình cảm phu thê hai người bọn họ đều có thể bị quy thành kháng chỉ bất tuân, đến lúc đó nếu Tô Ngọc muốn truy cứu, thì đó chính là tội lớn chém đầu đấy." Người trả lời Cơ Song Vũ là Khương Vu.

Ban đầu cô tiếp xúc với Tô Ngọc cũng là vì có hảo cảm với anh.

Không ngờ bao nhiêu năm trôi qua, Tô Ngọc vẫn như vậy, khiến người ta vô cùng an tâm. "Cô sớm nên biết sẽ có kết quả gì rồi, Tô Ngọc không phải loại người thích gieo hy vọng cho người khác, đặc biệt là trên phương diện tình cảm." Tần Ức nhíu mày nói.

Anh ta tưởng rằng thời gian dài như vậy trôi qua, cô ta đáng lẽ phải biết rõ rồi chứ, ai ngờ lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Tô Ngọc vốn không phải kiểu người thích dây dưa với các cô nương khác, cho người ta hy vọng, khiến họ cảm thấy mình còn cơ hội.

Ngay từ đầu anh đã nói cực kỳ rõ ràng, không thích chính là không thích, sao vẫn có người nhìn không hiểu chứ?

Cơ Song Vũ sắc mặt trắng bệch nhìn đám người Tần Ức, không ngừng lắc đầu nói: "Các người thì biết cái gì chứ." Bọn họ không biết gì cả, dựa vào đâu mà nói cô ta như vậy?

Nhìn Cơ Song Vũ hồi lâu, Tần Ức cảm thấy có chút buồn cười: "Chúng tôi không cần biết cái gì cả, chúng tôi chỉ cần biết Tô Ngọc không thích cô, thế là đủ rồi." Bao nhiêu năm nay Cơ Song Vũ vẫn luôn không chịu thành thân, cho dù gặp được người không tồi, biết Tô Ngọc đã thành thân rồi nhưng cô ta vẫn cứ chờ đợi, làm như vậy thì cô ta sẽ còn cơ hội không bằng.

Thù không biết cô ta làm thế chỉ mang lại phiền phức cho chính mình và Tô Ngọc mà thôi.

Nhìn bộ dạng này của Cơ Song Vũ, bọn họ bất lực lắc đầu, đang định nói gì đó thì nghe thấy Tô Ngọc mất kiên nhẫn lên tiếng: "Tôi không rảnh nghe cô nói chuyện này, nếu cô còn muốn tiếp tục nói mấy chuyện đó thì tôi không có thời gian đâu." Vương Cẩn Hòa đưa tay kéo kéo cánh tay Tô Ngọc, trong mắt đều là sự bất lực: "Anh nói chuyện đàng hoàng chút đi." "Tiểu Hòa, anh đã nói rất rõ ràng rồi, anh cũng đang nói chuyện đàng hoàng mà." Tô Ngọc tỏ vẻ mình thực sự vô cùng oan uổng.

Anh đã nói rõ đến mức này rồi, sao Tiểu Hòa còn bắt anh nói chuyện đàng hoàng nữa?

Thế này còn không phải đàng hoàng thì thế nào mới là đàng hoàng?

Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời, hình như đúng là thế thật.

Tuy nhiên Cơ Song Vũ lại không nghĩ như vậy, cô ta nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói: "Tô Ngọc, em..." "Chuyện của cô tôi không muốn biết, cũng không muốn nghe." Tô Ngọc cắt ngang lời Cơ Song Vũ, khiến cô ta ngay cả cơ hội nói hết câu cũng không có.

Cơ Song Vũ sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc, biểu cảm có chút không dám tin: "Anh thực sự ghét em đến thế sao?" Ghét đến mức ngay cả nghe cô ta nói hết một câu cũng không muốn. "Phải." Tô Ngọc nhìn Cơ Song Vũ, nói thẳng.

Hy vọng cuối cùng trong mắt Cơ Song Vũ vụt tắt, cô ta ngây ngốc nhìn Tô Ngọc: "Tại sao?" Tô Ngọc nhíu mày thật chặt, là lời anh nói có vấn đề, hay não của Cơ Song Vũ có vấn đề?

Vấn đề rõ ràng như vậy mà cô ta còn phải hỏi tại sao?

Nhìn biểu cảm rõ ràng đã bắt đầu bạo nổ của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, dù nhìn thế nào cũng thấy có chút buồn cười.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cô vội vàng làm động tác khóa miệng.

Không trêu vào được thì cô trốn không được sao?

Ngay cả đám Tần Ức cũng cảm thấy cạn lời.

Cơ Song Vũ lần này tới đây rốt cuộc có mang theo não không vậy? "Cơ Song Vũ, cô mang lại phiền phức cho Tô Ngọc, bây giờ cô lại còn hỏi cậu ấy tại sao?" Cơ Song Vũ có phải thực sự muốn để Tô Ngọc nói toẹt móng heo ra thì mới nghe hiểu không?

Nếu thực sự để Tô Ngọc nói ra mấy lời đó, bọn họ lo rằng đến lúc đó Cơ Song Vũ sẽ sụp đổ trực tiếp mất.

Dù sao Tô Ngọc nói chuyện đôi khi thực sự rất khó nghe, hơn nữa chưa bao giờ cho người khác bất kỳ cơ hội nào. "Cô chắc chắn muốn nghe chứ?" Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Cơ Song Vũ, hờ hững hỏi.

Tay Cơ Song Vũ khẽ run rẩy, cô ta đột nhiên không muốn nghe nữa.

Nhưng trong lòng lại nhen nhóm chút hy vọng.

Nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh một cái, Cơ Song Vũ mở miệng nói: "Ngọc Vương phi, phiền cô tránh mặt một chút được không?

Tôi có vài lời muốn nói riêng với anh ấy." Vương Cẩn Hòa vừa định mở miệng thì nghe thấy Tô Ngọc từ chối không chút khách khí: "Không được." "Tô Ngọc, chỉ là thời gian nói vài câu anh cũng không muốn cho em sao?" "Không muốn.

Tôi chẳng có lời gì cần nói riêng với cô cả, cũng chẳng có chuyện gì là thê tử tôi không nghe được.

Muốn nói thì nói, không nói thì dẹp, bây giờ mời rời đi." Tô Ngọc chỉ về phía xa, lạnh lùng nói.

Người này đến tận bây giờ rồi mà vẫn còn muốn gây phiền phức cho anh và Tiểu Hòa sao?

Lương Huy nhíu mày nhìn Cơ Song Vũ, cô ta làm vậy quả thực có chút quá đáng. "Ngọc Vương phi chẳng lẽ đang lo lắng điều gì sao?" Cơ Song Vũ mặc kệ Tô Ngọc, nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa nghiến răng nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy cảm thấy có chút khó tin.

Cô đưa tay chỉ vào mình, cô lo lắng?

Cô cần phải lo lắng cái gì? "Cơ tiểu thư, có thể cô nhầm lẫn gì rồi, về phương diện này tôi hoàn toàn tin tưởng Tô Ngọc.

Đương nhiên nếu cô cảm thấy phép khích tướng có tác dụng với tôi, vậy thì tôi cũng hết nói nổi." Vương Cẩn Hòa nhún vai, tùy ý đáp.

Cơ Song Vũ nói vậy chính là khích cô, để cô không tình nguyện mà đồng ý cho bọn họ ở riêng với nhau.

Sau đó e là lại nói mấy lời không nên nói.

Cái này ở kiếp trước gọi là gì nhỉ?

Chương 1317

Là "trà xanh" hay là "bạch liên hoa"? "Cô...

Đã cô tin tưởng anh ấy, tại sao không nguyện ý để tôi nói chuyện riêng với anh ấy?" Cơ Song Vũ tóm lấy câu nói này chất vấn.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên cảm thấy não người này có thể có chút vấn đề, hình như tiếng người không nghe hiểu lắm. "Có thể cô nhầm lẫn một điểm, không phải tôi ngăn cản không cho Tô Ngọc nói chuyện riêng với cô, mà là anh ấy không muốn nói chuyện riêng với cô.

Phiền cô phân biệt rõ chủ và thứ.

Tôi trước nay chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của anh ấy, càng sẽ không miễn cưỡng Tô Ngọc làm gì." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt nghiêm túc nhìn Cơ Song Vũ, nói từng chữ một.

Khi cô nói lời này vô cùng kiên định.

Chỉ cần Tô Ngọc nói anh muốn nói chuyện với Cơ Song Vũ, vậy cô sẽ không nói thêm một lời nào.

Nhưng chính bản thân Tô Ngọc không muốn, chuyện này cũng thành vấn đề của cô sao?

Đây là kiểu lý lẽ gì vậy?

Tay khẽ run rẩy, Cơ Song Vũ chuyển tầm mắt sang người Tô Ngọc, sắc mặt anh đã khó coi đến cực điểm, dường như nếu cô ta còn tiếp tục nói gì đó thì anh sẽ trực tiếp động thủ vậy.

Nhìn thấy Tô Ngọc đối với mình bằng biểu cảm như vậy, tâm trạng Cơ Song Vũ có chút phức tạp, nhưng cô ta vẫn muốn thử lại một lần nữa. "Tô Ngọc, em thực sự rất thích anh." Cơ Song Vũ quyết định nói lại lần nữa, cô ta muốn tranh thủ cho mình thêm một lần.

Nhíu mày nhìn Cơ Song Vũ, vẻ mặt Tô Ngọc có chút mất kiên nhẫn: "Tôi không thích.

Tiểu Hòa, chúng ta đi." Nhìn Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa xoay người trở về Vương phủ, thân thể Cơ Song Vũ lảo đảo, suýt chút nữa ngã ngồi xuống đất.

Tô Ngọc đi đến cửa thì quay đầu nhìn Cơ Song Vũ.

Khi Cơ Song Vũ còn chưa kịp vui mừng thì đã nghe thấy giọng nói lạnh thấu xương của Tô Ngọc: "Sau này đừng để tôi nghe thấy mấy lời như vậy nữa, cũng đừng không biết tự trọng mà chạy đến trước mặt thê tử tôi nói mấy thứ này, đừng để tôi có cơ hội đối phó với cô." Tô Ngọc lạnh lùng nói xong.

Hy vọng cuối cùng của Cơ Song Vũ đã tan vỡ.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh anh, anh yêu thê tử của mình đến vậy sao?

Thích đến mức cái gì cũng có thể không cần?

Đám Tần Ức cạn lời lắc đầu, nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Đưa chúng tôi đến hành cung." Cơ Song Vũ vốn dĩ có thể nhân cơ hội này đạt được một số thứ, là chính cô ta tự làm mất đi cơ hội này.

Chuyện này cũng không trách được người khác.

Cơ Song Vũ nhìn Tần Ức: "Tần Ức, anh có thể giúp tôi không?

Chỉ cần anh chịu giúp tôi..." "Không thể." "Tại sao?

Tôi chỉ thích anh ấy thôi chẳng lẽ có lỗi sao?" "Thích một người không có lỗi, nhưng biết rõ người ta đã có vợ con, trong tình huống không thích cô mà cô còn đi dây dưa, thì đó chính là làm sai." Tần Ức lắc đầu nói.

Có lẽ đây chính là điểm Tô Ngọc không thích ở Cơ Song Vũ.

Nhìn Cơ Song Vũ một lúc lâu, Tần Ức mới mở miệng nói: "Theo thân phận của cô thì không nên làm ra chuyện không hợp lễ nghĩa như thế, cô nên nghĩ xem sau này nếu chuyện này bị cha mẹ cô biết được thì cô giải thích thế nào." Sắc mặt Cơ Song Vũ trở nên trắng bệch, sau đó trầm mặc.

Thấy cô ta như vậy, Tần Ức bất lực lắc đầu: "Cô tự ngẫm nghĩ cho kỹ đi, là tự cô vẫn luôn không buông bỏ được, chứ Tô Ngọc chưa bao giờ cho cô hy vọng cả." Nói xong anh ta đi theo Nguyên Bảo rời đi, để lại Cơ Song Vũ một mình đứng ngây ra đó.

Cơ Song Vũ nhìn Ngọc Vương phủ rất lâu mới rời đi.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, biểu cảm kia nhìn qua có vẻ không vui lắm.

Tô Ngọc sán lại gần nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt: "Giận rồi à?" "Giận thì không đến mức, cô ta nói hơi khác so với anh kể đấy." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Ngọc đối với chuyện này cũng rất cạn lời, nhíu mày bất mãn nói: "Ai biết cô ta đột nhiên phát điên cái gì?" Anh nói đã đủ rõ ràng rồi, người này còn như vậy, anh biết làm sao được?

Nhìn dáng vẻ tủi thân của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bật cười.

Sao cảm giác Tô Ngọc còn thấy tủi thân lắm vậy?

Tô Ngọc tỏ vẻ vô cùng tán đồng, anh rõ ràng rất tủi thân mà, cái gì gọi là "biểu hiện rất tủi thân"? "Tiểu Hòa, anh chịu uất ức rồi, em phải bù đắp cho anh một chút." Tô Ngọc đuổi theo nói.

Vương Cẩn Hòa bị câu nói này của Tô Ngọc chọc cười, anh cũng thật mặt dày khi nói ra câu này, còn cái gì mà chịu uất ức chứ? "Em nghe anh ở đây nói hươu nói vượn." Hai người nói nói cười cười rời đi, chẳng ai để Cơ Song Vũ trong lòng.

Mà cô ta không biết có phải lời nhắc nhở của Tần Ức có tác dụng hay không mà không còn xuất hiện trước cửa Ngọc Vương phủ nữa, đương nhiên cô ta cũng chưa rời khỏi kinh thành.

Tin tức này về sau Tô Ngọc biết được nhưng cũng không nói gì thêm, người ta không muốn đi, chẳng lẽ anh còn đuổi người ta đi được chắc?

Kinh thành này cũng đâu phải của một mình anh.

Không muốn đi thì không đi, miễn là đừng đến trêu chọc bọn họ là được.

Sau khi đám Tần Ức lục tục kéo đến, Tô Ngọc cũng bắt đầu bận rộn, người của các nước cũng dần dần đến nơi.

Anh cần sắp xếp chỗ ở.

Mỗi ngày bận đến tối mịt mới về.

Lúc Tô Ngọc bận rộn, Vương Cẩn Hòa tự nhiên cũng không nhàn rỗi, mỗi ngày đều sẽ đến cửa tiệm dạo xem.

Chỉ là tình huống hôm nay có vẻ hơi không đúng lắm, Vương Cẩn Hòa ở cửa hàng thêu gặp phải người không nên gặp.

Nhìn Cơ Song Vũ chắn trước mặt mình, Vương Cẩn Hòa theo bản năng nhíu mày, người này muốn làm gì? "Có việc?" Cô ta chặn mình lại chỉ để nhìn mình mà không nói gì sao? "Tôi muốn nói chuyện với cô." Cơ Song Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói. "Có thể." Sự đồng ý của Vương Cẩn Hòa đối với Cơ Song Vũ mà nói dường như có chút bất ngờ, cô ta cứ thế ngây ngốc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô đồng ý rồi?" Cô ta tưởng rằng Vương Cẩn Hòa chắc chắn sẽ không đồng ý, dù sao cô ta đến giờ vẫn còn thích Tô Ngọc. "Tại sao không đồng ý?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt thản nhiên nhìn Cơ Song Vũ, cười hỏi.

Chẳng qua chỉ là trò chuyện thôi mà, chút thời gian ấy cô vẫn có. "Đi theo tôi." Vương Cẩn Hòa dẫn Cơ Song Vũ đến tửu lầu, bảo người chuẩn bị một bao phòng, còn có một ít đồ ăn.

Ngồi trên ghế nhìn Cơ Song Vũ đang đứng bên cửa: "Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, cô có thể nói rồi." Sự thản nhiên như vậy của Vương Cẩn Hòa khiến Cơ Song Vũ cảm thấy vô địa tự dung.

Chương 1318

Tại sao cô ấy có thể tự tin đến mức độ này?

Chẳng lẽ không lo lắng mình sẽ làm hại cô ấy sao? "Nếu cô không mau nói, lát nữa Tô Ngọc đến thì cô không còn cơ hội đâu." Vương Cẩn Hòa thấy cô ta cứ không nói gì, chỉ đứng ở đó, khiến cô có chút buồn cười.

Cơ Song Vũ theo bản năng hỏi: "Cô nói cho Tô Ngọc biết rồi?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Thì cũng chưa nói với anh ấy, có điều bên cạnh tôi luôn có ám vệ anh ấy phái theo, bọn họ sẽ báo cho Tô Ngọc biết." Lời này Vương Cẩn Hòa không hề nói đùa, đều là thật.

Tay Cơ Song Vũ khẽ run, lại là như vậy.

Vương Cẩn Hòa thuận tay rót hai chén trà: "Ngồi đi." Cơ Song Vũ ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn dáng vẻ tùy ý của cô, trong lòng lại có chút ghen tị.

Nhìn từ trạng thái của cô ấy, Tô Ngọc đối với cô ấy nhất định rất tốt phải không? "Nếu cô còn không nói thì tôi phải đi đây, tôi rất bận, có thể không có thời gian ngồi đây ngẩn người cùng cô đâu." Trên mặt Vương Cẩn Hòa mang theo nụ cười ôn hòa, nhưng lời nói ra lại khiến người ta có chút khó chịu. "Cô sợ nói chuyện với tôi đến thế sao?" Cơ Song Vũ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa.

Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật một cái, người này tại sao có thể tự tin đến mức độ này?

Tại sao lại cảm thấy cô sợ cô ta chứ?

Sự tự tin này rốt cuộc lấy ở đâu ra vậy?

Buồn cười lắc đầu nhìn Cơ Song Vũ: "Cô đến chỉ để nói với tôi chuyện này thôi sao?" Sự lạc quan, ôn hòa của Vương Cẩn Hòa khiến Cơ Song Vũ cảm thấy có chút bất lực.

Dường như bất kể cô ta nói gì Vương Cẩn Hòa cũng sẽ không tức giận vậy, khiến cô ta có cảm giác như một quyền đấm vào bông. "Cơ tiểu thư, cô vẫn không chịu nói sao?

Nếu không muốn thì tôi đi trước đây." Vương Cẩn Hòa đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Cô không muốn tiếp tục lãng phí thời gian của mình với Cơ Song Vũ, việc này đối với cô mà nói hơi không có lời.

Cơ Song Vũ nghiến răng nhìn Vương Cẩn Hòa, hít sâu một hơi nói: "Cô có biết tình cảm trước kia của tôi và Tô Ngọc tốt đẹp thế nào không?" "Không biết, cũng không muốn biết.

Đã tình cảm các người tốt đẹp, tại sao cuối cùng anh ấy không chọn cô chứ?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt chân thành nhìn Cơ Song Vũ, không có ý gì khác, chỉ là muốn đơn thuần hỏi vấn đề này.

Sắc mặt Cơ Song Vũ lập tức thay đổi: "Cô..." Thực ra quan hệ giữa cô ta và Tô Ngọc không thể nói là tốt, chỉ là khi đó mọi người đều còn nhỏ, có thể chơi cùng nhau mà thôi, nhưng Tô Ngọc cũng là người khắc chế giữ lễ, chưa bao giờ có nửa phần vượt quá giới hạn.

Cô ta nói những lời này chỉ cần Vương Cẩn Hòa về hỏi Tô Ngọc là sẽ rất rõ ràng, đây chẳng qua chỉ là tự lừa mình dối người mà thôi.

Vương Cẩn Hòa ôn hòa nhìn Cơ Song Vũ: "Có phải cô cảm thấy cô nói với tôi những điều này, tôi sẽ giận Tô Ngọc?

Sẽ làm mình làm mẩy với Tô Ngọc?

Nếu là vậy thì có khả năng cô sai rồi." "Cơ tiểu thư có lẽ không hiểu rõ Tô Ngọc lắm, con người anh ấy nhìn qua tuy vô cùng dễ chung sống, thực tế không phải ai cũng có thể đi vào lòng anh ấy được.

Vốn dĩ khi anh ấy nói với tôi về bạn bè, tôi còn rất tò mò, rốt cuộc là cô nương thế nào có thể khiến anh ấy thừa nhận là bạn, chỉ tiếc Cơ tiểu thư làm tôi khá thất vọng." Vương Cẩn Hòa ngồi đó, nhìn biểu cảm trên mặt Cơ Song Vũ vẫn ôn nhu như cũ.

Chỉ là đằng sau sự ôn nhu này lại là sự phủ định khiến người ta khó xử. "Cơ tiểu thư, từ mấy năm trước cô đáng lẽ phải biết thái độ của Tô Ngọc đối với cô là gì, lại vẫn cứ tự lừa mình dối người cảm thấy mình có cơ hội, mà không phải là buông bỏ đoạn tình cảm không có kết quả này để kịp thời cắt lỗ, thậm chí vào lúc này lại chạy đến nói với Tô Ngọc chuyện đó, thực sự rất thiếu lý trí." "Đủ rồi, cô dựa vào đâu mà nói những lời này?

Rõ ràng là tôi gặp anh ấy trước." "Ai gặp trước cũng không quan trọng, anh ấy không thích cô mới là quan trọng nhất, Cơ tiểu thư thấy đúng không?" Vương Cẩn Hòa hỏi ngược lại.

Cơ Song Vũ nghiến răng nhìn Vương Cẩn Hòa, cô ấy dường như từ lúc bước vào đã luôn bình tĩnh như vậy, dường như chuyện gì cũng không thể khiến cô ấy nảy sinh dao động cảm xúc.

Tay theo bản năng siết chặt thành nắm đấm, Cơ Song Vũ đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống: "Tôi muốn làm một cuộc giao dịch với cô." Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu, đối với chuyện làm ăn mà Cơ Song Vũ nói tịnh không có hứng thú lắm.

Cơ Song Vũ nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô thế này là ý gì?" "Tôi đối với chuyện làm ăn cô nói không có hứng thú lắm, còn có một điểm nữa là tôi không thiếu tiền." Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu. "Cô không muốn biết tôi nói cái gì sao?" "Vô phi cũng chỉ là cô đưa cho tôi thứ gì đó, để tôi thành toàn cho cô và Tô Ngọc mà thôi." Vương Cẩn Hòa tùy ý nói.

Tình huống này cô chưa gặp thật, nhưng chưa thấy trên phim truyền hình bao giờ sao?

Cơ Song Vũ kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, cô ấy vậy mà đoán được? "Cơ tiểu thư, đối với tôi mà nói Tô Ngọc là quan trọng nhất, mà những thứ cô muốn hứa hẹn cho tôi, tôi tịnh không để ý lắm.

Còn nữa, cô có lẽ có chút hiểu lầm về năng lực kiếm tiền của tôi.

Rau củ dưỡng sinh của tôi một năm kiếm tuy không tính là nhiều nhưng cũng có gần ngàn vạn lượng, trừ cái đó ra rượu của tôi một vò ba cân có thể bán năm trăm lượng bạc, thậm chí còn nhiều hơn, cô cảm thấy tôi cần chút tiền đó của cô sao?" Vương Cẩn Hòa mân mê chén trà trong tay, như cười như không nhìn Cơ Song Vũ hỏi.

Cơ Song Vũ trừng lớn hai mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, chuyện này sao có thể? "Đại thần Huyền quốc đều biết Ngọc Vương phủ phú khả địch quốc, cô cảm thấy cô có thể cho bản Vương phi thứ gì?" Vương Cẩn Hòa ôn hòa hỏi.

Cô nói chuyện luôn ôn ôn nhu nhu như vậy, dường như cái gì cũng không để ý, nhưng lời nói ra lại trát tâm (đau lòng) đến thế.

Tay khẽ run rẩy, một Vương phủ giàu ngang một nước, chuyện này sao có thể? "Con người tôi ấy mà, có tiền tôi sống được, không tiền tôi vẫn sống được, tôi đối với vàng bạc trang sức, y phục đẹp đẽ không có hứng thú lắm, những thứ này của tôi đều là Tô Ngọc chuẩn bị cho.

Tôi hứng thú với việc làm sao trồng lương thực cho sản lượng cao hơn, mà những cái này Cơ tiểu thư có khả năng không giúp được tôi, cho nên tất cả những gì cô muốn cho tôi đối với tôi mà nói hoàn toàn vô dụng." Vương Cẩn Hòa chống cằm như cười như không nhìn Cơ Song Vũ.

Lúc Cơ Song Vũ đến tìm cô, có phải đã quên đi điều tra cô một chút, cũng như rốt cuộc trong tay cô sở hữu bao nhiêu thứ rồi không?

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Cơ Song Vũ, Vương Cẩn Hòa cũng không nói chuyện, uống trà đợi cô ta mở miệng. "Cô chẳng qua chỉ là một cô nữ (trẻ mồ côi) bình thường..." "Tôi biến thành trẻ mồ côi từ lúc nào vậy?

Mẹ tôi là Cố Cửu Ninh, cha tôi là Dư Thanh Phong, tôi nghĩ hai người này cô hẳn là đều từng nghe qua chứ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Cơ Song Vũ.

Cô biến thành trẻ mồ côi khi nào?

Bản thân cô sao lại không biết?

Cơ Song Vũ nghe vậy sắc mặt lập tức thay đổi, Vương Cẩn Hòa nói cái gì?

Cô ấy lại là con gái của Cố Cửu Ninh và Dư Thanh Phong.

Hai người này rốt cuộc xuất sắc cỡ nào, cô ta từng nghe cha mẹ nói qua.

Suy sụp ngồi trên ghế, cô ta cảm thấy thứ duy nhất có thể so sánh với Vương Cẩn Hòa là gia thế, nhưng đến trước mặt người ta lại chẳng là cái gì cả. "Cơ tiểu thư còn gì muốn nói không?

Tôi cần tiền có tiền, cần gia thế có gia thế, cô có khả năng đã lầm lẫn gì rồi." Cơ Song Vũ vốn dĩ định cho Vương Cẩn Hòa một chút lợi ích, như vậy mình có thể thêm một phần cơ hội.

Ai ngờ người ta căn bản không để ý những thứ này.

Chương 1319

"Nếu Cơ tiểu thư không còn việc gì, tôi đi trước đây, còn có việc phải xử lý." Nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Từ đầu đến cuối Vương Cẩn Hòa đều không hề cuồng loạn với cô ta, thậm chí một chút dấu hiệu tức giận cũng không có, giống như thực sự chỉ là bạn bè tán gẫu bình thường, mà cô ta lại cực kỳ rõ ràng, không phải là như vậy.

Trong lòng cô ta nghĩ đều là làm sao đoạt được trượng phu của người ta.

Vương Cẩn Hòa thấy cô ta không nói gì, không chậm trễ nữa trực tiếp rời đi.

Đi đến cửa như nhớ ra điều gì, quay đầu nhìn Cơ Song Vũ: "Còn một chuyện nữa cần nói với Cơ tiểu thư một chút, tướng công tôi là vô giá, tôi cũng sẽ không đổi anh ấy lấy bất cứ thứ gì với cô, cô cũng không có bất cứ thứ gì có thể mang ra đánh đồng với tướng công tôi, hy vọng đây là lần cuối cùng tôi nói với Cơ tiểu thư vấn đề này." Tay Cơ Song Vũ khẽ run rẩy, cô ta biết mình triệt để thua rồi.

Không phải thua bởi sự không yêu thích của Tô Ngọc, mà là thua bởi thái độ của Vương Cẩn Hòa.

Cô ta có lẽ đã biết vì sao Tô Ngọc lại yêu Vương Cẩn Hòa đến thế rồi.

Bởi vì cô ấy xuất sắc đến mức khiến người ta ghen tị.

Vương Cẩn Hòa mở cửa nhìn Tô Ngọc đang đứng đó, trong mắt mang theo ý cười: "Tướng công, anh đến từ lúc nào thế?" "Vừa mới tới, chúng ta về nhà thôi?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đi đến trước mặt, trong mắt là sự cưng chiều đậm đặc. "Được." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa rời đi, lúc đi nhìn Cơ Song Vũ một cái.

Cái nhìn này khiến Cơ Song Vũ toàn thân phát lạnh, thậm chí cảm thấy bản thân dường như có thể chết bất cứ lúc nào.

Tay khẽ run rẩy, cô ta nhìn thấy sát khí trong mắt Tô Ngọc.

Trong khoảnh khắc đó Tô Ngọc thực sự muốn giết cô ta.

Cơ Song Vũ biết nếu cô ta còn đến gây phiền phức cho Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhất định sẽ không tha cho cô ta.

Chật vật ngã ngồi trên ghế, hóa ra cô ta trong lòng Tô Ngọc thực sự chẳng là cái gì cả.

Đưa tay che mắt, cô ta có lẽ thực sự nên buông tay rồi.

Bất kể là vì Tô Ngọc, hay là vì Vương Cẩn Hòa từ đầu đến cuối đều ôn ôn nhu nhu kia.

Hít sâu một hơi, thôi vậy, Tần Ức nói đúng, là cô ta không nghĩ thông.

Cũng là cô ta nghĩ quá nhiều rồi.

Trên đường về, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn hỏi: "Tại sao phải ra ngoài với cô ta?" "Cái này anh hiểu lầm em rồi, không phải em ra ngoài với cô ta, là gặp trên phố, cô ta nói muốn nói chuyện với em, em liền cho cô ta cơ hội này, để cô ta biết bất kể làm gì cũng đều không có cơ hội đâu." Vương Cẩn Hòa nói lời này vô cùng đương nhiên.

Tô Ngọc nhịn không được bật cười: "Có chịu uất ức không?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Vậy anh coi thường em quá rồi đấy?

Sao có thể bị người ta bắt nạt được?" "Không bị bắt nạt là tốt, sau này đừng có đi riêng với cô ta nữa nghe chưa?

Người không có ý tốt em nói nhiều với cô ta làm gì?" Tô Ngọc nhíu mày bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cứ nhìn như vậy mãi.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa nhìn đến mức có chút ngại ngùng: "Nhìn anh như vậy làm gì?" "Không có gì, em chỉ đang nghĩ, sao anh lại nhẫn tâm với cô ta thế?

Người ta dù gì cũng là đại mỹ nhân mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Cô nói lời này cũng không có ý gì khác, chỉ là đơn thuần muốn nói một chút về vấn đề này.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Sao?

Em hy vọng anh tiếp xúc quá nhiều với nữ tử khác?

Hay là lúc người ta nói thích anh thì anh dây dưa mập mờ để người ta cảm thấy có hy vọng?" Nghe Tô Ngọc nói cái này, mặt Vương Cẩn Hòa lập tức đen lại, hung hăng trừng Tô Ngọc: "Anh dám?" Anh có phải muốn ăn đòn rồi không?

Tô Ngọc nhịn không được phì cười, nha đầu này sao có thể đáng yêu đến thế chứ? "Anh còn cười?" Vương Cẩn Hòa càng thêm bất mãn, người này vậy mà còn mặt mũi cười?

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng nhịn cười nói: "Anh không dám." "Thế còn tạm được, anh cứ như hiện tại là tốt lắm rồi." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Chỉ cần nghe Tô Ngọc nói đến tình huống kia tâm trạng cô liền vô cùng không tốt.

Vẫn là Tô Ngọc như thế này thì tốt hơn, không cho người ta hy vọng, cũng sẽ ngăn chặn được rất nhiều phiền phức.

Tuy rằng như vậy có chút làm tổn thương người ta, nhưng cũng tốt hơn là cứ làm tổn thương người ta mãi.

Tô Ngọc lại nhịn không được cười, nương tử anh sao có thể đáng yêu thế này?

Ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cúi đầu hôn lên má cô: "Nương tử, em cũng thú vị quá đi?" Vương Cẩn Hòa ném cho Tô Ngọc một ánh mắt sắc lẹm, anh cũng không xem đây là chỗ nào, có thể tùy tiện động tay động chân sao?

Có mất mặt không hả?

Tô Ngọc bị trừng có chút vô tội, rất muốn hỏi mình làm sai cái gì, nhưng nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa, quyết định vẫn là đừng hỏi thì hơn, dù sao hỏi rồi có khi lại thành lỗi của anh.

Hai người tay nắm tay về Vương phủ, mà màn đùa giỡn vừa rồi của hai người vừa khéo bị Cơ Song Vũ nhìn thấy.

Cơ Song Vũ đứng cách đó không xa nhìn bóng lưng thân mật rời đi của hai người.

Cô ta chưa bao giờ biết Tô Ngọc lại còn có một mặt như thế này.

Cô ta vẫn luôn cho rằng Tô Ngọc chỉ là kiểu người cà lơ phất phơ, phóng khoáng bất kham.

Ít nhất là khi ở trước mặt bọn họ thì là như thế.

Tô Ngọc của lúc đó thực sự rất lợi hại, thậm chí có chút kiêu ngạo, nhưng cũng không phải kiểu người coi trời bằng vung.

Anh rất nội tâm, đó là cảm giác đầu tiên mang lại cho người khác.

Tuy rằng anh sẽ không coi thường nữ tử, cũng sẽ tôn trọng nữ tử, nhưng cũng sẽ không đùa giỡn với một nữ tử như vậy.

Càng sẽ không ở trước mặt bao nhiêu người làm ra cử chỉ không thích hợp thế này.

Bởi vì việc này đối với Tô Ngọc mà nói sẽ khiến anh rất không thích.

Nhưng hiện tại tất cả những gì Tô Ngọc từng không thích, anh đều làm cả rồi, thậm chí còn làm một cách cam tâm tình nguyện, điều này khiến trong lòng cô ta có chút không cam tâm.

Trừ không cam tâm ra chính là cảm giác bất lực sâu sắc.

Cơ Song Vũ rất rõ ràng nếu cô ta lại làm chuyện gì khiến Tô Ngọc tức giận, đến lúc đó có khả năng sẽ liên lụy đến người trong nhà, đây không phải điều cô ta muốn thấy.

Tô Ngọc có quyền có tiền, muốn đối phó nhà bọn họ chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói.

Địa vị của anh ở Huyền quốc thực sự quá cao.

Nghe cha mẹ nói, ngay cả Hoàng thượng cũng sủng ái anh vô điều kiện.

Chương 1320

Chỉ cần là chuyện Ngọc Vương muốn làm, chỉ cần không phạm pháp, chỉ cần không bắt nạt dân thường, chỉ cần có đủ lý do và chứng cứ, anh muốn làm thì cứ trực tiếp làm, cho dù không báo cho Hoàng thượng cũng đều được.

Nếu đổi lại là lúc khác, cô ta chắc chắn sẽ không tin chuyện này, nhưng hiện tại khiến cô ta không thể không tin, bởi vì đây đều là sự thật. "Tiểu thư, chúng ta còn chưa đi sao?" Nha hoàn của Cơ Song Vũ đi đến bên cạnh nhìn cô ta nhíu mày hỏi.

Cơ Song Vũ lắc đầu: "Tại sao phải đi?" Cô ta muốn xem xong cuộc thi lần này rồi mới rời đi.

Đến cũng đến rồi, tại sao không xem xong rồi hẵng đi?

Cũng đâu phải không có thời gian.

Nha hoàn có chút đau đầu, lão gia lúc đó đã nói nếu bên phía Vương gia không có cách nào thì trực tiếp bảo tiểu thư về, nhưng tiểu thư nói thế nào cũng không chịu về, đợi lúc về lão gia chắc chắn sẽ có ý kiến, thậm chí sẽ phạt bọn họ. "Tiểu thư, bên phía lão gia..." Nha hoàn chần chừ nhìn Cơ Song Vũ.

Bọn họ có chút đau lòng cho tiểu thư nhà mình, tiểu thư bọn họ xinh đẹp lại xuất sắc, Ngọc Vương cũng đúng là kẻ không có mắt, vậy mà lại coi trọng một kẻ chân lấm tay bùn, lại không coi trọng tiểu thư nhà họ, thật không biết nghĩ thế nào nữa. "Bên phía cha ta sẽ tự nói rõ." Cơ Song Vũ theo bản năng nhíu mày, đối với lời của nha hoàn ít nhiều có chút bất mãn.

Hai nha hoàn trong lòng vô cùng bất lực, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: "Vậy được rồi." "Tiểu thư người cũng đừng buồn, đây là tổn thất của Ngọc Vương." Một nha hoàn trong đó nhịn không được nói.

Cô ta chỉ là muốn an ủi tiểu thư nhà mình một chút, tịnh không có ý gì khác.

Cơ Song Vũ nhìn nha hoàn của mình một cái, cười lắc đầu.

Rốt cuộc là tổn thất của ai thực ra bọn họ đều rất rõ ràng.

Người của tất cả các gia tộc đều biết Ngọc Vương có ý nghĩa gì, ai mà không muốn dính dáng quan hệ với Ngọc Vương?

Nhưng chuyện như vậy thật sự có mấy người làm được chứ? "Em bớt nói vài câu đi, tiểu thư vốn dĩ đã buồn rồi em lại còn nói lời như vậy." Nha hoàn bên cạnh bất mãn nhìn người bên cạnh nhíu mày nói. "Em đây không phải cũng là quan tâm tiểu thư sao?" Nghe hai người tranh cãi, Cơ Song Vũ đột nhiên cảm thấy có chút vô nghĩa. "Đủ rồi." Thật không biết cha cô ta tại sao lại để hai nha hoàn này đi theo bên cạnh cô ta, đúng là phiền phức.

Hai nha hoàn nhìn nhau, đều bị tình huống này dọa sợ.

Bọn họ chưa từng thấy tiểu thư nhà mình nổi giận bao giờ. "Tìm một chỗ nghỉ ngơi." "Vâng thưa tiểu thư." Sau đó Cơ Song Vũ không còn xuất hiện trước mặt Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nữa, loại chuyện này làm một lần, cô ta cũng không làm ra được lần thứ hai.

Cơ Song Vũ hai ngày nay đều đi dạo trong kinh thành, thỉnh thoảng ra ngoài mua chút đồ.

Mỗi lần ra ngoài đều còn có thể nghe thấy bách tính nói về chuyện của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi.

Còn chúc mừng con trai Ngọc Vương đính hôn cùng Trưởng công chúa.

Tóm lại nói rất nhiều rất nhiều.

Điều này khiến hai nha hoàn sau lưng cô ta có chút bất mãn. "Mấy người này cũng không biết đã uống mê hồn dược gì, suốt ngày cứ nói Vương phi Vương phi cái gì đó, thật khiến người ta ghét." "Ai bảo không phải chứ?

Giống như không nhắc đến Ngọc Vương phi thì trong lòng bọn họ không vui vậy." "Lại nói nữa, em thấy tất cả những cái này đều là thanh danh Ngọc Vương tìm người tạo ra cho Ngọc Vương phi, cô ta sao có thể..." "Đủ rồi đừng nói nữa." Cơ Song Vũ nghe lời của hai nha hoàn, lại cảm thấy có chút vô địa tự dung.

Vương Cẩn Hòa quả thực có năng lực này, giống lương thực cao sản này cũng quả thực là cô ấy dẫn người trồng ra.

Hai nha hoàn nhìn Cơ Song Vũ như vậy đều có chút thơm thớp lo sợ. "Tiểu thư chúng em..." "Các em chỉ có thể nói xấu người khác để nâng cao bản thân mình thôi sao?" Cơ Song Vũ hối hận đã mang bọn họ ra ngoài rồi.

Lần này ra ngoài, cha cô nói thế nào cũng không cho cô mang theo nha hoàn thân cận, ngược lại còn tìm hai người như thế này cho cô.

Loại người mồm mép tép nhảy này, ông ấy để cô mang theo là muốn đắc tội người khác sao?

Hai nha hoàn quỳ rạp xuống đất: "Tiểu thư, chúng em chỉ là thấy bất công cho cô." "Đúng vậy tiểu thư, cô rõ ràng xuất sắc như vậy, Ngọc Vương dựa vào đâu mà đối xử với cô như thế?" Ngày ngày đều xúi giục, kích bác. "Đủ rồi, các người tưởng đây là đâu?

Các người nghĩ Ngọc Vương và Ngọc Vương phi là người thế nào?

Sự xuất sắc của Ngọc Vương phi là do chính cô ấy nỗ lực đạt được, những lời này của các người mà truyền đến tai Hoàng thượng thì là đại tội chém đầu đấy." Cơ Song Vũ tức giận nói. "Còn nữa, các người nhớ kỹ cho bản tiểu thư, tôi không quản các người là ai phái tới, các người cũng chỉ là nha hoàn mà thôi." Cơ Song Vũ lạnh lùng nhìn bọn họ, chán ghét nói.

Hai nha hoàn ngơ ngác nhìn Cơ Song Vũ, trước kia bất kể bọn họ làm gì tiểu thư đều chưa từng nói nặng lời, kết quả hiện tại lại vì Ngọc Vương mà đối xử với bọn họ như vậy. "Tiểu thư, chúng em..." "Nếu các người còn không nhận rõ đây là đâu, không nhận rõ hiện thực thì cút về cho tôi." Cơ Song Vũ không khách khí ngắt lời.

Thật không biết cha cô để bọn họ tới đây rốt cuộc có mục đích gì. "Tiểu thư, nô tỳ chỉ muốn tốt cho cô, chẳng lẽ thế cũng sai sao?" Một nha hoàn trong đó nhìn Cơ Song Vũ, mười phần không phục nói.

Cơ Song Vũ bị câu nói này chọc cười, ánh mắt nhìn ả ta mang theo sự châm chọc: "Ngươi biết Ngọc Vương là ai không?

Ở Huyền quốc, ngài ấy dưới một người trên vạn người, còn địa vị của Ngọc Vương phi chỉ đứng sau Hoàng thượng, Hoàng hậu và Thái hậu, địa vị của cô ấy ngang hàng với Ngọc Vương." Nha hoàn vừa chất vấn cứ thế trân trân nhìn Cơ Song Vũ. "Nhục mạ thành viên hoàng thất, nếu họ muốn truy cứu thì tru di cửu tộc cũng được, chỉ xem họ có muốn làm lớn chuyện hay không thôi." Thấy ả ta như vậy, Cơ Song Vũ lại bồi thêm một câu. "Nô tỳ... nô tỳ..." Ả căn bản chưa từng nghĩ chỉ đơn giản nói vài câu lại thành ra như thế. "Thân phận như họ không đến mức đó chứ?" "Không đến mức?

Nói nhỏ thì là ngươi nhục mạ Vương gia Vương phi, nói lớn thì chính là ngươi miệt thị Hoàng thượng, miệt thị hoàng gia, tội danh này đủ lớn chưa?" Cơ Song Vũ nói từng câu từng chữ.

Cô thực sự càng ngày càng nghi ngờ mục đích cha để cô mang theo hai nha hoàn không hiểu quy củ này tới kinh thành là gì.

Là để giúp cô đắc tội người khác sao? "Tiểu thư..." "Thật không biết cha tôi để các người tới đây làm gì, nếu các người không thể quản tốt chính mình, vậy thì sau này tự giác cút đi, đừng để tôi phải mời các người đi." Cơ Song Vũ lười nói nhiều với bọn họ.

Những gì nên nói hay không nên nói đều đã nói rồi, nếu vẫn nghe không hiểu, vẫn muốn hành xử lỗ mãng như vậy thì hết cách.

Cơ Song Vũ đuổi hai người đi, mắt không thấy tâm không phiền.

Đợi hai nha hoàn đi ra ngoài, Cơ Song Vũ mới nghiêm túc suy nghĩ về tình cảm bao năm qua dành cho Tô Ngọc.

Chương 1321

Thích Tô Ngọc không?

Cô cảm thấy mình từng thích.

Nhưng lúc Tô Ngọc từ chối cô, cô tuy đau lòng nhưng cũng không đến mức sống chết.

Sau đó có hai năm cô thậm chí không gặp Tô Ngọc, lần gặp lại tiếp theo đã là ba năm sau khi tỏ tình.

Lần nữa nhìn thấy Tô Ngọc, cô đã không còn cảm giác rung động đó nữa.

Sau này nghe nói anh ấy đã thành thân, còn có con.

Từ đó về sau hình như cô rơi vào một loại cảm xúc không lối thoát.

Luôn cảm thấy mình nên ở bên Tô Ngọc mới là thích hợp nhất, cảm thấy chỉ có mình và Tô Ngọc mới là đẹp đôi nhất.

Chưa từng nghĩ qua tại sao mình lại nghĩ như vậy.

Lần này lời nói của Vương Cẩn Hòa coi như đã hoàn toàn đánh thức cô.

Thái độ của Vương Cẩn Hòa cũng làm cô có chút không chốn dung thân.

Có một Vương Cẩn Hòa như vậy ở bên, thảo nào Tô Ngọc lại thay đổi như biến thành một người khác.

Xem ra cô cũng thực sự nên thành thân rồi.

Cô vẫn luôn biết trong họ hàng có rất nhiều người nói cô là gái lỡ thì, cô vẫn luôn không để ý, cũng mặc kệ cha tức giận thế nào, cô đều không nghe lời, ai biết lần này đợi một cái chính là bao nhiêu năm.

Chống cằm, Cơ Song Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc cúi đầu tình cờ nhìn thấy một người.

Nhìn thấy người đó, Cơ Song Vũ sững sờ một chút, sao anh ấy lại tới đây?

Người dưới lầu dường như cũng nhìn thấy cô, vẫy vẫy tay với cô, làm một động tác.

Cơ Song Vũ nhíu mày sau đó một mình đi xuống lầu. "Sao anh lại tới đây?" "Em đi theo anh trước đã." Cơ Song Vũ chần chừ một chút mới đi theo.

Tìm được một nơi yên tĩnh, nam tử từ trong ngực lấy ra một phong thư đưa cho Cơ Song Vũ: "Đây là do nha hoàn thân cận Mai Hoa của em giao cho anh, cô ấy bảo anh nhất định phải đưa cho em." Cơ Song Vũ mở ra, nhìn thấy nét chữ đỏ đến phát đen bên trên, sắc mặt lập tức thay đổi.

Miếng vải này là xé từ trên quần áo xuống, mà chữ này là dùng máu viết ra.

Cơ Song Vũ run rẩy đọc hết nội dung.

Sắc mặt lập tức trắng bệch khó coi: "Điều này không thể nào." "Mai Hoa bọn họ thế nào rồi?" "Chỉ có một mình Mai Hoa trốn thoát, sau khi anh nhận được đồ đã tìm đại phu cứu cô ấy nhưng đã muộn rồi." Cơ Song Vũ lảo đảo, ngẩng đầu nhìn người bên cạnh: "Tại sao ông ta lại làm như vậy?

Thảo nào ông ta lại bắt em mang theo hai nha hoàn không biết trời cao đất dày tới đây, hóa ra nha hoàn của em đã bị ông ta..." Những lời còn lại Cơ Song Vũ không nói nên lời. "Vũ Nhi, hắn không định để em quay về.

Hắn muốn em vì đắc tội Ngọc Vương mà chết trong tay ngài ấy, như vậy hắn có thể đến tìm Ngọc Vương, đàm phán một số điều kiện có lợi cho Cơ gia." "Đàm Nghiêu, em không cam lòng." Cơ Song Vũ đỏ hoe mắt nói. "Em cũng không thể hiểu tại sao ông ta lại đối xử với em như vậy?

Rốt cuộc em có chỗ nào có lỗi với ông ta?" Đàm Nghiêu khẽ thở dài, bất lực nói: "Bởi vì em ngáng đường người khác." Người khác?

Người khác nào?

Sau đó Cơ Song Vũ nghĩ đến một người, chính là đứa em gái cùng cha khác mẹ của cô.

Lúc đi, đứa em gái kia còn tới tiễn cô, dáng vẻ ngoan ngoãn khiến cô nghĩ tới là nhịn không được yêu thích.

Nhưng hiện tại ngẫm nghĩ kỹ lại, rõ ràng chính là đang đưa tang cho cô.

Biểu cảm lúc đó của nó thật sự rất kỳ quái. "Xem ra em đã biết là ai rồi." "Tại sao?" Cô đối xử với đứa em gái kia chẳng lẽ không tốt sao?

Tại sao bọn họ còn muốn đối xử với cô như vậy?

Còn muốn không dung tha cho cô như vậy? "Bởi vì đứa em gái kia của em mới là con gái được hắn sủng ái nhất." Lúc Đàm Nghiêu nói chuyện, những thứ điều tra được trong tay đã đưa tới trước mặt cô.

Nhìn thấy những thứ này ánh mắt Cơ Song Vũ có chút hoảng hốt, lại là như vậy sao? "Em biết rồi." Không phải muốn cô chết sao?

Cô cứ muốn sống, hơn nữa còn phải sống thật tốt, sống để cho những người này biết rốt cuộc mình đã làm sai điều gì.

Nhìn ánh mắt tràn đầy hận ý của Cơ Song Vũ, Đàm Nghiêu không biết mình làm như vậy rốt cuộc là đúng hay sai.

Đưa tay xoa đầu Cơ Song Vũ, Đàm Nghiêu nhíu mày nói: "Không biết anh nói với em những thứ này rốt cuộc có đúng hay không." "Em chỉ muốn hỏi một câu, mẹ em đâu?" "Mẹ em bị giam lỏng, lúc anh đến đã cho người cứu bà ấy ra rồi, hiện tại bà ấy rất an toàn." Lời của Đàm Nghiêu làm cho Cơ Song Vũ tức giận nhưng đồng thời cũng cảm thấy khánh hạnh, may mà Đàm Nghiêu giúp cô cứu mẹ ra, nếu không lúc cô quay về có phải ngay cả mẹ cũng không còn nữa không? "Đàm Nghiêu, cảm ơn anh." Đàm Nghiêu nhìn Cơ Song Vũ, cười khổ nói: "Anh không muốn lời cảm ơn của em." Cơ Song Vũ ngẩn ngơ nhìn Đàm Nghiêu, nghĩ tới điều gì đó, không xác định hỏi: "Anh thích em?" Đàm Nghiêu có chút hoảng, nhưng lại không nói dối được, chỉ đành gật đầu thừa nhận. "Phải, anh thích em." "Nhưng người em thích là Ngọc Vương." Đàm Nghiêu chua xót nhìn Cơ Song Vũ.

Cô thích Ngọc Vương bao nhiêu năm, anh liền thích Cơ Song Vũ bấy nhiêu năm, thậm chí còn lâu hơn một chút. "Đừng thích Ngọc Vương nữa được không?" Có thể nhìn anh một chút không?

Cơ Song Vũ gật đầu: "Được." "Anh biết ngay mà...

Em nói cái gì?" Anh có nghe lầm không? "Em nói được, chỉ là hiện tại tình cảm em dành cho anh có lẽ chỉ là bạn bè, em đã quyết định buông bỏ Tô Ngọc rồi, hy vọng anh có thể cho em chút thời gian." Lúc Cơ Song Vũ nói lời này biểu cảm rất nghiêm túc.

Trước khi nhìn thấy Đàm Nghiêu cô vừa mới đưa ra quyết định, muốn bắt đầu cuộc sống mới, tìm một người để thành thân.

Đã Đàm Nghiêu thích cô, vậy cô ở bên người thích mình hình như cũng chẳng có gì không đúng nhỉ?

Chỉ là cô hy vọng đợi cô hoàn toàn buông bỏ Tô Ngọc, trong lòng không có tạp niệm mới đi chấp nhận Đàm Nghiêu.

Đàm Nghiêu nghe Cơ Song Vũ nói thật sự quá kinh hỉ: "Đương nhiên có thể, em quyết định như vậy anh đã rất vui rồi." Nhìn dáng vẻ vui mừng ra mặt của Đàm Nghiêu, Cơ Song Vũ cảm thấy quyết định của mình hình như không có gì sai. "Đúng rồi còn một chuyện nữa, lúc anh tới tìm em, bác gái đưa cho anh một thứ bảo anh giao cho em, nói là khi em gặp Ngọc Vương nhất định phải đưa cho ngài ấy, thứ này bác gái coi trọng lắm, hình như có liên quan đến nhà em." Đàm Nghiêu nhớ tới cái gì, từ trong ngực lấy ra một chiếc hộp nhỏ đưa cho Cơ Song Vũ.

Cơ Song Vũ nhìn chiếc hộp nhỏ trong tay không khỏi có chút đau đầu, cô và vợ chồng Tô Ngọc đều đã trở mặt rồi, bảo cô lại đi tìm người ta dường như có chút không tốt lắm nhỉ? "Lần này anh đi cùng em." Đàm Nghiêu dường như nhìn ra sự lúng túng trong mắt Cơ Song Vũ, chủ động mở miệng nói.

Chương 1322

Cơ Song Vũ vội vàng gật đầu: "Được, vậy bây giờ chúng ta đi đưa cái này cho Tô Ngọc." "Được, đi thôi." "Hai nha hoàn kia của em phải chú ý một chút, sau này bọn họ có khả năng sẽ viết thư về cho cha em, bọn họ đều là người của cha em, lúc tới cha em đã cho bọn họ hứa hẹn, chỉ cần chuyện thành công, sau khi trở về sẽ cho bọn họ làm di nương." Đàm Nghiêu đem chuyện mình điều tra được nói hết cho Cơ Song Vũ.

Cơ Song Vũ theo bản năng lùi lại một bước, không ngờ ông ta lại đánh chủ ý như vậy.

Trong mắt lóe lên một tia tàn nhẫn, Cơ Song Vũ nghiến răng nói: "Hai nha hoàn này không giữ lại được." Thảo nào bọn họ luôn nói những lời châm ngòi thổi gió, hóa ra là vì cái này. "Anh sẽ cho người giúp em xử lý hai nha hoàn này, bọn họ sau đó thế nào không có bất cứ quan hệ gì với em." Đàm Nghiêu thấp giọng nói.

Cơ Song Vũ lộ ra một nụ cười không tính là cười, cắn môi sắc mặt khó coi nói: "Em vẫn luôn cho rằng ít nhất em là con gái ông ta, ông ta đối với em cũng coi như không tệ, nhưng em không ngờ tới..." Cô thật sự không ngờ tới.

Tại sao cha cô lại muốn đối xử với cô như vậy? "Những chuyện này bác gái đều không nói cho anh, đợi sau này em về tự mình hỏi bác gái đi, bác ấy hẳn là biết gì đó." Đàm Nghiêu an ủi nói.

Lúc đó bác gái đưa thứ này cho anh, trong mắt đều là hận ý.

Dáng vẻ đó nhìn có chút đáng sợ, may mà anh cho người trông chừng bác gái, nếu không sau đó e rằng sẽ xảy ra chuyện. "Em biết rồi, đợi chuyện ở đây kết thúc em sẽ quay về, em muốn về xem người đàn ông kia tại sao có thể ngoan độc đến mức này.

Ngay cả mẹ cũng có thể giam lỏng." "Được." "Chúng ta tranh thủ bây giờ đi tìm Ngọc Vương, đồ vật vẫn là sớm đến tay ngài ấy thì tốt hơn." Đối với việc này Đàm Nghiêu cũng vô cùng tán đồng, thứ này quả thực đến tay Tô Ngọc sẽ an toàn hơn một chút.

Hai người cùng đến phủ Ngọc Vương, lúc qua đó Tô Ngọc không có nhà, người gặp họ là Vương Cẩn Hòa. "Có việc gì sao?" Cơ Song Vũ lấy ra một chiếc hộp đặt lên cái bàn bên cạnh: "Đây là mẹ tôi nhờ bạn tôi mang tới, bà ấy chỉ đích danh nói muốn đưa cho Vương gia." "Hai người biết là cái gì không?" Cơ Song Vũ lắc đầu: "Đây là cái gì tôi cũng không biết." Vương Cẩn Hòa tỏ ý đã biết, Thu Ý đi tới cầm lấy chiếc hộp đưa cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa mở ra xem xong, mày hơi nhíu lại, tầm mắt đặt lên người Cơ Song Vũ.

Ánh mắt kia có chút phức tạp, khiến Cơ Song Vũ có chút không hiểu.

Biểu cảm này của cô ấy rốt cuộc là có ý gì? "Cô nhìn tôi như vậy làm gì?" "Chỗ này có chút đồ cô có lẽ cần xem một chút." Vương Cẩn Hòa nhìn Cơ Song Vũ nói. "Đây là mẹ tôi đưa cho Ngọc Vương, cái này..." "Chuyện này có liên quan đến cô, cô xem đi." Vương Cẩn Hòa đẩy cái hộp qua cho Cơ Song Vũ.

Không biết vì sao, Cơ Song Vũ nhìn cái hộp bên tay, lại có chút không dám mở ra xem.

Đàm Nghiêu lo lắng nhìn Cơ Song Vũ, không thể làm thay cũng không thể thúc giục, chỉ có thể yên lặng ở bên cạnh cô.

Không biết qua bao lâu, Cơ Song Vũ mới cầm đồ lên, còn chưa xem hết đồ trong tay đã rơi xuống đất.

Mắt Cơ Song Vũ bắt đầu không khống chế được mà rơi lệ. "Không thể nào, đây không phải sự thật." Cơ Song Vũ giọng khàn khàn nói.

Đàm Nghiêu lập tức có chút lo lắng nhìn Cơ Song Vũ: "Vũ Nhi xảy ra chuyện gì vậy?" Cơ Song Vũ hiện tại lời gì cũng không nghe lọt, trong đầu nghĩ đều là tất cả những gì nhìn thấy trong thư.

Đàm Nghiêu hết cách chỉ đành nhặt bức thư dưới đất lên đọc một lượt, xem xong toàn thân lạnh toát.

Chuyện này... sao có thể như vậy? "Đàm Nghiêu, cha em chết rồi, ông ấy chết trong tay kẻ mạo danh kia, hơn nữa đã hai năm rồi, vậy mà hiện tại chúng ta mới biết." Chỉ cần nghĩ đến việc cô gọi kẻ giết cha là cha suốt một thời gian dài như vậy, Cơ Song Vũ liền cảm thấy buồn nôn.

Thảo nào lại đối xử với cô như vậy, hóa ra hắn ta sớm đã không phải cha cô nữa rồi.

Đàm Nghiêu vươn tay ôm lấy Cơ Song Vũ mặc cho cô khóc: "Không sao đâu, chúng ta sẽ báo thù, chúng ta báo thù cho bác trai." "Mẹ em có phải vì phát hiện ra chuyện này mới bị hắn giam lỏng không?" Cơ Song Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện này hỏi.

Tình cảm của cha mẹ tốt như vậy, mẹ khẳng định là đã biết cái gì.

Đàm Nghiêu gật đầu: "Anh nghĩ chắc là vậy, lúc bác gái đưa anh thứ này trông tràn đầy hận ý, giống như rất muốn cùng hắn đồng quy vu tận, có điều bị anh khuyên can." "Vậy thì tốt." Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của họ, vẫn luôn không xen vào mà chỉ yên lặng lắng nghe.

Nghe một lát sau mới mở miệng nói: "Hẳn là người của nước Văn Nam." Cơ Song Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nước Văn Nam?

Đây là nơi nào, sao cô chưa từng nghe nói qua? "Văn Nam ở đâu?" "Là một quốc gia ở hải ngoại, lần này người của nước họ cũng sẽ qua đây tham gia thi đấu." Cơ Song Vũ vẫn không thể hiểu: "Cho dù là như vậy, bọn họ cũng không cần thiết phải tìm cha tôi gây phiền phức chứ?

Tại sao bọn họ muốn giết cha tôi?

Chúng tôi căn bản không quen biết bọn họ." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng có chút suy sụp của Cơ Song Vũ, không biết có nên nói cho cô biết sự thật này hay không.

Đàm Nghiêu chần chừ một chút mở miệng: "Vương phi, có phải cô biết gì không?" "Tôi quả thực có biết, từ thời Đại tướng quân Tạ Thầm của Huyền quốc, Văn Nam đã mưu đồ cả cái Huyền quốc này, bởi vì tài nguyên nơi đó của bọn họ không nhiều, cho nên muốn chiếm nơi này.

Huyền quốc thống nhất Tề quốc và Lỗ quốc xong mới phát hiện người nước Văn Nam cài vào hai quốc gia này nhiều hơn chúng ta tưởng tượng." "Khoa cử năm kia Văn Nam cũng có người nhúng tay, ý đồ xâm nhập triều đường của chúng ta." Lời của Vương Cẩn Hòa làm sắc mặt Đàm Nghiêu đều trắng bệch.

Tạ Thầm...

đó chính là chuyện của mười mấy hai mươi năm trước rồi.

Đàm Nghiêu đột nhiên nghĩ đến Vĩnh Nhạc Hầu còn có Tôn gia. "Vĩnh Nhạc Hầu và Tôn gia cũng là người phía Văn Nam đúng không?" Đàm Nghiêu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Lúc anh hỏi câu này giọng nói đều đang run rẩy. "Không sai, có điều không chỉ những người các anh biết này, một năm ngoái chồng tôi đã chuyên môn bỏ ra ba tháng, danh sách thu được tổng cộng có mười bảy người, toàn bộ đã bị xử tử, trừ bọn họ ra còn có một số cá lọt lưới, mà kẻ giết cha của Cơ Song Vũ rồi giả mạo cũng là một trong số đó." Tay Cơ Song Vũ hơi run rẩy, trong mắt đều là không dám tin.

Chuyện này sao có thể?

Cơ Song Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa nghiến răng hỏi: "Tại sao?" Cô chỉ muốn biết rốt cuộc là vì sao, cha cô rốt cuộc làm thế nào lại thu hút sự chú ý của những người này?

Phải tao ngộ tai bay vạ gió như vậy. "Có lẽ bởi vì mối quan hệ của nhà cô đủ rộng." Mà cái này chính là thứ bọn họ cần.

Tay Cơ Song Vũ hơi run rẩy, chỉ vì cái này?

Chỉ vì cái này mà bọn họ lại giết cha cô?

Sao có thể như vậy? "Những điều này đều là thật, tôi không nói đùa với cô, ở trong tình huống này chúng tôi gặp qua thực sự quá nhiều rồi." Vương Cẩn Hòa biết Cơ Song Vũ có chút sụp đổ, có điều những lời nên nói vẫn phải nói cho cô biết. "Lần này bọn họ đến có mục đích gì?" "Ra tay với Huyền quốc, tin tức bên này xảy ra chuyện bọn họ vẫn chưa biết." Lại là vì cái này sao?

Theo bản năng nhìn Vương Cẩn Hòa, nghe được chuyện như vậy, người ôn nhu như cô ấy thế mà dường như không nghe thấy gì cả, chỉ ôn nhu nhìn cô như vậy, dường như những chuyện này căn bản sẽ không gây sự chú ý của cô ấy. "Những chuyện này tôi đi theo chồng tôi đã gặp quá nhiều rồi." "Một người bên cạnh chị dâu cả tôi, vì Văn Nam mà nhà tan cửa nát, người gây ra tất cả những chuyện này là người chị ấy yêu mười năm." Vương Cẩn Hòa khẽ nói.

Chương 1323

Cơ Song Vũ có lẽ thực sự rất thảm, nhưng so với người thực sự thê thảm thì lại chẳng là gì. "Cơ Song Vũ, cái nhà kia của chị tôi có bao nhiêu người, mấy trăm người đi, toàn bộ đều chết hết, chỉ còn lại một mình chị ấy.

Lúc ban đầu chị ấy căn bản không biết người hại chết người nhà là người yêu của mình, càng không biết tạo thành tất cả những chuyện này đều là chị ấy." "So với chị ấy cô thực sự đã rất may mắn rồi, ít nhất mẹ cô còn sống, mà người yêu cô cũng đang giúp cô, còn chị ấy bị phản bội, cũng là kẻ đầu sỏ gián tiếp hại chết người nhà." Cơ Song Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa, không hiểu mục đích cô ấy nói nhiều với mình như vậy rốt cuộc là gì. "Cô có phải rất tò mò tôi rốt cuộc muốn nói gì với cô không?" Cơ Song Vũ gật đầu, cô xác thực muốn biết Vương Cẩn Hòa rốt cuộc muốn làm gì.

Vương Cẩn Hòa tùy ý nghịch ngón tay mình, thản nhiên mở miệng nói: "Kỳ thực tôi đối với chuyện nhà cô cũng không hứng thú lắm, nói với cô cái này mục đích chỉ là muốn nói cho cô biết, trên thế giới này người đau khổ hơn cô, thảm hơn cô có rất nhiều, cha cô qua đời đã hai năm, cô cứ tự thương hại bản thân như vậy thì cha cô có thể sống lại sao?" "Cô..." "Lời tôi nói xác thực khó nghe, chẳng lẽ cô không cảm thấy lời này mới là chính xác nhất sao?" Vương Cẩn Hòa đầy ẩn ý nói.

Cái dạng này của Cơ Song Vũ nhìn thực sự có chút ngứa mắt. "Những gì nên nói cho các người biết tôi đã nói rồi, nếu Cơ gia đã biến thành căn cứ địa của nước Văn Nam, vậy thì xin hãy chuẩn bị tâm lý, Cơ gia chắc chắn sẽ bị diệt." Vương Cẩn Hòa đứng dậy nhìn hai người Cơ Song Vũ và Đàm Nghiêu.

Hai người chấn động nhìn Vương Cẩn Hòa, đặc biệt là Cơ Song Vũ.

Trong nhận thức của cô, Vương Cẩn Hòa là một người vô cùng dịu dàng, nói chuyện đều ôn ôn nhu nhu, mang theo chút giọng điệu vùng sông nước.

Cho dù lúc cô chạy đến trước mặt Vương Cẩn Hòa khiêu khích, thái độ nói chuyện của Vương Cẩn Hòa cũng là như vậy.

Giống như hai chữ ôn nhu đã khắc vào trong xương tủy cô ấy.

Nhưng giờ khắc này cô mới biết hóa ra Vương Cẩn Hòa cũng có thể lạnh lùng như vậy, cao cao tại thượng như vậy. "Bọn họ..." "Cơ Song Vũ, cô có biết nước Văn Nam thực sự thành công đồng nghĩa với điều gì không?" Vương Cẩn Hòa thấy Cơ Song Vũ như vậy lạnh lùng hỏi.

Đồng nghĩa với cái gì?

Trong mắt Cơ Song Vũ mang theo sự mờ mịt.

Cuộc sống của cô chỉ có đàn, những thứ này chưa bao giờ suy nghĩ tới.

Cơ Song Vũ như vậy Vương Cẩn Hòa vừa nhìn liền biết là ý gì. "Vậy tôi sẽ nói cho cô biết đồng nghĩa với cái gì, đồng nghĩa với chiến tranh, đồng nghĩa với bách tính lưu ly thất sở, đồng nghĩa với những ngày tháng tốt đẹp họ vừa trải qua chưa được mấy ngày sẽ đổ sông đổ bể." "Tôi đã nói rồi, một khi người Cơ gia trở thành đồng lõa của Văn Nam, nhưng phàm là kẻ đã làm qua những chuyện này một người cũng đừng hòng trốn thoát, chúng tôi sẽ không bỏ qua cho bất cứ kẻ nào có ý đồ lật đổ Huyền quốc." Vương Cẩn Hòa nhìn Cơ Song Vũ nói từng câu từng chữ.

Mặc kệ biểu cảm của hai người, Vương Cẩn Hòa cất chiếc hộp đi, đồ vật cũng bỏ vào trong hộp. "Đa tạ hai người tới đưa cái này cho chúng tôi, những gì cần giải đáp cho các người, tôi đã nói rồi, các người có thể đi được rồi." Vương Cẩn Hòa hạ lệnh đuổi khách.

Sau đó gọi những người khác tới. "Toàn lực điều tra Cơ gia nơi Cơ Song Vũ ở, giám sát Cơ gia chủ, cho người trông chừng người của Văn Nam, đừng để bọn họ gây chuyện ở Huyền quốc, cũng đừng để bọn họ sống quá tốt ở Huyền quốc." "Vâng." Vương Cẩn Hòa phát ra từng mệnh lệnh một, Cơ Song Vũ và Đàm Nghiêu vẫn còn ở đây, cô ấy dường như căn bản không lo lắng hai người này sẽ trực tiếp nói ra ngoài.

Vương Cẩn Hòa lúc này chói mắt như vậy, giờ khắc này Cơ Song Vũ dường như thật sự hiểu được Tô Ngọc rốt cuộc vì sao lại chọn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa như vậy quả thực xứng đôi với Tô Ngọc.

Mà cô nếu gặp phải những chuyện này có khả năng làm sẽ không tốt hơn Vương Cẩn Hòa. "Chúng ta đi thôi." Cơ Song Vũ nhìn Đàm Nghiêu bên cạnh, một chút suy nghĩ cuối cùng trong lòng hoàn toàn không còn nữa.

Cô thua triệt để rồi, thua đến thể vô hoàn phu.

Thua bởi người mà ban đầu cô chướng mắt.

Thật là nực cười.

Đàm Nghiêu đưa Cơ Song Vũ rời đi, trở lại nơi anh ở, Đàm Nghiêu nhíu mày nói: "Vũ Nhi, Ngọc Vương phi nói rất đúng, nếu người Cơ gia thực sự đồng lõa, Hoàng thượng và Vương gia sẽ không tha cho bọn họ, em phải chuẩn bị tâm lý thật tốt." "Còn nữa chính là bách tính Huyền quốc không muốn lại có bất cứ chiến tranh nào nữa, bách tính nguyên Tề quốc và Lỗ quốc từng trải qua chiến tranh, trải qua cục diện ăn không đủ no mặc không đủ ấm." Những cái này Cơ Song Vũ có thể chưa từng thấy, nhưng anh đều đã thấy qua.

Bách tính không có cái ăn chỉ có thể ăn vỏ cây rễ cỏ, có người thậm chí đổi con cho nhau để ăn.

Những hiện thực tàn khốc này Cơ Song Vũ chưa bao giờ tiếp xúc qua, anh cũng không muốn kể cho cô nghe những thứ này, nhưng có những việc cô nên biết thì vẫn phải biết. "Vũ Nhi, một khi có người ý đồ xâm lược Huyền quốc, những người dân thường mà em nhìn qua có khả năng sẽ khinh thường kia, bọn họ sẽ hội tụ thành tinh hỏa, mà chút tinh hỏa này đủ để đốt cháy cả đồng cỏ." Đàm Nghiêu nói từng câu từng chữ.

Cơ Song Vũ cảm thấy Đàm Nghiêu nói có phải quá dọa người rồi không?

Lại nói chuyện này có quan hệ gì với cô?

Cơ Song Vũ nhìn chằm chằm Đàm Nghiêu, anh nói với cô cái này làm gì?

Phảng phất nhìn ra ý tứ của Cơ Song Vũ, Đàm Nghiêu cười nói: "Mục đích anh nói với em cái này, chỉ là muốn nói cho em biết, bất kể là Hoàng thượng hay Vương gia đều không phải loại người thích giết chóc, chỉ cần không quan hệ với những chuyện này bọn họ đều có thể sống, người có quan hệ thì cho dù em có đem chính mình đáp vào cũng không thể cứu bọn họ ra." "Cuối cùng có thể còn sẽ liên lụy người quan trọng của em." Cơ Song Vũ lập tức hiểu ý của anh. "Em lại không phải đồ ngốc, nói gì cũng không hiểu." Lườm Đàm Nghiêu một cái, Cơ Song Vũ tức giận nói. "Em hiểu là tốt rồi." Hiện tại chỉ có thể cầu nguyện người đi theo không quá nhiều.

Cơ Song Vũ đột nhiên trở nên rất trầm mặc, nhìn thấy cô như vậy Đàm Nghiêu đột nhiên có chút lo lắng. "Sao vậy?" "Em vẫn luôn cảm thấy Vương Cẩn Hòa không xứng với Tô Ngọc, bởi vì cô ấy chính là một người bình thường, những thứ Tô Ngọc hiểu cô ấy toàn bộ không hiểu, cái cô ấy biết Tô Ngọc cũng không hiểu, hai người này vốn không phải người cùng một thế giới, nhưng hôm nay em nhìn thấy dáng vẻ kia của Vương Cẩn Hòa, đột nhiên cảm thấy người không cùng một thế giới với Tô Ngọc là em." Cơ Song Vũ cười khổ nói.

Cô cũng coi như nhìn ra rồi, Tô Ngọc ở bên cạnh, lúc không có việc gì tìm tới cửa thì cô ấy chính là Huyền chủ ôn ôn nhu nhu chỉ biết làm ruộng kia.

Nhưng khi Tô Ngọc có việc, chỉ có thể để cô ấy giải quyết một số việc, thì chỉ có thể là cô ấy đứng ra gánh vác, mà năng lực ứng biến lúc này của cô ấy vậy mà không kém hơn Tô Ngọc bao nhiêu. "Dù sao cũng là Ngọc Vương phi." Đàm Nghiêu cũng cảm thấy Cơ Song Vũ nói đúng.

Bọn họ lúc mới gặp Vương Cẩn Hòa, và dáng vẻ lúc đi của Vương Cẩn Hòa, hoàn toàn là hai trạng thái.

Có điều anh ít nhiều cũng có thể hiểu được, dù sao ở bên cạnh Ngọc Vương lâu như vậy, cái gì nên biết cũng đều biết rồi. "Anh nói đúng, dù sao cũng là Ngọc Vương phi." Đàm Nghiêu đột nhiên có chút lúng túng, biết rõ cô thích Tô Ngọc còn nói những lời như vậy, không phải khiến tâm trạng cô không tốt sao? "Anh không cần phải cẩn thận như vậy, em đã từ bỏ rồi." Lần này là hoàn toàn từ bỏ, ngay cả chút tâm tư nhỏ trong lòng cũng không còn nữa.

Cô không so được với Vương Cẩn Hòa.

Đàm Nghiêu kinh ngạc nhìn cô: "Em nói thật chứ?" Lườm Đàm Nghiêu một cái, Cơ Song Vũ không muốn nói nhiều, chỉ là nghĩ đến cái chết của cha, trong lòng cô vẫn rất khó chịu.

Cô sẽ nhìn kẻ hại chết cha đền tội, nhìn bọn họ đầu một nơi thân một nẻo.

Hai người Cơ Song Vũ sau đó sẽ thế nào Vương Cẩn Hòa cũng không quan tâm lắm.

Cô hiện tại quan tâm là phía Văn Nam rốt cuộc còn bao nhiêu người như vậy.

Thật là mãi không hết.

Tô Ngọc bên kia làm xong việc thì Nguyên Bảo liền nói cho anh biết chuyện trong nhà.

Đối với việc này Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Không ngờ Tiểu Hòa đều ra tay rồi, xem ra sự tình rất nghiêm trọng a." Thấy Tô Ngọc một chút cũng không lo lắng cho Vương Cẩn Hòa, Nguyên Bảo lập tức cạn lời.

Chương 1324

Thiếu gia rốt cuộc nghĩ thế nào vậy? "Thiếu gia anh không lo lắng cho phu nhân?" "Không lo lắng, là các cậu quá coi thường Tiểu Hòa rồi." Tô Ngọc vô cùng chắc chắn nói.

Nguyên Bảo nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, thật sự là như vậy sao? "Sau này cậu sẽ biết, đi thôi về nhà." "Vâng." Tô Ngọc quay về nhà, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa lười biếng dựa vào ghế quý phi không biết đang nghĩ gì, Thu Ý đi theo bên cạnh hầu hạ, Nguyên Bảo nhìn về phía Thu Ý, người sau nhún vai cho cậu một biểu cảm bất lực.

Tô Ngọc nhìn hai người một cái, hai người quả quyết rời đi, nhường chỗ lại cho hai vợ chồng.

Ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vươn tay ôm người vào lòng: "Đang nghĩ gì vậy?" "Em chỉ đang nghĩ sao nước Văn Nam lại 'vô khổng bất nhập' như thế nhỉ?

Em lo lắng mục đích bọn họ qua đây là muốn trực tiếp ra tay, dù sao có nhiều người như vậy, một khi ra tay thì thật sự có thể đem lại cho chúng ta phiền phức không nhỏ." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Đương nhiên nhiều người mà cô nói là những người chưa bị Tô Ngọc xử lý. "Quả thực có khả năng này." "Em đã cho người theo dõi nhà Cơ Song Vũ rồi, anh xem cái này đi, là mẹ của Cơ Song Vũ gửi tới." Vương Cẩn Hòa cầm cái hộp bên cạnh đưa cho Tô Ngọc.

Trong lúc Tô Ngọc xem, cô đem chuyện mình sắp xếp cũng nói cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc xem xong thì nhíu mày, không ngờ vậy mà còn có cá lọt lưới, hơn nữa còn trực tiếp giết người ta rồi thay mận đổi đào.

Đúng là táng tận lương tâm. "Em làm rất tốt, nên là như vậy." Tô Ngọc tán đồng nói. "Vậy chuyện còn lại giao cho anh, trước khi Văn Nam ra tay cũng cho bọn họ một cái ngạc nhiên cực lớn." Vương Cẩn Hòa híp mắt nói, trong mắt đều là lạnh lẽo.

Vương Cẩn Hòa rõ ràng đang tức giận khiến Tô Ngọc cũng nhịn không được có chút tấm tắc lấy làm lạ.

Xem ra Tiểu Hòa hôm nay thật sự bị người ta chọc giận rồi. "Đều nghe em." Loại chuyện này Vương Cẩn Hòa trước kia căn bản sẽ không quản, lần này vậy mà lại có yêu cầu, vậy anh đương nhiên phải đồng ý mới được. "Vẫn là chồng tôi tốt nhất." Vương Cẩn Hòa vươn tay ôm lấy Tô Ngọc vui vẻ nói.

Tô Ngọc ghé sát vào người Vương Cẩn Hòa: "Đã anh tốt như vậy, có phải có thưởng không?" Nụ cười trên mặt Vương Cẩn Hòa lập tức thu lại, vươn tay đẩy người trực tiếp ra: "Không có." Tô Ngọc tiếc nuối lắc đầu: "Vậy thật đúng là đáng tiếc, nương tử em đều không thương anh nữa rồi." Vương Cẩn Hòa bị cái dạng không biết xấu hổ này của Tô Ngọc chọc cười, người này mà còn không biết ngại nói ra câu đấy? "Em mà thương anh, người xui xẻo cuối cùng chính là em, rốt cuộc là anh ngốc hay là em ngốc hả?" Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái tức giận nói.

Cô đều không muốn nói Tô Ngọc nữa.

Tô Ngọc khẽ cười, xem ra trước đó thực sự chọc Tiểu Hòa giận rồi, đều ghi hận lâu như vậy mà vẫn còn nhớ.

Ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chỉ yên lặng ngồi đó.

Cúi đầu hôn Vương Cẩn Hòa: "Không trêu em nữa, anh đi sắp xếp việc còn lại một chút, chuyện này vẫn phải nói với hoàng huynh một tiếng." Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu: "Anh đi đi, để hoàng huynh chuẩn bị trước, người nước Văn Nam này kẻ đến bất thiện." "Yên tâm." Tô Ngọc buông Vương Cẩn Hòa ra đi đến thư phòng, bàn bạc với Nguyên Bảo hồi lâu, sắp xếp ổn thỏa những việc Vương Cẩn Hòa bỏ sót sau đó mới vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên mấy ngày nay tâm trạng vô cùng tốt, nhìn thấy Tô Ngọc tâm trạng cũng rất tốt: "Tiểu Ngọc đến rồi à." "Cơ gia chủ đã bị giết, kẻ hiện tại là người nước Văn Nam." Nụ cười trên mặt Huyền Phỉ Nhiên không duy trì được bao lâu, liền bị một câu nói của Tô Ngọc đập tan.

Có thể để cho anh vui vẻ thêm một lúc được không?

Huyền Phỉ Nhiên bất lực nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, em có thể cho ta vui vẻ trước một lát được không?" Vừa đến đã ném cho hắn một tin tức nặng ký như vậy, chê hắn mấy ngày nay còn chưa đủ mệt sao?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Em tưởng Hoàng huynh đã vui đủ rồi chứ, dù sao cũng đã qua bao nhiêu ngày rồi." "..." Thằng nhóc thối này. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Vẻ mặt Huyền Phỉ Nhiên trở nên nghiêm túc.

Tô Ngọc kể lại tin tức hiện tại biết được cho Huyền Phỉ Nhiên: "Là thế này, em đã cho người bắt đầu giám sát Cơ gia, người của Văn Nam còn khoảng hai mươi ngày nữa mới tới, trước đó em phải xử lý hết những kẻ có liên quan đến bọn họ." Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Việc này giao cho em, việc trong tay em cứ giao cho Thừa tướng và anh trai em trước." Những việc này chỉ có giao cho Tô Ngọc hắn mới có thể hoàn toàn yên tâm. "Được." "Đúng rồi, chuyện của Cơ Song Vũ em xử lý xong chưa?" Hắn cũng là về sau mới biết Cơ Song Vũ thế mà lại thích Tô Ngọc, hơn nữa còn từng đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, câu này của anh ấy là có ý gì?

Mình còn cần xử lý cái gì sao? "Em làm vẻ mặt gì đấy?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn bộ dạng nhíu mày của cậu, tưởng rằng chuyện này khiến cậu khó xử. "Chuyện của cô ta không cần em xử lý, đã kết thúc rồi." Tô Ngọc trầm giọng nói.

Bên cạnh Cơ Song Vũ có một người không tồi, người đó mới là lương nhân của cô ta.

Lúc này nếu cô ta còn chưa nhận thức được chuyện này, vậy thì đó là vấn đề của chính cô ta. "Như vậy cũng tốt, tự mình cẩn thận, có nhu cầu gì cứ tùy thời mở miệng." Huyền Phỉ Nhiên có chút lo lắng Tô Ngọc sẽ chịu ủy khuất.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Em biết, Hoàng huynh không cần lo lắng, loại chuyện này em cũng không phải làm lần đầu tiên." Một câu nói khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút không nói nên lời, dở khóc dở cười nhìn cậu: "Cái thằng nhóc thối này." "Hoàng huynh em đi đây, về xử lý việc này trước." Tô Ngọc đứng dậy cáo từ Huyền Phỉ Nhiên, không muốn tiếp tục ở lại nơi này. "Xuất môn bên ngoài tự mình cẩn thận." Huyền Phỉ Nhiên có chút không yên tâm dặn dò.

Tuy biết Tô Ngọc rất lợi hại, cũng không ai có thể làm hại cậu, chỉ là nghĩ đến việc cậu vì mình mà đi xử lý những chuyện này, trong lòng ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Bất kể nói thế nào cậu cũng đều là vì suy nghĩ cho hắn.

Mỗi một lần để cậu đi làm những chuyện này, hắn đều sẽ tự trách, đây vốn dĩ là trách nhiệm của hắn, kết quả cuối cùng đều rơi vào tay Tiểu Ngọc.

Bước chân Tô Ngọc dừng lại một chút, xoay người nhìn Huyền Phỉ Nhiên, bất lực nói: "Hoàng huynh, cứ như em thế này thì ai bắt nạt được em?" Nhìn Huyền Phỉ Nhiên thế này, Tô Ngọc liền biết anh ấy khẳng định lại đang suy nghĩ linh tinh rồi, tức giận nói: "Hoàng huynh, em thấy dạo này anh rảnh quá nên mới suy nghĩ linh tinh đấy." Huyền Phỉ Nhiên tức đến mức không chịu được, cái thằng nhóc thối này thế mà còn chạy tới trêu chọc hắn? "Đi nhanh đi." Thằng nhóc này chỉ biết chọc tức người khác.

Tô Ngọc thật sự đi rồi, một chút lưu luyến cũng không có.

Lai Phúc nhìn dáng vẻ đi lại tự nhiên của Tô Ngọc, không nhịn được cũng có chút buồn cười.

Mỗi lần Vương gia trở về, kỳ thực người vui vẻ nhất chính là Hoàng thượng.

Không phải vì Vương gia trở về sẽ giúp Hoàng thượng xử lý mấy chuyện gai góc, mà là vì Vương gia trở về thì Hoàng thượng sẽ cảm thấy yên tâm.

Hắn sẽ xác định được Vương gia sống có tốt hay không. "Thằng nhóc thối này, cũng chỉ có nó mới dám nói chuyện với trẫm như vậy." Huyền Phỉ Nhiên tuy đang oán thầm Tô Ngọc, nhưng ý cười trong mắt lại làm thế nào cũng không giấu được.

Lai Phúc cũng cười nói: "Đây không phải là điều Hoàng thượng hy vọng sao?" Ở trước mặt Vương gia và Tô đại nhân, Hoàng thượng mới có thể thoải mái một chút.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ cười, đúng vậy, đây chính là điều hắn hy vọng, hắn chính là hy vọng Tô Ngọc có thể đối xử với hắn như vậy, để hắn biết mình không phải đứng một mình ở vị trí này. "Tiểu Ngọc đi xử lý mấy chuyện này, những việc còn lại trẫm cũng nên tiếp nhận thôi." Lai Phúc không nói chuyện, chỉ im lặng ở bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên.

Ông biết Hoàng thượng đang nói cái gì, bất quá nơi này không có chỗ cho ông xen mồm.

Tô Ngọc về đến vương phủ, vừa tới cửa đã thấy một nam tử mặc bạch y đứng đó.

Chương 1325

Nhìn bộ dạng ra vẻ đạo mạo của hắn, Tô Ngọc đi tới trực tiếp động thủ.

Cầm Quyết vội vàng né tránh, hắn nhìn Tô Ngọc ở bên cạnh, lập tức có chút tức giận: "Tô Ngọc, cậu quá đáng vừa thôi, tôi đến giúp cậu mà cậu đối xử với tôi thế à?" "Cậu đến vì rượu thì có." Tô Ngọc không khách khí vạch trần tâm tư của Cầm Quyết.

Không nói cái này còn đỡ, vừa nói đến cái này tâm trạng Cầm Quyết liền cực kỳ không tốt: "Cậu còn mặt mũi mà nói à?

Cậu có bao nhiêu rượu ngon, thế mà chẳng nghĩ đến tôi chút nào." "Uổng công chúng ta còn là bạn bè." Cầm Quyết tức giận nói.

Mỗi lần nghe được tin tức về Tô Ngọc hắn đều hận không chịu được.

Tên này chỉ có mỗi năm sinh nhật hắn hoặc lúc ăn tết mới tặng rượu cho hắn, hơn nữa còn cực kỳ keo kiệt chỉ tặng hai vò, hai vò này đủ cho ai uống?

Nếu rượu này không phải do hắn giấu đi, để cha và ông nội biết được thì chẳng còn giọt nào.

Cha và ông nội hắn mới thực sự là ma men. "Tôi mặc kệ, lần này tôi qua giúp cậu, cậu cũng phải cho tôi chút đồ tốt, rượu của cậu cực kỳ ngon, tôi chỉ mê cái đó, cũng không cần cậu cho tôi bao nhiêu, mười vò là được." Cầm Quyết hào phóng nói.

Tô Ngọc lườm Cầm Quyết một cái, biết ngay hắn đến thì rượu của mình sẽ gặp tai ương. "Đúng rồi, trước đó không phải cậu bảo Cơ Song Vũ qua đây sao?

Sao giờ lại bảo tôi qua?

Phát hiện người ta vẫn luôn nhớ thương cậu?

Sợ vợ ghen nên bảo tôi đến à?" Cầm Quyết ghé sát vào Tô Ngọc, cười như không cười hỏi.

Tô Ngọc nghe Cầm Quyết nói, lại một lần nữa cân nhắc xem có phải không nên để tên này qua đây không?

Nhìn bộ dạng như trích tiên, kỳ thực lại là kẻ nói nhiều, loại nói nhiều có thể làm người ta phiền chết.

Quay đầu mặt vô cảm nhìn Cầm Quyết: "Câm miệng, còn muốn rượu thì im lặng chút đi, bao nhiêu năm rồi sao cậu vẫn phiền phức thế hả?" "Cha mẹ cậu làm sao mà chịu được cậu thế?

Còn nữa, vợ cậu lúc nào cũng không thèm để ý đến cậu, có phải vì cậu nói quá nhiều không?" Tô Ngọc vừa mở miệng đã là tuyệt sát.

Cầm Quyết tức đến run tay, chỉ vào Tô Ngọc: "Được lắm cái tên Tô Ngọc này, tôi đây là vì ai mà đến?

Cậu thế mà còn dám chê cười tôi?" "Tôi chê cười cậu cái gì?

Chẳng lẽ tôi nói không phải sự thật?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi lại. "..." Cầm Quyết nhìn Tô Ngọc, tên này quả nhiên là khắc tinh của hắn.

Mỗi lần nói chuyện gì với cậu ta, tên này đều có thể chuẩn xác tìm được cách làm hắn cứng họng.

Mà hắn trời sinh một chút biện pháp cũng không có. "Nhưng tôi nói thật với cậu, cô ấy thật sự vẫn thích cậu, nhớ thương cậu đấy, mục đích lần này qua đây e rằng cũng là cái này?" Cầm Quyết thu lại biểu cảm cà lơ phất phơ, nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói.

Hắn biết rõ tình cảm vợ chồng Tô Ngọc tốt đến mức nào.

Cơ Song Vũ đến nói với Tô Ngọc tâm ý của mình, điển hình là tự mình chuốc lấy phiền phức.

Bởi vì cậu ta căn bản chướng mắt Cơ Song Vũ.

Nếu Tô Ngọc để mắt đến Cơ Song Vũ thì đã sớm ở bên nhau rồi, còn có thể đợi đến lúc thành thân sinh con với Vương phi hiện tại sao?

Cũng chỉ có Cơ Song Vũ người phụ nữ kia mới nhìn không rõ.

Tô Ngọc đưa tay day day mi tâm: "Cậu câm miệng cho tôi." "Cậu cái tên này sao cứ bắt tôi câm miệng thế?

Tôi đây là vì muốn tốt cho cậu mới nhắc nhở cậu đấy." Cầm Quyết tức giận nói. "Đúng rồi, quận Dụ Hòa giờ thế nào?

Có thú vị không?

Nếu vui thì tôi đưa vợ con đến nhà cậu chơi?" Cầm Quyết chính là tính cách như vậy, lúc hứng lên sẽ đưa vợ con đi khắp nơi.

Mỗi năm luôn sẽ đi một hai nơi như thế. "Lần này cậu không đưa mẹ con họ đến à?" Lườm Tô Ngọc một cái, Cầm Quyết tức giận nói: "Cậu còn mặt mũi mà nói?

Không phải cậu bảo tôi phải qua đây nhanh sao?

Dù sao thời gian thi đấu sắp đến rồi, tôi mới phải tự mình cưỡi ngựa qua đây, tôi cho người đưa chị dâu cậu đi chậm ở phía sau." Hắn sao có thể bỏ mặc vợ con đơn độc đến kinh thành được.

Tô Ngọc hiểu rõ gật đầu, cậu biết ngay là như vậy. "Bên đó cũng được, nhưng chúng tôi có thể nửa cuối năm mới về, nếu cậu muốn đi thì đến lúc đó có thể đi cùng chúng tôi, trên đường có bạn." "Được thôi, đi, chúng ta vào trong nói." Cầm Quyết kéo tay Tô Ngọc đi vào vương phủ.

Tô Ngọc bị chọc cười, tên này còn biết ở đây ai mới là chủ nhân, ai là khách không đấy?

Đến sân viện của Tô Ngọc, Cầm Quyết nhìn mấy đứa trẻ đang nghiêm túc tập võ trên luyện võ trường: "Đây đều là nhóc con nhà cậu à?" Nhiều thế?

Sao hắn không biết tên này từ lúc nào lại có thêm mấy đứa con? "Hai đứa lớn nhất bên trong là Tiểu Trí và Trường Nhạc, một đứa là nghĩa tử của tôi, một đứa là con gái Hoàng huynh, đứa nhỏ hơn một chút là con trai tôi." "Cái này không cần cậu nói, nhìn dung mạo như đúc từ một khuôn với cậu kia là biết rồi, thế còn bốn nhóc kia?" "Một đứa là Hoằng Nghị cũng là con của Hoàng huynh, một đứa là Sâm Sâm em vợ tôi, hai đứa còn lại là một cặp long phụng thai nhà tôi." Tô Ngọc đơn giản giới thiệu một chút.

Đợi bọn trẻ huấn luyện xong mới gọi chúng qua: "Đây là bạn của cha, các con gọi là chú Quyết là được." "Chú Quyết." "Haiz, chú đến vội quá nên chưa cầm quà cho các con, quà đi cùng với thím các con rồi, đợi đồ đến chú sẽ đưa quà gặp mặt sau." Cầm Quyết thật sự quá thích mấy đứa trẻ này rồi, không kiêu ngạo không tự ti.

Hơn nữa trông cũng rất đẹp. "Tiểu thúc thúc." Lúc này Cầm Quyết nghe thấy một giọng nói nãi thanh nãi khí.

Quay đầu nhìn sang, thấy một hạt đậu nhỏ đang chạy về phía bên này.

Phía sau còn có Tô Cửu vẻ mặt bất lực.

Đợi đứa bé chạy đến trước mặt mình, Tô Ngọc mới bế bé lên đùi ngồi: "Sao con lại tới đây?" "Nhớ." Tô Cẩm Trần nghẹn nửa ngày mới nói ra được một từ như vậy.

Tô Cửu bất lực nói: "Thằng nhóc này hai hôm nay bắt đầu đòi đi tìm chú, anh bảo chú đang bận nó cũng không tin, hôm nay từ sáng sớm đã quấy đến giờ, hết cách đành phải đưa nó qua đây." "Vị này là..." Tô Cửu nhìn Cầm Quyết ở bên cạnh. "Cậu ấy tên Cầm Quyết là bạn em, cũng là người em mời về làm trọng tài.

Cầm Quyết, đây là đại ca tôi." "Chào đại ca, tôi tên Cầm Quyết." "Chào cậu." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc có nhiều bạn bè như vậy, trong lòng cực kỳ vui vẻ.

Bất kể Tiểu Ngọc trước kia thế nào, nhưng bạn bè bên cạnh thật sự rất nhiều.

Như vậy là tốt rồi, ít nhất lúc đó Tiểu Ngọc sống cũng rất tốt.

Chương 1326

Tô Cửu nhìn con trai ôm chặt Tô Ngọc không chịu theo mình: "Tiểu Ngọc, thằng nhóc thối này giao cho em đấy, anh trong tay còn có việc phải làm, về trước đây, đợi các em không chịu nổi nó nữa thì đưa người về là được." Tô Ngọc cạn lời nhìn Tô Cửu: "Đại ca, đây là con trai anh mà." "Ừ, anh với chị dâu em chỉ là người giao hàng thôi, em với Tiểu Hòa mới là cha mẹ nó muốn." Tô Cửu một chút cũng không khách khí nói.

Cầm Quyết nhìn Tô Cửu oán niệm thế mà lại lớn như vậy, trong mắt đều là hiếu kỳ, tổng cảm giác đã xảy ra chuyện gì ghê gớm lắm.

Quay đầu nhìn cái này, nhìn cái kia, trong mắt đều là vẻ tò mò: "Tô Ngọc chuyện này là sao?

Sao tôi cảm giác đại ca hình như oán niệm có hơi sâu nhỉ?" "Bởi vì Trần Nhi từ lúc sinh ra đã thích cha cháu, không gặp cha cháu là khóc." Tiểu Bảo ở bên cạnh nói.

Cầm Quyết kinh ngạc nhìn nắm bột nhỏ trong lòng Tô Ngọc: "Còn có chuyện như vậy?" Thảo nào đại ca lại bảo mình chỉ là người giao hàng.

Đây chẳng phải là giao hàng sao?

Cha ruột còn không có đãi ngộ này. "Ăn." Lúc này Trần Nhi cầm một quả dâu tây nhét cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc há miệng ăn xong Trần Nhi mới vui vẻ cười rộ lên.

Tô Cửu nhìn mà cực kỳ ghen tị, ghé sát vào con trai nghiêm túc hỏi: "Của cha đâu?" Trần Nhi nhìn Tô Cửu, lại nhìn dâu tây trong tay, một phát nhét hết vào miệng, làm hai má phồng lên.

Phí sức ăn hết quả dâu tây trong miệng xong, Trần Nhi còn nhún vai với Tô Cửu: "Hết." Như vậy chính là đang nói với Tô Cửu cậu bé hết dâu tây rồi.

Tô Cửu bị chọc tức không chịu được, đưa tay nhéo má Trần Nhi tức giận nói: "Tiểu thúc thúc con còn muốn ăn." Sau đó liền thấy Trần Nhi móc a móc, lại móc ra một quả dâu tây vừa to vừa đỏ, đưa đến bên miệng Tô Ngọc: "Ăn." Cầm Quyết không nhịn được cười phá lên, cháu trai này của Tô Ngọc sao lại buồn cười thế?

Đây là cần tiểu thúc thúc không cần cha ruột à?

Tô Cửu nhướng mày nhìn Trần Nhi, nhân lúc cậu bé chưa phản ứng kịp kéo tay cậu bé qua ăn mất quả dâu tây trên tay. "Tiểu Ngọc anh đi trước đây, Trần Nhi em tự mình dỗ đi." Nói xong xoay người bỏ đi, động tác sạch sẽ lưu loát liền một mạch.

Trần Nhi trơ mắt nhìn quả dâu tây mình định cho tiểu thúc thúc bị người cha đáng ghét ăn mất.

Nhìn tay mình, lại nhìn Tô Cửu đã đi mất, òa một tiếng khóc lên.

Tô Ngọc đau đầu nhìn Tô Cửu đi mất dạng, trong lòng không ngừng tự nhủ, đó là đại ca, không thể tức giận, không thể tức giận, nhưng cậu vẫn thấy rất giận, cái này phải làm sao đây?

Tiểu Bảo bọn nhỏ cũng không ngờ đại bá thế mà lại không biết xấu hổ như vậy, còn cướp dâu tây của Trần Nhi cho cha. "Cha, đại bá cũng quá không biết xấu hổ rồi." "Không biết xấu hổ." Trần Nhi ủy khuất nói.

Tô Ngọc đưa tay vỗ vỗ lưng Trần Nhi: "Không khóc nữa, cha con trêu con chơi thôi, chúng ta còn rất nhiều dâu tây, chia một quả cho cha con ăn được không?" Cặp lông mày nhỏ của Trần Nhi nhíu lại, Tô Ngọc từ bên cạnh lấy một đĩa dâu tây vừa mang tới đặt trước mặt

Trần Nhi.

Nhìn thấy nhiều dâu tây như vậy, Trần Nhi lập tức vui vẻ gật đầu: "Dạ." Cầm Quyết nhìn vô cùng hứng thú: "Nhóc con này là tinh ranh hả?" "Trần Nhi rất thông minh." Tô Ngọc chọn cho Trần Nhi một quả dâu tây lớn, sau đó mới mở miệng nói.

Kết quả Trần Nhi vừa cầm được dâu tây liền đưa cho Tô Ngọc muốn để cậu ăn.

Tô Ngọc đẩy về bảo cậu bé tự ăn: "Tự mình ăn, tiểu thúc thúc đã ăn rồi." "Bé tí thế đã biết nghĩ tốt cho cậu rồi, cậu đây là kiếp trước làm bao nhiêu việc thiện thế?" "Cái này là hâm mộ không được đâu, năm ngoái cha cháu đi ra ngoài làm việc không ở nhà, lúc đó dưa hấu vừa chín, mẹ cháu cắt dưa hấu cho chúng cháu ăn, em ấy liền để phần cho cha cháu, còn lấy phần của mình ra để đó, bắt mẹ cháu giữ lại cho cha cháu ăn, sau đó vẫn là mẹ cháu bảo để lâu sẽ hỏng, nhà mình còn rất nhiều, Trần Nhi mới tự mình ăn đấy." Tiểu Bảo vẻ mặt kiêu ngạo nói.

Đây mới là bảo bối đệ đệ của bọn họ.

Tô Ngọc đối với chuyện này ngược lại không biết, cúi đầu nhìn Trần Nhi trong lòng, cậu bé đang cầm dâu tây ăn rất vui vẻ. "Cậu quả thực rất được trẻ con yêu thích." "Chính xác." Cái này Tô Ngọc ngược lại thừa nhận.

Bởi vì con cái nhà bà con bạn bè đều thích cậu.

Cầm Quyết cầm dâu tây ăn hai quả: "Dâu tây này không tệ nha, chỗ cậu còn không?" "Còn rất nhiều." "Thế thì được, đợi lúc con gái tôi đến, cũng chuẩn bị cho mẹ con nó một ít?" "Được." Chút yêu cầu nhỏ này Tô Ngọc vẫn có thể đáp ứng.

Cầm Quyết chậc chậc lấy làm lạ: "Cậu thế mà cũng có lúc dễ nói chuyện như vậy, làm tôi đều có chút ngại ngùng rồi." "Vậy thì không cho nữa?" Tô Ngọc tức giận nói.

Cho rồi mà hắn còn không muốn, đúng là lắm tật xấu. "Thế không được." Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc và Cầm Quyết dường như có chuyện muốn nói, liền đưa Trần Nhi đi.

Nhìn mấy đứa trẻ đột nhiên rời đi, Cầm Quyết cảm thán nói: "Con trai cậu không tệ." "Ừ." "Hay là hai nhà chúng ta định thông gia từ bé đi?" Cầm Quyết nhìn Tô Ngọc hỏi.

Không biết Tô Ngọc có nguyện ý không.

Tô Ngọc cảm thấy Cầm Quyết hôm nay nói lời như vậy là cố ý.

Đưa tay đánh Cầm Quyết một cái, Tô Ngọc tức giận nói: "Cậu câm miệng cho tôi đi." "Tôi nghiêm túc đấy." Tô Ngọc có con trai, hắn có con gái.

Con nhà hắn có hắn đích thân dạy bảo có thể kém đi đâu được? "Con trai lớn của tôi đã đính hôn với Trường Nhạc rồi, con gái cậu lớn hơn Tiểu Bảo hai tuổi, tôi nói cậu đang nghĩ cái gì thế?

Cái não này dùng để làm gì vậy?" Tô Ngọc thật sự rất muốn bửa đầu tên này ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì. "Tuổi tác không là vấn đề." "Cầm Quyết, cậu nên biết tính tôi, tuy rằng chúng ta là bạn bè, con gái cậu cũng thực sự rất tốt, nhưng tôi sẽ không tùy ý quyết định hôn sự của con trai tôi, Tiểu Trí đính hôn với Trường Nhạc đều là vì hai đứa nó lưỡng tình tương duyệt, tôi nói như vậy cậu hẳn là hiểu." Tô Ngọc nhíu mày nói, vẻ mặt cũng rất nghiêm túc.

Cầm Quyết nhìn Tô Ngọc như vậy lập tức hiểu cậu nói lời này là tuyệt đối nghiêm túc, không phải đang nói đùa với hắn. "Đặc biệt là Tiểu Bảo đứa nhỏ này, năm đó tôi cũng không biết sự tồn tại của nó, đều là lúc hơn ba tuổi tôi mới tìm được hai mẹ con, lúc đó Tiểu Bảo sống không tốt lắm, khi ấy tôi đã tự nhủ với lòng mình, Tiểu Bảo đời này bất kể muốn làm gì tôi đều sẽ ủng hộ nó, để nó làm chuyện mình thích." Lời giải thích của Tô Ngọc khiến Cầm Quyết biết cậu không nói đùa.

Nhìn Tô Ngọc rất lâu, Cầm Quyết mới gật đầu: "Được." Hắn ngược lại cũng không tức giận, nhưng Tô Ngọc nói cũng đúng, chuyện tình cảm là phải lưỡng tình tương duyệt, nếu không có tình cảm cuối cùng vì bọn họ mà biến thành cừu nhân thì không tốt. "Hai ngày này tôi có việc phải rời khỏi kinh thành, cậu ở hành cung đi." "Không thể ở chỗ cậu à?" "Khẳng định không thể, phải tị hiềm cậu không hiểu sao?" Tô Ngọc có đôi khi cảm thấy tính cách này của hắn cực kỳ tốt, nhưng có đôi khi lại cảm thấy tính cách này của hắn thật sự rất sầu người.

Đặc biệt là những lúc nói chính sự. "Được, nhưng việc cậu định đi làm có vui không?

Cho tôi đi góp vui với?" Cầm Quyết hứng thú hỏi.

Thông thường chuyện Tô Ngọc muốn làm đều rất thú vị, hắn không muốn bỏ qua cơ hội này. "Không thể đưa cậu theo, nhiệm vụ Hoàng huynh giao." Cầm Quyết hiểu ngay: "Được, vậy tôi không đi nữa, cậu gọi người đưa tôi đến hành cung, tôi cũng phải nghỉ ngơi thật tốt, dù sao tôi cũng thêm roi thúc ngựa chạy vội bao nhiêu ngày mới tới đây." Chuyến này chạy đến mức tay chân hắn đều sắp rụng rồi.

Tô Ngọc có thể nhìn ra sự mệt mỏi trong mắt Cầm Quyết, biết hắn khẳng định là vừa nhận được tin tức liền tới ngay. "Đa tạ." Cầm Quyết rất ít khi nghe được Tô Ngọc nói lời như vậy, hiện tại nhìn thấy cậu nghiêm túc thế này, còn có chút là lạ. "Được rồi, hai chúng ta giao tình gì chứ?

Còn cần cậu nói cảm ơn với tôi?" Tô Ngọc cười gật đầu, bảo Nguyên Bảo đưa Cầm Quyết đến hành cung: "Đợi thi đấu kết thúc tôi sẽ bảo vợ tôi làm tiệc lớn cho mọi người ăn." "Đây là cậu nói đấy nhé, không ngon chúng tôi không đồng ý đâu." "Được." Cầm Quyết lúc đi còn tiện tay cầm luôn đĩa dâu tây để trên bàn.

Đối với việc này Tô Ngọc cũng chỉ mắt nhắm mắt mở coi như cậu làm gì tôi cũng không nhìn thấy.

Buổi tối lúc ăn cơm nghỉ ngơi, Tô Ngọc nói với Vương Cẩn Hòa chuyện đối phó Cơ gia, cũng nói mình phải rời đi một thời gian. "Được, anh cứ đi làm việc của anh đi, không cần lo cho em." "Tự mình cẩn thận, có việc gì rất gấp tự mình không xử lý được, thì đi tìm đại ca và Hoàng huynh." Chuyện Cơ gia nên làm sớm không nên chậm trễ, cậu phải nhanh chóng qua đó.

Chương 1327

Hơn nữa tin tức bên kia cũng đã truyền đến rồi. "Em biết rồi, anh đừng lo cho em." Tô Ngọc vươn tay ôm Vương Cẩn Hòa, tuy biết lúc cậu không ở nhà Tiểu Hòa cũng rất lợi hại, nhưng cậu vẫn sẽ không nhịn được mà lo lắng.

Sáng sớm hôm sau Tô Ngọc đã đi rồi, Tiểu Bảo bọn nhỏ không thấy Tô Ngọc có chút kinh ngạc, hỏi xong bọn chúng mới biết Tô Ngọc đã đi, phải nửa tháng mới có thể trở về. "Cha đi rồi chán quá." "Phải không?

Từ hôm nay ta là người bồi luyện của các con." La Hậu lúc này bước ra nói.

Tiểu Bảo bọn nhỏ vẻ mặt chấn kinh nhìn La Hậu: "Chú La Hậu?" "Anh Ngọc hôm qua lúc đi đã bảo mấy người bọn ta trông chừng các con, trước khi anh ấy trở về, thầy giáo của các con chính là bọn ta." La Hậu nhìn Tiểu Bảo nói.

Lúc này Nam Kiều, Bạch Khởi, Lạc Diễm, ngay cả Vạn Cổ cũng tới. "Chú Vạn Cổ cũng vậy sao?" Vạn Cổ cười gật đầu: "Ừ, ta cũng vậy." "..." Tiểu Bảo và Tiểu Trí bên cạnh nhìn nhau một cái, sao cảm giác cha là cố ý thế nhỉ? "Được rồi, các con không có bao nhiêu thời gian đâu, hiện tại bắt đầu khởi động trước." Phương thức giáo dục của mấy người bọn họ không giống Tô Ngọc, bọn họ chủ yếu huấn luyện mấy đứa trẻ thực chiến.

Lần đầu tiên đánh thực chiến toàn trình như vậy, lại còn là đánh với đám người La Hậu, Tiểu Bảo mấy đứa trẻ này đơn thuần chính là tìm ngược.

Mãi đến khi Tiểu Bảo bọn nhỏ cạn kiệt sức lực, lúc này mới dừng tay.

La Hậu ngồi xổm xuống nhìn Tiểu Bảo bọn nhỏ, trong mắt mang theo ý cười: "Tiểu Bảo cảm giác thế nào?

Vui không?" Tiểu Bảo nhìn chằm chằm La Hậu, biểu cảm kia phảng phất như đang nói chú nhìn cháu giống đang vui vẻ lắm à?

La Hậu cười ha hả: "Không sao, để Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ cho các con ngâm dược dục là không sao rồi, bọn họ đã chuẩn bị xong, về sau phương thức huấn luyện của các con chính là như vậy." Cơ bản công của Tiểu Bảo bọn nhỏ đều cực kỳ tốt, hiện tại quan trọng nhất vẫn là thực chiến.

Thực chiến của bọn chúng tương đối mà nói vẫn yếu hơn một chút.

Bất quá cũng rất bình thường, dù sao anh Ngọc còn chưa bắt đầu dạy bọn chúng thực chiến, nhưng hắn cảm thấy thực chiến của Tiểu Bảo bọn nhỏ có thể bắt đầu rồi. "Vâng." Tiểu Bảo ngược lại cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng, chỉ coi đây là yêu cầu của Tô Ngọc.

Nhưng mà Tiểu Bảo cũng không biết đây không phải Tô Ngọc sắp xếp, mà là La Hậu bọn họ thương lượng xong đưa ra kết quả.

Vương Cẩn Hòa đối với chuyện này cũng biết, cho nên nhìn Tiểu Bảo bọn nhỏ hôm nay mệt thành như vậy một chút cũng không ngạc nhiên.

Ngược lại còn đích thân xuống bếp làm cho chúng một bữa ngon.

Tiểu Bảo bọn nhỏ ăn đến vô cùng thỏa mãn. "Mẹ, mẹ cũng biết chuyện này ạ?" Tiểu Bảo vừa ăn vừa hỏi. "Mấy chú La Hậu của con trước đó đã nói với mẹ rồi, mẹ cũng cảm thấy như vậy rất tốt, có thể bắt đầu thực chiến rồi." Tuy rằng đánh với La Hậu bọn họ cũng không tính là hoàn toàn thực chiến, dù sao bọn họ cũng sẽ nương tay.

Đạo lý này Tiểu Bảo bọn nhỏ cũng hiểu.

Đưa tay sờ cằm, Tiểu Bảo đột nhiên nhớ tới một chuyện.

Cha nuôi các ngài ấy đều là từ Vong Ưu Thành đi ra. "Chú La Hậu, Vong Ưu Thành là nơi như thế nào?" Tiểu Bảo đột nhiên hứng thú hỏi.

Động tác trong tay La Hậu bọn họ dừng lại một chút, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Sao con lại đột nhiên muốn hỏi chuyện Vong Ưu Thành?" "Cũng không có gì ạ, con chỉ là cảm thấy tò mò, nên muốn hỏi chút thôi." "Thật không?" Mấy người đều không tin lời Tiểu Bảo nói là thật.

Tiểu Bảo bị ánh mắt này của bọn họ nhìn đến tương đối bất lực: "Con nói thật, con rất hứng thú với Vong Ưu Thành, bởi vì các chú đều lớn lên ở đó, cho nên thực chiến của các chú đều cực kỳ lợi hại." "Cho nên?" Bọn họ luôn cảm thấy thằng nhóc thối này chắc chắn không có ý tốt. "Chú La Hậu, các chú cảm thấy nếu con đi Vong Ưu Thành, con có thể đi đến bước nào?" Biểu cảm của Tiểu Bảo lập tức trở nên nghiêm túc. "Tiểu Bảo chuyện này không phải nói đùa đâu." Nếu Vong Ưu Thành hoàn toàn thuộc về địa bàn của bọn họ, hắn ngược lại cũng vui vẻ để Tiểu Bảo bọn nhỏ đến xem một chút chơi một chút.

Nhưng Vong Ưu Thành còn có một đám người không phục quản giáo, nếu Tiểu Bảo bọn nhỏ cứ thế đi đến đó rất dễ sẽ bị thương. "Tiểu Bảo đừng có nghĩ đến chuyện một mình đi Vong Ưu Thành, con có thể đi lịch luyện, nhưng trước khi anh Ngọc đồng ý con đừng hòng nghĩ tới." La Hậu nghiêm khắc nói.

Ngay cả Nam Kiều bọn họ cũng vô cùng nghiêm khắc, giống như rất lo lắng cậu bé đột nhiên đi đến đó vậy.

Tiểu Bảo tuy rằng ban đầu cũng có suy nghĩ như vậy, bởi vì theo cậu bé thấy Vong Ưu Thành mới là nơi có thể trưởng thành nhanh nhất.

Chỉ là nhìn thấy biểu cảm của La Hậu bọn họ nghiêm túc như vậy, cậu bé cũng tạm thời bỏ đi ý niệm này. "Thật sự muốn đi?" "Đương nhiên rồi ạ." "Con sau này là phải chạy đi khắp nơi, tuy rằng cha con chuẩn bị cho con rất nhiều người, nhưng cũng không thể hoàn toàn đặt mạng sống của mình vào tay người khác, cho nên con cảm thấy con còn cần phải lợi hại hơn nữa, lợi hại giống như cha con, như vậy tính an toàn khi con ra ngoài sẽ lớn hơn." Tiểu Bảo nói với bọn họ lý do mình muốn làm như vậy.

Tất cả mọi người đều không nói gì, bởi vì bọn họ biết Tiểu Bảo nói đều đúng.

Tiểu Bảo là muốn kiếm tiền làm ăn, tương lai còn muốn đi hải ngoại xem thử, cứ như vậy thì chút thực lực này của cậu bé sẽ không đủ.

Tuy rằng Tiểu Bảo hiện tại so với bạn bè đồng trang lứa đã tương đối xuất sắc rồi.

Nhưng so với cao thủ chân chính thì còn kém quá xa. "Nếu con đã muốn, chúng ta hiện tại có thể huấn luyện con." "Các chú sẽ theo bản năng mà nương tay với con." Tiểu Bảo nói ra chỗ khó khăn của việc này.

Mấy người bất lực nhìn Tiểu Bảo, đứa nhỏ này đúng là tinh ranh thật. "Cho dù là vậy, bọn ta cũng có thể làm cho kinh nghiệm thực chiến của con phong phú hơn, đến lúc đó anh Ngọc trở về lại để anh Ngọc dạy con một thời gian là được." La Hậu cân nhắc một chút rồi nói.

Bọn họ tuy rằng không thể xuống tay độc ác với Tiểu Bảo, nhưng bọn họ xuống tay được để dạy dỗ Tiểu Bảo.

Bởi vì Tô Ngọc từng nói, nếu lúc này bọn họ nương tay, về sau đối với Tiểu Bảo mà nói có thể chính là chí mạng.

Chi bằng hiện tại tàn nhẫn với Tiểu Bảo một chút, như vậy tương lai của Tiểu Bảo mới có thể càng thêm an toàn. "Vâng." Quả nhiên từ ngày hôm sau bắt đầu, La Hậu bọn họ khi đấu với Tiểu Bảo đều trở nên lăng lệ hơn rất nhiều.

Tiểu Bảo từ lúc bắt đầu bị đánh, biến thành dần dần có thể phản kích.

Đến cuối cùng đều có thể so chiêu với La Hậu bọn họ rồi.

Tô Ngọc đến bên phía Cơ gia, những người bên đó có dính líu đến Văn Nam đều bị Tô Ngọc bí mật đưa đi, đồng thời cũng tìm được cha của gia chủ Cơ gia, xác định ông ấy thật sự không có vấn đề gì, lúc này mới đem sự tình nói cho ông ấy.

Sau khi nói chuyện với Tô Ngọc, lão gia tử Cơ gia giống như trong nháy mắt già đi rất nhiều.

Tô Ngọc biết ông ấy bị làm sao, chỉ là loại chuyện này chỉ có thể dựa vào chính mình bước ra.

Xử lý sạch sẽ những người cần xử lý xong Tô Ngọc mới trở về kinh thành.

Về đến vương phủ, vội vàng đi vào liền nghe thấy tiếng của Tiểu Bảo: "Lại đi." Tô Ngọc đi tới nhìn Tiểu Bảo đang đánh với La Hậu, cậu mới đi ra ngoài nửa tháng đều đã xảy ra chuyện gì?

Khí tức trên người Tiểu Bảo lăng lệ hơn rất nhiều, ra tay cũng là như thế.

Chương 1328

Tiểu Trí bọn nhỏ đứng ở bên cạnh nhìn, bộ dạng kia phảng phất như đã tập mãi thành quen rồi.

Đợi hai người đối đãi kết thúc Tô Ngọc mới đi tới: "Mọi người đây là đang làm gì?" Một người là con trai mình, một người là em trai mình, hai người này thế mà lại đang liều mạng?

Lúc bọn họ như vậy có từng cân nhắc qua cảm nhận của mình không? "Cha thấy thế nào?

Con có tiến bộ không?" Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc tới liền vội vàng chạy qua hỏi. "Có, tiến bộ rất lớn, nhưng mọi người có thể nói cho tôi biết, màn đối đánh này là sao không?" La Hậu ho khan một tiếng nói thầm: "Bọn em nghĩ cơ bản công của Tiểu Bảo bọn nhỏ đã rất vững chắc rồi, cho nên muốn huấn luyện bọn nhỏ thực chiến." "Tiểu Bảo trước đó rất hứng thú với bên Vong Ưu Thành, còn muốn qua đó lịch luyện bị bọn em cản lại, cho nên mới có màn đối luyện như vậy của bọn em." Giọng La Hậu rất nhỏ, nhỏ đến mức cơ hồ sắp không nghe thấy nữa rồi.

Tuy rằng là vậy, nhưng Tô Ngọc vẫn nghe thấy được.

Nhìn bộ dạng chột dạ này của La Hậu bọn họ, Tô Ngọc có chút buồn cười, bây giờ biết chột dạ rồi?

Sớm làm cái gì đi? "Tiểu Bảo trải qua thời gian đối luyện này, con có suy nghĩ gì?" Tô Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo sửng sốt một chút, có chút không hiểu lời này của Tô Ngọc là có ý gì. "Cha?" "Con cứ nói đi." "Con còn kém rất xa." Tiểu Bảo chần chờ một chút mới nghiêm túc mở miệng nói.

Cậu bé vẫn luôn cảm thấy mình rất có thiên phú, cậu bé đều cho là như vậy, nhưng mà nửa tháng nay cậu bé ý thức được một chuyện, cậu bé ở trong đám bạn cùng trang lứa quả thực đã rất xuất sắc rồi, nhưng khi cậu bé gặp phải cao thủ giống như La Hậu bọn họ, chờ đợi cậu bé có thể chính là tử vong.

Cho nên cậu bé còn có một đoạn đường rất dài phải đi.

Tô Ngọc không ngờ câu đầu tiên Tiểu Bảo nói thế mà lại là cái này. "Con muốn nói chính là cái này?" Tiểu Bảo chần chờ một chút rồi gật đầu, nhưng mà Tô Ngọc lại lắc đầu. "Con nói không đúng, nửa tháng nay con trưởng thành rất nhanh, đã tốt hơn người khác rất nhiều rồi, không cần tự coi nhẹ mình." Tô Ngọc an ủi nói, đồng thời cũng cảm thấy Tiểu Bảo yêu cầu đối với bản thân quá cao rồi. "Hả?" Tiểu Bảo vốn tưởng mình chắc chắn sẽ bị cha phê bình, kết quả lại không có? "Con cũng chỉ là một đứa trẻ, đừng yêu cầu bản thân quá cao, đừng quên hôm nay con còn chưa đầy chín tuổi." Một đứa trẻ chưa đầy chín tuổi mà có được thành tựu như hiện tại đã là vô cùng xuất sắc rồi.

Tiểu Bảo nghe Tô Ngọc khen ngợi, lập tức có chút ngại ngùng.

Cha đây là đang khen cậu bé sao? "Tiểu Bảo, hiện tại con có thể nói cho cha biết mục đích con làm như vậy là gì không?" Trong lòng Tô Ngọc đã có suy đoán, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng Tiểu Bảo nói ra lý do.

Tiểu Bảo trầm mặc một lát mới nói cho Tô Ngọc biết suy nghĩ của mình: "Con chỉ là không muốn giao phó tính mạng của mình vào tay kẻ khác." Đối với suy nghĩ này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc rất tán đồng.

Con người ta suy cho cùng vẫn phải dựa vào chính mình.

Anh đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Được, nếu đã vậy cha sẽ giúp con.

Bắt đầu từ ngày mai con sẽ đối luyện với cha, nhưng lần này cha sẽ không giống như trước kia, chỉ điểm tới là dừng đâu." Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh: "Vâng ạ." "Vậy thì chuẩn bị tinh thần bị ăn đòn đi, cha không giống mấy chú La Hậu của con đâu." Tô Ngọc ý vị thâm trường nói.

La Hậu nhìn Tô Ngọc như vậy, lại có chút đồng cảm nhìn Tiểu Bảo.

Một khi Ngọc ca đã động thủ, đó chính là thật sự bắt đầu huấn luyện thực chiến cho Tiểu Bảo rồi.

Mà giai đoạn đầu tiên của quá trình này mới là đau khổ nhất.

Không biết Tiểu Bảo có thể thực sự kiên trì nổi không.

Bọn họ thực sự có chút lo lắng cho cậu bé.

Nam Kiều lo lắng nhìn Tiểu Bảo: "Ngọc ca ca thật sự muốn bắt đầu sớm như vậy sao?" Bọn họ đều biết cuối cùng Tô Ngọc chắc chắn sẽ tự mình huấn luyện Tiểu Bảo, chỉ là không ngờ lại sớm đến thế.

Tvô Ngọc "ừ" một tiếng: "Đây là yêu cầu của Tiểu Bảo.

Nếu không phải do thằng bé đề xuất thì sẽ trễ hơn hai năm, nhưng hiện tại nó đã mở lời, tôi sẽ cho nó cơ hội này." Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, vẻ mặt nghiêm túc mà anh chưa từng thấy ở con trai: "Suy nghĩ cho kỹ, một khi bắt đầu thì không có cơ hội quay đầu đâu." Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: "Cha, con đã sớm suy nghĩ kỹ rồi." Nửa tháng nay bọn họ cũng đã nghe rất nhiều chuyện về cha, đặc biệt là trên phương diện thực chiến, cha chưa bao giờ thủ hạ lưu tình. "Vậy buổi chiều con nghỉ ngơi một chút đi, sáng mai tự mình đến luyện võ trường." "Vâng." Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh, trong lòng đã bắt đầu mong chờ.

Sau khi nói chuyện xong với Tiểu Bảo, Tô Ngọc mới đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Triệt nhi nhíu mày nhìn anh trai: "Anh trai sẽ bị thương đó, cha rất lợi hại." Cha là người lợi hại nhất trong tất cả mọi người, còn lợi hại hơn cả ông cố, anh trai đối luyện với cha sẽ bị thương.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo nghe Triệt nhi chủ động nói chuyện này với mình.

Tuy nhiên cậu bé đã rất thỏa mãn rồi: "Không sao đâu, sớm muộn gì cũng phải trải qua ngày này mà." Tiểu Trí bất lực nhìn Tiểu Bảo.

Cậu bé cũng tập võ, nhưng không có thiên phú như Tiểu Bảo.

Nửa tháng nay cậu cũng tập cùng Tiểu Bảo, nhưng đều là do nhóm Nam Kiều nương tay, dù vậy cậu cũng học được rất nhiều thứ, không chỉ học được võ công mà còn trưởng thành hơn nhiều.

Ngay cả Trường Nhạc cũng định thực chiến, chỉ là bên cạnh không có người thích hợp nên chưa đồng ý.

Dù sao Trường Nhạc đã mười một tuổi, nếu bọn họ đối luyện với cô bé như vậy cũng không tốt lắm, chỉ có thể nghĩ cách tìm một nữ tử tới, tốt nhất là loại võ công cực kỳ giỏi.

Chỉ có như vậy mới có thể dạy dỗ Trường Nhạc tốt hơn.

Người cũng sắp đến rồi.

Là bọn họ viết thư cho Thẩm lão đại, nhờ người có hứng thú đến đây.

Tô Ngọc kể lại chuyện đã thương lượng với Tiểu Bảo cho Vương Cẩn Hòa nghe, lo lắng ngày mai lúc động thủ sẽ làm cô sợ.

Vương Cẩn Hòa thực ra đã sớm chuẩn bị tâm lý: "Em biết từ lâu rồi, Tiểu Bảo vẫn luôn đợi anh về, chỉ nghĩ đến việc anh về sẽ dẫn thằng bé cùng luyện võ công đấy." Cô nói với vẻ không vui.

Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, chần chờ một chút rồi hỏi: "Thật sự không lo lắng sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc rất lâu, ngay khi Tô Ngọc tưởng cô không muốn mở miệng thì cô mới nói: "Em biết anh có chừng mực, đó là con trai của chúng ta." Nếu nói chiều con thì Tô Ngọc mới là người lợi hại nhất, đặc biệt là chiều chuộng Tiểu Bảo đến mức khiến cô cũng thấy đau đầu.

Tô Ngọc cười, vô cùng hài lòng với sự tin tưởng của Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, sự tin tưởng của em làm anh rất vui." "Anh là chồng em, em không tin anh thì em còn tin ai?" Vương Cẩn Hòa lườm anh. "Nói đúng lắm, lát nữa anh sẽ vào cung báo cáo chuyện này với Hoàng huynh, người của nước Văn Nam cũng sắp đến rồi." Ánh mắt Tô Ngọc trở nên u thâm và sâu thẳm.

Vương Cẩn Hòa nghe nói người Văn Nam sắp đến, trong mắt đều là vẻ không thích bọn họ: "Bọn họ còn bao lâu nữa mới đến?" "Khoảng ba bốn ngày nữa." "Bọn họ là những người đến cuối cùng phải không?" Nửa tháng này, người tham gia thi đấu lục tục đều đã đến, chỉ còn lại người của Văn Nam là chưa thấy. "Đúng là như vậy." Vương Cẩn Hòa nhớ lại tình huống tiếp đón người các nước khác trước đó, có chút đau đầu: "Anh nói xem Văn Nam này liệu có gây chuyện gì không?" Một câu hỏi của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc cảm nhận được sự bất thường.

Anh nhìn chằm chằm cô: "Tại sao lại nói vậy?" "Thì là mấy vị công chúa nhỏ đến đây thái độ quá kiêu ngạo, tới nơi này xong liền cảm giác... giải thích thế nào nhỉ, giống như bản thân là thiên chi kiêu nữ, ai cũng phải tâng bốc vậy.

Em giải thích thế anh có hiểu không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 1329

Tô Ngọc đen mặt, anh đâu phải kẻ ngốc, sao có thể không hiểu.

Xem ra có những quốc gia không quản được con cái nhà mình rồi. "Tuy khiến người ta khó chịu, nhưng người ta phang một câu 'trẻ con còn nhỏ' thì biết làm sao?" Hiện tại chỉ cần nghĩ đến mấy chữ "trẻ con còn nhỏ", cô liền cảm thấy vô cùng đau đầu.

Trẻ con còn nhỏ là cái cớ sao?

Thật nực cười. "Bọn họ cảm thấy con mình còn nhỏ, muốn người khác nhường nhịn, nhưng thật sự lên sàn đấu thì chẳng ai nguyện ý nhường đâu, sẽ luôn có người dạy bọn họ cách làm người." Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, loại người như vậy sau này cũng chỉ mang lại rắc rối cho bản thân.

Đương nhiên chuyện này không liên quan đến anh, dù sao cũng không phải người Huyền quốc, muốn tìm đường chết thế nào cũng là chuyện của bọn họ.

Vương Cẩn Hòa vô cùng tán đồng điều này.

Tự mình dạy con không xong, ra ngoài ắt sẽ có người dạy thay, chỉ là đến lúc đó cái giá phải trả có thể hơi đắt, cũng không biết liệu những quốc gia đó có gánh vác nổi cái giá ấy hay không. "Không nói chuyện bọn họ nữa, nấu chút gì cho anh ăn đi?

Anh đói rồi." Vương Cẩn Hòa vốn đang không vui, nghe Tô Ngọc nói đói liền quăng hết mấy chuyện kia ra sau đầu, vội vàng đi làm món anh thích.

Tô Ngọc ăn ngấu nghiến bát mì dao cạo do Vương Cẩn Hòa làm, nhìn mà Vương Cẩn Hòa thấy đau cả dạ dày: "Anh ăn chậm một chút, không ai tranh với anh đâu, không đủ thì vẫn còn." "Tối qua anh lo chạy về đây nên chưa ăn cơm." Đói muốn chết rồi, anh đâu còn kiên nhẫn mà ăn từ tốn, cứ lấp đầy bụng trước đã.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc nói vậy, chỉ đành rót cho anh cốc nước, bảo anh ăn chậm kẻo nghẹn.

Ăn cơm xong, Tô Ngọc mới cảm giác mình như vừa sống lại.

Thu Ý vào thu dọn bát đũa, Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc hỏi: "Người Văn Nam đến thì anh có đi không?" "Anh đi làm gì?

Văn Nam chưa đủ tư cách để anh đích thân đi đón." Tô Ngọc hừ lạnh.

Đáy mắt Vương Cẩn Hòa mang theo ý cười, anh nói cũng không sai.

Quả thực không có tư cách đó.

Ba ngày sau, người của nước Văn Nam đến kinh thành, người đi đón bọn họ là Tô Cửu.

Người Văn Nam liếc nhìn Tô Cửu một cái, sự khinh thường trong mắt làm sao cũng không giấu được. "Nơi này cũng chẳng ra sao cả, nhìn qua còn chưa bằng Văn Nam chúng ta, hơn nữa tại sao chúng ta đến đây mà lại để nhiều kẻ đê tiện đi lại tùy tiện trên phố như thế?" Một cô nương bĩu môi nói.

Tự cho là nói rất nhỏ, nhưng lại bị Tô Cửu nghe rõ mồn một.

Tô Cửu nghe đối phương nói vậy lại không tức giận, mà quay sang nói với thị vệ bên cạnh: "Đưa bọn họ đến hành cung, chỗ ở đã sắp xếp xong rồi." Tô Cửu ngay cả ý định chào hỏi cũng không có, trực tiếp cho người tống khứ đoàn Văn Nam về hành cung.

Hoàng tử nước Văn Nam nhíu mày nhìn Tô Cửu: "Huyền quốc các ngươi đối xử với khách phương xa như vậy sao?" Tô Cửu nhìn Hoàng tử Văn Nam: "Các vị hình như là khách không mời mà đến." Bọn họ chưa bao giờ mời người Văn Nam, là tự bọn họ tìm tới cửa, lại còn dùng lỗ mũi nhìn người, loại người này mà còn mặt mũi nói mình là khách ư. "Đương nhiên, khách thì phải ra dáng của khách, ngài nói có đúng không?" Tô Cửu nhìn cô nương vừa mở miệng lúc nãy với ánh mắt đầy ẩn ý.

Hoàng tử Văn Nam nhìn người bên cạnh, vừa thấy ánh mắt của họ liền biết Tô Cửu có ý gì.

Câu nói vừa rồi của muội muội hắn cũng nghe thấy, nhưng không coi là chuyện to tát gì. "Chúng nó chẳng qua chỉ là trẻ con, mong hãy bao dung." Hoàng tử Văn Nam nói mà chẳng có bao nhiêu thành ý.

Một câu nói khiến Tô Cửu cảm thấy buồn cười: "Chúng lại không phải con nhà ta, tại sao ta phải bao dung? 'Trẻ con' mười mấy hai mươi tuổi ta thật sự chưa từng thấy, vị Hoàng tử này, ngài nói xem?" "Ngươi..." Hoàng tử Văn Nam đưa tay ngăn cản muội muội nhà mình không cho cô ta tiếp tục mở miệng. "Hoàng huynh..." "Xin lỗi." "Hoàng huynh, dựa vào cái gì mà chúng ta phải xin lỗi?" Tô Cửu cười như không cười nhìn Hoàng tử Văn Nam, rốt cuộc là làm bộ làm tịch hay là thật sự muốn xin lỗi?

Ông thật sự rất mong chờ đấy.

Hoàng tử Văn Nam quay đầu nhìn cô ta: "Xin lỗi." Nghe ca ca nhà mình nói vậy, công chúa Văn Nam tức điên, phẫn nộ nhìn Tô Cửu, cực kỳ không tình nguyện nói: "Xin lỗi." "Xin lỗi thì không cần, nhưng có một câu ta vẫn phải nói cho rõ.

Cho dù các vị đến tham gia thi đấu, cho dù các vị là Hoàng tử hay Công chúa, nhưng ở đâu thì phải giữ quy tắc ở đó.

Nếu thật sự cảm thấy nơi này của chúng ta không ra gì, cảm thấy nơi này không tốt bằng Văn Nam các vị, vậy thì quay người trở về, không ai cản các vị cả.

Đương nhiên loại lời nói này đừng có nói ở ngoài đường lớn, nếu để bách tính nghe được, đến lúc đó gây ra thương tổn gì cho các vị thì cũng xin các vị bao dung nhiều hơn một chút, ai bảo miệng của Công chúa các vị thối làm gì?" Tô Cửu bình tĩnh nói ra những lời khiến tất cả người Văn Nam đều tức giận.

Công chúa Văn Nam nghe Tô Cửu nói năng không khách khí như vậy, tâm tình vô cùng tồi tệ, ông ta có ý gì? "Ngươi có ý gì?" "Những người này là bách tính của Huyền quốc chúng ta, cũng là căn bản của Huyền quốc.

Bọn họ dù là đi trên phố hay là rao bán đồ đạc, đều được Hoàng thượng của chúng ta ưng thuận.

Hay là Văn Nam các vị không cho phép bách tính ra đường?

Bách tính ra đường thì là kẻ đê tiện sao?" Tô Cửu vốn định nói xong thì bỏ qua, ai ngờ vị Công chúa này cứ phải dâng tới cửa tìm mắng.

Đã như vậy ông tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Sắc mặt Công chúa Văn Nam thay đổi, cô ta vừa nghe thấy mình nói cái gì vậy?

Trên mặt Hoàng tử Văn Nam ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Sao có thể không cho bách tính ra đường chứ? "Hoàng muội chỉ là vô tâm chi ngôn..." "Vô tâm?

Hoàng tử Văn Nam, dám hỏi lệnh muội năm nay bao nhiêu tuổi rồi?" Tô Cửu cắt ngang lời Hoàng tử Văn Nam, ánh mắt sắc bén hỏi.

Hoàng tử Văn Nam lập tức im bặt, Hoàng muội này của hắn đã mười chín tuổi rồi, nếu thành thân sớm thì hiện tại con cái có khi đã hai ba đứa.

Hắn mà nói tuổi thật của Hoàng muội ra, đó mới thật sự là tự vả mặt mình.

Nhưng dù hắn không nói, Tô Cửu cũng không định buông tha bọn họ. "Nếu ta nhìn không lầm, vị Công chúa này chắc hẳn đã cập kê được vài năm rồi nhỉ?

Lời nói mà ngay cả một đứa trẻ cũng không thốt ra, chẳng lẽ cô ta còn không hiểu sao?

Đến địa bàn của người khác mà chê bai người của người ta, đây chính là giáo dưỡng của Văn Nam các vị?

Hay là, các thành viên Hoàng thất Văn Nam đều có giáo dưỡng như vậy?" Tô Cửu một câu trực tiếp nâng quan điểm lên cả Hoàng thất Văn Nam.

Thế mà Hoàng tử Văn Nam lại không còn lời nào để nói.

Bàn tay dưới ống tay áo run lên nhè nhẹ, quay đầu trừng mắt nhìn đứa em gái được sủng ái một cái, lúc này Hoàng tử Văn Nam mới nghiêm túc xin lỗi: "Vừa rồi là lỗi của Hoàng muội, ta ở đây thay mặt nó xin lỗi, mong hãy tha thứ." "Lần này thì bỏ qua, mong Hoàng tử Văn Nam trông chừng lệnh muội cho kỹ.

Chương 1330

Ta thì dễ nói chuyện, nhưng những người khác ở Huyền quốc thì không dễ nói chuyện đâu, đừng để đắc tội với người khác." Tô Cửu làm ra vẻ suy nghĩ cho bọn họ, thế mà Hoàng tử Văn Nam lại không cách nào phản bác. "Tự nhiên là vậy." "Vậy mời các vị." Tô Cửu dẫn người đi về phía hành cung.

Sau khi sắp xếp chỗ ở ổn thỏa mới rời đi.

Người vừa đi khỏi, Công chúa Văn Nam liền chịu không nổi: "Hoàng huynh, ông ta có ý gì?

Đây là đang sỉ nhục chúng ta sao?" Hoàng tử Văn Nam giận dữ nhìn em gái mình: "Văn Khương, muội đừng quên mục đích chúng ta đến đây là gì.

Lúc đến ta đã nói với các người phải thu liễm tính khí của mình lại, người ta cho dù có sỉ nhục chúng ta thì thế nào?

Đó cũng là do muội khơi mào trước." "Cho dù chúng ta đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc thì làm được gì?

Cuối cùng cũng là chúng ta đuối lý." Hoàng tử Văn Nam mất kiên nhẫn nói.

Thật không biết cho nó đi theo làm gì.

Đồ thành sự thì ít bại sự có thừa.

Văn Khương lập tức không dám mở miệng nữa, chỉ đành cúi đầu ngồi một bên, trong lòng vẫn có chút không cam tâm. "Hoàng huynh, vậy chúng ta cứ tính như vậy sao?" "Trước khi đạt được thứ chúng ta muốn thì chỉ có thể như vậy, đừng có gây chuyện cho Bản cung nữa, nếu không đừng trách Bản cung vô tình." Ánh mắt Hoàng tử Văn Nam hung ác nhìn Văn Khương.

Đứa em gái này chẳng qua là con gái của một phi tử khác của phụ hoàng, chỉ nhờ được sủng ái hơn một chút mới được đi theo.

Nếu không phải muội muội ruột bị say sóng, không thể đi đường dài lặn lội, thì làm sao đến lượt một Văn Khương đi theo để mất mặt xấu hổ chứ.

Văn Khương còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ này của Hoàng huynh lập tức không dám mở miệng.

Hoàng tử Văn Nam như vậy khiến Văn Khương cảm thấy sợ hãi. "Văn Khương, ta không hy vọng xảy ra chuyện như vậy nữa.

Còn cả các người nữa." Ánh mắt Hoàng tử Văn Nam quét qua những người khác. "Vâng, Hoàng huynh." Bọn họ cũng không ngu xuẩn như Văn Khương.

Văn Khương có được cơ hội này chẳng qua là do quấn lấy phụ hoàng mà thôi, cô ta chính là kẻ điêu ngoa tùy hứng, sau này nếu làm hỏng việc của Hoàng huynh, Hoàng huynh chắc chắn sẽ không tha cho cô ta.

Dù sao chuyện lần này đối với Văn Nam vô cùng quan trọng.

Còn về phần Văn Khương, cô ta sẽ phải trả giá cho sự ngu xuẩn của mình.

Hoàng tử Văn Nam liếc nhìn Văn Khương, lông mày hơi nhíu lại, hắn đáng lẽ không nên đồng ý với phụ hoàng đưa người này theo. "Văn Khương, muội nhớ kỹ cho ta, nơi này không phải Văn Nam, nơi này là Huyền quốc, không phải muội muốn làm gì thì làm, cũng đừng có đem cái tính khí đó đến đây dùng, không ai chiều chuộng muội đâu." Hoàng tử Văn Nam cảnh cáo.

Sắc mặt Văn Khương xanh mét, vừa định phản bác thì nghe thấy giọng nói của người mà cô ta ghét nhất cất lên: "Hoàng huynh nói đúng đấy, ở đây không ai vì cô là công chúa Văn Nam mà nhường nhịn cô đâu.

Hiện tại ở kinh thành Huyền quốc, tùy tiện lôi một người ra cũng có khả năng là công chúa, quận chúa của các nước khác." "Lúc Nhị hoàng tỷ đến, chúng ta đều đã hứa với phụ hoàng là sẽ nghe lời Hoàng huynh rồi mà." Văn Nhị cười nói.

Mẫu phi của Văn Nhị và Hoàng hậu là chị em ruột, quan hệ giữa cô ta và người trước mặt cũng rất tốt, vừa là huynh muội vừa là biểu huynh muội.

Cô ta còn có Thái tử Hoàng huynh, cũng như Đại hoàng tỷ, tình cảm của bọn họ vẫn luôn rất tốt. "Văn Nhị, ngươi..." "Nhị hoàng tỷ chẳng lẽ muốn làm hỏng chuyện này?

Sau đó để phụ hoàng trừng phạt tỷ?" Văn Nhị nhướng mày nhìn Văn Khương, cười hỏi.

Dáng vẻ ôn ôn nhu nhu đó khiến Văn Khương có chút phiền toái.

Cô ta còn chưa nói gì, bọn họ dựa vào đâu mà chỉ trỏ mình như vậy? "Nếu không phải Đại hoàng tỷ say sóng không thể tới, Nhị hoàng tỷ tưởng mình có cơ hội này sao?" Đại hoàng tỷ của bọn họ xuất sắc như thế, thậm chí có thể so kè ngang ngửa với Hoàng huynh, vốn dĩ tỷ ấy đến mới là thích hợp nhất.

Có Đại hoàng tỷ ở đây, bọn họ muốn thắng hẳn là rất dễ dàng.

Văn Khương tức đến run cả người, đây là nói cô ta không xứng sao? "Nhị hoàng tỷ, tuy nói tỷ được sủng ái, nhưng nếu tỷ làm hỏng chuyện phụ hoàng coi trọng, tỷ đoán xem phụ hoàng còn thích tỷ như hiện tại nữa không?" Văn Nhị không cho Văn Khương cơ hội nói chuyện, nhìn cô ta gằn từng chữ hỏi.

Một câu nói khiến Văn Khương không dám nói thêm nửa lời.

Phụ hoàng là người như thế nào trong lòng cô ta rất rõ, một khi cô ta làm hỏng việc, trở về chờ đợi cô ta sẽ là bóng tối vô tận, cho dù có mẫu phi giúp đỡ cũng tuyệt đối không có kết cục tốt.

Văn Nhị nhìn dáng vẻ nghiến răng nghiến lợi mà không dám ho he gì của Văn Khương, trên mặt nở nụ cười ôn hòa: "Xem ra Nhị hoàng tỷ đã nghĩ thông suốt rồi, nếu đã nghĩ thông thì nhất định phải làm theo lời dặn của Hoàng huynh, ít nhất trước khi rời khỏi Huyền quốc phải là như vậy." Văn Khương sắc mặt khó coi nhìn Văn Nhị: "Ngươi đúng là một con chó ngoan." "Ta và Đại hoàng tỷ cùng Hoàng huynh quan hệ tốt, cái này có hâm mộ cũng không được đâu." Văn Nhị cũng không tức giận, ngược lại cười híp mắt nói.

Một câu nói khiến Văn Khương nghẹn lời.

Hừ lạnh một tiếng, cô ta quay người về phòng nghỉ ngơi, những người khác thấy vậy cũng lần lượt rời đi. "Hoàng huynh, phía Văn Khương muội giúp huynh áp chế, chuyện còn lại giao cho huynh." Văn Nhị nghiêm túc nói.

Văn Cảnh Sóc gật đầu biểu thị đã biết: "Yên tâm, muội cũng cẩn thận đừng để chọc giận người ta." Văn Nhị gật đầu lia lịa: "Hoàng huynh yên tâm, Văn Khương bị mẫu phi của tỷ ta nuôi đến mức quá ngu xuẩn rồi, chẳng di truyền được chút nào dáng vẻ của bà ta." Lời của Văn Nhị, Văn Cảnh Sóc rất tán đồng, nhưng hắn luôn cảm thấy có mình ở đây, ỷ vào sự sủng ái của phụ hoàng có thể mang lại vinh quang cả đời cho mẹ con họ.

Cho nên Văn Nhị làm gì hắn cũng mắt nhắm mắt mở, không những thế còn giúp Văn Khương dọn dẹp hậu quả.

Mẹ con họ cậy sự sủng ái của phụ hoàng mà không coi mẫu hậu ra gì, đồng thời cũng không biết đã đắc tội bao nhiêu người.

Một khi mất đi sự che chở của phụ hoàng, hai mẹ con họ chẳng là cái thá gì cả.

Lời của Văn Nhị khiến Văn Cảnh Sóc có chút buồn cười, tuy Văn Nhị nói không sai, nhưng cũng đừng nói trước mặt người khác. "Lời như vậy đừng nói trước mặt Văn Khương.

Cũng không phải là sợ hãi, chỉ là hiện tại không cần thiết lãng phí thời gian với nó.

Nhiệm vụ mới là quan trọng nhất." "Hoàng huynh yên tâm, trong lòng muội biết rõ." Đối với Văn Nhị, hắn rất yên tâm. "Hoàng huynh, vậy muội cũng đi nghỉ đây." "Được." Nhìn người rời đi, Văn Cảnh Sóc mới nhìn người bên cạnh nói: "Văn Khương lần này tính sai rồi." "Điện hạ nói phải, nhưng không biết Hoàng thượng có ý gì, biết rõ chuyện lần này rất quan trọng mà còn để cái 'tinh ranh gây họa' này đi theo." Đối với bọn họ mà nói, Văn Khương chính là một cái 'tinh ranh gây họa' không hơn không kém.

Ngay cả xách giày cho Văn Nhị và Đại công chúa cũng không xứng. "Đại khái là muốn cho mẹ con bọn họ chút cơ hội." Văn Cảnh Sóc châm chọc nói.

Nghe vậy, trong lòng ít nhiều có chút bất bình, rõ ràng không có năng lực đó sao lại cứ phải làm như vậy chứ?

Vọng tưởng đạt được thứ không thuộc về mình. "Có điều hôm nay không gặp Ngọc Vương của Huyền quốc." Văn Cảnh Sóc nhíu mày nói.

Chương 1331

Lúc đến bọn họ đã biết, ở Huyền quốc trở ngại lớn nhất của bọn họ có thể không phải là Hoàng thượng Huyền Phỉ Nhiên, mà là Ngọc Vương Tô Ngọc.

Người này quá tà môn.

Người của bọn họ tổn thất không ít, mỗi một lần đều là vì Tô Ngọc. "Sau này sẽ gặp thôi, nhưng vẫn phải cẩn thận, dù sao chúng ta hoàn toàn không biết gì về vị Ngọc Vương này." Ngoài việc biết người này rất lợi hại, rất được Hoàng thượng Huyền quốc sủng ái ra, bọn họ mù tịt thông tin.

Đưa tay day day mi tâm, đối với việc này Văn Cảnh Sóc đã nghe lọt tai. "Vẫn phải trông chừng Văn Khương." "Vâng." Sau khi người của Văn Nam đến, nhân sự các nước đều đã đông đủ.

Mọi người đến đông đủ thì chủ đề bàn tán cũng nhiều lên, trong đó người mà các công chúa mong chờ nhất chính là Ngọc Vương.

Nghe nói Ngọc Vương thật sự rất đẹp trai, hơn nữa còn sủng vợ, cũng không biết có thật hay không.

Không biết bọn họ có thể gặp được Ngọc Vương không nữa? "Tiểu Ngọc, hiện tại công chúa các nước vô cùng tò mò về em đấy." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc trêu chọc.

Ngước mắt nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Hoàng huynh, anh muốn ôm hết mọi việc vào mình mới vui sao?" Một câu nói khiến Huyền Phỉ Nhiên ho khẽ một tiếng, dạo này nhiều việc như vậy, anh sao có thể làm loại chuyện tốn công vô ích đó chứ? "Là Hoàng huynh nói sai, nhưng em cũng chú ý, có khả năng người khác sẽ đánh chủ ý lên người em đấy." Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm nói.

Chỉ sợ danh tiếng của Tô Ngọc quá lớn, khiến có người động tâm tư, dù sao Tiểu Ngọc chỉ có một Vương phi, trắc phi hay thiếp thất gì đó một người cũng không có.

Đây chính là chỗ mà những người kia nhắm vào.

Cho dù không thể so bì với Tiểu Hòa, chỉ cần có thể trở thành trắc phi hoặc thiếp của Tiểu Ngọc cũng đều là chuyện tốt.

Lời nhắc nhở của Huyền Phỉ Nhiên khiến ánh mắt Tô Ngọc trở nên lạnh lùng hơn nhiều: "Bọn họ dám động tâm tư với em thử xem?

Xem là chán sống hay là trong tay có lương thực rồi?" Sự uy hiếp trắng trợn này khiến Huyền Phỉ Nhiên bội phục giơ ngón tay cái: "Vẫn là Tiểu Ngọc em lợi hại hơn." Đây là trực tiếp bóp chặt mạch máu kinh tế của các quốc gia khác rồi, còn muốn hạt giống năng suất cao thì đừng có tà tâm. "Nhưng anh phải nhắc em một chuyện, em đừng quên chúng ta đã ký hiệp ước trăm năm, cũng đã đồng ý mỗi năm cung cấp hạt giống cho bọn họ, cái này nếu vi phạm hợp đồng thì sẽ rất phiền phức." Huyền Phỉ Nhiên nhớ đến chuyện này bèn nhắc nhở Tô Ngọc. "Chúng ta nói là cung cấp hạt giống, nhưng chúng ta đâu có nói mỗi năm cung cấp bao nhiêu.

Nếu những người này không biết tự lượng sức mình, chúng ta cho dù cung cấp ít hạt giống thì bọn họ làm gì được?

Cho dù lương thực hiện tại có thể trồng ra năng suất cao hơn một chút thì thế nào?

Tối đa hai năm sản lượng sẽ giảm xuống, hơn nữa là giảm dần theo từng năm.

Sau này Tiểu Hòa còn định lai tạo hạt giống năng suất cao hơn nữa, em không tin bọn họ sẽ không động lòng." Đối với những người cầm quyền, lương thực tự nhiên là càng nhiều càng tốt.

Nếu không thì đối với bách tính, đối với quốc gia đều không có lợi.

Bọn họ có thể làm ra loại chuyện này, người khác thì không được.

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, không ngờ Tô Ngọc đã suy nghĩ thấu đáo những chuyện này đến vậy. "Xem ra mọi việc em đều có chuẩn bị mà đến, những người này căn bản không phải đối thủ của em." "Bọn họ chỉ cần an phận đến thi đấu, em sẽ không can thiệp, nhưng nếu bọn họ dám đánh chủ ý lên em, hay người bên cạnh em, em sẽ khiến bọn họ phải trả giá đắt." Anh làm việc xưa nay đều không cân nhắc hậu quả.

Lúc nào hứng lên thì lúc đó sẽ động thủ.

Chỉ là có những người quá tự cho là đúng, luôn cảm thấy anh dường như rất dễ bắt nạt. "Em tự xem rồi giải quyết, nếu em đã có suy tính thì chuyện này em toàn quyền phụ trách, anh không quản nữa." Được làm ông chủ phủi tay cảm giác thật tốt.

Tô Ngọc lườm Huyền Phỉ Nhiên một cái, bực mình nói: "Hoàng huynh, anh như thế này rất dễ bị ăn đòn đấy." Huyền Phỉ Nhiên cười ha hả, đưa tay chỉ vào Tô Ngọc: "Cái thằng này." Tô Ngọc nói lại chi tiết cuộc thi đấu lần cuối với Huyền Phỉ Nhiên xong mới rời đi.

Sau khi Tô Ngọc đi, Huyền Phỉ Nhiên thu lại nụ cười, khẽ thở dài: "Hy vọng những quốc gia đó hiểu chuyện một chút, đừng tìm rắc rối." Nếu không Tô Ngọc sau này sẽ làm gì thì không biết được đâu.

Lai Phúc đứng bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu, tính cách của Vương gia không phải dễ chọc, không phải người ta muốn làm gì thì làm. "Chuẩn bị yến hội một chút, chiêu đãi người các nước." "Vâng." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc từ bên ngoài trở về, trong mắt mang theo ý cười: "Đang nghĩ gì thế?" "Hả?

Không nghĩ gì cả.

Hoàng huynh hôm nay nhắc nhở anh một chuyện, bảo anh cẩn thận mấy cô công chúa kia, lo anh bị người ta nhắm trúng." Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa kể lại chuyện hôm nay.

Tâm trạng Vương Cẩn Hòa nháy mắt trở nên không tốt: "Ý là gì?" "Ý là có người có thể thấy anh chỉ có một Vương phi, không có trắc phi hay người khác, sẽ động tâm tư." "Bọn họ đây là ghen tị sao?" Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn nhưng thực sự nhịn không nổi, nhíu mày phiền toái nói.

Tô Ngọc cười khẽ, cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa: "Vợ của anh sao lại đáng yêu thế nhỉ?" "Chẳng lẽ em nói sai?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc, không hiểu Tô Ngọc đây là biểu cảm gì.

Tô Ngọc cười càng lớn hơn: "Đương nhiên không nói sai.

Anh đây có một điểm vô cùng không tốt, đó chính là tính khí kém." Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, cảm thấy Tô Ngọc đây là đang mở mắt nói dối.

Loại lời nói này rốt cuộc sao anh nói ra được thế? "Còn cần mặt mũi không?" Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, cân nhắc một chút rồi nói: "Không cần nữa." Lúc hai người đang đùa giỡn, Lai Phúc đến nói với Tô Ngọc chuyện yến hội, hơn nữa cần Tứ Quý phụ trách món ăn cho yến hội.

Tứ Quý là của vợ chồng Tô Ngọc, lẽ ra phải qua nói một tiếng. "Ông đi nói với chưởng quỹ bên Tứ Quý, đến lúc đó bảo họ chuẩn bị đồ tốt rồi đưa vào cung." Hiện tại Tứ Quý không chỉ có rau, còn có một số loại thịt.

Những thứ này đều là do Vương Cẩn Hòa sau khi đổ rất nhiều nước linh tuyền vào giếng nước, cải tạo chất lượng nước giếng mới nuôi trồng ra được.

Tuy kém hơn nước linh tuyền pha loãng một chút, nhưng cũng sẽ không kém đi đâu.

Quan trọng nhất là Vương Cẩn Hòa đã đào riêng một cái ao, nước bên trong đều là nước linh tuyền, ao đào rất sâu, dẫn mạch nước ngầm ra, nước trong đó so với nước giếng lại tốt hơn một chút.

Theo ý của Vương Cẩn Hòa thì đó chính là một cái 'linh tuyền bản sao'.

Bọn họ đã thử qua, rất hữu dụng.

Cho nên gà vịt cá thịt đưa đến đây đều là do người ở trang trại nuôi, dùng nước linh tuyền.

Ở đây cũng giữ lại hạt giống dưa hấu, dâu tây, rau quả bên này cũng có thể cung ứng ngay gần đó. "Vâng." Lai Phúc đi nói với Tiền chưởng quỹ số lượng cần thiết rồi mới rời đi.

Tiền chưởng quỹ hiện tại đã là một viên đại tướng trong tay Tô Ngọc, chính vì có ông ấy mới phát triển Tứ Quý ở đây tốt như vậy.

Thời gian này ở đây đều là do ông ấy quản lý. "Sau này phải chuẩn bị nguyên liệu đưa vào cung, mọi người đều cẩn thận một chút." "Vâng." Bên này đang bận rộn thì thời gian cũng gần đến.

Hai ngày trước yến hội, Vương Cẩn Hòa được Huyền Phỉ Nhiên mời vào cung, bàn bạc với ngự trù xem dùng món gì để chiêu đãi khách các nước.

Chương 1332

Chủ yếu vẫn là do Vương Cẩn Hòa biết nhiều món hơn, như vậy thích hợp hơn một chút.

Thế là Vương Cẩn Hòa hai ngày nay cũng rất bận, hại Tô Ngọc bắt đầu phàn nàn cô quá bận, không có thời gian quản hai cha con bọn họ.

Vương Cẩn Hòa cùng ngự trù rất nhanh đã chốt được thực đơn.

Đợi dặn dò bọn họ cách làm xong xuôi cô mới rời đi. "Ngọc Vương phi cũng thật dễ gần." "Ngọc Vương phi cũng quá lợi hại rồi, cái này mà cũng biết." "Đúng vậy, tôi vốn tưởng Ngọc Vương phi khó gần lắm chứ, không ngờ lại không phải như vậy." Trước kia gặp phải chủ tử đa số đều là cao cao tại thượng, hiện tại gặp được một người như Vương Cẩn Hòa, điều này khiến bọn họ cảm thấy thỏa mãn, đồng thời cũng có chút không thể tin nổi. "Không nói cái này nữa, Vương phi đã dạy chúng ta cách làm rồi, sau này mọi người đều phải chú ý, việc của ai người nấy làm cho tốt, tuyệt đối không được xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Chuyện này quan hệ đến thể diện quốc gia chúng ta, mọi người phải tập trung mười hai phần tinh thần làm tốt mọi việc, nếu có kẻ nào dám phá hoại, mọi người cũng chú ý một chút, đừng để người ta lợi dụng." "Vâng." Thấy mọi người đều đi làm việc của mình, Đại trù mới bắt đầu làm việc.

Trước đó một ngày, Tứ Quý đã đưa rau vào cung, một số nguyên liệu có thể sơ chế được thì lập tức sơ chế ngay, đỡ cho ngày mai bận rộn không làm xuể.

Thu dọn xong xuôi, mọi người mới ra về.

Đợi tất cả mọi người đi hết, một bóng người lén lút xuất hiện tại Ngự thiện phòng.

Trên mặt mang theo nụ cười dữ tợn, ả đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được ngày này.

Ngay khi ả định ra tay, một bóng người lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện bên cạnh, đưa tay bóp chặt tay ả: "Ngươi muốn làm gì?" Làm gì ư?

Nữ tử nhìn Ngự thiện phòng đột nhiên sáng đèn, lập tức hoảng sợ.

Người không phải đã đi hết từ lâu rồi sao?

Sao lại còn xuất hiện ở đây? "Các người... các người..." "Lại dám ra tay với nguyên liệu nấu ăn, gan của ngươi cũng lớn thật đấy." Ngự trù tức giận không thôi.

Nguyên liệu ở đây đều là những thực phẩm tốt nhất được gửi đến theo bốn mùa, nếu thật sự bị con nha đầu này hủy hoại thì tổn thất biết bao nhiêu?

Chỉ là chút tiền bạc thì còn dễ nói, nhưng nếu đến ngày mai mới phát hiện ra thì bọn họ biết phải làm sao?

Chẳng phải sẽ bị người của các quốc gia khác cười chê hay sao?

Huyền quốc lại không làm nổi một món ăn ra hồn để chiêu đãi quý khách.

Đây là muốn làm bọn họ, làm Huyền quốc mất mặt mà.

Tâm địa con nha hoàn này thật đáng chém. "Ngươi là người của cung nào?" "Việc này các ông không cần quá bận tâm, giao cho chúng tôi là được." Ngự trù tuy rằng vẫn có chút không vui, nhưng nghĩ lại mình cũng không thích hợp hỏi vấn đề này, bèn miễn cưỡng gật đầu đồng ý. "Vậy được rồi." Sau khi người bị giải đi, Ngự trù nhìn những người khác: "Đêm nay mọi người đừng ngủ nữa, chịu khó thức một đêm, qua ngày mai rồi hẵng nghỉ ngơi, đến lúc đó sẽ luân phiên nhau nghỉ." "Vâng." Tất cả mọi người bắt đầu bận rộn.

Ai buồn ngủ quá không chịu nổi thì tìm đại một chỗ dựa vào chợp mắt một lát.

Luân phiên nghỉ ngơi như vậy, đến khi trời sáng tinh thần của mọi người cũng không tệ lắm.

Yến hội bắt đầu vào buổi chiều, buổi sáng Ngự thiện phòng bận rộn khí thế ngất trời, mà chuyện tối hôm qua cũng đã đến tai Huyền Phỉ Nhiên.

Nhìn cung nữ đang quỳ trên mặt đất, ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên hơi lạnh: "Đã tra ra chưa?" "Đây là nha hoàn trong cung của Cẩm phi." Cẩm phi?

Huyền Phỉ Nhiên ngẫm nghĩ kỹ về người này, nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra.

Hậu cung của hắn có một người như vậy sao?

Sao hắn lại chẳng nhớ chút gì thế này?

Đối mặt với dáng vẻ này của Huyền Phỉ Nhiên, trong mắt cung nữ quỳ dưới đất tràn đầy hận ý: "Nếu không phải tại người, tiểu thư nhà ta cũng sẽ không u uất mà chết." Đã chết?

Huyền Phỉ Nhiên nghe lại càng thấy khó hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến hắn? "Tiểu thư nhà ta rõ ràng có một thanh mai trúc mã, hai người đều sắp bàn chuyện cưới hỏi rồi, nếu không phải người cưỡng ép nạp tiểu thư vào hậu cung thì cô ấy cũng sẽ không như vậy.

Người nạp vào hậu cung rồi lại chẳng coi cô ấy ra gì, đều là lỗi của người." Huyền Phỉ Nhiên nghe đến đây coi như đã hiểu: "Sau khi Trẫm kế vị, chỉ tổ chức tuyển tú một lần, các cô nương đưa vào cung đều là do người nhà bọn họ đưa tới, hơn nữa Trẫm đã nói là phải tự nguyện." Hắn chưa bao giờ ép buộc ai nhất định phải vào hậu cung.

Cung nữ ngây người nhìn Huyền Phỉ Nhiên, căn bản không tin lời hắn nói: "Sao có thể chứ?" "Tin hay không tùy ngươi, Trẫm chưa bao giờ ép buộc người khác." Biểu cảm của cung nữ có chút ngẩn ngơ, ngẫm nghĩ kỹ lại những ngày tháng tiểu thư nhà cô ta mới nhập cung, ban đầu vô cùng th thấp thỏm lo âu, thậm chí có chút quyết tuyệt.

Sau đó thấy Hoàng thượng mãi không tới, cô ấy ngược lại còn thấy nhẹ nhõm, thậm chí sống những ngày tháng nhỏ bé của riêng mình trong cung.

Ba năm trước, sau khi tin tức từ ngoài cung truyền vào, cô ấy mới bắt đầu u sầu ít nói, cuối cùng mất mạng.

Trong mắt cô ta mang theo sự mờ mịt, chẳng lẽ cô ta thực sự đã nhầm rồi sao? "Trung thành là chuyện tốt, nhưng cũng phải làm rõ rốt cuộc chuyện là như thế nào." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng mở miệng. "Niệm tình ngươi trung thành vì chủ, lại trong tình huống chưa gây ra sai lầm lớn, Trẫm tha cho ngươi lần này, xuất cung đi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh giọng phán.

Cung nữ vốn tưởng rằng mình chết chắc rồi, không ngờ lại tìm được đường sống trong chỗ chết, Huyền Phỉ Nhiên thế mà lại tha cho cô ta, không truy cứu chuyện này.

Cung nữ ngây ngốc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Người... không giết ta?" Mà Huyền Phỉ Nhiên đã không còn ý định lãng phí thời gian với cô ta nữa, cúi đầu xử lý chính sự.

Lai Phúc thấy vậy bèn đi tới trước mặt cô ta: "Mau đi đi." Nếu không phải người này chưa gây ra đại họa, Hoàng thượng sao có thể tùy ý tha cho cô ta chứ?

Đã được Hoàng thượng tha mạng thì mau chóng rời đi, đừng nói thêm mấy lời này nữa kẻo Hoàng thượng lại tức giận.

Cung nữ đi theo Lai Phúc rời đi, trong lòng cảm kích đồng thời lại mang theo nghi hoặc, nếu không phải tại Hoàng thượng, vậy rốt cuộc là tại ai?

Đúng rồi, ba năm trước tiểu thư nhận được tin tức từ ngoài cung mới trở nên u sầu không vui.

Cô ta phải đi tìm hiểu xem rốt cuộc là cái gì. "Lai Phúc công công, nô tỳ muốn đi thu dọn một ít di vật của tiểu thư, có được không?" Kể từ sau khi tiểu thư qua đời, tẩm cung đó liền có chút hoang phế.

Cô ta vì sinh tồn, vì báo thù mới ở lại trong cung, tìm việc làm ở chỗ khác.

Hiện tại quay về hẳn là vẫn còn tìm được một ít đồ của tiểu thư. "Đi đi." Lai Phúc chỉ nghĩ cô ta muốn mang theo đồ của chủ nhân rời đi nên cũng không quá để ý, cho thị vệ đưa cô ta qua đó.

Sau khi cung nữ trở về tẩm cung, bên trong có rất nhiều đồ đạc đã không còn nữa, cô ta đi vào tìm được chiếc hộp mà tiểu thư coi trọng nhất.

Trong hộp vẫn còn một ít ngân phiếu, vài bức thư cùng một miếng ngọc bội.

Chương 1333

Cô ta biết đây là đồ của tiểu thư, nhưng lúc trước chẳng phải đã tặng cho vị công tử kia làm tín vật định tình rồi sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?

Cầm lấy những bức thư bên trong lên xem, trong đó có một bức là tiểu thư viết cho cô ta.

Tiểu Hoàn thân gửi: Khi em đọc được bức thư này, có lẽ ta đã chết rồi.

Sau khi ta chết, hãy cầm văn tự bán thân của em cùng số ngân lượng ta để lại rời khỏi hoàng cung, tìm một nơi gả cho người ta, đừng quay lại kinh thành nữa...

Phía sau còn viết rất nhiều, thế nhưng Tiểu Hoàn chỉ nhìn thấy một câu ở trên, tiểu thư nhà cô ta nói đã yêu một người lâu như vậy, cũng đã kiên trì lâu như vậy, kết quả lại nhận lấy kết cục bị người ta phản bội.

Hai mắt Tiểu Hoàn đỏ hoe, lật xem mấy bức thư kia, trong đó có một bức là do người đàn ông kia gửi tới.

Hắn nói hắn đã cưới vợ, đã có con.

Sau này bọn họ đừng liên lạc nữa.

Bàn tay bất giác siết chặt, thì ra tiểu thư vì chuyện này mới u uất mà chết. "Phan Ngọc Hiên, ngươi đáng chết." Tiểu Hoàn thu lại tất cả đồ đạc, xoay người rời đi.

Cô ta sẽ không để cho tên phụ bạc kia sống yên ổn.

Cô ta nhất định sẽ bắt người đàn ông đó phải trả giá đắt.

Sau khi Tiểu Hoàn rời khỏi hoàng cung, không ai biết cô ta đã đi đâu, chỉ có Tô Ngọc sau khi biết tin đã cho người đi điều tra Phan Ngọc Hiên.

Tra xong mới thấy quả là có chút thú vị.

Vương Cẩn Hòa thay quần áo xong đi ra, thấy Tô Ngọc vẫn còn ngồi đó, trên tay cầm một bức thư không biết đang xem cái gì.

Cô đi tới đặt tay lên vai anh, hỏi: "Thời gian cũng sắp đến rồi, anh còn chưa thay quần áo sao?

Đang xem gì thế?" Tô Ngọc đưa đồ trong tay cho Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa xem xong, trong mắt hiện lên vẻ mờ mịt: "Phan Ngọc Hiên, cái tên này nghe hơi quen tai, hình như đã nghe thấy ở đâu đó rồi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, là đại thiếu gia nhà họ Phan, thanh mai trúc mã với Cẩm phi của Hoàng huynh ngày trước, tình cảm rất tốt.

Sau này vì quyền thế, gia đình Cẩm phi đưa người vào cung, sau khi nhập cung được phong làm phi tử.

Lúc Hoàng huynh nói có thể rời đi, nàng ấy đã nói với Hoàng thượng là muốn rời đi rồi, kết quả trước khi đi lại nhận được thư do Phan Ngọc Hiên gửi tới, ai ngờ xem xong thì u uất mà chết." "Từ lúc nhận được thư đến khi mất chỉ vỏn vẹn một tháng." "Cái gì?

Sao hắn lại như vậy?

Cho dù muốn thành thân cũng không cần phải nói với người ta một tiếng sao?" "Hiện tại nhi nữ song toàn, thật nực cười." Tô Ngọc nhún vai nói.

Nếu hắn không nói, có lẽ Cẩm phi vẫn còn sống.

Cho dù muốn nói cũng đừng nói thẳng thừng như vậy, làm cho người ta đã từ bỏ tất cả cuối cùng lại bị vứt bỏ.

Đối với Cẩm phi mà nói, lúc đó chỉ còn lại mỗi Phan Ngọc Hiên thôi. "Tên Phan Ngọc Hiên này hình như là một quan viên?" "Võ tướng." "..." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng trong lòng lại thấy đau lòng thay cho cô nương kia.

Tâm tâm niệm niệm muốn rời khỏi hoàng cung để được ở bên người mình yêu, cuối cùng lại bị chính người mình yêu hại chết. "Thực ra sau khi Cẩm phi nhập cung, hắn ta đã từ bỏ rồi, chỉ là không nói ra mà thôi." Tô Ngọc thấy tâm trạng Vương Cẩn Hòa không tốt bèn nói tiếp. "Không nói chuyện của họ nữa, em mau đi thay quần áo đi, nếu không lát nữa sẽ muộn mất." Thân là chủ nhà, bọn họ mà đến muộn thì không hay chút nào.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, không nhịn được bật cười.

Nha đầu này vẫn đáng yêu như ngày nào. "Được, em đi thay quần áo." Sau khi Tô Ngọc thay y phục xong, Vương Cẩn Hòa ngẩn người một chút, cô rất ít khi thấy Tô Ngọc mặc y phục Vương gia.

Đột nhiên nhìn thấy anh mặc một lần, thực sự vô cùng khác biệt. "Nhìn gì thế?" Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa cứ nhìn chằm chằm mình mãi, nhướng mày hỏi.

Vương Cẩn Hòa vội vàng lắc đầu: "Không có gì, chỉ là cảm thấy anh mặc thế này trông rất đẹp." Tô Ngọc vươn tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, kéo người về phía mình, cúi đầu hôn lên môi cô: "Vương phi nhà ta cũng rất đẹp." "Đi thôi, đi xem bọn Tiểu Bảo chuẩn bị xong chưa." Vương Cẩn Hòa vội vàng đẩy Tô Ngọc ra rồi đi ra ngoài.

Tô Ngọc nhìn theo bóng lưng Vương Cẩn Hòa đuổi theo, trên mặt mang theo nụ cười dịu dàng.

Thật ra điều anh chưa nói với Vương Cẩn Hòa là, một đôi nam nữ của Phan Ngọc Hiên, một đứa bảy tuổi, một đứa năm tuổi.

Sau khi Cẩm phi tiến cung không bao lâu hắn ta đã thành thân với người phụ nữ khác, kết quả lại cứ mãi cho Cẩm phi hy vọng, để Cẩm phi cứ thế kiên trì chờ đợi.

Mãi đến ba năm trước mới nói cho Cẩm phi biết hắn ta đã thành thân.

Mà lúc đó Cẩm phi đã sắp được xuất cung rồi.

Cuối cùng lại hương tiêu ngọc vẫn trong cung.

Tô Ngọc đi theo ra ngoài, nhìn thấy mấy đứa nhỏ đã thay xong quần áo cùng đám Nam Kiều. "Đi thôi." Diêu Thi Hàm có chút ngại ngùng: "Hay là muội không đi nữa được không?" Cô ấy chưa từng tham gia cung yến, lo lắng sẽ xảy ra chuyện làm mất mặt Vương gia. "Hoàng huynh bảo mọi người nhất định phải đi, huynh ấy có chút quà muốn tặng cho mấy đứa, lúc Nam Kiều đính hôn mỗi người đều có, La Hậu cũng giống như vậy." Tô Ngọc biết Diêu Thi Hàm đang lo lắng điều gì. "Nhập cung rồi muội cứ đi theo Tiểu Hòa là được, còn những chuyện khác không cần lo lắng, cũng không cần để ý, muội chỉ cần nhớ kỹ muội là người của Ngọc Vương phủ là được, không ai có tư cách bắt muội làm gì cả." Tô Ngọc nhìn Diêu Thi Hàm nghiêm túc nói.

Lời của Tô Ngọc khiến ánh mắt Diêu Thi Hàm khẽ dao động, thì ra có người chống lưng là cảm giác này sao?

Cảm giác này cũng thật tốt. "Muội biết rồi, cảm ơn Ngọc ca." Diêu Thi Hàm tĩnh tâm lại nói. "Vậy thì đi thôi." Lúc đám người Tô Ngọc đến hoàng cung thì vẫn còn một số người chưa tới.

Bọn Tiểu Bảo đã chạy đi chơi rồi, mà Phan Ngọc Hiên cũng đưa vợ con đến tham gia yến hội. "Nhìn gì vậy?" "Kẻ đó chính là Phan Ngọc Hiên." Tô Ngọc chỉ vào Phan Ngọc Hiên nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn nói: "Một tên tra nam có gì đáng xem chứ?" "Em nói đúng, không có gì đáng xem." Rất nhanh người của các quốc gia khác cũng đã đến, không khí lập tức trở nên náo nhiệt.

Lúc đám người Văn Nhị đến đã là cuối cùng, Văn Nhị đi theo bên cạnh Văn Cảnh Sóc ngồi vào vị trí của mình.

Văn Khương nhìn ngó xung quanh, lúc đến đây ả ta đã rất muốn xem thử vị Ngọc Vương kia rốt cuộc trông như thế nào mà khiến người ta kiêng kỵ đến thế.

Chương 1334

Rất nhanh Văn Khương đã khóa chặt mục tiêu vào một người, người bên cạnh đều gọi hắn là Vương gia, người đó chắc là Ngọc Vương của Huyền quốc rồi nhỉ?

Nhưng hắn ta trông có vẻ không khác biệt lắm so với tuổi của ả, thế mà đã có mấy đứa con rồi?

Sao có thể chứ?

Đám Văn Nhị hiển nhiên cũng chú ý tới, Văn Nhị tò mò hỏi: "Hoàng huynh, sao đệ cảm giác Ngọc Vương của Huyền quốc này hình như không giống lắm với những gì chúng ta biết?" Văn Cảnh Sóc nhìn Tô Ngọc một cái, người này quả thực quá trẻ.

Căn bản không giống một người đã có mấy đứa con. "Hoàng huynh, đứa bé đứng cùng Ngọc Vương kia chính là Trưởng công chúa của Huyền quốc phải không?" Văn Nhị nhìn thiếu nữ bên cạnh đám người Tô Ngọc hỏi.

Văn Cảnh Sóc liếc nhìn một cái: "Chắc là vậy." "Hoàng huynh, các huynh còn muốn liên hôn với Huyền quốc sao?

Đệ cảm giác chúng ta hình như không còn cơ hội này nữa rồi." Văn Nhị chần chừ một chút rồi mở miệng nói. "Tại sao lại cảm thấy như vậy?" Văn Nhị lắc đầu, gã cũng không nói rõ được là tại sao, chỉ là cảm giác nhiệm vụ lần này của bọn họ không cách nào hoàn thành được.

Chỉ nhìn từ khí chất mà nói, vị Trưởng công chúa Huyền quốc này đã không phải là người bình thường.

Còn về con người ra sao, sau này vẫn phải thi đấu xong mới biết được. "Đến lúc đó hãy nói, bất kể thế nào cũng phải làm cho tốt." Văn Cảnh Sóc an ủi nói.

Hắn biết trực giác của Văn Nhị xưa nay rất chuẩn, gã đã cảm thấy như vậy thì khẳng định là có nguyên nhân.

Văn Khương nghe hai người nói nhỏ về chuyện lần này, trong lòng có chút bất mãn, bọn họ đây là trực tiếp cô lập ả sao?

Có chuyện gì cũng không chịu nói cho ả biết, làm như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Nhìn bọn họ, Văn Khương nghiến răng nói: "Hoàng huynh, các người làm như vậy có phải hơi quá đáng không?

Muội cũng là công chúa của Văn Nam, lúc các người bàn chính sự tại sao không nói cho muội biết?" "Muội không phải đã nghe thấy rồi sao?" Văn Cảnh Sóc tùy ý nói, hoàn toàn không để lời Văn Khương trong lòng.

Văn Khương bị hắn qua loa lấy lệ trong lòng vô cùng không vui, đang định nói gì đó thì sự xuất hiện của Huyền Phỉ Nhiên đã cắt ngang lời ả.

Vợ chồng Huyền Phỉ Nhiên cùng Thái hậu cùng nhau đi tới.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Ngự thiện phòng bắt đầu lên món.

Đều là những món ăn mà các quốc gia khác chưa từng thấy qua, trông có vẻ rất ngon miệng.

Khi nắp vung được mở ra, từng đợt mùi thơm bay tới, khơi dậy sự thèm ăn của mọi người. "Mọi người đường xa tới đây, Trẫm thay mặt tất cả người dân Huyền quốc hoan nghênh mọi người." Huyền Phỉ Nhiên nói vài câu khách sáo xã giao xong liền bắt đầu dùng bữa, đồ ăn ngon như vậy chẳng mấy ai muốn lãng phí.

Mọi người đều ăn rất ngon miệng, bao gồm cả đám người Văn Nhị. "Hoàng huynh, đồ tốt ở Huyền quốc này thực sự rất nhiều." Cũng khó trách Phụ hoàng tâm tâm niệm niệm đều muốn chiếm được nơi này.

Nơi này quả thực là địa đại vật bác (đất rộng của nhiều), nếu bọn họ đến được đây, nhất định có thể phát triển tốt hơn Huyền quốc. "Ai nói không phải chứ?" Văn Cảnh Sóc nhìn đĩa trái cây trước mặt, cùng với những món ăn bọn họ chưa từng ăn bao giờ.

Bất kể là món nào cũng đều là thứ mà Văn Nam bọn họ không có.

Có điều cũng không sao, rất nhanh những thứ này sẽ thuộc về bọn họ rồi.

Đám người Văn Cảnh Sóc không biết suy nghĩ của mình đã bị người khác nhìn thấu, ngược lại Tô Ngọc lại chú ý đến người của Văn Nam một chút.

Ăn xong, tự nhiên sẽ là nói nói cười cười, bàn về chuyện thi đấu.

Bên trên còn có người biểu diễn một số tiết mục, trông có vẻ rất vui vẻ hòa thuận.

Đám người Văn Nhị chưa từng nghĩ tới Huyền quốc bên này lại biết hưởng thụ như vậy, chuyện như thế này đến lượt bọn họ thì tuyệt đối là không thể nào.

Huyền quốc này lại để người ta hoang phí thời gian như vậy, thật là đáng buồn.

Đợi đến khi mọi người bắt đầu trò chuyện, Văn Khương không nhịn được hỏi: "Người Huyền quốc đều coi trọng những thứ vô quan trọng yếu này như vậy sao?" Giọng nói đột ngột vang lên khiến ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Văn Khương.

Ánh mắt như vậy Văn Khương đã sớm quen rồi, hiện tại thấy bọn họ như vậy, không những không cảm thấy có gì không đúng mà còn mở miệng nói: "Bản công chúa chưa từng biết ăn một bữa cơm lại còn phải bày vẽ đẹp mắt đến thế, một cái yến hội lại còn có biểu diễn như vậy, người Huyền quốc các người đều ham chơi mất hết chí hướng như thế này sao?" Văn Cảnh Sóc nhíu mày nhìn Văn Khương: "Văn Khương, muội câm miệng cho ta, đừng có ở đây mà ăn nói linh tinh." Con ả Văn Khương này rốt cuộc muốn làm gì?

Ả có biết mình đang nói cái gì không? "Muội ăn nói linh tinh chỗ nào?

Chẳng lẽ muội nói sai sao?

Có thời gian này làm chút chuyện gì không tốt?

Cứ phải lãng phí vào chuyện ăn uống sao?" Việc này đối với Văn Khương mà nói thực sự là lãng phí thời gian.

Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: "Vậy thì thật sự làm cho vị công chúa Văn Nam này thất vọng rồi, thói quen ăn uống của quốc gia chúng tôi chính là như vậy.

Có thể bỏ công sức vào chuyện ăn uống như thế này, chỉ có thể nói lên một vấn đề." Nghe lời Vương Cẩn Hòa nói, Văn Khương nhíu mày: "Ngươi là ai?

Ngươi không có tư cách nói chuyện với Bản công chúa như vậy." "Ồ?

Bản vương phi không biết cô có thân phận gì?

Bản vương phi không có tư cách nói chuyện với cô như vậy sao?" Những người bên cạnh nghe thấy lời này của Văn Khương tâm trạng lập tức không tốt, bất mãn nhìn cái vẻ cao ngạo của ả mà nói: "Công chúa Văn Nam này vị chi cũng quá kiêu ngạo rồi, còn không xứng nói chuyện với cô ta, chẳng qua chỉ là một công chúa nhỏ nhoi mà thôi, sao có thể đánh đồng với Vương phi của chúng ta?" "Đúng vậy, còn nữa người Văn Nam đều không có giáo dưỡng như vậy sao?

Còn là công chúa một nước đấy, chút giáo dưỡng ấy cũng không có." Văn Cảnh Sóc nghe các đại thần nói, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi, tầm mắt đặt lên người Văn Khương: "Văn Khương, xin lỗi." "Tại sao muội phải xin lỗi?" Văn Khương không cho rằng mình đã nói sai điều gì. "Vị này là Ngọc Vương phi, tuy rằng không phải người cùng một quốc gia, nhưng thân phận địa vị của người ta cao hơn muội không biết bao nhiêu lần, nếu muốn nói không có tư cách nói chuyện, thì người đó là muội chứ không phải Ngọc Vương phi, muội có hiểu không?" Văn Cảnh Sóc sắp tức chết rồi, hắn còn chưa nghĩ ra nên mở miệng thế nào, đã bị cái thứ phế vật Văn Khương này làm hỏng bét.

Văn Nhị cũng không ngờ Văn Khương lại nói ra những lời khiến người ta chán ghét vào lúc này. "Nhị hoàng tỷ, tỷ nghe lời Hoàng huynh xin lỗi đi." "Ta không sai." Thấy Văn Khương kiên trì như vậy, ánh mắt Tô Ngọc dần trở nên lạnh lẽo, loại người này đúng là muốn tìm chết mà. "Văn Khương ngươi..." Vương Cẩn Hòa khẽ nhếch khóe miệng, nhìn Văn Khương với ánh mắt mang theo chút châm chọc: "Vấn đề vừa rồi của vị công chúa Văn Nam này tôi ngược lại có thể trả lời cô ở đây." "Đầu tiên cô chưa từng thấy những thứ như thế này nên nói chúng tôi ham chơi mất hết chí hướng, là do Văn Nam các người không muốn ăn những món ngon như vậy, hay là chỗ các người không có thế?" "Ở chỗ chúng tôi có thể nghiên cứu đủ loại món ngon để ăn, điều này chứng tỏ bách tính quốc gia chúng tôi sống rất tốt, cuộc sống của họ vô cùng hạnh phúc, cho nên lúc rảnh rỗi mới có thể nghĩ cách để cuộc sống của mình tốt hơn.

Còn các người không có cuộc sống như vậy, là do bách tính của các người sống không tốt sao?" Giọng nói của Vương Cẩn Hòa ôn nhu nhẹ nhàng, chỉ là những lời nói ra nghe sao mà kỳ quái đến thế?

Minh Uyển Ninh vẻ mặt tươi cười nhìn Văn Khương: "Vương phi nói phải, bách tính nước ta lúc không có việc gì làm chính là thích nghiên cứu đủ loại món ăn, ai bảo bách tính nước ta không lo cái ăn chứ?

Các người là không muốn ăn hay là ăn không nổi vậy?" "Đúng thế, không biết tại sao các người lại không thích ăn những thứ này nhỉ?

Là không muốn hay là Văn Nam các người không có?" Các phu nhân có mặt đều không nhịn được cười nói. "Chúng tôi quả thực ham chơi hưởng lạc, ai bảo Hoàng thượng và các vị tướng quân của chúng tôi quá lợi hại, cho chúng tôi một quốc gia an ổn để sinh sống chứ." "Vương phi của chúng tôi cũng là một người vô cùng tài giỏi, người đưa bách tính trồng ra rất nhiều lương thực, mọi người ăn không hết chỉ đành làm như vậy thôi." "Còn có đủ loại rau củ, hết cách rồi bách tính chúng tôi trồng trọt chính là giỏi như vậy, chỉ cần cho hạt giống thì cái gì cũng trồng ra được.

Chương 1335

Sao thế?

Bách tính của các người không làm được sao?

Khiến các người chỉ có thể ăn uống kham khổ, thật là quá đáng thương rồi." ...

Văn Cảnh Sóc cảm thấy mặt mũi của mình sắp bị Văn Khương làm mất sạch rồi, thiên sinh ả ta còn không nói được lời nào khác.

Ai bảo những người này đều không nói lời nào quá khó nghe, chỉ là âm dương quái khí nói vài câu.

Hắn có thể làm sao?

Còn có thể tìm Hoàng đế Huyền quốc đòi công đạo được chắc?

Văn Khương đắc tội Ngọc Vương phi của Huyền quốc, bọn họ còn chưa cho người ta một cái công đạo đâu, huống chi chuyện này cũng là do Văn Khương khơi mào, hắn có thể nói gì? "Văn Khương, xin lỗi Ngọc Vương phi." Văn Cảnh Sóc nghiến răng nói từng chữ một.

Văn Khương vẫn không tình nguyện, vừa định phản bác thì nhìn thấy sự giận dữ cùng cảnh cáo trong mắt Văn Cảnh Sóc.

Nghĩ đến lời Phụ hoàng dặn dò lúc đi, Văn Khương dù có không tình nguyện đến đâu cũng chỉ đành xin lỗi. "Xin lỗi." Vương Cẩn Hòa cười nhìn tiết mục trên sân khấu, giả vờ như không nghe thấy lời Văn Khương.

Văn Khương nhìn dáng vẻ thờ ơ của Vương Cẩn Hòa, sắc mặt lập tức thay đổi, thậm chí có chút phẫn nộ: "Ngọc Vương phi, ngươi đừng tưởng mình có bao nhiêu ghê gớm, ta đã xin lỗi rồi ngươi còn muốn thế nào nữa?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Văn Khương: "Cô xin lỗi rồi sao?

Mọi người có nghe thấy vị công chúa này xin lỗi chưa?" "Chưa nghe thấy." Chúng nhân đều nói chưa nghe thấy, kết quả như vậy là điều Văn Khương tuyệt đối không muốn chấp nhận.

Ả đều đã xin lỗi rồi, cái ả Ngọc Vương phi đáng chết này thế mà còn dám làm như vậy. "Ngươi..." Ả ta tức đến run người. "Ngọc Vương phi xin lỗi, vừa rồi là Bản công chúa ăn nói hàm hồ, lỡ lời rồi." Văn Khương nén giận trong lòng, dưới ánh mắt tràn đầy sát khí của Văn Cảnh Sóc đã lựa chọn xin lỗi.

Lần này chân thành hơn lần trước không ít.

Ít nhất bề ngoài là như vậy. "Ăn nói hàm hồ?

Vậy lần sau cô phải cẩn thận một chút đấy, dù sao không phải ai cũng có thể bao dung cho cô đâu." "Dù sao cũng là công chúa một nước, đột nhiên không não mà nói ra những lời như vậy, người mất mặt cũng không phải người Huyền quốc chúng tôi, mà là chính các người mất mặt, cô nói có phải không?" Vương Cẩn Hòa cười híp mắt nói.

Cái dáng vẻ tươi cười rạng rỡ đó khiến Văn Cảnh Sóc cũng không bới ra được lỗi sai.

Người ta chỉ là dặn dò công chúa làm sai chuyện một chút, thế này thì có vấn đề gì chứ?

Văn Khương sắc mặt khó coi nhìn Vương Cẩn Hòa, tiện nhân này thế mà dám lên mặt dạy đời ả như vậy.

Vương Cẩn Hòa giả vờ không nhìn thấy ánh mắt hận không thể bóp chết cô của Văn Khương, quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc: "Hoàng tử Văn Nam vẫn nên trông chừng kỹ cô em gái này của ngài, dù sao nơi này cũng không phải Văn Nam các người, đừng đem cái tính khí ở Văn Nam đến Huyền quốc chúng tôi, người Huyền quốc chúng tôi sẽ không chiều theo cô ta đâu." Văn Cảnh Sóc hít sâu một hơi nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Tự nhiên, sau này Bản cung sẽ quản lý tốt muội ấy." "Vậy đương nhiên là tốt nhất, lần này gặp phải Bản cung dễ nói chuyện, nếu còn có lần sau thì chưa chắc đã có thể hoàn hảo không tổn hao gì đâu." Lời cảnh cáo của Vương Cẩn Hòa khiến sắc mặt Văn Cảnh Sóc rất khó coi, vị Ngọc Vương phi này quả thật một chút mặt mũi cũng không cho.

Trước mặt bao nhiêu người thế mà cũng dám uy hiếp hắn. "Ngọc Vương phi đây là đang uy hiếp Bản cung sao?" Văn Cảnh Sóc dù lúc này không muốn xung đột với bọn họ, nhưng cũng không phải dễ dàng bị người ta bắt nạt. "Uy hiếp thì không đến mức, chỉ là nhắc nhở ngài một chút nơi này không phải Văn Nam, cô ta ở Văn Nam điêu ngoa tùy hứng thế nào chúng tôi không quản, nhưng đến địa bàn của chúng tôi thì vẫn nên giữ quy củ thì hơn, kẻo đắc tội người nào xảy ra chuyện gì thì tự mình gánh chịu, đừng tới tìm Hoàng thượng của chúng tôi gây phiền phức, dù sao loại người như cô ta đắc tội vài người thực sự quá đơn giản." Vương Cẩn Hòa không mặn không nhạt nói. "Cô..." Văn Cảnh Sóc thực sự quá tức giận, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại có thể nói ra những lời này.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của Vương Cẩn Hòa, trong lòng Văn Cảnh Sóc thót lên một cái, hắn có thể cảm giác được Ngọc Vương phi là làm thật, không phải đang nói đùa. "Được rồi Tiểu Hòa, lời nên nói cũng đã nói rồi, sau này người ta xử lý thế nào đó là chuyện của người ta, chúng ta đừng quản nữa." Huyền Phỉ Nhiên ở bên cạnh mở miệng nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Vâng Hoàng huynh." Sau đó nhìn Văn Khương, cái dáng vẻ trào phúng kia khiến Văn Khương bạo nộ, vừa định nói chuyện liền bị Văn Cảnh Sóc ngăn lại, lực đạo trên tay mạnh đến mức khiến Văn Khương trắng bệch mặt mày. "Buông ta ra." Văn Khương đau đến mặt mũi trắng bệch. "Văn Khương, từ bây giờ bắt đầu muội nếu còn dám nói thêm một câu, đợi sau khi trở về muội cứ đợi đấy cho Bản cung." Hắn đã không muốn quản lời dặn dò gì của Phụ hoàng nữa rồi.

Hắn hiện tại nhìn thấy Văn Khương chỉ hận không thể giết chết ả.

Chẳng lẽ ả không nhìn ra Ngọc Vương phi này là cố ý sao?

Cố ý làm cho ả mất mặt, cố ý muốn chọc cho ả mất kiểm soát.

Có một khúc nhạc đệm nhỏ của Văn Nam này, những kẻ rục rịch của các nước khác toàn bộ đều im lặng.

Bọn họ cũng không muốn trở thành kẻ bị người ta cảnh cáo, thế này cũng quá mất mặt rồi.

Nhìn Hoàng tử Văn Nam hiện tại đã tức thành cái dạng gì rồi kìa. "Huyền quốc Bệ hạ, rất xin lỗi, Hoàng muội của Bản cung đã mang đến phiền phức cho các người." Văn Cảnh Sóc khom người xin lỗi, dáng vẻ đó ngược lại có chút đảm đương. "Không sao, sự việc đã qua rồi, sau này đừng tiếp tục như vậy là được." Huyền Phỉ Nhiên cười nói, câu nói nhẹ tênh này khiến Văn Cảnh Sóc có chút không còn đất dung thân.

Buổi tối sau khi yến hội kết thúc, mọi người đều cùng nhau rời đi, sau khi trở về hành cung, Văn Cảnh Sóc không nhịn được tát cho Văn Khương một cái.

Đây là lần đầu tiên Văn Khương bị đánh từ nhỏ đến lớn, đánh cho ả ta ngơ ngác cả người.

Ôm mặt ngây ngốc quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc: "Huynh thế mà dám đánh ta." "Đánh chính là muội, ta có nói với muội là đừng tùy tiện nói lung tung không?" Văn Cảnh Sóc sắp bị ả làm cho tức chết rồi.

Sao lại có người ngu xuẩn đến thế chứ. "Huynh..." "Văn Khương, muội là chê Văn Nam chúng ta còn chưa đủ mất mặt sao?

Tại sao chúng ta lại tới đây?

Chính là vì chỗ chúng ta tài nguyên thiếu thốn, thế mới muốn đoạt được tất cả mọi thứ ở đây, kết quả muội đã làm cái gì?

Muội còn chê bai người ta?

Muội có biết lúc muội chê bai người ta, người ta đang cười nhạo muội vô tri, mặt mũi của Văn Nam đều bị muội làm mất sạch rồi." Văn Cảnh Sóc càng nghĩ càng giận.

Bách tính của một quốc gia sống có tốt hay không, từ biểu cảm trên mặt bách tính, còn có cơm canh trên bàn ăn, quần áo mặc trên người họ là có thể nhìn ra được.

Sau khi đến Huyền quốc, hắn đã ra phố mấy lần, nhìn những bách tính đang rao hàng đó, trên mặt họ mang theo hy vọng và sự hướng về đối với cuộc sống tương lai.

Trên mặt mang theo nụ cười, quần áo trên người tuy không phải toàn bộ là đồ mới, nhưng cũng rất tốt, ít nhất sạch sẽ chỉnh tề không có miếng vá.

Điều này chứng minh cái gì?

Chứng minh bách tính Huyền quốc sống thực sự rất tốt.

Chương 1336

Là sự tốt đẹp mà bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Ngoài ở kinh thành ra, hắn còn cho người đi xem ở các thôn làng lân cận.

Trong thôn bách tính sinh hoạt hoặc là không bằng trong kinh thành, nhưng quần áo của bọn họ cũng không có miếng vá, mới đến năm sáu phần.

Những thứ này ả cái gì cũng không biết, sao có mặt mũi nói những lời như vậy? "Văn Khương, muội cái gì cũng không biết mà lại ở đây nói những lời như vậy, điều này ngoại trừ chứng minh sự vô tri của muội ra, thì chỉ có thể chứng minh bách tính Văn Nam sống một chút cũng không tốt." Văn Cảnh Sóc giận dữ nói.

Văn Nhị nhíu mày nhìn Văn Khương, trong mắt có chút thất vọng: "Hoàng tỷ, đã tới đây rồi thì mọi thứ đều phải xuất phát vì lợi ích của Văn Nam, chứ không phải giống như ở Văn Nam, tỷ muốn nói gì thì nói, muốn gây họa thế nào thì gây họa." "Ở Văn Nam có Quý phi chống lưng cho tỷ, ở Huyền quốc này tỷ không có cơ hội như vậy đâu." Văn Nhị khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ.

Đối với Văn Khương cảm thấy vô cùng phức tạp, rốt cuộc ả nghĩ cái gì vậy?

Lúc đi Phụ hoàng không nói với ả là phải ngoan ngoãn nghe lời sao?

Đều đã lớn thế này rồi sao vẫn còn vô tri như vậy? "Ngươi câm miệng cho ta, ở đây chưa đến lượt ngươi nói chuyện." Văn Khương bị nói đến có chút nan kham.

Lúc đi Phụ hoàng và Mẫu phi đều đã nói với ả điều này, nhưng nói rồi thì sao chứ?

Ả một chút cũng không muốn nghe.

Nơi này cho dù là Huyền quốc thì đã sao?

Ả muốn làm gì thì làm.

Văn Nhị nhìn dáng vẻ không cho là đúng này của Văn Khương, liền biết chuyện hôm nay Văn Khương vẫn không để trong lòng.

Thậm chí không cảm thấy chính mình đã làm sai điều gì.

Tay khẽ run rẩy, Văn Nhị quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc bên cạnh: "Hoàng huynh, chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Nếu để Văn Khương tiếp tục ngáng chân bọn họ như vậy, sau này sẽ ra sao thật sự không ai biết trước được.

Nếu lại giống như hôm nay gây ra chuyện, bọn họ lại phải làm sao?

Chẳng lẽ tiếp tục đi xin lỗi à?

Đến lúc đó mặt mũi Văn Nam bọn họ rốt cuộc còn cần hay không?

Những điều Văn Nhị nói Văn Cảnh Sóc đều biết, nhưng Văn Khương ở Văn Nam kiêu ngạo quen rồi.

Đột nhiên bắt ả ta nhẫn nhịn, Văn Khương căn bản sẽ không chấp nhận.

Đưa tay day day mi tâm, người cha này của hắn thật đúng là biết tìm phiền phức cho hắn. "Văn Khương, nếu muội còn tiếp tục làm như vậy, sau này muội có xảy ra chuyện gì thì đừng tới tìm ta, ta không quản được muội, muội có chết ở đây cũng không liên quan gì đến chúng ta, muội nếu cảm thấy không sao cả thì cứ tùy tiện gây chuyện, tùy tiện quậy phá đi." Nhìn Văn Khương, Văn Cảnh Sóc lựa chọn một phương thức khác.

Vừa nghe Văn Cảnh Sóc nói vậy, Văn Khương lập tức nổi giận: "Huynh dựa vào cái gì mà đối xử với ta như vậy?" "Huynh muốn vứt bỏ ta như vậy sao, ta nói cho huynh biết, đừng có mơ, huynh dám làm như thế ta sẽ nói với Phụ hoàng phế bỏ ngôi vị Thái tử của huynh." Văn Khương hừ một tiếng không khách khí nói.

Văn Cảnh Sóc tức quá hóa cười, ngay cả Văn Nhị cũng vẻ mặt mờ mịt, Văn Khương này có phải quá đề cao bản thân rồi không?

Muốn phế bỏ ngôi vị Thái tử của Hoàng huynh, cũng phải xem Phụ hoàng có dám mạo muội hành động như vậy không đã.

Thế lực nhà bọn họ cũng không phải để đùa. "Văn Khương, trước đây ta cảm thấy tỷ có khả năng chỉ là thích hồ nháo, chỉ là bị Quý phi bọn họ chiều hư, không ngờ tỷ lại là kẻ không có não, lúc nói năng làm việc đều không biết động não sao?" Văn Nhị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép hỏi.

Một câu nói khiến Văn Khương tức điên: "Văn Nhị, mày câm mồm cho tao." Văn Cảnh Sóc nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng thực sự không nhịn nổi nữa, chén trà trong tay hung hăng ném mạnh xuống đất.

Tiếng chén trà vỡ tan khiến Văn Khương giật nảy mình.

Nhìn dáng vẻ hai mắt đỏ ngầu của Văn Cảnh Sóc, Văn Khương vừa rồi còn kiêu ngạo, giờ phút này lập tức không dám ho he một câu.

Bộ dạng co rúm như con chim cút của Văn Khương khiến Văn Nhị cười khẩy đầy mỉa mai.

Có những kẻ đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ánh mắt lạnh lùng đến mức vô cảm khiến thân thể Văn Khương run lên bần bật.

Trong mắt hiện lên sự cảnh giác, cô ta rất lo lắng Văn Cảnh Sóc sẽ động thủ với mình.

Sự thay đổi đột ngột của Văn Khương làm Văn Cảnh Sóc bật cười, hắn vươn tay vỗ vỗ vào mặt Văn Khương: "Tính khí của tao không được tốt như vậy đâu.

Văn Khương, không muốn tìm đường chết thì ngoan ngoãn nghe lời cho tao.

Cho dù tao giết mày, sau khi trở về tao nói với phụ hoàng là mày chết trong tay kẻ khác, mày nói xem sẽ thế nào?" Văn Khương lập tức cảm thấy sợ hãi, loại chuyện này cô ta tin Văn Cảnh Sóc thực sự có thể làm được. "Em... em biết sai rồi." "Văn Khương, nhớ kỹ lời mày nói.

Còn dám kiếm chuyện làm hỏng kế hoạch của tao, tao sẽ khiến mày chết không có chỗ chôn." Văn Cảnh Sóc biết chỉ có như vậy mới khiến cô ta ngoan ngoãn nghe lời.

Cũng chỉ có như vậy mới mang lại sự uy hiếp đối với Văn Khương.

Văn Nhị nhìn Văn Khương với ánh mắt đồng tình, vừa rồi không chịu nghe lời, giờ thì hay rồi chứ?

Sắp bị ăn đòn rồi phải không?

Ở một bên khác, trên đường trở về, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cũng nhắc đến chuyện của Văn Khương. "Văn Khương có hơi mất não." "Mất não cũng tốt, đến lúc đó ước chừng có thể dùng được." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, dựa vào sự ăn ý chung sống nhiều năm, Vương Cẩn Hòa biết tên này chắc chắn sẽ lợi dụng Văn Khương để đối phó đám người Văn Cảnh Sóc.

Tuy nhiên, Văn Khương này nếu dùng tốt thì quả thực là một thanh đao vô cùng sắc bén.

Từ những chuyện xảy ra tối nay có thể thấy, tình cảm giữa Văn Cảnh Sóc và Văn Nhị tương đối tốt, còn với Văn Khương có thể nói là thù địch.

Có điều lúc Văn Khương đến đây hẳn là đã được Hoàng thượng nước Văn Nam dặn dò, bắt cô ta phải nghe lời Văn Cảnh Sóc.

Cũng chính vì vậy mà Văn Cảnh Sóc mới có thể nói động khiến Văn Khương xin lỗi.

Tuy nhiên, lời xin lỗi hôm nay của Văn Khương có lẽ vẫn còn chút không phục. "Anh nói xem sau này Văn Khương có đến tìm em gây sự không?

Dù sao hôm nay em cũng làm cô ta bẽ mặt rồi." Vương Cẩn Hòa khẽ cười. "Tạm thời thì không đâu.

Chương 1337

Văn Cảnh Sóc còn có việc chưa làm xong, hắn sẽ không để Văn Khương làm hỏng chuyện của hắn, cho nên hắn chắc chắn sẽ uy hiếp Văn Khương.

Có điều cũng chỉ có thể áp chế ngắn hạn một thời gian thôi, đợi qua khoảng thời gian này, một khi Văn Khương quá mức uất ức, sự áp chế của Văn Cảnh Sóc sẽ hoàn toàn vô dụng." Tô Ngọc giải thích.

Chỉ mới gặp mặt một lần mà anh đã nắm rõ gốc gác của Văn Cảnh Sóc, chuyện sau này sẽ ra sao thì phải xem Văn Cảnh Sóc định làm thế nào đã.

Anh ít nhiều vẫn có chút tò mò. "Thôi kệ, không quản nữa." "Hôm nay em có quan sát đám người Phan Ngọc Hiên một chút, cảm giác người đó đối xử với vợ con cũng khá tốt." Chỉ là hắn đã hại chết một người, điều này khiến Vương Cẩn Hòa có chút không thích hắn. "Đúng là vậy, nhưng chuyện Cẩm phi hắn xử lý không tốt, vốn dĩ Cẩm phi không đáng phải chết." Vương Cẩn Hòa trầm mặc không nói gì.

Phải, Cẩm phi không đáng phải chết. "Anh nói xem Phan Ngọc Hiên có biết vì một bức thư của hắn mà hại chết Cẩm phi không?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Cô hỏi vấn đề này thuần túy là tò mò chứ không có ý gì khác. "Không biết, tin tức này người nhà họ Phan không hề nói cho hắn." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, đưa tay kéo áo anh, chờ mong hỏi: "Trong chuyện này có phải còn có uẩn khúc gì không?" "Phan gia vốn dĩ đã bất mãn với việc Phan Ngọc Hiên đợi Cẩm phi mà không chịu thành thân, sau này hắn chọn nghe lời mẹ hắn cưới vợ sinh con.

Còn về việc vì sao ba năm trước lại chọn viết một bức thư như vậy thì không ai biết được." Chuyện này cũng chẳng phải chuyện của bọn họ, không có gì to tát.

Dù sao cũng không liên quan đến họ, đối phương sống hay chết thật sự không quan trọng. "Đi thôi, về nhà nào." "Được." Ngay đêm hôm đó, Tiểu Hoàn lẻn vào Phan gia.

Sau khi nhìn thấy độ tuổi của hai đứa con Phan Ngọc Hiên, cô ta đã bắt cóc hai đứa trẻ.

Mãi đến sáng hôm sau người nhà mới phát hiện người đã không còn ở đó. "Tiểu thiếu gia và tiểu thư không thấy đâu nữa." Phan Ngọc Hiên nghe xong lập tức hoảng loạn, dẫn người đi tìm con.

Lúc hắn chuẩn bị ra cửa, một mũi tên bắn về phía hắn, trên mũi tên còn ghim một bức thư.

Phan Ngọc Hiên rút tên ra, lấy bức thư bên trên.

Vợ của Phan Ngọc Hiên khóc lóc nói: "Rốt cuộc là ai đã bắt cóc con của chúng ta?" "Đừng khóc nữa, tôi biết con đang ở đâu." "Thiếp cũng muốn đi." Cô ta muốn xem rốt cuộc là ai dám bắt cóc con mình, cô ta nhất định phải bắt đối phương đền mạng.

Phan Ngọc Hiên tuy có chút bất mãn nhưng vẫn dẫn người đi cùng.

Rất nhanh đã đến địa điểm viết trong thư.

Khi đến nơi, họ nhìn thấy hai đứa trẻ bị treo trên cái cây mọc ở vách núi, đứng trên cây là Tiểu Hoàn. "Tiểu Hoàn, sao lại là ngươi?" "A, hóa ra Phan tướng quân vẫn còn nhận ra ta à." Phan Ngọc Hiên không nhịn được nhíu mày: "Không phải ngươi nên ở trong cung hầu hạ Cẩm phi sao?

Tại sao lại bắt cóc con ta?" Tiểu Hoàn cười lớn, ánh mắt nhìn Phan Ngọc Hiên tràn đầy hận ý: "Phan Ngọc Hiên, tên ngụy quân tử nhà ngươi.

Tiểu thư nhà ta vì muốn rời khỏi hoàng cung mà luôn nỗ lực, kết quả ngươi lại cưới vợ sinh con.

Ba năm trước ngươi còn hại chết tiểu thư nhà ta." Sắc mặt Phan Ngọc Hiên đột nhiên đại biến, không dám tin nhìn Tiểu Hoàn: "Ngươi nói cái gì?

Cẩm phi đã chết?" "Ngươi ở đây giả vờ cái gì?

Nếu không phải ngươi viết một bức thư gửi cho tiểu thư nhà ta, tiểu thư làm sao có thể u uất mà chết?

Ngươi có biết lúc đó tiểu thư nhà ta đã nói với Hoàng thượng chuyện xuất cung rồi không?

Khi đó Hoàng thượng cũng đã đồng ý rồi.

Ngay trước ngày tiểu thư xuất cung một hôm, ngươi lại gửi một bức thư cho tiểu thư, trên đó viết ngươi đã thành thân, từ nay về sau các ngươi đường ai nấy đi." Phan Ngọc Hiên mặt mày trắng bệch nhìn Tiểu Hoàn.

Bức thư đó hắn quả thực có viết, hắn chỉ muốn để Cẩm phi sống tốt trong cung, đừng nhớ thương hắn nữa.

Ai ngờ đâu cuối cùng lại biến thành như vậy. "Phan Ngọc Hiên, ngươi hại chết tiểu thư nhà ta, vậy thì để con của ngươi đền mạng cho người." Tiểu Hoàn nhìn sắc mặt trắng bệch của Phan Ngọc Hiên liền biết rõ sự tình.

Ngay lập tức cô ta cũng chẳng quan tâm hai đứa trẻ này có vô tội hay không, trực tiếp chém đứt dây thừng trên người chúng.

Nhìn hai đứa trẻ rơi xuống vách núi. "Không..." Phan Ngọc Hiên dùng hết sức lực cũng không thể chụp được con, chỉ có thể trơ mắt nhìn con rơi xuống.

Nơi đây là vách núi sâu không thấy đáy, trẻ con rơi xuống căn bản không có cơ hội sống sót.

Tiểu Hoàn nhìn bộ dạng thống khổ của Phan Ngọc Hiên thì cười ha hả: "Phan Ngọc Hiên, người chỉ có sống trong đau khổ mới là sự tạ tội tốt nhất đối với tiểu thư nhà ta." Nói xong, Tiểu Hoàn cũng nhảy xuống theo.

Khi bắt cóc hai đứa trẻ này, cô ta đã không định sống tiếp nữa rồi.

Cái chết đối với cô ta mới là sự giải thoát tốt nhất.

Phan Ngọc Hiên trơ mắt nhìn Tiểu Hoàn nhảy xuống vực, hai đứa trẻ cũng mất hút.

Thân thể Phan Ngọc Hiên run rẩy, vợ hắn đứng bên cạnh cả người đã chết lặng, ngây ngốc nhìn vách núi sâu thăm thẳm: "Mau cho người đi tìm đi!" Phan Ngọc Hiên phản ứng lại, vội vàng cho người đi tìm con.

Nhưng vách núi như thế này hắn rất rõ, dù là hai đứa trẻ hay là Tiểu Hoàn đều đã không còn khả năng sống sót.

Phan Ngọc Hiên thất hồn lạc phách cùng vợ rời đi, trong lòng toàn nghĩ đến khoảng thời gian ở bên Cẩm phi.

Khi đó hắn cứ ngỡ vợ mình sẽ là nàng, sau này nàng bị ép nhập cung, bọn họ ước định sẽ chờ đợi nhau.

Rồi sau khi nàng nhập cung, mẹ hắn bắt đầu lo liệu bắt hắn thành thân, thậm chí dùng tính mạng để uy hiếp hắn.

Sau đó hắn hết cách đành phải gật đầu đồng ý.

Về sau hắn có con, dần dần quên đi ước định với Cẩm phi.

Mãi đến khi Cẩm phi nói với hắn Hoàng thượng đã đồng ý thả nàng xuất cung, bọn họ có thể ở bên nhau, hắn mới hoàn toàn hoảng loạn.

Những năm này hắn đã có con của riêng mình, có vợ, đồng thời cũng quên mất lời hứa với nàng, nhưng nàng lại vẫn nhớ rõ mồn một.

Nếu nàng xuất cung nhìn thấy hắn đã nhi nữ song toàn, lại còn là thành thân không bao lâu sau khi nàng nhập cung, nàng sẽ thế nào?

Nghĩ đến đôi mắt vốn tràn ngập hình bóng hắn sẽ mang theo thất vọng và đau khổ, cuối cùng hắn chọn viết thư cho nàng, bảo nàng hãy sống tốt trong cung.

Như vậy hắn có thể tiếp tục sống cuộc sống của mình một cách đương nhiên.

Nhưng hắn nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, sau khi hắn gửi thư đi, Cẩm phi lại chết.

Hắn chưa bao giờ muốn nàng chết cả.

Chương 1338

Càng không ngờ sẽ hại chết con của mình.

Đau khổ trở về nhà, lại phát hiện hai đứa con vốn dĩ phải rơi xuống vực lại đang ở trong nhà, vợ hắn đã chạy tới ôm chặt lấy hai đứa trẻ.

Hóa ra Tiểu Hoàn cuối cùng vẫn không nhẫn tâm làm hại hai đứa trẻ vô tội, chỉ là muốn cho Phan Ngọc Hiên biết hắn đã hại chết người một lòng yêu thương hắn, muốn hắn phải day dứt cả đời. "Ngọc Hiên, người đưa tụi nhỏ về còn để lại một bức thư cho con." Mẹ của Phan Ngọc Hiên đưa thư cho hắn.

Phan Ngọc Hiên run rẩy vươn tay nhận lấy, nét chữ trên phong bì khiến hắn không dám mở ra xem. "Ai viết vậy?" Phan Ngọc Hiên cười khổ nói: "A Cẩm viết.

A Cẩm biết con thành thân sinh con xong thì u uất mà chết." "Là con đã hại chết A Cẩm." Mẫu thân của Phan Ngọc Hiên nghe vậy, theo bản năng nhìn con dâu bên cạnh, bất mãn nói: "Đó là phi tử của Hoàng thượng, con..." "Nàng ấy vẫn luôn không sán lại gần Hoàng thượng.

Ba năm trước nàng cầu xin Hoàng thượng cho rời khỏi hoàng cung, Hoàng thượng đã đồng ý rồi.

Nàng viết thư cho con nói chuyện này, nàng nói chỉ cần xuất cung chúng ta sẽ có thể ở bên nhau.

Con sợ nàng biết tất cả những chuyện này nên nói thật với nàng, về sau nàng liền chết.

Mẹ, nàng chết là do con hại chết." Phan Ngọc Hiên hai mắt đỏ ngầu nhìn mẹ mình.

Mẫu thân của Phan Ngọc Hiên chưa bao giờ thích Cẩm phi, nại hà lúc đó con trai thích người ta, bà cũng chỉ có thể nén sự không vui trong lòng.

Ai ngờ sau này nàng ta bị đưa vào cung, đây đối với bà là một cơ hội tốt ngàn năm có một, cho nên bà dùng tính mạng mình bức bách Phan Ngọc Hiên cưới người bà chọn làm vợ.

Sau đó bà có cháu trai cháu gái, vốn tưởng cuộc sống cứ thế tiếp diễn, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Thật là đáng chết, chết cũng chết rồi còn muốn tới tìm nhà bà gây phiền phức. "Được rồi, người đã chết rồi, con làm bộ dạng này cho ai xem?

Con đừng quên con là người đã có vợ con." Phan lão phu nhân không kiên nhẫn nói, trong giọng điệu đều là sự không thích đối với Cẩm phi.

Phan Ngọc Hiên nhìn mẹ mình, cười tự giễu.

Hắn quay người rời đi không nhìn họ lấy một cái.

Sắc mặt Phan lão phu nhân lập tức thay đổi: "Con đi đâu đấy?" Phan Ngọc Hiên không nói gì, vào cung gặp Hoàng thượng.

Huyền Phỉ Nhiên nghe tin Phan Ngọc Hiên muốn gặp, còn tưởng đã xảy ra chuyện gì. "Vi thần tham kiến Hoàng thượng." "Bình thân.

Phan ái khanh đến gặp trẫm là vì chuyện gì?" "Hoàng thượng, vi thần đến để từ quan, còn có... thần muốn biết ba năm trước Cẩm phi..." Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Phan Ngọc Hiên: "Ngươi chính là người mà Cẩm phi thích?" "Nếu trẫm nhớ không lầm, mười năm trước ngươi đã thành thân rồi." Huyền Phỉ Nhiên nhớ Phan Ngọc Hiên có một trai một gái.

Cẩm phi vì hắn mà sau khi nhập cung chưa từng sán lại gần trẫm, lúc nào cũng giữ gìn sự trong sạch của mình, kết quả người nàng thích lại như thế này ư?

Phan Ngọc Hiên mặt mày trắng bệch nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Vâng." "Xem ra ngươi không xứng với thâm tình của Cẩm phi." "Nàng ấy ba năm trước đã qua đời.

Trước khi mất nàng có gặp trẫm, nàng nói với trẫm là nàng sai rồi, không nên tin vào lời hứa giữa các ngươi." Huyền Phỉ Nhiên kể lại một số chuyện trước khi Cẩm phi mất. "Dựa theo y thuật của thái y trong Thái y viện hiện giờ, muốn cứu nàng về vẫn có thể, chỉ là chính nàng không muốn sống nữa.

Nàng nói với trẫm không cần vì nàng mà lãng phí dược liệu, nàng không thiết sống nữa." Lúc đó Cẩm phi đã nói như vậy.

Tia sáng cuối cùng trong sinh mệnh đã tắt, nàng tiếp tục sống cũng chẳng còn ý nghĩa, chi bằng cứ thế chết đi cho sạch sẽ. "Hoàng thượng, cầu xin ngài nói cho thần biết nàng được an táng ở đâu." Phan Ngọc Hiên nghe những lời Huyền Phỉ Nhiên nói mà cả người run rẩy.

Trong lòng vô cùng hối hận vì sao lại đối xử với nàng như vậy.

Tuy nhiên Huyền Phỉ Nhiên lại lắc đầu từ chối: "Trước khi lâm chung Cẩm phi có nói với trẫm một câu.

Nếu có một ngày ngươi biết tin nàng chết, thì bảo trẫm nói với ngươi đừng đến khóc trước mộ nàng, cũng đừng làm bẩn đường luân hồi của nàng, nàng không muốn nhìn thấy ngươi." Phan Ngọc Hiên trừng lớn hai mắt, trong mắt đều là sự không dám tin: "Chuyện này không thể nào." "Trẫm không cần thiết phải lừa gạt ngươi.

Phan Ngọc Hiên, ngươi vốn dĩ có một người vợ rất tốt, là tự ngươi từ bỏ và thỏa hiệp.

Cẩm phi thật sự rất yêu ngươi." Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu nói. "Chuyện từ quan trẫm cho ngươi thêm hai ngày suy nghĩ, nếu ngươi vẫn định như vậy thì trẫm sẽ đồng ý.

Còn về việc mộ Cẩm phi ở đâu, trẫm sẽ không nói cho ngươi biết." Hắn đã đồng ý với Cẩm phi sẽ không cho Phan Ngọc Hiên biết mộ phần nàng ở chỗ nào.

Nghĩ đến cái gì đó, Huyền Phỉ Nhiên đi đến chiếc giá bên cạnh lục tìm một lúc lâu, cuối cùng tìm được một chiếc hộp nhỏ, đi đến trước mặt Phan Ngọc Hiên đưa cho hắn: "Đây là thứ Cẩm phi nhờ trẫm đưa cho ngươi, và bảo trẫm nhắn với ngươi: từ nay về sau hai bên không ai nợ ai." Không ai nợ ai?

Phan Ngọc Hiên xụi lơ trên mặt đất, biểu cảm có chút ngây dại.

Tại sao cuối cùng lại biến thành như vậy?

Nhìn biểu cảm này của Phan Ngọc Hiên, Huyền Phỉ Nhiên nhún vai, sớm biết có ngày hôm nay thì lúc trước hà tất phải làm thế. "Đúng rồi, lúc nàng bị bệnh, Phan phu nhân có đến gặp nàng, dùng lệnh bài của ngươi." Phan Ngọc Hiên mặt cắt không còn giọt máu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, sao có thể như vậy? "Lui xuống đi." Những gì cần nói Huyền Phỉ Nhiên đã nói rồi, không cần thiết để người tiếp tục ở lại đây.

Phan Ngọc Hiên biểu tình ngây ngốc, trong mắt đầy sự mờ mịt, dường như không hiểu vì sao sự việc lại đi đến bước đường ngày hôm nay.

Cuối cùng hắn cầm cái hộp rời đi.

Phan Ngọc Hiên sau khi về đến nhà, nhìn thấy vợ đang nói chuyện với con, hắn vươn tay lôi người xềnh xệch đi: "Tướng công, chàng làm cái gì vậy?" "Ngọc Hiên chàng làm gì thế?

Mau buông ra." Phan Ngọc Hiên không để ý nhiều như vậy, lôi người vào thư phòng. "Ba năm trước cô đã đi gặp A Cẩm nói cái gì?" Phan Ngọc Hiên lạnh lùng hỏi.

Phan phu nhân đầu tiên là sửng sốt, sau đó hoàn toàn hoảng sợ. "Tướng công chàng có phải hiểu lầm gì rồi không?

Thiếp không có..." "Chuyện này là Hoàng thượng nói cho tôi biết, cô nghĩ Hoàng thượng sẽ nói dối sao?" Phan Ngọc Hiên nhìn cô ta đến lúc này vẫn còn muốn giảo biện, lạnh giọng nói.

Phan phu nhân lập tức im lặng.

Chuyện này lại là Hoàng thượng nói cho Phan Ngọc Hiên?

Sao có thể? "Nói." Phan phu nhân bị giọng nói tràn ngập hận ý của hắn dọa giật mình.

Chương 1339

Cắn chặt môi, Phan phu nhân nhìn Phan Ngọc Hiên đang phẫn nộ như vậy, không phục nói: "Chàng là tướng công của thiếp, cô ta là phi tử của Hoàng thượng, thiếp làm vậy có gì không đúng sao?

Thiếp chỉ cho cô ta biết chàng là chồng thiếp, là cha của con thiếp, việc này có gì sai?" Thực ra những gì cô ta nói không chỉ có vậy.

Cô ta còn nói với Cẩm phi rằng Phan Ngọc Hiên chưa bao giờ thích Cẩm phi.

Nói cho Cẩm phi biết người Phan Ngọc Hiên yêu vẫn luôn là cô ta, cho nên mới cưới cô ta ngay sau khi Cẩm phi nhập cung.

Đương nhiên những điều này cô ta sẽ không nói cho Phan Ngọc Hiên biết.

Nhưng Phan Ngọc Hiên đã nhìn thấu tâm tư che giấu trong ánh mắt cô ta.

Hắn nhìn chằm chằm Phan phu nhân: "Cô rất muốn cái danh phận này có phải không?" Phan phu nhân ngẩn người, có chút không hiểu nguyên nhân Phan Ngọc Hiên nói vậy là gì. "Thiếp..." "Cút ra ngoài." Sắc mặt Phan phu nhân xanh mét khó coi, cô ta chưa từng bị ai đối xử như vậy.

Phan Ngọc Hiên lại dám đuổi cô ta cút ra ngoài? "Thiếp mới là vợ của chàng." "Hại chết A Cẩm cô cũng có phần, nàng ấy rõ ràng còn có thể cứu được.

Chính vì những lời cô nói với nàng ấy mà nàng ấy từ chối sự cứu chữa của Hoàng thượng, cứ thế mà qua đời." Phan Ngọc Hiên hiểu vì sao cuối cùng Hoàng thượng lại nói với hắn chuyện này, ngài chỉ muốn cho hắn biết người vợ này của hắn rốt cuộc là loại người gì.

Phan phu nhân mặt mũi vặn vẹo nhìn Phan Ngọc Hiên: "Cô ta đã chết rồi, chẳng lẽ còn muốn bắt thiếp đền mạng cho cô ta chắc?" Phan Ngọc Hiên cười mỉa mai: "Không cần, A Cẩm chê mạng cô quá bẩn, cút ra ngoài." Phan Ngọc Hiên hối hận nhất chính là năm xưa nghe lời mẹ cưới người trước mặt này.

Càng hối hận hơn là ba năm trước đã viết bức thư kia, lại càng hối hận vì không chú ý đến việc người vợ này đã vào cung gặp A Cẩm. "Cô đã nói gì với A Cẩm thì trong lòng cô tự rõ." Phan phu nhân lảo đảo rời khỏi thư phòng, tơ máu trong mắt Phan Ngọc Hiên quá đáng sợ.

Nhìn Phan phu nhân rời đi, Phan Ngọc Hiên suy sụp ngồi bệt xuống đất, mở chiếc hộp nhìn đồ vật bên trong.

Bên trong đều là những thứ hắn tặng cho A Cẩm.

Nàng trả lại những thứ này cho hắn, nói không ai nợ ai, là thật sự giận hắn rồi sao? "A Cẩm, anh biết sai rồi." Phan Ngọc Hiên ở lì trong thư phòng một ngày, mới cho người đi điều tra xem người vợ này của hắn những năm qua đã giấu hắn làm bao nhiêu chuyện. "Tướng quân, hôm kia phu nhân cải trang đi đến Hành cung." Phan Ngọc Hiên lập tức đứng dậy, mày hơi nhíu lại: "Cô ta đến Hành cung làm gì?

Trong đó đâu có ai cô ta quen biết." "Người ở Hành cung quá phức tạp, cao thủ cũng nhiều, người của chúng ta không có cách nào lại gần." "Ta ra ngoài một chuyến, tiếp tục chằm chằm vào cô ta." "Vâng." Phan Ngọc Hiên đến Ngọc Vương phủ, muốn điều tra người thì thủ đoạn của Ngọc Vương mới là lợi hại nhất. "Thiếu gia, Phan Ngọc Hiên cầu kiến." "Cho hắn vào." Phan Ngọc Hiên nhìn thấy Tô Ngọc đang tách hạt óc chó cho con ăn, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Nếu như ở bên A Cẩm, cuộc sống của bọn họ liệu có phải cũng sẽ như thế này? "Tham kiến Vương gia." "Bình thân, Phan tướng quân hôm nay đến gặp bản vương là vì việc gì?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Phan Ngọc Hiên. "Hạ quan muốn cầu xin Vương gia giúp tôi điều tra một người." Tô Ngọc cảm thấy Phan Ngọc Hiên này có chút thú vị: "Nhờ bản vương giúp ngươi điều tra?

Ngươi muốn điều tra ai?" "Vợ hạ quan." Động tác đưa hạt óc chó cho con của Tô Ngọc khựng lại một chút, kinh ngạc nhìn Phan Ngọc Hiên.

Hắn lại muốn điều tra vợ mình, rốt cuộc là nghĩ thế nào? "Tại sao?" "Nhà cô ấy đều là người Huyền quốc, nhưng hôm qua cô ấy lại lén lút đến Hành cung, bên kia người của tôi không vào được nên không tra ra cô ấy gặp ai.

Nhưng tôi có thể khẳng định tôi chưa từng nghe nói nhà cô ấy có quan hệ gì với các quốc gia khác, nếu là quan hệ thân thích bạn bè thì cô ấy hoàn toàn có thể quang minh chính đại đi gặp người ta." Phan Ngọc Hiên nói thẳng.

Đối với sự thẳng thắn của Phan Ngọc Hiên, Tô Ngọc nhất thời không biết nên trả lời thế nào cho phải.

Anh chống cằm nhìn Phan Ngọc Hiên: "Vì sao ngươi đột nhiên lại nghĩ đến việc đi điều tra vợ mình?" Phan Ngọc Hiên trầm mặc hồi lâu mới kể lại sự tình cho Tô Ngọc. "Sau khi tôi viết thư cho A Cẩm, cô ấy đã lén lút đi gặp A Cẩm, khẳng định đã nói một số lời dối trá.

Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc cô ấy đã làm gì, không ngờ lại tra được cô ấy đi đến Hành cung." Nơi đó cũng không phải chỗ người thường có thể đến.

Tô Ngọc nhìn Phan Ngọc Hiên với ánh mắt hơi có chút châm chọc.

Cái chết của Cẩm phi cũng có liên quan đến hắn, bây giờ bày ra bộ dạng này thì có ý nghĩa gì?

Cẩm phi cũng không thể sống lại. "Tôi biết cái chết của A Cẩm có liên quan đến tôi, đợi tôi xử lý xong những việc này tôi sẽ đi tạ tội với nàng ấy." Dường như nhìn ra ý tứ trong mắt Tô Ngọc, Phan Ngọc Hiên bình tĩnh nói.

Hắn đã nghĩ kỹ sau này phải làm thế nào rồi.

Nếu không phải vì chuyện của người đàn bà kia, hắn hiện tại đã không còn ở đây nữa. "Có lẽ cô ấy sẽ không muốn nhìn thấy ngươi." Nếu anh là Cẩm phi thì cũng không muốn nhìn thấy người này xuất hiện trước mặt mình, cho dù là chết.

Thiên nhân vĩnh cách.

Phan Ngọc Hiên cười khổ không nói gì.

Hắn biết lời Vương gia nói là đúng. "Việc này bản vương sẽ cho người đi tra." "Đa tạ Vương gia, tôi xin phép về trước." Nhìn Phan Ngọc Hiên rời đi, Tiểu Bảo sán lại gần Tô Ngọc: "Cha, người này có phải là không muốn sống nữa không?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, kinh ngạc hỏi: "Sao con lại hỏi vậy?" "Vì con cảm giác chú ấy hình như không còn để ý đến việc sống chết nữa." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nói.

Người này trông có vẻ như tâm đã chết lặng, chú ấy đến tìm cha, việc muốn làm có lẽ đã là việc cuối cùng rồi chăng? "Quả thực là như vậy." Người trong lòng bị mình gián tiếp hại chết, hắn làm sao còn có thể sống tiếp?

Có điều đây cũng là do tự hắn gây ra.

Chuyện này thì có liên quan gì đến hắn chứ?

Không ngờ nha hoàn của Cẩm phi lại nghĩ đến việc bắt cóc hai đứa con của Phan Ngọc Hiên, ai mà ngờ cuối cùng cô ta lại thả hai đứa bé đó, thật không biết mục đích cô ta làm vậy là gì.

Chỉ là để khiến Phan Ngọc Hiên đau khổ?

Nếu đúng là vậy thì nha hoàn đó đã làm được rồi.

Phan Ngọc Hiên hiện tại quả thực sống không bằng chết.

Phan Ngọc Hiên về đến nhà, Phan phu nhân cùng mẹ hắn đang ngồi đợi hắn ở trong sân.

Nhìn thấy hai người, vẻ mặt Phan Ngọc Hiên vô cùng bình tĩnh: "Hai người có việc gì sao?" Lão phu nhân nhìn bộ dạng này của Phan Ngọc Hiên, luôn cảm thấy dường như bà sắp mất đi đứa con trai này. "Tướng công chàng đi đâu vậy?

Bọn thiếp đợi chàng rất lâu rồi." Phan Ngọc Hiên lạnh lùng nhìn Phan phu nhân: "Tôi đi đâu liên quan gì đến cô?" Biểu cảm trên mặt Phan phu nhân trở nên cứng đờ, bắt đầu từ ngày hôm đó Phan Ngọc Hiên không chỉ đối với cô ta, mà ngay cả với hai đứa con cũng trở nên lạnh lùng hơn rất nhiều.

Không đúng, không chỉ là ba mẹ con cô ta, mà ngay cả với mẹ chồng hắn cũng lạnh nhạt.

Chương 1340

Giống như bọn họ đối với hắn đã là có cũng được mà không có cũng chẳng sao. "Tướng công, thiếp không có ý đó." Phan phu nhân vội vàng giải thích, lo lắng Phan Ngọc Hiên sẽ hiểu lầm mình. "Tôi còn có việc." Phan Ngọc Hiên nhìn họ lạnh nhạt nói.

Lệnh đuổi khách này đã đủ rõ ràng rồi, bọn họ làm sao lại nghe không ra?

Nhưng Phan phu nhân sao có thể cứ thế rời đi?

Hôm nay cùng mẹ chồng qua đây mục đích chính là để làm hòa với hắn.

Nếu cứ thế bỏ đi, việc cô ta tới đây hôm nay cũng thành vô nghĩa. "Ngọc Hiên, chuyện này đã qua rất lâu rồi, cô ta cũng chết rồi, con còn muốn vì chuyện này mà ghi hận chúng ta hay sao?" Phan lão phu nhân nhìn Phan Ngọc Hiên như vậy, lập tức có chút bất mãn.

Con dâu là do bà đích thân tuyển chọn, hiện tại náo loạn thành như vậy, đây là đang đánh vào mặt bà sao? "Cô ấy chết rồi, vốn dĩ có thể không cần phải chết, nhưng mẹ hỏi con dâu tốt của mẹ xem, lúc A Cẩm bị bệnh, cô ta đã đến nói gì với A Cẩm." Phan Ngọc Hiên nhìn Phan phu nhân, không khách khí chất vấn. "Đừng nói với tôi là cô không nói gì cả, tôi một chữ cũng không tin.

Những năm này cô đã làm gì tôi đều biết hết, tôi đúng là đã xem thường cô rồi." Phan Ngọc Hiên nhìn đối phương cười lạnh nói.

Phan phu nhân ngây ngốc nhìn Phan Ngọc Hiên, dường như không ngờ Phan Ngọc Hiên sẽ nói chuyện này với cô ta: "Tướng công, chuyện này thiếp..." Cô ta quả thực không thể giải thích, bởi vì cái chết của Cẩm phi đúng là có liên quan đến cô ta, nếu không phải do những lời cô ta nói với Cẩm phi, có lẽ Cẩm phi vẫn còn sống.

Nhưng làm sao cô ta có thể giữ lại một người phụ nữ rất quan trọng đối với chồng mình?

Ngộ nhỡ tương lai Cẩm phi thực sự xuất cung, đến tìm chồng cô ta thì phải làm sao?

Chẳng lẽ cô ta phải trơ mắt nhìn chồng mình đưa người phụ nữ hắn yêu về phủ ư?

Đây là điều cô ta không muốn thấy. "Thiếp biết là thiếp sai, nhưng thiếp không muốn chồng mình có quan hệ với người phụ nữ khác, chẳng lẽ điều này là sai sao?" Phan Ngọc Hiên khẽ cười, không biết vì sao tiếng cười như vậy lại khiến Phan phu nhân có chút sởn tóc gáy.

Nhìn dáng vẻ hùng hồn lý lẽ của cô ta, trước đây sao hắn không phát hiện người đàn bà này lại có tính cách như thế nhỉ?

Sự rộng lượng ngày thường đi đâu hết rồi? "Bình thường giả vờ rộng lượng thế kia, nói cái gì mà có thể nạp thiếp cho tôi, xem ra là biết tôi sẽ không làm loại chuyện đó nên mới nói vậy chứ gì?" Phan Ngọc Hiên mỉa mai nói. "Chỉ dựa vào điểm này tôi đã có thể trực tiếp hưu thê." Phan Ngọc Hiên nhìn cô ta, gằn từng chữ một.

Đồng tử Phan phu nhân co rút, không dám tin nhìn Phan Ngọc Hiên: "Tướng công, chàng nói cái gì?" "Ghen tuông vô độ?

Tôi bỏ vợ thì có vấn đề gì?

Cho dù A Cẩm thực sự xuất cung, tôi thực sự cưới nàng ấy thì cô làm được gì?" Phan Ngọc Hiên nhìn cô ta bình tĩnh hỏi.

Phan phu nhân tức đến mức tay run rẩy, Phan Ngọc Hiên đây là muốn nạp thiếp, hay là đang trách móc cô ta?

Phan lão phu nhân bất mãn nhìn Phan Ngọc Hiên: "Đủ rồi, con xem con hiện tại giống cái dạng gì?

Vì một người đã chết mà đối xử với vợ mình như vậy." "Những năm này người luôn ở bên cạnh con là ai con tốt nhất nên làm cho rõ, mẹ nói thẳng cho con biết, cho dù người còn sống thì cô ta cũng đừng hòng bước chân vào cửa nhà này." Phan lão phu nhân nói thẳng.

Phan Ngọc Hiên nhìn mẹ mình, lần đầu tiên cảm thấy người mẹ hiền từ này lại có bộ mặt đáng ghét đến vậy.

Hắn cười cười không nói nữa, chỉ nhìn thị vệ bên cạnh: "Mời họ ra ngoài, từ bây giờ không cho phép bước vào viện của ta nửa bước." "Phan Ngọc Hiên, con dám." Phan lão phu nhân không ngờ Phan Ngọc Hiên lại dám hạ lệnh như vậy.

Phan Ngọc Hiên lạnh lùng nhìn Phan lão phu nhân: "Gia chủ của Phan gia là con, mời họ ra ngoài." Thị vệ bên cạnh trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng đi đến trước mặt đám người Phan lão phu nhân: "Lão phu nhân, mọi người đi trước đi ạ." Hiện tại Tướng quân đang lúc nóng giận, nếu bọn họ còn nói những lời này, lát nữa Tướng quân chắc chắn sẽ càng tức giận hơn, thà rằng đi trước, đợi Tướng quân nguôi giận rồi hẵng nói sau.

Phan phu nhân nhìn Phan Ngọc Hiên, dự cảm của cô ta là thật, người kia thực sự sẽ làm đảo lộn cuộc sống của bọn họ.

May mà người đã chết rồi.

Chỉ cần người kia không còn, cô ta tự tin sẽ khiến Phan Ngọc Hiên quên đi cô ta. "Mẹ, chúng ta đi trước đi." Thấy Phan lão phu nhân còn muốn nói gì đó, Phan phu nhân vội vàng đưa tay đỡ bà, đưa bà rời khỏi đây.

Hiện tại nói gì với Phan Ngọc Hiên hắn cũng không nghe lọt tai, chi bằng cứ đi trước, còn chuyện sau này ra sao đến lúc đó hãy tính.

Phan lão phu nhân chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: "Nhìn xem ai mới là người tốt với con, con thật sự làm ta quá thất vọng." Phan Ngọc Hiên vẻ mặt bình tĩnh nhìn Phan lão phu nhân, trong mắt đều là sự châm chọc.

Thất vọng?

Sau này còn có chuyện thất vọng hơn, hy vọng bà sẽ không hối hận là được. "Ra ngoài." Lão phu nhân tức điên, cuối cùng cũng hết cách với hắn, đành phải rời đi trước.

Sau khi về đến viện của mình, lão phu nhân nhìn con dâu bên cạnh: "Phù nhi, con nhất định phải nắm chắc trái tim của Ngọc Hiên, mặc kệ thế nào nhất định phải để nó mau chóng khôi phục bình thường, mẹ cứ có dự cảm không lành." Cứ như sắp xảy ra chuyện gì đó.

Lý Phù cười gật đầu: "Mẹ cứ yên tâm đi, con sẽ làm được." "Vậy thì mẹ yên tâm rồi." Lý Phù từ chỗ lão phu nhân trở về viện của mình, nha hoàn bên cạnh cô ta có chút lo lắng: "Phu nhân, sau này phải làm sao?

Tướng quân cái gì cũng biết rồi." "Qua một thời gian nữa hãy nói, hiện tại nói gì cũng là sai, đợi chàng hết giận rồi tính tiếp." Người đã chết rồi, hơn nữa đã chết ba năm, cho dù chàng có tức giận đến đâu thì làm được gì?

Chẳng lẽ còn có thể trực tiếp động thủ với cô ta chắc?

Cô ta chỉ cần đợi qua khoảng thời gian này là được. "Phu nhân anh minh." "Chuyện ta bảo em đi làm, làm đến đâu rồi?" "Đã làm xong rồi ạ, nhưng còn một chuyện khác không có cách nào tra ra được, mộ phần của Cẩm phi ở đâu e rằng chỉ có đám người Hoàng thượng mới biết." Cô ta cũng đã đi tìm rất lâu, nhưng mãi vẫn không tìm được mộ Cẩm phi ở đâu.

Lý Phù nhíu mày, sao lại như vậy?

Chẳng qua chỉ là mộ của một phi tử mà lại không tìm thấy? "Trừ phi chúng ta đi tìm Hoàng thượng..." Lý Phù nhìn nha hoàn bên cạnh như nhìn kẻ đần độn.

Hoàng thượng là người mà loại người như bọn họ muốn gặp là gặp được sao?

Nghĩ cái gì thế? "Thôi bỏ đi, không tìm thấy thì thôi, sau này đi theo Tướng quân, chỉ cần đi theo chàng chúng ta kiểu gì cũng biết mộ của con tiện nhân đó ở đâu.

Chỉ cần phát hiện ra thì trực tiếp đào mộ nó lên, đem người tróc xương tán tro cho ta." Nếu không phải vì con tiện nhân này thì sao cô ta lại rơi vào hoàn cảnh như thế này chứ?

Nha hoàn bên cạnh trong lòng cảm thấy ớn lạnh, cảm thấy phu nhân có phải hơi ngoan độc rồi không. "Phu nhân, nếu làm như vậy, Tướng quân sẽ hận người đấy." Nha hoàn cân nhắc một chút rồi lí nhí nói.

Bọn họ không thể mạo hiểm nữa.

Chương 1341

Lý Phù hừ lạnh một tiếng: "Hắn đã như vậy rồi, tôi còn lo lắng vấn đề này sao?" Hiện tại Phan Ngọc Hiên đối xử với cô tốt ở chỗ nào chứ?

Nếu hắn đã bất nhân thì đừng trách cô bất nghĩa.

Nha hoàn bên cạnh lập tức im lặng, chuyện phu nhân quyết định nàng ta không có tư cách can thiệp.

Tuy nhiên, hai người bọn họ không biết rằng cuộc trò chuyện giữa hai chủ tớ đã bị Phan Ngọc Hiên biết được.

Chiếc cốc trong tay Phan Ngọc Hiên vỡ tan tành theo tiếng động.

Hắn thật sự không ngờ Lý Phù lại ác độc đến mức này.

Đã là A Cẩm rồi, vậy mà cô ta còn muốn khiến A Cẩm thi cốt vô tồn.

Thị vệ bên cạnh nhìn Phan Ngọc Hiên, trong lòng có chút hoảng sợ, vị phu nhân này thật sự quá ngu xuẩn rồi.

Biết rõ Tướng quân đang tức giận, vậy mà còn nói ra những lời chọc giận Tướng quân như thế, thật nực cười.

Phan Ngọc Hiên mặc kệ thị vệ bên cạnh đang nghĩ gì, chỉ dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, trong mắt mang theo vẻ trầm tư.

Hắn nên cảm tạ Lý Phù thế nào cho phải đây?

Sau đó, Lý Phù luôn nghĩ cách lôi kéo Phan Ngọc Hiên, muốn hắn tha thứ cho mình, nhưng cô ngay cả mặt hắn cũng không gặp được.

Không những không gặp được người, mà mấy nha hoàn bên cạnh cô lại còn bị Phan Ngọc Hiên nâng lên làm thiếp thất.

Không chỉ như vậy, hiện tại Phan Ngọc Hiên mỗi ngày đều luân phiên nghỉ ngơi ở phòng của mấy nha hoàn kia, còn cô - vị chính thất phu nhân này - ngược lại thành vật trang trí. "Hắn lại đến chỗ mấy con tiện nhân kia rồi sao?" Lý Phù nghiến răng hỏi. "Vâng." Nha hoàn cũng có chút bất lực.

Không biết Tướng quân nhà bọn họ rốt cuộc bị làm sao, vậy mà một lúc nạp mấy người thiếp đó.

Hiện tại sắc mặt phu nhân khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu, đặc biệt là khi biết Tướng quân đối xử tốt với mấy vị di nương kia thế nào, phu nhân mới là người tức giận nhất.

Ngày hôm sau, lão phu nhân sai người đi gọi Phan Ngọc Hiên đến chỗ bà ăn cơm.

Phan Ngọc Hiên đã đến, điều này khiến Lý Phù rất vui mừng.

Nhìn thấy người bước vào, cô mới phát hiện hình như đã rất lâu rồi mình không gặp hắn.

Nhìn Phan Ngọc Hiên ngồi xuống, lão phu nhân thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần người còn chịu qua đây là chuyện tốt.

Đợi cơm nước xong xuôi, lão phu nhân mới mở miệng nói: "Ngọc Hiên, mẹ biết chuyện con nạp thiếp rồi." "Thì sao?" Phan Ngọc Hiên thản nhiên ngước mắt nhìn lão phu nhân.

Lão phu nhân kinh ngạc nhìn Phan Ngọc Hiên, hắn hỏi 'thì sao'?

Mày bà hơi nhíu lại, nhìn Lý Phù đang trắng bệch mặt mày bên cạnh, bà thấm thía nói: "Mẹ không quản con nạp bao nhiêu thiếp, nhưng con đừng quên Phù nhi mới là thê tử của con." "Vậy thì thế nào?

Một người thê tử khiến con ghê tởm?" Câu nói này của Phan Ngọc Hiên đối với Lý Phù mà nói, giống như hung hăng khoét một lỗ vào tim cô.

Tay cô run rẩy, không dám tin nhìn Phan Ngọc Hiên: "Anh nói tôi làm anh ghê tởm?" "Không phải sao?

Trước đây tôi thật sự không ngờ cô là kẻ trước mặt một đằng sau lưng một nẻo.

Loại người như cô tôi thật sự gặp nhiều rồi." Phan Ngọc Hiên châm chọc nói. "Cơm ăn xong rồi, nếu hai người chỉ muốn lợi dụng thời gian ăn cơm để nói với tôi chuyện này, vậy thì không có gì để nói cả.

Tôi có bao nhiêu thiếp, tôi ngủ ở viện của ai, đó đều là chuyện của tôi." "Các người dám động vào người của tôi thử xem?" Phan Ngọc Hiên lạnh lùng nhìn hai người, trong mắt đầy vẻ băng lãnh tàn nhẫn.

Khoảnh khắc này, Phan lão phu nhân ý thức được, không phải Phan Ngọc Hiên qua đây ăn cơm với bà là mọi chuyện đã qua, hắn đối với bọn họ vẫn không có bất kỳ tình cảm nào.

Chẳng những không có tình cảm, thậm chí còn oán hận bọn họ.

Lý Phù cũng nhận ra bọn họ có khả năng mãi mãi không thể quay lại quá khứ được nữa. "Tôi theo anh bao nhiêu năm nay, chẳng lẽ anh đối với tôi không có chút tình cảm nào sao?" "Vốn dĩ là có, nhưng sau khi tôi biết cô giấu tôi lén lút đi gặp A Cẩm, gián tiếp hại chết A Cẩm, tôi đối với cô đã không còn bất cứ tình cảm nào nữa rồi.

Lý Phù, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi.

Cô có thể ra tay với người của tôi, tôi cũng có thể ra tay với cô y như vậy.

Cho dù có lão phu nhân che chở cho cô thì làm được gì?

Trừng phạt tội thê, tôi vẫn có thể làm được." Phan Ngọc Hiên bạc bẽo nói.

Lý Phù ánh mắt đờ đẫn nhìn Phan Ngọc Hiên rời đi, đợi người đi rồi, cả người cô mềm nhũn ngã ra ghế.

Trong mắt đều là sự mờ mịt, Phan Ngọc Hiên hiện tại hận không thể khiến cô chết đi, cô thật sự còn có thể hòa giải với Phan Ngọc Hiên sao?

Không có sự sủng ái của Phan Ngọc Hiên, cô và các con còn phải đứng vững trong cái nhà này thế nào?

Cho dù có mẹ chồng giúp đỡ thì làm được gì?

Vừa rồi hắn ngay cả một tiếng "mẹ" cũng không gọi, hắn gọi là "lão phu nhân".

Phải hận đến mức nào mới gọi mẹ ruột mình là lão phu nhân chứ.

Lão phu nhân hiển nhiên cũng nhận ra vấn đề này, con trai bà từ đầu đến cuối không gọi bà một tiếng mẹ. "Mẹ, tướng công hình như giận thật rồi, chúng ta sau này phải làm sao mới tốt đây?" Lý Phù thật sự hoảng loạn.

Cũng triệt để sợ hãi rồi.

Lão phu nhân an ủi vỗ vỗ tay Lý Phù: "Yên tâm đi, nó chỉ là hiện tại đang giận mà thôi, sau này sẽ không thế nữa." Lần này Lý Phù không hề vì lời an ủi của lão phu nhân mà yên tâm, ngược lại càng thêm lo lắng. "Mẹ, con vẫn lo..." "Được rồi đừng lo, sau này mẹ sẽ nói chuyện tử tế với nó, nó hiện tại ra cái dạng gì chứ?" Lão phu nhân không ngờ chuyện này lại gây ảnh hưởng lớn đến Phan Ngọc Hiên như vậy.

Nếu sớm biết sẽ thế này, bà ban đầu đã không nên để Phan Ngọc Hiên ở bên con tiện nhân kia.

Khẽ thở dài một tiếng, lão phu nhân hối hận nói: "Nếu biết sẽ thế này, lúc đầu mẹ đã không để hai đứa nó có quan hệ gì với nhau." Bây giờ thì hay rồi, vì con tiện nhân đó mà con trai ngay cả bà cũng ghi hận.

Trong lòng Lý Phù có chút bất mãn, hiện tại nói cái này còn có tác dụng gì?

Việc bọn họ nên làm chẳng lẽ không phải là dỗ dành Phan Ngọc Hiên quay lại sao?

Lý Phù đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn lão phu nhân nói: "Mẹ, con nhớ trong tay Ngọc Vương có loại thuốc khiến người ta quên hết tất cả, mẹ nói xem chúng ta có nên đi cầu xin Vương gia cho chúng ta một ít thuốc không?" Nếu Phan Ngọc Hiên quên hết mọi thứ, vậy thì không còn vấn đề gì nữa đúng không?

Phan lão phu nhân vừa nghe liền cảm thấy khả thi, nếu thật sự để con trai quên hết mọi chuyện, bọn họ vẫn là người một nhà như trước kia.

Chương 1342

Sẽ không có nhiều vấn đề như vậy. "Chúng ta đi tìm Vương gia xin thuốc." "Vâng." Chiều hôm đó, hai mẹ con bà đi đến phủ Ngọc Vương.

Phan Ngọc Hiên biết được tin tức này xong, mày hơi nhíu lại: "Họ đến phủ Ngọc Vương làm gì?" Hai người này rốt cuộc còn muốn làm cái gì? "Thuộc hạ không biết." Thực ra gã biết lão phu nhân bọn họ muốn làm gì, chỉ là không muốn nói cho Phan Ngọc Hiên biết mà thôi.

Tướng quân hiện tại như biến thành một người khác, nếu cứ tiếp tục thế này khẳng định sẽ xảy ra vấn đề, chi bằng để phu nhân bọn họ đi xin thuốc khiến Tướng quân quên hết tất cả.

Phan Ngọc Hiên lạnh lùng nhìn thị vệ của mình: "Ngươi theo ta bao nhiêu năm rồi?" Thị vệ nghe câu hỏi bất ngờ của Phan Ngọc Hiên thì sửng sốt, sau đó mở miệng nói: "Đã hai mươi năm rồi." "Đúng vậy, hai mươi năm rồi." "Tướng quân, sao ngài đột nhiên hỏi cái này?" Thị vệ có chút kỳ quái hỏi.

Phan Ngọc Hiên khẽ cười, tiếng cười có chút châm chọc. "Tại sao?

Ta rất muốn biết bọn họ đã cho ngươi lợi ích gì, khiến ngươi bất chấp tất cả cũng muốn giấu giếm ta." Phan Ngọc Hiên ánh mắt băng lãnh nhìn gã.

Thị vệ vội vàng quỳ xuống đất: "Tướng quân, thuộc hạ không có." Sao Tướng quân lại biết chuyện này?

Chẳng lẽ gã che giấu không đủ tốt sao? "Ngươi đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa." Phan Ngọc Hiên vốn định cho gã một cơ hội, dù sao cũng là người đã theo mình hai mươi năm.

Ai ngờ đến lúc này rồi mà gã vẫn dám nói dối như vậy. "Tướng quân, thuộc hạ..." "Cút ra ngoài." Sắc mặt thị vệ lập tức thay đổi, vội vàng lui ra ngoài, trong lòng cũng có chút hoảng loạn.

Nếu thật sự rời khỏi đây gã phải làm sao?

Đây không phải là điều gã muốn.

Chẳng lẽ lần này gã thật sự sai rồi sao?

Gã đi tìm những người khác, ai cũng nói gã là kẻ ngu, chủ tử của bọn họ là Tướng quân, bất kể Tướng quân quyết định thế nào thì bọn họ đều nên ủng hộ Tướng quân mới đúng.

Đã theo Tướng quân lâu như vậy, năm đó tình cảm của Tướng quân và Cẩm cô nương bọn họ đều nhìn thấy rõ.

Hiện tại gã đi làm chuyện như vậy, cũng khó trách Tướng quân sẽ tức giận. "Tướng quân." Nhìn thị vệ lại đi vào lần nữa, ánh mắt Phan Ngọc Hiên lạnh lùng: "Nói." "Lão phu nhân bọn họ đến phủ Ngọc Vương xin thuốc, muốn để ngài quên hết tất cả mọi thứ.

Chỉ có ngài không nhớ chuyện của Cẩm cô nương, thì sẽ không đối xử với họ như vậy nữa." Thị vệ cẩn thận kể hết mọi chuyện cho Phan Ngọc Hiên.

Phan Ngọc Hiên cười lạnh một tiếng, bọn họ thật đúng là tính toán giỏi thật.

Thật sự coi hắn là cái gì? "Tướng quân, thuộc hạ biết sai rồi." Thị vệ quỳ trên mặt đất xin lỗi. "Tự mình xuống lãnh phạt, không có lần sau đâu." Dù sao cũng là người theo mình hai mươi năm, thật sự đuổi người đi hắn cũng không nỡ. "Vâng." Phan lão phu nhân cùng Lý Phù đi đến phủ Ngọc Vương, hai người cầu kiến là Ngọc Vương phi, cũng không trực tiếp yêu cầu gặp Ngọc Vương. "Đợi đấy, tôi đi thông báo." Hai người Lý Phù đứng ở cổng phủ Ngọc Vương sốt ruột chờ đợi. "Phu nhân, mẹ và thê tử của Phan tướng quân muốn gặp người." Động tác viết chữ của Vương Cẩn Hòa dừng lại một chút, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Phan tướng quân?

Phan tướng quân nào?" "Phan Ngọc Hiên." Vương Cẩn Hòa lập tức biết là ai, hóa ra là gã tra nam này à. "Họ đến tìm tôi làm gì?" "Thuộc hạ không biết." Trong mắt Vương Cẩn Hòa mang theo vẻ suy tư, nghĩ đến chuyện Tô Ngọc nói trước đó, cô đã bắt đầu tò mò mục đích hai người này đến gặp cô là gì rồi. "Cho họ vào đi." Hai người Lý Phù rất nhanh đã đến trước mặt Vương Cẩn Hòa. "Tham kiến Vương phi." "Bình thân." Vương Cẩn Hòa nhìn hai người, hai người này trông tinh thần có vẻ không tốt lắm.

Sau khi Lý Phù đứng dậy liền nhìn thấy mặt Vương Cẩn Hòa, nhìn thấy mặt cô xong cả người đều ngây ra.

Đây chính là Ngọc Vương phi?

Cô ấy sao trông trẻ quá vậy? "Hai người đến tìm bản vương phi có việc gì?" Vương Cẩn Hòa chống cằm đầy hứng thú hỏi. "Vương phi, chúng tôi đến xin thuốc." Lão phu nhân kéo Lý Phù một cái, người sau lập tức phản ứng lại nói.

Vương Cẩn Hòa càng cảm thấy thú vị, hai người này vậy mà đến để xin thuốc?

Họ có biết thuốc trong tay cô là gì không?

Mà dám đến xin? "Các người muốn xin thuốc gì?" "Loại thuốc có thể khiến người ta quên hết tất cả." Lý Phù vội vàng nói.

Không ngờ Ngọc Vương phi cũng khá dễ nói chuyện.

Vương Cẩn Hòa hơi nhíu mày, nhìn bọn họ: "Các người lấy cho ai uống?

Bảo người đó tự mình đến nói với bản vương phi." Xem ra Phan

Ngọc Hiên sau khi trở về không cho hai người này sắc mặt tốt, mới khiến họ nảy sinh tâm tư như vậy. "Vương phi, chúng tôi..." "Vương phi, thực không dám giấu giếm, vì một số chuyện mà đứa con trai kia oán hận chúng tôi.

Hiện tại cái nhà này đã biến thành không ra nhà nữa rồi, tôi mới nghĩ đến xin thuốc để nó quên đi chúng tôi cũng như những chuyện không vui kia, như vậy chúng tôi mới có thể vui vẻ sống những ngày tháng của mình." Phan lão phu nhân đau khổ nói.

Nếu không biết rõ sự tình, Vương Cẩn Hòa thật sự suýt tin lời bà ta nói rồi.

Vương Cẩn Hòa buồn cười nhìn bọn họ: "Bản vương phi không có quyền khiến hắn quên đi tất cả ký ức trong tình huống hắn không hay biết.

Các người muốn hắn quên những thứ này thì đưa người đến đây, sau khi bản vương phi hỏi ý nguyện của hắn, nếu hắn cũng có suy nghĩ như vậy, bản vương phi sẽ đưa thuốc cho các người." Lý Phù lập tức lúng túng nói: "Vương phi, cái này thì không cần đâu, người đưa thuốc cho chúng tôi là được rồi." Chỉ cần Phan Ngọc Hiên quên hết mọi thứ, nói thế nào chẳng phải là chuyện của bọn họ sao?

Đến lúc đó bọn họ nói gì Phan Ngọc Hiên cũng sẽ tin, như vậy tốt biết bao.

Nhìn cái dạng phấn khích kia của Lý Phù, Vương Cẩn Hòa còn lạ gì cô ta đang nghĩ gì? "Không được." "Vương phi, người nhẫn tâm nhìn một gia đình cứ thế chi ly phá toái sao?" Lý Phù bắt đầu giả bộ ủy khuất, nhìn Vương Cẩn Hòa.

Bộ dạng đó nếu là người không biết còn tưởng Vương Cẩn Hòa bắt nạt người ta đấy.

Vương Cẩn Hòa bị bộ dạng này của Lý Phù chọc cười: "Cô đây là đang uy hiếp bản vương phi?" "Vương phi, tôi không có ý này, chỉ là muốn cầu xin Vương phi rủ lòng thương giúp đỡ gia đình chúng tôi.

Nhà tôi còn hai đứa trẻ, chúng nó vì chuyện này mà đã rất lâu không được gặp cha rồi.

Chương 1343

Vương phi cũng có con, chắc là có thể hiểu được sự bất lực của tôi với tư cách là một người mẹ chứ?" Lý Phù giả bộ đáng thương không thành liền bắt đầu dùng đạo đức để ép buộc Vương Cẩn Hòa.

Cô cũng là một người mẹ, cô nỡ lòng nào nhìn con cái không gặp được cha sao? "Con muốn gặp cha thì các người dẫn đi gặp là được, liên quan gì đến bản vương phi?

Bản vương phi có gì mà không nỡ?" Vương Cẩn Hòa tùy ý nói.

Một câu nói khiến biểu cảm trên mặt Lý Phù cứng đờ. "Vương phi..." "Có muốn quên hay không đó là chuyện của người trong cuộc, người ta còn không ở đây, các người có tư cách gì mà quyết định ký ức của người ta như thế?" Vương Cẩn Hòa mất kiên nhẫn ngắt lời Lý Phù.

Người phụ nữ này cô sẽ không đồng cảm, người đàn bà này chính là cái gọi là "kẻ đáng thương tất có chỗ đáng trách".

Đây cũng là tự làm tự chịu thôi đúng không? "Vương phi..." "Thu Ý, tiễn khách." Phan lão phu nhân vội vàng quỳ xuống đất cầu khẩn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, cầu xin người giúp chúng tôi đi." "Chuyện này bản vương phi không giúp được các người, muốn hắn quên hết tất cả thì các người đi thương lượng với hắn, thương lượng xong hẵng quay lại tìm." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Phan lão phu nhân vốn tưởng rằng mình quỳ xuống cầu xin như vậy, Vương Cẩn Hòa khẳng định sẽ đồng ý, kết quả cô căn bản không đồng ý, không những không đồng ý còn nói ra những lời như vậy. "Vương phi, sao tâm địa người lại ngoan độc như vậy?

Trơ mắt nhìn nhà chúng tôi biến thành thế này." Vương Cẩn Hòa cảm thấy càng thú vị hơn, chuyện này liên quan gì đến cô? "Con trai bà biết được một số chuyện, dẫn đến tính tình thay đổi lớn, chuyện này liên quan gì đến bản vương phi?" "Nói ta tâm địa ngoan độc?

Ai lại so được với cô con dâu này của bà?

Các người thật sự tưởng bản vương phi không biết gì sao?

Gián tiếp hại chết Cẩm phi, bị con trai bà biết được rồi trở mặt với các người, các người lại đến nói bản vương phi ngoan độc?" Vương Cẩn Hòa sắp bị chọc tức đến bật cười.

Thảo nào Phan Ngọc Hiên lại đối xử với mẹ ruột như vậy.

Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ làm thế.

Hai người này là cái thá gì?

Còn dám chạy đến trước mặt cô nói những lời này?

Phan lão phu nhân thấy Vương Cẩn Hòa tức giận, lúc này mới ý thức được mình nói sai rồi. "Vương phi, là tôi lỡ lời, mong Vương phi tha thứ." Phan lão phu nhân vội vàng quỳ xuống xin tha.

Trong lòng càng thêm ảo não không thôi, sao bà lại có thể nói những lời như vậy với Ngọc Vương phi. "Xin lỗi thì không cần, người đâu, tiễn khách." Vương Cẩn Hòa chưa từng gặp loại người không biết xấu hổ như thế này.

Phan lão phu nhân lập tức ngây người: "Vương phi, cầu xin người thương xót cho bà già này đi, nếu không cái nhà này của tôi không còn cách nào sống tiếp nữa rồi." Phan phu nhân cũng quỳ trên mặt đất: "Vương phi, người cũng là phụ nữ, người có thể hiểu cho chúng tôi mà?" "Ngại quá, tôi thật sự không thể hiểu." "Còn về việc bà nói thương xót các người, vậy ai đi thương xót cho con trai bà?

Các người một kẻ thì con cái song toàn, một kẻ thì có được cô con dâu hằng mong muốn, thế này còn có gì đáng thương?" Người đáng thương nhất nhà bọn họ chẳng lẽ không nên là Phan Ngọc Hiên sao?

Thật không hiểu nổi loại người này, chính tay họ hủy hoại tất cả mọi thứ hiện tại, sao lại quay ngược ra kể lể mình đáng thương? "Thu Ý, cho họ đi đi." Vương Cẩn Hòa nói xong đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Lúc này Phan phu nhân quyết tâm, đột nhiên bò dậy lao về phía Vương Cẩn Hòa.

Thu Ý mắt nhanh tay lẹ đá bay người ra ngoài, đồng thời chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa: "Ngươi muốn làm gì?" "Vọng tưởng tập kích Vương phi, tội chết." Trong mắt Thu Ý tràn đầy sát ý.

Người phụ nữ này vừa rồi đã không có ý tốt.

Phan phu nhân đau đến mức cả người co rúm lại, cô ta ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi đã hạnh phúc như vậy rồi, tại sao không thể giúp chúng tôi?

Đối với người mà nói chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ một cái nhấc tay." "Bản vương phi đã nói rồi, các người đưa người tới đây, nếu ý nguyện của hắn cũng là muốn quên hết tất cả, tôi có thể giúp các người.

Các người không có tư cách quyết định một người có nên quên đi chuyện cũ hay không, bản vương phi cũng không có tư cách này.

Thu Ý, ả có ý đồ động thủ đánh ta." Vương Cẩn Hòa nói xong liền bỏ đi, bỏ lại Phan phu nhân bọn họ ở đó.

Thu Ý đi đến trước mặt Phan phu nhân, giơ tay tát hai cái: "Đây chỉ là giáo huấn cho ngươi, ngươi nên thấy may mắn vì chưa chạm vào Vương phi nhà ta, làm Vương phi nhà ta bị thương, nếu không một cái mạng của ngươi cũng không đủ đền đâu." Với sự sủng ái Vương gia dành cho Vương phi, Vương phi mà xảy ra chuyện thì còn ra thể thống gì?

Ở ngay trong nhà mình còn để Vương phi bị thương, tất cả bọn họ đều sẽ bị phạt. "Hai vị, mời." Thu Ý thấy hai người quỳ ở đó không nói lời nào, nhíu mày nói với người bên cạnh: "Canh chừng bọn họ rời đi, nếu không đi thì trực tiếp ném ra ngoài." "Vâng." Phan phu nhân biết bọn họ không còn cơ hội nữa, chỉ đành rời đi trước rồi nghĩ cách sau.

Đến cổng phủ Ngọc Vương, Phan lão phu nhân bỗng nhiên quỳ xuống ngay cửa.

Xung quanh lập tức có người xúm lại xem náo nhiệt, mấy người này định làm gì đây?

Sao lại quỳ ở cổng phủ Ngọc Vương.

Khi Thu Ý nghe được tin tức này thì tức giận không thôi, cặp mẹ chồng nàng dâu này thật khiến người ta ghê tởm. "Thu Ý, em ra ngoài nói rõ sự tình một chút." Vương Cẩn Hòa dùng đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, thản nhiên nói. "Vâng." Thu Ý bước ra ngoài nhìn hai người đang quỳ ở cửa, lạnh giọng nói: "Các người có tiếp tục quỳ ở đây cũng vô dụng, Vương phi nhà ta nói rồi, các người muốn Phan tướng quân quên đi ký ức trước kia, trừ khi để Phan tướng quân tự mình đến tìm Vương phi nói, nếu không Vương phi chúng ta sẽ không đồng ý yêu cầu của các người.

Cho dù các người có quỳ nát bậc thềm của phủ Ngọc Vương, Vương phi nhà ta cũng sẽ không đồng ý." Lời của Thu Ý khiến những người vây xem bắt đầu chỉ trỏ vào cặp mẹ chồng nàng dâu này, hóa ra là muốn tìm Vương phi xin loại thuốc xóa ký ức đó.

Con trai mình còn không đồng ý, bọn họ đến xin thì có tác dụng gì?

Đây không phải là làm khó dễ con trai mình sao?

Sắc mặt Phan lão phu nhân lập tức thay đổi: "Cầu xin Vương phi thương xót chúng tôi, chúng tôi..." "Phan lão phu nhân nói đùa rồi, có kết quả ngày hôm nay đều là do các người gây ra, không liên quan gì đến Vương phi nhà ta.

Các người làm những chuyện này thì nên cân nhắc cho Phan tướng quân trước đi, các người..." Vừa định nói gì đó, thì thấy một người đi tới, người đó chính là Phan Ngọc Hiên.

Phan Ngọc Hiên đi đến trước mặt họ, bình tĩnh nhìn: "Các người muốn làm gì?" Phan lão phu nhân lập tức hoảng sợ, sao nó lại xuất hiện ở đây?

Chuyện này tuyệt đối không nên xảy ra mà. "Ngọc Hiên, con... sao con lại ở đây?" Phan lão phu nhân cười gượng hỏi.

Phan Ngọc Hiên châm chọc mở miệng: "Các người làm sai chuyện, liền dùng phương pháp này để che đậy lỗi lầm của mình sao?

Muốn ta quên hết tất cả, các người cũng xứng?" Người bên cạnh càng nghe càng thấy khó hiểu.

Chuyện gì với chuyện gì đây?

Chương 1344

Còn nữa, vị Phan lão phu nhân này bọn họ làm sai chuyện, mới dẫn đến việc Phan tướng quân không muốn để ý đến họ?

Nếu là như vậy, chẳng phải bọn họ nên đi tìm Phan tướng quân xin lỗi sao?

Sao lại chạy đến tìm Vương phi xin thuốc?

Muốn dùng cách này để hóa giải?

Vị Phan tướng quân này vị miễn cũng quá đáng thương rồi, gặp phải người mẹ và người vợ như vậy. "Ngọc Hiên, mẹ chỉ là muốn cả nhà ta quay lại như trước kia, chẳng lẽ thế cũng sai sao?" Chỉ vì một Cẩm phi mà khiến nhà bọn họ biến thành cái dạng này.

Sao bà có thể không hận?

Nhưng cái tên Cẩm phi bà cũng không dám nói ra, lỡ Hoàng thượng bên kia không vui thì làm sao?

Đến lúc đó chẳng phải được không bù nổi mất? "Con còn có vợ con, còn có mẹ là mẫu thân đây, sao con có thể..." Phan Ngọc Hiên buồn cười nhìn bọn họ: "Các người về đi." "Không được, trừ khi con đồng ý với mẹ không so đo nữa." "Vậy các người cứ tiếp tục quỳ đi, tôi sẽ xem các người quỳ được bao lâu." Nói xong tầm mắt hắn đặt lên người Thu Ý, biểu cảm nghiêm túc chân thành: "Vị cô nương này, phiền cô nương giúp tôi nói với Vương phi một tiếng, tôi không muốn quên đi tất cả những gì đã qua, ai cũng không thể bắt tôi quên những chuyện đó." Thu Ý sớm biết hắn sẽ quyết định như vậy, bèn gật đầu đồng ý: "Được, lát nữa ta sẽ nói với Vương phi." "Làm phiền rồi, còn có chuyện bọn họ gây phiền toái cho Vương phủ nữa." Phan Ngọc Hiên tràn đầy áy náy nói.

Thu Ý lạnh lùng lắc đầu: "Phan tướng quân quản tốt bọn họ là được." "Tôi biết rồi." Thu Ý nói xong liền quay người trở về, còn về hai người đang quỳ dưới đất, cô nhìn cũng không thèm nhìn lấy một cái.

Phan Ngọc Hiên ở đây, tự nhiên sẽ giao mấy việc này cho hắn làm.

Hà tất gì để bọn họ tự mình ra tay?

Đến lúc đó còn làm Lý Phù trong ngoài không phải người, khó coi biết bao?

Phan Ngọc Hiên đứng bên cạnh hai người, nhìn theo Thu Ý rời đi xong mới cúi đầu nhìn người bên cạnh: "Các người rốt cuộc có về hay không?" Phan phu nhân cắn môi, cô biết nếu quay về thì tất cả mọi thứ đều xong rồi.

Hiện tại Phan Ngọc Hiên đã biết bọn họ muốn hắn quên hết tất cả, quay về rồi ai biết hắn sẽ làm gì?

Trời sinh cô còn không dám nói chuyện Cẩm phi.

Bất kể thế nào Cẩm phi cũng đã qua đời rồi.

Bọn họ lúc này lấy một người đã chết ba năm ra nói chuyện cũng chẳng ai tin, ngược lại sẽ nói bọn họ không phải. "Các người muốn quỳ thì cứ tiếp tục quỳ đi, xem thử có phải các người quỳ thì Vương phi sẽ cho thuốc không." Phan Ngọc Hiên châm chọc nói.

Bọn họ tưởng mình là ai?

Tưởng mình có thân phận gì?

Hay là tưởng bọn họ chỉ cần quỳ như vậy là Vương phi sẽ giúp đỡ?

Thật là ngu xuẩn.

Quay đầu nhìn bá tánh xung quanh, Phan Ngọc Hiên mở miệng nói:

"Nếu các người muốn quỳ thì cứ tiếp tục quỳ đi, tất cả những việc này chẳng qua là các người đang uy hiếp Vương phi." Cứ quỳ trước cửa như vậy, muốn lợi dụng những người xem náo nhiệt xung quanh để Vương phi thỏa hiệp, chẳng phải chính là đang uy hiếp Vương phi sao?

Phan lão phu nhân nghiến răng, sống chết không thừa nhận mình đang uy hiếp Ngọc Vương phi: "Tôi chỉ muốn cầu một sự gia trạch an ninh, chẳng lẽ điều này là sai sao?" "Sai quá sai, những việc các người làm tôi một chuyện cũng sẽ không quên.

Đưa họ đi." Vốn định để mặc họ tiếp tục quỳ ở đây là được rồi.

Nhưng nghĩ đến lỡ Vương gia trở về nhìn thấy người, đến lúc đó liên lụy đến những người khác trong phủ, chuyện này không tốt.

Vẫn là trực tiếp lôi đi thì hơn.

Bất kể Phan lão phu nhân và Lý Phù không tình nguyện thế nào, cuối cùng đều bị người của Phan Ngọc Hiên lôi đi.

Lúc đi còn bị bá tánh bên cạnh chỉ trỏ, nghe rất nhiều lời khó nghe.

Trở về phủ Tướng quân, Phan Ngọc Hiên nhìn hai người: "Các người từ hôm nay bắt đầu, đừng hòng nghĩ đến chuyện rời đi." Phan phu nhân nghiến răng nhìn Phan Ngọc Hiên: "Chẳng lẽ trong lòng Tướng quân, một người đã qua đời còn quan trọng hơn cả mẹ ruột và vợ con mình sao?" "Đúng, tôi đã nói với cô là tôi không thích cô, tôi đã nói tôi ghê tởm cô, cho nên lúc nàng vừa nhập cung thì tôi đã thành thân với cô." "Tôi chỉ là không muốn để cô ấy tiếp tục lưu lại trong lòng anh, chẳng lẽ thế cũng sai sao?" Phan phu nhân nhìn Phan Ngọc Hiên nghiến răng giận dữ nói. "Tôi chỉ muốn cô ấy cách xa anh một chút mà thôi, ai biết cô ấy đoản mệnh như vậy trực tiếp chết luôn, cho dù muốn trách cũng chỉ có thể trách cô ấy đoản mệnh, một chút lời nói cũng nghe không lọt, liên quan gì đến tôi?" Nếu hắn đã như vậy, thì cô còn gì để nói nữa?

Phan Ngọc Hiên nhìn Phan phu nhân đang gào thét điên cuồng, giơ tay tát một cái vào mặt cô ta.

Người phụ nữ này sao bây giờ lại trở nên ác độc như vậy?

Phan phu nhân đưa tay ôm mặt, quay đầu nhìn Phan Ngọc Hiên, trong mắt đều là không dám tin. "Anh vậy mà ra tay đánh tôi?" Từ khi gả cho Phan Ngọc Hiên đến nay đã mười năm, hắn vậy mà vì một người chết ra tay đánh cô?

Cô sinh cho Phan Ngọc Hiên một đôi trai gái, hắn cũng không để ý nữa sao?

Phan lão phu nhân đưa tay kéo Phan Ngọc Hiên: "Con làm gì vậy?

Đây là vợ con mà." "Vợ?

Cô ta ác độc khiến con ghê tởm." Phan Ngọc Hiên nói xong quay người rời đi.

Phan lão phu nhân nhìn hắn bất lực nói: "Con hà tất phải nói những lời chọc nó tức giận?

Biết rõ người đã chết rồi, con cho dù không nói cũng không ai biết." Cái tát này không phải chịu uổng rồi sao?

Thật không biết đứa nhỏ này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Đưa tay ôm mặt mình, Phan phu nhân tự giễu nói: "Con không cam tâm, mười năm nay rõ ràng là con luôn ở bên cạnh chàng, tại sao trước sau vẫn không sánh bằng một người đã chết?" Phan lão phu nhân không nói gì.

Thực ra trong lòng bà rất rõ, người sống sao so được với người chết?

Cái này so không lại. "Con không nên quản người kia thế nào, cô ta còn sống thì Ngọc Hiên còn có thể sống tử tế với con, nhưng cô ta chết rồi còn bị Ngọc Hiên biết được, nó sao có thể không tự trách?" Vốn dĩ Cẩm phi chính là người Phan Ngọc Hiên thích thời niên thiếu.

Người vì bà mà chết, lại còn là do vợ mình đi nói những lời đó khiến người ta tức chết, Ngọc Hiên làm sao có thể tha thứ cho cô?

Hôm nay cô đột nhiên nói những lời như vậy, cuối cùng tất cả cơ hội đều không còn nữa.

Đứa nhỏ này thật sự quá ngốc rồi.

Đưa tay xoa tóc Phan phu nhân, lão phu nhân bất lực nói: "Bởi vì những lời này của con, con và Ngọc Hiên không còn khả năng nữa rồi." Thân thể Phan phu nhân hơi cứng lại. "Mẹ, con chỉ là..." Vỗ vỗ cánh tay cô: "Con đang nghĩ gì mẹ đều biết, nhưng có đôi khi có những lời không nên nói, con à, bị hận thù làm mờ mắt rồi, sau này sẽ thế nào chúng ta ai cũng không nói chuẩn được." Bà hiện tại lo lắng nhất vẫn là Phan Ngọc Hiên sau này sẽ làm gì.

Vừa nghĩ đến đó liền nghe thấy giọng nói của Phan Ngọc Hiên vang lên bên ngoài: "Từ hôm nay bắt đầu, không cho phép họ bước ra khỏi viện một bước, ai dám thả họ ra ngoài, trực tiếp đánh chết." Phan phu nhân sắc mặt trắng bệch nhìn mẹ chồng bên cạnh, ánh mắt có chút đờ đẫn: "Anh ấy vậy mà muốn giam lỏng chúng ta?" Có lời của Phan Ngọc Hiên, ai dám cho họ ra ngoài?

Trừ khi là không muốn sống nữa.

Phan phu nhân vội vàng chạy ra ngoài, nhìn Phan Ngọc Hiên vẫn chưa rời đi: "Phan Ngọc Hiên, tôi là phu nhân của anh, bên trong kia là mẹ anh, anh dựa vào cái gì giam lỏng chúng tôi?" "Chỉ dựa vào việc người làm chủ cái nhà này là tôi, chứ không phải các người." Nói xong quay người bỏ đi.

Chương 1345

Không có sự giúp đỡ của lão phu nhân, Phan phu nhân ở chỗ Phan Ngọc Hiên chẳng là cái gì cả.

Phan phu nhân tràn đầy hận ý nhìn bóng lưng Phan Ngọc Hiên rời đi.

Cô vốn dĩ không muốn đi đến bước đường này, đây đều là do Phan Ngọc Hiên ép cô.

Nếu Phan Ngọc Hiên đối xử tốt với cô như trước kia, cô cũng không đến mức sẽ đồng ý với những người đó chuyện như vậy.

Đây đều là lỗi của chính Phan Ngọc Hiên.

Đêm hôm đó, Phan Ngọc Hiên liền nhận được tin tức, Phan phu nhân lén lút ra ngoài rồi.

Mà nơi đi lần này lại là bên phía Hành cung.

Sau khi Phan phu nhân đến Hành cung, giống như ở nhà mình vậy, cẩn thận đi đến một trong các tẩm điện.

Nhìn người bên trong, Phan phu nhân trực tiếp nói: "Yêu cầu của các người tôi đồng ý rồi." "Những gì các người hứa với tôi trước đó cũng phải làm được, chỉ có như vậy tôi mới giúp các người." Phan phu nhân không khách khí ra điều kiện với người đang ngồi bên trong.

Người bên trong nhướng mày nhìn cô: "Bà đã bị cấm túc rồi, đối với chúng ta vô dụng." Sắc mặt Phan phu nhân có chút không tốt, nhìn cái bóng của đối phương: "Các người muốn thế nào?" "Không phải chúng ta muốn thế nào, mà là Phan phu nhân bà muốn thế nào, đó dù sao cũng là trượng phu của bà, bà thật sự chuẩn bị tốt rồi sao?" Dù sao còn có hai đứa con nữa.

Đừng đến lúc đó lại không nỡ, cuối cùng khiến họ mất hết tất cả.

Thế thì có chút phiền phức rồi.

Hít sâu một hơi, nhìn người trước mặt, Phan phu nhân không khách sáo nói: "Tôi và hắn đã không còn quan hệ gì nữa." "Hắn đã đối xử với tôi như vậy, tôi và hắn cũng chẳng còn gì để nói." Cô hiện tại chỉ muốn Phan Ngọc Hiên chết, chỉ muốn hắn vì chuyện này mà trả giá đắt. "Bốp bốp bốp." Bên trong vang lên tiếng vỗ tay. "Quả nhiên độc nhất là lòng dạ đàn bà, trước đó còn nói gì mà đó là tướng công của bà, bà không muốn phản bội hắn, bây giờ mới qua bao lâu, liền biến thành thế này." Thật sự thú vị.

Khống chế phụ nữ quả nhiên là thú vị nhất.

Phan phu nhân cười lạnh một tiếng: "Ngươi không cần nói những lời như vậy để kích động ta." "Thì sao?" "Là hắn có lỗi với ta trước, vì một người chết mà nạp thiếp cũng thôi đi, vậy mà còn ra tay đánh ta, thậm chí ngay cả con cái của chúng ta cũng không quan tâm nữa.

Nếu hắn đã bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa." Phan phu nhân âm hiểm nói.

Từ lúc Phan Ngọc Hiên nạp thiếp, cô đã có chút sụp đổ rồi.

Rõ ràng tình cảm của bọn họ mới là tốt nhất, tại sao cuối cùng lại biến thành thế này?

Người bên trong nghe thấy lời Phan phu nhân thì không nhịn được mà bật cười, xem ra Phan Ngọc Hiên thật sự đã làm người ta đau lòng đến tột cùng rồi.

Nếu không phải đã thương tâm đến chết lặng, thì một con người sao có thể biến thành như vậy? "Chồng bà đối xử với bà như thế, kể ra cũng thật đáng tiếc.

Không biết tôi có cơ hội gặp mặt hắn ta hay không." Phan phu nhân không đáp lời kẻ đó mà nói thẳng vào vấn đề: "Các người đưa cho tôi thứ tôi muốn, tôi cũng sẽ đưa cho các người thứ các người cần, một chút cũng không thể thiếu.

Còn về việc tôi có lấy được những thứ đó hay không, đó là việc của tôi." Người bên trong nghe Phan phu nhân nói vậy thì cười lớn: "Rất tốt, vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.

Đồ tôi sẽ đưa trước cho bà một nửa, còn về sau có lấy được toàn bộ hay không, vậy phải xem bản lĩnh của bà rồi." Phan phu nhân cầm lấy đồ đối phương đưa, xoay người rời đi, lặng lẽ không một tiếng động hệt như lúc bà ta đến.

Chỉ là bà ta đã bỏ qua một bóng đen vẫn luôn âm thầm bám theo phía sau.

Sau khi Phan phu nhân về đến Tướng quân phủ, bà ta mở hộp ra nhìn những thứ bên trong, trên mặt nở nụ cười.

Có những thứ này rồi, sau này dù không có Tướng quân phủ, bà ta cũng có thể đưa con cái đi sống rất tốt.

Bà ta căn bản không cần Phan Ngọc Hiên nữa, bắt đầu từ giây phút này.

Bóng đen đi theo sau Phan phu nhân lập tức đến thư phòng của Phan Ngọc Hiên.

Thấy người tới, Phan Ngọc Hiên vội vàng đứng dậy: "Phía Vương gia có tin tức gì không?" "Hôm nay thê tử của ngài đã đi gặp Văn Cảnh Sóc, Hoàng tử nước Văn Nam, muốn lấy từ chỗ ngài một số thứ.

Còn cụ thể là thứ gì thì trong lòng ngài chắc đã rõ." Phan Ngọc Hiên là thống lĩnh cấm quân, vị Hoàng tử nước Văn Nam kia muốn làm gì, chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay.

Phan Ngọc Hiên cười lạnh một tiếng, không ngờ bản đồ bố phòng trong tay mình lại được người ta yêu thích đến vậy. "Phiền ngươi nói lại với Tướng quân, chuyện về sau ta đã biết phải làm thế nào rồi, chỉ hy vọng Vương gia chuẩn bị tốt để thanh lý môn hộ." Phan Ngọc Hiên nhìn người đối diện nói.

Kẻ phản bội đều là tội nhân của Huyền quốc, bọn họ thanh lý môn hộ là chuyện bình thường. "Được." Đợi người kia rời đi, Phan Ngọc Hiên lấy ra một chiếc hộp, nhìn những món đồ bên trong, ánh mắt có chút hoảng hốt: "A Cẩm, nàng không muốn nhìn thấy ta, vậy ta sẽ không xuất hiện làm nàng chướng mắt, sau này sẽ lại đến tạ tội với nàng." Nếu năm xưa hắn đấu tranh đến cùng, thì hiện tại có phải đã đợi được cơ hội này rồi không?

Trong mắt mang theo sự khổ sở, hắn biết mình sai rồi.

Nhưng bao giờ A Cẩm mới có thể trở về?

Không, A Cẩm sẽ không bao giờ trở về nữa.

Bên phía Ngọc Vương phủ, Tô Ngọc sau khi trở về và biết mục đích hôm nay đám người Phan lão phu nhân đến, chỉ muốn nói đôi mẹ chồng nàng dâu này thực sự quá ngu xuẩn.

Tưởng rằng làm như vậy là có thể đạt được tất cả những gì mình muốn sao?

Thật là nực cười.

Tô Ngọc đang nằm trên giường đột nhiên mở mắt, cẩn thận đặt Vương Cẩn Hòa đang nằm trong lòng mình xuống giường, lúc này mới nhẹ nhàng bước ra ngoài.

Sau khi biết người Phan phu nhân gặp là ai và muốn thứ gì, Tô Ngọc cảm thấy Văn Cảnh Sóc có lẽ không đơn giản như hắn nghĩ.

Một phu nhân như vậy mà hắn ta cũng tin tưởng?

Lại còn là một phu nhân đã thất sủng.

Đột nhiên hắn bắt đầu mong chờ những chuyện sắp tới.

Chỉ không biết Văn Cảnh Sóc cuối cùng sẽ mang lại cho hắn bất ngờ gì đây. "Chuyện này ta biết rồi, tiếp tục theo dõi Văn Cảnh Sóc và thê tử của Phan Ngọc Hiên." "Vâng." Tô Ngọc xoay người về phòng nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống giường, Vương Cẩn Hòa đã sáp lại ôm lấy hắn ngủ rất ngon.

Nếu không phải biết cô đang ngủ, Tô Ngọc còn nghi ngờ có phải Vương Cẩn Hòa đang giả vờ hay không.

Hắn cúi đầu hôn lên trán cô, lúc này mới nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngày thi đấu rất nhanh đã đến.

Địa điểm là do Tô Ngọc tìm, có thể chứa được rất nhiều người, ngay cả dân chúng cũng có thể vào xem.

Đây đối với bách tính Huyền quốc mà nói là chuyện tốt ngàn năm có một.

Chương 1346

Ngày thi đấu bắt đầu, Vương Cẩn Hòa dẫn theo mấy đứa nhỏ cùng đi.

Ngồi ở vị trí của mình, Dư Mạch Sâm nhìn trái nhìn phải, cảm thấy ở đây cũng chẳng có gì thú vị. "Tiểu Bảo, chỗ này chán quá.

Chẳng có gì chơi cả, tại sao chúng ta phải ngồi ở đây?" "Chúng ta đến xem chị Trường Nhạc thi đấu, phải cổ vũ cho chị ấy chứ." Nghĩ đến điều này, Dư Mạch Sâm lập tức im lặng.

Trường Nhạc là người của bọn họ, đương nhiên bọn họ phải bảo vệ, không thể để những người này bắt nạt được. "Vậy được, tớ cũng cổ vũ cùng." Tiểu Trí nhìn Dư Mạch Sâm ngồi bên cạnh, cảm thấy có chút buồn cười.

Đợi khi cuộc thi bắt đầu, môn thi đầu tiên là Cờ (Kỳ).

Trước khi thi đấu, trọng tài lên tiếng: "Cuộc thi lần này áp dụng hình thức tính điểm tích lũy.

Hạng nhất mười điểm, hạng nhì chín điểm, hạng ba tám điểm, từ hạng tư đến hạng sáu bảy điểm, từ hạng bảy đến hạng mười năm điểm, sau hạng mười tất cả đều là ba điểm.

Cuối cùng ai có tổng điểm cao nhất sẽ là người chiến thắng." Đây là đề xuất của Vương Cẩn Hòa.

Nếu tính theo kiểu mỗi môn được hạng mấy, như thế không dễ ghi chép, chi bằng trực tiếp tính điểm tích lũy, như vậy đơn giản dễ hiểu.

Hạng nhất, nhì, ba điểm số cao nhất, phía sau điểm thấp hơn.

Đối với việc này mọi người đều không có ý kiến, cách này đơn giản hơn mọi năm rất nhiều.

Sau khi quy tắc được công bố, cuộc thi bắt đầu.

Dư Mạch Sâm học giỏi nhất cũng là cờ.

Nhìn mọi người đánh cờ, cậu bé đã bắt đầu phấn khích.

Thế cờ một chọi một, tuyệt sát.

Trường Nhạc một mình đấu với nhiều người như vậy, thực sự có chút mệt.

Người của các quốc gia khác vốn nghĩ chỉ có một mình Trường Nhạc thi đấu, cô đánh cờ chắc chắn chẳng ra sao, ai ngờ theo thời gian trôi qua, người bị loại càng lúc càng nhiều, mà Trường Nhạc vẫn luôn trụ lại trên lôi đài.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Cảnh Sóc híp mắt lại, xem ra một trong những kế hoạch của hắn là vô cùng cần thiết.

Vị công chúa Huyền quốc này thực sự rất xuất sắc, khiến hắn bắt đầu thấy hứng thú rồi.

Mãi đến buổi trưa, mới chọn ra được người vào chung kết.

Huyền Phỉ Nhiên làm chủ cho mọi người ăn uống trước, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục.

Sau khi ăn cơm và nghỉ ngơi khoảng một nén nhang, trận chung kết cuối cùng cũng bắt đầu.

Trường Nhạc cầm quân trắng đi trước, đối phương cầm quân đen theo sát phía sau.

Không biết đối phương có được cao nhân nào chỉ điểm hay không mà truy đuổi Trường Nhạc rất gắt gao.

Cuối cùng, nhờ Trường Nhạc bố trí một cái bẫy mới có thể thở phào nhẹ nhõm, không bị người ta trực tiếp đuổi kịp. "Phải nói là cô rất lợi hại, nhưng người thắng cuối cùng chỉ có thể là tôi, không phải cô." Đối thủ của Trường Nhạc nhìn cô, dành cho cô sự khẳng định rất lớn.

Sau khi từ từ đuổi kịp Trường Nhạc, người này lại dùng lối đánh "cờ ép" (áp tử kỳ).

Trường Nhạc nhướng mày nhìn đối phương, xem ra hắn ta rất tự tin vào cờ của mình, hơn nữa còn muốn dùng cách này để đánh đòn tâm lý với cô.

Nếu là vậy thì hắn ta đã sai hoàn toàn rồi.

Thời gian gần đây cô ngày nào cũng đánh cờ với Hoàng thúc, tâm thái đã sớm rèn luyện vững vàng.

Hơn nữa vì chuyện này, Hoàng thúc còn chuyên môn dạy cô cách giữ vững tâm lý.

Phụ hoàng, mẫu hậu và cả Hoàng thúc bọn họ đều nói với cô, thua cũng không sao, không cần vì thắng thua mà tạo áp lực quá lớn cho bản thân.

Nhờ những lời đó mà Trường Nhạc vô cùng thả lỏng.

Hoàng thẩm nói đừng để ý kết quả, hãy tận hưởng quá trình, tận hưởng cảm giác thi đấu với đối thủ.

Cô đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cảm thấy Hoàng thẩm nói rất đúng, cô không nên nghĩ quá nhiều, cô nên tận hưởng trận đấu này. "Đa tạ quá khen." Sau khi đối phương dùng lối đánh chèn ép, tâm thái của Trường Nhạc ngược lại càng ổn định hơn.

Cô cẩn thận từng bước, bộ bộ vi doanh.

Khi đối thủ đang mải mê ép cờ, hắn ta đã đi sai một nước.

Điều này khiến sắc mặt hắn lập tức biến đổi.

Sai một ly đi một dặm.

Trường Nhạc nhìn hắn một cái, bám theo lỗi sai đó mà giáng cho hắn một đòn đau.

Trong nháy mắt, khoảng cách điểm số lập tức bị kéo giãn, đối phương nhìn Trường Nhạc với sắc mặt khó coi vô cùng.

Hắn ta dần trở nên nôn nóng, sau khi Trường Nhạc đặt xuống một quân cờ, hắn đành nói: "Đã nhường." Tuy rằng cuối cùng chỉ thắng một quân, nhưng Trường Nhạc vẫn may mắn không làm nhục mệnh mà thắng trận đấu này, cô là niềm kiêu hãnh của cả Huyền quốc. "Trường Nhạc công chúa thật lợi hại." Người thi đấu với Trường Nhạc nghe dân chúng bàn tán, sắc mặt vô cùng khó coi: "Chẳng qua chỉ thắng hơn một quân thôi, cô có gì mà đắc ý?" Trường Nhạc dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn người vừa nói, tên này nhìn chỗ nào mà thấy cô đắc ý vậy? "Cho dù bản công chúa chỉ thắng ngươi một quân thì vẫn là bản công chúa thắng." Trường Nhạc cười nói, hoàn toàn không để sự phẫn nộ của đối phương vào mắt. "Ngươi..." Nếu không phải hắn đi sai nước cờ thì cũng không đến nỗi mất mặt như vậy. "Có phải hối hận vì đã dùng lối đánh cờ ép không?

Ngươi quá coi thường người khác rồi." Đối phương không nói gì, hắn quả thực đã coi thường vị công chúa Trường Nhạc của Huyền quốc này.

Từ trước đến nay chưa có một người đồng trang lứa nào đánh cờ với hắn mà có thể đi đến bước này. "Lần sau gặp lại, bản công chúa chắc chắn sẽ không thua ngươi, ngươi chẳng qua chỉ là gặp may mà thôi." Trường Nhạc không nhịn được cười, vừa định nói gì thì nghe thấy Dư Mạch Sâm lên tiếng: "Tôi nói vị công chúa này bị sao vậy?

Thua là thua, dùng cờ ép để đánh đòn tâm lý với công chúa Trường

Nhạc sao?

Cô vẫn còn non lắm." Một đứa bé vài tuổi đầu, lại đi nói một người mười mấy tuổi là "còn non lắm"?

Thế này có phải hơi không ổn không?

Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm một cái, đưa tay xoa đầu cậu bé, sau đó không nói gì cả.

Chương 1347

Dư Mạch Sâm vốn tưởng sẽ bị mắng, thấy Tô Ngọc không nói gì thì vui mừng khôn xiết. "Cô quá kiêu ngạo rồi, vào lúc quan trọng thế này mà lại coi thường đối thủ chính là sai lầm lớn nhất.

Anh rể tôi từng nói 'sư tử vồ thỏ cũng phải dùng toàn lực', cô thấy công chúa Trường Nhạc yếu hơn mình liền bắt đầu muốn sỉ nhục người ta, kết quả lại tự hại mình sa bẫy, cái này có thể trách được ai?" "Nói không sai, thi đấu như thế này thua là thua, ai còn cho cô cơ hội đấu lại lần nữa?

Nếu cho cô cơ hội, vậy có phải cũng phải cho người khác cơ hội không?" "Ván thứ nhất, công chúa Trường Nhạc của Huyền quốc thắng." Cầm Quyết mở miệng tuyên bố.

Bất kể vị công chúa kia có bao nhiêu không cam lòng, cuối cùng cũng chỉ có thể hậm hực xoay người rời đi, trước khi đi còn trừng mắt nhìn Trường Nhạc một cái.

Lần đầu tiên ra quân, Trường Nhạc đã mang về chiến thắng mở màn cho Huyền quốc, điều này khiến dân chúng đều vô cùng vui mừng.

Sau khi tuyên bố kết quả, nhóm người Cầm Quyết tiến hành bốc thăm để quyết định ngày mai thi gì.

Một người trong số đó đưa tay vào thùng bốc thăm, sau đó mở giấy ra trước mặt mọi người.

Trên đó hiện rõ một chữ "Cầm" (Đàn) thật lớn. "Ngày mai cùng giờ, vẫn tại nơi này thi Cầm." Sau khi có kết quả bốc thăm, cuộc thi hôm nay đến đây là kết thúc.

Mọi người ai về nhà nấy.

Nhóm người Tô Ngọc cũng vào trong cung. "Hoàng thúc, vị công chúa kia cũng lợi hại thật đấy." Trường Nhạc nói với Tô Ngọc.

Hôm nay với tất cả các đối thủ, cô đều đã dốc toàn lực.

Trên sàn đấu như thế này, dốc toàn lực mới là sự tôn trọng lớn nhất dành cho đối phương. "Đúng là như vậy, có điều người đó quá kiêu ngạo, sau này sẽ phải chịu thiệt thòi." Tô Ngọc cười lắc đầu.

Năng lực thì không tệ, chỉ là tính cách thì chẳng ra sao.

Hắn còn chướng mắt. "Ngày mai thi đàn, đã chuẩn bị tốt chưa?" Tô Ngọc nhìn Trường Nhạc hỏi.

Trường Nhạc gật đầu thật mạnh: "Hoàng thúc yên tâm, cháu đã chuẩn bị xong rồi." Cô đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay vỗ vai Trường Nhạc: "Đừng áp lực quá." "Phụ hoàng yên tâm, con sẽ làm được." "Chị cố lên, chị là giỏi nhất." Hoằng Nghị ở bên cạnh cổ vũ cho Trường Nhạc.

Nếu cậu bé cũng có thể tham gia thì tốt rồi.

Ai bảo người tham gia đều là công chúa, hoàng tử không được tham gia chứ? "Cảm ơn Hoằng Nghị, chị sẽ cố gắng." Sáng sớm hôm sau, tất cả mọi người đều đã đến sân thi đấu.

Vương Cẩn Hòa và mọi người ngồi ở dưới quan sát.

Lần thi đấu này là mỗi người đàn một khúc nhạc.

Thứ tự vẫn là bốc thăm.

Trường Nhạc bốc trúng số mười, không trước không sau, cũng khá thích hợp.

Những người phía trước đàn đều khá tốt, nhưng luôn thiếu một chút dư vị gì đó.

Đến lượt Trường Nhạc, bọn họ cuối cùng cũng biết là thiếu cái gì.

Khúc nhạc của những người trước tuy khó, kỹ thuật cũng rất thành thạo, nhưng không khiến người ta nảy sinh sự đồng cảm.

Nhưng Trường Nhạc thì khác, tiếng đàn của cô dường như lay động trái tim của tất cả mọi người.

Khi tiếng đàn bình hòa, mọi người đều mỉm cười hội ý; khi tiếng đàn biến đổi dồn dập tràn đầy chiến ý, trái tim mọi người cũng thắt lại theo.

Tiếng đàn của Trường Nhạc khiến mọi người cảm thấy như đang sống trong cảnh đó, đây mới là tiếng đàn tuyệt vời nhất.

Người của các quốc gia khác nghe tiếng đàn của Trường Nhạc đều hơi nhíu mày, đặc biệt là khi chính họ cũng bị cuốn vào trong đó, cảm giác này càng rõ ràng hơn.

Vốn tưởng hôm qua cờ của Trường Nhạc công chúa đã không tệ rồi, ai ngờ tiếng đàn của cô lại càng lợi hại hơn.

Sau Trường Nhạc, không còn ai có thể khiến mọi người nảy sinh sự đồng cảm, cũng không có cách nào khiến mọi người có cảm giác như lạc vào cõi mộng ấy nữa.

Không còn nghi ngờ gì nữa, cuộc thi hôm nay người thắng vẫn là Trường Nhạc.

Ánh mắt Văn Cảnh Sóc nhìn Trường Nhạc tràn đầy sự thưởng thức, xem ra Huyền quốc đã bỏ rất nhiều công sức để bồi dưỡng vị công chúa này.

Một cô bé mười một tuổi mà lại lợi hại như thế, không biết sau này biểu hiện của cô liệu có còn xuất sắc như vậy không.

Buổi sáng thi đàn, buổi chiều thi họa (vẽ).

Về khoản vẽ tranh, Trường Nhạc yếu hơn đôi chút, nhưng cũng giành được thành tích tốt là hạng ba.

Xét theo tình hình điểm tích lũy, Trường Nhạc hiện tại vẫn đang đứng nhất với hai mươi tám điểm.

Những phần còn lại chỉ cần giữ phong độ ổn định là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Bức tranh hạng nhất quả thực rất đẹp, cho dù là Tô Ngọc cũng không bới ra được bất kỳ khuyết điểm nào, trận này Trường Nhạc thua không oan.

Sau khi thi đấu kết thúc, tất cả mọi người đều đến Ngọc Vương phủ, bởi vì ai cũng muốn ăn món ăn do Vương Cẩn Hòa nấu.

Những ngày vui như thế này Vương Cẩn Hòa tự nhiên cũng sẽ không keo kiệt, làm cho mọi người không ít món ngon.

Ngày thứ ba thi Thư pháp và Kỵ xạ (cưỡi ngựa bắn cung).

Về thư pháp, Trường Nhạc thua người đã giành hạng nhất môn vẽ, cuối cùng ngậm ngùi xếp thứ hai.

Tuy nhiên hạng hai đối với bọn họ mà nói cũng là rất tốt rồi.

Buổi chiều là môn Kỵ xạ mà mọi người đều mong chờ.

Có người từ vùng thảo nguyên nhìn Trường Nhạc cười nói: "Mấy thứ kia tôi không biết, tôi chỉ muốn so tài kỵ xạ với cô, xem thử kỵ xạ của cô có lợi hại như vậy không." Trường Nhạc đối với vị công chúa này vẫn rất có thiện cảm, người này anh tư táp sảng, tính cách cũng vô cùng thẳng thắn, ngay cả Hoàng thúc bọn họ đều nói có thể làm bạn với cô ấy, đã như vậy, cô đương nhiên sẽ không lãng phí cơ hội này. "Được, vậy chúng ta cùng chờ xem." "Đương nhiên." Vị công chúa Huyền quốc này thật lợi hại, cô ấy kém xa quá.

Kỵ xạ của Trường Nhạc là do Tô Ngọc tay bắt mặt mừng dạy dỗ.

Ở quận Dụ Hòa, hắn có trường đua ngựa chuyên dụng, thường xuyên đưa Trường Nhạc đi huấn luyện, cho nên kỵ xạ của cô so với đối phương một chút cũng không kém.

Khi cuộc thi bắt đầu, tất cả mọi người đều xuất phát cùng nhau.

Chương 1348

Xem ai có tỷ lệ trúng đích cao hơn, và ai có nhiều tên lưu lại trên bia hơn.

Mỗi người có mười mũi tên.

Sau khi Trường Nhạc lên ngựa, người từng thua cô trước đó nghiến răng nói: "Trường Nhạc công chúa, cô phải cẩn thận đấy, đừng để bản thân bị thương." "Câu này tôi cũng tặng lại cho cô." "Sao cô cứ lải nhải mãi thế?

Trường Nhạc thế nào thì liên quan gì đến cô?" Vị công chúa đến từ thảo nguyên kia không kiên nhẫn nói xen vào. "Ngươi..." "Cuộc thi bắt đầu." Cuộc thi vừa bắt đầu, tâm trí của mọi người đều thu lại, sau đó bắt đầu phi ngựa đuổi theo.

Ai cũng muốn giành được hạng nhất, nhưng hạng nhất chỉ có một người.

Chỉ có thể dựa vào sự liều mạng.

Những công chúa này tuy cũng từng học kỵ xạ, nhưng người thực sự lợi hại thì không nhiều.

Xuất sắc nhất chính là Trường Nhạc và công chúa Tháp Nhã.

Hai người cùng nhau cưỡi ngựa song song, đột nhiên nhìn nhau cười một cái.

Giương cung bắn tên, đồng thời trúng hồng tâm. "Trường Nhạc, cô rất khá, đợi thi xong chúng ta lại so tài tử tế một lần, tôi muốn xem tôi và cô còn chênh lệch bao nhiêu." Tháp Nhã cười nói.

Trường Nhạc cũng gật đầu theo: "Được thôi, vậy chúng ta tiếp tục." "Được." Mũi tên đầu tiên bắn vào bia, những mũi tên sau đó đều nhắm vào phi cầm (chim đang bay).

Nhìn những chú bồ câu được thả ra, hai người nhìn nhau cười, đồng thời ra tay.

Mũi tên thứ hai của Trường Nhạc là "nhất tiễn song điêu" - một mũi tên xuyên hai con, trực tiếp được hai điểm. "Tiễn pháp tốt." Tháp Nhã không nhịn được khen ngợi. "Đã cô lợi hại như vậy, thì tôi cũng không cần giấu giếm thực lực nữa, Trường Nhạc, cô phải cẩn thận đấy." "Cô cứ tới đi, tôi sẽ không thua cô đâu." Tiễn pháp của Hoàng thúc là giỏi nhất, cô được Hoàng thúc chân truyền, cô tuyệt đối sẽ không thua Tháp Nhã.

Khi Tháp Nhã ra tay, Trường Nhạc kẹp chặt bụng ngựa, sau đó trực tiếp hành động, mà lần này là song tiễn tề phát - hai mũi tên cùng bắn.

Trong đó một mũi tên xuyên hai con, mũi tên còn lại xuyên một con.

Đến đây Trường Nhạc còn lại sáu mũi tên.

Vương Cẩn Hòa nhìn mà có chút kích động: "Em thật không ngờ Trường Nhạc lại lợi hại đến thế." Hai mũi tên bắn cùng lúc a.

Văn Cảnh Sóc càng nhìn ánh mắt càng rực lửa, không ngờ một công chúa của Huyền quốc lại lợi hại đến mức này.

Vị công chúa Trường Nhạc này, Văn Nam bọn họ nhất quyết phải có được. "Trường Nhạc, cô quá lợi hại, nhưng tôi cũng không kém đâu." Trường Nhạc nghiêm túc gật đầu, sau đó không tiếp tục nói chuyện với Tháp Nhã nữa.

Thử một lần xong, Trường Nhạc không tính tiếp tục dùng chiêu bắn hai tên cùng lúc nữa.

Những lần sau đều là một tên xuyên hai, có hai mũi tên thậm chí còn xuyên ba.

Đây là lần lợi hại nhất của Trường Nhạc.

Tổng kết lại Trường Nhạc được mười chín điểm, còn Tháp Nhã kém Trường Nhạc một điểm, xếp thứ hai.

Còn những người khác cao nhất cũng chỉ được mười điểm.

Tự nhiên cũng bị hai người bọn họ bỏ xa. "Trường Nhạc, cô cũng quá lợi hại rồi, tiễn pháp của cô là ai dạy vậy?" "Là Hoàng thúc dạy tôi, Hoàng thúc của tôi mới là người lợi hại nhất, so với Hoàng thúc, tôi vẫn còn kém xa lắm." Trường Nhạc nghiêm túc nói.

Tháp Nhã trợn mắt há hốc mồm nhìn Trường Nhạc, đã như vậy rồi mà còn kém xa lắm sao?

Vậy Hoàng thúc của Trường Nhạc rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Đột nhiên cô rất muốn xem thử tiễn pháp của vị Hoàng thúc đó.

Sau khi tuyên bố kết quả, Tháp Nhã không nhịn được nói: "Tôi có thể thỉnh cầu Ngọc Vương thử một lần không?

Tôi muốn xem Ngọc Vương dạy ra Trường Nhạc rốt cuộc lợi hại đến đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc không nhịn được cười: "Tướng công, anh bị người ta khiêu chiến kìa?" "Khiêu chiến thì chưa tính là phải, chẳng qua chỉ là một cô bé con muốn mở mang tầm mắt mà thôi." Chuyện này đối với hắn chỉ là chuyện vô thưởng vô phạt. "Được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý.

Hắn bước lên đài, cầm cung tên lên ngựa, bảo mọi người thả bồ câu ra cùng lúc.

Mười mũi tên chỉ bắn trong ba lần, mỗi một mũi tên đều có ít nhất ba con bồ câu dính trên đó, nhiều nhất lại có tới sáu con.

Tháp Nhã khiếp sợ nhìn Tô Ngọc, không nhịn được nuốt nước miếng, quay đầu nhìn Trường Nhạc: "Trường Nhạc, thua cô tôi thật sự không oan." Có một sư phụ như vậy, Trường Nhạc sao có thể học không tốt được? "Hoàng thúc của cô đúng là quá lợi hại, ngài ấy luyện tập kiểu gì vậy?" "Cái này tôi cũng không nói rõ với cô được." Nếu nói kỵ xạ của Trường Nhạc làm kinh ngạc tất cả mọi người, thì kỵ xạ của Tô Ngọc chính là chấn nhiếp tất cả mọi người.

Hóa ra Ngọc Vương không chỉ đơn giản là một công tử hào hoa phong nhã.

Tiễn pháp của ngài ấy cũng lợi hại đến mức khiến người ta phải sôi máu.

Tiểu Bảo nhìn đám người đang há hốc mồm, lắc đầu nói: "Cần gì phải xem cha con biến thái đến mức nào chứ?

Cha con vốn dĩ có phải người đâu." Tiểu Trí đưa tay day trán, vẻ mặt bất lực nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cậu nói như vậy Hoàng thúc sẽ giận đấy." "Cái này thì sẽ không đâu, cha tớ sao có thể giận được chứ." Tiểu Bảo lý sự hùng hồn.

Tô Ngọc liếc nhìn Tiểu Bảo một cái, cũng không nói gì, chỉ thuận tay ném cung tên cho thị vệ bên cạnh.

Đến đây cuộc thi về cơ bản đã kết thúc, những thứ còn lại đều quá tốn thời gian, không cần thiết phải thi.

Và người đứng nhất không còn nghi ngờ gì nữa chính là Trường Nhạc.

Văn Nam được một cái hạng bảy, những giải khác đều thuộc về mấy quốc gia có quan hệ tốt với Huyền quốc.

Tháp Nhã nghe kết quả thì thở phào nhẹ nhõm: "May mà tôi không bị mất mặt, nếu không thì xong đời." Trường Nhạc an ủi nói: "Không nghiêm trọng như vậy đâu, Hoàng thẩm tôi nói thi đấu đừng quá để ý kết quả, tận hưởng cuộc thi mới là tốt nhất.

Trước đây tôi không hiểu lắm, nhưng bây giờ tôi đã hoàn toàn hiểu rồi, Hoàng thẩm nói rất đúng." Quá để ý kết quả ngược lại sẽ tạo áp lực quá lớn cho bản thân, mà đặt kết quả ra sau, ngược lại sẽ có kết quả không ngờ tới.

Tháp Nhã ngẫm nghĩ lời Trường Nhạc nói, cuối cùng cảm thấy Trường Nhạc nói rất đúng. "Trường Nhạc, Hoàng thúc và Hoàng thẩm của cô thật tốt." Không giống người nhà cô, chỉ biết nói với cô là phải thắng, phải thắng.

Có những thứ không so được là không so được.

Con cái vùng thảo nguyên đối với mấy thứ cầm kỳ thi họa căn bản chẳng có thiên phú gì.

Có điểm đã là không tệ rồi.

Chương 1349

"Trường Nhạc, sau này chúng ta còn có thể cùng nhau cưỡi ngựa không?" "Đương nhiên là được, Hoàng thúc tôi có trường đua ngựa, sau này chúng ta có thể cùng đi, ngựa tốt ở chỗ ngài ấy rất nhiều, đến đó đảm bảo khiến cô mở rộng tầm mắt." Trường Nhạc đắc ý nói.

Lúc này trông cô mới giống một đứa trẻ con.

Tiểu Trí đi đến bên cạnh Trường Nhạc, cúi đầu nói: "Chúc mừng em." "Cảm ơn anh." "Vị này là..." Tháp Nhã tò mò nhìn hai người, quan hệ của hai người bọn họ có phải hơi thân mật quá rồi không. "Đây là vị hôn phu của tớ, Tô Tử Tiêu.

Tiểu Trí, đây là Tháp Nhã, tớ với cậu ấy quan hệ cũng khá tốt." Trường Nhạc giới thiệu cho hai người.

Tiểu Trí gật đầu với Tháp Nhã, không nói gì thêm, ngược lại Tháp Nhã kinh ngạc nhìn Trường Nhạc: "Cô đã đính hôn rồi á?" "Đúng vậy, tớ và Tiểu Trí có thể nói là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau." Tháp Nhã gật đầu hiểu rõ, hóa ra hai người là thanh mai trúc mã, thảo nào lại đính hôn sớm như vậy.

Nghĩ đến điều gì đó, Tháp Nhã nhỏ giọng hỏi: "Cô đính hôn sớm như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sau này sẽ gặp được người khiến cô thích hơn sao?" Tháp Nhã hỏi câu này thuần túy là vì tò mò.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ không chọn đính hôn vào lúc này, nhất là người xuất sắc như Trường Nhạc.

Tiểu Trí nghe Tháp Nhã nói vậy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên vô cùng khó coi: "Tháp Nhã công chúa, cô có ý kiến gì với tôi sao?" Tháp Nhã theo bản năng quay đầu, nhìn thấy ánh mắt mang theo sự lạnh lẽo của Tiểu Trí, cô hoàn toàn chết lặng.

Thôi xong đời rồi, cô quên mất bên cạnh còn có một người.

Hơn nữa còn là vị hôn phu của Trường Nhạc.

Cười gượng nhìn Tiểu Trí, Tháp Nhã xoắn xuýt nói: "Tôi chỉ tiện miệng nói vậy thôi, cậu đừng nhìn tôi như thế chứ." Người này thực sự mới mười một tuổi sao?

Sao nhìn đáng sợ thế. "Tháp Nhã công chúa cần biết, có những lời không phải cô muốn nói lung tung là có thể nói lung tung được, nhất là về hôn ước của người khác, chuyện này càng không thể nói bừa." Vốn dĩ vì Tháp Nhã có quan hệ tốt với Trường Nhạc nên cậu còn nể mặt vài phần, kết quả không ngờ cô ta lại là người như vậy.

Thật khiến người ta thất vọng.

Trường Nhạc cũng nhíu mày: "Sẽ không có ai đối tốt với tớ hơn Tiểu Trí đâu." Cho dù sau này có người nhìn trúng cô, mục đích cuối cùng e rằng đều là vì thân phận địa vị của cô, chứ không phải vì bản thân con người cô. "Tôi biết rồi." Tháp Nhã chỉ muốn tự tát mình một cái, cô đã nói cái gì vậy chứ? "Chúng ta đi tìm cha." Tiểu Trí lười để ý đến Tháp Nhã, cúi đầu nhìn Trường Nhạc nói.

Trường Nhạc cười gật đầu: "Vâng." Nhìn hai người rời đi, Tháp Nhã vuốt ngực mình, người này cũng quá đáng sợ rồi, rốt cuộc là con trai nhà ai vậy?

Khi Tháp Nhã nhìn thấy Tiểu Trí cùng Trường Nhạc đi đến trước mặt Tô Ngọc, cô lập tức ngây người, vị hôn phu của Trường Nhạc lại là con trai của Ngọc Vương sao?

Anh trai của Tháp Nhã nhìn bộ dạng này của em gái, nhướng mày hỏi: "Em nói gì với người ta rồi?

Sắc mặt sao tự nhiên khó coi thế kia?" Tháp Nhã kể lại đầu đuôi sự việc cho anh trai nghe, nghe xong anh ta cũng thấy đau đầu.

Tháp Nhĩ cạn lời nhìn Tháp Nhã: "Đầu óc em có phải vô nước rồi không?" "Anh, em cũng đâu có ý gì khác đâu." Tháp Nhã nhỏ giọng lầm bầm.

Tháp Nhĩ tức đến bật cười, nhìn cô em gái này của mình, bực bội hỏi: "Vậy em còn muốn có ý gì nữa?

Người ta là vợ chồng chưa cưới, em ngay trước mặt vị hôn phu của người ta mà hỏi câu đó, em có phải ngốc không vậy?" Tháp Nhĩ đưa tay cốc đầu em gái một cái.

Tháp Nhã nhíu mày xoắn xuýt nói: "Em cũng chỉ là tiện miệng nói thôi mà, cậu ta không đến mức nhỏ nhen thế chứ?" Tháp Nhĩ bị lời của cô chọc tức: "Nếu là người khác ngay trước mặt em mà nói với vị hôn phu của em như vậy thì sao?" "Như thế sao được?" Tháp Nhã theo bản năng nói.

Nói xong chính cô cũng im lặng.

Tháp Nhĩ nhìn dáng vẻ im lặng này của Tháp Nhã, khẽ thở dài một tiếng: "Em xem, việc chính bản thân em cũng không làm được, em dựa vào cái gì mà bắt người ta phải rộng lượng?

Tháp Nhã, chuyện này xác thực là em đã quá đáng rồi." Làm gì có ai ngay trước mặt vị hôn phu người ta mà nói lời đó?

Người ta không trực tiếp ra tay đã là nể mặt cuộc thi đấu này rồi.

Tháp Nhã há miệng, quay đầu nhìn Trường Nhạc.

Cô ấy và vị hôn phu đang nói gì đó. "Nhưng em thật sự cảm thấy vị hôn phu kia không xứng với cậu ấy mà." Tháp Nhã nhỏ giọng lầm bầm.

Tuy nhiên câu nói nhỏ này của cô lại bị Tháp Nhĩ nghe được.

Anh nhíu mày nhìn cô, trong mắt mang theo sự bất mãn: "Đó là con trai của Ngọc Vương, em tưởng người được Ngọc Vương dạy dỗ lớn lên sẽ là người bình thường sao?" Tháp Nhã kinh ngạc nhìn anh trai mình, đúng rồi, Tô Tử Tiêu kia là con trai Ngọc Vương.

Ngọc Vương có thể dạy dỗ Trường Nhạc xuất sắc như thế, vậy thì Tô Tử Tiêu sẽ còn xuất sắc đến mức nào? "Anh Hai, em..." "Tháp Nhã, em đã đánh mất một người bạn rất tốt rồi." Tháp Nhĩ khẽ thở dài nói. "Cậu ấy sao có thể làm như vậy?" Tháp Nhã không tin điều đó.

Tháp Nhĩ thấy Tháp Nhã không tin cũng không nói thêm gì nữa, sau này khi em ấy tiếp xúc lại với Trường Nhạc thì sẽ tự hiểu thôi.

Trường Nhạc và Tiểu Trí đến bên cạnh Tô Ngọc, Tô Ngọc thấy cô có chút không vui bèn hỏi: "Sao vậy?

Không vui à?" "Vâng." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn hai người, tầm mắt đặt lên người Trường Nhạc: "Có chuyện gì vậy?" Trường Nhạc kể lại lời Tháp Nhã nói cho vợ chồng Vương Cẩn Hòa nghe, nói xong mày hơi nhíu lại: "Hoàng thẩm, cậu ấy muốn làm gì vậy?

Chẳng lẽ không biết chuyện của người khác thì đừng tùy tiện xen vào sao?" Cô rất không thích có người nói với mình chuyện này.

Vừa rồi không nói gì chẳng qua là vì phép lịch sự mà thôi.

Nhưng trong thâm tâm cô rất không thích sự khẩu vô già lan (nói năng không kiêng dè) của Tháp Nhã.

Vương Cẩn Hòa ngẩn người, trong mắt mang theo ý cười: "Thật sự không vui à?" Trường Nhạc im lặng gật đầu, cô chính là không vui. "Vậy thì cứ làm việc con cho là đúng là được rồi, không cần quan tâm người khác nghĩ thế nào." Vương Cẩn Hòa biết tình cảm hai đứa nhỏ rất tốt, cũng biết khi thật lòng quan tâm một người, nghe người khác nói như vậy quả thực sẽ tức giận.

Trường Nhạc miễn cưỡng gật đầu.

Còn Tô Ngọc thì nhìn Tiểu Trí: "Tiểu Trí, về sau mới là lúc quan trọng, con còn một trận đánh ác liệt phải đánh, con đã chuẩn bị xong chưa?" Khi Trường Nhạc thi đấu, hắn đã chú ý thấy Văn Cảnh Sóc cứ nhìn chằm chằm Trường Nhạc, sự hứng thú trong mắt cũng tăng dần theo trận đấu.

Nghĩ đến là vì sự xuất sắc của Trường Nhạc khi thi đấu đã khiến hắn ta nảy sinh tâm tư không nên có.

Thậm chí còn muốn chiếm Trường Nhạc làm của riêng.

Tiểu Trí biết ý của Tô Ngọc là gì, bèn nghiêm túc gật đầu: "Cha, con biết con phải làm thế nào rồi." Cậu cũng đã chú ý đến ánh mắt của Văn Cảnh Sóc.

Cậu sẽ không để cho Văn Cảnh Sóc có cơ hội tiếp xúc với Trường Nhạc.

Sau khi cuộc thi kết thúc, Văn Nhị nhìn Văn Cảnh Sóc với sắc mặt có chút khó coi: "Không ngờ công chúa Huyền quốc này lại lợi hại như vậy, chúng ta căn bản không phải là đối thủ." Cho dù Đại hoàng tỷ có đến cũng chưa chắc đã thắng được.

Cô ấy mới thực sự là cái gì cũng biết, cho dù có một môn hơi yếu thì cũng sẽ không yếu đến mức nào.

Ngay cả Đại hoàng tỷ cũng có thứ không biết làm.

Người như vậy thực sự tồn tại sao?

Chương 1350

"Tô Ngọc xuất sắc như thế, người dạy dỗ ra tự nhiên cũng sẽ không quá kém." Văn Cảnh Sóc híp mắt nói.

Nghe vậy sắc mặt Văn Nhị cũng không tốt lắm: "Hoàng huynh, sau này chúng ta phải làm sao?" "Cứ tiến hành theo kế hoạch đã định, ta đã cho người đi liên hệ với những kẻ khác rồi." Văn Cảnh Sóc nói đầy ẩn ý.

Lần này qua đây hắn chưa từng nghĩ sẽ ra về tay trắng.

Văn Nhị lo lắng nói: "Đệ cảm giác Hoàng đế Huyền quốc sẽ không đồng ý yêu cầu liên hôn đâu." Vị công chúa Trường Nhạc kia có vẻ vô cùng được sủng ái.

Một cô con gái như vậy, Hoàng đế Huyền quốc sao có thể chọn để cô đi liên hôn, lại còn là gả đến nước Văn Nam xa xôi.

Lần này đi rất có thể sẽ không bao giờ gặp lại nữa.

Sự lo lắng của Văn Nhị hắn đương nhiên hiểu: "Yên tâm, ta sẽ không cho Huyền quốc cơ hội từ chối." "Hoàng huynh huynh định làm gì?" "Sau này đệ sẽ biết." Văn Nhị thấy Văn Cảnh Sóc dường như không định nói cho hắn biết những chuyện này, nên cũng không hỏi nhiều.

Khi hai người đang bàn bạc về chuyện sau đó thì Văn Khương từ bên ngoài đi vào.

Nhìn thấy Văn Khương đột nhiên xông vào, sắc mặt Văn Cảnh Sóc vô cùng khó coi: "Văn Khương, mẫu phi không dạy ngươi phải gõ cửa hay sao?" Văn Khương đúng là bị mẹ cô ta chiều hư rồi.

Thật sự là làm gì cũng không biết sợ, coi nơi này như nhà mình

vậy.

Văn Khương nhíu mày, bất mãn nói: "Đây đâu phải phòng của huynh, có gì mà phải gõ cửa?" Thái độ không thèm để ý này khiến sắc mặt Văn Cảnh Sóc dần trở nên khó coi.

Xem ra lần này Văn Khương thực sự rất thích đến tìm hắn gây rắc rối. "Văn Khương, ra ngoài." Văn Khương căn bản không coi lời nói của Văn Cảnh Sóc ra gì, chỉ nhìn hắn nói: "Ta đến là có chuyện muốn nói với huynh." Văn Nhị vô cùng bất mãn với thái độ này của Văn Khương: "Văn Khương, muội có phải quá đáng lắm rồi không?

Muội có thái độ gì vậy hả?" "Ta thái độ thế nào cần ngươi ở đây lắm chuyện sao?

Văn Nhị, đừng ở đây tự cho mình là đúng nữa, không ai thèm để ý đến ngươi đâu." Văn Khương mất kiên nhẫn nói.

Cô ta hiện tại có chuyện rất quan trọng cần nói, không có thời gian ở đây lãng phí với bọn họ.

Văn Nhị còn định nói gì đó thì bị Văn Cảnh Sóc ngăn lại.

Hắn ngược lại rất muốn xem Văn Khương rốt cuộc muốn làm gì.

Hắn lạnh lùng nhìn Văn Khương: "Nói đi, ngươi tìm ta làm gì?" "Ta muốn gả cho Ngọc Vương, ta muốn làm Vương phi của chàng." Văn Khương nói thẳng.

Ngữ khí nói chuyện với Văn Cảnh Sóc lại còn mang theo mệnh lệnh.

Văn Nhị như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thiên hạ, không dám tin nhìn Văn Khương, cô ta có biết mình đang nói cái gì không?

Đó chính là Ngọc Vương, không phải người thường.

Văn Cảnh Sóc nhíu mày nhìn Văn Khương, không ngờ cô ta lại coi trọng Ngọc Vương.

Chuyện này thú vị rồi đây. "Hai người làm cái vẻ mặt gì vậy?" Thấy hai người dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Văn Khương nhíu chặt mày, có chút mất kiên nhẫn hỏi.

Văn Nhị vẻ mặt cổ quái nhìn Văn Khương: "Muội có biết Ngọc Vương bao nhiêu tuổi rồi không?" "Không phải khoảng hai mươi tuổi sao?" Văn Khương tùy ý nói.

Câu hỏi này có phải hơi ngu ngốc rồi không?

Không phải hai mươi thì còn có thể bao nhiêu? "Con trai lớn của người ta đã sắp chín tuổi rồi, năm nay ngài ấy hai mươi bảy tuổi." Văn Nhị khóe miệng giật giật nói.

Đối với Văn Khương, hắn thật sự không biết nên dùng biểu cảm gì để hình dung nữa.

Văn Khương ngơ ngác nhìn Văn Nhị: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Sao có thể chứ?" Ngọc Vương sao có thể lớn tuổi như vậy được?

Bọn họ là đang lừa người đúng không? "Ta lừa muội làm gì?" "Văn Khương, câu này muội mà nói với người khác, cuối cùng người bị chê cười sẽ là Văn Nam chúng ta, muội biết không?" Văn Nhị có chút cạn lời nói.

Cả Huyền quốc đều biết tình cảm giữa Ngọc Vương và Ngọc Vương phi vô cùng tốt, cô ta đột nhiên đến chen ngang một chân, sau này Ngọc Vương chắc chắn sẽ không nhắm vào bọn họ sao? "Thì đã làm sao?

Ta chính là nhìn trúng chàng rồi." Đến đây lâu như vậy, cô ta phát hiện Ngọc Vương mới là người đàn ông lợi hại nhất.

Đối với Văn Khương mà nói, chỉ có người như vậy mới xứng với cô ta.

Trừ Ngọc Vương ra, không ai có tư cách ở bên cạnh cô ta.

Văn Nhị bị Văn Khương làm cho nghẹn lời không nói nổi, người này rốt cuộc có nghe hắn nói gì không vậy?

Trong lòng Ngọc Vương chỉ có Ngọc Vương phi, đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết.

Hắn quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc bên cạnh: "Hoàng huynh, huynh xem..." "Văn Khương, đừng có tự mình không biết lượng sức làm mất mặt Văn Nam." Văn Cảnh Sóc nhíu mày, mất kiên nhẫn nói.

Không cần nghĩ cũng biết cái yêu cầu muốn gả cho Tô Ngọc này của Văn Khương, chỉ cần đề xuất ra sẽ bị tất cả mọi người phản đối.

Cũng chỉ có Văn Khương cảm thấy bản thân mình vô cùng lợi hại, ai cũng phải nghe theo cô ta. "Ta không quan tâm, ta cứ muốn gả cho Ngọc Vương.

Các người nếu không giúp ta, việc các người muốn làm cũng đừng hòng hoàn thành." Văn Khương căn bản không quan tâm bọn họ sau đó muốn làm gì, cô ta hiện tại chỉ biết mình muốn gả cho Ngọc Vương.

Đây là điều cô ta bất chấp mọi giá phải làm cho bằng được.

Văn Cảnh Sóc bị giọng điệu hùng hồn này của Văn Khương chọc cho cười lạnh.

Ánh mắt nhìn cô ta cũng tràn đầy châm chọc. "Văn Khương, ngươi chắc chắn ngươi đã nghĩ kỹ rồi?

Cho dù sau này bị người ta coi thường cũng muốn thành thân với Ngọc Vương sao?" Văn Cảnh Sóc nói đầy ẩn ý.

Văn Nhị theo bản năng nhìn Văn Cảnh Sóc, Hoàng huynh có ý gì?

Huynh ấy định để Văn Khương làm chuyện này sao?

Nhưng nếu làm vậy, người Huyền quốc khẳng định sẽ vô cùng ghét bỏ bọn họ, Hoàng huynh rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lông mày nhíu chặt, Văn Nhị nhất thời cũng không hiểu nổi Văn Cảnh Sóc rốt cuộc muốn làm gì. "Ta là công chúa Văn Nam, ta nhìn trúng hắn là vinh hạnh của hắn, ai nói ta sẽ bị người ta chê cười?" Văn Khương hừ một tiếng, nói như lẽ đương nhiên.

Chương 1351

Văn Nhị vẻ mặt lập tức có chút xấu hổ, thế này có phải là quá đề cao bản thân rồi không?

Hắn đưa tay day day mi tâm: "Văn Khương, muội..." "Được, nếu ngươi đã nghĩ như vậy, thế thì sau đây có một bữa tiệc, ngươi muốn thế nào thì tự mình đi nói với Hoàng thượng Huyền quốc và Ngọc Vương.

Tiền đề là ngươi có thể chịu đựng được hậu quả mà chuyện này mang lại." Văn Cảnh Sóc nói đầy ẩn ý.

Hắn sẽ cho Văn Khương biết cái gì là hậu quả.

Văn Khương lập tức hài lòng: "Thế còn tạm được." Nói xong liền xoay người rời đi, định về chuẩn bị cho chuyện sắp tới.

Đợi người đi rồi, Văn Thụy (Văn Nhị) mới lo lắng nói: "Hoàng huynh, huynh sẽ không thật sự để muội ấy đi chứ?

Đến lúc đó Văn Nam chúng ta sẽ rất mất mặt." Cho dù Văn Khương có thể gánh vác chuyện này thì sao?

Bọn họ đều là người Văn Nam, là người cùng một quốc gia.

Văn Khương bị người ta chê cười, trong số những người bị chê cười cũng có sự tồn tại của bọn họ.

Hoàng huynh rốt cuộc có ý thức được tầm quan trọng của sự việc không? "Được rồi, không cần lo lắng, nó tự mình muốn tìm chết, ta chẳng qua là cho nó cơ hội này mà thôi." Văn Cảnh Sóc không muốn để Văn Nhị tiếp tục nói về chuyện này.

Còn về việc có mất mặt hay không, rời khỏi Huyền quốc rồi ai mà biết đã xảy ra chuyện gì?

Văn Nhị bất lực nhìn Văn Cảnh Sóc, cuối cùng cũng không nói gì nữa.

Chỉ có thể chờ Văn Khương tự nghĩ thông suốt.

Sau khi cuộc thi kết thúc quả thực còn có một bữa tiệc, là để phân chia một số lợi ích.

Mà bữa tiệc này diễn ra vào ba ngày sau.

Ngày diễn ra yến tiệc, Văn Khương ăn mặc lộng lẫy xuất hiện.

Nhìn thấy Văn Khương như vậy, Văn Nhị theo bản năng nhíu mày, cô ta làm như vậy có phải hơi lấn át chủ nhà rồi không?

Hắn mở miệng muốn nhắc nhở Văn Khương, lại bị Văn Cảnh Sóc ngăn cản.

Điều này khiến Văn Nhị có chút không hiểu ý của huynh ấy.

Văn Khương đều kiêu ngạo đến mức này rồi, Hoàng huynh sao còn không coi là chuyện to tát?

Chẳng lẽ thật sự muốn đợi mọi chuyện xảy ra rồi mới cuống lên sao? "Hoàng huynh, rốt cuộc huynh nghĩ thế nào vậy?

Tiếp tục thế này thì sau đó người mất mặt chỉ có chúng ta thôi." Bộ dạng này của cô ta đi tham gia yến tiệc, cuối cùng sẽ trực tiếp đắc tội với hoàng thất Huyền quốc.

Hoàng huynh rốt cuộc có biết hay không? "Ta biết." "Huynh biết?

Huynh biết mà huynh còn mặc kệ muội ấy làm như vậy?" Văn Nhị sắp cuống chết rồi, kết quả Văn Cảnh Sóc dường như chẳng coi ra gì, ngược lại vô cùng thảnh thơi, dường như chuyện này đối với hắn căn bản không quan trọng. "Nhị nhi, nó cũng nên chịu chút giáo huấn rồi." Văn Cảnh Sóc nói đầy ẩn ý.

Bất kể là Văn Khương hay mẹ của cô ta đều như thế.

Mẹ con bọn họ kiêu ngạo nhiều năm như vậy cũng nên trả giá cho việc đó rồi.

Văn Nhị dường như đã hiểu Văn Cảnh Sóc muốn làm gì.

Hắn chính là muốn để Văn Khương mất mặt.

Tốt nhất là không còn mặt mũi gặp người khác.

Nghĩ đến sự kiêu ngạo của mẹ Văn Khương, hắn dường như đã biết tại sao Hoàng huynh lại làm như vậy.

Văn Khương nhìn cách ăn mặc của Văn Nhị, châm chọc nói: "Đồ nhà quê." "..." Văn Nhị cạn lời nhìn Văn Khương, hy vọng sau này cô ta còn có thể nói ra những lời như vậy.

Xem ra Quý phi đã dạy Văn Khương cách kiêu ngạo, nhưng lại không dạy cô ta cách thu liễm.

Ở trên địa bàn của người khác mà còn kiêu ngạo thành như vậy, cũng không sợ bị đánh. "Nhị nhi, đi thôi." Văn Cảnh Sóc thấy Văn Nhị dường như còn muốn nói gì đó với Văn Khương, liền mở miệng cắt ngang lời hắn.

Văn Nhị chần chừ một chút, liền đi theo Văn Cảnh Sóc rời đi, trước khi đi vẫn không nhịn được nhắc nhở: "Văn Khương, nơi này không phải Văn Nam, đây là Huyền quốc, muội đừng có kiêu ngạo như vậy, đừng để đến lúc đó phải hối hận." Văn Khương lúc này trong đầu đều nghĩ đến việc Ngọc Vương nhìn thấy cô ta sẽ kinh ngạc đến mức nào, căn bản không để lời nhắc nhở của Văn Nhị vào mắt. "Ngươi là đang ghen tị với ta sao?" Văn Khương nhìn Văn Nhị nhướng mày hỏi.

Trong mắt cô ta, Văn Nhị nói những lời này chính là ghen tị.

Văn Nhị trực tiếp bị chọc cười, hắn đúng là không nên làm điều thừa thãi, nói những lời này.

Hiện tại xem ra Văn Khương trừ kiêu ngạo ra thì chẳng có não.

Não đều bị chó ăn hết rồi.

Văn Cảnh Sóc đối với kết quả này một chút cũng không bất ngờ, hắn biết Văn Khương khẳng định sẽ không nghe lọt tai.

Nếu có thể nghe lọt tai thì đó đã không phải là Văn Khương rồi. "Hoàng huynh, chúng ta đi thôi." Chỉ cần sau này đừng liên lụy đến bọn họ là được, còn những cái khác, Văn Khương muốn thế nào thì cứ thế ấy đi.

Đáy mắt Văn Cảnh Sóc mang theo ý cười: "Ừ." Văn Khương giống như con công kiêu ngạo đi đến hội trường yến tiệc.

Mọi người trong hội trường nhìn thấy cô ta như vậy đều có chút cạn lời, đặc biệt là các tiểu thư quan lại Huyền quốc. "Đây là người nước nào vậy?

Ăn mặc thế này vị chi là quá lấn át chủ nhà rồi." Hoa phục đỏ rực mặc trên người.

Người không biết còn tưởng cô ta mới là nhân vật chính hôm nay đấy. "Hình như là người của cái nước Văn Nam gì đó." "Đúng là vậy, trước đó còn thi thư pháp với Trường Nhạc công chúa, cuối cùng thua cho công chúa rồi." Có người nghe thấy lời này biểu cảm càng thêm kỳ quái.

Thua rồi mà còn ăn mặc thế này?

Vị công chúa này cũng thật thú vị. "Văn Nam là nơi nào, các cô từng nghe nói chưa?" Bên cạnh có người tò mò hỏi.

Chương 1352

Trong mắt mọi người đều mang theo nghi hoặc, cái nước Văn Nam này bọn họ thật sự chưa từng nghe qua. "Chưa từng nghe." "Xem ra chỉ là một quốc gia chẳng ra làm sao, xem ra vị công chúa này đúng là chưa từng va chạm xã hội." Trường Nhạc công chúa của bọn họ thắng cuộc thi cũng không kiêu ngạo thành như vậy, quả nhiên là từ nơi nhỏ bé đến.

Lời nói của mọi người khiến Văn Nhị cảm thấy có chút xấu hổ.

Hắn đã biết sẽ bị người ta nói ra nói vào, kết quả Văn Khương dường như vẫn không coi là chuyện to tát.

Lông mày hơi nhíu lại, hắn quay đầu nhìn người bên cạnh: "Hoàng huynh, huynh vẫn không quản sao?" Hiện tại Văn Nam trong lòng những người này đã biến thành tiểu quốc vô tri, chỉ vì sự tự cho là đúng của Văn Khương. "Không quản." Đã muốn tìm chết thì cứ tiếp tục là được, chỉ là không biết Văn Khương liệu có gánh vác nổi hậu quả như vậy hay không.

Văn Nhị khẽ thở dài cúi đầu, nếu Hoàng huynh đều không quản thì hắn cũng không quản được.

Chỉ hy vọng Văn Khương sau đó đừng làm ra chuyện mất mặt hơn.

Khi Vương Cẩn Hòa đưa con đến, đại đa số mọi người đều đã đến đông đủ. "Mẹ, bọn con đi tìm bạn chơi đây." Vừa nhìn thấy những đứa trẻ quen biết khác, đám Tiểu Bảo liền không ngồi yên được nữa. "Đi đi, đừng chạy loạn." Đám Tiểu Bảo vẫy vẫy tay rồi chạy đi, đi cùng còn có Sâm Sâm.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Minh Uyển Ninh ngồi đằng kia, đang định qua đó xem sao thì bị người chặn lại.

Nhìn người đang chặn đường mình, trên mặt Vương Cẩn Hòa mang theo nụ cười nhạt: "Vị công chúa này có việc gì sao?" Văn Khương đánh giá Vương Cẩn Hòa, quần áo trên người cô nhìn qua không được tốt lắm, hơn nữa cũng quá giản dị rồi.

Không biết có phải bị Ngọc Vương ghét bỏ rồi hay không. "Ngươi chính là Ngọc Vương phi?" Vương Cẩn Hòa nhìn ánh mắt đánh giá của đối phương, vừa nhìn liền biết người này chuyên môn qua đây tìm mình gây phiền phức.

Trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Ừ, bản Vương phi chính là Ngọc Vương phi, cô có việc gì?" "Xem ra ngươi cũng không được sủng ái như trong lời đồn nhỉ." Văn Khương châm chọc nói.

Những người bên cạnh nghe thấy lời này đều dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn Văn Khương.

Công chúa Văn Nam này nói cái gì?

Vương phi không được sủng ái?

Cô ta rốt cuộc nhìn từ chỗ nào ra Vương phi không được sủng ái vậy? "Hả?" Vương Cẩn Hòa cũng có chút mê mang, hóa ra mình không được sủng ái sao?

Sao cô lại không biết chuyện này nhỉ? "Nếu ngươi được sủng ái, quần áo trang sức trên người ngươi sẽ không rẻ tiền như vậy." Văn Khương hừ một tiếng nói.

Người xem náo nhiệt bên cạnh nhìn Văn Khương với ánh mắt như đang nhìn một kẻ đần độn. "Vị công chúa Văn Nam này, cô có biết cái váy này của Vương phi chúng tôi bao nhiêu tiền không?

Còn cả trang sức Vương phi cài trên đầu, cùng với vòng tay đeo trên tay nữa." Bên cạnh có một cô nương rốt cuộc chịu không nổi, mở miệng hỏi. "Mấy thứ rác rưởi mà thôi." Văn Khương nhìn nửa ngày cũng không nhìn ra đây là thứ gì, lập tức khinh thường nói.

Văn Nhị nhíu mày, tuy không biết Ngọc Vương phi mặc vải gì, nhưng hắn có thể cảm giác được loại vải này tuyệt đối không rẻ. "Trên người Vương phi là Tuyết Vân Cẩm thượng hạng, cả Huyền quốc một năm tối đa chỉ có thể xuất ra mười thất Tuyết Vân Cẩm thượng hạng, một thất vải lúc cao nhất có người ra giá đến mười vạn lượng.

Mà những vải vóc này ngoại trừ Hoàng hậu và Thái hậu sở hữu ra, những cái khác đều nằm trong phủ Ngọc Vương." Cô nương kia nhìn Văn Khương như nhìn kẻ ngốc.

Cái gì cũng không biết mà lại còn mặt mũi chạy đến trước mặt Vương phi làm trò cười?

Người Văn Nam đều chưa từng thấy việc đời như thế này sao?

Biểu cảm trên mặt Văn Khương lập tức có chút xấu hổ. "Còn có trang sức trên đầu Vương phi là do noãn ngọc thượng hạng chế tạo ra, giá trị tự nhiên không cần bàn, nhưng ít nhất cũng vạn lượng bạc.

Còn về vòng tay cũng không phải rất tốt, chẳng qua chỉ là vòng tay Đế Vương Lục mà thôi." Văn Khương cho dù có ngốc đến đâu cũng biết đó là ý gì rồi. "Các người là cố ý?" Vương Cẩn Hòa cảm thấy đầu mình rất đau, đây đều là chuyện gì vậy chứ? "Cuối cùng nhắc nhở cô một câu, đừng thấy Vương phi ăn mặc giản dị mà nói ngài ấy không được sủng ái.

Vương gia sủng vợ là điều tất cả mọi người đều không chịu nổi đâu." Vương gia sủng vợ, có đồ gì tốt đều mang đến trước mặt Vương phi, cái này còn có ai không biết sao?

Sắc mặt Văn Khương thay đổi liên tục, từ khinh thị lúc đầu biến thành ghen tị.

Người phụ nữ như vậy dựa vào cái gì mà nhận được sự sủng ái của Tô Ngọc?

Nhưng không sao, rất nhanh thôi sự sủng ái này, những đồ tốt này đều sẽ là của cô ta.

Nghĩ đến đây, biểu cảm trên mặt Văn Khương cuối cùng cũng dễ nhìn hơn một chút. "Ngươi cứ tận hưởng cho tốt những ngày cuối cùng làm Vương phi đi, sau này e là ngươi không còn cơ hội như vậy nữa đâu." Văn Khương cao ngạo nói xong liền xoay người bỏ đi.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt ngơ ngác nhìn Văn Khương rời đi, vị công chúa Văn Nam này tự biên tự diễn cũng hơi bị giỏi đấy.

Minh Uyển Ninh đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, nhìn dáng vẻ mờ mịt này của cô, không nhịn được bật cười: "Tiểu Hòa, em đang nghĩ gì thế?" Vương Cẩn Hòa cạn lời lắc đầu: "Chị dâu, em chỉ đang nghĩ người Văn Nam đều thích tự nói một mình như vậy sao?" Còn cái gì mà gọi là chỉ có thể tận hưởng những ngày cuối cùng làm Vương phi?

Không còn cơ hội?

Công chúa Văn Nam này đến để tấu hài sao?

Cô đưa tay day day mi tâm, vị công chúa Văn Nam này xem ra không được dạy dỗ đàng hoàng rồi.

Các tiểu thư quan lại bên cạnh cũng có chút tức giận: "Công chúa Văn Nam này còn cần mặt mũi nữa không vậy?" "Bỏ đi, lát nữa xem cô ta rốt cuộc muốn làm gì." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói.

Nếu Văn Khương đã có thể nói ra những lời như vậy, sau đó e là sẽ có suy tính riêng.

Cô nương bên cạnh chần chừ một chút, có chút xấu hổ hỏi: "Vương phi, ngài nói xem cô ta sẽ không phải đang nghĩ đến việc giành Vương gia với ngài chứ?" Trong mắt Vương Cẩn Hòa đều là sự mê mang.

Giành Tô Ngọc?

Loại chuyện này cô đúng là chưa từng gặp phải, có điều Tô Ngọc trước giờ đều tự mình giải quyết, căn bản không cần cô ra tay.

Nếu thật sự xảy ra chuyện này, cô ngược lại vô cùng bội phục Văn Khương. "Tiểu Ngọc sao không đi cùng em?" Minh Uyển Ninh nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Chàng ấy đi tìm Hoàng huynh rồi." Bọn họ cùng nhau đến, chỉ là sau khi đến cung thì Tô Ngọc bị Lai Phúc gọi đi.

Chương 1353

Cô một mình dẫn con vào.

Minh Uyển Ninh gật đầu hiểu rõ, thảo nào Tô Ngọc không đi cùng Vương Cẩn Hòa.

Trước khi yến tiệc bắt đầu, Tô Ngọc cuối cùng cũng quay lại.

Anh vừa về, bên cạnh liền có người kể lại cho anh nghe chuyện vừa xảy ra.

Tô Ngọc hơi nhíu mày, tầm mắt đặt lên người Văn Khương, sau đó đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa bất mãn nói: "Bảo em đừng mặc quần áo giản dị như vậy em không nghe, bị người ta coi thường rồi chứ gì?" "Không sao, mồm miệng mọc trên người ta, em còn có thể ngăn cản cô ta nói chuyện được chắc?" Vương Cẩn Hòa bất lực nói.

Đưa tay ấn nhẹ vào trán Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc tức giận nói: "Em đó, có anh và Hoàng huynh chống lưng cho em, đừng để bị người ta bắt nạt, đặc biệt là loại người không biết trời cao đất dày này." "Em biết rồi, có điều người ta lại vô cùng kiêu ngạo nói với em, bảo em tận hưởng những ngày cuối cùng làm Vương phi đi, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Vương gia, anh có gì muốn nói không?" Vương Cẩn Hòa trêu chọc hỏi.

Đối với lời của Văn Khương cô căn bản không để trong lòng.

Hiện tại chẳng qua là cảm thấy thú vị, cho nên dùng để trêu chọc Tô Ngọc mà thôi. "Xấu người xấu cả nết." Tô Ngọc chán ghét nói, đối với công chúa Văn Nam này một chút cũng không thích.

Vương Cẩn Hòa bị câu này của Tô Ngọc chọc cười.

Không biết Văn Khương nghe thấy Tô Ngọc nói câu này sẽ có biểu cảm gì?

Đến lúc đó có khi nào tức chết luôn không?

Làm như vậy có phải hơi không tốt lắm không nhỉ?

Đám người Huyền Phỉ Nhiên rất nhanh đã tới, Trịnh Uyển Nhi vừa đến liền nhìn thấy bộ y phục đỏ rực trên người Văn Khương.

Lông mày khẽ nhíu lại, tâm tư này đúng là rõ như ban ngày a. "Hoàng thượng phải cẩn thận rồi." "Được." Huyền Phỉ Nhiên khẽ cười thành tiếng.

Người Văn Nam này vẫn luôn không bỏ qua cơ hội gây chuyện.

Lần này không biết muốn làm gì?

Sau khi yến tiệc bắt đầu, Huyền Phỉ Nhiên còn chưa nói gì, Văn Khương đã đứng dậy nói: "Bệ hạ Huyền quốc, chúng tôi muốn liên hôn với quý quốc." Lời nói thẳng thừng khiến tất cả mọi người trầm mặc nhìn cô ta.

Người này não chắc không được tốt lắm. "Hả?

Liên hôn?" "Không sai, bản công chúa muốn làm Vương phi của Ngọc Vương." Văn Khương tự cao tự đại nói.

Khi nói chuyện vẫn luôn nhìn Tô Ngọc, thế nhưng Tô Ngọc ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô ta.

Văn Nhị đều bị những lời không biết xấu hổ này của Văn Khương dọa sợ rồi.

Văn Khương biết mình đang nói gì không vậy?

Tay hơi run rẩy, hắn quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc: "Hoàng huynh, sự việc đến nước này rồi, lẽ nào huynh còn không muốn quản sao?

Nếu cứ tiếp tục thế này thì đừng nói đến việc chúng ta muốn làm, cái rắc rối mà muội ấy gây ra chúng ta cũng không có cách nào giải quyết đâu." Đặc biệt là sau khi nhìn thấy sắc mặt của Tô Ngọc, Văn Nhị càng thêm lo lắng.

Nếu Tô Ngọc muốn trả thù bọn họ, ở cái nơi Huyền quốc này thật sự quá dễ dàng. "Hoàng huynh, huynh đừng quên Ngọc Vương là người như thế nào, ngài ấy căn bản không phải loại người có thể bị người ta tùy tiện sắp đặt." Văn Nhị sốt ruột nói.

Lúc này mà tiếp tục nói những lời phiền phức như vậy, sự việc tuyệt đối sẽ vô cùng rắc rối.

Văn Cảnh Sóc cũng không ngờ Văn Khương lại nói chuyện hùng hồn lý lẽ như vậy.

Hơn nữa giọng điệu của cô ta còn tràn đầy vẻ ban ơn.

Giống như cô ta nói những lời này là vinh dự của Huyền quốc vậy. "Phụt." Tiếng phun nước nổi lên bốn phía khiến hắn biết hiện tại tất cả mọi người đều cảm thấy bọn họ chính là một trò cười. "Văn Khương, xin lỗi mau." Văn Cảnh Sóc lạnh lùng mở miệng nói. "Tại sao ta phải xin lỗi?

Ta chính là thích Ngọc Vương, ta chính là nhìn trúng Ngọc Vương rồi." Văn Khương không khách khí nói.

Sau đó tầm mắt đặt lên người Tô Ngọc: "Ngọc Vương, chỉ có ta mới là người xứng đôi với chàng." Tô Ngọc rũ mắt xuống, trong mắt đều là lãnh ý, những kẻ này sao có thể không biết xấu hổ đến mức đó chứ? "Ta là công chúa được sủng ái nhất Văn Nam, chỉ cần chàng hưu Vương phi của chàng, ta sẽ gả cho chàng, chàng sẽ có được sự ủng hộ của Văn Nam." Văn Khương thấy Tô Ngọc không nói gì, tưởng rằng anh đã động lòng, vì thế tiếp tục mở miệng nói.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Văn Khương, khi mọi người nhìn sang thì phát hiện mắt Tô Ngọc đỏ ngầu.

Biểu cảm của anh lại vô cùng bình tĩnh: "Ngươi muốn chia rẽ bản vương và Vương phi của bản vương?" Tất cả mọi người đều nghe ra sát ý khát máu trong câu nói này.

Nam Kiều lặng lẽ tránh xa Tô Ngọc một chút, Ngọc ca ca như vậy thật sự hơi đáng sợ, cô bé vẫn là nên tránh xa thì tốt hơn.

Kẻo lát nữa lại khiến mình xui xẻo. "Cô ta không xứng với chàng, chẳng qua chỉ là một con nông dân mà thôi, thân phận đê tiện như vậy căn bản không thể làm Vương phi này." Thừa tướng và các quan lại đều cúi đầu không dám nhìn Tô Ngọc, người của các quốc gia khác phát hiện đại thần Huyền quốc đột nhiên biến thành như chim cút, trong mắt mang theo nghi hoặc.

Ngọc Vương đáng sợ như vậy sao?

Có thể khiến bọn họ sợ thành như thế này.

Thế nhưng bọn họ không biết là, Tô Ngọc khi ở trước mặt mọi người đa số vẫn rất dễ nói chuyện.

Cho dù lúc xử lý người khác cũng chưa từng như vậy.

Lần này Vương gia là thật sự tức giận rồi. "Ngươi muốn chia rẽ bọn ta?" Văn Khương nghe Tô Ngọc hỏi lại vấn đề này lần nữa, nhíu mày nói: "Chỉ có ta mới là người thích hợp nhất với chàng, cô ta...

A..." Lời của Văn Khương còn chưa nói hết đã thảm thiết hét lên, cả người càng là bay ngược ra ngoài đập mạnh vào cây cột bên cạnh.

Mọi người hoàn hồn lại liền nhìn thấy Tô Ngọc không biết đã rời khỏi bên cạnh Vương Cẩn Hòa từ lúc nào, người xuất hiện ở vị trí Văn Khương vừa đứng. "Ngọc Vương, ngài làm cái gì vậy?" Văn Cảnh Sóc từng nghĩ qua bất cứ biểu cảm nào Tô Ngọc sẽ có, nhưng không ngờ anh lại trực tiếp động thủ.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Văn Cảnh Sóc, giống như đang nhìn một người chết: "Ngươi cũng muốn giúp ả ta chia rẽ bản vương và Vương phi của bản vương?" Văn Cảnh Sóc khi nhìn thấy ánh mắt của Tô Ngọc, giống như bị người ta bóp chặt cổ, một câu cũng không nói nên lời.

Ngọc Vương như vậy quá đáng sợ.

Chương 1354

Giống như hắn chỉ là một con kiến hôi có thể bị giẫm chết bất cứ lúc nào.

Văn Cảnh Sóc nhìn Ngọc Vương như vậy căn bản không dám nói thêm gì, thậm chí không dám nói đây là chuyện tốt đối với hai nước.

Trực giác mách bảo hắn, Ngọc Vương như vậy không thể chọc vào.

Biết mình không thể khiến Tô Ngọc bình tĩnh lại, chỉ có thể đi cầu cứu Huyền Phỉ Nhiên. "Bệ hạ Huyền quốc, chuyện này là do Văn Khương không hiểu chuyện, còn xin..." "Cô ta chẳng lẽ không biết Ngọc Vương đã sớm cưới vợ, còn có mấy đứa con rồi sao?" Huyền Phỉ Nhiên cắt ngang lời Văn Cảnh Sóc, một chút cũng không khách khí hỏi.

Nếu là ngày thường ngài khẳng định sẽ không làm chuyện bất lịch sự này, ít nhất cũng để người ta nói hết câu.

Nhưng Văn Nam hôm nay thật sự quá khiến người ta thất vọng rồi.

Mấy năm nay Tiểu Ngọc cho dù có tức giận thế nào cũng chưa đến mức độ này.

Nhưng hôm nay người Văn Nam lại chọc giận Tô Ngọc triệt để.

Văn Cảnh Sóc không biết nên giải thích thế nào mới tốt, suy nghĩ của Văn Khương bọn họ đều biết. "Nhìn dáng vẻ của Thái tử Văn Nam, hẳn là biết những chuyện này.

Đã biết Ngọc Vương nước ta đã cưới vợ, quan hệ phu thê bọn họ còn vô cùng tốt, vì sao không ngăn cản muội muội ngươi, ngược lại để cô ta vào lúc này nói ra những lời như vậy?" Lời này của Huyền Phỉ Nhiên đã có thể coi là dồn ép rồi.

Thừa tướng lúc này mở miệng nói: "Hoàng thượng nói không sai, Vương gia của chúng thần cho dù lúc tức giận nhất cũng chưa từng bị người ta chọc tức thành như vậy, công chúa các người đúng là to gan thật." "Nó chỉ là ái mộ Ngọc Vương, chẳng lẽ cũng sai rồi sao?" "Sai rồi, ái mộ là một chuyện, muốn Tiểu Ngọc hưu thê cưới cô ta lại là một chuyện khác, còn nói xứng đôi nhất với Tiểu Ngọc?

Cô ta tính là cái thá gì?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Văn Cảnh Sóc.

Lời Văn Khương nói thật sự quá chọc tức người khác rồi.

Còn cho Tiểu Ngọc một cơ hội hưu thê cưới cô ta?

Cô ta thật sự coi mình là ai vậy?

Đừng nói là bảo Tô Ngọc hưu thê, ngay cả loại lời nói bảo anh nạp thiếp cưới trắc phi, cả triều thần Huyền quốc đều không ai dám nói.

Tất cả mọi người đều biết vợ chồng Ngọc Vương tình cảm sâu đậm.

Hai người như vậy ai có thể chen chân vào?

Hơn nữa bọn họ đều biết một đạo lý, Vương gia không thể trêu chọc, mà Vương phi và mấy vị công tử tiểu thư chính là giới hạn của Vương gia.

Nhưng giờ khắc này đại thần Huyền quốc dường như ý thức được một vấn đề, đó chính là địa vị của Ngọc Vương phi trong lòng Ngọc Vương còn quan trọng hơn bọn họ tưởng.

Cũng khiến bọn họ kiên định nói với bản thân, sau này đắc tội

Vương gia cũng được, ngàn vạn lần không thể đắc tội Vương phi.

Đắc tội Vương gia còn có thể tìm Vương phi cầu tình, đắc tội Vương phi chỉ có nước chết không thể chết lại.

Đặc biệt là loại lời nói bảo Vương gia hưu thê này càng không thể nói.

Một câu thôi là có thể mất mạng.

Những lời bọn họ nói Tô Ngọc phảng phất như đều không nghe thấy, anh nhìn Văn Khương vừa tỉnh táo lại.

Từng bước từng bước đi về phía cô ta.

Văn Khương nhìn Ngọc Vương đang đi tới, trong lòng không còn chút ái mộ nào nữa, có chăng chỉ là sợ hãi.

Ngọc Vương sao có thể đáng sợ đến mức này?

Lảo đảo bò dậy, Văn Khương muốn chạy trốn lại bị Tô Ngọc bóp cổ xách lên.

Văn Khương sắc mặt tái nhợt nhìn anh, tay đập vào cánh tay Tô Ngọc: "Ta... ta là công chúa Văn Nam, ngươi... ngươi thả... ta ra." "Bệ hạ Huyền quốc, đây dù sao cũng là công chúa Văn Nam chúng tôi, các người cứ thế nhìn Ngọc Vương làm xằng làm bậy có phải quá đáng rồi không?" Văn Cảnh Sóc biết Văn Khương lúc này không thể chết. "Không sai, chuyện này các người nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích." Đại thần Văn Nam cũng không ngừng kêu gào nói.

Chỉ có Văn Nhị bình tĩnh ngồi đó, hắn căn bản không dám động đậy, hắn cảm thấy Ngọc Vương hiện tại quá nguy hiểm.

Theo bản năng đưa tay nắm lấy áo Văn Cảnh Sóc: "Hoàng huynh đừng nói nữa." Quay đầu nhìn Văn Khương: "Đừng nói nữa?" "Ngọc Vương hiện tại quá nguy hiểm." Hắn có dự cảm, nếu tiếp tục chọc giận Ngọc Vương, cuối cùng người xui xẻo chỉ có bọn họ, chứ không phải người Huyền quốc đang có mặt tại đây.

Hoàng huynh kiến thức nhiều thứ như vậy, đáng lẽ phải hiểu ý hắn mới đúng. "Ngươi..." Tô Ngọc hơi nghiêng đầu, nhìn Văn Khương trước mặt: "Là ngươi muốn bản vương hưu thê cưới ngươi?" Sắc mặt Văn Khương bắt đầu dần chuyển sang màu tím, hô hấp cũng yếu đi vài phần.

Cô ta không ngừng lắc đầu, Ngọc Vương vốn là một người ôn nhu như vậy, tại sao lại biến thành thế này?

Ngọc Vương hiện tại thật sự quá đáng sợ. "Thả... thả ra..." Vương Cẩn Hòa đứng dậy đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nắm lấy cánh tay kia của anh: "Không sao đâu." Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô ta đang tìm chết." Sau khi nhớ lại tất cả mọi chuyện kiếp trước, anh liền có một cỗ lệ khí không phát tiết được, vẫn luôn dựa vào Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo mới áp chế được, sau đó đến Vong Ưu Thành anh đã có thể khống chế bản thân rất tốt.

Nhưng cũng chỉ là khống chế, không có nghĩa là cỗ lệ khí này đã biến mất.

Nam Kiều lầm bầm nói: "Người Văn Nam này muốn chết cũng đừng liên lụy đến chúng ta chứ." Tô Ngọc lúc này so với khoảng thời gian đi Vong Ưu Thành, lúc không khống chế được cỗ lệ khí kia còn đáng sợ hơn.

Ít nhất Tô Ngọc lúc đó không lạnh lùng đến mức coi tất cả mọi người xung quanh như người chết.

Công chúa Văn Nam này gan cũng lớn thật.

Ngay cả La Hậu, tên cuồng chiến đấu kia cũng không dám thật sự chọc giận Tô Ngọc.

Tô Ngọc khi tức giận không có bất kỳ lý trí nào đáng nói. "Ngọc Vương thả Văn Khương ra." Văn Cảnh Sóc thấy người Huyền quốc đều không chịu giúp đỡ, chỉ có thể nhìn anh tức giận quát.

Tô Ngọc nhìn Văn Cảnh Sóc: "Bản vương nếu nói không thì sao?" "Hoàng thượng Huyền quốc, các người cứ thế dung túng hắn sao?" Văn Cảnh Sóc không trả lời câu hỏi của Tô Ngọc, mà nghiến răng tức giận hỏi. "Chuyện của Tiểu Ngọc, nó tự mình giải quyết." Thừa tướng tán đồng gật đầu, bọn họ lại không phải kẻ ngốc, lúc này khẳng định sẽ không đi chọc Vương gia không vui.

Bọn họ lại không ngốc, tự nhiên đi chọc Vương gia làm gì.

Bọn họ chê những ngày tháng gần đây sống quá tốt sao? "Các người..." "Nếu các người không quản, vậy thì đừng trách ta không khách khí." Văn Cảnh Sóc nghiến răng nói.

Chương 1355

Sau đó lấy ra một cây sáo thổi lên.

Rất nhanh xung quanh xuất hiện một số người, nhìn qua giống như tử sĩ.

Nhìn thấy những người này, trong mắt Văn Khương mang theo hưng phấn: "Mau... mau giết con tiện nhân kia cho ta." Câu này của Văn Khương vừa thốt ra, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được sự thay đổi khí tức trên người Tô Ngọc.

Nếu vừa rồi còn có chút độ ấm, thì hiện tại bọn họ động cũng không dám động một cái.

Tô Ngọc dùng sức trong tay ném người ra ngoài, xem ra anh vẫn ra tay quá nhẹ, để cho cô ta vẫn còn sức lực nói chuyện. "Phụt." Văn Khương phun ra một ngụm máu, sắc mặt biến thành xám ngoét, khí thở ra thì nhiều, hít vào thì ít.

Văn Cảnh Sóc nhìn Văn Khương sống chết không rõ, trong lòng vừa thẹn vừa giận không thôi, Tô Ngọc này là đang coi thường bọn họ sao? "Tô Ngọc quỳ xuống xin lỗi, nếu không bản cung sẽ huyết tẩy hoàng cung Huyền quốc của ngươi." Văn Cảnh Sóc biết có những việc hắn có thể lùi bước, nhưng có những việc lại không thể.

Văn Nhị sắc mặt có chút khó coi: "Hoàng huynh huynh đừng nói nữa." Ngọc Vương đã ở bên bờ vực bạo nộ rồi, huynh ấy còn muốn làm gì?

Tô Ngọc nhìn lướt qua những người xung quanh: "Chỉ dựa vào bọn chúng?" "Tô Ngọc, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho sự tự đại của mình." Những người biết nội tình đều dùng ánh mắt đồng cảm nhìn Văn Cảnh Sóc.

Thái tử Văn Nam này trí thương có thể hơi có vấn đề.

Nếu không cũng không nói ra được những lời ngông cuồng như vậy. "Thế à?" Tô Ngọc liếc nhìn những người bên cạnh.

Nam Kiều và mấy người kia nhìn nhau, nhún vai.

La Hậu vỗ vai an ủi Diêu Thi Hàm: "Ở yên đây, đừng đi đâu cả." Diêu Thi Hàm lo lắng nhìn họ: "Sẽ không có chuyện gì chứ?" "Không sao đâu, yên tâm đi." "Thái tử Văn Nam muốn tắm máu hoàng cung Huyền quốc cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Huyền Phỉ Nhiên không ngờ một hoàng tử nước khác lại dám nói những lời như vậy trước mặt mình.

Lại còn tắm máu hoàng cung Huyền quốc, hắn ta tưởng đây là địa bàn của mình sao?

Hay cho rằng tất cả tướng sĩ Văn Nam đều đã đến đây?

Tô Ngọc xoay xoay cổ tay, ngước mắt nhìn Văn Cảnh Sóc: "Tắm máu hoàng cung Huyền quốc à?

Văn Cảnh Sóc, ngươi tưởng đây là Văn Nam chắc?" Nói xong, anh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh: "Tiểu Hòa, em ra kia đi." Vương Cẩn Hòa hơi lo lắng nhìn Tô Ngọc, sợ anh sẽ không kiểm soát được mà làm ra chuyện không nên làm. "Anh định làm gì?" Vương Cẩn Hòa do dự một lúc rồi hỏi. "Đừng làm bừa." Nghe lời Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không nhịn được bật cười, tiếng cười khiến người ta có chút rợn tóc gáy.

Lúc này Ngọc Vương tốt nhất là không nên cười.

Anh cười như vậy khiến họ đều nghi ngờ có phải đầu óc Vương gia có vấn đề rồi không. "Kể cả hôm nay không có chuyện của chúng ta thì hắn cũng sẽ tìm cơ hội ra tay thôi, dù sao những kẻ cần mua chuộc cũng đã mua chuộc xong rồi." Tô Ngọc giải thích.

Nếu không phải có người bị mua chuộc, những kẻ này căn bản không thể vào được, lại càng không thể ở lại đây?

Nhưng Văn Cảnh Sóc cũng quá coi thường bọn họ rồi.

Sắc mặt Văn Cảnh Sóc khẽ thay đổi, Tô Ngọc đã biết chuyện này rồi sao?

Làm sao anh ta biết được? "Văn Cảnh Sóc, ngươi có phải rất tò mò vì sao bản vương biết không?" Từ lúc Vương Cẩn Hòa xuất hiện bên cạnh Tô Ngọc, luồng khí hung tợn trên người anh đã biến mất, cứ như thể Tô Ngọc nổi giận ban nãy không phải là anh vậy.

Các đại thần của Huyền quốc cũng phát hiện ra điểm này, ánh mắt họ nhìn Vương Cẩn Hòa cứ như đang nhìn Bồ Tát.

Xem ra chỉ cần Vương phi còn ở đây, Vương gia sẽ không mất kiểm soát, sau này phải cung phụng Vương phi cẩn thận.

Vương Cẩn Hòa bị họ nhìn đến mức khóe miệng giật giật, thật ra cũng không cần phải nhìn cô chằm chằm như vậy, cũng ngại lắm chứ. "Ngươi hỏi Vĩnh Nhạc hầu và đám người Tôn gia đã liên lạc được chưa?

Không biết lâu như vậy rồi họ có hồi âm cho ngươi không?" Tô Ngọc nói với giọng đầy ẩn ý.

Sắc mặt Văn Cảnh Sóc lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo vẻ dò xét, lời này của anh ta có ý gì?

Tô Ngọc vẫy tay với Nam Kiều và những người khác, họ hiểu ý gật đầu rồi đồng loạt ra tay.

Thấy cảnh này, Văn Cảnh Sóc cười lạnh một tiếng: "Không biết tự lượng sức mình, giết hết chúng cho ta." "Ai nên tránh xa thì tránh xa đi, lỡ bị thương hay bị bắt thì Huyền quốc không chịu trách nhiệm đâu." Tô Ngọc nhìn những người vẫn ngồi yên không biết đường né tránh, nhíu mày nói một cách mất kiên nhẫn.

Lúc này, người của các quốc gia khác đối với họ chính là một phiền phức.

Sau khi bị người của Văn Nam bắt đi, họ còn phải đi cứu người.

Lời của Tô Ngọc dường như cũng nhắc nhở Văn Cảnh Sóc: "Bắt lấy bọn họ." Tô Ngọc cười khẩy, ngay khi đối phương ra tay, Nam Kiều và những người khác cùng với ám vệ trong hoàng cung cũng đồng thời hành động.

Văn Cảnh Sóc nhíu mày, nếu cứ tiếp tục thế này, hắn chắc chắn sẽ thua Tô Ngọc.

Hơn nữa, làm sao anh ta biết về những gia tộc đó?

Đây là danh sách mà phụ hoàng đưa cho hắn khi đến Huyền quốc, nói rằng khi cần thiết những người này đều có thể dùng được, kết quả lại có sẵn trong danh sách của Tô Ngọc rồi sao?

Không thể nào.

Văn Cảnh Sóc nhìn Vương Cẩn Hòa đang đứng bên cạnh Tô Ngọc, đột nhiên ra tay định bắt lấy cô trong lúc Tô Ngọc không chú ý.

Tuy nhiên, còn chưa chạm được vào người, Vương Cẩn Hòa đã được Tô Ngọc ôm vào lòng, sau đó xoay người né được Văn Cảnh Sóc. "Các ngươi quả không hổ là huynh muội, lá gan thật lớn, dám động thủ với Vương phi của bản vương." Tô Ngọc đẩy Vương Cẩn Hòa ra sau rồi nghênh đón đòn tấn công của Văn Cảnh Sóc.

Văn Cảnh Sóc lập tức bị Tô Ngọc đánh bật ra sau.

Hắn liếc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái rồi tiếp tục giao đấu với Tô Ngọc.

Khi Tô Ngọc bị hắn quấn lấy, một người mặc đồ đen đột nhiên xuất hiện, lao về phía Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc thấy vậy định quay người qua nhưng lại bị Văn Cảnh Sóc chặn lại. "Muốn cứu Vương phi của ngươi à?

Tô Ngọc, ngươi hết cơ hội rồi." Văn Cảnh Sóc cười nham hiểm.

Mục đích hắn tự làm mình bị thương chính là vì điều này.

Hắn biết rõ mình không phải là đối thủ của Tô Ngọc nhưng vẫn cứ bám lấy anh, chính là vì hắn còn một con át chủ bài chưa dùng.

Chương 1356

Bây giờ Tô Ngọc đã bị hắn giữ chân, việc bắt Vương Cẩn Hòa gần như nắm chắc trong tay, chỉ cần bắt được cô, Tô Ngọc sẽ phải đầu hàng, đến lúc đó phải làm thế nào chẳng phải do hắn định đoạt sao?

Ngay khi Vương Cẩn Hòa sắp bị đối phương bắt được, La Hậu đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô, một tay khoác vai Vương Cẩn Hòa, đưa cô né đi.

Sau khi đưa Vương Cẩn Hòa đến bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên, La Hậu mới tham gia vào vòng chiến, giao đấu với người áo đen kia.

Văn Cảnh Sóc vô cùng bực bội, người này rốt cuộc là sao vậy?

Đến một người phụ nữ cũng không bắt được mà còn dám tự xưng là đệ nhất cao thủ Văn Nam?

Cuộc giao đấu giữa La Hậu và người áo đen khiến sắc mặt Văn Cảnh Sóc ngày càng khó coi, sao có thể lợi hại đến mức này?

Một Tô Ngọc lợi hại như vậy đã đủ đáng sợ rồi, bên cạnh anh ta lại còn có nhiều cao thủ võ công như thế.

Tại sao những người này lại không phải là người của hắn?

Lần đầu tiên, Văn Cảnh Sóc nảy sinh lòng ghen tị với Tô Ngọc. "Xem ra ngươi lại hết cơ hội rồi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang đứng bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên, giọng nói âm u.

Nhận thấy ánh mắt ghen tị của Văn Cảnh Sóc, Tô Ngọc quyết định khiến hắn ghen tị hơn một chút, một quả pháo hiệu được bắn lên, ra lệnh cho ám vệ của mình xuất hiện trong hoàng cung với tốc độ nhanh nhất. "Văn Cảnh Sóc, ngươi yên tâm, ta sẽ không để các ngươi rời khỏi đây bình an vô sự đâu." Tô Ngọc nhìn Văn Cảnh Sóc, nói từng chữ một.

Lần này nhân lúc Văn Cảnh Sóc gây sự, anh muốn cho các quốc gia khác có mặt ở đây một sự răn đe, để họ biết rằng muốn đối phó với Huyền quốc thì trước hết phải xem đầu mình có đủ cứng không đã.

Nếu không đủ cứng thì đừng có mò đến đây gây chuyện.

Văn Cảnh Sóc thầm nghiến răng, xem ra lần này không ra tay không được rồi.

Dù có chết ở đây cũng phải khiến Tô Ngọc hoặc Huyền Phỉ Nhiên một trong hai người phải chết.

Nhìn Văn Cảnh Sóc bất chấp tất cả mà ra tay với mình, Tô Ngọc né tránh như đang đùa với khỉ.

Ban đầu Văn Cảnh Sóc không nhận ra, nhưng khi thấy Tô Ngọc ung dung, thậm chí không có vẻ gì là lo lắng, hắn hoàn toàn hiểu ra.

Tô Ngọc đang tính kế hắn, căn bản chỉ đang đùa giỡn với hắn mà thôi. "Tô Ngọc, ngươi coi thường ta?" Tô Ngọc cười khẩy, xuất hiện ngay trước mặt Văn Cảnh Sóc.

Sự xuất hiện của anh khiến Văn Cảnh Sóc giật nảy mình.

Nhìn bộ dạng đó của Văn Cảnh Sóc, Tô Ngọc cười như không cười hỏi: "Văn Cảnh Sóc, ngươi nghĩ thực lực của ngươi đáng để bản vương coi trọng sao?" Văn Cảnh Sóc vừa định nhân cơ hội ra tay thì đã bị đánh bay ra ngoài.

Nhìn bàn tay vừa thu về của Tô Ngọc, Văn Cảnh Sóc ngây cả người, hóa ra Tô Ngọc lợi hại đến thế.

Hắn sững sờ nhìn Tô Ngọc, hắn thậm chí còn không thấy Tô Ngọc ra tay thế nào.

Một người như vậy thì làm sao hắn đấu lại được?

Bàn tay khẽ run rẩy, Văn Cảnh Sóc nhìn Tô Ngọc với ánh mắt đầy u ám.

Cơn đau nhói ở ngực khiến hắn không thể đứng dậy nổi. "Xem ra ngươi cũng chẳng ra làm sao cả." Tô Ngọc nói với vẻ trêu chọc.

Cuộc chiến xung quanh dường như không thu hút được sự chú ý của Tô Ngọc, anh thong thả đi đến bên cạnh Văn Cảnh Sóc, từ trên cao nhìn xuống hắn. "Bây giờ bản vương có thể trả lời câu hỏi khác của ngươi rồi, có phải ngươi vẫn luôn không nhận được tin tức từ bên kia không?" "Ngươi… có ý gì?" Trong lòng Văn Cảnh Sóc đột nhiên dấy lên một dự cảm vô cùng xấu.

Lẽ nào là do Tô Ngọc? "Xem ra cách xa quá đúng là không tốt, ngay cả người của các ngươi bị bản vương hốt trọn ổ mà cũng không biết." Tô Ngọc châm chọc nói.

Một câu nói khiến hai mắt Văn Cảnh Sóc đỏ ngầu.

Sự sắp đặt mấy chục năm của họ đều uổng phí cả rồi.

Mà tất cả chuyện này đều là do Tô Ngọc.

Vì Tô Ngọc mà họ đã hoàn toàn mất tất cả. "Tô Ngọc…" Văn Cảnh Sóc nghiến răng nhìn Tô Ngọc, dáng vẻ đó hận không thể ăn thịt uống máu anh. "Phải nói là các ngươi rất có bản lĩnh, có thể cài người vào mỗi quốc gia.

Thực ra, át chủ bài của các ngươi không phải những người này, mà là dược nhân ở Nam Cương, bản vương nói không sai chứ?" Tô Ngọc dường như còn thấy đả kích như vậy chưa đủ, nhìn Văn Cảnh Sóc hỏi.

Văn Cảnh Sóc toàn thân run rẩy, lời này của Tô Ngọc lại có ý gì?

Lẽ nào chuyện này anh ta cũng biết rồi sao?

Sao có thể?

Tô Ngọc mỉm cười nhìn hắn: "Ngươi đoán không sai, bản vương đúng là đã hủy không ít dược nhân, sau đó còn định đến Nam Cương hủy luôn căn cứ địa của các ngươi, đến lúc đó người của các ngươi ở đây sẽ không còn ai nữa nhỉ?" "Tô Ngọc, tất cả mọi chuyện đều do ngươi phá hoại." Văn Cảnh Sóc gào lên.

Dáng vẻ phẫn nộ đó khiến Tô Ngọc bật cười khe khẽ: "Ừ, ngươi nói không sai.

Từ khi bản vương biết đến nơi gọi là Văn Nam, ta đã luôn tìm kiếm người của các ngươi.

Chỉ tiếc là các ngươi giấu cũng khá kỹ, khiến ta tốn không ít thời gian mới có thể triệt hạ toàn bộ thế lực của Văn Nam tại Huyền quốc.

Ngay trước khi các ngươi đến đây, bản vương vừa mới hủy diệt thế lực cuối cùng của các ngươi." "Thế nào, có bất ngờ không?" Tô Ngọc cười khẽ.

Thừa tướng nhìn bộ dạng của Văn Cảnh Sóc, đồng cảm lắc đầu.

Đắc tội với ai không đắc tội, lại đi đắc tội với Vương gia nhà họ, đây chẳng phải là tự tìm phiền phức sao?

Vương gia không phải là người có tính tình tốt với tất cả mọi người. "Rốt cuộc là ai đã cho các ngươi sự tự tin, để các ngươi nghĩ rằng chỉ với bấy nhiêu người mà dám gây sự ở Huyền quốc của ta?

Còn muốn tắm máu hoàng cung của ta nữa?" Tô Ngọc nhìn Văn Cảnh Sóc, lạnh lùng nói.

Văn Nhị nhìn sự việc diễn ra, ngây cả người.

Hóa ra họ định làm gì, Huyền quốc đã sớm biết rồi.

Và những người mà họ coi là át chủ bài đều đã bị họ tiêu diệt.

Vậy mà họ vẫn không biết, còn ở đây dương dương tự đắc?

Chương 1357

Tâm trạng Văn Nhị có chút phức tạp, vừa thất vọng vừa cảm thấy Văn Cảnh Sóc vẫn quá bốc đồng.

Vì một Văn Khương mà gây ra chuyện như thế này, bây giờ phải giải quyết hậu quả ra sao.

Thấy hắn ta định tiếp tục ra tay, Văn Nhị vội vàng đứng dậy: "Dừng tay." Tô Ngọc quay đầu nhìn Văn Nhị, đây là người thông minh hơn một chút trong số những người đến đây.

Văn Cảnh Sóc này vốn cũng không tệ, chỉ tiếc là đã đi sai một nước cờ, quá thiếu kiên nhẫn. "Ngươi đang ra lệnh cho bản vương?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Văn Nhị.

Văn Nhị nuốt nước bọt, nhưng vẫn kiên định nói: "Ngọc Vương, đây là Thái tử của Văn Nam chúng tôi." "Thì sao?" Thái tử thì thế nào?

Văn Nhị nhíu mày, lời này có ý gì?

Cái gì gọi là "thì sao"? "Dám gây sự trong hoàng cung Huyền quốc, còn huênh hoang đòi tắm máu hoàng cung, ngươi nói xem bản vương nên đối xử với hắn thế nào?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Văn Nhị kéo lại quần áo của mình, sau đó liếc nhìn Huyền Phỉ Nhiên một cái: "Dù vậy, hoàng huynh của ta cũng không đến lượt một Vương gia như ngươi trừng phạt.

Ngọc Vương, ngươi có phải đã đi quá giới hạn rồi không?" Hoàng thượng còn chưa nói gì, một Vương gia như anh ta lại ra tay vào lúc này, đây là không coi Huyền Phỉ Nhiên ra gì sao?

Tô Ngọc lập tức bật cười, vị công chúa này xem ra cũng có chút thông minh, lại biết dùng hoàng huynh để gây áp lực với anh. "Chuyện này hoàng huynh đã giao cho bản vương toàn quyền xử lý rồi.

Bản vương dù có phế hắn đi, các ngươi dám làm gì?

Tấn công Huyền quốc à?

Các ngươi đánh lại được sao?" Tô Ngọc trào phúng nói. "Ngoại viện không còn, nội gián đều bị thanh trừng, không biết Văn Nam các ngươi còn dựa vào cái gì nữa?" Tô Ngọc nghịch ngón tay mình, thản nhiên nhìn Văn Nhị.

Văn Nhị lập tức im lặng.

Lời của Tô Ngọc tuy không dễ nghe, nhưng anh nói đúng sự thật.

Lúc này, họ không thể làm gì được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mọi chuyện xảy ra.

Văn Nam xa xôi ngàn dặm, thậm chí còn cách cả một vùng biển rộng lớn, nói chuyện tấn công Huyền quốc gần như là không thể.

Nếu những người kia không bị Tô Ngọc trừ khử, họ còn có chút cơ hội, chỉ tiếc là những người đó đã sớm bị Tô Ngọc dọn dẹp sạch sẽ.

Họ căn bản không còn cơ hội nào. "Nhận rõ hiện thực đi." Tô Ngọc nói xong liền đá văng Văn Cảnh Sóc ra ngoài.

Đại thần của Văn Nam nhìn Văn Cảnh Sóc thổ huyết, tức đến đỏ mặt nhưng không làm gì được.

Tô Ngọc nói đúng, bây giờ họ không có bất kỳ ưu thế nào, đối đầu với Huyền quốc không khác gì tự tìm đường chết.

Đến lúc đó, họ ngay cả Huyền quốc cũng không rời đi được. "Ngọc Vương, ngươi quá đáng lắm rồi, ngươi đã làm hoàng huynh ta bị thương." Văn Nhị không ngờ Tô Ngọc lại sỉ nhục người ta như vậy.

Thật quá đáng.

Tô Ngọc nghịch ngón tay mình, nhìn Văn Nhị: "Hắn tự tìm lấy." "Nếu không phải các ngươi không quản được người của mình, cũng sẽ không ra nông nỗi này." Không quản được người của mình thì phải trả giá cho điều đó.

Văn Nhị cứng họng, nhìn Văn Khương không biết sống chết bên cạnh.

Tô Ngọc nói không sai, tất cả mọi chuyện đều do Văn Khương gây ra.

Nếu không phải vì Văn Khương, mọi chuyện cũng không đến mức này.

Mà hoàng huynh cũng có trách nhiệm, mặc kệ cô nói thế nào, hoàng huynh cũng không coi trọng chuyện này, cho dù là liên hôn cũng phải theo sự sắp đặt của họ.

Vốn dĩ định liên hôn với Trường Nhạc công chúa, chỉ vì Văn Khương để mắt đến Ngọc Vương nên mới gây ra chuyện như vậy.

Bây giờ chuyện này phải giải quyết thế nào đây?

Văn Nhị hiện đang rất đau đầu, cô biết rất rõ nếu sự việc cứ tiếp diễn như thế này, chỉ mang lại cho họ những phiền phức vô tận.

Trong lúc Văn Nhị đang nghĩ cách xử lý chuyện này, Văn Cảnh Sóc ôm ngực, mắt híp lại.

Thấy Tô Ngọc người không dính một hạt bụi, còn mình thì chật vật thế này, hắn nhìn người đang giao đấu với La Hậu vẫn chưa phân thắng bại: "Khuê lão, giết Tô Ngọc!" Hắn có thể nhìn ra Khuê lão khi đối đầu với La Hậu vẫn còn nương tay, giống như Tô Ngọc đối với hắn vậy.

Khuê lão nghe thấy lời của Văn Cảnh Sóc, đánh lui La Hậu: "Tiểu tử, ngươi không tệ, nhưng vẫn còn yếu quá." La Hậu lùi lại mấy bước, ôm ngực đau nhói, đây là lần đầu tiên anh ta gặp phải đối thủ mạnh như vậy. "Ngọc ca, cẩn thận, người này rất lợi hại." Khuê lão cười ha hả: "Nhắc nhở cũng vô dụng, Ngọc Vương này chỉ có thể chết dưới tay ta." "Dám động thủ với Thái tử điện hạ của chúng ta, Ngọc Vương, ngươi to gan thật đấy." Vừa rồi đấu với La Hậu quá hưng phấn, quên mất sự tồn tại của Văn Cảnh Sóc, mới để Tô Ngọc được nước lấn tới.

Lần này lão sẽ toàn lực đối phó Tô Ngọc, nhất định phải khiến anh chết không có chỗ chôn.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Khuê lão, đứng yên không nhúc nhích.

Khuê lão nhìn người trong tay mình, cười ha hả: "Ngọc Vương cũng chỉ thế mà…" Nhìn người vừa biến mất, sắc mặt Khuê lão lập tức thay đổi: "Chỉ thế mà cái gì?

Tốc độ của ngươi quá chậm rồi." Khuê lão đột ngột quay đầu, nhìn Tô Ngọc sau lưng mình mà sắc mặt đại biến.

Tốc độ của lão đã rất nhanh rồi, tốc độ của Tô Ngọc lại còn nhanh hơn lão rất nhiều.

Sao có thể?

Bàn tay khẽ run rẩy: "Sao có thể?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Khuê lão: "Xem ra Văn Nam các ngươi thật sự chẳng ra làm sao, một kẻ như vậy cũng có thể kiêu ngạo đến thế." Văn Cảnh Sóc thấy Tô Ngọc lúc này còn khiêu khích Khuê lão, cười lạnh một tiếng, đúng là ngu xuẩn.

Thực lực của Khuê lão sao có thể so được với Tô Ngọc. "Tiểu tử kiêu ngạo, hôm nay lão phu sẽ thay cha mẹ ngươi dạy dỗ ngươi, cái gì gọi là đừng kiêu ngạo." Nghe Khuê lão nhắc đến cha mẹ mình, tâm trạng Tô Ngọc lập tức xấu đi.

Anh đã rất lâu không nghĩ đến đôi vợ chồng Dương San San và Tô Tần.

Bọn họ bây giờ vẫn còn bị giam ở Đại Lý Tự.

Người này lá gan cũng lớn thật.

Tô Ngọc đột nhiên ra tay: "Ta rất không thích có người nhắc đến họ trước mặt ta.

Ngươi muốn đi gặp họ, bản vương sẽ tác thành cho ngươi." Lời vừa dứt, Tô Ngọc đã đến trước mặt Khuê lão, một quyền đánh vào ngực lão.

Tay của Khuê lão chặn được cú đấm này của Tô Ngọc, lòng bàn tay bị chấn đến đau nhức khiến Khuê lão khẽ nhíu mày.

Chương 1358

Ngọc Vương này thật không đơn giản, võ công của anh ta lợi hại hơn tiểu tử vừa rồi rất nhiều.

Huyền quốc từ khi nào lại xuất hiện nhiều cao thủ như vậy? "Tiểu tử, tốc độ của ngươi cũng chẳng ra làm sao cả." Khuê lão lạnh lùng nói.

Tô Ngọc cười khẩy: "Thế à?" Sau đó, Tô Ngọc không tiếp tục nương tay nữa.

Khuê lão tuy vẫn có thể đỡ được đòn tấn công của Tô Ngọc, nhưng dần dần trở nên khó khăn hơn.

Có lúc né không kịp còn bị Tô Ngọc đấm mạnh một cú vào lưng, đau đến nhe răng trợn mắt.

Đây là lần đầu tiên lão gặp phải đối thủ khó nhằn như vậy.

Lau vệt máu ở khóe miệng, sắc mặt Khuê lão rất khó coi: "Là lão phu đã coi thường ngươi." "Không ngờ một Vương gia như ngươi lại có thân thủ như vậy." Khuê lão liếc nhìn các đại thần của Huyền quốc một cái, trên mặt họ đều là vẻ kinh ngạc không dám tin, rõ ràng cũng không biết Tô Ngọc lại lợi hại đến thế.

Bàn tay khẽ run rẩy, Khuê lão đột nhiên phản công trong khoảnh khắc Tô Ngọc chậm lại.

Tuy nhiên, đòn phản công của lão, Tô Ngọc căn bản không để vào mắt. "Xem ra võ công của ngươi cũng chẳng ra làm sao, ngay cả tư cách để bản vương dùng vũ khí cũng không có." Tô Ngọc đưa tay chặn cú đấm của Khuê lão, cười lạnh nói. "Thằng nhãi kiêu ngạo." Khuê lão lấy vũ khí của mình ra.

Có vũ khí hỗ trợ, đòn tấn công của Khuê lão trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Tô Ngọc né được đòn tấn công, tán thưởng gật đầu: "Như vậy cũng không tồi." Sắc mặt Khuê lão lập tức trở nên vô cùng khó coi, Tô Ngọc vẫn còn ung dung như vậy sao?

Anh ta vẫn chưa dùng hết sức?

Tô Ngọc tung một chưởng vào vai lão trong lúc Khuê lão phân tâm. "Lúc này mà ngươi còn có thể lơ đãng, xem ra rất tự tin vào võ công của mình." Tô Ngọc nhìn Khuê lão đang nắn lại vai mình, châm chọc nói.

Lúc Khuê lão nắn lại xương khớp, đau đến mức mặt trắng bệch.

Không ngờ mình tung hoành Văn Nam bao nhiêu năm, cuối cùng lại gặp chuyện ở Huyền quốc, trong tay một tiểu tử. "Ngươi đúng là rất không tồi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, bản vương cũng thấy bản vương rất không tồi." "Tô Ngọc, ngươi tưởng chút bản lĩnh này của ngươi là có thể đối phó được lão phu sao?

Mơ mộng hão huyền." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Khuê lão, nhìn lão uống một loại thuốc có thể khiến nội lực tăng vọt đột ngột.

Nhìn thực lực của lão tăng vùn vụt, anh đột nhiên cười một cách kỳ quái.

Khuê lão cười ha hả: "Tô Ngọc, ngươi chết chắc rồi, lão phu sẽ khiến ngươi chết không toàn thây." Tô Ngọc ngoáy ngoáy tai: "Chống mắt lên mà xem." Khuê lão cậy mình thực lực tăng cao, căn bản không coi Tô Ngọc ra gì, thậm chí còn định giết Huyền Phỉ Nhiên.

Tuy nhiên, khi lão sắp chạm tới Huyền Phỉ Nhiên, thì nghe thấy một giọng nói: "Muốn chết." Trong lòng Tô Ngọc, ngoài vợ con và gia đình không thể động đến, thì chính là Huyền Phỉ Nhiên không thể động đến.

Ai dám động đến, kẻ đó phải chết.

Khuê lão còn chưa kịp phản ứng đã thấy Tô Ngọc ở sau lưng không biết từ lúc nào đã chắn trước mặt Huyền Phỉ Nhiên.

Khí thế và ánh mắt của anh cũng hoàn toàn thay đổi.

Nếu vừa rồi anh còn là một con sư tử lười biếng, thì bây giờ Tô Ngọc đã biến thành một sư vương đầy sức tấn công, sẵn sàng xé xác người khác bất cứ lúc nào.

Đối mặt với một Tô Ngọc như vậy, Khuê lão cũng chỉ hơi sững sờ một chút, định giết Tô Ngọc trước rồi giết Huyền Phỉ Nhiên sau.

Như vậy, mục đích của lão vẫn đạt được.

Chưởng phong sắc bén khiến mặt Tô Ngọc có chút đau rát, anh cũng biết Khuê lão lúc này thực sự rất lợi hại.

Vì vậy, anh liền điểm mấy huyệt trên người mình.

Thấy cảnh này, Bạch Khởi lập tức có chút lo lắng: "Ngọc ca, không được." Tô Ngọc sau khi giải khai toàn bộ nội lực gần như là vô địch, nhưng cậu ta lo lắng Tô Ngọc sẽ không kiểm soát được chính mình.

Tô Ngọc liếc nhìn cậu ta một cái, thản nhiên lắc đầu: "Không sao." Anh cảm thấy bây giờ mình đã có thể kiểm soát được nội lực trong cơ thể, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Khuê lão nhíu mày, quyết định phải giết người này trước khi Tô Ngọc hoàn toàn giải khai nội lực bị phong ấn.

Có thể giết được một cao thủ như vậy, đối với lão cũng là một vinh dự.

Tuy nhiên, khi đao của lão đến gần Tô Ngọc, lại không thể làm anh bị thương.

Điều này khiến sắc mặt Khuê lão lập tức thay đổi.

Đây là nội lực ngoại phóng?

Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Khuê lão.

Trong lúc Khuê lão đang nghĩ đủ mọi cách, Tô Ngọc đã động thủ.

Chỉ một chưởng đã đánh bay người ra xa.

Khuê lão ngã trên đất, nửa ngày không bò dậy nổi.

Tô Ngọc từng bước đi đến trước mặt lão: "Ta vốn không muốn dùng nội lực mà lão đầu tử cho ta, nhưng sao các ngươi lại không biết tự lượng sức mình như vậy chứ?" Lão đầu tử?

Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút tò mò, chuyện này Tô Ngọc chưa từng nói với cô. "Sao có thể?" Một người mới hai mươi mấy tuổi, lại có nội lực hơn tám mươi năm, rốt cuộc anh ta luyện võ công như thế nào?

Tô Ngọc đến trước mặt Khuê lão, nhìn vẻ mặt không dám tin của lão: "Ngươi chính là chỗ dựa của Văn Cảnh Sóc?

Muốn giết bản vương, e là ngươi còn chưa đủ tư cách." Bàn tay Khuê lão khẽ run rẩy, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo chút sợ hãi.

Lão chưa bao giờ gặp một người như vậy, một Tô Ngọc như thế này thật quá đáng sợ.

Trốn, đây là suy nghĩ duy nhất của Khuê lão.

Nhìn Khuê lão dốc hết toàn lực muốn chạy trốn, Tô Ngọc đã chặn đường đi của lão.

Khuê lão nhìn Tô Ngọc chặn đường mình, giận dữ gào lên: "Cút ngay." Tô Ngọc đối mặt với đòn tấn công của Khuê lão không những không né, ngược lại còn nhân cơ hội tóm lấy lão.

Khi Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc không né, lo lắng nói: "Cẩn thận." Chỉ là rất nhanh, Vương Cẩn Hòa đã biết sự lo lắng của mình hoàn toàn là thừa thãi.

Tô Ngọc tóm lấy Khuê lão còn trực tiếp phế luôn võ công của lão, khiến một đại cao thủ trong khoảnh khắc này biến thành phế nhân.

Sau khi phế võ công của Khuê lão, Tô Ngọc ném lão đi như ném rác. "Phụt!" Văn Cảnh Sóc nhìn Khuê lão mà mình vẫn luôn tự hào bị phế, không chịu nổi mà tức đến hộc máu.

Chương 1359

"Không thể nào." Văn Cảnh Sóc không muốn tin tất cả những điều này là sự thật.

Khuê lão là đệ nhất cao thủ của Văn Nam, còn dùng cả thuốc tăng cường thực lực, một người mới hai mươi mấy tuổi như Tô Ngọc sao có thể lợi hại hơn cả Khuê lão sau khi đã tăng cường thực lực? "Thêm hai kẻ như vậy nữa cũng không phải là đối thủ của ta." Tô Ngọc thấy Văn Cảnh Sóc không tin sự thật, cười lạnh nói.

Anh vốn có thiên phú võ học cực cao, nói theo lời của Thẩm lão đại họ thì chính là được trời ưu ái.

Anh luyện nội lực một năm bằng người khác hai năm thậm chí còn hơn, người bình thường muốn đuổi kịp anh gần như là không thể.

Cộng thêm việc nguyên thành chủ của Vong Ưu thành trước khi chết đã truyền cho anh mấy chục năm nội lực, khiến thực lực của anh lại tăng lên một bậc.

Kẻ dựa vào ngoại lực để tăng cường thực lực như thế này, càng không thể là đối thủ của anh. "Nam Kiều, đừng chơi nữa." Nhìn cuộc chiến vẫn đang tiếp diễn bên cạnh, Tô Ngọc lên tiếng nhắc nhở. "Ngọc ca ca, bọn em biết rồi." Nam Kiều ngoan ngoãn đáp một tiếng.

Sau đó, mọi người đã được chứng kiến sự tàn nhẫn của tiểu vương gia Nam Cương.

Văn Cảnh Sóc vốn còn mang theo hy vọng, sau khi thấy Nam Kiều và những người khác toàn lực ra tay, tia hy vọng cuối cùng trong mắt hắn hoàn toàn tan vỡ.

Khi người cuối cùng bị bắt, điều đó có nghĩa là Văn Cảnh Sóc đã hoàn toàn thất bại. "Đưa người của Văn Nam xuống, đến thế nào thì sau này để họ cút về thế đó." "Vâng." Văn Nhị thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không mất mạng thì vẫn còn cơ hội.

Chỉ là ở Huyền quốc này, e là họ không còn cơ hội nữa rồi.

Ai có thể ngờ được một Ngọc Vương của Huyền quốc lại có thể lợi hại đến mức này?

Người của các quốc gia khác bất giác nuốt nước bọt.

Bọn họ vốn còn có ý đồ, bây giờ không dám có ý nghĩ gì nữa, chỉ sợ bị Tô Ngọc để mắt tới.

Ánh mắt họ chuyển sang Huyền Phỉ Nhiên, người vẫn luôn bình thản từ đầu đến cuối.

Xem ra hoàng đế Huyền quốc hoàn toàn biết rõ năng lực của Ngọc Vương.

Chẳng trách ngài ấy giao chuyện này cho Ngọc Vương mà không hề lo lắng.

Và khi đối mặt với một Tô Ngọc mạnh mẽ như vậy, ngài ấy cũng không lo lắng Tô Ngọc sẽ phản bội mình, thậm chí có một ngày sẽ chĩa mũi dao về phía mình.

Rốt cuộc phải tin tưởng đến mức nào mới khiến Huyền Phỉ Nhiên làm được đến thế?

Rất nhanh, mọi thứ đã được dọn dẹp sạch sẽ.

Lúc này, Huyền Phỉ Nhiên, người từ nãy đến giờ chưa nói gì, mới lên tiếng: "Vừa rồi chỉ là một chút chuyện ngoài ý muốn, mọi người không cần để ý, chúng ta tiếp tục nào." Nụ cười của Huyền Phỉ Nhiên vào lúc này lại trở thành sự bất an trong lòng những người khác, thậm chí họ bắt đầu nghi ngờ có phải ngài ấy đang chờ để tính kế họ không.

Thừa tướng nhìn Huyền Phỉ Nhiên như vậy, rồi nhìn những người của các quốc gia khác.

Xem ra Hoàng thượng đã dọa được người ta rồi.

Ánh mắt ông chuyển sang Tô Ngọc đang trở về bên cạnh Vương Cẩn Hòa, thực ra nên nói là bị Tô Ngọc dọa thì đúng hơn.

Bọn họ cũng không ngờ Vương gia lại lợi hại đến mức này.

Tô Cửu cũng bị thủ đoạn bất ngờ này của Tô Ngọc dọa cho hết hồn, đi đến bên cạnh anh: "Tiểu Ngọc, đệ lợi hại như vậy từ khi nào?

Sao ta không biết?" Họ còn là huynh đệ, kết quả đệ đệ trở nên lợi hại như vậy từ lúc nào mà người làm ca ca như anh ta lại không hề biết.

Như vậy có được không?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu: "Từ sau khi ra khỏi Vong Ưu thành, đệ đã lợi hại như vậy rồi." Câu trả lời hiển nhiên đó khiến Tô Cửu có chút hâm mộ.

Nhưng cũng chỉ là hâm mộ thôi, dù sao đây cũng là bảo bối đệ đệ của anh ta, đệ ấy lợi hại thì anh ta cũng có thể diện.

Huyền Phỉ Nhiên cười như không cười nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đó dường như đang nói: "Tên nhóc thối nhà ngươi còn dám giấu nghề với ta?" Tô Ngọc giả vờ như không thấy gì, lặng lẽ quay đi.

Có những lời tốt nhất không nên nói ra, để tránh sau này hoàng huynh lại tìm đến gây phiền phức cho anh.

Chuyện tốn công vô ích như vậy anh không làm đâu.

Có màn dạo đầu của Văn Nam, những người trước đó còn rục rịch ý đồ đều không dám lên tiếng nữa, thậm chí còn lấy ra những thứ cần phải nộp, không hề có vẻ gì là khó xử.

Chuyện thuận lợi đến mức Huyền Phỉ Nhiên cũng cảm thấy có chút không thể tin được.

Sau khi kết thúc, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đưa bọn trẻ trở về.

Trên đường đi, ánh mắt của mấy đứa trẻ nhìn Tô Ngọc đều tràn đầy sự sùng bái, đặc biệt là Tiểu Bảo. "Cha lợi hại quá." Cậu bé cảm thấy mình ở tuổi của Tô Ngọc có lẽ không thể nào vượt qua được ông. "Cha là lợi hại nhất." Ngôn Triệt nghiêm túc gật đầu nói.

Tô Ngọc nghe lời của các con không nhịn được cười: "Vừa rồi cha có dọa các con không?" Anh lo lắng về điều này.

Mấy đứa trẻ vội vàng lắc đầu.

Tô Ngọc căn bản không dọa được chúng, chúng từ nãy đến giờ chỉ chăm chú xem cha xử lý kẻ xấu thôi.

Có một người cha như vậy, chúng vô cùng tự hào.

Mắt Tiểu Bảo đảo quanh, cậu bé đang suy nghĩ làm thế nào để có thể vượt qua Tô Ngọc. "Anh nói xem Tiểu Bảo đang nghĩ gì vậy?" Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy Tô Ngọc một cái, nhỏ giọng hỏi.

Tô Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói: "Đang suy nghĩ làm thế nào để vượt qua anh." Tiểu Bảo nghe thấy lời của Tô Ngọc, chớp chớp mắt nhìn anh nghi hoặc: "Cha, sao cha biết con đang nghĩ vậy?" Cậu bé đúng là đang nghĩ làm thế nào để vượt qua Tô Ngọc.

Dù sao thì Tô Ngọc hiện tại thật sự quá xuất sắc.

Vốn nghĩ mình còn có cơ hội, nhưng mọi chuyện xảy ra hôm nay khiến Tiểu Bảo cảm thấy mình dường như không còn cơ hội nào nữa rồi.

Cậu bé thở dài một hơi: "Con vốn nghĩ cha mà con biết đã rất rất lợi hại rồi, đã đến cực hạn rồi, kết quả hôm nay mới phát hiện, cha của con quả nhiên vẫn là cha của con." Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này có biết mình đang nói gì không?

Còn cha của nó là cha của nó.

Tô Ngọc thì lại gật đầu một cách hiển nhiên: "Biết là tốt rồi, cha của con vốn là cha của con, con còn dám có ý kiến gì sao?" "Không có, chỉ là cảm thấy cha lợi hại như vậy, con muốn vượt qua cha sẽ trở nên vô cùng khó khăn." Tiểu Bảo than thở nói.

Đối với việc Tiểu Bảo ngay lập tức nghĩ đến chuyện này, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười, đứa trẻ này có thể nghĩ đến chuyện khác được không?

Sao trong lòng chỉ toàn nghĩ đến chuyện này?

Chương 1360

"Tiểu Bảo, con có thể nghĩ đến chuyện khác được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo do dự một lúc rồi lắc đầu: "Mẹ, con thấy con chỉ có thể nghĩ đến chuyện này thôi." "Vậy còn muốn vượt qua cha con nữa không?" Vương Cẩn Hòa hỏi một câu hỏi từ tận sâu trong tâm hồn.

Tiểu Bảo suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc gật đầu: "Đương nhiên là muốn ạ, sao con có thể không muốn vượt qua cha chứ?

Đây là cơ hội hiếm có mà." Thấy vậy, Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Vậy con cố lên nhé, mẹ tin con nhất định có thể vượt qua cha con." "Con cũng tin, nhưng mà về mặt võ công thì con không nghĩ đến nữa đâu." Cậu bé nghĩ, có lẽ cả đời này cũng không đuổi kịp.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo: "Thế là bỏ cuộc rồi à?" "Cái khác con cố một chút còn làm được, chứ võ công thì chắc không thể nào 'trò giỏi hơn thầy' được đâu." Tiểu Bảo thở dài, bất lực nói.

Cậu bé cũng muốn lắm chứ, nhưng vấn đề là cha quá mức "biến thái", so không nổi.

Tô Ngọc cười ha hả, con trai hắn đôi khi thật sự quá đáng yêu. "Tiểu Hòa, em nói xem con trai chúng ta có phải rất đáng yêu không?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang ở bên cạnh, cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa tán đồng gật đầu.

Có khả năng là vì từ nhỏ đã lớn lên trong tình yêu thương, nên tính cách của Tiểu Bảo ít nhiều vẫn có chút khác biệt so với Tô Ngọc, cậu bé rất cởi mở.

Điểm này thì Tô Ngọc không bằng được.

Ngôn Hi chống cằm nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, khiến hắn bị nhìn đến mức không nhịn được mà bật cười: "Hi Hi nhìn một lúc lâu như vậy, nhìn ra được cái gì rồi?" "Cha, sao cha có thể lợi hại như thế?" Ngôn Hi bắt đầu hoài nghi chính mình.

Cậu bé thích tập võ, nhưng sau khi nhìn thấy cha lợi hại như vậy thì trầm mặc luôn.

Cha rốt cuộc luyện kiểu gì vậy?

Sao lại mạnh thế?

Dư Mạch Sâm đối với việc này cũng thập phần hoài nghi: "Anh rể, anh làm thế nào vậy?" "Cứ thế mà luyện thôi." Tô Ngọc nhìn mấy đứa trẻ, nghiêm túc nói.

Mấy đứa trẻ cứ thế trân trân nhìn hắn, cuối cùng tặng cho một cái lườm to tướng, bọn chúng mới không tin đây là sự thật đâu.

Tô Ngọc thấy chúng đều không tin thì bất lực nhún vai, thời buổi này nói thật chả ai tin cả.

Tô Ngọc dang hai tay, bất lực mở miệng nói: "Mấy đứa nhìn xem, ta nói thật mấy đứa lại không tin." Hắn với Tiểu Bảo bọn chúng có phương thức luyện võ xác thực là giống nhau, nhưng đám trẻ này cứ không tin, hắn biết làm sao được?

Về đến nhà trời đã tối, Tô Ngọc bảo bọn trẻ tự đi ngủ, lại an bài cho mấy đứa nhỏ xong xuôi mới trở về phòng.

Khi Tô Ngọc về, Vương Cẩn Hòa đã tắm rửa xong, đang ngồi chải đầu trước bàn trang điểm.

Tô Ngọc đi tới, đưa tay nhận lấy lược trong tay Vương Cẩn Hòa, từ từ chải tóc cho cô. "Bọn trẻ ngủ cả rồi?" "Lúc về đã buồn ngủ rũ ra rồi, giờ này tắm rửa xong là lăn ra ngủ ngay." Vương Cẩn Hòa hơi thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì tốt." Đợi hai người đều thu dọn xong nằm lên giường, Vương Cẩn Hòa mới tò mò hỏi Tô Ngọc một số chuyện: "Đúng rồi, ông cụ mà anh nhắc tới rốt cuộc là chuyện thế nào?" "Chính là nguyên thành chủ của Vong Ưu Thành.

Lúc ông ấy qua đời, vì lo lắng anh không khống chế được lệ khí trên người, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng thì đã truyền hết nội lực của ông ấy cho anh." Tô Ngọc giải thích chuyện này với Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc vừa giải thích, Vương Cẩn Hòa liền hiểu ý tứ là gì. "Hóa ra là vậy, xem ra lão thành chủ này rất thích anh." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu, lão đầu tử quả thực rất thích hắn.

Thẩm lão đại bọn họ có đôi khi còn bảo nếu không biết rõ sự tình, họ còn hoài nghi hắn là cháu ruột của lão đầu.

Nếu không thì tại sao ông ấy lại tốt với hắn như vậy?

Đối với bọn họ thì chẳng có đãi ngộ đó. "Ông cụ đối với anh đúng là rất khác biệt.

Thẩm lão đại bọn họ nói lúc anh chưa đến, lão đầu tử đối với bọn họ muốn bao nhiêu nghiêm khắc có bấy nhiêu nghiêm khắc, chỉ sợ bọn họ lười biếng." Còn đối với hắn thì lại sợ hắn mệt.

Sự đãi ngộ khác biệt này khiến đám Thẩm lão đại kháng nghị không ít lần, chỉ là ông cụ căn bản không coi là chuyện to tát, nói nhiều thì sẽ mắng bọn họ thiên phú không cao còn không chịu nỗ lực.

Nhớ tới chuyện lúc đó, Tô Ngọc kỳ thực vẫn rất hoài niệm. "Anh nhớ lão thành chủ rồi à?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy đột nhiên hỏi.

Tô Ngọc sững người một chút, sau đó gật đầu: "Nếu chúng ta quen biết lão đầu tử sớm hơn một chút, có lẽ ông ấy có thể sống thêm vài năm." "Người có số mệnh." Vương Cẩn Hòa trầm mặc hồi lâu mới nhìn Tô Ngọc an ủi.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Những gì em nói anh đều hiểu, chỉ là có chút tiếc nuối thôi.

Trước khi lâm chung ông ấy còn nói nếu có thể gặp con trai của anh thì tốt quá, khẳng định cũng xuất sắc giống như anh." Chỉ là lúc đó sức khỏe ông cụ đã không tốt, sau khi truyền nội lực cho hắn thì càng tệ hơn.

Ông cụ truyền công xong không bao lâu thì qua đời.

Căn bản không kịp để ông gặp Tiểu Bảo.

Đây là chuyện hắn tiếc nuối nhất.

Vương Cẩn Hòa dường như đã hiểu nguyên nhân Tô Ngọc chấp niệm với chuyện này.

Không phải vì hắn không cứu được lão thành chủ, mà là vì lão thành chủ cuối cùng không thể gặp được Tiểu Bảo.

Đây cũng coi như là di nguyện của ông. "Đã chúng ta đến đây rồi, vậy thì cùng nhau về Vong Ưu Thành một chuyến đi, cho bọn trẻ đến thắp cho ông cụ nén hương, như vậy cũng coi như là đã gặp con cháu rồi." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc có vẻ tâm trạng không cao lắm, bèn mở lời.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Đưa cả bọn trẻ đi cùng?" Vương Cẩn Hòa nhìn hắn như vậy liền biết Tô Ngọc đã động lòng: "Đúng thế, sao nào, anh không muốn à?" Vương Cẩn Hòa cố ý xuyên tạc ý của Tô Ngọc. "Sao lại không muốn chứ?

Anh chỉ cảm thấy có chút bất ngờ." Vong Ưu Thành dù sao cũng không phải nơi tốt đẹp gì, ở đó thật sự hạng người nào cũng có.

Tiểu Hòa nguyện ý đi cùng hắn đương nhiên là tốt nhất rồi.

Hắn kỳ thực vẫn luôn có ý nghĩ này, chỉ là lo lắng Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ sẽ không thích ứng được bên đó.

Dù sao Vong Ưu Thành cũng tràn ngập bóng tối và giết chóc, đưa con cái đi hắn ít nhiều có chút lo lắng, cộng thêm lúc đó bọn trẻ còn nhỏ. "Có phải anh lo chúng em không đi được nơi đó không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi. "Cũng không hẳn, chỉ là lo mấy mẹ con không chấp nhận được nơi đó." Tuy bọn họ đã nghe rất nhiều chuyện về Vong Ưu Thành, nhưng mặt tối tăm nhất bọn họ chưa từng nói cho Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ biết.

Hắn lo nếu họ đi, sẽ gây ra những tổn thương không thể xóa nhòa.

Mà đây là điều hắn không muốn thấy.

Ở bên nhau bao nhiêu năm, nỗi lo của Tô Ngọc sao Vương Cẩn Hòa lại không hiểu chứ?

Chương 1361

"Không sao đâu." Cô cũng rất muốn xem nơi mà Tô Ngọc và đám Nam Kiều gặp gỡ.

Chắc cũng không tệ đến thế chứ? "Đã vậy, đợi đám người kia đi rồi chúng ta sẽ đi xem thử." Tô Ngọc cân nhắc hồi lâu mới mở miệng nói. "Được, nhưng chẳng phải bảo là không thể tùy tiện rời đi sao?" Vương Cẩn Hòa chợt nhớ ra chuyện này, kỳ quái hỏi. "Anh và Thẩm lão đại không liên quan, tùy tiện rời đi cũng không sao, chủ yếu là một số người ở bên đó không được phép rời đi." Những người Tô Ngọc nói mới chính là đối tượng Vong Ưu Thành thực sự muốn giam cầm.

Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, hóa ra là vậy.

Đám người đó chắc không phải người tốt gì?

Nhưng cũng không sao, có Tô Ngọc ở đây bọn họ căn bản không sợ. "Yên tâm đi, có anh ở đây bọn chúng không dám làm gì đâu." Trừ khi đám người đó chán sống rồi.

Vương Cẩn Hòa tự nhiên là tin tưởng Tô Ngọc.

Cô vươn tay ôm lấy Tô Ngọc, trong mắt mang theo ý cười: "Em tin anh nhất định có thể bảo vệ tốt mẹ con em." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ tin tưởng của Vương Cẩn Hòa, trong lòng có chút cảm xúc khó tả.

Cô ấy không lo lắng có ngày sẽ xảy ra chuyện sao?

Cứ dám tin tưởng hắn như vậy?

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ thở dài: "Nếu đổi là người khác, biết đó là nơi thế nào chắc chắn sẽ tránh còn không kịp, ai như em, còn chủ động đề xuất muốn đi cùng bọn anh qua đó.

Tiểu Hòa, em nói xem em có phải hơi ngốc nghếch không?" Nghe

Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa lập tức có chút bất mãn: "Em sao lại ngốc nghếch hả?

Em làm thế này là vì ai?" Cô còn không phải vì nghĩ cho Tô Ngọc sao?

Kết quả người này lại còn nói cô?

Biết thế cô không đi nữa, đến lúc đó cho Tô Ngọc khóc một mình đi.

Tô Ngọc vội vàng cầu xin tha thứ: "Nương tử, anh sai rồi." "Hừ." Nhìn Vương Cẩn Hòa giận dỗi như trẻ con, trong lòng Tô Ngọc vô cùng đắc ý, Tiểu Hòa là bị hắn chiều hư thành ra thế này đấy.

Nghĩ thôi đã thấy vô cùng thành tựu.

Cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc uy hiếp nói: "Đã muộn thế này rồi, có phải còn chưa muốn ngủ không?

Nếu không muốn thì để anh giúp em nhé?" Nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa tức giận lườm hắn một cái: "Anh tránh ra cho em, em mệt cả ngày rồi, em muốn nghỉ ngơi." Nói xong lăn vào bên trong bắt đầu ngủ.

Tô Ngọc sán lại gần Vương Cẩn Hòa, vươn tay ôm người vào lòng lúc này mới thỏa mãn nghỉ ngơi.

Quả nhiên vẫn là những ngày có vợ trong lòng là tốt nhất.

Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa đưa bọn trẻ đi chơi, còn Tô Ngọc thì nói chuyện với đám Nam Kiều về việc muốn đưa Vương Cẩn Hòa và mọi người về đó. "Ngọc ca ca, anh nghĩ thế nào vậy?

Tại sao lại muốn đưa chị dâu và bọn trẻ qua đó?" Nam Kiều là người đầu tiên phản đối.

Tuy bọn họ đều từ Vong Ưu Thành đi ra, nhưng nơi đó thật sự không phải chỗ tốt đẹp gì.

Chị dâu bọn họ đến đó chắc chắn sẽ không thích ứng được. "Muốn đưa họ đi thăm ông cụ, hơn nữa đây là do Tiểu Hòa đề xuất." Tô Ngọc cũng biết Nam Kiều bọn họ đang lo lắng điều gì, chỉ là hắn vẫn muốn để Tiểu Hòa bọn họ đi xem thử. "Mọi người cũng biết di hám lớn nhất của lão đầu trước khi chết là không nhìn thấy con của anh, cho nên anh nghĩ làm vậy cũng coi như hoàn thành di nguyện của ông ấy." Tô Ngọc nói suy nghĩ của mình và Vương Cẩn Hòa cho đám Nam Kiều.

Nam Kiều bọn họ lập tức trầm mặc, Ngọc ca ca nói đúng, di hám lớn nhất của ông cụ quả thực là chưa thấy con của Ngọc ca ca, chính vì vậy bọn họ mới cảm thấy khó chịu. "Nhưng bọn trẻ còn nhỏ quá." Nếu đến đó nhìn thấy những chuyện kia liệu có sợ hãi không?

Đây là điều đám Nam Kiều lo lắng nhất. "Lo lắng của Nam Kiều không phải không có lý, Ngọc ca anh suy nghĩ lại xem?" La Hậu cũng có chút lo lắng.

Nếu không có đám người kia, Tiểu Bảo bọn họ đến đó cũng chẳng sao, nhưng khổ nỗi bên đó còn một đám người không biết điều, nếu bọn họ đến, cậu lo bọn trẻ sẽ trở thành điểm yếu để đám người kia đối phó Ngọc ca.

Đây không phải chuyện tốt gì.

Nếu bọn trẻ xảy ra chuyện, Ngọc ca sẽ phát điên mất.

Chuyện này kiên quyết không được.

Tô Ngọc biết nỗi lo của họ: "Yên tâm đi, sẽ không có việc gì đâu." "Lát nữa anh sẽ hỏi ý kiến của Tiểu Bảo, nếu chúng nó muốn đi thì chúng ta đi, nếu không muốn thì thôi." Đối với việc này hắn cũng không cưỡng cầu, cuối cùng vẫn là xem bọn trẻ nghĩ thế nào.

La Hậu mấy người nhìn nhau, như vậy dường như cũng được? "Đúng rồi, mọi người liên hệ với gia đình đi, năm nay mọi người cũng phải lo liệu chuyện hỷ sự rồi." Đúng lúc bọn họ đều ở bên này, như vậy sẽ tiện hơn.

Nam Kiều bọn họ vội vàng nói: "Ngọc ca ca yên tâm, bọn em đều đã nói với bên đằng ấy rồi." Rất nhanh người sẽ tới, đến lúc đó có thể bàn bạc hôn kỳ.

Tô Ngọc sững người, sau đó cười lắc đầu, xem ra sự lo lắng của hắn là dư thừa, đám người này sao có thể bỏ qua cơ hội này chứ?

Dù sao ngày thành thân cũng là ngày bọn họ đợi rất lâu mới đợi được.

Bọn họ đều rất hâm mộ La Hậu có thể thời thời khắc khắc ở bên Diêu Thi Hàm.

Thành thân xong bọn họ cũng có thể đưa người đến Dụ Hòa quận rồi. "Vậy mọi người chuẩn bị cho tốt." "Vâng." Nói xong với đám Nam Kiều, Tô Ngọc mới đi tìm Tiểu Bảo.

Nhìn Tiểu Bảo bọn chúng không lười biếng mà chăm chỉ tập võ, trong lòng Tô Ngọc ít nhiều cũng thấy an ủi.

Đợi Tiểu Bảo luyện xong, Tô Ngọc mới gọi chúng đến bên cạnh mình: "Cha, có chuyện gì vậy ạ?" Tô Ngọc rất ít khi ngồi yên lặng bên cạnh xem chúng tập võ như vậy. "Có chút chuyện muốn hỏi ý kiến các con." Tô Ngọc cũng không giấu giếm, kể lại mọi chuyện cho Tiểu Bảo nghe một lượt.

Tiểu Bảo bọn chúng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, cái tên Vong Ưu Thành này bọn chúng nghe qua rất nhiều lần rồi.

Lần này cha lại muốn đưa bọn chúng đi?

Đây đúng là chuyện tốt mà.

Cậu bé đã mong chờ từ rất lâu rồi.

Nhìn dáng vẻ quá mức hưng phấn của Tiểu Bảo, Tô Ngọc có chút đau đầu, xem ra chẳng cần hỏi ý kiến nữa rồi.

Chương 1362

"Cha, cha nói thật hả?

Cha thực sự muốn đưa bọn con đi?

Không lừa bọn con chứ?" Tiểu Bảo có chút không tin hỏi lại.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo: "Cha lừa các con làm gì?" "Là muốn cho các con đi thăm ông cụ, trước khi mất ông ấy muốn gặp các con, cha đã muốn đưa các con đi từ sớm rồi, nhưng lúc đó các con còn nhỏ, cộng thêm Vong Ưu Thành cũng thực sự không phải nơi tốt đẹp gì, nên mới lần lữa mãi." Tô Ngọc giải thích đơn giản với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe xong ngược lại thập phần mong chờ nhìn Tô Ngọc: "Cha, nếu là như vậy, sao cha đột nhiên lại nghĩ đến việc đưa bọn con qua đó?" "Mẹ con đề xuất đấy." Tiểu Bảo chớp chớp mắt, thế mà lại là mẹ đề xuất, nếu là mẹ đề xuất thì cha chắc chắn sẽ đồng ý. "Bên đó vẫn sẽ có một số nguy hiểm, cho nên cha mới hỏi ý kiến các con, muốn đi thì cha đưa đi, không muốn đi thì ông cụ cũng không trách chúng ta, đợi các con lớn hơn chút nữa rồi đi." Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí bọn chúng nghiêm túc bàn bạc hồi lâu, một lát sau mới nói: "Cha, bọn con muốn đi." "Con đã sớm muốn đi kiến thức Vong Ưu Thành một chút rồi, dù sao qua đó xong bọn con chắc có thể nâng cao thực lực bản thân, đây chính là cơ hội khả ngộ bất khả cầu nha." Tiểu Bảo vô cùng kích động nói.

Lời của Tiểu Bảo làm Tô Ngọc dở khóc dở cười.

Nhìn dáng vẻ quá khích của Tiểu Bảo và Tiểu Trí, xem ra sự lo lắng của hắn và đám Nam Kiều là dư thừa rồi.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc cười hì hì: "Cha, cha có thể nói thêm cho bọn con về Vong Ưu Thành không?" Chỉ có hiểu rõ bên đó như thế nào thì qua đó mới dễ chơi chứ, phải không?

Tô Ngọc bất lực lắc đầu, bắt đầu kể cho Tiểu Bảo nghe về Vong Ưu Thành.

Ngay cả những kẻ bị cấm cố ở đó cũng nói cho Tiểu Bảo biết.

Nghe xong, Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm: "Con ngược lại rất có hứng thú với mấy kẻ này, cha nói xem con có thể bắt bọn họ về làm việc cho con không?" Tô Ngọc biểu cảm quái dị nhìn Tiểu Bảo, đây là lần đầu tiên hắn nghe có người nói câu này.

Nhớ tới lời đại sư từng nói, xem ra cái gì nên đến vẫn sẽ đến, bất kể thế nào cũng không tránh được. "Nếu con có bản lĩnh đó thì cũng không phải không thể, nhưng con phải nhớ kỹ không được để bản thân bị thương." "Cha yên tâm, con sẽ bảo vệ tốt chính mình, mấy kẻ này đối với con mà nói cũng là có cũng được không có cũng chẳng sao, nếu có thể thu vào trong túi đương nhiên là tốt nhất, dù sao cũng là một đám cao thủ, nếu không được thì chúng ta cũng chẳng tổn thất gì, cha nói có đúng không?" Tiểu Bảo biết Tô Ngọc đang lo lắng điều gì, nhưng cậu bé cũng không ngốc, việc không làm được đương nhiên sẽ không cưỡng cầu.

Tô Ngọc đối với suy nghĩ của Tiểu Bảo vẫn vô cùng hài lòng: "Vậy thì tốt." "Hiện tại tuy không có người của Văn Nam, nhưng các quốc gia khác vẫn chưa từ bỏ ý định với Trường Nhạc, Tiểu Trí con vẫn phải tùy thời chuẩn bị sẵn sàng." Hắn biết còn vài quốc gia muốn Trường Nhạc qua đó liên hôn, vì chuyện hôm qua nên có người tạm thời không dám nói ra, nhưng đợi qua vài ngày nữa, đại khái cũng sẽ bắt đầu hành động.

Tiểu Trí nghiêm túc gật đầu: "Cha yên tâm, con đã chuẩn bị xong rồi." Ai cũng không thể cướp Trường Nhạc khỏi tay cậu.

Sự kiên định của Tiểu Trí làm Tô Ngọc yên tâm hơn nhiều, chuyện này cũng không cần quá chú ý nữa, chỉ đợi đối phương đề xuất rồi tính tiếp.

Đúng như Tô Ngọc dự đoán, chẳng qua mới ba ngày, đã có người không nhịn được nữa, bắt đầu nói chuyện này với Huyền Phỉ Nhiên.

Mà Tháp Nhã cũng ở trong đó.

Đi theo mọi người cùng vào cung, Tháp Nhã nhìn Tháp Nhĩ bên cạnh: "Hoàng huynh, chúng ta lại không có ý đó, qua đây làm gì?" "Cứ xem trước đã rồi tính." Tháp Nhã lập tức sốt ruột: "Huynh cũng không phải không biết Trường Nhạc là tình huống gì, cái vị Ngọc Vương kia, chúng ta đắc tội không nổi đâu.

Hoàng huynh, huynh phải nghĩ cho kỹ, đừng đến lúc đó làm chính mình trong ngoài không phải người, thế thì khó coi lắm." Tháp Nhĩ huých Tháp Nhã một cái, bực bội nói: "Muội ngậm miệng lại cho ta." Con bé này rốt cuộc bị sao vậy?

Cứ giúp người ngoài chèn ép anh trai mình? "Hoàng huynh, muội nói thật đấy." Từ thái độ của Trường Nhạc đối với Tô Tử Tiêu mà xem, cô ấy đối với người khác căn bản không có hứng thú.

Nếu hoàng huynh làm chuyện này quá lên, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.

Tháp Nhĩ đưa tay day day mi tâm, não của cô em gái này rốt cuộc lớn kiểu gì vậy?

Bị chó ăn rồi à? "Hoàng huynh..." "Được rồi, ta lớn hơn Trường Nhạc bao nhiêu tuổi chứ?

Ta không có cái tâm tư đó." Hắn đều hai mươi mấy rồi, Trường Nhạc mới mười một tuổi, hắn phải cầm thú thế nào mới làm ra chuyện này chứ?

Tháp Nhã nghe xong lập tức yên tâm: "Hoàng huynh nói cũng đúng, dù sao Trường Nhạc tuổi còn nhỏ, huynh quá già rồi." Hơn nữa Tô Tử Tiêu trông cũng không tệ, lại cùng tuổi với Trường Nhạc.

Nhìn thế nào cũng thấy vẫn là Tô Tử Tiêu thích hợp nhất. "..." Tháp Nhĩ đã không muốn nói chuyện với cô em gái này nữa rồi.

Nó là cái giống gì vậy trời. "Từ bây giờ muội ngậm miệng lại cho ta, ta không muốn nghe muội nói chuyện." Tháp Nhã bĩu môi vô cùng bất mãn với Tháp Nhĩ, bị mình nói trúng tim đen liền bảo không muốn nghe cô nói chuyện, hoàng huynh vị diện cũng quá nhỏ nhen rồi đi? "Được rồi, trước đó muội còn bảo người ta sẽ để mắt tới người khác cơ mà, sao giờ lại bắt đầu bênh vực rồi?" "Liên quan gì đến huynh?

Muội thích thế." Nhắc đến chuyện này Tháp Nhã ít nhiều vẫn có chút thất lạc.

Cô và Trường Nhạc rõ ràng có thể làm bạn tốt, chỉ vì cô nói sai một câu, đã khiến thái độ của Trường Nhạc đối với cô thay đổi rất nhiều. "Hoàng huynh, huynh nói xem muội và Trường Nhạc còn có thể giống như trước kia không?" Chính là mấy ngày thi đấu đó, câu này cho dù Tháp Nhã không nói, Tháp Nhĩ cũng biết cô có ý gì.

Tháp Nhĩ trầm mặc không nói, hắn cảm thấy Tháp Nhã chắc không có quá nhiều cơ hội nữa, dù sao câu cô nói đó bất kể là ai nghe cũng sẽ tức giận.

Tháp Nhã thấy hắn không nói lời nào cũng không tiếp tục truy hỏi: "Hoàng huynh, chúng ta đi thôi." "Ừ." Khi hai người tới nơi, trong Ngự thư phòng đã có người của vài quốc gia.

Trong đó có một người là láng giềng của bọn họ, Ngõa Lịch quốc.

Quốc gia này cũng chẳng tốt đẹp lắm, bọn họ muốn liên hôn đại khái là muốn thông qua việc này để Huyền quốc giúp đỡ bọn họ.

Chỉ tiếc là, bàn tính này của họ đánh sai rồi.

Huyền Phỉ Nhiên sẽ không hy sinh con gái mình để giúp một quốc gia không đáng giúp.

Lương giống hay gì đó đều đã cho rồi, nhưng người Ngõa Lịch quốc tịnh không chịu trồng trọt theo ý bọn họ, mà lại đem lương giống ăn hết.

Cho nên năm nay cuộc sống của bọn họ trôi qua cũng chẳng ra sao. "Huyền quốc bệ hạ, chúng tôi là thật tâm muốn cầu cưới công chúa Trường Nhạc." Hoàng tử của Ngõa Lịch quốc mở miệng nói. "Trường Nhạc đã đính hôn rồi." Huyền Phỉ Nhiên bình tĩnh nói, đối với lời bọn họ nói dường như cũng không quá bất ngờ.

Nghe câu này, Hoàng tử Ngõa Lịch quốc theo bản năng nhíu mày, không tin đây là sự thật: "Huyền quốc bệ hạ, ngài dù không muốn liên hôn với chúng tôi cũng đừng dùng cái cớ như vậy để từ chối chứ, như thế có phải quá đáng lắm không?" Nghe vậy Huyền Phỉ Nhiên cười: "Không phải cái cớ, Trường Nhạc sau khi ăn tết xong không bao lâu thì đã đính hôn rồi." "Vậy ngài giải trừ hôn ước là được rồi." Hoàng tử Ngõa Lịch quốc trực tiếp nói.

Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn kẻ vừa nói chuyện: "Ồ?

Vậy ngươi thử nói cho trẫm biết vì sao ngươi nhất định phải cưới Trường Nhạc?" Hoàng tử Ngõa Lịch quốc đột nhiên im lặng.

Mục đích đến lần này thi đấu chỉ là thứ yếu, quan trọng nhất là liên hôn với Huyền quốc.

Người Ngõa Lịch quốc vốn không giỏi trồng trọt, cũng không muốn lao lực như vậy, bọn họ nghĩ rất đơn giản, chỉ cần để Trường Nhạc gả sang Ngõa Lịch quốc, Huyền quốc sẽ không thể mặc kệ bọn họ, đến lúc đó bất kể bọn họ muốn bao nhiêu lương thực, Huyền quốc đều sẽ trực tiếp cấp cho bọn họ.

Huyền quốc hiện tại có nhiều lương thực như vậy, cho dù chia cho bọn họ một ít cũng chẳng có gì to tát.

Đây chính là suy nghĩ của trên dưới Ngõa Lịch quốc. "Lai Phúc, đi mời Ngọc Vương qua đây, bảo hắn đưa cả Tiểu Trí tới nữa." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Lai Phúc bên cạnh phân phó.

Nghe thấy muốn gọi Tô Ngọc tới, Hoàng tử Ngõa Lịch quốc theo bản năng nuốt nước bọt, trong mắt đều là sợ hãi.

Chương 1363

Dáng vẻ trước đó của Tô Ngọc để lại ấn tượng quá sâu sắc cho bọn họ. "Bệ hạ, ngài làm vậy là có ý gì?

Đây là chuyện giữa hai nước chúng ta, ngài gọi Ngọc Vương tới có mục đích gì?" Hoàng tử Ngõa Lịch quốc lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên đầy ẩn ý nhìn đối phương, cười nói: "Việc này có thể ngươi không biết, vị hôn phu của Trường Nhạc chính là con trai lớn của Ngọc Vương, các ngươi muốn tranh giành vị hôn thê với con trai Ngọc Vương, tổng phải để người trong cuộc tới chứ?" Lời của Huyền Phỉ Nhiên nhìn như đang giải thích, thực tế là đang cảnh cáo bọn họ. "Chuyện này..." Hoàng tử Ngõa Lịch quốc đột nhiên có chút sợ hãi, hắn căn bản không dám đối đầu với Ngọc Vương, con người này thật sự quá đáng sợ. "Huyền quốc bệ hạ, đây là chuyện bang giao hai nước, ngài..." "A, Trường Nhạc là Trưởng công chúa của Huyền quốc ta, là người được trẫm cùng Hoàng hậu, Thái hậu và cả vợ chồng Ngọc Vương cưng chiều mà lớn lên, ngươi cảm thấy các ngươi dựa vào cái gì bắt trẫm phải gả công chúa đến quốc gia các ngươi?

Hay nói cách khác, các ngươi có tư cách gì để trẫm gả Trưởng công chúa sang đó?" Trong tình huống thực lực không ngang đẳng cấp, bọn họ làm thế nào mà có thể hùng hồn lý sự như vậy?

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc cứng họng, so sánh theo quốc lực, bọn họ xác thực không có tư cách để công chúa Trường Nhạc gả sang Ngõa Lịch quốc.

Nhưng nếu công chúa Trường Nhạc tự mình nguyện ý thì sao?

Như vậy có phải sẽ đơn giản hơn nhiều không? "Đã bệ hạ nói vậy, thế thì có phải nên hỏi ý kiến của công chúa Trường Nhạc không?

Nếu công chúa Trường Nhạc đồng ý, ngài có phải sẽ không ngăn cản nữa không?" Hoàng tử Ngõa Lịch quốc tự tin hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy não của vị hoàng tử này có lẽ không được tốt cho lắm, hắn rốt cuộc lấy đâu ra tự tin mà nghĩ Trường Nhạc sẽ để mắt tới hắn?

Ngay cả Tháp Nhã nghe thấy lời này cũng có chút một lời khó nói hết. "Khiến Trường Nhạc thích ngươi?

Ta thấy ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày đấy." Tháp Nhã nói thầm.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc nghe thấy, thẹn quá hóa giận quay đầu nhìn sang: "Ngươi ngậm miệng cho ta." "Chẳng lẽ ta nói sai?

Ngươi có đẹp trai bằng con trai Ngọc Vương không, hay là xuất sắc hơn con trai Ngọc Vương?

Vị hôn phu của Trường Nhạc chính là do Ngọc Vương một tay dạy dỗ, ngươi cảm thấy ngươi so được chắc?" Tháp Nhã không phải muốn coi thường Ngõa Lịch quốc, mà là cảm thấy người này vị miễn cũng quá tự tin rồi đi?

Nhìn thái độ của Trường Nhạc đối với Tô Tử Tiêu là biết cô ấy hài lòng với vị hôn phu này đến mức nào, một người như vậy, bọn họ làm sao mà đánh đồng được? "Ngươi..." "Hừ, có được hay không đợi gặp công chúa Trường Nhạc mới biết được." Hoàng tử Ngõa Lịch quốc biết mình nói không lại Tháp Nhã, chỉ đành chuyển chủ đề.

Chỉ cần gặp được công chúa Trường Nhạc hắn sẽ có tự tin khiến công chúa thích hắn, chứ không phải thích cái tên vị hôn phu gì đó.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, xem ra có người đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà. "Đã ngươi muốn gặp Trường Nhạc, trẫm sẽ cho ngươi cơ hội này.

Cho gọi công chúa tới." Rất nhanh Trường Nhạc đã đến: "Nhi thần tham kiến phụ hoàng." "Trường Nhạc lại đây với phụ hoàng." Huyền Phỉ Nhiên vẫy tay gọi Trường Nhạc lại gần.

Trường Nhạc đi tới nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Phụ hoàng, người gọi con tới có phải có chuyện gì không?" "Bọn họ muốn liên hôn với Huyền quốc." Trường Nhạc nghe vậy theo bản năng nhíu mày, hiển nhiên có chút bất mãn với chuyện này: "Phụ hoàng, chuyện con đã đính hôn người nói với bọn họ chưa?" "Tự nhiên là nói rồi, nhưng có người quá mức tự tin, muốn gặp con, cảm thấy con sẽ để mắt tới hắn rồi vì hắn mà giải trừ hôn ước, còn yêu cầu chỉ cần con đồng ý gả qua đó, ta không được ngăn cản." Huyền Phỉ Nhiên giải thích đơn giản sự tình cho Trường Nhạc.

Trường Nhạc nghe xong cũng phải bật cười vì tức.

Nhìn đối phương một cái, phát hiện người này trông chẳng ra sao mà nghĩ thì hay gớm. "Công chúa Trường Nhạc, ta..." "Ngươi là ai bản công chúa không có hứng thú, cũng không muốn biết, càng không muốn quen biết ngươi.

Bản công chúa đối với vị hôn phu vô cùng hài lòng, chưa từng nghĩ tới chuyện muốn đổi chồng chưa cưới." Trường Nhạc cắt ngang màn tự giới thiệu của đối phương, nhíu mày nói.

Chỉ có Tiểu Trí mới là tốt nhất với cô, cũng không phải vì cô là công chúa Huyền quốc mới thích cô.

Cô và Tiểu Trí cùng nhau sinh hoạt bao nhiêu năm, Tiểu Trí là người thế nào cô rất rõ.

Một người quan hệ tốt với mình như vậy, lại là thanh mai trúc mã quen biết bao năm mà không cần, cô cần một người xa lạ làm cái gì?

Sắc mặt Hoàng tử Ngõa Lịch quốc biến đổi liên tục. "Công chúa Trường Nhạc, ta chỉ là thích nàng, chẳng lẽ ngay cả cơ hội cũng không có sao?" "Bản công chúa đã đính hôn rồi." Trường Nhạc nói từng chữ một.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc không thích nghe Trường Nhạc nói những lời như vậy, bèn nói: "Các người còn chưa thành thân thì vẫn là có cơ hội, nàng có thể cho ta một cơ hội tìm hiểu nhau không?

Ta sẽ cho nàng biết ta và nàng mới là thích hợp nhất." "Không thể, không cho, không thích hợp." Trường Nhạc đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lời đã nói rõ ràng như vậy rồi, hắn còn chưa nghe hiểu?

Còn muốn ở đây tử triền lạn đả?

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc thấy mình đã hạ mình như vậy rồi mà cô ta vẫn không chịu cho cơ hội, biểu cảm lập tức trở nên dữ tợn.

Đều là một lũ tiện nhân không biết xấu hổ.

Trường Nhạc thu hết biểu cảm của đối phương vào trong mắt, trong lòng nảy sinh cảnh giác với người này.

Huyền Phỉ Nhiên cảnh cáo nói: "Ngõa Lịch quốc đây là muốn khai chiến với Huyền quốc sao?" Ngay khi Hoàng tử Ngõa Lịch quốc định nói gì đó thì nghe thấy Huyền Phỉ Nhiên nói vậy. "Chúng tôi tịnh không có ý đó, là bệ hạ lo xa rồi." Đại thần Ngõa Lịch quốc bên cạnh vội vàng nói, đồng thời đưa tay kéo Hoàng tử của họ lại.

Sắc mặt Hoàng tử Ngõa Lịch quốc có chút khó coi.

Đây là ý gì?

Trong lúc bên này đang giằng co không dứt, Lai Phúc đã đến Ngọc

Vương phủ, sau khi tới nơi liền vội vàng đi tìm đám Tô Ngọc. "Vương gia, Hoàng thượng mời ngài đưa Đại thiếu gia nhập cung một chuyến." Nghe thấy phải đưa cả Tiểu Trí đi cùng, Tô Ngọc liền biết là chuyện gì. "Có người đề xuất muốn liên hôn rồi?" Tô Ngọc hỏi. "Vâng, người đầu tiên đề xuất là Ngõa Lịch quốc, vị hoàng tử bên đó có chút không biết điều, rõ ràng biết công chúa đã đính hôn hắn còn muốn đàm điều kiện với Hoàng thượng." Nghĩ đến cái này, Lai Phúc liền cảm thấy vô cùng bất mãn.

Tên hoàng tử Ngõa Lịch quốc này cũng quá tự phụ rồi. "Thế à?

Nguyên Bảo, ngươi đi gọi Tiểu Trí lại đây, chúng ta cùng nhập cung." "Vâng." Tiểu Trí rất nhanh đã tới, đi cùng còn có cả đám Tiểu Bảo. "Cha, bọn con cũng đi." Ai dám cướp chị dâu với cậu, cậu sẽ xử đẹp kẻ đó.

Chị Trường Nhạc chỉ có thể là vợ của anh trai cậu, ai dám cướp thì xử kẻ đó. "Được." Nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Tiểu Bảo là biết thằng bé chắc chắn muốn tính kế người ta rồi.

Chương 1364

Đưa mấy đứa trẻ cùng nhau nhập cung.

Khi đến nơi, Hoàng tử Ngõa Lịch quốc đang đại phóng quyết từ, thậm chí còn nói mình xuất sắc hơn Tiểu Trí gấp nhiều lần.

Tóm lại lời lẽ muốn bao nhiêu khó nghe có bấy nhiêu khó nghe.

Nghe đến mức sắc mặt Tiểu Trí có chút khó coi.

Lúc bọn họ chưa tới, cái tên hoàng tử gì đó này cứ như vậy đối với Hoàng bá bá sao?

Đúng là đáng chết. "Tham kiến Hoàng huynh." Tô Ngọc đưa bọn trẻ vào xong, liếc mắt nhìn Hoàng tử Ngõa Lịch quốc một cái.

Kẻ vừa nãy còn đang huyên hoang, sau khi nhìn thấy Tô Ngọc thì mặt đỏ tưng bừng, một câu cũng không dám nói nữa. "Hoàng bá bá." "Đều đứng lên đi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn thấy bọn họ tâm trạng liền rất tốt.

Tiểu Bảo đứng dậy xong quay đầu nhìn Hoàng tử Ngõa Lịch quốc: "Vừa nãy ngươi không phải còn nói lợi hại hơn anh ta rất nhiều, cha ta cũng chẳng là cái thá gì sao?

Sao nhìn thấy cha ta đến ngươi lại không dám nói nữa?" "Là không dám nói hay là sợ nói xong cha ta tẩn cho ngươi một trận hả?" Tiểu Bảo nghịch ngón tay mình, cười như không cười hỏi.

Sắc mặt người bên cạnh lập tức trở nên thập phần khó coi: "Ngươi đang nói hươu nói vượn cái gì?" "Nói bậy?

Vừa nãy ở cửa lời ngươi nói bọn ta đều nghe thấy cả rồi." "Đã ngươi nói ngươi lợi hại hơn anh ta, hay là thế này, ngươi với anh ta tỷ thí xem sao?

Cầm kỳ thư họa, võ công cưỡi ngựa bắn cung tùy ngươi chọn, thấy sao?

Cho ngươi thả lỏng rồi đấy nhé?

Chỉ là không biết ngươi có phải là đối thủ của anh trai ta hay không thôi." Câu nói này của Tiểu Bảo dìm đối phương xuống tận bùn đen.

Tiểu Trí đi đến bên cạnh Trường Nhạc, nhìn dáng vẻ tức giận đến đỏ mặt của cô, lông mày hơi nhíu lại, có chút lo lắng hỏi: "Muội không sao chứ?" Trường Nhạc lắc đầu: "Muội không sao, chỉ là người của quốc gia này quá không biết xấu hổ thôi." Cô chưa từng thấy ai tự cho mình là đúng như vậy.

Đã nói rõ ràng rồi mà vẫn cứ khăng khăng nói mình giỏi hơn Tiểu Trí, không liên hôn với họ là một sai lầm.

Nếu thật sự lợi hại như vậy, tại sao Ngõa Lịch quốc vẫn bết bát thế này?

Có thời gian ở đây nói những lời này, chẳng phải nên tìm cách để bá tánh của mình sống tốt hơn sao?

Hơn nữa, từ ánh mắt của người này, cô nhìn ra được ý đồ xấu.

Mấy lời thích thú đều là giả, những người này tuyệt đối không có ý tốt.

Hơn nữa họ đến đây đều có mục đích, tham gia thi đấu đối với họ có lẽ chỉ là thứ yếu.

Tiểu Trí thấy Trường Nhạc vẫn còn giận, bèn vỗ vai an ủi cô: "Đừng giận nữa." Cậu sẽ khiến kẻ làm Trường Nhạc tức giận phải trả giá.

Liếc nhìn vị hoàng tử kia một cái, Tiểu Trí quay đầu bước ra ngoài, đến cửa thì nhìn đối phương: "Ngươi không phải nói ngươi xuất sắc hơn ta sao?

Vậy thì để ta xem ngươi có tư cách gì mà nói năng như vậy trước mặt Hoàng bá bá và Trường Nhạc." "Đừng có không dám ra ngoài nhé." Tiểu Trí nói xong liền đi ra.

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc, âm thầm hỏi.

Là ngươi làm à?

Tô Ngọc khẽ lắc đầu, chuyện này thật sự không liên quan đến anh.

Đây hoàn toàn là kế hoạch của riêng Tiểu Trí, không có bất kỳ quan hệ nào với anh.

Tiểu Bảo nhìn hoàng tử Ngõa Lịch quốc đang đứng bất động ở đó, cười như không cười hỏi: "Ngươi không phải nói ngươi lợi hại hơn anh trai ta sao?

Sao lại không dám ra ngoài rồi?

Là không dám, hay là sợ thua anh trai ta?" "Ngươi…" "Là đàn ông thì mau ra ngoài đi, để mọi người xem rốt cuộc ngươi lợi hại hơn anh trai ta ở điểm nào?

Dù sao thì anh trai ta đúng là không lợi hại đến thế." Tiểu Bảo cười nói.

Sau đó, cậu bé liếc nhìn tất cả mọi người trong Ngự thư phòng: "Vừa rồi có bao nhiêu người đều nghe thấy nhìn thấy cả rồi, nếu ngươi không đi thì sẽ làm mất mặt Ngõa Lịch quốc của ngươi đấy." "Còn nữa, vừa rồi không phải ngươi nói với chị Trường Nhạc là mình lợi hại lắm sao?

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội để ngươi đích thân cho chị Trường Nhạc xem ngươi rốt cuộc lợi hại đến mức nào rồi?

Sao thế, ngươi không dám đi à?" Tiểu Bảo chế nhạo nhìn đối phương, cười như không cười hỏi.

Nghe những lời này, hoàng tử Ngõa Lịch quốc mặt mày sa sầm bước ra ngoài.

Chỉ cần hôm nay hắn có được hôn ước này, nhất định sẽ cho đứa trẻ này biết tay.

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ lo lắng của đám đại thần Ngõa Lịch quốc, chậc chậc lắc đầu nói: "Thật ra các vị cũng không cần phải lo lắng như vậy, dù sao người ta cũng lợi hại như thế, các vị nói có phải không?" Vừa nãy lúc mạnh miệng khoác lác, sao họ không lo lắng?

Bây giờ thật sự phải thi đấu rồi thì lại trở nên sốt sắng như vậy?

Chuyện này đâu thể làm thế được.

Tiểu Bảo nghịch ngón tay mình, ánh mắt nhìn họ mang theo chút mỉa mai: "Cầu cho hoàng tử của các vị đừng thua thảm quá, dù sao người mất mặt cũng là các vị, đương nhiên đây cũng là do các vị tự chuốc lấy, các vị nói có phải không?" Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, ra hiệu cho cậu bé đừng nói nữa. "Hoàng huynh, chúng ta cùng ra ngoài xem sao?" Anh cũng rất muốn xem vị hoàng tử này lợi hại đến đâu mà có thể nói ra những lời như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: "Được, chúng ta cũng đi xem, dù sao lời nói của hắn ban nãy ta vẫn còn nhớ như in đây." "Người lợi hại như vậy, hẳn phải là đối thủ của Tiểu Trí mới đúng." Các đại thần của Ngõa Lịch quốc tức đến sắp hộc máu, nhưng một câu cũng không dám nói.

Tay run run, nhìn ra ngoài với ánh mắt đầy lo lắng, sau này họ phải làm sao đây?

Khi mọi người ra ngoài, liền nghe thấy hoàng tử Ngõa Lịch quốc lên tiếng: "Ngươi mà biết điều thì nên tự mình từ bỏ đi." Tiểu Trí nhìn hắn với vẻ trêu chọc: "Bớt nói nhảm đi, muốn thi cái gì?" "Võ công." Thứ mà hắn có thể lấy ra được cũng chỉ có võ công.

Đối phó với một đứa trẻ chắc là không có vấn đề gì.

Tiểu Bảo nhìn hoàng tử Ngõa Lịch quốc với vẻ cạn lời.

Hoàng tử này trông hạ bàn còn không vững, thật sự là đối thủ của anh trai cậu sao? "Cha, cha nói xem lỡ anh trai đánh người ta thảm quá có phải là không hay không?" Tiểu Bảo do dự hỏi.

Đến lúc đó người của quốc gia này đến gây sự với anh trai thì phải làm sao? "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Anh đã biết tại sao Ngõa Lịch quốc nhất định phải liên hôn rồi.

Chỉ là không biết những người này có dám để anh nói ra không.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Nếu cha đã nói không sao thì nhất định là không sao, xem ra cậu không cần phải lo lắng nữa.

Chương 1365

Tiểu Bảo chống cằm nhìn Tiểu Trí dạy dỗ người khác: "Cha, cha nói anh trai có thể làm gì được nhỉ?" "Con muốn nó làm gì?" Tô Ngọc hỏi. "Đánh cho hắn đến mẹ đẻ cũng không nhận ra." Tiểu Bảo nắm chặt tay, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu: "Cái này không được, vẫn là không thể đánh quá nặng tay." "A, anh trai và họ sắp bắt đầu rồi." Tiểu Bảo vốn tưởng sẽ được xem một trận tỷ thí khá hay, nhưng nhìn bộ dạng của hoàng tử Ngõa Lịch quốc, biểu cảm của Tiểu Bảo có chút khó nói.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc này đến để tấu hài à?

Diễn viên tuồng chắc còn lợi hại hơn thế này nhỉ?

Cầm kiếm múa may nửa ngày trời mà chẳng chịu tiến lên.

Tạo cho người ta ảo giác là rất lợi hại, nhưng thực chất chỉ là thùng rỗng kêu to, chẳng là gì cả.

Tiểu Bảo cạn lời nhìn đám đại thần Ngõa Lịch quốc, có chút đau đầu hỏi: "Hoàng tử nước các vị chỉ có chút bản lĩnh này thôi sao?" Chỉ có thể làm màu như vậy, rồi sau đó không có sau đó nữa?

Sắc mặt của các đại thần Ngõa Lịch quốc đỏ bừng, vốn tưởng rằng võ công của hoàng tử cũng không tệ, nếu chỉ có thế này thôi sao?

Tiểu Trí đờ đẫn nhìn người trước mặt, đưa tay xoa xoa mi tâm, rốt cuộc cậu đến đây để làm gì? "Ngươi múa xong chưa?" Tiểu Trí mặt không cảm xúc nhìn người vẫn đang múa kiếm.

Động tác trong tay hoàng tử Ngõa Lịch quốc khựng lại một chút, sau đó tấn công về phía Tiểu Trí.

Tiểu Trí đứng yên tại chỗ nhìn hoàng tử Ngõa Lịch quốc, khi sắp đến gần Tiểu Trí, hắn lại biểu diễn cho mọi người xem một màn ngã sõng soài trên đất bằng. "..." Tất cả mọi người cứ thế nhìn hắn.

Ngôn Triệt nhíu mày: "Cha, sao hắn ngốc thế?

Tự mình cũng có thể ngã được?

Anh cả còn không cần đánh với hắn nữa." Để anh cả thi đấu với người như vậy quả thực là lãng phí thời gian của anh cả. "Anh nói đúng, lãng phí thời gian của anh cả." Dư Mạch Sâm nhìn vị hoàng tử kia với vẻ mặt kỳ quái: "Hoàng tử này không phải định dùng cách này để vu oan cho Tiểu Trí chứ?" "Người Ngõa Lịch quốc các người đừng có mà ăn vạ nhé, các người đều thấy cả rồi, Tiểu Trí còn chưa chạm vào hắn, thậm chí còn chưa động đậy, hắn đã tự ngã rồi, đây là vấn đề của chính hắn, đừng có nói mấy lời kiểu như Huyền quốc chúng tôi bắt nạt người khác." Dư Mạch Sâm nghiêm mặt nói. "Nếu các người làm vậy, sẽ bị tất cả mọi người coi thường đó." Tháp Nhã che mặt, thật quá mất mặt.

Một cô nương luyện võ vài năm có khi còn lợi hại hơn thế này.

Quay đầu nhìn đại thần Ngõa Lịch quốc một cái, phát hiện bọn họ bây giờ đã hận không thể đào một cái hố chui xuống, "Nước các người để một hoàng tử như vậy qua đây, là đến để bêu xấu à?" Kẻ tiểu nhân hèn hạ, lại dám đánh lén. "..." Mọi người lại một trận im lặng.

Nhưng sự việc vẫn chưa xong, hắn còn quay đầu nhìn Trường Nhạc: "Nàng xem vị hôn phu này của nàng đi, sợ thua ta nên đã dùng ám khí đánh lén ta, hại ta ngã." Tiểu Trí nhíu mày nhìn vị hoàng tử ăn vạ này, cú ngã vừa rồi đúng là rất trùng hợp, hơn nữa hắn còn rất khéo léo tránh được yếu huyệt của mình.

Ánh mắt cậu dời đến mắt đối phương, mắt là thứ không thể lừa đối người khác nhất.

Nhưng ánh mắt của đối phương không có vấn đề gì, vẫn tỏ ra rất không vui.

Trong lúc Tiểu Trí đang suy nghĩ về nghi ngờ trong lòng, khóe miệng Trường Nhạc giật giật, chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ đến thế.

Những người đứng xem xung quanh nín cười nhìn người của Ngõa Lịch quốc.

Mấy vị đại thần kia hận không thể chui xuống đất cho xong.

Chuyện này thật quá mất mặt. "Vị hoàng tử này, có lẽ ngài đã nhầm rồi, người ta căn bản không hề đánh lén ngài, là ngài tự ngã đó." Tháp Nhã thực sự không nhìn nổi nữa, không nhịn được lên tiếng. "Không thể nào, chính là hắn." Hồi ở Ngõa Lịch quốc, hắn là người lợi hại nhất.

Sao có thể tự mình ngã được?

Mấy người này đúng là nói bậy.

Tiểu Trí bắt đầu nghi ngờ chính mình, tại sao cậu lại phải thi đấu với một kẻ thiểu năng như vậy?

Thật quá mất mặt.

Đất nước này rốt cuộc là nơi thế nào?

Có thể khiến một người tự phụ đến mức này?

Ánh mắt của Tiểu Trí đột nhiên trở nên sắc bén, cậu không muốn tiếp tục xem trò hề này nữa. "Nếu ngươi nói là ta đánh lén ngươi, vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội đối mặt trực diện." Nói xong, thanh kiếm trong tay cậu lao về phía hắn.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc nào đã từng gặp chuyện như vậy?

Bị Tiểu Trí kích động một phen, hắn liền sợ hãi, vứt kiếm trong tay quay người bỏ chạy: "Cứu mạng, hắn muốn giết ta." Biểu cảm của Tiểu Trí rất khó tả, rốt cuộc là hạng người gì mới có thể hành xử như thế này?

Thật quá kinh tởm.

Tô Ngọc nhìn trò hề này, uy áp trên người ập tới.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc lập tức không dám nói một lời nào, run rẩy nhìn Tô Ngọc: "Ngươi… ngươi muốn làm gì?" "Xem ra ở nước các ngươi đã quen được người khác tâng bốc rồi." "Nếu đã như vậy thì chúng ta nói thẳng mọi chuyện cho rõ ràng, cũng nói rõ xem các ngươi muốn liên hôn với Huyền quốc là vì cái gì." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đối phương, không khách khí nói.

Nghe lời của Tô Ngọc, người của Ngõa Lịch quốc đều có chút chột dạ.

Ngọc Vương không phải đã biết gì rồi chứ? "Đương nhiên là vì sự hợp tác của hai nước, ngoài việc này ra còn có thể vì cái gì nữa?" Đại thần Ngõa Lịch quốc nói với vẻ hùng hồn.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, xem ra có người thật sự là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, đến lúc này rồi mà vẫn còn dám nói những lời như vậy. "Thật sao?

Vậy sao tin tức mà bản vương biết lại không giống vậy?

Những quốc gia nhận được hạt giống từ Huyền quốc năm ngoái, năm nay đều không thiếu lương thực, thậm chí còn dư ra rất nhiều, còn Ngõa Lịch quốc các người lại không có bất kỳ thu hoạch nào, ngươi nói xem đây là vì sao?" Tô Ngọc đầy ẩn ý nhìn hoàng tử Ngõa Lịch quốc.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc lập tức có chút ngớ người, ngây ngốc nhìn Tô Ngọc, sao hắn lại biết nhiều như vậy.

Tháp Nhã kinh ngạc nhìn đối phương, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi: "Cho dù có kém đến đâu cũng không thể không có chút thu hoạch nào chứ?" Năm ngoái Ngõa Lịch quốc không hề có thiên tai, sao có thể không có thu hoạch? "Đúng vậy, trong tình hình không có thiên tai, không có nhân họa, thu hoạch của Ngõa Lịch quốc các ngươi lại kém đến mức này, các ngươi nói xem đây là vì sao?" Tô Ngọc hỏi, ánh mắt nhìn về phía người Ngõa Lịch quốc.

Người của Ngõa Lịch quốc bị nhìn đến chột dạ. "Các người căn bản là không trồng, đúng không?" Dư Mạch Sâm kinh ngạc nhìn họ hỏi.

Chương 1366

Cậu nhóc đánh giá bọn họ: "Con biết rồi, người nước các người chê mệt, nên không muốn trồng lương thực, nhưng không trồng thì không có gì ăn, vậy phải làm sao đây?

Đương nhiên là tìm một quốc gia có thể nuôi nổi cả Ngõa Lịch quốc các người, mà Huyền quốc chính là mục tiêu của các người, lý do các người sống chết muốn liên hôn với Huyền quốc, chính là để sau khi liên hôn có thể xin lương thực từ Huyền quốc để nuôi sống Ngõa Lịch quốc, đúng không?" Tháp Nhã kinh ngạc nhìn Dư Mạch Sâm, cậu nhóc này mới bao lớn chứ?

Mà đã có suy nghĩ như vậy?

Nhưng nói như vậy thì đúng là rất có khả năng.

Tiểu Bảo nhìn về phía Tô Ngọc, không lẽ thật sự giống như cậu nhỏ nghĩ, mục đích của những người này chính là vậy sao?

Nếu là như vậy, những người này có phải quá đáng ghét rồi không? "Cha, Ngõa Lịch quốc thật sự không có người trồng trọt sao?" Tiểu Bảo có chút buồn.

Những hạt giống này đều là mẹ vất vả trồng ra, cậu hy vọng bá tánh đều có thể sống những ngày ăn no mặc ấm.

Nhưng những người này lại không coi ra gì.

Tô Ngọc "Ừm" một tiếng: "Ngõa Lịch quốc chỉ có một phần nhỏ người dân trồng trọt, thu hoạch cũng không tệ, nhưng đa số người đều ăn hết hạt giống rồi." "Những bá tánh không trồng trọt bị đói bụng, tự nhiên sẽ tìm đến họ, họ liền nghĩ rằng nếu mọi người đều không muốn trồng thì tìm một quốc gia có thể nuôi nổi cả Ngõa Lịch quốc làm kẻ ngốc bị lợi dụng, mà Huyền quốc chính là lựa chọn hàng đầu của họ." Tô Ngọc biết Tiểu Bảo đang nghĩ gì, nhưng những gì cần nói cho cậu bé biết thì vẫn phải nói.

Tin tức này đối với Tiểu Bảo thật sự rất khó chấp nhận. "Không phải bá tánh đều lấy việc đồng áng làm gốc sao?" Có thể trồng lương thực năng suất cao, tại sao họ lại không muốn?

Tại sao chỉ có một bộ phận nhỏ người dân trồng?

Mà đa số lại không quan tâm gì cả?

Những người này rốt cuộc muốn làm gì? "Chuyện này phải hỏi xem những người này muốn làm gì rồi." Tô Ngọc đầy ẩn ý nói.

Nghe những lời này, Tiểu Bảo đột nhiên trở nên vô cùng trầm mặc.

Tại sao lại như vậy? "Cha, con vẫn có chút không thể hiểu được." Những bá tánh mà cậu gặp đều rất coi trọng việc trồng trọt, bất kể là trồng lương thực, trồng rau củ quả, hay trồng bông, còn có một số loại hoa cỏ, họ đều trồng rất nghiêm túc.

Từ khi nào mà bá tánh, những người vốn lấy dân làm gốc, lại thà chịu đói chứ không chịu trồng lương thực?

Chẳng lẽ hạt giống năng suất cao không tốt sao?

Nhưng rõ ràng có rất nhiều bá tánh rất thích hạt giống năng suất cao của nhà cậu.

Họ đều rất cảm kích mẹ. "Các ngươi nói bậy!" "Nói bậy mà ngươi lại sốt sắng như vậy làm gì?

Ngươi đây là tức quá hóa giận à?" Tiểu Bảo quay đầu gắt lại.

Cái thứ gì vậy, định để cha ta ném hết bằng chứng vào mặt các ngươi mới chịu ngậm miệng sao? "Ta nói cho các ngươi biết, cha ta chỉ cần nói ra, vậy thì nhất định là thật, hơn nữa trong tay tuyệt đối có bằng chứng sắt đá có thể đập chết các ngươi, các ngươi định để cha ta dùng bằng chứng sắt đá đập vào mặt, các ngươi mới tin à?" Tiểu Bảo hừ một tiếng, không khách khí nói.

Anh em Tháp Nhã và người của hai quốc gia khác nhìn biểu cảm của họ cũng có chút cạn lời.

Hoàng đế Ngõa Lịch quốc này rốt cuộc ăn cái gì mà lớn vậy?

Đồ tốt đã đặt trước mắt rồi mà lại còn chọn từ bỏ?

Đầu óc của họ bị chó ăn rồi sao? "Chẳng trách Ngõa Lịch quốc năm nay từ sau Tết đã bắt đầu kêu không có lương thực." Hóa ra là vì chuyện này.

Xem ra sau khi về phải nói với phụ hoàng một tiếng chuyện này, để họ tránh xa Ngõa Lịch quốc, ít nhất là trước khi họ có thể tự cung tự cấp thì không thể qua lại quá thân thiết, nếu không sẽ giống như Huyền quốc, làm ơn mắc oán.

Người của Ngõa Lịch quốc cúi đầu, sắc mặt rất khó coi, không ngờ chuyện của họ đều bị biết cả rồi.

Nhìn biểu cảm của những người xung quanh không cần đoán cũng biết họ đang nghĩ gì.

Chắc là không muốn giao hảo với quốc gia của họ nữa rồi?

Nghĩ đến đây, biểu cảm của họ lập tức trở nên không tốt, cũng có chút gượng gạo.

Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn họ: "Các ngươi nghĩ trẫm ngu ngốc đến vậy sao?

Sẽ gả con gái đến một nơi xa xôi như vậy, còn phải nuôi nhiều người như thế cho các ngươi à?" Ông muốn giúp mọi người vượt qua cuộc sống khó khăn, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ sẽ phải nuôi không một đám quỷ hút máu.

Người như vậy có tư cách gì để ông phải quan tâm nhiều? "Các ngươi vốn có cơ hội dựa vào năng lực của chính mình để sống những ngày không lo ăn mặc, tất cả mọi người năm nay cuộc sống đều tốt hơn, chỉ có các ngươi là không, rốt cuộc đây là vấn đề của ai?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn họ, không khách khí chất vấn. "Thần…" "Rốt cuộc là ai nói không cho bá tánh trồng trọt?

Bắt họ phải lấy hạt giống làm lương thực ăn?

Bá tánh của các ngươi thật sự không muốn trồng lương thực sao?" Từng câu hỏi của Huyền Phỉ Nhiên khiến họ có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Phải rồi, bá tánh không hề nói không muốn trồng, họ chỉ muốn có người dạy, nhưng họ đã làm gì?

Trực tiếp phớt lờ yêu cầu của bá tánh, trực tiếp nói cái gì mà trồng không ra thì ăn luôn đi.

Sau này bá tánh cũng thất vọng rồi nhỉ?

Một đế vương như vậy có gì tốt? "Không giải quyết những kẻ bất tài trong nước mình, ngược lại còn muốn đi đường ngang ngõ tắt, những người như các ngươi có gì đáng để chúng ta giúp đỡ?" Tô Ngọc nhìn họ, hỏi thẳng không chút nể nang.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc im lặng, lần đầu tiên có chút hoang mang. "Còn ngươi nữa, hoàng tử, ngươi thấy ngươi đã làm tròn trách nhiệm của một hoàng tử chưa?" "Ta làm sao?" "Ngươi nghĩ mình làm sao?

Ngày thường bị người ta tâng bốc đến mức không biết mình họ gì rồi phải không?

Nghĩ mình là thiên tài?

Võ công cao cường?

Cái võ công này của ngươi ngay cả múa may loè loẹt cũng không bằng, một hoàng tử của một quốc gia mà lại ra nông nỗi này, thật không biết nội bộ quốc gia các ngươi đã đến mức nào rồi." Tô Ngọc thất vọng nói.

Một câu nói khiến hắn hoàn toàn hoảng loạn, chẳng lẽ mình thật sự đã sai rồi sao?

Chương 1367

Nhưng phụ hoàng rõ ràng đã nói… Sau đó, hoàng tử Ngõa Lịch quốc nghĩ đến điều gì đó, cười khổ, nhìn vị đại thần bên cạnh: "Các ngươi đều biết cả rồi phải không?" Mấy vị đại thần bị hắn nhìn đến có chút chột dạ, bất giác dời tầm mắt đi.

Hắn vốn còn chưa chắc chắn, lúc này lập tức hiểu ra.

Hóa ra tất cả mọi người đều biết phụ hoàng đang tâng bốc để hủy hoại hắn, thậm chí còn dùng cả bá tánh để hủy hoại hắn.

Mà trong lòng hắn lại vẫn còn hình bóng của phụ hoàng, vẫn nghĩ phụ hoàng là người tốt với hắn nhất.

Quả nhiên, hắn là kẻ ngốc nghếch và ngây thơ nhất, chẳng trách mẫu thân luôn lo lắng hắn bị người khác bắt nạt. "Vì một đứa con hoang mà lại muốn hủy hoại ta, định nâng đỡ nó lên ngôi vị phải không?

Bổn cung lại muốn xem xem nó có bản lĩnh đó không.

Hắn ngây thơ, nhưng cũng không phải kẻ ngốc.

Quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên và mọi người: "Bệ hạ, chuyện lúc trước thần rất xin lỗi." Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn sự thay đổi của hắn, ánh mắt dời sang Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, đây là chuyện gì?" "Ba năm trước Ngõa Lịch quốc có thêm một hoàng tử, là em trai của vị này, rất được hoàng đế yêu thích, chỉ là thân phận xuất thân thấp hèn, cho dù hoàng thượng có thích đến đâu cũng không thể bồi dưỡng làm người kế vị, thế là bèn nhắm vào hắn, chỉ cần vị thái tử trong lòng mọi người biến thành phế vật, thì ông ta sẽ có lý do danh chính ngôn thuận để làm những việc kia, còn việc không cho bá tánh trồng lương thực, tám phần cũng là do vị hoàng tử kia đề xuất, hơn nữa là muốn đổ tội lên đầu hắn." Để vị thái tử này trở thành kẻ chịu tội thay.

Đến lúc đó bá tánh oán hận hắn, huống chi còn có cuộc thi năm nay. "Lúc đến, hoàng đế Ngõa Lịch quốc chắc hẳn đã nói với hắn, chỉ có thành hôn với Trường Nhạc mới có thể giúp được Ngõa Lịch quốc, bảo hắn bất kể dùng lý do gì, trả bất cứ giá nào cũng phải hoàn thành việc này, hắn vì muốn được phụ hoàng của mình khen ngợi, tự nhiên cũng bắt đầu làm chuyện ngu ngốc." Tô Ngọc nhún vai, không khách khí nói.

Đồ Đan nhìn Tô Ngọc, người này thật đáng sợ.

Hắn lại biết hết mọi chuyện. "Mấy vị đại thần đi cùng ngươi này, không phải đến để giúp ngươi, e là đến để hủy hoại ngươi phải không?" Diễn cũng rất giống thật.

Nếu thật sự vì tốt cho Đồ Đan, thì sẽ không mặc kệ mọi chuyện, ngược lại còn để hắn làm những việc này.

Sắc mặt các đại thần bên cạnh trắng bệch, mọi chuyện đều bị Ngọc Vương biết cả rồi, họ phải làm sao đây?

Quan trọng nhất là thái tử đã biết chuyện này.

Đồ Đan nhìn họ, biểu cảm của họ khiến Đồ Đan cảm thấy vô cùng nực cười.

Đưa tay che mặt, Đồ Đan khẽ cười lên: "Quả nhiên mẫu thân nói đúng." Tiểu Bảo nhìn bộ dạng này của Đồ Đan, có chút khó hiểu: "Chỉ mới hai ba năm thôi, sao hắn lại bị hủy hoại thành ra thế này?

Cha, cha có biết không?" "Chắc là vẫn mang theo chút hy vọng cuối cùng." Chỉ là cái gọi là ảo tưởng mà thôi.

Tiểu Bảo bừng tỉnh ngộ nói: "Ồ, con biết rồi, ý của cha là mẹ hắn đã nói với hắn những chuyện này, nhưng hắn không tin phụ thân sẽ đối xử với hắn như vậy, cho nên cuối cùng mới biến thành bộ dạng này?" "Phải." Đồ Đan đưa tay xoa mặt, quay đầu nhìn Tiểu Trí: "Ta thật sự rất muốn đấu với ngươi một trận." "Xin sẵn lòng tiếp." Chỉ cần không phải đến để tấu hài như lúc trước, cậu không ngại có phải đấu với người này hay không.

Vừa rồi cậu vẫn luôn quan sát Đồ Đan, lúc quan sát đã cảm thấy có chút không ổn.

Cứ cảm thấy mọi chuyện trước đó quá kỳ quái.

Còn kỳ quái ở đâu thì cậu cũng không rõ, cho đến lúc này cậu mới nhận ra mình cảm thấy kỳ quái ở điểm nào.

Người này vẫn luôn ngụy trang. "Ta đã nói rồi, tại sao lúc ngươi ngã lại trùng hợp như vậy, còn biết tránh yếu huyệt của mình nữa." Tiểu Trí nhìn Đồ Đan nói.

Động tác của Đồ Đan có chút do dự, chẳng trách vừa rồi người này cứ nhìn chằm chằm vào hắn, thậm chí còn nhìn vào mắt hắn.

May mà mình giả vờ khá giống. "Ta sẽ không nương tay đâu." Đồ Đan nhìn Tiểu Trí không khách khí nói.

Tiểu Trí cười mà không nói.

Không nương tay sao?

Vậy thì tốt quá, vì cậu cũng sẽ không nương tay với kẻ địch của mình.

Cha đã nói, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với chính mình.

Tháp Nhã nhìn người này rồi lại nhìn người kia, hoàn toàn ngơ ngác.

Hoàng tử Ngõa Lịch quốc này vẫn là người mất mặt lúc nãy sao? "Vẫn chưa hiểu à?" Tháp Nhĩ nhìn Tháp Nhã đang mơ hồ hỏi.

Tháp Nhã lắc đầu, cô đã nhìn đến ngây người rồi. "Đồ Đan vẫn luôn ngụy trang, xem ra sự ngụy trang của hắn rất thành công." Liếc nhìn mấy vị đại thần đang kinh ngạc, ngay cả những người luôn ở bên cạnh cũng không biết sự ngụy trang của hắn, xem ra Đồ Đan cũng khá lợi hại.

Mấy vị đại thần thấy cảnh này cũng ngây người, một người trong số họ kinh ngạc nói: "Sao có thể?" Đồ Đan quay đầu nhìn họ một cái: "Các ngươi đã lựa chọn rồi, vậy thì đừng hối hận." Lời của Đồ Đan khiến họ không khỏi có chút hoảng sợ.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì? "Ngươi muốn làm gì?" Luôn có một cảm giác sợ hãi không rõ, như thể có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Đồ Đan cười như không cười nhìn họ một cái: "Đợi các ngươi về thì sẽ biết." Đến Huyền quốc là do hắn yêu cầu, cũng là cơ hội cuối cùng hắn cho họ.

Hắn đã nghĩ chỉ cần họ giúp hắn dù chỉ nói vài câu, hoặc nhắc nhở hắn một chút, hắn cũng sẽ tha cho họ, chỉ tiếc là hắn quá ngây thơ. "Năm nay ta mười tám, lúc đứa con hoang kia được tìm về ta mười lăm, các ngươi sao lại nghĩ rằng trong tình huống ta đã định hình tính cách rồi, có thể nuôi ta thành phế vật?

Nhất là khi ta còn có một vị mẫu hậu như vậy." Thực ra sự ngụy trang của hắn cũng không hoàn hảo đến thế.

Nhưng chính bộ dạng vụng về như vậy cũng khiến họ tin rằng hắn đã bị nuôi phế.

Nhìn họ vui vẻ nâng đỡ đứa con hoang kia, trong lòng hắn vô cùng phức tạp. "Các ngươi có biết những nơi trồng được lúa nước năng suất cao đều là những nơi nào không?" Đồ Đan đột nhiên hỏi.

Mấy vị đại thần suy nghĩ kỹ lại, nhưng vẫn không có manh mối. "Là những nơi các anh họ tại nhiệm." Bá tánh ở những nơi đó đều trồng hạt giống tốt, cuộc sống bên trong đều rất tốt. "Mùa thu năm ngoái các ngươi tưởng ta đi đâu?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Đồ Đan, quả như anh nói, muốn tâng bốc để hủy hoại một đứa trẻ năm tuổi thì rất đơn giản, nhưng muốn hủy hoại một người mười lăm tuổi đã định hình tính cách thì không dễ, nhất là khi bên cạnh đối phương còn có một người mẹ luôn đốc thúc.

Mẹ của Đồ Đan quả thực là một nhân vật. "Ta đã ba năm không động thủ rồi, hy vọng ngươi sẽ không làm ta thất vọng." Đồ Đan nhìn Tiểu Trí nói. "Xin chỉ giáo nhiều hơn." Đồ Đan cười một tiếng, sau đó đòn tấn công trở nên sắc bén.

Tiểu Trí khẽ nhướng mày, thế này mới ra dáng chứ, lúc trước kia là cái thứ gì vậy?

Đối phương dốc toàn lực, Tiểu Trí tự nhiên cũng không nương tay, tốc độ ra đòn trở nên nhanh hơn.

Chương 1368

Các đại thần Ngõa Lịch quốc thấy đòn tấn công sắc bén của Đồ Đan, còn có đạo lý nào không hiểu nữa, ba năm qua, họ đều bị Đồ Đan lừa.

Tất cả mọi người đều tưởng vị thái tử này đã phế rồi, kết quả là hắn lại ngụy trang, âm thầm quan sát họ giở trò.

Nếu những nơi trồng lương thực năng suất cao đều là người của nhà ngoại Đồ Đan, vậy thì việc muốn đổ tội cho thái tử là không thể.

Nếu là thái tử làm, tại sao có người vẫn trồng được?

Hơn nữa còn trùng hợp là ở bên nhà ngoại của hắn?

Lời này thật sự nói ra ai sẽ tin?

Nếu không có chuyện này, họ còn có thể nghĩ cách, nhưng lương thực thật sự lại bày ra ở đó.

Sau một trận đấu kịch liệt, lúc né tránh, Đồ Đan vẫn thua Tiểu Trí. "Ngươi quả nhiên rất lợi hại." Đồ Đan nhìn Tiểu Trí, nói rất nghiêm túc.

Có một đối thủ như vậy dường như rất tốt. "Là ta thua, nhưng ta sẽ không thua ngươi mãi đâu." Sau này có cơ hội hắn sẽ lại tìm người này, để cậu tiếp tục đấu với mình.

Sắc mặt các đại thần Ngõa Lịch quốc không tốt lắm, một người trong số họ lạnh mặt nói: "Thái tử điện hạ, ngài đã không hoàn thành nhiệm vụ mà bệ hạ giao cho." Đồ Đan nhướng mày nhìn đối phương, trong mắt là sự mỉa mai rõ ràng: "Hay là các ngươi đến thử xem?

Không phải muốn giúp đứa con hoang kia lên ngôi sao?

Hay là các ngươi đến thử xem?" "Ngươi…" "Các ngươi cho dù có giúp nó thế nào, cũng không thay đổi được sự bần hàn và nhỏ nhen từ trong xương tủy của nó đâu." Đồ Đan nhìn người đang cãi nhau với mình, chế nhạo nói.

Vị đại thần xấu hổ nhìn Đồ Đan, hắn nói không sai.

Bất kể họ có giúp vị hoàng tử kia thế nào, có những thứ hắn ta không thể học được.

Chuyện không cho bá tánh trồng trọt, trong triều có rất nhiều người phản đối, cho rằng đây là làm hại bá tánh, làm như vậy tuyệt đối không được.

Nhưng hoàng thượng căn bản không quan tâm đến điều này.

Chỉ muốn đứa con trai mà ông ta yêu thích nhất được nổi bật.

Lần này tuy đã nổi bật, nhưng đối với họ mà nói cũng là tổn thất nặng nề.

Đồ Đan lười để ý đến họ, quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Bệ hạ, thần muốn mua ba mươi vạn cân hạt giống của các người." Lần này hắn sẽ không để những người này được như ý.

Huyền Phỉ Nhiên bây giờ ít nhiều cũng có chút thiện cảm với người này. "Có thể." Trong mắt Đồ Đan mang theo niềm vui, không ngờ lại được đồng ý. "Đa tạ bệ hạ." Sau đó Đồ Đan nhìn Trường Nhạc bên cạnh, Tiểu Trí lập tức không vui, bước lên chắn trước mặt Trường Nhạc, không cho hắn tiếp tục nhìn cô.

Đồ Đan nhướng mày nhìn Tiểu Trí: "Ngươi có thể hoàn toàn yên tâm, ta sẽ không tranh vị hôn thê với ngươi đâu." Tiểu Trí căn bản không tin lời người này nói.

Nếu là như vậy, hắn nhìn chằm chằm Trường Nhạc làm gì?

Đối mặt với sự nghi ngờ của Tiểu Trí, Đồ Đan cũng không nói nhiều, chỉ cách Tiểu Trí xin lỗi Trường Nhạc. "Công chúa Trường Nhạc, mắt nhìn của cô thật tốt, Tiểu Trí thật sự rất xuất sắc." Đồ Đan khen ngợi.

Một đứa trẻ chưa đến mười hai tuổi mà đã lợi hại như vậy, khiến hắn cũng cảm thấy tự hổ thẹn. "Ngọc Vương, đa tạ." Đồ Đan đột nhiên cảm ơn Tô Ngọc.

Là Tô Ngọc đã khiến hắn nhìn rõ một số thứ, không còn ảo tưởng về những tình cảm không thuộc về mình nữa.

Tô Ngọc không nói gì, Đồ Đan cũng không tức giận, chỉ coi như Tô Ngọc đã chấp nhận lời cảm ơn của hắn.

Sắc mặt các đại thần Ngõa Lịch quốc trở nên rất khó coi: "Lúc chúng ta đến hoàng thượng không bảo chúng ta mua hạt giống." Ngụ ý là ngươi tự mình đề xuất mua hạt giống, vậy tiền cũng nên do ngươi trả.

Đồ Đan vốn không nghĩ sẽ để họ trả tiền. "Yên tâm, chút tiền mua hạt giống ta vẫn có." Mục đích lần này của Đồ Đan vốn là hạt giống.

Cho nên đã mang theo không ít tiền, mẫu phi cũng cho hắn rất nhiều tiền, căn bản không cần lo không đủ.

Sắc mặt mấy vị đại thần trở nên hơi khó coi, Đồ Đan đây là đang làm họ mất mặt ở đây. "Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên hoàn thành tốt nhiệm vụ của hoàng thượng, ngài…" "Ta thì sao?

Muốn ta đi tong vì một người chưa thành niên à?

Các ngươi cũng phải xem lại bản lĩnh của mình đi." Đồ Đan mỉa mai nói.

Lúc về, mẫu hậu và cậu của hắn chắc đã làm xong những việc cần làm rồi.

Tiểu Bảo xem kịch rất vui, nhưng nghĩ đến bá tánh của Ngõa Lịch quốc, có chút tò mò hỏi: "Ngươi chỉ mua hạt giống, không lo bá tánh sẽ ăn hết sao?" Không có lương thực, đột nhiên có hạt giống, thật sự có khả năng xảy ra chuyện như vậy. "Không lo, lương thực cậu của ta đã chuẩn bị xong rồi." Đồ Đan rất tin tưởng cậu của mình.

Một khi bên đó xảy ra vấn đề, cậu của hắn sẽ biết phải làm gì.

Mấy vị đại thần toàn thân lạnh toát, hóa ra trong lúc họ đang đắc ý, người ta đều đang làm chuyện lớn, mà họ lại không biết gì cả.

Quả thực là sỉ nhục lớn.

Bọn họ đã nghĩ đến quá nhiều chữ 'nếu', nhưng trên đời này vốn không có nếu như.

Vị Thái tử của họ đã lừa gạt tất cả mọi người, khiến ai cũng tưởng rằng ngài ấy đã bị nuôi phế. "Đồ Đan, ngươi… ngươi dám lừa gạt tất cả mọi người." Đồ Đan quay đầu nhìn vị đại thần vừa lên tiếng.

Trước khi ngài ấy kịp mở lời, Tiểu Trí đã nói trước: "Hóa ra đại thần nước các người có thể tùy tiện gọi thẳng tên Thái tử như vậy à." "Để các vị chê cười rồi," Đồ Đan không hề tức giận, ngược lại còn mỉm cười nói.

Cả con người trông ôn văn nho nhã. "Loại người này nếu không cùng phe với ngươi thì nên sớm xử lý đi, kẻo sau khi về nước ngươi sẽ không còn cơ hội nữa," Tiểu Trí liếc đối phương một cái, thản nhiên nói. "Đa tạ đã nhắc nhở, ta sẽ làm vậy," nụ cười của Đồ Đan không hề lan đến đáy mắt.

Ngài ấy nói câu này là thật lòng, không hề đùa giỡn.

Ngài ấy thật sự đã suy tính kỹ rồi, chỉ là đang xem xét thời điểm nào ra tay thì thích hợp mà thôi.

Mấy vị đại thần kia lập tức hoảng hốt, đặc biệt là người vừa gọi thẳng tên Đồ Đan.

Chương 1369

"Bệ hạ, thần quay về còn có việc phải xử lý, xin phép đi trước," Đồ Đan nhìn Huyền Phỉ Nhiên cáo từ. "Được, không tiễn." Đồ Đan xoay người rời đi, khi đi ngang qua Tiểu Trí, ngài ấy nói: "Lần sau gặp lại sẽ tỉ thí tiếp." "Được," Tiểu Trí gật đầu, cậu khá công nhận đối thủ Đồ Đan này.

Các đại thần của nước Ngõa Lịch nhìn nhau, vội vàng đi theo.

Sau khi trở về hành cung, Đồ Đan tung một chưởng đánh bay vị đại thần đã gọi thẳng tên ngài ấy và kiêu ngạo trước mặt ngài ấy. "Phụt!" Vị đại thần ôm ngực phun ra một ngụm máu.

Mấy người còn lại vội vàng đỡ ông ta dậy, sắc mặt có chút tái nhợt: "Thái tử điện hạ, ngài có ý gì?" "Không có gì, chỉ là để các ngươi biết cái gì là tôn ti, là trên dưới.

Cho dù ông ta muốn kéo bản cung xuống ngựa, đó cũng là chuyện sau này.

Hiện tại, bản cung vẫn là Thái tử," Đồ Đan quay đầu nhìn họ, giọng đầy chế giễu.

Bị Đồ Đan nhắc nhở như vậy, mấy vị đại thần hoàn toàn ngây người.

Đúng vậy, bất kể Hoàng thượng không thích Đồ Đan đến đâu, muốn hủy hoại ngài ấy thế nào, thì hiện tại ngài ấy vẫn là Thái tử.

Chỉ cần Đồ Đan còn là Thái tử một ngày, bọn họ không có tư cách động đến ngài ấy.

Thậm chí một câu khó nghe cũng không được nói.

Nếu họ dám nói trước mặt Đồ Đan, dù ngài ấy có lấy mạng họ, họ cũng không dám hó hé nửa lời.

Vì vậy, cho dù hôm nay người bên cạnh có bị Đồ Đan đánh chết, họ cũng chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Vị đại thần kia dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Đồ Đan.

Thấy bộ dạng của họ, Đồ Đan đột nhiên cảm thấy có chút nực cười.

Ngài ấy xoay người trở về nơi mình ở, nhìn những thứ mang theo, ngoài những vật quan trọng của mình, những thứ khác đều không định mang đi.

Đến khi ngài ấy đi ra thì những người kia đã không còn ở đó. "Điện hạ, sau khi trở về sẽ ra tay chứ?" "Ừm, thông báo cho mẫu hậu và cậu, chúng ta đã chơi với họ quá lâu rồi, cũng đến lúc phải hành động." "Còn về thằng con hoang kia, không phải nó muốn danh tiếng của bản cung bị hủy hoại hoàn toàn sao?

Vậy thì cho nó một cơ hội, để nó nếm thử mùi vị danh tiếng bị hủy hoại là thế nào," khóe miệng Đồ Đan nở một nụ cười khát máu.

Ngài ấy đã bắt đầu mong chờ xem người cha tốt của mình sẽ có phản ứng gì. "Điện hạ, còn mấy vị đại thần này thì sao?" "Sau khi vào biên giới Ngõa Lịch, sắp xếp một vụ ám sát, những việc còn lại không cần ta phải dạy ngươi." "Vâng." Sau khi thuộc hạ rời đi, Đồ Đan nhìn bàn tay mình, bỏ đi.

Ba năm qua, ngài ấy cũng nên nhìn rõ rồi, có những thứ không phải ngài ấy muốn là có thể có được.

Nếu thứ ngài ấy muốn cho mà người cha kia không muốn nhận, vậy thì hãy cho một thứ khác vậy.

Chỉ không biết cuối cùng ông ta có gánh nổi không.

Nhưng trước khi rời đi, vẫn còn một việc phải làm.

Mấy anh em Tiểu Bảo theo Tô Ngọc về nhà, trên đường đi cứ bàn tán về chuyện này: "Cha, tại sao Đồ Đan biết rõ họ định làm gì mà vẫn để bị đối xử như vậy?" Đồ Đan này có phải là kẻ ngốc không?

Chuyện như vậy mà cũng làm ra được. "Đôi khi con người càng không có được thứ gì thì lại càng khao khát thứ đó, hành động của nó rất bình thường," Tô Ngọc giải thích, nhưng mấy anh em Tiểu Bảo không biết đầu đuôi câu chuyện nên có chút không hiểu. "Cha nói cụ thể hơn đi," Tiểu Bảo bất mãn kháng nghị. "Trước khi người em trai kia của nó trở về, cha nó vì nể mặt mẹ, ông ngoại và cậu của nó nên đối xử với nó vẫn rất tốt.

Nhưng từ khi người em trai đó trở về, thái độ của cha nó đã thay đổi, rất nhiều quyền lợi vốn chỉ nó mới có đều chuyển sang cho người em trai kia," Tô Ngọc giải thích đơn giản chuyện của Đồ Đan cho mấy đứa nhỏ nghe.

Anh tin rằng sau khi biết chuyện này, chúng sẽ hiểu tại sao Đồ Đan lại làm vậy.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, mấy đứa nhỏ bừng tỉnh ngộ: "Hóa ra là vậy, giờ thì con hiểu rồi." Dư Mạch Sâm ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cậu hiểu gì rồi?" Chẳng phải chỉ là có thêm một đứa em trai, bị cha lơ là thôi sao?

Có đến mức biến mình thành một tên ngốc như vậy không?

Người này có phải quá ngu ngốc không? "Chắc là thế lực nhà ngoại của Đồ Đan quá mạnh, khiến Hoàng đế sinh lòng kiêng dè.

Sau khi có một đứa con trai mình thích hơn, tự nhiên ông ta sẽ bắt đầu chèn ép Đồ Đan.

Khi đó Đồ Đan mới mười lăm tuổi, từ nhỏ được cưng chiều mà lớn, dù có lợi hại đến đâu thì sự hụt hẫng trong lòng vẫn rất lớn." Hụt hẫng quá lớn sẽ muốn lấy lại những thứ thuộc về mình.

Cứ như vậy, chẳng phải sẽ làm ra những chuyện mà người thường không thể hiểu nổi sao?

Đối với việc này, Tiểu Bảo cũng có thể hiểu được.

Chỉ là không ngờ Đồ Đan lại ngu ngốc như vậy suốt ba năm. "Nếu không phải lần này đến đây, có phải Đồ Đan sẽ còn tiếp tục ngu ngốc nữa không?" Tiểu Bảo không nhịn được lẩm bẩm.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Tiểu Bảo, đừng coi thường bất kỳ ai, đặc biệt là những người lớn lên trong hoàng gia.

Hơn nữa, mẹ của Đồ Đan là một người rất lợi hại, sau khi phát hiện vấn đề, bà ấy sẽ dùng cách của mình để Đồ Đan tự nhận ra chuyện này." Một khi Đồ Đan biết người cha mà mình yêu quý đối xử với mình như thế nào, những việc cần làm sau đó cũng sẽ trở nên đơn giản hơn.

Huống chi trong khoảng thời gian này, Đồ Đan cũng không phải không làm gì cả.

Dư Mạch Sâm chống cằm, trầm tư nói: "Xem ra vẫn là cha mình tốt nhất." Cha đối với cậu là tốt nhất, anh cả và chị cả đều lớn rồi, chỉ có cậu là nhỏ nhất nhà, cha mẹ đối với cậu là tốt nhất.

Cậu chưa bao giờ nghĩ đến cảm giác bị người khác cướp mất cha sẽ như thế nào.

Nhưng nhìn Đồ Đan như vậy, chắc là đáng thương lắm nhỉ? "Cha của con cũng là tốt nhất," Ngôn Hi ở bên cạnh vừa nói vừa gật đầu lia lịa.

Đối với cô bé, cha là người cha tuyệt vời nhất trên đời, không ai tốt bằng cha.

Lần này, Ngôn Triệt hiếm khi không phản bác Ngôn Hi mà tán thành gật đầu: "Không sai, cha là tốt nhất." Cha đối với bọn họ rất tốt, đối với ai cũng như nhau, chưa bao giờ thiên vị ai.

Tiểu Trí nghe lời của em trai em gái, cảm thấy chúng nói rất đúng, cha thật sự là người tốt nhất.

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng mấy chốc đã về đến vương phủ.

Tô Ngọc để bọn trẻ tự về phòng, còn anh đi lo việc của mình.

Trên đường về, Tiểu Bảo ghé đầu hỏi Tiểu Trí: "Anh, anh thấy Đồ Đan kia thế nào?

Chương 1370

Con người có được không?" Tiểu Trí suy nghĩ một lúc rồi gật đầu công nhận: "Con người cũng không tệ, với điều kiện là đầu óc không bị úng nước." Đối với bộ dạng thiểu năng kia, cậu thật sự không thể nào thích nổi.

Tiểu Bảo che miệng cười thầm, biết ngay là anh trai chê bộ dạng thiểu năng của Đồ Đan mà, thật đáng thương. "Anh nói đúng, bộ dạng đó của anh ta thật sự quá ngốc, nhưng những người bên cạnh anh ta e là không thể sống sót trở về được rồi phải không?" Chỉ cần Đồ Đan không ngốc, sẽ không để những người đó quay về, dù sao họ cũng biết quá nhiều rồi.

Tiểu Trí đồng tình gật đầu: "Đúng là như vậy." Chỉ cần ngài ấy không ngu ngốc, sẽ không làm ra chuyện như vậy, dù sao để họ sống sót cũng chẳng khác nào tự biến mình thành mục tiêu cho người khác tấn công.

Lúc này Ngôn Triệt lên tiếng: "Anh ta chắc sẽ tìm một cơ hội thích hợp nhỉ?

Tốt nhất là có thể lôi cả người em trai kia vào." Nghe lời Ngôn Triệt nói, Tiểu Bảo xoa mạnh đầu cậu bé. "Triệt nhi nói không phải không có lý, nhưng chuyện này không liên quan đến chúng ta nữa," Tiểu Bảo nhún vai nói.

Cậu không hứng thú lắm với chuyện của nước Ngõa Lịch, thứ cậu hứng thú nhất bây giờ là Vong Ưu thành.

Cậu đã bắt đầu nóng lòng rồi.

Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn anh hai bên cạnh, có chút mờ mịt: "Anh hai, anh không tò mò sao?" Tiểu Bảo cúi đầu nhìn Ngôn Triệt:

"Tại sao phải tò mò?

Chuyện này không liên quan đến chúng ta, anh bây giờ chỉ hứng thú với Vong Ưu thành thôi." Ngôn Triệt trước nay đều không mấy hứng thú với những chuyện này, chỉ cần cả nhà ở bên nhau, cậu sẽ rất vui.

Đi đâu đối với cậu cũng như nhau. "Mang theo Liệt Dương," đây có lẽ là yêu cầu duy nhất của Ngôn Triệt. "Yên tâm đi, nhất định sẽ mang Liệt Dương theo cho em." Biết em trai thích Liệt Dương, còn cần Liệt Dương ở bên mới ngủ ngon được.

Chính vì vậy, đi đâu họ cũng mang Liệt Dương theo cho cậu.

Cha cũng nói, bất kể Triệt nhi có suy nghĩ gì, thứ cần mang theo đều phải mang theo.

Lần này Ngôn Triệt đã thỏa mãn.

Về đến sân, cậu tìm thấy Liệt Dương rồi quấn quýt bên nó, cuối cùng một đứa nằm bò trên đất, một đứa ngủ thiếp đi trên ghế xích đu bên cạnh.

Tiểu Bảo nhìn Ngôn Triệt ngủ nhanh như vậy, có chút dở khóc dở cười: "Em ấy có phải thấy chán quá không?" Nếu không sao có thể ngủ nhanh như vậy?

Tiểu Trí đồng tình gật đầu, quả thật có khả năng đó.

Cậu lấy một chiếc chăn mỏng trên ghế xích đu đắp lên người Ngôn Triệt.

Ngôn Hi lắc đầu: "Anh trai thích ngủ quá." Trừ lúc học và chơi cùng bọn họ, phần lớn thời gian anh trai đều dùng để ngủ.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cười không ngớt, ngay cả Ngôn Hi cũng bắt đầu châm chọc Triệt nhi rồi.

Rõ ràng là một cặp song sinh, nhưng tính cách lại như sinh nhầm, một đứa thì chỉ hận không thể bay lên trời, một đứa thì chỉ mong không ai đến tìm mình.

Tóm lại là một câu, đừng làm phiền tôi ngủ. "Anh hai, các anh nói xem anh trai cứ như vậy có được không?" Ngôn Hi lo lắng hỏi. "Thôi kệ đi, em ấy vui là được rồi." Đã như vậy rồi, không được thì biết làm sao?

Em ấy thích ngủ, chẳng lẽ họ lại lôi em ấy dậy?

Chuyện này làm một hai lần còn được, nhiều lần quá Triệt nhi sẽ không vui.

Ngôn Hi thở dài thườn thượt, anh trai đúng là một con sâu lười.

Lúc Đồ Đan chuẩn bị quay về, mấy vị đại thần cũng không dám lảng vảng trước mặt ngài ấy, sợ chọc giận Đồ Đan rồi bị để ý.

Bây giờ họ phải sống sót trở về, báo cho Hoàng thượng biết bộ mặt thật của Đồ Đan, để Hoàng thượng đề phòng.

Bấy lâu nay họ luôn cho rằng mình đã nắm được Đồ Đan, ai ngờ cuối cùng lại là Đồ Đan vẫn luôn khống chế họ.

Đợi Hoàng thượng biết chuyện, chắc chắn sẽ không để ngài ấy tiếp tục lớn mạnh.

Bây giờ chỉ cần chờ để báo cho Hoàng thượng là được.

Ngày hôm sau, Đồ Đan một mình đến gặp Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên. "Bệ hạ, đây là tiền mua hạt giống, sau này thần sẽ cho người đến vận chuyển," Đồ Đan nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói. "Được." Sau khi thương lượng xong vấn đề vận chuyển hạt giống với Huyền Phỉ Nhiên, Đồ Đan liền rời đi.

Trước khi đi, ngài ấy còn nhờ Tô Ngọc gửi giúp một món quà cho

Tiểu Trí. "Ngọc Vương gia giúp ta nói lời cáo từ với nó, còn nữa, sau này chúng ta sẽ còn gặp lại." Lần này đến đây gặp được một người không tệ, cũng coi như là một thu hoạch rất tốt.

Tô Ngọc cầm một mặt dây chuyền nhỏ trong tay, anh biết đây là biểu tượng đồ đằng của gia tộc bên ngoại của Đồ Đan, tặng cho Tiểu Trí có thể thấy ngài ấy coi trọng Tiểu Trí đến nhường nào. "Được." "Lần này đến đây đã gây phiền phức cho các vị, sau đây chúng ta sẽ trực tiếp rời đi." "Vậy không tiễn, chúc các vị thuận buồm xuôi gió." "Đa tạ." Sau khi trở về, Đồ Đan liền dẫn người rời đi.

Tin tức ngài ấy cùng các đại thần và công chúa rời đi nhanh chóng truyền đến tai Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên.

Tin tức này đối với Tô Ngọc và mọi người không quan trọng lắm, ngược lại là Huyền Phỉ Nhiên đã gọi anh vào cung. "Hoàng huynh gọi em đến có chuyện gì muốn nói sao?" Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Ta gọi ngươi đến tự nhiên là có việc, ngươi thấy sau này nước Ngõa Lịch sẽ thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên đặt công việc trong tay xuống hỏi. "Rất đơn giản, Đồ Đan sẽ không tha cho mấy vị đại thần kia, dù sao họ cũng đã biết chuyện không nên biết.

Nhưng cứ thế lấy mạng họ cũng không được, nhiều nhất là tính kế họ một chút, lôi tất cả mọi người vào cuộc mà thôi." Huyền Phỉ Nhiên có cùng suy nghĩ với Tô Ngọc, ông đưa tay sờ cằm nói: "Xem ra nước Ngõa Lịch sắp tới sẽ có chút biến động." "Như vậy cũng tốt, ít nhất là tốt cho bách tính.

Hoàng đế bên đó vì một đứa con trai vừa tìm về mà không màng đến sống chết của dân chúng, còn gì để nói nữa?" Đổi một Hoàng đế khác thích hợp hơn.

Mà Đồ Đan và người nhà ngoại của ngài ấy đều rất tốt, để người như vậy nắm quyền nước Ngõa Lịch cũng được. "Người của Văn

Nam bên kia huynh định làm thế nào?" Những người này vẫn còn bị giam giữ, ông vẫn chưa nghĩ ra nên làm gì.

Tô Ngọc nhíu mày, nếu Huyền Phỉ Nhiên không nhắc, anh cũng sắp quên mất còn có một đám người như vậy. "Ném thẳng về," Tô Ngọc không chút do dự nói.

Giết thì không hợp quy củ, giam giữ mãi thì lãng phí lương thực.

Ném thẳng người đi là tốt nhất.

Huyền Phỉ Nhiên cũng nghĩ giống Tô Ngọc.

Chương 1371

"Hoàng huynh, người của các nước khác định khi nào đi?" Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Cuộc thi đã kết thúc rồi, họ vẫn chưa định về, còn ở lại đây làm gì?

Vì chuyện của nước Ngõa Lịch, các nước khác không dám tiếp tục đề cập đến chuyện liên hôn.

Dù sao hoàng tử nước họ cũng không lợi hại bằng Tiểu Trí.

Lúc này tốt nhất không nên tự rước lấy nhục. "Không biết, họ đều chưa đề xuất muốn rời đi." Người ta không nói đi, ông cũng không thể trực tiếp đuổi người ta đi được. "Vậy cứ theo dõi trước, xem họ muốn làm gì." "Ừm, ta đã cho người theo dõi rồi.

Tiểu Ngọc, sau này các ngươi có dự định gì không?" "Em định đưa Tiểu Hòa và bọn trẻ về Vong Ưu thành một chuyến." Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Ngươi tự mình về thì thôi đi, sao còn mang cả bọn trẻ theo?" "Để bọn trẻ đi thăm lão gia tử, trước khi lâm chung, điều ông tiếc nuối nhất là chưa được gặp các con của ta," Tô Ngọc kể chi tiết chuyện ở Vong Ưu thành cho Huyền Phỉ Nhiên nghe.

Trước đây Huyền Phỉ Nhiên tuy biết Tô Ngọc và mọi người ở Vong Ưu thành, nhưng chưa bao giờ nghe Tô Ngọc nói một cách nghiêm túc như vậy.

Nghe những lời này, ông đưa tay sờ cằm, nếu thật sự như lời Tô Ngọc nói, thì quả thực nên đến thăm. "Ngươi tự mình biết chừng mực là được." Tô Ngọc không phải là người hành động tùy tiện.

Nếu đã quyết định đưa bọn trẻ đi, chắc hẳn đã chuẩn bị kỹ lưỡng.

Ông cũng không cần lo lắng quá nhiều. "Nếu ngươi đã sắp xếp và chuẩn bị xong, vậy cứ làm theo ý ngươi.

Để bọn trẻ đi ra ngoài mở mang tầm mắt cũng tốt, dù sao thế giới này không hề tốt đẹp như chúng nghĩ, để chúng sớm nhận ra cũng là chuyện tốt." Tô Ngọc có cùng suy nghĩ với Huyền Phỉ Nhiên.

Lần này đến đó, có thể anh sẽ rèn luyện mấy đứa nhỏ ở Vong Ưu thành, giúp chúng tăng thêm kinh nghiệm thực chiến, đây là chuyện tốt cho chúng.

Huyền Phỉ Nhiên không quá để tâm đến việc giáo dục con cái, chỉ cần Tiểu Ngọc làm tốt là được. "Hoàng huynh yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." "Vậy là được rồi, các ngươi định khi nào đi?" Nếu đã nói ra, chắc chắn họ đã nghĩ xong khi nào sẽ rời đi.

Tô Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói: "Chúng em đã nghĩ xong rồi, có lẽ là đợi họ rời đi thì chúng em sẽ đi." "Như vậy cũng được.

Sau này Nam Kiều và những người khác cũng đến lúc thành thân rồi phải không?

Ngươi còn phải đến Nam Cương?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, cảm thấy anh thật sự quá mệt mỏi, cứ phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi. "Ừm, dược nhân bên đó cũng phải xử lý sạch sẽ, tránh sau này lại đến gây phiền phức cho chúng ta.

Lần này qua đó chắc sẽ giúp Cận thúc và mọi người dọn dẹp sạch sẽ Ngọc gia." Huyền Phỉ Nhiên ánh mắt có chút trầm tư: "Ngọc gia này không phải là nhà mẹ của Nam Kiều sao?" Đến lúc đó Nam Kiều thật sự không để tâm sao? "Ngọc ca có thể hoàn toàn yên tâm, quan hệ giữa Nam Kiều và mẹ nó không tốt lắm." Đừng nói là quan hệ tốt, hai người có thể nói là có thù với nhau.

Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Tại sao?" Sao lại có con cái quan hệ không tốt với mẹ mình?

Về chuyện này, ông thật sự biết không nhiều. "Trước đây em đã từng nói với Hoàng huynh, Nam Kiều lúc nhỏ sống không được tốt lắm.

Cảm giác đau đớn của nó từ nhỏ đã nhạy cảm hơn người khác rất nhiều.

Nỗi đau gãy một chiếc xương sườn đối với chúng ta, có thể đối với Nam Kiều lại đau như gãy ba chiếc cùng lúc.

Mà Ngọc Nhan biết điều này nhưng vẫn xem Nam Kiều như một dược nhân trong tay, độc dược nào phát tác đau đớn nhất thì cho Nam Kiều uống độc dược đó.

Nếu không có Cận thúc, có lẽ Nam Kiều đã sớm mất mạng rồi," Tô Ngọc kể lại ngắn gọn những gì Nam Kiều đã trải qua lúc nhỏ.

Huyền Phỉ Nhiên không thể tin nổi, Ngọc Nhan này có phải đầu óc có vấn đề không? "Loại người như vậy căn bản không xứng làm mẹ." Nào có ai đối xử với con mình như vậy? "Tại sao lại làm như vậy?" "Tự nhiên là vì người anh trai kia của Nam Kiều, Nam Việt," Tô Ngọc khẽ thở dài.

Vì vị trí Tiểu vương gia Nam Cương của Nam Kiều, đối với Nam Việt mà nói, đó là thứ hắn khao khát nhất.

Điều khiến Nam Việt và Ngọc Nhan khó chịu nhất có lẽ là Nam Kiều rõ ràng không muốn vị trí này, nhưng lại cứ chiếm lấy không buông, đây mới là điều khiến họ căm hận Nam Kiều nhất. "Nam Việt?" Ừm, Ngọc Nhan vẫn luôn muốn giữ vị trí Tiểu vương gia Nam Cương cho Nam Việt, nhưng hắn không có tư cách đó.

Tô Ngọc tuy không biết tại sao, nhưng nghe từ Nam Cận, cho dù Nam Kiều không muốn vị trí này, cũng không đến lượt Nam Việt tính kế.

Huyền Phỉ Nhiên bừng tỉnh gật đầu: "Hóa ra là vì chuyện này." "Ừm, đúng là vì chuyện này." "Vậy đến lúc đó ngươi phải giúp đỡ Nam Kiều một chút, đừng để nó bị người khác bắt nạt," Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm dặn dò.

Dù sao đi nữa, Nam Kiều và họ mới là người một nhà, cái tên Nam Việt gì đó, không có tư cách tranh giành với Nam Kiều.

Tô Ngọc cười gật đầu, anh đương nhiên sẽ nghĩ cho Nam Kiều. "Hoàng huynh yên tâm, có em ở đây, Nam Kiều sẽ không bị bắt nạt đâu.

Sau này cũng nên bàn chuyện thành thân rồi." "Trưởng bối bên đó đều đã đến, chuẩn bị xong xuôi cũng gần đến lúc rồi." "Vậy thì tốt." Huyền Phỉ Nhiên nghe tin mấy đứa nhỏ cũng sắp thành thân, lúc này mới yên tâm.

Tô Ngọc không ở lại trong cung lâu, sau khi nói chuyện xong với Huyền Phỉ Nhiên thì anh liền rời đi.

Về phần các quốc gia khác tham gia cuộc thi, họ đều tụ tập lại với nhau: "Huyền quốc không chấp nhận liên hôn, bây giờ cuộc thi đã kết thúc, chúng ta dường như cũng không có lý do gì để ở lại nữa." "Ai nói không phải chứ?" Miệng thì nói vậy, nhưng cứ thế rời khỏi đây, họ cũng có chút không cam lòng.

Lần này đến đây chẳng được gì, cứ thế rời đi có phải quá mất mặt không? "Chuẩn bị rời khỏi Huyền quốc đi," một người trong số họ đột nhiên lên tiếng.

Nghe vậy, những người khác đều không vui: "Tại sao phải đi?" "Nếu không đi, các ngươi dùng cớ gì để ở lại?" Đối với câu hỏi này, tất cả mọi người đều im lặng.

Đúng vậy, họ dùng cớ gì để ở lại?

Cuộc thi thua, Trường Nhạc công chúa cũng đã có vị hôn phu của mình, người đó lại còn là con trai của Ngọc Vương gia, được Ngọc Vương gia dạy dỗ vô cùng xuất sắc.

Điều này khiến họ làm sao mà so, làm sao mà tranh?

Bị người ta đuổi đi thà tự mình rời đi còn hơn, đừng để đến lúc đó ngay cả cơ hội rời đi cũng không có. "Chuẩn bị rời đi thôi." Sau đó, lần lượt có người đề xuất muốn rời đi, Huyền Phỉ Nhiên cũng mỉm cười đồng ý.

Đợi đến khi người của quốc gia cuối cùng rời đi, Tô Ngọc và mọi người cũng chuẩn bị trở về Vong Ưu thành.

Tuy nhiên, ngay khi Tô Ngọc và mọi người chuẩn bị đi thì Nam Cận đã đến.

Nam Kiều thấy Nam Cận đến, vô cùng kích động: "Hoàng thúc, người đến rồi." "Ừm, cháu sắp thành thân, ta đương nhiên phải đến." Ngọc Nhan và những người đó chỉ hận không thể để Nam Kiều chết, làm sao có thể quan tâm đến hôn sự của nó?

Chương 1372

"Cảm ơn hoàng thúc, vẫn là người đối tốt với con nhất," Nam Kiều vui vẻ nói. "Cận thúc, chú đến rồi," Tô Ngọc nhìn Nam Cận cười chào hỏi.

Nhưng nếu Nam Cận đến, họ lại phải trì hoãn việc rời đi.

Lần này người đến khá đông, Nam Cận cũng mang theo không ít đồ, đều là sính lễ cho Minh Uyển Khinh.

Nam Kiều nhìn những món đồ tốt đó, trong mắt đều là niềm vui. "Hoàng thúc, Ngọc ca ca đã chuẩn bị cho con rất nhiều thứ rồi," Nam Kiều lên tiếng. "A Ngọc chuẩn bị là của nó, đây là của ta chuẩn bị." Đứa cháu trai mà mình nhìn lớn lên cũng sắp thành thân, lại có nhiều bạn bè chí đồng đạo hợp, tính cách bây giờ cũng không giống như trước, ông đã hoàn toàn yên tâm.

Nam Kiều biết Nam Cận vẫn luôn rất tốt với mình, chỉ là nhìn thấy những thứ này, tâm trạng càng tốt hơn: "Cảm ơn hoàng thúc." "Các cháu thành thân xong sớm có một đứa con, để A Ngọc bồi dưỡng cho các cháu, sớm ngày trở về kế vị ta, đó chính là lời cảm ơn lớn nhất đối với ta rồi.

Đợi ta giao lại vương vị, ta cũng có thể đi đây đi đó một chuyến." "Vâng," Nam Kiều nghiêm túc gật đầu, cậu biết hoàng thúc thực ra cũng không thích vị trí đó lắm.

Nếu không phải phụ vương không muốn, ông cũng sẽ không ngồi ở vị trí này lâu như vậy.

Nghĩ đến điều gì đó, Nam Kiều do dự một lúc rồi hỏi: "Hoàng thúc, phụ vương của con vẫn chưa về sao?" "Chưa, nhưng trước đó ông ấy có gửi thư nói rằng lúc cháu thành thân có lẽ sẽ kịp trở về."

Nam Kiều nhíu mày, trong lòng ít nhiều vẫn có chút thất vọng. "Không vui à?" Nam Cận nhìn bộ dạng thất vọng của cậu, không nhịn được hỏi.

Nam Kiều do dự một lúc rồi mới lắc đầu: "Cũng không phải không vui, chỉ là..." Cậu chỉ rất muốn gặp cha mình mà thôi, nhưng ông ấy dường như rất ít khi trở về.

Nam Kiều là do Nam Cận nhìn lớn lên, làm sao ông lại không biết trong lòng Nam Kiều đang nghĩ gì?

Ông đưa tay xoa mạnh đầu Nam Kiều: "Cha cháu có lý do bắt buộc phải làm như vậy." Nam Kiều cười mỉa mai: "Rốt cuộc là lý do gì khiến ông ấy bỏ mặc con trai mình nhiều năm như vậy?" Trong chốc lát, Nam Cận không biết nên giải thích với Nam Kiều thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn cậu: "Chẳng lẽ cháu ngay cả ta cũng không tin nữa sao?" Nam Kiều không nói gì, cậu chính là không tin nữa.

Thấy vậy, Nam Cận còn có thể nói gì đây?

Chỉ có thể dở khóc dở cười nói: "Yên tâm đi, cha cháu nhất định sẽ trở về." Nam Kiều vứt bỏ hy vọng cuối cùng trong lòng, thờ ơ nói: "Không quan trọng nữa, ông ấy không đến cũng được." Cậu biết phụ vương thực ra cũng rất tốt với cậu, cũng rất quan tâm cậu, chỉ là đôi khi cậu muốn gặp ông thì ông luôn nói là đang bận việc này việc nọ.

Một hai lần còn được, nhưng lâu dần cậu cũng không muốn tin những lời đó nữa.

Nam Cận bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc bên cạnh, hy vọng Tô Ngọc có thể nói giúp vài lời, kết quả Tô Ngọc chỉ nhún vai.

Nam Kiều như vậy cũng không phải không có lý, nếu họ cứ không chịu nói cho Nam Kiều biết sự thật, cuối cùng người bị tổn thương lớn nhất chính là Nam Kiều. "Ngọc ca ca, em đi trước đây," Nam Kiều không còn vẻ vui vẻ như lúc nãy, chào Tô Ngọc một tiếng rồi đi thẳng.

Nam Cận nhìn Nam Kiều như vậy, không khỏi có chút đau đầu: "Tiểu Ngọc, chuyện này cháu thật sự phải giúp chúng ta mới được." Tô Ngọc bất đắc dĩ khoanh tay: "Cận thúc, không phải cháu không muốn giúp chú, mà là chú căn bản không chịu nói cho Nam Kiều biết chuyện về cha nó." Nếu có cha ở bên, Nam Kiều lúc nhỏ cũng không đến nỗi sống khổ sở như vậy. "Cận thúc, Nam Kiều lúc nhỏ đã trải qua những gì, có lẽ chú còn biết rõ hơn cháu.

Nếu lúc đó cha nó ở bên cạnh, Ngọc Nhan cũng không dám đối xử với nó như vậy, phải không?" "Còn một chuyện nữa cháu muốn hỏi chú, chú có biết Nam Kiều rất nhạy cảm với cảm giác đau, thậm chí gấp hai, ba lần người bình thường không?" Tô Ngọc nhìn Nam Cận đột nhiên hỏi.

Sắc mặt Nam Cận lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ không tin, trong mắt cũng mang theo sự mờ mịt, đây là thật sao?

Tô Ngọc khẽ thở dài, xem ra họ không hề biết chuyện này. "Cận thúc, xem ra chú không biết.

Bây giờ chú nên biết Nam Kiều lúc nhỏ đã phải chịu bao nhiêu khổ cực rồi," Tô Ngọc nhìn Nam Cận, bất đắc dĩ khoanh tay nói.

Nam Kiều lúc đó thật sự quá khổ sở, không ai biết chuyện này, nó muốn cha mình trở về, điều đó có gì sai?

Nam Cận nhíu mày, trong mắt đầy vẻ lo lắng: "Tình hình của nó..." "Cận thúc, tình hình của Nam Kiều thế nào, thực ra chú cũng đoán được rồi.

Nó tuy không nói nhưng cũng hy vọng được gặp cha.

Chỉ là lúc nó cần cha nhất thì ông ấy không ở đó, bây giờ vẫn vậy, sau này có lẽ nó cũng không cần nữa." Đến khi người đó xuất hiện trước mặt Nam Kiều, có lẽ đối với Nam Kiều cũng chỉ là một gánh nặng.

Nam Cận biết lời của Tô Ngọc chưa nói hết, trong lòng ông cũng rất rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sau này dù đại ca có trở về, Nam Kiều cũng sẽ không nhận ông ấy. "Tô Ngọc, ta biết ý của cháu, nhưng đại ca ta hiện tại thật sự không thể trở về, bên đó của ông ấy có một số việc vô cùng quan trọng, khiến ông ấy tạm thời không thể rời đi được," Nam Cận nhìn Tô Ngọc, bất đắc dĩ nói.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Cận thúc, những lời này chú không nên nói với cháu, nói với cháu cũng không thích hợp." "Bất kể việc của ông ấy quan trọng đến đâu, lúc Nam Kiều cần ông ấy nhất, ông ấy đều không nên như vậy." Nếu không biết thì còn có thể hiểu được phần nào, nhưng cha của Nam Kiều biết tất cả, cuối cùng lại không chịu xuất hiện gặp Nam Kiều, đối với Nam Kiều mà nói, đây không nghi ngờ gì là một đòn đả kích, thậm chí là một sự bỏ rơi.

Theo tâm tư nhạy cảm của Nam Kiều, có lẽ lại không biết đang suy nghĩ lung tung gì rồi. "Cận thúc, chú hãy suy nghĩ kỹ đi.

Bất kể việc của ông ấy quan trọng đến đâu, chẳng lẽ Nam Kiều không quan trọng sao?

Nếu đối với ông ấy, Nam Kiều không quan trọng, vậy thì cháu cũng không còn gì để nói nữa." Nói xong, Tô Ngọc cũng bỏ đi.

Lúc đi, anh quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Nguyên Bảo, ngươi sắp xếp chỗ ở cho Cận thúc đi." Chuyện giữa Nam Kiều và cha cậu, thực ra rất dễ giải quyết, chẳng qua chỉ là một cuộc gặp mặt.

Ông ấy đến gặp Nam Kiều rốt cuộc tốn bao nhiêu thời gian?

Lúc đính hôn là họ ở đó, lúc hỏi cưới là Nam Cận ở đó, nhưng người làm cha như ông ấy lại vẫn không hề xuất hiện, điều này khiến Nam Kiều nghĩ thế nào?

Anh không biết cha của Nam Kiều rốt cuộc có ý gì, nhưng anh biết lần này Nam Kiều thật sự tức giận, cũng thật sự thất vọng rồi.

Nam Cận theo Nguyên Bảo đến nơi ở, mày nhíu chặt.

Lẽ nào họ thật sự sai rồi sao?

Thật ra đại ca vẫn luôn biết về sự trưởng thành của Nam Kiều, chỉ là...

Thôi, những chuyện này nói ra, Nam Kiều có lẽ sẽ chỉ càng tức giận hơn.

Suy nghĩ một lúc, Nam Cận quyết định viết một bức thư cho đại ca của mình, không biết ông ấy sau khi xem thư sẽ có suy nghĩ gì, đến lúc đó có đến hay không.

Tô Ngọc tìm thấy Nam Kiều khi cậu đang ngồi trên cành cây lớn nhất trong vương phủ, giấu cả người mình trên cây, nếu không chú ý nhìn thì căn bản không thể tìm thấy.

Tô Ngọc đứng dưới gốc cây ngẩng đầu nhìn Nam Kiều trên cây.

Đứa trẻ này vẫn như vậy, hễ không vui là lại muốn trốn đi.

La Hầu và những người khác đi theo Tô Ngọc, có chút lo lắng nhìn Nam Kiều.

Sau đó, ánh mắt họ chuyển sang Tô Ngọc: "Ngọc ca, Nam Kiều sẽ không sao chứ?" "Yên tâm đi, Nam Kiều chắc chắn sẽ không sao đâu." Có họ ở đây, sao Nam Kiều có thể xảy ra chuyện gì được? "Các ngươi đi làm việc của mình đi, ở đây có ta rồi," Tô Ngọc nhìn La Hầu và những người khác, bảo họ rời đi trước.

Đợi La Hầu và mọi người rời đi, Tô Ngọc tung người nhảy lên, đến bên cạnh Nam Kiều, cùng cậu ngồi trên cành cây.

Tô Ngọc vẫn không nói gì, chỉ im lặng ở bên cạnh Nam Kiều.

Chương 1373

Anh biết nếu Nam Kiều muốn nói, cậu sẽ tự mình nói.

Nếu không muốn mở lời, dù anh có nói gì, Nam Kiều cũng chưa chắc đã nghe lọt tai.

May mà không lâu sau, Nam Kiều đã lên tiếng: "Ngọc ca ca, có phải ông ấy không cần người con trai này là em không?" Tô Ngọc ngạc nhiên quay đầu nhìn Nam Kiều: "Tại sao lại hỏi như vậy?" “Thật ra lúc tôi còn nhỏ, ông ấy vẫn ở Nam Cương.

Chuyện tôi bị thương ông ấy cũng biết, còn vì chuyện này mà trừng trị Ngọc Nhan.” Nam Kiều im lặng một lúc lâu rồi mới nói tiếp.

Chỉ là những lời này khiến Tô Ngọc có chút kinh ngạc: “Ông ấy ở Nam Cương?” “Ít nhất là lúc tôi bị Ngọc Nhan ngược đãi, bị bà ta xem như dược nhân thì ông ấy có ở đó.” Có một lần sau khi hôn mê tỉnh lại, cậu đã nhìn thấy ông ta.

Nhưng ông ta chỉ nhìn cậu một cái rồi bỏ đi.

“Những năm nay, hoàng thúc cứ nói với tôi rằng ông ấy rời đi là có nguyên nhân, tôi cũng đã tin.

Tôi luôn nghĩ rằng một ngày nào đó ông ấy sẽ trở về thăm tôi, nhưng bây giờ tôi mới nhận ra, suy nghĩ của tôi cũng chỉ là suy nghĩ của tôi mà thôi.” Nam Kiều cười khổ, trong lòng ít nhiều có chút không cam tâm.

Tô Ngọc không biết mục đích Nam Kiều nói những lời này là gì.

“Tôi sắp thành thân rồi mà ông ấy vẫn không trở về.

Tôi hỏi hoàng thúc cũng chỉ là muốn để bản thân mình chết tâm mà thôi.” “Cậu…” Tô Ngọc ngập ngừng, không biết nên mở lời hỏi Nam

Kiều thế nào.

Nam Kiều cười khổ nhìn Tô Ngọc: “Lúc ở Nam Cương, ông ấy đã trơ mắt nhìn tôi bị Ngọc Nhan xem như dược nhân mà ngược đãi.

Nói trong lòng không oán hận ông ấy đều là giả cả, nhưng tôi vẫn mong có một người cha, giống như cha của Lạc Diễm vậy.” Cha của Lạc Diễm bây giờ là cha nuôi của cậu.

Mỗi lần cậu đến nhà Lạc Diễm, cha nuôi và các anh trai đều đối xử với cậu rất tốt, điều này khiến cậu bắt đầu kỳ vọng vào người cha ruột của mình.

Cứ ngỡ vào ngày trọng đại như thành thân, ông ấy sẽ đến giúp cậu hỏi cưới, kết quả vẫn là thất vọng.

Tô Ngọc im lặng không nói gì, anh vẫn luôn biết Nam Kiều thực ra rất cố chấp với chuyện cha mình.

Chỉ là không ngờ lại đến mức này.

“Anh Ngọc, tôi định từ bỏ người cha này.

Nếu ông ấy đã không cần tôi nữa thì cứ vậy đi.

Dù không có cha, tôi chẳng phải vẫn lớn thế này rồi sao?” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Sau này cậu cũng sẽ không về Nam Cương nữa, ra sao cũng được.

Ông ta có về hay không, đối với cậu cũng không còn quan trọng nữa.

Tô Ngọc biết cuối cùng mọi chuyện chắc chắn sẽ thành ra thế này.

Chỉ có bọn họ là vẫn nghĩ Nam Kiều chỉ là một đứa trẻ không hiểu chuyện, nhưng thực ra người không hiểu chuyện không phải là Nam Kiều, mà chính là bọn họ.

“Anh Ngọc, đừng giúp hoàng thúc thuyết phục tôi được không?” Nam Kiều biết mình không thể từ chối Tô Ngọc nên chỉ có thể đưa ra yêu cầu như vậy.

Tô Ngọc im lặng gật đầu: “Được, anh sẽ không giúp họ.” Nụ cười vui vẻ hiện lên trên gương mặt Nam Kiều, cậu vui mừng nói với Tô Ngọc: “Cảm ơn anh Ngọc.” Chỉ cần anh Ngọc không giúp, cậu sẽ không thay đổi chủ ý của mình.

“Với anh không cần khách sáo.

Anh có thể hiểu cảm giác của em.

Đã kỳ vọng rồi mà vẫn không có được thứ mình muốn thì cứ từ bỏ đi.

Em vẫn có thể sống rất tốt.” Tô Ngọc nhìn Nam Kiều, nghiêm túc nói.

Nam Kiều cũng cảm thấy không có họ, mình vẫn có thể sống rất tốt.

“Anh Ngọc nói đúng, dù không có những người này thì đã sao?

Em vẫn có thể sống một cuộc sống rất tốt.” “Ừ.” “Thật ra anh cũng gần giống em.” Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng.

Nam Kiều ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

“Anh Ngọc, lời này của anh là có ý gì?” “Đây là một câu chuyện vô cùng khó tin.” Tô Ngọc cười lắc đầu.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, chờ anh kể cho mình nghe câu chuyện đó.

Tô Ngọc cũng không để Nam Kiều thất vọng, một lát sau liền kể cho cậu nghe một vài chuyện về mình.

Nghe xong, Nam Kiều vô cùng kinh ngạc.

Chẳng trách anh Ngọc lại lợi hại như vậy.

Điều khiến cậu bất ngờ hơn là anh Ngọc từng bị chính cha mẹ mình làm tổn thương như thế, thậm chí kiếp này cũng vậy.

“Anh Ngọc, vậy anh…” Nam Kiều rất muốn hỏi một vài chuyện, nhưng nhìn thấy dáng vẻ của Tô Ngọc, lời đến bên miệng lại không thể thốt ra.

“Muốn hỏi gì?” Tô Ngọc không giận, chỉ nhìn Nam Kiều và hỏi.

“Không có gì.” Vốn dĩ là có, nhưng bây giờ không còn nữa.

Anh Ngọc như thế này rất tốt, nếu đã vậy, tại sao cậu còn phải hỏi những vấn đề khiến anh Ngọc khó xử?

“Anh nói với em những chuyện này không vì mục đích gì khác, chỉ muốn em biết rằng không có ai rời bỏ ai mà không sống được.

Ngay cả người thân thiết nhất cũng có thể trở thành người làm tổn thương em sâu sắc nhất.

Cứ bình tâm lại là tốt hơn tất cả.” Tô Ngọc nhìn Nam Kiều, buồn cười nói.

Anh còn chưa yếu đuối đến mức đó.

Hơn nữa, đây đều là chuyện của mấy năm trước, anh đã buông bỏ rồi.

Dù sao con người cũng phải nhìn về phía trước, không thể cứ mãi nhìn lại phía sau, như vậy cuối cùng chỉ khiến mình xui xẻo.

“Anh Ngọc, em vẫn thích ở cùng anh.

Ở bên anh có đồ ăn, có chỗ chơi, cuộc sống cũng rất tự do.” Quan trọng nhất là anh Ngọc sẽ cưng chiều họ vô điều kiện, muốn làm gì thì làm đó.

Chưa bao giờ để ý đến cái nhìn của người khác đối với họ.

“Muốn theo thì cứ theo, bao lâu cũng được, anh cũng đâu có đuổi em đi.” Tô Ngọc trêu chọc.

Bị Tô Ngọc nói vậy, Nam Kiều nhất thời có chút ngượng ngùng.

Nhưng anh Ngọc nói cũng không sai, những ngày tháng như vậy thật ra cũng không tệ, chỉ là sau này sẽ thế nào thì ai mà biết được?

Chương 1374

Tô Ngọc ngồi cùng Nam Kiều trên cây một lúc lâu, sau khi tán gẫu đủ chuyện trên trời dưới đất mới ai về nhà nấy.

Lúc Nam Kiều trở về, cậu nhìn thấy Nam Cận trong sân nhà mình.

Lần này, tâm trạng của Nam Kiều đã bình tĩnh hơn rất nhiều, cậu cười hỏi Nam Cận: "Hoàng thúc, người đến tìm con có chuyện gì sao?" Nhìn Nam Kiều bình tĩnh, Nam Cận lại có chút căng thẳng, ông cũng không biết tại sao mình lại có suy nghĩ như vậy.

"Nam Kiều, ta đã viết thư cho cha con rồi." Nam Kiều im lặng một lát rồi nhìn Nam Cận, nghiêm túc nói: "Hoàng thúc, không cần đâu ạ." Nam Cận sững sờ: "Cái gì không cần?

Nam Kiều, con đang nói gì vậy?" "Hoàng thúc, con không muốn nghe người cho con một cái cớ vô căn cứ, sau đó lại để con chờ đợi rất nhiều năm.

Con cảm thấy thời gian con chờ đợi đã đủ dài rồi, ông ấy có về hay không cũng không còn liên quan đến con nữa.

Con cứ xem như mình không có cha đi." Nam Kiều bình tĩnh nói ra những lời khiến Nam Cận lo lắng.

"Con nói bậy bạ gì đó?

Cái gì gọi là xem như không có cha?" Cha nó vẫn còn sống, sống rất khỏe mạnh, thằng nhóc này lại đang suy nghĩ lung tung cái gì vậy?

"Hoàng thúc, con biết ông ấy còn sống, nhưng ông ấy sống và chết thì có gì khác biệt không?" Nam Kiều nhìn Nam Cận, nghiêm túc hỏi.

Không phải cậu quá cực đoan mới nói những lời như vậy, chỉ là cậu thực sự không muốn tiếp tục kỳ vọng vào những thứ không có thật.

“Hoàng thúc, con đi nghỉ đây.” Nói xong, Nam Kiều liền rời đi, đây là lần đầu tiên cậu xa cách với Nam Cận như vậy.

Nhìn bóng lưng Nam Kiều rời đi, Nam Cận biết đại ca của mình có thể sẽ mất đi đứa con trai này rồi.

Xem ra bây giờ chỉ có thể tìm Tô Ngọc giúp đỡ.

Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc như vậy, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Sau khi Nam Kiều đi, Nam Cận liền xoay người đi tìm Tô Ngọc.

Đối với việc Nam Cận đến tìm mình, Tô Ngọc không hề bất ngờ.

Anh suy nghĩ một lát rồi nói: “Cho chú Cận vào đi.” Nam Cận nhìn thấy Tô Ngọc nhưng không nói gì.

Ông không mở lời thì Tô Ngọc cũng không mở lời, hai người cứ thế im lặng ngồi đó.

Cuối cùng, Nam Cận không nhịn được nữa: “A Ngọc, có thể nhờ con giúp một việc được không?” “Nếu là chuyện liên quan đến Nam Kiều, vậy thì cháu rất xin lỗi, cháu không giúp được đâu.” Tô Ngọc nhìn Nam Cận, nghiêm túc nói.

Nam Cận sững sờ nhìn Tô Ngọc: “Tại sao?

Nam Kiều rất nghe lời con, chỉ cần con giúp chúng ta, nó sẽ hiểu thôi.” Nghe những lời này của Nam Cận, Tô Ngọc không nhịn được cười: “Chú Cận, tại sao chú lại muốn Nam Kiều thông cảm?

Và tại sao nó lại phải thông cảm cho các người?” “Khi các người yêu cầu nó thông cảm cho mình, vậy các người đã bao giờ thông cảm cho nó chưa?” Tô Ngọc nhìn Nam Cận hỏi ngược lại.

Nam Cận nhất thời không biết phải phản bác lời của Tô Ngọc thế

nào.

Thấy ông như vậy, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ.

“Hôm nay Nam Kiều nói với cháu rằng thật ra nó đã từng nhìn thấy cha nó, ngay từ khi còn nhỏ.

Nó vẫn luôn biết lúc nó bị Ngọc Nhan xem như dược nhân mà ngược đãi, cha nó đang ở Nam Cương, cũng biết cha nó biết chuyện Ngọc Nhan ngược đãi nó.

Nó hỏi cháu, có phải cha nó không thích nó không.” Vẻ mặt Nam Cận dần thay đổi vì lời nói của Tô Ngọc.

Cuối cùng, ông trở nên im lặng.

Tô Ngọc không hề ngạc nhiên trước biểu cảm của ông, anh biết cuối cùng mọi chuyện sẽ thành ra thế này.

“Tiểu Ngọc, dù các con có tin hay không, nhưng ta chỉ có thể nói với các con rằng chuyện năm đó thật sự không phải như các con nghĩ.” Nam Cận nhìn Tô Ngọc, bất lực nói.

“Vậy thì là thế nào?

Là điều gì khiến ông ấy có thể làm ngơ trước đứa con trai bị ngược đãi của mình?

Dù biết chuyện cũng chỉ trừng trị Ngọc Nhan, sau đó lại nhìn Ngọc Nhan tiếp tục ngược đãi Nam Kiều?

Chú Cận, lúc đó Nam Kiều mới năm tuổi.” Cơ thể Nam Cận tức thì cứng đờ.

Phải rồi, sao họ lại quên được, Nam Kiều lúc đó mới năm tuổi.

Nó chỉ là một đứa trẻ năm tuổi.

“Chú Cận, chú muốn cháu giúp chú, cháu có thể hiểu được.

Dù sao đó cũng là đại ca của chú, chú muốn giúp ông ấy là chuyện không có gì đáng trách.

Nhưng cháu đã hứa với Nam Kiều, sẽ không giúp các chú tìm nó.” Nam Kiều quả thực không thể từ chối yêu cầu của anh, nên mới cầu xin anh đừng giúp Nam Cận và bọn họ.

“Chú Cận, những năm nay Nam Kiều vẫn không hận cha mình, chú có biết tại sao không?

Không phải vì Nam Kiều thế nào, mà là vì nó vẫn muốn có cha.

Cháu nói vậy chắc chú đã hiểu rồi chứ?” Tô Ngọc nhìn Nam Cận giải thích.

Nam Cận im lặng.

Ông thậm chí không biết phải giải thích chuyện này với Tô Ngọc thế nào.

Giống như Tô Ngọc đã nói, rốt cuộc là tình huống thế nào mới có thể khiến họ bỏ rơi Nam Kiều, trơ mắt nhìn Nam Kiều bị người khác ngược đãi?

Là thật sự không biết chuyện này sao?

Không, họ đều biết, thậm chí còn xuất hiện trước mặt Nam Kiều.

“Chú Cận, đối với người cha, Nam Kiều đã không còn cố chấp nữa rồi, chú cũng không cần phải nói giúp cho cha nó nữa.” Người cha hiện tại đối với Nam Kiều mà nói đã trở nên có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Nam Cận khẽ thở dài, vẻ mặt phức tạp nói: “Chuyện này là chúng ta đã làm sai.” Tô Ngọc mỉm cười không nói, cũng không muốn giúp họ chối bỏ trách nhiệm của mình.

Nam Cận và bọn họ quả thực đã sai rồi.

“Chú Cận, còn một câu nữa có thể không dễ nghe, nhưng cháu vẫn phải nói.

Nếu ông ta vẫn luôn ở Nam Cương khi Nam Kiều còn nhỏ, vậy thì lúc Ngọc Nhan làm hại Nam Kiều, dù không tiện ra mặt thì cũng có thể cho người của mình đến cứu Nam Kiều chứ?

Nhưng ông ta không làm vậy, ông ta chỉ chọn cách ra tay kéo Nam Kiều một cái khi nó sắp chết.

Nhưng đây có phải là việc một người cha nên làm không?

Hoàn toàn không phải.” “Đối với Nam Kiều mà nói, hành động của ông ta chẳng khác nào bố thí cho kẻ ăn mày ven đường.

Chương 1375

Thuận mắt thì giúp một tay, không thuận mắt thì mặc cho nó tự sinh tự diệt.” Khi Tô Ngọc nói những lời này, giọng điệu vô cùng khó chịu, khiến Nam Cận nghe xong chỉ biết cười khổ.

Phải rồi, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Khi đó đại ca quả thực đã xử lý không tốt.

Nếu hôm nay Nam Kiều hận ông ấy thì cũng là do ông ấy tự chuốc lấy.

“Tô Ngọc, ta đột nhiên cảm thấy con nói rất đúng.

Dù thế nào đi nữa, đây cũng không phải là cái cớ để chúng ta làm tổn thương Nam Kiều.” Nam Cận cười khổ nói.

Những lời nói ra khiến Tô Ngọc không đưa ra ý kiến.

Bây giờ biết sai rồi, dường như đã hơi muộn.

Và Nam Kiều cũng không cần nữa.

Nhưng những lời này Tô Ngọc không nói ra.

Còn về sau này, cứ để họ tự giải quyết.

Anh đã hứa với Nam Kiều sẽ không giúp thì nhất định sẽ không giúp.

“A Ngọc, con cứ bận việc đi, ta đi trước đây.” Nam Cận thực sự không thể ngồi yên được nữa, tâm trạng cũng vô cùng phức tạp.

Nếu không phải như vậy, Điệt nhi có lẽ đã có một cuộc sống rất tốt rồi phải không?

Chỉ tiếc là mọi thứ đều đã bị hủy hoại.

Thật ra tính cách của Nam Kiều trước đây không phải như vậy.

Nam Kiều ngày trước rất ngoan ngoãn và nghe lời, chính vì bị Ngọc Nhan làm tổn thương quá nhiều nên mới trở thành như thế này.

Thôi bỏ đi, thôi bỏ đi, Tô Ngọc nói đúng, tất cả những điều này đều là tự chuốc lấy.

Thật ra cũng không phải là không thể trở về.

La Hậu và những người khác đợi Nam Cận đi rồi mới lẳng lặng đến gần Tô Ngọc, ngập ngừng hỏi: "Anh Ngọc, anh có suy nghĩ gì không?" "Không có suy nghĩ gì cả.

Dù cha của Nam Kiều sau này có đến hay không, đối với chúng ta cũng không còn quan trọng nữa." "Tại sao?" "Còn có thể tại sao được nữa?

Nam Kiều không cần nữa rồi." Bạch Khởi ngồi bên cạnh lười biếng nói.

Lúc cần thì không xuất hiện, đến lúc không cần nữa mới xuất hiện thì cũng vô dụng.

Đó chỉ là sự qua loa cho có lệ mà thôi.

Chỉ là không biết cuối cùng sẽ ra sao?

Sau khi nghỉ ngơi xong, Nam Cận liền đi dạm hỏi, cuối cùng ngày cưới được chọn là hai tháng sau.

Khoảng thời gian này không dài cũng không ngắn, vừa đủ để họ có thời gian chuẩn bị.

Sau khi ngày cưới của họ được định, lá thư Nam Cận gửi cho cha Nam Kiều cũng đã đến tay ông ta.

"Chủ tử, là Vương gia gửi tới." Người đàn ông đưa tay nhận lấy lá thư, đọc xong liền im lặng, không biết đang suy nghĩ gì.

“Nói gì vậy?” “Nam Kiều sắp thành thân.” Giọng người đàn ông khàn khàn.

Người bên cạnh vừa nghe Nam Kiều sắp thành thân liền rất vui mừng: “Tiểu vương gia vậy mà sắp thành thân rồi, thật đáng mừng.” “Ai nói không phải chứ.

Chủ tử, ngài có về không?” Thị vệ bên cạnh vui vẻ hỏi.

Nhưng người đàn ông lại lắc đầu: “Không, Nam Cận sẽ xử lý tốt.” Các thị vệ đưa mắt nhìn nhau, một người trong số họ có chút do dự nói: “Chủ tử, nếu ngài làm vậy, tôi nghĩ tiểu vương gia có thể sẽ tức giận đó.” “Không sao.” “…” Những người bên cạnh nhìn dáng vẻ chẳng hề bận tâm của chủ tử, không khỏi có chút đau đầu.

Lỡ như sau này tiểu vương gia hận chủ tử, không chịu nhận chủ tử nữa thì làm sao?

Chẳng lẽ chủ tử cũng có thể chấp nhận?

“Chủ tử, tiểu vương gia sẽ không hận ngài chứ?” Một thị vệ dũng cảm nói.

“Hận ta?” Dường như ông ta không hiểu tại sao Nam Kiều lại hận mình.

Chẳng qua chỉ là không ở bên cạnh nó lúc trưởng thành thôi, nhưng ông ta có lý do bắt buộc phải làm vậy.

“Tôi cảm thấy sẽ hận đấy ạ.

Cận chủ tử dù có tốt với tiểu vương gia đến đâu thì ngài ấy cũng không phải là cha của nó.” Thị vệ cảm thấy nếu mình là Nam Kiều, có lẽ sẽ thật sự hận ông ta.

Dù sao tiểu vương gia lúc nhỏ đã chịu quá nhiều khổ cực, hơn nữa còn là do chủ tử tận mắt chứng kiến.

Nhưng lúc đó chủ tử lại không giúp nó.

Nghĩ đến dáng vẻ của tiểu vương gia lúc đó, trong lòng anh ta vẫn có chút khó chịu.

“Ta vẫn luôn là cha của nó.” “Chủ tử, thuộc hạ nói một câu không dễ nghe, nếu đổi lại là người khác, có lẽ sẽ hận ngài cả đời.” Thuộc hạ nhìn ông ta, nghiêm túc nói.

Không bầu bạn thì thôi, ngay cả bảo vệ cũng không có, điều này đối với một đứa trẻ thật sự rất tàn nhẫn.

“Được rồi, không nói chuyện này nữa.

Sau này cho người gửi chút tiền về cho Nam Kiều, cứ coi như là tiền mua sính lễ cho nó.” Lựa chọn của ông ta vẫn là công việc mình phải làm, chứ không phải là đến gặp đứa con trai này.

Thuộc hạ bên cạnh thấy ông ta như vậy liền nhìn nhau, trong mắt đều là sự bất lực.

Sớm muộn gì cũng có một ngày chủ tử nhất định sẽ hối hận.

Có ai mà con trai thành thân lại không về, đã thế còn đưa ngân phiếu, nói chuyện lại giống như bố thí vậy?

Cứ coi như?

Nếu để tiểu vương gia biết được, nhất định sẽ tức chết.

Nam Kiều và mọi người hoàn toàn không biết những chuyện này.

Mấy ngày nay tâm trạng của Nam Kiều không được tốt lắm, mãi đến khi người của Nam Cận đến nói cha cậu gửi đồ và thư về, cậu mới vui lên.

Nam Kiều mang theo sự mong đợi đến chỗ Nam Cận, muốn biết cha đã gửi thứ gì cho mình.

Tuy nhiên, khi Nam Kiều nhìn thấy một rương ngân phiếu trước mặt, sắc mặt cậu vô cùng khó coi: “Ông ta có ý gì đây?” “Đây là cha con gửi cho con.” Nam Cận cũng không ngờ đại ca vẫn chọn không đến, lại còn đưa cho Nam Kiều một rương ngân phiếu.

Chương 1376

“Ở đây còn có thư cha con viết cho con.” Nam Cận lấy lá thư ra đưa cho Nam Kiều.

Nam Kiều mặt mày âm u nhận lấy lá thư đọc.

Vừa đọc đoạn đầu còn khá vui vẻ, nhưng càng đọc về sau, sắc mặt cậu càng lúc càng khó coi.

Đến cuối cùng đã có thể dùng từ đen như mực để hình dung.

Lòng Nam Cận thầm kêu không ổn, không lẽ đại ca đã nói gì đó không nên nói?

“Cha con ông ấy…” Nam Kiều ném lá thư xuống đất, vung tay hất cái rương trên bàn xuống sàn.

Nam Kiều nhìn những tờ ngân phiếu rơi vãi trên đất mà chỉ cảm thấy nhục nhã.

Thậm chí là ghê tởm.

Nam Cận có thể cảm nhận được cảm xúc của Nam Kiều đang dần mất kiểm soát.

“Nam Kiều, con bình tĩnh lại.” “Bình tĩnh?

Hoàng thúc, người nói cho con biết, con phải bình tĩnh thế nào đây?

Ông ta nói số tiền này cứ coi như là cho con dùng để mua sính lễ.” Nam Kiều nhìn Nam Cận bằng đôi mắt đen kịt.

Nam Cận sững sờ, vội vàng nhặt lá thư dưới đất lên xem.

Trên đó ngoài việc nói số tiền này là để cậu mua sính lễ, còn có đoạn bảo Nam Kiều đừng quậy phá, bên ông ta rất bận không thể về

được.

Còn nói nếu không đủ tiền thì cứ nói với ông ta.

Nam Cận không dám nhìn biểu cảm của Nam Kiều nữa, dù là ông cũng cảm nhận được Nam Kiều tức giận đến mức nào.

“Tôi nghèo đến mức thiếu chút tiền này của ông ta sao?

Vị hôn thê của tôi chỉ đáng giá năm mươi vạn lượng sính lễ thôi à?” Khóe mắt Nam Kiều hơi ửng đỏ, cậu nhìn Nam Cận, hỏi từng chữ một.

“Nam Kiều, cha con không có ý đó.” Nam Cận trong lòng khổ sở, dù đại ca có ý đó thật thì ông cũng không thể nói như vậy.

Nam Kiều cười châm chọc, không có ý đó?

Vậy ông ta có ý gì?

“Hoàng thúc, anh Ngọc đã cho con hai mươi vạn lượng kim phiếu, ngoài ra còn cho con chín vò rượu ủ năm năm làm sính lễ.

Mỗi năm tiền hoa hồng của con ở chỗ anh Ngọc không dưới năm trăm vạn lượng bạc.

Không về thì dùng tiền để đuổi con đi sao?

Hay là dùng tiền để sỉ nhục con?

Hay là ông ta nghĩ con bảo ông ta đến là để xin tiền?” Giọng Nam Kiều mang theo sự phẫn nộ, thậm chí là hận ý đối với người cha kia của mình.

Cậu chỉ muốn nhìn thấy cha mình trong ngày thành thân, chẳng lẽ điều đó cũng sai sao?

“Nam Kiều, ông ấy không phải…” “Đủ rồi.” “Hoàng thúc, con không muốn nghe người tìm cớ cho ông ta nữa.

Số tiền này phiền hoàng thúc gửi trả lại cho ông ta, con còn chưa nghèo đến mức này!” Nam Kiều bây giờ không nghe lọt tai bất cứ điều gì, trong lòng cậu chỉ toàn là sự sỉ nhục mà người đó dành cho mình.

Cậu thật sự không thiếu tiền, trước đây không thiếu, sau khi quen biết Tô Ngọc lại càng không thiếu.

Nhưng năm mươi vạn lượng ngân phiếu này, cùng với lá thư ông ta viết, những lời trong đó giống như một cái tát giáng mạnh vào mặt cậu, kể lể sự thảm hại của cậu.

Cậu chỉ muốn cha đến dự lễ thành thân của mình, vậy mà ông ta lại nghĩ cậu chỉ muốn tiền.

Hóa ra ông ta và Ngọc Nhan cũng chỉ là một giuộc.

Nam Cận nhất thời không biết phải giải thích chuyện này thế nào, ông cũng không hiểu tại sao đại ca lại chọn làm như vậy.

Nam Kiều hít một hơi thật sâu, nhìn Nam Cận vẫn còn muốn giải thích, nói từng chữ một: “Hoàng thúc, người giúp con nói với ông ta, sau này không cần phải về nữa.

Con thành thân ông ta cũng không cần tham dự, con không cần.” Nói xong, cậu quay người bỏ đi, không chút nể nang.

Nam Cận đưa tay ôm mặt.

Xong rồi, lần này Nam Kiều thật sự tức giận rồi.

Nhìn những tờ ngân phiếu vương vãi trên đất, lòng Nam Cận đầy bất lực.

Nam Kiều là một người kiêu ngạo như vậy, bị đối xử thế này, cũng khó trách cậu lại không vui.

Nam Cận nhặt ngân phiếu lên cất lại, sau đó đi tìm Tô Ngọc, không biết Tô Ngọc có thể giúp ông đưa số ngân phiếu này cho Nam Kiều không.

“A Ngọc, ta có chuyện muốn nhờ con giúp.” Nam Cận nhìn Tô Ngọc mở lời.

Khi nói câu này, Nam Cận ít nhiều vẫn có chút xấu hổ.

“Chú Cận cứ nói.” Tô Ngọc đặt công văn trong tay xuống, nhìn Nam Cận.

Không biết ông định nói gì.

“Đây là đồ mà đại ca ta, Nam Nghiêu, gửi cho Nam Kiều, có thể phiền con giúp đưa cho nó được không?” Tô Ngọc nhíu mày, từ giọng điệu của Nam Cận phát hiện ra có điều không ổn: “Chú Cận, tại sao không tự mình đưa cho Nam Kiều?” Mối quan hệ của họ bây giờ vẫn rất tốt, Nam Cận hoàn toàn có thể tự mình mang đến cho Nam Kiều, tại sao lại phải đến tìm anh?

Hơn nữa còn nhờ anh đưa cho Nam Kiều?

“Ông ta đưa cho Nam Kiều thứ gì?” “Năm mươi vạn lượng ngân phiếu.” Nam Cận cười khổ nói.

Nghe thấy thứ đối phương đưa lại là ngân phiếu, sắc mặt Tô Ngọc lập tức trở nên vô cùng khó coi: “Chú Cận, ông ta có ý gì đây?” “Chú đã viết thư nói với ông ta rằng Nam Kiều hy vọng ông ta đến tham dự hôn lễ chưa?” Tô Ngọc nhìn thẳng vào Nam Cận hỏi.

Nam Cận im lặng không nói gì, nhưng thái độ của ông đã cho Tô Ngọc câu trả lời.

Xem ra Nam Cận đã nói với Nam Nghiêu, nhưng đối phương không có ý định đến, ngược lại còn gửi năm mươi vạn lượng qua.

“Ông ta cho rằng mục đích Nam Kiều hy vọng ông ta đến là để xin tiền phải không?” Giọng Tô Ngọc lúc này đã lạnh đến cực điểm.

Nam Cận nhìn Tô Ngọc rõ ràng cũng đã tức giận, không biết nên mở lời thế nào cho phải.

“Thuộc hạ của ngươi hiểu lầm rồi, đại ca ta không có ý đó.” “Ồ?

Ông ta không có ý đó, vậy thì có ý gì?” Nam Cận vốn nghĩ Tô Ngọc là một người rất dễ nói chuyện, nhưng bây giờ ông lại cảm thấy thực ra Tô Ngọc chẳng dễ nói chuyện chút nào, thậm chí còn có chút khó chiều.

“A Ngọc, con biết mà.” Nam Cận bất lực nói.

Chương 1377

“Cháu không biết.

Mỗi năm tiền tiêu vặt cháu cho Nam Kiều còn nhiều hơn thế.

Ông ta đưa năm mươi vạn là đang đuổi ăn mày hay sao?” Con trai mình thành thân, phản ứng đầu tiên của ông ta không phải là đến giúp con, mà là đưa năm mươi vạn lượng qua.

Đây là đang sỉ nhục ai?

“Chú Cận, không phải cháu không muốn giúp chú, mà là cháu không giúp được.

Số tiền này cháu sẽ không đưa cho Nam Kiều đâu.

Chú mang về đi, cứ nói với người đó, năm mươi vạn lượng này nhiều quá, Nam Kiều không dám nhận.” “Chú Cận, cháu đi xem Nam Kiều đây, chú cứ tự nhiên.” Nói xong, anh đứng dậy rời đi.

Nam Cận dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc, đây là đang trút giận lây sang cả ông sao?

Đưa tay xoa xoa thái dương, lần này đại ca thật sự quá đáng rồi.

Nhìn số tiền không gửi đi được, Nam Cận còn có thể làm gì?

Ngoài việc gửi trả lại, dường như cũng không còn cách nào khác.

Nam Cận trở về nơi ở tạm thời của mình, viết một lá thư cho Nam Nghiêu, để tâm phúc của mình mang qua, cùng với năm mươi vạn lượng bạc này.

Khi Tô Ngọc đến tìm Nam Kiều, mắt cậu vẫn còn đỏ hoe.

La Hậu và những người khác ngồi bên cạnh rất lo lắng, nhưng lại chẳng có cách nào.

Thấy Tô Ngọc đến, họ như thấy cứu tinh, vội vàng chạy tới: “Anh Ngọc, anh mau đến xem Nam Kiều đi, cậu ấy cứ như vậy từ nãy đến giờ, bọn em cũng hết cách rồi.” Nam Kiều rốt cuộc bị làm sao?

Sao sắc mặt đột nhiên lại trở nên khó coi như vậy.

Tô Ngọc ngồi xuống đối diện Nam Kiều.

Thấy Tô Ngọc, nỗi tủi thân trong lòng Nam Kiều lập tức dâng trào: “Anh Ngọc.” “Anh biết cả rồi.

Anh đã bảo chú Cận trả tiền lại, năm mươi vạn lượng đó nhiều quá, em không dám nhận.” Tô Ngọc nhẹ nhàng nói.

Nam Kiều nhếch mép muốn cười một cái nhưng cảm thấy mình không thể cười nổi.

“Thôi được rồi, không muốn cười thì đừng cười, khó coi chết đi được.” Tô Ngọc bực bội nói.

Nam Kiều trong lòng vẫn rất khó chịu: “Anh Ngọc, tại sao ông ta lại đối xử với em như vậy?” “Em thiếu chút tiền đó của ông ta sao?” La Hậu và những người khác nghe mà có chút khó hiểu, vẫn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Rất bận?

Năm mươi vạn lượng?

“Anh Ngọc, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Khiến Nam Kiều thành ra thế này?

Còn năm mươi vạn lượng là sao?” Lạc Diễm nhíu mày hỏi.

Từ khi quen biết đến giờ, đây là lần đầu tiên họ thấy Nam Kiều tủi thân đến thế.

Rõ ràng trước đó cậu ấy vẫn còn rất vui vẻ.

“Chú Cận viết thư cho Nam Nghiêu, nói rằng Nam Kiều hy vọng ông ta đến tham dự hôn lễ.

Kết quả là Nam Nghiêu gửi năm mươi vạn lượng ngân phiếu về, nói là cho Nam Kiều.” Lạc Diễm và những người khác nghe xong liền nổi giận: “Năm mươi vạn lượng?

Ông ta sỉ nhục ai thế?” “Đúng vậy, anh Ngọc, Nam Nghiêu này cũng quá đáng thật.” Chuyện trước kia sau này họ mới biết, lúc Nam Kiều còn nhỏ bị ngược đãi, cha cậu ta đều biết cả.

Nhưng dù biết tất cả, ông ta cũng không coi ra gì.

Thậm chí còn làm ra những chuyện không thể tha thứ.

Bây giờ lại lấy năm mươi vạn lượng cho Nam Kiều, xem Nam Kiều rất nghèo, không có tiền tiêu sao?

“Ông ta còn cố ý viết thư nói với em, đó là tiền sính lễ, bảo em nếu không đủ thì cứ nói với ông ta.

Anh Ngọc, em trông giống người thiếu tiền đến vậy sao?” Nam Kiều mờ mịt nhìn Tô Ngọc, trong lòng có chút khó chịu.

Lạc Diễm và những người khác nhìn dáng vẻ mờ mịt của Nam Kiều, trong lòng có chút buồn.

“Anh Ngọc, không thể để Nam Kiều chịu uất ức như vậy được.

Nam Kiều từ khi nào lại bị người ta sỉ nhục thế này?” Lạc Diễm thực sự không thể chịu đựng được chuyện như vậy xảy ra.

Cái tên Nam Nghiêu này cũng quá không phải người rồi.

Cho tiền thì cho tiền, hà tất phải nói những lời khó nghe như vậy?

“Anh Ngọc, anh có thể tra ra cái tên Nam Cận kia đang ở đâu không?” Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc, nghiến răng hỏi.

“Muốn làm gì?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Lạc Diễm, chỉ cần nghĩ một chút là biết cậu ta định làm gì.

“Anh Ngọc, bọn em chưa từng thấy Nam Kiều tủi thân như vậy, dù là cha cậu ấy cũng không thể sỉ nhục Nam Kiều như thế.” Lạc Diễm không chút khách khí nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Ừ, em nói không sai, vậy em muốn làm gì?” “Nam Kiều, cậu còn tình cảm gì với cha cậu không?” Lạc Diễm nhìn Nam Kiều, nghiêm túc hỏi.

Nam Kiều lắc đầu: “Không còn nữa.” Trước đây ít nhiều vẫn còn mang chút hy vọng, nhưng bây giờ tất cả hy vọng đều không còn nữa.

“Ông ta không phải rất bận sao?

Không phải muốn làm chuyện của mình sao?

Anh Ngọc, anh giúp em điều tra xem ông ta ở đâu, em sẽ đi cho nổ tung căn cứ của ông ta.” Lạc Diễm hung hăng nói.

Không ai được phép bắt nạt người bên cạnh cậu.

Nhất là dáng vẻ vừa rồi của Nam Kiều như sắp khóc.

Cậu chưa từng thấy một Nam Kiều như vậy, cũng không muốn chuyện như thế xảy ra nữa.

Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều, thấy Lạc Diễm nói những lời như vậy mà cũng không thể khơi dậy được cảm xúc của cậu, bèn gật đầu đồng ý.

“Thiếu gia, người của Nam Cương Vương vừa mang theo một cái rương ra ngoài.” “Rương?” “Vâng.” “Muốn đi cho nổ tung căn cứ của đối phương thì bây giờ đi theo người đó vẫn còn kịp.” Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm nói.

“Để Nguyên Húc và họ đi cùng em.” “Được.” Lạc Diễm gật đầu thật mạnh.

Chương 1378

Lần này, cậu muốn cho người đàn ông đó biết bắt nạt Nam Kiều sẽ có kết cục như thế nào.

Lạc Diễm cưỡi con ngựa chạy nhanh nhất của Tô Ngọc rời đi.

Lúc đi còn nhìn Nam Kiều: “Chuẩn bị thành thân cho tốt, cậu yên tâm, tôi sẽ báo thù cho cậu.” “Tôi cũng đi.” La Hậu ở bên cạnh lên tiếng.

Bạch Khởi vừa định mở miệng thì La Hậu đã nói: “Võ công của cậu không bằng bọn tôi, đừng đi nữa.” “Được.” Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý.

Sau khi Lạc Diễm và La Hậu rời đi, Tô Ngọc nhìn Nam Kiều: “Có trách bọn họ không?” Nam Kiều lắc đầu: “Không ạ.

Anh Ngọc, em và ông ta không còn quan hệ gì nữa.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ đã bình tĩnh trở lại của Nam Kiều, biết lần này cậu đã hoàn toàn chết tâm.

Và Nam Nghiêu cũng đã hoàn toàn mất đi đứa con trai này.

Sau khi Lạc Diễm và họ rời đi, họ đuổi kịp người của Nam Cận rồi trói người đó lại.

Người của Nam Cận thấy mấy người họ liền có chút đau đầu: “Mấy vị thiếu gia, các vị muốn làm gì?” “Nam Nghiêu ở đâu?” Lạc Diễm cũng không vòng vo mà hỏi thẳng.

Người kia trong lòng thầm kêu không ổn, nhìn Lạc Diễm cẩn thận hỏi: “Lạc Diễm thiếu gia, cậu hỏi cái này làm gì?” “Bớt nói nhảm, mau nói.” Lạc Diễm lạnh lùng nhìn đối phương, con dao găm trong tay đặt trên cổ hắn, chỉ cần hơi dùng sức là có thể lấy mạng hắn.

“Cái này…” “Nói.” “Tôi có thuốc của Nam Kiều dùng để tra hỏi người khác ở đây.” La Hậu lấy ra một lọ thuốc, đổ ra một viên rồi nhét vào miệng đối phương.

Người kia kinh hãi nhìn họ, không ngờ có ngày thuốc do Nam Kiều làm ra lại được dùng trên người mình.

“Nam Nghiêu ở đâu?” “Ở một thị trấn nhỏ giáp ranh giữa Nam Cương và Huyền quốc.” Sau đó, Lạc Diễm lại hỏi vị trí cụ thể.

Biết được rồi mới giao người cho ám vệ của Tô Ngọc: “Ngươi canh chừng người này, trước khi chúng ta trở về thì không được thả hắn, cũng không được để hắn chết.” “Đây là thuốc làm người ta tạm thời mất đi nội lực.” Sau khi mọi việc được sắp xếp xong, Lạc Diễm và họ liền thúc ngựa chạy đến thị trấn nhỏ mà đối phương đã nói.

Mất sáu bảy ngày mới đến nơi.

Khi Lạc Diễm và La Hậu dẫn người đến nơi, họ phát hiện nơi này dường như cũng không có gì khác biệt, chỉ là một sân viện trông khá thoải mái.

Hai người lặng lẽ tiến vào, tìm thấy người được gọi là Nam Nghiêu.

Lúc nhìn thấy Nam Nghiêu, họ có chút bất ngờ.

Anh ta không làm gì khác, chỉ đang chơi cùng một người phụ nữ và một đứa trẻ.

Đứa trẻ đó có vài nét hao hao giống Nam Kiều.

Đứa bé gọi anh ta là cha, và anh ta dùng vẻ mặt rất dịu dàng để nói chuyện với nó.

Sau khi chơi với đứa trẻ một lúc, anh ta vào thư phòng.

Vệ sĩ bên cạnh có chút lo lắng nói: "Chủ tử, ngài chỉ gửi tiền cho tiểu vương gia, liệu có ổn không ạ?" Gã có thể cảm nhận được tiểu vương gia không hề muốn tiền, cậu chỉ muốn chủ tử đến thăm mình mà thôi.

Dù sao thì bao năm qua, chủ tử vẫn chưa làm tròn trách nhiệm của một người cha.

Nam Nghiêu lắc đầu: "Năm mươi vạn lượng đã đủ rồi, ta còn có việc phải làm ở đây, không có thời gian qua đó." Thấy thuộc hạ của mình còn muốn nói gì đó, Nam Nghiêu chuyển chủ đề: "Bên Ngọc Nhan thế nào rồi?" "Bên đó vẫn đang giám sát, nhưng vẫn chưa tìm ra nơi chúng luyện chế dược nhân." Thuộc hạ trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể trả lời theo lời Nam Nghiêu.

Sau khi nói xong những chuyện này, gã lại tiếp tục lên tiếng: "Chủ tử, nếu ngài cứ tiếp tục hờ hững với tiểu vương gia như vậy, ngài sẽ mất đi người con trai này đấy." Thực ra bao năm qua không phải chủ tử không có thời gian quay về, chỉ là không muốn đến thăm tiểu vương gia mà thôi. "Được rồi, nó đã lớn như vậy, biết mình đang làm gì, không cần chúng ta giúp nó làm gì cả." Nam Nghiêu không thích thuộc hạ nhắc đến chuyện của Nam Kiều trước mặt mình.

Hơn nữa, anh ta đối với Nam Kiều đã đủ tốt rồi.

Lạc Diễm và những người khác nghe thấy những lời này thì thật sự rất tức giận.

Nam Kiều vẫn luôn mong nhớ người cha này, kết quả Nam Nghiêu lại là một kẻ như vậy.

Thật quá đáng tức mà.

Lạc Diễm và La Hậu bay lên mái nhà đối diện, tay cầm thuốc nổ đã châm ngòi. "Kẻ nào?" Nam Nghiêu trong phòng nghe thấy động tĩnh liền vội vã chạy ra.

Nhìn thấy những người đang đứng trên mái nhà, anh ta khẽ nhíu mày: "Các ngươi là ai?" Lạc Diễm lười trả lời, trực tiếp ném thuốc nổ trong tay vào thư phòng của anh ta. "Chủ tử, mau đi!" Vệ sĩ bên cạnh nhận ra đó là thứ gì liền vội vàng đẩy Nam Nghiêu ra.

Hai người vừa rời khỏi cửa thư phòng thì đã nghe một tiếng "Ầm", thư phòng bị nổ tung.

Nhìn thư phòng chưa bị phá hủy hoàn toàn, Lạc Diễm tiếc nuối nói: "Xem ra thư phòng của ngươi cũng không tồi, thế này mà vẫn chưa nổ thành đống tro tàn." "Các ngươi rốt cuộc là ai?" "Là người thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

Còn vì sao thì đợi chúng ta cho nổ tung tất cả các nơi rồi sẽ giải thích rõ ràng cho ngươi.

La Hậu, chúng ta chia nhau hành động, à đúng rồi, cho nổ luôn cả nơi ở của người phụ nữ và đứa trẻ kia đi." Lạc Diễm ném cho La Hậu mấy quả thuốc nổ.

Nghe thấy họ còn muốn cho nổ cả nơi ở của vợ con mình, Nam Nghiêu lập tức nổi giận: "Các ngươi dám!" "Đừng nghi ngờ, ta thật sự dám đấy." Nói xong, cậu ta tiếp tục hành động.

Sau khi La Hậu rời đi, Nam Nghiêu lại nghe thấy những tiếng nổ vang lên liên tiếp.

Điều này khiến Nam Nghiêu vô cùng lo lắng cho vợ con, muốn đi tìm họ nhưng lại bị Lạc Diễm cản lại. "Đừng vội thế chứ.

Nguyên Húc, giúp tôi 'mời' vị thiếu gia kia qua đây một chút, nhớ là 'mời' đấy." Lạc Diễm cười tủm tỉm nhìn Nguyên Húc bên cạnh và ra lệnh.

Nguyên Húc ái ngại nhìn Nam Nghiêu một cái.

Lạc Diễm thiếu gia mà đã ra tay thì không phải chuyện đùa.

"Ngươi tìm chết!" Nam Nghiêu và đám vệ sĩ thấy Lạc Diễm muốn bắt đứa trẻ liền ra tay hạ sát.

Thế nhưng Lạc Diễm cũng không phải dạng vừa, một mình chặn được hai người mà vẫn dư sức. "Yên tâm, tôi sẽ không lấy mạng con trai yêu quý của ngươi đâu, chỉ mời nó qua đây trò chuyện một chút thôi, không cần phải vội vàng như thế." Lạc Diễm dùng một tay khống chế Nam Nghiêu, thản nhiên nói.

Chẳng mấy chốc, Nguyên Húc đã dẫn một đứa trẻ tới, đi cùng còn có người vợ trông khá thảm hại, trên người còn dính vết máu. "Các người đã làm gì?" Nam Nghiêu tức đến phát điên, nhưng không ngờ một thiếu niên trông mới lớn lại lợi hại đến vậy.

Anh ta không tài nào thoát khỏi sự kìm kẹp của đối phương. "Không có gì, chỉ là bị vụ nổ ảnh hưởng một chút thôi." Nguyên Húc thản nhiên nói, hoàn toàn không coi đây là chuyện gì to tát. "Các người rốt cuộc muốn làm gì?" Lạc Diễm đi tới trước mặt Nguyên Húc, nhìn đứa trẻ kia: "Thì ra cái gọi là không thể đi, không có thời gian của ngươi là vì đứa con hoang này à." "Ngươi câm miệng!" Nam Nghiêu nghe vậy thì sao còn không hiểu ra vấn đề?

Đây là bạn của Nam Kiều sao? "Câm miệng thì không được, nhưng ta có thể khiến ngươi câm miệng, ngươi muốn thử không?" Lạc Diễm cười hỏi.

Chương 1379

"Chỉ là bảo ngươi dành chút thời gian đến chứng kiến Nam Kiều thành thân thôi, sao nào?

Thấy nó thành thân sẽ lấy mạng của ngươi hay sao?

Còn dùng năm mươi vạn lượng để sỉ nhục nó?" Nam Nghiêu nhíu mày, không hiểu ý của Lạc Diễm là gì.

Năm mươi vạn lượng chẳng lẽ còn ít sao? "Nói thật nhé, một năm Ngọc ca cho Nam Kiều tiền tiêu vặt còn hơn năm mươi vạn lượng.

Lần này Nam Kiều thành thân, anh ấy đã cho Nam Kiều hai trăm vạn lượng ngân phiếu vàng." "Ngoài ra, những món đồ sưu tầm được từ việc kinh doanh của Ngọc ca nhiều vô số kể, còn có chín vò rượu quý mà Ngọc ca đã cất giữ năm năm.

Ngươi đưa năm mươi vạn lượng rồi bảo nó dùng để mua sính lễ?

Ngươi đang sỉ nhục ai vậy?" Lạc Diễm nhìn bộ dạng nhíu mày, cho rằng năm mươi vạn lượng là rất nhiều của Nam Nghiêu, chế nhạo nói.

Nam Nghiêu kinh ngạc nhìn Lạc Diễm, Nam Kiều thật sự được Ngọc Vương yêu thích đến vậy sao?

Vừa cho đã là hai trăm vạn lượng ngân phiếu? "Nam Kiều là đệ đệ mà Ngọc ca thương nhất.

Các người không thương nó nhưng chúng ta thì có." Lạc Diễm vẫy tay, một ám vệ ôm một chiếc hộp xuất hiện trước mặt mọi người.

Vệ sĩ của Nam Nghiêu nhận ra chiếc hộp đó, là hộp đựng ngân phiếu của họ.

Chẳng phải đã gửi cho tiểu vương gia rồi sao?

Sao lại bị mang về đây? "Đúng là làm khó cho ngươi phải chắt bóp chuẩn bị năm mươi vạn lượng ngân phiếu để bố thí cho Nam Kiều.

Nhưng Nam Kiều của chúng ta không thèm chút tiền này của ngươi đâu.

Quà cưới mà mấy huynh đệ chúng ta tặng nó còn hơn con số này nhiều." Lạc Diễm mở hộp, đổ hết ngân phiếu bên trong ra.

Gió thổi qua, ngân phiếu lập tức bay tứ tán khắp đất.

Nam Nghiêu cảm thấy mình bị sỉ nhục, anh ta tức tối nhìn Lạc Diễm và những người khác. "Ầm!" một tiếng nổ lớn, sân chính bị nổ tung. "Lúc Nam Kiều bị ném đến thành Vong Ưu cũng chỉ trạc tuổi này.

Khi đó ngươi cũng ở đấy, sao ngươi không thể ngăn cản?

Hay là ngươi cảm thấy Nam Kiều da dày thịt béo, chết không được?" Lạc Diễm nhìn đứa trẻ bên cạnh, tay vuốt ve má nó, nhàn nhạt nói. "Lúc Nam Kiều năm tuổi, ngươi có thể trơ mắt nhìn nó bị Ngọc Nhan ngược đãi như một dược nhân mà không thèm quan tâm.

Bây giờ con trai này của ngươi cũng đã tám, chín tuổi rồi nhỉ?

Chắc cũng có thể trơ mắt nhìn nó trúng độc, đau đớn không muốn sống được rồi." Lạc Diễm chậm rãi nói. "Ngươi dám!

Người đâu, giết hết chúng cho ta!" Nam Nghiêu không dám dùng chuyện này để đánh cược, anh ta thật sự rất lo Lạc Diễm sẽ làm như vậy.

Nếu Lạc Diễm thực sự làm hại con trai mình, anh ta sẽ phát điên mất. "Muốn mạng của chúng ta à?

Vậy phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." La Hậu quay lại bên cạnh Lạc Diễm.

Khi các ám vệ xuất hiện, cậu ta trực tiếp đối đầu, giao lại những việc còn lại cho Lạc Diễm, vì Lạc Diễm giỏi xử lý những chuyện như thế này hơn. "Là Nam Kiều bảo các ngươi đến?" "Cái đó thì không phải, chúng ta chỉ là không chịu được cảnh nó bị người khác sỉ nhục, không chịu được cảnh nó tràn đầy mong đợi chờ ngươi đến tham dự hôn lễ, cuối cùng nhận lại chỉ là sự nhục nhã." "Nếu ngươi đã có một người con trai như thế này, ta nghĩ chắc ngươi cũng không còn cần người con trai tên Nam Kiều nữa nhỉ?" Lạc Diễm đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cậu ta cúi đầu nhìn đứa trẻ: "Trông cũng không tệ, chỉ là không bằng một phần của Nam Kiều." "Ngươi..." "Tướng công, họ rốt cuộc là ai?" Người phụ nữ nghe một hồi dường như đã hiểu ra, những người này đến phá hủy nhà của họ là vì một người tên Nam Kiều. "Anh vẫn còn liên lạc với Nam Kiều sao?

Anh đã nói sẽ không quan tâm đến nó nữa mà, tại sao lại cho nó năm mươi vạn lượng?" Người phụ nữ nhìn Nam Nghiêu chất vấn.

Lạc Diễm nghe vậy tâm trạng vô cùng tồi tệ, vung tay tát một cái vào mặt người phụ nữ: "Ở đây không có chỗ cho ngươi lên tiếng." "Quả nhiên, có mẹ kế thì cũng sẽ có cha dượng." Lạc Diễm nhìn cô ta, thất vọng nói.

Thấy người mình yêu bị đánh, Nam Nghiêu lập tức thoát khỏi sự kìm kẹp của Lạc Diễm định phản kích, nhưng ngay giây tiếp theo, người phụ nữ anh ta yêu lại bị kéo đến chắn trước mặt Lạc Diễm.

Lạc Diễm cười như không cười nhìn Nam Nghiêu: "Còn muốn tiếp tục ra tay không?" "Ngươi thả cô ấy ra, cô ấy chỉ là một người phụ nữ." "Ồ, vì một người phụ nữ như vậy mà ngươi đối xử với Nam Kiều thế ư?" Người phụ nữ bị Lạc Diễm bất ngờ khống chế, sợ đến mức mặt tái mét, thậm chí không dám nhìn biểu cảm của họ. "Tôi... tôi..." "Không thích Nam Kiều, phải không?" Lạc Diễm ghé sát vào tai cô ta, thì thầm.

Người phụ nữ không ngừng lắc đầu.

Nếu sớm biết bên cạnh Nam Kiều có những người đáng sợ như vậy, sao cô ta dám chứ?

Sau khi biết Nam Kiều đến từ thành Vong Ưu, cô ta đã không muốn có bất kỳ quan hệ nào với người này. "Nó là người từ cái thành Vong Ưu gì đó, tôi không muốn nó đến đây thì có gì sai sao?

Nó là một con quái vật!" Người phụ nữ hét lên.

Cô ta sợ sau khi Nam Kiều đến sẽ làm hại mình và con trai.

Lạc Diễm nghe vậy tức đến bật cười: "Ngươi nói Nam Kiều là quái vật?

Vậy thật đáng tiếc, ta cũng vậy." Nói xong, cậu ta siết chặt tay, nhìn mặt người phụ nữ dần đỏ bừng lên.

Nam Nghiêu lo lắng. "Các ngươi chẳng phải muốn ta đến hôn lễ của nó sao?

Ta đi là được, còn tiền ta cũng có thể cho nó thêm, bây giờ thả cô ấy ra!" Nam Nghiêu vội vàng nói.

Nhìn Nam Nghiêu như vậy, Lạc Diễm cảm thấy không đáng cho Nam Kiều. "Năm đó trơ mắt nhìn Nam Kiều đau đớn tột cùng mà không chớp mắt, bây giờ cô ta chưa bị thương gì mà ngươi đã lo lắng đến thế này, thật đáng tiếc." Tay Nam Nghiêu khẽ run, anh ta rất kỳ lạ, sao họ lại biết được những chuyện này. "Nam Kiều vẫn luôn biết ngươi ở Nam Cương, cũng biết lúc nó bị thương ngươi chỉ liếc nhìn một cái rồi bỏ đi.

Chương 1380

Nó vẫn luôn biết nhưng chưa từng hận ngươi, vậy mà ngươi lại vì một thứ như thế này mà đối xử với Nam Kiều như vậy?" Lạc Diễm càng nghĩ càng tức giận. "Còn nữa, ngươi nói muốn tham dự hôn lễ của nó?

Ngươi nghĩ mình xứng sao?

Nam Kiều đã nói từ nay về sau đừng xuất hiện trước mặt nó nữa.

Nếu ngươi dám dẫn những người này xuất hiện trước mặt Nam Kiều, ta sẽ không chỉ cho nổ nhà vào ban ngày đâu, ta có thể cho các ngươi lên trời ngay trong giấc ngủ đấy." Lạc Diễm âm u nói.

Nói xong, cậu ta đẩy người trong tay ra, trong mắt lộ rõ vẻ chán ghét.

Nam Nghiêu ôm người phụ nữ vào lòng, cúi đầu, trong mắt đầy lửa giận.

Hay cho một Lạc Diễm.

Đúng lúc Lạc Diễm xoay người, Nam Nghiêu đột nhiên ra tay.

Khi Lạc Diễm định phản kích thì nghe thấy tiếng rên của Nam Nghiêu, rõ ràng là đã bị thương.

Lạc Diễm quay đầu nhìn Nam Nghiêu bên cạnh, bật cười khe khẽ: "Xem ra vận may của ngươi không tốt lắm nhỉ?" "Là ai?

Lén lút thì cút ra đây cho ta!" Nam Nghiêu ôm cánh tay bị thương, nhìn về phía ám khí vừa bay tới.

Rốt cuộc là ai còn trốn ở phía sau.

Lạc Diễm và La Hậu cũng nhìn qua.

Khi thấy người từ trong góc bước ra, họ sững sờ, trong mắt đầy kinh ngạc: "Ngọc ca, sao anh lại đến đây?" Tô Ngọc đi tới bên cạnh họ: "Đến xem một chút." Lạc Diễm nhìn thấy Tô Ngọc, sự tức giận trong lòng không thể kìm nén được nữa, liền kể hết mọi chuyện cho anh nghe. "Ngọc ca, em không muốn tha cho người phụ nữ này." Sao cô ta dám làm thế.

Nam Nghiêu nhìn Tô Ngọc, người trước mặt chính là Ngọc Vương của Huyền quốc. "Không cần Nam Kiều nữa, phải không?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu, bình tĩnh hỏi.

Nam Nghiêu vô thức nhíu mày, anh ta chưa bao giờ nói không cần Nam Kiều. "Cho ngươi cơ hội cuối cùng." Người phụ nữ thấy Nam Nghiêu do dự, vội nói: "Nếu anh để nó quay về thì chúng ta cũng đừng sống cùng nhau nữa." Tô Ngọc lạnh lùng liếc người phụ nữ một cái: "Bản vương cho phép ngươi nói chuyện sao?" Người phụ nữ bị Tô Ngọc dọa đến không dám động đậy.

Thấy cô ta như vậy, Tô Ngọc khinh thường cười khẩy, liếc nhìn những tờ ngân phiếu trên đất: "Ngươi định làm thế nào?" "Nó đã hai mươi tuổi rồi, cho dù không có ta cũng có thể tự mình sống sót." Nam Nghiêu nhìn đứa con trai nhỏ của mình, nói.

Khi không liên quan đến người mình yêu, anh ta cũng dần bình tĩnh lại, nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười khẽ: "Ồ?

Thật sao?" "Chắc chắn chứ?" Tô Ngọc hỏi lại lần nữa. "Phải." Nam Nghiêu nhìn Tô Ngọc, anh ta đã giữ lại được mạng sống cho Nam Kiều trong tay Ngọc Nhan, như vậy là đủ rồi.

Bây giờ anh ta chỉ muốn cùng vợ con sống yên ổn những ngày còn lại, và giải quyết sạch sẽ chuyện bên Ngọc Nhan.

Tô Ngọc vỗ tay, như thể đang cổ vũ cho anh ta. "Rất tốt, nếu ngươi đã quyết định, vậy ta cũng tặng ngươi một món quà, coi như là quà mừng Nam Kiều từ nay về sau không còn quan hệ gì với ngươi nữa." Lời của Tô Ngọc khiến lòng Nam Nghiêu có chút khó chịu.

Rõ ràng là do chính mình quyết định, tại sao trong lòng lại cảm thấy đau khổ? "Nguyên Bảo, mang đồ cho vị này xem.

Không ngờ tiểu vương gia đời trước từng được người người ở Nam Cương coi trọng nhất, sau khi gặp phải người phụ nữ như thế này thì đến não cũng không cần nữa." Lời của Tô Ngọc khiến những người bên cạnh nghe thấy vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ tay khẽ run, trong mắt đầy lo lắng: "Dù ngươi muốn giúp Nam Kiều trút giận, ngươi cũng không thể sỉ nhục ta như vậy." Cô ta luôn cảm thấy Ngọc Vương này đến đây không có ý tốt, hơn nữa những lời anh ta nói với Nam Nghiêu rất bất lợi cho mình.

Cô ta quyết không thể để Tô Ngọc nói hết những lời còn lại, nếu không cô ta sẽ hoàn toàn xong đời. "Dù ngươi là Ngọc Vương thì sao?

Chúng ta không phải người của Huyền quốc, ngươi quản chuyện gì chứ, còn có thể quản cả chuyện nhà của người khác sao?

Không có quy củ nào như vậy đâu nhỉ?" Người phụ nữ hùng hồn chất vấn.

Cản Lạc Diễm đang định nói, Tô Ngọc nhìn người đang la hét với mình bằng ánh mắt đầy ẩn ý: "Bản vương nên gọi ngươi là Kỳ Ngọc, hay là Ngọc Cẩm Chi đây?" Nam Nghiêu nghe lời của Tô Ngọc, sắc mặt khẽ biến, quay đầu nhìn người vợ có gương mặt tái nhợt trong nháy mắt: "Lời của hắn có ý gì?" Ngọc Cẩm Chi là ai? "Tướng công, hắn đang vu khống em, em hoàn toàn không biết Ngọc Cẩm Chi là ai cả." Kỳ Ngọc nở một nụ cười gượng gạo.

Trong lòng cô ta càng thêm oán hận Tô Ngọc.

Hắn rảnh rỗi chạy ra đây xen vào chuyện của người khác làm gì?

Rốt cuộc mình đã đắc tội với hắn ở đâu?

Thấy Ngọc Cẩm Chi đến lúc này vẫn chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, Tô Ngọc cũng không vội, ngược lại nhìn Nam Nghiêu đang đầy nghi hoặc: "Ngươi vẫn luôn không tìm được nơi bọn Ngọc Nhan luyện chế dược nhân, mỗi lần có tin tức đến nơi thì đối phương đều đã rời đi từ trước, ngươi chưa từng nghĩ người bên cạnh có vấn đề sao?" Lời của Tô Ngọc khiến Nam Nghiêu không nhịn được nhíu mày: "Ngọc Vương, lời này của ngài có ý gì?" "Có ý gì thì ngươi hỏi người phụ nữ ngươi yêu nhất này chẳng phải sẽ biết sao?" Tô Ngọc không trả lời mà hỏi ngược lại.

Kỳ Ngọc đối mặt với Tô Ngọc thật sự quá chột dạ, cô ta thậm chí không dám nhìn vào mắt anh.

Đôi mắt đó dường như có thể nhìn thấu tất cả. "Ngọc Vương, ngài không cần phải vòng vo như vậy, có chuyện gì cứ nói thẳng." Nam Nghiêu lạnh mặt, luôn cảm thấy chuyện Tô Ngọc sắp nói vô cùng quan trọng.

Tại sao anh ta mãi không tìm được nơi bọn Ngọc Nhan chế tạo dược nhân?

Mỗi lần họ tìm đến nơi, đối phương đều đã đi trước một bước.

Anh ta cũng từng nghi ngờ có gián điệp bên cạnh, tìm kiếm rất lâu mà không tìm ra.

Nhưng lời của Tô Ngọc rõ ràng là biết chuyện gì đang xảy ra.

Kỳ Ngọc cắn răng nhìn Tô Ngọc, thấy anh dường như sắp mở miệng, cô ta vội nói: "Tướng công, anh đừng tin hắn." "Hắn chỉ muốn đến gây chia rẽ để trả thù cho Nam Kiều thôi." Kỳ Ngọc vội vàng nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị: "Ồ?

Không biết bản vương đã chia rẽ các người chuyện gì?" Nam Nghiêu dù có ngốc đến đâu cũng biết chuyện gì đã xảy ra.

Anh ta quay đầu nhìn Kỳ Ngọc: "Hắn chưa nói gì liên quan đến em, tại sao em lại nói hắn chia rẽ quan hệ của chúng ta để trả thù cho Nam Kiều?" Kỳ Ngọc lập tức phản ứng lại, lời này của cô ta chẳng khác nào tự khai. "Tướng công, em không phải... em chỉ lo lắng hắn dùng cách này để ly gián tình cảm của chúng ta thôi." Kỳ Ngọc vội vàng giải thích.

Nghe vậy, sự nghi ngờ của Nam Nghiêu càng rõ ràng hơn.

Chương 1381

Con người của Ngọc Vương thế nào, anh ta cũng đã tìm hiểu qua.

Anh ta chưa bao giờ vu khống bất kỳ ai, càng không vì ai mà tạo ra một tội danh vô căn cứ.

Mỗi lần Tô Ngọc muốn xử lý ai đó, bằng chứng đưa ra đều là chứng cứ sắt đá. "Kỳ Ngọc, Ngọc Vương không phải loại người đi vu khống người khác.

Nếu ngài ấy đã nói, vậy thì chắc chắn có chuyện đó." Nam Nghiêu nhìn Kỳ Ngọc, ý tứ không rõ ràng.

Kỳ Ngọc vô thức siết chặt tay, cắn môi nói: "Anh không tin em?

Anh thà tin một người ngoài?" "Anh cũng không muốn nghi ngờ em, nhưng mọi hành động của em khiến anh không thể tin tưởng được." Nam Nghiêu nhìn Kỳ Ngọc với vẻ mặt phức tạp.

Lạc Diễm nhìn bộ dạng của họ có chút tò mò: "Ngọc ca, lúc nãy anh có nhắc đến một cái tên, Ngọc Cẩm Chi.

Người này có quan hệ gì với mẹ của Nam Kiều là Ngọc Nhan?

Họ là người một nhà sao?" La Hậu cũng nhìn Tô Ngọc, rõ ràng cũng rất tò mò về chuyện này. "Muốn biết?" Lạc Diễm và La Hậu không ngừng gật đầu, rất muốn biết. "Ngọc Cẩm Chi và Ngọc Nhan là chị em ruột, cùng cha cùng mẹ, nhưng sau khi Ngọc Cẩm Chi sinh ra, nhà họ Ngọc đã thông báo ra ngoài là đứa trẻ đã chết yểu." Lạc Diễm và La Hậu nghe mà có chút mơ hồ.

Lạc Diễm không nhịn được hỏi: "Ngọc ca, nếu là như vậy, tại sao cô ta lại giúp nhà họ Ngọc?

Chẳng phải cô ta nên hận nhà họ Ngọc mới đúng sao?

Tại sao còn giúp Ngọc Nhan?" "Tại sao ư?

Bởi vì năm hai tuổi cô ta đã được nhà họ Ngọc nhận về với thân phận con gái nuôi.

Tuy chỉ là con gái nuôi, nhưng địa vị của cô ta cũng giống như Ngọc Nhan.

Khi cô ta hiểu chuyện cũng đã biết thân phận của mình, chỉ là không thể quang minh chính đại cho người khác biết thân phận mà thôi.

Ngoài điều này ra, những thứ mà một tiểu thư nên có, cô ta đều có." Trong tình huống có tất cả mọi thứ, cô ta lại vì sao phải hận đối phương chứ?

Đây chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?

Lạc Diễm và La Hậu nhìn nhau, thì ra là vậy.

Sắc mặt Kỳ Ngọc tái nhợt nhìn Tô Ngọc, trong mắt cô ta mang theo vẻ không thể tin nổi.

Sao có thể chứ?

Sao Tô Ngọc lại biết những chuyện này?

Nam Nghiêu quay đầu nhìn Kỳ Ngọc, thấy trong mắt cô ta mang theo vẻ kinh hãi, một bộ dạng chột dạ bị nói trúng tim đen.

Xem ra những gì Ngọc Vương nói đều là thật.

Anh ta quay đầu nhìn cô ta, ánh mắt bình tĩnh đến cực điểm: "Thì ra là vậy.

Mỗi lần ta không tìm được người đều là do ngươi làm, đúng không?" Kỳ Ngọc không ngừng lắc đầu: "Tướng công, anh tin em, em không biết hắn đang nói gì cả." "Nếu ngươi tìm kỹ trong nhà các ngươi, có lẽ còn có thư từ liên lạc giữa cô ta và Ngọc Nhan." Nam

Nghiêu còn chưa nói gì, Tô Ngọc đã lên tiếng.

Tay Nam Nghiêu khẽ run, sắc mặt khó coi đến cực điểm. "Người đâu, tìm cho ta!" Kỳ Ngọc lập tức hoảng sợ, trong tay cô ta quả thực còn có lá thư vừa liên lạc với Ngọc Nhan, nằm ngay trong ngăn bí mật của bàn trang điểm.

Chỉ cần tìm là sẽ thấy.

Nếu không phải chưa kịp xử lý, cô ta tuyệt đối sẽ không giữ lại lá thư này.

Kỳ Ngọc oán hận quay đầu nhìn Tô Ngọc, đột nhiên ra tay muốn giết anh. "Tất cả là lỗi của ngươi!

Nếu không phải ngươi, ta cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này!" Kỳ Ngọc oán hận nói.

Ban đầu cô ta quả thực tiếp cận Nam Nghiêu có mục đích, nhưng tình cảm bao nhiêu năm qua đã khiến cô ta sớm yêu Nam Nghiêu rồi.

Mệnh lệnh của gia tộc cô ta buộc phải chấp hành, nhưng cô ta cũng không muốn Nam Nghiêu xảy ra chuyện.

Chỉ có thể dùng cách này để Nam Nghiêu sống sót.

Nhưng tại sao lại xuất hiện một người như Tô Ngọc?

Tô Ngọc né tránh đòn tấn công của Kỳ Ngọc, nhìn cô ta đang thẹn quá hóa giận: "Nếu không phải ngươi đối phó Nam Kiều, ta cũng sẽ không đến tìm ngươi gây phiền phức." Nếu không phải người phụ nữ này quá đáng, sao anh lại vạch trần cô ta nhanh như vậy? "Ngươi... ngươi nạp mạng đi!" Nam Nghiêu nhìn Kỳ Ngọc như vậy, ánh mắt có chút hoảng hốt.

Thì ra người vợ yếu đuối trong lòng anh lại biết võ công, và võ công còn rất giỏi.

Tay anh khẽ run, nhìn Kỳ Ngọc với ánh mắt lạnh lùng: "Em đang lừa tôi?" Hành động của Kỳ Ngọc dừng lại một chút, lòng biết mình đã hoàn toàn bại lộ. "Em sẽ giải thích cho anh sau, bây giờ em còn có việc quan trọng hơn phải làm." Kỳ Ngọc cắn răng ra tay.

Nam Nghiêu chắn trước mặt Kỳ Ngọc.

Nhìn Nam Nghiêu đột nhiên xuất hiện trước mặt Tô Ngọc, mắt Kỳ Ngọc đỏ hoe, cô ta nhìn Nam Nghiêu: "Anh làm gì vậy?

Anh có biết làm vậy sẽ chết không?" "Liên quan gì đến em?" Người mà anh bảo vệ, cưng chiều lại là em gái của người phụ nữ Ngọc Nhan đó.

Hơn mười năm qua, người phụ nữ này vẫn luôn lừa dối anh. "Phụt!" Nhìn Nam Nghiêu đột nhiên thổ huyết, Kỳ Ngọc lập tức sợ hãi: "Tướng công, anh không sao chứ?

Anh đừng dọa em." Nam Nghiêu đẩy Kỳ Ngọc ra: "Tôi không phải tướng công của em, đối với em, tôi chẳng qua chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng mà thôi." Kỳ Ngọc không ngừng lắc đầu: "Không phải như vậy." "Tướng công, anh nghe em giải thích." Kỳ Ngọc nhìn thấy sự lạnh lẽo trong mắt Nam Nghiêu, hoàn toàn hoảng sợ.

Cô ta có thể thấy Nam Nghiêu đã hoàn toàn thất vọng về mình: "Tướng công, em thật sự không có, anh tin em đi." "Tin em cái gì?

Tin em đã phản bội tôi như thế nào?

Hay là tin em đã tiếp cận tôi với mục đích gì?" Nam Nghiêu bình tĩnh nhìn Kỳ Ngọc. "Em không thích Nam Kiều, tôi liền không đi gặp nó, tôi đối với em còn chưa đủ tốt sao?" Khiến cô ta phải phản bội nhà mình như vậy?

Kỳ Ngọc không ngừng lắc đầu: "Em...

Chương 1382

em không có ý đó, tướng công em..." "Đủ rồi!" Nam Nghiêu tức giận quát.

Bây giờ chỉ cần nghe thấy giọng của Kỳ Ngọc, anh đều cảm thấy ghê tởm.

Tại sao một người như vậy lại xuất hiện bên cạnh mình?

Chỉ cần nhìn Kỳ Ngọc, anh lại nghĩ đến những chuyện trong những năm qua. "Em... ban đầu em quả thực là vì cha mẹ mới đến tiếp cận anh, nhưng sau này em thật lòng yêu anh, anh tin em đi." Kỳ Ngọc biết nếu lần này không thể khiến Nam Nghiêu tin mình, giữa họ sẽ hoàn toàn kết thúc.

Tô Ngọc sao có thể cho cô ta cơ hội này, lúc Kỳ Ngọc không ngừng giải thích, anh cười như không cười nói: "Ồ?

Nam Nghiêu, ngươi có còn nhớ vụ ám sát ba năm trước không?" Nghe Tô Ngọc nhắc đến vụ ám sát đó, sắc mặt Kỳ Ngọc lập tức thay đổi. "Tô Ngọc, ngươi câm miệng cho ta!" Kỳ Ngọc nhìn Tô Ngọc, sao hắn lại biết nhiều chuyện như vậy.

Tại sao nhất định phải đến tìm phiền phức cho cô ta? "Ngọc Vương, ngài còn biết gì nữa?" "Biết cũng không nhiều lắm, nhưng bản vương biết vụ ám sát năm đó là do vị thê tử này của ngươi một tay sắp đặt, mà người đâm ngươi chính là cô ta.

Sao nào, có bất ngờ không?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Nhìn sắc mặt xám xịt của Kỳ Ngọc, lúc cô ta định biện minh, anh lại tiếp tục nói: "Nếu ngươi không tin cũng không sao, bản vương có thể cho ngươi bằng chứng, nhưng ngươi có muốn xem không, có dám xem không thì bản vương không biết." Lạc Diễm kinh ngạc nhìn Kỳ Ngọc bên cạnh, người phụ nữ này lại độc ác đến vậy sao?

Ngay cả chồng mình cũng có thể ra tay độc ác?

Đây không phải là quá tàn nhẫn sao?

Tay Nam Nghiêu khẽ run, không dám tin nhìn người trước mặt. "Hắn nói có thật không?" "Tướng công, anh nghe em giải thích." Kỳ Ngọc không trả lời câu hỏi của Nam Nghiêu mà lại nói như vậy.

Chính câu nói này khiến Nam Nghiêu không nhịn được cười lớn, nụ cười đó khiến Kỳ Ngọc thấy được từ nay về sau họ không còn bất kỳ liên quan gì nữa. "Tướng công, em thật sự yêu anh." "Một tình yêu chết người như vậy, ngươi có muốn không?" Tô Ngọc ở bên cạnh bồi thêm một nhát dao.

Kỳ Ngọc bây giờ hận không thể lấy mạng Tô Ngọc. "Tô Ngọc, rốt cuộc ta có thù gì với ngươi mà ngươi phải đối phó ta như vậy?" Tô Ngọc cười khẽ, ánh mắt nhìn Kỳ Ngọc mang theo sự châm chọc: "Hử?

Ngươi hỏi bản vương có thù hận gì với ngươi?

Vậy bản vương sẽ cho ngươi một cơ hội." "Nam Kiều chính là mối thù giữa ngươi và bản vương.

Đệ đệ mà bản vương cưng chiều, bảo vệ cũng là người ngươi có thể tùy tiện bắt nạt sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn cô ta nói. "À phải rồi, Nam Kiều nói sau này đừng xuất hiện trước mặt nó nữa.

Nếu ngươi đã từ bỏ người con trai này, vậy thì đừng để ta xem thường ngươi." Tô Ngọc nhìn bộ dạng hối hận không kịp của Nam Nghiêu, cảnh cáo.

Tay Nam Nghiêu khẽ run, tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này? "Đây là đồ bản vương tặng ngươi, không cần quá cảm ơn bản vương, chúng ta về thôi." Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm và những người khác bên cạnh, gọi.

Lạc Diễm liếc nhìn những người bên cạnh, không cam tâm nói: "Ngọc ca, cứ thế tha cho người phụ nữ này sao?" Cậu ta sao mà không vui thế này? "Người này không cần chúng ta ra tay." Lạc Diễm nhìn Nam Nghiêu đang im lặng không nói gì, trong lòng lập tức hiểu ra.

Đối với một người phụ nữ như Kỳ Ngọc, điều đau khổ nhất không gì bằng việc bị người đàn ông mình yêu ra tay. "Quà đã tặng xong, bản vương không làm phiền hai vị nữa." Nói xong, anh dẫn Lạc Diễm và những người khác rời đi, chỉ để lại một chiếc hộp nhỏ trên mặt đất.

Lạc Diễm và những người khác theo sau Tô Ngọc rời đi, lúc đi đến cửa còn quay đầu nhìn Nam Nghiêu và những người khác một cái: "Ngọc ca, cứ thế tha cho người phụ nữ đó sao?" "Không cần chúng ta ra tay, Nam Nghiêu cũng sẽ không tha cho cô ta." "Tình yêu mà người phụ nữ đó nói có thật không?" Nếu yêu tại sao lại ra tay với Nam Nghiêu?

Cậu ta có chút không hiểu.

Nếu cô ta thật sự yêu Nam Nghiêu, chẳng phải nên từ bỏ mọi việc của nhà họ Ngọc để giúp Nam Nghiêu sao?

Sao lại còn cùng người khác đối phó Nam Nghiêu? "Yêu là thật, nhưng làm việc cho gia tộc cũng là thật.

Trong lòng cô ta có lẽ địa vị của Nam Nghiêu không cao bằng nhà họ Ngọc mà thôi." Tô Ngọc nói vậy, Lạc Diễm và những người khác liền hiểu ý.

Lạc Diễm và La Hậu cảm thấy nếu có một ngày người phụ nữ đó bị bỏ rơi, đó cũng là do cô ta tự tìm lấy, không thể trách người khác.

Sau khi Tô Ngọc và những người khác rời đi, Nam Nghiêu mở hộp chuẩn bị xem đồ bên trong, nhưng Kỳ Ngọc lại không cho anh xem. "Tướng công, anh đừng xem được không?

Em biết sai rồi, sau này em sẽ không bao giờ quản chuyện của họ nữa, anh tin em đi." Kỳ Ngọc nhìn Nam Nghiêu như vậy, thật sự sợ hãi.

Lúc tính toán giúp gia đình làm việc, cô ta cũng chưa từng nghĩ có một ngày sẽ mất đi người chồng này.

Nam Nghiêu đối với cô ta thật sự rất tốt, cô ta không thể mất đi tất cả.

Nam Nghiêu ngước mắt nhìn Kỳ Ngọc một cái, trong đó không có bất kỳ cảm xúc nào.

Cái nhìn này khiến Kỳ Ngọc trong lòng đầy hoảng loạn. "Giữ cô ta lại." Kỳ Ngọc dù có lợi hại đến đâu cũng không phải là đối thủ của những người bên cạnh Nam Nghiêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh cầm bằng chứng Tô Ngọc đưa ra xem.

Anh xem từng món một, không xem không biết, xem rồi mới giật mình.

Thì ra Kỳ Ngọc đã làm nhiều chuyện như vậy, mà anh lại không hề hay biết.

Thật quá nực cười.

Kỳ Ngọc bị Nam Nghiêu nhìn đến có chút chột dạ: "Ngọc Cẩm Chi, em thật sự rất lợi hại, dựa vào sự cưng chiều của tôi mà làm nhiều chuyện như vậy." "Tướng công, em..." "Tôi không phải tướng công của em, tôi chẳng qua chỉ là một quân cờ em có thể lợi dụng mà thôi." Nam Nghiêu bình tĩnh nói.

Vệ sĩ bên cạnh có chút khó xử, chủ tử nói những lời như vậy rốt cuộc là nghiêm túc hay chỉ là nói bừa?

Nhưng phu nhân lại dám đối xử với chủ tử như vậy, chắc là thật rồi?

Trước đây gã đã cảm thấy phu nhân rất kỳ lạ, cũng đã nói với chủ tử, chỉ là chủ tử không để ý, thậm chí không coi là chuyện gì.

Bây giờ sự việc thành ra thế này, gã cũng không biết phải làm sao.

Kỳ Ngọc không ngừng lắc đầu: "Không phải, em không làm Ngọc Cẩm Chi nữa, em chỉ làm Kỳ Ngọc, vợ của anh.

Chương 1383

Sau này chúng ta cứ sống cuộc sống bình thường ở nơi này, được không?" Lần này cô ta thật sự sợ hãi, lo lắng Nam Nghiêu sẽ không cần cô ta nữa. "Đưa người đến hầm ngục tối." Nam Nghiêu bây giờ không muốn nghe cô ta nói, thậm chí không muốn nhìn thấy cô ta.

Kỳ Ngọc kinh hãi nhìn Nam Nghiêu: "Anh lại muốn nhốt em lại?" Lại còn là nơi như hầm ngục tối? "Không nhốt lại thì để thờ như tổ tiên à?" Nam Nghiêu lạnh lùng nhìn Kỳ Ngọc, trong mắt đầy sự châm chọc. "Em đã biết sai rồi, tại sao anh còn không thể tha thứ cho em?

Anh rõ ràng yêu em như vậy, tha thứ cho em một lần chẳng lẽ cũng không được sao?" Kỳ Ngọc đau khổ nhìn Nam Nghiêu.

Nàng ta biết Nam Nghiêu yêu mình, sao có thể đối xử với mình như vậy?

Đây chắc chắn là Nam Nghiêu nói bừa.

Nam Nghiêu nhìn vẻ mặt ngơ ngác, thậm chí có chút hoảng hốt của Kỳ Ngọc.

Dường như hắn đã hiểu vì sao Kỳ Ngọc có thể làm ra những chuyện đó.

Nàng ta chính là cậy vào tình yêu của hắn, cậy vào việc trong lòng hắn có nàng ta nên mới dám làm vậy. "Kỳ Ngọc, cô quá coi trọng bản thân rồi.

Tôi yêu cô để rồi bị cô tính kế, thậm chí suýt nữa mất mạng, đây là do tôi tự chuốc lấy, tôi nhận.

Nhưng không có nghĩa là sau khi xảy ra những chuyện này, tôi vẫn có thể đối xử với cô như trước.

Cô nghĩ cô là ai?" Bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của Kỳ Ngọc, Nam Nghiêu chỉ cảm thấy ghê tởm, thậm chí muốn tự tát mình một cái.

Người bên cạnh hắn không chỉ một lần nói với hắn rằng Kỳ Ngọc có vấn đề, nhưng hắn không tin.

Thậm chí còn chưa từng nghi ngờ, còn không cho người đi điều tra Kỳ Ngọc, cuối cùng lại nhận được kết quả như thế này. "Người bên cạnh tôi không chỉ một lần nói cô có vấn đề, nhưng tôi đều tin tưởng cô.

Vậy mà lòng tin của tôi lại bị cô chà đạp thành ra thế này, Kỳ Ngọc, cô có tư cách gì mà nói với tôi những lời đó?" Nam Nghiêu nhìn Kỳ Ngọc, căm hận nói.

Hắn đã trao cho Kỳ Ngọc mọi thứ tốt đẹp nhất, kết quả Kỳ Ngọc đã cho hắn cái gì?

Cho hắn một cái tát thật đau.

Cho hắn những chuyện khiến hắn chán ghét, ghê tởm.

Kỳ Ngọc ngây người nhìn Nam Nghiêu, hóa ra người của hắn đã biết từ lâu, chỉ là hắn chưa bao giờ nghi ngờ cô. "Tôi..." "Dẫn xuống đi." Kỳ Ngọc thất thần bị người ta lôi đi, lúc đi vẫn không ngừng nhìn Nam Nghiêu.

Nàng ta thực sự hối hận rồi, vì sao lại đối xử với Nam Nghiêu như vậy.

Nếu nàng ta phản kháng gia đình, không giúp gia đình đối phó Nam Nghiêu, có phải bọn họ sẽ không trở thành như bây giờ không?

Nghĩ đến một khả năng khác, lòng Kỳ Ngọc đầy cay đắng.

Là nàng ta đã làm sai.

Trong lòng Nam Nghiêu không phải không đau khổ, nhưng dù có đau khổ thế nào cũng vô dụng.

Sự thật bày ra trước mắt, hắn chính là một tên ngốc bị người ta tính kế mà không hề hay biết. "Chủ tử..." Nam Nghiêu phất tay, cả đời này của hắn thật quá thất bại.

Vì người phụ nữ này mà làm tổn thương con trai mình, bây giờ con trai không muốn gặp hắn nữa.

Đây cũng là hắn đáng đời. "Chủ tử có muốn đi gặp Tiểu vương gia không ạ?" Thị vệ bên cạnh do dự một lúc rồi hỏi.

Ánh mắt Nam Nghiêu mông lung, một lúc sau mới lắc đầu: "Không cần nữa." Nếu nó không muốn gặp mình, vậy thì cứ không làm phiền nhau là được rồi, như vậy có lẽ trong lòng Nam Kiều sẽ vui hơn một chút.

Nếu mình đến, có lẽ nó sẽ không chào đón.

Thị vệ còn muốn nói gì đó, nhưng thấy hắn đã rời đi nên đành bất lực ngậm miệng.

Xem ra lần này chủ tử đã nhận ra vấn đề của mình rồi.

Hy vọng sau này có thể bù đắp cho Tiểu vương gia.

Tô Ngọc và mọi người giải quyết xong chuyện bên Nam Nghiêu thì trở về kinh thành.

Vừa đến kinh thành, Nam Cận như thấy cứu tinh, vội vàng đi tới: "A Ngọc, cuối cùng cháu cũng về rồi." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Nam Cận: "Cận thúc, sao vậy ạ?

Thúc nhìn cháu thế này khiến cháu có chút khó hiểu, cứ cảm giác như bị ai tính kế vậy." Nam Cận cười khổ lắc đầu: "Còn không phải là thằng nhóc Nam Kiều kia sao?

Từ lúc cháu đi, nó cứ như biến thành người khác, khó đối phó quá." Không đúng, cũng không phải biến thành người khác, thực ra nó vẫn luôn như vậy, chỉ là không khác gì trước đây thôi.

Tính tình tốt của Nam Kiều trước giờ chỉ thể hiện trước mặt Tô Ngọc và mọi người.

Từ sau khi ông giúp đại ca, thái độ của Nam Kiều đối với ông đã thay đổi, khiến ông vô cùng đau đầu.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng của Nam Cận, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì. "Cận thúc, chuyện này cháu không giúp được đâu, phải xem bản thân thúc thôi." Trước đây Nam Kiều đối xử với Nam Cận tốt biết bao, có thứ gì tốt cũng đều nghĩ đến Nam Cận.

Bây giờ tại sao lại thành ra thế này?

Còn không phải vì Nam Cận đã làm tổn thương trái tim Nam Kiều, khiến nó không vui.

Nam Cận đưa tay day day mi tâm, trong lòng có chút phức tạp: "Ta chỉ nói giúp đại ca vài câu, ai ngờ..." Ai ngờ mấy câu nói đó lại như giẫm phải đuôi Nam Kiều, khiến nó nổi giận đùng đùng.

Nói chuyện với mình cũng trở nên âm dương quái khí, hoặc là không nói một lời nào.

Dù ông có nói bao nhiêu, Nam Kiều cũng chỉ nhìn ông, đợi ông nói xong rồi bỏ đi thẳng.

Ông chưa bao giờ biết Nam Kiều khi thực sự gây sự lại phiền phức đến thế. "Cận thúc, thúc biết rõ lúc đó tâm trạng Nam Kiều đã rất tệ rồi mà còn đến nói với nó những lời đó, nó không nổi giận mới là lạ." Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Ai mà biết sau khi anh đi, Nam Cận lại đi nói với Nam Kiều chuyện này?

Đây chẳng phải là tự tìm đến để Nam Kiều xử lý sao?

Chương 1384

"Nhưng ta chỉ là..." "Cận thúc, chuyện này không ai giúp được đâu.

Tính cách của Nam Kiều thúc cũng nên hiểu, một khi nó đã quyết định chuyện gì thì chín trâu cũng không kéo lại được.

Rõ ràng chỉ cần Nam Nghiêu đến tham dự hôn lễ của nó, quan hệ hai người đã có thể tốt lên, kết quả ông ta đã làm gì?

Ông ta không những không đến mà còn dùng ngân phiếu để sỉ nhục Nam Kiều.

Nếu đổi lại là thúc, thúc sẽ làm gì?" Tô Ngọc bất lực nói.

Anh biết Nam Cận muốn giúp Nam Nghiêu, nhưng sao ông không thử đứng ở góc độ của Nam Kiều để xem xét vấn đề?

Sao không nghĩ xem Nam Kiều rốt cuộc đã đau khổ đến mức nào?

Rõ ràng biết Nam Kiều đã hoàn toàn thất vọng mà còn đi nói những lời như vậy, đây chẳng phải là tự rước lấy bực mình sao? "Cận thúc, thái độ của Nam Kiều đối với thúc cũng chỉ có thể trách bản thân thúc thôi.

Thúc chỉ đứng trên lập trường của Nam Nghiêu để suy nghĩ vấn đề mà không hề để ý đến Nam Kiều rốt cuộc ra sao." Nếu ông chỉ cần suy nghĩ một chút cho Nam Kiều thì cũng không đến nỗi đẩy mọi chuyện đến bước này.

Nam Kiều cũng sẽ không đối xử với người hoàng thúc này như vậy.

Nam Cận kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Anh còn chưa biết gì, chỉ nghe ông nói một câu đơn giản mà đã biết chuyện gì xảy ra. "A Ngọc, quả nhiên cháu mới là người nhìn thấu đáo nhất." Nam Cận cười khổ nói. "Cận thúc, không phải cháu nhìn thấu đáo, chỉ là người ngoài cuộc sáng suốt hơn thôi.

Chuyện này ai đến cũng vô dụng." Tô Ngọc rất rõ nếu Nam Cận cứ tiếp tục nói giúp Nam Nghiêu, sau này có lẽ Nam Kiều sẽ cắt đứt mọi quan hệ với ông. "Nếu Cận thúc không muốn quan hệ giữa thúc và Nam Kiều hoàn toàn tan vỡ thì đừng nói những lời liên quan đến Nam Nghiêu nữa." Anh cũng chỉ có thể nhắc nhở Nam Cận đến thế thôi.

Ngoài ra không giúp được gì.

Lạc Diễm và La Hậu bất mãn liếc Nam Cận một cái rồi mới nói: "Ngọc ca, chúng ta đi thăm Nam Kiều đi." "Đi đi." Nam Cận nhìn thái độ của hai người, dở khóc dở cười hỏi: "Hai thằng nhóc này cũng có ý kiến với ta phải không?" Đây là thái độ gì vậy? "Quan hệ của họ và Nam Kiều rất tốt, thấy thúc khiến Nam Kiều chịu ấm ức như vậy, chắc chắn họ sẽ không vui." Tô Ngọc nhún vai nói.

Trong lòng Nam Kiều, Nam Cận rất quan trọng, kết quả Nam Cận vì Nam Nghiêu mà đối xử với nó như vậy, trong lòng Nam Kiều chắc chắn không thoải mái.

Bị Tô Ngọc nói như vậy, trong lòng Nam Cận cũng rất bất đắc dĩ, biết rằng mình đã dùng sai cách.

Chuyện này quả thực không nên do ông nói ra.

Dù sao người muốn làm hòa không phải ông mà là Nam Nghiêu. "Chuyện này quả thực là ta làm sai rồi." "Cận thúc, cháu cũng đi thăm Nam Kiều đây." Tô Ngọc cười mà không nói. "Được." Lúc Tô Ngọc đến, Nam Kiều đang yên lặng ngồi trên ghế, bên cạnh là La Hậu và Lạc Diễm.

Mấy người mặt đều lộ vẻ lo lắng, thấy Tô Ngọc đến, Lạc Diễm có chút sốt ruột nói: "Ngọc ca, anh đến xem Nam Kiều thế nào rồi?" Tô Ngọc đi đến ngồi xuống bên cạnh Nam Kiều, nhìn cậu cúi gằm mặt như cà tím bị sương giá, không có chút tinh thần nào. "Sao vậy?

Trông không có tinh thần thế này không giống dáng vẻ của một tân lang chút nào." Tô Ngọc trêu chọc.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, mọi người về rồi." Tô Ngọc có chút bất lực, thấy Lạc Diễm và La Hậu thì chẳng phải đã biết anh cũng về rồi sao? "Sao thế?" Quen biết Nam Kiều nhiều năm như vậy, Tô Ngọc thật sự chưa từng thấy cậu như thế này.

Nam Kiều nở một nụ cười không ra cười. "Em cũng không biết mình bị làm sao nữa." Cậu rõ ràng không muốn như vậy, nhưng không hiểu sao lại không thể kiểm soát được. "Vì Cận thúc bênh vực Nam Nghiêu nên cậu không vui à?" Tô Ngọc hỏi.

Nam Kiều im lặng không nói, nguyên nhân này quả thực là có.

Cậu không hiểu tại sao hoàng thúc chỉ có thể đứng ở góc độ của Nam Nghiêu để nói với cậu những chuyện này, tại sao lại không thể nhìn xem cậu thế nào?

Chẳng lẽ người đàn ông đó sau khi làm những chuyện ấy, biết sai rồi thì mình phải tha thứ sao? "Hoàng thúc nói với em là ông ta biết sai rồi." "Sau đó thì sao?" "Hoàng thúc hy vọng em có thể tha thứ cho ông ta." Nam Kiều mỉa mai nói. "Ông ta biết sai thì liên quan gì đến em?

Dựa vào đâu ông ta biết sai thì em phải tha thứ cho ông ta?" Nếu như vậy, những ấm ức mà cậu phải chịu đều là gì?

Lạc Diễm và những người khác nghe vậy cũng rất không vui: "Dựa vào đâu mà phải tha thứ?

Không tha thứ cho ông ta." Thật là loại người gì vậy?

Nói tha thứ là phải tha thứ sao?

Cậu chưa từng thấy ai mặt dày như vậy. "Đúng vậy, ông ta tự mình nghe theo lời người phụ nữ kia, vì người phụ nữ đó mà đối xử với cậu như vậy, bây giờ biết được bộ mặt thật của người phụ nữ đó rồi lại đến nói với cậu là sai rồi sao?" La Hậu cũng tức đến bật cười.

Những người này dựa vào đâu mà bắt Nam Kiều tha thứ cho Nam Nghiêu?

Một câu nói "sai rồi" nhạt nhẽo vô lực có thể xoa dịu được những tổn thương mà Nam Kiều đã phải chịu sao?

Dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt như vậy? "Ngọc ca ca, anh có nghĩ em cũng nên tha thứ cho ông ta không?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc hỏi. "Tại sao phải làm vậy?

Việc có tha thứ hay không không phải là người khác bảo sao thì cậu làm vậy, mà là cậu có muốn tha thứ cho ông ta hay không.

Nếu cậu không muốn tha thứ, vậy thì không tha thứ cũng được, không ai có thể ép cậu làm chuyện mình không muốn." Tô Ngọc an ủi.

Anh sẽ không giúp Nam Nghiêu.

Đối với anh, Nam Nghiêu chẳng qua chỉ là một người xa lạ mới gặp một lần, ông ta còn chưa quan trọng đến mức để anh phải làm tổn thương Nam Kiều.

Tô Ngọc cũng rất rõ, nếu anh cũng nói Nam Kiều nên tha thứ cho Nam Nghiêu, cậu nhất định sẽ sụp đổ.

Chuyện như vậy anh tuyệt đối sẽ không làm.

Chương 1385

"Nam Kiều, cậu phải nhớ, cậu là em trai của Tô Ngọc tôi.

Ngay cả tôi cũng không ép cậu làm những chuyện này, thì người khác càng không thể." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều, nghiêm túc nói. "Bất kể là ai cũng không có tư cách ép buộc cậu.

Tôi thực sự hy vọng cậu sống tốt, nhưng dù có tha thứ thì cũng phải là lúc cậu tự mình muốn tha thứ cho ông ta, tự mình thật tâm tha thứ, chứ không phải bị người khác ép buộc mà miễn cưỡng tha thứ." Chuyện này không thể làm như thế được.

Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc nói, lập tức vui vẻ hẳn lên.

Ngọc ca ca nói đúng, chuyện này là chuyện của riêng cậu, không phải ai nói là cậu phải làm.

Bất kỳ ai cũng không có tư cách ép buộc cậu làm bất cứ điều gì. "Ngọc ca nói đúng, tiền đề của sự tha thứ là bản thân cậu tự nguyện.

Có bọn tớ ở đây, không ai ép được cậu đâu." Lạc Diễm vỗ ngực nói.

Không ai có thể ép Lạc Diễm làm bất cứ chuyện gì cậu không thích. "Được." Có Tô Ngọc khuyên giải, tâm trạng Nam Kiều đã tốt hơn rất nhiều.

Vương Cẩn Hòa thấy vậy cũng hoàn toàn yên tâm. "Thấy Nam Kiều không sao là em yên tâm rồi." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

Từ sau khi Tô Ngọc rời đi và Nam Cận nói gì đó với cậu, tâm trạng của Nam Kiều ngày một tệ đi, đến cuối cùng tinh thần cũng sa sút.

Ngay cả món ăn yêu thích nhất cũng không ăn được mấy.

Cô nhìn mà sốt ruột trong lòng, may mà Tô Ngọc về, Nam Kiều cũng không sao nữa.

Tô Ngọc đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa: "Nam Kiều không sao, chỉ là cảm thấy có chút ấm ức, cho rằng đó là lỗi của Nam Nghiêu, dựa vào đâu mà chỉ một câu nói của ông ta là phải được tha thứ?" "Huống hồ người nói câu đó lại là Cận thúc, trong lòng Nam Kiều lại càng không vui." Vương Cẩn Hòa hiểu ra, gật đầu, hóa ra là vậy: "Thì ra là thế." "Nam Kiều có suy nghĩ như vậy cũng có thể hiểu được, dù sao không ai sau khi bị tổn thương lại có thể cam tâm tình nguyện tha thứ cho đối phương." Nếu là cô, cô chắc chắn cũng không thể làm được việc tha thứ cho một người như vậy.

Dựa vào cái gì chứ?

Dựa vào cái gì mà phải đi tha thứ cho người đã từng làm tổn thương mình? "Ai nói không phải?

Nhưng sau này chắc Cận thúc sẽ không nói những lời như vậy nữa.

Nếu cứ tiếp tục nói, anh lo Cận thúc sẽ mất đi đứa cháu này mất." Tô Ngọc nhún vai, bất đắc dĩ nói.

Anh không phải nói quá, với tình hình của Nam Kiều rất dễ đoán được cậu rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa chưa bao giờ nghi ngờ lời của Tô Ngọc, trạng thái của Nam Kiều trong thời gian này tệ đến mức nào cô vẫn biết. "Sau này Cận thúc không làm vậy nữa là tốt rồi." Nam Cận sau đó quả thực không làm vậy nữa.

Sau khi biết tâm trạng Nam Kiều đã tốt lên, ông đã đến nói chuyện với Nam Kiều một lần, ngày thứ hai sau khi nói chuyện xong liền báo với Tô Ngọc chuyện rời đi.

Đối với việc Nam Cận rời đi, Tô Ngọc có chút bất ngờ: "Cận thúc, sao lại muốn đi rồi ạ?" "Hôn lễ của chúng chỉ còn hơn một tháng nữa, ta phải về chuẩn bị chuyện thành thân cho Nam Kiều, nếu không đến lúc đó việc gì cũng chưa chuẩn bị xong thì không được.

A Ngọc, bên Nam Kiều phiền cháu vậy." Nam Cận nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Trải qua lần này, ông đã hiểu ra, chỉ có Tô Ngọc mới có thể khiến Nam Kiều không mất kiểm soát, dù cậu có mất kiểm soát thì Tô Ngọc cũng có thể kéo cậu trở lại.

Như vậy là đủ rồi.

Tô Ngọc gật đầu: "Yên tâm, cháu sẽ làm." Nam Cận cười gật đầu: "Vậy thì tốt, hôm nay ta sẽ dẫn người về.

Ta ở Nam Cương đợi các cháu qua chơi." "Được ạ." Tiễn Nam Cận đi xong, Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc nói: "Cận thúc thực ra cũng không dễ dàng gì." Vừa phải luôn để ý đến suy nghĩ của Nam Kiều, mặt khác lại là đại ca của mình, không thể không quan tâm được. "Em nói đúng, nhưng Cận thúc cũng nên biết Nam Kiều không còn là trẻ con nữa.

Nó vẫn luôn cho Nam Nghiêu cơ hội, là Nam Nghiêu tự mình đóng sập cánh cửa cơ hội đó lại thôi." Chuyện này không thể trách Nam Kiều, chỉ có thể trách bản thân Nam Nghiêu không nắm bắt được cơ hội này.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, gương mặt nở nụ cười dịu dàng, đưa tay kéo anh: "Chúng ta về nhà nhé?" "Được, về nhà thôi." Hai người xoay người trở về: "Chúng ta có phải tham dự hôn lễ của Nam Kiều xong mới đi Vong Ưu thành không?

Nếu đi bây giờ thì thời gian không kịp." "Ừm, từ Nam Cương trở về chúng ta sẽ đi Vong Ưu thành, sau khi đến đó xong thì chúng ta sẽ về Dụ Hòa quận, sang năm có lẽ không có thời gian về đây nữa." "Được." Đối với Vương Cẩn Hòa, đi đâu cũng vậy, chỉ cần người bên cạnh vẫn là Tô Ngọc thì cô đã mãn nguyện rồi.

Bên Minh gia cũng đã bắt đầu chuẩn bị của hồi môn cho Minh Uyển Khinh, bọn họ phải xuất phát đến Nam Cương trước hai mươi ngày.

Khoảng cách giữa hai nước có chút xa, muốn đến kịp ngày cưới, không muốn vội vàng thì chỉ có thể đi trước.

Minh phu nhân nhìn con gái mình có chút đau lòng: "Sau này phải xa chúng ta như vậy, cũng không biết khi nào mới có thể gặp lại." Minh Uyển Khinh ôm Minh phu nhân, ngoan ngoãn nói: "Mẹ yên tâm, Nam Kiều đã nói với con rồi, chúng con thành thân xong sẽ cùng Vương gia họ trở về Dụ Hòa quận, đợi khi Vương gia về kinh thành, chúng con cũng sẽ cùng về, lúc đó con cũng có thể đến thăm cha mẹ." Chuyện này Minh phu nhân thật sự không biết, bây giờ nghe Minh Uyển Khinh nói vậy, trong lòng có chút vui mừng: "Thật sao?

Nam Kiều thật sự nói như vậy?" "Đương nhiên là thật ạ.

Nam Kiều nói cậu ấy sẽ không nhận vị trí Nam Cương Vương, sau này chúng con có con sẽ nhờ Vương gia giúp dạy dỗ, đợi con trưởng thành sẽ đến quản lý Nam Cương.

Cậu ấy nói tính cách của mình không hợp để làm Nam Cương Vương." Minh Uyển Khinh đã biết hết mọi chuyện.

Khi vừa biết tin này, cô cũng rất vui.

Cô cũng không thích ở mãi một nơi, bây giờ có cơ hội rời đi như vậy, đương nhiên là cô vui nhất.

Minh phu nhân ôm con, trong mắt đầy vẻ phấn khích: "Vậy thì tốt quá, như vậy chúng ta gần như năm nào cũng có thể gặp nhau." "Vâng ạ, nên mẹ đừng buồn, chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi." "Được, như vậy tốt." Minh gia chủ biết chuyện này cũng rất vui. "Vậy ta yên tâm rồi, sau này để đám nam nhi trong nhà hộ tống Khinh Khinh đi, không thể để người ta coi thường được." "Ninh Ninh và Tô Cửu cũng đi." "Chuyện này ta lại quên mất.

Hoàng thượng cũng rất coi trọng hôn sự này, để Tô Cửu hộ tống Khinh Khinh đi, vậy ta yên tâm rồi." Lúc đó bên cạnh còn có Vương gia, Vương phi, có những người như vậy giúp hộ tống cũng là thể diện của nhà họ.

Bên Minh gia đã yên tâm, Huyền Phỉ Nhiên gọi Tô Ngọc vào cung nói về chuyện liên hôn lần này: "Hoàng huynh yên tâm đi, liên hôn sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì đâu." Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: "Ngươi đã nói vậy thì ta đương nhiên tin ngươi." Liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, Tô Ngọc bực bội nói: "Vậy huynh gọi em đến làm gì?" "Tâm sự với ngươi một chút.

Sau hôn sự của Nam Kiều, có phải các ngươi định đi Vong Ưu thành không?" "Ừm, xem tình hình bên Lạc Diễm bọn họ thế nào, đến lúc đó có thể sẽ qua đây một chuyến." Dù sao Lạc Diễm và Bạch Khởi cũng cưới con gái Minh gia.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc như vậy, dở khóc dở cười: "Ngươi xem ngươi bận rộn thế kia, đến lúc đó chắc chắn có rất nhiều việc." Nếu năm nay đều thành thân cả, anh đều phải đi. "Nam Kiều bọn họ thành thân, em chắc chắn đều phải tham dự." Dù sao cũng là em trai mình cưng chiều, sao có thể không đi? "Ngươi nói đúng." Đối với mấy đứa trẻ này hắn cũng rất yêu thích, chúng nó thành thân hắn cũng rất vui. "Trừ con của Nam Kiều, con của bọn họ em đều sẽ bồi dưỡng để giúp Hoằng Nghị, không chừng cũng có đứa phải đi giúp con của Nam Kiều." Nhưng chuyện này đều không nói trước được.

Ai biết được mấy đứa trẻ này cuối cùng sẽ nghĩ thế nào?

Huyền Phỉ Nhiên dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: "Ngươi cũng tự tin thật đấy." "Cái này tự nhiên rồi." "Nam Kiều không định làm Nam Cương Vương à?" Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến việc mình vẫn chưa hỏi Tô Ngọc chuyện này.

Tô Ngọc khẽ thở dài, có chút đau đầu nói: "Hoàng huynh, với tính cách của Nam Kiều, huynh thấy có hợp không?" Động một chút là nổi giận, ngoài anh ra cũng không ai quản được Nam Kiều.

Chương 1386

"Nó cũng giống em, không thích ở một chỗ, hơn nữa nó lại thích đi theo em, chỉ có thể khổ cho Cận thúc quản lý thêm một thời gian nữa thôi." Tô Ngọc nhún vai nói.

Huyền Phỉ Nhiên liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Đừng tưởng ta không biết, thực ra là ngươi không nỡ để Nam Kiều đi xử lý những chuyện này." Nếu Tô Ngọc mở lời, dù Nam Kiều có không thích đến đâu cũng sẽ đồng ý đi quản lý Nam Cương.

Nhưng Tô Ngọc lại bao bọc Nam Kiều, để nó muốn làm gì thì làm.

Cuối cùng lại đi làm khổ đứa trẻ còn chưa ra đời.

Thật không biết đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ thế nào.

Tô Ngọc đương nhiên gật đầu: "Trải nghiệm từ nhỏ của Nam Kiều khiến nó không thể làm tốt vai trò của một Nam Cương Vương.

Chẳng bằng đợi họ có con rồi bồi dưỡng từ nhỏ." Như vậy hiệu quả sẽ tốt hơn.

Đối với suy nghĩ của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên lại rất tán thành. "Ngươi nói vậy cũng đúng, ta cũng có thể hiểu, chỉ không biết trong lòng Nam Cương Vương nghĩ thế nào." "Chuyện này đã nói trước từ lâu rồi." Huyền Phỉ Nhiên sững sờ một lúc rồi cười rộ lên, xem ra bọn họ đã tính toán cả rồi. "Chỉ cần các ngươi đã nghĩ kỹ những chuyện này là được." "Đều đã sắp xếp xong cả rồi." "Hoàng huynh, vài năm nữa Hoằng Nghị cũng có thể một mình đảm đương mọi việc, lúc đó nó có thể đến giúp huynh rồi." Đợi Hoằng Nghị có thể hoàn toàn nắm bắt công việc, hoàng huynh cũng có thể nhàn nhã hơn một chút, đi sống cuộc sống mà mình muốn.

Tuy nhiên, Huyền Phỉ Nhiên lại cười lắc đầu: "Đợi Hoằng Nghị hai mươi tuổi rồi hãy nói." Hoằng Nghị từ nhỏ đã được bồi dưỡng như một trữ quân, hắn biết Hoằng Nghị muốn sớm tiếp quản Huyền quốc để hắn nhàn nhã hơn, nhưng Hoằng Nghị là con trai hắn, lúc Hoằng Nghị thương hắn, hắn tự nhiên cũng sẽ thương Hoằng Nghị.

Chung quy cũng chỉ là quản lý Huyền quốc thêm mấy năm, hắn cũng không vội. "Bên Tiểu Bảo, ngươi định để nó khi nào làm thế tử?" "Đợi nó mười tuổi rồi đi." "Được, lần sau các ngươi trở về, ta sẽ sắc phong nó làm thế tử Ngọc Vương phủ.

Ngươi định để nó khi nào kế thừa vương vị?" Huyền Phỉ Nhiên vừa nghe đã biết ý của Tô Ngọc.

Tô Ngọc tán thành đề nghị của Huyền Phỉ Nhiên: "Sau hai mươi tuổi." Huyền Phỉ Nhiên cười rộ lên, bọn họ nghĩ giống hệt nhau, đều muốn để con trẻ được chơi thêm vài năm.

Sau khi bàn bạc xong với Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc trở về bắt đầu chuẩn bị cho việc rời đi.

Khi còn cách ngày cưới hai mươi lăm ngày, mọi người xuất phát.

Minh gia không ham những thứ đó, vì có những thứ không tiện mang theo nên đều quy đổi thành kim phiếu cho Minh Uyển Khinh mang theo.

Những thứ mang đi đều là những vật quý giá.

Những thứ này đều là để cho người Nam Cương thấy, không thể để người ta coi thường con gái của họ.

Minh gia chủ và mọi người nhìn đoàn người rời đi, Minh phu nhân dựa vào lòng Minh gia chủ, trong lòng có chút không nỡ: "Đứa con gái được bảo bọc cũng đã rời nhà rồi." "Đúng vậy, không biết lần sau gặp lại chúng ta có cháu ngoại trai hay cháu ngoại gái không nữa." Minh phu nhân buồn cười lắc đầu, con còn chưa thành thân mà đã nghĩ đến cháu ngoại trai và cháu ngoại gái rồi, nhưng bà cũng có chút mong đợi.

Chắc chắn sẽ đáng yêu như Trần nhi nhỉ? "Lần này Ninh Ninh bọn họ có thể ở cùng Trần nhi nhiều hơn rồi." "Ai nói không phải?

Như vậy cũng tốt." Suốt chặng đường, trong lòng Minh Uyển Khinh có chút thấp thỏm, may mà Minh Uyển Ninh cũng ở bên cạnh bầu bạn, giúp cô thả lỏng rất nhiều.

Minh Uyển Khinh ôm chị gái, thân mật nói: "Tỷ tỷ, may mà có tỷ đi cùng em, nếu không em chắc chắn sẽ có chút sợ hãi." Minh Uyển Ninh đưa tay ôm Minh Uyển Khinh: "Đừng sợ, chúng ta đều ở bên cạnh em." "Vâng." Nam Cận trở về Nam Cương liền cho người chuẩn bị hôn sự.

Dân chúng Nam Cương biết vị Tiểu vương gia kia sắp thành thân đều cảm thấy có chút không thể tin được.

Tiểu vương gia đáng sợ như vậy mà cũng có người thích sao?

Hơn nữa còn gả cho cậu ta?

Có phải có hiểu lầm gì không?

Tuy nhiên, sau khi người của Nam Cận bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, họ mới biết đây hoàn toàn không phải hiểu lầm, đây là thật.

Sau đó, dân chúng biết người Tiểu vương gia sắp cưới là người của Huyền quốc thì vô cùng vui mừng, cùng nhau giúp chuẩn bị.

Đối với họ, Tiểu vương gia cũng là ân nhân của họ, nếu không nhờ quan hệ tốt giữa Tiểu vương gia và Ngọc Vương, hai loại giống cây trồng năng suất cao này cũng không đến lượt họ được trồng đầu tiên.

Nhờ hai loại giống này mà cuộc sống của họ đã tốt lên không ít, ít nhất vấn đề cơm ăn áo mặc không còn là vấn đề.

Chuyện Nam Kiều thành thân ầm ĩ như vậy, Ngọc Nhan không thể nào không biết.

Nam Việt từ bên ngoài đi vào, sắc mặt vô cùng khó coi: "Mẹ, Nam Kiều lại sắp thành thân rồi, đối phương còn là con gái của Minh gia chủ ở Huyền quốc." Vận may của nó sao lại tốt như vậy, đầu tiên là có quan hệ tốt với Ngọc Vương, bây giờ lại có thể cưới tiểu thư nhà giàu làm vợ.

Minh gia tuy không làm quan trong triều nhưng tiền bạc nhà họ lại vô cùng nhiều.

Sau này Nam Kiều muốn làm gì, người Minh gia chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Bên cạnh hắn tuy cũng có người như vậy, nhưng so với người của Minh gia thì vẫn kém xa.

Và đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Ngọc Nhan nghe lời con trai nói liền biết nó đang nghĩ gì: "Không cần lo lắng, mẹ sẽ không để chúng nó thành thân đâu." Bà là mẹ mà còn không biết, Nam Kiều dựa vào đâu mà thành thân?

Nam Việt biết Ngọc Nhan định làm gì nhưng đành bất lực lắc đầu: "Mẹ, lần này Ngọc Vương và những người khác đều sẽ đến, đi cùng còn có anh trai của Ngọc Vương, đó là thân tín của hoàng thượng Huyền quốc.

Nếu chúng ta thật sự làm gì, đến lúc đó hoàng thượng Huyền quốc nghĩ rằng chúng ta coi thường Huyền quốc, sẽ chỉ mang lại phiền phức không cần thiết cho chúng ta mà thôi." Tuy trong lòng vô cùng ghen tị với Nam Kiều, nhưng hắn cũng biết có những chuyện không phải muốn làm là làm được.

Có thể khiến anh em Ngọc Vương đến, đủ thấy hoàng đế Huyền quốc coi trọng chuyện này đến mức nào.

Ngọc Nhan sao lại không biết điều này?

Nhưng bà cũng không thể trơ mắt nhìn con trai chịu ấm ức. "Chuyện này mẹ sẽ xử lý, con không cần lo." Điều Ngọc Nhan oán hận Nam Kiều nhất chính là nó rõ ràng không quan tâm đến thân phận Tiểu vương gia này, tại sao còn chiếm lấy không buông?

Cho Nam Việt chẳng phải tốt hơn sao?

Nó không muốn làm Nam Cương Vương cũng không nhường cho anh trai mình, Nam Kiều này đúng là không biết điều.

Khóe miệng Nam Việt khẽ cong lên, hắn biết ngay là mẹ sẽ không vì chuyện này mà đối tốt với Nam Kiều.

Lúc đầu nghe tin, hắn còn lo Ngọc Nhan nghe xong sẽ thay đổi thái độ với Nam Kiều, bây giờ xem ra là hắn đã nghĩ nhiều. "Mẹ vẫn là tốt với con nhất." Nam Việt cười nói. "Con nói ngớ ngẩn gì vậy?

Con là con trai ta, ta không tốt với con thì tốt với ai?" Ngọc Nhan bực bội nhìn Nam Việt, nhưng sự cưng chiều trong mắt lại không thể nào che giấu được. "Lát nữa ta đi gặp Nam Cận." Ngọc Nhan nghĩ đến điều gì đó liền nói.

Nam Việt do dự một chút, cuối cùng vẫn không nói gì. "Mẹ, con biết ý của mẹ, nhưng người của Văn Nam lần trước hình như đã thua, Văn Cảnh Sóc bọn họ đều bị Ngọc Vương ném về rồi." Nam Việt nghĩ đến chuyện này, nhíu mày, vô cùng bất mãn nói.

Chương 1387

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Ngọc Nhan lại vô cùng tồi tệ.

Người của Văn Nam rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Chuyện nhỏ như vậy cũng làm không xong, giữ chúng lại còn có ích gì? "Chuyện này đừng nói nữa, bây giờ Nam Cận đang theo dõi chúng ta quá rõ ràng, ông ta vẫn luôn muốn hủy đi Dược nhân trong tay chúng ta, sau này chúng ta phải cẩn thận." Ngoài Nam Cận ra còn có một Nam Nghiêu.

Nếu không phải muội muội bên kia vẫn luôn giúp bà theo dõi, e rằng bên này của họ đã sớm xảy ra chuyện rồi. "Những điều này con đều biết, con lo là lo bên cha kia." Ngọc Nhan cười lắc đầu, ánh mắt vô cùng chắc chắn: "Cái này con có thể yên tâm, cha con sẽ không sao đâu." Dù sao ông ta bây giờ đang tận hưởng hạnh phúc bên người mình yêu.

Còn việc họ làm gì, Nam Kiều ra sao, ông ta căn bản không quan tâm.

Nam Việt kinh ngạc nhìn Ngọc Nhan, không hiểu sự chắc chắn này của bà từ đâu mà có.

Tay khẽ gõ lên mặt bàn, xem ra Ngọc Nhan cũng có một số chuyện chưa nói với hắn.

Cảm giác này khiến hắn vô cùng khó chịu. "Đang nghĩ gì vậy?" "Mẹ, tại sao mẹ lại chắc chắn như vậy?" Nam Việt giả vờ hỏi một cách tùy ý.

Ngọc Nhan lắc đầu: "Chuyện này bây giờ không thể nói cho con biết, sau này con sẽ biết." Vẻ mặt Nam Việt lạnh đi rất nhiều, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại, tốc độ nhanh đến mức Ngọc Nhan cũng không phát hiện. "Yên tâm đi, con không biết những chuyện này lại là chuyện tốt cho con." Nam Việt hoàn toàn không tin lời Ngọc Nhan, hắn chỉ cảm thấy đây là sự lừa dối của bà đối với mình.

Tay khẽ động đậy: "Con biết rồi." Ngọc Nhan đưa tay vỗ vai Nam Việt: "Yên tâm, lần này Nam Kiều trở về vừa đúng lúc, ta muốn nó mất đi vị trí Tiểu vương gia này.

Chỉ cần nó không còn là Tiểu vương gia, chúng ta muốn làm gì cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều." Nam Việt quay đầu nhìn Ngọc Nhan, một lúc sau mới lặng lẽ gật đầu: "Mẹ, con biết rồi." "Vậy thì tốt, ta đi gặp Nam Cận." Có những lời vẫn phải nói rõ trực tiếp.

Ngọc Nhan an ủi Nam Việt xong liền đi tìm Nam Cận.

Vừa ra khỏi phủ đệ đã thấy dân chúng trên phố cũng đang giúp chuẩn bị hôn sự.

Kết quả này khiến Ngọc Nhan vô cùng bất mãn.

Danh tiếng của Nam Kiều như vậy, những người dân này bị mù hay sao?

Lại có thể làm ra chuyện như thế này? "Tiểu vương gia cuối cùng cũng sắp thành thân rồi, không biết Tiểu vương gia sau khi thành thân có thay đổi chút nào không." Tiểu vương gia đã rất lâu không trở về, không biết tính cách có còn giống như trước đây không.

Nếu không phải thì tốt nhất. "Chắc chắn sẽ thay đổi.

Người ta chẳng phải đều nói trước và sau khi thành thân hoàn toàn là hai người khác nhau sao?

Ta thấy Tiểu vương gia của chúng ta có lẽ cũng vậy, nếu thế thì càng tốt." "Ai nói không phải?

Nhưng nói thật ra, Tiểu vương gia cũng chưa từng tùy tiện bắt nạt ai, đối xử với dân chúng cũng không hề áp bức.

Cậu ấy chỉ đối xử không tốt với những kẻ có ý đồ xấu thôi.

Thật không biết là ai đã đồn Tiểu vương gia độc ác nham hiểm nữa." Mặc dù có lúc thủ đoạn của Tiểu vương gia tàn nhẫn, điều đó không sai, nhưng cũng chưa từng giết người vô tội.

Mỗi lần cậu ấy xử lý người khác đều là do những người đó có lỗi trước. "Nói như vậy hình như đúng thật, Tiểu vương gia chưa bao giờ chủ động gây sự với ai, sao lại có danh tiếng như vậy nhỉ?" "Ai biết được?

Lần này mọi người phải cẩn thận một chút.". …một phen, không thể để người ta xem thường Tiểu Vương gia của chúng ta được.” Lúc rảnh rỗi, người dân bên cạnh thậm chí còn bắt đầu bàn tán xem danh tiếng của Nam Kiều từ đâu mà có.

Thậm chí, trong vô hình, danh tiếng của Nam Kiều còn tốt lên rất nhiều.

Kết quả này khiến Ngọc Nhan vô cùng bất mãn.

Bà ta đã tốn không ít công sức mới khiến danh tiếng của Nam Kiều ở Nam Cương trở nên như vậy, kết quả chỉ vì Nam Kiều thành thân, chỉ vài câu nói đơn giản của người dân mà hình tượng của hắn đã dần thay đổi sao?

Đây không phải là chuyện tốt đối với bọn họ.

Ngọc Nhan nhíu chặt mày, đám tiện dân này thật biết cách gây phiền phức cho bà ta, chỉ nghe thôi đã thấy buồn nôn.

Bà ta vội vàng dẫn người rời đi, đến vương cung tìm Nam Cận.

Nam Cận đang cùng các đại thần thương lượng về chuyện thành thân của Nam Kiều.

Nghe tin Ngọc Nhan đến tìm, ông không hề ngạc nhiên.

Với tính cách của Ngọc Nhan, làm sao bà ta có thể để Nam Kiều có thêm một hậu thuẫn mạnh mẽ được chứ.

“Ngọc phu nhân đến làm gì?” Một vị đại thần bên cạnh nhíu mày, có chút bất mãn nói.

Bọn họ không cho rằng Ngọc Nhan đến để giúp chuẩn bị hôn lễ cho Nam Kiều.

Dù sao thì Ngọc Nhan ghét Tiểu Vương gia của họ đến mức nào, trong lòng họ đều biết rõ.

“Vương có muốn gọi người vào không ạ?” “Để bà ta vào, vừa hay ta cũng muốn xem bà ta định làm gì.” Nam Cận híp mắt nhìn về phía cửa, lạnh lùng nói.

Người của Bách Niên Thương liếc nhìn nhau, gật đầu tỏ ý đã hiểu, xem ra lần này Vương đã thật sự tức giận rồi.

Ngọc Nhan nhanh chóng theo người đi vào.

Nhìn thấy các đại thần trong phòng, bà ta khẽ nhíu mày, sao bọn họ đều ở đây.

“Vương, ta có chuyện muốn nói riêng với ngài.” Ngọc Nhan nhìn Nam Cận, thẳng thắn nói.

Nam Cận liếc nhìn các đại thần bên cạnh, thản nhiên lên tiếng: “Có gì muốn nói thì cứ nói thẳng, không cần phải vòng vo tam quốc như vậy.” Ngọc Nhan liếc nhìn những người bên cạnh, Nam Cận này rốt cuộc có ý gì?

“Ta…” “Nếu bà không muốn nói thì thôi.” Nam Cận mất kiên nhẫn nói.

Ông ta không có chút thiện cảm nào với Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan hít sâu một hơi, đè nén sự bất mãn trong lòng.

“Ta chỉ muốn hỏi, tại sao ta là mẹ mà lại không biết Nam Kiều sắp thành thân.” Ngọc Nhan nén giận, nhìn Nam Cận chất vấn.

Nam Cận ngước mắt nhìn Ngọc Nhan: “Bà đang chất vấn bản vương?” Sắc mặt Ngọc Nhan tái đi, rồi lắc đầu: “Ta không có ý chất vấn Vương, ta chỉ muốn biết tại sao lại như vậy.” “Rõ ràng ta mới là mẹ của Nam Kiều, cho dù nó có thành thân thì cũng phải được sự đồng ý của ta.

Vương không nói một tiếng đã định hôn ước cho Nam Kiều, có phải là quá đáng lắm không?” Ngọc Nhan nói những lời đường hoàng, cao thượng.

Chương 1388

Các đại thần bên cạnh nghe những lời này của Ngọc Nhan thì cảm thấy vô cùng nực cười: “Ngọc phu nhân, bà nói những lời này không thấy mặt mình nóng ran sao?” “Các người…” “Bà ghét Tiểu Vương gia như vậy, nếu để bà lo liệu cho Tiểu Vương gia, thì nó còn có ngày nào tốt đẹp không?

Đến lúc đó đừng có mà tùy tiện tìm cho Tiểu Vương gia một kẻ chẳng ra gì làm Vương phi, chẳng phải sẽ thành trò cười cho thiên hạ sao?” Một vị đại thần không nể nang chất vấn.

Ngọc Nhan bị hỏi đến cứng họng, vì bà ta đúng là nghĩ như vậy thật.

Bà ta chỉ muốn Nam Kiều mất mặt, càng mất mặt càng tốt.

Bà ta không ưa Nam Kiều, có vấn đề gì sao?

“Ngọc phu nhân, cho dù bà là mẹ của Tiểu Vương gia, cũng không đến lượt bà can thiệp vào vấn đề bang giao hai nước.” Nam Cận một tay chống cằm, nhìn dáng vẻ không phục của Ngọc Nhan, không nhịn được cười: “Ngọc Nhan, nghe thấy chưa?

Bà không có tư cách can thiệp vào hôn ước của Nam Kiều, mà hôn sự của Nam Kiều là liên hôn giữa hai nước, chẳng lẽ ý kiến của bà còn quan trọng hơn cả vấn đề liên hôn hai nước sao?” Sắc mặt Ngọc Nhan có chút khó coi.

Nam Cận đã nâng vấn đề lên tầm quốc gia, bà ta căn bản không có cách nào nói thêm được gì.

Hai tay bất giác nắm chặt, tâm trạng Ngọc Nhan vô cùng tồi tệ: “Các người đang nhắm vào ta?” “Nhắm vào bà?

Bà còn chưa quan trọng đến mức đó.

Nếu bà chỉ đến đây để nói với bản vương chuyện này thì có thể đi được rồi." Ông còn rất nhiều việc, thật sự không có thời gian ở đây nói nhảm với Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan nhìn chằm chằm Nam Cận và các vị đại thần đang nhìn mình như hổ rình mồi.

Ngọc Nhan không ngốc, vấn đề liên quan đến bang giao hai nước, nếu bà ta còn dám nói gì nữa, các vị đại thần này sẽ không tha cho bà ta.

Nhưng bảo bà ta cứ thế bỏ qua, bà ta cũng cảm thấy vô cùng không cam tâm.

Một đứa trẻ bị bà ta vứt bỏ, ngược đãi, sao lại có cơ hội như vậy, tại sao cơ hội này không phải của Nam Việt?

"Có thể đổi người." Ngọc Nhan suy nghĩ một lát rồi nói.

"Nam Việt xuất sắc hơn Nam Kiều rất nhiều, đổi người thì Huyền quốc cũng không thể nói gì được." Ngọc Nhan nghĩ rất đơn giản, chỉ cần cướp hết mọi thứ trong tay Nam Kiều cho Nam Việt, Nam Kiều dù có tức giận thế nào cũng vô dụng.

Các đại thần bên cạnh tức điên lên: "Nam Việt là cái thá gì?

Cũng dám so sánh với Tiểu Vương gia sao?

Đã được truyền thừa của Cổ Vương công nhận chưa?" Sắc mặt Ngọc Nhan khó coi đến cực điểm, lạnh lùng nhìn vị đại thần vừa lên tiếng, ánh mắt như muốn giết người ngay lập tức.

Vị đại thần cũng là người có bản lĩnh, ông cứ thế nhìn thẳng vào Ngọc Nhan, không chút khách khí nói: "Ngọc phu nhân không cần nhìn ta như vậy.

Hơn nữa, bà đừng coi chuyện liên hôn hai nước đơn giản như thế.

Bà nói đổi người là đổi người sao?

Bà coi tiểu thư của Huyền quốc là người thế nào?” Nghe Vương nói tiểu thư đó và Tiểu Vương gia là lưỡng tình tương duyệt, Ngọc Nhan lại không có chút ngại ngùng nào, nói đổi là muốn đổi?

Thật không biết điều.

Ngọc Nhan tức đến mặt mày tái mét: “Ngươi…” “Ngọc Nhan, lúc nói chuyện thì động não một chút.

Người được chọn liên hôn là Nam Kiều, nếu đổi người, bà nghĩ chúng ta nên giải thích với Huyền quốc thế nào?” Nam Cận nhìn Ngọc Nhan chất vấn.

“Nếu Hoàng đế Huyền quốc cho rằng chúng ta coi thường Huyền quốc, đến lúc đó xảy ra vấn đề gì, bà có gánh nổi trách nhiệm không?” Liên tiếp các câu hỏi khiến Ngọc Nhan có chút không chống đỡ nổi.

“Bà muốn tốt cho Nam Việt, chúng ta không quản được.

Nhưng nếu bà muốn gây rắc rối cho Nam Cương thì cũng phải xem bản vương có đồng ý hay không.

Ngọc Nhan, tốt nhất bà nên an phận một chút cho bản vương.

Nếu bà dám phá hoại cuộc liên hôn giữa Huyền quốc và Nam Cương, bản vương quyết không tha cho bà.” Nam Cận cảnh cáo.

Đây là lần đầu tiên ông cảnh cáo Ngọc Nhan một cách rõ ràng như vậy.

Nhưng Ngọc Nhan này cũng là kẻ không biết tốt xấu.

Nam Kiều là một đứa trẻ tốt như vậy, lại cứ đi cưng chiều tên nhóc lòng lang dạ sói Nam Việt kia.

Đến lúc bị cắn trả cũng không biết tại sao.

“Ngươi đang uy hiếp ta?” “Bà nói là uy hiếp thì chính là uy hiếp.

Bản vương chỉ đang nhắc nhở bà thôi.

Ngọc Nhan, bà tự lo lấy thân mình đi.

Bây giờ thì ra ngoài.” Nam Cận không muốn lãng phí thời gian với Ngọc Nhan nữa, lạnh lùng nhìn bà ta ra lệnh.

Sắc mặt Ngọc Nhan xanh mét, cảm thấy mặt mũi mình đã mất sạch, lại còn bị Nam Cận ném xuống đất giẫm đạp.

“Nếu đã như vậy, ta đi trước.” Nói xong, bà ta quay người rời đi.

Không ra tay được từ phía Nam Cận, bà ta sẽ đợi Nam Kiều trở về rồi tính sau.

Đến lúc đó, bà ta lại muốn xem Nam Kiều có dám cãi lời bà ta không.

Tuy nhiên, Ngọc Nhan đã quên rằng mối quan hệ giữa Nam Kiều và bà ta vốn dĩ không tốt, hơn nữa mấy năm trước hắn đã từng cãi lời bà ta rồi, huống chi là bây giờ?

Các đại thần nhìn Ngọc Nhan rời đi vô cùng bất mãn, Ngọc Nhan này không coi Vương của họ ra gì.

Rốt cuộc cái gì đã cho Ngọc Nhan lá gan đó?

“Ngọc Nhan quá đáng rồi.” “Không cần để ý đến bà ta, chỉ là châu chấu cuối thu, không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu.” Nam Cận khinh thường nói.

Bây giờ có những chuyện đã rõ ràng, nếu Ngọc Nhan nghĩ rằng bọn họ vẫn có thể ẩn mình không động tĩnh như trước là yên ổn thì đã lầm to rồi.

“Vương, sau này tìm được cơ hội là có thể xử lý thẳng tay, để cho một số người đừng tưởng mình tài giỏi, không coi ngài ra gì nữa.” Khóe miệng Nam Cận khẽ nhếch lên, xem ra Ngọc Nhan vẫn chưa phát hiện ra bà ta đã gây nên sự phẫn nộ của quần chúng rồi.

“Vương, có lẽ chúng ta có thể để cho người dân Nam Cương biết, Ngọc Nhan muốn đổi vợ của Tiểu Vương gia, coi thường vấn đề liên hôn giữa Huyền quốc và Nam Cương.” Nam Cận nhướng mày nhìn người vừa nói, người này ho nhẹ một tiếng, không chút khách khí nói: “Vương, bất kể là ai làm sai cũng phải trả giá.” Nam Cận bên cạnh cười nói: “Các khanh nói không sai, bất kể ai làm sai cũng phải trả giá.

Nếu không thì còn quy củ gì để nói nữa?” “Vậy thần đi xử lý chuyện này.” “Đi đi.” Quả nhiên, rất nhanh sau đó, tin tức Ngọc Nhan đến tìm Nam Cận đã lan truyền khắp vương đô Nam Cương.

Mục đích của việc tìm Nam Cận cũng bị người dân biết được.

Khi người dân biết được tin này, ai nấy đều cảm thấy không thể tin nổi.

Đây còn là mẹ của Tiểu Vương gia sao?

Tiểu Vương gia của họ tuy tính cách không được tốt lắm, nhưng lại có cống hiến rất lớn cho Nam Cương.

Chương 1389

Nghe nói quan hệ của họ với Huyền quốc tốt như vậy, đều là nhờ mối quan hệ tốt giữa Tiểu Vương gia và Ngọc Vương của Huyền quốc.

Tiểu Vương gia đã mang lại rất nhiều phúc lợi cho người dân, là công thần của Nam Cương, Ngọc Nhan này là cái thá gì?

Lại dám đối xử với Tiểu Vương gia như vậy.

Khi Ngọc Nhan biết chuyện này thì đã là sáng hôm sau, là Nam Việt đến nói cho bà ta biết.

“Mẹ, sao mẹ lại để lộ tin tức vào cung tìm Nam Cận ra ngoài?” Nam Việt bất mãn nhìn Ngọc Nhan nói.

Từ chiều hôm qua, người bên ngoài đã bắt đầu chỉ trỏ cậu ta, cứ như thể cậu ta đã làm chuyện gì thương thiên hại lý lắm vậy.

Ngọc Nhan bị lời nói của Nam Việt làm cho ngơ ngác, nghi hoặc nhìn con trai mình, kỳ lạ hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?” Nam Việt thấy Ngọc Nhan còn chưa biết gì, bất giác nhíu mày: “Mẹ không biết?” “Không biết.” Ngọc Nhan lắc đầu.

Hôm nay bà ta còn chưa làm gì, sao con trai lại đột nhiên đến nói với bà ta chuyện này?

“Được rồi, mau nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Nam Việt kể lại tin tức đang lan truyền trong vương đô cho Ngọc Nhan: “Chuyện là như vậy, bây giờ danh tiếng của mẹ và con coi như đã bị hủy hoại hoàn toàn.” “Nếu sau này mẹ còn làm những chuyện như vậy nữa, người dân vương đô sẽ là người đầu tiên không đồng ý.

Trong lòng dân chúng, Nam Kiều chính là công thần giúp họ có cuộc sống tốt đẹp hơn, chúng ta muốn làm gì cũng không có cơ hội đâu.” Nam Việt bất đắc dĩ nói.

Hôm qua Ngọc Nhan đến tìm Nam Cận nói những lời đó là đã làm sai rồi.

Ngọc Nhan tức đến toàn thân run rẩy, Nam Cận này đang tính kế bà ta.

“Hay cho một Nam Cận, hắn lại dám tính kế ta.” Trong mắt Ngọc Nhan đầy vẻ độc ác.

Trước đây bà ta đã quá nhân từ, để cho Nam Cận còn sống mà trở về.

Bà ta nên cho dược nhân đi giết Nam Cận, để hắn rời đi rồi thì không bao giờ trở lại Nam Cương được nữa.

Chỉ cần Nam Cận chết, Nam Cương này chẳng phải sẽ là vật trong túi của họ sao?

Nam Việt vừa nhìn thấy Ngọc Nhan như vậy là biết bà ta đang nghĩ gì: “Mẹ, mẹ đừng làm bậy, có những chuyện không thể làm được.” “Ta tự biết chừng mực.” Nhìn dáng vẻ này của Ngọc Nhan là biết bà ta căn bản không nghe lọt tai, Nam Việt đành bất đắc dĩ nói: “Mẹ, con biết trong lòng mẹ khó chịu, nhưng mẹ cũng phải nhớ, Nam Cận bây giờ đã biết chúng ta có dược nhân trong tay.

Nếu mẹ dùng dược nhân đi ám sát hắn, chẳng phải là trực tiếp đưa điểm yếu của chúng ta cho hắn sao?” Dùng dược nhân đi giết Nam Cận, rõ ràng là đang nói cho Nam Cận biết là bọn họ ra tay.

Nếu Nam Cận chết thì còn đỡ, nếu hắn không chết, đến lúc đó người chết sẽ là bọn họ.

Ngọc Nhan hít sâu một hơi, nén giận trong lòng, chỉ có thể ấm ức im lặng: “Mẹ biết ý con, nhưng chúng ta cứ để Nam Cận bắt nạt như vậy sao?” “Chuyện này chúng ta cũng chỉ có thể tự nhận xui xẻo.” Ngoài ra còn có thể làm gì?

Là do chính họ không suy nghĩ kỹ, mới để Nam Cận có kẽ hở để lợi dụng.

Ngọc Nhan sao lại không hiểu ý của Nam Việt?

Chỉ là bây giờ hối hận cũng đã muộn.

“Mẹ yên tâm đi, chúng ta vẫn còn cơ hội.” Nhìn dáng vẻ bất mãn của Ngọc Nhan, Nam Việt an ủi.

Chỉ cần Nam Kiều chưa trở thành Nam Cương Vương, bọn họ vẫn còn cơ hội.

Khả năng này còn rất lớn.

Nam Kiều cũng là người tương đối dễ khống chế, chỉ cần tìm được điểm yếu của hắn là không có vấn đề gì.

Ngọc Nhan được Nam Việt an ủi một lúc mới bình tĩnh lại.

“Chuyện này ta biết rồi, ta sẽ nghĩ cách cứu vãn.” Dù trong lòng không cam tâm, Ngọc Nhan cũng chỉ có thể làm vậy.

Nam Việt cười gật đầu: “Mẹ, con biết trong lòng mẹ không thoải mái, nhưng chúng ta bây giờ chỉ có thể như vậy, nếu làm lớn chuyện, người xui xẻo ngược lại sẽ là chúng ta.” Danh tiếng của Nam Kiều đã dần dần khôi phục, bọn họ phải chọn phương pháp khác mới được.

Không thể để Nam Kiều vượt qua bọn họ.

“Yên tâm đi, đạo lý này mẹ con vẫn biết, chuyện hôm qua là do ta lỗ mãng.” Nam Việt trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Ngọc Nhan không ra tay, đối với cậu ta đã là chuyện tốt.

“Mẹ, con biết mẹ đều là vì muốn tốt cho con.” Nam Việt nhìn Nam Cận cười an ủi.

Một câu nói khiến lòng Ngọc Nhan được an ủi không ít: “Nếu Nam Kiều cũng có thể nghe lời như con, chúng ta cần gì phải làm những chuyện này?” Nếu không phải Nam Kiều không nghe lời, bà ta cũng không đến nỗi phải liên tục tính kế như vậy.

Tất cả đều là lỗi của tên tiện chủng Nam Kiều đó.

Nam Việt không nói gì, nhưng nghe lời sao?

Không biết bà ta nhìn ra từ đâu rằng cậu ta rất nghe lời?

Đương nhiên Nam Việt không hỏi câu này.

“Mẹ, vậy con đi trước, con còn có việc phải xử lý.” Nam Việt ngoan ngoãn nói.

Cậu ta biết Ngọc Nhan thích nhất là nhìn thấy dáng vẻ này của mình.

Quả nhiên, Ngọc Nhan thấy cậu ta như vậy, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

“Được, con đi lo việc của con đi.” Sau khi đi ra ngoài, nụ cười trên mặt Nam Việt dần biến mất.

Đến nơi Ngọc Nhan không nhìn thấy, thị vệ của Nam Việt thấp giọng nói: “Thiếu gia, sau này chúng ta phải làm sao?

Lần này phu nhân đã gây cho chúng ta không ít phiền phức.” Bây giờ bạn bè của thiếu gia đều biết cậu ta muốn cướp vợ của em trai mình rồi.

“Không sao, chúng ta lại nghĩ cách khác.” Nam Việt trong lòng bất mãn nhưng không biểu hiện ra ngoài, ngay cả trước mặt thị vệ của mình cũng không, cậu ta sẽ không để Ngọc Nhan có cơ hội nắm được điểm yếu của mình.

Dù sao bây giờ cậu ta vẫn cần dựa vào Ngọc Nhan để giành được vị trí Nam Cương Vương, trước đó không thể để Ngọc Nhan nghi ngờ cậu ta, càng không thể để quan hệ của họ tan vỡ.

“Vâng.” Thị vệ cảm thấy tính tình của Nam Việt thật sự quá tốt, bị người ta hại thành ra như vậy mà không hề tức giận.

Hy vọng sau này phu nhân đừng tiếp tục gây phiền phức cho thiếu gia nữa.

Nam Việt ra ngoài tìm mấy người bạn, kết quả bọn họ lại đang tụ tập cùng với kẻ thù không đội trời chung của cậu ta.

“Nam Việt, cậu đến rồi.” “Sao các cậu lại ở cùng với bọn họ?” Nam Việt hỏi bâng quơ, nhưng ngữ khí đã cho thấy cậu ta đang tức giận.

“Tình cờ gặp thôi, bọn họ không đi, chúng ta cũng không thể đuổi người ta đi được.” Dù sao nơi này cũng không phải của riêng họ, họ thật sự không có tư cách đuổi người khác đi.

Nam Việt rõ ràng rất không hài lòng với cách giải thích này, quay đầu nhìn bạn mình: “Chúng ta đến nơi khác nói chuyện.” “Được.” Khi Nam Việt và bọn họ định rời đi, người bên cạnh cười như không cười nhìn Nam Việt: “Nam Việt, nghe nói cậu muốn cướp vợ của Nam Kiều?

Đó là em dâu của cậu đấy, cậu nghĩ thế nào vậy?” Sắc mặt Nam Việt âm trầm nhìn người vừa nói: “Không có chuyện đó.” “Ồ, ra là không có chuyện đó à.

Tôi còn tưởng cậu định cướp vợ của em trai mình chứ, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi.” Đối phương tỏ vẻ bừng tỉnh ngộ, nhưng dáng vẻ đó căn bản không tin lời Nam Việt nói là thật.

“Chung Thiệu, tốt nhất cậu câm miệng lại cho tôi.” “Hử?

Tôi chỉ tò mò về chuyện này nên mới muốn hỏi cậu thôi.

Chương 1390

Nếu cậu không muốn nghe thì cứ nói thẳng, hà tất phải nổi nóng như vậy?

Người không biết còn tưởng cậu bị vạch trần nên thẹn quá hóa giận đấy.” Chung Thiệu nói với vẻ trêu chọc.

Bạn của Nam Việt nghe lời Chung Thiệu nói, cảm thấy thật mệt mỏi, mấy người này rốt cuộc muốn làm gì?

“Chung Thiệu, cậu cũng bớt nói vài câu đi, nói những lời này có lợi gì cho cậu không?” “Chẳng có lợi gì cả, tôi chỉ muốn đến xem có kẻ không biết tự lượng sức mình như thế nào thôi.” Chung Thiệu cười nói.

“Ngươi…” Nam Việt trừng mắt nhìn Chung Thiệu, trong mắt đầy vẻ bất mãn.

“Không cần nhìn tôi như vậy, có nhìn thế nào cũng không thay đổi được sự thật là cậu không bằng Nam Kiều.” Đối với Nam Kiều, hắn ta vẫn rất khâm phục.

Bị Ngọc Nhan ngược đãi như vậy, cuối cùng còn bị bà ta vứt đến Vong Ưu thành.

Nhưng ở tuổi nhỏ như vậy, hắn lại có thể sống sót trở về từ nơi ăn thịt người không nhả xương như Vong Ưu thành, còn học được một thân bản lĩnh.

Không chỉ vậy, hắn còn quen biết Ngọc Vương.

Vì quan hệ tốt giữa Tiểu Vương gia của họ và Ngọc Vương, nên hễ Huyền quốc có thứ gì tốt cũng sẽ có một phần của Nam Cương.

Đây đều là nhờ có Tiểu Vương gia mới có được.

Nam Việt chưa bao giờ mất mặt như vậy, nghĩ đến điều gì đó, cậu ta lập tức bình tĩnh lại: “Cậu nịnh bợ Nam Kiều như vậy, hắn có biết không?” Nịnh bợ?

Chung Thiệu ngạc nhiên nhìn Nam Việt, người này lại cho rằng hắn ta đang nịnh bợ Nam Kiều?

Ánh mắt kiểu gì vậy?

Đầu óc chắc cũng không được tốt cho lắm nhỉ?

“Cũng chỉ có loại người như cậu nhìn người khác mới nói người ta là nịnh bợ.

Nam Kiều đã làm nhiều việc cho Nam Cương như vậy, chúng ta đều thấy rõ trong mắt.

Còn cậu, cậu là cái thá gì?” Chung Thiệu mỉa mai nói.

“Dựa vào việc Ngọc Nhan thích cậu không thích Nam Kiều, liền âm mưu chiếm đoạt những thứ thuộc về Tiểu Vương gia.

Nam Việt, cậu thật đáng xấu hổ.” Chung Thiệu căn bản không cho Nam Việt chút mặt mũi nào, nói những lời vô cùng khó nghe.

Nam Việt trước đây không phải chưa từng nghe người ta nói những lời này, nhưng chưa từng có ai dám nói thẳng vào mặt cậu ta như vậy.

“Chung Thiệu, ngươi to gan thật.” “Ngươi lại dám vu khống ta như vậy.” “Đừng nói cậu là cháu của Vương, cậu cũng không xem xem Vương có thừa nhận cậu không.” Vương của họ đối với Tiểu Vương gia là tốt nhất, còn về Nam Việt này, người ta căn bản không coi ra gì.

Cũng chỉ có Nam Việt tự cho rằng mình xuất sắc lắm.

Thật nực cười đến cực điểm.

“Được rồi Chung Thiệu, cậu đừng nói nữa, không thì đến lúc người ta về mách lẻo, Ngọc Nhan đến tìm cậu gây phiền phức, tôi xem cậu làm thế nào.” “Đúng vậy, dù sao người ta cũng có một bà mẹ lợi hại như thế, chúng ta làm sao mà chọc nổi?

Đi thôi, chúng ta đến nơi khác chơi.

Nhìn thấy người này là thấy khó chịu, không có bản lĩnh mà còn nghĩ nhiều, lại còn dám mơ tưởng vị trí của Tiểu Vương gia, thật không biết tự lượng sức mình.” Chung Thiệu vừa nói vừa rời đi, giọng nói không hề hạ thấp, ngược lại còn lớn hơn rất nhiều.

Giọng nói này khiến tất cả mọi người có mặt đều có thể nghe thấy.

Bạn bè của Nam Việt bất đắc dĩ nhìn nhau, sao hôm nay lại gặp phải Chung Thiệu chứ.

“Nam Việt, cậu…” “Các cậu chơi đi, tôi đi trước.” Nói xong, cậu ta mặt mày sa sầm rời đi.

Mấy người bạn của Nam Việt nhìn nhau ngơ ngác, người đắc tội với cậu ta đâu phải là bọn họ, nổi nóng với họ làm gì?

Coi họ là cái gì?

Là cái thùng trút giận tùy tiện nổi nóng sao?

“Chúng ta cũng đi thôi.” Sắc mặt của mấy người cũng lạnh nhạt đi rất nhiều.

Nam Việt là bạn của họ, họ quan tâm Nam Việt nhưng không có nghĩa là họ sẽ phải chạy theo để bị người ta ghét bỏ.

“Được.” Nam Việt trở về nhà liền đập vỡ rất nhiều đồ đạc.

Ngọc Nhan nghe tin vội vàng chạy tới: “Sao vậy, nổi nóng lớn thế?” Nam Việt không nói gì, trong lòng vô cùng bất mãn với Ngọc

Nhan.

Nếu không phải vì Ngọc Nhan, cậu ta cũng sẽ không bị người ta đối xử như vậy.

Hôm nay là ngày cậu ta mất mặt nhất.

Sớm muộn gì có một ngày, cậu ta sẽ trả lại cả vốn lẫn lãi.

“Con không sao.” Nam Việt lạnh mặt nói.

Nhìn Nam Việt như vậy, Ngọc Nhan biết cậu ta không giống người không có chuyện gì.

“Có chuyện gì nhớ nói với mẹ.” Giọng điệu dỗ trẻ con này của Ngọc Nhan khiến Nam Việt vô cùng bực bội.

Nếu là trước đây, cậu ta không cảm thấy gì, nhưng hôm nay nghe những lời của đám người kia, cậu ta vô cùng bất mãn với thái độ này của Ngọc Nhan.

Muốn nổi giận nhưng lại cố gắng kìm nén.

“Mẹ, con không sao, chỉ là tâm trạng không tốt, mẹ không cần quản con đâu.” Nam Việt nở một nụ cười không ra cười, nhìn Ngọc Nhan nói.

Ngọc Nhan còn muốn hỏi gì đó, nhưng thấy Nam Việt không muốn nói, bà ta im lặng không nói gì.

“Vậy con nghỉ ngơi cho khỏe, mẹ đi trước.” Ngọc Nhan nghĩ, nếu cậu ta không muốn nói, vậy thì tự mình điều tra là được.

Khi Ngọc Nhan biết Nam Việt bị Chung Thiệu sỉ nhục thì tức điên lên, nhưng bà ta tạm thời không thể làm gì Chung Thiệu.

Dù sao địa vị của nhà họ Chung ở Nam Cương cũng không thấp hơn nhà họ Ngọc là bao, hơn nữa quan hệ của Nam Cận với họ cũng không tệ.

Nếu bà ta ra tay, đối với bà ta và Nam Việt đều không có lợi.

Mặc dù không ra tay, nhưng Ngọc Nhan đã ghi nhớ chuyện này trong lòng, bà ta sẽ không để ai sỉ nhục con trai mình.

Chuyện xảy ra ở Nam Cương, Nam Kiều tạm thời vẫn chưa biết.

Sau khi vào địa phận Nam Cương, Nam Kiều liền đi trước dẫn đường.

Vừa đến Nam Cương đã có người bắt đầu tiếp ứng.

Khi chỉ còn cách vương đô ba ngày đường, tất cả mọi người trong vương đô đều biết Tiểu Vương gia của họ và quý khách từ Huyền quốc sắp đến.

Chương 1391

Tin tức này khiến người dân lại cẩn thận quét dọn đường phố một lần nữa, đồ trang trí trên đại lộ cũng được kiểm tra mấy lần mới yên tâm.

Người dân đều biết tin tức, Ngọc Nhan tự nhiên cũng biết.

Ngọc Nhan vò nát tờ giấy trong tay, lạnh mặt nói: “Đến thật đúng lúc.” Một khi Nam Kiều trở về, rất nhiều chuyện sẽ không còn nằm trong tầm kiểm soát của bà ta nữa.

Trước đây Nam Kiều đều lén lút trở về, lần này lại dám quang minh chính đại như vậy, là do Huyền quốc cho hắn lá gan sao?

“Phu nhân, mọi thứ đã chuẩn bị xong.” Tâm phúc của Ngọc Nhan bước tới hỏi.

“Sau khi Nam Kiều trở về, bảo nó đến gặp ta ngay lập tức.” Ngọc Nhan híp mắt, lạnh lùng nói.

“Vâng.” Ba ngày sau, Nam Kiều dẫn người đến vương đô.

Vừa đến vương đô, các đại thần và người dân Nam Cương đều ra nghênh đón.

“Tham kiến Tiểu Vương gia, tham kiến Ngọc Vương, Ngọc Vương phi.” “Đứng lên đi.” Nam Kiều nhìn con đường đã thay đổi hoàn toàn, có chút kinh ngạc nhìn họ: “Các vị, đây là tình hình gì vậy?” Một vị đại thần bên cạnh ho nhẹ một tiếng nói: “Người dân biết Tiểu Vương gia sắp thành thân, lại còn cưới tiểu thư của Huyền quốc nên đã tự mình giúp chuẩn bị.” Trong mấy ngày này, họ còn mỗi ngày đều quét dọn đường phố vô cùng sạch sẽ, sợ rằng sẽ tiếp đãi khách của Huyền quốc không chu đáo.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, sao cô có cảm giác lời của vị đại thần này có ẩn ý?

“Nam Kiều, giờ về nghỉ ngơi đi.” “Được.” Nam Kiều dẫn Tô Ngọc và mọi người đến hành cung nghỉ ngơi.

Sắp thành thân rồi, ở nhà không tiện.

Nam Kiều vừa định dẫn người rời đi, một tên hạ nhân chặn đường Nam Kiều: “Nam Kiều thiếu gia, phu nhân bảo cậu về ngay lập tức.” Tâm trạng Nam Kiều vốn đang rất tốt, nghe thấy lời này, đáy mắt liền u ám.

Ngọc Nhan này có phải chỉ muốn đến gây phiền phức cho hắn không?

Hay là không gây phiền phức thì tâm trạng sẽ rất không tốt?

“Bà ta đang ra lệnh cho ta?” Tên hạ nhân không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại còn nói: “Tiểu Vương gia, phu nhân là mẹ của ngài.” “Ồ, bản vương là Tiểu Vương gia của Nam Cương, bà ta là cái thá gì mà dám ra lệnh cho ta như vậy?” Hơn nữa còn là trước mặt bao nhiêu người.

Mặt các đại thần Nam Cương đen lại, nhìn tên hạ nhân kia nghiến răng nói: “Có chuyện gì thì bảo Ngọc Nhan đến nói với chúng ta.

Tiểu Vương gia và quý khách vừa đến, các ngươi đã dám tỏ thái độ với Tiểu Vương gia, đây là không coi Vương và Tiểu Vương gia ra gì sao?” Tên hạ nhân ngạc nhiên nhìn vị đại thần đang nói, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, dường như không hiểu tại sao mọi chuyện lại đột nhiên biến thành như vậy?

“Không phải… tôi không có ý đó.” “Vậy ngươi có ý gì?” Tên hạ nhân cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Là phu nhân bảo Nam Kiều thiếu gia đến gặp bà ấy ngay lập tức.” Chuyện này không liên quan đến hắn, sao mọi người lại nhìn hắn như vậy?

Nhìn đến mức hắn có chút sợ hãi.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Nam Kiều, đưa tay đặt lên vai cậu: “Muốn Nam Kiều đích thân đến gặp bà ta?

Bà ta còn chưa có tư cách đó.” “Ngươi dựa vào cái gì?

Đây là con trai của phu nhân chúng ta.” “Ồ, ngươi đang chất vấn bản vương?

Một tên nô tài cũng dám nói chuyện với bản vương như vậy, xem ra Ngọc Nhan không quản được người nhà mình rồi.

Nguyên Bảo, dạy cho hắn biết cái gì là quy củ.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Tên hạ nhân đột nhiên ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Ngươi… ngươi là…” “Vị này là Ngọc Vương điện hạ của Huyền quốc.” Tên hạ nhân bị hai chữ “Ngọc Vương điện hạ” dọa cho run lẩy bẩy.

Vương Cẩn Hòa xem rất thú vị, người này gan cũng lớn thật, chỉ tiếc là không nhìn rõ tình hình, khiến mình phải chịu hình phạt như vậy.

“Tiểu Vương gia, là lỗi của nô tài, cầu xin ngài tha cho nô tài lần này.” Tên hạ nhân vừa rồi còn vô cùng kiêu ngạo trước mặt Nam Kiều, lúc này lại quỳ trước mặt Nam Kiều run rẩy cầu xin tha thứ.

Nam Kiều cúi mắt: “Người của Ngọc Nhan, ta đã sớm muốn xử lý rồi.” Nếu đã như vậy, lúc Ngọc ca ca muốn xử lý người, hắn cần gì phải ngăn cản?

Hơn nữa, Ngọc ca ca còn là vì giúp hắn trút giận, hắn lại càng không giúp người này nói đỡ.

Dù sao người này so với Ngọc ca ca thì chẳng là gì cả.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Ngọc ca ca, cảm ơn huynh.” “Với anh không cần khách khí.” “Vâng.” Tên hạ nhân bị người của Tô Ngọc đánh, không một ai có mặt ở đó nói Tô Ngọc không phải.

Bởi vì chuyện này vốn dĩ là lỗi của những người trong tay Ngọc Nhan.

Cho dù Tô Ngọc ra tay thì bà ta có thể làm gì?

Dám nói gì sao?

Người dân Nam Cương đều cảm thấy vô cùng mất mặt, Ngọc Nhan này rốt cuộc muốn làm gì?

Lại để họ mất mặt trước mặt khách của Huyền quốc.

“Ngọc Nhan này không xứng làm mẹ của Tiểu Vương gia.

Lúc Tiểu Vương gia họ còn chưa trở về, bà ta đã đến tìm Vương, muốn Vương đổi hôn sự của Tiểu Vương gia cho cái tên gì đó là Nam Việt.

Trước đó không thành công, bây giờ Tiểu Vương gia vừa trở về, đã kiêu ngạo như vậy đến ra lệnh cho Tiểu Vương gia trở về, chắc chắn là muốn bắt nạt Tiểu Vương gia.” Người dân bên cạnh lẩm bẩm.

“Ai nói không phải?

Thật chưa từng thấy người làm mẹ nào như vậy.” Thiên vị cũng không phải là như thế.

Nam Kiều cắn môi, trong mắt đầy vẻ u ám, hắn thật không ngờ Ngọc Nhan vì Nam Việt mà ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa.

Tô Ngọc cũng nghe thấy, anh vỗ vỗ vai Nam Kiều: “Có anh ở đây, đừng lo.” Lạc Diễm bên cạnh cũng nhỏ giọng nói: “Ngọc Nhan mà dám bắt nạt cậu, tôi đi cho nổ tung nhà họ Ngọc và nhà bà ta luôn, tối nay đi cho nổ.” Tối đi cho nổ thì chắc không ai sống sót được, dù sao buổi tối những người đó đều đã ngủ rồi.

Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc và Lạc Diễm, tâm trạng tốt lên rất nhiều.

“Được.” Các đại thần Nam Cương nghe lời Lạc Diễm, khóe miệng giật giật, vị thiếu gia này, cậu nói muốn cho nổ nhà họ Ngọc trước mặt chúng tôi như vậy có phải là không hay lắm không?

Nhưng họ cũng nghe nói Tiểu Vương gia có một người bạn chế tạo ra loại hỏa dược có uy lực cực mạnh, sở thích lớn nhất của cậu ta là đi cho nổ nhà.

Chỉ là Ngọc Vương không cho cậu ta làm vậy.

Nếu Ngọc Vương cũng đồng ý, thì còn ai quản được vị thiếu gia này nữa không?

Chỉ cần có não là biết điều này không thể nào.

“Tiểu Vương gia, ngài và bạn ngài nói muốn cho nổ là được, đừng liên lụy đến người vô tội là được rồi.” Vị đại thần không khách khí nói.

Rõ ràng cũng ủng hộ Nam Kiều.

“Được, Lạc Diễm sẽ không liên lụy người vô tội.” Lạc Diễm cũng đã cho nổ không ít nơi, tuy cũng có một số thương vong, nhưng tuyệt đối chưa từng làm hại người vô tội.

Vị đại thần nghe vậy liền yên tâm: “Vậy thì tốt.” Bọn họ bây giờ dường như đã hiểu tại sao Nam Kiều có thể luôn kiêu ngạo như vậy.

Bởi vì hắn có vốn liếng để kiêu ngạo, và sự tự tin này không phải do người khác cho, mà chính là do Ngọc Vương cho.

Có Ngọc Vương chống lưng cho Tiểu Vương gia, không ai dám nói gì.

Chương 1392

Cho dù Tiểu Vương gia thật sự kiêu ngạo thì đã sao?

Tiểu Vương gia có vốn liếng đó.

Hắn còn biết chừng mực, không thật sự tùy tiện bắt nạt người khác, như vậy là được rồi.

“Các vị, để các vị chê cười rồi, là lỗi của chúng tôi.” Các đại thần Nam Cương nhìn người của Huyền quốc bắt đầu xin lỗi.

“Không sao, quốc gia nào cũng có vài kẻ phiền lòng, không cần phải vì những kẻ đáng xấu hổ như vậy mà lãng phí thời gian.” Tô Cửu bên cạnh cười nói.

Các đại thần Nam Cương nghe vậy vô cùng hài lòng, như vậy mới đúng.

“Các vị mời, trước tiên hãy cùng chúng tôi đi nghỉ ngơi một chút.” Ngày cưới đã được định từ trước, còn mấy ngày nữa mới đến.

“Được.” Tên hạ nhân của Ngọc Nhan bị đánh đến mặt mày trắng bệch, lúc bị đánh hắn đã hối hận rồi, tại sao lại kiêu ngạo như vậy với Tiểu Vương gia?

Bây giờ bị đánh rồi chứ?

Nghĩ đến những việc phu nhân muốn làm với Nam Kiều thiếu gia, hắn liền toàn thân lạnh toát.

Phu nhân còn muốn giam cầm Tiểu Vương gia để hắn thỏa hiệp, bây giờ xem ra e là không được nữa rồi.

Ngọc Nhan biết người của mình bị Tô Ngọc đánh thì vô cùng tức giận.

Nhất là khi Nam Kiều lại trơ mắt nhìn người của bà ta bị đánh, quả thật đáng chết.

Ban đầu sao bà ta không giết quách Nam Kiều đi?

Chính vì bà ta quá nhân từ nên mới cho Nam Kiều cơ hội chống đối mình.

Sắc mặt bà ta âm trầm nhìn người trước mặt: “Nam Kiều ở đâu?” “Cậu ấy ở hành cung, vẫn chưa về vương phủ.” “Đến hành cung.” Ngọc Nhan lạnh lùng nói.

Tưởng trốn trong hành cung là yên thân sao?

Nam Kiều ngây thơ từ khi nào vậy?

Người bên cạnh vội nói: “Phu nhân, e là không ổn.” “Ngươi cũng muốn cản ta à?” Ngọc Nhan nhìn người bên cạnh, giận dữ hỏi.

Gần đây liên tiếp xảy ra chuyện đã khiến bà ta vô cùng bực bội, người bên cạnh còn dám cản bà ta, thật sự tưởng mình là cái thá gì?

“Phu nhân, không phải thuộc hạ muốn cản ngài, bây giờ Ngọc Vương và những người khác đều ở trong hành cung, nếu ngài xông vào, lỡ Ngọc Vương họ truy cứu trách nhiệm thì sẽ không có lợi cho chúng ta.” Thị vệ thật sự rất bất lực, tâm trạng phu nhân mấy ngày nay đúng là như thời tiết thất thường, không biết lúc nào sẽ thay đổi.

“Đủ rồi.” Ngọc Nhan chán ghét nhìn người bên cạnh.

Chuyện gì cũng làm không xong, chỉ biết cản bà ta làm chuyện mình muốn, những kẻ này có khác gì đồ vô dụng?

Ngọc Nhan hoàn toàn không nghe lọt tai những lời này, bây giờ bà ta chỉ biết Nam Kiều đã chống đối mình, còn dám đánh người của bà ta.

Bà ta phải cho Nam Kiều một bài học.

Còn về những người bên cạnh Tô Ngọc, bà ta chẳng thèm quan tâm, bà ta không tin Tô Ngọc còn có thể giúp Nam Kiều làm gì được chắc?

Thị vệ không còn cách nào khác, đành nhìn Ngọc Nhan dẫn người rời đi, đợi bà ta đi rồi vội vàng đi tìm Nam Việt.

"Thiếu gia, ngài đi ngăn phu nhân lại đi." Nam Việt nhíu mày nhìn thị vệ: "Mẹ sao vậy?" "Phu nhân muốn dẫn người xông vào hành cung." Động tác trong tay Nam Việt khựng lại, ngạc nhiên nhìn thị vệ: "Xông vào hành cung?

Tại sao bà ấy lại muốn xông vào hành cung?" Xông vào đó thì có lợi ích gì cho bà ta chứ?

"Phu nhân sai người đến gọi Nam Kiều thiếu gia về nhưng cậu ấy không về nên phu nhân tức giận, nhất là khi biết người mình cử đi bị Ngọc Vương đánh, nên bà ấy muốn đến hành cung tìm tiểu vương gia." Thị vệ bất lực giải thích.

Anh ta thật không biết phu nhân rốt cuộc đang nghĩ gì.

Làm như vậy chẳng phải là tự dâng điểm yếu vào tay Ngọc Vương sao?

"Thuộc hạ nghe ngóng được, Ngọc Vương ra tay đánh người là vì đối phương bất kính với ngài ấy, thậm chí còn la mắng ngài ấy nên mới bị đánh.

Nếu phu nhân thật sự xông vào hành cung, không chỉ ảnh hưởng đến thiếu gia mà còn ảnh hưởng đến cả Ngọc gia." Chuyện lần trước khó khăn lắm mới ém xuống được, bây giờ phu nhân lại coi thường Huyền quốc như vậy, xông vào nơi ở của Ngọc Vương Huyền quốc, đây không phải là tự tìm đòn sao?

Nam Việt thấy đầu óc quay cuồng, từ lúc biết Nam Kiều sắp cưới cô nương nhà họ Minh của Huyền quốc, Ngọc Nhan đã trở nên mất kiểm soát, cứ như một kẻ điên.

Khiến anh ta rất bị động, khó khăn lắm mới nghĩ cách ém chuyện lần trước xuống, bây giờ bà ta còn dám xông vào hành cung?

Đến lúc đó, dù hoàng thúc có muốn mạng của bà ta, Ngọc gia cũng không dám hó hé gì.

Hành cung là nơi muốn xông vào là xông được sao?

"Thiếu gia, chúng ta…" "Đi, đi xem sao." Anh ta phải ngăn mẹ mình lại trước khi bà đến đó.

Nam Việt vội vã dẫn người đi tìm Ngọc Nhan, nhưng vẫn chậm một bước, Ngọc Nhan đã đi rồi.

Không còn cách nào khác, anh đành đuổi theo, hy vọng vẫn còn kịp.

Khi Nam Việt đến hành cung, Ngọc Nhan đã dẫn người chuẩn bị xông vào.

Anh vội chạy tới ngăn lại: "Mẹ, mẹ làm gì vậy?" Bà ta có biết mình đang làm gì không?

Dám xông vào hành cung, ai cho bà ta lá gan đó?

"Sao con lại đến đây?

Mẹ đến tìm Nam Kiều." Ngọc Nhan có chút bất ngờ trước sự xuất hiện của Nam Việt, nhìn anh ta hỏi với vẻ kỳ lạ.

Nam Việt tâm trạng vô cùng tồi tệ, mẹ anh không thể đừng gây thêm rắc rối cho anh được sao?

"Mẹ, mẹ đừng gây thêm rắc rối cho con nữa, con bây giờ đã đủ phiền phức rồi." Đối mặt với một Ngọc Nhan như vậy, Nam Việt cũng không muốn nói nhiều, nhìn bà ta nói với vẻ bất mãn.

Thời gian gần đây, ngoài việc gây phiền phức cho anh ta, Ngọc Nhan còn làm được gì nữa?

Ngọc Nhan nhìn con trai như vậy, trong mắt lộ vẻ kinh ngạc: “Gây rắc rối?

Mẹ tìm Nam Kiều chẳng phải là vì con sao.” Nam Việt chưa bao giờ nói chuyện với Ngọc Nhan như vậy, bây giờ nghe những lời này, tâm trạng bà ta trở nên rất tệ.

Bà ta một lòng một dạ vì Nam Việt, sao nó có thể đối xử với mình như vậy?

“Mẹ làm vậy chẳng phải là vì muốn tốt cho con sao?” Ngọc Nhan bất mãn nhìn Nam Việt với vẻ mặt bị tổn thương, khiến Nam Việt cảm thấy rất đau đầu.

“Mẹ, con biết mẹ vì muốn tốt cho con, nhưng đây không phải là nơi Nam Kiều ở một mình, đây là hành cung, bên trong là người của Huyền quốc, mẹ xông vào như vậy, lỡ hoàng thúc biết được thì chúng ta đều không tránh khỏi bị phạt.” Nam Việt nén giận trong lòng, nhìn Ngọc Nhan an ủi.

Ngọc Nhan nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Con trai đang chê bà ta lắm chuyện sao?

Chương 1393

“Mẹ…” “Mẹ, con hiểu ý mẹ, mẹ chỉ muốn con có được nhiều thứ hơn, con cũng rất cảm kích mẹ, nhưng mẹ cũng phải nghĩ xem thời điểm này có thích hợp không chứ.” Nam Việt kiên nhẫn giải thích với Ngọc Nhan.

Thế nhưng, Ngọc Nhan hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Nam Việt, bà ta đưa tay đẩy anh ra: “Con yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu, mẹ chỉ đến tìm Nam Kiều, không liên quan đến Ngọc Vương bọn họ.” Nam Việt nghẹn họng không nói nên lời, Ngọc Nhan rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

“Mẹ, mẹ đừng quậy nữa được không?” Nam Việt lựa lời khuyên nhủ rất lâu mà Ngọc Nhan cũng không để tâm, anh ta bắt đầu mất kiên nhẫn.

Ngọc Nhan bị lời của Nam Việt làm tổn thương, bà ta liếc nhìn anh ta một cái, cuối cùng quyết định dẫn người vào trong bắt Nam Kiều đi.

Khi Ngọc Nhan đánh bị thương thị vệ canh gác hành cung rồi dẫn người xông vào, Nam Việt biết mọi chuyện đã xong rồi.

Bàn tay anh khẽ run rẩy, anh thật không ngờ Ngọc Nhan lại thật sự ra tay, hơn nữa không hề nương tay.

“Thiếu gia, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Thị vệ nhìn sắc mặt tái mét của Nam Việt, bất lực hỏi.

“Còn có thể làm sao nữa?

Vào trong đưa người ra.” Bây giờ chỉ có thể hy vọng Tô Ngọc và những người khác không quá tức giận.

Các đại thần của Nam Cương đưa Tô Ngọc và mọi người đến xong vẫn chưa rời đi, đang trò chuyện với hai anh em Tô Ngọc.

Lúc này, Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác chạy vào: “Cha, có một người phụ nữ đánh bị thương thị vệ xông vào rồi.” Sắc mặt Tô Ngọc âm trầm nhìn ra cửa, các đại thần Nam Cương nghe vậy suýt nữa thì ngất đi, người xông vào chắc là Ngọc Nhan phải không?

Bà ta muốn chết sao?

Dù có muốn chết cũng đi chỗ khác, bà ta làm cái gì vậy?

Hít một hơi thật sâu, ông ta vừa định mở miệng thì thấy Tô Ngọc đứng dậy đi ra ngoài.

Mấy người nhìn nhau rồi vội vàng đi theo.

“Tiểu vương gia, ngài nói xem Ngọc Vương có tức giận không?” Mấy người hỏi câu này với giọng run rẩy, vô cùng sợ đắc tội Tô Ngọc.

Nam Kiều liếc họ một cái, họ đang nói nhảm gì vậy?

“Ngọc ca ca là vương gia của Huyền quốc, chưa từng có ai dám ngang nhiên xông vào nơi ở của huynh ấy như vậy.

Người đến hẳn là Ngọc Nhan, chuyện này không liên quan đến các vị.” Mấy vị đại thần nghe Nam Kiều nói vậy thì trong lòng cũng yên tâm phần nào, chỉ cần không sao là họ yên tâm rồi.

“Lúc không nên mở miệng thì đừng nói bậy, như vậy có thể giữ được mạng, hiểu không?” Nam Kiều nhìn dáng vẻ thở phào nhẹ nhõm của họ, nhắc nhở một câu.

Dù sao cũng là người của hoàng thúc, cậu cũng không thể trơ mắt nhìn họ bị liên lụy.

Nhưng tiền đề là họ phải biết ngậm miệng.

Nếu không biết ngậm miệng là gì, sau này bị đánh cũng là tự tìm.

Mấy vị đại thần vội vàng gật đầu: “Vương gia yên tâm, chúng thần nhất định sẽ không làm vậy.” Lúc này, im lặng là vàng, còn Ngọc Nhan sau này sẽ ra sao thì không liên quan gì đến họ.

Trận đòn này cũng là do Ngọc Nhan tự tìm.

“Đi thôi, cùng ra ngoài xem sao.” Nam Kiều nhìn vị đại thần bên cạnh nói.

Cậu cũng rất muốn xem Ngọc Nhan rốt cuộc muốn làm gì, hay là bà ta nghĩ quyền lực của mình đã vượt qua cả hoàng quyền rồi.

Nhìn dáng vẻ không có ý tốt của Nam Kiều, các đại thần bên cạnh nhìn nhau, trong lòng có chút căng thẳng.

Xong rồi, e là sau này Ngọc Nhan sẽ gặp xui xẻo.

Không chỉ bên phía Ngọc Vương, mà ngay cả tiểu vương gia đây e là cũng không tha cho bà ta.

Mấy người im lặng đi theo Nam Kiều ra ngoài, vừa ra đã thấy người của Ngọc Nhan còn định ra tay với người của Tô Ngọc.

Ngọc Nhan thấy Tô Ngọc xuất hiện cũng không hề sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh: “Ngọc Vương, ta đến tìm Nam Kiều, không phải tìm ngài.” Tô Ngọc gật đầu: “Rồi sao nữa?” Ngọc Nhan nhíu mày, Ngọc Vương này có ý gì?

Không hiểu tiếng người sao?

Rồi sao nữa là sao?

“Muốn tìm Nam Kiều có thể đợi nó về phủ đệ của mình rồi ngươi hãy đến tìm.

Bây giờ ngươi đánh bị thương thị vệ hành cung, xông vào đây, là có ý định hành thích bản vương sao?” Tô Ngọc nhìn Ngọc Nhan, thản nhiên hỏi.

Một câu nói khiến sắc mặt Ngọc Nhan lập tức thay đổi: “Ta chẳng qua chỉ đến đưa Nam Kiều đi, lời của Ngọc Vương nói cũng quá nghiêm trọng rồi.” “Phế bọn chúng.” Tô Ngọc không trả lời Ngọc Nhan mà nhìn đám người Nguyên Húc bên cạnh.

Ngọc Nhan còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết của người bên cạnh, đến khi nhìn rõ thì thị vệ lợi hại nhất của mình đã bị phế.

Xương cốt nát bấy, cho dù chữa khỏi cũng thành kẻ tàn phế.

“Ngọc Vương thật ngông cuồng, dám chạy đến Nam Cương làm người khác bị thương.” Nghe những lời cắn ngược của Ngọc Nhan, Tô Ngọc khẽ cười, quay đầu nhìn các đại thần Nam Cương bên cạnh: “Các vị có gì muốn nói không?” Ánh mắt mấy vị đại thần nhìn Ngọc Nhan như nhìn người chết: “Ngọc phu nhân, chuyện này chúng thần sẽ báo cáo sự thật, bà tự đi giải thích với Vương thượng đi.” “Còn nữa, bà chẳng qua chỉ là một thường dân, lại dám dùng vũ lực để đưa tiểu vương gia đi?

Bà còn muốn mưu sát Vương gia hay sao?” Vị đại thần nghiến răng nói.

“Các người câm miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho các người nói chuyện.” Nghe lời của Ngọc Nhan, các đại thần bên cạnh tức điên, bà ta muốn chết phải không?

“Nam Kiều, ngươi tốt nhất nên nghe lời một chút, nếu không…” “Nếu không thì sao?

Tiếp tục hạ độc ta, hay tiếp tục ngược đãi ta?

Ngọc Nhan, ngươi nghĩ ta bây giờ vẫn còn là đứa trẻ mấy tuổi không có khả năng tự vệ sao?” Ngọc Nhan này có phải quá coi trọng bản thân rồi không?

Dám nói ra những lời như vậy, thật nực cười.

Ngọc Nhan còn định nói gì đó, Tô Ngọc đã lên tiếng: “Bản vương cho ngươi một cơ hội, xin lỗi rồi rời đi.” “Ta không làm gì sai, ngươi có tư cách gì bắt ta xin lỗi?” Ngọc Nhan cảm thấy đây là Nam Cương, không phải Huyền quốc.

Cho dù địa vị của Tô Ngọc có cao đến đâu, năng lực có mạnh đến mấy thì sao?

Chẳng qua cũng chỉ là con cọp giấy, bà ta chẳng cần phải làm gì.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Rất tốt.” “Nam Kiều, ngươi dẫn Lạc Diễm đến Ngọc gia và nơi ở hiện tại của Ngọc Nhan họ dạo một vòng.

La Hậu, các ngươi đi cùng bọn họ, đừng để những kẻ không ra gì bắt nạt Nam Kiều.” Đôi mắt đen láy của Tô Ngọc nhìn Ngọc Nhan.

Nếu đã không muốn xin lỗi rồi rời đi, vậy thì tự tìm đường chết đi.

“Được.” Đôi mắt Nam Kiều tràn đầy phấn khích, cuối cùng cũng có thể đối phó với Ngọc gia rồi.

Cậu đã chờ ngày này rất lâu rồi.

Nhìn vẻ mặt quá phấn khích của Nam Kiều, Tô Ngọc khẽ nhướng mày, xem ra Nam Kiều rất mong chờ chuyện này.

Biết rõ tình hình, các đại thần Nam Cương đồng cảm nhìn Ngọc Nhan một cái, sau này nhà có bị nổ tung thì cũng là tự tìm, không trách người khác được.

Chương 1394

Nam Việt đi vào, nhìn những người nằm la liệt trên đất, lập tức hiểu ra chuyện gì.

Nhất là khi thấy vẻ mặt cực kỳ khó coi của Tô Ngọc, cả người anh ta đều ngây ra.

Ngọc Nhan rốt cuộc muốn làm gì?

"Ra mắt Ngọc Vương." Tô Ngọc nhìn Nam Việt hành lễ cũng không ra đâu vào đâu: "Xem ra Ngọc gia dạy dỗ người thật sự không ra sao cả." Sắc mặt Nam Việt biến đổi, biết Tô Ngọc đang nói gì, anh ta cúi đầu quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Ngọc Vương." Tô Ngọc không nói gì mà nhìn Ngọc Nhan bên cạnh, bà ta đưa tay kéo Nam Việt dậy: "Con làm gì vậy?

Đứng lên cho mẹ." Nam Việt bây giờ rất đau đầu: "Mẹ, mẹ có thể đừng quậy nữa không?" "Hắn là vương gia của Huyền quốc, con hành lễ với hắn làm gì?

Mau đứng lên cho mẹ." Ngọc Nhan giận dữ nói.

Nam Việt không biết phải nói sao với Ngọc Nhan nữa, bà ta có biết tình hình hiện tại không vậy?

"Nam Kiều, mẹ ta không có ý đó, ngươi…" "Nam Kiều, đi làm việc đi." Tô Ngọc ngắt lời Nam Việt, nhìn Nam Kiều phân phó.

Nam Kiều cười gật đầu: "Được thôi, Lạc Diễm đi nào, dẫn các ngươi đi chơi." Nam Việt nghe thấy cái tên Lạc Diễm cảm thấy có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu đó.

"Lạc Diễm?

Ngươi là vị thiếu gia nhà họ Lạc đó?" Cái tên Lạc Diễm luôn muốn cho nổ tung nhà mình?

Còn chế tạo ra thứ gọi là thuốc nổ nữa.

Nam Kiều liếc Nam Việt một cái, cũng có chút kiến thức đấy chứ.

Nhưng có kiến thức cũng vô dụng, dù sao Lạc Diễm cũng không phải người dễ nói chuyện.

“Là cậu ta, không sai.” Sắc mặt Nam Việt lập tức biến đổi, ánh mắt nhìn Nam Kiều đầy cảnh giác: “Nam Kiều, ngươi muốn làm gì?” “Đừng kích động như vậy, chúng ta không muốn làm gì cả, chỉ là tặng một món quà cho các ngươi thôi.” Nam Kiều cười tủm tỉm nói.

Không cần Nam Kiều nói rõ, Nam Việt cũng biết cậu ta đang nói gì.

Bàn tay anh khẽ run rẩy, Nam Việt căng thẳng nói: “Nam Kiều, đó cũng là nhà của ngươi, ngươi bình tĩnh một chút.” “Nam Việt, con đang làm cái gì vậy?” Dám nói với Nam Kiều những lời như vậy, có mất mặt không chứ?

Bây giờ Nam Việt đã không còn quan tâm mình có mất mặt hay không, anh chỉ nghĩ không thể để Nam Kiều và Lạc Diễm rời đi.

Nếu không, khi họ trở về sẽ phải đối mặt với một đống đổ nát.

“Mẹ, con về trước.” Nam Việt nhìn Ngọc Nhan, vội vàng nói.

Chỉ cần họ rời đi, Lạc Diễm sẽ không làm gì nữa.

Nhưng có lẽ anh ta đã quá ngây thơ.

“Nam Việt, con thật sự quá làm mẹ thất vọng.” Đối mặt với Nam Kiều mà nó lại tỏ ra yếu thế?

Bà ta không có đứa con trai như vậy.

Nam Việt suýt nữa thì tức hộc máu.

Sao anh lại có một người mẹ như vậy?

Bà ta có biết mình sắp phải đối mặt với cái gì không?

“Mẹ…” “Câm miệng.” Ngọc Nhan quát.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Nam Kiều và những người khác: “Còn định ở lại đây xem kịch à?” Nam Kiều nghe vậy vội vàng lắc đầu: “Không có đâu, Ngọc ca ca, em không hề nghĩ đến việc tiếp tục ở đây xem kịch.” Tô Ngọc nhìn dáng vẻ cầu sinh mãnh liệt của Nam Kiều: “Nếu đã vậy thì còn không đi, ở lại đây làm gì?” Nam Kiều cúi gằm mặt, tại sao cậu lại cảm thấy Ngọc ca ca lúc này có chút đáng sợ nhỉ?

Lạc Diễm và những người khác nhìn nhau, rồi dẫn Nam Kiều rời đi.

Nam Kiều cũng ngoan ngoãn đi theo, Nam Việt chỉ có thể trơ mắt nhìn họ rời đi, hoàn toàn không có cơ hội nói chuyện.

“Nam Việt, bản vương thừa nhận ngươi quả thực rất thông minh, chỉ tiếc là ngươi có một người mẹ tự cho là đúng.” Đợi Nam Kiều và những người khác đi rồi, Tô Ngọc mới lên tiếng.

Nam Việt nghẹn họng không nói nên lời, anh ta nhìn Tô Ngọc, nghiến răng nói: “Ngọc Vương, chuyện này là lỗi của tôi và mẹ tôi, hy vọng ngài tha cho những người khác.” “Ồ?

Không biết bản vương đã làm gì mà phải tha cho những người khác?

Ngươi có hiểu lầm gì không?” Lời của Tô Ngọc khiến Nam Việt không thể phản bác, vì anh không nói gì cả.

Sau này dù có làm gì đi nữa thì sao?

Tất cả mọi chuyện đều là do Ngọc Nhan tự tìm.

Ngọc Nhan nghe Nam Việt xin lỗi Tô Ngọc, trong lòng vô cùng khó chịu, nó xin lỗi Tô Ngọc chẳng khác nào xin lỗi Nam Kiều.

Khiến bà ta vô cùng bất mãn.

“Nam Việt…” Mẹ, mẹ còn chưa thấy chuyện ầm ĩ đủ lớn sao?

Nam Việt thực sự không thể chịu nổi dáng vẻ ngu dốt không biết sợ của mẹ mình, thật quá mất mặt.

Sao bà có thể làm ra chuyện như vậy?

Ngọc Nhan bị Nam Việt mắng cho ngây người, ngơ ngác nhìn anh ta: “Con dám nói chuyện với mẹ như vậy?” “Mẹ, Ngọc Vương tuy là vương gia của Huyền quốc, nhưng mẹ có muốn xem uy vọng của ngài ấy ở Nam Cương cao đến đâu không?

Ngài ấy đúng là không phải người Nam Cương, nhưng bách tính Nam Cương lại tôn trọng ngài ấy.

Mẹ nói xem, để bách tính biết mẹ làm ra chuyện như vậy, nhà chúng ta và cả Ngọc gia sẽ có kết cục thế nào?

Bây giờ hoàng thúc còn chưa biết chuyện này, mẹ chắc chắn mình còn muốn tiếp tục ngông cuồng như vậy sao?

Ngông cuồng như vậy rốt cuộc có lợi ích gì cho mẹ?” Nam Việt thật sự đã chịu đủ cái vẻ tự cho là đúng của Ngọc Nhan rồi.

Anh biết Ngọc Nhan làm vậy là vì anh, nhưng không thể vì tốt cho anh mà bà ta có thể làm ra những chuyện mất mặt như vậy.

Sắc mặt Ngọc Nhan thay đổi liên tục, bà ta thật không ngờ mình một lòng vì con trai mà nó lại đối xử với mình như vậy, Ngọc Nhan đối với Nam Việt trong lòng tràn đầy thất vọng.

Đứa con trai như vậy, bà ta giữ lại để làm gì?

Nhưng Nam Việt bây giờ hoàn toàn không muốn quan tâm trong lòng bà ta đang nghĩ gì, anh chỉ muốn giảm thiểu tổn thất xuống mức thấp nhất.

“Ngọc Vương, sau này tôi sẽ quản thúc mẹ tôi, xin ngài tha cho Ngọc gia.” “Muộn rồi, bản vương đã cho cơ hội.” Bây giờ mới biết cầu xin, lúc trước làm gì?

Nam Việt nhíu chặt mày, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Cuối cùng sao lại thành ra thế này?

Ngọc Nhan thấy Nam Việt vẫn đang xin lỗi Tô Ngọc, không thể nhịn được nữa, giơ tay tát một cái vào mặt Nam Việt: “Bình thường mẹ dạy con như vậy sao?

Con muốn làm Nam Cương Vương mà lại đi hạ mình như vậy?

Chương 1395

Nam Việt, con thật sự quá làm mẹ thất vọng.” Các đại thần Nam Cương bị chọc cho tức cười, Ngọc Nhan này thật đúng là dám nói.

“Ngọc phu nhân, xin thận trọng lời nói, Nam Cương Vương kế nhiệm là tiểu vương gia, cho dù tiểu vương gia không muốn làm Nam Cương Vương cũng không đến lượt các người nhòm ngó.” “Câm miệng.” Những thứ trong tay Nam Kiều đáng lẽ phải là của họ, những người này nói nhiều thì có ích gì?

Tất cả những gì Nam Kiều có bây giờ chỉ là đang trải đường cho Nam Việt mà thôi.

Cậu ta nghĩ bà ta sẽ cho Nam Kiều cơ hội đó sao?

Thật nực cười.

Những người bên cạnh càng nghe tâm trạng càng tệ.

Đang định nói gì đó thì thấy Nam Cận dẫn người đến, mà Ngọc Nhan vẫn chưa phát hiện.

Các đại thần Nam Cương vừa định hành lễ đã bị Nam Cận ngăn lại, ông ta muốn xem Ngọc Nhan còn có thể nói ra những lời đại nghịch bất đạo nào nữa.

“Nam Cận cũng là kẻ mắt mù, Nam Việt là một đứa trẻ tốt như vậy mà không thấy, cứ nhất quyết cưng chiều một mình Nam Kiều.” Ngọc Nhan ỷ vào việc Nam Cận không có ở đây nên nói năng rất khó nghe.

Mấy vị đại thần cúi đầu, họ không nghe thấy gì cả, Vương thượng đừng tìm đến họ gây phiền phức nhé.

Nam Việt thấy mấy vị đại thần cúi đầu, bộ dạng trông rất không ổn, khẽ nhíu mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến họ như vậy.

Đang suy nghĩ, Nam Việt dường như ý thức được điều gì, đột ngột quay đầu nhìn lại.

Khi thấy Nam Cận đứng sau lưng họ, anh ta biết tất cả mọi chuyện đã xong rồi.

Mà người gây ra tất cả chuyện này chính là Ngọc Nhan.

“Người đâu, Ngọc Nhan tự ý xông vào hành cung, quấy rầy quý khách của Huyền quốc, bất kính với bản vương, lôi xuống đánh.” Nam Cận liếc Nam Việt một cái, lạnh lùng ra lệnh.

Giọng của Nam Cận khiến Ngọc Nhan hoàn toàn sững sờ, nhìn Nam Cận đi lướt qua mình, còn chưa kịp nói gì đã bị người ta lôi đi đè xuống đánh.

Toàn bộ quá trình nhanh đến mức Ngọc Nhan không kịp phản ứng.

“Không, ngươi không có tư cách đánh ta.” Nam Cận gật đầu: “Ừm, lời ngươi nói dường như cũng rất đúng, nếu đã vậy thì để Nam Việt ra tay đi, ba mươi trượng, không được thiếu một cái, không được nương tay, nếu không sẽ bị phạt gấp đôi.” Nam Việt không dám tin nhìn Nam Cận, trong mắt tràn đầy kinh ngạc, hoàng thúc lại bắt anh ta ra tay đánh mẹ ruột của mình?

Sao có thể chứ?

“Hoàng thúc, con…” “Không đánh cũng được, tội của Ngọc Nhan, bản vương có thể trực tiếp lấy mạng bà ta.” Nam Cận tùy ý nói.

Trong chốc lát, Nam Việt rơi vào thế khó xử, hoàn toàn không biết mình nên làm gì.

Bàn tay khẽ run rẩy, Nam Việt nhìn Nam Cận nói: “Hoàng thúc, tất cả đều là lỗi của con, xin người tha cho mẹ con.” Anh ta không thể ra tay đánh Ngọc Nhan.

Nếu thật sự ra tay thì phiền phức to.

Một tiếng nổ lớn “Ầm” cắt ngang lời Nam Cận định nói.

Nam Cận quay đầu nhìn Tô Ngọc: “A Ngọc, Nam Kiều và Lạc Diễm đi đâu rồi?” Tiếng động này không lẽ là như ông ta nghĩ chứ?

Tô Ngọc còn chưa kịp trả lời thì lại một tiếng nổ lớn nữa vang lên.

Sau đó, những tiếng nổ như vậy liên tiếp vang lên.

Tô Ngọc nhìn Nam Cận: “Cận thúc, chính là như thúc nghĩ đó.” Nam Cận vẻ mặt có chút phức tạp, thậm chí có chút khó nói: “Ngươi thật sự cho nổ tung nhà người ta rồi?” Không chừa đường lui nào sao?

Tô Ngọc gật đầu: “Ừm, chính là như thúc nghe thấy đó, ta đã cho Ngọc Nhan cơ hội, kết quả là bà ta hoàn toàn không coi ra gì, nếu đã vậy thì cho một bài học thôi.” Khóe miệng Nam Cận giật giật nhìn Tô Ngọc, cho một bài học thì không vấn đề gì, chỉ là bài học này có hơi nghiêm trọng quá không?

Cho nổ tung nhà người ta luôn.

Hình như có chút không ổn thì phải?

Tô Ngọc cười như không cười liếc Ngọc Nhan một cái: “Món quà này hy vọng Ngọc phu nhân thích.” Ngọc Nhan dù có ngốc đến đâu cũng biết Tô Ngọc đã sai Nam Kiều bọn họ đi làm gì, hơn nữa còn liên quan đến mình.

“Ngươi đã làm gì?” Ngọc Nhan hai mắt đỏ ngầu nhìn Tô Ngọc, phẫn nộ chất vấn.

“Bản vương cũng không làm gì to tát, chẳng qua chỉ cho nổ vài căn nhà của các ngươi thôi, không cần quá lo lắng, sẽ không làm ai bị thương đến tính mạng đâu.” Tô Ngọc ra vẻ ta đây rất dễ nói chuyện.

Bàn tay Ngọc Nhan khẽ run rẩy, nhà của họ lại bị nổ tung?

“Ngọc Nhan, bản vương vốn không muốn gây phiền phức, dù sao cũng là ngày vui thành thân của Nam Kiều, chỉ tiếc là ta dù không muốn gây sự cũng không cản được ngươi tự tìm đường chết như vậy.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Trong mắt Nam Việt mang theo vẻ cay đắng, có lẽ anh ta đã biết sự khác biệt giữa mình và Nam Kiều.

Ngoài bản lĩnh của Nam Kiều, bên cạnh cậu ta còn có một Ngọc Vương có thể bao dung cho cậu ta làm bất cứ chuyện gì.

Cho dù cậu ta muốn gây sự, Tô Ngọc cũng sẽ đứng sau lưng chống đỡ.

Còn anh ta thì sao?

Ngoài một mình Ngọc Nhan ra thì dường như không còn ai khác.

Cảm giác này khiến trong lòng anh ta có chút khó chịu.

Mà người tên Ngọc Nhan này lại luôn mang đến cho anh ta rất nhiều phiền phức, thậm chí khiến anh ta áp lực tăng gấp bội.

“Nam Việt, đánh không?” Nam Cận nhìn dáng vẻ trầm mặc của Nam Việt, lên tiếng hỏi.

Nam Việt lắc đầu: “Dù sao bà ấy cũng là mẹ con, con sẽ không ra tay.

Hoàng thúc, mẹ con làm sai, con xin thay bà ấy chịu phạt.” Chuyện trong nhà anh ta đã không quản được nữa, chỉ có thể giải quyết ổn thỏa chuyện của Ngọc Nhan trước.

Chỉ hy vọng Ngọc Nhan đừng nói những lời khiến người khác tức giận nữa.

Nếu bà ta tiếp tục như vậy, chính anh ta cũng không bảo vệ được bà ta.

Nghe họ lại muốn ra tay với con trai mình, Ngọc Nhan giãy giụa nói: "Nam Cận, ngươi dám động đến một sợi tóc của con trai ta, ta và ngươi không đội trời chung." Nam Cận nhìn dáng vẻ gào thét của Ngọc Nhan, khẽ cười, nụ cười có chút mỉa mai: "Không đội trời chung với bản vương?

Vậy bản vương lại muốn xem ngươi làm sao không đội trời chung với bản vương.

"Nếu Nam Việt muốn thay mẹ mình chịu tội, vậy thì ra tay đi." Nam Cận liếc thị vệ bên cạnh, không khách khí nói.

Sắc mặt Ngọc Nhan lập tức trở nên trắng bệch, ông ta thật sự muốn ra tay với Nam Việt?

"Nam Cận, ngươi dám." Ngọc Nhan thật sự sắp bị ép đến điên rồi.

Bà ta hai mắt đỏ ngầu nhìn Nam Cận, như thể nếu Nam Cận thật sự động đến Nam Việt, bà ta sẽ cùng Nam Cận đồng quy vu tận.

"Đánh." Nam Cận dùng hành động để nói cho Ngọc Nhan biết, ông ta không chỉ dám mà còn có thể đánh đến nửa sống nửa chết.

Mỗi một trượng đều không hề nương tay, Nam Việt cũng là người có thể chịu đựng, dù đau đến mấy cũng chỉ rên khẽ chứ không la hét thảm thiết.

Chương 1396

Nhưng chính vì vậy mà trong lòng Ngọc Nhan càng thêm đau xót.

Ngọc Nhan thật sự không còn quan tâm gì nữa, cầm lấy cây sáo trong tay thổi lên.

Sắc mặt Nam Việt biến đổi, gương mặt vốn đã khó coi lại càng trở nên khó coi hơn.

“Mẹ, mẹ rốt cuộc muốn làm gì?

Mẹ có thể đừng quậy nữa không?” Nam Việt cố nén cơn đau trên người, giận dữ nói.

Anh làm vậy chỉ là để cho qua chuyện này, Ngọc Nhan rốt cuộc muốn làm gì?

Bà ta còn chưa thấy chuyện đủ lớn sao?

“Con là con trai của mẹ, không ai có thể làm hại con.” Rất nhanh, những dược nhân trong tay Ngọc Nhan đều xuất hiện, nhìn bọn chúng, Ngọc Nhan điên cuồng nói: “Giết hết bọn chúng cho ta.” Bây giờ bà ta đã không còn quan tâm đến sự bố trí của Ngọc gia, không quan tâm đến những chuyện đã bàn bạc với Nam Việt trước đó, bây giờ bà ta chỉ biết con trai mình bị người ta đánh.

Mà tất cả chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt bà ta.

Bà ta không thể tha thứ cho tất cả những điều này.

Nam Cận đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại: “Rất tốt, cuối cùng cũng ra rồi.” Nam Việt nghe lời của Nam Cận, tuyệt vọng ngã xuống đất.

Quả nhiên như anh ta nghĩ, tất cả mọi chuyện đã xong rồi.

Mà tất cả chuyện này đều là do mẹ anh ta ban cho.

Sự xuất hiện của dược nhân, Tô Ngọc và những người khác hoàn toàn không coi ra gì, dù sao cũng không phải lần đầu giao đấu với dược nhân, dược nhân ở đây cũng không nhiều, bọn họ dọn dẹp cũng tương đối đơn giản.

Không cần Tô Ngọc ra tay, những người khác đã phế hết dược nhân.

Nhìn thấy cảnh này, Nam Việt nghiến răng nhìn Ngọc Nhan: “Mẹ, bây giờ mẹ đã hài lòng chưa?” Dược nhân một khi xuất hiện, đó chính là kẻ thù của cả Nam Cương.

Đạo lý này Ngọc Nhan không hiểu sao?

Bây giờ lại bị người của Huyền quốc dọn dẹp sạch sẽ, hoàn toàn không đạt được kết quả họ muốn.

Cho dù Ngọc Nhan làm vậy là vì anh ta, Nam Việt cũng không thể tha thứ cho những việc bà ta đã làm.

Những gì bà ta làm đối với Nam Việt mà nói chính là tự tìm đường chết.

“Không hài lòng, chỉ có bọn chúng đều chết ở đây ta mới hài lòng.

Chết mấy dược nhân này thì sao?

Ta còn có nhiều dược nhân hơn, cho dù các ngươi có thể giết một lần, còn có thể giết nhiều hơn sao?

Ngọc Vương, ngươi rất thương vợ con mình phải không?

Ta lại muốn xem ngươi có thể bảo vệ họ mãi được không.

Ngươi yên tâm, ta sẽ để họ từng người một chết trước mắt ngươi, còn cả vị vương phi như hoa như ngọc của ngươi, ta…” Ngọc Nhan còn chưa nói hết lời, người đã bị đá bay ra ngoài, trong mắt tràn đầy mê mang.

Nam Việt mặt như tro tàn nhìn Ngọc Nhan, lần này hoàn toàn xong rồi.

Ngọc Nhan thật sự quá ngu ngốc, chuyện gì cũng có thể làm ra.

Nam Cận nhìn Tô Ngọc đột nhiên bùng nổ, biết lần này Ngọc Nhan đã hoàn toàn chọc giận Tô Ngọc, xem ra lần này bà ta không chết cũng phải mất nửa cái mạng mới xong.

Nhưng ai bảo bà ta không biết điều tự tìm đường chết chứ?

Chuyện này không trách người khác được.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Ngọc Nhan lại đá thêm một cú nữa, cú đá này đá gãy xương sườn của Ngọc Nhan, bà ta đau đến mặt mũi méo mó.

“Ngọc Nhan, ngươi có gan thì nói lại những lời vừa rồi cho bản vương nghe một lần nữa.

Ngươi muốn vương phi của bản vương thế nào?” Tô Ngọc vẻ mặt bình tĩnh nhìn Ngọc Nhan, dáng vẻ bình tĩnh đó như thể không có chuyện gì quan trọng.

Nhưng khí thế trên người Tô Ngọc lại khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ.

Nam Cận đồng cảm nhìn Ngọc Nhan một cái, người phụ nữ này thật sự tự tìm đường chết.

Ngày tháng tốt đẹp không sống lại cứ nhất quyết đến hành cung.

Bà ta thật sự nghĩ Tô Ngọc là người tốt sao?

Ngọc Nhan co rúm người lại, trong mắt tràn đầy vẻ đau đớn, đây lại là chuyện do Ngọc Vương làm ra.

“Ngọc Vương, cầu xin ngài tha cho mẹ tôi.” Tô Ngọc mỉa mai cười: “Cho dù bản vương có thể tha cho bà ta, e là Cận thúc cũng không tha cho bà ta đâu.” Nam Cận tán đồng gật đầu: “Nói không sai, Nam Cương cấm dược nhân xuất hiện, chuyện này còn cần bản vương nói với các ngươi sao?” Nói xong nhìn Tô Ngọc: “A Ngọc, người giao cho ta, sau này ta sẽ cho ngươi một câu trả lời.” Tô Ngọc gật đầu: “Được, ta vẫn phải nể mặt Cận thúc.” Nam Cận mặt mày tươi cười: “Vậy thì đa tạ A Ngọc đã cho ta mặt mũi này, người đâu, dẫn đi.” Ngọc Nhan bị người của Nam Cận dẫn đi, Nam Việt bây giờ không còn cách nào khác, đành trơ mắt nhìn.

Sau khi Ngọc Nhan bị dẫn đi, thị vệ của Nam Việt cũng đưa anh ta về, còn về phía Ngọc Nhan thì chỉ có thể nhờ Ngọc gia bên kia giúp đỡ.

Tiễn người đi xong, Nam Cận nhìn Tô Ngọc: “A Ngọc, Ngọc Nhan tạm thời không xử lý được.” “Tại sao?” Tô Ngọc nhíu mày, chuyện đã rõ ràng như vậy mà còn không xử lý được?

Cận thúc đang đùa với anh sao?

“Bởi vì Ngọc gia còn có một người sẽ ra mặt bảo vệ bà ta.” Tô Ngọc nhíu mày: “Ai?” Người nào mà đến cả Nam Cận cũng có chút kiêng dè?

“Đại Tế Ti.” Tô Ngọc lập tức im lặng, anh biết ở Nam Cương, địa vị của Đại Tế Ti rất cao, nếu vị Đại Tế Ti đó gây phiền phức cho Nam Cận, Nam Cận đối phó cũng quả thực là một vấn đề. "Trong tay ông ta có thứ gì khiến Cận thúc phải kiêng dè sao?" Chúc Vu nghĩ đến thứ gì đó tương tự như miễn tử kim bài, chẳng lẽ vị Đại tế ti kia lại có thứ đó trong tay? "A Ngọc, con quả nhiên rất thông minh.

Con đoán không sai, trong tay Đại tế ti đúng là có thứ khiến ta phải kiêng dè, hơi giống miễn tử kim bài của Huyền quốc các con, nhưng cũng chỉ dùng được một lần.

Nếu ông ta muốn giữ mạng cho Ngọc Nhan, sau này Ngọc gia có xảy ra chuyện gì thì cũng hết cách." Nam Cận lạnh lùng nói.

Ông ta đã chờ cơ hội này rất lâu, không ngờ cuối cùng nó cũng đến.

Chỉ tiếc là cơ hội tốt như vậy lần này lại không thể trừ khử được đám người Ngọc Nhan.

Đúng là một kết quả đáng thất vọng. "Cận thúc đừng vội, cơ hội còn nhiều." Nhìn bộ dạng của Ngọc Nhan, lần này chắc chắn bà ta không phục, chỉ cần trở về nhất định sẽ tìm cách báo thù.

Dù sao thì con trai cưng của bà ta bị đánh, chính bà ta cũng bị đánh.

Mối thù này sao bà ta có thể bỏ qua dễ dàng như vậy?

Nam Cận dĩ nhiên hiểu ý của Tô Ngọc: "Con nói đúng, ta đã bắt đầu mong chờ Đại tế ti đến tìm ta rồi." Chỉ cần Đại tế ti đến, mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản.

Chương 1397

"A Ngọc, ta về trước đây, các con nghỉ ngơi cho khỏe đi, đi đường xa như vậy cũng mệt rồi." Sau khi tiễn Nam Cận đi, Vương Cẩn Hòa và mọi người ngồi trong phòng nói về chuyện xảy ra hôm nay.

Tiểu Bảo tỏ ra khinh thường Ngọc Nhan nhất. "Cái người tên Ngọc Nhan này đúng là không biết trời cao đất dày là gì." Tiểu Bảo hừ một tiếng nói.

Tiểu Trí gật đầu đồng tình: "Cho dù Ngọc gia có chút thân phận thật, bà ta cũng không có tư cách xông vào hành cung, thật không hiểu bà ta nghĩ gì nữa." "Chắc là do vua Nam Cương đã dung túng Ngọc gia quá lâu, khiến bọn họ cảm thấy địa vị của Ngọc gia đã vượt lên trên cả hoàng quyền, làm cho họ quá đắc ý." Hoằng Nghị suy nghĩ một lát rồi nói.

Thái độ của Ngọc Nhan quả thực vô cùng kiêu ngạo, hơn nữa còn không coi Nam Cận ra gì.

Khả năng duy nhất là dược nhân trong tay bà ta và Ngọc gia đã cho bà ta đủ tự tin. "Đúng là rất đắc ý, dù sao một vị Đại tế ti lại còn có cả đám dược nhân khó đối phó với người khác." Tô Cửu gật đầu tán thành.

Nhưng lần này Ngọc Nhan đã đá phải tấm sắt rồi, Tiểu Ngọc sẽ không dung túng cho bà ta đâu.

Tin tức Ngọc Nhan bị bắt, Nam Việt bị đánh nhanh chóng truyền đến tai Ngọc gia chủ và Đại tế ti.

Đại tế ti cùng Ngọc gia chủ đến thăm Nam Việt: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nam Việt cười khổ kể lại mọi chuyện cho họ nghe: "Là do mẹ con quá kiêu ngạo, ngay cả hành cung nơi Tô Ngọc và mọi người ở mà cũng dám xông vào." "Còn mắng chửi hoàng thúc trước mặt ngài ấy, thế đã đành, lại còn nói muốn giết con của Ngọc Vương ngay trước mặt chàng, thậm chí còn muốn cho người làm nhục Ngọc Vương phi." Nam Việt chán nản nói. "Con đã định thay mẹ chịu phạt để cho qua chuyện, nhưng mẹ con chẳng những không coi ra gì mà còn trở nên kiêu ngạo hơn.

Ngoại tổ, ngài cũng biết hoàng thúc vốn đã không hài lòng với chúng ta và Ngọc gia, chỉ vì có Đại tế ti nên mới không nói gì." "Còn chuyện dược nhân nữa, trước đây hoàng thúc chỉ đoán mò thôi, bây giờ ngài ấy đã biết hết cả rồi, hai người nói xem phải làm sao đây?" Nam Việt nói một hơi hết tất cả mọi chuyện cho Ngọc gia chủ và những người khác.

Đại tế ti nghe xong, sắc mặt vô cùng khó coi: "Thứ khốn kiếp!" Ngọc Nhan có biết mình đã làm gì không vậy? "Ngoại tổ, nhà của Ngọc gia có phải bị nổ rồi không?" Nam Việt nghĩ đến điều gì đó liền hỏi.

Không nói thì thôi, nhắc đến chuyện này, sắc mặt Ngọc gia chủ vô cùng sa sầm: "Ừ, nơi các con ở cũng bị nổ tan hoang." "Rốt cuộc là sao?" Nhiều người trong nhà còn bị thương, may mà không có ai mất mạng vì chuyện này. "Là mẹ con." Nam Việt nghĩ đến Ngọc Nhan mà thấy đau đầu, bây giờ cậu không muốn nói chuyện với bà ta một câu nào nữa.

Thật sự quá phiền phức.

Ngọc gia chủ và những người khác nhìn nhau: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Nam Việt khẽ thở dài, đem tất cả những gì nên nói và không nên nói kể hết cho họ nghe.

Sắc mặt Đại tế ti rất khó coi, vì để bắt Nam Kiều mà dám xông vào hành cung, đầu óc Ngọc Nhan bị chó ăn rồi sao?

Sao có thể làm ra chuyện mất mặt như vậy? "Hoàng thúc đã bắt mẹ đi rồi, nếu chúng ta không cứu, sau này mẹ con chắc chắn sẽ chết." Nam Việt nhìn Đại tế ti, cười khổ nói.

Nhưng nếu muốn cứu người thì phải đưa ra thứ có thể khiến hoàng thúc động lòng, nếu không mọi thứ vẫn sẽ là công cốc.

Sắc mặt Đại tế ti không được tốt lắm, thứ trong tay ông ta đối với Ngọc gia vô cùng quan trọng.

Nếu cứu Ngọc Nhan, sau này có thể sẽ mang lại phiền phức cho chính họ.

Nhưng nếu không cứu cũng là một phiền phức.

Dù sao thì đám dược nhân đều do Ngọc Nhan làm ra.

Ngọc Nhan xảy ra chuyện, nhà họ sẽ mất đi một con át chủ bài lớn nhất, đó cũng không phải là điều họ muốn thấy.

Nhíu mày, Đại tế ti quay sang nhìn Ngọc gia chủ bên cạnh: "Ông thấy thế nào?" "Đại tế ti, trong tay Ngọc Nhan có thứ gì ngài cũng biết rõ.

Nếu chúng ta không quan tâm, mọi chuyện sẽ rất phiền phức." Ngọc gia chủ có chút bực bội nói.

Ông ta cũng không muốn quản Ngọc Nhan, nhưng bà ta lại nắm giữ mọi thứ về dược nhân.

Mất đi Ngọc Nhan thì dược nhân của họ cũng không còn, đối với họ đây là mất nhiều hơn được. "Vậy thì cứu người thôi, chỉ là sau này phải cẩn thận hơn.

Cứu Ngọc Nhan xong, ta sẽ không còn vốn liếng để cứu Ngọc gia nữa." Đại tế ti cảnh cáo.

Nếu có lần sau nữa, tất cả người của Ngọc gia cùng chôn theo là vừa.

Ngọc gia chủ im lặng không nói gì, trong lòng nói không buồn là giả, nhưng sự bất mãn đối với Ngọc Nhan lại là thật. "Được, làm phiền Đại tế ti rồi, sau này tôi sẽ dặn dò bọn họ." Đại tế ti "ừ" một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Đại tế ti đến vương cung tìm Nam Cận, khi Nam Cận nghe tin thì không hề ngạc nhiên chút nào.

Đối với ông ta, đây là chuyện đã lường trước. "Mời Đại tế ti vào." "Vâng." Đại tế ti nhanh chóng đến thư phòng gặp Nam Cận: "Tham kiến Vương thượng." Nam Cận liếc nhìn Đại tế ti một cái: "Đứng lên đi." "Tạ Vương thượng." "Đại tế ti không ở tế đàn mà đến gặp bản vương là có mục đích gì?" Nam Cận giả vờ như không biết gì mà hỏi. "Vì Ngọc Nhan mà đến, cầu xin Vương thượng tha cho Ngọc Nhan lần này." Nam Cận tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Đại tế ti: "Không phải ta không muốn tha cho bà ta, nhưng bà ta đã đắc tội với Ngọc Vương của Huyền quốc.

Không chỉ muốn lấy mạng Ngọc Vương và người nhà chàng, mà còn muốn giết con của Ngọc Vương, làm nhục vợ của Ngọc Vương.

Chuyện này nếu chúng ta không cho Ngọc Vương một lời giải thích, vậy thì sự hợp tác giữa Nam Cương và Huyền quốc sẽ gặp vấn đề.

Hậu quả này chúng ta đều không gánh nổi." Sắc mặt Đại tế ti có chút không tốt, nhưng ông ta cũng biết những gì Nam Cận nói đều là sự thật.

Nam Cương hiện nay có rất nhiều hợp tác với Huyền quốc, nếu vì Ngọc Nhan mà mất đi những mối hợp tác này, đối với bách tính Nam Cương tuyệt đối là một đòn chí mạng.

Nếu để bách tính biết chuyện gì đã xảy ra, Ngọc gia cũng sẽ hoàn toàn tiêu đời.

Vương thượng, Ngọc gia nguyện dâng ngân chủy để đổi lấy một mạng của Ngọc Nhan.

Đại tế ti dù trong lòng có tiếc nuối thế nào cũng chỉ đành từ bỏ ngân chủy để giữ mạng cho Ngọc Nhan. "Về phía Ngọc Vương, ta sẽ dẫn người của Ngọc gia đến xin lỗi chàng, sẽ không để Ngọc Vương trút giận lên Nam Cương." Nam Cận nhìn thanh ngân chủy mà Đại tế ti đưa qua, khóe miệng hơi nhếch lên.

Ông ta đã muốn thứ này từ rất lâu rồi, không ngờ lần này Ngọc Nhan lại giúp ông ta một tay.

Nam Cận dù muốn nhưng không đồng ý ngay.

Đại tế ti thấy ông ta như vậy liền có chút không hiểu rốt cuộc ông ta đang nghĩ gì.

Thanh ngân chủy này không phải là thứ ông ta luôn muốn sao?

Sao sắp có được trong tay rồi lại không muốn nữa? "Vương thượng, đây là có ý gì?" Đại tế ti không khỏi có chút căng thẳng, lẽ nào ông ta không cần nữa? "Chuyện này không phải bản vương có thể quyết định.

Người Ngọc Nhan đắc tội là Ngọc Vương.

Chương 1398

Dù bản vương có muốn đồng ý với các người cũng cần phải hỏi ý kiến của Ngọc Vương đã." Nam Cận bất đắc dĩ nói, bộ dạng như thể chuyện là như vậy thật.

Sắc mặt Đại tế ti có chút khó coi, ánh mắt nhìn Nam Cận mang theo vài phần bất mãn: "Ý của Vương thượng là không muốn tha cho Ngọc Nhan?" Nam Cận lắc đầu: "Không phải bản vương không muốn tha cho Ngọc Nhan, mà là bản vương thực sự không có cách nào tha cho bà ta trước khi hỏi ý kiến của Ngọc Vương.

Đạo lý này chắc hẳn Đại tế ti cũng hiểu." Đại tế ti lập tức im lặng.

Nam Cận nói đúng, chuyện này nói cho cùng vẫn liên quan đến Huyền quốc, và khi chưa hỏi ý kiến của Ngọc Vương, Nam Cận quả thực không thể đáp ứng yêu cầu của họ. "Vậy thì làm phiền Vương thượng rồi." Đại tế ti sắc mặt khó coi nói.

Vốn tưởng Nam Cận sẽ vui vẻ nhận lấy ngân chủy, dù sao đó cũng là thứ ông ta muốn từ rất lâu, ai ngờ cuối cùng Nam Cận lại không nhận, hay là ông ta muốn lợi dụng Ngọc Vương để tính kế họ?

Để Ngọc gia cứ thế sụp đổ?

Nghĩ đến đây, Đại tế ti không nhịn được nhìn Nam Cận.

Khi nhìn thấy ngân chủy, trên mặt ông ta không hề có chút kinh ngạc nào, ngược lại còn rất bình tĩnh, đây không phải là biểu cảm nên có của Nam Cận.

Lông mày bất giác nhíu lại, xem ra ông ta thật sự muốn đối phó với Ngọc gia rồi.

Kết quả này khiến Đại tế ti trong lòng có chút hoảng sợ, nếu cứ theo cách làm này của ông ta, Ngọc gia cuối cùng thật sự sẽ chết không toàn thây. "Vương thượng, chuyện này phiền ngài rồi." Mặc dù Đại tế ti trong lòng đã tức giận không nhẹ, nhưng vẫn phải tươi cười nói những lời này với Nam Cận. "Sau này bản vương sẽ đi gặp Ngọc Vương, còn sau đó thế nào chỉ có thể xem ý của Ngọc Vương thôi, dù sao người Ngọc Nhan muốn giết là vợ con của chàng." Nam Cận bất đắc dĩ nói.

Đại tế ti nhíu mày, có chút không hài lòng với cách nói này của Nam Cận: "Vương thượng, dù sao Ngọc Nhan cũng là mẹ của Nam Kiều, chẳng lẽ nó có thể trơ mắt nhìn mẹ mình xảy ra chuyện sao?" Nghe thấy lời này, Nam Cận đột nhiên cảm thấy có chút buồn cười: "Ồ?

Lời này của Đại tế ti khiến ta cảm thấy thật khó hiểu.

Bao năm qua Ngọc Nhan đối xử với Nam Kiều thế nào trong lòng các người đều biết rõ.

Bà ta đối xử không tốt với Nam Kiều, lại còn mong Nam Kiều đối tốt với bà ta sao?

Đây là đạo lý gì vậy?" Một câu của Nam Cận khiến Đại tế ti cứng họng.

Ngọc Nhan quả thực chưa từng đối tốt với Nam Kiều.

Bà ta một lòng chỉ muốn Nam Việt trở thành tiểu vương gia của Nam Cương, cuối cùng lên làm vua Nam Cương.

Còn Nam Kiều cuối cùng ra sao, bà ta căn bản chưa từng suy nghĩ đến.

Bây giờ bảo Nam Kiều cứu Ngọc Nhan, e rằng Nam Kiều không bỏ đá xuống giếng đã là tạ ơn trời đất rồi.

Cậu ta sao có thể đứng bên cạnh giúp đỡ?

Trừ khi đầu óc Nam Kiều có vấn đề.

Huống chi lần này Ngọc Nhan ra tay, hoàn toàn là vì Ngọc Nhan đã phá hỏng hôn lễ của Nam Kiều.

Tất cả mọi chuyện cộng lại, khả năng Nam Kiều giúp Ngọc Nhan gần như bằng không. "Xem ra Đại tế ti đã nghĩ thông suốt rồi.

Mục đích Ngọc Nhan tự tiện xông vào hành cung là gì, không cần bản vương nói chắc Đại tế ti cũng biết." Nam Kiều hận không thể để Ngọc Nhan chết, sao có thể giúp Ngọc Nhan được?

Đại tế ti đúng là biết nói đùa. "Vậy ta xin cáo lui trước." Đại tế ti mặt mày đen sì rời đi, trong tay nắm chặt thanh ngân chủy mà ông ta mang đến.

Đại tế ti vừa đi, Ngọc gia chủ vội vàng chạy tới: "Đại tế ti, tình hình thế nào rồi?" Không nói thì thôi, vừa nhắc tới, vẻ mặt của Đại tế ti đã khó coi đến cực điểm. "Sao vậy?

Nam Cận không đồng ý sao?" Không thể nào.

Thanh ngân chủy trong tay họ đối với Nam Cận vô cùng quan trọng, ông ta ngày đêm mong nhớ đều là làm sao để có được thứ này.

Bây giờ có cơ hội lấy đi ngân chủy, sao ông ta lại không cần nữa? "Nam Cận nói chuyện này phải hỏi ý kiến của Ngọc Vương trước rồi mới tính, nói rằng người Ngọc Nhan đắc tội là Ngọc Vương chứ không phải ông ta." Đại tế ti chưa bao giờ mất mặt trước Nam Cận như vậy.

Ta lại muốn xem ông ta có thật sự đi tìm Tô Ngọc không.

Ông ta đã nói rồi, sau này sẽ dẫn người đến xin lỗi Tô Ngọc, kết quả Nam Cận vẫn nói những lời như vậy.

Điều này khiến ông ta vô cùng không vui.

Nếu không phải địa vị của Tô Ngọc thật sự quá đặc biệt, ông ta cần gì phải chịu sự nhục nhã này? "Tôi cho người theo dõi Nam Cận." Đại tế ti "ừ" một tiếng: "Chuẩn bị một ít đồ, sau này cùng đi xin lỗi Tô Ngọc." Ngọc gia chủ trong lòng có chút bất mãn, sao còn phải đi xin lỗi Ngọc Vương nữa? "Chúng ta mất ngân chủy rồi còn phải đi xin lỗi Ngọc Vương sao?

Đại tế ti, chuyện này không cần thiết đâu nhỉ?" "Ông muốn Lạc Diễm bên cạnh Tô Ngọc đến san bằng Ngọc gia thành bình địa sao?" Đại tế ti tức giận nói.

Ông ta tưởng Lạc Diễm tại sao chỉ cho nổ vài nơi như vậy?

Đó chẳng qua là lời cảnh cáo mà Tô Ngọc dành cho họ thôi.

Nếu sau này không thể giải quyết chuyện này, Ngọc gia mà bị người ta san bằng thành bình địa, lúc đó mới thật sự trở thành trò cười cho cả Nam Cương.

Ngọc gia chủ dù không cho là vậy, nhưng lời của Đại tế ti không thể không nghe. "Lúc chọn đồ đừng có làm qua loa cho xong chuyện, chọn thứ tốt một chút, Ngọc Vương không thiếu đồ tốt đâu." Đại tế ti lo lắng Ngọc gia chủ vì tiếc của mà làm qua loa, không yên tâm dặn dò.

Ngọc gia chủ vốn có suy nghĩ như vậy, bị Đại tế ti nhắc nhở một câu, lập tức nghĩ đến gia sản của Tô Ngọc, nhất thời không dám có ý đồ gì nữa.

Ngọc Vương không phải là những kẻ chưa từng thấy đời.

Tiền trong tay chàng còn nhiều hơn cả ngân khố Huyền quốc, thứ tốt nào mà chàng chưa từng thấy? "Đại tế ti yên tâm, tôi biết cả rồi." "Ừ." Sau khi Đại tế ti rời đi liền cho người theo dõi Nam Cận, ông ta lại muốn xem đây rốt cuộc là ý đồ của ai.

Ngay trong ngày, Nam Cận đã đến hành cung tìm Tô Ngọc.

Ông ta vừa đến hành cung, tin tức đã truyền đến tai Đại tế ti.

Điều này khiến Đại tế ti có chút nghi ngờ, lẽ nào thật sự chỉ đơn thuần muốn hỏi ý kiến của Tô Ngọc rồi mới giúp họ?

Nhưng ông ta luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ lạ.

Chương 1399

Nhưng cụ thể lạ ở đâu thì ông ta lại không nói ra được.

Sự xuất hiện của Nam Cận khiến Tô Ngọc có chút bất ngờ: "Cận thúc, hôm nay không phải người phải đối phó với người của Ngọc gia sao?

Sao lại có thời gian đến hành cung tìm con?" "Tất nhiên là có chuyện.

Hôm nay Đại tế ti đã đến, cũng quả thực đã mang thứ ta muốn đến để đổi lấy Ngọc Nhan." Mặc dù sớm biết sẽ có kết quả như vậy, Tô Ngọc vẫn có chút tò mò: "Ngọc Nhan đối với Ngọc gia thật sự quan trọng đến vậy sao?" "Cả Ngọc gia chỉ có bà ta mới có thể luyện chế dược nhân một cách hoàn hảo.

Nếu bà ta xảy ra chuyện, Ngọc gia sẽ không còn dược nhân để dùng." Tô Ngọc không ngờ lại là vì lý do này.

Nếu vậy, Ngọc Nhan đối với Ngọc gia quả thực vô cùng quan trọng. "Dã tâm của Ngọc gia quá lớn, Đại tế ti chắc chắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra." Mất đi Ngọc Nhan không chỉ đơn giản là chặt đứt một cánh tay của Ngọc gia.

Tô Ngọc hiểu ra gật đầu, điều này quả thực không sai. "Vậy không phải Cận thúc đã có được thứ mình muốn rồi sao?" "Ta từ chối rồi." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Nam Cận, thứ trong tầm tay mà ông ta lại từ chối? "Ta nói với Đại tế ti, người Ngọc Nhan đắc tội là con, ta không thể không quan tâm đến cảm nhận của con mà tha cho Ngọc Nhan.

Sau này Ngọc gia còn sẽ đến xin lỗi con nữa." Đối với Tô Ngọc, ông ta cũng không hề giấu diếm mà thẳng thắn nói ra.

Tô Ngọc đối với việc mình bị người khác dùng làm bia đỡ đạn, trong lòng vừa bất đắc dĩ vừa có chút buồn cười.

Cận thúc làm vậy có phải hơi quá đáng không? "Người không lo Ngọc gia sẽ nghĩ cách khác sao?" Đến lúc đó thứ muốn có lại không lấy được, đó mới thực sự là mất nhiều hơn được. "Bây giờ cách duy nhất họ có thể cứu Ngọc Nhan là đến tìm ta giúp đỡ.

Ta nói như vậy chẳng qua là diễn cho họ xem thôi.

Từ lúc rời khỏi vương cung của ta, đã phát hiện có người theo dõi ta rồi." Nam Cận lúc ra ngoài đã biết Ngọc gia đang theo dõi mình.

Tô Ngọc dù có thể hiểu lý do Nam Cận làm vậy, nhưng vẫn cảm thấy có chút buồn cười.

Đã có cách rồi, hà tất phải vẽ vời thêm chuyện như vậy? "Cận thúc, người làm vậy chỉ là tự tìm phiền phức cho mình thôi." Tô Ngọc bất đắc dĩ nói. "Sau này họ sẽ đến xin lỗi các con.

Nếu ta trực tiếp đồng ý yêu cầu của họ, lấy đi thứ ta muốn, lúc họ đến xin lỗi cũng sẽ không hạ mình.

Dù bề ngoài có xin lỗi, trong lòng cũng sẽ khinh thường." Đối với người của Ngọc gia, ông ta thực sự quá hiểu rõ, đặc biệt là vị Đại tế ti kia.

Làm Đại tế ti nhiều năm như vậy, luôn được người khác tâng bốc, ít nhiều cũng có chút cao ngạo, xem thường người khác.

Tô Ngọc vừa nghĩ, hóa ra là như vậy, ông ta phần lớn vẫn là đang nói giúp cho họ. "Vậy được, đến lúc đó phối hợp một chút là được.

Chỉ là phải phiền Cận thúc đi lại thêm vài chuyến rồi." Tô Ngọc cười nói.

Nam Cận sững lại một chút, thằng nhóc thối này còn muốn mình đi thêm vài chuyến nữa sao?

Nhưng như vậy hiệu quả mới tốt hơn. "Được, ta đi thêm vài chuyến cũng không sao." Nam Cận không quan tâm mà xua tay.

Nam Kiều nghe lời Nam Cận, tâm trạng vô cùng khó chịu: "Hoàng thúc, người của Ngọc gia này đúng là phiền phức thật." "Họ còn muốn con nói giúp Ngọc Nhan nữa đấy." Nam Cận nhướng mày nói.

Nam Kiều lập tức cười, bảo cậu nói giúp?

Họ có chắc là không phải bảo cậu tiễn Ngọc Nhan một đoạn đường không? "Người nói sao?" "Ta nói Ngọc Nhan chưa từng đối tốt với con, bảo con giúp đỡ không sợ con ngáng đường khiến Ngọc Nhan chết nhanh hơn sao?" Nụ cười trên mặt Nam Cận dịu dàng khác thường, chỉ là lời nói ra lại không dịu dàng như vậy.

Nam Kiều nghe vậy mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được.

Ngọc gia này thật sự coi mình là cái rốn của vũ trụ rồi, tôi mà giúp Ngọc Nhan á?

Nếu họ nói trước mặt tôi, tôi nhất định sẽ bảo họ, bảo tôi giúp Ngọc Nhan chết thì được." "Hoặc là trước mặt Ngọc ca ca nói thêm một chút về việc họ không thích tôi thế nào, lại cùng nhau ngược đãi tôi ra sao." Nam Kiều hừ một tiếng, không khách khí nói.

Dù cậu có nói dối, Ngọc ca ca cũng sẽ tin cậu, đến lúc đó Ngọc gia chỉ càng thảm hơn.

Khóe miệng Nam Cận giật giật, ông ta không nghi ngờ, Nam Kiều thật sự có thể làm ra chuyện như vậy.

Nhìn mức độ cưng chiều của A Ngọc đối với thằng nhóc này, đến lúc đó nếu Nam Kiều nói ra, A Ngọc e là sẽ nổi điên, lúc đó còn chẳng quan tâm họ và Nam Kiều có quan hệ gì. "Yên tâm, họ cũng không có mặt mũi đến tìm con đâu." Chỉ cần người của Ngọc gia có chút tự trọng sẽ không đến tìm Nam Kiều.

Tuy nhiên, Nam Cận đã nói sai, Ngọc gia không những có mặt mũi mà còn không có tự trọng.

Lúc ở trong hành cung, Nam Cận còn vui vẻ, vừa ra ngoài liền bắt đầu chau mày ủ dột, thậm chí có chút bất lực.

Bộ dạng đó vừa nhìn đã biết lần này tìm Tô Ngọc không thành công.

Những điều này đều được thám tử báo lại cho Đại tế ti nghe.

Ngọc gia chủ nghe xong có chút kinh ngạc: "Cái gì?

Ngọc Vương lại không đồng ý?

Sao có thể?" Quan hệ của Nam Cận và Ngọc Vương không phải rất tốt sao?

Sao đột nhiên lại như vậy?

Đại tế ti cũng có chút bất ngờ, lại là như vậy. "Đại tế ti, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Lẽ nào cứ mãi chờ đợi như vậy sao?" Ngọc gia chủ lo lắng nói.

Ai biết được trong khoảng thời gian này, Nam Cận có làm chuyện gì không? "Chúng ta không thể đặt hết hy vọng vào Nam Cận được, chúng ta đi tìm Nam Kiều." Nếu Nam Cận không làm được, vậy thì đi tìm Nam Kiều.

Ngọc gia chủ cảm thấy đi tìm Nam Kiều dường như càng không có cách nào.

Nam Kiều căn bản sẽ không giúp họ.

Chương 1400

"Không thử sao biết cuối cùng sẽ có kết quả gì?" Đại tế ti nói đầy ẩn ý.

Chỉ cần cho Nam Kiều đủ lợi ích, cậu ta còn có thể không muốn giúp sao?

Ngọc gia chủ muốn nói gì đó, cuối cùng lại không nói gì.

Nếu Đại tế ti đã nói muốn đi tìm Nam Kiều, vậy thì cứ đi thôi.

Lúc Nam Kiều từ hành cung trở về vương phủ của mình, còn chưa đến cửa đã bị Đại tế ti chặn lại.

Nghĩ đến lời Nam Cận nói hôm nay, Nam Kiều bĩu môi có chút bất mãn, không phải hoàng thúc nói họ sẽ không đến tìm cậu sao?

Đây là cái gọi là không đến tìm?

Liếc nhìn họ một cái, Nam Kiều đi vòng qua bên cạnh.

Thấy thái độ này của Nam Kiều, sắc mặt của Đại tế ti lập tức trở nên có chút khó coi: "Nam Kiều, ngươi đứng lại cho ta." Nam Kiều quay đầu nhìn Đại tế ti: "Có chuyện gì?" "Ngươi nghĩ cách để Tô Ngọc đồng ý tha cho mẹ ngươi." Đại tế ti nói thẳng.

Lúc nói những lời này quả thực không hề khách khí chút nào.

Nam Kiều trào phúng nhìn Đại tế ti: "Tại sao ta phải giúp các người?" "Đó là mẹ ngươi." "Ồ, vậy thì sao?" Nam Kiều hỏi nhàn nhạt.

Đại tế ti nhíu mày nhìn Nam Kiều, từ lúc nào Nam Kiều lại trở nên khó đối phó như vậy? "Nam Kiều, dù sao đó cũng là mẹ ngươi, các ngươi đều là người một nhà.

Nhìn mẹ ngươi chịu uất ức, chẳng lẽ ngươi lại vui vẻ sao?" Đại tế ti định dùng tình thân để lay động Nam Kiều.

Chỉ tiếc là ông ta đã nhầm, Nam Kiều căn bản không cho ông ta cơ hội này. "Mẹ ta?

Người một nhà?

Lúc bà ta ngược đãi ta, coi ta là dược nhân sao không nghĩ ta là con trai bà ta, lúc muốn mạng ta sao không nghĩ chúng ta là người một nhà?

Còn về việc ngươi nói bà ta chịu uất ức, đối với ta mà nói chỉ là chịu uất ức thì sao mà đủ?

Các người muốn ta giúp đỡ?

Cũng được thôi, ta bây giờ sẽ đi nói với Ngọc ca ca, các người mang theo đám trưởng bối của Ngọc gia này đến uy hiếp ta, ép ta giúp bà ta thoát tội." Nam Kiều thản nhiên nói.

Muốn cậu giúp đỡ ư?

Cũng được thôi, cứ xem đến lúc đó họ có gánh nổi không.

Đại tế ti nhíu mày: "Ngươi đang oán hận bà ta?" "Ta không chỉ oán hận Ngọc Nhan, ta còn oán hận tất cả mọi người trong Ngọc gia các người.

Nếu việc cho nổ vài nơi vẫn không khiến các người an phận, ta có thể cho các người thăng thiên trong giấc mộng." Lời của Nam Kiều khiến sắc mặt Đại tế ti lập tức thay đổi: "Nam Kiều, đó là nhà ngoại tổ của ngươi, sao ngươi dám." Nam Kiều cười lạnh một tiếng: "Ta có gì mà không dám?

Họ là ngoại tổ của Nam Việt, không phải của Nam Kiều ta.

Nếu lúc đó họ giúp ta một chút, bây giờ ta cũng sẽ không căm hận các người như vậy." "Các người đến tìm ta cũng vô dụng, ngoài việc giúp Ngọc Nhan chết ra, ta sẽ không giúp các người bất cứ chuyện gì.

Không tin các người cũng có thể thử xem." Nam Kiều đối với chuyện này căn bản không quan tâm.

Đây là lần đầu tiên Đại tế ti nhìn thấy Nam Kiều lạnh lùng, thậm chí là máu lạnh như vậy. "Nam Kiều, ngươi muốn bị người ta nói là máu lạnh sao?" "Ta thì không sao cả, chỉ không biết gia đình các người có gánh nổi sự báo thù của chúng ta không?

Những thứ cần tung ra ta còn chưa tung ra đâu.

Năm đó Ngọc Nhan đối xử với ta thế nào, bây giờ ta sẽ đối xử với bà ta như vậy, ai cũng đừng nói ai, đây đều là bà ta tự tìm lấy.

Dù có nói ra cho mọi người biết thì đã sao?

Ta chẳng qua là học theo bà ta thôi." Nam Kiều nhìn người của Ngọc gia, cười như không cười nói.

Ngọc gia chủ biết ngay sẽ có kết quả như vậy.

Nhưng khi thực sự nghe Nam Kiều nói những lời này, trong lòng ông ta ít nhiều vẫn có chút tức giận. "Ngươi..." "Còn nữa, gia đình các người tạo ra nhiều dược nhân như vậy, nếu bị tất cả mọi người ở Nam Cương biết được, các người nghĩ gia đình mình sẽ có hậu quả gì?" Nam Kiều đầy ẩn ý nhìn họ hỏi.

Thóp của Ngọc gia trong tay cậu thật sự quá nhiều.

Tùy tiện lấy ra một thứ cũng có thể khiến họ chết không có chỗ chôn.

Nhìn Đại tế ti và những người khác không nói gì, Nam Kiều không những không tức giận mà còn cười hỏi: "Còn chuyện gì nữa không?

Nếu không có thì ta đi trước đây." "À đúng rồi, nếu các người định bắt ta đi, dùng cách này để ép ta thỏa hiệp thì cũng có thể thử xem,

xem cuối cùng các người có thành công không." Nam Kiều ra vẻ ta đây rất dễ nói chuyện.

Ngọc gia chủ vừa định mở miệng đã bị Đại tế ti ngăn lại: "Chỉ cần ngươi đồng ý giúp chúng ta cứu Ngọc Nhan ra, ngươi muốn gì ta cũng có thể cho ngươi." "Ta muốn mạng của các người, ngươi cũng cho à?" Nam Kiều không nghĩ ngợi mà hỏi.

Đại tế ti cũng có chút tức giận, lạnh lùng nhìn Nam Kiều.

Cậy có Tô Ngọc chống lưng mà dám không biết điều như vậy.

Thật tức chết người. "Làm không được rồi đúng không?

Nếu các người làm không được, nói với ta cái gì mà muốn gì các người cũng cho ta?

Các người cho nổi không?" Nam Kiều cảm thấy bộ dạng nói khoác của những người này thật buồn cười. "Ngươi..." "Ta đi trước đây, nếu các người cảm thấy ta có vấn đề gì, không muốn đi tìm hoàng thúc thì có thể đi tìm Ngọc ca ca của ta.

Bao năm nay ta đều ở bên cạnh Ngọc ca ca, mọi chuyện của ta đều do Ngọc ca ca phụ trách." Nam Kiều nói xong liền đi thẳng, không cho họ cơ hội nói thêm lời nào.

Ngọc gia chủ chưa bao giờ bị đứa trẻ trong nhà mình phớt lờ như vậy.

Mà Đại tế ti nào có khác gì? "Đại tế ti, chúng ta bây giờ phải làm sao?

Lẽ nào cứ trơ mắt nhìn Nam Kiều kiêu ngạo trước mặt chúng ta như vậy sao?" Ai có thể ngờ đứa trẻ năm xưa bị họ bắt nạt, ngược đãi, cuối cùng đã trưởng thành đến mức này. "Về thôi." Đại tế ti rất rõ ràng, nếu họ tiếp tục dây dưa với Nam Kiều, chuyện này bị Tô Ngọc biết được, đối với họ không có chút lợi ích nào.

Ngọc gia chủ dù bất lực nhưng lời của Đại tế ti lại không thể không nghe, chỉ đành cùng Đại tế ti rời đi.

Chương 1401

Chuyện ở vương đô cơ bản không giấu được Nam Cận.

Họ tìm Nam Kiều không bao lâu thì Nam Cận đã biết.

Cùng biết chuyện còn có vợ chồng Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa đối với người của Ngọc gia thật sự không có chút thiện cảm nào: "Tướng công, người của Ngọc gia này cũng quá kiêu ngạo rồi, lại còn dám đến ra lệnh cho Nam Kiều?" Có phải bài học cho họ còn chưa đủ nhiều không?

Để họ dám kiêu ngạo như vậy trước mặt Nam Kiều. "Yên tâm, anh sẽ để Cận thúc chuyển lời cho người của Ngọc gia nghe." Tô Ngọc híp mắt nói.

Người anh che chở không có lý do gì bị người khác bắt nạt, dù có quan hệ huyết thống thì đã sao?

Ngày hôm sau, Nam Cận vẫn đến tìm Tô Ngọc, ở bên trong chưa đến một khắc đã bị người ta đuổi ra ngoài.

Đối với chuyện này, Nam Cận vô cùng bất mãn, bèn gọi người của Ngọc gia đến vương cung.

Đại tế ti cùng Ngọc gia chủ đến vương cung gặp Nam Cận.

Thấy họ, Nam Cận không khách khí nói: "Xem ra gia đình các người không muốn cứu Ngọc Nhan nữa rồi.

Nếu đã vậy, sau này ta sẽ không đi tìm người nữa, đỡ mất mặt mình, cuối cùng lại làm người khó xử." "Vương thượng, đây là có ý gì?" Bọn họ khi nào không muốn cứu Ngọc Nhan?

Nam Cận đang nói nhảm gì vậy? "Có ý gì?" Nam Cận bị tức đến bật cười. "Hôm nay bản vương đi tìm Ngọc Vương, vừa đến chàng đã hỏi bản vương gia đình các người rốt cuộc muốn làm gì?

Người làm sai mà còn dám ngang nhiên đi bắt nạt người khác phải không?

Còn nữa, Ngọc Vương bảo bản vương nói với các người, Nam Kiều là em trai mà chàng đặt trong lòng bàn tay cưng chiều, các người dám bắt nạt Nam Kiều chính là đối đầu với chàng." Nam Cận nhìn họ, nói đầy ẩn ý.

Hôm qua là ông ta tính sai.

Vốn nghĩ họ chắc chắn sẽ không đi tìm Nam Kiều, kết quả những người này không những đi tìm mà còn uy hiếp Nam Kiều.

Đại tế ti mặt mày âm trầm, vô cùng bất mãn với lời chất vấn của Nam Cận. "Nếu Vương thượng muốn ngân chủy, thì hãy giúp chúng tôi xử lý tốt chuyện này, nếu không thì đừng hòng." Nam Cận bị lời uy hiếp của Đại tế ti làm cho tức cười: "Là bản vương không muốn xử lý tốt chuyện này cho các người sao?

Là chính các người không ngừng gây chuyện, biết rõ Ngọc Vương đối tốt với Nam Kiều, các người còn đi tìm Nam Kiều gây phiền phức.

Các người rốt cuộc là muốn xin lỗi hay muốn tìm người gây sự?" Lời chất vấn của Nam Cận khiến Đại tế ti lập tức im lặng, tâm trạng cũng vô cùng không tốt.

Hít một hơi thật sâu: "Chúng tôi đương nhiên là muốn cứu Ngọc Nhan ra." "Vậy các người đi tìm Nam Kiều làm gì?

Chê chuyện còn chưa đủ lớn sao?" "Chuyện này là lỗi của chúng tôi, sau này mong Vương thượng giúp chúng tôi." Đại tế ti bây giờ có thể co có thể duỗi, chỉ cần có thể đưa Ngọc Nhan trở về, bảo ông ta làm gì cũng được.

Ánh mắt Nam Cận mang theo vẻ châm chọc, xem ra địa vị của Ngọc Nhan này thật sự rất quan trọng, khiến cho Đại tế ti cao ngạo không ai bì nổi cũng phải chọn cúi đầu. "Sau này ta sẽ đến xem thử, nếu các người còn làm chuyện tương tự, vậy đừng trách bản vương không giúp được các người." Nam Cận cảnh cáo.

Đại tế ti nở một nụ cười không ra cười, nhìn Nam Cận nói: "Vâng, chuyện này là sơ suất của chúng tôi, sau này sẽ không xảy ra chuyện tương tự nữa." "Vậy thì tốt nhất." Sau đó, Nam Cận lại đến hành cung vài lần nữa, lúc này mới cho người thông báo cho Đại tế ti.

Nam Kiều ngồi bên cạnh Tô Ngọc nhìn Nam Cận rời đi: "Ngọc ca ca, anh nói sau này Đại tế ti và bọn họ đến xin lỗi có thú vị không?" "Sẽ rất thú vị.

Ngọc Nhan không phải luôn đối phó với em sao?

Đến lúc đó chúng ta bắt bà ta xin lỗi em, được không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Nam Kiều sắp thành thân rồi, coi như đây là món quà cưới tặng cho Nam Kiều đi.

Nam Kiều không ngừng gật đầu: "Được ạ, vẫn là Ngọc ca ca tốt với em nhất." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn này của Nam Kiều, chống cằm nói: "Em thật sự rất tò mò, người của Ngọc gia rốt cuộc nghĩ gì vậy nhỉ.

Nam Kiều là một đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện như thế mà họ không thích, lại đi thích một kẻ vô dụng, suy nghĩ này thật thú vị." Ngoan ngoãn?

Hiểu chuyện?

Lạc Diễm và những người khác liên tục nhìn Nam Kiều, rõ ràng người tùy hứng nhất trong số họ chính là cậu, vậy mà bây giờ lại được chị dâu khen là ngoan ngoãn hiểu chuyện?

Chị dâu có hiểu lầm gì về hai từ này không vậy?

Còn Nam Kiều lại vô cùng đắc ý liếc nhìn họ một cái: "Chị dâu nói đúng." Lạc Diễm lườm Nam Kiều, người này thật không biết xấu hổ, chị dâu chỉ nói vậy thôi mà hắn ta lại tưởng thật.

Sao trên đời lại có người không biết xấu hổ như vậy chứ? "Mấy người không phục à?

Chị dâu nói gì thì là cái đó." Lạc Diễm và những người khác khinh bỉ liếc Nam Kiều một cái, đúng là đồ không biết xấu hổ. "Cứ đắc ý đi, chị dâu nói bừa mà cậu cũng tin là thật à?" Nếu không biết Nam Kiều là người thế nào, có lẽ họ đã tin thật rồi. "Chính là rất đắc ý đó." Bọn họ ghen tị rồi đúng không?

Chỉ tiếc là ghen tị cũng vô dụng, họ không có cơ hội này.

Nam Cận triệu kiến Đại tế ti, Ngọc gia chủ cũng đi cùng. "Vương thượng, có phải đã có tin tức rồi không?" "Đồ đâu?" Nam Cận ngước mắt nhìn Đại tế ti, thản nhiên hỏi.

Dù không nỡ đến mức nào, Đại tế ti vẫn phải lấy Ngân chủy ra đặt lên bàn: "Ngân chủy ở đây." Nam Cận nhận lấy Ngân chủy rồi cẩn thận kiểm tra, sau khi xác nhận là hàng thật mới yên tâm.

Chỉ cần là thật là tốt rồi, đỡ cho sau này lại xảy ra chuyện gì.

Mà Đại tế ti cũng không dám dùng Ngân chủy giả để lừa Nam Cận, chưa nói đến việc Nam Cận biết Ngân chủy thật trông như thế nào, nếu lão dùng đồ giả lừa gạt bị phát hiện, Ngọc gia sẽ hoàn toàn tiêu đời. "Bổn vương đã nói chuyện với Ngọc Vương rồi, các người có thể đưa Ngọc Nhan đi, nhưng việc cần xin lỗi thì mau chóng đi làm đi, đừng để đến lúc tự làm mình mất mặt, các người nói có đúng không?" Nam Cận nhìn Đại tế ti và những người khác nói.

Nếu vì không xin lỗi, hoặc xin lỗi không kịp thời mà xảy ra vấn đề gì, ông ta sẽ không chịu trách nhiệm. "Vâng, đa tạ Vương thượng." Nam Cận phất tay cho họ lui xuống, ông ta không hề muốn nhìn thấy những người này, càng không muốn bàn với họ những chuyện vặt vãnh này.

Đại tế ti xoay người rời đi, mang theo thủ dụ của Nam Cận cùng Ngọc gia chủ đi đón Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan nhìn thấy Đại tế ti và những người khác thì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, bà ta nhìn đám ngục tốt, ánh mắt đầy phẫn nộ: "Cha, cha giúp con giết hết bọn chúng đi." Mấy ngày nay bà ta thật sự đã chịu đủ nhục nhã, bà ta là vợ của Nam Nghiêu, còn là người của Ngọc gia.

Gia đình bà ta còn có Đại tế ti, vậy mà những kẻ này lại dám đối xử với bà ta như vậy, thật không biết điều.

Chương 1402

Đại tế ti nhíu mày nhìn Ngọc Nhan, mấy ngày bị giam giữ vẫn chưa cho bà ta một bài học sao? "Đủ rồi." Đại tế ti không vui nhìn Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan có biết mình đang nói gì không vậy?

Lời của Đại tế ti khiến Ngọc Nhan có chút không cam lòng: "Nhưng mà con…" "Chúng ta đã mất Ngân chủy của gia tộc mới đổi được ngươi ra, sau đó còn phải đi xin lỗi Ngọc Vương.

Ngươi bây giờ muốn giết bọn họ, là muốn Nam Cận tiếp tục tìm ngươi gây phiền phức sao?" Mất đi Ngân chủy, Ngọc gia vốn đã ở thế bị động.

Nếu Ngọc Nhan vừa ra ngoài đã gây chuyện khác, hậu quả cuối cùng thế nào lão sẽ không quản nữa.

Dù hậu quả có đau khổ đến đâu cũng phải tự mình gánh chịu. "Nhưng chẳng lẽ con phải chịu ấm ức này vô ích sao?

Với lại tại sao con phải đi xin lỗi Tô Ngọc?" Ngọc Nhan không cảm thấy mình đã làm gì sai, người sai là Tô Ngọc và bọn họ.

Chỉ vì một Nam Kiều mà cũng đáng để hắn ta làm rùm beng lên như vậy.

Đại tế ti mất đi Ngân chủy vốn đã có tâm trạng không tốt, bây giờ lại nghe Ngọc Nhan nói những lời như vậy, cố nén nhưng không nén được, trở tay tát một cái vào mặt Ngọc Nhan. "Đại tế ti." Thấy con gái mình bị đánh, Ngọc gia chủ lập tức lo lắng.

Đại tế ti vô cớ đánh con gái ông ta làm gì?

Có phải hơi quá đáng rồi không?

Đại tế ti là người thế nào?

Sao lại không nhìn ra Ngọc gia chủ đang nghĩ gì? "Nếu Ngọc Nhan còn muốn tiếp tục ở lại đây thì cứ mặc sức mà gây sự đi." Đại tế ti nói với vẻ mặt âm trầm.

Đã bị người ta dạy dỗ như vậy rồi, bà ta vẫn chưa nếm đủ khổ sao?

Ngọc Nhan im lặng không nói gì, chính dáng vẻ im lặng này càng khiến Đại tế ti không thích. "Là người của Ngọc gia, Ngân chủy có ý nghĩa gì với chúng ta chẳng lẽ ngươi không biết sao?

Để cứu ngươi ra, Ngọc gia đã mất đi chỗ dựa duy nhất, người của Ngọc Vương vẫn đang chờ chúng ta đến xin lỗi, chuyện này không phải ngươi ra ngoài là kết thúc đâu." Đại tế ti giận dữ quát.

Lão rốt cuộc vì cái gì mà phải lo chuyện bao đồng của những người này?

Cứ mặc kệ không phải tốt hơn sao?

Xem bây giờ lão tự làm mình khó chịu đến mức nào. "Mau đi thôi, thu dọn một chút rồi đến hành cung xin lỗi Ngọc Vương.

Nếu ngươi không tin ta cũng không ép, sau này tự mình gây ra chuyện gì thì đừng đến tìm gia tộc, tự mình chịu trách nhiệm." Lời này của Đại tế ti rõ ràng là đang nói với Ngọc Nhan, không nghe lời thì sẽ bị đuổi khỏi gia tộc.

Sau đó muốn làm gì thì làm, họ sẽ không quản.

Dù trong lòng Ngọc Nhan có không cam tâm đến đâu, nghe những lời này cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ngậm miệng nghe theo. "Xem ra ngươi đã nghĩ thông rồi, nếu đã nghĩ thông thì chúng ta đi thôi." Cùng Đại tế ti đến hành cung, Tô Ngọc nghe được tin báo thì đang cùng Vương Cẩn Hòa chơi cờ.

Vương Cẩn Hòa nhìn bàn cờ đến hoa cả mắt.

Bây giờ có người đến tìm Tô Ngọc có việc, Vương Cẩn Hòa đương nhiên là vui mừng.

Dù sao cũng không cần phải tiếp tục chơi cờ với Tô Ngọc nữa.

Chơi cờ với anh chẳng khác nào tự tìm ngược. "Anh cứ bận việc của anh đi." Vương Cẩn Hòa lập tức đứng dậy định đi.

Tô Ngọc vươn tay kéo cô ngồi lại: "Đừng vội, chơi xong ván cờ này đã." "..." Vương Cẩn Hòa bất mãn trừng mắt nhìn Tô Ngọc, cô cảm thấy anh cố ý. "Anh rõ ràng đang bắt nạt người khác mà?" Vương Cẩn Hòa bất mãn, không muốn chơi nữa. "Anh thấy em không biết chơi cờ nên mới ở đây bắt nạt em, anh nói xem anh có quá đáng không?" Vương Cẩn Hòa không vui lẩm bẩm.

Cô muốn tìm cớ chuồn đi mà còn bị bắt lại, còn có thiên lý hay không?

Đáy mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, anh chắc chắn sẽ không nói cho Vương Cẩn Hòa biết, anh chính là cố ý. "Được rồi, không trêu em nữa, em đi gọi Nam Kiều đến đây, nói với nó là người đến xin lỗi đã tới rồi." Tô Ngọc biết không thể trêu người ta quá đáng, nếu không sau này sẽ khó dỗ.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hài lòng gật đầu. "Thế còn tạm được, em đi tìm Nam Kiều đây." Nói xong liền thong thả bỏ đi.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, đối với một Vương Cẩn Hòa như vậy, anh không có chút sức đề kháng nào.

Nam Kiều biết người của Ngọc gia đã đến thì vô cùng vui vẻ, dẫn theo Lạc Diễm và những người khác cùng đến xem kịch vui.

Đợi mọi người đến đủ, Tô Ngọc mới cho người đưa người của Ngọc gia vào.

Đại tế ti dẫn người vào, nhìn những người trong phòng thì nhíu mày, không ngờ Nam Kiều cũng ở đây.

Ngọc Nhan vừa nhìn thấy Nam Kiều đã cảm thấy vô cùng bất mãn, thậm chí là căm ghét, và muốn chửi người.

Nam Kiều sao có thể không thấy dáng vẻ này của Ngọc Nhan chứ?

Nhưng cậu hoàn toàn không để tâm, bây giờ cậu chỉ muốn xem Ngọc Nhan sẽ xin lỗi họ thế nào.

Đại tế ti nhìn Tô Ngọc, lần đầu gặp mặt cũng bị dung mạo của anh làm cho kinh ngạc một chút, vị Ngọc Vương này sao lại trẻ như vậy, đây thật sự là người sắp ba mươi tuổi sao? "Ngọc Vương, chuyện trước kia là do Ngọc gia chúng tôi dạy dỗ không nghiêm, đây là lỗi của chúng tôi, mong ngài tha thứ." Đại tế ti lúc này lên tiếng giải thích.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn Đại tế ti: "Dạy dỗ không nghiêm?

Đúng là dạy dỗ không nghiêm, một người bình thường cũng dám xông vào nơi ở của người nước khác, người không biết còn tưởng đây là nhà của bà ta đấy." Đại tế ti mặt vẫn tươi cười, nhưng trong lòng đã mắng Tô Ngọc không biết bao nhiêu lần.

Người ta nói lão là lão hồ ly, nhưng so với con hồ ly tinh ngàn năm Tô Ngọc này, lão chẳng là gì cả. "Tất nhiên là không phải." Ngọc gia chủ cười gượng nói. "Ngọc Nhan." Thấy Ngọc Nhan vẫn đứng đó không nói một lời, Ngọc gia chủ lập tức có chút bất mãn, vội vàng nhắc nhở.

Chương 1403

Cứ tiếp tục như vậy, lỡ chọc giận người ta thì chẳng có lợi gì cho gia đình họ.

Ngọc Nhan khô khốc nói một câu xin lỗi, rồi không nói gì nữa.

Tô Ngọc liếc nhìn Ngọc Nhan một cái rồi đột nhiên bật cười: "Trước đây Nam Cương vương đến nói với bổn vương rằng người của Ngọc gia các vị mang theo chân thành đến xin lỗi, nhưng sao bổn vương nhìn lại không thấy giống vậy nhỉ?" "Vị thủ phạm này có vẻ rất không phục, xin lỗi gia đình bổn vương dường như không cam tâm tình nguyện?" Tô Ngọc mỉm cười, nhưng ý cười không hề lan đến đáy mắt. "Nếu đây là lời xin lỗi mà Nam Cương vương nói, vậy thì bổn vương không cần lời xin lỗi này nữa.

Nếu gia đình các vị muốn gây chiến với bổn vương, bổn vương cũng có thể phụng bồi bất cứ lúc nào." Tô Ngọc nói những lời khiến Ngọc gia vô cùng kiêng dè một cách hờ hững.

Ngọc Nhan có chút không chịu nổi việc Tô Ngọc nói chuyện với mình bằng thái độ bề trên như vậy, nghe anh nói những lời này, tâm trạng lập tức trở nên vô cùng phiền não, đặc biệt là khi thấy Nam Kiều ngồi bên cạnh xem kịch một cách hứng khởi. "Nam Kiều, ngươi là người chết à?

Đã thân thiết với hắn ta như vậy thì còn ngồi đây làm gì?" Khi Đại tế ti định nói gì đó, Ngọc Nhan đã nhìn Nam Kiều mắng một tràng.

Đại tế ti nghe lời của Ngọc Nhan thì mặt sa sầm lại. "Ngọc Nhan, câm miệng cho ta!

Ngươi muốn cút khỏi Ngọc gia phải không?" Đại tế ti tức đến suýt hộc máu.

Lúc đến đã nói những gì, Ngọc Nhan không hiểu hay sao?

Bây giờ còn dám hò hét với Nam Kiều.

Bà ta tưởng mình là ai chứ? "Con…" Ngọc Nhan nhớ ra thì có chút hối hận, trong mắt lộ vẻ áy náy.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bộ dạng này của Ngọc Nhan: "Mời về cho, nơi này của chúng tôi miếu nhỏ không đủ tư cách tiếp đãi các vị." Đại tế ti thấy Tô Ngọc bất mãn với hành động của Ngọc Nhan, đột nhiên đá một cước vào khoeo chân bà ta: "Quỳ xuống xin lỗi." Hôm nay họ bắt buộc phải khiến Tô Ngọc cho qua chuyện này.

Nếu vì họ mà hai nước xảy ra chiến tranh, họ sẽ là tội nhân của cả Nam Cương.

Bách tính Nam Cương biết chuyện sẽ hận chết họ.

Như vậy, dù họ muốn làm gì, bách tính cũng chưa chắc đã ủng hộ.

Đầu gối Ngọc Nhan "bịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Tô Ngọc vẫy tay với Nam Kiều.

Nam Kiều từ bên cạnh đứng dậy đi đến bên Tô Ngọc: "Ngọc ca ca." Tô Ngọc chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Em ngồi đây." Nam Kiều hai mắt sáng rỡ nhìn Tô Ngọc, xem ra Ngọc ca ca sắp báo thù cho cậu rồi.

Mặt Ngọc Nhan đỏ bừng, bà ta quỳ trên đất giống như đang quỳ lạy xin lỗi Nam Kiều.

Điều này khiến bà ta cảm thấy vô cùng sỉ nhục. "Ngọc Vương, ngài làm vậy có phải quá đáng rồi không?" Ngọc gia chủ có chút bất bình.

Nam Kiều là con của Ngọc Nhan, hắn làm vậy là đang vả vào mặt cả Ngọc gia sao? "Hửm?

Chỉ là quỳ một chút thôi, không chết được.

Người mà Ngọc Nhan cần xin lỗi nhất chẳng phải là Nam Kiều sao?" "Ngươi…" Ngọc gia chủ tức giận nhưng không biết phải nói gì, thậm chí không tìm được lý do để phản bác.

Tay ông ta run nhẹ, Ngọc Nhan ngẩng đầu nhìn Nam Kiều, trong mắt đầy phẫn nộ, dáng vẻ như muốn xé xác cậu ra.

Nam Kiều cũng là người thú vị, thấy Ngọc Nhan như vậy, cậu nở một nụ cười ngoan ngoãn: "Đừng nhìn em như vậy, nhìn cũng vô dụng thôi.

Ngọc ca ca đã bảo em ngồi đây, em đương nhiên phải ngoan ngoãn nghe lời rồi." Cậu là người nghe lời Tô Ngọc nhất, còn ai không biết sao?

Ngọc Nhan tức đến váng đầu, Nam Kiều lại dám...

Sớm muộn gì bà ta cũng sẽ khiến Nam Kiều chết không có chỗ chôn. "Xin lỗi." Đại tế ti biết trong lòng Ngọc Nhan đang nghĩ gì, Nam Kiều làm họ mất mặt, sau này muốn làm gì cũng là chuyện của sau này, việc quan trọng nhất bây giờ là khiến Tô Ngọc tha thứ cho lỗi lầm trực tiếp của bà ta. "Ngọc Vương, xin lỗi, trước kia là lỗi của tôi, xin ngài hãy tha thứ." Ngọc Nhan không biết có phải đột nhiên nghĩ thông suốt rồi không, lời xin lỗi chân thành đến không thể chân thành hơn, khiến Tô Ngọc cũng thấy ngại khi tiếp tục làm khó người ta.

Thật đáng tiếc.

Đợi Ngọc Nhan xin lỗi xong, Đại tế ti vỗ tay, hạ nhân của Ngọc gia ở bên ngoài khiêng vào không ít đồ đạc: "Lỗi lầm trước đây của Ngọc Nhan đã khiến Ngọc Vương phi và tiểu thiếu gia của Ngọc Vương phủ bị kinh sợ, đây là quà tạ lỗi, mong Ngọc Vương nhận cho." Chỉ cần nhận đồ thì mọi chuyện sẽ dễ nói.

Tiểu Bảo và bọn trẻ lại khá hứng thú với việc này, vội vàng đứng dậy đi tới tò mò mở rương ra xem, sau khi thấy đồ bên trong, vẻ tò mò trên mặt Tiểu Bảo biến thành phẫn nộ: "Ý của nhà các người là gì?

Thấy chúng tôi chỉ xứng với những thứ đồ bỏ đi này, hay là các người cho rằng chúng tôi cũng vô dụng như những thứ này?" Sắc mặt Đại tế ti lập tức thay đổi, vội vàng đi tới, nhìn thấy đồ bên trong thì suýt nữa ngất đi.

Lão quay đầu nhìn Ngọc gia chủ một cách dữ tợn, cố nén vị tanh ngọt nơi cổ họng: "Chuyện này là sao?" Tô Ngọc vẫn chưa biết chuyện gì xảy ra, không nhịn được đi tới xem thử, nhưng khi nhìn thấy đồ bên trong, anh ngẩng đầu nhìn Đại tế ti: "Đại tế ti có gì muốn nói không?" Tô Ngọc cảm thấy vị Đại tế ti này không phải là người ngu ngốc như vậy.

Kẻ giở trò này không phải Ngọc gia chủ thì cũng là Ngọc Nhan, một trong hai người họ.

Ngọc gia chủ bị Đại tế ti chất vấn với vẻ mặt hoang mang: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Đại tế ti chỉ vào mấy cái rương: "Ông tự qua đây mà xem." Ngọc gia chủ đi qua xem, thấy đồ bên trong thì hoàn toàn ngây người: "Chuyện này là sao?

Không phải những thứ này." Ông ta chuẩn bị toàn là đồ tốt, sao lại biến thành thế này?

Nhớ lại tối hôm qua bàn chuyện xin lỗi với Ngọc Nhan, ông ta có nói qua về quà tạ lỗi.

Nhìn vẻ mặt không mấy ngạc nhiên của Ngọc Nhan, tay ông ta run rẩy: "Có phải là ngươi làm không?" Ngọc Nhan lập tức có chút chột dạ: "Cha nói con làm cái gì?" "Những thứ này có phải do ngươi tráo đổi không?" Ngọc gia chủ nghiến răng, hận rèn sắt không thành thép mà chất vấn.

Ông ta làm tất cả những điều này là vì ai?

Vậy mà Ngọc Nhan vẫn còn làm những chuyện khiến người ta chán ghét này.

Bà ta nghĩ tráo đồ đi là xong sao?

Ngọc Nhan lập tức không nói nữa, cho dù là bà ta đổi thì đã sao?

Những thứ này đều là của Ngọc gia, họ đã mất Ngân chủy rồi, chẳng lẽ còn phải đem những thứ tốt trong gia tộc tặng cho Tô Ngọc và bọn họ sao?

Bà ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Tô Ngọc nhìn Đại tế ti và Ngọc gia chủ đầy ẩn ý: "Xem ra người nhà các vị không muốn đến xin lỗi lắm nhỉ, nếu đã vậy thì mời các vị về cho." "Ngọc Vương, không phải…" "Bổn vương đồng ý tha cho bà ta, là vì Nam Cương vương đã đến tìm bổn vương rất nhiều lần mới đồng ý.

Nhưng bây giờ bổn vương thấy những người này dường như không coi lời nói của bổn vương ra gì cả." Tô Ngọc vừa chỉnh lại tay áo vừa thản nhiên nói.

Sắc mặt Ngọc gia chủ hơi biến đổi, nhìn Ngọc Nhan: "Lập tức xin lỗi." Nam Kiều ở bên cạnh nói: "Ngọc ca ca, hình như họ có chút không tình nguyện?

Đặc biệt là Ngọc Nhan." "Hay là anh đừng tha thứ cho bà ta nữa, dù sao những người này xin lỗi cũng không thể hiện được thành ý." Nam Kiều ở bên cạnh châm ngòi ly gián.

Chương 1404

Ngọc gia chủ bị lời của Nam Kiều làm cho tức giận, trừng mắt nhìn cậu: "Nam Kiều, đó là mẹ ngươi, đối phó với bà ta thì có lợi gì cho ngươi?

Ngươi làm chuyện này có phải hơi quá đáng không?" Nghe vậy, Nam Kiều cảm thấy mình thật vô tội: "Hửm?

Tôi quá đáng?

Người quá đáng chẳng phải là chính các người sao?" "Đồ tạ lỗi mà cũng dám dùng rác rưởi thế này, các người coi Ngọc ca ca của tôi là ai?

Hay thật sự nghĩ rằng anh ấy thèm chút đồ này của các người?" Nam Kiều châm chọc nói.

Ngọc gia chủ bị Nam Kiều nói cho cứng họng, trong lòng vô cùng áy náy.

Đối với Ngọc Nhan lại càng thêm bất mãn. "Ngọc Nhan, hôm nay ta nói rõ ở đây, nếu ngươi không muốn xin lỗi, từ nay về sau đừng trở về gia tộc nữa, ngươi và Ngọc gia cũng không còn quan hệ gì." Ngọc gia chủ nhẫn tâm nói.

Ngọc Nhan ngơ ngác nhìn Ngọc gia chủ, trong mắt mang theo chút không thể tin: "Cha?

Sao cha có thể đối xử với con như vậy?" Ngọc gia chủ trong lòng có chút phiền muộn: "Không phải cha muốn đối xử với con như vậy, mà là lần này con thật sự quá đáng rồi." "Còn nữa, những thứ bị con tráo đổi đang ở đâu?

Lập tức cho người mang tới đây." Ông ta thật sự sắp bị tức chết

rồi.

Trong lòng Ngọc Nhan có chút không cam tâm, chỉ là một Ngọc Vương, hắn ở đây cũng chẳng có thế lực gì, tại sao họ phải sợ hắn? "Cha, chúng ta…" "Ngọc Nhan, câm miệng cho ta!

Ngươi muốn Ngọc gia bị san thành bình địa, hay muốn Nam Việt xảy ra chuyện?" Cả hai điều này đối với Ngọc Nhan đều không thể chấp nhận được.

Đặc biệt là chuyện Nam Việt xảy ra chuyện, đó là điều bà ta tuyệt đối không muốn thấy. "Cha, con biết rồi, con sẽ cho người mang đến." Ngọc Nhan bình tĩnh lại nói.

Đồng thời quay đầu liếc Tô Ngọc một cái, bây giờ lấy đi bao nhiêu đồ của nhà họ, sau này nhất định sẽ bắt Tô Ngọc trả lại bấy nhiêu.

Chén trà trong tay Nam Kiều đột nhiên ném ra, trúng vào đầu gối của Ngọc Nhan, Ngọc Nhan vừa đứng dậy liền khuỵu xuống đất.

Đối với Ngọc Nhan, đây quả thực là một sự sỉ nhục. "Nam Kiều, ngươi…" Nam Kiều cười nhìn Ngọc Nhan: "Chỉ cần em đưa ra yêu cầu, Ngọc ca ca đều sẽ đáp ứng.

Chút đồ đó của các người đối với Ngọc ca ca có cũng được, không có cũng chẳng sao." Lời này nói ra rất tùy ý, nhưng Ngọc Nhan biết đây là lời cảnh cáo của Nam Kiều đối với mình. "Nam Kiều, tốt nhất ngươi nên cầu mong hắn ta có thể đối tốt với ngươi mãi như vậy." Nếu không, một khi bà ta có cơ hội, nhất định sẽ lấy mạng Nam Kiều.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Ngọc Nhan: "Bà đang uy hiếp Nam Kiều?" "Sao dám." Ngọc Nhan cười lạnh một tiếng.

Cho dù là uy hiếp, bà ta cũng sẽ không nói ra, bây giờ Ngọc gia đang ở thế bị động, nếu bà ta thật sự gây chuyện, sẽ rất bất lợi cho gia đình họ.

Bây giờ Ngọc gia tuyệt đối không thể xảy ra chuyện, bà ta cũng sẽ không để chuyện này xảy ra.

Chống cằm, Tô Ngọc nói đầy ẩn ý: "Vậy thì tốt nhất, dù sao thì ta đây xưa nay rất bênh người nhà." Ngọc Nhan xoay người rời đi, ra ngoài rồi mới không nhịn được mà nổi giận.

Đại tế ti nhìn Nam Kiều đang ngồi bên cạnh Tô Ngọc, hành động hôm nay của Tô Ngọc ngược lại có chút giống như đang trút giận cho Nam Kiều. "Ngọc Vương đang muốn trút giận cho Nam Kiều sao?" Đại tế ti đột nhiên hỏi. "Đại tế ti cũng có thể cho là như vậy.

Nam Kiều là em trai ta, hôn sự của nó là liên hôn giữa hai nước, các vị tốt nhất nên coi chừng Ngọc Nhan, nếu làm hỏng hôn lễ của nó, e rằng Ngọc gia các vị bồi thường không nổi đâu." Tô Ngọc bình tĩnh nói những lời khiến người ta tức giận.

Ngọc gia chủ và Đại tế ti đều biết Tô Ngọc nói vậy là đang cảnh cáo họ.

Trớ trêu thay, họ lại không thể phản bác.

Tô Cửu lúc này cũng lên tiếng: "Hoàng thượng nước ta cũng rất thích Nam Kiều, cũng rất xem trọng hôn sự này." Lời của Tô Cửu khiến ánh mắt của Đại tế ti và những người khác đều đổ dồn vào Nam Kiều.

Nam Kiều quay đầu nhìn qua, ánh mắt nhìn họ mang theo vẻ thờ ơ: "Có vấn đề gì sao?" "Những gì họ nói là thật?" Nam Kiều vừa nhìn dáng vẻ của những người này là biết họ đang nghĩ gì rồi.

Chẳng phải là muốn lợi dụng cậu sao? "Là thật hay không thì có liên quan gì đến ông?" Nam Kiều không hề có thái độ tốt với Đại tế ti và những người khác, đặc biệt là sau khi nhận ra họ muốn lợi dụng mình.

Đại tế ti có chút bất mãn, nhưng đã bị lão nén xuống: "Sau này về Ngọc gia một chuyến." Lời này không phải đang thương lượng với Nam Kiều, mà là đang ra lệnh cho cậu. "Không đi." Nam Kiều không cần nghĩ ngợi đã từ chối.

Đại tế ti bị từ chối thì có chút tức giận: "Ngươi không phải muốn quay về sao?

Ta cho ngươi cơ hội này, nhưng ngươi cũng đừng quá kiêu căng." "Đó là suy nghĩ lúc tôi bốn tuổi, bây giờ tôi đã hai mươi tuổi rồi." Nam Kiều bình thản nhìn Đại tế ti, nói những lời khiến lão và những người khác có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Lấy yêu cầu lúc bốn tuổi của cậu ra để ra lệnh cho cậu, vị Đại tế ti này có phải quá tự cho mình là đúng rồi không? "Khi tôi bị Ngọc Nhan xem như người thuốc để ngược đãi, khi bà ta ném tôi đến Vong Ưu thành mà các người không một ai lên tiếng, tôi và các người đã không còn quan hệ gì nữa.

Còn nữa, đừng tưởng ông là Đại tế ti thì có thể bất kính với tôi, tôi là tiểu vương gia của Nam Cương, là Nam Cương vương đời tiếp theo." Nam Kiều nhìn Đại tế ti lạnh lùng nói. "Cho dù ông là Đại tế ti, gặp tôi cũng phải quỳ xuống hành lễ." Ngọc gia chủ lúc này lên tiếng: "Nam Kiều, đó đã là chuyện của hơn mười năm trước rồi, hà cớ gì con cứ phải tính toán chi li như vậy?" "Tính toán chi li?

Các người muốn tôi quay về cũng không phải là không được." Nam Kiều đột nhiên đổi chủ đề, nhìn họ với ánh mắt đầy toan tính.

Một Nam Kiều như vậy khiến người ta cảm thấy có chút đáng sợ, giống như giây tiếp theo sẽ ra tay ngay lập tức. "Ngươi có điều kiện gì?" Đại tế ti nheo mắt nhìn Nam Kiều, lão không tin Nam Kiều lại trở nên dễ nói chuyện như vậy.

Nam Kiều chắc chắn đang tính toán điều gì đó, và điều đó rất bất lợi cho họ. "Từ ba tuổi đến sáu tuổi, Ngọc Nhan đã thử trên người tôi tổng cộng ba mươi loại thuốc, mỗi loại đều có thể khiến người ta sống không bằng chết, ngoài ra còn có cổ trùng.

Tôi cũng không yêu cầu gì nhiều, lúc đó tôi còn nhỏ như vậy mà còn chịu được, các người chịu gấp đôi đi.

Chỉ cần các người chịu được nỗi đau khổ gấp đôi, tôi sẽ quay về, các người thấy thế nào?" Nam Kiều ra vẻ mình rất dễ nói chuyện, chỉ cần họ dám đồng ý, cậu sẽ dám quay về. "Đương nhiên, độc dược sẽ do một người bên cạnh Ngọc ca ca điều chế, độc dược của anh ấy ngay cả thần y cũng chưa chắc giải được, còn cổ trùng cũng được anh ấy cải tiến một chút.

Sao nào?

Đồng ý không?" Chuyện Ngọc Nhan ngược đãi Nam Kiều họ đều biết, một số độc dược thậm chí còn do họ tìm về.

Bây giờ bắt họ phải chịu gấp đôi, làm sao có thể? "Nam Kiều, ngươi…" "Ông không phải nói tôi tính toán chi li sao?

Chương 1405

Không phải muốn tôi quay về sao?

Chỉ cần các người trải qua hết những gì tôi đã trải qua năm đó, tôi sẽ đồng ý quay về, thế nào?" Nam Kiều ngắt lời Ngọc gia chủ, cười như không cười hỏi.

Tô Ngọc lúc này thích hợp lên tiếng: "Cho Vạn Cổ qua đây." Qua đó có thể thấy, Tô Ngọc ủng hộ Nam Kiều làm như vậy. "Ngọc Vương, đây là chuyện giữa chúng tôi và Nam Kiều, xin ngài đừng nhúng tay vào." Ngọc gia chủ nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói.

Tô Ngọc liếc họ một cái, sau đó nhìn Nam Kiều: "Ta không được nhúng tay?" Nam Kiều quả quyết gật đầu: "Đương nhiên là được, Ngọc ca ca, chuyện này anh giúp em được không?" "Được." Sau khi Tô Ngọc đồng ý, Nam Kiều không nói thêm lời nào nữa, yên tĩnh ngồi bên cạnh anh xem kịch.

Tô Ngọc tự nhiên cũng không phụ sự ủy thác của Nam Kiều, nhìn Đại tế ti và Ngọc gia chủ: "Nam Kiều rất sợ đau, cảm nhận về nỗi đau của nó gấp hai đến ba lần người khác, những điều này Ngọc Nhan đều biết, nhưng bà ta đã làm gì?

Toàn bộ độc dược dùng cho Nam Kiều đều có thể khiến nó sống không bằng chết." "Lúc đó các người không quản, bây giờ thấy Nam Kiều có lợi để lợi dụng lại muốn đến toan tính, bổn vương sẽ cho các người cơ hội này.

Vạn Cổ còn có tên là Hình Khiên, là đệ tử của thần y, tin rằng các người cũng đã nghe qua cái tên này.

Y thuật của hắn không đặc biệt tốt, nhưng dùng độc lại rất giỏi.

Chỉ cần các người có thể giải được ba mươi loại độc dược hắn hạ cho các người, bổn vương có thể đáp ứng các người một yêu cầu, thậm chí có thể giúp Ngọc gia các người lớn mạnh." Tô Ngọc gõ ngón tay lên mặt bàn, ánh mắt nhìn họ không mang theo chút tình cảm nào.

Ngọc gia chủ và Đại tế ti nghe đến cái tên Hình Khiên thì sắc mặt liền thay đổi, Hình Khiên là người thế nào họ đều biết.

Độc của hắn ngay cả sư phụ cũng không giải được, họ muốn giải được không hề dễ dàng.

Điều này căn bản là không thể hoàn thành.

Cân nhắc một lúc, Ngọc gia chủ lên tiếng: "Ngọc Vương, cách làm này có phải hơi quá đáng rồi không?" Tô Ngọc lập tức bật cười: "Hửm?

Làm vậy đã là quá đáng rồi sao?

Sao bổn vương lại không biết nhỉ?

Chỉ là để các người trải nghiệm một chút nỗi khổ mà Nam Kiều đã chịu năm đó thôi, sao lại quá đáng được?" "Ngọc Nhan hạ độc Nam Kiều, trong đó có một số loại độc có lẽ còn do các người đưa cho bà ta đúng không?" Tô Ngọc hỏi đầy ẩn ý.

Đại tế ti vẫn bình tĩnh nhìn Tô Ngọc, không thừa nhận đã làm chuyện như vậy, nhưng Ngọc gia chủ thì không chịu nổi nữa, ông ta bất giác quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc. "Xem ra các người đã nhớ ra rồi, sao nào, có muốn đồng ý yêu cầu này không?" Tô Ngọc nhìn họ hỏi.

Nam Kiều vô cùng hài lòng với cách làm của Tô Ngọc, quả nhiên vẫn là Ngọc ca ca lợi hại nhất, chỉ một câu nói đã khiến họ cứng họng.

Năm đó Nam Kiều đã chịu bao nhiêu ấm ức họ đều biết, nhưng dù biết họ cũng chưa từng nghĩ sẽ giúp đỡ, chỉ lạnh lùng đứng nhìn, như thể những chuyện đó không liên quan gì đến họ.

Bây giờ nghe Tô Ngọc nói muốn họ uống ba mươi loại độc dược rồi giải độc, điều này khiến họ không thể chấp nhận. "Thiếu gia, ngài tìm tôi có chuyện gì?" Vạn Cổ từ bên ngoài bước vào, thấy trong phòng có mấy người lạ, có chút ngạc nhiên hỏi. "Họ muốn Nam Kiều về Ngọc gia, Nam Kiều muốn họ trải nghiệm cảm giác bị ba mươi loại độc dược ăn mòn là như thế nào, phải là loại khiến người ta sống không bằng chết." Tô Ngọc nói những lời này một cách nhẹ nhàng.

Vạn Cổ quay đầu nhìn Đại tế ti và những người khác: "Ừm, chỉ cần một loại hỗn độc là được rồi, họ đều muốn thử sao?" Hỗn độc này một khi đã hạ thì không phải chuyện đùa, những người này thật sự muốn thử?

Mấy người nghe lời của Vạn Cổ đột nhiên cảm thấy có chút chột dạ, họ vốn không hề nghĩ đến việc sẽ chủ động uống thuốc độc, huống chi là hỗn độc do Hình Khiên điều chế.

Tô Ngọc khẽ gõ ngón tay lên bàn, cười như không cười nhìn họ: "Người ta đã gọi đến rồi, bổn vương cho các người cơ hội này." Đại tế ti và Ngọc gia chủ lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

Ánh mắt họ đổ dồn về phía Nam Kiều, muốn cậu lên tiếng, kết quả là Nam Kiều chỉ cười như không cười nhìn họ, giống như đang xem một trò hề. "Sao nào?

Các người có đồng ý không?" Nếu đồng ý thì cậu cũng có thể giúp, chỉ sợ họ không gánh nổi hậu quả này. "Nam Kiều, ngươi thật sự muốn làm vậy sao?" Vẻ mặt của Đại tế ti có chút biến đổi, vốn là người nhà của họ, kết quả bây giờ một chút mặt mũi cũng không cho.

Nếu biết Nam Kiều có thể có được cơ duyên như vậy, lúc đó họ nói gì cũng sẽ không để Ngọc Nhan ngược đãi cậu.

Bây giờ thì hay rồi, Nam Kiều và họ không hề thân thiết, không thân thì thôi đi, thậm chí còn muốn mạng của họ, còn muốn họ cảm nhận nỗi đau như cậu đã từng chịu? "Nếu không thì sao?

Bị các người hạ độc ngược đãi nhiều năm như vậy, bây giờ quỳ xuống cảm ơn các người, rồi giúp các người kiếm lợi từ Ngọc ca ca?

Tôi bị điên à?" Nam Kiều bình tĩnh nhìn họ, những lời nói ra khiến Đại tế ti và những người khác có chút xấu hổ. "Cách giải quyết đã nói với các người rồi, còn việc các người có đồng ý hay không, đó là chuyện của các người, không liên quan đến tôi." Nam Kiều bình tĩnh nhìn họ, lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến Đại tế ti mất mặt, sau đó lão cũng không nói gì thêm, lão sẽ không vì muốn lôi kéo Nam Kiều mà hại chính mình.

Hình Khiên là người thế nào lão biết, độc trong tay hắn không phải là thứ để đùa.

Vạn Cổ liếc nhìn Đại tế ti và những người khác một cái, xem ra độc của mình không có đất dụng võ rồi. "Thiếu gia, xem ra họ không muốn làm vậy lắm, ngài tính sai rồi." Vạn Cổ ở bên cạnh nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc bật cười ha hả, anh sớm đã biết Đại tế ti và Ngọc gia chủ sẽ không làm chuyện như vậy.

Gọi Vạn Cổ đến chỉ là để cho họ biết, lợi dụng Nam Kiều không phải là chuyện dễ dàng. "Lần sau khi muốn tính kế Nam Kiều, trước tiên hãy xem các người có thể đưa ra con bài tẩy gì đã." Tô Ngọc chống cằm nhìn Đại tế ti và những người khác đã im lặng.

Nếu chưa chuẩn bị sẵn sàng, thì đừng mơ tưởng đến việc lợi dụng Nam Kiều để có được mọi thứ, những người như họ thật sự không xứng. "Ngọc Vương, ngài…" Đại tế ti trong lòng vô cùng tức tối.

Đối với ngài ấy, Nam Kiều thật sự quan trọng đến vậy sao?

Quan trọng đến mức Tô Ngọc phải lên tiếng cảnh cáo lão.

Thật không ngờ một Nam Kiều lại có thể khiến Ngọc Vương cao cao tại thượng bao che đến thế.

"Đệ đệ nhà mình bị người ta bắt nạt nhiều quá rồi, bản vương làm huynh trưởng đương nhiên phải đòi lại công bằng cho nó, vừa hay gần đây bản vương đều ở đây, tự nhiên phải tính sổ với các ngươi cho rõ ràng." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bọn họ.

Ngọc gia chủ không chịu nổi dáng vẻ này của Tô Ngọc, nghiến răng nói: "Ngọc Vương, ngài vẫn chưa biết Nam Kiều là loại người thế nào đâu nhỉ?

Ngài nghĩ người từ Vong Ưu Thành ra có thể tốt đẹp đến mức nào chứ?" Tô Ngọc mỉa mai nhìn Ngọc gia chủ: "Vậy sao?

Thế thì thật không may, bản vương cũng từ Vong Ưu Thành ra đây, ngươi nói xem nên làm thế nào bây giờ?" Lời của Tô Ngọc khiến sắc mặt Ngọc gia chủ lập tức thay đổi, Ngọc Vương cũng từ Vong Ưu Thành ra?

Sao có thể?

"Sao có thể?" Ngọc gia chủ ngây ngốc nói.

"Bảo hắn câm miệng lại, bản vương không muốn nghe hắn nói chuyện." Tô Ngọc đưa tay xoa trán, nếu còn nghe tiếp, e rằng mình sẽ không nhịn được mà giết chết bọn họ mất.

Chương 1406

Sắc mặt Ngọc gia chủ hơi đổi, không dám nói thêm gì nữa.

Khi Ngọc Nhan cho người mang đồ tới, nàng ta gặp một người ở cổng hành cung.

Nhìn thấy người đó, sắc mặt Ngọc Nhan lập tức thay đổi, không dám tin nhìn hắn, không phải hắn nên ở cùng Ngọc Cẩm Chi sao?

Trước đó Ngọc Cẩm Chi cũng nói rồi, người nọ sẽ không quan tâm đến Nam Kiều.

Sao bây giờ lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

“Ngươi… sao lại ở đây?” Ngọc Nhan buột miệng hỏi.

Liếc nhìn Ngọc Nhan một cái, ánh mắt Nam Nghiêu trở nên lạnh lẽo: “Người nhà họ Ngọc các ngươi đều rất giỏi.” Ngọc Nhan lập tức có chút hoảng hốt, lời này của hắn có ý gì?

Chẳng lẽ đã biết chuyện gì rồi sao?

Không đúng, bọn họ giấu rất kỹ, không thể nào biết được.

“Ngươi đang nói gì vậy?” Nam Nghiêu không để ý đến nàng ta, đi thẳng vào hành cung trước.

Dáng vẻ này của Nam Nghiêu khiến Ngọc Nhan càng thêm lo lắng.

Ngọc Cẩm Chi đó rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Không phải đã nói phải khiến hắn không thể trở về sao?

Nam Nghiêu trở về để làm gì?

Hay là Nam Nghiêu lại có tin tức gì mới?

Ngọc Nhan không ngừng suy nghĩ về vấn đề này trong lòng.

Khi Nam Nghiêu rời đi, điều đó đồng nghĩa với việc hắn đã từ bỏ thân phận hoàng tộc, cũng khiến hắn trở thành một người bình thường.

Chính vì vậy, Nam Việt không có cách nào kế thừa vị trí của Nam Nghiêu, chỉ có thể làm một người bình thường.

Cũng chính vì thế, nàng ta mới chọn cách cướp đi vị trí Tiểu vương gia của Nam Kiều, để Nam Việt có tư cách kế thừa vương vị Nam Cương.

Chỉ cần Nam Kiều đồng ý, mọi chuyện đều không thành vấn đề, nhưng Nam Kiều lại chẳng hề lay động, thậm chí không thèm để nàng ta vào mắt, dù nàng ta làm gì Nam Kiều cũng coi như không có chuyện đó.

Thậm chí còn chẳng quan tâm đến người mẹ này.

Từ sau khi quen biết Tô Ngọc, cậu ta rất ít khi về Nam Cương, cứ luôn ở bên cạnh Tô Ngọc, mà Tô Ngọc cũng coi cậu ta như em ruột mà cưng chiều, khiến nàng ta mất đi rất nhiều cơ hội.

Vốn nghĩ lần này Nam Kiều thành thân là một cơ hội tốt, ai ngờ ngược lại còn khiến bọn họ sa lầy vào.

Thậm chí còn biết được bệ hạ Huyền quốc đối xử tốt với Nam Kiều thế nào.

Điều này khiến Ngọc Nhan vô cùng tức giận, tại sao người có được tất cả những thứ này không phải là Nam Việt mà lại là Nam Kiều?

Ngọc Nhan mang đồ vào cùng, khi họ đến tìm Tô Ngọc và mọi người thì thấy Đại tế tư và Ngọc gia chủ đang đứng đó lúng túng, nghe họ nói về chuyện thành hôn của Nam Kiều.

“Ngọc ca ca, sau khi con với Khinh Khinh thành thân xong chúng ta sẽ cùng đến Vong Ưu Thành luôn sao?” “Ừ, đến Vong Ưu Thành xong thì về Dụ Hòa quận.” Nam Kiều chống cằm, vô cùng mong đợi nói: “Ngọc ca ca, đợi lúc chúng ta trở về, trái cây trong vườn chắc cũng ăn được rồi nhỉ?” “Chắc cũng gần rồi.” Diêu Thi Hàm nghiêng đầu tò mò nhìn họ, nghĩ đến những cây ăn quả trồng năm ngoái, cũng có chút mong chờ.

“Nhưng năm nay các cậu đều thành thân, e là cả năm đều bận rộn trên đường lo chuyện cưới xin của các cậu mất.” Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười nói.

Một câu nói khiến Lạc Diễm và những người khác không khỏi bật cười, hình như đúng là như vậy thật.

“Nhưng như vậy cũng tốt, hai năm nữa trong nhà sẽ náo nhiệt.” Đến lúc đó, trẻ con trong nhà chắc sẽ nhiều lên.

Tô Cửu hết sức đồng tình: “Tiểu Hòa nói đúng, đến lúc đó số trẻ con bên cạnh Tiểu Ngọc chắc sẽ tăng lên, không biết Tiểu Ngọc có chịu nổi không.” Tô Ngọc tùy ý dựa vào ghế, thờ ơ nói: “Ừ, các cậu sinh con sớm một chút rồi nuôi nấng cùng nhau, không muốn cứ phải nuôi trẻ con mãi.” Tô Cửu không nhịn được cười, Tiểu Ngọc đúng là một người ghét phiền phức.

“Lỡ như tuổi của bọn trẻ chênh lệch quá lớn thì sao?” “Trong vòng mười năm đều được, ta thoái vị vẫn còn sớm.” Tô Ngọc thờ ơ nói.

Lạc Diễm và những người khác cạn lời nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca, sau này bọn em đều theo anh à?” “Các cậu muốn theo thì cứ theo, sau khi thành thân muốn cùng nhau ra ngoài chơi cũng được.” Tô Ngọc nhìn Lạc Diễm nói.

“Thỉnh thoảng ra ngoài hưởng thụ thế giới hai người cũng được, ta với tẩu tử của các cậu vẫn chưa có cơ hội đi.” Vốn định đi chơi, kết quả là cứ luôn có chuyện.

Đã mấy năm rồi mà họ vẫn chưa thể đi ra ngoài ngắm cảnh một mình.

Lạc Diễm và những người khác không có trách nhiệm gì, cũng không có việc gì, trước khi có con, ra ngoài dạo chơi cũng được.

Minh Uyển Khinh thì vô cùng mong đợi, quay đầu nhìn Nam Kiều bên cạnh, người sau cũng đang nhìn cô, thấy vẻ mong chờ của cô, trong mắt mang theo ý cười: “Em muốn đi à?” Minh Uyển Khinh không ngừng gật đầu: “Muốn đi chứ, em còn chưa được đi chơi bao giờ.” “Được, vậy chúng ta đi khắp nơi xem sao, chơi mệt rồi thì quay về tìm Ngọc ca ca và mọi người.” Nam Kiều tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, muốn ra ngoài thì cứ đi chơi thôi.

Minh Uyển Khinh lập tức hưng phấn gật đầu: “Thật sao?

Nơi nào vui?” Cái này thì Nam Kiều không biết, cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Ngọc ca ca, anh đi nhiều nơi rồi, có chỗ nào vui không?” “Để ta nghĩ xem, sau này sẽ liệt kê một danh sách cho các cậu, lúc đó sẽ biết.” Bây giờ bảo anh nói chỗ nào vui, anh cũng không nói ra được.

“Được ạ.” Chỉ cần Tô Ngọc nói vậy là cậu yên tâm rồi.

Đại tế tư nhíu mày, Nam Kiều thành thân xong lại không ở lại Nam Cương?

Rốt cuộc cậu ta nghĩ gì vậy?

Là Tiểu vương gia của Nam Cương mà không củng cố thế lực của mình, lại nghĩ đến việc đưa vợ đi khắp nơi?

Cậu ta không muốn vương vị Nam Cương nữa sao?

Trong lúc ông ta đang suy nghĩ, Nguyên Bảo từ ngoài bước vào: “Thiếu gia, Nam Nghiêu đến.” Hai chữ “Nam Nghiêu” khiến sắc mặt Nam Kiều lập tức thay đổi, mày nhíu chặt: “Hắn đến làm gì?” Xuất hiện vào lúc này, là muốn đến gây phiền phức cho cậu sao?

“Đừng vội, cứ xem sao đã.” Tô Ngọc an ủi.

Nam Kiều đáp một tiếng: “Ngọc ca ca, em biết rồi.” Nam Nghiêu từ ngoài bước vào, khi nhìn thấy Nam Kiều thì phát hiện cậu đã thực sự thay đổi, không còn giống như lúc nhỏ nữa.

Thấy hắn bước vào cũng chỉ lạnh nhạt liếc một cái, dường như hắn chỉ là một người không quan trọng.

“Nam Kiều…” Ánh mắt của Nam Nghiêu khiến Nam Kiều rất khó chịu: “Ngươi có việc gì?” Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều tỏ vẻ mất kiên nhẫn khi thấy mình, trong lòng có chút không thoải mái: “Con trai thành thân, ta làm cha đến tham dự, lẽ nào cũng không được sao?” Nam Kiều như nghe được chuyện gì đó nực cười, ánh mắt nhìn Nam Nghiêu đầy vẻ châm biếm: “Con trai?

Cha?

Ngươi có xứng không?” Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều như vậy, trong lòng ít nhiều có chút không thoải mái: “Ta…” “Ta đã cho ngươi cơ hội rồi.” Nam Kiều bình tĩnh nhìn Nam Nghiêu nói.

Cậu hy vọng Nam Nghiêu sẽ trở về tham dự hôn lễ, đó chính là cho hắn cơ hội cuối cùng.

Nhưng hắn đã tự mình từ bỏ, những lời hắn nói, những việc hắn làm khiến cậu không còn muốn người cha này nữa.

Dù sao thì người cha này đối với cậu cũng chỉ là có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Ngọc Nhan vào đúng lúc nghe thấy Nam Kiều nói những lời như vậy, mày hơi nhíu lại: “Nam Kiều, ngươi không cần người mẹ này là ta thì thôi đi, lẽ nào ngươi ngay cả cha ruột của mình cũng không cần nữa sao?” Nam Kiều chế nhạo nhìn Ngọc Nhan, nếu không biết chuyện gì đã xảy ra, cậu suýt nữa đã tin rằng Ngọc Nhan đang vì tốt cho cậu.

"Đây chẳng phải là điều ngươi muốn thấy sao?" Nam Kiều tùy ý nói.

Chương 1407

Lời nói ra khiến Ngọc Nhan mất hết mặt mũi.

“Ngươi…” “Trong lòng ngươi nghĩ gì mọi người đều biết, cần gì phải ở đây nói những lời đạo đức giả như vậy?” Nam Kiều thật sự không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì.

Rõ ràng là khinh thường như vậy, tại sao còn phải giả vờ quan tâm?

Còn có Nam Nghiêu, người không đến là hắn, người sỉ nhục người khác cũng là hắn.

Nghe lời người nhà họ Ngọc không quan tâm đến mình cũng là hắn.

Bây giờ đột nhiên đến nói một câu hắn đến tham dự hôn lễ, hắn là cha của mình.

Chỉ nghe những lời như vậy, Nam Kiều đã cảm thấy vô cùng nực cười.

Nếu trước đây Nam Nghiêu nói với cậu như vậy, có lẽ cậu sẽ rất vui, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

“Chuyện trước đây…” Nam Nghiêu nhìn vẻ mặt kháng cự của Nam Kiều, mở miệng định giải thích chuyện trước kia.

Tuy nhiên, Nam Kiều dường như không có ý định nghe hắn giải thích, chỉ bình tĩnh nhìn hắn: “Nếu ngươi đến để nói với ta chuyện này, thì không cần thiết, ta không muốn nghe, cũng không muốn biết suy nghĩ của ngươi.” Lời của Nam Kiều khiến Nam Nghiêu trong lòng rất không thoải mái: “Ta là cha của con, tất cả những điều này đều có nguyên nhân.” “Nghe lời vợ ngươi, không muốn quan tâm đến ta?

Cảm thấy ta là một gánh nặng?

Đây là cái gọi là nguyên nhân của ngươi sao?” Nam Kiều bình tĩnh nhìn hắn, mặt đầy châm biếm hỏi.

Nam Nghiêu sắc mặt tái nhợt nhìn Nam Kiều, hắn không ngờ cậu đã biết tất cả.

“Ngươi đoán không sai, ta quả thực đã biết tất cả rồi.

Ngọc ca ca sau khi gặp ngươi đã quay về kể cho ta nghe mọi chuyện, còn cả mục đích ngươi làm vậy cũng đã nói với ta, đương nhiên cũng có cả thái độ khinh thường của ngươi đối với ta.” Nam Kiều nhìn sắc mặt đột nhiên thay đổi của hắn, cười ngạo nghễ.

Chỉ là dáng vẻ ngạo nghễ này, nhìn vào lại khiến người ta cảm thấy có chút bi thương.

Tô Ngọc không thích nhìn thấy Nam Kiều như thế này, trong mắt anh Nam Kiều trước giờ luôn ngạo nghễ, thậm chí là ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Chưa bao giờ có dáng vẻ bi thương uất ức như vậy.

“Nam Nghiêu, có phải ngươi không hiểu những lời bản vương đã nói với ngươi không?” Tô Ngọc thật sự có chút tức giận, Nam Nghiêu này đúng là đáng ăn đòn.

“Ngọc Vương, đây là con trai tôi.” Nam Nghiêu nhíu mày nói.

Hắn biết Tô Ngọc đối tốt với Nam Kiều, nhưng cũng không có tư cách quản chuyện giữa hắn và Nam Kiều.

Một câu nói khiến Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị, còn Nam Kiều thì lạnh mặt.

“Ngươi muốn nói gì?

Nói Ngọc ca ca không có tư cách quản ta?

Nam Nghiêu, người không có tư cách quản ta nhất chính là ngươi, ngươi lấy đâu ra mặt mũi mà nói Ngọc ca ca như vậy?

Loại người như ngươi thật khiến người ta ghê tởm.” Nam Kiều mặt đầy chán ghét nói.

Cậu biết nguyên nhân Nam Nghiêu làm vậy là gì.

Chẳng qua là người hắn thích đã lừa dối hắn, khiến hắn trong lòng rất khó chịu, nên mới nghĩ đến việc tìm cậu.

“Ngươi không phải đã có vợ con của mình rồi sao?

Ngươi còn đến tìm ta làm gì?

Thằng điên này không phiền ngươi phải bận tâm.” Nam Kiều lạnh mặt nói.

Ánh mắt nhìn Nam Nghiêu cũng mang theo vẻ mất kiên nhẫn rõ ràng, hiển nhiên là đã thật sự thất vọng về Nam Nghiêu.

Nam Nghiêu bất mãn liếc Tô Ngọc một cái, không vui vì Tô Ngọc đã kể mọi chuyện cho Nam Kiều.

Đối với thái độ này của hắn, Nam Kiều càng tức giận hơn.

Lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu: “Ngươi trách Ngọc ca ca của ta đã nói cho ta biết những chuyện này sao?” Nam Nghiêu không cảm thấy suy nghĩ của mình có gì sai: “Là hắn đã ly gián mối quan hệ của chúng ta.” Nam Kiều như nghe được chuyện gì đó nực cười, dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn hắn: “Ồ?

Giữa chúng ta còn có tình cảm sao?

Sao ta lại không biết nhỉ?” Một người đã vứt bỏ cậu, không quan tâm đến sống chết của cậu mà chỉ nghĩ đến việc ở bên vợ con của mình, rốt cuộc có tư cách gì để nói với cậu những lời như vậy?

“Ngọc ca ca, em không muốn nhìn thấy họ.” Nam Kiều có chút mệt mỏi nói.

Đối phó với những người này, cậu thật sự mệt rồi.

Rõ ràng đã nói không làm phiền nhau, kết quả bây giờ là sao đây?

“Nam Kiều, con có thể hiểu chuyện một chút được không?

Con đã hai mươi tuổi rồi.” Nam Nghiêu vốn nghĩ mình đến xem Nam Kiều thành thân, cậu chắc chắn sẽ rất vui, đến lúc đó mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng bây giờ sự kháng cự và từ chối của Nam Kiều khiến Nam Nghiêu vô cùng không vui.

Rõ ràng là con trai mình, sao nó có thể đối xử với mình như vậy?

Cho dù những năm qua mình thực sự không quan tâm đến Nam Kiều, nhưng mình vẫn là cha của Nam Kiều, mối quan hệ huyết thống giữa hai người là không thể xóa bỏ.

Không phải Nam Kiều nói từ bỏ là có thể từ bỏ được.

Lạc Diễm và những người khác nhìn Nam Nghiêu như nhìn một kẻ ngốc.

Đầu óc của người này có lẽ không được tốt lắm.

“Ngọc ca ca, đầu óc người này có lẽ không được minh mẫn cho lắm.” “Ừ, các cậu nói không sai.” Tô Ngọc gật đầu đồng tình, Nam Nghiêu quá coi trọng bản thân rồi.

Hắn nói những lời này đã định sẵn sẽ đẩy Nam Kiều ra xa, hơn nữa là ngày càng xa.

Quả nhiên, nghe thấy Nam Nghiêu mất kiên nhẫn bảo cậu hiểu chuyện một chút, khí thế của cả người Nam Kiều liền thay đổi.

Cậu cứ thế nhìn Nam Nghiêu, ánh mắt đó lại khiến Nam Nghiêu cảm thấy có chút chột dạ: “Ngươi… ngươi nhìn ta như vậy làm gì?” “Ở Nam Cương còn có ai không biết Tiểu vương gia của Nam Cương không hiểu quy củ, làm việc chỉ xem mình có vui hay không sao?

Hiểu chuyện?

Ta từ nhỏ đến lớn chưa từng học cách viết hai chữ đó.” Nam Kiều lạnh nhạt nhìn Nam Nghiêu, ánh mắt đó khiến Nam Nghiêu rất khó chịu.

Ngọc Nhan vốn dĩ mong được thấy Nam Kiều và Nam Nghiêu trở mặt nhất.

Nhưng lần này nhìn thấy, nàng ta lại cảm thấy có chút kỳ lạ, sự trở về đột ngột của Nam Nghiêu khiến nàng ta rất lo lắng.

Chương 1408

Nếu Nam Nghiêu rời khỏi nhà họ, Ngọc Cẩm Chi không thể nào không báo cho nàng ta biết.

Nhưng bọn họ lại không nhận được tin tức, từ bên đó trở về cũng phải mất một khoảng thời gian, nếu hắn định trở về từ trước, lúc này họ đáng lẽ đã nhận được tin từ Ngọc Cẩm Chi rồi mới phải.

Nhìn Nam Nghiêu, hắn âm thầm trở về, chẳng lẽ không báo cho Ngọc Cẩm Chi?

Nghĩ vậy Ngọc Nhan cũng cảm thấy không ổn, dù sao Nam Nghiêu làm gì cũng sẽ nói cho Ngọc Cẩm Chi, không nói cho nàng ta chuyện này có lẽ không thể nào.

“Sao ngươi lại đột nhiên trở về?” Ngọc Nhan ngắt lời cuộc đối đầu căng thẳng giữa hai cha con, nhìn Nam Nghiêu hỏi.

Khi hỏi câu này, nàng ta vẫn luôn nhìn vào mắt hắn, đề phòng hắn nói dối mình.

Tuy nhiên, Nam Nghiêu không thèm liếc nhìn nàng ta một cái.

Đại tế tư cũng luôn nhìn chằm chằm Nam Nghiêu: “Ngươi lần này trở về có phải là có chuyện gì muốn làm không?” “Liên quan gì đến ngươi?” Nam Nghiêu lạnh lùng liếc ông ta một cái.

Chỉ cần nghĩ đến việc những năm qua mình lại bị người nhà họ Ngọc tính kế như vậy, tâm trạng của hắn liền vô cùng tồi tệ.

Hắn và Nam Kiều có ngày hôm nay, tất cả đều là lỗi của nhà họ Ngọc.

Tô Ngọc đầu ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, phát ra những tiếng động, âm thanh này khiến bọn họ cảm thấy có chút phiền muộn

khó chịu.

“Nam Kiều, ta hy vọng con có thể hiểu chuyện một chút, chúng ta là cha con, nên là người thân thiết nhất.” Ánh mắt Nam Nghiêu lại dời về phía Nam Kiều.

“Nếu con hy vọng ta đối xử tốt với con một chút, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời một chút, hiểu chưa?” Nam Nghiêu hy vọng Nam Kiều có thể hoàn toàn nghe lời mình.

Hắn là người kiêu ngạo quen rồi, cũng được người khác tâng bốc quá cao, khiến hắn bỏ qua rất nhiều thứ bản chất.

Ví dụ như bây giờ, những lời hắn nói khiến tâm trạng Nam Kiều vô cùng tồi tệ, đáy mắt dần dần nhuốm màu đỏ.

Nhìn thấy Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc mày hơi nhíu lại, cuối cùng vẫn ngồi bên cạnh không lên tiếng.

Sự xuất hiện của Nam Nghiêu và những lời của hắn đã hoàn toàn kích động Nam Kiều, chỉ cần một điểm đột phá, Nam Kiều sẽ bùng nổ, từ sau khi Nam Nghiêu không đến tham dự hôn lễ của cậu, tâm trạng của Nam Kiều vẫn luôn vô cùng dồn nén.

Tuy sau đó có bọn họ khuyên giải, Nam Kiều đã đỡ hơn nhiều, nhưng về bản chất thực ra không thay đổi gì.

Bây giờ Nam Nghiêu còn nói với Nam Kiều những lời như vậy, tốt nhất là Nam Nghiêu chỉ có thể bị xử lý.

Nếu hắn không tiếp tục kích động Nam Kiều thì có lẽ sẽ không sao.

Lạc Diễm và những người khác lớn lên cùng Nam Kiều từ nhỏ, đồng tình nhìn Nam Nghiêu một cái, người này sắp bị đánh rồi.

“Nam Kiều, con nên biết thân phận của mình là gì, nên làm những việc gì, con không có tư cách tùy hứng như vậy, chuyện năm đó cũng có lợi cho con, nếu không như vậy con có thể có thực lực như bây giờ không?” Nghe những lời này, ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh đi, ý của hắn là muốn Nam Kiều cảm kích bọn họ sao?

Bàn tay dưới ống tay áo của Nam Kiều nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhìn Nam Nghiêu như đang nhìn một kẻ ngốc.

“Cho nên?

Ta nên tam quỳ cửu khấu để bái tạ ơn dưỡng dục của các ngươi?

Hay là tam quỳ cửu khấu tạ ơn không giết của các ngươi?” Giọng của Nam Kiều vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức dường như không hề tức giận.

Nam Nghiêu nhíu mày: “Ta không có ý đó.” Nam Nghiêu sao lại không hiểu lời hắn nói chứ?

Sao có thể nói hắn như vậy?

“Vậy ngươi nói cho ta biết ngươi có ý gì?

Và ngươi muốn có ý gì?” Nam Kiều châm biếm hỏi.

Lời hắn nói chẳng phải là ý này sao?

Ở đây còn ngụy biện cái gì?

“Nam Kiều, trước đây con không phải như vậy.” “Ngươi biết ta là người như thế nào sao?

Tiểu vương gia Nam Cương âm hiểm độc ác, là một kẻ điên, còn ai không biết sao?

Nam Nghiêu, ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì?

Mà cũng dám chỉ tay năm ngón vào chuyện của ta?” Nam Kiều đứng dậy đi về phía Nam Nghiêu.

Từng bước một đến gần, âm thanh đó như đang giẫm lên tim bọn họ.

“Ta bây giờ đã trở về rồi, chuyện trước đây coi như xong, chuyện ngươi để họ đến chỗ ta gây rối ta cũng không tính toán với ngươi nữa, ngươi chỉ cần bảo họ xin lỗi ta là được.” Nam Nghiêu như thể đã nhận được sự tha thứ của Nam Kiều, phất tay tùy ý nói.

Những lời này khiến Nam Kiều bật cười trầm thấp, sau đó một quyền đấm vào ngực Nam Nghiêu, lực mạnh đến mức khiến hắn lảo đảo lùi về phía sau, cuối cùng đập vào cửa.

Nam Nghiêu ôm ngực, ánh mắt sắc lẹm nhìn Nam Kiều: “Nam Kiều, ngươi dám ra tay với ta?” Đứa con trai này của hắn thật không biết điều, hắn đã đến đây rồi, nó còn muốn thế nào nữa?

“Muốn Ngọc ca ca của ta và Lạc Diễm bọn họ xin lỗi ngươi?

Ngươi là cái thá gì?

Bọn họ không nhân lúc các ngươi ngủ mà tiễn các ngươi lên trời đã là nể mặt ta rồi, nếu không ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội kiêu ngạo trước mặt ta như vậy sao?” Nam Kiều châm biếm nói.

Sớm biết vậy đã trực tiếp giết chết, chỉ cần người chết rồi sẽ không dám đến nói với cậu những chuyện linh tinh này.

Nam Nghiêu nghe những lời này tức không nhẹ, ánh mắt nhìn Nam Kiều hơi lạnh: “Xem ra những năm qua để ngươi ở bên ngoài ngươi đã hoang dã rồi, hôm nay ta sẽ cho ngươi biết thế nào là tôn ti.” Nam Kiều như nghe được chuyện gì đó nực cười, ha ha cười lớn: “Tôn ti?

Bản vương là Tiểu vương gia của Nam Cương, là Nam Cương vương tương lai, còn ngươi chẳng qua chỉ là một người bình thường, ngươi nói chuyện tôn ti với bản vương?” “Bản vương ở Huyền quốc, Nhiên ca đều coi ta như thượng khách, ở đó thân phận địa vị của ta không kém Ngọc ca ca, ngươi nói chuyện tôn ti với ta?

Nam Nghiêu, ngươi nói chuyện tôn ti với ta, ngươi cảm thấy ngươi xứng sao?" Nam Kiều nhìn Nam Nghiêu từng chữ từng câu nói.

Một tràng lời nói khiến sắc mặt Nam Nghiêu thay đổi liên tục, lại không tìm được lý do để phản bác.

Lạc Diễm không ngừng vỗ tay: "Nói không sai chút nào, Nam Kiều còn là thiếu gia của nhà họ Lạc ta, ngươi nói chuyện tôn ti với nó, ngươi là cái thá gì?" Ngọc Nhan nhíu mày nhìn mọi chuyện xảy ra, tình hình dường như càng lúc càng mất kiểm soát.

Nam Nghiêu căn bản không tin những điều này là thật, hắn nhìn Lạc Diễm và những người khác, ánh mắt không được tốt lắm: "Ta dạy dỗ con trai mình, còn chưa đến lượt các ngươi nói này nói nọ." Nói xong liền trực tiếp ra tay.

Lạc Diễm vừa thấy thế này còn ra thể thống gì nữa?

Vừa định giúp thì bị Tô Ngọc cản lại.

Lạc Diễm quay đầu nhìn Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại: "Ngọc ca, chúng ta không quản sao?

Lỡ như Nam Kiều bị thương thì làm thế nào?" Nam Kiều còn mấy ngày nữa là thành thân rồi, lúc này bị thương không phải là chuyện tốt.

Tô Ngọc nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần chúng ta ra tay, Nam Nghiêu không phải là đối thủ của Nam Kiều, để Nam Kiều xả giận một chút cũng tốt." Lạc Diễm ngẩn ra, lập tức hiểu ý của Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, Nam Nghiêu đúng là không tìm đường chết thì sẽ không chết.

Chương 1409

Hắn rõ ràng có thể hạ mình dỗ dành Nam Kiều, sau này nói không chừng còn có cơ hội hàn gắn mối quan hệ cha con của họ, kết quả Nam Nghiêu lại đối xử với Nam Kiều như vậy, thật không biết hắn rốt cuộc nghĩ gì.

Nam Kiều kéo người ra ngoài, hai người đối đầu trong hoa viên.

Nam Kiều và Nam Nghiêu đều không hề nương tay, nếu không phải hai người là cha con, nói họ là kẻ thù có lẽ cũng có người tin.

Nam Nghiêu càng đánh càng kinh ngạc, đây là Nam Kiều sao?

Bây giờ cậu ta đã lợi hại đến thế rồi sao?

Lau vết máu ở khóe miệng, nhìn Nam Kiều đối diện không chút tình cảm, sắc mặt Nam Nghiêu vô cùng khó coi: “Ta đã xem thường ngươi rồi.” Nam Kiều tùy ý liếc hắn một cái: “Quá khen.” Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, cái tiểu tử biết chọc tức người khác này.

Lạc Diễm chậc chậc nói: “Muốn dạy dỗ Nam Kiều mà không biết mình là ai sao?

Dám đến ra tay với Nam Kiều?

Thật là không biết trời cao đất dày.” Nam Nghiêu ánh mắt sắc lẹm nhìn Lạc Diễm, người sau cười nhìn hắn: “Sao nào, muốn đánh với ta à?

Ta thì không vấn đề gì, nhưng một khi ta đã ra tay thì không chết cũng bị thương.” Lạc Diễm nói với hắn những lời như vậy không phải là đang đùa, hắn là nói thật.

Hắn trước giờ không phải người tốt gì, cũng sẽ không vì hắn là cha của Nam Kiều mà tha cho hắn.

“Nam Kiều, hay là để ta?” Lạc Diễm nhìn Nam Nghiêu đối diện vô cùng mong đợi hỏi.

Trừ việc đối chiến với Ngọc ca, hắn đã rất ít khi được ra tay rồi, nhìn dáng vẻ của Nam Nghiêu chắc cũng không tệ, hắn đã bắt đầu mong chờ được ra tay với Nam Nghiêu rồi.

“Được.” Nam Kiều khi Nam Nghiêu tấn công liền trực tiếp đẩy ra, Lạc Diễm sau đó đỡ lấy đòn tấn công của Nam Nghiêu.

“Bây giờ đối thủ của ngươi là ta, lần trước không ra tay, lần này sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu.” Lạc Diễm cười nói.

Chỉ là nụ cười đó không hề đến đáy mắt, Lạc Diễm nhìn người đối diện trực tiếp ra tay.

Nhưng khi đánh nhau lại khiến Lạc Diễm có chút thất vọng, quay đầu nhìn Nam Kiều: “Ngươi có phải đã nương tay không?” Nam Kiều cười mà không nói, dáng vẻ đó Lạc Diễm coi như đã hiểu, tên này thật khiến người ta bất lực.

Ánh mắt đột nhiên trở nên vô cùng sắc bén, hắn nhìn Nam Nghiêu ra tay với tốc độ nhanh hơn.

Hơn nữa không cho Nam Nghiêu bất kỳ đường lui nào.

Nam Nghiêu vất vả đối phó chỉ có thể không ngừng né tránh.

Nhìn thấy Nam Nghiêu như vậy, Lạc Diễm cười lạnh một tiếng: “Không phải rất lợi hại sao?

Dám ra tay với cả Nam Kiều.” “Không ngờ cũng chỉ đến thế.” Lạc Diễm mất hứng thú tiếp tục đối chiến với Nam Nghiêu, một đòn đánh lui Nam Nghiêu, quay về bên cạnh Tô Ngọc.

Nam Kiều nhìn Nam Nghiêu bị thương, ánh mắt vô cùng bình tĩnh, dường như người trước mặt căn bản không phải là cha của cậu.

Ngọc Nhan vẻ mặt phức tạp nhìn Nam Nghiêu, sau đó tầm mắt rơi trên người Nam Kiều, trong mắt đều là chán ghét: “Lúc đầu ta quả nhiên nên trực tiếp lấy mạng của ngươi.” “Bây giờ ngươi cũng có thể, nhưng ngươi nghĩ ngươi có bản lĩnh đó không?” Nam Kiều ngước mắt nhìn Ngọc Nhan, sự lạnh lẽo trong mắt khiến Ngọc Nhan theo bản năng lùi lại một bước.

Nhìn thấy Ngọc Nhan như vậy, Nam Kiều cảm thấy vô cùng châm biếm, liếc nàng ta một cái, tầm mắt dời đến trên người Nam Nghiêu: “Trước đây hoàng thúc nói với ta ngươi là một người rất lợi hại, nếu không phải ngươi không muốn làm Nam Cương vương này, bây giờ đã không phải là ông ấy rồi, nhưng ta bây giờ cảm thấy ngươi căn bản không xứng a.” Loại người này khiến cậu cảm thấy vô cùng ghê tởm.

“Hay là ngươi bị Ngọc Cẩm Chi kia tẩy não đến mức đã quên mình là người như thế nào, chỉ nhớ phải làm sao nghe lời người phụ nữ đó, làm sao ngược đãi con trai của mình?” Lời của Nam Kiều không thể nói là không đâm vào tim.

Mà cái tên Ngọc Cẩm Chi này khiến tất cả người nhà họ Ngọc đều biến sắc.

Nam Kiều nhìn bọn họ đồng loạt biến sắc, khóe miệng hơi cong lên: “Xem ra cái tên Ngọc Cẩm Chi này các ngươi cũng rất rõ ràng nhỉ.” “Không biết ngươi đang nói gì.” Ngọc Nhan theo bản năng quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt Nam Kiều.

Rốt cuộc bọn họ làm sao biết được?

Tầm mắt của Ngọc Nhan không nhịn được dời đến trên người Tô Ngọc, chẳng lẽ lại là do Tô Ngọc làm?

“Xem ra ngươi đã đoán được rồi, chính là Ngọc ca ca điều tra ra, sau đó đưa tất cả chứng cứ cho Nam Nghiêu xem, cho nên Nam Nghiêu mới chọn đến tham dự hôn lễ của ta, nhưng đáng tiếc ta không cho hắn cơ hội này." Nam Kiều cười như không cười nhìn Ngọc Nhan nói.

Thân thể Ngọc Nhan có chút cứng đờ, hóa ra tất cả mọi chuyện bọn họ đều biết rồi.

Chẳng trách từ lúc nãy đến giờ Nam Nghiêu không thèm nhìn bọn họ một cái, bao gồm cả người nhà của họ.

Thậm chí một cái liếc mắt cũng không cho.

Nam Kiều không quan tâm trong lòng họ đang nghĩ gì, chỉ nhìn Nam Nghiêu châm chọc nói: "Những năm qua Ngọc Cẩm Chi không ít lần tâng bốc ngươi nhỉ?

Nói ngươi là người toàn năng, làm sai chuyện cũng cảm thấy ngươi đúng, mới khiến ngươi biến thành bộ dạng bây giờ, Nam Nghiêu, ngươi như vậy thật là nực cười." Lúc cậu còn nhỏ, Nam Nghiêu không phải như vậy.

Nói xong, tầm mắt dời đến trên người Ngọc gia chủ: "Nhưng các ngươi cũng thật sự rất lợi hại, lại có thể đối xử với hắn như vậy, để hắn nghe lời một đứa con gái khác của các ngươi, nói thật nếu không phải chuyện thành thân của ta gây ra nhiều chuyện, e là các ngươi đã thành công rồi, biến người này thành một con rối, để hắn đến chết cũng không biết người bên cạnh lại chính là kẻ hắn căm hận nhất." "Càng không biết người luôn truy sát hắn chính là người vợ mà hắn hết lòng sủng ái, không thể không nói thủ đoạn của các ngươi thật là cao minh." Nam Kiều nhìn họ cười như không cười nói.

Những lời nói ra khiến Ngọc Nhan và những người khác vô cùng khó xử.

Nam Nghiêu nghe Nam Kiều nói những lời như vậy, tâm trạng không nói nên lời là cảm giác gì, hắn chỉ biết mình bây giờ thật sự rất

khó chịu.

Nhất là khi nghe chính miệng con trai mình nói những lời này lại càng căm hận đến cực điểm.

“Nam Kiều, đủ rồi, đừng nói nữa.” Nam Kiều cúi đầu nhìn Nam Nghiêu: “Tại sao không nói?

Chẳng lẽ ngươi không phải vì người phụ nữ đó mới biến thành như bây giờ?

Hay là ngươi không bị người phụ nữ đó làm hại?

Đừng có bị người phụ nữ đó hại thành ra như vậy rồi chạy đến trước mặt ta ra vẻ cao cao tại thượng, ngươi nghĩ ngươi là ai?” Nam Kiều thật sự không hiểu cách làm của bọn họ.

Rõ ràng là lỗi của mình, cuối cùng lại làm như thể người khác có lỗi với họ, thật quá nực cười.

Nam Nghiêu ngẩng đầu nhìn Nam Kiều, trong mắt cậu chỉ có châm biếm, chỉ có khinh thường, không còn tình cảm với mình nữa.

“Trong lòng con, lẽ nào ta là loại người như vậy?” Nam Nghiêu không nhịn được hỏi.

“Với những gì ngươi làm hôm nay, ngươi nghĩ mình là loại người nào?” Nam Kiều bình tĩnh hỏi.

Cậu trước đây luôn nghĩ khi gặp lại Nam Nghiêu sẽ như thế nào, nhưng cậu không ngờ lần gặp lại, hai người lại ở trong tình trạng căng thẳng như vậy.

Nam Cận nghe nói Nam Nghiêu trở về thì rất vui, biết hắn đến tìm Nam Kiều cũng đi cùng, ai ngờ đến nơi lại thấy cảnh tượng như vậy, còn nghe Nam Kiều nói những lời đó.

Mày hơi nhíu lại, Nam Cận đi tới: “Ai có thể cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?” Tất cả mọi người có mặt đều không nói gì, sắc mặt của Ngọc Nhan và những người khác cũng khó coi đến cực điểm, khiến Nam Cận có chút không hiểu ra sao.

Còn về Nam Nghiêu thì càng khó coi hơn, trên người thảm hại vô cùng, còn bị thương.

“Đại ca, vết thương này của huynh là sao vậy?” Lạc Diễm ở bên cạnh nhướng mày nói: “Ồ không có gì, vết thương này là do ta đánh.” Tầm mắt dời đến trên người Lạc Diễm, Nam Cận cảm thấy có chút bất ngờ: “Ngươi ra tay?

Tại sao?” “Còn về tại sao thì có lẽ ngươi phải hỏi đại ca của ngươi rồi, hắn đã làm gì với Nam Kiều, bản thân có lỗi với Nam Kiều, bây giờ biết bị người ta lừa dối muốn quay về làm hòa với Nam Kiều, thế thì thôi đi, lại còn làm ra vẻ như Nam Kiều đang cầu xin hắn, ngươi nói xem có nực cười không?” Lạc Diễm dùng vài câu đơn giản đã giải thích rõ ràng mọi chuyện.

Nam Cận kinh ngạc nhìn anh trai mình: “Đại ca?

Chuyện gì vậy?” Đại ca sao lại có vợ ở bên ngoài?

Chương 1410

Không phải huynh ấy nói có việc ở ngoài sao?

Mà người này còn là người của nhà họ Ngọc?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lạc Diễm không nói gì mà nhìn Ngọc Nhan và những người khác ở bên cạnh. "Sao nào?

Có phải rất ngạc nhiên vì sao chúng tôi lại biết những chuyện này không?

Không biết các người có thấy đủ bất ngờ chưa nhỉ?" Lạc Diễm hả hê nói.

Ngọc Nhan nhìn Lạc Diễm chằm chằm, tên khốn đáng chết này, lại dám...

Sau đó, cô ta chuyển ánh mắt sang Tô Ngọc: "Ngọc Vương, đây đều là chuyện nhà của chúng tôi, ngài làm vậy có phải là quản chuyện bao đồng quá rồi không?" "Các người không làm hại Nam Kiều, thì dù các người có lên trời bản vương cũng không thèm quản.

Nhưng nếu các người dám làm hại Nam Kiều, bản vương có thể trực tiếp giết chết các người," Tô Ngọc ngước mắt nhìn Ngọc Nhan, nói không chút khách khí.

Nếu không phải Ngọc Cẩm Chi muốn đối phó với Nam Kiều như vậy, anh đã không ra tay.

Chỉ tiếc là có những người không nhận thức được thực tại, thật khiến người ta thất vọng.

Ngọc Nhan nhìn Nam Kiều, tại sao vận may của nó lại tốt đến thế, gặp được một người như vậy chứ. "Các người nói cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trước đã." Đối với những chuyện này, ông vẫn còn hiểu biết nửa vời, rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì. "Ông ta còn có một người vợ khác ở bên ngoài, sống hạnh phúc với người vợ đó.

Nhưng chú nói xem có trùng hợp không?

Người vợ đó lại là em gái ruột của Ngọc Nhan, tên là Ngọc Cẩm Chi, hóa danh là Kỳ Ngọc.

Còn về thái độ của ông ta với Nam Kiều à, tự nhiên cũng là vì người gọi là Kỳ Ngọc kia rồi.

Nhưng đáng tiếc thật, những lần ông ta bị ám sát trước đây đều do người vợ mà mình sủng ái ra tay, chú nói xem có thú vị không?" Lạc Diễm giải thích ở bên cạnh, giọng nói bình tĩnh không một chút gợn sóng.

Nhưng những lời nói ra lại khiến sắc mặt Nam Cận thay đổi hoàn toàn.

Ánh mắt ông chuyển sang Nam Nghiêu, sắc mặt anh ta vô cùng tệ, nhưng cũng đủ để chứng minh những gì vừa nói đều là sự thật. "Đại ca, những gì Lạc Diễm nói là thật sao?" Nam Cận nhìn Nam Nghiêu với vẻ mặt phức tạp, hỏi. "Phải." "Đại ca, anh đúng là hồ đồ thật, sao anh có thể vì một người phụ nữ như vậy mà đối xử với Nam Kiều?

Anh điên rồi sao?" Ban đầu ông còn tưởng Nam Nghiêu không thích Nam Kiều chỉ vì xa cách quá lâu, không ở bên nhau từ nhỏ, ai ngờ lại không phải như vậy.

Tất cả mọi chuyện đều là vì em gái của Ngọc Nhan. "Nam Kiều, con nghĩ sao?" Nam Cận biết lần này anh trai mình quay về có lẽ là vì Nam Kiều, chỉ là tính cách của Nam Kiều cũng không phải dễ chung sống.

Không phải anh ta muốn làm gì thì có thể làm, cũng không phải anh ta muốn làm gì thì Nam Kiều sẽ thừa nhận anh ta.

Ông đưa tay xoa xoa thái dương, tâm trạng Nam Cận vô cùng tồi tệ.

Ánh mắt nhìn Nam Nghiêu cũng có thêm vài phần oán trách, rõ ràng biết Nam Kiều từ nhỏ đã sống không tốt, vậy mà anh ta còn làm như vậy. "Chẳng có suy nghĩ gì cả, tôi không xứng." "Nam Kiều, ta là cha của con," Nam Nghiêu nhíu mày nhìn Nam Kiều, nói rất bất mãn.

Nó có biết mình đang nói gì không? "Ở đây không ai không biết ông là cha tôi.

Nhưng vào lúc ông đưa tiền sỉ nhục tôi, ông đã không còn là cha tôi nữa rồi." Cậu phải nói bao nhiêu lần nữa Nam Nghiêu mới hiểu ý cậu là gì?

Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều với tâm trạng phức tạp, nó đang nói thật. "Nam Kiều..." "Cận thúc, chuyện này chú đừng quản nhé, nếu không cháu và cả La Hậu nữa đều sẽ không vui đâu.

Chú có biết người này đã làm những gì không?

Mà lại muốn khuyên Nam Kiều tha thứ cho ông ta?" Lạc Diễm nhíu mày nhìn Nam Cận, vô cùng bất mãn với cách làm của ông.

Nam Cận không biết đã xảy ra chuyện gì, thấy Lạc Diễm như vậy cũng biết ông đang nghĩ gì, thế là cậu kể lại hết những việc Nam Nghiêu đã làm, ngay cả những lời ông ta nói với Nam Kiều cũng thuật lại không sót một chữ.

Nghe những lời này, Nam Cận đều cảm thấy Nam Nghiêu có phải điên rồi không, bây giờ là ông ta muốn Nam Kiều tha thứ cho mình, chứ không phải Nam Kiều cầu xin ông ta nhận người cha này. "Đại ca, anh về với em trước đã," Nam Cận nhìn Nam Nghiêu, đau đầu nói.

Anh ấy đã dùng sai cách rồi.

Nếu đại ca bù đắp một cách tử tế, Nam Kiều ít nhiều cũng sẽ tha thứ cho anh ấy một chút, nhưng anh ấy lại dùng cách ngu ngốc nhất, thật không biết rốt cuộc anh ấy nghĩ gì. "Nam Cận..." "Đi thôi." Nam Cận đưa người đưa Nam Nghiêu về dưỡng thương.

Nhìn người nhà họ Ngọc, ánh mắt ông có chút lạnh lẽo: "Người nhà họ Ngọc các người giỏi lắm." Nếu không phải vì Ngân Chủy, ông thật sự muốn xử lý đám người này ngay lập tức.

Bây giờ Ngân Chủy vừa mới tới tay, nếu ông ra tay sẽ bị người ta đàm tiếu, đây không phải là điều ông muốn thấy. "Chúng ta đi." Lúc này Tô Ngọc lên tiếng: "Các người coi bản vương là người chết rồi à?" Nghe Tô Ngọc lên tiếng, mọi người mới nhớ ra vẫn còn một số việc chưa làm xong.

Ánh mắt bất giác nhìn về phía Tô Ngọc, Nam Cận hỏi: "Sao vậy?

Bọn họ vẫn chưa xin lỗi à?" "Có mang một ít đồ đến xin lỗi, nhưng những thứ bên trong đều là đồ bỏ đi mà người bình thường còn không thèm ngó tới, đây chính là thành ý của nhà họ Ngọc." "Đương nhiên còn có việc Ngọc Nhan hoàn toàn không có ý định xin lỗi," Lạc Diễm nói thêm vào.

Khóe miệng Nam Cận giật giật nhìn người nhà họ Ngọc, bọn họ đang chê phiền phức của mình chưa đủ nhiều sao?

Lại còn muốn đối đầu với Tô Ngọc?

Đây là lần đầu tiên Đại tế ti mất mặt như vậy, ông ta nhìn Ngọc Nhan, lạnh lùng nói: "Ngọc Nhan, lập tức xin lỗi." Ngọc Nhan cúi đầu đầy ấm ức: "Xin lỗi, đồ tôi đã mang đến rồi, chuyện trước đó là lỗi của tôi, mong Ngọc Vương tha thứ." "Ngọc Nhan, tốt nhất nên cẩn thận một chút, đừng so đo sự tàn nhẫn với bản vương.

Nếu có lần sau, nhà họ Ngọc các người cũng không cần thiết phải tồn tại nữa," Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Ngọc Nhan cúi gằm mắt, trong mắt tràn đầy hận ý đối với Tô Ngọc, người này sao dám uy hiếp cô ta trước mặt bao nhiêu người như vậy?

Cô ta hít sâu một hơi, đè nén sự bất mãn trong lòng: "Sao có thể chứ?" "Vậy thì tốt nhất." La Hậu nhíu mày, người phụ nữ này nói lời không thật lòng, những lời cô ta nói căn bản không thể tin được, Ngọc ca rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Ngọc ca, anh nghĩ sao vậy?" "Lát nữa nói, bây giờ các vị có phải nên đi rồi không?

Các người làm phiền thời gian của tôi đã đủ lâu rồi." Tô Ngọc nhìn Đại tế ti và những người khác, hạ lệnh đuổi khách.

Chương 1411

"Vậy chúng tôi xin cáo từ trước." Nói xong liền rời đi.

Ngọc Nhan và Ngọc gia chủ theo sau Đại tế ti rời khỏi.

Nam Cận nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cháu cứ thế tha cho bọn họ hình như không phù hợp với tính cách của cháu lắm." Tô Ngọc nhìn Nam Cận, cười nói: "Cận thúc, có phải nên đi xem Nam Nghiêu thế nào rồi không?

Hy vọng Cận thúc có thể nói với ông ta đừng đến làm phiền Nam Kiều, nếu hôn lễ của Nam Kiều bị phá hỏng, cháu không biết mình sẽ làm ra chuyện gì đâu, tin rằng Cận thúc hiểu cháu." "Đương nhiên chú cũng biết Nam Kiều có ý nghĩa như thế nào đối với cháu, cho nên cháu hy vọng Cận thúc có thể quản thúc người cho tốt.

Còn nữa, phiền chú nói với ông ta, đã bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, không ai đứng tại chỗ chờ ông ta tới, ông ta còn chưa có tư cách đó." Lời của Tô Ngọc khiến Nam Cận rất tức giận, nhưng nhìn thấy thái độ của Nam Kiều bên cạnh lại rất bất lực, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: "Chuyện này ta biết phải xử lý thế nào, chỉ là đại ca dù sao cũng là cha của Nam Kiều, có thêm một người thân đối tốt với nó, như vậy không phải rất tốt sao?" Nghe vậy, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng thú vị. "Ồ, đối tốt với Nam Kiều?

Cận thúc, chú chắc chắn ông ta có thể đối tốt với Nam Kiều không?

Nếu ông ta biết vấn đề của mình và có thể đối tốt với Nam Kiều thì đã không xảy ra chuyện hôm nay." Lời của Tô Ngọc khiến Nam Cận có chút bối rối, ánh mắt không kìm được mà nhìn về phía Nam Kiều, ánh mắt cũng có chút bất lực: "Nam Kiều, thật sự..." "Hoàng thúc, đừng ép con," Nam Kiều nhìn Nam Cận, trong mắt không có bất kỳ cảm xúc nào.

Nhìn thấy Nam Kiều như vậy, Nam Cận không khỏi có chút lo lắng, Lạc Diễm và những người khác cũng có chút bối rối.

Đây là lần đầu tiên họ thấy một Nam Kiều như thế này.

Nếu Nam Cận còn nói gì đó can thiệp vào chuyện của Nam Kiều, cậu có thể sẽ thật sự mất kiểm soát hoàn toàn.

Nam Cận mở miệng định nói gì đó thì bị Tô Ngọc cắt ngang: "Cận thúc, nếu chú còn ép Nam Kiều, sẽ khiến nó mất kiểm soát mà làm ra những chuyện không thể cứu vãn, những chuyện đó các người tuyệt đối không muốn thấy đâu." "Nhưng mà..." Nam Cận do dự một chút, vẫn cảm thấy cha con không có thù qua đêm, bây giờ Nam Nghiêu đã trở về, sẵn lòng đối tốt với Nam Kiều, nó còn có gì bất mãn?

Một gia đình như vậy không phải rất tốt sao? "Cận thúc, chú thật sự nghĩ nó chỉ cần một người cha là đủ sao?

Hay chú nghĩ thái độ như bố thí của Nam Nghiêu là thứ Nam Kiều muốn?

Nếu đổi lại chú là Nam Kiều, chú có thể chấp nhận thái độ như vậy không?" Vương Cẩn Hòa từng tiếp xúc với Nam Cận vài lần, cũng biết ông là người thế nào.

Nhưng bây giờ xem ra Nam Cận vẫn là một người cuồng anh trai, đối xử với đại ca của mình thật sự rất tốt.

Chỉ tiếc là ông không biết đứng trên lập trường của người khác để nhìn nhận vấn đề. "Ta..." Nam Cận nhất thời nghẹn lời, nếu đổi lại ông là Nam Kiều, hình như thật sự không thể chấp nhận chuyện như vậy xảy ra.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Thấy chưa, ngay cả chú cũng không thể chấp nhận chuyện như vậy, chú dựa vào đâu mà nghĩ Nam Kiều có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, sau đó nhẹ nhàng tha thứ cho một người từng làm tổn thương nó?

Cho dù người đó là cha của nó thì đã sao?" "Cận thúc, tôi hy vọng khi chú yêu cầu Nam Kiều điều gì, cũng nên nghĩ xem bản thân mình có làm được không, điều mình không muốn thì đừng làm cho người khác," Vương Cẩn Hòa nói che chở cho cậu em của mình.

Trong lòng cô, Nam Kiều là đứa em ngoan ngoãn nhất, không ai có thể bắt nạt cậu.

Nam Cận khẽ thở dài, là ông sai rồi. "Vậy ta đi trước đây." Sau khi mọi người rời đi, Nam Kiều mới buông lỏng tay mình.

Minh Uyển nhẹ nhàng bước đến bên cạnh, đưa tay nắm lấy tay cậu, thấy vết thương trên đó, cô bất giác nhíu mày. "Cậu không thích họ cũng đừng tự làm tổn thương mình như vậy, thế này khiến người khác lo lắng lắm." Vương Cẩn Hòa nhìn vết cào trong lòng bàn tay Nam Kiều, nhíu mày: "Nam Kiều, em làm gì vậy?" Nam Kiều ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, không kìm được nghẹn ngào nói: "Ngọc ca ca, chị dâu, em hình như thật sự mất đi người nhà rồi." Người hoàng thúc từng yêu thương cậu dường như cũng đã thay đổi vì Nam Nghiêu, chỉ nghĩ đến Nam Nghiêu thế nào, đã không còn để ý đến suy nghĩ của cậu nữa.

Minh Uyển nhẹ nhàng nắm tay Nam Kiều, dịu dàng an ủi: "Sao cậu lại không có người nhà chứ?

Tớ không phải là người nhà của cậu sao?

Còn có Lạc Diễm, Vương gia và mọi người, họ đều là người nhà của cậu." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ thở dài, đi đến bên cạnh Nam Kiều, đưa tay ôm lấy cậu.

Thân thể Nam Kiều lập tức cứng đờ, thậm chí có chút bối rối, cậu bất giác quay đầu nhìn Tô Ngọc, Ngọc ca ca có vì chuyện này mà tức giận không? "Nam Kiều, cứ thuận theo lòng mình là được rồi, đừng nói những lời như em không có người nhà nữa, chúng ta đều là người nhà của em, biết không?" Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng an ủi.

Tiểu Bảo và các bé cũng đi tới vào lúc này: "Chú Nam Kiều, chú là người nhà của chúng con, gia đình chúng ta có rất nhiều người đó, chú nghĩ xem Hoàng bá bá và mọi người cũng đối xử với chú rất rất tốt mà." "Đúng vậy Nam Kiều, mẹ tớ và anh trai tớ cũng rất thích cậu, cũng đối xử với cậu rất tốt," Lạc Diễm cũng ở bên cạnh an ủi Nam Kiều.

Nam Kiều không phải là người thích chui vào ngõ cụt, bây giờ nghe họ an ủi mình như vậy, lập tức có chút ngại ngùng: "Em đều biết cả, chỉ là trong lòng vẫn có chút không thoải mái." "Em vẫn luôn biết hoàng thúc và ông ta có quan hệ rất tốt, trước kia luôn nghe hoàng thúc kể chuyện lúc nhỏ của họ." Nam Kiều kể một vài chuyện, nghe xong Vương Cẩn Hòa và mọi người liền hiểu tại sao Nam Kiều lại như vậy.

Có lẽ là cậu cảm thấy Nam Nghiêu trở về thì Nam Cận sẽ không còn thích đứa cháu trai này nữa. "Dù thế nào đi nữa, bên cạnh em vẫn còn có chúng ta." "Vui lên đi, em sắp thành thân rồi đấy." "Vâng." Nghĩ đến mấy ngày nữa là có thể thành thân, tâm trạng của Nam Kiều rất tốt.

Đúng vậy, cậu vẫn còn gia đình, rất nhiều người thân.

Nam Cận trở lại vương cung, trực tiếp đi tìm Nam Nghiêu.

Anh ta đang dựa vào giường, không biết đang nghĩ gì, cả người trông có vẻ sa sút.

Nam Cận bước vào ngồi bên cạnh, hai huynh đệ đều không nói gì, cuối cùng vẫn là Nam Nghiêu không nhịn được nói: "Nam Kiều chắc là không muốn gặp người cha này nữa rồi phải không?" "Đại ca, tại sao anh lại làm như vậy?" Nam Cận không kìm được hỏi. "Cả đời này của ta thật là thất bại," Nam Nghiêu không trả lời câu hỏi của Nam Cận mà cười cay đắng nói.

Nam Cận đột nhiên cảm thấy hơi đau đầu, người anh này thật khiến người ta phiền lòng. "Đại ca, bây giờ không phải lúc anh nói những lời này, em chỉ muốn biết rốt cuộc anh nghĩ gì," Nam Cận nói với giọng bực bội.

Nghĩ gì ư?

Nam Nghiêu im lặng không nói gì, thật ra anh ta cũng không biết rốt cuộc mình nghĩ gì.

Chỉ cảm thấy hình như mình đã làm sai. "Nam Kiều nói đúng, Ngọc Cẩm Chi đúng là đã hủy hoại ta, cũng hủy hoại tình cảm giữa ta và Nam Kiều." Khi trở về, anh ta rõ ràng đã nghĩ sẽ chung sống hòa thuận với Nam Kiều, sau này hẳn vẫn còn cơ hội hòa giải, nhưng cuối cùng sao lại thành ra thế này? "Không quan tâm Nam Kiều, ném Nam Kiều cho Ngọc Nhan, anh có hối hận không?" Nam Cận đột nhiên hỏi.

Câu hỏi này ông đã hỏi Nam Nghiêu hai lần, và câu trả lời luôn là không hối hận.

Không biết lần này câu trả lời của anh ấy có còn giống như vậy không.

Nam Nghiêu cười khổ nói: "Ta hối hận rồi." Thật sự hối hận rồi.

Anh ta không nên bỏ lại một mình Nam Kiều.

Không nên vì Ngọc Cẩm Chi mà đối xử với Nam Kiều như vậy.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi sau khi trở về, anh ta đã nghĩ đến lúc Nam Kiều mới sinh.

Khi Nam Kiều chào đời, anh ta thật sự rất vui, ngay cả khi Nam Việt ra đời anh ta cũng không vui đến thế.

Những điều này bắt đầu thay đổi từ khi nào?

Vì Nam Kiều chưa bao giờ khóc?

Chương 1412

Hay vì Nam Kiều rất kỳ lạ?

Hay là vì ghét Ngọc Nhan?

Những điều này anh ta đều không nhớ nữa, chỉ biết rằng mình thật sự hối hận rồi, tại sao lại xảy ra chuyện như vậy? "Cho dù bây giờ ta có hối hận thế nào, Nam Kiều cũng sẽ không tha thứ cho ta." Nếu không có chuyện xảy ra hôm nay, có lẽ Nam Kiều vẫn sẽ tha thứ cho anh ta, chỉ tiếc là mọi thứ đều bị anh ta hủy hoại.

Nam Cận đưa tay vỗ vai Nam Nghiêu: "Đừng nói là anh, sau này nó đối với người hoàng thúc này có lẽ cũng sẽ như vậy." Hai huynh đệ nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự phức tạp và bất lực. "Đại ca, sau này anh định làm gì?

Cứ để mặc nhà họ Ngọc như vậy sao?" Nam Nghiêu cười lạnh, nhìn Nam Cận: "Bọn họ tính kế ta như vậy, sao ta có thể tha cho họ được?" Những gì nhà họ Ngọc nợ anh ta, anh ta sẽ khiến tất cả người nhà họ Ngọc phải trả lại.

Sau khi biết những gì nhà họ Ngọc đã làm, Nam Cận biết anh trai mình chắc chắn sẽ không để yên, chỉ là nghe Nam Nghiêu nói vậy, trong lòng không khỏi có chút thương hại nhà họ Ngọc. "Những năm nay không tìm được Dược Nhân của nhà họ Ngọc là vì Ngọc Cẩm Chi?" Nhắc đến người phụ nữ Ngọc Cẩm Chi, trong mắt Nam Nghiêu tràn đầy hận thù.

Nếu không phải vì Ngọc Cẩm Chi, anh ta đã sớm phá hủy Dược Nhân mà nhà họ Ngọc lấy làm kiêu hãnh rồi.

Nam Nghiêu mím chặt môi không nói một lời, anh ta nói ra cũng cảm thấy mất mặt, lại bị bọn họ tính kế. "Uổng cho ta cả đời tự phụ, lại bị một người phụ nữ tính kế." Còn thành ra bộ dạng này, làm tổn thương con trai của mình.

Nghĩ lại cũng thấy nực cười.

Nam Nghiêu như vậy khiến Nam Cận có chút lo lắng, lại không biết nên an ủi anh ta thế nào. "Đại ca, sau này anh có dự định gì?" Nam Cận im lặng hỏi. "Đợi sau khi Nam Kiều thành thân, ta sẽ xử lý người nhà họ Ngọc rồi rời đi," Nam Nghiêu im lặng rất lâu rồi mới lên tiếng.

Lần này trở về, anh ta vốn định hàn gắn quan hệ với con trai, kết quả cuối cùng lại bị anh ta làm thành ra thế này, anh ta nghĩ Nam Kiều chắc là không muốn gặp lại mình nữa.

Nếu đã vậy thì anh ta cũng không ở đây làm phiền cuộc sống của vợ chồng chúng nó.

Cứ như vậy cũng tốt.

Nhìn Nam Nghiêu như vậy, Nam Cận có chút đau lòng, đại ca vốn không nên như thế này. "Đại ca, thật ra anh có thể nói chuyện tử tế với Nam Kiều," Nam Cận lên tiếng nói.

Tuy nhiên, Nam Nghiêu lại từ chối: "Không cần đâu, bây giờ như vậy cũng tốt rồi." Anh ta không chắc mình đi tìm Nam Kiều nói chuyện, cuối cùng có lại làm ra chuyện gì khiến Nam Kiều không vui hay không, nếu đã vậy thì thà không đi còn hơn.

Ít nhất Nam Kiều có thể sống vui vẻ hơn một chút.

Nam Cận bất lực nhìn Nam Nghiêu, ông biết một khi đại ca đã quyết định như vậy, chắc chắn sẽ không thay đổi ý định của mình. "Ta không phải là một người cha tốt, ít nhất đối với Nam Kiều là như vậy.

Sau này em giúp đỡ Nam Kiều một chút, đừng nói trước mặt nó những lời tha thứ cho ta," đứa trẻ Nam Kiều này lúc tàn nhẫn thì còn tàn nhẫn hơn bất cứ ai, qua chuyện hôm nay anh ta cũng coi như đã hiểu Nam Kiều rồi. "Nếu em cứ tiếp tục bảo nó tha thứ cho ta, có lẽ nó sẽ không cần cả người hoàng thúc như em nữa đâu, cứ vậy đi." Nam Cận dĩ nhiên biết Nam Kiều chắc chắn sẽ làm vậy, nhưng chính vì biết nên trong lòng mới đau khổ: "Đại ca, anh không hối tiếc sao?" "Hối tiếc thì có, nhưng ta cũng không xứng, dù sao thì mọi chuyện hôm nay đều do chính ta gây ra," Nam Nghiêu cười khổ nói.

Anh ta hận người phụ nữ Ngọc Cẩm Chi, nhưng còn hận chính bản thân mình hơn.

Anh ta đối với người phụ nữ đó mười năm như một, cuối cùng lại nhận được kết cục như vậy, nghĩ lại cũng thấy nực cười. "Ngọc Cẩm Chi thì sao?

Không thể biết được chuyện về Dược Nhân từ miệng cô ta à?" Nam Nghiêu lắc đầu: "Cô ta không biết cụ thể ở đâu, mỗi lần đều là sau khi ta tra ra được thì cô ta lại nói với Ngọc Nhan và những người khác." Cũng chính vì vậy, Ngọc Nhan và những người khác mới có thể mỗi lần đều di dời tất cả mọi người nhanh chóng như vậy, khiến anh ta đến nơi thì không còn ai. "Bên nhà họ Ngọc chúng ta vừa mới nhận được Ngân Chủy, nếu ra tay trực tiếp e rằng..." "Em ra tay thì họ có cớ để nói, ta ra tay chỉ là để báo thù, họ có thể nói gì được?" Nam Nghiêu lạnh lùng nói. "Anh định khi nào ra tay?" Nam Cận nhìn Nam Nghiêu, im lặng hồi lâu mới hỏi. "Sau khi Nam Kiều thành thân mới ra tay." Nó còn vài ngày nữa là thành thân rồi, lúc này gây chuyện không hay, đây là điều duy nhất mà người cha này có thể làm cho nó.

Cúi gằm mắt, trong lòng Nam Nghiêu có chút cay đắng, sau này anh ta và Nam Kiều có lẽ sẽ không làm phiền nhau nữa.

Bên kia, sau khi Ngọc Nhan và những người khác trở về, sắc mặt vô cùng khó coi: "Cha, bây giờ Nam Nghiêu đã tìm ra mọi chuyện rồi, theo tính cách của ông ta chắc chắn sẽ không để yên như vậy đâu." Đối với Nam Nghiêu, cô ta vẫn có chút tự tin này.

Một khi Nam Nghiêu thật sự muốn làm gì, bọn họ không thể ngăn cản.

Đặc biệt là bọn họ còn lừa dối Nam Nghiêu lâu như vậy, ông ta càng không thể tha cho nhà họ Ngọc.

Đợi ông ta hồi phục, chắc chắn sẽ ra tay với nhà họ Ngọc, và đây không phải là điều họ muốn thấy. "Nam Cận vừa mới lấy được Ngân Chủy từ chúng ta, ông ta sẽ không ra tay đâu," Đại tế ti trầm giọng nói.

Ngọc Nhan nhíu mày nói: "Nam Cận đúng là sẽ không ra tay, nhưng Nam Nghiêu thì có." Nam Nghiêu là một người khó đối phó hơn họ tưởng.

Nhiều năm như vậy, ông ta luôn có thể tìm ra họ rất nhanh sau khi họ di chuyển địa điểm.

Cô ta cũng có chút tò mò không biết rốt cuộc Nam Nghiêu đã làm thế nào. "Vẫn chưa có tin tức gì từ Ngọc Cẩm Chi gửi về sao?" Đại tế ti đột nhiên hỏi.

Ngọc Nhan bị nghẹn họng không nói nên lời, nhìn Đại tế ti không biết nên nói gì: "Đại tế ti, ông ta đã biết thân phận của Ngọc Cẩm Chi, thậm chí biết cả những gì Ngọc Cẩm Chi đã làm, sao có thể còn viết thư về được nữa?" Nam Nghiêu không phải loại người bị hại xong còn có thể nói cảm ơn.

Tình cảnh của Ngọc Cẩm Chi bây giờ e rằng không được tốt cho lắm. "Ông ta thích Ngọc Cẩm Chi như vậy..." Ngọc gia chủ trong lòng ít nhiều vẫn còn chút may mắn, dù sao cũng là người mình thích mười mấy năm, không thể nói không thích là không thích được, phải không?

Chẳng lẽ ông ta có thể nhẫn tâm làm gì với người mình thích sao?

Ngọc Nhan cảm thấy Ngọc gia chủ nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Người mình yêu thích nhiều năm như vậy, cuối cùng lại là một kẻ phản bội, trong lòng ông ta phần lớn đều là sự đau khổ và căm hận do đối phương mang lại.

Người như Nam Nghiêu sẽ không tha thứ cho một kẻ phản bội.

Đặc biệt là Ngọc Cẩm Chi còn làm ông ta bị thương mấy lần.

Trong tình huống này, Nam Nghiêu càng không thể tha thứ. "Cha, nếu là cha bị người phụ nữ mình yêu thương lừa gạt mười mấy năm, cuối cùng còn bị phản bội, thậm chí bị cô ta làm trọng thương nhiều lần, trong tình huống đó cha sẽ vì yêu cô ta nhiều năm mà không làm gì cả sao?" Ngọc Nhan bất lực nhìn cha mình, những lời nói ra khiến Ngọc gia chủ cảm thấy có chút xấu hổ.

Chuyện này hình như ông ta thật sự không thể tha thứ.

Nếu là ông ta, rất có thể sẽ đem người đó ra băm vằm thành vạn mảnh, sao có thể quan tâm đó có phải là người mình yêu thương hay không?

Chương 1413

"Cha thấy đó, ngay cả cha cũng không làm được, Nam Nghiêu sao có thể ngốc nghếch như vậy?" Ngọc Nhan bất lực lắc đầu nói.

Cha cô vẫn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Có những lúc không phải họ muốn thế nào thì mọi chuyện sẽ diễn ra như thế đó.

Đại tế ti vẫn luôn lắng nghe cuộc đối thoại của hai người, cũng cảm thấy Ngọc gia chủ nghĩ mọi chuyện quá đơn giản. "Bên Ngọc Cẩm Chi không cần phải suy nghĩ nữa," Đại tế ti nói với giọng khàn khàn.

Ánh mắt của Ngọc gia chủ hướng về Đại tế ti: "Phải bỏ rơi Cẩm Chi sao?" Đối với người con gái này, trong lòng ông ít nhiều có chút áy náy.

Mặc dù khi ở nhà, cuộc sống của nó không kém gì Ngọc Nhan, nhưng chưa bao giờ cho nó thân phận, khiến nó chỉ có thể ở lại nhà với thân phận con gái nuôi nhà họ Ngọc, hơn nữa còn không thể để người ngoài biết.

Bây giờ vì cả nhà họ Ngọc mà rơi vào tình cảnh này, trong lòng ông rất đau khổ.

Ngọc Nhan nhìn Ngọc gia chủ như vậy, trong lòng rất bực bội: "Cha, lúc này không bỏ rơi, chẳng lẽ chúng ta còn phải đi cứu nó về sao?" Còn không phải do chính nó không làm tốt mọi việc nên cuối cùng mới thành ra thế này, có trách thì trách nó làm việc không hiệu quả.

Ngọc Nhan ghét Ngọc Cẩm Chi, đặc biệt là khi biết Nam Nghiêu lại yêu nó.

Trước đây cô ta cũng thích Nam Nghiêu, nếu không đã không gả cho Nam Nghiêu.

Lúc mới bắt đầu, tình cảm của hai người vẫn ổn, tuy không đặc biệt tốt, nhưng cũng không đặc biệt tệ, nhưng cuối cùng Nam Nghiêu vì nhà họ Ngọc mà đối xử với cô ta rất tệ, thậm chí bắt đầu ghét cô ta.

Cùng là người nhà họ Ngọc, dựa vào cái gì mà Ngọc Cẩm Chi lại có được tình yêu của Nam Nghiêu?

Còn cô ta thì không có gì cả?

Ngọc gia chủ nhíu mày nhìn Ngọc Nhan, rất không hài lòng với những gì cô ta nói: "Ngọc Nhan, con đang nói bậy bạ gì vậy?

Nó là em gái con." "Chúng ta từ nhỏ đã nợ nó, nó đáng lẽ phải là tiểu thư nhà họ Ngọc, cuối cùng lại không có danh phận, thậm chí..." thậm chí người ngoài còn không biết thân phận của nó, ngay cả người này cũng không biết, đã đến mức này rồi, Ngọc Nhan lại còn muốn đối xử với em gái mình như vậy, có phải quá tàn nhẫn không?

Ngọc Nhan cười lạnh nhìn Ngọc gia chủ: "Chuyện này có liên quan gì đến con?

Là con đối xử với nó như vậy sao?

Các người nói nợ nó, nhưng khi ở nhà họ Ngọc, những thứ con có nó có thiếu thứ gì không?

Những thứ con không có, các người thậm chí còn cho nó, chẳng lẽ vẫn chưa đủ sao?" Ngọc Nhan thật sự rất tức giận, tại sao lại đối xử với cô ta như vậy?

Chẳng lẽ cô ta đáng bị đối xử như vậy sao? "Đủ rồi, con có thân phận đại tiểu thư nhà họ Ngọc, còn nó thì không có gì cả, thế vẫn chưa đủ sao?

Con còn muốn thế nào nữa?" Ngọc gia chủ thất vọng nhìn Ngọc Nhan, thật không ngờ Ngọc Nhan lại là người như vậy.

Thật khiến ông ta quá thất vọng.

Nhìn sự thất vọng rõ ràng trong mắt Ngọc gia chủ, Ngọc Nhan rất đau lòng. "Được, con biết rồi." Ngọc Nhan đè nén cơn giận trong lòng nhìn Ngọc gia chủ, bộ dạng đó dù nhìn thế nào cũng khiến người ta có chút lo lắng.

Đại tế ti bên cạnh bất mãn nhìn hai cha con họ: "Bây giờ là lúc nào rồi mà các người còn ở đây gây sự?

Là chê chuyện của chúng ta chưa đủ nhiều sao?" Ngọc Nhan lập tức im lặng.

Đại tế ti biết những suy nghĩ trong lòng Ngọc Nhan những năm qua, nhưng biết là một chuyện, làm lại là một chuyện khác. "Ngọc Nhan những năm nay cũng không dễ dàng gì, đừng vì các người nợ Ngọc Cẩm Chi mà đổ hết mọi chuyện lên đầu nó," Đại tế ti có chút không kiên nhẫn nhìn Ngọc gia chủ.

Ngọc Cẩm Chi có lẽ có ích cho gia tộc, nhưng tác dụng của Ngọc Nhan lại lớn hơn một chút.

Bây giờ Ngọc Cẩm Chi đã là một quân cờ bỏ đi, tiếp tục giữ lại chẳng qua là làm mình thêm khó chịu.

Việc gì phải thế? "Đại tế ti, dù nói thế nào Cẩm Chi cũng đã làm rất nhiều việc cho nhà họ Ngọc, bây giờ nó đang cần chúng ta nhất, chúng ta không thể đối xử với nó như vậy," Ngọc gia chủ có chút không cam lòng nói.

Dù thế nào cũng không thể để con gái mình bị người khác bắt nạt.

Đại tế ti sắc mặt có chút khó coi nhìn Ngọc gia chủ: "Ông muốn đi cứu Ngọc Cẩm Chi?" Ngọc gia chủ không nói gì, nhưng ý của ông đã rất rõ ràng, ông chính là muốn đi cứu con bé về.

Chẳng lẽ có gì sai sao? "Cẩm Chi làm vậy cũng là vì nhà họ Ngọc, chúng ta đi cứu người về có gì không đúng?" Ngọc gia chủ nghiến răng nói.

Lần đầu tiên cãi lại ý của Đại tế ti.

Mà Đại tế ti nhìn ông ta, ánh mắt trông có vẻ đáng sợ. "Cho dù phải đánh cược cả nhà họ Ngọc vào đó ông cũng muốn đi cứu người?" Đại tế ti nhìn Ngọc gia chủ, hỏi với ý tứ sâu xa.

Sắc mặt Ngọc gia chủ lập tức trở nên có chút tái nhợt, đánh cược cả gia tộc thì ông ta dĩ nhiên không muốn. "Bây giờ những việc nhà họ Ngọc làm đã bị Nam Nghiêu biết, ngay cả Nam Cận trong lòng cũng đã rõ, lúc này nếu ông muốn để nhiều người đi cứu nó như vậy, cuối cùng sẽ nhận được kết cục thế nào, nhà họ Ngọc sẽ ra sao, những điều này ông đã suy nghĩ qua chưa?" Đại tế ti nhìn Ngọc gia chủ, lạnh lùng hỏi.

Lời của Đại tế ti nói rất gay gắt, cũng rất tức giận.

Ngọc gia chủ im lặng không nói gì, phải rồi, ông ta không thể vì Ngọc Cẩm Chi mà không màng đến cả nhà họ Ngọc.

Nhưng chẳng lẽ ông ta chỉ có thể từ bỏ con gái nhỏ của mình sao?

Ngọc Nhan ở bên cạnh nhìn bộ dạng vô cùng lưu luyến của Ngọc gia chủ, tâm trạng vô cùng bực bội.

Tại sao cuối cùng người được họ yêu thương vẫn là Ngọc Cẩm Chi?

Cho dù cô ta vì nhà họ Ngọc làm bao nhiêu việc dường như cũng vô ích.

Nhìn bộ dạng đó của Ngọc gia chủ, Ngọc Nhan đứng dậy chuẩn bị rời đi, Ngọc gia chủ vội vàng gọi cô ta lại: "Ngọc Nhan, con đợi một chút." Bước chân của Ngọc Nhan dừng lại một chút, nhìn Ngọc gia chủ: "Có chuyện gì?" "Bên con có Dược Nhân lợi hại nào không, nếu dùng Dược Nhân thì..." ý của Ngọc gia chủ là không muốn từ bỏ Ngọc Cẩm Chi.

Tay Ngọc Nhan bất giác siết chặt, ánh mắt nhìn ông ta mang theo sự phẫn nộ.

Còn chưa kịp nói gì thì Đại tế ti đã lên tiếng: "Đủ rồi, chuyện này không cần nói nữa." Ngọc gia chủ quay đầu nhìn Đại tế ti: "Đại tế ti, chúng ta thử xem..." "Bây giờ người của Nam Cận và Nam Nghiêu chắc chắn sẽ theo dõi chúng ta, một khi Dược Nhân xuất hiện, họ có thể theo những manh mối này mà tìm ra nơi của chúng ta, ông có biết điều đó có nghĩa là gì không?" Đại tế ti tức giận quát.

Ngọc gia chủ thật sự quá khiến người ta thất vọng.

Ngọc gia chủ đương nhiên biết điều đó có nghĩa là gì: "Cẩn thận một chút chắc sẽ không có chuyện gì đâu, Đại tế ti, nể tình Cẩm Chi đã giúp nhà họ Ngọc làm nhiều việc như vậy, hãy cứu nó đi." Ngọc Nhan nghe hai cách xưng hô hoàn toàn khác nhau của Ngọc gia chủ, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Đối với cô ta thì là Ngọc Nhan, đối với người phụ nữ kia thì là Cẩm Chi, sự khác biệt này thật sự quá lớn.

Cúi gằm mắt, trong mắt Ngọc Nhan tràn đầy sự ghét bỏ và căm hận đối với Ngọc Cẩm Chi.

Chương 1414

"Ngọc Nhan, dù nói thế nào nó cũng là em gái con, con cứ coi như là cứu em gái mình đi," Ngọc gia chủ nhìn Ngọc Nhan nói.

Bộ dạng đó khiến Ngọc Nhan cảm thấy vô cùng châm biếm, không kìm được mà nghĩ đến lúc mình khó khăn nhất.

Lúc đó Ngọc gia chủ đã nói gì?

Chỉ vì lúc đó là chuyện riêng của cô ta, Ngọc gia chủ nói hãy để cô ta tự nghĩ cách giải quyết, đừng liên lụy đến nhà họ Ngọc.

Nhưng bây giờ đến lượt Ngọc Cẩm Chi thì lại bảo cô ta đi cứu người.

Sao họ có thể bất công như vậy?

Đại tế ti cảm nhận rõ sự thay đổi cảm xúc của Ngọc Nhan, liếc nhìn Ngọc gia chủ một cái rồi bất lực lắc đầu nói: "Ông sẽ hối hận." Ngọc Nhan là một người không tồi, những năm nay cô ta chịu ấm ức cũng không ít, lại bị Ngọc gia chủ và những người khác phớt lờ.

Bây giờ lại cầu xin Ngọc Nhan cứu người, ông ta thật sự lo lắng cuối cùng sẽ vật cực tất phản.

Hy vọng Ngọc Nhan có thể nhận thức được sự nghiêm trọng của sự việc, đừng làm mọi chuyện trở nên quá lớn. "Ngọc Nhan, con không thể trơ mắt nhìn em gái con chết được," Ngọc gia chủ thấy Đại tế ti như vậy, biết ông ta sẽ không ngăn cản nữa, liền vội vàng nói.

Ngọc Nhan châm biếm nhìn Ngọc gia chủ: "Mấy năm trước không phải cha cũng nhìn con chết như vậy sao?" Ngọc gia chủ sững sờ, ngạc nhiên nhìn Ngọc Nhan, lời này của cô ta có ý gì? "Lúc đó vì chuyện riêng của con, bên con gặp nguy hiểm rất lớn, lúc đó con đã cầu xin cha giúp đỡ như thế nào?

Nhưng cha hoàn toàn không coi ra gì, cha nói đừng làm liên lụy đến gia tộc, câu nói đó cha còn nhớ không?" Ngọc gia chủ cười gượng nhìn Ngọc Nhan: "Con vẫn còn nhớ à." Gia chủ nhà họ Ngọc đã quên chuyện này từ lâu, nếu không phải Ngọc Nhan nhắc tới, ông ta cũng chẳng nhớ đã từng có chuyện như vậy.

Bây giờ đột nhiên nghe Ngọc Nhan nói về việc này, tâm trạng ông ta ít nhiều có chút phức tạp. "Chẳng lẽ cha cho rằng con nên quên sao?" Nếu không phải vì ban đầu gia chủ không chịu giúp đỡ, có lẽ cuối cùng cô và Nam Nghiêu đã không đến nông nỗi đó.

Bị Ngọc Nhan nhìn đến mức có chút chột dạ, gia chủ nhà họ Ngọc khi đó thực ra định giúp, nhưng Cẩm Chi lại nói rằng nó thích Nam Nghiêu, không muốn thấy người mình thích ở bên chị gái mình, thế nên ông ta đã từ bỏ việc giúp Nam Nghiêu mà thay vào đó lại giúp Ngọc Cẩm Chi, người lần đầu tiên cầu xin mình.

Nhìn dáng vẻ chột dạ của ông ta, Ngọc Nhan đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cắn môi nói: "Năm đó cha không quan tâm đến con là để giúp Ngọc Cẩm Chi, đúng không?" "Nó vẫn luôn thích Nam Nghiêu, phải không?" Trước đây Ngọc Nhan chưa từng nghĩ đến phương diện này, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng của gia chủ, cô dường như đã hiểu ra chuyện gì. "Ngọc Nhan, con bình tĩnh một chút đi." Gia chủ nhìn Ngọc Nhan có vẻ mất lý trí, vội vàng lên tiếng.

Nghe những lời này, Ngọc Nhan cảm thấy thật nực cười. "Bình tĩnh?

Cha bảo con làm sao để bình tĩnh?

Cha cứ nói thẳng cho con biết, năm đó có phải vì con đàn bà Ngọc Cẩm Chi đó mà cha không giúp con không?

Cứ thế nhìn con và Nam Nghiêu trở thành kẻ thù." Bây giờ trong đầu Ngọc Nhan chỉ toàn nghĩ đến chuyện này, còn bình tĩnh là cái gì, cô hoàn toàn không biết nó có nghĩa gì.

Gia chủ làm sao có thể nói cho Ngọc Nhan biết chuyện này được? "Sao có thể như vậy được?

Dù sao con cũng là con gái của ta, sao ta có thể đối xử với con như thế?" Ông ta vội vàng phủ nhận.

Thấy ông ta đến lúc này mà vẫn còn chối cãi, Ngọc Nhan cảm thấy thật ghê tởm. "Không đối xử với con như thế?

Vậy cha nói cho con biết rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao năm đó cha không chịu giúp con?" Ngọc Nhan dồn dập chất vấn.

Đại tế ti hoàn toàn không biết chuyện năm đó ra sao, nhưng ông cũng biết về sự việc kia.

Nhìn bộ dạng của Ngọc Nhan, ông không nhịn được hỏi: "Lần đó ông ta không giúp cô à?" "Không, ông ta nói chuyện của bản thân thì đừng làm liên lụy đến gia tộc." Ngọc Nhan cụp mắt xuống, cảm thấy mình thật nực cười.

Sắc mặt của Đại tế ti cũng trở nên vô cùng khó coi: "Nếu ta nhớ không lầm, năm đó ta đã nói ngươi hãy giúp Ngọc Nhan giải quyết chuyện này.

Tại sao cuối cùng lại để một mình Ngọc Nhan tự xử lý?" Nghe lời của Đại tế ti, Ngọc Nhan đột ngột quay đầu nhìn ông: "Đại tế ti, năm đó ngài đã nói sẽ giúp con sao?" "Tất nhiên." "Nhưng ông ta nói là Đại tế ti bảo không thể giúp con." Lòng bàn tay Ngọc Nhan đầy mồ hôi lạnh.

Khi đó cô còn đầy oán trách với Đại tế ti, cảm thấy ngài ấy quá vô tình.

Đại tế ti nhíu mày, ánh mắt nhìn gia chủ mang theo vẻ lạnh lùng: "Chuyện này là sao?

Ngươi nói rõ cho ta." Gia chủ lập tức có chút hoảng hốt: "Đại tế ti, chuyện này ngài... ngài nghe tôi giải thích, không phải như hai người nghĩ đâu." Ngọc Nhan cảm thấy thật nực cười: "Không phải như chúng tôi nghĩ thì là thế nào?" "Đại tế ti đã bảo cha giúp con, nhưng cha không làm, lại còn nói với con là Đại tế ti không giúp con.

Chính vì chuyện này mà con đã oán hận Đại tế ti nhiều năm, cho rằng chính vì ngài ấy mà con và Nam Nghiêu cuối cùng mới ra nông nỗi đó.

Hóa ra tất cả đều do các người làm.

Cha, con cũng là con gái của cha, tại sao cha lại đối xử với con như vậy?" Ngọc Nhan khàn giọng chất vấn.

Đại tế ti cũng không ngờ rằng thái độ của Ngọc Nhan đối với ông trong mấy năm qua lại là vì lý do này. "Ngọc Sâm, ngươi phải cho ta một lời giải thích về chuyện này." Bị đổ vỏ oan uổng bao nhiêu năm, lá gan của ông ta thật sự rất lớn.

Ngọc Sâm nhìn hai người như vậy, trong lòng có chút xấu hổ, lại càng bất mãn với Ngọc Nhan hơn.

Tự dưng lôi chuyện này ra nói làm gì?

Thấy mình mất mặt như thế này, trong lòng cô ta vui lắm sao? "Ngọc Nhan, ta thật không ngờ con lại là người nhỏ nhen như vậy, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi mà con vẫn còn lôi ra nói." Ngọc Sâm không giải thích, ngược lại còn đổ hết mọi vấn đề lên người Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan quay đầu nhìn Đại tế ti, phát hiện sắc mặt của ông cũng vô cùng khó coi. "Ngọc Sâm, ta bảo ngươi giải thích chuyện năm đó, chứ không phải để ngươi ở đây trách móc Ngọc Nhan." Đại tế ti giận dữ nói, tỏ ra vô cùng bất mãn với Ngọc Sâm.

Biểu cảm của Ngọc Sâm lập tức trở nên có chút khó xử, ông ta vô thức quay đầu đi không nhìn ông.

Thấy ông ta như vậy, Ngọc Nhan còn có gì không hiểu nữa chứ? "Xem ra cha thật sự vì con tiện nhân đó mà đối xử với con như vậy." Ngọc Nhan nghĩ đến năm đó sau khi cô và Nam Nghiêu tan vỡ, Ngọc Cẩm Chi liền quen biết Nam Nghiêu, cuối cùng còn trở thành người Nam Nghiêu yêu thích nhất.

Trong chuyện này chắc chắn cũng có sự giúp đỡ của Ngọc Sâm, đúng không? "Đủ rồi, chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, con cứ tính toán chi li như vậy còn có ý nghĩa gì nữa?" Nghe những lời này, Ngọc Nhan thật sự tức không nhẹ, ánh mắt nhìn ông ta càng thêm phẫn nộ: "Tính toán chi li?

Trong lòng cha, con làm vậy là tính toán chi li sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Em gái con từ nhỏ đã chịu bao nhiêu tủi hờn, con nhường nhịn nó cũng là điều nên làm.

Chương 1415

Hơn nữa Nam Nghiêu cũng không thích con, con cứ chiếm lấy như vậy có tác dụng gì?

Chẳng bằng trực tiếp nhường cho Cẩm Chi, con xem Cẩm Chi rất được lòng cậu ta đấy." Gia chủ nói thẳng, không có chút tự trách nào, thậm chí còn cảm thấy đây là chuyện đương nhiên.

Ngọc Nhan ngây người nhìn cha mình, cô chưa bao giờ thấy bộ dạng ghê tởm này của ông ta.

Ngọc Nhan hít một hơi thật sâu để nén cơn giận trong lòng, quay sang nhìn Đại tế ti: "Đại tế ti, những năm qua con xin lỗi ngài.

Sau này chuyện của nhà họ Ngọc, con không muốn quản nữa." "Ngọc Nhan, con dám!" "Con có gì mà không dám?

Chính vì những việc cha đã làm, con bắt đầu căm hận Nam Kiều, hành hạ một đứa trẻ mấy tuổi đến chết đi sống lại, chỉ vì cha cứ lải nhải bên tai con rằng tất cả đều là lỗi của Nam Kiều.

Rốt cuộc đây là lỗi của ai?" Ngọc Nhan run rẩy giơ tay mình ra.

Những năm qua cô đã làm những gì chứ.

Cô cứ ngỡ tình cảm giữa mình và Nam Nghiêu bị phá hoại là do Nam Kiều gây chuyện, nhưng cuối cùng kẻ gây ra tất cả lại chính là cha ruột của mình.

Cô từ đầu đến cuối chỉ là một trò cười. "Thằng bé đó bây giờ cũng không sao, con nói rõ với nó là được, bộ dạng này của con là để cho ai xem?" Ngọc Sâm mất kiên nhẫn nói.

Nhìn Ngọc Sâm như vậy, Ngọc Nhan thật sự rất căm hận chính mình, cả đời này cô làm tất cả đều vì gia tộc họ Ngọc, cuối cùng lại là người bị vứt bỏ. "Bảo dược nhân trong tay con đi cứu Cẩm Chi về." Ngọc Sâm hoàn toàn không quan tâm đến tình hình của Ngọc Nhan hiện tại, không khách khí ra lệnh.

Ông ta cứ ngỡ Ngọc Nhan bây giờ vẫn giống như trước kia, ông ta nói gì cô cũng sẽ nghe, cũng sẽ đáp ứng mọi yêu cầu của ông ta.

Ngọc Nhan nhìn bộ dạng hiển nhiên của Ngọc Sâm, cười lạnh: "Cha đang nằm mơ à." Một câu nói khiến sắc mặt Ngọc Sâm thay đổi: "Ngọc Nhan, con dám không nghe lời ta?

Cái nhà họ Ngọc này con còn muốn hay không?" Lời của Ngọc Sâm khiến Ngọc Nhan có chút buồn cười: "Cho con ư?

Nhà họ Ngọc này không phải cha để lại cho Ngọc Cẩm Chi sao?

Sau khi nó trở về thì gia tộc này thuộc về nó, đúng không?" Ngọc Sâm bị nhìn đến mức có chút chột dạ.

Ngọc Nhan nói không sai, ông ta đúng là định để lại nhà họ Ngọc cho Ngọc Cẩm Chi, còn Ngọc Nhan chẳng qua chỉ là một quân cờ giúp nhà họ Ngọc ngày càng tốt hơn mà thôi.

Đây là việc ông ta đã làm suốt bao năm qua. "Vậy thì cha cứ giữ nhà họ Ngọc cho Ngọc Cẩm Chi đi, chỉ không biết nó có sống sót trở về được không.

Bảo con đi cứu nó?

Cha nghĩ có khả năng không?" Ngọc Nhan bây giờ hận không thể giết chết Ngọc Sâm, sao có thể nghe lời ông ta đi cứu một người mà cô căm ghét?

Một câu nói khiến Ngọc Sâm giơ tay định đánh Ngọc Nhan: "Cha thử động vào con xem?" Ngọc Nhan không hề sợ hãi nhìn Ngọc Sâm, chỉ cần cái tát này của ông ta dám hạ xuống, sau này cô sẽ dám cho dược nhân đến hủy diệt cả nhà họ Ngọc.

Bàn tay của Ngọc Sâm làm thế nào cũng không đánh xuống được, chủ yếu là vì dáng vẻ của cô khiến ông ta có chút lo lắng.

Đại tế ti nhìn hai cha con trực tiếp trở mặt, trong lòng có chút bất đắc dĩ, đối với Ngọc Sâm đã hoàn toàn thất vọng. "Sau này nhà họ Ngọc có chuyện gì cũng đừng đến tìm ta nữa, ta cũng không giúp được gì đâu." Nói xong, Đại tế ti liền quay người rời đi.

Ngọc Sâm đã dám cãi lại ý của ông, ông giúp nhà họ Ngọc này còn có ý nghĩa gì nữa?

Khi đó đã như vậy, Ngọc Sâm bây giờ e là còn quá đáng hơn.

Ngọc Nhan cười lạnh một tiếng, đi theo Đại tế ti cùng rời đi.

Lúc này Ngọc Sâm mới nhận ra mình rốt cuộc đã làm những gì. "Đại tế ti, ngài đợi một chút." Ngọc Sâm vội vàng đi tới chặn Đại tế ti lại không cho ông đi.

Mà Đại tế ti ngay cả tâm tư nói chuyện cũng không muốn dành cho ông ta. "Đại tế ti, chuyện này tôi có thể giải thích." Ngọc Sâm vội nói. "Không cần nữa, Ngọc Sâm, sau này ngươi tự lo liệu đi, chuyện của ngươi chúng ta cũng không quản được nữa." Đại tế ti nói xong liền đi, không cho Ngọc Sâm cơ hội tiếp tục ngăn cản.

Trơ mắt nhìn Đại tế ti rời đi, Ngọc Sâm rất rõ ràng không thể để Ngọc Nhan cũng đi.

Cho dù Ngọc Nhan muốn đi cũng phải giao dược nhân ra. "Muốn dược nhân trong tay tôi?

Ngọc Sâm, ông nghĩ ông cũng xứng sao?" Ngọc Nhan lạnh lùng nói.

Những lời nói ra khiến Ngọc Sâm cảm thấy lạnh lòng. "Đây cũng là nhà của con, Ngọc Nhan con đừng bướng bỉnh nữa, chuyện đã xảy ra và qua đi bao nhiêu năm rồi, con rốt cuộc còn tính toán cái gì?" Ngọc

Sâm rất không hài lòng với cách làm này của Ngọc Nhan.

Ông ta đã nói rõ ràng như vậy rồi mà Ngọc Nhan vẫn như không hiểu.

Cô ta rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? "Qua đi rồi có nghĩa là chưa từng xảy ra sao?

Tôi đi đến bước đường ngày hôm nay đều là do ông ban cho.

Ngọc Sâm, sau này tôi sẽ không giúp ông làm bất cứ chuyện gì nữa." "Cho dù ông chết trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không chớp mắt lấy một cái.

Ông bảo con gái cưng của ông đến làm việc, báo hiếu cho ông đi.

Sau này ông cứ coi như tôi đã chết rồi.

Còn về dược nhân, đó là do tôi tạo ra, muốn ư?

Cứ nằm mơ đi." Ngọc Nhan cười lạnh nói.

Một câu nói khiến Ngọc Sâm tức đến muốn ra tay, nhưng chưa kịp động thủ thì Ngọc Nhan đã đi rồi.

Quản gia nhà họ Ngọc đi tới, có chút lo lắng hỏi: "Gia chủ, chúng ta không thể để đại tiểu thư đi được, còn cả bên Đại tế ti nữa." Mất đi Đại tế ti và Ngọc Nhan, nhà họ Ngọc này sẽ sụp đổ.

Nhà họ Ngọc có được ngày hôm nay đều là nhờ Đại tế ti và đại tiểu thư chống đỡ, chẳng lẽ gia chủ cũng không biết sao?

Ngọc Sâm bị những lời này làm cho có chút mất kiên nhẫn: "Đủ rồi, đừng nói với ta chuyện này nữa." Ông ta còn không tin, không có Ngọc Nhan thì bọn họ không có cách nào cứu con bé về được. "Truyền lệnh xuống, phái người đi cứu Cẩm Chi về." Quản gia nhìn Ngọc Sâm có chút do dự, có vài chuyện không biết có nên nói hay không. "Làm gì?

Chương 1416

Ngay cả ngươi cũng muốn cãi lời ta hay sao?" Ngọc Sâm nhìn quản gia đứng bên cạnh không đi, bất mãn chất vấn. "Gia chủ, tôi không có ý đó." "Vậy ngươi có ý gì?" "Trong nhà lợi hại nhất chính là dược nhân trong tay đại tiểu thư, sau đó là người của Đại tế ti.

Nếu để người của chúng ta đi thì không những bại lộ thân phận mà còn tổn thất không nhỏ.

Chuyện này gia chủ vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, dù sao bồi dưỡng người cũng không dễ dàng." Quản gia bất đắc dĩ giải thích.

Gia chủ muốn cứu nhị tiểu thư ông đều biết, nhưng tình hình hiện tại hoàn toàn không cho phép bọn họ làm những việc này.

Lỡ như đến lúc đó những người cuối cùng của nhà họ Ngọc bị hủy diệt toàn bộ thì bọn họ phải làm sao?

Đây chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao? "Đủ rồi, đừng nói với ta những lời như vậy nữa, lập tức đi chuẩn bị đi." Quản gia thấy mình đã khuyên gia chủ như vậy mà ông ta vẫn không coi ra gì, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: "Vâng." Đợi người đi rồi, gia chủ cười lạnh một tiếng.

Tưởng rằng họ cứ thế rời đi là ông ta hết cách sao?

Ngọc Nhan rời khỏi nhà họ Ngọc, thất hồn lạc phách quay về.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện cô đã làm với Nam Kiều những năm đó, trong lòng cô lại đau đớn không thôi.

Nhưng bây giờ Nam Kiều đã hận cô đến chết, có lẽ cũng sẽ không tha thứ cho cô nữa rồi?

Người vẫn luôn theo dõi nhà họ Ngọc biết được Ngọc Nhan và mọi người đã trở mặt thành thù thì lập tức quay về báo tin cho Tô Ngọc. "Thiếu gia, vừa nhận được tin, gia chủ nhà họ Ngọc, Ngọc Nhan và Đại tế ti đều đã trở mặt." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn đối phương: "Trở mặt rồi ư?

Chuyện này là sao?" Mọi việc Ngọc Nhan làm đều vì cả nhà họ Ngọc, bây giờ lại trở mặt?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì có thể khiến Ngọc Nhan đưa ra quyết định như vậy?

Anh đúng là có chút tò mò.

Ám vệ kể lại đầu đuôi câu chuyện cho Tô Ngọc nghe.

Nghe xong, Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị.

Ngọc Sâm này quả thật là một người cha tốt, đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến việc cứu con gái cưng ra.

Nếu không phải như vậy, có lẽ Ngọc Nhan cũng sẽ không biết mình đã bị lừa dối, phải không? "Thiếu gia, có cần báo chuyện này cho Nam Kiều thiếu gia không?" "Không cần nói cho Nam Kiều, cậu ấy đang bận rộn chuyện thành thân, cũng không có thời gian quan tâm đến việc này." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi từ chối.

Anh không muốn để những chuyện này làm phiền lòng Nam Kiều.

Ám vệ bên cạnh vừa nghe liền biết ý của Tô Ngọc. "Vâng." Tuy nhiên, Tô Ngọc không muốn để Nam Kiều phiền lòng vì những chuyện này, nhưng có người lại không nghĩ vậy, thậm chí còn có chút tự cho là đúng, nghĩ rằng quay đầu là sẽ được tha thứ.

Vào ngày trước hôm Nam Kiều thành thân, cuối cùng Ngọc Nhan vẫn đến hành cung.

Chưa kịp vào trong đã bị người chặn lại: "Các người làm gì vậy?"

"Vương thượng đã ra lệnh không cho phép bất kỳ ai của nhà họ Ngọc đến làm phiền Ngọc Vương và mọi người nghỉ ngơi." Sắc mặt Ngọc Nhan hơi thay đổi, trong lòng vô cùng bất mãn: "Tôi muốn gặp Nam Kiều." "Tiểu vương gia không đến." Thị vệ lạnh lùng nói.

Cho dù tiểu vương gia có đến cũng sẽ không nói cho Ngọc Nhan biết.

Người phụ nữ này thật sự quá đáng.

Ngọc Nhan nhíu mày rời đi, không xông vào một cách cứng rắn như trước.

Mục đích cô đến hôm nay chỉ là để tìm Nam Kiều, nói với cậu về chuyện năm xưa.

Tất cả đều là lỗi của gia chủ nhà họ Ngọc, cô cũng là người bị hại.

Cô hy vọng Nam Kiều sẽ tha thứ cho mình, đồng thời cũng có thể giúp cô một tay.

Nếu có thể gặp được Nam Nghiêu thì đương nhiên là tốt nhất.

Bên hành cung không có cách nào, Ngọc Nhan chỉ có thể đến nơi Nam Kiều ở để tìm cậu.

Cô vừa đến nơi thì thấy Nam Kiều từ trong nhà đi ra, trên mặt còn mang theo nụ cười, bên cạnh có mấy người đang nói gì đó với cậu.

Nhìn thấy cậu, trong lòng cô ít nhiều có chút vui mừng, vội vàng đi tới chặn Nam Kiều lại.

Thấy người chặn mình, Nam Kiều khẽ nhíu mày: "Bà làm gì vậy?" Ngọc Nhan thấy Nam Kiều như vậy, trong lòng có chút thất vọng: "Ta có chuyện muốn nói với con." "Giữa chúng ta không có gì để nói cả." Nam Kiều nhíu mày, mất kiên nhẫn nói.

Những người bên cạnh Nam Kiều cũng nhìn Ngọc Nhan, trong mắt mang theo vẻ đề phòng, như thể cô ta sắp làm gì Nam Kiều vậy.

Ngọc Nhan hít một hơi thật sâu, nén lại sự không vui trong lòng nhìn cậu nói: "Ta sẽ không làm mất nhiều thời gian của con đâu, ta chỉ muốn nói với con một vài chuyện." "Nam Kiều, chúng ta nên đi rồi, vẫn còn một vài thứ chưa chuẩn bị xong, ngày mai là ngày thành thân của cậu rồi." Lạc Diễm đứng bên cạnh lên tiếng.

Có một số chuyện cô biết rồi, chỉ là Ngọc ca không định để Nam Kiều biết mà thôi.

Dù sao hai ngày nay Nam Kiều đang chuẩn bị cho hôn lễ, mỗi ngày đều rất bận, thật sự không có thời gian để quan tâm xem bên Ngọc Nhan đã làm những gì.

Trong lòng Ngọc Nhan vô cùng bất mãn, ánh mắt nhìn Lạc Diễm mang theo vẻ không vui: "Ta nói chuyện với con trai ta, không đến lượt ngươi xen vào." Ánh mắt Nam Kiều lập tức trở nên vô cùng sắc bén, nhìn Ngọc Nhan với vẻ lạnh như băng: "Bà không xứng nói chuyện với bạn của tôi như vậy.

Rốt cuộc giữa bà và tôi có quan hệ gì, trong lòng bà không rõ sao?

Có phải bà cảm thấy tôi không để Ngọc ca ca đối phó với các người, trong lòng các người rất khó chịu không?" Những người này cứ nhất quyết phải đến gây phiền phức cho cậu vào ngày trước hôn lễ mới vui sao?

Hay là họ không muốn thấy cậu sống tốt?

Ngay cả lúc cậu thành thân cũng muốn đến gây rối. "Nam Kiều, ta là mẹ của con." "Có người mẹ nào lại hành hạ con trai mình đến chết đi sống lại không?

Các người đã thấy bao giờ chưa?" Nam Kiều quay đầu nhìn những người bên cạnh, chỉ có thể bất lực hỏi.

Những người bên cạnh tự nhiên là lắc đầu: "Chúng tôi cũng chưa từng thấy." Người như vậy sao xứng làm một người mẹ?

Đây không phải là làm mất mặt xấu hổ sao? "Thấy chưa, không ai từng thấy một người mẹ như vậy cả." Nam Kiều bình tĩnh nhìn Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan vội vàng nói: "Chuyện này đều là lỗi của Ngọc Sâm, ta chỉ là... ta cũng chỉ là một người bị hại." Sắc mặt của Lạc Diễm và La Hậu lập tức u ám, Lạc Diễm càng không khách khí mà trực tiếp ra tay.

Trước khi Nam Kiều kịp hỏi, cô đã khiến Ngọc Nhan phải câm miệng.

Ngọc Nhan chật vật né tránh đòn tấn công của Lạc Diễm, ánh mắt cô vẫn luôn đặt trên người Nam Kiều, nhưng trong mắt cậu không có chút lo lắng nào.

Chương 1417

Đừng nói là lo lắng, ngay cả một ánh mắt cũng không dành cho cô.

Kết quả này khiến Ngọc Nhan có chút không thể chấp nhận được.

Không nên như vậy, khi Nam Kiều còn rất nhỏ rõ ràng rất thích cô.

Sao lại trở thành thế này? "Nam Kiều..." Trong lúc Ngọc Nhan phân tâm, cô bị Lạc Diễm đánh trọng thương, phun ra một ngụm máu, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán chặt vào Nam Kiều.

Chỉ tiếc là Nam Kiều ngay cả nhìn cô một cái cũng không. "Lạc Diễm, chúng ta đi thôi." Ngay khi Ngọc Nhan định nói gì đó, Nam Kiều đột nhiên lên tiếng.

Lạc Diễm nhìn Ngọc Nhan: "Cô dám tiếp tục đến làm phiền Nam Kiều thử xem?

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra đó là chuyện nhà các người, cô không có tư cách đến nói với Nam Kiều rằng cô là người bị hại." Nói xong, cô quay người cùng Nam Kiều rời đi, để lại một mình Ngọc Nhan chật vật ở đó, bị người qua đường chỉ trỏ.

Đối mặt với tình huống này, Ngọc Nhan vô thức quay người rời đi, không muốn bị người khác nhìn thấy bộ dạng này của mình.

Khi Ngọc Nhan trở về, Nam Việt vừa hay có mặt ở đó.

Thấy bộ dạng của cô, cậu vội vàng đi tới lo lắng hỏi: "Mẹ, mẹ sao vậy?

Mẹ không sao chứ?" Ngọc Nhan cay đắng lắc đầu: "Mẹ không sao." Nam Việt nhìn Ngọc Nhan, cảm thấy cô có chút không bình thường. "Mẹ, mẹ sao vậy?" "Chúng ta thật sự sắp mất đi em trai của con rồi." Em trai?

Đây là lần đầu tiên Ngọc Nhan dùng cách xưng hô như vậy để nói về Nam Kiều.

Mấy ngày nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến thái độ của Ngọc Nhan đối với Nam Kiều lại thay đổi lớn như vậy. "Mẹ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mẹ nói cho con biết trước đã." Nam Việt nhìn Ngọc Nhan, an ủi nói.

Ngọc Nhan kể hết mọi chuyện cho Nam Việt nghe.

Nghe xong, Nam Việt có chút kinh ngạc, không ngờ ông ngoại lại làm ra chuyện như vậy.

Nhìn bộ dạng đau khổ của Ngọc Nhan, trong lòng Nam Việt có chút không vui.

Bây giờ mẹ cậu đối với Nam Kiều đều là áy náy, sau này có lẽ sẽ vì Nam Kiều mà làm tất cả sao? "Nam Việt, con nói xem nếu mẹ và Nam Kiều hòa giải, Nam Nghiêu có thể tha thứ cho mẹ không, cuối cùng chúng ta có thể lại ở bên nhau không?" Họ chia tay vốn dĩ là một hiểu lầm, chỉ cần hiểu lầm được giải quyết thì chắc sẽ không có vấn đề gì nữa, phải không?

Nam Việt sững người một lúc.

Mục đích mẹ cậu đi tìm Nam Kiều, cuối cùng vẫn là vì cha sao?

Vậy nên chút áy náy kia đối với Nam Kiều vẫn chỉ là lợi dụng thôi sao? "Mẹ, mẹ nghĩ Nam Kiều có thể tha thứ cho mẹ không?

Mẹ đã làm bao nhiêu chuyện với Nam Kiều trước đây, mẹ nên biết rõ.

Bây giờ mẹ như vậy, Nam Kiều cũng chưa chắc sẽ tha thứ cho mẹ đâu." Cho dù áy náy nhiều hơn nữa thì có thể làm gì?

Tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương mà thôi. "Mẹ, không phải con không muốn giúp mẹ, mà là sự căm hận của Nam Kiều đối với chúng ta đã ăn sâu vào xương tủy rồi.

Không chỉ vậy, còn có phía cha nữa, nhà họ Ngọc và chúng ta đã làm bao nhiêu chuyện với cha, cho dù Nam Kiều có tha thứ, cha cũng sẽ không bỏ qua cho nhà họ Ngọc đâu." Đương nhiên cũng bao gồm cả Ngọc Nhan.

Mẹ cậu sao vẫn chưa nhìn rõ hiện thực vậy? "Không... không đâu, trước đây cha con có tình cảm với mẹ." Ngọc Nhan lắc đầu nói.

Chuyện này thật sự không phải lỗi của cô, tất cả đều là vì Ngọc Sâm.

Không có Ngọc Sâm, sao cô lại trở thành thế này?

Nhìn Ngọc Nhan như vậy, Nam Việt trong lòng có chút bất đắc dĩ: "Mẹ, mẹ đừng như vậy nữa.

Cha con không quan tâm đâu, hơn nữa mẹ cũng nói rồi, đó đều là chuyện của quá khứ, đã qua hơn mười năm rồi, trong thời gian đó mẹ cũng đã làm rất nhiều chuyện làm tổn thương cha, thậm chí còn muốn lấy mạng cha, cha chắc chắn sẽ không..." Nam Việt không nói hết lời nhưng Ngọc Nhan cũng biết ý nghĩa là gì.

Nhưng cô chính là không cam tâm. "Mẹ và cha con rõ ràng sẽ không đi đến bước đường này, tất cả đều là lỗi của con tiện nhân Ngọc Cẩm Chi đó." Từ khi Ngọc Cẩm Chi trở về, cuộc sống của cô đã hoàn toàn thay đổi.

Cha đối xử với Ngọc Cẩm Chi tốt như vậy, chưa bao giờ nghĩ đến cảm nhận của cô.

Sau đó còn...

Nghĩ đến đây, Ngọc Nhan lại càng thêm hận Ngọc Sâm.

Nam Việt bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi mẹ, mẹ đừng nghĩ nhiều nữa." "Chúng ta cùng đi tìm Nam Kiều." Cô đã đi rồi, Nam Kiều hoàn toàn không nghe những lời cô nói. "Mẹ, cho dù có đi tìm Nam Kiều thì có thể làm gì?

Mẹ nghĩ Nam Kiều là loại người có thể dễ dàng tha thứ cho mẹ sao?" Nếu thật sự cứ như vậy mà tha thứ, cậu mới nghi ngờ Nam Kiều có vấn đề về đầu óc.

Trong mắt Ngọc Nhan mang theo vẻ mờ mịt: "Tại sao?" "Nếu con là Nam Kiều, con cũng sẽ không chọn tha thứ, dù sao những gì đã trải qua trước đây quá đau khổ." Không tha thứ sao? "Vậy mẹ phải làm sao bây giờ?" Nam Việt nhìn bộ dạng này của Ngọc Nhan, hít một hơi thật sâu rồi nghiêm túc hỏi: "Mẹ, con có một câu hỏi muốn hỏi mẹ." Quay đầu nhìn Nam Việt bên cạnh: "Gì vậy?" "Mục đích mẹ đến tìm Nam Kiều rốt cuộc là gì?" Nam Việt nhìn thẳng vào mắt Ngọc Nhan hỏi.

Ngọc Nhan sững người một lúc, không hiểu tại sao Nam Việt đột nhiên lại hỏi câu này. "Con hỏi cái này làm gì?" Ngọc Nhan kỳ lạ hỏi. "Mẹ rốt cuộc là thật sự biết mình đã làm sai nên mới đến xin lỗi Nam Kiều, hay vẫn coi Nam Kiều là một quân cờ, một quân cờ để mẹ và cha hòa giải quan hệ?" Nam Việt không khách khí hỏi.

Mặc dù từ lời nói của Ngọc Nhan, cậu đã biết bà nghĩ gì, nhưng biết là một chuyện, nghe Ngọc Nhan nói ra lại là một chuyện khác.

Ngọc Nhan nghe những lời chất vấn không chút nể nang của Nam Việt, lập tức có chút hoảng hốt, vô thức dời ánh mắt đi, càng thêm xấu hổ không biết nói gì cho phải.

Bà đúng là có suy nghĩ như vậy, nhưng thì đã sao?

Bây giờ bà chỉ có thể trông cậy vào điều này thôi.

Chương 1418

"Đây là cơ hội duy nhất để mẹ và cha con hàn gắn quan hệ, mẹ không muốn từ bỏ cơ hội duy nhất này." Ngọc Nhan cay đắng nói.

Nhiều năm trôi qua, bà phát hiện mình vẫn còn thích Nam Nghiêu.

Bây giờ bà đã biết tất cả mọi chuyện đều do Ngọc Sâm và bọn họ làm, chỉ cần Nam Kiều tha thứ cho bà, thì mọi chuyện đều được giải quyết.

Đến lúc đó Nam Kiều còn có thể giúp bà níu kéo Nam Nghiêu.

Như vậy bọn họ lại có thể sống cùng nhau như trước đây, thế thì tốt biết bao.

Nam Kiều chắc cũng sẽ đồng ý thôi, phải không?

Nam Việt nghe Ngọc Nhan nói những lời như vậy mà tức đến bật cười, ánh mắt nhìn bà có chút phức tạp.

Cậu lớn hơn Nam Kiều mấy tuổi, lúc Nam Kiều ra đời cậu cũng rất thích em trai này, dù sao Nam Kiều lúc đó thật sự quá đáng yêu, như được điêu khắc từ ngọc.

Sau này không biết vì sao cha mẹ lại có mâu thuẫn.

Rồi cơ hội cậu gặp cha cũng dần ít đi, đến cuối cùng thì không còn gặp được nữa.

Không chỉ vậy, mẹ cậu cũng như biến thành một người khác, trút hết mọi phẫn nộ lên người Nam Kiều, dường như hận không thể để Nam Kiều chết đi.

Bây giờ sau khi biết hết mọi chuyện, điều đầu tiên bà nghĩ đến không phải là xin lỗi Nam Kiều, mà là nghĩ đến việc lợi dụng Nam

Kiều để tạo dựng quan hệ tốt với cha.

Bà có biết suy nghĩ như vậy của mình quá đáng đến mức nào không? "Mẹ, khi mẹ cân nhắc những điều này, mẹ có từng nghĩ rằng em ấy sẽ không tha thứ cho mẹ không?

Thậm chí oán hận đến mức không muốn nhìn thấy mẹ?" Nam Việt nhìn bà, nói từng chữ một.

Nghe những lời này, Ngọc Nhan sững người, muốn hỏi tại sao, sau đó lại nghĩ đến ba năm dài mình đã hành hạ Nam Kiều.

Hơn nữa là hành hạ thế nào cho đau khổ nhất.

Cuối cùng còn ném người đến Vong Ưu thành.

Thân thể khẽ run lên, trong lòng Ngọc Nhan có chút trống rỗng: "Em ấy thật sự sẽ không giúp mẹ sao?" "Tại sao em ấy phải giúp mẹ?" Nam Kiều dựa vào cái gì mà phải giúp bà?

Đã đến lúc nào rồi mà mẹ cậu vẫn còn ngây thơ như vậy? "Mẹ đừng quá ngây thơ nữa, mẹ nghĩ mẹ nói với Nam Kiều rằng mẹ cũng là người bị hại, mẹ nói gì em ấy cũng nghe sao?" Mẹ cậu từ khi nào lại có suy nghĩ đơn giản như vậy?

Trong lòng Ngọc Nhan có chút hoảng loạn, ngơ ngác nhìn con trai: "Nhưng... nhưng mẹ là mẹ của nó mà." Nam Việt có chút bất lực, đưa tay xoa xoa thái dương, nghiêm túc nói: "Mẹ ư?

Vậy mẹ nói cho con biết, mẹ có coi Nam Kiều là con trai không?" Sắc mặt Ngọc Nhan có chút tái nhợt, Nam Việt thấy vậy tiếp tục hỏi: "Nam Kiều lúc đó mới ba tuổi, cái gì cũng không hiểu, nhưng mẹ vì cha mà trút giận lên người em ấy, lúc mẹ ra tay độc ác với em ấy, mẹ có từng nghĩ rằng em ấy là con trai của mẹ không?" Ngọc Nhan vô thức lùi lại một bước.

Lúc đó bà không nghĩ gì cả, chỉ nghĩ đến việc trả thù Nam Nghiêu, để Nam Nghiêu phải hối hận.

Lại không nghĩ rằng Nam Kiều cũng là con trai của bà, không đáng phải chịu đựng những điều này. "Mẹ..." Ngọc Nhan muốn giải thích rằng sự việc không phải như vậy, nhưng lời đến miệng lại không sao nói ra được.

Nam Việt khẽ thở dài: "Mẹ vẫn nên suy nghĩ cho kỹ rốt cuộc tìm Nam Kiều để làm gì rồi hẵng đi, nếu không mẹ có đi, nói gì cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi." Cậu cũng không muốn nói về mẹ mình như vậy, nhưng sự thật chính là tàn khốc như thế.

Dù cậu có không muốn thừa nhận đến đâu cũng vậy.

Hơn nữa cha bây giờ căm hận nhà họ Ngọc như vậy, sao có thể tha thứ được. "Mẹ, mẹ đừng ngây thơ nữa, cha tuyệt đối sẽ không tha thứ cho mẹ đâu, dù mẹ tìm ai cũng vô dụng.

Huống hồ Nam Kiều bây giờ cũng không thích cha nữa, thậm chí là không thèm quan tâm.

Đã đến mức này rồi, mẹ còn ở đây làm loạn cái gì?" Bà cứ như vậy buông tha cho Nam Kiều, buông tha cho cha chẳng lẽ không tốt sao?

Cứ phải làm cho mọi chuyện đến mức không thể cứu vãn, trong lòng mới vui hay sao?

Ngọc Nhan nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút khổ não, bà nhìn Nam Việt, nghiêm túc nói: "Nam Việt, con không biết gì cả." Bao năm qua bà chưa từng quên Nam Nghiêu, thậm chí còn rất ghen tị với Ngọc Cẩm Chi có thể ở bên Nam Nghiêu.

Rõ ràng đều là người nhà họ Ngọc, tại sao cuối cùng người ở bên Nam Nghiêu lại là Ngọc Cẩm Chi chứ không phải bà?

Nghĩ đến thôi cũng thấy thật hận. "Rõ ràng đều là người nhà họ

Ngọc, tại sao họ lại hy sinh hạnh phúc của mẹ để cho Ngọc Cẩm Chi hạnh phúc?" Bà chính là không cam tâm, muốn quay lại như xưa với Nam Nghiêu, điều đó cũng sai sao?

Nam Việt nhìn bộ dạng này của Ngọc Nhan, trong lòng có chút phiền não.

Đến lúc này mới nói những điều này có phải là quá muộn rồi không? "Mẹ, cho dù nhà họ Ngọc đã làm như vậy, nhưng nếu mẹ không ngầm thừa nhận hoặc ngầm cho phép, họ có thể làm ra chuyện này sao?

Tuyệt đối không thể.

Chuyện đã đến nước này, mẹ chẳng lẽ vẫn chưa nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề à?" "Nếu mẹ thật sự có suy nghĩ gì, lúc mẹ biết chuyện lẽ ra phải nói với ông ngoại, chứ không phải đợi nhiều năm sau mới lại dây dưa vấn đề này." Bây giờ xem ra lúc đó cha đã hoàn toàn thất vọng với Ngọc Nhan, nếu không cũng sẽ không bao giờ chịu quay về, thậm chí còn ở bên ngoài sống cùng người phụ nữ khác. "Mẹ, mẹ còn nhớ trước đây cha vì Nam Kiều mà quay về một lần không?

Lúc đó cha đã nói gì với mẹ?" Nam Việt đột nhiên lên tiếng.

Ngọc Nhan ngơ ngác nhìn con trai mình, cẩn thận nghĩ lại chuyện cậu nói, một lúc lâu sau, sắc mặt đột nhiên trở nên vô cùng tái nhợt, bà cố gắng nặn ra một nụ cười không ra cười: "Mẹ..." "Xem ra mẹ đều nhớ cả.

Năm đó con cũng nghe lén được hai người nói chuyện.

Cha căm hận mẹ tại sao lại đối xử với Nam Kiều như vậy, còn mẹ thì lại cố chấp làm theo ý mình.

Lúc đó mẹ đã nói gì mẹ tự mình biết rõ.

Dù vậy mẹ vẫn còn muốn đi tìm cha sao?

Cho dù có đi tìm thì có tác dụng gì?" Nam Việt khổ tâm khuyên nhủ, chỉ hy vọng sau này Ngọc Nhan đừng đi tìm phiền phức cho Nam Kiều và mọi người nữa.

Thật sự không thể chịu đựng thêm chuyện như vậy xảy ra nữa.

Khẽ thở dài, cuối cùng Nam Việt nói: "Cho dù mẹ có đến hành cung, hay đến phủ của Nam Kiều tìm em ấy thì có tác dụng gì?

Em ấy vốn không còn quan tâm đến người mẹ này nữa rồi, mà bên cạnh em ấy đã có người cưng chiều, bảo vệ em ấy." Nếu là người khác, Nam Việt đã nói rõ ràng như vậy rồi thì chắc chắn sẽ không tìm đến Nam Kiều nữa, nhưng trong lòng Ngọc Nhan như bị ma ám, không ngừng lắc đầu nói: "Không, anh nói sai rồi, Nam Kiều sẽ không đối xử với mẹ như vậy.

Mẹ là mẫu thân của nó, bây giờ nó chỉ đang tức giận thôi, chỉ cần nó hết giận sẽ tha thứ cho mẹ.

Nam Nghiêu bây giờ cũng muốn được Nam Kiều tha thứ, đến lúc đó chỉ cần Nam Kiều nói rằng sẽ tha thứ cho ông ấy nếu ông ấy ở bên mẹ, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý." Lời của Ngọc Nhan khiến Nam Việt nghẹn họng không nói nên lời.

Chương 1419

Anh nói nhiều như vậy, hóa ra đều là nói suông.

Ngọc Nhan căn bản không hề nghe lọt tai.

Nếu đây không phải mẹ anh, anh thật sự không muốn quản nữa.

Sao chỉ biết một chút chuyện mà lại khiến một người trở thành thế này?

Ở một nơi khác, sau khi Nam Kiều đi cùng Lạc Diễm và những người khác, cậu cứ cau mày mãi.

Thật lòng mà nói, bao nhiêu năm qua cậu chưa từng thấy Ngọc Nhan trông như thế này. "Đang nghĩ gì vậy?" Thấy Nam Kiều im lặng, Lạc Diễm kỳ quái hỏi.

Nam Kiều cười lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ cảm thấy rất lạ.

Một người từng hận không thể để tôi chết, bây giờ lại chạy đến tìm tôi với vẻ mặt như vậy, các cậu nói xem có kỳ quái không?" Liếc Nam Kiều một cái, Lạc Diễm bực bội nói: "Cậu có biết mình đang nói gì không?

Ở đây mà nói bậy bạ." "Tôi cũng đâu có nói bậy, chỉ là tò mò không biết đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Ngọc Nhan thay đổi lớn như vậy." Nam Kiều thản nhiên nói.

Ngọc Nhan là một người quá tự phụ, cho rằng mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay mình.

Thực ra bà ta không hề nhận ra, những thứ bà ta nắm trong tay thường chẳng có chút quan trọng nào.

Cũng chỉ có bà ta còn ở đó đắc chí, cứ như vừa nhận được lợi lộc to lớn gì, thật là nực cười đến cùng cực. "Cậu thật sự muốn biết à?" Lạc Diễm đột nhiên hỏi. "Có chút hứng thú." Nam Kiều gật đầu, sau đó nhìn Lạc Diễm, tò mò hỏi: "Các cậu có biết gì không?" Lạc Diễm suy nghĩ một chút, nếu Ngọc Nhan đã đến tìm Nam Kiều, sau này có nhiều chuyện chắc chắn Nam Kiều cũng sẽ tự biết.

Nếu đã vậy, thà bây giờ họ cứ nói trước mọi chuyện cho Nam Kiều, cũng tốt để cậu có sự chuẩn bị tâm lý, đừng để người phụ nữ như Ngọc Nhan lừa gạt. "Đúng là có biết một số chuyện.

Chỉ là Ngọc ca nói cậu sắp thành thân, nên để cậu yên tâm chuẩn bị, không để cậu bận tâm những chuyện này.

Nhưng chúng tôi đều không ngờ Ngọc Nhan lại còn mặt mũi chạy đến nhà cậu tìm cậu." Trong mắt Lạc Diễm lộ vẻ căm ghét.

Ngọc Nhan này thật sự không coi mình là người ngoài, đến nước này rồi mà vẫn còn chạy đến tìm Nam Kiều.

Thật không biết bà ta nghĩ gì nữa. "Ồ?

Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Nói nửa ngày mà vẫn chưa vào vấn đề, Nam Kiều có chút cạn lời. "Thật ra chuyện này cũng rất đơn giản." Lạc Diễm kể lại chuyện xảy ra giữa nhà họ Ngọc và Ngọc Nhan cho Nam Kiều nghe.

Nam Kiều có chút ngạc nhiên xen lẫn vui mừng: "Thật không ngờ, Ngọc Nhan và Nam Nghiêu chia tay lại là do bị Ngọc Sâm gài bẫy, thế này thì thú vị rồi." Lạc Diễm vốn nghĩ Nam Kiều ít nhiều sẽ có chút không vui, kết quả là người đang hưng phấn thế này là ai vậy?

Họ còn lo Nam Kiều sẽ bị Ngọc Nhan ảnh hưởng, xem ra là họ đã nghĩ nhiều rồi.

Cũng đã đánh giá thấp mức độ thù hận của Nam Kiều đối với Ngọc Nhan.

Một người không hề để Ngọc Nhan trong lòng, cho dù Ngọc Nhan có đến tìm, thì có tác dụng gì chứ?

Nghĩ vậy, Lạc Diễm cũng hoàn toàn yên tâm. "Thấy cậu như vậy tôi cũng yên tâm rồi.

Chúng tôi không nói cho cậu biết là vì lo sau này cậu bị Ngọc Nhan lừa gạt, kết quả với bộ dạng của cậu bây giờ, lừa cậu căn bản là chuyện không thể." Lạc Diễm lắc đầu nói trong bất lực. "Các cậu cũng nghĩ nhiều rồi, sao tôi có thể bị người ta lừa gạt được chứ?" Nam Kiều liếc Lạc Diễm.

Lạc Diễm đồng tình gật đầu: "Câu này cậu nói đúng, điều này thì tôi tin." "Được rồi, không nói về bà ta nữa, chúng ta đi thôi." Lạc Diễm đi cùng Nam Kiều chuẩn bị xong những thứ cần thiết rồi mang về, sau đó mới quay lại hành cung.

Chuyện đầu tiên khi về đến hành cung là đi tìm Tô Ngọc. "Ngọc ca ca, hôm nay người phụ nữ đó đã đến tìm Nam Kiều." Tô Ngọc nheo mắt, sau đó nói: "Nam Kiều phản ứng thế nào?" "Em lo Nam Kiều sẽ bị bà ta lừa gạt, nên đã kể cho cậu ấy nghe chuyện của Ngọc Nhan và nhà họ Ngọc.

Nhưng sau khi biết chuyện, cậu ấy không những không buồn mà còn có vẻ hả hê.

Xem ra là chúng ta đã nghĩ nhiều rồi." Lạc Diễm bất đắc dĩ nói bên cạnh.

Tô Ngọc hoàn toàn không để tâm đến điều này.

Dù có nghĩ nhiều hay không, chỉ cần Nam Kiều vui là được. "Được, sau này cho người trông chừng Ngọc Nhan, đừng để bà ta đến gây phiền phức cho Nam Kiều." "Vâng, Ngọc ca cứ yên tâm." Ngọc Nhan quả thật không dễ dàng từ bỏ như vậy.

Buổi tối, bà ta đến nhà Nam Kiều, không ngừng gõ cửa.

Khi biết Ngọc Nhan ở bên ngoài, Nam Kiều hoàn toàn không coi ra gì. "Tiểu Vương gia, Ngọc Nhan cứ gõ cửa ở bên ngoài.

Nếu chúng ta không cho bà ta vào, liệu có gây phiền phức không?" Đây là điều họ lo lắng. "Không sao, bà ta muốn gõ thì cứ để bà ta gõ.

Các ngươi cử một người ra ngoài, nói với Ngọc Nhan đừng đến tìm ta, ta sẽ không gặp bà ta." "Vâng." Ngọc Nhan nhìn người hầu mở cửa, vừa định bước vào thì bị chặn lại.

Ngọc Nhan có chút tức giận, bất mãn nhìn người hầu: "Các ngươi muốn làm gì?

Ta muốn gặp Nam Kiều." Người hầu nhìn Ngọc Nhan, nghiêm túc nói: "Ngọc phu nhân, Tiểu Vương gia của chúng tôi không muốn gặp bà." Sắc mặt Ngọc Nhan lập tức thay đổi, hoàn toàn không tin đây là sự thật: "Không thể nào, sao Nam Kiều có thể không muốn gặp ta?

Ta là mẫu thân của nó." Nghe hai chữ "mẫu thân", người hầu nhìn bà ta như thể nhìn thấy quái vật: "Ngọc phu nhân nói vậy thật buồn cười.

Những năm đó bà đối xử với Tiểu Vương gia của chúng tôi thế nào, chúng tôi vẫn còn biết đấy." "Ngươi…" "Bà không xứng làm mẫu thân của Tiểu Vương gia chúng tôi, mời về cho." Một câu nói khiến Ngọc Nhan cảm thấy mất mặt vô cùng.

Một tên người hầu cũng dám nói chuyện với bà ta như vậy, Nam Kiều này đúng là cứng cánh rồi.

Ngọc Nhan đột nhiên ra tay đánh bị thương người hầu, cũng không đợi Nam Kiều đồng ý cho vào mà xông thẳng vào trong.

Nam Việt biết tin Ngọc Nhan đến đây liền vội vã chạy tới.

Khi đến nơi, anh ta thấy Ngọc Nhan đã đánh bị thương người của Nam Kiều rồi xông thẳng vào phủ đệ.

Thấy một Ngọc Nhan kiêu ngạo như vậy, Nam Việt suýt nữa ngất xỉu tại chỗ.

Miệng thì nói muốn vun đắp quan hệ với Nam Kiều, nhưng đây là cái gọi là vun đắp quan hệ sao?

Chương 1420

Nếu Nam Kiều biết được, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Có lẽ sẽ nổi trận lôi đình chăng?

Đúng như Nam Việt nghĩ, khi Nam Kiều biết Ngọc Nhan đánh bị thương người của mình rồi xông vào, cậu đã bóp nát chiếc cốc trong tay.

Vứt mảnh vỡ cốc đi, Nam Kiều mặt mày âm trầm đứng dậy bước ra ngoài.

Lúc cậu ra ngoài, Ngọc Nhan đã đến nơi.

Thấy Nam Kiều, Ngọc Nhan không kìm được mà nghĩ đến cảnh mình bị người hầu chặn lại, bà ta lao đến trước mặt Nam Kiều, giơ tay định tát cậu.

Nam Kiều đưa tay nắm chặt tay Ngọc Nhan, lực mạnh đến nỗi Ngọc Nhan đau đớn mặt mày tái mét.

Bà ta ngây người nhìn Nam Kiều: "Ngươi làm gì vậy?

Buông ta ra." Nam Kiều cười lạnh, ánh mắt nhìn Ngọc Nhan như nhìn một người chết: "Ngọc Nhan, bà đúng là khiến người ta ghê tởm.

Thật không biết trước đây Nam Nghiêu đã nhìn trúng bà thế nào, sao lại cưới bà." "Ngươi câm miệng!

Nam Kiều, ta là mẫu thân của ngươi, sao ngươi có thể dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ta?

Ta thấy ngươi chính là bị người ta làm hư rồi.

Từ hôm nay trở đi, ngươi không được rời khỏi ta nửa bước, mọi chuyện đều phải nghe lời ta." Ngọc Nhan hoàn toàn không quan tâm

Nam Kiều có tức giận hay không, sắc mặt có khó coi hay không, tự mình nói tự mình nghe, muốn giam cầm Nam Kiều bên cạnh mình.

Nam Việt đuổi theo vào, nghe thấy chính là những lời như vậy của Ngọc Nhan. "Mẹ, mẹ điên rồi sao?

Sao mẹ có thể nói những lời như vậy?" Nam Việt cảm thấy Ngọc Nhan thật sự điên rồi.

Bà ta và Nam Kiều có quan hệ gì?

Bà ta nghĩ mình còn có thể ra lệnh cho Nam Kiều được sao? "Ngươi câm miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện." Nam Kiều mỉa mai nhìn Ngọc Nhan, đứa con trai bà ta từng yêu thương nhất, bây giờ nói mắng là mắng, thật thú vị. "Nam Kiều, từ hôm nay trở đi ngươi phải cắt đứt quan hệ với những người đó.

Vì sự tồn tại của chúng, mới khiến ngươi không nghe lời như vậy.

Chỉ cần ngươi rời xa chúng, ngươi sẽ không còn không nghe lời ta nữa.

Chỉ có ta mới không hại ngươi, chúng đều có ý đồ riêng cả." Ngọc Nhan nhìn chằm chằm Nam Kiều, gào lên một cách điên cuồng.

Nam Kiều siết tay mạnh hơn, Ngọc Nhan đau đến mức mặt mày tái nhợt nhìn cậu. "Ngươi… ngươi buông ta ra." Ánh mắt Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan như nhìn một người xa lạ, thậm chí còn không phải là kẻ thù.

Nam Kiều hất tay Ngọc Nhan ra, khiến bà ta va vào cây cột bên cạnh.

Nhìn sắc mặt đột nhiên tái nhợt của Ngọc Nhan, Nam Kiều không hề cảm thấy buồn bã hay hối hận, ngược lại còn rất vui vẻ.

Khóe miệng cậu khẽ nhếch lên, từng bước tiến về phía Ngọc Nhan: "Ngọc Nhan, bà là cái thá gì?

Mà cũng dám đến đây nói chuyện với ta như vậy?

Người bên cạnh ta không phải là kẻ bà có thể tùy tiện nói xấu." "Ngươi…" Vẻ mặt Ngọc Nhan đột nhiên trở nên dữ tợn, ánh mắt nhìn Nam Kiều mang theo vẻ điên cuồng: "Lúc đầu ta không nên để ngươi rời khỏi ta, ta không nên đưa ngươi đến Vong Ưu thành.

Ta nên giữ ngươi lại bên cạnh, sau đó khống chế ngươi, để ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta." Lúc đó, bà ta chỉ nghĩ đến việc lấy mạng Nam Kiều, chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, bây giờ thật sự quá hối hận.

Tại sao lúc đó không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?

Nam Việt sắc mặt tái nhợt nhìn Ngọc Nhan, trong lòng có chút thất vọng.

Xong rồi, tất cả mọi thứ đều hoàn toàn xong rồi.

Anh ta thậm chí không dám nhìn xem ánh mắt của Nam Kiều thế nào. "Thật sao?

Vậy thì thật khiến bà thất vọng rồi, bà đã không thể làm được chuyện gì tổn hại đến tôi." Nam Kiều thờ ơ nói.

Nam Việt kinh ngạc nhìn Nam Kiều.

Anh ta nghĩ Nam Kiều ít nhất cũng sẽ hơi buồn một chút, kết quả lại chỉ có vậy thôi sao?

Thế nhưng Nam Việt không biết rằng, một người còn có thể vì lời nói và hành động của người khác mà đau lòng, điều đó chỉ có thể chứng tỏ trong lòng người đó vẫn còn sự tồn tại của người kia.

Phản ứng của Nam Kiều chỉ cho thấy cậu hoàn toàn không quan tâm đến Ngọc Nhan, thậm chí không muốn nhìn thấy người này. "Nam Kiều, ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, ta sẽ cho ngươi tất cả, được không?

Chỉ cần ngươi mọi chuyện đều nghe lời ta." Ngọc Nhan nhìn Nam Kiều điên cuồng nói, đồng thời lao về phía cậu.

Ngay khi Ngọc Nhan lao tới, Nam Kiều liền cảm nhận được sự kích động của Cổ Vương trong cơ thể.

Trong nháy mắt, cậu liền hiểu ra, Ngọc Nhan muốn dùng cổ trùng để khống chế mình.

Ngọc Nhan nhìn Nam Kiều đứng yên tại chỗ, trong mắt ánh lên vẻ cuồng nhiệt.

Cuối cùng, Nam Kiều sắp chỉ thuộc về một mình bà ta.

Rất nhanh, bất kể bà ta nói gì, Nam Kiều cũng sẽ nghe theo.

Thế nhưng, khi Ngọc Nhan đến gần Nam Kiều lại bị cậu một cước đá bay ra ngoài.

Cú đá đó nhanh, chuẩn, độc, không hề có chút nương tay.

Ngọc Nhan lăn mấy vòng mới dừng lại, vẻ điên cuồng trên mặt mang theo chút hoang mang.

Chẳng phải bà ta đã thành công rồi sao?

Sao lại thành ra thế này? "Nam Kiều, ngươi làm gì vậy?

Dù sao đi nữa..." Ánh mắt Nam Kiều sắc lẹm nhìn sang Nam Việt: "Anh nghĩ kỹ rồi hãy nói." Trong khoảnh khắc đó, trong lòng Nam Việt thoáng qua một tia sợ hãi.

Đây chính là sự uy hiếp từ Tiểu Vương gia của Nam Cương sao?

Chương 1421

"Nam Việt, người không xứng nói chuyện với tôi nhất chính là hai mẹ con các người." Nam Kiều lạnh lùng nhìn Nam Việt, mỉa mai nói.

Tất cả bi kịch của cậu đều bắt nguồn từ bà ta.

Bây giờ lại muốn đến đây dạy dỗ cậu, có phải là quá muộn rồi không?

Tay Nam Việt khẽ run, ánh mắt nhìn Nam Kiều mang theo lo lắng: "Nam Kiều, dù em có tin hay không, anh chưa bao giờ nghĩ đến việc làm hại em." Một câu nói khiến Nam Kiều cảm thấy vô cùng nực cười.

Cậu nhìn anh ta từ trên xuống dưới, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt: "Ồ?

Anh nói chưa từng nghĩ đến việc làm hại tôi, vậy anh đã làm gì cho tôi?" Sắc mặt Nam Việt có chút cứng đờ, lập tức im bặt. "Anh xem, anh ngay cả một câu nói hoa mỹ cũng không nói ra được, anh còn có tư cách gì để nói với tôi những lời này?" "Vốn dĩ tôi thật sự không muốn tìm phiền phức cho các người.

Ngọc ca ca nói gây chuyện lúc thành thân sẽ không tốt cho chúng tôi, cho nên các người làm gì tôi cũng mắt nhắm mắt mở, không muốn quản." "Nhưng các người hình như coi tôi là quả hồng mềm, ai cũng muốn đến nhào nặn một chút.

Trông tôi giống loại người dễ bắt nạt lắm sao?" Trong lòng Nam Việt lập tức có chút lo lắng, anh ta sợ Nam Kiều tức giận sẽ làm ra chuyện gì hối hận. "Nam Kiều…" Nam Kiều không muốn nghe Nam Việt nói bất cứ câu nào nữa, chỉ đi về phía Ngọc Nhan. "Bà có muốn tôi giúp bà không?" Mắt Ngọc Nhan lập tức sáng lên, bà ta tha thiết nhìn Nam Kiều: "Ngươi… ngươi bằng lòng giúp ta?" "Có thể." "Thật

sao?

Chỉ cần ngươi có thể khiến cha ngươi tha thứ cho ta và quay lại với ta, ta có thể cho ngươi tất cả những gì ta có." Ngọc Nhan không ngờ lại có cơ hội như vậy.

Thế nhưng, Nam Việt lại không cảm thấy chuyện này sẽ đơn giản như vậy.

Anh ta cau mày nhìn Nam Kiều: "Em muốn làm gì?" Nam Kiều liếc Nam Việt một cái, thản nhiên nói: "Anh không cần căng thẳng như vậy." Cậu ngồi xổm xuống nhìn Ngọc Nhan đang nằm trên đất, bình tĩnh nói ra những lời khiến Ngọc Nhan sụp đổ: "Muốn tôi giúp bà làm những chuyện này đều được cả, nhưng đó là sau khi bà giải được ba mươi loại độc dược do tôi hạ." Niềm vui trên mặt Ngọc Nhan dần tan biến, bà ta không thể tin nổi nhìn Nam Kiều: "Ngươi nói gì?

Ngươi lại muốn ta ăn độc dược?" "Lúc tôi còn nhỏ, bà cũng đối xử với tôi như vậy.

Bà muốn tôi giúp bà, chẳng lẽ không nên trả giá sao?" Nam Kiều vô cùng bình tĩnh nói.

Ngọc Nhan sắc mặt âm trầm nhìn Nam Kiều: "Ngươi muốn chết à?" Khóe miệng Nam Việt giật giật nhìn Ngọc Nhan.

Mẹ anh ta bây giờ dường như vẫn chưa nhận ra một điều.

Mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của Nam Kiều, nói gì mà tìm chết, người tìm chết không phải Nam Kiều mà là chính bà ta.

Mẹ anh ta thật sự bị kích động đến điên rồi.

Nam Kiều không nhịn được mà vỗ tay cho Ngọc Nhan: "Ngọc Nhan, bà không muốn trả giá, bà nghĩ bà dựa vào cái gì để tôi giúp bà?

Bà lại có tư cách gì để tôi giúp bà?" Trong mắt Ngọc Nhan mang theo vẻ hoang mang.

Bà ta có tư cách gì? "Ta là mẹ ngươi, ngươi là do ta sinh ra, ngươi nợ ta một mạng, ngươi giúp ta là chuyện nên làm." Ngọc Nhan nhìn Nam Kiều, nói một cách đầy lý lẽ.

Nam Kiều phá lên cười ha hả, tiếng cười có chút điên cuồng, khiến Nam Việt có chút lo lắng. "Nợ bà một mạng?

Ba năm từ lúc ba tuổi đến sáu tuổi, mạng của tôi đã sớm trả lại cho bà rồi.

Ngọc Nhan, nếu bà không muốn nói chuyện đàng hoàng, vậy thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Tôi cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian của mình ở đây với bà." Nam Việt đột nhiên có dự cảm chẳng lành, anh ta đi đến bên cạnh Ngọc Nhan, chắn trước mặt bà ta: "Em muốn làm gì?" Nam Kiều đưa tay đẩy Nam Việt ra: "Đây là ân oán giữa tôi và bà ta, không liên quan đến anh, đừng đến đây tìm chuyện." "Nam Kiều, em có biết làm vậy sẽ mang lại cho em bao nhiêu phiền phức không?" Nam Việt nắm lấy cánh tay Nam Kiều, tức giận nói.

Nam Kiều bình tĩnh quay đầu nhìn Nam Việt: "Anh bây giờ đang dùng thân phận gì để nói với tôi những lời như vậy?" Sắc mặt Nam Việt có chút khó coi: "Anh là anh trai của em." Anh trai?

Lần đầu tiên Nam Kiều cảm thấy cách xưng hô này nực cười đến vậy. "Lúc Ngọc Nhan giúp anh cướp đoạt mọi thứ trong tay tôi, sao anh không nói tôi là em trai anh?

Lúc anh nhìn Ngọc Nhan đối phó với tôi, sao anh không nghĩ tôi là em trai anh?" Hai câu hỏi đơn giản đến cực điểm lại khiến Nam Việt không nói nên lời.

Anh ta hình như thật sự chưa từng giúp Nam Kiều nói một câu nào, cũng chưa từng một lần ngăn cản Ngọc Nhan đối phó với Nam Kiều. "Xem ra bây giờ anh không còn gì để nói rồi phải không?

Nếu đã như vậy thì đừng chạy đến trước mặt tôi nói những lời hoa mỹ đó, bản vương không ăn cái trò này của các người." Nam Kiều cười lạnh nói.

Cái gì mà anh trai, mẫu thân, cậu đều không có.

Muốn làm mẫu thân và anh trai của cậu, những người này có tư cách đó sao? "Nam Kiều, chúng ta đều là người một nhà, chuyện quá khứ cứ để nó qua đi, chẳng phải tốt hơn sao?" Nam Việt nói tránh nặng tìm nhẹ. "Được thôi.

Tôi hạ độc các người, sau đó các người tự giải độc, lặp đi lặp lại ba mươi lần.

Nếu các người làm được mà vẫn chưa chết, tôi sẽ đồng ý yêu cầu của anh.

Sao nào, anh có muốn thử không?" Nam Kiều cười như không cười nhìn Nam Việt.

Anh ta không phải nói hay lắm sao?

Chỉ là không biết anh ta có đồng ý với cách nói của mình không nhỉ?

Đột nhiên có chút mong chờ là sao đây? "Nam Kiều, em đây là đang ép người quá đáng." "Ép người quá đáng?

Điều đó thì không đến nỗi.

Lúc tôi ba tuổi đã phải chịu đựng nỗi đau như vậy, mỗi ngày trôi qua đều sống không bằng chết, khó khăn lắm mới sống sót được.

Bây giờ anh nhẹ nhàng nói với tôi cái gì mà buông bỏ, chúng ta là người một nhà?

Nam Việt, rốt cuộc anh lấy đâu ra mặt mũi để nói với tôi những lời này?" Cậu vốn chỉ muốn xem những người này có thể vô liêm sỉ đến mức nào, bây giờ thật sự đã thấy rồi, cậu cảm thấy có chút nực cười. "Anh…" Nam Việt nhất thời không biết nên nói gì, bởi vì những gì Nam Kiều nói đều là sự thật.

Lúc nhỏ cậu quả thực đã chịu quá nhiều đau khổ, anh ta làm vậy đúng là có chút quá đáng. "Đó là những gì ngươi đáng phải nhận, ta đó là đang dạy dỗ ngươi." Ngọc Nhan điên cuồng nói.

Nam Kiều hoàn toàn không quan tâm Ngọc Nhan nói gì, nghe thấy lời của bà ta chỉ tùy tiện ngoáy tai, hoàn toàn không coi ra gì.

Nhưng ngay sau đó, nhân lúc Ngọc Nhan mở miệng nói chuyện, một viên thuốc đã được bắn thẳng vào miệng bà ta.

Chương 1422

Ngọc Nhan đưa tay ôm lấy cổ họng, nghiến răng nhìn Nam Kiều: "Ngươi cho ta ăn cái gì?" "Không có gì, chỉ là hỗn độc do Vạn Cổ làm thôi mà." Nam Kiều cười nói.

Vẻ mặt vô hại của cậu khiến sắc mặt Ngọc Nhan có chút tái nhợt. "Nam Kiều, ngươi… ngươi sao dám đối xử với ta như vậy?" Nam Kiều cảm thấy Ngọc Nhan này thật sự rất vô vị.

Cái gì gọi là dám đối xử với bà ta như vậy?

Cậu không phải đã làm rồi sao?

Ngọc Nhan này thật sự khiến người ta cảm thấy buồn cười. "Tôi đúng là dám, nhưng đây đều là những gì bà nợ tôi." Nam Việt cau mày nhìn Nam Kiều, cảm thấy Nam Kiều thật sự có chút quá đáng: "Nam Kiều, lấy thuốc giải ra đây." "Thuốc giải?

Trong tay tôi không có thuốc giải đâu, đương nhiên trong tay Vạn Cổ cũng không có.

Lúc hắn làm độc dược cũng không nghĩ đến việc làm thuốc giải gì cả.

Ngọc Nhan không phải là cao thủ dùng độc sao?

Anh có thể để bà ta tự giải độc thử xem." Nam Kiều thản nhiên nói, như thể đang nói hôm nay thời tiết không tệ.

Một Nam Kiều như vậy khiến Nam Việt có chút không dám tin.

Trước đây người ta đều nói Tiểu Vương gia của Nam Cương lòng dạ độc ác, tâm tình cũng thất thường.

Lúc đó anh ta còn cho rằng người Nam Cương nói bậy bạ, bây giờ xem ra đúng là có chuyện đó.

Nam Kiều rất độc ác, độc ác đến mức ngay cả mẹ ruột của mình cũng ra tay. "Em làm vậy, Ngọc Vương bọn họ có biết không?" Nam Việt không còn cách nào khác, đành phải lôi Ngọc Vương ra.

Nam Kiều không phải nghe lời Ngọc Vương nhất sao?

Nếu đã nhắc đến Ngọc Vương, vậy thì cậu ta chắc sẽ nghe lời một chút chứ?

Thế nhưng hoàn toàn không phải như vậy.

Khi Nam Kiều nghe đến Tô Ngọc, cậu dùng ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn anh ta.

Ánh mắt đó phải nói thế nào nhỉ, cứ như thể anh ta là một tên ngốc chính hiệu. "Nam Việt, anh dùng Ngọc ca ca để uy hiếp tôi thật sự không phải là một quyết định sáng suốt." Nam Kiều nói với vẻ giễu cợt. "Đối với Ngọc ca ca mà nói, tôi muốn làm gì cũng được, chỉ cần tôi vui là được." "Ngọc Nhan từng làm gì với tôi, Ngọc ca ca đều biết cả.

Anh nói xem, sau này Ngọc ca ca có vì chuyện này mà giận tôi không?" Nam Kiều cười như không cười nhìn Nam Việt nói.

Nam Việt cau mày, anh ta hình như thật sự đã quên mất chuyện này. "Ngươi…" "Nam Việt, con người anh tôi không muốn bình luận gì, nhưng khi anh muốn dùng người khác để chèn ép tôi, cũng phải xem xem anh có tư cách đó không." Anh ta và Ngọc ca ca còn không quen biết, lại dám lấy Ngọc ca ca ra để chèn ép cậu.

Đúng là không biết trời cao đất rộng. "Nam Kiều, ngươi thật sự rất kiêu ngạo, cũng khó trách ta trước giờ đều không thích ngươi." Nam Việt lần đầu tiên nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Nam Kiều thờ ơ nói: "Tôi à, chuyện đó không quan trọng, vì tôi cũng không thích anh lắm." Trong lúc Nam Việt còn muốn nói gì đó, độc của Ngọc Nhan đã phát tác, bà ta đau đến mức không nhịn được mà hét lên thảm thiết.

Nhìn một Ngọc Nhan như vậy, tâm trạng của Nam Kiều lại tốt một cách lạ thường. "Nam Kiều, dù sao bà ấy cũng là mẹ em, đừng tùy hứng như vậy nữa, bảo người mà em nói đưa thuốc giải cho bà ấy đi." Nam Việt thấy Ngọc Nhan như vậy, liền khuyên nhủ.

Nam Kiều mỉa mai cười.

Người này thật sự coi mình là cái rốn của vũ trụ rồi.

Lại dám nói chuyện với cậu như vậy. "Người đâu, ném bọn họ ra ngoài cho bản vương." Nam Kiều lạnh lùng nhìn Nam Việt.

Ánh mắt khinh miệt đó khiến Nam Việt có chút không biết giấu mặt vào đâu, thậm chí muốn quay người bỏ đi. "Nam Việt, lần sau gặp mặt nhớ hành lễ với bản vương.

Bản vương là Tiểu Vương gia của Nam Cương, lễ của ngươi bản vương vẫn nhận được." Lời của Nam Kiều găm vào lòng Nam Việt, khiến anh ta quay đầu nhìn Nam Kiều, trong lòng ghen tị trỗi dậy.

Rõ ràng đều là con của Nam Nghiêu, tại sao cuối cùng người trở thành Tiểu Vương gia lại không phải anh ta, mà là Nam Kiều?

Anh ta thật sự rất không cam lòng.

Nhìn vẻ mặt ghen tị của Nam Việt, Nam Kiều như bừng tỉnh nói: "Ồ, hóa ra là anh đang ghen tị với tôi à?" "Nhưng ghen tị cũng vô dụng.

Anh trước giờ chưa từng được Cổ Vương công nhận, cho dù Ngọc Nhan vì anh mà hao tổn tâm cơ thì có làm sao?

Cho dù tôi có nhường ngôi vị Tiểu Vương gia cho anh, anh có ngồi vững được không?" Nam Kiều chế nhạo nhìn Nam Việt.

Không phải cậu coi thường Nam Việt, mà là cách kế thừa vương vị của Nam Cương chỉ có một.

Mà Nam Việt căn bản không có cơ hội như vậy. "Ngươi…" "Được rồi, có thể mời họ ra ngoài rồi." Ngọc Nhan đau đến mức vẻ mặt có chút dữ tợn, bà ta nhìn Nam Kiều, nén đau nói: "Cho ta thuốc giải." "Bà dùng độc lợi hại như vậy, chắc không cần tôi cho thuốc giải đâu.

Bây giờ hai mẹ con các người có thể ra ngoài rồi, nhìn thấy các người tôi liền cảm thấy khó chịu." Nam Kiều phất tay, ra hiệu cho người của mình đưa họ ra ngoài.

Vẻ mặt đầy chán ghét, như thể lo họ sẽ làm bẩn nơi của mình. "Nam Kiều, ta thật không ngờ có một ngày ngươi lại trở thành thế này." "Vậy thì thật khiến anh thất vọng rồi.

Nhưng tôi cũng không ngờ anh trước giờ vẫn yếu đuối như vậy, giống như một đứa trẻ không lớn, luôn cần Ngọc Nhan tính toán cho anh.

Có phải không có Ngọc Nhan thì anh chẳng là gì cả không?" Nam Kiều nhìn Nam Việt cười như không cười nói.

Đây là muốn đấu võ mồm với cậu sao?

Món này cậu là giỏi nhất, chỉ không biết Nam Việt có chịu nổi không. "Nam Kiều, ngươi đối xử với mẫu thân của mình như vậy, ngươi sẽ không được chết tử tế." "Vậy thì thật cảm ơn lời chúc phúc của bà rồi.

Hổ dữ không ăn thịt con, bà đã đối xử với con mình như vậy, trước khi bà bị sét đánh, chắc sét cũng không tìm đến tôi đâu." Nam Kiều thờ ơ nói.

Chuyện này ai có thể tin?

Chương 1423

Cho dù có xảy ra chuyện như vậy, đó cũng là nhân quả báo ứng.

Nếu không có những gì Ngọc Nhan đã làm với cậu, sao cậu lại dùng thủ đoạn như vậy để đối phó với bà ta?

Tất cả những điều này đều là do Ngọc Nhan tự tìm, có thể trách ai đây?

Ngọc Nhan còn muốn nói gì đó, thì nghe thấy một giọng nói âm u: "Ngọc Nhan, ai cho phép ngươi đến gây phiền phức cho Nam Kiều?" Nghe thấy giọng nói này, Nam Kiều khẽ cau mày, tâm trạng cũng rất không tốt.

Từng người một coi nơi này của cậu là cái gì vậy?

Nghe thấy giọng của Nam Nghiêu, trong lòng Ngọc Nhan tràn đầy vui mừng.

Bà ta quay đầu nhìn Nam Nghiêu, ánh mắt nhìn ông ta đầy tham lam.

Cuối cùng ông cũng đã trở về, cuối cùng mình cũng đã gặp được ông rồi. "Cuối cùng ông cũng đã về, em thật sự rất nhớ ông, chúng ta quay lại với nhau được không?" Ngọc Nhan nhìn Nam Nghiêu, kích động nói.

Bà ta biết ngay đến tìm Nam Kiều nhất định sẽ có cách.

Nhìn xem, Nam Nghiêu bây giờ không phải đã đến rồi sao?

Chỉ cần có thể gặp được Nam Nghiêu, bà ta sẽ có cách để Nam Nghiêu tiếp tục ở bên mình. "Nam Kiều thật quá đáng, lại còn hạ độc em.

Ông giúp em lấy lại thuốc giải được không?" Dáng vẻ đó, nếu không biết sự thật, Nam Kiều còn tưởng họ là một cặp vợ chồng tình cảm mặn nồng.

Nam Nghiêu cau mày, ánh mắt nhìn Ngọc Nhan tràn đầy chán ghét: "Hạ độc ngươi rồi?

Vậy thì tốt quá rồi." Giọng nói bình tĩnh như một chiếc búa nặng nề giáng vào tim Ngọc Nhan, khiến trái tim bà ta lập tức tan thành từng mảnh.

Bà ta không thể tin nổi nhìn Nam Nghiêu: "Ông… ông nói gì?

Sao ông có thể đối xử với em như vậy?

Không nên như thế." "Chuyện năm đó đều là hiểu lầm, em có thể giải thích với ông, đều là do Ngọc Sâm làm, là hắn ta khiêu khích mối quan hệ của chúng ta, để Ngọc Cẩm Chi tiếp cận ông, thật sự không liên quan đến em." Ngọc Nhan vội vàng giải thích, rất sợ mình giải thích xong Nam Nghiêu sẽ không tin.

Thế nhưng, bà ta dường như cũng không có cơ hội đó, vì Nam Nghiêu căn bản không hề nghe những gì bà ta nói.

Nhưng Ngọc Nhan không cho là vậy, bà ta nén đau bò dậy từ dưới đất, đến bên cạnh Nam Nghiêu, đưa tay định chạm vào mặt ông ta.

Còn chưa chạm được vào người, đã bị Nam Nghiêu chán ghét đá bay ra ngoài. "Cha, mẹ đối với Nam Kiều quả thực không tốt, nhưng trong lòng bà ấy thật sự có cha, tại sao cha lại đối xử với bà ấy như vậy?" Một câu nói khiến ánh mắt Nam Nghiêu sắc bén nhìn anh ta.

Từ khi nào chuyện của mình lại đến lượt một đứa trẻ chất vấn. "Chất vấn ta tại sao?

Ngươi chưa có tư cách đó." "Cha…" Sắc mặt Nam Việt có chút khó coi.

Rõ ràng anh ta cũng là con của Nam Nghiêu, tại sao cuối cùng lại trở thành thế này.

Rõ ràng đều là anh em cùng cha cùng mẹ, Nam Kiều lại có thể nhận được nhiều như vậy.

Nam Kiều ở bên cạnh ung dung xem kịch, xem một lúc cảm thấy không còn gì thú vị: "Vợ chồng các người gặp nhau thì về nơi của các người đi, đừng đến nơi của tôi gây chuyện." "Trông chừng họ rời đi." Nói xong, cậu quay người rời đi.

Nghĩ đến việc sau này Ngọc Nhan sẽ bị hỗn độc giày vò, tâm trạng của Nam Kiều liền rất tốt.

Nam Nghiêu thất vọng nhìn Nam Kiều rời đi.

Lúc cậu đi, thậm chí một ánh mắt cũng không cho họ.

Xem ra lần này Nam Kiều thật sự tức giận rồi, có lẽ cậu sẽ không tha thứ cho người cha này nữa đâu nhỉ?

Nam Việt nhìn dáng vẻ này của Nam Nghiêu, trong lòng có chút phức tạp, nhưng nhiều hơn vẫn là buồn bã: "Cha, cha đừng quên con cũng là con của cha." Liếc Nam Việt một cái, Nam Nghiêu thiếu kiên nhẫn nói: "Ngươi là do Ngọc Nhan nuôi lớn." Nam Việt sững sờ một lúc.

Lớn lên cùng mẹ thì sao chứ?

Năm đó ông cứ thế bỏ đi, mình không theo mẹ thì còn theo ai?

Cha nói những lời như vậy có phải là hơi quá đáng rồi không?

Ngọc Nhan tỉnh táo lại, nhìn Nam Nghiêu điên cuồng cười lớn: "Ha ha ha ha, ta đã làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại nhận được kết cục thế này, thật nực cười." "Nhưng Nam Nghiêu, ông cũng chỉ là một trò cười, lại bị một Ngọc Cẩm Chi lừa gạt đến mức này."

Cú đá của Nam Nghiêu khiến Ngọc Nhan căm hận, nhưng nhiều hơn vẫn là có chút thất vọng.

Đối với Nam Nghiêu, bà ta thật sự rất thích.

Nhưng cũng chính vì thích, bà ta mới làm nhiều chuyện không nên làm như vậy.

Thế nhưng bây giờ nhận được là gì?

Là sự chán ghét và không thích của Nam Nghiêu.

Là sự chế nhạo của Nam Kiều, thậm chí là hận không thể giết chết bà ta.

Trước đây Ngọc Nhan vì Nam Nghiêu mà điên cuồng bao nhiêu, thì bây giờ lại mỉa mai bấy nhiêu.

Nam Việt có chút lo lắng nhìn Ngọc Nhan: "Mẹ, mẹ đừng nói nữa." Anh ta có thể cảm nhận được sự phẫn nộ trong lòng Nam Nghiêu, ngay khi Ngọc Nhan nói về chuyện này.

Dường như giây tiếp theo Nam Nghiêu sẽ trực tiếp lấy mạng bà ta vậy. "Sao?

Ông có phải rất muốn giết ta không?

Chỉ tiếc là ông không có cơ hội đó nữa rồi." Ngọc Nhan nói với giọng âm u.

Bình tĩnh nhìn Ngọc Nhan, Nam Nghiêu không để ý đến bà ta.

Chính thái độ này lại khiến Ngọc Nhan có chút điên cuồng: "Ông không để ý đến ta?

Ông dựa vào cái gì mà đối xử với ta như vậy?

Nam Nghiêu, ông đừng quên, ta là thê tử của ông." Đúng vậy, bà ta vẫn là thê tử mà Nam Nghiêu cưới hỏi đàng hoàng, ông ta có tư cách gì đối xử với bà ta như vậy.

Thê tử?

Nam Nghiêu cảm thấy từ này trong miệng Ngọc Nhan vô cùng mới mẻ. "Ngươi sắp không phải rồi." Ông sẽ không tha cho nhà họ Ngọc, đương nhiên cũng sẽ không tha cho Ngọc Nhan.

Chương 1424

Tất cả chỉ là đang đợi hôn lễ của Nam Kiều kết thúc mà thôi.

Ngọc Nhan có phần sợ hãi trước một Nam Nghiêu như vậy, nhưng cô ta cũng không muốn chịu thua, bèn quay đầu nhìn Nam Việt bên cạnh: "Nam Việt, chúng ta đi thôi." Hôm nay cô ta thật không nên đến đây, không những bị trúng độc mà còn bị Nam Nghiêu đối xử như thế.

Nam Việt im lặng đỡ Ngọc Nhan dậy, hai người cùng nhau rời đi.

Nam Nghiêu nhìn họ đi xa, rồi quay lại nhìn hướng Nam Kiều vừa đi, khẽ thở dài một tiếng rồi cũng một mình rời đi mà không làm phiền Nam Kiều thêm. "Tiểu Vương gia, người đã đi rồi ạ." "Ừ, ta biết rồi, các ngươi lui cả đi." Sau khi mọi người rời đi, Nam Kiều cầm một viên châu trong suốt trong tay, chống cằm nhìn ra ngoài, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lúc Lạc Diễm và La Hậu đến thì thấy đúng cảnh này.

Lạc Diễm vỗ vai Nam Kiều một cái: "Đang nghĩ gì thế?" Nam Kiều quay lại nhìn những người phía sau, gương mặt nở nụ cười: "Các cậu đến rồi." "Ừ, sao vậy?

Trông tâm trạng không tốt lắm?" "Cũng tạm.

Tối nay Ngọc Nhan và Nam Nghiêu đều đến đây." Nghe vậy, mấy người nhìn nhau, bất giác cau mày: "Họ đến làm gì?" "Ngoài đến tìm tôi thì còn làm gì được nữa?

Ngọc Nhan muốn tôi giúp cô ta nhận được sự tha thứ của Nam Nghiêu, tiếc là bị tôi hạ độc rồi.

Còn Nam Nghiêu thì đưa mẹ con họ đi rồi cũng rời khỏi đây." Làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Thật nực cười.

Lạc Diễm và những người khác ngồi xuống bên cạnh Nam Kiều, La Hậu hỏi: "Thật sự không để tâm nữa à?" "Ừ, từ lúc ở Huyền quốc nhận được thư và tiền của hắn gửi, tôi đã không còn để tâm nữa rồi," Nam Kiều thản nhiên nói.

Dù thái độ có vẻ thờ ơ, nhưng Lạc Diễm và mọi người đều biết lần này Nam Kiều đã thật sự quyết tâm.

Sau này dù Nam Nghiêu có đối xử tốt với cô đến đâu, cũng không có cách nào giữ cô ở lại bên cạnh được nữa.

Trước đây không thấy làm vậy có gì không tốt, nhưng bây giờ xem ra cũng hay.

Ít nhất Nam Kiều sẽ vui vì điều đó. "Thôi bỏ qua chuyện này đi, bây giờ cậu nên lo cho hôn lễ ngày mai.

Sắp thành thân rồi, chúc mừng nhé." Nam Kiều mỉm cười, trong lòng có chút phấn khởi: "Cảm ơn." Cả buổi tối, Nam Kiều và Lạc Diễm trò chuyện không ngớt, đến nửa đêm mới đi nghỉ.

Sáng sớm hôm sau, cô lại bị người ta gọi dậy để chuẩn bị đón dâu.

Trong hành cung, Minh Uyển Khinh cũng vậy.

Cô bị gọi dậy rồi bắt đầu trang điểm, thay y phục.

Nhìn vẻ mặt ai oán của Minh Uyển Khinh, Vương Cẩn Hòa như thấy lại chính mình lúc thành thân.

Khi đó cô cũng dậy từ rất sớm, y hệt Minh Uyển Khinh bây giờ, vẫn chưa tỉnh ngủ.

Mọi thứ cứ mơ mơ màng màng, đến khi chuẩn bị xong xuôi mới nhận ra, nghĩ lại thấy thật thú vị. "Tỷ tỷ, em buồn ngủ quá, cho em ngủ thêm một lát nữa được không?" Minh Uyển Khinh cố gắng mở mắt nhìn Minh Uyển Ninh, hy vọng được tỷ tỷ đồng ý.

Minh Uyển Ninh bất đắc dĩ nhìn Minh Uyển Khinh, dở khóc dở cười nói: "Hôm nay là ngày thành thân của em đấy, giờ này rồi mà em còn nghĩ đến chuyện ngủ à?" Đây còn là muội muội của cô sao?

Minh Uyển Khinh ngượng ngùng nhìn Minh Uyển Ninh, không dám nói là do tối qua quá phấn khích nên không ngủ được. "Vậy em cứ chợp mắt một lát đi, có người vịn cho em." Minh Uyển Khinh nghe vậy liền hoàn toàn yên tâm, nhắm mắt lại nghỉ ngơi ngay lập tức, tốc độ nhanh đến mức Minh Uyển Ninh cũng phải cạn lời.

Cô quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh: "Tiểu Hòa, lúc trước em cũng như vậy à?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Vâng, em cũng vậy đó.

Cứ để em ấy nghỉ một lát cũng không sao, hôm nay còn bận rộn nhiều." "Em nói cũng phải." Lúc cô thành thân cũng bận tối mắt tối mũi.

Bên Vương Cẩn Hòa vừa chuẩn bị xong thì phía Nam Kiều cũng đến.

Tô Ngọc hôm nay có lẽ là người nhàn nhã nhất, chỉ dắt theo bọn trẻ xem họ chặn đường Nam Kiều đòi lì xì.

Mấy đứa nhỏ vây quanh Nam Kiều, may mà cô đã chuẩn bị sẵn, mỗi đứa được một xấp lì xì dày cộm.

Sau đó cô lại đưa cho những người chặn đường một ít.

Trải qua đủ các loại câu hỏi kiến thức, cuối cùng cô mới được vào trong.

Tô Cửu đứng bên cạnh Tô Ngọc, cảm khái nói: "Lúc ta thành thân cũng thế này, may mà có đệ giúp." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô

Cửu, không hiểu sao anh ta lại đột nhiên nhắc đến chuyện này. "Nhìn ta như vậy làm gì?" Ánh mắt này thật kỳ quái.

Nhưng Tô Ngọc chỉ cười lắc đầu: "Không có gì, chỉ là thấy hơi lạ thôi." Lạ?

Tô Cửu nghe mà thấy khó hiểu.

Có gì mà lạ chứ? "Người bên phía Nam Kiều cũng tốt thật." "Đúng vậy, đợi họ thành thân xong chúng ta cũng đi dạo một vòng, mua chút đồ đặc sản ở đây về làm quà.

Các huynh thì sao?

Về thẳng Dụ Hòa quận hay thế nào?" Tô Cửu hỏi. "Bọn ta về Vong Ưu thành trước đã." "Được, nhưng đệ phải bảo vệ tốt cho mấy đứa nhỏ và Tiểu Hòa, đừng để họ bị thương." Tô Cửu thật sự rất bất mãn với việc Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ đến Vong Ưu thành.

Nơi tốt đẹp không đi, lại đến Vong Ưu thành làm gì, thật không biết Tiểu Ngọc rốt cuộc nghĩ cái gì.

Nhưng chuyện Tiểu Ngọc muốn làm, anh cũng tôn trọng. "Ta biết rồi, đại ca yên tâm." Đón được tân nương, họ cùng nhau xuất phát từ hành cung đến nhà của Nam Kiều.

Sau khi đi một vòng quanh vương đô, họ mới trở về.

Dọc đường đi đều là những lời chúc phúc của bá tánh dành cho Nam Kiều, điều này khiến cô vô cùng vui vẻ.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ vui mừng ra mặt của Nam Kiều cũng rất cao hứng, chỉ cần Nam Kiều vui là đủ rồi.

Khi đến nhà Nam Kiều, Nam Cận đã ở đó, cùng với cả Nam Nghiêu.

Nhưng Nam Nghiêu không đứng cùng Nam Cận mà chỉ đứng trong góc quan sát.

Có lẽ hắn biết Nam Kiều không muốn nhìn thấy mình.

Lúc hành lễ, Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều và tân nương, trong lòng có chút phức tạp.

Nếu lần đầu tiên Nam Cận gửi tin cho hắn, hắn đã đến đây, thì có lẽ quan hệ giữa hắn và Nam Kiều đã tốt đẹp rồi phải không?

Chương 1425

Cũng sẽ không đến mức bây giờ chỉ có thể đứng đây nhìn mọi chuyện diễn ra mà không thể làm gì.

Thậm chí còn lo lắng Nam Kiều thấy hắn sẽ không vui.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc vào cánh tay Tô Ngọc, anh quay đầu nhìn cô: "Sao vậy em?" "Không có gì, em vừa thấy vẻ mặt của Nam Nghiêu, trông anh ta có vẻ hối hận rồi." "Hối hận thì có ích gì?

Lúc Nam Kiều muốn hắn đến thì hắn không chịu, bây giờ không muốn hắn đến nữa thì lại lóc cóc chạy tới.

Dù Nam Kiều có làm gì hắn đi nữa, đó cũng là do hắn tự chuốc lấy, không thể trách người khác được," Tô Ngọc lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc chuyện này thực ra chỉ là thuận miệng, không có ý gì khác, chỉ là thấy Tô Ngọc giải thích với mình như vậy, cô cảm thấy có chút buồn cười. "Anh nói đúng, thuốc gì cũng có, chỉ không có thuốc hối hận.

Dù có hối hận thì sao chứ?

Rất nhiều tổn thương đã gây ra, không phải hối hận là có thể coi như chưa từng tồn tại.

Nam Nghiêu bây giờ muốn bù đắp cũng phải xem Nam Kiều có đồng ý không đã," Vương Cẩn Hòa cảm khái nói.

Tô Ngọc cười gật đầu, Vương Cẩn Hòa nói không sai, có những chuyện không phải nói bù đắp là có thể bù đắp được.

Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc, gương mặt nở nụ cười hiền hòa: "Không nói về anh ta nữa, chúng ta xem tiếp đi." "Được." Sau khi lễ thành, tân nương được đưa vào động phòng.

Vương Cẩn Hòa nói với Tô Ngọc một tiếng rồi cùng Minh Uyển Ninh qua bầu bạn với Minh Uyển Khinh. "Tướng công, anh trông chừng mấy đứa nhỏ nhé, lần đầu đến nơi thế này, chúng nó sắp chơi điên cả lên rồi," Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu nói. "Được, anh sẽ trông chừng Tiểu Bảo và các con." Vương Cẩn Hòa lúc này mới yên tâm cùng Minh Uyển Ninh rời đi.

Trên đường đến phòng tân hôn, Minh Uyển Ninh cảm khái nói: "Thảo nào ai cũng muốn giao con cho Tô Ngọc dạy dỗ." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Minh Uyển Ninh, sao chị ấy lại đột nhiên nói đến vấn đề này?

Thật kỳ lạ. "Sao vậy?

Tự nhiên lại nhìn em như thế?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Em mới định hỏi chị sao vậy, tự nhiên lại nói những lời như thế, làm em cũng thấy khó hiểu." "Cũng không có gì, thời gian này bọn chị tiếp xúc với Thần nhi nhiều hơn, nó rõ ràng mới là một đứa trẻ chưa đầy hai tuổi mà đã biết nhiều như vậy." Những đứa trẻ khác hai tuổi chắc chỉ mới biết nói thôi nhỉ?

Nhưng Tô Cẩm Thần thì khác, Tứ Thư cũng đã thuộc lòng rồi.

Lần đầu nghe thằng bé đọc thuộc, chị và Tô Cửu rõ ràng đã giật mình.

Hỏi Tô Cẩm Thần mới biết đó đều là những thứ cơ bản nhất, nó còn biết nhiều hơn thế.

Nghĩ đến vẻ mặt khoe khoang của tiểu gia hỏa đó, Minh Uyển Ninh lại thấy buồn cười. "Em không biết lúc tiểu gia hỏa đó khoe khoang trước mặt bọn chị đáng yêu đến mức nào đâu." Nghĩ lại thôi đã thấy buồn cười.

Đại ca của em còn trêu Thần nhi, nói rằng nếu nó đã biết nhiều như vậy, năm nay theo bọn họ về kinh thành, không về Dụ Hòa quận với các em nữa, kết quả vừa nghe đến đó, tiểu gia hỏa liền tức giận ngay.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất buồn cười.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Minh Uyển Ninh: "Còn có chuyện như vậy sao?

Cái này bọn em thật sự không biết." "Chuyện này bọn chị đều không nói với các em, các em làm sao mà biết được?" "Nhưng như vậy cũng tốt, chỉ là phải phiền hai người giúp bọn em trông con." Đây rõ ràng là trách nhiệm của họ, kết quả lại đổ hết cho Tô Ngọc, khiến họ cũng có chút ngại ngùng.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn Minh Uyển Ninh: "Chị nói gì vậy?

Chúng ta là người một nhà, chị còn khách sáo như thế làm gì?" "Em nói đúng, chúng ta là người một nhà, không nên khách sáo như vậy." "Lúc đại ca của em bảo Thần nhi ở nhà, Thần nhi tỏ ra không vui ra mặt, còn nói gì mà ở nhà không học được gì, không có ca ca tỷ tỷ cũng không có đệ đệ, nó không muốn ở cùng bọn họ, thậm chí còn nói gì mà không muốn trở thành người kém cỏi nhất." Nghĩ đến những lời Tô Cẩm Thần nói, Minh Uyển Ninh lại thấy buồn cười.

Một đứa trẻ hai tuổi, lấy đâu ra nhiều tâm tư như vậy chứ?

Thật không biết đứa trẻ này nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, cũng không ngờ tiểu gia hỏa đó lại nói những lời như vậy.

Thật là xấu hổ. "Nhìn gì chứ?" "Không có gì, em chỉ cảm thấy Thần nhi có lẽ đã kéo giá trị thù hận cho em và tiểu thúc của nó rồi." Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng không nhịn được cười.

Minh Uyển Ninh cũng cười không ngớt: "Em yên tâm đi, đại ca của em sớm đã quen rồi, dù sao Thần nhi từ nhỏ đã thích Tô Ngọc." Hơn nữa là vô cùng thích.

Họ vừa đi vừa trò chuyện, lúc đến tân phòng thì Nam Kiều vừa hay bị những người khác lôi ra ngoài uống rượu. "Tẩu tẩu, em đã cho người chuẩn bị đồ ăn, hai người giúp em chăm sóc Khinh Khinh nhé." Nam Kiều trước khi bị kéo đi chỉ kịp nói một câu như vậy.

Vương Cẩn Hòa dở khóc dở cười nhìn họ: "Sao ai cũng thích chuốc rượu thế nhỉ?" "Ai biết được?

Chắc là thú vui của họ?" Hai người đẩy cửa bước vào, Minh Uyển Khinh đang ngồi trên giường có chút buồn chán, thấy họ vào thì vô cùng vui mừng: "Tẩu tử, tỷ tỷ, cuối cùng hai người cũng đến rồi." "Nam Kiều mới đi mà em đã bắt đầu thấy chán rồi à?" Minh Uyển Khinh nhất thời có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Đương nhiên rồi." Dù sao đó cũng là tướng công của cô mà.

Cô làm vậy cũng không có gì sai.

Minh Uyển Ninh buồn cười đưa tay chọc vào trán Minh Uyển Khinh: "Em đó, thật không biết xấu hổ." "Tỷ tỷ ở trước mặt tỷ phu có biết ngượng không ạ?" Minh Uyển Khinh ngây thơ nhìn Minh Uyển Ninh, bộ dạng đó làm Vương Cẩn Hòa cười không ngớt.

Nhìn vẻ mặt cạn lời của Minh Uyển Ninh, Vương Cẩn Hòa hả hê nói: "Ninh Ninh, bây giờ chị có suy nghĩ gì không?" "Con gái lớn không giữ được trong nhà mà, mới vừa thành thân đã bắt đầu khuỷu tay đưa ra ngoài rồi." Minh Uyển Ninh nói xong chính mình cũng cười.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, một nha hoàn bước vào.

Cô ta đi đến bên cạnh Minh Uyển Khinh, hoàn toàn không để ý đến sự tồn tại của Vương Cẩn Hòa và những người khác, nói thẳng: "Phu nhân của chúng ta muốn gặp ngươi, đi theo chúng ta một chuyến." Vương Cẩn Hòa cau mày, nha hoàn này thật là ra oai.

Minh Uyển Ninh cũng cau mày, rất không thích người này, nhưng cô biết người như vậy chắc chắn không phải là người của Nam Kiều. "Ta không quen biết phu nhân của các ngươi là ai." Minh Uyển Khinh cũng không phải là kẻ ngốc, người ta nói gì làm nấy.

Nha hoàn dường như rất bất mãn, đưa tay định bắt người đi.

Hành động này đã chọc giận Vương Cẩn Hòa và Minh Uyển Ninh, họ còn đang ở đây mà đã dám trực tiếp bắt người, lá gan của người này thật lớn. "Phu nhân, có chuyện gì vậy?" "Thu Ý, ngươi đến đúng lúc lắm, lôi nha hoàn này ra ngoài rồi nhốt lại cho ta." Vương Cẩn Hòa và Minh Uyển Ninh chắn trước mặt Minh Uyển Khinh, cảnh giác nhìn nha hoàn kia.

Nha hoàn này trông có vẻ kỳ quái, không biết có phải là ảo giác của cô không. "Vâng." Thu Ý ra tay bắt nha hoàn kia, không ngờ nha hoàn đó lại nhanh chóng né được.

Tốc độ này khiến Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Nha hoàn này biết võ công, Ninh Ninh, chị đi tìm Tô Ngọc và mọi người mau lên." "Được." Minh Uyển Ninh biết bây giờ không phải lúc để nói nhiều, chỉ có thể vội vàng đi tìm người.

Khi tìm được Tô Ngọc và những người khác, Minh Uyển Ninh vội vàng nói: "Tô Ngọc, các người mau qua đó xem, có một nha hoàn biết võ công muốn bắt Khinh Khinh đi, còn nói gì mà phu nhân của họ muốn gặp Khinh Khinh." Giờ phút này Minh Uyển Ninh thật sự có chút sợ hãi, nếu thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Một câu nói đơn giản đã khiến Tô Ngọc và Nam Kiều đều biến sắc.

Mấy người nhìn nhau rồi lao nhanh về phía tân phòng, người lo lắng nhất chính là Nam Kiều và Tô Ngọc.

Chương 1426

Tô Ngọc là người đến đầu tiên.

Anh thấy Vương Cẩn Hòa ngã sang một bên, sắc mặt có chút tái nhợt.

Thu Ý và Minh Uyển Khinh cũng bị trọng thương, còn nha hoàn kia thì không thấy đâu, có lẽ đã bị thương và bỏ chạy.

Nam Kiều ánh mắt lạnh lẽo nhìn tất cả.

Xem ra cô đã ra tay quá nhẹ, mới khiến Ngọc Nhan dám chạy đến đây gây sự. "Bạch Khởi, Vạn Cổ, các ngươi qua đây xem." Tô Ngọc hiện giờ rất bình tĩnh, nhưng không ai biết đây có phải là sự yên lặng trước cơn bão hay không.

Bạch Khởi vội vàng bắt mạch cho Vương Cẩn Hòa, kết quả khiến anh ta khẽ cau mày.

Bộ dạng này của anh ta khiến Tô Ngọc rất lo lắng: "Tình hình thế nào rồi?

Tiểu Hòa không sao chứ?" "Tẩu tử bị nội thương, có lẽ phải dưỡng một thời gian." Vừa nói anh ta vừa lấy một viên thuốc chữa thương cho Vương Cẩn Hòa uống.

Tô Ngọc cười trầm thấp, âm thanh đó khiến Bạch Khởi nổi hết da gà.

Xem ra Ngọc ca lần này thật sự nổi giận rồi.

Những kẻ này dám động đến tẩu tử, thật là sống không kiên nhẫn rồi. "Nam Kiều, cho người của cậu đi tìm, dù có phải đào sâu ba thước đất cũng phải tìm ra kẻ đó cho ta." Tô Ngọc quay đầu nhìn Nam Kiều. "Ngọc ca ca yên tâm, em sẽ không tha cho bọn chúng đâu." Vẫn là do cô quá lương thiện. "Thiếu gia, ta đi cùng Nam Kiều." Thấy Thu Ý bị thương thành ra thế này, anh thật sự rất tức giận, những kẻ này thật đáng ghét.

Một hôn lễ tốt đẹp sao lại không biết điều một chút chứ? "Đi đi." Tô Ngọc biết tâm tư của Nguyên Bảo, dĩ nhiên sẽ không ngăn cản. "Bạch Khởi, Thu Ý phiền ngươi rồi." "Yên tâm, có ta và Vạn Cổ ở đây, họ sẽ không sao đâu." Lạc Diễm và La Hậu cùng Nam Kiều đi ra ngoài.

Gây ra chuyện này vào ngày thành thân của Nam Kiều, thậm chí còn làm tân nương bị trọng thương, kẻ đứng sau thật sự là tìm chết.

Nam Kiều và mọi người không mất quá nhiều thời gian đã tìm được người cần tìm.

Bởi vì đối phương cũng bị Thu Ý trọng thương, lúc gây náo loạn ở đây, người bên cạnh đã phát hiện ra.

Khi họ đến chỉ thấy một người chạy trốn khỏi tân phòng.

Lúc Nam Kiều và mọi người đến, người đó đã bị ám vệ bắt được. "Chủ tử, thuộc hạ không bảo vệ tốt cho Vương phi, xin chủ tử trách phạt." Nam Kiều liếc nhìn ám vệ, không nói gì, ánh mắt chuyển sang người nha hoàn kia.

Nha hoàn này lại là người quen của Nam Kiều.

Nam Kiều bước tới, đá một cước vào giữa ngực đối phương.

Lạc Diễm đưa tay nắm lấy vai Nam Kiều, nghiêm túc nói: "Đừng giết nó, chúng ta còn muốn biết kẻ đứng sau là ai." "Không cần hỏi nó, tôi biết kẻ đứng sau là ai," Nam Kiều vô cùng bình tĩnh nói. "Là ai?" "Ngọc Nhan.

Hôm qua tôi vừa hạ độc Ngọc Nhan, hôm nay cô ta liền cho người đến, chắc là muốn dùng Khinh Khinh để uy hiếp tôi, bắt tôi đưa thuốc giải." Chỉ tiếc là Ngọc Nhan đã nghĩ nhiều rồi, cô tuyệt đối sẽ không giúp cô ta.

Bây giờ cô rất hối hận vì đã không cho ám vệ canh gác tân phòng.

Cô cứ nghĩ ở địa bàn của mình sẽ không xảy ra vấn đề gì, ai ngờ lại xảy ra sai sót lớn như vậy.

Ngọc Nhan này thật sự đã tặng cô một món quà tân hôn rất tuyệt, khiến cô không biết phải cảm kích thế nào cho phải. "Nam Kiều, cậu không sao chứ?" Mọi người bên cạnh có chút lo lắng nhìn Nam Kiều.

Bộ dạng này của Nam Kiều khiến họ có chút hoang mang. "Không sao, mang người theo ta." Nha hoàn nhìn Nam Kiều, giận dữ nói: "Nam Kiều, đồ bạch nhãn lang đáng chết nhà ngươi, phu nhân là mẫu thân của ngươi, ngươi lại dám ra tay độc ác với phu nhân.

Nếu ngươi không đưa thuốc giải cho phu nhân, thì vợ của ngươi cũng đừng hòng sống sót." Ban đầu Lạc Diễm và những người khác nghe vậy đều nghĩ Nam Kiều chắc chắn sẽ tức giận, ai ngờ cô không những không giận mà còn cười phá lên. "Độc dược thì bên cạnh ta có cao thủ giải được, cổ độc ta cũng biết giải, loại cổ tử mẫu phế vật như của Ngọc Nhan thì cô ta không có đâu, ngươi nghĩ ta sẽ lo lắng à?" Nam Kiều khinh bỉ nhìn nha hoàn kia, mỉa mai nói.

Sắc mặt nha hoàn lập tức thay đổi, Nam Kiều nói không sai, chỉ cần không phải là cổ tử mẫu, thì đối với Nam Kiều hoàn toàn vô dụng.

Trước đây phu nhân cũng nói như vậy, nhưng cô ta vẫn còn chút may mắn, bây giờ xem ra sự may mắn trong lòng cô ta sẽ không mang lại bất kỳ lợi ích nào.

Cô ta bất giác siết chặt tay: "Ngươi có bản lĩnh thì giết ta đi." Cô ta không thể trở thành công cụ để Nam Kiều chỉ chứng phu nhân, cô ta phải chết, nhưng bây giờ ngay cả tự sát cũng không làm được.

Tất cả đều là lỗi của Nam Kiều.

Nam Kiều liếc nhìn cô ta một cái: "Lúc này muốn chọc giận ta quả là một lựa chọn không tồi, nhưng tiếc là, ngươi dùng sai phương pháp rồi." "Muốn chết?

Cũng phải xem ta có đồng ý cho ngươi chết không.

Dù ngươi chỉ còn lại một hơi thở, chúng ta cũng có thể cứu ngươi sống lại," Nam Kiều lạnh lùng nhìn nha hoàn.

Làm bị thương vợ của cô, làm bị thương tẩu tẩu và vợ của Nguyên Bảo, cô ta nghĩ một cái mạng rẻ tiền là có thể đền bù sao?

Thật là ngây thơ đến nực cười.

Người bên cạnh Ngọc Nhan đều ngây thơ như cô ta sao?

Cô ta nghiến răng nhìn Nam Kiều, cô ta vậy mà... "Ngươi không phải muốn che giấu bảo vệ Ngọc Nhan sao?

Chỉ với thân phận đại nha hoàn của Ngọc Nhan, bản vương muốn vin vào cớ này nói Ngọc Nhan ám sát Ngọc Vương phi của Huyền quốc, ngươi nói xem cô ta sẽ có kết cục gì?" Nam Kiều nhìn nha hoàn, lạnh lùng nói.

Nha hoàn nghĩ đến một trong những người mình đã đả thương, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch khó coi.

Nếu người đó thật sự là Ngọc Vương phi, vậy thì tất cả đều xong rồi.

Tay nha hoàn khẽ run rẩy: "Ngươi... ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?

Ngươi chỉ đang nói bậy." "Tất cả đều là do ta làm, không liên quan đến phu nhân của chúng ta," nha hoàn giãy giụa nói, đôi mắt đỏ ngầu của cô ta khiến Nam Kiều rất vui vẻ. "Ngươi nghĩ có ai sẽ tin không?" Nam Kiều nhìn nha hoàn hỏi.

Chương 1427

Một nha hoàn đi ám sát Vương phi của một quốc gia, nếu phía sau không có người chống lưng, không có người sai khiến, sao có thể được. "Ngươi cũng nói là phu nhân của các ngươi muốn gặp thê tử của bản vương, bây giờ thê tử của bản vương, Vương phi của Nam Cương và Ngọc Vương phi của Huyền quốc đều vì Ngọc Nhan mà bị trọng thương.

Cái chết đối với ngươi là sự nhân từ lớn nhất rồi, mang đi." Sau đó cô nên đi tìm Ngọc Nhan gây phiền phức rồi.

Đột nhiên cô bắt đầu mong chờ.

Khi Nam Kiều đưa người trở lại tân phòng, Nam Cận và Nam Nghiêu cũng ở đó.

Thấy Nam Kiều trở về, Nam Cận vội vàng đi tới hỏi: "Chuyện này là sao?" Ngọc Vương phi bị trọng thương ở Nam Cương, tin tức này nếu truyền về Huyền quốc, chắc chắn sẽ gây ra bạo động trong dân chúng.

Đến lúc đó rất có thể sẽ ảnh hưởng đến bang giao hai nước, đây là điều ông ta tuyệt đối không muốn thấy. "Ngọc Nhan muốn bắt Khinh Khinh đi để uy hiếp con đưa thuốc giải, người này là đại nha hoàn bên cạnh Ngọc Nhan, rất được Ngọc Nhan tin tưởng, rất nhiều chuyện trong tay Ngọc Nhan đều giao cho cô ta làm." Nam Kiều chỉ vào nha hoàn trên đất nói.

Tô Ngọc đột nhiên đứng dậy, đi đến trước mặt nha hoàn kia: "Chính ngươi đã làm bị thương thê tử của bản vương?" Lúc đối mặt với Nam Kiều, nha hoàn căn bản không sợ, cô ta chắc chắn Nam Kiều không dám làm gì mình, nhưng bây giờ nhìn thấy Ngọc Vương của

Huyền quốc, cô ta lại sợ hãi từ tận đáy lòng.

Cô ta thậm chí không dám nhìn vào mắt Tô Ngọc.

Nguyên Bảo, nếu nó không muốn nói, vậy thì bẻ gãy từng khúc xương của nó, bản vương lại muốn xem ngươi có thể chịu đựng đến mức nào.

Nếu đây không phải là nhà của Nam Kiều, nếu Nam Kiều không phải chịu tai bay vạ gió, anh đã giết hết tất cả mọi người ở đây.

Bây giờ chỉ còn một chút lý trí cuối cùng để anh tỉnh táo, nếu không người ở đây đều phải chết.

Nam Cận cảm thấy Tô Ngọc lúc này vô cùng nguy hiểm, không thể tùy tiện chọc vào, nếu không rất có thể sẽ mang lại phiền phức không cần thiết cho họ.

Nam Nghiêu cau mày định nói gì đó thì bị Nam Cận ngăn lại.

Hắn quay đầu nhìn Nam Cận, người sau im lặng lắc đầu, lúc này tốt nhất không nên chọc vào Tô Ngọc, nếu không sẽ tự rước lấy phiền phức lớn.

Đây là suy nghĩ trong lòng Nam Cận lúc này.

Nam Nghiêu tuy không hiểu tại sao Nam Cận lại làm vậy, nhưng cũng không tiếp tục mở miệng.

Chỉ nghe thấy tiếng hét thảm thiết bên tai, thủ đoạn của Ngọc Vương này thật độc đáo, nhưng đối với loại người này thì rất thích hợp.

Nguyên Bảo thật sự bẻ gãy từng khúc xương của đối phương, đau đến mức nha hoàn kia không ngừng la hét đòi giết cô ta.

Anh lạnh lùng nhìn nha hoàn: "Vẫn không nói sao?" "Tất cả đều là do ta làm, không liên quan đến phu nhân của chúng ta," nha hoàn yếu ớt nói.

Cô ta không thể để Ngọc Vương và bọn họ đi tìm phu nhân gây phiền phức, tuyệt đối không thể.

Tô Ngọc đi đến trước mặt nha hoàn, dẫm lên tay cô ta, mặt không biểu cảm nghiền nát những ngón tay.

Thập chỉ liên tâm, đau đớn hơn bất kỳ chỗ nào khác trên cơ thể bị gãy xương.

Tô Ngọc không biểu cảm nhìn cô ta. "Giết ta đi, các ngươi giết ta đi." Nha hoàn không chịu nổi cơn đau thấu tim này, nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói.

Cô ta không muốn tiếp tục bị đối xử như vậy, trơ mắt nhìn xương của mình bị người ta nghiền nát.

Thật quá đau đớn.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn nha hoàn đang đau đớn: "Nói ra, bản vương sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng." Lời của Tô Ngọc đối với nha hoàn mà nói chính là một sự cám dỗ to lớn, cô ta ánh mắt hoảng hốt nhìn Tô Ngọc, suýt nữa đã đồng ý, rồi lại nghiến răng lắc đầu: "Không... là do ta làm." "Thật sao?" Nam Kiều đứng bên cạnh căn bản không dám tiến lên, lúc này cô mà nói chuyện, Ngọc ca ca có khi nào xử lý cô luôn không?

Nuốt nước bọt, Nam Kiều mếu máo nhìn Tô Ngọc, tiêu rồi, Ngọc ca ca chắc chắn sẽ càng tức giận hơn.

Nam Cận nhìn bộ dạng nhát gan của Nam Kiều, đi đến bên cạnh cô nhỏ giọng nói: "Ngươi không qua xem sao?" Nam Kiều liếc nhìn Nam Cận bên cạnh: "Con không dám." Tẩu tẩu bị thương, Ngọc ca ca bây giờ tuyệt đối là lúc tức giận nhất, cô mà qua đó, chắc chắn sẽ bị Ngọc ca ca xử lý, cô không muốn đâu.

Nam Cận khóe miệng co giật nhìn Nam Kiều: "Vậy ngươi cứ đứng nhìn như vậy?" Nam Kiều lập tức im lặng, không đứng nhìn thì làm sao được?

Dù sao Ngọc Nhan sai người này đến bắt cóc Khinh Khinh, còn làm bị thương người của họ, đây là chuyện đã rành rành, sau này trực tiếp đi tìm Ngọc Nhan gây phiền phức là được rồi, cần gì phải làm mọi chuyện phức tạp như vậy?

Thế là Nam Kiều cứ đứng bên cạnh nhìn Tô Ngọc bẻ gãy từng khúc xương của đối phương, thật sự là giúp anh đếm xương.

Đợi Tô Ngọc dừng lại, nha hoàn kia đã thoi thóp chỉ còn lại một hơi thở.

Nam Kiều đi đến trước mặt Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, chúng ta đến nhà Ngọc Nhan?" "Ừ, mang theo người đi thôi." Tô Ngọc gật đầu, không hề trút giận lên Nam Kiều.

Thấy Tô Ngọc không giận mình, Nam Kiều cuối cùng cũng yên tâm.

Cô gọi người mang theo nha hoàn đi cùng Tô Ngọc. "Bạch Khởi, chăm sóc tốt cho họ, những người khác canh giữ ở đây." Tô Ngọc bình tĩnh phân phó. "Vâng." Nam Cận và Nam Nghiêu nhìn nhau, có chút không chắc Tô Ngọc rốt cuộc là đang tức giận hay không.

Thái độ này của anh khiến ông ta bắt đầu cảm thấy Tô Ngọc là một người rất dễ nói chuyện.

Bộ dạng bình tĩnh của Tô Ngọc khiến họ không biết anh rốt cuộc có tức giận hay không. "Nam Cận, ngươi tiếp xúc với Ngọc Vương lâu rồi, hắn là người như thế nào?" Nam Cận suy nghĩ một lúc rồi nói: "Ngọc Nhan và Ngọc gia triệt để xong rồi." Nam Nghiêu sững sờ, kinh ngạc nhìn Nam Cận: "Ngươi nói thật?" "Ừ, trong lòng Tô Ngọc, Tiểu

Hòa chính là giới hạn cuối cùng, là điểm yếu của hắn.

Hắn luôn bảo vệ Tiểu Hòa rất tốt, bao nhiêu năm qua chưa từng bị tổn thương gì, bây giờ bị người của Ngọc Nhan làm bị thương thành ra thế này, ngươi nghĩ Ngọc Nhan có thể yên ổn được không?" Nam Cận nhìn Nam Nghiêu hỏi ngược lại.

Tuy ông ta không hiểu rõ Tô Ngọc bằng Nam Kiều và những người khác, nhưng Nam Kiều là một người được Tô Ngọc vô cùng sủng ái, lúc này lại không dám nói một lời, chỉ có thể ngoan ngoãn đứng bên cạnh, sợ chọc giận Tô Ngọc vào lúc này, từ đó có thể thấy Tô Ngọc lúc này đáng sợ đến mức nào.

Đáng sợ đến mức Nam Kiều cũng không dám dễ dàng chọc vào. "Đại ca, chúng ta cũng theo qua đó xem đi." Ông ta lo lắng Tô Ngọc quá tức giận sẽ làm ra chuyện quá khích.

Nam Nghiêu liếc nhìn Nam Cận: "Nếu ta là Tô Ngọc, ta nhất định sẽ khiến Ngọc Nhan phải trả giá đắt." Nam Cận không nói gì, đạo lý này ông ta đương nhiên biết.

Chính vì biết nên mới cùng đi qua đó. "Lúc này làm lớn chuyện, đối với chúng ta không có lợi." Nam Nghiêu bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Nam Cận với ánh mắt khó tả, tên này rốt cuộc đang nghĩ cái quỷ gì vậy? "Nói ngươi thông minh, lại nói mấy lời hồ đồ rồi." Nam Nghiêu bực bội nói. "Đại ca?" Sao ông ta lại nói lời hồ đồ chứ? "Thể diện của Nam Cận có thể dùng một lần, hai lần, nhưng không thể dùng lần thứ ba.

Ta nói vậy ngươi hiểu chưa?" Nam Nghiêu nhìn Nam Cận, u uất nói.

Nam Cận kinh ngạc nhìn Nam Nghiêu, sau đó nghĩ đến điều gì đó rồi trở nên im lặng.

Chương 1428

Phải rồi, ông ta đã để Tô Ngọc cho mình một cơ hội, bây giờ muốn Tô Ngọc lại một lần nữa tha cho Ngọc Nhan e là không dễ dàng như vậy.

Hơn nữa ông ta có cảm giác, trước đây Tô Ngọc sở dĩ đồng ý tha cho Ngọc Nhan, chẳng qua là vì lúc đó Ngọc Nhan chưa làm ra chuyện gì quá đáng.

Cũng chỉ là nói miệng muốn động thủ với mẹ con Vương Cẩn Hòa, nên Tô Ngọc mới đồng ý nể mặt ông ta.

Nhưng bây giờ Ngọc Nhan đã động đến Vương Cẩn Hòa, còn làm Vương Cẩn Hòa bị thương, Tô Ngọc hiện tại chính là một cây cung đã giương căng, lời nào cũng không nghe lọt tai.

Nếu lúc này ông ta đến tìm Tô Ngọc nói chuyện này, có lẽ Tô Ngọc sẽ nghĩ ông ta đang cầu xin cho Ngọc Nhan, đến lúc đó chỉ có hại chứ không có lợi.

Cau mày, Nam Cận bất đắc dĩ nói: "Ta biết rồi, chúng ta đi thôi, chỉ cần Tô Ngọc không liên lụy đến người bình thường, đối với chúng ta mà nói là đủ rồi." "Ừ." Nam Nghiêu cũng không ngờ Ngọc Nhan lại làm ra chuyện cực đoan như vậy, xem ra độc của Nam Kiều đã khiến cô ta có chút sụp đổ. "Đang nghĩ gì vậy?" "Thuốc độc của Nam Kiều đã khiến Ngọc Nhan hoàn toàn điên rồi, sau này chúng ta sẽ biết." Hắn cũng rất muốn xem Ngọc Vương ở Nam Cương sẽ đối phó với Ngọc gia như thế nào.

Dù sao đây cũng là địa bàn của Ngọc gia chứ không phải của Tô Ngọc. "Đại ca, ngài đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, ta chỉ đang nghĩ, hắn sẽ đối phó với Ngọc gia như thế nào, dù sao đây là Nam Cương chứ không phải Huyền quốc." Nam Nghiêu cũng không giấu giếm, nói ra suy nghĩ của mình.

Nam Cận biểu cảm kỳ quái liếc nhìn Nam Nghiêu một cái, ông ta lại có thể nghĩ đến chuyện này, nhưng nói vậy hình như cũng có lý, nhưng cũng chỉ có vậy mà thôi. "Đại ca, ta có thể nói thẳng cho ngài biết, hắn sẽ có phương pháp của riêng mình, không tin ngài cứ chờ xem sẽ biết." Tô Ngọc sẽ khiến họ phải kinh ngạc.

Hơn nữa ông ta không tin ở Nam Cương, Tô Ngọc thật sự không có bất kỳ người nào.

Nếu là như vậy, ông ta ngược lại sẽ xem thường Tô Ngọc. "Đi thôi." Hai người cùng đi qua.

Nam Kiều nhìn hai người đi theo, bất giác cau mày: "Ngọc ca ca, hoàng thúc của em và họ đang đi theo." Họ sẽ không định đến ngăn cản Ngọc ca ca chứ?

Nếu thật sự làm vậy, đến lúc đó sẽ rất phiền phức.

Tô Ngọc dĩ nhiên cũng thấy, nhưng đối với anh mà nói điều đó không quan trọng: "Không sao, họ muốn đến thì cứ để họ theo, đối với ta không có gì to tát cả." Nam Kiều hơi lo lắng nói: "Anh không sợ hoàng thúc lại bắt anh tha cho Ngọc Nhan sao?" "Ông ấy sẽ không đâu." Nam Cận là người thông minh, biết rõ trước đây anh đồng ý tha cho Ngọc Nhan là vì lý do gì, và bây giờ lại là vì lý do gì.

Nam Cận không dám đánh cược chuyện này.

Dù sao ông ấy còn gánh vác cả Nam Cương trên vai.

Phá vỡ quan hệ ngoại giao giữa hai nước không phải là chuyện tốt đối với ông ấy hay với người dân Nam Cương.

Chỉ cần là người thông minh đều biết nên làm thế nào.

Nam Kiều nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, tuy không biết tại sao anh lại chắc chắn như vậy, nhưng nếu anh Ngọc đã nói thế thì chắc chắn có lý của anh.

Cả nhóm đi thẳng đến nhà Ngọc Nhan.

Không cho ai cơ hội báo tin, họ trực tiếp dẫn người xông vào.

Nam Cận và Nam Nghiêu đi theo sau, thấy dáng vẻ hung hãn của Tô Ngọc thì khóe miệng giật giật, bọn họ không thèm để ý đến cảm nhận của chủ nhà sao?

Cứ thế xông thẳng vào? "Họ cứ thế xông vào à?" Còn không cho người ta thông báo một tiếng? "Chứ sao nữa?

Chẳng lẽ còn cho Ngọc Nhan cơ hội trốn thoát à?" Anh cả đang nghĩ gì vậy?

Sao lại ngốc thế?

Lúc nãy còn mắng mình nữa chứ.

Nam Cận nói xong cũng đi theo, nhìn những người đang ngã trên đất kêu la, bất lực lắc đầu, xem ra lần này Tô Ngọc thật sự nổi giận rồi.

Chuyện như vậy mà cũng làm ra được. "Đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, chúng ta đi thôi." Đi dọc đường, nhìn những người trên đất, Nam Cận lắc đầu thương cảm.

Ai bảo bọn họ có một chủ tử như Ngọc Nhan chứ?

Đến khi Tô Ngọc và mọi người tìm thấy Ngọc Nhan, bà ta mới biết Tô Ngọc lại dám dẫn người xông vào.

Nam Việt nhận được tin liền vội vã chạy tới, thấy Nam Kiều quần áo còn chưa thay xong đã dẫn người đến đây, mày lập tức nhíu lại, vô cùng bất mãn hỏi: "Nam Kiều, ngươi có ý gì đây?

Đến gây sự với chúng ta à?" Nam Kiều lạnh lùng liếc Nam Việt một cái, châm chọc nói: "Gây sự với các người?

Các người còn chưa xứng để ta làm vậy đâu." "Vậy ngươi đến làm gì?" Hôm nay là ngày thành thân của Nam Kiều, cậu ta rảnh rỗi đến đây làm gì?

Mà còn đến vào lúc này.

Không chỉ cậu ta đến mà còn dẫn cả Ngọc Vương đến nữa.

Rốt cuộc muốn làm gì? "Nam Kiều, đừng tưởng ngươi là tiểu vương gia của Nam Cương thì có thể tùy tiện xông vào nhà người khác như vậy." Nam Việt biết Nam Kiều sẽ không quay lại, cũng sẽ không thừa nhận nơi này là nhà của mình, nên mới nói ra những lời như vậy.

Ngọc Nhan nghe thấy tiếng cãi vã bên ngoài liền vội vàng đi ra, khi nhìn thấy Tô Ngọc, máu trong người bà ta như đông cứng lại, sao anh ta lại đến nhanh như vậy.

Nhìn dáng vẻ của Ngọc Nhan, Tô Ngọc liền biết là có chuyện gì. "Ngọc Vương, ngài có ý gì đây?

Dẫn Nam Kiều đến gây sự à?" Ngọc Nhan đè nén cảm xúc trong lòng, nhìn Tô Ngọc và ra đòn phủ đầu.

Nam Việt thấy Ngọc Nhan như vậy, tưởng rằng Tô Ngọc và mọi người quá đáng, bèn lên tiếng: "Ngọc Vương, dù sao mẹ tôi cũng là trưởng bối của Nam Kiều, các người làm vậy có phải quá đáng lắm không?" Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, nghe từng người một chỉ trích mình, anh liếc Nam Việt một cái: "Nguyên Bảo, ném người ra đây." Nam Việt bị ánh mắt của Tô Ngọc nhìn đến có chút lúng túng, cũng có chút xấu hổ.

Ánh mắt đó là sự khinh miệt, cũng là sự chán ghét dành cho hắn.

"Ngọc Vương, ngài có ý gì?" Ném người nào ra đây?

Lúc này Nam Việt không hiểu ý gì, nhưng rất nhanh sau đó hắn đã biết tại sao.

Nguyên Bảo ném ra một người đầy thương tích, người đó mềm nhũn nằm trên đất, chỉ còn lại một hơi thở.

Tô Ngọc nhìn người trên đất: "Có nhận ra người này không?" Nam Việt kinh ngạc nhìn người trên đất: "Ngọc Vương, ngài làm gì vậy?

Tùy ý đả thương người nhà của tôi, ngài có quá đáng lắm không?" Tô Ngọc bật cười ha hả, anh quá đáng?

Rốt cuộc ai mới là người quá đáng? "Nam Việt, thứ trên cổ cậu toàn là rơm rạ à?" Nam Kiều không nhịn được nữa, tức giận nói.

Chương 1429

"Nam Kiều, ngươi câm miệng cho ta." "Câm miệng?

Tại sao ta phải câm miệng?

Ta thật không ngờ Nam Việt nhà ngươi lại là loại người này." Nam Kiều thất vọng lắc đầu.

Gặp chuyện cậu ta không suy nghĩ một chút đã lên tiếng rồi sao? "Hôm nay là ngày thành thân của ta, anh Ngọc ăn no rửng mỡ mới đi tìm các người gây sự chắc." Nam Kiều khinh thường nói.

Thật sự tưởng anh Ngọc cũng nhiều chuyện như bọn họ sao?

Mấy người này đúng là tự cho mình là đúng. "Vậy tại sao cô ta lại bị thương?" Hơn nữa, hình như xương cốt trên người đều bị người ta bóp nát. "Tại sao ư?

Hôm nay không biết cô ta làm thế nào trà trộn vào phủ đệ của ta, còn chạy đến trước mặt vợ ta, nói phu nhân của bọn họ muốn gặp vợ ta, cuối cùng cô ta đả thương vợ của ta, vợ của Nguyên Bảo, và dĩ nhiên cả vợ của anh Ngọc nữa, bây giờ chị dâu ta vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Ngọc Nhan, lá gan của bà lớn thật đấy." Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan, lạnh lùng nói.

Ánh mắt Ngọc Nhan hơi lóe lên, không nói nhiều, chỉ nhìn Nam Kiều: "Ta không biết ngươi đang nói gì, chuyện ta chưa từng làm đừng hòng bắt ta thừa nhận." "Chuyện một a hoàn tự làm, đừng hòng đổ lên đầu ta." Ngọc Nhan vừa mở miệng đã phủi sạch quan hệ, đổ mọi chuyện cho a hoàn, muốn a hoàn làm kẻ chết thay cho mình.

Cái giá phải trả vì đả thương Ngọc Vương phi bà ta không gánh nổi.

Tô Ngọc nghe Ngọc Nhan muốn thoát khỏi hiềm nghi, cảm thấy vô cùng nực cười. "Ồ?

Ý bà là bản vương nhầm lẫn sao?" Giọng Tô Ngọc bình tĩnh, không nghe ra vui giận. "Đương nhiên là Ngọc Vương ngài nhầm rồi, các người xông vào nhà ta còn đánh bị thương nhiều người nhà ta như vậy, phải xin lỗi ta." Ngọc Nhan nhìn Tô Ngọc, không khách khí nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc bật cười trầm thấp, giọng cười đó khiến Nam Kiều nổi cả da gà. "Nam Kiều." Tô Ngọc quay đầu nhìn Nam Kiều.

Nam Kiều nhún vai, Ngọc Nhan này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tự tìm đường chết. "Ngươi muốn làm gì." Nam Kiều cầm một viên thuốc trong tay, nhân lúc Ngọc Nhan nói chuyện liền búng vào miệng bà ta.

Ngọc Nhan cảm thấy mình vừa nuốt thứ gì đó, nghiến răng nhìn Nam Kiều: "Ngươi cho ta ăn cái gì?" Nam Kiều vô tội nhìn Ngọc Nhan: "Bà có thể yên tâm, ta chẳng cho bà ăn gì cả, chỉ là một thứ có thể khiến bà nói thật thôi, bà không cần lo lắng cũng không cần căng thẳng." Một câu nói khiến Ngọc Nhan biến sắc: "Nam Kiều, ngươi dám…" Ngọc Nhan vẫn luôn chú ý đến chuyện của Nam Kiều, tự nhiên biết trong tay cậu ta có một loại thuốc, uống vào sẽ khiến người ta ngoan ngoãn nghe lời, nói ra những thông tin mà họ muốn biết.

Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn Ngọc Nhan, vẻ mặt bình tĩnh như thể chưa bao giờ để những chuyện này vào lòng. "Anh Ngọc, anh đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc quay đầu liếc Nam Kiều một cái, thản nhiên nói: "Không có gì, ta chỉ đang nghĩ làm thế nào để một số người phải trả cái giá xứng đáng cho việc này." "Không sao, anh muốn làm gì cũng được, em nhất định sẽ giúp anh." Nam Kiều đảm bảo.

Chỉ cần đến lúc đó đừng trút giận lên người cậu là được. "Ừm, hỏi đi." "Bà muốn gặp vợ ta với mục đích gì?" Nam Kiều nhìn Ngọc Nhan.

Trong mắt Ngọc Nhan hiện lên vẻ giãy giụa, dường như muốn chống lại tác dụng của thuốc.

Cuối cùng, Ngọc Nhan vẫn thất bại, bà ta mở miệng nói: "Nam Kiều, tên súc sinh đó dám hạ độc ta, nó dám hạ độc thì ta dám khiến vợ nó phải trả giá." Một câu nói khiến trong mắt Nam Kiều tràn đầy thất vọng: "Tại sao lại làm hại chị dâu." "Có thể đả kích Ngọc Vương, tại sao lại không làm chứ?" Lời này của Ngọc Nhan nói ra một cách đương nhiên, chính vì quá đương nhiên nên không ai dám nhìn biểu cảm của Tô Ngọc. "Nó đúng là một con vô dụng, một đứa cũng không giết được, còn dẫn người đến cho ta." A hoàn đang nằm trên đất nghe những lời này của Ngọc Nhan, vẻ mặt có chút ngây dại, phu nhân đang nói gì vậy?

Sao bà ấy có thể như thế?

Tất cả những gì cô làm đều là vì phu nhân, kết quả phu nhân lại nói như vậy.

Có phải là quá đáng lắm không? "Phu nhân, tất cả những gì tôi làm đều là vì người, người..." Sau khi bị bắt, để bảo vệ Ngọc Nhan, cô không nói một lời, cuối cùng bị thương thành ra thế này.

Kết quả trong lòng Ngọc Nhan vẫn là một kẻ vô dụng sao?

Bà ấy nghĩ như vậy sao?

Thật đáng thất vọng. "Ngươi chỉ là a hoàn của ta, giúp ta làm việc là điều nên làm, cho dù ta muốn ngươi đi chết, ngươi cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, chứ không phải ở đây nói nhảm với ta." Những lời này của Ngọc Nhan hoàn toàn làm tổn thương a hoàn, còn Nam Việt đứng bên cạnh thì cả người ngây dại.

Ngọc Nhan rốt cuộc đang nói gì vậy?

Bà ấy lại sai người đi giết Ngọc Vương phi?

Đây là đang tìm chết. "Mẹ, mẹ điên rồi sao?" "Điên?

Ta không điên, tất cả đều là lỗi của Nam Kiều, ta không có được tình cảm hạnh phúc như vậy, dựa vào đâu mà chúng được hưởng?

Chúng đều đáng chết." Ngọc Nhan vẻ mặt dữ tợn nhìn bọn họ nói.

Một tràng nói đã giải thích tất cả. "Nếu Nam Kiều ngoan ngoãn nghe lời thì đã không xảy ra những chuyện này, ai bảo nó không nghe lời ta, còn không giúp ta cứu vãn Nam Nghiêu, tất cả đều là do nó tự chuốc lấy." Nghe vậy, sắc mặt Nam Kiều có chút khó coi, Nam Nghiêu đứng bên cạnh cũng nhíu mày.

Nam Kiều cúi đầu, có chút mất mát nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, xin lỗi, em gây phiền phức cho anh rồi." Cậu cũng không ngờ Ngọc Nhan lại làm ra chuyện như vậy, cuối cùng còn liên lụy đến Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc đưa tay búng nhẹ vào trán Nam Kiều, bực bội nói: "Em đang nói vớ vẩn gì ở đây vậy?" "Nhưng mà em…" "Ai làm thì tìm người đó, em cũng là người bị hại, nếu em thật sự nghe lời bà ta thì ta mới tức giận, đạo lý đơn giản như vậy chẳng lẽ em còn không hiểu sao?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều, bực bội hỏi.

Đạo lý này Nam Kiều đương nhiên hiểu, chính vì quá hiểu nên trong lòng mới rất khó chịu. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." Nam Việt quay đầu nhìn Ngọc Nhan, ánh mắt có chút thất thần, tâm trạng phức tạp: "Mẹ, mẹ thật sự quá đáng rồi." Đây là muốn lấy mạng của cả nhà bọn họ và tất cả người của Ngọc gia.

Ngọc Nhan rốt cuộc đang nghĩ gì? "Cho dù tất cả những chuyện này đều là do ta làm, Tô Ngọc, ngươi có thể làm gì ta?" Ngọc Nhan điên cuồng nói.

Ánh mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ khinh thường.

Dáng vẻ đó khiến Nam Kiều lắc đầu ngán ngẩm, người này đúng là có bản lĩnh, dám nói chuyện với anh Ngọc như vậy. "Vậy sao?" "Tô Ngọc, ngươi tưởng mình lợi hại lắm sao?

Ở Huyền quốc, có lẽ ta không phải là đối thủ của ngươi, nhưng ngươi nhớ cho kỹ, đây không phải Huyền quốc, đây là Nam Cương, đây là địa bàn của ta, không có chút quan hệ nào với ngươi." Ngọc Nhan điên cuồng nói.

Chương 1430

Sau đó, bà ta cầm một cây sáo trúc thổi lên.

Tô Ngọc và mọi người bình tĩnh nhìn tất cả, Nam Nghiêu lập tức có chút hoảng hốt, nắm lấy cánh tay Ngọc Nhan: "Mẹ, mẹ làm gì vậy?

Mẹ đừng làm bậy." Ngọc Nhan đẩy Nam Việt ra, mất kiên nhẫn nói: "Ngươi tránh ra cho ta, ở đây không có chuyện của ngươi." "Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút." Nam Việt lo lắng nói, mẹ hắn thật sự điên rồi.

Chuyện như vậy cũng có thể làm ra được.

Dược nhân một khi xuất hiện trước mặt Tô Ngọc, hậu quả sẽ như thế nào chẳng lẽ bà không biết sao?

Tuy nhiên, Ngọc Nhan hoàn toàn không nghe những lời này, cây sáo trúc trong tay thổi ngày càng nhanh, rất nhanh xung quanh đã xuất hiện rất nhiều dược nhân.

Ngọc Nhan điên cuồng nhìn Tô Ngọc và mọi người: "Ngọc Vương, ta lại muốn xem lần này các ngươi trở về thế nào, đây không phải là những phế phẩm mà các ngươi đối phó trước đây đâu." Đây là nhóm dược nhân lợi hại nhất trong tay bà ta.

Bà ta tin rằng những dược nhân này nhất định có thể giúp bà ta giữ chân toàn bộ Tô Ngọc và mọi người ở lại đây.

Tô Ngọc không biểu cảm nhìn mọi chuyện xảy ra, như thể hoàn toàn không để tâm đến sự xuất hiện của những người này. "Nam Kiều?" Ngược lại, Nguyên Bảo có chút không yên tâm, quay đầu nhìn Nam Kiều bên cạnh, trong lòng có chút lo lắng. "Đây chắc là lá bài tẩy cuối cùng của Ngọc Nhan rồi." Nam Nghiêu nhíu mày nhìn những người này, trong mắt đầy vẻ tức giận: "Ngọc Nhan, bà thật đáng chết." Loại người này mà trong tay bà ta lại có nhiều như vậy.

Đối mặt với tình huống như vậy, Tô Ngọc vỗ tay tán thưởng Ngọc Nhan.

Dáng vẻ đó khiến Nam Kiều và mọi người nghi ngờ có phải Tô Ngọc bị kích thích gì không.

Nam Kiều quay đầu nhìn em trai bên cạnh, nhỏ giọng hỏi: "Tình hình gì đây?" Ngọc Vương bị kích thích quá độ nên điên rồi sao? "Anh cả, anh cứ xem đi là được." Nam Cận biết Tô Ngọc tức giận đến mức này rồi.

Ngọc Nhan, nếu đã động đến được nhân trong tay bà, vậy cũng không cần giấu giếm nữa, trực tiếp tung hết bài tẩy trong tay ra đi.

Anh lại muốn xem Ngọc Nhan còn có gì để đắc ý.

Những người bên cạnh nhìn nhau, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo vẻ lo lắng: "Anh ta muốn chọc giận Ngọc Nhan sao?" Nếu thật sự để Ngọc Nhan gọi hết người ra, e rằng anh ta không đối phó nổi. "Ngọc Vương, tuy ngài rất lợi hại nhưng nếu thật sự để Ngọc Nhan tung hết bài tẩy ra, e rằng ngài sẽ không phải là đối thủ đâu." Nam Nghiêu đứng bên cạnh nhíu mày nói.

Nghe vậy, Nam Kiều như nghe được chuyện gì đó buồn cười: "Ngu xuẩn." Nam Nghiêu bị một câu của Nam Kiều làm cho nghẹn họng, hắn nhìn Nam Kiều muốn nổi giận, nhưng mình lại không có tư cách, chỉ có thể tức tối nhìn đối phương. "Sao, chẳng lẽ ta nói sai à?

Anh Ngọc lợi hại hơn các người tưởng tượng không biết bao nhiêu lần." Một câu nói khiến ánh mắt Nam Nghiêu dời sang Tô Ngọc, người này trông chưa đến hai mươi tuổi, có thể lợi hại đến mức nào chứ?

Nam Kiều thích Tô Ngọc như vậy, hắn có thể hiểu được tại sao cậu ta lại nói thế, chỉ là sự yêu thích mù quáng này của Nam Kiều có phải là không đúng lắm không?

Nhìn ánh mắt của đối phương, Nam Kiều biết Nam Nghiêu căn bản không tin lời mình nói, không tin thì thôi, đợi anh Ngọc thật sự ra tay sẽ biết. "Nam Cận, Ngọc Vương bao nhiêu tuổi rồi?" Nam Nghiêu nhìn Nam Cận bên cạnh, không nhịn được hỏi. "Hai mươi sáu, sắp hai mươi bảy rồi." Nam Cận thản nhiên nói.

Nam Nghiêu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, sau đó quay đầu nhìn Nam Cận: "Ngươi chắc chắn đây là tuổi thật của Ngọc Vương?" "Ừm, đúng vậy, sao thế?

Có vấn đề gì à?" Nam Cận kỳ quái nhìn anh trai mình.

Rốt cuộc anh ta muốn hỏi gì? "Các ngươi thật sự không nhầm chứ?

Ngọc Vương này trông như một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi, sao có thể đã hai mươi mấy tuổi rồi?" Nam Nghiêu không nhịn được nói.

Người này rốt cuộc lớn lên thế nào?

Gần ba mươi tuổi mà lại có một khuôn mặt trẻ măng như vậy.

Nam Kiều tuy biết trong hoàn cảnh này không nên cười, nhưng lời Nam Nghiêu nói thật sự quá buồn cười.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Nam Kiều che miệng nói: "Anh Ngọc, hóa ra anh mới mười mấy tuổi à." Nhưng nhìn khuôn mặt của Tô Ngọc, Nam Kiều dường như hiểu tại sao Nam Nghiêu lại nghĩ như vậy.

Thật sự quá trẻ.

Tô Ngọc liếc Nam Kiều một cái, Nam Kiều lập tức ngậm miệng không dám nói gì nữa.

Anh Ngọc đáng sợ quá.

Lạc Diễm và La Hậu liếc Nam Kiều một cái, cậu ta đúng là đáng đời.

Rõ ràng biết anh Ngọc đang tức giận mà còn dám ở đây trêu chọc, ngứa đòn rồi phải không?

Hắng giọng một tiếng, Nam Kiều lẩm bẩm: "Đâu phải em nói đâu." "Đừng quậy nữa." Tô Ngọc thấy bọn họ nói chuyện ngày càng lố, không thèm nhìn tình hình hiện tại, đành phải lên tiếng.

Nam Kiều và mọi người lập tức im lặng, đứng yên sau lưng Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn Ngọc Nhan: "Nếu bà chỉ có bấy nhiêu người, e rằng không phải là đối thủ của ta." "Cuồng vọng." Trong tay Ngọc Nhan đương nhiên còn một nhóm người nữa, nhưng bà ta không muốn gọi ra, chỉ muốn xem thử Tô Ngọc và mọi người rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Tô Ngọc nhìn biểu cảm của Ngọc Nhan là biết bên cạnh bà ta chắc chắn còn có người, vẫy tay một cái, xung quanh xuất hiện một đám người mang theo sát khí đằng đằng.

Sự xuất hiện của những người này khiến không khí tại hiện trường trở nên nặng nề.

Nam Nghiêu nhìn thấy những người này, sắc mặt lập tức thay đổi, quay đầu nhìn Nam Cận bên cạnh: "Ngươi không lo lắng sao?" "Ta có gì phải lo lắng chứ?" Tô Ngọc nể mặt Nam Kiều sẽ không ra tay với Nam Cương. "Sao bên cạnh Ngọc Vương lại có nhiều cao thủ như vậy?" Nhìn những người này hắn đều có cảm giác sợ hãi.

Loại người này đáng lẽ sẽ không chịu dưới trướng người khác mới đúng, sao lại nghe lời Tô Ngọc chứ.

Thật kỳ lạ. "A Ngọc, muốn làm gì?" Người dẫn đầu đi đến trước mặt Tô Ngọc, nhìn anh hỏi. "Ta muốn mạng của những người này." Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn đối phương. "Được, cậu đừng tùy tiện ra tay." Đối phương nhìn Tô Ngọc, không yên tâm nói. "Trừ khi cần thiết, ta sẽ không ra tay." Tô Ngọc đảm bảo.

Nếu những người này không biết tự lượng sức mình, muốn tìm anh, vậy thì không thể trách anh trực tiếp ra tay. "Được." Bọn họ cũng biết không quản được Tô Ngọc, đặc biệt là khi Vương Cẩn Hòa không có ở đây, thậm chí còn bị trọng thương, bọn họ càng không quản được anh.

Chỉ có thể cố gắng hết sức để anh không tùy tiện ra tay.

Chương 1431

"Nam Kiều, lần này ngươi làm sai rồi, sau khi mọi chuyện kết thúc tự đi kiểm điểm đi." Nam Kiều có chút không phục nhưng thấy dáng vẻ không cho phép từ chối của đối phương liền im lặng.

Cậu biết người này có ý gì, cũng biết lần này là do cậu quá lơ là mới dẫn đến chuyện như vậy.

Bất kể là Khinh Khinh, hay là Vương Cẩn Hòa và Thu Ý, bọn họ vốn không nên bị thương.

Nhưng chính vì chuyện này mà họ bị thương, và còn bị thương rất nặng. "Con biết rồi." Tuy không vui, nhưng Nam Kiều vẫn miễn cưỡng nói. "Không cần." Tô Ngọc đứng bên cạnh thản nhiên lên tiếng.

Người đứng đầu bên cạnh nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cậu làm vậy sẽ chiều hư mấy đứa nhóc này đấy." "Không sao, Nam Kiều bọn họ rất nghe lời, lần này cũng chỉ là tai nạn thôi." Ai cũng không ngờ Ngọc Nhan lại sai người đến phủ đệ của Nam Kiều gây sự.

Nếu thật sự phải nói trách nhiệm, thì anh mới là người có trách nhiệm.

Nam Kiều không nói gì, nhưng thấy Tô Ngọc như vậy, cậu lại càng tự trách hơn. "Anh Ngọc, xin lỗi, đều là lỗi của em." Tô Ngọc cười lắc đầu: "Chuyện này không liên quan đến em, em là người không mong muốn chuyện này xảy ra nhất." Người bên cạnh liếc hai người một cái: "Thôi bỏ đi, ta không quản các người nữa, Nam Kiều, mấy đứa trông chừng A Ngọc một chút, đừng để kẻ không có mắt đến gần nó, những người khác ra tay." Ngọc Nhan khi những người này xuất hiện đã có chút hoảng loạn, bây giờ nghe đối phương muốn ra tay, sự hoảng loạn trong lòng có thể tưởng tượng được.

Cây sáo trúc trong tay không ngừng thổi lên, những dược nhân đang đứng đó cũng bắt đầu di chuyển.

Dược nhân một khi bắt đầu di chuyển, trừ khi chết, ngoài ra không có cách nào khác để giải quyết.

Lúc đầu, Ngọc Nhan hoàn toàn không coi đám người của Tô Ngọc ra gì, nhưng rất nhanh sau đó bà ta phát hiện mình đã nhầm.

Những người trong tay Tô Ngọc quả thực chính là khắc tinh của bà ta.

Chuyện gì cũng có thể làm được.

Nhìn người của mình từng người một ngã xuống, Ngọc Nhan lập tức có chút hoảng loạn. "Nam Kiều, bảo họ dừng tay." Ngọc Nhan vô cùng đau lòng nói.

Những dược nhân này đã tốn của bà ta rất nhiều thời gian và công sức mới tạo ra được, bọn họ cứ thế hủy hoại người của bà ta, điều này không thể chấp nhận được.

Bà ta có thể thấy mối quan hệ giữa những người này và Nam Kiều cũng rất tốt, mà Tô Ngọc rất cưng chiều Nam Kiều, chỉ cần Nam Kiều mở miệng chắc chắn không có vấn đề gì.

Anh em Nam Nghiêu và Nam Cận nhìn Ngọc Nhan như nhìn một kẻ ngốc.

Sao bà ta có thể nói ra những lời như vậy?

Bà ta đã làm hại Ngọc Vương phi, còn định giữ chân Ngọc Vương ở lại đây, kết quả bây giờ lại muốn Nam Kiều bảo người rút đi?

Dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt như vậy? "Ngọc Nhan, nếu bà còn không gọi người đứng sau bà ra, e rằng đám dược nhân bảo bối của bà sẽ phải bỏ mạng ở đây đấy." Nam Kiều nhún vai, vẻ mặt đồng cảm nói. "Nếu dược nhân không còn, lá bài tẩy của bà ở Ngọc gia cũng không còn nữa phải không?" Ngọc Nhan tức giận nhìn Nam Kiều, ánh mắt nhìn Nam Kiều càng hận không thể giết chết cậu. "Nhìn ta như vậy cũng vô dụng, không giúp là không giúp." "Ngươi…" Ngọc Nhan nhìn Tô Ngọc đang đứng đó, đột nhiên hạ quyết tâm, bất kể thế nào lần này nhất định phải ra tay lấy mạng Tô Ngọc.

Chỉ có lấy mạng Tô Ngọc mới có thể khiến bà ta sống tốt.

Về sau Huyền quốc và Nam Cương sẽ thế nào, điều đó không liên quan gì đến bà ta.

Sau đó, Ngọc Nhan thật sự gọi ra lá bài tẩy cuối cùng của mình.

Những người này ngay cả Ngọc gia cũng không biết.

Nhìn những người này, trong mắt Nam Việt đầy vẻ mờ mịt.

Trong tay Ngọc Nhan lại còn có những người như vậy sao?

Sao có thể?

Nhìn dáng vẻ mờ mịt của hắn, Nam Kiều cảm thấy có chút buồn cười: "Nam Việt, ta còn tưởng ngươi, đứa con trai này, trong lòng bà ta quan trọng đến mức nào, bây giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." "Ngươi…" "Trong tay bà ta có những người như vậy mà không nói gì với ngươi, Nam Việt, ngươi nói xem có phải ngươi rất thảm không?" Nam Kiều hả hê nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Nam Việt thay đổi liên tục, quay đầu nhìn Ngọc Nhan: "Mẹ, tại sao mẹ không nói cho con biết?" Ngọc Nhan không trả lời câu hỏi của Nam Việt, chỉ nhìn Tô Ngọc: "Các ngươi không phải muốn xem lá bài tẩy cuối cùng của ta sao?

Vậy ta cho các ngươi xem." Nam Kiều nhíu mày, những người này cho cậu cảm giác rất không ổn.

Sắc mặt Nam Cận âm trầm nhìn Ngọc Nhan: "Độc nhân?

Ngọc Nhan, bà đúng là có bản lĩnh." Ngọc Nhan nhìn dáng vẻ tức giận của Nam Cận, bật cười ha hả, ánh mắt nhìn Nam Cận mang theo vẻ dữ tợn: "Đây đều là do các ngươi tự chuốc lấy, không thể trách ta." "Nếu không phải các ngươi dồn ép người quá đáng như vậy, ta cũng sẽ không làm chuyện này, tất cả đều là lỗi của các ngươi." Ngọc Nhan nhìn bọn họ, cười lạnh nói.

Tô Ngọc nhìn Ngọc Nhan với ánh mắt đầy ý vị sâu xa: "Đây là lá bài tẩy cuối cùng của bà sao?" Một câu nói khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều có chút bất ngờ, quay đầu nhìn Tô Ngọc, dường như có chút không hiểu ý anh nói là gì. "Nam Kiều, ta nhớ em từng nói với ta rằng em đã thấy ghi chép về độc nhân trong một cuốn cổ tịch, em còn nhớ không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Nam Kiều sững sờ một lúc, sau đó mắt sáng lên: "Đúng vậy, sao mình lại quên mất chuyện này chứ." Độc nhân so với dược nhân có một đặc điểm rất lớn, đó là có kịch độc.

Loại kịch độc này không có lợi gì cho con người, vì vậy trong cổ tịch ghi chép, độc nhân một khi xuất hiện thì sẽ bách chiến bách thắng.

Nam Cận nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, các ngươi đang úp mở chuyện gì vậy?" "Hoàng thúc, cái này thì chú không biết rồi, yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." Nam Cận không những không được an ủi, mà còn vô cùng lo lắng nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, cháu đừng làm bậy." Đây là độc nhân, không phải thứ gì bình thường, rốt cuộc nó có biết không? "Được rồi hoàng thúc, cháu thấy chú chỉ lo hão thôi, chuyện này cháu và anh Ngọc biết cách xử lý." Nam Kiều phẩy tay, thản nhiên nói.

Nam Cận nghẹn lời, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cậu trông chừng Nam Kiều một chút, đừng để nó hành động lỗ mãng." Trong mắt Nam Cận, Nam Kiều chỉ đang làm bậy, hoàn toàn không có lợi gì.

Nam Kiều nghe vậy lập tức có chút không vui, ánh mắt nhìn Nam Cận cũng mang theo vẻ bất mãn: "Hoàng thúc, lời này của chú là có ý gì?" Có phải quá coi thường cậu rồi không? "Không sao, ta biết em muốn làm gì, em cứ đi làm đi." Thấy Nam Kiều bị người khác nghi ngờ, tâm trạng không tốt, Tô Ngọc an ủi nói.

Nam Kiều hừ một tiếng, bất mãn nói: "Vẫn là anh Ngọc tốt với em nhất, hoàng thúc, chú thật sự không được." "…" "Ngươi nói có phải là Ô Đằng và Linh Hồ không?

Nhưng hai thứ này không dễ tìm đâu." Nam Nghiêu suy nghĩ một chút liền biết Nam Kiều đang nói gì.

Nam Kiều liếc Nam Nghiêu một cái, bất lịch sự đảo mắt, không muốn nói chuyện với hắn. "Anh Ngọc, mọi người cứ cầm cự trước, em đi một lát rồi về, nhanh lắm." Nói xong Nam Kiều liền chạy đi.

Ngọc Nhan đương nhiên không thể để Nam Kiều rời đi, chỉ huy độc nhân ngăn cản cậu: "Một đứa cũng đừng hòng trốn." "Ai trốn chứ?" Nam Kiều khinh bỉ nhìn Ngọc Nhan, cảm thấy đầu óc người này có lẽ không được tốt lắm, nếu không sao có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy.

Ai chạy trốn chứ cậu sẽ không bao giờ chạy. "Nam Kiều, ngươi tìm chết, giết nó cho ta." Tô Ngọc chắn trước mặt Nam Kiều: "Em đi đi, ở đây không cần em, nếu cần thì bảo Vạn Cổ bọn họ giúp." Có anh ở đây, tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì. "Được." Ngọc Nhan vẻ mặt dữ tợn nhìn Tô Ngọc, sắc mặt vô cùng khó coi: "Nếu ngươi muốn chết như vậy, ta sẽ cho ngươi cơ hội này." Sau đó, độc nhân và dược nhân cùng nhau lao về phía Tô Ngọc, Lạc Diễm và La Hậu đồng thời chắn trước mặt anh.

Tô Ngọc nhìn bọn họ, bất lực lắc đầu: "Các ngươi cẩn thận." "Anh Ngọc yên tâm, có chúng em ở đây, không ai có thể làm hại đến anh." Hai người nghiêm túc nói.

Chương 1432

"Bảo vệ bản thân trước đi." "Được." Độc nhân đối với Lạc Diễm và mọi người quả thực có chút phiền phức, nhưng cũng chỉ là có chút phiền phức mà thôi.

Đối với họ không phải là chuyện gì to tát.

Nam Việt không muốn thấy Ngọc Nhan tiếp tục sai lầm như vậy, đi qua nắm lấy cánh tay Ngọc Nhan, tức giận nói: "Mẹ, tại sao mẹ lại gọi độc nhân ra?

Mẹ có biết hậu quả nghiêm trọng đến mức nào không?" Sự xuất hiện của độc nhân luôn khiến dân chúng lầm than.

Chẳng lẽ bà không hiểu điều này sao? "Còn nữa, mẹ có từng nghĩ nếu Ngọc Vương xảy ra chuyện trong tay mẹ, mẹ sẽ có kết cục gì không?" Nam Việt cảm thấy Ngọc Nhan thật sự điên rồi.

Ngọc Nhan bây giờ hoàn toàn không nghe lọt tai những lời này, bà ta điên cuồng nhìn Nam Việt: "Chỉ cần bọn chúng đều chết ở đây, sẽ không ai biết chuyện này nữa." Nam Việt không ngờ đến lúc này rồi mà Ngọc Nhan vẫn còn ngây thơ như vậy. "Mẹ nghĩ Ngọc Vương thật sự xảy ra chuyện, Huyền quốc sẽ nghe mẹ nói những lời này sao?

Có nhiều người biết chuyện này như vậy, mẹ còn có thể giết hết bọn họ sao?" Bà ấy thật sự điên rồi. "Đây là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi." Nói rồi, đột nhiên ra tay đả thương Nam Việt đang muốn khuyên can mình.

Nam Việt phun ra một ngụm máu, ngơ ngác nhìn Ngọc Nhan, trong mắt đầy vẻ mờ mịt và không thể tin được.

Ngọc Nhan vẫn luôn rất tốt với hắn lại ra tay với hắn sao?

Kết quả này khiến hắn có chút không thể chấp nhận được.

Ngọc Nhan thấy Nam Việt bị mình đả thương nặng cũng không thèm liếc mắt một cái, chỉ bình tĩnh quay đầu, ánh mắt luôn đặt trên người Tô Ngọc. "Tô Ngọc, ngươi không nên giúp Nam Kiều." Nếu không phải Tô Ngọc vẫn luôn giúp Nam Kiều, bà ta cũng sẽ không đối xử với anh như vậy. "Nếu không phải vì các ngươi, Nam Kiều cũng sẽ không không nghe lời như vậy, vừa hay ngươi đã gọi người đi rồi, chỉ cần các ngươi đều chết, Nam Kiều sẽ không đối xử với ta như vậy." Ngọc Nhan vẻ mặt dữ tợn nhìn Tô Ngọc.

Càng nói, Ngọc Nhan càng hận Tô Ngọc, chỉ huy độc nhân tấn công dữ dội vào anh, thậm chí không tha cho Nam Việt đã bị thương.

Nam Nghiêu thấy Ngọc Nhan phát điên ngay cả Nam Việt cũng muốn đối phó, liền lao đến bên cạnh hắn, đỡ vai Nam Việt đưa người đi, sau khi tránh được đòn tấn công, Nam Nghiêu nhìn Nam Việt, cho hắn uống thuốc trị thương: "Đừng tiếp tục đến gần Ngọc Nhan nữa, bà ta đã hoàn toàn điên rồi." Ngay cả đứa con mình cưng chiều từ nhỏ cũng đối phó, Ngọc Nhan này còn có gì tốt đẹp nữa?

Nam Việt ngơ ngẩn nhìn Nam Nghiêu, hắn đã rất lâu rồi không ở cùng Nam Nghiêu như vậy.

Huống chi còn thân mật như thế. "Mẹ… rốt cuộc bị làm sao vậy?" Ngọc Nhan trước đây không phải như vậy, lúc đó bà ấy rất tốt. "Nếu không ngươi tưởng ta tại sao lại chia tay với bà ta, thật sự là vì những chuyện Ngọc gia đã làm sao?" Những chuyện đó hắn đã sớm cho người điều tra ra rồi, chỉ không ngờ Kỳ Ngọc lại là người của Ngọc gia.

Còn là con gái ruột của Ngọc Sâm.

Lần đầu tiên trong đời thật lòng thích một người, lại bị người ta tính kế thành ra thế này, cũng là hắn đáng đời. "Cái gì?" Nam Việt mờ mịt nhìn Nam Nghiêu, có chút không hiểu lời này của hắn có ý gì.

Tô Ngọc đang đối phó với độc nhân, tranh thủ liếc bọn họ một cái, mất kiên nhẫn nói: "Hai người các ngươi muốn nói chuyện thì cút ra xa, vướng tay vướng chân." Nam Cận ho nhẹ một tiếng, đưa tay kéo Nam Nghiêu và Nam Việt ra, nếu còn chắn trước mặt Tô Ngọc, e là anh sắp nổi giận rồi.

Thấy Nam Cận kéo hai người ra, Tô Ngọc không tiếp tục liếc nhìn bọn họ nữa, mà nhìn vào những độc nhân kia.

Nói thật, những độc nhân này quả thực khó đối phó hơn dược nhân rất nhiều, nhưng cũng không phải là thật sự không có cách nào.

Nhìn đám độc nhân và dược nhân trên sân, khóe miệng Tô Ngọc nhếch lên một nụ cười tà ác, anh dường như đã phát hiện ra nhược điểm của độc nhân nằm ở đâu rồi.

Tô Ngọc chớp lấy cơ hội, một cước đá tên độc nhân văng về phía dược nhân.

Nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của tên độc nhân, anh biết ngay suy đoán của mình là đúng.

Bất kể đám độc nhân này lợi hại đến đâu, chúng đều không dám đến gần dược nhân.

Dù vô tình lại gần cũng sẽ lập tức rời đi.

Không chỉ vậy, cơ thể và tốc độ của chúng cũng trở nên cứng ngắc, chậm chạp.

Lạc Diễm thấy Tô Ngọc làm vậy, ban đầu còn chưa phản ứng kịp, nhưng sau khi chú ý đến biểu cảm của tên độc nhân, La Hậu lập tức hiểu ra, thậm chí còn làm theo động tác của Tô Ngọc.

Đá độc nhân về phía dược nhân.

Sau khi tiếp xúc với dược nhân, thực lực của độc nhân quả nhiên giảm sút.

Lạc Diễm, Nguyên Bảo và những người khác cũng không ngốc, lập tức hiểu ra ý gì, tất cả đều làm theo.

Nam Nghiêu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không ngờ anh lại có thể nghĩ ra cách giải quyết nhanh như vậy?

Trí thông minh của Tô Ngọc quả thật nghịch thiên đến thế sao?

Ngọc Nhan vốn rất tự tin vào đám độc nhân của mình, chỉ cần chúng ở đây là có thể lấy mạng đám người Tô Ngọc, dù có tổn thất hết cũng không sao, miễn là đạt được kết quả mong muốn.

Nào ngờ, kết quả cuối cùng lại không như cô ta nghĩ.

Dược nhân vậy mà lại khắc chế được độc nhân, chuyện này sao cô ta lại không biết?

Bàn tay khẽ run rẩy, Ngọc Nhan thật sự quá tức giận.

Sao lại xảy ra chuyện thế này?

Nhìn từng tên độc nhân hành động chậm chạp, cô ta vô cùng tức tối.

Cục diện bắt đầu bất lợi cho Ngọc Nhan, vẻ mặt cô ta khác hẳn lúc nãy.

Cô ta nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc.

“Chết tiệt, sao lại thế này?

Sao lại thế này?” Độc nhân không phải là vô địch sao?

Tại sao lại ra nông nỗi này?

Rốt cuộc là chuyện gì?

“Không thể nào, sao các ngươi có thể đối phó được với độc nhân?" Mà lại còn dùng chính dược nhân mà cô ta lấy làm tự hào.

Sao lại có chuyện này được?

Tô Ngọc nhìn người đàn bà gần như điên cuồng, khóe môi khẽ nhếch lên, xem ra đã đạt được kết quả anh muốn.

Đúng là điên rồi.

Chương 1433

Tô Ngọc liếc nhìn Lạc Diễm, chỉ một ánh mắt Lạc Diễm đã hiểu ngay.

Anh ta né đòn tấn công của dược nhân rồi lao đến trước mặt Ngọc Nhan.

Lạc Diễm đột ngột xuất hiện khiến Ngọc Nhan có chút luống cuống tay chân, ra đòn cũng chẳng có bài bản gì.

Võ công của cô ta tuy khá trong giới nữ nhi, nhưng so với Lạc Diễm thì sơ hở đầy mình.

Anh ta dễ dàng khống chế được cô ta.

Ngọc Nhan ôm vai lùi lại không ngừng, đồng thời điều khiển độc nhân đến cứu mình.

Lạc Diễm không thèm liếc mắt, khi độc nhân tấn công, anh ta liền lách người nấp sau lưng Ngọc Nhan.

Ngọc Nhan chưa kịp phản ứng đã bị độc nhân đánh một đòn trời giáng, bay ngược ra sau, đập mạnh vào thân cây bên cạnh.

“Khụ khụ.” Ngọc Nhan bị độc nhân đánh trọng thương, ngã sõng soài trên đất.

Lạc Diễm chậc chậc lưỡi nói: “Phản ứng của cô chậm quá rồi đấy, vậy mà lại bị tôi đánh bị thương, thật đáng tiếc.” Ngọc Nhan kinh hãi nhìn Lạc Diễm, lần đầu tiên cảm thấy mình gần cái chết đến vậy.

Nam Kiều rất nhanh đã quay lại, thấy cục diện một chiều thì kinh ngạc hỏi: “Có chuyện gì vậy?” “Dược nhân mà Ngọc Nhan tạo ra lại có tác dụng khắc chế độc nhân của cô ta.” Lạc Diễm cười giải thích.

Nam Kiều liếc nhìn Ngọc Nhan, thì ra là vậy.

“Hại tôi lo chết đi được, xem ra tôi lo lắng vô ích rồi.” Nam Kiều cạn lời.

Đây là chuyện quái gì vậy chứ.

Nam Kiều quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh, anh vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Nam Kiều vội vàng đi tới: “Ngọc ca ca, em đến rồi, chính là thứ này, bôi lên người hay cho vào miệng đều được.” “Được.” Bọn họ cùng nhau ra tay, dùng thuốc mà Nam Kiều mang đến làm cho đám độc nhân mất khả năng hành động.

Ngọc Nhan còn chưa kịp phản ứng thì đám độc nhân mà cô ta luôn tự hào đã không thể cử động được nữa.

Đây là kết quả mà Ngọc Nhan chưa từng nghĩ tới.

“Không thể nào.” Nam Kiều nhìn vẻ mặt không thể tin nổi của Ngọc Nhan, mỉa mai nói: “Ngọc Nhan, cô tưởng chỉ có mình cô đọc qua cuốn sách cổ đó thôi sao?

Những gì cô biết, tôi cũng biết hết.” “Độc nhân vốn không nên tồn tại trên thế gian này.” Nam Kiều nói một cách tàn nhẫn.

Cậu biết Ngọc Nhan luôn có ý đồ khác, nhưng cậu chỉ nghĩ cô ta muốn vị trí tiểu vương gia, cuối cùng để Nam Việt ngồi lên ngôi vị Nam Cương Vương mà thôi.

Nào ngờ Ngọc Nhan lại độc ác đến mức này, ngay cả độc nhân cũng tạo ra.

Cô ta không nghĩ tới vạn nhất đám độc nhân này mất kiểm soát sẽ gây ra phiền phức lớn đến mức nào cho Nam Cương sao?

Ngọc Nhan còn chưa kịp nói gì, tất cả độc nhân mất khả năng hành động đều bị giết sạch.

Đồng thời, những dược nhân kia cũng vậy, dường như tất cả những người trong tay cô ta đều đã không còn giá trị lợi dụng nữa.

Kết quả này khiến Ngọc Nhan có phần không thể chấp nhận được.

“Nam Kiều, đáng lẽ lúc đầu ta nên lấy mạng ngươi luôn.” Nếu không phải vì Nam Kiều, người của cô ta dù bị khắc chế cũng sẽ không bị tiêu diệt nhanh đến vậy.

Bây giờ độc nhân và dược nhân đều không còn, cô ta còn có thể làm gì?

Ánh mắt đột nhiên rơi vào Nam Việt đang đứng bên cạnh, Ngọc Nhan giận dữ hét lên: “Nam Việt, giết Nam Kiều đi.” Nam Việt ngỡ ngàng nhìn Ngọc Nhan, trong mắt đầy vẻ mờ mịt, cậu không ngờ Ngọc Nhan lại nói những lời như vậy vào lúc này.

“Ta bảo ngươi ra tay, ngươi không nghe thấy sao?” Ngọc Nhan gào lên.

Nam Việt trong mắt mang theo vẻ cay đắng, hồi lâu sau mới lên tiếng: “Người có quên không, con không phải là đối thủ của Nam Kiều.” Nghe Nam Việt thừa nhận mình không phải đối thủ của Nam Kiều, Ngọc Nhan như bị kích động, điên cuồng nói: “Ngươi đúng là đồ vô dụng!

Ta dạy ngươi bao nhiêu năm như vậy mà ngay cả một tên Nam Kiều cũng không đối phó được, ta cần ngươi để làm gì?” Một câu nói khiến sắc mặt Nam Việt trở nên tái nhợt, cậu ngây người nhìn Ngọc Nhan, cô ta đang nói gì vậy?

Vẻ mặt thất thần của cậu khiến Nam Kiều nhìn có chút chướng mắt.

Nhưng cậu cũng biết, trong lòng Ngọc Nhan, Nam Việt chẳng qua chỉ là một quân cờ có giá trị lợi dụng mà thôi, một khi quân cờ này mất đi giá trị hoặc không còn chịu sự khống chế, tất cả mọi thứ đều kết thúc.

Nam Nghiêu vỗ vai Nam Việt: "Đừng quá để tâm lời Ngọc Nhan nói, cô ta bây giờ điên rồi." Nam Việt không nói gì, cậu biết Ngọc Nhan lúc này đã mất hết lý trí, nhưng chính vì biết cô ta mất lý trí nên lòng cậu mới đau khổ.

Lời Ngọc Nhan nói lúc này có lẽ không nên nghe, nhưng tuyệt đối là lời thật lòng nhất.

Nam Kiều nhìn bộ dạng của hai người họ, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai, chỉ liếc một cái rồi dời tầm mắt đi.

Cậu quay sang nhìn đám người Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, Ngọc Nhan đang ở đây, người của cô ta hết rồi, chúng ta phải làm sao?" Cho dù Tô Ngọc có lấy mạng Ngọc Nhan ngay lập tức, tất cả những người có mặt cũng sẽ không nói gì.

"Loại độc mà cậu cho cô ta là độc gì?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

"Là hỗn độc lấy từ bên Vạn Cổ, là loại khiến người ta đau đớn không muốn sống." Nam Kiều ngoan ngoãn đáp.

"Phế võ công của cô ta, hạ tử mẫu cổ vào người." Tô Ngọc nói bằng giọng bình tĩnh nhưng tàn nhẫn.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, có chút ngơ ngác hỏi: "Ngọc ca ca, anh không muốn lấy mạng Ngọc Nhan sao?" Theo tính cách của Ngọc ca ca, lẽ ra sẽ không tha cho Ngọc Nhan chứ?

"Không cần.

Để cô ta sống không bằng chết cả đời còn tốt hơn là giết thẳng."

Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Ngay từ đầu anh đã không có ý định lấy mạng Ngọc Nhan.

Cái chết đối với cô ta chính là sự giải thoát, sống không bằng chết mới là lời xin lỗi dành cho Tiểu Hòa.

Nam Kiều im lặng không nói, cậu đã hiểu ý của Tô Ngọc.

“Ngọc ca ca yên tâm, em có tử mẫu cổ ở đây.” Nam Kiều vội nói.

“Anh Ngọc đã xử lý sạch sẽ rồi.” “Giúp ta một chuyến đến Ngọc gia, ta muốn tắm máu Ngọc gia.” Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Nghe những lời này của Tô Ngọc, Nam Cận nhíu mày, ngay cả Nam Nghiêu cũng có phần không đồng tình.

Nam Nghiêu lên tiếng: “Ngọc Vương, tất cả đều do Ngọc Nhan làm, bây giờ ngài muốn phế võ công của cô ta, còn muốn hạ tử mẫu cổ, hình phạt như vậy chẳng lẽ chưa đủ sao?” Nam Cận quay đầu nhìn Nam Nghiêu, không khỏi thấy đau đầu.

Đại ca của ông ơi, có thể đừng gây thêm phiền phức cho ông ở đây được không?

Quả nhiên, Nam Cận còn chưa kịp nói gì, Tô Ngọc đã quay đầu nhìn ông ta hỏi: “Cận thúc, chú cũng nghĩ vậy sao?” Nam Cận bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: “Anh Ngọc, chú thế nào thì cháu biết rồi đấy.” “Ngọc Vương, nơi này dù sao cũng là Nam Cương, nếu Ngọc gia đột nhiên bị người ta tắm máu, như vậy không hay đâu.” “Thì đã sao?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu, mỉa mai.

Chuyện anh muốn làm còn chưa có ai cản được.

“Được rồi, La Hậu, các người dẫn đường, chúng ta đến Ngọc gia.” La Hậu nhìn Tô Ngọc, trong mắt có chút lo lắng: “Anh Ngọc, chúng tôi đi đây.” “Ừ, đi đi, tự mình cẩn thận, có vấn đề gì thì cho người báo tin cho ta.” Nam Nghiêu vội vàng chặn trước mặt Lạc Diễm và những người khác: “Ngọc Vương, chuyện này không liên quan đến Ngọc gia, ngài làm vậy có phải hơi quá đáng không?” “Ồ?

Không liên quan đến Ngọc gia?” Tô Ngọc lấy ra một xấp giấy tung lên trời, cuối cùng chúng từ từ rơi xuống đất.

Chương 1434

“Không liên quan sao?

Đây đều là bằng chứng Ngọc gia ngấm ngầm giúp đỡ Ngọc Nhan, ông xem cho kỹ đi, rốt cuộc có liên quan đến Ngọc gia hay không.” Tô Ngọc châm biếm nói.

Nam Nghiêu nhíu mày, đưa tay bắt lấy tờ giấy rơi từ trên không trung rồi xem.

Sau khi đọc xong nội dung trên đó, trong mắt Nam Nghiêu tràn đầy vẻ không tin nổi, sao có thể như vậy?

Tô Ngọc nhìn sắc mặt thay đổi trong chớp mắt của ông ta, cười như không cười hỏi: “Thế nào?

Còn nói Ngọc gia vô can trong chuyện này không?” “Bản vương muốn tắm máu Ngọc gia, san bằng Ngọc gia thành bình địa, ông còn có vấn đề gì không?” Lời nói của Tô Ngọc, bằng chứng trong tay giống như một cái tát giáng mạnh vào mặt ông ta.

“Đây… sao có thể?” “Hửm?

Ông nói không thể sao?

Xem ra hai vợ chồng các người cũng chỉ biết nói những lời như vậy thôi.” Tô Ngọc vừa nghịch ngón tay vừa thản nhiên nói.

Ngọc Nhan cúi đầu nhìn chứng cứ rơi trước mặt, đồng tử co rút.

Ánh mắt cô ta dời sang a hoàn chỉ còn thoi thóp hơi tàn: “Ngươi đã bị Ngọc Sâm mua chuộc rồi sao?” Đây là a hoàn tâm phúc của cô ta, vậy mà lại bị người khác mua chuộc vào lúc này, cảm giác này thật khiến cô ta buồn nôn.

A hoàn mấp máy môi nhưng không thể nói ra lời nào.

Thấy bộ dạng của a hoàn, Ngọc Nhan càng thêm căm hận, cô ta đối xử với a hoàn này không tốt sao?

Tại sao lại đối xử với cô ta như vậy?

Cô ta tự cho mình thông minh, nào ngờ cuối cùng lại bị đối xử như thế này.

Người bên cạnh phản bội mà cũng không hay biết.

Nghĩ đến điều gì đó, Ngọc Nhan nhìn cô ta: “Có phải một vài chuyện của ta là do ngươi nói cho Ngọc Cẩm Chi biết không?” A hoàn không dám nhìn vào mắt Ngọc Nhan, khi Ngọc Nhan hỏi câu này, cô ta vô thức quay đầu đi, hoàn toàn không dám nhìn.

Thấy a hoàn như vậy, Ngọc Nhan nào còn không hiểu?

Tất cả mọi chuyện đều do a hoàn này làm, đều do Ngọc Sâm sai khiến.

Tất cả chỉ để báo thù việc cô ta không ra tay cứu Ngọc Cẩm Chi.

Nam Cận bị phản ứng của hai người làm cho có chút mơ hồ, rốt cuộc là chuyện gì?

Sao hai người này trông có vẻ không vui vẻ gì cả?

Bộ dạng này là vì cái gì?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nam Cận không nhịn được hỏi.

“Xảy ra chuyện gì, Cận thúc tự mình xem là biết, cần gì phải hỏi.” Tô Ngọc ngước mắt nhìn ông ta, thẳng thắn nói.

“…” Khóe miệng Nam Cận giật giật nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này ngay cả ông cũng ghét lây rồi.

Cũng không phải là ghét, chỉ là không còn mối quan hệ như trước

nữa.

Nam Cận nhặt chứng cứ trên đất lên xem, xem xong thì nhíu mày, ánh mắt dừng lại trên người Ngọc Nhan, xem ra Ngọc Nhan sớm đã là quân cờ bị Ngọc Sâm vứt bỏ, chỉ là chính cô ta vẫn chưa phát hiện ra thôi.

Đối mặt với một Ngọc Nhan như vậy, Nam Cận lại có chút đồng tình.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Ngọc Nhan, phế võ công của cô ta.

Võ công bị phế, sắc mặt Ngọc Nhan lập tức trở nên trắng bệch, cả người đau đớn co quắp trên mặt đất.

Cô ta đột nhiên có chút hối hận về những việc mình đã làm gần đây, nếu cô ta không làm những việc này, có phải sẽ không rơi vào tình cảnh này không?

Sau khi võ công của Ngọc Nhan bị phế, Nam Kiều liền hạ tử mẫu cổ vào người cô ta.

Toàn bộ quá trình không hề có chút do dự nào, bộ dạng này khiến Nam Nghiêu nhìn thấy vô cùng khó chịu.

“Nam Kiều, đây là mẹ của con.” Động tác của Nam Kiều dừng lại một chút, ánh mắt đặt trên người Nam Cận, trong mắt tràn ngập sự châm biếm sâu sắc: “Thì sao?

Ông muốn nói gì?” “Dù thế nào đi nữa con cũng không nên làm chuyện như vậy, để người ta biết được, danh tiếng của con còn cần nữa không?” Điều Nam Nghiêu quan tâm là danh tiếng của Nam Kiều, lo lắng Nam Kiều vì chuyện này mà bị người ta chỉ trỏ.

Còn Nam Kiều chỉ liếc ông ta một cái, thờ ơ nói: “Điều đó đối với tôi hoàn toàn không quan trọng.” “Nam Kiều, con…” “Còn nữa, quan hệ giữa tôi và ông chưa tốt đến mức đó đâu, ông không có tư cách quản chuyện của tôi.” Nam Kiều nói xong liền quay người ra tay.

Toàn bộ quá trình khiến người ta không kịp phản ứng.

Nam Kiều thấy Nam Nghiêu còn muốn nói gì đó với mình, liền không khách khí nói: “Nếu ông có ý kiến, hay là đưa người về ông chăm sóc cho tốt đi?” “Nam Kiều, con nói bậy bạ gì đó?” Khi trong mắt Ngọc Nhan ánh lên vẻ mong chờ, Nam Nghiêu bất mãn quát lớn.

Đứa trẻ này rốt cuộc đang nói linh tinh gì vậy?

“Tôi nói bậy?

Không biết còn tưởng tình cảm của ông và Ngọc Nhan tốt đẹp đến mức nào, tốt đến mức đến đây cầu xin giúp cô ta cơ đấy.” Nam Nghiêu bị một câu của Nam Kiều chặn họng không nói nên lời, chỉ có thể tức giận nhìn cậu.

“Không cần nhìn tôi như vậy, tôi là tôi, không liên quan đến các người, cũng đừng lấy cái giọng điệu làm cha mẹ đó ra nói chuyện với tôi, tôi không ăn cái trò này của các người đâu.” Nam Kiều mất kiên nhẫn nói.

Một câu đơn giản đã nói rõ mọi chuyện.

Tô Ngọc kéo Nam Kiều ra sau lưng mình: “Nam Nghiêu, ông có chuyện gì cứ nói thẳng với tôi, không cần tìm Nam Kiều, nó đều nghe lời tôi cả.” Nam Nghiêu có chút bất mãn với Tô Ngọc, hai cha con họ nói chuyện, anh ta xen vào làm gì?

Hơn nữa còn nói những lời khiến ông ta mất mặt.

Thật là vô lý.

“Ngọc Vương, cho dù ngài và Nam Kiều quan hệ tốt, cũng không thể tùy tiện can thiệp vào chuyện nhà của nó.” “Nam Nghiêu, có lẽ ông nhầm rồi, ông và Nam Kiều chẳng qua chỉ là những người xa lạ quen thuộc nhất mà thôi.” Sắc mặt Nam Nghiêu u ám, ánh mắt nhìn Tô Ngọc mang theo vẻ không vui: “Lời này của Ngọc Vương có phải hơi quá rồi không.” “Quá sao?” “Ông thử nói xem ông có tư cách gì làm cha của Nam Kiều?” Tô Ngọc hoàn toàn không để tâm đến lời của Nam Nghiêu, ngược lại còn tùy ý hỏi.

Một câu đơn giản khiến Nam Nghiêu nghẹn họng.

Ông ta vậy mà không nghĩ ra được mình rốt cuộc có tư cách gì.

“Xem ra ông không nghĩ ra, vậy thì đổi cách nói khác, ông đã từng làm bất cứ điều gì tốt cho Nam Kiều chưa?” Ánh mắt Nam Nghiêu rơi xuống người Nam Kiều, còn chưa kịp mở miệng đã bị Tô Ngọc chặn lại.

“Ông không cần nhìn Nam Kiều, bây giờ là hai chúng ta đang nói chuyện này, ông cứ nhìn chằm chằm Nam Kiều như vậy là có ý gì?” Tô Ngọc lạnh lùng hỏi.

Bàn tay Nam Nghiêu khẽ run rẩy: “Ta…” “Một người vứt bỏ con trai, không quan tâm đến sự sống chết của con, đến khi nó lớn lên lại muốn đến quản nó, ông có thấy mình còn có tư cách đó không?” Tô Ngọc lại một lần nữa chất vấn.

Nam Cận khẽ thở dài, tuy có chút thương xót cho đại ca của mình, nhưng Tô Ngọc nói rất đúng, ông ta quả thật chưa từng làm bất cứ điều gì tốt cho Nam Kiều, không những không làm chuyện đó, mà còn đối xử với Nam Kiều rất tệ.

Thậm chí… Thôi, chuyện đã qua không nói nữa cũng được.

Thấy Nam Nghiêu còn muốn tranh luận với Tô Ngọc, Nam Cận đi tới nắm lấy cánh tay ông ta: “Đại ca, đừng nói nữa.” “Về chuyện của Nam Kiều, quả thật là huynh sai rồi.” Chưa từng quản con cái, đột nhiên xuất hiện cũng đòi quản, đừng nói là Nam Kiều, ngay cả ông nghe cũng thấy có chút bất lực.

Chương 1435

“Nam Cận, đệ nên biết ý ta là gì.” “Đại ca, huynh nghĩ gì ta đều biết, nhưng huynh cũng phải xem xem bây giờ huynh và Nam Kiều có quan hệ gì, nó có muốn nghe huynh nói những lời này không.” Nếu Nam Kiều không muốn nghe gì cả, ông ta nói những lời này cũng có tác dụng gì?

Cho dù ông ta có nói rách cả miệng, Nam Kiều cũng sẽ không nghe một lời.

Đã như vậy, hà tất phải ở đây làm người ta ghét?

Lời của Nam Cận khiến Nam Nghiêu im lặng.

Tô Ngọc liếc ông ta một cái, gọi Nam Kiều: “Chúng ta cũng đến Ngọc gia.” “Được.” Vừa nghe đến việc đi Ngọc gia, Nam Kiều lại có chút phấn khích không rõ lý do.

Đi được vài bước, Tô Ngọc dừng lại, quay đầu nhìn những người bên cạnh: “Hy vọng sau này các người sẽ không tiếp tục đi theo chúng ta, bản vương rất ghét có người cứ lẽo đẽo theo sau.” “Tô Ngọc, ngươi… ngươi quá kiêu ngạo rồi.” “Bản vương có vốn để kiêu ngạo, Nam Kiều, đi thôi.” Nam Kiều đi theo sau Tô Ngọc, vội vàng đuổi kịp, lúc đi ngang qua Nam Nghiêu, cậu tinh nghịch nói: “Đừng đi theo đấy.” Nam Nghiêu tức điên lên, giận dữ nhìn bóng lưng rời đi của Nam Kiều, quay đầu nhìn Nam Cận: “Đệ xem nó bây giờ đã thành ra thế nào rồi?” Nam Cận có chút đau đầu, đây là cháu trai cưng của ông, còn là đệ đệ cưng được Tô Ngọc chiều chuộng, ông có thể nói gì đây?

“Đại ca, lúc huynh nói Nam Kiều, có phải nên nghĩ xem lúc nhỏ nó đã trải qua những gì không?

Không phải nó lớn lên rồi thì những chuyện đó chưa từng xảy ra, huynh suy nghĩ cho kỹ đi.” Thái độ của Nam Nghiêu đối với Nam Việt còn tốt hơn đối với Nam Kiều.

Nam Nghiêu muốn phản bác, nhưng không tìm được lý do gì, chỉ có thể im lặng không nói một lời.

Ngược lại, Nam Việt đứng bên cạnh nói: “Nhị thúc nói thực ra không sai, cho dù tính cách Nam Kiều có chút ngỗ ngược, đó cũng là vì lúc nhỏ đã chịu quá nhiều khổ cực.” Nếu là cậu, chưa chắc đã tốt hơn bây giờ, có lẽ đã trở thành một kẻ điên chính hiệu.

Vì vậy, cậu không có tư cách nói Nam Kiều không phải.

Sau này biết Nam Kiều còn sống, còn trở thành tiểu vương gia của Nam Cương, Ngọc Nhan liền bắt đầu làm những chuyện không thể hiểu nổi đối với Nam Kiều.

Đặc biệt là một lòng muốn cướp vị trí tiểu vương gia của Nam Kiều cho cậu.

Trước đây cậu nghĩ Ngọc Nhan ít nhất cũng yêu thương, đối xử tốt với mình, nhưng bây giờ cậu mới biết, thực ra mình chẳng là gì cả.

Trong lòng Ngọc Nhan, cậu chẳng qua chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng, ngoài ra không có tác dụng gì khác.

“Cha, đừng đi tìm Nam Kiều nữa, nó… thật sự sẽ không tha thứ cho bất kỳ ai trong chúng ta đâu.” Nam Việt khẽ nói.

Lần này gặp Nam Kiều, cậu mới thực sự nhận ra Nam Kiều và họ là người của hai thế giới khác nhau.

Ánh mắt của cậu ấy cũng sẽ không tiếp tục đặt trên người họ nữa, đối với Nam Kiều mà nói, có lẽ đó là một sự sỉ nhục.

Trong lòng Nam Nghiêu có chút bất mãn: “Nó sẽ không.” “…” Đối mặt với những lời như vậy của Nam Nghiêu, Nam Việt không biết phải phản bác thế nào.

Nam Cận đứng bên cạnh nhíu mày, khi Nam Nghiêu còn muốn đi theo, ông liền giơ tay đấm một cú vào mặt Nam Nghiêu.

Nam Nghiêu ôm mặt, không tin nổi nhìn Nam Cận: “Đệ làm gì vậy?” “Đại ca, huynh tỉnh táo lại đi, đừng tự lừa dối mình nữa.

Nếu là ta, từ nhỏ bị cha mẹ đối xử như vậy, ta nói gì cũng sẽ không tha thứ cho đối phương, dù chết ta cũng không tha thứ.” Nam Cận nhìn Nam Nghiêu, nói từng chữ một.

Bọn họ đều chưa từng trải qua những chuyện mà Nam Kiều đã trải qua, không ai có tư cách bắt Nam Kiều phải tha thứ cho họ.

Dựa vào cái gì chứ?

Tại sao Nam Kiều phải vì thân phận cha mẹ của họ mà lựa chọn tha thứ?

Chẳng lẽ những uất ức trong lòng cậu, những tổn thương đã phải chịu đựng cứ thế mà biến mất sao?

“Đại ca, huynh tha cho Nam Kiều đi, Nam Kiều bây giờ sống rất tốt, nó không hy vọng các người đến làm phiền đâu.” Trước đây là Ngọc Nhan, bây giờ là Nam Nghiêu, đến bao giờ Nam Kiều mới có thể sống những ngày mình thích?

Nam Nghiêu nhíu mày, tâm trạng có vẻ không tốt lắm.

“Ta…” “Đại ca, huynh suy nghĩ kỹ đi, chẳng lẽ huynh muốn có một ngày thật sự trở thành kẻ thù với Nam Kiều sao?” “Còn nữa, huynh không phát hiện ra, thái độ của huynh đối với Nam Việt còn tốt hơn đối với Nam Kiều rất nhiều, huynh nói thái độ như vậy của huynh khiến Nam Kiều trong lòng sẽ nghĩ thế nào?” Nam Cận nhìn Nam Nghiêu bình tĩnh nói.

Những lời nói ra khiến Nam Nghiêu có phần không biết giấu mặt vào đâu.

Nhưng những lời của Nam Cận, ông ta vẫn nghe lọt tai.

“Cha, nhị thúc nói đúng, đừng đi tìm Nam Kiều nữa.” Dù Nam Kiều sống tốt đến đâu cũng không liên quan đến họ, đó đều là công lao của đám người Tô Ngọc.

Bất kể sau này Nam Nghiêu sẽ quyết định thế nào, lúc này ông ta quả thực không đuổi theo.

Có lẽ ông ta cũng đã nghĩ thông rồi?

Nam Kiều theo Tô Ngọc đến Ngọc gia, trên đường đi, cậu bé vốn hoạt náo bỗng trở nên trầm mặc.

Tô Ngọc cũng không nói gì để an ủi Nam Kiều, có những chuyện không phải bọn họ an ủi một chút là Nam Kiều có thể hoàn toàn chấp nhận được.

Rất nhiều chuyện vẫn cần Nam Kiều tự mình nghĩ thông.

Mãi cho đến khi đến cửa Ngọc gia, Nam Kiều mới mở miệng nói câu đầu tiên với Tô Ngọc.

“Ngọc ca ca, sau này em không đi đâu nữa, trừ việc đưa Khinh Khinh ra ngoài chơi, em sẽ đi theo anh.” Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, vô cùng nghiêm túc nói.

Tô Ngọc ngẩn ra một chút, rồi gật đầu.

“Được, cậu vui là được.” Đối với Nam Kiều và những người khác, Tô Ngọc chưa bao giờ có quá nhiều yêu cầu, chỉ cần bọn họ làm những việc mình thích là được, còn những việc khác, họ muốn làm gì cũng được.

Nam Kiều lập tức vui vẻ trở lại: “Quả nhiên vẫn là đi theo Ngọc ca ca là vui nhất.” Ánh mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười: “Đi thôi, chúng ta nên vào trong rồi.” Ở ngoài cổng lớn, họ đã nghe thấy âm thanh bên trong, nghe có vẻ rất náo nhiệt.

Khi Tô Ngọc và Nam Kiều tìm theo âm thanh đến nơi thì thấy Đại tế ti cũng ở đó.

Thấy Tô Ngọc đến, ông ta liền hỏi thẳng: “Ngọc Vương, ngài có ý gì đây?” “Ý gì?

Bản vương tự nhiên là đến tìm thù, nếu không ông nghĩ ta đến đây làm gì?” Tô Ngọc không khách khí nói.

Đại tế ti nhíu mày nhìn Tô Ngọc, có chút không hiểu anh đến tìm thù gì, hôm nay không phải là ngày thành thân của Nam Kiều sao?

Anh không ở cùng Nam Kiều mà đến đây làm gì?

“Ngọc Vương, hôm nay là ngày thành thân của Nam Kiều, các người không ở bên Nam Kiều, ngược lại đến Ngọc gia còn làm bị thương nhiều người của Ngọc gia chúng tôi như vậy, có phải hơi quá đáng không?” Đại tế ti nhìn Tô Ngọc, lạnh giọng chất vấn.

“Quá đáng?

Vậy sao ông không hỏi xem Ngọc Sâm đã làm gì?” Đại tế ti ngẩn ra, sao lại liên quan đến Ngọc Sâm rồi?

Quay đầu nhìn Ngọc Sâm đang đứng bên cạnh, Đại tế ti nhíu mày hỏi: “Ngươi lại làm gì rồi?” Ngọc Sâm vô thức quay đầu đi, che giấu sự chột dạ trong mắt: “Ta không làm gì cả, là Ngọc Vương quá bắt nạt người khác.” Tô Ngọc bị câu “không làm gì cả” này chọc cười.

“Ngươi chắc chắn mình không làm gì cả?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Ngọc Sâm, hỏi lại lần nữa.

“Đúng là ta không làm gì cả, hy vọng Ngọc Vương đừng đến gây phiền phức cho Ngọc gia.” Ngọc Sâm bình tĩnh lại, nhìn Tô Ngọc nói.

Chỉ cần không thừa nhận, chỉ cần Tô Ngọc không có bằng chứng, anh ta có thể làm gì được chứ?

Tất cả bằng chứng đều đã bị hắn ta hủy rồi, Tô Ngọc muốn tìm được bằng chứng gần như là chuyện không thể.

“Ồ?

Chương 1436

Thật sao?

Vậy thì để Đại tế ti xem xem ngươi đã làm những gì.” Tô Ngọc cũng không tức giận, đưa một bản sao của tất cả bằng chứng cho Đại tế ti.

Đại tế ti xem xong, trong mắt tràn đầy vẻ không tin nổi, ánh mắt nhìn Ngọc Sâm vô cùng phẫn nộ.

Ngay cả ý định ra tay với Ngọc Sâm cũng không có.

“Ngọc Vương, chuyện này là lỗi của Ngọc gia chúng tôi, nhưng một người làm một người chịu, mong Ngọc Vương tha cho những người khác của Ngọc gia.” Đại tế ti nghiến răng cầu xin.

Ngọc gia còn có rất nhiều tộc nhân không biết gì cả, thậm chí có một số còn là trẻ con, sao ông ta có thể để những đứa trẻ này phải trả giá cho những việc làm của Ngọc Sâm?

Đây không phải là điều ông ta muốn thấy.

“Tôi có thể dùng một vài thứ hữu dụng với Nam Kiều để trao đổi.” Đại tế ti nghiến răng nói.

Cho dù phải nhượng lại bảo bối của mình, ông ta cũng không tiếc.

“Ồ?

Không biết thứ ông nói là gì?

Nam Kiều chưa chắc đã cần đến thứ ông nói.” Đại tế ti hít một hơi thật sâu, nhìn Tô Ngọc nói: “Thứ này Nam Kiều nhất định dùng được, vì đây là Cổ vương do các đời Nam Cương Vương của Nam Cương truyền lại.” Nghe đến đây, mắt Nam Kiều sáng lên, xem ra cậu thật sự rất có hứng thú với thứ này.

Thấy ánh mắt Nam Kiều kích động như vậy, Tô Ngọc tự nhiên sẽ không để Nam Kiều thất vọng.

“Được, bản vương có thể tha cho những người khác của Ngọc gia, nhưng Ngọc Sâm phải chết.” “Được, giao cho vương gia xử trí.” Đại tế ti nhìn Tô Ngọc, vô cùng bình tĩnh nói.

Ngọc Sâm nghe lời Đại tế ti, trong mắt tràn đầy vẻ không tin nổi, sao lại có chuyện này?

Đại tế ti vậy mà lại đồng ý yêu cầu của Tô Ngọc?

“Đại tế ti, ông có ý gì?

Ta cũng là người của Ngọc gia, ông làm vậy có phải hơi quá đáng không?” Đại tế ti thấy Ngọc Sâm đến lúc này vẫn còn như vậy, trong lòng tràn ngập thất vọng đối với hắn ta.

Ông ném bằng chứng trong tay vào mặt Ngọc Sâm: “Ngươi tự mình xem cho kỹ ngươi đã làm những gì đi.” Trong lòng Ngọc Sâm phẫn nộ, dù sao hắn ta cũng là gia chủ của Ngọc gia, kết quả Đại tế ti lại đối xử với hắn ta như vậy, có phải hơi quá đáng không?

Nào ngờ Đại tế ti hoàn toàn không để tâm, mà chỉ vào bằng chứng rơi trên đất: “Ngươi tự mình xem đi.” Ngọc Sâm còn muốn phản bác, nhưng vẻ mặt phẫn nộ của Đại tế ti dường như cho thấy bên trong thật sự có mối quan hệ mờ ám nào đó, điều này cũng khiến trong lòng Ngọc Sâm có chút bất an.

Lo lắng Tô Ngọc có phải thật sự đã biết được điều gì đó không.

Ngọc Sâm mang theo sự bất an, nhặt chứng cứ trên đất lên.

Khi nhìn thấy nội dung trên đó, cả người hắn ta đều ngây ra, hắn ta ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: “Ngươi… sao có thể?” Làm sao Tô Ngọc có thể tra ra được những thứ này trong thời gian ngắn như vậy?

“Ngọc Sâm, dám động đến vương phi của bản vương, ngươi thật sự rất to gan.” Tô Ngọc lạnh giọng nói.

“Bản vương không muốn gây chuyện ở Nam Cương, dù sao đối với Cận thúc mà nói, xử lý sẽ rất phiền phức, nhưng ngươi thật sự khiến bản vương vô cùng tức giận.” Lời của Tô Ngọc khiến Ngọc Sâm không nhịn được quay người định bỏ chạy.

Nào ngờ Tô Ngọc hoàn toàn không cho hắn ta cơ hội này: “Lúc này mới nghĩ đến việc rời đi, có phải là quá muộn rồi không?” “Tô Ngọc, ngươi muốn làm gì?

Đây là Ngọc gia, ta là gia chủ của Ngọc gia, người đâu…” Nghe Ngọc Sâm bắt đầu gọi người, Tô Ngọc cảm thấy có chút nực cười.

Nực cười nhất là gọi nửa ngày trời cũng không có một ai đến.

“Sao lại thế này?” “Ngọc Sâm, tất cả đều là lỗi của ngươi, không trách được người khác.” “Ha ha, ta biết rồi, ngươi chính là muốn thay thế ta, muốn ta mất đi vị trí gia chủ này, như vậy ngươi có thể tùy tiện làm những gì ngươi muốn, ngươi chính là muốn ta mất đi vị trí này, ta nói có đúng không?” Giọng nói a hét cuồng loạn của Ngọc Sâm khiến Tô Ngọc nghe có chút mất kiên nhẫn.

Tô Ngọc đột nhiên ra tay, khi Ngọc Sâm còn chưa kịp phản ứng thì đã mất mạng.

Lúc chết mắt hắn ta trợn trừng, thật sự là chết không nhắm mắt.

Tô Ngọc ném Ngọc Sâm sang một bên, nhìn Đại tế ti: “Thứ đó ông nên lấy ra rồi.” Đại tế ti dù trong lòng có bao nhiêu không cam tâm, thứ nên lấy ra vẫn phải lấy ra, trừ phi muốn tìm chết, trừ phi muốn khiến những người xung quanh bất mãn.

Nếu không, ông ta thật sự không dám nói gì.

Đại tế ti lấy Cổ vương ra đưa cho Nam Kiều, lúc đưa cho cậu, trong lòng Đại tế ti đều là sự không nỡ.

Cổ vương này đến tay Nam Kiều, vương thất sẽ không còn kiêng dè ông ta, một vị Đại tế ti nữa.

“Bảo người của Ngọc gia, không nên nghĩ đến những thứ không đáng nghĩ, không nên làm những việc không đáng làm, chuyện như thế này sẽ không có lần thứ hai, các người cũng không có con Cổ vương thứ hai như vậy để giao dịch với bản vương.” Tô Ngọc nhìn Đại tế ti, lạnh lùng nói.

Tâm trạng của Đại tế ti lúc này vô cùng phức tạp, đã giao đồ cho Tô Ngọc, cuối cùng còn bị Tô Ngọc uy hiếp.

Vị Đại tế ti nào có thể làm đến mức này như ông ta chứ?

“Ngọc Vương yên tâm, ta sẽ nói với người trong gia tộc, chuyện này không có bất kỳ quan hệ gì với vương gia, bọn họ sẽ không đến gây phiền phức cho vương gia.” “Như vậy là tốt nhất, đương nhiên đến gây phiền phức bản vương cũng không sợ, chỉ sợ người của Ngọc gia các người không đủ để bản vương thu thập, bảo bọn họ ai không muốn sống đều có thể đến tìm bản vương.” “…” Đại tế ti đã không muốn nói gì nữa.

Hôm nay Ngọc Vương lại nóng nảy như vậy sao?

Không mắng nhà họ Ngọc vài câu thì thật sự không cam tâm. "Anh Ngọc, chúng ta về chứ?" Nam Kiều cẩn thận nhìn Tô Ngọc, sợ mình sẽ chọc giận anh. "Không cần phải cẩn thận như vậy, chúng ta đi thôi." So với Thu Ý và những người khác, vết thương của Tiểu Hòa nhẹ hơn rất nhiều.

Đây là điều khiến anh an tâm nhất. "Vâng." Nam Kiều thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần anh Ngọc không tức giận thì đối với cậu đó đã là chuyện tốt, mà còn là chuyện tốt tày trời.

Sau khi người của Tô Ngọc rời đi, nhà họ Ngọc trở nên yên tĩnh.

Những người khác trong nhà đến nhìn Ngọc Sâm đã tắt thở: "Đại tế ti, chúng ta phải làm sao đây?" "Đại ca, Tô Ngọc lại dám đối xử với nhà chúng ta như vậy, trực tiếp giết gia chủ ngay tại nhà chúng ta, đây rõ ràng là không coi chúng ta ra gì, có phải quá đáng lắm không?" Đại tế ti hung hăng trừng mắt nhìn người vừa nói, giận dữ quát: "Các người thì biết cái gì?

Các người có biết mệnh lệnh ban đầu của Tô Ngọc là gì không?

Ban đầu hắn muốn tắm máu cả nhà họ Ngọc, san bằng nơi này." "Bây giờ chỉ chết một mình Ngọc Sâm, giữ được cả gia tộc, thế đã là quá tốt rồi.

Nếu các người muốn đi gây sự với Tô Ngọc thì cứ tự đi mà làm.

Hắn đã nói rồi, nếu các người không sợ chết thì hắn lúc nào cũng sẵn sàng nghênh tiếp." Đại tế ti bực bội nói.

Mấy người này là cái hạng gì vậy?

Nói mấy lời thật khó nghe.

Người vừa rồi còn đang gào thét giờ nghe vậy thì im bặt.

Hắn ta không dám đối đầu với Ngọc Vương.

Hắn cũng không thật sự muốn chết.

Chương 1437

"Nhưng cũng không thể như vậy được chứ?" "Ngọc Sâm dám tính kế Ngọc Nhan để đối phó với Ngọc Vương phi thì nên biết mình sẽ có kết cục như vậy.

Nếu các người muốn giống như Ngọc Sâm thì cứ đi đi, ta sẽ không cản." Câu nói này khiến người kia chau mày, trong lòng càng thêm sợ hãi, không dám nói thêm gì nữa. "Tôi biết rồi." "Giữ được nhiều người trong gia tộc như vậy đã là đủ rồi." Đại tế ti khẽ thở dài, bất lực nói. "Vâng." Tô Ngọc và mọi người rời khỏi nhà họ Ngọc rồi về nhà Nam Kiều.

Khi họ đến nơi, Vương Cẩn Hòa đã tỉnh, mấy đứa trẻ đều đang ở bên cạnh cô, trong mắt Tiểu Bảo tràn đầy xót xa. "Mẹ, mẹ sao rồi?

Mẹ không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Mẹ không sao, chỉ bị thương nhẹ thôi." "Vậy thì tốt quá rồi, đám người đó thật quá đáng." Tô Ngọc bước nhanh đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vòng tay ôm lấy cô: "Sao rồi em?" "Em không sao." "Không sao là tốt rồi." "Khinh Khinh bị thương rất nặng, nghe Vạn Cổ nói phải dưỡng thương một thời gian mới khỏi được." Nam Kiều cũng thật xui xẻo, ngày thành thân lại bị người ta phá hoại như vậy.

Nam Kiều trong lòng thở phào: "Vậy thì tốt rồi." Chỉ cần người không sao là cậu yên tâm rồi, còn việc dưỡng bệnh cũng chỉ là vấn đề thời gian, có họ ở đây sẽ không sao cả. "Đúng rồi, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?" "Là Ngọc Sâm làm, ông ta đã mua chuộc người bên cạnh Ngọc Nhan, định lợi dụng anh để giết Ngọc Nhan." Tô Ngọc giải thích sơ qua sự việc.

Nghe lời Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhíu chặt mày: "Cái gì?

Lại muốn lấy mạng Ngọc Nhan?

Ngọc Sâm không phải là cha của Ngọc Nhan sao?

Làm vậy thì ông ta được lợi lộc gì chứ?

Chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?" "Đúng là như vậy, nhưng trong lòng Ngọc Sâm thì Ngọc Cẩm Chi mới là quan trọng nhất.

Trước đó họ biết Ngọc Cẩm Chi đang ở trong tay Nam Nghiêu, lo lắng sau này con bé sẽ sống không tốt nên muốn Ngọc Nhan dùng Dược nhân để cứu Ngọc Cẩm Chi, nhưng bị Ngọc Nhan từ chối." Vương Cẩn Hòa nghe đến đây thì còn gì không hiểu nữa?

Xem ra là vì Ngọc Sâm cảm thấy Ngọc Nhan đã không còn nghe lời nên mới đưa ra lựa chọn như vậy. "Ngọc Sâm đâu rồi?" "Chết rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, có chút lo lắng anh làm việc quá trớn.

Vẻ mặt muốn nói lại thôi của cô khiến Tô Ngọc có phần bất lực: "Yên tâm đi, anh không làm hại những người khác, chỉ giết một mình Ngọc Sâm thôi." "Thật sao?" "Thật.

Đại tế ti đã lấy Cổ Vương mà Nam Kiều cần ra, muốn anh tha cho tất cả mọi người trong nhà họ Ngọc.

Anh nói tắm máu cũng không thật sự định lấy mạng tất cả bọn họ, nên ông ta nói vậy thì anh cũng thuận thế đồng ý, vừa hay cũng giúp Nam Kiều có được thứ cậu ấy cần." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Vương Cẩn Hòa nghe xong thì hoàn toàn yên tâm. "Vậy thì tốt rồi." "Trong lòng em, anh quá đáng đến vậy sao?" "Đương nhiên là không, em chỉ lo anh quá tức giận không kiểm soát được bản thân, cuối cùng lại làm ra chuyện khiến mình hối hận." Tất cả những điều này chỉ là để báo thù cho cô.

Cô có tư cách gì mà nói Tô Ngọc như vậy?

Cô chỉ lo một ngày nào đó Tô Ngọc sẽ thật sự hối hận. "Em không giận là tốt rồi, vậy anh cũng yên tâm." "Em cứ dưỡng thương cho tốt, những chuyện này có anh ở đây, em không cần quá lo lắng." Anh vội vàng an ủi. "Vâng." "Anh Ngọc, anh đưa chị dâu đi nghỉ trước đi." Nam Kiều vội vàng nói.

Cứ tiếp tục thế này, cậu lo Tô Ngọc sẽ không vui. "Được, chúng ta đi trước." Sau đó, Nam Kiều trịnh trọng xin lỗi gia đình họ Minh và Nguyên Bảo, vì chuyện này xét cho cùng cũng là do cậu.

Nếu không phải vì cậu thì Minh Uyển Khinh và Thu Ý đã không bị thương.

Nguyên Bảo không nói gì, chỉ vỗ vai Nam Kiều: "Đừng nghĩ nhiều quá." Minh Uyển Ninh cũng nói: "Chuyện này cũng không liên quan đến con, con cũng là người bị hại, không ai muốn chuyện như vậy xảy ra cả, sau này con đối xử tốt với Khinh Khinh là được rồi." Đối với Nam Kiều, Minh Uyển Ninh rất hài lòng.

Nam Kiều đối với Minh Uyển Khinh cũng rất tốt, nếu đã vậy thì bà còn gì để nói nữa? "Vâng, con sẽ làm vậy." Nam Kiều không nói những lời hoa mỹ để đảm bảo, cậu chỉ nghiêm túc nói ra câu trả lời của mình với Minh Uyển Ninh. "Con cũng nghỉ sớm đi, náo loạn lâu như vậy cũng đã muộn rồi, Khinh Khinh giao cho con chăm sóc." "Vâng." Sau khi tiễn mọi người đi, trong phòng chỉ còn lại Nam Kiều và Minh Uyển Khinh đang hôn mê.

Cậu ngồi bên giường nhìn Minh Uyển Khinh với sắc mặt còn hơi tái nhợt, trong lòng có chút khó chịu.

Cậu không thể ngờ ngày thành thân của họ lại xảy ra chuyện như vậy.

Ngọc Nhan và Ngọc Sâm, thật khiến người ta chán ghét.

Sau khi Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa về nơi ở, Tô Ngọc đã kể cho cô nghe chuyện của Nam Nghiêu. "Nam Nghiêu đối xử với Nam Việt rất tốt, thái độ cũng rất tốt, rất giống một người cha nên làm, nhưng đối với Nam Kiều thì lại chẳng ra gì.

Em nói xem có nực cười không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Anh chắc là mình không nhầm chứ?" "Anh đương nhiên không nhầm, đều là sự thật." "Nếu thật sự là như vậy thì ông ta đúng là hơi quá đáng, Nam Việt là con trai, chẳng lẽ Nam Kiều thì không phải sao?

Đúng là kẻ đáng ghê tởm." Vương Cẩn Hòa chán ghét nói. "Em nói không sai, cho nên hôm nay tâm trạng của Nam Kiều không được tốt lắm, thật ra cậu ấy biết hết mọi chuyện, chỉ là có lúc không muốn nói ra mà thôi." Nam Kiều chỉ là một đứa trẻ ngang bướng. "Nếu thật sự là vậy, Nam Nghiêu có tư cách gì mà yêu cầu Nam Kiều?" Vương Cẩn Hòa không thể hiểu được cách làm của Nam Nghiêu, ông ta đã đưa ra lựa chọn rồi, sao còn có thể đối xử với Nam Kiều như vậy?

Kiếp trước Nam Kiều rốt cuộc đã làm sai bao nhiêu chuyện mà kiếp này lại gặp phải một người cha và người mẹ như vậy?

Mẹ thì chỉ hận không thể lấy mạng cậu, cha thì có cũng như không.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, không nhịn được có chút buồn cười: "Bất bình thay cho Nam Kiều à?" "Đương nhiên rồi, Nam Kiều nhà chúng ta ngoan ngoãn nghe lời như vậy, anh nói xem họ lấy đâu ra tự tin mà đối xử với Nam Kiều như thế?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, hôn lên má cô: "Em đó, trên người còn có vết thương thì đừng lo những chuyện này nữa, sau này sẽ có cơ hội biết rõ thôi." "Sao em không lo cho được?

Lỡ như Nam Kiều bị Nam Nghiêu bắt nạt thì phải làm sao?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nói.

Sao Tô Ngọc lại không hiểu lòng cô chứ? "Yên tâm đi, Nam Kiều cũng không dễ bị bắt nạt như vậy đâu." Nếu Nam Nghiêu có thể bắt nạt Nam Kiều, vậy chỉ có thể chứng tỏ trong lòng Nam Kiều có người cha này, nên mới cho Nam Nghiêu cơ hội bắt nạt cậu.

Nhưng khi trong lòng Nam Kiều không còn người này nữa, thì Nam Nghiêu chẳng là gì cả, và Nam Kiều khi đối mặt với những người này chính là mình đồng da sắt. "Việc để Nam Nghiêu về tham dự hôn lễ chính là cơ hội cuối cùng Nam Kiều cho ông ta, nhưng Nam Nghiêu đã không nắm lấy." Tô Ngọc khẽ nói.

Vương Cẩn Hòa liên tục gật đầu, không nắm lấy cơ hội này cũng không thể trách người khác, tất cả đều là lỗi của Nam Nghiêu, có liên quan gì đến Nam Kiều đâu? "Cho nên em đừng lo cho Nam Kiều nữa, bây giờ quan trọng nhất là dưỡng thương cho tốt đã, đợi Minh Uyển Khinh và Thu Ý khỏi hẳn, chúng ta cũng nên về rồi." Trên người Vương Cẩn Hòa quả thực rất đau, chỉ là cô đang tìm chuyện để nói với Tô Ngọc, như vậy có thể chuyển dời cơn đau trên người. "Anh kể cho em nghe về người ở thành Vong Ưu đi." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn cằm Tô Ngọc, không nhịn được nói.

Hiểu biết của cô về thành Vong Ưu đều là từ miệng Tô Ngọc, rất nhiều chuyện Tô Ngọc không muốn nói cho họ biết, dường như nói ra sẽ gây phiền phức lớn, điều này khiến cô có chút bất lực.

Chương 1438

Bây giờ mục tiêu tiếp theo của họ là thành Vong Ưu, cô tự nhiên muốn tìm hiểu thêm về nó.

Đúng như câu nói biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tò mò về thành Vong Ưu đến vậy sao?" "Một nơi em chưa từng đến, nhưng các anh đều đã đến, lại còn là nơi chúng ta sắp đi, anh nói xem em có tò mò không?" Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Tô Ngọc khẽ cười, nếu là anh, quả thực sẽ vì điều này mà cảm thấy tò mò. "Được, anh kể cho em nghe về thành Vong Ưu." Giọng của Tô Ngọc rất nhẹ, dần dần Vương Cẩn Hòa liền ngủ thiếp đi, cả quá trình chưa đến một khắc đồng hồ.

Nghe tiếng hít thở đều đều bên tai, Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa, khóe miệng khẽ cong lên: "Vợ yêu, ngủ ngon." Vương Cẩn Hòa không biết có nghe thấy tiếng của Tô Ngọc không, khóe miệng mang theo nụ cười.

Từ lúc trở về, Tô Ngọc đã cảm thấy Vương Cẩn Hòa có chút mệt mỏi, và dường như giây tiếp theo sẽ ngủ thiếp đi, anh tự nhiên sẽ để Vương Cẩn Hòa nhanh chóng nghỉ ngơi.

Đặt cô lên giường xong, anh mới bước ra ngoài.

Nguyên Bảo đã đợi sẵn ở đó. "Sự việc thế nào rồi?" "Nam Cận đã khuyên được Nam Nghiêu rồi, trong thời gian ngắn Nam Nghiêu chắc sẽ không tiếp tục đến gây phiền phức cho Nam Kiều nữa." Nguyên Bảo khẽ nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc mới yên tâm hơn một chút. "Vậy thì tốt, cậu đi nghỉ trước đi.

Thu Ý thế nào rồi?" "Cô ấy đã tỉnh, còn vết thương trên người đều là vết thương ngoài da, dưỡng một thời gian là khỏi." Mặc dù là vậy, nhưng Nguyên Bảo vẫn rất không vui khi vợ mình bị thương thành ra thế này.

Chỉ là kẻ đầu sỏ đã chết rồi, anh còn có thể làm gì nữa?

Còn về Ngọc Nhan, cô ta tự có quả báo của mình. "Vậy thì tốt, đợi vết thương của họ khỏi hẳn, chúng ta sẽ đến thành Vong Ưu." Đợi khi từ thành Vong Ưu trở về, đám người bên kia cũng nên lộ diện hoàn toàn rồi.

Trước đó lúc dọn dẹp người của Văn Nam quốc, những kẻ ở Lỗ quốc vốn định tạo phản đều co rúm lại khiến hắn cũng ngại ra tay.

Họ đã không về một thời gian, đám người đó chắc sẽ có chút động tĩnh chứ?

Nguyên Bảo bất lực lắc đầu: "Thiếu gia, nếu để người khác biết ngài đang nghĩ gì thì chắc chắn họ sẽ tức giận mất." Thì ra thiếu gia vẫn chưa quên chuyện mẻ lưới bắt hết đám người kia. "Bọn chúng cũng không đoán được ta muốn làm gì, để chúng sống lâu như vậy đã là nể mặt lắm rồi." Tô Ngọc cười lạnh nói. "Thiếu gia, tôi về nghỉ trước đây." "Được." Kể từ ngày đó, Nam Nghiêu quả thực không tiếp tục đến tìm Nam Kiều nữa.

Vì vết thương của Vương Cẩn Hòa và mọi người, Tô Ngọc đã ở lại Nam Cương thêm khoảng một tháng.

Một tháng đủ để vết thương của họ lành lại hoàn toàn.

Trong một tháng này, Tô Cửu và Minh Uyển Ninh đã rời đi trước, chỉ còn lại nhóm của Tô Ngọc.

Minh Uyển Khinh ngồi bên cạnh Nam Kiều, bĩu môi nói: "Em khỏi rồi, chúng ta có thể rời khỏi đây được chưa?" Nơi này đối với Minh Uyển Khinh có chút đáng sợ, cô không muốn tiếp tục ở lại đây. "Không muốn ở đây nữa sao?" Minh Uyển Khinh ngơ ngác nhìn Nam Kiều: "Tướng công, chàng nhìn em có giống muốn ở lại đây không?" Nam Kiều không nhịn được cười, dáng vẻ này của cô đúng là không giống muốn ở lại đây. "Được, lát nữa ta đi tìm anh Ngọc nói một tiếng, chúng ta sẽ rời khỏi Nam Cương." Minh Uyển Khinh liên tục gật đầu, chỉ cần có thể rời khỏi đây, đi đâu cô cũng vui.

Hôm sau, hai người đến hành cung tìm Tô Ngọc.

Thấy hai người đến, Tô Ngọc không khỏi buồn cười: "Sao lại đến đây?" "Anh Ngọc, chúng em muốn đi rồi, không muốn ở đây nữa." Nam Kiều cũng không khách khí, đi đến bên cạnh Tô Ngọc ngồi xuống, trực tiếp nói ra suy nghĩ của họ.

Minh Uyển Khinh không ngừng gật đầu, đúng là như vậy, cô không hề muốn tiếp tục ở lại đây nữa. "Anh biết các em ở đây cũng thấy phiền rồi, chiều nay anh sẽ đi nói với chú Cận một tiếng, ngày mai chúng ta sẽ rời đi đến thành Vong Ưu." Tô Ngọc gần như đều đáp ứng mọi yêu cầu của Nam Kiều.

Không chỉ vậy, cho dù hôm nay Nam Kiều không đến nói, anh cũng sẽ báo trước cho Nam Kiều biết ý định của mình.

Nam Kiều lập tức vui mừng: "Vẫn là anh Ngọc tốt với em nhất." "Hai đứa về chuẩn bị đi, xem cần mang theo thứ gì thì lúc đó mang đi luôn, còn những thứ khác thì không cần lo lắng." "Vâng." Nam Kiều và Minh Uyển Khinh cùng nhau trở về chuẩn bị đồ đạc, để lại một mình Tô Ngọc ngồi đó không biết đang suy nghĩ gì. "Nguyên Bảo, chuẩn bị một chút, chúng ta đến vương cung gặp chú Cận." "Vâng." Nam Cận nghe người ta báo Tô Ngọc muốn gặp mình, trong lòng có chút kinh ngạc.

Mục đích Tô Ngọc đến gặp ông vào lúc này là gì, Nam Cận không cần đoán nhiều cũng biết là chuyện gì.

Nhìn Nam Nghiêu bên cạnh, Nam Cận có chút đau đầu, cho dù Tô Ngọc muốn đến cũng nên chọn thời điểm khác, anh trai đang ở đây, nếu thật sự muốn đưa Nam Kiều đi, anh trai có chấp nhận được không?

Một tháng qua Nam Kiều ở Nam Cương, ông biết anh trai tuy không mặt đối mặt đi tìm Nam Kiều, nhưng lén lút cũng đã đi xem qua.

Để anh trai biết Nam Kiều sắp đi, e là sẽ không vui.

Trong lúc Nam Cận đang cân nhắc nên nói thế nào, Nam Nghiêu đã nhìn qua: "Hắn đến tìm đệ có chuyện gì?" "Chắc là chuyện rời đi." Nam Cận mở miệng giải thích.

Vừa nghe Nam Kiều muốn đi, sắc mặt Nam Nghiêu lập tức trở nên khó coi. "Rời đi?

Nó còn muốn đi đâu nữa?" "Anh, anh đừng như vậy nữa, Nam Kiều không thích ở Nam Cương, nó chỉ thích ở bên cạnh Tô Ngọc thôi." Nam Cận đã không muốn nói những chuyện này nữa, cảm thấy mình đã nói rất nhiều lần, nhưng anh trai vẫn không nghe, thậm chí còn giả vờ như không nghe thấy.

Khiến ông vô cùng bất lực. "Đây mới là nhà của Nam Kiều." Nam Nghiêu bất mãn nói.

Tô Ngọc chẳng qua chỉ là một người Nam Kiều quen biết, sao có thể để Nam Kiều bất chấp tất cả mà đi theo? "Anh, những lời em nói với anh có lẽ anh đã quên rồi, nhưng cũng không quan trọng lắm, một mình em nhớ là được." "Đệ...

Nó là cháu của đệ, là vua Nam Cương tương lai, sao đệ có thể để nó cứ thế rời đi?

Nam Cận, lúc đệ làm chuyện này có nghĩ đến hậu quả không?" Nam Nghiêu cảm thấy Nam Cận làm như vậy là vô trách nhiệm.

Vốn dĩ Nam Kiều nên ở lại Nam Cương, chuẩn bị cho việc kế vị, kết quả ông lại cứ thế để mặc Nam Kiều rời đi, thật quá đáng.

Lời vô lý nhất mà Nam Cận từng nghe có lẽ là câu này. "Anh, anh nghĩ mình có tư cách gì để nói với em những lời này?" Nam Cận cũng không vui, lời nói cũng trở nên sắc bén.

Nam Nghiêu nhất thời không phản ứng kịp, cứ thế nhìn Nam Cận: "Đệ nói gì?" "Em nói anh có tư cách gì để nói với em những lời này?

Đừng tưởng anh là cha của Nam Kiều mà tỏ ra hiểu rõ nó lắm, thật ra anh không hiểu gì về Nam Kiều cả, thậm chí không biết Nam Kiều thích gì, muốn làm gì." "Ta..." "Nam Kiều là do em chăm sóc lớn lên, em có tư cách quyết định chuyện của Nam Kiều hơn anh.

Còn chuyện kế vị vua Nam Cương em và Nam Kiều đã bàn bạc xong rồi, không cần anh trai lo lắng." Nam Cận lạnh lùng nói.

Ông cũng không muốn nói lời khó nghe như vậy, nhưng Nam Nghiêu dường như không hiểu tiếng người, luôn muốn nói những lời khiến người ta bất mãn. "Nam Cận..." "Mời Ngọc Vương vào." Nam Cận ngắt lời Nam Nghiêu, ra lệnh cho người đi gọi Tô Ngọc.

Chương 1439

Nam Nghiêu mặt mày âm trầm ngồi đó, sự bất mãn với Nam Cận đã lên đến đỉnh điểm.

Tô Ngọc đi vào thấy Nam Nghiêu ngồi đó, chỉ cần nghĩ một chút là biết chuyện gì đã xảy ra. "A Ngọc, con đến rồi." "Chú Cận, mục đích con đến đây chắc chú cũng đoán được rồi, vết thương của Tiểu Hòa và mọi người đã khỏi, chúng con cũng nên rời đi rồi." Tô Ngọc cười nói.

Nam Cận khẽ thở dài, bất lực nói: "Lần này đã là lần Nam Kiều ở Nam Cương lâu nhất rồi." Trước đây Nam Kiều trở về chỉ ở hai ba ngày là đi, lần này có thể ở lâu như vậy đã là rất tốt rồi.

Lúc này Nam Nghiêu đột nhiên lên tiếng: "Ngọc Vương nếu muốn rời đi thì cứ trực tiếp rời đi là được, hà tất phải mang cả tiểu vương gia của Nam Cương đi cùng?

Như vậy có phải hơi quá đáng không?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn Nam Nghiêu, vẻ mặt đó vừa nhìn đã biết tâm trạng tuyệt đối không tốt. "Nam Nghiêu, ông đang dạy bản vương làm việc sao?" "Hay là ông nghĩ mình có thể làm chủ được Nam Kiều?" "Ngươi..." Nam Nghiêu lại không nói lại được Tô Ngọc, lời này cũng khiến tâm trạng Nam Nghiêu vô cùng tồi tệ.

Tô Ngọc cười lạnh nhìn Nam Nghiêu: "Đừng có lúc này mà diễn vở kịch tình cha con sâu đậm." "Như vậy chỉ khiến người ta biết ông là loại người gì thôi." Nam Nghiêu không thể phản bác Tô Ngọc, chỉ có thể nhìn Nam Cận: "Để Nam Kiều ở lại." "Nếu anh cưỡng ép giữ Nam Kiều lại, hậu quả sẽ là điều anh không dám tưởng tượng đâu." Nam Cận nhíu mày nói thẳng.

Ông rất không đồng tình với lời của Nam Nghiêu.

Nam Kiều đã hai mươi tuổi rồi, nó muốn làm gì, nghĩ gì đều có suy nghĩ riêng, không phải họ bảo làm gì thì nó sẽ làm nấy. "Nam Cận, ta không phải đang thương lượng với đệ." "Em cũng không phải đang thương lượng với anh, anh muốn giam cầm Nam Kiều nhưng đó không phải là điều em muốn làm.

Ở chỗ em, Nam Kiều vĩnh viễn có thể làm điều mình muốn." "Nó quen tự do rồi, chúng ta không thể, cũng không có tư cách can thiệp vào bất cứ điều gì của Nam Kiều, anh trai, em hy vọng anh có thể hiểu đạo lý này." "Đủ rồi, ta thấy đệ chính là không muốn thấy Nam Kiều sống tốt." Nam Cận dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Nam Nghiêu, ông ta nói mình không muốn thấy Nam Kiều sống tốt ư?

Đây là đang nói đùa sao? "Người không muốn Nam Kiều sống tốt rốt cuộc là ai?" Ngay khi Nam Cận định lên tiếng, Tô Ngọc đã nói trước một bước.

Nam Cận nhìn Tô Ngọc, trong mắt lộ vẻ bất lực: "A Ngọc, chuyện này là chuyện của ta, con đừng nhúng tay vào." "Chú còn muốn giúp ông ta sao?" Tô Ngọc nhíu mày nhìn Nam Cận.

Anh biết Nam Nghiêu sau khi trở về có thể sống những ngày tháng như vậy đều là nhờ vào Nam Cận.

Bây giờ Nam Nghiêu lại muốn vượt mặt Nam Cận để quản chuyện của Nam Kiều, cũng không xem lại xem mình có tư cách gì mà quản.

Nam Cận im lặng không nói, thấy ông như vậy, trong mắt Tô Ngọc cũng lộ vẻ thất vọng: "Chú Cận, chú không nên như vậy." "Tô Ngọc, đây là chuyện giữa anh em chúng ta, không liên quan gì đến ngươi." Nam Nghiêu lạnh lùng nói. "Ồ?

Vậy sao?

Nếu đã không liên quan gì đến ta, ông đang vội cái gì?" Đúng vậy, Nam Nghiêu đang vội, ông ta chắc là lo lắng bên Nam Cận sẽ làm gì đó? "Vội?

Ta có gì mà phải vội?

Tô Ngọc, đừng tưởng ngươi là vương gia của Huyền quốc thì có thể can thiệp vào chuyện của nước khác." Nam Nghiêu cảnh cáo, hy vọng dùng điều này để áp chế Tô Ngọc. "Bản vương không có ý định can thiệp vào chuyện của nước khác, ta chẳng qua chỉ muốn giúp Nam Kiều một chút mà thôi.

Còn về ông, bản vương không có nhiều thời gian để nói nhiều với ông.

Chú Cận, những gì cần nói con đã nói với chú rồi, ngày mai chúng con sẽ rời đi." Tô Ngọc hoàn toàn không để Nam Nghiêu vào mắt, mà nhìn Nam Cận bên cạnh nói.

Nam Cận kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, ông biết Tô Ngọc chắc chắn sẽ rời đi, chỉ là không ngờ lại chọn đi sớm như vậy. "A Ngọc, thật sự không ở lại chơi thêm một thời gian nữa sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chúng con ở Nam Cương đã khá lâu rồi, nếu tiếp tục ở lại ngược lại sẽ mang đến phiền phức, đi sớm một chút sẽ tốt cho tất cả chúng ta." Ý của Tô Ngọc, sao Nam Cận lại không biết?

Thật ra anh chỉ lo sau này Nam Nghiêu lại đến nói gì với Nam Kiều, đến lúc đó sẽ gây phiền phức cho họ. "Được, nếu đã vậy chúc các con thuận buồm xuôi gió, ngày mai ta sẽ không đi tiễn các con nữa.

Sau này có cơ hội lại đưa bọn trẻ đến chơi, còn những chuyện còn lại giao cho con." Nam Cận nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Chú Cận yên tâm, chuyện còn lại cứ giao cho con, con sẽ không để chú thất vọng đâu." Tô Ngọc đảm bảo. "Được." Nam Cận tự nhiên sẽ không thất vọng về Tô Ngọc, dù sao thái tử của Huyền quốc cũng là do Tô Ngọc bồi dưỡng, sao lại không coi trọng thái tử của Nam Cương?

Nam Nghiêu nghe cuộc đối thoại của hai người cảm thấy có chút khó hiểu, Nam Cận còn có chuyện gì cần Ngọc Vương giúp đỡ sao? "Chú Cận, nếu vậy con đi trước đây, còn những việc khác phiền chú vậy." Tô Ngọc cười nói. "Được." Khi Tô Ngọc định rời đi, Nam Nghiêu đột nhiên bước tới chặn anh lại, không cho anh cứ thế rời đi. "Các ngươi muốn đi thì tự mình đi, đừng hòng mang Nam Kiều đi." Tô Ngọc cười mà không nói: "Vậy chúng ta cứ chờ xem." Nói xong liền đi vòng qua.

Dáng vẻ này của anh đối với Nam Nghiêu thật sự có chút ngông cuồng, Nam Nghiêu nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi.

Quay đầu nhìn Nam Cận: "Ta thật không hiểu tại sao đệ lại để mặc một vương gia của Huyền quốc tùy tiện đi lại ở đây." "Anh, bây giờ đã không còn như xưa nữa, bá tánh Nam Cương hiện tại sống rất tốt, em chỉ làm những việc có lợi cho bá tánh, còn những việc khác em không muốn nghĩ nhiều, cũng sẽ không can thiệp.

Nhưng em hy vọng anh hiểu rõ, em sẽ không giúp anh cản Nam Kiều không cho nó đi đâu." Nam Cận thẳng thắn nói.

Ông quá rõ Nam Kiều muốn gì, nếu giúp Nam Nghiêu giữ người lại, cho dù người thật sự ở lại, sau này thì sao?

Ngoài việc khiến Nam Kiều nổi điên ở Nam Cương ra thì không có lợi ích gì.

Thấy Nam Nghiêu dường như còn muốn nói gì đó, Nam Cận thong thả nói: "Trước đây ta cũng từng có ý định giữ Nam Kiều lại, nhưng hậu quả lần đó mang lại là điều mà anh không thể tưởng tượng được." Nam Nghiêu im lặng không nói, chỉ nhìn Nam Cận, ông ta nói câu này rốt cuộc có ý gì? "Năm đó Nam Kiều vẫn chưa lợi hại như bây giờ, lúc ta định cưỡng ép giữ nó lại Nam Cương, nó đã ra tay.

Cũng chính lúc đó, trong lòng bá tánh Nam Cương, Nam Kiều là một kẻ lòng dạ độc ác, tính tình cổ quái, từ đó về sau không ai dám bắt Nam Kiều ở lại nữa." Khi đó còn chưa có Tô Ngọc giúp đỡ mà Nam Kiều đã làm được đến vậy.

Bây giờ có Tô Ngọc giúp, bên cạnh còn có một Lạc Diễm, đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì, ông thật sự không biết.

Cũng không muốn đi tìm hiểu.

Nam Nghiêu tâm trạng phức tạp nhìn Nam Cận: "Chẳng lẽ đệ cam tâm nhìn nó rời đi như vậy sao?" "Chỉ cần hai anh em chúng ta liên thủ, nhất định có thể giữ Nam Kiều lại." Nam Nghiêu tự tin nói. "Anh, anh đừng ngây thơ như vậy nữa, Nam Kiều sẽ không vì chúng ta mà dừng bước đâu." Nhất là vì Nam Nghiêu.

Đứa trẻ này chỉ vì những người nó quan tâm mới làm vậy, mà Nam Nghiêu là người nó ghét, thậm chí là căm hận. "Đệ..." Nam Nghiêu cảm thấy Nam Cận có chút không nói lý lẽ, rõ ràng có cơ hội như vậy lại chọn làm thế này, thật quá đáng đến cực điểm. "Đệ không muốn thì thôi, ta tự mình đi làm." Nam Nghiêu lạnh lùng nói.

Nói xong đứng dậy rời đi, người của ông ta chắc có thể giữ chân nhóm Tô Ngọc.

Trở lại hành cung, Tô Ngọc bắt đầu chuẩn bị.

Ngày hôm sau lúc rời đi, vừa bước ra khỏi hành cung đã bị Nam Nghiêu chặn lại.

Chương 1440

Nhìn Nam Nghiêu dẫn người chặn ở cửa, Tô Ngọc nheo mắt: "Xem ra ông thật sự không muốn nói chuyện tử tế với chúng ta rồi, nếu đã vậy, cũng chỉ có thể để ông phải trả một cái giá nào đó." "Ngọc Vương, nếu các vị đã đến, vậy thì cứ tiếp tục ở lại đây làm khách đi." Nam Nghiêu nói câu này không phải là đang thương lượng với Tô Ngọc, ông ta chỉ đơn giản là đang thông báo cho Tô Ngọc mà thôi.

Tô Ngọc khẽ cười, dáng vẻ đó khiến người ta có chút lo lắng, cũng có chút sợ hãi, đặc biệt là Nam Kiều: "Anh Ngọc..." "Đừng lo." "Nam Kiều, em nói xem nếu anh làm chuyện gì đó tổn hại đến Nam Cương, em có không vui không?" Nam Kiều vội vàng lắc đầu: "Chỉ cần anh Ngọc không làm hại người vô tội thì không sao cả." Còn về việc sau này Nam Nghiêu có bị anh Ngọc làm bị thương hay không, đó là chuyện của riêng ông ta, không liên quan gì đến họ. "Được." "A Ngọc, cứ lấy mạng ông ta luôn hay thế nào?" Người của thành Vong Ưu vẫn luôn đi theo Tô Ngọc, dù sao bên cạnh Tô Ngọc có quá nhiều chuyện vui, bây giờ thấy có người lại muốn giữ Tô Ngọc lại, điều này làm sao hắn có thể nhẫn nhịn? "Bọn ta còn chưa bắt ngài phải ở lại thành Vong Ưu đâu nhé, cái lão rùa này từ đâu ra mà dám làm vậy?" "Ngươi nói lời hỗn xược gì vậy?" Tô Ngọc bực bội nói.

Có ai nói người ta như vậy không? "Tôi nói thật mà." Bất kể Tô Ngọc đi đâu, đều là một sự tồn tại được người ta tôn kính, bây giờ chỉ là một người bình thường ở Nam Cương mà cũng dám nói chuyện với Tô Ngọc như vậy, thật khiến người ta bất mãn. "Chết đi." Nam Nghiêu biết những người này đang nói mình, lập tức ra tay, muốn lấy mạng người bên cạnh Tô Ngọc.

Đối phương khinh thường cười: "Không biết lượng sức." Nam

Nghiêu thua rất thảm hại, thậm chí còn chưa phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra thì đã thua rồi. "Xem ra những năm nay cha thật sự không chăm chỉ luyện võ, đến mức thua thẳng bọn họ như vậy." Nam Kiều chế nhạo.

Nam Nghiêu bị một câu nói này của Nam Kiều làm cho đỏ mặt tía tai. "Nam Kiều, con...

Ta là cha của con, con nói chuyện với ta như vậy là đại nghịch bất đạo." Nam Nghiêu giận dữ nói.

Rõ ràng lúc đến đã nghĩ rất kỹ, chỉ cần nói rõ ràng là Nam Kiều sẽ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng tại sao sự việc đến nước này, Nam Kiều vẫn không chịu nghe lời? "Những gì cần nói ta đã nói rất rõ ràng rồi, con còn muốn thế nào nữa mới hiểu?" Nam Nghiêu nhìn chằm chằm Nam Kiều, thất vọng nói. "Ta vẫn luôn nghĩ con là một đứa trẻ hiểu chuyện, bây giờ xem ra ta đã nghĩ sai rồi." Hiểu chuyện?

Nam Kiều cảm thấy lời này nói ra có chút khó hiểu, thật sự chưa từng có ai nói cậu là một người ngoan ngoãn hiểu chuyện.

À không đúng, quả thực có người nói, nhưng đó là anh Ngọc và chị dâu nói.

Còn những người khác, ai mà không nói cậu là kẻ điên?

Là kẻ thần kinh? "Anh Ngọc, chúng ta đi thôi." Chuyện ở đây đã giải quyết xong.

Họ cũng nên đi rồi. "Được." Nam Nghiêu đã cho Nam Kiều cơ hội này, nhưng Nam Kiều lại không hiểu chuyện, cũng không chịu nghe lời, nếu đã không nghe lời thì tự đi mà chết đi. "Ra tay, trừ Nam Kiều ra, những người khác tùy ý xử lý." Một câu "tùy ý" khiến Tô Ngọc im lặng nhìn ông ta, sao lại cảm thấy hôm nay muốn đi đã không còn khả năng nữa? "Anh Ngọc, để em." Nam Kiều đột nhiên lên tiếng.

Tô Ngọc nhìn cậu: "Không vấn đề gì chứ?" "Được, vậy ngươi ra tay đi." Tô Ngọc vốn nghĩ nếu thật sự động thủ, sau này quan hệ giữa Nam Kiều và Nam Nghiêu có thể sẽ không thể cứu vãn được nữa.

Nhưng bây giờ Nam Kiều đã nói vậy, anh dường như cũng chẳng có gì phải lo lắng.

Nam Kiều ra tay không chút nương tình.

Tuy người của Nam Nghiêu quả thực không tồi, cũng rất lợi hại, nhưng trước mặt Nam Kiều thì vẫn còn kém xa.

Dù cuối cùng cũng bị vài vết thương nhẹ, nhưng anh đã phế bỏ toàn bộ người của Nam Nghiêu.

Nam Kiều nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Nam Nghiêu, cười lạnh nói: "Đừng hòng cản đường chúng ta.

Nam Nghiêu, ngươi không có tư cách đó, cũng không có năng lực đó.

Anh Ngọc, chúng ta đi thôi." "Được." Tô Ngọc dẫn người rời đi.

Tiểu Bảo nhìn những người nằm la liệt trên đất, tiếc nuối lắc đầu: "Biết rõ không phải là đối thủ mà còn tự dâng tận cửa cho chú Nam Kiều nộp mạng, thật không biết nên nói các người thông minh hay ngu ngốc nữa." Bị một đứa trẻ chế giễu như vậy, Nam Nghiêu định ra tay nhưng bị Nam Kiều chặn lại: "Xem ra ngươi vẫn chưa nhận được bài học, dám động thủ với cả Tiểu Bảo à." Nam Nghiêu vừa định nói gì đó, tay đã truyền đến một cơn đau nhói: "Ngươi định dùng bàn tay này động vào Tiểu Bảo, vậy thì ta sẽ phế luôn bàn tay này của ngươi.

Nam Nghiêu, nếu ngươi là người thông minh thì không nên tiếp tục dây dưa với ta ở đây.

Ngươi nên đi bồi dưỡng cho đứa con trai kia của ngươi, chứ không phải lãng phí thời gian với ta." "Nam Kiều, ngươi đừng quên ngươi là tiểu vương gia của Nam Cương!" "Ta vẫn luôn nhớ, nhưng hoàng thúc đối xử tốt với ta, cho phép ta muốn về lúc nào thì về.

Nam Nghiêu, ngươi thật sự nên học hỏi hoàng thúc của ta một chút.

Người là người duy nhất đối tốt với ta, cũng là người không bao giờ giam cầm ta.

Lần này ngươi tính sai rồi." Tô Ngọc không kiên nhẫn nghe những lời này, ngồi trên ngựa nhìn Nam Kiều: "Đi thôi." "Tới đây." Nam Kiều đuổi theo Tô Ngọc, tung mình lên ngựa, tâm trạng cũng trở nên vô cùng vui vẻ, như thể không có gì có thể ngăn cản anh rời đi cùng Tô Ngọc. "Nam Kiều, hôm nay nếu ngươi đi, ngươi sẽ không còn là người thừa kế của Nam Cương nữa." Đối mặt với lời đe dọa của Nam Nghiêu, Nam Kiều hoàn toàn không để vào tai. "Thứ nhất, bây giờ ngươi chỉ là một người bình thường, không có tư cách nói điều này.

Thứ hai, ta đã nhận được Cổ Vương, vật gia truyền của các đời Nam Cương Vương.

Kẻ được Cổ Vương công nhận chính là người thừa kế của Nam Cương.

Ngươi nói không cho ta làm là ta không được làm chắc?" Nam Kiều mỉa mai nói.

Nam Nghiêu nhíu mày, Cổ Vương không phải đang ở trong tay người nhà họ Ngọc sao?

Sao bây giờ lại rơi vào tay Nam Kiều.

Lần đầu tiên, Nam Nghiêu cảm thấy nhà họ Ngọc này đúng là đồ vô dụng, ngay cả một việc nhỏ cũng làm không xong. "Nam Kiều, không cần nói nhiều, đi thôi." "Vâng ạ." Lần này Nam Nghiêu đã không thể tiếp tục ngăn cản họ nữa, chỉ có thể trơ mắt nhìn họ rời đi.

Nam Cận đợi đến khi Nam Kiều và những người khác đi rồi mới xuất hiện bên cạnh Nam Nghiêu: "Đại ca, huynh hiểu ra chưa?

Lời của huynh Nam Kiều căn bản sẽ không nghe, không những không nghe mà còn ra tay với huynh nữa.

Chuyện như vậy huynh đừng làm nữa." Hắn thật không biết những năm qua Nam Nghiêu đã trải qua những gì mà có thể biến thành bộ dạng như bây giờ.

Chẳng nghe lọt tai lời ai, chỉ biết lấy mình làm trung tâm, không những thế, làm việc còn không màng hậu quả.

So với Nam Nghiêu trước đây thật sự khác một trời một vực. "Đại ca, huynh thay đổi rồi." "Ngươi…" Nam Nghiêu biết mình quả thực đã thay đổi, nhưng bây giờ nghe Nam Cận nói những lời như vậy, tâm trạng lại có chút không tốt. "Đây là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi?" Nam Cận thất vọng nhìn Nam Nghiêu, khẽ thở dài nói: "Nếu đại ca đã nói vậy, sau này chuyện của đại ca ta cũng sẽ không can thiệp nhiều nữa, dù sao cũng không liên quan đến ta." Hắn vẫn luôn muốn giúp Nam Nghiêu níu kéo lại đứa con trai Nam Kiều này, nhưng dù hắn có giúp nhiều đến đâu cũng không cản nổi Nam Nghiêu tự tìm đường chết như vậy. "Nam Cận, ta là đại ca của ngươi!" Nam Nghiêu sắc mặt khó coi nói. "Ta cũng biết huynh là đại ca của ta, nhưng hình như ta không thể coi huynh là đại ca được nữa rồi." Nam Cận nói xong liền xoay người rời đi, để lại một mình Nam Nghiêu đứng đó không biết đang suy nghĩ gì.

Chương 1441

Chuyện bên này Nam Kiều không hề hay biết, bọn họ bây giờ đã sắp đến cổng thành.

Nam Kiều cưỡi ngựa đi bên cạnh Tô Ngọc, tâm trạng vô cùng tốt: "Anh Ngọc, hôm nay em thật sự rất vui." "Cuối cùng cũng có thể rời đi rồi, sau này em không muốn quay lại nữa đâu." Vừa quay lại chắc chắn sẽ gặp Nam Nghiêu, cứ tiếp tục dây dưa với người này, có lẽ anh sẽ bị tức chết mất. "Quay lại thì chắc chắn vẫn phải quay lại, dù sao sau này các cậu có con cũng phải về ghi tên vào từ đường." Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Nam Kiều nói chuyện chính là như vậy, nghĩ gì nói đó, hoàn toàn không để ý lời nói của mình sẽ gây ra hậu quả gì.

Bị Tô Ngọc nhắc nhở như vậy, Nam Kiều nhíu mày, bất mãn lẩm bẩm: "Đúng là phiền phức.

Anh Ngọc nói đúng, sau này còn phải đưa đám nhóc con về nữa, dù sao cũng là tiểu vương gia tương lai của Nam Cương, không về không được." Thật sự quá phiền phức.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Nam Kiều, sao anh có cảm giác đứa bé này còn chưa ra đời đã bị Nam Kiều ghét bỏ rồi? "Cậu ghét bỏ con như vậy, cẩn thận sau này nó tạo phản với cậu đấy." "Không thể nào, đợi con bé biết chạy biết nhảy rồi đều sẽ theo anh Ngọc, thời gian em và Thanh Thanh trông nó cũng không nhiều.

Hơn nữa, những đứa trẻ do anh Ngọc dạy dỗ đều rất ngoan ngoãn đáng yêu." Về điểm này anh vẫn rất tự tin.

Dù sao những ví dụ như vậy anh đã thấy quá nhiều rồi.

Tuy nhiên, lần này Nam Kiều đã tính sai.

Tương lai khi anh có con và giao cho Tô Ngọc dạy dỗ, tuy Tô Ngọc dạy dỗ đứa trẻ rất tốt, trước mặt người khác cũng ngoan ngoãn đáng yêu, nhưng hễ ở trước mặt người cha này thì lại như biến thành một người khác, khiến người ta hoàn toàn không thể chấp nhận nổi, thậm chí còn thích nhất là đối đầu với anh, khiến anh khổ không kể xiết.

Đương nhiên, đó đều là chuyện của mấy năm sau.

Trên đường rời khỏi Nam Cương, không còn ai đến cản trở Tô Ngọc và mọi người nữa.

Sau khi ra khỏi Nam Cương, tốc độ của họ mới dần chậm lại, họ còn dẫn bọn trẻ đi chơi ở ngoại ô, vừa đi vừa chơi trên đường đến Vong Ưu thành. "Cha, hôm nay chúng ta cắm trại ở đây nhé?" Tiểu Bảo thấy mặt trời đã ngả về tây, họ cũng vừa đến một nơi có phong cảnh không tệ, liền mở miệng yêu cầu. "Được." Đối với Tô Ngọc, chỉ cần là điều bọn trẻ thích, anh đều sẽ đồng ý, huống chi chỉ là việc cắm trại đơn giản này.

Sau khi ra lệnh dựng trại, mọi người bắt đầu dựng lều.

Đây là loại lều mà Vương Cẩn Hòa đã cho người làm dựa theo lều của thời hiện đại.

Dùng ở ngoài trời rất thích hợp, dù sao cũng có trẻ con, không tiện thật sự cứ thế tìm đại một chỗ ngoài trời rồi nằm xuống ngủ.

Nhờ sự cưng chiều của Tô Ngọc, Tiểu Bảo và các em đã được ngắm một buổi hoàng hôn khác lạ. "Không ngờ lại có thể ngắm hoàng hôn như thế này, cảm giác thật tuyệt." Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy ý cười. "Quả thật." Tiểu Bảo thích nhất là cảnh tượng như thế này, vui vẻ nói: "Đẹp quá đi ạ." Vương

Cẩn Hòa từ khi đến nơi này vẫn chưa từng nghiêm túc ngắm hoàng hôn.

Đột nhiên nhìn thấy hoàng hôn đẹp như vậy, tâm trạng cô rất tốt.

Cùng Tô Ngọc sóng vai đứng, nhìn bọn trẻ nô đùa dưới ánh hoàng hôn, hai người nhìn nhau.

Xem ra việc đưa bọn trẻ ra ngoài chơi thật sự là một quyết định sáng suốt.

Cứ vừa đi vừa ngắm như vậy, hiệu quả đối với bọn trẻ ngược lại còn tốt hơn.

Khi mặt trời dần lặn, chân trời xuất hiện những mảng ráng chiều lớn, nhuộm cả bầu trời thành một màu đỏ rực.

Ánh sáng màu cam đỏ chiếu lên người bọn trẻ, phảng phất như phủ lên người chúng một lớp hào quang. "Ráng chiều như thế này thật sự rất hiếm thấy." Ít nhất là khi họ còn ở Tạ gia thôn và Dụ Hòa quận cũng chưa từng thấy qua.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Em nói đúng." "Mẹ ơi, đẹp quá." Tiểu Bảo phấn khích chạy tới nói.

Lớn từng này rồi, đây là lần đầu tiên cậu bé thấy ráng chiều như vậy, thật sự quá đẹp, khiến cậu cũng có chút phấn khích.

Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang theo ý cười: "Đúng là rất đẹp, con ra chơi với em trai em gái đi." Trên khu cắm trại vang lên tiếng cười nói vui vẻ và mùi thơm của thức ăn. "Bọn họ thật lợi hại, nhanh như vậy đã làm xong đồ ăn rồi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được nói. "Vậy chúng ta cũng qua đó xem sao." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đi tới, trên đống lửa ngoài gà rừng và thỏ rừng nướng ra còn có mấy con cá.

Đống lửa bên kia thì dùng nồi nấu cháo, chưng trứng cho mấy đứa nhỏ, còn đun một ấm nước.

Trông cũng không khác gì ở nhà.

Khác biệt duy nhất có lẽ là ở nhà thì ăn trong nhà, còn bây giờ họ ăn ngoài trời. "Mẹ, cho mẹ cái này." Tiểu Bảo đột nhiên đến gần Vương Cẩn Hòa, trong tay còn cầm một quả trông rất đẹp mắt.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn quả mà Tiểu Bảo đưa tới: "Con tìm thấy ở đâu vậy?" "Chỉ cho mẹ con thôi, không cho cha sao?" Tiểu Bảo lại lấy ra một quả từ tay kia: "Chỉ có hai quả con hái hết rồi, cha mẹ ăn đi ạ." Bạch Khởi tranh thủ nhìn qua bên này, khi thấy thứ trong tay Tiểu Bảo, vội vàng đi tới: "Tiểu Bảo, cháu tìm thấy cái này ở đâu vậy?" Tiểu Bảo chỉ vào một nơi không xa: "Ở ngay đó ạ." Nghe vậy, Bạch Khởi tấm tắc khen: "Tiểu Bảo, vận may của cháu đúng là tốt thật, thứ này cũng được coi là bảo bối khó tìm đấy." "Ồ?" Tô Ngọc lập tức hứng thú, đây là thứ gì?

Có thể khiến một người từng thấy không ít thứ tốt như Bạch Khởi nói là bảo bối khó tìm, điều này làm anh rất kinh ngạc. "Đây là một loại dược liệu khá quý hiếm, ăn vào giúp cường thân kiện thể, rất hiếm có, cho nên rất quý giá." Bạch Khởi giải thích đơn giản.

Nghe vậy Tô Ngọc liền hiểu ra. "Nhưng thứ này trẻ con không ăn được, ăn vào chẳng khác nào uống thuốc độc." Tiểu Bảo cúi đầu nhìn quả trong tay, rồi lại nhìn Tô Ngọc và mẹ, đưa tay nhét thẳng quả đó vào tay Tô Ngọc: "Nếu vậy thì cha mẹ ăn đi ạ." Tô Ngọc nhìn quả bị con trai nhét vào tay, bất đắc dĩ lắc đầu nhưng vẫn nhận lấy.

Còn về việc khi nào ăn, có ăn hay không, anh thật sự chưa nghĩ đến vấn đề này. "Cứu mạng a!" Nghe thấy tiếng kêu từ xa vọng lại, Tô Ngọc và mọi người quay đầu nhìn qua, thấy một cô nương loạng choạng chạy về phía này, đã vậy phía sau còn có mấy người đang đuổi theo cô ta.

Trông có vẻ thật sự có chút thê thảm.

Nhưng Tô Ngọc và mọi người không một ai động thủ, ngay cả Tiểu Bảo cũng coi như không thấy gì. "Tô Ngọc, có muốn giúp cô nương này không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh hỏi.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, ôm vai cô, nheo mắt hỏi: "Em muốn chúng ta giúp sao?" Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, sau đó nhẹ nhàng lắc đầu: "Cái đó thì không có, chỉ là cảm thấy cô ấy bị người ta đuổi theo như vậy, chúng ta giúp một tay cũng là nên làm." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa lương thiện, chỉ là nghe cô nói vậy, trong mắt lại mang theo ý cười, biểu cảm cũng rất kỳ lạ, khiến Vương Cẩn Hòa nhìn mà không nhịn được buồn cười. "Anh nhìn em như vậy làm gì?" Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc nhìn có chút khó hiểu.

Lẽ nào cô nói sai sao? "Không có gì, lát nữa em sẽ biết là chuyện gì thôi." Tô Ngọc cười nói, nhưng không định nói cho Vương Cẩn Hòa biết ngay bây giờ.

Vương Cẩn Hòa khó hiểu nhìn Tô Ngọc, nhưng cũng không nói thêm gì.

Nếu Tô Ngọc đã nói vậy, cô cũng không hỏi nhiều, còn về sau sẽ thế nào, Tô Ngọc chắc chắn sẽ nói cho cô biết.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, cô nương kia đã chạy tới: "Công tử, cầu xin người cứu tôi." Nói rồi định trốn ra sau lưng Tô Ngọc.

Chương 1442

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa bất giác nhíu mày, cô nương này có phải hơi quá đáng rồi không, sao lại trốn ra sau lưng Tô Ngọc?

Cô đưa tay kéo Tô Ngọc đi, vẻ mặt bất mãn nhìn cô gái kia: "Cô không được phép nói chuyện với người này, nếu không tôi sẽ tức giận đó." Vương Cẩn Hòa dường như đã hiểu tại sao Tô Ngọc lại nói những lời như vậy.

Người này chạy đến chỗ họ, có lẽ cũng là cố ý chăng?

Tô Ngọc đưa tay ôm vai Vương Cẩn Hòa, buồn cười nói: "Yên tâm." Vương Cẩn Hòa nhìn cô nương bên cạnh, trong mắt mang theo vẻ dò xét.

Sao người cô nương này sạch sẽ quá vậy? "Nếu không muốn chết thì giao người ra đây cho bọn ta, nếu không đừng trách bọn ta không khách khí." Nghe vậy Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút buồn cười, người này thật thú vị.

Cô nương kia vô thức trốn ra sau lưng Tô Ngọc, không những thế còn định níu lấy cánh tay anh.

Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh, kéo Vương Cẩn Hòa né khỏi tay cô nương này.

Cô nương kia có chút ngỡ ngàng nhìn Tô Ngọc vừa tránh đi, trong mắt mang theo vẻ mờ mịt, dường như không hiểu tại sao Tô Ngọc lại làm vậy. "Công tử, tôi... tôi không có ý gì khác, tôi chỉ... chỉ là sợ bọn họ." Cô gái nhỏ run rẩy, trông có vẻ thật đáng thương.

Vương Cẩn Hòa vô cùng ghét có người tính kế họ như vậy, đặc biệt người bị tính kế lại là chồng mình.

Nhìn ánh mắt cô nương kia nhìn Tô Ngọc đầy quyến luyến, như hận không thể thay cô chui vào lòng Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình vừa rồi còn định giúp người này, trong lòng cô lại thấy khó chịu vô cùng.

Tô Ngọc nén cười nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Tiểu Hòa còn muốn giúp nữa không?" Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén hỏi: "Sao nào, anh còn muốn giúp chắc?" Tô Ngọc quả quyết lắc đầu, vợ lúc tức giận không dễ dỗ đâu, anh cũng không muốn vì loại người này mà chọc giận vợ mình. "Không dám." "Thế còn tạm được." Cô gái nhỏ chuyển tầm mắt sang Vương Cẩn Hòa, biết rằng muốn họ giúp đỡ thì chỉ có thể tìm vị phu nhân này.

Cô ta đáng thương nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt mang theo vẻ tủi thân: "Phu nhân, tôi... tôi không có ý gì khác, tôi chỉ... chỉ muốn nhờ mọi người giúp tôi thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn cô ta, tâm trạng vô cùng không tốt: "Ồ?

Cô nói muốn chúng tôi giúp cô?

Ở đây nhiều người như vậy cô không tìm, tại sao cứ phải tìm tướng công của tôi?" Cô gái nhỏ lập tức ngớ người, ngây ngốc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng: "Nói thật, vừa rồi tôi quả thực định để tướng công giúp cô, nhưng sau đó tôi phát hiện ra mắt nhìn của mình thật sự rất tệ, không chỉ mắt nhìn không tốt, mà nhìn người cũng có vấn đề." "Gì cơ?" "Cô thật lợi hại nha, mấy người đàn ông to lớn cũng không phải là đối thủ của cô, cô cứ chạy như vậy mà vẫn thoát được họ.

Nếu tôi nhìn không lầm, mấy người đuổi theo cô hẳn là biết võ công, và cô hẳn là quen biết họ đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn cô gái nhỏ, thong thả nói.

Cô gái nhỏ trong lòng giật thót, vội vàng lắc đầu: "Tôi... tôi thật sự không quen biết họ, mọi người tin tôi đi." "Có quen biết hay không đó là chuyện của cô, không cần nói với tôi." "Cô... sao cô độc ác vậy, tôi chỉ muốn cầu xin mọi người giúp đỡ thôi, tôi cũng không nói gì khác, cô..." Cô gái nhỏ dường như tức giận vì lời nói của Vương Cẩn Hòa, nói năng có chút lộn xộn, mà Vương Cẩn Hòa nghe thấy có chút nhàm chán.

Kỹ năng diễn xuất đầy sơ hở này thật khiến người ta buồn nôn. "Tôi chỉ là giữa đường gặp cướp, vừa hay ở đây chỉ có mọi người, tôi mới chạy qua đây cầu cứu, sao cô lại không có chút lòng đồng cảm nào vậy." Cô gái nhỏ nói những lời này có chút hùng hồn, nói xong còn len lén quay đầu nhìn Tô Ngọc.

Dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa có chút buồn cười. "Tôi độc ác?

Tôi không có lòng đồng cảm?

Nếu tôi nhìn không lầm, lúc họ đuổi theo cô định ra tay đều vô thức nương tình.

Cướp nào mà tốt đến vậy, lúc cướp bóc còn phải nương tay?

Tình huống như vậy sao chúng tôi chưa từng gặp qua nhỉ?" Vương Cẩn Hòa không khách khí hỏi.

Cô gái nhỏ dường như không ngờ Vương Cẩn Hòa sẽ hỏi điều này, lập tức có chút lắp bắp định nói gì đó, cuối cùng không thể phản bác được đành nhìn Tô Ngọc: "Công tử, tôi không có, là phu nhân của ngài hiểu lầm tôi rồi." Nói xong nước mắt liền rơi xuống, dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút không thể tin nổi, đưa tay chỉ vào mình: "Đây là đang ăn vạ sao?" Đến thế giới này lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô thấy một trà xanh như thế này, cảm thấy cũng khá thú vị.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy liền biết nha đầu này quá phấn khích rồi. "Tiểu Hòa, em vừa phải thôi, đừng có bán đứng anh." Tô Ngọc lẩm bẩm, sợ Vương Cẩn Hòa bán đứng mình. "Yên tâm, anh là tướng công của em, em bán ai cũng không thể bán anh được." Vương Cẩn Hòa đảm bảo.

Tô Ngọc lập tức yên tâm.

Biểu cảm khóc lóc của cô gái nhỏ lập tức không duy trì được nữa, cô ta cứ thế nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, người đàn ông này thấy cô ta như vậy mà vẫn không hề động lòng sao?

Rốt cuộc là anh ta quá yêu vợ mình, hay là căn bản không nhìn thấy dáng vẻ yếu đuối của cô ta?

Nam Kiều và mọi người đứng bên cạnh xem kịch, phần lớn là muốn xem Tô Ngọc gặp phải tình huống này sẽ xử lý thế nào. "Anh Ngọc, anh thật thảm." Nam Kiều đứng bên cạnh không nhịn được mở miệng nói. "Chúng ta chỉ yên tĩnh cắm trại ở đây thôi mà cũng gặp phải loại người này, thật thú vị." Lạc Diễm tựa vào xe ngựa, nhìn người đang khóc như mưa, tùy ý nói.

Trong suốt quá trình không hề có chút đồng cảm nào với cô nương này.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ căn bản không coi người ta ra gì, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Người ta đã tốn công diễn lâu như vậy, các cậu ít nhất cũng cho người ta một phản ứng chứ, cứ im lặng như vậy là sao?" "Chị dâu, chúng em không có hứng thú với loại người này đâu, chúng em là người đã có vị hôn thê rồi." "Hơn nữa, diễn cũng quá giả rồi, căn bản không đáng tin." Lạc Diễm lẩm bẩm.

Nam Kiều bên cạnh vô cùng đồng tình gật đầu: "Lạc Diễm nói đúng, em cũng thấy vậy." "Ngươi... các ngươi..." "Công tử, ngài cứ nhìn người của ngài nói tôi như vậy sao?

Tôi chỉ muốn đến cầu cứu thôi mà." Nghe câu này, Vương Cẩn Hòa nổi hết cả da gà.

Cô liếc đối phương một cái, lắc đầu ngao ngán, thôi bỏ đi, không nên như vậy nữa.

Loại người này cô không muốn dây dưa. "Cút." Tô Ngọc không muốn để Vương Cẩn Hòa tiếp tục đùa giỡn, nhíu mày mất kiên nhẫn nói. "Ngươi..." "Tôi nói này đại thẩm, dì diễn có phải giả quá rồi không?

Ngay cả một đứa trẻ như con dì cũng không lừa được, dì còn muốn lừa cha mẹ con sao?

Dì nói mấy người này là cướp, trông họ không giống người sống lâu trên núi, còn dì nữa, bị cướp biết võ công đuổi theo lâu như vậy mà không hề hấn gì, điều này khiến con rất ngạc nhiên đấy.

Chương 1443

Không những không có vết thương nào, quần áo của dì còn không hề bẩn, vậy mà dì vẫn bị người ta đuổi theo cướp bóc sao?

Bọn họ rốt cuộc ngu ngốc đến mức nào mà nhiều người như vậy cũng không bắt được một người yếu đuối như dì?" Tiểu Bảo mỉa mai nói.

Cô gái nhỏ và mấy người đuổi theo nghe vậy, biểu cảm đều có chút lúng túng.

Thấy họ đã biết cả rồi, cô gái nhỏ cuối cùng cũng không giả vờ nữa, nhìn Tô Ngọc nói: "Phải, tôi không hề gặp nguy hiểm như vậy." Tiểu Bảo đi đến trước mặt Tô Ngọc, dùng thân mình che cho anh: "Cháu nhớ dì, chúng ta đã gặp nhau ở thành phố trước, lúc đó bên cạnh dì còn có người khác, dì còn muốn nói chuyện với cha cháu, nhưng lúc đó cha cháu đang nói chuyện với mẹ cháu, căn bản không có thời gian để ý đến dì." Lời này của Tiểu Bảo thật sự có chút đâm vào tim người khác. "Ngươi..." "Người luôn đi bên cạnh dì chắc đã bị dì bỏ lại rồi nhỉ?

Muốn dùng cách này để tiếp cận cha cháu?

Dì có phải quá ngu ngốc rồi không?" Tiểu Bảo lúc này nói chuyện như một kẻ độc mồm độc miệng, nghe mà Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy có chút khó chịu. "Ngươi... cho dù ngươi là con trai của chàng, ngươi cũng không thể nói chuyện với ta như vậy." Sau đó nhìn Tô Ngọc, trực tiếp mở miệng nói: "Ta là tiểu quận chúa của Yến Thân vương phủ." Yến Thân vương?

Nghe đến đây, Tiểu Bảo chớp chớp mắt, nếu cậu nhớ không lầm, vị Yến Thân vương này trong tay còn có mười vạn binh mã.

Năm đó không thể cùng lúc lấy được binh phù, bây giờ con gái của ông ta lại tự dâng đến cửa.

Nhưng mà Yến Thân vương có quận chúa sao?

Sao họ chưa từng nghe nói qua chuyện này? "Cha, Yến Thân vương có quận chúa sao ạ?" Tiểu Bảo kỳ quái hỏi. "Không có." Tô Ngọc lắc đầu, với sự cảnh giác của hoàng huynh đối với Yến Thân vương phủ, sao có thể dễ dàng bỏ qua đối phương như vậy được? "Ngươi..." Người tự xưng là quận chúa của Yến Thân vương phủ tức tối nhìn Tiểu Bảo.

Mấy người trước đó đuổi theo cô ta, có chút đau đầu nói: "Tiểu thư, người nên cùng chúng thần đi tìm thiếu gia rồi." Những lời tiểu thư nói, nếu bị kẻ có lòng nghe được, đó tuyệt đối là đại nghịch bất đạo.

Dù sao hoàng thượng cũng chưa sắc phong quận chúa và thế tử, tiểu thư nói như vậy chỉ mang lại phiền phức vô tận cho họ.

Con gái của Yến Thân vương nghe thuộc hạ nói vậy, ánh mắt sắc lẹm nhìn họ: "Im miệng, ta làm việc không cần các ngươi quản." Hơn nữa, ở đây cũng không có người khác, dù cô ta có nói vậy thì sao chứ?

Còn ai biết không?

Hoàng thượng và họ cách xa nhau, không nói ra thì ai biết được? "Tiểu thư, cẩn thận tai vách mạch rừng, người nói như vậy sẽ mang lại phiền phức cho vương gia đó." Vệ sĩ bên cạnh nhíu mày, vô cùng bất mãn nói.

Đồng thời còn liếc nhìn Tô Ngọc và mọi người, rõ ràng là đang cảnh giác họ.

Đối mặt với biểu cảm như vậy của vệ sĩ, Yến Phi Phi làm sao không hiểu được?

Bọn họ đang cảnh giác người mà cô ta để ý? "Các ngươi đều im miệng cho ta, ta tin họ sẽ không nói ra đâu." Nói xong còn e thẹn nhìn Tô Ngọc một cái.

Dáng vẻ đó khiến Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng, cô nương này thật sự tin tưởng Tô Ngọc nhỉ.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, mày khẽ nhướn, trong mắt mang theo vẻ trêu chọc, phảng phất như đang nói, anh xem, người ta thích anh biết bao, tin tưởng anh đến thế cơ mà.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, đưa tay xoa đầu cô: "Đừng suy nghĩ lung tung." Vương Cẩn Hòa không vui: "Sao lại gọi là suy nghĩ lung tung chứ?

Người ta rõ ràng là có ý đó mà." Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình nói không sai, Yến Phi Phi này vốn dĩ là có ý đó, nói chuyện thì cứ nói, còn dùng biểu cảm e thẹn đó nhìn Tô Ngọc, xem ra đã tình sâu nghĩa nặng với Tô Ngọc rồi. "Tướng công, em bây giờ rất tò mò một chuyện." Vương Cẩn Hòa đưa tay chống cằm, nghiêm túc nói. "Ừm?

Em nói đi." "Người ta trông có vẻ thật sự rất thích anh đó." Vương Cẩn Hòa không nhịn được mở miệng nói.

Tô Ngọc đau đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đưa tay véo má cô: "Đừng nói bậy, làm hỏng danh tiếng của anh." Nam Kiều và mọi người bên cạnh không nhịn được cười nhìn cảnh này, chị dâu cũng quá vui tính rồi, họ vẫn là lần đầu tiên thấy anh Ngọc như vậy.

Trông thật bất lực.

Nhưng người có thể nói anh Ngọc như vậy ngoài chị dâu ra chắc cũng không còn ai.

Yến Phi Phi nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, mắt sáng rực lên: "Công tử, ngài tên là gì vậy?

Ta thích ngài, ngài cưới ta được không?

Ngài xem, phu nhân của ngài cũng không để ý đâu." Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Tô Ngọc bên cạnh, cảm thấy khó hiểu, cô nói không để ý lúc nào?

Các vệ sĩ bên cạnh nghe Yến Phi Phi nói, sắc mặt có chút không tốt, trước mặt vợ người ta mà nói những lời như vậy, đại tiểu thư có phải hơi quá đáng rồi không? "Tiểu thư, người đừng nói những lời như vậy nữa." Bọn họ không hề nghe vị phu nhân này nói mình không để ý.

Người ta không phải đang trêu chọc chồng mình sao?

Sao đến chỗ tiểu thư lại biến thành người ta không để ý rồi? "Các ngươi im miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho các ngươi nói chuyện." Yến Phi Phi vô cùng bất mãn với thái độ của họ, đây là loại người gì vậy, dám nói chuyện với cô ta như thế, thật không biết điều.

Sau khi trở về nhất định phải nói với phụ thân chuyện này, để sau này không phải ai cũng dám tỏ thái độ với cô ta.

Các vệ sĩ trong lòng vô cùng cay đắng, hắn đã chọc phải ai, gây sự với ai cơ chứ?

Lại bị đối xử như vậy?

Nam Kiều và mọi người đứng bên cạnh nhìn Yến Phi Phi, trong mắt đều là vẻ lạnh lùng, người phụ nữ này lại dám giành anh Ngọc với chị dâu, thật không biết trời cao đất dày. "Anh Ngọc, anh đừng bị loại người này lừa gạt, chị dâu của chúng em tốt biết bao, người này không có tư cách để so sánh với chị dâu đâu." Bọn họ không hy vọng Tô Ngọc vì người phụ nữ này mà quan hệ với Vương Cẩn Hòa có vấn đề.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, nhìn bọn họ, tâm trạng có chút cay đắng.

Mấy tên này có cần phải cùng nhau đến đây gây thêm phiền toái cho anh không?

Mắt anh lại không mù, sao có thể thích loại người này được? "Anh rất hài lòng với chị dâu của các cậu, chưa bao giờ nghĩ đến việc nạp thiếp." Tô Ngọc nghiêm mặt, không vui nói.

Mấy tên này chỉ muốn xem trò cười của anh thôi phải không?

Nam Kiều và mọi người cười hì hì, nhìn Tô Ngọc, biểu cảm đó sao trông cũng khiến người ta tức giận. "Anh Ngọc, anh đừng nhìn chúng em như vậy, làm chúng em có chút sợ hãi." Tô Ngọc bị câu "sợ hãi" này của Nam Kiều làm cho tức cười.

Chương 1444

Tên nhóc thối này mà cũng biết sợ là gì sao?

Yến Phi Phi nhíu mày, có chút bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Chỉ cần ngài cưới ta, ta có thể cho ngài bất cứ thứ gì ngài muốn." "Quyền lực, địa vị, chỉ cần là ngài muốn, ta đều có thể cho ngài." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn cô nương này, sau đó quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tướng công, thì ra còn có người cho anh cả quyền lực địa vị nữa à." Tô Ngọc bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, nha đầu này trông sao có vẻ không có ý tốt gì vậy? "Tiểu Hòa, em đừng tưởng em nói vậy là anh sẽ tin lời em." Vương Cẩn Hòa cười ha hả, nhìn Tô Ngọc với ánh mắt có chút đồng cảm: "Tướng công, bị loại người này để ý, anh vất vả rồi." Nhìn bàn tay đặt trên vai mình, Tô Ngọc khẽ thở dài, không biết nên nói gì cho phải.

Đưa tay véo má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc bất mãn lẩm bẩm: "Em nói câu này có từng nghĩ đến cảm nhận của tướng công em không?

Anh bị loại người này để ý, em không an ủi anh thì thôi, lại còn ở đây hả hê, như vậy có phải hơi quá đáng không?" Vương Cẩn Hòa suy nghĩ rất lâu, quả quyết lắc đầu: "Hả?

Em không thấy quá đáng." "..." Anh đã tạo nghiệt gì vậy?

Yến Phi Phi thấy Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa dịu dàng, tốt như vậy, còn đối với cô ta lại lạnh lùng, tâm trạng vô cùng tồi tệ: "Ta không để ý ngài có thê tử." Cô ta đã nhượng bộ như vậy rồi, người này nên hiểu ý của cô ta chứ?

Nam Kiều và mọi người nhìn Yến Phi Phi, nói giọng châm biếm: "Cô không để ý, nhưng anh Ngọc của chúng tôi để ý đấy.

Hơn nữa, không phải là con gái của Yến Thân vương sao?

Sao lại sinh ra vô liêm sỉ như vậy?

Còn đi giành chồng với người ta." "Ngươi im miệng cho ta, ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện." Yến Phi Phi bị nói đến sắc mặt có chút khó coi, cô ta chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Đây là lần đầu tiên bị người ta đối xử như thế.

Nam Kiều đưa tay chỉ vào mình, nói thật, bị người ta mắng như vậy, đây cũng là lần đầu tiên, anh cảm thấy khá thú vị.

Nhưng người phụ nữ này thật sự khiến người ta ghê tởm. "Mang vị quận chúa giả mạo nhà các ngươi cút nhanh lên, còn ở lại đây, chúng ta sẽ không nhịn được mà ra tay phế người đó, đến lúc đó các ngươi không có cách nào ăn nói với vương gia của các ngươi đâu." Nam Kiều ngước mắt nhìn mấy tên vệ sĩ, lạnh lùng nói.

Một câu nói đơn giản khiến các vệ sĩ bên cạnh có chút lo lắng, nhìn Nam Kiều với ánh mắt càng thêm cảnh giác.

Tuy nhiên Yến Phi Phi căn bản không để lời anh ta vào tai: "Ngươi nghĩ hắn sẽ đồng ý cho ngươi làm vậy sao?

Nếu ngươi dám đối xử với ta như vậy, hắn sẽ không tha cho ngươi đâu." Nam Kiều trong mắt mang theo chút mờ mịt, có chút không hiểu người này nói "hắn" là ai.

Tuy nhiên, khi Nam Kiều nhìn thấy ánh mắt của Yến Phi Phi, anh liền biết cô ta đang nói đến ai.

Người Yến Phi Phi nói chính là Tô Ngọc, cô ta cảm thấy Tô Ngọc sẽ giúp mình, thậm chí sẽ vì mình mà đối phó với người của anh.

Nhận thức này khiến Nam Kiều cảm thấy vô cùng khó tin, không ngờ lại có loại người tự nói tự nghe như vậy. "Anh Ngọc, người ta nói anh sẽ giúp cô ta, còn vì cô ta mà đối xử không tốt với em nữa đấy." Nam Kiều đáng thương nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt đó khiến Tô

Ngọc thấy hơi đau đầu.

Anh đưa tay xoa trán, đau đầu nói: "Đủ rồi đấy." Minh Uyển Khinh cũng có chút không nhìn nổi nữa, đưa tay kéo tay Nam Kiều: "Cậu đừng ở đây gây thêm rối nữa, nên làm thế nào anh Ngọc biết mà." Lúc đầu Minh Uyển Khinh gọi Tô Ngọc như vậy vẫn còn hơi không quen, nhưng lâu dần cũng ổn.

Đồng thời cô cũng nhận ra Tô Ngọc đối xử tốt với tướng công nhà mình đến mức nào. "Được." "Công tử, phủ Yến Thân vương không phải ai cũng vào được đâu.

Vì ta thích chàng, ta có thể cho chàng đi cùng, nhưng chàng phải đoạn tuyệt quan hệ với những người này, ta không thích họ." Nếu có thể vứt bỏ vợ của hắn thì càng tốt.

Cả mấy đứa con của hắn nữa, cô ta nhìn mấy đứa trẻ này là thấy vô cùng chướng mắt.

Đối mặt với lời của Yến Phi Phi, những người hiểu Tô Ngọc không dám nói thêm một lời nào, sợ sau đó sẽ đắc tội với người ta, hoặc là sẽ bị Yến Phi Phi làm liên lụy. "Thịt nướng xong rồi ạ." Tô Ngôn Hi đi đến bên cạnh Tô Ngọc, đưa tay kéo tay anh, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn anh. "Được, chúng ta đi ăn thôi." Tô Ngọc dịu dàng nhìn con gái mình.

Chính vẻ dịu dàng này đã khiến Yến Phi Phi vô cùng say mê.

Lý do cô ta để ý Tô Ngọc cũng là vì vậy, khi họ gặp nhau, cô ta đã thấy anh dịu dàng đối xử với người bên cạnh.

Lúc đó cô ta đã nghĩ, nếu đối tượng dịu dàng đó đổi thành mình thì tốt biết bao?

Vì vậy mới có chuyện xảy ra chiều nay.

Người đàn ông này vừa đẹp trai, tính cách lại tốt, mọi thứ đều quá hoàn hảo.

Điểm không tốt duy nhất là anh đã có vợ con.

Đây là điều cô ta bất mãn nhất.

Nhưng cũng không sao cả, thế lực của phủ Yến Thân vương là thứ mà ai cũng muốn có, cô ta tin người đàn ông này cũng vậy, chỉ cần cô ta cho anh đủ lợi ích, cô ta tin anh nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của mình.

Ban đầu cô ta vô cùng tự tin, nhưng khi thấy cô bé này đến nói chuyện với anh, tâm trạng vui vẻ lập tức trở nên vô cùng sa sút, cô ta trừng mắt nhìn đứa trẻ một cái rồi mới nói: "Công tử, chàng có thể nghiêm túc xem xét lời ta nói, nhất định sẽ không để chàng thất vọng đâu." "Đánh phế rồi ném ra ngoài." Tô Ngọc mất kiên nhẫn nói.

Hi Hi đã đói, cần ăn cơm, anh không muốn tiếp tục lãng phí thời gian vào loại người này.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu: "Dù gì người ta cũng là con gái của Yến Thân vương, anh làm vậy có ổn không?" "Có gì không ổn?

Chẳng qua chỉ là con gái của Yến Thân vương thôi, ta mà phải sợ sao?" Có lẽ còn có thể nhân cơ hội này đoạt luôn binh phù trong tay Yến Thân vương cũng nên.

Nhìn vẻ mặt đăm chiêu của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa biết ngay người này chắc chắn lại đang tính kế gì đó không tốt rồi. "Tướng công, anh lại đang tính toán gì thế?" Vương Cẩn Hòa ghé sát lại hỏi.

Tô Ngọc cúi đầu, nói nhỏ vào tai Vương Cẩn Hòa: "Mười vạn binh quyền trong tay Yến Thân vương cũng đến lúc phải giao ra rồi." Nghe lời Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, hình như đúng là vậy thật.

Binh phù này quả thực nên giao ra rồi. "Tướng công cố lên." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đi sang một bên.

Khi Yến Phi Phi định đi theo, Nguyên Húc và những người khác vội vàng chặn đường cô ta lại, không cho cô ta tiếp tục đi theo Tô Ngọc. "Các ngươi mau tránh ra cho ta, làm hỏng chuyện của ta, ta nhất định sẽ bảo phụ vương giết các ngươi." "Tiểu thư nhà Yến Thân vương ghê gớm thật, tùy tiện là có thể hô đánh hô giết người khác, thật đáng khâm phục." Yến Phi Phi hừ một tiếng, khinh thường nói: "Đây là địa bàn của phụ vương ta, cho dù ta lấy mạng các ngươi, các ngươi có thể làm gì ta?" Yến Sóc dẫn người đến vừa hay nghe thấy Yến Phi Phi nói những lời như vậy, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Anh ta liếc nhìn Yến Phi Phi một cách sắc lẹm, rồi âm trầm nói: "Yến Phi Phi, em câm miệng lại cho ta, lập tức xin lỗi họ ngay." Yến Phi Phi hoàn toàn không nghe lời Yến Sóc. "Tại sao ta phải xin lỗi?

Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Yến Sóc tức đến mức chỉ muốn tát cho cô em gái vô dụng này một cái.

Yến Phi Phi là con gái út của phụ vương, được nuông chiều hết mực, trước đây anh cũng không nói gì, con gái cưng chiều một chút thì cũng thôi, không có gì to tát.

Nhưng những lời Yến Phi Phi nói hôm nay khiến anh vô cùng tức giận.

Khắp thiên hạ này, đâu đâu cũng là đất của vua, đạo lý đơn giản như vậy mà cô ta không biết sao?

Hoàng thượng vẫn luôn thèm muốn mười vạn binh quyền trong tay phụ vương, lại còn có một Ngọc Vương có thể giúp đỡ ngài ấy bất cứ lúc nào, phụ vương luôn lo lắng có ngày bị Ngọc Vương nắm được thóp, cuối cùng mang lại phiền phức cho gia đình họ.

Chương 1445

Thế mà Yến Phi Phi, cái đồ khốn này, lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy. "Đây chính là địa bàn của phụ vương, em thích hắn, anh phải giúp em, nếu không sau khi về em sẽ nói với phụ vương là anh bắt nạt em, để phụ vương trừng phạt anh thật nặng." Yến Phi Phi chỉ vào nơi Tô Ngọc đang đứng, hống hách nói.

Yến Sóc tức đến suýt hộc máu, ngày thường anh đối xử với Yến Phi Phi chưa đủ tốt sao?

Mà cô ta lại có thể nói ra những lời như vậy.

Nhưng Yến Phi Phi đang nói đến ai?

Yến Sóc nhìn về phía Yến Phi Phi chỉ, khi thấy người đàn ông đứng đó, cả người anh ta sững sờ.

Anh ta trừng mắt nhìn Yến Phi Phi một cái: "Yến Phi Phi, nhà chúng ta sắp bị em hại chết rồi." Yến Phi Phi bất mãn nhìn Yến Sóc: "Anh nói bậy." Yến Sóc lúc này không muốn nói thêm một lời nào với Yến Phi Phi, anh ta vội vàng đi đến trước mặt Tô Ngọc, quỳ một gối xuống đất, cung kính hành lễ: "Yến Sóc tham kiến Ngọc Vương." Yến Phi Phi kinh ngạc nhìn Yến Sóc lại quỳ xuống trước người đàn ông mình thích, trong mắt đầy vẻ hoang mang.

Ngọc Vương?

Người này cô ta có nghe nói qua, là Vương gia một người dưới vạn vạn người trên của Huyền quốc.

Hoàng thượng vô cùng tin tưởng và sủng ái ngài ấy, Dụ Hòa quận là đất phong của ngài ấy, mà nơi đó vốn là lãnh thổ của nước Nguyên Lỗ, một nơi lớn như vậy lại được ban thẳng cho Ngọc Vương làm đất phong.

Có thể thấy Hoàng thượng tin tưởng Ngọc Vương đến mức nào.

Yến Phi Phi nghĩ đến những lời mình đã nói với Tô Ngọc, cả người mặt trắng bệch, do dự nhìn anh.

Tô Ngọc ngoài thân phận ra, điều khiến người ta bàn tán nhiều nhất chính là tình cảm của anh và Ngọc Vương phi.

Hai người có hai trai một gái, còn có một con nuôi, xem như là người nhiều con nhiều phúc.

Ngọc Vương còn chưa từng nạp thiếp, trong lòng chỉ có một mình Ngọc Vương phi, trước đây khi nghe nói cô ta còn thấy ngưỡng mộ, bây giờ tận mắt chứng kiến, cô ta lại cảm thấy có chút đáng sợ.

Nghĩ đến những lời mình đã nói trước mặt Tô Ngọc, Yến Phi Phi hoàn toàn hoảng loạn.

Cô ta phải làm sao bây giờ?

Tô Ngọc nhìn Yến Sóc đang quỳ trước mặt mình, khóe miệng nở nụ cười mỉa mai: "Nghe nói cô ta là quận chúa của phủ Yến Thân vương các người?" Yến Sóc đột ngột quay đầu nhìn Yến Phi Phi phía sau, cô ta lại dám nói như vậy?

Có phải muốn hại chết tất cả bọn họ không?

Hoàng thượng cảnh giác, kiêng dè họ, làm sao có thể sắc phong con gái của phụ thân làm quận chúa?

Đâu phải đồ ngốc. "Vương gia, không có chuyện đó." "Ồ?

Vậy sao?

Chẳng lẽ bản vương nhầm?

Cô ta còn nói chỉ cần bản vương cưới cô ta, là có thể có được mọi quyền lực và địa vị, thậm chí còn muốn bản vương bỏ vợ.

Yến Sóc, cô nương của phủ Yến Thân vương các người lá gan lớn thật đấy." Tô Ngọc ánh mắt sắc bén nhìn Yến Sóc, lạnh lùng nói.

Yến Sóc trừng mắt nhìn Yến Phi Phi một cái, cái thứ khốn nạn này, đúng là cái gì cũng dám nói.

Lần này nếu có thể bình an trở về, anh nhất định phải nói rõ với phụ thân, phải dạy dỗ Yến Phi Phi một trận ra trò.

Để cho cô ta khỏi kiêu ngạo đến mức không biết trời cao đất dày. "Tôi... tôi không... tôi không biết chàng..." Yến Phi Phi sợ đến mức nói năng lộn xộn, ánh mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ sợ hãi.

Ai mà ngờ được người đàn ông cô ta để ý lại là Ngọc Vương được mọi người tôn kính, bây giờ cô ta phải làm sao?

Anh trai còn bảo vệ được cô ta không? "Anh... em biết sai rồi, anh giúp em với." Bây giờ người cô ta có thể cầu xin chỉ có Yến Sóc.

Lúc này Yến Phi Phi hoàn toàn quên mất vừa rồi mình đã nói chuyện với Yến Sóc như thế nào, lại uy hiếp Yến Sóc ra sao.

Yến Sóc tức không chịu nổi, nhưng còn có thể làm gì?

Bây giờ ngoài việc giúp Yến Phi Phi ra thì còn có thể làm gì nữa? "Em còn không mau qua đây hành lễ?" Yến Phi Phi chẳng qua chỉ là con gái Thân vương, lúc không biết thân phận Ngọc Vương thì thôi đi, bây giờ đã biết thân phận Ngọc Vương mà vẫn còn dám đứng đó không làm gì, thật là kiêu ngạo.

Yến Phi Phi được Yến Sóc nhắc nhở mới phản ứng lại, đi đến bên cạnh Yến Sóc quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Ngọc Vương." Các thị vệ của Yến Phi Phi đều sợ hãi, ai mà ngờ ở một nơi như thế này lại có thể gặp được Ngọc Vương? "Đây là Vương phi của bản vương." Tô Ngọc đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, lạnh lùng nhìn họ.

Yến Sóc ngẩn ra một lúc, vội vàng hành lễ: "Tham kiến Ngọc Vương phi." Yến Phi Phi cắn môi không nói gì, Yến Sóc nhíu mày nhìn cô ta: "Yến Phi Phi." "Tham kiến Ngọc Vương phi." Yến Phi Phi miễn cưỡng nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn nói: "Nếu đã không muốn hành lễ với bản vương phi, vậy thì đừng tự làm khó mình nữa." Yến Sóc gượng cười nói: "Không có chuyện đó." "Có hay không có chuyện đó, nhìn biểu cảm của em gái ngươi là biết rồi, còn nói với ta làm gì?" Ánh mắt kia chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống mình, nói không có chuyện đó ai mà tin?

Yến Sóc quay đầu nhìn Yến Phi Phi, thấy biểu cảm của cô ta xong thì ngoài im lặng ra, còn có thể làm gì nữa?

Yến Phi Phi lẩm bẩm: "Chẳng qua chỉ là một thôn cô, gả cho Ngọc Vương mới có được thân phận như vậy, có gì mà đắc ý chứ." Yến Sóc chỉ hận không thể ngất ngay tại chỗ, sao anh lại có một cô em gái đáng ăn đòn như vậy?

Anh hít một hơi thật sâu để nén cơn giận trong lòng: "Yến Phi Phi, em câm miệng lại cho ta.

Ngọc Vương phi ngoài là Vương phi ra, còn là Huyền chủ duy nhất của Huyền quốc có đất phong và phong hào, cấp bậc tương đương với phụ vương, em không biết thì đừng có nói bậy." Uy danh của Ngọc Vương phi cũng đặc biệt đáng sợ, ngoài Hoàng thượng và Ngọc Vương ra, uy danh của Vương Cẩn Hòa là cao nhất trong toàn bộ Huyền quốc.

Trong dân chúng, uy danh của Vương Cẩn Hòa thậm chí còn cao hơn Tô Ngọc không ít.

Yến Phi Phi nói những lời như vậy, trực tiếp ra tay xử lý cô ta cũng được, thật không biết cô ta lấy tự tin từ đâu ra mà có thể nói ra những lời như vậy.

Vương Cẩn Hòa khẽ nhếch môi, ánh mắt nhìn Yến Phi Phi đầy vẻ mỉa mai: "Cho dù ta không dùng thân phận Ngọc Vương phi, muốn ra tay với ngươi vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay." "Ngươi... ngươi..." "Yến Phi Phi bất kính với bản vương phi, Thu Ý, vả miệng." Vương Cẩn Hòa vừa nghịch móng tay vừa thản nhiên ra lệnh.

Yến Phi Phi trợn to hai mắt, không thể tin nổi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ngươi nói gì?

Ngươi dám đánh ta?" "Xem ra ngươi không muốn để Thu Ý ra tay rồi, nếu đã vậy thì để anh trai ngươi ra tay vậy, tướng công, anh thấy có được không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh, cười hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: "Được, đều nghe em." Yến Sóc không ngờ cuối cùng chuyện lại đổ lên đầu mình: "Vương gia, chuyện này..." "Yến Phi Phi làm ra chuyện như vậy, nếu để hoàng huynh biết được, lấy mạng cô ta cũng là chuyện có thể, dù sao không được sắc phong mà lại dám nói mình là quận chúa trước mặt bao nhiêu người, thật là kiêu ngạo a." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Nam Kiều chen vào: "Cô ta còn nói chỉ cần cưới cô ta, phủ Yến Thân vương có thể cho anh Ngọc quyền lực địa vị mà anh muốn nữa đấy, bản lĩnh lớn thật, không biết phủ Yến Thân vương làm thế nào được nhỉ?" Yến Sóc nghe đến đây thì còn gì không hiểu?

Chương 1446

Hôm nay Yến Phi Phi tuyệt đối không thoát được trận đòn này.

Yến Phi Phi nhìn biểu cảm của Yến Sóc không cần nghĩ cũng biết anh ta đang nghĩ gì: "Anh, anh không thể..." Một tiếng "chát" vang lên, cắt ngang lời của Yến Phi Phi.

Yến Phi Phi ngây ngốc nhìn Yến Sóc, thậm chí quên cả cơn đau trên mặt.

Yến Sóc lại dám ra tay đánh cô ta?

Sau khi Yến Phi Phi phản ứng lại, cô ta định đánh trả, lúc này Yến Sóc nghiến răng nói: "Yến Phi Phi, em tốt nhất là an phận một chút cho ta." "Anh còn dám ra tay đánh tôi, tôi còn an phận cái gì?

Yến Sóc, sau khi về tôi nhất định sẽ mách chuyện này với phụ vương." Yến Phi Phi uất ức khóc nức nở.

Từ nhỏ đến lớn chỉ có cô ta đánh người khác, chưa bao giờ có ai được phép đánh cô ta, vậy mà bây giờ lại bị Yến Sóc đánh, điều này làm sao cô ta có thể chấp nhận được? "Nếu em không muốn liên lụy đến phụ vương thì câm miệng lại cho ta." Anh ta bây giờ không muốn nghe Yến Phi Phi nói một câu nào nữa.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện ngu ngốc Yến Phi Phi đã làm, anh ta cũng không dám về nói với phụ vương.

Mấy ngày nay phụ vương luôn rất kín tiếng, thậm chí không dám làm chuyện gì lớn để triều đình chú ý đến bên này.

Kết quả thì hay rồi, Yến Phi Phi tự mình rước người ta đến, nếu vì những lời Yến Phi Phi nói, những việc Yến Phi Phi làm mà hại phụ vương gặp chuyện, vậy thì Yến Phi Phi có chết vạn lần cũng không đền hết tội.

Yến Phi Phi lập tức không dám nói nữa, nếu để phụ vương biết mình đắc tội với Ngọc Vương, ngài ấy nhất định sẽ rất tức giận. "Em... biết rồi." Dù có không cam lòng đến đâu, lúc này Yến Phi Phi cũng chỉ có thể chọn thỏa hiệp.

Yến Sóc thấy cô ta không tiếp tục gây rối nữa mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn không dám dừng tay cho đến khi đánh xong.

Lúc Yến Sóc dừng tay, mặt Yến Phi Phi đã sưng vù, trông vô cùng buồn cười.

Yến Sóc nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương, muội muội của tôi bị phụ vương chiều hư, xin Vương gia tha cho muội muội lần này." Yến Sóc cũng không biết Tô Ngọc có đồng ý hay không, nhưng anh ta phải bảo vệ Yến Phi Phi, nếu không sau khi về sẽ không biết ăn nói thế nào với phụ vương.

Nam Kiều không đồng tình nói: "Anh Ngọc, người phụ nữ này bất kính với chị dâu như vậy, chẳng qua chỉ là đánh mấy cái tát thôi, sao anh có thể tha cho cô ta như vậy được?" Lạc Diễm và những người khác cũng gật đầu đồng tình: "Nam Kiều nói đúng, anh Ngọc, chúng tôi không đồng ý tha cho Yến Phi Phi." "Cô ta vừa rồi còn sỉ nhục em." Nam Kiều chỉ vào Yến Phi Phi nói.

Yến Phi Phi vẻ mặt hơi cứng lại, không thể tin nổi nhìn Nam Kiều, người này sao lại thích mở mắt nói dối như vậy? "Ta lúc nào..." "Lúc nào thì tự cô rõ, không cần tôi phải nhắc." Nam Kiều kiêu ngạo hừ một tiếng, người này tưởng chuyện vừa rồi nói xấu cậu là cậu quên rồi sao?

Yến Phi Phi rất ghét vẻ mặt hống hách của Nam Kiều, thấy cậu như vậy liền có chút tức giận nói: "Ngươi chẳng qua chỉ là một người bình thường, ta có đối xử với ngươi như vậy thì ngươi có thể làm gì ta?" Người bình thường?

Yến Sóc không nhịn được lại tát cho Yến Phi Phi một cái: "Người bình thường?

Yến Phi Phi, vị này là tiểu vương gia của Nam Cương, Vua Nam Cương tương lai." Yến Phi Phi này đúng là lợi hại thật, lại đắc tội nhiều người như vậy.

Một Ngọc Vương, một tiểu vương gia của Nam Cương.

Ai mà không biết Ngọc Vương sủng ái tiểu vương gia của Nam Cương đến mức nào?

Ngài ấy cưng chiều tiểu vương gia Nam Cương như em trai ruột, Yến Phi Phi nói những lời như vậy chính là đang sỉ nhục Nam Kiều.

Không chỉ Ngọc Vương cưng chiều Nam Kiều, mà ngay cả Hoàng thượng cũng cưng chiều cậu ta, thân phận như vậy có phải là để Yến Phi Phi tùy tiện đắc tội không?

Quan trọng nhất là thuật cổ độc của Nam Kiều đã xuất thần nhập hóa, khiến người ta không thể đề phòng, không ai biết cậu ta sẽ đột nhiên hạ độc lúc nào.

Để ngăn chặn tình huống như vậy xảy ra, anh ta chỉ có thể ra tay trước.

Yến Phi Phi bị thân phận của Nam Kiều dọa sợ, đã quên cả cơn đau rát trên mặt.

Ánh mắt cô ta nhìn về phía Nam Kiều, một người trông ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, lại là tiểu vương gia của Nam Cương.

Yến Sóc biết bây giờ mình muốn cầu xin Tô Ngọc tha cho Yến Phi Phi đã không còn cơ hội nữa, nhưng anh ta vẫn muốn thử xem. "Vương gia, xin ngài hãy tha cho cô ấy, bất kể cái giá nào tôi cũng nguyện ý gánh chịu." Yến Sóc nghiến răng nói.

Chuyện hôm nay sau khi về nhất định phải nói với phụ vương, không thể tiếp tục cưng chiều Yến Phi Phi như vậy nữa.

Nếu không có ngày đắc tội với người không nên đắc tội cũng không biết. "Ồ?

Thật sao?

Bất kể cái giá nào cũng nguyện ý gánh chịu?" Tô Ngọc nhìn Yến Sóc, ánh mắt có chút thâm sâu.

Ánh mắt đó khiến Yến Sóc có chút sởn gai ốc.

Anh ta luôn cảm thấy Tô Ngọc dường như đang muốn tính kế mình. "Vâng." Yến Sóc nghiến răng đồng ý.

Tô Ngọc cười khẽ: "Bản vương cũng không cần ngươi làm gì cả, chỉ là một việc rất đơn giản, binh phù." Hai chữ "binh phù" khiến sắc mặt Yến Sóc lập tức thay đổi, anh ta nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Điều này không thể được." Binh phù này là con bài tẩy cuối cùng của phụ vương, anh ta căn bản không biết binh phù ở đâu.

Cho dù anh ta có đồng ý cũng không tìm được. "Vương gia, Yến Phi Phi quả thực đã đắc tội với ngài, nhưng tội của cô ấy không đáng chết." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc, chế nhạo nói: "Ồ?

Thật sao?

Nhưng bản vương nói cô ta đáng chết thì cô ta phải chết." "Ngươi nghĩ ngươi dùng thân phận gì để bàn bạc chuyện này với bản vương?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Yến Sóc chất vấn.

Tay Yến Sóc hơi run rẩy, đúng vậy, anh ta quả thực không có tư cách nói những lời này với Tô Ngọc, nhưng anh ta cũng không thể thực sự nhìn em gái mình bị Tô Ngọc giết chết. "Vương gia, ngài có yêu cầu gì chúng tôi đều có thể đáp ứng." "Bản vương chỉ hứng thú với binh phù." Nam Kiều ở bên cạnh không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, muốn mạng em gái ngươi thì lấy binh phù ra đổi." "Điều đó không thể được." "Nếu đã không làm được thì ngươi không nên nói gì cả, cái gì mà yêu cầu nào cũng đáp ứng được." Nam Kiều hừ một tiếng, mỉa mai nói.

Không làm được mà còn dám hứa hẹn như vậy, Yến Sóc này thật sự coi bọn họ như khỉ mà đùa giỡn sao? "Hay là Yến Sóc ngươi vốn coi thường ta và anh Ngọc, nên mới coi chúng ta như khỉ mà đùa giỡn?" Nam Kiều nhìn Yến Sóc đầy ẩn ý hỏi.

Lời của Nam Kiều đối với Yến Sóc thật sự quá đau lòng.

Cậu ta đâu có nói yêu cầu là có thể lấy binh phù ra được. "Tôi..." "Ngươi có thể đi rồi." Tô Ngọc cắt ngang lời Yến Sóc, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Yến Phi Phi trong mắt lộ vẻ vui mừng, có phải cô ta cũng có thể rời đi rồi không? "Chúng ta mau đi thôi, anh không đi còn ở lại đây làm gì?" Tô Ngọc khó khăn lắm mới đồng ý cho họ rời đi, anh ta còn ngây ra đó làm gì? "Tôi nghĩ cô nhầm rồi, anh Ngọc nói cho Yến Sóc đi, chứ có nói cho cô đi đâu." Nam Kiều nhìn Yến Phi Phi đang vội vã rời đi, cảm thấy có chút buồn cười, người này rốt cuộc lớn lên như thế nào vậy?

Chương 1447

Lời như vậy cũng có thể nói ra được? "Anh Ngọc, người này trông có vẻ hơi ngu ngốc." Nam Kiều không nhịn được nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, em nói không sai." "Yến Sóc, ngươi còn cơ hội cuối cùng để rời đi." Tô Ngọc ung dung nhìn Yến Sóc.

Anh rất tò mò không biết Yến Sóc rốt cuộc sẽ rời đi, hay là nhất định phải cứu Yến Phi Phi.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy anh đang chia rẽ mối quan hệ giữa hai anh em này.

Yến Sóc còn chưa kịp mở miệng, Yến Phi Phi đã có chút không thể chờ đợi được nữa: "Các người... các người để anh ta ở lại đây, chuyện này không liên quan đến tôi, tôi muốn rời đi, tôi muốn đi." Một câu nói của Yến Phi Phi khiến Yến Sóc hoàn toàn thất vọng.

Anh chưa từng nghĩ sẽ tự mình rời đi, nhưng Yến Phi Phi khi gặp phải những chuyện này, lại không chút do dự đẩy anh ra, có phải là hơi quá đáng rồi không? "Anh cả, em là em gái ruột của anh đó, anh để em đi đi, em nhất định sẽ bảo phụ vương đến cứu anh." "Em đã đắc tội với họ, nếu em ở lại nhất định sẽ chết, anh cả, em cầu xin anh." Yến Phi Phi cầu xin nhìn Yến Sóc nói.

Tô Ngọc cũng không ngăn cản, chỉ đứng bên cạnh nhìn hai người bàn bạc chuyện này.

Yến Phi Phi thấy Yến Sóc mãi không nói gì, tâm trạng vô cùng bực bội: "Sao anh không nói gì?

Có phải anh sớm đã không vừa mắt em rồi không?

Muốn nhân cơ hội này lấy mạng em?" Yến Sóc bị những lời này của Yến Phi Phi làm cho kinh ngạc, anh ta nói lúc nào là muốn mạng Yến Phi Phi?

Có phải cô ta nghĩ nhiều quá rồi không? "Yến Sóc, tôi thật không ngờ anh lại ích kỷ, lại còn độc ác như vậy." Yến Phi Phi nghiến răng tức giận nói, vẻ mặt gào thét đó, so với Yến Phi Phi ngoan ngoãn đáng yêu ngày thường, khác biệt thật sự quá lớn.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, anh ta căn bản không tin tốc độ lật mặt của Yến Phi Phi lại nhanh đến vậy. "Yến Phi Phi, từ trước đến nay ta đối xử với muội không tốt sao?" Yến Sóc bình tĩnh nhìn Yến Phi Phi hỏi.

Yến Phi Phi nhíu mày: "Nếu anh đối xử tốt với em, thì nên thay em gánh chịu tất cả những điều này, vừa rồi anh còn ra tay đánh em, sau khi về em nhất định sẽ nói với phụ vương." Yến Sóc lần này coi như đã nhìn rõ bộ mặt thật của Yến Phi Phi, mỉa mai nói: "Vậy sao?

Vậy thì muội cứ tự mình ở đây chờ chết đi, sống chết của muội có quan hệ gì với ta?" "Yến Sóc, anh..." "Sau khi về cho dù phụ vương có trừng phạt ta thì sao?

Muội đắc tội với Ngọc Vương, đắc tội với tiểu vương gia của Nam Cương, họ muốn binh phù mới có thể tha cho muội, ta không còn cách nào khác, chỉ có thể từ bỏ muội thôi." Yến Sóc nói từng chữ một.

Sau này nếu anh ta còn đối tốt với Yến Phi Phi, anh ta chính là heo.

Là một con heo cứ mãi tự tìm đường chết.

Có những người đúng là nuôi không quen.

Đôi khi lại thích đâm vào tim người khác. "Không, anh không thể đối xử với em như vậy, em là em gái ruột của anh." Yến Phi Phi hoảng sợ nói.

Cô ta có thể cảm nhận được thái độ của Yến Sóc đối với mình đã có một sự thay đổi rất lớn.

Anh ta dường như sau này sẽ thật sự không đối tốt với cô ta nữa.

Sao có thể như vậy được? "Anh cả, vừa rồi em chỉ là quá vội vàng nên mới nói những lời như vậy, anh tha thứ cho em lần này được không?

Chỉ lần này thôi, sau này em sẽ không bao giờ như vậy nữa." Yến Phi Phi vội vàng nói.

Cô ta thật sự rất sợ Yến Sóc bỏ mặc mình ở đây.

Cô ta không thể tưởng tượng được nếu mình ở lại đây, cuối cùng sẽ bị tiểu vương gia của Nam Cương hành hạ ra sao.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Yến Phi Phi đã vô cùng sợ hãi.

Yến Sóc chế nhạo nhìn Yến Phi Phi: "Muội cũng biết ta là anh cả của muội sao?

Yến Phi Phi, chuyện mình làm sai thì cần tự mình gánh chịu." "Không, anh có thể giúp em mà, trước đây em làm sai đều là anh giúp em, lần này cũng có thể, anh cả, phải không?" Yến Phi Phi mong đợi nhìn Yến Sóc. "Không phải, ta không giúp được muội." Hơn nữa Ngọc Vương cũng chưa từng nói anh ta có thể thay thế Yến Phi Phi.

Yến Sóc vừa nghĩ như vậy thì nghe thấy Tô Ngọc cười như không cười nói: "Nếu ngươi có thể khiến Yến Sóc tự nguyện ở lại, thì cũng không phải là không thể đổi người." Sắc mặt Yến Sóc hơi thay đổi, quay đầu nhìn Tô Ngọc, Ngọc Vương này rốt cuộc muốn làm gì?

Mục đích của anh ta là gì? "Ngọc Vương, ngài muốn làm gì?" Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn hai người họ.

Yến Phi Phi nghe thấy điều này lập tức kích động, nhìn Yến Sóc: "Anh ta đã nói có thể tìm người thay thế rồi, anh tự mình ở lại đi, em đi trước đây." Nói xong quay người định rời đi, hoàn toàn không cho Yến Sóc cơ hội nói chuyện.

Yến Sóc cứ thế nhìn Yến Phi Phi quay người rời đi, trong lòng không nói nên lời cảm giác gì, chỉ là có chút khó chịu mà thôi.

Tuy nhiên, Yến Phi Phi vừa đi được vài bước thì bị người ta chặn lại. "Ngươi làm gì?

Tránh ra cho ta." Yến Phi Phi bị chặn lại có chút tức giận, trừng mắt nhìn người trước mặt.

Đợi khi tìm được cơ hội, cô ta nhất định sẽ băm vằm những người này thành vạn mảnh.

Chẳng qua chỉ là một hạ nhân mà thôi, lại dám đối xử với cô ta như vậy, thật không biết điều. "Vương gia của chúng tôi đã nói trước, phải để Yến Sóc chủ động đồng ý giúp cô, mới có thể đổi người, còn cô đây là tự nói tự nghe, Yến Sóc chưa từng nói một câu nào là 'tôi đồng ý giúp cô'." Nguyên Húc nhìn Yến Phi Phi lạnh lùng nói.

Yến Phi Phi nghe vậy lập tức sốt ruột, quay đầu nhìn Yến Sóc phía sau: "Anh cả, anh thật sự nhẫn tâm đối xử với em như vậy sao?

Anh muốn nhìn em bị người ta bắt nạt sao?" Yến Sóc mỉa mai cười: "Vậy muội có nhẫn tâm nhìn ta thay thế muội không?" Yến Phi Phi nghe thấy câu này không cảm thấy có gì không đúng, ngược lại còn nói thẳng: "Em là con gái, lỡ như Nam Kiều trả thù em thì sao?

Anh là nam tử có quan hệ gì?" Khi Yến Sóc hỏi câu hỏi này, đó là cơ hội cuối cùng anh ta cho Yến Phi Phi, thế nhưng anh ta thật sự không ngờ Yến Phi Phi cuối cùng lại nói ra những lời như vậy. "Yến Phi Phi, chuyện muội tự gây ra thì tự mình giải quyết đi, ta không giúp được muội nữa rồi." Yến Sóc nhìn Yến Phi Phi cười khổ nói.

Yến Phi Phi một chút cũng không thừa nhận Yến Sóc không giúp được mình, cô ta giãy giụa nói: "Không, anh cả, anh có thể giúp em, chỉ cần anh ở lại đây em sẽ không sao cả, em đã bị anh đánh nhiều như vậy rồi, chỉ cần trong lòng anh có chút áy náy với em, anh nên chủ động ở lại." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh ung dung nhìn hai anh em họ giằng co, càng xem càng thấy thú vị.

Anh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt đầy ý cười: "Tiểu Hòa, xem thế nào?

Vui không?" Vương Cẩn Hòa lập tức hiểu ý của Tô Ngọc: "Sao anh xấu xa thế?" "Yến Sóc là người không tệ, anh muốn cho hắn thấy rõ em gái mình là thứ gì, anh đây là đang giúp hắn, em nói có đúng không?" Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, nói nhỏ.

Vương Cẩn Hòa khóe miệng co giật nhìn Tô Ngọc, anh nói câu này chắc chính mình cũng không tin là thật.

Cô đưa tay đẩy thẳng mặt Tô Ngọc ra, bực bội nói: "Em tin anh mới lạ." Ngược lại, Tiểu Bảo và những người khác ở bên cạnh lại vô cùng kích động nói: "Cha lợi hại quá, sao cha lại nghĩ ra được cách này vậy?" Lại có thể trực tiếp chia rẽ mối quan hệ của hai anh em.

Chương 1448

Nếu sau này Yến Phi Phi về phủ Yến Thân vương mách lẻo, hại Yến Sóc, không biết Yến Sóc có trực tiếp phản bội không?

Tiểu Bảo đột nhiên có chút mong đợi.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo vẻ mặt có chút khó nói, lúc này Tiểu Bảo có thể đừng gây thêm phiền phức được không?

Thằng nhóc này thật là... "Tiểu Bảo, con nói bậy gì thế?

Đừng nói như vậy, nói thế không hay đâu." "Mẹ xem, người này cũng không tức giận mà, con nghĩ chắc chắn anh ta cũng nghĩ vậy, có khi còn cảm kích cha nữa ấy chứ." Tô Ngôn Triệt liếc nhìn Yến Sóc một cái, nhíu mày nói: "Ngu ngốc." Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Tô Ngôn Triệt, thân hình nhỏ bé như vậy, cậu bé có biết ngu ngốc là gì không? "Triệt nhi nói đúng, người này chẳng phải là ngu ngốc sao?

Còn muốn cầu xin cho Yến Phi Phi nữa, cũng không xem xem Yến Phi Phi có coi ngươi là anh trai không." "Đại nạn đến nơi thì mỗi người tự bay a." "Không đúng, cô em gái này của ngươi đã không phải là mỗi người tự bay nữa rồi, mà là trực tiếp đẩy ngươi ra chịu chết, vì mạng sống của mình mà hoàn toàn không quan tâm ngươi có sao không." Tiểu Bảo lẩm bẩm nói.

Giọng nói này thật sự không nhỏ chút nào, ngược lại còn rất lớn, khiến khóe miệng Yến Sóc không ngừng co giật.

Con trai của Ngọc Vương đều có tính cách như vậy sao?

Thật là tức chết người, sau này nếu gặp phải ai đó, không chừng sẽ bị người ta xử lý một trận.

Tiểu Bảo dường như nhìn ra đối phương đang nghĩ gì, khinh bỉ nói: "Những người đó còn dám xử lý chúng ta sao?

Không muốn sống nữa à?" Yến Sóc cười mà không nói, anh ta cảm thấy mình hình như đã lo lắng quá nhiều rồi, người ta là con trai của Ngọc Vương, bên cạnh chắc chắn có rất nhiều người bảo vệ, làm sao có thể bị người khác tùy tiện bắt nạt được? "Các người nói đúng, là ta quá ngu ngốc.

Ngọc Vương, nếu đã vậy, ta xin phép rời đi." Yến Sóc lên tiếng cáo từ.

Chuyện mà ngay cả trẻ con cũng hiểu, anh ta không có lý do gì lại không hiểu. "Không, Yến Sóc, hôm nay nếu anh dám rời đi, một khi tôi còn sống trở về, tôi sẽ không tha cho anh đâu, tôi nhất định sẽ bảo phụ vương giết anh." Yến Phi Phi vẻ mặt dữ tợn nói.

Cô ta không thể dung thứ cho Yến Sóc đối xử với mình như vậy.

Rõ ràng Yến Sóc đối với cô ta tốt như thế, tại sao bây giờ lại làm vậy?

Chỉ vì tiện chủng kia nói những lời như vậy, nên anh ta mới nghe theo sao? "Muội vui là được, nếu phụ vương thật sự làm vậy, ta cũng chấp nhận." Vẻ mặt Yến Sóc vô cùng bình tĩnh, cậu đã nghĩ thông suốt rồi, nếu phụ thân thật sự muốn đối xử với cậu như vậy, cậu cũng không còn gì để nói, chỉ đành tự nhận mình xui xẻo.

Chết thì chết thôi, chẳng qua là trả lại cho phụ thân một mạng.

Yến Phi Phi vốn tưởng nói như vậy sẽ khiến Yến Sóc sợ hãi, sau khi sợ hãi sẽ giúp cô ta, để mình ở lại đây còn cô ta rời đi.

Kết quả là Yến Sóc không hề sợ.

Vì vậy, Yến Phi Phi chỉ có thể trơ mắt nhìn Yến Sóc rời đi.

Cảnh tượng này đâm vào mắt Yến Phi Phi.

Sao ca ca của cô ta có thể đối xử với cô ta như vậy?

Sao có thể quá đáng đến thế?

Yến Phi Phi định đuổi theo thì bị Nguyên Húc cản lại, cô ta nhìn Nguyên Húc với đôi mắt đỏ ngầu: "Tên cẩu nô tài nhà ngươi, cút ra cho ta." Nói xong liền rút roi ngựa ra, định quất vào người Nguyên Húc.

Tô Ngọc híp mắt, Yến Phi Phi này thật đúng là kiêu ngạo.

Anh liếc nhìn Nguyên Húc, người sau gật đầu rồi ra tay ngay, không hề nể mặt chút nào. "A!" Yến Phi Phi hét lên thảm thiết.

Cô ta từ nhỏ đến lớn đã quen đánh người, ở vương phủ cũng không ai dám né tránh, cô ta đánh người thì bọn họ cũng chỉ đành tự nhận xui xẻo.

Thế mà hôm nay, tên nô tài ti tiện này lại dám ra tay với cô ta, thật to gan. "Ngươi dám đánh ta?

Đợi phụ vương ta đến, ta nhất định sẽ bảo người giết ngươi!" Yến Phi Phi không ngừng la hét. "Ồ?

Bản vương cũng muốn xem xem, Yến Thân vương sẽ hô hào đánh giết người của bản vương ngay trước mặt bản vương như thế nào." "Ngọc ca ca, để em chơi với cô ta một lúc nhé?" Nam Kiều phấn khích nhìn Tô Ngọc. "Ừ, đừng làm chết người, dù sao sau này còn phải trả lại cho Yến Thân vương." Đợi Yến Sóc về đến phủ Yến Thân vương thì lão già Yến Thân vương kia cũng sắp đến rồi. "Không vấn đề gì." Nam Kiều phấn khích nói.

Cậu ta tự biết chừng mực, đương nhiên sẽ không làm chết người.

Hơn nữa, dù người bị thương nặng, bên cạnh chẳng phải vẫn còn không ít đại phu sao?

Đảm bảo khiến Yến Phi Phi muốn chết cũng không chết được. "Không, ta là con gái của Yến Thân vương, ngươi không thể đối xử với ta như vậy, thả ta ra!" Lúc này Yến Phi Phi mới nhận ra đây không phải là phủ Yến Thân vương, mà là trước mặt Ngọc Vương.

Cô ta đã đắc tội với Ngọc Vương, lại còn đắc tội với Nam Kiều, người này sao có thể tha cho cô ta? "Ngươi không thể đối xử với ta như vậy, thả ta ra!" Yến Phi Phi bị dọa đến ngây người, nói đi nói lại cũng chỉ có mấy câu như vậy. "Yến Phi Phi, cô có lẽ nhầm rồi, ta không phải đang thương lượng với cô, ta là muốn ra tay với cô, hiểu không?" "Coi như là con gái của Yến Thân vương thì sao chứ?

Địa vị của ta và ông ta ngang hàng, thậm chí còn cao hơn, dù ông ta có đến, biết bản vương ra tay với cô, thì có thể làm gì được bản vương chứ?" Nam Kiều vô cùng kiêu ngạo nói.

Bạch Khởi giơ ngón tay cái với Nam Kiều, tên nhóc này nói không sai.

Yến Thân vương đúng là không thể làm gì Nam Kiều, dù sao Nam Kiều cũng là tiểu vương gia của Nam Cương, không phải là người ông ta nói đối phó là có thể đối phó, trừ khi ông ta muốn chết không tiếng động.

Nam Kiều kéo Yến Phi Phi đi, Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều quá mức phấn khích, có chút do dự nói: "Chàng, Nam Kiều có phải hơi phấn khích quá không?

Chàng chắc chắn là thật sự không có vấn đề gì chứ?" Sau này Nam Kiều sẽ không bị người ta xử lý một trận chứ? "Yên tâm đi, chẳng phải vẫn còn có anh đây sao?

Có anh ở đây, ai dám bắt nạt Nam Kiều?" Vương Cẩn Hòa rất đồng tình với điều này: "Anh nói đúng, vậy thì em yên tâm rồi." Lúc Yến Sóc trở về phủ Yến Thân vương thì trời đã rất muộn.

Yến Thân vương thấy cậu trở về một mình thì cau mày hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Sao con lại về một mình?

Chương 1449

Muội muội con đâu?" Họ cùng nhau ra ngoài, bây giờ trở về lại chỉ có một mình con trai ông ta, rốt cuộc là có chuyện gì? "Cha, Phi Phi có lẽ không về được nữa rồi." Yến Sóc nhìn Yến Thân vương nói.

Sắc mặt Yến Thân vương lập tức thay đổi: "Con nói gì?

Phi Phi không về được?

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Ta bảo con chăm sóc muội muội cho tốt, con chăm sóc như vậy đó hả?" Nói xong, một bạt tai giáng xuống mặt Yến Sóc.

Mặc dù lúc trở về đã đoán được kết cục của mình, nhưng khi chuyện này thật sự xảy ra, tâm trạng của Yến Sóc vẫn có chút chua xót.

Ông ta chẳng hỏi gì cả, đã ra tay ngay.

Giữa cậu và Yến Phi Phi, cuối cùng vẫn là Yến Phi Phi quan trọng hơn. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Yến Thân vương nhìn thấy vẻ bi thương trong mắt Yến Sóc, trong lòng có chút hối hận vì mình đã ra tay quá nhanh, chỉ đành trực tiếp chuyển chủ đề. "Con bé nhìn thấy Ngọc Vương ở trong thành, sau đó vừa mắt Ngọc Vương muốn gả cho ngài ấy, không những nói trước mặt Ngọc Vương mình là quận chúa của phủ Yến Thân vương, mà còn nói chỉ cần cưới con bé, là có thể cho Ngọc Vương quyền thế địa vị mà ngài ấy muốn, ngoài ra con bé còn đắc tội với tiểu vương gia của Nam Cương." Yến Thân vương nghe tin Tô Ngọc họ đến, sắc mặt có chút không tốt: "Tô Ngọc đến đây với mục đích gì?" Yến Sóc nhàn nhạt lắc đầu: "Về mục đích người ta đến là gì, con cũng không biết." "Con biết rõ muội muội con đã đắc tội với họ, tại sao không đưa muội muội con về?" Yến Thân vương giận dữ chất vấn. "Đưa về?

Phụ vương, người bảo con làm sao đưa người về?

Con nói có thể đưa bất cứ thứ gì cho Ngọc Vương, nhưng thứ Ngọc Vương muốn lại là binh phù của mười vạn đại quân, thứ này con đi đâu mà lấy cho ngài ấy chứ?" Yến Sóc cũng có chút tức giận, lớn tiếng nói.

Yến Thân vương lập tức bình tĩnh lại, thứ Tô Ngọc muốn lại là binh phù.

Mấy năm gần đây ông ta đã rất kín đáo, vốn tưởng Tô Ngọc không còn chú ý đến mình, chỉ cần yên ổn thêm một hai năm là có thể tự mình chiêu binh mãi mã.

Nào ngờ sự xuất hiện của Tô Ngọc và yêu cầu của anh ta lại giáng cho ông ta một bạt tai thật mạnh.

Hóa ra trong lòng Tô Ngọc luôn nghĩ đến những thứ này. "Tô Ngọc bây giờ ở đâu?" "Ở một bãi đất trống ngoài ngoại ô." "Tối nay họ sẽ cắm trại ở đó." Mặc dù có chút không tình nguyện, Yến Sóc vẫn nói cho Yến Thân vương tất cả những gì mình biết. "Con dẫn đường, ta đi đưa Phi Phi về." Yến Sóc rất muốn nói với Yến Thân vương rằng cậu không muốn đi, một chút cũng không muốn đi, còn chuyện sống chết của Yến Phi Phi thì không có bất kỳ quan hệ gì với cậu.

Nhưng cậu là con trai của Yến Thân vương, ông ta bảo đi, cậu cũng không thể không đi.

Yến Sóc dẫn Yến Thân vương đến nơi Tô Ngọc họ cắm trại, lúc đến nơi trời đã sáng.

Người của Tô Ngọc đang nấu ăn. "Ngọc ca ca, Yến Thân vương đến rồi." Quả nhiên giống như Ngọc ca ca nghĩ, sáng nay họ có thể gặp được Yến Thân vương.

Yến Thân vương đi đến trước mặt Tô Ngọc: "Ngọc Vương, chuyện hôm qua là lỗi của con gái ta, nó chỉ là tính tình trẻ con, mới làm ra chuyện như vậy, hy vọng Ngọc Vương có thể tha cho con gái ta." Lúc Yến Thân vương nói câu này, vẻ mặt vô cùng lạnh nhạt, giống như không phải đến cầu xin người khác, mà là đến làm ông lớn.

Tô Ngọc đánh giá Yến Thân vương từ trên xuống dưới: "Không biết Yến Thân vương dùng thân phận gì để nói chuyện này với bản vương?" "Còn nữa, không biết thân phận quận chúa của con gái ngài là ai ban cho?" "Cuối cùng, ý đồ kháng chỉ bất tuân là ai dạy?" Tô Ngọc liên tiếp hỏi ba câu, và cả ba câu này đều khiến Yến Thân vương có chút không đỡ nổi.

Ba câu hỏi này, câu nào trả lời không tốt, đều sẽ gây ra sai lầm rất lớn.

Đây không phải là điều ông ta muốn thấy. "Vương gia nói đùa rồi, chẳng qua chỉ là một câu nói đùa thôi, Ngọc Vương không phải là thật sự coi là thật đấy chứ?" Yến Thân vương cười nói.

Một câu nói đã biến chuyện Yến Phi Phi làm thành một trò đùa, còn nói Tô Ngọc quá mức chấp nhặt. "Bản vương trước nay luôn chấp nhặt như vậy, chẳng lẽ ngài mới phát hiện ra sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Thân vương, anh ta lấy chuyện này ra đùa khi nào chứ?

Yến Thân vương thật đúng là không biết nói chuyện. "Ngọc Vương, ngài…" "Yến Thân vương đừng nghĩ rằng có thể đẩy mọi chuyện thành một trò đùa, ngài cho rằng đây là chuyện một câu nói đùa là có thể giải quyết được sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn đối phương, mỉa mai hỏi.

Yến Thân vương đương nhiên biết chuyện này sẽ không giải quyết đơn giản như vậy: "Ngọc Vương, chuyện này cũng không gây ra tổn thất gì cho ngài, các người cũng đã dạy dỗ con gái ta rồi, hà tất phải tiếp tục được lý không tha người như vậy?

Các người làm vậy có phải hơi quá đáng không?" "So với Yến Thân vương thì chúng tôi có vẻ vẫn ổn, không tồn tại chuyện gì gọi là quá đáng cả." "Tô Ngọc, ngươi thật đúng là con chó giỏi nhất trong tay Huyền Phỉ Nhiên, chuyện gì cũng nghĩ cho Huyền Phỉ Nhiên." Thấy mình nói thế nào Tô Ngọc cũng không đồng ý, Yến Thân vương cuối cùng cũng nổi giận, nhìn Tô Ngọc gầm lên.

Nam Kiều và những người khác không chịu nổi nhất là khi có người sỉ nhục Tô Ngọc, bây giờ Yến Thân vương lại dám nói xấu Tô Ngọc ngay trước mặt họ.

Điều này khiến họ không thể chấp nhận được. "Lão già nhà ngươi, dám nói Ngọc ca ca như vậy, ngươi có phải muốn chết không?" Nam Kiều phẫn nộ nhìn Yến Thân vương nói. "Chẳng qua chỉ là một tiểu vương gia của Nam Cương, ngươi thật sự coi mình là nhân vật gì sao?" Yến Thân vương tức giận nói.

Đám người này đã đến địa bàn của ông ta mà còn dám kiêu ngạo như vậy. "Ngọc Vương, dù ngươi có bản lĩnh thông thiên thì sao chứ?

Ngươi đừng quên bây giờ ngươi đang ở trên địa bàn của ta, tha cho Phi Phi thì ta sẽ bỏ qua chuyện cũ." Yến Thân vương nhìn Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Yến Sóc đứng bên cạnh nhìn Yến Thân vương với ánh mắt đầy thất vọng và bất lực.

Không biết từ lúc nào, Yến Thân vương đã ngu ngốc đến mức này, cậu thật không biết rốt cuộc Yến Thân vương đang nghĩ gì.

Lại dám kiêu ngạo như vậy trước mặt Ngọc Vương. "Phụ vương, người…" "Câm miệng." Lời của Yến Sóc còn chưa nói xong, đã bị

Yến Thân vương quát lên.

Dáng vẻ đó dường như còn đang chê Yến Sóc quá vướng víu.

Nhìn dáng vẻ đó của Yến Thân vương, Yến Sóc cũng không nói gì thêm.

Cậu chỉ muốn xem xem Yến Thân vương vì Yến Phi Phi mà tự tìm đường chết như thế nào.

Ngọc Vương là ai, còn cần cậu phải nói nhiều sao?

Mà Yến Thân vương lại còn muốn dùng địa bàn của ai để uy hiếp người ta, thật không biết điều. "Yến Thân vương, ngài cứ thử xem, xem có thể giữ bản vương lại đây không." Tô Ngọc không hề tức giận trước lời của Yến Thân vương, không những không tức giận mà còn rất vui.

Nếu Yến Thân vương thật sự làm vậy, chẳng phải là đã cho anh một cái cớ để đối phó với Yến Thân vương sao?

Nếu thật sự thành công, anh còn phải cảm ơn Yến Thân vương đấy.

Yến Thân vương bị Tô Ngọc nhìn có chút cảnh giác, đối mặt với Tô Ngọc, ông ta không dám thả lỏng như với người khác, Ngọc Vương này thật sự quá tà môn.

Dường như cứ đụng phải anh ta là không có chuyện gì tốt đẹp.

Chương 1450

"Ngọc Vương, ngài cũng có con cái của mình, ngài nên biết sự lo lắng của một người làm cha chứ?" "Cái này bản vương thật sự không biết, vì con của bản vương chưa bao giờ đối xử với người khác một cách ngang ngược, càng không tự cho mình là đúng mà tự phong cho mình một thân phận." Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương thản nhiên nói.

Yến Thân vương sắc mặt âm trầm nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc nói câu này là đang làm bẽ mặt con cái nhà ông ta sao? "Tô Ngọc, ngươi…" "Yến Thân vương, ngài là cha mà không dạy dỗ con gái mình cho tốt, vốn dĩ đó là lỗi của ngài, sao nào?

Bây giờ còn chạy đến trước mặt ta kiêu ngạo sao?" Tô Ngọc híp mắt nhìn Yến Thân vương, lạnh lùng nói. "Hay ngài cho rằng chỉ cần ở trên địa bàn của mình, ngài là vô địch?

Có thể để con gái ngài muốn làm gì thì làm đó?

Ngài chưa từng nói với con gái ngài rằng ngoài người còn có người, ngoài trời còn có trời sao?" Đối với Yến Thân vương, Tô Ngọc chỉ là một hậu bối, bây giờ một vãn bối lại dám dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với ông ta, Tô Ngọc này thật đúng là không biết điều.

Lạnh lùng nhìn Tô Ngọc, xem ra hôm nay Tô Ngọc không định tha cho con gái ông ta rồi.

Kết quả này ông ta có chút không thể chấp nhận được. "Ngọc Vương, chỉ cần ngài tha cho con gái ta, ta có thể cho ngài tất cả mọi thứ ngoại trừ binh phù." Yến Thân vương nhìn Tô Ngọc thẳng thắn nói.

Nhưng cũng nói cho Tô Ngọc biết, muốn binh phù là chuyện không thể.

Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương đầy ẩn ý: "Ngài chắc chắn là tất cả mọi thứ ngoại trừ binh phù?" "Phải." Yến Thân vương im lặng một lúc mới lên tiếng. "Vậy được, bản vương muốn cái đầu trên cổ của ngài, đây không phải là binh phù, dùng mạng của ngài để đổi lấy mạng của con gái ngài, thế nào?

Bản vương có phải rất dễ nói chuyện không?" Tô Ngọc ra vẻ ta đây rất rộng lượng nói.

Vương Cẩn Hòa nén cười, Yến Thân vương này hoàn toàn bị Tô Ngọc nắm trong lòng bàn tay rồi.

Ông ta hoàn toàn không ngờ Tô Ngọc lại nói ra lời lấy mạng đổi mạng như vậy.

Yến Thân vương cau mày nhìn Tô Ngọc, rõ ràng rất không hài lòng với cách nói này của anh. "Tô Ngọc, biết điều thì dừng lại, đừng quá đáng." Sao ông ta có thể dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Phi Phi.

Nếu ông ta chết, binh phù cũng coi như rơi vào tay Huyền Phỉ Nhiên, ông ta sẽ không để chuyện này xảy ra. "Không phải ngài nói ngoại trừ binh phù thì có thể cho bản vương bất cứ thứ gì sao?" Tô Ngọc cau mày hỏi.

Dáng vẻ kia như thể đang trách Yến Thân vương nói không giữ lời. "Ta có nói vậy, nhưng ta không nói là muốn mạng của ngươi." "Ngài chỉ nói ngoại trừ binh phù, mạng của ngài không phải là binh phù chứ?" Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương hỏi. "Đúng là không phải, nhưng…" "Vậy bản vương muốn mạng của ngài thì có vấn đề gì?

Ngài nói chuyện không thể nói rõ ràng một chút sao?" Tô Ngọc cau mày, không vui nói.

Yến Thân vương trước đây đã biết Tô Ngọc không dễ chọc, nhưng cũng không ngờ người này lại khó chơi đến mức này.

Hít một hơi thật sâu để nén lại sự tức giận và bất mãn trong lòng: "Ngoại trừ binh phù và mạng của ta." Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương, trong mắt mang theo vẻ trêu chọc: "Yến Thân vương, ngài chắc chắn ngoại trừ hai thứ này, có thể lấy tất cả mọi thứ trong tay ngài?" Lần này Yến Thân vương im lặng, ông ta không chắc Tô Ngọc nói như vậy rốt cuộc là có ý gì.

Tô Ngọc cũng không vội, chỉ đứng đó ung dung nhìn Yến Thân vương, đợi ông ta từ từ nghĩ cho thông suốt.

Yến Thân vương nhìn Tô Ngọc, không dám đồng ý ngay như trước.

Ông ta lo Tô Ngọc lại giở trò gì ở đây để đối phó mình. "Yến Thân vương, ngài đã nghĩ thông suốt chưa?" Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương hỏi. "Chỉ là đưa ra một quyết định thôi, cần nhiều thời gian như vậy sao?" Yến Thân vương nhìn Yến Sóc bên cạnh, trong lòng nảy ra một ý nghĩ thừa thãi: "Ngươi vừa nói lấy mạng đổi mạng, đúng không?" Tô Ngọc đương nhiên chú ý đến ánh mắt của Yến Thân vương, vừa nhìn dáng vẻ này của ông ta, đã biết Yến Thân vương muốn làm gì.

Muốn dùng Yến Sóc để cứu mạng Yến Phi Phi sao?

Chỉ là không biết Yến Sóc có đồng ý không?

Anh đã bắt đầu mong chờ rồi. "Không biết Yến Thân vương có ý gì?" "Mạng của Yến Sóc đổi lấy mạng của Phi Phi." Ông ta còn hai người con trai, Yến Sóc không phải là người xuất sắc nhất, dù mất đi, ông ta cũng không cảm thấy thế nào.

Nhưng Phi Phi thì không được.

Phi Phi là con gái út của ông ta, từ nhỏ đã được ông ta nâng niu trong lòng bàn tay.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, ông ta sẽ rất đau lòng.

Yến Sóc không dám tin nhìn Yến Thân vương: "Phụ vương, người nói gì?" "Đủ rồi, con là ca ca, cứu muội muội của con thì có sao?" Yến Thân vương cau mày sốt ruột nói.

Yến Sóc vô thức lùi lại một bước, bây giờ cậu mới nhận ra, trong mắt Yến Thân vương cậu chẳng là gì cả, thậm chí không được sủng ái bằng Yến Phi Phi.

Cậu là người có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Nếu là đại ca và tam đệ xảy ra chuyện, e rằng ông ta sẽ không nỡ rồi, phải không? "Yến Sóc là con trai của ta, nó đổi lấy Phi Phi, không vấn đề gì chứ?" Yến Thân vương không để ý đến Yến Sóc, nhìn Tô Ngọc lạnh lùng hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Ta không có thói quen làm khó người khác." "Nếu chính nó đồng ý thì sao?" Yến Thân vương hỏi.

Cái gì mà không có thói quen làm khó người khác?

Hoàn toàn là nói bậy.

Chẳng qua là muốn tìm cớ cho mình thôi.

Tô Ngọc nhìn Yến Sóc bên cạnh: "Ngươi có bằng lòng không?" Thực ra Tô Ngọc biết câu trả lời của Yến Sóc, cậu ta chắc chắn không bằng lòng.

Mạng sống của mỗi người chỉ có một lần, tại sao phải vì người khác mà làm hại chính mình?

Mạng của Yến Phi Phi là mạng, mạng của Yến Sóc cậu không phải là mạng sao?

Suy nghĩ của Yến Sóc cũng giống như Tô Ngọc, nói bằng lòng đều là giả dối, và vô cùng đạo đức giả.

Tại sao cậu phải dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của người khác?

Yến Thân vương quay đầu nhìn Yến Sóc, ánh mắt lạnh băng kia như thể không phải đang nhìn con trai mình, mà là một người xa lạ.

Đối mặt với một Yến Thân vương như vậy, Yến Sóc cười chua chát. "Yến Sóc, con nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Yến Thân vương thấy Yến Sóc định mở miệng, liền cảnh cáo.

Yến Sóc nhìn Yến Thân vương, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Con...

Chương 1451

không bằng lòng." Vẻ mặt của Yến Thân vương lập tức đông cứng lại, không dám tin nhìn Yến Sóc: "Con vừa nói gì?" "Con nói... con không bằng lòng." "Con không bằng lòng dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của Yến Phi Phi, là cô ta làm sai đắc tội với người khác, tại sao phải để con gánh chịu?

Tại sao con phải trả giá cho sai lầm của cô ta?

Cùng là con của người, mạng của Yến Phi Phi là mạng, mạng của con không phải là mạng sao?" Yến Sóc tức giận nói.

Đây là lần đầu tiên cậu chống lại Yến Thân vương.

Cũng là lần đầu tiên nổi giận với Yến Thân vương.

Cậu luôn nghĩ mình nên làm một người con tốt.

Nhưng cách đối xử phân biệt như vậy của Yến Thân vương khiến cậu không thể làm một người con quá tốt được.

Cậu thật sự rất lo lắng, không biết lúc nào mạng của mình sẽ rơi vào tay Yến Thân vương. "Yến Sóc, con nói chuyện với ta như vậy đó hả?" Yến Sóc nở một nụ cười không ra cười: "Vậy người hy vọng con nói chuyện với người như thế nào?

Cầu xin người tha cho con?

Hay là đồng ý trả giá cho những việc Yến Phi Phi đã làm?" "Bởi vì con không lợi hại bằng đại ca, không xuất sắc bằng tam đệ nên người đối xử không tốt với con, luôn phớt lờ con, cái này con cũng chấp nhận rồi, nhưng tại sao người lại bắt con vì Yến Phi Phi mà mất đi mạng sống của mình?

Người là phụ thân của con, điều đó không sai, nhưng mạng của người mười năm trước con đã trả lại cho người rồi." Yến Sóc bình tĩnh nhìn Yến Thân vương nói. "Mười năm trước người bị ám sát, là con đã đỡ cho người một đòn chí mạng, người không sao nhưng con phải dưỡng thương gần nửa năm mới khỏi." Yến Sóc nhìn Yến Thân vương kể lại chuyện của mười năm trước.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Yến Thân vương, chậc chậc lên tiếng: "Thật không ngờ đó, cái này gọi là gì?

Vong ân phụ nghĩa?" Dù là con trai mình, cũng không thể phớt lờ người ta như vậy chứ?

Yến Sóc đã cứu mạng ông ta, cuối cùng lại rơi vào tình cảnh này, thật đáng thương.

Yến Thân vương nghe Yến Sóc nhắc đến chuyện mười năm trước, vẻ mặt có chút không tự nhiên. "Tại sao con không thể luyện võ, chuyện này người còn nhớ không?" Yến Thân vương im lặng, năm đó Yến Sóc vì cứu ông ta mà bị thương nặng, sau đó sức khỏe của cậu vẫn luôn không tốt, đại phu đã nói cậu không thể luyện võ.

Lúc đầu ông ta còn cảm thấy không luyện võ cũng không sao, nhưng từ lúc nào ông ta lại yêu cầu Yến Sóc ngày càng cao?

Đến cuối cùng thậm chí còn cảm thấy Yến Sóc chỉ là một tên phế vật không biết làm gì. "Sư phụ dạy ba huynh đệ chúng con luyện võ đã từng nói thiên phú của con là cao nhất trong ba huynh đệ, là vì cứu người mà con mới bị trọng thương không thể tiếp tục luyện võ, đến cuối cùng lại bị người chê bai vô tích sự, bây giờ còn muốn con dùng mạng của mình để đổi lấy mạng của con gái người, con nợ người sao?" Yến Sóc giận dữ chất vấn. "Khụ khụ khụ." Vì nói quá nhanh, Yến Sóc nói xong liền ho không ngừng.

Bạch Khởi đi qua bắt mạch cho Yến Sóc, kết quả khiến Bạch Khởi vô cùng kinh ngạc. "Không xong rồi." Bạch Khởi dùng một ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn Yến Sóc, anh cảm thấy người này thật quá ngu ngốc.

Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên thấy Bạch Khởi dùng ánh mắt phức tạp như vậy nhìn một người: "Bạch Khởi, cậu ấy sao vậy?" "Trúng độc mười năm rồi, hẳn là di chứng từ lúc cậu ta cứu Yến Thân vương, cơ thể vì chống lại loại độc này mà đã đến mức dầu cạn đèn tắt, nếu cứ tiếp tục để mặc như vậy, e là không còn sống được bao nhiêu năm nữa." Bạch Khởi nhún vai nói. "Loại độc này không lấy mạng người, nhưng lại vô cùng giày vò, mỗi lần độc phát đều khiến người ta sống không bằng chết, hơn nữa còn phải uống thuốc liên tục, không khác gì kẻ bệnh tật.

Cậu ta may mắn gặp được một đại phu y thuật không tồi, giúp cậu ta dễ chịu hơn rất nhiều, nếu không mới là khó chịu nhất." Bạch Khởi đồng cảm nhìn Yến Sóc. "Kết quả là vì phụ thân mình mà biến thành như vậy, cuối cùng không những không được đối xử tốt, còn bị người ta coi như một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào, thật đáng cười." Bạch Khởi nói câu này trong lúc nhìn Yến Thân vương.

Thấy Yến Thân vương cau mày, rõ ràng không biết chuyện này. "Sao con không nói?" Yến Sóc nghe câu này cảm thấy càng buồn cười hơn: "Theo như người biết, con tổng cộng độc phát bốn lần, nhưng mỗi lần người đều cho rằng con cố ý, là đang giả vờ giả vịt, ngoài ra thì Yến Phi Phi vì một chút vấn đề nhỏ mà người liền đi xem cô ta, con trai này của người thì tính là gì?

Chỉ cần chưa chết là được rồi." "Ngươi... ngươi đang trách ta?" "Con không nên sao?

Mỗi khi con độc phát đau đớn không muốn sống, mà người lại nói con õng ẹo rồi đi dỗ dành Yến Phi Phi, lúc đó con rất hối hận vì sao ban đầu lại cứu người." Nếu cậu không cứu Yến Thân vương, cơ thể sẽ không biến thành như vậy, sẽ không luôn bị người ta chê bai.

Yến Thân vương kinh ngạc nhìn Yến Sóc, cậu ta lại nói ra những lời hối hận đã cứu ông ta.

Bạch Khởi lại không cảm thấy có gì lạ, con người một khi đã thất vọng đến cực điểm, thật sự sẽ có suy nghĩ gì cũng có.

Mà Yến Thân vương không phải là một người cha tốt. "Yến Thân vương, ngài thật đúng là thất bại." Vương Cẩn Hòa không nhịn được lên tiếng.

Có được một người con trai như vậy mới là phúc khí của Yến Thân vương, có những đứa con không đòi mạng cha mẹ mình đã là may, làm sao có thể liều mạng mình để cứu người?

Yến Thân vương có được một người con trai như vậy, lại không biết trân trọng.

Trơ mắt nhìn người con trai này cùng mình ngày càng xa cách, cuối cùng lại nói ra những lời hối hận.

Lời hối hận của Yến Sóc, e rằng không chỉ đơn thuần là hối hận đã cứu ông ta. "Cô nói bậy bạ gì đó?" "Cái gì gọi là tôi nói bậy?

Mười năm trước cậu ấy cũng không lớn lắm, nhiều nhất cũng chỉ mười mấy tuổi, cậu ấy phải yêu quý và kính trọng người cha này đến mức nào mới dùng thân thể mình để đỡ cho ngài một đòn chí mạng?

Thế mà mười năm sau cậu ấy lại nói hối hận, có thể thấy bình thường những việc ngài làm quá đáng đến mức nào, chỉ cần ngài đối tốt với cậu ấy một chút, quan tâm cậu ấy nhiều hơn một chút, Yến Sóc cũng sẽ không nói ra những lời hối hận.

Vì cứu cha mình mà mất đi cơ hội tiến xa hơn, kết quả lại bị chính cha mình vô tình vứt bỏ.

Nói về thảm thì vẫn là Yến Sóc thảm." Yến Sóc nhìn Bạch Khởi, do dự một lúc mới hỏi: "Anh có thể giúp tôi giải độc không?

Chỉ cần là thứ tôi có, tôi đều có thể đưa cho anh." Cảm giác độc phát thật sự quá đau khổ, Bạch Khởi vừa nhìn đã biết cậu trúng độc, chắc chắn có cách, phải không?

Bạch Khởi quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, có muốn giải độc cho cậu ta không?" Mặc dù Yến Sóc khá đáng thương, nhưng anh cũng không phải làm từ thiện, không phải ai cũng cứu. "Giải độc xong thì làm việc cho bản vương, ký khế ước bán thân mười năm." Tô Ngọc nhìn Yến Sóc nhàn nhạt lên tiếng.

Yến Thân vương vừa nghe, liền cảm thấy Tô Ngọc đang sỉ nhục mình.

Lại muốn con trai ông ta làm hạ nhân cho hắn, sao có thể? "Không được." Yến Sóc còn chưa nói gì, Yến Thân vương đã lên tiếng.

Ông ta không thể để Yến Sóc làm chuyện này, chỉ nghĩ thôi đã thấy mất mặt rồi. "Không được?

Yến Thân vương, ngài dựa vào đâu để quyết định thay cậu ấy?

Chương 1452

Ngài có tư cách gì để quyết định thay cậu ấy?

Đây là chuyện của chính Yến Sóc, có liên quan gì đến ngài?" Tô Ngọc nhìn Yến Thân vương đầy ẩn ý.

Yến Thân vương cười lạnh một tiếng: "Ngươi không phải là muốn lợi dụng Yến Sóc để sỉ nhục bản vương sao?

Để con trai bản vương làm hạ nhân cho ngươi, ngươi cũng xứng sao?

Bản vương thà để nó cả đời không giải độc, cũng không để nó ký khế ước bán thân với ngươi." Tô Ngọc không để ý đến Yến Thân vương, mà nhìn Yến Sóc cười như không cười hỏi: "Ồ?

Thật sao?

Nhưng con trai ngài hình như không nghĩ vậy." "Đúng là chuyện không xảy ra với mình, nên mới có thể nói những lời vô trách nhiệm như vậy." Bạch Khởi lẩm bẩm. "Mười năm đã qua rồi, những ngày sau này cũng như vậy thì có gì to tát đâu?" Yến Thân vương sốt ruột nói.

Sự áy náy dâng lên trong lòng vì chuyện mười năm trước, vào lúc này đã tan biến hoàn toàn.

Lúc này Yến Thân vương suy nghĩ nhiều nhất là làm thế nào để Yến Sóc ngoan ngoãn nghe lời, không làm những chuyện khiến ông ta tức giận.

Yến Sóc vốn còn chút hy vọng cuối cùng với Yến Thân vương, nhưng chút hy vọng này đã tan biến trong khoảnh khắc.

Cậu thỏa hiệp, cũng từ bỏ rồi.

Cậu không cần người cha này nữa.

Cậu muốn rời khỏi phủ Yến Thân vương.

Và bây giờ chính là cơ hội tốt nhất. "Tôi đồng ý với ngài." Yến Sóc nhìn Tô Ngọc nói.

Yến Thân vương kinh ngạc nhìn Yến Sóc, trong mắt toàn là không thể tin được: "Yến Sóc, con có biết mình đang nói gì không?" Cậu ta lại đồng ý?

Yến Sóc có phải điên rồi không? "Tôi rất rõ mình đang nói gì." Yến Sóc nhìn Yến Thân vương nghiêm túc nói. "Tôi luôn nghĩ rằng chỉ cần tôi đối tốt với các người, sớm muộn gì các người cũng sẽ thấy được cái tốt của tôi, sẽ không tiếp tục đối xử với tôi như vậy, nhưng tôi phát hiện ra là tôi đã sai, và sai một cách vô cùng lố bịch." Yến Sóc tự giễu nói.

Cậu một lòng một dạ nghĩ cho họ, kết quả cuối cùng nhận được là gì?

Nhận được là sự thờ ơ của Yến Thân vương, nhận được là Yến Thân vương muốn dùng mạng của cậu để đổi lấy mạng của Yến Phi Phi.

Thật đáng cười.

Nếu đã như vậy, cậu đi làm việc cho Ngọc Vương thì sao chứ?

Ít nhất cậu vẫn là chính mình, không cần lo lắng lúc nào đó sẽ bị người ta bán đi. "Yến Sóc, con làm như vậy chính là phản bội phủ Yến Thân vương." Yến Thân vương phẫn nộ nói.

Yến Sóc cười lắc đầu: "Điều này đối với tôi đã không còn quan trọng nữa rồi, phản bội thì phản bội thôi, người vui vẻ nghĩ thế nào thì nghĩ, tôi cũng không quản được nữa." "Ngươi…" Yến Thân vương tức đến không nói nên lời, đây chính là đứa con trai tốt của ông ta.

Tô Ngọc khóe miệng hơi cong lên, thú vị.

Nam Kiều vẻ mặt kỳ quái nhìn Yến Thân vương: "Ông đã không cần người con trai này nữa rồi, nói cái này còn có ý nghĩa gì?

Thật vô vị." "Ta nói không cần người con trai này lúc nào?

Các ngươi đừng ở đây châm ngòi ly gián." Yến Thân vương cho rằng Yến Sóc làm vậy đều là do Nam Kiều họ gây ra.

Nếu không phải vì Nam Kiều họ nói bậy bạ, cậu ta sao lại như vậy? "Ông đúng là không nói không cần người con trai này, nhưng hành động của ông đã nói lên tất cả." Nam Kiều đi đến trước mặt Yến Sóc, đưa tay ra bắt mạch cho cậu.

Bắt mạch xong liền nói ra một câu: "Đồ ngốc." Nghe câu này, Bạch Khởi ho nhẹ một tiếng, xem ra anh nói chuyện vẫn còn rất dịu dàng. "Ông có biết khi nó độc phát sẽ như thế nào không?" Nam Kiều nhìn Yến Thân vương hỏi.

Yến Thân vương cau mày không nói gì, nhưng vẻ mặt đó đã chứng minh tất cả.

Có lẽ ông ta căn bản không quan tâm Yến Sóc cuối cùng sẽ ra sao. "Khi Yến Sóc độc phát, giống như toàn thân bị kiến cắn cùng một lúc, vừa ngứa vừa đau." "Đau còn dễ chịu, nhưng ngứa thì hoàn toàn không được, mà tình huống này mỗi lần đều kéo dài ít nhất hai canh giờ, trừ khi giải độc nếu không không thể dùng ngoại lực để giảm bớt, nó bắt buộc phải cắn răng chịu đựng, mà nó đã chịu đựng mười năm, còn là vì ông mới thành ra như vậy, Yến Thân vương, chẳng lẽ ông không cảm thấy áy náy tự trách sao?

Đây là con trai của ông đó." Nam Kiều nhìn Yến Thân vương, từng chữ từng câu nói.

Yến Thân vương kinh ngạc nhìn Yến Sóc, không ngờ tình hình lại

như vậy.

Cậu ta chưa bao giờ nói.

Nhưng cũng đúng, lần nào cậu ta độc phát, họ có biết đâu?

Nhưng cậu ta đã chịu đựng mười năm rồi, chắc đã quen rồi. "Đã mười năm rồi, con đã quen rồi, hà tất phải tự hành hạ mình như vậy." Yến Thân vương nhìn Yến Sóc thản nhiên nói.

Lời này thản nhiên đến mức như đang hỏi 'ngươi ăn cơm chưa?'.

Yến Sóc cúi mắt, lần đầu tiên đối với Yến Thân vương nảy sinh hận ý nồng đậm.

Sao ông ta có thể... sao có thể đối xử với cậu như vậy? "Ha ha." Yến Sóc cười khẽ, tiếng cười đó nghe khiến người ta có chút không thoải mái.

Tiểu Bảo cau mày, cậu biết độc phát rốt cuộc đau đớn đến mức nào.

Bây giờ bị người ta nói một cách nhẹ bẫng như vậy, cậu cảm thấy không đáng cho Yến Sóc. "Một người cha như vậy, cậu còn muốn nữa không?" Yến Sóc nở một nụ cười như không cười: "Không cần nữa, người cha này tôi không cần nữa." "Tớ cũng từng trúng độc, tuy không giống của cậu, nhưng tớ trúng hàn độc, lúc độc phát thì cả người như đông cứng, trên người còn kết sương, mà lại rất đau.

Mặc dù độc của tớ đã được cha và chú Nam Kiều giải trong ba tháng, nhưng tớ cũng đã phát độc rất nhiều lần, sau khi giải độc còn phải dưỡng bệnh nửa năm mới khỏe lại.

Vì vậy tớ biết cảm giác đó, ông ta nói những lời như vậy thật sự không xứng làm cha của cậu.

Mạng của cậu đã trả lại cho ông ta rồi thì đừng lưu luyến nữa, đến nhà tớ đi, cậu có thể đến giúp tớ hoặc giúp cha tớ cũng được," Tiểu Bảo nhìn Yến Sóc nghiêm túc nói.

Một người cha bình thường sẽ giống như Tô Ngọc, thấy con mình trúng độc sẽ lo lắng không yên, còn người như Yến Thân vương thì cậu bé thật sự chưa từng thấy qua.

Chương 1453

Yến Sóc nở một nụ cười như không cười, cậu cảm thấy mình thật quá bi thảm, sao lại gặp phải một người cha như vậy. "Được." "Yến Sóc, ngươi dám!

Nếu ngươi dám đồng ý với bọn chúng thì đi chết đi, ta tuyệt đối không cho phép ngươi phản bội Yến Thân vương phủ." Tiểu Bảo nghe vậy tức quá hóa cười: "Sao ông lại vô liêm sỉ như vậy?

Sao ông có thể nói ra những lời này?

Nếu không phải vì ông, cậu ấy có biến thành bộ dạng này không?

Ông không biết ơn thì thôi, lại còn nói những lời không biết xấu hổ như vậy." "Cái gì gọi là phản bội Yến Thân vương phủ?

Chẳng lẽ không phải Yến Thân vương phủ các người đã phản bội cậu ấy sao?" Cái miệng nhỏ của Tiểu Bảo một khi đã nói thì không thể dừng lại, mắng Yến Thân vương như mắng cháu trai của mình, khiến người ta cảm thấy buồn cười.

Ánh mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo có chút buồn cười. "Cha cười gì chứ?

Chẳng lẽ con nói sai sao?" Tiểu Bảo không phục nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngôn Triệt tán đồng gật đầu: "Loại người máu lạnh, tàn nhẫn độc ác này, rốt cuộc làm sao mà làm cha người khác được nhỉ?

Chuyện này con thật sự không thể hiểu nổi." Tô Ngôn Hi không ngừng gật đầu: "Người như vậy sao lại có nhiều con thế?

Là con ruột thật sao?

Loại người này chẳng phải nên tuyệt tử tuyệt tôn sao?" Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn mấy đứa con, tỏ vẻ vô cùng đau đầu.

Mấy đứa trẻ này đứa nào đứa nấy nói chuyện đều khiến người ta đau đầu, đứa nào đứa nấy cũng khiến người ta tức giận.

Đặc biệt là lời của Ngôn Hi, cái gì mà người ta nên tuyệt tử tuyệt tôn chứ?

Mặc dù lời này của Ngôn Hi cũng không có gì sai, sự thật đúng là như vậy.

Nhưng nói thẳng trước mặt người ta hình như cũng không hay lắm.

Anh đưa tay xoa đầu hai đứa con, dạy dỗ: "Hai đứa nói gì thế hả?

Sao có thể nói người ta như vậy?" "Cha, chúng con nói thật mà." "Cha biết các con nói thật, chỉ là có lúc lời thật của các con người ta chưa chắc đã nghe." Tô Ngọc dạy bảo.

Tô Ngôn Hi ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Tại sao lại thế ạ?" "Vì lời thật khó nghe, có những người không thích nghe người khác nói thật, cảm thấy rất chói tai.

Họ chỉ thích người ta nói những lời giả dối, những lời đó nghe vào sẽ khiến người ta vui vẻ." Tô Ngọc cười giải thích với Tô Ngôn Hi.

Tô Ngôn Hi có chút mơ hồ: "Đây không phải là tự lừa dối mình sao ạ?" "Chính là tự lừa dối mình, vì vậy Ngôn Hi không được học theo những người này, biết không?

Cha không thích những đứa trẻ như vậy." Tô Ngọc nhân cơ hội này để dạy dỗ mấy đứa trẻ.

Tô Ngôn Hi vội vàng gật đầu: "Cha, con biết rồi, con nhất định sẽ không tự lừa dối mình giống ông ta đâu ạ." Hoằng Nghị đưa tay sờ cằm nhìn Yến Thân vương: "Yến Thân vương, ngài đã lớn tuổi như vậy rồi, sao vẫn còn thích tự lừa mình dối người thế?

Như vậy không tốt chút nào đâu." "Yến Sóc, cậu ký khế bán thân với hoàng thúc, hoàng thúc sẽ không bạc đãi cậu đâu.

Những người bên cạnh hoàng thúc, tuy danh nghĩa là chủ tớ, nhưng riêng tư lại đối xử với nhau như huynh đệ.

Theo hoàng thúc là phúc của cậu đó, cậu đừng phụ lòng tin của hoàng thúc nhé?" Hoằng Nghị nhìn Yến Sóc thẳng thắn nói.

Trong lòng Hoằng Nghị, Tô Ngọc là hoàng thúc tốt nhất. "Tôi biết, Thái tử không cần lo tôi phản bội.

Bây giờ tôi chỉ là kẻ cô độc, tôi chỉ muốn giải độc trên người, để không phải trải qua chuyện phát độc nữa, sau đó làm một vài việc mình thích." Cậu đã tìm hiểu về Ngọc Vương, rất nhiều người bên cạnh ngài ấy đều có thể làm những việc mình thích.

Điều này đối với cậu là điều cầu mà không được.

Ở Yến Thân vương phủ, cậu không được phép có sở thích của riêng mình.

Yến Thân vương nghe câu trả lời của Yến Sóc, đáy mắt u ám, ông ta đã nhìn ra rồi, đứa con trai Yến Sóc này đã phế, không cần được nữa.

Nhưng dù người đã phế, cũng là người của Yến Thân vương phủ, dù chết cũng không thể rời đi, huống chi là phản bội Yến Thân vương phủ.

Yến Thân vương ra tay ngay lúc Yến Sóc không chú ý, đòn này là hạ sát thủ, không hề nương tình.

Tiểu Bảo thấy hành động của Yến Thân vương, ánh mắt lạnh đi, đưa tay kéo Yến Sóc ra, Yến Sóc chưa kịp phản ứng: "Sao vậy?" Nhìn bộ dạng ngơ ngác của Yến Sóc, Tiểu Bảo bực bội nói: "Sao vậy?

Cha cậu muốn mạng của cậu, cậu nói xem sao vậy?" Một câu nói khiến Yến Sóc vừa bàng hoàng vừa không dám tin, ông ta lại muốn mạng của cậu? "Ông muốn mạng của tôi?" Yến Sóc nhìn Yến Thân vương bình tĩnh hỏi.

Yến Thân vương cười lạnh một tiếng: "Nếu ngươi đã không biết điều, vậy đừng trách ta ra tay với ngươi." Yến Sóc cười ha hả, tiếng cười tràn đầy cay đắng, bộ dạng đó khiến người ta có chút đau lòng.

Gặp phải một người cha như vậy, cũng là Yến Sóc xui xẻo. "Ngọc Vương, tôi đồng ý ký khế bán thân, cũng không cần ký mười năm đâu, ký cả đời luôn đi." Yến Sóc mang vẻ mặt bi thương nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc híp mắt, ánh mắt nhìn Yến Sóc đầy ẩn ý: "Ngươi chắc chắn?

Một khi đã ký khế bán thân thì không có đường hối hận.

Chỉ ký mười năm, mười năm sau ngươi vẫn là thân tự do." "Vâng, tôi đã nghĩ kỹ rồi.

Bây giờ tôi như thế này cũng không có nơi nào để đi, chi bằng đi theo ngài." Yến Sóc cố tỏ ra phóng khoáng nói.

Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu: "Nếu ngươi đã nói vậy, bản vương sẽ thành toàn cho ngươi." "Đa tạ Vương gia thành toàn." Yến Sóc cười cảm ơn. "Nguyên Bảo, đi chuẩn bị khế bán thân cho Yến Sóc." "Vâng." "Giúp tôi đổi một cái tên đi." Yến Sóc bình tĩnh nói.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, cậu ta đến cả tên của mình cũng không muốn nữa rồi sao? "Tại sao?" "Tôi không muốn làm người nhà họ Yến, từ nay về sau tôi chính là tôi, không có bất kỳ quan hệ gì với người khác." Yến Sóc bình tĩnh nói ra suy nghĩ của mình.

Những việc Yến Thân vương làm hôm nay đã khiến tim cậu tan nát.

Công tử của Yến Thân vương phủ, thân phận này chỉ khiến cậu cảm thấy lạnh lòng.

Yến Thân vương mặt mày âm trầm, giơ tay định đánh Yến Sóc, nhưng bị cậu né được: "Yến Thân vương, tự trọng, tôi đã không còn là người của Yến Thân vương phủ nữa." "Yến Sóc, ngươi là đứa con bất hiếu, hôm nay ngươi dám làm vậy, sau khi bước ra khỏi đây ta nhất định sẽ hạ lệnh truy sát ngươi, không chết không thôi." Yến Thân vương nhìn Yến Sóc nói từng chữ.

Tay Yến Sóc cứng đờ, sau đó nhìn Yến Thân vương bình tĩnh nói: "Ông vui là được." Tô Ngọc cười lạnh mở miệng: "Yến Thân vương, từ bây giờ Yến Sóc là người của Ngọc Vương phủ ta, ngài uy hiếp cậu ta như vậy là xem Tô Ngọc ta không có người trong tay sao?" Đối với Tô Ngọc, lời nói của Yến Thân vương chính là đang khiêu khích anh.

Thậm chí không coi Ngọc Vương phủ ra gì, chuyện như vậy anh tuyệt đối không cho phép xảy ra.

Hận thù của Yến Thân vương đối với Tô Ngọc bây giờ đã lên đến đỉnh điểm, cũng không còn quan tâm Yến Phi Phi còn đang trong tay anh: "Ai giết được Tô Ngọc, bản vương thưởng cho hắn một triệu lượng bạc." Nam Kiều vừa định nói thì bị Tô Ngọc ngăn lại.

Chương 1454

Lạc Diễm lôi Yến Phi Phi ra ném xuống đất, Yến Thân vương thấy Yến Phi Phi thần tình hoảng hốt thì lập tức nổi giận: "Các ngươi đã làm gì Phi Phi?" "Yến Thân vương, sao ngài có thể nói chúng tôi như vậy?

Chúng tôi đối xử với Yến Phi Phi rất hữu hảo, sao có thể nói chúng tôi đã làm gì cô ta?

Lời này của ngài nói không đúng rồi." Nam Kiều vẻ mặt không đồng tình nói. "Yên tâm, ngoài vết thương trên mặt ra, những chỗ khác không có một vết thương nào, điều này tôi có thể bảo đảm với ngài." Nam Kiều vỗ ngực bảo đảm với Yến Thân vương.

Yến Thân vương căn bản không tin lời Nam Kiều, ông ta tiến lên mấy bước định đưa Yến Phi Phi về, kết quả chưa kịp đến gần đã bị La Hậu chặn lại. "Ngươi làm gì?" Yến Thân vương phẫn nộ nhìn La Hậu. "Ngọc ca chưa nói sẽ tha cho Yến Phi Phi." La Hậu lạnh mặt nói.

Một câu nói chặn đứng mọi lời của Yến Thân vương, Yến Thân vương biết nếu Tô Ngọc không đồng ý, hôm nay ông ta không thể đưa Yến Phi Phi đi được. "Tô Ngọc, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" "Vừa rồi Yến Thân vương không phải nói muốn mạng của bản vương sao?

Còn ra giá một triệu lượng bạc nữa, tiền này thật nhiều, nhưng mạng của bản vương mà chỉ đáng giá từng này tiền thôi sao?" Vương Cẩn Hòa đưa tay che trán, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ, đưa tay chọc chọc vào cánh tay Tô Ngọc, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Bây giờ là lúc để ý đến chuyện này sao?" Người này có thể phân biệt rõ nặng nhẹ, trước sau rồi hẵng nói được không? "Chứ sao nữa?

Mạng của anh ở chỗ tổ chức sát thủ ít nhất cũng đáng giá cả triệu vàng, tuy không có tổ chức sát thủ nào dám nhận nhiệm vụ này, nhưng giá cả là ở đó.

Hắn ra giá một triệu bạc là coi thường ai chứ?" Tô Ngọc hừ một tiếng bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc như vậy, đột nhiên cảm thấy anh có chút ngạo kiều? "Thiếu gia, khế bán thân đã xong rồi." Nguyên Bảo cầm khế bán thân tới.

Tô Ngọc nhận lấy không thèm nhìn, đưa thẳng cho Yến Sóc: "Xem đi." Yến Sóc cũng không nhìn, viết tên mình lên.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc: "Ngươi cũng to gan thật, không sợ ta gài bẫy ngươi sao?" Yến Sóc lắc đầu: "Người như Ngọc Vương chắc sẽ không gài bẫy một người bình thường như tôi đâu." Tô Ngọc bị lời của Yến Sóc làm cho vui vẻ, anh nhìn Yến Sóc: "Đợi chúng ta về Dụ Hòa quận rồi ngươi hãy suy nghĩ xem theo ai." "Các người vẫn chưa định trở về sao?" "Ừm, về Vong Ưu thành một chuyến trước đã." Tô Ngọc nói rất tùy ý, nhưng Yến Sóc lại chú ý đến một chuyện.

Tô Ngọc nói không phải là 'đến' Vong Ưu thành, mà là 'về' Vong Ưu thành.

Nói cách khác, Vong Ưu thành đối với Tô Ngọc là một nơi giống như nhà.

Nếu không phải vậy, Tô Ngọc cũng không đến mức dùng từ 'về' để hình dung. "Xem ra tất cả mọi người đều hiểu lầm về Vong Ưu thành." "Tại sao cậu lại nói vậy?" Nam Kiều kinh ngạc hỏi.

Người này lại có thể nói những lời như vậy, khiến Nam Kiều có chút không thể tin nổi. "Bởi vì Vương gia dùng từ 'về', có thể thấy

Vong Ưu thành đối với các người hẳn là một nơi tồn tại như nhà.

Nếu không phải vậy, Vương gia cần gì phải nói thế?" Yến Sóc nói thẳng.

Nam Kiều cười ha hả: "Cậu thật sự rất thông minh." "Một người thông minh như cậu, ở Yến Thân vương phủ lại sống thành ra thế này, cậu cũng quá ngốc rồi phải không?" Nam Kiều vẻ mặt ghét bỏ nói.

Người này thật quá ngốc, hắn chỉ nhìn thôi cũng thấy ghét bỏ.

Yến Sóc cười mà không nói, nếu cậu sớm nhận ra thái độ của Yến Thân vương đối với mình, cậu cũng sẽ không cố gắng đến ngày hôm nay.

Tô Ngọc không phải Nam Kiều, anh đương nhiên biết nguyên nhân Yến Sóc như vậy.

Cũng giống như sự ngu ngốc của anh trước đây.

Vì những suy nghĩ không thực tế trong lòng mà đẩy mình vào tình cảnh này, thật đáng thương lại đáng buồn cười.

Mấy người nói chuyện liền lờ đi Yến Thân vương và những người khác ở bên cạnh.

Yến Sóc nhìn Yến Phi Phi đang nằm sõng soài trên đất, thần tình hoảng hốt như biến thành kẻ ngốc, có chút kinh ngạc hỏi: "Yến Phi Phi bị sao vậy?" "Yên tâm đi, người còn chưa chết đâu." Yến Sóc im lặng nhìn Nam Kiều, cậu cũng biết người chưa chết, dù sao vẫn còn thở, sao có thể chết được?

Cậu chỉ muốn biết rốt cuộc họ đã làm thế nào mà khiến Yến Phi Phi thành ra thế này. "Không có gì, chỉ là chơi một trò chơi với cô ta thôi, nhưng cô ta có vẻ không thích trò chơi mà tôi chuẩn bị cho lắm nhỉ." Nam Kiều vẻ mặt thất vọng nói.

Trò chơi hắn chuẩn bị vui như vậy, Yến Phi Phi lại không thích, điều này khiến hắn rất không vui.

Lạc Diễm và Bạch Khởi ở bên cạnh không ngừng đảo mắt, lời của Nam Kiều mà cũng tin được thì đúng là lợn cũng có thể leo cây. "Cô ta còn có thể khỏe lại không?" "Tôi muốn cô ta khỏe, cô ta sẽ khỏe.

Nếu tôi không muốn cô ta khỏe, cô ta chỉ có thể như vậy cả đời.

Sao?

Cậu muốn cứu cô ta à?" Nam Kiều híp mắt nhìn Yến Sóc, ánh mắt vô cùng sắc bén.

Nhìn Nam Kiều như vậy, Yến Sóc không chút nghi ngờ rằng nếu sau này cậu làm gì, Nam Kiều chắc chắn sẽ ra tay với cậu ngay lập tức. "Yến Sóc, chỉ cần ngươi cứu Phi Phi, ta sẽ cho ngươi rời đi." Yến Thân vương đột nhiên mở miệng.

Nắm đấm của Nam Kiều lập tức siết chặt, sao lại có người không biết điều, muốn chết đến vậy chứ?

Nhìn thấy Tô Ngọc không nói gì, Nam Kiều cũng im lặng đứng đó không nói nữa, bọn họ đều muốn xem Yến Sóc sẽ làm gì, cậu sẽ xử lý chuyện này ra sao.

Đối với lời của Yến Thân vương, Yến Sóc cảm thấy có chút buồn cười: "Đa tạ ý tốt của ngài, có lẽ tôi không cần dùng đến.

Còn về Yến Phi Phi, tại sao tôi phải cứu cô ta?" Con sói mắt trắng như vậy, cứu Yến Phi Phi cũng sẽ không nói một lời cảm kích, nếu đã vậy, tại sao phải cứu Yến Phi Phi để tự chuốc lấy bực mình?

Còn nói cái gì mà cho cậu đi, toàn là lời nói vô nghĩa.

Cậu bây giờ đã là người của Ngọc Vương phủ, còn cần Yến Thân vương nói gì mà cho cậu rời đi sao?

Thật nực cười. "Yến Sóc, ngươi chỉ có một cơ hội này thôi." Yến Thân vương lạnh lùng nói. "Tôi biết, nhưng tôi không cần ông cho tôi cơ hội này." Yến Sóc bình tĩnh nhìn Yến Thân vương nói. "Tôi bây giờ đã là người của Ngọc Vương phủ, không cần ông cho tôi cơ hội.

Ông vẫn nên nghĩ cách cứu Yến Phi Phi đi, cứ tiếp tục thế này người sẽ chết đó." Yến Sóc nói những lời này, cho người ta cảm giác như đang hả hê trên nỗi đau của người khác.

Yến Thân vương chỉ có thể chuyển tầm mắt sang Tô Ngọc: "Ngọc Vương…" "Đồ của nhà ngài, ngoài binh phù ra bản vương chẳng thèm thứ gì.

Muốn con gái của ngài cũng không phải là không được, lấy binh phù đến đổi với bản vương." Tô Ngọc liếc nhìn Yến Phi Phi trên đất, tuy biết Yến Phi Phi sẽ không giúp anh có được binh phù, nhưng vẫn có chút tác dụng.

Nghe nói, Yến Thân vương mới có được một món bảo bối.

Chương 1455

Món đồ này anh khá hứng thú. "Ngọc Vương, ngươi muốn có được binh phù từ tay bản vương là tuyệt đối không thể." Dù ông ta có chết cũng không đưa binh phù cho Tô Ngọc.

Càng không thể dùng binh phù để đổi lấy cơ hội sống cho Yến Phi Phi.

Tô Ngọc tiếc nuối liếc nhìn Yến Phi Phi trên đất: "Vậy thật đáng tiếc, Yến Phi Phi vẫn luôn tin rằng người cha như ngài nhất định sẽ cứu cô ta, không ngờ ngài lại chọn từ bỏ." Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều, người sau hiểu ý gật đầu, tạm thời để Yến Phi Phi tỉnh lại, không còn ngây ngô nữa.

Khi Yến Phi Phi tỉnh lại nhìn thấy Nam Kiều bên cạnh liền hét lên, vẻ mặt cảnh giác nhìn Nam Kiều: "Ngươi... ngươi đừng qua đây, ác quỷ, ngươi chính là ác quỷ." Đối với lời của Yến Phi Phi, Nam Kiều không hề để tâm, mà chỉ vào Yến Thân vương bên cạnh nói: "Yến Phi Phi, cô xem người bên cạnh là ai kìa?" Nghe lời của Nam Kiều, Yến Phi Phi quay đầu nhìn qua, khi nhìn thấy người bên cạnh, cả người đều sụp đổ. "Phụ vương, cuối cùng người cũng đến rồi, người mau cứu con, bọn họ không phải là người, bọn họ đều bắt nạt con, người cứu con với, con không muốn ở lại đây nữa." Những người này thật quá đáng sợ.

Người lớn là kẻ điên, ngay cả mấy đứa trẻ trông có vẻ dễ gần kia cũng là kẻ biến thái.

Bọn chúng cứ thế trơ mắt nhìn Nam Kiều dùng phương pháp vô cùng tàn nhẫn để đối phó với cô mà không nói một lời.

Chỉ nghĩ thôi Yến Phi Phi đã cảm thấy vô cùng sợ hãi. "Cha, con không muốn ở lại đây, tiếp tục ở lại đây Nam Kiều sẽ giết con mất, người giúp con với, con là con gái người yêu thương nhất mà." Yến Phi Phi vùng vẫy muốn đến bên cạnh Yến Thân vương.

Nhưng Nguyên Húc và những người khác đã chặn đường đi của cô, khiến cô không dám động đậy, chỉ có thể hy vọng nhìn Yến Thân vương.

Chỉ cần phụ vương chịu cứu cô, cô nhất định sẽ không sao.

Yến Thân vương nhìn Yến Phi Phi như vậy, trong lòng đầy phẫn nộ.

Rốt cuộc họ đã làm gì Phi Phi?

Mới khiến một người kiêu ngạo như Phi Phi trở nên sợ hãi, lo lắng như vậy. "Tô Ngọc, các ngươi rốt cuộc đã làm gì con gái ta?" Yến Thân vương muốn đến gần nhưng bị Nguyên Bảo đẩy lùi. "Không làm gì cả, tôi chỉ chơi vài trò chơi với cô ta thôi, nhưng con gái ngài có vẻ không thích chơi với tôi lắm." Nam Kiều thất vọng nhìn Yến Phi Phi. "Rõ ràng tôi chẳng làm gì cả." Yến Phi Phi không ngừng lắc đầu: "Ngươi là kẻ điên." Yến Phi Phi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh Yến Thân vương, chưa từng gặp người nào như Nam Kiều.

Hắn đúng là không làm gì, nhưng lại khiến cô sợ hãi hơn cả bị làm gì.

Cảm giác chìm đắm trong nỗi sợ hãi vô tận, cô thật sự không thích.

Thậm chí không muốn đến gần.

Tại sao trên đời này lại có người đáng sợ như vậy?

Rõ ràng hắn trông rất ôn hòa, lương thiện.

Yến Thân vương nhìn Yến Phi Phi như vậy vô cùng đau lòng.

Đây là con gái ông cưng chiều mười mấy năm, cứ thế bị người ta bắt nạt.

Mà ông lại không có cách nào.

Nghĩ đến món đồ mình mới có được, Yến Thân vương nhìn Tô Ngọc, trong lòng không khỏi có chút đau xót.

Đây là thứ ông khó khăn lắm mới có được, chẳng lẽ thật sự phải đưa cho Tô Ngọc sao?

Nhưng ông thật sự không muốn giao cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc làm như không thấy vẻ mặt rối rắm của Yến Thân vương, chỉ cúi đầu nói chuyện với Vương Cẩn Hòa. "Tiểu Hòa, sau này em muốn đi đâu chơi?" Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, Yến Thân vương vẫn còn ở đây, đã bắt đầu nói đi đâu chơi rồi, có phải hơi quá đáng không?

Yến Sóc cũng không ngờ Tô Ngọc lại kiêu ngạo đến mức này.

Nhưng Tô Ngọc hẳn phải biết Yến Thân vương sẽ không đưa đồ ra, nếu đã vậy tại sao còn nhất định phải nói chuyện binh phù?

Rốt cuộc anh ta muốn cái gì? "Ngọc Vương, ta nguyện ý tặng ngài thái tuế trăm năm ta mới có được, dùng nó để đổi lấy mạng của con gái ta, như vậy đủ chưa?" Yến Thân vương biết nếu mình không tỏ thái độ, hôm nay ông ta sẽ không đưa được Yến Phi Phi đi, chỉ có thể đau lòng nói.

Nghe thấy bốn chữ 'thái tuế trăm năm', Nam Kiều, Bạch Khởi và Vạn Cổ đều đồng thời nhìn ông ta.

Thái tuế này là thứ tốt, đặc biệt là thái tuế trăm năm, lại càng tốt hơn.

Mà Vạn Cổ lại đang cần thứ này.

Vạn Cổ nhìn Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại, rốt cuộc anh ta đang nghĩ gì?

Cơ hội tốt như vậy, muốn có được binh phù cũng không phải là không thể.

Nhưng sao anh ta có vẻ không vội chút nào? "Bản vương phải thấy đồ trước, chưa thấy đồ thì ai biết được ngài nói có thật hay không." Tô Ngọc trông có vẻ không tin lời ông ta nói chút nào, kết quả này khiến Yến Thân vương vô cùng tức giận.

Ông ta còn chưa đến mức đó. "Bản vương ở đây đợi ngài, hy vọng Yến Thân vương sẽ không để chúng ta đợi lâu." Tô Ngọc cười nhạt mở miệng. "Được, nhưng sau đó các ngươi không được ra tay với con gái ta nữa, nếu không ta thà hủy đi cũng không đưa cho ngươi." Tô Ngọc nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: "Yến Thân vương, ngài có lẽ đã nhầm, bây giờ ngài không có tư cách nói những lời như vậy với ta.

Dù sao con gái ngài cũng là tù nhân trong tay ta, còn về thái tuế trăm năm trong tay ngài, đối với bản vương cũng chỉ là thứ có cũng được, không có cũng không sao.

Đừng coi trọng thứ đó quá." Thái tuế trăm năm tuy hiếm có, nhưng cũng không phải là không tìm được.

Yến Thân vương âm trầm nhìn qua, nhưng Tô Ngọc lại cười như không cười nhìn ông ta, không một chút sợ hãi.

Yến Thân vương thất bại xoay người rời đi, lúc đi còn nhìn Yến Sóc: "Không đi còn ở lại đây làm gì?" "Yến Thân vương, ngài sợ là đã nhầm rồi.

Yến Sóc bây giờ không phải là Yến Sóc của Yến Thân vương phủ ngài, cậu ta là người của Ngọc Vương phủ ta, khế bán thân đã ký, ngài còn muốn đưa người đi từ tay bản vương sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Yến Thân vương, trong mắt là lời cảnh cáo đậm đặc.

Yến Thân vương không nói chuyện với Tô Ngọc, tầm mắt đặt lên người Yến Sóc: "Ngươi chắc chắn thật sự muốn từ bỏ vị trí thiếu gia của Yến Thân vương phủ, đi theo Tô Ngọc?" "Tôi muốn giải độc." "Ngươi muốn giải độc ta có thể nghĩ cách khác cho ngươi, ngươi..." Yến Phi Phi nghe cuộc đối thoại của hai người đột nhiên cười điên cuồng, giọng nói nhìn Yến Sóc cũng mang theo sự phấn khích: "Yến Sóc, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay." "Phụ vương, người không thể quan tâm đến hắn.

Trước đó Ngọc Vương đã nói chỉ cần hắn đồng ý ở lại sẽ tha cho con, nhưng hắn lại không đồng ý, còn không chịu cứu con.

Bây giờ hắn trúng độc là tốt nhất, hắn đáng đời, chết không hết tội." Yến Phi Phi hung tợn nói.

Cô ta dùng những lời này để nói Yến Sóc, dường như người này không phải là anh trai cô ta, chỉ là một người bình thường không hơn không kém.

Nghĩ đến việc Yến Sóc bỏ mặc mình, trong lòng Yến Phi Phi đầy hận ý.

Chương 1456

Vương Cẩn Hòa vô thức nhíu mày, cô vô cùng không thích bộ dạng vênh váo của Yến Phi Phi.

Dù Yến Sóc thế nào đi nữa, Yến Sóc cũng là anh trai cô ta, những lời như vậy Yến Phi Phi lại có thể tùy tiện nói ra, có thể thấy Yến Phi Phi ở nhà coi thường người anh thứ hai này đến mức nào.

Ban đầu Vương Cẩn Hòa nghĩ rằng Yến Thân vương nghe những lời như vậy chắc chắn sẽ mắng Yến Phi Phi, kết quả là không, ông ta không những không mắng Yến Phi Phi, ngược lại còn nhíu mày, bất mãn nhìn Yến Sóc. "Yến Sóc, Phi Phi nói có thật không?

Ngươi lại bỏ mặc Phi Phi?

Ta đã nói với ngươi dù xảy ra chuyện gì cũng phải bảo vệ Phi Phi, ngươi coi lời ta như gió thoảng bên tai sao?" Nói rồi giơ tay định đánh Yến Sóc.

Ánh mắt Nguyên Bảo hơi lạnh, đưa tay đẩy Yến Sóc ra, sau đó lạnh lùng quát: "Yến Sóc, ngươi đừng quên bây giờ ngươi là người của Ngọc Vương phủ, nếu ngươi bị ông ta đánh ở đây, ngươi làm mất mặt chính là Ngọc Vương phủ, chuyện này còn cần ta nói nhiều với ngươi sao?" Yến Sóc tự giễu cười nhìn Nguyên Bảo: "Xin lỗi, chuyện này là lỗi của tôi." "Đương nhiên là lỗi của ngươi.

Sau này nhớ kỹ thân phận của ngươi, ngươi là người của Ngọc Vương phủ, không phải người của Yến Thân vương phủ.

Người của Ngọc Vương phủ chúng ta có thể tùy tiện bắt nạt người khác, nhưng người khác tuyệt đối không được bắt nạt chúng ta, hiểu không?" Yến Sóc ngây người nhìn Nguyên Bảo, trong mắt đầy kinh ngạc, cậu vốn tưởng rằng Nguyên Bảo sẽ nói những lời bất mãn với cậu, thậm chí nói rằng cậu bây giờ chỉ là một hạ nhân.

Nhưng Nguyên Bảo lại nói như vậy?

Điều này khiến trong lòng cậu có chút ấm áp, chuyện gì thế này?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, con người này dường như có sức hấp dẫn như vậy, khiến người ta không nhịn được mà khâm phục.

Mặc dù cậu chưa từng đến Dụ Hòa quận, nhưng bây giờ cậu đã bắt đầu mong chờ rồi.

Sống ở một nơi bao che cho người mình như vậy, cảm giác này chắc hẳn rất tuyệt?

Yến Sóc nhìn Nguyên Bảo nghiêm túc gật đầu: "Được, tôi đã nhớ kỹ rồi." Nguyên Bảo lúc này mới quay đầu nhìn Yến Thân vương: "Yến Thân vương, ngài ra oai đến tận Ngọc Vương phủ chúng tôi rồi, ngài coi Ngọc Vương phủ chúng tôi là nơi nào?

Là nơi Yến Thân vương ngài muốn sỉ nhục là có thể sỉ nhục sao?" Yến Phi Phi vốn đang đắc ý nhìn Yến Sóc, cho rằng Yến Sóc chắc chắn sẽ bị Yến Thân vương đánh cho một trận tơi bời, sau đó còn phải quỳ xuống xin lỗi cô ta, kết quả bây giờ lại nói cho cô ta biết Yến Sóc đã không còn là người của Yến Thân vương phủ nữa.

Sao có thể?

Quay đầu nhìn Yến Thân vương, thấy trong mắt ông ta là sự phẫn nộ không thể kìm nén, trong lòng lập tức trở nên lạnh lẽo.

Chẳng lẽ đây là thật sao? "Phụ vương, rốt cuộc chuyện này là sao?

Sao Yến Sóc lại không phải là người nhà chúng ta nữa?" Yến Thân vương bây giờ điều không muốn nghe nhất có lẽ chính là chủ đề này, kết quả Yến Phi Phi lại còn ở đây không ngừng hỏi. "Im miệng."

Đây là lần đầu tiên Yến Thân vương lớn tiếng mắng Yến Phi Phi như vậy.

Yến Phi Phi không thể tin nhìn Yến Thân vương: "Phụ vương, người lại mắng con?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn Yến Sóc: "Cậu là con ruột không vậy?" "Có lẽ không phải." Yến Sóc đã sớm quen với sự đối xử khác biệt này rồi.

Nếu hôm nay là cậu, có lẽ chờ đợi cậu sẽ là một trận đòn roi? "Yến Thân vương, bản vương không có nhiều thời gian để lãng phí với ngài ở đây.

Nếu ngài không muốn con gái này, bản vương không ngại giúp ngài một tay." Tô Ngọc ngắt lời Yến Thân vương định nói.

Yến Thân vương nhìn Tô Ngọc trong mắt đầy tức giận, Tô Ngọc này là cố ý.

Vừa rồi sao anh ta không nói?

Bây giờ ông ta định nói gì thì Tô Ngọc lại mở miệng.

Liếc nhìn Yến Sóc một cái, thật không ngờ Yến Sóc lại được Ngọc Vương bảo vệ.

Chỉ là không biết, nếu Yến Sóc tiếp tục bị ông ta khống chế, sẽ gây ra bao nhiêu tổn hại cho Ngọc Vương phủ.

Yến Thân vương đột nhiên bắt đầu mong chờ.

Sau đó tầm mắt đặt lên người Yến Sóc, ánh mắt đó rất phức tạp, khiến Yến Sóc lặng lẽ quay đầu đi.

Cậu đã đoán được Yến Thân vương muốn làm gì rồi.

Nhưng điều đó cũng vô ích, cậu đã đưa ra lựa chọn thì sẽ không làm con cờ trong tay Yến Thân vương.

Yến Thân vương xoay người rời đi, chuẩn bị về vương phủ mang thái tuế đến.

Yến Phi Phi thấy Yến Thân vương định rời đi trong mắt đầy sợ hãi: "Không... phụ vương, người cũng muốn bỏ mặc con sao?" "Phụ vương chỉ về lấy một vài thứ, ta sẽ quay lại, tin ta đi." Yến Phi Phi không ngừng lắc đầu: "Không, phụ vương, con không muốn bị bỏ lại đây, Nam Kiều sẽ giết con mất." "Họ sẽ không, ta đã đàm phán xong rồi, đừng lo lắng." Yến Thân vương kiên nhẫn nói.

Nhưng Yến Phi Phi căn bản không tin, tối qua cô đã bị Nam Kiều hành hạ cả đêm rồi, cô không muốn chuyện tương tự xảy ra nữa. "Phụ vương, con..." Yến Thân vương nhíu mày nhìn Yến Phi Phi, vốn dĩ vì Yến Phi Phi làm mất thái tuế trong lòng ông đã rất khó chịu.

Bây giờ Yến Phi Phi còn không hiểu chuyện như vậy, khiến ông rất bất mãn.

Thái tuế tuy dễ có, nhưng thái tuế trăm năm thì không dễ.

Ông đã mất thái tuế trăm năm, bây giờ còn phải an ủi cô ta. "Phi Phi, con hiểu chuyện một chút đi.

Thứ ta đi lấy là thái tuế trăm năm ta mới có được hồi đầu năm, vì cứu con bây giờ phải hai tay dâng ra.

Nếu không có thái tuế này, chẳng lẽ ta phải lấy mười vạn binh phù ra để cứu con sao?" Yến Thân vương phẫn nộ chất vấn.

Một câu nói khiến Yến Phi Phi trừng lớn hai mắt, cơ thể khẽ run rẩy: "Con... phụ vương, con không có ý đó." "Không có ý đó?

Vậy con nói cho ta biết con có ý gì?

Phi Phi, đừng nói nữa." Dù là con gái được yêu thương nhất, một khi đụng phải lợi ích, thì cũng chẳng là gì cả.

Tay Yến Phi Phi khẽ run, trong mắt đầy sợ hãi, cô lo rằng cuối cùng sẽ mất đi sự sủng ái của Yến Thân vương.

Cô có được tất cả như hiện tại đều là do Yến Thân vương cho, nếu không có nữa, thì cô hoàn toàn xong đời. "Phụ vương, con biết sai rồi, người đừng giận." Sắc mặt Yến Thân vương lúc này mới khá hơn một chút, sau đó rời đi, lúc đi không thèm nhìn Yến Sóc một cái.

Mặc dù Yến Sóc đã sớm từ bỏ, nhưng nhìn thấy Yến Thân vương lạnh lùng rời đi như vậy, trong lòng cậu vẫn có chút không thoải mái.

Trong lòng Yến Thân vương, Yến Phi Phi làm mất đồ quý giá cũng không sao, còn cậu thì chẳng là gì cả.

Tiểu Bảo đi đến trước mặt cậu, nhướng mày hỏi: "Nhìn gì thế?

Chương 1457

Rất ngưỡng mộ à?" "Cũng không phải, chỉ là không cam tâm thôi." Cùng là con cái, cậu mất một mạng cứu Yến Thân vương, cuối cùng lại bị đối xử như vậy.

Đột nhiên Yến Sóc muốn giúp Tô Ngọc đoạt lấy binh phù trong tay Yến Thân vương.

Không biết lúc đó Yến Thân vương sẽ có biểu cảm gì. "Cậu đang tính toán gì vậy?" "Không có gì, chỉ đang nghĩ nếu Yến Thân vương mất mười vạn binh phù thì phải làm sao?

Nhưng như vậy cũng tốt." Như vậy cuộc sống của bá tánh trong phong địa cũng có thể tốt hơn một chút.

Yến Phi Phi nghe những lời này sắc mặt lập tức thay đổi: "Yến Sóc, ngươi dám làm vậy, ta nhất định sẽ để phụ vương đánh chết ngươi." "Ông ta không có cơ hội đó đâu." Nam Kiều nhìn Yến Sóc: "Đi thôi, đi xem độc của cậu trước, loại độc này giải càng sớm càng tốt." "Đa tạ." "Dù sao bây giờ chúng ta cũng là người một nhà cả rồi, anh không cần phải cảm ơn chúng tôi đâu," Nam Kiều thản nhiên nói.

Dù sao cũng là người của Ngọc ca ca, dĩ nhiên cô phải đối xử tốt với Yến Sóc một chút.

Yến Phi Phi ngây người nhìn Yến Sóc, người có vẻ có mối quan hệ rất tốt với Nam Kiều, ánh mắt đầy hoang mang, rốt cuộc chuyện này là sao?

Yến Sóc thân thiết với bọn họ từ khi nào vậy? "Yến Sóc, có phải anh đã phản bội Yến Thân vương phủ không?" Yến Phi Phi gọi Yến Sóc, người đang định rời đi cùng Nam Kiều, lại rồi giận dữ hỏi.

Hành động của Yến Sóc khựng lại một chút, anh nhìn Yến Phi Phi, lạnh nhạt nói: "Đừng nói khó nghe như vậy, cái gì gọi là phản bội Yến Thân vương phủ?

Không phải tôi phản bội các người, mà là các người đã phản bội tôi." "Đi thôi, nói chuyện với loại tù nhân này thì có gì hay ho chứ," Nam Kiều bĩu môi lẩm bẩm. "Được." Yến Sóc không để ý đến Yến Phi Phi nữa, đi theo Nam Kiều.

Lúc này, lòng anh không gợn chút sóng nào.

Anh từng đối xử tốt với Yến Phi Phi biết bao, kết quả cô ta đã làm gì?

Nói vứt bỏ là vứt bỏ, nói lợi dụng là lợi dụng, hôm nay biết anh trúng độc lại càng không hề quan tâm, chỉ có hả hê, thậm chí còn hận không thể thấy anh chết.

Đã như vậy, người em gái này anh không cần nữa thì đã sao?

Chuyện này cũng không thể trách anh, tất cả đều là do Yến Phi Phi tự chuốc lấy.

Yến Phi Phi cứ thế nhìn Yến Sóc rời đi: "Yến Sóc, anh đứng lại cho tôi!

Anh đã thân với họ như vậy thì bảo họ thả tôi ra, nếu không tôi sẽ không để cha bỏ qua cho anh đâu." Nghe những lời đe dọa y hệt nhau của Yến Phi Phi, Yến Sóc cụp mắt xuống, ánh mắt mang theo vẻ tự giễu.

Quả nhiên, có những người vĩnh viễn là như vậy, không thể đối xử quá tốt với họ được.

Chỉ cần đối xử quá tốt, họ sẽ luôn tìm được cơ hội để tát cho bạn một cái thật đau.

Anh quay đầu nhìn Yến Phi Phi một cái: "Tùy cô, tôi không còn là người của Yến Thân vương phủ nữa." Yến Phi Phi chết sững.

Trước đây, trong ba người anh trai, Yến Sóc là người đối xử tốt với cô ta nhất, vậy mà bây giờ anh lại đối xử với cô ta như vậy, làm sao cô ta chấp nhận nổi? "Yến Sóc, tên khốn nhà anh, quay lại đây cho tôi!" Yến Phi Phi hét lên.

Tô Ngọc bực mình liếc nhìn Yến Phi Phi đang gào thét, lạnh lùng nói: "Bắt nó câm miệng lại.

Trước khi Yến Thân vương đến, đừng để ta nghe thấy tiếng của nó nữa." "Vâng, thiếu gia." Yến Phi Phi kinh hãi nhìn những người đang tiến về phía mình, ánh mắt đầy cảnh giác: "Các… các người muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, chỉ muốn cô im lặng một cách ngoan ngoãn thôi." Yến Phi Phi còn muốn nói gì đó nhưng đã không thể phát ra tiếng, chỉ có thể "a a a" cả buổi mà không nói được câu nào.

Tiểu Bảo đi đến trước mặt Yến Phi Phi: "Cuối cùng cũng yên tĩnh rồi." Yến Phi Phi tức tối nhìn Tiểu Bảo, định ra tay thì bị Nguyên Bảo chặn lại. "Dám động đến tiểu thiếu gia của chúng ta à?

Yến Phi Phi, cô đã nghĩ ra mình muốn chết như thế nào chưa?" Yến Phi Phi không dám tiếp tục chọc giận họ, chỉ có thể ấm ức cúi đầu, nhưng lòng hận thù không ngừng trỗi dậy.

Đợi sau khi rời khỏi đây, cô ta nhất định sẽ không tha cho đám người này, cho dù là Ngọc Vương thì đã sao?

Cô ta cũng sẽ biến Ngọc Vương thành nam sủng của mình.

Chỉ cần phế đi Ngọc Vương, khiến anh ta không còn sức sát thương, anh ta sẽ chỉ có thể ngoan ngoãn theo cô ta thôi, phải không?

Tiểu Bảo vừa hay bắt gặp ánh mắt đầy ác ý của Yến Phi Phi, ánh mắt cậu bé chợt lạnh đi.

Liếc nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Tiểu Bảo lạnh giọng nói: "Xem ra cô vẫn chưa biết điều nhỉ." Vẻ mặt Yến Phi Phi lập tức có chút cứng đờ, cảnh giác nhìn Tiểu Bảo. "Đến lúc này rồi mà cô vẫn còn dám nhòm ngó cha tôi, tôi thật sự phải nói là cô rất có bản lĩnh đấy." Tiểu Trí nghe thấy lời của Tiểu Bảo liền đi tới bên cạnh cậu, liếc nhìn Yến Phi Phi một cái: "Cô ta vẫn còn muốn tính kế cha cậu à?" Tiểu Bảo gật đầu quả quyết: "Đúng vậy, cô ta vẫn còn muốn tính kế cha, anh nói xem người này có phải là thiếu đòn không." Bọn họ đều đã không ra tay rồi, vậy mà người này vẫn không biết sống chết như vậy.

Khi làm những chuyện này, cô ta có từng nghĩ rằng mạng nhỏ của mình có thể sẽ không giữ được không?

Yến Phi Phi kinh hãi nhìn hai đứa trẻ, chúng nó lại có thể phát hiện ra suy nghĩ của mình sao?

Sao có thể? "Đừng dùng ánh mắt như gặp ma đó nhìn tôi.

Yến Phi Phi, tuy cha cô đã dùng thái tuế trăm năm cứu cô một mạng, nhưng nếu cô còn tiếp tục gây chuyện, chúng tôi vẫn có thể bắt cô lại.

Đến lúc đó không biết cha cô còn có thể lấy ra thứ gì để cứu cô nữa.

Nhưng cô có chắc là lúc đó cha cô còn muốn cứu cô không?

Dù sao vừa rồi ông ấy cũng đã tức đến mức muốn tát cô một cái rồi," giọng của Tiểu Bảo như có ma lực, khiến Yến Phi Phi không tự chủ được mà đi theo dòng suy nghĩ của cậu.

Yến Phi Phi không nói được lời nào, chỉ có thể không ngừng lắc đầu, phụ vương của cô sẽ không làm vậy.

Đứa trẻ này chỉ muốn chia rẽ tình cảm giữa cô và phụ vương thôi, cô sẽ không tin đâu.

Tiểu Bảo như không thấy sự phản kháng của Yến Phi Phi, tiếp tục nói: "Cô nói xem sau khi về, cha cô có dạy dỗ cô không nhỉ?" "Dù sao đây cũng là thái tuế trăm năm đấy, cũng được xem là bảo bối khó có được mà." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu, Tiểu Bảo lại dọa người ta rồi.

Đưa tay xoa xoa mi tâm, Tiểu Trí đành phải lên tiếng: "Tiểu Bảo, em đừng lúc nào cũng dọa người ta như thế." "Anh, em nói sai sao?" Tiểu Trí lắc đầu, dĩ nhiên sẽ không nói Tiểu Bảo thật sự sai: "Không sai." "Chúng ta đi thôi, bên kia đã làm đồ ăn xong rồi, không phải lúc nãy em nói đói rồi sao?" Tiểu Trí chỉ vào chỗ nấu cơm nói. "Đúng là đói thật, vậy em qua ăn đây, anh cũng mau đến nhé." Tiểu Bảo vội vàng chạy đi tìm đồ ăn.

Trường Lạc từ một bên đi tới nhìn Tiểu Trí: "Tiểu Bảo vẫn đáng yêu như vậy." "Đúng vậy, thằng bé như thế rất tốt." Tiểu Bảo luôn được cưng chiều, muốn làm gì cũng được, không bị ai gò bó.

Thằng bé có năng lực của riêng mình, lại có cha và Hoàng bá bá bọn họ bảo vệ, nói thật là rất ít người có thể khiến Tiểu Bảo lùi bước.

Tính cách của thằng bé cũng giống cha, có lúc mẹ còn lo lắng, Tiểu Bảo như vậy sau này có đắc tội với người khác không.

Kết quả là, Tiểu Bảo đi đến đâu, chỉ cần chơi cùng người khác là không ai không thích thằng bé.

Cũng vì vậy mà bạn bè của Tiểu Bảo rất đông. "Đi thôi, chúng ta cũng qua đó đi." Trường Lạc liếc nhìn Yến Phi Phi một cái: "Không quan tâm đến cô ta nữa à?" Để người ta đói như vậy có phải là không tốt lắm không? "Đói hai bữa không chết được đâu.

Chương 1458

Nhà chúng ta nghèo, đồ ăn quận chúa của Yến Thân vương phủ không thích, chúng ta vẫn là đừng quan tâm, để cô ta về nhà mình rồi ăn sau," Tiểu Trí nói không chút khách khí.

Những lời nói ra khiến Trường Lạc có chút dở khóc dở cười.

Tiểu Trí từ khi nào lại keo kiệt như vậy?

Ngay cả một miếng ăn cũng không cho người ta.

Tô Ngọc nghe thấy lời của Tiểu Trí cũng chỉ giả vờ như không nghe thấy gì, cứ để cậu bé làm vậy.

Yến Phi Phi cũng không nói gì, chỉ yên lặng ngồi đó, chờ Yến Thân vương đến cứu mình.

Chỉ cần trở về Yến Thân vương phủ, không một ai ở đây có thể sống sót.

Anh chỉ lơ đãng liếc nhìn qua đó một cái, liền thấy được vẻ mặt dữ tợn của Yến Phi Phi.

Xem ra người này vẫn chưa biết điều, còn đang nghĩ cách đối phó với bọn họ đây mà.

Vương Cẩn Hòa kéo tay Tô Ngọc đi được hai bước, kết quả anh vẫn đứng yên tại chỗ, không có ý định rời đi.

Vương Cẩn Hòa tò mò quay đầu nhìn lại, thấy anh đang nhìn Yến Phi Phi không biết suy nghĩ gì, trong mắt cô mang theo vẻ nghi hoặc, đưa tay huơ huơ trước mặt anh: "Sao vậy?" "Không có gì, chỉ là phát hiện ra có người rất thích tự tìm đường chết." Vương Cẩn Hòa có chút không hiểu ý của Tô Ngọc.

Từ khi nào lại có người thích tự tìm đường chết chứ?

Anh đang nói cái gì vậy? "Yến Phi Phi người này, đúng là không biết điều." Vương Cẩn Hòa bất giác quay đầu nhìn Yến Phi Phi, sau khi thấy được thần sắc trong mắt cô ta, cô liền hiểu tại sao Tô Ngọc lại nói như vậy.

Đưa tay véo tai Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Anh lo cô ta sẽ ra tay với chúng ta à?" "Không phải lo lắng, mà là cô ta chắc chắn sẽ ra tay với chúng ta," Tô Ngọc quả quyết nói. "Tại sao?" Không phải cô ta đã bị Nam Kiều dạy dỗ đến sợ rồi sao?

Sao còn dám ra tay với bọn họ?

Khi ở bên cạnh Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa thường không muốn tự mình động não, cái gì cũng hỏi Tô Ngọc.

Chuyện như vậy đã xảy ra rất nhiều lần, khiến Tô Ngọc lần nào cũng cảm thấy rất vui, thậm chí còn thích thái độ này của Vương Cẩn Hòa. "Yến Phi Phi từ nhỏ đã được Yến Thân vương cưng chiều mà lớn, chưa từng chịu ấm ức như vậy, bây giờ bị chúng ta xử lý, đối với cô ta mà nói là một sự sỉ nhục, cô ta làm vậy thật sự quá bình thường." "Hơn nữa, cô ta không dám ở cùng chúng ta vì sợ bị dạy dỗ, đó là do tối hôm qua Nam Kiều đã xử lý cô ta hơi thảm.

Nhưng một khi rời khỏi đây, cô ta sẽ cảm thấy nơi này là địa bàn của mình, muốn đối xử với chúng ta thế nào, chúng ta cũng chỉ có thể bó tay chịu trói thôi," Tô Ngọc cười lạnh nói.

Đối với loại người như Yến Phi Phi, anh chỉ có cảm giác ghê tởm.

Kiêu căng ngạo mạn, lại còn hay bắt nạt người khác, loại người này thật sự rất vô vị.

Vương Cẩn Hòa không ngừng gật đầu: "Vậy sau này anh phải cẩn thận một chút, lỡ như người ta vẫn chưa từ bỏ ý định với anh, vậy thì anh thẩm rồi." Nghe giọng điệu hả hê của Vương Cẩn Hòa, khóe miệng Tô Ngọc giật giật, trong mắt tràn đầy sự bất đắc dĩ với cô.

Nương tử của anh có nên xem xét lại thân phận của mình không?

Cô là vợ của anh, sao lại bắt đầu nói móc mỉa mai rồi? "Nương tử à, em phải bảo vệ anh, đừng để anh bị người khác cướp mất nhé," Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng nói.

Mặt Vương Cẩn Hòa lập tức đỏ bừng, cô hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc, người này thật không biết lựa chọn hoàn cảnh, lời gì cũng có thể nói ra được.

Thật không biết anh nghĩ gì nữa.

Cô không biểu cảm đẩy mặt Tô Ngọc ra: "Anh không đáng được đồng tình chút nào, em đi ăn đây." Nhìn dáng vẻ bỏ chạy của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc mỉm cười, đi theo cô.

Yến Phi Phi vừa hay nhìn thấy dáng vẻ nũng nịu của Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa.

Hóa ra Ngọc Vương lạnh lùng cũng có một mặt dịu dàng.

Thật khiến người ta kinh ngạc.

Nhưng người đàn ông như vậy cô ta lại càng thích hơn, thậm chí còn nghĩ rằng nếu sự dịu dàng của Tô Ngọc là dành cho mình thì tốt biết mấy?

Suy nghĩ này khiến ánh mắt Yến Phi Phi nhìn Tô Ngọc trở nên nóng rực.

Tô Ngọc cảm nhận được ánh mắt phía sau lưng, quay đầu nhìn lại, vừa hay thấy Yến Phi Phi dùng ánh mắt ghê tởm đó nhìn mình, ánh mắt anh chợt lạnh đi, nhìn Yến Phi Phi với ánh mắt đầy sát ý.

Đúng lúc này, Yến Sóc đi cùng Nam Kiều đến: "Yến Phi Phi nhắm vào anh rồi." Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Yến Sóc: "Anh không sao rồi à?

Đến đây làm gì?" "Không có gì to tát, Nam Kiều bọn họ đã giúp tôi áp chế độc tính rồi, dược liệu còn lại không đủ, đợi đủ dược liệu sẽ giải độc cho tôi," Yến Sóc giải thích.

Anh cũng không ngờ loại độc dược này đối với Nam Kiều bọn họ lại đơn giản như vậy.

Không thể lập tức giúp giải độc cũng chỉ vì bọn họ đang ở bên ngoài, không có dược liệu trong tay, chỉ có thế thôi.

Vì chuyện này mà tâm trạng anh tốt hơn rất nhiều, chỉ cần nghĩ đến sau này sẽ không bị độc phát nữa, anh đã rất vui rồi. "Ừm." Tô Ngọc nhàn nhạt đáp một tiếng, nếu không biết Tô Ngọc là người như thế nào, trong lòng Yến Sóc chắc chắn sẽ ít nhiều không thoải mái.

Liếc nhìn Yến Phi Phi bên kia, Yến Sóc nhíu mày.

Yến Phi Phi này thật sự chưa bị dạy dỗ đủ.

Đã đến nước này rồi mà vẫn còn dám mơ tưởng đến Ngọc Vương, cô ta tưởng Ngọc Vương là những người mà cô ta từng cướp đoạt trước đây sao? "Nhìn gì vậy?" "Yến Phi Phi đã làm rất nhiều chuyện cướp đoạt nam nhân, dáng vẻ này của cô ta rõ ràng là đã nhắm vào anh rồi, xem ra sẽ không bỏ qua cho anh đâu." "Ừm." Tô Ngọc đáp một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Anh sớm đã nhìn ra rồi, cho dù Yến Sóc không nhắc nhở thì anh cũng sẽ đề phòng.

Mặc dù điều này đối với bọn họ cũng không có tác dụng gì lớn.

Và anh cũng không coi Yến Phi Phi ra gì. "Anh không lo lắng sao?

Dù sao bên cạnh anh còn có vợ con, Yến Phi Phi người này một khi đã muốn có được ai thì chuyện gì cũng có thể làm được." Trong mắt Yến Phi Phi, Tô Ngọc càng đối xử tốt với Ngọc Vương phi thì Ngọc Vương phi càng là điểm yếu của anh, chỉ cần tùy tiện một chút là có thể bắt người đi, đến lúc đó muốn Tô Ngọc làm gì, anh cũng chỉ có thể tuân theo.

Tô Ngọc nhìn Yến Sóc đầy ẩn ý: "Anh nghĩ tại sao tôi lại dám mang vợ con ra ngoài?" Cho dù vợ con là điểm yếu của anh thì đã sao?

Có ai dám bắt nạt họ chứ. "Gầm!" Một tiếng thú gầm rung trời truyền đến từ trong rừng.

Yến Sóc lập tức biến sắc: "Là hổ." Yến Sóc căng thẳng muốn bảo Tô Ngọc bọn họ rời đi, lại phát hiện bọn họ không hề sợ hãi chút nào?

Anh ngơ ngác nhìn mấy đứa trẻ đang giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, trong mắt toàn là sự hoang mang.

Chương 1459

Chẳng lẽ trẻ con nhà Ngọc Vương gia đều lợi hại đến vậy sao?

Ngay cả hổ cũng không sợ?

Anh quay đầu nhìn Tô Ngọc, thấy anh đang tranh đồ ăn với vợ mình.

Hoàn toàn không để tiếng thú gầm vào mắt.

Ngược lại, Yến Phi Phi ở bên cạnh sau khi nghe thấy tiếng hổ gầm, không ngừng giãy giụa muốn nói gì đó, nhưng lại không thể nói ra một lời, vẻ mặt càng lúc càng lo lắng, càng lúc càng sợ hãi, trông cũng có chút đáng thương.

Không bao lâu sau, Yến Sóc thấy một con hổ trắng hiếm thấy đi ra từ trong rừng.

Và con hổ trắng đó chạy thẳng về phía con trai của Tô Ngọc.

Ngay khi Yến Sóc định qua bảo vệ đứa trẻ đó, anh lại thấy đứa trẻ đó đột nhiên chạy về phía con hổ trắng, còn dũng cảm đưa tay ôm lấy cổ nó.

Anh loạng choạng một chút, suýt nữa ngã xuống đất.

Yến Sóc ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc đây là ý gì?

Có ai có thể đến giải thích cho anh một chút không? "Con hổ trắng này tên là Liệt Dương, là thú cưng của con trai út nhà tôi," Tô Ngọc thấy Yến Sóc dùng ánh mắt kinh hãi nhìn Ngôn Triệt, liền nhàn nhạt giải thích.

Một câu nói khiến Yến Sóc cảm thấy mình có phải đã nghe nhầm không, bọn họ lại nuôi hổ?

Đó là hổ đấy, sẽ ăn thịt người.

Liệt Dương là chúng tôi nhặt được trong núi, lúc đó mới hơn một tháng tuổi, sau đó vẫn luôn do con trai tôi nuôi, đã nuôi hơn hai năm rồi, Liệt Dương thích Triệt nhi nhất, cũng bảo vệ Triệt nhi nhất, Khóe miệng Yến Sóc giật giật nhìn Tô Ngọc, có chút cạn lời nói: "Nhà anh vận may thật tốt, ngay cả hổ trắng con cũng nhặt được." Tại sao anh cũng thường xuyên vào núi mà lại không thấy hổ trắng nhỉ?

Nhìn con hổ trắng đang chơi đùa vui vẻ với Tô Ngôn Triệt, Yến Sóc có chút ngứa tay muốn sờ thử.

Tô Ngọc nhìn ra suy nghĩ trong lòng Yến Sóc, chế giễu nói: "Cái tay này của anh không muốn nữa à?" Yến Sóc ho nhẹ một tiếng: "Đây là thú cưng nhà anh, sờ một chút chắc không sao đâu nhỉ?" Không sao?

Yến Sóc thật sự ngây thơ. "Liệt Dương không thích người khác ngoài Triệt nhi sờ nó, trừ phi nó đồng ý mới được." Thú cưng nhà họ con nào cũng kiêu ngạo như vậy.

Không được đồng ý mà còn muốn sờ nó?

Xem ra anh đang muốn tìm đòn đây mà. "Vậy thật đáng tiếc." Khi Liệt Dương xuất hiện, Yến Phi Phi đã sợ đến mức không chịu nổi, vô cùng lo sợ con hổ này sẽ đột nhiên qua đây ăn thịt mình.

Kết quả lại phát hiện con hổ này lại là thú cưng của con trai Tô Ngọc.

Nhận thức này khiến Yến Phi Phi nảy sinh nỗi sợ hãi đối với gia đình Tô Ngọc.

Làm sao họ có thể khiến cả hổ trắng cũng ngoan ngoãn nghe lời như vậy?

Nếu cô ta thật sự ra tay, sau này còn có cơ hội không?

Chỉ nghĩ thôi cô ta cũng cảm thấy không thực tế.

Hít một hơi thật sâu, đè nén nỗi sợ hãi trong lòng, cô ta thật sự còn có cơ hội để có được Ngọc Vương này không?

Ngọc Vương thật sự đẹp hơn tất cả những người cô ta từng gặp, cô ta thật sự rất thích.

Nhưng gia đình Tô Ngọc chỗ nào cũng toát ra vẻ kỳ quái, khiến cô ta không dám tiếp tục suy nghĩ nhiều.

Tô Ngọc có lẽ cũng không biết, vì sự xuất hiện của Liệt Dương mà ý định đối phó với anh của Yến Phi Phi đã bắt đầu lung lay.

Mùi thơm của bữa sáng khiến bụng Yến Phi Phi đói kêu ùng ục, nhưng không một ai nghĩ đến cô ta.

Ngay cả Yến Sóc cũng vậy.

Điều này khiến Yến Phi Phi có chút bất mãn, trong lòng cũng rất tức giận và thất vọng.

Rõ ràng trước đây Yến Sóc đối xử với cô ta tốt nhất, tại sao bây giờ lại trở nên như vậy?

Điều này khiến Yến Phi Phi vô cùng không thể hiểu được.

Yến Sóc dĩ nhiên thấy Yến Phi Phi đang nhìn mình chằm chằm, nhưng tất cả những điều này đều không quan trọng, dù sao Yến Phi Phi là một người không có thật lòng.

Yến Phi Phi nhìn Yến Sóc một lúc lâu, phát hiện anh không có ý định nhìn mình, đành phải thất bại cúi đầu.

Trông giống như một con gà trống thua trận.

Nam Kiều thấy dáng vẻ thất vọng của Yến Phi Phi, huých nhẹ Yến Sóc bên cạnh: "Em gái kia của anh nhìn anh với ánh mắt oan ức lắm đấy, anh thật sự không qua xem thử à?" Yến Sóc thản nhiên lắc đầu: "Không có gì đáng xem cả." Yến Phi Phi nhìn anh chẳng qua là vì đói bụng mà thôi, có lẽ cô ta nghĩ rằng chỉ cần như vậy, anh sẽ có thể đối xử tốt với cô ta như trước đây, chuyện gì cũng nghe theo cô ta.

Chỉ tiếc là, lần này tâm tư của Yến Phi Phi phải thất bại rồi. "..." Nam Kiều nhún vai, không mấy quan tâm đến chuyện này.

Liếc nhìn Yến Phi Phi một cái, Nam Kiều tiếp tục ăn cơm.

Sau bữa sáng, mọi người tự do hoạt động, mấy đứa trẻ ra bờ suối chơi nước, náo loạn rất dữ.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc cùng nhau trò chuyện.

Những người khác cũng tự chơi trò của mình.

Cùng lúc đó, Yến Thân vương đã phi ngựa hết tốc lực trở về. "Cha, sáng sớm người đã đi đâu vậy?" Con trai cả của Yến Thân vương, Yến Ngọc Tuân, đi tới hỏi. "Còn lão nhị và Phi Phi sao vẫn chưa về?

Theo lý mà nói, chậm nhất là hôm nay hai người họ đã phải về rồi chứ," Yến Ngọc Tuân nhíu mày nói.

Không nhắc thì thôi, vừa nhắc đến chuyện này, tâm trạng của Yến Thân vương liền không tốt. "Phi Phi đắc tội với Ngọc Vương, bị hắn bắt giữ rồi." Yến Thân vương kể lại sự việc cho Yến Ngọc Tuân.

Nghe xong, Yến Ngọc Tuân nhíu mày, có chút bất mãn nói: "Phi Phi rốt cuộc muốn làm gì?" Nó làm vậy có phải muốn hại chết cả Yến Thân vương phủ không?

Cho dù cùng là Vương gia, phụ thân của hắn còn là Thân vương, nhưng địa vị và thực lực của phụ thân so với Tô Ngọc thật sự chênh lệch quá lớn, khiến người ta không dám nghĩ tới.

Nhưng bây giờ Yến Phi Phi lại đắc tội với Ngọc Vương vào lúc này, đây thật sự không phải là chuyện tốt đối với nhà bọn họ. "Cha, người định thế nào?" Yến Ngọc Tuân hỏi.

Chương 1460

Nhìn dáng vẻ này của phụ thân, chắc hẳn đã đi nói chuyện với Ngọc Vương rồi. "Ngọc Vương muốn binh phù trong tay ta, ta không đồng ý, nhưng ta đã đồng ý đưa thái tuế có được trước đó cho hắn để đổi muội muội con về." Yến Thân vương lạnh mặt nói.

Nghĩ đến thái tuế sắp không còn thuộc về mình nữa, tim Yến Thân vương như rỉ máu. "Cha, không phải lão nhị đi cùng Phi Phi sao?

Sao nó không trông chừng Phi Phi cẩn thận?" Trước đây Yến Sóc từng đến kinh thành, cũng biết Tô Ngọc trông như thế nào.

Có nó ở đó sao lại để xảy ra chuyện sơ suất như vậy?

Yến Thân vương bất đắc dĩ nói: "Là Phi Phi tự mình lén lút chạy đi.

Bây giờ nhị đệ con vì chuyện này mà tức giận, thậm chí còn ký khế ước bán thân cho Tô Ngọc, thời hạn một năm." Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn Yến Thân vương: "Cha, người nói thật sao?

Lão nhị rốt cuộc nghĩ gì vậy?" "Nó muốn giải độc." Giải độc?

Yến Ngọc Tuân nhíu mày, Yến Sóc trúng độc từ khi nào?

Sao bọn họ lại không biết gì cả?

Yến Thân vương nhìn thấy dáng vẻ của Yến Ngọc Tuân, liền biết hắn chắc chắn cũng không biết chuyện Yến Sóc trúng độc.

Khi Yến Ngọc Tuân biết Yến Sóc trúng độc là vì Yến Thân vương, thậm chí đã một mình chịu đựng suốt mười năm, hắn có chút kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là kinh ngạc mà thôi. "Cha, nó làm vậy cũng quá đáng quá rồi, có nghĩ đến cảm nhận của chúng ta không?

Đây chẳng phải là vứt mặt mũi của chúng ta xuống đất mà giẫm sao," Yến Ngọc Tuân nhíu mày bất mãn nói.

Dù sao đi nữa, đây cũng là chuyện của gia đình họ, Yến Sóc lại đem những chuyện này ra trước mặt người ngoài, thậm chí còn ký khế ước bán thân, đó là chỗ sai của nó.

Cho dù muốn giải độc thì lúc đó bọn họ giúp tìm đại phu là được rồi, hà cớ gì phải ký khế ước bán thân cho người khác, mà người đó lại còn là Ngọc Vương.

Yến Sóc có phải bị điên rồi không? "Ta cũng nghĩ giống con, nhưng nó đã quyết định rồi, chúng ta cũng không thể can thiệp.

Ta bây giờ đi lấy thái tuế, sau đó còn phải đi tìm muội muội con, dù thế nào cũng phải đưa người về." "Vâng, cha, đến lúc đó con và đệ đệ sẽ đi cùng người.

Quan hệ của chúng con với Yến Sóc không tệ, đến lúc đó chúng con khuyên nhủ Yến Sóc, có lẽ nó sẽ thay đổi suy nghĩ của mình," Yến Ngọc Tuân suy nghĩ một chút, dù sao bề ngoài quan hệ của ba anh em họ thật sự không tệ, nếu bọn họ lên tiếng, Yến Sóc chắc sẽ không từ chối đâu.

Nếu Yến Sóc nghe được những lời này của Yến Ngọc Tuân, chắc chắn sẽ cảm thấy mỉa mai, Yến Ngọc Tuân này thật biết tự dát vàng lên mặt mình, lời gì cũng có thể nói ra được.

Yến Thân vương nghĩ lại thấy Yến Ngọc Tuân nói rất có lý, tình cảm của ba đứa con trai ông trước nay đều khá tốt.

Nếu có bọn họ giúp đỡ, ông cũng có thể yên tâm hơn một chút, ít nhất Yến Sóc sẽ nghe lời con trai cả.

Có Yến Sóc ở bên cạnh Tô Ngọc khiến ông có chút lo lắng, ông phải để Yến Sóc trở về.

Yến Thân vương lấy thái tuế xong liền dẫn hai người con trai đi tìm Tô Ngọc.

Mãi đến sau khi ăn cơm trưa xong, Yến Thân vương mới dẫn người đến.

Cùng đến còn có anh trai và em trai của Yến Sóc.

Khi nhìn thấy hai người họ, vẻ mặt của Yến Sóc ít nhiều có chút phức tạp, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra. "Hai người đó là anh trai và em trai của anh à?" Nam Kiều hóng chuyện hỏi.

Cậu ta thích nghe kể chuyện nhất.

Yến Sóc cười gật đầu: "Ừm, cậu không đoán sai đâu, hai người đó chính là anh trai và em trai của tôi." Trước đây, quan hệ của anh và hai người họ vẫn khá tốt.

Nhưng đó cũng chỉ là anh tự cho là vậy mà thôi.

Trong lòng hai người đó nghĩ gì thì anh không biết.

Bây giờ Yến Thân vương đưa người đến, có lẽ là muốn lợi dụng hai người họ để khuyên anh chăng?

Chỉ tiếc là, anh sẽ không để những chuyện này vào mắt.

Yến Ngọc Tuân thấy Yến Sóc khi thấy bọn họ đến thì đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó liền quay đầu nói chuyện với thiếu niên bên cạnh, như thể quan hệ của anh và người đó rất tốt. "A Sóc, em thân với họ từ khi nào vậy, sao anh lại không biết?" Yến Ngọc Tuân cười nhìn Yến Sóc hỏi.

Dáng vẻ đó trông thật có cảm giác huynh đệ tốt.

Nhưng giả thì cuối cùng vẫn là giả.

Chuyện này không thể trách người khác được. "Cũng mới quen không lâu, các người dĩ nhiên không biết," Yến Sóc bình thản nói.

Lời nói ra thật sự có chút chọc tức người khác.

Yến Ngọc Tuân hiển nhiên không ngờ Yến Sóc sẽ nói ra những lời như vậy: "Yến Sóc, thái độ của em là gì vậy?" "Tôi đã không còn là người của Yến Thân vương phủ nữa, đại ca, anh nghĩ tôi nên có thái độ gì với các người?" Yến Sóc ngước mắt nhìn Yến Ngọc Tuân, thản nhiên hỏi.

Dáng vẻ đó như thể người trước mặt không phải là anh trai mình, mà chỉ là một người bình thường quen biết mà thôi.

Yến Ngọc Tuân nhíu mày nói: "Chúng anh biết em trúng độc khó chịu, nhưng em cũng không thể bán mình đi như vậy, chúng anh giúp em chuộc lại khế ước bán thân nhé, còn về độc của em, chúng anh sẽ nghĩ cách tìm người giải cho em." Dáng vẻ quan tâm đó của Yến Ngọc Tuân khiến Yến Sóc nghĩ đến bốn chữ, không có ý tốt.

Trước đây nhìn thế nào cũng thấy anh trai em trai rất tốt, bây giờ nhìn họ thế nào cũng thấy họ có ý đồ khác. "Không cần đâu, tôi không muốn đợi nữa, tôi cũng không muốn trải qua nỗi đau đớn khi độc phát một lần nữa," Yến Sóc từ chối ý tốt của Yến Ngọc Tuân.

Yến Ngọc Tiêu bên cạnh nhíu mày, có chút không vui nói: "Nhị ca, đã nhiều năm như vậy rồi, đợi thêm chút nữa cũng có sao đâu, anh cần gì phải vội vàng như thế?

Anh ở bên cạnh Ngọc Vương, anh có nghĩ đến đó là sự phản bội đối với phụ vương không?" Nghe những lời đạo đức giả của hai người, Yến Sóc cảm thấy có chút nực cười. "Các người chưa từng trải qua nỗi đau đớn khi độc phát của tôi, dựa vào đâu mà có thể thản nhiên chỉ trích tôi như vậy?" Yến Sóc không chịu nổi nói.

Quả nhiên hai người này đến không phải để khuyên anh, mà là để chỉ trích anh. "Nhị ca, anh…" "Mười năm rồi, cứ hai tháng tôi lại độc phát một lần, một năm sáu lần, mười năm là sáu mươi lần, có lần nào các người quan tâm đến tôi không?

Có lần nào có ai biết cuối cùng tôi có đau đớn không?" Bọn họ không biết gì cả, có tư cách gì để nói anh như vậy? "Tôi… anh lại không nói với chúng tôi," Yến Ngọc Tiêu lẩm bẩm nói, vẻ không hài lòng.

Trong lòng lại đang thầm trách Yến Sóc, nếu không phải anh tự mình không nói, sự việc sao lại trở nên như thế này?

Chương 1461

Bây giờ anh lại còn có mặt mũi ở đây tố cáo cậu ta.

Thật không biết đang nghĩ gì.

Yến Sóc bình tĩnh nhìn Yến Ngọc Tiêu: "Tôi thật sự chưa từng nói với các người sao?" Yến Ngọc Tiêu sững người, vừa định phản bác là không có, đột nhiên nhớ ra một chuyện, năm kia, Yến Sóc đột nhiên tìm bọn họ mượn tiền, hỏi anh làm gì, anh nói mua dược liệu giải độc.

Hóa ra lúc đó anh đã trúng độc rồi sao?

Nhưng lúc đó khi anh đi mượn tiền, bọn họ đã nói gì?

Bọn họ hoàn toàn không chú ý đến việc anh nói mua dược liệu giải độc, chỉ chú ý đến tại sao anh lại dùng nhiều tiền như vậy để mua dược liệu. "Xem ra các người đã nhớ ra rồi, nếu không phải tôi thật sự hết cách, hà cớ gì phải đi mượn tiền các người?

Nghĩ lại cũng thật nực cười, tôi, một người con trai của Thân vương, mua dược liệu lại phải đi mượn tiền người khác." "Nhưng tôi cũng phải cảm ơn các người, vì thái độ của các người lần đó khi cho tôi mượn tiền, đã khiến tôi quyết tâm tự mình kiếm tiền." Chính vì anh kiếm được tiền, nên mới có tiền mua các loại dược liệu.

Mà những thứ đó cũng chỉ là một số dược liệu để áp chế, không phải để giải độc.

Yến Ngọc Tiêu ngơ ngác nhìn Yến Sóc, không biết tại sao lại có chút chột dạ.

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề này.

Hình như lúc đó Yến Sóc chỉ mất hai tháng đã trả tiền lại cho bọn họ, lúc đó bọn họ đều nói không cần trả, Yến Sóc lại không đồng ý, đặt tiền lên bàn rồi đi.

Sau đó, Yến Sóc đối với bọn họ hình như đã lạnh nhạt đi rất nhiều, lúc đó không cảm thấy có gì, nhưng bây giờ nghĩ lại, có lẽ từ lúc đó anh đã thất vọng với anh em của mình rồi chăng? "Cho dù là như vậy anh cũng không cần phải làm thế này," Yến Ngọc Tiêu ngơ ngác nói. "Không cần thiết sao?

Nhưng tôi lại cảm thấy rất cần thiết, độc của tôi là do cứu Yến Thân vương mới có, ông ta rõ ràng biết tôi đã bị thứ độc này hành hạ mười năm, nhưng cuối cùng nhận được là gì?

Nhận được là ông ta muốn tôi dùng mạng của mình để đổi lấy Yến Phi Phi, ông ta nói với tôi rằng tôi đã chống chọi với độc mười năm rồi, sau này tiếp tục chống chọi cũng không sao, đổi lại là các người, các người sẽ lựa chọn thế nào?" Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tiêu bọn họ mỉa mai nói.

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn Yến Thân vương, có lẽ hắn đã biết tại sao Yến Sóc lại quyết định dứt khoát như vậy.

Ký khế ước bán thân, người bên cạnh Ngọc Vương có thể giải độc cho anh, có thể khiến anh sống thoải mái tự tại hơn, sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa. "Yến Sóc, chuyện này…" "Anh không cần phải nói nữa, tôi sẽ chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình, và các người cũng đừng đến tìm tôi, kể từ hôm nay, tôi và các người không còn bất kỳ quan hệ nào." Yến Sóc ngắt lời Yến Ngọc Tuân, lạnh nhạt nói.

Yến Ngọc Tuân trong lòng có chút không thoải mái, hắn biết Yến Sóc đã chịu rất nhiều ấm ức, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày Yến Sóc sẽ lựa chọn rời khỏi bọn họ. "Em thật sự đã nghĩ kỹ chưa?

Thật sự muốn từ bỏ những người nhà chúng ta sao?

Nếu từ bỏ rồi sau này em phải làm sao?" Yến Sóc cảm thấy rất nực cười, nhìn vẻ mặt huynh đệ tình thâm của hắn, chỉ cảm thấy ghê tởm: "Chuyện này không phiền anh phải bận tâm." "Yến Sóc, anh vẫn là anh trai của em, chuyện của em chính là chuyện của anh, bận tâm hay không bận tâm cái gì, anh biết chuyện này là cha làm không đúng, nhưng em cũng không cần dùng cách này để trừng phạt chúng ta, đại phu chúng ta sẽ tìm cho em, em…" Yến Sóc lắc đầu, không hề có hứng thú với những lời họ nói: "Chuyện này không cần đâu, đối với tôi, cuộc sống hiện tại là tốt nhất, không cần các người can thiệp quá nhiều." Trải qua chuyện hai ngày nay, Yến Sóc đã hoàn toàn nghĩ thông suốt, có những chuyện không phải mình muốn là có thể có được.

“Còn về Hoa đại phu mà anh nói, nếu tìm được thì tôi đã không bị độc hành hạ suốt mười năm rồi.

Tôi có thể giải độc ngay lập tức và sống cuộc sống của một người bình thường, tại sao tôi phải tin vào lời hứa hão huyền của anh chứ?” Yến Sóc bình tĩnh nhìn Yến Ngọc Tuân nói.

Hắn vốn nghĩ rằng khi gặp lại những người này, hắn có thể sẽ tức giận hoặc có cảm xúc gì đó khác, nhưng khi họ thật sự xuất hiện trước mặt, hắn mới nhận ra, hình như mình cũng không căm ghét họ đến thế.

Cuộc sống hiện tại của hắn cũng rất tốt, không cần thiết phải vì họ mà đau khổ.

“Yến Sóc…” Yến Ngọc Tuân nhíu mày nhìn Yến Sóc, bất mãn quát.

Nó có biết mình đang nói gì không?

“Anh không cần nhìn tôi như vậy, tôi đang nói gì trong lòng tôi rất rõ, tôi cũng biết anh muốn nói gì với tôi, nhưng tôi hiện tại rất ổn, các người không cần đến quản tôi.” Yến Sóc ngắt lời Yến Ngọc Tuân, nghiêm túc nói.

Yến Ngọc Tuân thất vọng nhìn Yến Sóc: “Dù phải đi làm hạ nhân em cũng cam lòng sao?

Em là Nhị thiếu gia của Yến Thân Vương phủ.” “Nhị thiếu gia ư?

Tôi không thèm.” Yến Sóc lắc đầu nói.

Trước đây có lẽ hắn còn để tâm đến điều này, nhưng bây giờ hắn đã không còn quan tâm nữa.

“Yến Sóc, em có thể chấp nhận được sự chênh lệch này không?

Từ một thiếu gia có kẻ hầu người hạ, biến thành một hạ nhân phải giúp người khác làm việc, sự chênh lệch như vậy em căn bản không thể chấp nhận, cũng không chấp nhận nổi đâu, em đừng có hồ đồ ở đây nữa.” Yến Ngọc Tuân hoàn toàn không tin Yến Sóc có thể chấp nhận chuyện như vậy.

Yến Sóc cười lắc đầu: “Có lẽ anh nhầm rồi, người có kẻ hầu người hạ trước giờ đều là các anh, còn tôi?

Chẳng qua chỉ là kẻ bị người ta lãng quên mà thôi.” “Em…” Yến Ngọc Tuân tức đến không chịu nổi, không thể ngờ Yến Sóc lại cứng đầu đến thế.

“Yến Sóc, em tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, bây giờ về cùng chúng ta vẫn còn kịp.” Nếu thật sự đi theo Tô Ngọc, sau này họ chính là kẻ thù, đạo lý này chẳng lẽ Yến Sóc còn không biết sao?

“Không cần suy nghĩ, tôi đã quyết định rồi, không cần các người phải lo cho tôi, tôi bây giờ rất tốt, sau này cũng sẽ rất tốt.” “Nếu chuyện nhà của các người đã nói xong, có phải nên nói chuyện chính rồi không?” Ngay khi Yến Ngọc Tuân còn định nói gì đó, Tô Ngọc ở bên cạnh thản nhiên lên tiếng.

Nói xong còn lạnh lùng nhìn Yến Ngọc Tuân: “Đại thiếu gia của Yến Thân Vương phủ?

Dám trước mặt bản vương định đưa người của bản vương đi, các ngươi thật to gan.” “Ngọc Vương, ngài muốn hạ nhân kiểu gì mà không có?

Tại sao nhất định phải để đệ đệ của tôi ký khế ước bán thân cho ngài?” “Ta để đệ đệ của ta giải độc cho hắn, hắn ký khế ước bán thân mười năm, việc này không hề bạc đãi hắn, nhưng bản thân hắn không muốn mười năm, mà muốn ký với bản vương khế ước bán thân cả đời, là tử khế.

Tử khế thì không có cách nào chuộc thân, đạo lý này ngươi nên hiểu.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

Lời nói ra khiến Yến Ngọc Tuân không khỏi nhíu mày: “Chính em lựa chọn ký tử khế?” Yến Sóc từ khi nào lại ngu ngốc đến mức này?

Yến Sóc bình thản gật đầu: “Ừm, anh nói không sai, là tự tôi muốn ký tử khế, nhưng việc này có quan hệ gì đến anh?” “Tôi nghĩ chuyện của mình tôi vẫn có thể tự quyết được.” Yến Ngọc Tiêu đã sắp tức chết, người đệ đệ này thật sự khiến người ta muốn đánh cho một trận, nó thật quá làm người ta tức giận.

Yến Thân Vương lạnh lùng nhìn Yến Sóc, từ lúc nãy đến giờ ông ta không nói một lời, chỉ im lặng quan sát.

Ông ta muốn xem rốt cuộc Yến Sóc nghĩ thế nào, nhưng bây giờ ông ta đã thấy rõ và hiểu ra, Yến Sóc chính là cố ý, và hắn cũng thật sự sẽ không quay về Yến Thân Vương phủ nữa.

“Không cần nói nữa.” Yến Thân Vương đột nhiên lên tiếng.

Yến Ngọc Tuân quay đầu nhìn Yến Thân Vương: “Phụ vương…” “Đủ rồi, đừng nói nữa.” Nói nhiều hơn nữa Yến Sóc cũng không nghe lọt tai, chỉ là nói suông.

Yến Ngọc Tuân mấp máy môi, cuối cùng không nói gì, chỉ nhíu mày đứng đó.

Yến Ngọc Tiêu quay đầu nhìn hắn, trong lòng có chút không vui, rốt cuộc nó đang làm loạn cái gì vậy?

Nhị ca lần này cũng quá đáng rồi.

“Nhị ca, dù sao chúng ta cũng là người một nhà.” Yến Ngọc Tiêu suy nghĩ một lát rồi nhìn Yến Sóc nghiêm túc nói.

Người một nhà?

Chương 1462

Yến Sóc chưa bao giờ nghe thấy lời nào nực cười đến thế.

“Anh nói sai rồi, các người mới là người một nhà, tôi không phải.” Yến Sóc lắc đầu nói.

Yến Ngọc Tiêu còn muốn nói gì đó, Yến Ngọc Tuân bên cạnh đã ngăn lại không cho cậu ta nói tiếp.

Cậu ta xem như đã nhìn ra, Yến Sóc lần này là làm thật, hắn sẽ không về cùng họ.

Phụ vương có lẽ cũng đã nhận ra điều này, nên mới nói những lời như vậy.

Cúi đầu xuống, Yến Ngọc Tuân không nói nhiều, chỉ nghĩ về mọi chuyện trước đây của Yến Sóc.

Hình như đúng là như hắn nói, địa vị của hắn ở Yến Thân Vương phủ có lẽ thật sự không cao như họ vẫn tưởng.

Yến Thân Vương vung tay, người bên cạnh đã mang Thái Tuế qua.

Tô Ngọc không rành về thứ này lắm, quay đầu nhìn Vạn Cổ và những người khác: “Vạn Cổ, các ngươi qua xem thử.” “Vâng.” Vạn Cổ và những người khác xem xong, trong mắt đều lộ vẻ vui mừng.

“Thiếu gia, đúng là Thái Tuế trăm năm.” Chỉ là bị người ta cắt đi một ít, có lẽ là Yến Thân Vương đã cắt.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng, sau này nó sẽ tự mọc lại.

“Nguyên Bảo.” Nguyên Bảo gật đầu, làm cho Yến Phi Phi có thể nói chuyện được.

“Phụ vương, cuối cùng người cũng đến rồi.” Yến Phi Phi thấy mình có thể nói chuyện liền vô cùng kích động.

Nàng ta vẫn luôn lo lắng nếu sau này không thể nói được, biến thành người câm thì phải làm sao?

May mà bây giờ nàng ta vẫn có thể nói, cổ họng vẫn ổn, không xảy ra vấn đề gì.

Yến Thân Vương nhìn Yến Phi Phi, khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Không sao là tốt rồi.” “Phụ vương, người nhất định phải báo thù cho con, bọn họ thật quá đáng, không cho con ăn, để con đói bụng, còn có Yến Sóc, nó lại không thèm quan tâm đến con nữa, con nhìn nó rất lâu mà nó không thèm để ý, người nhất định phải dạy dỗ nó một trận.” Vừa được tự do, Yến Phi Phi đã vội vàng nói.

“Còn cả tên nô tài chó má này nữa, hắn dám làm con không nói được, cha không biết đâu, con đã tưởng mình không thể nói được nữa, dọa chết con rồi.” Yến Phi Phi đáng thương nhìn Yến Thân Vương nói.

Yến Thân Vương ánh mắt sắc bén quay sang nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, đây là ý gì?” “Hửm?

Ý gì là ý gì?” “Ngọc Vương, ngài đừng có ở đây giả vờ giả vịt, tại sao không cho con gái ta ăn?

Còn không cho nó nói chuyện.” “Đồ của chúng ta tại sao phải cho nó ăn?

Ngươi đừng quên nó không phải là khách quý của chúng ta, nó chẳng qua chỉ là một tù nhân, còn muốn chúng ta hầu hạ ăn ngon uống say sao?

Yến Thân Vương đừng ngây thơ như vậy.” Chuyện này ngay cả bản thân Yến Thân Vương cũng không làm được, vậy mà còn mong chờ họ làm ư?

Yến Thân Vương này từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy?

Yến Thân Vương tức giận trừng mắt nhìn Tô Ngọc, nhưng lại không thể phản bác.

Vì những gì Tô Ngọc nói đều đúng, dựa vào đâu mà ông ta phải đối xử tốt với Yến Phi Phi?

“Còn về việc tại sao không cho nó nói chuyện, là vì nó quá ồn ào, làm phiền chúng ta nghỉ ngơi, chỉ đơn giản như vậy thôi.” Yến Thân Vương vốn tưởng là chuyện gì to tát lắm mới khiến Tô Ngọc đối xử với Yến Phi Phi như vậy, ai ngờ lại chỉ vì làm phiền họ nghỉ ngơi?

Đây là cái lý do quái quỷ gì vậy.

“Bây giờ đồ đã đến tay, người ta cũng đã trả lại cho ngươi rồi, nhưng bản vương vẫn phải cho Yến Thân Vương một lời khuyên, trông chừng cho kỹ cô con gái cưng này của ngươi, nếu nó còn chọc giận bản vương nữa, thì bản vương sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu, không phải chỉ một dược liệu quý giá là có thể đổi nó về được.” Lời này của Tô Ngọc nói là khuyên bảo, nhưng chẳng bằng nói là lời uy hiếp đối với Yến Thân vương.

Yến Ngọc Tiêu lập tức nổi giận, nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói: “Ngọc Vương, ngài cũng quá kiêu ngạo rồi.” Phụ vương của cậu ta và Ngọc Vương đáng lẽ phải ngang hàng, dựa vào đâu mà Ngọc Vương lại nói chuyện với phụ vương như vậy?

Có phải là quá đáng lắm không?

“Ồ, làm ngươi thất vọng rồi, bản vương có vốn để kiêu ngạo, cho dù ở kinh thành bản vương cũng như vậy, ngươi có ý kiến?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Yến Ngọc Tiêu.

Đối với câu chất vấn của đối phương, y không khách khí phản bác.

Yến Ngọc Tiêu tức đến đầu óc ong ong, cậu ta chưa từng thấy ai không chơi theo lẽ thường như vậy.

Tô Ngọc này thật sự rất khác biệt, khác hẳn với những người cậu ta từng quen biết.

“Nếu người đã trả cho các ngươi, có phải các ngươi nên đi rồi không?” Tô Ngọc nói thẳng vào lúc Yến Ngọc Tiêu còn muốn nói gì đó.

Rõ ràng là không muốn tiếp tục giao du với họ.

Yến Ngọc Tiêu còn muốn nói gì đó đã bị Yến Thân Vương ngăn lại: “Đưa muội muội ngươi đi, chúng ta đi.” “Phụ hoàng, con không muốn đi, người còn chưa báo thù cho con, con không muốn đi.” Yến Phi Phi hét lên.

Nàng ta còn chưa xử lý Tô Ngọc và người bên cạnh hắn, sao phụ vương có thể cứ thế đưa nàng ta đi.

Nàng ta đã chịu thiệt thòi ở chỗ Tô Ngọc nhiều lần như vậy, nếu cứ thế xám xịt rời đi, mặt mũi của nàng ta biết để vào đâu?

“Ta nói đi.” Yến Thân Vương nghe tiếng hét của Yến Phi Phi, lần đầu tiên cảm thấy cô con gái này thật sự bị chiều chuộng đến ngu ngốc.

Ồn ào như vậy, cũng khó trách Tô Ngọc lại cấm nàng ta nói.

Yến Phi Phi không phục định nói gì đó, Yến Ngọc Tiêu đã đưa tay bịt miệng nàng ta lại: “Em bớt nói vài câu đi.” Chẳng lẽ còn không nhìn ra phụ vương đã tức giận rồi sao?

Đã đến nước này rồi mà còn muốn khiêu chiến giới hạn của phụ vương, đừng để đến lúc thật sự chọc giận phụ vương, khi đó Yến Phi

Phi hối hận cũng không kịp.

“Em…” Yến Ngọc Tuân nhíu mày nhìn Yến Phi Phi: “Phi Phi, em không còn nhỏ nữa, nên hiểu chuyện rồi.” Nó tưởng Tô Ngọc là ai?

Tô Ngọc là Ngọc Vương của Huyền quốc, bên cạnh cao thủ năng nhân dị sĩ vô số, nó muốn đối phó Ngọc Vương quả thực là nói chuyện viển vông.

“Nhưng chẳng lẽ ấm ức của con cứ thế chịu đựng vô ích sao?” Yến Phi Phi không phục hỏi.

Nàng ta chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn như vậy, đây là lần đầu tiên, nàng ta phải lấy lại thể diện của mình, không thể để người khác coi thường.

“Chẳng phải là do em tự tìm lấy sao?

Phi Phi, anh vốn tưởng em đã là một cô nương lớn, biết mình nên hiểu chuyện rồi, nhưng em xem những chuyện em làm đều là chuyện gì?” Quan trọng nhất là, cậu ta lo lắng Tô Ngọc đang chờ Yến Phi Phi ra tay, một khi Yến Phi Phi dùng ám vệ của vương phủ hạ sát Tô Ngọc, thì Yến Thân Vương phủ của họ cũng coi như xong.

“Em làm sao?

Em không sai.” Tô Ngọc mất kiên nhẫn nhìn bọn họ: “Các ngươi nói đủ chưa?

Nói đủ rồi thì mau đi đi.” Yến Ngọc Tiêu kéo Yến Phi Phi, mặc kệ nàng ta muốn nói gì, đều trực tiếp rời đi.

Cậu ta vừa rồi thấy phụ vương đã hoàn toàn tức giận, nếu không phải họ là huynh muội ruột thịt, cậu ta mới không thèm quan tâm đến sống chết của Yến Phi Phi.

“Ngọc Vương, chúng tôi đã làm phiền.” Nói xong liền dẫn Yến

Phi Phi cùng Yến Thân Vương rời đi.

Lúc đi còn liếc nhìn Yến Sóc một cái, khi phát hiện Yến Sóc căn bản không hề nhìn họ, sự thất vọng trong mắt có phần rõ ràng.

Yến Sóc thấy được ánh mắt của Yến Ngọc Tuân nhìn mình, tùy ý cười cười, dù có như vậy thì sao chứ?

Chương 1463

Sau khi mọi người rời đi, Nam Kiều hỏi: “Ca ca và đệ đệ của ngươi hình như cũng không coi ngươi là người thân nhỉ?” Yến Sóc này cũng thật đáng thương.

Bị gia đình đối xử như vậy.

Yến Sóc nở một nụ cười không ra cười: “Tôi biết.” “Trước đây không cảm thấy gì, bây giờ đột nhiên thấy không đáng.” “Biết là tốt rồi, ở bên cạnh anh Ngọc ngươi sẽ không hối hận đâu, anh ấy là người tốt nhất, không có ai hơn.” Nam Kiều huơ huơ ngón tay nói.

Minh Uyển Khinh bất đắc dĩ lắc đầu, cô xem như đã nhìn ra, trong lòng phu quân cô, Ngọc ca nói mặt trời hình vuông, e là chàng cũng sẽ gật đầu nói phải.

Cãi lý với Nam Kiều về chuyện này thì căn bản không thể thắng nổi.

“Ngọc Vương quả thực rất tốt.” Đây là chuyện cả Huyền quốc đều biết.

“Ngươi rất có mắt nhìn.” Yến Sóc khóe miệng giật giật nhìn Nam Kiều, luôn cảm thấy tiểu vương gia của Nam Cương này có phải là quá mê mẩn Vương gia rồi không?

Chỉ cần nói Vương gia tốt thì chính là có mắt nhìn?

“Đúng rồi Yến Sóc, ngươi có biết Yến Thân Vương để binh phù ở đâu không?” Nam Kiều hỏi thẳng, hoàn toàn không quan tâm trong lòng Yến Sóc đang nghĩ gì.

Minh Uyển Khinh bất đắc dĩ nhìn Nam Kiều, đưa tay kéo áo chàng: “Tướng công, chàng dù có muốn hỏi cũng đợi một thời gian nữa hãy hỏi, chàng hỏi thẳng như vậy có phải là không hay lắm không?” Tướng công ngốc này của cô, không biết người ta sẽ không vui sao?

“Cậu ta với chúng ta đều đã là người một nhà rồi, không sao đâu.” Yến Sóc cảm thấy tiểu vương gia này ngoài việc hơi ngốc ra, có lẽ còn hơi tự nhiên thái quá.

“Chuyện binh phù tôi biết không nhiều.” Nam Kiều lập tức hứng thú, cứ thế nhìn chằm chằm Yến Sóc: “Biết không nhiều, nhưng vẫn biết đúng không?” “Ừm…” “Ngươi biết những gì?

Mau nói cho chúng ta nghe xem, ngươi biết đấy, binh quyền của Huyền quốc bây giờ đều nằm trong tay hoàng thượng, phần của Yến Thân Vương này cũng bắt buộc phải thu về, chỉ là vấn đề sớm muộn thôi.” Nam Kiều đột nhiên nói rất nghiêm túc.

Yến Sóc không nói gì, vì hắn biết hoàng quyền chắc chắn sẽ đồng ý, cho dù Yến Thân Vương có không muốn thế nào cũng vô ích, đó chính là hiện thực.

“Binh phù của ông ta ở trong vương phủ, điều này là chắc chắn, nhưng cụ thể để ở đâu thì tôi không biết, tôi bây giờ với họ như vậy, quay về tìm cũng không thực tế.” Tô Ngọc nghe cuộc đối thoại của hai người, mày hơi nhíu lại, y biết Yến Sóc không nói dối, vì kết quả y nhận được cũng là như vậy.

Binh phù ở Yến Thân Vương phủ, vị trí cụ thể chưa tìm được, điều này quả thực là thật.

“Không sao, sau này nghĩ cách là được.” Tô Ngọc thản nhiên nói.

“Ngài không vội sao?” Yến Sóc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc “ừm” một tiếng: “Cho dù có mười vạn binh quyền thì sao?

Bây giờ ông ta dám làm gì chắc?” Nếu Yến Thân Vương thật sự dám làm gì, cũng đã không kín tiếng đến mức này.

“Ngài nói cũng phải, Yến Thân Vương quả thực không dám làm gì, năm đó từ kinh thành trở về, ông ta đã trở nên rất kín tiếng, rất nhiều chuyện đều không tham gia.” “Không kín tiếng được sao?

Bản vương giết chết một phiên vương, đoạt được binh phù của hắn, lúc đó chính mắt ông ta đã thấy, không muốn bị ta xử lý, tự nhiên sẽ không dám làm vậy.

Bị ta bắt được thóp là mất mạng, dù chỉ là một chút cũng đủ để ta lần theo manh mối xử lý ông ta.” Yến Sóc nhìn Tô Ngọc như vậy, đột nhiên hiểu ra tại sao Yến Thân Vương lại nghiến răng nghiến lợi với Tô Ngọc đến thế.

Đối với những kẻ muốn nuôi quân tự trọng, sự tồn tại của Ngọc Vương đối với họ quả thực là một đả kích không nhỏ.

Năng lực của Ngọc Vương quá đáng sợ, còn có tổ chức tình báo trong tay y, không ai biết y có thể đột nhiên ra tay với ngươi hay không.

Khó trách sau khi từ kinh thành trở về, Yến Thân Vương lại không ngừng giảm tốc độ, thậm chí trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Rất nhiều lần người dưới trướng nói muốn làm gì đó, đều bị ông ta bác bỏ, bây giờ xem ra lúc đó Yến Thân Vương chỉ đang lo lắng Tô Ngọc có đang theo dõi mình không, cuối cùng cũng khiến bản thân rơi vào kết cục như vậy.

“Khó trách mỗi lần Yến Thân Vương nhắc đến ngài đều có vẻ nghiến răng nghiến lợi, ngài như vậy thật sự rất đáng ghét.” Yến Sóc không nhịn được lên tiếng.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc: “Vậy sao?

Đó là vinh hạnh của ta.” “…” Yến Sóc câm nín nhìn Tô Ngọc, người này đôi khi thật quá đáng ghét, đặc biệt là những lời nói ra, dường như hoàn toàn không quan tâm người khác sẽ nghĩ gì.

Thật không biết rốt cuộc Tô Ngọc nghĩ thế nào.

“Ngọc Vương, ngài không lo sau này ông ta tức quá hóa giận mà đối phó ngài sao?” Yến Sóc không nhịn được hỏi.

Chẳng lẽ y thật sự không lo lắng chút nào?

Nếu thật sự dồn người ta vào đường cùng, trực tiếp ra tay cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao bên cạnh Ngọc Vương cũng có quá nhiều điểm yếu.

Ngọc Vương phi, mấy đứa con, bất kể là ai, chỉ cần bị Yến Thân Vương bắt được, đối với Ngọc Vương đều là điểm yếu, đều là cái thóp.

Đến lúc đó Yến Thân Vương muốn thế nào, chẳng phải là tùy ý ông ta ra giá sao?

Tô Ngọc nhìn Yến Sóc, biểu cảm có chút kỳ quái.

Vẻ mặt đó khiến Yến Sóc có chút không hiểu: “Ngài nhìn tôi như vậy làm gì?” “Không có gì, ta chỉ muốn xem cái đầu của ngươi rốt cuộc mọc ra thế nào, sao có thể thiểu năng đến mức này.” Tô Ngọc độc miệng nói.

Yến Sóc bị tức đến không chịu nổi, cái miệng của Ngọc Vương này lúc nào cũng độc như vậy sao?

Lời nói ra thật khiến người ta không ưa.

“Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với ngài.” Nam Kiều ngồi bên cạnh nhìn Yến Sóc như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Yến Sóc, xem ra ngươi hiểu về anh Ngọc vẫn chưa đủ nhiều.” “Trước đây anh Ngọc đã nói với ngươi rồi, anh ấy đã dám đưa tẩu tẩu và bọn họ đến đây thì sẽ không lo lắng những vấn đề này, điều này đại biểu cho cái gì chẳng lẽ còn cần phải hỏi sao?” Nam Kiều bực bội nói.

Lạc Diễm nhíu mày: “Anh Ngọc, người này ngu quá, hay là thôi đi?” Nói xong còn trên dưới đánh giá Yến Sóc, vẻ mặt như đang xem xét Yến Sóc có thật sự giúp được việc cho Tô Ngọc không.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, nhìn bọn họ buồn cười nói: “Đừng chê bai người ta như vậy, ít nhiều cũng có chút tác dụng, giúp làm chút việc, sau này ta mới có thể lười biếng được.” “…” Yến Sóc cảm thấy mình đang bị người ta sỉ nhục.

Nhưng trớ trêu thay mình lại không thể nói gì nhiều.

“Sao?

Ngươi có ý kiến?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc hỏi.

Yến Sóc lắc đầu: “Cái này thì không có.” “Không có là tốt rồi.” Tiểu Bảo và bọn trẻ hiếm khi yên tĩnh ngồi một bên nghe họ nói chuyện, nghe đến đây Tiểu Bảo nhíu mày nói: “Cha, cha có nghĩ Yến Thân Vương sẽ làm gì không?” “Yến Thân Vương tạm thời chưa có lá gan đó, vì ông ta không chắc chắn bên cạnh ta rốt cuộc có bao nhiêu người.” Dù sao chuyện trước đây vẫn còn sờ sờ ra đó, không có sự chắc chắn mười mươi, Yến Thân Vương sẽ không ra tay, dù sao ở phương diện này Yến Thân Vương vẫn rất thông minh và lý trí.

“Vậy Yến Phi Phi thì sao?” Tiểu Bảo lại hỏi một lần nữa.

Yến Thân Vương quả thực là một người thông minh không sai, nhưng cô con gái cưng của ông ta lại không thông minh như vậy, không những không thông minh mà còn khá ngu ngốc.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: “Con muốn nói gì?” “Cha, con nghĩ Yến Thân Vương sẽ không làm gì, điều này con tin, nhưng

Yến Phi Phi có làm gì không thì không biết, cha nói có phải không?” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc cười tủm tỉm hỏi.

Tô Ngọc bật cười trầm thấp, không thể không nói Tiểu Bảo thật sự rất thông minh.

Yến Phi Phi quả thực sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Một người bị chiều hư, mong chờ nàng ta thông minh đến đâu, thì chẳng khác nào phí công vô ích.

Yến Sóc nghe cuộc đối thoại của hai cha con, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo cũng thay đổi một chút.

Hắn có thể nói không hổ là con trai của Ngọc Vương không?

Chương 1464

Đứa bé này mới lớn từng nào?

Vậy mà đã nói ra những lời như vậy.

Đợi khi nó lớn lên, có phải sẽ là một Ngọc Vương khác không?

Nghĩ thôi đã bắt đầu mong đợi rồi.

Tiểu Bảo bị ánh mắt này của Yến Sóc nhìn đến có chút cảnh giác: "Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?" Ánh mắt này sao lại khiến người ta có chút sởn gai ốc?

Tô Ngọc đưa mắt nhìn sang Yến Sóc, người sau vội vàng xua tay: "Tôi chỉ tò mò đợi con trai ngài lớn lên sẽ là người như thế nào, không có ý gì khác." Tô Ngọc khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Ngươi còn muốn có ý gì?" Yến Sóc cảm thấy mình tốt nhất không nên nói nữa, tiếp tục nói e là còn bị nói nhiều hơn.

"Không, nhưng con trai ngài nói rất đúng, Yến Phi Phi chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy." Yến Phi Phi từ nhỏ đến lớn muốn gì được nấy, lần này ở chỗ Ngọc Vương mất mặt lớn như vậy, Yến Phi Phi sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Đó chính là nói chuyện viển vông.

"Ta chờ nàng ta đến." Không ra tay thì ta lấy cớ gì để xử lý người?

Dù sao cũng vừa lấy được Thái Tuế của người ta mà, phải không?

Dù là giả vờ cũng phải giả vờ một chút mới được.

Yến Sóc nhìn Tô Ngọc như vậy, luôn cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái, nhưng nghĩ mãi mà không ra.

Lắc đầu, Yến Sóc không nghĩ nhiều nữa.

Mà một bên khác, sau khi cùng Yến Thân Vương trở về vương phủ, Yến Phi Phi đã nổi trận lôi đình.

Sau khi ăn no bụng, Yến Phi Phi liền đi tìm Yến Thân Vương phi.

“Nương, người nhất định phải giúp con, con muốn giết bọn họ.” Chỉ cần nghĩ đến hai ngày qua mình bị sỉ nhục, Yến Phi Phi đã căm hận không thôi.

Yến Thân Vương phi nhìn con gái mình, mày hơi nhíu lại: “Phi Phi, đừng nói bậy.” “Con không nói bậy, Tô Ngọc không phải rất quan tâm vợ con hắn sao?

Nếu bọn họ đều chết trong tay con, Tô Ngọc nhất định sẽ sụp đổ phải không?

Đến lúc đó con sẽ cho người phế võ công của Tô Ngọc, để hắn chỉ có thể bị con giẫm dưới chân.” Yến Phi Phi mặt mày dữ tợn nói.

Vẻ mặt đó trông có phần ghê người.

Yến Thân Vương phi nhíu mày nhìn Yến Phi Phi, nghiêm giọng quát: “Phi Phi, con câm miệng cho ta.” Yến Phi Phi bị dọa giật mình, ngây ngốc nhìn mẫu thân của mình, trong mắt đầy vẻ mờ mịt: “Nương?

Ngay cả người cũng không giúp con sao?” “Phụ vương con lúc này còn phải tránh mũi nhọn của Ngọc Vương, con bảo ta giúp con thế nào?

Con tưởng Ngọc Vương là những người con từng tìm trước đây sao?

Ngọc Vương là vương gia của Huyền quốc, võ công của y sâu không lường được không nói, thân phận của y còn là dưới một người, trên vạn vạn người của cả Huyền quốc.” Yến Thân Vương phi nhíu mày bất mãn nói.

Phi Phi rốt cuộc có biết mình đang nói gì không?

“Còn nữa, con muốn mạng của Ngọc Vương phi, con có biết một khi để người khác biết chuyện này, nhà chúng ta sẽ phải đối mặt với cái gì không?” Yến Thân Vương phi lạnh giọng chất vấn.

“Ngọc Vương phi là hy vọng của cả Huyền quốc, một khi con hạ sát Ngọc Vương phi, cũng đồng nghĩa với việc đẩy Yến Thân Vương phủ của chúng ta vào thế đối đầu với bá tánh, đến lúc đó Yến Thân Vương phủ của chúng ta đắc tội chính là bá tánh của cả Huyền quốc, một khi quan viên triều đình biết được, họ sẽ không tha cho phụ vương con đâu.” Yến Thân Vương phi đã từng gặp Vương Cẩn Hòa, bà cũng biết địa vị của Vương Cẩn Hòa trong lòng bá tánh cao đến đâu.

Chính vì biết điều này, bà mới không muốn để con gái đi đắc tội Vương Cẩn Hòa.

Thân phận bá tánh đối với họ quả thực không là gì.

Nhưng bá tánh trên cả nước, mỗi người một ngụm nước bọt cũng đủ dìm chết họ.

Yến Phi Phi chưa từng trải qua những chuyện này, bà sẽ không trách nó, nhưng nó nói ra những lời như vậy vào lúc này là không đúng.

Chính là đặt Yến Thân Vương phủ lên đầu sóng ngọn gió.

Yến Phi Phi là lần đầu tiên thấy mẫu phi yêu thương mình dùng biểu cảm và thái độ như vậy để nói chuyện với mình.

Điều này khiến Yến Phi Phi vô cùng đau lòng.

“Chẳng lẽ lần này con bị người ta sỉ nhục vô ích như vậy sao?

Con không cam tâm.” Yến Phi Phi bất mãn nói.

“Nương biết con không cam tâm, con nghĩ cha con cam tâm sao?

Thái Tuế trăm năm vừa có được không bao lâu, đã vì cứu con mà bị Ngọc Vương lấy đi, cha con bây giờ đang nổi nóng, con tốt nhất nên an phận một chút, đừng chọc ông ấy tức giận.” Yến Thân Vương phi cảnh cáo.

Yến Phi Phi cắn môi, vẫn không cam tâm, tại sao lại không thể đối phó Tô Ngọc chứ?

Chẳng lẽ hắn đáng sợ đến vậy sao?

“Phi Phi, con quá không hiểu thế lực sau lưng Tô Ngọc rồi.” Yến Thân Vương phi nhìn Yến Phi Phi như vậy, liền biết trong lòng nó đang nghĩ gì.

Chính vì biết nên mới thất vọng lắc đầu.

“Nương…” “Những chuyện này nương chưa bao giờ nói với con, vậy bây giờ nương sẽ nói rõ cho con biết.” “Biết Vong Ưu Thành không?” Vong Ưu Thành?

Nghĩ đến ba chữ này, trong mắt Yến Phi Phi đều là kinh hãi: “Đương nhiên biết, người bên trong toàn là ác ma giết người không chớp mắt.” “Con biết là tốt rồi, nghe nói Ngọc Vương đã từng đến Vong Ưu Thành, Nam Kiều, Lạc Diễm, Bạch Khởi bên cạnh y cũng đều từ Vong Ưu Thành ra, lời đồn rằng bên cạnh Ngọc Vương còn có rất nhiều cao thủ, và những cao thủ này, đều là người của Vong Ưu Thành, con biết điều đó có nghĩa là gì không?” Yến Thân Vương phi nhìn con gái mình nhẹ giọng hỏi.

Yến Phi Phi ngẩn người, có chút không phản ứng kịp, có nghĩa là gì?

Điều này còn có thể có nghĩa là gì?

Chẳng phải là Vong Ưu Thành và Tô Ngọc quan hệ mật thiết sao?

Sắc mặt Yến Phi Phi lập tức thay đổi: “Người trong Vong Ưu Thành và Tô Ngọc có quan hệ rất tốt.” “Không sai, không những thế, có khả năng cả Vong Ưu Thành đều là chỗ dựa của Ngọc Vương.

Ngoài ra, Nam Kiều là tiểu vương gia của Nam Cương, Lạc Diễm là thiếu chủ của Lạc gia, La Hậu là tiểu thiếu gia của La gia, còn Bạch Khởi, phụ vương con tra được hắn là người nắm quyền sau lưng của y dược thế gia Bạch gia, còn có một Minh gia nữa, những người này đều có quan hệ rất tốt với Tô Ngọc.” “Ngoài những gia tộc này ra, phụ vương con còn tra được y có quan hệ không tầm thường với thiếu chủ của Đệ Nhất Lâu, Phi Phi, những người này đều không phải là người mà phụ vương con có thể tùy tiện động đến.” Yến Phi Phi càng nghe, càng cảm thấy sợ hãi.

“Quan trọng nhất là, y là đệ đệ được hoàng thượng sủng ái, địa vị của Tô Ngọc còn cao hơn cả đệ đệ ruột của hoàng thượng.

Ta nghe phụ vương con nói, có một người quan hệ tốt với ông ấy đã lén nói riêng với ông ấy rằng đừng tùy tiện đắc tội Ngọc Vương, cái giá chúng ta không gánh nổi.” Biểu cảm của Yến Thân Vương phi trở nên vô cùng nghiêm túc.

Yến Phi Phi nghe có chút nghi hoặc: “Nương, tại sao lại vậy?

Vị đại thần đó đã nói gì sao?” “Đương nhiên, ông ấy nói hoàng thượng sủng ái Ngọc Vương đến mức long sàng cũng cho tùy tiện ngủ, ngay cả long ỷ Ngọc Vương cũng đã ngồi qua.” Hai thứ này bất kỳ ai nằm lên đều là tội đại bất kính, đều phải chém đầu.

Nhưng Tô Ngọc lại không hề hấn gì.

Không những không sao mà ngược lại còn được sủng ái sâu sắc.

“Con có biết lúc hoàng thượng bảo Ngọc Vương lên giường ngài ấy ngủ, Ngọc Vương đã nói gì không?” “Gì ạ?” Yến Phi Phi theo bản năng hỏi.

Chương 1465

“Ngọc Vương chê giường của hoàng thượng không thoải mái, lúc đó rất nhiều đại thần đều ở trong ngự thư phòng, y đã nói trước mặt bao nhiêu người như vậy, mà hoàng thượng không hề trách mắng, ân sủng lớn đến mức nào con có thể tưởng tượng được không?” Lúc đó khi bà nghe Vương gia nói, bà cảm thấy quả thực là hoang đường.

Hoàng thượng sao có thể làm chuyện như vậy?

Nhưng sự thật chứng minh tất cả đều là thật.

Hoàng thượng quả thực đã làm chuyện như vậy, không những đã làm mà còn rất nhiều người biết.

“Chỉ với sự sủng ái của hoàng thượng dành cho Ngọc Vương, một khi Ngọc Vương xảy ra chuyện ở phong địa của phụ vương con, dù chỉ là bị chúng ta làm bị thương, phụ vương con cũng không thoát được, đến lúc đó hoàng thượng sẽ không quan tâm đến binh quyền trong tay phụ vương con, rất có thể sẽ trực tiếp ra tay.” Yến Phi Phi mặt mày trắng bệch nhìn Yến Thân Vương phi, nếu thật sự là như vậy.

Thì bọn họ trong mắt Ngọc Vương chẳng khác gì con kiến.

“Hoàng thượng không lo Ngọc Vương mưu phản sao?” Yến Phi Phi không nhịn được hỏi.

“Vấn đề này ta cũng đã hỏi phụ vương con, phụ vương con nói nếu Ngọc Vương có hứng thú với ngôi vị đó, thì bây giờ người có danh tiếng lớn nhất ở Huyền quốc chỉ có thể là Ngọc Vương, không có chuyện gì của hoàng thượng cả, nhưng Ngọc Vương lại không có hứng thú với ngôi vị đó.” “Sao lại có người không có hứng thú với ngôi vị như vậy?

Sao có thể chứ?” Nàng ta căn bản không tin đây là sự thật.

Chỉ cần là người thì sẽ có tham niệm, một khi có tham niệm thì cái gì cũng muốn.

Ngọc Vương trong tay có quyền lực lớn như vậy, y làm sao có thể… “Phụ vương con nói Ngọc Vương là một người rất lười biếng, y ngay cả làm quan cũng không muốn, huống chi là làm hoàng thượng.” Quan trọng nhất là hoàng thượng đã cho Tô Ngọc đủ sự tin tưởng và sủng ái, cũng khiến Tô Ngọc vô cùng trung thành với hoàng thượng.

Tô Ngọc làm rất nhiều việc đều là từ góc độ của hoàng thượng mà làm, Vương gia từng nói, không có bất kỳ ai có thể khiến Ngọc Vương quay lưng chống lại hoàng thượng.

Yến Thân Vương phi nhìn sắc mặt trắng bệch của Yến Phi Phi: “Nghe xong những điều này, con còn muốn đối phó Ngọc Vương nữa không?” Yến Phi Phi theo bản năng lắc đầu, đối phó Ngọc Vương ư?

Nàng ta dám sao?

Cho dù những bá tánh đó đối với nàng ta chỉ là tiện dân, nhưng Yến Phi Phi cũng không phải thật sự ngu ngốc, thứ nhiều nhất ở Huyền quốc không phải là quan viên, mà là bá tánh.

Nàng ta có thể giết một, mười bá tánh, chẳng lẽ còn có thể giết hàng nghìn hàng vạn bá tánh sao?

Một khi nàng ta ra tay thế nào cũng sẽ bị người ta phát hiện, đến lúc đó người xui xẻo ngoài họ ra còn có thể là ai?

Đây không phải là điều nàng ta muốn thấy.

“Nương, con biết rồi.” “Con biết là tốt rồi, cho dù phụ vương con lúc này có tức chết, biết rõ Ngọc Vương là cố ý cũng sẽ không thật sự làm gì, vì không phải đối đầu với Tô Ngọc, mà là động một phát động toàn thân, không phải đối đầu với Tô Ngọc, thì là đối đầu với hoàng thượng, mà cả hai người này phụ vương con bây giờ đều không muốn chọc vào.” Yến Thân Vương phi trong lòng có chút hối hận, những năm qua không nên chỉ sủng ái Yến Phi Phi, mà không dạy dỗ nó một số điều cần học.

Mới nuôi thành tính cách của nó như bây giờ. "Chẳng lẽ cứ để Tô Ngọc đối xử với chúng ta như vậy sao?

Có phải quá đáng lắm không?" Yến Phi Phi cắn môi nói.

Dù sao đi nữa, phụ vương cũng là một Thân vương, Tô Ngọc hắn dựa vào cái gì chứ? "Phi Phi, hiện tại hoàng quyền đã thống nhất, binh quyền bên ngoài chỉ còn lại mười vạn quân trong tay phụ vương con.

Hoàng thượng và Ngọc Vương vẫn luôn tìm cơ hội để lấy lại binh phù từ tay phụ vương con.

Lần này con đắc tội với Ngọc Vương, phụ vương con đã dùng Thái tuế để cứu con.

Nếu con còn làm gì đắc tội với hắn nữa, có lẽ hắn sẽ không cần thứ khác đâu, thứ hắn muốn từ đầu đến cuối chính là binh phù.

Nếu phụ vương con mất đi binh phù, con có biết sẽ trở thành thế nào không?" Dù lúc đó vẫn là một Thân vương, nhưng là một Thân vương không có thực lực, không có khả năng tự vệ, một khi bị hoàng thượng bắt được lỗi lầm, thì họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Yến Phi Phi có chút không tin đây là sự thật, nhưng lời của Yến Thân vương phi thì cô không thể không nghe. "Phi Phi, nếu con không nghe lời ta, tự ý hành động, đến lúc bị Ngọc Vương bắt được, phụ vương con có lẽ sẽ không cứu con nữa đâu.

Ngài ấy cưng chiều con là thật, nhưng binh phù quan trọng hơn." Yến Thân vương phi sao lại không biết Yến Phi Phi đang nghĩ gì?

Vì vậy, bà đã tung một đòn phủ đầu, để Yến Phi Phi biết nếu cứ tiếp tục đối đầu với Ngọc Vương thì sẽ có kết cục gì.

Sắc mặt Yến Phi Phi lập tức tái nhợt, cô im lặng không nói gì, một lúc lâu sau mới miễn cưỡng lên tiếng: "Nương, con biết rồi." "Con biết là tốt rồi, đi nghỉ ngơi đi." Yến Phi Phi ngoan ngoãn rời đi, rõ ràng là cô đã nghe lọt tai những lời cuối cùng của Yến Thân vương phi.

Cô có thể ngang ngược như vậy đều là vì được Yến Thân vương cưng chiều.

Nếu có một ngày Yến Thân vương không còn cưng chiều cô, thậm chí khi cô gây chuyện cũng không giúp cô nữa, thì cô sẽ chẳng là gì cả.

Cô tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ là chờ đợi thôi, cô có rất nhiều thời gian.

Cô tin rằng phụ vương chắc chắn cũng rất không cam tâm.

Đến lúc đó để phụ vương ra tay với Tô Ngọc là được rồi.

Sau khi Yến Phi Phi đi, Yến Thân vương đến tìm Yến Thân vương phi: "Nói rồi chứ?" Yến Thân vương biết rõ tính cách của con gái mình.

Nếu không gõ một tiếng chuông cảnh tỉnh, đứa trẻ này e rằng sẽ không coi lời ông nói ra gì.

Nếu ông nói, Yến Phi Phi chưa chắc đã tin là thật, thà để thê tử nói còn hơn.

Lời của thê tử, Phi Phi còn có thể nghe lọt tai một chút. "Vương gia yên tâm, thiếp đã nói với Phi Phi rồi, con bé cũng đã nghe lọt tai." "Vậy thì tốt." Yến Thân vương phi cau mày nói: "Nhưng cứ như vậy cũng không phải là cách, chẳng lẽ chúng ta thật sự không có cách nào đối phó với Tô Ngọc sao?" Yến Thân vương lắc đầu: "Tô Ngọc người này quá tà môn." "Ta không thể để hắn bắt được điểm yếu nữa, một khi để hắn bắt được điểm yếu, thì mọi chuyện đều xong." Điều ông lo lắng nhất chính là Tô Ngọc đột nhiên ra tay với họ.

Tô Ngọc ra tay trước nay luôn thần không biết quỷ không hay, không ai biết được khi nào hắn sẽ thu thập đủ tội chứng của bạn rồi đột nhiên ra tay. "Chỉ cần chúng ta bây giờ không mắc sai lầm, Tô Ngọc và hoàng thượng dù muốn binh phù trong tay ta cũng không có cách nào động thủ." Đây cũng là lý do Yến Thân vương bắt người của mình phải im lặng.

Lúc này mà hành động quá lớn, không khác gì tự tìm đường chết.

Chuyện ngu xuẩn như vậy ông sẽ không làm. "Được, thiếp biết rồi, sau này thiếp sẽ tiếp tục nói chuyện với Phi Phi, để con bé đừng gây chuyện quá đáng." Yến Thân vương phi nheo mắt nói. "Làm phiền phu nhân rồi." "Chàng và thiếp là vợ chồng, hà tất phải nói những lời này?" Mặc dù ông có mấy người thị thiếp, nhưng sự tôn trọng cần có đều đã cho bà, đối với bà mà nói, như vậy đã rất mãn nguyện rồi. "Được." "Ngọc Vương đột nhiên xuất hiện ở đây, chàng có biết mục đích hắn đến là gì không?" Yến Thân vương phi đột nhiên nghĩ đến chuyện này mình vẫn chưa hỏi Yến Thân vương, liền có chút nghi hoặc hỏi.

Yến Thân vương cau mày nói: "Bọn họ có lẽ là muốn đến Vong Ưu thành.

Vong Ưu thành nằm ở biên giới thái ấp của ta, bọn họ vừa từ Nam Cương trở về, đi qua chỗ ta để đến Vong Ưu thành là nhanh nhất." Yến Thân vương phi kinh ngạc nhìn chồng mình, không dám tin hỏi: "Ngọc Vương này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Đưa vợ con đến Vong Ưu thành?

Hắn không lo vợ con mình bị thương sao?" "Nếu suy đoán trước đây của chúng ta là thật, thì vợ con hắn sao có thể bị thương được?

Vong Ưu thành đối với họ, rất có thể giống như về nhà vậy." Đây chính là điểm khiến Yến Thân vương vô cùng ghen tị với Tô Ngọc.

Chương 1466

Tại sao Tô Ngọc lại có thể được nhiều người ở Vong Ưu thành thừa nhận như vậy, thậm chí có nhiều cao thủ của Vong Ưu thành có thể giúp hắn vô điều kiện?

Chuyện này ông đã điều tra rất lâu mà không có manh mối, chỉ biết Tô Ngọc đã đến Vong Ưu thành vài tháng.

Ngoài ra không biết gì cả. "Không biết thì đừng điều tra nữa, cứ tiếp tục điều tra thiếp lại thấy hơi lo, lỡ như Ngọc Vương bị chọc giận, đối với chúng ta không phải là chuyện tốt." Yến Thân vương phi lắc đầu nói.

Yến Thân vương đồng tình gật đầu: "Những điều nàng nói ta cũng đã nghĩ qua, bây giờ vẫn chưa phải là lúc thật sự đắc tội với Tô Ngọc." "Vì chuyện giống cây trồng năng suất cao, bá tánh đã có chút bất mãn với ta rồi, nếu để họ biết ta lại đi đắc tội với Tô Ngọc, đến lúc đó mới là phiền phức lớn, dù sao giống cây trồng năng suất cao chúng ta vẫn phải mua từ triều đình." Những nơi khác muốn bao nhiêu giống cây trồng năng suất cao đều có, đến chỗ họ thì lại không có bao nhiêu, hơn nữa cấp bao nhiêu đều sẽ công bố cho bá tánh biết.

Ông cũng đã nghĩ đến việc mua từ nơi khác, nhưng không hề dễ dàng.

Dường như những thứ này chỉ có thể là của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa. "Hoàng thượng này quả thật lão luyện, mưu sâu kế hiểm." Yến Thân vương phi cau mày nói. "Nếu không thì sao?

Ông ta muốn thứ trong tay ta đã rất lâu rồi, bây giờ làm như vậy đối với ông ta chỉ là chuyện nhỏ." Yến Thân vương hừ lạnh một tiếng.

Hoài Nam Vương bọn họ trong tay có rất nhiều giống cây trồng, bây giờ bá tánh trong thái ấp của họ sống rất tốt.

Ngay cả danh vọng của họ cũng tăng lên rất nhiều.

Điều này khiến ông không chỉ một lần tự hỏi, chẳng lẽ mình thật sự đã làm sai?

Nhưng vừa nghĩ đến hậu quả sau khi không có binh phù, ông lại không hối hận.

Bây giờ giống cây trồng năng suất cao của họ tuy ít, nhưng ít nhất cũng đủ dùng, sau này nghĩ thêm cách là được.

Cuộc bàn bạc của vợ chồng Yến Thân vương bên này, Tô Ngọc không hề hay biết.

Anh dẫn mọi người vừa đi vừa chơi trong thái ấp của Yến Thân vương, mãi cho đến khi rời khỏi thái ấp sắp đến Vong Ưu thành, cũng không có ai đến gây sự với anh.

Điều này khiến Tô Ngọc ít nhiều có chút thất vọng.

Nhìn Yến Sóc bên cạnh: "Không phải nói Yến Phi Phi sẽ đến gây sự với ta sao?" Yến Sóc ho khan một tiếng, cười gượng nói: "Chắc là Yến Thân vương phi đã nói gì đó với cô ta, khiến cô ta không dám đến gây sự với Vương gia nữa." "Vậy thật là thất vọng, không có cách nào lấy được binh phù của Yến Thân vương một cách trực tiếp rồi." Tô Ngọc cảm thán nói.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh có vẻ tiếc nuối nhỉ?" "Đương nhiên rồi, dù sao anh cũng muốn xử lý ông ta lâu rồi.

Ông ta không ra tay thì anh xử lý thế nào được?" Tô Ngọc nói câu này đầy lý lẽ hùng hồn, khiến người ta không thể phản bác. "Vậy chỉ có thể tìm cơ hội khác thôi.

Xem ra vợ chồng Yến Thân vương nhìn nhận sự việc rất rõ ràng, biết lúc này không thể đắc tội với anh." Vương Cẩn Hòa như có điều suy nghĩ nói.

Tô Ngọc nheo mắt, dù ông ta lúc này chọn cách kín đáo thì đã sao?

Anh sớm muộn gì cũng sẽ có cơ hội lấy được binh phù trong tay Yến Thân vương.

Trong Vong Ưu thành, Thẩm Quyết nhận được tin Tô Ngọc đưa vợ con đến, điều này khiến ông vô cùng kinh ngạc.

Người đến thông báo cho Thẩm Quyết rất tò mò hỏi: "Thẩm lão đại, ông từng đến nhà A Ngọc rồi, con của cậu ấy có ngoan không?" "Hai đứa nhỏ thì ta chưa gặp, lúc ta đến đứa bé vẫn còn trong bụng, còn mấy tháng nữa mới sinh.

Nhưng con trai lớn của cậu ấy thì ta đã gặp rồi, rất giống A Ngọc, tính cách cũng rất giống." Thẩm lão đại nghĩ đến Tiểu Bảo lém lỉnh kia liền cười nói. "Hai đứa nhỏ bây giờ chắc cũng đã bốn năm tuổi rồi." Thẩm lão đại cảm thán. "A Ngọc thật hạnh phúc, Nam Kiều bọn họ có thể theo A Ngọc cũng tốt.

Nhưng chúng ta bây giờ cũng không tệ, thường xuyên đến Tạ gia thôn ở một thời gian, có người vì đến Tạ gia thôn ở mà còn cưới được vợ, bây giờ cũng đang sống một cuộc sống không tệ ở đó." Những điều này trước đây đối với họ là chuyện không dám nghĩ đến, nhưng bây giờ đã thật sự xuất hiện.

Họ thật sự có thể sống như người bình thường, sống cuộc sống của người bình thường.

Cũng không phải ai cũng để ý đến những chuyện này, bây giờ nghĩ lại, trước đây là họ đã nghĩ quá nhiều, chưa bao giờ dùng cách nghĩ khác để suy xét vấn đề này.

Từ sau khi A Ngọc đến, Vong Ưu thành đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Bên đó thường xuyên gửi rượu ngon, hoa quả đến cho họ.

Sau khi ăn xong họ cảm thấy cơ thể khỏe hơn rất nhiều.

Bây giờ còn trồng được rất nhiều rau củ, có thể đảm bảo tiêu thụ nội bộ trong Vong Ưu thành, không cần để Tạ gia thôn phải gửi từ xa đến. "Thật muốn xem vợ của A Ngọc là người như thế nào." "Sắp được gặp rồi." Đối phương không nhịn được cười rộ lên.

Đúng vậy, sắp được gặp rồi, dù sao người cũng đã đến rồi, còn có gì phải lo lắng chứ?

Tô Ngọc dẫn Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ rất nhanh đã đến Vong Ưu thành.

Nơi này trông giống một thành trì độc lập hơn, không chịu sự quản giáo của bất kỳ ai, tự thành một cõi.

Vương Cẩn Hòa theo Tô Ngọc vào thành, mấy đứa trẻ cũng tò mò nhìn ra ngoài từ trên xe ngựa. "A Ngọc về rồi à?" "A Ngọc, mấy đứa nhỏ này đều là con nhà cậu à?" "A Ngọc, cậu đưa đệ muội bọn họ đi thu xếp trước đi, thu xếp xong đừng quên qua đây chơi nhé." ...

Trên đường đi, Vương Cẩn Hòa và mọi người nghe được rất nhiều lời như vậy, nghe đến mức Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút không thể tin được.

Ngay cả Tiểu Bảo cũng kinh ngạc nói: "Đa đa, người có quan hệ rất tốt với mọi người ở đây sao?" Nhiều người đều chào hỏi đa đa, nơi này có chút không giống như họ nghĩ.

Không phải nói Vong Ưu thành là một nơi đầy rẫy giết chóc sao?

Tại sao họ lại không cảm thấy như vậy?

Ngược lại còn cảm thấy người ở đây rất tốt, và rất chân thành. "Đúng vậy, đều là tình cảm có được sau những trận đánh nhau." Tô Ngọc nén cười nói. "Ở đây cũng có rất nhiều đứa trẻ không nhà để về, đến lúc đó các con có thể xem xét, có muốn đưa chúng nó đi không." Những đứa trẻ mồ côi đó đều do Thẩm lão đại bọn họ nhận nuôi. "Được ạ, đa đa, con đã bắt đầu không thể chờ đợi được nữa rồi." Tiểu Bảo phấn khích nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, trong mắt mang theo ý cười: "Vậy nghỉ ngơi một chút, ta dẫn các con đi xem nhé?" "Vâng ạ." Tiểu Bảo mừng không kể xiết.

Đi thẳng đến nơi ở, Tô Ngọc sắp xếp chỗ ở cho họ, còn Nam Kiều và những người khác thì anh hoàn toàn không cần phải hỏi đến.

Đến nơi ở, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: "Nơi này cũng không tệ nhỉ." "Đúng vậy, Thẩm lão đại cảm thấy mỗi ngày tinh thần đều căng thẳng, nơi ở nên tốt một chút." "Nghĩ vậy là đúng rồi." Cuộc sống đã đủ không như ý, nếu ngay cả nơi ở cũng không tốt thì đời còn gì thú vị nữa?

Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa rất thích hưởng thụ cuộc sống, trong phạm vi năng lực của mình để bản thân sống tốt hơn.

Khi họ chưa thành thân đã như vậy rồi, lúc đó kiếm tiền không nhiều, nhưng ở một mức độ nào đó, cuộc sống của họ thật sự rất tốt.

Chương 1467

Nơi ở tuy không phải tốt nhất, nhưng tuyệt đối là ấm cúng nhất, ăn không phải sơn hào hải vị, nhưng cũng là dinh dưỡng cân đối.

Đối với cuộc sống của bọn trẻ lại càng vô cùng tỉ mỉ.

Anh không hề ngạc nhiên khi cô có thể nói ra những lời như vậy. "Không thấy em rất phiền phức sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, chớp chớp mắt hỏi.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Sao lại phiền phức được?

Cách sống này của em ngược lại rất tốt." Lúc cần làm việc thì làm việc, lúc cần nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, lúc cần chơi với con thì chơi với con, tất cả đều không bị trì hoãn.

Đây có lẽ cũng là lý do bọn trẻ trong nhà thích Tiểu Hòa như vậy? "Đó là đương nhiên." Hai người đang nói chuyện, Tiểu Bảo và các bạn đã chạy đến: "Đa đa, hai người thu dọn xong chưa ạ?" Nghe tiếng con trẻ, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, xem ra họ muốn nghỉ ngơi một chút cũng không có cơ hội rồi. "Tiểu Bảo, các con vội vậy sao?" "Đương nhiên ạ, chúng con đã không thể chờ đợi được để đi xem Vong Ưu thành trong truyền thuyết rồi." Tiểu Bảo và các bạn mặt mày hớn hở nói.

Ngay cả hai đứa nhỏ nhất cũng nhìn anh với vẻ mặt mong chờ.

Tô Ngọc bị mấy đứa nhóc này nhìn đến có chút cạn lời.

Chỉ là hai đứa nhóc hai tuổi, cũng hứng thú với nơi này sao?

Anh đưa tay véo má chúng: "Anh các con náo, hai đứa nhỏ các con hùa theo làm gì." "Anh trai vui ạ." Tô Cẩm Trần nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Con trai của Nguyên Bảo bên cạnh cũng đồng tình gật đầu: "Anh trai thích ạ." Tô Ngọc nhìn hai đứa nhóc đều như vậy rồi, anh còn có thể nói gì nữa?

Ngoài việc dắt bọn trẻ đi thì còn làm gì được?

Nhìn vẻ phấn khích của Tiểu Bảo, Tô Ngọc không biết nên nói gì cho phải.

Anh liếc nhìn mấy đứa trẻ khác: "Muốn đi đến vậy sao?" "Muốn ạ." Ngay cả Tô Ngôn Triệt, đứa trẻ không thích vận động, cũng gật đầu.

Xem ra sức hấp dẫn của Vong Ưu thành đối với chúng vẫn rất lớn.

Được rồi, nếu các con muốn đi như vậy, ta sẽ dẫn các con đi xem.

Tiểu Hòa, em có muốn đi cùng chúng ta không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Được chứ, em cũng đi xem." Cô cũng rất hứng thú với Vong Ưu thành.

Thấy vợ cũng đã hứng thú, Tô Ngọc không nói gì thêm, dẫn họ đến sòng bạc ngầm.

Ở đó ngoài sòng bạc ra, nhiều nhất vẫn là cá cược đấu võ.

Các trận đấu ở đây không phải là sinh tử đấu, đưa bọn trẻ đi xem sẽ tốt hơn một chút.

Cả nhóm vừa đến sòng bạc đã có người phát hiện, những người đang chơi đều lần lượt kéo đến, một người trong số đó đi đến bên cạnh Tô Ngọc, khoác vai anh: "Thằng nhóc thối, đi lâu như vậy mới biết đường về thăm chúng ta à?" "Đây đều là người nhà cậu à?" A Ngọc của họ đã có nhiều con như vậy rồi sao?

Tô Ngọc nhìn ánh mắt như nhìn quái vật của đối phương, khóe miệng giật giật, đưa tay tát cho hắn một cái. "Ngươi có biết nói chuyện không hả?" Coi anh là gì?

Đẻ nhiều con như vậy. "Không phải sao?" "Hai đứa này là con của hoàng huynh, đứa này là con trai của đại ca ta, đứa này là con trai út của nhạc phụ ta, đứa này là của Nguyên Bảo, bốn đứa này mới là của ta.

Dùng não của ngươi suy nghĩ cho kỹ rồi hãy nói." Tô Ngọc bực bội nói.

Còn không phải sao?

Phải cái quỷ ấy.

Tiểu Bảo và các bạn che miệng cười trộm. "Khoan đã, cậu bắt cóc cả con trai và con gái của hoàng thượng đến đây, họ không tức giận à?" "Tại sao phụ hoàng của cháu phải tức giận?" Hoằng Nghị tò mò nhìn vị đại thúc trước mặt hỏi. "Thân phận của các cháu đã định trước là không nên đến những nơi như thế này." Hoằng Nghị kỳ quái liếc nhìn hắn một cái: "Người ở đây cũng có không ít người đến giúp phụ hoàng cháu mà, sao chúng cháu lại không thể đến?

Hơn nữa, thúc thúc đã nói, thúc ấy về đây giống như về nhà mình, về nhà tại sao lại không thể đưa chúng cháu theo?" Lời của Hoằng Nghị khiến vị đại thúc râu xồm này không nói nên lời.

Hắn nhướng mày nhìn Hoằng Nghị, nhóc con này lại không sợ hắn? "Nhóc không sợ ta à?

Ta là người biết giết người đó." Nói xong còn làm một động tác vô cùng hung ác, như thể giây tiếp theo sẽ ra tay ngay lập tức.

Hoằng Nghị dùng ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng nhìn đối phương.

Cậu có ngốc đến vậy không?

Coi cậu là đứa trẻ ba tuổi à? "Thằng nhóc kia, ánh mắt gì thế?" Dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắn là sao? "Chú coi cháu là đứa trẻ ba tuổi à?

Không đúng, bộ dạng này của chú đến đứa trẻ ba tuổi chú cũng không dọa được đâu.

Chú xem, Trần nhi bọn nó còn không sợ kìa." Đại Kinh cúi đầu nhìn hai đứa nhóc, thấy chúng đang tò mò nhìn mình, không hề có chút sợ hãi nào, khiến Đại Kinh cũng có chút ngơ ngác. "A Ngọc, mấy đứa nhóc bên cạnh cậu đều điếc không sợ súng như vậy sao?" "Thôi đi, người của Vong Ưu thành bên cạnh ta nhiều như vậy, đều thích chơi với chúng nó, quan hệ của chúng tốt lắm, ngươi còn trông mong trong tình huống này chúng nó sẽ sợ các ngươi đến mức nào?" Tô Ngọc bực bội nói. "Hình như cũng đúng." Tô Ngôn Triệt nhìn hắn: "Ngốc." Đại Kinh cúi người bế Tô Ngôn Triệt lên, tung lên rồi lại đỡ lấy.

Tô Ngôn Triệt không hề sợ hãi, ngược lại còn rất bình tĩnh nhìn Đại Kinh.

Ánh mắt đó như thể đang nói: ngươi chơi đủ chưa?

Chơi đủ rồi thì thả ta xuống. "Gầm." Một tiếng hổ gầm khiến Đại Kinh và những người trong sòng bạc nhìn về phía cửa.

Khi nhìn thấy con bạch hổ, sắc mặt họ hơi thay đổi, lập tức che chở mấy đứa trẻ sau lưng: "Bọn họ làm ăn kiểu gì vậy?

Sao lại để bạch hổ vào thành?" Khi Đại Kinh chuẩn bị ra tay thì nghe thấy Tô Ngôn Triệt bên cạnh nói: "Liệt Dương, lại đây." Đại Kinh cúi đầu nhìn đứa nhóc bên cạnh, sau đó nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, đây là nhà cậu nuôi à?" "Ừ, con trai ta nuôi." Khóe miệng Đại Kinh giật giật nhìn Tô Ngọc, anh thật lợi hại, người ta nuôi cho con toàn là mèo con chó con, anh thì hay rồi, trực tiếp nuôi hổ cho con trai. "Ta đã nói sao lại có hổ vào thành, hóa ra là đi cùng các ngươi." Đại Kinh lập tức yên tâm.

Liệt Dương đi đến trước mặt Đại Kinh, đôi mắt hổ trừng trừng nhìn hắn.

Chương 1468

Đại Kinh có chút không hiểu, Tiểu Bảo bên cạnh lặng lẽ lên tiếng: "Chú mà không thả Triệt nhi xuống, Liệt Dương sẽ cắn chú đó." Đại Kinh đặt đứa trẻ lên lưng bạch hổ, phát hiện cơ thể vốn đang căng cứng của nó lại thả lỏng khi hắn đặt đứa trẻ lên.

Điều này khiến hắn có chút kinh ngạc. "Xem ra con bạch hổ này rất thích con trai cậu." Tô Ngọc đương nhiên gật đầu: "Tất nhiên." Liệt Dương là do Triệt nhi nuôi lớn, đương nhiên đối tốt với Triệt nhi. "Cậu đưa mấy đứa nhóc nhà cậu đến đây làm gì?

Đây không phải là nơi chúng nên đến." Đại Kinh cau mày nói.

Nếu là ngày thường đến thì cũng không sao, các trận đấu đều tương đối ôn hòa, sẽ không có người chết.

Nhưng không may là, hôm nay có một trận sinh tử đấu.

Nếu chúng đều là những đứa trẻ lớn bằng Tiểu Bảo, cho chúng xem cũng không sao, dù sao những đứa trẻ này đều phải trải qua, nhưng khổ nỗi bên cạnh lại có hai đứa nhóc mới hai tuổi, những đứa còn lại cũng rất nhỏ, không thích hợp để chúng xem.

Tô Ngọc cau mày nhìn họ, mắt hơi nheo lại: "Có chuyện gì vậy?" "Còn có thể là chuyện gì nữa?" Tô Ngọc hiểu ra, gật đầu: "Người ở đâu?

Ta đi xem." "Được, cậu đi theo ta." Tô Ngọc dẫn mấy đứa trẻ cùng hắn đến nơi hai người đó đang ở.

Vừa hay hai người này đều đã từng đấu với Tô Ngọc.

Nhìn thấy Tô Ngọc đến, họ vừa kinh ngạc vừa có chút vui mừng: "A Ngọc, cậu về rồi." "Hai người các ngươi muốn lên lôi đài?" Lôi đài chính là sinh tử đấu, đây không phải chuyện đùa.

Họ có biết mình đang làm gì không? "Ừm." Một người trong đó mặt lạnh tanh nói. "Tại sao?

Cho ta một lý do hợp lý." "A Ngọc, cậu đừng hỏi nữa, hôm nay chuyện của hai chúng ta phải được giải quyết." Tô Ngọc chỉ vào mấy đứa trẻ bên cạnh: "Hôm nay ta đưa chúng nó đến đây chơi, hai người chắc chắn muốn để bọn trẻ con mở mang tầm mắt à?" Hai người quay đầu nhìn những người bên cạnh Tô Ngọc, khi nhìn thấy mấy đứa trẻ thì giật mình: "Không phải...

A Ngọc, sao cậu lại đưa mấy đứa trẻ đến đây?

Cậu làm gì vậy?" Vong Ưu thành có quy định, trẻ em dưới mười tuổi không được xem đấu lôi đài.

Vì vậy hôm nay không có đứa trẻ nào đến.

Những người đến đều là người có quan hệ với họ.

Ai cũng muốn khuyên can, nhưng hai người không ai chịu thua, nên mới thành ra thế này.

Bây giờ A Ngọc đưa con của cậu ấy đến, làm sao họ còn đấu lôi đài được nữa?

Lỡ như dọa phải con của A Ngọc thì sao?

Nhất là trong đó còn có hai cô bé, và hai đứa trẻ hai tuổi.

Hai người lập tức có chút bối rối, chẳng lẽ cứ thế cho qua?

Nhưng cứ thế cho qua lại cảm thấy có chút không cam tâm.

Thật là đau đầu. "Đa đa, hai chú này bị sao vậy ạ?" Tiểu Bảo đi tới hỏi.

Còn "mở mang tầm mắt" là có ý gì?

Đương nhiên câu hỏi này Tiểu Bảo không hỏi ra.

Nhìn biểu cảm của họ thì chắc không phải lời tốt đẹp gì. "Đầu óc họ có vấn đề rồi." Hai người đều có chút không phục, thấy họ như vậy, Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: "Vẫn không phục?

Vậy hai người nói cho ta biết, hai người vốn có quan hệ không tệ, tại sao lại gây chuyện đến mức phải lên lôi đài?" Lên lôi đài rồi thì chính là không chết không thôi, điều này họ đã ở Vong Ưu thành nhiều năm như vậy, chẳng lẽ bản thân không rõ? "Tôi..." Hai người đều cảm thấy có chút mất mặt, không dám nói, nhất là khi bên cạnh còn có mấy đứa nhóc, họ lại càng không nói.

Thật quá mất mặt. "A Ngọc về rồi." Lúc này, một thư sinh nho nhã từ bên cạnh đi tới. "Văn Tụng, hai người họ có chuyện gì vậy?" Tô Ngọc chỉ vào hai người hỏi.

Văn Tụng liếc nhìn hai người, ánh mắt có chút lạnh lùng, khiến hai người có chút chột dạ.

Tô Ngọc thấy bộ dạng này của Văn Tụng, không cần đoán cũng biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh quay đầu nhìn hai người, ánh mắt đó khiến hai người muốn bỏ chạy.

Khi hai người định đi, Tô Ngọc lên tiếng: "Liệt Dương, chặn họ lại, không cho phép họ rời đi." Liệt Dương gầm lên một tiếng, đi đến cửa, ánh mắt hổ hau háu nhìn họ.

Đây là lần đầu tiên họ bị một con hổ nhìn chằm chằm ở khoảng cách gần như vậy, mà còn là một con bạch hổ.

Có phải hơi quá đáng rồi không? "A Ngọc, không cần phải làm vậy chứ?" Hai người cười gượng nói.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn họ: "Năng lực của Liệt Dương nhà ta khá tốt đấy, hai người tự nói, hay là để ta bảo Liệt Dương giúp hai người nói?" Văn Tụng chen vào: "Nếu hai người không muốn nói, để ta nói thay cũng được." Hai người không ngừng lắc đầu: "Chúng tôi không muốn chọn cái nào cả." Chuyện này thật sự quá khó xử, họ không thể nói ra được.

Văn Tụng nhìn bộ dạng lúng túng của hai người: "Lúc này còn sợ cái gì?

Tiếp tục đi chứ, không phải muốn lên lôi đài sao?" "Hai người nói cho A Ngọc biết đã làm gì rồi hãy lên lôi đài, đến lúc đó không ai cản hai người đâu." Văn Tụng tức đến mức muốn chửi người.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Văn Tụng, có thể khiến Văn Tụng hiền hòa cũng tức giận thành thế này, hai người này cũng có bản lĩnh đấy. "Không cần đâu nhỉ?

Thật quá mất mặt." Nếu họ nói ra, đảm bảo Tô Ngọc có thể kể cho tất cả những người họ quen biết chuyện gì đã xảy ra.

Văn Tụng bị hai người làm cho tức cười, nhìn họ mỉa mai nói: "Ồ, hai người còn thấy mất mặt à?

Bây giờ biết xấu hổ rồi sao?

Lúc trước mọi người khuyên hai người thì lợi hại lắm mà?

Chỉ hận không thể trực tiếp băm thây đối phương ra thành vạn mảnh, bây giờ A Ngọc đến, còn có nhiều cháu trai, cháu gái ở đây nhìn, hai người cứ nói thẳng ra xem, xem hai người đã làm những chuyện ngu xuẩn gì." "Xem ra chuyện hai người làm thật sự quá ngu ngốc, đến mức có thể khiến Văn Tụng tức giận thành thế này." Văn Tụng không muốn nói nhiều, nhìn Tô Ngọc nói: "A Ngọc, bên cậu còn cần người không?

Lần này lúc các cậu đi, tôi sẽ đi cùng cậu." Cứ tiếp tục ở lại đây, anh thật sự lo mình sẽ bị những người này làm cho tức đến sinh bệnh.

"Trước đây bảo cậu qua giúp ta thì cậu không đi, bây giờ lại chủ động yêu cầu đi theo, họ rốt cuộc đã làm gì?

Chương 1469

Khiến cậu tức giận đến thế này?" Văn Tụng là người bên cạnh Thẩm lão đại, thủ đoạn rất tốt, trước đây anh đã cảm thấy Văn Tụng hợp với bên mình hơn, nhưng anh ta vẫn không đồng ý, muốn ở lại đây giúp Thẩm lão đại.

Kết quả hôm nay lại nói với anh là muốn đi cùng.

Hơn nữa, xem ra chuyện ở Vong Ưu thành cũng khá nhiều.

Văn Tụng đã không muốn phàn nàn về những người này nữa.

Từ khi cuộc sống ở đây tốt lên, những người này rảnh rỗi không có việc gì làm, cứ hở ra là muốn gây phiền phức cho họ.

Tóm lại, chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, họ hoàn toàn không quan tâm.

Anh bây giờ nhìn thấy những người này là thấy phiền. "Văn Tụng, cậu có cần phải ghét bỏ chúng tôi đến thế không?" Văn Tụng cười lạnh, nhìn họ lạnh lùng nói: "Vậy sao?

Vậy các ngươi nói cho ta biết, các ngươi có điểm nào không khiến ta ghét bỏ không?" Những chuyện họ làm còn chưa đủ mất mặt sao?

Bây giờ lại biết xấu hổ rồi?

Tiểu Bảo và các bạn nhìn người này, rồi lại nhìn người kia: "Văn Tụng bá bá, họ rốt cuộc đã làm gì vậy ạ?" "Hai người họ lợi hại lắm, vì một người phụ nữ mà đánh nhau thì thôi đi, cuối cùng còn gây chuyện đến lôi đài." Văn Tụng cười lạnh nói.

Hai người thậm chí còn không kịp ngăn cản, Văn Tụng đã nói hết.

Cả hai đều ngây người, ngơ ngác nhìn Văn Tụng: "Văn Tụng, sao cậu lại nói ra rồi." "Không nói để chờ hai người ở đây lề mề à?" "Biết rõ người phụ nữ đó có ý đồ khác, hai người vẫn có thể dính vào, thật là lợi hại." Tô Ngọc cau mày, ánh mắt nhìn hai người có chút bất mãn.

Hai người thấy Tô Ngọc như vậy, lập tức có chút hoảng sợ.

Rõ ràng tuổi tác của họ đều lớn hơn Tô Ngọc rất nhiều, kết quả mỗi lần đối mặt với Tô Ngọc, họ đều cảm thấy chột dạ. "A Ngọc, chuyện này chúng tôi có thể giải thích." Hai người yếu ớt lên tiếng.

Tiểu Bảo bên cạnh bồi thêm một câu: "Giải thích chính là che giấu." "Văn Tụng bá bá, lôi đài tái là gì ạ?

Tại sao lôi đài tái lại khiến các chú tức giận như vậy?" Theo Tiểu Bảo thấy, ở Vong Ưu thành đánh nhau là chuyện bình thường, dù sao đa đa đã nói họ ở Vong Ưu thành lúc không có việc gì làm thì không đánh nhau với người khác cũng là uống rượu với người khác.

Họ không đến mức vì hai người đánh nhau mà tức giận, vậy thì là vì lôi đài tái. "Nơi này chủ yếu là để giao đấu, chủ yếu là dành cho trẻ con dùng, nhưng có một cái lôi đài, lên lôi đài tái có nghĩa là không chết không thôi, sinh tử có mệnh." Văn Tụng thấy Tô Ngọc không phản ứng, dường như không phản đối việc anh ta nói cho Tiểu Bảo và các bạn biết những điều này, nên mới mở miệng nói. "Hai người họ đã quen nhau gần hai mươi năm rồi, là bạn bè lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Mà người phụ nữ hai người họ để ý lại ở cùng với kẻ thù của họ, mục đích đến tìm hai người chính là để ly gián mối quan hệ giữa họ.

Kết quả hai tên ngốc này không nghe gì thì thôi đi, lại còn muốn đấu lôi đài tái." Nghĩ đến là anh ta lại tức, chỉ hận không thể giết chết hai người này, để khỏi có ngày hai người này tự làm mình ngu chết.

Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn hai người, sau đó đánh giá họ từ trên xuống dưới. "Đa đa, hai chú này ngốc quá." "Hửm?" Ngôn Triệt ghét bỏ liếc nhìn họ một cái: "Sao sống được đến bây giờ vậy?" Tiểu Bảo nói còn có chút uyển chuyển, kết quả Ngôn Triệt hoàn toàn không nể mặt.

Ngay cả Hoằng Nghị cũng cảm thấy kinh ngạc: "Người ta đều nói huynh đệ như tay chân, nữ tử như quần áo, hai người đây là thà bị cụt tay cụt chân à?" "Ai muốn ở truồng chứ." Một người trong đó nhỏ giọng lẩm bẩm.

Tô Ngọc bị họ làm cho tức cười: "Xem bộ dạng của ngươi còn khá đắc ý nhỉ?" "Không... không đắc ý, tôi... tôi chỉ nói bừa thôi." Hắn có dám nói mình rất đắc ý không?

Lại không phải không muốn sống nữa.

Hắn có thể khẳng định nếu hắn dám nói như vậy, Tô Ngọc nhất định sẽ hung hăng xử lý hắn một trận, chuyện ngu xuẩn này hắn không muốn làm.

Tô Ngọc gõ ngón tay lên bàn, hai người nghe tiếng động này đều cảm thấy da đầu tê dại.

Cảm giác như bàn tay này đang gõ vào tim họ. "Không muốn sống nữa phải không?" Tô Ngọc nhìn hai người, u ám hỏi.

Hai người vội vàng lắc đầu, có thể sống tốt tại sao lại không sống?

Đây không phải là tự tìm cái chết sao?

Tô Ngọc nhìn họ, ánh mắt có chút lạnh lùng: "A Ngọc, cậu đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn chúng tôi, nhìn đến chúng tôi trong lòng phát hoảng." "Nếu hai người không muốn sống nữa, cần gì phải lên lôi đài, hai người cứ nói với ta một tiếng, ta bảo Nam Kiều với Bạch Khởi cho hai người chút đồ tốt, đảm bảo khiến hai người chết trong đau đớn tột cùng." Khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật, sao anh lại có thể nói ra những lời khiến người ta chết trong đau đớn tột cùng như vậy? "Anh nói chuyện cho đàng hoàng." "Tiểu Hòa, anh không có cách nào nói chuyện đàng hoàng với họ được.

Trong hai mươi năm qua, hai người họ đều vì cứu đối phương mà suýt chết, bây giờ lại gây ra chuyện như thế này." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, biết lần này anh đã thật sự nổi giận, xem ra không có cách nào nói giúp họ được rồi.

Nhìn Văn Tụng bên cạnh, Tô Ngọc đè nén lửa giận trong lòng, hỏi: “Anh có phải còn chuyện gì chưa nói với tôi không?” “Nguyên nhân hai người họ muốn quyết đấu sinh tử.” Văn Tụng liếc nhìn hai người rồi lên tiếng.

“Nói.” “Bởi vì người phụ nữ đó nói ai lợi hại hơn thì cô ta sẽ ở bên người đó, nhưng một trong hai người không được sống, cho nên hai người họ đã chọn lên lôi đài, quyết đấu sinh tử.” Văn Tụng nhìn hai kẻ đang không ngừng lắc đầu với mình, nói rành rọt từng chữ.

Một câu nói khiến Tô Ngọc bóp nát góc bàn, lạnh lùng nhìn bọn họ.

Tiểu Bảo rụt cổ lại, hai vị bác này sắp gặp xui xẻo rồi.

Sau này chắc chắn sẽ bị đánh rất thê thảm.

“Văn Tụng, anh…” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn họ, hai người không dám hó hé thêm lời nào.

“A Ngọc, chuyện này chúng tôi… chúng tôi…” “Vì lời nói của một người phụ nữ mà muốn chết đến vậy sao?

Tôi thành toàn cho các người.” “Văn Tụng, người phụ nữ đó đến chưa?” Tô Ngọc nhìn Văn Tụng bên cạnh hỏi.

“Đến rồi, đang ở dưới lầu, đi cùng còn có kẻ tử thù của hai tên ngốc này.” Tô Ngọc cười gật đầu: “Rất tốt.” “Hai người các ngươi mà dám đi một bước, tôi sẽ đánh gãy chân các người.

Đừng nghĩ sau khi bị đánh gãy chân còn có thể để Bạch Khởi bọn họ nối lại cho, có tôi ở đây thì các người đừng hòng mơ tưởng.” Lúc này Bạch Khởi và những người khác chắc chắn sẽ không chọc giận Tô Ngọc, họ vội vàng gật đầu: “Ngọc ca yên tâm, chúng tôi chắc chắn sẽ không giúp họ đâu, anh cứ yên tâm.” Hai người kia lập tức không dám động đậy, họ tin rằng Tô Ngọc đang nói thật.

“Tiểu Hòa, em và mọi người ở đây một lát, anh đi xử lý chút chuyện.” “Được.” “Văn Tụng, dẫn đường đi.” Văn Tụng dẫn Tô Ngọc đi tìm người phụ nữ kia.

Vừa đến cửa đã nghe thấy giọng nói từ bên trong vọng ra: “Triệu Hùng và Lý Xuyên đúng là đồ vô dụng, tôi nói gì cũng tin.” “Chắc là ngươi sắp được thấy cảnh hai tên đó tàn sát lẫn nhau rồi.” Nghe giọng nói độc địa bên trong, Tô Ngọc cười lạnh.

Xem ra luôn có những kẻ nóng lòng tìm đến cái chết.

“Vẫn là bảo bối có cách, chỉ đơn giản thôi miên và châm ngòi ly gián là đã khiến chúng tin ngươi rồi.

Ta đã bắt đầu mong chờ cảnh chúng lên lôi đài rồi, ha ha ha.” Giọng nói hưng phấn của người đàn ông vang lên chói tai trong tai Tô Ngọc.

“Rầm” một tiếng, cửa bị đá văng ra.

Những người bên trong giật nảy mình, khi thấy người đến là Tô Ngọc thì có chút hoảng hốt, anh ta về từ lúc nào vậy?

Chương 1470

“Ra là Tô Ngọc à, không biết anh có ý gì đây?” “Đánh không lại Triệu Hùng bọn họ nên dùng thủ đoạn bẩn thỉu này sao?

Ngươi quả nhiên khiến ta xem thường.” Tô Ngọc nhìn đối phương bằng ánh mắt lạnh lẽo, châm biếm nói.

“Từ khi nào mà Vong Ưu thành lại thu nhận loại phụ nữ này?” Tô Ngọc liếc nhìn Văn Tụng bên cạnh.

Văn Tụng nhún vai: “Là hắn ta từ bên ngoài đưa vào.” “Vong Ưu thành không phải bãi rác, không phải rác rưởi nào cũng nhận.

Sau này đến thế nào thì cút đi cho tôi như thế ấy.

À không đúng, gây chuyện ở Vong Ưu thành rồi mà còn muốn rời đi lành lặn sao?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn người phụ nữ kia, mỉa mai.

Người phụ nữ nghe những lời này của Tô Ngọc, cảm thấy anh ta thật quá kiêu ngạo.

“Anh là cái thá gì?

Dám nói chuyện với tôi như vậy?

Anh tưởng anh là ai?” Người đàn ông bên cạnh người phụ nữ nghe cô ta nói vậy thì ước gì mình chưa từng quen biết cô ta.

Đúng là lời gì cũng dám nói.

Cũng không nghĩ xem Tô Ngọc là ai.

Danh tiếng của Tô Ngọc lớn đến mức người ở Vong Ưu thành ai cũng biết, cô ta dù có ngốc đến đâu cũng nên biết chuyện gì đang xảy ra chứ?

Cô ta đang làm cái gì vậy?

“Im miệng.” “Anh dám mắng tôi?” Người đàn ông liếc cô ta một cái: “Đừng có ngu ngốc nói những lời này, cô từ bên ngoài đến, cái tên Tô Ngọc này chẳng lẽ cô chưa từng nghe qua?” Người phụ nữ sững sờ.

Cái tên Tô Ngọc này cô ta quả thực đã từng nghe, không chỉ nghe mà còn nghe rất nhiều lần.

Lúc đầu khi nghe cái tên Tô Ngọc, người phụ nữ chỉ cảm thấy có chút quen tai, nhưng bây giờ nghe người đàn ông nhắc nhở, cô ta lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Người này là Ngọc Vương của Huyền quốc, một người dưới vạn người.

Hơn nữa, anh ta cũng từ Vong Ưu thành đi ra.

Nghe nói địa vị ở Vong Ưu thành rất cao.

“Anh… anh là Ngọc Vương?” Không phải nói Ngọc Vương đã rất lâu không đến Vong Ưu thành rồi sao?

Sao anh ta lại đột nhiên đến đây?

Tô Ngọc liếc người phụ nữ một cái, thản nhiên nói: “Phế người phụ nữ này rồi ném ra ngoài, tay chân đừng để cô ta có cơ hội hồi phục.” Người phụ nữ nghe vậy lập tức hoảng sợ, quay đầu nhìn người đàn ông bên cạnh: “Tôi không muốn, anh cứu tôi với.” Cứu cô ta?

Hắn ta bây giờ còn khó giữ được mình, làm sao có thể cứu cô ta được?

Nếu biết Tô Ngọc sẽ quay về, hắn chắc chắn sẽ không làm chuyện này, bây giờ tiến thoái lưỡng nan, lỡ như Tô Ngọc muốn tìm hắn gây sự thì thảm rồi.

“Anh… anh đã nói sẽ bảo vệ tôi, cho dù Thẩm quyết biết chuyện này anh cũng có thể bảo vệ tôi bình an vô sự, bây giờ chỉ là một Tô Ngọc mà anh…” “Im miệng.” Đây chỉ là vấn đề của một Tô Ngọc thôi sao?

Một Tô Ngọc đã đủ đáng sợ rồi, người phụ nữ này còn muốn thế nào nữa?

“Tô Ngọc không chỉ là Ngọc Vương của Huyền quốc, mà còn là một trong những thành chủ của Vong Ưu thành.” Người phụ nữ trợn tròn hai mắt, không thể tin được mà nhìn Tô Ngọc.

Trông anh ta chỉ như một người bình thường, sao có thể có bản lĩnh như vậy?

Chuyện này không nên có.

Văn Tụng đương nhiên sẽ không giải thích cho họ, trực tiếp ra tay.

Người phụ nữ lập tức hét thảm lên, cô ta đáng thương nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, tôi biết sai rồi, xin ngài tha cho tôi lần này, sau này tôi không dám nữa.” Văn Tụng giật giật khóe miệng, người phụ nữ này lại dám quyến rũ A Ngọc?

Đúng là dũng khí đáng khen.

Hay là cô ta nghĩ rằng sau khi thôi miên được hai tên ngốc Triệu Hùng thì đã cho rằng mình vô địch rồi?

Người như Tô Ngọc, sao có thể bị cô ta mê hoặc được?

“A Ngọc, người ta muốn mê hoặc anh, sau đó quyến rũ anh, trong lòng có suy nghĩ gì không?” Tô Ngọc khinh thường liếc người phụ nữ một cái, mỉa mai nói: “Ngay cả Nam Kiều cũng không có cách nào thôi miên được tôi, một thứ rác rưởi mới nhập môn cũng xứng sao?” Văn Thạc mím môi cười.

Đúng vậy, thuật thôi miên của Nam Kiều đã xuất thần nhập hóa, ngay cả khi thôi miên Thẩm lão đại cũng có thể thành công, nhưng cô ấy chưa bao giờ thôi miên Tô Ngọc thành công, không ai biết tại sao.

Theo lời Nam Kiều, có thể là do tinh thần lực của anh quá mạnh, khiến anh không bị thôi miên.

“Hơn nữa, người có thể quyến rũ tôi chỉ có vợ của tôi.” Trên thế giới này, ngoài vợ con và những người anh quan tâm có thể lay động trái tim anh ra, không có người phụ nữ nào khác làm được.

Người phụ nữ phí công nửa ngày, không những không thôi miên được Tô Ngọc, ngược lại còn bị người ta nói là đồ vô dụng.

“Anh… anh lại có thể…” Tô Ngọc mất kiên nhẫn nhìn đối phương, trong lòng có chút bực bội, sao loại người này lại đáng ghét như vậy?

Không nhận thức rõ thực lực của mình, luôn nghĩ đến việc có được những thứ không thuộc về mình.

Văn Tụng thấy tâm trạng của Tô Ngọc dần trở nên không tốt, động tác trong tay nhanh hơn rất nhiều, rất nhanh người phụ nữ đã mềm nhũn trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch.

Từ khi theo hắn ta đến Vong Ưu thành, cô ta đã rất lâu không phải chịu sự tủi nhục như vậy.

Quay đầu nhìn người đàn ông mình thích, cuối cùng lại phát hiện hắn ta chỉ đứng bên cạnh im lặng nhìn cô, không hề có ý định giúp đỡ.

Người phụ nữ ngây ngốc nhìn hắn: “Tại sao?” “Vì cô mà đối đầu với Tô Ngọc, cô tưởng tôi ngốc à?” Tô Ngọc vốn không hề thích phụ nữ.

Khi anh đến đây, mọi người đã biết anh đã thành thân, có vợ và một đứa con trai.

Có những người phụ nữ không tin, ỷ mình có chút năng lực và nhan sắc, ý đồ trèo lên giường của Tô Ngọc, nhưng kết quả không ngoại lệ đều bị vứt ra ngoài.

Hơn nữa còn bị phế đi.

Từ đó về sau, phụ nữ ở Vong Ưu thành nhìn thấy Tô Ngọc đều kính nhi viễn chi.

Bởi vì mọi người đều biết, người đàn ông trông có vẻ dễ nói chuyện, dáng vẻ đẹp đẽ này trong lòng chỉ có vợ mình, không có sự tồn tại của ai khác.

Bây giờ lại có người dám đến khiêu khích Tô Ngọc?

Hắn ta thật sự nghi ngờ người này lấy sự tự tin từ đâu ra.

“Anh…” Văn Tụng không cho họ cơ hội nói tiếp, gọi người đến đưa người phụ nữ đi thẳng.

Người phụ nữ giãy giụa, không cam lòng bị đưa đi.

Lúc đi, cô ta cứ nhìn chằm chằm Tô Ngọc, dáng vẻ đó dường như muốn coi Tô Ngọc là kẻ thù.

Chương 1471

Thế nhưng Tô Ngọc hoàn toàn không để tâm, chỉ bình tĩnh liếc một cái rồi quay đầu đi, như thể sự tồn tại của người này đối với anh hoàn toàn không quan trọng.

Người đàn ông thấy Tô Ngọc như vậy có chút hoảng sợ, tiếp theo có phải là đến lượt mình không?

“Anh… anh muốn làm gì?” “Làm gì?

Tôi đã nói là muốn giải quyết vấn đề thì tự mình đến đấu trường chưa?” Người đàn ông lắp bắp không nói được câu hoàn chỉnh.

Hắn ta biết điều này.

Vì sự tồn tại của Tô Ngọc, mối quan hệ của người trong Vong Ưu thành đã tốt hơn rất nhiều.

Họ đều sống cuộc sống mà mình muốn, không còn thích đánh đánh giết giết như trước nữa, vì điều này Tô Ngọc cũng đã nói rất rõ ràng với mọi người, có mâu thuẫn gì thì đánh một trận, đánh một trận không được thì đánh thêm vài trận.

Cho đến khi mâu thuẫn được giải quyết hết thì mới dừng lại, nhưng không được dùng thủ đoạn bẩn thỉu để tính kế người khác.

Mà lần này thủ đoạn hắn ta dùng lại rất bẩn, chính là loại mà Tô Ngọc xem thường nhất.

“Chuyện… chuyện này tôi có thể giải thích.” “Giải thích cái gì?

Giải thích làm sao ngươi tìm người thôi miên bọn họ, nhìn hai tên ngốc đó tàn sát lẫn nhau sao?” Tô Ngọc không khách khí hỏi lại.

“Trước đây đối đầu với tôi không phải kiêu ngạo lắm sao?

Sao đến đây lại trở nên nhát gan như vậy?” Tô Ngọc nhìn hắn ta, châm biếm nói.

Ban đầu tên này gây sự với anh không ít, chỉ vì không phục sự tồn tại của anh.

Sau khi bị anh thu thập tàn nhẫn mấy lần thì mới ngoan ngoãn.

Không ngờ chỉ một thời gian không đến mà hắn ta đã bắt đầu kiêu ngạo trở lại.

“Văn Tụng, anh đưa hai tên ngốc kia lên lôi đài đi, tôi sẽ đến ngay.” Tô Ngọc híp mắt nói.

“Được.” Văn Tụng đã bắt đầu mong chờ xem hai tên ngốc kia sẽ có hậu quả gì.

Thấy Văn Tụng xuất hiện, Triệu Hùng và người kia có chút chột dạ hỏi: “Chuyện… chuyện này rốt cuộc là sao?” “Sao là sao?

Chẳng phải nên hỏi các người sao, A Ngọc bảo tôi đưa các người lên lôi đài đợi anh ấy.” Triệu Hùng và người kia liếc nhau, định quay người bỏ đi.

Kết quả vừa quay lại đã thấy một con hổ đang ngồi xổm bên cạnh, còn có mấy đứa nhóc cũng đang nhìn chằm chằm bọn họ, khiến họ muốn đi cũng ngại.

“Các người… đừng nhìn chúng tôi như vậy.” “Hai chú định lâm trận bỏ chạy à?” Tiểu Bảo nhìn họ hỏi.

“Yên tâm, bọn cháu sẽ không cười nhạo hai chú đâu.” Tiểu Bảo xua tay nói.

Hoằng Nghị tán thành gật đầu: “Anh trai nói đúng, chúng cháu cùng lắm chỉ chế nhạo hai chú thôi.” “…” Chuyện này với cười nhạo họ có gì khác nhau sao?

Tiểu Bảo nhìn hai người, bất đắc dĩ lắc đầu: “Cháu nói này, hai chú đừng nghĩ đến việc lén lút rời đi nữa, hai chú nghĩ cha cháu sẽ cho hai chú cơ hội đó sao?

Hơn nữa, nếu hôm nay hai chú đi rồi, hai chú nghĩ xem sau này đối mặt với cha cháu sẽ có kết cục gì?

Như vậy hai chú còn muốn đi nữa không?” Tiểu Bảo khóe miệng giật giật nhìn hai người, họ lập tức không dám nói gì nữa.

Họ quả thực không dám đi.

Nếu đi rồi bị Tô Ngọc tìm thấy, chờ đợi họ chắc chắn là sự trừng phạt còn xui xẻo hơn, chuyện này họ không muốn.

“Đi thôi.” Sớm muộn gì cũng có màn này, hà tất phải thế?

Rất nhanh, những người ở sòng bạc đã thấy một người xuất hiện trên lôi đài, họ còn tưởng là Triệu Hùng bọn họ, ai ngờ nhìn kỹ lại, lại là Tô Ngọc.

“A Ngọc về rồi sao?

Anh ấy về lúc nào vậy?

Các người nghe nói chưa?” “Hôm nay về, nghe nói còn mang theo vợ con về, có một đứa bé trông y hệt A Ngọc.” “Thật không?

Không biết có thể nhìn thấy A Ngọc phiên bản thu nhỏ không.” “Chắc là được, tôi nghe nói A Ngọc đưa người đến sòng bạc ngầm, chắc là muốn cho con xem trận đấu của bọn trẻ trong sòng bạc.

Trước đây nghe Thẩm lão đại nói, bên A Ngọc có thể sẽ chọn một số người đi theo con của anh ấy.” Họ không lo lắng đứa trẻ đi theo Tô Ngọc sẽ không có cuộc sống tốt, họ quá tin tưởng Tô Ngọc.

Chỉ cần là điều Tô Ngọc nói, Tô Ngọc làm, họ đều vô cùng tin tưởng.

Đứa trẻ đi theo con của A Ngọc có thể sống tốt hơn ở Vong Ưu thành.

Dù sao nơi như Vong Ưu thành nuôi dưỡng ra những đứa trẻ đều là những kẻ điên.

Muốn lớn lên khỏe mạnh như người bình thường chỉ có thể đi theo Tô Ngọc.

“Triệu Hùng, các người lên đây.” Triệu Hùng và người kia, cùng với kẻ đã tính kế họ đều đi lên.

Nhìn ba người xuất hiện trên lôi đài, mọi người đều bắt đầu bàn tán xôn xao.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

“Ba người các ngươi không phải có ân oán sao?

Ta cho các ngươi một cơ hội, ra tay đi.” “Các ngươi muốn đánh thế nào?

Đánh một chọi một, hay là thế nào?” Tô Ngọc nhìn họ, trực tiếp hỏi.

Ba người cười gượng nói: “A Ngọc, anh đừng đùa nữa?

Chúng tôi đánh với anh còn có mạng sống sao?” “Ồ, các người còn muốn sống à?

Tôi còn tưởng các người sống đủ rồi, không muốn sống nữa.” Cho dù là vì bị thôi miên mới làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, Tô Ngọc vẫn thấy ngứa mắt với họ.

Triệu Hùng và người kia dở khóc dở cười, A Ngọc có thể đừng nói tiếp chuyện này được không?

Thật mất mặt quá.

“A Ngọc, có nhiều người như vậy, còn có mấy đứa con cưng của anh ở đây, anh giữ cho chúng tôi chút thể diện đi.” Họ không muốn sau này ánh mắt của mấy đứa trẻ nhìn họ trở nên kỳ quái.

“Các người còn có thể diện sao?

Thể diện của các người chẳng phải đã bị các người vứt đi hết rồi sao?” “…” Lời này còn có thể nói chuyện tử tế được nữa không?

Cứ tiếp tục thế này thì họ thật sự không còn mặt mũi nào gặp người khác.

“Được rồi, bớt nói nhảm đi, trực tiếp ra tay đi, một lần không được thì đánh cho đến khi mâu thuẫn giữa các người được giải quyết, không giải quyết xong thì không được xuống khỏi lôi đài.” Tô Ngọc lạnh lùng nói, hoàn toàn không nể mặt chút nào.

Chương 1472

Ba người bên cạnh cười khổ, họ không hề muốn đánh, tên này thật sự quá ác.

Lại bắt ba người họ đánh nhau trước mặt bao nhiêu người?

Còn phải đánh cho đến khi họ hòa giải mới thôi?

Vẫn là Tô Ngọc ác hơn.

Cách này rốt cuộc anh ta nghĩ ra bằng cách nào?

Những người bên dưới nghe lời Tô Ngọc thì không nhịn được cười, ngay lập tức có người tò mò hỏi: “A Ngọc, họ làm gì chọc giận anh vậy?” Triệu Hùng vội vàng lên tiếng: “A Ngọc, tôi làm trâu làm ngựa cho con trai anh, xin anh đừng nói, nếu anh nói ra thì chúng tôi không còn mặt mũi nào ở Vong Ưu thành nữa.” Chuyện này mà nói ra thật, người ở Vong Ưu thành có thể cười nhạo họ cả năm.

Hơn nữa cả năm cũng không tha cho họ.

Người ở Vong Ưu thành không phải dễ đối phó.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn họ: “Bây giờ mới biết mất mặt à?” “Không cho tôi nói cũng được, các người tự ra tay, hay là để tôi ra tay với các người, đánh cho đến khi các người hòa giải mới thôi?” Tô Ngọc cười tủm tỉm hỏi.

Chỉ là nụ cười này khiến những người bên cạnh có chút khó nói.

Còn ai không biết Tô Ngọc khi cười mới là đáng sợ nhất sao?

Không lấy mạng, nhưng còn kinh khủng hơn cả lấy mạng.

Đừng nói là Triệu Hùng và Lý Xuyên, ngay cả người gây sự với họ bên cạnh cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

“Chúng tôi tự ra tay, anh đừng cười với chúng tôi nữa, thấy dáng vẻ này của anh tôi cứ ngỡ không thấy được mặt trời ngày mai.” Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác ở lầu hai, Tiểu Bảo vịn vào lan can nhìn xuống dưới, khi thấy Tô Ngọc liền đột nhiên hét lớn: “Cha ơi, đánh cho bọn họ phục đi.” Nghe thấy giọng của Tiểu Bảo, những người dưới lầu đều quay đầu lại nhìn, sau khi thấy dáng vẻ của Tiểu Bảo, lại quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Trông giống A Ngọc thật, như cùng một khuôn đúc ra.” “Dễ thương quá.” Tô Ngôn Triệt đứng bên cạnh Tiểu Bảo, nghiêm túc nói: “Cha, họ không đáng để cha cho sắc mặt tốt đâu.” Kẻ đã tính kế Lý Xuyên bọn họ, bây giờ mới thật sự là mất hết cả mặt mũi lẫn thể diện.

Lại bị một đứa trẻ nói như vậy.

“A Ngọc, bảo con cưng nhà anh đừng quậy nữa, chúng tôi cũng cần thể diện mà.” Triệu Hùng đáng thương nói.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Lúc Văn Tụng khuyên mãi mà các người không nghe, sao lúc đó các người không cần thể diện?” “…” Lời này không thể nói tiếp được nữa.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh nhìn họ, dáng vẻ đó như thể nếu họ không ra tay thì anh sẽ tự mình ra tay.

“Các người chắc chắn muốn tiếp tục chờ như vậy?” Tô Ngọc thong thả nhìn họ, cười như không cười hỏi.

Ba người biết hôm nay Tô Ngọc chắc chắn sẽ không tha cho họ, chỉ có thể ra tay.

Không có ai là đồng minh của ai, tóm được là đánh.

Mệt đến mức nằm sõng soài trên đất, Tô Ngọc đi tới, cúi đầu nhìn họ: “Thế nào, thoải mái không?

Có muốn làm thêm một trận nữa không?” “Không làm nữa, A

Ngọc, anh đừng nhìn chúng tôi như vậy nữa, chúng tôi sai rồi.” Chuyện này quả thực là họ sai, vốn dĩ cũng không phải chuyện gì to tát.

Ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này.

“Biết là tốt, sau này còn vì những chuyện nhỏ nhặt này mà gây chuyện như vậy, các người cứ chờ tôi nắn gân cốt cho.” Ba người vội vàng xua tay: “A Ngọc, anh trăm công nghìn việc, chút chuyện nhỏ này của chúng tôi không cần anh bận tâm đâu, chúng tôi tự giải quyết được.” Cho dù không giải quyết được cũng phải giải quyết, để Tô Ngọc ra tay, họ thật sự phải lột một lớp da.

“Biết là tốt.” Ba người đi xuống nghỉ ngơi, Tô Ngọc đang chuẩn bị đi xuống thì một bóng người lao đến, đối phương tấn công lén từ phía sau.

Tô Ngọc không hề né tránh, trở tay đỡ đòn của đối phương, sau đó tóm lấy cổ tay người đó rồi ném mạnh xuống đất.

“Mỗi lần tôi về đều dùng thủ đoạn này tấn công lén tôi, ngươi có thể có chút tiến bộ nào không?” Tô Ngọc cúi đầu nhìn người đang nằm trên đất, nhíu mày nói.

Người này có quan hệ khá tốt với anh, nhưng lại là kẻ thù của Thẩm lão đại, hắn cũng là một trong những kẻ không an phận.

Từ dưới đất đứng dậy, thủ đoạn tấn công đã sắc bén hơn rất nhiều.

Tô Ngọc nghiêng đầu né đòn của đối phương, giống như đang đùa giỡn mà không hề đánh trả.

Đánh một hồi mà ngay cả vạt áo của Tô Ngọc cũng không chạm tới.

“Xem ra khoảng thời gian tôi không ở đây, các người thật sự chẳng ra sao cả.” “Ngươi vẫn kiêu ngạo như ngày nào.” Hắn ta luôn biết Tô Ngọc lợi hại, nhưng không đến mức này.

Trước đây khi hắn ta giao đấu với Tô Ngọc, Tô Ngọc sẽ không dễ dàng đến mức này.

Ít nhất cũng có thể ép Tô Ngọc đánh trả, nhưng lần này lại không, không những không thể khiến Tô Ngọc đánh trả, thậm chí còn để anh dễ dàng né được đòn tấn công.

Hơn nữa còn như một người không có chuyện gì.

“Thực lực của ngươi tại sao lại tăng lên nhiều như vậy?

Còn cả nội lực của ngươi nữa.” “Ngươi đoán xem?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn đối phương, hoàn toàn không có ý định nói.

Tô Ngọc như vậy mới là người đáng ghét nhất, khiến người ta tức giận mà anh ta lại còn khá đắc ý.

“Mấy đứa kia là con của ngươi à?

Vong Ưu thành là nơi nào mà ngươi dám mang người đến.” Tô Ngọc ngước mắt nhìn người đối diện: “Ta mang vợ con về, các người ai dám động đến họ sao?” Người đối diện lập tức không nói gì, tuy họ và nhóm của Thẩm lão đại đối lập nhau, nhưng họ đều biết tính cách của Tô Ngọc, nếu thật sự chọc giận anh ta, anh ta thật sự sẽ không cho bạn sắc mặt tốt, đừng nói là sắc mặt tốt, có lẽ ngay cả thể diện cũng không cho.

Thậm chí có thể đánh chết người.

Tô Ngọc lúc nổi giận không ai dám chọc, cũng không ai dám thật sự chọc giận Tô Ngọc.

Chuyện của mấy năm trước vẫn còn rõ mồn một trước mắt.

Lúc đó người của họ gây chuyện, sau khi Tô Ngọc trở về đã dùng thực lực tuyệt đối để trấn áp tất cả.

Thậm chí còn xử lý kẻ cầm đầu gây chuyện ngay trước mặt họ.

Hơn nữa người đó lúc đó thật sự rất thảm, chỉ cần nghĩ đến kết cục của hắn, họ đến bây giờ vẫn còn cảm thấy xương cốt đau nhức.

Lúc đó Tô Ngọc đã lợi hại đến mức đó, huống chi là bây giờ?

Không ai muốn vào lúc này mà đi chọc vào một tên sát tinh, đặc biệt là một sát tinh vô cùng lợi hại.

“Yên tâm, chúng tôi sẽ không làm gì vợ con của ngươi đâu, cùng lắm là chơi đùa với họ thôi.” Tô Ngọc khóe miệng hơi cong lên, nụ cười đó khiến người ta nhìn có chút kỳ quái.

Nhưng chỉ cần là người hiểu anh đều biết anh chắc chắn đang có ý định tính kế ai đó.

Nếu không thì cũng không có biểu cảm này.

“Thật sao?

Tôi rất mong chờ.” Tống Nham dùng ánh mắt nhìn quái vật để nhìn Tô Ngọc: “Ngươi lại nói rất mong chờ?

Đây còn là con trai của ngươi không?” “Đương nhiên là con trai của ta, không phải con của ta chẳng lẽ là con của ngươi sao?” Anh khinh thường nói.

“Đừng để đến lúc đó các ngươi bị con trai ta chơi lại, vậy thì mất mặt lắm.” Nói xong Tô Ngọc quay người rời đi.

Chương 1473

Chưa đi xuống đã bị Tống Nham kéo lại trên lôi đài: “Đừng vội đi như vậy, có một người nhớ ngươi đã rất lâu rồi, ngươi chắc chắn không muốn gặp sao?

Chắc chắn không muốn cùng cô ấy trò chuyện tử tế sao?” Tô Ngọc híp mắt nhìn người đang nói, trong mắt toàn là sự lạnh lẽo: “Ngươi đang tìm chết.” “Tô Ngọc, hà tất phải làm khó Tống Nham?

Là tôi bảo cậu ấy đến tìm anh.” Giọng nói dịu dàng vang lên bên cạnh, giọng nói này khiến đáy mắt Tô Ngọc mang theo sự chán ghét, có thể thấy anh ghét người nói chuyện này đến mức nào.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tống Nham: “Ngươi nên biết ta là người như thế nào.” “Tô Ngọc, cậu ấy làm vậy là vì tôi, anh nể mặt tôi, đừng so đo với cậu ấy.” Một người phụ nữ từ trong đám đông bước ra, nhìn Tô Ngọc dịu dàng nói.

Trông dáng vẻ này, cứ như thể quan hệ với Tô Ngọc rất tốt.

Tô Ngọc liếc đối phương một cái, lạnh lùng mở miệng: “Ồ, cô là cái thá gì?

Tôi phải nể mặt cô sao?” Sự dịu dàng trên mặt người phụ nữ có chút không giữ được, cô ta còn chưa nói gì, Tống Nham bên cạnh đã bất mãn.

“Tô Ngọc, anh có ý gì?

Đó là chị tôi.” “Là chị của ngươi chứ không phải chị của ta, có quan hệ gì với ta?” Tô Ngọc mất kiên nhẫn nói.

Anh ghét nhất là loại người này, vào lúc này chạy đến cản trở anh muốn làm gì?

Muốn anh và Tiểu Hòa hiểu lầm sao?

Những người này thật đúng là lòng dạ khó lường.

“Tô Ngọc, anh nói chuyện có phải quá đáng lắm không?” Tống Nham bất mãn nhìn Tô Ngọc nói.

Thật không biết chị gái rốt cuộc thích Tô Ngọc ở điểm nào, rõ ràng biết Tô Ngọc không phải người tốt, thậm chí còn có vợ con, nhưng vẫn không thể buông bỏ.

Tống Miểu đi đến trước mặt Tô Ngọc, mày hơi nhíu lại: “Tôi khiến anh chán ghét đến vậy sao?

Chẳng lẽ chúng ta ngay cả bạn bè cũng không thể làm được?” Tô Ngọc thờ ơ nhìn Tống Miểu: “Làm bạn với một người đàn ông đã có vợ con?

Cô làm được, chứ tôi thì không.” “Anh…” Tống Nham nhíu mày: “Vợ của anh không phải ghen tuông đến mức đó chứ?

Chuyện này cũng phải quản?” Văn Tụng nghe lời của Tống Nham, cảm thấy hắn ta đúng là đang tìm chết.

A Ngọc quan tâm đến vợ của mình đến mức nào, bọn họ ít nhiều cũng đã nghe qua.

Bây giờ Tống Nham lại nói những lời như vậy trước mặt A Ngọc, thật không biết sau này A Ngọc sẽ làm ra chuyện gì, không biết có thu thập tàn nhẫn đám người này một trận không?

Anh ta đã bắt đầu mong chờ rồi.

“Tô Ngọc, không phải tôi nói anh, chẳng qua chỉ là một người phụ nữ thôi mà, anh hà tất…” Lời còn chưa nói xong đã bị Tô Ngọc một tát đánh bay ra ngoài.

Tô Ngọc ra tay vô cùng nhanh, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, Tống Nham đã bay ra ngoài.

Mọi người nhìn nhau, xem ra lần này Tống Nham thật sự đã chọc giận Tô Ngọc rồi.

Tống Miểu cũng bị hành động này của Tô Ngọc dọa sợ.

Vội vàng chạy qua che chắn cho Tống Nham: “Tô Ngọc, chuyện này là lỗi của tôi, xin anh đừng làm hại em trai tôi.” Tô Ngọc không thèm liếc Tống Miểu một cái, đi đến trước mặt Tống Nham đang không bò dậy nổi: “Nói lại một câu nữa xem?” Người vợ mà anh nâng niu trong lòng bàn tay, cũng là loại người này có thể tùy tiện nói sao?

Họ là cái thá gì?

Cũng dám nói Tiểu Hòa như vậy?

Tống Nham phun ra một ngụm máu, hắn biết Tô Ngọc tính tình không tốt, càng không dễ chọc, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng anh lại tàn nhẫn đến mức này.

“Tô Ngọc, anh…” “Vợ của tôi là tổ tông được tôi nâng trong lòng bàn tay mà cưng chiều, ngươi có tư cách gì nói cô ấy như vậy?

Tống Nham, có phải tôi đã cho ngươi thể diện quá rồi không?” Vương Cẩn Hòa ở nhà họ chính là tiểu tổ tông, không ai nói cô không tốt, kết quả bây giờ lại bị một kẻ không biết trời cao đất dày nói, điều này khiến tâm trạng anh vô cùng tồi tệ.

Tống Miểu nghe lời của Tô Ngọc, lời này như nói cho Tống Nham nghe, nhưng càng giống như nói cho cô ta nghe hơn.

Bất kể cô ta giả vờ thế nào, bất kể cô ta trong mắt người khác là gì, nhưng ở chỗ Tô Ngọc, cô ta không là gì cả.

Trong lòng anh chỉ có một mình vợ anh.

“Tô Ngọc, anh đừng quá đáng, đây là Vong Ưu thành không phải

Ngọc Vương phủ của anh, em trai tôi chỉ nói mấy câu thôi mà, anh hà tất…" "Nơi này có phải là lãnh thổ của Huyền quốc không?" Tống Miểu im lặng, nơi này quả thực là lãnh thổ của Huyền quốc.

"Nếu bản vương thật sự muốn so đo, các người đều phải hành lễ với bản vương, vợ của bản vương là Ngọc Vương phi cao cao tại thượng của Huyền quốc, còn là Huyền chủ duy nhất vừa có phong địa lại có phong hào, cô ấy há lại là người các người có thể tùy tiện sỉ nhục?" "Mấy câu mà cô nói, ra bên ngoài bản vương có thể trực tiếp lấy đầu của hắn, hơn nữa không ai dám nói bản vương một câu không phải." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai chị em Tống Nham, nói.

Những người bên dưới nhìn nhau, nói thật, họ chưa bao giờ thấy Tô Ngọc tức giận như vậy.

Từ khi quen biết Tô Ngọc, anh ta dường như tính tình rất tốt, nói chuyện với họ cũng không ra vẻ ta đây.

Lúc đầu khi biết Tô Ngọc là Ngọc Vương, họ còn nghĩ xem nên đối xử với Tô Ngọc như thế nào.

Họ còn lo lắng đối xử với Tô Ngọc quá tùy tiện anh ta sẽ không vui, còn tỏ vẻ cao cao tại thượng gì đó.

Ai ngờ Tô Ngọc hoàn toàn không như vậy, đến đây rèn luyện lúc nào thì sau này vẫn như vậy.

Những thứ tốt mà vợ anh ta gửi đến cũng cho họ ăn không ít.

Hơn nữa rất nhiều còn được giảm giá hoặc không lấy tiền.

Ban đầu có người nói những thứ Tô Ngọc gửi đến có thể điều dưỡng cơ thể, nhưng lúc đó không ai tin.

Cho đến khi họ ăn một thời gian và phát hiện những bệnh vặt thường ngày của cơ thể đã biến mất, lúc này mới tin những gì người khác nói là thật.

Sau đó họ liền cầm tiền đi tìm Thẩm lão đại, nhờ ông ta giúp mua thêm một ít rau quả và rượu từ bên Tô Ngọc.

Sau này cơ thể của họ ngày càng tốt hơn, tất cả đều là nhờ Tô Ngọc và vợ của anh.

Vì vậy, đối với vợ của Tô Ngọc, họ đều rất cảm kích, bây giờ nghe Tống Nham bọn họ nói xấu vợ Tô Ngọc, trong lòng họ cũng vô cùng không vui.

"Tống Nham, ngươi có phải muốn ăn đòn không?" "Đúng vậy, các người cũng ăn không ít rau quả từ nhà A Ngọc gửi đến chứ?

Sao?

A Ngọc giảm giá bán cho chúng tôi, các người lại quay lại nói xấu A Ngọc bọn họ à?

Sói mắt trắng nói chính là loại người như các người phải không?" "Còn cả Tống Miểu, nếu chúng tôi không nhớ nhầm, A Ngọc đã sớm nói sẽ không có người phụ nữ nào khác rồi, sao cô còn chưa quen à?

Anh ấy chỉ cần vợ của mình, chuyện này cả Vong Ưu thành đều biết, cô vừa đến đã giả vờ thân thiết với A Ngọc, là muốn vợ của A Ngọc cãi nhau với anh ấy sao?" Tống Miểu nghe lời của họ, biểu cảm trên mặt có chút ngượng ngùng, sau đó nói: "Tôi không có suy nghĩ như vậy, các người hiểu lầm tôi rồi." Nghe lời này, tất cả mọi người đều khinh bỉ đảo mắt: "Ồ, chúng tôi hiểu lầm cô?

Không biết chúng tôi hiểu lầm cô cái gì?" Họ rốt cuộc là thật sự hiểu lầm Tống Miểu, hay là thế nào, trong lòng Tống Miểu chẳng lẽ không rõ sao?

Tống Miểu lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Vô thức nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Tôi không có suy nghĩ như vậy." Nhưng trên thực tế, cô ta chính là nghe nói Tô Ngọc mang vợ con đến đây, nên mới dẫn em trai đến.

Chương 1474

Cô ta chính là muốn vợ của Tô Ngọc vì chuyện này mà tức giận, sau đó cãi nhau với anh, sau đó mình sẽ có cơ hội tiếp cận Tô Ngọc.

Cô ta không cho rằng mình kém vợ của Tô Ngọc ở điểm nào.

Điểm duy nhất không bằng, có lẽ là họ quen biết nhau trước chăng?

Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại bên dưới, bảo Nam Kiều bọn họ trông chừng mấy đứa trẻ, mình thì dẫn Thu Ý và Nguyên Bảo đi xuống.

Vừa đi xuống đã thấy Tống Miểu với vẻ mặt si mê nhìn Tô Ngọc, lời nói ra cũng khiến người ta vô cùng khó chịu, nghe mà thấy ghê. "Anh đã hứa với cô ấy 'một đời một kiếp chỉ đôi ta', chẳng lẽ cô ấy không nên tin tưởng anh sao?

Chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè quen biết thôi, cô ấy không lẽ đến chuyện này cũng nổi giận à?

Thế thì thật quá không hiểu chuyện rồi." Tống Miểu nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Lời này nghe như đang bênh vực Tô Ngọc, lại như đang chỉ trích sự vô lý của Vương Cẩn Hòa.

Lúc nói những lời này, Tống Miểu cứ nhìn Tô Ngọc mãi.

Khi thấy nụ cười trên mặt anh, cô ta ngỡ rằng anh đã nghe lọt tai những lời mình nói.

Ngay khi định đến gần Tô Ngọc, cô ta lại thấy anh đi lướt qua mình, nụ cười trên mặt lập tức đông cứng lại.

Cô ta bất giác quay đầu nhìn theo bóng lưng của Tô Ngọc.

Khi thấy một người phụ nữ đã đứng bên cạnh lôi đài, trong mắt Tống Miểu ánh lên vẻ kinh ngạc.

Người phụ nữ này là ai?

Trông cô ấy thật xinh đẹp.

Khí chất trên người vừa trong trẻo lạnh lùng, nhưng khi nhìn Tô Ngọc lại trở nên vô cùng dịu dàng.

Đúng là một con người đầy mâu thuẫn.

Ngay sau đó, Tống Miểu thấy Tô Ngọc, người vừa tỏ ra mất kiên nhẫn với họ, lại đi đến bên cạnh người phụ nữ kia, đưa tay ôm lấy vai cô: "Sao em lại xuống đây?" "Nghe thấy có người đang nói xấu em nên em xuống xem thử." Nói rồi, ánh mắt cô chuyển sang Tống Miểu, nhướng mày hỏi: "Chàng à, đây là bạn của chàng sao?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chỉ gặp qua vài lần thôi, bạn bè thì thật sự không tính là vậy." Vẻ mặt Tống Miểu lập tức cứng đờ.

Anh ta lại nói mình không phải là bạn của anh ta ư?

Tô Ngọc nói những lời như vậy, có phải là quá coi thường người khác không? "Tô Ngọc, tôi…" "Vừa rồi nghe vị tiểu thư này nói tôi không hiểu chuyện, không biết sự 'hiểu chuyện' mà cô nói là gì?

Là dâng chồng mình cho người khác, hay là biết rõ có kẻ đang dòm ngó chồng mình mà vẫn phải giả vờ như không biết?

Chẳng lẽ vị tiểu thư đây có suy nghĩ như vậy sao?

Nếu đúng là thế, vậy thì tôi thật sự không hiểu chuyện rồi." Vương Cẩn Hòa cắt ngang lời Tống Miểu, nhìn cô ta nói với giọng ôn hòa.

Tống Miểu cau mày, cảm thấy người phụ nữ này nói lời nào cũng có ẩn ý. "Tôi là người rất nhỏ nhen, không những nhỏ nhen mà còn hay ghen tuông.

Ngoài người thân và con cái trong nhà, không ai có thể tranh giành chàng với tôi.

Tôi không thích tranh cãi với người khác, nhưng cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt tôi được." Tống Miểu biết rõ cô đang nói về mình. "Cô nương đây nói chuyện thật thú vị, không biết tôi đã bắt nạt cô ở điểm nào?" "Chỉ vì tôi nói vài câu với Tô Ngọc thôi sao?" Tống Miểu cho rằng Vương Cẩn Hòa chỉ đang gây sự vô cớ, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không thích loại người như vậy.

Nói xong, cô ta nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, tôi thật sự không có ý gì khác, chỉ là thấy người quen nên đến chào hỏi thôi.

Lẽ nào như vậy cũng không được sao?" "Không được, vợ tôi nói không được là không được." "Với lại, tôi và cô không thân." Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, cau mày nói đầy bất mãn: "Vợ à, anh và cô ta không có quan hệ gì đâu.

Văn Tụng và mọi người đều biết mà." "Trước đây cô ta đúng là có nói thích anh, nhưng anh đã nói rõ là anh có vợ rồi, không thích người khác." Tô Ngọc cau mày nói, vẻ mặt không vui.

Tống Miểu đã làm anh mất mặt trước Tiểu Hòa.

Điều này khiến anh vô cùng tức giận.

Tống Miểu kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Tô Ngọc lại có thể nhỏ nhẹ dỗ dành một người phụ nữ như vậy, sao có thể chứ?

Văn Tụng và những người khác chưa bao giờ thấy một Tô Ngọc như thế này, chỉ cảm thấy mắt mình sắp mù đến nơi rồi. "A Ngọc, bộ dạng này của cậu thật sự nên để cho những kẻ bại dưới tay cậu xem một chút, xem xem vị Chiến Thần trong lòng họ là người như thế nào." "Chiến Thần thì sao?

Tôi có vợ, họ có không?" "Tôi không chỉ có vợ, tôi còn có con gái, có con trai, họ có không?" Tô Ngọc hừ một tiếng, nói đầy khinh thường.

Mấy người này chẳng có gì trong tay mà còn dám nói đến chuyện ghen tị?

Họ không thấy xấu hổ sao?

Khóe miệng Văn Tụng giật giật nhìn Tô Ngọc, có vợ có con thì hay lắm à?

Có cần phải khoe khoang như thế không?

Những người đứng xem bên dưới gật đầu tán thành: "A Ngọc nói đúng đấy.

Anh ấy là người đã có vợ có con, còn mày qua mắt lại với phụ nữ khác thì còn ra thể thống gì?

Đối xử tốt với vợ con mình mới là đàn ông chân chính." "Ai nói không phải chứ?

Tôi nói này Tống Miểu, những lời cô nói với Tô Ngọc chỉ thiếu điều viết mấy chữ 'châm ngòi ly gián' lên mặt thôi, vậy mà còn dám nói chỉ đơn thuần là chào hỏi Tô Ngọc sao?" "Sợ người khác không biết cô thích Tô Ngọc à?

Cứ dùng ánh mắt đắm đuối đó nhìn chằm chằm anh ấy." Một người bên cạnh nói với vẻ chán ghét.

Họ ghét nhất là loại người như vậy.

Thật không hiểu loại người này nghĩ gì nữa.

Rõ ràng biết vợ con người ta đều ở đây mà còn làm ra chuyện như thế.

Đây chẳng phải là tự tìm chửi sao? "Vương phi, chúng tôi đều ủng hộ người.

Người và A Ngọc ở bên nhau rất tốt." Một người to con bên cạnh lên tiếng.

Anh ta chỉ thấy chướng mắt bộ dạng yếu đuối của Tống Miểu, cứ như thể bị ai bắt nạt vậy.

Chương 1475

Nhìn vợ của Tô Ngọc mà xem, tuy là một đại mỹ nhân, trông cũng rất mềm yếu, nhưng người ta nói chuyện dứt khoát gọn gàng, có gì nói đó, ai như cô ta cứ úp úp mở mở? "Ngươi…" "Cô muốn giành cha với mẹ tôi sao?" Tô Ngôn Triệt không biết đã xuống lầu từ lúc nào, cậu bé đi đến đứng giữa Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, ngẩng đầu nhìn Tống Miểu hỏi.

Tống Miểu đột nhiên bị một đứa trẻ nhìn chằm chằm như vậy, không hiểu sao lại thấy hơi chột dạ. "Tôi không phải…" "Vậy tại sao cô lại châm ngòi mối quan hệ giữa cha và mẹ tôi?" Tô Ngôn Triệt nhìn cô ta hỏi.

Tống Miểu lúng túng không biết nên nói gì, chỉ đành nhìn Tô Ngọc: "Tôi thật sự không có." "Tại sao cô cứ luôn dùng vẻ đáng thương tội nghiệp đó để nhìn cha tôi?

Lúc mẹ tôi chưa đến, cô nhìn cha tôi như vậy.

Mẹ tôi đến rồi, cô cũng nhìn cha tôi như vậy.

Bây giờ tôi hỏi cô, cô vẫn nhìn cha tôi như vậy.

Cô đang đợi cha tôi đòi lại công bằng cho cô, hay là định nói với cha tôi rằng đứa bé chưa đầy năm tuổi như tôi đây bắt nạt cô?" Đây là lần đầu tiên Tô Ngôn Triệt nói một đoạn dài như vậy.

Điều này khiến vợ chồng Tô Ngọc có chút kinh ngạc.

Mà những lời của Tô Ngôn Triệt đối với Tống Miểu chẳng khác nào bị lột sạch quần áo rồi ném vào giữa đám đông, còn bị người ta chỉ chỉ trỏ trỏ. "Tôi…" "Cô chột dạ đến mức nói không nên lời rồi sao?" Cậu nhóc nhìn cô ta, lạnh lùng hỏi. "Ta không biết tại sao ngươi lại có địch ý lớn với ta như vậy, tất cả chỉ là hiểu lầm thôi." Triệt Nhi tỏ vẻ bừng tỉnh gật đầu: "Ồ, cô chặn cha tôi là hiểu lầm, cô ngấm ngầm hạ thấp mẹ tôi là hiểu lầm, cô chia rẽ tình cảm của cha mẹ tôi cũng là hiểu lầm.

Sao con người cô lại có nhiều hiểu lầm thế nhỉ?" Mọi người xung quanh nhìn Tống Miểu bị một đứa trẻ dồn ép đến mức này, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Phải công nhận rằng cậu nhóc này đúng là có bản lĩnh, miệng lưỡi cũng thật lợi hại. "À đúng rồi, còn có tên em trai phế vật của cô nữa, vì cô mà đến đánh lén cha tôi, còn nói xấu mẹ tôi." Dù Tống Miểu có nhẫn nhịn đến đâu cũng không thể chịu đựng được việc một đứa trẻ nói về em trai mình như vậy.

Cô ta cau mày nhìn Tô Ngôn Triệt đầy bất mãn: "Rốt cuộc là ai đã dạy ngươi nói như thế?

Ngươi có còn giáo dưỡng không vậy?" "Triệt Nhi là do tôi dạy dỗ lớn lên, cô đang nói tôi không biết dạy con sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tống Miểu hỏi.

Sắc mặt Tống Miểu hơi tái đi, không dám tin nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc lại đích thân chăm sóc một đứa trẻ ư?

Sao có thể?

Cô ta còn tưởng đứa trẻ này do người phụ nữ kia dạy dỗ nên mới nói ra những lời như vậy, kết quả lại là do Tô Ngọc dạy? "Vợ ta bận nghiên cứu giống cây trồng năng suất cao, con cái trong nhà đều do ta một tay chăm sóc, cô có ý kiến gì sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tống Miểu hỏi.

Tống Miểu ngơ ngác nhìn Tô Ngọc.

Anh vốn phải là một người cao cao tại thượng, sao lại có thể làm những việc mà ngay cả phụ nữ cũng chưa chắc đã tự mình làm?

Tô Ngôn Triệt tủi thân ôm lấy chân Tô Ngọc: "Cha, cô ta mắng con." Cậu bé lớn từng này chưa bao giờ bị ai nói là không có giáo dưỡng, đây là lần đầu tiên cậu bị mắng, mà còn là một người ngoài.

Tô Ngọc chưa kịp nói gì, Văn Tụng bên cạnh đã lạnh mặt: "Tống Miểu, xin lỗi đi." Tống Miểu đờ đẫn nhìn Văn Tụng: "Cậu nói gì?" "Tôi nói cô xin lỗi, lời này cô nghe không hiểu sao?" "Tại sao tôi phải xin lỗi?

Dù nó là do Tô Ngọc dạy dỗ lớn lên thì đã sao?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Bảo cô ta xin lỗi một đứa trẻ, chuyện này là không thể nào.

Chẳng qua chỉ là một thằng nhóc thôi, cô ta mắng thì cũng đã mắng rồi.

Tô Ngọc còn có thể làm gì được chứ?

Tô Ngọc cúi xuống bế Tô Ngôn Triệt lên, nhìn dáng vẻ tủi thân của con trai, anh đưa tay xoa má cậu bé: "Đừng nghe người ngoài nói bậy bạ." Tô Ngôn Triệt không ngừng gật đầu: "Cha, con biết rồi." "Xin lỗi." Tô Ngọc nhìn cô ta, lạnh lùng lên tiếng.

Tống Miểu vẫn không có bất kỳ hành động nào, bộ dạng đó rõ ràng là quyết không xin lỗi.

Tô Ngọc cũng không tức giận, chỉ bế Tô Ngôn Triệt đi đến trước mặt Tống Nham, giơ tay ra đòn, khiến hắn ta hộc máu.

Thấy em trai mình bị như vậy, Tống Miểu hoàn toàn hoảng sợ.

Cô ta cắn môi nhìn Tô Ngọc: "Tại sao?" Giọng nói khàn khàn khiến người ta nghe ra được cô ta đang tức giận đến mức nào. "Chỉ là nợ máu trả máu máu thôi.

Tống Miểu, cô mắng con trai tôi, chia rẽ tình cảm vợ chồng chúng tôi, nói xấu vợ tôi.

Tôi đánh hắn một chưởng, chúng ta coi như huề nhau." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Một câu nói khiến Tống Miểu hoàn toàn nổi giận: "Huề nhau?

Tôi chỉ nói vài câu thôi mà anh đã đánh em trai tôi hộc máu?

Anh có quá đáng quá không?" Cô ta chỉ vì thích Tô Ngọc nên mới làm ra chuyện như vậy, Tô Ngọc lại… lại có thể công tư phân minh đến mức này sao? "Nếu tôi nhớ không lầm, nhà các người là người của Tống gia ở Tề quốc trước đây nhỉ?" Tô Ngọc nhìn Tống Miểu, giọng nói đầy ẩn ý.

Văn Tụng bất đắc dĩ lắc đầu.

Tống Miểu này thật biết cách gây phiền phức cho gia đình mình.

Chẳng lẽ cô ta không nghĩ đến gia đình và gia tộc của mình sao?

Có những lúc, họa từ miệng mà ra.

Câu nói này không phải là không có lý. "Chị, chị đừng nói nữa." Tống Nham không ngốc, lập tức nghe ra ý tứ trong lời nói của Tô Ngọc, vội vàng lên tiếng.

Tống Miểu nhìn em trai mình, lông mày hơi nhíu lại, có chút không vui: "Tại sao?" "Đế chế thương nghiệp của Ngọc Vương không phải là thứ mà nhà chúng ta có thể chống lại được đâu." "Xem ra vẫn còn một người thông minh." Tô Ngọc cười như không cười nói. "Anh…" "Đừng chọc vào tôi, cái giá phải trả các người không gánh nổi đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tống Miểu bất giác lùi lại một bước, cắn môi nhìn Tô Ngọc.

Lần đầu tiên nhìn thấy Tô Ngọc là ở một nơi khác.

Lúc đó, Tô Ngọc đứng trên lôi đài, người dính đầy máu, vẻ kiêu ngạo cô độc của anh khiến cô ta say đắm.

Cô ta đã nghĩ, sau khi biết anh là ai, sẽ ở bên anh.

Nghĩ rằng mình là đại tiểu thư của Tống gia, cũng xứng với một người đến thành Vong Ưu như anh chứ nhỉ?

Chương 1476

Nào ngờ sau đó, cô ta còn chưa kịp dò hỏi tình hình của Tô Ngọc thì đã nghe có người nói anh đã thành thân, không chỉ thành thân mà còn rất yêu vợ.

Lúc mới nghe tin này, cô ta căn bản không tin là thật.

Mãi cho đến một lần, nghe được Tô Ngọc nói chuyện với Thẩm Quyết và những người khác, mới biết anh không chỉ đã thành thân mà còn có một đứa con trai ba tuổi.

Lúc đó cô ta thật sự rất đau khổ, rõ ràng là người mình để ý, tại sao lại có vợ rồi?

Sau này, người để ý đến cô ta ở thành Vong Ưu cũng nhiều lên, có kẻ thậm chí còn muốn dùng thủ đoạn, nhưng cuối cùng không một ai thoát khỏi việc bị cô ta ném ra ngoài.

Sau đó, cô ta cũng không dám đi tìm Tô Ngọc nói chuyện này, lo rằng nhỡ đâu Tô Ngọc biết được tình cảm của mình, cuối cùng ngay cả bạn bè cũng không thể làm.

Cô ta vốn nghĩ chỉ cần bắt đầu từ bạn bè, họ sẽ luôn có cơ hội.

Nào ngờ Tô Ngọc căn bản không qua lại thân thiết với phụ nữ, thậm chí còn cố ý giữ khoảng cách.

Kết quả này là điều cô ta không ngờ tới.

Mím chặt môi, Tống Miểu nghiến răng nói: "Tô Ngọc, tôi đã thích anh sáu năm rồi." "Anh đến thành Vong Ưu bao lâu thì tôi đã thích anh bấy lâu." Tô Ngọc cau mày, anh rất không thích có người nói với mình những lời như vậy.

Những người này nói những lời như thế luôn khiến anh cảm thấy có lỗi với Tiểu Hòa. "Tiểu Hòa, những chuyện này anh đều không biết." Ai mà biết được cô ta sẽ thích mình chứ?

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Anh vội vàng gì chứ?" Cô còn chưa nói gì mà, Tô Ngọc vội cái gì. "Chẳng phải anh lo em sẽ hiểu lầm anh sao?" Tô Ngọc lẩm bẩm nói.

Anh không muốn Vương Cẩn Hòa vì những người này mà không vui. "Sẽ không hiểu lầm đâu, em biết anh sẽ không thích cô ta." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nói đầy tin tưởng.

Tống Miểu vốn nghĩ mình nói ra trước mặt bao nhiêu người như vậy, anh ta ít nhất cũng sẽ nể mặt một chút, không nói những lời khó nghe như thế.

Nhưng cô ta cũng không ngờ Tô Ngọc lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Cô ta thất vọng nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, anh thật sự quá tàn nhẫn." Tô Ngọc không chỉ là quá đáng, anh ta còn rất tàn nhẫn.

Thật sự quá tàn nhẫn.

Rõ ràng đã biết cô ta thích mình, tại sao còn không cho mình một cơ hội?

Vương Cẩn Hòa không nói gì vì biết Tô Ngọc có thể xử lý tốt chuyện này.

Nhưng bây giờ nghe người này nói Tô Ngọc tàn nhẫn, cô lập tức không vui: "Cô nói chuyện kiểu gì vậy?

Nếu chồng tôi cho cô hy vọng, cô nói anh ấy tàn nhẫn tôi không có gì để nói, nhưng chồng tôi chưa bao giờ làm như vậy." "Tôi…" "Cô thích chồng tôi, thì chồng tôi phải thích lại cô, đó mới là điều cô cho là không tàn nhẫn sao?" Đây là đạo lý gì vậy?

Làm gì có chuyện như thế.

Dựa vào đâu cô ta thích người ta thì người ta phải thích lại cô ta?

Người này thật sự rất kỳ quặc.

Sắc mặt Tống Miểu tái nhợt nhìn Vương Cẩn Hòa.

Tình cảm sáu năm của cô ta, người phụ nữ này dựa vào đâu mà nói như vậy. "Tôi đã đợi anh ấy sáu năm, tôi…" Vương Cẩn Hòa bị những lời này làm cho tức giận.

Cái gì gọi là cô ta đã đợi Tô Ngọc sáu năm?

Lời này nói ra thật sự quá ghê tởm. "Tô Ngọc có bảo cô đợi không?" Vương Cẩn Hòa mất kiên nhẫn hỏi.

Đối với loại người này thật sự quá đáng ghét.

Sắc mặt Tống Miểu trắng bệch trong chốc lát.

Phải rồi, Tô Ngọc chưa bao giờ cho cô ta hy vọng, quan hệ với cô ta cũng không tốt đến thế, thậm chí còn chưa nói được mấy câu.

Tất cả những gì cô ta làm đều là tự mình đơn phương tình nguyện, nói cho cùng, không thể trách Tô Ngọc được. "Xem ra cô đã nhìn rõ rồi, là tự cô muốn đợi, dựa vào đâu mà đổ chuyện này lên người Tô Ngọc?" Vương Cẩn Hòa nhìn sắc mặt của Tống Miểu, còn có gì mà không hiểu nữa? "Tôi…" Tống Miểu muốn giải thích, nhưng không nói được lời nào.

Lúc này, một người đàn ông từ trong góc đi ra.

Tô Ngọc nhìn người đó, cau mày nói: "Trông chừng người của mình cho kỹ, đây là lần cuối cùng." "Đa tạ." Đối phương không nói nhiều, chỉ bình tĩnh cảm ơn Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh ta là ai vậy?

Hai người quen nhau à?" "Ừm, quen." Ban đầu quan hệ cũng không tệ, nhưng sau này không biết vì lý do gì mà luôn nhắm vào anh.

Nhưng bây giờ thấy bộ dạng này của Tống Miểu, có lẽ anh đã biết nguyên nhân rồi. "Chàng bị người ta nhắm vào sao?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc đáng thương gật đầu, nhìn Vương Cẩn Hòa nói đầy tủi thân: "Anh đây gọi là tai bay vạ gió, vợ phải an ủi một chút mới đỡ được." Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cười, nhìn bộ dạng này của anh, bực mình lắc đầu: "Em nghe anh nói bậy bạ." "Không nói bậy, anh nói thật đấy." "Miêu Tỳ, ta không hy vọng bọn họ lại đến gây phiền phức cho ta nữa, ngươi nên biết ta có ý gì." Miêu Tỳ nhìn Tô Ngọc rất lâu rồi mới lên tiếng: "Miểu Miểu chỉ là thích ngươi thôi, ngươi là Ngọc Vương, có thể có trắc phi." Tống Miểu nghe thấy lời này, trong mắt lóe lên niềm vui sướng.

Ánh mắt bất giác dời sang Tô Ngọc, thật sự có thể như vậy sao? "Chỉ cần ngươi đồng ý yêu cầu này của ta, ta có thể giúp ngươi." Miêu Tỳ nhìn Tô Ngọc, bình tĩnh nói.

Vẻ mặt bình tĩnh đó khiến Tô Ngọc cảm thấy rất mỉa mai, thậm chí là ghê tởm: "Thật là cảm động quá nhỉ." Vương Cẩn Hòa bây giờ vô cùng không vui.

Người này lại muốn Tô Ngọc cưới trắc phi ư?

Đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. "Tô Ngọc, ta biết ngươi rất lợi hại, nhưng nếu không có sự giúp đỡ của chúng ta, ngươi nghĩ chuyện ngươi muốn làm có thể làm được không?" Miêu Tỳ chống lại áp lực của Tô Ngọc, bình tĩnh nói.

La Hậu và Lạc Diễm đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nhìn Miêu Tỳ nói đầy chán ghét: "Ghét nhất là loại người như ngươi, thích người ta mà không dám nói, lại muốn để Ngọc ca dính dáng đến loại người này.

Ngươi muốn cho người ta biết ngươi tốt đến mức nào?

Hay muốn cho người ta biết người ngươi thích hèn mọn đến mức nào?" "Miêu Tỳ, thích một người mà ngay cả nói ra cũng không dám, ngươi đúng là đồ nhát gan." Ánh mắt Miêu Tỳ hơi lóe lên, quay đầu nhìn Tống Miểu bên cạnh, lại phát hiện ánh mắt cô ta vẫn luôn đặt trên người Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy sự mong đợi.

Dường như đang chờ Tô Ngọc đồng ý để cô ta trở thành trắc phi.

Chương 1477

Dù chỉ là một thị thiếp, cô ta cũng đồng ý.

Nhận thức này khiến sắc mặt Miêu Tỳ hơi thay đổi. "Miêu Tỳ, giúp ta với." Tống Miểu kéo áo Miêu Tỳ, cầu xin nói. "Miêu Tỳ, đẩy người mình thích cho người khác, ngươi thật là rộng lượng quá nhỉ." Lạc Diễm nói giọng âm dương quái khí.

Tống Miểu bất mãn nhìn Lạc Diễm: "Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Chúng ta chỉ là bạn bè." Miêu Tỳ tự giễu nhìn Tống Miểu, hóa ra hắn làm nhiều như vậy, cuối cùng chỉ là bạn bè thôi sao?

Lạc Diễm nhìn Tống Miểu với vẻ mặt kỳ quái: "Bạn bè bình thường?

Có người không coi ngươi là bạn bè bình thường đâu nhé." "Miêu Tỳ, ngươi giúp cô ta làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại trở thành một người bạn chẳng ra gì, cảm giác thế nào?" Miêu Tỳ cau mày nhìn Lạc Diễm: "Lạc Diễm, ngươi đừng nói nữa." "Tại sao không thể nói?

Miêu Tỳ, ngươi thật sự rất ghê tởm.

Người ta không thích ngươi, ngươi lại muốn để Ngọc ca tiếp nhận ư?

Dựa vào đâu?

Nói là giúp Ngọc ca, ngươi nghĩ Ngọc ca còn cần ngươi giúp sao?" Lạc Diễm nhìn Miêu Tỳ.

La Hậu thản nhiên lên tiếng: "Ngươi ngay cả ta cũng đánh không lại, còn muốn giúp Ngọc ca?" Lời này của La Hậu chính là sự khinh miệt đối với Miêu Tỳ.

Miêu Tỳ im lặng.

Bên cạnh Tô Ngọc đúng là có rất nhiều người lợi hại hơn hắn, hắn thật sự không chắc mình nói giúp Tô Ngọc, anh có đồng ý hay không. "Ta nghĩ, ngươi nên rất muốn xử lý những người đó chứ nhỉ?" Tô Ngọc cuối cùng cũng dời tầm mắt sang Miêu Tỳ, đối với lời nói của hắn không tỏ thái độ gì.

Ngay khi Miêu Tỳ tưởng Tô Ngọc đã động lòng, lại nghe thấy anh lên tiếng: "Hừ, nếu bản vương thật sự muốn xử lý ai đó, ngươi nghĩ ta cần sự giúp đỡ của ngươi sao?

Ta có thể trực tiếp lấy mạng bọn họ." Sắc mặt Miêu Tỳ lập tức thay đổi, còn định nói gì đó thì cảm thấy áp lực trên người ngày càng lớn, cuối cùng 'bịch' một tiếng, hắn quỳ thẳng xuống đất, ngay cả đứng dậy cũng cảm thấy khó khăn.

Những người xung quanh đang xem náo nhiệt thấy Miêu Tỳ vừa rồi còn đang đàm phán điều kiện với Tô Ngọc, bây giờ lại đột nhiên quỳ xuống đất, đều có chút kinh ngạc: "Chuyện gì thế này?" "Sao đột nhiên lại quỳ xuống vậy?

Vừa rồi không phải còn đang đàm phán điều kiện với A Ngọc sao?" Cuộc đàm phán điều kiện này có phải hơi lúng túng không?

Tống Miểu cũng có chút kinh ngạc trước mọi chuyện xảy ra trước mắt, cau mày nhìn Tô Ngọc: "Ngươi… ngươi rốt cuộc đã làm gì?" Tô Ngọc không thèm để ý đến Tống Miểu, chỉ cúi đầu nhìn Miêu Tỳ: "Bên đó có bao nhiêu người như ngươi?

Ngươi ngay cả phản kháng cũng không làm được, ngươi nghĩ có mấy người có thể thoát khỏi tay bản vương?" Miêu Tỳ vốn tưởng Tô Ngọc kiêu ngạo tự đại, nhưng giờ khắc này hắn mới phát hiện, là bọn họ căn bản không hiểu Tô Ngọc.

Thực lực của anh ta mạnh đến đáng sợ, thậm chí khiến hắn cảm thấy kinh hãi.

Người bên phía họ tuy đều rất lợi hại, nhưng nếu thật sự so với Tô Ngọc thì vẫn còn kém xa. "Tô Ngọc, ngươi…" Sao anh ta có thể lợi hại đến mức này? "Bây giờ ngươi còn cảm thấy có tư cách mặc cả hay đàm phán điều kiện với ta không?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Miêu Tỳ hỏi.

Văn Tụng nheo mắt nhìn Tô Ngọc, đi đến bên cạnh anh: "Khống chế được rồi à?" Tô Ngọc 'ừ' một tiếng: "Sớm đã có thể rồi, chỉ là ta lười giải trừ thôi." "Ra là vậy." Mồ hôi lạnh của Miêu Tỳ không ngừng tuôn rơi.

Tống Miểu nhìn thấy vô cùng lo lắng, đây là cơ hội cuối cùng rồi, nếu Miêu Tỳ không thể giúp cô ta, vậy thì cô ta hoàn toàn xong đời. "Miêu Tỳ… giúp ta với." Tống Miểu lo lắng nói.

Cùng Miêu Tỳ chịu đựng áp lực còn có Tống Nham.

Tống Nham căn bản không ngờ Tô Ngọc lại trở nên lợi hại như vậy. "Chị, chị đừng nói nữa." Miêu Tỳ vì chị ấy đã thành ra thế này rồi, chị ấy còn không thấy sao?

Hắn cảm thấy Miêu Tỳ tốt hơn Tô Ngọc không biết bao nhiêu lần, nhưng chị gái hắn dường như không hề quan tâm đến điều này.

Trong lòng chị ấy chỉ nghĩ làm sao để có được sự yêu thích của Tô Ngọc, làm sao để gả cho Tô Ngọc.

Nhưng gả cho một người không thích mình, thật sự có thể vui vẻ hạnh phúc sao? "Tôi…" "Chị có thể nhìn xem Miêu Tỳ bây giờ đang trải qua chuyện gì không?

Anh ấy đối tốt với chị như vậy, chị muốn hại chết anh ấy sao?" Tống Nham lo lắng nhìn Miêu Tỳ, lần đầu tiên nảy sinh oán hận với người chị gái này.

Hắn đứng bên cạnh cũng sắp không chịu nổi rồi, áp lực trên người Miêu Tỳ rốt cuộc lớn đến mức nào?

Tống Miểu mơ hồ nghe lời của Tống Nham, có chút không hiểu ý của hắn là gì.

Cô ta cúi đầu nhìn thấy mặt đất nơi Miêu Tỳ đang quỳ đã xuất hiện vết nứt, có thể thấy vừa rồi cú đó nặng đến mức nào. "Tô Ngọc, chuyện này không liên quan đến Miêu Tỳ, ngươi không cần phải liên lụy người vô tội." Tống Miểu lấy hết dũng khí nhìn Tô Ngọc nói. "Chưa từng có ai dám đàm phán điều kiện với bản vương như vậy, thậm chí còn dám uy hiếp bản vương." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Miêu Tỳ.

Uy áp trên người không hề thu lại chút nào. "Tô Ngọc, tha cho Miêu Tỳ đi, sau này nó sẽ không đến gây phiền phức cho ngươi nữa." Tô Ngọc quay đầu nhìn người vừa lên tiếng, người này thì Tô Ngọc phải nể mặt đôi chút. "Ta có thể nể mặt ngươi, nhưng ngươi lấy gì ra để đảm bảo với ta, sau này nó sẽ không làm những chuyện ngu ngốc như vậy nữa?" Dù có nể mặt người này, những gì cần nói rõ vẫn phải nói thẳng.

Để tránh sau này lại gây ra chuyện gì phiền phức.

Anh ghét nhất là loại chuyện này. "Mạng của ta." Tô Ngọc nhướng mày nhìn đối phương, mắt hơi híp lại, đây là lần đầu tiên nghe người này nói những lời như vậy. "Ồ?" "Nếu sau này Miêu Tỳ lại vì Tống Miểu mà đến tìm ngươi, mạng này của ta sẽ là của ngươi." "Được, nếu ngươi đã nói vậy, ta sẽ nể mặt.

Nhưng ta thật sự rất tò mò, Miêu Tỳ rốt cuộc có điểm gì khác biệt mà khiến ngươi phải giúp nó như vậy?" Tô Ngọc hỏi đầy ý vị sâu xa.

Đối phương chỉ cười mà không nói, rõ ràng không có ý định tiết lộ.

Tô Ngọc thấy vậy cũng không nói nhiều, chỉ cúi đầu nhìn Miêu Tỳ: "Nếu hắn đã nói giúp ngươi, ta sẽ nể mặt hắn tha cho ngươi lần này.

Miêu Tỳ, mặt mũi của hắn không phải lúc nào cũng hữu dụng đâu.

Hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động.

Kẻ dám nói với bản vương chuyện nạp thiếp trước đây, cỏ trên mộ đã cao ba thước rồi." Tống Miểu nhìn người đàn ông nói chuyện phía sau, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Người này rốt cuộc là ai?

Chương 1478

Sao cô ta chưa từng thấy?

Nếu Tô Ngọc có thể nghe lời người này mà tha cho Miêu Tỳ, vậy chỉ cần cô ta mở lời, có phải Tô Ngọc sẽ đồng ý yêu cầu của cô ta không?

Lập tức, tâm tư của Tống Miểu bắt đầu hoạt động.

Cô ta ngồi xổm xuống nhìn Miêu Tỳ: "Ngươi sẽ không sao đâu.

Tô Ngọc nể mặt người này như vậy, ngươi bảo hắn giúp ta nói với Tô Ngọc, để Tô Ngọc cưới ta có được không?" Tô Ngọc nghe thấy lời này, chế giễu nhìn người đàn ông đã nói giúp Miêu Tỳ: "Ngươi nói xem, nó sẽ nghe lời ngươi, hay là mở miệng giúp người phụ nữ này?" Người đàn ông cau mày nhìn Miêu Tỳ.

Làm gì có ai làm việc như vậy?

Người ta có nạp thiếp hay không thì liên quan gì đến hắn?

Khiến hắn ở đây không ngừng nhảy nhót?

Sắc mặt Miêu Tỳ tái nhợt nhìn Tống Miểu.

Hắn đã làm nhiều như vậy vì Tống Miểu, xương bánh chè cũng gãy rồi, nhưng trong lòng cô ta, hắn lại chẳng sao cả, thậm chí còn nói ra những lời như vậy. "Miêu Tỳ, ngươi đã nói dù ta làm gì ngươi cũng sẽ giúp ta.

Bây giờ ta chỉ muốn gả cho Tô Ngọc, ta không làm thiếp, ta muốn làm chính thê." Tống Miểu không nhìn thấy vẻ mặt của Miêu Tỳ, không ngừng nói những lời có lợi cho mình.

Người đàn ông thất vọng nhìn Miêu Tỳ: "Đây chính là người ngươi thích sao?

Kẻ mà ngươi sẵn sàng chống lại mệnh lệnh để giúp đỡ?" Miêu Tỳ phun ra một ngụm máu, vết máu làm bẩn váy của Tống Miểu.

Tống Miểu nhìn chiếc váy bẩn ngay lập tức, sắc mặt liền trở nên vô cùng khó coi.

Đây là chiếc váy cô ta cố ý mặc để gặp Tô Ngọc, là chiếc váy đẹp nhất trong tất cả quần áo của cô ta, bây giờ lại bị làm bẩn như vậy. "Miêu Tỳ, ngươi làm bẩn váy của ta rồi." Tống Miểu nói đầy bất mãn.

Tống Nham nghe thấy lời này đều tưởng Tống Miểu có phải điên rồi không.

Miêu Tỳ đã thành ra thế này rồi, trong lòng Tống Miểu lại chỉ nghĩ đến chiếc váy của cô ta.

Có phải là quá đáng quá không? "Chị, chị đang nói linh tinh gì vậy?

Nếu không phải vì chị, Miêu Tỳ có bị như vậy không?

Anh ấy đã bị thương rồi, chị không quan tâm đến vết thương của anh ấy ra sao, lại chỉ quan tâm đến chiếc váy của chị?

Chị cũng quá đáng quá rồi." Tống Nham thất vọng nhìn Tống Miểu nói.

Hắn vốn nghĩ chị gái mình chỉ là hơi ích kỷ một chút, không ngờ lại là loại người như vậy.

Lần đầu tiên, hắn cảm thấy không đáng thay cho Miêu Tỳ.

Sắc mặt của người đàn ông cũng vô cùng khó coi.

Anh ta đi đến trước mặt Miêu Tỳ, cúi đầu nhìn hắn: "Đến lúc này rồi, ngươi vẫn còn muốn thích người phụ nữ này sao?" Miêu Tỳ chưa kịp mở miệng, Tống Miểu bên cạnh đã bất mãn: "Cái gì gọi là vì tôi?

Đây không phải là hắn tự nguyện làm vậy sao?

Có phải tôi ép hắn đâu." Lời nói của Tống Miểu khiến Miêu Tỳ cười khẽ.

Giọng điệu thờ ơ đó, sự ghét bỏ bên trong rõ ràng đến vậy.

Miêu Tỳ quay đầu nhìn người đàn ông, lúc này hắn mới phát hiện áp lực trên người không biết đã biến mất từ lúc nào.

Hắn đã có thể cử động được rồi. "Ta đồng ý sự sắp xếp của các ngươi, ta sẽ trở về thành thân với các ngươi." Miêu Tỳ nói với giọng khàn khàn.

Tống Miểu thích Tô Ngọc bao lâu thì hắn đã thích Tống Miểu bấy lâu, thậm chí còn lâu hơn.

Hắn vốn nghĩ chỉ cần ở bên cạnh Tống Miểu, sẽ có một ngày cô ta nhìn thấy hắn.

Nhưng đến lúc này hắn mới phát hiện, cuối cùng vẫn là hắn quá ngây thơ.

Trong lòng Tống Miểu chỉ có bản thân cô ta, sẽ không có người khác.

Dù có giúp cô ta thì đã sao?

Cuối cùng chẳng phải vẫn bị người ta ghét bỏ thành ra thế này sao?

Nghĩ đến thôi cũng thấy vô cùng nực cười. "Tống Miểu, thật sự khiến ngươi thất vọng rồi." Tống Miểu nghe Miêu Tỳ nói muốn trở về thành thân, trong mắt tràn đầy vẻ mờ mịt, sau đó bất giác nói: "Không được, ngươi không thể thành thân." Sắc mặt người đàn ông âm trầm nhìn Tống Miểu: "Không được?

Ngươi có tư cách gì để nói không được?" Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy Tống Miểu này có phần quá đáng.

Cô ta lại không thích Miêu Tỳ, dựa vào đâu mà có thể nói những lời như vậy?

Chỉ dựa vào việc Miêu Tỳ thích cô ta sao?

Thật ngu ngốc.

Một người thích mình như vậy lại không cần, cứ phải ở đây không ngừng gây chuyện.

Bây giờ thì tốt rồi, làm tổn thương người ta, khiến người ta không muốn quan tâm đến mình nữa.

Bộ dạng này của Miêu Tỳ chắc là đã hoàn toàn chết tâm rồi nhỉ?
"Người anh ấy thích là tôi." Tống Miểu nói một cách đương nhiên.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều hiểu ra.

Hóa ra Tống Miểu không phải thật sự không biết gì, cô ta không chỉ biết mà còn biết rất rõ.

Rõ ràng biết Miêu Tỳ rất thích mình, lại còn ở đây lợi dụng tình cảm của Miêu Tỳ đối với mình.

Loại người này thật sự quá ghê tởm.

Miêu Tỳ ngẩng đầu nhìn Tống Miểu.

Cô ta lại biết ư?

Chương 1479

Vậy mục đích cô ta luôn giả vờ không biết là gì? "Ngươi biết?" Giọng nói của Miêu Tỳ không nghe ra cảm xúc, hắn nhìn Tống Miểu hỏi. "Đương nhiên biết, tôi lại không phải đồ ngốc." Tống Miểu bĩu môi lẩm bẩm.

Miêu Tỳ cười khẽ: "Ha, phải rồi, ngươi không phải đồ ngốc, ta mới là đồ ngốc." Cô ta rõ ràng biết rành rành, lại giả vờ như không hiểu gì, giả vờ như không biết gì.

Nhìn hắn vì cô ta mà làm bất cứ chuyện gì, trong lòng chắc hẳn đang mắng hắn ngu ngốc lắm nhỉ?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Miêu Tỳ đã cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Rốt cuộc hắn đã mù mắt đến mức nào mới thích phải một người như Tống Miểu.

Tống Nham trơ mắt nhìn sự thay đổi của Miêu Tỳ, trong lòng có chút thất vọng.

Xem ra chức "anh rể" này của hắn coi như xong rồi.

Hắn biết Miêu Tỳ đã hoàn toàn thất vọng về Tống Miểu. "Miêu Tỳ?" Tống Nham lo lắng nhìn Miêu Tỳ, hy vọng hắn có thể cho Tống Miểu thêm một cơ hội. "Tống Nham, những việc tôi làm cho cô ấy cậu đều biết cả, nhưng bây giờ có vẻ như cô ấy không cần nữa rồi." Nghe những lời này, Tống Nham có chút khó chịu: "Chị tôi chỉ là…" Chỉ là cái gì, Tống Nham cũng không thể nói ra được, vì hắn không thể tìm được lý do nào để bào chữa cho Tống Miểu. "Tống Nham, không cần nói nữa, tôi bỏ cuộc rồi." Bây giờ hắn đã hiểu ra, Tống Miểu không phải là người không biết gì cả, ngược lại, cô ta biết tất cả, mà còn biết rất rõ ràng.

Nhưng dù vậy, cô ta cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc mở lời nói gì, chỉ không ngừng giả vờ vô tội, sau đó nhận lấy lợi ích từ hắn.

Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của họ, lập tức hiểu ra Tống Miểu vẫn luôn biết người này thích cô ta.

Nhưng cô ta cứ giả vờ không biết, chỉ coi Miêu Tỳ như một lốp xe dự phòng có thể lợi dụng, có thể giúp cô ta làm việc.

Thế nhưng, đến lúc này Tống Miểu vẫn chưa nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, người đàn ông đang yêu cô ta, sau này sẽ không bao giờ yêu cô ta nữa.

Cũng sẽ không giúp cô ta làm bất cứ chuyện gì, chỉ tiếc là cô ta vẫn chưa biết gì cả.

Tống Miểu quả thực không coi lời này ra gì, vì cô ta rất rõ Miêu Tỳ thích mình đến mức nào, chính vì sự yêu thích của Miêu Tỳ, cô ta mới có thể thuận lợi đi đến ngày hôm nay. "Xác định rồi chứ?" Người đàn ông nhìn Miêu Tỳ hỏi. "Vâng, xác định rồi, người ta coi tôi như thằng ngốc mà lợi dụng, tôi không đi còn ở đây mất mặt xấu hổ sao?" Miêu Tỳ mỉa mai nói.

Một câu nói khiến người đàn ông hài lòng gật đầu: "Rất tốt." "Nếu đã như vậy, thu dọn đồ đạc rồi về cùng chúng tôi." "Được." Miêu Tỳ đáp một tiếng, sau đó liếc nhìn Tống Miểu một cái.

Đây là lần cuối cùng, sau khi rời đi, hắn và Tống Miểu sẽ như người dưng nước lã, không còn cơ hội nào khác.

Người đàn ông vẫy tay, người bên cạnh đến đỡ Miêu Tỳ.

Người đàn ông nhìn chân của hắn, bực bội nói: "Cậu nên cảm ơn Ngọc Vương cho đàng hoàng, ngài ấy không ra tay độc ác với cậu." Nếu Ngọc Vương thật sự muốn xuống tay hạ sát, thì cái chân này của hắn đã phế hoàn toàn rồi.

Bây giờ chắc chỉ là nứt xương bánh chè, sau này dưỡng thương cẩn thận là được, đại phu trong nhà có thể chữa trị. "Bạch Khởi, cậu xem giúp hắn đi." Nghe lời Tô Ngọc, Bạch Khởi có chút không tình nguyện nhìn anh: "Anh Ngọc, tại sao phải giúp hắn chứ?" "Nhanh lên." Dù Bạch Khởi bất mãn nhưng vẫn xem chân cho Miêu Tỳ: "Không có gì nghiêm trọng, chỉ là nứt xương bánh chè, sau này dưỡng thương cẩn thận là được." "Đa tạ." Miêu Tỳ nhìn Tô Ngọc đang đứng đó với vẻ mặt lạnh nhạt, mấp máy môi, cuối cùng lên tiếng xin lỗi: "Xin lỗi, trước đây là lỗi của tôi, vợ chồng hai vị quả thực rất xứng đôi." Hai người đứng cạnh nhau trông như một cặp tiên đồng ngọc nữ.

Tống Miểu so với Ngọc Vương phi thì chẳng là gì cả.

Nghe vậy, Tô Ngọc gật đầu không tỏ ý kiến, cũng không nói gì.

Ngược lại, Nam Kiều dẫn mấy đứa trẻ đi xuống, trào phúng nói: "Chuyện này còn cần cậu nói sao?

Miêu Tỳ, cậu nên thấy may mắn vì anh Ngọc không để chúng tôi ra tay, nếu không tôi sẽ khiến cậu sống không bằng chết." "Mà mắt nhìn của cậu cũng tệ thật, loại phụ nữ này mà cậu cũng thích được." Nam Kiều nói với vẻ mặt chán ghét.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa mi tâm: "Được rồi, đừng xát muối vào lòng người ta nữa." "Anh Ngọc, hắn đáng đời mà, dù chúng ta có xát muối thì cũng là do hắn tự chuốc lấy." Nam Kiều hừ một tiếng nói.

Thông minh như vậy mà lại bị một người phụ nữ tính kế, không phải ngu xuẩn thì là gì? "Nam Kiều, cậu đừng tưởng tôi không đánh lại cậu." Miêu Tỳ tức đến nghiến răng ken két.

Ân oán giữa hắn và Nam Kiều đã có từ lâu.

Lần này bị Nam Kiều cười nhạo khiến hắn cảm thấy vô cùng mất mặt.

Bây giờ nghe Nam Kiều nói những lời như vậy, hắn chỉ muốn đứng dậy đánh nhau với Nam Kiều. "Chỉ với cái chân què của cậu mà còn muốn động thủ với tôi sao?

Cậu đánh cũng không lại tôi, sống cũng không hạnh phúc bằng tôi." Nam Kiều khoe khoang nói.

Miêu Tỳ như nghe phải chuyện ma quỷ, tức giận nói: "Cậu mà sống hạnh phúc hơn tôi ư?

Ai mà tin cậu?" "Tôi đã thành thân rồi, tình cảm của tôi và nương tử rất tốt, ai như cậu, thích một người mà người ta còn lợi dụng cậu.

Sau này tôi còn có con nữa, hỏi cậu có tức không?" Nam Kiều hả hê nói.

Miêu Tỳ kinh ngạc nhìn Nam Kiều, Nam Kiều cũng đã thành thân rồi ư?

Sao có thể? "Lạc Diễm, Bạch Khởi và La Hậu cũng có vị hôn thê rồi, tình cảm đều rất tốt, năm nay cũng sẽ thành thân, ghen tị không?

Tiếc là cậu không có người vợ như vậy, cậu chỉ có một người phụ nữ coi cậu như con cờ." Nam Kiều độc miệng nói.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười, Nam Kiều nói chuyện kiểu này thật sự không sợ bị đánh sao?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Vương Cẩn Hòa có chút bối rối nói: "Chồng ơi, Nam Kiều khoe khoang như vậy thật sự không bị đánh sao?" "Miêu Tỳ không phải là đối thủ của Nam Kiều." Lời này Nam Kiều nói không sai.

Miêu Tỳ có lẽ ngay cả Bạch Khởi cũng không đánh lại, làm sao có thể đánh thắng Nam Kiều được?

Miêu Tỳ đã tức đến muốn hộc máu, hắn không muốn ở lại đây thêm một chút nào nữa, nếu còn ở lại, hắn thật sự lo mình sẽ bị Nam Kiều làm cho tức chết.

Người đàn ông nhìn bộ dạng tức tối của Miêu Tỳ, hả hê nói: "Hai năm trước đã bảo cậu về nhà thành thân thì không nghe, lúc đó nếu cậu về nhà thành thân thì bây giờ đã có con rồi, đến nỗi bị người ta mắng mỏ thế này sao?" "Chú rốt cuộc là người một nhà với ai vậy?" Miêu Tỳ tức giận nói. "Không vui à?

Ta chỉ nói sự thật thôi mà." "Chú…" Miêu Tỳ nhất thời không nói nên lời.

Hơn hai năm trước, gia đình đã giục hắn trở về thành thân với vị hôn thê, nhưng hắn vì Tống Miểu mà không về, kết quả lại chỉ bị người ta xem như một quân cờ.

Thôi thì cũng đành, mắt hắn mù thì hắn chịu.

Nhưng tại sao ngay cả Nam Kiều cũng đã thành thân rồi?

Chương 1480

Lại còn chạy đến trước mặt hắn khoe khoang?

Thế nhưng vẫn chưa hết, Nam Kiều còn vẫy tay với Minh Uyển Khinh bên cạnh: "Khinh Khinh, em lại đây." Minh Uyển Khinh đến bên cạnh Nam Kiều, tò mò nhìn Miêu Tỳ: "Hai người có thù oán gì à?" "Ừ, có thù, bọn họ lúc nào cũng tìm chúng ta gây chuyện, cuối cùng cũng tìm được cơ hội, em nói xem anh có nên chọc tức hắn một trận không?" Nam Kiều ghé sát vào Minh Uyển Khinh nói.

Minh Uyển Khinh quả quyết gật đầu: "Đương nhiên rồi, không thể để người ta bắt nạt được." Nam Kiều đắc ý nhìn Miêu Tỳ, dáng vẻ đó như đang muốn nói: Thấy chưa?

Ta có vợ, ngươi không có, tình cảm của vợ chồng ta rất tốt, ngươi cũng không có.

Không biết tại sao, Miêu Tỳ lại hiểu được ý khoe khoang của Nam Kiều, nhìn đến mức hắn suýt hộc máu.

Run rẩy đưa tay chỉ vào Nam Kiều, Miêu Tỳ nghiến răng nghiến lợi nói: "Ngươi… ngươi câm miệng cho ta." "Miệng mọc ra là để nói chuyện, tại sao ta phải câm miệng?

Có bản lĩnh thì ngươi mang vợ đến đây phản bác ta đi?

Nhưng tiếc quá, ngươi còn chưa thành thân, ngươi không có vợ." Lời của Nam Kiều đúng là giết người tru tâm.

Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, cô thật sự sắp bị Nam Kiều làm cho cười chết rồi.

Nam Kiều lúc nào cũng đáng yêu như vậy sao?

Thật là thú vị. "Nam Kiều, dù sao người ta cũng là thương binh, cậu không nên đối xử với người ta như vậy, như thế không tốt chút nào." Vương Cẩn Hòa nghiêm mặt giả vờ dạy dỗ. "Chị dâu, chị lo xa quá rồi, gã này da dày thịt béo, chắc chắn không sao đâu.

Dù sao chuyện bị người ta lợi dụng như quân cờ còn làm được, thì còn có gì mà không chịu nổi?

Hơn nữa, nếu không phải vì trưởng bối nhà hắn, chị nghĩ anh Ngọc sẽ tha cho hắn sao?" Nói đến đây, ánh mắt Nam Kiều chuyển sang người đàn ông, nói với vẻ mặt đồng cảm: "Tôi thật sự thông cảm cho nhà các vị có một đứa con như vậy, trưởng bối mà không bị tức chết thì cũng là do sức khỏe tốt rồi." "Mà sao các vị không trục xuất hắn ra khỏi gia tộc?" Nam Kiều rất tò mò hỏi.

Với người như Miêu Tỳ, trực tiếp trục xuất khỏi gia tộc cũng được, sao lại có thể để lại?

Người đàn ông nắm tay thành quyền đưa lên miệng ho nhẹ một tiếng: "Mục đích lần này đến đây chính là để đưa nó về, nếu lần này nó vẫn như trước đây, vì một người phụ nữ mà ngỗ nghịch, nó sẽ bị trục xuất khỏi gia tộc." May mà Miêu Tỳ đã nhìn thấu bộ mặt thật của người phụ nữ này, sau này cũng không cần quá lo lắng.

Miêu Tỳ không dám tin nhìn người đàn ông: "Chú, chúng ta mới là người một nhà, sao cháu thấy trong mắt chú, Nam Kiều mới là con cháu của chú, còn cháu chỉ là người ngoài?" "Người ta ngoan ngoãn hiểu chuyện hơn cháu, hơn nữa ta cũng không nói sai, cha cháu đã nói rất rõ ràng rồi, nếu cháu vẫn vì một người phụ nữ như vậy mà không chịu về, thì từ nay về sau cũng không cần về nữa." Chuyện này ông ta không dọa Miêu Tỳ, lúc đến đây, anh cả đã nói rất rõ ràng.

Nếu Miêu Tỳ vẫn không biết điều như vậy, thì cứ trực tiếp vứt bỏ đi?

Giữ lại để làm gì?

Nếu Tống Miểu thật lòng với Miêu Tỳ, hai người có thể đến được với nhau, họ cũng sẽ vui mừng.

Nhưng hai năm trước khi họ đến đây đã phát hiện ra, người phụ nữ này căn bản không thích Miêu Tỳ, cô ta chỉ coi Miêu Tỳ như một quân cờ để lợi dụng.

Lúc đó anh cả đã rất tức giận, lần này nghĩ rằng qua hai năm nó có gì thay đổi, không ngờ lại đến đúng lúc.

Cũng vừa hay để Miêu Tỳ thấy rõ người phụ nữ mà mình thích bấy lâu nay là loại người gì. "Chú biết cháu không thích Lạc Lạc, chỉ coi con bé như em gái, nhưng hai đứa đã có hôn ước từ nhỏ, cũng là thanh mai trúc mã lớn lên cùng nhau, chú hy vọng cháu có thể suy nghĩ kỹ một chút, sau khi về rốt cuộc là thành thân hay thế nào.

Còn về người phụ nữ này, cha cháu đã nói rất rõ rồi, đừng hòng bước vào cửa nhà họ Miêu một bước, dù chỉ với tư cách là bạn của cháu cũng không được." Nghe lời chú mình, Miêu Tỳ mím chặt môi: "Chú, cháu biết rồi." "Cháu biết là tốt rồi, đừng tưởng người ta bắt nạt cháu, ta lại thấy Nam Kiều nói không sai, cháu đúng là một thằng ngốc chính hiệu." Cái loại bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền ấy. "Chú đừng mắng cháu nữa, mắng cháu như vậy thì chú được lợi gì chứ?" "Nhìn cháu không vừa mắt." Nói xong, ông ta quay người nhìn Tô Ngọc, bất đắc dĩ nói: "Ngọc Vương, con nhà tôi gây thêm phiền phức cho ngài rồi, thật ngại quá." "Không sao, sau khi về thì bảo nó dùng não nhiều hơn một chút." "Được." Miêu Tỳ bây giờ ngay cả trợn mắt cũng lười, dù sao trước mặt chú, hắn cũng hết thuốc chữa rồi.

Tống Miểu nghe nãy giờ cũng đã hiểu ra, cô ta cũng biết Miêu Tỳ sắp về nhà thành thân.

Nếu hắn đi rồi thì mình phải làm sao? "Không, Miêu Tỳ, anh không được đi, em không cho phép anh rời khỏi đây." Tống Miểu hoảng hốt nói.

Tống Nham nhìn Tống Miểu đang gào thét như vậy, tâm trạng có chút phức tạp: "Chị, chị đừng quậy nữa." "Cậu câm miệng cho tôi!

Nếu không phải cậu vô dụng, tôi có đến nông nỗi ngày hôm nay không?" Tống Miểu hét lên chói tai.

Giọng nói đó quá đỗi chói tai, khiến những người có mặt đều không nhịn được phải bịt tai lại. "Tống Miểu, cô nghĩ cô có tư cách gì mà đối xử với con nhà tôi như vậy?

Chuyện trước đây tôi cũng không so đo với cô, coi như là Miêu Tỳ tự chuốc lấy, nhưng sau này nếu cô dám tìm Miêu Tỳ nữa, thì đừng trách chúng tôi không khách sáo." Sắc mặt Tống Miểu lập tức tái nhợt, cô ta vô thức nhìn Miêu Tỳ: "Anh cứ nhìn chú anh đối xử với em như vậy sao?

Miêu Tỳ, anh thật quá đáng." Miêu Tỳ cười lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Tống Miểu mang theo sự mỉa mai: "Quá đáng?

Tống Miểu, người quá đáng rốt cuộc là ai?

Chúng ta thật sự cần phải nói cho rõ ràng." "Anh…" "Tống Miểu, sau này chuyện của cô không liên quan gì đến tôi nữa.

Cô muốn làm gì cũng được, nhưng đừng đến tìm tôi nữa." "Chú, chúng ta đi thôi." Người đàn ông lúc này mới yên tâm để người bế Miêu Tỳ rời đi.

Tống Miểu muốn đuổi theo nhưng bị người khác cản lại, cô ta căm phẫn nhìn Miêu Tỳ lúc rời đi không thèm liếc nhìn mình một cái, trong lòng vô cùng khó chịu.

Miêu Tỳ ngay cả nhìn mình một cái cũng không thèm?

Thật quá đáng.

Sau này dù Miêu Tỳ có đến cầu xin, cô ta cũng sẽ không tha thứ cho hắn.

Lúc này Nam Kiều mới lên tiếng: "Ai da, có người đã bỏ lỡ một cơ hội tốt rồi kìa." Minh Uyển Khinh lập tức hứng thú: "Chồng ơi, cơ hội gì vậy?" "Miêu gia là một gia tộc rất lớn, xem như là gia tộc ẩn thế, rất ít khi can thiệp vào chuyện bên ngoài, họ có chút bài ngoại với người ngoài.

Miêu Tỳ ở nhà rất được sủng ái, sở dĩ ở đây là vì nó ở nhà chán quá nên mới đến." Nam Kiều cúi đầu giải thích cho Minh Uyển Khinh. "Anh nói như vậy em có thể không hiểu lắm, dùng cách khác để nói thì được.

Năm đó khi Tề quốc còn tồn tại, gia tộc họ Miêu còn đứng trên cả hoàng quyền." Tống Miểu kinh ngạc nhìn Nam Kiều, căn bản không tin những lời này là thật.

Cô ta cắn môi, giận dữ nói: "Ngươi nói bậy, đây không phải là sự thật." Nếu đây là sự thật, tại sao Miêu Tỳ chưa bao giờ nói với cô ta?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tống Miểu, Nam Kiều lên tiếng giải thích: "Bởi vì Miêu gia có quy định, con cháu trong gia tộc khi ra ngoài rèn luyện không được tiết lộ gia tộc của mình, một khi bị phát hiện sẽ bị gia pháp xử trí." Tống Miểu run rẩy không ngừng, sau đó bật cười mỉa mai: "A, hắn còn nói thích tôi?

Chuyện nhỏ như vậy cũng không nói cho tôi biết, đây là thích kiểu gì?" Đối mặt với sự gào thét của Tống Miểu, đừng nói là bọn họ, ngay cả Tống Nham cũng có chút bực bội, đứng dậy dùng một tay chém vào gáy Tống Miểu, cô ta lập tức mềm nhũn ngã vào lòng hắn, hôn mê bất tỉnh.

Nén đau trên người, hắn bế Tống Miểu rời đi, lúc đi cũng không nói lời nào với nhóm Tô Ngọc.

Đối với việc này, Tô Ngọc cũng không để tâm, chỉ lạnh nhạt nhìn theo.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa tai: "Bản thân cô ta không bỏ ra chân tình, lại còn trách người ta không nói cho cô ta biết những chuyện này, thật không biết nghĩ gì nữa." "Tự cho mình là đúng." Tô Ngọc chỉ đưa ra bốn chữ đánh giá.

Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: "Có lẽ là do được người ta tâng bốc quen rồi." Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, không phải cha nói hôm nay sẽ cho chúng con xem một vài trận đấu sao?

Bây giờ chúng con còn xem được không?" "Hôm nay e là không được rồi, vì chuyện ngu ngốc của họ, hôm nay bọn trẻ không có ở đây, ngày mai cha lại dẫn các con đến." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Không phải anh không muốn cho Tiểu Bảo xem.

Chương 1481

Tiểu Bảo nhíu mày có chút không vui, còn tưởng hôm nay có thể làm quen với những đứa trẻ ở Vong Ưu thành, kết quả lại chẳng có gì. "Đi thôi, không xem ở đây được thì cha dẫn các con đến nơi khác." Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo và các con có chút thất vọng và tiếc nuối, buồn cười lắc đầu nói.

Đứa trẻ này thật là.

Anh cũng đâu có nói là không thể đi chơi chỗ khác. "Vâng ạ." Văn Tụng nhìn bộ dạng kích động tức thì của Tiểu Bảo, không nhịn được cười: "Sao thế?

Được đi chơi là vui vậy à?" "Đương nhiên rồi, từ lúc cha con nói muốn đến Vong Ưu thành, con đã bắt đầu mong chờ rồi." Đây là điều cậu bé mong đợi đã lâu, sao có thể bỏ qua dễ dàng như vậy. "Vậy thì để cha con dẫn con đi xem khắp nơi, bên này cũng có một vài nơi khá vui." "Vậy con đi xem." Nói xong cậu bé quay đầu nhìn Tô Ngọc.

Ngay cả Tô Ngôn Triệt cũng nhìn chằm chằm Tô Ngọc.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tô Ngôn Triệt: "Triệt nhi cũng muốn đi xem à?" "Muốn ạ." "Thật hiếm thấy nha, Triệt nhi nhà chúng ta lại chủ động muốn ra ngoài chơi." Điều này khiến anh cảm thấy không thể tin được, đây chính là đứa con trai út lười đến mức trời người đều căm phẫn của nhà anh.

Có thể ngồi thì tuyệt đối không đứng, có thể nằm thì tuyệt đối không ngồi.

Tô Ngôn Triệt suy nghĩ một lát rồi nói: "Con có thể ngồi trên lưng Liệt Dương đi cùng." "..." Được rồi, anh vẫn còn đánh giá thấp Triệt nhi quá.

Thằng bé ngay cả chuyện này cũng đã nghĩ xong rồi.

Dở khóc dở cười nhìn Triệt nhi, Tô Ngọc bực bội nói: "Nhóc con này, lúc con nói câu đó có nghĩ đến cảm nhận của cha không?

Con mà mang Liệt Dương ra ngoài sẽ dọa người khác đấy." Tô Ngôn Triệt lại ngoan ngoãn lắc đầu: "Sẽ không đâu ạ, đây không phải là Vong Ưu thành sao?" Tại sao người của Vong Ưu thành lại bị dọa chứ?

Văn Tụng buồn cười nhìn Tô Ngọc, thấy anh bị con trai mình nói cho cứng họng, thật là thú vị.

Đưa tay vỗ vỗ vai Tô Ngọc, anh ta không nhịn được cười nói: "A Ngọc, không ngờ cậu cũng có lúc bị con trai đối xử như vậy nha." "Đương nhiên rồi." "Triệt nhi nhà tôi thích nhất là ngủ." Ngoài ngủ ra, anh thật sự rất ít khi thấy Triệt nhi thích cái gì.

Điều duy nhất có hứng thú có lẽ là chơi cùng Liệt Dương, xem Tiểu Bảo và các anh em luyện võ, sau đó là tự mình đàn trong rừng trúc.

Có lúc vào rừng trúc luyện đàn là đi cả buổi sáng, hoặc cả buổi chiều đều ở trong rừng trúc, có Liệt Dương và ám vệ canh chừng nên cũng không lo Triệt nhi có chuyện gì. "Vậy sao?

Vong Ưu thành có thể khiến thằng bé tò mò là vinh hạnh của Vong Ưu thành, chúc Triệt nhi chơi vui vẻ ở đây." Văn Tụng thật sự rất thích mấy đứa con của Tô Ngọc.

Thực sự quá đáng yêu. "Cảm ơn bác Văn Tụng." Triệt nhi ngoan ngoãn cảm ơn. "A Ngọc, tôi thích mấy đứa con của cậu quá, tối nay dẫn chúng đến chỗ lão đại Thẩm ăn cơm, chúng tôi còn chưa tặng quà gặp mặt cho bọn trẻ đâu." Ăn bao nhiêu đồ ngon của nhà Tô Ngọc, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội tặng quà gặp mặt cho bọn trẻ rồi.

"Được, tối nay chúng tôi sẽ qua." "Được, vừa hay chúng tôi cũng có chút chuyện muốn bàn bạc với hai vị." Cứ để bên Tô Ngọc gửi rau quả qua cũng không phải là cách, thà để họ cho một ít hạt giống, sau đó dạy họ cách trồng, cuối cùng có thể tự cung tự cấp, như vậy chẳng phải tốt hơn sao? "Có chuyện gì vậy?" Tô Ngọc kỳ quái nhìn Văn Tụng. "Không phải chuyện gì to tát, chỉ là muốn xin một ít hạt giống từ chỗ các vị.

Hạt giống bên đó của các vị chúng tôi bên này đều rất thích, nên muốn tự mình trồng một ít, cứ để các vị gửi qua cũng phiền phức." Lời của Văn Tụng khiến Tô Ngọc có chút kinh ngạc, không ngờ họ lại có suy nghĩ như vậy. "Nói thật, đến bây giờ ngoài lứa chúng tôi ra, những người khác cơ bản đều đã đến ở chỗ cậu rồi, sau khi trở về tâm trạng của mọi người đều rất khác, họ không muốn sống cuộc sống chém chém giết giết nữa, nghĩ rằng giống như các vị trồng rau quả cũng không tệ.

Tôi và lão đại Thẩm trước đây cũng đã bàn bạc qua, vốn định qua tìm các vị, nhưng nghe nói các vị về đây tế bái lão đầu, nên chúng tôi không qua nữa, đợi các vị đến." Văn Tụng giải thích. "Vậy tối nay qua đó chúng ta sẽ bàn bạc cụ thể." Muốn để Vong Ưu thành có sự thay đổi triệt để, không còn là một thành phố chết, một thành phố bị người người sợ hãi, họ cần phải nghĩ cách khác.

Ít nhất những kẻ ác ôn đó phải được xử lý sạch sẽ.

Nếu không, nơi này mãi mãi là thành phố tội lỗi trong lòng người khác.

Nơi này có rất nhiều người tài giỏi, muốn ra ngoài tìm việc làm cũng không phải không được, bây giờ chỉ xem họ rốt cuộc nghĩ thế nào. "Được, cậu cứ dẫn bọn trẻ đi chơi trước đi, tôi thấy Tiểu Bảo và các cháu đã không chờ được nữa rồi." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và các con đã chờ đến sốt ruột, không nhịn được cười: "Được, vậy tôi dẫn Tiểu Bảo và các cháu đi trước đây." "Được." Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo và các con đi dạo trong Vong Ưu thành, ngoài Triệt nhi ra, còn có con trai của Tô Cẩm Trần và Nguyên Bảo cũng ngồi trên lưng Liệt Dương.

Sau khi dạo một vòng trong thành, Tiểu Bảo và các bạn cảm thấy nơi này cũng thật sự không có gì thú vị. "Cha, bây giờ con đã biết tại sao các chú các bác ở Vong Ưu thành sau khi đến nhà chúng ta đều chơi rất vui rồi." Tiểu Bảo nhíu mày nói. "Tại sao?" "Vì ở đây những thứ có thể chơi thật sự không nhiều." Tiểu Bảo nói với vẻ rất có lý.

Tô Ngọc không nhịn được cười, không thể không nói Tiểu Bảo nói rất đúng, chỉ dạo một vòng đã biết nơi này không có gì thú vị.

Ngoài nơi ở tốt hơn một chút, trước khi Tiểu Hòa giúp cải thiện bữa ăn, đồ ăn ở đây thực ra cũng không ngon lắm. "Đi thôi, chúng ta về trước, còn phải đến nhà bác Thẩm Quyết của các con ăn cơm." "Vâng ạ." Tô Ngọc dẫn mọi người trở về, Tiểu Bảo đột nhiên quay đầu nhìn về một nơi.

Cậu bé cảm thấy hình như vừa rồi luôn có người ở đó nhìn mình.

Chỉ là khi quay đầu lại, lại không thấy ai.

Lông mày hơi nhíu lại, lẽ nào đây là ảo giác?

Không thể nào.

Cậu bé sẽ không cảm giác sai đâu. "Sao vậy?" Tô Ngọc là người đầu tiên phát hiện ra sự khác thường của Tiểu Bảo, cúi đầu hỏi. "Không có gì ạ, con chỉ cảm thấy có người cứ nhìn chằm chằm vào con, nhưng khi con quay đầu lại thì không thấy ai, điều này làm con thấy hơi kỳ lạ." "Vậy sao?" Tô Ngọc như có điều suy nghĩ quay đầu nhìn qua.

Bên đó không có gì cả, nhưng anh tin lời Tiểu Bảo nói là thật, không phải nói đùa. "Nghĩ không thông thì đừng nghĩ nữa, sau này sẽ biết thôi." Những người đó tốt nhất đừng đến gây phiền phức cho Tiểu Bảo.

Nếu không anh sẽ giết chết bọn chúng.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo vẫn quay đầu nhìn về hướng đó, lên tiếng gọi: "Tiểu Bảo, đi thôi." Khi bóng dáng nhóm Tô Ngọc đã khuất, nơi Tiểu Bảo vừa nhìn hiện ra một bóng người, bên cạnh còn đứng một người khác: "Ngươi nhìn con trai Tô Ngọc làm gì?" "Ta nhắc nhở ngươi, Tô Ngọc là một kẻ điên, ngươi dám động đến con trai hắn, hắn sẽ không tha cho ngươi đâu." Người bên cạnh nhíu mày nhắc nhở.

Bọn họ có thể đối đầu với Thẩm Quyết, nhưng gặp Tô Ngọc cũng phải lùi ba bước.

Tất cả bọn họ đều đã từng chịu thiệt trong tay Tô Ngọc, mà còn là thiệt thòi lớn.

Lần này Tô Ngọc trở về, cảm giác khí thế trên người anh lại mạnh hơn rất nhiều.

Chỉ với cái liếc mắt vừa rồi của anh, đã khiến hắn có cảm giác, chỉ cần họ thật sự dám động thủ với con trai anh, Tô Ngọc nhất định sẽ không tha cho họ.

Vấn đề này không cần nghi ngờ, không ai có thể phủ nhận.

Chương 1482

"Không nghĩ đến việc đối phó với con trai hắn." "Vậy ngươi nhìn chằm chằm thằng bé làm gì?" "Người đó đã xuất hiện." Người đàn ông cười khẽ nói.

Người bên cạnh nghe hắn nói vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, giọng nói mang theo sự vui mừng: "Ngươi nói thật sao?

Người đó thật sự đã xuất hiện?

Ngươi không đùa ta chứ?" "Không, chuẩn bị nghênh đón ngài ấy đến đi." "Chúng ta về báo cho mọi người một tiếng trước." "Ừ." Khi Tô Ngọc dẫn Tiểu Bảo và các con trở về chỗ Thẩm Quyết, bên đó đã chuẩn bị sẵn một ít đồ ăn.

Nhìn trên bàn có rất nhiều đồ ăn cho trẻ con, Tô Ngọc có chút kinh ngạc: "Thật không ngờ nha, có một ngày bên cạnh lão đại Thẩm lại xuất hiện những thứ này." "Hết cách rồi, dù sao cũng là con cậu mang đến, nếu tôi không tiếp đãi tử tế, cậu còn không phá nát chỗ này của tôi à?" Tiểu Bảo và Tiểu Trí đều đã từng gặp Thẩm Quyết, hai đứa nhìn ông ta ngoan ngoãn chào hỏi: "Chào bác Thẩm Quyết ạ." "Chào các cháu, lần này đến đây cứ chọn thêm vài người cùng tuổi mang đi, sau này sẽ có lợi cho các cháu." Thẩm Quyết mỉm cười, ôn nhu nói.

Tô Ngọc và Nam Kiều như gặp ma nhìn Thẩm Quyết: "Lão đại Thẩm, ông đừng cười nữa, ông như vậy làm tôi thấy ông có ý đồ xấu đấy." Khóe miệng Thẩm Quyết co giật nhìn Tô Ngọc, ông có thể đánh cho tên này một trận không?

Gã này nói cái gì vậy?

Thấy mình xấu mặt hình như hắn rất vui? "Đây cũng là do con trai cậu đến, nếu không phải vì con trai cậu, cậu nghĩ tôi sẽ như vậy sao?"

Chẳng phải là lo dọa bọn trẻ sao?

Không thì Tô Ngọc thử xem? "Bác Thẩm Quyết thật tốt." "Chỉ có các cháu miệng ngọt, sau này muốn đi đâu thì cứ để cha các cháu dẫn đi, nhưng phải cẩn thận một chút, tuy Vong Ưu thành bây giờ đã khác xưa, nhưng nguy hiểm vẫn còn đó, đi đâu nhất định phải nói với cha trước, không được đi một mình, hiểu chưa?" Thẩm Quyết nghĩ đến đám người kia, nhíu mày nói.

Gần đây đám người đó cũng đã an phận hơn rất nhiều.

Bọn họ đều là một đám người có năng lực, có thiên phú, nhưng nếu thật sự gây chuyện thì còn phiền phức hơn cả nhóm Nam Kiều.

Nhóm Nam Kiều có Tô Ngọc quản lý nên ông không lo chút nào, nhưng đám người này thì khác.

Bọn họ dường như đang chờ đợi điều gì đó, vừa gây chuyện lại không thực sự gây chuyện lớn.

Nhiều năm trôi qua, ông cũng không nhìn ra được đám người này rốt cuộc muốn làm gì. "Đám người đó vẫn như vậy à?" Tô Ngọc thấy bộ dạng của lão đại Thẩm thì biết ông đang lo lắng điều gì.

Thẩm Quyết lắc đầu: "Cũng không đến mức đó, nhưng gần đây bọn họ có chút yên tĩnh." "Vậy cũng tốt." "Trước đây tôi nghe Văn Tụng nói bên này muốn trồng hoa quả các thứ?" Chuyện của đám người đó Tô Ngọc vẫn luôn suy nghĩ phải làm sao, nhưng bây giờ không phải lúc để nói chuyện này, vẫn nên xử lý xong những việc này trước đã. "Đúng vậy, chuyện này tôi quả thực đã bàn với Văn Tụng.

Thứ nhất, nếu bên cậu gửi qua thì vừa tốn thời gian lại phiền phức.

Thứ hai, cung cấp quá ít mọi người đều có chút không vui, nên tôi nghĩ hay là chúng ta tự trồng, có một số người sau khi đến chỗ cậu trở về thì rất có hứng thú với việc trồng rau." Nghĩ đến hứng thú của họ, Thẩm Quyết cũng cảm thấy có chút không thể tin được, những người này có còn biết mình là ai không?

Nghĩ thôi cũng thấy buồn cười. "Được chứ, Tiểu Hòa, em thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa đang nghe hai người nói chuyện, nghe Tô Ngọc đột nhiên nhắc đến mình, suy nghĩ một lát rồi nói: "Em đã xem qua, bên ngoài Vong Ưu thành có rất nhiều đất trống, hoàn toàn có thể tận dụng được." "Nếu bên này có thể có đặc sản của riêng mình, sau này có thể thu hút các thương nhân khác cũng không phải là không thể." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Đối với việc này, Thẩm Quyết buồn cười lắc đầu: "Chuyện này e là tạm thời chưa làm được, nhưng sau này xem sao, hy vọng có cơ hội." Vương Cẩn Hòa lại không quan tâm đến chuyện đó, mà nói với Thẩm Quyết một vài việc về trồng trọt.

Nơi này thật sự rất thích hợp để trồng rau quả.

Một khi trồng được, đối với họ cũng là một cách thư giãn. "Các ông có thể trồng một khu vườn cây ăn quả lớn ở ngoài thành, đào, mận, lê đều được, lúc hoa nở có thể đi ngắm, dù sao cũng tốt hơn là cứ ở trong thành, phải không?" Cũng có những người biết cách tận hưởng cuộc sống.

Chỉ là ở một nơi như Vong Ưu thành, họ cũng chỉ có thể sống cuộc sống như vậy, không thể thay đổi.

Nếu Thẩm Quyết và mọi người muốn thay đổi, có lẽ có thể bắt đầu từ đây.

Trong mắt Thẩm Quyết hiện lên vẻ suy tư, nhìn Vương Cẩn Hòa nói: "Cô nói cụ thể cho tôi nghe xem?" "Nơi này của các ông có quá ít chỗ để chơi, trước đây sát khí quá nặng, lệ khí cũng quá nặng.

Nếu các ông không thích cuộc sống như vậy, có thể từ từ để họ trở thành người bình thường.

Nếu muốn ở lại đây, thì có thể tự trồng một ít rau quả, nếu muốn rời khỏi Vong Ưu thành, có thể chọn đi giúp Tô Ngọc hoặc giúp Hoàng thượng, những việc này đều được cả.

Làm một chút việc mình thích, như vậy sẽ không cảm thấy cuộc sống của mình quá vô vị." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình.

Tiểu Bảo và các bạn ở bên cạnh không ngừng gật đầu: "Mẹ con nói đúng, người ở bên này của các bác hình như ngoài đánh nhau ra thì không biết làm gì khác." "Đúng là như vậy, nhưng Vong Ưu thành vẫn luôn bị người ta gọi là Thành Phố Tội Lỗi, một nơi như vậy chúng tôi dù có lòng muốn làm gì cũng không có cơ hội." Dù sao trước đây chỉ việc quản lý người ở đây không ra ngoài gây họa cho người khác đã rất khó rồi, những thứ khác thật sự không có cách nào suy nghĩ.

Bây giờ nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy quả thực rất đúng.

Sau này có thể nói cho mọi người cùng nghe. "Nhưng đám người đó…" Thẩm Quyết nhíu mày nhìn họ, không biết nên mở lời thế nào. "Tại sao nơi này lại bị gọi là Thành Phố Tội Lỗi?

Em có chút không hiểu." Người ở đây cũng chỉ là người bình thường thôi, tại sao lại bị gọi là kẻ ác?

Nhắc đến người từ Vong Ưu thành ra ngoài là ai cũng sợ hãi.

Cô thật sự có chút không hiểu. "Phải nói với hai vị thế nào nhỉ?

Vong Ưu thành đã tồn tại hơn một trăm năm rồi, trước đây thực ra không phải như vậy." Bọn Tiểu Bảo lập tức hứng thú, đứa nào đứa nấy ngồi xuống bên cạnh Thẩm Quyết, tò mò nhìn ông: "Bác Thẩm Quyết, bác có thể kể cho chúng cháu nghe tại sao không ạ?" "Tò mò đến vậy sao?" "Đương nhiên rồi ạ." Thẩm Quyết thấy bọn trẻ đều tò mò nên bắt đầu kể về Vong Ưu Thành.

Thực ra, Vong Ưu Thành của trăm năm trước cũng là một nơi vô cùng giàu có, xung quanh có rất nhiều người dân sinh sống.

Nơi này ban đầu là địa bàn của một gia tộc, người dân xung quanh đều dựa vào gia tộc đó để tồn tại.

Chỉ là trăm năm trước đã xảy ra một chuyện, gia tộc đó gặp sự cố, có người đột nhiên trở nên cực kỳ hung bạo, gặp người là giết.

Cuối cùng, các thôn làng xung quanh lo sợ một ngày nào đó mình sẽ chết nên đành chọn cách rời đi.

Dần dần, bên cạnh Vong Ưu Thành không còn người dân nào ở lại.

Mấy chục năm gần đây, người bình thường trong Vong Ưu Thành cũng ngày càng ít đi, nơi này dần bị lãng quên, cuối cùng biến thành Thành Tội Ác. "Ngoài cái tên Thành Tội Ác ra, Vong Ưu Thành còn có một tên khác gọi là Thành Trục Xuất." Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi: "Tại sao lại gọi là Thành Trục Xuất ạ?" "Bởi vì người của một số gia tộc, hoặc một số kẻ tội ác tày trời sẽ đến đây.

Dần dần, nơi này biến thành chỗ dung chứa những người đó," Thẩm Quyết bất đắc dĩ nói.

Nhiều lúc họ cũng muốn thay đổi Vong Ưu Thành, nhưng nơi này không có cách nào thay đổi triệt để được, vì ở đây còn có một đám điên thật sự, một lũ điên chính hiệu. "Nơi này còn giam giữ một đám điên chính hiệu, một khi họ rời khỏi đây, bên ngoài sẽ trở nên rất phiền phức." Đây cũng là lý do ông không muốn di dời Vong Ưu Thành.

Dù biết có nhiều người muốn sống một cuộc sống bình yên, ông cũng không làm vậy.

Ông thật sự rất lo lắng có một ngày, nơi này sẽ hoàn toàn không quản được đám người đó.

Tiểu Bảo ngược lại vô cùng mong đợi: "Thật sao ạ?

Chương 1483

Vậy thì con khá hứng thú đấy, những người này chắc hẳn rất lợi hại phải không?

Nếu vậy, đưa họ về phe mình hẳn là không tệ đâu." Thẩm Quyết giật giật khóe miệng nhìn Tiểu Bảo, sau đó chuyển tầm mắt sang Tô Ngọc: "Thằng con quý tử nhà cậu còn to gan hơn cả cậu nữa, cậu còn chưa từng nghĩ đến vấn đề này mà nó đã bắt đầu cân nhắc rồi đấy." Tô Ngọc chẳng hề ngạc nhiên: "Suy nghĩ của Tiểu Bảo không sai." "Đám người đó tuy là lũ điên chính hiệu, nhưng cũng có một điểm, họ rất lợi hại.

Nếu có thể thu phục được họ, sẽ trở thành một trợ lực lớn." Tiểu Bảo gật đầu đồng tình: "Con chính là có ý này, cha, cha nói xem con có thể thử không ạ?" Cậu bé thật sự rất hứng thú. "Nếu có cơ hội thì con có thể thử, nhưng kết quả chưa chắc đã tốt, như vậy con vẫn muốn thử sao?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: "Đó là dĩ nhiên rồi, con đã mong đợi rất lâu, sao có thể không thử chứ." "Được, nhưng con phải cẩn thận." "Con biết rồi ạ." Thẩm Quyết và Văn Tụng lo lắng nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, sao cậu có thể đồng ý yêu cầu của Tiểu Bảo?

Cậu có biết việc này nguy hiểm thế nào không?" Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, nói với vẻ không tán thành. "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu, Tiểu Bảo biết mình đang làm gì," Tô Ngọc an ủi.

Ánh mắt Thẩm Quyết và Văn Tụng đều lộ vẻ bất đắc dĩ, Tô Ngọc đã nói vậy rồi, họ còn biết làm sao? "Được rồi, nhưng cậu nhất định phải trông chừng Tiểu Bảo cho kỹ." "Được." Sau khi ăn cơm và bàn bạc chuyện trồng trọt với Thẩm Quyết xong, Tô Ngọc mới dẫn bọn trẻ về nơi ở của mình.

Ở một nơi khác, người lúc trước cứ nhìn chằm chằm vào Tiểu Bảo đã tập hợp mọi người lại. "Người đó thật sự đã xuất hiện?" Người nói là một lão già trông có vẻ tiên phong đạo cốt.

Trông ông lão đã sáu, bảy mươi tuổi nhưng tinh thần vẫn rất tốt. "Vâng, người đã xuất hiện, hẳn là người chúng ta đang chờ đợi." "Vậy sao?

Sau này phải quan sát kỹ mới được." "Tại sao chúng ta nhất định phải chờ người này xuất hiện?

Chẳng lẽ chúng ta ở lại đây không tốt sao?" Có người không nhịn được hỏi.

Ở lại đây ít nhất họ vẫn là chính mình, vẫn được tự do.

Nhưng một khi người họ tìm thật sự xuất hiện, mọi chuyện sẽ trở nên phiền phức.

Có lẽ họ sẽ biến thành kẻ hầu người hạ. "Chẳng lẽ các ngươi muốn bị nhốt chết ở nơi này sao?" Bọn họ tuổi đã cao, bị nhốt ở đây cũng không sao, nhưng bọn trẻ thì sao?

Chúng còn nhỏ, còn chưa được nhìn thấy thế giới bên ngoài.

Bên ngoài tự do biết bao.

Gặp được người này cũng là số mệnh của họ.

Ông đã đợi mấy chục năm, bây giờ cuối cùng cũng đợi được, tự nhiên không muốn từ bỏ cơ hội này. "Sư phụ..." "Đây cũng là ý trời.

Khi Tô Ngọc xuất hiện, ta đã nghĩ là cậu ta, nhưng không ngờ người chúng ta phải đợi lại không phải cậu ta, mà là con trai của cậu ta." "Tìm cơ hội gặp đứa bé đó đi.

Nhưng các ngươi phải nhớ, không được làm bị thương mấy đứa trẻ đó, một khi chúng bị thương, Tô Ngọc sẽ phát điên.

Trước khi chết, Chung Ly Diễm đã truyền toàn bộ nội lực bảy, tám mươi năm của mình cho Tô Ngọc.

Theo lời các ngươi nói, cậu ta hẳn đã giải phóng được nội lực của Chung Ly Diễm.

Bây giờ ngay cả chúng ta cũng chưa chắc là đối thủ của cậu ta," lão già nhíu mày nói.

Những người bên cạnh nhìn nhau, Tô Ngọc bây giờ đã lợi hại đến thế sao? "Chung Ly Diễm lại chọn cách truyền nội lực của mình cho Tô Ngọc?

Chẳng phải ông ta nên truyền cho Thẩm Quyết sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Thẩm Quyết tuy là đồ đệ của Chung Ly Diễm, nhưng thiên phú của cậu ta kém xa Tô Ngọc.

Tô Ngọc là người có thiên phú nhất mà ta từng thấy, cậu ta chính là thiên tài đương thời.

Nói cho đúng thì Tô Ngọc mới là thành chủ thực sự của Vong Ưu Thành, chỉ là cậu ta không hứng thú với những chuyện này nên mới giao cho Thẩm Quyết.

Hơn nữa, có một điểm, Tô Ngọc là một người thật sự rất tốt," lão già lần đầu tiên khen một người như vậy.

Một người trạc tuổi Tô Ngọc ở bên cạnh có chút không phục: "Ông nội, ông cũng quá coi trọng cậu ta rồi." Tô Ngọc có gì tốt chứ?

Cậu ta chính là không thích Tô Ngọc. "Cháu à, ông không nói đùa với cháu đâu.

Các cháu nghĩ tại sao đám Nam Kiều lại nghe lời Tô Ngọc như vậy?

Thật sự chỉ vì thực lực sao?

Hoàn toàn không phải." Tính cách của đám Nam Kiều thế nào, tất cả những người có mặt ở đây đều biết rõ.

Dù sao cũng là người sống ở Vong Ưu Thành, trước khi Tô Ngọc xuất hiện, đám Nam Kiều là hạng người gì, mọi người đều rõ.

Tại sao Thẩm Quyết nuôi lớn đám Nam Kiều, mà Nam Kiều lại không đối xử tốt với Thẩm Quyết bằng Tô Ngọc?

Những vấn đề này họ chưa bao giờ nghĩ tới.

Phượng Lĩnh nhíu mày, hình như họ thật sự đã bỏ qua điều này.

Lúc đó họ chỉ nghĩ rằng Nam Kiều có quan hệ tốt với Tô Ngọc nên mới chọn giúp đỡ anh.

Bây giờ xem ra không phải vậy. "Người có quan hệ tốt với đám Nam Kiều chính là Thẩm Quyết, nhưng bọn họ nghe lời Thẩm Quyết lúc nào chứ?" "Ông nội, vậy là tại sao ạ?" "Là vì Tô Ngọc đối tốt với họ.

Tô Ngọc xem đám Nam Kiều như em trai ruột mà cưng chiều, bảo bọc.

Bọn họ muốn gì, Tô Ngọc dù khó khăn đến mấy cũng sẽ mang đến cho họ.

Điều này ngay cả cha mẹ ruột cũng chưa chắc làm được." Phượng Lĩnh nghe lời lão gia tử nói, trong mắt đầy kinh ngạc, cũng cảm thấy có chút khó tin: "Cháu thấy Tô Ngọc thật là một người kỳ quặc, lại có thể đối tốt với một người vô điều kiện như vậy." Lúc đó đám Nam Kiều thật sự rất nguy hiểm, Tô Ngọc không những không sợ hãi mà còn có quan hệ rất tốt với họ.

Nếu thật sự là như vậy, thì việc đám Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc dường như cũng có thể hiểu được. "Lúc Tô Ngọc mới xuất hiện, ta vốn nghĩ chúng ta có thể thoát khỏi nơi này, chỉ tiếc là ta đã nghĩ sai.

Không phải Tô Ngọc có thể dẫn chúng ta thoát khỏi nơi này, mà là con của cậu ta.

Đợi con trai cậu ta lớn lên, tất nhiên sẽ lại là một cường giả một phương," lão giả cảm khái nói.

Chương 1484

Phượng Lĩnh dựa vào ghế nghe họ đối thoại.

Cậu ta đã đối đầu với Tô Ngọc vài lần.

Đối với con người Tô Ngọc, cậu ta vẫn luôn có chút nghi ngờ, người này có phải quá đa nhân cách rồi không?

Trên võ đài, anh ta giống như một tên điên, vừa xuống khỏi lôi đài liền lập tức biến thành một vị công tử nho nhã, trên mặt luôn mang nụ cười ôn hòa, dường như những chuyện kia chưa từng xảy ra.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy khó tin. "Ông nội, ông quá coi trọng một đứa trẻ mấy tuổi rồi," Phượng Lĩnh nhíu mày nói.

Ông nội có phải đã quá đề cao con trai của Tô Ngọc không? "Không phải ông nội đề cao con trai của Tô Ngọc, mà là các cháu đã xem thường nó, cho rằng nó chỉ là một đứa trẻ, dù lợi hại đến đâu cũng không thể lợi hại đến mức nào.

Đợi một thời gian nữa các cháu sẽ biết." Lần này Tô Ngọc dẫn con đến đây, mục đích là để tế bái.

Phần lớn còn lại hẳn là muốn cho con mình rèn luyện ở đây.

Tuy danh tiếng của Vong Ưu Thành không tốt lắm, nhưng nơi này quả thực là một nơi để rèn luyện con người.

Nếu Tô Ngọc không muốn con mình trở thành đóa hoa trong lồng kính, thì nơi này không nghi ngờ gì là tốt nhất.

Còn có việc chọn người cho con, những đứa trẻ ở đây, đứa nào không được Thẩm Quyết dốc lòng bồi dưỡng?

Không muốn để bọn trẻ đi theo vết xe đổ của đám Nam Kiều, vậy chỉ có một cách, để những đứa trẻ đó đi theo con của Tô Ngọc.

Chỉ cần đi theo chúng, tương lai sẽ ra sao, ai mà biết được?

Phượng Lĩnh im lặng không nói gì, nếu là như vậy thì cũng không phải không có khả năng. "Các ngươi có thể đi thăm dò, nhưng không được động đến con của Tô Ngọc, nếu không đến lúc đó chúng ta không bảo vệ được các ngươi đâu," cuối cùng người có vai vế cao nhất trong đám lên tiếng. "Vâng." Sáng hôm sau, bọn Tiểu Bảo thức dậy liền bắt đầu luyện võ, kể cả Tô Cẩm Trần mới hai tuổi cũng luyện tập ra dáng ra hình.

Văn Tụng đi bên cạnh Tô Ngọc, nhìn anh dạy dỗ bọn trẻ, có chút kinh ngạc hỏi: "Tôi thật không ngờ cậu lại nhẫn tâm đối xử với con mình như vậy." Tô Ngọc quay đầu nhìn Văn Tụng một cái: "Tại sao không thể?" "Cậu xem trọng vợ con như vậy, tôi cứ nghĩ cậu sẽ không nỡ đối xử với bọn trẻ như thế, dù sao trong này còn có hai cô bé." Theo như sự cưng chiều của Tô Ngọc đối với con cái, làm vậy trong lòng chắc chắn sẽ không vui.

Ai ngờ Tô Ngọc không những không khó chịu mà còn làm rất hài lòng.

Khiến ông cũng cảm thấy có chút khó tin. "Tôi và Cẩn Hòa rồi sẽ có một ngày phải rời xa chúng," Tô Ngọc nói. "Tuy trong tay chúng tôi có rất nhiều tiền, cũng có rất nhiều người, có thể để chúng cả đời không lo cơm ăn áo mặc, thậm chí Hoàng thượng họ cũng sẽ bảo vệ chúng." Văn Tụng gật đầu tán thành: "Cậu nói không sai, nếu đã vậy, cậu còn lo lắng điều gì?" "Hổ nuôi trong nhà không đấu lại sói hoang, đạo lý này cậu nên hiểu.

Con của tôi, có thể không kinh doanh, có thể ăn chơi hưởng lạc cả đời, nhưng chúng bắt buộc phải có bản lĩnh để sinh tồn.

Như vậy, một ngày nào đó khi Ngọc Vương phủ, nhà họ Tô, những chỗ dựa này không còn nữa, chúng vẫn có thể sống tốt, chứ không phải không có gia tộc, không có chỗ dựa thì không sống nổi nữa," Tô Ngọc nói ra suy nghĩ của mình.

Không ai có thể đảm bảo mình sẽ ở bên con đến lúc nào, anh có thể dạy dỗ con khi chúng còn nhỏ, để chúng có thể sống tốt.

Đây chính là lý do anh luôn có thể nghiêm khắc yêu cầu các con.

Văn Tụng không khỏi có chút cảm khái, thật không ngờ Tô Ngọc lại có suy nghĩ như vậy.

Nhưng anh nghĩ vậy là đúng. "Nếu đã vậy, trong thời gian ở Vong Ưu Thành này tôi cũng dạy chúng một chút nhé," Văn Tụng ôn hòa nói.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Văn Tụng, hỏi với vẻ khó tin: "Cậu lại muốn dạy con nhà tôi?" "Tại sao không?

Cả đời này tôi cũng chỉ đến vậy thôi, cũng không nghĩ đến chuyện thành thân gì cả.

Bây giờ kiếm cái danh sư phụ, đợi đến khi già còn có thể để chúng nó nuôi lão nữa," Văn Tụng cười như không cười nói.

Tô Ngọc speechless nhìn Văn Tụng, người này thật không biết ngượng khi nói ra những lời này. "Cậu cũng hay thật đấy," Tô Ngọc bực bội nói. "Đó là đương nhiên." "Được, một cao thủ như cậu dạy con nhà tôi, tôi tin chúng nó sẽ được lợi rất nhiều.

Cậu có thể tập trung dạy con trai út của tôi," Tô Ngọc nhìn Văn Tụng nói. "Ồ?" "Nó không hứng thú với cái gì khác, chỉ thích nhất đàn cầm, mà cậu lại dùng cầm làm vũ khí, đối với Triệt nhi mà nói là tốt nhất." Tô Ngôn Triệt thật sự quá lười biếng, anh phải tìm một việc gì đó cho Tô Ngôn Triệt làm.

Học đàn cầm chính là cách tốt nhất, dù sao đây cũng là thứ Triệt nhi yêu thích nhất.

Cậu bé hẳn sẽ rất hứng thú.

Tô Ngôn Triệt nghe Tô Ngọc nói vậy, liền nhìn anh với ánh mắt tố cáo.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn vẻ mặt tố cáo của Tô Ngôn Triệt: "Phản đối vô hiệu.

Bác Văn Tụng của con đàn cầm rất lợi hại, con theo bác ấy có thể học được rất nhiều thứ." Tô Ngôn Triệt thở dài một hơi, cha đã nói vậy rồi, e là cậu không thể lười biếng được nữa.

Quay đầu nhìn bọn Tiểu Bảo bên cạnh: "Anh trai họ có học không ạ?" "Triệt nhi, anh trai con có cái gì mà không học?

Chỉ có con vì không thích nên cha cũng không ép con phải học nhiều.

Nhưng những gì bác Văn Tụng dạy con đều phải học, biết chưa?" Tô Ngọc kiên nhẫn nhìn Tô Ngôn Triệt nói.

Tô Ngôn Triệt nhìn Văn Tụng: "Vậy con phải học gì ạ?" "Đàn cầm là quan trọng nhất, còn lại bản lĩnh của ta đều sẽ dạy cho con.

Hay là con bái ta làm sư phụ?" Văn Tụng nhìn Tô Ngôn Triệt, lập tức hứng thú.

Ông thật sự rất thích cậu nhóc này.

Không biết cậu bé có bằng lòng theo mình không.

Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Văn Tụng một lúc lâu: "Không muốn." "Tại sao?" "Bác không thể rời khỏi Vong Ưu Thành, con không muốn rời xa cha mẹ, Vong Ưu Thành chẳng vui chút nào." Không có rừng đào của anh trai.

Không có rừng trúc sau nhà.

Cũng không có Lão Hắc, Đại Hoa và Thang Viên.

Quan trọng nhất là, ở đây không có mẹ, cũng không có anh trai, chị gái và em trai. "..." Văn Tụng bất đắc dĩ nhìn Tô Ngôn Triệt. "Con suy nghĩ kỹ lại đi, chúng ta thương lượng lại nhé?" "Không thương lượng, con muốn ở cùng cha mẹ." Cậu không thể thiếu cái ôm của gia đình.

Chương 1485

"Con đã lớn như vậy rồi, sao còn bám dính cha mẹ?

Theo sư phụ không tốt sao?" Văn Tụng dụ dỗ.

Ông chỉ muốn lừa cậu nhóc này đi.

Tô Ngôn Triệt liếc Văn Tụng một cái: "Bác không phải sư phụ của con, đừng nói linh tinh.

Với lại con mới năm tuổi, tại sao không thể ở cùng cha mẹ?" Cậu vẫn còn là một đứa trẻ, sao lại không thể ở cùng cha mẹ chứ? "Anh trai con lớn như vậy rồi mà vẫn ở cùng cha mẹ kìa, bác chẳng hiểu gì cả," Tô Ngôn Triệt nói với vẻ mặt chán ghét.

Nghe giọng điệu chán ghét của cậu nhóc, Văn Tụng tức đến bật cười.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc, khóe miệng giật giật nói: "Cậu không quản con trai mình à?" "Có bái sư hay không là do Triệt nhi tự quyết định, chúng tôi nói không tính," Tô Ngọc lắc đầu nói.

Văn Tụng quả thật sẽ là một sư phụ tốt, nhưng bảo họ để con ở lại đây mãi mãi thì họ tuyệt đối không đồng ý.

Triệt nhi ở nhà sống rất thoải mái, muốn làm gì thì làm, bảo cậu bé rời nhà là chuyện không thể.

Trong mấy đứa con, Triệt nhi là người quyến luyến gia đình nhất.

Bảo cậu bé rời nhà là không thể. "Cậu đừng mơ tưởng nữa, con trai tôi không phải cậu muốn lừa là lừa được đâu," Tô Ngọc cười như không cười nhìn Văn Tụng nói.

Tô Ngôn Triệt không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, nhà bác chẳng có gì cả mà còn muốn con ở lại đây à?" Văn Tụng nhìn cậu nhóc này với vẻ mặt sầu não, ông còn phải giúp Thẩm Quyết, căn bản không thể rời khỏi đây, nhưng ông lại không muốn từ bỏ tiểu đồ đệ này. "Con bái ta làm sư phụ, mỗi năm ta sẽ đến nhà con dạy con ba tháng," Văn Tụng suy nghĩ một lúc rồi nói.

Ngoài cách này ra thì không còn cách nào khác. "Bác Thẩm của con bên này còn rất nhiều việc ta phải giúp, không thể theo các con về, cũng không thể dạy dỗ con mãi được," Văn Tụng nói ra suy nghĩ của mình cho Tô Ngôn Triệt.

Tô Ngôn Triệt không lập tức đồng ý, mà nhìn Văn Tụng: "Con phải xem bản lĩnh của bác trước rồi mới xem xét có bái sư hay không." Giọng của Tô Ngôn Triệt vẫn còn non nớt, nghe như tiếng mèo con. "Được." Văn Tụng cho người mang đàn cầm đến, ngay khoảnh khắc nhận lấy cây đàn, Văn Tụng liền hoàn toàn biến thành một người khác.

Tiếng đàn của ông khiến Tô Ngôn Triệt kinh ngạc và cũng rất mong đợi.

Sau đó là âm công.

Đây là thứ mà Triệt nhi hứng thú nhất.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt tò mò của Tô Ngôn Triệt, liền biết chuyện bái sư chắc chắn sẽ thành công.

Cúi đầu nhìn con trai, đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười: "Sao?

Hứng thú rồi à?" Tô Ngôn Triệt không ngừng gật đầu: "Vâng, rất hứng thú ạ." "Âm công kích này thú vị thật đấy, cha ơi con muốn học," Triệt nhi mong đợi nói.

Văn Tụng nghe lời Triệt nhi, khẽ nhướng mày dụ dỗ: "Vậy có muốn ở lại đây không?

Ta còn có thể dạy con những thứ khác nữa." Triệt nhi hừ một tiếng, bĩu môi nói: "Con không muốn, đừng tưởng con không biết bác đang lừa con." Học ông ta thì được, bái sư cũng được, nhưng muốn cậu vứt bỏ cha mẹ, anh trai và mọi người để ở lại Vong Ưu Thành, cậu không đời nào chịu.

Vươn tay ôm lấy chân Tô Ngọc, Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn Văn Tụng: "Nếu bác không đến nhà con dạy con thì con không học nữa, con sẽ nhờ cha tìm một người lợi hại hơn dạy con." Cậu chẳng thèm theo người này, theo người này thì có gì thú vị?

Tô Ngọc cúi người bế Tô Ngôn Triệt lên, nhìn Văn Tụng đang thất bại: "Cậu đừng nghĩ nữa, Triệt nhi rất quyến luyến gia đình, sẽ không rời xa chúng tôi đâu." Tô Ngôn Triệt ôm cổ Tô Ngọc, không ngừng gật đầu: "Con chỉ muốn ở bên cạnh cha mẹ thôi." Văn Tụng không ngờ đã đến nước này mà vẫn không thể lôi kéo được cậu nhóc này về phía mình, vươn tay véo mũi Triệt nhi, Văn Tụng bất đắc dĩ nói: "Được rồi, đều nghe con, không bắt con rời xa cha mẹ là được chứ gì?" Cậu nhóc này không biết có phải là khắc tinh của ông không nữa.

Nếu không sao lại khiến người ta đau đầu đến vậy?

Nhìn bộ dạng này của Văn Tụng, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Thật không ngờ cậu cũng có ngày hôm nay." Từ trước đến nay toàn là Văn Tụng khiến người khác bó tay, nhưng hôm nay lại là con trai anh khiến Văn Tụng bất lực, cảm giác này thật quá thú vị.

Liếc Tô Ngọc một cái, Văn Tụng bực bội nói: "Chẳng phải do con trai nhà cậu làm ra sao?

Cậu còn mặt mũi nói tôi à?" "Tôi có gì mà không có mặt mũi?" Con trai anh có thể khiến Văn Tụng như vậy, đó cũng là bản lĩnh của nó.

Thôi được, ông xem như đã nhìn ra rồi, Tô Ngọc chính là một tên cuồng con. "Nếu đã muốn bái ta làm sư phụ, Triệt nhi sẽ không luyện võ cùng bọn Tiểu Bảo nữa, ta mang đi đây." Nói xong liền vươn tay giật lấy Triệt nhi từ tay Tô Ngọc. "Được," Tô Ngọc cũng không cảm thấy có gì không ổn, dù sao cũng sẽ không làm hại đến Triệt nhi là được.

Văn Tụng mang Triệt nhi đi, lần này Tô Ngôn Triệt không hề kháng cự, ngược lại còn ngoan ngoãn đi theo.

Điều này khiến người ta có chút bất ngờ. "Các con tiếp tục đi." Sau khi Văn Tụng mang Tô Ngôn Triệt đi, ông bảo cậu bé tự mình đánh đàn để xem cậu học đến đâu.

Khi Triệt nhi đàn xong một khúc, Văn Tụng rất hài lòng gật đầu: "Rất tốt, ta sẽ dạy con đàn cầm trước, và cả nội lực, hai năm nữa sẽ bắt đầu dạy con âm công." "Vâng." Văn Tụng bắt đầu chỉ điểm Triệt nhi học đàn, cậu bé cũng học rất chăm chỉ.

Một canh giờ sau, Văn Tụng vô cùng kinh hỉ nhìn Tô Ngôn Triệt.

Tiểu đồ đệ này thu nhận thật quá đáng giá.

Ông chưa từng thấy đứa trẻ nào có thiên phú tốt như vậy.

Nhìn Tô Ngôn Triệt, biểu cảm của Văn Tụng kỳ quái đến mức không thể kỳ quái hơn, khiến Tô Ngôn Triệt nhìn mà vô cùng chán ghét. "Bác đừng có nhìn con như vậy nữa," Tô Ngôn Triệt nói xong liền quay người đi tìm Tô Ngọc, không muốn nói chuyện với vị sư phụ hời này nữa.

Sau khi tìm được Tô Ngọc, Tô Ngôn Triệt bắt đầu học những thứ khác cùng bọn Tiểu Bảo.

Mãi đến gần trưa mới nghỉ ngơi. "Mẹ con đã làm đồ ăn ngon cho chúng ta rồi, ăn xong cha sẽ dẫn các con đi xem thi đấu," Tô Ngọc nhìn các con cười nói.

Nghe tin sắp được ra ngoài, mấy đứa trẻ đều vô cùng phấn khích, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc có chút buồn cười: "Vui đến vậy sao?" "Đương nhiên là vui rồi ạ, cuối cùng cũng có cơ hội xem những đứa trẻ ở đây lợi hại đến mức nào.

Cha ơi, con, anh trai và Hoằng Nghị cũng muốn thử sức với những đứa trẻ ở đây," Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc mong đợi nói. "Được, đến lúc đó các con tự đi đăng ký là được," Tô Ngọc vốn cũng có ý định cho chúng đi xem để rèn luyện, bây giờ chúng tự đề xuất thì đương nhiên là tốt nhất.

Bọn Tiểu Bảo lập tức phấn chấn.

Ăn cơm xong liền hối thúc Tô Ngọc mau đi.

Tô Ngọc dẫn chúng đến sòng bạc ngầm hôm qua.

Lý Xuyên thấy họ đến, trên mặt nở nụ cười: "Đến rồi à?

Các cậu đến đúng lúc lắm, hôm nay có mấy trận đấu của mấy nhóc rất đáng để mấy đứa nhà cậu xem đấy." "Vậy sao?" "Phải đăng ký ở đâu ạ?" Tiểu Bảo mong đợi hỏi.

Chương 1486

"Bên kia," Lý Xuyên chỉ cho Tiểu Bảo một chỗ.

Sau đó mới nhận ra Tiểu Bảo nói gì: "Khoan đã, các cháu cũng muốn tham gia?" Tiểu Bảo gật đầu một cách đương nhiên: "Chuyện đó không phải là dĩ nhiên sao ạ?

Sao vậy?

Chúng cháu không được tham gia à?" Lý Xuyên vô thức quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói: "A Ngọc, cậu không quản con trai mình à?

Đây không phải chuyện đùa đâu." "Lần này quay về ngoài việc tế bái lão già ra, quan trọng nhất là dẫn chúng nó đến đây rèn luyện một chút," Tô Ngọc giải thích. "Hơn nữa, đứa trẻ do chính tay tôi dạy dỗ, cậu nghĩ sẽ kém cỏi sao?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Lý Xuyên, nói một cách đương nhiên.

Đối với điều này, Lý Xuyên không hề nghi ngờ, nhưng không nghi ngờ là một chuyện, để bọn trẻ thật sự lên lôi đài lại là chuyện khác, đây không phải chuyện đùa. "A Ngọc, không phải tôi không tin cậu, nhưng cậu có biết những đứa trẻ ở Vong Ưu Thành được huấn luyện như thế nào không, tôi lo là..." Lý Xuyên nhíu mày nói.

Cho dù có tham gia thi đấu, thì ít nhất cũng phải để bọn trẻ xem nhiều hơn một chút để chuẩn bị tâm lý rồi mới đi, đằng này cậu lại cho bọn trẻ lên thẳng, lỡ chúng bị thương thì sao?

Nếu bọn trẻ bị thương, ông tin Tô Ngọc nhất định sẽ nổi giận, đến lúc đó cũng là một phiền phức. "Cậu đừng lo lắng vớ vẩn nữa, tôi biết mình đang làm gì," Tô Ngọc xua tay nói.

Tiểu Bảo bĩu môi không hài lòng, rất không vui với lời của Lý Xuyên.

Xem thường bọn họ đến vậy sao?

Xem ra nhất định phải cho những người này một bất ngờ, họ mới có thể tin tưởng mình.

Cậu kéo Tiểu Trí và Hoằng Nghị cùng đi đăng ký.

Đăng ký xong, cậu quay lại bên cạnh Tô Ngọc, bắt đầu xem thi đấu.

Trận đấu đầu tiên đã vô cùng đặc sắc, hai đứa trẻ trạc tuổi Tiểu Trí, nhưng đã có phong thái của người từng trải trăm trận.

Tiểu Bảo cảm thấy mình so với những người này quả thực có kém hơn một chút, nhưng cũng không phải là kém quá nhiều.

Cậu đã bắt đầu mong đợi được đối đầu với những người này sẽ là một trải nghiệm như thế nào, nhất định sẽ rất thú vị.

Tầm mắt của Tiểu Bảo luôn đặt trên một người trong số đó, tay sờ cằm: "Cha, con muốn người này." Tiểu Bảo vươn tay chỉ vào người mà cậu vẫn luôn nhìn chằm chằm, phấn khích nói.

Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười: "Muốn à?

Đương nhiên là được, nhưng chuyện này phải xem bản lĩnh của con thôi, cha không giúp được đâu." Những đứa trẻ của Vong Ưu Thành không giống người bên ngoài, muốn thu phục chúng, phải xem bản lĩnh của bọn Tiểu Bảo. "Con cũng không định nhờ cha giúp, con tự mình lo được." Lý Xuyên nhìn người mà Tiểu Bảo chỉ, mặt đầy vẻ kỳ quái, con trai của A Ngọc thật không tầm thường, vừa đến đã nhắm trúng một đứa trẻ có thiên phú nhất trong đám. "Cháu trai, đứa trẻ cháu nhắm trúng tên là Li Giang, là do Thẩm lão đại đặt tên.

Lúc Thẩm lão đại nhặt được nó, nó đã sắp chết rồi, lúc đó mới năm tuổi.

Mang về nuôi một thời gian mới khỏe lại.

Sau đó nó mỗi ngày đều luyện võ, học chữ.

Tính tình thì thích một mình, không thích giao tiếp với người khác.

Nếu cháu muốn người này, e là phải tốn chút công sức mới được đấy," Lý Xuyên nói.

Một câu nói khiến Tiểu Bảo càng thêm hứng thú với Li Giang này. "Vậy sao?

Thế thì con càng hứng thú hơn," Tiểu Bảo nói với vẻ mặt phấn khích.

Nghe vậy, khóe miệng Lý Xuyên giật giật, ông phảng phất như thấy được Tô Ngọc lúc mới đến Vong Ưu Thành.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh chẳng hề ngạc nhiên, Lý Xuyên hỏi: "Con trai này của cậu có phải là đứa giống cậu nhất không?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, cậu đoán không sai, Tiểu Bảo quả thực là đứa giống tôi nhất." "Thì ra là vậy, vậy thì nó có suy nghĩ như thế cũng có thể hiểu được." Li Giang nhanh chóng giành chiến thắng, sau khi thắng liền nhìn về phía Tiểu Bảo.

Lúc thi đấu cậu ta đã cảm nhận được có một người bên cạnh cứ nhìn chằm chằm mình.

Bây giờ mới phát hiện ra lại là một đứa trẻ trông rất xinh đẹp.

Tiểu Bảo thấy Li Giang nhìn mình, khóe miệng khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười không hẳn là cười.

Li Giang à.

Cậu thật sự rất mong đợi đấy.

Không biết người này có thể vượt qua dự đoán của mình không?

Li Giang thấy nụ cười của Tiểu Bảo thì ngẩn ra, sau đó quay đầu không nhìn Tiểu Bảo nữa mà đi xuống võ đài, ẩn mình vào trong bóng tối.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn Tiểu Bảo và Tô Ngọc bàn luận về Li Giang: "Cha, Li Giang này khá thú vị đấy." Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, đứa trẻ này có biết mình đang nói gì không mà đã thấy thú vị rồi? "Tiểu Bảo, lý do con muốn đứa trẻ này là gì?" Tiểu Bảo có chút yêu cái đẹp, nhưng Li Giang này không nằm trong tiêu chuẩn thẩm mỹ của cậu.

Vậy mà vẫn khiến Tiểu Bảo nói ra được lời muốn có.

Li Giang này rốt cuộc có điểm gì hơn người? "Con cũng không biết, chỉ là cảm giác thôi ạ," Tiểu Bảo cười hì hì nói.

Cậu cảm thấy Li Giang này nhất định rất thú vị.

Không biết đến lúc đó có thể khiến cậu ta tự mình đồng ý không nhỉ? "Cha, cha nói xem nếu con đối đầu với Li Giang, con có thắng không ạ?" Tiểu Bảo phấn khích hỏi. "Nếu con dùng toàn lực thì có thể thắng, chỉ sợ con nương tay thôi," Tô Ngọc liếc Tiểu Bảo một cái, bực bội nói.

Đứa trẻ này nghĩ gì trong đầu, anh còn không biết sao?

Tiểu Bảo cười khan, thôi được rồi, cậu nghĩ gì đều bị cha nhìn thấu hết rồi. "Nhưng con có được đối đầu với cậu ta hay không còn chưa chắc đâu." Giọng vừa dứt, đã nghe thấy trọng tài hô: "Trận tiếp theo, Li Giang, Tô Tử Khâm." Tiểu Bảo chớp chớp mắt, quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha nói xem con đây là vận may tốt hay không tốt ạ?" Li Giang nghe thấy cái tên Tô Tử Khâm thì vô thức nhíu mày, cậu ta đã đấu rất nhiều trận, ở Vong Ưu Thành bao nhiêu năm, chưa từng nghe qua cái tên Tô Tử Khâm. "Tiểu Bảo, cẩn thận nhé." "Anh trai cố lên." Tiểu Bảo vẫy vẫy tay với các em, chống tay vào lan can nhảy xuống.

Lý Xuyên nhìn Tiểu Bảo không đi đường bình thường, khóe miệng giật giật: "Này, tôi nói con trai cưng nhà cậu có thể đi đường bình thường một chút không?" Cái gì thế này? "Tiểu Bảo thích là được rồi." Liếc Tô Ngọc một cái, Lý Xuyên bực bội nói: "Cậu cứ chiều con trai mình đi." Đây là hạng người gì vậy.

Chương 1487

Tô Ngọc cười mà không nói, chỉ nhìn con trai thong dong bước lên lôi đài.

Li Giang thấy người từ lầu hai nhảy xuống thì có chút kinh ngạc, vừa rồi chính là cậu ta cứ nhìn chằm chằm mình.

Thì ra cậu ta chính là Tô Tử Khâm sao?

Xem ra là người mới từ bên ngoài đến Vong Ưu Thành.

Đi đến giữa võ đài, Tiểu Bảo nhìn Li Giang đang bước lên: "Cần nghỉ ngơi thêm một lúc không?" Li Giang nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: "Không cần." "Vậy sao, vậy chúng ta bắt đầu nhé." Khóe miệng Tiểu Bảo khẽ nhếch lên, ngay khi trọng tài hô bắt đầu, cậu liền ra tay trong chớp mắt.

Li Giang kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, cậu ta không ngờ đứa trẻ này lại khá lợi hại.

Né được đòn tấn công của Tiểu Bảo, ngay khoảnh khắc né đòn liền phản kích.

Tiểu Bảo đỡ được đòn tấn công của Li Giang: "Cậu không cần thăm dò tôi từ từ như vậy đâu, có thể ra tay thẳng, biết đâu sẽ có bất ngờ thì sao?

Cậu nói có đúng không?" Kiểu thăm dò này, cậu không thích.

Ánh mắt Lý Giang khẽ lóe lên, đòn tấn công vừa rồi của cậu ta quả thực là để thăm dò.

Cậu ta nhìn người trước mặt: "Vậy thì cẩn thận đấy." "Câu này tôi cũng tặng lại cho cậu." Tiểu Bảo đáp, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tô Ngôn Hi không ngừng vẫy vẫy đôi tay nhỏ: "Anh trai cố lên." Nghe thấy giọng nói này, Lý Giang bất giác ngẩng đầu lên.

Cậu ta thấy một cô bé buộc tóc chỏm đang nhoài người ra lan can trên lầu, vẫy vẫy đôi tay nhỏ.

Gương mặt bầu bĩnh của cô bé hơi ửng hồng, không biết có phải vì phấn khích không.

Tiểu Bảo vốn còn định đấu tiếp với Lý Giang, nhưng lại phát hiện cậu ta đang nhìn ra sau lưng mình.

Cậu bé quay đầu lại nhìn em gái đang vẫy tay cổ vũ mình, sắc mặt lập tức sa sầm: "Cậu nhìn cái gì?" "Đó là em gái cậu à?" "Ừm." "Con bé đáng yêu thật," Lý Giang nói một cách nghiêm túc.

Ở Vong Ưu thành cũng có rất nhiều đứa trẻ như vậy, nhưng chưa từng có đứa trẻ nào đáng yêu như cô bé, khuôn mặt tròn xoe trông thật sự quá đỗi dễ thương. "Đương nhiên rồi." Em gái của cậu mà lại không đáng yêu sao?

Tiểu Bảo nói xong lại lập tức bất mãn: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Lý Giang khẽ nhếch miệng, như thể vừa cười một cái, sau đó vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Ra đòn cũng trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Tiểu Bảo đương nhiên cũng không phải dạng vừa, lập tức giao đấu với Lý Giang.

Lý Xuyên kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo đang giao đấu bất phân thắng bại với Lý Giang ở dưới, rồi quay đầu sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Con trai cậu lợi hại thật đấy." Anh ta chưa từng thấy ai có thể đấu với Lý Giang một cách dễ dàng như vậy.

Đứa trẻ này có phải quá lợi hại rồi không?

Hơn nữa, từ một vài phản ứng của cậu bé có thể thấy, kinh nghiệm thực chiến của cậu không đủ.

Nếu kinh nghiệm thực chiến nhiều hơn một chút, có lẽ đã không tốn sức như vậy.

Khoảng nửa canh giờ sau, Tiểu Bảo thắng trong gang tấc.

Lý Giang kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Cậu rất lợi hại, nhưng kinh nghiệm thực chiến không đủ." Nếu không Tiểu Bảo cũng sẽ không đấu với cậu ta vất vả như thế. "Tôi biết, từ trước đến giờ đều là cha dạy tôi, rất ít khi thực chiến, lần này chính là vì muốn thực chiến nên mới nằng nặc đòi cha đưa chúng tôi đến đây." Nếu không cậu đến đây làm gì?

Rảnh rỗi không có gì làm sao?

Lý Giang ngẩn người một lúc, rồi bật cười, sau đó xoay người đi xuống.

Tiểu Bảo nhún vai bước xuống, vừa xuống thì Hi Hi đã chạy tới.

Đưa tay bế Hi Hi lên, Tiểu Bảo cưng chiều nói: "Sao con lại chạy xuống đây?" "Anh trai siêu quá." Nghe thấy giọng của Hi Hi, Lý Giang bất giác quay đầu lại.

Thấy cô bé được Tiểu Bảo bế trong lòng, cậu ta không nhịn được đi tới, cũng không nói gì mà chỉ đứng bên cạnh nhìn Hi Hi nói chuyện với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nhíu mày nhìn Lý Giang, ánh mắt cậu ta nhìn em gái mình sao lại kỳ lạ thế: "Cậu muốn làm gì?" Lý Giang lúng túng lắc đầu: "Không, chỉ là thấy con bé rất đáng yêu." Hi Hi ôm Tiểu Bảo, tò mò nhìn người vừa đánh nhau thua anh trai mình.

Nghe cậu ta khen mình, cô bé đắc ý nói: "Đương nhiên rồi, Hi Hi là đáng yêu nhất." Lý Giang không nhịn được bật cười, nhìn Tiểu Bảo đột nhiên có chút ngưỡng mộ.

Cậu ta cũng muốn có một cô em gái như vậy.

Nhìn thấy ánh mắt ngưỡng mộ của Lý Giang, Tiểu Bảo nhíu mày nói: "Đây là em gái tôi." "Tôi biết là em gái cậu." Cậu ta lại không giành với Tiểu Bảo, có cần phải cẩn thận như vậy không?

Cứ như thể cậu ta sẽ giành em gái với cậu vậy.

Tiểu Bảo hừ một tiếng, bế Hi Hi rời đi, không thèm để ý đến Lý Giang phía sau.

Hi Hi nghiêng đầu nhìn Lý Giang, vẫy vẫy tay nhỏ với cậu ta.

Anh trai không ghét anh này, chào một tiếng chắc là được.

Nhìn Hi Hi cười vẫy tay chào tạm biệt mình, vẻ mặt Lý Giang có chút ngây ngẩn.

Cậu ta không tả được cảm giác của mình lúc này, nhưng cậu ta cảm thấy mình muốn dâng hết tất cả những thứ tốt đẹp nhất đến trước mặt cô bé.

Như vậy có phải sẽ luôn được nhìn thấy nụ cười vui vẻ này của cô bé không.

Tiểu Bảo không biết suy nghĩ của Lý Giang, nếu biết chắc chắn sẽ đánh cho cậu ta một trận tơi bời.

Để sau này khỏi đến giành em gái với cậu.

Mãi cho đến khi Tiểu Bảo đi rồi, Lý Giang mới rời đi.

Sau khi Tiểu Bảo lên lầu, Tô Ngọc đón lấy Hi Hi đặt lên đùi mình ngồi, rồi nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Cảm thấy thế nào?" "Kinh nghiệm thực chiến của con không đủ, rất dễ bị thiệt thòi, nhiệm vụ chính tiếp theo là nâng cao khả năng thực chiến của mình, điểm này Lý Giang rất lợi hại." Lý Giang có nhiều điểm không bằng cậu, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại phong phú hơn cậu rất nhiều.

Cũng chính vì vậy mà cậu suýt chút nữa đã thua Lý Giang. "Đối với con mà nói, Lý Giang là một đối thủ không tồi, ít nhất là ở giai đoạn hiện tại," Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tô Ngọc nghe xong cảm thấy mình cũng không có gì cần nói với Tiểu Bảo nữa.

Những gì cần nghĩ, Tiểu Bảo đều đã nghĩ thông suốt rồi. "Con trong lòng có tính toán là tốt rồi." Tiểu Bảo gật đầu một cách đương nhiên: "Nơi này không tệ, chúng ta ở lại chơi thêm một thời gian nữa được không ạ?" "Được." Tô Ngọc biết Tiểu Bảo muốn làm gì, tự nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của cậu bé.

Sau đó Hoằng Nghị và Tiểu Trí cũng xuống đấu hai trận, thắng thua mỗi người một nửa.

Sau khi hai người trở về cũng có suy nghĩ khác: "Thúc thúc, con thấy con cũng giống anh trai, kinh nghiệm thực chiến không đủ." Nếu không thì cậu đã có thể thắng cả hai trận rồi.

Tiếp theo cũng phải nỗ lực tăng cường khả năng thực chiến của mình.

Chương 1488

Trong mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, anh rất hài lòng với sự giác ngộ của bọn trẻ.

Mà Lý Xuyên bên cạnh thì nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật: "A Ngọc, mấy đứa con nhà cậu thật sự không tầm thường đâu, còn nhỏ tuổi mà đã có bản lĩnh như vậy." Thật sự quá lợi hại.

Trong mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười: "Đó là điều tự nhiên." "Đi thôi, chúng ta ngày mai lại đến." "Được." Sau đó Lý Giang không gặp lại Tiểu Bảo, cũng không thấy cô bé đáng yêu kia, sau này hỏi những người khác mới biết cả nhà họ đã về rồi.

Những ngày sau đó, mỗi ngày Tiểu Bảo đều đấu với Lý Giang một hoặc hai trận.

Mỗi lần đều học hỏi được thêm một chút.

Ngay cả Lý Giang cũng vậy.

Lâu dần, Lý Giang tìm đến Tiểu Bảo: "Cậu rất lợi hại." "Tôi cũng thấy mình rất lợi hại." "..." Lý Giang chưa bao giờ gặp ai tự luyến như Tiểu Bảo, không biết nói chuyện cho đàng hoàng được à? "Không đùa đâu, tôi đã kế thừa hoàn hảo tài năng của cha tôi, sao tôi có thể không lợi hại được chứ?" Tiểu Bảo nhướng mày nhìn đối phương, cười tủm tỉm nói. "Cậu có muốn nâng cao kinh nghiệm thực chiến của mình thêm một chút không?" Lý Giang nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo và các anh em của cậu, vấn đề lớn nhất không phải là năng lực, mà là họ đều thiếu kinh nghiệm thực chiến.

Nếu kinh nghiệm thực chiến đủ, họ sẽ còn lợi hại hơn bây giờ.

Tiểu Bảo lập tức hứng thú: "Cậu định dẫn chúng tôi đi luyện thực chiến à?" "Đúng vậy, có hứng thú không?" Cậu ta rất thích Tiểu Bảo và các anh em của cậu, đương nhiên người cậu ta thích nhất vẫn là em gái cậu.

Thời gian này cậu ta cũng thỉnh thoảng nhìn thấy cô bé tên Hi Hi đó.

Cậu ta cũng mới biết hóa ra Hi Hi cũng biết võ công.

Hơn nữa võ công cũng không yếu.

Chỉ là có chút không tĩnh tâm học tập được. "Được chứ." "Các cậu có chọn một vài người cùng tuổi để đưa đi không?" Lý Giang do dự một lúc rồi nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Lý Giang: "Sao thế?

Cậu muốn đi cùng chúng tôi à?" Nếu vậy thì thật tốt quá, không cần cậu phải mở lời. "Tôi vẫn chưa biết, nếu các cậu có ý định đưa một vài người đi, tôi hy vọng cậu có thể giúp tôi đưa vài người rời khỏi Vong Ưu thành," Lý Giang nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo nghe mà có chút không thể tin được, người này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lại muốn cậu đưa người đi? "Tại sao?" "Bọn họ không thích hợp với môi trường sống ở đây." Mấy đứa trẻ đó quá ngây thơ.

Cứ luôn nghĩ rằng người nhà sẽ đến cứu bọn họ, nhưng thực tế bọn họ đã hoàn toàn sai lầm.

Đến Vong Ưu thành rồi, có mấy ai được người nhà đón về? "Bọn họ không phải trẻ mồ côi à?" Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi.

Lý Giang cười khổ lắc đầu: "Họ đúng là không phải trẻ mồ côi, không những không phải mà còn có gia đình của riêng mình, chỉ là gia đình đó đối với họ không tốt cho lắm mà thôi." "Nếu đã vậy tại sao còn muốn quay về?

Ở đây không tốt sao?

Thẩm bá bá đối với các cậu hẳn là rất tốt chứ?" Tiểu Bảo nhìn Lý Giang kỳ quái hỏi. "Ừm, Thành chủ đối với chúng tôi rất tốt." Chỉ là những đứa trẻ đó luôn nghĩ rằng Thành chủ đã đưa chúng đến đây, lại còn không cho chúng trở về.

Đôi khi con người thật đáng buồn như vậy, rõ ràng biết chuyện là thế nào mà vẫn cứ tự lừa dối mình. "Họ không nghĩ rằng Thẩm bá bá cố ý đưa họ đến đây chứ?" Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Lý Giang hỏi.

Lý Giang cười khổ gật đầu: "Cậu nói không sai, họ đúng là có suy nghĩ như vậy." "Nếu đã vậy thì tôi sẽ không đưa họ đi, những người như vậy đối với chúng tôi chỉ là phiền phức.

Nhưng nói thật, tôi lại rất muốn cậu đi cùng tôi." Tiểu Bảo thấy Lý Giang đã nói đến nước này, cũng không che giấu thêm nữa, nhìn Lý Giang nghiêm túc nói.

Lý Giang sửng sốt nhìn Tiểu Bảo, trong mắt đầy vẻ hoang mang: "Cậu muốn đưa tôi đi?" "Ừm, tôi rất coi trọng cậu, cậu có muốn đi cùng tôi không?

Chú Nam Kiều nhà chúng tôi đến đó rồi còn không muốn đi nữa là, cậu cũng sẽ sống rất tốt," Tiểu Bảo bình tĩnh nói.

Lời này cũng không có ý gì khác, chỉ là bình tĩnh thuật lại sự việc.

Lý Giang do dự không nói, cậu ta không biết mình có nên đồng ý hay không.

Nếu cậu ta đi theo Tiểu Bảo, có lẽ sẽ thường xuyên được gặp em gái cậu ấy nhỉ?

Có phải có thể thường xuyên dắt em gái đi chơi không?

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng của cậu ta, liền biết người này đang nghĩ gì, có chút cạn lời hỏi: "Tại sao cậu lại thích Hi Hi đến vậy?" "Con bé rất đáng yêu." Hi Hi có lẽ là người duy nhất sẽ cười và chào hỏi cậu ta như vậy, đúng không?

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Lý Giang, em gái cậu đúng là rất đáng yêu, nhưng cậu luôn cảm thấy không phải như vậy. "Cậu tự mình suy nghĩ kỹ đi, tôi cũng không nói nhiều nữa." Tiểu Bảo khoanh tay nhìn Lý Giang. "Còn về việc huấn luyện mà cậu nói, sau này tôi sẽ nói với cha một tiếng, đến lúc đó sẽ đi cùng các cậu, tôi đã bắt đầu mong đợi rồi đây." Lý Giang cảm thấy Tiểu Bảo thật sự rất khác biệt.

Mấy ngày nay cậu ta mới biết, hóa ra Tiểu Bảo là con trai của Ngọc Vương.

Cậu ta đã nghe nói về Ngọc Vương, ở đây không ai không biết danh tiếng của ngài.

Ngọc Vương là vị Vương gia tốt nhất.

Con trai của ngài đối xử với người khác lại không hề cao cao tại thượng, cũng không đối xử tệ với ai.

Điều này khiến cậu ta cảm thấy rất đặc biệt. "Cậu thật sự rất khác biệt," Lý Giang không nhịn được lên tiếng.

Tiểu Bảo bị câu nói này làm cho có chút khó hiểu, người này chẳng phải đều giống nhau sao?

Sao lại khác biệt rồi?

Làm cậu cũng thấy khó hiểu. "Tôi cũng đã gặp không ít người có thân phận, nhưng những người đó so với cậu thật sự kém xa." Những người đó cũng thường dựa vào thân phận của mình để làm những chuyện khiến người khác ghê tởm.

Nhưng Tiểu Bảo là con trai của Ngọc Vương, lại chưa bao giờ cao cao tại thượng, ngược lại còn rất bình dị gần gũi, đây là điều cậu ta không ngờ tới.

Dường như thân phận này đối với cậu ấy chẳng là gì cả.

Chương 1489

"Có gì đâu?

Thân phận này lại không phải do tôi tự mình giành được, là cha cho tôi, không có cha thì tôi cũng chỉ là một đứa trẻ bình thường thôi." Tiểu Bảo luôn biết cuộc sống hiện tại của mình là do đâu mà có, đều là do cha mẹ cho.

Những thứ này lại không phải của riêng cậu, nếu đã vậy, dựa vào cha mẹ thì cậu có gì đáng để đắc ý?

Đối với cách nói này của Tiểu Bảo, Lý Giang thật sự cảm thấy rất mới lạ. "Tại sao cậu lại nghĩ như vậy?

Tương lai cậu hẳn là có thể kế thừa Ngọc Vương phủ chứ?" Lý Giang nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Nếu đã vậy, tại sao Tiểu Bảo còn nói những lời như thế?

Tiểu Bảo nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm, cậu nói không sai, tương lai tôi đúng là sẽ kế thừa Ngọc Vương phủ, nhưng thế thì đã sao?

Tôi không muốn chỉ dựa vào cha mẹ, có lẽ về võ công tôi không bằng cha, nhưng những mặt khác tôi nhất định phải mạnh hơn cha, chỉ có như vậy mới có thể để cha mẹ tôi nghỉ hưu sớm." Lý Giang nhìn Tiểu Bảo như nhìn quái vật: "Cha mẹ cậu mới bao nhiêu tuổi mà cậu đã muốn họ nghỉ hưu sớm rồi?" "Cha tôi hai mươi bảy, mẹ tôi hai mươi lăm," Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi nói.

Lý Giang hoang mang nhìn Tiểu Bảo, đã lớn như vậy rồi sao?

Nhưng trông họ hoàn toàn không giống người ở độ tuổi đó.

Tôi vẫn luôn cảm thấy cha mẹ cậu nhiều nhất cũng chỉ tầm hai mươi tuổi. (Tôi cứ ngỡ cha mẹ cậu nhiều nhất cũng chỉ hai mươi thôi.) Khóe miệng Tiểu Bảo giật giật, cạn lời nói: "Làm ơn đi, tôi đã mười tuổi rồi, cha mẹ tôi lúc mười tuổi thì làm sao sinh ra tôi được?" Chuyện này không cần suy nghĩ cũng biết mà?

Mặc dù dáng vẻ của cha mẹ đúng là rất dễ gây hiểu lầm, hơn nữa còn ngày càng trẻ ra.

Đặc biệt là mẹ, được cha cưng chiều ngày càng trẻ, những lúc chỉ có gia đình, mẹ nhiều khi giống như một đứa trẻ. "Cái này không thể trách tôi được, là do cha mẹ cậu trông thật sự quá trẻ, đặc biệt là mẹ cậu, trông mẹ cậu có khác gì một cô bé mười mấy tuổi đâu?" Chỉ cần là người không biết họ có con, ai mà tin được người ta đã hai mươi bảy, hai mươi lăm tuổi rồi?

Tiểu Bảo vô cùng đồng tình gật đầu: "Cậu nói cũng đúng, nhưng đây là ước mơ lớn nhất của cha tôi, cưng chiều mẹ tôi ngày càng trẻ ra." Dù sao thì dung mạo của mẹ cậu cũng chưa từng thay đổi, còn ngày càng đẹp hơn.

Lý Giang kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, lại có cả suy nghĩ như vậy sao?

Nhưng Ngọc Vương dường như đã làm được, Vương phi của ngài quả thực rất trẻ. "Khi nào tôi đi rèn luyện cùng cậu?" "Bất cứ lúc nào cũng được, cậu có thể dẫn cả anh trai và em trai của cậu đi cùng, bên đó có rất nhiều đứa trẻ cùng tuổi với họ, nếu các cậu muốn chọn người, có thể tiếp xúc trước rồi hãy chọn." Cậu ta cũng hy vọng những đứa trẻ này có thể đi theo Tiểu Bảo, ít nhất là để có một cuộc sống tốt hơn, chứ không phải vật lộn ở một nơi như Vong Ưu thành. "Được, hôm nay sau khi về tôi sẽ nói với cha một tiếng, cha còn có việc phải làm ở đây, không phiền cha ngày nào cũng dắt chúng tôi đi dạo nữa." Tiểu Bảo nghĩ rất đơn giản, cha đi giúp Thẩm bá bá làm việc trước, xong việc rồi đi tế bái Lão Thành chủ. "Được." Hai người chia tay nhau, Tiểu Bảo liền quay về tìm Tô Ngọc, thấy Tiểu Bảo trở về, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Về rồi à?" "Cha ơi, con có chuyện muốn nói với cha." Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, nhìn anh, nhất thời có chút không biết nên mở lời thế nào.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Muốn đi rèn luyện cùng bọn Lý Giang?" Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Sao cha biết?" Cậu còn chưa nói mà?

Sao cha đã biết rồi?

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo một cái, buồn cười nói: "Bởi vì ta là cha con." "..." Chuyện này thì có liên quan gì đến việc cha là cha của con chứ?

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không đồng tình của Tiểu Bảo, không nhịn được bật cười: "Anh đừng trêu Tiểu Bảo nữa." "Lý Giang trong số những đứa trẻ ở Vong Ưu thành, được coi là một người rất xuất sắc, mà Vong Ưu thành cũng không giống như lời đồn bên ngoài, họ cũng bồi dưỡng trẻ em, họ có nơi huấn luyện và rèn luyện chuyên biệt.

Thời gian này con đấu với Lý Giang nhiều, tiến bộ cũng nhanh, nhưng vẫn nằm trong dự kiến." Tô Ngọc chậm rãi giải thích cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe mà có chút mơ hồ, vậy thì sao?

Cha muốn nói gì? "Lý Giang rất ít khi tìm con riêng, lần này tìm con ngoài chuyện này ra ta không nghĩ ra được chuyện gì khác.

Vừa hay gần đây ta và mẹ con cũng có việc phải làm, con muốn đi thì cứ dẫn theo các anh em của con đi cùng, đến lúc đó chú Nguyên Bảo của con sẽ dẫn theo Nguyên Húc và mấy đứa nhỏ đi theo các con." "Không gây sự nhưng cũng không được sợ sự, biết chưa?" Tô

Ngọc nhìn Tiểu Bảo vô cùng nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo vô cùng dứt khoát gật đầu đồng ý: "Cha yên tâm, con biết phải làm thế nào rồi ạ." Ngày hôm sau, Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí và mấy đứa trẻ khác, còn có Nguyên Bảo và bọn họ cùng nhau đi tìm Lý Giang.

Thấy bọn Tiểu Bảo đến, Lý Giang không hề ngạc nhiên chút nào. "Đi thôi." "Hai vị này..." "Là chú Nguyên Bảo và chú Nguyên Húc của tôi, vì Trần Nhi và mấy đứa em cũng muốn đi theo, cha lo có chuyện nên để hai chú ấy đến chăm sóc bọn chúng." Còn có hai đứa em trai hai tuổi nữa, không thể nào để chúng cũng đi theo luyện võ được?

Lý Giang nhìn hai nhóc con bên cạnh, hiểu chuyện gật đầu: "Vậy chúng ta đi thôi, bên này cũng có mấy nhóc, để chúng nó chơi cùng nhau là được." "Được." Sau khi cả nhóm đến nơi, Tiểu Bảo tỏ ra rất hứng thú với nơi này.

Vừa vào trong đã có thể nghe thấy tiếng huấn luyện của những đứa trẻ bên trong.

Ngoài tiếng huấn luyện ra, còn có cả tiếng reo hò cổ vũ.

Chắc là họ đang đối luyện?

Đi qua xem bọn họ đối luyện, đừng nói là bọn Tiểu Bảo, ngay cả Dư Mạch Sâm cũng vô cùng hứng thú.

Cậu bé lập tức lên tiếng: "Tôi có thể tham gia cùng không?" "Đương nhiên là được." Nhưng nhóc con này có được không?

Lát nữa có khóc nhè không đây?

Nếu thật sự khóc thì cậu ta phải làm sao?

Đến lúc đó có phải còn phải dỗ người không?

Nghĩ thôi đã thấy tiền đồ một màu đen tối.

Khi Dư Mạch Sâm chạy qua, Lý Giang nhỏ giọng hỏi: "Lát nữa nó có khóc không vậy?" Lỡ thua rồi khóc thì làm sao?

Lời này ngay lập tức bị Dư Mạch Sâm nghe thấy, cậu bé vô cùng bất mãn nhìn người nói mình sẽ khóc: "Anh đang coi thường ai đấy?" Ngày xưa lần đầu tiên bắt đầu tập võ với sư phụ, mệt đến mức đó mà cậu còn không khóc, bây giờ lại khóc sao?

Đùa gì vậy.

Hoằng Nghị ho nhẹ một tiếng, Dư Mạch Sâm tuy không hứng thú với những thứ khác, nhưng khi tập võ và học chơi cờ thì thật sự rất chăm chỉ.

Có thể nói cậu bé về những mặt khác, nhưng võ công và chơi cờ thì thật sự không chê vào đâu được. "Cậu nhỏ quá," Lý Giang bên cạnh không nhịn được lên tiếng. "Tôi sắp bảy tuổi rồi, anh nói ai nhỏ?" Cậu bé sáu bảy tuổi mà lại bị người ta nói là nhỏ?

Cuộc đời này còn có thể sống tiếp được không?

Người bên cạnh nhìn Tiểu Bảo, trong mắt mang theo vẻ vô tội, sao nói một câu mà đã giận rồi? "Đây là cậu út của tôi, anh nói nó thế nào cũng được, nhưng về khoản tập võ và chơi cờ thì thật sự không có gì để nói, hơn nữa nó luyện võ chưa bao giờ khóc." Về điểm này của Dư Mạch Sâm, Tiểu Bảo vẫn rất công nhận.

Lý Giang thì kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Đây là cậu út của cậu?" Thật sao?

Không đùa chứ?

Chương 1490

"Ừm, chính là cậu út của tôi, sao vậy?

Có vấn đề gì à?" Tiểu Bảo kỳ quái hỏi.

Lý Giang cười gượng lắc đầu: "Không có gì, chỉ là khoảng cách tuổi tác của các cậu có hơi lớn thì phải?" "Có gì đâu?

Lúc tôi bốn tuổi thì cậu út của tôi mới chào đời, có gì lạ đâu?" Lý Giang lập tức im bặt, hóa ra là vậy à.

Ngược lại, nhóc con lại không vui: "Anh này sao thế?

Anh đang coi thường tôi à?" Cái gì gọi là khoảng cách tuổi tác có hơi lớn?

Mặc dù thiên phú của cậu không tốt bằng Tiểu Bảo, nhưng tuyệt đối không hề kém. "Cái này thì không có, chỉ là bộ dạng của cậu trông khá dễ gây hiểu lầm." Dư Mạch Sâm lập tức im lặng, nhìn người đang nói chuyện với vẻ mặt có chút kỳ quặc, bộ dạng của cậu bé khiến Lý Giang bên cạnh có chút lúng túng: "Nó sao vậy?" Tiểu Bảo lắc đầu, trong nhà bọn họ nếu nói đến đứa trẻ có vẻ ngoài dễ gây hiểu lầm nhất thì tuyệt đối không phải Dư Mạch Sâm. "Người có vẻ ngoài dễ gây hiểu lầm nhất không phải cậu út, mà là em trai tôi, Triệt Nhi." Dư Mạch Sâm vô cùng đồng tình gật đầu, rõ ràng người có vẻ ngoài dễ gây hiểu lầm nhất là Triệt Nhi, mà người này lại nói cậu là người có vẻ ngoài dễ gây hiểu lầm nhất?

Mắt nhìn người này không tốt lắm. "Em trai cậu không đến à?" "Không, nó phải theo Văn Tụng bá bá học đàn, đối với cái này nó không hứng thú lắm." Đối với em trai mà nói, lúc có thể ngủ thì nó tuyệt đối sẽ không luyện võ công.

Muốn nó cùng đến đây rèn luyện, đó là chuyện không thể nào.

Hơn nữa, em trai theo Văn Tụng bá bá cũng chưa được bao lâu, muốn nó đến, mấy người này đang mơ mộng gì vậy? "Vậy chúng ta đi thôi." "Được." Lý Giang dẫn bọn họ đi vào đám đông, vừa qua đó một vài người có quan hệ tốt với Lý Giang đã tới: "Lý Giang, họ là ai vậy?" Tiểu Bảo, Hoằng Nghị và Tiểu Trí thì họ đã gặp qua, nhưng những người còn lại thì chưa từng gặp. "Đây là em trai, em gái của Tiểu Bảo, muốn đến tập võ và huấn luyện cùng chúng ta." "Được chứ, đi thôi, chúng ta đi cùng nhau." Mọi người không hề có chút bài xích nào, ngược lại còn chủ động dẫn bọn Tiểu Bảo đi luyện võ cùng.

Trong lúc bọn Tiểu Bảo đang luyện võ ở đây, bên phía Tô Ngọc cũng đã chuẩn bị gần xong.

Vương Cẩn Hòa nhìn những mảnh đất xung quanh, nói với người bên cạnh: "Nơi này của các vị thích hợp trồng khá nhiều loại quả, chúng tôi sẽ liên lạc người mang cây ăn quả đến, đợi hạt giống rau củ đến, tôi sẽ dạy các vị cách trồng rau, đến lúc đó các vị có thể tự cung tự cấp rồi." "Được, vậy thì làm phiền rồi, chúng tôi còn có một vài chuyện muốn thỉnh giáo." "Được, không vấn đề gì." Tô Ngọc bận rộn, Vương Cẩn Hòa cũng bận rộn, bận giải thích một số kiến thức nhỏ về trồng trọt cho người dân Vong Ưu thành.

Mỗi ngày đều rất muộn mới trở về.

Ngay cả bọn Tiểu Bảo cũng vậy, nhưng sự tiến bộ của bọn họ quả thực rất nhanh.

Lúc đầu Triệt Nhi không định đi cùng bọn họ, sau này phát hiện họ đi rất khuya mới về, một mình ở nhà cũng không có gì vui, thế là sau khi học đàn với Văn Tụng xong, cậu bé liền để người hầu đưa mình qua đó.

Đến khi Triệt Nhi qua, Lý Giang mới biết lời của Tiểu Bảo rốt cuộc có ý nghĩa gì, em trai này của cậu quả thực là người có vẻ ngoài dễ đánh lừa nhất.

Trông đáng yêu như Hi Hi, cả người cũng lười biếng, đứng ở đó như thể giây tiếp theo sẽ ngủ gật, nhưng khi thật sự ra tay, đứa trẻ này hoàn toàn không thua kém những nhóc con bên cạnh cậu ta.

Thậm chí chiêu thức và nền tảng còn vững chắc hơn bọn họ. "Bây giờ tôi tin lời cậu nói rồi, em trai cậu mới là người có vẻ ngoài dễ đánh lừa nhất," Lý Giang cảm thán.

Tiểu Bảo gật đầu một cách đương nhiên: "Chuyện này không phải rất bình thường sao?" Lý Giang kỳ quái nhìn Tiểu Bảo, cậu chắc chắn chuyện này là bình thường sao?

Từ khi Triệt Nhi tham gia, những đứa trẻ trạc tuổi Triệt Nhi như thể đang ganh đua với cậu bé, cái gì cũng muốn giỏi hơn Triệt Nhi.

Tuy nhiên, suy nghĩ thì tốt đẹp, nhưng kết quả lại thê thảm.

Không một đứa trẻ nào có thể vượt qua Triệt Nhi.

Cuối cùng, chúng trực tiếp không so sánh với Triệt Nhi nữa, nhưng vẫn trở thành những người bạn rất tốt của cậu bé, đối với kết quả này, Tiểu Bảo chỉ cảm thấy không thể tin được.

Hôm nay, sau khi bọn Tiểu Bảo kết thúc huấn luyện chuẩn bị trở về, một nhóm người đi tới từ phía đối diện, một người trong số đó cho Tiểu Bảo cảm giác không tốt lắm.

Triệt Nhi kéo tay Tiểu Bảo, trên mặt nở nụ cười ngoan ngoãn: "Anh ơi, chúng ta về nhà thôi." "Được." Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo đang đi tới từ phía đối diện, những việc cậu bé làm trong thời gian gần đây, hắn đều thấy hết trong mắt.

Từ việc thiếu kinh nghiệm thực chiến ban đầu, đến cuối cùng không ngừng nâng cao khả năng thực chiến của mình, đứa trẻ này thật sự khiến hắn kinh ngạc.

Nhìn người đang chặn trước mặt mình, Tiểu Bảo khẽ nhíu mày: "Có chuyện gì?" "Không có." Tiểu Bảo nhíu mày, dắt theo em trai em gái đi vòng qua một bên. "Nếu không có chuyện gì thì hy vọng lần sau đừng dẫn người đến cản đường chúng tôi," Tiểu Bảo bình tĩnh nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói.

Phượng Lĩnh nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, xem ra là đã nhìn ra hắn cố ý. "Chúng ta sẽ còn gặp lại." Đứa trẻ này quả nhiên rất khác biệt.

Tuổi còn nhỏ mà đã có được sự điềm tĩnh như vậy, thật có chút thú vị.

Tiểu Bảo liếc nhìn đối phương một cái, khẽ nhíu mày, dường như không mấy hứng thú với hắn. "Anh ơi, chúng ta đi thôi, cha đã dặn không được nói chuyện với người lạ." Tô Ngôn Triệt kéo tay Tiểu Bảo rời đi.

Người này họ hoàn toàn không quen biết, đột nhiên sáp lại gần chắc chắn là có ý đồ khác, sau khi về nhất định phải nói với cha một tiếng. "Được." Tiểu Bảo dắt tay Hi Hi và Tô Ngôn Triệt cùng nhau rời đi, lúc đi cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Phượng Lĩnh còn chưa nói gì, người bên cạnh hắn ngược lại có chút không vui. "Các ngươi đứng lại." Tiểu Bảo quay đầu lại, lạnh lùng nhìn người vừa quát bọn họ. "Anh đang gọi tôi à?" Phượng Lĩnh liếc nhìn người bên cạnh một cái: "Là người của ta không biết lễ số đã làm phiền các vị." Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng, liếc nhìn Phượng Lĩnh một cái: "Biết là tốt rồi, nếu đã là người của mình, vậy thì mời anh quản cho tốt, đừng đến gây phiền phức cho tôi." Chuyện như vậy cậu không hy vọng sẽ xảy ra lần nữa.

Nếu còn xảy ra, cậu sẽ không nhịn được mà ra tay dạy dỗ người khác.

Người bên cạnh Phượng Lĩnh còn muốn nói gì đó, nhưng bị Phượng Lĩnh cản lại: "Thiếu gia..." "Được rồi, để họ đi." "Mời các vị cứ tự nhiên." Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo làm một động tác mời, hiển nhiên là biết mình không nên cản đường người ta.

Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng: "Anh vẫn nên quản tốt người của mình trước đi." Nói xong xoay người rời đi.

Nhìn Tiểu Bảo đi rồi, Phượng Lĩnh lạnh lùng nhìn người vừa nói chuyện.

Đối phương bị ánh mắt của Phượng Lĩnh dọa đến một câu cũng không dám nói. "Thiếu gia, tôi..." "Người này ngay cả ta cũng không dám dễ dàng đắc tội, lá gan của ngươi cũng lớn thật đấy." "Hắn chẳng qua chỉ là một người mới đến Vong Ưu thành, sao có thể so sánh được với sự tôn quý của thiếu gia?" người bên cạnh không phục nói.

Nghe lời này, Phượng Lĩnh cười trào phúng: "Cái này ngươi lại nói sai rồi, người ta căn bản không thèm khát cái này." "Tôi..." "Ngươi nhớ kỹ cho ta, đừng đi gây phiền phức cho ta." "Tô Tử Khâm là con trai của Ngọc Vương Huyền quốc, cũng là thế tử tương lai của Ngọc Vương phủ.

Chỉ cần chúng ta còn ở Huyền quốc, thân phận địa vị của cậu ta là thứ chúng ta không thể nào sánh bằng," Phượng Lĩnh lạnh lùng nhìn hắn nói.

Người bên cạnh lập tức không dám nói gì nữa, nhưng đối với việc này vẫn có chút khinh thường.

Luôn cảm thấy Tiểu Bảo có được ngày hôm nay chẳng qua là vì có một người cha tốt mà thôi.

Phượng Lĩnh là người thế nào?

Sao lại không nhìn ra được suy nghĩ trong lòng hắn?

Chương 1491

"Cậu ta tuy chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, nhưng chỉ cần cậu ta trưởng thành, ngươi căn bản không thể so sánh được với cậu ta, không cần quá nhiều thời gian, chỉ cần cho cậu ta hai ba năm, nơi này nhất định sẽ có một chỗ đứng của cậu ta." Hơn nữa còn là dựa vào chính bản thân cậu ta, không phải dựa vào sự tồn tại của Tô Ngọc.

Đứa trẻ này không phải loại người dựa vào bóng râm của tổ tiên. "Tôi không tin." Phượng Lĩnh liếc nhìn hắn một cái không nói nhiều, nếu có người muốn tự mình trải nghiệm, vậy hắn cũng không có gì để nói, chỉ hy vọng sau này đừng hối hận là được.

Hắn nhìn sâu vào người bên cạnh một cái: "Đừng hối hận là được." Trên đường trở về, Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo bên cạnh: "Người này cố ý đụng vào chúng ta lúc chúng ta về nhà." "Ừm, tôi biết, có chuẩn bị mà đến, nhưng người bên cạnh hắn trông có vẻ rất bất mãn với chúng ta, không biết sau này có gặp lại không." Tiểu Bảo híp mắt nói. "Chắc chắn sẽ gặp, dù sao Vong Ưu thành này cũng chỉ lớn chừng này, muốn gặp một người cũng là chuyện bình thường." Tiểu Bảo thờ ơ nói. "Nói cũng đúng." Sau khi về đến nhà, họ liền kể chuyện này cho Tô Ngọc, Tiểu Bảo biết rất rõ nếu cậu không nói, những người bên cạnh cũng sẽ nói.

Bên Vong Ưu thành này còn có một phe phái khác, gần như đối lập với phe của Thẩm Quyết bá bá.

Sau khi nghe xong, Tô Ngọc khẽ nhíu mày: "Người con gặp chắc là Phượng Lĩnh, hắn tìm con có chuyện gì?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Cha, con cũng không biết mục đích hắn tìm con là gì, nhưng con cảm thấy kẻ đến không có ý tốt, còn người bên cạnh hắn cũng có địch ý với con." Đây là lần đầu tiên họ gặp mặt, căn bản không quen biết, người của hắn có địch ý với cậu làm gì?

Thật là khó hiểu. "Chuyện này các con cứ tạm thời đừng quan tâm, xem sau này thế nào rồi nói." "Vâng." Ngày hôm sau, khi bọn Tiểu Bảo đến sân huấn luyện, quả nhiên nhìn thấy người hôm qua đi theo Phượng Lĩnh.

Thấy người đó, Tiểu Bảo không hề ngạc nhiên chút nào, đi đến bên cạnh Lý Giang, thấy cậu ta nhíu mày trông có vẻ không vui, lập tức có chút tò mò: "Đang nghĩ gì vậy?" Nhìn thấy những người đó, sắc mặt đã không tốt rồi.

Lý Giang cau mày: “Chuyện là, tôi chỉ đang nghĩ tại sao bọn họ lại đột nhiên đến đây.” “Hửm?” Có ý gì vậy?

“Nhóm người này chưa bao giờ đến sân huấn luyện này, họ có địa điểm riêng.

Hôm nay đột nhiên tới đây khiến tôi thấy hơi lạ.” Lý Giang liếc nhìn người bên cạnh, cau mày nói.

Mấy người này đã mười bảy mười tám tuổi rồi, dù có đến sân huấn luyện cũng không phải là nơi này.

Sân huấn luyện của mỗi độ tuổi đều khác nhau, họ đến đây không hề thích hợp.

Lý Giang cảm thấy đám người này chạy đến đây chắc chắn là có ý đồ khác.

“Không cần để ý đến họ, chúng ta cứ huấn luyện việc của chúng ta.

Nếu thật sự có chuyện gì thì cứ giao cho chú Nguyên Bảo xử lý là được.” Gần đây Nguyên Bảo đều đi theo bọn họ, đối với mấy người này, cậu cũng có chút mất kiên nhẫn.

“Được.” Tiểu Bảo và các bạn phớt lờ đám người của Phượng Lĩnh, bắt đầu buổi huấn luyện thường ngày.

Sau khi Tiểu Bảo hoàn thành bài tập cơ bản, gã thanh niên hôm qua gây sự với cậu tiến đến trước mặt, khoanh tay, trợn mắt nhìn cậu.

“Nghe nói Vong Ưu Thành có một thiên tài, là cậu à?” Đối phương nhìn Tiểu Bảo, khinh thường nói.

Tiểu Bảo vốn chẳng có cảm tình gì với loại người nói chuyện âm dương quái khí này.

Cậu liếc đối phương một cái rồi tiếp tục việc của mình.

Thấy Tiểu Bảo không thèm nể mặt mình, gã ta nhất thời có chút tức giận, giơ tay định đánh cậu.

Tiểu Bảo cảm nhận được liền né sang một bên: “Anh bị bệnh à?” Cậu đang huấn luyện yên ổn, người này tự tìm đến cửa, muốn ăn đòn sao?

“Ngươi dám coi thường người khác?” Tiểu Bảo càng thấy cạn lời.

Cậu coi thường người khác lúc nào?

Cái đầu của người này rốt cuộc còn dùng được không vậy?

Nếu không dùng được thì tặng cho người khác có phải tốt hơn không?

“Anh khiến tôi thật sự rất tức giận đấy.” Lý Giang đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, cau mày nhìn người nọ: “Phượng Khởi, anh làm gì vậy?

Anh tự dưng chạy đến chỗ chúng tôi gây sự, không sợ bị Thành chủ biết sao?” Phượng Khởi mỉa mai nhìn Lý Giang: “Đúng là đồ rác rưởi, đánh không lại thì muốn tìm Thành chủ à?

Thẩm Quyết đó thì tính là Thành chủ gì chứ?” Ngôi vị Thành chủ này đáng lẽ phải là của thiếu gia nhà họ.

Thẩm Quyết thì là cái thá gì?

Tiểu Bảo càng nghe càng cảm thấy người này ra đường quên mang não.

“Người này bao nhiêu tuổi rồi?” “Hai mươi mốt.” Lý Giang đáp.

Tiểu Bảo lập tức vỗ tay không ngớt, nhìn Phượng Khởi nói: “Anh đúng là có bản lĩnh thật đấy, một người hai mươi mốt tuổi lại đi tìm đám trẻ con mấy tuổi, mười tuổi để gây sự, thắng thì có gì hay ho chứ?

Thắng mà không vẻ vang, lấy lớn hiếp nhỏ.” Sắc mặt Phượng Khởi âm trầm nhìn Tiểu Bảo: “Ngươi…” “Anh muốn đánh nhau với chúng tôi chứ gì?

Cũng không phải là không được, nhưng tôi mới mười tuổi, đánh với anh thật sự quá thiệt thòi.

Cha tôi có cho tôi hai ám vệ, họ cũng không lớn lắm, chắc khoảng mười lăm tuổi, tôi để họ đánh với anh, thế nào?” Tiểu Bảo nhìn Phượng Khởi, cười như không cười hỏi.

“Tại sao ta phải đánh với ám vệ?” Hắn hôm nay đến là để gây sự với Tô Tử Khâm, tại sao lại phải đánh với ám vệ của cậu ta?

Hơn nữa, là ám vệ do Ngọc Vương tuyển chọn đặt bên cạnh Tô Tử Khâm, tuyệt đối không phải người tầm thường, hắn đâu có ngốc mà chọn như vậy.

“Anh sợ đánh không lại ám vệ của tôi à?

Anh đã hai mươi mốt tuổi rồi mà lại sợ một người mới mười lăm tuổi sao?

Không phải chứ?

Xem ra người nhà anh cũng chẳng ra làm sao, chỉ dám vênh váo trước mặt một đám trẻ con mấy tuổi, mười tuổi thôi.” Tiểu Bảo nói với giọng điệu vô cùng khoa trương.

Sau đó, như nghĩ ra điều gì, Tiểu Bảo nói đầy ẩn ý: “Đương nhiên, nếu anh muốn đánh với tôi cũng không phải là không được.” Nghe thấy còn có chuyện tốt như vậy, đối phương cuối cùng cũng kích động: “Cậu nói xem.” “Nếu anh thua tôi, vậy thì phải quỳ xuống dập đầu xin lỗi tôi.” Tiểu Bảo nhìn đối phương, nói rành rọt từng chữ.

Không phải tự cho mình lợi hại lắm sao, không phải tự cho mình giỏi giang lắm sao?

Vậy thì quỳ xuống xin lỗi đi, đây là một việc vô cùng đơn giản.

Sắc mặt Phượng Khởi lập tức trở nên vô cùng âm trầm: “Ngươi dám bảo ta quỳ xuống xin lỗi ngươi?” Tiểu Bảo cười gật đầu: “Ừ, anh nói không sai, tôi chính là dám bảo anh quỳ xuống xin lỗi tôi đó.” “Hay là anh không dám?” Tiểu Bảo cười hỏi.

Lý Giang có chút lo lắng nhìn Tiểu Bảo: “Hắn rất lợi hại đó.” Thực chiến của Tiểu Bảo tuy đã không tệ, nhưng đối đầu với Phượng Khởi, ít nhiều vẫn có chút khó khăn.

Tiểu Bảo cười lắc đầu: “Không sao, tôi thua cũng không mất mặt, dù sao tôi mới mười tuổi, hắn đã hai mươi mốt rồi.” “Nhưng một người hai mươi mốt tuổi như hắn, nếu thua tôi, đó mới thực sự là mất mặt, cậu thấy sao?” Tiểu Bảo quay đầu nhìn Lý Giang bên cạnh, cười như không cười nói.

Lý Giang vô cùng đồng tình, Tiểu Bảo thua thì mọi người chỉ thấy là điều hiển nhiên, nhưng nếu Tiểu Bảo thắng, Phượng Khởi sẽ mất hết mặt mũi ở cả Vong Ưu Thành này.

Đặc biệt là còn phải quỳ xuống xin lỗi Tiểu Bảo, đối với Phượng

Khởi mà nói, đây tuyệt đối là điều không thể chấp nhận được.

Phượng Khởi nhìn chằm chằm Tiểu Bảo, ánh mắt vô cùng khó chịu, tràn đầy vẻ hung ác.

“Được, nếu ngươi thua thì tốt nhất hãy biến mất khỏi mắt thiếu gia của chúng ta.” Phượng Khởi lạnh lùng nói.

Chương 1492

Tiểu Bảo cảm thấy đầu óc người này có lẽ không được tốt lắm, cậu và Phượng Lĩnh vốn không quen biết.

Hôm qua cũng chỉ là lần đầu gặp mặt, nói gì đến biến mất chứ, người này đúng là có bệnh.

Lại nói, cậu còn chưa biết mình sẽ ở Vong Ưu Thành được mấy ngày nữa.

“Được thôi, chuyện này tôi không quan tâm.” Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Thái độ này khiến Phượng Khởi vô cùng bất mãn, chưa kịp mở miệng đã ra tay với Tiểu Bảo.

Hành động của Phượng Khởi khiến tất cả mọi người đều vô cùng tức giận.

Gã này lại dám đánh lén một đứa trẻ mười tuổi.

Lý Giang sắc mặt vô cùng khó coi nhìn Phượng Khởi: “Phượng Khởi, anh đúng là không biết xấu hổ, đã hai mươi mốt tuổi rồi mà còn đánh lén một đứa trẻ mười tuổi.” Phượng Khởi hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Ngược lại, Nguyên Bảo đã cho người quay về báo tin cho Tô Ngọc.

Khi Tô Ngọc biết người của Phượng Lĩnh lại đến gây sự với Tiểu Bảo, sắc mặt anh không được tốt lắm.

Thẩm Quyết cau mày nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Chúng ta qua xem thử?” “Được.” Hai người cùng Văn Tụng đi đến sân huấn luyện của bọn trẻ.

Khi đến nơi, họ vừa kịp lúc nhìn thấy cảnh Tiểu Bảo bị đẩy lùi.

Cậu bé lùi lại mấy bước mới dừng lại được.

Sau đó, cậu nhìn Phượng Khởi đối diện, trong mắt ánh lên vẻ hưng phấn.

“Anh cũng không tệ, là một hòn đá kê chân tốt đấy.” Tiểu Bảo gật gù nói.

Lý Giang chưa bao giờ thấy Tiểu Bảo như thế này, nhưng cậu lại nói Phượng Khởi là hòn đá kê chân?

Có phải là hơi ngông cuồng rồi không?

“Ngông cuồng, ngạo mạn.” Tiểu Bảo liếc Phượng Khởi một cái, đột nhiên đưa tay cởi dải băng quấn trên cánh tay mình.

Sau đó, mọi người thấy Tiểu Bảo lấy ra mấy khối sắt ném xuống đất.

Lý Giang kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo.

Bấy lâu nay trên người Tiểu Bảo lại còn mang vật nặng sao?

Ngoài cổ tay, cổ chân và cả eo của Tiểu Bảo đều đeo vật nặng.

Tất cả cộng lại đã hơn ba mươi cân.

Một đứa trẻ mười tuổi, trong lúc thực hiện nhiều bài huấn luyện như vậy mà trên người còn mang theo ba mươi cân tạ?

Đây còn là người không?

Người kinh ngạc nhất không ai khác ngoài Lý Giang.

Cậu là người tiếp xúc với Tiểu Bảo nhiều nhất, nhưng lại không hề phát hiện ra Tiểu Bảo còn mang theo vật nặng như vậy.

Sau khi cởi hết vật nặng, Tiểu Bảo cử động cổ tay và cổ chân.

“Quả nhiên vẫn là thế này nhẹ nhõm hơn.” Lý Giang nhìn Tiểu Trí bên cạnh, không nhịn được hỏi: “Cậu ấy mang vật nặng này bao lâu rồi?” “Năm năm.” Lý Giang không dám tin nhìn Tiểu Trí: “Năm năm?” “Đúng vậy, Tiểu Bảo bắt đầu mang từ lúc năm tuổi.

Trừ lúc tắm rửa và đi ngủ, những lúc khác đều không tháo ra.” Bao nhiêu năm qua, những vật nặng này đối với Tiểu Bảo đã chẳng là gì.

Thiên phú của cậu rất tốt, nhưng vì Tiểu Bảo muốn vượt qua cha mình nên cậu đã nỗ lực nhiều hơn những gì họ biết.

Và những vật nặng này chính là một trong số đó.

Khi Tiểu Bảo còn mang vật nặng, Phượng Khởi đã rất khó đối phó với cậu, bây giờ Tiểu Bảo đã tháo chúng ra, hắn muốn thắng cậu lại càng khó khăn hơn.

Lý Giang vẫn cảm thấy không thể tin được: “Lúc đó cậu ấy mới chỉ là một đứa trẻ năm tuổi, rốt cuộc cậu ấy đã nghĩ gì vậy?” Một đứa trẻ mang vật nặng để luyện võ, có phải quá khoa trương rồi không?

“Mục tiêu của Tiểu Bảo là vượt qua cha mình.” Lý Giang nhìn Tô Ngọc đang đi tới: “Về võ công, cậu ấy muốn vượt qua Ngọc Vương chắc là rất khó phải không?” “Ừ, nhưng Tiểu Bảo sẽ không từ bỏ đâu.” Đối với Tiểu Bảo, đây đã là chuyện thường ngày đơn giản nhất rồi.

Phượng Khởi nhìn những khối sắt vứt trên đất, cảm thấy vô cùng khó tin.

Sao lại có người như vậy, mà còn là một đứa trẻ.

“Cẩn thận nhé.” Tiểu Bảo nói xong, tốc độ tăng lên nhanh nhất, trong nháy mắt đã đến trước mặt Phượng Khởi.

Mà đối phương lại còn chưa kịp phản ứng.

Tiểu Bảo một quyền đánh người lùi lại mấy bước, Phượng Khởi loạng choạng lùi về sau mấy bước mới dừng lại.

Hắn không dám tin nhìn Tiểu Bảo: “Sao có thể như vậy được.” “Có gì mà không thể?

Bổn thiếu gia chính là lợi hại như vậy.” Tiểu Bảo hừ lạnh một tiếng nói.

Đồng thời ra tay càng thêm sắc bén, nhanh chóng.

Khi Phượng Lĩnh nghe tin chạy tới, Phượng Khởi đã nằm sõng soài trên đất không dậy nổi.

Còn Tiểu Bảo ngoài việc quần áo có chút lôi thôi ra thì không hề hấn gì.

Phượng Khởi không tin mình lại thua một đứa trẻ, không ngừng lắc đầu nói: “Không thể nào, sao ta lại có thể thua một đứa trẻ được?” Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng: “Anh đã lâu không luyện võ tử tế rồi đúng không?” “Ngươi…” Phượng Khởi có chút xấu hổ nhìn Tiểu Bảo, bộ dạng như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

Mà Tiểu Bảo hoàn toàn không để bộ dạng này của hắn vào mắt, chỉ nhìn hắn nói: “Anh thua rồi, bây giờ có thể xin lỗi được rồi.” Tiểu Bảo vừa nói, vừa đi về chuẩn bị nhặt các khối sắt lên đeo lại.

Nào ngờ, đúng lúc Tiểu Bảo cúi xuống nhặt, Phượng Khởi đột nhiên ra tay, định nhân cơ hội này lấy mạng cậu.

“Phượng Khởi, dừng tay!” Sắc mặt Phượng Lĩnh lập tức thay đổi, vừa định ngăn cản thì thấy một bóng người bên cạnh lướt qua nhanh như chớp, đã đến trước mặt Tiểu Bảo.

Tô Ngọc một chưởng đánh bay Phượng Khởi, nội lực của anh vô cùng hùng hậu, chỉ một chưởng này đã khiến Phượng Khởi bị nội thương rất nặng.

Sau khi ngã xuống đất thì không còn sức lực để gượng dậy.

Mi mắt Phượng Lĩnh giật giật, không ngờ Tô Ngọc ra tay lại tàn nhẫn như vậy.

“Ngọc Vương ra tay có phải quá độc ác rồi không?” Phượng Lĩnh cau mày nói.

Dù sao đây cũng là người của nhà họ Phượng.

“Bản vương còn có lúc độc ác hơn nữa, Nguyên Bảo, lôi người ra ngoài.” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, lạnh lùng nói.

Theo Tô Ngọc nhiều năm như vậy, anh muốn làm gì, Nguyên Bảo chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Chương 1493

Y cúi đầu nhìn người trên đất, đồng tình lắc đầu, đây gọi là gì?

Không tìm chết thì sẽ không chết.

Rõ ràng chỉ cần xin lỗi là xong chuyện, bây giờ đến mạng cũng sắp mất.

“Ngọc Vương, ngài muốn làm gì?” Phượng Lĩnh nhất thời có chút lo lắng.

Dù sao Phượng Khởi cũng phải sống.

“Bản vương làm việc đến lượt ngươi xen vào sao?

Mưu sát con trai của bản vương, là ai cho hắn lá gan đó?

Là ngươi, Phượng Lĩnh, hay là cả nhà họ Phượng các ngươi cho hắn lá gan đó?” Tô Ngọc ánh mắt sắc lẹm nhìn Phượng Lĩnh.

Đây là lần đầu tiên Phượng Lĩnh đối mặt trực diện với Tô Ngọc như vậy.

Lúc này hắn mới biết Tô Ngọc đáng sợ đến mức nào.

“Chuyện này…” “Phượng Lĩnh, ngươi còn muốn nói gì với bản vương nữa không?” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Phượng Lĩnh hỏi.

“Tiểu Bảo là con trai của bản vương, cũng là Ngọc Vương tương lai, hắn to gan thật.

Hôm nay bản vương đừng nói chỉ là trọng thương hắn, cho dù bản vương muốn ngũ mã phanh thây hắn, nhà họ Phượng các ngươi dám làm gì bản vương?” Một câu nói khiến Phượng Lĩnh không thể phản bác.

Địa vị của Tô Ngọc vô cùng đặc biệt, chỉ cần là việc anh làm, bá tánh đều sẽ ủng hộ.

Đừng nói chuyện này là Phượng Khởi sai, cho dù là Tô Ngọc sai, bá tánh cũng chưa chắc vì chuyện này mà nói Ngọc Vương không phải.

Lông mày hơi nhíu lại, Phượng Lĩnh hít sâu một hơi nói: “Ngọc Vương, chuyện này là Phượng Khởi sai, tôi ở đây thay mặt hắn xin lỗi con trai ngài, hy vọng Ngọc Vương có thể tha cho hắn.” Tô Ngọc cười khẽ: “Ngươi bảo bản vương tha cho hắn?

Phượng Lĩnh, ngươi dùng thân phận gì để nói với bản vương câu này?” “Một câu xin lỗi là có thể xóa bỏ chuyện hắn đã làm sao?” Tiểu Bảo ngoan ngoãn cúi đầu đứng đó, không dám nói một lời.

Cậu không muốn chọc cha không vui.

Cha không vui, người xui xẻo cuối cùng chắc chắn là cậu, chuyện ăn no vác nặng này tốt nhất không nên làm.

Phượng Lĩnh cau mày, có chút không biết nên giải quyết chuyện này thế nào.

Tô Ngọc nhìn Phượng Lĩnh: “Một người hai mươi mấy tuổi khiêu chiến với một đứa trẻ mười tuổi, thua xong còn thẹn quá hóa giận muốn giết người?

Sao?

Đây là gia huấn của nhà họ Phượng các ngươi à?

Lấy lớn hiếp nhỏ?” “Tôi…” Phượng Lĩnh bây giờ đến tâm tư giết Phượng Khởi cũng có.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, mặt mũi nhà họ sẽ mất sạch.

“Phượng Lĩnh, ngươi có thể đi được rồi.” Khi Phượng Lĩnh định nói gì đó, Tô Ngọc không những ngắt lời hắn mà còn trực tiếp hạ lệnh đuổi khách, hoàn toàn không muốn hắn ở lại đây nữa.

Phượng Lĩnh biết mấu chốt của chuyện này nằm ở con trai Tô Ngọc, nếu con trai Tô Ngọc đồng ý tha cho Phượng Khởi, chuyện này có lẽ sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

“Tô Tử Khâm, chuyện này ta để Phượng Khởi xin lỗi cậu, hy vọng cậu có thể…” “Không thể, tôi sẽ không can thiệp vào bất kỳ quyết định nào của cha tôi.” Cậu đâu có muốn bị đánh.

Dám can thiệp vào quyết định của cha, cậu có phải là muốn ăn đòn không?

Hơn nữa, nếu không phải cha ra tay, cậu dù không chết cũng sẽ bị thương.

Mặc dù cuối cùng có lẽ Phượng Khởi sẽ bị thương nặng hơn cậu một chút.

“Phượng Lĩnh, hôm qua anh đã biết hắn có địch ý khó hiểu với tôi, đã như vậy rồi mà anh còn không quản tốt người của mình để hắn chạy tới đây ra tay với tôi, bây giờ anh lại có tư cách gì để nói với tôi những lời như vậy?

Bảo tôi tha cho hắn, anh nghĩ anh có tư cách gì.” Tiểu Bảo cảm thấy người này thật nực cười, rõ ràng biết người của mình là loại gì, cuối cùng lại có thể mặt dày tới đây cầu xin tha thứ, hắn coi mặt mũi của mình đáng giá bao nhiêu tiền chứ?

Phượng Lĩnh nhất thời không còn lời nào để nói, hắn quả thực biết Phượng Khởi có địch ý khó hiểu với Tô Tử Khâm.

Hôm qua sau khi về hắn cũng không nói nhiều, chỉ nghĩ rằng Phượng Khởi chắc cũng sẽ không làm gì.

Ai ngờ hôm nay Phượng Khởi lại chạy tới gây sự với Tô Tử Khâm.

Gây sự thì thôi đi, lại còn thua.

Thua đã đành, lúc người ta đã dừng tay rồi, còn muốn ra tay với người ta, thủ đoạn này của hắn là đáng khinh nhất.

Nếu để ông nội biết, Phượng Khởi e rằng cũng không có ngày lành.

“Phượng Lĩnh, tộc nhân hai mươi mốt tuổi của nhà anh đến tìm tôi đánh nhau, thua rồi còn muốn lấy mạng tôi, bây giờ bị cha tôi làm bị thương, anh còn muốn tôi giúp hắn cầu tình?

Anh coi tôi là gì?” Cậu vẫn chưa ngu đến mức đó.

Tô Ngọc nghe lời Tiểu Bảo nói, lúc này mới hài lòng gật đầu.

“Tôi mới là một đứa trẻ mười tuổi mà hắn đã có thể đến gây sự, lúc ra tay với tôi cũng là chiêu nào chiêu nấy đều muốn lấy mạng, hắn muốn mạng của tôi phải không?” Tiểu Bảo nhìn Phượng Lĩnh, không khách khí hỏi.

“Còn một chuyện nữa, nếu tôi không nhớ lầm, hôm qua là anh cố ý dẫn người va vào chúng tôi, tộc nhân của anh có địch ý với tôi anh cũng không nói gì với hắn, anh dựa vào đâu mà nghĩ tôi sẽ nể mặt anh?” Tiểu Bảo nhìn Phượng Lĩnh, không khách khí hỏi.

Phượng Lĩnh lần đầu tiên cảm thấy một đứa trẻ có thể ăn nói lanh lợi đến mức này.

Lý Giang đi tới, đồng tình nói: “Vừa đến đã nói trẻ con ở đây là rác rưởi, không biết trẻ con nhà họ Phượng các người, lúc mấy tuổi, mười tuổi thì lợi hại đến mức nào.” “Bây giờ hắn không đánh lại Tiểu Bảo, cũng không biết rốt cuộc ai mới là rác rưởi nữa?” Lý Giang hoàn toàn không sợ Phượng Lĩnh, mà trực tiếp nói thẳng.

Phượng Lĩnh lúc này thật sự rất tức giận, chưa bao giờ tức giận như vậy.

Cái đầu của Phượng Khởi có bệnh không?

Sao lại có thể nói ra những lời như vậy?

“Chuyện này là lỗi của hắn, nhưng dù sao hắn cũng là người nhà họ Phượng, cho dù có dạy dỗ cũng là chuyện của nhà họ Phượng chúng tôi.” Phượng Lĩnh mở miệng nói.

Lời này có ý là Tô Ngọc bọn họ có chút nhiều chuyện rồi.

Tiểu Bảo dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Phượng Lĩnh: “Tôi nói này Phượng Lĩnh, rốt cuộc là anh ngốc hay chúng tôi ngốc?” Phượng Lĩnh cau mày, không thích lời nói của Tiểu Bảo, cảm thấy quá ngông cuồng.

“Hắn định ra tay độc ác với tôi, anh có biết loại người này chúng tôi có thể trực tiếp giết chết không?

Nói to tát hơn một chút, tôi có thể nói tất cả chuyện này đều là do nhà họ Phượng các người bày mưu, đến lúc đó liên lụy đến nhà họ Phượng, cho dù giết người của nhà họ Phượng thì có ai nói gì được không?

Tội danh mưu sát hoàng thân quốc thích, e rằng nhà họ Phượng các người gánh không nổi.” Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói.

Một câu nói khiến Phượng Lĩnh không lời nào để đối đáp.

Chương 1494

Đúng vậy, cha của Tô Tử Khâm là Ngọc Vương, là con nuôi của Thái hậu, dù không phải ruột thịt thì cũng là cháu của Thái hậu, lần ra tay này của Phượng Khởi, không nghi ngờ gì là đang đặt cả nhà họ Phượng lên giàn lửa thiêu.

Mà hắn lại không có chỗ để phản bác.

“Phượng Lĩnh, cha tôi chỉ bắt Phượng Khởi, không liên lụy đến nhà họ Phượng các người, anh nên biết đủ đi.” Thật sự muốn làm lớn chuyện, trực tiếp ra tay với nhà họ Phượng, đến lúc đó xem Phượng Lĩnh có gánh nổi hậu quả như vậy không.

Lúc này, Lý Giang đột nhiên lên tiếng: “Ồ đúng rồi, hắn còn nói Thành chủ Thẩm Quyết không xứng làm Thành chủ, anh mới xứng, không biết các người đã làm gì với Vong Ưu Thành nhỉ?” Bao nhiêu năm qua, trong mắt người ngoài, Vong Ưu Thành chưa bao giờ là nơi tốt đẹp, rất nhiều thứ Vong Ưu Thành cũng rất khó mua được, đều là Thành chủ tìm cách che giấu mọi thứ ở đây.

Chính vì vậy mới mang về được rất nhiều thứ.

Sau này vì có Vương gia, bên họ không còn phải lo lắng những chuyện này nữa.

Nghĩ lại cũng thấy buồn cười.

Bây giờ Phượng Khởi lại dám nói Thẩm Quyết không xứng làm Thành chủ?

Nam Kiều đi cùng nghe thấy lời này cũng cảm thấy không thể tin được.

Ngay cả lúc họ ngông cuồng và cao ngạo nhất cũng chưa bao giờ nói ông ấy không xứng làm Thành chủ.

Đám người này rốt cuộc lấy tự tin từ đâu ra mà nói những lời như vậy?

“Phượng Lĩnh, người nhà anh không phải cũng có suy nghĩ như vậy chứ?” Nam Kiều đánh giá Phượng Lĩnh từ trên xuống dưới, mỉa mai nói.

Nghe thấy lời này, Phượng Lĩnh cau mày: “Chúng tôi chưa bao giờ nói vậy.” “Nếu các người đều chưa từng nói, vậy người nhà anh làm sao lại nói ra những lời như vậy?” Nam Kiều không khách khí hỏi lại.

“Mười lăm năm trước, vì người nhà các người mà bao nhiêu người chết, chắc anh vẫn còn nhớ chứ?

Tại sao người nhà các người lại bị giam cầm vĩnh viễn ở Vong Ưu Thành, các người không quên chứ?

Những kẻ thực sự đầy tội ác, lại nói người bảo vệ không xứng, vậy các người có xứng không?” Nam Kiều thật sự rất ghét người nhà họ Phượng.

Huống hồ chuyện lần này còn là do họ tự gây ra.

“Ngươi…” Phượng Lĩnh bị Nam Kiều một câu nói làm cho có chút mất mặt.

Chuyện năm đó quả thực là do họ gây ra, chuyện như vậy trong những năm này còn xảy ra rất nhiều lần.

Đây cũng là lý do tại sao người nhà họ không thể rời khỏi Vong Ưu Thành.

Nhìn bộ dạng không nói một lời của Phượng Lĩnh, Nam Kiều cảm thấy có chút buồn cười: “Sao?

Không nói nữa à?” “Phượng Lĩnh, anh dám nói người nhà các người không nghĩ đến việc loại bỏ Thẩm lão đại, sau đó tự mình lên thay, như vậy là có thể rời khỏi Vong Ưu Thành rồi?" Phượng Lĩnh không nói gì, chỉ cau mày nhìn Nam Kiều.

Hắn rất không thích Nam Kiều dùng thái độ chỉ trích này để nói chuyện với mình.

"Nam Kiều, chuyện này có liên quan gì đến ngươi?" "Quả thực không liên quan gì đến tôi, nhưng Phượng Lĩnh, tại sao Vong Ưu Thành lại bị gọi là thành trì tội ác, trong lòng các người không có chút tự biết nào sao?

Chuyện mười mấy năm trước, anh chắc chắn người nhà các người thật sự không biết gì chứ?" Nam Kiều ánh mắt sắc lẹm nhìn Phượng Lĩnh, không chút khách khí với hắn.

Phượng Lĩnh mím chặt môi, không muốn nói thêm một lời nào, thấy bộ dạng này của Phượng Lĩnh, Nam Kiều càng thấy buồn cười hơn.

"Tôi thật chưa từng thấy loại người như các người, rõ ràng tất cả những chuyện này đều do nhà các người tự chuốc lấy, các người lại luôn nghĩ cách rời khỏi nơi này." "Nhà các người có bao nhiêu người là loại giết người không chớp mắt?

Bất kể đối phương là người như thế nào, bất kể là người già hay trẻ nhỏ, chỉ cần người nhà các người vui, các người đều có thể ngược đãi giết chết họ.

Tôi và La Hậu tuy tính tình kỳ quái, thủ đoạn cũng tàn nhẫn, nhưng chúng tôi chưa bao giờ làm hại người vô tội, cũng chưa từng làm hại trẻ nhỏ và người già." Đây cũng là lý do Thẩm lão đại rất yên tâm để họ ra ngoài.

Họ dù có gây sự, cũng biết chuyện gì có thể làm, chuyện gì không thể làm, họ không giống với đám người nhà họ Phượng này.

Phượng Lĩnh có chút xấu hổ, vì những gì La Hậu nói đều đúng.

Chuyện nhà họ Phượng năm xưa hoàn toàn có manh mối.

Nhưng dù vậy, nhà họ Phượng lúc đó một chút cũng không ngăn cản, ngược lại còn khoanh tay đứng nhìn.

Cuối cùng là Thẩm Quyết dẫn người dẹp yên mọi chuyện.

Cũng vì chuyện này, Vong Ưu Thành biến thành một tòa thành cô lập.

Từng có người sẵn lòng giao thương với Vong Ưu Thành, nhưng từ sau chuyện mười lăm năm trước, họ muốn mua thứ gì cũng trở nên khó khăn.

Chỉ cần biết là giao hàng đến đây, những thương nhân đó nói gì cũng không chịu đến.

Khoảng thời gian đó, người trong Vong Ưu Thành ngay cả cơm ăn cũng thành vấn đề, huống chi là ăn ngon.

“Xem ra anh đã nhớ ra rồi, từ sau chuyện mười lăm năm trước, có mấy thương gia chịu bán đồ đến đây?

Không một ai chịu, là Thẩm lão đại tìm những người trông có vẻ hiền lành ra ngoài mua lương thực, mua những thứ khác với giá cao mang về.

Nếu không phải Thẩm lão đại, người Vong Ưu Thành sẽ sống những ngày tháng như thế nào, các người dám tưởng tượng không?

Mà tất cả những chuyện này đều do nhà họ Phượng các người gây ra.” Văn Tụng nhìn Phượng Lĩnh, trong mắt mang theo thất vọng, vốn tưởng đã hơn mười năm trôi qua, họ cũng nên biết sự nghiêm trọng của sự việc, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy, họ chưa bao giờ nghĩ đến nơi này rốt cuộc sẽ ra sao.

“Vì sự xuất hiện của Ngọc ca ca và tẩu tẩu, người Vong Ưu Thành cuối cùng cũng thoát khỏi cuộc sống như địa ngục, họ ra ngoài sinh sống, không bị người ta nói là ma quỷ, nói là tội nhân, thậm chí có thể tìm được cô nương thích hợp, cuối cùng cưới vợ sinh con, có gia đình của riêng mình, còn các người đã làm gì?

Các người ngoài việc bôi nhọ Vong Ưu Thành ra thì còn làm được gì nữa?” Phượng Lĩnh nghe những lời này thậm chí có chút không có chỗ dung thân.

Vô thức quay đầu đi không muốn nhìn vào mắt Nam Kiều.

“Sao?

Cảm thấy mình không có mặt mũi gặp người khác à?

Tôi không biết các người rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nếu các người dám làm hại Tiểu Bảo, dù phải tốn bao nhiêu thời gian và cái giá, chúng tôi cũng sẽ diệt cả nhà họ Phượng các người, không tin thì cứ thử xem, còn những kẻ điên thật sự kia, chúng tôi sẽ bắt chúng toàn bộ chết ở Vong Ưu Thành.” Gần đây Thẩm lão đại và tẩu tẩu đều đang cân nhắc làm thế nào để Vong Ưu Thành ngày càng tốt hơn.

Nếu nhà họ Phượng lúc này không giúp được gì, ngược lại còn đến gây sự, cô nhất định sẽ khiến nhà họ Phượng phải trả giá.

Văn Tụng khẽ thở dài, nhìn Phượng Lĩnh nói: “Phượng Lĩnh, chúng tôi muốn thay đổi cách sống của mọi người ở Vong Ưu Thành, nếu nhà các người vẫn như vậy, chúng tôi sẽ dùng đến biện pháp cuối cùng, chuyện này mười lăm năm trước chúng tôi đã đề nghị, chỉ là bị lão Thành chủ từ chối, nhưng lần này chúng tôi tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai hủy hoại sự phát triển của Vong Ưu Thành.” Phượng Lĩnh cau mày nhìn Văn Tụng, lời này của Văn Tụng là có ý gì?

Chẳng lẽ họ còn muốn làm gì khác sao?

Nhưng không nên chứ.

“Anh không cần nhìn chúng tôi như vậy, những gì cần nói chúng tôi đã nói rõ với anh rồi, nếu các người không làm được, chúng tôi sẽ chọn cách khác.” “Còn nữa, cảnh cáo người nhà anh, đừng có ý đồ với Tiểu Bảo, Tiểu Bảo không phải là người các người có thể tùy tiện tính kế.” La Hậu lạnh lùng nói.

Lặng lẽ nhìn La Hậu và bọn họ, lúc này, Phượng Lĩnh mới biết thì ra nhà họ Phượng ở Vong Ưu Thành lại không được chào đón đến vậy.

Thẩm Quyết vẫn không nói gì lúc này mới lên tiếng: “Phượng Lĩnh, tôi không quan tâm người nhà anh muốn làm gì, nhưng lần này, tôi sẽ không để các người hủy hoại Vong Ưu Thành.” Phượng Lĩnh có chút khó khăn nói: “Nhà chúng tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc hủy hoại Vong Ưu Thành.” “Có hay không trong lòng các người tự biết, đây không phải là nơi nhà các người nên đến, các người có thể đi được rồi, còn về Phượng Khởi, sống chết của hắn không phải là do anh quyết định.” Tất cả đều phải xem A Ngọc có chịu tha cho Phượng Khởi hay không.

Nếu A Ngọc không chịu, cuối cùng chờ đợi Phượng Khởi cũng chỉ có con đường chết.

Chương 1495

Nếu nhà họ Phượng muốn gây sự với A Ngọc, cuối cùng e rằng sẽ mang lại rất nhiều phiền phức.

Đặc biệt là bên A Ngọc, nội lực của anh đã được giải phong, thật sự muốn đối phó với đám người nhà họ Phượng, quả thực dễ như trở bàn tay.

Phượng Lĩnh cười khổ xoay người rời đi, xem ra sau khi về thật sự phải quản thúc người trong nhà cho tốt.

Không thể tiếp tục buông thả họ hành sự ngông cuồng như trước nữa.

Thật sự đối đầu với tất cả mọi người ở Vong Ưu Thành, người nhà họ Phượng căn bản không phải là đối thủ.

Và đây cũng không phải là điều họ muốn thấy.

Sau khi Phượng Lĩnh về đến nhà, Phượng lão gia tử và cha của Phượng Khởi đã đợi sẵn ở đó.

Nhìn cha của Phượng Khởi, Phượng Lĩnh cau mày, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

“Ông nội, con về rồi.” Lão gia tử còn chưa nói gì, cha của Phượng Lĩnh đã vội vàng lên tiếng: “Sao con về muộn vậy?

Phượng Khởi đâu?

Sao con không mang nó về?” Chỉ trích, bất mãn.

Thái độ này khiến Phượng Lĩnh vô thức cau mày: “Chú có ý kiến gì thì có thể đi tìm Ngọc Vương.” “Con nói gì?” “Phượng Khởi thua một đứa trẻ mười tuổi, sau đó định giết người ta, kết quả bị Ngọc

Vương ngăn lại.” Phượng Lĩnh lạnh nhạt nhìn cha của Phượng Khởi, cười như không cười nói.

“Phượng Khởi là người nhà họ Phượng, bọn họ sao dám?” Phượng Lĩnh nhìn ông ta, lần đầu tiên cảm thấy những người này thật nực cười: “Tại sao không dám?

Chú có biết con trai chú muốn giết là ai không?” “Đó là con trai của Ngọc Vương, cũng là thế tử của Ngọc Vương, người thừa kế tương lai của Ngọc Vương.

Nếu đứa trẻ đó thật sự xảy ra chuyện, chú nghĩ Tô Ngọc sẽ dễ dàng bỏ qua cho chúng ta sao?” Phượng Lĩnh lạnh lùng nói.

Đây là lần đầu tiên Phượng Lĩnh dùng giọng điệu như vậy nói chuyện với những bậc trưởng bối này.

“Chú có biết địa vị của Ngọc Vương ở cả Huyền quốc rốt cuộc mạnh đến mức nào không?” “Bây giờ Ngọc Vương còn chưa truy cứu trách nhiệm của nhà họ Phượng, một khi Ngọc Vương bắt đầu truy cứu, chú nghĩ mấy người các chú có thể thoát được sao?” Thật là nực cười đến cực điểm.

Cha của Phượng Khởi nhìn chằm chằm Phượng Lĩnh, ánh mắt đó khiến Phượng Lĩnh cảm thấy có chút buồn cười.

“Không cần nhìn tôi như vậy, chú có nhìn tôi như vậy, tôi nói cũng là sự thật.

Nếu chú không phục thì tự mình đi tìm Tô Ngọc, đừng nghĩ đến việc kéo cả nhà họ Phượng xuống nước.

Chuyện mười lăm năm trước nếu tái diễn, Vong Ưu Thành sẽ không còn nhà họ Phượng nữa.” Phượng Lĩnh nhìn cha của Phượng Khởi, nói rành rọt từng chữ.

Cha của Phượng Khởi cười lạnh một tiếng, hoàn toàn không coi lời của Phượng Lĩnh ra gì: “Ngươi nói không có nhà họ Phượng là không có sao?” “Các người có lợi hại đến đâu, chẳng lẽ còn lợi hại hơn thuốc súng của Lạc Diễm sao?” “Trừ người nhà họ Phượng, tất cả mọi người ở Vong Ưu Thành sau khi rời khỏi đây, Tô Ngọc đều có thể sắp xếp chỗ ở cho họ, họ đều có thể sống cuộc sống của người bình thường.

Chỉ cần họ đi rồi, nếu Lạc Diễm dùng một lượng lớn thuốc súng tấn công nhà họ Phượng chúng ta lúc mọi người không hay biết, không biết có mấy người có thể sống sót rời đi?” Cha của Phượng Khởi lập tức im lặng, vì đây quả thực là một vấn đề rất nghiêm trọng.

Lạc Diễm không nghe lời ai, cô chỉ nghe lời Tô Ngọc, chỉ cần là Tô Ngọc nói, cô chắc chắn sẽ đồng ý.

Đến lúc đó Tô Ngọc chỉ cần một câu nói, Lạc Diễm chắc chắn sẽ giúp, thậm chí còn làm nhiều hơn.

Nếu Lạc Diễm thật sự dùng thuốc súng, liệu bọn họ có thể né được không?

Về điểm này Quan Vũ hoàn toàn không chắc chắn. "Ngoài chuyện này ra, năm đó lão thành chủ trước khi qua đời đã truyền toàn bộ nội lực của mình cho Tô Ngọc.

Lúc đó Tô Ngọc không chịu nổi luồng nội lực này nên đã chọn cách phong ấn nó lại.

Nhưng bây giờ, nội lực của Tô Ngọc đã được giải phong, anh ta có ít nhất gần một trăm năm nội lực, ngươi nghĩ nhà chúng ta có mấy người là đối thủ của Tô Ngọc?" Dù không muốn thừa nhận, nhưng phải nói rằng Tô Ngọc thật sự rất lợi hại.

Năm đó Tô Ngọc đến đây rèn luyện, chỉ mất vài tháng đã đánh bại tất cả mọi người trong thành Vong Ưu, từ đó có được cơ hội rời đi.

Nếu thật sự động thủ, bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Tô Ngọc.

Ngay cả những kẻ hiếu chiến trong nhà họ, cũng chưa chắc có thể sống sót dưới tay Tô Ngọc.

Cha của Phượng Khởi sắc mặt khó coi nhìn Phượng Lĩnh: "Ngươi đang cảnh cáo ta?" "Nếu ngươi muốn nói là cảnh cáo, vậy thì cứ cho là cảnh cáo đi." Lão gia tử nãy giờ vẫn im lặng, ông nhìn chằm chằm Phượng Lĩnh: "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Ông nội, Phượng Khởi tự mình đi gây sự với một đứa trẻ mười tuổi, đánh không lại người ta.

Đứa trẻ đó đã nương tay rồi, vậy mà hắn còn nhân lúc đứa trẻ không chú ý để đánh lén.

Mà đứa trẻ đó, chính là hy vọng cuối cùng của nhà chúng ta, con trai của Ngọc Vương, Tô Tử Khâm." Phượng Lĩnh nhìn ông nội mình, nói rành rọt từng chữ.

Nghe vậy, lão gia tử ánh mắt sắc bén nhìn về phía cha của Phượng Khởi. "Ta đã nói là không được phép động đến đứa trẻ đó chưa?" Lão gia tử giận dữ quát.

Nghe thế, cha của Phượng Khởi nhíu mày, bất mãn nói: "Thì đã sao?

Đứa trẻ đó bây giờ không phải vẫn sống sờ sờ đó sao?" Một câu "sống sờ sờ" cũng đủ biết thái độ của hắn ta thế nào.

Phượng Lĩnh quay đầu nhìn ông nội, thất vọng nói: "Ông nội, người nhà chúng ta thật sự cần phải quản giáo lại cho tốt." "Chuyện của những năm đó tuyệt đối không thể tái diễn." Phượng Lĩnh nhìn ông nội mình, nói một cách vô cùng nghiêm túc.

Lão gia tử "ừ" một tiếng: "Những chuyện này ta đều biết, sau này ta sẽ xử lý." Cha của Phượng Khởi không muốn nghe bọn họ nói chuyện này, mà hỏi thẳng: "Lão gia tử, khi nào các người mới đi đưa con trai tôi về?" "Người bị Ngọc Vương bắt đi, nhà chúng ta không có khả năng đưa về.

Nếu ngươi có khả năng đó, có thể tự mình nghĩ cách." Lão gia tử lạnh lùng nhìn hắn ta, nói không chút khách khí.

Cha của Phượng Khởi sắc mặt âm trầm nhìn lão gia tử, tâm trạng quả thật vô cùng tồi tệ. "Lão gia tử đây là không muốn quản con trai tôi nữa?" Lão gia tử nhíu mày nhìn cha của Phượng Khởi, không vui nói: "Chuyện này vốn là lỗi của nó, bây giờ bị Tô Ngọc bắt được, muốn cho nó một bài học, đây cũng là do nó tự tìm lấy." Lời này khiến cha của Phượng Khởi nghe xong vô cùng bực bội: "Lời này của ông nói không đúng rồi, cái gì gọi là con trai tôi tự tìm lấy?" "Lão già, nếu các người đã tham sống sợ chết, vậy tôi sẽ tự mình nghĩ cách." Nói xong liền bỏ đi.

Hôm nay hắn không tin, không có bọn họ giúp, hắn lại không cứu được con trai mình ra.

Phượng Lĩnh định nói gì đó thì bị lão gia tử ngăn lại. "Cũng phải, nếu để bọn họ đi gây sự, cuối cùng sẽ mang lại cho chúng ta rất nhiều phiền phức." Đây không phải là điều anh muốn thấy.

Lão gia tử khẽ thở dài, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Thôi được rồi, nếu bọn họ đã không biết điều như vậy, có những chuyện chúng ta cũng không cần nghĩ nhiều nữa." "Phượng Lĩnh, có những lúc không nhất thiết phải bảo vệ tất cả mọi người, chỉ cần bảo vệ được phần lớn là đủ rồi.

Ta nói vậy con có hiểu không?" Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh, hỏi một cách đầy ẩn ý.

Lời của lão gia tử khiến Phượng Lĩnh có chút kinh ngạc, không dám tin nhìn ông nội mình, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên và hoang mang: "Ông nội?" "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." "Con biết rồi." Cha của Phượng Khởi về nhà, tìm những người có quan hệ tốt với mình và có sức chiến đấu mạnh mẽ. "Con trai tôi bị Tô Ngọc bắt đi rồi, các người giúp tôi đi cứu người được không?" Cha của Phượng Khởi nhìn bọn họ nói.

Một trong số đó là một người đàn ông có tướng mạo âm nhu.

Hắn ngước mắt nhìn người trước mặt, chế nhạo nói: "Tô Ngọc là ai chứ?

Ngươi muốn cướp người từ tay anh ta à?

Ta thấy ngươi nghĩ nhiều rồi đấy." "Ngươi..." "Âm Hòe, nếu ngươi tham sống sợ chết không muốn đi, không ai cản ngươi đâu." "Tham sống sợ chết thì không đến nỗi, nhưng ta không cần thiết phải vì ngươi mà đắc tội với một người có nội lực đại thành.

Chương 1496

Tô Ngọc hiện tại, mấy người chúng ta hợp sức lại chưa chắc đã là đối thủ.

Phượng Thu, ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì?

Mà cũng có thể so sánh với Tô Ngọc sao?" Thật là nực cười.

Phượng Thu nhìn Âm Hòe, cười lạnh nói: "Nói cho cùng chẳng phải là sợ Tô Ngọc sao." "Nếu ngươi không sợ, cần gì phải đến tìm chúng ta?" "Hôm nay ta nói rõ ở đây, các người muốn đi tìm chết đó là chuyện của các người, ta sẽ không tham gia vào chuyện này.

Mạng của ta quan trọng hơn mạng con trai ngươi nhiều." Nói xong hắn đứng dậy rời đi.

Về phần những người khác có muốn đi nộp mạng hay không, đó là chuyện của họ, không thể trách người khác được.

Sau khi Âm Hòe rời đi, người có quan hệ tốt nhất với hắn cũng chuẩn bị đi. "Nếu Âm Hòe không đi, thì tự nhiên ta cũng không đi." "Ngọc Cốt, ngươi..." "Đừng nói gì về quan hệ giữa ta và ngươi, quan hệ giữa ta và Âm Hòe mới là tốt nhất.

Hắn nói rất đúng, không cần thiết vì con trai ngươi mà đối đầu với Tô Ngọc." Nói xong Ngọc Cốt cũng bỏ đi.

Lúc Ngọc Cốt ra ngoài, thấy Âm Hòe đang đứng ở cửa đợi mình, thấy hắn ra, khóe miệng nở nụ cười: "Đi thôi, chúng ta đi gặp Tô Ngọc." "Ngươi không sợ anh ta nữa à?" "Sợ anh ta?

Ngươi đùa cái gì vậy?

Chỉ là lâu rồi không gặp, qua xem anh ta có đẹp trai hơn không thôi." Đối với Âm Hòe, thứ hắn thích nhất không gì khác ngoài dung mạo của Tô Ngọc.

Ngọc Cốt đưa tay ôm trán: "Ta thấy ngươi vẫn chưa bị Tô Ngọc đánh đủ vì chuyện này đâu nhỉ." "Ha ha, không thể nào, đi thôi, chúng ta qua chỗ Tô Ngọc xem kịch." Âm Hòe chính là loại tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn, sao có thể bỏ qua cơ hội xem kịch này.

Ngọc Cốt bất đắc dĩ lắc đầu, đi theo Âm Hòe.

Sau khi họ đi, những người còn lại đều không đi, vì Phượng Thu đã cho họ đủ lợi ích.

Mấy người cùng nhau đến chỗ Tô Ngọc, nhưng không gõ cửa đàng hoàng mà xông thẳng vào. "Thiếu gia, cha của Phượng Khởi dẫn người xông vào rồi." Nguyên Bảo từ ngoài đi vào, nhíu mày nói.

Phượng Khởi nằm trên đất cười ha hả: "Cha ta sẽ đến cứu ta, bọn bây bay đều phải chết." Nghe vậy, Tô Ngọc lạnh lùng liếc hắn một cái, trực tiếp bẻ trật khớp cằm của hắn: "Ồn ào." Anh muốn xem thử Phượng Thu có thể dẫn theo người nào đến. "Đi thôi, ra ngoài xem thử." Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo đi ra ngoài.

La Hầu và những người khác nghe tin cũng vội vã kéo đến.

Lúc Phượng Thu nhìn thấy Tô Ngọc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc.

Bọn họ đã mấy năm không gặp Tô Ngọc, vậy mà anh lại còn trẻ hơn cả trước kia.

Nói anh chỉ là một thiếu niên cũng có người tin.

Âm Hòe đến sau nhìn thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, cảm thấy vô cùng khó tin, quay đầu nhìn người bên cạnh, trong mắt đầy vẻ hoài nghi: "Đây là Tô Ngọc?" "Gương mặt đó của anh ta liếc mắt là nhận ra rồi." Chỉ là trẻ ra một chút, chứ không thay đổi quá nhiều, thế mà cũng không nhận ra được sao? "Ta biết, nếu ta nhớ không lầm, Tô

Ngọc hẳn là đã hai mươi bảy tuổi rồi nhỉ?

Bộ dạng của anh ta bây giờ, nói mười sáu tuổi cũng có người tin." "Không được, ta phải hỏi anh ta xem rốt cuộc bảo dưỡng thế nào, nói gì cũng phải lấy được bí quyết của anh ta." Ngọc Cốt biết ngay Âm Hòe sẽ nói những lời như vậy, thật không biết hắn đến đây để làm gì.

Tô Ngọc thấy bọn họ xuất hiện, cũng có chút bất ngờ: "Xem ra vẫn có người muốn tìm chết." "Tô Ngọc, chúng ta chẳng qua chỉ đến giúp Phượng Thu đòi lại con trai hắn thôi.

Con trai hắn ngươi giữ lại cũng vô dụng, xem mặt mũi của chúng ta, trả lại cho hắn thì thế nào?" Một người trong số đó lên tiếng.

Tô Ngọc châm biếm cười lớn: "Nể mặt các ngươi?

Các ngươi tính là thứ gì?" Mấy kẻ này làm sao có mặt mũi ở chỗ anh được?

Bọn chúng cũng xứng sao?

Nghe lời của Tô Ngọc, tất cả mọi người lập tức bất mãn, lạnh lùng nhìn anh: "Tô Ngọc, lời này của ngươi có ý gì?" "Bản vương muốn xử lý một kẻ âm mưu sát hại con trai bản vương, còn cần các ngươi đồng ý sao?

Nguyên Bảo, chặt tay nó cho ta." Tô Ngọc lạnh giọng ra lệnh.

Anh ghét nhất là loại người dạy mình làm việc.

Nếu Phượng Khởi không đánh lén Tiểu Bảo, không muốn lấy mạng Tiểu Bảo, anh cũng chẳng muốn nói gì, dù sao thì tỷ võ khó tránh khỏi bị thương.

Nhưng những kẻ này thật sự khiến anh vô cùng tức giận. "Tô Ngọc ngươi... dám..." "A!" Lời của Phượng Thu còn chưa nói hết, đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Phượng Khởi từ bên trong.

Có thể thấy Nguyên Bảo thật sự đã phế người.

Phượng Thu tức đến mắt đỏ ngầu, chỉ vào Tô Ngọc nghiến răng nói: "Giết hắn!" Mấy người bên cạnh không vui nhíu mày, bọn họ không phải là thuộc hạ của Phượng Thu.

Thấy bọn họ không động đậy, Phượng Thu nghiến răng nói: "Các ngươi đừng quên đã hứa với ta những gì." Mấy người trong lòng bất đắc dĩ, chỉ có thể giúp đối phó Tô Ngọc.

La Hầu ánh mắt lạnh đi, chắn trước mặt Tô Ngọc: "Ngọc ca, để tôi." Tô Ngọc đẩy La Hầu ra: "Không cần, để tôi tự mình ra tay.

Tôi muốn xem thử bọn họ có bản lĩnh gì mà giết được tôi." La Hầu bất giác lùi lại một bước, Tô Ngọc thế này thật sự có chút đáng sợ. "Ra tay đi." Giọng nói vừa dứt, người đã ở sau lưng Phượng Thu. "Muốn mạng của bản vương, chỉ có chút tốc độ này thì không được đâu." Nghe thấy giọng Tô Ngọc vang lên sau lưng, Phượng Thu theo phản xạ quay đầu lại.

Vừa quay đầu, lưng liền truyền đến một cơn đau nhói, hắn loạng choạng tiến về phía trước mấy bước không đứng vững, cuối cùng ngã xuống đất.

Tô Ngọc lạnh lùng liếc Phượng Thu một cái, sau đó chuyển tầm mắt sang những người khác: "Đến dạy đời bản vương à?

Các ngươi tính là thứ gì?" Mấy người bị dáng vẻ khinh thường của Tô Ngọc làm cho tức giận đến mức đỏ mặt tía tai, cũng không quan tâm có đánh lại anh hay không, cả mấy người cùng xông lên.

Thế nhưng Tô Ngọc chỉ bình tĩnh liếc một cái: "Một người hay mấy người đối với ta đều như nhau." Mấy người hừ lạnh, Tô Ngọc đây là đang nói khoác.

Anh ta làm sao có thể có bản lĩnh như vậy?

Nhưng giây tiếp theo, bọn họ đã hoàn toàn bị vả mặt.

Bọn họ thậm chí không bắt được tốc độ của Tô Ngọc, đến khi tìm thấy anh thì lại phát hiện đó vốn không phải là anh.

Lúc né tránh, không né kịp liền bị Tô Ngọc một quyền đánh trọng thương.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bọn họ, lần lượt phế đi khả năng hành động của từng người.

Sau khi khả năng hành động bị phế, trên người mấy kẻ đó đều có vết thương ở mức độ khác nhau, một người trong đó bị thương nặng nhất, gãy hai xương sườn, xương tay và chân cũng gãy.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Phượng Thu, giơ chân đạp lên chân hắn: "Xem ra người ngươi tìm cũng chẳng ra sao cả." Phượng Thu hét lên thảm thiết, rõ ràng Tô Ngọc trông ôn hòa như vậy, nhưng chính Tô Ngọc như thế lại không chớp mắt mà phế đi bọn họ, thậm chí còn đạp gãy chân hắn.

Chương 1497

Làm xong tất cả, ánh mắt Tô Ngọc chuyển đến một nơi nào đó: "Là để ta mời các ngươi ra, hay là các ngươi tự mình ra?" Âm Hòe ho khan một tiếng, từ chỗ ẩn nấp đi ra.

Ngọc Cốt biết mình đã bị phát hiện thì chắc chắn cũng không thoát được, thế là cũng đi theo ra. "Tô Ngọc, lâu rồi không gặp nha." Âm Hòe chủ động vẫy tay chào hỏi.

Tô Ngọc chỉ liếc một cái mà không thèm để ý đến hắn.

Nhìn thấy người này là đau đầu.

Âm Hòe cũng không để tâm việc Tô Ngọc không đáp lời mình, đi đến bên cạnh anh, ghé sát lại hỏi: "Gương mặt này của anh lại trẻ ra rồi, anh có thể nói cho tôi biết, anh làm thế nào được không?" "Nếu con trai anh lớn thêm chút nữa mà anh vẫn như thế này, có ai nói hai người là anh em song sinh không?" Gân xanh trên trán Tô Ngọc nổi lên, thật sự rất muốn xử lý người này. "Câm miệng." "Tô Ngọc, tôi đây là tốt bụng nhắc nhở anh đó, anh không thể tiếp tục trẻ ngược như vậy được, lỡ sau này người ta nói anh là anh trai của con anh thì sao?" Âm Hòe không những không câm miệng mà còn tiếp tục lải nhải.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn Âm Hòe, anh rất muốn động thủ là sao nhỉ.

Nhìn Ngọc Cốt đi ra từ phía sau: "Đem người đi." Ngọc Cốt bất lực nhìn Tô Ngọc: "Không phải tôi không muốn đem người đi, anh cũng biết hắn luôn rất hứng thú với gương mặt này của anh mà." "..." Tô Ngọc một câu cũng không muốn nói.

Tiểu Bảo và những người khác nghe thấy động tĩnh liền đi tới, thấy một người trông rất giống nữ nhân đang ghé sát vào Tô Ngọc nói gì đó.

Cậu bé bất mãn đi đến trước mặt Tô Ngọc, đưa tay đẩy người kia ra: "Đừng lại gần cha tôi." Âm Hòe cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, rồi lại nhìn Tô Ngọc, kinh ngạc nói: "Không ngờ con trai anh với anh trông giống nhau thật đấy." Có thể nói là y như một khuôn đúc ra.

Tiểu Bảo bất mãn nhìn hắn, sau đó quay đầu hỏi: "Cha, người này là ai vậy?" "Không quen." Tô Ngọc nói không cần suy nghĩ.

Âm Hòe trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Anh nói gì?

Anh dám nói không quen tôi?

Tô Ngọc anh đúng là đồ vô lương tâm, tôi..." Tiểu Bảo lập tức nổi giận, người này bị sao vậy?

Nói mấy câu nghe mà buồn nôn chết đi được.

Cậu bé vừa định mở miệng thì Tô Ngọc đã lạnh giọng nói: "Âm Hòe, nếu ngươi không biết nói chuyện, ta không ngại nhổ lưỡi của ngươi đâu." Âm Hòe đưa tay che miệng mình: "Chuyện này không phiền anh lo lắng." "Chỉ cần anh nói cho tôi biết, làm thế nào mà anh càng ngày càng trẻ ra, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, được không?" Tiểu Bảo nhanh nhẩu nói trước: "Về chuyện này tôi có thể nói cho chú biết." "Đầu tiên chú phải có một người vợ xinh đẹp." "Thứ hai chú còn phải có những đứa con xinh xắn." Âm Hòe chớp chớp mắt, sao cứ cảm thấy cậu nhóc này đang lừa mình vậy?

Vợ đẹp con xinh gì chứ, toàn là nói bậy bạ. "Chú nhìn xem trên mặt tôi có viết bốn chữ 'đồ ngốc dễ lừa' không?" Tiểu Bảo nhún vai tỏ vẻ không quan tâm: "Chú không tin thì thôi.

Cha, người nói xem con nói có đúng không?" Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Nói đúng." Âm Hòe nhìn Tô Ngọc từ trên xuống dưới, vẻ mặt này trông có vẻ cũng không giống đang lừa người. "Anh chắc chắn đây là thật chứ?" Âm Hòe không chắc chắn hỏi lại. "Coi như là thật thì có liên quan gì đến ngươi?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn hắn, cười như không cười hỏi.

Một câu nói khiến Âm Hòe không nói nên lời, vì hắn không có vợ, cũng không có con.

Cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, Âm Hòe suy nghĩ nghiêm túc một lúc lâu rồi mới mở miệng nói: "Nhóc con, ta theo cậu thì thế nào?" Khóe miệng Ngọc Cốt giật giật nhìn Âm Hòe, tên này lại định làm gì đây?

Hắn đưa tay xoa xoa thái dương: "Âm Hòe, ngươi đừng quậy nữa." "Ai quậy chứ?

Ta nói thật mà." Âm Hòe nói một cách đương nhiên. "Ở thành Vong Ưu chán quá, ta theo các người, đến lúc đó là có thể rời đi rồi." Bàn tính của Âm Hòe gõ lách cách, khiến Tô Ngọc có chút cạn lời.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Âm Hòe đang mơ mộng hão huyền, đưa tay đẩy người ra.

Âm Hòe lùi lại hai bước, bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Này, rốt cuộc anh có đồng ý không?" "Sống nhiều năm như vậy rồi, ngươi vẫn ngây thơ và nực cười như thế." Tô Ngọc châm biếm nói.

Nghe vậy, Âm Hòe lập tức không vui: "Tô Ngọc, ngươi có ý gì?" "Âm Hòe, tình hình của các ngươi thế nào, trong lòng các ngươi không tự biết sao?

Lại còn định dùng cách này để rời khỏi thành Vong Ưu, ngươi thấy có khả năng không?

Tưởng mình thông minh còn người khác đều là đồ ngốc à?" Âm Hòe lập tức không nói nên lời, hắn quả thực có suy nghĩ như vậy. "Tôi..." "Nếu không có chuyện gì thì các ngươi có thể đi rồi." Tô Ngọc liếc Âm Hòe một cái, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Âm Hòe tức không chịu được, đưa tay chỉ vào anh, có chút bực bội nói: "Các người xem xem đây là người gì vậy chứ." Ngọc Cốt không nói gì, nhưng Tô Ngọc nói rất đúng.

Bọn họ không có cách nào rời khỏi thành Vong Ưu.

Dù sao thì mọi thứ của họ đều là một mớ phiền phức.

Âm Hòe nhìn bộ dạng im lặng của Ngọc Cốt, lập tức bất mãn: "Ngọc Cốt, ngươi nghĩ gì vậy?" "Tô Ngọc nói cũng không sai, cứ như chúng ta thế này, ai mà chịu thả chúng ta đi?" "Ta không phải đã nói rồi sao, ta đi theo con trai hắn." Âm Hòe bất mãn lầm bầm.

Hắn đã từ bỏ tự do của mình rồi, sao còn không tin hắn?

Nghe lời Âm Hòe, trong mắt Ngọc Cốt đầy vẻ bất đắc dĩ: "Ngươi tỉnh lại đi, ngươi nghĩ Tô Ngọc sẽ tin ngươi sao?" Âm Hòe đờ đẫn nhìn Tô Ngọc, anh ta có vẻ thật sự không tin mình. "Anh phải làm thế nào mới tin tôi?" Âm Hòe nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi. "Khế ước bán thân?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Âm Hòe.

Theo như anh hiểu về Âm Hòe, người này thật sự quá yêu tự do.

Bảo hắn ký một bản khế ước bán thân có thể lấy mạng hắn.

Quả nhiên, Âm Hòe nghe Tô Ngọc muốn hắn ký khế ước bán thân, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi. "Âm Hòe, trên đời này không có bữa trưa miễn phí.

Nếu không có gì ràng buộc ngươi, sau khi ngươi rời khỏi thành Vong Ưu liền tự mình bỏ đi, ta biết tìm ai?

Mặc dù muốn tìm được ngươi đối với ta cũng không phải chuyện gì khó, nhưng tại sao ta phải lãng phí thời gian và nhân lực để đi tìm ngươi?" Tô Ngọc nhìn Âm Hòe, cười như không cười hỏi.

Âm Hòe nhíu mày không nói gì.

Hắn biết với tính cách của mình, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không tin hắn.

Nhưng ký khế ước bán thân hắn cũng không muốn.

Vấn đề này lập tức rơi vào thế khó xử.

Ở thành Vong Ưu hắn thật sự đã ở đủ rồi, không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Nhất là trong thành Vong Ưu còn có loại người ngu xuẩn như Phượng Thu.

Rõ ràng biết Tô Ngọc lợi hại đến mức nào, kết quả lại còn làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, nghĩ thôi cũng thấy nực cười. "Nếu không có chuyện gì thì các ngươi có thể đi rồi, đừng có đến chỗ ta gây phiền phức." Tô Ngọc nheo mắt nhìn bọn họ, lạnh giọng nói.

Âm Hòe nhìn Tô Ngọc: "Thật sự chỉ có thể chọn ký khế ước bán thân?" "Ừ." Tô Ngọc ừ một tiếng.

Chương 1498

Âm Hòe và Ngọc Cốt đều rất lợi hại, nếu có thể đi theo Tiểu Bảo, đến lúc đó anh có thể yên tâm hơn nhiều. "Ta không muốn đi theo ngươi, ngươi quá nhàm chán." Âm Hòe nhíu mày lẩm bẩm.

Oán niệm đối với Tô Ngọc dường như có hơi lớn.

Tô Ngọc liếc Âm Hòe một cái: "Người bên cạnh ta đủ nhiều rồi, ta cũng không hiếm lạ gì việc ngươi theo ta." "..." Có chút tức giận là sao nhỉ?

Hung hăng trừng mắt nhìn Tô Ngọc, Âm Hòe cảm thấy mình thật sự rất muốn quấn lấy anh ta là sao đây? "Hừ, ta đi theo con trai ngươi." Âm Hòe hừ một tiếng, lẩm bẩm.

Đi theo nhóc con vui hơn đi theo Tô Ngọc nhiều. "Khế ước bán thân?" "Ta ký, ta có thể nghe lời con trai ngươi, nhưng tự do của bọn ta các ngươi cũng không thể hạn chế quá mức." Âm Hòe cảm thấy có những chuyện phải nói cho rõ, để khỏi Tô Ngọc sau này gây phiền phức cho bọn họ.

Hắn muốn ra ngoài chơi, chứ không muốn bị người ta quản thúc suốt.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, cậu bé bước ra nói: "Sau này con sẽ đi khắp nơi làm ăn, các chú muốn đi chơi là được, vì con sẽ đi rất nhiều nơi, chuyện này các chú không cần lo bị giam ở một chỗ quá lâu." "Nhưng muốn không ràng buộc các chú là không thể, đối với người thường, các chú là những nhân vật vô cùng nguy hiểm, chúng con sẽ không để các chú đi lung tung như vậy, đạo lý này các chú nên tự hiểu." Lời của Tiểu Bảo tuy không khách khí, nhưng lại là sự thật.

Âm Hòe lập tức im lặng, phải công nhận rằng lời này của Tiểu

Bảo nói rất đúng.

Bọn họ đối với người ngoài quả thực có chút phiền phức. "Vậy cậu nói đi." "Khế ước bán thân đối với các chú chỉ là một sự ràng buộc, ở nhà chúng con sự ràng buộc thực ra không lớn lắm, chủ yếu là lo lắng sau khi các chú rời khỏi đây sẽ làm những chuyện gây tổn hại cho người thường, đây không phải là điều chúng con muốn thấy." Tiểu Bảo nhìn bọn họ, nghiêm túc nói.

Lời nói ra khiến Âm Hòe có chút kinh ngạc.

Tiểu Bảo đối với Âm Hòe và bọn họ thực ra ít nhiều vẫn có hảo cảm.

Cha đối với người tên Âm Hòe này tuy không kiên nhẫn nhưng thái độ vẫn khá tốt.

Có thể thấy hai người này cũng không tệ, không phải loại người tội ác tày trời thực sự, cùng lắm cũng giống như chú Nam Kiều, cần có người ràng buộc.

Âm Hòe quay đầu nhìn Ngọc Cốt: "Ngươi thấy thế nào?" Ngọc Cốt mặt đen như đít nồi nhìn Âm Hòe, đã đến nước này rồi mới hỏi hắn, có phải hơi quá đáng không?

Phượng Thu nhìn Âm Hòe, nghe hắn lại muốn đi theo con của Tô Ngọc rời khỏi nơi này, trong lòng một trận châm biếm. "Âm Hòe, ta thấy ngươi cũng chẳng ra sao, lại đi chọn theo một đứa trẻ." Âm Hòe ánh mắt hơi lạnh, đi đến trước mặt Phượng Thu, một cước đá vào ngực hắn: "Ta muốn làm gì là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi?" "Ngươi tính là thứ gì, mà cũng dám quản chuyện của ta?" Phượng Thu ôm ngực, mặt mày đau đớn, người này thật quá đáng ghét, lại dám đối xử với hắn như vậy.

Bàn tay bất giác siết chặt, Phượng Thu căm hận nhìn Âm Hòe, nếu ánh mắt có thể giết người, e rằng Âm Hòe đã sớm chết rồi. "Sao, muốn giết ta à?

Ngươi có thể rời khỏi đây hay không còn là một vấn đề, mà còn muốn động thủ với ta?

Thật nực cười." Âm Hòe chế nhạo nói.

Ngọc Cốt nhíu mày nói: "Đừng quên hắn còn có nhà họ Phượng chống lưng." "Nhà họ Phượng?

Để xem có ai đến cứu hắn không." Âm Hòe hừ một tiếng nói.

Phượng Lĩnh là người thế nào bọn họ còn không biết sao?

Phượng Thu hắn đến gây sự với Tô Ngọc, tương đương với việc muốn tuyên chiến với Tô Ngọc, đã như vậy rồi, còn muốn nhà họ Phượng đến cứu người?

Mấy kẻ này từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy?

Ngọc Cốt cười mà không nói, nhưng Âm Hòe nói đúng, Phượng Thu tự ý đến gây sự với Tô Ngọc, thậm chí còn muốn mạng của Tô Ngọc, nhà họ Phượng nếu thật sự đến, đó cũng là đến nộp mạng cho Tô Ngọc.

Phía nhà họ Phượng khi biết Phượng Thu dẫn người đến tìm Tô Ngọc, không khí xung quanh liền bao trùm một áp suất thấp không thể tan biến.

Lão gia tử nhìn người nhà của Phượng Thu, sắc mặt vô cùng khó coi: "Đây là cái mà các ngươi gọi là không có chuyện gì sao?

Tự mình chạy đi gây sự với Tô Ngọc, nó có nghĩ đến sự an toàn của chúng ta không?" "Các ngươi có từng nghĩ, nếu chuyện này thật sự làm lớn lên, cuối cùng sẽ ra sao không?" Mấy kẻ này từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy? "Chúng tôi..." "Các ngươi cái gì?

Trước đó đã nói chuyện này là lỗi của Phượng Khởi, một người hai mươi mấy tuổi đi bắt nạt một đứa trẻ mười tuổi, cuối cùng còn không thắng, thế còn chưa đủ mất mặt sao?

Còn muốn để Phượng Thu tự mình đi mất mặt tiếp nữa à?" Lão gia tử giận dữ nói.

Cha của Phượng Thu gượng cười không biết nên giải thích thế nào.

Chỉ là cháu trai và con trai của ông ta đều đang ở trong tay Tô Ngọc, điều này khiến ông ta biết làm sao?

Chỉ có thể đến tìm lão gia tử và những người khác giúp đỡ. "Lão gia tử, chuyện này là lỗi của Phượng Thu và bọn họ, phiền ông đi đưa người về, nếu là các ông đi, Tô Ngọc nhất định sẽ nể mặt." Nghe vậy, Phượng Lĩnh có chút buồn cười, ánh mắt nhìn bọn họ cũng mang theo vẻ châm biếm: "Ồ?

Nể mặt?

Tại sao Tô Ngọc phải nể mặt?

Anh ta là Ngọc Vương của Huyền quốc, ai dám bảo Tô Ngọc nể mặt?" Ai lại có mặt mũi lớn đến thế, dám nói với Tô Ngọc những lời như vậy?

Là cảm thấy mạng mình sống quá dài rồi sao? "Địa vị của nhà họ Phượng ở thành Vong Ưu là thế nào, trong lòng các người không tự biết sao?

Sao có thể nói ra những lời như vậy?" Phượng Lĩnh sắp bị những người này làm cho tức chết rồi.

Bọn họ rốt cuộc có biết mình đang làm gì không vậy? "Chúng tôi..." "Trước đây tôi đã nói với Phượng Thu đừng tùy tiện đi gây sự với người ta, các người không nghe, bây giờ lại chạy đến đây nói những lời như vậy, các người không thấy nực cười sao?" Lời này vừa ra, cha của Phượng Thu lập tức bất mãn: "Phượng Lĩnh, ngươi nói cái gì vậy?

Chúng ta đều là người một nhà, bây giờ người trong gia tộc bị Tô Ngọc bắt đi, các ngươi không nghĩ cách giúp đỡ thì thôi, sao còn có thể nói những lời hả hê như vậy?

Các ngươi không thấy xấu hổ à?" Phượng Lĩnh nhìn cha của Phượng Thu, không nói nhiều, mà quay đầu nhìn lão gia tử bên cạnh: "Ông nội, chuyện này ông nói sao?" Lão gia tử liếc nhìn cha của Phượng Thu một cái, lạnh lùng mở miệng nói: "Chuyện này chúng ta không giúp được, nếu ngươi cảm thấy bất mãn hay thế nào đó, tự mình đến tìm Tô Ngọc đưa người về.

Nhưng ta nói trước cho ngươi biết, nếu vì nguyên nhân của các ngươi mà chọc giận Tô Ngọc, cuối cùng dẫn đến nhà họ Phượng gặp chuyện, nhà các ngươi chính là tội nhân." "Ngươi..." "Có gì to tát đâu?

Cùng lắm thì làm lại chuyện của hơn mười năm trước một lần nữa." Cha của Phượng Thu, sắc mặt âm hiểm nói.

Chén trà trong tay lão gia tử trực tiếp ném đến trước mặt ông ta, khiến đối phương giật mình một cái. "Ông...

ông làm gì vậy?" "Ta làm gì?

Ngươi có biết ngươi đang nói cái gì không?

Chương 1499

Còn làm lại chuyện của ngày xưa một lần nữa?

Ngươi tưởng bây giờ vẫn là thời của Chung Ly Diễm sao?

Lúc đó bà ta còn bằng lòng cho một cơ hội, nhưng bây giờ người nắm quyền là Tô Ngọc và Thẩm Quyết.

Ngươi thật sự muốn làm vậy, ta lại muốn xem các ngươi làm sao sống sót được dưới tay Tô Ngọc.

Lão gia tử không bao giờ ngờ rằng, bọn họ đã ẩn mình hơn mười năm, dần khiến người ta quên đi chuyện năm xưa, kết quả tên khốn này lại dám nói những lời như vậy.

Đúng là đồ táng tận lương tâm. "Ngươi..." "Hôm nay ta nói rõ ở đây, ai dám nhắc lại chuyện mười lăm năm trước, tất cả các ngươi cút hết khỏi nhà họ Phượng cho ta, nhà chúng ta không cần loại người như các ngươi." Lão gia tử nghiến răng giận dữ nói.

Loại người này rốt cuộc sống đến ngày hôm nay bằng cách nào vậy?

Sao chuyện gì cũng có thể nói ra được?

Những người bên cạnh im lặng không nói gì, chỉ có giọng nói tức tối của cha Phượng Thu. "Chẳng qua chỉ là hai người trẻ tuổi mà thôi, nhà họ Phượng chúng ta đã tồn tại bao nhiêu năm rồi?

Các người lại nói những lời như vậy?

Thật đáng xấu hổ." "Đến hai người trẻ tuổi cũng sợ, cái chức gia chủ này các người cũng không xứng làm nữa.

Nếu các người không bảo vệ được tộc nhân nhà họ Phượng, vậy thì các người nhường cái vị trí gia chủ này ra đi." Cha của Phượng Thu lạnh lùng nói.

Bao nhiêu năm nay người nhà họ Phượng luôn bị hai ông cháu Phượng Lĩnh kìm kẹp, cái này không được làm, cái kia cũng không được làm.

Thật là ấm ức không chịu nổi, chẳng qua chỉ muốn giết một thằng nhóc, bây giờ nó cũng có sao đâu?

Có cần phải làm vậy không?

Đúng là đồ tham sống sợ chết.

Lão gia tử nghe vậy mặt tức đến đỏ bừng.

Người bên cạnh nhíu mày nhìn cha của Phượng Thu, bất mãn nói: "Ông đang nói bậy bạ gì vậy?

Ông có biết nếu không kìm kẹp như vậy, người nhà họ Phượng sẽ chết bao nhiêu không?" Nếu không có sự đàn áp và kìm kẹp của Phượng Lĩnh và bọn họ, không biết người nhà họ Phượng có còn được một nửa như bây giờ không.

Bọn họ làm vậy, không phải vì tham sống sợ chết, mà là để giữ lại tất cả mọi người trong gia tộc, để bọn họ được sống tốt.

Nhưng tại sao có người lại ngu xuẩn đến vậy?

Lời như thế này sao cũng có thể nói ra được? "Lão gia tử và Phượng Lĩnh vì để người trong gia tộc sống tốt hơn, đã làm biết bao nhiêu chuyện, kết quả đến miệng các người lại biến thành tham sống sợ chết." "Nếu ông cảm thấy mình rất lợi hại, vậy thì cứ trực tiếp đi gây sự với người ta, ở đây tỏ vẻ anh hùng làm gì?" Những người xung quanh mỗi người một câu nói những lời này, nghe mà cha của Phượng Thu rất tức giận.

Cuối cùng ông ta cười lạnh nói: "Đi thì đi, hôm nay tôi sẽ cho các người thấy không có các người, tôi có thật sự không làm nên chuyện không." Nói xong liền bỏ đi.

Lúc đi cũng không thèm nhìn bọn họ một cái.

Kết quả này là điều họ không muốn thấy.

Phượng Lĩnh nhìn ông nội mình: "Ông nội, ông còn muốn tiếp tục bảo vệ sự an toàn của những người này nữa không?" Cho dù là gia tộc như nhà họ Phượng, cuối cùng vẫn có những người có suy nghĩ khác với họ.

Những suy nghĩ này đủ để bọn họ trong lúc kiêu ngạo tự hại chết tất cả người nhà họ Phượng.

Nhưng có những người lại không coi ra gì, cảm thấy bọn họ căn bản không có bản lĩnh để gia tộc sống tốt hơn.

Nghĩ thôi cũng thấy vô cùng nực cười.

Nhìn Phượng Lĩnh như vậy, lão gia tử khẽ thở dài, cười khổ nói: "Chuyện này đều là lỗi của ta." Phượng Lĩnh nhíu mày, vô cùng bất mãn với lời của lão gia tử: "Ông nội, ông nói lỗi của ông là sao?

Chuyện này có liên quan gì đến ông?" Anh cũng vậy, sao vẫn không nhìn rõ được chứ? "Chuyện này ta sẽ không giúp bọn họ đâu." Sau khi cha của Phượng Thu rời đi, ông ta liền dẫn theo người của mình hùng hổ kéo đến chỗ Tô Ngọc, định dùng người của mình để đưa Phượng Khởi về. "Thiếu gia, người của Phượng gia đến rồi." Tô Ngọc nheo mắt nhìn về phía cửa, còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy tiếng Phượng Thu cười ha hả: "Tô Ngọc, cha ta mang người tới rồi, ngươi tốt nhất là dập đầu xin lỗi ta ngay bây giờ, nếu không ta nhất định sẽ không để cha ta tha cho các ngươi đâu." Tô Ngọc lạnh lùng liếc Phượng Thu một cái, ánh mắt đó như đang nhìn một người chết.

Âm Hòe, người vốn luôn kiêu ngạo không coi ai ra gì, cũng phải kinh ngạc nhìn Phượng Thu.

Cái đầu của tên này rốt cuộc chứa cái gì vậy?

Sao có thể nói ra những lời như thế?

Ngay cả hắn, một kẻ kiêu ngạo, cũng không dám bắt Tô Ngọc quỳ xuống xin lỗi.

Lá gan của Phượng Thu này thật không phải dạng vừa.

Ngọc Cốt cũng dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc để nhìn Phượng Thu. "Thấy người tìm chết rồi nhưng chưa thấy ai vội đi tìm chết như vậy," Ngọc Cốt lẩm bẩm.

Với tính cách của Tô Ngọc, sao có thể nhẫn nhịn được chuyện này?

Tuyệt đối không thể.

Ngọc Cốt vừa nghĩ vậy, đã thấy Tô Ngọc đi đến trước mặt Phượng Thu, còn chưa kịp mở miệng thì đã nghe Nam Kiều nói: "Ngọc ca ca, đối phó với người này không cần anh ra tay đâu, cứ giao cho em là được." Ánh mắt Nam Kiều nhìn Phượng Thu mang theo ý đồ xấu.

Kẻ này lại dám nói chuyện với Ngọc ca ca như vậy, lá gan thật không phải dạng vừa.

Rốt cuộc hắn lấy đâu ra dũng khí để nói những lời đó?

Cô lấy ra một viên thuốc, không cần biết Phượng Thu có đồng ý hay không, trực tiếp nhét vào miệng hắn.

Phượng Thu sau khi phản ứng lại liền không ngừng móc họng, Nam Kiều nhìn bộ dạng khó coi của hắn, bĩu môi chế nhạo: "Thiếu gia à, đồ do ta làm ra mà ngươi nghĩ có thể nôn ra dễ dàng như vậy sao?" "Nếu để ngươi thành công, mặt mũi của ta còn biết để đâu?" Nam Kiều nói giọng châm chọc.

Ánh mắt Phượng Thu gắt gao nhìn Nam Kiều: "Ngươi cho ta ăn cái gì?" "Đương nhiên là độc dược rồi, chẳng lẽ ngươi nghĩ ta còn cho ngươi ăn thuốc bổ chắc?" Nam Kiều liếc Phượng Thu một cái. "Không biết cha ngươi nhìn thấy bộ dạng này của ngươi sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Là vui vẻ, hay là vui vẻ đây?" "Ngươi… A…" Lời còn chưa nói xong, Phượng Thu đã hét lên thảm thiết, đau đớn lăn lộn trên đất.

Âm Hòe lắc đầu chậc lưỡi: "Đây chính là lý do vì sao ta nói dù thế nào cũng không muốn đắc tội với bọn Nam Kiều." Độc dược trong tay Nam Kiều và Bạch Khởi không hề ít, thứ này mà dính vào người thì không phải chuyện đùa.

Đi đưa lão già kia vào đây, ta lại muốn xem ông ta làm thế nào để cướp người từ tay ta, Nghe vậy, Nam Kiều đồng cảm liếc nhìn Phượng Thu một cái, xem ra Ngọc ca ca sắp ra tay xử lý người rồi.

Thật đáng mong chờ.

Chương 1500

Cha của Phượng Thu không đợi người ta cho vào, đã đánh bị thương người gác cổng rồi xông vào.

Nguyên Bảo đi qua thấy cảnh này liền quay người rời đi.

Đến bên cạnh Tô Ngọc, cậu thấp giọng nói: "Thiếu gia, bọn họ đánh bị thương người của chúng ta ở cổng." Âm Hòe kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo, nhỏ giọng nói với Ngọc Cốt chuyện này: "Ngọc Cốt, ngươi nói xem đám người này còn có thể sống sót rời khỏi đây không?" Nếu nói Tô Ngọc có đặc điểm gì, thì có một đặc điểm tuyệt đối lợi hại nhất, đó chính là Tô Ngọc cực kỳ bao che người của mình.

Ai dám làm hại người bên cạnh anh, anh tuyệt đối sẽ không tha cho đối phương.

Bây giờ cha của Phượng Thu lại dám đánh bị thương người của Tô Ngọc, quả thực là chán sống rồi. "Có lẽ là do Tô Ngọc đã quá lâu không xuất hiện ở đây, khiến bọn họ nảy sinh những ý nghĩ không nên có," Ngọc Cốt nhíu mày nói.

Bất kể là thân phận hay năng lực, Tô Ngọc đều không phải là người mà bọn họ có thể đối xử như vậy.

Lá gan của đám người này thật sự rất lớn.

Sau khi cha của Phượng Thu vào, không những không thu liễm mà còn kiêu ngạo hơn. "Tô Ngọc, ngươi dựa vào cái gì mà bắt con trai ta?

Mau thả con trai ta ra," cha của Phượng Thu nhìn Tô Ngọc, cậy thế bên cạnh có không ít người, ngạo mạn nói.

Tô Ngọc cúi đầu, khiến người khác không nhìn rõ anh đang nghĩ gì.

Anh từ từ ngẩng đầu nhìn người trước mặt, hỏi với giọng đầy ẩn ý: "Nếu bản vương không thả người thì sao?" "Vậy thì đừng trách chúng ta không khách sáo, ra tay!" Người đàn ông liếc nhìn những người sau lưng, đều là người của Phượng gia.

Trong đó có mấy người là đương sự trong vụ việc mười lăm năm trước.

Nam Kiều và những người khác ánh mắt lạnh lẽo nhìn kẻ trước mặt, Nam Kiều lấy ra một cây sáo nhỏ bắt đầu thổi.

Giai điệu nghe rất êm tai, nhưng đối với Phượng Thu lại biến thành bùa đòi mạng cực kỳ đau đớn. "A…" Ngay khi ông ta định ra tay, Phượng Thu đã hét lên thảm thiết.

Tô Ngọc chỉ liếc một cái, rồi nhìn cha của Phượng Thu, không biết tiếp theo ông ta sẽ làm gì đây?

Tiếp tục ra tay, hay là bảo vệ con trai mình?

Anh đã bắt đầu mong chờ rồi. "Ông ta tên gì?" Tô Ngọc chuyển tầm mắt sang Âm Hòe và những người khác.

Anh thật sự không biết người này là ai.

Dù sao không phải ai cũng có thể khiến anh nhớ tên.

Âm Hòe biểu cảm kỳ quái nhìn Tô Ngọc, tên này rốt cuộc là đang đùa hay là thật vậy?

Thật sự không nhận ra Phượng Hoành Kiệt là ai sao?

Chắc chắn không phải đang đùa đấy chứ? "Nhìn ta làm gì?" "Ngươi thật sự không biết ông ta là ai?" "Người Phượng gia nhiều như vậy, người có thể khiến ta nhớ được thật sự không có mấy người.

Bớt nói nhảm đi, người này là ai?" Âm Hòe bị Tô Ngọc chặn họng không nói nên lời.

Muốn nói Tô Ngọc kiêu ngạo, nhưng người ta lại thật sự có vốn liếng để kiêu ngạo. "Ngươi…" Tô Ngọc cười như không cười nhìn bọn họ: "Ta làm sao?" "Người này tên là Phượng Hoành Kiệt, là cha của Phượng Thu, Phượng Thu cũng là con trai út của ông ta.

Còn về Phượng Khởi thì là cháu trai của ông ta.

Ngươi đã xử lý cả con trai và cháu trai người ta thành ra thế này, người ta không đến tìm ngươi gây sự mới là lạ," Âm Hòe lẩm bẩm. "Còn những người ông ta mang đến, một số là người của ông ta, còn mấy người còn lại, không cần ta nói chắc ngươi cũng biết là ai," Âm Hòe nhìn Tô Ngọc nói.

Với một người như Tô Ngọc, hắn không tin Tô Ngọc thật sự không biết gì cả.

Tô Ngọc cười khẽ: "Ừm, ngươi nói không sai, ta quả thực biết là ai." "Vài kẻ chủ mưu trong vụ mười lăm năm trước, giết người không chớp mắt, là mấy kẻ đáng chết nhất." Âm Hòe vốn chỉ định nhắc nhở một chút, kết quả tên này lại thật sự dám nói ra hết.

Hắn cũng không lo sau này người ta tìm đến gây phiền phức.

Bất đắc dĩ lắc đầu nhìn Tô Ngọc, Âm Hòe nói: "Ngươi đừng lúc nào cũng kiêu ngạo như vậy, sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện." Tô Ngọc không để ý, mà nhìn Phượng Hoành Kiệt: "Nghĩ rằng mang theo mấy người này đến là có thể đối đầu với bản vương sao?" "Nếu các ngươi đã đến đây rồi, ta cũng không cần khách sáo với các ngươi, trực tiếp giữ tất cả các ngươi lại đây là được," Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Mấy người kia cười một cách nham hiểm: "Muốn giữ chúng ta lại, cũng phải xem ngươi, Tô Ngọc, có bản lĩnh đó không đã." Nói xong liền trực tiếp ra tay.

Một trong số đó bị Nguyên Bảo chặn lại, đối phương thấy là một người trẻ tuổi thì vô cùng khinh thường, kết quả lại chịu thiệt lớn.

Người đàn ông trung niên lùi lại mấy bước, không thể tin được nhìn Nguyên Bảo, thiếu niên này sao có thể lợi hại đến mức này?

Hơn nữa còn là một cao thủ ngoại gia.

Ở tuổi này sao cậu ta có thể làm được?

Người đàn ông trung niên ánh mắt sắc bén nhìn Nguyên Bảo, giận dữ chất vấn: "Sư phụ của ngươi là ai?" Nguyên Bảo hừ một tiếng, tốc độ ra tay ngược lại càng nhanh hơn.

Đòn đánh cũng nặng hơn, khiến đối phương không có sức chống đỡ.

Đối mặt với sự tấn công toàn lực của Nguyên Bảo, người từng khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, vậy mà lại bị áp đảo đến mức này.

Thật nực cười.

Âm Hòe nhìn Nguyên Bảo áp đảo người này, trong lòng cảm thấy vô cùng khó tin, rốt cuộc cậu ta làm thế nào vậy?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc đang nghiền ép Phượng Hoành Kiệt và đồng bọn, chẳng lẽ người bên cạnh Tô Ngọc ai cũng lợi hại như vậy sao?

Vừa nghĩ vậy, La Hậu đã đánh một người trung niên khác hộc máu, còn phải lùi lại mấy bước.

Tuy chỉ lùi mấy bước, không có gì to tát, nhưng đối với người luyện võ như họ, một bước lùi này đã là thua cuộc.

Phượng Hoành Kiệt ôm ngực, gắt gao nhìn Tô Ngọc.

Quả nhiên giống như Phượng Lĩnh đã nói, toàn bộ nội lực trên người Tô Ngọc đã quay trở lại.

Với một người như vậy, bọn họ còn có thể là đối thủ sao?

Thật quá đáng sợ.

Hơn nữa, ông ta cảm thấy Tô Ngọc còn chưa dùng toàn lực, nếu Tô Ngọc dốc toàn lực, người này rốt cuộc sẽ đáng sợ đến mức nào?

Đây là điều mà Phượng Hoành Kiệt nghĩ cũng không dám nghĩ.

Chương 1501

Phượng Thu vốn tưởng rằng cha đến không chỉ có thể đưa mình và con trai đi, kết quả lại thành ra thế này?

Cha của hắn lợi hại như vậy, vậy mà cũng bị người ta áp đảo.

Thậm chí còn bị Tô Ngọc đánh bị thương.

Phượng Thu có lòng muốn giúp, nhưng lại chẳng giúp được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh này xảy ra.

Đưa tay lau vết máu trên khóe miệng, Phượng Thu đứng dậy từ trên đất, vừa định đến giúp Phượng Hoành Kiệt đối phó Tô Ngọc, độc trong người lại tái phát.

Nhìn Nam Kiều đang thổi sáo, Phượng Thu đau đến mức hận cũng không nổi.

Nam Kiều đi đến trước mặt Phượng Thu, cúi đầu nhìn người đang co quắp thân thể đau đớn không chịu nổi, khóe miệng khẽ nhếch: "Ngươi cứ ngoan ngoãn ở đây cho ta, đừng có đi làm phiền Ngọc ca ca của ta." Phượng Thu môi sắp bị chính mình cắn nát, nhưng tình hình của hắn không hề tốt hơn chút nào, ngược lại càng thêm khó chịu. "Rốt cuộc ngươi đã làm gì ta?" Tại sao cơ thể hắn lại đau đớn đến thế này? "Thật ra cũng không làm gì cả, chỉ là muốn cho ngươi biết người nào không nên chọc vào thôi." "Bây giờ ta nghĩ chắc ngươi đã biết rồi chứ?" Phượng Thu hận không thể giết chết Nam Kiều, nhưng tình trạng cơ thể hiện tại lại không cho phép hắn đi tìm Nam Kiều gây sự.

Chỉ có thể đặt hy vọng vào cha mình.

Nhưng hy vọng cuối cùng cũng biến thành thất vọng, hắn ngây ngốc nhìn Phượng Hoành Kiệt đã mất khả năng hành động.

Tại sao lại như vậy?

Cha của hắn sao có thể thua một tên Tô Ngọc?

Không thể nào?

Tô Ngọc nghịch ngón tay mình, thản nhiên nhìn những người trước mặt, chế nhạo nói: "Xem ra các ngươi cũng chẳng ra làm sao cả, ta còn tưởng bao nhiêu năm qua đi, các ngươi ít nhất cũng có chút tiến bộ, thật không ngờ, không những không tiến bộ mà còn thụt lùi." Những người từng gây sóng gió ở đây, suýt chút nữa đã hủy diệt cả Vong Ưu thành, bây giờ lại trở thành bại tướng dưới tay người khác.

Hơn nữa còn là những người trẻ tuổi hơn họ.

Ngọc Cốt và Âm Hòe đứng bên cạnh xem trận nghiền ép toàn diện này, họ lập tức hiểu ra vì sao năm đó Tô Ngọc có thể nhanh chóng thu phục được một nhóm bạn bè như vậy.

Có lẽ tất cả những điều này đều đến từ thực lực của Tô Ngọc. "Tô Ngọc, ngươi muốn làm gì?" Tất cả những người đến đều đã bị phế, tạm thời không thể cử động, thấy Tô Ngọc đi về phía mình, lập tức có chút hoảng sợ.

Tô Ngọc nhìn người đang chất vấn mình, cảm thấy có chút buồn cười. "Hửm?

Các ngươi hỏi ta muốn làm gì?

Ta cũng rất muốn hỏi các ngươi muốn làm gì." "Không biết lần này đến tìm bản vương gây sự, là do các ngươi tự muốn đến, hay là người Phượng gia bảo các ngươi đến?

Hay là các ngươi muốn lợi dụng chuyện mười mấy năm trước để tìm ta gây sự?" Tô Ngọc nhìn bọn họ, lạnh lùng hỏi.

Một câu nói khiến tất cả mọi người không nói nên lời, bởi vì Phượng Hoành Kiệt chính là có suy nghĩ như vậy.

Ông ta cho rằng Tô Ngọc hiện tại chẳng qua chỉ là một người bình thường đến không thể bình thường hơn, không có tư cách kiêu ngạo trước mặt họ. 'Chỉ cần bọn họ ở cùng nhau, nếu không muốn chuyện mười lăm năm trước tái diễn, đối phương sẽ không dám làm gì thật.

Đến lúc đó, bất kể là Phượng Thu hay Phượng Khởi, họ đều phải ngoan ngoãn thả ra.

Cho dù họ có đưa ra yêu cầu quá đáng nào, Tô Ngọc cũng không thể không đáp ứng.' Chỉ tiếc là bọn họ dường như đã tính sai, Tô Ngọc vốn không hề nghĩ đến việc tha cho họ.

Không chỉ cho người phế đi khả năng hành động của họ, mà còn không định để họ rời khỏi đây.

Quan trọng nhất là suy nghĩ của họ lại bị Tô Ngọc biết được.

Điều này đối với họ tuyệt đối không phải là một chuyện tốt. "Nếu các ngươi dám đi theo Phượng Hoành Kiệt đến đây uy hiếp ta, các ngươi nên biết sẽ có kết cục như thế nào," Tô Ngọc nói với giọng đầy ẩn ý.

Câu nói đơn giản khiến sắc mặt những người bên cạnh thay đổi liên tục. "Ngươi còn có thể lấy mạng của chúng ta chắc?

Tô Ngọc, ngươi nghĩ ngươi làm được sao?" Tô Ngọc cười khẽ, còn Nam Kiều thì đảo một vòng mắt thật to, bực bội nói: "Các ngươi có phải có hiểu lầm gì về năng lực của Ngọc ca ca ta không vậy?" Ngọc ca ca là người có quyền lực nhất toàn bộ Vong Ưu thành, chỉ sau Thẩm lão đại.

Bọn họ lại dám nói anh không thể lấy mạng của họ.

Tô Ngọc liếc nhìn một trong số họ, ngay khi Phượng Hoành Kiệt đang ngạo mạn nói rằng anh không dám làm gì họ, anh đột nhiên ra tay lấy mạng người đó.

Hành động bất ngờ của Tô Ngọc dọa sợ tất cả mọi người có mặt, họ không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc.

Bởi vì Tô Ngọc lại thật sự ra tay vào lúc này.

Người đó chính là người lúc trước chất vấn sư phụ của Nguyên Bảo là ai.

Mà bây giờ, người đó trợn trừng hai mắt ngã xuống đất, chết không nhắm mắt.

Thấy cảnh này, cơ thể Phượng Hoành Kiệt khẽ run rẩy, Tô Ngọc lại thật sự dám ra tay với người nhà của ông ta.

Hơn nữa còn ra tay đoạt mạng. "Tô Ngọc, ngươi lại… ngươi lại giết hắn." Tô Ngọc tìm một chỗ ngồi xuống, ngước mắt nhìn Phượng Hoành Kiệt và đồng bọn: "Bản vương đã nói, đã đến thì đừng đi nữa." "Chúng ta là người của Phượng gia." "Cần chính là người của Phượng gia các ngươi, bản vương ra tay chưa bao giờ nghĩ sẽ tha cho đám người Phượng gia các ngươi." "Ngươi…" "Ngọc ca ca, hay là chúng ta trực tiếp lấy mạng bọn họ đi?" Như vậy thì đám người này sẽ không thể tìm Ngọc ca ca gây sự nữa đúng không?

Cô thật đúng là một tiểu quỷ lanh lợi. "Ừm, được, sau đó đưa người về cho Phượng gia," Tô Ngọc ừ một tiếng, sau đó nói tiếp.

Một câu nói đơn giản đã định đoạt kết cục sau này của Phượng Hoành Kiệt và đồng bọn.

Nam Kiều xoa tay mài quyền nhìn bọn họ.

Phượng Hoành Kiệt và những người khác căn bản không muốn chết. "Ngươi không muốn biết mục đích của Phượng Lĩnh sao?" Phượng Hoành Kiệt nhìn Tô Ngọc, lớn tiếng nói.

Nghe vậy, ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh đi: "Lời này của ngươi có ý gì?" "Hôm qua Phượng Lĩnh tại sao lại đột nhiên xuất hiện trước mặt con trai ngươi, hơn nữa còn dẫn theo người của Phượng gia, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghĩ đến chuyện này sao?" Phượng Hoành Kiệt thấy Tô Ngọc như vậy, trong lòng hiểu rằng anh đã có hứng thú với chuyện này.

Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Phượng Hoành Kiệt, vẻ mặt không mấy hứng thú với chuyện này.

Anh ngước mắt nhìn Phượng Hoành Kiệt: "Vậy thì sao?

Ngươi muốn nói gì với ta?" Phượng Hoành Kiệt ngạc nhiên trong chốc lát, vô cùng bất ngờ trước việc Tô Ngọc không hứng thú với chuyện này: "Ngươi lại không hứng thú với chuyện này?" Tô Ngọc cười khẽ: "Phượng Hoành Kiệt, ngươi nghĩ rằng bản vương muốn biết chuyện gì, là cần phải biết từ miệng ngươi sao?" Phượng Hoành Kiệt lập tức im bặt, mạng lưới tình báo của Tô Ngọc rốt cuộc mạnh đến mức nào, chuyện này không ai biết.

Dù sao thực lực thật sự của anh cũng không có mấy người biết.

Chương 1502

"Cho dù ngươi muốn biết cũng cần phải tốn không ít công sức, ngươi thật sự không hứng thú sao?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn Phượng Hoành Kiệt: "Vậy thì sao?" Nói nhiều như vậy, rốt cuộc ông ta muốn nói gì? "Ta có thể nói cho ngươi biết mục đích của bọn Phượng Lĩnh là gì," Phượng Hoành Kiệt nghiến răng nói.

Nếu Tô Ngọc không hứng thú với chuyện này, vậy thì ông ta tự mình nói ra là được.

Ông ta không tin mình đã nói ra rồi, Tô Ngọc còn không muốn biết chuyện gì đang xảy ra.

Tuy nhiên, Tô Ngọc tỏ ra thờ ơ với chuyện này.

Một chút hứng thú muốn hỏi cũng không có.

Đối mặt với một Tô Ngọc như vậy, Phượng Hoành Kiệt không cam tâm chút nào.

Sao anh có thể không muốn biết chuyện này chứ?

Chẳng lẽ Tô Ngọc đã biết gì rồi? "Phượng Hoành Kiệt, ngươi muốn nói chính là cái này?

Hay là ngươi muốn lợi dụng thông tin này để đổi lấy thứ gì đó từ bản vương?" Phượng Hoành Kiệt nghe Tô Ngọc nói vậy cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút, nhìn Tô Ngọc chắc chắn nói: "Nếu Ngọc Vương muốn biết, ta tự nhiên có thể nói thật cho ngài, nhưng ngài phải thả chúng ta rời khỏi đây, còn phải để Nam Kiều giúp con trai ta giải cổ độc." Phượng Hoành Kiệt cảm thấy những chuyện này đối với Tô Ngọc chỉ là một câu nói, đều rất đơn giản, căn bản không có gì to tát.

Nhưng ông ta vẫn đánh giá thấp Tô Ngọc, Tô Ngọc vốn không hề nghĩ sẽ tha cho Phượng Hoành Kiệt. "Ồ?

Ngươi muốn dùng cái này để đàm phán điều kiện với bản vương?

Phượng Hoành Kiệt, rốt cuộc là bản vương quá ngốc, hay là ngươi quá ngu xuẩn?" "Ngươi…" "Phượng gia vẫn luôn ở Vong Ưu thành không thể rời khỏi nơi này, nguyên nhân chúng ta đều biết.

Nếu Phượng gia không muốn bị giam cầm ở đây mãi, vậy thì chỉ có thể chọn một người có thể đưa họ rời khỏi đây, và người mà Phượng gia nhắm đến chính là con trai ta." Phượng Hoành Kiệt trợn to hai mắt không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc.

Sao Tô Ngọc có thể biết được chuyện này?

Không thể nào. "Xem ra ta đoán đúng rồi, người của Phượng gia các ngươi chính là đang lợi dụng con trai ta, lợi dụng Tiểu Bảo để các ngươi rời khỏi đây." Nguyên Bảo nhíu mày nhìn Tô Ngọc, có chút không hiểu lời của anh: "Thiếu gia, nếu bọn họ lợi dụng thiếu gia, chuyện này chắc chắn sẽ bị ngài biết, bọn họ làm vậy không phải là đang nói cho ngài biết, bọn họ muốn động thủ với thiếu gia sao?" Như vậy, thiếu gia chắc chắn sẽ không tha cho họ, bọn họ làm vậy chẳng khác nào tự sát, đây không phải là công cốc thì là gì?

Đám người này có phải hơi ngốc quá không?

Tô Ngọc nhìn bộ dạng của Nguyên Bảo, không nhịn được cười: "Ngươi nghĩ như vậy sao?" "Vâng." "Bọn họ sớm đã tính toán cả rồi.

Nếu ta nhớ không lầm, Phượng gia có một người thuộc dạng có thể nhìn trộm thiên cơ, ngay ngày đầu tiên Tiểu Bảo xuất hiện ở đây đã bị người ta để mắt tới, và người để mắt tới Tiểu Bảo có lẽ chính là Phượng Lĩnh." Nam Kiều bị lời của Tô Ngọc dọa cho giật nảy mình.

Lại còn có loại người này sao? "Ngọc ca ca, sao anh đoán được vậy?" Nam Kiều không nhịn được tò mò hỏi.

Những chuyện này đáng lẽ chỉ có người của Phượng gia mới biết, rốt cuộc Ngọc ca ca làm thế nào để có được thông tin từ bên đó?

Mặc dù thông tin này đối với họ vô cùng hữu dụng.

Nhưng Ngọc ca ca biết được thông tin như vậy có phải hơi thần kỳ không?

Bọn họ vẫn luôn ở cùng nhau, có tin tức gì Ngọc ca ca cũng sẽ nói trước với họ, vậy thì vấn đề đến rồi, rốt cuộc Ngọc ca ca làm thế nào mà chuyện họ không biết, anh lại biết rõ mồn một?

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Nam Kiều: "Ngươi thắc mắc lâu như vậy chỉ để muốn biết cái này thôi sao?" Nam Kiều gật đầu một cách đương nhiên: "Đúng vậy, không thì anh nghĩ em muốn biết cái gì?" "Có một số thông tin ta chưa kịp nói cho các ngươi biết, các ngươi tự nhiên cũng không biết rồi," Tô Ngọc nhướng mày nói.

Một câu nói khiến Nam Kiều lẩm bẩm không biết đang nói gì.

Mà biểu cảm của Phượng Hoành Kiệt thì vô cùng kinh ngạc, dường như không ngờ Tô Ngọc lại có thể phát hiện ra những vấn đề này. "Tô Ngọc, ngươi…" "Người của Phượng gia các ngươi chắc là có người nhìn ra được tương lai sau này của Tiểu Bảo, cảm thấy Tiểu Bảo chính là người có thể đưa các ngươi rời khỏi đây, cho nên lần đầu tiên Tiểu Bảo đến đây, Phượng Lĩnh đã đứng bên cạnh quan sát, lúc đó Tiểu Bảo còn nói với ta dường như có ai đó cứ nhìn chằm chằm vào nó." Nam Kiều nghe Tô Ngọc nói vậy liền nhớ ra chuyện này. "Chuyện này đúng là có thật, lúc đó Tiểu Bảo còn nhìn đi nhìn lại mấy lần, còn nói với anh chuyện này." Sau đó vẫn không có ai đến tìm Tiểu Bảo, cô cũng quên mất chuyện này.

Ai có thể ngờ người theo dõi Tiểu Bảo ngay từ ngày đầu tiên lại là

Phượng Lĩnh. "Cái gì?

Mục đích của bọn họ cũng giống ta sao?" Âm Hòe kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Hắn cũng muốn thông qua Tiểu Bảo để rời khỏi đây, không ngờ người có cùng suy nghĩ với hắn lại còn có cả Phượng gia.

Nhưng Phượng gia là cả một gia tộc, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không để cả một gia tộc đi theo bên cạnh Tiểu Bảo, dù sao những gia tộc như vậy đều thích tụ tập lại với nhau, đặc biệt là bên cạnh còn có không ít kẻ không biết sống chết.

Loại người này một khi xuất hiện bên cạnh Tiểu Bảo, đối với Tiểu Bảo cũng là một phiền phức.

Lông mày hơi nhíu lại, Âm Hòe mở miệng nói: "Tô Ngọc, ta muốn rời đi chỉ là suy nghĩ của riêng chúng ta, chúng ta cũng có thể trả một cái giá tương xứng, nhưng Phượng gia này thì chưa chắc.

Chuyện này ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, còn phải nói rõ với con trai ngươi, đừng để nó bị người ta bắt nạt." Tô Ngọc liếc nhìn Âm Hòe một cái, lời này Âm Hòe nói không sai, và anh cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc để những người như Phượng gia đi theo Tiểu Bảo.

Người của một gia tộc là khó kiểm soát nhất.

Bọn họ có gia chủ của mình, cũng có người lãnh đạo của mình, bây giờ lại thêm một Tiểu Bảo.

Mà Tiểu Bảo đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một đứa trẻ bình thường.

Một đứa trẻ như vậy, những người trưởng thành như họ, thậm chí là những người có thực lực, dựa vào cái gì mà phải nghe lời Tiểu Bảo?

Lúc đó họ đã rời khỏi đây, muốn đối phó với người ta cũng sẽ có chút phiền phức.

Trời cao hoàng đế xa, chỉ cần rời khỏi nơi này, sẽ không còn ai quản được họ nữa.

Phượng Hoành Kiệt trước khi gặp Tô Ngọc lần này chưa bao giờ nghĩ rằng Tô Ngọc lại là một người đáng sợ như vậy, nhưng lần này ông ta phát hiện Tô Ngọc thật sự rất đáng sợ.

Khi Phượng gia còn chưa phát hiện ra điều gì, Tô Ngọc đã biết rõ mồn một mục đích của họ.

Nực cười là ông ta còn định dùng chuyện này làm con bài mặc cả để Tô Ngọc thỏa hiệp, để Tô Ngọc tha cho con trai và cháu trai mình.

Lông mày nhíu lại, Phượng Hoành Kiệt nghiến răng nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, cho dù ngươi biết rồi thì có tác dụng gì?

Phượng gia đã biết sự đặc biệt của con trai ngươi, ngươi nghĩ bọn họ sẽ tha cho con trai ngươi như vậy sao?" Tô Ngọc biết Phượng Hoành Kiệt nói lời này có mục đích gì.

Nhưng cho dù là vậy thì sao?

Anh chưa bao giờ coi đám người này ra gì. "Phượng Hoành Kiệt, ngươi không cần phải nói với ta những điều này, những điều ngươi nói với ta đều vô dụng.

Phượng Lĩnh bọn họ dám đến tính kế con trai ta thử xem?" Bọn họ thật sự nghĩ rằng mình là người dễ đối phó sao?

Chương 1503

Bọn họ muốn làm gì thì làm sao?

Thật là một lũ ngốc nực cười.

Lời nói của Tô Ngọc khiến Phượng Hoành Kiệt có chút hoảng sợ, nếu thật sự là như vậy, thì những gì Phượng Lĩnh bọn họ muốn làm, muốn dựa vào con trai của Tô Ngọc để đưa người Phượng gia rời khỏi đây, liệu họ còn có cơ hội đó không?

Tưởng tượng thôi cũng cảm thấy đây là chuyện vô cùng bất khả thi.

Hít sâu một hơi, Phượng Hoành Kiệt nói: "Phượng gia chúng ta có thể giúp con trai ngươi làm việc, các ngươi giúp chúng ta rời khỏi đây, đây là chuyện đôi bên cùng có lợi, ngươi thấy thế nào?" Tô Ngọc liếc Phượng Hoành Kiệt một cái, thản nhiên nói: "Ta thấy không thế nào cả.

Phượng Hoành Kiệt, ta đã sớm nói rồi, đừng cho rằng mình là người thông minh còn người khác đều là kẻ ngốc.

Muốn có người làm việc cho Tiểu Bảo, người trong tay ta có rất nhiều, cho dù không có người, ta cũng không thiếu thời gian bồi dưỡng người, dù sao con trai ta mới mười tuổi, ngươi nghĩ bản vương dựa vào cái gì mà để cả một gia tộc như Phượng gia ở bên cạnh con trai ta?" Phượng Hoành Kiệt lập tức không nói được lời nào nữa, dù sao bất kể là ai cũng sẽ không để một gia tộc như vậy xâm nhập vào gia đình mình.

Đến lúc đó, những người này rất có thể sẽ chia rẽ gia tộc của mình, chuyện này không ai muốn làm.

Chuyện mà ông ta có thể hiểu rõ, Tô Ngọc sao lại không biết?

Nhìn bộ dạng mang theo vẻ châm chọc của Tô Ngọc, ánh mắt Phượng Hoành Kiệt khẽ lóe lên, cuối cùng cúi đầu không nói tiếp.

Ông ta lại muốn xem hôm nay Tô Ngọc có thật sự muốn giết hết tất cả bọn họ không.

Nếu là như vậy, sau này Tô Ngọc e rằng sẽ bị người của Phượng gia đối phó?

Tuy nhiên, những lời Tô Ngọc nói tiếp theo đối với ông ta lại là một đòn đả kích cực lớn. "Thiếu gia, đám người này chúng ta phải làm sao?

Nếu giữ lại đây thì có chút lãng phí đồ của chúng ta," Nguyên Bảo nhíu mày nói.

Nghe lời của Nguyên Bảo, Tô Ngọc cũng vô cùng tán thành.

Đối với loại người này, họ sẽ không hào phóng đến mức đó. "Phế võ công của bọn họ, sau đó đưa về cho Phượng Lĩnh." Phượng Hoành Kiệt hoàn toàn sững sờ, không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: "Không, Tô Ngọc, ngươi không thể đối xử với chúng ta như vậy, ngươi dám đối xử với chúng ta như vậy, Phượng gia sẽ không tha cho các ngươi đâu." Nam Kiều bực bội đảo mắt một cái, lẩm bẩm: "Ta nói này, ngươi có phải là đồ ngốc không?" Đến lúc này rồi mà còn dám uy hiếp Ngọc ca ca?

Cô nên nói người này dũng khí đáng khen sao?

Thật không biết đám người này rốt cuộc nghĩ gì, lại có thể nói ra những lời như vậy. "Ngươi…" Nam Kiều thấy Phượng Hoành Kiệt còn muốn uy hiếp mình, lập tức bất mãn nói: "Ngọc ca ca, em giúp anh nhé?" "Được." Chút chuyện nhỏ này đối với Tô Ngọc không là gì cả, nếu Nam Kiều thích, chỉ cần cô vui là được.

Nam Kiều nhìn Phượng Hoành Kiệt với ánh mắt đầy ý xấu, cười như không cười nói: "Phượng Hoành Kiệt, xem ra hôm nay ngươi phải rơi vào tay ta rồi, ta sẽ ra tay nhẹ nhàng với ngươi." Nói xong liền trực tiếp ra tay, Phượng Hoành Kiệt hét lên thảm thiết, sau đó không chỉ võ công bị phế, mà ngay cả hai chân cũng bị phế nốt.

Nam Kiều nhìn Phượng Hoành Kiệt bị mình phế hai chân, vô tội nói: "Ta nói này, không có việc gì ngươi động đậy lung tung làm gì?

Ngươi xem, bây giờ chân cũng bị thương rồi đúng không?" Lời này của Nam Kiều chính là đang trách móc Phượng Hoành Kiệt, đây chính là cái gọi là được hời còn ra vẻ.

Phượng Hoành Kiệt đau đến không nói được lời nào.

Mà Nam Kiều căn bản không quan tâm ông ta có đau hay không, quay người đi về phía mấy người khác.

La Hậu và Lạc Diễm cũng hùa vào góp vui, cùng nhau giúp một tay.

Chỉ trong vài hơi thở, những người của Phượng gia từng khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật, cuối cùng lại biến thành phế vật.

Hơn nữa còn là loại phế vật không thể tự lo cho bản thân, cần người hầu hạ.

Trước kia khi họ còn ở Phượng gia kiêu ngạo bao nhiêu, thì bây giờ tất cả những điều này đối với họ lại đau khổ bấy nhiêu. "Tô Ngọc, sao ngươi dám, sao ngươi dám đối xử với chúng ta như vậy?" Phượng Hoành Kiệt nói với giọng khàn đặc.

Võ công của họ lại bị một đám nhóc con phế đi, đối với họ đây quả thực là một sự sỉ nhục.

Nghe vậy, Nam Kiều lập tức không vui: "Là chúng ta phế, các ngươi tìm Ngọc ca ca của ta làm gì?" "Ngọc ca ca, bây giờ người cũng đã phế rồi, chúng ta đưa người về nhé?

Đừng để làm bẩn chỗ của anh, không thì lát nữa tẩu tẩu về sẽ không vui." "Các ngươi đi đi, cẩn thận đừng bị thương.

Nếu bên Phượng gia có ý kiến, cứ bảo bọn họ tự mình đến tìm ta," Tô Ngọc biết Nam Kiều và những người khác chắc chắn muốn đi gây sự, cũng không nói không cho phép, ngược lại còn dặn dò. "Hiểu rồi." Nam Kiều và những người khác mỗi người xách hai người rồi đi.

Âm Hòe nhìn Nam Kiều và những người khác rời đi, vẫn luôn nghe nói Tô Ngọc đối với Nam Kiều và họ vô cùng cưng chiều, lúc đó hắn còn không tin lắm, dù cưng chiều đến đâu thì có thể đến mức nào chứ?

Nhưng hôm nay sau khi nhìn thấy, hắn mới biết là mình đã quá thiển cận.

Tô Ngọc đối với Nam Kiều và họ thật sự rất dung túng, chỉ cần không làm hại đến an toàn của bản thân, tùy tiện Nam Kiều và họ muốn làm gì cũng được. "Ngươi dung túng Nam Kiều bọn họ như vậy, không lo có một ngày họ sẽ phản lại ngươi sao?" Âm Hòe hỏi ra câu hỏi mà hắn đã muốn hỏi từ lâu.

Tô Ngọc chỉ liếc Âm Hòe một cái, không có ý định trả lời câu hỏi này của hắn.

Bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Này Tô Ngọc, ta đang hỏi ngươi đấy." "Ừm, nghe rồi." "…" Vậy thì sao?

Câu hỏi của hắn không cần trả lời sao? "Thôi đi, ngươi đừng hỏi câu này nữa.

Nam Kiều bọn họ ở trước mặt Tô Ngọc ngoan ngoãn đến mức nào rồi?

Đã như vậy rồi sao họ có thể phản lại Tô Ngọc được?

Câu hỏi này của ngươi thật đủ ngốc," Ngọc Cốt bực bội nói.

Âm Hòe hừ một tiếng, không thừa nhận câu hỏi của mình có gì không đúng.

Hắn nghĩ câu hỏi này chắc là rất nhiều người đều muốn biết?

Nam Kiều và những người khác xách người cũng không đi cổng chính, mà trực tiếp trèo tường vào, ném người vào sân ở sảnh trước. "A…" Tiếng hét thất thanh đã thu hút Phượng Lĩnh và những người khác đến.

Phượng Lĩnh nhìn đám người đã bị phế trên đất, mí mắt giật giật, sau đó có chút bất mãn.

Phượng Hoành Kiệt lại có thể gọi đi nhiều người như vậy, quả thực khiến ông ta có chút bất ngờ.

Phượng Lĩnh nhìn Phượng Hoành Kiệt và đám người của ông ta bị ném về, chẳng có chút gì là ngạc nhiên.

Ngay từ lúc Phượng Hoành Kiệt định đi gây sự với Tô Ngọc, hắn đã biết cuối cùng Phượng Hoành Kiệt chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

Bây giờ xem ra cái giá này còn khá nặng.

Chương 1504

Nhìn bộ dạng của đám người này, có lẽ đã bị Tô Ngọc phế rồi.

Một kẻ đã bị phế thì không có tư cách để hắn phải nể mặt.

Huống hồ, hắn đã sớm nhắc nhở Phượng Hoành Kiệt, đừng đi gây sự với Tô Ngọc, nếu không cuối cùng chỉ khiến bản thân phải trả giá mà thôi.

Cúi đầu nhìn Phượng Hoành Kiệt đang đầy vẻ không cam tâm, Phượng Lĩnh cười khẽ: "Thấy tôi nói gì chưa?

Tôi đã nói là anh sẽ hối hận mà." "Lúc trước rời khỏi đây vênh váo như thế để đi tìm Tô Ngọc gây sự, bây giờ lại bị người ta ném về đây, còn bị phế, thật thú vị." Phượng Hoành Kiệt mặt mày âm trầm nhìn Phượng Lĩnh, hắn ta cố ý.

Cố ý nói những lời khiến người ta tức điên. "Phượng Lĩnh, ngươi… Thấy người nhà họ Phượng bị thương thành ra thế này mà ngươi không hề làm gì, ngươi không xứng làm gia chủ." Phượng Hoành Kiệt khàn giọng nói. "Làm gì ư?

Chuyện do nhà các người tự gây ra, các người còn muốn tôi làm gì nữa?" Phượng Hoành Kiệt này thật thú vị, chuyện do chính họ gây ra lại quay sang gây sự với hắn, tưởng hắn dễ bắt nạt lắm sao?

Phượng Hoành Kiệt vẻ mặt khó coi nhìn Phượng Lĩnh: "Phượng Lĩnh, ta thấy ngươi chính là cố ý kiếm chuyện, nói mấy lời đạo đức giả đó để làm gì?" Bây giờ ông ta hận Phượng Lĩnh chết đi được, nếu không phải Phượng Lĩnh không chịu giúp, sao ông ta lại rơi vào tình cảnh này? "Tất cả đều là người nhà họ Phượng, lúc người trong gia tộc bị bắt nạt, các người lại không làm gì cả, cứ thế trơ mắt nhìn, Phượng Lĩnh, ngươi thật sự quá làm người ta thất vọng." "…"

Phượng Lĩnh cứ thế nhìn Phượng Hoành Kiệt, lúc ông ta nói những lời này có bao giờ nghĩ rằng chính mình chưa bao giờ coi hắn là gia chủ của gia tộc này không?

Phượng Lĩnh còn chưa kịp nói, lão gia tử theo sau đã lên tiếng: "Các người muốn gây sự thì đến tìm ta, đừng tìm Phượng Lĩnh." "Lão gia tử, người…" "Là ta không cho Phượng Lĩnh quản chuyện của các người.

Sự việc đến nông nỗi này, các người là tình huống gì, còn cần người khác nói ra sao?

Ngay từ đầu các người đã không phục Phượng Lĩnh, đã không phục thì còn nói gì đến chuyện Phượng Lĩnh không giúp các người?" Đã không muốn thừa nhận thân phận của Phượng Lĩnh thì còn ở đây nói gì nữa?

Gặp chuyện thì tự mình giải quyết đi.

Lão gia tử liếc nhìn mấy người kia, tự giễu nói: "Ta giúp các người giữ lại mạng sống, đã giao dịch với Chung Ly Diễm, kết quả cuối cùng các người lại cấu kết với Phượng Hoành Kiệt, làm ra chuyện như vậy, các người giỏi thật đấy." Nghe lão gia tử nói vậy, Phượng Hoành Kiệt hừ một tiếng, giọng khàn khàn nói: "Chim khôn chọn cành mà đậu, họ qua giúp ta thì có gì lạ?" "Thật sao?

Chỉ tiếc là họ theo ngươi, mà hình như ngươi chẳng mang lại lợi ích gì cho họ cả, không những không mang lại lợi ích mà còn khiến người ta bị phế, bây giờ thành một đám phế vật không thể tự lo cho bản thân, cần người giúp đỡ." Lời này của lão gia tử rất tàn nhẫn, vốn dĩ đây đã là một đả kích với họ, kết quả lại là do Phượng Hoành Kiệt gây ra.

Lão gia tử giúp họ mới có được ngày hôm nay, kết quả vì giúp Phượng Hoành Kiệt mà họ lại tự ném cả bản thân mình vào. "Con trai của Tô Ngọc là mấu chốt để chúng ta rời khỏi đây, ta đã nghĩ ra cách, vậy mà các người lại phá hỏng tất cả." Lão gia tử nhìn Phượng Hoành Kiệt và đám người của ông ta, giận dữ nói.

Phượng Hoành Kiệt nghe lão gia tử nói vậy bỗng cười ha hả, ông ta đang cười nhạo sự ngây thơ của lão gia tử. "Tô Ngọc đã biết tất cả rồi, hắn sẽ không để một gia tộc đi theo bên cạnh con trai hắn đâu." Phượng Hoành Kiệt cười ha hả nói.

Ánh mắt nhìn lão gia tử và những người khác mang theo vẻ độc địa.

Những lời nói ra khiến lão gia tử tức không nhẹ. "Ngươi… ngươi nói gì?

Có phải ngươi đã nói gì với Tô Ngọc không?" Lão gia tử mặt mày âm trầm nhìn Phượng Hoành Kiệt, nếu là do họ làm, ông nhất định sẽ khiến Phượng Hoành Kiệt phải trả giá.

Phượng Hoành Kiệt cười khẽ, tiếng cười có phần điên cuồng. "Các người không giúp ta, vậy thì đừng trách ta gây phiền phức cho các người, tất cả đều không phải lỗi của ta, là lỗi của chính các người." Nếu ngay từ đầu Phượng Lĩnh và những người khác giúp con trai ông ta vượt qua cửa ải khó khăn này, ông ta cũng không đến mức đi gây sự với những người này.

Nhưng chính là họ, rõ ràng có cách, lại cứ thế trơ mắt nhìn con trai mình đi vào chỗ chết.

Đã họ bất nhân, cũng đừng trách ông ta bất nghĩa.

Họ đã không sống tốt, còn mong ông ta để những người khác trong nhà họ Phượng được yên sao?

Họ cũng quá ngây thơ rồi.

Những người này từ khi nào lại dễ lừa như vậy.

Thật nực cười.

Hít một hơi thật sâu để nén lại sự bất mãn trong lòng, lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh bên cạnh: "Trục xuất tất cả cho ta." Không phải vênh váo lắm sao?

Ông muốn xem sau khi bị trục xuất, họ sẽ có kết cục tốt đẹp gì.

Nhất là khi bây giờ tất cả họ đều đã thành phế nhân.

Một câu nói khiến sắc mặt những người bên cạnh lập tức thay đổi. "Chúng ta là người nhà họ Phượng, ông dám." Với tình hình hiện tại của họ, nếu bị nhà họ Phượng trục xuất, sau này e là sẽ chết rất thảm, làm sao họ có thể để chuyện như vậy xảy ra?

Những người khác dù vừa rồi có bất mãn với Phượng Hoành Kiệt đến đâu, bây giờ cũng đứng cùng một chiến tuyến với ông ta.

Họ nhìn lão gia tử, mặt mày âm trầm nói: "Lão gia tử, dù thế nào đi nữa, chúng ta đều là người nhà họ Phượng, không phải ông nói trục xuất là có thể trục xuất." Lão gia tử liếc nhìn họ một cái: "Các người đã gây nguy hại cho gia tộc, ta trục xuất các người thì có gì sai?

Huống hồ bây giờ các người chẳng qua chỉ là những phế nhân không làm được gì cả." "Đối với những người như các người, ta có trục xuất đi cũng không ai nói gì đâu." Lão gia tử mỉa mai nói.

Phượng Hoành Kiệt và những người khác tức đến run cả người, ánh mắt nhìn lão gia tử đầy phẫn nộ.

Ông ta lại dám bỏ đá xuống giếng vào lúc này.

Đáy mắt họ ánh lên sự căm hận lạnh lẽo.

Những người khác thấy lần này lão gia tử làm thật, lập tức cũng có chút hoảng hốt. "Lão gia tử, chúng ta…" "Được rồi, đừng nói nữa, lúc các người giúp Phượng Hoành Kiệt làm chuyện này thì nên biết sẽ có kết quả gì." Lão gia tử xua tay, thất vọng nói.

Nghe vậy, mấy người dù không cam tâm đến đâu cũng đành chịu.

Võ công của họ bị phế, chân cũng bị phế, muốn phản kháng gần như là không thể.

Nhìn lão gia tử, mấy người không nói thêm gì nữa.

May mà bản thân họ vẫn còn không ít đồ đạc, tiền bạc cũng không thiếu.

Bên cạnh cũng có mấy người trung thành.

Chỉ cần có những người này, họ muốn sống một cuộc sống yên ổn hơn một chút dường như cũng không thành vấn đề.

Còn về Phượng Hoành Kiệt, tuy ông ta có vợ con, nhưng cha con họ chưa bao giờ đối xử tốt với người ta, sau này sẽ thế nào còn chưa chắc.

Nghĩ vậy, tâm trạng mấy người cũng tốt hơn một chút.

Dù có rời đi, tiền trong tay cũng có, e là cũng bị vợ mình lấy đi, thậm chí cuối cùng cũng sẽ bị ném ra ngoài.

Mà tất cả những điều này đều là do Phượng Hoành Kiệt tự chuốc lấy.

Chương 1505

Những người khác đều để tâm phúc của mình đến đón, chỉ có bên Phượng Hoành Kiệt là vợ ông ta đến.

Vợ Phượng Hoành Kiệt thấy bộ dạng của ông ta, cười một cách châm biếm, cảm thấy có chút đáng thương: "Phượng Hoành Kiệt, thật không ngờ đấy, thì ra anh cũng có ngày hôm nay." Phượng Hoành Kiệt nhìn vợ mình, sắc mặt có chút khó coi, bất mãn quát: "Ngươi còn đứng chết trân ở đó làm gì?

Còn không mau cho người đưa ta về." Vợ Phượng Hoành Kiệt nhìn ông ta một lúc lâu đầy ẩn ý, rồi vẫy tay cho người đưa ông ta đi.

Về phần sau này sẽ có kết quả gì, chuyện đó không liên quan đến bà nữa.

Lão gia tử nhìn vợ Phượng Hoành Kiệt, bất đắc dĩ nói: "Chuyện đã qua chắc các người cũng biết cả rồi nhỉ?" Vợ Phượng Hoành Kiệt gật đầu: "Đã biết cả rồi, chuyện này không trách các người." Người gặp chuyện không phải con trai bà, cũng không phải cháu trai bà, bà chẳng có gì phải hoảng loạn cả.

Nhưng bà không hoảng thì có người sắp hoảng rồi.

Bà muốn xem người phụ nữ mà Phượng Hoành Kiệt luôn sủng ái, sau khi ông ta trở thành phế nhân, có còn đối tốt với ông ta như vậy không, có còn nói gì là tình yêu đích thực nữa không. "Trong lòng ngươi biết là được." Phượng Hoành Kiệt nghe cuộc đối thoại của hai người thì tức điên, ánh mắt nhìn vợ mình đầy phẫn nộ: "Ngươi nói với ông ta nhiều thế làm gì?

Mau cút cho ta." Vợ Phượng Hoành Kiệt nhìn sâu vào mắt ông ta một cái, rồi quay người rời đi, lúc đi còn cho người mang Phượng

Hoành Kiệt đi cùng.

Tuy nhiên, sau khi về đến nơi ở, bà liền bắt đầu phân phó chuyện dọn nhà.

Hai sân viện giống hệt nhau, Phượng Hoành Kiệt và "tình yêu đích thực" của ông ta, cùng với đứa con trai và cháu trai yêu quý nhất ở cùng nhau, còn bà mang con của mình ở riêng.

Phượng Hoành Kiệt chưa bao giờ thừa nhận con của bà.

Cho nên sau khi Phượng Thu ra đời, ông ta luôn nói đó là con trai út có được khi về già.

Cưng chiều đứa bé đó hết mực.

Bây giờ thấy người ta ra nông nỗi này, bà đã bắt đầu mong chờ xem Phượng Hoành Kiệt sau này có thể đi đến bước nào. "Ngươi muốn làm gì?" Nghe bà phân phó dọn nhà, Phượng Hoành Kiệt lập tức có chút tức giận, đây là muốn bỏ mặc bọn họ sao?

Ông ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra. "Anh không cần phải nói nhiều như vậy, Phượng Hoành Kiệt, chẳng phải anh một lòng một dạ chỉ có tình yêu đích thực của anh, và đứa con mà tình yêu đích thực sinh cho anh sao?

Ngay cả con của chúng ta anh cũng chưa từng coi ra gì, đã như vậy thì còn gì để nói nữa?

Ở cùng nhau cũng là tự tìm phiền phức, còn đồ đạc của anh, tôi và con đều không cần, tất cả đều để lại cho anh." Phượng Hoành Kiệt kinh ngạc nhìn bà, trong lòng không khỏi có chút cảnh giác: "Ngươi lại muốn làm gì?" Người phụ nữ lạnh lùng nhìn ông ta: "Đây chẳng phải là điều anh luôn muốn sao?

Yên tâm đi, tôi không muốn làm gì cả, chỉ muốn cùng anh đường ai nấy đi thôi." "Chúng ta hòa ly đi." Nghe tin này, Phượng Hoành Kiệt không dám tin nhìn bà, năm đó khi ông ta tìm mọi cách muốn hòa ly với bà, bà nói gì cũng không chịu, nhưng bây giờ lại đồng ý như vậy?

Mục đích của bà ta là gì, có phải có âm mưu gì không? "Ngươi nói thật?" "Thật, tôi chỉ cần của hồi môn của mình, và sản nghiệp của riêng tôi, những thứ khác tôi không cần gì cả, sau này anh muốn để lại cho ai thì cứ để lại cho người đó, không cần phải nói nhiều với tôi, đồ của anh tôi cũng không thèm." Phượng Hoành Kiệt lập tức có chút kích động, ánh mắt nhìn bà mang theo vẻ vui mừng khôn xiết: "Đây là tự ngươi nói đấy nhé, sau này ngươi đừng có đến gây sự với chúng ta." "Yên tâm, đây đều là tôi nói, sẽ không đến gây sự với anh đâu." Phượng Hoành Kiệt vội vàng bảo bà lấy giấy bút ra rồi viết giấy hòa ly, từ bây giờ hai người chính thức hòa ly.

Đối với kết quả này, vợ của Phượng Hoành Kiệt vô cùng hài lòng.

Chỉ cần có thể cắt đứt quan hệ với Phượng Hoành Kiệt, hy sinh một chút đồ đạc, đối với bà cũng không có gì to tát.

Phượng Hoành Kiệt bảo thị vệ của mình đưa bà đi, ông ta một khắc cũng không muốn ở lại đây.

Nhìn người đàn ông gãy cả hai chân được đưa về, biểu cảm trên mặt "tình yêu đích thực" của Phượng Hoành Kiệt có chút kỳ quái: "Tướng công, chàng về rồi." "Hương Linh, sau này chúng ta có thể ở bên nhau mãi mãi rồi." Biểu cảm trên mặt Hương Linh lập tức trở nên cứng đờ, không dám tin nhìn ông ta: "Chàng nói vậy là có ý gì?" "Ta và người đàn bà kia đã hòa ly rồi, tất cả tài sản của ta đều trong tay ta, sau này chúng ta có thể sống cuộc sống nhỏ của riêng mình rồi." Phượng Hoành Kiệt không phát hiện ra thái độ có phần kỳ lạ của người phụ nữ, mà chỉ cười nói.

Sắc mặt người phụ nữ có chút khó coi, nhìn Phượng Hoành Kiệt đã trở thành phế nhân, nén lại cơn tức trong lòng, cau mày nói:

"Tướng công, sao chàng có thể làm vậy?

Dù sao phu nhân cũng là vợ của chàng." Phượng Hoành Kiệt không biết, chứ nàng ta làm sao không biết?

Tài sản trong tay ông ta kiếm được không nhiều, họ có thể duy trì chi tiêu như hiện tại đều là do vợ của Phượng Hoành Kiệt bỏ ra.

Bây giờ hai người hòa ly, họ căn bản không có cách nào sống cuộc sống xa hoa như trước nữa.

Người đàn ông này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? "Hương Linh, nàng sao vậy?

Trước đây không phải nàng rất muốn ta hòa ly sao?

Bây giờ ta hòa ly rồi sao nàng lại không vui?" Phượng Hoành Kiệt cau mày hỏi một cách kỳ lạ.

Hương Linh nở một nụ cười không ra cười.

Chuyện này bảo nàng giải thích thế nào đây?

Nói với Phượng Hoành Kiệt rằng lúc đó nàng muốn ông ta hòa ly là vì ông ta còn có bản lĩnh để họ sống tốt, hơn nữa còn có nhà họ Phượng chống lưng.

Bây giờ ông ta hòa ly rồi thì có tác dụng gì?

Bị trục xuất khỏi gia tộc thì thôi đi, bây giờ cả ba ông cháu đều là phế nhân, dựa vào nàng chăm sóc.

Chuyện như vậy sao nàng có thể cho phép xảy ra? "Tướng công, nếu ở cùng phu nhân, chúng ta còn có thể tìm đại phu chữa khỏi chân cho chàng, nhưng nếu chỉ có chúng ta, muốn tìm được một đại phu giỏi thật sự không dễ dàng." Hương Linh cười khổ nhìn Phượng Hoành Kiệt nói.

Cái dáng vẻ đó như thể tất cả những gì nàng làm đều là vì Phượng

Hoành Kiệt.

Phượng Hoành Kiệt cũng không nói nhiều, Hương Linh nói gì, ông ta tin nấy. "Nhưng giấy hòa ly đã viết rồi." Hương Linh cố nén lại sự thôi thúc muốn trợn mắt: "Tướng công, chỉ cần đi tìm phu nhân, nhất định sẽ không có vấn đề gì đâu." Người phụ nữ kia vẫn luôn không muốn hòa ly, chẳng phải là vì thích Phượng Hoành Kiệt sao?

Chỉ cần ông ta chịu cúi đầu, nàng không tin người phụ nữ kia sẽ không có suy nghĩ gì.

Phượng Hoành Kiệt cũng cảm thấy có lý, bèn cho người đưa mình đi tìm vợ con.

Lúc đến nơi, ba mẹ con đang vui vẻ trò chuyện, cháu trai cháu gái bên cạnh cũng đang cười, cảnh tượng như vậy là điều ông ta chưa bao giờ trải qua.

Bây giờ thấy họ như vậy, trong lòng ít nhiều có chút phức tạp.

Lông mày cũng nhíu chặt lại, thấy ông ta đến, sắc mặt người phụ nữ lập tức trở nên vô cùng khó coi, có chút bực bội hỏi: "Ông đến đây làm gì?" "Bà là vợ tôi, tôi đến thì có gì sai?" Phượng Hoành Kiệt không khách khí hỏi lại.

Người phụ nữ nghe mà thấy có chút châm biếm: "Ông và tôi đã hòa ly rồi, nói gì đến vợ chồng?

Ông đừng có không biết xấu hổ như vậy." "Hình Chiêu Chiêu, bà câm miệng cho tôi, dù có hòa ly tôi vẫn là cha của chúng nó, còn nữa, bà hòa ly vào lúc này có phải là cố ý không?" Dưới sự nhắc nhở của Hương Linh, Phượng Hoành Kiệt lúc này mới phản ứng lại.

Người đàn bà này, bà ta chính là cố ý.

Cố ý hòa ly vào lúc này, muốn ném hết đống lộn xộn cho Hương Linh.

Bây giờ cả ba người họ đều gặp chuyện, một mình Hương Linh phải làm sao đây.

Hình Chiêu Chiêu cười như không cười nhìn người đàn ông trước mặt, mỉa mai nói: "Xem ra ông đã nghĩ thông rồi, nhưng dù ông có nghĩ thông rồi thì sao?

Chương 1506

Chúng ta đã hòa ly, con cái đều thuộc về tôi, còn ông, cũng chỉ xứng ở cùng với loại tiện nhân như Hương Linh thôi." Bà đã chờ ngày này rất lâu rồi. "Ông đến đây là do con tiện nhân Hương Linh kia nói phải không?

Không thừa nhận con cháu của tôi, bây giờ lại đến nói đây là con của ông, ông thấy có khả năng không?" "Nó bảo ông đến là muốn quay lại sao?

Muốn tôi hầu hạ ba người các ông?

Phải nói là ý tưởng này cũng hay đấy, chỉ tiếc là, tôi không ăn cái trò này của các người đâu." "Muốn tôi bỏ tiền ra chữa trị cho các ông?

Ông nghĩ ông có tư cách gì?

Ông chẳng qua chỉ là chồng cũ của tôi, còn hai người kia đối với tôi chỉ là người ngoài, bỏ tiền cho người ngoài tôi không có hứng thú, không phải ông có tiền sao?

Tự đi mà tìm người." "Có điều chắc ông phải thất vọng rồi, cả Vong Ưu thành này người có thể chữa khỏi cho các ông, e là chỉ có Nam Kiều và Bạch Khởi thôi." Hình Chiêu Chiêu nói giọng đầy châm biếm.

Một câu nói khiến Phượng Hoành Kiệt tức không nhẹ: "Bà…" "Tiễn khách." Phượng Hoành Kiệt thất thểu ra về, nhưng cũng biết lần này Hình Chiêu Chiêu đã làm thật, bà ta không hề có ý định hòa giải và tiếp tục ở bên ông ta.

Tình hình hiện tại đối với họ tuyệt đối không phải là chuyện tốt.

Hương Linh thấy Phượng Hoành Kiệt quay về, bước tới hỏi:

"Tướng công, chuyện thế nào rồi?

Phu nhân có nói gì không?" "Bà ta chính là một kẻ khốn nạn, bà ta đề nghị hòa ly vào lúc này chính là cố ý." Ở nơi Phượng Hoành Kiệt không nhìn thấy, Hương Linh đảo một vòng mắt thật lớn.

Hình Chiêu Chiêu, người phụ nữ đó chắc chắn là cố ý, nếu không tại sao lại đưa ra yêu cầu như vậy vào lúc này?

Nhưng trớ trêu thay, người đàn ông này lại còn hớn hở đồng ý. "Vậy chúng ta tạm thời không quản chuyện này, trước tiên phải chữa khỏi cho chàng và bọn trẻ đã, nếu không thể chữa khỏi, những ngày sau này của chúng ta phải sống thế nào đây?" Hương Linh tủi thân nói.

Thấy bộ dạng này của Hương Linh, Phượng Hoành Kiệt lập tức đau lòng: "Yên tâm đi, ta sẽ nghĩ cách." "Vâng." Hương Linh miệng thì đồng ý nói vâng, nhưng trong lòng lại vô cùng không tin người đàn ông này.

Ông ta nói hay thì có ích gì?

Đã đắc tội với Ngọc Vương, mấy đại phu giỏi ở Vong Ưu thành này có mấy người chịu chữa trị cho ông ta?

Ông ta có phải đang ảo tưởng quá không?

Phượng Hoành Kiệt không biết trong lòng nàng ta đang nghĩ gì, chỉ phân phó người bắt đầu tìm đại phu đến chữa trị cho họ.

Tin tức Phượng Hoành Kiệt tìm đại phu được Bạch Khởi biết đầu tiên.

Buổi tối lúc cùng nhau ăn cơm, Bạch Khởi đã nói chuyện này với Tô Ngọc. "Ngọc ca, Phượng Hoành Kiệt đã bị trục xuất khỏi nhà họ Phượng, sau khi bị trục xuất, vợ ông ta cũng hòa ly rồi." Anh ta thật không ngờ người vợ này của Phượng Hoành Kiệt cũng có chút tinh ý, biết lúc nào nên làm chuyện gì. "Phượng Hoành Kiệt bây giờ đang ở cùng tình yêu đích thực của mình, nhưng người phụ nữ đó là vì thân phận và địa vị mới theo Phượng Hoành Kiệt, bây giờ cả ba ông cháu họ đều đã trở thành phế nhân, người phụ nữ đó chắc chắn sẽ không an phận đâu." Bạch Khởi sờ cằm, nói đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa nghe rất hứng thú, bèn mở miệng hỏi: "Vậy sau đó thì sao?" "Sau đó người phụ nữ đó bảo Phượng Hoành Kiệt đi tìm Hình Chiêu Chiêu để tiếp tục ở bên nhau, ngoài việc muốn tiếp tục moi tiền của Hình Chiêu Chiêu, nguyên nhân lớn nhất chính là để Hình Chiêu Chiêu chăm sóc cho bọn họ." Người phụ nữ đó nghĩ cũng thật đơn giản.

Người ta đã hòa ly rồi, sao có thể sau khi cuối cùng cũng được giải thoát lại chọn ở bên một người đàn ông như Phượng Hoành Kiệt?

Tốn tiền tốn sức lại chẳng được gì.

Chỉ cần Hình Chiêu Chiêu không ngốc, sẽ không đồng ý với yêu cầu kỳ quặc này.

Vương Cẩn Hòa vô cùng đồng tình, nhìn Tô Ngọc bên cạnh nói: "Đại phu ở Vong Ưu thành đều biết ông ta đã đắc tội với anh, anh nói xem sau này có ai giúp ông ta chữa trị không?" "Cái này chưa chắc, biết đâu có người vì nể mặt tiền bạc mà giúp đỡ thì sao?" Tô Ngọc cười nói.

Nam Kiều bên cạnh đưa tay sờ cằm, nếu có người dám gây khó dễ cho họ, vậy thì họ cũng sẽ gây khó dễ lại cho đối phương, dù sao có những người phải bị trừng trị một trận mới chịu ngoan ngoãn nghe lời.

Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều một cái, không nói nhiều, chỉ đơn giản nói qua chuyện này: "Chuyện này không cần quản nhiều, nếu có người giúp họ chữa trị, thì cứ để người ta chữa, còn kết quả sau này thế nào thì phải xem tạo hóa của chính Phượng Hoành Kiệt." "Ngọc ca ca, vậy chúng ta cứ thế bỏ qua cho Phượng Hoành Kiệt sao?" "Xem ông ta tự làm thế nào." Nếu ngoan ngoãn ở yên, anh tự nhiên sẽ không làm gì, nhưng nếu Phượng Hoành Kiệt dám gây sự, anh tự nhiên cũng sẽ không nể mặt.

Sau này muốn chết thế nào thì tùy ông ta.

Nam Kiều không ngừng gật đầu: "Ngọc ca, cách này hay đó." Lời của Nam Kiều khiến Tô Ngọc có chút buồn cười: "Đừng có ở đây nịnh bợ." "Em nói thật mà." Đợi họ nói xong, Vương Cẩn Hòa mới lên tiếng: "Khi nào chúng ta đi viếng lão thành chủ?" Họ đến đây cũng đã hơn nửa tháng, Tô Ngọc vẫn chưa nói đến chuyện đi viếng, điều này khiến cô có chút bất ngờ.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh, nghiêm túc hỏi: "Tiểu Hòa, em làm xong việc rồi à?" Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng, làm xong việc là chuyện không thể nào. "Bên này đang dần đi vào quỹ đạo, hạt giống và cây non vài ngày nữa chắc sẽ đến, gần đây em đang bận dẫn người của Vong Ưu thành san đất đào hố, đợi cây non đến là có thể trồng thẳng xuống." Vương Cẩn Hòa thở dài một hơi, nói vậy thì còn nhiều việc phải làm lắm. "Mộ của lão đầu tử có chút xa, đi về mất hai ngày, em cứ làm xong việc rồi đi cũng được, chẳng qua là vấn đề sớm muộn, lão đầu tử sẽ không có ý kiến đâu." Cô chịu dẫn người đi gây chuyện đã là giỏi lắm rồi, nếu lão gia tử có ý kiến, sau này anh sẽ không về viếng ông ấy nữa.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi, đều nghe anh." Tiểu Bảo và những người khác cũng đang nói về chuyện thực chiến gần đây, khoảng thời gian này họ thật sự đã để mắt đến không ít người. "Cha, chúng con đã chọn được người rồi." Tiểu Bảo cười tủm tỉm nói. "Chọn được người là tốt rồi, sau này muốn chọn ai các con cứ tự xem mà làm, chỉ cần họ đồng ý, lúc chúng ta đi thì trực tiếp mang đi là được." Diêu Thi Hàm gần đây có thể nói là sống rất trọn vẹn.

Vì mỗi ngày đều theo Vương Cẩn Hòa đi khắp nơi, học được rất nhiều kiến thức, khiến cô rất hài lòng.

Bây giờ nghe họ nói chuyện nhà họ Phượng cũng yên lặng lắng nghe.

Rất nhiều lúc Diêu Thi Hàm không xen vào lúc họ nói chuyện, nhưng sẽ chăm chú lắng nghe họ nói những gì.

Từ lời nói của họ, Diêu Thi Hàm có thể học được rất nhiều cách xử lý sự việc.

Đối với cô vô cùng hữu ích.

Đợi mọi người nói xong chuyện này, Diêu Thi Hàm mới nhớ ra một việc: "Đúng rồi tẩu tử, trước đây lúc em một mình đi làm việc, có gặp một người, người đó hình như cũng là người nhà họ Phượng, cũng có chút quan hệ với nhà họ Phượng." La Hậu quay đầu nhìn Diêu Thi Hàm, trong mắt mang theo vẻ lo lắng: "Trước đây em gặp người nhà họ Phượng sao?

Sao em không nói với anh?" Ở nơi này, người nhà họ Phượng đối với họ là những người rất phiền phức, Diêu Thi Hàm gặp mà lại không nói một lời, điều này khiến anh có chút bất đắc dĩ.

Diêu Thi Hàm cười gượng, có chút bất đắc dĩ nói: "Chẳng phải là em quên mất sao?" Nhìn bộ dạng này của Diêu Thi Hàm, La Hậu còn có thể nói gì nữa? "Người đó có vấn đề gì không?" "Đúng là có một chút, em chỉ cảm thấy người đó hình như rất căm hận nhà họ Phượng." Căm hận nhà họ Phượng?

La Hậu và Nam Kiều nhìn nhau, trong mắt mang theo vẻ nghi hoặc: "Người căm hận nhà họ Phượng, chúng ta thật sự không biết có ai." Mà người này lại còn là người nhà họ Phượng.

Chuyện này càng thêm thú vị. "Ngọc ca ca, anh có biết người đó là ai không?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc mở miệng hỏi. "Nếu người các cậu nói là người mà ta từng gặp, thì ta có lẽ biết là ai." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Lần trước trở về đúng là có gặp một lần, nhưng sau đó không thấy người đâu nữa, không biết là trốn đi rồi hay là sao. "Thật sao?

Vậy chúng ta đi tìm thử xem, nói không chừng còn có thể tìm được một kẻ thù của nhà họ Phượng đấy." Nam Kiều vô cùng hứng thú nói.

Chỉ cần có thể gây phiền phức cho nhà họ Phượng, đối với Nam Kiều đều là chuyện cậu ta sẵn lòng làm.

Chương 1507

"Được, sau này nghĩ cách tìm người, chỉ cần chúng ta ra tay chắc sẽ không có vấn đề gì, còn chuyện còn lại thì phải xem các cậu có bản lĩnh tìm được người không." Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, nói đầy ẩn ý.

Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy Tô Ngọc hình như đang tính kế Nam Kiều và những người khác.

Hơn nữa còn tính kế rất rõ ràng.

Cô ghé sát qua nhìn vào mắt Tô Ngọc, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc bật cười.

Đưa tay ôm lấy vai Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười hỏi: "Nhìn anh như vậy làm gì thế?" "Cũng không có gì đặc biệt, em chỉ tò mò một chuyện thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Nghe cuộc đối thoại của hai người, ánh mắt của Nam Kiều và những người khác đều nhìn qua, đặc biệt là Nam Kiều. "Ồ?

Em nói đi." "Anh vừa rồi có phải đang muốn tính kế Nam Kiều và mọi người không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, hỏi rất nghiêm túc.

Tô Ngọc quả quyết lắc đầu: "Làm gì có?

Anh đối xử với họ rất tốt, sao lại tính kế họ được?" Nam Kiều cũng cảm thấy lời này của Vương Cẩn Hòa có chút kỳ quái, người khác có thể sẽ tính kế họ, nhưng Ngọc ca ca là người không thể nào tính kế họ nhất. "Tẩu tử, có phải chị hiểu lầm rồi không?

Ngọc ca ca sao lại tính kế chúng em được?" Nam Kiều kỳ lạ nói.

Lạc Diễm và những người khác bên cạnh cũng vô cùng đồng tình.

Vương Cẩn Hòa bị họ làm cho tức cười, lúc họ làm vậy có nghĩ đến suy nghĩ của cô không? "Tiểu Hòa?

Em muốn nói gì?" Thấy Vương Cẩn Hòa dường như còn muốn nói gì đó, Tô Ngọc cười hỏi.

Nhìn bộ dạng ngầm cảnh cáo này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn chọn không nói gì cả.

Đợi đến lúc họ bị Tô Ngọc tính kế thì sẽ biết sự hiểm ác của thế gian.

Nhưng như vậy cũng không sao, dù sao Tô Ngọc cũng sẽ không làm gì họ, nhiều nhất cũng chỉ là khiến họ xui xẻo một chút thôi.

Thấy Vương Cẩn Hòa không nói tiếp, Tô Ngọc mới hài lòng gật đầu: "Như vậy mới được chứ." "Nương tử, em đừng quên chúng ta mới là người một nhà, đừng có vạch trần nhau biết không?" Tô Ngọc nhỏ giọng nói bên tai Vương Cẩn Hòa.

Hai người họ nói chuyện thì thầm như vậy, Nam Kiều và những người khác đã sớm quen rồi, nên cũng không để ý nghe họ nói gì.

Nếu để ý, sẽ biết Vương Cẩn Hòa nói đều đúng, Tô Ngọc thật sự định lừa họ rồi. "Ngọc ca ca, người mà anh vừa nói, anh nói cho chúng em biết có đặc điểm gì đi, đến lúc đó chúng em cũng dễ tìm người." Nam Kiều vội vàng mở miệng nói.

Đối mặt với sự tò mò của Nam Kiều và những người khác, Tô Ngọc cười đầy ẩn ý: "Cậu thật sự muốn biết?" "Đương nhiên là muốn rồi, hơn nữa, nếu người này thật sự là kẻ thù của nhà họ Phượng, chúng ta nói không chừng còn có thể lôi kéo người đó về phe mình nữa, đến lúc đó đối phó với nhà họ Phượng sẽ đơn giản hơn rất nhiều." Nam Kiều như có điều suy nghĩ nói.

Càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này rất khả thi.

Tô Ngọc cảm thấy lời của Nam Kiều rất khả thi, bèn mở miệng nói: "Nơi người đó ở có lẽ là nơi mà cậu ghét nhất." Lời của Tô Ngọc vừa dứt, biểu cảm của Nam Kiều đã thay đổi, không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, anh nói thật sao?

Anh không đùa với em chứ?" Người đó sao có thể ở nơi đó.

Nếu thật sự là nơi cậu ta ghét nhất, vậy thì cậu ta không muốn đi nữa. "Ngọc ca ca, chuyện này cứ để La Hậu và mọi người đi đi." Trong mắt Nam Kiều đều là sự bất mãn, nghĩ đến nơi đó đã cảm thấy căm ghét.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Nam Kiều cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Lại có thể có lúc khiến Nam Kiều ra bộ dạng này sao?

Chuyện này có phải quá không thể tin được không? "Nam Kiều sao vậy?

Nơi đó có gì không đúng sao?

Sao em cảm thấy Nam Kiều hình như rất căm ghét nơi đó?" Vương Cẩn Hòa do dự một chút rồi mở miệng nói.

Tô Ngọc cười khẽ, đưa tay chống cằm, nhìn Nam Kiều bên cạnh nói: "Nơi đó đúng là nơi Nam Kiều không thích nhất." La Hậu và những người khác kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, người đó thật sự ở nơi đó sao?" "Đúng vậy." "Được rồi, vậy em biết rồi, sau này em đi một chuyến." La Hậu suy nghĩ một chút rồi nói.

Cậu ta và những người ở đó không có mâu thuẫn gì, dù có so thực lực cũng là một chín một mười, không có gì to tát.

Nghe vậy, Nam Kiều lập tức yên tâm: "La Hậu, vẫn là cậu tốt nhất, vậy chuyện này giao cho cậu nhé." "Được." Đợi đến khi về phòng của họ, Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng không nhịn được mở miệng hỏi: "Tướng công, Nam Kiều rốt cuộc sao lại có thái độ như vậy với nơi đó?

Lại có thể có biểu hiện như vậy?" Chuyện này có phải quá không thể tin được không? "Nơi đó thực ra cũng không có gì đáng sợ, nhưng ở đó có một người khiến Nam Kiều căm ghét đến tận xương tủy, nếu để người đó biết Nam Kiều đã thành thân, thì mọi chuyện sẽ trở nên rất phiền phức." Tô Ngọc cau mày nói.

Vương Cẩn Hòa chỉ cần nghĩ một chút là biết ý gì: "Người đó thích Nam Kiều?" Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Đúng là thích Nam Kiều, nhưng Nam Kiều lại ghét người đó." Vương Cẩn Hòa nghe mà có hơi mơ hồ, đồng thời cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi: "Nam Kiều lại có thể căm hận một người đến thế sao?

Liệu có nhầm lẫn gì không?" "Không phải nhầm lẫn, là thật đấy.

Người đó trước đây rất thích Nam Kiều, tuy Nam Kiều không nói là thích, nhưng quan hệ với người đó cũng không tệ." "Em nghe Lạc Diễm nói, nếu không có gì bất ngờ thì hai người họ rất có khả năng sẽ đến được với nhau." Tô Ngọc biết chuyện này cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Nhưng lúc đó Nam Kiều đã buông bỏ rồi nên anh cũng không nói nhiều, nếu không anh nhất định sẽ đi giúp Nam Kiều đòi lại công bằng. "Vậy sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Nói thế nào nhỉ?

Thái độ của người đó đối với Nam Kiều trở nên vô cùng cực đoan, thậm chí đến mức bệnh hoạn.

Người đó còn không cho phép Nam Kiều qua lại với đám La Hậu." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không dám tin hỏi lại: "Thật vậy sao?" Vương Cẩn Hòa luôn biết Nam Kiều và đám La Hậu là bạn bè lớn lên cùng nhau từ nhỏ, họ luôn đi cùng nhau.

Bắt Nam Kiều không qua lại với đám La Hậu, điều này căn bản là không thể.

Nếu là cô, chắc chắn cô sẽ từ chối, nếu làm ầm lên có thể sẽ chọn cách từ bỏ người đó. "Là thật.

Nam Kiều dĩ nhiên không đồng ý.

Nhưng lúc đó, người đó hình như đã cho người động thủ với đám La Hậu, chỉ là bọn họ quá lợi hại nên không thành công.

Sau khi Nam Kiều biết chuyện này liền cắt đứt mọi quan hệ với người đó cho đến tận bây giờ." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, cảm thấy anh vẫn còn điều gì đó chưa nói: "Có phải anh vẫn còn chuyện gì chưa nói với em không?" "Tiểu Hòa, sao em thông minh thế?" Tô Ngọc cười khẽ hỏi.

Cô lườm Tô Ngọc một cái: "Nói mau đi." "Sau khi anh đến Vong Ưu thành, quan hệ với Nam Kiều rất tốt, Nam Kiều cũng rất nghe lời anh.

Người đó đã đến tìm anh, muốn anh nói giúp với Nam Kiều.

Chương 1508

Lúc đó còn đưa ra cho anh một vài điều kiện khá tốt, muốn anh bán Nam Kiều đi." Tô Ngọc nghĩ lại chuyện này mà thấy thật nực cười.

Tuy điều kiện người đó đưa ra rất tốt, nhưng anh không phải loại người vì lợi ích mà từ bỏ đệ đệ của mình.

Người đó thật sự đã quá coi thường anh rồi. "Lại còn có chuyện như vậy sao?

Sau đó Nam Kiều có biết không?" "Biết chứ, là người đó chạy đi tìm Nam Kiều, còn nói với Nam Kiều là anh đã đồng ý giao cậu ấy cho người đó rồi, thậm chí còn không cho phép La Hậu qua lại với cậu ấy." Vương Cẩn Hòa giật giật khóe miệng, người này có phải quá tự cao rồi không?

Lại có thể nói ra những lời như vậy?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt có chút khó nói.

Vẻ mặt này khiến Tô Ngọc cảm thấy hơi buồn cười: "Nhìn gì vậy?" Vương Cẩn Hòa quả quyết lắc đầu: "Cũng không có gì, em chỉ tò mò một chuyện, Nam Kiều có tin không?" "Nam Kiều căn bản không tin người đó, vì Nam Kiều biết anh sẽ không đối xử với cậu ấy như vậy.

Lúc đó cậu ấy đã rất tin tưởng anh rồi.

Khi ấy người đó không cam tâm, định bắt cóc Nam Kiều, chỉ tiếc là bị anh bắt gặp." Sau đó anh đã dạy dỗ người đó một trận ra trò, mới yên ổn lại, mấy năm nay cũng không đến gây phiền phức cho Nam Kiều nữa.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Thì ra là vậy, thế thì em yên tâm rồi." "Nhưng nếu người đó biết Nam Kiều trở về, nhất định sẽ đến gây phiền phức.

Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?" Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn Tô Ngọc. "Còn bên Khinh Khinh thì sao?" Minh Uyển Khinh chỉ là một người rất bình thường, nếu người đó ra tay với Minh Uyển Khinh, liệu lúc đó họ có gặp rắc rối lớn không?

Thậm chí là nguy hiểm? "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nam Kiều được anh nhắc nhở như vậy sẽ bảo vệ tốt cho Minh Uyển Khinh, em có thể hoàn toàn yên tâm về điều này." Vương Cẩn Hòa lúc này mới thở phào.

Nếu Minh Uyển Khinh xảy ra chuyện, họ biết ăn nói sao với người nhà họ Minh? "Cho người để mắt đến La Hậu một chút, đừng để ai bắt nạt cậu ấy." "Được, anh sẽ để Lạc Diễm và Nguyên Bảo đi cùng La Hậu." Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý, như vậy cũng được, Lạc Diễm và Nguyên Bảo đều rất lợi hại.

Khi đám La Hậu đến thành tây, vừa bước vào đã cảm thấy vô cùng yên tĩnh, dường như nơi này không có người ở.

La Hậu không hề để tâm, ngược lại còn dẫn người đi đến nơi ở của họ.

Người mở cửa là người mà La Hậu quen biết, đã từng giao đấu với La Hậu mấy lần. "Các cậu về rồi à?" "Ừ, hôm nay đến tìm một người." Người đứng ở cửa nheo mắt nhìn La Hậu hỏi: "Các cậu cũng có lúc phải đến chỗ chúng tôi tìm người sao?" "Người của bên các người, chúng tôi đương nhiên phải đến đây tìm.

Ngọc ca của tôi muốn gặp một người." La Hậu nói thẳng.

La Hậu nói là Tô Ngọc muốn gặp người là vì những người này đã ăn không ít đồ của Tô Ngọc, rượu cũng uống không thiếu.

Dù sao cũng ăn của người ta thì miệng mềm, nhận của người ta thì tay ngắn, bọn họ muốn đứng ngoài cuộc e là không được.

Quả nhiên, người ở cửa nghe nói là người Tô Ngọc muốn tìm, ít nhiều cũng phải nể mặt.

Hơn nữa còn phải mua rượu từ chỗ Tô Ngọc nữa. "Nói đi, các cậu muốn tìm ai." "Người của Phượng gia, tên cụ thể chúng tôi cũng không biết." "..." Đây là đến trêu ngươi hắn sao?

Tìm người của Phượng gia mà không biết tên, bảo họ tìm thế nào? "Các người nên biết phải tìm thế nào.

Lời tôi đã chuyển đến rồi, tôi về trước đây.

Còn về việc báo thù, các người có thể suy nghĩ rồi đến bàn bạc với Ngọc ca." La Hậu biết trên đời không có bữa trưa nào miễn phí, muốn có được thứ gì thì phải trả giá. "Được, hẹn gặp lại." "Hẹn gặp lại." Khi đám La Hậu chuẩn bị quay người rời đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói từ phía sau: "Chuyện Nam Kiều trở về, Tử Cưu đã biết rồi." "Tôi chỉ có thể nhắc nhở cậu đến đây thôi, cậu tốt nhất nên bảo Nam Kiều bảo vệ tốt người bên cạnh cậu ấy." Tin tức Nam Kiều trở về và còn có cả vợ đã không còn là bí mật nữa.

Đối với người khác, đây là chuyện riêng của Nam Kiều, cậu ấy muốn thế nào thì thế, nhưng đối với Tử Cưu, đây là chuyện tuyệt đối không được phép xảy ra.

La Hậu dừng bước, quay đầu nhìn đối phương: "Vậy thì anh cũng nên nhắc nhở Tử Cưu một tiếng, Nam Kiều bây giờ không phải là người mà cô ta muốn bắt nạt là bắt nạt được đâu.

Muốn bắt nạt Nam Kiều thì phải bước qua cửa ải của bọn tôi đã." Nhíu mày nhìn La Hậu, đối phương cười khẽ: "Quan hệ giữa tôi và Tử Cưu không tốt lắm, cô ta thế nào cũng không liên quan đến tôi.

Được rồi, tôi đi tìm người giúp cậu đây." La Hậu không nói gì thêm, cùng Lạc Diễm và những người khác quay về.

Trên đường về, Lạc Diễm rất im lặng, nghĩ đến người phụ nữ tên Tử Cưu kia là lại thấy vô cùng ghê tởm. "La Hậu, chuyện này phải làm sao?

Có cần nói với Nam Kiều không?" Chuyện này đối với họ là vô cùng quan trọng, đặc biệt là với Nam Kiều.

Biết được chuyện này mới có thể phòng bị tốt hơn. "Về trước rồi nói." "Được." Cả nhóm trở về nơi ở của Tô Ngọc.

Lúc họ đến thì Nam Kiều không có ở đó, cậu đang cùng Minh Uyển Khinh ra ngoài mua đặc sản ở đây, định mua rồi cho người gửi về cho nhà họ Minh. "Ngọc ca, chúng tôi về rồi.

Sơn Quỷ nói Tử Cưu đã biết chuyện Nam Kiều trở về và đã lấy vợ.

Hắn bảo chúng ta cẩn thận, xem ra người phụ nữ tên Tử Cưu đó sau khi biết chuyện này sẽ phát điên mất." La Hậu nhíu mày nói.

Lời nói của cậu khiến Tô Ngọc có chút đăm chiêu. "Ngọc ca, chúng ta có nên nói chuyện này cho Nam Kiều không?

Tôi thấy chúng ta nên nói với cậu ấy một tiếng, dù sao chuyện này cũng liên quan đến cậu ấy nhiều hơn." Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Đợi Nam Kiều về rồi nói cho cậu ấy biết." "Vâng." Thế nhưng, họ còn chưa kịp nói với Nam Kiều thì Nam Kiều và Minh Uyển Khinh đã gặp phải Tử Cưu rồi.

Không thể nói là vô tình gặp, mà phải nói là Tử Cưu tự tìm tới.

Tử Cưu nhìn Nam Kiều dắt tay một cô nương, hai người vừa đi trên phố vừa nói cười vui vẻ.

Mà dáng vẻ này của Nam Kiều cũng là dáng vẻ mà cô ta chưa bao giờ thấy.

Một Nam Kiều như vậy thật khiến người ta bất ngờ.

Lững thững đi tới, chặn trước mặt hai người, ánh mắt của Tử Cưu luôn đặt trên người Minh Uyển Khinh: "Ta còn tưởng ngươi lấy vợ sẽ lấy một người như thế nào, không ngờ lại là một người bình thường như vậy." "Ngươi từ Vong Ưu thành ra đi, lại còn toàn thân là độc, vậy mà lại chọn một người bình thường, ngươi thật là nực cười." Tử Cưu nhìn Nam Kiều mỉa mai nói.

Nam Kiều bình tĩnh nhìn Tử Cưu, mày hơi nhíu lại, có chút bất mãn với lời nói của cô ta: "Thì sao chứ?

Ta lấy ai là chuyện của ta, có liên quan gì đến ngươi?" Ánh mắt Tử Cưu u ám.

Chương 1509

Nhiều năm qua cô ta không đi tìm Nam Kiều là vì Nam Kiều luôn ở bên cạnh Tô Ngọc, mà Tô Ngọc là người cô ta không thể đắc tội.

Nghe tin Nam Kiều trở về, cô ta thật sự rất vui, nghĩ rằng chuyện đã qua nhiều năm như vậy, năm xưa quan hệ của họ tốt đến thế, bây giờ cô ta cũng sẽ không làm những chuyện cực đoan như vậy nữa, chỉ cần cô ta nói chuyện tử tế với Nam Kiều, cuối cùng Nam Kiều sẽ chọn ở bên cô ta.

Thế nhưng sau tin tức Nam Kiều trở về, điều cô ta nhận được lại là tin Nam Kiều đã thành thân, hơn nữa còn đưa cả vợ đến đây.

Kết quả này là điều cô ta không thể chấp nhận được. "Nam Kiều..." "Giữa chúng ta sớm đã không còn quan hệ gì rồi.

Nếu không có chuyện gì, ta và vợ ta đi trước." Nói xong, cậu dắt Minh Uyển Khinh chuẩn bị rời đi.

Tử Cưu lại không có ý định để họ đi: "Ngươi vội vã đưa người phụ nữ này đi như vậy là vì lo cô ta biết mối quan hệ trước đây của chúng ta sao?" Vừa nói, cô ta vừa liếc nhìn Minh Uyển Khinh một cái, ánh mắt đó khiến Minh Uyển Khinh vô cùng không thích.

Khi Nam Kiều định lên tiếng, Minh Uyển Khinh đã mỉm cười ôn hòa: "Vị cô nương này, trước đây cô và tướng công của tôi có quan hệ gì, tôi không quan tâm lắm.

Tôi chỉ biết tướng công của tôi bây giờ rất tốt, chàng đối với tôi cũng rất tốt.

Còn về cô, trước đây tôi có nghe tướng công kể một vài chuyện, cô chẳng qua chỉ là một người bạn của chàng mà thôi, lại muốn chàng cắt đứt quan hệ với đám La Hậu, thậm chí còn dùng thân phận của Ngọc ca để lừa gạt tướng công tôi." Tử Cưu nghe Minh Uyển Khinh nhắc lại chuyện cũ, sắc mặt vô cùng khó coi, ánh mắt nhìn Nam Kiều cũng mang theo phẫn nộ: "Nam Kiều, ta thật không ngờ ngươi lại kể cả chuyện này cho cô ta." "Kể cho cô ta thì sao chứ?

Chẳng lẽ ngươi có thể xóa bỏ sự thật là chúng ta từng có quan hệ rất tốt sao?

Ngươi nghĩ cô ta sẽ không để tâm, không cãi vã với ngươi sao?" Tử Cưu nhìn Nam Kiều chất vấn.

Câu hỏi này không cần Nam Kiều trả lời, Minh Uyển Khinh đã lên tiếng. "Thời niên thiếu chàng có vài người bạn thì đã sao?

Quan hệ tốt thì thế nào?

Chuyện này tôi sớm đã biết rồi." "Còn về việc cô nói tôi có để tâm hay không, cô nói không sai, tôi quả thực có để tâm, vì cô đã tham gia vào thời niên thiếu của tướng công tôi, còn tôi thì không, nên tôi sẽ không vui.

Còn việc cãi vã với tướng công tôi, cô nghĩ cô có xứng để chúng tôi vì cô mà tranh cãi không?" Minh Uyển Khinh nói không chút khách khí.

Nam Kiều là của cô, là của cô và con của họ sau này.

Cô sẽ không để bất kỳ ai cướp mất Nam Kiều.

Nam Kiều vốn còn hơi lo lắng, nhưng khi nghe Minh Uyển Khinh nói những lời này thì không còn lo lắng chút nào, ngược lại còn đưa tay ôm lấy Minh Uyển Khinh: "Khinh Khinh, em thật sự không để tâm sao?" "Mỗi người đều có quá khứ của riêng mình.

Chị và anh rể chẳng phải cũng có sao?

Nhưng sau khi họ buông bỏ quá khứ, bây giờ chẳng phải đang sống rất tốt sao?" Nam Kiều rất đồng tình với điều này, vì đại ca và chị dâu quả thực sống rất hạnh phúc. "Anh rể có một người yêu sâu đậm, anh ấy còn có thể buông bỏ để yêu chị, chàng và cô ta chẳng qua chỉ là quan hệ bạn bè bình thường, tại sao em lại không thể buông bỏ?

Hơn nữa, tất cả những điều đó là quá khứ của chàng, em không có tư cách để phủ nhận, đúng không?" Minh Uyển Khinh nhìn Nam Kiều nói rất nghiêm túc. "Chỉ cần bây giờ người chàng thích là em, vậy em đã mãn nguyện rồi, còn những chuyện khác em không quan tâm." Từ khi thành thân, Nam Kiều đã cho Minh Uyển Khinh đủ cảm giác an toàn và tin tưởng.

Bất kể Nam Kiều làm gì cũng đều nói cho cô biết.

Chuyện quá khứ cũng dần dần kể cho cô nghe rất nhiều.

Về chuyện của Tử Cưu, tối qua cô cũng đã biết rồi.

Sau khi biết còn có chút đau lòng, dù sao tướng công cũng chỉ có vài người bạn, mà người này lại muốn cướp đi cả bạn bè của chàng, thật quá đáng.

Đây căn bản không phải là thích, đây chẳng qua chỉ là dục vọng chiếm hữu đang tác quái.

Nam Kiều ban đầu là vì có cảm tình với Minh Uyển Khinh nên mới đính hôn.

Cuộc sống sau khi thành thân khiến cậu cảm nhận được hạnh phúc giữa Ngọc ca ca và chị dâu.

Bây giờ nghe Minh Uyển Khinh nói những lời như vậy, cậu cảm thấy mình không cưới nhầm người, Minh Uyển Khinh xứng đáng được cậu đối xử tốt nhất và nhận được tất cả sự yêu chiều.

Tử Cưu hoàn toàn không ngờ chuyện mà người khác sẽ để tâm, người phụ nữ này lại không hề để tâm chút nào.

Đây không phải là thật, cô ta không tin. "Ngươi không lo hắn lừa gạt ngươi sao?

Nam Kiều chỉ có chúng ta mới là hợp nhất." Nam Kiều nghe những lời này cảm thấy có chút mỉa mai.

Người này có phải bị bệnh về não không? "Nương tử của ta rất tốt, ta không có ý định chia tay cô ấy.

Còn ngươi, chúng ta sớm đã không còn quan hệ gì rồi." Nói xong, cậu quay đầu nhìn Minh Uyển Khinh bên cạnh: "Còn muốn mua gì nữa không?

Không thì chúng ta về thôi." Hứng thú dạo phố đều bị người phụ nữ này làm cho mất hết.

Nếu không có sự xuất hiện của Tử Cưu, Minh Uyển Khinh vẫn rất hứng thú với việc dạo phố.

Tuy nhiên, sự xuất hiện của Tử Cưu khiến lòng cô ít nhiều cũng có chút không vui, đặc biệt là sau khi nhìn thấy ánh mắt Tử Cưu nhìn Nam Kiều, tâm trạng lại càng tệ hơn.

Nhìn Nam Kiều, Minh Uyển Khinh nghiêm túc nói: "Tướng công, tuy em không để tâm chuyện này, nhưng em không vui." "Sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa." Nghe Minh Uyển Khinh nói không vui, Nam Kiều lại có chút vui mừng.

Dù sao chị dâu cũng đã nói với cậu, một người chỉ vì thích và yêu nên đôi khi mới có những lúc hờn dỗi nhỏ nhặt như vậy.

Trước đây cậu không hiểu ý này là gì, nhưng bây giờ cậu đã hoàn toàn hiểu.

Minh Uyển Khinh chính vì thích cậu nên mới cảm thấy không vui.

Đây là biểu hiện của việc yêu cậu, dùng lời của chị dâu để nói thì chính là ghen rồi. "Chúng ta về thôi." "Được." Tử Cưu cứ thế đứng bên cạnh, trơ mắt nhìn Nam Kiều đưa người rời đi.

Trong khoảnh khắc đó, cô ta cảm thấy thật nực cười.

Mình một lòng một dạ nghĩ đến người này, kết quả cuối cùng lại ra sao?

Hắn thành thân rồi?

Còn cô ta vẫn một mình, thậm chí còn chưa thoát ra khỏi mối tình này, Nam Kiều hắn có tư cách gì để sống hạnh phúc như vậy?

Nhìn thấy Nam Kiều cười hạnh phúc, cô ta cảm thấy thật chói mắt, không hề muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Nhìn bóng lưng hai người rời đi, Tử Cưu quay người bỏ đi.

Sơn Quỷ thấy Tử Cưu sắc mặt khó coi trở về, trong lòng biết cô ta có lẽ đã gặp Nam Kiều rồi.

Chương 1510

Nhưng dù có gặp thì sao chứ?

Cũng chẳng có tác dụng gì lớn, dù sao Nam Kiều đã có được mọi thứ mình muốn, còn Tử Cưu vẫn chưa có gì cả.

Tử Cưu nhìn Sơn Quỷ, khi hắn định rời đi thì lên tiếng: "Ngươi sớm đã biết rồi, đúng không?" Bước chân của Sơn Quỷ dừng lại một chút, quay đầu nhìn Tử Cưu bên cạnh: "Hửm?

Ngươi nói ta sớm đã biết, không biết là nói về chuyện gì?" "Ngươi..." "Sơn Quỷ, ngươi nghĩ ta thật sự không biết gì sao?" Sơn Quỷ cười khẽ: "Ngươi dù có biết thì sao?

Ngươi nghĩ người ở thành tây sẽ chọn giúp ngươi để đối đầu với Tô Ngọc sao?" "Nếu là trước đây, có lẽ còn có vài người dám giúp ngươi.

Nhưng từ sau khi chuyện của Phượng Hoành Kiệt và những người nhà họ Phượng xảy ra, sẽ không có ai giúp ngươi nữa đâu, vì họ không biết giúp ngươi rồi có rước họa vào thân không.

Dù sao Tô Ngọc nói muốn phế một người thì sẽ không để người đó yên ổn đâu." Sơn Quỷ mỉa mai nói.

Chuyện của Phượng gia sớm đã lan truyền khắp Vong Ưu thành.

Mà con người Tô Ngọc, đừng nhìn ngày thường anh ta rất dễ gần, nhưng nếu thật sự có người bắt nạt người bên cạnh anh ta, không ai có thể lành lặn rời đi.

Bất kể là ai đến cũng vô dụng, đây chính là lời cảnh cáo mà chuyện của Phượng gia lần này mang lại cho họ.

Tử Cưu im lặng không nói gì.

Chuyện của Phượng Hoành Kiệt cô ta quả thực biết.

Mà Phượng Hoành Kiệt còn chưa đủ để khiến họ kinh ngạc đến vậy, điều khiến người ta kinh ngạc nhất chính là mấy tên điên nhà họ Phượng.

Mấy người đó thực lực mạnh như vậy, cuối cùng đều bị Tô Ngọc phế đi, có thể thấy Tô Ngọc không quan tâm đối phương là thân phận gì, chỉ cần làm hại người bên cạnh anh ta đều sẽ khiến người đó phải trả giá xứng đáng. "Ngươi đang cảnh cáo ta?

Sơn Quỷ, ngươi nghĩ ngươi là ai?" "Ta không cảnh cáo ngươi, ta chỉ đang nhắc nhở ngươi.

Còn ta là ai, vấn đề này không phiền ngươi phải biết." Nói xong, Sơn Quỷ liền bỏ đi, không muốn tiếp tục nói những lời như vậy với Tử Cưu nữa.

Chỉ nghe thôi đã thấy ghê tởm và không thích.

Đối mặt với thái độ như vậy của Sơn Quỷ, Tử Cưu đấm một quyền vào bức tường bên cạnh.

Một mình cô ta đối phó với Nam Kiều, đừng nói bên cạnh cậu còn có nhiều người giúp đỡ như vậy, chỉ một mình Nam Kiều thôi cô ta cũng chưa chắc là đối thủ.

Xem ra muốn đối phó với con tiện nhân Minh Uyển Khinh kia, vẫn cần phải suy nghĩ kỹ càng hơn, không thể để chuyện năm xưa tiếp tục xảy ra.

Sau khi Nam Kiều và Minh Uyển Khinh trở về, Tô Ngọc đã gọi họ qua.

Vương Cẩn Hòa nhận ra tình cảm của hai người dường như đã tốt hơn một chút.

Điều này khiến cô có chút bất ngờ. "Hai người trông có vẻ hơi khác, đã xảy ra chuyện gì sao?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Nam Kiều ngượng ngùng lắc đầu: "Cũng không có chuyện gì đâu ạ." Vương Cẩn Hòa không tin lời Nam Kiều nói chút nào: "Em nói thật chứ?

Thật sự không có gì sao?" "Tiểu Hòa, em đừng trêu chọc hai đứa nó nữa.

Nam Kiều, anh có chuyện muốn nói với em." "Hả?

Ngọc ca ca, anh muốn nói gì với em?

Anh cứ nói thẳng đi, không cần phải như vậy đâu." Nhìn dáng vẻ ngập ngừng của Tô Ngọc, Nam Kiều cười nói.

Dù sao đi nữa Ngọc ca ca cũng sẽ không bán cậu đi. "Hôm nay đám La Hậu đã gặp Sơn Quỷ, sau đó Sơn Quỷ bảo La Hậu nhắc nhở chúng ta, người phụ nữ đó đã biết một số chuyện rồi, chính là chuyện liên quan đến em và Khinh Khinh.

Hắn nhắc em phải bảo vệ tốt người bên cạnh, người phụ nữ tên Tử Cưu đó sẽ không để yên như vậy đâu." Tô Ngọc kể lại chuyện đó cho Nam Kiều nghe.

Nghe tin này, Nam Kiều ngược lại còn thấy nhẹ nhõm hơn một chút. "Ngọc ca ca, không sao đâu, chuyện này em đã biết rồi." "Sao em biết?" Nam Kiều kể lại chuyện gặp Tử Cưu trên phố cho Tô Ngọc nghe: "Tử Cưu vẫn cái bộ dạng đó, căn bản không biết vấn đề của mình rốt cuộc nằm ở đâu." Nam Kiều thật sự rất không thích bộ dạng đó của Tử Cưu, chỉ nhìn thôi đã thấy phiền phức vô cùng. "Được rồi, không cần lo lắng về chuyện này, cô ta dù có bản lĩnh cũng không thể làm gì em được đâu." Tô Ngọc an ủi.

Nam Kiều không để tâm chuyện này, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu:

"Ngọc ca ca, anh biết em mà, em không hề để tâm đến chuyện này." "Chỉ cần cô ta không đến gây phiền phức, em cũng không muốn làm gì.

Nhưng nếu cô ta thật sự làm gì đó thì đừng trách em không khách khí." Tô Ngọc thấy Nam Kiều đã có suy nghĩ của riêng mình thì liền yên tâm: "Nếu em đã có suy nghĩ của mình rồi thì anh cũng không nói nhiều nữa, em tự biết chừng mực là được." "Ngọc ca, em bây giờ sống rất tốt, không muốn dính dáng đến loại người như Tử Cưu.

Người đó chính là một kẻ điên đúng nghĩa, bị loại người này bám lấy thì đúng là xui tám kiếp." Nam Kiều chán ghét nói.

Đây là lần đầu tiên Vương Cẩn Hòa nghe Nam Kiều nói những lời như vậy.

Phải nói là khá thú vị.

Nhìn vẻ mặt dở khóc dở cười của Vương Cẩn Hòa, Nam Kiều có chút bất lực: "Chị dâu, chị đừng cười nữa, em nói thật đấy.

Ngọc ca ca biết người đó là loại người gì, chị cứ để Ngọc ca ca kể cho chị nghe là biết cô ta cố chấp đến mức nào." Vương Cẩn Hòa hiểu ý gật đầu: "Yên tâm, vấn đề này Ngọc ca của em đã nói với chị rồi.

Nếu hai người đã gặp lại, người đó có lẽ sẽ không để yên như vậy đâu.

Sau này lúc Khinh Khinh ra ngoài em đều đi theo một chút, chuyện trong tay em cũng có thể giao cho Bạch Khởi bọn họ làm, đừng để ai làm hại Khinh Khinh." "Chị dâu yên tâm, em biết phải làm thế nào." Nam Kiều nghiêm túc gật đầu.

Cậu biết Tử Cưu không dám nhờ người ở thành tây đến giúp đối phó với mình.

Dù sao sau khi chuyện của Phượng gia xảy ra, người ở Vong Ưu thành đều đã biết.

Sau khi biết thủ đoạn của Tô Ngọc, còn ai dám đi tìm phiền phức của họ nữa?

Chẳng phải là chê mình sống quá lâu, chạy đến nộp mạng sao.

Đám La Hậu thấy Vương Cẩn Hòa lo lắng, biết cô sợ Minh Uyển Khinh bị Tử Cưu làm hại: "Chị dâu, chị yên tâm, ở đây chúng ta đông người mà." Minh Uyển Khinh nghe mọi người nói chuyện, tâm trạng rất tốt, có thể có quan hệ tốt với họ như vậy thật sự rất vui, giống như lúc ở nhà, mọi người đều là người một nhà. "Chị biết, chỉ là lo Khinh Khinh một mình sẽ gặp phải Tử Cưu, lỡ như lúc đó Tử Cưu gây phiền phức cho Khinh Khinh thì phải làm sao?" Đây mới là điều cô lo lắng nhất.

Minh Uyển Khinh khoác tay Vương Cẩn Hòa, vui vẻ nói: "Chị dâu không cần lo lắng, em thấy người tên Tử Cưu đó tuy lợi hại, nhưng cũng khá đáng thương." Tất cả mọi người đều nhìn Minh Uyển Khinh, trong mắt đều là vẻ cạn lời, cũng chỉ có cô mới nói ra những lời như vậy.

Còn đáng thương ư?

Cô chưa thấy bộ dạng phát điên của Tử Cưu thôi.

Nếu thấy rồi, có lẽ cô sẽ không nói ra được những lời này nữa. "Chẳng lẽ em nói sai sao?" Nam Kiều đưa tay xoa xoa tóc Minh Uyển Khinh, bất lực nói: "Em chưa thấy cô ta phát điên thôi.

Chương 1511

Nếu em thật sự thấy rồi, em sẽ không thấy cô ta đáng thương nữa đâu.

Loại người như vậy cũng không có gì đáng thương cả." Nghe Nam Kiều nói vậy, Minh Uyển Khinh có chút mơ hồ, thật sự là như vậy sao? "Có những người không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Nếu không phải cô ta thật sự quá đáng, anh cũng sẽ không đến mức không muốn làm bạn với cô ta nữa." Nam Kiều nói rất nghiêm túc.

Cậu quyết định không thể để Minh Uyển Khinh thương hại người phụ nữ đó.

Một khi bị Tử Cưu phát hiện Minh Uyển Khinh có suy nghĩ như vậy, người phụ nữ đó sẽ bất chấp tất cả chạy đến tiếp cận Minh Uyển Khinh, đây là điều cậu không thể chấp nhận được.

Cậu không hy vọng Minh Uyển Khinh đi quá gần với Tử Cưu, càng không hy vọng Minh Uyển Khinh vì đồng tình với Tử Cưu mà cuối cùng bị Tử Cưu làm hại.

Cậu đưa tay đỡ trán, bất lực nhìn Minh Uyển Khinh, đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Sao lại có suy nghĩ như thế?

Minh Uyển Khinh thấy họ đều có vẻ mặt này, liền có chút ngại ngùng: "Em... em biết rồi." "Khinh Khinh, em quá ngây thơ rồi.

Có bất kỳ quan hệ nào với Tử Cưu, cuối cùng cũng chỉ rước phiền phức vào người, em biết không?

Chúng anh làm vậy không phải không muốn em kết bạn, chỉ là không muốn em làm bạn với Tử Cưu." Nam Kiều thấy Minh Uyển Khinh như vậy, lo cô nghĩ nhiều, liền tiếp tục giải thích.

Cảm giác trong lòng Minh Uyển Khinh lập tức tan biến, thay vào đó là vẻ mặt rất nghiêm túc: "Tướng công, em biết rồi, sau này gặp Tử Cưu em nhất định sẽ tránh xa cô ta." Nam Kiều lúc này mới yên tâm: "Em có suy nghĩ như vậy anh mới yên tâm." Tử Cưu đi tìm những người khác, quan hệ của họ vẫn luôn rất tốt, nếu lúc này mình đưa ra yêu cầu nhờ họ giúp đỡ, không biết họ có đồng ý không.

Thấy Tử Cưu đến, những người có quan hệ tốt với cô ta đều bắt đầu chào hỏi.

Nếu chỉ đơn thuần làm bạn, Tử Cưu là một người không tệ.

Nhưng đối xử với Nam Kiều như vậy, họ thật sự không dám nhận. "Tử Cưu về rồi à?

Lần này có thu hoạch gì không?" Tử Cưu lắc đầu: "Vẫn như cũ thôi." "Ồ, vậy à?

Thế sao ngươi lại đột nhiên trở về?" Thông thường khi Tử Cưu bế quan đều sẽ chọn làm xong việc mới trở về, nhưng lần này hình như có chút khác.

Cô ta lại không có thu hoạch gì đã trở về?

Điều này không giống với việc Tử Cưu thường làm.

Tử Cưu nhìn người vừa nói: "Ta về là vì Nam Kiều." Nghe lời này của Tử Cưu, người có quan hệ tốt nhất với cô ta không nhịn được lên tiếng: "Tử Cưu, không phải bọn ta nói ngươi, Nam Kiều cậu ấy đã có người mình thích rồi, bọn ta cũng đã gặp rồi, cậu ấy bây giờ sống rất tốt, ngươi cũng nên buông bỏ đi." Tử Cưu nghe lời họ nói, trong lòng vô cùng không cam tâm, nhìn họ bất mãn nói: "Tại sao ta phải buông bỏ?

Ta khó khăn lắm mới đợi được Nam Kiều trở về, nhưng kết quả là gì?

Kết quả lại là cậu ta đã thành thân rồi?" Nam Kiều thành thân có từng nghĩ đến cảm nhận của cô ta không?

Có lẽ lúc thành thân ngay cả người này cô ta cũng không nhớ đến?

Những người ngồi bên cạnh nhìn nhau, bất mãn nói: "Tử Cưu, lời này của ngươi là không đúng rồi.

Quan hệ giữa Nam Kiều và ngươi sớm đã không còn nữa, ngươi nói những lời như vậy không đúng chứ?" "Lúc đó ngươi lợi dụng Tô Ngọc để bắt Nam Kiều cắt đứt quan hệ với mọi người, chỉ có thể ở bên một mình ngươi.

Sau khi bị Tô Ngọc phát hiện, quan hệ giữa các ngươi đã hoàn toàn chấm dứt, điều này không cần bọn ta nói nhiều ngươi cũng biết là vì sao." "Bây giờ Nam Kiều thành thân, bên Nam Cương hẳn là biết, ngươi nói những lời như vậy ngoài việc làm mình khó chịu ra thì còn có thể làm gì?" Vẻ mặt Tử Cưu trở nên vô cùng dữ tợn, nhìn người trước mặt phẫn nộ nói: "Nam Kiều chỉ có thể là của ta, trước đây như vậy, bây giờ cũng chỉ có thể như vậy." Sơn Quỷ bước vào liền nghe thấy họ đang nói chuyện này, đặc biệt là lời của Tử Cưu.

Nghe vậy, Sơn Quỷ cười bước tới: "Tử Cưu, ngươi nghĩ ngươi là ai?

Ngươi nói Nam Kiều là của một mình ngươi, thì Nam Kiều là của một mình ngươi sao?

Sao ngươi ngây thơ vậy?" "Được rồi Sơn Quỷ, ngươi cũng nói ít vài câu đi." "Các người cũng không nhìn xem cô ta bây giờ là bộ dạng gì.

Các người quan hệ tốt với cô ta, ta cũng không nói gì, nhưng các người phải suy nghĩ cho kỹ, quan hệ tốt giúp đỡ là một chuyện, nhưng quan hệ tốt rồi các người giúp cô ta đi tự sát lại là một chuyện khác." Tử Cưu vốn định sau này mới nói với họ, kết quả bây giờ Sơn Quỷ đã nói thẳng ra như vậy.

Họ còn có thể giúp cô ta sao?

Quả nhiên, sau khi nghe lời của Sơn Quỷ, những người cùng nhóm đều nhìn Tử Cưu: "Ngươi thật sự muốn đi gây phiền phức cho Nam Kiều và vợ cậu ta?" Tử Cưu bình tĩnh nhìn họ, nghiêm túc nói: "Ta không phải muốn đi gây phiền phức cho họ, ta chỉ muốn Nam Kiều trở về bên cạnh ta." Tử Cưu không cảm thấy suy nghĩ của mình có gì sai, cô ta chỉ biết là con tiện nhân đó đã cướp đi mọi thứ thuộc về mình.

Cô ta sẽ không bỏ qua cho con tiện nhân đó như vậy. "Lôi Ảnh, các người nghe thấy chưa?

Lời này nói thật là đường hoàng.

Ta còn có một tin tức có thể nói cho các người biết, vợ của Nam Kiều là thứ nữ của gia chủ Minh gia ở Huyền quốc.

Hai người họ thành thân ngoài việc yêu thương nhau ra, còn có một nguyên nhân nữa là liên hôn giữa Nam Cương và Huyền quốc." Sơn Quỷ nhìn Lôi Ảnh và những người bên cạnh, nói cho họ biết những thông tin mình biết.

Còn sau này những người này có tin hay không, đó là chuyện của họ.

Lôi Ảnh kinh ngạc nhìn Sơn Quỷ: "Ngươi nói thật chứ?" "Ngươi nhìn ta có giống đang đùa với ngươi không?

Hai người họ là liên hôn giữa hai nước, Tử Cưu, nếu ngươi dám phá hoại tình cảm của họ, dù ngươi có hậu thuẫn lớn đến đâu thì kết quả cuối cùng cũng có thể tưởng tượng được.

Các người cũng đừng quên Tô Ngọc coi Nam Kiều như em ruột mà cưng chiều, Nam Kiều và những người khác có thể trở thành như bây giờ, đều là do Tô Ngọc cưng chiều mà ra cả." Sơn Quỷ bình tĩnh nói ra những lời khiến người khác lạnh lòng.

Tử Cưu cười khẩy một tiếng: "Chẳng qua chỉ là một Tô Ngọc thôi mà." "Vậy sao?

Thế thì cô cứ thử đi đắc tội với Tô Ngọc xem nào?

Nếu cô thật sự xem thường Tô Ngọc, cô nghĩ mình sẽ thật sự nhịn lâu như vậy mà không đi tìm Nam Kiều sao?" Sơn Quỷ lập tức vạch trần lời nói của Tử Cưu. "Mấy năm nay cô thật sự không muốn đi tìm Nam Kiều sao?

Là cô không dám đi thì đúng hơn chứ?

Cô lo rằng mình đến đó sẽ đắc tội với Tô Ngọc, rồi sẽ bị uy hiếp, bây giờ cô lại nói những lời như vậy, Tử Cưu, cô nói chuyện lúc nào cũng tự phụ như thế à?" Tử Cưu thật sự rất ghét Sơn Quỷ, chính vì người này mà cô ta hết lần này đến lần khác bị mất mặt. "Ồ phải rồi, tôi còn một chuyện chưa nói với cô, mấy năm trước khi Tô Ngọc mới đến đây không lâu, cô đã không phải là đối thủ của anh ta rồi, bây giờ sau khi anh ta hoàn toàn giải trừ nội lực của Chung Ly Diễm, cô lại càng không phải là đối thủ của anh ta nữa.

Có lẽ anh ta không cần ra tay, chỉ một đòn thôi là cô có thể chết bất đắc kỳ tử rồi," Sơn Quỷ nói rành rọt từng chữ.

Lôi Ảnh và những người khác nhìn Sơn Quỷ: "Chuyện này là thật sao?" "Không sai, chuyện này đúng là thật, nếu không các người nghĩ tại sao đám người điên của Phượng gia đến đây rồi lại bị tiêu diệt toàn bộ?

Bọn họ căn bản không phải là đối thủ của Tô Ngọc." Lợi hại thì đúng là lợi hại thật, nhưng so với Tô Ngọc thì vẫn còn kém xa.

Lôi Ảnh và những người khác lập tức im lặng không nói gì, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không cam tâm.

Tại sao cuối cùng mọi chuyện lại đi đến bước này, hoàn toàn không nên như vậy chứ.

Chương 1512

"Anh đừng có mà lừa người ở đây, sao có thể…" "Tôi đã nói rồi, nếu cô không tin thì cứ đi thử xem, không cần phải nói nhiều ở đây làm gì." "Được rồi, những thông tin cần nói tôi cũng đã nói với các người rồi, giữ khoảng cách hay là giống như người của Phượng gia đi theo Tử Cưu tìm đường chết, điều đó tùy thuộc vào chính các người thôi." Tử Cưu căm hận nhìn Sơn Quỷ, nếu không phải vì thân phận của Sơn Quỷ quá đặc biệt, cô ta thật sự sẽ không tha cho tên khốn này. "Sơn Quỷ, anh cố tình nhắm vào tôi phải không?

Chỉ vì chuyện trước kia mà anh không muốn thấy tôi sống tốt đúng không?" Tử Cưu tức giận nói.

Nếu Lôi Ảnh và những người khác chịu giúp đỡ, cô ta vẫn còn chút cơ hội thắng, nhưng bây giờ Sơn Quỷ đã nói hết mọi chuyện cho họ, liệu họ còn chịu giúp không?

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy không thể nào. "Cô nói không sai, tôi chính là đang nhắm vào cô đấy, cô làm gì được tôi nào?

Đương nhiên đây chỉ là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân còn lại là, tôi là đại quản gia ở đây, giúp các người tránh được kiếp nạn là trách nhiệm của tôi." Lôi Ảnh và những người khác nhìn hai người nói chuyện, họ đều biết nguyên nhân mối quan hệ không tốt giữa Sơn Quỷ và Tử Cưu, họ cũng từng khuyên can nhưng chẳng có tác dụng gì.

Xoa xoa mi tâm, Lôi Ảnh nhìn Tử Cưu nói: "Tử Cưu, chuyện này Sơn Quỷ làm không sai.

Nếu cô không muốn bị Tô Ngọc nhắm vào thì đừng đi gây phiền phức cho Nam Kiều nữa, chúng ta không đắc tội nổi với Tô Ngọc đâu." Thế nhưng Tử Cưu lại không đời nào chịu, cô ta nhìn Lôi Ảnh và những người khác, không cam tâm nói: "Không phải đâu, chỉ cần các anh giúp tôi, Tô Ngọc nhất định sẽ có chút kiêng dè chúng ta, đến lúc đó anh ta nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của tôi, như vậy Nam Kiều có thể trở về bên cạnh tôi rồi." Sơn Quỷ bật cười, tiếng cười đầy vẻ chế nhạo.

Tô Ngọc sẽ kiêng dè bọn họ ư?

Đang đùa cái gì vậy? "Tử Cưu, cô thật sự quá coi trọng bản thân rồi đấy.

Cô chẳng qua chỉ là một người bình thường thôi, Ngọc Vương người ta dựa vào đâu mà phải kiêng dè cô?

Chỉ vì Lôi Ảnh và những người khác sao?" "Chưa nói đến việc Lôi Ảnh có chịu giúp cô hay không, cho dù họ thật sự giúp cô thì đã sao?

Họ là đối thủ của Nam Kiều hay là đối thủ của Tô Ngọc?

Xem ra cô ở trong rừng sâu núi thẳm quá lâu rồi, chẳng biết tin tức gì cả, vẫn luôn cho rằng Tô Ngọc hiện tại vẫn là Tô Ngọc của ngày xưa." Lôi Ảnh và những người khác vô cùng đồng tình với lời của Sơn Quỷ, họ không muốn giúp Tử Cưu đi đắc tội với vợ chồng Tô Ngọc.

Đắc tội với người ta, cuối cùng người chịu thiệt vẫn là chính mình.

Làm vậy không có lợi. "Các người còn là bạn của tôi nữa không?

Trước đây các người còn nói quan hệ chúng ta tốt đẹp này nọ, còn nói nhất định sẽ giúp tôi thế này thế kia, bây giờ khi thật sự cần các người giúp, các người lại giúp tôi như vậy sao?" Tử Cưu nghiến răng giận dữ nói.

Lôi Ảnh còn định nói gì đó, người bên cạnh anh ta cau mày nói:

"Tử Cưu, cô đây không phải là bảo chúng tôi đi giúp cô, mà là bảo chúng tôi đi nộp mạng." "Anh…" "Chúng tôi đều đã từng tiếp xúc với họ, biết họ là người thế nào.

Nếu cô vẫn giữ suy nghĩ như vậy, chúng tôi cũng không còn gì để nói nữa, quan hệ của chúng ta cứ như vậy đi." Bọn họ không có lý do gì phải đi theo người phụ nữ này chịu tội.

Nghe những lời này, Tử Cưu cười ha hả: "Tôi còn tưởng các người lợi hại đến mức nào, bây giờ xem ra các người cũng chỉ là một lũ nhát gan mà thôi, một đám nhát gan sợ hãi Tô Ngọc." Đối với lời nói này của Tử Cưu, Lôi Ảnh và những người khác không nói gì thêm, mặc kệ cô ta nói gì thì với họ cũng như nhau cả. "Phải, chúng tôi là đồ nhát gan, chẳng lẽ cô thì không phải sao?

Tử Cưu, nếu cô không nhát gan, vậy cô tự mình đi tìm Tô Ngọc đi, cần gì phải đến tìm chúng tôi?

Chúng tôi có quan hệ gì với cô?

Mà phải vì chuyện của cô mà làm nhiều như vậy?

Rốt cuộc là chúng tôi quá ngốc, hay là cô quá ngu ngốc?" "Đúng vậy, chúng ta chỉ là bạn bè, giúp cô là tình nghĩa, không giúp là bổn phận.

Nếu cô cảm thấy chúng tôi không giúp cô là không đúng, vậy thì chuyện này không còn gì để nói nữa." "Tại sao chúng tôi phải vì cô mà đi nộp mạng?" Dù việc rời khỏi Vong Ưu Thành có hạn chế, nhưng Vong Ưu Thành hiện tại cũng rất tốt, họ ở đây sống những ngày tháng yên ổn chẳng phải tốt hơn sao?

Tại sao cứ phải đi theo cô ta để tự làm mình mất mặt như vậy?

Lôi Ảnh có quan hệ tốt nhất với Tử Cưu, thậm chí còn có chút thích cô ta, nhưng khi thấy Tử Cưu như vậy, chút tình cảm trong lòng cũng tan biến. "Tử Cưu, tôi nói với cô lần cuối cùng, cô có nghe lọt tai hay không tôi cũng không quản được nữa.

Nam Kiều đã có vợ của mình, cho dù cô có lấy mạng mình ra uy hiếp Nam Kiều, anh ấy cũng có thể làm được đến mức mắt không chớp lấy một cái.

Cô bây giờ như vậy vẫn còn giữ được mạng, giữ được mọi thứ của mình, nếu cô thật sự muốn cướp đoạt hạnh phúc thuộc về Nam Kiều, vậy thì tất cả đều là vấn đề của cô.

Sau này sống chết ra sao, cũng đừng đến nói rằng chúng tôi thấy chết không cứu." Không phải họ muốn thấy chết không cứu, mà là họ căn bản không có cách nào cứu người này.

Tử Cưu nhìn chằm chằm Lôi Ảnh, cô ta biết Lôi Ảnh thích mình, nhưng bây giờ Lôi Ảnh lại nói với cô ta như vậy.

Hơn nữa, trong lời nói đã thể hiện rõ không muốn giúp cô ta làm bất cứ chuyện gì nữa. "Lôi Ảnh, tôi biết anh thích tôi, chỉ cần anh giúp tôi, tôi sẽ đồng ý gả cho anh." Anh em tốt của Lôi Ảnh nghe vậy tức đến nỗi suýt chửi ầm lên. "Tử Cưu, cô tính toán hay thật đấy, lời như vậy mà cũng nói ra được." Tử Cưu lạnh mặt nhìn anh ta, sau đó chuyển ánh mắt sang Lôi Ảnh: "Đây là chuyện giữa tôi và Lôi Ảnh, có liên quan gì đến anh?" "Lôi Ảnh là anh em tốt của tôi, chuyện của cậu ấy chính là chuyện của tôi.

Cô mà dám tính kế cậu ấy, cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý để cậu ấy bị cô tính kế không đã." "Lôi Ảnh, anh chỉ có một cơ hội lần này thôi, nếu bỏ lỡ lần này, tôi sẽ không cho anh cơ hội như vậy nữa đâu, anh tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ," Tử Cưu nhìn Lôi Ảnh mở miệng nói.

Lôi Ảnh nhìn sâu vào mắt Tử Cưu, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Vậy sao?

Nếu đã như vậy thì không cần đâu, tôi không xứng." Nụ cười tự tin trên mặt Tử Cưu lập tức cứng lại: "Anh nói gì?" Theo như tình cảm của Lôi Ảnh dành cho cô ta, không phải cô ta nói gì Lôi Ảnh cũng sẽ đồng ý sao?

Tại sao lại biến thành thế này? "Tử Cưu, cô nghĩ dưới gầm trời này chỉ có một mình cô là phụ nữ chắc?

Anh em của tôi còn có thể tìm được người tốt hơn.

Cô dùng điều kiện như vậy để anh ấy giúp cô, vậy nếu thành công thì sao?

Có phải là cô sẽ ở bên Nam Kiều, còn Lôi Ảnh vì những chuyện này mà trở thành kẻ chết thay cho cô không?" Điều mà anh ta nghĩ đến, Lôi Ảnh tự nhiên cũng đã nghĩ đến.

Chính vì nghĩ đến cách làm của cô ta, trong lòng Lôi Ảnh mới cảm thấy khó chịu. "Tử Cưu, tôi đúng là thích cô, nhưng cũng không thích đến mức đánh mất cả bản thân.

Tôi biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không nên làm, tôi vẫn chưa ngu ngốc đến mức đó đâu." Một câu nói khiến sắc mặt Tử Cưu rất khó coi: "Lôi Ảnh, đây là cơ hội cuối cùng của anh." "Cơ hội này cô cứ giữ lại cho người khác đi, không cần cho tôi đâu." Sơn Quỷ khẽ cười, tình huống này sao trông lại khiến hắn có cảm giác hả hê trên nỗi đau của người khác thế nhỉ? "Được rồi, đừng có ở đây mà hả hê nữa," Lôi Ảnh liếc Sơn Quỷ một cái, bực bội nói.

Sơn Quỷ cười ha hả.

Sau khi cười xong liền ung dung rời đi.

Nếu cô ta không nói những lời như vậy, mà là từ bỏ Nam Kiều để ở bên Lôi Ảnh, thì Tử Cưu vẫn có thể sống không tệ.

Dù sao thì việc Lôi Ảnh thích Tử Cưu là sự thật không thể chối cãi. "Sơn Quỷ, anh đang xem trò cười của tôi sao?" "Đương nhiên, rõ ràng biết mình còn có một bến đỗ tốt hơn, lại cứ phải đi tìm những thứ không thuộc về mình." "Sơn Quỷ, anh nói ít vài câu đi," Lôi Ảnh có chút đau đầu nói.

Chương 1513

Nhìn bộ dạng của Lôi Ảnh, Sơn Quỷ nhướng mày nói: "Không phải chứ?

Đã đến nước này rồi mà anh vẫn còn bênh vực cô ta à?

Nếu anh cứ tiếp tục như vậy, tôi thật sự sẽ coi thường anh đấy." Đối mặt với lời nói của Sơn Quỷ, Lôi Ảnh chỉ liếc hắn một cái, sau đó mở miệng nói: "Tôi chưa đến mức đó đâu." "Vậy thì được, tôi đi trước đây.

Còn về Tử Cưu, cô muốn tìm đường chết thế nào thì đó là chuyện của cô, không liên quan gì đến chúng tôi, đừng có đến tính kế người khác." "Nếu cô còn dám tính kế Lôi Ảnh, thành tây cũng không dung chứa cô được đâu." Sau khi Sơn Quỷ rời đi, Tử Cưu vẫn luôn nhìn Lôi Ảnh, muốn biết anh ta nói thật hay chỉ là nói đùa.

Thế nhưng cô ta nhìn Lôi Ảnh rất lâu, sự yêu thích trong mắt anh ta dành cho cô ta đã không còn nữa, thay vào đó là sự lạnh nhạt.

Tử Cưu khẽ cười, âm thanh có chút chói tai: "Quả nhiên, đàn ông đều là một lũ như nhau, đều là cùng một giuộc, chẳng phải thứ gì tốt đẹp cả." Miệng thì nói thích, kết quả thì sao?

Khi thật sự có chuyện, thì chút tình cảm nào cũng không còn.

Xoa xoa mi tâm, Tử Cưu nhìn Lôi Ảnh nói: "Nếu anh đã không biết điều như vậy thì đừng trách tôi không khách khí.

Từ nay về sau, chúng ta không còn là bạn bè nữa, chuyện của tôi cũng không liên quan gì đến anh." Lôi Ảnh mím chặt môi nhìn Tử Cưu, cuối cùng gật đầu: "Được." Bước chân rời đi của Tử Cưu dừng lại một chút, sau đó bỏ lại một câu rồi rời đi: "Anh đừng hối hận." Lôi

Ảnh nhìn Tử Cưu rời đi, đối với lời cô ta nói cảm thấy có chút cạn lời.

Anh đã từ bỏ rồi, còn nói hối hận hay không hối hận gì nữa. "Xem ra người ta đã nắm chắc anh trong tay rồi, biết anh chắc chắn không buông bỏ được." Lôi Ảnh nhếch mép, bất đắc dĩ nói: "Mấy năm nay tôi vẫn luôn đợi cô ấy từ bỏ Nam Kiều, như vậy tôi sẽ có cơ hội ở bên cô ấy.

Chỉ tiếc là trong mắt cô ấy chỉ có Nam Kiều, thậm chí còn muốn tôi giúp cô ấy như vậy, lại còn với điều kiện như thế, đây là coi tôi là thằng ngốc sao?" Cho dù anh có thích Tử Cưu đến đâu, cũng sẽ không để bản thân mình hèn mọn đến mức này. "Cậu nói đúng, thấy cậu nghĩ thông suốt như vậy tôi cũng hoàn toàn yên tâm rồi.

Được rồi, không cần nghĩ nhiều nữa." "Ừm." Tử Cưu sau khi rời đi trở về nơi ở của mình, đập phá đồ đạc trong phòng.

Cô ta đã mất đi Nam Kiều, bây giờ ngay cả Lôi Ảnh thích cô ta cũng đã từ bỏ, điều này làm sao cô ta có thể chấp nhận được?

Bọn họ thật sự nghĩ rằng không có sự giúp đỡ của Lôi Ảnh thì cô ta thật sự không có cách nào sao?

Nếu vậy thì họ cũng quá coi thường Tử Cưu này rồi.

Bây giờ việc cô ta cần làm là xây dựng mối quan hệ tốt với những người bên cạnh Nam Kiều, và mục tiêu của cô ta chính là con trai của Tô Ngọc.

Không thể mê hoặc được những người như Lạc Diễm, chẳng lẽ cô ta còn không mê hoặc nổi con trai của Tô Ngọc sao?

Cô ta đã không thể chờ đợi được để thấy con trai của Tô Ngọc đấu khẩu với mình, phản kháng lại mọi thứ của mình.

Lúc này, Tiểu Bảo vẫn chưa biết mình đã bị người khác nhắm tới.

Đại hội tỷ thí mỗi tháng một lần của Vong Ưu Thành, Tiểu Bảo và các bạn đương nhiên không thể không tham gia.

Ngày hôm trước, Tiểu Bảo và các bạn đã hẹn nhau sau này sẽ không đến sân huấn luyện nữa, mà sẽ đến võ đài để xem thành quả của mình trong thời gian qua.

Lệ Giang và những người khác ở dưới lầu, vừa nói chuyện vừa đưa ra nhận định của mình về các trận đấu trên đài.

Tử Cưu vẫn luôn quan sát Tiểu Bảo và các bạn, vốn nghĩ rằng có Tô Ngọc và những người khác đi cùng, cô ta muốn làm gì cũng sẽ có chút phiền phức.

Kết quả là Tô Ngọc lại không đi cùng, đây chính là cơ hội cho cô ta.

Nhìn xung quanh không tìm được chỗ ngồi, Tử Cưu đi đến trước mặt Tiểu Bảo và các bạn: "Tôi không tìm được chỗ ngồi, có thể ngồi cùng các cháu ở đây được không?" Tiểu Bảo gật đầu một cách thờ ơ: "Tùy bác." Đây cũng không phải nhà của cậu, người ta muốn ngồi thế nào là chuyện của họ.

Tử Cưu nhìn Tiểu Bảo từ đầu đến cuối không thèm liếc nhìn mình một cái, khẽ cau mày, con trai của Ngọc Vương này thật thú vị, lại có tâm cảnh như vậy.

Nhưng Tử Cưu cũng không vội, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bảo và các bạn cùng xem thi đấu.

Xem một lúc, cô ta còn bình luận vài câu với họ.

Tiểu Bảo không có hứng thú với những điều này.

Lệ Giang liếc nhìn Tử Cưu, cau mày, vô cùng bất mãn với việc cô ta xen vào. "Các cháu thấy hai người này ai sẽ thắng?" Sau khi một cặp đấu mới lên đài, Tử Cưu liền mở miệng hỏi.

Vẻ mặt tùy ý đó như thể quan hệ của họ thân thiết lắm vậy.

Tiểu Bảo liếc nhìn Tử Cưu, cau mày nói có chút không vui: "Bác có thể để chúng cháu yên tĩnh xem thi đấu được không?" "Cái gì?" Tử Cưu nhất thời không phản ứng kịp. "Bác ồn ào quá." Cậu chưa từng thấy ai đáng ghét như vậy.

Bọn họ thân lắm sao?

Bọn họ quen nhau à?

Vừa đến đã léo nhéo những lời này, nghe thôi đã thấy khó chịu.

Biểu cảm của Tử Cưu hơi cứng lại, ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo: "Cậu nói gì?" Con trai của Tô Ngọc nói chuyện cũng không khách khí như vậy sao?

Giống hệt cha nó, nói chuyện thật khiến người ta tức điên. "Chúng ta không quen biết, bác giả vờ thân thiết với chúng cháu làm gì?

Bác gái, bác muốn xem thi đấu thì làm phiền bác ngồi yên ở đây mà xem, đừng làm phiền chúng cháu nữa," Tiểu Bảo lạnh mặt nói.

Những lời nói ra ít nhiều khiến người ta khó chấp nhận, đặc biệt là với người như Tử Cưu thì lại càng không thể. "Cháu không biết mục đích bác tìm đến chúng cháu là gì, nhưng cháu xin bác hãy yên tĩnh một chút, đừng đến đây làm thân với chúng cháu, chúng cháu không phải kẻ ngốc," Tiểu Bảo nhìn Tử Cưu thiếu kiên nhẫn nói.

Cậu không thích có người làm phiền khi họ đang tập trung.

Người như vậy thật khiến người ta tức giận.

Tử Cưu cố gắng kiềm nén cơn tức giận trong lòng, nếu không phải vì còn muốn thông qua Tiểu Bảo để lấy thông tin về Nam Kiều, cô ta nhất định sẽ bóp chết đứa trẻ này.

Thằng nhóc này cũng đáng ghét y như Tô Ngọc.

Nói xong, Tiểu Bảo không tiếp tục nói chuyện với Tử Cưu nữa mà quay sang thảo luận với Lệ Giang.

Ngược lại, Lệ Giang cau mày nhìn người phụ nữ bên cạnh, không biết đang nghĩ gì.

Tiểu Bảo nói với Lệ Giang mấy câu mà không nhận được hồi âm, có chút nghi hoặc nhìn cậu ấy: "Sao vậy?" Đột nhiên lại có bộ dạng này, không lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?

Cậu quay đầu liếc nhìn Tử Cưu bên cạnh, vừa rồi Lệ Giang cứ nhìn chằm chằm người này, chẳng lẽ sự xuất hiện của người này đã khiến Lệ Giang không còn là chính mình nữa? "Không có gì." "Vậy thì được." Nhưng Tiểu Trí và Hoằng Nghị hoàn toàn không tin lời Lệ Giang nói, bộ dạng của cậu ấy không giống như là người không có chuyện gì. "Lệ Giang, cậu chắc chắn là không sao chứ?" Người bên cạnh nhìn Lệ Giang kỳ lạ hỏi. "Thật sự không sao, chúng ta tiếp tục xem thi đấu đi, lát nữa các cậu có muốn lên thử không?" Lệ Giang chuyển chủ đề.

Chương 1514

Còn người phụ nữ bên cạnh thì bị cậu ấy lờ đi, nhưng lát nữa phải nói với Tiểu Bảo và các bạn một tiếng, phải tránh xa người phụ nữ này ra.

Người này không phải là người dễ đối phó. "Để sau xem sao, trước tiên xem thực lực của những người này thế nào đã." Bây giờ những người xuất hiện vẫn còn khá bình thường. "Được." Cả nhóm ngồi xem cả ngày, đến khi bụng đói thì cho người mang đồ ăn đến.

Sau khi ngày thi đấu đầu tiên kết thúc, Tiểu Bảo mới đứng dậy vươn vai. "Cuối cùng cũng xong rồi," Tiểu Bảo vặn vặn cổ, lẩm bẩm nói. "Đi thôi, chúng ta về." Tử Cưu nhìn Tiểu Bảo rời đi, cả ngày hôm nay cô ta cũng ngồi bên cạnh xem, nghe cậu và Lệ Giang thảo luận.

Đứa trẻ này luôn có những nhận định rất độc đáo.

Nhưng đây cũng là lần đầu tiên cô ta bị người khác chán ghét, mà lại còn là bị một đám trẻ con chán ghét.

Nghĩ lại cũng thấy thú vị.

Trên đường về, Lệ Giang cau mày không nói một lời.

Tiểu Bảo liếc nhìn cậu ấy: "Từ lúc người đó xuất hiện cậu đã có biểu cảm này, trước đó là vậy, bây giờ cũng vậy, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Đúng vậy, có phải cậu biết người đó là ai không?" Tiểu Trí cũng rất tò mò hỏi.

Từ khi quen biết Lệ Giang, họ chưa từng thấy cậu ấy có bộ dạng này, đây là lần đầu tiên.

Cũng không biết người này rốt cuộc là làm sao.

Lệ Giang cau mày nói: "Các cậu phải cẩn thận người phụ nữ đó."

Tiểu Bảo bừng tỉnh gật đầu: "Tớ biết rồi, ra là cậu thật sự quen người này à." "Tớ đúng là có quen, nhưng chỉ gặp qua hai lần, phần lớn là nghe người khác kể lại.

Người này tên là Tử Cưu, là một người phụ nữ vô cùng độc ác.

Cô ta trước nay chưa bao giờ hứng thú với những cuộc thi đấu này, lúc này đột nhiên đến đây, chắc chắn là có nguyên nhân," Lệ Giang nghiêm túc nói.

Đột nhiên đến xem thi đấu thì thôi đi, còn cố tình đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, dường như đang tính kế gì đó với họ.

Mặc dù suy nghĩ như vậy có chút không đúng, nhưng cậu vẫn cảm thấy Tử Cưu có gì đó rất kỳ lạ. "Cậu nghĩ cô ta cố ý tiếp cận chúng ta?" Tiểu Bảo trầm tư hỏi.

Lệ Giang nghiêm túc gật đầu: "Tớ nghĩ là vậy, nhưng cụ thể có phải hay không thì sau này chúng ta cứ xem sẽ biết." Nếu Tử Cưu thật sự đến để tiếp cận Tiểu Bảo, vậy thì những trận đấu sau này cô ta chắc chắn sẽ lại xuất hiện, có lẽ còn tiếp tục cố ý ngồi bên cạnh họ.

Hôm nay khi Tiểu Bảo tỏ thái độ với Tử Cưu, cậu đã có chút lo lắng Tiểu Bảo sau này sẽ bị Tử Cưu làm hại.

May mà chỉ là cậu lo lắng hão, không có chuyện như vậy xảy ra. "Thấy cậu không sao tớ cũng hoàn toàn yên tâm rồi." "Ở Vong Ưu Thành, chỉ cần biết Tô Ngọc là cha tớ, chắc chẳng có mấy ai dám gây sự với tớ đâu," Tiểu Bảo tự tin nói.

Trước kia thì còn đỡ, nhưng từ sau chuyện của Phượng gia xảy ra, người ở Vong Ưu Thành rất ít khi lượn lờ trước mặt cậu.

Chắc là lo gây sự với cậu, cuối cùng sẽ bị cha trả thù.

Lệ Giang lập tức im lặng không nói, lời này nói ra hình như không có vấn đề gì, chỉ là nghe sao mà kỳ lạ thế nhỉ? "Đi thôi, tớ đưa các cậu về trước.

Về chuyện của Tử Cưu, các cậu vẫn nên nói với cha cậu một tiếng, như vậy sẽ yên tâm hơn." "Được." Tiểu Bảo miệng thì đồng ý như vậy, nhưng cậu rất tò mò mục đích của Tử Cưu khi tiếp cận họ rốt cuộc là gì.

Chỉ đơn thuần là muốn tiếp cận, hay là có mục đích khác?

Xoa cằm, trong mắt Tiểu Bảo hiện lên vẻ trầm tư.

Xem ra sau này phải thử dò xét người phụ nữ này một phen.

Lúc về nhà, Tiểu Bảo nói suy nghĩ của mình cho Tiểu Trí và các bạn biết. "Các anh thấy suy nghĩ của em thế nào?" Tiểu Bảo vô cùng mong đợi hỏi.

Thế nhưng Tiểu Trí lại có chút đau đầu nói: "Tiểu Bảo, cậu đừng quên bên cạnh chúng ta luôn có người của cha cậu đi theo, có lẽ khi Tử Cưu xuất hiện bên cạnh chúng ta, cha cậu đã biết rồi." Nếu là người khác thì còn đỡ, nhưng qua lời của Lệ Giang thì biết Tử Cưu này không phải người tốt.

Một người như vậy xuất hiện bên cạnh họ, đám ám vệ của họ không báo cho cha mẹ biết mới là chuyện lạ nhất.

Tên nhóc Tiểu Bảo này lại còn nghĩ giấu cha, cái gì cũng không nói cho cha biết?

Cậu ta lấy đâu ra tự tin rằng cha sẽ không biết gì cả?

Tiểu Bảo lập tức thất vọng, thở dài nói: "Ai, có người của cha đi theo thật là mất vui." "Được rồi, chúng ta về trước đi." Giống như Tiểu Trí nghĩ, khi Tử Cưu tiếp cận Tiểu Bảo, ám vệ đã báo cáo mọi chuyện ở đây cho Tô Ngọc.

Nhìn Tiểu Bảo và các bạn trở về, Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu

Bảo: "Hôm nay đi xem thi đấu cảm thấy thế nào?" "Chúng con thấy cũng được ạ, sau này con định sẽ cùng lên thử sức," Tiểu Bảo xoa cằm vui vẻ nói.

Tô Ngọc khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này đúng là nghé con không sợ cọp. "Cha thấy thế nào ạ?" "Được, nhưng phải nhớ, có thể vì thi đấu mà bị thương, nhưng không được cố ý bị thương.

Các con tham gia thi đấu mà cố ý bị thương, các con biết cha sẽ có thủ đoạn gì rồi đấy," Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cười như không cười nói.

Tiểu Bảo nuốt nước bọt, cười gượng nói: "Cha, con là người như vậy sao?" "Hôm nay còn có chuyện gì nữa không?" Tiểu Bảo vừa nghe Tô Ngọc hỏi câu này, liền biết cha đã biết hết mọi chuyện rồi. "Cha, hôm nay có một người phụ nữ tên Tử Cưu cố ý tiếp cận chúng con, nhưng chúng con hoàn toàn không quen người này, mục đích cô ta tìm chúng con là gì ạ?" Tiểu Bảo cau mày hỏi.

Khi biết rõ Tô Ngọc đã biết mọi chuyện, Tiểu Bảo chỉ có thể lựa chọn kể hết mọi chuyện cho cha.

Tô Ngọc vỗ nhẹ vào người Tiểu Bảo một cái, bực bội nói: "Nếu cha không hỏi, có phải con vẫn không định nói cho cha biết không?" Tiểu Bảo lập tức cười hì hì: "Làm gì có ạ, cha là cha của con mà, có chuyện gì con đương nhiên phải nói cho cha rồi." Tô Ngọc nghi ngờ nhìn Tiểu Bảo, nhướng mày hỏi: "Con nói đều là thật chứ?

Không đùa với cha chứ?" "Đương nhiên là thật ạ, con không lừa cha đâu." Tiểu Bảo và Tô Ngọc đùa giỡn một hồi, sau đó mới cau mày mở miệng nói: "Cha, bây giờ con rất tò mò một chuyện, mục đích của người này khi tiếp cận chúng con là gì ạ?" "Thật sự rất muốn biết sao?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi. "Đương nhiên rồi ạ, biết rõ chuyện là thế nào, sau này chúng con mới dễ đối phó, cha nói có phải không?" Tiểu Bảo đương nhiên nói. "Tử Cưu quả thực không quen các con, nhưng cô ta quen Nam Kiều." Tiểu Bảo và các bạn đều kinh ngạc: "Quen chú Nam Kiều ạ?" "Vậy người tên Tử Cưu này là vì chú Nam Kiều mà đến sao?" Tiểu Trí ở bên cạnh hỏi. "Không sai, chú Nam Kiều của các con và cô ta trước đây có quen biết, nhưng sau này giữa hai người đã hoàn toàn không còn quan hệ gì nữa," Tô Ngọc kể chuyện của Nam Kiều cho Tiểu Bảo và các bạn nghe.

Nghe xong, sắc mặt của Tiểu Bảo đen đến không thể đen hơn được nữa. "Cha, con thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào vô liêm sỉ như vậy," Tiểu Bảo nghiến răng nói.

Loại người này thật quá ghê tởm.

Lại muốn chú Nam Kiều và chú Lạc Diễm cắt đứt quan hệ?

Người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Chương 1515

"Cha, nếu vậy thì, cô ta sẽ không nghĩ rằng chỉ cần xây dựng quan hệ tốt với chúng con thì chúng con sẽ giúp cô ta chứ?" Tiểu Bảo không thể tin được hỏi.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, tuy không trả lời, nhưng biểu cảm đó đã nói lên tất cả.

Vỗ nhẹ vào trán mình, Tiểu Bảo có chút cạn lời nói: "Thật không ngờ, lại còn có người như vậy.

Nhưng cô ta không thật sự nghĩ rằng chúng con có thể dễ dàng bị cô ta tính kế chứ?" "Có khả năng, dù sao trong mắt cô ta, các con chẳng qua chỉ là mấy đứa trẻ thôi." "…" Tiểu Bảo im lặng nhìn thân hình nhỏ bé của mình.

Rốt cuộc đến khi nào cậu mới có thể lớn lên đây. "Sao vậy?" "Không có gì, cha, chuyện này cứ giao cho chúng con," Tiểu Bảo híp mắt nói.

Chú Nam Kiều đã có được hạnh phúc của riêng mình, không phải ai cũng có thể xen vào được.

Bất kể là ai đến can dự vào chuyện này, họ cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Người này tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý đi. "Được, nhưng các con phải cẩn thận, Tử Cưu là người rất độc ác." "Cha yên tâm, chúng con biết rồi, chúng con nhất định sẽ không để người phụ nữ này phá hoại hạnh phúc của chú Nam Kiều đâu." Cậu từng nghe cha nói chú Nam Kiều trước kia thật sự rất khổ cực.

Mấy năm nay đi theo cha mới sống thoải mái hơn một chút.

Quan hệ của họ và Nam Kiều cũng rất tốt, chú Nam Kiều cũng rất cưng chiều họ, có hai điểm này, cậu không thể cho phép có người xen vào chuyện này. "Được, vậy các con cẩn thận." "Chúng con nhất định sẽ cẩn thận ạ." "Cha, chúng con đi đây ạ." Cậu phải đi suy nghĩ một chút, sau này nếu Tử Cưu tiếp tục đến gây phiền phức cho họ, họ nên chiêu đãi cô ta như thế nào đây. "Đi đi." Sau khi Tiểu Bảo và các bạn rời đi, Tô Ngọc cho ám vệ theo sát họ mọi lúc, hơn nữa còn tăng thêm mấy người.

Chuyện này Tiểu Bảo và các bạn không hề hay biết.

Sáng hôm sau Nam Kiều mới biết chuyện liền đi tìm Tiểu Bảo. "Anh Ngọc, có phải người phụ nữ đó đã đến gây phiền phức cho bọn nhỏ không?" Nam Kiều nghiến răng giận dữ hỏi, trong mắt đầy vẻ phẫn nộ. "Yên tâm đi, bọn Tiểu Bảo cũng không phải dạng vừa đâu, chúng nó biết mình đang làm gì, còn nói muốn bảo vệ em nữa đấy," Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, an ủi nói.

Nam Kiều vốn đang rất tức giận, nghe Tô Ngọc nói vậy nhất thời không biết mình có nên tiếp tục tức giận nữa không.

Xoa xoa mũi, Nam Kiều có chút ngượng ngùng nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, chuyện này chúng ta không ra tay có được không?" "Không sao, anh đã sắp xếp cả rồi.

Còn về bọn Tiểu Bảo, em phải tin vào khả năng phá hoại của chúng." Tuy trước mặt anh, chúng đều là những đứa trẻ ngoan ngoãn nghe lời, nhưng khi không có anh ở bên, mấy đứa nhóc này đứa nào là đứa an phận chứ?

Đặc biệt là Tiểu Bảo.

Thủ đoạn hành hạ người khác của nó thì thôi rồi, lúc nào cũng có thể khiến người khác gặp xui xẻo.

Nam Kiều vô cùng đồng tình với điều này, mấy năm nay anh đã không ít lần chứng kiến Tiểu Bảo gây chuyện, mà còn là những chuyện có thể hại chết người. "Anh Ngọc, em biết rồi." "Đừng quá lo lắng." "Vâng." Tiểu Bảo và các bạn vẫn như mọi khi đến nơi thi đấu, vừa ngồi xuống không lâu, Tử Cưu quả nhiên đã đến.

Lần này bên cạnh còn có rất nhiều chỗ trống. "Các cháu cũng đến rồi, hôm nay tôi có thể tiếp tục ngồi cùng các cháu được không?" Tử Cưu nhìn Tiểu Bảo và các bạn cười hỏi.

Dáng vẻ đó như thể chưa có chuyện gì xảy ra, và sự khó chịu ngày hôm qua cũng như chưa từng tồn tại.

Tiểu Bảo còn chưa nói gì, Tô Ngôn Triệt bên cạnh đã mất kiên nhẫn. "Hôm qua là vì không có chỗ ngồi, chúng cháu mới để bác ngồi ở đây, nhưng hôm nay xung quanh còn nhiều chỗ như vậy, tại sao bác còn phải chen vào đây?" "Bác đã hơn hai mươi tuổi rồi, ở cùng với đám trẻ con chúng cháu bác thấy có hợp không?" "Cha mẹ cháu từ nhỏ đã dạy, gặp phải người như vậy phải mau chóng tránh xa, vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo." Tiểu Bảo không nhịn được bật cười.

Trong số họ, Triệt nhi là người thiếu kiên nhẫn nhất khi có người ồn ào bên cạnh, đặc biệt là loại người xa lạ không quen biết này.

Họ quá ồn ào sẽ khiến Triệt nhi cảm thấy phiền lòng.

Biểu cảm của Tử Cưu có chút cứng đờ, bất mãn nhìn Tô Ngôn Triệt.

Một đứa trẻ năm sáu tuổi nói chuyện đã khó nghe như vậy rồi sao?

Lạnh lùng nhìn người phụ nữ trước mặt, Tiểu Bảo cau mày nói: "Bác gái, mục đích của bác quá rõ ràng rồi, đừng coi chúng cháu là kẻ ngốc có được không?" Tử Cưu tức đến mặt mày tái mét, cô ta chưa bao giờ mất mặt như vậy.

Hơn nữa hai đứa nhóc chết tiệt này lại dám gọi cô ta là bác gái?

Cô ta có già như vậy sao? "Cha mẹ ngươi dạy ngươi như vậy sao?" "Cái đó thì không phải, nhưng đối với những kẻ chủ động tìm đến để bị mắng, cha con cũng không dặn con phải nương tay." Đây là lần đầu tiên Tử Cưu gặp phải tình huống thế này, thằng nhóc này thật sự quá khiến người ta tức giận. "Sao thế?

Cô nhìn tôi như vậy có vấn đề gì à?" Tiểu Bảo nhìn Tử Cưu với vẻ mặt vô tội hỏi. "Cô không tìm được chỗ ngồi hay đã sa sút đến mức không có bạn bè đi cùng, cần phải đến ngồi chung với đám trẻ con chúng tôi?" Tô Ngôn Triệt bất mãn nói.

Người này thật không có mắt nhìn, bọn họ đông người như vậy ngồi ở đây, cô ta còn chạy tới góp vui, cô ta thấy có thích hợp không? "Cả nhà chúng tôi đang ở đây xem thi đấu, một người ngoài như cô tới đây làm gì?" Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn Tô Ngôn Triệt, đây là lần đầu tiên Triệt Nhi nói chuyện không khách sáo như vậy.

Xem ra sự xuất hiện của Tử Cưu đã khiến Triệt Nhi không vui, hơn nữa còn là kiểu vô cùng tức giận.

Cô ta hít sâu một hơi, nở một nụ cười gượng gạo: "Vậy sao?

Nếu các cậu không thích tôi thì tôi không ngồi cùng các cậu nữa, tôi ngồi bên cạnh là được rồi." "Vốn dĩ tôi còn nghĩ mình và các cậu khá hợp nhau, muốn ngồi cùng các cậu, xem ra là tôi tự mình hiểu lầm rồi." Tử Cưu bất đắc dĩ nói.

Nghe Tử Cưu nói vậy, Tiểu Bảo khinh bỉ đảo mắt một cái: "Hợp nhau?

Cô nhìn từ đâu mà ra chúng tôi hợp với cô vậy?" "Tôi…" "Chúng tôi mới mấy tuổi?

Cô đã bao lớn rồi?

Cô chơi cùng trẻ con mà có thể hợp nhau sao?" Tiểu Bảo nói thẳng không chút khách sáo.

Tử Cưu trước đây cũng từng gặp không ít trẻ con, nhưng chưa bao giờ gặp phải đứa nào khó chơi thế này.

Loại trẻ con này, cô ta thật sự rất muốn thẳng tay đánh cho một trận.

Đây là cái thứ gì vậy.

Tô Ngôn Triệt thấy Tử Cưu vẫn còn đứng bên cạnh, nhíu mày nhìn cô ta, bất mãn hỏi: "Biết chúng tôi không thích cô rồi, còn ở đây làm gì?" "Phụt!" Có người bên cạnh bật cười thành tiếng.

Ánh mắt Tử Cưu sắc lẹm nhìn sang, sau khi thấy người đó, sắc mặt cô ta có chút khó coi.

Bởi vì người cười thành tiếng không phải ai khác, chính là Sơn Quỷ có thù với cô ta.

Chương 1516

"Tử Cưu, sao tôi lại không biết cô lại thích trẻ con thế nhỉ?" Sơn Quỷ chống cằm, cười như không cười hỏi. "Trước đây thấy trẻ con cô đều hận không thể bóp chết ngay lập tức, lần này lại kiên nhẫn nói chuyện với bọn nhỏ như vậy, lại còn nói hợp nhau với chúng, cô nói thật sao?

Không đùa đấy chứ?" Chuyện nực cười nhất mà Sơn Quỷ từng nghe có lẽ chính là việc Tử Cưu nói mình hợp với một đám trẻ con.

Tiểu Bảo và bọn trẻ liếc nhìn người đột nhiên lên tiếng, thấy vẻ mặt của Tử Cưu liền biết người này và cô ta chắc chắn có thù.

Nếu không, sắc mặt của Tử Cưu cũng không đến nỗi khó coi như vậy. "Sơn Quỷ, đây là chuyện của tôi, không liên quan đến ông." Sơn Quỷ cười gật đầu: "Ừ, cô nói không sai, chuyện này đúng là không liên quan đến tôi, chỉ là tôi không ưa nổi cảnh cô bắt nạt trẻ con nhà người ta thì sao?" Tiểu Bảo giật giật khóe miệng nhìn Sơn Quỷ, cậu phát hiện người này hình như cũng có chút thích mở mắt nói dối.

Cứ nhìn tình hình vừa rồi thì rốt cuộc là ai bắt nạt ai chứ?

Dù sao thì bọn họ cũng chẳng sao cả, còn người phụ nữ tên Tử Cưu này có sao không thì họ không biết.

Bây giờ xem ra chắc cũng không có chuyện gì lớn, dù sao thì cũng chưa bị tức chết, đúng không? "Tử Cưu, tôi nhắc nhở cô một câu, đây là con của nhà Tô Ngọc, không phải người cô có thể tính kế đâu." Tử Cưu sắc mặt khó coi nhìn Sơn Quỷ: "Đây là chuyện của tôi, liên quan gì đến ông." Sơn Quỷ không những không giận mà còn cười nhìn Tử Cưu: "Ừ, cô nói không sai, đúng là không liên quan đến tôi, tôi chỉ tốt bụng nhắc nhở cô một câu thôi." Liếc nhìn mấy đứa trẻ bên cạnh, Sơn

Quỷ rõ ràng nhận ra chúng đã biết thân phận của Tử Cưu, thậm chí có khả năng đã biết chuyện giữa Tử Cưu và Nam Kiều.

Nếu không, chúng sẽ không nói chuyện thiếu khách sáo như vậy.

Tiểu Bảo và mọi người không nói gì, chỉ im lặng nghe hai người họ nói chuyện.

Từ không khí giương cung bạt kiếm giữa hai người, có vẻ quan hệ của họ không tốt cho lắm. "Không phiền ông lo." "Vậy thì tốt." Sơn Quỷ nhìn Tử Cưu đầy ẩn ý, không nói thêm gì nữa mà quay đầu xem trận đấu trên đài.

Tử Cưu đi sang một bên ngồi xuống.

Hôm nay nếu còn tiếp tục nói chuyện với mấy tiểu quỷ này, cô ta thật sự lo mình sẽ bị chúng chọc cho tức chết.

Dù không bị tức chết cũng lo mình sẽ không nhịn được mà ra tay với chúng.

Để ngăn chặn sự cố bất ngờ đó xảy ra, cô ta chỉ có thể chọn cách rời đi.

Tô Ngôn Triệt liếc cô ta một cái rồi lẩm bẩm: "Làm thế ngay từ đầu có phải tốt hơn không?" Tiểu Bảo bật cười khe khẽ, đưa tay véo má Tô Ngôn Triệt: "Không vui đến thế à?" "Cô ta làm phiền em ngẩn người." Tô Ngôn Triệt nói câu này vô cùng hùng hồn, khiến người khác không nỡ nói một lời không phải.

Tiểu Bảo đưa tay ôm trán, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Được rồi, làm phiền em ngẩn người rồi." "Nếu thấy chán thì em đi luyện đàn với bác Văn Tụng là được rồi, đến đây cùng chúng tôi làm gì?" Cậu cũng không biết Tô Ngôn Triệt nghĩ gì nữa.

Rõ ràng là không thích nơi này mà cứ khăng khăng đòi đi cùng, làm như thể mọi người bắt ép em ấy phải đến vậy.

Tô Ngôn Triệt suy nghĩ một lúc nghiêm túc: "Các anh ở bên ngoài cả ngày, em không muốn ở nhà một mình." Tiểu Bảo nghe vậy còn có thể nói gì nữa?

Trước đây khi đến sân huấn luyện cùng họ, Triệt Nhi cũng dùng lý do này.

Sơn Quỷ nghe cuộc đối thoại của họ, cảm thấy con trai của Tô Ngọc thật sự quá thú vị.

Châm chọc Tử Cưu như vậy chỉ vì cô ta làm gián đoạn lúc em ấy đang ngẩn người, thật là thú vị. "Các cậu nên xem thi đấu đi, trận đấu tiếp theo có lẽ sẽ có ích cho các cậu đấy." Sơn Quỷ thấy họ vẫn còn nói chuyện, liền cười nói.

Tiểu Bảo liếc Sơn Quỷ một cái, mắt hơi híp lại: "Ông có âm mưu gì?" Sơn Quỷ đưa tay chỉ vào mình, ông ta có âm mưu gì chứ?

Sơn Quỷ bị Tiểu Bảo chọc cho tức cười: "Vậy cậu thấy tôi có thể có âm mưu gì?" Tiểu Bảo không nói gì, quay đầu đi xem thi đấu.

Sơn Quỷ vốn còn tưởng Tiểu Bảo sẽ nói gì đó, không ngờ cậu lại quay ngoắt đi không nói một lời.

Ông ta cạn lời nhìn Tiểu Bảo, đây là biết mình sai rồi sao?

Sau khi trận đấu bắt đầu, Sơn Quỷ không làm phiền Tiểu Bảo nữa, ông cũng tập trung xem trận đấu bên dưới.

Các trận đấu hôm nay đặc sắc hơn hôm qua rất nhiều, quả thực đã giúp Tiểu Bảo học hỏi được không ít điều.

Đến chiều khi kết thúc, Tiểu Bảo và mọi người ra về như thường lệ.

Khi đi đến cổng thì bị Tử Cưu chặn lại.

Nhìn Tử Cưu chặn đường không cho đi, tâm trạng của Tiểu Bảo có chút không tốt: "Cô muốn làm gì?" "Không muốn làm gì cả, chỉ muốn biết tại sao các cậu lại không thích tôi như vậy?

Lẽ ra tôi không hề đắc tội với các cậu mới phải." Tử Cưu nhìn Tiểu Bảo, không khách khí hỏi.

Nếu họ cứ tiếp tục ghét cô, không thích cô như vậy, thì những việc cô muốn làm sau này sẽ không thể thực hiện được.

Đây là điều cô không muốn thấy. "Tôi chỉ muốn biết thôi." "Ghét một người còn cần lý do sao?" Tiểu Bảo nói xong, nhìn vẻ mặt bất mãn của Tử Cưu, đột nhiên cười nói: "Nếu cô cảm thấy cần một lý do, vậy thì đó là bộ dạng bám riết người khác của cô thật sự rất khó coi." Vẻ mặt của Tử Cưu lập tức đanh lại, vô cùng khó coi: "Cậu nói cái gì?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Rõ ràng biết chúng tôi không thích cô, còn chạy tới hỏi tại sao.

Nếu cô đã muốn biết thì chúng tôi nói cho cô hay, nhưng kết quả này thế nào?

Vui không?" Tiểu Bảo cười như không cười hỏi.

Tử Cưu vốn tưởng rằng họ đã biết chuyện của Nam Kiều, kết quả lại không phải vì chuyện bên đó, mà chỉ đơn thuần là không vui vì sự đeo bám của cô ta. "Vị thím này, mẹ tôi từng nói bất kể là ai cũng phải giữ giá một chút, đừng có sấn sổ tới như vậy, rất mất mặt đó." Tiểu Bảo cười nói.

Nụ cười ấy hoàn hảo không chút kẽ hở.

Sơn Quỷ đi ra thấy Tử Cưu lại đến gây phiền phức cho đám Tiểu Bảo thì lắc đầu ngao ngán, xem ra Tử Cưu thật sự có vấn đề rồi.

Đi đến bên cạnh Tiểu Bảo và mọi người, Sơn Quỷ lên tiếng: "Các cậu nên về nhà đi, đừng có ai cũng bắt chuyện, kẻo đến lúc bị người ta bán đi mà không biết." Tiểu Bảo liếc xéo Sơn Quỷ, cậu đâu có ngốc như vậy. "Trông tôi giống người ngốc thế à?

Muốn bán tôi?

Không sợ tôi bán ngược lại các người à?" Tiểu Bảo khinh thường nói.

Sơn Quỷ chưa từng thấy ai kiêu ngạo như vậy, mà lần này người ông thấy lại là một đứa trẻ, thật quá thú vị. "Các cậu lúc nào cũng thế này à?" Tiểu Bảo liếc nhìn Sơn Quỷ, ý là ông muốn nói gì?

Họ không như thế này thì là như thế nào? "Các cậu cứ kiêu ngạo như vậy, những người tiếp xúc với các cậu sẽ không bắt nạt các cậu sao?" Tiểu Bảo "ha ha" cười lớn, trong tiếng cười sự chế giễu hiện lên quá rõ ràng.

Sơn Quỷ nhất thời không biết nên mở lời thế nào, đứa trẻ này sao lại khiến người ta đau đầu thế nhỉ? "Tôi chỉ có thể nói, cậu quả không hổ là con trai của Tô Ngọc." Tô Ngọc đôi khi cũng rất đáng ăn đòn, nhưng người thích anh cũng vô cùng nhiều, nhiều không kể xiết.

Chương 1517

"Cảm ơn đã khen." Tiểu Bảo nhìn Tử Cưu, nhíu mày nói: "Vị thím này, hy vọng sau này chúng ta không gặp lại cô nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chúng tôi cũng rất khó xử." Ánh mắt Tử Cưu u ám, chuyện vốn tưởng dễ giải quyết lại trở nên khó khăn như vậy.

Lúc Tiểu Bảo và mọi người chuẩn bị rời đi, cậu đột nhiên quay người lại nói: "Chúng tôi thật sự không ngốc như cô nghĩ đâu." Nói xong liền rời đi. "Anh, anh nói xem người này sau này sẽ làm gì?

Sẽ đến gây phiền phức cho chúng ta hay sao?" Tiểu Bảo đầy mong đợi hỏi. "..." Tiểu Trí á khẩu nhìn Tiểu Bảo.

Đứa trẻ này thật khiến người ta hết cách, cậu mong người tên Tử Cưu kia đến gây phiền phức đến vậy sao?

Thằng nhóc này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? "He he, cũng không phải, em chỉ rất tò mò về chuyện này thôi, không có ý gì khác." Tiểu Trí bị chọc cho bật cười, thế này mà là không có ý gì khác, vậy thế nào mới gọi là có ý? "Đi thôi, về nhà.

Em đã chọc giận người ta rồi, sau này dù thế nào cũng phải cẩn thận một chút, biết không?" Tiểu Trí bây giờ lo lắng về chuyện này.

Tiểu Bảo vỗ ngực đảm bảo: "Anh yên tâm, em nhất định sẽ không sao đâu, nhất định sẽ nhường người phụ nữ đó." Tiểu Trí cạn lời nhìn Tiểu Bảo, ý của cậu có phải vậy đâu?

Sao Tiểu Bảo lúc nào cũng hiểu sai ý người khác thế này? "Ai da, anh cứ yên tâm đi, đây không phải chuyện gì to tát cả." "..." Đây không phải chuyện to tát, vậy cậu còn muốn chuyện gì mới là to tát?

Sau khi về nhà, Tiểu Bảo chủ động kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc, điều này khiến Tiểu Trí vô cùng bất ngờ, thật không ngờ Tiểu Bảo cũng có lúc ngoan ngoãn nghe lời như vậy. "Tiểu Bảo, bộ dạng này của con thật thú vị." Liếc Tiểu Trí một cái, dù cậu không nói thì cuối cùng cha cũng sẽ biết.

Chi bằng thành thật khai báo ngay lúc này.

Tô Ngọc nghe xong, nhướng mày hỏi: "Không phải trước đây con nói muốn chơi đùa với cô ta một chút sao?

Sao lại không chơi nữa?" "Hết cách rồi ạ, vốn con có dự định đó, nhưng người phụ nữ kia vừa đến gần, Triệt Nhi đã nói cô ta làm phiền em ấy ngẩn người." Tiểu Bảo bất đắc dĩ nói.

Cậu cũng không muốn như vậy, nhưng em trai không thích Tử Cưu, cậu biết làm sao?

Tô Ngọc bị chọc cho bật cười, cúi đầu nhìn Tô Ngôn Triệt: "Làm phiền con ngẩn người?" "Người ta đi xem thi đấu, còn con là đi ngẩn người à?" Tô Ngọc bất đắc dĩ hỏi Tô Ngôn Triệt.

Tô Ngôn Triệt gật đầu một cách đương nhiên: "Đúng ạ, con không thích." "Được, con có lý." Tô Ngọc ngoài nói vậy ra còn biết làm sao nữa? "Ngọc ca ca, xem ra anh cũng hết cách với Triệt Nhi rồi." "Đúng là hết cách." Triệt Nhi lúc lười biếng thật sự khiến người ta tức đến phát điên, thế mà em ấy còn dùng ánh mắt vô cùng ngây thơ nhìn bạn, khiến bạn dù muốn mắng vài câu cũng ngại mở lời.

Tô Ngôn Triệt ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, nhìn bộ dạng ngoan ngoãn này của em ấy, có mấy ai tin được đây là kiểu người khiến người ta vô cùng đau đầu chứ?

Căn bản là không ai tin.

Nhưng đó lại là sự thật.

Một sự thật khiến họ không thể phản bác. "Sau này các con có dự định gì không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Không có dự định gì cả, chỉ muốn xem xem hôm nay lời đã nói đến mức này rồi, cô ta có còn mặt mũi đến tìm chúng con không." Một câu nói khiến Tô Ngọc không còn gì để nói. "Được, các con tự mình cẩn thận, đừng để người khác bắt nạt là được." Anh cũng không quản nữa, mấy đứa trẻ này muốn làm gì thì làm nấy đi.

Quản nhiều quá mau già. "Về cả rồi à?

Hôm nay thu hoạch được gì không?" Vương Cẩn Hòa thấy mấy đứa trẻ đều ở nhà, cũng không để ý đến sự tương tác giữa chúng mà mở lời hỏi.

Cô thích nhất là hỏi câu này. "Rất tốt ạ, các trận đấu hôm nay thú vị hơn hôm qua." "Con nghĩ ngày mai con cũng có thể tham gia thử." Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm, nói rất nghiêm túc.

Tô Ngọc gật đầu đồng tình: "Được." Tiểu Bảo nghe vậy liền phấn khích, cha đã nói được thì chắc chắn là được.

Hôm sau, sau khi đến nơi, Tiểu Bảo và mọi người liền đi đăng ký tham gia thi đấu.

Tiểu Bảo đến không lâu thì Tô Ngọc và mọi người cũng tới, nhưng họ không ở tầng dưới mà lên tầng hai.

Nam Kiều kéo Minh Uyển Khinh ngồi bên cạnh: "Ngọc ca ca, sao anh không nói với Tiểu Bảo là anh sẽ đến xem thi đấu?" "Nói với Tiểu Bảo thì còn gì ý nghĩa nữa." Anh không hy vọng Tiểu Bảo vì biết anh đang xem mà dốc toàn lực, anh hy vọng mỗi trận đấu của Tiểu Bảo đều là vì chính bản thân con, vì nâng cao thực lực, vì tích lũy kinh nghiệm, chứ không phải để cho anh xem con làm tốt đến mức nào.

Làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ?

Nam Kiều có chút không hiểu cách làm của Tô Ngọc, nhưng cô vẫn nghe lời anh, vì vậy yên tĩnh ở bên cạnh, thỉnh thoảng nói nhỏ với Minh Uyển Khinh.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc.

Mấy ngày nay cô vẫn luôn bàn với Thẩm Quyết một số chuyện liên quan đến sự phát triển sau này của Vong Ưu thành.

Tối qua nghe nói Tiểu Bảo muốn tham gia thi đấu hôm nay, cô mới quyết định cùng đến xem.

Không biết thành quả gần đây của Tiểu Bảo thế nào, có đạt được kết quả như cô mong đợi không.

Họ không phải đợi quá lâu, khoảng một canh giờ sau thì đến lượt Tiểu Bảo lên đài.

Tử Cưu âm trầm nhìn Tiểu Bảo.

Cô ta lại muốn xem xem thằng nhóc miệng còn hôi sữa này rốt cuộc lợi hại đến đâu.

Hy vọng lát nữa sẽ không khiến cô ta thất vọng.

Nếu không, người cô ta đặc biệt tìm đến vì thằng nhóc này chẳng phải là lãng phí sao?

Tô Ngọc đứng bên lan can nhìn Tiểu Bảo, lúc này Tiểu Bảo đang quay lưng về phía họ nên không biết họ đã đến.

Mà Tô Ngọc cũng nhìn thấy Tử Cưu đang ngồi bên dưới.

Khoảnh khắc nhìn thấy người này, Tô Ngọc khẽ nhíu mày, vô cùng bất mãn với cô ta.

Ánh mắt của người này khiến anh cảm thấy có chuyện.

Văn Tụng đứng bên cạnh Tô Ngọc, nhìn đối thủ của Tiểu Bảo.

Sau khi nhìn thấy người đó, sắc mặt Văn Tụng lập tức trở nên có chút khó coi.

Chương 1518

Nhận thấy sự thay đổi của anh ta, Tô Ngọc quay đầu nhìn sang: "Sao vậy?" "Đối thủ của Tiểu Bảo sao lại là cậu ta?" Văn Tụng nhíu mày, vô cùng kinh ngạc hỏi.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Người này có vấn đề gì à?" "Người này không những có vấn đề, mà vấn đề còn rất lớn.

A Ngọc, Tiểu Bảo đối đầu với người này nhất định là có kẻ cố ý sắp đặt." Văn Tụng nghiêm túc nói.

Tô Ngọc liếc nhìn người bên dưới, chỉ có ánh mắt của Tử Cưu là vô cùng phấn khích.

Điều này cho thấy, nếu thật sự có người sắp đặt trận đấu này, thì người đó nhất định là Tử Cưu. "Người này làm sao?" "Đồ Tấn năm nay mười bảy tuổi, có thiên phú võ học rất tốt, cậu ta đã thành danh ở Vong Ưu thành từ năm mười ba tuổi.

Hơn nữa có một điểm, những trận đấu như thế này cậu ta đã trải qua rất nhiều rồi.

Võ công của Tiểu Bảo quả thực không tệ, nhưng kinh nghiệm thực chiến so với cậu ta thì chênh lệch quá nhiều.

Tôi lo đến lúc đó nếu Đồ Tấn không thể khống chế được bản thân, Tiểu Bảo có thể sẽ bị thương." Nếu Tiểu Bảo bị thương, không biết Tô Ngọc sẽ thế nào.

Anh ta bây giờ lo lắng nhất chính là điều này.

Tuy nhiên, Tô Ngọc lại không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn mọi thứ bên dưới.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, Văn Tụng cảm thấy tâm trạng của mình càng tệ hơn.

Anh ta đưa tay day trán, nói: "Anh bình tĩnh chút đi." Tô Ngọc kỳ quái liếc nhìn Văn Tụng, cạn lời nói: "Anh thấy tôi không bình tĩnh ở điểm nào?" Anh hiện tại vô cùng bình tĩnh, không có chút nào là không bình tĩnh cả, người không bình tĩnh bây giờ chẳng phải là chính anh ta sao?

Nghe vậy, Văn Tụng khinh bỉ đảo mắt một cái: "Tôi đang nói thật với anh, anh đừng có nói lung tung với tôi ở đây." "Lúc tôi mới đến Vong Ưu thành, bị thương có ít không?" Tô Ngọc nhìn Văn Tụng nói. "Bất kỳ võ giả nào trong quá trình trưởng thành cũng đều sẽ bị thương, bất kể là tôi hay là các anh, giữa chúng ta không một ai là ngoại lệ.

Nếu Tiểu Bảo muốn nâng cao thực lực của mình, đây là những điều bắt buộc phải trải qua." Tô Ngọc nhìn rất rõ, anh cũng đã nói với Vương Cẩn Hòa về việc này, và cô ấy cũng có thể hiểu được.

Văn Tụng có vẻ mặt kỳ quái nhìn Tô Ngọc, anh ta luôn nghĩ Tô Ngọc là một người cha rất tốt với con cái, nếu con xảy ra chuyện, người làm cha như anh có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Nhưng bây giờ Tô Ngọc lại bình tĩnh nói về việc Tiểu Bảo có thể bị thương.

Tô Ngọc rốt cuộc đang nghĩ gì? "A Ngọc, anh nói thật đấy chứ?" Tô Ngọc nhìn Văn Tụng: "Nếu không thì sao?" Tiểu Bảo có việc mình muốn làm, cũng biết mình đang làm gì.

Cho nên những chuyện này không cần anh phải lo lắng, Tiểu Bảo chỉ cần dùng phương pháp mà con cho là đúng để nâng cao thực lực là được, còn những chuyện khác, có anh ở đây sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì.

Văn Tụng nhìn Tô Ngọc như vậy, cảm khái nói: "Tôi vẫn luôn nghĩ anh là một người cuồng con." "Ừ, tôi đúng là vậy." Anh không chỉ cuồng con, mà còn cuồng vợ, chuyện này ai cũng biết.

Chuyện ai cũng biết thì có gì đáng nói? "Tôi tưởng anh sẽ luôn bảo vệ Tiểu Bảo dưới đôi cánh của mình, chỉ là tôi không ngờ anh lại không làm như vậy.

Không những không làm, anh còn dùng một phương pháp mà người khác không thể chấp nhận được." Văn Tụng cảm khái nói. "Đó là do các anh chưa đủ hiểu tôi, Tiểu Bảo muốn vượt qua tôi, đó là điều con muốn, tôi tự nhiên sẽ giúp con hoàn thành." Văn Tụng như thể nghe được điều gì đó không thể tin nổi, không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Bảo nói muốn vượt qua anh?

Thật hay giả vậy?" Tô Ngọc đưa tay day day trán, bất đắc dĩ nói: "Anh nhìn bộ dạng này của tôi, anh thấy là thật hay giả?" "Anh biến thái như vậy, Tiểu Bảo muốn vượt qua anh, cái giá phải trả sẽ lớn hơn người thường rất nhiều." Văn Tụng nghiêm túc nói.

Sự xuất sắc của Tô Ngọc là điều mà tất cả mọi người ở Vong Ưu thành đều biết, bất kể là võ công hay kinh doanh, Tô Ngọc đều là người lợi hại nhất.

Cộng thêm mấy chục năm nội lực mà lão thành chủ truyền cho anh, Tiểu Bảo muốn vượt qua Tô Ngọc về mặt này, có lẽ là một việc vô cùng khó khăn. "Không sao cả, chỉ cần Tiểu Bảo cảm thấy đó là việc con phải làm, tôi đều sẽ giúp con." Tô Ngọc nói một cách chẳng hề để tâm. "Anh lợi hại." "Nhưng người sắp xếp trận đấu này cho Tiểu Bảo là ai, anh có ý nghĩ gì không?" Tô Ngọc chỉ xuống dưới: "Người đó đang ngồi ở kia kìa." Văn Tụng nhìn theo hướng Tô Ngọc chỉ, sau khi thấy người đó, trong mắt anh ta tràn đầy vẻ lạnh lùng, quả nhiên là cô ta. "Bây giờ tạm thời đừng quản, sau này hãy nói."

"Được." Đồ Tấn nhìn đối thủ của mình, lại là một đứa trẻ mười tuổi, điều này khiến cậu nghi ngờ có phải đã nhầm lẫn gì không.

Quay đầu nhìn trọng tài bên cạnh, cậu nhíu mày hỏi: "Đối thủ của tôi lẽ ra đều là những người lớn tuổi hơn tôi, tại sao lại có một đứa trẻ mười tuổi xuất hiện?" Trọng tài cười gượng: "Đây là do bốc thăm quyết định." Đương nhiên không phải như vậy, nhưng có thể nói ra được sao?

Chuyện này căn bản không thể nói cho họ biết.

Đồ Tấn sắc mặt khó coi nhìn trọng tài, xem ra có người muốn lợi dụng tay mình để trừ khử đứa trẻ này.

Đồ Tấn nhìn Tiểu Bảo, nhíu mày nói: "Có người muốn lợi dụng tôi để đối phó với cậu, cậu không phải là đối thủ của tôi, cậu có muốn đánh không?" "Đương nhiên, cha tôi chưa từng dạy tôi mấy chữ 'lâm trận bỏ chạy' viết như thế nào, hơn nữa anh rất lợi hại, có thể để tôi luyện tập." Tiểu Bảo nhìn Đồ Tấn, nói một cách chẳng hề bận tâm.

Cậu cần một đối thủ. "Tại sao?" Cậu rõ ràng có thể tìm người khác, tại sao nhất định phải tìm mình?

Làm vậy có lợi ích gì?

Trong lúc Đồ Tấn đang suy nghĩ lung tung, Tiểu Bảo cũng lên tiếng: "Thật ra vấn đề này rất đơn giản, bởi vì tôi đã đến bình cảnh khó đột phá, cho nên tôi cần một đối thủ." Đồ Tấn kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, đây là lần đầu tiên có người nói với cậu một cách nghiêm túc như vậy rằng họ cần một đối thủ. "Cậu chắc chắn muốn tôi làm đối thủ của cậu?" Đồ Tấn hỏi lại lần nữa. "Đúng, tôi cảm thấy đấu với anh, tôi có thể phát hiện ra những thiếu sót của mình." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Đồ Tấn gật đầu quả quyết: "Được, nếu cậu đã nói như vậy, tôi cũng sẽ không nương tay.

Tôi tên Đồ Tấn." "Tôi tên Tô Tử Khâm." Cái tên này khiến Đồ Tấn sững sờ một lúc, sau đó vô cùng vui mừng nhìn Tiểu Bảo hỏi: "Cha cậu là Tô Ngọc?" Tiểu Bảo gật đầu: "Phải." "Rất tốt, nếu đã vậy, tôi nhất định sẽ dốc toàn lực." Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn Đồ Tấn, đây là chuyện gì vậy?

Mặc dù trong lòng rất tò mò, nhưng Tiểu Bảo cũng không hỏi tiếp.

Muốn biết lúc nào cũng được, không nhất thiết phải truy cứu đến cùng vào lúc này. "Vậy thì bắt đầu thôi." "Được." Tử Cưu nhíu mày nhìn trận đấu trên đài, đặc biệt là Đồ Tấn.

Sao cô ta có cảm giác cậu ta rất thích Tô Ngọc vậy?

Lại còn nói những lời như thế, đây là điều cô ta cảm thấy khó tin nhất.

Trận đấu trên đài nhanh chóng bắt đầu.

Những đòn tấn công đầu tiên chỉ là sự thăm dò của hai bên.

Tiểu Bảo vung tay, khẽ nhíu mày, người này hình như còn luyện ngoại gia công phu.

Người này thật sự rất lợi hại.

Cậu nhất định phải cẩn thận, cẩn thận hơn nữa, chỉ có như vậy mới có thể đạt được kết quả mình mong muốn.

Đồ Tấn vốn nghĩ Tiểu Bảo dù lợi hại cũng không đến mức nào, nhưng sau những đòn tấn công thăm dò ban đầu, cậu phát hiện đứa trẻ này thật sự vô cùng xuất sắc, võ công của cậu đã không phải là thứ mà những đứa trẻ cùng tuổi có thể so sánh được.

Quả không hổ là con trai của Tô Ngọc.

Chương 1519

"Cậu rất giỏi." "Anh cũng vậy." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Từ khi đến Vong Ưu thành, đây là lần đầu tiên cậu gặp được người lợi hại như vậy, điều này khiến Tiểu Bảo trở nên vô cùng thận trọng.

Cũng chính vì sự thận trọng này mà dù né được rất nhiều đòn tấn công, nhưng cũng khiến cậu có chút bó tay bó chân.

Rất nhanh, Tiểu Bảo đã phát hiện ra vấn đề của mình, bắt đầu thay đổi phương thức tấn công, thủ đoạn trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Cậu cũng trở nên phóng khoáng hơn, hoàn toàn khác với sự gò bó trước đó, trở nên vô cùng tự tin.

Đồ Tấn cũng phát hiện ra sự thay đổi của Tiểu Bảo, điều này khiến cậu rất vui.

Khi giao đấu với Tiểu Bảo, cậu cũng trở nên rất nghiêm túc, ra tay không chút nể tình.

Khán giả bên dưới xem vô cùng phấn khích.

Không ngờ một đứa trẻ mười tuổi lại có thể trụ được trong tay Đồ Tấn lâu như vậy.

Đồ Tấn tuy dùng toàn lực, nhưng biết Tiểu Bảo muốn rèn luyện, nên cũng đã kéo dài thời gian thi đấu.

Cuối cùng, Tiểu Bảo vì không địch lại được Đồ Tấn nên đã thua cậu ta.

Sau khi trận đấu kết thúc, khán đài vang lên những tràng pháo tay nhiệt liệt.

Đứa trẻ này thật quá xuất sắc.

Điều này khiến họ nhớ đến cha của cậu, Tô Ngọc.

Khi Tô Ngọc mới đến, đối thủ của anh cũng là những người lợi hại hơn anh rất nhiều, nhưng anh chưa bao giờ sợ hãi, không những không sợ hãi mà còn vô cùng phấn khích.

Lúc ra tay thật sự khá đáng sợ.

Và bây giờ, trên người Tiểu Bảo cũng đã có bóng dáng của anh. "Anh rất mạnh, nhưng tôi cũng sẽ trở nên lợi hại hơn." Tiểu Bảo nhìn Đồ Tấn, nghiêm túc nói. "Tôi tin cậu, nhiều nhất là hai năm nữa, võ công của cậu sẽ có một sự thay đổi về chất." "Đó là đương nhiên." Tiểu Bảo tự tin nói.

Nói xong, cậu nhìn Đồ Tấn có chút do dự. "Sao vậy?" "Tôi muốn mời anh làm bạn luyện của tôi." Tiểu Bảo nghiêm túc nhìn Đồ Tấn nói.

Cậu biết nói như vậy có thể không hay lắm, nhưng cậu rất thích đấu với Đồ Tấn.

Giao đấu với người này, cậu có cảm giác sảng khoái tột cùng, hoàn toàn khác với trước đây. "Được." Đồ Tấn cũng thích làm đối thủ của Tiểu Bảo, có một đối thủ như vậy, cậu tin mình nhất định có thể tiến bộ nhanh hơn.

Đồ Tấn cũng không về chỗ ngồi của mình mà đi theo Tiểu Bảo đến chỗ của cậu.

Tiểu Bảo vô tình quay đầu lại và nhìn thấy Tô Ngọc đang đứng bên lan can tầng hai.

Sững sờ một lúc, Tiểu Bảo ngượng ngùng cười với Tô Ngọc.

Tô Ngọc làm một thủ thế với Tiểu Bảo, thấy thủ thế của cha, Tiểu Bảo có chút phấn khích.

Đồ Tấn phát hiện sự thay đổi của Tiểu Bảo, liền nhìn theo ánh mắt của cậu.

Vừa nhìn đã thấy Tô Ngọc đang đứng ở đó, bên cạnh anh còn có mấy người nữa, là Nam Kiều và mọi người. "Cha cậu so với trước đây lại trẻ ra rồi." "Đúng vậy." Trả lời câu hỏi của Đồ Tấn xong, Tiểu Bảo đột nhiên phát hiện ra một điểm không ổn, quay đầu nhìn người bên cạnh, Tiểu Bảo kỳ quái hỏi: "Đồ Tấn, có phải anh rất thích cha tôi không?" Đồ Tấn vội vàng gật đầu: "Đương nhiên là thích rồi, ông ấy là người tôi thích nhất, ông ấy chính là mục tiêu của tôi." "A?" Lại còn có chuyện như vậy sao? "Trước đây tôi thật ra khá kém cỏi, nhưng khi cha cậu đến đây, tôi tình cờ gặp được ông ấy.

Lúc đó tôi đã thua một trận đấu rất quan trọng, trở nên có chút suy sụp.

Ông ấy thấy tôi liền nói với tôi rất nhiều, chỉ cần là thi đấu thì sẽ có thắng có thua, chẳng qua chỉ là thất bại một lần thôi, có gì đáng buồn chứ?

Tìm ra nguyên nhân rồi thắng lại là được rồi." Tiểu Bảo có chút kinh ngạc nhìn Đồ Tấn, cậu thật sự không ngờ cha mình lại nói những lời như vậy, cậu thật sự cảm thấy quá không thể tin được. "Sao vậy?" "Con thật không ngờ cha lại có lúc an ủi người khác, phải biết là lúc cha mắng người hung lắm đấy." "Ông ấy sẽ mắng cậu?" "Cái đó thì không, người bị mắng không phải là tôi." Đồ Tấn cạn lời nhìn Tiểu Bảo, nếu đã vậy thì còn gì để nói nữa? "Anh trai giỏi quá." Tiểu Bảo đưa tay véo má Trần Nhi, cười nói: "Anh đã thua rồi, còn nói gì mà lợi hại?" "Anh mới mười tuổi, anh kia đã lớn như vậy rồi, anh thua anh ấy không phải là rất bình thường sao?

Dù sao thì anh này cũng rất lợi hại." Anh trai này là người lợi hại nhất mà em từng thấy cho đến nay. "Em tin anh trai một ngày nào đó nhất định sẽ thắng anh ấy.

Anh trai cố lên, chúng em tin anh." Tô Ngôn Triệt cổ vũ cho Tiểu Bảo, khiến Đồ Tấn cảm thấy có chút buồn cười.

Quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, Đồ Tấn nén cười hỏi: "Đây là em trai em gái cậu à?" "Ừm, đúng vậy." "Chúng đáng yêu thật." "Thật ra, ước nguyện lớn nhất của tôi chính là thông qua nỗ lực của bản thân để bái Tô Ngọc làm sư phụ." Đồ Tấn cảm khái nói.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, người này lại muốn làm đệ tử của cha cậu? "Bây giờ anh cũng rất tốt mà?

Sao lại nghĩ đến việc làm đệ tử của cha tôi?

Làm đệ tử của cha là một việc vô cùng cực khổ đấy." Tiểu Bảo nhìn Đồ Tấn nói.

Chỉ cần là người được cha huấn luyện, không một ai không nói cha rất hung dữ.

Đặc biệt là lúc dạy dỗ họ.

Tô Ngọc lúc đó là lục thân không nhận, muốn ác đến đâu là có ác đến đó. "Cái này tôi không sợ." Tiểu Bảo thấy cậu ta như vậy, bất lực lắc đầu: "Tôi thấy anh hết thuốc chữa rồi.

Cha tôi đang ở đây, anh có muốn lên gặp cha tôi cùng chúng tôi không?" Đồ Tấn bỗng thấy hơi ngại, ngập ngừng nói: "Tớ đi cùng các cậu như vậy có ổn không?" Tuy rất muốn đi nhưng đây là cha của Tô Tử Khâm, cậu đi theo cảm thấy có chút không ổn.

Tiểu Bảo liếc Đồ Tấn một cái: "Có gì to tát đâu?" "Đi thôi, chúng ta lên lầu, cha đến rồi." Tô Ngôn Triệt nhìn Tiểu Bảo, trong mắt có chút nghi hoặc: "Cha đến lúc nào vậy?" "Em không biết, cha ở trên lầu, em cũng vừa mới thấy." "Được." Trong lúc mấy đứa trẻ bàn nhau lên lầu tìm Tô Ngọc, Văn Tụng và những người khác cũng đang nói về bọn chúng. "Nền tảng của Tiểu Bảo rất vững chắc, cộng thêm khoảng thời gian rèn luyện gần đây, cả con người thằng bé đã có sự thay đổi vượt bậc." Tô Ngọc gật đầu một cách hiển nhiên: "Đúng vậy, sự thay đổi của Tiểu Bảo quả thật rất lớn, trận đấu này khiến tôi rất bất ngờ." Ban đầu anh không nghĩ Tiểu Bảo có thể trụ được lâu như vậy.

Mặc dù trong đó cũng có ý đồ của Đồ Tấn muốn rèn luyện cho Tiểu Bảo, nhưng so với Đồ Tấn thì khoảng cách của Tiểu Bảo quả thực quá lớn.

Tuy nhiên, kết quả này khiến anh vô cùng hài lòng. "Bây giờ tôi tin rằng việc Tiểu Bảo nói muốn vượt qua anh là thật lòng." Đứa trẻ này có tiềm năng vô hạn, sẽ không vì chút chuyện này mà từ bỏ.

Tô Ngọc gật đầu một cách hiển nhiên: "Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?" Đồ Tấn buồn cười nhìn Tô Ngọc, người này cũng không khiêm tốn chút nào.

Chương 1520

Nhưng nếu mình có một đứa con trai như vậy, chắc cũng không muốn khiêm tốn quá.

Tiểu Bảo rất nhanh đã lên tới nơi.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo đẩy cửa bước vào: "Đến rồi à?" Tiểu Bảo rụt rè đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nhỏ giọng hỏi: "Cha ơi, con hỏi cha một câu." "Ừm?

Nói cha nghe xem." "Biểu hiện hôm nay của con cũng được chứ ạ?" Tiểu Bảo có chút thấp thỏm hỏi.

Tô Ngọc không trả lời ngay mà nhìn cậu bé hỏi lại: "Con thấy thế nào?" "Con thấy cũng ổn ạ." Tiểu Bảo sờ sờ mũi, cười hì hì nói. "Vậy còn hỏi cha làm gì?" Tiểu Bảo vừa nghe liền biết Tô Ngọc rất hài lòng với trận đấu lần này của mình. "Cha đúng là cha ruột của con." Tô Ngọc cốc đầu Tiểu Bảo một cái, bực bội nói: "Cha không phải cha ruột con thì là gì?" Đứa nhỏ này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Nói năng cái kiểu gì thế? "Hì hì." Tô Ngọc nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Tiểu Bảo, cảm thấy đau cả mắt. "Cha phân tích cho con đi." Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc nói.

Tiểu Trí bất đắc dĩ nói: "Tiểu Bảo, cậu quên là ở đây còn có một người nữa à?" Lúc này Tiểu Bảo mới nhớ ra người đi cùng còn có Đồ Tấn: "À đúng rồi cha, đây là Đồ Tấn, cậu ấy nói cha từng an ủi cậu ấy." Tô Ngọc nhíu mày, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc.

An ủi?

Anh an ủi Đồ Tấn khi nào?

Đồ Tấn nhìn vẻ mặt nghi hoặc của Tô Ngọc, trong lòng biết chắc anh đã quên hết rồi.

Dù biết đây là chuyện đương nhiên, nhưng sao trong lòng cậu lại thấy khó chịu thế này?

Tiểu Bảo ngượng ngùng nhìn Đồ Tấn bên cạnh, cha lại không nhớ ra Đồ Tấn ư?

Có phải là quá khó xử rồi không?

Người ta thì nhớ mãi về cha mà. "Đồ Tấn nói có một lần cậu ấy thua một trận đấu rất quan trọng, có chút suy sụp, chính cha đi ngang qua đã an ủi cậu ấy, mới có cậu ấy của ngày hôm nay." Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ về chuyện Tiểu Bảo nói, một lúc sau mới nhớ ra: "Ồ, ra là cậu à, không ngờ đã lớn thế này rồi." Dung mạo cũng có chút thay đổi, hơn nữa Đồ Tấn lúc đó thật sự khiến người ta phiền lòng, hoàn toàn khác hẳn với bây giờ, anh không nhận ra cũng có vẻ bình thường. "Là tôi, cảm ơn ngài đã giúp tôi khi đó." Tô Ngọc lắc đầu, không mấy để tâm, thật ra anh cũng chẳng làm gì, chỉ nói vài câu mà thôi, ngoài ra không có gì khác.

Không đáng để cậu ấy cứ mãi để trong lòng: "Không cần đâu, dù sao cũng đã qua lâu lắm rồi." Thế nhưng Đồ Tấn lại không hài lòng nói: "Không, dù đã qua bao lâu, đối với tôi ngài vẫn là người quan trọng nhất." Tô Ngọc dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Đồ Tấn, đứa trẻ này nói thật sao?

Cái gì gọi là anh là người quan trọng nhất?

Đồ Tấn có chút bực bội, sao mình lại nói sai rồi?

Tô Ngôn Triệt đứng bên cạnh lặng lẽ lên tiếng: "Cha, anh này cố gắng như vậy là muốn làm đệ tử của cha đó." Bị Tô Ngôn Triệt nói ra suy nghĩ của mình, Đồ Tấn thực sự rất ngại, cậu không dám nhìn Tô Ngọc, sợ anh sẽ không chịu nhận mình làm đệ tử.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Đồ Tấn, muốn làm đệ tử của mình sao?

Văn Tụng cũng có chút ghen tị: "A Ngọc, vận may của cậu rốt cuộc là thế nào vậy?

Đệ tử tự tìm đến cửa, mà còn là một đệ tử xuất sắc như vậy." "Với sự phát triển hiện tại của cậu, tiếp tục ở lại Vong Ưu thành sau này cũng sẽ rất tốt, tại sao nhất định phải làm đệ tử của tôi?" Tô Ngọc không để ý đến Văn Tụng đang ghen tị, mà nhìn Đồ Tấn hỏi.

Đồ Tấn do dự một chút, không biết mình có nên nói hay không. "Cứ nói đi, có suy nghĩ gì cậu cứ nói thẳng ra, không cần khách sáo với tôi." "Tôi… tôi chỉ muốn đi theo ngài." Đồ Tấn lắp bắp nói.

Cậu cũng không biết tại sao lại có suy nghĩ này, chỉ là muốn làm như vậy thôi.

Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười, lại còn có cách nói như vậy sao?

Có phải hơi kỳ lạ rồi không?

Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói: "Xem ra Tiểu Bảo đi tham gia một trận đấu, còn mang về cho anh một đệ tử, thế nào?

Có phải rất vui không?" Tô Ngọc lặng lẽ nhìn Vương Cẩn Hòa, biểu cảm có chút khó nói thành lời.

Dường như đang muốn nói, em thấy anh có vui không?

Anh đã có nhiều con phải dạy dỗ rồi, bây giờ lại còn thêm một đệ tử lớn thế này nữa?

Chỉ là anh cứ im lặng, Đồ Tấn lại tỏ ra có chút đáng thương, khiến anh trông như thể đã làm gì sai. "Cậu chắc chắn chứ?" Đồ Tấn vốn nghĩ mình chắc chắn không có cơ hội, kết quả lại nghe thấy Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc hỏi cậu cái gì?

Hỏi cậu có chắc chắn không?

Đồ Tấn vội vàng gật đầu: "Chắc chắn ạ." Nếu có thể trở thành đệ tử của Tô Ngọc, chắc hẳn cậu sẽ rất hạnh phúc. "Được, ta nhận cậu làm đệ tử." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Có một đệ tử xuất sắc như vậy dường như cũng không có gì không tốt. "Tuyệt quá, bây giờ anh là sư huynh của bọn em rồi, dù sao anh cũng lớn tuổi hơn bọn em, sau này bọn em muốn tìm anh so tài cũng không cần phải ngại nữa." Tiểu Bảo vô cùng hài lòng nói.

Đồ Tấn cũng rất phấn khích, vốn tưởng đã hết cơ hội, ai ngờ lại có được cơ hội như vậy.

Thật sự quá vui mừng. "Được chứ, sau này các em muốn so tài với anh lúc nào cũng được." Đồ Tấn vui vẻ nói. "Lễ bái sư đợi về Vương phủ rồi chuẩn bị, sau này cậu theo ta đến ở chỗ chúng ta." "Vâng, sư phụ." Tô Ngọc nhướng mày nhìn, đứa trẻ này cũng nhanh nhạy đấy, gọi thẳng là sư phụ rồi. "Cha, chúng ta tiếp tục chủ đề lúc nãy đi, cha thấy thế nào?" Thấy chuyện của Đồ Tấn đã giải quyết xong, Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt mong chờ.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo: "Con muốn nghe cha nói đến vậy sao?" "Tất nhiên rồi ạ, con muốn biết mình còn thiếu sót ở đâu." Tiểu Bảo nói một cách hiển nhiên.

Tô Ngọc không nói ngay, mà nhìn sang Đồ Tấn hỏi: "Cậu thấy thế nào?" "Nền tảng của sư đệ rất vững chắc, bất kể là chiêu thức hay nội lực đều đã vượt qua những đứa trẻ cùng tuổi, chỉ có một vài vấn đề nhỏ khi tấn công người khác thôi, ngoài ra không có vấn đề gì.

Nhưng những vấn đề nhỏ này cũng cần phải sửa, nếu không sau này gặp cao thủ thực sự rất dễ bị thiệt." Thậm chí những điều này có thể trở thành điểm yếu của Tiểu Bảo.

Vì vậy, một số động tác nhỏ của cậu bé cần phải sửa đổi, để tránh sau này tự rước lấy phiền phức không đáng có. "Nghe thấy chưa?" Tô Ngọc không ngờ chỉ đấu với Tiểu Bảo một lần mà Đồ Tấn đã nhìn ra vấn đề của cậu bé rất rõ ràng.

Tiểu Bảo im lặng không nói gì, mà đang nghiêm túc suy nghĩ về lời của Đồ Tấn.

Nhìn bộ dạng không nói một lời của Tiểu Bảo, Đồ Tấn tưởng rằng mình đã nói quá nặng lời, khiến tâm trạng của cậu bé không tốt.

Chương 1521

"Em..." Tô Ngọc ngăn Đồ Tấn lại, không cho cậu nói tiếp, mà chờ Tiểu Bảo tự mình lên tiếng.

Đồ Tấn có chút lo lắng nhìn Tiểu Bảo, Tiểu Bảo đã như vậy rồi mà sao sư phụ vẫn không lo lắng chút nào vậy? "Cha, con biết vấn đề của mình là gì rồi." Ngay lúc Đồ Tấn không nhịn được định nói gì đó, Tiểu Bảo cuối cùng cũng lên tiếng.

Đồ Tấn ngẩn ra, trông cậu bé không có vẻ gì là có vấn đề, chẳng lẽ lúc nãy cậu đã nghĩ nhiều? "Em không sao chứ?" Đồ Tấn không nhịn được hỏi.

Tiểu Bảo kỳ quái nhìn Đồ Tấn, ngơ ngác hỏi: "Hửm?

Em có thể có chuyện gì chứ?

Tại sao anh lại hỏi em như vậy?" "Không có gì, chỉ là lúc nãy thấy em có vẻ rất thất vọng." "Cũng không đến mức đó, dù sao con theo cha luyện võ lâu như vậy, sớm đã quen bị nói rồi, như vậy đối với con lại là tốt nhất, chỉ khi tìm ra vấn đề của mình mới có thể tiến bộ hơn." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Cậu chỉ im lặng một lúc thôi, xem ra đã làm vị sư huynh mới ra lò này lo lắng rồi. "Nếu con đã biết rồi, vậy ta cũng không hỏi nữa, nhưng ta hy vọng con tự mình sửa tật xấu này, có vấn đề gì không?" Tô Ngọc nghiêm khắc hỏi. "Không vấn đề ạ." Tô Ngọc lập tức cười: "Không vấn đề là tốt rồi." Lúc này Đồ Tấn mới hiểu ra Tiểu Bảo không phải buồn bã, cũng không phải không vui, cậu bé chỉ đang tự kiểm điểm lại mình.

Tiểu Bảo bên này không có chuyện gì, Đồ Tấn liền nghĩ đến người đã cố ý để cậu và Tiểu Bảo thi đấu với nhau. "Sư phụ, chuyện con và Tiểu Bảo đối đầu với nhau rất đáng ngờ, con cảm thấy có người muốn lợi dụng tay con để đối phó với Tiểu Bảo." Đồ Tấn nhíu mày nói.

Không biết Tiểu Bảo đã đắc tội với ai mà khiến đối phương lại làm ra chuyện này. "Tại sao lại nói như vậy?" Tô Ngọc giả vờ như không biết gì mà hỏi.

Đồ Tấn suy nghĩ một chút rồi mới giải thích: "Đối thủ của tôi luôn là những người lớn tuổi hơn tôi, từ ba năm trước đã bắt đầu như vậy rồi, chưa bao giờ xuất hiện đối thủ nhỏ tuổi hơn tôi." "Chuyện như vậy ba năm nay chưa từng có ngoại lệ, nhưng khi đối đầu với Tiểu Bảo lại xảy ra ngoại lệ, tôi đã hỏi trọng tài, ông ta nói với tôi đây là do bốc thăm quyết định." Cậu hoàn toàn không tin lời của trọng tài.

Phải biết rằng các trận đấu của cậu dù là bốc thăm cũng là với những người lợi hại hơn, để một đứa trẻ đấu với cậu là sao chứ? "Ra là vậy." Xem ra trọng tài này cũng có liên quan đến Tử Cưu.

Thậm chí còn giúp Tử Cưu gây phiền phức cho bọn Tiểu Bảo.

Thật là hay, khiến anh được chứng kiến một số chuyện khá thú vị. "Sư phụ, con có một người trong diện tình nghi." Ngay khi Tô Ngọc định nói gì đó, Đồ Tấn lại lên tiếng.

Tô Ngọc nhướng mày: "Ồ?

Nói ta nghe xem." "Chắc là người phụ nữ tên Tử Cưu đó." Đồ Tấn nói thẳng.

Trước khi họ thi đấu, cậu đã chú ý đến Tử Cưu, người này không hề tỏ ra ngạc nhiên, không những không ngạc nhiên mà ngược lại còn có chút phấn khích, thậm chí là kích động.

Rốt cuộc là chuyện gì khiến bà ta phấn khích và kích động như vậy?

E rằng chỉ có chuyện của Tiểu Bảo thôi. "Chuyện này ta biết rồi, các con tiếp tục thi đấu, chúng ta đi trước đây." Tô Ngọc khẽ nói. "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vai Tiểu Bảo: "Buổi tối muốn ăn gì?

Mẹ làm cho con." Tiểu Bảo mong đợi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ thật sự có thể làm đồ ăn ngon cho con sao?" "Đó là đương nhiên, sao nào, lời mẹ nói không đáng tin vậy à?" Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Tất nhiên là không phải rồi, con chỉ cảm thấy hơi bất ngờ thôi." Vương Cẩn Hòa vỗ nhẹ Tiểu Bảo một cái, nói gì mà bất ngờ, lời này ai tin? "Món mẹ làm con đều thích ăn." "Được, vậy mẹ sẽ làm vài món đơn giản nhé." "Dạ." Sau khi tiễn Vương Cẩn Hòa và mọi người đi, Tiểu Bảo mới thở phào nhẹ nhõm, ngược lại Đồ Tấn đứng bên cạnh có chút tò mò. "Sư nương còn tự mình nấu ăn sao?" Sư phụ là Ngọc Vương, bên cạnh hẳn là có rất nhiều nha hoàn chứ?

Sao sư nương còn phải tự tay nấu ăn? "Nhà bọn em cũng có đầu bếp, nhưng vào những ngày đặc biệt, mẹ vẫn sẽ làm cho bọn em một vài món ngon.

Em nói cho anh biết, tối nay anh có lộc ăn rồi, món mẹ em làm là ngon nhất." Tiểu Bảo đắc ý nói.

Đối với điều này, Triệt Nhi và những đứa khác cũng rất có quyền phát biểu: "Anh trai nói đúng đó, đợi tối nay anh qua sẽ biết." "Được." Sau khi kết thúc trận đấu, Tiểu Bảo và các bạn đi cùng Đồ Tấn về thu dọn đồ đạc.

Nơi Đồ Tấn ở không được tốt lắm, bên trong đủ loại người.

Thấy Đồ Tấn dẫn theo bọn Tiểu Bảo trở về, họ không khỏi có chút ngạc nhiên: "Ngươi dẫn người về làm gì?

Tiền thắng trận hôm nay đâu?" Nhìn người đang nói, Đồ Tấn nhíu mày: "Đó là tiền của ta." "Ngươi… chúng ta đều là người một nhà, tiền của ngươi không phải là của chúng ta sao?

Hay là ngươi muốn rời khỏi đây?" Trên trán Đồ Tấn nổi gân xanh, đối với loại người này, cậu thật sự không muốn có bất kỳ quan hệ nào nữa.

Không chỉ không muốn có quan hệ, mà còn muốn đánh cho bọn họ một trận tơi bời. "Số tiền trước đây đưa cho các người, ta không cần nữa, sau này các người còn muốn lấy tiền của ta, e là không dễ dàng như vậy đâu." Cậu không muốn gây phiền phức, nên khi có tiền đều sẽ chia cho họ một ít, coi như là bỏ tiền mua sự yên tĩnh.

Nhưng gần đây bọn họ ngày càng quá đáng, khiến cậu vô cùng bất mãn. "Ngươi…" "Đồ Tấn ngươi đừng quên, ngươi cũng ở đây, mọi thứ ở đây ngươi đều phải gánh vác." Tiểu Bảo nghe một hồi cũng hiểu ra: "Đây là nhà của các người sao?" "Không phải." Người kia vô thức trả lời.

Tiểu Bảo không để ý đến hắn, mà nhìn Đồ Tấn hỏi: "Nhà này là của ai?" "Thuê chung với người khác." "Nếu đã là thuê chung, vậy không phải tất cả mọi người đều phải góp tiền thuê nhà sao?

Tại sao lại nói Đồ Tấn phải gánh vác?

Nếu tiền thuê nhà đều do Đồ Tấn gánh vác, vậy các người làm gì?

Còn nữa, các người đang ở không sao?" Những câu hỏi của Tiểu Bảo vô cùng sắc bén, khiến bọn họ có chút không chống đỡ nổi. "Chuyện… chuyện này là chuyện riêng của chúng ta, liên quan gì đến ngươi?

Ngươi đừng có xen vào chuyện của chúng ta." "Tôi cũng không muốn xen vào, nhưng các người là cái thá gì?

Bắt nạt người cũng bắt nạt đến người nhà của tôi rồi phải không?" Trước đây Đồ Tấn sống thế nào, cậu không thèm quan tâm.

Nhưng bây giờ Đồ Tấn là sư huynh của cậu, đã là sư huynh của họ thì không thể để người khác bắt nạt được.

Cả nhà cậu đều rất bao che người nhà. "Đồ Tấn thật không ngờ đấy, hôm nay ngươi ra ngoài một chuyến lại tìm mấy đứa con nít về nói giúp ngươi, ngươi thật là không biết xấu hổ." Tiểu Bảo chưa từng thấy loại người mặt dày vô sỉ như vậy, chính mình không biết xấu hổ lại còn nói người khác? "Loại người như vậy mà anh sống cùng được sao?" "Ban ngày anh không mấy khi ở nhà, buổi tối về cũng ít khi gặp mặt." Đồ Tấn nhún vai nói.

Tiểu Bảo liếc cậu một cái, bực bội nói: "Sau này anh mà còn để người ta bắt nạt dễ dàng như vậy, em nhất định sẽ bảo cha trục xuất anh khỏi sư môn." Bị loại người chẳng ra gì này bắt nạt, đúng là mất mặt. "Được rồi anh biết rồi, chuyện này cứ để anh xử lý." "Đây là chuyện của chính anh, anh không xử lý chẳng lẽ còn mong bọn em giúp anh xử lý hay sao?" Tiểu Bảo bất mãn nhìn Đồ Tấn nói.

Chương 1522

Đồ Tấn không muốn nói nữa, cậu thật không biết tại sao Tiểu Bảo lại có cái miệng như vậy? "Tiểu Bảo, ngày thường có ai nói em mọc cái miệng uổng phí không?" Tiểu Bảo gật đầu: "Có chứ ạ, nhưng mọi người sẽ quen thôi, thuốc đắng dã tật mà." Đồ Tấn không muốn nói chuyện với Tiểu Bảo nữa, mà nhìn những người đối diện, bình tĩnh lên tiếng: "Hôm nay tôi về lấy đồ, sau này tôi sẽ không ở đây nữa, tiền thuê nhà các người tự nghĩ cách đi, đừng đến tìm tôi." Những năm qua cậu đưa tiền là vì cậu cũng ở đây, không muốn làm to chuyện.

Nhưng bây giờ sắp đi rồi, cậu cũng không cần phải nể mặt những người này nữa. "Ngươi dám." "Ta có gì mà không dám?

Ta chỉ là một đứa mồ côi, ta muốn thế nào thì thế ấy, quan hệ của người ở đây với ngươi là tốt nhất, lúc bọn họ cùng ngươi nghĩ đủ mọi cách để bòn rút tiền của ta thì nên biết sẽ có kết quả như hôm nay." Đồ Tấn nhìn họ, nghiêm túc nói.

Nơi này ban đầu cậu cũng xem như nhà của mình, đối xử với mọi người ở đây rất tốt.

Nhưng sau này cậu nghe thấy họ nói cậu là đồ ngốc, thế này thế nọ.

Từ đó trở đi, ngoài tiền thuê nhà, cậu đều tự giữ tiền của mình, bọn họ muốn cậu cũng không nghĩ sẽ cho.

Lúc đó bọn họ chỉ nghĩ cậu hết tiền nên cũng không nói gì. "Bây giờ ta sẽ không ở cùng các người nữa, các người cũng đừng nghĩ đến việc tiếp tục để ta làm kẻ chịu thiệt này." Đồ Tấn nói xong liền quay người đi thu dọn đồ đạc, bọn Tiểu Bảo đứng xung quanh nhìn.

Càng nhìn nơi này càng cảm thấy không thích, thật không biết Đồ

Tấn đã sống ở đây như thế nào.

Rất nhanh Đồ Tấn đã thu dọn xong đồ đạc và bước ra.

Ban đầu những người ở đây còn tưởng Đồ Tấn nói đùa, dù sao nơi này Đồ Tấn đã ở rất lâu rồi, làm sao có thể nói đi là đi được?

Họ hoàn toàn không tin đây là sự thật. "Đồ Tấn ngươi thật sự muốn rời khỏi đây?" Đồ Tấn nghĩ mình đã nói rất rõ ràng rồi, nhíu mày bất mãn nói: "Những gì cần nói ta đã nói rất rõ rồi, nếu các người không tin thì tùy các người vậy." "Tiểu Bảo, chúng ta đi thôi, với loại người này không còn gì để nói nữa." Đồ Tấn nhìn Tiểu Bảo cười nói.

Nụ cười đó trông vô cùng thoải mái. "Được." Người ban đầu chế nhạo Đồ Tấn vội vàng chặn cậu lại: "Nếu ngươi không muốn đưa cho chúng ta, ngươi tự mình trả tiền thuê nhà cũng được, về chuyện này chúng ta cũng không có gì để nói." Đồ Tấn không ngờ họ lại chọn cúi đầu vào lúc này, thật thú vị. "Thật sao?

Vậy thì thật ngại quá, tiền của tôi, tôi một xu cũng không muốn cho các người dùng, các người đừng có mơ tưởng nữa." "Đồ Tấn ngươi… ngươi nghĩ ngươi bám được cành cao là có thể mặc kệ chúng ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, đừng có mơ." Sao Đồ Tấn dám rời đi như vậy.

Hơn nữa đồ đạc cũng đã thu dọn xong, trông chỉ là một vài thứ cậu thường dùng, ngoài ra không lấy gì cả.

Lúc này, một cô gái đi tới, nhìn Đồ Tấn nhíu mày hỏi: "Đồ Tấn đại ca, anh muốn rời khỏi đây sao?

Tại sao?" "Còn có thể tại sao?

Chẳng phải là vì bám được cành cao rồi sao." Đồ Tấn liếc nhìn cô gái đó một cái không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Bảo: "Chúng ta đi thôi."

"Được." Biểu cảm trên mặt cô gái có chút cứng đờ, đây là lần đầu tiên cô bị Đồ Tấn phớt lờ như vậy. "Đồ Tấn, anh đi rồi?

Anh đi rồi chúng tôi phải làm sao?" Ở đây chỉ có Đồ Tấn kiếm được nhiều tiền nhất, vì cậu là người lợi hại nhất.

Mỗi lần tham gia thi đấu trở về đều có thể kiếm được rất nhiều tiền.

Cũng vì số tiền Đồ Tấn đưa mà cuộc sống của họ mới tốt lên rất nhiều.

Nếu lúc này Đồ Tấn rời đi, chẳng phải cậu sẽ không cho họ một đồng nào nữa sao? "Các người làm sao thì liên quan gì đến ta?" Đồ Tấn mất kiên nhẫn nói.

Những người này thật sự coi cậu là kẻ ngu ngốc rồi.

Người phụ nữ bất mãn liếc nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, cảm thấy tất cả mọi chuyện chắc chắn là do lỗi của Tiểu Bảo. "Có phải có người đã nói gì với anh, chia rẽ quan hệ của chúng ta không?

Đại ca, anh đừng tin những người đó, họ đều muốn gây phiền phức cho chúng ta thôi, anh nhất định phải tin chúng ta." "Đúng vậy, chúng ta đã ở với nhau lâu như vậy rồi, anh còn không tin chúng ta sao?" Đồ Tấn nghe mà có chút chán ghét, bất mãn nói: "Ta chính là không tin các người, các người không nỡ xa ta sao?

Các người chẳng qua chỉ không nỡ xa số tiền trong tay ta mà thôi." "Không phải đâu, đại ca, sao anh có thể nghĩ về chúng em như vậy?" Người phụ nữ tủi thân nhìn Đồ Tấn, như thể đã phải chịu ấm ức lớn lắm. "Không phải ta nghĩ về các người như vậy, mà các người chính là loại người đó, chúng ta đi." Đồ Tấn lười tiếp tục nói chuyện với họ, nói nữa cậu sẽ không nhịn được mà ra tay đánh người.

Người phụ nữ nhìn Đồ Tấn cứ thế quay đầu rời đi, biết rằng lần này nếu để Đồ Tấn đi, tất cả mọi chuyện đều sẽ phiền phức.

Người phụ nữ cắn răng nhìn Đồ Tấn đang rời đi, đột nhiên chạy tới: "Đồ Tấn đại ca, nếu anh muốn đi thì có thể đưa em đi cùng không, anh đã nói sẽ chăm sóc em, sau này cũng sẽ cưới em mà." Người phụ nữ không biết tại sao mình lại làm vậy, nhưng cô biết nhất định không thể để Đồ Tấn tự mình rời đi.

Đồ Tấn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn người trước mặt: "Ta nói những lời đó khi nào?

Sao chính ta lại không nhớ?" Người này là người cậu ghét, sao cậu có thể nói như vậy được?

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Đồ Tấn, ngạc nhiên hỏi: "Mắt nhìn của anh kém đến vậy sao?

Loại người này mà anh cũng thích?" Đồ Tấn cảm thấy mình có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch được. "Anh không có, sao anh có thể thích loại người này được chứ?" Đồ Tấn cảm thấy mình thật sự bị oan chết. "Vậy tại sao cô ta lại nói anh muốn cưới cô ta?" Tiểu Bảo cảm thấy có chút khó hiểu hỏi. "Làm sao anh biết?

Anh ghét chết cô ta đi được, chúng ta mau đi thôi, bị loại người này bám lấy đúng là xui xẻo." Đồ Tấn nói với vẻ mặt chán ghét.

Thấy Đồ Tấn như vậy, Tiểu Bảo cuối cùng cũng tin là không có chuyện thích hay cưới xin gì ở đây cả.

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt chán ghét của Đồ Tấn, không nhịn được mà bật cười.

Cậu vẫn luôn nghĩ vị sư huynh này thuộc kiểu khá cứng nhắc, nhưng không ngờ lại cũng hài hước như vậy sao? thật sự rất thú vị. "Tiểu Bảo, không cười anh em sẽ chết à?" Đồ Tấn sao có thể không hiểu ý của Tiểu Bảo?

Thằng nhóc này rõ ràng đang cười nhạo cậu.

Tiểu Bảo bật cười ha hả: "Nhưng loại người như thế này sao lại khiến anh ghét đến vậy?" Nhìn sắc mặt trở nên khó coi như vậy, chắc là đã tức chết rồi nhỉ? "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là lừa anh vài lần thôi." Tiểu Bảo ngẩn ra, kinh ngạc nhìn cậu: "Đây là lừa tình cảm của anh à?" Liếc Tiểu Bảo một cái, Đồ Tấn bực bội nói: "Không phải." "Vậy là gì?" "Trước đây anh có một người em trai quan hệ khá tốt, sức khỏe nó không tốt nên anh luôn kiếm tiền cho nó chữa bệnh." Tiểu Bảo chớp chớp mắt, nghi hoặc nhìn Đồ Tấn: "Ừm?

Rồi sao nữa?" "Đúng vậy, em trai của cậu bây giờ ở đâu?

Chúng ta có cần phải đưa cậu ấy đi cùng không?" Tiểu Trí cũng hỏi theo.

Chương 1523

Trong mắt Đồ Tấn mang theo sự mất mát và cay đắng: "Nó chết rồi." Bọn Tiểu Bảo ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Đồ Tấn: "Anh nói gì?" "Sức khỏe của em trai anh không tốt, uống thuốc tốn rất nhiều tiền, để kiếm tiền, anh đã nhờ họ chăm sóc em ấy, người phụ nữ này đã tự nguyện nói với anh rằng nhất định sẽ giúp anh chăm sóc tốt cho em trai, kết quả là cô ta đã lừa anh." "Tiền anh kiếm được, cô ta đều không dùng cho em trai, mà tự mình mua quần áo này nọ." Đồ Tấn nói đến đây, căm hận nhìn người phụ nữ trước mặt.

Biểu cảm của người phụ nữ kia hơi cứng lại, cô ta tưởng Đồ Tấn đã quên chuyện này, nhưng không ngờ cậu vẫn còn nhớ.

Cô ta khẽ nhíu mày: "Chuyện này không phải lỗi của tôi, cậu ta vốn là một kẻ bệnh tật, đại phu cũng đã nói, anh có kiếm nhiều tiền hơn nữa cũng không chữa khỏi được." Đồ Tấn lạnh lùng nhìn cô ta: "Thì sao chứ?

Đó là em trai của ta, ta muốn kiếm bao nhiêu tiền để chữa bệnh cho nó là chuyện của ta, liên quan gì đến ngươi?" "Ngươi lấy đi tiền cứu mạng của em trai ta, ngươi còn lấy đi mạng sống của em trai ta, nếu không phải cha ngươi trước đây có ơn với ta, ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi sống đến bây giờ sao?" Đồ Tấn mỉa mai nói.

Chính vì cha của người phụ nữ này, ông ta đã dùng ân tình của mình để cứu con gái.

Vì vậy cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn người phụ nữ này lượn lờ trước mặt mình.

Chỉ cần nhìn thấy người này, cậu lại cảm thấy buồn nôn.

Bây giờ lại còn mặt dày nói gì mà, hứa sẽ cưới cô ta?

Nếu có thể, cậu chỉ muốn lấy mạng của người phụ nữ này. "Cứ như vậy bỏ qua sao?" Bọn Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Ừm, cứ như vậy đi, đây là lần cuối cùng, tốt nhất ngươi đừng xuất hiện trước mặt ta, nếu còn có lần sau, ngươi vẫn xuất hiện trước mặt ta như thế này, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi, ngươi nên biết ta nói được làm được." Đây là ân tình mà cậu trả.

Từ nay về sau, họ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa.

Cha của người phụ nữ lúc này đi tới, nhìn Đồ Tấn nhíu mày nói: "Đồ Tấn, ngươi đang làm gì vậy?

Năm đó nếu không phải ta…" "Đủ rồi, năm đó ông đúng là đã giúp ta, nếu không phải vì vậy, lúc em trai ta bị người phụ nữ này hại chết, ta đã sớm lấy mạng cô ta rồi, ông nghĩ ta sẽ để cô ta sống yên ổn đến bây giờ sao?" Đồ Tấn chán ghét nói.

Hai người này thật biết cách làm cậu khó chịu. "Đồ Tấn, chuyện này đã qua rồi sao ngươi có thể nói như vậy?

Ngươi muốn đi cũng được, nhưng phải cưới Chi Chi, nếu không ngươi đừng hòng…" Lời còn chưa nói xong, thanh kiếm trong tay Đồ Tấn đã kề lên cổ đối phương, cắt ngang lời ông ta.

Đồ Tấn lạnh lùng nhìn ông ta: "Ngươi vừa nói gì?

Ngươi nói lại cho ta nghe một lần nữa?" "Ta… ta…" Nhìn bộ dạng của ông ta, Đồ Tấn khinh bỉ cười khẩy: "Đừng dùng cái gọi là ân tình của ông để gây phiền phức cho ta nữa, ông không xứng." Nói xong liền quay người cùng bọn Tiểu Bảo rời đi.

Cô gái được gọi là Chi Chi lập tức hoảng sợ, Đồ Tấn lợi hại đến mức nào họ đều biết.

Chỉ có ở bên cạnh Đồ Tấn, cô ta mới có thể sống một cuộc sống tốt hơn.

Bây giờ Đồ Tấn bỏ rơi họ mà đi, sao có thể được?

Chi Chi vội vàng đuổi theo, định kéo tay Đồ Tấn, nhưng bị cậu né được.

Ánh mắt sắc lẹm nhìn Chi Chi: "Cút." Sắc mặt Chi Chi trắng bệch: "Chuyện trước đây em xin lỗi anh, anh xem chuyện cũng đã qua lâu như vậy rồi, chúng ta cứ như vậy bỏ qua đi, anh nói có được không?

Sau này em nhất định sẽ nghe lời anh." Đối với Đồ Tấn, cô ta có thích, ban đầu cũng thật lòng muốn tốt cho Đồ Tấn.

Chỉ là không ngờ kẻ bệnh tật kia lại quan trọng trong lòng Đồ Tấn đến vậy.

Nếu sớm biết sẽ như vậy, cô ta đã không động đến kẻ bệnh tật đó.

Nghĩ lại cũng thấy phiền phức. "Sư huynh, đi thôi, chúng ta ra ngoài cũng lâu rồi, em không muốn nhìn thấy người này." Người này cũng quá tính toán rồi, đó là một mạng người.

Nói gì mà cứ thế bỏ qua?

Ai muốn cùng cô ta bỏ qua chứ? "Tới đây." Chi Chi còn chưa kịp phản ứng lại từ tiếng "sư huynh" của Tiểu Bảo, Đồ Tấn đã đi cùng bọn họ, chỉ để lại cho cô ta một bóng lưng.

Chi Chi lập tức có chút hoảng loạn.

Cô ta không biết mình nên làm gì. "Đồ Tấn, ngươi đứng lại." Đồ Tấn giả vờ như không nghe thấy gì, cùng bọn Tiểu Bảo rời đi.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Đồ Tấn bên cạnh hỏi: "Anh có không nỡ không?" "Không nỡ cái gì?

Không nỡ vì đã không lấy mạng cô ta à?" Đồ Tấn nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nghe vậy không nhịn được cười, xem ra Đồ Tấn đối với người tên Chi Chi này thật sự đã chán ghét đến cực điểm.

Nếu không cũng không thể nói ra những lời như vậy.

Tô Ngọc nhìn bọn Tiểu Bảo trở về, nhíu mày hỏi: "Sao đi lâu vậy?" "Xem sư huynh xử lý một số chuyện nên về muộn, cha không biết đâu, sư huynh của con bị người ta lừa thảm lắm, mà còn không coi ra gì." Tiểu Bảo nói với vẻ mặt chán ghét. "Có chuyện gì?" Sao ra ngoài một chuyến lại khiến Tiểu Bảo chán ghét như vậy?

Tiểu Bảo bĩu môi kể lại toàn bộ sự việc cho Tô Ngọc và mọi người nghe một lượt, kể xong còn thẳng thừng chê bai: "Cha, người nói xem sư huynh có ngốc không?" Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, buồn cười nhìn Tiểu Bảo: "Con nhóc này, thấy sư huynh con bị lừa vui lắm sao?" Mặc dù trước đây đệ tử này trông có vẻ không thông minh lắm, nhưng Tiểu Bảo nói thẳng trước mặt người ta như vậy có phải không hay lắm không? "Cha, người nói xem con nói có sai không?

Sư huynh rõ ràng biết chuyện là thế nào mà vẫn đưa tiền cho người ta, dù có ở đó thì cũng không đến mức đưa nhiều tiền như vậy." Tiểu Bảo không phục nói.

Tiểu Trí ở bên cạnh gật đầu lia lịa tán thành, cậu cũng cảm thấy người sư huynh này trông không thông minh lắm. "Cha thấy chưa?

Anh cũng thấy con nói đúng mà." Đồ Tấn nghe Tiểu Bảo nói, ngoài bất lực ra thì không còn suy nghĩ nào khác.

Từ lúc rời khỏi nơi đó, Tiểu Bảo đã chê bai cậu suốt.

Cậu nghe mà chỉ muốn đào một cái hố chôn mình xuống.

Bị sư đệ của mình chê bai, thật quá mất mặt.

Vương Cẩn Hòa nghe mà thấy hơi buồn cười, cô đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, bất đắc dĩ nói: "Được rồi, con đừng nói sư huynh nữa, trước đây như vậy cũng là có nguyên nhân mà?

Bây giờ cắt đứt quan hệ với người ta là được rồi." Tiểu Bảo huơ huơ ngón tay, ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, thần bí nói: "Mẹ có tin không, một khi người phụ nữ kia biết sư huynh là đệ tử của cha con, cô ta nhất định sẽ sáp lại." "Ồ?

Con tự tin thế à?

Cảm thấy lời con nói đều đúng?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu như điều hiển nhiên: "Đương nhiên rồi, lời con nói chính là đúng." Lần này ngay cả Trường Nhạc cũng đồng ý với lời Tiểu Bảo. "Dì ơi, con thấy thật sự có khả năng đó.

Chương 1524

Lúc sư huynh rời đi, cô gái kia còn nói muốn sư huynh cưới cô ta, đưa cả nhà đi cùng, mục đích là muốn sư huynh tiếp tục nuôi cô ta." Trường Nhạc cũng đi theo lúc đó, cũng từng thấy không ít chuyện như vậy, tự nhiên cũng biết người kia rốt cuộc đang nghĩ gì. "Thật sao?

Đồ Tấn, con nghĩ thế nào?" Vẻ mặt Đồ Tấn trở nên nghiêm túc, trông có vẻ hơi căng thẳng.

Vương Cẩn Hòa bị dáng vẻ căng thẳng này của Đồ Tấn làm cho cười không ngớt: "Con không cần căng thẳng như vậy đâu." Đồ Tấn nghiêm túc gật đầu: "Con không căng thẳng." Vương Cẩn Hòa nhướng mày, cười như không cười nhìn Đồ Tấn: "Con chắc là không căng thẳng chứ?" Đồ Tấn lập tức im lặng, nhưng vẫn mở miệng nói: "Con đã nói rất rõ ràng rồi, con không thích cô ta, thậm chí còn oán hận người phụ nữ đó." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Đồ Tấn, nghĩ đến lời Tiểu Bảo nói, lúc này mới hiểu ra, gật đầu: "Thì ra là vậy, nếu đã thế thì con phải cẩn thận một chút, đừng để bị người ta tính kế." "Sư nương yên tâm, con sẽ cẩn thận ạ." Cậu sẽ không cho người phụ nữ đó cơ hội đâu.

Tiểu Bảo chọc chọc vào cánh tay Đồ Tấn, nghiêm túc nói: "Sư huynh, nếu huynh để người phụ nữ đó tính kế, con nhất định sẽ dẫn theo anh, chị, cả em trai em gái nữa cùng nhau cười nhạo huynh." Dư Mạch Sâm đánh giá Đồ Tấn từ trên xuống dưới một lượt, bĩu môi nói: "Gà quá." "..." Vương Cẩn Hòa đánh Dư Mạch Sâm một cái: "Đừng nói bậy." "Em có nói bậy đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Dư Mạch Sâm hỏi: "Có nhớ cha mẹ không?" "Cũng tàm tạm, nhưng con thấy chắc họ không nhớ con đâu, dù sao không có con ở đó mẹ có thể đi chơi, đây là chuyện mẹ đã nghĩ rất lâu rồi." Dư Mạch Sâm bĩu môi nói.

Lúc mới rời đi cậu đúng là có hơi nhớ cha mẹ, nhưng lâu dần thì không nhớ nữa.

Có Tiểu Bảo và mọi người ở bên, mỗi ngày của cậu trôi qua vô cùng phong phú, không có thời gian để nhớ cha mẹ.

Đồ Tấn nhìn Dư Mạch Sâm: "Đây là em trai của sư nương sao?" Tuổi tác chênh lệch có hơi lớn quá không?

Mặt Dư Mạch Sâm lập tức đen lại, cậu chống hai tay lên hông, bất mãn hỏi: "Tôi là em trai của chị tôi thì sao?

Anh không vui à?" Đồ Tấn vội vàng lắc đầu: "Không có chuyện đó." Dư Mạch Sâm hừ một tiếng, bất mãn nói: "Vậy thì tốt." "Thật sự không nhớ sao?" Tô Ngọc nhìn Dư Mạch Sâm. "Lúc đầu thì có hơi nhớ cha mẹ, nhưng có Tiểu Bảo và mọi người ở bên cũng không sao, bây giờ chỉ thỉnh thoảng hơi nhớ thôi." Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu xa cha mẹ lâu như vậy, không nhớ mới là bất thường. "Vậy sau này có cơ hội để cha mẹ đến Dụ Hòa quận thăm con nhé?" "Vâng ạ." Dư Mạch Sâm lập tức vui mừng. "Chuyện của mình thì tự mình xử lý cho tốt, cũng phải biết người nào có thể qua lại, người nào không đáng tốn tâm sức kết giao, đây đều là bài học bắt buộc của các con, con có thể học hỏi thêm từ Tiểu Bảo, thằng bé này vẫn rất lợi hại đấy." Tô Ngọc thấy sự chú ý của Dư Mạch Sâm đã bị dời đi, mới nhìn Đồ Tấn nói.

Dù sao cũng là đệ tử của mình, vẫn không nên để Sâm Sâm bắt nạt người ta quá.

Thằng nhóc này đúng là tuổi nhỏ vai vế lớn.

Những người khác cũng đành bó tay với cậu.

Cũng chỉ có anh và Cẩn Hòa mới quản được thằng nhóc này một chút. "Vâng, thưa sư phụ." Sau khi bái sư, Đồ Tấn ngày nào cũng ở cùng Tô Ngọc và mọi người, buổi sáng cũng bắt đầu luyện võ cùng đám Tiểu Bảo.

Lúc này Đồ Tấn mới biết tại sao công phu cơ bản của đám Tiểu Bảo lại vững chắc đến vậy.

Mỗi ngày đám Tiểu Bảo đều dành ra nửa canh giờ để luyện công phu cơ bản.

Luyện công phu cơ bản luôn nhàm chán, nhưng ngay cả Hoằng Nghị nhỏ nhất cũng không hề kêu khổ.

Còn hai đứa nhỏ nhất là Tô Cẩm Thần và Tô Minh Hiên thì cậu trực tiếp lờ đi, mặc dù hai đứa trẻ này lúc luyện võ cũng rất nghiêm túc.

Dù công phu cơ bản mà chúng luyện đối với cậu chỉ là trò trẻ con.

Nhưng một đứa trẻ mới hai tuổi có thể kiên trì luyện công đã là rất giỏi rồi.

Sau khi luyện công phu cơ bản xong, Tô Ngọc bảo Đồ Tấn đấu với mình một trận, muốn xem sau này nên dạy dỗ đệ tử này như thế nào.

Kết quả khiến Tô Ngọc vô cùng hài lòng, đứa trẻ này thật sự không tệ chút nào.

Đám Tiểu Bảo đứng bên cạnh xem vô cùng phấn khích, đặc biệt là Tiểu Bảo, cậu nhìn Đồ Tấn đang đối đầu với Tô Ngọc, cảm khái nói: "Không biết khi nào con mới có thể đấu với cha như vậy." Tiểu Trí nhìn dáng vẻ quá khích của Tiểu Bảo, không khỏi thấy buồn cười: "Vài năm nữa chắc là được thôi, em bây giờ vẫn còn nhỏ mà." Tiểu Bảo không phục nhìn Tiểu Trí, sao cậu lại nhỏ chứ?

Cậu rõ ràng lợi hại như vậy mà. "Anh, em nghi ngờ anh đang chê em đó." Tiểu Bảo bất mãn nhìn Tiểu Trí, lầm bầm nói.

Tiểu Trí đánh Tiểu Bảo một cái, bất đắc dĩ lắc đầu, đứa em trai này ngoài cưng chiều ra thì cậu còn biết làm sao? "Em có thiên phú, lại còn rất nỗ lực, anh tin rằng một ngày nào đó em hoàn toàn có thể vượt qua cha." Lúc này Tiểu Bảo mới hài lòng cười rộ lên: "Em cũng cảm thấy em có thể vượt qua cha." Mặc dù có chút không thể, nhưng cố gắng một chút vẫn được.

Nhìn dáng vẻ hiển nhiên của Tiểu Bảo, Tô Ngọc nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn cậu một cái: "Xem ra Tiểu Bảo rất tự tin nhỉ, đã vậy, cha chờ con đến vượt qua." Tiểu Bảo nắm chặt tay, nghiêm túc nói: "Cha cứ chờ xem, con nhất định có thể vượt qua người." "Được, cha tin con có thể vượt qua cha." Tô Ngọc cười nói, tâm trạng cũng rất tốt.

Đồ Tấn nhìn dáng vẻ quá phấn khích của Tiểu Bảo, cậu cảm thấy Tiểu Bảo muốn vượt qua sư phụ e rằng là một chuyện vô cùng khó khăn. "Tiểu Bảo, tại sao em lại muốn vượt qua sư phụ như vậy?" Điều cậu nghe nhiều nhất chính là Tiểu Bảo muốn vượt qua thành tựu của sư phụ.

Nhưng với thành tựu hiện tại của sư phụ, người thường dường như rất khó vượt qua.

Cậu bé làm vậy không phải là tự tạo áp lực quá lớn cho mình sao?

Đồ Tấn có chút không thể hiểu được.

Dù sao cũng không có ai muốn tạo áp lực lớn như vậy cho mình, đặc biệt đối phương chỉ là một đứa trẻ, điều này lại càng khó khăn hơn.

Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: "Cái này à, rất đơn giản, em muốn dùng tốc độ nhanh nhất để vượt qua cha, sau đó em có thể để cha nghỉ hưu sớm." Nghỉ hưu sớm?

Đồ Tấn vẻ mặt phức tạp nhìn gương mặt quá đỗi trẻ trung của sư phụ. "Tiểu Bảo, sư phụ còn trẻ như vậy mà em đã nghĩ đến chuyện để ngài ấy dưỡng lão rồi sao?" Sư phụ nghe được những lời này có tức giận không?

Thế nhưng cậu lại thấy trên mặt Tô Ngọc mang theo nụ cười, dường như rất hứng thú với lời này của Tiểu Bảo.

Sao lại cảm thấy sư phụ hình như cũng có chút không bình thường rồi.

Lại có thể nghĩ đến chuyện nghỉ hưu sớm.

Một người lợi hại như sư phụ không phải nên tiếp tục làm việc sao? "Đương nhiên rồi, cha đã sớm muốn đưa mẹ đi chơi rồi, nếu em sớm tiếp quản mọi thứ trong tay cha, cha có thể đi chơi với mẹ." Mấy năm nay cha mẹ cũng khá mệt mỏi, nếu có thể để cha mẹ nghỉ ngơi sớm một chút cũng không có gì không tốt.

Tô Ngọc tán thưởng gật đầu: "Đúng vậy, nhưng còn phải nuôi dạy con cái của chú Nam Kiều các con lớn lên rồi mới đi được." Tiểu Bảo nói một cách khoa trương: "Vậy không phải là phải đi thúc giục sinh con sao?" Tô Ngọc nghiêm mặt gật đầu: "Ừm, con có thể đi thúc chú Nam Kiều của con." "Tiếc là chú La Hậu bọn họ còn chưa thành thân, không thì chúng ta có thể có thêm mấy đứa em trai em gái rồi." Nghĩ thôi đã thấy vô cùng mong đợi.

La Hậu và những người khác đứng bên cạnh khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo.

Trong đám trẻ này, Tiểu Bảo xếp thứ ba, bên dưới cũng có nhiều em trai em gái như vậy, kết quả là Tiểu Bảo vẫn thích có thêm em, muốn họ sinh thêm mấy đứa nữa, nghĩ thôi đã thấy buồn cười.

Tô Minh Hiên nghiêng đầu nhìn cha mình, đi tới đưa tay kéo tay áo cha.

Nguyên Bảo cúi đầu nhìn con trai: "Sao thế?" "Cha ơi, cha và mẹ khi nào thì sinh cho con một đứa em trai hoặc em gái?" Tô Minh Hiên mong đợi nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Đám Tiểu Bảo giơ ngón tay cái về phía Tô Minh Hiên, Hiên Nhi giỏi lắm.

Bọn họ còn chưa mở miệng, Hiên Nhi đã mở miệng rồi, không biết tâm trạng của chú Nguyên Bảo thế nào nhỉ?

Bị chính con trai mình thúc giục sinh con, cảm giác này chắc là khá tuyệt vời đây?

Nguyên Bảo đưa tay véo má con trai, bực bội nói: "Anh con đùa thôi, con lại tưởng thật à." Tô Minh Hiên nói bằng giọng non nớt: "Con muốn làm anh." Cậu là người nhỏ nhất, nhìn các anh đều có em, cậu cũng muốn có em trai em gái.

Nguyên Bảo khóe miệng giật giật nhìn con trai, sau đó chỉ vào Nam Kiều nói: "Con đi thúc chú Nam Kiều của con đi, chú ấy đã thành thân rồi." Tô Minh Hiên nghiêng đầu nhìn Nam Kiều, bĩu môi nói: "Con muốn em trai em gái của chính mình." "..." Nguyên Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, im lặng hỏi, có phải anh nói gì với Hiên Nhi không.

Chương 1525

Tô Ngọc lắc đầu, chuyện này không liên quan đến anh, là Hiên Nhi tự mình muốn có em trai em gái, sao có thể đổ lên đầu anh được?

Anh đưa tay bế con trai lên: "Con của chú Nam Kiều không phải là em trai em gái sao?" "Phải ạ." "Vậy con của họ cũng giống như vậy." Tô Minh Hiên nghe có chút mơ hồ, nhưng cũng hiểu được một điều, con của các chú cũng là em trai em gái.

Thế là cậu quay đầu nhìn Nam Kiều và Minh Uyển Khanh, ánh mắt kia đã nói lên tất cả.

Nam Kiều hung hăng trừng Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, cậu cũng quá đáng rồi, con trai cậu thúc giục cậu, cậu lôi chúng tôi vào làm gì?" Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn họ náo loạn, cảm thấy vô cùng thú vị, còn Đồ Tấn ở một bên xem mà vô cùng kinh ngạc, thì ra quan hệ của mọi người trong nhà sư phụ đều tốt như vậy.

Hơn nữa Nam Kiều hình như cũng không giống như những gì cậu biết. "Sau này con sẽ quen thôi, trong nhà đều như vậy cả." Tô Ngọc thấy Đồ Tấn ngơ ngác nhìn đám Nam Kiều, tưởng cậu có chút không quen với lối sống này, liền mở miệng nói.

Nam Kiều ngơ ngác gật đầu, tỏ vẻ đã biết.

Nhìn Đồ Tấn như vậy, Tô Ngọc biết cậu chắc vẫn chưa phản ứng lại kịp.

Sau khi Đồ Tấn chuyển đến ở, cậu đã học được rất nhiều thứ, cuộc sống cũng xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Còn về phía Chi Chi và những người khác, sau khi Đồ Tấn rời đi, cuộc sống của họ ngày càng trở nên tồi tệ.

Đặc biệt là hai cha con Chi Chi.

Trước đây có Đồ Tấn, họ sống tốt nhất trong tất cả mọi người, kết quả bây giờ Đồ Tấn đi rồi, họ ngay cả tiền để sống tử tế cũng không có.

Thêm vào đó, trước đây họ đã quen tiêu xài hoang phí, bây giờ muốn tiết kiệm một chút căn bản không làm được.

Trong lúc hai cha con có chút bế tắc, không biết phải làm sao, thì lại nghe người khác nói Đồ Tấn lại đi rất gần với Tô Ngọc và mọi người, thậm chí có người còn nghe thấy Đồ Tấn gọi Tô Ngọc là sư phụ.

Kết quả này khiến Chi Chi trợn tròn mắt.

Đồ Tấn, một người ngốc nghếch như vậy, lại trở thành đệ tử của Vương gia?

Chuyện này có phải hơi quá đáng không?

Cô ta không tin đây là sự thật.

Mím chặt môi, Chi Chi nhìn cha mình nói: "Cha, dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải đi tìm Đồ Tấn, chúng ta không thể cứ thế bỏ qua được." Cô ta không cam tâm.

Cha của Chi Chi tự nhiên cũng không cam tâm, không chỉ không cam tâm mà còn vô cùng ghen tị với Đồ Tấn.

Người từng bị ông ta nắm trong lòng bàn tay, bây giờ lại trở thành đệ tử của Ngọc Vương, nếu cậu ta nói gì đó với Ngọc Vương, liệu Ngọc Vương có đến tìm họ gây phiền phức không? "Nếu Đồ Tấn nói gì đó với Vương gia, ta lo Vương gia sẽ đến tìm chúng ta gây phiền phức." Cha của Chi Chi nhíu mày nói.

Chi Chi bây giờ đã không nghe lọt tai bất cứ điều gì nữa, cô ta chỉ biết Đồ Tấn đã trèo được cành cao, và người này lại là Ngọc Vương.

Cậu ta trèo được cành cao rồi liền vứt bỏ họ, không để lại cho họ bất cứ thứ gì.

Không được, cô ta không thể để Đồ Tấn một mình đi hưởng phúc được.

Đồ Tấn có tư cách gì? "Xem ra đứa trẻ đến lấy đồ cùng cậu ta trước đây chính là con của Ngọc Vương rồi." Chi Chi nhíu mày nói.

Nghe lời của Chi Chi, người bên cạnh có chút bất lực: "Cho dù là vậy thì con có thể làm gì?

Đồ Tấn bây giờ đã không còn là người bị chúng ta tùy ý sắp đặt nữa.

Đặc biệt sau lưng cậu ta còn có một Ngọc Vương." "Sau này Đồ Tấn chắc chắn sẽ còn đi tham gia thi đấu, đến lúc đó con của Ngọc Vương chắc chắn cũng sẽ ở đó, chúng ta có thể ra tay từ việc này." Chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt với những đứa trẻ đó, cô ta sẽ có cơ hội.

Nghe nói Ngọc Vương là một người vô cùng xuất sắc, hơn nữa dung mạo vô cùng tuấn tú, nếu cô ta có thể dính dáng quan hệ với Ngọc Vương, vậy thì cả đời này cũng không cần phải lo lắng nữa.

Cha của Chi Chi nhíu mày nhìn cô ta, có chút lo lắng nói: "Con định đi tính kế Đồ Tấn à?" Chi Chi bất mãn liếc nhìn cha mình một cái: "Cha đang nói ngốc gì vậy?

Cái gì gọi là con muốn tính kế Đồ Tấn?

Con không phải muốn tính kế cậu ta, con chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về chúng ta mà thôi." Tất cả những điều này đều là Đồ Tấn nợ họ, Đồ Tấn cả đời cũng không trả hết. "Cha, chỉ có như vậy chúng ta mới có thể sống một cuộc sống tốt, chẳng lẽ cha còn muốn giống như bây giờ, vì chuyện ăn mặc mà phiền não sao?" Chỉ cần bám được vào mối quan hệ bên Ngọc Vương, họ cả đời này cũng không cần phải lo lắng.

Mà nơi như thế này, họ cũng không cần phải tiếp tục ở lại.

Cha của Chi Chi lập tức có chút động lòng, như vậy hình như... cũng được. "Con thật sự đã nghĩ kỹ chưa?

Tốt nhất đừng đi chọc vào Ngọc Vương, không thì hậu quả rất thê thảm, đây không phải là điều ta muốn thấy." "Yên tâm, con biết rồi." Miệng thì nói đã biết, nhưng trong lòng lại bắt đầu suy tính.

Ngọc Vương tốt hơn Đồ Tấn quá nhiều, hơn nữa nghe nói Ngọc Vương chỉ có một người vợ, căn bản không có trắc phi gì cả, nếu cô ta có thể được Ngọc Vương để mắt đến...

Chỉ nghĩ thôi Chi Chi đã cảm thấy vô cùng phấn khích.

Cô ta đã bắt đầu mong đợi rồi.

Không biết tại sao, cha của Chi Chi nhìn thấy dáng vẻ này của con gái không những không yên tâm, ngược lại càng lo lắng hơn.

Chi Chi, con... chúng ta thôi đi.

Dáng vẻ này không giống như đi tìm Đồ Tấn, mà ngược lại giống như đi tìm Ngọc Vương. "Cha, chuyện này con tự biết chừng mực, cha đừng quản nữa." Chi Chi không kiên nhẫn nói. "Con..." Con bé đã nói như vậy rồi, ông còn có thể làm gì nữa?

Chỉ có thể im lặng nhìn thôi.

Bất kể trong lòng Chi Chi nghĩ gì, Đồ Tấn đều không biết.

Cậu đang cùng đám Tiểu Bảo xem thi đấu.

Cùng đi còn có Lý Giang.

Khi Lý Giang biết Đồ Tấn đã trở thành đệ tử của Tô Ngọc, là sư huynh của đám Tiểu Bảo, thực ra trong lòng cũng có chút ngưỡng mộ.

Đương nhiên sự ngưỡng mộ này cũng chỉ thoáng qua, rất nhanh Lý Giang đã bình thường trở lại, cậu bây giờ như vậy cũng rất tốt.

Chi Chi mất một ít thời gian để dò hỏi tình hình của Đồ Tấn và mọi người, biết họ vẫn đang tham gia thi đấu, liền cố ý tìm đến tận nơi.

Chương 1526

Khi Chi Chi sắp đến, Tử Cưu đã đến trước một bước.

Tiểu Bảo thấy Tử Cưu đến, tâm trạng thật sự rất không tốt.

Cậu nhíu mày nhìn Tử Cưu, thấy người ta không tự mình sáp lại gây phiền, cũng không nói gì thêm.

Mấy ngày nay Tử Cưu quả thực rất tức giận, nhưng sau khi bình tĩnh lại vài ngày, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay đến đây thấy Đồ Tấn lại ở cùng họ, càng thêm ngạc nhiên. "Đồ Tấn?

Sao ngươi lại ở cùng bọn họ?" Đồ Tấn lập tức che chở cho đám Tiểu Bảo, lạnh lùng nhìn Tử Cưu: "Đây là chuyện của ta, không liên quan đến ngươi, ngươi đừng có xía vào chuyện của người khác." Người khác có thể sợ Tử Cưu, nhưng Đồ Tấn thì không.

Không những không sợ Tử Cưu, mà lời nói còn vô cùng không khách khí. "Đồ Tấn, ngươi thật sự muốn chết." Đồ Tấn hừ một tiếng, khinh thường nói: "Thì sao?" "Tử Cưu, nếu ngươi không có việc gì thì chúng ta không tiếp nữa, ta còn phải cùng các sư đệ xem thi đấu, nếu ngươi muốn tìm chỗ ngồi, bên kia còn chỗ, đừng có sáp lại gần chúng ta, bên này người đã đủ rồi." Đồ Tấn lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo giơ ngón tay cái về phía Đồ Tấn, xem ra vị sư huynh này vẫn rất ra dáng đấy chứ.

Người có thân phận như Tử Cưu mà cũng có thể thẳng thừng đáp trả.

Thật sự là rất không tệ. "Sau này nếu Tử Cưu dám bắt nạt các em, cứ nói với huynh." Đồ Tấn thấy Tử Cưu rời đi, vẫn có chút không yên tâm, cúi đầu nhìn đám Tiểu Bảo, nghiêm túc nói.

Đám Tiểu Bảo thật sự quá ngây thơ, lỡ bị Tử Cưu làm hại thì sao?

May mà những lời này Đồ Tấn không nói ra, không thì nhất định sẽ bị đám Tiểu Bảo cười cho. "Sư huynh, em thấy huynh vẫn nên tự mình cẩn thận đi, em thấy dáng vẻ của Tử Cưu hình như không định bỏ qua cho huynh đâu." Tiểu Bảo nói với vẻ hả hê.

Đồ Tấn khẽ thở dài, vị tiểu sư đệ này cái gì cũng tốt, chỉ là luôn thích cà khịa cậu.

Cũng không biết tiểu sư đệ rốt cuộc đang nghĩ gì. "Tiểu Bảo, chúng ta xem thi đấu đi." Để ngăn Đồ Tấn bị Tiểu Bảo chọc tức, Tiểu Trí ở bên cạnh mở miệng nói.

Tiểu Bảo cũng không nói gì thêm, im lặng xem thi đấu.

Tuy nhiên, hôm nay dường như có người không muốn để họ yên tĩnh xem trận đấu này, một Tử Cưu vừa đi, lại đến một người phụ nữ khác.

Mà người phụ nữ này lại là người họ đã gặp trước đây.

Chính là Chi Chi muốn Đồ Tấn cưới cô ta.

Chi Chi nhìn thấy Đồ Tấn liền giả vờ kinh ngạc nói: "Đồ Tấn, không ngờ chúng ta lại gặp nhau ở đây, tôi có thể ngồi cùng các anh không?" Mặc dù lời này là hỏi Đồ Tấn, nhưng Chi Chi không đợi họ đồng ý đã định tự mình ngồi xuống.

Tiểu Bảo thấy người mặt dày vô sỉ như vậy, mày nhíu chặt lại: "Chúng tôi cho cô ngồi đây à?" Hành động ngồi xuống của Chi Chi tiếp tục cũng không được, đứng lên cũng không xong, chỉ có thể tủi thân nhìn Đồ Tấn. "Đồ Tấn, tôi chỉ đến xem thi đấu thôi." Chi Chi tủi thân nhìn Đồ Tấn, oán trách nói.

Dáng vẻ này khiến Trường Nhạc không nhịn được mà rùng mình, thấy chưa, lúc trước cô đã nói gì?

Người phụ nữ này quả nhiên sẽ không bỏ qua cho cậu ấy. "Vị cô nương này, bên kia còn rất nhiều chỗ, bên chúng tôi đã đủ người rồi, mời cô rời đi." Trường Nhạc nhìn Chi Chi, nói giọng ôn nhu.

Chỉ là giọng điệu ôn nhu đó lại mang theo sự nghiêm túc không cho phép từ chối.

Chi Chi bất mãn nhìn cô gái đang nói, khi nhìn thấy khuôn mặt của đối phương, vẻ mặt có chút cứng đờ.

Đứa trẻ này trông chỉ khoảng mười hai, mười ba tuổi, nhưng lại là một mỹ nhân hoàn hảo, đứng trước mặt cô khiến người ta cảm thấy tự ti mặc cảm, thậm chí trở nên vô cùng tự ti.

Cùng là người, sao người này lại có thể xinh đẹp như vậy?

Xinh đẹp thì thôi đi, trên người lại còn mặc quần áo rất đẹp.

Những loại vải này là thứ cô ta nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Tiểu Trí rất không hài lòng với ánh mắt quá lộ liễu của Chi Chi. "Vị tiểu cô nương này, tôi và Đồ Tấn là bạn bè, chúng tôi quen nhau." Chi Chi nghĩ rằng con gái thường dễ mềm lòng, như vậy, việc cô ta muốn làm dường như sẽ trở nên đơn giản hơn.

Người như Trường Nhạc thật sự đã gặp quá nhiều rồi, bây giờ thấy Chi Chi lại tìm đến mình nói chuyện, ngược lại cảm thấy có chút thú vị. "Ồ?

Cô nói cô và sư huynh là bạn bè?

Chỉ là sao chúng tôi lại cảm thấy sư huynh hình như không thích cô nhỉ?" Đâu chỉ không thích, sự chán ghét trong mắt đã sắp tràn ra rồi.

Đồ Tấn không kiên nhẫn nhìn Chi Chi: "Lời tôi nói trước đây đã rất rõ ràng rồi, Chi Chi, cô tốt nhất đừng tiếp tục đến gây phiền phức cho chúng tôi nữa." Người phụ nữ này tìm đến tận nơi chắc chắn không phải chỉ đơn giản là xem thi đấu.

Cô ta tuyệt đối có mục đích khác.

Chi Chi trong lòng tức điên, tay dưới ống tay áo cũng nắm chặt thành quyền, ánh mắt nhìn Đồ Tấn vô cùng bất mãn, nhưng rất nhanh đã thu lại ánh mắt của mình, mà tủi thân nói: "Đồ Tấn, chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi, anh nhất định phải đối xử với em như vậy sao?

Em biết sai rồi, anh tha thứ cho em lần này được không?

Em nhất định sẽ sửa đổi." Đồ Tấn nhíu mày, đối với dáng vẻ giả tạo của người này, thật sự ghê tởm đến cực điểm. "Cô nói cô biết sai rồi?

Cô nhất định sẽ sửa đổi phải không?" Giọng của Đồ Tấn trở nên vô cùng bình tĩnh, tuy giọng nói bình tĩnh, nhưng đám Tiểu Bảo lại cảm thấy Đồ Tấn chắc chắn đang phải kìm nén điều gì đó. "Đương nhiên rồi, tôi làm sai, tự nhiên là phải vậy." Chi Chi nói một cách chính nghĩa lẫm liệt.

Nói xong còn lén lút liếc nhìn đám Tiểu Bảo bên cạnh một cái, thấy ánh mắt họ không có gì thay đổi, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.

Nhưng rất nhanh đã bình thường trở lại, đây mới chỉ là bắt đầu, cô ta không thể quá vội vàng, nếu để Đồ Tấn và mọi người phát hiện ra mục đích của mình, cô ta muốn tiếp cận những người này e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

Cô ta không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn, phải từng bước một. "Cô muốn tôi tha thứ cho cô cũng không phải là không thể, nhưng..."

Chi Chi vừa nghe Đồ Tấn nói có thể tha thứ cho mình, ánh mắt lập tức trở nên sáng rực, nhìn Đồ Tấn với ánh mắt mong đợi: "Thật sao?

Nhưng cái gì?

Chỉ cần anh nói, em đều có thể đáp ứng." Chi Chi vì quá vui mừng, không chú ý đến ánh mắt hả hê của đám Tiểu Bảo.

Chỉ hy vọng trong khoảnh khắc tiếp theo có thể trực tiếp lôi kéo được đám Tiểu Bảo.

Chương 1527

"Cô nói thật chứ?

Tôi nói gì cô cũng có thể đáp ứng?" Đồ Tấn híp mắt nhìn Chi Chi, hỏi một cách đầy ẩn ý.

Chi Chi trong lòng có chút không kiên nhẫn, lời này không phải đã hỏi rồi sao?

Sao cứ hỏi đi hỏi lại thế?

Thật là phiền phức. "Đương nhiên." Chỉ là giọng điệu của Chi Chi đã trở nên có chút không kiên nhẫn.

Đồ Tấn đối với điều này cũng không tức giận, mà nhìn Chi Chi, giọng nói vô cùng dịu dàng: "Rất tốt, muốn tôi tha thứ cho cô, tôi cũng không cần gì khác, tôi chỉ có một yêu cầu." "Anh mau nói đi, tôi đều đáp ứng anh." Chi Chi không kiên nhẫn nói. "Cô nói vậy tôi yên tâm rồi, yêu cầu của tôi là, cô hãy làm cho em trai tôi sống lại, chỉ cần cô có thể làm cho em trai tôi sống lại, ân oán giữa chúng ta sẽ xóa sạch, tôi cũng có thể giúp cô, để cô sống một cuộc sống không tồi, thế nào?

Tôi có phải rất rộng lượng không?" Đồ Tấn cười hỏi.

Tiểu Bảo đối với lời nói của Đồ Tấn không hề ngạc nhiên.

Dường như đã đoán được Đồ Tấn định nói gì.

Đối mặt với yêu cầu như vậy của Đồ Tấn, vẻ mặt trên khuôn mặt Chi Chi lập tức đông cứng lại, không dám tin nhìn Đồ Tấn: "Đồ Tấn, anh điên rồi à?" "Chúng tôi không điên, tôi muốn chỉ có cái này, ngoài cái này ra tôi không cần gì cả." Đồ Tấn nhìn Chi Chi, nghiêm túc nói.

Đối với cậu, cái chết của em trai chính là hối tiếc lớn nhất đời này.

Mà em trai của cậu chính là bị người phụ nữ Chi Chi này hại chết.

Cô ta đã hại chết em trai mình rồi, còn muốn cậu tha thứ?

Đơn giản là người si nói mộng.

Chi Chi cắn môi, bất mãn nói: "Đồ Tấn, anh làm vậy là làm khó người khác, người đã chết rồi, tôi làm sao có thể làm cho cậu ấy sống lại được?" Thằng bệnh tật đó chết đã mấy năm rồi, thi thể sớm đã biến thành xương trắng rồi.

Cô ta làm sao có thể đưa người về được?

Cậu ta thật quá ngây thơ rồi.

Đồ Tấn cười khẽ, ánh mắt nhìn Chi Chi mang theo vẻ chế giễu: "Cô cũng biết em trai tôi đã chết không thể sống lại được, tôi chỉ có một người thân như vậy, cô hại chết người rồi còn muốn tôi tha thứ?

Cô đang nằm mơ à." Lúc này nếu Chi Chi còn không biết Đồ Tấn muốn làm gì thì thật quá ngu ngốc.

Cô ta run rẩy chỉ tay vào Đồ Tấn, nghiến răng nói: "Anh cố ý phải không?

Cố ý bắt nạt tôi, muốn làm tôi xấu mặt trước mặt bao nhiêu người, Đồ Tấn, anh từ khi nào trở nên độc ác như vậy?" Đồ Tấn chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình lại bị người ta chỉ trích như vậy, cảm thấy vô cùng thú vị. "A, tôi độc ác?

Chi Chi, chẳng lẽ người độc ác nhất không phải là cô sao?" Nếu không phải vì người phụ nữ này, em trai cậu sao có thể ra đi khi còn nhỏ như vậy? "Em trai tôi có cơ hội sống sót, tất cả đều là lỗi của các người, muốn tôi tha thứ cho cô, trừ khi em trai tôi sống lại, nếu không thì đừng có mơ." Đồ Tấn mỉa mai nói.

Chi Chi thấy vậy liền buông lời chửi rủa, ngay cả giả vờ cũng không thèm nữa. "Đồ Tấn, ngươi là cái đồ không biết xấu hổ, ngươi bây giờ giỏi rồi, làm đệ tử của Ngọc Vương quả là khác, có chỗ dựa rồi nói chuyện cũng bắt đầu cứng rắn hẳn lên." Chi Chi chế nhạo nói.

Hơn nữa nhìn thấy Đồ Tấn quan tâm đến thằng bệnh tật đó như vậy, cô ta không những không kiềm chế lời nói và hành động của mình, ngược lại càng thêm kiêu ngạo nói: "Ngươi có biết lúc đó nó chết thế nào không?

Là bị đau đến chết." "Lúc nó sắp chết còn gọi anh trai ngươi, nó nghĩ ngươi nhất định sẽ quay về cứu nó, kết quả nó chết rồi ngươi mới quay về." Đôi môi đỏ của Chi Chi khẽ mở, nói ra những lời khiến Đồ Tấn phẫn nộ.

Tiểu Bảo khẽ nhíu mày, người phụ nữ này muốn chọc giận sư huynh.

Nhưng lúc này chọc giận sư huynh đối với cô ta dường như không phải là chuyện tốt.

Ngược lại, Trường Nhạc nghe mà rất tức giận, trong lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô đã vung tay tát một cái vào mặt Chi Chi.

Chi Chi đưa tay ôm mặt, cái tát này khiến cô ta phẫn nộ, đồng thời cũng bình tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh lại mới nhớ ra mình rốt cuộc đã nói những gì.

Nghĩ đến việc mình vừa mới nói những lời như vậy trước mặt Đồ Tấn, Chi Chi lập tức có chút hoảng loạn.

Thậm chí không dám nhìn vào mắt Đồ Tấn. "Tôi...

Đồ Tấn, tôi biết sai rồi, anh..." Đồ Tấn tay nắm chặt thành quyền, cậu vẫn luôn kìm nén không ra tay với Chi Chi, nhưng chỉ cần nghĩ đến em trai bị người ta làm hại thế nào, em trai chết ra sao, cậu liền không thể nhịn được nữa.

Đồ Tấn đột nhiên ra tay, vừa ra tay đã bóp cổ Chi Chi, anh mặt mày dữ tợn nhìn cô ta, nghiến răng nói: "Tiện nhân, tao biết ngay mọi chuyện đều là do mày giở trò." "Nếu không phải là mày, tao chắc chắn đã có cơ hội cứu được em trai tao, mày trả em trai lại cho tao." Những người xung quanh cũng phát hiện ra màn kịch bên này, nghe một lúc mới biết đã xảy ra chuyện gì.

Những người quen biết Đồ Tấn đều biết chuyện của cậu năm xưa.

Nhưng bây giờ xem ra em trai của Đồ Tấn lại là do Chi Chi hại chết?

Người phụ nữ này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lại có thể hại chết em trai của Đồ Tấn.

Nếu Chi Chi không làm như vậy, hai người này bây giờ chắc đã thành thân rồi nhỉ?

Bây giờ Đồ Tấn được Tô Ngọc thu làm đệ tử, tương lai tiền đồ vô lượng, lần này Chi Chi đã từ bỏ một cơ hội trời cho rồi.

Sự bênh vực người nhà của Tô Ngọc nổi tiếng khắp Vong Ưu thành mà. "Tôi... anh buông ra..." Chi Chi chỉ ú ớ nói được nửa câu, mặt đã đỏ bừng, tay cũng không ngừng đập vào tay Đồ Tấn.

Nhưng tay của Đồ Tấn như một chiếc còng sắt, hung hăng siết chặt lấy cô ta, khiến cô ta không thể giãy giụa.

Tiểu Bảo hơi đau đầu nhìn Đồ Tấn, quay sang nhìn Tiểu Trí bên cạnh: "Anh, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Chuyện này rốt cuộc có nên khuyên can không?

Nếu không khuyên, sau này bị cha biết được, liệu họ có bị phạt cùng nhau không?

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy đau đầu. "Nếu chuyện này xảy ra với anh, anh sẽ chỉ còn độc ác hơn sư huynh thôi." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc nói.

Nếu người em trai mà mình hết mực yêu thương lại bị người mình tin tưởng hại chết, cậu nhất định sẽ khiến tất cả những kẻ liên quan phải trả giá.

Tiểu Bảo thấy mắt Tiểu Trí hơi đỏ lên, trong lòng biết cậu không nói đùa, cậu đang rất nghiêm túc.

Chương 1528

"Anh, vậy chúng ta không quan tâm nữa à?" Tiểu Trí gật đầu: "Không quan tâm nữa, sư huynh cũng cần phải trút giận một phen.

Còn người này sống hay chết, ở đây căn bản sẽ chẳng có ai để ý nhiều đến thế." Ở Vong Ưu thành, thật ra ngày nào cũng có người chết.

Cho dù người trong thành có biết chuyện gì xảy ra, có lẽ họ cũng sẽ đứng về phía Đồ Tấn chứ không giúp đỡ người đàn bà tên Chi Chi này. "Được." Đồ Tấn nghe được cuộc trò chuyện của họ, lời của Tiểu Trí đã nhắc nhở anh.

Nếu cứ thế giết Chi Chi, chẳng khác nào giúp cô ta giải thoát, anh không thể tha cho Chi Chi dễ dàng như vậy.

Buông tay đang bóp cổ Chi Chi ra, Đồ Tấn cầm lấy chiếc giẻ lau bên cạnh ra sức lau tay mình. "Sư huynh, đây là giẻ lau bàn mà." Cái giẻ này còn sạch được nữa không?

Đồ Tấn này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy. "Cho dù là giẻ lau bàn thì cũng sạch sẽ hơn người đàn bà này nhiều." Đồ Tấn nhìn Chi Chi, lạnh lùng nói.

Sau khi được Đồ Tấn buông ra, Chi Chi liền thở hổn hển từng ngụm lớn, cảm giác sống sót sau tai ương này khiến cô ta sợ hãi, ánh mắt nhìn Đồ Tấn cũng mang theo vẻ kinh hoàng.

Chi Chi cảnh giác nhìn Đồ Tấn, giọng nói có phần khàn đi: "Đồ Tấn, anh đừng quên anh đã hứa với cha tôi là sẽ không làm gì tôi." Đồ Tấn cười lạnh một tiếng: "Đó là trước đây, bây giờ khác rồi." "Chi Chi, tôi đã nói rồi, đừng đến đây chọc tức tôi." Đồ Tấn quay đầu nhìn Tiểu Bảo và mọi người: "Tiểu Bảo, các cậu có loại độc dược nào khiến người ta sống không bằng chết không?" Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Đồ Tấn, không ngờ một kẻ cứng nhắc như khúc gỗ cũng biết dùng cách này. "Đương nhiên là có, trong tay chúng tôi có khá nhiều thứ này đấy." Tiểu Bảo thản nhiên đáp.

Vừa nói, cậu đã lấy ra một chiếc bình nhỏ, nhìn Đồ Tấn cười nói: "Thế nào?

Muốn không?" "Đương nhiên." Tiểu Bảo đưa đồ cho Đồ Tấn.

Chi Chi sau khi hiểu ra Đồ Tấn định làm gì thì quay người định bỏ chạy.

Nhưng cô ta còn chưa chạy được đã bị Đồ Tấn tóm lại. "Không phải cô đã rất kiêu ngạo nói với tôi về nguyên nhân cái chết của em trai tôi sao?

Em trai tôi lúc đó đau đớn như vậy cũng là vì cô phải không?

Vậy thì cô cũng thử xem sao, dù thế nào đi nữa, cô phải trả lại gấp bội cho em trai tôi, như vậy mới được coi là xin lỗi và bồi thường, cô nói có đúng không?" Đồ Tấn nhìn Chi Chi, giọng nói đó đối với Chi Chi chẳng khác nào ác ma.

Chi Chi không ngừng lắc đầu: "Không, tôi không muốn như vậy, Đồ Tấn, anh đã hứa với cha tôi rồi." "Đúng vậy, tôi đã hứa với cha cô, nhưng tôi hứa là sẽ không lấy mạng cô, còn việc có hạ độc cô hay không, tôi chưa từng hứa hẹn chuyện đó." Chi Chi đột ngột ngẩng đầu nhìn Đồ Tấn, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Không, Đồ Tấn, anh không thể đối xử với tôi như vậy, nếu anh dám, tôi nhất định sẽ không tha thứ…" Lời còn chưa nói xong, một viên thuốc đã bay vào miệng cô ta, suýt chút nữa thì kẹt lại ở cổ họng.

Chi Chi không ngừng móc họng mình, không dám tin nhìn Đồ Tấn.

Anh ta vậy mà thật sự hạ độc mình. "Đồ Tấn, anh… anh sẽ không được chết yên lành đâu." Đồ Tấn bật cười ha hả, ánh mắt nhìn Chi Chi mang theo vẻ chế giễu: "Em trai tôi đã mất rồi, cô nghĩ tôi còn quan tâm việc có được chết yên lành hay không sao?" Bây giờ anh đã có một gia đình, sư phụ sư nương, còn có các sư đệ sư muội đều rất tốt, ngay cả những vị thúc thúc kia cũng là những người vô cùng tốt.

Anh nhất định sẽ giúp sư phụ bảo vệ tốt cho Tiểu Bảo.

Một ngày nào đó anh chắc chắn sẽ chết, nhưng sau khi đã có được hạnh phúc, dù có chết ngay lập tức anh cũng không quan tâm.

Chi Chi không dám tin nhìn Đồ Tấn, không ngờ anh ta lại không hề để tâm đến những lời như vậy. "Ném người này ra ngoài." Tiểu Bảo thấy Đồ Tấn không muốn nói chuyện với Chi Chi nữa, liền bảo người của sòng bạc ngầm ném cô ta ra ngoài. "Sòng bạc ngầm bên này không phải có quy định sao?

Sao ai cũng vào được vậy?

Không chỉ vào mà còn làm phiền chúng tôi nữa." Tiểu Bảo bất mãn nói.

Người bên cạnh vội vàng cho vệ sĩ đến đưa Chi Chi đi.

Sau đó, quản sự đến xin lỗi Tiểu Bảo: "Tiểu thiếu gia, chuyện này là sơ suất của chúng tôi, người này là do người khác dẫn vào." Tiểu Bảo "ồ" một tiếng tỏ vẻ đã biết: "Sau này vẫn nên chú ý một chút, đừng để người khác làm hỏng biển hiệu của chính các người." "Vâng, đa tạ tiểu thiếu gia nhắc nhở." Quản sự rời đi, Chi Chi cũng bị ném ra ngoài, cuối cùng họ cũng có thể yên ổn xem trận đấu.

Toàn bộ những gì vừa xảy ra đều lọt vào mắt Tử Cưu, khóe miệng cô ta hơi nhếch lên, dường như đã tìm được một quân cờ khá hữu dụng.

Chỉ cần mình có thể giúp cô ta, tin rằng người đàn bà đó sẽ đồng ý thôi nhỉ?

Nghĩ vậy, Tử Cưu cũng không muốn ở lại đây nữa mà đứng dậy rời đi.

Đồ Tấn chú ý đến việc Tử Cưu rời đi, liếc nhìn bóng lưng của cô ta rồi quay lại tiếp tục xem trận đấu cùng Tiểu Bảo và mọi người.

Sau khi rời khỏi sòng bạc ngầm, Tử Cưu tìm thấy Chi Chi đang bị vứt ở bên ngoài.

Chi Chi nhìn đứa trẻ trước mặt, vô thức ngẩng đầu lên.

Sau khi thấy rõ người đến là ai, trong mắt Chi Chi lộ vẻ sợ hãi. "Cô… cô muốn làm gì?" Chi Chi lắp bắp hỏi. "Hận Đồ Tấn không?" Nghe thấy hai từ này, mắt Chi Chi đỏ hoe.

Hận ư?

Sao cô ta có thể không hận?

Nếu không phải vì Đồ Tấn, cô ta cũng sẽ không mất mặt như thế này. "Tôi hận Đồ Tấn đến chết, rõ ràng chuyện đã qua lâu như vậy rồi mà anh ta vẫn cứ bám riết lấy tôi không buông." Chi Chi nghiến răng nói. "Thế còn chưa đủ, vậy mà còn hạ độc tôi nữa." Mặc dù độc chưa phát tác, nhưng cô ta không biết mình rốt cuộc sẽ ra sao.

Có sự tồn tại của Nam Kiều và Bạch Khởi, độc dược trong tay mấy đứa trẻ đó chắc chắn không phải thứ tầm thường. "Có muốn ta giúp cô báo thù không?" Tử Cưu dụ dỗ.

Chi Chi vừa nghe thấy thông tin này, mắt liền sáng lên: "Cô… cô thật sự bằng lòng giúp tôi?" "Ta có thể cho cô một cơ hội, thậm chí cung cấp những thứ cô cần, còn có thể báo thù thành công hay không thì phải xem vào bản thân cô thôi." Tử Cưu chậm rãi nói.

Chi Chi nhíu mày, lời của Tử Cưu khiến cô ta vô cùng động lòng, nhưng cũng chỉ là động lòng mà thôi.

Nếu Tử Cưu không giúp đỡ, cô ta cảm thấy mình rất khó làm được tất cả những điều này. "Không được, tôi không làm được, tôi cần cô giúp tôi mới có thể hoàn thành." Ánh mắt Tử Cưu hơi lạnh đi: "Cô nghĩ mình có tư cách mặc cả với ta sao?

Cô chỉ có một lựa chọn, đồng ý hoặc không đồng ý." Nếu cô ta có thể tự ra tay, còn tìm Chi Chi làm gì?

Chi Chi nhìn Tử Cưu, còn có đạo lý nào không hiểu nữa chứ? "Cô đang lợi dụng tôi." Chi Chi nhíu mày, bất mãn nói.

Tử Cưu nhướng mày nhìn Chi Chi, xem ra người đàn bà này cũng không ngu ngốc đến vậy, còn biết mình đang lợi dụng cô ta.

Chương 1529

Nhìn Chi Chi như vậy, Tử Cưu mỉa mai nói: "Nếu không phải vì cô còn chút tác dụng, cô nghĩ ta sẽ tìm đến cô sao?" Chi Chi nghiến răng nhìn Tử Cưu, thân phận của người này thế nào, cô ta rất rõ.

Cô ta cũng biết nếu mình đồng ý, sau này có xảy ra chuyện gì thì đó là vấn đề của cô ta.

Nhưng nếu không đồng ý, Tử Cưu có tha cho cô ta không?

Trong chốc lát, Chi Chi không biết mình nên làm gì. "Đồ Tấn một bước lên mây trở thành đồ đệ của Ngọc Vương, mà những gì anh ta có được đều liên quan đến các người, cô thật sự không để tâm?" Tử Cưu nhìn Chi Chi, cười như không cười nói.

Sắc mặt Chi Chi có chút khó coi, cô ta đương nhiên ghen tị với Đồ Tấn.

Rõ ràng đều là hạng người như nhau, cũng từ cùng một nơi mà ra, tại sao anh ta lại có được cơ hội như vậy, trở thành đồ đệ của Tô Ngọc?

Sau khi trở thành đồ đệ của Tô Ngọc, anh ta đã có thân phận cao cao tại thượng, mà tất cả những điều này cô ta đều không có.

Tử Cưu nhìn vẻ mặt ghen tị của Chi Chi, khóe miệng hơi nhếch lên, có lẽ rất nhanh cô ta sẽ có được mọi thứ mình muốn.

Có lẽ biết rằng mình có thể có được mọi thứ mình muốn, Chi Chi cũng sẽ làm theo suy nghĩ của mình, Tử Cưu trở nên không còn vội vã, ngược lại chậm rãi chờ đợi Chi Chi suy nghĩ.

Nhưng đợi một lúc lâu cũng không thấy Chi Chi trả lời.

Điều này khiến Tử Cưu có chút mất kiên nhẫn, nhíu mày nhìn Chi

Chi, bực bội nói: "Cô rốt cuộc đã suy nghĩ xong chưa?" "Tôi không đồng ý." Chi Chi hít một hơi thật sâu rồi nói.

Nụ cười trên mặt Tử Cưu lập tức biến mất, không thể tin nổi nhìn Chi Chi, mày nhíu chặt: "Cô nói cái gì?" "Tôi nói tôi không đồng ý." Chi Chi nghiến răng nói.

Tử Cưu lạnh lùng nhìn Chi Chi, cảnh cáo: "Cô muốn chết à?" Chi Chi hít một hơi thật sâu, nén lại cơn tức giận trong lòng nói: "Tôi không muốn chết, ngược lại tôi muốn sống.

Thân phận của cô cao hơn tôi, tôi chỉ là một người bình thường, nếu chuyện này bị bại lộ, cô không sao, chắc chắn sẽ đẩy tôi ra làm kẻ chết thay.

Đến lúc đó dù tôi có nói là cô bảo tôi làm, cô cũng có thể đổ hết trách nhiệm lên đầu tôi, nói không có chuyện đó.

Đã như vậy, tại sao tôi phải làm cái việc ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng này?" Chuyện của Phượng gia, không chỉ bọn họ biết, cô ta cũng biết.

Cô ta rất muốn báo thù Đồ Tấn, đúng vậy, nhưng cô ta cũng sợ cuối cùng Tô Ngọc sẽ đến báo thù mình.

Và đó không phải là điều cô ta muốn thấy.

Tử Cưu sắc mặt âm trầm nhìn Chi Chi, cô ta vốn nghĩ đã tìm được một quân cờ không tồi, nhưng không ngờ lại bị Chi Chi chơi một vố. "Cho cô cơ hội cuối cùng, cô suy nghĩ cho kỹ đi." Chi Chi nghĩ rất lâu: "Cơ hội này cô vẫn nên dành cho người khác đi, tôi không dám đối đầu với Ngọc Vương." "Đồ vô dụng." Chi Chi nghe Tử Cưu nói vậy, lập tức không vui: "Cô nói cái gì vậy?

Cái gì gọi là đồ vô dụng?

Tôi sợ Ngọc Vương thì sao?

Nếu cô không phải đồ vô dụng thì tự đi mà gây sự với Ngọc Vương ấy, tìm tôi làm gì?" "Người có thân phận như cô còn không dám đối đầu với Ngọc Vương, tôi sợ Ngọc Vương thì có gì sai?

Chẳng lẽ tôi không được phép sợ Ngọc Vương sao?" Chi Chi không chút khách khí nói.

Tử Cưu bị Chi Chi nói chặn họng không thốt nên lời, vì cô ta quả thực đang kiêng dè Tô Ngọc.

Sự xuất hiện của Tô Ngọc khiến cô ta không dám công khai tìm Nam Kiều, chỉ có thể dùng cách vòng vo này, mà đây là điều cô ta không bao giờ muốn. "Cô…" "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây." Ngay khi Tử Cưu còn muốn nói gì đó, Chi Chi đã cắt ngang lời cô ta, nói xong liền quay người bỏ đi.

Nhìn bóng lưng rời đi của Chi Chi, Tử Cưu mím chặt môi, đây là lần đầu tiên có người dám đối xử với cô ta như vậy.

Điều này đối với cô ta thật sự vô cùng mới mẻ.

Nghịch ngợm ngón tay của mình, Tử Cưu cười lạnh một tiếng, người này thật đúng là ngây thơ.

Đã bị mình nhắm đến rồi, cô ta làm sao còn có cơ hội tự do?

Cô ta chỉ có thể trở thành quân cờ trong tay mình mà thôi.

Chỉ khác ở chỗ là đồng ý, hay là bị động mà thôi.

Tử Cưu liếc nhìn hướng Chi Chi rời đi rồi quay người bỏ đi.

Vốn định để cô ta tự mình đồng ý, kết quả bây giờ lại không đồng ý, vậy thì đừng trách cô ta dùng thủ đoạn khác.

Trong sòng bạc ngầm, Tiểu Bảo bất mãn nhìn Đồ Tấn: "Tôi nói này sư huynh, sao chuyện của anh phiền phức thế nhỉ?" Người đàn bà kia cũng thật là âm hồn không tan, lời đã nói rõ ràng như vậy rồi mà cô ta vẫn có thể tìm đến tận cửa.

Còn muốn tiếp cận bọn họ, thật không biết người này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đồ Tấn bất lực nhìn Tiểu Bảo, đưa tay xoa xoa thái dương: "Không vui à?" "Nếu người này còn đến làm phiền chúng ta thêm vài lần nữa, em sẽ thật sự nổi giận đấy." Tiểu Bảo không vui nhìn Đồ Tấn nói.

Bây giờ cậu chỉ là không vui, nhưng nếu Chi Chi còn đến gây sự, cậu sẽ không bỏ qua như vậy đâu. "Được, anh sẽ xử lý ổn thỏa." "Như vậy là tốt nhất." Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng gật đầu, chỉ cần có thể xử lý ổn thỏa là được.

Đồ Tấn và mọi người xem một lúc, sau đó anh nghĩ đến điều gì đó liền hỏi: "Các cậu và Tử Cưu là có chuyện gì?

Sao các cậu lại chọc phải người đàn bà này?" Tiểu Bảo ngây thơ nhìn Đồ Tấn, nhíu mày nói: "Sao em lại chọc phải cô ta chứ?

Rõ ràng là người đàn bà đó đến gây sự với chúng em mà." "Ồ?" "Chú Nam Kiều đã có vợ rồi, cô ta còn muốn phá hoại hạnh phúc của chú ấy.

Dám làm như vậy thì phải trả giá đắt." Tiểu Bảo hừ một tiếng, không khách khí nói.

Đồ Tấn kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, lại còn có chuyện như vậy sao? "Thì ra là vậy, vậy cậu phải bảo chú Nam Kiều cẩn thận.

Đừng thấy Tử Cưu bây giờ không nói gì, nhưng tôi có thể đảm bảo, người đàn bà đó sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu." Đồ Tấn cũng có chút hiểu biết về Tử Cưu.

Người đàn bà này quá tự cho mình là trung tâm.

Một khi cô ta muốn có được thứ gì đó, thì nhất định phải có được, sẽ không cho người khác bất kỳ cơ hội nào.

Tiểu Bảo chống cằm, nghe lời Đồ Tấn nói, thật ra họ cũng đang cân nhắc vấn đề này.

Chỉ là không biết sau này phải làm thế nào. "Anh cũng đừng nói chú Nam Kiều nữa, Chi Chi kia không phải cũng là loại người như vậy sao?

Trong lòng chẳng phải cũng đang nghĩ cách để có được lợi ích từ anh, đương nhiên điều mong muốn nhất chính là gả cho anh." Dù sao sau khi gả cho Đồ Tấn thì sẽ có tất cả.

Chuyện tốt như vậy tìm ở đâu ra?

Khóe miệng Đồ Tấn giật giật nhìn Tiểu Bảo, có chút đau đầu nói: "Tiểu Bảo, tha cho anh đi, đừng nói chuyện này với anh nữa." Tiểu Trí và những người khác không nhịn được cười, quả nhiên không ai thoát được màn châm chọc của Tiểu Bảo.

Chương 1530

"Em nói sai à?

Cô ta đã chạy vào đây tìm anh rồi, trước khi chúng ta rời đi số lần cô ta tìm anh còn nhiều hơn.

À đúng rồi, nhắc nhở anh một câu, cẩn thận Chi Chi một chút, đừng để bị người ta gài bẫy mà không biết." Tiểu Bảo nghĩ đến điều gì đó, nhìn Đồ Tấn nói.

Đồ Tấn khẽ thở dài, sư đệ này cái gì cũng tốt, chỉ là mọc thêm cái miệng. "Tiểu Bảo, sao anh cảm thấy cậu cứ như không muốn thấy anh sống tốt vậy?" Đồ Tấn không nhịn được lên tiếng.

Có một sư đệ như vậy, anh cũng bắt đầu thấy phiền lòng rồi. "Không phải là không muốn thấy anh sống tốt, chỉ là nhắc nhở anh đừng để bị người ta gài bẫy, đến lúc đó anh muốn hối hận rời đi cũng không kịp nữa đâu." Tiểu Bảo ra vẻ "anh hiểu lầm em rồi", khiến Tiểu Trí cảm thấy rất buồn cười. "Tiểu Bảo nói tuy không dễ nghe nhưng là sự thật.

Đừng quên anh đã mười tám, còn cô gái tên Chi Chi kia đã mười bảy tuổi.

Nếu cô ta dùng chuyện này để gài bẫy anh, mà anh lại bị gài bẫy thành công thì phải làm sao?" Tiểu Trí lại không cảm thấy lời Tiểu Bảo nói có gì không đúng, nếu không thật sự tốt cho anh, Tiểu Bảo cần gì phải nói những lời này?

Bây giờ đều là người một nhà, Tiểu Bảo mới nói nhiều như vậy, nếu không phải người một nhà, Tiểu Bảo mới chẳng thèm quản.

Sắc mặt Đồ Tấn trở nên nghiêm trọng, trước đó anh cứ nghĩ Tiểu

Bảo chỉ đang trêu chọc mình, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Dựa theo tính cách của Chi Chi, việc cô ta làm như vậy là hoàn toàn có khả năng.

Nén lại nỗi lo trong lòng, Đồ Tấn nói: "Được, chuyện này trong lòng anh đã rõ rồi." "Anh rõ là tốt rồi." Vì lời nhắc nhở của Tiểu Bảo và Tiểu Trí, sự cảnh giác của Đồ Tấn đối với Chi Chi cũng tăng lên nhiều.

Những trận đấu sau đó, Tiểu Bảo và mọi người tuy vẫn đến xem nhưng đã không còn thường xuyên nữa.

Khi Chi Chi lại một lần nữa chặn đường mình, ánh mắt Đồ Tấn trở nên cảnh giác, cũng lặng lẽ kéo dãn khoảng cách giữa anh và cô ta.

Chi Chi nhìn Đồ Tấn như vậy, sắc mặt có chút khó coi, vẻ mặt tủi thân nhìn Đồ Tấn: "Anh ghét em đến vậy sao?

Dù sao đi nữa quan hệ của chúng ta trước đây cũng tốt như vậy mà." Đồ Tấn cười lạnh một tiếng, nhìn Chi Chi lạnh lùng nói: "Đừng, tôi không có bản lĩnh quan hệ tốt với cô đâu." "Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây." Đồ Tấn quay người định rời đi.

Chi Chi vốn nghĩ rằng khoảng thời gian này đã không đến làm phiền Đồ Tấn, anh chắc sẽ không nói gì nữa, dù có không vui thì ít nhiều cũng nên tha thứ cho cô ta một chút.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng này của Đồ Tấn, cô ta mới biết mình ngây thơ đến mức nào.

Mà họ mới không gặp nhau bao lâu?

Đồ Tấn đã như biến thành một người khác.

Cả con người anh đã thay đổi không ít.

Mím chặt môi, ánh mắt nhìn Đồ Tấn lạnh lẽo.

Nếu Đồ Tấn cứ tiếp tục như vậy, đối với cô ta thật sự không có lợi.

Cô ta muốn sống cuộc sống trên vạn người, thì phải nắm chặt Đồ Tấn trong tay, không thể để anh ta có cơ hội thoát khỏi.

Muốn Đồ Tấn không thể không cưới mình, chỉ có một cách duy nhất.

Trước đây Chi Chi không nghĩ sẽ dùng cách này, nhưng bây giờ cô ta đã không quản được nhiều như vậy nữa.

Mày hơi nhíu lại, trong mắt Chi Chi mang theo vẻ đăm chiêu.

Nhìn Chi Chi tìm đến mình, Tử Cưu không chút ngạc nhiên, ngược lại cười như không cười nhìn cô ta: "Sao lại đến tìm ta rồi?" Chi Chi nhíu mày, tâm trạng có chút bực bội: "Tôi đến tìm cô có việc." Tử Cưu cười như không cười nhìn cô ta: "Hửm?

Tìm ta có việc?

Nói đi." "Tôi cần một vài thứ." Chi Chi nói rõ mục đích của mình.

Tử Cưu ngạc nhiên nhìn Chi Chi, không ngờ cô ta lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Nhưng cách này có phải hơi ngu ngốc không? "Bên ta đúng là có thứ như vậy, nhưng cô nghĩ ta dựa vào đâu mà giúp cô?" Tử Cưu cười như không cười hỏi.

Trước đó không phải rất có khí phách từ chối cô ta sao?

Bây giờ lại chạy đến tìm cô ta, coi Tử Cưu này là ai chứ?

Chi Chi cắn môi, có chút không cam lòng nói: "Chỉ cần cô giúp tôi, tôi cũng có thể giúp cô." "Cô hẳn là muốn nối lại tình xưa với Nam Kiều nhỉ?

Ngoài ra cô còn muốn Nam Kiều và người vợ hiện tại của anh ta chia tay, nhưng Nam Kiều hẳn là hận cô lắm phải không?" Chi Chi không chút khách khí nói.

Một câu nói khiến ánh mắt Chi Chi lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn cô ta trở nên vô cùng hoảng loạn. "Tôi… tôi…" Tử Cưu nhìn Chi Chi, trong mắt đầy vẻ chế nhạo: "Quả nhiên, con người đều ích kỷ." "Cô vẫn nên nghĩ kỹ xem có thể trả giá bao nhiêu rồi hãy đến tìm ta, trước đó cô không có tư cách nói điều kiện với ta." Tử Cưu nói xong liền cho người bên cạnh tiễn khách.

Cô ta tin rằng chỉ cần Chi Chi còn muốn có được Đồ Tấn, thì nhất định sẽ quay lại tìm cô ta.

Dù sao trong lòng Chi Chi, bây giờ chỉ có cô ta mới có thể cứu được cô ta mà thôi.

Chi Chi ngơ ngác rời đi.

Vốn định dùng cách khác, nhưng khi nghe tin không bao lâu nữa Đồ Tấn sẽ cùng Tô Ngọc và mọi người rời đi, cô ta lập tức hoảng loạn.

Tin tức này đối với Chi Chi không nghi ngờ gì là một đả kích cực lớn, cô ta không thể chấp nhận kết quả này.

Sau khi nhận được tin tức, Chi Chi liền đi tìm Đồ Tấn.

Bất kể sắc mặt anh có khó coi đến đâu, Chi Chi cũng không lựa chọn rời đi mà nhìn anh: "Anh sắp rời khỏi đây rồi phải không?" Đồ Tấn nhíu mày nhìn Chi Chi, có chút bất mãn với lời nói của cô ta, tâm trạng cũng vô cùng không tốt.

Nhất là sau khi nghe thấy câu chất vấn của Chi Chi, tâm trạng lại càng tệ hơn.

Lạnh lùng liếc Chi Chi một cái, Đồ Tấn đi vòng qua cô ta.

Mặc dù không biết Chi Chi lấy tin tức này từ đâu, nhưng việc anh có rời đi hay không thì có liên quan gì đến Chi Chi?

Cô ta lấy tư cách gì mà dùng giọng điệu chất vấn để hỏi anh?

Chi Chi không dám tin nhìn Đồ Tấn đi ngang qua mình.

Đồ Tấn cứ thế rời đi sao?

Anh ta có nghĩ đến cô ta không? "Đồ Tấn, anh đứng lại cho tôi!" Chi Chi hét lên.

Chương 1531

Không, Đồ Tấn sao có thể đối xử với cô ta như vậy?

Đồ Tấn như không nghe thấy lời của Chi Chi, cứ thế rời đi.

Chi Chi ngây ngốc nhìn Đồ Tấn đối xử với mình như người xa lạ, trái tim lập tức trở nên lạnh giá.

Cô ta thậm chí còn đang nghĩ, nếu mình thật sự gài bẫy Đồ Tấn, liệu anh ta có tha thứ cho mình, hay sẽ đi theo con đường mà cô ta mong muốn không?

Đồ Tấn không hề để chuyện gặp Chi Chi vào lòng, nhưng lại ghi nhớ sự đeo bám của cô ta.

Xem ra giống như Tiểu Bảo và mọi người đã nói, trước khi họ rời đi, Chi Chi quyết không tha cho anh.

Mày hơi nhíu lại, xem ra phải nghĩ cách giải quyết chuyện này, để Chi Chi không có cơ hội tìm đến mình.

Phải làm sao với Chi Chi đây?

Tô Ngọc đang nghe Tiểu Bảo và mọi người kể về thu hoạch gần đây, thấy Đồ Tấn đăm chiêu từ bên ngoài đi vào, có chút nghi hoặc hỏi: "Đang nghĩ gì vậy?" Đồ Tấn ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc, suy nghĩ một chút rồi kể hết chuyện hôm nay gặp Chi Chi cho Tô Ngọc nghe. "Sư phụ, người đàn bà đó dường như thật sự không muốn từ bỏ." Cứ đeo bám mãi không biết cô ta rốt cuộc muốn làm gì.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu: "Đây không phải là chuyện bình thường sao?" Người đàn bà đó vừa nhìn đã biết tâm tư không đơn thuần, năm xưa hại chết em trai Đồ Tấn cũng là vì tiền, lần này, thân phận của Đồ Tấn đã hoàn toàn khác, người đàn bà đó sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Đồ Tấn, cười nói: "Sư huynh, anh xem em nói có sai đâu." Đồ Tấn dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, bất lực nói: "Tiểu Bảo, cho anh chút thể diện được không?" Tiểu Bảo cười ha ha, đã sớm nhắc nhở anh rồi, tự mình không tin bây giờ lại trách cậu không cho thể diện? "Sư huynh, anh vẫn nên nghĩ kỹ xem sau này phải làm thế nào đi." Bị loại người này nhắm đến, sư huynh này của cậu cũng thật thảm.

Đồ Tấn bây giờ chỉ cảm thấy mình vô cùng đau đầu.

Tô Ngọc yên lặng nhìn họ, không có ý định giúp nói đỡ.

Anh cũng muốn biết Đồ Tấn sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

Nếu ngay cả chuyện này anh cũng không thể giải quyết tốt, vậy anh phải cân nhắc xem có nên nhận người đồ đệ này không.

Ngược lại, Tiểu Bảo lúc này lại nói: "Đúng rồi sư huynh, em còn có một chuyện muốn nói với anh, Chi Chi và Tử Cưu đi lại rất gần nhau, anh phải cẩn thận đấy.

Tử Cưu là người thế nào, chắc không cần em nhắc anh đâu nhỉ?" Tiểu Bảo nhìn Đồ Tấn, nhướng mày hỏi.

Sắc mặt Đồ Tấn lập tức thay đổi, mày cũng nhíu lại, có chút lo lắng nhìn Tiểu Bảo: "Em nói thật chứ?" Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: "Em không nói thật, chẳng lẽ còn nói đùa với anh sao?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Tiểu Bảo: "Làm sao con biết được?" Anh hình như chưa nói với Tiểu Bảo vấn đề này, chỉ là Tiểu Bảo rốt cuộc làm sao mà biết?

Tiểu Bảo cười hì hì: "Đương nhiên là có người giúp con điều tra rồi." Một câu nói khiến Tô Ngọc nghĩ đến hai người.

Âm Hòe và Ngọc Cốt. "Âm Hòe và Ngọc Cốt bây giờ theo con rồi à?" Tô Ngọc tuy đang hỏi Tiểu Bảo câu này, nhưng lời nói của anh lại vô cùng chắc chắn.

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, có chút tò mò hỏi: "Cha, sao cha lại đoán được vậy?" Cha cậu có phải quá thông minh rồi không?

Chuyện này cũng đoán được?

Tô Ngọc liếc Tiểu Bảo một cái: "Đừng quá xem thường cha con." Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, rất dứt khoát lắc đầu: "Con chưa bao giờ dám xem thường cha con đâu." Dù sao cha cậu là người lợi hại nhất, không ai lợi hại bằng cha. "Họ đồng ý ký khế ước bán thân với con rồi à?" Tiểu Bảo huơ huơ ngón tay, đắc ý cười nói: "Không phải ký khế ước bán thân với con, mà là con đã ký một loại khế ước khác với họ." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Ồ?" "Coi như là một hợp đồng lao động tương đối bình đẳng.

Dựa theo tính cách của Âm Hòe và những người khác, bắt họ ký khế ước bán thân thì họ chắc chắn không đồng ý, nhưng hợp đồng lao động bình đẳng thì lại khác." Khế ước như vậy vừa có tính ràng buộc, lại không khiến họ cảm thấy không vui, một công đôi việc tốt biết bao?

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, quả nhiên, người như Âm Hòe vẫn phải để Tiểu Bảo ra tay trị. "Tiểu Bảo, cậu tự dưng bảo chúng tôi theo dõi Tử Cưu làm gì?

Chán chết đi được." Tào Tháo vừa nhắc, Tào Tháo đến ngay.

Âm Hòe phàn nàn bước vào.

Tô Ngọc liếc Âm Hòe một cái, cười như không cười nói: "Chẳng phải có người muốn tự do sao?" Trước đó Âm Hòe đã chọn tự do chứ không phải ký khế ước bán thân, sau đó rời khỏi đây.

Liếc Tô Ngọc một cái, Âm Hòe bực bội nói: "Ông muốn tôi ký khế ước bán thân à, tôi không làm đâu.

Con trai ông tốt hơn nhiều, chúng tôi bây giờ là quan hệ bình đẳng." Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Ngươi nói đúng, vậy ngươi tốt nhất đừng làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến con trai ta, nếu không ngươi chết chắc rồi." Âm Hòe lập tức bất mãn, Tô Ngọc này rốt cuộc có ý gì?

Nói chuyện còn bắt đầu cảnh cáo người khác?

Liếc Tô Ngọc một cái: "Con trai ông quả nhiên đáng yêu hơn ông, tôi thích con trai ông hơn." Đối mặt với sự ghét bỏ của Âm Hòe, Tô Ngọc lại không nói gì, chỉ liếc nhìn hắn một cái.

Thấy họ nói xong, Tiểu Bảo mới lên tiếng: "Đương nhiên là để đề phòng người đàn bà Tử Cưu kia gài bẫy chú Nam Kiều của tôi rồi?" "Cô ta gần đây có động tĩnh gì không?" Tiểu Bảo nhìn Âm Hòe hỏi. "Cũng gần giống như cậu dự đoán trước đó, Tử Cưu quả thực muốn lợi dụng Chi Chi để ra tay với các người, đặc biệt là bên phía Nam Kiều.

Nhưng người đàn bà Chi Chi kia cũng khá thông minh, cô ta biết Tử Cưu tìm đến chỉ là lợi dụng mình, cho nên không đồng ý." Tiểu Bảo gật đầu, chuyện này cậu đã biết rồi, sau đó thì sao?

Nhìn ánh mắt của Tiểu Bảo, Âm Hòe bất lực nói: "Nhưng gần đây Tử Cưu đã tung tin Đồ Tấn sắp cùng các người rời đi về Ngọc Vương phủ, cộng thêm hôm nay đi tìm Đồ Tấn bị anh ta coi như người xa lạ, Chi Chi này có lẽ sắp không chịu nổi nữa rồi." "Chi Chi sẽ hợp tác với Tử Cưu?" "Rất có khả năng, vì người đàn bà đó muốn trước khi các người rời đi, khiến Đồ Tấn không thể không cưới cô ta." Âm Hòe không nói rõ tại sao lại không thể không cưới, nhưng những người có mặt đều là người thông minh, không cần nói quá rõ cũng hiểu đối phương có ý gì.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Đồ Tấn đang nhíu mày bên cạnh, lần đầu tiên cậu nhìn thấy sự chán ghét rõ ràng như vậy trong mắt anh.

Xem ra thật sự bất mãn với cách làm của Chi Chi rồi. "Sư huynh, anh vẫn nên cẩn thận chăm sóc bản thân đi, đừng để bị người ta gài bẫy nữa.

Đến lúc đó mà anh bị gài bẫy thật, em chắc chắn sẽ cười nhạo anh." Tiểu Bảo hứng khởi nói.

Đồ Tấn vẻ mặt bất lực nhìn Tiểu Bảo: "Nói với anh lời nào tốt đẹp chút đi." Tuy nói vậy, nhưng trong lòng Đồ Tấn đã bắt đầu cân nhắc làm thế nào để xử lý Chi Chi.

Không thể để cô ta cứ luôn tìm cách gài bẫy mình, một hai lần anh còn có thể coi như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lâu dần cũng sẽ cảm thấy phiền phức. "Chuyện này em sẽ xử lý tốt." Tiểu Bảo cười mà không nói, nếu có thể xử lý tốt thì đã không đợi đến bây giờ. "Sư huynh, em tin anh, cố lên." "…" Anh cảm thấy điều Tiểu Bảo muốn nói không phải là cái này, hơn nữa Tiểu Bảo chắc chắn còn có ý khác.

Tô Ngọc lúc này mới lên tiếng: "Đừng lúc nào cũng bắt nạt sư huynh con." Người này, Đồ Tấn, qua khoảng thời gian tìm hiểu, anh cũng ít nhiều biết được tính cách của cậu ta.

Đối với người đàn bà Chi Chi kia, cậu ta chán ghét là thật, trước đó không muốn ra tay cũng là thật, quá coi trọng lời hứa.

Nhưng bây giờ xem ra Đồ Tấn đã nghĩ kỹ sau này phải làm gì rồi.

Có vẻ sau này sẽ không cho họ bất kỳ cơ hội nào nữa.

Đồ Tấn cảm kích nhìn Tô Ngọc, vẫn là sư phụ tốt với mình nhất, đâu như sư đệ, lúc nào cũng chỉ muốn xem trò cười của mình. "Đồ Tấn, tính cách của con rất tốt, nhưng con phải nhớ, nên quyết đoán mà không quyết đoán, ắt sẽ rước họa vào thân." Tô Ngọc nhìn Đồ Tấn, nghiêm túc nói.

Tính cách như vậy dễ bị thiệt thòi.

Chương 1532

Mà anh cảm thấy chịu thiệt gì cũng được, chỉ là không thể chịu thiệt thòi.

Anh không thể, người bên cạnh anh tự nhiên cũng không thể.

Đồ Tấn sửng sốt một chút, nhưng rất nhanh đã hiểu ý của Tô Ngọc, bèn nghiêm túc gật đầu: "Sư phụ yên tâm." "Ừm." Thấy Đồ Tấn đã nghe vào tai, Tô Ngọc cũng không tiếp tục nói nhiều, yên lặng nghe Tiểu Bảo và Âm Hòe nói chuyện của Tử Cưu. "Tiểu Bảo, chúng ta còn phát hiện một chuyện vô cùng thú vị, cậu có muốn biết không?" Âm Hòe hào hứng nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo cứ thế nhìn Âm Hòe: "Chuyện gì?" Còn úp mở với cậu nữa à? "Tử Cưu đã gọi một số người thân cận của ả về rồi, bao gồm cả người trong gia tộc." Âm Hòe nói cho Tiểu Bảo biết những gì mình điều tra được.

Tiểu Bảo có phần kinh ngạc, Tử Cưu này lại có cả gia tộc sao?

Thấy Tiểu Bảo ngạc nhiên như vậy, Âm Hòe không nhịn được cười: "Có gì đáng ngạc nhiên đến thế sao?" "Đúng là khá ngạc nhiên, không ngờ Tử Cưu lại có cả gia tộc." Cậu cứ ngỡ người của Vong Ưu Thành đa phần đều không có quan hệ với gia tộc. "Chuyện này có gì lạ đâu?

Cậu xem Lạc Diễm với La Hậu không phải cũng có gia tộc sao?

Tử Cưu có gia tộc của riêng mình thì có gì kỳ quái?" Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát, hình như đúng là không có gì lạ thật. "Cũng phải, đã tra ra mục đích của ả chưa?" Tiểu Bảo hỏi. "Ngoài Nam Kiều ra, cậu nghĩ ả còn có thể có mục đích gì khác?" Âm Hòe liếc nhìn Nam Kiều đang phấn khích dắt Minh Uyển Khinh đi tới rồi nói. "Hai người đang nói gì về tôi thế?" Nam Kiều tò mò hỏi. "Tử Cưu đã triệu tập người của ả, còn gọi thêm một số người trong gia tộc đến.

Xem ra là muốn đối phó với cậu." Tô Ngọc lên tiếng.

Nụ cười trên mặt Nam Kiều dần tắt, anh ngơ ngác nhìn Tô Ngọc.

Rốt cuộc anh đã tạo nghiệp gì mà lại bị một người như vậy bám riết không buông?

Minh Uyển Khinh khoác tay Nam Kiều, đồng cảm nói: "Tương công, chàng thảm thật đấy." Nam Kiều đáng thương nhìn Minh Uyển Khinh một cái: "Từ sau khi Ngọc ca ca giúp tôi cắt đứt quan hệ với người này, tôi và ả đã không còn liên quan gì nữa rồi." Anh thật sự quá thảm rồi, cần được vợ an ủi mới khá lên được.

Minh Uyển Khinh nhìn bộ dạng của Nam Kiều mà không nhịn được cười: "Thiếp đương nhiên biết chàng và ả không còn quan hệ, chỉ là người này cứ bám riết chàng không buông." Nam Kiều gật đầu lia lịa, sự việc vốn là như vậy, anh phiền chết đi được.

Một chút cũng không muốn nhìn thấy người phụ nữ đó. "Ngọc ca ca, em không muốn gặp ả." Nam Kiều quay sang nhìn Tô Ngọc, nhíu mày nói. "Yên tâm, lần này sẽ giải quyết dứt điểm chuyện của cậu." Tô Ngọc tất nhiên sẽ không để Tử Cưu phá hoại hạnh phúc của Nam Kiều.

Nam Kiều từ nhỏ đã chịu khổ, khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, sao anh có thể để những kẻ đó tùy tiện phá hoại được?

Nam Kiều lập tức cười mãn nguyện: "Cảm ơn Ngọc ca ca." "Không cần khách sáo với anh.

Vừa rồi cậu với Khinh Khinh vui vẻ chạy tới đây là có chuyện gì à?" Nam Kiều ngượng ngùng cười: "Khinh Khinh có thai rồi, được một tháng rưỡi." Tiểu Bảo nghe tin này trông còn phấn khích hơn cả Tô Ngọc: "Thật sao ạ?

Chúng ta lại sắp có thêm em trai em gái rồi?" Tô Minh Hiên đi theo Nguyên Bảo tới, nghe được tin này liền lảo đảo chạy qua, mong đợi nhìn Nam Kiều: "Chú Nam Kiều, Hiên nhi sắp được làm anh rồi ạ?" Nam Kiều bế Tô Minh Hiên lên, đưa tay véo mũi cậu bé: "Đúng vậy, Hiên nhi cũng sắp được làm anh rồi." Tô Minh Hiên kích động hôn chụt một cái thật kêu lên má Nam Kiều: "Chú Nam Kiều giỏi quá." Khóe miệng Nam Kiều giật giật, sao cảm giác câu này nghe không giống lời khen cho lắm nhỉ?

Tô Ngọc không nhịn được cười phá lên: "Xem ra Hiên nhi rất muốn làm anh." Tô Minh Hiên gật đầu không ngớt: "Tiểu thúc, con không muốn làm em đâu." Cậu bé muốn làm anh trai.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Minh Hiên: "Không làm em e là không được, dù sao trên con vẫn còn nhiều anh chị lắm đấy." Tô Minh Hiên phồng má, không vui nói: "Con cũng có em trai em gái rồi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, con cũng có em trai em gái, có thể làm anh rồi.

Vậy sau này Hiên nhi có thể giống như các anh chị chăm sóc con, chăm sóc các em được không?" Tô Minh Hiên vui vẻ gật đầu, đương nhiên là được ạ.

Cậu bé thích em trai em gái nhất.

Sau đó, cậu bé nhìn Nguyên Bảo, ánh mắt nhỏ bé đầy mong đợi.

Nguyên Bảo đưa tay cốc cho Tô Minh Hiên một cái, bực bội nói: "Sao?

Có một đứa em trai em gái còn chưa đủ à?" Hiên nhi quả quyết lắc đầu: "Đương nhiên là chưa đủ, phải có thật nhiều thật nhiều em trai em gái cơ." Nhiều như số anh trai của cậu bé vậy. "Đi mà giục chú La

Hậu của con mau thành thân đi." Nguyên Bảo chỉ vào La Hậu và những người khác ở bên cạnh.

La Hậu và mọi người vốn đang xem kịch, đồng thời cũng mừng cho Nam Kiều.

Ai ngờ ngọn lửa này lại cháy sang người mình.

Họ bất mãn nhìn Nguyên Bảo, bực bội nói: "Tôi và Hàm Hàm còn mấy tháng nữa mới thành thân.

Đợi chúng tôi thành thân thì các cậu đã có thể mang thai đứa thứ hai rồi.

Hiên nhi, giục ba con là nhanh nhất đấy." Đương nhiên đi giục Ngọc ca cũng được, nhưng không ai dám mở miệng.

Ngược lại, cậu nhóc Tô Minh Hiên lại giãy giụa tuột khỏi vòng tay Nam Kiều, chạy đến bên Tô Ngọc, vẻ mặt mong đợi nhìn anh: "Tiểu thúc, chú với thím có sinh thêm em trai em gái nữa không ạ?" Mọi người đều nín cười, Hiên nhi đã làm chuyện mà họ không dám làm.

Tô Ngọc xách Tô Minh Hiên lên, nhìn cậu bé khua tay múa chân, nhướng mày nói: "Tiểu thúc có ba con trai một con gái rồi, tìm cho con ba anh trai một chị gái còn chưa đủ sao?

Đi mà giục mấy ông chú này với ba con ấy." Anh khó khăn lắm mới nuôi mấy đứa con lớn thế này, có thể cùng Tiểu Hòa tận hưởng thế giới hai người, anh đâu có ngốc mà lại sinh thêm một đứa nhỏ vào lúc này.

Tô Minh Hiên thất vọng nhìn Tô Ngọc: "Nếu tiểu thúc có thể sinh cho con hai đứa em thì tốt quá." Tô Ngọc bị Tô Minh Hiên chọc cười, bực bội nói: "Tiểu thúc của con không biết sinh con." Anh làm gì có bản lĩnh biết sinh con chứ. "Nếu con thực sự muốn có hai đứa em, thì bảo mẹ con sinh đi.

Dì của con và mẹ con là song sinh, biết đâu lần sau mẹ con có thể sinh cho con hai đứa em trai em gái đấy." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Tô Minh Hiên vẻ mặt mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Tiểu thúc, thật không ạ?" "Đương nhiên." Trước đây Minh Uyển Ninh cũng mang song thai, chỉ là sau đó không biết vì sao một đứa bé đã mất trong bụng mẹ.

Đợi anh biết thì Tô Cửu và mọi người đã tìm cách bỏ đứa bé đó đi, chỉ giữ lại Trần nhi.

Chuyện này lúc đó họ không nói, sau này cũng không ai nhắc lại, chỉ là không muốn Tô Cửu và mọi người phải đau lòng.

Tô Minh Hiên giãy giụa một cái: "Tiểu thúc, chú thả con ra." Sau khi Tô Ngọc đặt Tô Minh Hiên xuống, cậu bé liền chạy đến trước mặt Nguyên Bảo, ôm chân anh líu ríu: "Ba ba, em trai em gái." "Con muốn có em trai em gái giống hệt nhau." Nói xong còn tủi thân nhìn Nguyên Bảo, khiến Nguyên Bảo rất đau đầu. "Sau này hãy nói." "Sau này là bao giờ ạ?" Tô Minh Hiên nghiêng đầu hỏi Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nghiêm túc suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Sau này chính là sau này." Tô Minh Hiên ngơ ngác nhìn Nguyên Bảo, thế này thì có khác gì không nói đâu? "Yên tâm đi, chắc chắn sẽ có em trai em gái, nhưng không phải bây giờ." Qua một hai năm nữa rồi tính.

Tô Minh Hiên vừa nghe sau này mình sẽ có em trai em gái thì lập tức yên tâm: "Dạ." Nguyên Bảo khẽ thở phào nhẹ nhõm, may mà dỗ được nhóc con, nếu không chắc còn om sòm nữa.

Âm Hòe và Ngọc Cốt kinh ngạc nhìn Tô Ngọc và mọi người, những người bên cạnh Tô Ngọc đều thoải mái như vậy sao?

Âm Hòe nhíu mày, một lúc lâu sau mới nhìn Tô Ngọc hỏi: "Những người đã đến chỗ cậu mà không quay về, họ đều sống vui vẻ như vậy sao?" Đúng, chính là vui vẻ.

Chương 1533

Nam Kiều và Bạch Khởi trước đây là người thế nào, hắn đều biết.

Nhưng bây giờ, tiểu ma vương từng khiến người ta đau đầu nhất, ngay cả Thẩm Quyết cũng không quản nổi, lại sắp làm cha rồi?

Ngay cả La Hậu và những người khác cũng sắp thành thân.

Sao có thể… "Ừ, rất nhiều người đã tìm được người mình thích, có người chỉ cưới một cô gái bình thường, giúp chúng tôi bảo vệ kho lương ở bên đó, sống một cuộc đời bình dị, nhưng cũng có vợ con, gia đình vợ cũng đối xử rất tốt với họ." Tô Ngọc nghĩ đến những người không quay về mà lập gia đình ở Tạ gia thôn, bèn nói. "Ngay cả Doãn Phàm và những người khác cũng tìm được hạnh phúc của riêng mình.

Vừa giúp tôi làm việc, vừa có gia đình riêng, cuộc sống tương đối đều rất tốt." "Còn những người đến chỗ hoàng huynh, bề ngoài là ám vệ của huynh ấy, nhưng riêng tư cũng có thể cùng hoàng huynh uống rượu ăn cơm.

Trước khi chúng tôi trở về, có người trong số họ cũng đã có người thương, hoàng huynh cũng đã ban hôn cho họ.

Sau này khi trở lại Vong Ưu Thành, chắc sẽ có thêm rất nhiều những tiểu gia hỏa đáng yêu đi cùng." Âm Hòe và Ngọc Cốt ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, thì ra người của Vong Ưu Thành cũng sẽ không bị ghét bỏ, cũng sẽ có được hạnh phúc như vậy sao? "Để biến nơi này thành nhà của mọi người, để mọi người có thể yên tâm đưa con cái trở về, nên sau khi tôi quay lại mới cân nhắc dọn dẹp sạch sẽ những kẻ không nên giữ lại.

Thẩm lão đại cũng biết điều này, ông ấy nghĩ Vong Ưu Thành không thể tiếp tục phát triển như vậy, không thể để Vong Ưu Thành mãi là một tòa thành cô lập, nên mới nghĩ đến việc nhờ Tiểu Hòa giúp thay đổi nơi này, trồng cây ăn quả, tự trồng rau củ.

Sau này tôi cũng sẽ cho người giúp đỡ, giới thiệu một số thương nhân đến, như vậy Vong Ưu Thành sẽ dần được mọi người chấp nhận." Đối với họ, người của Vong Ưu Thành chẳng qua chỉ là những người bình thường nhưng lợi hại hơn một chút mà thôi.

Thực ra phần lớn đều rất dễ gần, thậm chí còn dễ gần hơn một số người bên ngoài.

Âm Hòe do dự nhìn Tô Ngọc: "Cậu chắc chắn người bên ngoài có thể chấp nhận chúng tôi chứ?" "Chuyện này tôi nói không tính, Khinh Khinh và Hàm Hàm nói mới tính.

Cậu có thể hỏi họ." Chồng và vị hôn phu của họ đều là người của Vong Ưu Thành, họ có sợ không?

Minh Uyển Khinh ngồi bên cạnh Nam Kiều nói: "Nếu là trước đây, thiếp cũng cảm thấy người của Vong Ưu Thành chắc chắn rất đáng sợ.

Dù sao mọi người đều nói người của Vong Ưu Thành là những đại ma đầu giết người không chớp mắt, là những kẻ rất tàn nhẫn và đáng sợ." "Nhưng từ khi tiếp xúc với những người bên cạnh chị gái tôi và Ngọc ca, chúng tôi mới biết người của Vong Ưu Thành tuy tính tình có hơi kỳ quặc nhưng lại rất dễ gần, hoàn toàn không giết người bừa bãi." Minh Uyển Khinh nghiêm túc nói.

Không những không giết người bừa bãi mà ngược lại tính cách còn rất tốt, có sao nói vậy, không giống như người bên ngoài, có quá nhiều mưu mô, lắt léo.

Diêu Thi Hàm vô cùng đồng tình gật đầu: "Khinh Khinh nói đúng, người của Vong Ưu Thành rất tốt, có lúc tôi còn cảm thấy ở cùng họ còn thoải mái hơn người bên ngoài." "Người ở đây thực ra rất đơn giản.

Có lẽ vì mọi người đều luyện võ nên ai cũng tin vào việc kẻ mạnh làm vua.

Họ có thể vừa mới đánh nhau một mất một còn, ngay sau đó đã có thể bá vai bá cổ đi uống rượu.

Điều này thực sự rất hiếm thấy ở bên ngoài.

Người bên ngoài quá nhiều mưu mô, ở cùng họ thực sự cũng rất mệt mỏi." Những người đó chẳng tốt hơn người của Vong Ưu Thành là bao.

Ở đây lâu, cô cũng bắt đầu thích nơi này rồi.

Âm Hòe và Ngọc Cốt kinh ngạc nhìn Minh Uyển Khinh và Diêu Thi Hàm. "Tôi thấy là do một số người ở đây đã làm liên lụy đến các bạn, cũng là do lời đồn bên ngoài quá đáng, nên mới khiến mọi người khi nhắc đến Vong Ưu Thành đều rất sợ hãi, cứ nghĩ người Vong Ưu Thành sẽ thế này thế nọ.

Nhưng sau khi thực sự tiếp xúc, người của Vong Ưu Thành ngược lại rất thẳng thắn.

Tôi lại thấy ý tưởng muốn thay đổi nơi này của Ngọc ca, tẩu tử và Thẩm lão đại là đúng đắn." "Đợi khi nơi này có những thứ đặc trưng của riêng mình, lại có Ngọc ca giúp giới thiệu một số thương nhân, lúc đó có người đến, Vong Ưu Thành chắc chắn cũng sẽ dần trở thành một thành phố vô cùng phồn hoa." Minh Uyển Khinh vuốt cằm, nói rất nghiêm túc.

Âm Hòe và Ngọc Cốt khẽ nhíu mày, vẫn cảm thấy có chút không dám tin. "Có gì mà không tin?

Khi người của Vong Ưu Thành mới đến bên cạnh ba tôi, tuy mọi người sẽ ngạc nhiên vì họ đến từ Vong Ưu Thành, nhưng cũng không ai nhìn họ bằng ánh mắt kỳ lạ." Tiểu Bảo thấy hai người như vậy liền bực bội nói. "Ngược lại, sau khi đến chỗ chúng tôi, họ rất nhanh đã có thể chơi đùa cùng người trong nhà.

Cho nên họ đi rồi mới không muốn trở về đó, hiểu chưa?" Nhiều người như vậy sau khi ra ngoài đều ở lại bên ngoài, bọn họ thật sự cho rằng chỉ là để giúp ba cậu sao?

Thực ra không phải vậy, quan trọng nhất vẫn là bản thân họ đã tìm được hạnh phúc của riêng mình, nên mới muốn ở lại bên ngoài.

Điều này cũng khiến họ cảm thấy mình là một người bình thường.

Tiểu Bảo đi đến bên cạnh hai người, vỗ vỗ vào tay họ, nghiêm túc nói: "Yên tâm đi, các người cũng sẽ hạnh phúc như những người khác thôi." "Người bên ngoài không bài ngoại như các người nghĩ đâu, các người đi rồi sẽ biết." "Được." Hắn cũng muốn xem có thật sự giống như lời họ nói không.

Hy vọng quyết định của mình không sai.

Ngọc Cốt trước đó còn có chút bất mãn với quyết định của Âm Hòe, nhưng lúc này hắn đã hoàn toàn yên tâm.

Có lẽ sau khi theo Tiểu Bảo ra ngoài, cách sống của họ cũng sẽ có những thay đổi long trời lở đất không chừng.

Đợi mọi người nói xong, La Hậu và những người khác mới nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, chúc mừng cậu, cậu là người đầu tiên trong số chúng ta làm cha đấy." "Đúng vậy, hy vọng hai người sinh được con trai trước, như vậy là có người kế thừa rồi, sau này lại sinh con gái, có đủ nếp đủ tẻ." Bạch Khởi chúc phúc.

Lạc Diễm chống cằm nhìn Nam Kiều, lẩm bẩm: "Có chút ghen tị rồi đây." Anh cũng muốn thành thân.

Hôm nay Nam Kiều thật sự rất vui, nghe lời của La Hậu và mọi người lại càng vui hơn. "Các cậu phải chuẩn bị quà đấy nhé." Nam Kiều đắc ý nói với họ. "Yên tâm, quà đã chuẩn bị xong từ lâu rồi, chỉ chờ hai người sinh con thôi." La Hậu thản nhiên nói.

Nam Kiều lúc này mới hài lòng gật đầu, thế còn tạm được, nếu không chuẩn bị, anh sẽ không đồng ý đâu.

Minh Uyển Khinh ngồi bên cạnh nhìn Nam Kiều khoe khoang với họ, cô càng nhìn càng thấy thú vị, không ngờ Nam Kiều ca ca cũng có lúc như thế này.

Âm Hòe và Ngọc Cốt nhìn nhau, thì ra Nam Kiều cũng có lúc như vậy. "Nam Kiều, chúc mừng cậu sắp làm cha." Nam Kiều tâm trạng tốt nên cũng không so đo thái độ của Âm Hòe, ngược lại còn vui vẻ nói: "Cảm ơn." "Chuyện vợ cậu mang thai tốt nhất đừng nói ra ngoài." Âm Hòe thấy Nam Kiều vui vẻ như vậy, sợ anh sẽ nói chuyện này ra cho mọi người biết, như vậy Tử Cưu chắc chắn sẽ đẩy nhanh tốc độ đối phó với họ.

Nhất là Minh Uyển Khinh.

Người phụ nữ như Tử Cưu sẽ không muốn Nam Kiều có con của riêng mình.

Đặc biệt đứa trẻ này còn không phải của ả.

Một khi Tử Cưu biết tin Minh Uyển Khinh mang thai, ả rất có thể sẽ trực tiếp lấy mạng Minh Uyển Khinh.

Nam Kiều biết Âm Hòe có ý gì, anh nhìn Âm Hòe, đáy mắt lóe lên vẻ tàn nhẫn: "Tử Cưu mà dám động đến Khinh Khinh, tôi nhất định sẽ lấy mạng ả." Dù Tử Cưu có chết, anh cũng sẽ bắt gia đình ả phải trả giá.

Dám động đến Khinh Khinh, anh sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Tử

Cưu.

Anh khó khăn lắm mới có được vợ con, tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại.

Âm Hòe nhướng mày nhìn Nam Kiều, một lúc lâu sau mới bất đắc dĩ lên tiếng: "Cậu tự biết là được." Minh Uyển Khinh cũng cảm nhận được sự thay đổi trong cảm xúc của Nam Kiều, cô đưa tay kéo tay anh, an ủi: "Tương công đừng lo, thiếp không sao đâu." Bên cạnh có nhiều người như vậy, Nam Kiều cũng luôn ở bên cô, Tử Cưu dù muốn động thủ cũng không có cơ hội.

Nam Kiều nắm tay Minh Uyển Khinh, khẽ nhíu mày: "Anh biết." Xem ra anh phải đi gặp Tử Cưu một chuyến, sau đó xử lý triệt để chuyện này.

Chương 1534

Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều, hai người ở bên nhau lâu như vậy, sao anh lại không biết Nam Kiều đang nghĩ gì chứ? "Định đi gặp Tử Cưu?" Nam Kiều "ừm" một tiếng: "Ngọc ca ca, tuy có các anh ở đây, chúng ta cũng có thể bảo vệ Khinh Khinh mọi lúc mọi nơi, nhưng em vẫn lo lắng, nếu Tử Cưu thật sự động thủ với Khinh Khinh thì phải làm sao?" Anh tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra. "Cậu định làm thế nào?" "Ngọc ca ca, với những kẻ không biết nghe lời người, thì nên phải trả giá." Nam Kiều bình tĩnh nói với Tô Ngọc.

Anh vốn định nể tình xưa mà cho ả chút thể diện, nhưng xem ra, sự nhượng bộ của anh đã trở thành chỗ dựa cho ả.

Đáy mắt Tô Ngọc lóe lên ý cười, xem ra Nam Kiều đã nghĩ kỹ rồi, nếu vậy anh cũng không cần quá lo lắng.

Chuyện sau này cứ xem Nam Kiều xử lý thế nào. "Được, nhưng tự mình cẩn thận, Tử Cưu cũng không phải người đơn giản, dù sao bên cạnh ả bây giờ vẫn còn không ít người." Tô Ngọc không yên tâm dặn dò. "Ngọc ca ca yên tâm, Tử Cưu không đơn giản, chẳng lẽ em dễ chọc lắm sao?" Nam Kiều tự tin nói.

Nghe Nam Kiều nói vậy, Tô Ngọc cảm thấy sự lo lắng của mình là thừa thãi. "Cậu tự biết là tốt rồi." "Cảm ơn Ngọc ca ca." Âm Hòe và Ngọc Cốt ở bên cạnh nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, cậu cứ để Nam Kiều đi như vậy sao?

Cậu đừng quên người bên cạnh Tử Cưu không phải dễ đối phó đâu." Tô Ngọc liếc nhìn Âm Hòe, anh đương nhiên biết người bên cạnh Tử Cưu không dễ đối phó.

Âm Hòe nhíu mày nhìn Tô Ngọc, anh ta có ý gì đây? "Cậu nghĩ

Nam Kiều là ai?" Tô Ngọc nhìn Âm Hòe, cười như không cười hỏi.

Âm Hòe sững người, nhìn Nam Kiều đang im lặng bên cạnh, khẽ nhíu mày, hình như hắn đã hiểu lầm điều gì đó.

Lạc Diễm khoác vai Nam Kiều: "Đừng có coi thường Nam Kiều, coi thường Nam Kiều là sẽ phải chịu thiệt đấy." La Hậu đồng tình gật đầu, nếu nói về chiến đấu, trong bốn người họ, anh đứng thứ nhất thì Nam Kiều chắc chắn đứng thứ hai.

Âm Hòe sững sờ, kinh ngạc nhìn Lạc Diễm.

Phải rồi, hình như hắn đã quên thực lực của Nam Kiều ở Vong Ưu Thành cũng thuộc hàng top.

Sau đó hắn liếc nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Nam Kiều luôn đi theo Tô Ngọc, sao có thể kém cỏi được?

Chỉ cần Tô Ngọc giúp họ một chút, thực lực chẳng phải cứ tăng vù vù sao?

Hắn bắt đầu tò mò thực lực hiện tại của mấy tên này rốt cuộc mạnh đến mức nào rồi.

Nhìn họ từ trên xuống dưới, Âm Hòe hỏi: "Thực lực của các cậu bây giờ thế nào?" "Tại sao phải nói cho cậu biết?" Ngọc Cốt đưa tay xoa trán, chuyện này sao có thể tùy tiện nói cho người khác biết được?

Rốt cuộc hắn đang nghĩ gì vậy?

Hắn kéo Âm Hòe về, bực bội nói: "Cậu bớt nói vài câu đi, người ta việc gì phải nói thực lực của mình cho cậu biết?" Chỉ thiếu nước nói thẳng là cậu nghĩ nhiều rồi.

Âm Hòe dường như cũng nhận ra câu hỏi của mình có chút không ổn, đưa tay sờ sờ mũi, lẩm bẩm: "Bây giờ không phải là người một nhà rồi sao?" Nam Kiều lườm Âm Hòe, bực bội nói: "Ai là người một nhà với cậu?" Hắn chỉ là người bên cạnh Tiểu Bảo thôi, sao lại thành người một nhà với họ được?

Âm Hòe hừ một tiếng không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Bảo, ý tứ đã quá rõ ràng.

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Âm Hòe, thản nhiên nói: "Đừng nhìn tôi, tôi không giúp được cậu đâu." Âm Hòe tức đến bật cười, bực bội nhìn Tiểu Bảo nói: "Chúng ta theo phải một con sói mắt trắng nào vậy hả?

Đối xử với chúng ta như thế à?" Toàn là người kiểu gì thế này?

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Âm Hòe: "Chú Nam Kiều cũng không nói sai, cậu và chú ấy đúng là không phải người một nhà." Nam Kiều vô cùng hài lòng gật đầu, câu này nói đúng. "Tiểu Bảo, cậu phải cẩn thận một chút, tên này không phải người dễ bảo đâu." Âm Hòe nghe vậy lập tức không vui, bất mãn nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, cậu muốn đánh nhau với tôi phải không?

Tôi làm sao mà không dễ bảo?

Nếu nói không dễ bảo, người đó phải là cậu mới đúng chứ?" Nam Kiều thật sự nghĩ rằng ở Vong Ưu Thành không ai biết anh ta là người thế nào sao?

Dám nói chuyện như vậy à? "Còn có ai không biết tôi nghe lời Ngọc ca ca nhất sao?" Nam Kiều kinh ngạc nhìn Âm Hòe hỏi.

Âm Hòe bị nghẹn họng không nói được lời nào.

Lời này Nam Kiều nói không sai, anh ta quả thực rất nghe lời Tô Ngọc, hơn nữa không phải nghe lời bình thường.

Tô Ngọc nói mặt trời hình vuông, anh ta cũng sẽ không nói là hình tròn. "Thấy chưa, cậu cũng biết tôi nghe lời Ngọc ca ca nhất rồi, nên chuyện này đừng mang ra trước mặt Ngọc ca ca mà nói, xấu hổ lắm."

Âm Hòe quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, bất mãn nói: "Cậu không quản Nam Kiều à?" Tô Ngọc đang nói chuyện với Nguyên Bảo nghe thấy lời tố cáo bất mãn của Âm Hòe, liền nghi hoặc ngẩng đầu: "Các cậu đang nói gì thế?" Sắc mặt Âm Hòe lập tức tối sầm, còn Nam Kiều thì phá lên cười ha hả, bộ dạng đó phải nói là vô cùng vênh váo.

Run rẩy chỉ tay vào Tô Ngọc, Âm Hòe tức điên: "Không phải chứ, chúng ta nói nãy giờ mà cậu không nghe thấy gì à?" "Tôi đang nói chuyện khác với Nguyên Bảo, không để ý các cậu đang nói gì." Tô Ngọc thành thật nói.

Nguyên Bảo nén cười, tỏ vẻ đồng cảm với Âm Hòe.

Chưa nói đến việc thiếu gia vừa rồi thực sự không để ý họ nói gì, cho dù có để ý thì ngài ấy cũng sẽ đứng về phía Nam Kiều.

Âm Hòe đến tìm thiếu gia mách lẻo là một quyết định vô cùng không sáng suốt.

Nam Kiều không nhịn được cười ha hả: "Âm Hòe, xem ra cậu tính sai rồi, Ngọc ca ca căn bản không nghe thấy cậu nói gì cả." Âm Hòe nhìn Nam Kiều, rồi lại nhìn Tiểu Bảo bên cạnh: "Đạo đức suy đồi a." Bây giờ họ và Tiểu Bảo dù sao cũng là người một nhà, sao Tiểu Bảo lại bênh Nam Kiều mà không nói giúp họ một lời?

Thật tức chết người mà.

Hắn quay đầu nhìn Ngọc Cốt bên cạnh, bất mãn lẩm bẩm: "Cậu xem chúng ta theo phải người thế nào kia?" Ngọc Cốt chỉ nghe Âm Hòe cằn nhằn về Tiểu Bảo, ngoài ra không nói gì thêm, hắn biết Âm Hòe cũng chỉ nói cho hả giận.

Tuy mới theo Tiểu Bảo vài ngày nhưng Âm Hòe lại rất thích Tiểu Bảo, cũng sẵn lòng cưng chiều cậu.

Bây giờ nói gì cũng sai, chi bằng ngay từ đầu không nói gì cả.

"Ngọc ca ca, em ra ngoài một chuyến, Khinh Khinh, nàng ở nhà đừng đi đâu cả." Nam Kiều chào Tô Ngọc xong mới quay sang nói với Minh Uyển Khinh.

Minh Uyển Khinh gật đầu: "Được, chàng tự mình cẩn thận." "Yên tâm đi, anh sẽ không sao đâu." Tô Ngọc có chút không yên tâm để Nam Kiều đi một mình, anh quay đầu nhìn Âm Hòe và những người khác, nhíu mày nói: "Nam Kiều, để Âm Hòe đi cùng cậu." Âm Hòe bĩu môi, tại sao hắn phải giúp Nam Kiều?

Trước khi Âm Hòe kịp mở miệng, La Hậu đã lên tiếng trước: "Ngọc ca, hay là để bọn em đi cùng Nam Kiều đi." Họ hiểu đối phương hơn, đến lúc có chuyện gì cần phối hợp cũng sẽ ăn ý hơn.

Dù sao Âm Hòe và những người khác mới đến, không biết nhiều về Nam Kiều.

Tô Ngọc chỉ suy nghĩ đơn giản một lát rồi gật đầu đồng ý: "Các cậu tự mình cẩn thận, có chuyện gì thì phát tín hiệu cho tôi." "Được." La Hậu và những người khác đi cùng Nam Kiều.

Âm Hòe chỉ tay vào mình: "Tên nhóc La Hậu đó đang chê tôi à?" "Không phải chê cậu đâu, chỉ là La Hậu thấy bọn họ ở bên Nam Kiều lâu hơn, phối hợp sẽ ăn ý hơn, nên mới nói vậy, là cậu tự nghĩ nhiều rồi." Tô Ngọc liếc nhìn Âm Hòe, bực bội nói.

Âm Hòe nghe vậy mới hài lòng gật đầu: "Thế còn tạm được." La Hậu và những người khác không ra mặt, là Nam Kiều tự mình đi đến chỗ đó.

Sơn Quỷ thấy Nam Kiều đến thì có chút kinh ngạc, hắn cứ ngỡ nơi này đã là nơi Nam Kiều ghét nhất.

Cũng là nơi anh không muốn đặt chân đến nhất, chỉ không ngờ Nam Kiều lại chọn đến vào lúc này. "Nam Kiều, cậu đến rồi à?

Chương 1535

Hôm nay cậu đến có việc gì không?" Sơn Quỷ mở lời hỏi. "Tôi đến tìm Tử Cưu." Nam Kiều nói rõ mục đích của mình.

Điều này khiến Sơn Quỷ có chút kinh ngạc, đồng thời cũng có chút lo lắng.

Hắn nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Cậu nên biết tâm tư của Tử Cưu đối với cậu, vậy mà cậu còn chạy đến tìm ả?

Tại sao?" Nam Kiều biết Sơn Quỷ muốn nói gì, anh bình tĩnh nhìn Sơn Quỷ: "Có những chuyện nên giải quyết triệt để rồi." Sơn Quỷ sững người, lập tức hiểu ý của Nam Kiều. "Nếu đã vậy, tôi cũng không nói nhiều nữa.

Người ở bên trong, tôi đưa cậu qua.

Nhưng tôi phải nhắc cậu một câu, hai ngày gần đây người của Tử Cưu đã quay về rất nhiều, còn có một số gương mặt lạ, chắc là người trong gia tộc của ả." Sơn Quỷ vừa dẫn Nam Kiều vào, vừa nói cho anh biết những chuyện cần thiết.

Trước khi Nam Kiều và Tử Cưu trở mặt, quan hệ của họ cũng không tệ.

Tuy không phải là quan hệ thân thiết gì, nhưng cũng có thể gọi là bạn bè.

Hắn biết Nam Kiều bây giờ sống rất tốt, tự nhiên không hy vọng vì Tử Cưu mà cuộc sống khó khăn mới có được của anh bị hủy hoại trong chốc lát.

Nam Kiều tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, anh nhìn Sơn Quỷ: "Đa tạ, tôi sẽ chú ý." Sơn Quỷ thấy Nam Kiều lại ngoan ngoãn cảm ơn như vậy, trong lòng ít nhiều cũng có chút không quen.

Xem ra đi theo Tô Ngọc, Nam Kiều thật sự đã học được rất nhiều thứ, ngay cả cảm ơn cũng biết nói rồi.

Nếu là trước đây, đừng hòng nghĩ tới.

Bắt Nam Kiều cảm ơn, trừ phi anh không muốn sống nữa.

Đến chỗ của Tử Cưu, Sơn Quỷ chỉ vào đó: "Đây là nơi Tử Cưu ở, để tôi vào gọi người giúp cậu, hay thế nào?

Một mình cậu vào e là không ổn đâu." Hắn vẫn có chút lo lắng Nam Kiều sẽ bị người ta hãm hại. "Vậy làm phiền cậu." Nam Kiều suy nghĩ một lát rồi nói.

Anh vẫn không muốn đến nơi này, nghĩ đến việc phải đi vào đã cảm thấy ghê tởm.

Nếu có Sơn Quỷ giúp đỡ thì tự nhiên là tốt nhất. "Vậy được, tôi vào giúp cậu một chuyến." Sơn Quỷ đi đến cửa gõ cửa rồi đi vào.

Người gác cửa thấy Sơn Quỷ liền lạnh mặt nói: "Ngươi đến đây làm gì?

Tiểu thư của chúng ta không chào đón ngươi." "Có người muốn gặp tiểu thư của các ngươi, các ngươi cũng có thể không báo, nhưng nếu để cô ấy biết thì e là các ngươi sẽ gánh không nổi hậu quả đâu." Dù sao đây cũng là người đàn ông mà Tử Cưu ngày đêm mong nhớ.

Nếu để những người này cản trở không cho gặp, đối với Tử Cưu mà nói là một sự sỉ nhục chăng?

Người gác cửa nhìn Nam Kiều ở cách đó không xa, tự nhiên biết đây là người mà tiểu thư của họ thích.

Dù là người tiểu thư thích, họ cũng không thích.

Tiểu thư để mắt đến Nam Kiều là vinh hạnh của anh ta, kết quả

Nam Kiều này lại còn dám tỏ thái độ với tiểu thư.

Đúng là không biết điều.

Sơn Quỷ liếc mắt đã thấy được sự bất mãn trong mắt người gác cửa.

Xem ra người bên cạnh Tử Cưu cũng giống như ả, ít nhiều có chút không biết tự lượng sức mình.

Cười như không cười nhìn người gác cửa, Sơn Quỷ đầy ẩn ý hỏi: "Ngươi còn không đi thông báo cho tiểu thư của các ngươi?" Người gác cửa hừ một tiếng, đóng cửa rời đi.

Sơn Quỷ nhún vai thờ ơ, việc cần làm hắn đã làm, còn thái độ của người này thế nào, không nằm trong phạm vi cân nhắc của hắn.

Mọi chuyện vừa rồi Nam Kiều đều chú ý thấy, nhìn Sơn Quỷ đi đến bên cạnh mình, Nam Kiều nhíu mày nói: "Địa vị của cậu ở đây là như vậy sao?" "Tôi và Tử Cưu có thù, người của ả tự nhiên không muốn thấy tôi xuất hiện trên địa bàn của ả, mặc dù tôi cũng giống như cậu, khinh thường nơi ở của ả, thậm chí cảm thấy ghê tởm." Sơn Quỷ âm trầm nói.

Nam Kiều vuốt cằm, xem ra mấy năm nay quả thực đã xảy ra rất nhiều chuyện, khiến một người hiền lành như Sơn Quỷ cũng phải nói thẳng ra những lời như vậy.

Người gác cửa tuy không muốn báo cho Tử Cưu chuyện này, nhưng hắn biết Sơn Quỷ nói đúng, nếu tiểu thư biết Nam Kiều đến mà hắn không nói, cuối cùng kết cục của hắn sẽ vô cùng thê thảm.

Và đây tuyệt đối không phải là điều hắn muốn thấy.

Lúc người gác cửa tìm thấy Tử Cưu, ả đang cùng người của mình bàn bạc chuyện sắp tới. "Tiểu thư, người ở cửa nói có chuyện muốn gặp ngài." Bất ngờ bị cắt ngang khiến Tử Cưu không khỏi nhíu mày, nghe đối phương có chuyện mới nên lại cơn tức giận trong lòng. "Cho người vào." "Vâng." Tử Cưu nhìn người vừa bước vào hỏi: "Chuyện gì?" "Tiểu thư, Nam Kiều đến rồi, đang ở bên ngoài." Tử Cưu nghe tin Nam Kiều đến, quả thực có chút kinh ngạc và vui mừng, ả nhìn người gác cửa: "Ngươi chắc chắn là Nam Kiều?" Anh ta hận không thể không nhìn thấy mình, sao lại đột nhiên đến trước cửa nhà mình?

Có phải là hơi bất ngờ không? "Vâng, đang đợi ở cửa, đi cùng còn có Sơn Quỷ." Tử Cưu vừa định quát sao không cho Nam Kiều vào thì mới nhớ ra Nam Kiều vốn không muốn gặp mình, huống chi là bước vào nơi ở của ả.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Tử Cưu có chút hụt hẫng.

Người đã đến tận cửa mà Nam Kiều lại không hề có ý định vào gặp cô ta, lẽ nào Nam Kiều ghét cô ta đến vậy sao? "Đi, chúng ta ra ngoài xem sao." Cô ta muốn biết mục đích Nam Kiều đến tìm mình hôm nay là gì.

Nếu như… Tử Cưu lắc lắc đầu, cô ta vẫn không nên suy nghĩ lung tung để rồi lát nữa lại thất vọng.

Dẫn theo người, Tử Cưu bước ra ngoài, vừa ra khỏi cửa đã thấy Nam Kiều đang đứng cách đó không xa, còn Sơn Quỷ đứng cạnh Nam Kiều thì bị cô ta lờ đi.

Thấy đúng là Nam Kiều, Tử Cưu vui vẻ chạy tới, kinh ngạc hỏi: "Nam Kiều, anh đến rồi, sao không vào trong?" Cuộc đối thoại tự nhiên như chốn không người, cứ như thể hai người là bạn bè thân thiết chứ không phải kẻ địch đang giương cung bạt kiếm.

Nam Kiều nhíu mày nhìn Tử Cưu, cô ta có hiểu lầm gì về mối quan hệ giữa họ không vậy? "Đến nơi của cô, tôi sợ bẩn chân." Nam Kiều lạnh lùng nhìn Tử Cưu nói.

Nụ cười trên mặt Tử Cưu lập tức cứng lại.

Đây là thấy cô ta rất bẩn thỉu sao? "Nam Kiều, anh quá đáng lắm rồi." Tử Cưu mắt đỏ hoe nhìn Nam Kiều, tức đến toàn thân run rẩy.

Cô ta ngày đêm mong nhớ đều là Nam Kiều, kết quả anh lại đối xử với cô ta như vậy, bảo sao cô ta chấp nhận được? "Nam Kiều, tôi cho anh một cơ hội, rút lại lời vừa nói đi." Tử Cưu nhìn Nam Kiều, nghiêm túc nói. "Không rút lại được.

Tôi nghe nói cô muốn lợi dụng Chi Chi để đối phó Đồ Tấn, từ đó đối phó tôi?" Nam Kiều nhìn Tử Cưu, ánh mắt sắc bén hỏi.

Chương 1536

Cơn giận của Tử Cưu bị một câu nói của Nam Kiều phá vỡ, cô ta nhíu mày: "Ai đã nói với anh những lời này?

Tôi không có…" "Không có?

Gọi người thân cận về, thậm chí gọi cả người trong gia tộc đến, đây là muốn chơi cứng với tôi à?" Đến lúc này Nam Kiều cũng không che giấu nữa, nhìn Tử Cưu bằng ánh mắt sắc lẹm.

Tử Cưu giật nảy mình, sao anh ta lại biết những chuyện này?

Cô ta hơi nhíu mày, giả vờ bất đắc dĩ nói: "Nam Kiều, anh hiểu lầm tôi rồi, tôi chưa bao giờ nghĩ đến việc làm những chuyện đó." "Trong lòng anh, tôi là loại người bất chấp thủ đoạn để đạt được mục đích sao?" Tử Cưu nhìn Nam Kiều, ấm ức hỏi.

Nam Kiều như nghe được chuyện cười, cứ thế nhìn Tử Cưu: "Chẳng lẽ cô không phải loại người đó à?" "Nam Kiều, anh…" Sao anh có thể nói những lời như vậy? "Hôm nay anh đến đây làm gì?" Lúc này nếu Tử Cưu còn không biết mục đích Nam Kiều đến đây thì đúng là ngu ngốc thật. "Cũng không định làm gì, chỉ là muốn cô biết tiếp tục dây dưa với tôi sẽ không có kết quả tốt đẹp đâu." Tử Cưu cắn môi, nhìn Nam Kiều chằm chằm.

Cuối cùng, cô ta điên cuồng nói: "Có phải chỉ khi con tiện nhân đó chết đi, anh mới có thể trở lại như xưa không?" Nam Kiều đối xử với người phụ nữ đó quá tốt.

Suốt thời gian qua, cô ta luôn nghe người khác bàn tán xem Nam Kiều tốt với vợ mình thế nào.

Những người đó thậm chí còn nói, không ngờ Nam Kiều cũng có một mặt dịu dàng như vậy.

Điều này bảo sao cô ta chịu nổi?

Từng có lúc, tất cả những điều đó đều thuộc về cô ta.

Nhưng bây giờ lại thuộc về người phụ nữ kia, còn Nam Kiều thì lại ghê tởm cô ta đến thế.

Dựa vào đâu mà khi cô ta bị Nam Kiều ghê tởm, một người phụ nữ khác lại được hưởng sự dịu dàng và cưng chiều của anh?

Muốn Nam Kiều hoàn toàn thuộc về mình, có phải nhất định phải biến anh thành một con rối không có cảm xúc không?

Nếu là trước đây, cô ta còn có chút do dự, Nam Kiều biến thành con rối thì còn là Nam Kiều nữa không?

Nhưng bây giờ cô ta không quan tâm nhiều nữa, Nam Kiều đã đối xử với cô ta như vậy rồi, còn gì mà cô ta không dám làm?

Tử Cưu nhìn Nam Kiều nói: "Nam Kiều, tôi cho anh cơ hội cuối cùng, trở về bên tôi đi." Nam Kiều như nghe được chuyện cười động trời, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc để nhìn Tử Cưu: "Cô đang nằm mơ à." Trong lòng Tử Cưu thất vọng, cùng lúc đó cũng trở nên vô cùng kiên định: "Là do anh tự tìm lấy." "Bắt Nam Kiều lại cho ta." Tử Cưu lạnh lùng ra lệnh.

Nam Kiều cũng thật to gan, dám một mình đến địa bàn của cô ta, đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công.

Cơ hội bắt Nam Kiều này là do chính anh ta dâng tới.

Nam Kiều liếc nhìn hơn chục người xuất hiện từ trong nhà, khẽ nhếch mày, chẳng hề để tâm.

Còn Sơn Quỷ bên cạnh thì có chút lo lắng: "Nam Kiều, cậu tự cẩn thận." "Không cần lo lắng." Sơn Quỷ hơi đau đầu, đây là lúc nào rồi mà sao Nam Kiều vẫn có thể bình thản như vậy?

Nếu Tô Ngọc và những người khác đi cùng thì anh ta đúng là không lo, nhưng vấn đề là bây giờ chỉ có một mình Nam Kiều, cho dù mình có giúp thì hai tay cũng khó địch lại bốn, đạo lý này Nam Kiều không hiểu sao?

Những kẻ mà Tử Cưu gọi đến để bắt Nam Kiều sao có thể là người thường dễ đối phó được?

Tử Cưu hừ lạnh một tiếng: "Không biết lượng sức." Cô ta vung tay, mọi người đồng loạt ra tay, trong nhà vẫn còn người tiếp tục bước ra.

Khi Sơn Quỷ đang lo lắng định xông lên giúp Nam Kiều, đột nhiên anh ta thấy một vật lóe lửa từ xa bay tới, mục tiêu chính là cửa nhà Tử Cưu.

Khi vật đó rơi xuống, Sơn Quỷ mới nhận ra đó là gì.

Đó là thuốc nổ.

Là thuốc nổ do Lạc Diễm tự chế.

Sức công phá lớn đến đâu tuy chưa từng tận mắt thấy nhưng cũng đã nghe người ta nói qua.

Tử Cưu còn chưa kịp phản ứng đã nghe một tiếng nổ lớn.

Tiếng nổ còn kèm theo những tiếng la hét thảm thiết.

Những người chưa kịp ra khỏi nhà đều bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, có người bị đè bẹp bên dưới, có người bị nổ chết ngay tại chỗ.

Ngay cả Tử Cưu đang nắm chắc phần thắng cũng bị liên lụy, mặt bị mảnh ngói văng ra làm rách, chảy rất nhiều máu.

Cảm nhận được cơn đau rát trên mặt và tay, nghe tiếng la hét thảm thiết bên tai, Tử Cưu nhìn về phía không xa.

Lạc Diễm đang cầm một quả thuốc nổ chưa châm lửa, đứng đó cười như không cười nhìn cô ta.

Bên cạnh cậu ta còn có La Hậu.

Nhìn thấy hai người này, trong mắt Tử Cưu đầy vẻ u ám.

Kể từ lúc đó, hai người này cứ liên tục gây khó dễ cho cô ta, bây giờ lại phá rối đúng lúc cô ta định bắt Nam Kiều, hai người này thật sự khiến cô ta vô cùng tức giận.

Nhất là Lạc Diễm, dám cho nổ tung nơi ở của cô ta, không thể tha thứ. "Lạc Diễm, sao ngươi dám…" Lạc Diễm thong thả đi đến bên cạnh Nam Kiều, đặt tay lên vai anh, tay còn lại thì nghịch quả thuốc nổ trong tay. "Ta thật sự dám đấy, muốn bắt Nam Kiều à?

Đã hỏi ý kiến bọn ta chưa?" Lạc Diễm tuy đang cười nhưng lời nói ra lại lạnh lẽo vô cùng.

Tử Cưu này thật không khách khí, nói bắt Nam Kiều là bắt ngay sao?

Ai cho cô ta lá gan đó? "Tử Cưu, nếu ta nhớ không lầm, nhà cô ở Nam Cương nhỉ?

Mưu đồ bắt tiểu vương gia của Nam Cương, cô nói xem đây là tội gì?

Nếu Nam Kiều ra tay với gia tộc của cô, cô nói xem có thành công không?" Lạc Diễm cười như không cười hỏi.

Tử Cưu mím chặt môi, cô ta đương nhiên biết sẽ có kết quả gì.

Kế hoạch của cô ta rất chu toàn, chỉ cần không ai biết Nam Kiều bị cô ta bắt đi, chỉ cần Nam Kiều biến thành con rối, đến lúc đó anh ta chỉ nghe lời mình, còn ai có thể nói gì được?

Không chỉ vậy, việc đổi tên đổi họ cho Nam Cương cũng không phải là không thể.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi suy tính của cô ta đều bị Lạc Diễm và đám người kia phá hỏng.

Không chỉ vậy, Lạc Diễm còn làm bị thương người của cô ta.

Nhìn Lạc Diễm và bọn họ, Tử Cưu bật cười khe khẽ, ánh mắt nhìn họ mang theo vẻ lạnh lẽo: "Nhà ta ở Nam Cương không sai, ở Nam Cương cũng là gia tộc có quyền có thế, anh ấy là tiểu vương gia Nam Cương, ta là đại tiểu thư của Tử gia Nam Cương, hai chúng ta mới là xứng đôi nhất, người phụ nữ đến từ Huyền quốc kia thì là cái thá gì?" Rõ ràng cô ta và Nam Kiều mới là một cặp trời sinh, tại sao cuối cùng lại thành ra thế này?

Một người phụ nữ chẳng là gì cả lại có được Nam Kiều, thậm chí còn khiến Nam Kiều yêu thích đến vậy.

Chương 1537

Bây giờ Nam Kiều thích người ta như thế, sau này có phải sẽ cùng người phụ nữ đó sinh con của họ không?

Chỉ cần nghĩ đến việc hai người sau này sẽ có con, lòng ghen tị của Tử Cưu lại phát cuồng.

Nếu biết sẽ có ngày hôm nay, lúc trước cô ta đã không đối xử với Nam Kiều như vậy.

Nếu lúc đó cô ta không làm chuyện khiến Nam Kiều tức giận, có phải bây giờ mọi chuyện đã khác rồi không?

Mím chặt môi, Tử Cưu hối hận nói: "Tôi biết lúc trước là tôi sai rồi, tôi có thể cho phép anh qua lại với họ, anh quay về được không?" Nếu không cần động thủ, cô ta vẫn hy vọng có thể giải quyết mọi việc như vậy.

Chỉ cần anh có thể quay về, đối với cô ta đều là chuyện tốt.

Nam Kiều chưa kịp nói, Lạc Diễm đã tỏ ra bất mãn trước: "Sao?

Nghe ý cô thì làm vậy là đang ban ơn cho Nam Kiều à?" Tử Cưu nhíu mày nhìn Lạc Diễm: "Tôi không có ý đó.

Lạc Diễm, đây là chuyện giữa tôi và Nam Kiều, liên quan gì đến các người?" Nếu lúc trước những người này biết điều một chút, tự mình rời khỏi Nam Kiều, sao họ lại ra nông nỗi này?

Chỉ nghĩ đến đây thôi, trong lòng Tử Cưu đã vô cùng bất mãn. "Lạc Diễm, các người đúng là không biết điều, rõ ràng biết chuyện gì đang xảy ra mà vẫn cứ bám lấy Nam Kiều không buông, sao các người lại không biết xấu hổ như vậy?

Nếu lúc đầu các người chủ động rời đi, mọi chuyện đã không đến mức này." Tử Cưu nghiến răng nói giận dữ.

Lời này khiến Lạc Diễm cảm thấy khá thú vị, cậu ta huých cùi chỏ vào người bên cạnh: "Có suy nghĩ gì không?" Nam Kiều bực bội liếc Lạc Diễm một cái: "Cậu nói chuyện với loại điên tự cho mình là đúng này làm gì?" Lạc Diễm bật cười khe khẽ: "Cậu nói đúng, đây đúng là một con điên tự cho mình là đúng." Cứ tưởng mình lợi hại lắm, thực ra chỉ là một kẻ ngốc mà thôi.

Tử Cưu không thể chịu đựng nhất chính là việc Nam Kiều nói xấu mình với người khác, bây giờ nghe những lời này, tâm trạng càng thêm tồi tệ. "Nam Kiều, anh…" "Tử Cưu, cô muốn làm gì thì chúng ta cứ trực tiếp ra tay, không cần phải vòng vo như vậy." Nam Kiều mất kiên nhẫn nói. "Vừa hay hôm nay chúng ta cũng giải quyết dứt điểm mọi ân oán." Anh đã không muốn có bất kỳ quan hệ gì với Tử Cưu nữa.

Tử Cưu ngây người nhìn Nam Kiều, mục đích anh đến đây hôm nay là vậy sao? "Anh làm vậy là vì người phụ nữ đó?" Tử Cưu chỉ cần nghĩ đến khả năng này là ghen đến phát điên.

Tại sao người được Nam Kiều đối xử như vậy không phải là cô ta, mà lại là một người phụ nữ khác?

Cô ta thật sự không cam tâm.

Nam Kiều không nói gì, không biết là ngầm thừa nhận hay là khinh thường không thèm trả lời câu hỏi của cô ta. "Ha ha ha." Nhìn Nam Kiều im lặng, Tử Cưu điên cuồng cười lớn.

Giây phút này, Tử Cưu hoàn toàn thất vọng, nhưng cô ta cũng sẽ không bỏ qua cho Nam Kiều như vậy, để cô ta nhìn Nam Kiều hạnh phúc còn đau khổ hơn cả giết cô ta. "Nam Kiều, đây là anh ép tôi." Tử Cưu vung tay, xung quanh lại xuất hiện không ít người.

Nam Kiều liếc nhìn những người xung quanh, không nói gì mà chỉ nhìn Tử Cưu: "Người đến đủ cả rồi phải không?" Tử Cưu nhất thời không hiểu ý của Nam Kiều. "Giết chúng cho ta." Cho dù Nam Kiều là tiểu vương gia của Nam Cương thì sao chứ?

Chỉ cần bọn họ đều chết ở đây, ai mà biết Nam Kiều bị cô ta giết?

Đến lúc đó, Tử gia vẫn sẽ không sao.

Sơn Quỷ thất vọng lắc đầu, Tử Cưu có phải quá tự phụ rồi không?

Nam Kiều và họ đến đây tìm cô ta, lẽ nào Tô Ngọc lại không biết?

Tô Ngọc biết họ ở đây, một khi có chuyện xảy ra, Tử gia chắc chắn không thoát khỏi nguy cơ diệt môn.

Vì một Nam Kiều mà đẩy Tử gia vào nguy cơ diệt môn, cũng không biết người này nghĩ gì nữa. "Tử Cưu, đừng quên Tô Ngọc cũng đang ở Vong Ưu thành." Sơn Quỷ nhíu mày nhắc nhở.

Tử Cưu lạnh lùng quát: "Ngươi câm miệng cho ta, chuyện này có liên quan gì đến ngươi?" Sơn Quỷ vẫn không rời đi mà ở lại đây, là muốn xem trò cười của cô ta sao?

Thấy Tử Cưu như vậy, Sơn Quỷ cảm thấy mình đúng là lấy lòng tốt đáp lại lòng lang dạ thú.

Tốt bụng nhắc nhở mà lại bị người ta xem thường.

Sơn Quỷ làm động tác mời: "Vậy thì cô cứ tiếp tục tự tìm đường chết đi." "Ngươi…" "Ra tay." Tử Cưu bây giờ đã không còn quan tâm nhiều nữa, tên đã lên cung không thể quay đầu, nếu cô ta đã ra tay thì không ai có thể giúp được cô ta nữa.

Nam Kiều nhất định phải chết trong tay cô ta.

Người cô ta không có được, người khác cũng đừng hòng có được.

Nhận được lệnh của Tử Cưu, người của cô ta bắt đầu tấn công nhóm Nam Kiều, mục tiêu chủ yếu vẫn là Nam Kiều.

Lạc Diễm nhìn thấy liền hừ lạnh một tiếng: "Tôi đi tặng cho bọn chúng một món quà lớn trước." "Được." Lạc Diễm lách mình khỏi vòng chiến, đi về một hướng khác.

Đến khi Tử Cưu phát hiện ý đồ của Lạc Diễm thì đã quá muộn.

Vừa định quay lại ngăn cản thì đã nghe thấy những tiếng nổ liên tiếp.

Cùng với tiếng nổ vang lên, nơi ở của Tử Cưu bị nổ tan tành, những người không kịp thoát ra bên trong cũng đều chết cả.

Nhưng những người này đều là người của Tử gia được Tử Cưu gọi đến, họ chết đi đối với Lạc Diễm và đám người kia lại là chuyện tốt.

Tử Cưu tức đến phát điên, sao Lạc Diễm lại dám?

Những người chưa ra ngoài đều là tinh anh của Tử gia, họ đến đây là để giúp cô ta đối phó với Nam Kiều.

Kết quả bây giờ chưa kịp làm gì đã bị Lạc Diễm cho nổ chết hết.

Bảo cô ta về sau làm sao ăn nói với cha?

Lúc cô ta nhờ người đến đã nói rất rõ với cha, nhất định sẽ đưa Nam Kiều về, bất chấp mọi giá cũng phải đưa về.

Hơn nữa còn phải làm cho Nam Kiều ngoan ngoãn nghe lời họ.

Bây giờ thì hay rồi, người cứ thế mà mất.

Quay đầu nhìn Nam Kiều cách đó không xa, xem ra bây giờ chỉ có cách tiếp cận Nam Kiều mới có cơ hội đối phó anh ta, sau đó khống chế người lại.

Trong lúc Tử Cưu đang suy tính làm sao để đối phó Nam Kiều, một giọng nói già nua đột nhiên vang lên. "Ở đây náo nhiệt thật nhỉ, ban ngày ban mặt không có chuyện gì làm lại đốt pháo à?" Lão gia từ từ bước ra, nhìn Lạc Diễm đang đứng cách đó không xa.

Tử Cưu nhìn thấy người đến, cơ thể cứng đờ, trong mắt cũng lộ vẻ sợ hãi.

Chương 1538

Sao người này lại xuất hiện ở đây?

Không phải ông ta luôn ở trong dược lư của mình không ra ngoài sao?

Mà dược lư của ông ta cách đây cũng có một khoảng.

Sao ông ta lại chạy đến đây?

Nam Kiều và những người khác thấy người đến, tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn cung kính nói: "Vũ lão." Vũ lão gật đầu, mấy đứa nhóc này nhìn quả nhiên thuận mắt hơn một chút. "Xem ra đi theo tên nhóc Tô Ngọc kia một thời gian, các ngươi học cũng không tệ, đều biết quy củ rồi." Nam Kiều và họ không nói gì, trong lòng lại không ngừng lẩm bẩm, ở trước mặt Vũ lão mà không biết quy củ thì có được không?

Kẻo giây sau cổ mình đã nằm trong tay ông ta rồi.

Vũ lão nhiều lúc là một lão già rất dễ gần, nhưng tính khí của ông ta lại là người cổ quái nhất.

Có thể giây trước còn đang vui vẻ trò chuyện với bạn, giây sau bạn đã chết trong tay ông ta.

Người có thể đối phó được Vũ lão, ngoài Cổ Kế ra có lẽ cũng không còn ai khác.

Vũ lão năm nay bảy mươi, là người lợi hại nhất toàn bộ Vong Ưu thành ngoại trừ lão thành chủ.

Ông ta rất coi trọng quy củ, bạn ở bên ngoài thế nào cũng được, nhưng đến trước mặt ông ta nhất định phải giữ quy củ, nếu không bạn sẽ không còn xa cái chết.

Vũ lão nhìn họ hỏi: "Các ngươi đang làm gì vậy?" Tử Cưu không dám nói gì, ngược lại Nam Kiều lên tiếng: "Vũ lão, chúng tôi chỉ là giải quyết một chút ân oán cá nhân.

Tôi và Tử Cưu sớm đã không còn quan hệ, cô ta thấy tôi thành thân, trong lòng không cam tâm, muốn tìm tôi gây sự." "Những người này chính là người cô ta gọi đến để bắt tôi." Nam Kiều kể lại toàn bộ đầu đuôi câu chuyện cho Vũ lão nghe.

Ánh mắt của Vũ lão dời sang người Tử Cưu: "Là vậy sao?" Tử Cưu không dám nói dối trước mặt Vũ lão, chỉ có thể không cam tâm gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng chúng tôi mới là người quen biết trước, tại sao cuối cùng anh ấy lại chọn một người không biết gì cả?" Vũ lão nghe vậy lập tức nhíu mày, ánh mắt nhìn Tử Cưu cũng mang theo vẻ sắc bén.

Lâu lắm rồi không có ai dám chất vấn ông ta như vậy.

Tử Cưu này coi như là một. "Tử Cưu, cô đang chất vấn lão phu?" Tử Cưu sắc mặt tái nhợt, gượng cười nói: "Không phải tôi muốn chất vấn ngài, mà là bản thân tôi không cam tâm, rõ ràng tôi và anh ấy mới là một đôi, cuối cùng lại bị anh ấy ruồng bỏ." Nam Kiều nghe những lời này chán ghét vô cùng: "Tử Cưu, cô có biết xấu hổ không, người ở Vong Ưu thành đều biết tôi và Lạc Diễm mấy người họ luôn đi cùng nhau, cô ỷ vào quan hệ với tôi cũng tạm được, liền ra lệnh cho tôi phải cắt đứt mọi quan hệ với họ, tôi không đồng ý cô liền muốn giam cầm tôi?

Cô là cái thá gì?" Vũ lão coi như đã hiểu rõ: "Tử Cưu, nếu Nam Kiều không thích cô, vậy thì buông tay đi, đừng gây phiền phức cho gia tộc của cô, một khi cô bắt đầu đối phó Nam Kiều, cậu ta có thể dùng danh nghĩa các người ám sát cậu ta để đối phó Tử gia, đạo lý này lẽ nào cô còn không hiểu?" Tử Cưu cười lạnh một tiếng, nỗi sợ hãi đối với Vũ lão cũng quên mất: "Chỉ cần tôi cho bọn họ đều chết ở đây thì còn ai biết là tôi làm?" Vũ lão liếc nhìn Tử Cưu một cái, cái nhìn nhẹ bẫng đó khiến Tử Cưu không dám động đậy, chỉ có thể đứng cứng đờ ở đó. "Cô định giết luôn cả lão phu?" Tử Cưu mấp máy môi: "Không dám." "Ta thấy cô gan to lắm đấy." "Vũ lão, chuyện này không liên quan đến ngài, hy vọng ngài không nhúng tay vào chuyện giữa chúng tôi." Đôi mắt của Vũ lão cứ thế nhìn Tử Cưu, nhìn đến mức Tử Cưu toàn thân lạnh toát, không dám nhìn thẳng vào mắt Vũ lão. "Cô đang nói lão phu nhiều chuyện?" Tử Cưu không nói gì, nhưng ánh mắt đã nói lên tất cả.

Nếu không phải vì sự xuất hiện của Vũ lão, có lẽ bây giờ cô ta đã bắt được Nam Kiều rồi.

Một tiếng "bốp" vang lên, Tử Cưu quay đầu đi, trên mặt đau rát.

Ôm mặt quay lại: "Ông dám đánh tôi?" Một lão già sắp chết, lại dám động thủ đánh cô ta?

Nếu không phải võ công của lão già này quá cao, cô ta thật sự muốn giết chết lão ngay tại đây.

Sơn Quỷ đứng một bên không dám động đậy, sợ bị liên lụy, mà Tử Cưu lại còn dám chất vấn Vũ lão?

Lá gan này đúng là lớn thật.

Vũ lão không nói gì mà chỉ trở tay tát Tử Cưu thêm một cái nữa: "Vô lễ." Còn là tiểu thư thế gia nữa chứ, lại vô lễ như vậy, xem ra cách giáo dục của Tử gia này đúng là không được.

Lại để cho Tử Cưu ngang ngược như vậy.

Tử Cưu chưa bao giờ bị nhục nhã như vậy, ôm mặt tức giận nói: "Giết lão cho ta." Những người bên cạnh Tử Cưu đều không động đậy, người này cho họ cảm giác quá đáng sợ.

Thấy người của mình không ai dám động, bản thân cô ta tức không chịu nổi, liếc nhìn họ một cái rồi chán ghét nói: "Toàn một lũ vô dụng." "Chỉ cần các ngươi giết lão, ta sẽ cho các ngươi mười vạn hoàng kim." Nghe đến mười vạn hoàng kim, mắt mọi người đều sáng lên.

Nếu họ cùng nhau giết người này rồi chia nhau mười vạn hoàng kim cũng được.

Vũ lão nhìn những người của Tử gia đang động lòng, trong đôi mắt già nua mang theo vẻ sắc bén. "Xem ra bộ xương già này của ta cũng có người muốn động vào rồi." Nam Kiều và họ nhìn Vũ lão, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng đều im lặng, chỉ yên tĩnh đứng đó.

Đến bây giờ họ vẫn không biết tại sao Vũ lão lại đột nhiên xuất hiện ở đây.

Không cho Tử Cưu và họ có cơ hội ra tay, Vũ lão đã động thủ.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi người đã ngã xuống, chỉ còn lại một mình Tử Cưu.

Vũ lão bình tĩnh nhìn Tử Cưu: "Nhóc con, là cô muốn động thủ với ta?" Tử Cưu trợn to hai mắt, không thể tin được nhìn Vũ lão: "Tôi… ông…" Một người như Vũ lão tại sao lại đến giúp Nam Kiều và họ? "Tôi và ông… không thù không oán, tại sao ông lại… giúp họ." Tử Cưu thật sự không cam tâm.

Tại sao đến lúc này rồi vẫn có người ra mặt giúp Nam Kiều?

Sao người được giúp lại không phải là cô ta?

Vũ lão nhìn Tử Cưu đang nói lắp bắp, cười lạnh một tiếng: "Người mà tiểu bảo bối nhà ta nhờ ta bảo vệ, cũng là người cô có thể bắt nạt sao?" Tiểu bảo bối?

Nam Kiều và họ nhìn Vũ lão, tiểu bảo bối mà Vũ lão nói là ai vậy?

Mà còn phải bảo vệ họ nữa?

Tình huống gì đây?

Họ đâu có quen biết tiểu bảo bối nào của Vũ lão. "Vũ lão, tiểu bảo bối nhà ngài là…" Nam Kiều do dự một chút rồi hỏi. "Chú Nam Kiều, có bất ngờ không, có ngạc nhiên không?" Lời của Nam Kiều còn chưa nói xong, Tiểu Bảo đã từ trong góc đi ra, cười tủm tỉm hỏi.

Nhìn thấy Tiểu Bảo từ trong góc đi ra, cả nhóm Nam Kiều đều ngây người.

Nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, đây chính là tiểu bảo bối mà Vũ lão nói sao?

Tình huống này có phải có chút không đúng không?

Tiểu Bảo biến thành tiểu bảo bối của Vũ lão, chuyện này Ngọc ca ca có biết không? "Tiểu Bảo, chuyện này là sao?" Nam Kiều lo lắng nhìn Tiểu Bảo, không lẽ là Vũ lão bắt nạt Tiểu Bảo, ép Tiểu Bảo phải đi theo ông ta chứ? "Vũ gia gia là người cháu quen sau khi đến Vong Ưu thành, cũng mới được mấy hôm thôi ạ.

Vốn dĩ cháu định nói với mẹ, nhưng Vũ gia gia không muốn để mẹ biết, nói ông và lão gia tử quan hệ không tốt, không muốn để mẹ biết.

Nhưng hai ngày nay cháu vừa thuyết phục được gia gia đến lúc đó cùng chúng ta về, nên ông cũng không giấu giếm quan hệ của chúng ta nữa." Tiểu Bảo giải thích đơn giản.

Chương 1539

Thực ra việc quen biết Vũ lão đối với Tiểu Bảo cũng là một sự tình cờ.

Vũ lão mải mê nghiên cứu thuốc của mình quên ăn cơm, lúc ra ngoài ăn cơm thì bị đói ngất đi, vừa hay cậu bé gặp được nên đưa ông về, còn mua không ít đồ ăn, cứ thế mà quen biết.

Ban đầu đối với chuyện này cậu không để tâm, chỉ coi như giúp một ông lão bình thường, quay người là có thể quên, kết quả Vũ lão nói gì cũng không chịu, nhất định nói mình là ân nhân cứu mạng của ông, muốn dạy dỗ cậu này nọ.

Sau đó những lúc rảnh rỗi, cậu lại đến chỗ Vũ lão xem, dạo quanh, cuối cùng cũng bị những thứ trong tay Vũ lão hấp dẫn.

Đương nhiên những điều này Nam Kiều và họ không biết.

Nam Kiều và họ nhìn Vũ lão với vẻ mặt kỳ quặc, Vũ lão đã ở Vong Ưu thành mấy chục năm, rất ít khi rời khỏi đây.

Kết quả bây giờ lại vì Tiểu Bảo mà muốn rời đi?

Ánh mắt dời sang người Tiểu Bảo, họ thật sự không thể hiểu nổi, rốt cuộc Tiểu Bảo có gì đặc biệt mà có thể khiến Vũ lão yêu thích đến vậy?

Tử Cưu không thể tin nổi nhìn Vũ lão.

Một cao thủ hàng đầu ở Vong Ưu thành lại nghe lời một đứa trẻ như vậy, có phải hơi mất mặt không?

Ánh mắt nhìn Vũ lão có chút thất vọng: "Thật không ngờ Vũ lão cũng có ngày hôm nay." Vũ lão nhíu mày, nghe lời này có chút không vui: "Cái gì gọi là lão phu cũng có ngày hôm nay?

Cô có ý kiến gì với việc lão phu tìm một đứa cháu ngoan à?" Tử Cưu nhìn Tiểu Bảo, không biết tại sao lại có chút ghen tị, nhìn Vũ lão che chở cho Tiểu Bảo như vậy, có chút không lựa lời mà nói: "Vũ lão nói nhiều như vậy, chẳng phải cũng vì cha nó là Ngọc Vương hay sao." Nếu đứa trẻ này không có thân phận là con trai của Ngọc Vương, Vũ lão còn nhận nó làm cháu trai không?

Nói cho cùng chẳng phải cũng vì mạng lưới quan hệ và tài phú trong tay Ngọc Vương.

Vũ lão tức đến bật cười.

Lão già ông là người thế nào?

Là người mà nửa thân đã xuống mồ, còn quan tâm đến những thứ này sao?

Nói gì đến quyền thế, nếu ông muốn những thứ đó thì đã không ở lại đây rồi.

Tên nhóc Tô Ngọc kia đúng là không tệ, nhưng vẫn chưa đến mức khiến ông phải đi nịnh bợ. "Nhóc con, lời cô nói thật sự khiến ta rất tức giận." Vũ lão vô cùng bất mãn với lời của Tử Cưu, trực tiếp ra tay.

Vừa ra tay đã phế đi võ công của Tử Cưu.

Cảm nhận được nỗi đau trên cơ thể, Tử Cưu sắc mặt trắng bệch, sợ hãi.

Cô ta chỉ thuận miệng nói một câu mà Vũ lão lại trực tiếp phế võ công của cô ta?

Điều này bảo sau này cô ta về làm sao mà sống? "Cô có thể để lão già nhà cô đến tìm ta gây sự, chỉ sợ đến lúc đó ông ta không dám đến." Vũ lão cười lạnh một tiếng nói.

Tay Tử Cưu khẽ run, thân phận của Vũ lão quá đặc biệt, Tử Cưu rất rõ ràng cho dù cô ta về mách ông nội và họ, kết quả cuối cùng cũng là tự mình gánh chịu. "Vũ lão, ông thật độc ác, chỉ vì một câu nói không quan trọng mà ông lại phế võ công của tôi." Tử Cưu giọng khàn khàn nói.

Vũ lão nghe những lời này tâm trạng cũng không tốt, con nhóc này cho rằng ông đang ỷ mạnh hiếp yếu sao? "Nhóc con, lão phu tung hoành ở Vong Ưu thành nhiều năm như vậy, trừ lão già Chung Ly Tuyệt kia, ngay cả lão gia tử của Phượng gia cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, một đứa nhóc như cô mà cũng dám?" Vũ lão hừ lạnh một tiếng nói.

Tính cách của ông là như vậy, còn có ai không biết sao?

Tử Cưu tự biết nói không lại Vũ lão, chỉ có thể chuyển tầm mắt sang Nam Kiều, mà Nam Kiều không nhìn cô ta, ngược lại còn vui mừng vì cô ta bị phế võ công.

Kết quả này là điều Tử Cưu không thể chấp nhận được. "Nam Kiều, tôi vì anh mới biến thành bộ dạng này, sao anh có thể đối xử với tôi như vậy?" Tử Cưu giọng khàn khàn nói.

Nghe những lời này của Tử Cưu, Nam Kiều không vui chút nào: "Cái gì gọi là cô vì tôi mới như vậy?

Tử Cưu, nói chuyện phải rõ ràng, rõ ràng là cô cứ bám riết lấy tôi không buông." "Mấy năm trước chúng ta đã hoàn toàn không còn quan hệ, lúc đó tôi cũng đã nói rất rõ với cô, là cô sau khi tôi trở về cứ luôn tìm tôi và vợ tôi gây sự, mới biến thành như vậy." Chuyện biến thành thế này là vấn đề của Tử Cưu, có liên quan gì đến anh?

Nếu từ đầu anh không nói rõ với Tử Cưu, lúc này Tử Cưu đến oán hận anh, anh cũng nhận.

Nhưng vấn đề là ngay từ đầu anh đã nói rất rõ ràng, là do chính Tử Cưu không nghe lọt tai, điều này cũng có thể trách anh sao? "Tử Cưu, tôi không chỉ một lần nói với cô, tôi đã lấy vợ, tình cảm của tôi và vợ tôi rất tốt, nhưng có lần nào cô nghe tôi nói không?" Nam Kiều nhíu mày bất mãn nói.

Đối với người như Tử Cưu, anh thật sự rất phiền.

Chính mình không nghe lời còn trách người khác không nói rõ, đây là đạo lý gì?

Tử Cưu sắc mặt lúc xanh lúc trắng, phải rồi, những lời này Nam Kiều đúng là đã nói với cô ta rất nhiều lần, nhưng cô ta chính là không tin.

Cho rằng tình cảm bao nhiêu năm của họ sẽ không vì một người phụ nữ đột nhiên xuất hiện mà thay đổi, nhưng bây giờ Tử Cưu mới biết Nam Kiều thật sự đã thay đổi.

Anh đã phản bội tình cảm giữa họ. "Nam Kiều, anh chính là một kẻ phản bội, nhìn trúng anh là sai lầm của tôi." Tử Cưu lẩm bẩm nói.

Một câu "kẻ phản bội" khiến Lạc Diễm và họ đều không vui: "Cái gì gọi là kẻ phản bội?

Hai người chưa bao giờ ở bên nhau, đừng ở đây bôi nhọ danh tiếng của Nam Kiều." Người này là cái thá gì?

Lại dám nói những lời như vậy.

Tử Cưu ha ha cười lớn: "Lúc trước tôi nên ra tay với anh vào lúc anh tin tưởng tôi nhất." Nếu lúc đó cô ta ra tay, cũng sẽ không có chuyện ngày hôm nay xảy ra.

Càng sẽ không có chuyện Lạc Diễm và họ ngang nhiên không cho cô ta sắc mặt tốt như vậy.

Nhưng tất cả những điều này đều đã quá muộn.

Cô ta nhìn Nam Kiều trước mặt, trong lòng có chút thất vọng, sau đó chống đỡ cơ thể bò dậy từ trên mặt đất, loạng choạng rời đi, xem bộ dạng này sau này chắc sẽ không đến tìm anh gây sự nữa.

Đối với kết quả này, Nam Kiều vô cùng hài lòng.

Anh đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, đưa tay véo véo má Tiểu Bảo, ánh mắt dịu dàng nói: "Hôm nay cảm ơn Tiểu Bảo nhé." "Không cần khách sáo, chúng ta đều là người một nhà." Tiểu Bảo xua xua tay, vô cùng hào phóng nói.

Sau đó nhìn Vũ lão bên cạnh nói: "Gia gia, ông về nhà với cháu nhé?" "Được." Vũ lão suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, dù sao chuyện này sớm muộn gì cũng phải để Tô Ngọc biết.

Bây giờ không biết, đến lúc rời đi cũng phải nói.

Chẳng thà giải quyết sớm mọi việc, cũng có thể quang minh chính đại đi tìm Tiểu Bảo.

Nghĩ vậy, Vũ lão cũng không còn vướng bận vấn đề này nữa.

Chương 1540

Sơn Quỷ ánh mắt mông lung nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này rốt cuộc có tài năng gì đặc biệt mà có thể khiến Vũ lão nhìn bằng con mắt khác như vậy?

Bất kể trong lòng Sơn Quỷ đang nghĩ gì, họ đều không biết, chỉ yên lặng trở về.

Không phải họ không muốn nói chuyện, mà là vì có Vũ lão ở bên cạnh không biết nên nói gì cho phải.

Vũ lão liếc nhìn họ một cái, phát hiện họ đều im như thóc, thất vọng lắc đầu nói: "Còn tưởng các ngươi sẽ có chút khác biệt so với những người khác, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy thôi." Nam Kiều và họ nghe lời của Vũ lão, có chút khó hiểu nhìn qua, lời này là ý gì?

Hình như có ý nghĩa rất lớn đối với họ thì phải?

Mặc dù rất muốn biết chuyện gì xảy ra, nhưng Nam Kiều và họ vẫn không nói gì, mà cùng nhau trở về.

Lúc Tô Ngọc nhìn thấy Vũ lão cũng không mấy ngạc nhiên, dường như đã sớm biết rồi.

Khi Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc, trong lòng vẫn có chút thấp thỏm, dù sao thì cậu cũng đã "bắt cóc" Vũ lão về đây mà không nói với cha một tiếng, không biết cha có tức giận không. "Cha, đây là Vũ lão." Tiểu Bảo rụt rè đi đến bên cạnh Tô Ngọc giới thiệu.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, anh thật sự rất hiếm khi thấy dáng vẻ này của cậu.

Lần đầu tiên chột dạ như vậy.

Vũ lão không vui khi thấy bộ dạng tủi thân của Tiểu Bảo, bất mãn nói: "Tô Ngọc, thằng nhóc nhà ngươi làm sao vậy?

Ngươi muốn bắt nạt cháu trai ngoan của ta phải không?" Tô Ngọc tức đến bật cười, nhìn Vũ lão nói: "Vũ lão, món nợ ông tiếp cận con trai tôi, tôi còn chưa tính với ông đâu, ông đã đến đây chỉ trích tôi rồi à?" Tiểu Bảo ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, cái gì gọi là cố ý tiếp cận cậu?

Có phải có hiểu lầm gì không?

Cậu vừa định giải thích thì nghe Tô Ngọc nói: "Trong nhà thuốc của Vũ lão ngoài dược liệu ra còn trồng rất nhiều rau quả, mà bên cạnh ông còn có một đầu bếp nấu ăn rất ngon, người đó vẫn luôn ở trong nhà thuốc của ông.

Vũ lão, ông nói cho tôi biết xem, trong tình huống như vậy, tại sao ông phải bỏ gần tìm xa, ra ngoài ăn chứ?" "Còn nữa, tại sao lại trùng hợp đến thế, đúng lúc con trai tôi đi ngang qua thì ông lại ngất xỉu?

Lại còn là ngất vì đói.

Vũ lão, kế hoạch của ông cũng tính toán kỹ lắm." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Vũ lão bên cạnh, chẳng lẽ cuộc gặp gỡ của họ là do ông cố ý sắp đặt sao?

Ông đang tính kế cậu ư?

Tiểu Bảo cau mày, nhưng nghĩ đến việc Vũ lão thật sự đối xử rất tốt với mình, chút bất mãn trong lòng cũng tan biến.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vũ lão ho khan một tiếng, ngượng ngùng nói: "Chuyện này… ta có thể giải thích." Tô Ngọc khoanh tay, cười như không cười nhìn Vũ lão: "Ồ?

Vậy sao?

Không biết Vũ lão định giải thích thế nào?

Bây giờ ông cứ nói, bản vương nghe đây." Vũ lão vốn chỉ nói bừa vậy thôi, hoàn toàn không nghĩ sẽ thật sự kể cho Tô Ngọc nghe những chuyện này.

Nhưng thấy bộ dạng của Tô Ngọc, ông nhất thời không biết nên mở lời thế nào. "Vũ lão nói chuyện nên suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng nói, đừng cho tôi cơ hội ra tay với ông." Tô Ngọc tuyệt đối không cho phép có người tính kế Tiểu Bảo như vậy.

Hôm nay Vũ lão không nói ra nguyên nhân cụ thể, anh cũng sẽ không để Vũ lão đi theo Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe lời của Tô Ngọc thì có chút hoảng hốt: "Cha, ông đối với con rất tốt mà." Tô Ngọc đưa tay xoa trán, Tiểu Bảo chính là như vậy, một khi đã thật sự công nhận ai đó thì sẽ đối xử với đối phương vô cùng tốt.

Tính cách này rất tốt, chỉ là rất dễ bị thiệt thòi. "Nếu không phải vì ông ta đối xử với con thật sự không tệ, con nghĩ ông ta có thể đứng bên cạnh con cho đến bây giờ sao?" Tô Ngọc cau mày nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà có chút mơ hồ: "Tô Ngọc, rốt cuộc là có chuyện gì vậy?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" Nếu không xảy ra chuyện gì, chắc hẳn Tô Ngọc cũng sẽ không tức giận như vậy.

Tô Ngọc kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe, nghe xong Vương Cẩn Hòa cũng cau mày, nhìn Vũ lão: "Vậy bây giờ Vũ lão có thể nói ra mục đích của ông được chưa?" Vũ lão nhìn đôi vợ chồng này, trong lòng ít nhiều có chút bất mãn, hai đứa trời đánh này lại dám đối xử với một lão già như ông như vậy.

Đúng là chẳng đáng yêu chút nào. "Tiểu Bảo là một đứa trẻ ngoan, sau khi quan sát một thời gian dài, ta đã quyết định muốn đi theo thằng bé, ở bên cạnh bảo vệ nó." Vũ lão biết rằng nếu hôm nay ông không nói ra, Tô Ngọc thật sự sẽ không cho ông tiếp tục ở bên cạnh Tiểu Bảo.

Mà đây không phải là điều ông muốn thấy.

Tô Ngọc nhìn Vũ lão đầy ẩn ý, không nói gì, điều này khiến Vũ lão có chút bất mãn: "Có gì thì ngươi cứ nói thẳng, đừng nhìn ta như vậy, nhìn ta như thế là có ý gì?" "Vũ lão, ông chắc là ông không có suy nghĩ nào khác chứ?" Lườm Tô Ngọc một cái, Vũ lão bực bội nói: "Vậy ngươi nói xem ta có thể có suy nghĩ gì." "Nếu ta muốn rời đi, hai mươi năm trước ta đã đi rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?

Ngươi nghĩ nếu ta muốn đi thì có mấy người cản được ta?" Vũ lão nhìn Tô Ngọc, ánh mắt sắc bén.

Về điểm này thì Tô Ngọc công nhận, dù sao thực lực của Vũ lão là không thể nghi ngờ. "Kể cả như vậy, đó cũng không phải là lý do để ông tính kế con trai tôi." Vũ lão thật sự rất tức giận, thằng nhóc thối này hôm nay nhất định phải cà khịa với ông phải không? "Thằng nhóc thối nhà ngươi hôm nay cố ý đúng không?" "Không, tôi chỉ muốn xác nhận ông có thật sự vô hại với con trai tôi không.

Trước khi xác nhận được điều đó, ông nghĩ tôi sẽ để ông cứ thế đi theo con trai tôi sao?

Từ khi nào mà Vũ lão cũng trở nên ngây thơ như vậy." Lời này của Tô Ngọc thực ra có hơi khó nghe.

Nhưng Vũ lão cũng ít nhiều hiểu được.

Nếu đây là con trai ông, e là ông còn làm quá hơn cả Tô Ngọc, chuyện này cũng chẳng là gì.

Vốn dĩ Tô Ngọc nói những lời này chỉ để khiến Vũ lão bất mãn, ai ngờ Vũ lão không những không bất mãn mà còn tán đồng gật đầu.

Dường như cảm thấy những gì anh nói đều đúng. "Nói đi, ngươi muốn ta chứng minh thế nào?" Vũ lão hỏi.

Nếu là người khác nói những lời như vậy, ông chắc chắn sẽ khiến đối phương không thấy được mặt trời ngày mai.

Nhưng nếu là vì Tiểu Bảo, ông cũng sẵn lòng phối hợp với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn Vũ lão với ánh mắt phức tạp, tính cách của người này ra sao, trong lòng họ thực ra rất rõ, chính vì rõ nên Tô Ngọc mới cảm thấy không thể tin được.

Tiểu Bảo nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, trong lòng có chút lo lắng: "Cha?" "Thôi được rồi, sau này Tiểu Bảo phiền Vũ lão chăm sóc." Vũ lão xua tay, thản nhiên nói: "Đây là cháu ngoan của ta, ta không chăm sóc nó chẳng lẽ lại chăm sóc ngươi?" Khóe miệng Tô Ngọc giật giật, bực bội nói: "Chăm sóc tôi thì không cần." "Thế còn tạm được." "Mọi người định khi nào quay về?" Chuyện chính đã nói xong, Vũ lão bắt đầu hỏi chuyện sau đó. "Không vội." Vũ lão nhướng mày nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này thật sự rất lớn gan, dám tùy tiện đưa vợ con đến đây như vậy.

Cậu ta không lo sau này sẽ xảy ra chuyện sao? "Không phải không lo, chỉ là Tiểu Bảo và bọn trẻ đang chơi ở đây vui đến quên cả đường về, Thẩm lão đại cũng muốn thay đổi Vong Ưu thành một chút, vợ tôi đang giúp ông ấy, e là nhất thời chưa có cơ hội rời đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang đi sớm về khuya, hôm nay khó khăn lắm mới có thời gian nghỉ ngơi bên cạnh, bất mãn nói.

Chương 1541

Vương Cẩn Hòa ho khan một tiếng, được rồi, mấy ngày gần đây cô đúng là có hơi bận, cũng không ở bên cạnh Tô Ngọc và bọn Tiểu Bảo.

Cũng khó trách Tô Ngọc có chút tức giận.

Thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, Vũ lão cảm thấy có chút không thể tin nổi, nhìn anh từ trên xuống dưới: "Thật không ngờ, ngươi cũng có ngày hôm nay." Lườm Vũ lão một cái, Tô Ngọc bực bội nói: "Tại sao tôi lại không thể có ngày hôm nay?" "Thôi không nói với ngươi chuyện này nữa, nếu các ngươi còn một thời gian nữa mới đi, vậy ta cũng không vội, trước khi các ngươi đi thì bảo Tiểu Bảo qua nói với ta một tiếng là được." "Được." Vũ lão không ở lại chỗ Tô Ngọc quá lâu, trong nhà thuốc của ông vẫn còn việc nên đã đi trước.

Về phần chuyện của Tử Cưu, cô ta bây giờ đã bị phế, cộng thêm người dưới tay cũng đã chết gần hết, sau này không gây ra được sóng gió gì lớn, điều này ông không lo lắng.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều: "Sao mọi người lại gặp được Vũ lão?" Ánh mắt Nam Kiều chuyển sang Tiểu Bảo: "Anh Ngọc, câu hỏi này anh hỏi tôi không thích hợp, anh vẫn nên đi hỏi Tiểu Bảo đi." Dù sao người cũng là do Tiểu Bảo mang về.

Thấy ánh mắt của Tô Ngọc chuyển sang mình, Tiểu Bảo ho khan một tiếng, bất đắc dĩ dang tay nói: "Cha, không phải con đang giúp chú Nam Kiều sao?

Lo chú ấy bị người ta tính kế." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Con chắc chứ?" "Đương nhiên." Tiểu Bảo đúng là vì lo lắng cho Nam Kiều nên mới làm vậy.

Chuyện bây giờ không phải đã giải quyết rồi sao?

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo, bực bội nói: "Hồ đồ." Tiểu Bảo cười hì hì: "Con đâu có hồ đồ." "Cha, con cảm thấy người ở đây thật sự rất thú vị, trừ người của nhà họ Phượng ra." Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm, ra vẻ suy tư nói.

Người nhà Phượng Lĩnh đó thật sự rất nhàm chán.

Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh đi: "Con đã gặp họ rồi sao?" Tiểu Bảo gật đầu: "Vâng, có một lần lúc đi tìm ông, con gặp họ trên đường." "Sao con không nói?" Tô Ngọc không cảm thấy có gì không ổn, nhưng vẫn có chút lo lắng người của nhà họ Phượng sẽ ra tay với Tiểu Bảo. "Lúc đó không có chuyện gì đặc biệt nên con không nói với cha mẹ, nhưng con thấy đầu óc của Phượng Lĩnh này có lẽ không được tốt lắm." Tiểu Bảo nghĩ đến tình huống gặp Phượng Lĩnh lúc đó, cau mày nói.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Tại sao lại nói vậy?" "Vì hắn ta dắt theo một người, người đó nhỏ hơn con một chút, nhưng trông có vẻ hơi ngốc." Tiểu Bảo đắn đo một lúc mới lên tiếng.

Tô Ngọc ánh mắt có vẻ suy tư: "Ồ?

Vậy sao?" "Người đó rất kỳ quặc, con còn không quen biết cô bé, thậm chí không quen Phượng Lĩnh, càng không có quan hệ gì với họ, kết quả là Phượng Lĩnh vừa đến đã tỏ ra rất thân thiết với con, không những thế còn bảo cô bé kia gọi con là anh trai." Tiểu Bảo thật sự không biết rốt cuộc Phượng Lĩnh nghĩ gì.

Người của nhà họ Phượng này thật sự rất kỳ lạ, rõ ràng họ chẳng có quan hệ gì, nếu nói có quan hệ thì cũng chỉ là quan hệ gặp mặt một lần, vậy mà hắn ta lại dám chặn đường mình?

Cậu thật sự đã thấy quá nhiều chuyện như vậy rồi, Phượng Lĩnh muốn dùng thủ đoạn này để khiến cậu làm gì đó, thật quá ngu ngốc.

Sắc mặt Tô Ngọc rất khó coi.

Tiểu Bảo vừa nói chuyện này, Tô Ngọc liền biết Phượng Lĩnh muốn làm gì.

Mục đích của Phượng Lĩnh chính là để đứa trẻ trong gia tộc họ tiếp cận Tiểu Bảo.

Chắc là cảm thấy Tiểu Bảo đã có thể chơi cùng những đứa trẻ ở Vong Ưu thành, vậy thì cũng có thể chơi cùng với đứa trẻ nhà họ, định dùng cách này để lôi kéo Tiểu Bảo.

Nếu có thể có kế hoạch khác thì càng tốt.

Anh không để tâm vợ tương lai của Tiểu Bảo có thân phận gì, chỉ cần Tiểu Bảo thích, hai người tình cảm tốt là đủ rồi.

Nhưng anh tuyệt đối không cho phép có người dùng chuyện này để tính kế Tiểu Bảo. "Cha, cha giận à?" Tiểu Bảo có chút nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, sao cảm giác cha có vẻ rất tức giận?

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Con thấy nhà họ Phượng thế nào?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Chẳng ra sao cả, mà tâm tư cũng quá nhiều." Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Con nói đúng, loại người như vậy không có tư cách ở bên cạnh con." Xem ra có một số người đúng là cần phải cảnh cáo một chút.

Tiểu Bảo gật đầu một cách đương nhiên: "Bên cạnh con cũng không thiếu người dùng, cần cả nhà bọn họ để làm gì?

Đừng để đến lúc đó dựa vào việc là người một nhà, làm chuyện khiến con không vui mà con lại không thể nói họ, vậy mới thật sự không hay." Cậu tuyệt đối sẽ không để chuyện như vậy xảy ra. "Cha, con thấy người nhà họ Phượng không thật lòng muốn đi theo con, mục đích của họ chẳng qua là muốn lợi dụng con để rời khỏi Vong

Ưu thành mà thôi, còn tưởng con không biết gì sao?" Ánh mắt Phượng Lĩnh nhìn cậu chính là như vậy.

Rất phức tạp, mang theo sự dò xét và tính toán.

Hắn ta thật sự quá xem thường mình, tưởng mình vẫn còn là một đứa trẻ, nên không thể nhìn thấu suy nghĩ của hắn sao?

So đo tâm kế, Phượng Lĩnh này thật sự không phải là đối thủ của cậu.

Dùng lời của mẹ mà nói, mưu mẹo của cậu nhiều như tổ ong vậy.

Tô Ngọc vốn dĩ còn có chút không vui, nhưng nghe Tiểu Bảo nói vậy, ngược lại bị cậu chọc cười. "Cha, cha cười gì vậy?" Tiểu Bảo tò mò nhìn Tô Ngọc, kỳ quái hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không cười gì cả, cha chỉ cảm thấy Phượng Lĩnh đến tìm con có lẽ hơi xui xẻo." "Đó là đương nhiên, con không phải loại người mà hắn muốn làm gì thì con sẽ làm theo suy nghĩ của hắn, muốn tính kế con ư?

Hắn còn non lắm." Tiểu Bảo hừ một tiếng, không khách khí nói. "Biết là tốt rồi, đám người Phượng Lĩnh này không cần phải qua lại quá gần gũi với họ." "Con biết, những người này không có ý tốt." Mặc dù cậu cũng nhiều mưu mẹo, nhưng cũng chưa đến mức đi tính kế người khác như vậy.

Đương nhiên trừ những người cậu đã nhắm trúng, muốn thu về bên mình, giống như Thạch Lập vậy. "Con trong lòng biết là được." Buổi tối khi Vương Cẩn Hòa trở về, Tô Ngọc đã kể chuyện này cho cô nghe, nghe xong Vương Cẩn Hòa có chút bất đắc dĩ: "Nhà họ Phượng có phải quá xem thường Tiểu Bảo rồi không?" "Đúng là xem thường rồi, chắc là cảm thấy Tiểu Bảo chẳng qua chỉ là một đứa trẻ, dù có làm vậy cũng không có gì to tát, đợi đến khi anh biết chuyện này thì đã quá muộn." Nhà họ Phượng tám phần là có suy nghĩ như vậy.

Cho rằng chỉ cần không để anh biết thì mọi chuyện đều có thể giải quyết.

Ai có thể ngờ rằng Tiểu Bảo chuyện gì cũng sẽ nói cho anh biết chứ?

Mặc dù có hơi muộn một chút. "Bên em tình hình thế nào rồi?" "Cây ăn quả đều đã đến, ngày mai bắt đầu trồng cây, đợi cây trồng xong thì có thể bắt đầu trồng rau, em thấy họ đều rất có hứng thú." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Những người đến giúp đỡ đều rất hứng thú với việc trồng rau quả, hơn nữa còn học rất nghiêm túc.

Đây đối với Vong Ưu thành cũng là một chuyện tốt, thậm chí là một sự thay đổi to lớn.

Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy thì lập tức yên tâm: "Em nói vậy anh yên tâm rồi." "Sao?

Còn sợ người ở đây bài xích những thứ này à?" "Có một chút, ngày mai anh cũng đi xem với em." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói, những ngày Vương Cẩn Hòa bận rộn, anh thật sự chưa từng đi cùng cô.

Ngày mai dù thế nào cũng phải đi xem cùng cô.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được thôi, đến lúc đó chúng ta cùng đi." Ngày hôm sau, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nói với bọn Tiểu Bảo một tiếng rồi cùng nhau đi ra ngoài Vong Ưu thành.

Tô Ngọc đã lâu không ra ngoài, không ngờ bên ngoài đã được đào hố cả rồi.

Bên cạnh còn có rất nhiều cây ăn quả, còn có một ít đào, mận, và một số loại khác.

Có mấy loại.

Thẩm Quyết thấy Tô Ngọc đến: "Hôm nay sao cậu lại đến đây?" "Hôm qua nghe Tiểu Hòa nói hôm nay mọi người trồng cây ăn quả, tôi liền qua xem, xem tình hình của mọi người làm rất tốt đấy chứ." Tô Ngọc trêu chọc nói. "Nếu có vợ cậu giúp mà chúng tôi còn làm không tốt, vậy thì chúng tôi cũng đừng sống nữa." Thẩm Quyết nói một cách đương nhiên.

Nghe vậy Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Chương 1542

Tiểu Hòa đã dạy tận tay rồi, nếu họ còn không biết làm thì chỉ có thể nói là quá ngốc.

Ngoài Tô Ngọc ra còn có rất nhiều người nghe nói bên này trồng cây ăn quả nên cùng nhau đến xem náo nhiệt. "Thẩm lão đại, cây ăn quả này trồng xuống, sang năm chúng ta có được ăn không?" Có người không nhịn được lên tiếng hỏi.

Ánh mắt Thẩm Quyết chuyển sang Vương Cẩn Hòa: "Câu hỏi này các người không nên hỏi tôi, vì tôi cũng không rõ lắm có ăn được không, dù sao năm nay mới trồng xuống mà." Thế là ánh mắt của mọi người lại đổ dồn về phía Vương Cẩn Hòa: "Em dâu, quả này khi nào thì có thể kết trái vậy?" "Sang năm là được rồi, nhưng sang năm có thể sẽ nhiều hoa, ít quả, năm đầu tiên là như vậy, sau này sẽ tốt hơn." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Đợi đến lúc tưới nước, cô sẽ cho một ít linh tuyền thủy vào, để những cây ăn quả này đều có thể sống sót, đồng thời cũng phát triển cành lá, sang năm sẽ ra hoa kết quả tốt.

Vừa nghe sang năm có thể ăn quả, mọi người đều vui mừng khôn xiết: "Vậy thì tốt quá rồi, sang năm là có thể ăn rồi, thật không tệ." "Nào mọi người cùng nhau giúp một tay cho nhanh xong nào." Có người hô hào.

Trước đây họ muốn ăn quả đều phải bỏ giá cao ra mua, đợi đến sang năm, họ sẽ có quả của chính mình để ăn, nghĩ đến thôi cũng thấy vui.

Suy nghĩ của những người khác cũng giống vậy, thế là bắt đầu qua giúp đỡ.

Vương Cẩn Hòa thấy không có việc gì cho mình, liền đi chuẩn bị nước, Tô Ngọc biết cô muốn làm gì nên đi theo sau.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc đi theo, trong mắt mang theo ý cười: "Sao anh lại đến đây?" "Em là vợ của anh, anh đương nhiên phải đi theo em rồi." Tô Ngọc nói một cách hùng hồn khiến người ta không thể phản bác.

Sau khi cho linh tuyền thủy vào nước, cô mới để người ta đến gánh nước.

Có người giúp đỡ, chỉ đến chiều đã trồng xong tất cả cây ăn quả.

Nhìn mảnh đất vốn có chút hoang vu, bây giờ đều trồng cây ăn quả, tâm trạng của mọi người đều rất tốt.

Trồng xong, mọi người vui vẻ trở về, gặp người quen liền kể chuyện cây ăn quả. "Bên ngoài thành của chúng ta bây giờ đều là cây ăn quả, nghe vợ của A Ngọc nói sang năm là có thể kết quả rồi, đến lúc đó chúng ta không cần phải vận chuyển quả từ bên ngoài vào ăn nữa." "Hơn nữa còn có mấy loại quả lận đó." "Đừng nói quả, nghe nói sau này còn trồng một ít rau, vợ của A Ngọc đã giúp chúng ta mang hạt giống đến rồi." Thông tin này rất nhanh đã lan truyền khắp Vong Ưu thành.

Họ biết gần đây Thẩm Quyết đang làm đất ngoài thành, nhưng họ đều cảm thấy Thẩm Quyết chỉ đang tự tìm phiền phức cho mình, làm sao có thể trồng được chứ?

Nhưng bây giờ lại nói với họ rằng quả thật sự đã trồng xuống rồi. "Thật hay giả vậy?

Không lừa chúng ta chứ?" "Đương nhiên là thật, đất bên ngoài toàn bộ đều đã trồng quả, còn những nơi gần thành thì đều để trống, định ngày mai đi trồng rau lên.

Thẩm lão đại đã nghĩ cho chúng ta như vậy, chúng ta cũng không thể kéo chân sau của ông ấy, mọi người nói có đúng không?" "Nghe nói sau này A Ngọc còn giúp chúng ta tìm một số thương nhân đến, cùng chúng ta làm ăn, đến lúc đó nơi này của chúng ta sẽ không còn là một tòa thành cô lập nữa." Mọi người nghe vậy đều im lặng.

Vong Ưu thành đã trở thành một tòa thành cô lập trong một thời gian rất dài, bây giờ đột nhiên phải thay đổi, họ vẫn có chút không quen.

Nhưng dù không quen, trong lòng cũng mong Vong Ưu thành có thể tốt hơn, tốt hơn nữa.

Ít nhất là để người khác khi nghe đến Vong Ưu thành sẽ không còn sợ hãi như vậy.

Cũng để nơi này của họ có thể có một số người ngoài vào, có thêm một số thứ khác.

Đây là hy vọng của tất cả bọn họ.

Bây giờ Thẩm lão đại dẫn dắt mọi người từng bước giải quyết những chuyện này, nếu họ còn không thể thay đổi suy nghĩ của mình, vậy sau này họ phải làm sao?

Nghĩ vậy, tất cả mọi người trong lòng đều đã chuẩn bị sẵn sàng. "Được, chuyện này chúng tôi đều biết rồi, ngày mai chúng tôi cũng đi giúp." "Được." Ngày hôm sau khi trồng rau, rất nhiều người đã đến, họ cũng nhìn thấy những cây ăn quả được trồng không xa.

Đợi đến mùa xuân năm sau, có phải họ có thể đi dạo trong vườn cây ăn quả không?

Vườn cây ăn quả nở hoa chắc chắn sẽ rất đẹp.

Đây là cảnh tượng họ đã nhiều năm không thấy. "Đợi đến sang năm khi hoa nở, tôi nhất định mỗi ngày đều phải vào đó dạo một vòng." Có người lên tiếng, nói một cách rất kiên định.

Người bên cạnh nghe vậy dù không nói gì, nhưng cũng kiên định gật đầu.

Cả một vườn cây ăn quả nở hoa, đây là cảnh tượng họ đã rất lâu không thấy.

Ai có thể ngờ rằng sau này ngay tại Vong Ưu thành lại có thể thấy được phong cảnh đẹp như vậy?

Vương Cẩn Hòa nhìn họ như vậy, không biết tại sao tâm trạng có chút phức tạp, trong lòng cũng có chút chua xót. "Thật ra mọi người còn có thể trồng một số loại hoa đẹp xung quanh Vong Ưu thành, bên trong cũng được, như vậy thì mọi người ở bên trong cũng có thể nhìn thấy hoa đẹp, tâm trạng cũng sẽ tốt hơn một chút." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói.

Người của Vong Ưu thành vừa nghe, đúng là như vậy. "Chúng tôi không biết trồng." Có người ngượng ngùng gãi đầu, ngại ngùng nói. "Cái này rất đơn giản, tôi dạy cho mọi người là được, ví dụ như một số tửu lâu, ở hành lang bên dưới đặt một ít hoa và chậu cây, mọi người nói có phải rất đẹp không?

Hoặc là ở những nơi trống trải trồng thêm một ít cây." Ngày đầu tiên đến đây, Vương Cẩn Hòa đã cảm thấy bên trong Vong Ưu thành thật sự không có chút màu xanh nào.

Khắp nơi đều lạnh lẽo, cảm giác rất cô đơn.

Nếu đã muốn thay đổi, thì thay đổi triệt để luôn. "Ý này hay." Thẩm Quyết nghe lời của Vương Cẩn Hòa, trong lòng cũng có ý tưởng, nhìn Tô Ngọc nói: "A Ngọc, tôi đưa tiền cho cậu, cậu bảo người mua cho chúng ta một ít cây cối về đây." "Không cần tiền của ông, ông có bao nhiêu tiền chứ." Tô Ngọc bực bội nói.

Nghe họ nói chuyện, người của Vong Ưu thành đều cảm thấy rất vui, mọi người trồng rau cũng càng thêm hăng hái.

Khoảng mấy ngày sau, người của Tô Ngọc kéo mấy xe ngựa chở đầy hoa trở về.

Có một số là cây xanh không có hoa.

Thấy nhiều hoa được kéo vào như vậy, người trong thành đều rất tò mò, lũ lượt hỏi đây là để làm gì.

Khi biết là sẽ trồng một ít cây xanh ở một số nơi, người trong thành đều cảm thấy không thể tin được, lũ lượt kéo đến xem náo nhiệt.

Mà mấy ngày nay, những bồn hoa được xây ven đường cũng đã có tác dụng.

Đất đã sớm được đổ vào, bây giờ cây giống đã đến, tự nhiên phải trồng hoa xuống.

Người trong thành nhìn họ làm, trước đây khi xây những thứ này họ còn rất tò mò đây là dùng để làm gì, kết quả lại là dùng để trồng hoa?

Ngoài một số loại hoa trồng dưới đất, Vương Cẩn Hòa còn trồng một ít hoa sen, trồng trong những chum nước.

Nhìn diện mạo của Vong Ưu thành dần dần thay đổi, nhìn những tửu lâu thường lui tới dần dần treo lên những chậu hoa đẹp, không thể không nói tâm trạng của họ cũng tốt lên rất nhiều.

Đến nỗi rất nhiều người khi trồng hoa cũng qua hỏi Vương Cẩn Hòa xem hoa này phải chăm sóc như thế nào.

Họ đã tốn công sức trồng hoa lên, họ tự nhiên cũng phải chăm sóc cho tốt.

Chương 1543

Nói thật, họ thích một Vong Ưu thành đầy sức sống như thế này.

Những bông hoa này vừa được trồng xuống, dường như cả Vong Ưu thành đã thay đổi diện mạo.

Bọn Tiểu Bảo cũng nhìn Vong Ưu thành thay đổi từng ngày, Đồ Tấn có chút kinh ngạc, Vong Ưu thành này lại có thể biến thành như vậy sao?

Thật quá không thể tin được. "Ý tưởng của sư nương thật sự rất kỳ lạ." Đồ Tấn suy nghĩ một lúc lâu rồi mới lên tiếng.

Tiểu Bảo gật đầu một cách đương nhiên: "Đó là dĩ nhiên, mẹ tôi rất chú trọng cuộc sống, cuộc sống trước đây của các cậu cũng quá nhàm chán rồi, ví dụ như nhà tôi có hòn non bộ, có đình, còn có ao, bên trong có gia đình lão Hắc, còn nuôi rất nhiều cá Koi, ngoài ra còn có một số thú cưng, tuy có hơi ồn ào, nhưng lại khiến người ta cảm thấy đó mới là cuộc sống." "Nhìn xem nơi này của các cậu, không có chỗ nào vui chơi, cũng không có trò giải trí nào khác, ngoài đánh nhau ra thì chỉ có thể đánh nhau." Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ đến sòng bạc mà Tô Ngọc mở, cái đó có vẻ thú vị hơn.

Đưa tay sờ cằm, trong lòng Tiểu Bảo đã có kế hoạch.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Đồ Tấn cảm thấy đứa trẻ này chắc chắn đang tính toán gì đó. "Tiểu Bảo, cậu lại đang tính toán gì vậy?" "Không có, tôi chỉ đang nghĩ xem có nên mang sòng bạc của cha tôi qua đây, cũng mở một cái ở đây không." Tiểu Bảo ra vẻ suy tư nói. "Ở đây cũng có sòng bạc." Đồ Tấn nhắc nhở.

Lườm Đồ Tấn một cái, Tiểu Bảo bực bội nói: "Cái này cậu không hiểu rồi?

Sòng bạc của cha tôi mở bên trong có đủ thứ trò chơi, còn có rất nhiều đồ ăn ngon, sòng bạc của các cậu chỉ có thể cược thắng thua, có gì thú vị chứ?" "Tối nay khi cha mẹ về tôi sẽ nói với cha mẹ một tiếng, họ chắc chắn sẽ đồng ý cho tôi mở sòng bạc ở đây." Tiểu Bảo cảm thấy trước mắt có rất nhiều tiền đang bay.

Thấy Tiểu Bảo như vậy, Đồ Tấn ngoài đồng ý ra còn có thể làm gì?

Đưa tay xoa trán, Đồ Tấn bất đắc dĩ nói: "Tiểu Bảo, cậu làm vậy sư phụ sẽ không đồng ý đâu." "Vậy thì cậu sai rồi, ông ấy chắc chắn sẽ đồng ý." Tiểu Bảo tự tin nói.

Sự thay đổi của Vong Ưu thành, bọn Phượng Lĩnh cũng đều biết.

Bọn Sơn Quỷ tụ tập lại với nhau nói về những thay đổi gần đây của Vong Ưu thành: "Xem ra thành chủ thật sự muốn thay đổi Vong Ưu thành rồi." "Tuy cảm thấy bọn họ làm vậy là công dã tràng, nhưng nhìn thấy những bông hoa và cây cối đó, tâm trạng đúng là tốt lên thật." Vong Ưu thành bây giờ thật sự khác rồi.

Dường như chỉ là một thành thị bình thường. "Ai nói không phải?

Còn có hoa quả và rau củ bên ngoài, thật không biết thành chủ nghĩ thế nào." "Tuy là vậy, nhưng tôi đã bắt đầu mong chờ hoa quả bên ngoài rồi, nghe nói sang năm là có thể kết quả, đến lúc đó là có thể ăn rồi." Nghĩ đến thôi cũng thấy mong chờ. "Đúng vậy, còn có rau củ nữa, không biết rau mình tự trồng cuối cùng sẽ lớn lên như thế nào." Chắc chắn sẽ rất thú vị.

Người nhà họ Phượng cũng đang thảo luận về chuyện này, lúc đầu khi Thẩm Quyết muốn làm như vậy, họ đều rất không coi trọng, kết quả bây giờ lại thật sự khiến Vong Ưu thành bề ngoài trông như một thành thị bình thường.

Thật quá không thể tin được. "Ông nội, bọn Thẩm Quyết thật sự đã làm được." Phượng Lĩnh có chút phức tạp nói.

Vốn tưởng rằng người trong thành sẽ không thích sự thay đổi như vậy, ai ngờ mọi người lại đều rất mong chờ.

Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh: "Cuộc sống như vậy là điều mà tất cả mọi người đều mong đợi." Ngày ngày đấu đá mưu mô, tuy miệng nói không để tâm, nhưng thật sự không để tâm được mấy người?

Phượng Lĩnh không nói gì, cuộc sống bình thường như vậy, đúng là suy nghĩ của rất nhiều người ở Vong Ưu thành.

Nếu có thể sống một cuộc sống đơn giản như vậy, ai lại muốn sống một cuộc sống khô khan, bị người khác chỉ trỏ chứ?

Thấy cháu trai không nói, lão gia tử hỏi: "Bên phía đứa trẻ kia tình hình thế nào rồi?" Không nói đến chuyện này thì thôi, nói đến chuyện này Phượng Lĩnh lại cảm thấy có chút đau đầu.

Hắn chưa từng thấy người nào có lòng cảnh giác cao như vậy, mà người này lại chỉ là một đứa trẻ.

Ai có thể ngờ rằng một đứa trẻ mười tuổi lại cảnh giác đến thế?

Đưa tay xoa trán, Phượng Lĩnh nhìn ông nội của mình, bất đắc dĩ nói: "Chúng ta muốn ra tay từ đứa trẻ này e là không thể." Hắn vẫn luôn chú ý đến hành động của con trai Tô Ngọc, cậu ta có thể chơi cùng rất nhiều đứa trẻ ở Vong Ưu thành, vì vậy hắn đã để đứa trẻ nhà họ Phượng cũng đi làm quen, kết quả lại bị đối phương lạnh nhạt.

Về chuyện này hắn có chút không hiểu, đều là trẻ con, Tô Tử Khâm còn có thể phân biệt đối xử sao? "Nghĩ cách khác đi, chúng ta chỉ có một cơ hội này thôi." Lão gia tử cau mày nói.

Phượng Lĩnh tự nhiên biết họ chỉ có một cơ hội này, nhưng chính vì biết nên mới cảm thấy bất đắc dĩ như vậy. "Ông nội, cho dù chúng ta thật sự ra tay từ đứa trẻ đó, cũng nhận được sự chấp thuận của nó, nhưng bên cạnh còn có một Tô Ngọc, Tô Ngọc biết hết mọi chuyện không thể nào nhìn chúng ta tiếp cận con trai ông ta được." Từ thái độ của Tô Ngọc đối với mấy đứa con của mình, là biết ông ta coi trọng con cái đến mức nào.

Nếu họ thật sự dám tính kế con trai ông ta, cuối cùng sẽ ra sao, thật sự rất khó nói.

Lão gia tử khẽ thở dài, ông tự nhiên biết cháu trai nói vậy là có ý gì, nhưng biết là một chuyện, thật sự làm như vậy lại là một chuyện khác. "Ta biết ý của con, nhưng nếu chúng ta không làm như vậy, cơ hội rời khỏi đây sẽ hoàn toàn không còn, chuyện này lẽ nào còn cần ta nói với con sao?" Họ chỉ có rời khỏi Vong Ưu thành mới có thể tiếp tục phát triển, nếu cứ tiếp tục như vậy, họ căn bản không có cách nào.

Phượng Lĩnh trong lòng có chút phiền muộn, hắn tự nhiên biết ý của ông nội, nhưng không ai là kẻ ngốc.

Không cho đứa trẻ đó đủ lợi ích, đứa trẻ đó dựa vào đâu mà giúp họ?

Đây chính là nói nhảm. "Ông nội, Tô Ngọc sẽ không cho phép chúng ta đến gần con trai ông ta, cũng sẽ không để chúng ta lấy cớ giúp đỡ con trai ông ta để rời khỏi đây." Người mà Tô Ngọc có thể dùng thật sự quá nhiều.

Quan hệ của ông ta với những người khác ở Vong Ưu thành đều rất tốt, chỉ cần Tô Ngọc mở lời, họ chắc chắn sẽ đi giúp.

Dù sao chuyện như vậy cũng không phải chưa từng xảy ra.

Cần gì phải tìm một gia tộc có ý đồ riêng để đi theo con trai ông ta chứ?

Nếu hắn là Tô Ngọc, cũng sẽ không lựa chọn để con mình thu nhận một gia tộc như vậy.

Nói không chừng đứa trẻ đó đối xử lạnh nhạt với người nhà họ như vậy, chính là vì Tô Ngọc đã nói hết những chuyện cần nói cho đứa trẻ đó rồi.

Nghĩ đến khả năng này, Phượng Lĩnh có chút đau đầu.

Đây đều là chuyện gì vậy. "Dù thế nào đi nữa, nhất định phải để đứa trẻ đó trở thành con bài để chúng ta rời khỏi đây." Lão gia tử không quan tâm đến lời của Phượng Lĩnh, chỉ nhìn hắn nghiêm nghị nói.

Thậm chí còn yêu cầu hắn phải hoàn thành chuyện này.

Phượng gia đã bị mắc kẹt ở Vong Ưu Thành quá lâu rồi, ông ta không muốn tiếp tục ở lại đây thêm một chút nào nữa, càng không muốn con cháu Phượng gia cả đời chỉ có thể sống ở nơi này.

Khó khăn lắm mới có được cơ hội rời khỏi Vong Ưu Thành, sao ông ta có thể không kích động được chứ?

Bất kể phải trả giá thế nào, họ cũng phải rời khỏi đây.

Phượng Lĩnh biết suy nghĩ của lão gia tử, nếu có thể rời khỏi đây, đương nhiên anh cũng bằng lòng làm mọi thứ.

Nhưng bây giờ không có cách nào rời đi thì biết làm sao?

Chương 1544

Đứa con trai kia của Tô Ngọc cũng không dễ lừa như vậy.

Người trong nhà nói anh suy tính quá nhiều, nhưng anh lại thấy người thực sự suy tính nhiều chính là đứa bé đó.

Khi anh đến gần, đứa bé chỉ nhìn anh như thể anh là một tên ngốc.

Anh thậm chí còn nghi ngờ đứa bé đã đoán được họ định làm gì.

Tình hình như vậy bảo anh phải làm sao? "Ông nội, con biết ông muốn rời khỏi đây, tất cả chúng ta đều muốn, nhưng đứa bé đó ông chưa tiếp xúc với nó…" "Đủ rồi, dù ngươi nói gì ta cũng không thu hồi mệnh lệnh, dẫn dắt tộc nhân rời khỏi đây là trách nhiệm của ngươi.

Nếu ngươi không làm được, đó là vấn đề của chính ngươi, là ngươi làm việc không hiệu quả, đừng tìm nhiều lý do như vậy." Lão gia tử cho rằng đây chẳng qua chỉ là cái cớ của Phượng Lĩnh, anh ta vốn không hề nghiêm túc làm việc này.

Nghĩ đến đây, lão gia tử nhìn anh bằng ánh mắt sắc bén: "Phượng Lĩnh, ngươi nên biết ý ta là gì." Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử, anh từng nghĩ rằng ông nội đối xử với mình rất tốt, cũng rất công nhận mình, cho nên dù khổ cực mệt mỏi đến đâu anh cũng có thể chống đỡ, sẵn lòng vì Phượng gia mà làm mọi việc, cho dù là việc anh không muốn cũng chấp nhận.

Nhưng bây giờ anh mới biết, sự thỏa hiệp của mình đối với ông ta chẳng là gì cả.

Sự tốt đẹp của ông ta cũng chỉ được xây dựng trên nền tảng lợi dụng mà thôi.

Anh mím chặt môi, nhìn lão gia tử, nén lại cơn giận trong lòng: "Ông nội, trong lòng ông tôi chỉ có thể làm việc này thôi sao?

Dù ông biết rõ Tô Ngọc không thể nào để chúng ta tiếp cận con trai anh ta, ông vẫn muốn tôi làm những chuyện này, đúng không?" Lão gia tử không để ý đến thái độ của Phượng Lĩnh, mà nhíu mày nói: "Làm việc cho gia tộc là vinh hạnh của ngươi." Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử không dám tin, đây chính là người ông nội mà anh luôn kính trọng sao? "Ông nội, ông…" "Phượng Lĩnh, ngươi có thể trở thành gia chủ của Phượng gia chính là để dẫn dắt Phượng gia thoát khỏi nơi này, ngoài ra đừng nghĩ đến chuyện khác." Giọng lão gia tử có phần a cao và sắc bén, khiến lòng Phượng Lĩnh lạnh toát.

Tuy nhiên, Phượng Lĩnh đột nhiên bật cười: "Đây chính là lý do ông để tôi làm gia chủ sao?" Năm đó, anh và một người khác đều là ứng cử viên cho vị trí gia chủ, nhưng người kia lại không được chọn.

Lúc đó, số người ủng hộ anh lại nhiều hơn.

Anh từng không hiểu tại sao, nhưng bây giờ có lẽ anh đã biết nguyên nhân. "À, ông biết chuyện này vất vả thế nào, ông cũng biết cuối cùng phải làm bao nhiêu việc, cho nên ông mới trao vị trí này cho tôi.

Không phải vì ông coi trọng tôi, mà chỉ đang lợi dụng tôi, muốn tôi dẫn dắt Phượng gia rời khỏi Vong Ưu Thành.

Còn kết cục sau này của tôi thế nào ông vốn không quan tâm, thậm chí sau khi tôi làm xong việc này, ông sẽ tìm cớ lấy lại vị trí gia chủ của tôi để trao cho Phượng Tử Tránh, tôi nói có đúng không?

Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử, gằn từng chữ.

Anh ở phía trước chắn hết mọi chuyện, còn Phượng Tử Tránh lại ở phía sau sống một cuộc đời vô lo vô nghĩ, khoảng cách giữa hai người họ thật sự quá lớn.

Bị Phượng Lĩnh nhìn chằm chằm như vậy, trong lòng lão gia tử ít nhiều cũng có chút chột dạ, nhất là khi những lời Phượng Lĩnh nói đều là suy nghĩ trong lòng ông ta.

Đối với ông ta, Phượng Tử Tránh mới là người thích hợp nhất cho vị trí gia chủ, còn Phượng Lĩnh chẳng qua chỉ là một công cụ để lợi dụng mà thôi.

Nhìn dáng vẻ chột dạ của lão gia tử, Phượng Lĩnh đột nhiên bật cười, nụ cười đó trông có phần bi thương, thậm chí là đau khổ.

Đối mặt với một Phượng Lĩnh như vậy, lão gia tử không những không hề có chút đau lòng nào, ngược lại còn cảm thấy Phượng Lĩnh đang làm màu. "Nếu ngươi đã đoán ra rồi, ta cũng không nói nhiều nữa.

Việc cần làm ngươi phải hoàn thành, sau đó giao lại một Phượng gia tự do cho Tử Tránh." Lão gia tử nói không chút khách khí.

Ông ta cho rằng mình làm vậy không có gì sai, thậm chí còn cảm thấy là đúng.

Phượng Lĩnh cười ha hả, dáng vẻ đó dù nhìn thế nào cũng có chút đáng sợ.

Lão gia tử nhíu mày nhìn Phượng Lĩnh: "Ngươi làm gì vậy?" "Làm gì ư?

Ông nghĩ dựa vào đâu mà tôi phải đem tất cả những gì mình có được giao cho Phượng Tử Tránh?

Bắt tôi làm việc cho nó, ông nghĩ nó xứng sao?" Phượng Lĩnh nói một cách mỉa mai.

Giờ phút này, mọi sự kính trọng của Phượng Lĩnh dành cho lão gia tử đã không còn, thay vào đó là lòng căm hận.

Anh đã làm biết bao nhiêu việc cho gia tộc, kết quả nhận lại chỉ là sự lợi dụng, là sự coi thường.

Dựa vào đâu mà anh phải làm tốt mọi việc, sau đó để Phượng Tử Tránh ngồi không hưởng lợi?

Sắc mặt lão gia tử lập tức u ám, ánh mắt nhìn Phượng Lĩnh vô cùng bất mãn: "Phượng Lĩnh, ngươi nên biết ta không thích ngươi làm như vậy." "Nếu ngươi còn muốn ở lại Phượng gia thì tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, nếu không…" Sự uy hiếp trong giọng nói của lão gia tử quá rõ ràng.

Ông ta chính là muốn Phượng Lĩnh làm việc cho Phượng Tử Tránh. "Nếu ngươi làm tốt việc này, ta có thể cho phép ngươi ở lại bên cạnh Tử Tránh giúp đỡ nó." Lão gia tử thản nhiên nói.

Lời này đối với Phượng Lĩnh chẳng khác nào một sự ban ơn.

Phượng Lĩnh cười khẽ, tiếng cười ngày càng lớn, sau đó nhìn lão gia tử: "Có phải tôi còn phải cảm ơn sự ban ơn này của ông không?" Lão gia tử khó chịu nhìn Phượng Lĩnh: "Đều là người một nhà, ngươi nói những lời như vậy để làm gì?" "Phượng gia là do tôi từng bước dẫn dắt đến ngày hôm nay, muốn tôi giao một Phượng gia trong sạch tự do cho Phượng Tử Tránh, sau đó tôi bị các người vứt bỏ ư?

Tôi nói cho ông biết, đừng có mơ." Phượng Lĩnh nói với ánh mắt sắc lẻm.

Lần đầu tiên, anh muốn hủy diệt cái gia tộc mà anh từng mơ ước được đưa ra khỏi Vong Ưu Thành này. "Phượng Lĩnh, ngươi to gan thật, nếu không nghe lời, cái chức gia chủ này ngươi cũng đừng làm nữa." Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử đầy chế giễu: "Ông nghĩ bây giờ trong cả Phượng gia, còn có mấy người nghe lời ông?" "Cho dù thế hệ của ông đều nghe lời ông, nhưng bây giờ gia chủ của Phượng gia là tôi, lời của tôi mới là điều họ nên nghe nhất, còn ông chẳng qua chỉ là một người đã lui về phía sau mà thôi." Bây giờ anh thực sự rất may mắn vì mình đã đề bạt không ít người, và những người này đều trung thành với anh.

Lão gia tử tuy rất tức giận nhưng không nói gì, vì ông ta biết những lời Phượng Lĩnh nói đều đúng, ở Phượng gia, quyền lực hiện tại của Phượng Lĩnh lớn hơn ông ta rất nhiều.

Nếu hai người thực sự đối đầu, kết quả cuối cùng sẽ ra sao vẫn chưa thể biết được.

Lông mày khẽ nhíu lại, tâm trạng của lão gia tử có chút không tốt, nếu sớm biết sẽ có ngày hôm nay, ông ta đã không nên để lại vị trí gia chủ Phượng gia cho Phượng Lĩnh.

Đáng lẽ lúc đó nên trực tiếp giao cho Tử Tránh.

Nếu lúc đó đã giao cho Tử Tránh, bây giờ cũng không đến nỗi sự việc trở nên như thế này. "Phượng Lĩnh, ngươi hãy suy nghĩ cho kỹ, việc cần làm nhất bây giờ là để Phượng gia rời khỏi đây." "Còn những chuyện khác chúng ta có thể nói sau." Lão gia tử nghĩ mọi chuyện rất đơn giản, cảm thấy chỉ cần ổn định Phượng Lĩnh trước, để anh giải quyết xong việc này, những chuyện sau đó sẽ dễ dàng hơn.

Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử, tâm tư của ông ta rõ như ban ngày, chỉ cần liếc mắt là biết đang nghĩ gì.

Vậy mà còn dám đem chuyện này ra nói thẳng, thật là nực cười hết sức. "Nói sau ư?

Sau này tôi còn có chỗ để lên tiếng sao?

E rằng sau khi tôi giải quyết xong mọi chuyện, các người đã hận không thể lấy mạng tôi rồi." Phượng Lĩnh nói giọng âm dương quái khí.

Nếu là trước đây, anh sẽ không tin chuyện như vậy lại xảy ra với mình, nhưng bây giờ anh không thể không tin, chuyện này quả thực đã xảy ra với anh.

Lão gia tử thấy mình đã nói với Phượng Lĩnh như vậy mà anh ta vẫn không coi ra gì, lập tức có chút bất mãn: "Phượng Lĩnh, khi ta nói chuyện tử tế với ngươi, ngươi nên ngoan ngoãn nghe lời." Phượng Lĩnh liếc nhìn lão gia tử một cái rồi quay người rời đi.

Chương 1545

Lão gia tử nhìn thái độ này của Phượng Lĩnh, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi. "Cho Tử Tránh qua đây gặp ta." Lão gia tử nhận ra sau khi biết những chuyện này, Phượng Lĩnh chắc chắn sẽ không nghe lời mình nữa, vì vậy ông ta định gọi Phượng Tử Tránh đến, có việc muốn giao cho cậu ta làm. "Vâng." Phượng Tử Tránh đang ở bên ngoài, thấy lão quản gia của Phượng gia đến tìm mình, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi, cậu không ngờ người của Phượng gia lại đến tận đây tìm mình. "Tử Tránh thiếu gia, lão gia tử mời cậu về một chuyến." Lão quản gia nhìn Phượng Tử Tránh, cung kính nói.

Thái độ đối với Phượng Tử Tránh tốt hơn đối với Phượng Lĩnh không biết bao nhiêu lần.

Phượng Tử Tránh nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn: "Kêu tôi về làm gì?" "Tử Tránh thiếu gia, cậu về sẽ biết." Đối mặt với lời của lão quản gia, Phượng Tử Tránh trong lòng vô cùng chán ghét.

Cậu rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình, chưa bao giờ nghĩ đến việc thay đổi, nhưng sự xuất hiện của lão quản gia khiến cậu có dự cảm không lành.

Kể từ khi Phượng Lĩnh làm gia chủ, cậu rời khỏi Phượng gia sống một mình, suy nghĩ về Phượng gia đã nhạt đi rất nhiều, hơn nữa Phượng Lĩnh quả thực đã quản lý Phượng gia rất tốt.

Hoàn toàn không cần cậu bận tâm, họ kêu cậu về làm gì? "Tôi còn có việc ở đây, nếu bên đó không có chuyện gì quan trọng thì đừng kêu tôi về nữa." Phượng Tử Tránh lạnh lùng nói.

Lão quản gia dường như không ngờ Phượng Tử Tránh lại có thái độ như vậy, nhíu mày lo lắng nói: "Tử Tránh thiếu gia, đây là yêu cầu của lão gia tử, ông ấy muốn cậu về, hơn nữa lão gia tử cũng có chuyện rất quan trọng muốn nói với cậu." Phượng Tử Tránh có chút mất kiên nhẫn nhìn lão quản gia, tỏ vẻ rất bất mãn: "Tôi đã nói rồi, tôi còn có việc, các người có chuyện gì thì đi tìm Phượng Lĩnh, anh ấy mới là gia chủ của Phượng gia, tôi bây giờ chỉ là một người bình thường, năng lực của anh ấy mạnh hơn tôi nhiều, các người tìm anh ấy thích hợp hơn tìm tôi." Trước đây, thực lực của cậu và Phượng Lĩnh ngang nhau, nhưng bây giờ đã khác, nếu so sánh cậu với Phượng Lĩnh, Phượng Lĩnh quả thực lợi hại hơn cậu rất nhiều, đây là điều cậu luôn thừa nhận.

Lão quản gia lại hiểu thành một ý khác, cho rằng Phượng Tử Tránh oán hận lão gia tử năm xưa đã giao vị trí gia chủ cho Phượng Lĩnh nên mới nói những lời như vậy, thậm chí không muốn quay về. "Tử Tránh thiếu gia, năm đó lão gia tử giao vị trí gia chủ Phượng gia cho Phượng Lĩnh là có nguyên nhân, ông ấy chỉ muốn lợi dụng Phượng Lĩnh để đưa Phượng gia rời khỏi Vong Ưu Thành, đợi hắn làm xong chuyện này thì cũng không còn giá trị lợi dụng nữa, đến lúc đó vị trí gia chủ sẽ là của cậu." Lão quản gia vội vàng giải thích.

Phượng Tử Tránh nhíu mày nhìn lão quản gia, lão gia tử lại có ý đồ như vậy sao?

Bắt Phượng Lĩnh làm hết mọi chuyện, sau đó để mình ngồi không hưởng lợi?

Chuyện như vậy cậu không làm được. "Nếu các người vì chuyện này mà đến tìm tôi thì càng không cần thiết.

Phượng gia chỉ có một gia chủ, đó là Phượng Lĩnh, còn tôi chẳng là gì cả, các người cũng không cần tiếp tục đến tìm tôi nữa, các người đến cũng vô dụng, tôi sẽ không về cùng các người, càng không nghe lời các người đi tranh giành vị trí gia chủ này với Phượng Lĩnh.

Nếu ông cho rằng tôi vì chuyện này mà không về thì hoàn toàn không cần thiết, tôi chỉ đơn thuần là không muốn về mà thôi, tôi bây giờ sống rất tốt." Phượng Tử Tránh lạnh lùng nói.

Cậu thực sự không ngờ lão gia tử lại có thể máu lạnh đến mức này.

Mấy năm nay Phượng Lĩnh vì Phượng gia mà vất vả thế nào, cậu đều nhìn thấy trong mắt.

Kết quả đến chỗ lão gia tử, vị trí gia chủ nói cướp là muốn cướp đi, đây là chuyện gì vậy?

Cậu quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra. "Tử Tránh thiếu gia, sao cậu có thể nói những lời như vậy?

Lão gia tử làm tất cả những điều này đều là vì tốt cho cậu." Lão quản gia không đồng tình nhìn Phượng Tử Tránh, bất mãn nói.

Phượng Tử Tránh nghe những lời này chỉ thấy ghê tởm, trong mắt càng tràn đầy vẻ chán ghét: "Đủ rồi, những lời này các người đừng nói nữa, cái gì cũng là vì tốt cho tôi, các người có hỏi tôi cần không?" Cậu vốn không hề hiếm lạ gì cái vị trí gia chủ này. "Ông về đi, đừng đến tìm tôi nữa." Phượng Tử Tránh lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến lão quản gia nhíu mày: "Có phải có người đã nói gì với cậu không?

Tử Tránh thiếu gia, trước đây cậu không phải như vậy." Phượng Tử Tránh nghe mà có chút bực bội: "Tôi bảo ông đi, ông không hiểu sao?" "Tiễn khách." Khi lão quản gia còn định nói gì đó, Phượng Tử Tránh đã mất kiên nhẫn nói.

Lão quản gia không dám tin nhìn Phượng Tử Tránh, cậu ta lại cứ thế đuổi mình đi?

Sao có thể như vậy? "Tử Tránh thiếu gia, cậu làm vậy sẽ làm tổn thương lòng lão gia tử." Lão quản gia nghiến răng nói.

Ý tứ cũng đã quá rõ ràng. "Ông có thể đi rồi." Lão quản gia đành phải rời đi trước, về thương lượng với lão gia tử một chút rồi mới tính tiếp.

Lão gia tử biết Phượng Tử Tránh không chịu về, thậm chí còn không cho sắc mặt tốt, vẻ mặt cũng không khá hơn là bao. "Lúc đầu ta không nên đồng ý cho nó rời khỏi nhà ra ngoài một mình." Lão gia tử giận dữ nói.

Một Phượng Lĩnh đã khiến ông ta rất tức giận, ai ngờ lại thêm một Phượng Tử Tránh. "Lão gia tử, Tử Tránh thiếu gia trước đây không phải như vậy, ông nói xem có phải có người đã nói gì bên cạnh cậu ấy không?" Lão quản gia nói đầy ẩn ý.

Nghe lời của lão quản gia, sắc mặt lão gia tử lập tức trở nên khó coi: "Đi gọi Phượng Lĩnh đến đây." Lão quản gia quay người rời đi, lúc tìm được Phượng Lĩnh, anh đang ngồi trong sân, trước mặt còn có mấy người, không biết đang nói gì.

Thấy ông ta đi tới, mấy người liền không nói nữa mà im lặng một cách khó hiểu.

Thấy cảnh này, lông mày của lão quản gia khẽ nhíu lại, tâm trạng cũng có chút không tốt: "Gia chủ, lão gia tử cho gọi ngài qua một chuyến." Phượng Lĩnh ngẩng mắt nhìn lão quản gia, cười một cách chế giễu: "Kêu tôi qua là tôi phải qua sao?" Trước đó họ nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Họ đã nói rồi, mình không xứng làm gia chủ này, đã không xứng làm gia chủ, còn muốn trao vị trí này cho Phượng Tử Tránh, nếu đã như vậy, bây giờ còn đến tìm anh làm gì?

Nhìn dáng vẻ của lão quản gia này, là ghét bỏ anh lắm sao?

Nếu không ghét bỏ cũng không đến nỗi có biểu cảm như vậy.

Vừa ghét bỏ anh, vừa muốn anh đến giúp?

Dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt như vậy? "Gia chủ, lão gia tử cho gọi ngài qua, ngài không thể không đi." "Ông đang uy hiếp tôi?" Phượng Lĩnh nhìn lão quản gia đầy ý vị sâu xa, hỏi. "Uy hiếp thì không đến mức, chỉ là lão gia tử có việc muốn nói với ngài, mời ngài qua một chuyến." Lão quản gia nghiêm mặt nói.

Phượng Lĩnh vốn định từ chối, nhưng sau đó nghĩ lại thấy đi xem một chút cũng không có gì, bèn đứng dậy đi theo lão quản gia.

Vừa đến nơi, còn chưa kịp bước vào, một chiếc tách trà đã từ trong phòng bay ra.

Phượng Lĩnh vội vàng né tránh.

Né xong, anh quay đầu nhìn lão gia tử, trong mắt đã không còn biểu cảm gì: "Ông gọi tôi đến chỉ vì chuyện này?" Anh không thể tưởng tượng được lão gia tử từng đối xử tốt với mình, bây giờ lại có thái độ này, rốt cuộc là lúc đó ông ta giả vờ quá giỏi, hay là mình quá ngu ngốc, không phát hiện ra điều gì? "Ngươi đã nói gì với Tử Tránh?" Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh, ánh mắt sắc bén hỏi.

Phượng Lĩnh nghe mà thấy khó hiểu, cái gì gọi là anh đã nói gì với Phượng Tử Tránh?

Mặc dù họ đều ở Vong Ưu Thành, nhưng anh đã rất lâu rồi không gặp Phượng Tử Tránh. "Nói mau." Lão gia tử nhìn dáng vẻ này của Phượng Lĩnh, sắc mặt khó coi nói.

Chương 1546

Nếu không phải Phượng Lĩnh đã nói gì với Phượng Tử Tránh, tại sao Phượng Tử Tránh lại làm như vậy? "Ông đúng là khó hiểu, tôi đã bao lâu rồi không gặp cậu ta?

Cái gì gọi là tôi đã nói gì với cậu ta?" Phượng Lĩnh hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì, vừa đến đã bị người ta ném chén, bị chất vấn, bây giờ vẫn còn như vậy, thật quá nực cười.

Lão gia tử hoàn toàn không tin những lời này của Phượng Lĩnh, nhìn anh từ trên xuống dưới, trong mắt đều là vẻ không tin: "Nếu là như vậy, tại sao nó không chịu quay về?" Nghe câu này, Phượng Lĩnh càng cảm thấy khó hiểu hơn: "Tôi nói này, các người có bị bệnh không vậy?

Cậu ta có về hay không thì liên quan gì đến tôi?

Cậu ta không về là do tôi đã nói gì với cậu ta sao?" Bọn họ từ lúc nào lại trở nên ngây thơ như vậy? "Phượng Lĩnh, ngươi…" "Tại sao cậu ta không về, các người không nên tự hỏi mình sao?

Lại chạy đến chất vấn tôi, các người thật sự nghĩ tôi không có tính khí?

Hay là nghĩ tôi vẫn như trước đây, các người nói gì thì là nấy, tôi căn bản không dám làm gì?" Lần này Phượng Lĩnh thực sự tức giận.

Mặc dù không biết tại sao Phượng Tử Tránh không chịu quay về, nhưng đây không phải là lý do để họ đến tìm anh gây sự.

Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh như vậy, dường như những gì anh nói đều là thật, Phượng Lĩnh thực sự không biết gì cả.

Sao có thể? "Ngươi chắc chắn không nói gì với nó?

Nếu vậy tại sao nó đột nhiên lại kháng cự việc quay về như thế?" Lão gia tử vẫn không tin lời Phượng Lĩnh.

Nghe câu này, Phượng Lĩnh cảm thấy những người này thật khó hiểu, Phượng Tử Tránh nghĩ gì làm sao anh biết được? "Vấn đề này ông nên đi hỏi Phượng Tử Tránh, chứ không phải hỏi tôi.

Đây là lần cuối cùng, nếu sau này vẫn vì những chuyện vô lý này mà đến chất vấn tôi, tôi sẽ không tiếp nữa.

Tôi rất bận, không có thời gian để gây sự với các người." Nói xong anh quay người rời đi, đồng thời cũng vạch rõ giới hạn với họ.

Lần này anh sẽ cho lão gia tử biết hai chữ hối hận viết như thế nào.

Lão gia tử trơ mắt nhìn anh rời đi, lông mày nhíu chặt, vô cùng bất mãn với thái độ của anh: "Phượng Lĩnh, ngươi…" Bước chân Phượng Lĩnh dừng lại một chút, anh quay đầu nhìn ông ta, thấy dáng vẻ tức giận đến phát điên của lão gia tử, sắc mặt lập tức lạnh đi: "Ông nội, sau này không có chuyện gì thì đừng gọi tôi qua nữa, dù sao thì quan hệ của chúng ta cũng chưa tốt đến mức đó." Nói xong anh quay người rời đi.

Lão gia tử cứ thế nhìn Phượng Lĩnh rời đi, cũng vô cùng không thích thái độ của Phượng Lĩnh. "Quả nhiên không phải đứa trẻ mình thích thì không tốt như vậy." Lão gia tử nhíu mày thất vọng nói.

Lão quản gia bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu: "Còn ai nói không phải chứ?" Sau đó lão quản gia nhíu mày nói: "Lão gia tử, nếu chuyện này không phải do cậu ta làm, thì là ai?

Năm đó đã nói rất rõ ràng với Tử Tránh thiếu gia, cậu ấy không thể nào vào lúc này đột nhiên không muốn quay về." "Phải, rốt cuộc là ai đã nói với nó những lời không nên nói?" Lão gia tử nhíu mày, vô cùng bất mãn với chuyện này. "Ta đi gặp Tử Tránh trước." Phượng Tử Tránh thấy lão gia tử xuất hiện ở nơi mình ở, phản ứng đầu tiên là nhíu mày, có chút không vui vì sự xuất hiện của lão gia tử: "Sao các người lại đến đây?" "Nếu không đến, làm sao biết gần đây con đã xảy ra chuyện gì?" Nghe câu này, Phượng Tử Tránh lập tức hiểu mục đích của ông ta là gì: "Tìm tôi có chuyện gì?" "Tại sao không quay về?" Lão gia tử nhìn Phượng Tử Tránh hỏi. "Có phải có người đã nói gì với con, nên con mới có ý định không quay về?" Phượng Tử Tránh cảm thấy lời của họ có chút khó hiểu: "Không có ai nói gì với tôi cả." Lão gia tử nghe càng thấy khó hiểu hơn: "Nếu không có ai nói gì với con, tại sao con không quay về?" Phượng Tử Tránh nhíu mày, lời của cậu nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Để họ còn phải đến hỏi mình? "Bản thân tôi không muốn quay về, như vậy cũng không được sao?" Lão gia tử không thể chấp nhận lý do này, ông ta bất mãn nhìn Phượng Tử Tránh nói: "Không được, lý do này ta không chấp nhận." "Con nên biết con là người sẽ trở thành gia chủ của Phượng gia, con không quay về sao được?" Lão gia tử nghiêm giọng nói.

Phượng Tử Tránh có chút bất mãn với lời của lão gia tử: "Phượng Lĩnh đã làm nhiều việc cho Phượng gia như vậy, các người nói muốn tôi làm gia chủ là phải làm sao?" "Các người có nghĩ đến cảm nhận của Phượng Lĩnh không?" "Nó không làm tốt việc mình nên làm, thì không xứng làm gia chủ này.

Hơn nữa, vị trí gia chủ này vốn dĩ là dành cho con." Nghe những lời như vậy, Phượng Tử Tránh cảm thấy lần đầu tiên mình nhìn rõ lão gia tử là người như thế nào.

Thất vọng nhìn lão gia tử, Phượng Tử Tránh đau khổ nói: "Các người cũng quá đáng quá rồi." "Phượng Tử Tránh, con…" "Tôi làm sao?

Các người muốn lợi dụng Phượng Lĩnh để Phượng gia rời khỏi Vong Ưu Thành, kết quả chỉ vì một lần anh ấy không làm tốt, ông đã phủ nhận tất cả.

Như vậy có công bằng với anh ấy không?

Ông có thể đối xử như vậy với một người đã cống hiến hết mình cho Phượng gia, tôi thực sự không dám tin sau này ông sẽ đối xử với tôi như thế nào." Phượng Tử Tránh thất vọng nhìn lão gia tử nói.

Lão gia tử không thích nghe Phượng Tử Tránh nói những lời như vậy, bây giờ nhìn thấy cậu như vậy liền có một cảm giác bị chống đối đến nổi giận: "Nếu con không muốn người bên cạnh con xảy ra chuyện, thì hãy theo ta về." Phượng Tử Tránh ngẩng mắt nhìn lão gia tử: "Vậy thì ông cứ thử xem." Lão gia tử trơ mắt nhìn Phượng Tử Tránh rời đi, thấy dáng vẻ này của cậu, trong lòng lão gia tử rất không hài lòng, ông ta làm vậy rốt cuộc là vì ai?

Tại sao Phượng Tử Tránh lại không thể hiểu cho họ một chút?

Lão quản gia lo lắng nhìn lão gia tử: "Lão gia tử, ngài không sao chứ?" Không sao, chúng ta về, ta lại muốn xem nó làm sao để bảo vệ người bên cạnh nó.

Nó dù có lợi hại đến đâu cũng chỉ là một người, một mình nó ta không tin có thể chống lại cả Phượng gia được." Lão gia tử lạnh lùng nói.

Phượng Tử Tránh mới là đứa trẻ ông ta coi trọng nhất, kết quả bây giờ lại trở nên không biết điều như vậy.

Điều này khiến ông ta rất thất vọng.

Nói cho cùng vẫn là do để nó ở bên ngoài hoang dã quá lâu, đến mức không thể ngoan ngoãn nghe lời.

Lão quản gia tán đồng gật đầu, Tử Tránh thiếu gia này thật sự không hiểu chuyện chút nào, lão gia tử đã nói rõ ràng như vậy mà cậu ta vẫn không coi ra gì.

Chuyện bên Phượng gia bị Ngọc Cốt, người vẫn luôn theo dõi họ, phát hiện ra.

Ngọc Cốt có chút kinh ngạc về điều này, thật không ngờ Phượng gia, một gia tộc trông có vẻ hòa thuận như vậy, cuối cùng lại trở nên thế này.

Thật thú vị.

Sau khi có được tin tức, Ngọc Cốt liền đi tìm Tô Ngọc và Tiểu Bảo, đi cùng còn có Âm Hòe. "Ngọc Cốt, rốt cuộc cậu muốn nói gì với họ?

Cậu nói trước với tôi không được sao?" Âm Hòe đi theo bên cạnh Ngọc Cốt, nhíu mày bất mãn nói.

Từ sáng nay đã bắt đầu thần thần bí bí, cũng không biết đang nghĩ gì.

Liếc nhìn Âm Hòe một cái, Ngọc Cốt bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Sau này sẽ biết thôi, bây giờ vội vàng làm gì?" Âm Hòe lười để ý đến cậu ta, đi cùng cậu ta đến chỗ Tô Ngọc.

Thấy hai người đến, Tô Ngọc có chút ngạc nhiên: "Hôm nay sao hai người lại đến đây?" "Có chút chuyện muốn nói với anh." Ngọc Cốt lên tiếng.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn hai người: "Ngồi đi." Sau khi Ngọc Cốt và Âm Hòe ngồi xuống mới lên tiếng: "Hôm nay đến là vì chuyện của Phượng gia." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Ngọc Cốt: "Chuyện của Phượng gia?

Chuyện gì?" Chuyện của Phượng gia, anh khá là hứng thú. "Lão gia tử của Phượng gia và Phượng Lĩnh đã trở mặt với nhau, không những vậy còn lục đục nội bộ với người mà ông ta coi trọng nhất." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Ngọc Cốt: "Lão gia tử Phượng gia còn có người mà ông ta coi trọng nhất sao?" Ngọc Cốt gật đầu: "Có một người, năm đó khi chọn gia chủ, số người ủng hộ Phượng Tử Tránh nhiều hơn Phượng Lĩnh rất nhiều, cuối cùng là lão gia tử để Phượng Lĩnh làm gia chủ, mục đích của ông ta chính là để Phượng Lĩnh dẫn dắt Phượng gia ra khỏi Vong Ưu Thành." Tô Ngọc lập tức hiểu ra: "Ông ta muốn Phượng Lĩnh đưa Phượng gia ra khỏi Vong Ưu Thành xong, sẽ thu hồi vị trí gia chủ rồi giao lại cho Phượng Tử Tránh?" Ngọc Cốt có chút kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh đoán ra rồi?" Anh ta có cần phải thông minh như vậy không?

Chuyện này cũng đoán ra được?

Thật là lợi hại.

Chương 1547

"Ừm, quả thực đoán ra rồi, nhưng cách làm của vị lão gia tử Phượng gia này thật là ghê tởm." Tô Ngọc nhíu mày chán ghét nói.

Ngọc Cốt vô cùng tán thành: "Anh nói không sai, ông ta đang lợi dụng Phượng Lĩnh." "Vậy tại sao lão gia tử và Phượng Lĩnh lại gây sự với nhau?" "Bởi vì lão gia tử Phượng gia bắt Phượng Lĩnh bất kể phải trả giá nào cũng phải đưa Phượng gia rời khỏi đây, làm không được thì nói là lỗi của Phượng Lĩnh, cuối cùng Phượng Lĩnh còn biết được kế hoạch của ông ta." Âm Hòe nghe xong có chút hả hê nói: "Từ khi Phượng Lĩnh làm gia chủ Phượng gia, vì Phượng gia cũng coi như tận tâm tận lực, bây giờ lão gia tử nói muốn ra tay với cậu ta là ra tay, đổi lại là ai có thể chấp nhận được chứ?" "Âm Hòe nói đúng, quan trọng nhất là sau đó quản gia đời trước của Phượng gia đã đi tìm Phượng Tử Tránh, nhưng Phượng Tử Tránh không nghe lời họ quay về, sau đó lão quản gia đó liền nói với lão gia tử là có người đã nói gì đó bên cạnh Phượng Tử Tránh, lão gia tử liền cho rằng là vấn đề của Phượng Lĩnh, lúc gọi Phượng Lĩnh đến gặp, đã trực tiếp dùng chén đập vào đầu Phượng Lĩnh, nếu không phải Phượng Lĩnh né nhanh, e là cái đầu đã trực tiếp phế rồi." Ngọc Cốt nhíu mày nói.

Lão gia tử của Phượng gia này thật không phải là người, người ta một lòng một dạ vì gia tộc, kết quả cuối cùng nhận được là gì?

Thật là nực cười đến cực điểm.

Âm Hòe nhíu mày: "Chuyện này thật sự rất ghê tởm, cũng không biết lão gia tử này rốt cuộc nghĩ thế nào mà có thể làm ra chuyện như vậy." Tô Ngọc trong mắt mang theo vẻ suy tư, nghe lời họ nói cảm thấy có chút không thể tin được: "Ý của các cậu là, Phượng Tử Tránh không muốn quay về Phượng gia?" "Đúng, lão gia tử Phượng gia đã đích thân đến tìm cậu ta, cũng bị cậu ta từ chối, cậu ta cảm thấy bây giờ Phượng gia có Phượng Lĩnh chăm sóc rất tốt.

Nhưng lão gia tử Phượng gia đã dùng người bên cạnh cậu ta để uy hiếp, sau này sẽ thế nào cũng không ai biết." Tô Ngọc chống cằm, mắt hơi nheo lại, anh đã bắt đầu mong chờ cuối cùng sẽ xảy ra chuyện gì.

Không biết Phượng Tử Tránh này có thể mang đến cho anh bất ngờ gì.

Âm Hòe nhìn Tô Ngọc như vậy, ghé sát vào hỏi: "Anh có phải lại đang có ý đồ xấu gì không?" Tô Ngọc lắc lắc ngón tay, thản nhiên nói: "Tự nhiên không phải là ý đồ xấu gì, tôi chỉ đang cân nhắc xem sau này Phượng Tử Tránh và Phượng Lĩnh có liên thủ với nhau để đối phó với lão gia tử của Phượng gia không." Ngọc Cốt và Âm Hòe nhìn nhau, kinh ngạc nói: "Không thể nào?

Dù sao Phượng Lĩnh đối với lão gia tử Phượng gia vẫn rất kính trọng." Tô Ngọc đối với lời của Âm Hòe có chút không cho là đúng: "Ồ?

Nếu đổi lại là cậu, là Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh, các cậu sẽ làm thế nào?

Ngoan ngoãn bị sắp đặt, hay là tìm cách khác để tính kế ông ta?" Âm Hòe lập tức im bặt.

Nếu cậu ta là Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh, chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn nghe lời lão gia tử như vậy.

Họ là những cá thể có suy nghĩ riêng, không phải là con rối trong tay lão gia tử Phượng gia, bảo làm gì thì làm nấy.

Hơn nữa, suy nghĩ của lão gia tử này thực sự rất không đúng.

Nếu đã chọn Phượng Lĩnh làm gia chủ, không phải ông ta nên tin tưởng Phượng Lĩnh có thể làm được những việc này sao?

Bây giờ không tin tưởng thì thôi, lại còn làm ra những chuyện này.

Sự kính trọng của Phượng Lĩnh dành cho lão gia tử lúc này còn lại bao nhiêu?

Nói thật, về điều này chính cậu ta cũng đã không chắc chắn.

Dù sao cách làm của lão gia tử này quá mức ghê tởm. "Xem ra cậu đã nghĩ thông rồi, Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh có lẽ cũng có suy nghĩ giống cậu, đặc biệt là bên phía Phượng Tử Tránh.

Tự do bao nhiêu năm như vậy, đột nhiên bị gọi về, nếu đổi lại là các cậu, các cậu có thể chấp nhận không?" Âm Hòe quả quyết lắc đầu: "Chắc chắn không thể chấp nhận." Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ: "Không thể chấp nhận là đúng rồi, tôi nghĩ Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh cũng không thể chấp nhận, đặc biệt là Phượng Tử Tránh." Khi một người đã quen với tự do, làm sao lại chọn tiếp tục bị giam cầm trong gia tộc?

Huống hồ, cảm giác bị uy hiếp một chút cũng không dễ chịu, mà lão gia tử đó lại dùng phương pháp không nên dùng nhất để uy hiếp Phượng Tử Tránh, điều này chỉ khiến Phượng Tử Tránh trực tiếp phản kháng.

Âm Hòe lười biếng dựa vào ghế, nhìn Tô Ngọc có chút thất vọng: "Thật không ngờ lão gia tử nhà họ Phượng lại là người như vậy.

Trước kia thấy ông ta đối xử với Phượng Lĩnh khá tốt, một tay đưa Phượng Lĩnh lên vị trí gia chủ nhà họ Phượng, kết quả lại thế này ư?" Chuyện này cũng thật nực cười. "Lúc không có lợi ích thì chẳng là gì cả, nghĩ nhiều cũng vô dụng." Tô Ngọc lắc đầu nói. "Tại sao?" "Ngay từ đầu, lão gia tử nhà họ Phượng đối với Phượng Lĩnh chỉ có lợi dụng, không hề có chuyện đối xử tốt.

Có những người chính là như vậy, khi anh ngoan ngoãn làm việc, làm tốt thì tự nhiên họ sẽ đối tốt với anh, một khi việc anh làm không đạt được kỳ vọng của đối phương, thì sẽ chẳng còn gì nữa.

Tôi nghĩ các anh nên hiểu ý của tôi chứ?" Tô Ngọc nhìn Âm Hòe và Ngọc Cốt rồi nói.

Âm Hòe và Ngọc Cốt lập tức im lặng, chuyện này họ đúng là đã từng trải qua, hơn nữa không chỉ một hai lần, mà là rất nhiều lần. "Tô Ngọc, rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?

Những chuyện này anh thật sự ……" "Không nghĩ gì cả.

Vốn dĩ ban đầu tôi còn định đối phó với nhà họ Phượng, ít nhất cũng phải để họ ngoan ngoãn nghe lời, đừng có những suy nghĩ không đâu.

Nhưng xem ra bây giờ tôi chẳng cần phải bận tâm nhiều nữa, lão gia tử nhà họ Phượng đã tự đẩy mình ra rồi." Những việc lão gia tử nhà họ Phượng làm chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Vốn dĩ Phượng Lĩnh vẫn còn tôn kính ông ta, kết quả ông ta làm vậy, mọi chuyện coi như xong.

Muốn Phượng Lĩnh tiếp tục bán mạng cho nhà họ Phượng gần như là điều không thể.

Bây giờ người được coi trọng nhất cũng vì một câu uy hiếp của ông ta mà sinh lòng oán hận.

Lão gia tử nhà họ Phượng không nghĩ tới hậu quả khi làm những việc này sao?

Đúng là quá ngây thơ.

Xoa cằm, Âm Hòe đăm chiêu nói: "Ý của anh là sau này Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh sẽ liên thủ?" Tô Ngọc chỉ cười không nói, kết quả này không phải là không thể, chỉ xem lão gia tử nhà họ Phượng tiếp theo sẽ tự tìm đường chết như thế nào. "Người nhà họ Phượng tuy không ra gì, nhưng cũng có vài người không tệ, anh chắc chắn không cần những người này sao?" Thấy Tô Ngọc không trả lời, Âm Hòe hỏi tiếp.

Ngước mắt nhìn Âm Hòe, Tô Ngọc hỏi ngược lại: "Anh có muốn những người này không?" Âm Hòe lập tức im bặt.

Nói thật, hắn cũng không muốn những người như vậy.

Người của một gia tộc quá đông, nếu thực sự kéo về, người của mình bị họ lấn át thì phải làm sao?

Chẳng phải là tự rước phiền phức vào người sao? "Được rồi, tôi biết suy nghĩ của anh rồi.

Suy nghĩ này cũng rất bình thường, dù sao chẳng ai muốn để cả một gia tộc phá hủy quy củ nhà mình cả." Loại người này là đáng ghét nhất.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Anh biết là tốt rồi, đừng lúc nào cũng nói những lời khiến người khác bực mình, động não chút đi." Âm Hòe lập tức nhìn Tô Ngọc đầy bất mãn, gã này đang nói mình không có não sao? "Anh nói tôi không có não à?" Âm Hòe bất mãn hỏi.

Ánh mắt Tô Ngọc thoáng ý cười, hắn khẽ lắc đầu: "Đây là anh tự nói đấy chứ, có liên quan gì đến tôi?" Ngọc Cốt bất đắc dĩ lắc đầu.

Đến giờ mà hắn vẫn chưa nhận ra Tô Ngọc đang trêu mình sao?

Rõ ràng bị người ta bắt nạt mà không hay biết gì.

Nên nói Âm Hòe thông minh hay là ngốc đây? "Anh lại có biểu cảm gì thế?

Trông kỳ quái làm người ta khó chịu." Âm Hòe để ý ánh mắt của

Ngọc Cốt, nhíu mày hỏi một cách bất mãn.

Ngọc Cốt cười lắc đầu: "Cũng không có gì, chỉ là cảm thấy chưa từng thấy ai ngốc như anh." Sắc mặt Âm Hòe lập tức trở nên khó coi: "Anh……" "Hai người nếu không có việc gì thì có thể đi được rồi." Chỗ của hắn là nơi nào chứ?

Không phải nơi để họ cãi nhau.

Chương 1548

Âm Hòe chắc chắn sẽ không nghe lời Tô Ngọc, thấy Tô Ngọc muốn đuổi họ đi, hắn lại càng ngồi lì ở đó, không chút khách sáo nói: "Anh đừng hòng đuổi chúng tôi đi." "Chúng tôi đến đây còn có một việc.

Người nhà họ Phượng mà chúng tôi đến chỗ Sơn Quỷ tìm lần trước, chắc hẳn là Phượng Tử Tránh.

Bây giờ làm sao?

Có cần tiếp tục đi tìm hắn không?" Tô Ngọc nhíu mày nhìn họ: "Chuyện này không phải La Hậu đi làm sao?

Liên quan gì đến các anh?" Sao mấy người này lại nhúng tay vào?

Nhúng tay vào thì thôi đi, lại còn biết rõ như vậy. "Lúc chúng tôi đến tìm Sơn Quỷ, Sơn Quỷ đã nhờ chúng tôi về nói lại với anh, chỉ là tiện đường thôi." Bây giờ người ở Vong Ưu thành cơ bản đều biết quan hệ giữa họ và Tiểu Bảo rất tốt.

Nếu quan hệ của họ và Tiểu Bảo đã tốt như vậy, nói cho họ biết những chuyện này thì có gì sai?

Đối với lý luận kỳ quặc của Âm Hòe, Tô Ngọc cũng không nói gì, chỉ nhìn hắn chằm chằm khiến Âm Hòe có chút chột dạ. "Không cần đi tìm nữa." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi từ chối.

Dù sao thì bây giờ quan hệ giữa Phượng Tử Tránh và lão gia tử nhà họ Phượng đã không tốt, không chỉ vậy, Phượng Lĩnh cũng thế.

Tình hình hiện tại chỉ có một chữ, đợi!

Một khi lão gia tử nhà họ Phượng không hài lòng với thái độ của hai người họ mà làm ra chuyện gì đó, thì sự tan rã của nhà họ Phượng cũng sẽ bắt đầu.

Mà Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh rất có thể sẽ trở thành nhân vật chủ chốt trong đó.

Âm Hòe kinh hãi nhìn Tô Ngọc, lắc đầu nói: "Tôi nói này, anh đúng là giết người không dao." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, cảm ơn đã khen." Lườm Tô Ngọc một cái, Âm Hòe bực bội nói: "Tôi khen anh lúc nào?

Bớt tự mình đa tình đi." Tô Ngọc không nói gì thêm, chỉ lười biếng dựa vào ghế suy nghĩ chuyện tiếp theo. "Tôi lại thấy nếu sau này Vong Ưu thành thay đổi, rất nhiều người sẽ không muốn rời khỏi đây nữa." Rời đi là vì nơi đây đã biến thành một tòa thành cô lập, họ không muốn cứ mãi như vậy.

Nhưng bây giờ Vong Ưu thành đang dần thay đổi, có lẽ họ cũng sẽ đổi ý.

Mấy ngày nay hắn đã chứng kiến Vong Ưu thành thay đổi từng ngày, một Vong Ưu thành tràn đầy sức sống như vậy cũng là điều hắn thích. "Âm Hòe nói đúng, một Vong Ưu thành như thế này là điều mà trước đây mọi người chưa từng nghĩ tới.

Hơn nữa mấy ngày nay có rất nhiều người đến xem ruộng rau, hạt giống bên trong đều đã nảy mầm, cây ăn quả cũng đã sống lại, mọi người đều rất mong chờ." Không biết sang năm khi cây ăn quả ngoài thành đều ra hoa thì sẽ thế nào?

Nghĩ thôi đã thấy không thể tin nổi, hóa ra Vong Ưu thành cũng có thể trồng được hoa quả.

Tô Ngọc nhìn hai người, cuối cùng chỉ nói một câu: "Chuyện bé xé ra to." Đây đều là những chuyện rất bình thường, có cần phải vui như một tên ngốc không?

Chẳng biết họ nghĩ gì nữa. "Đối với anh thì là chúng tôi chuyện bé xé ra to, nhưng đối với người dân Vong Ưu thành thì đây lại là một sự thay đổi.

Anh không biết lũ trẻ sau khi huấn luyện xong chỉ thích đến cái ao trồng sen xem cá, hoặc là ra đường ngắm hoa cỏ, thật sự rất thần kỳ.

Chỉ là anh đã thấy nhiều ở bên ngoài rồi thôi." Tô Ngọc không giống họ, từ nhỏ đã lớn lên ở Vong Ưu thành.

Hắn vẫn luôn ở bên ngoài, lại tự mình đi khắp nơi làm ăn, món gì ngon, thứ gì vui đều đã từng thấy, tự nhiên không để tâm đến những thứ nhỏ nhặt này.

Nhưng họ thì khác, những thứ này họ thật sự thấy quá ít.

Ngay cả họ cũng rất thích đi ngắm cá, ngắm hoa.

Cảm giác như có thể ngồi ở một nơi không xa và ngắm nhìn những thứ này rất lâu.

Tô Ngọc nghe họ nói vậy cũng không phản bác, dù sao những gì họ nói đều đúng, đặc biệt là những đứa trẻ lớn lên ở đây, chúng thật sự chưa từng thấy những thứ này.

Người ở đây ngoài đánh nhau, uống rượu ra thì chẳng quan tâm đến việc gì khác, càng đừng nói đến chuyện giống như người bên ngoài, làm hòn non bộ, trồng ít hoa, nuôi cá chép trong nhà.

Bây giờ Cẩn Hòa thay đổi tất cả những điều này, cũng là một chuyện tốt. "Tôi bắt đầu mong chờ chuyện của nhà họ Phượng rồi đây." Âm Hòe đột nhiên lại kéo chuyện này về, cười hì hì nói.

Nghe Âm Hòe nói vậy, Tô Ngọc ừ một tiếng: "Sẽ không lâu nữa đâu." Đối với loại người như lão gia tử nhà họ Phượng, hắn cũng từng gặp qua.

Loại người này có ham muốn kiểm soát mạnh như vậy, Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh đều lần lượt thoát khỏi sự khống chế của ông ta, làm sao ông ta có thể từ bỏ hai đứa cháu này được?

Nếu không từ bỏ, tự nhiên sẽ tìm đến Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh, đặc biệt là Phượng Tử Tránh.

Sự thay đổi của Phượng Tử Tránh mới là điều lão gia tử nhà họ Phượng không thể chấp nhận nhất. "Anh nói đúng." Ngọc Cốt suy nghĩ một lát liền hiểu ý Tô Ngọc.

Tô Ngọc vô cùng hài lòng về điều này, dù sao người nhà họ Phượng tự gây chuyện, sau này tự nhiên sẽ không đến gây phiền phức cho họ nữa, Tiểu Bảo cũng sẽ không bị họ quấy rầy mãi, đây là một chuyện tốt. "Gần đây các anh vẫn nên để ý đến Tiểu Bảo một chút." Tô Ngọc nghĩ đến điều gì đó, nhìn hai người nói.

Âm Hòe gật đầu tỏ vẻ đã biết: "Yên tâm, an toàn của Tiểu Bảo cứ giao cho chúng tôi." Tô Ngọc chỉ cười không nói, có họ thì cũng cần, nhưng ám vệ bên cạnh Tiểu Bảo cũng không phải để trưng.

Chỉ dựa vào Âm Hòe và Ngọc Cốt, hắn vẫn sẽ rất lo lắng. "Vậy làm phiền các anh rồi." "Không cần khách sáo." Buổi tối, Tô Ngọc cũng đã nói với Tiểu Bảo rất nhiều chuyện về nhà họ Phượng.

Sau khi biết nhà họ Phượng có vấn đề, Tiểu Bảo tỏ ra vô cùng hứng thú.

Điều này khiến Tô Ngọc rất bất lực, nhìn Tiểu Bảo có chút đau đầu nói: "Tiểu Bảo, đừng quậy." Tiểu Bảo ngây thơ nhìn Tô Ngọc: "Cha đừng nghĩ lung tung, con đâu có quậy, con đang làm việc chăm chỉ mà." "Không phải con muốn mở sòng bạc ở đây sao?

Gần đây con không bận à?

Lại còn có thời gian suy nghĩ những vấn đề này?" Tô Ngọc nhướng mày, nhìn Tiểu Bảo cười như không cười hỏi.

Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi mới nói: "Cha à, chuyện không phải như vậy.

Có phải cha cũng nghĩ thế không?

Con làm vậy chẳng phải là để đứng vững hơn ở nơi này sao?" "Ồ?" Tô Ngọc hoàn toàn không tin những lời vớ vẩn này của Tiểu Bảo, nhưng vì là Tiểu Bảo nói, hắn cũng nghe một chút xem rốt cuộc cậu bé muốn nói gì.

Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc bắt đầu nghiêm túc lắng nghe, biết hôm nay mình không lừa gạt qua được, đành phải nói: "Người nhà họ Phượng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho con dễ dàng như vậy.

Dù sao thì ngay từ đầu suy nghĩ của lão gia tử nhà họ Phượng đã rất rõ ràng, ông ta muốn lợi dụng con, để con đưa người nhà họ Phượng rời khỏi đây, sau đó tìm cách thoát khỏi sự kiểm soát của con, rồi tự lập môn hộ." Tô Ngọc đồng tình với phân tích của Tiểu Bảo: "Sau đó thì sao?" "Con không muốn trở thành quân cờ của người khác như vậy.

Muốn có được lợi ích từ con, tự nhiên cũng phải trả một cái giá tương xứng." Tô Ngọc vô cùng tán thành: "Ừm, con nói không sai, cho nên… con lại định làm gì rồi?" "Vừa hay bây giờ nhà họ Phượng xảy ra vấn đề, tuy không cần chúng ta ra mặt cũng có thể giải quyết được, nhưng con nghĩ nếu chúng ta đứng sau đẩy một tay, không chỉ có thể giải quyết nhanh chóng chuyện này, mà thậm chí còn có thể khiến nội bộ nhà họ Phượng tan rã." Tiểu Bảo nói ra suy nghĩ của mình.

Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh đúng là có thể làm tan rã cả nhà họ Phượng, nhưng dù sao đó cũng là gia tộc của họ, cuối cùng có thể nhẫn tâm ra tay hay không vẫn chưa biết.

Chương 1549

Nếu họ không nhẫn tâm, sau này cả nhà hòa giải.

Chẳng phải cuối cùng sẽ quay lại hợp lực gây phiền phức cho cậu sao?

Cậu không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Nhà họ Phượng đã xảy ra chuyện, thì nhất định phải là chuyện lớn.

Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh có thể liên thủ, nhưng nhất định phải xử lý lão gia tử nhà họ Phượng.

Đương nhiên những người cùng phe với lão gia tử cũng phải xử lý sạch sẽ.

Đợi đến khi thế hệ lớn tuổi đều bị dọn dẹp xong, sau này muốn làm gì cũng sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Cậu tự nhiên sẽ không cho họ cơ hội hòa giải.

Tô Ngọc không ngờ Tiểu Bảo đã nghĩ đến những điều này, mặc dù suy nghĩ của hắn cũng giống như Tiểu Bảo. "Chuyện này có cần cha giúp không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nghe xong liền quả quyết lắc đầu, vô cùng tự tin nói: "Chắc chắn không cần ạ, chuyện này một mình con có thể giải quyết được, một nhà họ Phượng còn chưa cần cha ra tay đâu, cha cứ xem con là được." Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo như vậy không khỏi bật cười: "Được, nếu con đã nói vậy, cha cũng không nói nhiều nữa, con tự biết chừng mực là được." "Cha yên tâm, con nhất định sẽ không làm cha mất mặt đâu." Tiểu Bảo làm nũng nói.

Tô Ngọc có chút buồn cười: "Con đó, đừng có làm trò trước mặt cha nữa, nhìn mà hoa cả mắt.

Cha biết con muốn làm gì rồi, lúc nào cần thì cứ đến nói với cha." Tiểu Bảo lập tức vui vẻ: "Vẫn là cha đối tốt với con nhất, cha, con thích cha nhất." Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu.

Nếu Tiểu Bảo đã nói vậy, những việc hắn nên làm vẫn phải làm. "Tự mình cẩn thận, đừng để người ta nắm được thóp." Tô Ngọc không yên tâm dặn dò.

Tiểu Bảo làm một cử chỉ vô cùng chắc chắn: "Cha cứ yên tâm đi, như con đây, con không đi bắt nạt người khác đã là tốt lắm rồi, ai còn có thể đến bắt nạt con chứ?" Tô Ngọc không nhịn được cười nhìn Tiểu Bảo, trêu chọc hỏi: "Ồ?

Hóa ra con đã biết mình là người như thế nào rồi à?" Tiểu Bảo khẽ ho một tiếng, lập tức có chút ngại ngùng, sao cha lại nói những lời như vậy chứ?

Thật là ngại quá đi.

Tiểu Bảo như vậy càng khiến Tô Ngọc bật cười, đứa trẻ này từ khi nào lại trở nên đáng yêu như vậy?

Nhìn thôi đã thấy vô cùng thú vị.

Hắn đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, buồn cười nói: "Như vậy rất tốt, sau này tự mình cẩn thận." "Vâng ạ." Thấy Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc cuối cùng cũng yên tâm, để cậu bé tự đi làm việc.

Sau khi rời khỏi tầm mắt của Tô Ngọc, ánh mắt Tiểu Bảo trở nên nguy hiểm.

Dám tính kế cậu sao?

Cứ để họ xem hậu quả của việc tính kế cậu.

Khi Ngọc Cốt và Âm Hòe biết Tiểu Bảo định làm gì, họ lần lượt đến tìm Tô Ngọc, vừa thấy hắn liền hỏi: "Rốt cuộc anh nghĩ gì vậy?

Sao lại giao cả chuyện này cho Tiểu Bảo?" Tô Ngọc đã biết mục đích của họ khi họ đến, bây giờ nghe họ nói những lời như vậy, lại càng cảm thấy thú vị. "Rốt cuộc anh nghĩ sao?

Đừng chỉ nhìn chúng tôi mà không nói gì." Âm Hòe thấy Tô Ngọc không nói gì, bản thân lại trở nên sốt ruột.

Tô Ngọc nhìn họ, nhướng mày hỏi: "Vội vàng như vậy?" Lườm Tô Ngọc một cái, hắn bực bội nói: "Đó là con trai anh đấy." Người này sao con trai mình xảy ra chuyện mà lại không hề lo lắng chút nào?

Rốt cuộc hắn đang nghĩ gì vậy?

Tô Ngọc gật đầu: "Tôi biết đó là con trai tôi." Ngọc Cốt bình tĩnh hơn Âm Hòe rất nhiều, nhìn bộ dạng của Tô Ngọc: "Có phải anh đã biết suy nghĩ của Tiểu Bảo rồi không?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Tôi biết, là Tiểu Bảo nói với tôi." "Thằng bé nói với anh là anh đồng ý luôn?" Âm Hòe nhìn Tô Ngọc như nhìn quái vật, người này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Anh ta làm cha kiểu này có phải là quá vô tâm không? "Không phải tôi nói anh đâu, nếu anh đối xử với con trai mình như vậy, để vợ anh biết được, cô ấy chắc chắn sẽ mắng anh đấy." Âm Hòe nhìn Tô Ngọc bực bội nói.

Người này không biết Tiểu Bảo mới mười tuổi sao?

Để một đứa trẻ mười tuổi đi đối phó với cả một gia tộc?

Đây thực sự là chuyện một người làm cha có thể làm ra sao?

Tô Ngọc bị thái độ của Âm Hòe chọc cười.

Lúc này rồi mà Tô Ngọc vẫn còn cười được, Âm Hòe cảm thấy mình thật sự nên ra tay với hắn. "Tô Ngọc anh đừng cười nữa, chúng tôi đang nói chuyện nghiêm túc với anh, không phải đùa đâu." Vẻ mặt Tô Ngọc trở nên nghiêm túc: "Tôi biết các anh không đùa, tôi cũng biết các anh đang lo lắng cho Tiểu Bảo." "Vậy thì sao?

Tại sao lại đối xử với Tiểu Bảo như vậy?" Âm Hòe bất mãn nói.

Vẻ mặt đó như thể nếu Tô Ngọc không cho họ một lời giải thích, họ sẽ kiên quyết không đồng ý.

Đưa tay chống trán, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: "Bởi vì Tiểu Bảo cần rèn luyện." "Rèn luyện?" "Ừm, từ năm ngoái Tiểu Bảo đã bắt đầu tự mình kinh doanh rồi.

Thằng bé ở bên cạnh tôi nhiều nhất cũng chỉ còn hai năm nữa, sau mười hai tuổi nó sẽ dẫn người ra ngoài.

Nếu ngay cả việc này thằng bé cũng không làm được, anh nghĩ sau này khi đến các quốc gia khác, đối mặt với người của các quốc gia khác, nó có thể làm tốt không?" Tô Ngọc nhìn Âm Hòe hỏi.

Âm Hòe không thể tin được nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc mình vừa nghe được chuyện gì kinh khủng vậy? "Tiểu Bảo sẽ đến các quốc gia khác?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, anh không nghe nhầm đâu.

Sắp xếp sau này của Tiểu Bảo đúng là sẽ đến các quốc gia khác, đợi đến khi ở các quốc gia khác làm ăn thuận lợi rồi sẽ nghĩ đến việc ra nước ngoài." "Thằng bé không phải sẽ kế thừa vương vị của anh sao?" Ngọc Cốt nhíu mày nhìn Tô Ngọc hỏi.

Sắp xếp công việc của mình dày đặc như vậy, Tiểu Bảo còn có thể đi kế thừa vương vị sao? "Kế thừa vương vị là chuyện sau khi Tiểu Bảo hai mươi tuổi.

Trong thời gian này tôi sẽ chống lưng cho nó, để nó muốn làm gì thì làm." Đây cũng là hy vọng của Tiểu Bảo. "Hóa ra là vậy." Ngọc Cốt nhìn Tô Ngọc với vẻ phức tạp, cách hắn giáo dục con cái thật sự rất khác biệt.

Nếu đổi lại là người khác, ai lại muốn con mình còn nhỏ như vậy đã chạy ra ngoài làm ăn chứ? "Suy nghĩ của anh thật sự rất khác.

Đôi khi nhìn cách làm của anh, chúng tôi đều phải nghi ngờ liệu Tiểu Bảo có phải là con ruột của anh không.

Nhưng trớ trêu thay, anh lại là người đối tốt với đứa con trai này nhất, thậm chí còn tốt hơn cả cô con gái duy nhất của anh một chút." Ngọc Cốt bất đắc dĩ nói.

Tô Ngọc cười nhìn hai người: "Dung mạo của tôi và Tiểu Bảo đặt ở đây, chỉ cần nhìn thấy mặt hai chúng tôi, chắc sẽ không có ai nghi ngờ chúng tôi có phải ruột thịt hay không." "Còn về suy nghĩ của tôi mà anh nói, tôi đã dạy cho Tiểu Bảo tất cả bản lĩnh sinh tồn.

Chương 1550

Về sau này phải làm thế nào, sống sót ra sao, đó là chuyện của chính Tiểu Bảo.

Các anh không cần quá lo lắng cho thằng bé, nó lợi hại hơn các anh tưởng nhiều.

Còn nữa, đừng dùng ánh mắt nhìn một đứa trẻ mười tuổi bình thường để nhìn nó, nó không phải." Nếu họ tiếp tục coi thường Tiểu Bảo như vậy, sau này sẽ phải chịu thiệt.

Ngọc Cốt và Âm Hòe nhìn nhau, vẻ mặt có chút kỳ quái: "Anh nói thật đấy à?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Không nói thật thì anh nghĩ tôi đang đùa với anh à?" "Còn về lý do Tiểu Bảo muốn đối phó với nhà họ Phượng, một trong số đó là vì họ muốn tính kế nó.

Mà Tiểu Bảo giống tôi, ghét nhất là bị người khác tính kế như vậy." Tô Ngọc nhìn hai người, nói từng chữ một.

Hai người lập tức cứng họng, nếu là như vậy, thì Tiểu Bảo dường như thật sự không có gì đáng lo lắng. "Nếu anh làm cha mà còn không lo, vậy chúng tôi cũng không lo nữa, sau này cứ xem Tiểu Bảo làm việc là được." Ngọc Cốt suy nghĩ một lát rồi mới nói. "Ừm, các anh cứ ở bên cạnh xem là được.

Sau lần này, các anh sẽ có một nhận thức mới về Tiểu Bảo, nó không yếu đuối như các anh tưởng tượng đâu, nó mạnh mẽ hơn các anh tưởng tượng nhiều." Ánh mắt Ngọc Cốt khẽ lóe lên, nhìn Tô Ngọc cười: "Vậy sao?

Vậy chúng tôi xin rửa mắt mong chờ." Hắn cũng muốn xem Tô Tử Khâm được Tô Ngọc khen ngợi như vậy cuối cùng sẽ làm ra thành tích gì.

Đột nhiên hắn bắt đầu mong chờ. "Anh sẽ thấy thôi." Buổi tối khi Vương Cẩn Hòa trở về, Tô Ngọc đã nói với cô về quyết định của Tiểu Bảo và cả sự lo lắng của Âm Hòe và những người khác.

Nghe xong, Vương Cẩn Hòa có chút buồn cười: "Thời gian họ ở cùng Tiểu Bảo vẫn còn quá ngắn, đợi sau này khi thời gian họ ở cùng Tiểu Bảo dài hơn một chút, họ sẽ biết Tiểu Bảo là một đứa trẻ như thế nào." Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Em nói đúng, anh cũng nghĩ vậy." "Anh là người dạy dỗ Tiểu Bảo, tự nhiên biết năng lực của thằng bé ở đâu.

Anh còn không lo lắng, thậm chí còn để mặc Tiểu Bảo làm chuyện này, lúc này họ nên đoán ra được một vài điều, chứ không phải đến đây để hỏi vấn đề này." Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu nói.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Em nói không sai." Vẫn là Âm Hòe và những người khác quan tâm nên bị rối trí, nếu không sẽ không đến nỗi vấn đề đơn giản như vậy cũng không nhìn ra. "Xem ra Âm Hòe và bọn họ thật sự rất thích Tiểu Bảo." Tô Ngọc cảm khái nói.

Có thể khiến cả Âm Hòe và Ngọc Cốt đều như vậy, trước đây hắn chưa từng gặp qua.

Bây giờ thấy họ như vậy, hắn đều cảm thấy vô cùng khó tin. "Anh nói đúng, như vậy chúng ta ngược lại sẽ yên tâm hơn một chút." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Làm cha mẹ đều hy vọng những người bên cạnh con mình có thể đối tốt với con mình một chút.

Bây giờ những người bên cạnh Tiểu Bảo đối xử tốt với nó, họ tự nhiên cũng yên tâm. "Chuyện bên em thế nào rồi?" "Tình hình bên em cũng tạm ổn, qua một thời gian nữa là có thể kết thúc rồi." "Đợi bên em kết thúc, chúng ta sẽ đi cúng bái lão gia tử, không đi nữa chắc ông ấy sắp nhảy ra đánh anh rồi." Tô Ngọc trêu chọc nói.

Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Anh nói linh tinh gì thế?

Còn nhảy ra đánh anh, thật sự nhảy ra được thì còn gì là chuyện?" Tô Ngọc không nhịn được cười, Cẩn Hòa như thế này sao lại đáng yêu đến vậy? "Cẩn Hòa, em thật sự quá đáng yêu." Tô Ngọc buồn cười nói.

Hắn cũng chỉ nói vậy thôi, Cẩn Hòa lại tưởng thật.

Thật không biết cô đang nghĩ gì nữa. "Không nói với anh nữa, em đi tắm đây." "Được." Phượng lão gia tử sau khi trở về nhà họ Ngọc lại đến gặp Phượng Tử Tránh mấy lần, muốn thuyết phục hắn đổi ý, nhưng Phượng Tử Tránh hoàn toàn không nghe lọt tai, lần nào thái độ cũng vô cùng kiên quyết.

Phượng Tử Tránh nhìn lão gia tử lại một lần nữa đến tìm mình, mày nhíu chặt: "Lời của con đã nói rất rõ ràng rồi, tại sao ông vẫn như thể không hiểu vậy?" "Trở về nhà họ Phượng mới là lối thoát cuối cùng của con.

Bao nhiêu năm nay ta vẫn luôn tính toán cho con, kết quả con đối xử với ta như thế nào?" Lão gia tử nhà họ Phượng càng nghĩ trong lòng càng buồn, không hề muốn nhìn thấy Phượng Tử Tránh như thế này.

Ông ta hy vọng Phượng Tử Tránh có thể nghe lời như trước, có thể giúp ông ta như trước, chứ không phải như bây giờ, chỉ hận không thể vạch rõ ranh giới với họ. "Đủ rồi, con đã nói nhà họ Phượng có Phượng Lĩnh đã rất tốt rồi, không cần con đến góp vui nữa." Phượng Tử Tránh lại nói một lần nữa.

Những lời này hắn đã nói rất nhiều lần, nhưng những người này dường như không hiểu, cái gì cũng không nghe lọt tai, chỉ có thể nghe thấy những gì mình muốn nghe.

Sắc mặt lão gia tử trở nên âm trầm khó coi, nhìn Phượng Tử Tránh cũng lạnh lùng hơn nhiều: "Ta hỏi con lần cuối, rốt cuộc con có trở về không?" Phượng Tử Tránh biết nếu hôm nay mình không đồng ý, sau này sẽ phải đối mặt với điều gì.

Nhưng hắn không muốn trở thành con rối trong tay lão gia tử, biến thành bộ dạng như Phượng Lĩnh trước đây. "Con đã nói rất nhiều lần rồi, con sẽ không trở về, ông có đến tìm con bao nhiêu lần cũng vô dụng." Phượng Tử Tránh nhíu mày nghiêm túc nói.

Lời của hắn đã nói đủ rõ ràng, không hy vọng lão gia tử lại đến tìm mình. "Ông đừng đến tìm con nữa.

Khi con rời khỏi nhà họ Phượng, con đã từ bỏ rồi.

Nhà họ Phượng có Phượng Lĩnh rất tốt, còn cuộc sống hiện tại của con cũng rất tốt, con cũng không có chí lớn gì.

Nếu ông thật sự vì tốt cho con, ông không nên ép con làm những việc con không thích." Phượng Tử Tránh nhìn lão gia tử, nói từng chữ một.

Lão gia tử thật sự không ngờ Phượng Tử Tránh lại nói những lời như vậy, đối với ông ta đây chính là sự sỉ nhục.

Lão gia tử nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn không nhịn được, giơ tay tát một cái vào mặt Phượng Tử Tránh.

Phượng Tử Tránh sững sờ, ánh mắt nhìn lão gia tử mang theo sự bất mãn, mà lão gia tử vẫn chưa hết giận, còn muốn tiếp tục ra tay.

Nhưng lần này lại bị Phượng Tử Tránh né được.

Lão gia tử thấy Phượng Tử Tránh lại dám né tránh như vậy, tâm trạng càng thêm tồi tệ: "Mày……" "Ông nội, những việc cần làm trước đây con đã làm rồi.

Là ông đẩy Phượng Lĩnh lên, cũng là ông kéo con xuống, đã vậy thì ông không nên tiếp tục đến tìm con nữa." Phượng Tử Tránh bình tĩnh nhìn lão gia tử, nói từng chữ một.

Hắn không biết lão gia tử vì tâm thái gì mà lại lợi dụng cháu trai của mình như vậy, nhưng hắn thật sự không muốn tiếp tục nữa.

Lão quản gia đứng bên cạnh có chút bất mãn với Phượng Tử Tránh, nhíu mày nói: "Tử Tránh thiếu gia, sao cậu có thể nói chuyện với lão gia như vậy?

Ban đầu ngài ấy làm vậy không phải là vì tốt cho cậu sao?

Chỉ là muốn giao một nhà họ Phượng tự do cho cậu, chẳng lẽ điều đó cũng sai sao?" Phượng Tử Tránh tức giận nói: "Sai rồi, ông ta đã sai lầm tày trời.

Giao một nhà họ Phượng tự do cho tôi, vậy Phượng Lĩnh, người vẫn luôn cống hiến hết mình cho nhà họ Phượng thì sao?

Cứ như vậy bị các người vứt bỏ à?" Lão gia tử nhíu mày nói: "Tự nhiên sẽ không vứt bỏ, đến lúc đó để nó phò tá con là được." Phượng Tử Tránh cảm thấy họ thật sự quá nực cười, không chỉ nực cười mà còn có chút tự cho là đúng. "Phò tá?

Dựa vào đâu mà người ta phải đến phò tá tôi?

Nếu đổi lại là các người, các người có bằng lòng nhường ra vị trí gia chủ, sau đó giao thành quả của mình cho người khác, rồi lại cam tâm tình nguyện đi phò tá không?" Phượng Tử Tránh nhìn họ, chất vấn từng chữ một.

Chương 1551

Lão gia tử rất muốn nói mình có thể, nhưng lời đến bên miệng lại không nói ra được.

Bởi vì ông ta rất rõ, mình hoàn toàn không thể làm được chuyện như vậy.

Một tay gầy dựng nên gia tộc, sau khi giải quyết mọi việc lại phải cam tâm tình nguyện giao cho người khác, mà mình không được gì cả, chuyện đó thì thôi đi, cuối cùng còn phải phò tá đối phương quản lý gia tộc này.

Dựa vào cái gì?

Nhìn bộ dạng im lặng của lão gia tử, Phượng Tử Tránh liền biết họ đang nghĩ gì: "Xem đi, ngay cả chuyện mà chính các người cũng không làm được, các người dựa vào đâu mà bắt Phượng Lĩnh phải cam tâm tình nguyện đi làm?" Họ không cần mặt mũi, nhưng hắn thì cần. "Phượng Lĩnh sẽ làm." Phượng Tử Tránh cảm thấy càng nực cười hơn: "Nếu Phượng Lĩnh thật sự sẽ làm, các người cũng sẽ không đến tìm con.

Phượng Lĩnh là người có dã tâm, có hoài bão, nếu không cũng sẽ không sau khi có được vị trí gia chủ lại liều mạng như vậy." Họ hoàn toàn không hiểu Phượng Lĩnh là người như thế nào.

Không phải họ nói gì cuối cùng cũng sẽ là như vậy, dù sao con người Phượng Lĩnh, sẽ không cam chịu như vậy.

Trước đây nghe lời lão gia tử chẳng qua là vì tôn kính, vì yêu quý người ông này mà thôi, sau này chuyện này xảy ra, Phượng Lĩnh căn bản sẽ không quan tâm đến họ.

Đã không quan tâm đến người rồi, thì sao còn nghe ông ta nói gì nữa? "Các người có thể đi rồi.

Còn về việc ông nói sẽ làm gì với những người bên cạnh con, ông cứ thử xem, những người bên cạnh con đều là người có võ công không tồi, ông muốn động vào e là cũng không có cơ hội đó đâu." Phượng Tử Tránh thản nhiên nói.

Lão gia tử cười mỉa mai, ánh mắt nhìn Phượng Tử Tránh mang theo vẻ âm hiểm: "Vậy sao?

Vậy cô bé mà ngươi vẫn luôn giấu giếm kia cũng biết võ công sao?" Nghe lão gia tử nói vậy, ánh mắt Phượng Tử Tránh hơi lạnh đi.

Xem ra họ không làm ông cháu thân thiết được nữa rồi.

Nếu ông ta muốn dùng nha đầu đó để uy hiếp hắn, vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản. "Vậy sao?

Vậy chúng ta có thể rửa mắt mong chờ." Lão gia tử vốn tưởng có thể thấy Phượng Tử Tránh biến sắc, kết quả Phượng Tử Tránh ngay cả vẻ mặt cũng không thay đổi, điều này khiến lão gia tử có chút bất mãn.

Đặc biệt là đối với sự thay đổi này của hắn lại càng bất mãn hơn. "Ha, xem ra ngươi không hề lo lắng chút nào, vậy thì ta yên tâm rồi, chúng ta đi." Không đợi Phượng Tử Tránh nói gì, Phượng lão gia tử đã dẫn người rời đi trước.

Phượng Tử Tránh nhìn họ rời đi, sau đó xoay người trở về.

Nha đầu bên cạnh hắn đúng là không biết võ công, nhưng cũng không phải người bình thường.

Bây giờ ông ta tự tin có thể đối phó như vậy, sau này sẽ biết hậu quả ra sao.

Sau khi Phượng Tử Tránh trở về, một cô bé vội vàng bước tới: "Sao vậy?

Trông huynh có vẻ không vui." Phượng Tử Tránh cười lắc đầu, đưa tay nắm lấy tay cô gái: "Ta không sao, chỉ là gặp phải một vài chuyện không vui thôi." "Có phải lão gia tử nhà họ Phượng lại đến tìm anh không?" Cô gái nhỏ đi đến bên cạnh Phượng Tử Tránh, kéo tay anh lo lắng hỏi. "Lộ Lộ, đừng lo, anh sẽ xử lý ổn thỏa mọi chuyện, chỉ là sau này em phải cẩn thận một chút." Phượng Tử Tránh lo lắng nói. "Anh đừng coi thường em, tuy em không biết võ công, là một cô gái yếu đuối, nhưng anh đừng quên người bên cạnh em là ai." Vũ Lộ hừ một tiếng, khinh thường nói. "Tuy ông nội em bây giờ đang đi theo con trai của Ngọc Vương, muốn sống cuộc sống của riêng mình, nhưng nếu lão gia tử nhà họ Phượng dám động đến em, ông nội em có thể đánh chết lão.

Cả Vong Ưu thành này, ngoài Ngọc Vương ra thì ông nội em là lợi hại nhất." Vũ Lộ hừ một tiếng nói.

Vũ Lộ là đứa trẻ được Vũ lão nhận nuôi.

Mười tám năm trước, khi Vũ lão ra ngoài, ông đã nhặt được cô bé trong một bãi tuyết.

Ông đợi rất lâu mà không thấy ai đến nhận, cuối cùng đành phải đưa đứa bé về.

Từ đó về sau, Vũ lão nuôi nấng một cô bé, từ ban đầu nóng nảy đến cuối cùng yêu thích.

Chủ yếu là vì lúc nhỏ Vũ Lộ thực sự quá ngoan ngoãn, khiến Vũ lão vô cùng yêu mến.

Sau khi lớn lên, Vũ Lộ tuy có chút tinh ranh quái lạ, nhưng lại là một đứa trẻ vô cùng hiếu thuận.

Cô vẫn luôn sống cùng Vũ lão, chỉ sau khi quen biết Phượng Tử Tránh mới thường xuyên chạy ra ngoài.

Ban đầu Vũ lão rất bất mãn, cảm thấy Phượng Tử Tránh đã dụ dỗ mất cháu gái nhà mình, nhưng vì cháu gái thích nên ông cũng không biểu hiện ra mặt.

Sau đó, ông lén lút quan sát một thời gian, biết được tên nhóc này thật lòng yêu thương cháu gái mình, lúc này mới yên tâm để Vũ Lộ cả ngày chạy theo Phượng Tử Tránh.

Thân phận của Vũ Lộ không ai biết, chỉ có Phượng Tử Tránh sau khi xác định quan hệ với cô mới được đưa đi gặp mặt.

Lúc đó anh mới biết thì ra Vũ Lộ, người anh vẫn luôn nghĩ là cô nhi, lại là cháu gái của Vũ lão.

Ban đầu anh cũng có chút kinh ngạc, nhưng sau khi kinh ngạc qua đi, anh cũng trở nên bình tĩnh lại.

Bất kể Lộ Lộ có thân phận gì, cô vẫn chỉ là cô nhóc đáng yêu đó mà thôi. "Em đó, ông nội bây giờ đã tìm được việc mình muốn làm, em đừng có gây thêm phiền phức cho ông, biết không?" Nghe vậy, Vũ Lộ lập tức không vui, bất mãn nói: "Anh nói cái gì vậy?

Em gây thêm phiền phức cho ông lúc nào?

Anh nói bậy." "Được rồi, là anh nói bậy.

Bây giờ Vong Ưu thành thay đổi khá nhiều, bên ngoài trồng rất nhiều hoa cỏ, đợi chuyện nhà họ Phượng giải quyết xong, chúng ta cùng đi dạo nhé?" Vũ Lộ nghe vậy, mắt liền sáng lên: "Thật không?

Thật sự đi được sao?

Trước đây em đã nghe người ta nói rồi, nhưng em vẫn chưa đi xem.

Nghe nói ngoài thành còn trồng rất nhiều cây ăn quả nữa, có thật không vậy?" "Là thật đó." "Vậy sang năm chúng ta có thể đi hái quả ăn rồi phải không?" Vũ Lộ hai mắt sáng rực hỏi. "Đúng vậy, nghe nói sang năm sẽ ra hoa, đến lúc đó chúng ta cùng đi xem, được không?" Phượng Tử Tránh nhìn Vũ Lộ cười hỏi.

Vũ Lộ đương nhiên đồng ý, cô còn chưa từng thấy cả một rừng cây ăn quả ra hoa bao giờ. "Em bắt đầu mong chờ rồi đó." "Cả Vong Ưu thành ai cũng đang mong chờ." Phượng Tử Tránh nén cười nói. "Đúng thật, dù sao những thứ này trước đây Vong Ưu thành chưa từng có, bây giờ ngay trước cửa nhà mình cũng có, đương nhiên sẽ rất mong đợi." "Em nói đúng." Vũ Lộ nói xong liền phản ứng lại, bất mãn nói: "Không đúng, không phải chúng ta đang nói chuyện nhà họ Phượng sao?

Lão già nhà họ Phượng đó thật quá đáng, anh đã nói không muốn về rồi, sao lão ta cứ bám riết không tha vậy." Phượng Tử Tránh nhìn bộ dạng tức giận của Vũ Lộ, trong mắt ánh lên ý cười.

Thực ra, lúc mới rời khỏi nhà họ Phượng, anh cũng rất không cam tâm, thậm chí còn nghĩ rằng sẽ có một ngày đoạt lại vị trí gia chủ.

Sau này anh gặp được Vũ Lộ, mỗi ngày cùng cô đi dạo trên núi, đó trở thành những ngày tháng nhẹ nhõm và hạnh phúc nhất đời anh.

Chương 1552

Sau khi quen biết Vũ Lộ một thời gian, anh cũng không còn để tâm đến những chuyện đó nữa, không những không để tâm mà còn không muốn quay về.

Nếu lão quản gia kia không đến tìm anh, có lẽ anh đã quên mất mình vẫn là người của nhà họ Phượng.

Lúc đó anh tưởng mình đã nói rất rõ ràng rồi, ai ngờ đó mới chỉ là bắt đầu, lão gia tử cứ hết lần này đến lần khác tìm đến.

Thậm chí còn dùng Lộ Lộ để uy hiếp anh, những chuyện này anh thật sự không muốn dính vào nữa. "Ai nói không phải chứ?

Nhưng em yên tâm, anh cũng không phải dạng dễ bắt nạt đâu." Phượng Tử Tránh lạnh lùng nói.

Vũ Lộ vẫn có chút không yên tâm, nhìn Phượng Tử Tránh lo lắng nói: "Nếu lão già đó bắt nạt anh thì sao?

Chẳng có ai giúp anh cả." Phượng Tử Tránh trước giờ vẫn luôn một mình, cô thật sự rất lo lắng cuối cùng anh sẽ bị lão già nhà họ Phượng kia bắt nạt. "Hay là em đi tìm ông nội?

Nhờ Tiểu Bảo giúp anh được không?

Cậu bé là con trai của Ngọc Vương, nếu cậu ấy giúp, anh hẳn sẽ nhẹ nhàng hơn một chút." Đứa bé đó cô cũng đã gặp nhiều lần, cậu bé thật sự quá thông minh.

Không những thông minh mà còn biết mình muốn làm gì, có lúc cô còn nghi ngờ không biết đứa trẻ này có thật chỉ mới mười tuổi không nữa. "Tạm thời không cần." Anh bây giờ vẫn chưa muốn liên hợp với người khác.

Cho dù có muốn liên hợp với người khác, người anh tìm chắc chắn sẽ là Phượng Lĩnh.

Phượng Lĩnh hiểu rõ về nhà họ Phượng hơn, chỉ cần hợp tác với cậu ta, đến lúc đó muốn làm tan rã thế lực của lão gia tử sẽ vô cùng đơn giản.

Hơn nữa, anh không tin bao nhiêu năm qua Phượng Lĩnh lại không làm gì với lão gia tử. "Vậy sao?

Có phải anh đã nghĩ ra cách giải quyết rồi không?" Vũ Lộ hỏi. "Đúng vậy, nếu anh muốn tìm người, tìm Phượng Lĩnh sẽ thích hợp hơn, dù sao cậu ta cũng là gia chủ nhà họ Phượng, hiểu rõ nhà họ Phượng hơn bất kỳ ai khác." Phượng Tử Tránh không hề giấu diếm Vũ Lộ, nói cho cô biết kế hoạch của mình.

Vũ Lộ nghe xong lại nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Cậu ta có đồng ý cùng anh đối phó nhà họ Phượng không?" "Yên tâm đi, Phượng Lĩnh sẽ đồng ý thôi.

Dù sao chuyện lão gia tử muốn làm, lão nhất định sẽ không từ thủ đoạn để hoàn thành, đối với anh là vậy, đối với Phượng Lĩnh tự nhiên cũng là vậy." Lão muốn Phượng Lĩnh cam tâm tình nguyện nhường ra vị trí gia chủ thì nhất định phải dùng đến thủ đoạn.

Mà thứ duy nhất có thể uy hiếp Phượng Lĩnh chắc chắn là tro cốt của mẹ cậu ta.

Một khi lão gia tử dùng tro cốt của mẹ Phượng Lĩnh để uy hiếp cậu ta, thì mọi chuyện sẽ trở nên rõ ràng.

Chỉ xem lão gia tử có dám làm vậy hay không thôi. "Thật không?" "Thật, anh lừa em bao giờ chưa?" Vũ Lộ nghĩ lại thấy đúng là vậy, liền yên tâm: "Vậy anh phải cẩn thận, sau này nếu cần giúp gì cứ nói với em, em sẽ nhờ ông nội giúp anh." "Dù sao anh cũng là cháu rể của ông, ông không thể trơ mắt nhìn anh bị người khác bắt nạt được, đúng không?" Vũ Lộ nói một cách đương nhiên.

Phượng Tử Tránh tuy muốn từ chối, nhưng bộ dạng không cho phép từ chối của Vũ Lộ khiến anh phải gật đầu đồng ý.

Anh đưa tay véo nhẹ mũi Vũ Lộ, cười nói: "Được, anh đều nghe em, được không?" Vũ Lộ lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy mới đúng chứ, có viện trợ mà không dùng là đồ ngốc." "Em nói đúng.

Lộ Lộ, sau này em có muốn rời Vong Ưu thành ra ngoài dạo chơi không?" Phượng Tử Tránh nhìn Vũ Lộ hỏi.

Nghe Phượng Tử Tránh hỏi vấn đề này, Vũ Lộ có chút mờ mịt, nghiêng đầu nhìn anh: "Em chưa từng nghĩ đến vấn đề này." "Vậy thì bây giờ hãy suy nghĩ kỹ đi, đợi anh xử lý xong chuyện nhà họ Phượng, chúng ta sẽ cân nhắc chuyện rời khỏi đây, được không?

Sau này ông nội cũng sẽ theo con trai của Ngọc Vương rời đi, nếu chúng ta cũng đi, lúc ra ngoài chơi mệt rồi còn có thể đến thăm ông, em thấy thế nào?" Phượng Tử Tránh cảm thấy Vũ Lộ chắc chắn không muốn xa Vũ lão, dù sao hai người từ nhỏ đã nương tựa vào nhau. "Được, em sẽ suy nghĩ kỹ." Buổi tối, Phượng Tử Tránh đưa Vũ Lộ về.

Vũ Lộ ngồi đối diện Vũ lão, chống cằm hỏi: "Ông ơi, cháu muốn hỏi ông một vấn đề." "Cháu nói đi." "Ông ơi, ông nói xem bên ngoài có vui không ạ?" "Sao vậy?

Muốn ra ngoài à?" Vũ lão kinh ngạc nhìn cháu gái mình.

Đứa cháu này chưa bao giờ hỏi vấn đề này, hôm nay đột nhiên hỏi như vậy chắc chắn là có nguyên nhân.

Vũ Lộ gật đầu rồi lại lắc đầu: "Cũng không hẳn là muốn ra ngoài, chỉ là hôm nay Tử Tránh hỏi cháu có muốn rời Vong Ưu thành ra ngoài chơi không, cháu nói chưa từng nghĩ đến, anh ấy bảo cháu bây giờ hãy suy nghĩ đi." Rồi cô kể lại cho Vũ lão những lời Phượng Tử Tránh nói sau đó.

Vũ lão nghe xong ít nhiều cũng có chút hài lòng: "Nếu là ông đề nghị thì cháu có thể cùng Phượng Tử Tránh ra ngoài.

Đến lúc đó ông sẽ đến nói với Vương gia một tiếng, chúng ta xây một căn nhà gần Vương phủ, ông cháu ta ở cùng nhau, cháu thấy thế nào?" "Cháu nghe Tiểu Bảo nói, bên Vương phủ có cả một ngọn núi trồng đầy cây đào, mùa xuân hoa đào nở đẹp lắm.

Vương phủ còn có rất nhiều thú cưng, không phải cháu thích mèo con sao?

Đợi chúng ta qua đó có thể xin hai con từ Vương phủ về nuôi, cháu thấy được không?" Vũ lão nghe Tiểu Bảo kể Vương phủ tốt đẹp thế nào liền vô cùng ao ước, muốn đưa cháu gái mình đến đó định cư.

Trước đây ông còn lo cháu gái không nỡ xa Phượng Tử Tránh nên mới không hỏi, bây giờ Phượng Tử Tránh đã mở lời, ông tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Vũ Lộ nghe vậy liền có chút mong đợi: "Ông ơi, Vương gia sẽ đồng ý sao?

Dù sao Tử Tránh cũng là người nhà họ Phượng." "Phượng Tử Tránh cũng có bản lĩnh, không phải nó đã không muốn về nhà họ Phượng nữa rồi sao?

Nếu vậy, đến lúc đó tìm một chân sai vặt dưới trướng Vương gia mà làm, chúng ta còn có thể sống cùng nhau, cháu nói có phải không?" Vũ lão suy nghĩ một lát rồi nói.

Phượng Tử Tránh không giống những người khác trong nhà họ Phượng, bây giờ điều anh nghĩ đến chỉ là sống một cuộc sống đơn giản với Lộ Lộ, còn những chuyện khác, anh căn bản chưa từng nghĩ đến.

Nghe những lời này, Vũ Lộ vô cùng tán thành gật đầu: "Ông nói đúng ạ, vậy sau này cháu sẽ hỏi xem Tử Tránh nghĩ thế nào." "Được, sau này cháu hỏi cũng là chuyện tốt." "Cháu biết rồi ông ạ." Vũ Lộ tuy nói muốn hỏi Phượng Tử Tránh, nhưng trong lòng đã bắt đầu mong chờ về Vương phủ.

Không biết nơi đó sẽ như thế nào?

Có khác nơi này nhiều không nhỉ?

Nghĩ đến thôi đã thấy rất phấn khích.

Vũ lão nhìn cháu gái như vậy, liền biết trong lòng cô nhóc này đã có suy nghĩ riêng, cũng không thúc giục nữa.

Bây giờ chỉ cần đợi Phượng Tử Tránh giải quyết xong chuyện bên nhà họ Phượng là có thể đến đây rồi.

Tuy nhiên, lão gia tử nhà họ Phượng lại không dễ dàng buông tha cho Phượng Tử Tránh như vậy.

Lão muốn Phượng Tử Tránh quay về nhà họ Phượng, muốn Phượng Tử Tránh ngoan ngoãn nghe lời, tất cả những điều này lão đã sớm nghĩ xong.

Nếu Phượng Tử Tránh không nghe lời, lão sẽ dùng phương pháp của mình để khiến anh phải nghe lời.

Tương tự như vậy, còn có gia chủ hiện tại của nhà họ Phượng, Phượng Lĩnh.

Nghỉ ngơi một đêm, nén hết cơn tức giận trong lòng xuống, lão gia tử mới đến nơi ở của Phượng Lĩnh để tìm cậu ta.

Thấy lão gia tử đến, phản ứng đầu tiên của Phượng Lĩnh là lão đến đây làm gì.

Chương 1553

Sau đó liền cảm thấy có chút phiền phức.

Người này đến vào lúc này chắc chắn không có ý tốt. "Có chuyện gì?" Nghe giọng điệu lạnh lùng của Phượng Lĩnh, lão gia tử nhíu mày: "Thái độ của cậu là gì vậy?" "Thái độ nên có khi đối xử với người lạ.

Sao, không hài lòng à?

Nếu ông cảm thấy không hài lòng thì cũng đành chịu, thái độ của tôi là vậy đấy, không vui thì tự mình rời đi." Phượng Lĩnh nói xong liền cúi đầu xem tài liệu trong tay.

Ánh mắt lão gia tử âm u, nhìn Phượng Lĩnh với vẻ tức giận: "Phượng Lĩnh, cậu đang tìm chết." Phượng Lĩnh cười nhạt, hoàn toàn không coi chuyện này ra gì. "Tùy ông vui, ông muốn nói sao thì nói." Phượng Lĩnh tỏ vẻ thờ ơ.

Lão gia tử thấy Phượng Lĩnh như vậy, biết rằng nói chuyện tử tế với cậu ta đã vô dụng. "Phượng Lĩnh, xem ra cậu đã không cần tro cốt của mẹ cậu nữa rồi." Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh, chậm rãi nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Phượng Lĩnh thay đổi, cậu ngẩng đầu nhìn lão gia tử.

Vẻ mặt đắc ý của lão khiến Phượng Lĩnh cảm thấy buồn nôn. "Phượng Lĩnh, ta cũng là vì tốt cho cậu thôi, nếu không muốn tro cốt của mẹ cậu xảy ra chuyện, thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, giống như trước đây không phải rất tốt sao?" Lão gia tử thấy Phượng Lĩnh nghe đến đây liền biến sắc, liền biết chiêu này có tác dụng với cậu ta.

Phượng Lĩnh lạnh lùng nhìn lão gia tử: "Vậy thì sao?" "Đi tìm Tử Tránh gọi người về, sau đó nói với nó là cậu đã nhường vị trí gia chủ cho nó, rồi phò tá Tử Tránh đưa nhà họ Phượng rời khỏi Vong Ưu thành." Lão gia tử tưởng rằng Phượng Lĩnh đã thỏa hiệp, nhìn cậu ta nói.

Hít một hơi thật sâu để nén cơn giận trong lòng, Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử: "Xem ra các người ở chỗ Phượng Tử Tránh cũng chẳng được lợi lộc gì." Nhìn thái độ của Phượng Lĩnh, lão gia tử nhíu mày: "Cậu không cần tro cốt của mẹ cậu nữa sao?" Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử: "Ông muốn làm gì thì cứ trực tiếp ra tay đi, tôi nghĩ mẹ tôi nếu biết tình hình hiện tại cũng sẽ không muốn tôi bị người khác khống chế." Mẹ cậu năm đó vì sao lại chết?

Còn không phải là vì cậu sao?

Năm đó có người lợi dụng cậu để bức chết mẹ cậu.

Bao nhiêu năm nay cậu vẫn luôn tìm kiếm, nhưng không tìm được người đó, đến tận bây giờ cậu vẫn không biết rốt cuộc mẹ mình đã chết như thế nào.

Cậu thậm chí còn không thể báo thù cho mẹ.

Làm con đến mức như cậu, cũng thật là xui xẻo.

Lão gia tử kinh ngạc nhìn Phượng Lĩnh, cậu ta vậy mà đã không còn để tâm nữa?

Sao có thể?

Trong lòng Phượng Lĩnh, người quan trọng nhất chính là mẹ cậu ta, bao nhiêu năm nay cậu ta vẫn luôn điều tra nguyên nhân cái chết của mẹ, vậy mà bây giờ lại nói rằng Phượng Lĩnh không quan tâm đến tro cốt nữa?

Đây rốt cuộc là thật, hay là Phượng Lĩnh đang giả vờ bình tĩnh để thăm dò lão?

Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh bằng ánh mắt sắc bén, muốn nhìn ra điều gì đó trong mắt cậu ta, nhưng kết quả lại là không có gì cả.

Kết quả này khiến lão rất bất ngờ, lúc Phượng Lĩnh nói câu này, ánh mắt rất bình tĩnh, giống như đang nói một chuyện không quan trọng.

Mà đây là điều lão gia tử không thể chấp nhận được.

Nếu Phượng Lĩnh thật sự không quan tâm đến tro cốt của mẹ cậu ta nữa, vậy thì lão căn bản không có cách nào uy hiếp Phượng Lĩnh được nữa.

Mà đây không phải là điều lão muốn thấy. "Phượng Lĩnh, ta cho cậu thời gian suy nghĩ, cậu tốt nhất nên nghĩ cho kỹ rồi hãy nói, đừng để mẹ cậu sau khi vì cậu mà chết, còn phải bị tán xương thành tro." Lão gia tử nói một cách đầy ẩn ý.

Nói xong, lão quay người rời đi.

Phượng Lĩnh đột nhiên bật cười, người bên cạnh có chút lo lắng nhìn cậu: "Thiếu gia, cậu không sao chứ?" "Ta không sao." Phượng Lĩnh lắc đầu, sao cậu có thể có chuyện gì được?

Thị vệ bên cạnh nhíu mày, bất mãn nói: "Thiếu gia, lão gia tử này cũng quá đáng quá rồi, sao có thể đối xử với cậu như vậy?

Dù sao cậu cũng là cháu trai của lão." "Hơn nữa bao nhiêu năm nay cậu đã làm bao nhiêu chuyện cho nhà họ Phượng, lão dựa vào đâu mà nói đổi gia chủ là đổi gia chủ?" Chỉ nghĩ thôi đã thấy tức giận.

Lão gia tử này cũng là kẻ không biết xấu hổ, nếu không sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Phượng Lĩnh nhìn người đang căm phẫn bất bình, buồn cười lắc đầu: "Ta còn chưa tức giận, cậu tức giận cái gì?" Thị vệ kỳ quái nhìn Phượng Lĩnh, không hiểu cậu bị làm sao: "Thiếu gia, cậu thật sự không sao chứ?" Thiếu gia trong lòng quan tâm phu nhân đến mức nào, những người thân cận như họ mới biết.

Vậy mà bây giờ lại tỏ ra không hề quan tâm, đây là chuyện gì?

Phượng Lĩnh cười mà không nói, nhưng ánh mắt lại lạnh đến cực điểm. "Bên phía Phượng Tử Tránh thế nào rồi?" Phượng Lĩnh không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa, liền chuyển chủ đề, nhìn người bên cạnh hỏi.

Thị vệ bên cạnh nhíu mày nói: "Tử Tránh thiếu gia không muốn quay về.

Bên cạnh cậu ấy hình như có thêm một cô nương, cậu ấy muốn cùng cô nương đó sống một cuộc sống đơn giản." Phượng Lĩnh kinh ngạc nhìn thị vệ: "Cậu nói là Phượng Tử Tránh?" Thị vệ khó xử gật đầu: "Đúng vậy.

Nhưng cô nương đó là ai thì không ai biết.

Xem ý của lão gia tử là muốn lợi dụng cô nương đó để uy hiếp Tử Tránh thiếu gia." "Gia chủ, thuộc hạ cảm thấy nếu là như vậy, chúng ta dường như có thể làm chút chuyện khác." Nếu quan hệ giữa Tử Tránh thiếu gia và lão gia tử cũng xảy ra vấn đề, vậy thì họ hoàn toàn có thể liên hợp với Phượng Tử Tránh.

Không phải lão gia tử rất muốn Tử Tránh thiếu gia làm gia chủ sao?

Nếu để Tử Tránh thiếu gia tự mình ra tay, đến lúc đó nhất định sẽ rất thú vị.

Phượng Lĩnh nhướng mày nhìn thị vệ của mình, có chút kinh ngạc nói: "Thật không ngờ, cậu lại có thể có suy nghĩ như vậy.

Nhưng ý của ta cũng là vậy, lão ta bây giờ có thể dùng tro cốt của mẹ ta để uy hiếp ta, sau này dùng cô nương mà Phượng Tử Tránh thích để uy hiếp nó cũng không có gì là không thể." Sau khi không còn ảo tưởng về lão gia tử nữa, Phượng Lĩnh cũng đã biết lão rốt cuộc là hạng người gì.

Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, sự hiểu biết của cậu về lão gia tử còn nhiều hơn bao nhiêu năm chung sống.

Lão gia tử này bề ngoài trông có vẻ dễ gần, nhưng thực chất lại là một kẻ tiểu nhân âm hiểm.

Vì để đạt được mục đích của mình mà không từ thủ đoạn.

Chỉ cần thủ đoạn hữu dụng, bất kể làm gì cũng được.

Đây chính là lão gia tử nhà họ Phượng, người ông mà cậu từng cho là hiền từ, hòa ái.

Thị vệ lo lắng nhìn Phượng Lĩnh: "Gia chủ, vậy có cần đi nói với Tử Tránh thiếu gia một tiếng không?" "Không cần, sau này ta sẽ tự mình đi tìm nó." "Vâng." Buổi tối, Phượng Lĩnh đến nơi ở của Phượng Tử Tránh. "Đã đến rồi thì đừng ở trên đó nữa, xuống đây chúng ta nói chuyện đàng hoàng." Giọng của Phượng Tử Tránh vang lên trong phòng.

Phượng Lĩnh vừa mới đến không lâu, khẽ nhướng mày, xem ra vẫn có chút xem thường Phượng Tử Tránh rồi.

Phượng Lĩnh bước ra, đẩy cửa đi vào, nhìn thấy những thứ được bài trí trong thư phòng của Phượng Tử Tránh, Phượng Lĩnh hiểu ra nói: "Xem ra cậu thật sự vui không muốn về, cho nên mới chọn không quay lại." Phượng Tử Tránh bị Phượng Lĩnh trêu chọc như vậy cũng không tức giận, ngược lại chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Ngồi xuống nói chuyện." Phượng Lĩnh cũng không khách sáo: "Từ sau khi tôi làm gia chủ năm năm trước, chúng ta chưa từng gặp lại phải không?" "Đúng vậy." Sau đó cả hai đều cố ý tránh mặt nhau, tự nhiên cũng không gặp mặt.

Hai người nhất thời không biết nói gì, không khí lập tức trở nên có chút yên tĩnh: "Lão gia tử đã làm gì?

Chương 1554

Khiến cậu phải đêm hôm khuya khoắt đến tìm tôi?" "Lão ta muốn dùng tro cốt của mẹ tôi để uy hiếp tôi." Đối với chuyện này, Phượng Tử Tránh đã sớm biết, thậm chí cũng đã đoán được vấn đề này. "Tôi đoán được rồi." Điều Phượng Lĩnh quan tâm nhất chính là mẹ của mình, lão gia tử sao lại có thể bỏ qua cơ hội như vậy? "Vậy cậu nghĩ sao?" Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh hỏi.

Phượng Lĩnh không trả lời câu hỏi này của Phượng Tử Tránh mà mở miệng nói: "Bao nhiêu năm nay tôi vẫn luôn tìm kẻ đã giết mẹ tôi, nhưng tôi vẫn không tìm được bất kỳ manh mối nào." Nghe Phượng Lĩnh nói chuyện này, Phượng Tử Tránh đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đứng dậy đi đến tủ, từ bên trong lấy ra một cái hộp, đưa cho Phượng Lĩnh: "Cậu xem cái này đi." Phượng Lĩnh nhìn thứ trong tay, mày hơi nhíu lại: "Đây là cái gì?" "Là gì thì cậu cứ tự mình xem sẽ biết." Tay Phượng Lĩnh hơi run, dường như thứ này đối với cậu vô cùng quan trọng.

Cuối cùng Phượng Lĩnh vẫn không mở ra ngay mà nhìn Phượng Tử Tránh hỏi: "Tại sao cậu lại đưa cái này cho tôi?" Cái này vốn là của cậu, chỉ là tôi vẫn luôn quên đưa cho cậu.

Phượng Tử Tránh có chút đau đầu nói.

Lúc đó khi anh rời đi đã xảy ra rất nhiều chuyện, nên cũng quên mất thứ này.

Nếu không phải nghe Phượng Lĩnh nói đến, anh cũng sẽ không nhớ ra.

Phượng Lĩnh im lặng nhìn Phượng Tử Tránh, không biết nên nói gì cho phải. "Là ai bảo cậu đưa cho tôi?" Phượng Lĩnh theo bản năng hỏi. "Là ma ma bên cạnh mẹ cậu đưa cho tôi.

Lúc đó bà ấy đã bệnh nặng, đưa cho tôi xong thì qua đời.

Vừa hay lúc đó vị trí gia chủ được giao cho cậu, tôi không còn vị trí đó nữa nên dẫn người dọn ra ngoài, chuyện này cũng vì thế mà quên mất." Phượng Tử Tránh ngượng ngùng giải thích.

Đối với chuyện này, Phượng Lĩnh lại không quá để tâm.

Nếu là cậu, có lẽ cũng sẽ giống Phượng Tử Tránh, thậm chí còn tệ hơn.

Rất có thể sẽ suy sụp một thời gian dài, hoàn toàn không được như bây giờ.

Ở một số phương diện, cậu năm đó quả thực không bằng Phượng Tử Tránh.

Có những điểm quả thực cần phải học hỏi Phượng Tử Tránh. "Cậu mở ra xem trước đi, xem ma ma kia đã để lại gì cho cậu, hy vọng không phải là thứ gì quan trọng." Nếu không, anh để lâu như vậy mới đưa cho Phượng Lĩnh, thật sự là có tội.

Phượng Lĩnh hít một hơi thật sâu, run rẩy mở hộp ra.

Bên trong hộp không có nhiều đồ, chỉ có một chiếc nhẫn ngọc dính vết máu đã khô đen.

Dưới chiếc nhẫn còn có một lá thư.

Nhìn thấy chiếc nhẫn này, trong lòng Phượng Lĩnh đã mơ hồ có chút phỏng đoán.

Mím chặt môi, cậu lấy lá thư bên trong ra đọc.

Chưa đọc xong, lá thư trong tay đã rơi xuống.

Phượng Tử Tránh lập tức hoảng hốt: "Đây không phải thật sự là lá thư quan trọng gì đó chứ?" "Đây là nội dung mà ma ma đã tận mắt chứng kiến bên cạnh lúc mẹ tôi qua đời." Nghe vậy, Phượng Tử Tránh lập tức ngây người, không phải trùng hợp đến vậy chứ?

Phượng Tử Tránh nhặt lá thư từ dưới đất lên xem, sau khi xem xong, trong mắt toàn là vẻ không thể tin được: "Sao có thể?" Phượng Lĩnh lấy chiếc nhẫn ngọc trong hộp ra: "Cái này là ma ma nhặt được tại hiện trường lúc mẹ tôi qua đời." Nhìn thấy chiếc nhẫn đó, Phượng Tử Tránh lập tức không nói gì nữa, bởi vì chiếc nhẫn này không phải của ai khác, mà là của lão gia tử nhà họ Phượng, được thái gia gia giao cho lão khi lão trở thành thiếu chủ.

Nó là biểu tượng của gia chủ tương lai.

Khi Phượng Lĩnh trở thành gia chủ, lão gia tử nói rằng chiếc nhẫn này đã bị vỡ.

Nói là vỡ, thực ra hoàn toàn không phải vậy, chiếc nhẫn trên tay lão đã bị mẹ của Phượng Lĩnh giật xuống, còn bị ma ma của bà nhặt được và giữ đến tận bây giờ.

Nhíu mày nhìn Phượng Lĩnh, nếu mình sớm biết thứ này quan trọng như vậy, nhất định sẽ không quên chuyện này.

Nhất thời, trong lòng Phượng Tử Tránh có chút tự trách: "Xin lỗi, đều là lỗi của tôi.

Nếu tôi sớm đưa thứ này cho cậu, cậu đã sớm biết mẹ mình qua đời như thế nào, cũng biết hung thủ là ai." Chính vì anh quên mất chuyện này, khiến Phượng Lĩnh đã làm việc cho hung thủ của mình bao nhiêu năm qua. "Đây không phải là lỗi của cậu." Lúc đó bên cạnh Phượng Tử Tránh cũng xảy ra rất nhiều chuyện, anh quên mất chuyện này cũng là bình thường.

Nếu là cậu, cũng sẽ xảy ra chuyện tương tự, cho nên cậu không hề trách Phượng Tử Tránh. "Nhưng mà..." "Thật sự không liên quan đến cậu, cậu có thể giúp tôi bảo quản đến tận bây giờ tôi đã rất mãn nguyện rồi, cậu không cần phải tự trách như vậy đâu." Phượng Lĩnh an ủi.

Ai có thể ngờ rằng hai người bọn họ, năm xưa căng thẳng như gươm tuốt vỏ, bây giờ quan hệ lại trở nên tốt đẹp như vậy?

Thật đúng là đời người vô thường. "Cậu thật sự không sao chứ?" Phượng Tử Tránh có chút không yên tâm, trạng thái của cậu lúc này thật sự rất khác, bình tĩnh đến đáng sợ.

Phượng Lĩnh lắc đầu: "Tôi thật sự không sao.

Trước đây tôi còn đang cân nhắc có nên bảo vệ nhà họ Phượng không, nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết nữa." Lão già đó đã giết mẹ cậu, vậy mà còn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đối tốt với cậu.

Thậm chí… thậm chí còn muốn biến cậu thành một con rối.

Cậu bây giờ thật sự rất may mắn vì cuối cùng đã biết được mọi chuyện, nếu không mình còn bị lão già đó lừa gạt bao lâu nữa?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, trong lòng Phượng Lĩnh đã tràn đầy oán hận đối với lão già đó. "Bây giờ tro cốt của mẹ cậu vẫn còn trong tay lão già đó, cậu muốn làm gì e rằng sẽ bị khống chế." Phượng Tử Tránh biết điều Phượng Lĩnh muốn làm nhất bây giờ có lẽ là trực tiếp lấy mạng lão già đó.

Nhưng bây giờ chưa phải lúc, trước khi lấy lại tro cốt của mẹ Phượng Lĩnh, anh đoán cậu sẽ không có cơ hội này. "Chuyện này cậu không cần lo, tro cốt của mẹ tôi, tôi đã lấy lại từ ba năm trước rồi, an táng ở một nơi rất tốt." Nơi đó là nơi mẹ cậu lúc sinh thời rất thích, ngoài mẹ con họ và người cha đã mất sớm ra, không một ai biết nơi đó.

Cậu chôn cất mẹ ở nơi đó thật sự rất hài lòng.

Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Phượng Lĩnh, người này vậy mà đã sớm lấy được tro cốt rồi?

Nếu bị lão già đó biết không biết sẽ có suy nghĩ gì? "Làm sao cậu lấy được?" "Ba năm trước lão già đó đã rời đi một thời gian, tôi vô tình biết được vị trí tro cốt của mẹ tôi.

Lúc đó tôi chỉ đơn thuần muốn chôn cất mẹ ở nơi bà thích, chưa từng nghĩ có một ngày nó sẽ trở thành con bài để uy hiếp tôi." Phượng Lĩnh cười khổ nói. "Vậy thứ mà lão già đó đang giữ trong tay là..." "Tro cốt của một con chó." Phượng Lĩnh khẽ ho một tiếng nói.

Chính vì tro cốt của mẹ đã nằm trong tay, cậu mới không coi lời uy hiếp của lão già đó ra gì. "Vậy thì tốt rồi, bên cậu không có điểm yếu nào để lão ta biết." Phượng Tử Tránh yên tâm nói.

Phượng Lĩnh ừ một tiếng, nhìn Phượng Tử Tránh nhíu mày nói: "Vậy còn cậu thì sao?

Chương 1555

Lão ta một lòng muốn cậu quay về, bên cạnh cậu lại có người mình thích, lão ta tất nhiên sẽ dùng để uy hiếp cậu." Phượng Tử Tránh cười lắc đầu: "Chuyện này cậu có thể yên tâm, Lộ Lộ không phải là người ai cũng có thể bắt nạt được đâu." "Cô ấy biết võ công?" "Không biết, nhưng Lộ Lộ là cháu gái của Vũ lão." Phượng Lĩnh kinh ngạc nhìn Phượng Tử Tránh, tên này lợi hại thật, không một tiếng động đã có quan hệ với Vũ lão rồi. "Lúc đó tôi cũng không biết thân phận của Lộ Lộ, đều là sau khi chúng tôi thật sự xác định sẽ sống với nhau cả đời, cô ấy mới đưa tôi đi gặp Vũ lão.

Nhưng điều này đối với tôi không quan trọng, chỉ cần Lộ Lộ có thể luôn ở bên cạnh tôi là tôi đã mãn nguyện rồi." Phượng Tử Tránh cười nói.

Rõ ràng anh rất hài lòng với cuộc sống như vậy. "Xem ra cậu thật sự rất hài lòng với cuộc sống hiện tại của mình." "Đúng vậy, từ khi gặp được Lộ Lộ, tôi mới biết gia tộc không phải là duy nhất.

Ở bên cô ấy khiến tôi hạnh phúc hơn, tôi cũng thích cuộc sống như vậy hơn." Phượng Tử Tránh cảm khái nói.

Phượng Lĩnh coi như đã hoàn toàn hiểu được nguyên nhân vì sao anh nói gì cũng không chịu quay về.

Đáng cho cậu đắc ý, nếu cậu đã quyết định rồi, vậy thì hãy đối xử tốt với người ta. "Tôi biết." "Vậy còn cậu thì sao?

Cậu định làm thế nào?" Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh hỏi.

Bây giờ đã biết mọi chuyện, cậu định làm gì?

Còn muốn đưa người nhà họ Phượng rời khỏi đây nữa không?

Phượng Lĩnh cười khẽ: "Trước đây tôi luôn nghĩ sẽ đưa tất cả người nhà họ Phượng rời khỏi Vong Ưu thành, nhưng bây giờ tôi cảm thấy đã không còn cần thiết nữa." "Những người như vậy thà chết hết ở Vong Ưu thành đi.

Chỉ cần bọn họ chết hết, cho dù không có con trai của Ngọc Vương, chúng ta có lẽ cũng có thể rời khỏi đây.

Dù sao sau này Vong Ưu thành cũng không giống Vong Ưu thành ngày trước, chỉ cần chúng ta không gây nguy hại cho người bên ngoài, Thẩm lão đại cũng không có lý do gì tiếp tục ngăn cản chúng ta rời đi." Phượng Lĩnh trong nháy mắt đã nghĩ ra sau này nên làm gì.

Phượng Tử Tránh cũng có suy nghĩ giống Phượng Lĩnh.

Chỉ có những lão già đó chết hết, Thẩm lão đại mới có thể yên tâm, mới có thể để những người còn lại của nhà họ Thẩm rời khỏi đây đi xem thế giới bên ngoài. "Tôi đồng ý với cách làm của cậu, có gì cần giúp đỡ chúng ta cùng làm." Phượng Lĩnh đương nhiên gật đầu: "Tất nhiên, dù sao lão già đó tính kế không chỉ riêng mình tôi, mà còn tính kế cả cậu.

Nhưng nếu cậu giúp tôi cùng đối phó lão, e rằng lão gia tử sẽ hận luôn cả cậu." Nghĩ thôi đã thấy thú vị. "Đừng có cười trên nỗi đau của người khác như vậy, nhìn là ngứa mắt lắm." Phượng Tử Tránh bực bội nói. "Người ta coi trọng cậu như vậy, mọi thứ đều sắp đặt sẵn cho cậu rồi, cậu thật sự không muốn đồng ý với lão ta sao?" Phượng Lĩnh nhướng mày hỏi.

Cậu nói điều này cũng chỉ là nói bừa, Phượng Tử Tránh lại lườm cậu một cái: "Cậu bớt nói vài câu đi, sau này nếu bị tôi đánh, đều là do cái miệng thối của cậu gây ra đấy." Phượng Lĩnh ha ha cười lớn, cười xong vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Chuẩn bị xong chưa?" "Sớm đã chuẩn bị xong rồi." Hắn vốn nghĩ lão gia tử từng đối xử với hắn khá tốt, cũng không định làm gì quá đáng, thậm chí đã nói với Lộ Lộ rằng sau này sẽ đối tốt với lão gia tử hơn một chút.

Kết quả là lão lại định dùng Lộ Lộ để uy hiếp hắn.

Đã vậy thì cũng đừng trách hắn làm ra những chuyện mà lão không thể chấp nhận được.

Tất cả đều là do họ tự tìm lấy, không thể trách người khác.

Phượng Lĩnh nhướng mày nhìn Phượng Tử Tránh: "Tôi cứ tưởng anh sẽ do dự một chút chứ." Phượng Tử Tránh cười không nói.

Nếu là trước kia, hắn quả thật sẽ có suy nghĩ như vậy.

Dù sao cũng là người một nhà, so với Phượng Lĩnh, lão gia tử đối xử với hắn thật sự rất tốt. "Phượng Lĩnh, chúng ta là cùng một loại người.

Người như chúng ta muốn có được hạnh phúc thật sự quá khó.

Sau khi đã cảm nhận được hạnh phúc, bảo tôi quay lại dáng vẻ như xưa, tôi không thể quay lại được nữa, mà tôi cũng không muốn quay lại." Phượng Tử Tránh biết ý của Phượng Lĩnh, nhưng hắn không muốn mất đi tất cả những gì mình đang có, để rồi biến thành một con rối không có suy nghĩ riêng.

Phượng Lĩnh không nói gì nữa, nhưng Phượng Tử Tránh nói rất đúng.

Con người một khi đã thấy được sự ấm áp thì sẽ không bao giờ muốn quay trở lại những ngày tháng tăm tối của mình nữa. "Anh nói đúng, có điều sự xuất hiện của anh đối với lão gia tử e rằng không phải chuyện tốt." "Không sao cả." "Được, nếu đã vậy tôi đi trước, sau này có tin tức gì chúng ta lại liên lạc." Phượng Lĩnh nói với Phượng Tử Tránh.

Hắn đến đây quá lâu sẽ gây phiền phức cho Phượng Tử Tránh sau này.

Phượng Tử Tránh cười khẽ: "Tôi thật không ngờ có ngày anh cũng sẽ làm ra hành động như vậy." Liếc Phượng Tử Tránh một cái, Phượng Lĩnh không nói nhiều mà rời đi thẳng.

Sau khi Phượng Lĩnh rời đi, nụ cười trên mặt Phượng Tử Tránh biến mất.

Đợi Phượng Lĩnh quay về, e rằng trời của Phượng gia sắp thay đổi rồi.

Mà tất cả những chuyện này đều do những việc lão gia tử Phượng gia đã làm.

Nhưng hắn rất tò mò một chuyện, tại sao lão gia tử lại ra tay với mẹ của Phượng Lĩnh?

Giết mẹ của Phượng Lĩnh rốt cuộc có lợi ích gì cho lão?

Mục đích của lão là gì?

Suy nghĩ hồi lâu Phượng Tử Tránh cũng không hiểu mục đích của lão gia tử là gì.

Hắn thở dài, thôi vậy, chuyện này vốn không liên quan đến hắn, sau này thế nào còn phải xem họ làm gì.

Về phần kết cục của lão gia tử, có lẽ sẽ không tốt đẹp gì.

Dù sao Phượng Lĩnh muốn báo thù, không ai trong Phượng gia có thể cản được hắn.

Mà những việc lão gia tử làm cũng có chút quá đáng.

Chuyện làm quá đáng thì không thể trách người ta.

Quả thật đúng như Phượng Tử Tránh nghĩ, sau khi bước vào cửa

Phượng gia, trong lòng Phượng Lĩnh chỉ nghĩ làm sao để hủy diệt gia tộc này trong một sớm một chiều.

Trước đây yêu quý gia tộc này bao nhiêu, sẵn lòng vì gia tộc này làm việc bao nhiêu, thì bây giờ căm hận bấy nhiêu, thậm chí hận không thể lấy mạng tất cả mọi người.

Phượng Lĩnh đè nén cơn giận trong lòng, trở về viện của mình.

Vừa về đến nơi, hắn đã thấy lão gia tử ngồi ở đó, còn thị vệ của hắn thì quỳ trên đất, khắp người đầy vết thương.

Ánh mắt Phượng Lĩnh lạnh đi, hắn nhìn người đang quỳ trên đất: "Vết thương trên người từ đâu mà có?" Lão gia tử ngẩng mắt nhìn Phượng Lĩnh: "Tao đánh đấy, sao nào?

Mày còn muốn đánh trả chắc?" Phượng Lĩnh nhìn lão gia tử một lúc lâu, đặc biệt là lão quản gia bên cạnh lão.

Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã ra tay, tốc độ cực nhanh.

Nhanh đến mức lão gia tử và lão quản gia còn chưa kịp phản ứng, người đã nằm trên đất, miệng rỉ máu.

Chương 1556

Mặc dù Phượng Lĩnh đánh lão quản gia, nhưng đối với lão gia tử, đó chính là tát vào mặt lão.

Lão gia tử mặt mày sa sầm, chiếc cốc bên tay bị ném thẳng xuống đất, vẻ mặt khó coi nhìn Phượng Lĩnh: "Mày đang tát vào mặt tao?" Phượng Lĩnh cười như không cười nhìn lão gia tử, chế nhạo nói: "Lão gia tử nói vậy thì có hơi quá rồi, sao có thể nói tôi tát vào mặt ông?

Chẳng phải vì ông chạy đến chỗ của tôi động vào người của tôi, nên tôi mới làm vậy sao?" Một câu nói khiến lão gia tử rất không vui: "Phượng Lĩnh, là tên nô tài này bất kính với ta trước, chẳng lẽ mày cũng muốn giống nó?" Nhìn bộ dạng này của lão gia tử, Phượng Lĩnh lại nghĩ đến thứ mình vừa có được, hai mắt đỏ ngầu nhìn lão: "Lão gia tử nói vậy thì có hơi quá rồi.

Thị vệ của tôi là người thế nào, trong lòng tôi biết rất rõ.

Ông thân là lão gia tử của Phượng gia, hắn chỉ là một nô tài bình thường, rốt cuộc đã bất kính với ông như thế nào?

Hay là ông cháu ta cứ nói thẳng ra đi?" "Cũng để tôi xem người bên cạnh tôi rốt cuộc lợi hại đến mức nào, mà dám bất kính với cả lão gia tử trong gia tộc." Lời của Phượng Lĩnh có phần dồn ép, khiến sắc mặt lão gia tử càng thêm u ám, không vui nhìn hắn: "Phượng Lĩnh, biết điều thì dừng lại đi." Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh như vậy, cảm thấy hắn có điểm gì đó kỳ lạ.

Sau khi đánh giá Phượng Lĩnh một hồi lâu, lão mới cau mày nhìn hắn: "Rốt cuộc mày lại đang gây sự gì thế?

Chỉ là giúp mày dạy dỗ người bên cạnh mày thôi, mà mày đã dám mặt nặng mày nhẹ với tao, muốn làm gì?

Bây giờ còn dám đánh cả người của tao, sau này có phải mày còn muốn ra tay với cả tao không?" Lão gia tử tức giận chất vấn.

Câu chất vấn khiến Phượng Lĩnh cảm thấy rất buồn cười.

Biết điều thì dừng lại?

Từ này hắn thật sự chưa từng nghe qua.

Còn về việc có ra tay luôn không, đó là điều tất nhiên.

Lão già này đã giết mẹ hắn, từ lúc đó đã định sẵn hai người họ chỉ có thể là kẻ thù, không thể nào trở thành người thân.

Đây là sự thật mà không ai có thể thay đổi. "Lão gia tử, tôi có một thắc mắc." Phượng Lĩnh không trả lời câu hỏi của lão gia tử, mà nhìn lão rồi từ tốn hỏi.

Một câu nói khiến tim lão gia tử thót lên, lão nhìn hắn, cố tỏ ra bình tĩnh hỏi: "Mày muốn hỏi gì?" "Năm đó chiếc nhẫn ban chỉ đại diện cho gia chủ thật sự đã vỡ rồi sao?" Lão gia tử cau mày, ánh mắt nhìn Phượng Lĩnh mang theo vẻ dò xét.

Chuyện này đã mấy năm không ai nhắc đến, sao Phượng Lĩnh lại đột nhiên đề cập đến?

Chẳng lẽ Phượng Lĩnh đã phát hiện ra điều gì?

Không nhìn ra bất cứ vấn đề gì từ khuôn mặt của Phượng Lĩnh, điều này khiến lão gia tử cau mày, cảm giác này làm lão thấy vô cùng bất an. "Đây là chuyện mà tất cả mọi người trong gia tộc đều biết, mày đột nhiên hỏi ta chuyện này là có ý gì?" Lão gia tử nói vậy là muốn Phượng Lĩnh cảm thấy mình đã nghĩ nhiều, thậm chí đã làm chuyện quá đáng.

Thế nhưng Phượng Lĩnh lại cười đầy ẩn ý: "Ồ?

Thì ra năm đó chiếc nhẫn ban chỉ đó thật sự đã vỡ rồi à, chỉ không biết liệu nó có đột nhiên xuất hiện lại không, đến lúc đó ông định làm thế nào đây?" Sắc mặt lão gia tử khó coi nhìn Phượng Lĩnh: "Phượng Lĩnh, rốt cuộc mày bị làm sao thế?

Mày vẫn chưa gây sự đủ à?

Dù thế nào đi nữa ta cũng là vì muốn tốt cho gia tộc, sao mày không thể hiểu được?" Phượng Lĩnh cảm thấy lời này thật sự có chút nực cười, cái gì gọi là vì muốn tốt cho gia tộc?

Vì muốn tốt cho gia tộc mà có thể đối xử với hắn như vậy sao?

Vì gia tộc mà có thể lấy mạng mẹ hắn ư?

Nếu đã như vậy, cái gia tộc chó má này có cũng vô dụng.

Chi bằng vứt quách đi cho xong.

Nhìn bộ dạng này của lão gia tử, Phượng Lĩnh như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên hỏi: "Lão gia tử, ông đã làm chuyện gì có lỗi với tôi chưa?" Phượng Lĩnh rất muốn xem lão già này sẽ có phản ứng gì.

Thế nhưng lão không có phản ứng gì, ngược lại còn bất mãn nhìn hắn, cái gì gọi là chuyện có lỗi với hắn? "Phượng Lĩnh, vị trí gia chủ của mày là do tao nâng đỡ mày lên.

Tao có thể để mày làm gia chủ, thì tao cũng có thể khiến mày từ vị trí này quỳ xuống." Lão gia tử rất không thích Phượng Lĩnh dùng ánh mắt đó nhìn mình.

Cứ như thể lão thật sự đã làm chuyện gì vậy.

Phượng Lĩnh cười khẽ, xem ra lão già này đã quên mất những gì đã làm với mẹ hắn rồi.

Nếu đã như vậy, thật đúng là thất vọng. "Muốn lấy đi vị trí gia chủ của tôi trước à?

Vậy chúng ta cứ chống mắt lên xem, ông cứ thử xem có làm được không." Lần này là hắn đang nhắc nhở lão già này.

Sau này hắn muốn làm gì, bọn họ nên chuẩn bị sẵn sàng thì hơn.

Lão gia tử cau mày nhìn Phượng Lĩnh, vô cùng bất mãn với thái độ của hắn.

Phượng Lĩnh này lá gan thật sự lớn rồi, dám nói chuyện với lão như vậy.

Lão gia tử đứng dậy đi đến trước mặt Phượng Lĩnh, giơ tay định đánh thì bị Phượng Lĩnh nắm lấy cổ tay.

Nhìn lướt qua bàn tay muốn đánh mình, Phượng Lĩnh cười lạnh một tiếng: "Lão gia tử, cái tay này của ông tốt nhất nên quản cho kỹ, đừng xuất hiện ở nơi không nên xuất hiện, nếu không hậu quả tự gánh." Nói xong, hắn dùng sức đẩy người ra, lão gia tử lảo đảo lùi về sau một bước.

Sự thay đổi trời long đất lở của Phượng Lĩnh khiến lão gia tử kinh ngạc.

Lão ngây người nhìn Phượng Lĩnh, có chút không hiểu rốt cuộc hắn bị làm sao. "Gia chủ, ngài có phải quá đáng lắm không?

Ngài ra tay đánh tôi thì thôi đi, sao ngài có thể ra tay với lão gia chủ?" Lão quản gia phẫn nộ.

Dám ra tay với lão gia chủ, Phượng Lĩnh quả thực không phải người.

Phượng Lĩnh ngước mắt nhìn lão quản gia: "Chuyện của ta và ông ấy đến lượt một lão nô tài như ngươi ở đây chất vấn sao?" Trước đây Phượng Lĩnh sẽ không nói chuyện với lão quản gia như vậy, vì ông ta là người bên cạnh lão gia tử, hắn ít nhiều cũng nể mặt.

Nhưng bây giờ, lão già này là cái thá gì?

Cũng xứng để hắn nể mặt sao?

Sắc mặt lão quản gia trắng bệch khó coi, ánh mắt nhìn Phượng Lĩnh mang theo vẻ bất mãn.

Giờ thì ông ta đã hiểu tại sao lão gia tử lại không thích Phượng Lĩnh đến vậy.

Một kẻ không biết điều như thế này, ai mà thích cho nổi.

Lão gia tử nhìn Phượng Lĩnh: "Xem ra cánh mày cứng thật rồi, dám nói chuyện với người của tao như vậy." Trong lòng lão quản gia cảm động, lão gia tử quả nhiên vẫn coi trọng ông ta, nếu không đã không đối xử với Phượng Lĩnh như vậy. "A, chẳng qua chỉ là một lão nô tài thôi, lão gia tử cần gì phải vội vàng như vậy?" Phượng Lĩnh chế nhạo nói.

Chương 1557

Sắc mặt lão quản gia biến đổi liên tục, ánh mắt nhìn Phượng Lĩnh mang theo vẻ oán độc.

Từ khi làm quản gia cho lão gia chủ, ông ta chưa từng bị đối xử như vậy.

Bây giờ Phượng Lĩnh lại dám nói chuyện với ông ta như thế, thật quá đáng. "Phượng Lĩnh, mày không muốn làm gia chủ nữa phải không." "Ông có thể bãi miễn chức gia chủ của tôi thì cứ thử xem.

Mấy năm nay tôi có làm chuyện gì có lỗi với gia tộc không?

Có để gia tộc phát triển chậm lại hay không thể phát triển không?" Phượng Lĩnh nhìn lão gia chủ, mỉa mai hỏi.

Ánh mắt lão gia tử lóe lên nhìn Phượng Lĩnh.

Hắn nói không sai, những năm nay Phượng Lĩnh vẫn luôn làm việc vì Phượng gia, hơn nữa làm rất tốt, rất nhiều người trong gia tộc đã nghe theo hắn.

Bây giờ thật sự muốn Phượng Lĩnh cút khỏi vị trí gia chủ, e rằng không dễ dàng như vậy.

Xem ra Phượng Lĩnh biết rõ điều này, nên mới dám làm càn như vậy.

Nhưng lão cũng không phải kẻ dễ bắt nạt.

Nhìn Phượng Lĩnh một lúc lâu, lão gia tử mới lên tiếng: "Phượng Lĩnh, mày nghĩ như vậy là tao không dám làm gì mày sao?

Nếu vậy thì mày quá coi thường tao rồi." Phượng Lĩnh nói một cách hờ hững: "Tôi sao dám coi thường ông, dù sao những người bên cạnh ông tôi đều sợ cả." Những lời nói châm chọc này khiến lão gia tử vô cùng bất mãn: "Mày…" Phượng Lĩnh chỉnh lại tay áo, thản nhiên nhìn bọn họ: "Nếu không có chuyện gì, các người có thể rời khỏi đây rồi." Lão gia tử bị Phượng Lĩnh chọc cho tức cười, lão thật không ngờ Phượng Lĩnh lại ngông cuồng đến mức này.

Đứng dậy đi đến trước mặt Phượng Lĩnh, nhìn bộ dạng của hắn: "Mày tốt nhất là cứ ngông cuồng như vậy mãi đi, nếu không tao tuyệt đối không tha cho mày đâu." "Còn nữa, cái chức gia chủ của mày giữ cho kỹ vào, đừng để lúc nào đó bị tao đoạt mất." Chỉ cần lão lấy lại được vị trí gia chủ, việc đầu tiên chính là ra tay với Phượng Lĩnh.

Phượng Lĩnh dĩ nhiên biết ý của lão gia tử, nhưng hắn đã không còn quan tâm nữa.

Cái chức gia chủ này hắn cũng không muốn.

Nếu là trước kia, thật sự vì gia tộc, người có năng lực thì giao chức vị này cũng không sao, nhưng sau khi biết được tâm tư của lão già này, hắn đã hoàn toàn từ bỏ suy nghĩ đó.

Bây giờ lại biết lão già này chính là người hại chết mẹ hắn, hắn càng không để Phượng gia này được yên ổn.

Muốn ra tay phải không?

Hắn sẵn sàng tiếp đón bất cứ lúc nào, chỉ không biết lão già này có chịu nổi không.

Sau khi lão gia tử trở về nơi ở của mình, lão đã đập vỡ bộ trà cụ yêu thích.

Thời gian gần đây, Phượng Lĩnh thật sự rất không nghe lời.

Đặc biệt là hôm nay, cứ luôn hỏi những vấn đề không nên hỏi.

Nếu lúc đó biết Phượng Lĩnh cuối cùng lại thoát khỏi sự khống chế của bọn họ, lão nhất định sẽ không để lại vị trí gia chủ này cho Phượng Lĩnh. "Lão gia tử, ngài nói xem Phượng Lĩnh có phải đã biết chuyện gì rồi không?" Thân là người bên cạnh lão gia tử, lão quản gia biết một vài chuyện.

Lão gia tử cau mày: "Ý ngươi là gì?" "Tối nay Phượng Lĩnh không chỉ nhắc đến chiếc nhẫn ban chỉ đại diện cho tộc trưởng, mà còn hỏi ngài có làm chuyện gì có lỗi với cậu ta không, năm năm trước." Nhắc đến năm năm trước, sắc mặt lão gia tử lập tức thay đổi: "Ý ngươi là nó đã biết chuyện đó rồi?

Thậm chí biết cả chuyện chiếc nhẫn ban chỉ?" Năm đó sau khi trở về lão mới biết chiếc nhẫn ban chỉ của mình không biết đã rơi ở đâu.

Cuối cùng lão đã tìm một cái cớ để cho qua chuyện.

Nếu Phượng Lĩnh thật sự biết chuyện này, thì mọi việc sẽ hoàn toàn phiền phức. "Thông báo cho những người khác lập tức trở về." "Vâng." Ngày hôm sau, người của lão gia tử đều đã trở về.

Có mấy người chính là những kẻ hung ác nhất của Phượng gia. "Lão gia tử, lần này ông gọi chúng tôi về là có mục đích gì?" Không phải nói năm nay là có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này sao?

Chỉ cần được tự do, bọn họ muốn làm gì thì làm, sao lại bị thằng nhóc Phượng Lĩnh kia khống chế chứ.

Lão gia tử kể lại những chuyện xảy ra gần đây cho bọn họ nghe. "Chuyện là như vậy, bây giờ Phượng Lĩnh đã không còn nghe lời, có khả năng còn biết cả chuyện của mẹ nó." Người trông có vẻ lớn tuổi nhất cau mày, có chút mất kiên nhẫn nói: "Biết rồi thì sao?

Ông không phải còn một gia chủ dự bị sao?

Cứ trực tiếp cho người đó về là được." Chuyện này bọn họ cũng biết.

Người được chọn làm gia chủ Phượng gia đâu phải chỉ có một mình Phượng Lĩnh.

Nếu người này không nghe lời, vậy thì tìm một người nghe lời về.

Lão ta không tin, cả gia tộc lại không tìm được một người thích hợp.

Lão gia tử cười khổ nói: "Ta trước đây cũng nghĩ như vậy, nhưng Phượng Tử Tránh bây giờ không muốn gia tộc này nữa, chỉ muốn ở cùng con nhóc hoang dã mà nó quen biết bên ngoài." Lão đã đích thân đến đó mấy lần, Phượng Tử Tránh vẫn giữ suy nghĩ đó, lão biết làm sao bây giờ?

Mọi người bên cạnh đều biết Phượng Tử Tránh là ai, là người năm đó cùng Phượng Lĩnh tranh đoạt vị trí gia chủ.

Lúc đó nghĩ rằng dù thế nào cũng phải giao một Phượng gia trong sạch cho Phượng Tử Tránh, nên mới không để hắn làm gia chủ mà chọn Phượng Lĩnh.

Khi đó Phượng Tử Tránh rất có ý kiến, hơn nữa còn bất mãn với bọn họ, cuối cùng dọn thẳng ra ngoài, nói gì cũng không chịu quay về.

Phượng Tử Tránh, người từng quan tâm đến thế, lại không muốn gia tộc này nữa?

Sao có thể?

Bọn họ hoàn toàn không tin. "Ông nói thật chứ?" "Thật, ta đã đến tìm nó mấy lần rồi, đều không có kết quả.

Nó chỉ có một câu là không quay về.

Ngay cả khi ta dùng cô bé bên cạnh nó để uy hiếp, nó cũng hoàn toàn không để vào mắt." Đây mới là lúc khiến lão gia tử bất lực nhất.

Nếu không phải lão vẫn chưa bắt được người, sao có thể để

Phượng Tử Tránh ngông cuồng như vậy?

Một người bên cạnh khinh thường cười khẩy: "Chuyện bé tí.

Sau này chúng ta đi bắt người về là được.

Chỉ cần người trong tay chúng ta, còn sợ Phượng Tử Tránh không quay về sao?" Lão gia tử nghĩ kỹ lại, cũng có lý.

Bọn họ không hề biết, cuộc nói chuyện của họ đã bị người của Phượng Lĩnh nghe thấy hết. "Gia chủ, bọn họ muốn bắt người mà thiếu gia Tử Tránh thích để uy hiếp cậu ấy, chuyện này e rằng ngài phải nói với thiếu gia Tử Tránh một tiếng." "Chắc chắn chứ?" Phượng Lĩnh nhìn người của mình.

Chương 1558

Hắn ta không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ có một điểm là đặc biệt giỏi ẩn nấp, trừ phi là người ở cấp bậc của Tô Ngọc, nếu không đừng hòng phát hiện ra hắn.

Nghe được những lời này, Phượng Lĩnh đưa tay day day thái dương: "Xem ra bên đó thật sự sắp ra tay rồi." Người cũng đã gọi về rồi.

Nếu đã vậy, hắn dĩ nhiên cũng không khách sáo nữa.

Mối thù cần báo cũng nên thanh toán rồi.

Phượng Lĩnh rời khỏi Phượng gia đi tìm Phượng Tử Tránh.

Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh lại đến, cau mày nói: "Anh cứ luôn đến chỗ tôi thế này thật sự không lo bị lão già kia biết sao?" Bây giờ đang là thời điểm mấu chốt, nếu việc họ tiếp xúc bị lão già kia biết thì không phải là chuyện tốt.

Tình hình hiện tại vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Phượng Lĩnh gật đầu: "Anh nói tôi đều biết, nhưng hôm nay tôi đến là có chuyện muốn nói với anh một tiếng." "Hửm?" "Lão già kia đã gọi tất cả người bên cạnh lão về rồi.

Sau đó bọn chúng sẽ bắt Vũ Lộ, dùng cách đó để bắt anh thỏa hiệp rồi quay về." Phượng Lĩnh nói cho Phượng Tử Tránh biết những thông tin mình có.

Phượng Tử Tránh mím chặt môi, sắc mặt có chút khó coi.

Hắn nhìn Phượng Lĩnh, biết những gì Phượng Lĩnh nói chắc chắn là thật.

Đưa tay day day thái dương: "Tôi đã nhượng bộ như vậy rồi, lão còn muốn thế nào nữa?" Họ vẫn chưa nói chuyện này cho Vũ lão biết, một khi Vũ lão biết chuyện, thì mọi thứ sẽ không đơn giản như vậy nữa. "Anh đang nghĩ gì vậy?" "Tôi đang nghĩ sau này vẫn nên nói chuyện này với ông một tiếng, để ông trong lòng cũng có sự chuẩn bị, kẻo đến lúc xảy ra chuyện ông lại không biết gì cả." Phượng Tử Tránh cau mày nói.

Mặc dù hắn và những người bên cạnh đều có thể bảo vệ tốt cho Lộ Lộ, nhưng vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Phượng Lĩnh cạn lời nhìn Phượng Tử Tránh: "Có một viện trợ như vậy mà anh không biết nói?

Anh còn định giấu?

Các người rốt cuộc nghĩ gì vậy?" "Tôi cứ tưởng chỉ cần tôi nói rõ với lão, thì sẽ không có chuyện như vậy xảy ra.

Chỉ đến bây giờ tôi mới biết mọi thứ đều do tôi nghĩ quá đơn giản, lão già kia căn bản không hề có ý định buông tha cho tôi." Phượng Tử Tránh nghiến răng nói.

Phượng Lĩnh liếc Phượng Tử Tránh một cái, cảm thấy người này thật sự quá ngây thơ.

Ngây thơ đến mức khiến người ta không biết phải nói gì. "Phượng Tử Tránh, có lẽ anh thật sự quá ngây thơ rồi.

Nếu lão già kia thật sự là loại người đó, lão đã không lấy mạng mẹ tôi rồi." Phượng Lĩnh mỉa mai nói.

Mẹ hắn đã nói rất rõ, lão già kia sở dĩ giết mẹ hắn là vì muốn hắn mất đi tất cả những người quan trọng.

Chỉ có như vậy mới không có điểm yếu, mới có thể giúp Phượng gia làm việc tốt hơn.

Lão già đó chính là kẻ đạo đức giả như vậy.

Giết mẹ hắn xong, lại còn trơ trẽn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Phượng Tử Tránh không nói gì, trước đây hắn không nói gì, nhưng lần này thì đã biết.

Lão gia tử đó quả thực là loại người vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn. "Đừng ôm bất cứ ảo tưởng nào về lão nữa, anh làm vậy chỉ mang lại phiền phức cho mình và người bên cạnh.

Anh không sao thì kệ, nhưng Vũ Lộ thì sao?" Phượng Lĩnh thở dài, bất lực nói.

Nhìn Phượng Tử Tránh đang im lặng, Phượng Lĩnh tiếp tục: "Chẳng lẽ anh muốn thấy Vũ Lộ vì anh mà bị lão gia tử khống chế, cuối cùng hai người các anh cùng bị người ta chi phối sao?" Phượng Tử Tránh dĩ nhiên là không muốn.

Phượng Lĩnh biết ý của Phượng Tử Tránh, nên lên tiếng: "Nếu không muốn chuyện như vậy xảy ra, thì hãy nói cho Vũ lão biết, có Vũ lão ở đó thì không cần lo lắng về an toàn của Vũ Lộ." "Được." Sau khi nói với Phượng Tử Tránh một vài sắp xếp sau này, Phượng Lĩnh liền lặng lẽ rời đi.

Đợi người đi rồi, Phượng Tử Tránh đến chỗ của Vũ lão.

Hôm nay Vũ Lộ chưa đến tìm hắn, vẫn còn ở nhà. "Tử Tránh, sao hôm nay cậu lại đến đây?" Vũ Lộ còn chưa đi tìm Phượng Tử Tránh, kết quả là người đã tự mình đến rồi. "Đến nói với em một vài chuyện, tiện thể cũng nói những chuyện này cho ông biết." Vũ lão đi ra, nghe được lời của hai người: "Hai đứa định nói cho ta biết chuyện gì?" "Lão gia tử của Phượng gia muốn tôi quay về Phượng gia làm gia chủ." Vũ lão cau mày nhìn Phượng Tử Tránh, sắc mặt có chút không tốt: "Không phải cậu đã từ bỏ rồi sao?

Lão còn đến tìm cậu?" Hơn nữa gia chủ của Phượng gia vẫn đang là Phượng Lĩnh.

Lão gia tử Phượng gia muốn làm gì?

Hay là lão già này muốn đến giành cháu rể với ông? "Chuyện này con đã nói với lão rồi, con nói con sẽ không quay về, cũng nói con đã buông bỏ, nhưng lão cho rằng là do Lộ Lộ.

Hôm nay Phượng Lĩnh vừa đến tìm con, nói rằng lão gia tử Phượng gia đã gọi tất cả người bên cạnh lão về, sau đó bọn chúng muốn bắt Lộ Lộ đi, rồi dùng để uy hiếp con phải chấp nhận." Phượng Tử Tránh kể lại sự việc cho Vũ lão.

Vũ lão nghe xong liền cười lạnh: "Lão già nhà các người gan thật không nhỏ, dám động đến cả cháu gái của ta?" "Trước đây sao hai đứa không nói cho ta biết chuyện này?" Lão gia tử bất mãn nhìn họ chất vấn.

Phượng Tử Tránh cười khổ nói: "Con nghĩ trước đây lão đối xử với con rất tốt, chuyện gì cũng nghĩ cho con.

Bây giờ con đã có được hạnh phúc mình muốn, lão hẳn có thể hiểu được nên mới không nói với ông.

Ai ngờ cuối cùng lại thành ra thế này." Vũ lão liếc Phượng Tử Tránh một cái: "Cậu vẫn còn quá coi thường lão già đó rồi.

Lão mà tàn nhẫn lên thì các người không dám tưởng tượng lại có người như vậy đâu." Đối với điều này, trước đây Phượng Tử Tránh không tin, nhưng bây giờ đã hoàn toàn tin rồi: "Ông, con biết rồi." "Chỉ biết thì có tác dụng gì?

Phải nhận rõ lão là người thế nào." "Hôm qua đã nhận rõ rồi.

Để Phượng Lĩnh yên tâm làm việc cho gia tộc, lão già kia đã giết mẹ của Phượng Lĩnh, hơn nữa còn giả vờ như không có chuyện gì mà đi quan tâm Phượng Lĩnh, thậm chí còn nói sẽ giúp Phượng Lĩnh tìm kẻ thù đã giết mẹ hắn." Phượng Tử Tránh nói.

Nếu không phải chuyện này xảy ra, hắn thật không biết lão già kia lại giỏi diễn đến vậy.

Rõ ràng lão mới là hung thủ giết người thực sự, kết quả lại ỷ vào việc Phượng Lĩnh không biết gì, cuối cùng còn đi an ủi Phượng Lĩnh.

Vũ Lộ kinh ngạc nhìn Phượng Tử Tránh: "Sao lại có người độc ác như vậy?" "Chỉ là không từ thủ đoạn để đạt được mục đích của mình thôi." Phượng Tử Tránh cười khổ nói.

Hắn bây giờ thật sự rất may mắn vì năm đó đã dọn thẳng ra ngoài ở.

Nếu không dọn ra, hắn thật không dám tin bây giờ mình sẽ ra sao?

Liệu có phải đã hoàn toàn phát điên không?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Phượng Tử Tránh đã thấy sợ hãi. "Ông ơi, ông nhất định phải dạy dỗ cho bọn họ một bài học, bọn họ dám bắt con." Vũ Lộ thật sự có chút tức giận.

Chương 1559

Bọn người này muốn bắt cô để uy hiếp người khác thì thôi đi, bây giờ lại còn làm nhiều chuyện xấu như vậy.

Bây giờ Vũ Lộ có lẽ đã hiểu tại sao thành chủ lại vẫn luôn giam lỏng cả Phượng gia, không muốn để người của Phượng gia ra ngoài.

Người như vậy mà ra ngoài, bên ngoài chẳng phải sẽ loạn hết cả lên sao?

Dù sao võ công của người ở đây đều rất giỏi.

Lúc Tiểu Bảo đến thấy Vũ Lộ vẫn còn ở đó, cậu có hơi ngạc nhiên.

Cậu đi đến bên cạnh Vũ lão, tò mò hỏi: "Ông ơi, hôm nay chị không ra ngoài à?" "Không, vị hôn phu của chị Lộ Lộ con đến tìm nó, nói một vài chuyện liên quan đến Phượng gia." Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh Vũ lão, chống cằm nhìn Phượng Tử Tránh: "Xem ra lão già nhà các anh định ra tay với chị Lộ Lộ rồi." Phượng Tử Tránh bị lời của Tiểu Bảo dọa cho giật mình: "Cậu… cậu…" Vũ lão bực bội liếc hắn một cái, cau mày nói: "Có gì mà phải ngạc nhiên chứ?" "Ông ơi, không phải con ngạc nhiên, mà là cậu ấy chỉ là một đứa trẻ mười tuổi." Một đứa trẻ mười tuổi nói những lời như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi. "Mười tuổi thì sao?

Tuổi này của ngươi còn không phải là đối thủ của Tiểu Bảo, ngươi nói xem ngươi có gì đáng để kiêu ngạo?" Tiểu Bảo vừa đến, Vũ lão nhìn Phượng Tử Tránh chỗ nào cũng không vừa mắt. "Tiểu Bảo mà lớn bằng ngươi, ta thật sự chẳng thèm ngó tới ngươi đâu." Phượng Tử Tránh bất lực thở dài, đối với chuyện này không hề bất ngờ.

Vì những lời này Vũ lão thường xuyên nói, hắn đã sớm quen rồi.

Hắn thì quen rồi, nhưng Vũ Lộ bên cạnh lại không quen: "Ông nói gì vậy?

Người con thích chỉ có Tử Tránh thôi, con không thích người khác đâu, ông đừng nói bậy." Tiểu Bảo hoàn toàn không quan tâm đến chuyện này, ngược lại còn thản nhiên nói: "Vậy thì tốt, tôi cũng không có hứng thú với người như chị." Ngốc quá.

Tính cách của Vũ Lộ đúng là hợp với Phượng Tử Tránh.

Vũ Lộ nghe vậy liền không vui, bất mãn nói: "Thằng nhóc thối này, chị là chị của em, sao em có thể nói những lời như vậy." "Em còn là em trai của chị đấy, sao không thấy chị nhường em một chút?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Phượng Tử Tránh đau đầu nhìn hai người: "Được rồi, hai người đừng nói nữa." "Có phải cậu đã biết được chuyện gì không?" Phượng Tử Tránh nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: "Tôi chỉ biết một vài chuyện, nhưng tại sao tôi phải nói cho anh biết?" Vũ Lộ liếc Tiểu Bảo một cái: "Tô Tử Khâm, đây là anh rể tương lai của em, em làm vậy có thích hợp không?" "Anh rể của em bây giờ đang phải đối phó với Phượng gia, em giúp một tay thì sao?" Vũ Lộ không vui nói.

Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi là thương nhân, không có chuyện làm không công." Vũ Lộ bị câu "tôi là thương nhân" của Tiểu Bảo chọc cười. "Em mới bao lớn mà đã là thương nhân rồi?

Em lừa ai thế?" Rõ ràng Vũ Lộ hoàn toàn không tin lời Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Vũ lão, bất lực lắc đầu: "Ông ơi, con nghĩ cháu gái này của ông có thể đổi được rồi đấy." Đánh nhẹ Tiểu Bảo một cái, Vũ lão bực bội nói: "Con lại nói bậy bạ gì đấy?" "Không nói bậy, cháu bắt đầu kinh doanh từ năm ngoái, đến giờ chắc cũng có hơn chục cửa hàng rồi.

Không chỉ vậy, sòng bạc sắp khai trương trong thành Vong Ưu cũng là của cháu." Tiểu Bảo hừ một tiếng nói.

Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này lại lợi hại đến vậy sao?

Tiểu Bảo nhìn Phượng Tử Tránh một cái, bĩu môi nói: "Có một người cha xuất sắc như vậy, sao con có thể không xuất sắc được." Vũ lão cười gật đầu, đối với điều này lại vô cùng tán thành: "Nói không sai, Tiểu Bảo đã kế thừa hoàn hảo tài năng của Tô Ngọc, nó có thành tựu hiện tại không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Sau này đừng có ngạc nhiên như thế nữa, trông có chút mất mặt." Nghe lời của Vũ lão, Phượng Tử Tránh còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể bất lực gật đầu, ông đã nói vậy rồi, hắn còn có thể nói gì? "Tiểu Bảo, con có suy nghĩ gì không?" Vũ lão nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ một lúc rồi mới lên tiếng: "Chuyện này rất đơn giản." "Đơn giản?" Phượng Tử Tránh kỳ quặc nhìn Tiểu Bảo.

Vẫn là lần đầu tiên nghe có người nói chuyện như vậy là đơn giản.

Đứa trẻ này rốt cuộc là thật sự có bản lĩnh, hay là ếch ngồi đáy giếng?

Hắn thật sự có chút mong đợi. "Là rất đơn giản.

Về Phượng gia, các người hiểu được bao nhiêu?" Phượng gia?

Phượng Tử Tránh ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, cậu đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì?

Nhìn thấy bộ dạng này của Phượng Tử Tránh, Tiểu Bảo liền biết hắn đang nghĩ gì.

Người này thật sự không hiểu nhiều về Phượng gia.

Đưa tay day day thái dương, nhìn Vũ lão bên cạnh: "Ông ơi, không chỉ cháu gái ông vứt đi được, mà cả cháu rể này ông cũng có thể vứt thẳng đi luôn.

Đầu óc gì thế này." Đây có phải là quá ngu ngốc không?

Khóe miệng Phượng Tử Tránh giật giật, đây là lần đầu tiên hắn bị một đứa trẻ mắng như vậy.

Mà hắn lại không thể phản bác.

Vì hắn thật sự không có cách nào trả lời câu hỏi của Tiểu Bảo.

Vũ Lộ lập tức không vui: "Ông ơi, ông xem xem đây là cháu trai gì của ông?

Suốt ngày chỉ biết bắt nạt chị và anh rể mình, cháu trai như vậy đừng cần nữa." Vũ lão bực bội liếc hai người một cái, cau mày nói: "Đừng gây sự nữa, Tiểu Bảo con nói tiếp đi." "Ông ơi, ông có biết cấm địa của Phượng gia không?" Cấm địa?

Vũ lão suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra chuyện này. "Được Tiểu Bảo nhắc, ta đúng là nhớ ra rồi, cấm địa của nhà họ Phượng đã tồn tại mấy chục năm rồi." Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Vũ lão và Tiểu Bảo: "Sao có thể chứ?

Nếu thật sự có nơi đó, sao chúng ta lại không biết?" "Các anh đương nhiên là không biết rồi.

Anh có biết cấm địa của nhà họ Phượng xuất hiện từ khi nào không?" Tiểu Bảo tiếp tục hỏi.

Phượng Tử Tránh không nói gì, câu này bảo anh ta trả lời thế nào đây?

Nhìn bộ dạng của Phượng Tử Tránh, Tiểu Bảo biết ngay là anh ta không rõ về vấn đề này. "Lúc trước khi cháu nói chuyện với bác Thẩm Quyết, có nghe bác ấy kể một vài chuyện về nhà họ Phượng." "Trong thế hệ của lão già nhà các anh, có một người vô cùng lợi hại.

Tại sao người đó cuối cùng lại biến mất?" Tiểu Bảo chống cằm, hỏi một cách đầy ẩn ý. "Cháu nghe bác nói, người đó mới là ứng cử viên cho vị trí gia chủ đời trước của nhà các anh.

Lão già nhà anh làm gia chủ tổng cộng bốn mươi năm, mãi đến mấy năm trước mới trao lại vị trí gia chủ cho Phượng Lĩnh, cháu nói không sai chứ?" "Mà lão già đó làm gia chủ bao nhiêu năm, thì thiên tài nhà các anh cũng mất tích bấy nhiêu năm." Tiểu Bảo nói tiếp.

Thấy Phượng Tử Tránh vẫn không nói một lời, Tiểu Bảo nhíu mày, không lẽ vẫn chưa hiểu cậu đang nói gì sao?

Nếu vẫn chưa hiểu thì chỉ số thông minh của người này thật sự có chút vấn đề rồi.

Quay đầu nhìn Vũ lão bên cạnh, Tiểu Bảo nhíu mày bất mãn nói: "Ông ơi, cháu rể này của ông thật sự không được rồi, có phải hơi ngốc không ạ?" Vũ lão bực bội liếc Tiểu Bảo một cái: "Đừng có lúc nào cũng chê bai anh rể của cháu như thế." "Tôi hiểu rồi." Phượng Tử Tránh vội vàng lên tiếng để ngăn Tiểu Bảo tiếp tục nói xấu mình.

Chương 1560

"Ý của cậu là, vị thiên tài đó của nhà chúng tôi đã bị lão già kia nhốt lại, hơn nữa còn ở ngay trong cấm địa?" Tiểu Bảo cười gật đầu: "Anh nói không sai.

Sau khi biết chuyện này, tôi đã đến cấm địa một chuyến rồi." Khóe miệng Phượng Tử Tránh giật giật nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này rốt cuộc ăn gì mà lớn vậy?

Mới mười tuổi sao lại làm ra nhiều chuyện khiến người khác không thể hiểu nổi thế? "Các anh có muốn đi gặp vị thiên tài chân chính của nhà mình không?" Tiểu Bảo sờ cằm, cười như không cười hỏi.

Thiên tài của ngày xưa, bây giờ chỉ là một kẻ điên có võ lực cường hãn.

Chỉ cần người này ra ngoài, nhà họ Phượng sẽ có trò hay để xem. "Được, nhưng tôi muốn đưa cả Phượng Lĩnh đi cùng." "Đương nhiên là phải đưa đi rồi, đến lúc đó cho anh ta một bất ngờ thật lớn." "Cái gì?" Trong lòng Phượng Tử Tránh dấy lên một dự cảm không lành.

Tiểu Bảo rốt cuộc định làm gì?

Nhìn dáng vẻ cảnh giác của Phượng Tử Tránh, Tiểu Bảo cười nói: "Đừng căng thẳng thế, tôi sẽ không làm gì anh ta đâu." "Tôi biết, chỉ là dáng vẻ này của cậu làm tôi thấy hơi đáng sợ.

Cậu rõ ràng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, nhưng trông cậu cứ như thể mọi thứ đã nằm trong lòng bàn tay vậy." Phượng Tử Tránh nhíu mày nói.

Tiểu Bảo nhướng mày: "Nếu cái gì cũng không biết, thì tôi cũng chẳng cần làm Thế tử của Ngọc Vương phủ nữa." "Sau này cậu sẽ kế thừa vị trí của cha cậu?" "Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?" Nếu không phải các anh em trai đều không muốn vị trí này, cậu cũng chẳng muốn quản. "Tôi đi tìm Phượng Lĩnh." "Ừm." "Thông báo xong thì các anh cứ nói với ông là được, tôi bắt đầu không thể chờ được nữa rồi." Tiểu Bảo khẽ cười.

Tiếng cười vui vẻ đó khiến Phượng Lĩnh nổi cả da gà. "Cậu..." "Cứ làm theo lời Tiểu Bảo đi, nó sẽ không hại các cháu đâu." Vũ lão nhìn Phượng Tử Tránh nói.

Phượng Tử Tránh lập tức im lặng: "Được, con biết rồi." Mặc dù nghe lời một đứa trẻ khiến anh ta cảm thấy hơi mất mặt, nhưng chỉ cần có thể giải quyết được chuyện của nhà họ Phượng thì đều là chuyện tốt.

Phượng Tử Tránh chào Vũ lão rồi rời đi.

Ba người còn lại, Vũ lão nhìn Tiểu Bảo: "Cha cháu cứ để cháu đến nơi nguy hiểm như vậy sao?" "Nguy hiểm ư?

Cháu thấy cũng bình thường thôi." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Bên cạnh có nhiều người đi theo như vậy, đối với cậu mà nói thật sự không nguy hiểm đến thế.

Không những không nguy hiểm mà còn cảm thấy rất thú vị.

Đối mặt với thái độ này của Tiểu Bảo, Vũ lão có chút bất đắc dĩ: "Cha cháu cũng thật là hồ đồ, chuyện như vậy cũng để cháu làm, nó rốt cuộc muốn gì?" Tiểu Bảo kỳ quái nhìn Vũ lão: "Cha cháu có muốn gì đâu ạ?

Cha chỉ muốn rèn luyện cháu một chút thôi." "..." Dùng người nhà họ Phượng để rèn luyện?

Tô Ngọc này quả thật lợi hại. "Ông ơi, cháu thấy cha làm vậy cũng không có gì sai.

Dù sao tương lai cháu cũng phải ra ngoài làm ăn, chút chuyện nhỏ này mà không xử lý được, sau này ra ngoài gặp chuyện khác thì cháu phải làm sao?" Tiểu Bảo thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình.

Hơn nữa cậu là Ngọc Vương tương lai, có những chuyện cần phải tìm hiểu trước thì vẫn nên tìm hiểu trước.

Vũ lão buồn cười lắc đầu, đối với lời của Tiểu Bảo không khỏi có chút bất đắc dĩ, rõ ràng là một đứa trẻ mà lại tỏ ra chín chắn hơn bất kỳ ai.

Đứa trẻ này cũng không biết nghĩ gì nữa. "Ông nhìn cháu như vậy làm gì?" "Chỉ là cảm thấy cháu nhỏ mà lanh thôi." Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: "Vâng, cháu cũng thấy mình có tính cách như vậy." Vũ lão cạn lời nhìn Tiểu Bảo, ý ông là vậy sao?

Vũ Lộ bên cạnh chống cằm nhìn Tiểu Bảo, nhíu mày nói: "Tiểu Bảo, cậu không thấy làm nhiều chuyện như vậy rất mệt sao?

Hơn nữa những chuyện này đều có nguy hiểm." Cha mẹ của Tiểu Bảo đều lợi hại như vậy, cho dù cậu không làm gì cũng chẳng sao cả, đúng không?

Tiểu Bảo không hiểu suy nghĩ này của Vũ Lộ có ý gì, nhưng từ nhỏ đến lớn cậu đã biết người ta không thể lúc nào cũng trông cậy vào người khác, cho dù là cha mẹ mình cũng vậy. "Nhìn tôi như vậy làm gì?" Vũ Lộ thấy Tiểu Bảo không những không trả lời câu hỏi của mình mà còn nhìn cô bằng ánh mắt có chút kỳ quái, lập tức trở nên hơi ngượng ngùng. "Không có gì, từ nhỏ tôi đã biết người ta chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lúc cha dạy dỗ chúng tôi cũng đã nói, có thể dựa vào thực lực gia tộc, nhưng bản thân phải có năng lực sinh tồn.

Bất kể là ai, dù đối xử tốt với chị đến đâu, cũng sẽ có một ngày rời đi, cũng sẽ bỏ lại chị một mình, vậy đến lúc đó chị dựa vào ai?

Đừng nói là dựa vào con cái của mình, nếu các chị đều có suy nghĩ như vậy, con cái của chị sao có thể không nghĩ như thế?" Tiểu Bảo đương nhiên nói.

Vũ lão vô cùng tán thành, sự việc đúng là như vậy.

Vũ Lộ làm mặt quỷ với Vũ lão. "Cậu không phải có một em gái sao?

Em gái cậu cũng như vậy à?" "Đương nhiên rồi, em gái tôi cũng phải học rất nhiều thứ.

Em ấy có thể không quản chuyện trong nhà, chỉ làm tiểu công chúa của chúng tôi, nhưng năng lực sinh tồn cần có thì em ấy cũng phải có." Đây là yêu cầu của cha đối với em gái.

Vũ Lộ lập tức không nói gì nữa, nói như vậy thì cô đúng là quá dựa dẫm vào ông rồi.

Vũ Lộ quay đầu nhìn ông lão, bối rối mân mê ngón tay nói: "Ông ơi, có phải con quá kém cỏi không?" "Sao lại thế được?

Bản lĩnh cần học ông cũng đã dạy cho con rồi, chỉ là trước đây con vẫn luôn nghĩ đến việc dựa dẫm vào ông mà thôi.

Bà ngoại trừ võ công giỏi ra, y thuật cũng không tệ, tuy không bằng Bạch Khởi nhưng cũng không kém.

Từ nhỏ Vũ Lộ đã tỏ ra rất hứng thú với y thuật, ông cũng không keo kiệt, cái gì cần dạy đều dạy cho cô.

Y thuật của cô cũng rất tốt, đặc biệt là nghiên cứu rất nhiều về các bệnh của phụ nữ.

Nếu sau này ông mất đi, Vũ Lộ chỉ có thể dựa vào chính mình để sống, tay nghề y thuật này của cô cũng có thể nuôi sống được cô. "Có ông ở đây, Lộ Lộ của chúng ta chính là bảo bối trong lòng bàn tay ông, không muốn làm việc cũng không sao." Vũ lão cười nói.

Từ khi nhặt được Vũ Lộ, những ngày tháng cô đơn của ông đã thay đổi.

Mặc dù lúc đầu nuôi con cũng rất lóng ngóng, sau này tìm mấy người giúp đỡ, cuối cùng cũng nuôi lớn được đứa bé tí hon này.

Từ lúc con bé bắt đầu học nói, đã gọi ông là "ông, ông", giọng nói non nớt.

Lớn hơn một chút biết đi rồi, thì ngày nào cũng bám theo sau ông.

Ông thu dọn dược liệu, Vũ Lộ lại ở bên cạnh phá rối, làm mọi thứ bừa bãi rồi còn nhe mấy chiếc răng sữa mới mọc nhìn ông.

Dáng vẻ mềm mại đáng yêu đó, khiến ông muốn trách mắng cũng không nói nên lời, chỉ có thể mặc cho con bé ở bên cạnh phá phách.

Chương 1561

"Thoắt cái con đã lớn thế này rồi, lúc đầu ta bế con về, con vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh bé tí.

Để chăm sóc con, nuôi con lớn, cũng tốn không ít công sức." Vũ lão cảm khái nói.

Vũ Lộ vẫn luôn biết cô không phải là cháu gái ruột của Vũ lão.

Nếu không phải Vũ lão bế cô từ trong tuyết về, cô có lẽ đã sớm chết cóng rồi.

Đi đến bên cạnh Vũ lão, ôm lấy ông: "Ông ơi, nếu không có ông, con đã sớm chết rồi.

Sau này con sẽ phụng dưỡng ông, nhất định để ông sống những ngày tháng thoải mái." Vũ lão đưa tay vỗ vỗ tay Vũ Lộ, cười nói: "Con bé này, không gây thêm phiền phức cho ta là ta đã vui lắm rồi, còn đòi phụng dưỡng ta nữa sao?" Vũ Lộ nghe vậy lập tức không vui, cái gì gọi là gây thêm phiền phức cho ông? "Ông ơi, ông đừng nói bậy, con gây phiền phức cho ông lúc nào chứ?

Ông chỉ đang nói lung tung thôi." Vũ lão không nhịn được cười: "Được, là ta nói bậy, Lộ Lộ không gây phiền phức cho ta." Tiểu Bảo ngồi bên cạnh nhìn họ nói chuyện.

Vũ Lộ không phải là cháu ruột của Vũ lão, chuyện này cậu đã biết từ lâu.

Vốn dĩ muốn xem thái độ của Vũ Lộ đối với Vũ lão, có phải là loại vong ân bội nghĩa không.

Bây giờ xem ra Vũ Lộ quả thực không tệ, người như vậy cũng được.

Thấy ông lão vui vẻ như vậy, cậu cũng yên tâm rồi.

Thấy Tiểu Bảo vẫn không nói gì, Vũ Lộ quay đầu nhìn cậu: "Sao cậu không nói gì nữa?" "Hửm?

Không có gì để nói cả." Vũ Lộ phồng má bất mãn nhìn Tiểu Bảo: "Đúng rồi, sau này cậu giúp Tử Tránh bọn họ một chút đi, dù sao chuyện này đối với cậu cũng có lợi, đúng không?" Tiểu Bảo bị câu nói này của Vũ Lộ làm cho tức cười, cái gì gọi là đối với cậu có lợi? "Chỉ chút lợi lộc cỏn con này mà chị nói có lợi cho tôi?

Tôi cần cái lợi này để làm gì?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Vũ Lộ tròn mắt, cậu nhóc này được cho lợi mà còn chê ít sao? "Tiểu Bảo, cậu có phải hơi quá đáng không?" "Tôi không thấy mình quá đáng ở đâu cả." Tiểu Bảo nhíu mày, vô tội nói.

Một câu nói khiến Vũ Lộ bực bội liếc cậu một cái. "Thôi bỏ đi, tôi không nói với cậu nữa.

Cứ tiếp tục nói thế này, tôi sợ nói đến cuối cùng, ngược lại tôi sẽ bị cậu làm cho tức chết mất." Vũ Lộ bực bội nói.

Nhưng nể tình lúc trước Tiểu Bảo đã nói cho họ tin tức, cô sẽ không so đo với cậu nữa.

Tiểu Bảo không nói gì, ung dung ngồi bên cạnh chờ Phượng Tử Tránh và Phượng Lĩnh đến.

Phượng Tử Tránh về nhà họ Phượng có chút không thích hợp, bèn cho người của mình đi tìm Phượng Lĩnh.

Phượng Lĩnh biết tin nhưng không đến ngay, mà tìm một lúc thích hợp mới đến. "Hôm qua cậu cho người đưa tin cho tôi, có phải có chuyện gì muốn nói không?" Phượng Lĩnh nhìn anh ta, nhíu mày lo lắng hỏi. "Hôm qua tôi biết được một vài chuyện từ miệng con trai của Tô Ngọc." Phượng Tử Tránh kể lại chuyện cấm địa, vị thiên tài năm xưa, và cả việc Tiểu Bảo muốn anh ta cũng đến.

Phượng Lĩnh nghe xong, theo bản năng nhíu mày, có chút lo lắng nói: "Cậu có thấy chuyện này là thật không?" "Nhìn dáng vẻ của đứa trẻ đó, chắc là mười phần thì cũng đúng tám chín phần, nhưng cụ thể thế nào, chúng ta vẫn phải xem xét thêm." Phượng Tử Tránh nhíu mày nói. "Cậu bé đó bảo chúng ta qua đó là muốn hỏi chúng ta có muốn đi gặp vị thiên tài năm xưa không." Phượng Lĩnh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu đồng ý: "Chuyện này chắc chắn phải đi rồi.

Tôi cũng muốn xem rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, cuối cùng lại thành ra thế này." Phượng Tử Tránh tán thành gật đầu: "Cậu nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Nếu cậu đã quyết định rồi, vậy chúng ta cùng đi gặp ông, có lẽ ở đó sẽ gặp được Tiểu Bảo, đến lúc đó nói rõ luôn khi nào chúng ta qua đó, cũng đỡ phải liên lạc sau này." Hai người họ mà liên lạc bị bên kia phát hiện, vấn đề sẽ lớn lắm.

Lão gia tử đó sẽ không đồng ý cho hai người họ có quá nhiều liên hệ.

Phượng Lĩnh tán thành gật đầu: "Cậu nói đúng, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." Sau khi bàn bạc xong, hai người bí mật đến hiệu thuốc của Vũ lão, và Phượng Lĩnh cũng đã gặp được người trong lòng của Phượng Tử Tránh, cháu gái của Vũ lão - Vũ Lộ.

Lần đầu tiên gặp Vũ Lộ, Phượng Lĩnh đã cảm thấy cô là một cô gái rất đơn thuần.

Quay đầu nhìn Phượng Tử Tránh bên cạnh, anh ta cảm thấy tên nhóc này thật sự may mắn, lại tìm được một người vợ như vậy.

Đưa tay đấm nhẹ Phượng Tử Tránh một cái, Phượng Lĩnh chân thành chúc phúc: "Chúc mừng nhé." Phượng Tử Tránh thoáng ngẩn ra, sau đó cười gật đầu: "Cảm ơn." "Tiểu Bảo hôm nay không qua, hai người đợi một lát, ta cho người đi tìm nó qua đây." Vũ lão thấy hai người đến, chỉ vào ghế bên cạnh bảo họ tự ngồi trước, đợi Tiểu Bảo đến rồi có chuyện gì thì tự họ bàn bạc. "Làm phiền rồi." Phượng Tử Tránh thì không sao, nơi này cứ như nhà mình, nhưng Phượng Lĩnh ở đây lại rất khách sáo.

Vũ lão "ừm" một tiếng, không nói gì, tiếp tục đi dọn dẹp ruộng thuốc của mình.

Tiểu Bảo nhận được tin liền ung dung đi tới.

Về phần em trai em gái, cậu cũng đã từ chối để chúng đi theo, dù sao cũng không phải đến để chơi.

Lúc Tiểu Bảo thấy hai người, họ không hề tỏ ra sốt ruột, điều này khiến cậu có chút kinh ngạc.

Sự kiên nhẫn của họ cũng khá tốt.

Tiểu Bảo thong thả bước tới, cười nói: "Các anh đến rồi." Nhìn Tiểu Bảo chậm rãi đến muộn, hai người liếc nhau.

May mà họ không có ý kiến gì với Tiểu Bảo, nếu không thì người bên cạnh cậu bé, e là hai người họ cũng không phải đối thủ. "Người bên cạnh tôi các anh không cần nghĩ nhiều, anh ta sẽ không ra tay đâu." Đương nhiên tiền đề là không làm cậu bị thương.

Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh không thật sự nghĩ người bên cạnh Tiểu Bảo sẽ không ra tay.

Người này nếu thật sự ra tay, e là sẽ không nể nang đối phương là ai. "Về cấm địa mà cậu nói, khi nào chúng ta đi?" Không muốn tiếp tục vòng vo, Phượng Lĩnh đi thẳng vào vấn đề.

Tiểu Bảo thích làm việc với người như vậy, cậu nhìn hai người: "Sáng mai sẽ đưa các anh đi.

Chuẩn bị tâm lý đi, bọn họ không dễ đối phó đâu." Nói xong, ánh mắt cậu dời đến Phượng Lĩnh: "Còn anh, anh là người cần chuẩn bị tâm lý nhất." Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, có chút nghi hoặc hỏi: "Tại sao lại bảo Phượng Lĩnh chuẩn bị tâm lý?" "Tôi nói vậy tự nhiên có lý do của tôi, các anh cứ làm theo lời tôi là được.

Về phần sau này sẽ thế nào, ngày mai các anh đi, gặp được người sẽ biết.

Nhưng đừng quá bất ngờ, đến lúc đó cũng đừng quá cảm ơn tôi." Tiểu Bảo nói một cách mờ ám.

Bất kể là Phượng Lĩnh hay Phượng Tử Tránh, cả hai nghe lời này của Tiểu Bảo đều cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng đã nói ngày mai phải đến cấm địa thì tự nhiên phải đi. "Ngày mai các anh đến chỗ ông trước, sau đó tôi sẽ đưa các anh đến cấm địa." Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo, vô cùng tò mò: "Tại sao cậu lại biết về cấm địa của nhà họ Phượng?" "Đơn giản thôi, lúc tôi nói chuyện với bác Thẩm Quyết thì bác ấy kể cho tôi nghe.

Bác Thẩm Quyết biết rất nhiều chuyện đấy." Dù sao cũng là thành chủ của Vong Ưu thành, lại là người theo Chung Ly Tuyệt lâu nhất, ông ấy biết một vài chuyện mà người ngoài không biết thì có gì lạ đâu?

Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh nghe lời Tiểu Bảo mà có chút không biết nói gì.

Chương 1562

Nhưng đứa trẻ này nói cũng đúng, có Thẩm Quyết ở đó, thông tin cậu biết được quả thực nhiều hơn họ rất nhiều. "Được rồi, các anh không cần nhìn tôi như vậy.

Còn chuyện gì không?

Nếu không có gì thì tôi đi trước đây." Cậu còn không ít việc phải làm, không có thời gian tiếp tục lãng phí ở đây với họ.

Phượng Tử Tránh và Phượng Lĩnh đều lắc đầu.

Thấy vậy, Tiểu Bảo chào Vũ lão một tiếng rồi rời đi. "Một đứa trẻ như nó thì có việc gì mà làm?" Phượng Lĩnh không nhịn được hỏi. "Nó nói muốn mở một sòng bạc ở Vong Ưu thành, hiện đang bận rộn.

Còn có nhiệm vụ huấn luyện do cha nó giao cũng phải hoàn thành, công việc cũng khá nhiều." Vũ lão giải thích cho hai người. "Các cậu đừng thấy đứa trẻ này tuổi nhỏ hơn mình mà coi thường, nhưng những việc nó làm không hề ít hơn các cậu đâu, sau này các cậu sẽ biết." Vũ lão cảm khái nói.

Tiểu Bảo có lẽ là đứa trẻ bận rộn và thông minh nhất mà ông từng gặp.

Phượng Lĩnh không tỏ thái độ gì khi nghe Vũ lão nói, một đứa trẻ dù bận đến đâu cũng không thể bận rộn được bao nhiêu, đó là suy nghĩ của Phượng Lĩnh.

Thế nhưng Vũ lão nhìn ra được suy nghĩ của anh ta lại không nói gì, chỉ nhàn nhạt cười.

Có những lúc con người là vậy, nói gì họ cũng không muốn tin, nhưng cũng không sao, bây giờ không tin sau này thật sự gặp phải tự nhiên sẽ tin, đối với họ cũng không có gì to tát. "Vũ lão, vậy tôi cũng về trước đây." Phượng Lĩnh nhìn Vũ lão nói.

Vũ lão phẩy tay bảo anh ta rời đi.

Đợi người đi rồi, Vũ lão mới nói: "Chẳng trách cháu không muốn vị trí gia chủ nhà họ Phượng, Phượng Lĩnh quả thực là một ứng cử viên không tồi." Phượng Tử Tránh "ừm" một tiếng: "Lúc đầu cháu khá không phục, vì cháu ở nhiều phương diện đều tốt hơn Phượng Lĩnh rất nhiều.

Chỉ là sau này cháu mới biết, cháu quả thực tốt hơn Phượng Lĩnh nhiều, nhưng nếu là cháu xử lý chuyện của nhà họ Phượng, cháu chưa chắc đã xử lý tốt như vậy.

Phượng Lĩnh làm gia chủ nhà họ Phượng, cũng không có gì không tốt." Vũ lão tự nhiên hiểu ý của Phượng Tử Tránh, liếc anh ta một cái, hừ một tiếng nói: "Cháu thì nghĩ vậy, nhưng e là có người không nghĩ thế đâu." Phượng Tử Tránh khẽ thở dài, còn có đạo lý nào không hiểu chứ.

Lông mày hơi nhíu lại, tâm trạng cũng không tốt lắm: "Con biết ý của ông." "Cháu biết là tốt rồi, người bên đó trong lòng cháu tự biết là được." Phượng Tử Tránh không tiếp tục nói, nhưng anh ta biết Vũ lão có ý gì.

Có một số người, anh ta quả thực nên giữ khoảng cách.

Lúc Phượng Lĩnh trở về, lão gia tử nhà họ Phượng đang nghe người bên cạnh báo cáo. "Ngươi nói Phượng Lĩnh lại ra ngoài rồi?

Còn không biết đã đi đâu?" Lão gia tử vô cùng không hài lòng với câu trả lời này.

Cái gì gọi là không biết đi đâu?

Phượng Lĩnh còn có thể mọc cánh bay đi chắc?

Bảo người theo dõi Phượng Lĩnh mà họ theo dõi như vậy sao?

Đúng là một đám phế vật.

Mà hai ngày nay số lần Phượng Lĩnh ra ngoài quả thực nhiều hơn một chút, điều này khiến lão gia tử vô cùng bất mãn. "Không cần lo lắng như vậy, sau này thế nào còn chưa biết, ông cần gì phải vội vàng thế?" Người ngồi bên cạnh liếc lão gia tử một cái, nhàn nhạt nói.

Lão gia tử đương nhiên biết sau này thế nào phải xem bọn họ, nhưng Phượng Lĩnh ra ngoài thường xuyên như vậy, lại còn che giấu hành tung của mình, nếu là liên thủ với người khác, đối với họ không phải là chuyện tốt. "Ta biết ý của ngươi, nhưng nếu Phượng Lĩnh đi tìm Tô Ngọc hợp tác, đối với chúng ta không phải là chuyện tốt." Nhà họ Phượng đối với Vong Ưu thành chính là một mối họa ngầm.

Hiện tại Thẩm Quyết muốn thay đổi Vong Ưu thành, để cuộc sống của người dân nơi đây trở nên tốt hơn, vậy thì nhà họ Phượng của họ chính là đối tượng mà Tô Ngọc muốn đối phó.

Một khi Tô Ngọc chọn đối phó với họ, e là chuyện này không thể giải quyết trong hòa bình được.

Ánh mắt người bên cạnh trở nên lạnh lẽo, nếu là liên thủ với Tô Ngọc, họ quả thực phải kiêng dè một chút.

Dù sao thì tất cả người ở đây đều không phải là đối thủ của Tô Ngọc.

Thiên phú của Tô Ngọc thật sự quá tốt.

Cộng thêm có Chung Ly Tuyệt trợ giúp, thực lực hiện tại e là không ai là đối thủ.

Họ thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ Chung Ly Tuyệt có phải cố ý không, cố ý để thực lực của Tô Ngọc tăng lên đến mức này, sau đó ra tay với họ.

Chỉ là trước đây Tô Ngọc cũng không trở về, lần này không những trở về mà còn mang cả vợ con theo, lẽ nào là để đánh lạc hướng họ?

Đợi đến khi họ không chú ý nữa, sẽ một lưới bắt hết?

May mà Tô Ngọc không biết họ đang nghĩ gì, nếu không chắc chắn sẽ nói một câu họ nghĩ nhiều rồi.

Anh chỉ là đưa vợ con về tế bái ông cụ, thật sự không có nhiều chuyện như vậy.

Đương nhiên những điều này người nhà họ Phượng đều không biết. "Sau này cẩn thận theo dõi Phượng Lĩnh, một khi xác định nó hợp tác với Tô Ngọc thì lập tức ra tay." "Vâng." Hiện tại họ có thể làm cũng chỉ có thế.

Không thể ra tay với Tô Ngọc, chẳng lẽ họ còn không thể ra tay với Phượng Lĩnh sao?

Tiểu Bảo về đến nhà, tâm trạng vô cùng tốt.

Tô Ngọc đang đọc sách thấy con trai vui vẻ như vậy liền ngạc nhiên hỏi: "Xảy ra chuyện gì thế?

Hôm nay ra ngoài về mà tâm trạng tốt vậy?" Tiểu Bảo chống cằm nói: "Ngày mai xuất phát." Tô Ngọc lập tức hiểu ý Tiểu Bảo. "Con đã nói với Phượng Lĩnh rồi?" Tô Ngọc cũng biết về cấm địa của nhà họ Phượng.

Người bên trong đó anh cũng đã cùng Tiểu Bảo đi gặp qua, tự nhiên biết Tiểu Bảo đang nói gì.

Tiểu Bảo lắc lắc ngón tay, cười nói: "Con tại sao phải nói với anh ta?

Nếu con nói với Phượng Lĩnh bây giờ, sau này sẽ không còn thú vị nữa.

Cha, cha nói xem lúc anh ta gặp được người mình muốn gặp, sẽ có biểu cảm gì?" Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Tiểu Bảo, đưa tay xoa xoa thái dương, sở thích quái ác của Tiểu Bảo quả nhiên giống hệt anh. "Tiểu Bảo, con có chắc là anh ta sẽ cảm kích con không?" Tiểu Bảo suy nghĩ một lát, nghiêng đầu nói: "Anh ta có cảm kích con hay không, con không quan tâm." "Con chỉ muốn xem Phượng Lĩnh sau đó sẽ có biểu cảm gì thôi?" Tiểu Bảo hứng khởi nói.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Chương 1563

Thôi bỏ đi, hiếm khi thấy Tiểu Bảo hứng thú như vậy, anh sẽ không nói những lời làm mất hứng nữa.

Đưa tay vỗ nhẹ Tiểu Bảo một cái, đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, ẩn ý nói: "Vậy con phải cẩn thận đấy." "Cha yên tâm, con đã chuẩn bị xong rồi." Trước khi về đã bắt đầu chuẩn bị, sao cậu có thể bị liên lụy được.

Ngược lại, Tiểu Bảo nghĩ đến nhà họ Phượng lại cảm thấy vô cùng hứng thú. "Cha, cha nói xem nhà họ Phượng thấy Phượng Lĩnh thường xuyên chạy ra ngoài như vậy sẽ có suy nghĩ gì?

Có cảnh giác với Phượng Lĩnh không nhỉ?" Lão gia tử nhà họ Phượng đó chắc không phải người ngu ngốc như vậy chứ? "Lão gia tử đó đa phần sẽ nghi ngờ Phượng Lĩnh, dù sao gần đây Phượng Lĩnh ra ngoài quá nhiều, lại còn che giấu hành tung, lão ta đại khái sẽ nghi ngờ Phượng Lĩnh có thể sẽ tìm người liên thủ." Chỉ cần suy nghĩ một chút, Tô Ngọc đã đoán được lão gia tử nhà họ Phượng sẽ nghĩ gì.

Tiểu Bảo cười hì hì, nịnh nọt nhìn Tô Ngọc: "Cha, vậy cha có nghĩ lão gia tử nhà họ Phượng sẽ cho rằng Phượng Lĩnh liên thủ với cha không?" Tô Ngọc liếc Tiểu Bảo một cái, không muốn nói gì, chuyện này thật sự có khả năng.

Dù sao anh và Thẩm lão đại muốn dọn dẹp nhà họ Phượng cũng không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc không nói gì, liền biết ý anh là gì rồi.

Cậu có chút mong chờ người bên cạnh lão gia tử nhà họ Phượng đến tìm cha gây phiền phức, đây là chuyện gì vậy?

Cậu từ khi nào cũng trở nên có sở thích quái ác như vậy?

Tô Ngọc không nói gì, đối với lão gia tử nhà họ Phượng tạm thời không có ý định quản.

Hiện tại có Tiểu Bảo giúp đối phó nhà họ Phượng, anh có thể lười biếng một chút.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, nhìn dáng vẻ này của Tô Ngọc, sao lại có cảm giác mình bị cha tính kế rồi nhỉ?

Nhíu mày suy nghĩ rất lâu, ánh mắt của Tiểu Bảo cuối cùng dừng lại trên người Tô Ngọc: "Cha, con muốn hỏi một vấn đề." "Ừm, con nói đi, mặc dù ta chưa chắc sẽ trả lời con." "Cha có phải đang tính kế con không?" Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, cuối cùng dùng một ánh mắt vô cùng kỳ quái nhìn cậu: "Tại sao con lại nghĩ ta sẽ tính kế con?" "Nhìn ánh mắt này của cha là biết rồi còn gì." Tiểu Bảo lẩm bẩm. "Con giúp Phượng Lĩnh bọn họ, cha sẽ không cần phải nhanh chóng đi dọn dẹp nhà họ Phượng..." Tiểu Bảo càng nói càng cảm thấy đúng là như vậy.

Nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc bật cười ha hả, đưa tay véo má cậu: "Không phải con muốn rèn luyện sao?

Ta cho con cơ hội này." Tiểu Bảo thở dài một hơi, quả nhiên vẫn là bị cha tính kế.

Phồng má bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Cha, mẹ con đâu?" "Đang nghỉ ngơi." Gần đây Vương Cẩn Hòa có chút mệt, hôm nay hiếm khi không phải ra ngoài, anh liền để cô nghỉ ngơi nhiều một chút.

Đương nhiên trong đó cũng không thiếu công sức của anh.

Tiểu Bảo gục mặt xuống bàn không nói gì nữa.

Ngược lại, Tô Ngọc nén cười hỏi: "Sao thế?" "Không có gì." Đợi

Vương Cẩn Hòa đến, Tiểu Bảo lập tức đứng dậy khỏi ghế, chạy đến bên cạnh ôm lấy cô: "Mẹ, cuối cùng mẹ cũng đến rồi." Vương Cẩn Hòa bị Tiểu Bảo ôm đến ngẩn người, sau đó cúi đầu nhìn con trai, cười hỏi: "Sao thế này?

Nhìn Tiểu Bảo nhà ta thế này, người không biết còn tưởng con bị ai bắt nạt đấy." Tiểu Bảo vội vàng gật đầu, cậu chính là bị người ta bắt nạt, mà người bắt nạt cậu còn là cha ruột. "Sao?

Cha con lại bắt nạt con à?" Từ sau khi Tiểu Bảo nói muốn cho họ nghỉ hưu sớm, sở thích quái ác của Tô Ngọc lại trỗi dậy.

Mỗi ngày chỉ nghĩ cách trêu chọc Tiểu Bảo.

Thật không biết anh ta bị làm sao nữa.

Khiến cho Tiểu Bảo có chuyện là lại chạy đến mách cô, mách xong người kia lại tỏ vẻ vô tội nói không có chuyện đó. "Đúng vậy, cha quá đáng lắm, lúc nào cũng nghĩ cách bắt nạt con.

Con còn là con trai cưng của cha không vậy?" Tiểu Bảo tố cáo.

Ngôn Triệt và Ngôn Hi đi vào nghe thấy vậy, cũng chạy tới nói: "Mẹ ơi, anh nói đúng đó, cha bắt nạt người ta." Ngay cả những đứa trẻ như chúng mà cũng bắt nạt.

Tô Ngọc đưa tay chỉ vào mình, ba đứa nhóc này có phải nói nhầm không?

Đặc biệt là Triệt nhi và Hi hi, anh bắt nạt chúng lúc nào?

Sao anh lại không biết?

Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, anh giải thích rõ cho em đây là chuyện gì?" Tiểu Trí và Huyền Hoằng Nghị đi vào sau, thấy cảnh này liền che miệng cười trộm.

Chắc chắn là Tiểu Bảo bọn họ lại mách mẹ rồi.

Mỗi lần mách mẹ xong, cha đều bị mẹ mắng, bị mắng xong cha lại đến gây sự với họ, cứ lặp đi lặp lại như vậy, thế mà Tiểu Bảo và Ngôn Triệt bọn họ lại vui vẻ không biết mệt.

Liệt Dương nhìn Tô Ngọc, tức giận gầm lên một tiếng.

Tô Ngọc bị làm cho tức cười, đi đến bên cạnh Liệt Dương, đặt tay lên người nó, dùng sức một chút, Liệt Dương liền bị ấn nằm bẹp xuống.

Nhìn Liệt Dương nằm trên đất không đứng dậy nổi, Tô Ngọc nhướng mày nhìn nó nói: "Xem ra gần đây lá gan lớn thật rồi nhỉ, dám gầm với ta rồi sao?" Liệt Dương nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo vẻ hoang mang, tại sao nó đã lớn rồi mà vẫn không phải là đối thủ của con thú hai chân này.

Thật là mất mặt hổ quá đi.

Nghĩ đến một con hổ như nó lại không đánh lại con thú hai chân này, thật tức chết hổ mà.

Liệt Dương lập tức nằm bẹp trên đất không động đậy, dáng vẻ đó là muốn nằm ì ra luôn.

Ngôn Triệt đi đến bên cạnh Liệt Dương, đưa tay kéo cánh tay Tô Ngọc: "Cha, cha đừng bắt nạt Liệt Dương." "Ta bắt nạt nó?

Rốt cuộc là ai bắt nạt ai?" Ngôn Triệt nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mới nói: "Cha, Liệt Dương vẫn còn là một đứa trẻ, đừng bắt nạt nó." Tô Ngọc nhìn thân hình mấy trăm cân của Liệt Dương, rơi vào trầm tư.

Đây là đứa trẻ mà con trai nói sao?

Đứa trẻ này có phải hơi lớn quá không?

Đưa tay xoa xoa thái dương: "Con trai, con có hiểu lầm gì về khái niệm 'đứa trẻ' không?" "Không có ạ, Liệt Dương mới ba tuổi, chính là một đứa trẻ." Liệt Dương vô cùng tán đồng gật đầu, nó chính là một đứa trẻ.

Tô Ngọc bị một người một hổ này làm cho tức cười, mà lại không nói được gì.

Tính theo tuổi của con người, Liệt Dương quả thực vẫn là một đứa trẻ.

Thấy con trai như vậy, Tô Ngọc còn biết làm sao đây?

Ngoài việc giơ tay lên, bảo liệt dương đứng dậy, ông ta còn có thể làm gì nữa chứ?

Sau khi cả nhà đã đông đủ, Vương Cẩn Hòa nhất thời nổi hứng nói: "Nhân lúc cả nhà đã đông đủ cả rồi, để con đi nấu bữa trưa cho mọi người." Vừa nghe Vương Cẩn Hòa muốn nấu cơm, mấy đứa trẻ liền tranh nhau gọi món, ngay cả Tô Ngọc cũng nói ra món mình thích ăn.

Sau khi Vương Cẩn Hòa đi, Tô Ngọc véo má con trai như trừng phạt, bực bội nói: "Dám mách lẻo rồi cơ à?" Tiểu Bảo và các em ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, dáng vẻ như muốn nói: Cha đang nói gì vậy?

Chúng con không biết gì cả.

Chương 1564

Nếu nói về giả vờ ngây thơ, ai có thể qua được mấy đứa Tiểu Bảo chứ?

Khiến cho Cẩn Hòa luôn cảm thấy anh thật sự đã bắt nạt mấy đứa nhỏ.

Anh cưng chiều chúng còn không kịp, sao có thể bắt nạt được? "Ngày mai đến đó đừng nói nhiều, cứ quan sát là được." Có những chuyện vẫn cần Phượng Lĩnh tự mình giải quyết. "Cha yên tâm, con chỉ muốn xem kịch thôi, không có ý định làm gì cả." Cậu bé không ngốc đến mức nghĩ đến việc giúp người khác.

Tô Ngọc lúc này mới yên tâm: "Con có suy nghĩ riêng là chuyện tốt." Tiểu Trí vẫn chưa biết chuyện này, quay sang nhìn Tiểu Bảo, im lặng hỏi xem chuyện là thế nào.

Tiểu Bảo cũng không giấu giếm, nhanh chóng kể lại mọi chuyện cho Tiểu Trí.

Nghe xong, Tiểu Trí đành bất lực nhìn bọn họ: "Tiểu Bảo, khi nào cậu mới biết chừng mực một chút đây?" Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi nhìn Tiểu Trí nói: "Tớ trước giờ vẫn vậy mà." "Cậu tự cẩn thận nhé." Biết không thể khuyên được Tiểu Bảo, Tiểu Trí chỉ có thể dặn dò. "Anh yên tâm, em không sao đâu." Buổi trưa được ăn món Vương Cẩn Hòa nấu, Tiểu Bảo và các em vô cùng vui vẻ, buổi chiều thì quây quần bên cạnh vợ chồng Tô Ngọc làm việc của mình, hoặc nghe hai người nói chuyện phiếm cũng không thấy chán. "Các con cứ ở đây suốt không thấy chán sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo và các em, không nhịn được hỏi.

Tiểu Bảo dứt khoát lắc đầu: "Đương nhiên là không chán ạ, ở bên cha mẹ là hạnh phúc nhất, sao chúng con có thể thấy chán được chứ?" "Anh nói đúng đó ạ." Thấy mấy đứa trẻ thật sự muốn ở bên cạnh mình chứ không muốn đi chơi, Vương Cẩn Hòa mới yên tâm, cũng không nói đuổi chúng đi.

Tiểu Bảo nháy mắt ra hiệu với em trai và em gái, bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa bật cười. "Làm gì thế?" "Không có gì ạ." Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu.

Chơi cả buổi chiều, sáng sớm hôm sau Tiểu Bảo đã đến chỗ của Vũ lão, lúc cậu đến thì mọi người đã có mặt.

Nhưng trông bộ dạng của Phượng Lĩnh, có vẻ tối qua ngủ không ngon. "Sao thế?

Sợ tôi bán cả hai người đi à?" Tiểu Bảo nhìn thấy hai người liền trêu chọc.

Hai người bất lực nhìn Tiểu Bảo, cậu bé nói chuyện có cần phải khó nghe vậy không?

Cứ luôn nói những lời khiến người khác hiểu lầm, như vậy thật sự không tốt chút nào. "Hai người thật là nhàm chán." Tiểu Bảo nói với vẻ mặt chán ghét.

Hai người cứ nhìn Tiểu Bảo như vậy, khiến cậu bé mất cả hứng thú bắt nạt người khác, đành phải dẫn họ đi. "Đi thôi, tôi dẫn hai người đi." Theo Tiểu Bảo đến một dãy núi, nơi này họ đã từng đến, nhưng dường như bên trong không có gì cả.

Mục đích Tiểu Bảo dẫn họ đến đây là gì?

Thấy Tiểu Bảo không lên tiếng, hai người cũng không hỏi, chỉ im lặng đi theo cậu.

Đi khoảng một canh giờ, họ đến bên một vách đá, phía trước là vách núi dựng đứng, muốn leo lên gần như là không thể.

Ngay khi Phượng Lĩnh định hỏi, tay Tiểu Bảo đặt lên vách đá gõ nhẹ một cái, sau đó lại sờ vào một chỗ rồi xoay một vòng.

Rất nhanh, một lối đi xuất hiện trên vách đá trước mặt, nơi này lại có người đào hầm sao?

Đứa trẻ này rốt cuộc làm sao mà biết được?

Ánh mắt của cả hai đều đổ dồn vào Tiểu Bảo.

Họ đến đây không ít lần, nhưng chưa bao giờ nghĩ rằng nơi này lại có thứ như vậy.

Lông mày khẽ nhíu lại, đứa trẻ này rốt cuộc làm sao biết được?

Họ thực sự quá nghi ngờ.

Tiểu Bảo nhìn Phượng Lĩnh nhíu mày, trong mắt cũng lộ vẻ lo lắng.

Tiểu Bảo nhìn họ như vậy: "Hai người nhìn tôi như thế làm gì?" "Không có gì, chúng tôi chỉ tò mò không biết cậu đã làm thế nào thôi." Tiểu Bảo nghi hoặc nhìn họ, chuyện này khó lắm sao?

Không phải chỉ cần có mắt có tay là được à?

Bị Tiểu Bảo nhìn bằng ánh mắt đó, hai người có chút ngượng ngùng, im lặng quay đầu đi không nhìn cậu nữa.

Nếu cứ tiếp tục nhìn đứa trẻ này, anh cảm thấy mình sắp bị phế mất rồi.

Tiểu Bảo không nói gì thêm, mà dẫn họ đi tiếp vào bên trong.

Sau khi rẽ mấy khúc cua, Tiểu Bảo mới dừng lại.

Sau đó mở một cánh cửa đá ở đó.

Cánh cửa đá mở ra, nơi này hoàn toàn là một thế giới khác.

Dường như đây là dưới chân vách núi, nếu không đi qua đường hầm này, họ không thể nào vào từ bên ngoài được.

Hai người kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này thật sự rất khác biệt. "Đừng dùng ánh mắt kinh ngạc như vậy nhìn tôi, bây giờ vẫn chưa cần đến đâu." Tiểu Bảo nói xong liền dẫn hai người đến một nơi khác.

Ở đó có một hang động, vừa bước vào đã cảm thấy ẩm ướt và lạnh lẽo, rất khó chịu.

Sâu trong cùng của hang động có mấy người bị xiềng xích huyền thiết trói lại, trông họ vô cùng già nua.

Nghe thấy tiếng động, mấy người ngẩng đầu lên, khi thấy Tiểu Bảo, một người trong số họ cười lên: "Cậu đến rồi." Tiểu Bảo giơ vò rượu lên cho họ xem: "Lần này tôi mang rượu đến cho các vị, thuốc mà Bạch Khởi thúc thúc để lại cho các vị đã uống hết chưa?" "Đã uống hết rồi." Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt, rượu lần này mang đến cũng là để bồi bổ cơ thể cho các vị." "Nhóc con, cậu giúp chúng tôi như vậy là có mục đích gì?" "Tôi không thích nhà họ Phượng, người của nhà họ Phượng rất đáng ghét." Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này nói chuyện có thể đừng vơ đũa cả nắm được không?

Hai người họ cũng là người nhà họ Phượng. "Chúng tôi cũng là người của nhà họ Phượng." "Ừ, tôi biết, nhưng tôi vẫn khá ghét cậu, dù sao thì cậu cũng luôn nghĩ cách tính kế tôi, đừng tưởng tôi không biết chuyện này." Tiểu Bảo hừ một tiếng, khinh thường nói.

Khóe miệng Phượng Lĩnh co giật nhìn cậu, một lời phản bác cũng không nói ra được.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương, thôi vậy, anh nhường đứa trẻ này, không chấp nhặt với trẻ con. "Không thích nhà họ Phượng cũng đành chịu, chúng tôi bị xiềng xích huyền thiết này trói lại, dù muốn giúp cậu cũng không thể." Tiểu Bảo đi tới nhìn xiềng xích trên tay họ, phải có chìa khóa mới mở được.

Cậu cầm ổ khóa lên nghiên cứu một lúc, rồi từ trong tay áo lấy ra một cây trâm bạc, cắm vào lỗ khóa và không ngừng di chuyển.

Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo như vậy, vẻ mặt quái dị nói: "Cậu không phải là định dùng cây trâm này để mở khóa đấy chứ?" Nếu đơn giản như vậy, những người này đã không bị nhốt ở đây lâu đến thế. "Phượng Lĩnh, cậu đi xem người ở cuối cùng kia là ai đi." Tiểu Bảo không muốn nghe giọng của Phượng Lĩnh, không ngẩng đầu lên nói.

Một câu nói khiến Phượng Lĩnh có chút khó hiểu, nhưng vẫn đi qua đó.

Chương 1565

Mà người đó khi nghe thấy hai chữ "Phượng Lĩnh" thì trở nên có chút kích động: "Phượng Lĩnh?

Cậu là Phượng Lĩnh?" Phượng Lĩnh nghe thấy giọng nói khàn khàn này cảm thấy có chút kỳ lạ, anh là Phượng Lĩnh, tại sao người này lại kích động như vậy?

Anh không nhịn được bước tới, nhìn bộ dạng tóc tai bù xù, mặt mày bẩn thỉu của người đó, Phượng Lĩnh có chút mơ hồ, người này là ai? "Tôi tên là Phượng Tường Doãn." Cái tên này khiến sắc mặt Phượng Lĩnh thay đổi trong nháy mắt, đây là tên của cha anh.

Giọng Phượng Lĩnh có chút run rẩy hỏi lại: "Ông...

ông là cha tôi?" Nhưng không phải cha anh đã qua đời từ khi anh còn rất nhỏ sao?

Anh do một tay mẹ nuôi lớn.

Nhưng mẹ thường kể cho anh nghe những chuyện về cha, bây giờ lại nói với anh, cha anh bị người ta nhốt ở đây? "Đúng vậy, ta chính là cha con, lúc ta bị bắt đến đây, con mới hai tuổi thôi." Phượng Tường Doãn cay đắng nói.

Ông cứ ngỡ cả đời này sẽ không được gặp lại con trai nữa.

Không ngờ ông vẫn còn có ngày được gặp lại con.

Phượng Lĩnh có chút không thể chấp nhận được, anh luôn nghĩ rằng Phượng Tường Doãn đã chết từ lâu, nhưng bây giờ lại bị người ta nhốt ở đây.

Nhìn bộ dạng của họ như vậy, cũng đủ biết những năm qua đã phải chịu bao nhiêu khổ cực. "Tại sao lại như vậy?

Mẹ nói với con là cha đã qua đời, con và mẹ vẫn luôn nghĩ rằng cha đã mất rồi." Nếu cha vẫn luôn ở bên cạnh, anh và mẹ cũng sẽ không phải sống khổ sở như vậy.

Không nói đến chuyện này thì thôi, nhắc đến, trong mắt Phượng Tường Doãn lại ánh lên sự căm hận. "Tất cả chuyện này đều do Phượng Lỗi làm, không chỉ có ta, ngay cả cụ lớn của con và mọi người cũng bị Phượng Lỗi tính kế rồi bị nhốt ở đây." Phượng Tường Doãn giải thích.

Biết được chuyện của những năm qua, sự căm hận của Phượng Lĩnh đối với Phượng Lỗi đã lên đến đỉnh điểm.

Còn Phượng Tường Doãn thì nhìn Phượng Lĩnh: "Mẹ con thế nào rồi?

Bà ấy vẫn khỏe chứ?" Trong mắt Phượng Lĩnh lộ vẻ bi thương: "Để bắt con phải ngoan ngoãn làm việc cho gia tộc, Phượng Lỗi đã giết mẹ." "Con vẫn luôn nghĩ mẹ bị người khác giết, con tìm hung thủ mãi không ra, không ngờ hung thủ lại chính là Phượng Lỗi." Nghe tin vợ mình bị Phượng Lỗi giết, trong mắt Phượng Tường Doãn tràn đầy đau khổ, lúc nhìn thấy con trai ông còn nghĩ sau khi ra ngoài vẫn có thể gặp lại vợ, nhưng bây giờ lại biết vợ đã không còn, điều này làm sao ông có thể chấp nhận được? "Cha, cha không sao chứ?" Phượng Tường Doãn xua tay, cười khổ nói: "Ta không sao." "Chỉ là trong lòng có chút khó chịu, ta vốn nghĩ sau khi ra ngoài sẽ được gặp mẹ con, ai ngờ..." Phượng Tường Doãn đau khổ nói.

Nhưng sự căm hận đối với Phượng Lỗi lại càng sâu đậm hơn.

Đợi khi ra ngoài, ông nhất định phải tự tay giết chết Phượng Lỗi.

Tiểu Bảo ngước mắt nhìn họ một cái, thờ ơ nói: "Ra không được thì nói gì cũng vô ích, có căm hận nhiều hơn nữa thì có tác dụng gì?" "Các người bị người ta hạ độc bao nhiêu năm, cho dù ra ngoài được muốn đối phó người ta, chẳng phải là vác xác đi nộp mạng sao?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Lúc muốn giết người báo thù, có thể xem lại tình trạng hiện tại của mình trước được không?

Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo, nghiến răng hỏi: "Cậu có cách nào để cha tôi và mọi người ra ngoài không?" "Đương nhiên là có, nhưng tại sao tôi phải giúp các người?" Tiểu Bảo nhìn họ hỏi.

Cậu là thương nhân, không làm ăn thua lỗ. "Cậu muốn thế nào?

Nhà họ Phượng, tôi có thể cho cậu." "Không hứng thú." Tiểu Bảo lắc đầu, vẻ mặt vô cùng chán ghét.

Cậu đã có một Ngọc Vương phủ rồi, còn cần nhà họ Phượng để làm gì?

Để tự tìm phiền phức cho mình sao?

Nghe lời Tiểu Bảo, những người khác lên tiếng: "Ta thấy cậu cũng không phải người bình thường, sau này chắc cậu cũng sẽ cần người?

Thế này đi, mấy lão già chúng ta sau này sẽ đi theo cậu, bảo vệ cậu, cậu thấy thế nào?" Tiểu Bảo chờ chính là câu nói này của họ. "Được." Tiểu Bảo không nghĩ ngợi gì mà gật đầu đồng ý.

Mấy người ngẩn ra, đến lúc này làm sao còn không hiểu?

Họ đã bị đứa trẻ này tính kế rồi.

Nhưng mà sự tính kế của đứa trẻ này cũng không khiến người ta cảm thấy ghét, ít nhất người ta cũng quang minh chính đại, nghĩ sao làm vậy, đây là một chuyện tốt.

Phượng Lĩnh nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: "Vấn đề bây giờ là, các trưởng bối đều bị xiềng xích huyền thiết trói lại, không có cách nào rời khỏi đây." Tiểu Bảo nhướng mày nhìn anh ta, trong tay cầm một ổ khóa đã được mở: "Cậu nói cái này à?" Phượng Lĩnh và Phượng Tử Tránh sững sờ nhìn Tiểu Bảo: "Cậu làm thế nào được vậy." Tiểu Bảo không nói gì, chỉ cầm cây trâm trong tay tiếp tục mở khóa, sau khi mở xong liền nói: "Làm như vậy đó." Phượng Lĩnh thừa nhận mình đã bị vả mặt, mà cú vả này còn rất đau.

Đây thật sự là chuyện một đứa trẻ có thể làm được sao?

Sao cậu lại có thể lợi hại như vậy?

Phượng Lĩnh không nhịn được hỏi: "Cậu thật sự chỉ là một đứa trẻ thôi sao?" Tiểu Bảo khó hiểu nhìn Phượng Lĩnh một cái: "Tôi không phải trẻ con chẳng lẽ cậu là à?" "Bên cạnh cha tôi có một người là thần trộm, mở khóa là sở trường của ông ấy, tôi chỉ học lỏm một chút thôi." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Dường như đây là một việc vô cùng đơn giản.

Phượng Lĩnh chớp mắt: "Đơn giản vậy thôi sao?" "Chứ sao?

Mở khóa khó lắm à?" Tiểu Bảo khó hiểu hỏi lại.

Đây không phải là một việc rất đơn giản sao?

Sao đến chỗ Phượng Lĩnh lại trở nên vô cùng khó khăn vậy?

Phượng Lĩnh nở một nụ cười không ra cười, gượng gạo nói: "Cậu học nhanh thật đấy." "Ừm, cha tôi cũng nói vậy." Tiểu Bảo gật đầu đồng tình.

Cả cha mẹ và những người đã dạy cậu đều nói cậu học rất nhanh.

Phượng Lĩnh nhất thời không biết nên nói gì, thực ra anh chỉ muốn khách sáo một chút, không có ý gì khác.

Tiểu Bảo có phải quá nghiêm túc rồi không?

Không để ý đến ánh mắt kỳ quặc của Phượng Lĩnh, Tiểu Bảo mở khóa cho những người còn lại, đưa rượu cho họ: "Mỗi người chỉ được uống một ngụm, không được uống nhiều." "Nhóc con sao keo kiệt vậy?

Cả một vò rượu lớn như thế mà chỉ cho chúng ta uống một ngụm?" "Rượu này hậu vị rất mạnh, tình trạng của các vị bây giờ một ngụm đã là nhiều rồi, đừng quá tham lam." Tiểu Bảo bực bội nói.

Người lớn tuổi nhất xua tay: "Tửu lượng của chúng ta đều rất tốt, cậu đừng lo." Năm xưa tửu lượng của họ rất đáng nể, rượu này dù hậu vị mạnh cũng không đến mức chỉ uống được một ngụm.

Tiểu Bảo bị chọc cười, thôi vậy, nếu họ muốn thử thì cứ cho họ cơ hội.

Tiểu Bảo đưa rượu cho họ, mấy người mỗi người uống liền mấy ngụm.

Uống xong, nói năng cũng không còn rõ ràng nữa.

Chương 1566

"Rượu... rượu ngon." Nói xong liền nằm thẳng ra đất ngáy vang trời.

Phượng Tử Tránh và Phượng Lĩnh sững sờ nhìn cảnh này, quay sang nhìn Tiểu Bảo: "Đây là tình huống gì vậy?" "Không có gì to tát, chỉ là say rượu thôi, ngủ một giấc dậy là khỏe." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Hai người cảm thấy càng thêm kỳ diệu: "Đây rốt cuộc là rượu gì?

Mới uống bao nhiêu đâu?

Đã say rồi?" Người của thành Vong Ưu có một đặc điểm rất lớn, đó là tửu lượng rất tốt.

Đặc biệt là những người lợi hại, tửu lượng lại càng tốt hơn.

Kết quả bây giờ chỉ uống mấy ngụm rượu đã nằm la liệt trên đất ngủ say?

Rượu này lợi hại đến vậy sao?

Chắc lúc tỉnh dậy sẽ khó chịu lắm đây? "Đây là rượu cha tôi cất giữ sáu năm, do chính tay mẹ tôi ủ, là loại rượu có thể bồi bổ cơ thể." Tiểu Bảo thản nhiên nói. "Rượu cha tôi cất giữ người khác muốn mua cũng không mua được, nếu không phải để bồi bổ cơ thể cho họ, tôi mới không mang ra đâu." Nhiều đồ tốt như vậy, tự mình giữ lại không tốt sao?

Tại sao phải cho người khác dùng?

Phượng Lĩnh và những người khác có chút không hiểu: "Nếu đã như vậy thì rượu này còn uống được không?" "Được chứ, mỗi lần uống một ngụm nhỏ sẽ không sao, ai bảo họ không nghe lời?

Chuyện này cũng không thể trách tôi, phải trách họ không coi ra gì, quá tự cao tự đại." Tiểu Bảo hừ một tiếng nói.

Thật sự nghĩ đồ cậu lấy ra là loại rượu bình thường sao?

Cậu đưa tay sờ cằm, cười như không cười nhìn những người đang ngủ say sưa trên đất, không biết sau khi tỉnh dậy họ sẽ có suy nghĩ gì?

Cậu đã bắt đầu mong chờ rồi.

Khóe miệng Phượng Lĩnh và những người khác co giật nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này chắc chắn là cố ý, và nhìn bộ dạng này là biết ngay không có ý tốt. "Có phải cậu muốn cười nhạo cha tôi và mọi người không?

Cậu biết ông ấy là cha tôi từ khi nào?" Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo, hỏi dồn dập.

Tiểu Bảo nghiêng đầu suy nghĩ: "Ồ, từ lần đầu tiên đến đây đã biết rồi, sao thế?" Phượng Lĩnh nhíu mày, chắc cũng đã lâu lắm rồi? "Nếu cậu đã biết từ lâu, tại sao không nói cho tôi biết?" Câu nói này của Phượng Lĩnh khiến Tiểu Bảo có chút khó hiểu, cậu nhìn anh ta hỏi: "Cậu nói câu này có chút kỳ quặc rồi đấy, tại sao tôi phải nói cho cậu biết?" "Cậu..." Phượng Tử Tránh thấy Phượng Lĩnh như vậy, vội vàng lên tiếng: "Lúc đó cậu ấy cũng không quen biết cậu, nếu chạy đến trước mặt cậu nói cha cậu còn sống, cậu có tin không?" Anh ta sao lại kích động như vậy?

Cũng không xem tình hình bây giờ là thế nào?

Tiểu Bảo cười lạnh nói: "Tôi không muốn nói thì sẽ không nói cho cậu biết những chuyện này, cậu làm gì được tôi?

Tôi nói thẳng cho cậu biết luôn, nếu không phải tôi nhờ Bạch Khởi thúc thúc và mọi người chữa thương cho những người này, có lẽ họ đã chết rồi." "Bây giờ cậu lại đến đây chất vấn tôi vấn đề này, Phượng Lĩnh, cậu nghĩ mình có tư cách đó không?" Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy những chuyện này thật vô vị.

Toàn là hạng người gì thế này, chỉ nghĩ thôi cũng thấy phiền.

Phượng Lĩnh im lặng không nói gì, thấy anh ta như vậy, Phượng Tử Tránh có chút đau đầu, sau đó nhìn Tiểu Bảo nói: "Anh ấy chỉ là vì chuyện này mà cảm xúc quá kích động, tôi thay anh ấy xin lỗi." Tiểu Bảo cười càng thêm cạn lời: "Anh thay cậu ta xin lỗi?

Tại sao anh lại thay cậu ta xin lỗi?" Phượng Tử Tránh bị nghẹn họng không nói nên lời. "Anh có biết rượu của cha tôi bây giờ quý giá đến mức nào không?

Còn cả thuốc mà cha anh và mọi người uống, toàn bộ đều dùng những dược liệu mà các người có mơ cũng không dám nghĩ đến, Phượng Lĩnh, anh nghĩ mình là cái thá gì?" Tiểu Bảo càng nghĩ càng tức, đối với Phượng Lĩnh không có chút thiện cảm nào. "Nếu biết sau này anh sẽ tính kế tôi, bây giờ lại còn có thái độ này, lúc đó tôi đã không nên để Bạch Khởi thúc thúc và mọi người cứu cha anh, chết quách đi cho rồi." Tiểu Bảo hoàn toàn không quan tâm lời nói này có kích động Phượng Lĩnh hay không, cậu nói không chút khách khí.

Cậu ghét nhất là loại người không biết gì mà còn ở đây chỉ trỏ người khác.

Đúng là đồ bỏ đi.

Phượng Lĩnh nghe Tiểu Bảo nói những lời như vậy, quả nhiên nổi giận, vừa định nói gì đó thì bị Phượng Tử Tránh cản lại. "Cậu tránh ra cho tôi." Phượng Tử Tránh ánh mắt lạnh băng nhìn Phượng Lĩnh, đột nhiên ra tay đấm một cú vào mặt anh ta, Phượng Tử Tránh lạnh lùng hỏi: "Bình tĩnh lại chưa?" Lời của Tiểu Bảo tuy có chút khó nghe, nhưng ai có thể nói đó không phải là sự thật?

Xét theo một khía cạnh nào đó, Tiểu Bảo chính là ân nhân cứu mạng của cha Phượng Lĩnh.

Anh ta không cảm kích thì thôi, lại còn nói những lời như vậy, khó trách Tiểu Bảo lại lật mặt ngay lập tức.

Phượng Lĩnh nhìn chằm chằm Phượng Tử Tránh, bộ dạng như muốn ra tay với Phượng Tử Tránh.

Thấy anh ta như vậy, Phượng Tử Tránh vừa định mở miệng thì nghe Tiểu Bảo nói: "Cậu tránh ra, tôi lại muốn xem xem hắn có thể làm gì tôi." Phượng Tử Tránh quay đầu nhìn Tiểu Bảo, rất không đồng tình với cách làm này của cậu.

Bây giờ Phượng Lĩnh đang rất nóng nảy, nếu để anh ta tiếp cận Tiểu Bảo, có thể sẽ gây ra phiền phức lớn, và đây tuyệt đối không phải là điều anh muốn thấy. "Tiểu Bảo..." "Tránh ra." Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn Phượng Tử Tránh.

Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, giây phút này anh mới hiểu rõ lời ông nội nói có ý gì.

Trước đây ông nội từng nói với họ, dù họ có cố gắng đến đâu cũng không thể đạt đến tầm cao mà Tiểu Bảo sẽ có.

Anh vốn còn mang tâm lý nghi ngờ, nhưng bây giờ thì khác rồi.

Lần đầu tiên anh cảm nhận được khí thế mạnh mẽ như vậy từ một đứa trẻ mười tuổi.

Và đứa trẻ này còn có không gian phát triển rất lớn.

Phượng Tử Tránh nhìn Tiểu Bảo một lúc lâu rồi mới im lặng tránh ra, chỉ là ánh mắt vẫn luôn dõi theo họ, lo lắng giữa hai người sẽ xảy ra chuyện gì.

Tiểu Bảo khịt mũi cười: "Yên tâm, tôi không giết cậu ta đâu."

Phượng Tử Tránh cười gượng gạo, hình như điều anh lo lắng không phải là chuyện đó, anh lo Phượng Lĩnh sẽ làm hại Tiểu Bảo.

Nếu Tiểu Bảo bị thương, rất nhiều người trong thành Vong Ưu có lẽ sẽ nổi giận.

Và người đứng đầu mũi chịu sào chắc chắn là Tô Ngọc và Thẩm Quyết.

Dù sao thì việc họ đối tốt với đứa trẻ này là điều mọi người đều thấy. "Tiểu Bảo, chuyện này..." "Phượng Tử Tránh, chuyện này không liên quan đến anh, tốt nhất anh nên tránh ra." Tiểu Bảo biết Phượng Tử Tránh muốn nói gì, nhưng cậu sẽ không cho Phượng Tử Tránh cơ hội đó.

Tiểu Bảo ngẩng đầu, u uất nói: "Tôi lớn từng này, từ khi đi theo cha tôi, chưa từng có ai chất vấn tôi như vậy." Phượng Tử Tránh không nói gì, nhưng anh biết rõ những lời Tiểu Bảo nói đều là thật, không phải nói đùa.

Suy nghĩ một lát, Phượng Tử Tránh nghiêng người tránh ra, lần này Phượng Lĩnh quả thực có chút quá đáng.

Tính cách của đứa trẻ này đến giờ anh vẫn chưa nắm bắt được, cách đối xử vẫn còn mang tính thăm dò.

Chương 1567

Mà Phượng Lĩnh lại làm thẳng thừng như vậy, chẳng phải là đang vả mặt người ta sao?

Hơn nữa thái độ vừa rồi của Phượng Lĩnh cũng thực sự khiến người ta rất bất mãn.

Dù sao đi nữa Tiểu Bảo cũng là ân nhân cứu mạng của cha anh ta.

Tiểu Bảo thấy anh ta tránh ra, ánh mắt liền chuyển sang Phượng Lĩnh.

Cười như không cười nhìn Phượng Lĩnh: "Anh muốn làm gì?

Bây giờ cứ làm thẳng đi, không có ai cản đâu." Lời của Tiểu Bảo khiến sắc mặt Phượng Lĩnh thay đổi liên tục: "Cậu..." "Tôi làm sao?

Trách tôi không nói cho anh biết sớm, để anh biết cha anh còn sống à?

Nhưng chuyện đó thì có liên quan gì đến tôi?

Đó là cha của anh, hơn nữa, anh và tôi có quan hệ gì?

Tôi phải nói cho anh biết sao?" Tiểu Bảo liên tiếp đặt câu hỏi, khiến Phượng Lĩnh không còn mặt mũi nào.

Anh cúi gằm đầu, không dám ngẩng lên nhìn vào mắt Tiểu Bảo. "Sao thế?

Vừa rồi không phải bộ dạng muốn ra tay với tôi sao?

Bây giờ sao không ra tay nữa?" Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh, thản nhiên nhìn Phượng Lĩnh.

Phượng Lĩnh không nói gì, cũng không động đậy, anh biết vừa rồi là mình đã quá đáng.

Nhưng bảo anh xin lỗi, anh cũng có chút không nói ra lời, đối với anh, Tiểu Bảo chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con.

Tại sao anh phải xin lỗi một đứa trẻ con.

Tiểu Bảo liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng Phượng Lĩnh.

Cậu nhìn những người bên cạnh một cái, xem ra sau này có thể tiết kiệm được một ít đồ tốt rồi.

Tiểu Bảo thấy anh ta như vậy cũng không nói gì thêm, dẫn người của mình ra ngoài dạo chơi, nghĩ rằng có lẽ sẽ tìm được thứ gì đó hay ho.

Sau khi Tiểu Bảo rời đi, Phượng Tử Tránh đi đến bên cạnh Phượng Lĩnh, nhíu mày nói: "Rốt cuộc anh đang nghĩ gì vậy?

Đứa trẻ đó là ân nhân cứu mạng của cha anh, sao anh có thể đối xử với cậu ấy như vậy?" "Biết rõ mình làm sai chuyện này, anh còn không biết xin lỗi, thái độ như vậy của anh sẽ khiến cậu ấy bất mãn đấy." Phượng Tử Tránh đau đầu nói.

Nghe vậy, Phượng Lĩnh bất mãn nhìn Phượng Tử Tránh: "Nó chỉ là một đứa trẻ thôi, lần này đến giúp cũng là có mục đích riêng." Nhìn mấy vị trưởng bối đang hôn mê, Phượng Lĩnh nhíu mày.

Anh tin rằng những trưởng bối này đều là những người rất lợi hại, nếu vậy, để họ đi theo cậu bé đó, đối với họ không có chút lợi ích nào. "Nó vừa đến đã muốn mấy vị trưởng bối đi theo, rõ ràng là có ý đồ khác." Phượng Tử Tránh cảm thấy suy nghĩ này của Phượng Lĩnh thật sự rất nguy hiểm, có lẽ xét theo một khía cạnh nào đó, anh ta và Phượng Lỗi đều giống nhau.

Đều ích kỷ, tư lợi.

Nhíu mày nhìn Phượng Lĩnh, Phượng Tử Tránh khẽ thở dài nói:

"Thì sao chứ?

Người ta với chúng ta chẳng thân chẳng quen, dựa vào đâu mà phải giúp chúng ta?

Vấn đề này anh có thực sự nghĩ đến chưa?" "Huống hồ nhà họ Phượng đối với thành Vong Ưu hiện tại chính là một phiền phức, nếu có thể xử lý được, đổi lại là anh, anh sẽ chọn làm thế nào?

Phượng Lĩnh, vấn đề này đều bày ra trước mắt, bất kể Tiểu Bảo đã làm gì, cậu ấy có điều kiện gì, đó đều là chuyện đương nhiên, nếu đổi lại là anh, anh có nguyện ý làm như vậy không?" Phượng Tử Tránh không khách khí nói.

Mỗi người đều có lòng ích kỷ, chưa từng có ai dám nói mình là người đại công vô tư.

Người đại công vô tư là thần phật, còn họ chẳng qua chỉ là người bình thường mà thôi.

Cứu người rồi muốn nhận được lợi ích, chuyện đó có vấn đề gì sao?

Phượng Tử Tránh cảm thấy không có vấn đề gì cả, ngược lại còn là chuyện đương nhiên.

Phượng Lĩnh bị Phượng Tử Tránh nói cho không cãi lại được.

Nhưng vẫn nhíu mày nói: "Đây là người nhà họ Phượng, năng lực và thực lực đều không cần phải nghi ngờ, ở lại nhà họ Phượng sẽ có lợi hơn cho chúng ta." "Anh nghĩ Thẩm Quyết và họ thật sự sẽ bỏ qua cho nhà họ Phượng sao?" Phượng Tử Tránh đột nhiên lên tiếng.

Sau khi thành Vong Ưu bắt đầu phát triển toàn diện, nhà họ Phượng đã trở thành một củ khoai lang nóng bỏng tay, đặc biệt là một số người trong nhà họ Phượng.

Chuyện này không cần anh nói nhiều, Phượng Lĩnh cũng biết.

Biết rõ những chuyện này, Phượng Lĩnh vẫn nói những lời như vậy, anh ta đang nghĩ gì vậy?

Phượng Lĩnh im lặng không nói, đối với chuyện này anh ta quả thực biết rất rõ, dù sao cũng đã chứng kiến thành Vong Ưu đi đến ngày hôm nay.

Một số người trong nhà họ Phượng cũng quả thực là những người Thẩm Quyết nhất định phải giết.

Trước đây anh ta cũng có suy nghĩ như vậy, chỉ là bây giờ nhìn thấy những người này, anh ta vẫn muốn giữ lại nhà họ Phượng, chỉ xử lý những kẻ xấu xa kia. "Anh đừng nghĩ đến vấn đề này nữa, tôi thấy mấy vị trưởng bối đã nghĩ thông rồi, họ sẽ không tiếp tục ở lại nhà họ Phượng đâu." Từ ánh mắt của họ có thể thấy, họ đã hoàn toàn không còn tình cảm gì với nhà họ Phượng nữa.

Phượng Lĩnh hoàn toàn không tin đây là sự thật.

Phượng Tử Tránh bất lực lắc đầu: "Nếu anh không tin, vậy thì đợi họ tỉnh lại rồi hỏi cho rõ ràng." Phượng Lĩnh không nói gì thêm, nhưng đã nghĩ rất rõ, sau này nhất định sẽ hỏi những trưởng bối này rốt cuộc muốn làm gì. "Thiếu gia quả nhiên như ngài nghĩ." Một bóng đen đến sau lưng Tiểu Bảo, cung kính nói.

Tiểu Bảo nghịch ngón tay mình, thản nhiên lên tiếng: "Người mà tôi đã nhắm trúng, không ai có thể cướp đi được." Một Phượng Lĩnh thì là cái thá gì?

Cũng dám đến tranh người với cậu?

Trước đây cậu cũng đã đến đây vài lần, cũng đã hỏi qua suy nghĩ của họ, lúc đó cậu đã biết cho dù cậu có cứu họ ra, những người này cũng sẽ không quay về gia tộc nữa.

Từ lúc đó cậu đã suy nghĩ đến việc thu nhận những người này.

Thiên tài năm xưa của nhà họ Phượng chắc chắn rất lợi hại nhỉ?

Mới hơn sáu mươi tuổi, dùng đồ trong tay mẹ bồi bổ cơ thể một chút, còn có thể giúp cậu làm việc một thời gian dài nữa.

Người vừa có thực lực vừa có năng lực như vậy, cậu đi đâu mà tìm?

Nhân tài như vậy, Phượng Lĩnh muốn tranh với cậu?

Quả thực là người si nói mộng.

Vệ sĩ bên cạnh không nói gì, nhưng lại cảm thấy lời Tiểu Bảo nói vô cùng chính xác.

Chương 1568

Người mà thiếu gia đã nhắm trúng, thật sự không ai cướp đi được. "Thiếu gia, vậy sau này có tiếp tục cứu người đó không?" "Không hứng thú." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Lòng tốt bị xem như lòng lang dạ sói, nếu đã như vậy, cậu còn quan tâm đối phương nghĩ gì, muốn làm gì làm chi?

Dạo chơi bên ngoài một lúc lâu, tìm được mấy củ nhân sâm, Tiểu Bảo mới thong thả quay về.

Lúc quay về, họ đều đã tỉnh, nhưng Phượng Lĩnh dường như có lời muốn nói.

Tiểu Bảo cũng tinh ý không vào trong, dựa vào vách đá ở cửa hang nghe cuộc đối thoại bên trong. "Cụ lớn, tại sao các cụ lại đồng ý đi giúp một đứa trẻ?" Phượng Lĩnh thấy họ tỉnh lại liền không nhịn được hỏi.

Nhìn Phượng Lĩnh một cái, người được anh ta gọi là cụ lớn lên tiếng: "Chúng ta đã không còn hy vọng gì với nhà họ Phượng nữa, cũng không muốn tiếp tục quay về nhà họ Phượng, mà đứa trẻ này là một người rất tốt, chúng ta đi theo nó cũng tốt." Phượng Lĩnh nhíu mày: "Nhưng nếu có các cụ ở nhà họ Phượng, sự phát triển của nhà họ Phượng sẽ tốt hơn." Nghe lời của Phượng Lĩnh, họ đều cười phá lên, chỉ là tiếng cười đó có chút âm u, nghe mà rợn cả tóc gáy.

Thấy họ như vậy, Phượng Lĩnh nhíu mày: "Cụ lớn, rốt cuộc các cụ nghĩ thế nào?" "Phát triển tốt hơn cái gì, chúng ta không hủy hoại hoàn toàn nhà họ Phượng đã là nể mặt tổ tông lắm rồi, ngươi còn muốn chúng ta đi phát dương quang đại nhà họ Phượng?

Phượng Lĩnh, ngươi đang nghĩ gì vậy?" Phượng Lĩnh không ngờ họ lại oán hận nhà họ Phượng sâu sắc đến vậy. "Sau này không có những người đó, sẽ là một nhà họ Phượng trong sạch." Như thể nghe được chuyện gì đó nực cười, mấy người đều nhìn Phượng Lĩnh như vậy.

Cũng không nói gì, chỉ cứ thế nhìn, bộ dạng đó khiến Phượng Lĩnh có chút không tự nhiên. "Cụ lớn, tại sao các cụ lại nhìn con như vậy?" Anh ta nói sai gì sao?

Nhà họ Phượng sau này vốn dĩ là một nhà họ Phượng hoàn toàn mới, anh ta nói sai sao? "Phượng Lĩnh, đừng ngây thơ nữa, người của nhà họ Phượng, không có một ai là ngây thơ cả." "Cậu có biết tại sao chúng tôi lại bị giam mấy chục năm không?

Thế hệ các cậu, nếu không phải Tiểu Bảo dẫn các cậu tới, các cậu có biết ở đây còn có một khu cấm địa không?" "Các cậu có biết trưởng bối của mình đang thoi thóp, sống trong tủi nhục ở nơi này không?" Liên tiếp mấy câu hỏi khiến Phượng Lĩnh im lặng.

Cậu ta biết rõ ràng là nhờ Tiểu Bảo mà họ mới biết được mọi chuyện ở đây.

Nếu không phải Tiểu Bảo tìm đến nơi này, có lẽ những người trước mặt đây chẳng bao lâu nữa sẽ biến thành xương khô, mà cái chết của họ cũng chẳng ai hay biết. "Để cứu chúng tôi, Tiểu Bảo đã làm rất nhiều việc mà cậu không dám tưởng tượng, thậm chí còn lấy ra rất nhiều bảo bối cho chúng tôi ăn, điều dưỡng gần một tháng trước sau, chúng tôi mới có được trạng thái như bây giờ." Cũng nhờ có người của Tiểu Bảo cho ăn, họ mới có da có thịt hơn một chút.

Nếu không, lúc Tiểu Bảo mới gặp, họ đã da bọc xương, nhiều nhất là một tháng nữa sẽ bị bỏ đói đến chết.

Những chuyện này, có người nào của Phượng gia biết không? "Kẻ giam chúng tôi ở đây không phải kẻ thù, không phải đối thủ, mà là người thân mà chúng tôi tin tưởng, chính cha và anh em của mình." Phượng Lĩnh kinh ngạc nhìn cụ cố của mình, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin: "Cụ cố... có phải cụ nói nhầm không ạ?

Sao có thể như vậy được?" Sao có thể xảy ra chuyện như vậy?

Cậu ta không thể tin đây là sự thật.

Đối mặt với sự hoài nghi của Phượng Lĩnh, Phượng Lôi cũng không tức giận, dù sao chuyện này ai mà tin nổi?

Nếu là họ, có lẽ họ cũng không tin. "Đợi cha cậu tỉnh lại, cậu có thể hỏi ông ấy xem ai đã đưa ông ấy đến đây." Phượng Tường Doãn tỉnh lại không lâu sau đó, Phượng Lĩnh nhìn cha mình, hỏi cùng một câu hỏi.

Và Phượng Tường Doãn cũng không muốn ở lại Phượng gia. "Cha, ngay cả cha cũng không muốn giúp con sao?" Phượng Tường Doãn lắc đầu: "Không đâu, chúng ta đều không thích Phượng gia, thậm chí là căm ghét Phượng gia." "Tại sao?

Là ai đã giam cha ở đây?" Tại sao lại như vậy? "Ông nội ruột của con, Phượng Lỗi." Phượng Lĩnh kinh hãi nhìn Phượng Tường Doãn, tất cả những điều này đều là thật sao?

Phượng Lôi không hề nói dối.

Phượng Tường Doãn thấy cậu ta kinh ngạc như vậy thì không nhịn được cười. "Con có biết mục đích ông ta làm vậy là gì không?" Phượng Tường Doãn bình tĩnh hỏi.

Phượng Lĩnh không nói gì, nhưng ánh mắt đã thể hiện rất rõ ràng, cậu ta muốn biết tại sao lại có chuyện này. "Nếu con muốn biết, vậy ta sẽ nói cho con, mục đích ông ta làm vậy chỉ là để ngăn cản ta cướp đi vị trí gia chủ của ông ta, vì ông ta biết sau khi ta có được vị trí gia chủ sẽ không bị ông ta khống chế." Chỉ vì một lý do đơn giản như

vậy.

Phượng Lĩnh toàn thân lạnh toát nhìn người trước mặt, ánh mắt mờ mịt, lại có thể là như vậy sao? "Phượng Lĩnh, nếu cậu muốn thay đổi Phượng gia, vậy cậu hãy tự mình đi làm những việc đó, đừng nghĩ đến việc để chúng tôi giúp cậu, chúng tôi sẽ không giúp đâu.

Nếu chúng tôi ra tay giúp cậu, cuối cùng chúng tôi cũng không biết có trực tiếp hủy hoại cả Phượng gia hay không." Những người ở đây đều muốn Phượng gia sống tốt, thậm chí muốn xử lý những tộc nhân giết người kia, nhưng Phượng Lỗi không đồng ý.

Ông ta cho rằng đó là con bài mặc cả của gia tộc.

Cuối cùng mọi chuyện trở nên rất lớn.

Sau đó Phượng Lỗi đã ra tay với họ. "Cậu có biết cụ của cậu cũng chết trong tay Phượng Lỗi không?" Phượng Lôi nhìn Phượng Lĩnh, nói từng chữ một.

Sắc mặt Phượng Lĩnh trắng bệch nhìn họ, nghiến răng nói: "Ý của các cụ là Phượng Lỗi giết cha?" Phượng Lôi "Ừ" một tiếng: "Không sai, ông ta không chỉ giết cha mà còn muốn giết anh, thậm chí giết cả con trai mình." Thậm chí để thoát khỏi những mối quan hệ này, ông ta chỉ tìm một lý do hoàn hảo, nói rằng họ đã rời khỏi thành Vong Ưu và không bao giờ quay lại nữa.

Hoặc dùng thủ đoạn tương tự như với Phượng Tường Doãn.

Nói rằng họ đã chết, đã mất mạng.

Thực tế, họ không những còn sống mà còn bị Phượng Lỗi hành hạ ngày qua ngày suốt mười mấy năm.

Còn ông đã bị hành hạ mấy chục năm rồi.

Phượng Lĩnh bất giác lùi lại một bước, còn định nói gì đó thì bị

Phượng Tử Tránh ngăn lại.

Phượng Tử Tránh cau mày nhìn Phượng Lĩnh: "Đừng nói nữa." Cậu có thể nhìn thấy nỗi bi thương trong mắt các vị trưởng bối này.

Hết lòng vì gia tộc, cuối cùng lại nhận lấy kết cục như vậy.

Trừ khi là thánh nhân, nếu không thì thật sự sẽ không tiếp tục trở về Phượng gia.

Đừng nói là họ, ngay cả cậu cũng coi thường những người của Phượng gia. "Phượng Lĩnh, Phượng gia hiện tại chẳng qua chỉ là một gia tộc mục nát từ bên trong, cho dù cậu muốn thay đổi thì có thể làm được gì?

Cậu nghĩ mình có thể thay đổi tất cả những người này sao?" Phượng Lĩnh im lặng không nói.

Chương 1569

Cậu ta tự nhận mình không làm được. "Cậu xem, chính cậu cũng không làm được, tôi đổi một câu hỏi khác, nếu hôm nay người ở đây là cậu, cậu bị giam cầm ngược đãi mười năm thậm chí mấy chục năm, sau khi được cứu, cậu có còn muốn trở về gia tộc đó giúp đỡ không?" Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh, lời lẽ sắc bén hỏi.

Phượng Lĩnh tiếp tục im lặng, vì cậu ta tự nhận mình không làm được.

Phượng Tử Tránh khẽ thở dài: "Nếu cậu không làm được, vậy cậu dựa vào đâu mà nghĩ rằng họ có thể làm được?" Phượng Lôi rất hài lòng với Phượng Tử Tránh: "Nói không sai, chuyện chính mình còn không làm được thì đừng nghĩ đến việc bảo chúng tôi đi làm." Phượng Lĩnh nghe họ nói vậy liền biết họ đã quyết định rồi, sau này dù cậu ta muốn làm gì cũng không có cơ hội nữa.

Tiểu Bảo nghe thấy tiếng bên trong, khóe miệng hơi nhếch lên, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Phượng Lôi liếc nhìn ra ngoài, lên tiếng: "Đã đến rồi thì vào đi, đứng ngoài đó làm gì?" Tiểu Bảo phủi lớp bụi không tồn tại trên người, dẫn người đi vào. "Không có gì, chỉ là muốn để cả nhà các vị tự nói chuyện thôi." Phượng Tường Doãn nhìn Tiểu Bảo vô cùng cảm kích: "Cảm ơn cậu đã giúp nhiều người chúng tôi như vậy." Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Phượng Tường Doãn: "Cảm ơn?

Tôi nghĩ có người không nghĩ như vậy đâu." Phượng Tường Doãn ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, sau đó nhìn sang Phượng Lĩnh bên cạnh: "Tại sao?" "Tại sao ư?

Thật ra cũng không có gì, chỉ là có người không hài lòng vì tôi đã không nói sớm cho cậu ta biết ông vẫn còn sống thôi." Tiểu Bảo nói rất tùy ý.

Một câu nói khiến Phượng Tường Doãn khẽ thở dài: "Phượng Lĩnh, cậu ấy là ân nhân cứu mạng của cha, nếu không phải cậu ấy lấy ra rất nhiều thứ quý giá để cứu chúng ta, sau đó lại cho người mang đồ ăn đến, có lẽ chúng ta đã chết đói từ nửa tháng trước rồi." "Cha biết con đang nghĩ gì, chỉ là cha không hy vọng con trút giận lên ân nhân của mình, như vậy là không đúng." Phượng Tường Doãn nhìn Phượng Lĩnh, nghiêm túc nói.

Phượng Lĩnh nhìn Tiểu Bảo, trong mắt mang theo vẻ oán trách, dường như rất không hài lòng vì cậu bé đã nói ra chuyện này.

Tiểu Bảo cười như không cười nhìn cậu ta: "Tôi nói rồi thì cậu làm gì được tôi?" Phượng Tường Doãn đau đầu nhìn Phượng Lĩnh.

Xem ra những năm nay cậu ta cũng bị ảnh hưởng rất lớn, nếu không cũng sẽ không ra nông nỗi này. "Phượng Lĩnh, xin lỗi cậu ấy đi, con không nên làm vậy." Phượng Tường Doãn cau mày, bất đắc dĩ nói.

Nhưng Phượng Lĩnh hoàn toàn không muốn: "Con sẽ không xin lỗi nó." "Rõ ràng các người nên đến giúp con, bây giờ lại chọn đi theo nó, dựa vào đâu?

Rõ ràng các người là người của Phượng gia." Phượng Lĩnh cuối cùng cũng nói ra hết những lời trong lòng.

Phượng Tường Doãn cau mày nhìn con trai mình: "Chúng ta vừa mới nói rồi, chúng ta không muốn về Phượng gia, lẽ nào con không nghe lọt tai những lời chúng ta nói sao?" "Cho dù các người không muốn về Phượng gia giúp đỡ, các người cũng không nên chọn đi theo nó.

Bọn họ thì thôi đi, nhưng cha là cha của con, cha mới là người nên giúp con nhất, thế mà cha lại đi giúp nó, cha có nghĩ đến cảm nhận của con không?" Phượng Lĩnh nhìn Phượng Tường Doãn, oán hận nói.

Những người khác thì trong lòng cậu ta còn có thể tự an ủi, đó là trưởng bối hoặc người khác của cậu ta.

Nhưng đây là cha ruột của cậu ta, là cha mà không nghĩ đến việc giúp đỡ con mình thì thôi đi, lại còn nghĩ đến việc đi giúp Tô Tử Khâm, cậu ta dựa vào cái gì chứ?

Chỉ vì cậu ta là con trai của Ngọc Vương sao?

Phượng Lôi nhìn bộ dạng của Phượng Lĩnh, thất vọng lắc đầu.

Rất nhanh, ánh mắt ông trở nên kiên định, lạnh lùng nhìn Phượng Lĩnh: "Cậu muốn biết tại sao?

Được, chúng tôi sẽ cho cậu biết tại sao." "Đầu tiên, Tiểu Bảo là ân nhân cứu mạng của chúng tôi, cậu ấy đã cứu mạng chúng tôi, mạng sống này của chúng tôi là của cậu ấy." "Đừng nói với chúng tôi rằng chúng tôi là người Phượng gia, khi chúng tôi bị giam ở đây chờ chết, chúng tôi đã không còn là người Phượng gia nữa rồi." Giọng Phượng Lôi rất lớn, chấn động đến mức tai Phượng Lĩnh hơi ù đi. "Thứ hai, đứa trẻ này là một người rất lương thiện, những người bên cạnh cậu ấy cũng rất tốt, trạng thái như vậy mới là điều chúng tôi mong muốn.

Thay vì nói chúng tôi đi theo cậu ấy, thà nói chúng tôi muốn đến chỗ cậu ấy dưỡng lão còn hơn.

Phượng Lôi nói ra suy nghĩ của họ.

Phượng Tường Doãn đồng tình gật đầu: "Bác cả nói không sai, tôi cũng nghĩ như vậy." Nhưng Phượng Lôi nhìn vẻ mặt không cam lòng của Phượng Lĩnh, không hề tức giận, không những không giận mà còn nói thẳng: "Phượng gia đối với chúng tôi mà nói chính là một gia tộc ích kỷ, tại sao chúng tôi phải vì một gia tộc ích kỷ như vậy mà từ bỏ nửa đời sau của mình?" Vì Phượng gia, nửa đời trước của họ đã bị hủy hoại hoàn toàn, bây giờ họ cũng không còn nhiều thời gian để sống, nếu đã vậy tại sao không thể làm một vài việc mình thích?

Lại còn phải lãng phí những ngày còn lại của mình cho một gia tộc khiến mình chán ghét?

Phượng Lĩnh nghe họ nói, sắc mặt thật sự không tốt chút nào: "Ý của cụ cố là con cũng là loại người ích kỷ đó sao?" Nghe vậy, Phượng Lôi ha ha cười lớn: "Chẳng lẽ cậu không phải sao?

Cậu ở đây không vui chẳng phải vì chúng tôi đều đi theo nó mà không chọn cậu sao?

Trong lòng cậu ghen tị đúng không?" Phượng Lĩnh muốn phản bác, nhưng lại không biết nói từ đâu.

Bởi vì đó đúng là suy nghĩ của cậu ta. "Cậu chính là ghen tị với đứa trẻ này, cậu chỉ nghĩ đến việc mình không nhận được sự giúp đỡ của chúng tôi, nhưng cậu có nghĩ đến cảm nhận của chúng tôi không?" Phượng Lôi hỏi với ánh mắt sắc bén.

Ánh mắt ấy ép Phượng Lĩnh phải vô thức quay đầu đi, không nhìn họ.

Nhưng Phượng Lôi không có ý định buông tha cho cậu ta, tiếp tục nói: "Trước đó cậu có thể nói cậu không biết gì cả, nên mới không vui như vậy, nhưng sau khi biết rõ chúng tôi đều rất bất mãn với Phượng gia, cậu vẫn nói những lời như vậy, sao hả?

Không muốn thấy chúng tôi sống tốt?

Hay là không muốn thấy chúng tôi sống yên ổn vài năm cuối đời?" "Con không nghĩ vậy." Phượng Lĩnh khô khốc nói. "Có nghĩ vậy hay không trong lòng cậu tự biết, không cần phải nói với chúng tôi.

Vốn dĩ chúng tôi thấy các cậu còn rất hài lòng, nhưng bây giờ đối với cậu, chúng tôi thật sự rất thất vọng." Phượng Lôi thất vọng nói.

Ông vốn nghĩ Phượng gia dù sao cũng có vài hậu bối không tồi, nhưng bây giờ xem ra ngoài đứa trẻ bên này, Phượng Lĩnh này thật sự chẳng ra làm sao.

Quá ích kỷ.

Phượng Tường Doãn đưa tay vỗ vai Phượng Lĩnh: "Thân thể của chúng ta tổn hại quá nhiều, không biết lúc nào sẽ chết, thật sự không muốn lãng phí thời gian còn lại vào chuyện này nữa." Phượng Lĩnh mím chặt môi nhìn cha mình, lẽ nào ngay cả cha cậu ta cũng không muốn giúp cậu ta sao? "Cha cũng không muốn giúp con?" "Không phải cha không muốn giúp con, mà là cha đã không thể giúp con được nữa rồi, chỉ cần nghĩ đến những gì Phượng gia đã làm với cha, cha không thể nào bình tĩnh mà làm những việc đó được." Phượng Tường Doãn bất đắc dĩ nói.

Phượng Lĩnh không nói gì nữa, Tiểu Bảo đứng bên cạnh nhìn bộ dạng này của cậu ta thật sự rất chán ghét.

Nhưng cha người ta đang ở đây, không cần cậu bé phải nói gì. "Mọi người nghỉ ngơi xong chưa?

Nếu xong rồi thì ra ngoài đi." Đợi họ nói xong những gì cần nói, Tiểu Bảo mới lên tiếng. "Đi thôi." Nơi này họ không muốn nhìn thêm một lần nào nữa.

Tiểu Bảo "Ừ" một tiếng, cho người dẫn họ rời đi.

Đi mất hai ba canh giờ mới về đến nhà, lúc về đã là nửa đêm.

Tô Ngọc ngồi ở sảnh trước vẫn chưa ngủ, tay cầm một quyển sách đang đọc.

Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc đang đọc sách ở sảnh trước, đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng đi tới: "Cha, sao cha lại ở đây?" "Về rồi à?

Mọi chuyện xử lý có thuận lợi không?" Tô Ngọc đặt sách xuống, nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo vội vàng gật đầu: "Lần này mọi chuyện khá thuận lợi, nhưng Phượng Lĩnh đúng là người chẳng ra làm sao cả." Người như vậy dù có cho tiền cậu cũng chẳng thèm. "Hửm?

Chương 1570

Xảy ra chuyện gì vậy?" Trước đó anh còn tưởng mối quan hệ của Tiểu Bảo và Phượng Lĩnh đã tốt hơn một chút, kết quả lại là thế này?

Tiểu Bảo cau mày kể lại mọi chuyện cho Tô Ngọc, nghe xong, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy vẻ khinh thường: "Người như vậy không cần phải nói nhiều lời với họ." Tiểu Bảo vô cùng đồng tình: "Cha, con biết ý cha, nhưng cậu ta như vậy, vẫn khiến con có chút không vui." "Cha biết, người như vậy đối với chúng ta mà nói chẳng qua chỉ là một người qua đường, không cần phải suy nghĩ nhiều.

Lần này đi đã đưa người về được chưa?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Dĩ nhiên rồi, sau này họ sẽ theo con.

Về phần Phượng gia, đợi họ dưỡng sức khỏe xong rồi hẵng đến.

Chẳng phải chúng ta sắp đi viếng mộ ông Chung Ly sao?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, con nói không sai, chúng ta quả thật phải đi viếng mộ ông Chung Ly của con." Trước đó vẫn luôn có việc trì hoãn, bây giờ cũng đến lúc phải đi rồi. "Vậy thì được, đợi chúng ta viếng mộ về rồi cũng nên đi xử lý người của Phượng gia." Tiểu Bảo lạnh lùng nói.

Tô Ngọc rất đồng tình với lời của Tiểu Bảo: "Xem ra sau này có kịch hay để xem rồi." Tô Ngọc khẽ cười, tỏ ra rất hứng thú với chuyện này.

Liếc Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo lẩm bẩm: "Cha, cha cũng vừa phải thôi, đừng có bắt nạt người ta." Tô Ngọc bị Tiểu Bảo chọc cho tức cười, bực bội nói: "Trong lòng con, cha con là người như vậy sao?" Tiểu Bảo dứt khoát gật đầu: "Cha, chẳng lẽ cha không phải người như vậy sao?" "Đừng tưởng cha không biết con đang nghĩ gì, cha chỉ muốn nhân cơ hội này xử lý Phượng gia, con nói có đúng không?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, nói thẳng.

Nhìn vẻ mặt "con nói không sai" của Tiểu Bảo, anh không nhịn được cười.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, con nói không sai, chính là như con nói." Cười xong, vẻ mặt Tô Ngọc trở nên nghiêm túc, anh nhìn Tiểu Bảo nói: "Sự phát triển của thành Vong Ưu hiện tại đều nằm trong dự liệu của chúng ta, nếu lúc này chúng ta không thể xử lý sạch sẽ những nhân tố không ổn định này, sẽ rất phiền phức cho chúng ta, điều này con nên biết." Những chuyện này có lẽ Tiểu Bảo còn hiểu rõ hơn anh.

Tiểu Bảo dĩ nhiên hiểu ý của Tô Ngọc: "Cha, những gì cha nói con đều hiểu, nhưng người của Phượng gia này không biết sao nữa, cả nhà hình như đều là đồ ích kỷ." "Rất bình thường, họ muốn có được cả thành Vong Ưu, chỉ tiếc là Thẩm lão đại vẫn luôn nắm giữ thành Vong Ưu rất tốt, còn những người khác cũng không thèm kết bè với họ, tự nhiên sẽ không đi cùng nhau.

Hơn nữa, người Phượng gia rất bài ngoại, căn bản không coi ai ra gì, nhưng bác Thẩm của con thì khác, ông ấy đối xử với ai cũng như nhau, đều có thể đối xử bình đẳng." Mọi người tại sao lại tôn kính Thẩm Quyết như vậy?

Chẳng phải vì Thẩm Quyết đối xử với mọi người đều như nhau sao.

Tiểu Bảo đồng tình gật đầu: "Điều này cũng đúng." "Bác Thẩm đúng là người rất tốt, trước đây khi đi huấn luyện cùng những người khác, con đã nghe những đứa trẻ khác nói bác Thẩm rất tốt.

Mỗi lần hoa quả bên ta gửi đến đây, ông ấy đều ưu tiên cho trẻ con ăn, sau khi chia hết cho trẻ con mới đến những người khác." Tiểu

Bảo chống cằm, nói rất hứng thú. "Sau này hoa quả ở đây có thể tự cung tự cấp rồi, bọn trẻ đều rất vui." Tiểu Bảo cười nói.

Chúng đều rất mong chờ năm sau được tự mình đi hái quả ăn.

Mà hái quả thật sự rất thú vị.

Lần đầu tiên cậu đi hái quả là ở thôn Hồ Lô.

Trong mắt Tô Ngọc mang theo ý cười, nhìn Tiểu Bảo nói: "Cha nhớ lúc con còn nhỏ cũng rất hứng thú với việc hái quả, con rùa nhà chúng ta cũng là lúc đó tìm được." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, đào ở đó thật sự rất to." Tô Ngọc trò chuyện với Tiểu Bảo một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Bây giờ đã muộn rồi, con còn chưa muốn đi nghỉ sao?" Tiểu Bảo hì hì cười: "Đi ngay đây, cha, con đi ngủ đây." "Đi đi." Tô Ngọc ngồi một lúc rồi mới về phòng nghỉ ngơi.

Vừa ngồi lên giường đã nghe thấy Vương Cẩn Hòa mơ màng nói: "Tiểu Bảo về rồi à?" "Về rồi.

Ngày mai chúng ta chuẩn bị một chút, ngày kia đi viếng mộ lão gia tử." Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói. "Được." Vương Cẩn Hòa nói xong liền ngủ thiếp đi, Tô Ngọc nhìn thấy mà cảm thấy rất thú vị.

Đến giờ này mà còn cố gắng không ngủ cũng thật tội cho tiểu Hòa.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Vương Cẩn Hòa phát hiện trong nhà có thêm mấy người, hỏi Tiểu Bảo mới biết chuyện gì đã xảy ra, thế là bảo Thu Ý sắp xếp nhà bếp hầm chút đồ bổ cho họ.

Khi Phượng Lôi và những người khác nhìn thấy canh tẩm bổ được hầm riêng cho họ, tâm trạng có chút phức tạp, lại cảm thấy lựa chọn của mình không sai.

Đi theo Tiểu Bảo đúng là hạnh phúc nhất.

Ở đây một ngày, Phượng Lôi và những người khác càng thêm chắc chắn rằng ở bên cạnh Tiểu Bảo mới là cuộc sống họ mong muốn.

Chỉ vì gia đình này thật sự quá ấm áp.

Là sự ấm áp mà họ chưa từng gặp. "Các vị cứ nghỉ ngơi cho tốt, chúng tôi phải đi viếng mộ ông Chung Ly, đợi chúng tôi về rồi các vị có thể đến Phượng gia báo thù." Tiểu Bảo nhìn Phượng Lôi và mọi người nói.

Phượng Lôi nghiêm túc gật đầu.

Tuy họ đã quyết định sau này sẽ làm gì, nhưng thù vẫn phải báo.

Ông biết tại sao Tiểu Bảo không để họ đi báo thù lúc này, đi báo thù lúc này không có lợi gì cho họ.

Thân thể này của họ vẫn cần phải tiếp tục dưỡng cho tốt.

Vương Cẩn Hòa biết ngày mai phải đi viếng mộ lão thành chủ, bắt đầu chuẩn bị đồ đạc.

Mấy đứa trẻ chắc chắn phải đi cùng.

Biết ngày mai họ đi viếng mộ, Nam Kiều và những người khác cũng muốn đi cùng.

Nam Kiều vốn không muốn để Minh Uyển Khinh đi, dù sao Minh Uyển Khinh bây giờ còn đang mang thai.

Đến nghĩa trang không tốt.

Nhưng Minh Uyển Khinh cảm thấy nếu lão thành chủ đã từng đối tốt với Nam Kiều, cô cũng nên đi viếng một chút, lần này rời đi rồi, lần sau không biết khi nào mới quay lại.

Nam Kiều không thể thuyết phục được Minh Uyển Khinh, đành phải gật đầu đồng ý yêu cầu của cô.

Sáng sớm hôm sau, cả đoàn người rời đi đến mộ của Chung Ly Tuyệt.

Đi nửa ngày mới đến nơi.

Vương Cẩn Hòa xuống xe ngựa, cả người đều ngơ ngác.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Bây giờ em mới biết tại sao các anh phải chọn ngày riêng để đến đây, xa quá đi mất." Minh Uyển Khinh đồng tình gật đầu: "Tẩu tẩu nói đúng, thật sự rất xa." Nếu không phải trên đường luôn có người chăm sóc, cô đã kiệt sức rồi.

Tô Ngọc dẫn họ đến một sân viện không xa: "Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi ở đây trước, ngày mai đi viếng mộ, ngày kia trở về." "Được." Vương Cẩn Hòa đi xem nhà bếp, trời ạ, cái gì cũng có.

Ra khỏi nhà bếp, Vương Cẩn Hòa đến tìm Tô Ngọc, cau mày hỏi: "Anh cho người mang thức ăn đến đây à?" "Ừ, sáng sớm đã bảo họ mang đến, dù sao chúng ta cũng phải ở đây hai ba ngày." "Cũng được." Nghỉ ngơi một lát, Tiểu Bảo và bọn trẻ lại đi thám hiểm như thường lệ.

Lúc về còn xách theo hai con gà rừng, một con thỏ rừng. "Các con ra ngoài một chuyến cũng có thu hoạch nhỉ." Tiểu Bảo đương nhiên gật đầu: "Đó là dĩ nhiên, cha, chúng con muốn ăn gà ăn mày mẹ làm." "Làm." Tô Ngọc còn chưa kịp nói, Vương Cẩn Hòa đã gật đầu đồng ý. "Mẹ là tốt nhất." Tô Ngọc còn biết làm sao?

Đành tự mình cầm gà rừng đi làm thịt.

Nam Kiều và những người khác cũng hơi thèm, cảm thấy hai con gà không đủ ăn, lại đi bắt thêm mấy con nữa.

Làm thịt xong liền đi đào đất sét và hái lá cây.

Chương 1571

Lúc Vương Cẩn Hòa nấu ăn, Tô Ngọc ở bên cạnh, lúc này anh mới có thời gian hỏi: "Sao các em lại xây mộ lão gia tử ở đây?

Nơi này xa quá." "Đây là nơi lão gia tử tự chọn, căn nhà này là nơi ông ấy và bà nội từng ở cùng nhau.

Ông ấy nói muốn ở đây bầu bạn với bà nội, lo bà nội một mình quá cô đơn, chúng ta cũng không còn cách nào khác đành phải đồng ý." Lão gia tử lúc đó đã nói vậy, họ còn biết làm sao? "Ra là vậy, nhưng ở đây các anh muốn đến viếng mộ cũng rất phiền phức." "Cũng tạm, nếu cưỡi ngựa thì cũng chỉ mất một canh giờ là đến." Vương Cẩn Hòa dùng một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn Tô Ngọc, khiến Tô Ngọc có chút không hiểu: "Nhìn anh như vậy làm gì?

Anh nói sai sao?" Vương Cẩn Hòa nở một nụ cười không mấy dịu dàng: "Anh thấy anh không nói sai sao?" Một canh giờ là hai tiếng, thời gian này chẳng lẽ còn ngắn sao?

Sao lại có cảm giác anh ta còn rất thất vọng, rất tiếc nuối?

Đây là suy nghĩ quái quỷ gì vậy? "Đối với nơi này mà nói, thời gian đó đã là rất nhanh rồi." Tô Ngọc lập tức phản ứng ra ý của Vương Cẩn Hòa, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Dù sao nơi này cũng không có công nghệ cao gì, đi lại không phải xe ngựa thì là cưỡi ngựa, tốc độ như vậy thật sự quá bình thường.

Tiểu Hòa đến đây đã nhiều năm rồi, vậy mà vẫn chưa quen sao?

Ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cưng chiều hỏi: "Vẫn chưa quen à?" Liếc Tô Ngọc một cái, chuyện này dù có xảy ra thêm một trăm lần nữa cô cũng không quen nổi.

Bị Tô Ngọc chen ngang như vậy, Vương Cẩn Hòa lại quên mất mình định nói gì, trò chuyện với Tô Ngọc vài chuyện khác.

Ngày hôm sau, cả nhà cùng nhau đến mộ của Chung Ly Tuyệt.

Cỏ ở đó đã mọc lên một ít, Tô Ngọc và mọi người đi nhổ cỏ, đợi dọn dẹp xong xuôi mới cùng nhau đứng trước bia mộ của Chung Ly Tuyệt. "Lão gia tử, người vẫn luôn tiếc nuối vì không được gặp con trai của con, lần này con đưa vợ và các con đến thăm người đây." Tô Ngọc khẽ nói.

Tiểu Bảo và bọn trẻ ngoan ngoãn dập đầu lạy lão gia tử, còn chu đáo nói mình là ai.

Còn Nam Kiều và những người khác thì kể về cuộc sống gần đây của mình, nói rằng họ cũng sắp thành thân.

Còn Nam Kiều thì báo cho lão gia tử biết cậu cũng sắp làm cha.

Ở lại nghĩa trang một lúc lâu, cả nhà mới cùng nhau rời đi.

Lúc đi, Tô Ngọc vuốt ve bia mộ, bất đắc dĩ nói: "Chúng con về trước đây, đợi lần sau có cơ hội sẽ lại đến thăm người.

Sau này thành Vong Ưu sẽ tốt thôi, đừng quá lo lắng.

Con để một vò rượu ngon bên cạnh cho người đấy, nhớ tỉnh táo một chút." Lải nhải một hồi lâu, Tô Ngọc mới dẫn Vương Cẩn Hòa và mọi người rời đi.

Trên đường đi, Tiểu Bảo và bọn trẻ đều rất im lặng, cũng không phải chúng không muốn nói chuyện, mà là Tô Ngọc và mọi người cứ im lặng không nói, khiến chúng không biết nên nói gì.

Cũng chỉ có thể im lặng như vậy.

Về đến nơi ở, Tô Ngọc mới nhìn Tiểu Bảo và bọn trẻ, kỳ lạ hỏi: "Sao các con không nói gì hết vậy?" "Hiếm khi thấy các con im lặng như vậy." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, ra vẻ không muốn để ý đến họ.

Bộ dạng đó khiến Tô Ngọc bật cười: "Được rồi, chúng ta không sao, các con không cần phải phối hợp với chúng ta như vậy." "Trên đường không nghe thấy các con nói chuyện, cha còn thấy không quen." Tiểu Bảo liếc Tô Ngọc một cái, bây giờ thật sự một câu cũng không muốn nói.

Có lúc cậu bé thật sự cảm thấy cha mình không phải là người chọc tức người thường.

Mà là cực kỳ chọc tức người khác.

Rõ ràng biết chuyện gì đã xảy ra, lại còn nói những lời khiến người ta tức giận như vậy. "Chẳng phải tại con thấy tâm trạng của cha mẹ có vẻ sa sút nên mới không nói gì sao, kết quả là cha lại đối xử với chúng con như vậy à?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt lên án chất vấn. "Chỉ là cảm khái không gặp được ông ấy sớm hơn, nếu gặp sớm hơn có lẽ..." Nam Kiều và những người khác vội vàng lên tiếng: "Ngọc ca ca, chuyện không phải như vậy, cho dù gặp lão gia tử sớm hơn, ông ấy cũng không sống được bao lâu đâu." Bạch Khởi đồng tình nói: "Nam Kiều nói đúng, thân thể lão gia tử suy kiệt quá rồi, chúng tôi cũng không có cách nào chữa khỏi cho ông ấy." "Ngọc ca ca, anh đừng tự trách mình như vậy." Nam Kiều biết Tô Ngọc cảm thấy trong tay họ có thứ tốt như vậy mà lại không thể cứu sống lão gia tử.

Cho nên mới có suy nghĩ như vậy.

Nhưng ai mà biết được trong tay tẩu tẩu có thứ tốt như vậy chứ?

Mọi thứ đều không chắc chắn, Tô Ngọc cũng không cần phải như vậy.

Nhìn bộ dạng Nam Kiều và mọi người an ủi mình, Tô Ngọc không nhịn được có chút buồn cười, anh chỉ cảm khái một chút, không có suy nghĩ gì khác, sao đến chỗ họ anh lại trở nên yếu đuối như vậy? "Những gì các cậu nói tôi đều hiểu, các cậu không cần phải lo lắng cho tôi như vậy.

Lão gia tử lúc đó cũng nói mỗi người có số mệnh riêng, ông ấy nói đã rất mãn nguyện rồi." Tô Ngọc biết lão gia tử nói vậy là có ý gì.

Ông ấy tuy miệng thì rất ghét bỏ Nam Kiều và mọi người, nhưng thực tế người không yên tâm nhất cũng là họ.

Chỉ lo sau khi ông chết đi không có ai che chở cho Nam Kiều và mọi người, cũng lo tính cách của họ cuối cùng sẽ bị người trong thành Vong Ưu bắt nạt.

Chỉ là sau khi có anh, mọi thứ đều thay đổi, thân phận của anh đủ để bảo vệ Nam Kiều và mọi người không bị bắt nạt.

Mà Nam Kiều và mọi người cũng thích đi theo anh, đó mới là điều khiến lão gia tử yên tâm nhất. "Người lão gia tử không yên tâm nhất vẫn là mấy đứa các cậu." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều và mọi người nói.

Nam Kiều và mọi người dĩ nhiên biết lão gia tử không yên tâm về họ, cuối cùng cũng là thấy Ngọc ca ca trở về mới hoàn toàn yên tâm.

Mấy người lập tức trở nên rất im lặng, thấy họ như vậy Tô Ngọc không nhịn được có chút buồn cười: "Lại đang nghĩ gì vậy?" "Ngọc ca ca, em chỉ đang nghĩ trước đây luôn thích chống đối lão gia tử, nhưng cuối cùng ông ấy vẫn luôn lo lắng cho chúng em." Nam Kiều có chút không vui nói. "Đối với lão gia tử mà nói, các cậu giống như cháu ruột của ông ấy, ông ấy lo lắng cho các cậu cũng rất bình thường, các cậu phải sống thật tốt mới xứng đáng với ông ấy." Tô Ngọc an ủi.

Mấy người Nam Kiều ngoan ngoãn gật đầu: "Ngọc ca ca, chúng em biết rồi." Họ nhất định sẽ sống thật tốt, không để lão gia tử phải lo lắng cho họ nữa. "Ngọc ca ca, thực ra chúng em có chút nhớ ông ấy." Sau một hồi im lặng, Nam Kiều lên tiếng.

Nói xong có lẽ còn lo Tô Ngọc cười nhạo cậu, vội vàng nói: "Cũng không phải nhớ đặc biệt, chỉ là nhớ một chút thôi." Tô Ngọc khẽ cười, Nam Kiều nói lời không thật lòng như vậy thật đáng yêu.

Nếu lão gia tử nhìn thấy, chắc sẽ rất vui phải không? "Anh biết, hôm nay chúng ta ở đây bầu bạn với ông ấy thêm một đêm, ngày mai hãy về." Cho dù họ chọn về lúc này, cũng có thể về đến nhà.

Nhưng Tô Ngọc vẫn muốn ở lại bầu bạn với lão gia tử thêm một chút, để ông có thể yên tâm hơn.

Nam Kiều và mọi người vui vẻ gật đầu: "Được." Vương Cẩn Hòa còn tưởng Tô Ngọc thật sự không có suy nghĩ gì, tối ăn cơm xong về phòng, anh liền trở nên rất im lặng.

Dường như mọi thứ đều không quan tâm.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc, đưa tay ôm lấy anh: "Anh đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc quay đầu nhìn người vợ đang ghé đầu nhìn mình, xoay người ôm lấy cô: "Không nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, ngày gặp lão gia tử dường như vẫn còn ở trước mắt." Nhưng tính ra lão gia tử đã qua đời được mấy năm rồi.

Vương Cẩn Hòa hiểu ra gật đầu: "Còn nói Nam Kiều bọn họ nữa, chẳng phải anh cũng rất nhớ ông ấy rồi sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, đúng là anh nhớ lão gia tử rồi." Anh cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa trước mặt, ôn hòa nói: "Cứ luôn nghĩ, giá mà ông ấy vẫn còn thì tốt biết mấy.".

Nhưng đó cũng chỉ có thể là suy nghĩ mà thôi, dù sao người đó đã qua đời lâu như vậy rồi.

Chương 1572

"Nếu ông ấy biết mọi người đều sống rất tốt, nhất định sẽ rất vui.

Anh cũng đừng nghĩ như vậy nữa." Vương Cẩn Hòa thực sự không biết nên an ủi Tô Ngọc thế nào.

Những lời khô khan này, đối với Tô Ngọc lại là những lời dễ nghe nhất.

Anh cúi đầu, dùng mũi nhẹ nhàng cọ vào má Vương Cẩn Hòa, ghé sát tai cô khẽ nói: "Anh đều biết cả." "Chỉ là con người đều như vậy, mất đi thứ gì thì lại muốn có lại thứ đó." Tô Ngọc cảm khái nói.

Đối với điều này, Vương Cẩn Hòa vô cùng đồng tình. "Anh nói đúng, nếu đã như vậy, em lại hy vọng anh có thể sống vui vẻ hơn một chút.

Bởi vì chỉ khi mọi người sống tốt, mỗi ngày đều vui vẻ, lão gia tử mới có thể hoàn toàn yên tâm về mọi người, anh nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

Thực ra đạo lý này ai cũng biết, chỉ là con người luôn thích mơ mộng như vậy. "Có em và các con ở đây, sao anh lại không vui được chứ?" Có vợ và con cái bên cạnh, đối với Tô Ngọc đã là một chuyện vô cùng hạnh phúc rồi.

Anh không nên nghĩ đến những chuyện không vui nữa. "Thế còn tạm được, anh có thể nghĩ như vậy là em yên tâm rồi." "Ngủ thôi, sáng mai ăn sáng xong chúng ta phải về rồi." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa đến giường, bảo cô lên giường nghỉ ngơi.

Dựa vào người Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đột nhiên chống người dậy nhìn anh.

Ngay lúc Tô Ngọc định hỏi cô làm sao vậy, Vương Cẩn Hòa đột nhiên hôn anh một cái.

Hôn xong liền lập tức né đi: "Được rồi, có thể ngủ rồi." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Nương tử, em làm vậy sao anh ngủ được?" "Em không quan tâm, dù sao em cũng phải ngủ đây." Nói xong, cô nhắm mắt lại, ra vẻ như đã ngủ say, khiến Tô Ngọc rất bất đắc dĩ.

Anh còn có thể làm gì nữa?

Vợ của mình thì dù có khóc lóc cũng phải cưng chiều.

Ôm Vương Cẩn Hòa, anh nhắm mắt nghỉ ngơi.

Tuy có chút khó chịu, nhưng anh cũng thích sự giản đơn như thế này.

Sáng hôm sau, lúc Tô Ngọc thức dậy, Vương Cẩn Hòa vẫn còn đang ngủ, nên anh không gọi cô dậy ngay.

Anh dậy trước để thu dọn đồ đạc chuẩn bị về.

Thu Ý và những người khác đang nấu ăn trong bếp.

Đợi bữa sáng được chuẩn bị xong, Tô Ngọc mới vào phòng gọi Vương Cẩn Hòa dậy.

Mở cửa ra, anh thấy Vương Cẩn Hòa đang ngồi trên giường, ánh mắt có chút mơ màng, trông bộ dạng đó là biết ngay vẫn chưa tỉnh ngủ.

Đi tới ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười hỏi: "Sao vậy?

Vẫn chưa tỉnh ngủ à?" Tô Ngọc vừa ngồi xuống cạnh Vương Cẩn Hòa, cô liền đưa tay ôm chầm lấy anh: "Em vẫn còn buồn ngủ, em muốn ngủ nữa." "Lúc trên xe ngựa ngủ tiếp một lát nữa.

Thu Ý họ đã nấu xong cơm rồi, chúng ta ăn xong rồi về." Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa, cười nói.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu đồng ý, thay quần áo xong mới đi rửa mặt.

Ăn sáng xong, cả đoàn người chuẩn bị trở về.

Trên đường về, Vương Cẩn Hòa quả nhiên lại dựa vào lòng Tô Ngọc ngủ thiếp đi.

Lúc cô tỉnh lại, đã qua một canh giờ.

Mơ màng nhìn xung quanh: "Chúng ta đến đâu rồi?" "Vẫn còn sớm, có muốn ngủ tiếp không?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng hỏi.

Vương Cẩn Hòa ngáp một cái, nhẹ nhàng lắc đầu: "Không cần đâu, em tỉnh rồi." "Vậy thì dậy cho tỉnh táo đi, kẻo lát nữa lại không có tinh thần." "Vâng." Khi cả đoàn người trở về, trời đã gần trưa.

Vương Cẩn Hòa xuống xe ngựa: "Khó chịu quá." "Xe ngựa của chúng ta đã rất tốt rồi, đừng chê nữa.

Nếu là xe khác, chẳng phải em sẽ còn chê nhiều hơn sao?" Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vòng tay ôm lấy cô, trêu chọc nói. "Xóc quá đi mất." "Đúng là có hơi xóc thật." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, cái gì mà hơi xóc chứ, là vô cùng xóc thì có.

Tiểu Bảo về đến nhà liền đi tìm Phượng Lôi và những người khác.

Đã trở về rồi, cũng nên bắt đầu chuẩn bị đối phó với Phượng gia.

Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo rời đi, khẽ nhíu mày nói: "Chàng ơi, em thấy Tiểu Bảo rất hứng thú với việc đối phó Phượng gia đấy." "Ừm, lúc trước ở chỗ Phượng Lĩnh đã chịu ấm ức.

Tuy không nói ra, nhưng anh biết thằng bé chắc chắn không vui.

Lần này đối phó Phượng gia, có lẽ nó cũng muốn dạy dỗ Phượng Lĩnh một trận." Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Đối với việc làm của Tiểu Bảo, anh cũng không có gì để nói.

Ngoài ủng hộ ra thì dường như cũng chỉ có ủng hộ mà thôi.

Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Anh nói đúng." Phượng Lôi và những người khác hai ngày nay sống rất thoải mái, tốt đẹp chưa từng có.

Cơ thể dường như cũng dần dần hồi phục, đối với họ mà nói đây cũng là một chuyện tốt.

Thấy Tiểu Bảo đến, mấy người họ nở nụ cười hiền hòa: "Đến rồi à." "Hai ngày nay cảm thấy thế nào?

Mọi người đều ổn chứ?" Tiểu Bảo ngồi đối diện họ hỏi.

Phượng Lôi cười gật đầu: "Chúng ta bây giờ đều rất tốt, cậu không cần lo lắng." "Cảm thấy nội lực của chúng ta cũng đã hồi phục gần hết rồi, khi nào thì đi đối phó Phượng gia?" Phượng Lôi lên tiếng hỏi.

Ông đã không thể chờ đợi được nữa để xử lý Phượng Lỗi.

Không phải hắn muốn họ chết sao?

Chỉ tiếc là họ vẫn chưa có cơ hội đó.

Cũng không phải, Phượng Lỗi rõ ràng có cơ hội giết họ, chỉ tiếc là vì muốn sỉ nhục, hành hạ họ, Phượng Lỗi chỉ chọn cách nhốt họ lại, khiến họ sống không bằng chết.

Cũng chính vì vậy mới để họ tìm được cơ hội tốt như thế này, và đợi được cơ hội rời khỏi cấm địa.

Ánh mắt của Tiểu Bảo chuyển sang Phượng Tường Doãn: "Lần này cháu muốn dạy dỗ Phượng Lĩnh." Phượng Tường Doãn sững sờ một lúc, nhìn Tiểu Bảo một hồi lâu mới lên tiếng: "Hy vọng cậu có thể tha cho nó một mạng." Đây đã là yêu cầu cuối cùng của ông ta.

Tiểu Bảo nhướng mày kinh ngạc nhìn ông ta.

Vốn dĩ cậu nghĩ người này chắc chắn sẽ không vui, không ngờ không những không bực bội mà còn ủng hộ cách làm của cậu.

Thật thú vị.

Chương 1573

"Yên tâm đi, cháu sẽ không tùy tiện ra tay giết người đâu, dù sao cháu vẫn là một đứa trẻ." Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên.

Câu nói "đứa trẻ" khiến Phượng Tường Doãn và những người khác nhìn Tiểu Bảo bằng ánh mắt như nhìn quái vật: "Cậu nói cậu là một đứa trẻ?" "Đúng vậy, cháu bây giờ mới mười tuổi, vốn dĩ là một đứa trẻ mà, sao nào?

Mọi người có vẻ không đồng tình với cách nói của cháu à?" Tiểu Bảo nhướng mày nhìn họ hỏi.

Mấy người cười lắc đầu: "Cũng không phải là không đồng tình, chỉ là chúng tôi cảm thấy cậu nói những lời như vậy có chút không hợp lắm." Phượng Lôi tán thành gật đầu: "Lời này nói không sai.

Cậu thử nói xem, những việc cậu làm, có việc nào khiến cậu trông giống một đứa trẻ không?" Đối mặt với câu hỏi của Phượng Lôi và những người khác, Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: "Mọi người nói cũng đúng." "Coi như những việc cháu làm không giống một đứa trẻ, nhưng tuổi của cháu vẫn là một đứa trẻ." Tiểu Bảo nói một cách hiển nhiên.

Mấy người nhìn nhau, thôi được rồi, xem ra đứa trẻ này đã quen với việc giả heo ăn thịt hổ rồi. "Ngày kia chúng ta đi nhé." Tiểu Bảo nhìn họ, đột nhiên chuyển chủ đề, khiến họ có chút theo không kịp ý của cậu. "Ngày kia?" "Đúng vậy." "Cậu đúng là nghĩ gì nói nấy." Phượng Lôi có chút đau đầu, vớ phải một tiểu gia hỏa như thế này, sau này cuộc sống của họ có lẽ sẽ rất vui vẻ. "Đúng vậy, tính cách của cháu là vậy đó, sao nào?" Mấy người nhìn nhau: "Không có gì, rất tốt." Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng gật đầu.

Chuyện bên này đã giải quyết xong, bây giờ là đến lượt bên Phượng Tử Tránh.

Khi đến dược lư, cậu thấy Phượng Tử Tránh đang ngồi ở đó, Vũ Lộ đứng bên cạnh vẻ mặt rất lo lắng.

Thấy họ như vậy, Tiểu Bảo có chút khó hiểu. "Mọi người làm sao vậy?

Gặp ma à?" "Không phải, lúc trước Phượng Lĩnh có đến, sau khi hắn đi thì Tử Tránh liền biến thành như vậy." Vũ Lộ cũng không biết hai người rốt cuộc đã nói gì mà có thể khiến Phượng Tử Tránh trở nên như vậy.

Tiểu Bảo chắp tay sau lưng đi đến trước mặt Phượng Tử Tránh, nhướng mày nhìn bộ dạng này của anh ta: "Có cần tôi cho anh một bạt tai để đánh cho anh tỉnh lại không?" Vũ Lộ nghe vậy thì hốt hoảng: "Không được, Tiểu Bảo, cậu không thể ra tay đánh anh rể cậu được." Vũ Lộ chắn trước mặt Phượng Tử Tránh, cảnh giác nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo liếc xéo Vũ Lộ, nếu cậu muốn ra tay, chỉ với thân hình nhỏ bé của Vũ Lộ thì làm sao cản được cậu? "Thôi đi, chỉ bằng cô mà cản được tôi sao?

Cô nghĩ gì vậy?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Nhìn Phượng Tử Tránh có chút phản ứng, Tiểu Bảo nhàn nhạt lên tiếng: "Để tôi nghĩ xem tại sao anh lại biến thành như vậy, là Phượng Lĩnh đã nói gì đó với anh phải không?

Hoặc là khi biết rõ anh không muốn về Phượng gia, không muốn làm việc cho Phượng gia, hắn vẫn muốn anh quay về, tôi nói có đúng không?" Phượng Tử Tránh cuối cùng cũng có phản ứng, anh ta ngẩng đầu nhìn Tiểu Bảo: "Tại sao cậu biết?" Tiểu Bảo sắp trợn mắt lên trời

rồi.

Chuyện này không phải rất đơn giản sao?

Tùy tiện đoán một chút là biết, còn cần phải hỏi à?

Phượng Tử Tránh này có ngốc không vậy? "Tôi..." "Đoán một cái là biết ngay.

Hắn có thể đối xử như vậy với những bậc trưởng bối đã bị ngược đãi mấy chục năm, thì đối xử với anh như vậy có gì là không thể?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Phượng Tử Tránh vẫn có chút không thể hiểu được: "Nhưng trước đây chính hắn đã nói rõ ràng là không muốn ở lại Phượng gia, muốn hủy diệt Phượng gia mà." Nếu không phải như vậy, anh ta cũng sẽ không liên thủ với Phượng Lĩnh.

Nhưng bây giờ mọi chuyện lại biến thành thế này, sao anh ta có thể chấp nhận được?

Tiểu Bảo bị chọc cười: "Chuyện này rất bình thường mà.

Anh cũng nói đó là trước đây, mà con người thì luôn thay đổi.

Mất đi Phượng gia thì hắn chỉ là một người bình thường, người như hắn chắc chắn sẽ không chấp nhận.

Bây giờ anh nhìn rõ còn hơn là đến cuối cùng bị người ta tính kế đến mức không còn gì cả mới biết chuyện gì xảy ra." Vũ Lộ coi như đã hiểu ý của họ, nghe Tiểu Bảo nói vậy liền gật đầu lia lịa: "Tử Tránh, em thấy Tiểu Bảo nói rất đúng." "Trước đây anh hợp tác với Phượng Lĩnh là vì mục đích của hai người giống nhau.

Nếu bây giờ hắn đã có suy nghĩ khác, vậy chúng ta không hợp tác nữa là được rồi?

Hơn nữa, bây giờ không phải Tiểu Bảo cũng muốn đối phó với

Phượng gia sao?

Anh hợp tác với Tiểu Bảo là được rồi?" Vũ Lộ nghĩ rất đơn giản.

Nếu không thể nói chuyện được với nhau, vậy thì trực tiếp từ bỏ là được, có vấn đề gì sao?

Phượng Tử Tránh nhìn Vũ Lộ, là như vậy sao? "Một cô nương còn có thể nghĩ thông, anh còn ở đây rối rắm cái gì?

Đạo bất đồng bất tương vi mưu, câu này chưa nghe qua sao?" Tiểu Bảo trợn mắt một cái thật to, bực bội nói.

Phượng Tử Tránh nghĩ lại cũng thấy đúng: "Cậu nói đúng, đạo bất đồng, bất tương vi mưu." Nếu Phượng Lĩnh đã như vậy rồi, anh ta cũng không có gì phải tuân thủ nữa.

Là Phượng Lĩnh tự mình thay đổi trước, cũng không thể trách anh ta lúc này lại đổi ý.

Sau khi nghĩ thông suốt, Phượng Tử Tránh cũng không còn khó chịu như vậy nữa.

Sau khi hồi phục, Phượng Tử Tránh mới hỏi: "Hôm nay cậu đến đây làm gì?

Có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Cũng không có chuyện gì xảy ra, chỉ là chúng tôi đã quyết định ngày kia sẽ đến Phượng gia, có muốn đi cùng không?" Tiểu Bảo nhìn Phượng Tử Tránh hỏi. "Được." Phượng Tử Tránh biết ân oán giữa mình và lão gia tử Phượng gia cũng nên giải quyết rồi.

Nếu đã vậy thì đi cùng Tiểu Bảo và mọi người cũng tốt. "Được, đến lúc đó anh tự đến nhà tôi nhé." Chỗ đó cách Phượng gia gần hơn một chút.

Vũ Lộ vừa nghe có chuyện vui, mắt liền sáng rực lên, nhìn hai người với vẻ mặt đầy mong đợi hỏi: "Em có thể đi cùng được không?" "Cô đi làm gì?

Để người ta bắt lại rồi làm con tin của chúng tôi à?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Cậu có thể khẳng định, nếu lúc đó Vũ Lộ bị bắt, uy hiếp Phượng Tử Tránh, anh ta chắc chắn sẽ thỏa hiệp ngay lập tức, bất kể đối phương đưa ra điều kiện gì.

Vũ Lộ bất mãn nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này cũng quá đáng ghét rồi.

Nói những lời như vậy, cô không cần thể diện sao? "Cô đừng có đi gây thêm phiền phức cho chúng tôi, chúng tôi đi gây sự chứ không phải đi chơi, biết không?" Tiểu Bảo bực bội nói.

Tuy vẫn có chút không vui, nhưng Vũ Lộ vẫn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Cuối cùng Tiểu Bảo vẫn có chút không yên tâm, nói: "Không được, tôi không tin cô có thể ngoan ngoãn nghe lời.

Gia gia, ngày kia phiền ông trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy đi hóng chuyện.

Hơn nữa tôi cũng lo có người sẽ đến tìm cô ấy." Chỉ khi ở bên cạnh Vũ lão, Vũ Lộ mới là an toàn nhất.

Chương 1574

Vũ Lộ còn tưởng Tiểu Bảo xem thường mình, đang định phản bác, thì nghe thấy Vũ lão lên tiếng: "Lộ Lộ, Tiểu Bảo nói vậy cũng không phải không có lý.

Trong mắt người của Phượng gia, con chính là điểm yếu của Tử Tránh.

Con cũng không muốn Tử Tránh bị người ta uy hiếp vì con chứ?" Vũ Lộ lập tức im bặt, cô đương nhiên không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra. "Nếu không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra, vậy thì ngoan ngoãn nghe lời, ngày kia không được đi đâu cả, cứ ở bên cạnh ta." Ông lại muốn xem xem có kẻ nào không có mắt dám đến tìm cháu gái của ông. "Vâng ạ." Lời của Vũ lão, Vũ Lộ vẫn rất nghe theo.

Thấy Vũ lão đã nói vậy, cô cũng không phản bác nữa, mà ngoan ngoãn đáp ứng.

Vũ Lộ đồng ý xong, Tiểu Bảo và Phượng Tử Tránh đều thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Vũ Lộ nhất quyết đòi đi.

Bây giờ như vậy là tốt nhất rồi.

Nhìn bộ dạng của hai người, Vũ Lộ bực bội nói: "Này, hai người có ý gì vậy hả?" Tiểu Bảo cười mà không nói, nhìn cô: "Cô nghĩ chúng tôi có ý gì?" Liếc xéo Tiểu Bảo một cái, cô làm sao biết đây là ý gì?

Tiểu Bảo không tiếp tục loanh quanh vấn đề này nữa.

Những gì cần nói đã nói với Phượng Tử Tránh rồi, cậu cũng nên về chuẩn bị một vài thứ hay ho cho người của Phượng gia.

Thời gian đến, Phượng Tử Tránh từ sáng sớm đã đến nhà Tiểu

Bảo.

Lúc anh ta đến, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi để xuất phát.

Rất nhanh đã đến cổng Phượng gia.

Nhìn cánh cổng lớn của Phượng gia, Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm: "Mình nên gõ cửa vào nhỉ?

Hay là gõ cửa đây?" Phượng Lôi nhìn Tiểu Bảo, có gì khác nhau sao? "Hai cái cậu nói có gì khác nhau không?" Họ đến đây để gây sự, chứ không phải đến làm khách, còn gõ cửa làm gì?

Tiểu Bảo lại không trả lời, mà nói: "Ừm, thôi mình cho nổ tung luôn đi, như vậy thú vị hơn, dù sao chúng ta cũng đến để gây rối mà." Phượng Lôi suýt chút nữa bị chân mình vấp ngã xuống đất: "Nổ tung?" Mấy ngày gần đây, ông cũng đã hiểu thêm rất nhiều về Vong Ưu Thành hiện tại, biết Chung Ly Tuyệt đã chết, thành chủ Vong Ưu Thành bây giờ là Thẩm Quyết, phó thành chủ là Tô Ngọc.

Mà Tô Ngọc này còn là Vương gia của Huyền quốc.

Còn tiểu gia hỏa này là Thế tử của Ngọc Vương phủ. "Ừm, cho họ xem pháo hoa." Tiểu Bảo gật đầu thật mạnh.

Vừa lấy thuốc nổ ra, một người đi đến bên cạnh lấy đi thuốc nổ trong tay cậu, châm lửa rồi ném ra ngoài.

Toàn bộ quá trình không chút do dự.

Tiểu Bảo thở dài một tiếng: "Lạc Diễm thúc thúc, đã nói là cho cháu chơi mà?" Lạc Diễm cúi đầu nhìn vẻ mặt bất mãn của Tiểu Bảo, nhướng mày nói: "Chuyện này cậu phải về hỏi Ngọc ca, là Ngọc ca bảo ta làm vậy." Tiểu Bảo lập tức im bặt.

Nếu là cha ra lệnh, thì cơ bản là không có cửa. "Con có bắt nạt ai đâu." "Ngọc ca ca không lo con bắt nạt người khác, ngài ấy chỉ lo con quá phấn khích mà làm chuyện không nên làm thôi." "..." Tiểu Bảo lập tức không nói nữa.

Cậu cảm thấy mình không còn là bảo bối của cha nữa rồi.

Lạc Diễm khẽ cười.

Phải nói rằng Tiểu Bảo như thế này thật sự quá đáng yêu, khiến hắn cũng có chút yêu thích.

Đưa tay véo véo má Tiểu Bảo, Lạc Diễm cười nói: "Sao thế?

Không vui à?

Ngọc ca ca làm vậy cũng là vì sự an toàn của con mà." Tiểu Bảo tự nhiên biết điều đó, nên có chút không vui, nhưng cũng sẽ không thực sự nói gì.

Thôi vậy, chỉ cần cha vui là được, cậu sẽ không nói gì cả, cậu chỉ là một người bình thường không có gì nổi bật.

Một tiếng "Ầm" vang lên, đi kèm với đó là cánh cổng lớn của Phượng gia bị nổ tung.

Người dân Vong Ưu Thành nghe thấy tiếng nổ này liền biết là chuyện gì xảy ra.

Xem ra có người đã chọc giận Lạc Diễm rồi.

Một số người thích hóng chuyện liền chạy ra xem náo nhiệt.

Vốn tưởng là chuyện của Lạc Diễm, ai ngờ lại liên quan đến con trai của Tô Ngọc.

Có người gần đây quan hệ với Tiểu Bảo cũng khá tốt, thấy Tiểu Bảo như vậy liền đi tới hỏi: "Tiểu Bảo, người của Phượng gia chọc giận cậu à?" "Ừm, làm cháu chịu ấm ức.

Nhưng hôm nay cháu chỉ là tiện đường đến thôi, còn người thật sự gây rối thì không phải là cháu." Tiểu Bảo huơ huơ ngón tay, cười nói.

Chỉ là nụ cười đó không hề lan đến đáy mắt.

Người bên cạnh nhanh chóng chú ý đến Phượng Lôi và những người khác.

Phượng Lôi họ là ai, họ vẫn không nhận ra.

Nhưng có một người họ nhận ra. "Phượng Tường Doãn?

Không phải ông ta đã chết hơn mười năm trước rồi sao?

Sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?" Có người nhận ra Phượng Tường Doãn, rất kinh ngạc hỏi. "Phượng Tường Doãn?

Đây không phải là cha của Phượng Lĩnh sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Phượng Tường Doãn nghe mọi người hỏi, mặt lạnh tanh nói: "Cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là cha tôi, Phượng Lỗi, lo tôi cướp đi vị trí gia chủ của ông ta, nên đã nhốt tôi lại." Một câu nói đơn giản khiến tất cả mọi người đều nghe ra có điều không ổn. "Nhốt ông lại?" "Ừm." Một lần nhốt chính là mười mấy năm.

Nghĩ đến những ngày tháng mười mấy năm qua, ông liền cảm thấy vô cùng đau khổ.

Ông đã làm nhiều chuyện như vậy, cuối cùng lại nhận được kết quả này, sao ông có thể không báo thù?

Người bên cạnh cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe liền biết trong chuyện này chắc chắn có vấn đề.

Thế là mọi người cũng không đi nữa, đi theo sau Tiểu Bảo và những người khác chuẩn bị xem kịch hay.

Phượng Lỗi nghe thấy tiếng nổ liền biết là Lạc Diễm làm.

Chương 1575

Dẫn người đi ra, không chú ý đến Tiểu Bảo và những người khác, nhìn Lạc Diễm liền chất vấn: "Lạc Diễm, ngươi muốn làm gì?

Đừng tưởng có Ngọc Vương che chở là có thể muốn làm gì thì làm." Lạc Diễm cười gật đầu: "Ừm, ngươi nói không sai, ta chính là muốn làm gì thì làm." "Ngươi...

Phượng gia chúng ta và các ngươi nước sông không phạm nước giếng, tại sao ngươi lại cho nổ cổng nhà ta?" Phượng Lỗi mặt lạnh tanh hỏi. "Ngươi thay vì ở đây chất vấn ta, sao không nhìn xem mấy vị bên cạnh có quen thuộc không." Lạc Diễm bị Phượng Lỗi chất vấn như vậy cũng không tức giận, mà chỉ vào Phượng Lôi và Phượng Tường Doãn bên cạnh nhắc nhở.

Phượng Lỗi nhìn theo hướng Lạc Diễm chỉ.

Khi nhìn thấy những người đó, sắc mặt hắn lập tức thay đổi.

Sắc mặt đó thậm chí có thể dùng từ tái nhợt, khó coi để hình dung.

Lạc Diễm cười như không cười nhìn Phượng Lỗi: "Sao vậy, con trai ngươi sống sót trở về, ngươi có vẻ không vui lắm nhỉ?" Thế nào là đổ dầu vào lửa?

Có lẽ chính là đây.

Tay Phượng Lỗi hơi run rẩy, không chỉ có Phượng Tường Doãn, mà cả Phượng Lôi và mấy vị trưởng lão cũng đến. "Phụ thân đại nhân, đã lâu không gặp.

Không biết dạo này ngài có khỏe không?" Phượng Lỗi không nói gì, Phượng Tường Doãn đã lên tiếng trước.

Phượng Lỗi nhếch mép, muốn cười nhưng lại không sao cười nổi: "Thì ra là con về rồi.

Rốt cuộc con bị làm sao vậy?

Còn sống sao không về báo một tiếng?" Lời này nói ra thật quá giả tạo, nghe mà Phượng Tường Doãn cảm thấy buồn nôn. "Làm sao ư?

Chẳng phải con bị cha hạ thuốc mê hồn, rồi đưa đến vách núi ở dãy Long Hổ, dùng xích sắt đen khóa lại sao?

Cha đã nhốt con mười mấy năm, trong mười mấy năm đó, mỗi năm cha đều đến một lần, đến chỉ để hành hạ con và đại bá, cùng với mấy vị trưởng lão không chịu giúp cha.

Sao nào?

Mới bao lâu không gặp mà phụ thân đại nhân đã quên hết những chuyện này rồi sao?

Vậy chúng con thật sự thất vọng quá, dù sao người mà chúng con ngày đêm mong nhớ đều là cha đấy." Phượng Tường Doãn thất vọng nói.

Phượng Lỗi nghe những lời này, tức giận đến hỏng bét nói: "Phượng Tường Doãn, ngươi nói bậy bạ gì đó?

Hoàn toàn không có chuyện này, ngươi câm miệng cho ta." "Hử?

Không có chuyện này sao?

Vậy cha nói xem tại sao con vẫn còn sống mà Phượng gia lại nói con đã chết?" "Còn có đại bá, rõ ràng đại bá mới là thiên tài của thế hệ này, cũng là người có khả năng nhất dẫn dắt Phượng gia thoát khỏi bóng tối, tại sao cuối cùng lại bị cha tính kế?

Còn có mấy vị trưởng lão nữa, cha nhốt họ một lần là mấy chục năm đấy." Phượng Tường Doãn biết Phượng Lỗi để thoát khỏi những chuyện này, chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Ai ngờ lại trực tiếp không thừa nhận như vậy.

Ông còn tưởng Phượng Lỗi có bản lĩnh gì, kết quả chỉ có thế này thôi sao?

Thật quá thất vọng.

Phượng Lôi nhìn Phượng Lỗi, lạnh lùng cười nói: "Phượng Lỗi, chúng ta vẫn khỏe chứ." Phượng Lỗi nhếch mép, nở một nụ cười không ra cười: "Đại ca." "Đừng, ta không dám nhận một tiếng đại ca của ngươi đâu." Sắc mặt Phượng Lỗi có chút khó coi, cho rằng những người này thật không biết điều.

Hắn đã cúi đầu rồi, thì nên ngoan ngoãn quay về, chứ không phải tiếp tục ở đây làm mất mặt.

Tiểu Bảo đột nhiên lên tiếng: "Phượng Lôi gia gia, ông ta có vẻ cảm thấy mọi người đang ở đây làm mất mặt đó, cái này ông có nhịn được không?" Phượng Lôi tuy biết Tiểu Bảo đang châm ngòi ly gián, nhưng cậu có một câu nói rất đúng, ánh mắt của Phượng Lỗi đã thể hiện rõ điều đó, hắn chính là cảm thấy họ đứng ở đây là đang làm mất mặt, là đang làm Phượng gia mất mặt.

Chỉ là một Phượng gia như thế này, còn có gì mà không thể mất?

Lúc này Phượng Lỗi đã chấp nhận sự thật là Phượng Lôi và những người khác đã được cứu ra.

Điều hắn muốn làm bây giờ là đưa tất cả họ trở về.

Chỉ cần tất cả mọi người cùng về, sau đó muốn làm gì họ chẳng phải là tùy ý hắn sao?

Hắn có thể đưa những người này đến cấm địa một lần, tự nhiên cũng có thể có lần thứ hai.

Và lần này, hắn sẽ không cho những người này bất kỳ cơ hội nào nữa. "Đại ca, huynh cuối cùng cũng đã trở về.

Sau khi các huynh mất tích, chúng ta đã tìm kiếm rất lâu, cuối cùng thật sự không còn cách nào khác, ta mới nhận chức gia chủ Phượng gia này, huynh sẽ không để ý chứ?

Bây giờ huynh đã trở về, có các huynh giúp chúng ta, Phượng gia nhất định sẽ ngày càng đi xa hơn." Phượng Lỗi từ trên bậc thang đi xuống, vô cùng thân thiết nói.

Nếu không thực sự biết mối quan hệ giữa hai người, Tiểu Bảo suýt nữa đã tưởng rằng quan hệ của họ thật sự rất tốt.

Đi đến bên cạnh Phượng Lôi, Phượng Lỗi liền đưa tay ra định nắm lấy tay ông.

Những năm qua để ngăn họ trốn thoát, hắn đã cho họ dùng rất nhiều thứ tốt, bây giờ tình trạng cơ thể của họ rất tệ, chỉ cần hắn khống chế được Phượng Lôi thì còn lo gì nữa?

Tuy nhiên, Phượng Lỗi đã nghĩ sai rồi.

Hắn không những không thể khống chế được Phượng Lôi, mà ngược lại còn bị Phượng Lôi dùng tay bẻ gãy xương của mình.

Hừ một tiếng đau đớn, Phượng Lỗi ngẩng đầu nhìn ông, sao có thể như vậy?

Sao ông ta có thể có trạng thái như thế này?

Không nên như vậy, võ công của Phượng Lôi và những người khác bây giờ đáng lẽ đã bị phế rồi mới đúng, sao có thể xảy ra tình huống này?

Nhìn vẻ mặt không thể tin nổi của Phượng Lỗi, Phượng Lôi hỏi: "Ngươi có phải nghĩ rằng ngươi đã hạ độc chúng ta, qua nhiều năm như vậy cơ thể của chúng ta đã hoàn toàn bị hủy hoại, võ công cũng đã bị phế rồi không?

Chỉ tiếc là, từ hơn một tháng trước Tiểu Bảo đã tìm thấy chúng ta, sau đó nhờ Nam Kiều và những người khác giúp chúng ta giải độc.

Sau khi giải độc lại lấy rất nhiều thứ tốt cho chúng ta điều dưỡng cơ thể.

Ngươi muốn lợi dụng điều này để tính kế ta sao?" Phượng Lỗi nén đau nhìn Phượng Lôi: "Đại ca, huynh hiểu lầm ta rồi, sao ta có thể đối xử với huynh như vậy chứ?" Phượng Lôi lười nói những lời này với hắn.

Những năm bị giam cầm, ông đã sớm biết Phượng Lỗi là loại người gì.

Hai mặt ba lòng, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Không những thế, còn là một kẻ vô cùng ích kỷ.

Chương 1576

Một người như vậy thì có gì tốt?

Ông thật không biết Phượng Lỗi lấy đâu ra mặt mũi để nói với ông những lời này.

Ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo, Phượng Lôi cũng không quan tâm lúc này bên cạnh có bao nhiêu người đang nhìn, trực tiếp ra tay với Phượng Lỗi.

Phượng Lỗi ôm cánh tay bị thương vội vàng né tránh.

Người của hắn nghe thấy động tĩnh ở đây cũng lần lượt kéo đến.

Khi thấy Phượng Lôi và những người khác, sắc mặt họ lập tức thay đổi.

Ban đầu chính họ đã giúp Phượng Lỗi nhốt những người này trong cấm địa.

Không phải họ đã chết rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây? "Dừng tay." Phượng Lôi liếc nhìn người vừa nói, người này cũng là người quen, thật là tốt quá.

Thật không ngờ ngày đầu tiên trở về đã gặp được người quen. "Xem ra các ngươi những năm nay thật sự không có tiến bộ gì, đã qua mấy chục năm rồi mà vẫn là bộ dạng này.

Xem ra lựa chọn của các ngươi cũng chẳng ra sao cả." Phượng Lôi nói giọng châm chọc.

Năm đó ông đã có cách để thay đổi Phượng gia, chỉ cần giết những người này là có thể tìm lại tự do cho con cháu Phượng gia.

Kết quả Phượng Lỗi lại kiên quyết phản đối, phản đối cũng thôi đi, còn cấu kết với những kẻ này để hạ độc thủ với họ.

Từ đó về sau, ông hận không thể ăn thịt uống máu hắn, chỉ có như vậy mới có thể tiêu tan mối hận trong lòng. "Đến đúng lúc lắm, ta vừa hay có thể trực tiếp ra tay với các ngươi." Phượng Lôi lạnh lùng nói.

Những người đó châm biếm cười lớn, ánh mắt nhìn Phượng Lôi và những người khác mang theo vẻ khinh thường: "Tuy không biết các ngươi làm thế nào mà ra được khỏi đó, nhưng chỉ bằng các ngươi mà cũng muốn ra tay với chúng ta sao?" "Nằm mơ giữa ban ngày." Mọi người đều nghe thấy lời của họ, Tiểu Bảo không ngừng vỗ tay tán thưởng: "Các vị nói thật quá đúng, nhưng các vị phải nhớ kỹ những lời mình nói bây giờ nhé, đừng để đến lúc bị vả mặt đau điếng thì xấu hổ lắm, kẻo lúc đó lại nói Phượng Lôi gia gia họ ỷ lớn hiếp nhỏ thì không hay đâu." Lúc này Phượng Lỗi cũng nhìn thấy Phượng Tử Tránh đang đứng cùng họ. "Phượng Tử Tránh, ngươi thật sự làm ta quá thất vọng.

Ngươi lại có thể đi cùng những người này.

Nếu bây giờ ngươi quay lại, ta vẫn có thể tha thứ cho ngươi, nếu không..." Phượng Lỗi đến lúc này rồi mà vẫn còn uy hiếp Phượng Tử Tránh. "Ngươi cứ vui là được.

Nhưng ta nghĩ ngươi đã không có sau này nữa rồi, ta không lo lắng về chuyện này." Phượng Tử Tránh tùy ý nói.

Hôm nay họ đến đây không hề có ý định tha cho những kẻ này, thật không biết họ lấy đâu ra tự tin mà lại có suy nghĩ như vậy. "Vậy chúng ta cứ chờ xem.

Giết hết bọn chúng." "Các vị bên cạnh, đây là chuyện nhà của chúng tôi, mời các vị rời đi." Phượng Lỗi trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Người của Vong Ưu Thành có phải là người dễ nghe lời như vậy không?

Huống chi là nghe lời của loại người này, họ lại càng không thích. "Các ngươi đang tìm chết à?" Những người vây xem vốn không định giúp đỡ, dù sao đây cũng là chuyện nhà của người ta, không liên quan đến họ.

Nhưng Phượng Lỗi vừa nói như vậy, hôm nay họ nhất định phải giúp.

Họ lại muốn xem xem Phượng Lỗi có thật sự có thể giết cả họ không. "Vốn dĩ không định giúp đâu, nhưng thật sự nhìn loại người như ngươi không thuận mắt, hôm nay chúng ta nhất định phải giúp, ngươi làm gì được chúng ta?" "Nói không sai, chúng ta vốn chỉ muốn xem náo nhiệt thôi.

Bây giờ xem ra còn xem náo nhiệt gì nữa?

Có người quá tự cho mình là đúng rồi." Cho dù họ gặp Thẩm Quyết, ngài ấy cũng không dùng giọng điệu và thái độ như vậy để nói chuyện với họ.

Phượng Lỗi này thật không ra gì.

Loại người như vậy, họ bắt đầu nghi ngờ ban đầu làm thế nào mà hắn có thể trở thành gia chủ được.

À, hình như cũng không cần nghi ngờ, Phượng Lỗi này chính là một kẻ danh không chính ngôn không thuận, một kẻ mạo danh.

Hắn đã tính kế chính anh ruột của mình mới có cơ hội trở thành gia chủ.

Nếu không vì điều này, hắn có xứng không? "Kẻ mạo danh quả nhiên là kẻ mạo danh, không thể nào so được với người chính thống." Có người nói giọng châm chọc. "Cũng là do Phượng Lôi năm xưa quá tin tưởng ngươi, nếu không sao lại bị ngươi đâm sau lưng, còn bị ngươi nhốt mấy chục năm như vậy?" "Nếu không phải vì các ngươi, Phượng gia này e là đã sớm được tự do rồi phải không?" Mọi người mỗi người một câu, những lời này nghe sao cũng có chút châm chọc.

Phượng Lỗi ghét nhất là bị người khác so sánh với Phượng Lôi.

Hắn và Phượng Lôi là anh em song sinh, chỉ là hai người trông không giống nhau, Phượng Lôi từ nhỏ đến lớn đều giỏi hơn hắn.

Mỗi lần có người bàn tán về họ, đều sẽ nói những câu như, hai người là song sinh mà sao anh trai lại giỏi như vậy, còn em trai thì như một phế vật.

Những lời như vậy hắn đã nghe quá nhiều rồi.

Mỗi lần như thế Phượng Lôi đều lên tiếng bênh vực hắn, lúc đầu hắn còn rất cảm kích Phượng Lôi.

Nhưng về sau lại có người nói rằng, hắn có được ngày hôm nay cũng chỉ là nhờ có một người anh như vậy.

Mỗi lần nghe những lời này, lòng hắn lại tràn ngập thù hận.

Tại sao những người đó không thể nhìn thấy những gì hắn đã làm?

Tại sao họ chỉ thấy những gì Phượng Lôi đã làm?

Dựa vào đâu chứ?

Hắn thật sự rất không cam tâm.

Sau này hai người lớn lên, nỗ lực của hắn không hề thua kém Phượng Lôi, nhưng cuối cùng người có thể trở thành gia chủ lại là anh trai hắn.

Sao hắn có thể cam tâm bị Phượng Lôi đè đầu như vậy?

Thế là hắn lợi dụng sự tin tưởng của Phượng Lôi đối với mình mà ra tay.

Nghĩ đến dáng vẻ kinh ngạc không dám tin của Phượng Lôi lúc đó, Phượng Lỗi đến bây giờ vẫn cảm thấy vô cùng phấn khích.

Chương 1577

Đây chính là cái giá phải trả cho việc Phượng Lôi thích thể hiện. "Tại sao?" Phượng Lôi muốn đối phó Phượng Lỗi, nhưng hắn vẫn muốn biết tại sao.

Từ nhỏ hắn đã đối xử tốt với Phượng Lỗi như vậy, tại sao em trai hắn lại làm thế?

Rốt cuộc hắn đã có lỗi gì với Phượng Lỗi? "Anh đối xử với em chưa đủ tốt sao?

Em phải tính kế anh như vậy?" Phượng Lôi thấy hắn không nói gì lại hỏi lần nữa.

Phượng Lỗi cười âm u: "Ngươi nghĩ ta hiếm lạ gì thứ tốt đẹp đó của ngươi sao?

Đó chẳng qua chỉ là sự bố thí của ngươi mà thôi, thứ ta muốn là cả Phượng gia, ta không muốn dựa vào sự bố thí của ngươi để có được tất cả, Phượng Lôi, ngươi vẫn không hiểu sao?" "Tại sao chúng ta lại là song sinh?

Tại sao từ nhỏ họ cứ thích so sánh ta với ngươi, ta là Phượng Lỗi chứ không phải ngươi." "Khi họ khen ngợi ngươi, có bao giờ nghĩ rằng ta cũng đã nỗ lực rất nhiều vì những điều đó không, dựa vào đâu mà cuối cùng ngươi trở thành thiên tài được mọi người ca tụng, còn ta chỉ là em trai của một thiên tài." Đã đến nước này, Phượng Lỗi cũng không che giấu nữa, mà nói ra hết những phẫn nộ và uất ức bao nhiêu năm qua.

Phượng Lôi nghe những lời của hắn mà cảm thấy thật khó tin.

Hắn chưa bao giờ ghét bỏ người em này, thậm chí còn muốn giúp đỡ.

Chính Phượng Lỗi đã nói không muốn, sao bây giờ lại thành lỗi của hắn? "Ngươi có phải cảm thấy mình rất vô tội không?

Rõ ràng ngươi đã dạy dỗ những kẻ nói xấu ta, mà ta vẫn đối xử với ngươi như vậy?" "Chính vì ngươi đã dạy dỗ những người đó, họ mới đối xử với ta như thế, mới cô lập ta, coi thường ta, tất cả đều là do ngươi gây ra." Phượng Lôi bật cười ha hả, tiếng cười có chút bi thương.

Mấy chục năm qua, hắn luôn suy nghĩ về vấn đề này, hắn chỉ muốn biết tại sao Phượng Lỗi lại làm vậy.

Bây giờ khi đã thực sự biết rồi, hắn lại cảm thấy thà không biết còn hơn.

Nếu không biết, trong lòng cũng sẽ không đau khổ đến thế.

Tiểu Bảo nhìn Phượng Lôi như vậy có chút đau đầu.

Sao vừa mới an ủi xong một Phượng Tử Tránh, bây giờ lại phải an ủi Phượng Lôi? "Phượng Lôi gia gia, với loại người này thì thực ra không có gì đáng nói cả.

Lời hắn nói nghe mới đường hoàng làm sao.

Ở nhà con cũng là thiên tài, tại sao các anh chị em của con không ai có suy nghĩ như vậy?

Người khác nhắc đến con, là đồng sinh nhỏ tuổi nhất, tú tài nhỏ tuổi nhất, đồng thời cũng là một thiên tài có năng khiếu.

Con đối xử với các em trai em gái rất tốt, chúng cũng rất kính trọng con, tại sao đến chỗ các ông lại biến thành thế này?" Tiểu Bảo nói thẳng không khách sáo. "Thiên tài chẳng lẽ thật sự có lỗi sao?

Trước đây con đã hỏi cha con câu hỏi này, vì khi con đến thư viện đọc sách, có người ghen tị với con, nói rằng phu tử ưu ái con là vì nể mặt cha con.

Lúc đó con cũng rất tức giận, rõ ràng mọi thứ đều là do con tự nỗ lực mà có được, sau đó con về nhà hỏi cha con câu hỏi đó." Tiểu Bảo nói xong liền nhìn Phượng Lôi.

Thấy ông ấy vẻ mặt nghi hoặc, dường như không hiểu tại sao mình lại nói vấn đề này. "Phượng Lôi gia gia, ông đoán xem cha con đã nói gì với con." Tiểu Bảo nhìn Phượng Lôi, hứng thú muốn tương tác với ông.

Phượng Lôi lắc đầu, Tiểu Bảo cũng không giận: "Cha con lúc đó chỉ nói với con một câu, ông ấy nói thiên tài thường rất cô đơn." "Vậy sao?" "Đúng vậy, người khác học thuộc lòng cần nửa canh giờ, con chỉ cần chưa đến một nén nhang là có thể đọc ngược lại làu làu.

Bất kể chiêu thức phức tạp đến đâu, con chỉ cần xem cha dạy một lần là có thể đánh được tám chín phần giống.

Con học cha làm ăn, ông ấy chỉ nói với con một lần là con đã học được cách xem sổ sách.

Cha con nói con có khả năng học tập vượt xa người thường, học gì cũng biết ngay, hơn nữa còn có thể vận dụng vào cuộc sống." Tiểu Bảo kể lại tất cả những việc mình đã làm.

Phượng Tử Tránh kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Không thể nào?" Lúc này, Lạc Diễm, người ở bên Tiểu Bảo lâu nhất, lên tiếng: "Tiểu Bảo không đùa với mọi người đâu, những gì cậu ấy nói đều là thật, cậu ấy học gì cũng biết ngay." "Tại sao những người bên cạnh Tiểu Bảo lại không có suy nghĩ như vậy?

Vì những người bên cạnh Tiểu Bảo cũng vô cùng xuất sắc.

Trường Nhạc thân là công chúa, cưỡi ngựa bắn cung, cầm kỳ thư họa đều tinh thông.

Tiểu Trí thì binh pháp mưu lược đều biết cả." "Sâm Sâm chơi cờ rất giỏi, kỳ phổ khó đến đâu, nó học thuộc một lần là có thể nhớ." "Triệt nhi đàn rất hay, những môn khác học cũng rất tốt.

Hi Hi thì võ công học rất giỏi.

Hai nhóc còn lại tuy mới hai tuổi nhưng cũng đã bắt đầu tập võ rồi." "Còn Hoằng Nghị, Thái tử Huyền quốc, năng lực của cậu ấy tự nhiên không cần phải nói, từ hơn một tuổi Hoằng Nghị đã tập võ cùng bọn Tiểu Bảo." "Còn có một vài người bạn của Tiểu Bảo, sau khi học cùng bọn họ, ai nấy đều dốc hết sự nghiêm túc và nỗ lực của mình, vì không muốn bị bọn Tiểu Bảo bỏ lại quá xa.

Dù họ biết rằng dù có nỗ lực thế nào cũng sẽ bị bọn Tiểu Bảo bỏ xa, nhưng họ cũng không hề để tâm đến điều đó." Mọi người yên lặng lắng nghe lời của Lạc Diễm, còn Phượng Lỗi biết hắn ta nói những điều này là để làm mình mất mặt.

Ngươi vốn không hiểu gì cả. "Ta có gì mà không hiểu?

Chúng ta đã hỏi những đứa trẻ khác không chỉ một lần, có một người anh thiên tài biến thái như vậy, áp lực của chúng có lớn không?

Tất cả bọn trẻ đều nói với chúng ta rằng, tuy chúng có áp lực, nhưng đó cũng là động lực của chúng.

Dù không thể bằng Tiểu Bảo, nhưng chúng cũng có thể học được thứ mình thích nhất.

Tiểu Bảo cố nhiên xuất sắc, nhưng tất cả bọn chúng cũng không hề kém, vì chúng có đủ tự tin, tin rằng mình có thể làm tốt hơn.

Còn ngươi thì không thể, ngươi có biết tại sao không?" Lạc Diễm nhìn hắn, hỏi từng chữ một.

Sắc mặt Phượng Lỗi khó coi nhìn Lạc Diễm, đối với những lời hắn ta nói, hắn căn bản không nghe lọt tai. "Ngươi không muốn nghe cũng không sao, ta cứ tiếp tục nói là được." Phượng Lỗi không muốn nghe Lạc Diễm nói thêm chút nào nữa, hắn phẫn nộ nói: "Ngươi câm miệng cho ta, ta bảo ngươi câm miệng." "Câm miệng là không thể nào.

Ta nói nhiều như vậy, chắc ngươi cũng biết ta muốn nói gì rồi.

Sinh ra đã là thiên tài không phải lỗi của anh trai ngươi, ngươi tầm thường đó là vấn đề của ngươi.

Dù là người tầm thường đến đâu, cuối cùng cũng có thể thông qua nỗ lực của mình để sống cuộc đời mình mong muốn.

Nhưng ngươi trông cũng không phải là người ngu ngốc, là ngươi đã nghe lời của những kẻ đó, là tự ngươi tự ti, ngươi không những không tự kiểm điểm bản thân, mà còn đổ hết mọi tội lỗi lên đầu anh trai ngươi.

Nói thật, ta khá coi thường ngươi đấy." Hôm nay có lẽ là lần Lạc Diễm nói nhiều nhất.

Không phải cảm thấy vận mệnh bất công với hắn sao?

Vậy thì để cho hắn biết không phải là bất công, mà là do chính hắn không giữ vững được bản tâm của mình.

Chương 1578

Vì lời của người khác mà căm hận anh trai mình.

Loại người này đối với Lạc Diễm mà nói mới là ngu xuẩn nhất.

Phượng Lỗi không ngừng lắc đầu: "Không phải như vậy, có một người anh trai thiên tài như thế, ngươi căn bản không hiểu cảm giác đó là gì đâu." Lạc Diễm nhìn Phượng Lỗi như nhìn một tên thiểu năng: "Cái gì gọi là ta không hiểu?

Nói cứ như ta không có anh trai thiên tài vậy.

Ngọc ca cũng là thiên tài, chúng ta đi theo huynh ấy cũng nghe rất nhiều người khen ngợi Ngọc ca, sao chúng ta không có suy nghĩ như ngươi?" Nói cứ như chỉ có hắn mới có anh trai vậy, thật là cái thứ gì.

Phượng Lỗi cảm thấy mình thật sự không thể nói chuyện tiếp với Lạc Diễm được nữa.

Cứ nói tiếp hắn sẽ bị tức chết mất.

Tiểu Bảo thì ở bên cạnh nói với Phượng Lôi: "Ông đã hiểu ý của chú Lạc Diễm của con chưa?

Thiên tài không phải lỗi của ông, thiên tài cô đơn, nhưng bên cạnh cũng có thể có những người bạn và gia đình cùng chung chí hướng." "Loại người như Phượng Lỗi, chính là do lòng tự ti tác quái, loại người này hết thuốc chữa rồi." "Dù hắn có làm sai bị người khác phát hiện, hắn cũng chỉ đổ hết mọi tội lỗi lên người khác, bây giờ ông chẳng phải đã thấy rất rõ rồi sao?" Phượng Lôi đương nhiên thấy rất rõ, chính vì thấy quá rõ, nên trong lòng mới có chút không vui. "Được rồi, ông đừng có bộ dạng đó nữa, nhìn mà con đau cả mắt.

Bây giờ là lúc có thù báo thù, có oán báo oán, đừng nghĩ đến những chuyện vớ vẩn này nữa.

Dù ông có nói với hắn bao nhiêu, cuối cùng người sai vẫn là ông, ông nói nhiều như vậy còn có ích gì?

Biết được tại sao hắn đối xử với ông như vậy, thì có ý nghĩa gì chứ?" Tiểu Bảo hỏi thẳng.

Phượng Lôi khẽ thở dài: "Ta cũng biết không có ý nghĩa gì, chỉ là vấn đề này ta đã canh cánh trong lòng mấy chục năm rồi, bây giờ gặp được người, luôn muốn biết rốt cuộc là vì sao." Tiểu Bảo gật đầu, suy nghĩ này cũng có thể hiểu được: "Ông nói vậy thì con cũng có thể hiểu cho ông, nhưng bây giờ ông đã biết rồi, tâm trạng thế nào?

Có phải rất vui không?" Phượng Lôi đã không muốn nói chuyện nữa.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng này của ông, giống như đang vui vẻ sao?

Tiểu Bảo chính là đầy ác ý, rõ ràng biết người ta đang tức giận ở đâu, lại cứ thích chọc vào đó. "Xem con đối xử với ông tốt chưa kìa, nếu không phải vì bây giờ ông là người của phe con, con đã không để chú Lạc Diễm nói nhiều lời giải thích với các ông như vậy rồi, lãng phí thời gian của chú Lạc Diễm." Tiểu Bảo lẩm bẩm.

Phượng Lôi nhìn Tiểu Bảo, thật sự rất muốn nói một câu không cần. "Được rồi, nghe xong câu chuyện rồi các người có nên ra tay không?" Tiểu Bảo nhìn họ, vẻ mặt mong chờ.

Những người bên cạnh đã không muốn nhìn thấy Tiểu Bảo nữa rồi, chưa thấy ai phiền phức như vậy.

Tiểu Bảo tỏ vẻ tính cách của mình chính là như vậy, muốn hối hận ư?

E là không có cửa rồi. "Muốn ra tay phải không?

Vậy ta ra tay với ngươi trước." Nếu không phải vì đứa trẻ này, mọi chuyện của hắn sao có thể bị phơi bày trước mặt người khác nhanh như vậy?

Tất cả đều là lỗi của nó.

Tiểu Bảo nhướng mày nói: "Sao?

Bắt nạt ta nhỏ tuổi võ công không tốt à?

Chỉ tiếc là ngươi không có cơ hội đó đâu, Liệt Dương." Liệt Dương từ bên cạnh lao ra, một miệng cắn vào cánh tay đã gãy của Phượng Lỗi.

Phượng Lôi nhìn con hổ trắng, quay đầu nhìn Tiểu Bảo: "Đây là của nhà cậu à?" "Là em trai con nuôi, biết hôm nay con đến đây gây chuyện nên cho con mượn Liệt Dương." Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên. "Còn phải mượn?" Họ không phải là một gia đình sao? "Đương nhiên rồi, Liệt Dương từ lúc một tháng tuổi đã lớn lên cùng em trai con, nếu không phải em trai con mở lời, con không thể mang Liệt Dương đi được đâu." "Vậy sao?" Đây là một gia đình kỳ quặc gì vậy?

Nếu hắn nhớ không lầm, em trai mà Tiểu Bảo nói năm nay hình như mới năm sáu tuổi?

Cho một đứa trẻ năm sáu tuổi nuôi hổ?

Tô Ngọc bọn họ rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Không lo có ngày con hổ phát điên làm hại đứa trẻ sao? "Cha cậu không lo con hổ trắng này làm hại em trai cậu sao?" Tiểu Bảo nhìn Phượng Lôi từ trên xuống dưới: "Ông có hiểu lầm gì về chỉ số thông minh của động vật nhà con không vậy?" Chẳng lẽ hắn nói sai sao?

Phượng Lôi có chút bất lực.

Người bình thường chẳng phải quan tâm nhất đến vấn đề này sao?

Sao đến nhà họ lại có vẻ không lo lắng chút nào?

Rốt cuộc là thật sự không lo, hay là gia đình này tâm thật sự quá lớn? "Động vật nhà con đều rất thông minh, đợi ông về với con rồi sẽ biết." Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên. "Vậy sao?" "Đương nhiên rồi, không lẽ con lừa ông chắc?" Đám người của Phượng Lỗi nhìn thấy con hổ trắng, trong mắt đều lộ ra vẻ tham lam.

Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng, cho chúng mười lá gan cũng không dám động thủ với động vật nhà cậu.

Quả nhiên có mấy người trong lúc cứu Phượng Lỗi, còn muốn cùng nhau chế ngự Liệt Dương.

Tiểu Bảo nhìn ra ý đồ của chúng, thong thả nói: "Liệt Dương, bọn chúng muốn bắt mày đi, muốn mày và Triệt nhi xa nhau.

Nếu mày bị chúng nó lừa bắt đi, sau này sẽ không gặp được Triệt nhi nữa đâu." Lời nói này của Tiểu Bảo đối với Liệt Dương chính là đổ thêm dầu vào lửa.

Còn Phượng Lôi thì khóe miệng co giật nhìn Tiểu Bảo: "Cậu nói với con hổ trắng như vậy nó có hiểu không?" "Cứ xem thì biết." Rốt cuộc sẽ thế nào, tự mình không biết nhìn sao?

Phượng Lôi còn muốn nói gì đó, thì nghe thấy một tiếng hổ gầm vang trời.

Đồng thời tốc độ và lực ra đòn cũng hung hãn hơn.

Phượng Lôi nhìn con hổ trắng đột nhiên thay đổi khí thế, quay đầu nhìn Tiểu Bảo, xem ra lời cậu nói đối với con hổ trắng rất có tác dụng.

Hơn nữa con hổ này quả thực có thể nghe hiểu. "Con hổ nhà cậu thật thần kỳ, lại có thể nghe hiểu cậu đang nói gì." Tiểu Bảo không nói gì, nhìn Liệt Dương.

Lúc này, Phượng Lĩnh mới chậm rãi đến.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, ánh mắt Phượng Lĩnh có chút lạnh lùng: "Các người muốn làm gì ở cửa Phượng gia?" Tiểu Bảo chỉ vào mọi chuyện đang xảy ra: "Ngươi không thấy sao?

Sao còn hỏi câu này?" "Ngươi…" "Chúng ta hôm nay đến đây tìm thù, không có ý gì khác." Phượng Lĩnh nghe vậy cảm thấy Tiểu Bảo thật sự điên rồi: "Ngươi và Phượng gia có thể có thù hận gì?

Chương 1579

Ngươi đừng có gây rối nữa được không?" Tiểu Bảo nghe người này lại nói cậu đang gây rối, lập tức không vui: "Cái gì gọi là ta đang gây rối?

Còn về thù hận mà ngươi nói, những người này của Phượng gia các ngươi đều là kẻ thù của Vong Ưu thành.

Ngươi nghĩ sau khi Vong Ưu thành bắt đầu phát triển, chúng ta còn để những người này sống yên ổn sao?" Lần này đến đây chẳng qua là đi cùng Phượng Lôi bọn họ đến gây sự, tiện đường xử lý luôn đám người này thôi, đơn giản vậy đó. "Đây đều là người của Phượng gia ta, không cần các người ngoài như các ngươi lo chuyện bao đồng." Phượng Lĩnh lạnh mặt, nói một cách nghiêm nghị.

Tiểu Bảo nghe xong cảm thấy càng thú vị hơn. "Ồ?

Ngươi nói đều là người của Phượng gia ngươi, vậy Phượng Lỗi và ngươi cũng là người một nhà?

Hắn không phải là kẻ thù giết mẹ ngươi sao?

Còn là kẻ thù đã giam cầm cha ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn báo thù nữa?

Hay là ngươi muốn tiếp tục như trước đây, ngươi tốt ta tốt mọi người đều tốt?" Lời nói của Tiểu Bảo thật sự quá đâm vào tim.

Phượng Tường Doãn đứng bên cạnh nhìn con trai mình, ông cũng rất muốn biết con trai sẽ lựa chọn thế nào.

Phượng Lĩnh nghe Tiểu Bảo nhắc đến chuyện này, trong mắt mang theo vẻ cảnh cáo: "Dù ta có muốn báo thù cho mẹ ta, đó cũng là chuyện của riêng ta, có liên quan gì đến ngươi?

Ngươi đừng có ở đây lo chuyện bao đồng." "Đừng tưởng cha ngươi là Ngọc Vương, ngươi có thể muốn làm gì thì làm." Tiểu Bảo đưa tay chỉ vào mình, cậu muốn làm gì thì làm?

Cậu muốn làm gì thì làm lúc nào?

Nhưng đã có người nói cậu muốn làm gì thì làm rồi, vậy cậu có nên làm chút gì đó để cho hắn biết muốn làm gì thì làm là như thế nào không. "Bắt hết lại." Tiểu Bảo lạnh mặt ra lệnh.

Lời của Tiểu Bảo vừa dứt, hơn mười ám vệ đồng thời xuất hiện bên cạnh cậu.

Phượng Lĩnh có thể thấy những người này đều rất lợi hại. "Bắt hết người lại." Nói xong, cậu lấy ra một danh sách đưa cho người bên cạnh. "Chỉ cần là người trong danh sách, một người cũng không tha." Tiểu Bảo vốn định để họ tự giải quyết ân oán gia tộc, nhưng bây giờ xem ra ân oán này không thể giải quyết được rồi.

Nếu đã không thể nói chuyện tử tế, vậy thì cứ trực tiếp làm theo cách của cậu, đơn giản và thô bạo. "Mấy người này là của chúng ta." Phượng Lôi lên tiếng.

Tiểu Bảo hừ một tiếng, châm chọc nói: "Con còn tưởng các ông không muốn báo thù cho mình nữa chứ, cứ đứng ở đây, một câu cũng không muốn nói.

Nếu thật sự là như vậy, nói thật con có thể sẽ xem thường các ông đấy." "…" Phượng Lôi không nói gì, trực tiếp ra tay.

Ra tay không hề lưu tình.

Ngay cả Phượng Tường Doãn cũng vậy, mà người ông đối phó là cha mình, cũng chính là Phượng Lỗi.

Phượng Lĩnh không ngờ lúc này Phượng Tường Doãn cũng không ủng hộ mình. "Cha, đã đến lúc này rồi, chẳng lẽ cả cha cũng không ủng hộ con sao?" Phượng Lĩnh đau khổ nói.

Phượng Tường Doãn nhìn Phượng Lĩnh, trong mắt đầy thất vọng: "Phượng Lĩnh, ta không quan tâm con muốn làm gì, nhưng con hãy nhớ cho kỹ, thù của mẹ con ta nhất định phải báo." "Con muốn làm gì là chuyện của con, nhưng con cũng đừng hòng cản ta báo thù cho mẹ con." Ông biết Phượng Lĩnh muốn làm gì, lựa chọn của nó có lẽ giống như Phượng Lỗi, hoặc có thể sẽ đưa ra lựa chọn giống như Phượng Lỗi.

Ông đã nghĩ mấy ngày nay Phượng Lĩnh nên nghĩ thông suốt rồi, chỉ là ông thật nực cười, một lòng chỉ nghĩ đến con trai, nhưng đứa con trai này lại nghĩ cách làm sao để những người này sống sót. "Cha, con…" "Không cần nói nữa, chỉ cần trong lòng con có mẹ con, con cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Phượng Lĩnh, con thật sự làm ta rất thất vọng.

Sau này con muốn làm gì thì làm đi, còn về ta, con cứ coi như không có người cha này là được." Dù sao ông cũng không chăm sóc Phượng Lĩnh được bao lâu.

Nó đưa ra lựa chọn này cũng được, ông sẽ không giận, cũng không buồn, nhiều nhất chỉ là có chút không cam tâm mà thôi.

Đứa con trai mà mình hằng mong nhớ, cuối cùng lại bị nuôi thành ra thế này, ông thật sự rất thất vọng.

Phượng Lĩnh có một khoảnh khắc hoảng hốt, nhưng cũng chỉ là một khoảnh khắc thôi.

Hắn nhìn Phượng Tường Doãn nói: "Cha, con sẽ báo thù cho mẹ." Phượng Tường Doãn lại cười lắc đầu: "Cái này không cần đâu, ta sẽ báo thù cho mẹ con, không cần con." Thù của vợ ông, ông tự mình báo, dù người đó là cha ông cũng vậy.

Sau khi Phượng Lỗi đối phó với ông và giết vợ ông, người này đã không còn là cha của ông nữa.

Phượng Lỗi nhìn Phượng Tường Doãn đang đi về phía mình, giận dữ nói: "Phượng Tường Doãn, ngươi dám đối xử với ta như vậy?

Ta là cha ngươi, ngươi làm vậy sẽ bị trời đánh sét đánh đấy." Phượng Tường Doãn như nghe được chuyện gì đó buồn cười, lên tiếng nói: "Dù có bị trời đánh sét đánh, người bị đánh đầu tiên cũng là ngươi.

Đối phó với anh trai mình, đối phó với trưởng lão trong gia tộc, còn có ý đồ muốn lấy mạng con trai mình, thậm chí còn giết cả con dâu của mình.

Ngươi nói xem, nhiều chuyện như vậy gộp lại, ông trời dù có muốn đánh người, cuối cùng sẽ đánh ai đây?" Phượng Tường Doãn không cho Phượng Lỗi cơ hội nói chuyện, trực tiếp ra tay, tốc độ ra đòn vẫn nhanh, chuẩn, độc, không chừa cho Phượng Lỗi chút cơ hội nào.

Phượng Lỗi vốn đã bị thương, đối đầu với Phượng Tường Doãn căn bản không phải là đối thủ.

Còn Phượng Lĩnh thì nhìn Phượng Tử Tránh, bất mãn chất vấn: "Các ngươi hôm nay đến Phượng gia tại sao không nói cho ta biết?" Bọn họ là hợp tác, mà Phượng Tử Tránh lại không nói cho hắn biết gì cả, đây là có ý gì?

Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh một lúc lâu: "Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?

Đừng nói gì về việc chúng ta có hợp tác, hợp tác gì chứ?" "Sự hợp tác này chẳng phải là do ngươi đơn phương vi phạm sao?" Khi Phượng Lĩnh muốn tính kế hắn, sự hợp tác của họ đã kết thúc rồi.

Bây giờ lại còn muốn hắn nói cho mình biết mọi chuyện, Phượng Lĩnh nghĩ sao mà đơn giản và ngây thơ thế, thật nực cười. "Phượng Tử Tránh, ngươi…" "Không cần nói nữa, muốn ra tay thì cứ trực tiếp đi." Phượng Tử Tránh nói không chút khách sáo.

Phượng Lĩnh làm sao dám ra tay với hắn?

Vì trong lòng Phượng Lĩnh rất rõ, hắn căn bản không phải là đối thủ của Phượng Tử Tránh.

Từ nhỏ đã biết rồi.

Hắn không có thiên phú võ học như Phượng Tử Tránh. "Nếu không đánh thì câm miệng lại, chúng ta còn có việc." Phượng Tử Tránh dẫn theo ám vệ của Tiểu Bảo vào trong tìm người.

Những người trong danh sách này hắn đều quen, đều biết là ai.

Có Phượng Tử Tránh dẫn đường, từng người trong danh sách bị ném ra cửa.

Nhìn thấy người của mình trong đó, biểu cảm của Phượng Lĩnh đã méo xệch.

Chương 1580

Nhất là khi thấy người bị Phượng Tử Tránh túm trong tay, lòng hắn đầy oán hận: "Phượng Tử Tránh, ngươi thả hắn ra." "Hắn là người trong danh sách." Phượng Tử Tránh ném người xuống đất, lạnh mặt nói.

Khi hắn đã chọn ra tay, sẽ không tha cho những người này. "Ta bảo ngươi đến giúp ta thì ngươi không chịu, bây giờ đi làm chó săn cho một đứa trẻ con thì lại vui vẻ lắm nhỉ." Phượng Lĩnh nghiến răng phẫn nộ nói.

Đối với điều này, Phượng Tử Tránh cũng không tức giận, dù sao sau này hắn quả thực định đi theo Tiểu Bảo hoặc đi theo Tô Ngọc, sau đó đưa Lộ Lộ và gia gia cùng nhau sinh sống.

Lúc này Phượng Lĩnh nói gì đối với hắn cũng đều như nhau, không còn quan trọng nữa. "Ta thật không ngờ ngươi lại có lúc như vậy." "Ta trở về Phượng gia, mọi tự do của ta đều mất hết, ta cũng không thể cùng Lộ Lộ sống cuộc sống đơn giản của chúng ta.

Nhưng đi theo Tiểu Bảo hoặc Tô Ngọc thì khác, ta có thể sống một cuộc sống rất đơn giản và nhẹ nhàng, còn có thể đưa Lộ Lộ và gia gia cùng nhau sống, đây mới là điều ta muốn.

Còn những thứ mà ngươi theo đuổi, đối với ta thật sự không quan trọng đến vậy." Phượng Tử Tránh thẳng thắn nói.

Trong mắt không có chút giả dối nào, có thể khiến người ta thấy được những lời Phượng Tử Tránh nói đều là thật, chưa bao giờ đùa với hắn. "Nói thì hay lắm.

Nếu đã vậy, ta có giết ngươi cũng không cho ngươi cơ hội rời đi." Hắn có năng lực như vậy, hắn không có được, thì người khác tự nhiên cũng không thể có.

Phượng Tử Tránh vốn không muốn ra tay với Phượng Lĩnh, nhưng bây giờ Phượng Lĩnh đã ra tay, hắn tự nhiên cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Nếu lúc này nhượng bộ, cuối cùng người chịu thiệt có lẽ là chính mình, mà đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Phượng Tử Tránh và Phượng Lĩnh đã ra tay, hắn rất rõ đường lối võ công của Phượng Lĩnh, nhưng Phượng Lĩnh lại không hiểu gì về hắn cả.

Lúc mới bắt đầu đánh thật sự rất vất vả.

Phượng Lĩnh từ từ di chuyển về phía Tiểu Bảo, muốn lợi dụng Phượng Tử Tránh để lấy mạng Tô Tử Khâm.

Chỉ cần Tô Tử Khâm bị Phượng Tử Tránh giết, đến lúc đó Tô Ngọc nhất định sẽ phát điên.

Tô Ngọc trong lúc phát điên chắc chắn sẽ không nghe lọt tai bất cứ điều gì, đến lúc đó chẳng phải hắn muốn làm gì thì làm sao?

Tiểu Bảo vẫn luôn quan sát xung quanh, nhận ra ý đồ của Phượng Lĩnh, cậu cũng không né tránh, chỉ càng chú ý đến Phượng Lĩnh hơn.

Khi hắn dẫn người đến đây, muốn ra tay với cậu, Tiểu Bảo đã nhanh chân rời đi trước một bước.

Nhìn khoảng cách đã bị kéo xa, Phượng Lĩnh có chút bực bội, chỉ thiếu một chút nữa thôi.

Phượng Tử Tránh lập tức hiểu ra ý đồ của Phượng Lĩnh, thảo nào cứ dẫn hắn đi về phía này, hóa ra là muốn ra tay với Tiểu Bảo.

Phượng Lĩnh này thật sự khiến người ta vô cùng chán ghét.

Tiểu Bảo lạnh mặt.

Có lẽ cậu có thể trực tiếp giết luôn cả Phượng Lĩnh.

Nhưng cậu đã hứa với Phượng Tường Doãn sẽ giữ lại cho Phượng Lĩnh một mạng.

Sớm biết Phượng Lĩnh không biết điều như vậy, cậu đã không đồng ý yêu cầu này của Phượng Tường Doãn rồi, bây giờ thì hay rồi?

Làm gì cũng phải nghĩ đến tính mạng của Phượng Lĩnh.

Sau đó Phượng Lĩnh còn muốn thử lại một lần nữa, bộ dạng đó như thể không giết được Tiểu Bảo, trong lòng hắn sẽ rất khó chịu vậy.

Lần này Phượng Tử Tránh đã không mắc lừa nữa, không những không mắc lừa mà còn phong tỏa đường lui của hắn.

Trong khoảnh khắc Phượng Lĩnh sững sờ, Phượng Tử Tránh cuối cùng đã tìm được cơ hội, ra tay phế đi Phượng Lĩnh.

Cơn đau kích thích Phượng Lĩnh, hắn tỉnh táo lại thì phát hiện mình đã bị Phượng Tử Tránh trọng thương.

Vừa rồi đầu hắn đột nhiên rất đau, và có chút hoảng hốt.

Điều này mới khiến Phượng Tử Tránh có cơ hội đắc thủ.

Hắn không cam tâm nhìn Phượng Tử Tránh: "Ngươi chẳng qua chỉ là thừa lúc người khác gặp nguy mà thôi." Tiểu Bảo nghe lời của Phượng Lĩnh, cảm thấy đứa trẻ này có chút buồn cười, nếu không sao có thể nói ra những lời như vậy?

Thật quá thú vị. "Phượng Lĩnh, dù hắn không thừa lúc ngươi mất tập trung để đối phó ngươi, ngươi cũng không phải là đối thủ của hắn đâu." Chỉ là vấn đề thua sớm hay thua muộn mà thôi.

Làm cứ như hắn có thể đánh thắng được Phượng Tử Tránh vậy.

Vũ lão là cao thủ của Vong Ưu thành, Phượng Tử Tránh là cháu rể của ông ấy, ông ấy còn có thể không truyền thụ cho hắn một ít võ công sao?

Phượng Lĩnh này sau này chắc là không chăm chỉ tập võ rồi phải không?

Thật vừa nực cười vừa đáng thương.

Rõ ràng biết mình muốn làm gì, cuối cùng lại làm ra chuyện mà mình ghét nhất. "Ngươi…" "Thiếu gia, người đã bắt được hết rồi, tất cả đều ở đây." "Đưa về cho thẩm bá bá, nói là quà ta tặng ông ấy, không cần cảm ơn ta nhiều đâu." Tiểu Bảo nhướng mày nói. "Vâng." Mọi người đều bị đưa đi, chỉ còn lại Phượng Lỗi và Phượng Lĩnh.

Phượng Tử Tránh nhìn Phượng Lĩnh có chút mất hồn mất vía, khẽ thở dài nói: "Đừng nghĩ đến những chuyện vớ vẩn nữa, tình hình hiện tại mới là tốt nhất.

Còn những chuyện khác ngươi đừng nghĩ nữa, thẩm lão đại bọn họ sẽ không cho ngươi cơ hội đâu." Có cơ hội này để nhổ tận gốc những người này của Phượng gia, Thẩm Quyết tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội này. "Nếu không phải vì những người này, ngươi nghĩ các ngươi còn có cơ hội sao?" Tiểu Bảo đã không muốn nói gì nữa, đây quả thực là không thể đánh thức người đang ngủ say. "Ngươi…" "Có thể tha cho nó không?" Phượng Tường Doãn đi tới hỏi.

Lúc này Phượng Lỗi đã mềm nhũn trên mặt đất, xem ra xương cốt trên người đều đã bị phế.

Phượng Lỗi bây giờ đã không còn vẻ phong quang như lúc mới ra khỏi đây, hắn bây giờ thoi thóp, trông như chỉ còn lại một hơi thở. "Sự thay đổi này cũng khá lớn đấy." "Tiểu Bảo…" Thấy Tiểu Bảo cứ nói lảng sang chuyện khác, Phượng Tường Doãn bất lực gọi cậu một tiếng. "Để con tha cho nó thì không có vấn đề gì, dù sao con đã hứa với ông, sẽ giữ lại cho nó một mạng.

Nhưng nếu con trai ông không muốn mạng này thì con phải làm sao?

Chẳng lẽ lại trực tiếp nhét vào tay nó à?" Tiểu Bảo tỏ vẻ chuyện này mình cũng không làm được.

Trạng thái của Phượng Lĩnh bây giờ như có người nhà chết vậy, bộ dạng này bọn họ chắc chắn thật sự có thể chấp nhận được sao?

Thật không biết đang nghĩ gì, rốt cuộc còn muốn làm gì.

Chương 1581

Phượng Lĩnh nghe Phượng Tường Doãn đi cầu xin Tiểu Bảo, giận dữ nói: "Cút, ông không phải là cha tôi, tôi không có người cha như ông, sống chết của tôi tự nhiên cũng không cần ông quản.

Đừng có ở đây giả vờ đối xử tốt với tôi, ông nghĩ tôi hiếm lạ lắm sao?" Phượng Tường Doãn im lặng nhìn Phượng Lĩnh đang gào thét, khẽ thở dài nói: "Con thật sự đã nghĩ kỹ chưa?" "Nếu ông thật sự tốt với tôi, ông nên giúp tôi, chứ không phải đi giúp Tô Tử Khâm để đối phó với tôi, đối phó với Phượng gia.

Ông có biết Phượng gia mất đi nhiều cao thủ như vậy sẽ ra sao không?" Phượng Lĩnh nghiến răng không cam tâm chất vấn.

Phượng Tường Doãn không nói gì, chỉ nhìn Phượng Lĩnh như vậy, dường như muốn xem đến lúc này Phượng Lĩnh còn có thể làm ra chuyện gì nữa. "Các người đã hủy hoại cả Phượng gia." Bây giờ Phượng gia chỉ còn lại một số người có thiên phú không tốt lắm.

Hắn thân là gia chủ, chuyện này phiền phức đến mức nào ông có biết không?

Đợi Phượng Lĩnh nói xong, Phượng Tường Doãn mới nhìn hắn, hỏi từng chữ một: "Vậy ngươi có biết sự tồn tại của những người này đối với Phượng gia có ý nghĩa gì không?" "Có nghĩa là Phượng gia vĩnh viễn không có tự do, có nghĩa là Phượng gia vĩnh viễn là sự tồn tại mà Vong Ưu thành muốn xóa bỏ." “Có thể con sẽ nói con có cách giúp tộc nhân rời khỏi thành Vong Ưu, nhưng con có biết sau khi đưa họ đi, cái giá phải trả sẽ lớn đến mức nào không?

Con có biết tự ý rời khỏi thành Vong Ưu sẽ bị đội chấp pháp truy sát không?

Bọn họ không muốn tự do, không muốn sống, nhưng người khác thì muốn sống, muốn có cuộc sống của riêng mình, các người lấy tư cách gì để can thiệp vào chuyện của người khác?” Phượng Tường Doãn nhìn Phượng Lĩnh, chất vấn không chút khách khí.

Ông ta muốn nghe xem Phượng Lĩnh còn có thể nói ra được lời gì.

Đối với đứa con trai này, ông ta thực sự đã hoàn toàn từ bỏ, không muốn có đứa con trai này nữa.

Có một đứa con như vậy thà rằng không có còn hơn.

“Bây giờ những người của Phượng gia, con muốn quản thì quản, không muốn quản thì giải tán gia tộc này đi, để họ tự lo cuộc sống của mình, như vậy còn tốt hơn ở lại Phượng gia này.” Phượng Tường Doãn nhìn Phượng Lĩnh nói.

Phượng Lĩnh lạnh lùng đáp: “Ông là ai mà đòi quản chuyện của Phượng gia chúng tôi?” Một câu nói đã vạch rõ ranh giới với Phượng Tường Doãn, đây là muốn trực tiếp cắt đứt quan hệ với ông ta.

Phượng Tường Doãn nghe vậy, tim nhói lên một cái, nhưng vẫn hỏi: “Con muốn cắt đứt quan hệ với ta?” “Đúng vậy, ông không xứng làm cha của ta.” Phượng Tường Doãn khẽ cười: “Nếu con đã nói như vậy thì cứ vậy đi, chúng ta cắt đứt quan hệ, từ nay về sau con là con, ta là ta.

Lần này ta nhờ Tiểu Bảo giữ lại cho con một mạng, coi như là bù đắp cho con.

Sau này con có chuyện gì thì tự mình gánh vác, đừng đến tìm ta, ta không quản được nhiều như vậy, cũng không giúp được nhiều như vậy, bây giờ ta chỉ là một người bình thường.” Nếu đã muốn cắt đứt quan hệ thì cắt cho triệt để.

Ông không muốn sau này Phượng Lĩnh gặp chuyện gì lại chạy đến tìm mình.

Sắc mặt Phượng Lĩnh tái nhợt, hắn cứ thế nhìn Phượng Tường Doãn: “Đây là ông nói đấy nhé.” Tiểu Bảo khinh bỉ đảo mắt một cái, bực bội nói: “Người đòi cắt đứt quan hệ là ngươi, cha ngươi đồng ý rồi thì ngươi lại đổ lên đầu ông ấy, sao hả?

Coi những người ở đây đều điếc hết chắc?” “Ngươi câm miệng cho ta!

Đây là chuyện của hai chúng ta, liên quan gì đến ngươi?

Nếu không phải ngươi và Tô Ngọc trông giống nhau như vậy, ta còn tưởng ngươi mới là con trai của Phượng Tường Doãn đấy, để ông ta bảo vệ ngươi như thế.” Lời nói của Phượng Lĩnh không khác gì đổ thêm dầu vào lửa, lần này người bị đắc tội là Lạc Diễm.

Khi Phượng Lĩnh nói xong vẫn chưa thấy hả giận, định nói tiếp thì Lạc Diễm đã đến trước mặt hắn, đấm một cú vào mặt hắn, sau đó lại bồi thêm một cước.

Phượng Tường Doãn định lên tiếng, Lạc Diễm liền quay đầu lại, đôi mắt đỏ ngầu nhìn ông: “Ông muốn cầu xin cho hắn sao?” Phượng Tường Doãn bị ánh mắt của Lạc Diễm dọa cho giật mình, trước đây anh ta không như vậy.

Ông cúi đầu nhìn Tiểu Bảo, thấy ánh mắt cậu bé cũng vô cùng lạnh lùng, khác hẳn mọi khi.

“Ta vốn đã đồng ý với ông giữ lại cho hắn một mạng, nhưng không thể chịu được việc hắn tự tìm đường chết.” “Tiểu Bảo, nó…” “Ông có biết hắn nói câu đó có ý nghĩa gì không?” Tiểu Bảo cắt ngang lời Phượng Tường Doãn, bất kể mình có lễ phép hay không, cậu hỏi ngược lại ông ta.

Phượng Tường Doãn không nói gì, chỉ là một câu nói thôi mà, dường như không cần phải làm quá lên như vậy.

“Hắn nói nghi ngờ ta là con trai ông, đây là sự sỉ nhục đối với mẹ ta, nói rằng mẹ ta đã phản bội cha ta, đồng thời cũng là sự khiêu khích đối với cha ta.” “Phượng Tường Doãn, bất kể các người có xuất sắc đến đâu, chỉ cần liên quan đến cha mẹ ta, ta có thể khiến các người chết bất đắc kỳ tử trong chớp mắt.

Đừng nghi ngờ, ta làm được.” “Ngay cả khi thực lực và thế lực của cha ta chưa mạnh mẽ như bây giờ, cũng không ai dám nói những lời như vậy trước mặt cả nhà chúng ta.” “Nơi này thuộc về Huyền quốc, cha ta là Ngọc Vương một người dưới vạn vạn người trên của Huyền quốc, mẹ ta là Ngọc Vương phi, đồng thời cũng là Huyền chủ duy nhất của Huyền quốc sở hữu ba phong địa.

Bất kể là thân phận nào, chỉ cần ta truy cứu, tru di cửu tộc Phượng gia các người, bản thiếu gia đây cũng làm được.” Tiểu Bảo nhìn Phượng Tường Doãn, nói như cảnh cáo.

Đây là con trai của ông, tuy muốn cắt đứt quan hệ nhưng sự lo lắng trong lòng không thể giả vờ được.

Cậu có thể hiểu được tâm tư của một người cha như Phượng Tường Doãn, nhưng cậu cũng không cho phép bất kỳ ai sỉ nhục cha mẹ mình.

“Nó không có ý đó.” “Có hay không, ta sẽ tự mình phán đoán.

Nếu ông cảm thấy ta làm vậy là quá đáng, ông có thể lựa chọn lại ngay bây giờ.

Ta không ép buộc ai phải đi theo ta.

Nói thật, các loại nhân tài mà cha ta bồi dưỡng cho ta, không có một trăm cũng có mấy chục, ông nghĩ ta sẽ để ý sao?” Tìm người giúp làm việc cũng phải xem duyên phận, có duyên phận tự nhiên sẽ đến được với nhau, nếu không có duyên phận, dù bây giờ miễn cưỡng đi theo cậu, sau này cũng sẽ có ý kiến.

Nếu đã vậy thì cậu không muốn nói gì nữa, cứ để họ tự mình lựa chọn.

Phượng Lôi nhíu mày nhìn Phượng Tường Doãn: "Tiểu Bảo nói không có vấn đề gì, đây đúng là lỗi của Phượng Lĩnh.

Nếu hôm nay người gặp phải chuyện này là ông, ông có còn nói một cách nhẹ nhàng rằng nó không có ý đó không?" Ngay cả ông ta cũng nghe ra được ý của Phượng Lĩnh, ông không tin Phượng Tường Doãn lại không nghe ra.

Phượng Tường Doãn dĩ nhiên cũng nghe ra ý đó, nhưng chính vì nghe ra nên ông mới phải bảo vệ con trai mình, không thể để nó chết thật được.

Thấy Phượng Tường Doãn im lặng, Tiểu Bảo liền hiểu ý: "Xem ra ông đã chuẩn bị xong rồi, nếu vậy thì ta cũng không còn gì để nói, các người vui là được." "Nhưng ông cũng không cần đi theo ta, cũng không cần cắt đứt quan hệ với nó nữa, sau này ông cứ ở lại đây giúp nó đi." Tiểu Bảo bình tĩnh nói.

Phượng Lôi và những người khác không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt có chút lo lắng.

Đứa trẻ này có phải tâm tư hơi nặng nề không?

"Tiểu Bảo, con không sao chứ?" "Con không sao." "Phượng Tường Doãn, ông nên thấy may mắn vì hôm nay người ở đây không phải là cha ta, nếu không thì con trai cưng của ông bây giờ đã mất mạng rồi." "Người trước đây nói xấu mẹ ta, cỏ trên mộ đã mọc rất cao rồi." "Mấy năm trước, Đại tướng quân Tạ Thầm giúp các quốc gia khác, muốn mẹ ta đi hòa thân, kết quả cuối cùng là Tạ gia bị xét nhà chém cả gia tộc." Tiểu Bảo nói những lời này không phải để dọa người, những gì cậu nói đều là sự thật.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" "Không phải uy hiếp, ta chỉ đang trần thuật sự thật với ông, hy vọng các người biết mình đang làm gì, muốn làm gì." Tiểu Bảo nói xong, nhìn Phượng Lĩnh đã thoi thóp.

"Chú Lạc Diễm, chúng ta về thôi, không cần tiếp tục lãng phí thời gian với họ ở đây nữa." Tiểu Bảo nhìn Lạc Diễm nói.

Người cần tìm họ đã tìm được rồi, còn về đôi cha con này, sau này ra sao thì phải xem tạo hóa của chính họ.

Lạc Diễm "ừ" một tiếng: "Được, đến ngay." Ban đầu Tiểu Bảo còn khá coi trọng thực lực của Phượng Tường Doãn, nhưng bây giờ đã không còn quan trọng nữa, ông ta không xứng.

Phượng Lôi và những người khác liếc nhìn Phượng Tường Doãn, khẽ lắc đầu, rồi cùng Tiểu Bảo rời đi.

Lần chia tay này, e là sẽ không có cơ hội gặp lại.

"Đại bá…" Phượng Tường Doãn vô thức muốn gọi lại.

Phượng Lôi quay đầu nhìn Phượng Tường Doãn: "Lựa chọn do mình đưa ra thì đừng hối hận." Nói xong liền đi theo Tiểu Bảo.

Trên đường về, Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Phượng Lôi và những người khác: "Các người đã thực sự nghĩ kỹ chưa?" "Nghĩ kỹ rồi, cuộc sống của gia đình cậu mới là thứ chúng tôi muốn, đi theo cậu rất tốt." Mấy ngày nay có lẽ là những ngày thoải mái nhất của họ.

Tiểu Bảo gật đầu không tỏ ý kiến, xem ra có người vẫn còn tỉnh táo, không ngốc đến thế.

Dĩ nhiên, câu này Tiểu Bảo không nói ra.

Lạc Diễm đứng bên cạnh nhíu mày nói: "Phượng Lĩnh kia chắc sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, Tiểu Bảo, sau này con có dự định gì không?” “Không có dự định gì cả, nếu hắn biết điều thì sẽ không có chuyện gì, còn nếu cứ nhất quyết gây sự với con thì đừng trách con không nương tay.” Tiểu Bảo nói với ánh mắt lạnh như băng.

Chương 1582

Lạc Diễm hiểu rõ, gật đầu, biết ý của Tiểu Bảo.

"Bây giờ Phượng gia đã mất đi nhiều cao thủ như vậy, những người còn lại đã không đủ để lo ngại.

Điều cần chú ý chỉ có Phượng Lĩnh và Phượng Tường Doãn, con tin rằng chuyện nhỏ này con không làm thì bác Thẩm cũng có thể xử lý tốt." Tiểu Bảo cảm thấy mình không thể làm hết mọi việc.

Nếu cậu làm hết mọi việc rồi, Thẩm Quyết làm gì?

"Còn có đội chấp pháp, người bên này cũng sẽ để mắt đến họ, Phượng Lĩnh không gây được sóng gió gì đâu." Còn muốn phát triển Phượng gia, tâm tư như vậy là không nên có.

Hắn mà còn có tâm tư như vậy, cuối cùng chỉ có thể tiếp tục bị giam lỏng ở thành Vong Ưu.

Cậu tin rằng trước đây thành Vong Ưu làm được, bây giờ cũng có thể làm được.

"Con đúng là tiểu quỷ, chuyện gì cũng nghĩ đến rồi." Phượng Lôi cảm thán nói.

Đồng thời cũng không khỏi thắc mắc Tô Ngọc rốt cuộc đã nuôi dạy con như thế nào?

Sao có thể nuôi ra một đứa trẻ xuất sắc như vậy?

Chẳng lẽ thật sự là do thiên phú?

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ thì mọi người đã về đến nhà.

Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo dẫn nhiều người về như vậy, mà cha của Phượng Lĩnh là Phượng Tường Doãn lại không về cùng, trong lòng đã có tính toán.

“Xem ra hôm nay thu hoạch không tồi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo trêu chọc.

“Cũng tạm ạ, người cần tìm đã tìm về rồi, xử lý thế nào thì giao cho bác Thẩm thôi.” “Cha sẽ cho người thông báo cho ông ấy qua đây.” “Vâng.” Về những lời Phượng Lĩnh đã nói, Tiểu Bảo không định nói cho Tô Ngọc biết.

Về chuyện này, Tô Ngọc cũng không hỏi, anh chuẩn bị dùng cách của mình để xử lý, không phải cứ bị Lạc Diễm đánh một trận là xong.

Trên đời này không có chuyện dễ dàng như vậy.

Thẩm Quyết biết tin Tiểu Bảo bắt người của Phượng gia thì có chút bất đắc dĩ, nhưng khi thấy những người đó là ai, ông chỉ muốn nói: bắt hay lắm.

Tiểu Bảo nhìn Thẩm Quyết thay đổi thái độ nhanh như vậy, bực bội đảo mắt một cái, bác Thẩm đúng là biết giả vờ.

“Nhìn ta làm gì?” “Người giao cho bác Thẩm, còn về hai cha con Phượng Lĩnh cũng giao cho bác luôn.” “Con đã bắt người về cho ta rồi, ta cũng không thể để con tiếp tục làm việc nữa, đúng không?” Thẩm Quyết nói một cách nghiêm túc.

Tiểu Bảo khinh bỉ liếc Thẩm Quyết một cái, xem ông ta có tin lời mình nói không.

Đúng là cái gì cũng dám nói.

Thẩm Quyết thấy vẻ mặt không tin của Tiểu Bảo, nhướng mày hỏi: “Sao?

Con không tin ta à?” “Bác Thẩm, bác thấy lời bác nói có đáng tin không?” Tiểu Bảo nghiêm túc nhìn Thẩm Quyết hỏi.

Thẩm Quyết nói không lại Tiểu Bảo, đành quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “A Ngọc, cậu xem Tiểu Bảo kìa, nói cái gì thế?

Tôi là bác của nó, chẳng lẽ còn bắt nạt nó được sao?” Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết một lúc lâu rồi mới lên tiếng: “Ông nghĩ sao?” Câu hỏi này thật sự rất thâm thúy, cái gì gọi là ông nghĩ sao?

Liếc Tô Ngọc một cái, Thẩm Quyết bực bội nói: “Thôi không nói chuyện này với các cậu nữa.

Nhưng mà lần này các cậu bắt nhiều người của Phượng gia như vậy, thật sự không lo lắng chút nào sao?” Tiểu Bảo kỳ quái nhìn Thẩm Quyết: “Tại sao chúng ta phải lo lắng?

Người nên lo lắng không phải là bác sao?” “Ta?” “Đúng vậy, mục đích chúng ta đến thành Vong Ưu là để tế bái lão thành chủ gia gia.

Bây giờ chúng ta đã tế bái xong, mẹ con cũng đã giúp bác trồng một số thứ trong thành Vong Ưu để sau này các bác có thể tự cung tự cấp.

Bây giờ con cũng đã giúp bác bắt những người này về, sau này không phải là chuyện của riêng bác sao?” Tiểu Bảo ngạc nhiên nói.

Bác Thẩm sẽ không nghĩ rằng họ phải giải quyết tất cả mọi chuyện chứ?

Như vậy có phải hơi quá đáng không?

“Sau này chúng ta phải rời đi, bác đừng nghĩ rằng chúng ta sẽ giải quyết hết những chuyện này cho bác.” Tiểu Bảo cảnh giác nói.

Khóe miệng Thẩm Quyết giật giật nhìn Tiểu Bảo, còn tưởng Tiểu Bảo định nói gì, hóa ra là chuyện này?

Nhưng lúc nói câu này, có nên nghĩ đến cảm nhận của ông không?

“Ta nói lúc nào là bắt các cậu làm hết những chuyện này?” Ông ta hình như chưa từng nói như vậy mà?

Thằng nhóc này rốt cuộc nghĩ thế nào mà lại nói vậy.

Tiểu Bảo nghe vậy liền yên tâm: “Ồ, ra là không cần chúng ta giúp làm những việc còn lại, vậy thì con yên tâm rồi.” “Đúng rồi bác Thẩm, con còn có chuyện chưa nói với bác, bác có muốn nghe không?” Tiểu Bảo nhìn Thẩm Quyết, hỏi rất nghiêm túc.

Không biết tại sao, Thẩm Quyết lại không hề muốn nghe Tiểu Bảo nói chuyện này.

“Cái này chắc không cần đâu.” Tiểu Bảo cười hì hì nói: “Đừng mà, đây là vì tốt cho bác đó, bác không thể từ chối được đâu.” Thẩm Quyết cảm thấy ánh mắt Tiểu Bảo nhìn mình giống như nhìn thấy một kẻ ngốc lắm tiền, nói là vì tốt cho ông, ông thật sự không tin chút nào.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, đáng thương nhìn Thẩm Quyết: “Bác Thẩm, bác nhìn con như vậy làm gì?” “Con nói đi, ta nghe đây.” Đối với dáng vẻ này của Tiểu Bảo, ông còn có thể làm gì nữa?

“Chính là hôm nay Phượng Lĩnh bị chú Lạc Diễm đánh cho một trận tơi bời, sau này có thể tính tình sẽ không được tốt lắm, bác phải cẩn thận nhé.” Tiểu Bảo nói nhỏ như một bí mật.

“À còn nữa, hắn và cha hắn có thể có chút ý kiến với chúng ta, chuyện này sau này cũng cần bác đi giải quyết, cứ quyết định vậy đi.” Thẩm Quyết nhìn Tiểu Bảo nói xong liền chạy đi nói chuyện với Vương Cẩn Hòa, quay sang nhìn Tô Ngọc, hỏi một cách khó hiểu: “A Ngọc, có phải tôi bị con trai cậu tính kế rồi không?” Tô Ngọc “ừ” một tiếng: “Ông có thể cho là như vậy.” “Chậc, nhưng tại sao Lạc Diễm lại đánh Phượng Lĩnh?” Nhìn bộ dạng của Tiểu Bảo, người kia chắc bị đánh rất thê thảm.

Thẩm Quyết thấy sau khi mình hỏi xong, sắc mặt Tô Ngọc trở nên khó coi thấy rõ.

Có thể khiến Tô Ngọc như vậy, hoặc là con cái, hoặc là vợ.

Chỉ thấy Tiểu Bảo không có chuyện gì, chắc không phải Phượng Lĩnh đã làm gì Tiểu Bảo, mà là đã làm gì với Vương Cẩn Hòa.

Nếu không Tô Ngọc sẽ không tức giận đến vậy.

“Nhìn ta làm gì?” “Không có gì.” “Có gì thì nói đi.” Nhìn bộ dạng của anh, đâu giống như không có gì.

Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, ra vẻ đây là cậu bắt tôi nói đấy nhé.

Thế là ông lên tiếng: “Tôi chỉ đang nghĩ trước khi các cậu rời đi có gây ra chuyện gì không?” “Không đến mức đó.” Thẩm Quyết cười “ha ha”, anh ta có hiểu lầm gì về thủ đoạn của mình không?

Còn không đến mức đó?

Nếu là nói về con cái, chỉ cần không khiến anh không thể chịu đựng được, có lẽ sẽ không có chuyện gì.

Nhưng tình hình hiện tại là, rất có thể Phượng Lĩnh đã nói xấu Vương Cẩn Hòa.

Với một kẻ cuồng vợ như Tô Ngọc, anh ta sẽ tha cho kẻ bắt nạt vợ mình sao?

Đây không phải là nói chuyện hoang đường sao?

Chương 1583

Tô Ngọc không thích thái độ này của Thẩm Quyết: “Lạc Diễm đã dạy dỗ rồi.” Thẩm Quyết nghi ngờ nhìn Tô Ngọc, anh ta thật sự không có ý định gì sao?

Thật sự không nghĩ đến việc đối phó với Phượng Lĩnh sao?

Sao ông càng nhìn càng thấy không thể tin được?

Cứ cảm thấy Tô Ngọc không có ý tốt.

“Vài ngày nữa chúng tôi chuẩn bị rời đi.” Tô Ngọc không định nói nhiều về chuyện này.

“Được, sau này có thời gian thì lại đưa bọn trẻ về chơi.

Cậu không nghĩ đến việc có thêm một đứa nhỏ nữa à?” Bọn trẻ đều đã lớn rồi, với thiên phú của anh mà không có thêm vài đứa con nữa thì có vẻ hơi quá.

Tô Ngọc lắc đầu: “Không cần.” Anh đã có ba con trai một con gái, là người nhiều con, nếu đã vậy thì tại sao anh còn phải sinh thêm một đứa nhóc nữa để làm phiền họ?

Bây giờ hai đứa nhỏ cuối cùng cũng đã lớn, cũng có Tiểu Bảo và anh chị nó dẫn đi chơi, không cần anh phải lo lắng quá nhiều, ngoài việc Triệt nhi quá lười ra thì những chuyện khác đều ổn.

“Cậu rốt cuộc nghĩ gì vậy?” Người ta đều mong có càng nhiều con càng tốt.

Tên này sao lại như muốn mạng vậy?

“Tôi và Tiểu Hòa đã có nhiều con như vậy rồi, tại sao còn phải có thêm một đứa nữa?” Tô Ngọc hỏi lại với vẻ rất không hiểu.

Lão đại Thẩm này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

“Tôi còn đang nghĩ cậu sinh một đứa nhỏ để kế thừa thành Vong Ưu chứ.” Nơi này nói lớn không lớn, nhưng nói nhỏ cũng không nhỏ.

Tô Ngọc nhíu mày, thành Vong Ưu đúng là một phiền phức, dù sao lão đại Thẩm cũng không có con.

Mấy người bên cạnh cũng vậy.

“Hỏi Triệt nhi đi.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc với ánh mắt như thể “cậu đang đùa tôi đấy à”.

Với cái thằng nhóc Tô Ngôn Triệt này, trừ khi cần thiết, cả người đều lười biếng không muốn động đậy.

Nếu không ai làm phiền nó, nó có thể ngồi một chỗ cả ngày mà không nhúc nhích.

Để một Triệt nhi lười biếng như vậy quản lý thành Vong Ưu, Tô Ngọc có nghiêm túc không vậy?

Sẽ không làm cho nơi này trở nên hỗn loạn chứ?

“Ông tự đi mà hỏi.” Anh có thể thấy Triệt nhi khá hứng thú với thành Vong Ưu.

Thời gian hoạt động ở đây còn nhiều hơn ở nhà.

“Được.” Thẩm Quyết thật sự đi tìm Tô Ngôn Triệt hỏi chuyện này: “Triệt nhi, sau này lớn lên con đến làm thành chủ của thành Vong Ưu được không?” Tô Ngôn Triệt nhíu mày, bộ dạng đó chỉ thiếu điều viết mấy chữ to lên mặt là “không muốn”.

Khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngôn Triệt như vậy, Thẩm Quyết bất đắc dĩ nói: “Chúng ta không có con, anh cả của con phải làm quan giúp Hoằng Nghị, anh hai của con phải tiếp quản Ngọc Vương phủ, chỉ còn lại con và em gái con, con không muốn đến chẳng lẽ để Hi Hi đến sao?” Triệt nhi không muốn em gái đến thành Vong Ưu, nhưng cũng không muốn làm thành chủ.

Cậu cảm thấy rất phiền phức.

Tô Cẩm Trần nghiêng đầu nhìn Tô Ngôn Triệt, thấy anh trai có vẻ thực sự không muốn, liền chạy qua nắm tay Tô Ngôn Triệt: “Anh hai không thích ạ?” Anh Triệt ghét nhất là phiền phức, thích nhất là ngủ.

Bảo anh ấy quản lý thành Vong Ưu, chắc chắn anh ấy sẽ không vui.

Tô Ngôn Triệt “ừ” một tiếng: “Phiền phức.” “Vậy để con làm được không?” Tô Cẩm Trần suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Tô Ngôn Triệt ngạc nhiên nhìn Tô Cẩm Trần: “Tại sao?

Em không làm quan à?” Tô Cẩm Trần vội vàng lắc đầu: “Không muốn làm quan, làm quan không có gì vui.” “Để bác cả biết lại mắng em đấy.” Tô Ngôn Triệt bực bội nói.

“Cha con không ở đây.” Thẩm Quyết nhìn một đứa bé mới hai tuổi, giọng nói non nớt nói làm quan không vui, ông cảm thấy rất thần kỳ.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Thẩm Quyết nhướng mày hỏi: “A Ngọc, tôi có thể hỏi cậu rốt cuộc nuôi dạy con như thế nào không?

Mấy đứa trẻ này sao đến tay cậu đều ngoan ngoãn như vậy?” Hơn nữa, những đứa trẻ này đều được dạy dỗ quá tốt.

“Con nghe lời chú út nhất.” Trần nhi nhìn Thẩm Quyết nói.

“Vậy sao?” Tô Cẩm Trần thấy ông như vậy, liền biết người này chắc chắn đang trêu mình, lập tức quay đầu không muốn để ý nữa.

“Còn không thèm để ý người ta nữa à?” Tô Ngọc không để ý đến

Thẩm Quyết, mà vẫy tay với Tô Cẩm Trần: “Trần nhi, đến đây với chú út.” Trần nhi chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, được anh bế lên ngồi trên đùi.

“Trần nhi đã thực sự nghĩ kỹ chưa?” Tuy Tô Cẩm Trần mới hai tuổi, nhưng anh vẫn tôn trọng ý kiến của cậu bé.

Tô Cẩm Trần nghiêm túc gật đầu: “Con nghĩ kỹ rồi ạ.” “Tại sao lại muốn làm thành chủ của thành Vong Ưu?” “Anh hai không muốn làm, anh ấy thích ngủ.” Tô Cẩm Trần nghiêng đầu nói.

“Anh hai không thích những chuyện này, vậy thì cứ để anh ấy làm những việc mình thích là được.” Tô Cẩm Trần nghiêm túc nói.

Từ khi cậu bé có trí nhớ, người anh này đã không thích náo nhiệt, không thích đi đến những nơi đông người.

Ngay cả vào dịp Tết, cũng ôm Liệt Dương cuộn tròn trong góc ngủ gà ngủ gật, bảo anh ấy quản lý gia tộc này, thật sự quá khó, thay vì như vậy, chi bằng để cậu làm.

Tô Ngọc bị Tô Cẩm Trần làm cho không biết nên nói gì: “Con nghĩ kỹ rồi?” “Con đã nghĩ kỹ rồi, con không có vấn đề gì.” Tô Cẩm Trần lại suy nghĩ một chút rồi mới nghiêm túc nói.

“Lão đại Thẩm, người thừa kế đã có, sau này tôi sẽ dạy dỗ Trần nhi thật tốt.” Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết nói.

Thẩm Quyết nghiêm túc nhìn Tô Ngọc một cái, rồi nói: “Được, vậy giao cho cậu.” “Ừm.” Tô Cẩm Trần nhìn Tô Ngôn Triệt, vui vẻ nói: “Anh hai, như vậy anh không cần phải quản chuyện của thành Vong Ưu nữa, anh muốn làm gì cũng được.” “Anh và chị muốn làm gì cũng được, không cần quan tâm đến bên này của chúng em.” Tô Ngôn Triệt nhìn Tô Cẩm Trần bé nhỏ, bắt đầu suy nghĩ, tính cách của mình như vậy có phải không tốt lắm không?

Để cho em trai mới hai tuổi phải gánh vác những điều này.

“Trần nhi, em thật sự muốn sao?” “Em không có vấn đề gì đâu, em cũng không muốn làm quan, em thấy ở đây khá thú vị.” Tô Cẩm Trần nói với giọng non nớt.

Cậu bé là người thích chơi, trẻ con ở đây rất thú vị.

“Được.” Tô Ngôn Triệt nghiêm túc nhìn Tô Cẩm Trần, thấy cậu bé thực sự thích mới yên tâm.

Tô Ngọc nhìn Tô Ngôn Triệt, đột nhiên gõ vào đầu cậu một cái: “Để xem sau này con còn lười biếng nữa không.” “Như vậy rất tốt, cứ giao hết cho anh cả và em trai đi.” Tô Ngôn Triệt nghiêm túc nói, cậu không muốn quản những chuyện này.

“Con chỉ muốn ở nhà, ở trong rừng trúc sau núi, những nơi khác con chẳng muốn đi đâu cả.” Ngôn Triệt nhíu mày, cậu không thể hiểu tại sao phải chạy khắp nơi?

Cứ ở nhà như vậy không tốt sao?

Tô Ngọc nghe lời của Tiểu Bảo, đưa tay xoa xoa thái dương, thôi được.

Vừa rồi thấy Triệt nhi hỏi Trần nhi một cách nghiêm túc như vậy, còn tưởng trong lòng nó đã có suy nghĩ khác, bây giờ xem ra đúng là anh đã nghĩ quá nhiều.

Cứ nghĩ sau chuyện của Tô Cẩm Trần, Triệt nhi cuối cùng cũng có thể bớt lười biếng đi một chút.

Chương 1584

Bây giờ xem ra tất cả những gì vừa hỏi Trần nhi đều là ảo giác, đều là anh nghĩ nhiều.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười.

“Chẳng phải anh đã biết tính cách của Triệt nhi từ lâu rồi sao?

Bây giờ mới không vui như vậy, có phải đã hơi muộn rồi không?” Vương Cẩn Hòa không biết anh rốt cuộc nghĩ gì mà lại hỏi Triệt nhi câu hỏi đó.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, dở khóc dở cười nói: “Là anh đường đột rồi, hỏi một câu không nên hỏi.” “Cái này thì tự nhiên rồi.” Nhìn Tô Ngôn Triệt với vẻ mặt vô tội bên cạnh, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, thôi vậy, Triệt nhi thích thế nào thì cứ thế ấy.

Trong nhà có nhiều con như vậy, nó không muốn làm gì thì thôi không làm, có Tiểu Trí và Tiểu Bảo ở đó, cũng sẽ không để Triệt nhi chịu thiệt thòi.

Nghĩ vậy, Tô Ngọc lại không còn để ý nữa.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, cảm thấy cha vẫn là bất đắc dĩ đồng ý.

Không đồng ý thì có thể làm gì?

Bắt ép Triệt nhi làm việc sao?

Họ vẫn chưa quên vào dịp Tết, việc gọi Triệt nhi dậy để cùng họ dán hoa cửa sổ khó khăn đến mức nào.

Kéo dậy được rồi nó cũng chỉ đứng bên cạnh nhìn, có thể không động tay thì sẽ không động tay.

Thẩm Quyết nhìn Tô Ngôn Triệt lười biếng như vậy, không nhịn được trêu chọc: “Triệt nhi, con bây giờ lười như vậy, lớn lên không lo lắng sao?” Tô Ngôn Triệt ngẩng đầu nhìn Thẩm Quyết: “Lo lắng gì ạ?” “Lo lắng lớn lên con lười đến mức không tìm được vợ.” Thẩm Quyết nhịn cười nhìn bộ dạng nghiêm túc của Triệt nhi nói.

Tô Ngôn Triệt lườm Thẩm Quyết một cái, cảm thấy vị bác này nói chuyện thật đáng ăn đòn.

“Cha, cha xem bác Thẩm kìa, chỉ biết bắt nạt trẻ con.” Tô Ngọc liếc Thẩm Quyết một cái sắc như dao, tên này có phải ngứa đòn không?

Lời gì cũng dám nói trước mặt Triệt nhi?

Đúng là kẻ xem náo nhiệt không sợ chuyện lớn.

Thẩm Quyết ho khan một tiếng, ông chỉ đùa thôi.

Nhưng lúc đùa hình như đã quên cha ruột của người ta còn ở bên cạnh.

Hơn nữa, người cha ruột này còn là một nhân vật lợi hại.

“Lão đại Thẩm, tôi thấy gần đây ông rảnh rỗi quá rồi, nếu không sao lại có thời gian đến gây phiền phức cho Triệt nhi?” Tô Ngọc nói với giọng âm u.

Thẩm Quyết nghẹn họng không nói nên lời, để ngăn Tô Ngọc lại giao thêm việc cho mình, Thẩm Quyết vội vàng nói: “Tôi sai rồi.” Tô Ngôn Triệt hừ một tiếng, cho ông bắt nạt người khác.

“Các cậu sau này về cẩn thận một chút.” “Biết rồi.” Chuyến đi thành Vong Ưu lần này đối với Tiểu Bảo và mọi người là một hành trình kỳ diệu, cảm thấy vô cùng thú vị.

Đến lúc rời đi, những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc đều lần lượt đến tiễn họ.

Đặc biệt là với Tiểu Bảo và các bạn của cậu: "Lần sau lại đến chơi nhé." Đồ Tấn đứng bên cạnh Tiểu Bảo, bình tĩnh nhìn họ, cậu cũng phải rời khỏi nơi này.

Khi họ chuẩn bị rời đi, một bóng người từ trong thành chạy ra.

"Đồ Tấn, cậu đứng lại!" Nghe thấy giọng nói này, Đồ Tấn vô thức nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi nhìn qua.

Khi thấy người đến, Đồ Tấn khá thất vọng.

Trong khoảng thời gian này không thấy Chi Chi đến gây phiền phức, cậu còn tưởng cô ta đã từ bỏ, bây giờ xem ra đâu phải là từ bỏ?

Chẳng qua chỉ là đè nén tâm tư gây phiền phức xuống mà thôi.

Chi Chi đến gần, nhìn Đồ Tấn đang đứng bên cạnh Tiểu Bảo.

Từ sau khi bái sư, cậu đã hoàn toàn thay đổi, trở nên khác biệt.

Vải quần áo trên người cậu đều là loại cô chưa từng thấy.

Cũng không còn vẻ lôi thôi lếch thếch như trước, ngược lại còn trở nên đẹp hơn rất nhiều.

Đồ Tấn như vậy thật khiến người ta ghen tị.

Trước đây cô không đến, chỉ là nghĩ rằng thái độ của Đồ Tấn đối với cô không tốt, cô muốn đợi Đồ Tấn quên những chuyện này rồi mới đến tìm cậu.

Như vậy, Đồ Tấn sẽ có thể tha thứ cho cô.

Đến lúc đó, cô cũng có thể ở bên cạnh Ngọc Vương, thân phận địa vị cũng sẽ trở nên khác biệt.

Nhưng cô không ngờ Đồ Tấn lại định rời đi vào lúc này.

Nếu không phải chủ nhân nơi họ ở nói cho cô biết Đồ Tấn sắp đi, cô sẽ không còn cách nào lợi dụng danh tiếng của Đồ Tấn để nói chuyện được nữa.

Cô vẫn không biết hôm nay là ngày Đồ Tấn rời đi.

Sau khi biết tin Đồ Tấn sắp đi, cô không quản gì cả mà vội vàng chạy đến.

May mà cô đã đến kịp.

Đi đến trước mặt Đồ Tấn, nhìn cậu: “Cậu cứ thế đi sao, vậy còn tôi thì sao?” Đồ Tấn nghe câu hỏi của Chi Chi, cảm thấy suy nghĩ của người này có phần nực cười: “Cô thế nào thì có liên quan gì đến tôi?” “Đồ Tấn, cậu… tôi không sống nổi nữa.” Chi Chi nhìn Đồ Tấn, cắn môi nói.

Hy vọng bộ dạng này của mình có thể khiến Đồ Tấn trong lòng thương hại cô một chút.

Tuy nhiên, Đồ Tấn như thể nghe được một câu chuyện cười lớn: “Cô sống nổi hay không là chuyện của cô, không liên quan đến tôi, tôi không đi tìm cô gây phiền phức là cô đã nên biết ơn rồi.” Chút hy vọng cuối cùng trong lòng Chi Chi hoàn toàn tan biến, cô sắc mặt tái nhợt nhìn Đồ Tấn, không ngừng lắc đầu: “Chuyện trước đây tôi đã xin lỗi cậu rồi, tại sao cậu còn đối xử với tôi như vậy?

Đồ Tấn, trước đây cậu rõ ràng không phải như thế.” “Cậu không thể rời khỏi đây, cho dù cậu muốn rời đi cũng phải mang theo tôi, nếu không tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Cô không thể để Đồ Tấn rời đi.

Sau khi Đồ Tấn đi, cô và cha cô sẽ hoàn toàn xong đời.

Sau này có lẽ ngay cả cơ hội sống sót ở đây cũng không còn.

Tô Ngọc đứng bên cạnh nhìn Đồ Tấn xử lý chuyện này.

Đồ Tấn lạnh lùng nhìn Chi Chi, tiến lên một bước.

Trong lúc Chi Chi đang vui mừng trong lòng, nghĩ rằng Đồ Tấn vẫn chưa từ bỏ cô, thì nghe thấy Đồ Tấn nói: “Cô làm tôi thấy ghê tởm.” Hại chết một người vô tội, bây giờ lại đến nói cái gì mà sai rồi.

Một câu sai rồi có thể làm cho em trai cậu sống lại sao?

Nụ cười trên mặt Chi Chi đông cứng lại, không dám tin nhìn Đồ Tấn: “Cậu… cậu nói gì?” “Tôi nói, cô làm người ta thấy ghê tởm.” “Không phải cô muốn tôi tha thứ cho cô sao?

Được thôi, tôi cho cô một cơ hội.” Giọng điệu của Đồ Tấn thay đổi, nhìn Chi Chi nói.

Chi Chi kích động nhìn Đồ Tấn: “Cơ hội gì?

Chương 1585

Chỉ cần cậu nói, tôi đều có thể làm được.” “Vậy sao?

Tôi không cần thứ gì khác, tôi chỉ cần cô trả lại em trai cho tôi, chỉ cần cô có thể làm được, tôi sẽ đưa cô đi cùng.” Đồ Tấn lạnh lùng nhìn Chi Chi, nói từng chữ một.

Sự kích động, hưng phấn của Chi Chi trong phút chốc bị dội một gáo nước lạnh, cô ngây ngốc nhìn Đồ Tấn: “Người đã chết nhiều năm như vậy rồi, cậu bảo tôi làm sao trả lại người cho cậu?” Đồ Tấn cười gật đầu: “Đúng vậy, người đã chết rồi, tổn thương đã gây ra rồi.” Chi Chi biết rất rõ mình không thể bỏ qua như vậy, nếu cứ thế cho qua thì sau này cô ta sẽ hoàn toàn tiêu đời. "Không phải đâu, sau này tôi có thể bù đắp cho cậu, tôi cũng có thể xin lỗi cậu và cả nó nữa, tôi…" "Dựa vào đâu mà cô nói một câu xin lỗi, tôi liền phải nói tha thứ cho cô?" Đồ Tấn cắt ngang lời nói có phần lộn xộn của Chi Chi, lạnh lùng chất vấn. "Đồ Tấn, rốt cuộc cậu muốn tôi phải làm thế nào?" Những lời cần nói, cần xin lỗi cô ta đều đã nói cả rồi, tại sao Đồ Tấn vẫn cứ trơ trơ như vậy? "Muốn cô đi chết." Đồ Tấn nhìn Chi Chi, tàn nhẫn nói.

Huyết sắc trên mặt Chi Chi nháy mắt biến mất, cô ta không dám tin nhìn Đồ Tấn: "Cậu nói cái gì?" "Tôi nói muốn cô đi chết, không phải cô muốn xin lỗi, muốn bù đắp sao?

Vậy thì đi xin lỗi em trai tôi đi." Đồ Tấn nói không chút khách khí.

Lúc này Chi Chi cuối cùng cũng hiểu ra, Đồ Tấn vốn dĩ chưa từng nghĩ sẽ tha thứ cho cô ta.

Không những không nghĩ đến việc tha thứ, mà ngược lại còn vô cùng căm hận cô ta.

Dù cô ta muốn rời khỏi đây để sống một cuộc sống tốt đẹp, nhưng cũng chưa từng nói là muốn chết.

Chết rồi thì sẽ chẳng còn gì nữa.

Cô ta hết lần này đến lần khác cúi đầu, đến xin lỗi, nhưng Đồ Tấn lại đối xử với cô ta như vậy, bây giờ lại còn muốn mạng của cô ta.

Điều này làm sao cô ta có thể chấp nhận được?

Nhìn Đồ Tấn chằm chằm, Chi Chi nghiến răng nói: "Cậu nghĩ rằng bọn họ thật lòng đối xử tốt với cậu sao?

Cậu chẳng qua chỉ là đối tượng lợi dụng của họ mà thôi." "Sư phụ sư nương có thật lòng với tôi hay không, tôi có mắt, có tim, tôi biết rõ mọi chuyện, còn chưa đến lượt một người ngoài như cô can thiệp vào." Đồ Tấn mất kiên nhẫn nói. "Cậu…" "Cậu tưởng Vong Ưu thành chỉ cần một mình cậu sao?

Đồ Tấn, tôi nhất định sẽ khiến cậu phải hối hận." Đồ Tấn nhìn bộ dạng hung hăng của Chi Chi, biết người này thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra được, nếu đã như vậy, thì không thể cho cô ta cơ hội này.

Đồ Tấn đột nhiên ra tay.

Một viên thuốc rất nhỏ được bắn vào miệng Chi Chi khi cô ta đang nói chuyện, và tan ra trước khi cô ta kịp phát hiện.

Đây là thứ cậu lấy từ chỗ Nam Kiều để chơi, chỉ là một vài loại thuốc khiến người khác khó chịu.

Trước đây chỉ định xem thử, ai ngờ bây giờ lại có thể dùng được.

Cậu vốn không muốn làm gì, chỉ là bộ dạng này của Chi Chi khiến cậu có chút lo lắng, nên vẫn là làm cho cô ta không có thời gian và sức lực đi gây phiền phức thì hơn. "Sư phụ, chúng ta đi thôi." Những người chú ý đến hành động của Đồ Tấn đều thấy cậu đã làm gì, chỉ là không một ai đi nhắc nhở Chi Chi.

Ban đầu trong đám người của Chi Chi, ngoài Đồ Tấn có danh tiếng tốt hơn một chút, những người còn lại chỉ cần nhắc đến tên là ai cũng vô cùng ghét bỏ.

Bây giờ thấy Chi Chi sắp gặp xui xẻo, họ đương nhiên vui mừng khi thấy điều đó xảy ra. "Ừ, đi thôi." Chi Chi nhìn Đồ Tấn đi theo đám người Tô Ngọc rời đi, đột nhiên cười điên cuồng, cho rằng cứ rời đi như vậy là có thể kê cao gối mà ngủ sao?

Đây là Đồ Tấn ép cô ta.

Vừa nghĩ vậy, Chi Chi đột nhiên cảm thấy cơ thể mình như bị kiến bò cắn xé, đau đớn khó chịu.

Nghe thấy tiếng hét thảm thiết từ phía sau, trên mặt Đồ Tấn không có bất kỳ biểu cảm nào, như vậy chắc cô ta sẽ không có cơ hội gây chuyện nữa nhỉ?

Đi cùng đám người Tô Ngọc, Đồ Tấn cưỡi ngựa đi trước cùng Tiểu Bảo.

Còn Tô Ngọc không có hứng thú với việc cưỡi ngựa nên ngồi trong xe ngựa cùng Vương Cẩn Hòa. "Chàng thấy chuyện của Chi Chi kia là sao?" "Bất kể là chuyện gì, ngày tháng của cô ta cũng không còn nhiều nữa." Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Vương Cẩn Hòa sững sờ một lúc, rồi mỉm cười không nói gì thêm.

Dù sao đi nữa, như vậy là tốt rồi, còn người khác, cô cũng không quản được nhiều như vậy.

Sống chết có số. "Tiếp theo chúng ta đi đâu?" "Đến La gia, La gia và Diêu Uyển Nhi đã chuẩn bị xong chuyện thành thân rồi, chúng ta qua đó bây giờ, lúc đến nơi chắc là vừa kịp lúc." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Họ sắp thành thân rồi chúng ta mới về sao?" Đúng vậy, cách đây cũng không xa lắm, không cần lo chúng ta không đến kịp.

Tô Ngọc tưởng Vương Cẩn Hòa đang lo họ không kịp nên lên tiếng nói.

Cô lườm Tô Ngọc một cái, cô lo lắng chuyện này từ khi nào chứ?

Cô dâu chú rể còn đang đi cùng họ đây này, cô còn có gì phải lo lắng? "Chuyện này là từ khi nào vậy?

Sao em không biết?" "Mấy ngày trước thôi." Về phần tại sao Vương Cẩn Hòa không biết, chẳng phải vì sắp đi nên cô có chút bận rộn, anh liền không nói.

Vốn định sau này tìm lúc nói cho Vương Cẩn Hòa, kết quả anh lại quên mất.

Nghĩ lại cũng thấy có chút ngượng ngùng. "Thôi bỏ đi, em tha cho anh đấy." "Vậy ta phải cảm ơn nương tử thật nhiều rồi." Đẩy Tô Ngọc đang sáp lại gần ra, Vương Cẩn Hòa mặt không biểu cảm nói: "Tránh ra, đừng lại gần em." "Vậy sao được." Anh khó khăn lắm mới có thể ở riêng với vợ, không lại gần sao được?

Sau khoảng mười ngày đường, cả đoàn người cuối cùng cũng đến La gia.

Trước khi đến La gia, họ đã đưa Diêu Thi Hàm về trước, vì chuyện này mà La Hậu còn rất không hài lòng.

Người của La gia thấy La Hậu đưa đám người Tô Ngọc về thì vui mừng khôn xiết.

La Tẫn nghe tin La Hậu đưa đám Tô Ngọc về, sắc mặt rất khó coi. "Thiếu gia, La Hậu bọn họ đã đến rồi, sau này chắc trong nhà sẽ phải luôn chuẩn bị cho hôn lễ của họ." "Vận khí của La Hậu sao lại tốt như vậy chứ?

Ngay cả Ngọc Vương và Ngọc Vương phi cũng đến tham dự hôn lễ." Bởi vì mối quan hệ tốt của La Hậu với Tô Ngọc, địa vị của gia đình họ ở La gia cũng tăng lên không ít.

Vì ai cũng muốn thông qua La Hậu để mua một ít rượu và những thứ tương tự. "Nếu đã về rồi, ta làm huynh trưởng đương nhiên phải đến xem thử." La Tẫn đứng dậy, chỉnh lại y phục của mình.

Tuy nhiên, khi La Tẫn đến nơi, La Hậu đã đưa đám Tô Ngọc và bọn trẻ đi nghỉ ngơi, hắn chẳng thấy được gì cả. "Không ngờ Vương gia cũng đến, ta còn tưởng Vương gia sẽ không tới chứ." "Ai nói không phải?

Chương 1586

Cứ tưởng Ngọc Vương là người khó gần, không ngờ cũng khá dễ nói chuyện." Cha của La Hậu nghe vậy chỉ cười qua loa không nói nhiều.

Họ cảm thấy Tô Ngọc dễ nói chuyện, đó là trong trường hợp không chọc giận Tô Ngọc, một khi thật sự chọc giận Tô Ngọc, vậy thì tất cả sẽ hoàn toàn chấm hết. "Không biết sau này có thể hợp tác với Ngọc Vương một chút, mua ít rượu từ chỗ ngài ấy về không." Mặc dù mỗi năm La Hậu đều có thể giúp họ mua một ít về, nhưng vấn đề là thầy nhiều chùa ít, ai cũng muốn.

Mà rượu lại không có nhiều như vậy.

Bây giờ người ta khó khăn lắm mới đến, họ đương nhiên không thể bỏ qua cơ hội này.

Chỗ rượu họ có được trước đây mỗi ngày chỉ uống một ngụm nhỏ, bây giờ cảm thấy một vài cơn đau trên người cũng đã hết.

La Tẫn sắc mặt khó coi nghe họ nói những lời như vậy, tâm trạng thật sự rất tệ.

La Hậu này đã đi rồi thì thôi đi, tại sao còn phải quay về?

Về thì cũng thôi đi, lại còn đưa cả Tô Ngọc về cùng.

Là muốn nói cho mọi người biết, hắn ta được Tô Ngọc yêu thích đến mức nào sao? "Ngọc ca, sau này người nhà tôi có đến tìm anh, anh đừng để ý đến họ." La Hậu nghĩ đến những trưởng bối trong nhà, nhíu mày nói.

Lúc ở bên cạnh Ngọc ca, mỗi lần họ viết thư cho mình đều là muốn mua rượu từ chỗ Ngọc ca.

Để mua được rượu, họ thật sự không từ thủ đoạn nào, cậu nhìn mà cũng thấy cạn lời, lỡ như Ngọc ca thấy rồi chê bai nhà họ thì phải làm sao?

Tô Ngọc nhìn La Hậu: "Tại sao?" Cậu ta đột nhiên đưa ra yêu cầu như vậy là vì sao?

La Hậu khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói: "Ngọc ca, họ vẫn luôn muốn rượu của anh.

Anh cũng biết tình hình của La gia chúng ta, mỗi năm em giúp nhà mua, ngoài phần của ông nội, cha và các anh em ra, phần đưa cho người khác cũng không nhiều.

Lần này anh đi cùng, họ chắc chắn sẽ có ý đồ." Số rượu bên Ngọc ca sản xuất mỗi năm cũng không nhiều, trừ phần cho Nhiên ca và phần Ngọc ca tự cất giữ ra thì cũng chẳng còn bao nhiêu.

Có một phần còn phải giữ lại cho khách hàng.

Nếu La gia muốn, sản lượng bên đó phải tăng lên, đây là một chuyện phiền phức.

Ngọc ca đối xử với cậu tốt như vậy, cậu không hy vọng tộc nhân của mình gây thêm phiền phức cho Tô Ngọc.

Nam Kiều nhìn La Hậu, lắc đầu cạn lời: "Cậu đang nghĩ cái gì vậy?

Nếu người nhà cậu biết cậu chơi khăm họ như vậy, chắc chắn sẽ không vui đâu." "Đó là chuyện của họ." La Hậu nhíu mày nói.

Họ không vui thì có liên quan gì đến cậu?

Minh Uyển khẽ nghe, có chút nghi hoặc: "Tướng công, sao em có cảm giác La Hậu dường như rất không hài lòng với người nhà của mình vậy." "Đúng là có chút không hài lòng, bọn họ đều muốn rượu của Ngọc ca ca." Mỗi năm không biết phải thúc giục La Hậu bao nhiêu lần, rất nhiều lúc La Hậu đều trực tiếp lờ đi, họ muốn thế nào thì thế.

Minh Uyển cảm thấy La Hậu này cũng là một người khá thú vị. "Trong lòng tôi biết rõ, nếu có thể hợp tác, hợp tác một chút cũng không sao." Dù sao cũng là người nhà của đệ đệ.

Hầu hết người của La gia đều không tệ, sẽ không có những suy nghĩ xấu xa khác.

Sự trở về của La Hậu và những người khác đồng nghĩa với việc ngày vui của gia tộc sắp đến.

Vài ngày trước ngày cưới, người trong gia tộc bắt đầu bận rộn.

Người dọn dẹp, người làm việc khác.

Rất nhanh, La gia đã trở nên rộn ràng không khí vui mừng.

Cảnh tượng này khiến La Tẫn rất không hài lòng.

Năm xưa hắn thành thân cũng không có đãi ngộ như vậy, kết quả bây giờ La Hậu trở về, lại được đối xử như thế.

Lúc này Diêu Thi Hàm cũng đã đến, chuẩn bị xuất giá vào ngày thành thân trong căn nhà mà Diêu Uyển Nhi đã mua trước.

Diêu Uyển Nhi ngồi bên cạnh cô bé, an ủi nói: "Sau khi thành thân rồi chính là người lớn, đừng có nhõng nhẽo nữa đấy." "Mẹ, con đâu có." Diêu Thi Hàm ôm lấy Diêu Uyển Nhi, làm nũng đầy bất mãn.

Nhìn bộ dạng làm nũng của con gái, Diêu Uyển Nhi bị chọc cười, nhướng mày nhìn cô bé hỏi: "Thật không?" Diêu Thi Hàm lập tức im bặt, được rồi, được rồi, có lúc cô bé đúng là có chút bướng bỉnh, nhưng đều được anh La Hậu bao dung.

Cô bé cảm thấy sau này anh La Hậu vẫn sẽ đối tốt với mình như

trước.

Cô bé có một người chồng như vậy, là điều mà người khác có ao ước cũng không được.

Thấy Diêu Thi Hàm không nói gì, chỉ đắc ý cười thầm ở đó, Diêu Uyển Nhi không khách khí cốc cho cô bé một cái.

Diêu Thi Hàm tủi thân ôm đầu, trợn tròn mắt: "Mẹ, sao mẹ có thể đánh con?

Con còn là con gái đáng yêu của mẹ nữa không?" Mẹ cũng quá đáng quá, lại ra tay đánh cô bé.

Lỡ đánh thành ngốc thì phải làm sao? "Đừng có ỷ vào La Hậu tốt với con, cưng chiều con mà làm càn làm bậy, nghe chưa?" Diêu Uyển Nhi dặn dò.

Diêu Thi Hàm đáng thương nhìn Diêu Uyển Nhi, kéo dài giọng nói: "Biết rồi ạ." Diêu Uyển Nhi lúc này mới hài lòng gật đầu: "Vậy còn tạm được." "Cũng không biết có phải con là ngốc có phúc của ngốc không, lại gặp được một La Hậu." Trời sinh La Hậu này cưng chiều, bảo vệ Diêu Thi Hàm như tròng mắt, không để cô bé chịu một chút tổn thương nào.

Từ sự thay đổi của Diêu Thi Hàm có thể thấy được sau khi đi đây đi đó với La Hậu một thời gian, trạng thái của cô bé tốt như thế nào. "Con cũng thấy mình lợi hại lắm." Khóe miệng Diêu Uyển Nhi giật giật, cô dám nói thì con nhóc này cũng dám thừa nhận.

Nhưng không thể không nói, vận khí của con bé này quả thực rất tốt.

Đến ngày thành thân, đám người Bạch Khởi đều đến giúp đón dâu.

Còn Diêu Thi Hàm từ sáng sớm đã bị gọi dậy, sau đó bắt đầu thay y phục, trang điểm vân vân.

Vất vả cả buổi sáng mà còn không được ăn.

Diêu Thi Hàm đáng thương nhìn Diêu Uyển Nhi: "Mẹ, cho con ăn một miếng đi, con đói quá à." "Nhịn đi." "…" Diêu Thi Hàm không ngờ mình giả đáng thương lại nhận được hai chữ như vậy. "Mẹ…" "Được rồi, hôm nay thành thân là chuyện lớn, đợi bái đường xong về tân phòng là có đồ ăn thôi." Bây giờ mọi thứ đã chuẩn bị xong, bà lo ăn xong sẽ bất tiện, hay là đợi sau đi.

Diêu Thi Hàm thấy Diêu Uyển Nhi kiên quyết như vậy, còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể tủi thân gật đầu đồng ý. "Thôi được, con biết rồi." Rất nhanh bên ngoài truyền đến tiếng huyên náo, nghe thấy giọng của La Hậu, Diêu Thi Hàm vừa mong chờ vừa có chút ngại ngùng. "Hàm Hàm, căn nhà này là mẹ mua cho con và La Hậu, sau này các con về nếu không muốn ở La gia thì qua đây ở, là của hồi môn của con." Diêu Uyển Nhi nhìn Diêu Thi Hàm dặn dò.

Chương 1587

Nhìn Diêu Thi Hàm trong bộ hỉ phục màu đỏ, trong lòng Diêu Uyển Nhi trăm mối cảm xúc.

Cô bé được bà che chở cưng chiều ngày nào, giờ đây cũng đã lớn, cũng sắp gả đi rồi.

Diêu Thi Hàm nhìn Diêu Uyển Nhi như vậy, cũng có chút buồn: "Mẹ yên tâm, sau này con nhất định sẽ thường xuyên về thăm mẹ." Diêu Uyển Nhi bất đắc dĩ lắc đầu: "Con bé ngốc này, có ai thành thân rồi mà còn thường xuyên chạy về nhà mẹ đẻ không?

Hơn nữa, không phải các con định theo Vương gia sao?

Lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy?" "Nhưng sau khi thành thân nếu có con, con nhất định phải viết thư báo cho mẹ, lúc đó mẹ sẽ qua thăm con." "Vâng ạ." "Phu nhân, thời gian sắp đến rồi, cô gia cũng đã tới." "Được." Anh trai của Diêu Thi Hàm cõng cô bé ra ngoài xuất giá.

Kiệu hoa đi một vòng bên ngoài, đủ loại tiền đồng, kẹo cưới được tung ra như không cần tiền.

Người dân đến xem náo nhiệt vui mừng khôn xiết, vừa nhặt được tiền mừng, lại còn được không ít đồ ăn ngon.

Những viên kẹo này đều là Vương Cẩn Hòa dạy người nhà La Hậu làm.

Mấy ngày nay đã làm một đống lớn, chính là vì ngày hôm nay.

Rất nhanh kiệu hoa đã về đến nhà, so với lúc Nam Kiều thành thân, lần này yên tĩnh hơn rất nhiều, không có ai ra gây rối.

Điều này cũng khiến La Hậu thả lỏng một chút.

Sau khi bái đường, Diêu Thi Hàm được đưa vào tân phòng, đợi La Hậu vén khăn voan rồi bị người ta kéo ra ngoài uống rượu, Vương Cẩn Hòa mới bưng một ít đồ ăn vào.

Diêu Thi Hàm có chút đáng thương ngồi trên giường.

Vương Cẩn Hòa đáy mắt mang theo ý cười, đi qua đặt đồ ăn lên bàn. "Đói lắm rồi phải không?

Mau qua đây ăn chút gì đi, La Hậu chắc phải bị họ chuốc rượu một lúc lâu mới về được." Vương Cẩn Hòa gọi Diêu Thi Hàm qua ăn chút gì đó.

Cô cũng là người từng thành thân, biết rõ buổi sáng thức dậy là không được ăn gì.

Bây giờ bận rộn lâu như vậy, chắc chắn đã đói lắm rồi. "Chị dâu." Diêu Thi Hàm thấy đồ ăn Vương Cẩn Hòa mang vào, mắt sáng rực lên, bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa vừa thấy buồn cười, vừa có chút bất đắc dĩ. "Chị dâu, chị không biết đâu, mẹ em xấu lắm, em đói bụng mà mẹ cũng không cho em ăn." "Đây đều là quy củ, mau lại ăn đi, đều là La Hậu cho người chuẩn bị, toàn là món em thích ăn đấy." Vương Cẩn Hòa chỉ vào đồ ăn trên bàn, trêu chọc nói.

Diêu Thi Hàm lập tức có chút ngại ngùng: "Chị dâu, chị đừng trêu em nữa." "Không có trêu em, đây là chuyện bình thường, mau ăn đi." Thấy trong phòng chỉ có hai người họ, Diêu Thi Hàm cũng không khách khí nữa, ngồi xuống ghế ăn ngấu nghiến.

Ăn được nửa bụng thì có người từ bên ngoài đi vào. "Em dâu, chị đến thăm em, em không phiền chứ?" Giọng nói có chút quen tai khiến Diêu Thi Hàm khẽ nhíu mày, quay đầu nhìn qua, sau khi thấy đối phương là ai, Diêu Thi Hàm liền biết cô ta đến làm gì. "Là chị à, chị đến làm gì?" "Thấy hai em thành thân, chị đến chúc mừng, chẳng lẽ không được sao?" Giản Dao nhìn bộ hỉ phục Diêu Thi Hàm đang mặc, lại nghĩ đến lúc mình thành thân là như thế nào, trong mắt tràn đầy đố kỵ.

Rõ ràng La Hậu là người thích cô ta trước, tại sao mới mấy năm không gặp hắn đã như biến thành người khác.

Hơn nữa còn cưới người khác.

Diêu Thi Hàm thấy Giản Dao cứ nhìn chằm chằm vào hỉ phục của mình, cười hỏi: "Đây là anh La Hậu cho người chuẩn bị cho em, đẹp không?

Còn cả phượng quan cũng là anh La Hậu mua cho em, nghe anh ấy nói tốn rất nhiều tiền đấy." Diêu Thi Hàm nói xong, bất đắc dĩ nhìn Giản Dao: "Em vốn nói không muốn đồ quý giá như vậy, chỉ cần đơn giản một chút là được rồi, nhưng anh La Hậu nói gì cũng không chịu, anh ấy nói chúng ta chỉ thành thân một lần, đương nhiên phải dùng đồ tốt nhất, chị nói xem, em cũng đành chịu thua anh La Hậu thôi." Vương Cẩn Hòa nghe lời của Diêu Thi Hàm mà suýt nữa bật cười.

Con bé này đúng là một tiểu quỷ tinh ranh, những lời như vậy mà cũng có thể nói ra được.

Đưa tay chọc vào trán Diêu Thi Hàm, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: "Con bé này, cũng không biết khiêm tốn một chút, người ta cũng là người đã thành thân rồi, cần gì phải nghe em nói những điều này ở đây?" Diêu Thi Hàm vẻ mặt vô tội nhìn Giản Dao: "A?

Chị không muốn nghe em nói sao?

Em thấy chị cứ nhìn chằm chằm vào hỉ phục và phượng quan của em, em còn tưởng chị rất hứng thú với cái này chứ." Đây là chiêu bài sở trường của Giản Dao, vốn có rất nhiều lời muốn nói với Diêu Thi Hàm, tốt nhất là có thể khiêu khích mối quan hệ giữa hai người, khiến họ ngay trong đêm tân hôn đã cãi nhau, tốt nhất là khiến La Hậu ghen tuông còn Diêu Thi Hàm chỉ là một cô nương nhỏ nhen.

So với cô ta thì chẳng là gì cả.

Ai ngờ Diêu Thi Hàm lại chẳng hề để bụng, không những không để bụng mà còn nói những lời rất khó nghe.

Nhưng những lời này chỉ khiến cô ta nghe xong tức giận, người khác dù nghe thấy cũng chỉ coi như Diêu Thi Hàm đang khoe khoang sự yêu chiều của La Hậu dành cho mình.

Cuối cùng dù làm gì, nói gì cũng là lỗi của cô ta. "Em dâu nghĩ nhiều rồi, sau lần gặp trước chị còn tưởng không có cơ hội gặp lại." Giản Dao chỉ thiếu nước nói thẳng ra là trước đây cứ tưởng La Hậu sẽ không cưới cô ta, chỉ là chơi đùa mà thôi.

Diêu Thi Hàm chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn Giản Dao: "Hửm?

Vậy sao?

Lúc đó chị nghĩ mình sẽ bị anh họ cho nghỉ việc sao?" Sắc mặt Giản Dao lập tức trở nên vô cùng khó coi, chán ghét nhìn Diêu Thi Hàm: "Cô nói bậy bạ gì đó?" Diêu Thi Hàm run rẩy nhìn Giản Dao: "A?

Chẳng lẽ em nói sai sao?

Em cứ tưởng lúc đó bộ dạng của chị và anh họ, sau này sẽ chia tay chứ, nên chị mới nghĩ chúng ta không có cơ hội gặp lại, ra là không phải à, là em hiểu lầm chị rồi, em xin lỗi chị." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, vốn còn lo Diêu Thi Hàm sẽ chịu thiệt, nhưng bây giờ xem ra ai chịu thiệt chứ con bé quỷ quái này sẽ không chịu thiệt đâu.

Diêu Thi Hàm đắc ý nhìn người trước mặt: "Chị dâu, chị nói em nói sai sao?" Vương Cẩn Hòa nén cười lắc đầu: "Không sai, dù sao tình hình lúc đó ai cũng thấy, chúng tôi còn tưởng giữa hai người có hiểu lầm gì, bây giờ xem ra là chúng tôi nghĩ nhiều rồi, hy vọng hai người đừng nghĩ nhiều." Giản Dao mím chặt môi, nếu chỉ có một mình Diêu Thi Hàm, cô ta muốn nói gì cũng được, nhưng bên cạnh còn có một Vương Cẩn Hòa thì cô ta phải kiêng dè.

Lo lắng sau này sẽ đắc tội với Vương Cẩn Hòa.

Đắc tội một Diêu Thi Hàm cô ta không lo, dù sao quan hệ với La Hậu cũng đã như vậy rồi, nhưng thân phận của Vương Cẩn Hòa ở đó, cô ta căn bản không dám tùy tiện đắc tội người ta như vậy.

Diêu Thi Hàm nhìn cô ta như vậy, bĩu môi một cách mất lịch sự, lẩm bẩm nói: "Đúng là…" Hai chữ phía sau tuy không nói ra tiếng, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn hiểu được.

Diêu Thi Hàm nói là đồ nhát gan.

Đối với cách nói của Diêu Thi Hàm, Vương Cẩn Hòa cảm thấy không sai, tự mình đến cửa khiêu khích, kết quả bây giờ lại ra nông nỗi này.

Thật là nhàm chán. "Cô còn có chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì, Hàm Hàm cần nghỉ ngơi một lát." Giản Dao nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi đây là lo lắng tôi bắt nạt cô ấy sao?" Vương Cẩn Hòa như nghe được chuyện gì đó rất buồn cười, quay đầu nhìn Giản Dao, còn hứng thú đánh giá cô ta từ trên xuống dưới.

Ánh mắt như vậy của Vương Cẩn Hòa khiến Giản Dao có chút không hài lòng: "Vương phi, ánh mắt của người là có ý gì?" "Cô ngay cả nói cũng không nói lại Hàm Hàm, cô còn dám nói cô muốn bắt nạt Hàm Hàm sao?" Đây là chuyện cười lớn cỡ nào vậy?

Giản Dao không ngờ Vương Cẩn Hòa nói chuyện lại không khách khí như vậy. "Vương phi nghĩ nhiều rồi, chẳng qua chỉ là nghĩ đến em dâu ngày đầu tiên qua đây mà thôi." Lúc này, chị dâu cả của La Hậu đi tới, thấy Giản Dao ở đây, sắc mặt lập tức khó coi: "Giản Dao, cô đến đây làm gì?" Giản Dao thấy người đến, trong lòng có chút bực bội, sao lại đến đây? "Chị dâu, em chỉ muốn đến thăm em dâu, dù sao hôm nay cũng là ngày thành thân của họ." Vợ của La Tiêu khinh thường nói: "Đủ rồi, Giản Dao, cô đến thăm Hàm Hàm với mục đích gì trong lòng cô tự biết, ở đây không cần cô, nếu cô dám gây sự hôm nay, đừng trách tôi không khách khí." La Tiêu lớn hơn La Hậu mười tuổi, lúc cô gả qua đây La Hậu đã mười tuổi, tình trạng lúc đó không được tốt lắm, cũng rất ít khi về nhà.

Sau này tình trạng tốt hơn, thời gian về nhà cũng lâu hơn, có được đồ tốt từ chỗ Vương gia cũng nghĩ đến họ.

Chương 1588

Cô vốn nghĩ đời này La Hậu chắc không có cách nào thành thân, ai ngờ không những thành thân, mà còn cưới một cô bé đáng yêu như vậy, hai người cũng rất xứng đôi.

Lần trước đến Diêu gia gặp Diêu Thi Hàm xong, cô đã rất hài lòng với cô em dâu này.

Diêu Thi Hàm nghiêng đầu nhìn Giản Dao bên cạnh, khóe miệng khẽ cong lên: "Chị dâu, không sao đâu, chị họ chỉ muốn đến xem hỉ phục và phượng quan của em thôi, em không sao đâu." Vợ của La Tiêu bất đắc dĩ lắc đầu: "Sau này tránh xa cô ta ra một chút, lần này đến đây tuyệt đối không có ý tốt, may mà có Vương phi ở đây, cô ta không dám thật sự quá đáng." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn hai người, liếc nhìn Giản Dao sắp tức chết bên cạnh, bất đắc dĩ nói: "Hai người có nên nhìn xem bên cạnh còn có người ở đây không." Nói những lời như vậy trước mặt người ta có phải là không hay lắm không?

Vợ của La Tiêu quay đầu nhìn Giản Dao, không chút khách khí hỏi: "Cô còn không đi?" Giản Dao chưa bao giờ mất mặt như vậy, mặt mày âm trầm rời đi. "Cô ta đến đây làm gì vậy?" Diêu Thi Hàm kể lại chuyện Giản Dao đến, biết Diêu Thi Hàm không chịu ấm ức thì mới yên tâm.

Nhìn Diêu Thi Hàm, an ủi nói: "Không chịu ấm ức là tốt rồi, sau này hai đứa cũng không thường xuyên về, phần lớn đều ở bên chỗ Vương gia, Giản Dao dù có tâm tư gì cũng vô dụng." "Nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, lúc hai đứa đính hôn chúng ta mới biết lại có chuyện như vậy xảy ra." Vợ của La Tiêu nhíu mày nói.

Lúc đầu họ cứ tưởng La Hậu không chịu thành thân chỉ vì chưa gặp được người thích hợp, ai ngờ không phải là chưa gặp, mà là bị người ta làm tổn thương.

Người mình thích cuối cùng lại thành vợ của anh họ mình.

Còn có chuyện gì nực cười hơn thế nữa sao?

May mà lúc đó La Hậu còn nhỏ, bây giờ lại gặp được Diêu Thi Hàm, đây mới là lương duyên của La Hậu, còn Giản Dao cùng lắm chỉ là một người qua đường mà thôi. "Chị dâu, em biết rồi, cảm ơn chị." "Không cần khách khí với chị, lúc chị gả qua đây La Hậu mới mười tuổi, chớp mắt một cái đã thành thân rồi." "Sau khi thành thân hai đứa cứ sống tốt, muốn ở bên chỗ Vương gia thì cứ ở, muốn về thì về, chỉ cần có con thì báo cho chúng ta một tiếng là được." Vợ của La Tiêu nói. "Vâng." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nghe hai chị em dâu họ trò chuyện, càng nghe càng cảm thấy người vợ này của La Tiêu thật sự rất tốt.

Hơn nữa cũng thật lòng tốt với La Hậu, vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, đối với Diêu Thi Hàm chỉ thiếu nước cưng như con gái.

Một lát sau đã nghe thấy tiếng động bên ngoài, La Hậu đã về.

Vương Cẩn Hòa và vợ của La Tiêu đứng dậy: "Nếu La Hậu đã về, chúng ta đi trước đây." "Vâng." Diêu Thi Hàm tiễn hai người ra ngoài, đến cửa thì thấy La Hậu, mặt đỏ bừng, xem ra đã có chút say.

Vội vàng qua đỡ người: "Chị dâu, hai người đi ngay ạ?" Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn La Hậu: "Chúng tôi không đi thì ở lại đây à?" "Chị dâu, hai người đi thong thả." La Hậu vội vàng nói.

Thấy Nam Kiều sắp làm cha, cậu cũng muốn có một đứa con, bất kể là trai hay gái đều được.

Vương Cẩn Hòa bị thái độ này của La Hậu chọc cười: "Được rồi, được rồi, chúng tôi đi trước đây, Hàm Hàm, người này giao cho em đấy." Diêu Thi Hàm vội vàng gật đầu: "Vâng." Hai người đi rồi, La Hậu đóng cửa lại, sau khi giải rượu mới đặt người lên giường: "Giản Dao đã đến?" Diêu Thi Hàm gật đầu: "Đúng vậy, đến châm chọc mỉa mai em, còn nhìn chằm chằm vào hỉ phục của em nữa." La Hậu nhíu mày, đối với thái độ của những người này, cậu thật sự rất không thích: "Có chịu ấm ức không?" "Không có, ngược lại là cô ta bị em mắng cho không nói nên lời." Diêu Thi Hàm đắc ý nói. "Không chịu ấm ức là tốt rồi." Biết Diêu Thi Hàm không chịu ấm ức, La Hậu mới hoàn toàn yên tâm.

Về phần Giản Dao có tức giận hay không, đối với cậu cũng không quan trọng.

Đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng, những lời cần nói đã nói xong, La Hậu không cho Diêu Thi Hàm cơ hội tiếp tục nói chuyện.

Mặt khác, sau khi Giản Dao trở về thì gặp La Tẫn.

La Tẫn nhìn Giản Dao trở về, trong mắt mang theo vẻ châm chọc: "Sao?

Đi gặp vợ của La Hậu rồi?

Thế nào?

Có cảm thấy tự ti mặc cảm không?" Giản Dao nhìn La Tẫn, từ sau lần đó trở về thái độ của La Tẫn đã trở nên rất kỳ quái, nhưng đối với cô ta cũng không còn quan trọng nữa.

Giản Dao không muốn nói nhiều với La Tẫn, quay người chuẩn bị về viện của mình.

Hôm nay tâm trạng cô ta không tốt, không muốn cãi nhau với La Tẫn.

Tuy nhiên, La Tẫn thấy bộ dạng này của Giản Dao liền cảm thấy mình bị phản bội.

La Tẫn mặt mày âm trầm, đưa tay kéo người lại, mặc kệ sự phản đối của Giản Dao, trực tiếp ném người lên giường. "Giản Dao, xem ra cô đã quên cô là vợ của ai rồi, thấy La Hậu thành thân, cưới người cô không thích, bây giờ lại không thèm đoái hoài đến cô, cô có phải đang đau khổ không?

Đau khổ nữa thì có thể làm gì?

Cô đã không còn cơ hội đó nữa rồi." Những lời này đối với Giản Dao mà nói chính là đâm một nhát dao vào tim cô ta.

Nhìn La Tẫn, Giản Dao cười lạnh nói: "Thì sao?

Có liên quan gì đến anh?" Nếu không phải vì La Tẫn, cuối cùng bọn họ có lẽ cũng sẽ không trở thành như vậy?

Tất cả đều là lỗi của hắn.

Thấy bộ dạng đau khổ hối hận này của Giản Dao, trong mắt La Tẫn tràn ngập lửa giận: "Giản Dao, hôm nay cô đang tìm chết phải không?" "Cảm thấy là tôi đã hại cô và La Hậu không thể ở bên nhau?

Ban đầu rốt cuộc là ai thấy tôi là thiếu gia nhà giàu có, liền bằng lòng đi theo tôi?

Còn nói những lời làm tổn thương người ta như vậy, những lời đó không phải là tôi bắt cô nói ra để bắt nạt Nam Kiều chứ?" Cơ thể Giản Dao khẽ run lên, ánh mắt nhìn La Tẫn rất kỳ lạ. "Có phải cảm thấy không cam tâm không, nhưng cũng phải thôi, rõ ràng cô và La Hậu mới là người quen biết trước, kết quả hai người lại chia tay, còn hắn thì cưới một tiểu thư thế gia, còn cô thì chẳng là gì cả." Thấy bộ mặt khóc lóc này của Giản Dao, La Tẫn mất hết hứng thú.

Đưa tay bóp cằm Giản Dao, La Tẫn cảnh cáo nói: "Tôi không quan tâm trong lòng cô nghĩ gì, nhưng Giản Dao, cô phải nhớ cho tôi, bây giờ cô là vợ của tôi, và cũng chỉ có thể là vợ của La Tẫn tôi." "Nếu cô dám có lỗi với tôi, cô nên biết thủ đoạn của tôi." Giản Dao mặt mày tái nhợt nhìn La Tẫn, phải rồi, thủ đoạn của người này như thế nào, cô là người rõ nhất.

Nếu mình thật sự làm chuyện gì có lỗi với La Tẫn, cuối cùng người xui xẻo chỉ có thể là chính mình, chuyện như vậy cô sẽ không làm.

Hơn nữa cô cũng không nỡ từ bỏ tất cả những gì đang có hiện tại.

Nhưng dù là vậy, cô cũng không có cách nào nhìn La Hậu cưới vợ, mà đối với cô lại khinh thường như vậy.

Trước hôm nay, cô đã gặp La Hậu.

Vốn định chào hỏi nói chuyện với La Hậu, kết quả La Hậu căn bản không thèm để cô vào mắt, thậm chí còn không muốn nhìn cô một cái.

Giống như cô là thứ gì đó bẩn thỉu vậy.

Nhận thức này khiến cô khó chịu rất lâu, gần như cả đêm không ngủ được.

Sau đó khi gặp lại La Hậu, trên mặt hắn luôn nở nụ cười, nụ cười đó đối với cô thật quá chói mắt.

Ngay cả lúc tình cảm của họ tốt đẹp nhất, La Hậu cũng chưa từng cười vui vẻ như vậy.

Bây giờ lại vì một người mới quen chưa đầy một năm mà cười rạng rỡ đến thế.

Đôi khi nghĩ đến khoảng thời gian La Hậu và Diêu Thi Hàm quen nhau, cô lại không kìm được mà tự hỏi, La Hậu có thật sự thích Diêu Thi Hàm không?

Liệu có hiểu lầm gì ở đây chăng?

Thế nhưng, khi thấy La Hậu vì chuyện thành thân mà phấn khởi, kích động, thậm chí còn tự tay chuẩn bị mọi thứ, cô biết rõ mình đã thua một cách triệt để.

Diêu Thi Hàm đã thật sự chiến thắng, chiếm được toàn bộ tình cảm của La Hậu, còn cô chẳng qua chỉ là một con sâu đáng thương mà thôi. "Đây là chuyện của tôi, không liên quan đến anh." "Tôi chỉ không muốn sau này bị người ta chỉ vào sau lưng mà mắng chửi, nên tốt nhất cô hãy an phận một chút cho tôi.

Chương 1589

Bằng không tôi sẽ làm ra chuyện gì thì thật sự không biết được đâu.

Dao Dao, đừng cố dùng La Hậu để chọc giận tôi, cô nên biết bên cạnh La Hậu có Tô Ngọc, tôi không động vào hắn được, nhưng đối với cô thì tôi vẫn có chút biện pháp đấy." Toàn thân Diêu Thi Hàm như thể máu đã đông cứng lại, cô nhìn La Tẫn, cuối cùng không nói một lời.

La Tẫn lúc này mới hài lòng ôm Giản Dao đi ngủ. "Nếu lần sau cô vẫn cứng đờ như khúc gỗ thế này, cô nên biết tôi sẽ làm ra chuyện gì đấy." La Tẫn ghé vào tai Giản Dao thì thầm.

Giản Dao không nói gì, cũng không biết có nghe lọt tai hay không.

Sáng hôm sau, Diêu Thi Hàm bị La Hậu lay tỉnh.

Cô mở mắt nhìn anh: "La Hậu ca ca, anh làm gì vậy?

Anh bắt nạt người ta, em còn muốn ngủ mà." La Hậu dịu dàng nhìn Diêu Thi Hàm: "Hôm nay phải nhận người thân, sau khi xong xuôi rồi về nghỉ ngơi tiếp." Biết La Hậu nói đúng, Diêu Thi Hàm chỉ đành ấm ức rời khỏi giường.

Khi hai người đến nơi, Giản Dao và những người khác cũng đã có mặt.

Kể từ lúc hai người bước vào, ánh mắt của Giản Dao vẫn luôn dán chặt lên người họ.

Thấy hai người như vậy, đáy mắt Giản Dao phủ đầy u ám, đặc biệt là dáng vẻ xinh đẹp của Diêu Thi Hàm.

Rõ ràng tất cả những thứ này đáng lẽ phải là của cô.

Ánh mắt soi mói của Giản Dao khiến Diêu Thi Hàm dù muốn cũng không thể không phát hiện.

Cô quay đầu nhìn Giản Dao, nghi hoặc hỏi: "Chị dâu cứ nhìn em như vậy là có chuyện gì sao ạ?" Giản Dao dường như cũng không ngờ bị Diêu Thi Hàm bắt quả tang tại trận.

Cô nhìn Diêu Thi Hàm một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Không có gì." "Không có gì là tốt rồi, em cứ tưởng chị dâu cứ nhìn chằm chằm em là muốn nói gì với em, làm em giật cả mình." La Hậu lạnh lùng nhìn Giản Dao, người sau lại thấy được sự cảnh cáo trong mắt anh.

Vẻ mặt Giản Dao có chút đờ đẫn, cô không dám tin nhìn La Hậu.

Chỉ vì một Diêu Thi Hàm mà anh lại cảnh cáo cô.

Cô mím chặt môi, nhìn La Hậu, đột nhiên rất muốn thấy dáng vẻ sụp đổ của anh.

Nếu Diêu Thi Hàm xảy ra chuyện… Ý nghĩ này vừa nảy ra, Giản Dao liền cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Giản Dao ngẩng lên nhìn người trước mặt, sau khi thấy ánh mắt đầy bạo lực của La Hậu, sắc mặt cô lập tức trở nên trắng bệch.

Anh đang cảnh cáo cô không được động đến vợ anh sao?

Nhưng càng thấy La Hậu như vậy, cô lại càng muốn ra tay với Diêu Thi Hàm.

Tất cả những thứ cô không thể có được, cớ gì Diêu Thi Hàm lại có được?

Cô không cam tâm.

Nếu không thể hủy hoại Diêu Thi Hàm, vậy thì hủy hoại La Hậu đi.

Giữa hai người họ, cô nhất định phải hủy hoại một người, thứ mà cô không có được, cô sẽ không để bất kỳ ai chạm vào.

La Tẫn thấy ánh mắt của Giản Dao, cảm thấy cô có chút không biết tự lượng sức mình.

Nhưng đối với chuyện này, La Tẫn lại vui vẻ xem kịch, hơn nữa anh cũng muốn xem sự cố chấp của Giản Dao đối với La Hậu đáng sợ đến mức nào.

Liệu có thật sự hủy hoại được La Hậu hay không.

Nếu có thể, đến lúc đó anh có thể giúp Giản Dao một tay.

Chẳng mấy chốc mọi người đã đến đông đủ, La Hậu cũng không tiếp tục nhìn họ nữa, nhưng anh vẫn cảm nhận được ánh mắt không có ý tốt của Giản Dao.

Dù thế nào đi nữa, anh cũng sẽ không để Giản Dao được như ý.

Muốn bắt nạt Hàm Hàm, cũng phải xem cô ta có tư cách đó không.

Nghĩ xong, La Hậu dẫn Diêu Thi Hàm đi nhận mặt người trong nhà.

Các bậc trưởng bối đều tặng quà cho họ.

Đến lượt Giản Dao, cô ta vốn định làm cao, nhưng các trưởng bối bên cạnh đều đang nhìn, nếu cô ta thực sự làm gì, những người này chắc chắn sẽ có lời ra tiếng vào, và đây không phải là điều cô ta muốn thấy.

Diêu Thi Hàm nhướng mày nhìn món đồ Giản Dao đưa, không hề tức giận mà ngược lại còn lịch sự cảm ơn.

Nhưng mẹ của La Hậu và cha của La Tẫn đều nhìn thấy món quà ra mắt mà Giản Dao đưa, cha của La Tẫn sau khi thấy thứ đó, sắc mặt lập tức trở nên không tốt.

Giản Dao này thật quá khiến người ta thất vọng.

Còn với các vãn bối, Diêu Thi Hàm đã chuẩn bị rất nhiều món đồ nhỏ tinh xảo.

La phu nhân nhìn con trai cười nói: "Con đưa Hàm Hàm về nghỉ ngơi tiếp đi, tối chúng ta lại cùng nhau ăn cơm." "Vâng." Đợi La Hậu và Diêu Thi Hàm đi rồi, La phu nhân đột ngột đứng dậy đi đến trước mặt Giản Dao, dưới ánh mắt của mọi người, giơ tay tát một cái vào mặt cô ta.

Giản Dao bị đánh đến ngây người, ôm mặt nhìn La phu nhân: "Nhị thẩm, thím đánh con vì cái gì?" "Ta đánh ngươi vì cái gì ư?

Là vì chính ngươi đáng đánh, tự mình chuốc lấy!" La phu nhân lạnh lùng nói. "Sao nào?

Tối qua chạy đến tân phòng của con trai ta gây sự với con dâu ta, chuyện đó ta còn không muốn so đo với ngươi." Dù sao chuyện này Hàm Hàm cũng không chịu thiệt thòi, bà cũng không quản nữa.

Nhưng hôm nay Giản Dao thật sự làm bà quá tức giận.

Giản Dao ôm mặt không cam tâm nói: "Cho dù nhị thẩm thích Diêu Thi Hàm, thím cũng không thể tùy tiện đánh người như vậy." "Đánh ngươi thì sao?

Năm ngoái ta đã muốn đánh cho ngươi một trận ra trò rồi, sau đó ta nhịn xuống, chỉ là không muốn nhìn thấy ngươi.

Tối qua gây chuyện, hôm nay ngươi lại còn tỏ thái độ với La Hậu và Hàm Hàm, ngươi coi đám trưởng bối chúng ta chết cả rồi sao?" Nếu không phải có các trưởng bối bọn họ ở đây, hôm nay Hàm Hàm chẳng phải sẽ bị Giản Dao làm khó dễ sao? "Muốn làm khó Hàm Hàm, còn đưa một món quà ra mắt nhục nhã như vậy, nếu ngươi không muốn cho thì cứ nói thẳng, đưa một cái khăn tay do nha hoàn thêu, ngươi đang sỉ nhục ai vậy hả?" La phu nhân thật sự quá tức giận.

Sao lại có người vô liêm sỉ đến vậy.

Đưa cho Diêu Thi Hàm món quà ra mắt như vậy, Giản Dao rõ ràng là cố ý.

Ban đầu khi cô ta gả vào nhà họ La, bọn họ đâu có cho nhiều quà ra mắt đến thế.

Bây giờ thấy La Hậu cưới được một người vợ như vậy, liền vội vàng nịnh bợ sao?

Loại người này thật là ghê tởm. "Nhị thẩm nếu muốn nghĩ như vậy, con cũng đành chịu." Cô ta cứ không thừa nhận là được.

Chương 1590

La lão gia tử từ đầu đến giờ vẫn không nói gì, bây giờ nghe Giản Dao nói những lời như vậy, dám làm mà không dám nhận, lập tức cảm thấy có chút nực cười. "Thật không ngờ, nhà họ La chúng ta lại có ngày hôm nay." La Tẫn nghe lão gia tử lên tiếng, liền biết chuyện này phiền phức rồi. "Ông nội, chuyện này…" La Tẫn mở miệng định giải thích. "Con im miệng, ở đây không có chuyện của con." Lão gia tử lạnh lùng nhìn La Tẫn, bất mãn nói.

La Tẫn lập tức im bặt, biết rằng bây giờ mình nói gì cũng vô dụng, ông nội căn bản sẽ không nghe. "Trước đây các con và La Hậu có quan hệ gì, ta không quan tâm, nhưng hôm nay là ngày lành Hàm Hàm nhận người thân, các con lại ở đây gây sự cho ta, thật sự làm ta rất thất vọng." Trong lòng La Tẫn chợt thót một cái, anh chỉ mải xem kịch, lại quên mất lão gia tử là người coi trọng thể diện nhất, làm sao có thể để người khác coi thường vào một ngày như hôm nay?

Bây giờ món quà ra mắt mà Giản Dao đưa cho Diêu Thi Hàm, chẳng khác nào một cái tát vào mặt bọn họ.

Giản Dao cũng có chút hối hận, vốn tưởng rằng sau khi cô đưa món quà như vậy, Diêu Thi Hàm chắc chắn sẽ tức giận.

Dù sao cũng là tiểu thư nhà quyền quý, người như vậy chắc chắn không chịu nổi bất kỳ ấm ức nào.

Nhưng lần này cô ta đã tính sai, Diêu Thi Hàm không những chịu được sự ấm ức này, thậm chí còn không thèm để tâm đến sự gây khó dễ của cô ta.

Cô ấy đường đường chính chính nhận lấy món quà rẻ tiền của cô ta, cuối cùng người mất mặt chắc chắn không phải là Diêu Thi Hàm, mà là cô ta.

Nghĩ thông rồi, Giản Dao lập tức hối hận vì đã đưa cho Diêu Thi Hàm thứ đó.

Bây giờ Diêu Thi Hàm có phải đang nói xấu cô ta với La Hậu không?

Nghĩ đến đây, Giản Dao cảm thấy phiền não. "La Tẫn." "Dạ." "Vợ con từ nơi nhỏ bé đến, không có đồ gì tốt ta cũng có thể hiểu, vậy con cũng không có sao?

Hay là con cảm thấy thấy La Hậu mất mặt thì con rất vui?

Nào ngờ vào một ngày như hôm nay, con không những không làm người ta khó xử, mà ngược lại còn tự làm mình khó xử." Lão gia tử lạnh lùng nói.

La Tẫn trước đó cũng đã hỏi Giản Dao chuẩn bị đồ xong chưa, ai mà biết cô ta lại chuẩn bị thứ này?

Hơn nữa còn bị ông nội lôi ra nói.

Nếu sớm biết như vậy, anh đã không để Giản Dao làm bậy.

Bây giờ thì hay rồi, bị ông nội nhìn như vậy, anh cảm thấy thật quá mất mặt.

Đây là lần đầu tiên Giản Dao nghe lão gia tử nói cô là người "từ nơi nhỏ bé đến".

Trước đây ông không hài lòng, nhưng cũng không nói gì, những thứ đáng có cũng đều có.

Nhưng hôm nay vì một Diêu Thi Hàm… La phu nhân hừ lạnh một tiếng: "Không có đồ thì đừng ra đây làm mất mặt xấu hổ." Giản Dao siết chặt tay mình, nhìn La phu nhân trước mặt: "Chuyện này con biết là con sai rồi, nhưng nhị thẩm nói như vậy có phải cũng hơi quá đáng không?" "Quá đáng?

Cái gì là quá đáng?

Chẳng lẽ đây không phải là do chính ngươi gây ra trước sao?

Người sỉ nhục người khác, sẽ bị người khác sỉ nhục lại, nếu ngươi đã dám làm, thì nên biết phải gánh chịu hậu quả như thế nào.

Giản Dao tức không nhẹ, liếc nhìn La Tẫn bên cạnh, kết quả anh ta không nói gì, chỉ nhíu mày ngồi đó không biết đang nghĩ gì.

Tại sao cô lại hối hận khi gả cho La Tẫn, chính là vì điều này.

Bởi vì La Tẫn chưa bao giờ bảo vệ cô.

Không những không bảo vệ, có lúc thậm chí còn muốn xem trò cười của cô, mà đây lại là chuyện chồng cô làm ra.

Cô tự giễu nhìn La Tẫn, quả nhiên, không nên kỳ vọng quá nhiều.

Kỳ vọng quá nhiều, cuối cùng người buồn vẫn là chính mình.

Cô cũng đã từng thật sự thích La Tẫn.

Chỉ là tất cả mọi thứ đều đã bị bào mòn hết.

Khi nhìn thấy La Hậu đối xử tốt với Diêu Thi Hàm đến mức nào, cô đã hối hận rồi.

Rõ ràng tất cả những thứ này cô có thể dễ dàng có được.

Kết quả cuối cùng lại trở thành vật trong túi của người khác.

Giản Dao không còn mong đợi La Tẫn giúp cô nói gì nữa, mà nhìn người bên cạnh nói: "Nhị thẩm, chuyện này là lỗi của con, con có thể xin lỗi thím." Nghe những lời này, La phu nhân nhíu chặt mày, sắc mặt cũng không tốt lắm: "Cái gì gọi là xin lỗi ta?

Ngươi có lỗi với ta sao?" "Nhưng ngươi cũng không cần đi tìm La Hậu và Hàm Hàm, hai đứa nó không có thời gian quan tâm đến ngươi đâu.

Lần này thì thôi, nhưng ta không hy vọng có lần sau, nếu còn có lần sau, ta làm gì thì ngươi đừng trách ta không khách khí." La phu nhân lạnh lùng nhìn Giản Dao, nghiêm túc nói.

Giản Dao nở một nụ cười không ra cười: "Con biết rồi." "Thật sự biết mới là tốt nhất." Chỉ sợ có người ngoài mặt một đằng, sau lưng một nẻo.

La phu nhân cảm thấy mình nói có lẽ vẫn chưa đủ, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: "Ngươi có lẽ không biết Ngọc Vương đối xử tốt với con trai ta đến mức nào đâu, nếu ngươi dám động đến bọn họ thì cứ thử xem." "Đương nhiên, con trai ta cũng không phải loại người ăn chay, nó cũng rất lợi hại, ngươi muốn động thủ cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không đã." Giản Dao nhìn La phu nhân, bà ta chỉ thiếu điều viết hai chữ "khoe khoang" lên mặt mình.

Cô nhíu mày định mở miệng, lão gia tử đã nói trước một bước: "Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc, ta không hy vọng có lần sau nữa." Giản Dao dù có không cam tâm đến đâu cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý. "Ông nội, con biết rồi." Lão gia tử liếc nhìn Giản Dao một cái, nghĩ đến điều gì đó rồi hỏi: "Hai đứa định khi nào có con?" Thành thân đã mấy năm rồi, bây giờ vẫn chưa có con, họ có thấy hợp lý không?

Nghe câu này, Giản Dao lập tức có chút hoảng loạn.

Lúc này cô căn bản không muốn có một đứa trẻ để gây phiền phức cho mình.

Đương nhiên La Tẫn cũng chưa từng nghĩ đến việc có con lúc này. "Ông nội, chuyện con cái chúng con trong lòng tự biết, ông đừng lo lắng, lúc cần có chúng con sẽ có.

Còn bây giờ, con vẫn chưa nghĩ đến chuyện có con." La Tẫn lần này lại không để Giản Dao nói.

Nhưng Giản Dao cảm thấy anh nói những lời như vậy chắc chắn không phải vì cô, mà chỉ là vì bản thân anh mà thôi.

Nghĩ vậy cũng không để tâm nhiều.

Lão gia tử vẫn có chút bất mãn, nhưng họ đã nói như vậy rồi còn biết làm sao?

Không muốn sinh con, ông cũng không thể ép buộc được. "Ừm." Thấy lão gia tử tức giận, La Tẫn cũng không dám nói tiếp, chỉ yên lặng ngồi đó nghe họ nói chuyện.

Sau khi La Hậu và Diêu Thi Hàm trở về, La Hậu trực tiếp giật lấy chiếc khăn tay trong tay cô rồi ném đi.

Chương 1591

Anh nhíu mày nhìn Diêu Thi Hàm: "Cô ta làm vậy, em có thể nói thẳng, không cần nể mặt." "Em nghĩ hôm nay là ngày lành nên không so đo với cô ta.

Hơn nữa, nếu em thật sự làm ầm ĩ lên, mới là cho cô ta cơ hội.

Bây giờ em không nói gì, ngược lại còn đường hoàng nhận lấy đồ, đến lúc đó người khó chịu chính là cô ta.

Em tin mẹ và ông nội họ sẽ không để chúng ta chịu thiệt thòi đâu." Diêu Thi Hàm cười híp mắt nói.

Trước mặt bao nhiêu người mà nổi nóng vì chuyện quà ra mắt, đến lúc đó không chừng sẽ bị người ta nói là tham tiền của, thậm chí còn có thể bị Giản Dao cắn ngược lại.

Bây giờ như vậy thật tốt, Giản Dao chắc chắn sẽ gặp xui xẻo.

Còn về món đồ cô ta tặng, đến lúc đó giữ lại hay ném đi, đó là chuyện của họ.

Bọn họ lén lút ném đi, dù có bị ai biết cũng nói được gì?

Dù sao cuối cùng cũng không thể trách đến họ được.

La Hậu kinh ngạc nhìn Diêu Thi Hàm, thật không ngờ, người vợ ngây thơ của anh lại có thể nói ra những lời như vậy. "Em có phải rất thông minh không?" Diêu Thi Hàm nhìn La Hậu hỏi. "Đúng là rất thông minh, làm như vậy cũng là cách tốt nhất.

Nhưng sau này không cần phải vòng vo như vậy, không vui thì cứ nói thẳng, có tướng công chống lưng cho em rồi." Diêu Thi Hàm đồng tình gật đầu: "Được ạ, vậy chúng ta nói quyết định như vậy nhé." "Nhưng em thấy thái độ hôm nay của Giản Dao có chút kỳ lạ." "Sau này chúng ta vẫn phải cẩn thận một chút." Diêu Thi Hàm có chút không yên tâm nói.

La Hậu vỗ nhẹ vào vai cô an ủi: "Yên tâm đi, cô ta không dám đâu." Cho dù ban đầu Giản Dao có ý đồ gì muốn đối phó họ, nhưng đợi cô ta nghĩ thông suốt lợi hại, cô ta sẽ không dám nữa.

Dù sao không ai muốn đắc tội với Ngọc Vương.

Mà động đến họ cũng đồng nghĩa với việc đối đầu với Ngọc Vương, anh tin họ không ngu ngốc đến vậy. "Chúng ta được thơm lây rồi." Diêu Thi Hàm vừa nghe liền biết tại sao La Hậu lại chắc chắn như vậy. "Đó là tự nhiên, Ngọc ca đối xử với chúng ta rất tốt, lúc nào cũng nghĩ cách để chúng ta sống tốt hơn." La Hậu cảm khái nói.

Vì vậy họ mới thích Ngọc ca đến vậy. "Em đi nghỉ một lát đi, anh đi tìm Ngọc ca." "Vâng." Khi La Hậu đi tìm Tô Ngọc, Tô Ngọc đang nhìn mấy đứa trẻ chơi đùa bên cạnh.

Thấy La Hậu lúc này đến, anh nhướng mày hỏi: "Sao giờ này lại đến đây?

Không ở cùng Diêu Thi Hàm à?" "Lát nữa em về ngay, sáng nay xảy ra một chút chuyện." La Hậu đã quen có chuyện gì cũng nói với Tô Ngọc.

Sau khi nghe xong, Tô Ngọc ừ một tiếng: "Được, chuyện này anh biết rồi." "Em chỉ cần trông chừng Hàm Hàm là được, còn những chuyện khác anh đây trong lòng tự biết." "Vâng, Ngọc ca, vậy em về đây." Tô Ngọc gật đầu bảo La Hậu mau đi, mới thành thân ngày thứ hai đã bỏ mặc vợ, như vậy không thích hợp.

Lúc Nam Kiều đến, vừa hay thấy bóng lưng La Hậu rời đi, lập tức có chút kỳ lạ đi đến bên cạnh Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, hôm nay La Hậu đến tìm anh làm gì vậy?

Cậu ấy không cần ở cùng Diêu Thi Hàm sao?" "Đến nói với anh chuyện xảy ra ở tiệc nhận người thân hôm nay." Nam Kiều vừa nghe, sắc mặt lập tức có chút không tốt: "Lại là Giản Dao?" Tối qua đến gây sự không thành, hôm nay lại đến?

Giản Dao này là sắt thép đúc thành sao?

Sao lại đáng ăn đòn đến vậy? "Ừm, nhưng không phải chuyện gì to tát, La Hậu có thể giải quyết được." Nam Kiều lúc này mới miễn cưỡng gật đầu nói: "Vậy được rồi, nếu cậu ấy làm không xong, em cũng không ngại giúp một tay." "Sẽ có cơ hội cho em giúp thôi." Lúc này, Bạch Khởi với vẻ mặt lạnh lùng đi tới: "Ngọc ca, em phải về một chuyến." Nam Kiều quay đầu nhìn Bạch Khởi: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Em đi lâu không về, người nhà họ Bạch có kẻ không an phận, còn tự ý định cho em một mối hôn sự, mà người đó lại là một kẻ rất ghê tởm." Bạch Khởi âm trầm nói. "Chuẩn bị một chút, chúng ta đi cùng cậu." Năm nay cũng toàn là đi đây đi đó, chẳng bằng cùng nhau giải quyết hết mọi chuyện.

Bạch Khởi bên này chưa vội thành thân là vì chuyện nhà họ Bạch vẫn chưa giải quyết xong, một khi chuyện nhà họ Bạch giải quyết xong, ngày thành thân cũng sẽ được đưa vào lịch trình.

Lần này qua đó cũng giúp cậu ta dọn dẹp sạch sẽ những kẻ đó, như vậy họ cũng có thể yên tâm hơn một chút. "Nhưng La Hậu bên này mới vừa thành thân, để họ đi cùng chúng ta có phải là không tốt lắm không?" Bạch Khởi có chút do dự hỏi. "Chiều nay chúng ta đi hỏi La Hậu, đến lúc đó để cậu ấy ở nhà thêm mấy ngày, rồi chúng ta đi trước." Nhưng theo tính cách của La Hậu, chắc chắn sẽ không để Bạch Khởi một mình trở về.

Dù sao Bạch Khởi đối với La Hậu bọn họ mà nói chính là người trói gà không chặt.

Lạc Diễm tựa vào bên cạnh, nhíu mày nói: "Đã nhiều năm như vậy rồi sao vẫn chưa yên phận?" "Thứ trong tay tôi bọn họ đều muốn, còn muốn cả nhà họ Bạch, nếu đã như vậy, bọn họ sao có thể yên phận được?" "Nhưng lần này chúng ta qua đó thì đánh cho bọn chúng phục luôn đi." Nếu đã nói chuyện tử tế, Bạch Khởi lại sẵn lòng cho thể diện mà bọn họ không muốn, vậy thì cứ trực tiếp động thủ là được.

Đến lúc đó xảy ra chuyện gì thì đó là chuyện của bọn họ, không trách được ai. "Được." Suy nghĩ của Bạch Khởi và Lạc Diễm giống nhau, lần này trở về nhất định phải đánh cho bọn chúng phục luôn.

Để tránh cứ ba ngày hai bữa lại chui ra làm người ta ghê tởm.

Chiều hôm đó, khi Bạch Khởi đi nói chuyện này với La Hậu, quả nhiên giống như Tô Ngọc nghĩ, La Hậu căn bản không đồng ý ở nhà một mình. "Tôi đi cùng các cậu." "Được." Bạch Khởi biết mình không khuyên được La Hậu, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Tối hôm đó khi ăn cơm, La Hậu liền nói với họ tin tức ngày mai sẽ đi.

Nghe nói họ ngày mai sẽ đi, cha của La Hậu là La Chí Thiên nhíu mày: "Sao lại vội vàng như vậy?" "Là nhà Bạch Khởi xảy ra chút chuyện, chúng con phải qua đó giúp đỡ." La Hậu cũng không giấu giếm.

Biết quan hệ của La Hậu và Bạch Khởi rất tốt, cũng biết sau khi nhà Bạch Khởi xảy ra chuyện, La Hậu chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, bây giờ nghe anh nói, cũng không phản đối.

Dù sao đứa trẻ Bạch Khởi này cũng đã giúp nhà họ không ít, bây giờ nhà Bạch Khởi có chuyện, La Hậu qua đó giúp đỡ cũng là điều nên làm. "Được, vậy các con tự mình cẩn thận một chút." La phu nhân không yên tâm dặn dò. "Có việc gì cần thì cứ gửi thư về nhà." "Mẹ, mọi người không cần lo lắng, Ngọc ca cũng sẽ đi cùng." "Được." Diêu phu nhân vẫn không nỡ xa hai đứa trẻ, nhưng những chuyện này bà cũng không thể cản con trai không cho đi làm. "Dù thế nào đi nữa, con phải nhớ rằng bây giờ con là người đã có vợ, nhất định phải chăm sóc Hàm Hàm, nếu lần sau nó trở về mà gầy đi, xem mẹ xử lý con thế nào." La phu nhân cảnh cáo. "Vâng ạ." La Hậu không những không tức giận, ngược lại còn rất vui, chỉ cần mẹ thích vợ anh là được, anh cũng không cần quá lo lắng nữa.

Sáng sớm hôm sau, La Hậu và những người khác cùng Tô Ngọc rời đi đến nhà họ Bạch.

Khi Giản Dao nghĩ xong cách tìm La Hậu, lại được báo tin La Hậu đã đi rồi, mà tin tức này cô ta lại là người biết cuối cùng.

Giản Dao có chút khó xử, cô ta thậm chí còn nghĩ, có phải La Hậu cố ý rời đi không, lo lắng cô ta sẽ đến tìm anh, nên mới như vậy.

Tuy nhiên, rất nhanh Giản Dao đã biết căn bản không phải như cô ta nghĩ, chỉ là vì nhà Bạch Khởi xảy ra chuyện, họ mới rời đi, không phải vì La Hậu muốn trốn cô ta.

Tất cả đều là do cô ta quá tự cho mình là đúng mà nghĩ nhiều.

Sắc mặt Giản Dao xanh trắng nhìn người trước mặt, bảo người đó rời đi.

Nếu lần này người đã đi rồi, vậy thì để lần sau vậy.

Ban đầu Tô Ngọc và họ định đi nhanh, nhưng Minh Uyển Khinh đang mang thai không tiện, nên cũng không vội vàng đi.

Chương 1592

Mặc dù vậy, họ vẫn tăng tốc độ đến nhà họ Bạch trong phạm vi cô có thể thích ứng.

May mà khoảng cách giữa nhà họ Bạch và nhà họ La không xa, họ chỉ mất bảy ngày là đến nơi. "Gia chủ đã về!" Các thị vệ gác ở cửa nhà nhìn thấy Bạch Khởi trở về, đều rất kích động.

So với những chủ tử khác trong nhà, họ vẫn thích gia chủ Bạch Khởi này hơn.

Bạch Khởi chưa bao giờ xem thường những hạ nhân như họ, tuy người lạnh lùng, nhưng chỉ cần bạn không làm sai, Bạch Khởi sẽ không thực sự làm gì bạn, ngược lại còn rất dễ nói chuyện. "Tham kiến gia chủ." Bạch Khởi gật đầu không nói gì, mà quay sang nhìn Tô Ngọc và những người khác: "Ngọc ca, đây là nhà họ Bạch, không có gì đáng xem đâu." Các thị vệ bên cạnh nghe lời của Bạch Khởi mà sắp khóc.

Gia chủ sao có thể nói về gia tộc của mình như vậy?

Cái gì gọi là không có gì đáng xem?

Gia chủ có chút quá đáng rồi thì phải? "Bạch Khởi, cậu xem người nhà cậu kìa, vì cậu nói gia tộc không tốt mà sắp khóc rồi kìa." Nam Kiều trêu chọc nói.

Làm gì có ai lại chê bai gia tộc của mình như vậy? "Tôi cũng không nói sai." Bạch Khởi liếc nhìn người gác cổng một cái, nhàn nhạt nói.

Nhà họ Bạch này thật sự không có gì tốt, cũng không có gì đáng để anh lưu luyến.

Sở dĩ làm gia chủ này chẳng qua là thích cái dáng vẻ ngứa mắt mà không làm gì được anh của một số người, chỉ vậy mà thôi.

Nghe những lời này, Nam Kiều không nói nên lời muốn nôn, xem ra muốn Bạch Khởi đối xử tốt với người nhà họ Bạch, cơ hội là không thể nào. "Đi thôi." Khi Bạch Khởi dẫn mọi người về sân của mình, tin tức gia chủ trở về đã lan truyền khắp nhà họ Bạch.

Những kẻ muốn tính kế Bạch Khởi nghe tin anh trở về, đều có chút hoang mang.

Bạch Khởi trở về vào lúc này không biết là vì nguyên nhân gì. "Là một mình Bạch Khởi về sao?" Cha của Bạch Khởi nhìn người phía dưới hỏi. "Không phải, có khá nhiều người cùng đến, còn có cả mấy đứa trẻ." Cha của Bạch Khởi nhíu mày: "Xem ra lần này Bạch Khởi trở về, còn mời cả Ngọc Vương đến." Người phía dưới nghe lời ông ta thì kinh ngạc: "Ngọc Vương cũng đến sao?

Nếu vậy, gia chủ mời Ngọc Vương họ đến làm gì?" Gọi Ngọc Vương họ đến thì có lợi gì cho gia chủ?

Ban đầu mọi người vẫn luôn tranh giành vị trí gia chủ này, kết quả mấy năm trước mới biết, vị trí mà mọi người tranh giành sớm đã trở thành vật trong túi của Bạch Khởi.

Hơn nữa còn là lúc họ không phát hiện, nhà họ Bạch này đã vào tay anh.

Đối với điều này, cha của Bạch Khởi một chút cũng không vui.

Bởi vì người ông ta ghét nhất chính là đứa con trai này.

Bạch Khởi đối với ông ta một chút cũng không thân thiết, lại còn lớn lên ở Vong Ưu Thành, có lúc ông ta hận không thể để Bạch Khởi chết ở bên ngoài.

Nhưng số phận của anh lại tốt như vậy, dù ở nơi như Vong Ưu

Thành, cũng có thể sống sót trở về.

Lông mày hơi nhíu lại, Bạch gia chủ ánh mắt hơi lạnh nói: "Làm gì ư?

Có lẽ là biết chúng ta tính kế nó, nên mới chuẩn bị trở về." "Còn về việc tại sao lại mời Ngọc Vương cùng đến, có lẽ là cảm thấy chỉ cần có Ngọc Vương ở đó, bọn họ sẽ không dám làm gì." Mà sự thật cũng là như vậy.

Sự tồn tại của Ngọc Vương đối với họ quả thực là một phiền phức lớn.

Theo những tin tức họ nghe được, Bạch Khởi rất được lòng Tô Ngọc, được cưng chiều như em trai.

Bây giờ Tô Ngọc cũng đến, họ phải điều chỉnh lại kế hoạch sau này mới được. "Bảo những người khác đến đây, ta có chuyện muốn nói." "Vâng." Tuy nhiên, ông ta đã thất vọng, những người trước đây còn qua lại thân thiết với ông ta, lần này nghe tin ông ta cho người gọi đến, lại không có một ai đến.

Điều này khiến ông ta vô cùng bất mãn. "Bọn họ nói sao?" "Mấy vị đều nói còn có việc nên không đến." Hạ nhân có chút run rẩy nói.

Sắc mặt cha của Bạch Khởi có chút khó coi, cái gì gọi là có việc không đến?

Chẳng qua là thấy Bạch Khởi có Ngọc Vương chống lưng, họ không muốn đắc tội với Bạch Khởi vào lúc này mà thôi.

Lại còn nói những lời đường hoàng như vậy, thật là ghê tởm.

Bất kể trong lòng ông ta nghĩ gì, người khác cũng không biết: "Lui đi." "Vâng." Suy nghĩ một chút, cha của Bạch Khởi đứng dậy đi đến một sân viện bình thường, nhìn người sống bên trong: "Nó về rồi." Đối phương chỉ liếc nhìn ông ta một cái, nhàn nhạt nói: "Vậy à?

Tốt lắm." "Bà không lo nó sẽ làm gì sao?" Nghe những lời này, đối phương cuối cùng cũng quay người lại nhìn ông ta.

Mà người sống trong sân viện này là một người phụ nữ, trông rất xinh đẹp, chỉ là sắc mặt có chút tái nhợt.

Bà nhìn ông ta, có chút nực cười nói: "Ông đã hại chết chị gái tôi, vì tôi luôn biết chuyện này, nên ông đã giam lỏng tôi ở đây, sợ tôi sẽ nói cho Bạch Khởi biết sao?" Nghe những lời này, sắc mặt cha của Bạch Khởi lập tức thay đổi, nghiến răng nói: "Bà ấy không phải do tôi hại chết." "Đúng vậy, ông chỉ mặc kệ cho đám đàn bà của ông, lúc bà ấy sức khỏe không tốt đến không ngừng chọc tức bà ấy mà thôi, ông đúng là không hại chết chị tôi." Môi của cha Bạch Khởi hơi mấp máy, muốn giải thích gì đó nhưng lại không nói nên lời.

Bởi vì bà nói đều là sự thật, lúc đó ông ta chỉ muốn mẹ của Bạch Khởi chịu thua mà thôi.

Nhưng không ngờ bà ấy dù chết cũng không chịu thua ông ta.

Cũng từ lúc đó, quan hệ của ông ta và Bạch Khởi không còn tốt nữa, bởi vì Bạch Khởi và người vợ quá cố của ông ta trông quá giống nhau.

Nhất là khi Bạch Khởi dùng ánh mắt bình tĩnh nhìn ông ta, ông ta lại như thấy được ánh mắt thất vọng của vợ mình.

Vì vậy ông ta không thích Bạch Khởi, thậm chí hận không thể để Bạch Khởi chết ở bên ngoài. "Bạch Thịnh Hiên, ông có bản lĩnh thì cứ giết tôi đi, bằng không tôi tìm được cơ hội sẽ nói hết tất cả cho A Khởi biết." Bạch Khởi vẫn luôn nghĩ rằng mẹ mình là vì bệnh nặng mà qua đời.

Chưa bao giờ nghĩ rằng bà là bị người ta chọc tức đến chết.

Bạch Thịnh Hiên nghe những lời này cuối cùng cũng có phản ứng:

"Không được." "Bạch Thịnh Hiên, ông dám làm thì phải dám chịu, bây giờ ông cút ra ngoài cho tôi, tôi không muốn nhìn thấy ông." Người phụ nữ quay người đi, để lại cho Bạch Thịnh Hiên một bóng lưng.

Bạch Thịnh Hiên chán nản nhìn bóng lưng của bà, im lặng không nói gì.

Những năm nay ông ta vẫn luôn giam người ở đây, chính là lo lắng bà sẽ nói bậy trước mặt Bạch Khởi.

Nhưng chưa bao giờ nghĩ đến việc lấy mạng bà, dù sao đây cũng là em gái vợ của ông ta.

Nếu ông ta thực sự giết người này, bà ấy biết được nhất định sẽ càng tức giận, càng không muốn tha thứ cho ông ta phải không?

Thở dài một tiếng, Bạch Thịnh Hiên quay người rời đi, trong mắt toàn là cay đắng.

Sai một bước, sai cả đời, tất cả đều là do ông ta tự chuốc lấy.

Chương 1593

Thật sự có chuyện xảy ra cũng không thể trách người khác.

Bất kể trong lòng Bạch Thịnh Hiên nghĩ gì, người khác đều không biết.

Sau khi Bạch Khởi dẫn mọi người về nơi ở, sắp xếp ổn thỏa cho mọi người, mới đi gặp quản gia và những người khác. "Tham kiến gia chủ." Quản gia là người của Bạch Khởi, đối với Bạch Khởi là trung thành tuyệt đối.

Bây giờ thấy người trở về, không cần phải nói là vui mừng đến mức nào. "Đứng lên đi, tình hình gần đây thế nào?

Những người trong gia tộc có còn an phận không?" Bạch Khởi nhìn ông hỏi.

Anh không ở nhà lâu như vậy, có lẽ có người sắp kích động rồi, những hành động nhỏ nhặt tự nhiên cũng không thể thiếu.

“Người trong gia tộc cũng coi như an phận, nhưng bọn họ làm việc có phần phô trương quá rồi.

Lần này người tính kế hôn sự của gia chủ chính là người đàn bà đó, người cũng do bà ta chọn, xem ra là muốn hủy hoại hạnh phúc của gia chủ.” Bạch Khởi cười khẩy đầy mỉa mai: “Muốn hủy hoại hạnh phúc của tôi sao?

Chỉ bằng bà ta mà cũng xứng?” “Ý của gia chủ là…” “Yên tâm đi, tôi đã có vị hôn thê rồi, là do Ngọc Vương phi giới thiệu.

Không chỉ vậy, Ngọc ca và Nhiên ca đều biết.” Hoàng thượng còn biết vị hôn thê của cậu là ai, chuyện trăm năm của cậu mà người đàn bà đó muốn tính kế là tính kế được sao?

Quản gia biết Bạch Khởi đã có vị hôn thê thì tâm trạng vô cùng tốt, đặc biệt là khi biết do Vương phi giới thiệu thì càng vui hơn.

Nhưng mà, Nhiên ca này là ai?

Thấy quản gia có vẻ thắc mắc, Bạch Khởi lên tiếng giải thích: "Nhiên ca là Hoàng thượng của Huyền quốc, lúc tôi đính hôn, Nhiên ca còn tặng tôi rất nhiều đồ tốt." Quản gia mắt tròn mắt dẹt nhìn Bạch Khởi, gia chủ lại gọi Hoàng thượng là Nhiên ca ư?

Không thể nào?

Quan hệ giữa gia chủ và Hoàng thượng lại tốt đến vậy sao?

"Quan hệ giữa tôi và Nhiên ca đúng là rất tốt, anh ấy đối với tôi cũng rất tốt." Nụ cười trên mặt Bạch Khởi vô cùng chân thành, người tinh mắt nhìn vào là biết Hoàng thượng đối xử với cậu thật sự không tệ.

Nếu không phải vậy, Bạch Khởi có lẽ cũng không thể nói ra những lời này.

"Thật sao?

Vậy thì tốt quá." Quản gia vui mừng cho Bạch Khởi, dù sao thì gia chủ nhà họ bây giờ cũng là người có người thương yêu rồi.

Nghe đồn Ngọc Vương đối xử với gia chủ nhà họ mới là tốt nhất.

"Gia chủ, bên phía Vương gia có cần phải cử vài người lanh lợi qua đó hầu hạ không ạ?" Đây chính là Ngọc Vương, bọn họ phải cẩn thận hầu hạ.

"Cử vài người qua đó, đừng để họ làm phiền đến Ngọc ca và mọi người.

Con của Ngọc ca thích thám hiểm, mỗi lần đến một nơi mới đều thích chạy lung tung.

Đến lúc đó ông dặn người một tiếng, đừng làm phiền đến Tiểu Bảo và bọn trẻ, còn nữa, đừng để những kẻ không biết điều bắt nạt chúng.” Mặc dù tình huống Tiểu Bảo và bọn trẻ bị bắt nạt là tuyệt đối không thể xảy ra, nhưng dù không thể vẫn phải cảnh giác.

“Gia chủ yên tâm, lão nô đi dặn dò ngay đây.” “Bảo nhà bếp làm một ít món ăn.” “Vâng.” Quản gia vui vẻ ra ngoài dặn dò công việc, cử con trai mình và mấy gã sai vặt lanh lợi đến sân viện nơi Tô Ngọc và mọi người ở.

“Mấy đứa bay lanh lợi một chút, thấy Vương gia cần gì thì cứ làm, nhưng đừng làm phiền Vương gia nghỉ ngơi.

Còn nữa, nếu mấy vị tiểu thiếu gia muốn ra ngoài thám hiểm vui chơi thì các ngươi cũng phải đi theo, đừng để kẻ không có mắt nào bắt nạt các tiểu thiếu gia.” “Vâng, thưa quản gia.” Con trai của quản gia đến bên cạnh ông: “Cha, lần này gia chủ trở về có phải là muốn xử lý người không?” “Chắc là vậy rồi.

Gia chủ đã có vị hôn thê, mà ả tiện nhân đó còn tính kế gia chủ, sao ngài ấy không tức giận cho được?” Quản gia hừ một tiếng nói.

Đối với người đàn bà đó, ông chán ghét vô cùng.

Dựa vào sự sủng ái của Bạch Thịnh Hiên mà làm càn.

“Thật sao?

Vậy khi nào gia chủ mới thành thân?” “Cái này thì không biết, nhưng chắc là phải dọn dẹp sạch sẽ đám người này rồi mới tính đến.

Nếu không bọn họ bắt nạt phu nhân thì sao?” “Cha, con vẫn hơi lo, lỡ như đám người đó dùng chữ hiếu để uy hiếp gia chủ thì sao?” Nếu gia chủ không làm theo, chẳng phải sẽ bị người ta chửi mắng sao?

Quản gia lạnh lùng hừ một tiếng: “Cái này thì không cần lo.

Phu nhân tương lai của chúng ta là do Ngọc Vương phi giới thiệu, Hoàng thượng cũng biết chuyện này.

Ta nghe gia chủ nói lúc họ đính hôn, Hoàng thượng còn tặng không ít đồ tốt đâu.” Hôn sự được Hoàng thượng công nhận, ai dám phá hoại?

Không muốn sống nữa à?

Hơn nữa, Vương gia còn ở đây, bọn họ còn dám bắt nạt gia chủ sao?

Con trai quản gia nghe xong liền gật đầu đồng tình: “Cha nói phải.” “Được rồi, chuyện này con không cần hỏi nhiều, làm tốt việc của mình đi.” “Vâng.” Sau khi dặn dò xong, quản gia liền đến nhà bếp.

“Quản gia.” “Hôm nay gia chủ đã về, đi cùng còn có Vương gia và mọi người.

Gia chủ dặn các ngươi làm vài món tủ, chuẩn bị sẵn sàng, đợi Vương gia nghỉ ngơi xong thì mang qua.” Người trong nhà bếp vừa nghe là nấu ăn cho Vương gia, lập tức trở nên vô cùng phấn khích.

“Vâng, chúng tôi đi chuẩn bị ngay đây.” Quản gia hài lòng gật đầu, để họ đi chuẩn bị.

Hành động của quản gia không qua mắt được Bạch Thịnh Hiên và ả sủng thiếp của ông ta.

“Phu nhân, lần này gia chủ trở về, e là…” “Trở về thì sao?

Những gì cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong rồi.” “Nhưng đi cùng còn có Ngọc Vương và Ngọc Vương phi.” Người hầu cúi đầu, bất lực nói.

Nghe thấy còn có Ngọc Vương, sắc mặt ả sủng thiếp thay đổi: “Ngươi nói gì?

Ngọc Vương và Ngọc Vương phi cũng đến ư?” “Vâng, bên nhà bếp đã lan truyền rồi.

Quản gia đã qua đó thông báo cho họ làm vài món sở trường, đợi Vương gia nghỉ ngơi xong sẽ mang qua.” “Thật không ngờ Bạch Khởi lại có vận may như vậy.

Cướp mất vị trí gia chủ của con trai ta thì thôi đi, bây giờ lại còn dính dáng đến cả Ngọc Vương.” Nghĩ đến là thấy tức giận.

Kẻ như vậy rốt cuộc có tư cách gì?

“Phu nhân, chuyện này chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Dù sao bên ngoài cũng đồn rằng gia chủ và ba người bạn của ngài ấy có quan hệ rất tốt với Vương gia, được Vương gia xem như em ruột mà chăm sóc.” Nếu bọn họ ra tay hoặc làm khó gia chủ vào lúc này, Ngọc Vương đi cùng chắc chắn sẽ không đồng ý.

Đông Hân không nói gì, nhưng bà ta biết người nha hoàn tâm phúc của mình nói rất đúng.

Trong tình huống này, căn bản không có cách nào đối phó với Bạch Khởi.

Chương 1594

Không biết Bạch Khởi có cố ý không, lại còn gọi cả Ngọc Vương đến.

Đây là đang lo lắng điều gì?

Hay mục đích Bạch Khởi gọi Ngọc Vương đến chỉ là để chống lưng cho mình?

Bất kể là vì lý do gì, đối với bà ta đây cũng không phải là chuyện tốt.

Xem ra chuyện này phải tạm hoãn lại rồi.

Vị trí phu nhân gia chủ Bạch gia này, nhất định phải là người của bà ta ngồi lên.

Một vài tộc lão của Bạch gia nghe nói vợ chồng Tô Ngọc cũng đến, vội vàng đến chỗ Bạch Khởi để hỏi thăm xem có thật không.

“Gia chủ, nghe nói Vương gia cũng đến, có thật không?” Bạch Khởi “ừ” một tiếng: “Là thật, sao vậy?” Mấy người vội vàng lắc đầu: “Không có gì, chúng tôi chỉ đến hỏi thăm thôi.” “Đúng vậy, gia chủ, Vương gia đến đây có việc gì không?” Bạch Khởi nhìn dáng vẻ cẩn thận của họ, cười như không cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là nghe nói có người ép buộc sắp đặt cho tôi một mối hôn sự, nên qua xem thử, là ai to gan như vậy.” Lời này tuy có ý dọa người, nhưng cũng đúng là như vậy, mục đích Tô Ngọc đến đây chính là vì chuyện này.

Mấy vị tộc lão nhíu chặt mày: “Cái ả Đông Hân này vẫn chưa từ bỏ ý định.” Bạch Khởi ngạc nhiên nhìn họ: “Các vị biết sao?” “Đương nhiên là biết, chúng tôi vẫn luôn phản đối chuyện này.” “Cậu là gia chủ, cậu muốn khi nào thành thân, muốn thành thân với ai, đó đều là chuyện cậu tự mình quyết định, còn chưa đến lượt một ả thiếp sắp đặt hôn sự cho gia chủ.

Cha của cậu cũng là đồ vớ vẩn, chuyện như vậy mà cũng đồng ý.” Càng nghĩ họ càng tức giận, mày nhíu càng chặt.

Không biết Bạch Thịnh Hiên rốt cuộc nghĩ gì.

Để một ả thiếp sắp đặt vị hôn thê cho gia chủ?

Lại còn sắp đặt một thứ như vậy.

“Nói không sai, bà ta không có tư cách quản chuyện hôn sự của cậu.” Ban đầu họ cũng định nói chuyện này cho gia chủ biết, không ngờ cậu đã trở về, mà Ngọc Vương cũng đi cùng.

Bạch Khởi vốn tưởng chuyện này được tất cả người Bạch gia đồng ý, không ngờ lại có người không đồng ý, vậy cũng được, khiến cậu bớt giận đi một chút.

“Chuyện này các vị không cần lo lắng, tôi đã có vị hôn thê rồi, là do Vương gia và Vương phi làm mai, hôn sự này Hoàng thượng cũng đã chấp thuận.” Mấy vị tộc lão đều giật nảy mình: “Hoàng… Hoàng thượng?” Gia chủ nhà họ còn có quan hệ rất tốt với Hoàng thượng sao?

“Đúng vậy, lúc tôi đính hôn, Nhiên ca còn tặng một ít lễ vật cho tôi.” Các tộc lão bị dọa sợ, có chút run rẩy hỏi: “Gia chủ, cậu gọi Hoàng thượng như vậy có phải là đại bất kính không?” Bọn họ gan nhỏ, không chịu nổi gia chủ dọa như vậy.

“Tôi cũng gọi như vậy ngay trước mặt Hoàng thượng, ngài ấy cũng thích chúng tôi gọi như vậy.” Nhiên ca cảm thấy họ gọi anh như vậy mới là xem anh như anh ruột.

Dù sao như vậy cũng cảm thấy thân mật hơn.

Các tộc lão nghe vậy liền yên tâm: “Vậy thì tốt.” “Các vị không cần lo lắng quá, Nhiên ca là người rất tốt và cũng rất dễ gần.” Chuyện này thì Bạch Khởi không nói đùa.

Từ lần đầu gặp mặt, Huyền Hoằng Nghị đã đối xử với họ rất tốt.

“Phu nhân tương lai của gia chủ là con gái nhà nào?

Sau này chúng ta có cần qua đó dạm hỏi không?” Một vị tộc lão lên tiếng hỏi.

Lúc đính hôn họ không đi, lúc dạm hỏi không thể không đi được.

Lỡ như để nhà gái cảm thấy họ không coi trọng thì sao?

Với cái dạng của Bạch Thịnh Hiên, chắc chắn sẽ không giúp gia chủ, ông ta mà đi thì không biết còn gây ra chuyện gì nữa.

Vẫn là mấy lão già này phải đích thân lo liệu mới được.

“Là cháu gái của gia chủ Minh gia ở Huyền quốc, Minh Tiểu Tiểu.” Minh Tiểu Tiểu là con gái của bác cả Minh Uyển Ninh, lớn hơn Minh Uyển Ninh một tuổi, năm nay mười bảy tuổi.

Đối với Minh gia, các tộc lão cũng biết, gia phong của Minh gia rất tốt, con cháu sinh ra đều là những người ưu tú.

Người như vậy làm phu nhân gia chủ không có vấn đề gì.

“Được, gia chủ đã chuẩn bị sính lễ chưa?” “Đã chuẩn bị rồi, chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín lạng vàng, còn có một ít đồ tốt, và chín vò rượu ủ năm năm do Ngọc ca tặng.” Bạch Khởi biết họ cũng là vì muốn tốt cho mình, những năm nay cũng tận tụy với gia tộc, làm việc chính trực, tự nhiên sẽ không giấu giếm họ.

Các tộc lão vốn còn đang nghĩ có cần họ lấy ra chút đồ không, kết quả chỉ riêng những thứ gia chủ chuẩn bị đã không cần họ phải lấy ra bất cứ thứ gì.

“Những thứ này đủ rồi.” Tốt hơn nữa họ cũng không lấy ra được.

“Nhưng cha cậu bên kia, nếu ông ta biết, e là sẽ có ý kiến.” Một vị tộc lão nhíu mày lo lắng nói.

“Không sao cả, trong lòng ông ta nghĩ gì đối với chúng ta cũng không quan trọng.” Bạch Khởi thản nhiên nói.

Đối với người cha này, cậu đã sớm từ bỏ rồi.

Có một người cha như vậy thật sự cũng chẳng để làm gì.

Thà rằng không có còn hơn.

Những người bên cạnh nhìn nhau, xem ra gia chủ đối với cha mình thật sự đã từ bỏ rồi.

“Gia chủ, cậu không sao chứ?” Nghe câu hỏi của người bên cạnh, Bạch Khởi có chút khó hiểu: “Tôi có thể có chuyện gì chứ?” Mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nói gì cho phải.

Bạch Thịnh Hiên là cha của Bạch Khởi, nhưng chưa bao giờ hỏi han chuyện của cậu.

Không chỉ vậy, còn giúp người đàn bà kia cùng nhau bắt nạt gia chủ.

Tất cả những điều này, chẳng lẽ gia chủ đều đã không còn để tâm nữa sao?

Thấy họ như vậy, Bạch Khởi liền biết họ đang nghĩ gì.

“Các vị không cần vì chuyện này mà lo lắng cho tôi, đối với tôi những chuyện này đã không còn quan trọng nữa.” Bạch Khởi thản nhiên nói.

Cậu vẫn luôn biết cha mình là người như thế nào, cho dù ông ta giúp Đông Hân đối phó cậu thì sao chứ?

Cuối cùng cũng chẳng gây ra tổn hại gì cho cậu.

Bây giờ cho dù họ muốn làm gì cũng vô dụng, cậu sẽ không cho họ cơ hội đó.

“Gia chủ, xem ra cậu thật sự đã không còn để tâm nữa.” Liếc nhìn họ một cái, Bạch Khởi không nói gì.

Chẳng lẽ cậu nên để tâm đến một người đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào đối với mình sao?

Có thời gian đó thà đi dạo một vòng với Ngọc ca còn hơn.

“Gia chủ như vậy chúng tôi cũng yên tâm rồi.

Sau này khi đi dạm hỏi, gia chủ báo trước cho chúng tôi một tiếng, đến lúc đó chúng tôi sẽ đi cùng cậu.” Họ rất không hài lòng việc Bạch Khởi phải một mình đi dạm hỏi.

Bạch Khởi bị họ chọc cười, nhìn họ đầy ẩn ý nói: “Ừm, chuyện này trong lòng tôi đã có tính toán, các vị không cần quá lo lắng cho tôi.” “Được.” Sau khi họ rời đi, người của Bạch Thịnh Hiên cũng đến.

Nhìn thấy người của ông ta đến tìm mình, Bạch Khởi khẽ nhíu mày, trong mắt mang theo ý lạnh băng giá.

“Các người đến làm gì?” Quản gia bên cạnh Bạch Thịnh Hiên thấy sắc mặt đột nhiên thay đổi của Bạch Khởi thì có phần sợ hãi.

Chương 1595

“Gia chủ, là lão gia bảo nô tài đến mời ngài qua đó một chuyến, ông ấy có chuyện muốn nói với ngài.” Đây là lần đầu tiên quản gia đối mặt với một Bạch Khởi như vậy.

Trước đây Bạch Khởi ở Bạch gia làm gì cũng tỏ ra không quan tâm, bất kể họ làm gì, dường như cậu đều không muốn biết, thậm chí không coi những việc họ làm ra gì.

Nhưng lần này gia chủ dường như đã thay đổi rất nhiều.

“Không rảnh.” “Nhưng mà…” Quản gia còn muốn nói gì đó, liền thấy Bạch Khởi lạnh lùng nhìn ông ta, ánh mắt đó khiến ông ta cảm thấy có chút sợ hãi.

Không còn cách nào khác, đành phải cúi đầu không dám nói thêm gì.

Hừ lạnh một tiếng, Bạch Khởi thờ ơ ngồi một bên không nói gì, nhìn quản gia rời đi.

Lúc quản gia trở về, Đông Hân cũng ở đó, thấy quản gia một mình quay lại liền nhíu mày hỏi: “Bạch Khởi đâu?” Tướng công đã mở lời gọi Bạch Khởi qua, vậy mà Bạch Khởi lại dám không đến?

Thật là kiêu ngạo.

Liếc nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh, vốn tưởng ông ta chắc chắn sẽ tức giận, ai ngờ Bạch Thịnh Hiên lại không có chút ý tứ tức giận nào, điều này khiến Đông Hân khẽ nhíu mày, không hiểu ông ta có ý gì.

“Tướng công, chàng xem thái độ của Bạch Khởi là gì đây?

Nó khó khăn lắm mới về một lần, chàng bảo nó qua đây mà nó lại…" Đông Hân bất bình nói.

Trong lời nói đều là bênh vực cho ông ta, nhưng thực chất là đang khích bác quan hệ cha con hai người.

Bạch Thịnh Hiên liếc nhìn Đông Hân một cái: "Nó là gia chủ của Bạch gia, không nghe lời ta thì có vấn đề gì sao?" Đông Hân ngạc nhiên nhìn Bạch Thịnh Hiên, không hiểu chồng mình sao lại thế này.

Trước đây không phải còn bất mãn với Bạch Khởi sao?

"Tướng công, sao chàng có thể nói như vậy?

Cho dù bây giờ nó là gia chủ của Bạch gia thì sao chứ?

Chàng vẫn là cha ruột của nó, chẳng lẽ nó còn có thể làm gì với người cha này sao?" Đông Hân bất mãn nói.

"Nó làm như vậy là bất hiếu, tướng công, chàng không thể cứ thế cho qua được." Đông Hân giận dữ nói.

Tất cả những điều này dường như đều là vì cảm thấy bất công cho Bạch Thịnh Hiên.

Nhưng mục đích thật sự là gì thì chỉ có mình bà ta mới biết.

Bạch Thịnh Hiên không tỏ ý kiến gì, nhìn người phụ nữ đang bênh vực mình bên cạnh, đợi bà ta nói xong mới lên tiếng: "Nếu nàng cảm thấy nó làm như vậy là không đúng, nàng đi mời người đến đi?" Nghe lời của Bạch Thịnh Hiên, biểu cảm trên mặt Đông Hân lập tức cứng đờ, sau đó bất lực nói: "Tướng công, chàng cũng biết Bạch Khởi trước nay đều không thích em, em mà đi tìm nó, không biết nó sẽ sỉ nhục em thế nào nữa." "Hơn nữa, hôn sự này đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta không phải nên sớm định đoạt chuyện này sao?

Vừa hay Bạch Khởi đã trở về, chàng nói có phải không?" Đông Hân bất lực nói.

Bạch Thịnh Hiên không nói gì, ngồi đó không biết đang nghĩ gì.

Đông Hân còn muốn nói gì đó thì thấy Bạch Thịnh Hiên ngồi đó, ánh mắt có chút hoảng hốt nhìn về phía trước, không biết đang nghĩ gì.

Bạch Thịnh Hiên như vậy khiến Đông Hân bất giác nhíu mày, ông ta đang làm gì vậy?

“Tướng công, chàng sao vậy?” Lúc này Bạch Thịnh Hiên cho bà ta một cảm giác xa cách.

Bạch Thịnh Hiên tùy ý lắc đầu: “Không có gì.” “Vậy chuyện hôn ước…” “Nó sẽ không đồng ý đâu.” Trước đây khi Đông Hân tìm vị hôn thê cho Bạch Khởi, ông đã không mấy lạc quan về chuyện này.

Bây giờ Ngọc Vương cũng đến cùng, ông càng không lạc quan hơn.

“Cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy, lời của người mai mối, cho dù nó không đồng ý, có chàng là cha ở đây, nó chẳng phải cũng phải đồng ý sao.” Đông Hân bất mãn nói.

Cho dù Bạch Khởi là gia chủ thì sao chứ?

Cuối cùng chẳng phải vẫn bị bà ta tính kế sao?

Trong lòng Đông Hân đã có tính toán, sau này phải làm gì, phải đối phó với Bạch Khởi như thế nào.

Tốt nhất là có thể khiến Bạch Khởi ngoan ngoãn nghe lời, trở thành con rối trong tay bà ta, đến lúc đó cả Bạch gia đều là của bà ta.

Chỉ cần nghĩ đến, Đông Hân đã cảm thấy vô cùng kích động.

Nếu thật sự có thể làm được như vậy, thì thật quá tốt.

Bạch Thịnh Hiên nhìn bộ dạng này của Đông Hân, trong mắt mang theo vẻ suy tư sâu xa.

"Nàng đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, tướng công, em làm vậy đều là vì tốt cho Bạch Khởi, nó sẽ không có ý kiến gì với em chứ?" Đông Hân nhìn Bạch Thịnh Hiên, có chút tủi thân nói.

Bạch Thịnh Hiên không tỏ ý kiến gì nhìn Đông Hân, vì tốt cho Bạch Khởi?

E là không đơn giản như vậy.

"Tướng công, chàng nhìn em như vậy làm gì?" Đông Hân bị Bạch Thịnh Hiên nhìn đến có chút chột dạ, sau đó cố gắng nặn ra một nụ cười không ra cười hỏi.

"Không có gì." Đông Hân khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhìn Bạch Thịnh Hiên: "Tướng công, hay là chúng ta cùng nhau đi nói với Bạch Khởi đi?" Nếu người đã trở về, chuyện này tự nhiên phải đẩy nhanh tiến độ, nên sớm không nên muộn, Đông Hân biết rõ đạo lý này.

"Ừm." Bạch Thịnh Hiên suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý.

Vừa hay ông cũng muốn đi gặp Bạch Khởi, không biết nó sống thế nào.

Mấy năm nay nó không hề trở về, ngay cả một tin tức cũng không có.

Cho dù sau này ở cùng Ngọc Vương tại Dụ Hòa quận, cũng chưa từng nghĩ đến việc quay về, mặc dù cách cũng không xa.

Hai người cùng nhau đến sân viện của Bạch Khởi, nghe nói Bạch Thịnh Hiên dẫn theo Đông Hân đến tìm mình, trong mắt Bạch Khởi đều là vẻ chán ghét.

Những người này thật đúng là âm hồn không tan.

"Cho họ vào." Bạch Khởi biết nếu hôm nay từ chối, sau này Đông Hân chắc chắn sẽ còn tìm cớ đến, thà nhân cơ hội lần này họ đến, nói rõ mọi chuyện cho xong còn hơn.

Cậu cũng rất muốn xem thử Đông Hân này rốt cuộc muốn làm gì.

Đông Hân vốn tưởng Bạch Khởi sẽ không cho họ vào, đến lúc đó bà ta có thể tung tin, nói Bạch Khởi mục trung vô nhân, ngay cả cha ruột cũng không coi ra gì.

Kết quả lần này Bạch Khởi lại trực tiếp cho họ vào.

Kết quả này khiến bà ta có chút bất ngờ.

Lần này sao Bạch Khởi lại không hành động theo lẽ thường?

Bạch Thịnh Hiên cũng có chút bất ngờ, Bạch Khởi lại đồng ý cho họ vào.

Nơi này Bạch Khởi rất ít khi muốn cho người khác đến.

“Đi thôi.” Thấy Đông Hân cũng có chút ngẩn người, Bạch Thịnh Hiên nhàn nhạt lên tiếng.

Chương 1596

Sau khi hai người vào trong, Bạch Khởi đang ngồi trên ghế xử lý một số công việc trong gia tộc.

Sau khi họ vào, cậu cũng coi như không nhìn thấy, thậm chí không coi họ ra gì.

Đông Hân nhìn Bạch Khởi không có gì thay đổi, khẽ nhíu mày, trong lòng cũng có chút ghen tị.

Thật không ngờ Bạch Khởi vẫn giống như trước đây.

“Bạch Khởi, ngươi không thấy cha ngươi đến sao?” Đông Hân thấy Bạch Khởi vẫn luôn bận việc của mình, căn bản không có ý định chào hỏi họ, liền bất mãn hỏi.

Bạch Khởi ngẩng mắt nhìn Đông Hân một cái, nhíu mày hỏi: “Thì sao?

Cần ta tam bái cửu khấu à?” Đông Hân bị một câu của Bạch Khởi chặn họng không nói nên lời, chỉ có thể quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh: “Tướng công, chàng biết rõ em không có ý đó, chàng xem thái độ của nó là gì đây?” “Một ả thiếp đã hại chết mẹ ta, ngươi nghĩ bản gia chủ nên có thái độ gì với ngươi?” Bạch Khởi lạnh lùng nhìn hai người, sự lạnh lùng trong mắt khiến Bạch Thịnh Hiên có chút không thoải mái.

Vẻ tủi thân trên mặt Đông Hân lập tức không giữ được nữa, bất mãn nhìn Bạch Khởi, thái độ này của nó là gì đây?

Là đang làm khó bà ta sao?

“Bạch Khởi, ngươi nói cái gì vậy?

Ngươi nói những lời như vậy có quá đáng không?” Đông Hân tức giận nói, bộ dạng như thể đã phải chịu sự sỉ nhục ghê gớm.

Nhìn Đông Hân như vậy, trong mắt Bạch Khởi đầy vẻ trêu tức: “Không ngờ mắt nhìn của ông cũng không ra gì, thứ hàng này mà cũng coi trọng được.” Khóe miệng Bạch Thịnh Hiên giật giật nhìn Bạch Khởi, thằng nhóc hỗn xược này có biết mình đang nói gì không?

Lời nói ra cũng thật khó nghe.

“Bạch Khởi, ngươi…” Ánh mắt Bạch Khởi sắc bén nhìn Đông Hân: “Một ả thiếp mà cũng dám lớn tiếng với gia chủ, xem ra Đông di nương vẫn chưa học được cái gì gọi là quy củ.” “Hay là bài học mấy năm trước vẫn chưa khiến Đông di nương nhận ra ta là thân phận gì, và ngươi là thân phận gì.” Bạch Khởi ngắt lời Đông Hân, lạnh lùng nói.

Đông Hân nghĩ đến chuyện mấy năm trước, trong mắt đều là sự nhục nhã.

Chuyện lúc đó không nghĩ thì thôi, càng nghĩ trong lòng càng thấy khó chịu, giống như mình bị người ta sỉ nhục, thật quá mất mặt.

Đông Hân cắn môi nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh, ý tứ vô cùng rõ ràng.

Hy vọng Bạch Thịnh Hiên có thể làm chủ cho bà ta.

“Bạch Khởi nói không sai, nó là gia chủ của Bạch gia, nàng lớn tiếng với nó như vậy, để các trưởng bối trong nhà biết được, đến lúc đó không có quả ngon cho nàng ăn đâu.” Bạch gia tuy không phải là gia tộc cổ hủ, nhưng đẳng cấp rất nghiêm ngặt.

Một ả thiếp dám nói chuyện với gia chủ như vậy, cuối cùng cho dù bị kéo thẳng ra ngoài bán đi cũng không ai nói gì.

Cũng sẽ không có ai vì bà ta là thiếp của cha Bạch Khởi mà đối đãi ưu tiên gì.

Sắc mặt Đông Hân trắng bệch nhìn người đàn ông trước mặt: “Tướng công, chàng đang nói gì vậy?” Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Đông Hân: “Có phải gần đây ta quá cưng chiều nàng rồi không?

Khiến nàng dám chất vấn ta như vậy?” Đông Hân lúc này mới phản ứng lại, Bạch Thịnh Hiên không thích người khác chống lại ý của ông.

Bà ta nói như vậy, sao Bạch Thịnh Hiên có thể vui vẻ được?

“Em… Tướng công, em không cố ý, em chỉ là…” “Được rồi, có những lời không cần nói quá rõ, nói quá rõ thì không còn ý nghĩa gì nữa.” Bạch Thịnh Hiên ngắt lời Đông Hân.

Trước đây cảm thấy Đông Hân như vậy cũng không tệ, nhưng bây giờ nhìn càng ngày càng nhạt nhẽo, càng ngày càng cảm thấy vô vị.

Trong mắt Đông Hân đều là sự không cam lòng, bà ta có thể cảm nhận được sự qua loa của Bạch Thịnh Hiên đối với mình.

“Thời gian nàng ở Bạch gia cũng không ngắn, tình hình Bạch gia thế nào trong lòng nàng nên biết rõ, đừng giả vờ tủi thân, chuyện này mà làm ra thì người mất mặt cũng không phải là ta, hiểu chưa?” Bạch Thịnh Hiên cảnh cáo nói.

Đừng dựa vào việc là thiếp của ông mà lớn tiếng với Bạch Khởi.

Bà ta còn chưa có tư cách đó để nói chuyện với Bạch Khởi.

Nghe lời của Bạch Thịnh Hiên, sự tủi thân trong lòng Đông Hân dâng lên, bà ta cứ thế nhìn Bạch Thịnh Hiên: “Tướng công, em làm vậy là vì cái gì?

Chàng nghĩ em muốn như vậy sao?” Bạch Khởi nhìn hai người cãi vã ngay tại chỗ của mình, trong mắt đều là sự mất kiên nhẫn: “Muốn cãi thì về chỗ của mình mà cãi, đừng ở đây giả vờ giả vịt, diễn cho ai xem?” Đông Hân thật sự rất ghét Bạch Khởi như vậy.

Những năm nay nó chưa bao giờ cho bà ta sắc mặt tốt.

Ngay cả lúc ban đầu, bà ta tìm mọi cách lấy lòng, đối tốt với nó, nhưng Bạch Khởi vẫn luôn dửng dưng, dường như căn bản không coi bà ta ra gì.

Trước đây như vậy, bây giờ vẫn như vậy, Bạch Khởi thật quá đáng.

Đông Hân rất muốn nổi giận, chỉ là nghĩ đến mục đích mình đến đây.

Lập tức nén cơn giận trong lòng xuống, nhìn Bạch Khởi cười nói: “Lần này đến đây chúng ta có chuyện muốn nói với ngươi.” “Thì sao?” Bạch Khởi dường như không hề hứng thú với chuyện này.

Ta và cha ngươi sau khi bàn bạc đã định cho ngươi một mối hôn sự, người rất tốt, nếu ngươi đã trở về thì cùng nhau tổ chức hôn sự luôn đi, cũng để cha ngươi và các trưởng bối trong gia tộc yên tâm, dù sao ngươi cũng không còn nhỏ nữa.

Lời này của Đông Hân nói ra nghe rất hay, ý là vì muốn tốt cho Bạch Khởi.

Nếu cậu có ý kiến không đồng ý, chính là không biết điều.

Ta lại không biết từ khi nào, hôn sự của một gia chủ lại đến lượt một ả thiếp thất làm chủ?

Là ai cho ngươi cái gan đó?

Là Bạch Thịnh Hiên cho?

Hay là những người khác trong nhà cho?” Bạch Khởi đợi Đông Hân nói xong, không hề khách khí hỏi.

Đông Hân từ đầu đã rất bất mãn, Bạch Khởi này thật khiến người ta tức chết, một tiếng thiếp thất, hai tiếng thiếp thất, nó thật sự rất biết cách làm bà ta tức giận.

“Bạch Khởi, cho dù ngươi là gia chủ, ngươi cũng không thể gọi thẳng tên cha ngươi như vậy.” Đông Hân giận dữ nói.

“Hơn nữa chúng ta cũng là vì tốt cho ngươi, ngươi…” “Vì tốt cho ta?

Người mà ngươi chuẩn bị cho bản gia chủ tên là Đổng Thúy, là con gái độc nhất của Đổng gia, người này tướng mạo không ra gì, tâm địa lại xảo quyệt, ở nhà đã nuôi không ít trai lơ, ít nhất cũng có mười người, ngươi xem bản gia chủ là cái gì?

Người như vậy mà ngươi nói là tốt?” Bạch Khởi mỉa mai nhìn Đông Hân, châm chọc nói.

Sắc mặt Đông Hân lập tức thay đổi, Bạch Khởi mới trở về bao lâu?

Những chuyện này mà đã biết hết rồi?

Sao có thể?

Bạch Thịnh Hiên khẽ nhíu mày, bất mãn nhìn Đông Hân: “Đây chính là cô nương rất tốt mà nàng nói với ta sao?” Cho dù quan hệ giữa ông và Bạch Khởi có tệ đến đâu, cũng chưa đến lượt người đàn bà này sỉ nhục Bạch Khởi như vậy.

Con gái Đổng gia là người như thế nào họ đều biết.

Bất kỳ nhà nào có chút gia thế đều không coi trọng con gái Đổng gia.

Kết quả Đông Hân lại nói là người không tệ, còn muốn Bạch Khởi cưới cô ta?

Chương 1597

“Đông Hân, nàng là muốn vứt mặt mũi của ta xuống đất để cho đám tử địch của ta giẫm đạp phải không?” Lần này Bạch Thịnh Hiên cũng nổi giận.

“Tướng công, em không phải…” Bạch Khởi không muốn nghe họ nói nhiều ở đây, quay đầu nhìn người bên cạnh, nhàn nhạt dặn dò: “Đi mời các vị tộc lão và ông nội ta đến đây.” “Vâng, thưa gia chủ.” Bạch Thịnh Hiên nhíu mày: “Chuyện này chúng ta tự mình xử lý là được rồi, gọi ông nội ngươi đến làm gì?” “Để ông nội xem, ông dung túng cho ả thiếp này của ông tính kế bản gia chủ như thế nào.” Bạch Khởi không hề khách khí nói.

Bạch Thịnh Hiên có chút bất mãn với lời nói của Bạch Khởi, ông nhìn Bạch Khởi nghiêm túc nói: “Chuyện này ta không hề biết.” Một câu nói khiến Bạch Khởi cảm thấy có chút buồn cười: “Ông nói ông không biết?

Bạch Thịnh Hiên, ông nghĩ ta sẽ tin lời ông nói sao?

Nếu không có ông ở bên cạnh chống lưng cho người đàn bà này, bà ta dám tính kế ta như vậy sao?” “Một ả thiếp thất dám tự ý quyết định hôn sự của gia chủ, không cho các tộc lão trong gia tộc biết, không phải do ông ngầm cho phép, bà ta dám làm vậy sao?” Một câu nói khiến Bạch Thịnh Hiên không khỏi nhíu mày, ông đúng là đã ngầm cho phép.

Nhưng đó cũng là vì Bạch Khởi mãi không thành thân nên ông mới làm vậy, nếu Bạch Khởi tự mình tìm người thành thân sớm một chút, ông cũng sẽ không làm ra chuyện như vậy.

Nhìn bộ dạng đó của Bạch Thịnh Hiên, Bạch Khởi liền biết ông ta đang nghĩ gì.

Người này có lẽ cảm thấy đây là lỗi của cậu?

“Tất cả mọi chuyện đợi ông nội và mọi người đến rồi hãy nói.

Đi mời Ngọc Vương và Ngọc Vương phi qua đây một chuyến.” Bạch Khởi nghĩ đến điều gì đó, lên tiếng nói với một người khác.

Một câu nói khiến Đông Hân biến sắc, gượng cười nói: “Chuyện này là chuyện riêng của Bạch gia chúng ta, ngươi gọi người ngoài đến làm gì?

Đây không phải là vạch áo cho người xem lưng sao?” Bạch Thịnh Hiên cũng không muốn để vợ chồng Ngọc Vương qua đây, nếu chuyện làm lớn, để Ngọc Vương biết họ đối xử với Bạch Khởi như thế nào, đến lúc đó đối với họ không có lợi gì.

“Ha, các người thật đúng là trước sau như một, thật ghê tởm.” “Bạch Khởi, ngươi có thái độ gì vậy?” “Thái độ muốn giết chết các người, hoặc là đuổi các người ra ngoài.” Bạch Khởi không hề khách khí nói.

Lần này trở về, cậu vốn cũng không định tha cho những người này, cho dù lúc này có xé rách mặt mũi cũng không có gì to tát.

Bạch Thịnh Hiên nhíu mày bất mãn nói: “Nếu ngươi vì không hài lòng với hôn sự này, chúng ta có thể chọn người khác, ngươi không cần phải làm lớn chuyện như vậy.” Đông Hân lập tức có chút không vui: “Tướng công, chuyện này chúng ta đã định hôn ước với Đổng gia rồi, lúc này mà hủy hôn…” “Nàng chưa nói với ta một tiếng mà đã định hôn ước rồi sao?” Bạch Thịnh Hiên sắc mặt khó coi nhìn Đông Hân, giận dữ chất vấn.

Đông Hân thật là to gan.

Đông Hân thoáng chột dạ: "Ta... ta chẳng phải là muốn định chuyện sớm một chút cho tốt hơn sao?" "Cô muốn định hôn ước sớm một chút cho tốt, hay là muốn ta mất mặt sớm một chút thì tốt hơn?" Gia chủ của Bạch gia lại cưới một người phụ nữ khiến bất kỳ gã đàn ông nào cũng phải ghê tởm.

Thật là nực cười.

Nghe những lời này, vẻ mặt Đông Hân có phần cứng đờ.

Đúng là cô ta nghĩ như vậy, cũng thật sự định bụng khiến Bạch Khởi phải bẽ mặt trước mọi người.

Nhưng... cô ta không ngờ Bạch Khởi lại nói thẳng ra mọi chuyện vào lúc này.

Cơn thịnh nộ của Bạch Thịnh Hiên đã khiến cô ta có chút hoảng hốt.

Đông Hân bắt đầu suy tính xem làm thế nào để Bạch Thịnh Hiên không còn tức giận.

Nào ngờ vừa định mở miệng, một cái tát đã giáng xuống mặt cô ta.

Đông Hân đưa tay ôm mặt, ngây ngẩn quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi: "Tướng công, chàng... chàng lại ra tay đánh em?" "Ta đánh chính là cô đấy.

Đông Hân, ngay cả ta cũng không thể tùy tiện quyết định hôn sự của Bạch Khởi, cô là cái thá gì?" "Nhưng trước đây chàng không phải đã nói..." "Ta nói là bảo cô giúp tìm vài người để lựa chọn, chứ không phải bảo cô tự ý định hôn ước cho Bạch Khởi trong lúc tất cả chúng tôi đều không hay biết.

Hôn sự của Bạch Khởi sớm đã nói là do nó tự quyết, ngay cả người làm cha như ta cũng không có tư cách định hôn cho nó, cô thì tính là gì?" Bạch Thịnh Hiên thật sự không ngờ, lá gan của Đông Hân lại lớn đến vậy, dám định sẵn hôn ước khi bọn họ còn chưa biết gì.

Đông Hân sắc mặt tái nhợt nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Phải rồi, sao cô ta lại quên mất chuyện này?

Trong Bạch gia, không một ai có tư cách tùy tiện định hôn ước cho Bạch Khởi.

Dám làm như vậy, sau này chắc chắn sẽ bị lão gia tử mắng cho một trận.

Lần này cô ta coi như đã đá phải tấm sắt rồi.

Nghĩ đến dáng vẻ giận dữ uy nghiêm của lão gia tử, Đông Hân cuối cùng cũng biết sợ: "Tướng công, bây giờ em phải làm sao?" "Tự mình làm thì tự mình gánh chịu." Hai năm nay Đông Hân quả thật đã làm hơi quá đáng.

Nếu đã không biết điều, vậy thì đúng là phải cho một bài học mới được.

Đông Hân lập tức sợ hãi: "Tướng công, sao chàng có thể như vậy?" "Là ta bảo cô tự ý định hôn ước cho Bạch Khởi sao?

Đông Hân, hai năm nay cô hình như đã thật sự kiêu ngạo hơn nhiều rồi đấy." Đã đến mức dám đối xử với Bạch Khởi như vậy.

Lá gan của Đông Hân thật là lớn. "Tướng công, em biết sai rồi, sau này em không dám nữa đâu.

Chuyện này chàng nhất định phải giúp em, nếu không em biết làm sao?" Đông Hân vội vàng nói.

Phải giải quyết ổn thỏa mọi chuyện trước khi lão gia tử và những người khác đến.

Mà tất cả những chuyện này chỉ có Bạch Thịnh Hiên mới giúp được cô ta.

Lạnh lùng nhìn bộ dạng cầu xin của Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên hừ lạnh một tiếng rồi quay sang nhìn Bạch Khởi: "Hủy bỏ hôn sự này, chuyện này coi như xong nhé." Giọng điệu này của Bạch Thịnh Hiên không phải đang thương lượng với Bạch Khởi, mà là đang thông báo cho hắn.

Đông Hân nghe vậy thì khẽ thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần tướng công còn chịu giúp cô ta thì mọi chuyện đều không thành vấn đề.

Cô ta ngẩng đầu nhìn Bạch Khởi, trong mắt mang theo vẻ đắc ý, dù hắn là gia chủ thì đã sao?

Chẳng phải vẫn không được tướng công yêu thích hay sao?

Cô ta nhất định sẽ khiến Bạch Khởi phải hối hận.

Vị trí gia chủ Bạch gia này không nên thuộc về Bạch Khởi, mà phải là của con trai cưng của cô ta, hắn ta là cái thá gì chứ?

Bạch Khởi đương nhiên chú ý đến vẻ đắc ý trong mắt người phụ nữ này, hắn liếc nhìn cô ta một cách chế nhạo mà không nói thêm gì, mọi chuyện cứ đợi ông nội và những người khác đến rồi hãy nói.

Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Bạch Khởi: "Chuyện này làm ầm lên không có lợi cho con đâu." "Rốt cuộc là không có lợi cho tôi, hay là không có lợi cho các người?

Nhưng mà ông đối với cô ta đúng là chân ái nhỉ, đã đến nước này rồi mà vẫn còn giúp được." "Chuyện này là cô ấy không đúng, ta đã dạy dỗ cô ấy rồi, ta..." Bạch Thịnh Hiên cảm thấy nếu ông ta đã ra tay, vậy thì chuyện này coi như đã qua.

Bạch Khởi không nên cứ bám riết không buông, làm vậy chẳng khác nào đang tát vào mặt ông ta. "Ồ, dạy dỗ?

Một cái tát là muốn cho qua mọi chuyện sao, ông tính toán hay thật đấy." Bạch Khởi lạnh lùng lên tiếng.

Chương 1598

Nghe những lời Bạch Khởi nói, Bạch Thịnh Hiên cau mày thật chặt.

Ông ta đã xuống nước rồi, Bạch Khởi còn muốn thế nào nữa?

Hắn cứ so đo tính toán như vậy có phải là hơi quá đáng rồi không? "Bạch Khởi, nếu con vẫn không hài lòng với chuyện này, chúng ta có thể tự giải quyết, không cần thiết phải làm ầm lên cho mọi người đều biết." Bạch Thịnh Hiên cảm thấy đây cũng không phải chuyện gì quá to tát, dù sao cũng đã phát hiện ra vấn đề, đến lúc đó xử lý là được rồi, hà tất phải làm lớn chuyện?

Làm lớn chuyện thì chẳng ai được lợi, cuối cùng chỉ khiến mọi người đều không vui, cần gì phải thế?

Suy nghĩ của Bạch Thịnh Hiên là vậy, nhưng Bạch Khởi lại chưa từng nghĩ đến việc sẽ tha thứ cho người phụ nữ này.

Đông Hân sau khi biết Bạch Thịnh Hiên sẽ giúp mình thì không còn lo lắng chút nào, ngược lại cứ nhìn chằm chằm Bạch Khởi, dáng vẻ kiêu ngạo hết mức có thể.

Dường như đang muốn nói, dù ta đã làm những chuyện này và bị ngươi phát hiện thì đã sao?

Cha ngươi chẳng phải vẫn tin tưởng ta đó sao? "Nếu hôm nay tôi cứ muốn làm ầm lên cho tất cả mọi người đều biết thì sao?" Bạch Khởi nhìn Bạch Thịnh Hiên, thản nhiên hỏi.

Bạch Thịnh Hiên cau mày, vô cùng bất mãn với những lời này của Bạch Khởi: "Bạch Khởi, điều đó không có lợi cho con đâu." Bạch Khởi cười như không cười nói: "Ai nói điều đó không có lợi cho tôi?

Tôi lại thấy điều này có lợi rất lớn cho tôi, không chỉ lợi ích lớn mà còn có thể khiến tôi được thấy bộ dạng tức tối của các người, đặc biệt là người phụ nữ này." "Cô nghĩ có Bạch Thịnh Hiên nói giúp thì chuyện này sẽ kết thúc sao?

Từ khi nào mà cô cũng trở nên ngây thơ và nực cười như vậy?" Bạch Khởi châm chọc nói.

Tim Đông Hân đập thịch một tiếng, cô ta có chút hoảng hốt.

Vừa rồi cô ta cứ nghĩ chỉ cần Bạch Thịnh Hiên mở lời, Bạch Khởi chắc chắn sẽ không có ý kiến gì, kết quả Bạch Khởi lại chẳng thèm để lời nói của Bạch Thịnh Hiên vào mắt.

Sao có thể như vậy được? "Bạch Khởi, ta là cha con." Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nói đầy bất mãn.

Tại sao ông ta không thích Bạch Khởi?

Chính là vì Bạch Khởi chẳng bao giờ nghe lời, lại còn kiêu ngạo như vậy. "Thì sao chứ?

Chẳng qua chỉ là một người cha có quan hệ không tốt mà thôi.

Ông thật sự nghĩ mình có thể quyết định thay tôi sao?

Bạch Thịnh Hiên, sao trước đây tôi không phát hiện ra ông lại tự cho mình là đúng như vậy nhỉ?" Bạch Khởi vừa nghịch móng tay vừa thản nhiên nói.

Đối với điều này, Bạch Thịnh Hiên vô cùng bất mãn, vì lời nói của Bạch Khởi khiến ông ta rất khó xử.

Đông Hân suýt nữa thì bật cười.

Vốn còn đang nghĩ làm thế nào để tiếp tục châm ngòi mối quan hệ giữa hai cha con, không ngờ Bạch Khởi lại cho cô ta một cơ hội lớn đến vậy.

Cô ta cau mày nhìn Bạch Khởi, có chút thất vọng nói: "Bạch Khởi, dù con nói thế nào đi nữa, tướng công cũng là cha của con.

Con không thích ta, có ý kiến với ta, ta đều nhận.

Nhưng con đối xử với cha mình như vậy, con không sợ bị người đời chê cười sao?" "Để mặc một người thiếp thất dùng lý do định thân để sỉ nhục ta, chuyện này truyền ra ngoài, ông ta không sợ bị người đời chê cười sao?" "Một thiếp thất chọn vị hôn thê cho gia chủ, không báo cho bất kỳ ai đã tự ý định hôn ước, chuyện đó thì thôi đi.

Cuối cùng, người mà cô ta chọn cho tôi lại là một kẻ lăng loàn, nuôi không ít diện thủ.

Không biết những chuyện này nếu nói ra ngoài, rốt cuộc người mất mặt sẽ là ai nhỉ?" Bạch Khởi mỉa mai nhìn bọn họ rồi cười lạnh.

Đông Hân lập tức có chút hoảng sợ, vô thức quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh.

Nếu những chuyện này thật sự bị phanh phui ra, thì cả mặt mũi lẫn thể diện của cô ta đều mất sạch.

Những người phụ nữ trước đây ghen tị với cô ta không biết sẽ chê cười cô ta thế nào nữa. "Tướng công, chuyện này không phải em..." "Không phải cô thì là gì?

Người không phải cô chọn?

Hay chuyện không phải cô làm?

Sao nào?

Dám làm không dám nhận à?" Bạch Khởi châm chọc nhìn Đông Hân.

Người này thật sự khiến người khác ghê tởm.

Đối mặt với lời của Bạch Khởi, Đông Hân không nói được câu

nào.

Khi cô ta định nói thêm gì đó thì lão gia tử và các vị tộc lão đã đến nơi. "Gia chủ, cậu còn có chuyện gì muốn nói với chúng tôi sao?" Bọn họ mới đến đây một lần rồi, sao lại gọi họ đến nữa? "Chuyện này đợi Ngọc ca và mọi người đến rồi hãy nói." Lão gia tử nhìn Bạch Khởi, bất mãn nói: "Chịu về rồi đấy à?" "Nếu không phải có người tặng cho cháu một món quà lớn như vậy, có lẽ bây giờ chúng cháu vẫn còn đang ở nhà họ La." Bạch Khởi nói thật.

Lão gia tử tức đến mức chỉ muốn ra tay đánh đứa cháu của mình. "Suốt ngày chỉ biết chạy ra ngoài.

Cháu chạy ra ngoài thì thôi đi, sao không tìm cho ông một đứa cháu dâu về?

Cháu xem Ngọc Vương người ta kìa, con cái đã mấy đứa rồi, còn cháu thì sao?

Vợ còn chưa biết ở phương nào." Lão gia tử thật sự có chút oán niệm với đứa cháu này, ánh mắt nhìn Bạch Khởi cũng đầy vẻ không vui.

Bạch Khởi biết ngay sẽ như vậy mà.

Mỗi lần trở về, điều hắn phải đối mặt chính là bị giục cưới, sau đó là giục sinh con.

Cũng không biết ông nội rốt cuộc đang nghĩ gì nữa, vội vàng như vậy để làm gì. "Gia gia, ông đừng sốt ruột nữa được không?" "Ta sao có thể không sốt ruột được?

Đồ tiểu tử hỗn xược nhà ngươi." Không nói thì thôi, nhắc đến chuyện này lão gia tử lại tức điên lên.

Đã hai mươi mốt tuổi rồi mà vẫn chưa có vợ, ra thể thống gì nữa? "Được rồi gia gia, ông yên tâm, cháu dâu sẽ có, chắt trai cũng sẽ có."

Bạch Khởi nói lời an ủi.

Chương 1599

Nếu hắn không nói gì đó, cảm giác như ông nội có ý định bóp chết hắn luôn rồi. "Thế còn tạm được." Nghe được lời khẳng định của Bạch Khởi, lão gia tử lập tức yên tâm và vui mừng hẳn lên.

Ánh mắt nhìn Bạch Khởi cũng thuận hơn một chút. "Cháu biết là tốt rồi, đừng lúc nào cũng để ông phải lo lắng.

Nếu cháu thành thân sớm hơn thì liệu có bị người ta tính kế như vậy không?" Lão gia tử nhìn Bạch Khởi bằng ánh mắt bực bội.

Lần này hắn bị người ta tính kế cũng là đáng đời.

Bạch Thịnh Hiên nghe cha mình nói vậy liền có chút đau đầu: "Cha, sao cha có thể nói những lời như vậy?" Lão gia tử hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ vô cùng không hài lòng với người con trai này: "Sao?

Con còn muốn dạy ta cách làm việc à?" "Cha, con không có ý đó.

Dù sao đi nữa Đông Hân cũng là trưởng bối của Bạch Khởi, cha làm vậy thì sau này Đông Hân còn mặt mũi nào nhìn người khác nữa?" Bạch Thịnh Hiên bất đắc dĩ nói.

Dù sao Đông Hân cũng là người phụ nữ của ông ta, bị cha mình sỉ nhục như vậy, trong lòng ông ta cũng có chút không vui.

Đông Hân nghe Bạch Thịnh Hiên nói đỡ cho mình, trong mắt ánh lên niềm vui sướng, cái tát lúc trước cũng bị cô ta lờ đi.

Lão gia tử nghe những lời của Bạch Thịnh Hiên, sắc mặt lập tức u ám, liếc nhìn vẻ mặt vui mừng của Đông Hân, châm biếm nói: "Chẳng qua chỉ là một thiếp thất mà thôi, nói cho hay thì là chủ tử, nói khó nghe một chút thì chính là một nô tài.

Một nô tài thì tính là trưởng bối cái gì?

Còn muốn làm trưởng bối của Bạch Khởi?" Đông Hân còn chưa kịp vui mừng được bao lâu đã nghe lão gia tử nói những lời như vậy, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch, không dám tin nhìn lão gia tử. "Cha, dù sao con cũng là con dâu của người, sao người có thể..." "Câm miệng!

Một thiếp thất như cô có tư cách gì gọi ta như vậy?

Trong mắt ta, con dâu của ta là mẹ của Bạch Khởi, cô là cái thá gì?" Lão gia tử cũng không ngờ người phụ nữ này lại ghê tởm đến thế, lại còn dám nói những lời như vậy.

Sắc mặt Đông Hân xanh mét khó coi, cô ta vô thức quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh: "Tướng công..." Lão gia tử ghét nhất chính là bộ dạng này của Đông Hân, khóc lóc sướt mướt là cho ai xem chứ? "Đây là định ly gián tình cảm cha con chúng ta sao?" Lão gia tử sa sầm mặt nói.

Đông Hân lập tức bị lời nói của lão gia tử dọa cho giật nảy mình, vội vàng lắc đầu nói: "Không, không có." "Nếu không có thì làm bộ dạng đó cho ai xem?" Lão gia tử ghét bỏ nói. "Dù gì cũng là người đã ở bên Bạch Thịnh Hiên lâu như vậy mà vẫn cứ nhỏ mọn như thế.

Lát nữa Vương gia và những người khác đến nhìn thấy cũng thấy khó chịu, đừng để đến lúc đó lại làm mất mặt Bạch gia chúng ta." Lão gia tử rất coi trọng thể diện của gia tộc, bây giờ nếu Bạch Thịnh Hiên và bọn họ dám làm ra chuyện như vậy, ông nhất định sẽ cho những người này biết thế nào là sự đời hiểm ác.

Bạch Thịnh Hiên còn định nói gì đó thì Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đã đến. "Tham kiến Vương gia, Vương phi." Lão gia tử dẫn đầu quỳ xuống hành lễ.

Mặc dù cháu trai nhà mình và Vương gia có quan hệ rất tốt, nhưng đó cũng không phải là mối quan hệ của bọn họ, lễ nghi cần có vẫn phải có. "Lão gia tử không cần đa lễ." Tô Ngọc bước tới đỡ ông dậy.

Trong khi đó, Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân nhất thời chưa kịp phản ứng, vẫn còn ngồi yên tại chỗ.

Lão gia tử thấy thái độ của hai người, mặt liền đen lại, bất mãn nhìn hai người rồi giận dữ quát: "Bạch Thịnh Hiên, cái ghế này ngươi ngồi thật là vững vàng đấy nhỉ.

Ngươi và ả thiếp thất này của ngươi cảm thấy thân phận của các ngươi đã cao hơn cả Vương gia rồi sao?" Bị lão gia tử quát như vậy, Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân lúc này mới hoàn hồn, vội vàng quỳ xuống hành lễ: "Tham kiến Vương gia, Vương phi." Tô Ngọc liếc nhìn hai người một cái, không thèm để ý mà quay sang hỏi Bạch Khởi: "Hôm nay không phải ngươi có việc cần xử lý sao?

Gọi ta và chị dâu ngươi đến đây làm gì?

Lại còn gọi cả ông nội ngươi và mọi người đến nữa." Đông Hân thấy Tô Ngọc không hề để ý đến bọn họ mà lại nói chuyện với Bạch Khởi, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Ngọc Vương này là có ý gì?

Cố tình làm khó bọn họ sao?

Còn cả Bạch Khởi nữa, cha của mình vẫn còn đang quỳ ở đây mà hắn ta sao dám.

Vương Cẩn Hòa chú ý đến biểu cảm của Đông Hân, bèn nghi hoặc hỏi: "Vị phu nhân này có vẻ không hài lòng với việc hành lễ với chúng tôi nhỉ?

Có vấn đề gì cô có thể nói thẳng ra, không cần phải giấu trong lòng như vậy." Đông Hân lập tức có chút hoảng hốt, cười gượng nói: "Không... không có chuyện đó." Trong lòng nghĩ là một chuyện, nhưng nói ra lại là một chuyện khác.

Lão gia tử ghét bỏ liếc nhìn Đông Hân một cái, bất mãn nói: "Đây không phải phu nhân gì cả, chỉ là một thiếp thất mà thôi." "Con cái có điều đắc tội, mong Vương gia và Vương phi đừng trách tội." "Đương nhiên là không rồi, chuyện này cũng đâu phải do lão gia tử và mọi người làm." Vương Cẩn Hòa mỉm cười ôn hòa nói.

Nụ cười trên mặt Đông Hân suýt nữa thì không giữ nổi.

Ngọc Vương phi này là có ý gì?

Còn lão gia tử nữa, trước mặt bao nhiêu người mà nói cô ta như vậy, đây là chà đạp thể diện của cô ta dưới đất.

Dù có không thích cô ta đến mức nào, cũng không đến nỗi phải nói cô ta như vậy trước mặt Vương gia và Vương phi chứ?

Nếu không phải lão già này không đồng ý, cô ta đã sớm là vợ của tướng công chứ không phải là thiếp rồi.

Tất cả đều là lỗi của lão già này, vậy mà bây giờ ông ta còn đối xử với mình như vậy, thật quá đáng. "Lão gia tử, con biết người không thích con, nhưng người cũng không thể không nể mặt tướng công như vậy chứ.

Con mất mặt không sao, nhưng tướng công của con dù sao cũng là cha của Bạch Khởi, người làm vậy thì thể diện của chàng ấy biết để vào đâu?" Đông Hân không nói mình tủi thân, mà từng lời từng chữ đều là nói về sự tủi thân của Bạch Thịnh Hiên.

Những lời này nếu người không biết chuyện của Bạch gia nghe được thì sẽ tin ngay, thậm chí còn cho rằng lão gia tử vì cháu trai mình mà chèn ép con trai mình.

Bạch Thịnh Hiên cũng có chút bất mãn khi cha mình nói về Đông Hân như vậy trước mặt vợ chồng Tô Ngọc.

Dù sao đi nữa, Đông Hân cũng là người phụ nữ của ông ta.

Cha mình nói những điều không hay về Đông Hân trước mặt bao nhiêu người, chẳng phải là đang tát vào mặt ông ta sao?

Điều này khiến thể diện sau này của ông ta biết đặt vào đâu? "Cha, con không cần biết cha bất mãn với Đông Hân đến mức nào, cha cũng không nên nói cô ấy như vậy trước mặt bao nhiêu người.

Cha không phải đang tát vào mặt cô ấy, mà là đang tát vào mặt con trai của cha.

Làm vậy thì có lợi gì cho cha chứ?" Bạch Thịnh Hiên thật sự rất tức giận, trong lòng cũng có chút bất mãn.

Người cha này thật khiến người ta thất vọng.

Khóe miệng Đông Hân khẽ nhếch lên, quả nhiên trong lòng tướng công vẫn có cô ta.

Chương 1600

Chỉ cần có Bạch Thịnh Hiên chống lưng, cô ta ở Bạch gia này sẽ không ai dám ức hiếp.

Dù là lão gia tử hay gia chủ Bạch Khởi thì đã sao chứ?

Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Đông Hân, đây chính là người đã tìm vợ cho Bạch Khởi sao?

Có chút thú vị đây! "Bạch gia hình như không giống những gia tộc mà bản Vương phi từng đến nhỉ." Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy ẩn ý.

Đông Hân nhìn Vương Cẩn Hòa, không hiểu vì sao khi nghe giọng nói nhẹ nhàng của Vương Cẩn Hòa, cô ta lại cảm thấy có chút chột dạ. "Vương phi nói vậy là có ý gì?" Ánh mắt lão gia tử khẽ lóe lên, cất tiếng hỏi. "Ở những gia tộc khác, người có thân phận như thiếp thất, ngay cả cơ hội ngẩng đầu lên nói chuyện cũng không có.

Không ngờ Bạch gia lại khác biệt như vậy, thiếp thất mà cũng dám chất vấn cả lão gia tử." Vương Cẩn Hòa lắc đầu nói một cách bất đắc dĩ.

Nghe lời của Vương Cẩn Hòa, vẻ đắc ý trên mặt Đông Hân không còn giữ được nữa.

Cô ta cứ nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy, luôn cảm thấy Ngọc Vương phi này cố tình đến gây sự với mình.

Cắn môi nhìn Vương Cẩn Hòa, Đông Hân thất vọng nói: "Vương phi, tôi đâu có đắc tội với người." "Ồ?

Chẳng lẽ bản Vương phi nói không đúng sao?

Nếu ở kinh thành, trong các gia tộc khác, một người thiếp dám nói chuyện với trưởng bối trong nhà như cô, hoặc là bị đánh, hoặc là bị bán đi, đâu đến lượt cô ở đây mà chất vấn?" Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng.

Cô không có ý kiến gì về việc người khác làm thiếp, mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Nhưng đã làm thiếp của người ta mà không chịu an phận sống qua ngày thì thôi đi, lại còn khiêu khích đến cả gia chủ và trưởng bối.

Vậy thì không thể trách người khác ra tay trị cô ta.

Đông Hân quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh: "Tướng công, em không có." Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Bạch Thịnh Hiên, bộ dạng đó khiến sắc mặt Bạch Thịnh Hiên đỏ bừng.

Ông ta quay đầu liếc nhìn Đông Hân bên cạnh: "Cô câm miệng cho ta." Đông Hân vốn đang chờ Bạch Thịnh Hiên ra mặt giúp mình, kết quả lại bị Bạch Thịnh Hiên quát mắng, điều này khiến Đông Hân vô cùng không vui.

Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Cô hình như đã nhầm một chuyện rồi, bản Vương phi không phải là người của Bạch gia các người.

Dù Bạch Thịnh Hiên muốn ra mặt giúp cô, nhưng ông ta có dám bất kính với ta, một vị Vương phi không?" "Tuy cha của Bạch Khởi cưng chiều cô, nhưng cô cũng đừng quên thân phận của mình, chẳng qua chỉ là một thiếp thất mà thôi.

Đừng có được sủng mà kiêu, được sủng mà kiêu đối với cô và ông ta đều không có lợi gì, cô nói có phải không?" Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy ẩn ý.

Bạch Khởi đứng bên cạnh gật đầu lia lịa tỏ vẻ đồng tình.

Chuyện mà Đông Hân thích làm nhất chính là sau khi bị ai đó đắc tội thì sẽ nhờ Bạch Thịnh Hiên ra mặt trút giận giúp mình.

Chỉ tiếc là lần này đã đá phải tấm sắt rồi. "Cứ tưởng Bạch Thịnh Hiên là nhân vật tầm cỡ nào, ai cũng dám chọc vào sao?

Ai cũng có thể giúp cô trút giận sao?

Ông ta có dám động đến một sợi tóc của chị dâu tôi không?

Không cần đâu xa, chỉ riêng dân chúng ở đây thôi, mỗi người một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết các người." Dám bất kính với Vương Cẩn Hòa, lá gan của họ thật sự rất lớn.

Biểu cảm của Đông Hân trở nên méo mó khi nhìn Bạch Khởi, hắn ta cố tình làm vậy.

Bạch Khởi liếc nhìn qua: "Cô đoán không sai, bản gia chủ chính là cố ý đấy, cô làm gì được nào?" Đông Hân cố nhịn nhưng không thể nhịn được nữa, vừa định mở miệng thì đã bị Bạch Thịnh Hiên ngắt lời: "Câm miệng." Dù có không cam tâm đến đâu, cô ta vẫn phải nghe lời Bạch Thịnh Hiên.

Dù sao thì bây giờ cô ta vẫn đang dựa vào Bạch Thịnh Hiên để sống, nếu đắc tội với ông ta, sau này cuộc sống của cô ta sẽ ra sao?

Chuyện được chẳng bù mất như vậy, đương nhiên cô ta sẽ không chọn làm. "Bạch Khởi, gọi chúng ta đến đây làm gì?" Tô Ngọc, người nãy giờ vẫn im lặng, lại một lần nữa lên tiếng hỏi.

Bạch Khởi ngay lập tức mất đi vẻ kiêu ngạo lúc nãy, giọng nói có phần tủi thân: "Ngọc ca, hai người này đã định hôn ước cho em trong lúc tất cả chúng ta đều không hay biết." Mặc dù đã biết chuyện này, nhưng sắc mặt của Tô Ngọc vẫn vô cùng khó coi.

Lão gia tử nghe vậy liền cau mày nói: "Định hôn ước gì?" Thời gian gần đây ông đều ở nhà bạn, cũng chỉ vừa về trước Bạch Khởi khoảng hai tiếng, vẫn chưa biết chuyện gì đã xảy ra trong nhà.

Bây giờ nghe Bạch Khởi nói về chuyện hôn ước, ông lập tức có chút tức giận.

Hơn nữa hôn ước này lại là do Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân định đoạt?

Một ả thiếp thất như cô ta lấy đâu ra lá gan đó? "Lão gia tử, là thế này, trong khoảng thời gian người không có ở đây, Đông Hân đã tìm cho gia chủ một người để chọn làm vị hôn thê, nghe nói hôn ước đã được định rồi." Lão gia tử nghe vậy, tức giận vớ lấy tách trà bên cạnh ném thẳng vào hai người đang quỳ trên đất.

Đông Hân bị hành động này của lão gia tử dọa cho giật nảy mình, nhìn lão gia tử nuốt nước bọt, vô thức nép ra sau lưng Bạch Thịnh Hiên một chút. "Cha, có gì từ từ nói, cha động thủ làm gì?" Mu bàn tay của Bạch Thịnh Hiên bị mảnh vỡ làm xước, ông ta cau mày nói. "Hả, có gì từ từ nói à?

Nếu hôm nay ta không về, có phải các người định luôn cả ngày thành thân rồi mới báo cho ta biết không?

Ta đã nói bao giờ chưa, hôn sự của Bạch Khởi bắt buộc phải do ta xem xét, các người là cái thá gì?" Lão gia tử một khi đã nổi giận thì mắng luôn cả Bạch Thịnh Hiên.

Đông Hân có chút không phục nói: "Lão gia tử, chúng tôi làm vậy cũng là vì muốn tốt cho gia chủ.

Những người trạc tuổi gia chủ đều đã thành thân rồi, cậu ấy vẫn cứ như vậy, chẳng phải là để Bạch gia chúng ta bị người đời chê cười sao?" Bạch Khởi liếc nhìn Đông Hân một cái, muốn chơi à?

Được, vậy thì chơi với cô ta một phen. "Gia gia, ông có biết người mà cô ta định cho cháu là ai không?" Đông Hân nghe Bạch Khởi đột nhiên nói vậy thì lập tức có chút hoảng hốt: "Không... ngươi không được nói." Chỉ cần nhìn biểu cảm của Đông Hân, lão gia tử còn có gì mà không hiểu nữa? "Nói." "Là Đồng Thúy của Đồng gia.

Cô ta nói đây là một người không tệ, hơn nữa cô ta đã tự ý định hôn ước với Đồng gia trong lúc Bạch Thịnh Hiên còn không biết gì." Bạch Khởi phớt lờ vẻ mặt lo lắng của Đông Hân, cất tiếng nói.

Tô Ngọc hỏi một câu: "Đồng Thúy của Đồng gia này là người thế nào?" Nếu lúc nãy lão gia tử chỉ là tức giận, thì bây giờ ông đã hoàn toàn nổi trận lôi đình.

Ông nhìn chằm chằm vào Đông Hân: "Đông Hân, lá gan của cô lớn thật đấy." Bạch Thịnh Hiên cau mày: "Cha, nếu mọi người không thích người này thì không cần là được rồi, hà tất..." Tô Ngọc có chút bất mãn.

Nhìn thái độ của lão gia tử, người tên Đồng Thúy này tuyệt đối không phải là thứ gì tốt đẹp. "Bạch Khởi, nói đi." Tô Ngọc lạnh lùng liếc nhìn Bạch Thịnh Hiên một cái.

Chương 1601

Khi Bạch Thịnh Hiên định tiếp tục mở miệng, Tô Ngọc đã ngắt lời ông ta: "Khi bản vương đang nói chuyện, các người tốt nhất là câm miệng lại cho bản vương.

Ở đây chưa đến lượt các người lên tiếng." "Ngọc ca, anh phải làm chủ cho em.

Đồng Thúy này là con gái độc nhất của Đồng gia.

Tuy nhà rất có tiền, ngoại hình cũng tạm được, nhưng người phụ nữ này là một kẻ mê trai, hễ thấy ai ưa nhìn là đều muốn cướp về.

Những người đẹp trai mà không có gia thế đều không thoát khỏi móng vuốt của cô ta.

Hơn nữa, trong nhà cô ta đã nuôi hơn chục tên diện thủ rồi.

Ở chỗ chúng ta, hễ nhà ai có chút điều kiện đều sẽ không cưới Đồng Thúy.

Kết quả, Đông Hân lại bắt tôi cưới một người như vậy, đây là đang sỉ nhục tôi sao?" Bạch Khởi trực tiếp mách tội với Tô Ngọc.

Nghe những lời này, tách trà trong tay Tô Ngọc vỡ tan tành.

Còn lão gia tử thì tức đến mức mặt mày trắng bệch.

Ông run rẩy đưa tay chỉ vào Đông Hân, nửa ngày trời không nói nên lời.

Bạch Khởi thấy lão gia tử như vậy, sợ ông tức giận quá độ, vội vàng bước tới đỡ ông: "Gia gia, ông đừng tức giận." "Ta có thể không tức giận được sao?

Hả?" "Một đứa cháu trai ngoan ngoãn của ta, một ả thiếp thất dám nhúng tay vào hôn sự của cháu thì thôi đi, lại còn dám tìm cho cháu một người như vậy, còn dám tự ý định hôn ước.

Đồ khốn nạn này coi ta chết rồi sao?" Lão gia tử tức đến run cả người.

Ánh mắt nhìn Bạch Thịnh Hiên đầy vẻ lạnh lẽo, có thể thấy ông đã tính luôn cả chuyện này lên đầu Bạch Thịnh Hiên.

Bạch Thịnh Hiên cau mày nhìn cha mình, bất đắc dĩ nói: "Cha, không thích thì chúng ta từ hôn là được rồi, hà tất phải tức giận như vậy?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Bạch Thịnh Hiên: "Không cần tức giận, phải không?

Bạch Thịnh Hiên, ngươi nhớ kỹ câu này cho bản vương." Bạch Thịnh Hiên đột nhiên có một dự cảm vô cùng chẳng lành, vừa định hỏi gì đó thì đã nghe Tô Ngọc lên tiếng: "Nguyên Bảo, giải người phụ nữ này đến quân doanh cho bản vương.

Cứ nói là bản vương ban thưởng cho bọn họ.

Đừng làm chết người, ba ngày sau thì đưa về." Đồng tử của Bạch Thịnh Hiên co rút lại.

Bị đưa đến quân doanh đều là quân kỹ, đó mới thật sự là kẻ lăng loàn. "Vương gia, ngài làm vậy có phải là quá đáng lắm không?" "Các người có biết Bạch Khởi là đệ đệ của bản vương không?" Tô Ngọc hỏi một câu không liên quan, nhìn chằm chằm vào Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân.

Bạch Thịnh Hiên không nói gì, nhưng biểu cảm của ông ta rõ ràng cho thấy ông ta biết Bạch Khởi là đệ đệ của Tô Ngọc, là người của Ngọc Vương phủ. "Nếu đã biết Bạch Khởi là đệ đệ của ta, là người của Ngọc Vương phủ ta, các người còn dám tính kế nó như vậy, có phải là các người không coi bản vương ra gì, muốn bản vương cũng phải mất mặt theo Bạch Khởi phải không?" Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên có chút khó coi, trong lòng cũng có chút hối hận.

Tô Ngọc nói rất đúng, chuyện này quả thực là lỗi của bọn họ.

Ông ta là cha của Bạch Khởi, điều đó không sai, nhưng còn một điểm nữa, Bạch Khởi cũng là đệ đệ mà Tô Ngọc đã đích thân thừa nhận.

Hơn nữa, tất cả mọi người đều biết Tô Ngọc coi Bạch Khởi và mấy người kia như em ruột mà cưng chiều. "Nếu ngươi đã nói định cho Bạch Khởi một người phụ nữ nuôi mười mấy tên diện thủ không phải là chuyện gì to tát, vậy thì thiếp thất của ngươi chỉ đến quân doanh làm quân kỹ vài ngày, chắc hẳn ngươi cũng có thể độ lượng mà tha thứ." Tô Ngọc nói những lời này một cách nhẹ nhàng, như thể đang nói về thời tiết hôm nay rất đẹp vậy.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên trắng bệch nhìn Tô Ngọc, còn Đông Hân thì hoàn toàn chết sững.

Cô ta không dám nghĩ đến hậu quả của mình nếu thật sự bị đưa đến quân doanh.

Đông Hân không ngừng lắc đầu: "Không...

Tướng công, cứu em, em không thể..." Bạch Thịnh Hiên đương nhiên biết không thể để Đông Hân đến quân doanh.

Nếu cô ta đến đó, thể diện của ông ta biết để vào đâu? "Bạch Khởi, chuyện này bây giờ con cũng không có tổn thất gì, tha cho cô ấy lần này đi, sau này cô ấy sẽ không quản chuyện của con nữa." Bạch Thịnh Hiên lên tiếng. "Huống hồ, nếu cô ấy thật sự bị đưa đến quân doanh, thể diện của Bạch gia chúng ta sẽ hoàn toàn mất hết.

Con là gia chủ của Bạch gia, chẳng lẽ muốn nhìn Bạch gia bị người ta sỉ nhục như vậy sao?" Lời nói của Bạch Thịnh Hiên đã mang theo giọng điệu ra lệnh. "Lúc ông để cô ta quản chuyện hôn sự của bản gia chủ, ông có nghĩ đến việc Bạch gia sẽ bị người đời chê cười không?" Một thiếp thất quản hôn sự của gia chủ vốn dĩ đã là một trò cười lớn rồi.

Bây giờ mới nói đến chuyện này có phải là hơi muộn rồi không?

Bạch Thịnh Hiên im lặng.

Chuyện này lúc đó ông ta cũng đã nghĩ đến, chỉ là sau đó Đông Hân nói tất cả đều là vì Bạch Khởi nên ông ta mới đồng ý.

Bây giờ nghe Bạch Khởi nói vậy, quả thực có chút không thỏa đáng. "Xem ra lúc đó ông đã nghĩ đến rồi.

Rõ ràng biết tôi là đệ đệ của Ngọc Vương, biết làm vậy sẽ khiến Bạch gia, khiến tôi bị người đời chê cười, nhưng ông vẫn giao chuyện này cho ả tiện nhân đó." Bạch Khởi bình tĩnh nhìn Bạch Thịnh Hiên, như thể đang kể một câu chuyện cười lớn.

Một Bạch Thịnh Hiên như vậy, có mặt mũi gì mà nói với hắn chuyện vì thể diện của Bạch gia?

Lão gia tử đã hồi phục lại trong lúc bọn họ nói chuyện, ông nhìn Bạch Thịnh Hiên bằng ánh mắt lạnh như băng: "Con muốn cầu xin cho người phụ nữ này, phải không?" "Cha, con làm vậy cũng là vì gia tộc." "Được thôi, ta có thể vứt bỏ cái mặt già này đi cầu xin Vương gia tha cho Đông Hân." Lão gia tử nhìn Bạch Thịnh Hiên nói.

Đông Hân nghe vậy thì rất vui mừng, chỉ cần không phải đến quân doanh thì sao cũng được.

Tuy nhiên, Bạch Thịnh Hiên lại không có suy nghĩ giống Đông Hân. "Cha, cha muốn nói gì?" "Không phải con vì người phụ nữ này mà bất chấp tất cả sao?

Con muốn cứu cô ta cũng được, nhưng có một điều kiện.

Con hãy mang cô ta cút khỏi Bạch gia, tịnh thân xuất hộ.

Từ nay về sau, mọi chuyện của Bạch gia đều không liên quan đến các người." Lão gia tử nhìn Bạch Thịnh Hiên, nói từng chữ một.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên lập tức trở nên vô cùng khó coi, nhìn lão gia tử với ánh mắt không thể tin nổi: "Cha, cha đang nói gì vậy?

Sao cha có thể..." "Ta sao lại không thể?

Đây chính là lựa chọn ta cho con.

Bạch gia và người phụ nữ này, chọn một trong hai.

Không phải con rất thích cô ta, bất chấp tất cả để cô ta tát vào mặt Bạch Khởi, gia chủ này sao?

Nếu đã vậy, hôm nay lão già này cho con một cơ hội." "Hoặc là chọn người phụ nữ này, hoặc là chọn Bạch gia." Bạch Thịnh Hiên không muốn chọn cái nào cả.

Chương 1602

“Cha, đây rõ ràng là ép người quá đáng.” Đông Hân lập tức không vui nổi nữa.

Nếu rời khỏi nhà họ Bạch, bọn họ sẽ hoàn toàn không còn cuộc sống như thế này.

Ông cụ vì một Bạch Khởi mà lại chọn vứt bỏ con trai ruột của mình.

“Thưa cha, cha không thể đối xử với chúng con như vậy.” “Lúc ngươi đối phó với Bạch Khởi sao không nghĩ xem thân phận của mình là gì?

Bây giờ biết sốt ruột rồi à?

Biết sốt ruột thì có thể làm gì?

Lão già này hôm nay chính là không cho ngươi cơ hội đó.” Bạch Thịnh Hiên chau mày, không ngờ sự việc lại phát triển đến mức này.

“Bạch Khởi, ngươi muốn thế nào mới chịu tha cho bà ấy.” “Thế nào tôi cũng không muốn tha cho bà ta.” Hắn đã sớm muốn xử lý Đông Hân, luôn nghĩ cách gây phiền phức cho bà ta.

Sao lại xui xẻo như vậy, giờ lại biết đến cầu xin hắn?

Đã biết cầu xin thì lúc trước làm gì?

“Bạch Khởi, ngươi đừng quá đáng, dù sao chúng ta cũng là người một nhà.” Bạch Thịnh Hiên lúc này mới dùng tình thân để trói buộc Bạch Khởi, muốn hắn thỏa hiệp.

Bạch Khởi như nghe được chuyện gì đó nực cười, cứ thế nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Không biết tại sao, khi thấy ánh mắt này của Bạch Khởi, trong lòng Bạch Thịnh Hiên lại có chút chột dạ.

“Ngươi và đứa con mà ngươi sinh ra với bà ta mới là người một nhà.

Lúc ngươi nói đến người một nhà, sao ngày trước khi bà ta đối phó ta, tính kế ta, ngươi không nói với bà ta rằng chúng ta là người một nhà?

Ngươi không những không nói, mà còn biết rõ bà ta làm gì nhưng vẫn giả vờ như không biết gì.

Bây giờ lại nói với ta chuyện người một nhà, ngươi cũng xứng sao?” Bạch Khởi thật sự không muốn nói nhiều với những người này.

Hơn nữa, chuyện này là do Ngọc ca muốn làm, họ đến cầu xin hắn dường như đã tìm nhầm đối tượng.

“Các người cũng tìm nhầm đối tượng rồi, là Ngọc ca muốn làm vậy, các người muốn cầu xin thì cũng nên đi cầu xin Ngọc ca, chứ không phải đến cầu xin tôi, cầu xin tôi vô dụng.” Bạch Khởi châm chọc nói.

Bạch Thịnh Hiên nghe những lời này của Bạch Khởi thì suýt nữa tức chết.

Lời này của hắn nói nghe hay thật, Vương gia làm vậy chính là vì hắn, đi cầu xin Vương gia thì có ích gì?

Lời này của hắn nói ra cũng coi như nói suông.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất thú vị.

“Bạch Khởi, con trai của vị di nương này bao nhiêu tuổi rồi.” Vương Cẩn Hòa chống cằm hỏi.

Đông Hân lập tức có dự cảm không lành: “Các người muốn làm gì?

Đừng động đến con trai ta.” Con trai là mạng sống của bà ta, không ai được động đến.

“Đã mười bảy rồi.” Bạch Khởi dường như nhận ra Vương Cẩn Hòa muốn làm gì, liền ngoan ngoãn nói.

“Thì ra đã mười bảy rồi à, vậy thì vừa hay.

Vị di nương này không phải nói Đồng Thúy là một người rất xuất sắc và tốt bụng sao?

Nếu đã vậy thì cứ để con trai bà ta cưới Đồng Thúy đi.” Vương Cẩn Hòa dùng giọng nói dịu dàng nhất để nói ra những lời cay độc nhất.

Đông Hân lập tức hoảng sợ.

Lúc bà ta tìm vợ chưa cưới cho Bạch Khởi, toàn tìm những cô nương loại mà cưới về sẽ làm mất mặt.

Còn về Đồng Thúy, đây chính là người bà ta đặc biệt tuyển chọn kỹ lưỡng cho Bạch Khởi.

Bà ta chưa bao giờ nghĩ sẽ để con trai mình cưới loại đàn bà lẳng lơ như vậy.

“Không được, dù cô là Vương phi cũng không thể làm vậy.” Nếu con trai cưới một người như vậy, nó chắc chắn sẽ hận chết bà ta.

“Tại sao không được?

Không phải bà nói Đồng Thúy này là một người rất xuất sắc, rất tốt bụng sao?

Người tốt như vậy gả cho con trai bà, sao bà lại không vui?

Vừa tốt, vừa xuất sắc lại có tiền, một thứ tử có thể cưới được người như vậy đã là phúc tu mấy đời rồi, vậy mà bà còn không muốn?” Vương Cẩn Hòa cau mày, bất mãn nói.

Nghe những lời này, Đông Hân không ngừng lắc đầu.

Bà ta không muốn, nói gì cũng không muốn.

Nếu cưới người như vậy, cả đời con trai bà ta sẽ bị hủy hoại.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa có cho bà ta cơ hội nói không?

“Chàng không cho hắn ta đến quân doanh nữa được không?

Con trai bà ta đã đến tuổi thành thân, người lại do bà ta chọn, vậy thì cứ để con trai bà ta cưới đi, anh thấy thế nào?” Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tô Ngọc không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nghĩ ra cách như vậy.

Gậy ông đập lưng ông.

Người đàn bà này sau này chắc sẽ bị chính con trai mình hận chết.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Được, đều nghe theo em.” Vương Cẩn Hòa vui vẻ cười lớn: “Như vậy tốt.” Bạch Khởi suýt nữa thì vỗ tay cho Vương Cẩn Hòa.

Chị dâu chơi trò “gậy ông đập lưng ông” này thật quá tuyệt.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên có chút khó coi, ai mà ngờ cuối cùng sự việc lại phát triển đến mức này?

Nếu biết sự việc sẽ thành ra thế này, Đông Hân cũng sẽ không làm chuyện đó.

“Bạch Khởi, nó là em trai ngươi, ngươi nỡ lòng nào…” Bạch Khởi nhìn Bạch Thịnh Hiên, cười tủm tỉm nói: “Người này không phải do chính tay Đông Hân chọn sao?

Đây là người bà ta đã tuyển chọn kỹ lưỡng, chẳng lẽ các người không nên vui mừng sao?

Sao lại thành không nỡ lòng rồi?" "Bạch Khởi, ngươi…" "À đúng rồi, còn một chuyện tôi cần nhắc nhở ông một câu, mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi thôi, tôi không có em trai.

Cũng có, nhưng em trai tôi là Lạc Diễm và Nam Kiều, hắn ta thì là cái thá gì?" Bạch Khởi cười lạnh nói.

Chương 1603

Lạc Diễm và Nam Kiều là hai người nhỏ tuổi nhất trong bốn người bọn họ.

Hắn tự nhiên coi hai người như em trai để chăm sóc.

“Bạch Khởi, ngươi…” “Biết rõ sau lưng ta có Ngọc Vương làm chỗ dựa mà còn dám tính kế ta, rốt cuộc là do ta lâu ngày không về nên bị các người coi thường, hay là danh tiếng của Ngọc ca đã yếu đến mức này rồi?” Bạch Thịnh Hiên biết nếu không thể thuyết phục Bạch Khởi nói giúp, cuối cùng con trai út của mình sẽ phải cưới Đồng Thúy.

Một khi Đồng Thúy gả cho con trai út, nó sẽ bị hủy hoại hoàn toàn.

Chỉ cần nghĩ đến đám trai bao mà Đồng Thúy nuôi, hắn đã thấy lòng đau như cắt.

Bạch Khởi cười như không cười nhìn dáng vẻ lo lắng của họ, đôi khi cảm thấy làm vậy cũng không có ý nghĩa gì.

Đông Hân nhìn Bạch Khởi, dáng vẻ cười như không cười của hắn trong mắt bà ta lại chói mắt đến vậy.

“Bạch Khởi ngươi… ngươi đây là muốn mạng của em trai ngươi, sao ngươi lại độc ác như vậy.” “Tôi độc ác?

Người độc ác chẳng phải là bà sao?

Nếu bà không tuyển chọn kỹ lưỡng cho tôi một người vợ như vậy, sao lại đến lượt con trai bà phải gánh chịu?” Muốn nói độc ác, ai có thể bì được với Đông Hân chứ?

Đông Hân sắc mặt tái nhợt nhìn Bạch Khởi: “Ngươi bây giờ cũng không sao, tha cho em trai ngươi thì có sao?" "Vị di nương này đang mắng tôi sao?" Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh ung dung lên tiếng.

Đông Hân mím chặt môi nhìn Vương Cẩn Hòa: "Vương phi, chuyện này không liên quan đến cô, hy vọng cô đừng nhúng tay vào." Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút kỳ lạ: "Không liên quan đến tôi?

Bà làm sao nhìn ra được chuyện này không liên quan đến tôi?" "Đề nghị này là do tôi đưa ra, bà muốn tìm người, chẳng phải nên tìm tôi sao?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt khó hiểu nhìn Đông Hân.

Đông Hân im lặng không nói, thấy bà ta như vậy, Vương Cẩn Hòa cười như không cười nói: "Ồ, tôi biết rồi, vì bà e ngại thân phận của tôi không dám gây phiền phức cho tôi, nên đi tìm Bạch Khởi, đúng là chọn quả hồng mềm mà bóp, ý là vậy phải không?" Đông Hân không nói gì, vì bà ta chính là nghĩ như vậy.

Trong lòng bà ta, Bạch Khởi là con trai của Bạch Thịnh Hiên, chỉ cần Bạch Thịnh Hiên còn muốn sủng ái bà ta, bảo vệ bà ta, thì Bạch Khởi sẽ không làm gì được bà ta.

Đến lúc đó bà ta muốn xử lý Bạch Khởi thế nào cũng được.

Còn Vương Cẩn Hòa, thân phận của cô đã định sẵn bà ta không thể làm gì.

Thậm chí không dám có bất kỳ lời oán giận nào.

Nhưng bảo bà ta cứ thế tha cho Bạch Khởi, bà ta nói gì cũng không chịu.

Bây giờ nghe Vương Cẩn Hòa nói những lời như vậy, khiến bà ta có cảm giác như tâm tư của mình đều bị Vương Cẩn Hòa vạch trần.

"Bạch Khởi, ngươi bây giờ cũng không có chuyện gì, ngươi còn được Vương gia bọn họ công nhận, tại sao lại không thể tha cho em trai ngươi?" Nhìn người trước mặt, Đông Hân định bắt đầu giả vờ đáng thương.

Chỉ cần khiến Bạch Khởi động lòng thương, thì sẽ không sao nữa.

Nhưng Bạch Khởi là ai?

Khiến một người từ Vong Ưu Thành ra mà mềm lòng, bà ta thật là ngây thơ.

“Tôi đã nói rồi, mẹ tôi chỉ sinh một mình tôi, tôi không có em trai gì cả, đừng đến trước mặt tôi nhận thân, các người còn chưa xứng.” “Ngoài ra, bản gia chủ là người đã có vị hôn thê, không phải các người muốn tìm vị hôn thê cho tôi là có thể tìm, cái quả đắng này, bà ăn cũng phải ăn, không ăn cũng phải ăn.” Bạch Khởi cảm thấy đã đến lúc nói ra những lời cần nói.

Đông Hân sắc mặt khó coi nhìn Bạch Khởi: “Ngươi nói gì?

Ngươi đã có vị hôn thê rồi?

Không thể nào.” Trong nhà không một ai biết, hắn lấy đâu ra vị hôn thê?

Bà ta không tin đây là sự thật.

“Bà cũng có thể không tin, nhưng điều đó không quan trọng.” “Ngươi…” Bạch Thịnh Hiên cau mày, sắc mặt có chút không vui: “Bạch Khởi, ngươi còn coi ta là cha không?

Đã có vị hôn thê tại sao không nói?” “Tại sao tôi phải nói với ông?

Ông là ai của tôi?” Bạch Khởi thản nhiên hỏi.

Bạch Thịnh Hiên nghe Bạch Khởi nói vậy: “Nhà họ Bạch tuyệt đối không cho phép người đàn bà không đàng hoàng nào gả vào.” “Ông đang nói đến vị thiếp thất này của ông sao?

Từ thanh lâu ra, một người đàn bà không đàng hoàng.” Bạch Khởi nhìn Đông Hân bên cạnh, trêu chọc nói.

Nếu nói không đàng hoàng, ai có thể bì được với Đông Hân?

“Ông còn có thể cưới một người đàn bà từ thanh lâu, tôi muốn cưới ai thì liên quan gì đến ông?” Bạch Khởi thản nhiên hỏi.

Bạch Thịnh Hiên luôn cảm thấy Bạch Khởi là kẻ không biết điều, trước đây như vậy, bây giờ vẫn như vậy.

Bạch Khởi như thế này thật khiến người ta tức giận.

“Ngươi là gia chủ nhà họ Bạch mà tùy tiện cưới một người, ngươi để người ngoài nhìn vào thế nào?” “Dùng mắt mà nhìn.” “Khi ông để một người thiếp thất ôm ác ý cực lớn với tôi đi xem mắt vị hôn thê cho tôi, sao ông không nghĩ một thiếp thất lại đi tìm vị hôn thê cho gia chủ, để người khác biết được, người ta sẽ nhìn thế nào?

Chỉ trích tôi?

Ông đang tự vả vào mặt mình sao?” Bạch Khởi châm chọc hỏi.

Bạch Thịnh Hiên quả thực đã quên mất chuyện này, hắn tức đến toàn thân run rẩy, hắn chưa bao giờ thấy Bạch Khởi khó đối phó như vậy.

“Ngươi…” “Tôi làm sao?

Đừng tưởng cứ bám vào vấn đề này thì đứa con trai quý báu của ông không cần phải cưới Đồng Thúy.

Tôi nói cho ông biết, hắn cưới cũng phải cưới, không cưới cũng phải cưới.” Bạch Khởi biết Bạch Thịnh Hiên muốn làm gì.

Cứ không ngừng chỉ trích hắn, chẳng phải là muốn cho qua chuyện này, để họ quên đi vấn đề này, từ đó không để con trai quý báu của hắn phải cưới Đồng Thúy sao?

Có hắn ở đây, họ đừng hòng có ý nghĩ đó.

Đối mặt với lời nói của Bạch Khởi, Bạch Thịnh Hiên tức đến toàn thân run rẩy: “Bạch Khởi, ngươi… đó là em trai ngươi.” “Ngươi đang muốn ép nó chết sao?” “Chết cũng phải cưới.” Bạch Khởi lạnh lùng nói.

“Sao ngươi lại tàn nhẫn như vậy?” Tại sao hắn không thích Bạch Khởi?

Ngoài lý do vì mẹ hắn ra, chính là vì tính cách này của Bạch Khởi khiến hắn vô cùng không thích.

“Nếu nói tàn nhẫn, sao tôi có thể bì được với các người?” Bạch Khởi chế nhạo nói.

“Ngươi…” “Còn về vị hôn thê của tôi, làm ông thất vọng rồi, cô ấy không phải là người không đàng hoàng, cô ấy là cháu gái của Minh gia chủ, là chị dâu giúp chúng tôi làm mai, chuyện hôn sự này Hoàng thượng cũng biết.” Bạch Khởi nhìn Bạch Thịnh Hiên cười như không cười nói.

Nghe những lời này, Bạch Thịnh Hiên cau mày, hắn lại nói Hoàng thượng cũng biết chuyện này?

Sao có thể?

“Không tin phải không?

Nhưng thật làm ông thất vọng rồi, lúc tôi đính hôn, Nhiên ca còn cho chúng tôi không ít đồ tốt, chúc mừng tôi đính hôn.” Ông cụ bên cạnh còn chưa kịp phản ứng lại chuyện cháu trai có vị hôn thê, đã nghe Bạch Khởi gọi Hoàng thượng là Nhiên ca?

Chương 1604

Đây là có thể tùy tiện gọi sao?

Ông giơ tay tát cho Bạch Khởi một cái, tức giận nói: “Ngươi câm miệng cho ta, Hoàng thượng là người ngươi có thể tùy tiện gọi như vậy sao?” Đây là tội đại bất kính có thể bị chém đầu.

Đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Muốn tìm cái chết cũng không phải như thế này.

“Ông nội, ông đánh con làm gì?

Lúc chúng con ở kinh thành, vào hoàng cung tìm Hoàng thượng cũng gọi ngài ấy như vậy.

Lúc đó Nhiên ca còn không giận, còn rất thích chúng con gọi ngài ấy như vậy, sao lại không thể tùy tiện gọi?” Bạch Khởi có chút không phục nói.

Nghe những lời này, ông cụ quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, Bạch Khởi nói thật sao?” “Là thật.” Ông cụ nghe vậy lập tức yên tâm.

Không ngờ đứa cháu trai không đứng đắn của mình lại có quan hệ tốt với Hoàng thượng.

Có thể gọi Hoàng thượng như vậy, quan hệ chắc chắn không tầm thường.

“Ngươi đính hôn sao không nói với chúng ta một tiếng?” Ông cụ nghĩ đến chuyện này, có chút bất mãn hỏi.

Nhướng mày nhìn ông cụ, Bạch Khởi thản nhiên nói: “Lúc đó nếu con nói với mọi người chuyện con đính hôn, có người sẽ lại giở trò.

Là Ngọc ca và chị dâu giúp chúng con làm mai, dù có ý kiến thì đến lúc đó cũng sẽ không nói gì.” “Ngươi nói vậy hình như cũng đúng.” Ông cụ liếc nhìn Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân bên cạnh, liền biết hắn có ý gì.

“Vậy khi nào các ngươi thành thân?” Ông cụ nhìn Bạch Khởi, bất mãn hỏi.

“Ông nội yên tâm, đợi con xử lý xong chuyện trong nhà, chúng con sẽ chuẩn bị thành thân.” Bạch Khởi cam đoan nói.

“Thế còn được, đến lúc đó ta sẽ đích thân đi hỏi cưới cho ngươi.” Lúc trước đính hôn, Bạch Khởi không muốn gây phiền phức không cần thiết nên không nói với người nhà, chuyện này ông không trách Bạch Khởi, dù sao trong nhà có một số người thật sự không ra gì.

Nhưng đã muốn thành thân, việc hỏi cưới chắc chắn phải do trưởng bối đi.

Các tộc lão bên cạnh cũng vội vàng lên tiếng: “Chúng tôi cũng đi cùng.” “Được, đến lúc đó cùng đi.” Bạch Thịnh Hiên sắc mặt tái xanh nhìn Bạch Khởi, hắn biết Bạch Khởi nói những lời này là đang nhắm vào hắn, nhưng hắn lại không có cách nào.

Đông Hân nhìn Bạch Khởi, trong mắt đầy ghen tị.

Có Tô Ngọc sủng ái thì thôi đi, lại còn có quan hệ tốt với Hoàng thượng.

Tại sao người có được tất cả những điều này không phải là con trai bà ta.

Bạch Khởi hắn dựa vào đâu?

Chỉ dựa vào việc có một Vương gia làm chỗ dựa sao?

Lúc này, Tô Ngọc lên tiếng: “Sau này phải phiền ông cụ đi xử lý hôn ước với Đồng Thúy một chút.” Một câu nói khiến sắc mặt Đông

Hân tái mét trong nháy mắt: “Ngươi… ngươi…” Tô Ngọc ánh mắt lạnh băng liếc nhìn Đông Hân một cái, người sau bị ánh mắt này của Tô Ngọc nhìn đến da đầu tê dại.

Dưới sự nhắc nhở của Bạch Thịnh Hiên mới nhớ ra người này không phải người bình thường, hắn là Ngọc Vương cao cao tại thượng, không phải người bà ta muốn mắng là có thể tùy tiện mắng.

“Vương gia, xin ngài đừng tùy tiện can thiệp vào chuyện nhà của chúng tôi.” “Ồ, chuyện nhà mình?” “Hôn sự của Bạch Khởi có bản vương và hoàng huynh làm chủ, các người có ý kiến?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Đông Hân.

Đông Hân cắn môi, ngay cả Hoàng thượng cũng được đưa ra, bà ta dám nói họ có ý kiến sao?

“Nếu chỉ là một thiếp thất, thì thiếp thất nên có quy củ của thiếp thất, đừng được sủng mà kiêu, trước mặt bản vương và Bạch Khởi, ngươi không có tư cách kiêu ngạo.” Một câu của Tô Ngọc khiến Đông Hân khó chịu như nuốt phải ruồi.

“Còn ngươi, đầu óc không tốt thì ăn nhiều đồ bổ não vào cho tỉnh táo.” Tô Ngọc coi thường nhất là loại người như Bạch Thịnh Hiên.

“Dù ngươi là cha của Bạch Khởi, cũng không nên làm ra chuyện như vậy, để một thiếp thất quản lý gia chủ đương nhiệm, ngươi quả thật làm được.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến Bạch Thịnh Hiên có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Để Đông Hân quản chuyện của Bạch Khởi, đúng là vấn đề của hắn.

Bây giờ dù trong lòng không hài lòng, hắn cũng không dám nói gì, chỉ có thể ấm ức gật đầu.

“Chuyện này đến đây là hết.

Về phần Đồng Thúy nên gả cho ai thì gả cho người đó, chuyện này không có gì để thương lượng.

Sau này các người cũng không cần đi tìm Bạch Khởi.

Ông cụ, chuyện này phiền ông.” Ông cụ không hề cảm thấy họ làm sai, ngược lại còn rất đồng tình gật đầu: “Được, chuyện này cứ giao cho chúng tôi làm.” Sắc mặt Đông Hân trắng bệch, trong lòng chỉ có một ý nghĩ, đó là hoàn toàn xong rồi.

“Vương gia, ngài không thể…” Đông Hân còn muốn giãy giụa lần cuối, bị Tô Ngọc liếc một cái, không dám nói gì nữa.

“Đừng dạy bản vương làm việc.” Nếu Đông Hân không độc ác như vậy, muốn tìm cho Bạch Khởi một người như thế, cũng sẽ không báo ứng lên người con trai bà ta.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Đông Hân đang lo lắng: “Lúc này mới sốt ruột à?

Quả nhiên, không phải con mình thì không biết đau lòng.

Lúc tính kế người khác cũng nên nghĩ kỹ xem cuối cùng người bị tính kế có phải là chính mình không.” Ông cụ và các tộc lão đồng tình gật đầu.

Nếu Đông Hân không độc ác như vậy, tìm một người tốt, bây giờ để con trai bà ta cưới cũng là một chuyện tốt, kết quả bà ta lại không biết điều, làm ra chuyện ghê tởm như vậy.

Điều này cũng không thể trách người khác, chỉ có thể trách bà ta không biết điều.

“Còn chuyện gì không?” Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi hỏi.

“Không có gì nữa, Ngọc ca và chị dâu đi nghỉ ngơi trước đi.” Bạch

Khởi vội vàng lắc đầu, lúc này không thể đắc tội Ngọc ca, đừng có mà xui xẻo.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Bạch Khởi một cái, đưa tay nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa: “Nếu đã nói hết những gì cần nói, chúng ta đi trước, chuyện còn lại giao cho Bạch Khởi tự xử lý.” “Được.” Khi Tô Ngọc đi đến cửa, anh quay đầu nhìn Bạch Khởi: “Đừng để người ta bắt nạt.” “Đó là đương nhiên, Ngọc ca yên tâm, sẽ không đâu.” Tô Ngọc gật đầu, đưa Vương Cẩn Hòa rời đi.

Sau khi Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa rời đi, Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân mới thở phào nhẹ nhõm, họ nhìn Bạch Khởi: “Chuyện này cứ vậy đi, ngươi cũng không có tổn thất gì, đừng liên lụy đến em trai ngươi.” Lời này không phải đang thương lượng với Bạch Khởi, mà là đang thông báo cho hắn.

“Lúc Ngọc ca còn ở đây sao ông không nói thế?

Bây giờ thấy Ngọc ca đi rồi, lại nói những lời như vậy?

Bạch Thịnh Hiên, ông nghĩ tôi vẫn là người sẵn lòng nghe lời ông như trước đây sao?

Đồ gì không biết.” “Ta là cha ngươi, ngươi phải nghe lời ta.

Ngươi đã có nhiều thứ như vậy, chẳng lẽ ngay cả hôn ước cuối cùng của em trai ngươi cũng muốn cướp đi sao?” “Nó cưới một người như vậy thì rốt cuộc có lợi gì cho ngươi?” Bạch Thịnh Hiên giận dữ chất vấn.

Bạch Khởi suy nghĩ một chút, cười như không cười nói: “Ồ?

Các người hỏi tôi có lợi gì?

Vậy lúc người đàn bà này đối xử với tôi như vậy, thì có lợi gì cho các người?” “Ngươi… ngươi quả thực là nói cùn.” “Ông nội, chuyện này phiền ông.” Bạch Khởi nhìn ông cụ cười nói.

Chương 1605

"Được, chuyện này giao cho ta." Ông cụ lạnh lùng liếc nhìn Đông Hân một cái, chuẩn bị hôm nay đi định luôn chuyện này.

Đông Hân nghe vậy hoàn toàn hoảng sợ, lo lắng nhìn Bạch Thịnh Hiên: "Chàng, nếu thật sự cưới Đồng Thúy, con trai chúng ta sẽ hoàn toàn bị hủy hoại." Bà ta tuyệt đối không thể để con trai cưới một người đàn bà lẳng lơ như vậy.

Nếu biết có ngày hôm nay, bà ta đã không làm chuyện như vậy.

Dù không muốn Bạch Khởi tốt, cũng tìm một người tốt hơn một chút.

Nhưng bây giờ hối hận cũng đã muộn.

"Cha, cha không thể làm vậy." Suy nghĩ của Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân giống nhau, nếu để con trai cưới người đàn bà Đồng Thúy đó, thì con trai sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Hắn quyết không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Ông cụ liếc nhìn Bạch Thịnh Hiên một cái: "Bây giờ các ngươi mới biết sốt ruột?

Lúc trước làm gì?" "Hơn nữa, đây là mệnh lệnh của Vương gia, không phải các ngươi nói không muốn là được, các ngươi có gan đó chứ ta thì không." Ông cụ lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Bọn họ thế này gọi là gì?

Gieo gió gặt bão.

Ông cụ nhìn Bạch Khởi, biết hắn đã có vị hôn thê, tâm trạng rất tốt: "Khi nào định thành thân thì nói với ta một tiếng, đến lúc đó ta đi hỏi cưới cho ngươi.” “Ông nội, con biết rồi.” Ông cụ hài lòng gật đầu, nhìn mấy vị tộc lão bên cạnh nói: “Đi thôi, chúng ta đến nhà họ Đồng một chuyến.” Đông Hân thấy họ lại định đi đến nhà họ Đồng vào lúc này, xem ra là muốn nhanh chóng định xong chuyện này.

Bạch Thịnh Hiên hoàn toàn hoảng sợ, nếu chuyện này thật sự được định đoạt, con trai hắn sẽ hoàn toàn bị hủy hoại.

Hắn quay đầu nhìn Bạch Khởi: “Ngươi còn chưa quậy đủ sao?

Chuyện này là lỗi của di nương ngươi, bà ấy đã xin lỗi ngươi rồi, ngươi còn muốn thế nào?” “Không muốn thế nào cả, chỉ muốn gậy ông đập lưng ông thôi.

Đừng kích động, dù con trai quý báu của ông có bị hủy hoại, cũng là do các người một tay tạo thành, có liên quan gì đến tôi?” Bạch Khởi châm chọc nói.

Một câu nói khiến Bạch Thịnh Hiên biến sắc, Đông Hân bên cạnh cũng vô cùng hối hận: “Ta biết sai rồi, ta xin lỗi, cầu xin ngươi tha cho em trai ngươi đi.” “Lúc bà chọn người này sao không nghĩ đến việc tha cho tôi?” Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Nói xong, hắn đứng dậy chuẩn bị rời đi: “Tôi còn rất nhiều việc phải xử lý, không tiễn các người.” “Ngươi…” Bạch Khởi quay người vào thư phòng, để lại hai người họ ở đó.

Đông Hân nắm lấy tay Bạch Thịnh Hiên: “Chàng, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Bọn họ không thể để Bạch Khởi được như ý.

“Tên khốn đó chỉ là cậy có Vương gia bọn họ giúp đỡ, nên mới dám làm vậy.

Thật quá đáng.” “Lúc ngươi chọn Đồng Thúy cho nó sao không nghĩ đến có ngày hôm nay?

Ngươi có bàn với ta không?” Bạch Thịnh Hiên nghe giọng bà ta đã thấy phiền, không hề khách sáo chất vấn.

Đông Hân sắc mặt tái nhợt nhìn Bạch Thịnh Hiên, lúc đó bà ta chỉ nghĩ đến việc làm sao để Bạch Khởi mất mặt.

Chỉ nghĩ rằng Bạch Khởi dù là gia chủ thì sao?

Cuối cùng cũng vẫn phải mất mặt xấu hổ.

Hoàn toàn không nghĩ rằng người bà ta chọn cuối cùng lại rơi vào đầu con trai mình.

“Lúc đó thiếp…” “Lúc đó cái gì?

Chỉ nghĩ đến việc làm Bạch Khởi mất mặt, những thứ khác đều mặc kệ, tự ý định hôn ước cho Bạch Khởi?

Giờ thì hay rồi, rơi vào đầu con trai chúng ta, ngươi vui rồi chứ?” Bạch Thịnh Hiên thật sự rất muốn biết rốt cuộc bà ta đang nghĩ gì.

“Thiếp…” Đông Hân nhất thời nghẹn lời, không biết nên nói gì.

Bạch Thịnh Hiên thấy bà ta như vậy, không hề khách sáo tiếp tục hỏi: “Lúc ngươi nói muốn tìm đối tượng thành thân cho Bạch Khởi, ta có nói với ngươi là tìm một người tính cách, nhân phẩm đều tốt không?” Đông Hân càng thêm im lặng, lúc đó Bạch Thịnh Hiên đúng là đã nói vậy.

Bà ta cũng đã đồng ý rất hay, nhưng đến lúc tìm người thật thì bà ta đã quên hết những điều đó, trong lòng chỉ nghĩ đến việc làm sao để Bạch Khởi mất mặt.

Tìm cho Bạch Khởi một người tính cách tốt, nhân phẩm tốt, gần như là không tồn tại.

Bây giờ đối mặt với sự chất vấn của Bạch Thịnh Hiên, Đông Hân lập tức không biết phải làm sao.

“Chỉ cần ngươi lúc tìm người làm theo ý ta, dù bây giờ Bạch Khởi đã đính hôn, phải để con trai chúng ta cưới đối phương, thì đó cũng là một cô nương tốt, chứ không phải người như Đồng Thúy.” Bây giờ con trai bị hủy hoại, một nửa là do người mẹ Đông Hân này.

Đối mặt với sự chất vấn của Bạch Thịnh Hiên, Đông Hân một câu cũng không dám nói, vì hắn nói rất đúng.

Tất cả đều là do sự ghen tị của bà ta gây ra.

“Chàng, thiếp biết sai rồi, bây giờ chúng ta phải giải quyết chuyện này trước, không thể để con trai…” “Giải quyết?

Ngươi nói ta nghe xem giải quyết thế nào?

Chuyện này là do Ngọc Vương và Ngọc Vương phi nói, đừng nói với ta là đi tìm Bạch Khởi, thái độ của nó ngươi đã thấy rồi.” Bạch Thịnh Hiên bực bội nói.

Hắn thật sự sắp bị Đông Hân làm cho tức chết.

Chỉ cần bà ta bàn với mình một chút, sự việc cũng sẽ không đến mức này.

Đông Hân sắc mặt tái nhợt nhìn Bạch Thịnh Hiên: “Vậy chàng cứ trơ mắt nhìn con trai cưới Đồng Thúy sao?

Đây không phải là muốn mạng của thiếp sao?” “Nếu ngươi bàn với ta một chút, sự việc cũng sẽ không thành ra thế này, nhưng ngươi có nghĩ đến việc bàn với ta không?” Bạch Thịnh Hiên nghe những lời này của Đông Hân, chán ghét nói.

Đông Hân nhìn Bạch Thịnh Hiên, trong lòng rất khó chịu.

“Thiếp…” “Ngươi cái gì?

Đông Hân, ngươi đừng quên Bạch Khởi cũng là con trai ta.” Bạch Thịnh Hiên không nhịn được nói.

Dù hắn không thích Bạch Khởi, đó cũng là con trai hắn.

Không phải là người mà Đông Hân muốn đối xử thế nào thì đối xử.

Chuyện bà ta làm thực sự có chút quá đáng.

Hơn nữa còn vượt qua mặt hắn để định đoạt chuyện này.

Bà ta nghĩ rằng dù hắn có biết cũng sẽ không làm gì sao?

“Chàng nói vậy là có ý gì?

Có phải chỉ nghĩ đến đứa con trai này, không quan tâm đến chúng ta nữa không?” Đông Hân nghe những lời này lập tức nổi giận.

“Thấy đứa con trai này của chàng quan hệ tốt với Ngọc Vương và Hoàng thượng, nên muốn đi nịnh bợ phải không?

Ta nói cho chàng biết, đừng có mơ.” Lúc này Đông Hân không nghe lọt tai bất cứ điều gì, chỉ biết rằng con trai mình sắp bị người ta phế đi.

Chương 1606

Bây giờ Bạch Thịnh Hiên còn nghĩ đến đứa con trai kia của hắn.

Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân vô lý gây sự, ánh mắt dần trở nên lạnh lẽo: “Ngươi đang chất vấn ta?” “Thiếp không phải đang chất vấn chàng, thiếp chỉ muốn biết có phải chàng có được đứa con trai Bạch Khởi này rồi thì không muốn quan tâm đến chúng ta nữa không?” Cau mày nhìn Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên lười cãi với bà ta, hắn muốn đi xem thử có cách nào để Bạch Khởi giúp cầu xin không.

Nhưng thái độ này của hắn trong mắt Đông Hân lại là ngầm thừa nhận.

“Vì để nịnh bợ Ngọc Vương, bây giờ chàng không muốn quan tâm đến con trai nữa phải không?” Đông Hân chất vấn nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Bạch Thịnh Hiên vốn nghĩ rằng bà ta vì chuyện này mà tâm trạng không tốt, lại là người mình đã sủng ái bao nhiêu năm, không muốn tính toán với bà ta.

Nhưng bây giờ Đông Hân lại làm ra chuyện như vậy, điều này khiến hắn vô cùng tức giận.

Nhịn rồi lại nhịn, khi Đông Hân túm lấy áo hắn gào thét, Bạch Thịnh Hiên cuối cùng cũng không nhịn được, đưa tay đẩy bà ta ra.

Đông Hân không kịp phản ứng, bị đẩy ngã xuống đất, cả người ngây ngốc nhìn Bạch Thịnh Hiên: “Chàng lại đẩy thiếp?” Bạch Thịnh Hiên cau mày, thấy bà ta như vậy, đang định đến đỡ bà ta dậy, kết quả còn chưa chạm vào người, bà ta đã bò dậy tấn công hắn.

Cơn đau rát trên mặt kích thích thần kinh của Bạch Thịnh Hiên.

Bị Đông Hân kích động, Bạch Thịnh Hiên phản tay tát vào mặt bà ta một cái.

Sau đó sờ lên mặt mình, khi thấy vết máu trên tay, sắc mặt càng thêm khó coi.

Hắn giận dữ nhìn Đông Hân: “Dám ra tay với ta?

Đông Hân, có phải bình thường ta đối xử với ngươi quá tốt rồi không?” Chỉ là một thiếp thất mà thôi, lại dám ra tay với chồng mình vào lúc này, rốt cuộc ai cho bà ta lá gan đó?

Đông Hân bị đánh xong mới bình tĩnh lại, thấy vết máu trên mặt Bạch Thịnh Hiên thì cả người đều ngây ra.

Ngơ ngác nhìn dáng vẻ tức giận của Bạch Thịnh Hiên, Đông Hân vội vàng đi tới: “Chàng… thiếp… thiếp không cố ý, thiếp chỉ là…” Vừa nói, bà ta vừa lấy khăn tay của mình định lau máu trên mặt Bạch Thịnh Hiên.

Còn chưa chạm vào Bạch Thịnh Hiên đã bị đẩy ra, hắn chán ghét nhìn Đông Hân: “Ngươi cút đi cho ta.” “Chàng, thiếp chỉ là quá lo lắng, thiếp không cố ý làm chàng bị thương.” Đông Hân biết tất cả những gì bà ta có ở nhà họ Bạch đều là do Bạch Thịnh Hiên cho.

Nếu hôm nay bà ta mất đi sự sủng ái của Bạch Thịnh Hiên, thì sau này tất cả sẽ hoàn toàn tan tành.

Bà ta tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Bạch Thịnh Hiên lười nghe Đông Hân nói nhiều.

Về chuyện của Bạch Khởi, Bạch Thịnh Hiên chỉ cảm thấy Đông Hân làm việc quá đáng.

Nhưng cũng không nghĩ nhiều, ai ngờ sau đó lại biến thành như vậy, thật là không biết sống chết.

Khi Đông Hân còn muốn lao tới, Bạch Thịnh Hiên mất kiên nhẫn đưa tay đẩy bà ta ra, vẻ mặt chán ghét nói: “Ngươi cút xa một chút, đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa.” Nói xong liền bỏ đi, không thèm liếc nhìn Đông Hân một cái.

Đông Hân ngã ngồi trên đất, ngơ ngác nhìn bóng lưng rời đi của Bạch Thịnh Hiên.

“Không được, ta không thể để chàng ghét ta.” Đông Hân lẩm bẩm nói.

Nghe những lời này, đám hạ nhân bên cạnh vẫn luôn quan sát liền liếc nhau, trong mắt đều là sự châm chọc.

Trước đây Đông Hân cậy vào sự sủng ái của Bạch Thịnh Hiên mà kiêu ngạo đến mức nào, thì bây giờ có lẽ đau khổ đến mức ấy.

Nhưng điều này không liên quan gì đến họ, họ chỉ là những hạ nhân bình thường mà thôi.

Lúc này chỉ cần lén xem kịch là được, còn những chuyện khác, thật sự không nghĩ nhiều.

Chuyện bên này nhanh chóng truyền đến tai Bạch Khởi.

Khi biết Bạch Thịnh Hiên đã đánh Đông Hân, Bạch Khởi có chút không thể tin được.

“Ồ?

Thật không ngờ, Bạch Thịnh Hiên lại ra tay với Đông Hân, ta còn tưởng tình cảm của hai người thật sự tốt đẹp đến thế, bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy.” Bạch Khởi nói với vẻ chế giễu.

Vị thị vệ bên cạnh ho khan một tiếng, kể lại những gì mình biết cho Bạch Khởi nghe: “Gia chủ, lý do ngài ấy tức giận đến mức ra tay đánh Đông Hân là vì Đông Hân đã cào rách mặt ngài ấy.” Chuyện này mà để người ngoài biết thì không biết sẽ mất mặt đến mức nào.

Bạch Khởi kinh ngạc nhìn thị vệ của mình, không thể nào?

Bạch Thịnh Hiên lại bị Đông Hân cào rách mặt ư?

Lá gan của Đông Hân này cũng lớn thật, dám động đến cả mặt của Bạch Thịnh Hiên, đây là chuyện có thể mất mạng.

“Cũng có chút thú vị, bây giờ chắc Bạch Thịnh Hiên đang tức chết rồi nhỉ?” “Đúng vậy, xem ra sau này Đông Hân sẽ thất sủng rồi.” Bạch Khởi không tỏ ý kiến gì về việc này, có thất sủng hay không còn phải xem tình hình sau này thế nào.

Đông Hân có thể nổi bật giữa bao nhiêu nữ nhân để độc chiếm sự sủng ái của Bạch Thịnh Hiên, cô ta vẫn có bản lĩnh đó.

Bây giờ chẳng qua chỉ chọc giận Bạch Thịnh Hiên, sau này có lẽ dỗ dành một chút là mọi chuyện sẽ ổn thôi, có gì to tát đâu?

“Chưa chắc.” “Nhưng dù sao đi nữa, hai người họ gây gổ vào lúc này cũng là chuyện tốt đối với chúng ta.” Dựa vào sự yêu thích của Bạch Thịnh Hiên dành cho con trai đó, cho dù chuyện đã sắp thành, ông ta cũng sẽ tìm cách hủy bỏ hôn sự này.

Là do Đông Hân lòng dạ quá hẹp hòi, nếu không sự việc cũng không đến nông nỗi này.

Nói cho cùng, đây cũng là do Đông Hân tự chuốc lấy.

Sau này chắc Bạch Thịnh Hiên cũng sẽ đến đây thôi nhỉ?

Ở một nơi khác, lão gia tử dẫn theo mấy vị tộc lão đến nhà họ Đồng.

Trước đó, Đông Hân đã bàn bạc với Đồng phu nhân về hôn sự giữa Đồng Thúy và Bạch Khởi, nhưng Đồng gia chủ hoàn toàn không coi chuyện này ra gì.

Dù sao đi nữa, một thiếp thất quyết định hôn sự của gia chủ thì quả là chuyện nực cười.

Bây giờ cả lão gia tử và tộc lão của nhà họ Bạch đều đến, điều này khiến ông ta không khỏi có chút lo lắng, chẳng lẽ nhà họ Bạch định làm thật?

Bạch Khởi là người từ Vong Ưu thành trở về.

Nếu anh ta không hài lòng với hôn sự này, sau này ra tay độc ác với con gái mình thì phải làm sao?

Chỉ nghĩ thôi, ông ta đã thấy có chút đáng sợ.

“Lão gia tử, không biết hôm nay ngài đến đây có việc gì?” “Bàn bạc về hôn sự giữa hai nhà.” Đồng gia chủ vừa nghe vậy liền nói: “Lão gia tử, con gái nhà tôi không xứng với gia chủ nhà ngài, chuyện này hay là bỏ qua đi?

Lúc phu nhân tôi và Đông Hân nói chuyện, tôi đã không xem là thật rồi.” “Yên tâm, không phải gia chủ Bạch Khởi của chúng tôi, mà là Bạch Dật.” Đồng gia chủ ngẩn ra, Bạch Dật?

Đây không phải là con trai của Đông Hân sao?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Lại để con trai của Đông Hân cưới con gái của ông ta?

Giữa chuyện này có hiểu lầm gì không?

Chương 1607

"Bạch Dật?

Lão gia tử, ngài không đùa với tôi đấy chứ?" Bạch lão gia tử lắc đầu: "Không đùa với ông, chuyện này là do Vương gia quyết định." Đồng gia chủ càng hoảng hơn: "Vương gia?

Lão gia tử nói là Ngọc Vương?" Trước đây đã có tin đồn rằng gia chủ nhà họ Bạch có quan hệ rất tốt với Ngọc Vương, chẳng lẽ là thật?

Lão gia tử gật đầu: "Đúng là Ngọc Vương." "Tại sao?

Lão gia tử, nhà chúng tôi không hề tính kế Bạch gia chủ, Vương gia sẽ không tìm chúng tôi gây phiền phức chứ?" Đồng gia chủ sắp khóc đến nơi.

Chuyện này là sao?

Nhà họ còn chưa đồng ý hôn sự này, sao lại gặp phải tai bay vạ gió thế này?

"Không phải Đông Hân nói hôn ước này hai nhà đã định rồi sao?" Lão gia tử nhíu mày nhìn bộ dạng của Đồng gia chủ rồi hỏi.

Đồng gia chủ vội vàng lắc đầu: "Làm sao có thể?

Dù sao Bạch Khởi cũng là gia chủ của nhà họ Bạch, bản thân anh ta và các vị trưởng bối như ngài đều không biết chuyện này, làm sao có thể chỉ dựa vào một thiếp thất mà định ra hôn ước được?" Tuy rằng ông ta muốn tìm cho con gái một người tốt, nhưng hậu viện nhà người ta còn có bao nhiêu người.

Dù giữa họ không xảy ra chuyện gì, nhưng trong mắt người ngoài thì lại là chuyện khác.

Nếu Bạch gia chủ biết Đông Hân tính kế mình như vậy, rồi lại trút giận lên nhà họ.

Kêu cả Vương gia đến đối phó với họ, đây không phải chuyện đùa.

Mà ông ta cũng không muốn đối đầu với Vương gia.

“Thật ra chuyện này là do Đông Hân tự tìm đến, nói muốn mai mối cho con gái tôi, lại còn là Bạch Khởi.

Nghe cô ta nói vậy, tôi đã biết chuyện này chắc chắn không đáng tin, nên không cho vợ tôi đồng ý.

Ai ngờ sau khi về cô ta lại nói với các ngài là hôn sự đã định rồi.” Đồng gia chủ giải thích.

Đối mặt với Đồng gia chủ như vậy, lão gia tử có chút cạn lời, tình huống này là sao?

Đông Hân còn chưa nhận được sự đồng ý ở bên này mà đã dám nói với họ là hôn ước đã định rồi sao?

“Lão gia tử, phiền ngài về nói với Vương gia một tiếng, chuyện này chúng tôi thật sự không biết gì cả.” Đồng gia chủ bất đắc dĩ nói.

Ông ta không hề muốn bị Vương gia ghi hận.

Bị Vương gia ghi hận thì chẳng có lợi lộc gì.

Lão gia tử bị ông ta chọc cho tức cười, không ngờ ông ta lại có thể nói ra những lời như vậy.

“Ông cũng thật không khách khí chút nào.” “Hết cách rồi, tôi không muốn vì hiểu lầm này mà liên lụy đến nhà họ Đồng chúng tôi.

Hơn nữa, Bạch Dật kia tôi cũng không ưa.” Có một người mẹ như Đông Hân, hắn ta có thể tốt đẹp đến đâu chứ?

“Được, nếu đã vậy, tôi sẽ về nói lại với Vương gia một tiếng, còn sau này thế nào, vẫn phải đợi Vương gia quyết định.” Lão gia tử nhìn Đồng gia chủ nói.

“Được.” Sau khi tiễn lão gia tử đi, Đồng gia chủ thở phào một hơi, may mà trước đó họ không động lòng mà định hôn ước với Bạch Khởi, nếu không bây giờ đã phiền phức rồi.

Đồng gia chủ vội vàng ra hậu viện tìm vợ mình.

“Nương tử, sau này đừng qua lại với Đông Hân nữa.” Vừa thấy người, Đồng gia chủ đã nói thẳng.

Đồng phu nhân nhíu mày: “Tại sao?

Chuyện gả con gái chúng ta cho Bạch Khởi còn chưa bàn xong mà.” “Còn bàn gì nữa, bà mà bàn tiếp là con gái chúng ta phải gả cho con trai của Đông Hân là Bạch Dật đấy.” Đồng gia chủ nghe bà ta vẫn còn suy nghĩ như vậy thì lập tức sốt sắng nói.

Nương tử ơi, bà đừng có lấy mạng của chúng ta.

“Cái gì?

Bạch Dật là cái thá gì?

Một đứa con của thiếp thất mà cũng xứng sao?” Đồng phu nhân lập tức bất mãn nói.

“Bà biết là tốt rồi.

Đông Hân chẳng qua chỉ là một thiếp thất của Bạch Thịnh Hiên, trong lúc không ai hay biết đã tự ý định hôn ước cho Bạch Khởi, bà nghĩ họ sẽ thừa nhận sao?” Phu nhân của ông đến lúc này rồi mà vẫn còn ngây thơ như vậy.

Đồng phu nhân bình tĩnh lại sau cơn tức giận, nhíu mày nhìn chồng mình: “Tướng công, chàng thấy chuyện này thế nào?” “Bạch Khởi đã trở về, đi cùng còn có Ngọc Vương.” Nghe hai chữ Ngọc Vương, sắc mặt Đồng phu nhân lập tức thay đổi, có chút căng thẳng: “Chuyện này là sao?” “Bạch Khởi được Ngọc Vương xem như em trai.

Tình hình của con gái chúng ta bên ngoài bà cũng biết rồi, bây giờ Vương gia đi cùng đến đây, biết Bạch Khởi bị Đông Hân tính kế, bà nghĩ ngài ấy sẽ đồng ý sao?” Đồng phu nhân gật đầu đồng tình, điều này đúng là không thể, nhưng chuyện đó có liên quan gì?

“Bà vẫn chưa hiểu tôi đang nói gì sao?” Thấy vợ vẫn còn ngơ ngác nhìn mình, Đồng gia chủ bất đắc dĩ hỏi.

“Chưa hiểu.” “Tôi thấy bà đúng là ngốc, Đông Hân bọn họ chắc chắn đã đắc tội với Vương gia rồi, nếu không Vương gia cũng sẽ không nói để con trai của Đông Hân cưới con gái chúng ta, đây chẳng phải là muốn làm cho bọn họ khó chịu sao?” Cách làm này của Vương gia còn tốt hơn nhiều so với việc trừng trị Đông Hân.

Trừng trị Đông Hân tuy có chút tác dụng, nhưng đó cũng chỉ là tạm thời.

Để Bạch Dật cưới người mà bà ta đã dày công lựa chọn, ngày nào cũng phải nhìn thấy cô con dâu này.

Mà bên cạnh cô con dâu này còn có bao nhiêu diện thủ.

Chỉ riêng điều này thôi, nhà nào có thể chấp nhận được?

Được Đồng gia chủ giải thích như vậy, Đồng phu nhân lập tức hiểu ra ý nghĩa của lời nói này.

“Tôi không muốn con gái gả cho kẻ như Bạch Dật.” Đồng phu nhân bất mãn nói.

Bạch Dật này chính là một tên công tử ăn chơi trác táng.

Cũng chỉ có người đàn bà đó mới thấy con trai mình là người xuất sắc.

Đông Hân bọn họ không muốn để Bạch Dật cưới con gái mình, bà còn không muốn con gái mình gả cho một người như vậy nữa là.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy ghê tởm.

“Tướng công, nếu thật sự là như vậy, nếu chúng ta không đồng ý, Vương gia có ý kiến gì không?

Đến lúc đó chẳng phải sẽ tìm đến gây phiền phức cho nhà chúng ta sao?” Đồng phu nhân có chút lo lắng nói.

“Về việc này bà có thể hoàn toàn yên tâm, Vương gia không phải người như vậy.

Vương gia làm thế, rất có thể là vì cho rằng nhà chúng ta cấu kết với Đông Hân, muốn sỉ nhục Bạch Khởi.

Nếu nhà chúng ta chưa bao giờ đồng ý chuyện này, thì Vương gia cũng không thể trách tội chúng ta được, bà nói có phải không?” Đồng gia chủ giải thích.

Chương 1608

Hơn nữa Vương gia là người thế nào, trong lòng ông ta rõ hơn ai hết.

Ngài ấy không phải loại người tùy tiện trút giận lên người khác.

“Vương gia của chúng ta, cũng tốt như Hoàng thượng vậy, bà đừng lo lắng nữa.” Đồng phu nhân tuy vẫn còn chút lo lắng, nhưng nghĩ đến những việc Tô Ngọc đã làm ở quận Dụ Hòa, bà cũng hoàn toàn yên tâm.

Mà lão gia tử sau khi trở về đã đến tìm Tô Ngọc, kể lại tình hình bên nhà họ Đồng cho anh nghe.

“Vương gia, bên nhà họ Đồng không hề định hôn ước với Đông Hân, hơn nữa họ cũng không coi lời của Đông Hân ra gì.

Về hôn sự giữa Đồng Thúy và Bạch Dật, nhà họ Đồng không đồng ý.” Lão gia tử thuật lại đúng sự thật.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn lão gia tử, còn chưa kịp nói gì thì Vương Cẩn Hòa bên cạnh đã lên tiếng: “Xem ra gia chủ nhà họ Đồng này là một người thông minh.” Biết chuyện gì có thể xen vào, chuyện gì không thể xen vào.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Nói không sai, đúng là một người thông minh.” “Vương gia, bây giờ phải làm sao?

Vẫn để Bạch Dật cưới Đồng Thúy sao?” “Cứ từ từ đã.” Lão gia tử lập tức hiểu ra, Tô Ngọc có lẽ muốn điều tra chuyện này, xem có thật sự như nhà họ nói, không hề cấu kết với Đông Hân hay không.

“Vâng.” Sau khi tiễn lão gia tử đi, Vương Cẩn Hòa mới lên tiếng: “Cho người đi điều tra đi, nếu nhà họ Đồng thật sự không liên quan, thì cũng không cần đẩy người ta vào hố lửa.” Ngay trước đó, họ đã biết con trai của Đông Hân là loại người gì.

Người như vậy mà tìm được vợ thì thật sự là ơn trời ban.

Nghe vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười nhìn cô: “Nương tử không hài lòng với bọn họ đến vậy sao?” “Đó là đương nhiên.” “Được, anh sẽ cho người đi điều tra chuyện này.” Tối hôm đó, Tô Ngọc đã biết rõ ngọn ngành sự việc, cũng biết về con người Đồng Thúy.

Thì ra là vậy, thảo nào nhà họ Đồng không muốn gả con gái cho một người như thế.

“Đã có tin tức rồi sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Phu nhân, tin tức Đồng Thúy nuôi diện thủ bên ngoài đều là do chính nhà họ tự tung ra.” Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc: “Còn có thể như vậy sao?” “Mục đích họ làm vậy là gì?” Để con gái mình bị người ta bàn tán chỉ trỏ, điều này có lợi gì cho nhà họ.

“Nhà họ Đồng chỉ có Đồng Thúy là con gái duy nhất, vì vậy những người trong chi thứ lúc nào cũng muốn cô ấy thành thân, sau đó tìm cách chiếm đoạt toàn bộ tài sản của nhà họ Đồng.” “Để ngăn chặn chuyện đó xảy ra, Đồng Thúy đã nghĩ ra cách này, khiến người ta nhìn thấy mà e sợ, muốn gia sản nhà họ Đồng, nhưng lại không thể chấp nhận một người như cô ấy.” Nguyên Bảo thật sự cảm thấy Đồng Thúy này cũng là một người tàn nhẫn.

Tàn nhẫn đến mức ngay cả danh tiếng của mình cũng không cần.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo với ánh mắt vô cùng phức tạp: “Cô ấy không sợ mình không gả đi được sao?” “Cô ấy thích thị vệ bên cạnh mình.” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang một cảm xúc không nói nên lời.

“Cô ấy đưa nhiều người về như vậy, không lẽ chỉ để kích thích tên thị vệ kia sao?” Vương Cẩn Hòa nghĩ đến một khả năng.

Nguyên Bảo không nói gì, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng.

Đồng Thúy chính là muốn kích thích thị vệ của mình.

“Vậy có hiệu quả không?” “Hiệu quả thì có, tên thị vệ đó càng ngày càng xa lánh cô ấy hơn.” Nguyên Bảo nén cười nói.

Vương Cẩn Hòa bật cười, cô biết ngay mà.

“Tên thị vệ đó tình hình thế nào?” “Tên thị vệ đó có lẽ cũng có tình cảm với Đồng Thúy, chỉ là thấy cô ấy ở cùng những người đàn ông khác, nên cảm thấy nên tránh xa cô ấy.

Quan trọng nhất là hắn cảm thấy mình chỉ là một thị vệ, không xứng với Đồng Thúy.” Dù sao cũng là tiểu thư duy nhất của nhà họ Đồng, còn hắn chỉ là một thị vệ bình thường.

Tên thị vệ đó cũng lo lắng sau khi ở bên nhau, Đồng Thúy sẽ bị người đời chê cười, và đó không phải là điều hắn muốn thấy.

“Thì ra là vậy.” Vương Cẩn Hòa gục đầu lên bàn, nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Em rất có hứng thú với Đồng Thúy này.” “Còn cả tên thị vệ của cô ấy nữa.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: “Vậy có muốn gọi người đến cho em gặp không?” “Được thôi.” “Nếu người ta thật sự có người mình thích, vậy thì đừng chia rẽ uyên ương nữa, cứ trực tiếp để bên nhà họ Đồng nói không ưa Bạch Dật là được, nhớ phải hạ thấp Bạch Dật càng nhiều càng tốt.” Không phải Đông Hân thấy con trai mình tốt đẹp lắm sao?

Nếu ngay cả một người nuôi diện thủ cũng không thèm con trai bà ta, vậy chỉ có thể chứng tỏ con trai bà ta thật sự quá tệ.

“Được.” Như vậy cũng có thể đạt được mục đích của họ.

Đông Hân đang lúc lo sốt vó tìm cách giải quyết thì nghe tin nhà họ Đồng không muốn cưới Bạch Dật.

Nghe tin này, Đông Hân suýt nữa thì tức đến ngất đi.

Ngay cả Bạch Thịnh Hiên đang ở nhà vì vết thương trên mặt cũng hoàn toàn nổi giận.

Ông ta vội vã đến đây, giận dữ nói: “Chuyện tốt cô làm đấy.” Đông Hân hoàn toàn không nghe lọt tai, bây giờ trong đầu bà ta chỉ có một suy nghĩ là con trai mình bị người ta khinh thường.

Một người đàn bà lẳng lơ, dựa vào đâu mà khinh thường con trai bà ta?

Chuyện này bà ta và nhà họ Đồng chưa xong đâu.

Bạch Thịnh Hiên nhìn bộ dạng không cam tâm của Đông Hân, chán ghét nói: “Cô tốt nhất là an phận cho tôi một chút.” Bà ta còn chưa thấy chuyện ầm ĩ đủ lớn, bọn họ chưa đủ mất mặt hay sao?

Đông Hân bây giờ không nghe được gì, chỉ biết con trai mình bị sỉ nhục.

Một người đàn bà lẳng lơ mà cũng dám đối xử với con trai mình như vậy.

“Đến lúc này rồi mà ông còn mắng tôi, Đồng Thúy chẳng qua chỉ là một con tiện nhân lẳng lơ mà thôi, cho dù có khinh thường thì cũng phải là nhà chúng ta khinh thường nó, nó dựa vào đâu mà khinh thường con trai chúng ta?” Đông Hân giận dữ nói.

Nghe những lời này, Bạch Thịnh Hiên chỉ thấy buồn cười.

“Cô có thôi đi không?

Cô cho rằng nhà họ Đồng đang khinh thường Bạch Dật, rồi sao nữa?

Cô muốn làm gì?

Đi tìm nhà họ Đồng gây phiền phức à?

Cô đừng quên nhà họ Đồng ở đây có địa vị ngang với nhà họ Bạch chúng ta, lúc cô muốn tìm người ta gây phiền phức, có bao giờ nghĩ xem mình có đủ tư cách không?” Bạch Thịnh Hiên bị bộ dạng này của bà ta làm cho tức cười.

Sao bà ta có thể vô tri đến mức này?

Tuy nhiên, Đông Hân lại không nghĩ vậy, bà ta không chút khách khí nói: “Bây giờ nhà họ Bạch không phải đã có quan hệ với Ngọc Vương rồi sao?

Chỉ cần chúng ta vận dụng hợp lý, còn sợ nhà họ Đồng không quỳ xuống xin lỗi à?” Một câu nói khiến Bạch Thịnh Hiên chỉ muốn tát cho Đông Hân một cái, bà ta rốt cuộc đang nói nhảm gì vậy?

Còn muốn nhà họ Đồng quỳ xuống xin lỗi?

“Mối quan hệ với Ngọc Vương này là của cô à?

Cô quên chuyện lần trước suýt bị Vương gia ném vào quân doanh rồi sao?” Bạch Thịnh Hiên tức đến đầu óc quay cuồng.

“Cô dám dùng danh tiếng của Ngọc Vương để làm việc bên ngoài, cô tưởng Ngọc Vương là ai?” Đông Hân trước đó chỉ nghĩ đến việc bắt nhà họ Đồng quỳ xuống nhận lỗi, mà quên mất Tô Ngọc là người của Bạch Khởi.

Bà ta đã tính kế Bạch Khởi mà còn muốn Ngọc Vương giúp đỡ, quả thật là người si nói mộng.

“Tôi… tôi…” “Cô cái gì mà cô?

Nói chuyện làm việc thì dùng não một chút, bây giờ Ngọc Vương vốn đã rất không hài lòng với chúng ta rồi, cô còn nghĩ đến việc dùng danh tiếng của Ngọc Vương để làm việc, cô coi Ngọc Vương là ai?

Danh tiếng của ngài ấy dễ dùng vậy sao?” Bạch Thịnh Hiên sắp bị con ngốc này làm cho tức chết rồi.

Chương 1609

Đông Hân gần đây bị Bạch Thịnh Hiên mắng không ngóc đầu lên được, bây giờ lại bị ông ta nói như vậy, ngọn lửa trong lòng không sao dập tắt được.

Bà ta nhìn Bạch Thịnh Hiên, nước mắt cứ thế tuôn rơi, ánh mắt nhìn ông ta cũng đầy uất ức: “Tướng công, có phải ngài không thích em nữa không?” “Có phải không cần em và con trai nữa không?” Thấy bộ dạng này của Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên không hề có chút đau lòng và sủng ái như trước, chỉ còn lại sự chán ghét và mất kiên nhẫn.

Bà ta chỉ biết khóc thôi sao?

Lúc nào cũng chỉ nghĩ dùng nước mắt để giải quyết vấn đề?

“Đủ rồi, cô có thể đừng khóc nữa không?

Khóc làm người ta phiền lòng.” Nước mắt trên mặt Đông Hân chực rơi không rơi, trông vô cùng buồn cười.

Trước đây Bạch Thịnh Hiên thích nhất chiêu này, ai ngờ lúc này lại không thích nữa, ngược lại còn khiến bà ta mất mặt như vậy.

“Tướng công, em chỉ lo cho con trai thôi, nếu để con trai biết chuyện này… nó sẽ buồn biết bao.” Đông Hân biết lúc này nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể lấy con trai ra nói.

Dù sao con trai bà ta cũng là đứa con mà Bạch Thịnh Hiên yêu thích và sủng ái nhất.

Tuy nhiên, Đông Hân đã thất vọng.

Nếu là trước đây, Bạch Thịnh Hiên quả thật sẽ nén lại sự bất mãn trong lòng, vì đứa con mà dành cho Đông Hân thêm một phần tình cảm.

Nhưng lúc này ông ta sắp tức chết rồi, còn quản bà ta nhiều như vậy làm gì?

“Cô câm miệng cho tôi, nếu không phải cô một lòng muốn sỉ nhục Bạch Khởi, sự việc có đến nông nỗi này không?

Chuyện là do cô gây ra, cô còn mặt mũi nói đến chuyện này sao?” Không nói thì thôi, càng nói Bạch Thịnh Hiên càng tức giận.

Ánh mắt nhìn bà ta cũng đầy phẫn nộ.

Đông Hân lập tức hoảng sợ, ai ngờ một câu nói như vậy lại khiến Bạch Thịnh Hiên nổi giận hoàn toàn?

“Tôi…” Ai mà biết được Bạch Khởi sẽ trở về vào lúc này?

Không chỉ trở về một mình, mà còn mang cả Ngọc Vương bọn họ về nữa.

Đây không phải là cố ý làm cho họ mất mặt sao?

Nhìn bộ dạng của Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên chỉ cảm thấy phiền não: “Gần đây cô tốt nhất là nên tự kiểm điểm lại đi, đừng ra ngoài làm mất mặt xấu hổ nữa.” Thấy người chồng từng yêu thương mình hết mực giờ lại nói mình làm mất mặt xấu hổ, Đông Hân vô cùng đau khổ.

Lúc định tranh luận với Bạch Thịnh Hiên thì ông ta đã đi mất rồi.

Bạch Dật ban đầu không biết chuyện này, mãi đến khi đi chơi với bạn bè, gặp phải kẻ không ưa mình, bị người ta chế nhạo mới biết chuyện.

Bị người ta chế giễu, Bạch Dật mang theo một thân tức giận trở về nhà.

Đến sân của Đông Hân, hắn phẫn nộ nhìn bà ta: “Mẹ rốt cuộc đang làm gì vậy?

Mẹ có biết vì mẹ mà con ở bên ngoài bị bao nhiêu người cười nhạo không?" Hắn vẫn luôn biết mẹ mình đang tìm vợ chưa cưới cho anh trai, nhưng hắn không bao giờ ngờ bà lại làm ra chuyện như vậy.

Cuối cùng hôn sự này lại rơi vào đầu hắn, thế cũng thôi đi, cuối cùng lại còn bị nhà họ Đồng khinh thường.

"Mẹ… mẹ làm vậy chẳng phải đều vì con sao." Đông Hân thấy con trai tức giận trách móc mình, trong lòng có chút đau khổ.

"Vì con ư?

Con hoàn toàn không cần." Hắn không có chí lớn gì, chỉ muốn ăn uống vui chơi là đủ rồi.

Gia tộc có đại ca ở đó sẽ phát triển rất tốt.

Nhưng mẹ hắn lại không chịu, làm gì cũng muốn hắn tranh giành với đại ca.

Hắn học y không có thiên phú, chỉ làm ăn kinh doanh là được.

Bây giờ mỗi tháng có thể kiếm được vài nghìn lượng bạc, hoàn toàn đủ cho hắn tiêu xài.

Cộng thêm một số thứ gia tộc cho, hắn có thể sống rất sung túc.

Kết quả là mẹ hắn lại làm ra chuyện ghê tởm này, thật quá đáng.

"Con… sao con có thể nói như vậy?" "Sao con lại không thể?

Nhà họ Bạch là y dược thế gia, thiên phú y học của đại ca là tốt nhất, cũng là người thích hợp nhất để làm gia chủ, hơn nữa anh ấy cũng rất có thực lực.

Con chỉ thích hợp làm kinh doanh nhỏ của mình, bây giờ mỗi tháng con đã có thể kiếm được bảy tám nghìn lượng bạc, cho con thêm chút thời gian nữa là con có thể kiếm được một vạn lượng mỗi tháng.

Gia tộc cũng không bạc đãi con, mỗi tháng cũng chia cho con không ít, cuộc sống của con rất tốt, không cần mẹ dùng thủ đoạn hạ tiện này để mưu tính cho con.” Đại ca mới mười hai tuổi đã có thể tự nuôi sống mình rồi.

Hắn cũng phải học tập đại ca, tuy thiên phú của hắn không bằng đại ca, nhưng hắn sẽ nỗ lực kiếm tiền nuôi sống bản thân.

Đông Hân tức đến mặt trắng bệch, bà ta làm vậy rốt cuộc là vì ai?

Kết quả hắn lại nói thủ đoạn bà ta dùng là hạ tiện.

Đây còn là con trai ruột của bà ta sao?

“Con… con… lời con nói cũng khó nghe quá rồi, chút tiền đó của con đủ làm gì?

Anh ta có được là cả một gia tộc đấy.” Đông Hân tức giận nói.

“Con nói sai sao?” “Chút tiền đó của con thì sao?

Con tự mình kiếm được mấy nghìn lượng một tháng, con dùng tiền đó một cách đường hoàng.

Còn về việc đại ca có được cả gia tộc, anh ấy là con vợ cả, có thiên phú lại có năng lực, đó là điều nên làm.” Bạch Dật thật sự sắp tức chết rồi.

Trong mắt người khác, hắn đúng là một kẻ ăn chơi.

Nhưng hắn không cờ bạc, không chơi bời lăng nhăng.

Chỉ là ăn uống vui chơi, nhưng hắn cũng dùng tiền của mình để ăn uống vui chơi, thế thì có gì sai?

Nghe những lời Bạch Dật nói, Đông Hân đứng bên cạnh tức không nhẹ: “Sao con không xem người khác nói con thế nào?

Nói con là một kẻ ăn chơi, không biết làm gì chỉ biết tiêu tiền của gia đình.” “Con ăn chơi thì sao?

Con có tiêu một đồng nào của gia đình không?” Bạch Dật cảm thấy những người đó đúng là ăn củ cải lo chuyện bao đồng.

“Nếu thật sự so sánh, con trai của họ còn không bằng con, dựa vào đâu mà chế nhạo con?

Chuyện mẹ làm hôm nay thật sự quá đáng, lúc mẹ làm những chuyện này có nghĩ đến cảm nhận của con không?” Bạch Dật từ nhỏ đã thích người anh trai Bạch Khởi này.

Chương 1610

Chỉ vì Đông Hân, anh trai luôn không thích hắn, bây giờ thì tốt rồi, bà ta làm ra chuyện như vậy, anh trai chắc chắn càng ghét hắn hơn.

Nghĩ thôi cũng thấy ấm ức.

“Mẹ chẳng phải muốn con có được nhiều thứ hơn, sống tốt hơn một chút sao.” Đối mặt với sự trách móc của con trai, Đông Hân cảm thấy mình thật sự rất tổn thương.

“Con có cần không?

Con chưa bao giờ nói với mẹ là con thiếu thốn thứ gì, luôn là mẹ tự ý muốn cho con.” Chỉ nghĩ đến điều này, trong lòng hắn đã không thoải mái.

“Có một lần mẹ định tính kế đại ca, con đã nói với mẹ là không được phép bắt nạt anh ấy như vậy, nhưng mẹ đã làm gì?

Những việc mẹ làm có cần con phải nhắc lại không?” Bạch Dật chỉ cần nghĩ đến chuyện lúc đó là cảm thấy mặt mũi của mình đã bị vứt đi hết.

Rõ ràng chỉ là một thiếp thất, lại luôn nghĩ đến việc tính kế gia chủ.

Còn lúc nào cũng muốn can thiệp vào chuyện của gia chủ.

“Nếu ngay từ đầu con biết mẹ đề xuất giới thiệu đối tượng cho đại ca là để tính kế anh ấy, con nhất định sẽ không để mẹ được như ý.” Bạch Dật nhìn người trước mặt, giận dữ gầm lên.

Đông Hân một lòng vì đứa con trai này, kết quả bây giờ con trai lại một lòng nghĩ đến người anh trai Bạch Khởi.

Anh ta có cho bà ta chút mặt mũi nào không?

“Ai cho con gọi nó là anh trai?

Nó không phải là anh của con.” “Lúc Vương gia muốn con cưới Đồng Thúy, nó thậm chí còn không nói giúp con một câu, còn nói mẹ nó chỉ sinh được một mình nó là con trai.

Bây giờ con miệng mồm gọi nó là anh trai, người ta căn bản không thèm.” Đông Hân giận dữ nói.

Bà ta nghe Bạch Dật gọi Bạch Khởi là anh trai liền thấy chướng tai.

Bạch Dật nghe vậy, mắt sắp trợn lên tận trời.

Hắn lạnh lùng nhìn Đông Hân trước mặt: “Vậy thật sự làm mẹ thất vọng rồi, con hoàn toàn không quan tâm đến chuyện đó.” “Từ nhỏ con đã thích người anh trai Bạch Khởi này, nếu không phải vì mẹ, anh ấy cũng không đến nỗi ghét con như vậy.

Bây giờ mẹ tính kế anh ấy, muốn làm anh ấy mất mặt, anh ấy đối xử với con như vậy có gì sai không?” Nếu là hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy, có gì sai sao?

Nghe con trai nói những lời như vậy, Đông Hân nhìn hắn như nhìn một con quái vật.

Con trai bà ta lại thích nhất người mà bà ta ghét nhất, hận không thể trừ khử.

Chuyện này là sao?

“Không được, ta tuyệt đối không cho phép con như vậy.” Đông Hân nghiến răng giận dữ nói.

“Lười nói với mẹ, con đi tìm đại ca của con đây.” Nói xong liền quay người định đi.

Đông Hân nghe Bạch Dật lại muốn đi tìm Bạch Khởi, điều này làm sao bà ta chịu nổi: “Con mà đi thì đừng nhận ta là mẹ nữa.” Bước chân của Bạch Dật dừng lại một chút, rồi tiếp tục đi về phía trước.

Đi đến cửa, hắn nhìn Đông Hân: “Đại ca thực ra là một người rất dễ sống chung, luôn là mẹ hiểu lầm đại ca, sao mẹ không nghĩ xem đại ca đã trải qua bao nhiêu chuyện?” “Nếu vì chuyện này mà mẹ muốn đoạn tuyệt quan hệ với con, vậy con cũng không có gì để nói.” Hắn đã nghĩ thông suốt rồi, chuyện này vốn là lỗi của bà ta.

Bây giờ liên lụy đến mình, bà ta vẫn không biết hối cải, nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này chắc chắn sẽ còn gây ra nhiều chuyện nữa, không bằng nhân lúc này cho bà ta biết sự nghiêm trọng của vấn đề.

Đông Hân vốn nghĩ mình nói vậy thì con trai sẽ không rời bỏ mình, nhưng bà ta đã sai.

Bạch Dật đi không một chút lưu luyến.

Nhìn hắn rời đi như vậy, Đông Hân vội vàng nói: “Giữ nó lại cho ta, không được phép để nó rời khỏi đây một bước.” Bạch Dật có để người của Đông Hân bắt được không?

Đó là điều không thể.

Bạch Dật né tránh những người đến bắt mình, thoáng cái đã chạy mất.

Đến cổng sân của Bạch Khởi, Bạch Dật không biết nên dùng cớ gì để vào.

Chỉ có thể ngồi xổm ở cửa, cẩn thận nhìn vào trong, lại không dám hành động quá mạnh, sợ sẽ làm đại ca không vui và tức giận.

Cuối cùng, Tô Ngọc đã phát hiện ra Bạch Dật.

“Có một người đang ngồi xổm ở cửa, chắc là đến tìm cậu.” Tô

Ngọc nhìn Bạch Khởi nói.

Bạch Khởi có chút ngạc nhiên, đứng dậy ra xem.

Thấy Bạch Dật đang ngồi xổm ở cửa, anh nhíu mày: “Cậu đến đây làm gì?” Thực ra lúc Bạch Dật mới sinh, anh cũng khá thích nó.

Nhất là lúc một hai tuổi.

Lúc đó anh vẫn còn ở nhà họ Bạch.

Bạch Dật gọi tiếng đầu tiên chính là “ca ca”, sau khi biết đi thì ngày nào cũng chạy theo anh.

Tuy lúc đó anh giả vờ rất không kiên nhẫn, nhưng cũng sẽ đi chậm lại để đợi nó.

Sau này vì những việc Đông Hân làm mà anh dần dần xa lánh Bạch Dật.

Sau khi đến Vong Ưu thành thì rất ít khi trở về, lúc về thì anh cũng rất bận, càng không có thời gian quan tâm Bạch Dật ra sao.

Bây giờ mẹ nó vừa tính kế anh, nó lại chạy đến trước mặt anh ngồi xổm, chuyện này là sao?

Bạch Dật ngẩng đầu nhìn Bạch Khởi, đáng thương nói: “Ca, anh ghét em rồi phải không?” Bạch Khởi nhíu mày, có chút không quen với tiếng “ca” này của nó.

“Cậu không nên đến đây.” “Tại sao không nên đến?” Bạch Dật bất mãn nói.

“Để mẹ cậu biết, lại nói tôi bắt nạt cậu.” Bạch Khởi lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Bạch Dật hừ một tiếng: “Bà ấy nghĩ sao là chuyện của bà ấy, có quan hệ gì với con?

Con ghét bà ấy nhất.” Bạch Khởi bị bộ dạng này của Bạch Dật làm cho tức cười: “Cậu đừng quên, cậu sống dựa vào bà ấy, chọc giận bà ấy, chi phí sinh hoạt của cậu sẽ bị cắt đấy.” “Con không lo, con bây giờ không ăn bám gia đình, từ ba năm trước con đã tự kinh doanh nhỏ, bây giờ mỗi tháng đều có thể kiếm được bảy tám nghìn lượng bạc đấy.

Tuy không bằng ca ca, nhưng con cũng không chết đói được.

Con đi chơi đều tiêu tiền mình kiếm được, không dùng tiền của gia đình.” Bạch Dật vội vàng giải thích.

Bạch Khởi kinh ngạc nhìn Bạch Dật, mấy năm không về, Bạch Dật lại đã tự kinh doanh kiếm tiền rồi sao?

Điều này khiến anh có chút bất ngờ.

Tô Ngọc thấy Bạch Khởi đi một lúc lâu không về, đi ra thì nghe được cuộc đối thoại của hai anh em.

“Nhưng con luôn lấy ca ca làm mục tiêu, tuy con không thông minh bằng ca ca, nhưng con cũng muốn giống như anh, tự mình sống, cho dù con có làm một kẻ ăn chơi chỉ biết ăn uống vui chơi, con cũng phải tiêu tiền của chính mình.” Tiêu tiền của gia đình thì có gì hay ho?

Chương 1611

Nói xong, Bạch Dật im lặng, bối rối nhìn Bạch Khởi: “Ca, chuyện lần này, xin lỗi anh.” Hắn cũng không biết tại sao lại nói như vậy, chỉ cảm thấy nên xin lỗi.

“Lúc đó, khi mẹ nói muốn tìm cho anh một vị hôn thê, em đã nghĩ bà ấy sẽ tìm cho anh một người tốt.

Ai ngờ bà ấy lại chọn Đồng Thúy,” Bạch Dật chau mày nói.

“Nếu biết bà ấy sẽ làm vậy, em chắc chắn đã cản lại.” Bạch Dật nghĩ lại mà thấy hối hận.

Nếu cậu chú ý thêm một chút thì đã không đến nỗi không phát hiện ra vấn đề.

Mẹ cậu vốn đã có thành kiến với anh cả, lại còn không vừa lòng, sao có thể thật tâm đối tốt với anh được chứ?

Là cậu đã quá coi nhẹ mọi chuyện.

Bà ấy nói muốn hàn gắn quan hệ với anh cả, vậy mà cậu lại tin.

Cậu thật quá ngây thơ.

Sau này, lời của mẹ, cậu sẽ không bao giờ nghe nữa.

Bạch Khởi nhìn Bạch Dật với ánh mắt có phần phức tạp.

Chuyện này không liên quan gì đến cậu ta, nói đúng ra thì Bạch Dật cũng là một người bị hại.

Cậu ta tự mình chạy đến đây xin lỗi làm gì?

“Danh tiếng của cậu bây giờ cũng không tốt đẹp gì, đều là do tôi tính kế cả, cậu không cần phải đến xin lỗi tôi,” Bạch Khởi thản nhiên nói.

Anh nghĩ sau khi biết những chuyện này, chắc Bạch Dật sẽ rời đi thôi?

Thế nhưng, Bạch Dật lại nói một cách thản nhiên: “Không sao, dù sao danh tiếng của em đã tệ rồi, bây giờ thế này cũng chẳng sao cả, không ảnh hưởng gì đến em.” Bạch Khởi nhìn Bạch Dật như nhìn một tên ngốc, trong đầu gã này chứa cái gì vậy?

“Anh, anh đừng lơ em nữa được không?

Trước kia anh đến thành Vong Ưu không về thì thôi, nhưng sau này về nhà rồi anh cũng chẳng thèm ngó ngàng đến em.” Chỉ nghĩ đến thôi là lòng cậu đã rất khó chịu.

Tại sao anh lại không thích cậu chứ?

Bạch Khởi đưa tay day trán.

Đối với Bạch Dật, anh đã từng thật sự yêu quý người em trai này, nhưng bây giờ mối quan hệ giữa anh và Bạch Thịnh Hiên đã đến mức này rồi.

Tiếp tục qua lại với cậu ta thì còn ra thể thống gì nữa?

“Cậu không nên đến tìm tôi, cậu nên biết tôi là người từ thành Vong Ưu trở về, bọn họ sẽ không cho phép cậu lại gần tôi đâu,” Bạch Khởi lạnh nhạt nói, thái độ có phần xa cách.

Nhưng Bạch Dật lại bĩu môi bất mãn: “Nếu em phải dựa vào họ để sống thì còn phải cân nhắc một chút, nhưng bây giờ em có dựa vào họ để ăn cơm đâu, tại sao em phải tự làm mình ấm ức chứ?” “Họ là họ, nếu anh không thích thì có thể mặc kệ họ, nhưng em là em, anh không thể vì không thích họ mà ghét lây cả em được.” Bạch Dật càng nghĩ càng thấy tủi thân.

Rõ ràng cậu chẳng làm gì cả, tại sao anh lại không thích cậu chứ?

Bạch Khởi lập tức im lặng.

Thật ra cũng không phải là không thích Bạch Dật, chỉ là không biết phải đối xử thế nào mà thôi, dù sao quan hệ của họ thật sự không tốt.

“Để cậu ta vào đi rồi nói,” giọng Tô Ngọc vang lên bên cạnh.

“Ngọc ca, anh đến rồi.” Bạch Khởi thấy Tô Ngọc thì khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Em trai đúng là một phiền phức.

Đương nhiên, Nam Kiều và Lạc Diễm thì ngoại lệ, dù sao cũng là lớn lên cùng nhau từ nhỏ.

Bây giờ lại có thêm một người em trai cùng cha khác mẹ, khiến anh thật sự rất phiền lòng.

Bạch Dật thấy Tô Ngọc thì có chút kinh ngạc, sau đó cung kính hành lễ: “Tham kiến Ngọc Vương.” “Đứng lên đi.” Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi bên cạnh: “Người đã tìm đến tận nơi rồi, có chuyện gì thì vào trong nói cho rõ ràng, đừng chặn người ta ở ngoài.” Bạch Dật ở bên cạnh không ngừng gật đầu.

Vương gia thật là người tốt, còn nói giúp cậu, giống như anh trai vậy.

Tô Ngọc cảm nhận được ánh mắt của Bạch Dật, anh xem như đã hiểu Bạch Dật là người thế nào.

Người này vẫn còn rất đơn thuần, thích là thích, không thích là không thích.

Ở bên cạnh một người mẹ như Đông Hân mà không bị nuôi dạy lệch lạc, thật khiến người ta bất ngờ.

Nhưng trước đó quả thật là anh đã có thành kiến.

Vốn nghĩ một người như Đông Hân sẽ không nuôi dạy được đứa con nào tốt, lại còn là một kẻ ăn chơi trác táng.

Ban đầu anh nghĩ người như vậy chắc chắn không phải người tốt.

Kết quả sau một thời gian tiếp xúc ngắn ngủi mới biết, cậu ta thực chất chỉ là một người yêu quý anh trai mình mà thôi.

Vì Đông Hân mà bị anh ghét lây, thực sự có chút đáng thương.

Bạch Khởi có chút không muốn gọi người vào.

Một khi người vào rồi, sau này chắc chắn sẽ có vô số phiền phức.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy phiền chết đi được.

“Ngọc ca, cậu ta chính là một phiền phức,” Bạch Khởi miễn cưỡng nói.

Bạch Dật vội vàng lắc đầu: “Anh trai yên tâm, em không phải phiền phức đâu, em có thể đảm bảo.” Nghe Bạch Dật nói vậy, khóe miệng Bạch Khởi giật giật, đối với người này anh đã không còn gì để nói nữa.

“Được rồi, cứ để người vào trước, có chuyện gì hai người nói rõ với nhau sẽ tốt hơn.” Bạch Dật không ngừng gật đầu: “Anh phải nghe lời Vương gia.” Bạch Khởi bị Bạch Dật chọc cho tức cười, gan cậu ta cũng lớn thật, dám nói với anh như vậy?

Đúng là một kẻ không sợ chết.

“Vào đi,” Bạch Khởi bực bội nói.

Bạch Dật vui mừng khôn xiết.

Kể từ khi anh trai đến thành Vong Ưu, cậu chưa từng được đến nơi ở của anh nữa.

Nhìn Bạch Khởi đang không vui đi phía trước, Bạch Dật cẩn thận ghé sát vào người Tô Ngọc, nhỏ giọng nói: “Vương gia, cảm ơn ngài.” “Cậu rất thích người anh này?” Tô Ngọc bình thản hỏi.

Bạch Dật không ngừng gật đầu: “Đương nhiên rồi, em thích anh nhất.

Em nghe người khác nói lúc em tập nói, tiếng đầu tiên em gọi chính là ‘anh’, biết đi rồi thì ngày nào cũng bám theo anh ấy.

Sau này vì mẹ em nên anh ấy mới không thích em nữa.” Nói đến đây, trong mắt Bạch Dật lộ vẻ mất mát, tâm trạng cũng có chút không tốt.

Chương 1612

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Bạch Dật, trong mắt hiện lên vẻ trầm tư: “Vậy sao?” “Đúng vậy, chính là như vậy.

Từ khi anh trai đến thành Vong Ưu, em chưa bao giờ đến đây nữa.

Lần này phải cảm ơn Vương gia,” Bạch Dật cảm kích nói.

Nếu không phải Vương gia lên tiếng, anh trai chắc chắn sẽ không cho cậu vào.

“Vào đi.” Bạch Dật vui vẻ đi vào, sau khi vào trong liền đến bên cạnh Bạch Khởi, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh anh.

Vẻ ngoan ngoãn đó khiến Bạch Khởi nhìn mà thấy nhức mắt.

Nam Kiều và những người khác kinh ngạc nhìn Bạch Khởi: “Đây là…” Người có thể khiến Bạch Khởi lộ ra vẻ mặt này, thật đúng là có chút thú vị.

“Đây là con trai của Đông Hân.” Tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Bạch Dật, vẻ mặt càng thêm kỳ quái.

“Cậu đến tìm Bạch Khởi làm gì?” “Em đến để xin lỗi anh cả,” Bạch Dật ngoan ngoãn nói.

Xin lỗi?

Ánh mắt Lạc Diễm và những người khác chuyển sang Bạch Khởi, xin lỗi là tình huống gì đây?

“Nhìn gì?” “Cậu ta đến tìm cậu xin lỗi làm gì?” Tên con trai của Đông Hân này không phải nên rất ghét Bạch Khởi sao?

Nhìn thế này chẳng giống chút nào.

Bạch Khởi chẳng muốn bị Lạc Diễm và những người khác nhìn bằng ánh mắt như vậy chút nào.

Anh bất đắc dĩ nói: “Cậu ta không giống Đông Hân lắm.” Nam Kiều và những người khác gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó hỏi: “Cậu ta không phải là rất thích người anh trai là cậu đấy chứ?” Bạch Khởi vừa định mở miệng, Bạch Dật bên cạnh đã vô cùng kích động nói: “Đúng, em rất thích anh trai em.” “…” Bạch Khởi cứ thế nhìn Bạch Dật, gã này có thể không nói chuyện được không.

“Lúc nhỏ anh đối xử với em rất tốt, nhưng sau này vì một vài chuyện mà anh không để ý đến em nữa, không lâu sau thì đến thành Vong Ưu.

Sau đó rất ít khi về, có khi mấy năm cũng không về một lần.” Chỉ nghĩ đến điều này, lòng Bạch Dật đã vô cùng đau khổ.

Cậu ai oán nhìn Bạch Khởi.

Cho dù anh không thích cậu, cậu cũng không nói gì.

Chỉ cần anh có thể trở về, cậu có thể nhìn thấy anh là được.

Nhưng tại sao anh lại không muốn về chứ?

Lần nào cũng là do gia tộc có chuyện mới về, về xử lý xong mọi việc lại đi.

Cậu muốn gặp anh cũng không được.

Những người này đều là bạn tốt của anh trai phải không?

Chỉ cần cậu nói những điều này với họ, có phải sẽ khiến anh thường xuyên trở về không?

Như vậy có phải cậu sẽ thường xuyên được gặp anh không?

Càng nghĩ, cậu càng thấy có khả năng này.

Lạc Diễm không nhịn được cười: “Bạch Khởi, không ngờ đấy, nhà cậu lại có một người em trai thích cậu đến vậy." Bạch Khởi đã không muốn nói gì nữa.

Đầu óc của Bạch Dật này thật sự không được tốt cho lắm.

Chuyện gì cũng viết hết lên mặt rồi.

"Cậu đừng nghĩ nữa, sau này tôi cũng sẽ không thường xuyên về đâu," Bạch Khởi lạnh lùng nói.

"Tại sao?" Bạch Dật buột miệng hỏi.

Hỏi xong mới nhận ra suy nghĩ trong lòng mình đã bị anh biết hết rồi.

"Không vì sao cả." Bạch Dật có chút thất vọng, nhưng anh có thể mở miệng nói với cậu điều này, chắc là vì tâm trạng đang tốt phải không?

"Vậy sau này em có thể đến tìm anh không?" Bạch Dật nghĩ bụng, anh không về thì em đi tìm anh là được rồi.

Bạch Khởi im lặng nhìn Bạch Dật: "Cậu không có việc gì làm à?

Không phải cậu đang kinh doanh sao?

Không có việc gì đừng tìm tôi, có việc lại càng đừng tìm." Nam Kiều bị câu nói này của Bạch Khởi chọc cho cười không ngớt.

Bạch Khởi như thế này thật sự quá thú vị.

Cả người em trai này của anh cũng là một kẻ kỳ quặc.

"Anh, em…" "Bạch Khởi, mày ra đây cho tao!" Bạch Dật vừa định nói gì đó thì nghe thấy tiếng hét từ bên ngoài.

Nghe thấy giọng nói này, Bạch Khởi nhìn Bạch Dật: "Bây giờ cậu hiểu chưa?

Cậu nên đi rồi." Bạch Dật mím chặt môi, nghe tiếng hét bên ngoài, trong mắt tràn đầy tức giận.

Tại sao cứ phải lúc cậu có cơ hội làm lành với anh trai thì lại chạy đến phá đám chứ?

Tại sao cứ phải làm những chuyện khiến anh trai thất vọng?

Tô Ngọc nhìn Bạch Dật, khi cậu ngẩng đầu lên, Tô Ngọc thấy trong mắt cậu là ngọn lửa giận dữ hừng hực.

Chỉ cần một mồi lửa là đủ để thiêu rụi cả thảo nguyên.

Và lần này, có lẽ chính là một cơ hội.

Một cơ hội để sự phẫn nộ của Bạch Dật bùng phát.

Bạch Dật nghe tiếng hét bên ngoài càng lúc càng lớn, sắc mặt rất khó coi.

Cậu vừa định đi ra ngoài thì thấy Đông Hân từ bên ngoài xông vào.

Sau khi vào, bà ta liền kéo Bạch Dật xem xét từ trên xuống dưới: “Dật nhi, con sao rồi?

Con không sao chứ?

Hắn có làm gì con không?

Con có bị thương ở đâu không?” Đông Hân định kiểm tra xem trên người Bạch Dật có vết thương nào không, kết quả bị Bạch Dật đẩy ra.

Đông Hân đang định nói thì thấy Bạch Dật dùng một ánh mắt vô cùng xa lạ nhìn mình.

Chương 1613

Ánh mắt đó thậm chí có phần đáng sợ.

“Dật nhi, con… con sao vậy?

Sao lại dùng ánh mắt như vậy nhìn mẹ?” Bạch Dật cười khẽ: “Tại sao?” Đông Hân bị câu hỏi “tại sao” của Bạch Dật làm cho có chút ngơ ngác.

Bà ta nhìn Bạch Dật: “Dật nhi, rốt cuộc con sao vậy?

Có phải hắn đã làm gì con không?” Bạch Dật nghe mà thấy mất kiên nhẫn: “Đủ rồi!” Đông Hân bị một câu của Bạch Dật làm cho giật mình, ngây người nhìn cậu: “Con…” “Tại sao mẹ lại vu khống anh cả như vậy?” Rõ ràng anh cả chẳng làm gì cả, dựa vào đâu mà bà ta vừa vào đã chất vấn như vậy?

“Mẹ… mẹ chẳng phải là lo cho con sao?

Hắn hận mẹ như vậy, sao có thể đối với con…” “Anh cả tại sao lại hận mẹ?

Nếu không phải mẹ làm những chuyện đó, anh cả có đến mức không thích con không?

Tất cả đều là lỗi của mẹ.” Bạch Dật thật sự rất tức giận.

Bà ta khiến cậu mất đi cơ hội thân thiết với anh trai, không ngừng tính kế anh trai, lần này thậm chí… Bây giờ rõ ràng anh cả không làm gì cậu, lại bị bà ta vu khống thành ra như vậy.

“Con đang nói bậy bạ gì vậy?” “Con không nói bậy, con khó khăn lắm mới có được cơ hội cải thiện quan hệ với anh, tại sao mẹ lại đến phá hoại?” Bạch Dật nhìn Đông Hân chất vấn.

Điều Đông Hân không muốn nghe nhất chính là Bạch Dật nói những lời như vậy.

Trước đây chỉ cần tùy tiện nói một chút là cậu đã tức giận, bây giờ lại càng như vậy.

“Con câm miệng cho mẹ!

Cải thiện cái gì?

Con tưởng hắn thật lòng tốt với con sao?

Hắn chỉ đang lợi dụng con thôi, cũng chỉ có đứa ngốc như con mới tin lời hắn nói.” Đông Hân đến lúc này vẫn còn chia rẽ mối quan hệ giữa Bạch Dật và Bạch Khởi.

Bạch Khởi không hề bất ngờ, chuyện như vậy những năm qua xảy ra quá nhiều rồi.

Bạch Dật càng nghe sắc mặt càng khó coi.

Cậu nhìn Đông Hân, lần đầu tiên cảm thấy khuôn mặt này thật đáng ghét.

“Anh cả chưa bao giờ làm hại chúng ta, tại sao mẹ lại có ác ý với anh ấy lớn như vậy?

Từ trước đến nay đều là mẹ đi gây sự với anh ấy, tại sao mẹ không thể sống yên ổn được?” Đông Hân bị con trai chất vấn có chút khó xử, đặc biệt là bên cạnh còn có Bạch Khởi và những người khác ở đây.

Lòng bà ta nghe vậy càng thêm khó chịu.

“Con nói gì?” “Mẹ có biết bộ dạng bây giờ của mẹ xấu xí đến mức nào không?

Vì mẹ mà anh cả mất đi mẹ ruột, vì mẹ mà anh cả rời khỏi Bạch gia đến thành Vong Ưu.

Anh ấy học được bản lĩnh trở về cũng không làm gì chúng ta, tại sao mẹ cứ phải đối xử với anh ấy như vậy?

Khi mẹ đối xử với anh cả như thế, mẹ không thấy cắn rứt lương tâm sao?” Bạch Dật nhìn Đông Hân, hỏi từng chữ một.

Cái chết của mẹ anh năm đó có liên quan đến mẹ cậu.

Anh cả bao năm qua không ra tay, bà ta còn muốn thế nào nữa?

Có phải chưa đẩy anh cả đến mức trực tiếp ra tay giết họ thì trong lòng bà ta không vui không?

“Dật nhi, con đang nói lời hỗn xược gì vậy?” “Chẳng lẽ con nói sai sao?

Mẹ làm sai, đối với anh không hề có chút áy náy nào, lại còn hết lần này đến lần khác gây sự với anh.” Bạch Dật nhìn Đông Hân, trong mắt tràn đầy thất vọng.

“Nói gì cũng là vì tốt cho con, lúc mẹ làm những chuyện này có hỏi con có cần không?” Bạch Dật nhìn Đông Hân bình tĩnh hỏi.

Đông Hân bị Bạch Dật hỏi đến sắc mặt có chút khó coi: “Con ngốc này, chúng ta đây…” “Đủ rồi, đừng nói những lời vì tốt cho con nữa.

Mẹ chẳng qua chỉ vì bản thân mình, mẹ chỉ muốn địa vị của mình ở Bạch gia thêm vững chắc, đừng tưởng mình cao thượng đến thế.” Bạch Dật vốn không muốn nói những lời này, còn muốn giữ lại chút thể diện cho bà ta.

Nhưng xem ra bây giờ không cần giữ thể diện nữa, vì Đông Hân vốn không có thứ gọi là thể diện.

Tô Ngọc và những người khác từ đầu đến cuối không nói gì, chỉ xem hai mẹ con Bạch Dật cãi nhau.

Đến cuối cùng, Tô Ngọc lại cảm thấy Bạch Dật này thật sự có chút thú vị.

Đối với người anh trai Bạch Khởi này, cậu ta cũng thật lòng bảo vệ.

“Sau này đừng nói gì vì tốt cho con nữa, con không cần những thứ này của mẹ.” “Con tự mình kiếm được tiền, cho dù không nhiều bằng người khác, con cũng biết đủ rồi.

Nếu mẹ thật sự vì tốt cho con, vậy thì đừng tính kế anh nữa.” Đông Hân quay đầu nhìn Bạch Khởi vẫn luôn im lặng bên cạnh.

Người này rốt cuộc đã làm gì con trai bà ta?

Tại sao con trai lại thích hắn đến vậy?

Nhìn ánh mắt của Đông Hân, Bạch Khởi không cần đoán cũng biết bà ta đang nghĩ gì.

Anh lạnh lùng nhìn lại, ánh mắt đó khiến Đông Hân cảm thấy có chút sợ hãi.

Lạnh lùng nhìn bộ dạng này của Đông Hân, Bạch Khởi thấy có chút buồn cười.

Đã sợ hãi mà còn dám hết lần này đến lần khác khiêu khích anh.

Đông Hân này đúng là gan to.

“Mẹ nhìn anh như vậy làm gì?

Có phải mẹ lại muốn nói gì anh ấy không?” Bạch Dật nhìn Đông Hân, vô cùng bất mãn hỏi.

Trong lòng Đông Hân có chút đau khổ, nhìn Bạch Dật hỏi: “Trong lòng con, người mẹ này còn không quan trọng bằng hắn sao?” Bà ta biết lúc nhỏ Bạch Dật rất thích người anh trai Bạch Khởi này, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy rồi.

Bạch Khởi cũng không thường xuyên về, tại sao Bạch Dật vẫn thích hắn như vậy?

Mỗi lần Bạch Khởi về, điều cậu mong chờ nhất chính là được gặp người anh này, chẳng cần biết Bạch Khởi có muốn gặp cậu hay không.

“Mày rốt cuộc đã làm gì con trai tao?” Đông Hân nhìn Bạch Khởi, nghiến răng hỏi.

Bạch Khởi chau mày: “Nếu bà không muốn nó đến tìm tôi, thì bà nên nói với nó, chứ không phải đến đây chất vấn tôi.

Đông Hân, đừng tưởng tôi không làm gì thì là thật sự sợ bà hay Bạch Thịnh Hiên.” Trước đây anh nhẫn nhịn người phụ nữ này hết lần này đến lần khác, thực ra cũng là vì Bạch Dật.

Chương 1614

Chỉ là không muốn làm cậu không vui mà thôi.

Nhưng nếu Đông Hân cứ tiếp tục như vậy, thì cũng đừng trách anh trực tiếp ra tay.

Bạch Dật nghe ra ý trong lời của Bạch Khởi, cậu nhìn anh, đột nhiên nói một cách rất nghiêm túc: “Anh, anh không cần phải như vậy đâu.” “Sau này cứ thế nào thì thế ấy đi.” Tô Ngọc cảm thấy Bạch Dật này đúng là một người thông minh, rất nhanh đã hiểu ra chuyện gì.

Đông Hân nhìn con trai mình, ánh mắt khẽ lóe lên: “Con đang nói bậy bạ gì vậy?” “Con nói bậy?

Anh vì tình nghĩa lúc nhỏ giữa con và anh ấy nên vẫn chưa làm gì mẹ, nhưng mẹ cũng đừng quá đáng quá.

Mẹ thật sự nghĩ anh không dám làm gì mẹ sao?” Bạch Dật nhìn Đông Hân chất vấn.

Đông Hân nhìn Bạch Dật, ánh mắt có phần không vui.

Đứa con này rốt cuộc là đang giúp ai?

“Nếu giữa mẹ và anh cả có xung đột, người con giúp chắc chắn là anh ấy chứ không phải mẹ.” Bạch Dật nhìn Đông Hân, nghiêm túc nói.

Trái tim Đông Hân trong phút chốc trở nên lạnh giá, không dám tin nhìn Bạch Dật: “Con… con nói gì?” “Con sẽ giúp anh cả.

Nếu giữa hai người xảy ra xung đột, vậy thì chắc chắn là do mẹ làm, không phải là do anh cả gây sự.” Bạch Dật vô cùng chắc chắn nói.

“Anh cả không phải là người thích tùy tiện gây sự, nhưng mẹ thì khác.

Chỉ cần anh cả về là mẹ lại muốn gây sự với anh ấy.

Bao năm qua vẫn luôn như vậy.

Nếu hai người có xung đột thì chỉ có thể nói là mẹ đã làm gì đó thôi.” Bạch Dật bình tĩnh nói.

Chuyện như vậy cậu đã biết rất nhiều lần rồi.

Mỗi lần nói với bà ta, bà ta cũng chỉ ngoài mặt đồng ý, thực chất đều là lừa gạt cậu.

“Con…” “Con thì sao?

Mẹ thật sự làm con rất thất vọng.” Bạch Dật nhìn Đông Hân, nghiêm túc nói.

“Trước đây mẹ đối xử với anh thế nào con đều không quan tâm, nhưng từ nay về sau, nếu mẹ còn dám tính kế anh ấy, con nhất định sẽ hận mẹ.” Bạch Dật nhìn Đông Hân, nói từng chữ một.

Trải qua lần này, Bạch Dật biết rõ, nếu cứ tiếp tục như vậy, bên phía anh cả chắc chắn sẽ không thích cậu nữa.

Đừng nói là thích, có thể nói chuyện với cậu đã là cả một vấn đề.

Cậu phải giải quyết triệt để chuyện này mới được.

Đông Hân ngây người nhìn con trai mình.

Đây chính là đứa con trai mà bà ta đã tốn bao tâm huyết nuôi lớn.

Đây chính là đứa con trai mà bà ta hằng mong đợi nuôi lớn.

Nhịn rồi lại nhịn, thật sự không nhịn nổi, Đông Hân tát một cái vào mặt Bạch Dật.

“Tao vất vả nuôi mày lớn, mày báo đáp tao như vậy sao?

Mày vì một người ngoài mà chống đối tao như vậy sao?” Đông Hân thật sự quá thất vọng.

Tại sao lại có một đứa con trai như vậy?

Bạch Dật như nghe được chuyện cười gì đó: “Mẹ nói mẹ nuôi con lớn?

Cách nuôi của mẹ không phải là lúc nào cũng nhắc nhở con rằng anh cả sẽ cướp đi tất cả mọi thứ của con sao?” “Ngoài việc đó ra thì là nói với con phải làm sao để tranh giành Bạch gia với anh cả.” “Còn nữa là nói gì mà chỉ khi có được Bạch gia thì con và mẹ mới không bị người ta coi thường.

Nhưng người luôn coi thường mẹ, chính là bản thân mẹ.” Đông Hân nhìn thấy vết tát trên mặt Bạch Dật, trong lòng có chút hối hận, nhưng nghe những lời cậu nói, sự hối hận trong lòng liền biến thành phẫn nộ.

Run rẩy đưa tay chỉ vào Bạch Dật, Đông Hân còn định ra tay thì bị Bạch Dật đẩy ra.

“Đừng tưởng con sẽ không phản kháng.

Lời con đã nói ở đây rồi, sau này mẹ muốn làm gì là chuyện của mẹ, nhưng nếu mẹ muốn đối phó anh cả thì cũng phải xem con có đồng ý không.” Bạch Dật nhìn Đông Hân, nói từng chữ một.

Tay Đông Hân khẽ run rẩy.

“Bạch Dật, mày là đồ khốn nạn, mày nghĩ như vậy hắn sẽ cảm kích mày sao?” “Con không cần anh cả cảm kích, con chỉ làm điều con cho là đúng.

Từ trước đến nay không phải lỗi của con, là lỗi của chính mẹ.” Là bà ta luôn muốn đối phó anh cả.

Là bà ta luôn muốn cướp đi đồ của anh cả.

Những thứ đó rõ ràng không thuộc về bà ta.

Bà ta tốn công tốn sức cướp về thì có ích gì?

Cuối cùng cũng không phải là của mình.

Cho dù thứ đó thật sự đến tay bà ta, một gia chủ không biết y thuật thì có thể khiến ai phục?

“Tao không sai, tất cả những gì tao làm đều là vì tốt cho mày, mày…” “Đủ rồi, những lời như vậy mẹ đừng nói nữa, nghe mà con thấy phiền.” Bạch Dật giận dữ nói.

“Từ đầu đến cuối mẹ đều là vì bản thân mình, chứ không phải vì con.

Những lời vì con như vậy mẹ đừng nói nữa, nói ra mẹ không thấy khó chịu sao?” Những lời vì tốt cho cậu như vậy, rốt cuộc là làm sao mà nói ra được?

Đông Hân nhìn bộ dạng này của Bạch Dật, trong lòng rất đau khổ, nhưng cũng không dám nói nhiều thêm, chỉ sợ Bạch Dật thật sự tức giận.

Hít một hơi thật sâu nhìn Đông Hân trước mặt: “Ra ngoài.” Đông Hân kinh ngạc nhìn Bạch Dật, lời này của cậu rốt cuộc có ý gì?

“Tôi bảo bà ra ngoài!

Một thiếp thất tự tiện xông vào viện của gia chủ, những năm qua quy củ bà học chính là như vậy sao?

Hay là bà ỷ vào sự sủng ái của cha mà cho rằng Bạch gia này nơi nào bà cũng có thể đi?” Bạch Dật cũng không muốn nói Đông Hân như vậy, nhưng bà ta thật sự quá đáng.

Tại sao lúc làm việc lại không thể nghĩ đến hậu quả cuối cùng sẽ là gì?

“Ở đây còn có Ngọc Vương và Ngọc Vương phi, nếu hôm nay hai vị muốn truy cứu, bà có nghĩ đến mình sẽ có kết cục gì không?” Đông Hân vừa định nói thì nghe Bạch Dật nói tiếp: “Hay là những năm qua anh cả không so đo với bà khiến bà tưởng anh cả sợ bà rồi?” Đông Hân ngơ ngác nhìn Bạch Dật, bà ta chưa bao giờ nghĩ có một ngày con trai mình sẽ nói với mình như vậy.

Bà ta ngày ngày làm nhiều như vậy rốt cuộc là vì ai chứ?

Cuối cùng lại là trong ngoài đều không phải người.

Chương 1615

“Bạch Dật, tao thật không ngờ có một ngày tao lại nuôi ra một con sói mắt trắng như mày.” “Tao chỉ một lòng một dạ muốn giữ lại cho mày nhiều thứ hơn, kết quả mày đối xử với tao thế nào?

Mày vì người anh trai này của mày mà nói mẹ ruột mình như vậy, Bạch Dật, mày thật sự làm tao quá thất vọng.” Đông Hân tránh nặng tìm nhẹ, hoàn toàn không nói đến việc mình vô lễ, chỉ nói đến những lời này của Bạch Dật.

Bạch Dật đối với thái độ tránh nặng tìm nhẹ này của bà ta sớm đã quen rồi.

Nhìn thấy bộ dạng này của bà ta, trong lòng vô cùng chán ghét: “Bà có thể nói chuyện thực tế được không?

Bây giờ là chuyện một người thiếp như bà tự tiện xông vào viện của gia chủ, biết rõ ở đây còn có Vương gia, Vương phi mà bà vẫn làm như vậy.” Nam Kiều vẫn luôn xem kịch, mắt đảo một vòng rồi lên tiếng: "Ở đây không chỉ có Vương gia và Vương phi, mà còn có cả Thái tử điện hạ và Trưởng công chúa nữa." Nam Kiều vẫn luôn xem kịch bên cạnh, mắt đảo một vòng rồi nói: “Ở đây không chỉ có Vương gia, Vương phi, mà còn có cả Thái tử điện hạ và Trưởng công chúa.” Một câu nói khiến Bạch Dật biến sắc, cậu quay đầu nhìn Bạch Khởi, im lặng hỏi, có thật không?

Bạch Khởi “Ừ” một tiếng: “Đúng là thật.” Điện hạ và công chúa đều ở đây.

Bạch Dật toàn thân lạnh toát, nếu hôm nay Đông Hân va chạm với Thái tử và công chúa, cuối cùng sẽ có kết cục gì?

Cậu không dám nghĩ tới.

Đông Hân hoàn toàn không tin đây là sự thật, hoàng tử và công chúa của một quốc gia sao có thể xuất hiện ở đây?

Đơn giản là nói bậy bạ.

“Đừng không tin, Thái tử điện hạ từ khi sinh ra đã do Ngọc ca nuôi nấng, Trưởng công chúa từ năm sáu tuổi đã do Ngọc ca dạy dỗ, cho đến tận bây giờ.” Bạch Khởi thong thả giải thích.

“Đông Hân, bà có thể tiếp tục xông vào viện của bản gia chủ thử xem, xem cuối cùng bà sẽ có kết cục gì.” Bạch Khởi tùy ý nói, lời nói này rõ ràng là không coi Đông Hân ra gì.

“Chuyện hôm nay chỉ cần Ngọc ca truy cứu, bà không thoát được đâu.” “Hay là bà nghĩ trước đây Ngọc ca không ném bà vào quân doanh, thì cho rằng Ngọc ca sẽ không làm gì?

Nếu là như vậy, thì bà đã sai hoàn toàn rồi.

Ngọc ca đối phó với người khác chưa bao giờ nương tay, đặc biệt là loại người như bà.” Tô Ngọc bực bội liếc Bạch Khởi một cái: “Đừng nói ta như hồng thủy mãnh thú vậy.” Nhưng mà Đông Hân này đúng là phải xử lý một phen thì mới biết hậu quả, để tránh bà ta cứ nghĩ bọn họ đang nói đùa, không có ý định động đến bà ta.

“Người đâu, lôi xuống đánh.” Đông Hân nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, nhìn Tô Ngọc giãy giụa nói: “Ngươi đây là coi thường mạng người, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.” Không thể?

Từ khi làm Vương gia đến nay, hình như chưa có ai nói với anh hai từ “không thể”.

Đông Hân này gan cũng lớn thật.

“Đánh.” Đông Hân nhìn Bạch Dật, trong mắt tràn đầy cầu xin: “Dật nhi.” Bà ta không muốn bị đánh, nếu để Bạch Thịnh Hiên biết hôm nay bà ta đã làm gì, sau này chắc chắn sẽ tức giận.

Bà ta không muốn bị mắng chửi, ghét bỏ nữa.

Bạch Dật tự nhiên nhìn ra ý trong mắt Đông Hân, nhưng cậu chỉ là một người bình thường mà thôi, có tư cách gì ở đây cầu xin Vương gia?

“Mẹ đừng quên, con chẳng qua chỉ là một thứ tử mà thôi.” Bà ta làm sai, Vương gia muốn trừng phạt, cho dù cậu có bản lĩnh ngút trời cũng không có khả năng khiến Vương gia thay đổi suy nghĩ của mình.

Lần đầu tiên Đông Hân cảm thấy Bạch Dật đáng ghét đến vậy.

“Không phải mày thân với nó lắm sao?

Mày đi cầu nó đi.” Đông Hân chỉ vào Bạch Khởi, tức giận nói.

“Đến chút chuyện này mày cũng làm không xong, tao cần thằng con như mày còn có tác dụng gì?” Đông Hân vì không muốn bị đánh, lúc này nói năng đã có chút không lựa lời.

Sắc mặt Bạch Dật trắng bệch nhìn Đông Hân.

Hóa ra trong lòng Đông Hân, cậu lại là như vậy sao?

Cậu bình tĩnh nhìn Đông Hân: “Mẹ nói không sai, con đúng là vô dụng, nên cũng không giúp được mẹ đâu, mẹ tự nghĩ cách đi.” Tuy rằng trước đây đã biết, Đông Hân là một người chỉ biết đến bản thân, ích kỷ.

Nhưng khi chuyện như vậy thật sự xảy ra, cậu mới biết đối mặt với một Đông Hân như vậy khiến người ta khó chịu đến mức nào.

Đông Hân nhìn Bạch Dật thất vọng, lập tức biết mình đã làm sai điều gì, vội vàng nói: “Dật nhi, mẹ không có ý đó, mẹ chỉ là quá lo lắng thôi.” Thế nhưng Bạch Dật đã nhìn thấu con người của Đông Hân, hoàn toàn không tin những lời này của bà ta.

Chỉ bình tĩnh nhìn bộ dạng lo lắng của Đông Hân, lần đầu tiên cảm thấy có chút buồn cười: “Ý gì cũng không còn quan trọng nữa, chuyện này con không giúp được.

Anh, em đi trước.” Cậu không muốn ở đây mất mặt nữa.

Bạch Khởi liếc Bạch Dật một cái: “Ừ.” Đông Hân không ngờ Bạch Dật lại muốn rời đi như vậy, mắt đỏ hoe: “Bạch Dật, mày là đồ sói mắt trắng, đồ bất hiếu!” Những lời mắng nhiếc khó nghe lần lượt thốt ra từ miệng Đông Hân.

Nghe những lời đó, Bạch Dật nhếch mép, lời muốn phản bác thế nào cũng không nói ra được, chỉ cứ thế nhìn Đông Hân.

Nhìn một lúc lâu rồi mới rời đi, trong suốt quá trình không nói một lời.

Bạch Khởi thật sự rất khâm phục Đông Hân, người phụ nữ này rốt cuộc làm thế nào mà khiến chính con trai mình cũng cắt đứt quan hệ với bà ta?

Cái này hình như cũng không thể nói là cắt đứt quan hệ, chỉ có thể nói là có chút trở mặt.

Đến lúc này Đông Hân vẫn không thấy mình làm sai, nhìn bóng lưng Bạch Dật rời đi, Đông Hân gào lên một cách điên cuồng: “Bạch Dật, mày là đồ khốn nạn!” “Lôi xuống đánh, ồn ào quá.” Tô Ngọc đưa tay ngoáy tai, mất kiên nhẫn nói.

Thị vệ lôi Đông Hân xuống, bên ngoài rất nhanh đã vang lên tiếng kêu thảm thiết.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới lên tiếng hỏi: “Người như vậy ở Bạch gia rốt cuộc sống đến bây giờ bằng cách nào vậy?” Không những sống, mà còn sống rất tốt.

Đúng là một kẻ kỳ quặc.

“Rất đơn giản, vì Bạch Thịnh Hiên cưng chiều bà ta, cưng chiều hai mươi năm rồi.” “Trước đây bất kể bà ta làm sai chuyện gì, Bạch Thịnh Hiên đều sẽ giúp bà ta giải quyết ổn thỏa.

Lâu dần, tự nhiên cũng trở nên kiêu ngạo như vậy.” Bạch Khởi đối với chuyện này không có gì bất ngờ.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Bạch Khởi, người cha này của anh đúng là một người kỳ quặc.

Đông Hân này cũng không phải mỹ nhân tuyệt sắc gì, sao lại có thể khiến Bạch Thịnh Hiên có suy nghĩ như vậy?

Thật quá thần kỳ.

“Chị dâu đang nghĩ gì vậy?” “Sao ông ta lại thích Đông Hân đến vậy?

Đông Hân này trông cũng chỉ là một người rất bình thường thôi mà,” Vương Cẩn Hòa chau mày kỳ quái nói.

“Nghe nói là vì lúc trẻ Đông Hân đã cứu Bạch Thịnh Hiên, nên ông ta mới đối tốt với bà ta như vậy.” Bạch Khởi nhún vai nói.

Còn chuyện này có thật hay không, thì không ai biết được.

Vương Cẩn Hòa nhìn Bạch Khởi với vẻ mặt phức tạp, suy nghĩ một lát rồi hỏi: “Anh không để tâm chút nào sao?” Bạch Khởi cười lắc đầu: “Tôi sớm đã qua cái tuổi để tâm rồi.” Sau khi mẹ qua đời, anh đối với người cha này đã hoàn toàn thất vọng, không còn mong đợi gì nữa.

Đối với cậu mà nói, người cha này có hay không cũng như nhau, chẳng qua chỉ là nuôi thêm một người mà thôi.

Thấy Bạch Khởi thật sự không để tâm, Vương Cẩn Hòa mới hơi yên lòng một chút, chỉ sợ Bạch Thịnh Hiên như vậy sẽ khiến trong lòng Bạch Khởi khó chịu.

Sự cẩn thận của Vương Cẩn Hòa khiến Bạch Khởi có chút buồn cười: "Chị dâu, chị không cần phải cẩn thận như vậy đâu, em thật sự không sao, chị đừng lo cho em." "Cũng không phải, chỉ là cảm thấy có lẽ cậu ít nhiều vẫn có chút kỳ vọng vào người cha này, nên mới hơi lo lắng mà thôi." Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng rồi nói.

Lúc này, thị vệ ngoài cửa bước vào nói: "Vương gia, người đã ngất rồi ạ." Chỉ mới đánh mấy cái mà đã ngất đi, người phụ nữ này cũng quá không chịu đòn rồi, người như vậy tại sao lại nghĩ quẩn đi gây sự với Vương gia làm gì?

Chương 1616

Đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao? "Đem về trả cho Bạch Thịnh Hiên, còn về lý do tại sao thì các ngươi cũng nói rõ với ông ta, đừng để rước phiền phức cho Bạch Khởi." Tô Ngọc nhìn thị vệ của mình dặn dò. "Vâng." Bạch Khởi trong lòng rất cảm động, nhưng vẫn nói: "Anh Ngọc, không nói cũng không sao, đối với người đó em sớm đã không còn quan tâm nữa rồi." Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi một cái, cau mày nói: "Cậu không quan tâm là chuyện của cậu, nhưng không thể bị người khác bắt nạt, hiểu không?" "Anh Ngọc, em biết rồi." Bạch Khởi ngẩn ra một lúc rồi hiểu ý của Tô Ngọc.

Nếu không nói, Bạch Thịnh Hiên chắc chắn sẽ đến gây sự, mà cậu bây giờ còn rất nhiều việc, tạm thời không muốn đối đầu với loại người như Bạch Thịnh Hiên. "Cậu biết là tốt rồi." Đông Hân bị thị vệ kéo về, ném vào trong sân của Bạch Thịnh Hiên.

Thấy Đông Hân thoi thóp, trên người toàn là vết máu, Bạch Thịnh Hiên bị dọa giật nảy mình.

Ông ta nhìn thị vệ trước mặt: "Các người làm gì vậy?" "Đông Hân tự ý xông vào nơi ở của Vương gia, bất kính với Vương gia, đây là do Vương gia ra lệnh đánh." Thị vệ lạnh mặt nói.

Bạch Thịnh Hiên tức đến toàn thân run rẩy, cái thứ vô dụng này, rốt cuộc bà ta có biết mình đang làm gì không? "Chuyện này…" "Bạch lão gia, tuy rằng Vương gia hiện đang ở trong sân của Bạch Khởi thiếu gia, ông là cha của Bạch Khởi thiếu gia, còn bà ta là thiếp của ông, lẽ ra nên nể mặt Bạch Khởi thiếu gia mà bỏ qua cho bà ta." Thị vệ mặt không đổi sắc nói.

Bạch Thịnh Hiên cau mày, ông ta không tin người này sẽ nói những lời như vậy.

Chỉ bình tĩnh nhìn người trước mặt. "Nhưng mà, trong sân của Bạch Khởi thiếu gia ngoài Vương gia và Vương phi chúng tôi ra, còn có Trưởng công chúa và Thái tử điện hạ ở.

Nếu hai vị đó bị vị thiếp thất này của ông va chạm phải, đến lúc đó dù có nể mặt Bạch Khởi thiếu gia không làm quá, thì Bạch gia các người cũng gánh không nổi đâu." Thị vệ lạnh mặt nói.

Bạch Thịnh Hiên nghe vậy, sắc mặt xanh mét khó coi.

Ông ta biết thị vệ này đang cảnh cáo mình.

Nhưng người ta nói cũng không sai.

Dù sao đó cũng là Thái tử điện hạ, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, e rằng cả Bạch gia bọn họ cũng bồi thường không nổi.

Đông Hân này rốt cuộc là ăn phải cái gì vậy?

Không có việc gì lại chạy đi gây sự với Bạch Khởi để làm gì?

Bà ta chê gần đây chịu thiệt chưa đủ nhiều hay sao? "Làm phiền rồi." Bạch Thịnh Hiên trong lòng đã muốn hộc máu.

Rõ ràng là người ta đánh bị thương người phụ nữ của mình, vậy mà ông ta còn phải nói một tiếng "làm phiền rồi".

Thật quá mất mặt.

Thị vệ gật đầu rồi rời đi.

Bạch Thịnh Hiên nhìn người đang hôn mê bất tỉnh trên đất, lần đầu tiên cảm thấy hối hận, bao nhiêu năm qua mình đã cưng chiều một thứ gì thế này?

Nghĩ lại thôi cũng thấy ghê tởm. "Mời một đại phu qua xem cho bà ta." "Vâng, lão gia." Sau khi Đông Hân tỉnh lại, chỉ có một mình trong sân của mình, bên cạnh không có một ai.

Vừa cử động là toàn thân đau nhức không chịu nổi, như bị kim châm vậy.

Cảm giác này thật sự quá khó chịu. "Người đâu." A hoàn thân cận của Đông Hân vội vàng bước vào: "Phu nhân, người sao rồi ạ?" Những người bên cạnh Đông Hân đều gọi bà ta là phu nhân, nếu họ dám gọi Đông Hân là di nương, cuối cùng người xui xẻo cũng chính là bọn họ.

Chuyện tốn công vô ích này, thật sự không ai thích làm.

Đông Hân liếc nhìn người vừa vào: "Lão gia và thiếu gia đâu?" A hoàn do dự không biết có nên nói hay không. "Nói." "Họ có đến thăm ta không?" Đông Hân nén đau hỏi.

A hoàn im lặng không nói gì, thấy bộ dạng của cô ta, lòng Đông Hân đã nguội lạnh đi một nửa. "Mau nói, lão gia đi đâu rồi?" Trước đây nếu bà ta bị bệnh hoặc bị thương, Bạch Thịnh Hiên đều ở bên cạnh chăm sóc.

Lần này bị thương nặng như vậy, kết quả Bạch Thịnh Hiên lại không đến.

Điều này khiến Đông Hân có dự cảm không lành.

A hoàn thấy bà ta như vậy, đành bất đắc dĩ mở miệng: "Lão gia hôm nay không qua, chỉ dặn mời đại phu cho phu nhân thôi ạ." "Ông ta đang ở đâu?" "Ở thư phòng ạ." Đông Hân thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không ở chỗ người phụ nữ khác là được.

Nếu Bạch Thịnh Hiên đến chỗ đàn bà khác trong lúc bà ta bị thương, bà ta nhất định sẽ không để yên như vậy.

Bà ta đã bị thương, cớ gì người đàn ông đó lại đi trăng hoa bên ngoài? "Nhị thiếu gia đâu?" Đông Hân nghĩ đến Bạch Dật.

Cậu ta có thể trơ mắt nhìn mẹ mình bị đánh, lúc đi cũng không thèm liếc nhìn một cái, đủ để thấy lòng dạ Bạch Dật lạnh lùng đến mức nào. "Nhị thiếu gia không đến ạ." A hoàn cũng không biết tại sao, lần này Nhị thiếu gia nghe tin phu nhân xảy ra chuyện lại có thể dửng dưng như vậy.

Cứ như thể chuyện này không liên quan gì đến cậu ấy.

Đôi mắt Đông Hân đỏ hoe: "Các ngươi không đi nói với nó à?" A hoàn bất đắc dĩ nói: "Bọn nô tỳ đã đi nói với thiếu gia rồi ạ, nhưng thiếu gia nói…" "Nói gì?" Bà ta lại muốn xem Bạch Dật có thể nói ra những lời gì.

A hoàn không muốn nói, nhưng thấy vẻ không cho phép từ chối của Đông Hân, đành phải nói: "Thiếu gia nói bị thương thì đi mời đại phu, cậu ấy không phải đại phu, không cần đi tìm cậu ấy." Lúc nói câu này, vẻ mặt của thiếu gia vô cùng lạnh lùng, dường như người bị thương không phải mẹ ruột của mình, mà chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn.

Đôi mắt Đông Hân đỏ ngầu: "Ngươi nói gì?

Không thể nào." A hoàn im lặng không nói, thiếu gia đúng là đã nói như vậy.

Ban đầu cô ta cũng cảm thấy chuyện này chắc chắn không phải thật, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Bạch Dật mới biết cậu ấy nói thật, những lời nói với phu nhân cũng là thật lòng. "Các ngươi đi gọi nó qua đây." Đông Hân tức giận nói. "Còn cả bên lão gia nữa, cũng cho người qua đây." Nếu không phải vì Bạch Dật, bà ta có bị như vậy, có bị đánh không?

Bạch Dật hại bà ta ra nông nỗi này, kết quả không đến thăm thì thôi, lại còn nói những lời bỏ đá xuống giếng như vậy, thật quá đáng.

A hoàn có chút do dự, cô ta không biết lão gia có chịu qua thăm phu nhân không. "Ngẩn ra đó làm gì?

Còn không mau đi?" Đông Hân thấy a hoàn vẫn đứng yên tại chỗ, liền giận dữ quát lên.

A hoàn không còn cách nào khác, đành phải đi tìm Bạch Thịnh Hiên: "Lão gia, a hoàn của di nương đến tìm ngài." Bạch Thịnh Hiên cau mày: "Cho cô ta vào." "Đông Hân bảo ngươi đến đây làm gì?" Bạch Thịnh Hiên nhìn a hoàn, mất kiên nhẫn hỏi.

Chương 1617

A hoàn nghe ra sự mất kiên nhẫn trong giọng nói của Bạch Thịnh Hiên, liền biết có lẽ Đông Hân sắp thất sủng rồi.

Nhưng vẫn mở miệng nói: "Di nương bảo nô tỳ mời lão gia qua đó một chuyến ạ." "Tỉnh rồi à?" Bạch Thịnh Hiên cau mày hỏi.

Tỉnh cũng nhanh thật, nếu bà ta không tỉnh vào lúc này, Bạch Thịnh Hiên thật sự muốn để bà ta hôn mê tiếp.

Ít nhất lúc hôn mê sẽ không gây phiền phức cho ông ta. "Vâng, vừa mới tỉnh lại ạ." Cô ta cũng không biết phu nhân rốt cuộc muốn làm gì, vừa tỉnh lại đã gây chuyện.

Rõ ràng hai ngày nay vừa mới đắc tội với lão gia, phu nhân không tìm cách cứu vãn thì thôi, lại còn làm ra chuyện như vậy, thật khiến người ta thất vọng. "Vừa tỉnh lại đã bắt đầu gây chuyện, bà ta không thể yên tĩnh một chút được à?" Bạch Thịnh Hiên mất kiên nhẫn nói.

A hoàn nghe lời của Bạch Thịnh Hiên, cúi đầu giả vờ như không nghe thấy gì.

Lời này nếu để Đông Hân biết, chắc chắn lại có chuyện để làm ầm ĩ.

Mặc dù lúc này Bạch Thịnh Hiên không muốn để ý đến Đông Hân, nhưng Đông Hân từng cứu ông ta cũng là sự thật, vì vậy đành phải dẫn người đến gặp Đông Hân.

Thấy Bạch Thịnh Hiên đến, Đông Hân hơi thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần Bạch Thịnh Hiên còn đến thì bà ta có thể hoàn toàn yên tâm rồi.

Đi đến bên giường ngồi xuống, Bạch Thịnh Hiên nhàn nhạt hỏi: "Gọi ta đến làm gì?" Niềm vui của Đông Hân chưa duy trì được bao lâu thì đã nghe Bạch Thịnh Hiên nói những lời như vậy.

Bà ta không thể tin nổi nhìn Bạch Thịnh Hiên, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Tướng công, chàng đang nói gì vậy?" "Ta bên này còn rất nhiều việc phải làm, không có thời gian ở đây tán gẫu với bà, có chuyện gì thì cứ nói thẳng, đừng vòng vo tam quốc nữa." Bạch Thịnh Hiên cau mày, mất kiên nhẫn nói.

Đông Hân như bị sét đánh, ngơ ngác nhìn Bạch Thịnh Hiên, cuối cùng nước mắt tủi thân rơi lã chã: "Em đã ra nông nỗi này rồi, chàng không an ủi em, không dỗ dành em thì thôi đi, chàng còn mất kiên nhẫn với em như vậy?" Nghe lời này của Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên tức đến bật cười: "An ủi bà?

Bà bảo ta an ủi bà thế nào?

Nếu không phải vì bà xông vào nơi ở của Ngọc Vương gia bọn họ, bà làm sao lại ra nông nỗi này?" Bạch Thịnh Hiên sắp bị Đông Hân làm cho tức điên rồi.

Đã chịu thiệt rồi mà vẫn không coi ra gì. "Nếu không phải vì Bạch Dật, em có ra nông nỗi này hôm nay không?" Nói đến chuyện này, Đông Hân trong lòng cảm thấy tủi thân.

Bạch Thịnh Hiên cau mày: "Chuyện này có liên quan gì đến Dật nhi?" "Nó chạy đi tìm Bạch Khởi, em không phải vì lo lắng cho nó nên mới xông vào sao." Đông Hân lý lẽ hùng hồn nói.

Sau khi nghe xong mọi chuyện, Bạch Thịnh Hiên chỉ muốn bổ đầu Đông Hân ra xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Ông ta biết Bạch Dật vẫn luôn rất thích người anh trai Bạch Khởi này, mà Bạch Khởi trước khi mẹ cậu qua đời cũng rất tốt với người em trai này, từ khi mẹ cậu qua đời, Đông Hân lại làm một số chuyện mờ ám, Bạch Khởi đối với người em trai này cũng không còn thích

nữa.

Sau này còn đi Vong Ưu thành.

Nhưng tình cảm của Bạch Dật dành cho Bạch Khởi không hề thay đổi.

Mỗi lần nghe tin Bạch Khởi trở về đều chạy về nhà, sau đó lén lút nhìn Bạch Khởi.

Cũng không dám qua làm phiền, sợ làm Bạch Khởi không vui.

Có lúc từ bên ngoài trở về thì Bạch Khởi đã đi rồi, cậu còn buồn bã một thời gian dài.

Khi đó ông ta còn nghĩ nếu Bạch Dật thật sự thích người anh trai này như vậy thì sẽ giúp cậu một tay.

Chỉ là nghĩ đến quan hệ của mình với Bạch Khởi cũng không tốt đẹp gì, đành phải từ bỏ.

Lần này Bạch Dật khó khăn lắm mới có cơ hội hòa giải với Bạch Khởi, bà ta lại làm như vậy, Bạch Dật chắc chắn sẽ tức giận. "Nó còn dám nói cái gì mà nếu em đi tìm Bạch Khởi thì nó sẽ hận em, nếu không phải vì Bạch Khởi, Bạch Dật sao có thể biến thành như vậy?" Đông Hân giận dữ nói.

Bà ta thật sự quá ghét Bạch Khởi rồi.

Đã mấy năm không về, tại sao lại về vào lúc này?

Về vào lúc này thì thôi đi, còn khiến quan hệ của Bạch Dật và bà ta trở nên như vậy.

Nếu không phải vì Tô Ngọc bọn họ ở bên cạnh Bạch Khởi, bà ta nhất định sẽ bắt Bạch Khởi phải trả giá.

Nghe Đông Hân tố cáo, Bạch Thịnh Hiên cau mày, nhưng Đông Hân không hề phát hiện ra Bạch Thịnh Hiên đã rất không hài lòng, bà ta vẫn không ngừng nói xấu Bạch Khởi.

Cuối cùng ngay cả Bạch Dật cũng bị nói. "Tướng công, đợi Bạch Dật qua đây, chàng nhất định phải nói nó một trận, sao nó có thể bất hiếu như vậy?" Đông Hân tủi thân nói.

Bạch Thịnh Hiên nghe bà ta lải nhải nửa ngày, lựa chọn nghe một vài ý chính, cũng đã hiểu ra chuyện gì.

Hóa ra là Đông Hân tự đi gây sự, cuối cùng lại tự rước họa vào thân, sau đó còn đổ lỗi cho người khác, là lỗi của họ?

Tóm lại, bất kể Đông Hân làm gì cũng không phải lỗi của bà ta, tất cả đều là lỗi của Bạch Khởi và Bạch Dật.

Đương nhiên vấn đề của Bạch Khởi là lớn nhất.

Tất cả đều là do Bạch Khởi tính kế bà ta. "Tướng công, nhất định không được để Bạch Dật và Bạch Khởi đi quá gần, lỡ như đi quá gần với Bạch Khởi, bị nó làm hư thì phải làm sao?" Đông Hân nhìn Bạch Thịnh Hiên lo lắng nói.

Nghe lời này, Bạch Thịnh Hiên suýt chút nữa bị tức chết.

Ông ta cuối cùng cũng hiểu tại sao Bạch Dật lại nói sẽ hận bà ta, thậm chí cuối cùng còn mặc kệ bà ta.

Với tình hình của Đông Hân như vậy, Bạch Dật có thể quan tâm đến bà ta mới là lạ.

Đối với chuyện này, Bạch Thịnh Hiên không lập tức nói gì, mà đợi Bạch Dật đến, sau khi hiểu rõ mọi chuyện mới đưa ra quyết định.

Không lâu sau, Bạch Dật đến, nhìn Đông Hân lạnh lùng nói: "Gọi con đến có chuyện gì." Bạch Thịnh Hiên nhìn thái độ của Bạch Dật, bất giác cau mày, có chút không đồng tình với thái độ của cậu đối với bà ta.

Dù Đông Hân làm có hơi quá, Bạch Dật cũng không nên đối xử với bà ta như vậy, dù sao Đông Hân cũng là mẹ cậu. "Dật nhi, con có thái độ gì vậy?" Bạch Thịnh Hiên lên tiếng trước khi Đông Hân kịp mở miệng.

Nhưng Bạch Dật chỉ liếc nhìn ông ta, nhàn nhạt nói: "Vậy cha hy vọng con có thái độ gì?" Bạch Thịnh Hiên bị một câu của Bạch Dật làm cho nghẹn họng không nói nên lời.

Đông Hân thấy Bạch Thịnh Hiên ở đây mà Bạch Dật vẫn có thái độ như vậy, lập tức càng thêm bất mãn: "Tướng công, chàng xem thái độ của nó kìa?

Ta là mẹ nó chứ không phải kẻ thù." Không phải kẻ thù?

Bạch Dật nhấm nháp mấy từ này, cảm thấy thật nực cười. "Đúng là không phải kẻ thù, bà chẳng qua chỉ xem tôi như một quân cờ hoặc một con thú cưng mà thôi, chỉ tiếc là lần này con thú cưng tôi đây muốn phản bội, một chút cơ hội cũng không muốn để lại cho bà." Bạch Dật nói từng câu từng chữ.

Lời nói ra khiến Đông Hân tức đến đau cả ngực.

Chương 1618

"Bạch Dật, mày nói bậy bạ gì đó?

Tao đối xử với mày không tốt à?" Đối xử tốt với cậu?

Bạch Dật mờ mịt nhìn Đông Hân.

Đông Hân nói đối xử tốt với cậu, sao cậu lại không cảm nhận được nhỉ? "Cái 'tốt' của mẹ là sau khi mẹ đắc tội với người khác thì bắt con đi cầu xin dùm mẹ?

Hay là sau khi con không cầu xin thì mẹ chửi mắng con?

Chửi khó nghe đến mức nào thì chửi?

Nếu cái 'tốt' là như vậy thì mẹ cứ giữ lại cho người khác đi, con không cần." Bạch Thịnh Hiên nghe mà có chút mơ hồ, quay đầu nhìn Bạch Dật: "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Tại sao con trai lại nói những lời như vậy? "Chuyện gì sao?

Cha không nên hỏi con, người cha nên hỏi là Đông Hân." Bạch Dật lạnh lùng nói. "Nói." Bạch Dật im lặng một lúc, rồi kể lại toàn bộ sự việc cho Bạch Thịnh Hiên.

Thậm chí còn nói cho ông ta biết Đông Hân đã sỉ nhục mình như thế nào.

Đủ loại từ ngữ khó nghe khiến Bạch Thịnh Hiên nghe mà nhíu chặt mày.

Bạch Thịnh Hiên quay đầu nhìn người phụ nữ trên giường: "Những lời Dật nhi nói đều là thật?

Đây đều là những lời bà sỉ nhục nó?" Đông Hân không những không cảm thấy mình làm sai ở đâu, ngược lại còn nói thẳng: "Là ta nói, nhưng đó cũng là lỗi của nó." "Nó rõ ràng có quan hệ tốt với Bạch Khởi như vậy, nó chỉ cần mở miệng cầu xin, Bạch Khởi chắc chắn sẽ nhờ Ngọc Vương cầu tình, ta sẽ không bị đánh." Đông Hân lý lẽ hùng hồn nói.

Đến lúc này rồi mà bà ta vẫn cảm thấy người sai không phải mình mà là Bạch Dật.

Bạch Thịnh Hiên nghe những lời này thật sự rất ghê tởm.

Chẳng trách sau khi Bạch Dật đến không có chút sắc mặt tốt nào.

Nếu là ông ta, sớm đã trở mặt rồi. "Quan hệ tốt?

Mắt nào của bà thấy chúng tôi quan hệ tốt?" Bạch Dật cảm thấy Đông Hân không chỉ là một người ích kỷ, mà còn là một kẻ mù lòa.

Chẳng nhìn rõ điều gì, chỉ nghĩ đến việc mang lại lợi ích cho bản thân.

Người như vậy thật không biết cha cậu đã nhìn trúng điểm nào.

Con mắt này cũng quá kém rồi.

Nhìn ánh mắt dò xét của con trai, khóe miệng Bạch Thịnh Hiên co giật một cái.

Ánh mắt này của nó là sao? "Quan hệ của các ngươi sao có thể không tốt?

Quan hệ không tốt mà nó cho ngươi vào sao?

Thái độ còn tốt với ngươi như vậy?

Ta thấy ngươi chính là bị nó làm hư rồi, nên mới đối xử với mẹ ruột mình như vậy, thậm chí còn không quan tâm đến sống chết của mẹ mình." Đông Hân không cảm thấy việc mình sỉ nhục Bạch Dật có gì sai.

Bà ta là mẹ của Bạch Dật, đối với việc con trai mình không nghe lời, muốn mắng thế nào thì mắng, nó còn có thể có ý kiến sao?

Bạch Dật hít sâu một hơi, nén sự bất mãn trong lòng, nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh: "Cha, cha thấy chưa?

Bộ mặt thật của bà ta chính là ích kỷ, không bao giờ tìm nguyên nhân từ bản thân mình, bà ta chính là một kẻ thối nát khiến người ta ghê tởm như vậy." Lời này nói ra có chút độc địa. "Bạch Dật, mày câm miệng cho tao, tao là mẹ mày." "Hôm nay nếu mày không cho tao một lời giải thích, tại sao lúc đó không giúp tao mà còn bỏ đi thẳng, thì chúng ta không xong đâu." Đông Hân chất vấn.

Bạch Dật nhìn Đông Hân như vậy, một lúc lâu sau mới mở miệng: "Tại sao ư, bởi vì tôi không muốn nhìn thấy bộ mặt xấu xí của bà." "Bởi vì tôi không có bản lĩnh khiến Vương gia thu hồi mệnh lệnh." "Cuối cùng, tôi cũng không quan trọng đến mức có thể khiến đại ca giúp bà cầu tình." Đông Hân cảm thấy đây đều là những lời bao biện của Bạch Dật.

Đều là cậu ta nói bậy bạ. "Mày chính là không muốn giúp tao." Bạch Dật đột nhiên cười lớn: "Bà nói không sai, tôi chính là không muốn giúp bà." "Tất cả mọi chuyện đều do bà gây ra, đã dám gây chuyện thì bà nên gánh chịu hậu quả này cho tốt." Bạch Dật từ nhỏ đã biết một đạo lý, mỗi người đều phải trả giá cho những việc sai trái mình đã làm.

Không một ai là ngoại lệ.

Cậu có cảm nhận sâu sắc về điều này. "Bạch Dật, mày…" "Lúc nhỏ mẹ đã nói với con, mỗi người đều phải trả giá cho những gì mình đã làm, xem ra mẹ đã quên rồi, nhưng không sao, con vẫn còn nhớ." Đạo lý này vẫn là do Đông Hân dạy cậu.

Sao bây giờ cậu vẫn nhớ đạo lý này, mà Đông Hân ngược lại lại không nhớ?

Đông Hân cau mày: "Ta chưa từng nói với ngươi những lời như vậy." Bạch Thịnh Hiên bất mãn nhìn Đông Hân, chuyện này ngay cả ông ta cũng biết, vậy mà bây giờ Đông Hân lại nói ra những lời như vậy.

Thật khiến người ta tức giận. "Đông Hân, bà đã nói câu này với Dật nhi lúc nó năm tuổi, lúc đó ta cũng ở đó, lúc đó Dật nhi làm sai, bà đã dạy nó như vậy, sao bây giờ Dật nhi vẫn nhớ rõ, mà bà lại quên rồi?" Bạch Thịnh Hiên lạnh mặt nói.

Đông Hân bây giờ không nghe lọt tai bất cứ điều gì, bà ta chỉ biết con trai mình đã ngỗ nghịch với mình.

Chỉ biết con trai không còn đối tốt với mình nữa.

Tất cả mọi chuyện đều là do Bạch Dật làm ra những chuyện ngu ngốc. "Cha, nếu không có chuyện gì con đi trước đây, con cũng không có nhiều thời gian để lãng phí với bà ta ở đây." Bạch Dật hít sâu một hơi nhìn Bạch Thịnh Hiên nói. "Được, con đi đi." Mặc dù cảm thấy Bạch Dật làm vậy là không đúng, nhưng con trai đã nói vậy rồi, ông ta còn có thể làm sao?

Dù có miễn cưỡng giữ người lại cũng chỉ làm chính mình khó chịu.

Chẳng bằng cứ để người ta đi, như vậy sau này đứa trẻ có lẽ sẽ vui vẻ hơn một chút.

Nhưng Đông Hân căn bản không đồng ý: "Không được, Bạch Dật, mày đứng lại cho tao, hôm nay mày mà dám đi, tao sẽ chết cho mày xem." Bạch Thịnh Hiên không tán thành nhìn Đông Hân.

Sao có thể dùng chuyện này để uy hiếp con trai?

Đông Hân này có phải là hơi quá đáng rồi không? "Được, mẹ cứ tự nhiên.

Nếu cần người chôn cùng thì cứ nói một tiếng." Bạch Dật dừng bước, ngay lúc Đông Hân lộ ra nụ cười đắc thắng, thì nghe thấy Bạch Dật nói những lời như vậy.

Chương 1619

Muốn chết cũng được.

Muốn cậu đền mạng cũng được.

Chỉ cần Đông Hân nỡ lòng chết đi là được.

Những thứ khác, cậu đều không quan tâm nữa.

Có một người mẹ như vậy thật sự quá mệt mỏi, lúc nào cũng chỉ nghĩ cách gây phiền phức.

Bạch Thịnh Hiên sững sờ nhìn Bạch Dật.

Đứa trẻ này từ nhỏ đã ngoan ngoãn hiểu chuyện lại nghe lời, ai ngờ cuối cùng lại… Bạch Dật bỏ đi, để lại Đông Hân ngây người và Bạch Thịnh Hiên ngồi bên cạnh không biết đang suy nghĩ gì.

Đợi người đi hết, Đông Hân mới phản ứng lại, vô cùng lo lắng nói: "Tướng công, không thể để nó đi, chàng mau đưa người về đây đi." Nhìn sâu vào Đông Hân một cái, Bạch Thịnh Hiên lắc đầu: "Để bà thất vọng rồi, đứa trẻ này lần này không đưa về được đâu." Nếu không phải Đông Hân ép đứa trẻ này như vậy, sự việc có đến nông nỗi này hôm nay không?

Căn bản là sẽ không.

Bây giờ đứa trẻ muốn đi, không muốn nhìn thấy bọn họ, bà ta ngược lại lại lo lắng. "Xem bộ dạng của bà chắc không sao rồi, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước, bà tự mình suy nghĩ kỹ xem mình đã làm sai ở đâu đi." Nói xong, ông ta đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đông Hân không ngờ sau khi Bạch Dật đi, Bạch Thịnh Hiên cũng muốn rời đi.

Vô thức đưa tay níu lấy áo của Bạch Thịnh Hiên: "Không được, chàng không được đi, tướng công em khó chịu, chàng ở lại đây với em được không?" Bạch Thịnh Hiên đã biết bộ mặt thật của Đông Hân, một khắc cũng không muốn ở lại đây nữa.

Đưa tay gỡ tay Đông Hân ra: "Ta còn rất nhiều việc phải làm, bà tự mình nghỉ ngơi cho tốt đi." Đông Hân trơ mắt nhìn Bạch Thịnh Hiên gạt tay mình ra, quay đầu rời đi không ngoảnh lại.

A hoàn bên cạnh thầm kêu khổ.

Lão gia mà đi rồi, sau này phu nhân chắc chắn sẽ đến gây sự với bọn họ.

Phải làm sao bây giờ?

Sau khi Bạch Dật trở về sân của mình, liền cùng thị vệ thu dọn một số đồ đạc, sau đó đi tìm Bạch Khởi.

Hai người nói chuyện một lúc rồi Bạch Dật rời đi.

Lúc đi chỉ mang theo thị vệ của mình và những thứ đã thu dọn xong.

Bạch Dật đi được hai ngày, Bạch Thịnh Hiên mới biết con trai đã đi.

Chỉ để lại cho ông ta một lá thư.

Sau khi đọc xong thư, Bạch Thịnh Hiên cau mày, xem ra lần này Dật nhi thật sự thất vọng rồi.

Có một người mẹ như vậy, hình như không thất vọng cũng không được nhỉ?

Thở dài một tiếng, Bạch Thịnh Hiên nhìn chằm chằm vào lá thư trong tay một lúc lâu, cuối cùng đặt lá thư lên bàn.

Thôi vậy, con cái lớn rồi sẽ có suy nghĩ của riêng mình, nó muốn làm gì thì cứ làm.

Chỉ cần có thể bảo vệ tốt bản thân là được.

Đông Hân ban đầu không biết chuyện này, là do bà ta thấy Bạch Dật mãi không đến thăm mình, nên cho người đi tìm Bạch Dật.

Tìm mấy lần người đều không đến, cuối cùng dưới sự tra hỏi của bà ta mới biết Bạch Dật đã rời khỏi gia tộc từ mấy hôm trước.

Còn về việc đi đâu thì không ai biết.

Đông Hân nghe tin này, trở tay tát vào mặt a hoàn một cái: "Các ngươi đã biết rồi tại sao không nói cho ta biết?" "Là lão gia dặn không được nói cho người biết." A hoàn ôm mặt, trong lòng rất tủi thân.

Chuyện này rõ ràng là lão gia không cho nói, cớ gì lại đánh cô ta?

Thật quá đáng.

Đông Hân căn bản không tin đây là sự thật: "Ngươi còn dám cãi?" Lúc Đông Hân còn định ra tay, Bạch Thịnh Hiên đã bước vào.

Đối mặt với Đông Hân giống như một bà chằn, tất cả tình cảm trong lòng Bạch Thịnh Hiên đều biến mất.

Rốt cuộc là cái gì đã khiến Đông Hân biến thành bộ dạng như bây giờ?

Bộ dạng này của bà ta thật sự quá xấu xí, giống như lời Dật nhi nói, bộ mặt đáng ghét. "Các ngươi lui ra hết đi." Sau khi các a hoàn đi hết, Đông Hân mới kích động nói: "Tướng công, bọn họ đúng là nói năng bậy bạ, lại dám nói là chàng bảo họ không nói cho em biết, sao chàng có thể không cho em biết hành tung của con trai…" "Đúng là ta không cho bọn họ nói với bà." Bạch Thịnh Hiên ngắt lời Đông Hân, nhìn bà ta bình tĩnh nói.

Những lời đến bên miệng của Đông Hân lập tức biến mất, bà ta cứ thế nhìn Bạch Thịnh Hiên, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi: "Tướng công, chàng đang nói gì vậy?

Tại sao em không hiểu lời chàng nói?" "Lúc Dật nhi đi không ai biết, ta cũng là hai ngày sau khi nó đi mới biết chuyện này." Bạch Thịnh Hiên giải thích. "Nó chỉ để lại một lá thư." Bạch Thịnh Hiên thấy Đông Hân không tin, liền lấy lá thư ra đưa cho Đông Hân tự xem.

Một đứa trẻ ngoan ngoãn bị bà ta làm cho bỏ nhà ra đi, thậm chí còn nói gì mà ngày về không hẹn trước.

Có thể thấy lần này Bạch Dật thật sự thất vọng rồi.

Sau khi đọc xong thư, ánh mắt Đông Hân có chút ngây dại, cũng có chút không tin.

Bởi vì trong thư nói thẳng là không được cho bà ta biết bất cứ điều gì. "Tại sao?" "Bà tự mình suy nghĩ kỹ đi." Nói xong liền rời đi.

Không có chút lưu luyến nào.

Còn Đông Hân bây giờ cũng vì sự ích kỷ của mình mà phải trả giá.

Nói là chúng bạn xa lánh, người thân rời bỏ cũng không quá đáng.

Ở một nơi khác, Nam Kiều hỏi Bạch Khởi: "Em trai của cậu rời đi cũng đã nhiều ngày rồi nhỉ?" Bạch Khởi "ừm" một tiếng không nói gì.

Ngược lại, Lạc Diễm có chút tò mò hỏi: "Bạch Khởi, cậu thấy em trai cậu rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?" Bạch Khởi không nói gì, cậu cũng không biết Bạch Dật rốt cuộc đang nghĩ gì.

Một đứa trẻ được cha mẹ cưng chiều từ nhỏ, lại chọn rời đi vào lúc này.

Cậu ta không lo lắng sẽ xảy ra chuyện ở bên ngoài sao? "Lo cho cậu ta à?" Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi hỏi.

Tô Ngọc biết trước khi Bạch Dật rời đi đã đến tìm Bạch Khởi.

Về việc hai người đã nói gì bọn họ không hỏi, nhưng nhìn bộ dạng của Bạch Khởi sau đó, có lẽ là chuyện không tốt cũng không xấu gì.

Chương 1620

Bạch Khởi đưa tay xoa xoa thái dương: "Cậu ấy chưa từng ra ngoài." Trước đây dù có đi chơi cũng chỉ ở xung quanh, lần này là thật sự đi đến nơi khác.

Điều này khiến cậu thật sự có chút lo lắng.

Mặc dù đối với Đông Hân cậu rất căm ghét, nhưng đối với người em trai Bạch Dật này, cậu lại không biết nên đối xử thế nào. "Con người rồi cũng phải học cách trưởng thành, mỗi người trưởng thành đều phải trả một cái giá nào đó.

Chúng ta như vậy, Bạch Dật cũng vậy.

Cậu ấy là người thông minh, biết mình đang làm gì, cậu cũng phải tin tưởng cậu ấy." Trong khi mọi người đều nghĩ Bạch Dật là một công tử ăn chơi, chỉ biết hưởng thụ những lợi ích mà gia đình mang lại, thì cậu ấy đã kinh doanh được vài năm.

Mỗi năm còn có thể kiếm được gần mười vạn lượng bạc.

So với một số đứa trẻ trong gia tộc đã được xem là xuất sắc.

Bây giờ lại rời khỏi nhà muốn ra ngoài bôn ba, đây cũng là một cơ hội rất tốt cho Bạch Dật.

Ít nhất có thể để cậu ấy trải nghiệm sự tàn khốc bên ngoài để trưởng thành.

Bạch Khởi đương nhiên biết những lời Tô Ngọc nói đều là thật.

Chỉ là trong lòng vẫn sẽ ít nhiều có chút lo lắng. "Yên tâm đi, bên cạnh cậu ấy có người có thể bảo vệ cậu ấy chu toàn." Hơn nữa, Bạch Khởi còn cho cậu ta rất nhiều đồ tốt, đến lúc đó dù có xảy ra chuyện cũng có thể bảo toàn tính mạng, đối với bọn họ mà nói, như vậy đã đủ

rồi.

Bạch Thịnh Hiên gật đầu, tỏ vẻ đồng tình với lời của Tô Ngọc: "Anh Ngọc nói đúng." Đã chọn con đường này, dù con đường phía trước có gập ghềnh chông gai thế nào cũng phải tự mình đi tiếp.

Dù có đi sai đường cũng không sao, chỉ cần quay lại là được.

Cuộc đời con người vẫn còn rất nhiều cơ hội lựa chọn. "Cho nên đừng lo lắng, xử lý tốt chuyện gia tộc đi." Nhưng sau này có lẽ Đông Hân vẫn sẽ đến gây sự với Bạch Khởi không chừng. "Anh Ngọc, đừng tưởng em không biết anh đang hả hê trên nỗi đau của người khác." Bạch Khởi nói với vẻ bực bội. "Không có đâu, anh chỉ đang nhắc nhở cậu, nếu muốn thành thân thì mau giải quyết dứt điểm mấy chuyện lằng nhằng bên cha cậu đi." Bạch Khởi "ừm" một tiếng, cậu đúng là đã không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với những người này nữa.

Sau khi Bạch Dật rời đi, thủ đoạn làm việc của Bạch Khởi trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Những việc làm của Bạch Thịnh Hiên cũng bị cậu phát hiện và vạch trần.

Cuối cùng thậm chí còn làm một số chuyện khiến Bạch Thịnh Hiên tức giận.

Áp suất trên người Bạch Thịnh Hiên ngày càng thấp, vì Bạch Khởi ra tay, ông ta đã rất lâu không quan tâm đến Đông Hân.

Dẫn đến việc Đông Hân ở nơi ở của mình nổi giận đùng đùng, các a hoàn của bà ta đều gặp nạn, không một ai là không xui xẻo.

Đông Hân vốn nghĩ con trai đi rồi thì phải nắm chặt người chồng này, ít nhất phải khiến ông ta đối với mình như trước.

Vốn nghĩ sau khi vết thương lành lại có thể sống thân mật với chồng như trước đây.

Kết quả sau khi bà ta khỏi, Bạch Thịnh Hiên vẫn không đến tìm bà ta.

Biết Bạch Thịnh Hiên bận việc kinh doanh nên bà ta mới không làm ầm ĩ.

Thời gian trôi qua ngày càng dài, tính tình của Đông Hân cũng ngày càng xấu.

Số lần ra tay cũng ngày càng nhiều, khiến các a hoàn hầu hạ bà ta khổ không tả xiết.

Chỉ mong lão gia mau đến thu phục bà điên này.

Cũng không biết có phải do các a hoàn nghĩ quá nhiều không, mà thật sự đã mong được Bạch Thịnh Hiên đến.

Bạch Thịnh Hiên vừa đến đã cảm thấy ánh mắt các a hoàn nhìn ông ta rất vui mừng, dáng vẻ đó có chút giống như sống sót sau tai kiếp.

Bọn họ vẫn luôn ở trong nhà, đâu ra mà nhiều tai kiếp để sống sót như vậy?

Nhưng rất nhanh sau đó, Bạch Thịnh Hiên đã biết chuyện gì đang xảy ra.

Gần đây Bạch Thịnh Hiên đang đau đầu sứt trán vì chuyện Bạch Khởi gây khó dễ, đặc biệt là sản nghiệp ngầm kiếm được nhiều tiền nhất bị công kích, khiến hắn vô cùng bận rộn.

Hôm nay vừa hay xong việc, cảm thấy gần đây đã có phần lạnh nhạt với Đông Hân, nên mới định sang xem sao, ai ngờ vừa đến đã thấy cảnh này.

Đông Hân lại đang trừng phạt nha hoàn.

Hắn quay đầu nhìn nha hoàn đang đi theo bên cạnh: "Có chuyện gì vậy?

Bọn họ phạm lỗi à?" Nha hoàn không dám nói nhiều, chỉ dám khẽ lắc đầu.

Mấy nha hoàn này vốn không hề phạm lỗi, người phạm lỗi trước giờ luôn là Đông Hân.

Chỉ một động tác đơn giản đã giúp Bạch Thịnh Hiên hiểu ra chuyện gì, mày hắn hơi nhíu lại, mặt lạnh tanh đi vào.

Đông Hân thấy Bạch Thịnh Hiên đến, vẻ mặt nanh nọc độc ác lập tức biến mất, thay vào đó là sự dịu dàng, ân cần.

Cô ta đứng dậy đi đến bên cạnh Bạch Thịnh Hiên: "Tướng công, sao chàng lại đến đây?" "Ta không đến sao biết được nàng lại độc ác đến thế?" Nếu không phải tận mắt chứng kiến bộ mặt độc địa của Đông Hân sau lưng người khác, hắn đã thật sự tin vào sự dịu dàng của cô ta lúc này.

Vẻ dịu dàng trên mặt Đông Hân thoáng chốc đông cứng lại, cô ta nặn ra một nụ cười không ra cười: "Tướng công, chàng đang nói gì vậy?

Thiếp không hiểu ý chàng lắm." "Nghe không hiểu?

Vậy nàng nói cho ta biết nàng đang làm gì?" Đông Hân liếc nhìn mấy nha hoàn, bất đắc dĩ nói: "Tướng công, là mấy nha hoàn này không biết điều, thiếp chỉ đang dạy bọn họ cách làm việc thôi." Lời này nói ra thật nhẹ nhàng, có lẽ cô ta nghĩ Bạch Thịnh Hiên không thấy gì nên mới dám nói như vậy chăng?

Bạch Thịnh Hiên tức đến bật cười: "Vậy nàng nói xem họ đã làm gì?" Đông Hân nhíu mày, trước đây cô ta xử lý nha hoàn bên cạnh, Bạch Thịnh Hiên đều không nói gì, sao lần này lại lắm lời thế?

Lại còn chất vấn cô ta như vậy.

Đây là chuyện gì chứ?

Chẳng qua chỉ đánh mấy nha hoàn thôi, có gì to tát đâu? "Tướng công, bọn họ chỉ làm vài chuyện khiến thiếp không vui nên thiếp mới làm vậy.

Nếu chàng không thích thiếp như thế, sau này thiếp sẽ không làm nữa." Đông Hân nói với vẻ tủi thân, như thể hành động của Bạch Thịnh Hiên đã làm tổn thương cô ta.

Bạch Thịnh Hiên cứ thế nhìn Đông Hân.

Sao trước đây mình không phát hiện ra Đông Hân là kẻ hai mặt thế này?

Người như vậy thật quá đáng sợ.

Chương 1621

"Nàng nghĩ rằng ta không thấy gì nên mới dám lừa gạt ta như vậy, phải không?" Bạch Thịnh Hiên giận dữ nói. "Vốn dĩ ta nghĩ gần đây bận rộn đã lạnh nhạt với nàng quá, nên mới sang thăm nàng, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần thiết, nàng vốn không cần ta đến thăm." Bạch Thịnh Hiên châm chọc nói.

Nghe vậy, sắc mặt Đông Hân liền thay đổi: "Tướng công, không phải vậy đâu, chàng nghe thiếp giải thích đã." "Nàng muốn giải thích với ta điều gì?

Giải thích nàng đối xử với những hạ nhân vô tội này như thế nào ư?" Nếu những hạ nhân này thật sự làm sai, cô ta trừng phạt một chút thì thôi, nhưng mấu chốt là họ chẳng làm gì cả mà lại bị đối xử như vậy.

Thế này thì quá đáng lắm rồi. "Tướng công, bọn họ chẳng qua chỉ là hạ nhân thôi, chàng không thể vì những người như vậy mà đối xử với thiếp thế này." Đông Hân vội nói.

Trong mắt cô ta, đám nha hoàn này chỉ là một lũ tiện mệnh, hoàn toàn không đáng.

Vậy mà tướng công lại đối xử với cô ta như vậy, khiến lòng cô ta thật sự rất khó chịu. "Hạ nhân thì sao?

Đừng quên địa vị hôm nay của nàng là từ đâu mà có." Chẳng lẽ hạ nhân đáng bị cô ta đối xử như vậy sao?

Trước đây cô ta chẳng phải cũng có thân phận như vậy ư?

Bạch Thịnh Hiên bắt đầu tự vấn, phải chăng chính vì mình mà Đông Hân mới có gan làm thế?

Đông Hân trong lòng có chút không phục, nhưng thấy Bạch Thịnh Hiên không vui cũng chỉ có thể cười gật đầu: "Tướng công, thiếp biết thiếp sai rồi, chàng đừng giận thiếp nữa, được không?" Bạch Thịnh Hiên nhìn sâu vào mắt Đông Hân: "Sau này đừng như vậy nữa." "Vâng." Mấy nha hoàn bên cạnh thấy Bạch Thịnh Hiên như vậy, trong lòng có chút thất vọng.

Xem ra lão gia sẽ không giúp họ nói chuyện.

Rõ ràng biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng vẫn nói về việc này một cách nhẹ nhàng.

Bạch Thịnh Hiên ở chỗ Đông Hân một lúc rồi rời đi.

Đợi người đi rồi, nụ cười trên mặt Đông Hân lập tức trở nên âm trầm đáng sợ, dọa cho nha hoàn bên cạnh không dám nói một lời. "Lão gia đến sao không báo cho ta?" Đông Hân nhìn họ bằng ánh mắt sắc lẹm.

Nếu hôm nay cô ta không tỏ ra yếu thế, không biết Bạch Thịnh Hiên sẽ còn chán ghét cô ta đến mức nào.

Nha hoàn đứng ở cửa lúc trước vội nói: "Là lão gia không cho chúng nô tỳ lên tiếng." "Tốt nhất là như vậy, nếu không các ngươi biết sẽ có kết cục gì rồi đấy." Đông Hân hừ lạnh một tiếng.

Sau đó Đông Hân cũng nhẫn nhịn được một thời gian, nhưng khi biết Bạch Thịnh Hiên đến chỗ người phụ nữ khác, cô ta tức giận đập vỡ chén trà trong tay.

Nhìn nha hoàn trước mặt, Đông Hân lạnh lùng lên tiếng: "Quỳ xuống." Nha hoàn nhìn những mảnh vỡ trên sàn, mặt trắng bệch: "Phu nhân, nô tỳ..." "Bảo ngươi quỳ xuống thì quỳ xuống." Cô ta không vui, thì người khác cũng đừng hòng được yên ổn.

Nha hoàn không dám cãi lại Đông Hân, chỉ có thể quỳ xuống đất.

Cơn đau nhói từ đầu gối truyền đến khiến nha hoàn tái mặt.

Thấy bộ dạng đó của nha hoàn, tâm trạng của Đông Hân cuối cùng cũng khá hơn.

Cô ta nhìn nha hoàn, lạnh lùng nói: "Các ngươi tốt nhất nên cẩn thận cho ta một chút." Nha hoàn cắn môi quỳ trên đất, trong lòng oán hận khôn nguôi.

Cô không thể cứ để mặc như vậy được.

Nếu cứ tiếp tục thế này, sau này sẽ bị Đông Hân ăn sạch không còn một mảnh xương.

Tối đó, nha hoàn trở về nhìn thấy đầu gối mình máu thịt be bét, sắc mặt trắng bệch. "Chúng ta phải làm sao đây?

Cứ tiếp tục thế này thì chúng ta không ai thoát được đâu." Hôm nay họ thoát được một kiếp, nhưng ngày mai, ngày kia thì sao? "Trước đây có người đến tìm Đông Hân, muốn nhờ cô ta giúp đối phó với gia chủ." Nha hoàn bị thương mặt tái mét nói.

Mấy nha hoàn khác nghe vậy kinh ngạc hỏi: "Chuyện này là thật sao?" "Là thật, ta nghe rất rõ, chỉ là sau đó người kia không xuất hiện nữa.

Nhưng bây giờ Đông Hân đã bị gia tộc ghét bỏ, cô ta nhất định sẽ nghĩ cách khác." Biết đâu sau này sẽ liên lạc với người đó.

Nếu Đông Hân thật sự liên lạc với đối phương, đến lúc đó nhất định sẽ gây ra chuyện gì đó.

Chỉ cần họ nắm được thóp này trong tay, nhất định có thể đối phó với Đông Hân, bắt cô ta phải trả giá.

Mấy nha hoàn nhìn nhau, cảm thấy kế hoạch này rất khả thi. "Được, cứ làm theo lời ngươi nói." Sau đó, họ bắt đầu chú ý đến tình hình bên phía Đông Hân.

Quả nhiên, sau khi số lần Bạch Thịnh Hiên đến chỗ cô ta ít đi, mà số lần đến chỗ các di nương khác nhiều lên, Đông Hân cuối cùng cũng không nhịn được mà dùng tín hiệu liên lạc của đối phương.

Tối đó, người nọ cuối cùng cũng xuất hiện.

Nhìn thấy người đến, Đông Hân nghiến răng nói: "Ta muốn Bạch Thịnh Hiên chết." Người đến nhìn Đông Hân: "Đó là tướng công của ngươi, ngươi nỡ để hắn chết sao?" Người đàn bà này đúng là biết nói đùa.

Nếu cô ta có thể khiến Bạch Thịnh Hiên chết thì đã sớm đồng ý yêu cầu của họ rồi, đâu cần đợi đến bây giờ?

Đông Hân lạnh lùng nói: "Đây đều là do hắn tự chuốc lấy." "Xem ra câu 'lòng dạ đàn bà độc ác nhất' quả thật không sai." Chính là nói về hạng phụ nữ như Đông Hân.

Đông Hân cười điên dại: "Đây không phải lỗi của ta, là lỗi của Bạch Thịnh Hiên.

Nếu không phải hắn phản bội ta, ta cũng sẽ không đối xử với hắn như vậy." "Nếu đã vậy, có phải ngươi đã nghĩ kỹ, muốn hợp tác với chúng ta rồi không?" Người đàn ông nhìn Đông Hân hỏi. "Tại sao không?

Các ngươi muốn ta làm gì?

Cứ nói thẳng, nhưng sau khi thành sự, các ngươi phải giúp ta phế bỏ Bạch Thịnh Hiên." Cô ta muốn Bạch Thịnh Hiên phải trả giá đắt.

Người đến nhìn bộ dạng của Đông Hân, lắc đầu ngao ngán.

Nói thật, Bạch Thịnh Hiên đối xử với Đông Hân cũng được xem là tốt.

Sở dĩ bây giờ thành ra thế này, cũng chỉ vì những việc Đông Hân làm gần đây quả thực có hơi quá đáng.

Thái độ của Bạch Thịnh Hiên có lẽ là muốn cho Đông Hân một bài học.

Ai ngờ Đông Hân lại nảy sinh ý định muốn lấy mạng Bạch Thịnh Hiên. "Ngươi nên biết chúng ta muốn làm việc, Bạch Khởi đã cản trở chúng ta, nên hắn phải chết." Người đàn ông nhìn Đông Hân nói.

Nghe vậy, dĩ nhiên là cô ta đồng ý, nhưng đối với việc này, cô ta vẫn có chút lo lắng. "Bảo Bạch Khởi chết thì tất nhiên thiếp bằng lòng, thiếp hận không thể để hắn chết sớm hơn.

Chương 1622

Nhưng Ngọc Vương và những người khác đều ở đây, hơn nữa Bạch Khởi là người từ Vong Ưu Thành ra, võ công của hắn không cần phải bàn cãi.

Các ngươi muốn hạ độc lại càng không thể, y thuật của Bạch Khởi chắc các ngươi cũng biết rồi." Đông Hân nhíu mày nói.

Cô ta phải đảm bảo sau khi mọi chuyện kết thúc sẽ không liên lụy đến mình.

Không thể tùy tiện nghe lời những người này, nói ra tay là ra tay ngay.

Đây không phải là chuyện tốt.

Người đàn ông không ngờ Đông Hân lại có thể nghĩ đến điều này, hắn còn tưởng Đông Hân là một người đàn bà không có não.

Bây giờ xem ra không phải Đông Hân không có não, mà là hắn đã hiểu lầm cô ta. "Điều này chúng ta tự nhiên biết, nhưng không cần ngươi phải lo.

Sau này người của chúng ta sẽ ra tay." Đông Hân tỏ ra càng kỳ lạ hơn, mặt đầy vẻ khó hiểu nhìn đối phương: "Nếu đã như vậy, các ngươi còn đến tìm ta làm gì?" Nếu bọn họ tự có cách, tự mình ra tay là được rồi, cần gì phải tốn công tốn sức đến đây đòi hợp tác với cô ta.

Rốt cuộc là có mục đích gì? "Các ngươi rốt cuộc đang tính toán cái gì?

Làm nhiều chuyện như vậy cuối cùng lại có thể tự mình ra tay, các ngươi mưu đồ điều gì?" Đông Hân dò xét nhìn họ, lạnh lùng hỏi. "Chúng ta chỉ cần một cơ hội để xuất hiện ở Bạch gia một cách danh chính ngôn thuận, và ngươi chính là cái cớ tốt nhất." Chỉ cần họ có thể xuất hiện ở Bạch gia, mọi chuyện sau đó sẽ trở nên đơn giản.

Thấy họ như vậy, Đông Hân không nói gì thêm mà chỉ im lặng.

Không lập tức đồng ý, nhưng cũng không lập tức phản bác.

Người đàn ông thấy Đông Hân như vậy liền nhíu mày: "Vậy ngươi có đồng ý hay không?" "Ta cần suy nghĩ một chút." Đông Hân im lặng rất lâu rồi mới nghiêm túc nhìn người đàn ông nói. "Dù sao chuyện này đối với ta cũng có uy hiếp.

Nếu các ngươi hành động mà liên lụy đến ta, đối với ta là được không bù mất.

Đến lúc đó ta còn phải đối mặt trực diện với cơn giận của Ngọc Vương, mà cơn giận của Ngọc Vương không phải chúng ta có thể gánh chịu được." Đông Hân nhìn họ nói thẳng. "Được, nhưng ngươi chỉ có một ngày.

Giờ này ngày mai chúng ta sẽ quay lại, hy vọng lúc đó ngươi sẽ cho chúng ta một câu trả lời chắc chắn." Nói xong người đàn ông rời đi, chỉ còn lại một mình Đông Hân ngồi đó không biết đang suy nghĩ gì. "Người đâu." Một nha hoàn vội vàng bước vào, sợ rằng chỉ chậm một chút sẽ đắc tội với Đông Hân. "Lão gia đi đâu rồi?" Đông Hân nén giận hỏi. "Lão gia đến chỗ Hoàng di nương rồi ạ." Nha hoàn cẩn thận đáp.

Vốn tưởng Đông Hân sẽ nổi giận, kết quả cô ta lại không có chút dấu hiệu tức giận nào.

Chuyện gì thế này? "Được rồi, ta biết rồi, lui ra đi." Đông Hân mặt lạnh lùng cho người lui ra.

Nha hoàn cẩn thận ra ngoài rồi cùng người bên cạnh bàn tán xem có chuyện gì. "Xem ra người lúc trước tìm Đông Hân đã đến rồi." Nếu không Đông Hân sẽ không có thái độ này. "Ngươi đi tìm gia chủ, bảo ngài ấy nhất định phải cẩn thận, sau này Đông Hân nhất định sẽ đồng ý yêu cầu của bọn họ." "Được." Có các nha hoàn khác yểm trợ, cô muốn rời đi tìm Bạch Khởi cũng dễ dàng hơn nhiều. "Thiếu gia, nha hoàn của Đông Hân đến tìm ngài, nói có chuyện quan trọng muốn nói với ngài." "Ồ?

Nha hoàn của Đông Hân sao lại đến tìm ta?" Bạch Khởi có chút kinh ngạc hỏi. "Khoảng thời gian này Bạch Thịnh Hiên đến chỗ các thiếp thất khác, Đông Hân có chút suy sụp, sau đó đối xử với nha hoàn không tốt, đánh mắng liên miên, cuối cùng thậm chí còn bắt nha hoàn quỳ trên mảnh vỡ chén trà." Đã làm đến mức đó thì đám nha hoàn kia chắc chắn sẽ ghi hận trong lòng, như vậy cũng là do cô ta tự chuốc lấy, trách sao được người ta làm chuyện phản chủ.

Bạch Khởi ánh mắt đăm chiêu, không biết mục đích của nha hoàn này là gì. "Cho người vào." Bạch Khởi chỉ suy nghĩ một lát rồi cho người vào.

Hy vọng sẽ mang đến cho hắn một bất ngờ. "Nô tỳ tham kiến gia chủ." Nha hoàn thấy Bạch Khởi liền vội quỳ xuống đất. "Đứng lên đi, ngươi đến tìm bản gia chủ có chuyện gì?" Bạch Khởi đầu ngón tay gõ gõ lên mặt bàn, nhìn đối phương tùy ý hỏi. "Gia chủ, trước đây có một người đến tìm Đông Hân, muốn nhờ cô ta giúp tính kế gia chủ.

Hôm nay người đó lại đến, nhưng Đông Hân chưa đồng ý, sau này có thể sẽ đồng ý." Nha hoàn nói có chút lộn xộn, nhưng Bạch Khởi lại nghe hiểu.

Đông Hân này gan cũng lớn thật, chuyện như vậy cũng dám làm. "Ngươi không sợ bị cô ta biết sẽ lấy mạng ngươi sao?" Bạch Khởi cười như không cười hỏi.

Không nói thì thôi, nhắc đến chuyện này, mắt nha hoàn đầy vẻ oán hận. "Từ khi gia chủ trở về, sau đó lại xảy ra một số chuyện, tính tình của Đông Hân trở nên rất kỳ quái, thậm chí còn ra tay độc ác với chúng nô tỳ.

Chỉ cần cô ta không vui, hoặc gia chủ không quan tâm, không đến thăm cô ta, cô ta liền trút giận lên chúng nô tỳ, chúng nô tỳ thật sự không thể chịu đựng được nữa." Nếu là họ làm sai chuyện gì, Đông Hân có phạt, thậm chí có đánh đập, cô cũng cam chịu.

Nhưng vấn đề là họ vốn chẳng làm gì, mà Đông Hân lại ra tay tàn nhẫn với họ.

Điều này làm sao họ có thể chấp nhận được? "Thì ra là vậy." "Gia chủ, chuyện này các ngài tự mình cẩn thận.

Hôm nay Đông Hân đột nhiên hỏi lão gia ở đâu, biết ngài ấy đến chỗ Hoàng di nương xong, cô ta lại trái với thường lệ không ra tay với chúng nô tỳ, mà rất bình tĩnh." Nha hoàn cảm thấy thái độ này của Đông Hân thật sự rất kỳ quái, cũng không biết đang nghĩ gì, nhưng chắc chắn là có vấn đề.

Bạch Khởi gật đầu tỏ vẻ đã biết: "Chuyện này ta biết rồi, ngươi về trước đi, đừng để bị phát hiện." "Vâng." Lúc nha hoàn trở về còn cố ý đến nhà bếp lấy món điểm tâm mà Đông Hân thích ăn.

Đông Hân vốn đang tức giận, thấy nha hoàn mang điểm tâm về, tâm trạng mới tốt lên một chút.

Nha hoàn trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà cô lanh trí, đi lấy một ít điểm tâm về. "Tất cả lui ra." Đông Hân cầm điểm tâm nhìn đám nha hoàn.

Bây giờ nhìn thấy đám nha hoàn này, cô ta đều cảm thấy chướng mắt.

Mấy tiểu nha hoàn trong phòng nhìn nhau, vội vàng rời đi, sợ đi chậm sẽ bị Đông Hân xử lý.

Đông Hân chống cằm nhìn đĩa điểm tâm trên bàn, trong đầu toàn là những điều tốt đẹp mà Bạch Thịnh Hiên đã làm cho mình.

Chương 1623

Trước đây có thứ gì tốt, Bạch Thịnh Hiên đều trực tiếp đưa cho cô ta, chỉ tiếc là bây giờ mọi thứ đã thay đổi.

Trong lòng Bạch Thịnh Hiên chỉ có người phụ nữ khác, đã hoàn toàn từ bỏ cô ta, thậm chí cả ơn cứu mạng của cô ta cũng không màng tới.

Như vậy cũng tốt.

Chỉ cần Bạch Thịnh Hiên không quan tâm đến cô ta nữa, cô ta có thể tìm được cớ để đối phó với hắn.

Chuyện này có liên quan gì đến cô ta đâu?

Muốn trách thì trách chính Bạch Thịnh Hiên.

Là hắn phản bội trước, không phải sao?

Năm đó Bạch Thịnh Hiên đã nói, bất kể xảy ra chuyện gì cũng sẽ đối xử rất tốt với cô ta, bây giờ thì mọi thứ đều đã thay đổi.

Lúc này, Bạch Thịnh Hiên ở chỗ người phụ nữ khác vẫn không biết rằng, chính vì hành động cố ý của mình mà Đông Hân đã muốn ra tay độc ác với hắn. "Lão gia, ngài đến đây, tỷ tỷ sẽ không giận chứ?" Hoàng di nương hai ngày nay vô cùng đắc ý, vì Bạch Thịnh Hiên luôn ở chỗ cô ta.

Còn Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên làm sao còn nhớ đến người này?

Tuy nhiên, ánh mắt của Bạch Thịnh Hiên lại lạnh lùng liếc cô ta một cái: "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi." Nụ cười trên mặt Hoàng di nương lập tức cứng đờ, cô ta quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên, không hiểu lời này của hắn rốt cuộc có ý gì. "Lão gia..." "Chuyện giữa ta và cô ấy không đến lượt ngươi bình phẩm." Sắc mặt

Hoàng di nương tái nhợt nhìn Bạch Thịnh Hiên, gượng cười gật đầu: "Vâng." Cô ta còn tưởng lão gia đã hoàn toàn từ bỏ Đông Hân rồi, nếu không cũng sẽ không ngày nào cũng đến chỗ cô ta mà không đến chỗ Đông Hân.

Hóa ra hoàn toàn không phải như vậy.

Nhưng dù vậy thì sao?

Cô ta sẽ không để hai người có cơ hội hòa giải.

Khi Bạch Thịnh Hiên ra ngoài, Hoàng di nương dẫn nha hoàn đến chỗ Đông Hân.

Thấy người đến, Đông Hân chỉ ngước mắt lên nhìn một cái, không nói một lời thừa thãi nào, chỉ lẳng lặng nhìn, như thể Hoàng di nương trước mắt chỉ là một người trong suốt. "Tỷ tỷ, sao hôm nay tỷ chỉ có một mình ở đây vậy?" Hoàng di nương cũng chẳng quan tâm Đông Hân có vui hay không, ngồi đối diện cô ta, lấy khăn tay che miệng cười nói. "Ngươi đến đây làm gì?" Đông Hân không kiên nhẫn vòng vo với cô ta, thẳng thắn hỏi. "Cũng không có gì, chỉ là đến thăm tỷ tỷ thôi." Đông Hân cười lạnh một tiếng, thăm cô ta cái gì, thực ra là đến xem trò cười của cô ta thì đúng hơn. "Thật sao?

Bây giờ đã thấy rồi, ngươi có nên đi rồi không?" Đông Hân lạnh lùng hỏi.

Thấy Đông Hân như vậy, Hoàng di nương càng chắc chắn cô ta đang tức giận. "Đừng mà, tỷ tỷ, hôm nay muội đặc biệt đến đây nói chuyện với tỷ đó.

Tỷ với lão gia có phải đang giận nhau không?" Hoàng di nương giả vờ vô tình hỏi.

Đông Hân không trả lời câu hỏi của cô ta, mà Hoàng di nương cũng không cho cô ta cơ hội nói, cười nói: "Tỷ tỷ xem muội nói mấy chuyện này làm gì, nếu không phải tỷ với lão gia có mâu thuẫn, sao gần đây ngài ấy lại cứ đến chỗ muội?" Nói xong, như thể nhận ra mình đã nói sai, cô ta vội ngậm miệng, ngượng ngùng nói: "Tỷ tỷ, muội đây trước nay vốn thẳng tính, nếu có nói lời nào làm tỷ không vui, tỷ chắc sẽ không giận chứ?" Đông Hân nghe mà thấy thật thú vị, lời gì cũng để cô ta nói hết rồi, mình còn nói được gì nữa?

Nói cho ma nghe à?

Đông Hân điềm nhiên ngồi đó, chỉ nghe Hoàng di nương nói những lời này, khoe khoang những thứ Bạch Thịnh Hiên cho.

Hoàng di nương chau mày, vốn tưởng có thể làm Đông Hân tức giận, đến lúc đó cô ta ra tay với mình, như vậy cô ta có thể châm ngòi ly gián trước mặt Bạch Thịnh Hiên.

Ai ngờ Đông Hân lại không hề động lòng.

Mình đã nói nhiều như vậy, kết quả Đông Hân vẫn ngồi đó, như thể chẳng nghe thấy gì.

Điều này khiến Hoàng di nương có chút khó hiểu.

Hoàng di nương thấy vậy bèn định dùng chiêu mạnh hơn, cô ta xoa bụng, e thẹn nói: "Cũng không biết muội có thể sinh cho lão gia một đứa con không nữa." Vốn tưởng dùng cách này để kích động Đông Hân nhất định sẽ có tác dụng, kết quả lại chẳng có chút tác dụng nào?

Đông Hân vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng nhìn cô ta, như thể đã không còn quan tâm đến những chuyện này nữa.

Nhưng chuyện này không đúng.

Đông Hân coi trọng lão gia như vậy, mình đã khiêu khích đến thế, sao cô ta vẫn không tức giận?

Đông Hân thản nhiên nhìn sắc mặt Hoàng di nương tức đến tím gan, nhàn nhạt lên tiếng: "Nói xong chưa?" "A?" Hoàng di nương nhất thời không phản ứng kịp, ngây người nhìn Đông Hân, như thể đang hỏi đây là ý gì. "Nếu ngươi đã nói xong, vậy thì đi đi." Đông Hân không kiên nhẫn nói.

Hoàng di nương bị một câu của Đông Hân làm cho tức giận. "Tỷ tỷ không chào đón muội đến sao?

Có phải vì gần đây lão gia đều ở chỗ muội nên khiến tỷ tỷ không vui?" Hoàng di nương nhìn Đông Hân, yếu ớt nói. "Muội cũng không muốn, nhưng mà..." Hoàng di nương nói lời này trong khi vẫn len lén liếc nhìn ánh mắt của Đông Hân, kết quả Đông Hân không thèm cho cô ta một chút phản ứng nào. "Biết rõ ta không chào đón ngươi, ngươi còn không mời mà đến?

Khoe khoang với ta?

Chẳng qua được sủng ái vài ngày, đã nghĩ mình có thể vượt mặt ta rồi sao?" Đông Hân châm chọc nói.

Hoàng di nương bị câu này làm cho tức đến váng đầu: "Ngươi..." "Đừng lúc nào cũng nghĩ chút chuyện vặt vãnh này có thể làm ta tức giận, ngươi còn kém xa lắm." Giả vờ yếu đuối các kiểu, chiêu này cô ta đã dùng quá nhiều lần rồi.

Hoàng di nương so với cô ta chẳng là gì cả. "Ngươi..." "Kể cả ta và lão gia có cãi nhau thì sao?

Ngươi có thể thay thế vị trí của ta được à?" Đông Hân lạnh lùng nhìn Hoàng di nương, chế nhạo nói.

Vẻ kiêu ngạo lúc đến của Hoàng di nương đã hoàn toàn biến mất, cô ta nhìn Đông Hân mà tức không chịu nổi.

Vốn tưởng dùng những lời như vậy để khiêu khích mối quan hệ giữa hai người, sau này chắc chắn có thể đạt được điều mình muốn, ít nhất là khiến lão gia càng ghét Đông Hân hơn một chút.

Kết quả Đông Hân lại nói những lời sỉ nhục người khác như vậy.

Nếu cô ta có thể thay thế Đông Hân, đã sớm thay thế rồi, còn đợi đến lúc này sao?

Huống chi trước đó Bạch Thịnh Hiên còn cảnh cáo cô ta.

Đông Hân vốn có chút tức giận, nhưng bây giờ thấy bộ dạng này của Hoàng di nương, cô ta ngược lại chẳng còn tức giận chút nào.

Chương 1624

Xem ra dù Bạch Thịnh Hiên đến chỗ Hoàng di nương, cô ta cũng không thể thay thế được địa vị của mình.

Chính vì không thể thay thế địa vị của cô ta, Hoàng di nương mới chỉ có thể đến tìm cô ta, cố gắng dùng lời nói để châm ngòi ly gián. "Ngươi đến tìm ta, lão gia có biết không?" Đông Hân lại hỏi một lần nữa.

Vẻ mặt Hoàng di nương có chút cứng đờ, Bạch Thịnh Hiên quả thực không biết cô ta đến tìm Đông Hân, nếu biết, chắc chắn sẽ không để yên như vậy. "Xem ra chuyện này tướng công không biết nhỉ, có cần ta giúp ngươi nói với tướng công một tiếng không?" Đông Hân nhìn Hoàng di nương hỏi.

Câu nói này không nghi ngờ gì là một nhát dao đâm thẳng vào tim Hoàng di nương.

Hoàng di nương thật không ngờ đến lúc này rồi mà Đông Hân vẫn khó đối phó như vậy. "Ngươi còn kiêu ngạo cái gì?

Bây giờ lão gia còn không thèm nhìn đến ngươi, thậm chí không đến chỗ ngươi nữa." Đông Hân liếc nhìn người vừa bước vào: "Thật sao?" "Đương nhiên, Đông Hân, ngươi đã bị lão gia ruồng bỏ rồi.

Mọi người đều là thiếp, ngươi có gì mà cao cao tại thượng?" Điều cô ta ghét nhất chính là bộ dạng cao cao tại thượng của Đông Hân, như thể những người như họ chỉ là vật làm nền cho cô ta vậy, khiến cô ta vô cùng khó chịu.

Bạch Thịnh Hiên vốn định hôm nay đến tìm Đông Hân, xem cô ta đã hoàn toàn bình tĩnh lại chưa.

Ai ngờ vừa đến đã nghe Hoàng di nương nói những lời như vậy.

Hắn mặt lạnh tanh đi vào: "Ai nói ta ruồng bỏ Đông Hân?" Hoàng di nương nghe thấy giọng nói đột ngột này thì giật mình, quay đầu lại đã thấy Bạch Thịnh Hiên mang theo một ít điểm tâm đi tới. "Lão... lão gia, sao ngài lại đến đây?" Chẳng phải ngài ấy đang có mâu thuẫn với Đông Hân sao?

Lúc này đến đây là có ý gì? "Ta đi đâu còn phải báo cáo với ngươi sao?

Ngược lại là ngươi, đến đây làm gì?" Hoàng di nương ấp a ấp úng không dám nói.

Mà Đông Hân bên cạnh lại thản nhiên lên tiếng: "Cô ta cũng không đến làm gì, chỉ là đến khoe khoang với thiếp một chút về việc chàng đối tốt với cô ta ra sao, nói với thiếp rằng trong bụng cô ta có lẽ đã có con của chàng rồi." Đây đều là sự thật, cũng là những lời Hoàng di nương đã nói, nhưng bây giờ nghe Đông Hân nói ra như vậy, trong lòng Hoàng di nương khó chịu vô cùng.

Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Hoàng di nương, sắc mặt có chút khó coi: "Gan của ngươi thật lớn, dám chạy đến đây nói bậy nói bạ.

Người đâu, lôi cô ta xuống, nhốt lại." Lúc này Hoàng di nương mới biết hoảng sợ hối hận.

Nếu biết Bạch Thịnh Hiên vốn không có ý định đối phó Đông Hân, sao cô ta lại chạy đến trước mặt Đông Hân mà kiêu ngạo? "Lão gia, ta biết sai rồi, cầu xin ngài tha cho ta lần này đi." Hoàng di nương hét lên. "Muộn rồi." Đợi người bị lôi đi, Bạch Thịnh Hiên mới nhìn Đông Hân.

Mà Đông Hân cũng nhìn hắn, cuối cùng vẫn là Đông Hân dời tầm mắt trước. "Vẫn còn giận?" Đông Hân nghe câu hỏi của Bạch Thịnh

Hiên, cảm thấy hắn thật nực cười.

Hỏi cái này để làm gì?

Có ý nghĩa gì sao?

Bạch Thịnh Hiên bất đắc dĩ thở dài: "Từ khi Bạch Khởi quay về, nàng không thấy tính tình mình đã thay đổi sao?

Còn làm ra rất nhiều chuyện thiếu lý trí, bất kể là xông vào nơi Vương gia họ ở, hay là chuyện của Dật nhi cũng vậy.

Nếu là trước kia, lúc hắn chưa về, nàng có nói ra những lời như vậy không?" Những lời đó, những việc đó, Đông Hân căn bản sẽ không nói cũng không làm.

Đông Hân không nói gì, Bạch Thịnh Hiên tiếp tục: "Nàng phải biết bài học này, bất kể nàng có ý kiến lớn đến đâu với Bạch Khởi, nàng cũng không thể vào lúc này đi gây sự với hắn, nàng hiểu không?" Đáy mắt Đông Hân đầy vẻ bất mãn, cũng có chút tức giận với lời nói của Bạch Thịnh Hiên: "Chẳng lẽ phải để thiếp nhượng bộ sao?" Trước đây cô ta đã vì Bạch Khởi mà bị đánh, chẳng lẽ chính mình phải thừa nhận là mình đáng đời sao?

Chuyện ngu xuẩn như vậy sao cô ta có thể làm được?

Đưa tay xoa xoa mi tâm, Bạch Thịnh Hiên nhẹ giọng nói: "Không phải ý đó, nhưng nàng cũng phải biết thân phận của Ngọc Vương rất đặc biệt, mà người này chúng ta căn bản không thể chọc vào, điều này nàng cũng biết." Sắc mặt Đông Hân không tốt, nhưng cô ta cũng không thể không thừa nhận Bạch Thịnh Hiên nói đúng. "Mấy ngày nay ta chỉ muốn nàng bình tĩnh lại một chút, để nàng biết lúc này đối đầu với Bạch Khởi căn bản không có lợi gì, ngoài việc bị Vương gia họ trừng phạt ra thì còn có thể thế nào nữa?" Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân, an ủi nói.

Đông Hân nghe vậy càng không vui.

Chỉ vì muốn cô ta bình tĩnh mà đi đến chỗ người phụ nữ khác?

Nhưng lời giải thích này cô ta cũng có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Từ sau khi nha hoàn của Đông Hân đến, Bạch Khởi đã cho người điều tra Đông Hân, cũng biết được chuyện gần đây của Bạch Thịnh Hiên.

Đối với cách làm của Bạch Thịnh Hiên, Bạch Khởi chỉ cảm thấy ghê tởm, người như vậy không biết Đông Hân rốt cuộc nhìn trúng điểm nào.

Nhìn trúng thì thôi đi, còn coi người ta như bảo bối, thật là không biết điều.

Còn về người mà nha hoàn nói, Bạch Khởi cũng đã điều tra ra.

Lần thứ hai hắn đến vừa hay bị người của Bạch Khởi phát hiện, đồng thời cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người. "Thiếu gia, Đông Hân ban đầu vốn định phế bỏ Bạch Thịnh Hiên, nhưng vì thái độ hôm nay của Bạch Thịnh Hiên khiến cô ta từ bỏ ý định này.

Tuy nhiên, cô ta muốn cùng người đứng sau đối phó thiếu gia, tình hình cụ thể họ không nói." "Biết là ai không?" Bạch Khởi nheo mắt hỏi.

Hắn lại muốn xem xem ai dám đến tính kế hắn, còn tính kế cả Ngọc ca.

Đúng vậy, việc họ làm chẳng phải là đang tính kế hắn và Tô Ngọc sao? "Người đó là Cố Huy." Cố Huy?

Cái tên này có chút quen tai, hình như đã nghe ở đâu đó, nhưng sao lại không nhớ ra nhỉ? "Thiếu gia, người này từng là một võ tướng ở đây, sau khi Lỗ quốc bị diệt và trở thành Huyền quốc thì vẫn luôn ẩn náu." Thị vệ bên cạnh lên tiếng giải thích.

Bạch Khởi "ừm" một tiếng tỏ vẻ đã biết: "Vậy hắn lại đến gây sự với ta làm gì?" "Vì trước đây vợ hắn bị bệnh, muốn tìm thiếu gia chữa trị, lúc đó thiếu gia không giúp vợ hắn trị bệnh." Bạch Khởi được nhắc nhở như vậy liền biết người này là ai.

Hắn đưa tay sờ cằm: "Thì ra là hắn à." "Vâng." "Nếu đã như vậy, chỉ một mình hắn chắc không dám đến động thủ với ta, bây giờ là chuyện gì đây?" Bạch Khởi nheo mắt nói.

Thị vệ bên cạnh cười nói: "Vì hắn còn liên hợp với những người khác." "Hắn ngoài việc báo thù, còn muốn có một chỗ đứng trong thiên hạ này." Bạch Dật gật đầu tỏ rõ.

Muốn có một chỗ đứng, bây giờ ở Huyền quốc thực ra vẫn có cơ hội, nhưng nếu hắn dùng phương pháp như vậy thì chính là ông thọ treo cổ, tự tìm đường chết. "Chuyện này ta biết rồi, tiếp tục theo dõi Cố Huy, có tin tức gì lập tức đến báo cho ta." Bạch Khởi nghiêm nghị nói.

Thị vệ bên cạnh vội gật đầu: "Vâng." Bạch Khởi ngồi một lúc rồi mới đi tìm Tô Ngọc.

Chương 1625

"Ngọc ca, người đã xuất hiện rồi." Bạch Khởi ngồi xuống liền nóng lòng nói.

Trước đây khi Tô Ngọc thanh trừng người ở Dụ Hòa quận, có một số người đã che giấu thân phận, chăm chỉ làm việc nên đã thoát được một kiếp.

Nhưng Tô Ngọc cũng biết những người bị trừ khử trước đó căn bản không đủ, vẫn còn một bộ phận người không phục Huyền quốc tiếp quản Lỗ quốc.

Bây giờ lại xuất hiện ở đây, điều này khiến Bạch Khởi ít nhiều cũng có chút kích động. "Ngọc ca, chúng ta đây có phải gọi là được cả mà không tốn công không?" Bạch Khởi trêu chọc hỏi.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Vốn dĩ ta định sau khi trở về sẽ lôi những kẻ ẩn nấp ra, nhưng xem ra bây giờ không cần phải làm vậy nữa rồi." Người đã xuất hiện, hắn chỉ cần lợi dụng Cố Huy này, sau đó biết được đại bản doanh của chúng ở đâu là được.

Một khi tìm được đại bản doanh, đó cũng là ngày tàn của chúng. "Cho người theo dõi." "Tôi đã ra lệnh rồi." Hắn rất muốn xem xem Đông Hân này cuối cùng có trở thành người dẫn đường cho bọn họ hay không.

Rất nhanh sau đó, Đông Hân dường như đã bàn bạc xong chuyện này với Cố Huy.

Trước khi Cố Huy và người của hắn đến nhà họ Bạch, Đông Hân còn ra ngoài một chuyến.

Chuyến đi này đã bị người của Bạch Khởi bám theo, phát hiện ra nơi ở của đối phương.

Sau khi nhận được tin, Bạch Khởi đến tìm Tô Ngọc: "Anh Ngọc, đã tìm được địa điểm rồi.

Chúng ta trực tiếp hốt trọn một mẻ hay sao đây?" "Nếu bọn họ đã muốn ra tay thì đương nhiên phải cho họ một cơ hội.

Nếu ngay cả cơ hội ra tay cũng không cho thì e là không thích hợp lắm đâu." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Bạch Khởi cứ thế nhìn Tô Ngọc, Anh Ngọc nói những lời này có nghĩ đến cảm nhận của bọn họ không vậy? "Không phải đâu Anh Ngọc, anh nói vậy nghe đáng sợ quá." Bạch Khởi nuốt nước bọt nói. "Cố Huy ngoài việc muốn báo thù cậu ra, chắc cũng muốn ra tay với chúng ta.

Thật là làm khó cho hắn khi tìm được cơ hội thế này." Tô Ngọc mỉa mai nói.

Bên cạnh, Bạch Khởi gật đầu tán thành: "Anh Ngọc nói đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Nhưng nếu chúng ta cứ mặc kệ thế này, có phải là không ổn không?" "Tôi thấy không phải là không ổn, mà là cậu lại muốn tính kế người khác, đúng không?" Tô Ngọc bực bội hỏi.

Bạch Khởi ho khan một tiếng, anh đúng là muốn đi xử lý vài người, nhưng chẳng phải là chưa được Anh Ngọc đồng ý sao?

Nhìn bộ dạng ngượng ngùng của Bạch Khởi, Tô Ngọc đành nói: "Được rồi, muốn làm gì thì cứ làm đi.

Cẩn thận một chút, đừng để người ta tóm được thóp." "Vâng." "Bạch Khởi, chúng tôi cũng đi nữa." Nam Kiều vội vàng nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương, phất tay bảo bọn họ mau đi

đi.

Mắt không thấy, tim không phiền.

Nam Kiều nháy mắt với Bạch Khởi, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc cảm thấy không nỡ nhìn.

Vương Cẩn Hòa lại lên tiếng: "Khi các cậu định làm gì thì nhất định phải tự mình cẩn thận, đừng để bị thương." "Chị dâu yên tâm, sẽ không đâu." "Vậy thì được, các cậu đi làm việc của mình đi." Có được sự đồng ý của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, Bạch Khởi và Nam Kiều bắt đầu hành động.

Sau khi Đông Hân đưa Cố Huy và người của hắn về nhà, hai người đã lặng lẽ bám theo. "Chuyện tôi đã hứa với các người, tôi đã làm xong.

Sau này thế nào là chuyện của các người, đừng nghĩ đến việc bắt tôi giúp nữa." Đông Hân nhìn bọn họ nghiêm túc nói. "Yên tâm, sau này chúng tôi cũng không cần cô nữa." Nghe vậy, Đông Hân có phần thả lỏng: "Vậy thì tốt nhất." Những người bên cạnh liếc nhau, rồi ở lại nơi Đông Hân sắp xếp, chờ đợi thời cơ đến.

Mà tất cả những điều này đều lọt vào mắt của Bạch Khởi.

Sau khi đến nhà họ Bạch, Cố Huy và người của hắn không ra tay ngay mà cứ chờ đợi.

Đến lúc Đông Hân cũng có chút mất kiên nhẫn, bọn họ mới chuẩn bị hành động.

Đối mặt với việc này, Đông Hân khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần bọn họ nhanh chóng làm xong việc rồi rời đi, cô mới là người an toàn nhất.

Nếu không, sự an toàn của cô cứ bị trói buộc với bọn họ, đây chẳng phải là chuyện tốt.

Hôm đó, Bạch Khởi chuẩn bị dẫn người ra ngoài làm việc, ra lệnh cho người trong nhà cũng đi cùng.

Đến giữa đường nghỉ ngơi, có người trong đội lặng lẽ rời đi.

Lúc quay lại, dường như không có chuyện gì xảy ra.

Đến khi cả đội nghỉ ngơi xong, chuẩn bị đi tiếp mới phát hiện, tất cả mọi người đều không thể cử động được.

Bạch Khởi lạnh lùng nhìn Cố Huy dẫn người đi đến trước mặt mình. "Ta còn tưởng gia chủ nhà họ Bạch lợi hại đến mức nào, không ngờ cũng chỉ đến thế mà thôi." Cố Huy cười ha hả nói.

Bộ dạng đó dù nhìn thế nào cũng có chút ngông cuồng. "Ra tay, giết hắn." Cố Huy nhìn dáng vẻ bình tĩnh của Bạch Khởi, mày khẽ nhíu lại.

Bị Bạch Khởi nhìn như vậy, hắn luôn cảm thấy trong mắt đối phương, mình chẳng khác nào một tên hề nhảy nhót khó coi.

Nhìn những kẻ vây quanh, Bạch Khởi không hề hoảng loạn lo lắng, ngược lại còn bình tĩnh hỏi hắn: "Người của ngươi đã ở đây cả rồi chứ?" Đối mặt với câu hỏi này của Bạch Khởi, Cố Huy nhíu mày, tên Bạch Khởi này điên rồi sao?

Nếu không sao lại không hề lo lắng?

Không lo thì thôi đi, lại còn hỏi một câu như vậy. "Bạch Khởi, hôm nay là ngày giỗ của ngươi." Cố Huy cũng không quan tâm thái độ của Bạch Khởi kỳ quái đến đâu nữa, mà nhìn hắn gầm lên. "Vậy ta sẽ chống mắt lên xem." Người bên cạnh Cố Huy đã bắt được một người của Bạch Khởi: "Nếu ngươi không muốn hắn chết, tốt nhất hãy ngoan ngoãn bó tay chịu trói." Bạch Khởi nhướng mày nhìn Cố Huy, Cố Huy này có hiểu lầm gì về mình không vậy? "Cố Huy, ngươi hình như có hiểu lầm gì đó về người của bản gia chủ thì phải." Bạch Khởi nói đầy ẩn ý.

Nghe lời của Bạch Khởi, Cố Huy lập tức có dự cảm không lành, hắn có ý gì?

Lời của Bạch Khởi vừa dứt, người bị bắt đã giết chết kẻ đứng sau mình.

Không cho bọn chúng một cơ hội phản ứng.

Bạch Khởi nhìn bọn họ, trên mặt nở nụ cười ôn hòa: "Xem ra lời uy hiếp của các ngươi vô dụng với ta rồi." Cố Huy nhìn người của mình bị phản sát nhanh như vậy, trong mắt đầy kinh ngạc.

Chương 1626

Một tên tiểu tử trông rất bình thường mà cũng lợi hại đến thế?

Chẳng lẽ có vấn đề gì ở đây? "Bạch Khởi, ngươi… ngươi…" "Đây là người đến từ Vong Ưu thành." Thấy Cố Huy kinh ngạc như vậy, Bạch Khởi rất tốt bụng giải thích cho hắn.

Sắc mặt Cố Huy đột nhiên thay đổi, bên cạnh Bạch Khởi lại cũng có người của Vong Ưu thành?

Sao có thể? "Cố Huy, chúng ta đợi ngươi ra tay thật là vất vả.

Ban đầu Anh Ngọc còn không biết dùng cách gì để dụ các ngươi ra tay, không ngờ ngươi lại hành động trước một bước, thật đáng mừng." Bạch Khởi trêu chọc nói.

Sắc mặt Cố Huy xanh mét khó coi, đến nước này còn có gì không hiểu?

Chuyện Bạch Khởi ra ngoài hôm nay đều đã được sắp đặt từ trước, chính là để đợi bọn họ xuất hiện. "Ả đàn bà Đông Hân kia phản bội chúng ta?" Bạch Khởi không nói gì, chỉ nhìn hắn với vẻ không xác nhận cũng không phủ nhận.

Về sau muốn nghĩ thế nào, đó là chuyện của hắn.

Dù Cố Huy có tức giận đến đâu, hắn cũng biết hôm nay bọn họ đã rơi vào tay Bạch Khởi rồi. "Ngươi nghĩ như vậy là chúng ta sẽ thỏa hiệp sao?

Bạch Khởi, ngươi đúng là kẻ si nói mộng." Cố Huy vung tay, người bên cạnh đồng loạt ra tay.

Tuyệt đối không thể để Bạch Khởi sống sót rời khỏi đây.

Nhất là trong tình huống Bạch Khởi đã biết hết mọi chuyện, càng phải giữ hắn lại nơi này. "Cố Huy, lẽ nào ngươi không lo người của mình xảy ra chuyện sao?" Bạch Khởi vừa ra tay, vừa ung dung hỏi.

Sắc mặt Cố Huy thay đổi: "Ngươi biết gì?" Bạch Khởi cười mà không nói, Cố Huy lại sốt ruột, ra tay càng thêm sắc bén.

Dáng vẻ đó như thể muốn lấy mạng Bạch Khởi.

Đỡ được đòn tấn công của Cố Huy, đáy mắt Bạch Khởi ánh lên ý cười: "Trong lúc ta dẫn các ngươi ra đây, Anh Ngọc đã dẫn người đến sào huyệt của các ngươi rồi." "Cái gì?" Cố Huy kinh hãi, bọn họ ngay cả chuyện này cũng biết? "Thế nào, bất ngờ không?" Khi đối phó với Bạch Khởi, Cố Huy vốn không hề lo lắng về hậu phương, nơi ở của bọn họ rất kín đáo, căn bản không cần lo lắng.

Nhưng bây giờ nghe lời của Bạch Khởi, hắn lại bắt đầu lo sợ.

Nếu thật sự như lời Bạch Khởi nói, có phải hắn đã hại những người đi cùng mình không?

Chuyện này là do hắn đề xuất, nếu vì hắn mà liên lụy đến mọi người, hắn sẽ rất áy náy.

Nếu mọi người không sao thì còn tốt, nếu vì hắn mà mọi người xảy ra chuyện gì, thì phải làm sao đây? "Không thể nào." Cố Huy nghiến răng nói.

Bọn họ luôn rất cẩn thận, sao có thể để Bạch Khởi phát hiện?

Bạch Khởi có lẽ chỉ muốn làm hắn phân tâm, nếu không sao có thể nói những lời như vậy?

Nghĩ vậy, lòng Cố Huy cũng ổn định lại một chút.

Bạch Khởi liếc mắt một cái đã biết Cố Huy không tin lời mình nói. "Ra tay." Cố Huy không muốn tiếp tục nghe Bạch Khởi nói những lời này, vung tay ra lệnh.

Chỉ cần hắn nhanh chóng giữ chân Bạch Khởi ở đây, hắn sẽ không có cơ hội rời đi, lúc đó cũng không thể đi báo tin cho Ngọc Vương.

Sau khi giải quyết xong Bạch Khởi, bọn họ sẽ nhanh chóng quay về, lúc đó chắc sẽ không có vấn đề gì.

Bạch Khởi lập tức nhìn thấu suy nghĩ của Cố Huy, cười ha hả: "Cố Huy, đến lúc này rồi mà ngươi còn nghĩ đến việc ra tay với ta, sau đó quay về cứu viện sao?" Cố Huy không để ý đến Bạch Khởi, cùng người của mình ra tay.

Hôm nay, hắn nhất định phải báo thù cho thê tử của mình.

Nhìn bộ dạng này của hắn, Bạch Khởi bất lực lắc đầu, xem ra có những kẻ chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Bạch Khởi né đòn tấn công của Cố Huy, xoay người giải quyết một kẻ định đánh lén, sau đó lại đối mặt với Cố Huy.

Tùy ý né tránh xong, Bạch Khởi tặc lưỡi: "Nếu ngươi chỉ có bản lĩnh thế này, e là ngươi phải thất vọng rồi." "Bạch Khởi, ngươi…" "Cố Huy, ngươi tưởng mình đông người là có thể ra tay với ta sao?

Là ai nói với ngươi vậy?

Đông Hân à?" Nghe đến cái tên Đông Hân, Cố Huy còn có gì không hiểu?

Bạch Khởi đã biết hết mọi chuyện rồi.

Có lẽ chính là do con tiện nhân Đông Hân đó nói ra.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Huy dâng lên dự cảm không lành, nhớ lại những gì Bạch Khởi vừa nói.

Tô Ngọc đã dẫn người đến chỗ hắn rồi sao?

Nếu bọn họ ngay cả Đông Hân cũng biết, vậy thì việc Tô Ngọc biết địa chỉ của họ dường như cũng không phải là chuyện khó.

Vì Đông Hân đã từng đến đó một lần.

Bạch Khởi một chưởng đánh bay Cố Huy đang thất thần, cười như không cười bước tới.

Nhìn Cố Huy thổ huyết, Bạch Khởi cười nói: "Xem ra ngươi đã đoán ra rồi." "Nhưng phải làm ngươi thất vọng rồi, dù ngươi đoán ra cũng vô dụng.

Tính theo thời gian thì lúc này bên Anh Ngọc đã kết thúc rồi." Cho dù Cố Huy bây giờ có thể quay về cũng vô ích.

Nhưng anh cũng sẽ không cho phép Cố Huy quay về. "Được rồi, ra cả đi, đừng lãng phí thời gian nữa." Bạch Khởi đột nhiên lên tiếng.

La Hậu dẫn người từ trong bóng tối bước ra, thấy La Hậu, tay Cố Huy khẽ run.

Sao có thể còn có người khác?

Khi hắn theo dõi Bạch Khởi, hoàn toàn không phát hiện có ai khác ở gần?

Sao lại như vậy?

La Hậu đi đến bên cạnh Bạch Khởi: "Nếu để ngươi phát hiện, ta còn lăn lộn được nữa không?" "Không cần nói nhiều với hắn, trực tiếp đưa người về." Bạch Khởi nhìn La Hậu bên cạnh nói.

Chương 1627

"Ừm." "Đại nhân, ngài mau đi đi." Dù là kẻ ngu ngốc nhất cũng biết bọn họ đã bị tính kế.

Nếu không bị tính kế thì cũng không đến nỗi bị vây công. "Đi?

Các ngươi muốn đi đâu?" Bạch Khởi liếc nhìn qua, lạnh lùng nói.

Bạch Khởi và La Hậu đồng loạt ra tay, không cho bọn họ một cơ hội nói chuyện.

Đối mặt với thực lực mạnh mẽ của Bạch Khởi, dù là Cố Huy cũng không có cách nào chống cự.

Chỉ trong nửa nén hương, toàn bộ người của Cố Huy đã bị bắt.

Cố Huy giãy giụa muốn rời đi, nhưng cuối cùng bị chặn lại, khiến hắn ngay cả thời gian rời đi cũng không có. "Về thôi." Khi Bạch Khởi dẫn Cố Huy và những người khác quay về, bên phía Tô Ngọc cũng đã đến giai đoạn cuối cùng. "Cùng nhau ra tay giết Tô Ngọc!

Chỉ có giết được hắn, chúng ta mới có cơ hội sống sót." Người cầm đầu nhìn Tô Ngọc, nghiến răng nói.

Bọn họ đã kín tiếng lâu như vậy, trước đó đều không bị Tô Ngọc tìm thấy.

Ai ngờ hôm nay, lúc họ đang bàn bạc chuyện tiếp theo thì lại bị Tô Ngọc tìm đến.

Tìm đến thì thôi đi, còn không cho họ một cơ hội chạy trốn.

Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn bọn họ, ánh mắt như đang nhìn một đàn kiến.

Lạc Diễm dựa vào tường nhìn đám người này: "Anh Ngọc, để tôi ra tay nhé?" Đã một thời gian anh không ra tay, tay đã ngứa ngáy rồi. "Ừ, được." Tô Ngọc cụp mắt gật đầu đồng ý.

Lạc Diễm lập tức thỏa mãn nói: "Cảm ơn Anh Ngọc." Thấy Lạc Diễm một mình tiến đến chặn đường, người cầm đầu cười lạnh: "Ngông cuồng, các ngươi chặn hắn lại." Thế nhưng, người của hắn không những không chặn được Lạc Diễm, mà còn bị Lạc Diễm đánh gục toàn bộ xuống đất, cả quá trình diễn ra rất nhanh.

Nam Kiều xem rất hứng thú, cũng đến giúp một tay.

Có Nam Kiều gia nhập, tốc độ của họ càng nhanh hơn.

Người cầm đầu thất bại nhìn bọn họ, Tô Ngọc còn chưa ra tay, người của hắn đã thua.

Hơn nữa còn là thua một cách triệt để. "Anh Ngọc, tất cả đều ở đây rồi." Ánh mắt Tô Ngọc dời đến người cầm đầu, thấy hắn nghe Nam Kiều nói vậy, ánh mắt hơi lóe lên, anh liền biết người chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu. "Các cậu đưa người về trước đi." Tô Ngọc ra lệnh.

Nam Kiều có chút nghi hoặc: "Anh Ngọc, anh còn có việc gì sao?

Có cần chúng tôi giúp không?" "Không cần, các cậu đi trước đi, tôi sẽ đến ngay." Tô Ngọc lắc đầu từ chối ý định giúp đỡ của Nam Kiều, cười nói. "Vâng." Sau khi Nam Kiều và La Hậu dẫn người rời đi, Tô Ngọc cũng rời khỏi đó.

Không biết bao lâu sau, từ một căn phòng không mấy nổi bật, có mấy người bước ra. "Không ngờ Tô Ngọc lại tìm được đến đây.

Nơi này không còn an toàn nữa, sau này chúng ta phải tìm một nơi khác thôi." "May mà sự chú ý của bọn họ đều dồn vào những người khác, không để ý đến chúng ta, nếu không bên chúng ta cũng có vấn đề rồi." Nếu ngay cả bọn họ cũng bị Tô Ngọc bắt đi, thì mọi thứ coi như chấm dứt. "Mau rời khỏi đây." Nơi này không cần nữa. "Vậy những thứ chúng ta để ở đây…" Đồ đạc ở đây là toàn bộ gia sản của họ, nếu lúc này rời đi, họ sẽ không còn gì cả, lại phải làm lại từ đầu.

Đây không phải là điều họ muốn thấy. "Không sao, làm lại từ đầu còn hơn là bị Tô Ngọc theo dõi." Người bên cạnh suy nghĩ một chút rồi nói.

Lúc này không phải là lúc để cân nhắc những vật ngoài thân này, nếu cứ tiếp tục nghĩ đến chúng, cuối cùng kẻ xui xẻo vẫn là bọn họ.

Chẳng lẽ họ chưa từng nghĩ đến điều này sao? "Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc, đừng nói nữa, bây giờ rời khỏi đây." "Bây giờ những thứ này không còn quan trọng nữa, quan trọng là làm sao chúng ta có thể rời khỏi đây, giữ lại tất cả những gì còn lại." "Nói không sai, đây đều là vật ngoài thân, sau này vẫn có thể có lại.

Nhưng bị Tô Ngọc tìm thấy thì chúng ta coi như hết cơ hội." Khi Lỗ quốc xảy ra chuyện, bọn họ vốn định cùng nhau tạo phản, sau đó tranh đoạt thiên hạ này.

Ai ngờ cuối cùng Đại hoàng tử lại đem ngọc tỷ của Lỗ quốc đưa cho người của Tô Ngọc, khiến lãnh thổ Lỗ quốc trở thành đất của Huyền quốc.

Lỗ quốc trước kia cũng biến thành một quận huyện của Huyền quốc.

Càng khiến họ không ngờ tới là Huyền Phỉ Nhiên lại chọn giao nơi này cho Tô Ngọc.

Có Tô Ngọc ở đây, lại có Nam Kiều bọn họ giúp đỡ, họ muốn ra tay cũng không dễ dàng.

Đặc biệt là sự uy hiếp từ thuốc nổ trong tay Lạc Diễm, khiến họ càng phải cẩn thận hơn nữa.

Năm ngoái khi Tô Ngọc ra tay, cũng là do họ luôn ẩn mình nên mới không bị phát hiện, nếu không làm gì còn sự tồn tại của họ bây giờ? "Rốt cuộc là ai đã tiết lộ chúng ta?" "Chắc là bên phía Cố Huy có vấn đề rồi." Nghe đến tên Cố Huy, trong mắt người nói chuyện đều là căm ghét.

Cố Huy luôn miệng nói muốn báo thù cho thê tử, bọn họ đã nói bây giờ chưa phải lúc, kết quả vừa biết Bạch Khởi quay về, hắn đã không thể chờ đợi được mà đi báo thù.

Nếu thật sự vì Cố Huy mà bọn họ mất đi cơ hội lần này, hắn nhất định sẽ lấy mạng Cố Huy. "Cố Huy đã đợi mấy năm rồi, cuối cùng cũng đợi được Bạch Khởi quay về, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này." Trước đây không ra tay là vì Bạch Khởi luôn ở bên cạnh Tô Ngọc.

Lúc đó Tô Ngọc vừa tiếp quản Lỗ quốc, đàn áp rất mạnh tay với một số quan viên của Lỗ quốc, họ tự nhiên phải hết sức cẩn thận.

Nếu không chỉ có thể công sức đổ sông đổ biển.

Cơ hội lần này đối với hắn có lẽ rất quan trọng, nếu không hắn cũng sẽ không chọn ra tay vào lúc này. "Vậy chúng ta cứ thế bỏ qua sao?" "Bên chúng ta đã bị Tô Ngọc phát hiện, bên Cố Huy e là cũng lành ít dữ nhiều.

Được rồi, có chuyện gì chúng ta rời khỏi đây rồi nói sau.

Tô Ngọc rời đi chưa bao lâu, nếu bị phát hiện thì coi như xong." Người bên cạnh tuy còn ý kiến, nhưng không thể không thừa nhận đúng là như vậy.

Chỉ có thể không cam lòng cùng nhau rời đi.

Thế nhưng, khi họ bước đến cửa, vừa mở ra đã thấy Tô Ngọc đang đứng đó, thản nhiên nhìn bọn họ.

Chương 1628

Sắc mặt mấy người lập tức thay đổi: "Ngươi… ngươi không phải đã đi rồi sao?" Sao Tô Ngọc lại ở đây?

Hơn nữa họ lại không hề phát hiện. "Các ngươi không đi được đâu.

Cùng ta về thôi." Vừa hay sau này không cần phải mất công tìm người nữa.

Mấy người liếc nhau, trong mắt đầy lo lắng, một người trong số họ nghiến răng nói: "Tô Ngọc chỉ có một mình, chúng ta tìm cách rời đi." Tô Ngọc đưa tay gãi gãi tai, thản nhiên nói: "Ngây thơ." "Chỉ có thể liều một phen." Chỉ có cố gắng liều một lần, mới biết kết quả cuối cùng sẽ ra sao.

Họ tuyệt đối không thể bó tay chịu trói. "Được." Mấy người đồng loạt ra tay, Tô Ngọc vừa định động thủ, Nguyên Bảo đã chắn trước mặt anh, cùng với đó là Nguyên Húc và những người khác.

Tô Ngọc thất vọng lắc đầu: "Xem ra không có cơ hội cho ta ra tay rồi." Nghe vậy, đám người đối diện trong lòng bực bội không thôi.

Nếu biết Tô Ngọc còn ở đây, bọn họ đã không nên ra ngoài.

Thế nhưng họ không biết rằng, Tô Ngọc có thừa kiên nhẫn.

Tô Ngọc xoay người rời đi: "Nguyên Bảo, kết thúc nhanh lên rồi chúng ta về." "Vâng." Một câu của Tô Ngọc khiến bọn họ ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có.

Nguyên Bảo và những người khác đánh bị thương rồi bắt tất cả lại, cùng Tô Ngọc quay về.

Thấy Tô Ngọc quay lại, Nam Kiều và những người khác vội vàng đi tới: "Anh Ngọc, sao anh lâu vậy mới về?" Rõ ràng đã bắt được người rồi, sao Anh Ngọc còn ở lại đó? "Bắt thêm mấy người về." Nam Kiều lập tức hiểu ra: "Anh Ngọc, ở đó còn có người sao?" "Ừm, còn mấy người." "Đưa hết người lên đây." Tô Ngọc ngồi trên ghế, có chút buồn ngủ.

Anh cảm thấy hơi nhàm chán rồi. "Vâng." Cố Huy thấy những người bị bắt, trong lòng vô cùng hối hận, áy náy nói: "Xin lỗi, đều là lỗi của tôi.

Tôi không nên chọn ra tay vào lúc này." Hắn thật sự đã sai rồi, chọn ra tay vào lúc này thật không phải là một quyết định sáng suốt.

Người bị Tô Ngọc bắt về nghe vậy, tức giận nói: "Bây giờ ngươi xin lỗi thì có ích gì?

Tất cả mọi thứ của chúng ta đều bị ngươi hủy hoại hết rồi." Bọn họ đã mưu tính bao nhiêu năm, chỉ vì một phút bốc đồng của hắn mà ra nông nỗi này.

Điều này làm sao họ cam tâm?

Những người bị Nam Kiều đưa về trước đó thấy mấy người này, lập tức có chút hoảng hốt: "Sao các người lại…" Họ không phải đã trốn rồi sao?

Sao lại thành ra thế này?

Mấy người cười khổ một tiếng, đều đã bị phát hiện rồi, còn có thể làm sao?

Tô Ngọc chống cằm nhìn bọn họ, cũng không làm phiền bọn họ 'ôn chuyện'.

Chỉ nghe họ nói những lời vô bổ, nghe đến mức anh có chút buồn ngủ.

Nam Kiều nhìn bộ dạng buồn ngủ của Tô Ngọc, có chút nghi hoặc liếc người bên cạnh: "Anh Ngọc ngủ không ngon à?" Rất hiếm khi thấy Tô Ngọc có bộ dạng buồn ngủ thế này. "Không biết." Tô Ngọc mở mắt nhìn họ: "Không phải ngủ không ngon, chỉ là cảm thấy nhàm chán." "Các ngươi nói xong chưa?" Tô Ngọc nhìn bọn họ, thản nhiên hỏi. "Tô Ngọc, dù ngươi có bắt được chúng ta thì sao, chúng ta chưa làm gì cả, ngươi có thể làm gì chúng ta?" Tô Ngọc không để ý đến sự ngông cuồng của Cố Huy, mà quay đầu nhìn Bạch Khởi bên cạnh: "Đi gọi Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân đến đây." "Nếu Đông Hân không đến, cứ lôi thẳng qua đây." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Bạch Khởi là người hứng thú nhất với việc này.

Vội vã rời đi đến chỗ Bạch Thịnh Hiên.

Lúc đến nơi, vừa hay Đông Hân cũng ở đó.

Thấy Bạch Khởi đến, sắc mặt Đông Hân lập tức thay đổi, nghiến răng nhìn Bạch Khởi: "Ngươi đến đây làm gì?" Gần đây không thấy Bạch Khởi, tâm trạng của Đông Hân đã bình tĩnh hơn nhiều, nhưng bây giờ vừa thấy Bạch Khởi vẫn không kiềm chế được mà tức giận.

Nếu không phải vì Bạch Khởi, Bạch Dật đã không rời khỏi nhà.

Đến bây giờ con trai cô đi đâu cũng không biết. "Anh Ngọc bảo hai người qua đó.

Không đi cũng được, sẽ bị lôi thẳng qua." Bạch Khởi nhìn Đông Hân cười nói.

Nụ cười đó khiến người ta cảm thấy có chút rợn tóc gáy. "Ngươi… Bạch Khởi, ngươi lại làm gì rồi?

Cứ luôn tìm đến gây phiền phức cho chúng ta, rốt cuộc có lợi gì cho ngươi?" Nghe vậy, Bạch Khởi lập tức không vui: "Dừng, ai nói ta tìm phiền phức cho các người?" "Lần này không liên quan đến ta, ngươi muốn hỏi thì cứ hỏi người vợ tốt này của ngươi, có lẽ cô ta có thể cho ngươi một câu trả lời rất hay đấy." Bạch Khởi nói đầy ẩn ý, nhìn về phía Đông Hân.

Nghe lời của Bạch Khởi, sắc mặt Đông Hân lập tức thay đổi.

Lẽ nào chuyện cô làm đã bị phát hiện rồi?

Không thể nào.

Chuyện này rõ ràng được làm rất kín đáo.

Bạch Thịnh Hiên biết Bạch Khởi sẽ không nói những lời như vậy để lừa người, nếu anh ta đã nói vậy, thì thật sự là vấn đề của Đông Hân.

Quay đầu nhìn Đông Hân bên cạnh, Bạch Thịnh Hiên nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?" Trong lòng Đông Hân chùng xuống, nhận ra Bạch Thịnh Hiên đã tin lời Bạch Khởi, trong mắt đầy uất ức: "Tướng công, chàng ấy vẫn luôn không vừa mắt em, nói như vậy có gì lạ đâu?

Chàng ấy đang vu khống em." Bạch Khởi không hề tức giận trước lời của Đông Hân, khoanh tay nhìn bộ mặt giả tạo của cô ta nhưng ánh mắt lại hướng về Bạch Thịnh Hiên.

Không biết lần này Bạch Thịnh Hiên có ngu ngốc tin lời Đông Hân không?

Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Bạch Khởi: "Cậu ta sẽ không lấy chuyện này ra để vu khống người khác." Đối với điều này, Bạch Thịnh Hiên vẫn có chút tự tin.

Khóe miệng Bạch Khởi nhếch lên một nụ cười mỉa mai, ánh mắt nhìn Bạch Thịnh Hiên mang theo vẻ trêu chọc.

Thật không ngờ, Bạch Thịnh Hiên lại có lúc tin tưởng anh ta.

Nhìn bộ dạng này của Bạch Thịnh Hiên, thật khiến anh có chút được sủng mà lo.

Đông Hân kinh ngạc nhìn Bạch Thịnh Hiên, trong mắt ngấn lệ, giây tiếp theo liền rơi xuống: "Tướng công, đây là không tin em sao?" Bạch Khởi rùng mình một cái, bị bộ dạng này của Đông Hân làm cho buồn nôn: "Tôi nói này, hai người muốn diễn kịch thì để sau có được không?

Bây giờ đi với tôi trước, Anh Ngọc còn đang đợi hai người." Biểu cảm của Đông Hân lập tức trở nên có chút cứng đờ, không dám tin nhìn Bạch Khởi.

Đã đến lúc này rồi mà Bạch Khởi còn muốn đưa cô đi gặp Tô Ngọc.

Lòng dạ anh ta thật sự độc ác đến vậy sao? "Bạch Khởi, ngươi…" "Người mà Anh Ngọc muốn gặp, không ai dám không đi.

Chương 1629

Tôi đã nói rồi, hai người không đi thì sẽ bị lôi thẳng qua." Bạch Khởi lạnh lùng nói.

Anh tuyệt đối không cho những người này cơ hội.

Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Bạch Khởi: "Ngọc Vương cho gọi chúng ta đến có việc gì?" "Cái này thì tôi không biết, Anh Ngọc chỉ nói tôi đến gọi hai người qua, còn là việc gì thì hai người đến đó sẽ biết." Bạch Khởi lạnh nhạt nói.

Dù có biết thì sao?

Anh sẽ nói cho Bạch Thịnh Hiên sao?

Tuyệt đối không thể! "Đi thôi." Bạch Thịnh Hiên đứng dậy, nhìn Đông Hân bên cạnh nói.

Đông Hân không ngừng lắc đầu: "Không, em không đi, Ngọc Vương sẽ không tha cho em đâu." Bạch Thịnh Hiên nhíu mày nhìn Đông Hân cứ luôn nói Ngọc Vương sẽ không tha cho cô ta, biểu cảm lập tức có chút mất kiên nhẫn: "Nàng đang nói vớ vẩn gì vậy?

Nàng đã làm gì để Ngọc Vương không muốn tha cho nàng?" Câu hỏi của Bạch Thịnh Hiên khiến Bạch Khởi cũng rất hứng thú nhìn Đông Hân, đúng vậy, không biết cô ta đã làm gì mà Anh Ngọc không tha cho nhỉ? "Em… em…" Đông Hân ấp úng giải thích, nhưng nửa ngày cũng không giải thích được nguyên do. "Đông Hân, nếu cô thật sự không làm gì, tại sao lại sợ đi gặp Anh Ngọc?" Bạch Khởi tò mò nhìn Đông Hân hỏi.

Dáng vẻ đó thuần túy chỉ là vì tò mò, không có ý gì khác.

Nhưng Đông Hân dường như không nghĩ vậy: "Ngươi nhất định phải làm ta khó xử mới vui sao?" Bạch Khởi tức đến bật cười: "Ta nói thật mà làm cô khó xử rồi à?

Cô không muốn đi gặp Anh Ngọc như vậy là vì sao?" "Là chột dạ không dám sao?" Đông Hân hung hăng liếc Bạch Khởi một cái: "Ta không dám lúc nào?" Bạch Khởi kinh ngạc nhìn Đông Hân: "Hử?

Nếu cô dám, vậy sao cứ ở đây nói quanh co sang chuyện khác làm gì?" "Ta…" Bạch Khởi nhìn Đông Hân, ra hiệu cô ta tiếp tục nói.

Ngay cả Bạch Thịnh Hiên bên cạnh cũng nhíu mày nhìn Đông Hân.

Từ lúc nãy đến giờ cô ta đã rất kháng cự việc đi gặp Ngọc Vương, là vì sao?

Nếu nói là vì sợ Ngọc Vương làm gì cô ta, thì hoàn toàn là nói bừa.

Ngọc Vương nếu thật sự muốn gây phiền phức, thì đã gây từ lâu rồi, còn đợi đến bây giờ sao?

Bạch Thịnh Hiên dường như đã hiểu ra điều gì đó: "Nàng rốt cuộc đã làm gì?" Đông Hân nghe vậy càng lo lắng hơn, có chút nói năng lộn xộn: "Tướng công, chàng… chàng lẽ nào không tin em sao?" "Ta cũng muốn tin nàng, nhưng thái độ và hành vi của nàng khiến ta không thể tin được." Bạch Thịnh Hiên thẳng thắn nói.

Lời nói ra tuy có chút khó nghe, nhưng đó là sự thật. "Em…" "Đừng lãng phí thời gian nữa, tiếp tục kéo dài thời gian để Vương gia biết được thì không có lợi cho chúng ta đâu." Bạch Thịnh Hiên mất kiên nhẫn nói.

Bạch Khởi gật đầu tán thành: "Xem ra vẫn còn chút tự giác, biết phải làm thế nào mới có lợi nhất cho mình." Bạch Thịnh Hiên bực bội liếc Bạch Khởi một cái: "Ngươi bớt nói vài câu đi." Đông Hân cũng không có cách nào tiếp tục tìm cớ không đi gặp Tô Ngọc.

Cô theo Bạch Khởi đến nơi ở của Tô Ngọc, trên đường đi, Đông

Hân luôn nghĩ cách làm sao để thoát tội cho mình.

Ít nhất là để Tô Ngọc không tìm đến gây phiền phức cho cô.

Cô thậm chí còn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Thế nhưng khi cô theo Bạch Khởi đến chỗ Tô Ngọc, nhìn thấy một người trong số đó, cả người cô đều sợ đến ngây dại.

Ngơ ngác nhìn Cố Huy, Đông Hân ép mình quay đầu đi không nhìn hắn, thậm chí còn phải giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Bàn tay dưới ống tay áo khẽ run rẩy.

Lẽ nào Ngọc Vương đã đoán được điều gì rồi?

Không thể nào, chuyện này bọn họ làm rất kín đáo, sao có thể để Tô Ngọc biết được?

Tên Cố Huy này cũng là đồ vô dụng, nếu không phải hắn làm việc không nên thân, sao lại rơi vào kết cục này.

Bạch Khởi vẫn luôn để ý ánh mắt của Đông Hân, thấy cô ta sau khi gặp Cố Huy cũng chỉ kinh ngạc trong chốc lát, mày khẽ nhếch lên, xem ra Đông Hân này quả thật rất lợi hại, ít nhất là tâm thái này đã hơn rất nhiều người.

Nhưng Bạch Khởi sẽ để cô ta dễ dàng thoát tội như vậy sao? "Cô thấy người này có vẻ rất kinh ngạc nhỉ." Bạch Khởi đột nhiên lên tiếng.

Đông Hân nghe vậy lập tức nổi giận, đồng thời cũng có chút chột dạ: "Ngươi… ngươi đang nói bậy bạ gì vậy?

Câm miệng cho ta." "Hỗn xược!

Thấy Vương gia còn không hành lễ?

Lớn tiếng la lối trước mặt Vương gia, còn ra thể thống gì nữa?"

Nguyên Húc ghét nhất loại người như Đông Hân, nghe cô ta la lối ở đây liền sa sầm mặt nói.

Đông Hân bị giọng nói của Nguyên Húc dọa giật nảy mình, Bạch Thịnh Hiên bên cạnh cũng kéo cô ta một cái: "Thôi, nàng đừng tự tìm thêm phiền phức nữa." Một câu nói khiến Đông Hân cảm thấy vô cùng mất mặt.

Cô ta tự tìm phiền phức chỗ nào?

Chẳng phải là Bạch Khởi đang gây phiền phức cho cô ta sao?

Sao chàng không đi nói Bạch Khởi?

Cô vừa định phản bác, đã thấy ánh mắt bất mãn của Bạch Thịnh Hiên.

Chỉ có thể uất ức nuốt lại lời đã đến bên miệng. "Thảo dân tham kiến Vương gia." Đông Hân dù có không tình nguyện đến đâu, cũng chỉ có thể cùng Bạch Thịnh Hiên quỳ xuống xin lỗi. "Bình thân." Hai vợ chồng đứng dậy, đứng sang một bên không nói gì.

Đông Hân cũng muốn nói nhưng bị Bạch Thịnh Hiên bên cạnh ngăn lại. "Không biết Vương gia cho gọi chúng thần đến có việc gì ạ?" Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Đúng là có việc." Đông Hân căng thẳng cắn vạt áo, có chút lo lắng liếc nhìn Cố Huy một cái.

Cố Huy này sẽ không khai mình ra đấy chứ?

Nếu vậy thì mình tiêu đời rồi.

Dựa vào sự cưng chiều của Tô Ngọc dành cho Bạch Khởi, anh ta tuyệt đối sẽ không tha cho mình dễ dàng như vậy. "Vương gia có chuyện gì vậy?" Ánh mắt của Tô Ngọc rơi trên người Đông Hân, ánh mắt đó khiến Đông Hân có cảm giác như bị nhìn thấu.

Cảm giác này làm cô ta bất giác muốn quay người bỏ chạy. "Vị phu nhân đây đang lo lắng điều gì?" Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Đông Hân hỏi.

Khóe miệng Đông Hân giật giật, nở một nụ cười gượng gạo: "Bên phía Vương gia chắc là bận rộn lắm nhỉ?

Chương 1630

Một phu nhân bình thường như tôi sẽ không tham gia vào, xin cáo lui trước." Nói xong Đông Hân định rời đi, vừa quay người đã nghe thấy giọng nói lạnh thấu xương của Tô Ngọc: "Dám bước ra ngoài một bước, phế chân của ả." Chân của Đông Hân không tài nào nhấc lên nổi.

Cô ta chỉ có thể kinh hãi nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, ngài có ý gì?" Tô Ngọc chỉ vào Cố Huy: "Có quen người này không?" Đông Hân bất giác lắc đầu: "Tôi không quen người này." "Thật sao?" Tô Ngọc hiển nhiên không tin lời cô ta.

Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân, chung sống bao nhiêu năm, sao hắn lại không nhìn ra lúc này Đông Hân đang chột dạ đến mức nào?

Đông Hân chú ý đến ánh mắt của Bạch Thịnh Hiên, biết rằng hôm nay nếu không giải quyết ổn thỏa chuyện này, Bạch Thịnh Hiên nhất định sẽ nghi ngờ mình.

Nếu để chuyện trước kia lặp lại, một người như Hoàng di nương chắc chắn sẽ lại đến gây phiền phức cho cô ta, và đây không phải là điều cô ta muốn thấy.

Nghĩ đến đây, Đông Hân phẫn nộ nói: "Vương gia, lời này của ngài là có ý gì?" "Ý trên mặt chữ thôi, cô chắc chắn là thật sự không quen chứ?" Tô Ngọc lại hỏi lần nữa.

Lần này Đông Hân càng tỏ ra hiên ngang lẫm liệt hơn: "Dù ngài là Vương gia cũng không thể tùy tiện sỉ nhục người khác như vậy." "Tôi là một phụ nữ có gia đình, sao có thể quen biết loại người này chứ?" Đông Hân nói câu này đầy vẻ chính nghĩa, nếu người không biết sự thật, có lẽ đều sẽ bị lời của cô ta làm cho cảm động.

Nỗi nghi ngờ trong lòng Bạch Thịnh Hiên cũng tan đi không ít, lời của Đông Hân nói cũng không sai.

Cô ta quả thực không phải loại người như vậy.

Ở bên nhau nhiều năm, chút tự tin này hắn vẫn có.

Tô Ngọc không tiếp tục truy hỏi Đông Hân mà nhìn Cố Huy: "Ngươi có biết vì sao mình bị bắt không?" "Hành động của các ngươi quả thực rất bí mật, ngay cả ta trước đó cũng không phát hiện ra, nhưng các ngươi lại đột nhiên bị bắt, ngươi nói xem là vì sao?" Cố Huy nhất thời không biết Tô Ngọc rốt cuộc muốn làm gì.

Ngay cả Đông Hân bên cạnh cũng có chút khó hiểu.

Ngọc Vương này rốt cuộc muốn nói gì? "Ngọc Vương muốn nói gì?" "Chuyện ngươi gặp Đông Hân, nha hoàn của cô ta đã nhìn thấy.

Cô ta vì hành động của Bạch Thịnh Hiên mà tức giận, liền trút hết mọi bực tức lên người nha hoàn, khiến bọn họ ghi hận trong lòng." Lời của Tô Ngọc đến đây thì dừng lại đúng lúc.

Còn về việc bọn họ có nghe lọt tai hay không, đó là chuyện của bọn họ.

Cố Huy đột ngột quay đầu nhìn Đông Hân, không ngờ lại là do phía Đông Hân xảy ra sai sót.

Tuy trước đó hắn đã biết là vấn đề từ phía Đông Hân, chỉ là không ngờ bọn họ lại bị lộ sớm như vậy.

Mà Tô Ngọc bọn họ vẫn luôn không ra tay, chỉ là để thông qua Đông Hân tìm ra hắn, sau đó tìm ra đại bản doanh của bọn họ để một lưới bắt hết.

Đông Hân trừng lớn mắt không dám tin nhìn Tô Ngọc, sao có thể như vậy được? "Bạch Khởi, cho người gọi mấy tiểu nha hoàn kia tới." Một khi đã mở lời, anh nhất định sẽ không cho Đông Hân cơ hội phản kháng.

Bạch Thịnh Hiên quay đầu nhìn Đông Hân, không phải vừa rồi cô ta đã nói rồi sao?

Không quen người đàn ông này, không liên quan đến người đàn ông này, vậy bây giờ lại là chuyện gì?

Hít sâu một hơi, nén cơn giận trong lòng, Bạch Thịnh Hiên nghiến răng hỏi: "Chuyện này là thế nào?" "Tướng công, em thật sự không có, chuyện này em thật sự không biết gì cả." Đông Hân bây giờ chỉ có một suy nghĩ là cắn chết không nhận.

Nếu thừa nhận, cô ta tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Bạch Thịnh Hiên dùng giọng điệu bình tĩnh nhìn Đông Hân, nghiến răng nói: "Ý cô là Vương gia đang vu khống cô sao?" "Em không có ý đó." "Nếu không phải Vương gia vu khống cô, nếu thật sự không có chuyện này, vậy tại sao Vương gia lại nói những lời như vậy?" Bạch Thịnh Hiên không khách khí chất vấn.

Hắn bây giờ không tin một chút nào những lời Đông Hân nói.

Những lời này của Đông Hân quả thực là lừa gạt quỷ. "Tướng công, anh hãy tin em, em thật sự không làm chuyện này." "Vậy cô nói cho ta biết, tại sao Vương gia lại nói như vậy?

Nhiều người như thế, tại sao Vương gia không nói người khác mà lại chỉ nói một mình cô?" Hắn coi Tô Ngọc là ai?

Là một Vương gia thì có thể vu khống người khác sao?

Lúc này, Bạch Khởi bên cạnh mới lên tiếng đúng lúc: "Từ khi Ngọc ca lên làm Vương gia, mỗi lần ra tay đều là chứng cứ xác thực, có thể trực tiếp đập chết các người dưới đáy." Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên tái xanh, lời này của Bạch Khởi chính là đang nhắc nhở hắn, những lời Tô Ngọc nói đều có chứng cứ, hơn nữa còn là bằng chứng sắt không thể chối cãi. "Bạch Khởi, ta thấy cậu chính là không muốn thấy ta sống tốt nên mới nói ta như vậy, sao cậu lại có thể độc ác như thế?" Đông Hân không thể để bọn họ biết chuyện này, bèn quay sang chĩa mọi mũi dùi vào người Bạch Khởi.

Tất cả đều là lỗi của Bạch Khởi, không liên quan gì đến bọn họ.

Bạch Khởi không nhịn được vỗ tay cho Đông Hân. "Đông Hân, khả năng đánh trống lảng của cô thật sự không ra sao cả." Bạch Thịnh Hiên thất vọng nhìn Đông Hân, nén cơn giận trong lòng hỏi: "Đông Hân, ta hỏi cô lần cuối, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Đông Hân bất giác lắc đầu: "Tướng công, anh tin em đi, chuyện này thật sự không liên quan đến em, tất cả đều là do Bạch Khởi sắp đặt, những người này em cũng hoàn toàn không quen biết." Cô ta là người vô tội nhất, người làm những chuyện này đều là Bạch Khởi, không có bất kỳ quan hệ nào với cô ta.

Bạch Thịnh Hiên đưa tay đẩy cô ta ra, giận dữ hỏi: "Đông Hân, cô coi ta là kẻ ngốc sao?" "Tướng công, em thật sự không có." Bạch Khởi lạnh nhạt nói bên cạnh: "Cô ta không coi anh là kẻ ngốc, chỉ là cảm thấy dù mình có làm bất cứ chuyện gì thì anh cũng sẽ tha thứ mà thôi." Chuyện này cũng không phải vấn đề gì phức tạp, đơn giản biết bao.

Đông Hân hung hăng nhìn Bạch Khởi, người này quả nhiên rất đáng ghét.

Sớm biết vậy đã không vì kiêng dè lão gia tử mà tha cho Bạch Khởi.

Sự căm hận và hối tiếc trong mắt Đông Hân bị Bạch Khởi nhìn thấy rõ, cậu cười như không cười hỏi: "Có phải cảm thấy năm đó để lại mạng sống này của tôi, cô rất hối hận không?" Đông Hân định nói gì đó thì mấy tiểu nha hoàn đã đến nơi.

Nhìn thấy bọn họ, trong mắt Đông Hân tràn ngập sát ý.

Đều là lỗi của mấy con tiện tì này.

Nếu không phải bọn chúng, tại sao mọi chuyện lại bị bại lộ nhanh như vậy? "Kể những gì các ngươi biết cho Bạch Thịnh Hiên nghe đi." Tô Ngọc lạnh nhạt nói sau khi mấy nha hoàn hành lễ.

Anh rất tò mò khi đối mặt với những nha hoàn tố cáo mình, Đông Hân này còn có thể nói gì. "Vâng, chúng nô tỳ tận tai nghe thấy Đông Hân liên lạc với người này, muốn giúp hắn ta giết gia chủ." Một tiểu nha hoàn lên tiếng. "Ngươi nói bậy!

Có phải Bạch Khởi cho ngươi lợi lộc gì để ngươi đến đây vu khống ta không?

Các ngươi đang trả thù ta." Đông Hân cảm thấy mình nói không sai.

Mấy con tiện tì này chính là vì bị cô ta đánh nên mới đối xử với cô ta như vậy.

Mấy nha hoàn hận thấu xương Đông Hân, nghe cô ta nói vậy liền tiếp tục: "Bà đã liên lạc với người này tổng cộng ba lần, lần đầu tiên là một năm trước." "Lúc đó hắn đến tìm bà, muốn hợp tác với bà để đối phó gia chủ, chỉ là lúc đó gia chủ không có ở nhà, đang ở cùng Vương gia và mọi người, nên bà mới không đồng ý.

Trước đó khi đến bà chỉ nói là xem xét, nhưng sau đó lão gia cứ đến chỗ Hoàng di nương khiến bà tức giận, nên bà đã đồng ý hợp tác với người này." Tiểu nha hoàn nói có lý có cứ.

Và đây cũng chính là sự thật.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên khó coi nhìn Đông Hân, không ngờ từ một năm trước đã bắt đầu có liên hệ.

Cô ta thật to gan.

Cảm nhận được ánh mắt của Bạch Thịnh Hiên, Đông Hân vội vàng nói: "Tướng công, đây không phải sự thật, tất cả đều do con tiện tì này cùng Bạch Khởi hãm hại em, anh phải tin em." Tin?

Chương 1631

Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân: "Cô bảo ta phải tin thế nào?" Cố Huy vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát mà không nói gì nhiều, trước đó đã hứa với Đông Hân sẽ không lôi cô ta vào, đã hứa rồi, hắn tự nhiên không thể thất hứa. "Em...

Tướng công, chẳng lẽ anh không tin em nữa sao?" Đông Hân thấy Bạch Thịnh Hiên lần này thật sự đã tin mấy nha hoàn, liền nói: "Tướng công, em làm vậy cũng là bất đắc dĩ.

Nếu em không làm thế, hắn sẽ ra tay sát hại anh và Dật Nhi.

Là hắn uy hiếp em." Cố Huy vốn định không liên lụy đến Đông Hân.

Nào ngờ giây tiếp theo Đông Hân lại đổ hết mọi chuyện lên đầu mình.

Đây là muốn hắn gánh tội thay cho Đông Hân sao?

Kết quả này khiến Cố Huy rất bất mãn.

Hắn dù có muốn báo thù Bạch Khởi cũng sẽ không làm loại chuyện ép buộc người khác này.

Đông Hân này thật quá đáng.

Thế là hắn lạnh lùng lên tiếng: "Đông Hân, cô chắc chắn là tôi đã uy hiếp cô?" "Chính là ngươi uy hiếp ta, ta vì tướng công và con trai ta mới chọn hợp tác với ngươi, ta cũng không còn cách nào khác." Đông Hân khóc lóc nói.

Hoàn toàn không để ý đến ánh mắt trong mắt Cố Huy. "Ha, thật thú vị." Cơ thể Đông Hân khẽ run lên, bị một câu nói này của Cố Huy dọa sợ.

Cô ta căng thẳng nhìn Cố Huy, Cố Huy sẽ không thật sự làm gì chứ? "Bạch Thịnh Hiên, ngươi không lẽ thật sự tin lời người đàn bà này là thật chứ?" Cố Huy đột nhiên nói.

Hắn vốn định cho Đông Hân một cơ hội cuối cùng, chỉ cần cô ta đổi lời, hắn sẽ không nói gì cả.

Ai ngờ Đông Hân vì bản thân mà lại làm ra chuyện này.

Nếu Đông Hân đã như vậy, thì đừng trách hắn không khách sáo.

Đông Hân trong lòng vô cùng hoảng loạn, nhìn bộ dạng đầy ẩn ý của Cố Huy, liền hét lên: "Ngươi câm miệng cho ta, không được phép nói." Tâm tư trước đó của cô ta thật sự quá rõ ràng.

Bạch Thịnh Hiên vốn có chút dao động, nhưng bây giờ bộ dạng này của Đông Hân lại khiến nghi ngờ của hắn càng rõ ràng hơn.

Nếu thật sự là như vậy, Đông Hân việc gì phải cảnh cáo người ta như thế?

Giữa chuyện này còn có điều gì mà hắn không biết?

Bất chấp sự ngăn cản của Đông Hân, Cố Huy nói: "Ta quả thực đã đến ba lần, lần đầu Đông Hân từ chối, vì Bạch Khởi thật sự không có ở nhà, hơn nữa cô ta cũng biết bên cạnh Bạch Khởi có Ngọc Vương, không muốn đối đầu với Ngọc Vương." "Còn lần thứ hai là cách đây không lâu, lúc đó cô ta không từ chối nhưng cũng không đồng ý.

Lần thứ ba chỉ cách đó vài ngày, và lần này cô ta đã đồng ý giúp ta đối phó Bạch Khởi.

Ngươi có biết cô ta còn nói gì không?" Cố Huy biết hôm nay dù thế nào mình cũng không thể rời khỏi đây, khi Đông Hân vu khống hắn, hắn đã quyết định kéo cả Đông Hân xuống nước.

Đông Hân thấy hắn cứ thế nói ra mọi chuyện, tức giận nói:

"Ngươi đã nói sẽ không liên lụy đến ta." "Ta đã nói, ta cũng định làm như vậy, ai bảo cô lúc này còn nghĩ đến việc vu khống ta?

Ta đã cho cô cơ hội, chỉ tiếc là cô không biết trân trọng." Cố Huy cười lạnh nói.

Đông Hân nghĩ đến câu hỏi vừa rồi của Cố Huy, Cố Huy hỏi cô ta, có chắc chắn bị hắn uy hiếp không?

Lúc đó cô ta đã nói gì? "Xem ra đã nhớ ra rồi, đó chính là cơ hội cuối cùng ta cho cô." "Ta..." Bạch Thịnh Hiên bây giờ không quan tâm đến chuyện này, chỉ nhìn Cố Huy hỏi: "Cô ta còn nói gì nữa?" Đông Hân không ngừng lắc đầu, cầu xin nhìn Cố Huy.

Hắn đã không còn tương lai, nhưng mình thì không thể không có.

Cô ta còn rất nhiều việc chưa làm, còn chưa về nhà.

Không thể xảy ra chuyện ở đây được.

Cố Huy nhìn thấy lời cầu xin của Đông Hân, nhưng lại hoàn toàn mặc kệ, ngược lại nói từng chữ một: "Nói gì ư?

Cô ta nói sau khi tôi thành công thì phải phế anh, biến anh thành một kẻ tàn phế." Bạch Thịnh Hiên đột ngột quay đầu nhìn Đông Hân.

Hắn đối xử với Đông Hân chưa đủ tốt sao?

Đông Hân lại muốn mạng của hắn?

Nếu hắn thật sự tàn phế, đối với hắn còn nghiêm trọng hơn cả việc lấy mạng hắn. "Tại sao?" Bạch Thịnh Hiên nghiến răng nhìn Đông Hân tức giận chất vấn. "Ngươi muốn biết tại sao thì không cần hỏi cô ta, đến hỏi ta là được." Cố Huy dường như cảm thấy ngọn lửa này cháy chưa đủ lớn, lại tiếp tục lên tiếng.

Đông Hân không ngừng lắc đầu, nhìn Cố Huy giận dữ nói: "Ngươi... ngươi câm miệng cho ta, ngươi đừng nói nữa." "Câm miệng?

Ngươi chẳng qua chỉ là một tiểu thiếp, ngươi là cái thá gì?

Cũng dám bảo ta câm miệng?" Cố Huy hừ lạnh một tiếng.

Bạch Khởi ở bên cạnh xem kịch vô cùng vui vẻ.

Chỉ là cậu không ngờ Đông Hân lại độc ác như vậy, không chỉ muốn mạng của cậu, mà ngay cả mạng của Bạch Thịnh Hiên cũng muốn.

Bạch Thịnh Hiên rất coi trọng thể diện, biến hắn thành phế nhân còn không bằng trực tiếp lấy mạng hắn.

Có lẽ cậu còn có thể xem được cảnh Bạch Thịnh Hiên và Đông Hân chó cắn chó nữa.

Cảnh tượng này nhất định rất thú vị. "Tại sao?" Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân hỏi lại lần nữa. "Ta đối xử với cô không tốt sao?

Cô muốn gì ta đều cho, bình thường cũng nhường nhịn cô, cô làm sai ta ở bên cạnh giúp cô dọn dẹp mớ hỗn độn, đã như vậy rồi mà cô còn muốn người ta phế ta?" Mấy câu này của Bạch Thịnh Hiên được nói ra trong tiếng nghiến răng ken két.

Từ đó có thể nghe ra Bạch Thịnh Hiên bây giờ tức giận đến mức nào.

Đông Hân thấy mọi chuyện đã bại lộ, cũng không tiếp tục che giấu.

Ánh mắt nhìn Bạch Thịnh Hiên không còn vẻ dịu dàng ý tứ như trước, mà tràn đầy oán hận: "Nếu anh đối tốt với em, tại sao còn đến chỗ người phụ nữ khác?

Anh nói cho em biết, tại sao?" Bạch Thịnh Hiên không dám tin nhìn Đông Hân: "Cô chỉ vì chuyện này mà muốn phế ta?" Đông Hân nói một cách đương nhiên: "Chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ sao?" Đến chỗ người phụ nữ khác, đó chính là sự phản bội của Bạch Thịnh Hiên đối với cô ta, không thể tha thứ.

Chương 1632

Cô ta muốn phế Bạch Thịnh Hiên để hắn chỉ có một mình cô ta, có gì sai sao?

Bạch Thịnh Hiên vốn nghĩ rằng khi mọi chuyện bại lộ, Đông Hân dù thế nào cũng sẽ có chút chột dạ hoặc áy náy.

Nhưng những điều đó đều không có.

Không những không có, Đông Hân còn tỏ ra hiên ngang lẫm liệt, cho rằng mình làm vậy không sai.

Bạch Thịnh Hiên nén rồi lại nén, cuối cùng không nhịn được, giơ tay tát một cái vào mặt Đông Hân: "Ta làm vậy là vì cái gì?

Chính là để cho cô biết rốt cuộc cô đã sai ở đâu, đừng làm lại chuyện tương tự, kết quả cô lại cho rằng là ta không phải, thậm chí còn muốn phế ta." "Em không sai." Đông Hân sờ chỗ bị đánh, vẻ mặt bình tĩnh nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Cô ta không sai chút nào, người sai là bọn họ. "Bạch Thịnh Hiên, nếu anh tốt với em như vậy, tại sao còn có người phụ nữ khác?

Tại sao không ủng hộ em làm bất cứ chuyện gì?" Đông Hân không cảm thấy mình làm sai điều gì, người sai đều là Bạch Thịnh Hiên bọn họ.

Bạch Thịnh Hiên không ngừng lắc đầu. "Cô nói đúng, người sai không phải cô, người sai là ta, những năm qua ta không nên cứ nhẫn nhịn, nhường nhịn cô." "Ta không nên cho cô quá nhiều thể diện, không nên để cô ở Bạch gia sống quá thoải mái, khiến cô cảm thấy tất cả mọi người đều có lỗi với cô." Những năm qua là hắn đã sai.

Là hắn không nên đối xử quá tốt với Đông Hân.

Là hắn không nên chuyện gì cũng bảo vệ Đông Hân, khiến Đông Hân cảm thấy dù làm sai cũng không sao, cô ta sẽ không gặp chuyện gì.

Nếu lúc đó hắn không bảo vệ Đông Hân, để cô ta làm càn như vậy, liệu mọi chuyện có biến thành thế này không?

Bất giác hắn quay đầu nhìn Bạch Khởi bên cạnh.

Những năm qua hắn không thích Bạch Khởi, một phần là vì mẹ của cậu, nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là vì Đông Hân.

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình chính là một trò cười lớn.

Đông Hân nhìn Bạch Thịnh Hiên cắn môi, trong lòng có chút bất an.

Một Bạch Thịnh Hiên như vậy là lần đầu tiên cô ta thấy. "Tướng công..." Đông Hân đưa tay ra định kéo cánh tay Bạch Thịnh Hiên, kết quả lại bị hắn đẩy thẳng ra.

Lạnh lùng nhìn Đông Hân, trong mắt Bạch Thịnh Hiên toàn là sự căm ghét.

Hoàn toàn không còn sự yêu thích và xót thương như trước. "Tránh xa ta ra, ta không xứng làm tướng công của cô." Đông Hân cuối cùng cũng nhận ra hành động của mình đã chọc giận Bạch Thịnh Hiên. "Tướng công, em biết sai rồi, sau này em sẽ không bao giờ như vậy nữa, em biết anh tốt với em, sau này em đều nghe lời anh." Đông Hân vẫn còn việc cần dùng đến Bạch Thịnh Hiên.

Cô ta muốn hoàn toàn trở về nhà còn cần Bạch Thịnh Hiên giúp đỡ.

Kết quả Bạch Thịnh Hiên lại không muốn quan tâm đến cô ta vào lúc này.

Điều này khiến cô ta có chút bất mãn.

Nhưng bây giờ dù có bất mãn thế nào cũng phải giấu trong lòng không được nói ra, nếu không chỉ khiến Bạch Thịnh Hiên càng ghét cô ta hơn. "Không cần đâu, loại người như cô ta không cần nổi.

Đừng để đến lúc ta lại làm cô không vui, cô trực tiếp đâm ta một nhát trong lúc ngủ, đến lúc đó ta có khóc cũng không có chỗ mà khóc." Bạch Thịnh Hiên lạnh lùng nói.

Lần này nếu hắn còn tha thứ cho Đông Hân, vậy thì hắn thà chết đi cho xong, sống còn có ý nghĩa gì? "Tướng công, anh đừng như vậy, em sợ." Đông Hân tủi thân nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Một Đông Hân như vậy khiến ánh mắt Bạch Thịnh Hiên có chút hoảng hốt.

Dường như từ lúc bắt đầu, mỗi khi Đông Hân làm sai chuyện gì, gây ra chuyện gì, cô ta đều dùng ánh mắt như vậy, biểu cảm như vậy nhìn hắn.

Khiến hắn cảm thấy người sai là người khác, Đông Hân không sai một chút nào, đến bây giờ hắn mới biết mình đã sai lầm đến mức nào. "Đủ rồi, cô đừng nói nữa, nói những lời này thật sự không có ý nghĩa gì." Bạch Thịnh Hiên nhìn Đông Hân nghiêm túc nói. "Anh..." Đông Hân tức giận nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Cô ta đã cầu xin như vậy rồi, tại sao Bạch Thịnh Hiên vẫn không chịu tha thứ cho cô ta? "Tôi đã xin lỗi rồi, anh còn muốn thế nào nữa?

Bây giờ anh không phải không sao sao?" Đông Hân mất kiên nhẫn nói.

Đây là cuối cùng cũng lộ ra bộ mặt thật rồi sao? "Bây giờ ta không sao, có phải ta còn phải cảm ơn ơn không giết của cô không?" Bạch Thịnh Hiên bị Đông Hân làm cho tức cười.

Sao lại có loại người vô lý như vậy?

Trước đây tại sao hắn lại cảm thấy Đông Hân là một người lương thiện, đơn thuần, không rành thế sự?

Bây giờ những suy nghĩ này giống như một cái tát mạnh vào mặt hắn.

Cảm giác tự mình tát mình thật sự rất đau. "Không phải..." Bạch Thịnh Hiên đã không muốn nghe Đông Hân nói tiếp những lời như vậy nữa, hắn quay đầu nhìn Bạch Khởi: "Những năm qua, xin lỗi." Hắn muốn hàn gắn mối quan hệ với Bạch Khởi.

Chỉ là không biết Bạch Khởi có còn muốn nhận người cha này không. "Không còn quan trọng nữa." Bạch Khởi lạnh nhạt nói.

Vì biết Đông Hân là loại người nào rồi mới đến xin lỗi cậu, thật quá ghê tởm.

Khi cậu cần cha, Bạch Thịnh Hiên không có ở đó, bây giờ cậu không cần nữa, Bạch Thịnh Hiên lại đến.

Có ích gì chứ? "Bạch Khởi, ta..." Bạch Thịnh Hiên có chút do dự nhìn Bạch Khởi, không biết nên nói thế nào để Bạch Khởi có thể tha thứ cho mình.

Bạch Khởi bình tĩnh quay đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên, nghiêm túc nói: "Anh không cần phải nói nhiều với tôi." "Anh chẳng qua là vì biết Đông Hân là loại người nào rồi mới đối xử với tôi như vậy, khi chưa biết Đông Hân là loại người này, anh có làm vậy không?

Không, anh sẽ không làm thế." Bạch Khởi một câu nói đã vạch trần sự áy náy của Bạch Thịnh Hiên.

Chỉ là bị lừa dối, nên muốn tìm cậu để được tha thứ, sau đó an ủi chính mình.

Chương 1633

Bạch Thịnh Hiên này quả nhiên vẫn giả tạo như xưa.

Bạch Thịnh Hiên há miệng, lời Bạch Khởi nói cũng không sai.

Nếu không phải bên phía Đông Hân xảy ra vấn đề, sao hắn lại chọn nói những lời như vậy với Bạch Khởi chứ?

Thừa nhận sai lầm của mình lại càng không thể.

Mà Đông Hân bên cạnh thấy Bạch Thịnh Hiên lại muốn Bạch Khởi tha thứ cho hắn, ngọn lửa trong lòng liền bùng lên.

Cô ta nhìn Bạch Thịnh Hiên mỉa mai nói: "Anh nghĩ nó sẽ tha thứ cho anh sao?" Bạch Thịnh Hiên chán ghét nhìn Đông Hân: "Cô câm miệng cho ta." "Câm miệng?

Tại sao ta phải câm miệng?

Xem ra anh đã quên mẹ của Bạch Khởi chết như thế nào rồi." Đông Hân âm hiểm nhìn Bạch Thịnh Hiên nói.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên lập tức cứng đờ.

Nhớ đến người mẹ đã mất của Bạch Khởi, sắc mặt Bạch Thịnh Hiên khó coi đến cực điểm.

Thấy hắn như vậy, Đông Hân ha ha cười lớn: "Xem ra anh đã nhớ ra rồi." Ánh mắt Bạch Khởi hơi lạnh đi, nhìn thái độ của hai người, cái chết của mẹ cậu quả nhiên có vấn đề.

Mẹ không phải tự sát.

Đông Hân dường như cũng chú ý đến ánh mắt của Bạch Khởi, cô ta quay đầu nhìn Bạch Khởi, đầy ẩn ý hỏi: "Bạch Khởi, cậu có muốn biết mẹ cậu chết như thế nào không?" Bạch Thịnh Hiên lập tức có chút hoảng hốt, hắn giận dữ quát: "Đông Hân, cô câm miệng cho ta." Đông Hân tự nhiên nhìn ra sự hoảng sợ của Bạch Thịnh Hiên, cô ta ha ha cười lớn: "Thật không ngờ, Bạch Thịnh Hiên, anh cũng có lúc hoảng sợ như vậy." "Đông Hân, cô rốt cuộc muốn làm gì?" Bạch Thịnh Hiên lo lắng Đông Hân sẽ nói ra, chỉ có thể tức giận quát lớn.

Dùng sự tức giận này để che giấu sự chột dạ của mình.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn hai người, trước đó anh từng nghe Bạch Khởi nói, mẹ cậu tự sát mà chết.

Nhưng nhìn bộ dạng này của Đông Hân và Bạch Thịnh Hiên, mẹ của Bạch Khởi tuyệt đối không phải tự sát.

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Ánh mắt Tô Ngọc chuyển sang Bạch Khởi, lo lắng cậu sẽ làm ra chuyện gì. "Tôi muốn làm gì?

Chẳng phải là anh muốn làm gì sao?

Vì bên tôi xảy ra chút chuyện, anh liền nghĩ đến việc hàn gắn quan hệ với Bạch Khởi?

Anh nghĩ nó sẽ tha thứ cho anh sao?

Những năm qua anh không hề quan tâm đến nó, khi tôi ép nó rời khỏi Bạch gia đến Vong Ưu Thành, anh cũng không quan tâm." Đông Hân nói từng chữ một.

Nhìn sắc mặt Bạch Thịnh Hiên vì cô ta mà thay đổi, cảm giác này khiến Đông Hân vô cùng hả hê.

Quả nhiên, người như Bạch Thịnh Hiên nên bị đối xử như vậy. "Sau này nó từ Vong Ưu Thành trở về, anh biết tôi tung tin nó là kẻ điên, là ma quỷ, anh cũng không ngăn cản.

Những chuyện tôi làm, có chuyện nào không phải do anh ngầm cho phép?" Đông Hân không cho Bạch Thịnh Hiên cơ hội phản bác, tiếp tục nói.

Bạch Thịnh Hiên nhìn chằm chằm Đông Hân, đối với những lời cô ta nói, hắn không thể nói được lời nào để phản bác. "Những chuyện này đều là anh nhìn tôi làm, bây giờ lại muốn đến xin lỗi Bạch Khởi?

Anh nghĩ Bạch Khởi có thể tha thứ cho anh không?" Một người cha trơ mắt nhìn con mình chịu uất ức mà không quan tâm, người cha như vậy cần để làm gì?

Bạch Thịnh Hiên tức đến không chịu nổi.

Trước đó Bạch Khởi đã không tha thứ cho hắn, bây giờ Đông Hân còn nói những lời như vậy, Bạch Thịnh Hiên lại càng không muốn. (chỗ này nên là Bạch Khởi) "Đông Hân, cô câm miệng, đừng nói nữa." Đông Hân sao có thể nghe lời Bạch Thịnh Hiên?

Bây giờ bọn họ đã vạch mặt nhau rồi, cô ta còn có gì phải sợ?

Tô Ngọc đã biết mọi chuyện, cô ta nghĩ Tô Ngọc nhất định sẽ không tha cho cô ta dễ dàng.

Nếu cô ta không sống tốt, cũng sẽ không để Bạch Thịnh Hiên sống tốt.

Hắn muốn hòa giải với Bạch Khởi, đừng có mơ.

Giữa hắn và Bạch Khởi còn có mạng sống của mẹ Bạch Khởi, nếu Bạch Khởi muốn để mẹ mình chết không nhắm mắt thì cứ thử tha thứ cho Bạch Thịnh Hiên xem.

Bạch Khởi bình tĩnh nhìn hai người: "Hai người đã nói lâu như vậy, rốt cuộc còn muốn nói gì nữa?" "Bạch Khởi, cậu có còn muốn biết mẹ cậu chết như thế nào không?" Đông Hân đầy ác ý nhìn Bạch Khởi nói.

Có lẽ biết Bạch Khởi sẽ không trả lời câu hỏi của mình, cô ta bèn nói: "Khoảng thời gian đó mẹ cậu vẫn luôn uống thuốc, chuyện này chắc cậu biết." "Thì sao?" Bạch Khởi bình tĩnh hỏi, như thể mọi chuyện không liên quan gì đến mình.

Đối với điều này, Đông Hân có chút bất mãn, phản ứng của Bạch Khởi không nên như vậy.

Rất nhanh, Đông Hân chú ý đến vẻ mặt nhẫn nhịn của Bạch Khởi, thấy cậu như vậy, Đông Hân liền biết không phải Bạch Khởi không có phản ứng, chỉ là đang cố nén mà thôi.

Cô ta lại muốn xem Bạch Khởi có thể nhịn được bao lâu mà không tức giận.

Bạch Thịnh Hiên bên cạnh đã hoàn toàn hoảng loạn. "Tô Ngọc, mọi người đang làm gì vậy?" Ngay khi Bạch Thịnh Hiên định nói gì đó, giọng của Vương Cẩn Hòa từ bên ngoài truyền vào.

Vương Cẩn Hòa dẫn theo bọn trẻ từ ngoài vào, thấy trong phòng có mấy người đang quỳ, ngay cả cha của Bạch Khởi và tiểu thiếp của ông ta cũng ở đây.

Tình hình của bọn họ là thế nào?

Nhìn người này, rồi lại nhìn người kia, cô luôn cảm thấy mình đến không đúng lúc. "Bắt được một số người cần xử lý sau này." Tô Ngọc đưa tay kéo Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh mình.

Nam Kiều nhìn thấy tinh thần của Tô Ngọc lập tức tốt lên, hoàn toàn khác với bộ dạng lờ đờ buồn ngủ lúc nãy.

Cậu ta lập tức hiểu ra, không phải Ngọc ca ca không ngủ ngon, cũng không phải thật sự buồn chán, chỉ là vì chị dâu sáng sớm đã dẫn Tiểu Bảo bọn họ ra ngoài chơi mà không dẫn theo anh, nên có chút không vui.

Như phát hiện ra bí mật gì ghê gớm lắm, Nam Kiều lén lút cười rộ lên.

Tô Ngọc liếc nhìn Nam Kiều một cái, Nam Kiều lập tức ngồi thẳng người, ngoan ngoãn cười với Tô Ngọc.

Bộ dạng đó khiến Tô Ngọc buồn cười lắc đầu.

Tên nhóc ngốc này. "Hôm nay đi đâu chơi vậy?" "Hôm nay chúng ta đến một nơi rất hay, anh cứ lo việc của mình trước đi, lát nữa chúng ta nói sau." Vương Cẩn Hòa rất muốn chia sẻ ngay với Tô Ngọc những việc họ đã làm hôm nay, nhưng thấy bên phía Tô Ngọc vẫn còn việc phải làm nên cũng không làm phiền.

Chương 1634

"Em đi làm đồ ăn ngon cho mọi người." "Tiểu Bảo, các con qua đây giúp một tay." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo và các con nói. "Mẹ, chúng con đến đây." Ngay cả Tô Ngôn Triệt không thích hoạt động cũng đi theo.

Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, Tô Ngọc lại trở lại bộ dạng lười biếng như lúc nãy, tựa vào ghế. "..." Nam Kiều im lặng nhìn Tô Ngọc, quả nhiên, chỉ khi có chị dâu ở đây mới có thể khiến Ngọc ca ca tinh thần phấn chấn.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn Bạch Khởi: "Bình tĩnh." "Ngọc ca yên tâm, tôi rất bình tĩnh." Chuyện đã qua nhiều năm như vậy rồi.

Cậu vẫn luôn nghi ngờ cái chết của mẹ mình có vấn đề, bây giờ nghe họ nói, lại càng chắc chắn hơn.

Chẳng qua chỉ là trải qua lại một lần nữa mà thôi.

Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi khẽ thở dài, trong mắt đầy vẻ bất đắc dĩ.

Tuy Bạch Khởi nói vậy, nhưng anh biết lời của Đông Hân vẫn gây ra ảnh hưởng nhất định đối với Bạch Khởi. "Đông Hân, cái chết của mẹ tôi, tôi vẫn luôn nghi ngờ có vấn đề, chỉ là chưa nói ra mà thôi.

Loại thuốc đó không màu không vị, có thể khiến người ta từ từ mất mạng, và trong khoảng thời gian đó có thể khiến người ta sống không bằng chết.

Các người chính là muốn mẹ tôi không chịu nổi nữa rồi tự sát, tôi nói có đúng không?" Bạch Khởi bình tĩnh nhìn Đông Hân nói.

Sắc mặt Đông Hân hơi thay đổi, nhìn Bạch Khởi, sao cậu ta lại có thể biết rõ như vậy? "Chỉ tiếc là các người đã đánh giá thấp mức độ chịu đựng của mẹ tôi.

Dù sống không bằng chết, bà ấy vì muốn ở bên tôi lớn lên vẫn cố gắng chịu đựng.

Trước đây tôi không hiểu tại sao mẹ lại tự sát, bây giờ tôi đã hiểu.

Các người nhìn thấy mẹ tôi vì tôi mà kiên cường sống sót, lo lắng ông nội và mọi người tìm được cách cứu mẹ, nên đã lấy mạng mẹ tôi, sau đó ngụy tạo thành tự sát." Lúc đó cậu còn quá nhỏ.

Hoàn toàn không biết những chuyện họ làm.

Lớn lên dù có phát hiện ra điểm bất thường cũng không có chứng cứ để truy cứu.

Bây giờ Đông Hân lại tự mình nói ra những chuyện này, điều này khiến cậu có chút kinh ngạc.

Đông Hân và Bạch Thịnh Hiên đều ngây người, ngơ ngác nhìn Bạch Khởi.

Chỉ từ vài câu nói của họ mà Bạch Khởi đã đoán ra được quá trình sự việc. "Không sai, phải nói là cậu thật sự rất thông minh.

Nhưng cậu không ngờ tới phải không?

Mẹ cậu là do chính tay Bạch Thịnh Hiên giết, vì sự tồn tại của bà ấy sẽ cản trở ông ta có được nhiều thứ hơn." Đông Hân điên cuồng nói.

Ánh mắt Bạch Khởi khẽ lóe lên, nhìn bộ dạng của Bạch Thịnh Hiên, cậu cười khẽ.

Quả nhiên là vậy.

Người này chính là không muốn mẹ cậu sống sót. "Ông ta nghĩ rằng sau khi mẹ cậu chết, ông ta sẽ có được tất cả đồ của mẹ cậu, ai ngờ mẹ cậu rất thông minh, từ sớm đã chuyển đồ cho người hầu trung thành của mình, đợi cậu trưởng thành rồi giao lại cho cậu.

Cuối cùng, Bạch Thịnh Hiên công dã tràng." Đông Hân chỉ cần nghĩ đến những thứ đó của mẹ Bạch Khởi là lại cảm thấy ghen tị.

Cùng là người, tại sao mẹ của Bạch Khởi lại có thể sở hữu tất cả những thứ đó, còn cô ta chỉ có thể bị người khác bố thí? "Bạch Khởi, con không thể nào thật sự tin những lời này của Đông Hân chứ?" Bạch Thịnh Hiên vội vàng nói khi thấy bộ dạng của Bạch Khởi. "Ả ta chỉ muốn chia rẽ quan hệ giữa chúng ta thôi." Ông ta không thể mất đi đứa con trai này.

Hiện tại trong gia đình này, Bạch Khởi mới là hy vọng của Bạch gia, tất cả những gì ông ta muốn có được cũng chỉ có Bạch Khởi mới có thể cho.

Đông Hân khẽ nhếch mép, ánh mắt nhìn Bạch Thịnh Hiên đầy vẻ giễu cợt: "Ồ?

Không để Bạch Khởi tin ta, lẽ nào lại muốn nó tin ông sao?

Bạch Thịnh Hiên, ông đúng là một kẻ ghê tởm." "Ông cũng có thể nói là do ta giết người, nhưng ta lại có bằng chứng ông đã giết vợ mình." Đông Hân nói với vẻ thích thú độc địa.

Lúc nói, ả ta còn liếc nhìn Bạch Khởi bên cạnh.

Không biết sau khi Bạch Khởi biết chuyện thì sẽ có kết quả gì đây? "Cô nói bậy bạ gì đó?" Bạch Thịnh Hiên hoàn toàn không tin ả ta có bằng chứng gì, đúng là nói nhảm. "Không tin phải không?" Đông Hân cũng không tức giận, mà rút cây trâm trên đầu xuống, chỉ khẽ bẻ một cái là cây trâm gãy làm đôi.

Đông Hân lấy ra một mảnh giấy cuộn tròn từ bên trong: "Bạch Khởi, cậu tự mình xem đi." Bạch Khởi liếc nhìn Đông Hân một cái, nhận lấy rồi đọc.

Đọc xong, ánh mắt cậu trở nên lạnh như băng khi nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Ngay lúc không ai ngờ tới, Bạch Khởi đột nhiên ra tay đấm Bạch Thịnh Hiên mấy cú.

Bạch Thịnh Hiên bị đánh đến choáng váng, ông ta hoàn toàn không ngờ Bạch Khởi sẽ đột ngột ra tay.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Bạch Khởi, thấy cậu còn định động thủ, anh vội đứng dậy ngăn lại: "Có chuyện gì vậy?" Bạch Khởi đưa mảnh giấy trong tay cho Tô Ngọc: "Là bút tích của mẹ tôi." Tô Ngọc vỗ vai Bạch Khởi: "Đừng vội." Tô Ngọc đọc xong, mày nhíu chặt lại.

Đây có thể coi là một bức huyết thư, nhìn vào vết máu trên đó, chắc cũng đã hơn mười năm rồi.

Hơn nữa, Bạch Khởi cũng xác nhận đây là bút tích của mẹ cậu, như vậy thì khả năng Đông Hân ngụy tạo sau này là không cao.

Điều đó chứng tỏ huyết thư này là thật, cũng là thứ cuối cùng mẹ của Bạch Khởi để lại.

Mày anh hơi nhíu lại, nếu là như vậy, tất cả mọi chuyện đều trở nên phức tạp rồi. "Ngọc ca, tôi muốn giết hắn." Bạch Khởi nghiêng đầu nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh, lạnh lùng nói.

Giọng điệu của cậu tràn ngập sát ý đối với Bạch Thịnh Hiên.

Tô Ngọc biết lần này Bạch Khởi nói thật, không phải đang đùa, cũng không phải chỉ nói bừa.

Bạch Thịnh Hiên theo phản xạ lùi lại một bước, tức giận nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi, mày dám sao?

Kể cả là tao làm thì đã sao?

Tao là cha mày, mày dám động thủ với tao sẽ bị người đời chê cười." Mặc dù Bạch Thịnh Hiên là kẻ chẳng ra gì, nhưng có một điểm ông ta nói rất đúng, nếu thật sự làm vậy, sau này Bạch Khởi chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Chương 1635

Tiếng xấu giết cha không dễ nghe, cho dù anh có thể nghĩ cách dập tắt chuyện này, cũng khó đảm bảo không có người nào lọt lưới. "Bạch Khởi, chuyện này không thể làm như vậy." Tô Ngọc nghiêm túc nói với Bạch Khởi.

Bạch Khởi đau đớn nói: "Lẽ nào tôi cứ phải trơ mắt nhìn hắn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật sao?

Ngọc ca, tôi không quan tâm danh tiếng của mình, dù sao danh tiếng của tôi đã tệ lắm rồi, có tệ hơn một chút nữa thì đã sao?" Nghe Bạch Khởi nói vậy, Tô Ngọc biết trong lòng cậu rất khó chịu, nhưng anh tuyệt đối sẽ không để tiếng xấu này dính lên người Bạch Khởi. "Nguyên Bảo, đi mời lão gia tử và các tộc lão của nhà họ Bạch qua đây một chuyến." Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh. "Vâng." Không lâu sau, lão gia tử nhà họ Bạch và các tộc lão đều đã đến. "Tham kiến Vương gia." "Miễn lễ." "Vương gia gọi chúng tôi qua đây có phải có chuyện gì không?" Bạch lão gia tử nhìn Bạch Khởi và Bạch Thịnh Hiên bên cạnh.

Tình hình của đôi cha con này sao có vẻ không ổn? "Đúng là có chút chuyện muốn các vị tới đây, lão gia tử, ông xem cái này trước đi." Tô Ngọc đưa mảnh giấy trong tay cho lão gia tử.

Lão gia tử nhận lấy với vẻ mặt khó hiểu, khi nhìn thấy nội dung trên đó, cả người ông như chết lặng.

Ông không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, cái này… cái này…" "Lão gia tử, bút tích của con dâu ông như thế nào, chắc ông cũng nhận ra." Chữ trên này tuy được viết bằng máu, nhưng rất rõ ràng, chứng tỏ lúc mẹ Bạch Khởi viết bức thư này, tình trạng vẫn còn ổn.

Bạch lão gia tử quay đầu nhìn con trai mình, trong mắt tràn ngập phẫn nộ và căm hận, sao ông lại có một đứa con trai như thế này?

Ông nhìn chằm chằm Bạch Thịnh Hiên: "Chuyện này có thật không?" Bạch Thịnh Hiên không nói gì, ngược lại Đông Hân ở bên cạnh cười ngạo mạn: "Đương nhiên là thật rồi." "Tất cả chuyện này đều do Bạch Thịnh Hiên làm, mẹ của Bạch Khởi chính là do ông ta tự tay giết." Đông Hân nói rành rọt từng chữ. "Và tất cả những chuyện này đều do chính mắt tôi nhìn thấy." Đông Hân cười ha hả.

Vẻ mặt đó trông vô cùng kiêu ngạo.

Chuyện như thế này thật quá thú vị.

Có thể nhìn thấy người nhà họ Bạch lục đục nội bộ, ả ta cũng coi như mãn nguyện.

Lão gia tử nhíu mày nhìn Đông Hân, Bạch Thịnh Hiên đối xử với ả tốt như vậy, tại sao ả lại chọn làm thế này?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của lão gia tử, Đông Hân nói giọng âm u: "Rõ ràng ta đã xin lỗi ả ta, ta cũng biết việc mình làm là sai, nhưng ả ta cứ không chịu tha thứ cho ta." "Ả ta không chịu tha thứ cho ta thì thôi đi, lại còn muốn kết thân với Bạch Khởi?

Ả nghĩ ta sẽ cho ả cơ hội đó sao?" Đông Hân điên cuồng nói.

Lão gia tử tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng cũng biết hai người này chuẩn bị trở mặt.

Ông nhíu mày nhìn bộ dạng của hai người, ánh mắt lại quay về phía Bạch Thịnh Hiên: "Những gì viết trong này có thật không?" Bạch Thịnh Hiên biết lúc này nói gì cũng vô dụng, liền nói kiểu bất cần đời: "Là thật thì đã sao?

Chính là tôi đã lấy mạng người đàn bà đó, rõ ràng tôi là chồng của ả, vậy mà ả lại để lại tất cả mọi thứ cho Bạch Khởi." "Mày… mày…" Lão gia tử run rẩy chỉ tay vào Bạch Thịnh Hiên, trong mắt tràn ngập phẫn nộ.

Sao Bạch Thịnh Hiên dám làm như vậy?

Cố nén lại, nhưng lão gia tử thực sự không nhịn nổi nữa, ông giơ tay tát một cái thật mạnh vào mặt Bạch Thịnh Hiên: "Thằng khốn nạn này." "Mày đúng là một thứ phế vật lòng lang dạ sói, uổng công năm xưa Uyển Uyển đã hết lòng suy nghĩ cho mày, mày nghĩ nếu không có Uyển Uyển đứng sau lo liệu, mày có được địa vị lúc đó không?

Nếu không, một đứa con thứ như mày làm gì có cơ hội như vậy?" Lão gia tử run rẩy chỉ vào Bạch Thịnh Hiên.

Năm đó, mẹ của Bạch Khởi đã giúp đỡ Bạch Thịnh Hiên rất nhiều, mới khiến ông ta có được địa vị nhất định trong Bạch gia, ai ngờ được sau khi có địa vị, ông ta lại ra tay độc ác với chính vợ mình.

Sắc mặt Bạch Thịnh Hiên có chút cứng đờ, không dám tin nhìn cha mình: "Không thể nào." "Không thể nào?

Tất cả đều là sự thật, nếu không phải sau này những chuyện mày làm đã làm tổn thương trái tim Uyển Uyển, thì sao cô ấy lại từ bỏ mày?" Lão gia tử nhìn Bạch Thịnh Hiên, thất vọng lắc đầu.

Đứa con này thật sự đã hết thuốc chữa rồi.

Bạch Thịnh Hiên chỉ thoáng sững sờ và hoảng loạn trong giây lát, sau đó liền điên cuồng nói: "Đó cũng là lỗi của ả ta, nếu không phải ả không tiếp tục giúp tôi, sao tôi lại làm chuyện này?" Đã đến nước này mà Bạch Thịnh Hiên vẫn không biết hối cải, thậm chí còn đổ lỗi cho một người đã qua đời từ lâu.

Thất vọng nhìn Bạch Thịnh Hiên, quả nhiên, bùn nhão không trát được tường thì vẫn là không trát được.

Dù trước đây có được che đậy đẹp đẽ đến đâu, cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận là một đống bùn nhão.

Trước đây, đối với chuyện của Bạch Thịnh Hiên, ông đều mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần không làm hại đến Bạch Khởi, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nhưng bây giờ biết được Bạch Thịnh Hiên đã làm những chuyện này với Uyển Uyển, thì tất cả mọi thứ không nên như vậy nữa. "Nếu mày đã cảm thấy mình tài giỏi như vậy, thì từ hôm nay, mày bị trục xuất khỏi gia tộc, đuổi ra khỏi nhà." Lão gia tử lạnh lùng nói với Bạch Thịnh Hiên.

Khi nói ra những lời này, lão gia tử đã không còn là cha của Bạch Thịnh Hiên nữa, ông là gia chủ đời trước của Bạch gia.

Đông Hân nghe tin Bạch Thịnh Hiên bị trục xuất khỏi gia tộc, ả ta bật cười.

Đây chính là kết cục đáng có cho kẻ đã bắt nạt ả.

Tuy nhiên, như vậy vẫn chưa đủ, ả sẽ không cho Bạch Thịnh Hiên bất kỳ cơ hội nào để lật ngược tình thế. "Lão gia tử, ông có biết con trai cả của ông chết như thế nào không?" Đông Hân đột nhiên lên tiếng.

Lời ả ta nói ra là một vấn đề mà họ không thể bỏ qua.

Lão gia tử nhìn Đông Hân với ánh mắt sắc lạnh: "Lời này của cô có ý gì?" "Năm đó, người ta để ý đầu tiên thực ra không phải Bạch Thịnh Hiên, mà là người con trai cả xuất sắc nhất của ông, chỉ là ông ta không thèm để mắt đến ta." Lão gia tử nhìn chằm chằm vào Đông Hân, dường như đã đoán được điều gì đó. "Không sai, lúc đó Bạch Thịnh Hiên cũng để ý ta, thế là ta liền giả vờ ấm ức, tỏ ra bị tổn thương với hắn, ta nói rằng con trai cả của ông đã sỉ nhục ta.

Chuyện này, bất kỳ ai biết phẩm hạnh con trai ông đều sẽ không tin lời ta nói, nhưng Bạch Thịnh Hiên lại tin, vì hắn cũng vô cùng bất mãn với người anh cả này, cảm thấy chính vì sự tồn tại của con trai cả ông, mới khiến hắn tài năng không được trọng dụng, không được người trong gia tộc coi trọng." Đông Hân chế nhạo liếc nhìn Bạch Thịnh Hiên bên cạnh.

Một tràng lời của ả ta đã khiến Bạch Thịnh Hiên vốn không quan tâm trở nên hoàn toàn tức giận.

Bạch Thịnh Hiên túm lấy áo Đông Hân định ra tay, nhưng bị Bạch Khởi ngăn lại.

Không chỉ ngăn lại, cậu còn điểm huyệt của Bạch Thịnh Hiên, khiến ông ta không thể động đậy. "Bạch Khởi, mày làm gì vậy?

Thả tao ra." Im lặng mà xem cho tao, tao lại muốn xem mày còn làm những chuyện thương thiên hại lý gì nữa.

Không ngờ ngay cả cái chết của bác cả cũng có liên quan mật thiết đến ông ta.

Bạch Thịnh Hiên không thể cử động, chỉ có thể nhìn Đông Hân, đe dọa: "Đông Hân, tốt nhất cô câm miệng lại cho tôi, nếu cô dám nói, tôi nhất định sẽ băm cô thành vạn mảnh." Đông Hân cười ha hả, chế giễu nói: "Đến nước này rồi, ông nghĩ tôi còn quan tâm sao?

Bạch Thịnh Hiên, lúc ông muốn băm tôi thành vạn mảnh, thì hãy xem lại xem mình có bản lĩnh đó không đã." "Cô…" "Bạch Thịnh Hiên chính là một tên phế vật mơ mộng hão huyền, bản thân không có năng lực lại cho rằng mọi chuyện đều là lỗi của anh cả hắn.

Hơn nữa còn là kẻ mềm lòng, chỉ cần tôi nói vài câu sùng bái, tỏ ra yếu đuối một chút là Bạch Thịnh Hiên liền tin ngay, sau đó còn ra tay với chính anh ruột của mình, một nhát dao đoạt mạng, hoàn toàn không nương tay, từ đây các người có thể thấy Bạch Thịnh Hiên độc ác đến mức nào rồi." Đông Hân lúc đó chỉ muốn Bạch Thịnh Hiên giúp mình dạy dỗ gã đàn ông không coi trọng ả một bài học, ai ngờ Bạch Thịnh Hiên lại lấy mạng ông ta luôn.

Lão gia tử lảo đảo, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

May mà Bạch Khởi nhanh tay đỡ lấy, mới không để ông ngã.

Chương 1636

Bạch Khởi lo lắng nhìn lão gia tử: "Ông nội, ông sao rồi?

Ông không sao chứ?" Lão gia tử sắc mặt trắng bệch lắc đầu: "Ta không sao, ta chỉ là không ngờ tới." Ông vẫn luôn cho rằng con trai cả chết do tai nạn, bị kẻ thù truy sát, không ngờ lại là do Bạch Thịnh Hiên giết chết. "Súc sinh, mày là đồ súc sinh." Lão gia tử sau khi hoàn hồn, bước nhanh đến trước mặt Bạch Thịnh Hiên, giơ tay tát vào mặt ông ta, cuối cùng cảm thấy chưa hả giận lại tát thêm mấy cái nữa.

Bạch Thịnh Hiên không thể cử động, chỉ có thể mặc cho lão gia tử đánh đập. "Đi, các ngươi đi mời gia pháp đến, gọi tất cả mọi người tới đây cho ta, hôm nay lão già này phải thanh lý môn hộ." Kẻ như vậy không xứng làm người của Bạch gia.

Bạch gia bọn họ không có loại súc sinh giết vợ hại anh như thế.

Các tộc lão bên cạnh tức giận nhìn Bạch Thịnh Hiên.

Thằng khốn này sao dám làm chuyện như vậy?

Chuyện lòng lang dạ sói này rốt cuộc nó làm ra bằng cách nào?

Chẳng mấy chốc, những người khác trong gia tộc đều đã đến.

Lão gia tử ra lệnh cho thị vệ của mình lôi người vào trong sân, không chỉ vậy, còn bắt tất cả mọi người đứng xem. "Bạch Thịnh Hiên tàn hại anh trai, đầu độc sát hại vợ mình, không xứng làm người của Bạch gia chúng ta.

Nay thi hành gia pháp, đánh một trăm roi mây, nếu còn sống thì thôi, nếu chết thì vứt thẳng ra bãi tha ma." Lão gia tử nói những lời này với lòng căm hận tột độ đối với Bạch Thịnh Hiên.

Bạch Thịnh Hiên oán độc nhìn người cha này của mình, nói với vẻ không phục: "Các người dựa vào đâu mà đối xử với tôi như vậy?

Lão già kia, tốt nhất ông đánh chết tôi luôn đi, nếu không tôi nhất định sẽ không tha cho các người." Bây giờ ông ta đã không còn là Bạch Thịnh Hiên của ngày xưa nữa.

Bây giờ ông ta có năng lực, có sản nghiệp riêng, chỉ cần ông ta còn sống, nhất định sẽ đối đầu với Bạch gia đến cùng. "Tốt nhất ông thả tôi ra ngay, nếu không tôi sẽ không để cho nhà họ Bạch các người yên ổn đâu." Lão gia tử không ngờ đã đến lúc này mà Bạch Thịnh Hiên vẫn có thể nói ra những lời như vậy.

Điều này khiến ông vô cùng tức giận. "Mày… mày…" "Ông nội không cần lo lắng." Bạch Khởi an ủi lão gia tử.

Tất cả mọi thứ của Bạch Thịnh Hiên đều đã bị cậu điều tra ra.

Sau này muốn nhắm vào những sản nghiệp đó của Bạch Thịnh Hiên chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bạch Thịnh Hiên trừng mắt nhìn Bạch Khởi, thực sự rất muốn lấy mạng đứa con trai này. "Năm đó tao nên giết luôn cả mày." Bạch Thịnh Hiên nói với vẻ mặt âm trầm.

Bạch Khởi không hề ngạc nhiên khi Bạch Thịnh Hiên có suy nghĩ như vậy, nhưng điều đó không còn quan trọng nữa. "Vậy sao?

Thật đáng tiếc, ông đã mất đi cơ hội đó rồi." "Đánh đi." Lão gia tử cho dù không có lời an ủi của Bạch Khởi, ông cũng sẽ ra tay với Bạch Thịnh Hiên.

Bạch Thịnh Hiên tưởng ông bị dọa lớn lên sao?

Hay là tưởng Bạch gia dễ bắt nạt?

Người thi hành gia pháp đá vào lưng Bạch Thịnh Hiên, hết roi này đến roi khác, có bao nhiêu sức thì dùng bấy nhiêu.

Một người hết sức lại đổi người khác.

Bạch Thịnh Hiên không chịu nổi, mới được ba mươi roi đã ngất xỉu trên mặt đất, lưng đầy máu. "Tạt nước cho tỉnh rồi đánh tiếp." Lão gia tử lạnh lùng lên tiếng.

Một gáo nước tạt vào người Bạch Thịnh Hiên, ông ta bị đau đến tỉnh lại.

Ông ta cố gắng ngẩng đầu nhìn lão gia tử đang lạnh lùng nhìn mình. "Ta… không nên để ông… sống." Nếu không có sự tồn tại của lão già này, cho dù những chuyện này có bị bại lộ thì đã sao?

Chẳng qua chỉ là bị trục xuất khỏi gia tộc.

Chính vì sự tồn tại của lão già này mà ông ta phải chịu tai bay vạ gió như vậy.

Lão gia tử đã không muốn nói chuyện với Bạch Thịnh Hiên nữa, dù ông ta nói gì, ông vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, như thể không có chuyện gì xảy ra.

Đối với thái độ này của lão gia tử, Bạch Thịnh Hiên có chút thất vọng.

Lại không tức giận, thật đáng tiếc.

Lão gia tử đã từng trải qua bao nhiêu chuyện?

Sao lại không biết Bạch Thịnh Hiên đang cố tình chọc giận ông?

Biết sức khỏe của ông đã không còn tốt như trước, nên muốn nhân cơ hội này chọc giận ông, để ông tức chết ư?

Bạch Thịnh Hiên cũng quá coi thường ông rồi. "Thật khiến người ta thất vọng." "Các ngươi chưa ăn cơm à?" Lão gia tử ngước mắt nhìn người đang thi hành hình phạt, lạnh lùng hỏi.

Lực tay của người thi hành hình phạt mạnh hơn, Bạch Thịnh Hiên cũng đau đến mức không nói nên lời.

Nếu Bạch Thịnh Hiên đã không biết điều, vậy thì cứ để ông ta tiếp tục đau đớn.

Bạch Thịnh Hiên tổng cộng đã ngất đi bốn lần, mỗi lần ngất đều bị lão gia tử ra lệnh cho người tạt nước cho tỉnh, tuyệt đối không cho ông ta bất kỳ cơ hội nào.

Sau khi đánh xong, Bạch Thịnh Hiên cũng chỉ còn lại một hơi thở. "Vứt nó ra ngoài." Bạch lão gia tử lạnh lùng nói. "Sau khi vứt ra ngoài thì đem chuyện Bạch Thịnh Hiên đã làm truyền đi khắp nơi, để mọi người đều biết Bạch Thịnh Hiên đã làm những gì, đề phòng sau này nó dùng chuyện này để đối phó với Bạch gia." Phải nói rằng, lão gia tử thật sự đã suy nghĩ rất thấu đáo, biết Bạch Thịnh Hiên là loại người nào, nên trực tiếp chặn hết đường lui của ông ta.

Bạch Thịnh Hiên bị vứt ra ngoài, người của ông ta rất nhanh sau đó đã đưa ông ta về nơi ở của mình, còn đi tìm đại phu cho ông ta.

Tuy nhiên, lúc này, những việc làm của Bạch Thịnh Hiên đã bị mọi người biết đến.

Có Bạch gia gây áp lực, không có đại phu nào chịu chữa trị cho Bạch Thịnh Hiên.

Thuộc hạ của Bạch Thịnh Hiên lập tức lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy, chủ tử của họ sẽ bị đau chết mất.

Dù đã thấy Bạch Thịnh Hiên bị trừng phạt, nhưng Bạch Khởi vẫn không cam tâm tha cho ông ta như vậy.

Chương 1637

Cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ cố chấp.

Tô Ngọc khẽ gật đầu một cách khó nhận ra.

Trước đây, dù Bạch Khởi làm gì cũng sẽ bị người ta chửi mắng, nhưng bây giờ đã khác.

Bạch Thịnh Hiên cho dù chết vào lúc này, người khác biết được cũng chỉ nói ông ta đáng đời.

Và cái chết của ông ta không liên quan gì đến Bạch Khởi, là do chính ông ta không chịu nổi gia pháp nên mới chết.

Trong mắt Bạch Khởi ánh lên niềm vui, chỉ cần Ngọc ca đồng ý là được.

Năm xưa bọn họ đã hạ độc mẹ cậu như thế nào, bây giờ cậu cũng muốn để Bạch Thịnh Hiên nếm thử mùi vị đó.

Bạch Khởi lặng lẽ rời đi, không lâu sau lại quay trở lại.

Lúc này, thuộc hạ của Bạch Thịnh Hiên cuối cùng cũng dùng thủ đoạn không chính đáng để tìm được đại phu cho ông ta. "Nói với Bạch Thịnh Hiên, lần này cứu hắn là để hắn báo đáp, đợi hắn khỏe lại, chuyện cần làm cũng nên làm rồi." "Vâng, thuộc hạ sẽ nói lại với chủ tử." "Vậy thì tốt." Nói xong liền rời đi.

Điều ông ta không chú ý là, sau khi ông ta rời đi, phía sau còn có một người đi theo.

Mãi đến khi về đến nơi ở, vị đại phu mới đặt đồ trong tay xuống.

Trong phòng còn có người khác: "Tình hình thế nào rồi?" "Bạch Thịnh Hiên bị đánh chỉ còn lại một hơi thở, lần này chúng ta cứu hắn, với sự oán hận của hắn đối với Bạch gia, sau này để hắn giúp chúng ta đối phó với Bạch gia hoàn toàn không thành vấn đề." Người bên cạnh cười nói. "Vậy thì tốt, trên đời này chỉ cần có một y dược thế gia là đủ rồi." "Vâng, đại tiểu thư." "Còn người đàn bà Đông Hân kia thì sao?" Ả là di nương của Bạch Thịnh Hiên, Bạch Thịnh Hiên bị vứt ra ngoài mà Đông Hân lại không sao?

Chuyện này không đúng. "Đông Hân vẫn ở Bạch gia, bị Tô Ngọc giữ lại, tạm thời chắc không ra được." Người được gọi là đại tiểu thư mỉa mai nói: "Phế vật, chỉ có chút năng lực như vậy mà cũng muốn quay về Đông gia?

Đúng là người si nói mộng." "Bên phía Ngọc Vương phi các ngươi điều tra thế nào rồi?

Những thứ cô ta làm ra rốt cuộc là sao?" "Cái này vẫn chưa biết, người bên cạnh Ngọc Vương phi quá nhiều, chúng ta không dám tùy tiện tiếp cận, bị Ngọc Vương biết được sẽ gây phiền phức cho Đông gia." Vị đại phu bên cạnh nhíu mày nói.

Tô Ngọc quan tâm đến vợ con mình đến mức nào, ai cũng biết.

Bọn họ muốn đối phó với Vương Cẩn Hòa, trừ phi có chắc chắn sẽ thắng được Tô Ngọc, nếu không tốt nhất đừng ra tay. "Hơn nữa địa vị của Ngọc Vương phi ở Huyền quốc không hề tầm thường, nếu chúng ta thật sự động đến Ngọc Vương phi, đến lúc đó Đông gia sẽ bị mọi người tẩy chay, thậm chí bị hoàng thất để ý." Ngọc Vương phi xảy ra chuyện, ngoài việc chọc giận Ngọc Vương ra, còn có toàn bộ dân chúng Huyền quốc và hoàng thất Huyền quốc.

Bọn họ chỉ là một gia tộc hạng nhất, đối đầu với hoàng thượng và toàn bộ dân chúng Huyền quốc thì hoàn toàn không có khả năng thoát thân.

Đông Nhạc Kỳ nhíu mày nghe những lời của người bên cạnh, hoàng thất và dân chúng cả nước, Đông gia bọn họ quả thực không thể đối địch.

Mặc dù cô ta coi thường những người dân đó, mạng sống của họ đối với cô ta chỉ là tiện mệnh, nhưng không thể chịu nổi số lượng dân chúng quá đông.

Cô ta có thể lén lút giết những người dân gây phiền phức, nhưng không thể giết hết tất cả bọn họ.

Một khi số người dân biến mất quá nhiều, chắc chắn sẽ gây sự chú ý của quan phủ, đến lúc đó sẽ rất phiền phức. "Không cần động đến Ngọc Vương phi, chúng ta chỉ cần biết những loại rượu và rau quả có thể bồi bổ cơ thể đó của cô ta từ đâu mà có là được." Những thứ này cô ta cũng đã mua, cũng đã ăn một thời gian, quả thực rất có tác dụng.

Nhưng tất cả mọi người trong Đông gia bọn họ hợp lại cũng không hiểu rõ đây rốt cuộc là chuyện gì, cũng không biết Vương Cẩn Hòa rốt cuộc đã làm thế nào. "Chuyện này e là cần phải nói chuyện tử tế với Ngọc Vương phi, sau này mời Ngọc Vương phi đến chỗ chúng ta làm khách." Đông Nhạc Kỳ suy nghĩ một lát rồi nói.

Chỉ cần cô ta tìm được phương pháp của tất cả những thứ này, còn có gì là cô ta không làm được?

Đến lúc đó, cũng có thể thay thế bọn họ.

Mà cô ta chỉ cần kiên nhẫn một chút là được.

Nghe lời của Đông Nhạc Kỳ, vị đại phu bên cạnh thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không trực tiếp đi gây sự với Ngọc Vương phi là tốt rồi.

Người trong bóng tối sau khi có được thông tin mình muốn liền lặng lẽ rời đi, trở về Bạch gia tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, quả nhiên như ngài nói, sau lưng Bạch Thịnh Hiên quả thực có chuyện, cũng chính là bọn họ đang chống lưng cho Bạch Thịnh Hiên." "Ồ?" "Đông Hân không phải cô nhi, ả là người của Đông gia, một y dược thế gia khác.

Mục đích gả cho Bạch Thịnh Hiên là để phụ trợ Bạch Thịnh Hiên cùng nhau hủy diệt Bạch gia, để thế giới này chỉ còn lại Đông gia là y dược thế gia duy nhất." "Sau đó thì sao?" Tô Ngọc cảm thấy bọn họ vẫn chưa nói hết, chắc chắn còn chuyện gì đó chưa nói cho anh biết. "Người của Đông gia này muốn tìm ra bí phương trồng rau quả dưỡng sinh của Vương phi, còn nói muốn mời Vương phi qua đó làm khách." "Phụt!" Nam Kiều đang uống trà thì phun thẳng một ngụm ra ngoài.

Nếu mục tiêu của bọn họ là đối phó với Bạch gia, muốn trở thành y dược thế gia duy nhất, cậu không có ý kiến.

Dù sao đó cũng là chuyện thường tình của con người, mặc dù nhà bọn họ không thể đối phó được với Bạch Khởi.

Nhưng muốn tìm ra bí mật của rau quả dưỡng sinh, thì lại có vấn đề rồi.

Bọn họ ở cùng tẩu tử lâu như vậy còn không biết là chuyện gì, người của Đông gia này nghĩ rằng bọn họ chỉ cần nhìn qua hoặc tùy tiện làm một chút là có thể biết được sao?

Lại còn muốn mời tẩu tử qua đó nói chuyện?

Không phải là nghĩ rằng mời tẩu tử qua đó, tẩu tử sẽ nói cho bọn họ biết những chuyện này chứ?

Quan trọng nhất là những người này lại dám đến thách thức sự kiên nhẫn của Ngọc ca, bọn họ thật đúng là lợi hại, khiến cậu không thể không nể phục.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, Nam Kiều cười hì hì hỏi:

"Ngọc ca ca, anh có suy nghĩ gì không?" Tô Ngọc liếc cậu ta một cái: "Không có suy nghĩ gì, chỉ cảm thấy có kẻ muốn chết." Muốn mời Vương phi của anh qua đó nói chuyện, cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh đó không đã. "Tuy là vậy, nhưng Ngọc ca ca, anh vẫn nên nói với tẩu tử một tiếng, sau này ra ngoài nhất định phải cẩn thận, quan trọng nhất là phải mang theo người, đề phòng người của nhà họ Đồng tìm đến gây sự với tẩu tử lúc chúng ta không để ý." Đây mới là điều Nam Kiều lo lắng. "Ừ, lát nữa anh sẽ nói với Tiểu Hòa." Đông Hân vốn còn nghĩ rằng thân phận của mình sẽ không bị bại lộ, sau này nghĩ cách rời khỏi đây là được, ai ngờ đã bị phát hiện.

Hơn nữa, những việc gia tộc muốn làm cũng bị bọn họ phát hiện.

Khoảng thời gian này Tô Ngọc bọn họ vẫn luôn ở Bạch gia, ả ta đương nhiên biết Tô Ngọc đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa, vị Vương phi này, đến mức nào.

Tô Ngọc nhìn Bạch lão gia tử, thản nhiên nói: "Người này tôi mang đi." "Vương gia cứ tự nhiên." Vốn dĩ đây cũng không phải là người của nhà họ, nếu gia đình Đông Hân muốn ra tay với Ngọc Vương phi, vậy thì Vương gia mang người đi cũng là điều nên làm.

Đông Hân còn đang nghĩ cách sống sót rời khỏi đây, sau đó quay về Đông gia.

Ai ngờ Tô Ngọc lại muốn giữ ả lại. "Vương gia, chuyện của Bạch Thịnh Hiên đã xử lý xong, chúng tôi đi trước đây." Những chuyện còn lại đã không phải là việc họ có thể can thiệp. "Ừ, các vị đi trước đi." "Được rồi, chuyện cần xử lý đã xử lý xong, đến lúc giải quyết chuyện của các ngươi rồi." Tô Ngọc nhìn bọn Cố Huy.

Một người bên cạnh Cố Huy nghiến răng, nói: "Tất cả chuyện này đều do Cố Huy làm, không liên quan đến chúng tôi." Bây giờ bọn họ không thể để tất cả mọi người cùng chết ở đây được, phải tìm một người ra làm vật tế thần.

Mà Cố Huy đương nhiên là người thích hợp nhất.

Chương 1638

Cố Huy nghe vậy chỉ sững sờ một chút, rồi không nói gì thêm.

Hắn biết mục đích của bọn họ là để bảo toàn nhiều người hơn.

Hành động của họ cũng có thể hiểu được. "Những chuyện này đều do tôi làm, bọn họ không tham gia." Cố Huy thẳng thắn nói.

Câu nói này khiến Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười. "Các ngươi nghĩ Bổn vương dễ lừa như vậy sao?" Rốt cuộc bọn họ nghĩ từ đâu ra rằng chỉ cần tùy tiện đẩy một người ra là anh sẽ tin?

Thậm chí còn tha cho những người khác? "Ngọc Vương, ngài không có chứng cứ phạm tội của chúng tôi, ngài không thể ra tay với chúng tôi được." Bây giờ điều duy nhất bọn họ có thể may mắn là bình thường bọn họ không quá kiêu ngạo, mà rất kín đáo.

Rất nhiều thứ cũng không để lại sơ hở.

Điều này cũng cho bọn họ thêm một chút cơ hội sống.

Tô Ngọc như nghe được chuyện gì đó hoang đường: "Xem ra các ngươi vẫn chưa hiểu rõ về Bổn vương." "Ý gì?" "Ý là Ngọc ca ca trước khi ra tay đã chuẩn bị sẵn mọi bằng chứng rồi, các ngươi nghĩ tại sao năm ngoái các ngươi lại thoát được?

Thật sự là vì Ngọc ca ca không tìm được sơ hở của các ngươi sao?

Vậy thì các ngươi đã sai rồi, lúc đó Ngọc ca ca đã biết được sơ hở của các ngươi, chỉ là những sơ hở đó không đủ để lấy mạng các ngươi, nên Ngọc ca ca không nói gì cả.

Còn lần này là do các ngươi tự mình ló mặt ra, đồng thời cũng để Ngọc ca ca tìm được bằng chứng đủ để chém đầu các ngươi." Nam

Kiều tốt bụng giải thích cho họ.

Cố Huy và những người khác không tin đây là sự thật.

Bọn họ trước giờ luôn rất cẩn thận, sao có thể bị Tô Ngọc phát hiện được?

Chuyện này tuyệt đối không phải là sự thật. "Từ lúc Ngọc ca đến Dụ Hòa quận, đã bắt đầu giám sát tất cả các quan viên lớn nhỏ trong quận, mọi hành động của các ngươi Ngọc ca đều biết rõ." "Dù vậy, Ngọc Vương cũng không có tư cách chém đầu chúng tôi." Nam Kiều lắc đầu chậc chậc nói: "Quả nhiên lại là một đám người ngu dốt, Ngọc ca ca đã sớm được hoàng thượng ban cho quyền tiền trảm hậu tấu, chỉ cần có chứng cứ, hơn nữa là chứng cứ thép, phạm nhân cũng thật sự đáng bị chém đầu, thì Ngọc ca ca có thể tiền trảm hậu tấu, không cần báo trước với hoàng thượng." Trái tim của bọn Cố Huy lập tức trở nên lạnh buốt, Ngọc Vương lại có quyền lực lớn như vậy, mà bọn họ lại không hề hay biết. "Dẫn tất cả xuống, công bố tội trạng của chúng ra ngoài, ba ngày sau hỏi trảm." Tô Ngọc phất tay nói. "Vâng, thiếu gia." Cuối cùng, người ngoài trong phòng chỉ còn lại một mình Đông Hân.

Đông Hân nuốt nước bọt, đây là lần đầu tiên ả ta thấy có người có thể dùng một câu nói nhẹ nhàng như vậy để lấy mạng người khác, mà còn khiến người ta không thể phản bác, chỉ biết nói Ngọc Vương tốt. "Tôi… tôi không làm gì cả, ngài không thể…" Tô Ngọc lười nghe người đàn bà này nói nhảm, thản nhiên nói: "Cứ giam lại trước rồi tính sau." "Không, ngài không thể giam tôi được." Đông Hân rất rõ ràng một khi mình bị bắt, sẽ không còn cơ hội trốn thoát.

Ả ta tuyệt đối không thể để chuyện này xảy ra. "Dẫn xuống." Tô Ngọc nói xong liền đứng dậy rời đi.

Những người này đã lãng phí quá nhiều thời gian của anh, nếu cứ tiếp tục, anh sẽ trực tiếp ra tay.

Đông Hân la hét bị người ta dẫn đi, Nam Kiều và những người khác thong thả đi theo Tô Ngọc tìm Vương Cẩn Hòa.

Vừa rồi tẩu tử đã nói sẽ làm đồ ăn ngon, như vậy chắc chắn cũng có phần của họ.

Quả nhiên vừa đến nơi đã ngửi thấy mùi thơm nồng nặc. "Tẩu tẩu lại làm món gì ngon vậy?

Đồ ăn tẩu làm là ngon nhất." Nam Kiều nói với vẻ thèm thuồng. "Đúng vậy, chúng ta mau đi xem." Mấy người chui vào nhà bếp, trong bếp có mấy món tôm hùm đất cay, còn có một đĩa tôm luộc, tuy là tôm sông nhưng cũng không tệ.

Ngoài ra còn có canh tôm cà chua.

Món nào cũng khiến người ta thèm nhỏ dãi. "Hải sản này vẫn phải đến vùng biển phía Nam ăn mới đã, tôm hùm đất ở đó con nào con nấy đều to." Bọn Tiểu Bảo ở bên cạnh liên tục gật đầu.

Chú Nam Kiều nói đúng quá, đúng là như vậy.

Hải sản ở phía Nam rất ngon, còn có cả sò điệp nữa. "Ăn xong chúng ta lại đến đó một chuyến, xem tình hình bên đó thế nào rồi, đến lúc đó cho các con ăn thỏa thích." Tô Ngọc đi vào nghe thấy bọn họ đang nói về cua sông ở phương Nam, liền nhướng mày nói.

Triệt nhi và bọn nó còn chưa đi bao giờ, đến lúc đó dẫn chúng ra biển dạo chơi cũng được. "Thật sự rất lớn sao ạ?" Ngôn Hi tò mò hỏi. "Đúng là rất lớn, lúc đó các con còn nhỏ nên không dẫn đi, chúng ta còn ra khơi, còn thấy cả hải âu và cá heo, còn đi bắt cua trên bãi biển, có cả ốc mượn hồn nữa, vui lắm." Hoằng Nghị ở bên cạnh nói với vẻ chưa thỏa mãn.

Không nhắc đến phương Nam thì thôi, vừa nhắc đến là cậu cũng muốn đi rồi.

Triệt nhi cũng tỏ ra hứng thú: "Cha, con muốn đi." "Được, mùa xuân năm sau cha sẽ dẫn các con đi, mùa hè đi thì nóng quá." Tô Ngọc luôn cố gắng đáp ứng mọi yêu cầu của con mình.

Đặc biệt là những chuyện khiến Tô Ngôn Triệt hứng thú, anh lại càng không từ chối. "Cảm ơn cha ạ." "Đến lúc đó cha sẽ dẫn các con cùng ra khơi, xuống biển bắt cá, đi xem cá heo và hải âu, được không?" Tô Ngọc nhìn Tô Ngôn Triệt và các con hỏi. "Được ạ, cha ơi, lúc đó chúng ta mang cả Liệt Dương theo nữa nhé." Triệt nhi nhìn Tô Ngọc yêu cầu.

Tô Ngọc thật sự rất bất đắc dĩ, không hiểu sao Triệt nhi cứ đi đâu cũng muốn mang theo Liệt Dương. "Tại sao lại phải mang theo Liệt Dương?" Triệt nhi ngây thơ nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói: "Nếu không mang theo Liệt Dương, con sẽ không quen ạ." Câu nói này quả là đầy lý lẽ, anh ngoài đồng ý ra thì còn biết làm gì? "Được rồi, mang Liệt Dương theo cho con là được chứ gì?" "Vâng ạ." Nói chuyện với con xong, Tô Ngọc mới nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi: "Tiểu Hòa, các em đã đi đâu vậy?" "Chúng em đến một con sông nhỏ ở ngoại ô chơi, không ngờ ở đó lại có cua sông, tất cả đều do Triệt nhi và bọn nhỏ bắt đấy, em chỉ đứng xem bên cạnh thôi." Thực ra cô cũng rất muốn xuống bắt, nhưng Tiểu Bảo và bọn nhỏ nhất quyết không đồng ý, thế là cô và Trường Nhạc chỉ đành đứng bên cạnh nhìn chúng chơi. "Muốn chơi à?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi. "Muốn chứ, dĩ nhiên là muốn rồi.

Mấy chuyện này phải tự mình làm mới thấy vui chứ, Tiểu Bảo và bọn nhỏ làm hết rồi thì cần em làm gì nữa?" Vương Cẩn Hòa ai oán nhìn Tô Ngọc.

Chính vì Tô Ngọc mà cô mới bị Tiểu Bảo và bọn nhỏ ra lệnh cấm không được xuống sông mò cua bắt ốc.

Nghĩ đến là thấy mất hết cả hứng. "Niềm vui của em mất hết rồi." Vương Cẩn Hòa đáng thương nhìn Tô Ngọc.

Bộ dạng này khiến Tô Ngọc không nhịn được cười: "Ngày mai chúng ta cùng đi, để em tự mình bắt cua được không?" Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng, điềm nhiên gật đầu: "Thế còn tạm được, nếu anh không cho em đi, em sẽ giận đấy." Tô Ngọc bất lực lắc đầu, vợ do mình cưng chiều thì biết làm sao?

Đành tiếp tục cưng chiều thôi.

Chương 1639

"Được, đều nghe em hết." Ngoài ốc và cua sông, Vương Cẩn Hòa còn làm thêm vài món khác.

Mọi người ăn uống vô cùng thỏa mãn.

Ngày hôm sau, Tô Ngọc dẫn cả nhà ra ngoài chơi.

Đến bờ sông mới phát hiện nơi này quả thật rất tuyệt, khó trách lúc nói muốn đến đây chơi, Triệt nhi lại kích động như vậy.

Triệt nhi và bọn trẻ mỗi đứa cầm một cái hũ nhỏ, tiếp tục đi lật đá tìm cua.

Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đi cùng cô.

Nhìn Vương Cẩn Hòa hăng hái bắt cua, Tô Ngọc không khỏi cảm thấy có chút bất đắc dĩ, đã là mẹ của mấy đứa trẻ rồi mà vẫn còn ham chơi như vậy.

Tô Ngọc đi tới một tảng đá lớn gần đó ngồi xuống, nhìn vợ con chơi đùa dưới sông, ngay cả Nguyên Bảo cũng bị Tô Minh Hiên kéo xuống chơi cùng.

Còn Thu Ý thì đứng bên cạnh trông chừng hai cha con.

Cả nhà đang chơi vui vẻ thì một chiếc xe ngựa dừng lại gần đó.

Sau khi thấy người bước xuống, một thị vệ tiến đến bên Tô Ngọc nói nhỏ: "Thiếu gia, người này chính là đại tiểu thư nhà họ Đông, chính cô ta muốn mời phu nhân đến nhà họ Đông làm khách." Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh đi, đây là muốn diễn trò tình cờ gặp mặt với bọn họ sao?

Quả nhiên, người bên cạnh Đông Nhạc Kỳ đi tới nói: "Thưa các vị, chúng tôi đi đường đến đây, muốn nghỉ chân một lát, không biết có được không?" Vương Cẩn Hòa nghe vậy cảm thấy những người này có chút kỳ quặc.

Nơi này lại không phải nhà của họ, hỏi ý kiến họ làm gì?

Chỗ này không phải ai cũng có thể đến hay sao mà phải hỏi ý họ?

Thật khó hiểu!

Vương Cẩn Hòa không thèm để ý đến họ, những người khác cũng không nói gì.

Nam Kiều cúi đầu, trong mắt đầy vẻ châm biếm.

Thủ đoạn của vị đại tiểu thư nhà họ Đông này thật là rẻ tiền.

Muốn tạo quan hệ tốt với chị dâu, rồi bắt chuyện moi lời từ chị ấy sao?

Ý tưởng này đúng là rất hay, chỉ tiếc là chị dâu hoàn toàn không ăn chiêu này.

Đông Nhạc Kỳ vốn tưởng rằng mình dẫn người đến đây tình cờ gặp mặt thì có thể tạo quan hệ tốt với Vương Cẩn Hòa, ai ngờ không một ai thèm để ý đến họ.

Kết quả này khiến cô ta rất bực mình.

Nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa đang mò cua dưới sông, đáy mắt Đông Nhạc Kỳ lộ vẻ bất mãn.

Dù gì cũng là một Vương phi, xuống sông như vậy không phải là quá mất mặt sao?

Tô Ngọc chú ý đến ánh mắt của Đông Nhạc Kỳ, ánh mắt anh có chút lạnh lùng.

Đây là đang chê bai Tiểu Hòa sao?

Tô Ngọc từ trên tảng đá phi thân xuống, đứng bên bờ sông nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, cẩn thận một chút." "Em biết rồi." Vương Cẩn Hòa nói mà không ngẩng đầu lên.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu, vợ như thế này anh còn biết làm sao?

Ngoài việc để cô ấy chơi những thứ mình thích thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Đông Nhạc Kỳ có chút không cam lòng, đi đến bên cạnh Tô Ngọc: "Vị công tử này, chúng tôi có thể nghỉ chân ở đây một lát được không?" Tô Ngọc không thèm liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ một cái, cởi giày rồi xuống sông cùng Vương Cẩn Hòa.

Đồng thời anh còn nói nhỏ gì đó với cô.

Nam Kiều và những người đang đứng xem kịch ở bên cạnh bị hành động này của Tô Ngọc làm cho bật cười, Ngọc ca ca có phải là hơi quá đáng rồi không?

Quả nhiên, sau khi bị Tô Ngọc lơ đẹp, nụ cười trên mặt Đông Nhạc Kỳ có chút gượng gạo.

Nha hoàn bên cạnh cô ta bất mãn nói: "Chỉ là muốn hỏi có thể nghỉ chân ở đây một lát không thôi, các người có cần phải làm vậy không?

Cứ như thể nơi này là của nhà các người vậy." Nam Kiều lập tức vỗ tay cho họ: "Nếu biết nơi này không phải của nhà chúng tôi, vậy các cô còn đến hỏi làm gì?" Nha hoàn ngẩn người nhìn Nam Kiều, người sau không khách khí nói tiếp: "Nơi này không thuộc về ai cả, ai muốn đến cũng được, chỉ cần không làm phiền người khác là được." "Các cô nói các cô đang đi đường, vậy thì tôi rất tò mò, nơi này cũng không phải gần quan đạo, sao các cô lại đi đường đến đây được?" Nơi này đừng nói là gần quan đạo, thậm chí còn cách quan đạo rất xa.

Trừ phi là cố ý đến, làm sao họ có thể đi tới đây được?

Chỉ một câu nói đơn giản đã tự vạch trần mình, những người này còn tưởng bọn họ không biết gì sao, thật là ngu ngốc.

Đông Nhạc Kỳ nhíu mày, bất mãn nhìn Nam Kiều, cô ta rất không thích có người chất vấn mình như vậy.

Nhưng người này nói cũng không sai, chuyện này quả thực là do họ sơ suất, chỉ nghĩ đến việc tiếp cận Vương Cẩn Hòa mà quên mất nơi này cách xa quan đạo.

Nơi này mà nói là tình cờ gặp thì đúng là không thể nào.

Nó cách quan đạo rất xa, nếu không phải cố tình tìm đến thì căn bản không thể nào tìm ra được.

Nam Kiều cười như không cười nhìn bộ dạng có chút bực bội của cô ta, trêu chọc nói: "Xem ra cô cũng nhận ra vấn đề nằm ở đâu rồi." "Cô…" "Lần sau muốn giả vờ tình cờ gặp mặt thì nên xem lại kế hoạch của mình đã hoàn hảo chưa đã, đừng biến việc cố tình sắp đặt thành một cuộc gặp gỡ ngẫu nhiên." Câu nói này của Nam Kiều hoàn toàn không nể mặt Đông Nhạc Kỳ.

Chỉ thiếu nước nói thẳng Đông Nhạc Kỳ là kẻ có ý đồ xấu.

Nhíu chặt mày, cô ta lạnh mặt nói: "Nếu cô cứ muốn nghĩ như vậy thì tôi cũng đành chịu." Vương Cẩn Hòa đang bắt cua vừa hay nghe được câu này.

Đây là câu thoại kinh điển của bạch liên hoa nào vậy?

Cái gì mà Nam Kiều muốn nghĩ vậy thì cô ta cũng đành chịu?

Lời này nghe có phải là quá ngứa tai không?

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ trên bờ: "Cô cố ý đến tìm chúng tôi?" Đông Nhạc Kỳ theo phản xạ phản bác: "Tôi không cố ý đến tìm các người, tôi chỉ đi ngang qua thôi." Nghe Đông Nhạc Kỳ nói mình chỉ đi ngang qua, Vương Cẩn Hòa lại càng thấy lạ: "Nơi này trước không có làng, sau không có quán, lại không thông ra đường lớn, chúng tôi tìm được đến đây cũng là do tình cờ.

Cô nói cô đi ngang qua đây, không biết là cô định đi đâu?" Đường đến đây ngay cả cưỡi ngựa cũng có chút khó khăn, huống chi là ngồi xe ngựa.

Vì phong cảnh ở đây đẹp nên họ mới cùng nhau đến đây chơi.

Chủ yếu vẫn là vì cua và ốc sông.

Đông Nhạc Kỳ nhất thời không biết trả lời câu hỏi của Vương Cẩn Hòa thế nào, chỉ nhíu mày đứng đó nhìn cô, thái độ vô cùng bất mãn.

Chẳng qua chỉ là một Vương phi xuất thân từ thôn quê, có gì mà kiêu ngạo chứ?

May mà Đông Nhạc Kỳ không nói thẳng ra câu này, nếu không Vương Cẩn Hòa có thể sẽ cho cô ta biết thế nào mới là kiêu ngạo thật sự.

Tô Ngọc liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ một cái, quay đầu nói với Vương Cẩn Hòa bên cạnh: "Tiểu Hòa, chúng ta cứ chơi việc của chúng ta, đừng nói chuyện với người lạ." Vương Cẩn Hòa hiểu Tô Ngọc đến mức nào chứ?

Sao có thể không nhận ra ý tứ trong lời nói của anh?

Chương 1640

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh có biết người này là ai không?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng là có biết, nhưng đây không phải là nơi thích hợp để nói chuyện, đợi về rồi anh sẽ nói với em sau." Hôm qua anh đã quên nói chuyện này với Vương Cẩn Hòa.

Vốn còn tưởng rằng Đông Nhạc Kỳ và người của cô ta sẽ không vội vàng đến gây phiền phức cho Tiểu Hòa như vậy, không ngờ những người này lại nôn nóng đến thế.

Mới ngày thứ hai nghe được tin tức đã trực tiếp đến đây rồi.

Cũng không biết họ nghĩ gì nữa. "Được." Người có thể khiến Tô Ngọc nói như vậy chắc chắn có vấn đề, hơn nữa vấn đề còn rất lớn.

Sau khi bọn trẻ chơi chán, Nam Kiều và những người khác đi săn, trưa nay sẽ ăn ở ngoài.

Mà Đông Nhạc Kỳ cũng không hề rời đi, cứ đứng bên cạnh nhìn họ chơi.

Càng nhìn càng cảm thấy Vương Cẩn Hòa và bọn họ thật mất mặt, dù gì cũng là Vương phi và Vương gia.

Lại đi làm những việc thấp hèn như vậy.

May mà Vương Cẩn Hòa không biết Đông Nhạc Kỳ nghĩ gì, nếu biết chắc chắn sẽ rất muốn gõ vào đầu cô ta xem bên trong rốt cuộc chứa thứ gì.

Nếu không sao lại có thể có suy nghĩ như vậy.

Ngửi thấy mùi thơm của thú rừng nướng, Đông Nhạc Kỳ cũng cảm thấy hơi đói bụng.

Nha hoàn bên cạnh dâng lên đồ ăn tinh xảo.

Đông Nhạc Kỳ ăn đồ trong tay, nhưng ánh mắt lại không ngừng liếc về phía Vương Cẩn Hòa.

Cô ta chưa bao giờ ăn ở một nơi như thế này, cũng chưa bao giờ cùng nhiều người nướng thịt ngoài trời như họ.

Dù trong lòng cảm thấy chê bai hành động của họ, nhưng thực ra Đông Nhạc Kỳ lại có chút ngưỡng mộ và ghen tị.

Nếu cô ta có được cuộc sống như vậy thì tốt biết bao?

Đây chính là cái gọi là khẩu thị tâm phi.

Trước đó còn cảm thấy những việc họ làm là thấp hèn, kết quả bây giờ lại bắt đầu ngưỡng mộ và ao ước.

Có những người, chính là miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.

Nam Kiều và mọi người để ý thấy Đông Nhạc Kỳ cứ nhìn chằm chằm bên này, có chút bất mãn. "Ăn xong chúng ta về nhà, người ta muốn nhìn thì cứ để họ nhìn, chúng ta quản được mình, chẳng lẽ còn quản được mắt người ta nhìn vào người mình sao?" Tô Ngọc ngăn Nam Kiều định lên tiếng, an ủi nói.

Anh biết Nam Kiều không thích nhất là bị người khác nhìn chằm chằm như vậy.

Bây giờ Đông Nhạc Kỳ không chỉ nhìn chằm chằm, mà ánh mắt còn có chút kỳ quái, Nam Kiều mà không tức giận mới là lạ. "Ngọc ca ca, em biết rồi." Nhưng sau này gặp phải loại người này, nên xử lý thế nào thì sẽ xử lý thế đó, người nhà họ Đông tốt nhất đừng để cô tìm được cơ hội.

Nếu không nhất định sẽ khiến họ hối hận khi đến thế gian này.

Tô Ngôn Triệt cũng không thích có người mang mục đích tiếp cận họ, hơn nữa sau khi bị vạch trần còn lì lợm ở lại không đi.

Cậu bé đưa tay vỗ vỗ vào đầu Liệt Dương, Liệt Dương đột nhiên gầm lên một tiếng.

Tiếng hổ gầm đinh tai nhức óc dọa Đông Nhạc Kỳ mặt mày trắng bệch.

Tại sao ở đây lại có hổ?

Sau đó, cô ta để ý thấy bên cạnh một đứa trẻ có một con hổ, và đứa trẻ đó đang nhìn chằm chằm vào cô ta.

Ánh mắt đó lạnh lùng đến cực điểm.

Thật sự rất đáng sợ.

Giống như nếu cô ta còn tiếp tục ở lại đây thì nó sẽ cho hổ trực tiếp đến cắn cô ta.

Nhận thức này khiến Đông Nhạc Kỳ có chút sợ hãi.

Dù sao đây cũng là dã thú, nếu mình thật sự bị hổ cắn, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Không chỉ vậy, người nhà cô ta còn có lý cũng không nói được. "Tiểu thư, ở đây có hổ, chúng ta đi trước đi." Nha hoàn của Đông Nhạc Kỳ hoảng sợ nói.

Họ chưa bao giờ tiếp xúc với hổ ở khoảng cách gần như vậy.

Tiếng hổ gầm giống như giây tiếp theo nó sẽ lao đến trước mặt.

Đông Nhạc Kỳ giật giật khóe miệng, vội vàng nói: "Được, chúng ta đi." Vì Liệt Dương, Đông Nhạc Kỳ và người của cô ta không dám ở lại đây nữa, thu dọn đồ đạc rồi rời đi.

Trước khi lên xe ngựa, Đông Nhạc Kỳ thấy Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu đứa trẻ đó và nói gì đó.

Cô ta không nghe rõ.

Nhưng lúc này cô ta cũng không muốn truy cứu vấn đề này nữa.

Lên xe ngựa rồi liền cho người rời khỏi đây.

Còn về mục đích đến đây của mình là gì, Đông Nhạc Kỳ đã quên mất.

Sau khi người đi rồi, Tiểu Bảo đặt tay lên vai Tô Ngôn Triệt, cười nói: "Vẫn là Triệt nhi lợi hại." Tô Ngôn Triệt gật đầu thật mạnh: "Biết vậy sớm hơn, lẽ ra tớ nên để Liệt Dương dọa cô ta sớm hơn." Xem người phụ nữ kia còn dám nhìn chằm chằm vào họ như vậy nữa không.

Tiểu Bảo không nhịn được cười, đối với người vừa rời đi dường như có chút đồng tình.

Người không liên quan đã đi, Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu hỏi người đang ngồi bên cạnh mình: "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Em thấy thái độ của anh đối với người này dường như không tốt lắm?" Dường như họ đều biết những người này, chỉ có cô là không biết. "Mọi người có quen cô ta không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Quen thì không hẳn, chỉ là hôm qua vừa mới biết đến người này." "Hôm qua mới biết?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc.

Người mà hôm qua mới biết mà hôm nay đã chạy đến đây, đây là tình huống gì vậy?

Chẳng lẽ đã để mắt đến Tô Ngọc rồi?

Nhìn vẻ mặt đầy nghi ngờ của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc sao có thể không hiểu cô đang nghĩ gì.

Anh cốc nhẹ vào đầu cô, bực bội nói: "Em lại đang suy nghĩ lung tung gì vậy?

Người ta không phải đến vì anh, là đến vì em đấy." Vương Cẩn Hòa lúng túng đưa tay sờ mũi, ngây thơ nhìn Tô Ngọc, chuyện này cũng không thể trách cô được.

Phải trách thì trách anh không nói rõ ràng, lại còn nói một cách đáng ngờ như vậy.

Chương 1641

Nhưng lời của Tô Ngọc là có ý gì? "Đến vì em?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Tô Ngọc.

Có liên quan gì đến cô?

Người này cô còn chưa từng gặp, cũng không có giao du gì, cô ta muốn làm gì? "Thật sự đến vì em à?

Tướng công, anh không đùa chứ?" Vương Cẩn Hòa không tin hỏi. "Không đùa với em, đều là thật cả." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa có chút khó hiểu hỏi. "Người này tên là Đông Nhạc Kỳ, là đại tiểu thư nhà họ Đông." "Cùng nhà với Đông Hân?" Vương Cẩn Hòa nghe đến nhà họ Đông liền lập tức nghĩ đến Đông Hân, người này cũng họ Đông.

Tô Ngọc có chút ngạc nhiên khi Vương Cẩn Hòa có thể liên hệ đến Đông Hân.

Thấy Tô Ngọc nhìn mình như vậy, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Em nói sai sao?" "Em không nói sai, đúng là cùng nhà với Đông Hân.

Đông Hân ở bên cạnh Bạch Thịnh Hiên cũng là do nhà họ Đông yêu cầu." Vương Cẩn Hòa càng nghe càng hồ đồ: "Tại sao vậy?

Anh làm em rối hết cả lên rồi." Làm như vậy thì có lợi ích gì cho những người này? "Nhà họ Đông cũng giống như nhà họ Bạch, đều là gia tộc y dược, nhưng danh tiếng của nhà họ Đông vẫn luôn không bằng nhà họ Bạch." Vương Cẩn Hòa hiểu ra gật đầu: "Anh nói như vậy thì em hình như đã hiểu ý anh rồi." "Nhà họ Đông có phải là muốn lợi dụng Đông Hân và Bạch Thịnh Hiên để đối phó với nhà họ Bạch, sau đó thay thế họ không?" Điều duy nhất Vương Cẩn Hòa có thể nghĩ đến chính là khả năng này.

Dù sao thì những người như vậy chắc chắn không muốn bị người khác đè đầu cưỡi cổ.

Họ muốn vươn lên thì chỉ có thể đối phó với nhà họ Bạch trước.

Chỉ sau khi nhà họ Bạch xảy ra chuyện, họ mới có thể tìm được cơ hội tốt hơn. "Em nói không sai, nhưng họ không phải muốn thay thế, mà là muốn trực tiếp khiến nhà họ Bạch biến mất." Sau khi điều tra nhà họ Đông, Tô Ngọc phát hiện những năm qua họ đã làm rất nhiều chuyện để đối phó với nhà họ Bạch.

Vương Cẩn Hòa càng thêm hứng thú. "Thì ra là vậy, anh nói như vậy là em hiểu rồi." "Thật sự hiểu rồi?" "Ừm, nếu họ đối phó với nhà họ Bạch xong mà vẫn để nhà họ Bạch có cơ hội phục hồi, thì nhà họ Đông sẽ có nguy cơ bị nhà họ Bạch trả thù." Cho nên người nhà họ Đông mới muốn khiến nhà họ Bạch hoàn toàn biến mất sao?

Nhưng hình như họ đã quá coi trọng Đông Hân rồi.

Cho rằng chỉ dựa vào một người phụ nữ là có thể hủy hoại cả nhà họ Bạch.

Thật không biết họ nghĩ gì nữa.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát, nhìn Tô Ngọc nói: "Người nhà họ Đông này có phải là hơi tự phụ rồi không?" "Ồ?

Tiểu Hòa, tại sao lại nói vậy?" "Không có gì, chỉ cảm thấy đây mới là sự thật, ngoài Đông Hân ra họ không cho người khác đến tính kế nhà họ Bạch sao?" "Hửm?" Đây là có ý gì?

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cô không tin Tô Ngọc không biết mình đang nói gì. "Lời của em mà anh còn không hiểu sao?

Em đã nói rõ ràng như vậy rồi mà." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Thấy Vương Cẩn Hòa không vui, Tô Ngọc cuối cùng cũng không trêu cô nữa. "Nhà họ Đông quả thực có những sắp xếp khác, nhưng đều bị bên nhà họ Bạch hóa giải rồi.

Vốn định để Đông Hân khống chế Bạch Thịnh Hiên trong tay, đợi Bạch Thịnh Hiên trở thành gia chủ nhà họ Bạch, họ có thể lợi dụng điều này để đối phó với nhà họ Bạch, chỉ không ngờ lão gia tử căn bản không hề cân nhắc để Bạch Thịnh Hiên làm gia chủ, mà trực tiếp giao vị trí gia chủ cho Bạch Khởi." Việc làm này đã khiến nhà họ Đông trở tay không kịp.

Vốn nghĩ rằng chỉ cần Bạch Thịnh Hiên có được nhà họ Bạch, thì nhà họ Bạch sẽ là vật trong túi của họ, kết quả gia chủ lại đổi người.

Lại còn đổi thành một người không dễ đối phó, thậm chí không dễ tiếp cận.

Hơn nữa có lúc còn không tìm thấy người.

Khi tìm được người, họ lại không dám động thủ. "Việc tìm vị hôn thê cho Bạch Khởi, không phải là ý của người nhà họ Đông chứ?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, em đoán không sai, đúng là ý của người nhà họ Đông." Vương Cẩn Hòa vỗ trán, bất lực nhìn người trước mặt: "Vậy nguyên nhân họ tìm em là gì?" Cô không quên lời Tô Ngọc nói, Đông Nhạc Kỳ này là đến để tìm cô. "Nhà họ Đông muốn biết rau quả và rượu dưỡng sinh của chúng ta làm ra như thế nào, hôm qua người của chúng ta nghe thấy họ nói muốn mời em đến làm khách." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, muốn biết cô sẽ có phản ứng gì sau khi biết tin này.

Thế nhưng, Vương Cẩn Hòa lại dùng một biểu cảm khó nói nhìn Tô Ngọc.

Sau đó đưa tay chỉ vào mình: "Anh nói họ muốn mời em đến làm khách?" "Đúng vậy." "'Làm khách' chẳng qua chỉ là nói cho dễ nghe thôi." Nếu cô thật sự theo người nhà họ Đông đi làm khách, e rằng bản thân sẽ không về được nữa.

Ít nhất là trước khi nói cho họ biết mọi chuyện thì đừng hòng quay về.

Tô Ngọc không nhịn được cười, biết ngay Tiểu Hòa sẽ có phản ứng như vậy.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa lại đưa tay sờ cằm: "Bị anh nói như vậy, hôm nay Đông Nhạc Kỳ cố ý đến đây?

Muốn cùng chúng ta tình cờ gặp mặt, sau đó tạo quan hệ tốt, rồi định lúc quan hệ tốt sẽ moi tin từ miệng em, ý em nói là vậy đúng không?" Tô Ngọc gật gật đầu: "Nương tử của ta sao lại thông minh như vậy, đúng là như em nghĩ đấy." Vương Cẩn Hòa không hiểu Đông Nhạc Kỳ nghĩ gì.

Rốt cuộc cô ta nhìn ra từ đâu rằng cô là loại người thiếu thốn bạn bè như vậy?

Ngoài ra, chuyện riêng tư như vậy ngay cả Nam Kiều bọn họ cũng không biết, cô ta dựa vào cái gì mà cho rằng mình sẽ nói cho cô ta biết?

Cả nhà chỉ có Tô Ngọc biết chuyện gì xảy ra, còn Tiểu Bảo thì cũng chỉ đoán được một vài điều, nhưng cụ thể vẫn không biết.

Cha mẹ trong nhà lại càng không cần phải nói.

Người nhà của mình còn không biết, một người lạ không là gì cả, lại dám nghĩ đến việc moi tin từ miệng cô?

Có phải là hơi quá đáng rồi không?

Tô Ngọc bị bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa làm cho cười không ngớt. "Cười gì?" "Không có gì, ta chỉ cảm thấy nương tử của ta thật lợi hại, chỉ một lát đã biết được suy nghĩ của đối phương, xem ra sau này ta không cần phải lo lắng cho em nữa rồi." Vương Cẩn Hòa mặt không cảm xúc nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy lời nói này của Tô Ngọc không có ý tốt.

Hơn nữa còn có mục đích khác. "Em đã biết chuyện này rồi, sau này sẽ không bị người ta lừa gạt nữa, sau này muốn làm gì thì tự mình cẩn thận một chút, đừng để bị thương, biết không?" Tô Ngọc không yên tâm nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Được thôi, em biết cả rồi." "Chúng ta chuẩn bị về nhà thôi." Đối với chuyện này, sau khi nghe Tô Ngọc nói xong, Vương Cẩn Hòa cũng gần như quên mất.

Tuy nhiên, không may là, Đông Nhạc Kỳ một lần không thành công, lại đến lần thứ hai.

Lần này không phải là tình cờ gặp mặt nữa, mà là trực tiếp ăn vạ.

Chương 1642

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng đứng vững, nhíu mày nhìn người đối diện.

Người này trông có chút quen mắt.

Thu Ý thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, liền biết phu nhân đã quên mất người này rồi.

Cô đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, dùng giọng nói chỉ hai người mới có thể nghe được: "Phu nhân, đây là đại tiểu thư nhà họ Đông, Đông Nhạc Kỳ." Vương Cẩn Hòa vừa nghe đến cái tên này liền biết là ai.

Cô bừng tỉnh ngộ nhìn người trước mặt: "Thì ra là cô à." Ánh mắt Đông Nhạc Kỳ hơi lóe lên một chút, xem ra cô ta đã để lại dấu ấn trong lòng Ngọc Vương phi, khiến Ngọc Vương phi nhớ đến mình.

Đông Nhạc Kỳ áy náy nhìn Vương Cẩn Hòa: "Xin lỗi, vừa rồi là tôi không cẩn thận đụng phải cô, cô không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa đầy hứng thú nhìn Đông Nhạc Kỳ như vậy, cảm thấy chuyện này thật sự rất thú vị.

Vừa nghịch ngón tay, Vương Cẩn Hòa vừa nhàn nhạt mở miệng nói: "Cô có vẻ rất hy vọng tôi có chuyện sao?" Đông Nhạc Kỳ sững sờ một chút, sau đó theo phản xạ lắc đầu: "Tôi không có suy nghĩ đó, là cô hiểu lầm tôi rồi." "Ồ?

Vậy sao?" "Tất nhiên, tôi chỉ lo lắng vừa rồi không cẩn thận đụng phải cô." Đông Nhạc Kỳ cẩn thận nhìn Vương Cẩn Hòa.

Bộ dạng đó thật có chút ý vị của đóa sen trắng.

Cười như không cười nhìn người trước mặt, Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Cô đang giả vờ đáng thương với tôi sao?" Vẻ oan ức trên mặt Đông Nhạc Kỳ nhất thời có chút không thể ngụy trang được nữa, cô ta ngây thơ nhìn Vương Cẩn Hòa: "Phu nhân, lời này của cô là có ý gì?" Vương Cẩn Hòa lập tức mất hứng nói chuyện với Đông Nhạc Kỳ: "Tôi nói... cô làm vậy thật sự rất vô vị." Đông Nhạc Kỳ theo phản xạ nhíu mày, rốt cuộc đã sai ở đâu, tại sao thái độ của Vương Cẩn Hòa đối với cô ta lại như vậy? "Lúc tôi đi bên này căn bản không thấy cô xuất hiện, lúc tôi đang mua đồ ở đây thì cô đột nhiên xuất hiện, còn đụng vào người tôi, tôi rất muốn biết mục đích cô làm vậy là gì." Vương Cẩn Hòa nhìn Đông Nhạc Kỳ không khách khí hỏi.

Nếu Đông Nhạc Kỳ đã không cần mặt mũi, vậy cô cũng không cần thiết phải giữ thể diện cho người ta.

Đông Nhạc Kỳ lập tức cứng họng, một câu cũng không nói nên lời. "Đây là không còn lời nào để nói rồi sao?" "Phu nhân, tôi không biết nguyên nhân gì khiến cô có hiểu lầm như vậy với tôi, vừa rồi tôi thật sự chỉ là không cẩn thận đụng phải cô, không phải cố ý." Đông Nhạc Kỳ nghiêm mặt nói.

Bộ dạng này khiến Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười.

Vậy ra đây còn là lỗi của cô à?

Vương Cẩn Hòa không nói gì, tiếp tục xem đồ mình muốn mua.

Trực tiếp cho Đông Nhạc Kỳ đứng bơ vơ một bên.

Lúc này Đông Nhạc Kỳ đi cũng không được, không đi cũng không xong.

Đi thì không cam tâm rời đi như vậy, không đi thì người ta đã không muốn để ý đến cô ta nữa, cô ta còn biết làm sao?

Chẳng lẽ còn bám riết lấy người ta không buông?

Chuyện này, cô ta không làm được.

Vương Cẩn Hòa mua đồ xong, để Thu Ý trả tiền, thấy Đông Nhạc Kỳ còn đứng ở bên cạnh, liền hỏi: "Còn có chuyện gì sao?

Chẳng lẽ cô đụng phải tôi còn muốn tôi bồi thường cho cô à?" "Cô nương, cô ăn vạ như vậy là không đúng đâu." Gương mặt ôn hòa của Vương Cẩn Hòa cũng trở nên lạnh lùng, lời nói cũng trở nên sắc bén, khiến Đông Nhạc Kỳ có chút không biết giấu mặt vào đâu. "Tôi không có." Đông Nhạc Kỳ theo phản xạ phản bác.

Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Ồ?

Cô nói cô không có, cô đụng phải tôi, tôi đã không truy cứu trách nhiệm của cô rồi, cô còn đứng ở đây làm gì?" "Tôi... tôi chỉ muốn xem cô có bị thương ở đâu không." Đông Nhạc Kỳ khô khan nói.

Trong lòng càng thêm bực bội không thôi.

Vốn tưởng Ngọc Vương phi này là người dễ nói chuyện, dễ lừa gạt, không ngờ cô ta một chút cũng không dễ đối phó.

Không dễ đối phó thì thôi, nói chuyện còn khiến người ta rất khó chịu. "Vậy cô thấy rồi đấy, tôi không sao, bây giờ cô có thể đi rồi." Vương Cẩn Hòa nói xong không để ý đến cô ta nữa, mà nói nhỏ gì đó với Thu Ý bên cạnh.

Thái độ này khiến Đông Nhạc Kỳ tức đến suýt phát điên.

Tại sao Ngọc Vương phi lại là người như vậy?

Cô ta còn chưa đủ oan ức, chưa đủ đáng thương sao?

Người khác thấy cô ta như vậy đều sẽ theo phản xạ mà mềm lòng, tại sao Ngọc Vương phi này lại không?

Tuy nhiên, điều Đông Nhạc Kỳ không biết là bộ dạng này của cô ta trong mắt Vương Cẩn Hòa chính là một "bạch liên hoa trà xanh".

Loại người này là loại người cô ghét nhất.

Tự nhiên cũng sẽ không cho sắc mặt tốt.

Vương Cẩn Hòa mua đồ xong chuẩn bị đi, Đông Nhạc Kỳ còn đứng bên cạnh đáng thương nhìn cô, giống như cô đã bắt nạt Đông Nhạc Kỳ vậy.

Thu Ý nhíu mày bất mãn nhìn Đông Nhạc Kỳ nói: "Vị cô nương này, cô đang làm gì vậy?

Rõ ràng là cô đụng phải phu nhân chúng tôi, phu nhân chúng tôi còn chưa nói gì cô, cô lại bày ra bộ dạng đáng thương này cho ai xem?" Người xung quanh vừa rồi đã chú ý đến Đông Nhạc Kỳ rồi, đáng thương đứng ở bên cạnh, phảng phất như đã chịu oan ức lớn lắm.

Còn không ngừng nghiêng đầu nhìn người bên cạnh.

Giống như đang nói với người xung quanh, cô ta bị hai người này bắt nạt.

Những người chứng kiến cảnh này nghe lời của Thu Ý đều không khỏi sợ hãi.

May mà họ không trực tiếp lên tiếng giúp đỡ.

Nếu mà giúp đỡ rồi, sau này không biết sẽ mất mặt thế nào nữa.

Đông Nhạc Kỳ không ngừng lắc đầu, nước mắt cũng rơi xuống: "Tôi... tôi không có." "Cô không có gì?

Phu nhân chúng tôi đã nói không trách cô rồi, cô còn đứng ở bên cạnh như vậy, làm như thể phu nhân chúng tôi mới là người đụng phải cô vậy." Thu Ý thật sự rất ghét loại người này.

Nhìn thôi đã thấy buồn nôn.

Đông Nhạc Kỳ mím chặt môi, trong đôi mắt cúi xuống đầy vẻ phẫn nộ và khó chịu.

Con nha hoàn chết tiệt này.

Lúc này ông chủ tiệm đi ra nói: "Cô nương này là sao vậy?

Cô đụng phải người ta, vị phu nhân này cũng không nói nặng lời với cô một câu, cô bày ra vẻ mặt này cho ai xem hả?" Người ta còn chưa nói nặng lời mà nước mắt cô đã rơi xuống rồi, có phải là hơi quá đáng không?

Chương 1643

Vương Cẩn Hòa xoay người nhìn Đông Nhạc Kỳ bên cạnh: "Cô còn nói cô không phải ăn vạ?

Tôi còn chưa động đến cô một cái, cô đã đứng bên cạnh tôi oan ức rơi nước mắt." "Là muốn để người khác nhìn thấy cảnh này rồi đến nói tôi không phải sao?" Đông Nhạc Kỳ quả thực có suy nghĩ như vậy, nhưng bây giờ bị Vương Cẩn Hòa nói thẳng ra, cô ta liền cảm thấy có chút mất mặt.

Đông Nhạc Kỳ cắn môi lắc đầu: "Tôi không có ý đó." "Vậy cô có ý gì?

Tôi bảo cô rời đi cô không đi, không đi thì thôi lại còn đứng bên cạnh tôi oan ức rơi nước mắt, giống như một cái bao cát vậy, cô nói cho tôi biết đây là vì sao?" Vương Cẩn Hòa căn bản không cho Đông Nhạc Kỳ mặt mũi, cũng không nuông chiều cô ta.

Cô không chút khách khí hỏi.

Hai câu hỏi này Đông Nhạc Kỳ không thể trả lời, mục đích của cô ta chính là để tính kế Vương Cẩn Hòa.

Lúc này Vương Cẩn Hòa lại hỏi một vấn đề như vậy, bảo cô ta trả lời thế nào đây? "Trả lời không được à?" Vương Cẩn Hòa tiếp tục truy hỏi khi thấy Đông Nhạc Kỳ im lặng.

Đông Nhạc Kỳ cau mày, có chút không cam lòng.

Thủ đoạn này cô ta đã dùng không ít lần trong những năm qua, lần nào mà chẳng thành công?

Kết quả đến chỗ Vương Cẩn Hòa lại chẳng có tác dụng gì. "Cách của cô đúng là rất hay, cũng đủ yếu đuối, đủ đáng thương tội nghiệp.

Nếu là người khác nhìn thấy, chắc chắn sẽ đau lòng." Vương Cẩn Hòa dường như nhìn thấu suy nghĩ của Đông Nhạc Kỳ, thản nhiên cười nói.

Đông Nhạc Kỳ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa.

Nếu đã vậy, tại sao cô lại không có chút phản ứng nào? "Nói thật nhé, thủ đoạn này của cô nên dùng với đàn ông thì hơn.

Cô nghĩ tôi là ai?

Tôi theo chồng tôi ra ngoài, người thế nào cũng đã gặp, phụ nữ dùng đủ loại chiêu trò cũng đã thấy.

Tôi là phụ nữ, cô lại diễn trò đáng thương tội nghiệp trước mặt tôi?

Cô nghĩ cô có cơ hội đó sao?" Vương Cẩn Hòa nói với vẻ châm chọc.

Một câu nói khiến sắc mặt Đông Nhạc Kỳ thay đổi liên tục.

Ngọc Vương phi này xem cô ta là hạng người gì vậy? "Lời này của cô có quá đáng quá không?

Gì mà đi cho đàn ông xem?" Chỉ cần nghĩ đến câu nói này, trong lòng Đông Nhạc Kỳ lại vô cùng khó chịu.

Ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cũng tràn đầy phẫn nộ: "Cô bé, đừng dùng ánh mắt đó nhìn tôi, vô dụng thôi." "Cô diễn trò yếu đuối đáng thương trước mặt một người phụ nữ như tôi, chẳng phải là muốn cho người xung quanh xem, để họ chỉ trích tôi, nói tôi bắt nạt người khác sao?

Nếu đã vậy, tôi nói cô diễn cho đàn ông xem, có vấn đề gì à?" Cũng chỉ có đàn ông mới thích kiểu này.

Nhìn bộ dạng của Đông Nhạc Kỳ, e rằng trước đây cô ta đã dùng thủ đoạn này để đối phó với không ít người.

Cho nên mới dám làm vậy ngay trên phố, không hề nghĩ đến hậu quả sau này của mình.

Đông Nhạc Kỳ vừa định lên tiếng thì nghe thấy tiếng cười khẩy từ bên cạnh: "Thật không ngờ nha." Nhìn người phụ nữ bước ra từ đám đông, Đông Nhạc Kỳ bất giác nắm chặt tay.

Người này là con gái của bác cả nhà cô ta, Đông Tâm Duyệt, là bảo bối được cả nhà cưng chiều trong lòng bàn tay.

Chính cô ta đã dùng thủ đoạn tương tự để hãm hại Đông Tâm Duyệt rất nhiều lần và cũng đã thành công, nhưng kết quả lại không phải điều cô ta mong muốn.

Đông Tâm Duyệt đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, cười nói: "Vị phu nhân này, chị phải cẩn thận một chút, đừng để bị Đông Nhạc Kỳ tính kế." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Đông Tâm Duyệt: "Xem ra cô cũng bị tính kế nhiều lần rồi." "Đương nhiên, nhưng lần nào cô ta cũng không đạt được kết quả mong muốn, ngược lại còn bị mắng.

Chị nói xem có buồn cười không?" Đông Tâm Duyệt cũng chẳng bận tâm đây là lần đầu gặp Vương Cẩn Hòa.

Chỉ cần là người đối đầu với Đông Nhạc Kỳ thì chính là bạn tốt của cô.

Về phần Đông Nhạc Kỳ, sau bao nhiêu năm cô đã sớm nhìn thấu rồi.

Chỉ là không ngờ bây giờ lại có thêm một người nhìn thấu Đông Nhạc Kỳ.

Chuyện này đúng là có chút thú vị. "Ồ?

Người nhà cô không tin cô ta?" "Có người tin, cũng có người không tin, nhưng tin cũng không sao cả.

Lần nào tôi cũng tìm được nhân chứng, chứng minh Đông Nhạc Kỳ hãm hại tôi.

Chị nói xem tôi có lợi hại không?" Đông Tâm Duyệt nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt cầu khen ngợi.

Bộ dạng này khiến Vương Cẩn Hòa có chút bất đắc dĩ, cô gái này có phải đã quên họ mới gặp nhau lần đầu không.

Bị Đông Tâm Duyệt nói vậy, Đông Nhạc Kỳ có hơi mất mặt, nghiến răng nói: "Đông Tâm Duyệt, cô đừng quên chúng ta là người một nhà." "Người một nhà cái gì, cha cô chỉ là chú hai của tôi, hơn nữa chúng ta đã phân gia rồi.

Phân gia rồi thì không phải người một nhà, nhiều nhất cũng chỉ là họ hàng mà thôi." Đông Tâm Duyệt hừ một tiếng, khinh thường nói.

Sự khinh thường ra mặt này của Đông Tâm Duyệt chính là điều mà Đông Nhạc Kỳ ghét cay ghét đắng.

Cùng là con gái nhà họ Đông, tại sao mọi thứ của cô ta đều phải vì anh trai em trai?

Còn Đông Tâm Duyệt lại được anh trai em trai cưng chiều trong lòng bàn tay?

Cô ấy có thể không cần lấy lòng tất cả mọi người, còn cô ta thì sao?

Lại phải đi lấy lòng người khác để có được thứ mình muốn.

Vì vậy, cô ta thích tỏ ra yếu đuối, thích dùng phương pháp này để đạt được mọi thứ mình muốn.

Rõ ràng đây là thứ cô ta thích, nhưng tại sao khi ở trước mặt Đông

Tâm Duyệt, mọi thứ đều thay đổi?

Mỗi lần nhìn thấy Đông Tâm Duyệt, cô ta luôn bất giác chột dạ, thậm chí cảm thấy tự ti. "Đông Tâm Duyệt, cô nói những lời như vậy có nghĩ đến cảm nhận của ông bà nội không?" Nghe vậy, Đông Tâm Duyệt chỉ muốn trợn trắng mắt lên trời: "Cô tưởng những việc nhà các người làm chúng tôi đều không biết sao?" Vương Cẩn Hòa lập tức hứng thú, sao lại có cảm giác như sắp có bí mật động trời gì thế này?

Đông Tâm Duyệt và Đông Nhạc Kỳ này có vẻ không phải cùng một giuộc. "Ồ, chúng tôi làm vậy thì sao?

Mục đích của chúng tôi đều là vì nhà họ Bạch." Đông Tâm Duyệt như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ, cũng không tức giận, cứ thế nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Trong nhà có ai muốn làm vậy sao?" "Cô..." Đúng là khi cha cô ta đề xuất chuyện này, không một ai đồng ý.

Chương 1644

Cuối cùng, cha cô ta chỉ có thể dùng cách của mình để giải quyết. "Cha tôi không sai, sai là các người." "Thôi bỏ đi, chúng tôi nói không thông với các người được.

Cha cô từ nhỏ đã vậy, luôn ảo tưởng xa vời." Không nhìn rõ điểm yếu của mình, lại muốn có được những thứ không thuộc về mình, đó đều là những thứ họ không đáng có.

Đông Nhạc Kỳ ghét nhất là bị Đông Tâm Duyệt chỉ trỏ như vậy: "Đông Tâm Duyệt, cô bớt chỉ trỏ chuyện nhà chúng tôi đi." "Nếu không phải cô lôi kéo người vô tội vào, dù cô có đi chết tôi cũng không thèm quan tâm." Đông Tâm Duyệt nói với vẻ bực bội.

Thật không biết làm vậy thì có lợi ích gì cho Đông Nhạc Kỳ. "Cô..." "Cô ở nhà làm vậy thì thôi đi, ra ngoài rồi vẫn đối xử với người lạ như thế, người ta nợ cô à?" "Nhị tiểu thư, cô không có tư cách nói đại tiểu thư như vậy." A hoàn của Đông Nhạc Kỳ thấy bất bình, không phục nói.

Đông Tâm Duyệt lạnh lùng liếc nhìn a hoàn đó một cái: "Ngươi đang dạy ta làm việc?" Đông Nhạc Kỳ che chắn cho a hoàn của mình: "Đây là người của tôi." A hoàn cảm kích nhìn Đông Nhạc Kỳ, quả nhiên vẫn là đại tiểu thư nhà mình tốt hơn.

Đông Tâm Duyệt trợn trắng mắt một cách mất lịch sự, Đông Nhạc Kỳ có phải chỉ biết làm mỗi chuyện này không? "Vị phu nhân này, là người chị không hiểu chuyện của nhà tôi gây phiền phức cho chị rồi, thật xin lỗi." Đông Tâm Duyệt lười để ý đến Đông Nhạc Kỳ, quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa nói lời xin lỗi.

Đông Nhạc Kỳ ở nhà làm loạn thế nào cô cũng không quan tâm, nhưng ra ngoài, cô ta đại diện cho nhà họ Đông, tuyệt đối không thể để mất mặt nhà họ Đông vào lúc này. "Đông Tâm Duyệt, cô câm miệng cho tôi, chuyện này không liên quan đến cô." Đông Tâm Duyệt cô ta là cái thá gì?

Dám đến thay cô ta xin lỗi.

Cô ta nói muốn xin lỗi từ khi nào.

Tuy Vương Cẩn Hòa tò mò về chuyện nhà họ Đông, nhưng cô không mấy hứng thú với chuyện giữa hai chị em này. "Không sao, tôi còn có việc, xin phép về trước." Vương Cẩn Hòa cầm đồ đã mua chuẩn bị rời đi, còn cặp chị em này muốn làm gì thì làm.

Đông Tâm Duyệt vội vàng nhường đường: "Phu nhân mời." Đông Nhạc Kỳ khó khăn lắm mới tìm được cơ hội tiếp cận Vương Cẩn Hòa, sao có thể để người ta đi dễ dàng như vậy. "Không được, cô không thể đi." Thấy Vương Cẩn Hòa chuẩn bị rời đi, Đông Nhạc Kỳ vội vàng nói.

Vừa nói ra cô ta đã hối hận.

Nhìn ánh mắt của Vương Cẩn Hòa, cô ta bất giác có chút chột dạ.

Vương Cẩn Hòa nheo mắt, ánh mắt lạnh như băng nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Cô đang uy hiếp tôi?" "Không... tôi không có..." Cô ta chỉ là không muốn để Vương Cẩn Hòa đi sớm như vậy.

Ít nhất là trước khi cô ta và Vương Cẩn Hòa có quan hệ thì không thể đi được.

Tâm trạng của Đông Tâm Duyệt bây giờ thật sự rất phức tạp, xem ra sau khi về phải nói với ông bà nội chuyện này mới được.

Hai năm nay, gia đình chú hai không muốn bị gia tộc quản thúc, ông bà nội cũng không nói gì, coi như không thấy.

Như vậy tâm trạng còn tốt hơn một chút, nhưng đối mặt với chuyện Đông Nhạc Kỳ làm, Đông Tâm Duyệt thật sự cảm thấy có chút mất mặt. "Đông Nhạc Kỳ, cô đủ rồi đấy, người ta căn bản không quen biết cô, cô dựa vào đâu mà không cho người ta đi?

Cô làm vậy rốt cuộc có mục đích gì?" Ánh mắt Đông Tâm Duyệt sắc lẹm nhìn Đông Nhạc Kỳ, không còn vẻ lười biếng, ngoan ngoãn như vừa rồi.

Đông Nhạc Kỳ ấp a ấp úng nửa ngày không nói nên lời, nhưng vẫn không muốn để Vương Cẩn Hòa rời đi.

Lúc này, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Thật ra cũng không có nguyên nhân gì cả, chẳng qua là cô ta biết thân phận của tôi, muốn dùng cách này để tạo quan hệ tốt với tôi, sau đó moi móc một vài thông tin từ tôi mà thôi." Vương Cẩn Hòa đã lười diễn kịch với những người này.

Nhìn bộ dạng của Đông Nhạc Kỳ, cô trực tiếp nói thẳng mục đích của cô ta ra.

Đông Tâm Duyệt đột ngột quay đầu nhìn Đông Nhạc Kỳ, lại là như vậy sao? "Không có chuyện đó..." Đông Nhạc Kỳ có chút hoảng loạn, Vương Cẩn Hòa vậy mà biết hết mọi chuyện rồi?

Sao có thể? "Khi các người bàn bạc làm thế nào để mời tôi đến nhà làm khách, ám vệ nhà tôi đã nghe thấy hết rồi." Vương Cẩn Hòa dường như nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt cô ta, lên tiếng nói. "Biết tại sao các người bị lộ không?" Vương Cẩn Hòa thấy cô ta kinh ngạc như vậy, liền tốt bụng hỏi.

Đông Nhạc Kỳ không nghĩ ra rốt cuộc bọn họ đã sai ở đâu mà lại bị Vương Cẩn Hòa phát hiện. "Bạch Thịnh Hiên làm ra chuyện như vậy, ở đây hễ là đại phu có chút y thuật nào cũng sẽ không chữa trị cho hắn.

Đột nhiên nghe nói có người chữa cho hắn, chúng tôi đương nhiên thấy kinh ngạc, thế là cho người đến xem thử." "Kết quả cô đoán xem thế nào?

Vậy mà lại bị chúng tôi phát hiện ra mục đích của các người.

Cô nói xem có phải rất may mắn không?" Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi.

Người xung quanh càng nghe càng mơ hồ, người phụ nữ trông yếu đuối, vì em gái mình đến mà thay đổi sắc mặt này, vậy mà lại cố ý va vào vị phu nhân này? "Đông Nhạc Kỳ, cô nghĩ tôi là ai?

Có những thứ ngay cả cha mẹ tôi cũng không biết, cô dựa vào đâu mà nghĩ rằng sau khi làm bạn với tôi thì tôi sẽ nói cho cô biết?

Hơn nữa, không phải ai cũng có thể làm bạn của tôi." Bạn bè của cô không cần giàu sang phú quý, chỉ cần chân thành là được.

Chân thành đổi lấy chân thành, đó mới là cách đối xử tốt nhất.

Giống như loại người ngay từ đầu đã mang theo mục đích, làm bạn với người như vậy thật sự không cần thiết.

Đông Nhạc Kỳ bị Vương Cẩn Hòa nói cho có chút mất mặt, nhưng thân phận của cô đúng là không phải ai cũng có thể trèo cao được. "Cho dù thân phận cô cao quý, cũng không thể sỉ nhục người khác như vậy." Đông Nhạc Kỳ cứng cổ nói.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Chẳng lẽ không phải tự cô dâng mình đến cửa cho tôi sỉ nhục sao?" "Cô..." Sắc mặt Đông Nhạc Kỳ trắng bệch nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt toàn là sự không cam tâm. "Từ đầu đến cuối tôi đều đã cho cô đủ mặt mũi, dù biết mọi chuyện cũng không để ai hay biết, thậm chí không nói ra trước mặt bao nhiêu người, chỉ nghĩ cho cô cơ hội để tự mình rời đi, không ngờ cô lại được đằng chân lân đằng đầu." Cô cảm thấy mình đã đủ kiên nhẫn rồi.

Đông Tâm Duyệt bất giác quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh, trong mắt mang theo nghi hoặc, đây là tình huống gì vậy?

Đông Nhạc Kỳ rốt cuộc đã chọc phải ai?

Vị này trông có vẻ không phải người bình thường.

Hơn nữa, Đông Nhạc Kỳ nói thân phận cao quý, đó lại là ý gì? "Mấy hôm trước chạy ra ngoại ô giả vờ tình cờ gặp chúng tôi, chúng tôi không nói gì cũng không tìm cô gây sự.

Bây giờ cô lại ra phố ăn vạ tôi, cô nghĩ tôi không có tính khí sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nổi giận, khiến Đông Tâm Duyệt bên cạnh cũng giật nảy mình.

Chương 1645

Hoàn toàn không ngờ Vương Cẩn Hòa sẽ nổi nóng vào lúc này.

Trời ạ, hóa ra người hiền lành khi nổi giận thật sự đáng sợ như vậy.

Cô liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ bên cạnh, có thể chọc giận một người hiền lành như vậy, đúng là quá đáng thật.

Nhưng vị phu nhân này vừa nói gì?

Trước đó đã đuổi theo đến tận ngoại ô rồi sao?

Đông Nhạc Kỳ này có phải hơi không biết xấu hổ rồi không. "Thu Ý, chúng ta đi." Đi được hai bước, ánh mắt của Vương Cẩn Hòa dừng lại trên người Đông Tâm Duyệt: "Cô là người không tệ, vậy nên sau khi về hãy nói với trưởng bối trong nhà một tiếng, bảo họ quản cho tốt con cháu nhà mình, thứ không nên mơ tưởng thì đừng có nghĩ đến." "Phu nhân, người là..." "Ngọc." Nghe thấy chữ này, sắc mặt Đông Tâm Duyệt đại biến.

Người này vậy mà lại là Ngọc Vương phi.

Bà ấy nói bọn Đông Nhạc Kỳ mơ tưởng những thứ không nên nghĩ tới, lẽ nào ngoài nhà họ Bạch, họ còn muốn thứ khác nữa sao?

Đông Tâm Duyệt không khỏi nghĩ đến lời Vương Cẩn Hòa đã nói trước đó.

Đông Nhạc Kỳ muốn tạo quan hệ tốt với Vương phi, sau đó moi thông tin từ miệng Vương phi.

Lẽ nào là về quả và rượu dưỡng sinh?

Suy nghĩ này khiến sắc mặt Đông Tâm Duyệt thay đổi.

Nếu thật sự là vậy, thì người chú hai này của cô đúng là gan to bằng trời.

Ngay cả đồ của Vương gia và Vương phi cũng dám mơ tưởng.

Vẻ mặt Đông Tâm Duyệt trở nên nghiêm túc: "Phu nhân yên tâm, sau khi về tôi nhất định sẽ nói rõ với trưởng bối trong nhà, sẽ không để họ đến làm phiền phu nhân nữa." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Tôi thích nói chuyện với người thông minh.

Tôi cũng không thích tùy tiện ra tay với người khác, nhưng tiền đề là người đó đừng đến chọc giận tôi, hiểu không?" Cô hiền lành, nhưng không có nghĩa là cô dễ bắt nạt. "Hiểu ạ." Vương Cẩn Hòa dẫn Thu Ý rời đi, lúc đi không thèm liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ một cái.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Đông Tâm Duyệt tức giận nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Gan của các người cũng to thật đấy, dám..." "Mời đại tiểu thư về, nếu không muốn về thì trực tiếp bắt về." Đông Tâm Duyệt ra ngoài cũng có người đi cùng, đương nhiên có thể đưa người đi thẳng. "Đây là chuyện nhà chúng tôi, Đông Tâm Duyệt, cô tốt nhất đừng có lo chuyện bao đồng." Thấy cô ta đến lúc này rồi mà vẫn còn cố chấp không tỉnh ngộ, Đông Tâm Duyệt tức giận nói: "Nếu không phải những việc các người làm sẽ liên lụy đến cả nhà họ Đông chúng ta, cô tưởng tôi sẽ quan tâm đến sống chết của cô sao." Mối quan hệ giữa cô và Đông Nhạc Kỳ không tốt, người này sống hay chết thì có liên quan gì đến cô?

Có ý đồ tính kế đồ của Ngọc Vương phi, đắc tội với Ngọc Vương phi, cô ta tưởng mình sẽ có kết cục tốt đẹp sao?

Cả nhà Đông Nhạc Kỳ từ khi nào mà trở nên tự tin thái quá như vậy?

Đồ của Vương gia và Vương phi dễ tính kế thế sao?

Giả vờ tình cờ, gặp gỡ trên đường, những chuyện như vậy cũng làm ra được, sao cô ta không trực tiếp giả vờ bị Vương phi họ đụng phải rồi đi uy hiếp họ luôn đi?

Thật là quá lố bịch.

Sau khi đưa người về, Đông Tâm Duyệt đi thẳng đến tìm ông bà nội của mình.

Cùng đi còn có Đông Nhạc Kỳ bị bắt theo.

Thấy Đông Tâm Duyệt bắt Đông Nhạc Kỳ về, hai ông bà bất giác cau mày.

Không lẽ đứa cháu gái này lại làm chuyện gì không nên làm, bị Tâm Duyệt phát hiện rồi sao? "Tâm Duyệt, xảy ra chuyện gì vậy?" "Ông nội, nhị thúc và nhà chú ấy đang muốn hại chết cả nhà họ Đông chúng ta đó." Đông Tâm Duyệt nói với vẻ căm ghét.

Chuyện mà nhà họ làm thật sự quá đáng, cũng quá ghê tởm.

Hai ông bà nhìn nhau, nghe có chút mơ hồ: "Tâm Duyệt, con đừng vội, con kể lại mọi chuyện cho chúng ta nghe trước đã, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Con nói không đầu không đuôi như vậy, chúng ta cũng không biết là chuyện gì." "Đúng vậy Tâm Duyệt, con nói rõ trước đi." Đông Tâm Duyệt nén cơn giận trong lòng, bình tĩnh lại rồi mới nói: "Ông nội, nhị thúc và nhà chú ấy vẫn luôn muốn trừ khử nhà họ Bạch để thay thế, chuyện này hai người biết đúng không ạ?" "Chuyện này chúng ta đương nhiên biết." Ban đầu họ cũng vì chuyện này mà phân gia với lão nhị, như vậy có thể mắt không thấy tâm không phiền.

Họ đã một thời gian không hỏi đến chuyện nhà lão nhị, chẳng lẽ nhà lão nhị lại gây ra chuyện gì nữa? "Tâm Duyệt, có phải họ lại làm chuyện gì rồi không?" "Gan của nhị thúc và nhà chú ấy bây giờ lớn thật đấy, dám tính kế cả Vương gia rồi." Đông Tâm Duyệt hung hăng lườm Đông Nhạc Kỳ một cái, tức giận nói.

Đông lão gia tử cau mày nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Vương gia mà con nói là Ngọc Vương?" Đông Tâm Duyệt gật đầu với vẻ mặt u ám: "Chính là Ngọc Vương.

Nhị thúc và nhà chú ấy muốn có bí phương quả và rượu dưỡng sinh của Vương gia." Nghe vậy, sắc mặt lão gia tử trở nên vô cùng khó coi: "Thật sự là như vậy?" "Đúng là như vậy.

Hôm nay con gặp Ngọc Vương phi trên phố, ông có biết lúc đó Đông Nhạc Kỳ đang làm gì không?" Chỉ cần nghĩ đến những việc Đông Nhạc Kỳ đã làm, Đông Tâm Duyệt lại cảm thấy vô cùng ghê tởm, vô cùng buồn nôn.

Tại sao cô lại có người nhà không biết xấu hổ như vậy? "Tâm Duyệt, có chuyện gì con cứ nói thẳng đi." Họ vẫn có thể chịu đựng được.

Hơn nữa, họ cũng cần xem xét xem chuyện này có cách nào cứu vãn được không.

Nghe lời của Đông lão gia tử, Đông Tâm Duyệt lạnh mặt kể lại chuyện Đông Nhạc Kỳ ra ngoại ô tình cờ gặp Ngọc Vương, rồi hôm nay chặn đường Ngọc Vương phi trên phố, dùng thủ đoạn đối với cô để đối phó với Ngọc Vương phi cho Đông lão gia tử nghe.

Nghe xong, Đông lão gia tử đặt mạnh chén trà xuống bàn, sắc mặt khó coi nhìn Đông Nhạc Kỳ. "Không chỉ vậy, Vương gia họ còn biết tin Đông Nhạc Kỳ muốn dùng thủ đoạn phi thường để mời Vương phi làm khách." Đông Tâm Duyệt dường như cảm thấy sự kích thích dành cho ông bà nội vẫn chưa đủ, lại nói thêm một câu.

Đông lão gia tử vốn nghĩ rằng việc tình cờ gặp Ngọc Vương, chặn đường Ngọc Vương phi, thậm chí còn muốn tính kế Ngọc Vương phi đã là quá đáng lắm rồi.

Kết quả là họ còn muốn mời Ngọc Vương phi đến.

Họ muốn làm gì đây?

Mời Ngọc Vương phi đến rồi uy hiếp bà ấy sao?

Nghĩ đến khả năng này, mặt Đông lão gia tử đen sì.

Sao ông lại sinh ra một đứa con súc sinh như vậy? "Ông nội, thật không phải con muốn nói xấu nhị thúc, nhưng cách làm của họ thật sự quá đáng.

Ngọc Vương phi có thể tùy tiện bắt được sao?

Nếu chuyện này không xử lý tốt, có thể bị tru di cửu tộc đấy." Đông Tâm Duyệt thật sự quá tức giận.

Khi làm những chuyện này, Đông Nhạc Kỳ và nhà cô ta hoàn toàn không nghĩ đến những người khác trong nhà họ Đông.

Mọi người đều biết quả dưỡng sinh, rượu dưỡng sinh trong tay Ngọc Vương phi rất kiếm tiền, nhưng tại sao không có ai dám làm gì?

Là họ không muốn sao?

Chương 1646

Không phải.

Là vì những người đó biết Ngọc Vương không thể đắc tội được.

Đắc tội với Ngọc Vương sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Một số gia tộc còn lợi hại hơn nhà họ Đông của họ, khi đối đầu với Ngọc Vương cũng bị hủy diệt.

Nhà họ Đông của họ là cái thá gì?

Mà dám đi gây sự với Vương phi? "Đi gọi người đó đến cho ta." Lão gia tử nói với sắc mặt khó coi.

Ông muốn xem xem đứa con trai này rốt cuộc muốn làm gì.

Chuyện như thế này rốt cuộc nó làm ra bằng cách nào? "Vâng, thưa ông." Lúc này Đông Nhạc Kỳ có chút không phục nói: "Ông nội, sao hai người có thể chỉ nghe một câu của Đông Tâm Duyệt mà đã tin rồi?" "Tôi nói là giả sao?

Chẳng lẽ cô đi tình cờ gặp Ngọc Vương, hôm nay trên phố tính kế Vương phi cũng là giả?

Chuyện trước kia không tìm được nhân chứng, nhưng chuyện hôm nay chỉ cần ra phố hỏi một chút là biết, lúc đó có rất nhiều người nhìn thấy, tùy tiện kéo một người đến hỏi là biết có chuyện này." Đông Tâm Duyệt tức giận nói.

Đến lúc này rồi mà Đông Nhạc Kỳ còn muốn nói dối? "Ông nội, Vương phi đã trực tiếp cảnh cáo chúng ta, bảo con về nói với hai người quản cho tốt con cháu nhà mình, thứ không nên mơ tưởng thì đừng có nghĩ đến.

Con có thể cảm nhận được tâm trạng của Vương phi lúc nói câu đó rất không tốt.

Nếu chúng ta không xử lý tốt chuyện này, sau này để họ tiếp tục đi gây sự với Vương phi, đến lúc đó Vương phi rất có thể sẽ để Vương gia trực tiếp ra tay." Chỉ cần nghĩ đến điều này, Đông Tâm Duyệt đã cảm thấy sợ hãi.

Quan trọng nhất là uy vọng của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi trong dân gian cũng vô cùng đáng sợ. "Ông nội, chỉ riêng danh vọng của Ngọc Vương phi, nếu để bách tính ở đây biết người nhà chúng ta đã làm những gì, hậu quả sẽ không thể lường trước được." Đây không phải cô đang nói quá, sự thật chính là như vậy.

Nghe Đông Tâm Duyệt nói vậy, Đông Nhạc Kỳ chỉ muốn trợn trắng mắt lên trời: "Cô đúng là nói quá, chẳng qua chỉ là một đám tiện dân, có thể làm gì được nhà họ Đông chúng ta chứ?" "Tôi nói quá?" Đông Tâm Duyệt sắp bị bộ dạng tự cao tự đại của Đông Nhạc Kỳ làm cho tức chết, tại sao cô lại có một người chị họ như vậy?

Đúng là không có não. "Không phải sao?

Chính vì mọi người cứ nói Ngọc Vương và Ngọc Vương phi thần thánh quá nên mới không ai dám tìm đến họ.

Mọi người không biết giá trị của mấy thứ quả dưỡng sinh đó lớn đến mức nào đâu, chỉ cần chúng ta có được phương pháp trồng trọt, đến lúc đó nhà họ Đông sẽ trở thành gia tộc đệ nhất." Đông Nhạc Kỳ nói thẳng.

Những lời nói ra khiến sắc mặt Đông Tâm Duyệt trắng bệch.

Cô quay đầu nhìn lão gia tử bên cạnh: "Ông nội, hai người thấy sao?" "Đồ hỗn xược." Đông lão gia tử thật không ngờ Đông Nhạc Kỳ lại kiêu ngạo đến mức này, ngay cả Ngọc Vương và Ngọc Vương phi cũng không coi ra gì.

Mơ tưởng đồ của họ mà còn nói một cách đầy lý lẽ. "Xem ra chuyện Ngọc Vương làm ở đây năm ngoái vẫn chưa đủ để khiến những kẻ như các người sợ hãi." Đông lão gia tử khẽ nói.

Năm ngoái khi Ngọc Vương xử lý các gia tộc và quan viên ở đây, có biết bao nhiêu gia tộc người người lo sợ?

Chỉ sợ Ngọc Vương đột nhiên ra tay với họ.

Kết quả bây giờ lại bị người ta nói là do người ngoài đồn đại?

Cả nhà họ rốt cuộc có hiểu lầm gì về vợ chồng Ngọc Vương không?

Nếu không sao có thể nói ra những lời như vậy? "Ông nội cũng nghe rồi đó, người ta đã không coi Ngọc Vương ra gì rồi." Chuyện năm ngoái Đông Tâm Duyệt cũng biết.

Số quan viên bị Ngọc Vương chém đầu đã vượt quá mười người, các gia tộc bị tịch biên gia sản, lớn nhỏ cộng lại cũng có hơn mười nhà.

Lúc đó có ai dám nói gì không?

Trước những bằng chứng sắt đá, không ai dám nói Tô Ngọc làm vậy là sai.

Thậm chí không dám nói nhiều một câu, chỉ sợ nói nhiều sẽ bị liên lụy, cuối cùng hại cả gia tộc mình.

Đến bây giờ rất nhiều người vẫn còn nhớ những chuyện này, kết quả Đông Nhạc Kỳ và nhà cô ta lại không coi ra gì. "Tâm Duyệt, con đi gọi cha con và chú ba con đến đây." Đông lão gia tử sẽ không để nhà họ Đông phải chôn cùng với họ. "Vâng." Hai anh em Đông Tuấn Thạc rất nhanh đã đến, trên đường đi Đông Tâm Duyệt đã kể lại mọi chuyện cho hai người.

Nghe xong, cả hai đều tức không nhẹ.

Gan của Đông Tuấn Dã này cũng quá lớn rồi.

Hắn có phải muốn hại chết cả nhà họ Đông thì trong lòng mới vui không?

Đến tiền sảnh, Đông Tuấn Thạc lạnh lùng nhìn Đông Nhạc Kỳ, ánh mắt đó khiến Đông Nhạc Kỳ cảm thấy có chút sợ hãi. "Gia chủ, ngày mai có người bị chém đầu." Lúc này quản gia vội vàng đi vào nói.

Vừa nghe ngày mai có người bị chém đầu, sắc mặt Đông Tuấn Thạc đã thay đổi: "Chuyện này là sao?" "Là Ngô đại nhân và những người khác." "Hai ngày trước tội chứng đã có rồi, toàn là chứng cứ họ muốn tạo phản.

Nghe nói năm ngoái Ngọc Vương đã có tội chứng của họ, không dùng chỉ là vì chưa đến lúc chém đầu thôi." Quản gia nói một cách nghiêm túc, vẻ mặt cũng rất chân thành và có chút lo lắng.

Đông Nhạc Kỳ như nghe được chuyện cười gì đó, không khách khí nói: "Ông nói bậy bạ gì vậy?

Chuyện chém đầu chỉ có hoàng thượng mới có thể quyết định, ông ta chỉ là một vương gia, sao có thể?" Không thể?

Đông Tuấn Thạc liếc nhìn Đông Nhạc Kỳ một cái: "Ngọc Vương tuy chỉ là một vương gia, nhưng hoàng thượng đã cho ngài ấy đủ quyền lực.

Chỉ cần phát hiện có người bất lợi với Huyền quốc, chỉ cần chứng cứ đầy đủ và tất cả chứng cứ đều là thật, Ngọc Vương có thể tiền trảm hậu tấu, không cần xin chỉ thị của hoàng thượng." "Năm ngoái Ngọc Vương đã chém hơn mười quan viên phản quốc, ngoài ra còn có các gia tộc là gián điệp của địch quốc cài vào đây, tổng cộng đã chém đầu hơn năm mươi người." Đông Tuấn Thạc nói từng chữ một.

Thông tin này không nghi ngờ gì là một cú sốc lớn đối với Đông Nhạc Kỳ.

Lại có thể chém đầu hơn năm mươi người một lúc?

Sao có thể?

Ông ta không sợ có người nói ông ta tàn nhẫn, là ác ma sao? "Đông Nhạc Kỳ, có ý đồ mưu hại hoàng thân quốc thích cũng phải bị chém đầu." Đông Tuấn Thạc nhìn Đông Nhạc Kỳ lạnh lùng nói.

Chương 1647

Lần này Đông Nhạc Kỳ thật sự bị dọa sợ.

Nếu thật sự là như vậy, nếu nhà họ đối phó với Ngọc Vương phi, thì hậu quả...

Cô ta thật sự không dám tưởng tượng sau này sẽ có hậu quả gì. "Các người cứ tiếp tục đi đối phó với Ngọc Vương phi thử xem, xem đầu của nhà các người có thật sự cứng như vậy không." Đông Tuấn Thạc lạnh hừ một tiếng nói.

Rất nhanh người đi gọi Đông Tuấn Dã đã đến.

Khi đến nơi, hắn phát hiện tất cả mọi người đều ở đây, ngay cả con gái mình cũng ở đây, liền bất mãn cau mày.

Không lẽ nó gây họa bị người nhà biết rồi sao? "Con lại gây ra chuyện gì rồi?" Nghe vậy, niềm vui của Đông Nhạc Kỳ khi thấy cha mình lập tức tan biến, không thể tin được nhìn Đông Tuấn Dã: "Cha?" "Các người muốn tính kế Ngọc Vương phi, để có được quả và rượu dưỡng sinh trong tay bà ấy?" Đông lão gia tử không muốn nghe hai cha con họ nói nhiều, ông bây giờ chỉ muốn biết rốt cuộc họ muốn làm gì.

Nếu thật sự là như vậy, thì cả nhà họ cũng đừng làm người nhà họ Đông nữa.

Đông Tuấn Dã cau mày nhìn họ, chuyện này sao lại bị họ phát hiện?

Bị lão gia tử họ phát hiện, chắc chắn sẽ không có kết quả tốt. "Cha, hai người nghe ai nói vậy?

Sao chúng con có thể làm chuyện như thế được?" Đông Tuấn Dã cười nói, trực tiếp không thừa nhận chuyện này.

Không ai biết, cũng không ai có chứng cứ, chuyện này chẳng phải tùy hắn nói thế nào cũng được sao? "Ngọc Vương và Ngọc Vương phi đều đã biết rồi, con còn ở đây lừa ta?" Đứa con trai này của ông đúng là quá coi trọng bản thân rồi, thật sự nghĩ rằng họ không biết gì cả nên có thể đến đây lừa gạt người khác sao?

Đông Tuấn Dã lạnh lùng nhìn Đông Nhạc Kỳ bên cạnh, chuyện này chỉ có phía Đông Nhạc Kỳ biết.

Hắn nghĩ Đông Nhạc Kỳ là con gái, chỉ cần có thể tạo quan hệ tốt với Ngọc Vương phi, sau này muốn làm gì cũng sẽ đơn giản hơn một chút.

Bây giờ xem ra, Đông Nhạc Kỳ chỉ là một kẻ vô dụng.

Chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, còn bị Ngọc Vương họ biết được.

Đông Nhạc Kỳ nhìn thấy ánh mắt của Đông Tuấn Dã, trong lòng có chút tủi thân, rõ ràng tất cả đều là do ông ta sai bảo.

Tại sao cuối cùng người bị ghét bỏ lại là cô?

Cô thật sự không cam tâm. "Cha..." "Đừng gọi ta là cha, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, ta cần ngươi còn có tác dụng gì?" Đông Tuấn Dã nói với vẻ chán ghét.

Hắn chỉ thích con trai, con gái đối với hắn chẳng qua chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng mà thôi.

Trước đây nghĩ rằng Đông Nhạc Kỳ ít nhiều cũng có chút tác dụng, bây giờ xem ra cũng chỉ là một phế vật vô dụng.

Đông Nhạc Kỳ toàn thân lạnh ngắt, lúc giúp hắn làm việc thì là con gái ngoan, con gái tốt, chuyện làm hỏng rồi thì là phế vật.

Đây chính là cha ruột của cô.

Tại sao cô lại ghét Đông Tâm Duyệt đến vậy, chính là vì Đông Tâm Duyệt luôn có thể dễ dàng có được những thứ cô muốn mà không được.

Cô mím chặt môi, nhìn Đông Tuấn Dã cuối cùng không nói một lời nào.

Mà lão gia tử nghe Đông Tuấn Dã nói những lời như vậy, mày nhíu chặt, rõ ràng rất không hài lòng với thái độ của hắn. "Ta cho con một cơ hội, hãy từ bỏ chuyện các con đang làm đi." Lão gia tử bình tĩnh nhìn Đông Tuấn Dã nói.

Đông Tuấn Dã cau mày: "Không thể nào." Sau khi hắn nếm thử hiệu quả của quả dưỡng sinh, hắn đã hoàn toàn muốn có nó.

Từ đó về sau, hắn chỉ nghĩ đến làm thế nào để có được phương pháp trồng quả dưỡng sinh và phương pháp ủ rượu.

Chỉ cần có được những thứ này, hắn muốn xem xem còn ai dám coi thường hắn?

Đến lúc đó, những người đó đều phải đến cầu xin hắn bán quả dưỡng sinh cho họ.

Chỉ nghĩ thôi cũng đã thấy kích động không thôi.

Bây giờ sao hắn có thể vì một câu nói của lão gia tử mà từ bỏ cơ hội như vậy?

Đúng là nói chuyện viển vông, căn bản không thể nào. "Không thể nào, hai người không biết đây là một khối tài sản lớn đến mức nào đâu, chỉ cần nắm bắt được cơ hội này, nhà chúng ta sẽ phát tài." Đông Tuấn Dã nói với đôi mắt rực lửa. "Nếu con không từ bỏ, vậy hôm nay ta sẽ đuổi cả nhà con ra khỏi nhà họ Đông.

Từ nay về sau, các con làm gì cũng không còn liên quan gì đến chúng ta nữa." Đông lão gia tử tuy thất vọng nhưng vẫn nhìn Đông Tuấn Dã nói.

Đông Tuấn Dã cau mày nhìn Đông lão gia tử, sắc mặt có chút khó coi: "Cha muốn đuổi con ra khỏi gia tộc?" "Nếu con vẫn cố tình tính kế Ngọc Vương phi, chúng ta chỉ đành trục xuất con khỏi gia tộc." Gia tộc còn nhiều người như vậy, ông không thể vì sự ích kỷ của một mình Đông Tuấn Dã mà kéo tất cả mọi người vào vũng lầy.

Đông Tuấn Dã vốn còn nghĩ chỉ cần có được quả dưỡng sinh trong tay Ngọc Vương phi, đến lúc đó còn có thể kéo bọn họ một phen, bây giờ xem ra hoàn toàn không cần nữa. "Đây là do các người nói đấy, các người đừng có hối hận." Đông Tuấn Dã nhìn bọn họ, gằn từng chữ.

Nghe vậy, Đông lão gia tử lạnh lùng đáp: "Người không được hối hận phải là con mới đúng." "Ông cứ thế trục xuất con khỏi gia tộc, những người khác trong nhà có đồng ý không?" Dù sao đây cũng là một cơ hội tốt để một bước lên trời.

Hắn không tin không có ai muốn.

Đông lão gia tử như thể nghe được chuyện cười gì đó, cuối cùng trước vẻ mặt không phục của hắn, ông gọi một số người quan trọng trong gia tộc đến. "Lão gia tử, gia chủ, hai người gọi chúng tôi đến có phải có chuyện gì muốn nói không?" Đông Tuấn Thạc đem chuyện nhà Đông Tuấn Dã đã làm kể lại một lượt cho mọi người nghe.

Nghe xong, tất cả mọi người đều nhíu mày, trong mắt còn mang theo vẻ không thể tin nổi.

Mà Đông Tuấn Dã hoàn toàn không chú ý đến vẻ mặt của họ, chỉ nói thẳng: "Đây là cơ hội một bước lên trời, các người phải nghĩ cho kỹ đấy." "Ngươi điên rồi à?" Một người bên cạnh không nghe nổi nữa, tức giận nói. "Đúng vậy, ngươi tưởng Ngọc Vương là ai?

Bao nhiêu năm nay không ai dám động vào Ngọc Vương phi, ngươi nghĩ mình là ai mà dám tùy tiện ra tay với bà ấy?

Còn nói gì mà cơ hội một bước lên trời, ngươi cũng phải có cái mạng đó để mà leo lên chứ." Một kẻ chỉ biết viển vông, chỉ biết đi đường tắt, bọn họ khinh thường không thèm chung thuyền.

Lúc này, Đông Tâm Duyệt kể lại lời của Ngọc Vương phi cho mọi người nghe một lần.

Nghe xong, người nhà họ Đông đều nhìn Đông Tuấn Thạc: "Gia chủ, chuyện này chúng ta tuyệt đối không thể dính vào, thậm chí không thể có quan hệ gì với hắn.

Trước đây khi hắn định đối phó nhà họ Bạch, chúng ta đã vô cùng không đồng ý rồi, bây giờ lá gan của hắn càng lớn hơn, ngay cả Ngọc Vương phi cũng dám tính kế." "Nói đúng lắm, cuộc sống của chúng ta tuy không tốt bằng bọn họ Ngọc Vương, nhưng mỗi năm cũng kiếm được không ít tiền, không cần phải liều mạng như vậy." Phải biết rằng Ngọc Vương không phải là người dễ đối phó.

Chương 1648

"Các vị thì sao?" Đông Tuấn Thạc nhìn những người chưa lên tiếng, hỏi.

Những người khác nghe vậy liền vội vàng gật đầu: "Gia chủ, suy nghĩ của chúng tôi cũng vậy.

Cuộc sống hiện tại của chúng tôi rất tốt, không cần phải mạo hiểm tìm đường chết như thế." Đông Tuấn Thạc rất hài lòng với cách làm của họ, gật đầu nói: "Mọi người biết được sự nghiêm trọng của vấn đề là tốt rồi.

Ngọc Vương là người chúng ta không thể chọc vào được.

Ngày mai đám người Ngô đại nhân sẽ bị chém đầu vì tội mưu phản." Những người khác nghe mà lạnh sống lưng.

Nếu đi cùng Đông Tuấn Dã, có lẽ sau này họ cũng sẽ có kết cục như vậy.

Thôi bỏ đi, chuyện này họ quyết không làm. "Toàn là một lũ nhát gan." Chỉ cần cẩn thận một chút thì tuyệt đối sẽ không có chuyện gì.

Mới đến mức này mà họ đã sợ hãi, làm sao phát dương quang đại nhà họ Đông được?

Đợi hắn có được mọi thứ, nhất định sẽ khiến những người này phải hối hận. "Bọn ta chỉ là không muốn chôn cùng ngươi thôi." Bọn họ sống không tốt hay sao?

Mà phải đi chơi trò mạng người với Đông Tuấn Dã? "Xem ra không ai muốn đi cùng con, ta hỏi con lần cuối, rốt cuộc có muốn tiếp tục hay không?" Lão gia tử nhìn Đông Tuấn Dã, lạnh lùng nói. "Đương nhiên là muốn, các người từ bỏ, chứ tôi sẽ không từ bỏ." Cho dù bị trục xuất khỏi gia tộc thì đã sao?

Sớm muộn gì cũng có một ngày hắn sẽ khiến những người này quỳ xuống cầu xin hắn quay về.

Lão gia tử cũng đã hiểu suy nghĩ của Đông Tuấn Dã, nhìn hắn với vẻ mặt bình tĩnh nói: "Được, nếu con đã nói vậy, chúng ta cũng không còn gì để nói.

Kể từ hôm nay, nhà Đông Tuấn Dã bị trục xuất khỏi nhà họ Đông, không còn là người của nhà họ Đông nữa." Những người khác nghe xong không hề lo lắng, ngược lại còn hoàn toàn yên tâm.

Chỉ cần họ không còn quan hệ gì với Đông Tuấn Dã, sau này dù hắn có làm trời làm đất cũng không liên quan đến họ. "Được, đây là quyết định của chính các người, sau này tốt nhất đừng đến cầu xin tôi." Đông Tuấn Dã tức giận nói.

Hắn nhất định sẽ khiến những người này phải trả giá cho việc làm ngày hôm nay.

Đông Tuấn Dã nói xong liền quay đầu nhìn Đông Nhạc Kỳ đang đứng bên cạnh: "Còn đứng đây làm gì?

Còn không mau cút đi?" Đông lão gia tử nhíu mày nhìn bộ dạng này của Đông Tuấn Dã, dù sao cũng là cháu gái mình, ông cũng không muốn thấy nó bị Đông Tuấn Dã đối xử như vậy: "Cháu có muốn ở lại đây không?" Những lời của Đông Tuấn Dã đã khiến Đông Nhạc Kỳ hoàn toàn sụp đổ.

Bao nhiêu năm nay, để giúp Đông Tuấn Dã, để được ông ta công nhận, cô đã làm quá nhiều chuyện.

Nhưng cuối cùng, trong lòng ông ta, cô lại là một kẻ vô dụng?

Ánh mắt ông ta nhìn cô giống như nhìn một đống rác, ánh mắt đó khiến Đông Nhạc Kỳ rất đau lòng.

Ngay lúc cô đang mờ mịt không biết phải làm sao thì lại nghe lão gia tử hỏi như vậy.

Cô vô thức nhìn về phía Đông Tuấn Thạc, cô thực sự có thể ở lại đây sao?

Vì cô, Ngọc Vương phi đã biết chuyện Đông Tuấn Dã định làm.

Hôm nay nếu theo Đông Tuấn Dã về, với tính cách của ông ta, chắc chắn sẽ không tha cho cô.

Cô không muốn bị đánh chút nào.

Cũng không muốn bị Đông Tuấn Dã đối xử như một quân cờ nữa.

Đông Tuấn Thạc nhìn Đông Tâm Duyệt, im lặng hỏi ý kiến.

Đông Tâm Duyệt vốn cho rằng Đông Nhạc Kỳ rất quá đáng, nhưng khi thấy thái độ của Đông Tuấn Dã đối với cô, lại cảm thấy có chút đồng cảm.

Cô im lặng gật đầu.

Với bộ dạng đó của Đông Tuấn Dã, hôm nay Đông Nhạc Kỳ về nhà không bị đánh chết thì cũng mất nửa cái mạng. "Cháu cứ ở lại đây đi." Dù sao cũng là con cháu của mình, họ cũng không thiếu chút tiền này.

Sau này tìm cho nó một người tốt, rồi cho một khoản hồi môn là được. "Cảm ơn ông nội, cảm ơn bác cả." Đông Nhạc Kỳ vui mừng cảm tạ.

Chỉ là dáng vẻ vui mừng này của cô lọt vào mắt Đông Tuấn Dã lại trở thành sự phản bội đối với gia đình họ. "Đông Nhạc Kỳ, tốt nhất bây giờ cô nên đi theo chúng tôi." Đông Nhạc Kỳ vô thức lắc đầu: "Con sẽ không đi theo các người rời khỏi đây đâu." Sau khi trải qua quá nhiều chuyện, cô chỉ muốn sống một cuộc sống bình an.

Không muốn sống những ngày tháng làm không tốt việc gì là bị đánh mắng. "Đông Nhạc Kỳ, cô tốt nhất nên nghĩ cho kỹ." "Con đã nghĩ thông suốt rồi." Ở cái nhà đó, tất cả mọi người đều là chủ, chỉ có cô giống như một người hầu.

Mà mẹ cô cũng không nói giúp cô, không những không giúp mà còn nói cô là đồ vô dụng, không làm tốt việc Đông Tuấn Dã giao.

Trước đây cô luôn nghĩ chỉ cần mình ngoan ngoãn, có thể làm việc cho Đông Tuấn Dã, ông ta nhất định sẽ thấy được cái tốt của cô.

Nhưng bây giờ cô mới phát hiện, hoàn toàn không phải vậy, trong lòng họ chưa bao giờ xem cô là người.

Đông Tuấn Dã chỉ xem cô như một quân cờ mà thôi. "Nếu đã vậy, từ nay về sau, chúng ta xem như cô đã chết rồi." Một câu nói khiến Đông Nhạc Kỳ mặt trắng bệch, nhưng rất nhanh đã hồi phục, cô bình tĩnh nhìn Đông Tuấn Dã: "Vốn dĩ cha cũng đâu có coi con là người sống, cha chỉ xem con như một quân cờ có thể làm việc cho cha mà thôi." Đông Tuấn Dã lạnh lùng liếc Đông Nhạc Kỳ một cái, không nói nhiều lời, quay người rời đi.

Đông Nhạc Kỳ nghe lời vợ nhất, chỉ cần để vợ hắn đến gặp nó, sau này muốn thế nào chẳng phải do hắn quyết định sao?

Nhìn Đông Tuấn Dã rời đi, tâm trạng căng thẳng của Đông Nhạc Kỳ cuối cùng cũng thả lỏng một chút.

Quay đầu nhìn Đông Tuấn Thạc và mọi người: "Bác cả, cảm ơn mọi người.

Còn những chuyện trước đây con đã làm, thật sự xin lỗi." Đông Tuấn Thạc và mọi người lắc đầu: "Cháu biết mình sai là tốt rồi, sau này đừng như vậy nữa." "Con biết rồi bác cả." Sau khi xin lỗi Đông Tuấn Thạc và mọi người, ánh mắt Đông Nhạc Kỳ dừng lại trên người

Đông Tâm Duyệt, do dự một lúc, cuối cùng vẫn đi tới, ngập ngừng nói: "Chuyện trước đây, thật sự xin lỗi." Đông Tâm Duyệt trợn mắt một cái không mấy duyên dáng: "Chuyện qua rồi.

Sau này nếu cậu còn như vậy nữa, tôi vẫn sẽ xử lý cậu." "Trước đây tớ làm vậy đều là vì nghe lời cha mẹ.

Họ muốn chèn ép bác cả, nên muốn tớ ra tay từ phía cậu." Đông Nhạc Kỳ cay đắng nói.

Thật ra ban đầu cô cũng không phải người như vậy.

Cô cũng không muốn như thế.

Nhưng nếu không làm vậy, cha mẹ sẽ đối xử lạnh nhạt với cô.

Chương 1649

Hơn nữa còn phớt lờ, thậm chí ngược đãi cô.

Cô không muốn bị như vậy nên chỉ có thể nghe lời họ.

Nhìn bộ dạng của Đông Nhạc Kỳ, tâm trạng của Đông Tâm Duyệt cũng có chút phức tạp, thật không ngờ Đông Tuấn Dã và vợ lại làm ra chuyện như vậy.

Đây cũng là con gái ruột của họ mà.

Còn bà thím hai kia nữa.

Bản thân cũng là phụ nữ, tại sao lại ghét bỏ con gái mình?

Bà ta đã ghét bỏ Đông Nhạc Kỳ như vậy, thì còn mong Đông Tuấn Dã đối tốt với Đông Nhạc Kỳ đến mức nào? "Sớm nhìn ra cha mẹ cậu đối xử với cậu thế nào cũng là chuyện tốt." Đông Tâm Duyệt nhíu mày nói. "Tớ biết rồi, sau này tớ sẽ sống vì bản thân mình." Đông Nhạc Kỳ nghiêm túc nói.

Cô đã đánh mất chính mình quá lâu rồi, may mà lần này nhờ việc làm của Đông Tuấn Dã mà cô đã tỉnh ngộ.

Đông Tuấn Thạc thấy quan hệ hai người cũng khá tốt, liền yên tâm phần nào: "Các cháu như vậy là tốt rồi." Đông Tuấn Dã về đến nhà, vợ hắn liền đi tới: "Cha gọi anh qua làm gì?" "Còn không phải tại con ranh Đông Nhạc Kỳ kia sao?

Vì nó làm việc không xong nên mới để chúng ta bị Ngọc Vương phát hiện.

Bên đó bị Ngọc Vương phi cảnh cáo, gọi anh qua nói chuyện này, chúng ta bị trục xuất khỏi gia tộc rồi." Đông Tuấn Dã sắc mặt khó coi nói.

Đối với vợ mình, Đông Tuấn Dã vẫn khá tốt.

Dù sao bà ta cũng đã sinh cho hắn hai người con trai xuất sắc. "Cái gì?

Nó làm việc kiểu gì vậy?

Người đâu?" "Người vẫn còn ở bên đó, nó không về nữa rồi." Đông Tuấn Dã nghĩ đến bộ dạng của Đông Nhạc Kỳ là thấy phiền.

Đông Nhị phu nhân nhíu mày nhìn Đông Tuấn Dã: "Ý anh là sao?" Đông Tuấn Dã kể lại mọi chuyện cho Đông Nhị phu nhân nghe, nghe xong bà ta bất mãn nói: "Nó đúng là hồ đồ, đến đó người ta có thể đối tốt với nó sao?" "Cứ để nó nếm chút khổ sở trước đã rồi bà hãy đi tìm người.

Tuy lần này nó làm việc không xong, nhưng trước đây cũng tạm được." Hơn nữa nó cũng đã đến tuổi gả chồng, đến lúc đó cũng có thể trải đường cho họ.

Đặc biệt là trong tình huống họ bị trục xuất khỏi gia tộc, càng cần Đông Nhạc Kỳ gánh vác cho gia đình này.

Đông Nhị phu nhân biết ý hắn, gật đầu đồng ý. "Nó vẫn rất nghe lời tôi." Chuyện nhà Đông Tuấn Dã bị trục xuất khỏi gia tộc đã được ám vệ vẫn luôn giám sát nhà họ Đông báo cho Tô Ngọc biết. "Xem ra nhà họ Đông vẫn có nhiều người thông minh." Tô Ngọc híp mắt nói. "Đúng vậy." "Sau này, tên Đông Tuấn Dã này e là sẽ đến tìm em đấy, đến lúc đó cứ tùy tiện chơi đùa với hắn một chút." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Tô Ngọc vừa mở miệng đã tính toán xong mọi chuyện. "Được." Nam Kiều chống cằm nói: "Ngày mai còn có buổi chém đầu, bọn họ đúng là không sợ chết, vậy mà còn dám tính kế chị dâu." Xem ra sự uy hiếp này vẫn chưa đủ, nếu đủ thì Đông Tuấn Dã dù thế nào cũng sẽ thông minh hơn một chút.

Chỉ tiếc là Đông Tuấn Dã hiện tại trông không được thông minh cho lắm. "Ừm, sau này mọi người đều cẩn thận một chút, chú ý động tĩnh bên phía Đông Tuấn Dã." Hắn dám to gan như vậy, tuyệt đối không chỉ vì nhà họ Đông. "Anh Ngọc, ý anh là sau lưng Đông Tuấn Dã còn có người khác?" Bạch Khởi nhíu mày hỏi. "Ừm, chỉ dựa vào một mình hắn, không có lá gan đó để ra tay với chị dâu em đâu." Tô Ngọc híp mắt nói.

Không chỉ vậy, nhà họ Đông đối đầu với nhà họ Bạch cũng chẳng khác nào lấy trứng chọi đá.

Đông Tuấn Dã trong tình huống không có sự ủng hộ của nhà họ Đông mà vẫn dám ra tay với nhà họ Bạch. "Không có người chống lưng, một mình Đông Tuấn Dã không dám trực tiếp ra tay với nhà họ Bạch." "Đông Hân và Đông Tuấn Dã có quan hệ gì không?" "Đông Hân là con gái riêng của nhà họ Đông, không được nhà họ Đông thừa nhận.

Lúc đó Đông Tuấn Dã vì muốn tìm người giúp đỡ nên đã tính kế Đông Hân." Đây cũng là thông tin vừa tra được, cụ thể còn cần đợi một thời gian nữa.

Vương Cẩn Hòa dựa vào ghế nghe bọn họ nói chuyện. "Sao em cứ cảm thấy phiền phức thế nhỉ?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói. "Chán rồi à?" "Không phải chán, mà là không kiên nhẫn nổi khi có người cứ mãi nhòm ngó đồ của chúng ta." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, bất mãn nói. "Không sao, cứ xem như có người diễn kịch cho chúng ta xem là được." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa không thích những chuyện như thế này.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, dường như không nghĩ vậy thì cũng không còn cách nào khác.

Tiểu Bảo nghe mà có chút buồn ngủ, nghe đến đây thì bừng tỉnh: "Cha, cha nói sau này những người đó sẽ đến gây phiền phức cho mẹ ạ?" "Con nghĩ sao?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Con nghĩ là có ạ?

Dù sao Đông Tuấn Dã cũng rất hứng thú với mấy quả dưỡng sinh trong tay mẹ." Tiểu Bảo xoa cằm nói.

Nếu Đông Tuấn Dã ra tay với mẹ, chẳng qua cũng là dùng vài thủ đoạn để mẹ nói ra phương pháp làm quả dưỡng sinh.

Nhưng cậu có cảm giác, phương pháp trồng quả dưỡng sinh này, cho dù Đông Tuấn Dã và bọn họ có biết cũng vô dụng.

Chỉ có mẹ mới trồng ra được. "Thứ mà chỉ có mẹ mới trồng ra được, cho dù hắn dùng cách gì ép mẹ nói ra phương pháp cũng vô dụng thôi đúng không ạ?" Cậu cảm thấy chắc là có liên quan đến loại nước mà cả nhà thường uống, nhưng cậu cũng không biết nước đó từ đâu mà có.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, xem ra con trai nhà mình vẫn rất thông minh.

Vậy mà đã đoán ra rồi. "Bao nhiêu năm nay, người có ý đồ này không phải là không có, thậm chí còn có cả người của các quốc gia khác, nhưng không một ai thành công." Tô Ngọc chống cằm nói.

Bao nhiêu năm qua, người như vậy anh đã xử lý không biết bao nhiêu.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Trước đây đã có người muốn những thứ này rồi sao?" Những chuyện này sao cô hoàn toàn không biết?

Thậm chí còn có cả người của quốc gia khác, rốt cuộc cô phải vô tri đến mức nào mới không biết chuyện của chính mình? "Ừm, thứ kiếm ra tiền ai mà không muốn?" Tô Ngọc lại không cảm thấy có gì lạ. "Sao anh chưa bao giờ nói với em những chuyện này?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với ánh mắt lên án.

Có phải những việc cô làm đã mang lại rất nhiều phiền phức cho Tô Ngọc không?

Chương 1650

"Chỉ là vài chuyện vặt, anh xử lý xong là được rồi, nói với em làm gì?" Nói ra lại khiến Vương Cẩn Hòa lo lắng theo, việc gì phải thế?

Hơn nữa, những người đó cũng không phải là đối thủ của anh. "Nhưng… đây là chuyện do em làm ra mà, em như vậy đã mang đến cho anh rất nhiều phiền phức." Vương Cẩn Hòa có chút thất vọng nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc đưa tay véo nhẹ mũi Vương Cẩn Hòa: "Em là vợ của anh, chuyện của em chính là chuyện của anh.

Hơn nữa, chút chuyện vặt này đối với anh cũng không phải chuyện gì to tát, em đừng suy nghĩ lung tung nữa." "Những người trước đây anh xử lý thế nào?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

Theo tính cách của Tô Ngọc, chắc sẽ không nói chuyện tử tế với họ đâu nhỉ?

Đặc biệt là loại người muốn gây bất lợi cho cô.

Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một lúc rồi mở miệng nói: "Anh cũng không làm gì nhiều, chỉ là đánh cho bọn chúng sợ thôi." Vương Cẩn Hòa mắt chữ A mồm chữ O nhìn Tô Ngọc, anh đã đánh người ta đến sợ rồi mà còn bảo không làm gì nhiều? "Chồng em giỏi thật." Tuy cảm thấy khó tin, nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn rất vui vẻ nói.

Tô Ngọc bị bộ dạng nói không thật lòng này của Vương Cẩn Hòa chọc cười: "Được rồi, em cứ nói bừa đi." "Không có nói bừa, chồng em vốn dĩ rất giỏi mà." Vương Cẩn Hòa nói một cách đương nhiên.

Trong số những người cô quen biết, Tô Ngọc có lẽ là người giỏi nhất.

Tô Ngọc cũng không tranh cãi với Vương Cẩn Hòa: "Cứ coi như em đang khen anh đi." "Cái gì gọi là coi như em đang khen anh?

Em vốn dĩ đang khen anh mà, được không?" Vương Cẩn Hòa bực bội nói. "Được, em đang khen anh." Sao câu này nghe có chút cho qua chuyện vậy nhỉ? "Em không cần quan tâm những chuyện này, sau này chuyện bên Đông Tuấn Dã cứ giao cho anh." Nếu người nhà họ Đông đã biết điều như vậy, anh tự nhiên cũng sẽ không đi gây phiền phức cho họ.

Nhưng Đông Tuấn Dã người này, nên xử lý thì vẫn phải xử lý.

Để tránh sau này lại đến gây phiền phức.

Vương Cẩn Hòa vội vàng gật đầu: "Được." Đối với loại chuyện này cô là kém nhất, giao cho Tô Ngọc là hợp lý nhất. "Anh Ngọc có chuyện gì cứ nói với bọn em." "Yên tâm, sẽ không thiếu phần của cậu đâu.

Dù sao chuyện bên Đông Tuấn Dã ít nhiều cũng có liên quan đến cậu." Người ta còn muốn hủy diệt nhà họ Bạch để thay thế cơ mà.

Bạch Khởi lập tức im lặng, chuyện này đúng là có chút liên quan đến cậu.

Đưa tay xoa xoa mi tâm: "Cũng không biết là ai đang giúp đỡ Đông Tuấn Dã, khiến hắn cho rằng có thể hủy diệt được nhà họ Bạch." "Bạch Thịnh Hiên thì sao?" Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Bạch Khởi mà hỏi ngược lại.

Bạch Khởi nghe đến cái tên này không có chút cảm xúc nào, chỉ nhẹ nhàng lắc đầu.

Anh ta chắc cũng không sống được bao lâu nữa. "Đây là chuyện tốt.

Khi kẻ đứng sau dùng Đông Hân để tính kế Bạch Thịnh Hiên, có lẽ đã nghĩ rằng bác cả của cậu xảy ra chuyện thì vị trí gia chủ nhà họ Bạch sẽ là của hắn, kết quả cuối cùng lại thành của cậu." Nếu rơi vào tay Bạch Thịnh Hiên, nhà họ Bạch quả thật sẽ xảy ra chuyện, có lẽ bây giờ đã bị người khác khống chế rồi.

Bạch Khởi nhún vai, bất đắc dĩ nói: "Cái ghế gia chủ này tôi cũng không muốn, nếu bác cả không bị bọn họ hại chết, tôi cũng không đến mức bị ép lên vị trí này, cuối cùng lại làm gia chủ nhà họ Bạch." Sau khi trở thành gia chủ nhà họ Bạch, rất nhiều việc đều cần cậu phải quan tâm.

Cậu đã ở Thành Vong Ưu nhiều năm như vậy, sớm đã quen với cuộc sống lười biếng tự do.

Bắt cậu làm gia chủ có thể lấy mạng cậu.

Nhưng nếu cậu không đồng ý, ai biết lúc đó Bạch Thịnh Hiên lên cơn điên gì, tìm người cùng tính kế nhà họ Bạch để có được vị trí gia chủ.

Ông nội vì không muốn nhà họ Bạch bị hủy trong tay Bạch Thịnh Hiên, nên nói gì cũng phải bắt cậu làm gia chủ.

Cuối cùng cậu lên làm gia chủ, chỉ là chưa công bố ra ngoài.

Mà Bạch Thịnh Hiên thì vẫn cùng người khác giở trò.

Nghĩ đến bộ dạng của Bạch Thịnh Hiên khi biết cậu đã trở thành gia chủ nhà họ Bạch, thật sự rất nực cười.

Dù đã đến bây giờ cậu vẫn nhớ rõ.

Cũng phải thôi, muốn không nhớ rõ cũng không được, lúc đó ánh mắt Bạch Thịnh Hiên nhìn cậu cứ như nhìn kẻ thù giết cha vậy.

Vị trí gia chủ nhà họ Bạch không có, Bạch Thịnh Hiên tự nhiên không cam lòng.

Cuối cùng ông nội chỉ tùy tiện cho chút đồ để đuổi hắn đi.

Hắn làm ầm ĩ quá, ông liền ném hết những chuyện xấu hắn làm cùng bằng chứng ra trước mặt hắn.

Cầm đồ rồi ngậm miệng, hay là tiếp tục gây chuyện rồi bị trục xuất khỏi gia tộc, Bạch Thịnh Hiên tự nhiên chọn vế trước.

Mấy năm nay dưới sự giúp đỡ của người khác, hắn cũng sống khá sung túc.

Chỉ là thỉnh thoảng còn đắc ý chạy đến trước mặt ông nội, nói ông nội mắt nhìn người kém cỏi các kiểu.

Ý là cảm thấy không giao nhà họ Bạch cho hắn là đã bỏ lỡ cơ hội để nhà họ Bạch trỗi dậy.

Thậm chí còn cảm thấy mình là người tài không gặp thời.

Mỗi lần ông nội kể lại cho cậu nghe, đều chửi bới không tiếc lời.

Cậu cũng chẳng buồn nói. "Sao các cậu ai cũng không muốn gia tộc của mình vậy?" Hình như mấy người Nam Kiều đều như thế. "Chị dâu, bọn em lớn lên ở Thành Vong Ưu, đã quen tự do rồi, gặp được anh Ngọc thì bọn em chỉ muốn đi theo anh Ngọc, không muốn đi đâu khác." Nam Kiều ở bên cạnh giải thích.

Xem bọn họ tự biết mình biết ta chưa?

Đi theo anh Ngọc rồi thì có gia đình, có anh trai, ông nội, bác cả đối tốt với mình, bây giờ còn có cả vợ con.

Nếu không đi theo anh Ngọc, có lẽ vợ của họ giờ đang ở đâu còn không biết.

Có lẽ vẫn là những con quái vật ma quỷ bị người khác sợ hãi. "Vậy thì các cậu cứ tiếp tục đi theo đi." Chuyện đã đến nước này còn làm sao được?

Đệ đệ đáng yêu như vậy lẽ nào lại đuổi đi? "Anh Ngọc, sau này anh cũng bồi dưỡng cho em một người thừa kế đi." Bạch Khởi đột nhiên mở miệng nói.

Như vậy cậu có thể sớm giao lại gia tộc cho con trai rồi đi dưỡng lão.

Chương 1651

"Được." Dạy một đứa cũng là dạy, hai đứa cũng là dạy, không có gì to tát. "Nhưng cậu phải sớm thành thân, như vậy mấy đứa con của các cậu đều trạc tuổi nhau, đến lúc đó anh dạy cũng có thể dạy cùng lúc." Tô Ngọc suy nghĩ một lúc rồi nói.

Tô Minh Hiên nghe bọn họ nói chuyện con cái, ánh mắt liền nhìn về phía cha mẹ mình, bao giờ cậu mới có em trai em gái đây?

Nguyên Bảo và Thu Ý trực tiếp xem như không thấy ánh mắt của con trai.

Khó khăn lắm con trai mới không bám lấy họ nữa, chuyện con cái sau này hãy nói.

Tuy nhiên, Nguyên Bảo đã quên một câu, kế hoạch không theo kịp sự thay đổi. "Bên Bạch Thịnh Hiên bây giờ đã giải quyết xong, sau này tôi sẽ nói với ông nội để họ cùng tôi đi cầu hôn." Vốn dĩ ông nội họ đi là được rồi, nhưng cậu cũng muốn đi cùng. "Được, vậy sau này chúng tôi sẽ về Vương phủ trước.

Rời đi lâu như vậy, cũng phải xem tình hình bên đó thế nào." Để phòng bên đó xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Được, đợi bên này tôi xác định xong thời gian thành thân sẽ gửi thư qua cho các anh." Cậu thành thân, anh Ngọc và mọi người chắc chắn phải đến. "Ừm, cậu tự xem mà lo liệu." Đợi giải quyết xong chuyện của Đông Tuấn Dã ở đây, họ cũng nên về xem sao.

Không biết Đại Hoa và đám kia có lật trời không nữa. "Ở nhà không ai quản nổi Đại Hoa và đám kia, thật sợ chúng nó lật trời thật." Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu.

Vương Cẩn Hòa nghĩ đến đám thú cưng trong nhà cũng rất đau đầu.

Ngược lại, Tiểu Bảo và các em lại nói: "Thật ra Đại Hoa và các bạn rất ngoan, nghe lời, cũng không gây phiền phức cho cha mẹ đâu ạ." Tô Ngọc bị câu nói này của Tiểu Bảo làm cho tức cười.

Vậy anh còn phải cảm ơn Đại Hoa và đám kia không gây phiền phức cho mình nữa à? "Nhưng lâu như vậy không về, Đại Hoa và các bạn chắc chắn sẽ không vui." Lần này ra ngoài họ chỉ mang theo Liệt Dương, về nhà lần này chắc chắn sẽ lật trời, đặc biệt là Đại Hoa.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa mi tâm, đối với chuyện này thật sự rất đau đầu. "Cha có phải đau đầu không ạ?" "Về nhà rồi, Đại Hoa con giải quyết." Tô Ngọc nhìn bộ dạng hả hê của Tiểu Bảo, không chút khách khí nói.

Một câu nói khiến Tiểu Bảo cạn lời, quả nhiên, cha vẫn là cha của cậu.

Không bằng, không bằng. "Dạ." Đông Nhị phu nhân đợi mấy ngày sau thì đi tìm Đông Nhạc Kỳ.

Đông Nhạc Kỳ nghe tin Đông Nhị phu nhân đến tìm mình thì trầm mặc.

Tình cảm của cô đối với mẹ mình có chút phức tạp.

Trước đây cô cứ nghĩ mẹ ít nhất cũng tốt với mình, nhưng sau khi ở nhà bác cả mấy ngày, cô mới biết hóa ra tất cả đều là do cô tự cho là vậy.

Bác gái và thím ba đối xử với cô thật sự rất tốt, có phần của Đông Tâm Duyệt thì cũng sẽ có phần của cô.

Không phải là ban ơn bố thí.

Đưa tay che mắt, khi Đông Nhạc Kỳ bỏ tay xuống, trong mắt tràn đầy sự kiên định.

Cuộc sống hiện tại mới là thứ cô muốn, cuộc sống trước kia ai muốn thì cứ lấy, đừng đến tìm cô.

Nghĩ thông suốt rồi, Đông Nhạc Kỳ dẫn theo nha hoàn của mình đi gặp Đông Nhị phu nhân.

Khi thấy Đông Nhạc Kỳ, Đông Nhị phu nhân vô thức nhíu mày, sao cảm giác như Đông Nhạc Kỳ sống cũng không tệ? "Khi nào về?" Đông Nhị phu nhân hôm nay đến đây chính là để hỏi Đông Nhạc Kỳ câu này, không muốn lãng phí quá nhiều thời gian của mình.

Đông Nhạc Kỳ mím chặt môi, nhìn người trước mặt: "Con sẽ không về cùng mẹ đâu." Đông Nhị phu nhân nghe vậy, ánh mắt lập tức trở nên có chút lạnh lùng: "Con nghĩ kỹ chưa?" "Con đã nghĩ rất kỹ rồi." Đông Nhạc Kỳ nghiêm túc nói.

Cô đã nghĩ kỹ rồi, sẽ không quay về để họ tiếp tục đánh mắng. "Người ta đều có con gái ruột, con nghĩ họ sẽ đối tốt với con đến mức nào?" Lời này của Đông Nhị phu nhân chính là đang châm ngòi ly gián. "Đông Nhạc Kỳ, con đừng quên, trước đây con đã làm bao nhiêu chuyện hãm hại họ, con nghĩ họ sẽ thật sự chấp nhận con sao?

Chẳng qua họ chỉ muốn xem con ăn nhờ ở đậu, hèn mọn thế nào mà thôi." Đông Nhị phu nhân khuyên nhủ một cách từ tốn.

Đông Nhạc Kỳ nghe lời bà ta, bất giác nhớ lại chuyện xưa.

Trước đây Đông Nhị phu nhân cũng nói xấu Đông Tâm Duyệt và những người khác với cô như vậy.

Nói rằng họ đã cướp đi mọi thứ thuộc về cô.

Nhưng sự thật lại là, Đông Nhị phu nhân muốn chiếm đoạt đồ đạc của nhà bác cả và thím ba.

Hoặc là muốn đẩy bác cả và chú ba ra ngoài, để rồi bản thân trở thành người xuất sắc nhất trong nhà họ Đông.

Chỉ tiếc là, bà ta hoàn toàn không có tư cách đó. "Vậy thì sao?" "Con… con thà ăn nhờ ở đậu ở đó cũng không chịu về sao?" Đông Nhị phu nhân cảm thấy đứa con gái này có lẽ đã điên thật rồi?

Nếu không sao lại có suy nghĩ như vậy? "Phải, ăn nhờ ở đậu thì sao?

Còn tốt hơn là về nhà bị các người sỉ nhục, đánh đập, không xem con là con của mình." Đông Nhạc Kỳ lạnh lùng nói.

Trước đây cô chính là quá ngu ngốc mới tin lời họ nói.

Đông Nhị phu nhân bất mãn nhìn Đông Nhạc Kỳ, sau đó thay đổi bộ mặt, cười nói: "Kỳ Kỳ, chúng ta làm vậy cũng là vì muốn tốt cho con, sao con có thể nói chúng ta như vậy?

Con làm vậy khiến mẹ rất đau lòng." Đông Nhạc Kỳ nhìn bộ dạng này của mẹ mình, cảm thấy người này thật quá giả tạo. "Vì tốt cho con?

Sao các người không đối xử như vậy với hai người anh trai và em trai tốt của con đi?

Các người cũng sỉ nhục, đánh đập họ để tốt cho họ một chút đi." Nụ cười trên mặt Đông Nhị phu nhân lập tức biến mất, bà ta bất mãn nhìn Đông Nhạc Kỳ: "Con không có chuyện gì thì lôi anh trai và em trai con vào làm gì?" "Không phải mẹ nói sỉ nhục, đánh đập là vì tốt cho con sao?

Các người thích hai người họ như vậy, sao không đối xử với họ như thế?" Đông Nhạc Kỳ cứ thế nhìn Đông Nhị phu nhân, rất muốn xem bà ta còn có thể nói ra được lời gì.

Sắc mặt Đông Nhị phu nhân đen như mực, làm sao bà ta có thể đối xử như vậy với những đứa con trai cưng của mình được? "Không nói ra được nữa à?

Chương 1652

Nếu vậy để con nói." "Các người đối xử với con như vậy hoàn toàn không phải vì tốt cho con.

Các người chỉ xem con như một quân cờ có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào mà thôi.

Khi cần thì là con gái ngoan, khi không cần thì là đồ vô dụng có thể tùy tiện đánh mắng." "Con tuy chỉ ở nhà bác cả mấy ngày, nhưng họ đối xử với con rất tốt.

Bác gái cho Đông Tâm Duyệt cái gì cũng sẽ cho con một phần, đó là điều con chưa bao giờ cảm nhận được." Chỉ cần Đông Nhị phu nhân và những người khác đối xử tốt với cô một chút, dù là giả vờ, trong lòng cô cũng có thể dễ chịu hơn.

Nhưng kết quả là gì?

Họ hoàn toàn không xem cô là người.

Đối mặt với tình huống như vậy, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết nên lựa chọn thế nào. "Đông Nhạc Kỳ, ta thấy con chính là bị bọn họ làm hư rồi.

Hôm nay con không đi cũng phải đi." Thấy mình nói năng tử tế mà Đông Nhạc Kỳ lại không coi ra gì, Đông Nhị phu nhân lập tức mất hết kiên nhẫn, gọi người đến định lôi Đông Nhạc Kỳ đi.

Đông Nhạc Kỳ lúc này đã chạy ra ngoài, khi người của Đông Nhị phu nhân định ngăn cản thì đã thấy thị vệ đứng bên cạnh Đông Nhạc Kỳ. "Tôi biết mục đích bà đến tìm tôi là gì.

Bà nghĩ rằng tôi biết rõ các người muốn làm gì mà không chuẩn bị cho mình chút thủ đoạn nào sao?" Đông Nhạc Kỳ hừ một tiếng, trực tiếp nói ra nghi vấn trong lòng Đông Nhị phu nhân. "Các người bắt tôi về vì tôi vẫn còn chút giá trị lợi dụng, cộng thêm tôi cũng đã đến tuổi thành thân, các người muốn bán tôi đi để mở rộng mối quan hệ cho các người, tôi nói không sai chứ?" Đông Nhị phu nhân mặt mày âm trầm, vô cùng bất mãn nói: "Đông Nhạc Kỳ, về đây với ta." "Tôi không về, tôi không muốn đi chịu chết cùng các người đâu." Cô còn trẻ, không muốn đi chịu chết.

Đông Nhị phu nhân hít sâu một hơi, nén cơn giận trong lòng, nhìn Đông Nhạc Kỳ nói: "Chẳng lẽ con không nhớ anh trai và em trai của con sao?" "Không nhớ." Đông Nhạc Kỳ mặt không cảm xúc nói.

Bọn họ còn không xem cô là em gái, cô còn cần anh trai làm gì? "Đông Nhạc Kỳ, mày đúng là đồ vong ơn bội nghĩa." "Ai là kẻ vong ơn bội nghĩa?

Tôi đã làm cho họ nhiều chuyện như vậy, họ có bao giờ nghĩ cho tôi chưa?

Khi các người đánh tôi, họ có nói giúp tôi một câu nào không?" Trước đây cô ấy cảm thấy các anh trai và em trai cũng đối xử tốt với mình.

Nhưng sau mấy ngày xa cách, Đông Nhạc Kỳ mới nhận ra, những sự tốt đẹp đó đều là do Đông nhị phu nhân nhồi nhét cho cô.

Thực tế, họ không những không tốt với cô mà còn hả hê, ném đá xuống giếng khi cô bị đánh.

Anh trai và em trai như vậy, cô thà không có còn hơn. "Đông Nhạc Kỳ, ngươi nghĩ kỹ rồi hãy nói." "Con đã nghĩ kỹ rồi, hơn nữa còn nghĩ rất rõ ràng.

Con không phải nha hoàn của họ, mọi chuyện của họ đều không liên quan đến con." Nói xong, cô gọi thị vệ bên cạnh rồi vội vàng rời đi, sợ rằng nếu đi chậm sẽ bị Đông nhị phu nhân chặn lại không cho đi.

Lúc Đông nhị phu nhân đuổi ra ngoài thì Đông Nhạc Kỳ đã xuống lầu rồi.

Bà ta trở về với vẻ mặt âm trầm, Đông Tuấn Dã thấy vậy liền nheo mắt: "Người đâu?" "Con bé không về." "Cái gì?" Thê tử đi gọi Đông Nhạc Kỳ mà nó lại không về?

Sao có thể chứ?

Đông nhị phu nhân kể lại những lời Đông Nhạc Kỳ đã nói cho Đông Tuấn Dã nghe.

Nghe xong, Đông Tuấn Dã cũng có một nhận thức mới về đứa con gái này. "Tướng công, bây giờ chúng ta phải làm sao?

Lẽ nào lại tiếp tục đi tìm nó?" Bà ta không muốn đi nữa.

Sau này bất cứ chuyện gì của Đông Nhạc Kỳ bà ta cũng không muốn quan tâm, để khỏi bị người ta nói là đối xử không tốt với nó. "Không cần đi nữa," Đông Tuấn Dã lạnh lùng nói.

Đứa trẻ đó đã không thể bị bọn họ tùy tiện lợi dụng được nữa rồi. "Cứ thế từ bỏ sao?" Đông nhị phu nhân nhíu mày hỏi, không phải là bà ta không nỡ bỏ đứa con gái này, chỉ là cảm thấy thiếu đi một người giúp đỡ con trai mình. "Ừm, ta chuẩn bị hành động trước thời hạn, bên kia đã có tin tức rồi," Đông Tuấn Dã trầm giọng nói.

Đông nhị phu nhân gật đầu: "Chàng hãy cẩn thận." "Được." Đông Tuấn Dã ra ngoài một chuyến, lúc quay về bên cạnh có thêm mấy người.

Đông nhị phu nhân thấy những người đi cùng Đông Tuấn Dã không khỏi lo lắng: "Tướng công, những người này là?" "Là người đến giúp chúng ta, chuẩn bị chỗ ở cho mấy vị ấy đi." "Vâng." Sau khi

Đông nhị phu nhân sắp xếp mọi việc xong xuôi mới đi tìm Đông Tuấn Dã.

Thấy những người khác đã đi, bà ta hỏi: "Họ đâu rồi?" "Họ ra ngoài rồi," Đông Tuấn Dã thản nhiên đáp, rõ ràng không muốn nói nhiều về chuyện này.

Đông nhị phu nhân cũng không hỏi nhiều, chỉ lo lắng nói: "Mọi người nhất định phải cẩn thận, đừng để Ngọc Vương tóm được thóp." Nếu không thì bọn họ sẽ tiêu đời.

Đông Tuấn Dã tất nhiên hiểu rõ đạo lý này, nhưng khi nghe thê tử nói những lời như vậy, trong lòng có chút bất mãn: "Được rồi, ta biết phải làm thế nào." Đông nhị phu nhân còn muốn nói gì đó, nhưng thấy Đông Tuấn Dã dường như không muốn nghe nên không nói nữa.

Từ khi Đông Tuấn Dã dẫn người về, cả ngày bọn họ đều hành động thần thần bí bí, như thể đang âm mưu chuyện gì đó.

Cuối cùng sau khi sắp xếp ổn thỏa, họ tìm được cơ hội, trên phố đánh bị thương nha hoàn của Vương Cẩn Hòa, rồi bắt cô đi.

Bắt được Vương Cẩn Hòa rồi, họ không đưa về nhà họ Đông mà đến một nơi khác, đồng thời cử người theo dõi tình hình bên phía Tô Ngọc. "Thiếu gia, phu nhân bị bắt đi rồi." "Tra." "Vâng." Bên Tô Ngọc bắt đầu điều tra tung tích của Vương Cẩn Hòa, trong khi đó, những kẻ đưa Vương Cẩn Hòa đi đã đổi mấy nơi và cuối cùng cũng đến đích.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ: "Ta đói rồi." "Các người cũng có thể không cho ta ăn, nhưng hậu quả tự gánh lấy," Vương Cẩn Hòa thấy bọn họ có ý định từ chối, liền không chút khách khí nói.

Nghĩ đến thân phận của Vương Cẩn Hòa, bọn họ cũng không dám thật sự không cho cô ăn, đành nhíu mày cho người chuẩn bị đồ ăn.

Nhìn thức ăn trên bàn, Vương Cẩn Hòa chỉ ăn một miếng rồi hất đổ tất cả. "Cô làm gì vậy?" "Đây là thức ăn cho người ăn sao?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nói. "Ở nhà ta toàn ăn rau củ quả dưỡng sinh, đến chỗ các người thì lại cho ta ăn những thứ này?" "Ăn thì ăn, không ăn thì thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương thật sâu, rồi ngồi sang một bên nhắm mắt dưỡng thần, không thèm liếc nhìn những món ăn còn lại trên bàn.

Những kẻ bắt cóc Vương Cẩn Hòa thật sự cảm thấy cô chính là một bà cô tổ. "Muốn ăn cũng không phải là không thể, chỉ cần Ngọc Vương phi hợp tác với chúng tôi một chút là được." Thế nhưng Vương Cẩn Hòa không nói gì nữa, dường như không hề nghe thấy bọn họ nói. "Ngọc Vương phi vẫn nên hợp tác một chút thì hơn, dù sao làm vậy cũng tốt cho cả đôi bên, ngài thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa mở mắt nhìn bọn họ, giữa sự mong đợi của họ, cô thản nhiên nói: "Không thế nào cả." "Bản vương phi muốn xem thử, các người dám hạ độc ta, hay dám động tay đánh ta một cái," Vương Cẩn Hòa ngước mắt nhìn người đàn ông đứng đầu, nói với nụ cười như không cười.

Nụ cười đó đối với bọn họ chính là một sự châm biếm tột cùng.

Đối mặt với sự chế nhạo của Vương Cẩn Hòa, người nói chuyện rất muốn ra tay tát cô một cái. "Muốn đánh ta sao?

Ngươi có thể thử xem," Vương Cẩn Hòa dường như không hề sợ hãi.

Chương 1653

Thấy đối phương tiến thoái lưỡng nan, Vương Cẩn Hòa cảm thấy những người này cũng khá thú vị: "Ngươi nói xem, tướng công của ta sẽ mất bao lâu để tìm được ta?" "Còn cả Đông Tuấn Dã các ngươi nữa, chuyện tru di cửu tộc cũng dám làm, thật đáng khâm phục." Đông Tuấn Dã nhìn Vương Cẩn Hòa dù đã là tù nhân mà vẫn kiêu ngạo như vậy, bất mãn nói: "Chúng ta cứ ra tay thẳng luôn đi." "Ra tay thẳng?

Ngươi muốn để Tô Ngọc sau này tìm đến cửa, nổi điên lên à?" Một Tô Ngọc nổi điên thì bọn họ hoàn toàn không chọc nổi. "Nhưng chúng ta cũng đâu phải mời người về làm bà cô tổ," Đông Tuấn Dã bất mãn nói.

Kéo dài thời gian sẽ mang lại cho họ rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Hơn nữa, không biết khi nào Tô Ngọc sẽ tìm đến. "Nơi này Tô Ngọc không tìm được đâu." "Ngọc Vương phi thông minh như vậy, chắc hẳn biết chúng tôi muốn làm gì." "Chỉ cần Ngọc Vương phi hợp tác, chúng tôi lấy được thứ mình muốn sẽ thả ngài đi." Vương Cẩn Hòa không nói gì, tựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Đối mặt với bộ dạng dầu muối không ăn của cô, kẻ cầm đầu có chút lo lắng.

Nếu Vương Cẩn Hòa cứ như vậy mãi, lẽ nào bọn họ phải thỏa hiệp? "Chúng ta đi trước, thương lượng lại rồi tính." Đông Tuấn Dã bất mãn nhìn bọn họ, đúng là một lũ vô dụng, chút chuyện nhỏ này cũng không dám làm.

Đông Tuấn Dã liếc nhìn Vương Cẩn Hòa đang nhắm mắt dưỡng thần, gương mặt đó thật sự có thể khiến bất kỳ người đàn ông nào cũng phải rung động.

Quá đẹp.

Nếu như...

Trong mắt Đông Tuấn Dã nảy sinh vài ý nghĩ xấu xa.

Ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cũng trở nên kỳ quái.

Vương Cẩn Hòa mở mắt ra đúng lúc bắt gặp ánh mắt ghê tởm này của Đông Tuấn Dã.

Xem ra sau này phải cho tên đàn ông này biết thế nào là lòng người hiểm ác rồi.

Đêm khuya thanh vắng, Vương Cẩn Hòa ngồi trước cửa sổ nhìn ra ngoài, không biết khi nào tướng công mới đến tìm cô đây?

Hay là nơi này quá kín đáo, Tô Ngọc cũng phải mất một thời gian mới tìm được?

Trong lúc Vương Cẩn Hòa đang suy nghĩ miên man, cửa bị người lén lút mở ra, có người đi vào.

Vương Cẩn Hòa nhếch môi cười nhẹ, đi đến ghế nằm tựa vào, giả vờ như đã ngủ.

Tiếng bước chân khe khẽ dần tiến về phía Vương Cẩn Hòa.

Đông Tuấn Dã nhìn gương mặt quá đỗi trẻ trung xinh đẹp của Vương Cẩn Hòa, trong lòng nóng rực.

Nếu cô ta trở thành người của mình, Ngọc Vương chắc sẽ phát điên mất?

Đến lúc đó, chẳng phải những thứ trong tay Ngọc Vương phi đều là của hắn sao?

Cần gì phải phiền phức đi hỏi han làm gì.

Hắn từ từ đưa tay về phía cổ áo Vương Cẩn Hòa, ngay khi sắp chạm vào quần áo của cô, Vương Cẩn Hòa đột nhiên đưa tay nắm lấy tay đối phương, đồng thời bật dậy, dùng sức đè hắn ta xuống ghế nằm.

Đông Tuấn Dã ngã nhào xuống ghế, Vương Cẩn Hòa cũng không buông tha.

Không những không buông, cô còn rút con dao găm vẫn luôn giấu trong người, đâm mạnh vào lòng bàn tay Đông Tuấn Dã.

Từ khi ở bên Tô Ngọc, trừ những lúc thật sự không dậy nổi, Tô Ngọc đều kéo cô cùng rèn luyện thân thể, còn dạy cô một vài chiêu phòng thân.

Tuy học không nhiều, nhưng đối phó với loại dê xồm này thì vẫn đủ dùng. "A..." Khi con dao găm đâm vào lòng bàn tay Đông Tuấn Dã, hắn ta hét thảm lên ngay lập tức.

Tiếng hét này đã đánh thức những người khác. "Là bên phía Ngọc Vương phi." Cùng lúc đó, những người khác cũng nghe thấy tiếng động này, lũ lượt kéo đến xem tình hình.

Những kẻ bắt Vương Cẩn Hòa đến thấy có người khác tới, trong lòng thầm kêu không hay.

Muốn chuyển Vương Cẩn Hòa đi nơi khác thì đã không còn kịp nữa.

Nơi ở của Miêu Tỳ không xa đây lắm, nghe thấy tiếng hét thảm liền lập tức chạy qua.

Khi thấy Vương Cẩn Hòa cầm một con dao găm dính máu, cả người hắn ta đều không ổn.

Quay đầu nhìn những người đang đi tới, trong mắt hắn tràn ngập sát khí khát máu: "Ai đã đưa cô ấy đến đây?" Bọn họ không muốn sống nữa sao?

Vương Cẩn Hòa thấy Miêu Tỳ thì có chút ngạc nhiên: "Miêu Tỳ, lại gặp nhau rồi." Miêu Tỳ hít một hơi thật sâu, đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa: "Ngọc Vương phi, là ai đã đưa ngài đến đây?" Vương Cẩn Hòa chỉ tay về phía những người đến sau Miêu Tỳ một bước: "Bọn họ bắt tôi đến đây." "Muốn tôi hợp tác với họ chuyện gì đó, nhưng tôi nghĩ chắc là muốn biết về rau củ quả dưỡng sinh của Quan Vũ từ tôi," Vương Cẩn Hòa vẫn có ít nhiều thiện cảm với Miêu Tỳ, dù sao hắn cũng là người từ thành Vong Ưu ra.

Đối mặt với Vương Cẩn Hòa lúc này, Miêu Tỳ không hề có vẻ tức giận, nhưng khi quay đầu nhìn những người bên cạnh, sắc mặt hắn liền thay đổi.

Lũ khốn chết tiệt.

Muốn chết cũng đừng lôi kéo cả nhà bọn họ theo. "Vậy người này lại muốn làm gì?" Lại còn bị Ngọc Vương phi đâm xuyên qua lòng bàn tay.

Xem ra vị Ngọc Vương phi này cũng là một người tàn nhẫn. "Có suy nghĩ không nên có với tôi." Vương Cẩn Hòa thản nhiên tìm một chiếc ghế ngồi xuống, vắt chéo chân, một chân đung đưa.

Trông cô vô cùng nhàn nhã.

Chỉ là dáng vẻ nhàn nhã đó khiến Miêu Tỳ rất đau đầu.

Đây là người có thể tùy tiện bắt nạt sao?

Hắn dường như đã thấy được cảnh Đông Tuấn Dã bị phanh thây vạn đoạn.

Tô Ngọc người đó bình thường trông rất dễ nói chuyện, nhưng một khi đã chọc giận anh ta thật sự thì ai đến cũng vô dụng.

Nhất là kẻ này lại dám động lòng với Ngọc Vương phi.

Nhìn gương mặt của Ngọc Vương phi, quả thật quá trẻ trung xinh đẹp.

Bất cứ người đàn ông nào nhìn thấy cũng sẽ động lòng.

Nhưng kẻ dám ra tay với cô, có lẽ là chưa từng thấy sự tàn nhẫn của Tô Ngọc. "Miêu Tỳ, ta nghe nói nhà ngươi là một gia tộc ẩn thế, nhà các ngươi hết tiền rồi sao?

Lại có thể cấu kết với người khác để tính kế ta," Vương Cẩn Hòa cười như không cười hỏi.

Chương 1654

Câu hỏi này Miêu Tỳ không dám trả lời, đây là câu hỏi chí mạng.

Điều chí mạng nhất là nếu Tô Ngọc hiểu lầm chuyện này có liên quan đến nhà họ Miêu, vậy thì coi như xong đời.

Tô Ngọc muốn hủy diệt cả nhà họ Miêu, cũng chỉ là vấn đề điều binh vây hãm nơi này, dù sao trong tay Tô Ngọc có toàn bộ binh quyền của quận Dụ Hòa.

Lại còn có Nam Kiều bọn họ giúp đỡ.

Chỉ nghĩ đến đây thôi, hắn đã cảm thấy sắp tiêu rồi.

Những kẻ bắt Vương Cẩn Hòa đến không ngờ bọn họ lại bị bại lộ, bị người trong gia tộc biết được, lại là vì Đông Tuấn Dã nảy sinh ý đồ xấu với Ngọc Vương phi.

Tuy Ngọc Vương phi rất đẹp, nhưng cô ấy là người mà hắn có thể động lòng sao?

Nhìn Đông Tuấn Dã đang la hét thảm thiết bên cạnh, bọn họ không hề có chút đồng cảm. "Miêu Tỳ, tự đi mà tra xem ai có ý đồ với đồ của Bản vương phi, thời gian của ngươi chỉ có đến trước khi Tô Ngọc đến thôi, phải làm thế nào chắc không cần ta dạy ngươi đâu," giọng Vương Cẩn Hòa rất nhẹ nhàng, nhưng chính giọng nói này lại khiến Miêu Tỳ muốn chửi thề.

Hắn thà rằng Vương Cẩn Hòa nổi giận với họ, còn hơn là nghe giọng nói nhẹ nhàng như vậy.

Giọng nói nhẹ nhàng thường là chí mạng. "Tôi biết rồi." "Người này..." "Giữ lại đi, ta có chuyện muốn nói chuyện tử tế với hắn.

Thập Nhất, ra đây đi," Vương Cẩn Hòa chống cằm, thản nhiên

nói.

Trong sự kinh ngạc của mọi người, một ám vệ mặc trang phục gọn gàng xuất hiện trước mặt họ.

Những kẻ bắt cóc Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn cô, lại có ám vệ đi theo.

Vậy Tô Ngọc... "Các ngươi ngu ngốc đến mức nào mới nghĩ rằng bên cạnh ta chỉ có một nha hoàn?" Vương Cẩn Hòa thấy vẻ mặt kinh ngạc của họ liền châm chọc nói. "Nếu không phải ta muốn xem rốt cuộc ai muốn đồ của ta, các ngươi có thêm mấy người nữa cũng không chạm được vào một sợi tóc của ta đâu." Cô chỉ mang theo một nha hoàn ra ngoài, không ngờ những người này lại thật sự nghĩ rằng bên cạnh cô chỉ có một nha hoàn. "Ngươi... ngươi..." "Bên cạnh Bản vương phi có ít nhất mười ám vệ như Miêu Tỳ," Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn bọn họ nói.

Miêu Tỳ cảm thấy mình bị xúc phạm, nhưng Vương Cẩn Hòa nói không sai.

Thân là Ngọc Vương phi, bên cạnh cô có ngần ấy người là chuyện bình thường.

Ngươi vẫn luôn tính kế chúng ta? "Tính kế?

Các ngươi không có ý đồ xấu thì sao bị ta tính kế được?" Vương Cẩn Hòa cười khẩy, mỉa mai nói. "Ngươi..." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn người đang chỉ tay vào mình: "Thập Nhất, phế tay hắn đi." "Vâng," tiếng Thập Nhất vừa dứt, tiếng hét thảm cũng đồng thời vang lên. "Lúc nói chuyện đừng dùng tay chỉ vào người khác, đạo lý này mẹ ngươi không dạy ngươi sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn người đang ôm tay đau đớn đến trắng bệch mặt hỏi.

Miêu Tỳ đưa tay vỗ trán mình, nhớ lại người của thành Vong Ưu đều nói Vương Cẩn Hòa là một nữ tử dịu dàng đến cực điểm.

Nhưng bây giờ ai có thể cho hắn biết, đây chính là sự dịu dàng mà bọn họ nói sao?

Vương Cẩn Hòa ngày thường quả thực dịu dàng, nhưng tiền đề là không chọc giận cô như hôm nay.

Nếu không, đây cũng là một người không dễ chọc. "Miêu Tỳ, thời gian của ngươi không còn nhiều đâu, ngươi chắc chắn còn muốn lãng phí thời gian ở đây à?" Vương Cẩn Hòa thấy Miêu Tỳ còn đứng ngẩn người ở đó, liền lên tiếng nhắc nhở. "Tôi biết rồi," Miêu Tỳ rời đi, gọi người của mình đến dẫn bọn họ đi.

Đám người này phải cho Tô Ngọc một lời giải thích, nếu không chuyện này sẽ không xong. "Phu nhân, lần này người quá mạo hiểm rồi," Thập Nhất không đồng tình nhìn Vương Cẩn Hòa. "Ta không sao mà?

Ta chỉ muốn xem rốt cuộc ai gan to như vậy, cái gì cũng dám nghĩ," Vương Cẩn Hòa nhún vai nói.

Chỉ không ngờ lại đến nhà của người quen. "Tướng công khi nào đến?" "Tối mai." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã biết. "Người này xử lý thế nào?" Thập Nhất liếc nhìn Đông Tuấn Dã, tên khốn này đáng chết. "Nếu đã không quản được bản thân, vậy thì phế đi." "Vâng." Đông Tuấn Dã trợn to mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, đây không phải là Ngọc Vương phi dịu dàng lương thiện sao?

Tại sao lại hành động độc ác như vậy?

Lại có thể nghĩ đến việc phế hắn? "Không, ngươi không thể..." "Dám có ý đồ xấu với ta, ta có thể lấy mạng ngươi.

Chỉ phế ngươi thôi, ngươi nên cảm ơn đội đức rồi, còn dám ra điều kiện?" Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng nói.

Đông Tuấn Dã ôm bàn tay vẫn còn đang chảy máu chạy ra ngoài, bây giờ hắn chỉ muốn mau chóng tránh xa Vương Cẩn Hòa.

Chỉ có tránh xa cô ta mới có thể an toàn.

Nhưng Thập Nhất sẽ không cho hắn cơ hội trốn thoát.

Lại một tiếng hét thảm nữa vang vọng khắp cả nhà họ Miêu, nhưng lần này không ai đến làm phiền Vương Cẩn Hòa.

Miêu Tỳ bắt người đi, gọi cha và chú út của mình đến: "Cha, chúng ta sắp bị đám khốn này hại chết rồi." "Có chuyện gì?" "Bọn chúng bắt vợ của Tô Ngọc đến đây rồi, bắt đến thì thôi đi, một trong số đó còn có ý đồ bất chính với cô ấy." Miêu Tỳ chỉ cần nghĩ đến biểu cảm của Tô Ngọc là trong lòng đã run sợ.

Bọn họ chưa từng thấy Tô Ngọc nổi giận, nhưng hắn thì đã thấy rồi.

Ở thành Vong Ưu, nếu Tô Ngọc nổi giận, dù là kẻ kiêu ngạo nhất cũng phải ngoan ngoãn nghe lời. "Phụt," cha của Miêu Tỳ bị sặc ho không ngừng.

Ông có nghe nhầm không vậy? "Con vừa nói bọn họ đưa ai đến đây?" "Vợ của Tô Ngọc, cũng chính là Ngọc Vương phi đương triều." "Bọn họ bắt Ngọc Vương phi đến đây làm gì?" Đây là chê ngày tháng của nhà họ Miêu quá tốt đẹp, muốn tập trận với bên Tô Ngọc hay sao?

Miêu Tỳ nhíu mày, sắc mặt khó coi nói: "Mục đích của họ là vì rau củ quả dưỡng sinh và rượu trong tay Tô Ngọc, nghĩ rằng chỉ cần mời vợ của Tô Ngọc đến là có thể biết được." Kẻ ngu ngốc như vậy sao lại là người nhà họ Miêu được chứ?

Chương 1655

Đây là thần tài sao?

Đây rõ ràng là một bà cô tổ sống, mà còn là một bà cô tổ không thể động vào.

Bọn họ đều biết về rau củ quả dưỡng sinh trong tay Tô Ngọc, vì lão ngũ có quan hệ tốt với anh ta nên cũng thường mua được một ít.

Bây giờ trong tay ông cũng giấu mấy vò rượu, đều là mua từ chỗ Tô Ngọc.

Sự xuất hiện của thứ tốt như vậy, chắc chắn không phải ai đến cũng có được.

Việc làm của bọn họ chính là muốn hãm hại cả nhà họ Miêu. "Lão ngũ, đệ thấy Tô Ngọc thế nào?" Miêu Cảnh lên tiếng: "Tô Ngọc rất dễ nói chuyện." Đương nhiên tiền đề là không chọc giận anh ta.

Nghe ra trong lời Miêu Cảnh có ẩn ý, cha của Miêu Tỳ nhìn những người này mà thấy đau đầu.

Không có bản lĩnh đó mà còn muốn cướp đồ trong tay Tô Ngọc.

Ai cho bọn họ lá gan đó? "Miêu Tỳ, con đã gặp Ngọc Vương phi rồi, con thấy cô ấy thế nào?" "Trông có vẻ dịu dàng, nhưng thực chất là cùng một loại người với Tô Ngọc," Miêu Tỳ suy nghĩ một lúc rồi nhíu mày nói. "Cha, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, ám vệ bên cạnh Ngọc Vương phi cũng đã theo đến đây rồi, bây giờ Tô Ngọc chắc hẳn đã biết Ngọc Vương phi đang ở nhà chúng ta, anh ta đến chỉ là vấn đề thời gian, trong khoảng thời gian này phải tìm ra tất cả những người liên quan đến chuyện này," Miêu Tỳ đưa tay xoa xoa thái dương.

Những kẻ bắt Vương Cẩn Hòa đến nghe lời Miêu Tỳ thì cười khẩy một tiếng: "Đúng là đồ vô dụng, chút chuyện này cũng không chịu nổi." Miêu Tỳ cũng không tức giận: "Mọi người đều biết người nhà họ Phượng ở thành Vong Ưu chứ?

Những kẻ điên nhà họ Phượng đó đều bị Tô Ngọc giết chết cả." "Thực lực của hắn là cao nhất thành Vong Ưu, mười người như tôi cũng không phải là đối thủ của hắn," Miêu Tỳ lạnh lùng nói. "Còn nữa, hình như các người đã quên, Nam Kiều, Lạc Diễm bọn họ, ngay cả lời của Thẩm lão đại họ cũng không nghe, họ chỉ nghe lời Ngọc Vương.

Một khi Ngọc Vương ra lệnh cho họ động thủ, các người nghĩ cả nhà họ Miêu đủ cho họ nổ trong bao lâu?

Các người tưởng thuốc nổ trong tay Lạc Diễm là để làm cảnh à?

Còn nữa, trong tay Tô Ngọc có toàn bộ binh quyền của quận Dụ Hòa, ngoài ra hắn còn có thể điều động toàn bộ binh quyền cả nước.

Người nhà chúng ta dù lợi hại đến đâu, có thể chống lại được trăm vạn đại quân sao?" Thậm chí không cần trăm vạn đại quân.

Chỉ cần mười vạn người, cộng thêm Lạc Diễm, nói biến nhà họ thành tro bụi thì sẽ không còn một chỗ nào nguyên vẹn.

Miêu Cảnh bọn họ tin rằng đây là điều Tô Ngọc có thể làm được. "Chuyện này ta sẽ đi điều tra, còn bên Ngọc Vương phi, cho người hầu hạ cho tốt vào," phải cung phụng như bà cô tổ. "Con biết rồi." Chuyện này có Miêu Cảnh bọn họ đi điều tra, Miêu Tỳ cũng không quản nữa.

Chỉ hy vọng họ sẽ tìm ra những người cần tìm trước khi Tô Ngọc đến, nếu không e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngày hôm sau, thức ăn của Vương Cẩn Hòa đã tốt hơn rất nhiều, cô cũng nể mặt ăn một chút.

Thấy Vương Cẩn Hòa dễ nói chuyện như vậy, tảng đá trong lòng Miêu Tỳ cuối cùng cũng có thể đặt xuống.

Buổi tối, Tô Ngọc quả nhiên đã đến, nhưng không để người nhà họ Miêu phát hiện.

Tìm được phòng của Vương Cẩn Hòa, thấy cô đang nằm yên trên giường nghỉ ngơi, anh mới yên tâm phần nào.

Anh không nên để Vương Cẩn Hòa làm càn.

Cũng không biết cô có bị ấm ức gì không.

Anh cúi xuống hôn lên má Vương Cẩn Hòa, vừa định ra ngoài hỏi Thập Nhất tình hình thì Vương Cẩn Hòa đã mở mắt: "Chàng đến rồi." Cô vốn đang ngủ, chỉ là bị Tô Ngọc làm cho tỉnh giấc.

Ở đây ngủ cô không có cảm giác an toàn, dù có Thập Nhất canh gác cũng vậy.

Bây giờ Tô Ngọc đã đến, cô cuối cùng cũng có thể yên tâm nghỉ ngơi rồi.

Tô Ngọc bị bộ dạng này của Vương Cẩn Hòa làm cho dở khóc dở cười.

Nũng nịu như vậy mà còn dám mạo hiểm?

Nhìn Vương Cẩn Hòa ôm mình ngủ, Tô Ngọc trong lòng bất đắc dĩ, thôi vậy, cứ để cô nghỉ ngơi cho tốt.

Mai hãy hỏi tình hình sau.

Ôm Vương Cẩn Hòa ngủ một đêm, sáng sớm Tô Ngọc tỉnh dậy trước, liền đi hỏi Thập Nhất tình hình hai ngày nay.

Sau khi Thập Nhất kể lại mọi chuyện, anh cảm nhận được áp suất không khí quanh người Tô Ngọc đang không ngừng giảm xuống.

Miêu Tỳ mang đồ ăn đến thì thấy một Tô Ngọc như vậy.

Tô Ngọc như thế này khiến hắn suýt nữa muốn quay người bỏ đi. "Anh đến rồi." Miêu Tỳ nở một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc.

Sao lại đến nhanh thế này? "Người nhà cậu rất tốt." Một câu "rất tốt" khiến Miêu Tỳ suýt nữa quỳ xuống.

Hắn thật sự rất muốn lắc vai Tô Ngọc bảo anh đừng nói chuyện như vậy.

Tô Ngọc nói chuyện như thế thật sự quá đáng sợ. "Chuyện này nhà chúng tôi sẽ cho anh một lời giải thích, cha và chú út của tôi đã bắt đầu điều tra rồi." "Nếu vậy thì tốt nhất," Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Thấy chuyện này vẫn còn có thể cứu vãn, Miêu Tỳ cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Đây là cơm mang đến cho vợ anh, anh đến rồi chắc không đủ, tôi cho người mang thêm," Miêu Tỳ tự mình nói.

Nói xong liền đi mất.

Hắn phải đi báo cho chú út bọn họ biết Tô Ngọc đã đến.

Tô Ngọc cũng không cản, để hắn rời đi. "Đông Tuấn Dã ở đâu?" Tô Ngọc cho người hâm nóng thức ăn, sau đó quay đầu nhìn Thập Nhất bên cạnh hỏi.

Chỉ cần nghĩ đến có kẻ thèm muốn vợ mình, anh liền không kiềm chế được ý muốn giết người. "Ở bên kia," giọng Thập Nhất cũng nhỏ đi rất nhiều, sợ rằng giọng mình quá lớn sẽ chọc giận thiếu gia.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng rồi đi qua.

Chương 1656

Đông Tuấn Dã thấy Tô Ngọc đến, theo bản năng cảm thấy sợ hãi. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" Tay hắn chỉ được băng bó qua loa, bây giờ chỉ miễn cưỡng cầm máu, nếu không tìm đại phu, cánh tay này của hắn sẽ phế mất.

Tuy hắn biết y thuật, nhưng ở đây không có gì cả, hắn muốn tự mình băng bó hoàn chỉnh cũng không được.

Tô Ngọc đến nhanh hơn hắn nghĩ rất nhiều.

Chẳng lẽ anh ta đã biết hết mọi chuyện rồi, nên mới đến tìm hắn?

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Đông Tuấn Dã: "Ngươi hình như có ý kiến rất lớn với Vương phi của Bản vương?" Bất kể trước đây Đông Tuấn Dã có suy nghĩ gì với Vương Cẩn Hòa, bây giờ đối mặt với Tô Ngọc, hắn ta lại không dám nói một lời. "Tôi... tôi không dám." "Không dám?

Nửa đêm đến phòng Vương phi của Bản vương, ngươi muốn làm gì?" Tô Ngọc bình tĩnh nói, nhưng dưới giọng nói bình tĩnh đó lại ẩn chứa bão táp, như thể giây tiếp theo sẽ bùng nổ. "Ngọc Vương, xin ngài tha cho tôi đi, lần này là tôi bị ma xui quỷ khiến, bây giờ tôi cũng đã bị trừng phạt rồi, ngài tha cho tôi đi," Đông Tuấn Dã cầu xin.

Tha cho?

Tô Ngọc anh đây từ khi nào lại trở thành loại người lấy đức báo oán thế? "Thập Nhất, người giao cho ngươi.

Lúc đi ta không muốn thấy hắn còn lành lặn," Tô Ngọc thản nhiên nói.

Anh không tự mình ra tay là vì không muốn làm bẩn tay mình.

"Vâng, Vương gia." Đông Tuấn Dã trơ mắt nhìn Tô Ngọc rời đi, hắn không ngừng giãy giụa muốn qua đó, nhưng Thập Nhất bên cạnh một cước đá văng hắn.

Đau đến mức cả người hắn co quắp lại.

Sự đáng sợ của Thập Nhất, hắn đã được chứng kiến trước đó, không muốn lĩnh giáo thêm lần nữa.

Tô Ngọc vốn định tự mình ra tay, nhưng nghĩ đến Vương Cẩn Hòa chắc sắp tỉnh, sợ ra tay bị cô biết nên mới để Thập Nhất làm.

Nếu không thể làm anh hài lòng, sau khi về Thập Nhất cứ chờ đấy.

Lúc Tô Ngọc quay về phòng, Vương Cẩn Hòa quả nhiên đã tỉnh, đang mơ màng ngồi trên giường nhìn xung quanh.

Anh đi tới, đưa tay ôm cô tựa vào lòng mình: "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Chàng thật sự đến rồi à, em còn tưởng mình đang mơ." Khóe miệng Tô Ngọc giật giật, cảm thấy Vương Cẩn Hòa chắc là ngủ đến hồ đồ rồi. "Dậy rửa mặt đi là có thể ăn sáng rồi." "Vâng," tuy miệng nói vâng nhưng Vương Cẩn Hòa vẫn nằm trong lòng Tô Ngọc không muốn động đậy.

Anh đưa tay xoa đầu Vương Cẩn Hòa: "Sao thế?" "Em không muốn động." "Vậy ta bế nàng nhé?" Nghĩ đến cảnh mình bị bế trước mặt người khác, Vương Cẩn Hòa quả quyết lắc đầu từ chối: "Thôi bỏ đi, em không mất mặt nổi đâu." Người không biết còn tưởng tối qua họ làm gì khiến cô không còn sức lực nữa.

Nếu ở nhà thì còn có thể tự an ủi rằng đã quen rồi, nhưng đây là nhà người khác, thôi bỏ đi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa vội vàng dậy rửa mặt, đáy mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười.

Đợi Vương Cẩn Hòa rửa mặt xong ra ngoài, Tô Ngọc đã bày sẵn đồ ăn.

Có cháo, bánh bao, dưa muối và một vài món xào.

Nhìn chung khá phong phú.

Trong lúc hai người đang ăn sáng, Miêu Tỳ đã báo tin Tô Ngọc đến cho Miêu Cảnh bọn họ. "Lát nữa chúng ta cùng qua đó, chuyện này là sơ suất của chúng ta," Miêu Cảnh nhíu mày nói.

Không ngờ người trong gia tộc lại bắt đầu nghiên cứu rau củ quả dưỡng sinh từ hai năm trước, thậm chí còn muốn đoạt lấy từ tay Ngọc Vương.

Bọn họ đã ra tay một lần từ hai năm trước, nhưng bị Tô Ngọc chặn lại, không thành công.

Không còn cách nào khác mới phải kéo dài đến tận bây giờ.

Ai ngờ vừa ra tay đã bị phát hiện.

Bọn họ thậm chí còn chưa kịp hỏi Vương Cẩn Hòa.

Đợi đến lúc thích hợp, hai anh em Miêu Cảnh mới dẫn người đến nơi Vương Cẩn Hòa đang ở tạm.

Khi đến nơi, họ thấy Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang uống trà, hai người còn nói nói cười cười.

Nhìn dáng vẻ thảnh thơi tự tại của họ, người không biết còn tưởng đây là nhà của họ nữa. "Tô Ngọc, đến rồi." Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh đang đi tới: "Chuyện lần này nếu không có một lời giải thích hợp lý, dù quan hệ giữa ta và ngươi không tệ cũng không xong đâu." "Được, ta biết rồi." Miêu Cảnh chỉ vào những người trên đất nói: "Tất cả mọi người đều ở đây, xử trí thế nào tùy ngươi." Người nhà họ Miêu nghe Miêu Cảnh muốn giao họ cho Tô Ngọc thì lập tức hoảng hốt: "Không được, ngươi không thể giao chúng ta cho Tô Ngọc." Miêu Cảnh không để ý đến họ, tiếp tục nói: "Bọn họ bắt đầu có hứng thú với đồ của các ngươi từ hai năm trước, cũng đã ra tay một lần, nhưng lúc đó ngươi đã chặn lại, không để họ thành công." Tô Ngọc không khỏi nhớ lại chuyện hai năm trước, hóa ra là bọn họ. "Sau đó thì sao?" "Lần này bọn họ quyết tâm phải có được, nhưng có lẽ họ không ngờ Vương phi của ngươi cũng không phải người dễ chọc." Một người không chút biểu cảm đã đâm xuyên qua lòng bàn tay người khác, sao có thể dễ chọc được?

Hơn nữa, điều không ngờ hơn là, Vương Cẩn Hòa vì muốn lôi ra kẻ đứng sau mà đã tự mình dấn thân vào nguy hiểm. "Xem ra nương tử của ta vẫn rất lợi hại." "Anh ngày nào cũng kéo em rèn luyện, tập võ, em còn không đánh lại một người sao?

Nếu vậy thì em mất mặt quá còn gì?" Nếu một người cũng không địch lại, chẳng phải mấy năm cô luyện tập là công cốc sao?

Nghĩ đến mấy năm dậy sớm của mình, Vương Cẩn Hòa cảm thấy nếu cô không làm được thì thật sự quá lãng phí. "Hơn nữa, có sư phụ lợi hại như anh dạy, sao em có thể yếu được chứ." Lúc Tô Ngọc dạy cô, đều là những chiêu tự vệ chiêu nào chiêu nấy đều chí mạng.

Còn những chiêu hoa hòe hoa sói thì hoàn toàn không có.

Dao găm cũng là Tô Ngọc nhất quyết bắt cô mang theo, vì nó không lớn nên không bị người nhà họ Miêu phát hiện. "Rất lợi hại." "Những người này sau này sẽ có người đến đưa đi, ta hy vọng đây là lần cuối cùng," Tô Ngọc nói xong với Vương Cẩn Hòa rồi mới nhìn Miêu Cảnh. "Yên tâm, sẽ không có lần sau đâu," Miêu Cảnh rất nghiêm túc nói. "Được." "Tướng công, các con đâu?" "Các con đang đợi chúng ta ở thị trấn." Xử lý xong đám người này, họ cũng có thể trực tiếp quay về. "Vậy thì tốt rồi." Mí mắt Miêu Cảnh giật giật, người này lại còn mang cả con trai mình đến, rốt cuộc là nghĩ gì vậy? "Con trai ngươi cũng mang đến à?" "Mang đến rồi." "Không đưa chúng đi chơi à?" Miêu Cảnh nhướng mày hỏi.

Đối với mấy đứa trẻ nhà Tô Ngọc, ông vẫn rất thèm thuồng, đặc biệt là cô bé con.

Ông liếc nhìn Miêu Tỳ bên cạnh, vẻ mặt đầy ghét bỏ, lớn hơn cả Nam Kiều bọn họ, người ta sắp làm cha rồi mà nó vẫn chưa thành thân.

Chương 1657

Đúng là nỗi sỉ nhục lớn. "Chú út, chú nhìn con như vậy làm gì?" Cứ cảm thấy bị người ta nhìn chằm chằm, có chút sởn gai ốc. "Ngươi còn chưa chơi đủ sao?" Vốn dĩ là bảo nó về thành thân, kết quả nó nói gì cũng không chịu. "Chú út, chuyện này không thể ép buộc được, Nam Kiều bọn họ là gặp được người mình thích, con thì chưa có," Miêu Tỳ bất mãn lẩm bẩm.

Tô Ngọc liếc nhìn Miêu Cảnh: "Muốn có con thì tự đi mà sinh, không thì tìm đám hậu bối nhà ông ấy, đừng có nhòm ngó con nhà tôi." Con của anh dù có đáng yêu đến mấy thì cũng là của nhà mình, có quan hệ gì với nhà họ Miêu chứ?

Hơn nữa, con nít không phải đồ chơi để cho ông ta chơi đùa.

Miêu Cảnh ai oán nhìn cháu trai mình một cái, cái bộ dạng này của nó thì đến bao giờ nhà mình mới có một đứa bé đáng yêu đây?

Nghĩ thôi đã thấy không thể nào.

Miêu Tỳ thẳng thừng coi như không nhìn thấy.

Hắn cũng đâu phải người chuyên sinh con cho ông chú này chơi.

Đừng có mơ.

Miêu Cảnh đánh Miêu Tỳ một cái: "Tao cảnh cáo mày, nếu mày không thành thân, tao sẽ bảo ba mày đuổi mày ra khỏi nhà." Miêu Tỳ sa sầm mặt, đây còn là chú ruột không vậy?

Toàn nói những lời gì thế?

Tô Ngọc không muốn tham gia vào chuyện giữa hai chú cháu họ, anh nhìn hai người rồi nhàn nhạt nói: "Nếu không có chuyện gì thì chúng tôi đi trước đây." "Được, sau này có cơ hội thì qua đây chơi."

"Có cơ hội sẽ đến, nhưng hy vọng lần sau chúng ta gặp nhau không phải vì những chuyện này." Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh, nhắc nhở. "Yên tâm đi, tôi biết cả rồi." Tô Ngọc "ừ" một tiếng rồi không nói thêm, sau khi bàn với Vương Cẩn Hòa, hai người cùng nhau rời đi.

Lúc đi, họ cũng dẫn theo đám người của nhà họ Miêu.

Sau khi Tô Ngọc đi, nụ cười ôn hòa trên mặt Miêu Cảnh lập tức biến mất, sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Miêu Tỳ trơ mắt nhìn Miêu Cảnh lật mặt, lặng lẽ dịch người sang bên một chút.

Ông chú thế này hơi đáng sợ. "Làm gì đấy?" "Không làm gì ạ, chỉ là thấy chú hơi đáng sợ thôi." Miêu Tỳ ho khan một tiếng rồi nói. "Lần này gặp mặt, thực lực của Tô Ngọc trông vẫn khó lường như vậy." Miêu Tỳ liếc ông ta một cái, bực bội nói: "Chắc chắn là khó lường rồi, chú không xem Tô Ngọc là người thế nào à." Lúc Tô Ngọc dám đến Vong Ưu thành là họ đã biết anh không dễ chọc rồi.

Sau khi nhận được nội lực của lão thành chủ, Tô Ngọc lại càng đáng sợ hơn.

Mặc dù sau đó vì không thể khống chế được nội lực của lão thành chủ nên nội lực bị phong ấn một thời gian, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc Tô Ngọc là một sự tồn tại tựa như quái vật. "Đúng thật, bao giờ cháu được như Tô Ngọc thì chú cũng yên tâm rồi." "Chú đừng có mơ nữa, chúng ta là người bình thường, còn Tô Ngọc thì gọi là gì?

Hắn chính là một kẻ biến thái." Miêu Tỳ bực dọc nói.

Miêu Cảnh đánh Miêu Tỳ một cái, không nói nhiều mà xoay người rời đi.

Nhìn Miêu Cảnh đột ngột bỏ đi, Miêu Tỳ cảm thấy có chút khó hiểu.

Vừa rồi không phải vẫn đang ổn sao?

Sao đột nhiên lại đi mất, làm trò gì vậy?

Khóe miệng Miêu Cảnh cong lên một nụ cười nhàn nhạt, xem ra Tô Ngọc thật sự rất để tâm đến người vợ của mình.

Sau khi dẫn Vương Cẩn Hòa rời đi, Tô Ngọc quay đầu lại liếc nhìn tòa nhà của họ Miêu một cái.

Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi: "Anh đang nhìn gì vậy?" "Không có gì, chúng ta đi thôi." Ánh mắt Tô Ngọc hơi lạnh, tốt nhất đừng để anh có cơ hội ra tay. "Được." Không hỏi được gì, Vương Cẩn Hòa cũng không hỏi nhiều, cùng Tô Ngọc rời đi.

Lúc đến thị trấn, quả nhiên thấy mấy đứa nhỏ đều ở đó.

Thấy Tô Ngọc đưa Vương Cẩn Hòa trở về, mấy đứa trẻ đều vô cùng vui mừng, chạy đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa sốt sắng nói: "Mẹ cuối cùng cũng về rồi, chúng con lo cho mẹ lắm." "Đừng lo, các con cứ nghĩ rằng cha sẽ đưa mẹ về là được." "Rõ ràng là mẹ không cần phải tự mình đi, cũng không biết rốt cuộc mẹ nghĩ gì nữa." Tiểu Bảo bất mãn lẩm bẩm.

Trước đó cha đã nói sẽ để ám vệ trong nhà dịch dung thành dáng vẻ của mẹ, như vậy sẽ an toàn hơn rất nhiều, nhưng mẹ lại không đồng ý.

Cũng không biết mẹ làm vậy có ý gì, lấy mạng mình ra mạo hiểm thì cha có vui được không?

May mà lần này mẹ không bị thương, nếu mà bị thương, cha nó chắc chắn sẽ nổi giận.

Một khi cha nổi giận thì chúng cũng không dám chọc vào. "Được rồi, chuẩn bị một chút, lát nữa chúng ta về nhà." Đối mặt với lời trêu chọc của con, Tô Ngọc không coi là chuyện gì to tát, chỉ nhìn chúng nói.

Tiểu Bảo cười hì hì: "Vâng ạ, nhưng mà chú Bạch Khởi không thể về cùng chúng ta được rồi." "Không sao, đợi ta thành thân xong sẽ về." Bạch Khởi nói với vẻ chẳng hề để tâm. "Chú Bạch Khởi, chúng con đợi tin thành thân của chú nhé." Đến lúc đó bọn chúng chắc chắn sẽ cùng đi. "Được, chắc chắn không thể thiếu các cháu được." Hôn lễ mà không có Ngọc ca ca đến thì không hoàn mỹ.

Ở lại thị trấn một đêm, Tô Ngọc và mọi người mới chia tay Bạch Khởi.

Lúc chia tay, Nam Kiều nói: "Anh mau chuẩn bị đi nhé." "Yên tâm, chắc chắn sẽ không để mọi người phải đợi quá lâu đâu." Bạch Khởi đảm bảo.

Nam Kiều và những người khác lúc này mới yên tâm.

Đã quen mỗi ngày đều ở bên nhau, đột nhiên chia xa thật không quen.

Nói xong, Nam Kiều và họ cùng Tô Ngọc trở về Vương phủ. "Tô Ngọc và họ đều đi rồi sao?" "Vâng, đã rời đi rồi.

Chủ tử, người của chúng ta đã bị phát hiện, chúng ta có nên tiếp tục không?" Người ngồi sau tấm bình phong im lặng một lúc mới lên tiếng: "Bên kia có tin tức gì truyền về không?" "Đã có tin tức rồi, nhưng..." người trả lời do dự một chút, không nói tiếp. "Nói." "Tin tức nhận được từ bên đó là hạt giống do Vương phủ trực tiếp cung cấp, cụ thể mua ở đâu thì họ không biết.

Về phương pháp trồng trọt thì cũng như vậy, không có gì thay đổi.

Còn về phía xưởng rượu, người bên trong đều tuyệt đối trung thành với Ngọc Vương phủ, cho dù chúng ta ra giá trên trời mười vạn lượng họ cũng không đồng ý giúp chúng ta." Hắn thật sự không hiểu nổi những người này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Mười vạn lượng bạc, cộng thêm việc họ giúp đám người đó thoát khỏi thân phận nô lệ, cầm mười vạn lượng bạc đó ra ngoài làm gì mà chẳng được?

Lại cứ muốn ở lại Ngọc Vương phủ làm nha hoàn.

Người sau bình phong im lặng một lát rồi mới nói: "Tiếp tục thuyết phục, điều kiện không đủ thì tiếp tục tăng điều kiện." Ông ta không tin Tô Ngọc thật sự có thể khiến người khác trung thành đến vậy.

Chương 1658

"Vâng." Mười ngày sau, cả gia đình cuối cùng cũng về đến nhà.

Tiểu Bảo và các em vừa về nhà liền chạy đi xem đám thú cưng trong nhà.

Mèo con chó con lại nhiều thêm một ít, toàn là một đám cục bông nhỏ xíu.

Tô Ngọc nhìn đám thú cưng ngày càng nhiều trong nhà mà thấy đau cả đầu. "Tiểu Hòa, mấy đứa nhỏ nhà chúng ta có phải là hơi nhiều rồi không?" Tô Ngọc vừa nói xong, liền thấy Đại Hoa và Tiểu Hoa dẫn một đàn gà con đi ngang qua trước mặt. "..." Tô Ngọc cạn lời nhìn Đại Hoa và Tiểu Hoa.

Anh có nên cảm thấy may mắn vì lúc đầu xây nhà đã nghĩ đến việc trong nhà sẽ có nhiều thú cưng, nên xây ở ven núi, phía sau là một mảnh rừng trúc lớn để cho chúng chạy nhảy không.

Nếu không thì trong nhà chẳng phải đâu đâu cũng là thú cưng sao?

Tiểu Bảo thấy Đại Hoa dẫn một đàn gà con đi ngang qua Tô Ngọc, liền vội nói: "Cha, Đại Hoa và chúng nó đều ở trong rừng trúc phía sau, thỉnh thoảng mới ra phía trước thôi." "Còn về mèo con và chó con, không phải mấy chú khác muốn nuôi sao?" Tiểu Bảo có chút ngượng ngùng giải thích.

Tô Ngọc nghe con trai nói vậy thì còn có thể nói gì nữa?

Anh đưa tay đánh nhẹ Tiểu Bảo một cái, bất lực nhìn đám thú cưng đi lại trong nhà. "Thôi kệ, cứ để chúng đi đi." Mắt không thấy, lòng không phiền.

Bảo những người khác đi nghỉ ngơi, Tô Ngọc gọi Trần Cẩm Niên đến. "Gần đây trong nhà thế nào?

Không có chuyện gì chứ?" "Có người lén lút hỏi người trong nhà hạt giống rau quả dưỡng sinh của chúng ta mua ở đâu, trồng như thế nào." Trần Cẩm Niên nhíu mày nói. "Ngoài ra, xưởng rượu của chúng ta cũng có vấn đề." Trần Cẩm Niên nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tô Ngọc khẽ gõ ngón tay lên mặt bàn, mới dọn dẹp một số kẻ xong, lại có kẻ khác đến ư?

Chỉ không biết hai nhóm người này có phải cùng một phe không. "Bên xưởng rượu tình hình thế nào?" "Nha hoàn trong nhà nói, có người lén lút tìm đến họ, đưa ra điều kiện vô cùng tốt, chỉ cần có thể giúp tìm được công thức nấu rượu, sẽ cho họ mười vạn lượng bạc." Trần Cẩm Niên nói thật.

Điều kiện này đối với một nha hoàn thật sự là giá trên trời. "Ngoài ra còn nói với họ, sẽ giúp họ giải trừ thân phận nô lệ, để họ không phải tiếp tục làm nô tì nữa." "Họ nói sao?" "Các nha hoàn trong nhà đều nói ở đây sống rất tốt, không định rời đi." Nhưng lời này nói ra cũng không sai.

Dù sao thì cuộc sống ở đây rất tốt, rau quả dưỡng sinh đều có thể ăn bất cứ lúc nào.

Không chỉ vậy còn có một khoản tiền công không nhỏ.

Đi đâu mà tìm được chuyện tốt như vậy?

Hơn nữa, những nha hoàn này đều là trẻ mồ côi, cho dù thật sự để họ rời đi, họ cũng không biết đi đâu.

Chi bằng ở lại đây, có ăn có tiền công, gặp được người phù hợp còn có thể gả đi, lúc đó Vương phủ cũng sẽ cho một phần của hồi môn.

Ra ngoài rồi thì đâu còn chuyện tốt như vậy nữa?

Tô Ngọc cười nhẹ, xem ra người trong nhà vẫn biết mình đã nhận được những gì.

Họ chưa bao giờ hà khắc với người trong nhà, cố gắng hết sức để họ sống tốt hơn một chút.

Nếu đến nơi khác, e rằng không có chuyện tốt như vậy.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc đều biết phải lựa chọn thế nào. "Vương gia, ngài không lo lắng sao?" "Không có gì phải lo lắng cả, loại người này xuất hiện cũng không phải lần một lần hai, sau này cho người để mắt một chút." Có lần đầu tiên sẽ có lần thứ hai, những kẻ đó sẽ còn quay lại. "Vâng." "Vương gia, có phải trong lòng ngài đã có người tình nghi rồi không?" Nhìn dáng vẻ chắc chắn của Tô Ngọc, Trần Cẩm Niên không nhịn được hỏi.

Nếu không phải vậy, anh ấy sẽ không khẳng định đến thế. "Có chút manh mối." Xem ra những kẻ bắt về cũng nên tra hỏi cho kỹ rồi.

Chỉ không biết có phải là cùng một người mà anh nghĩ không?

Nếu đúng là vậy thì thật sự có chút thú vị. "Vương gia, tôi đi làm việc trước đây." "Quý Thần và họ khi nào thì về?" "Đại ca và họ còn một thời gian nữa, chuyện bên đó vẫn chưa xong." Tô Ngọc nhíu mày, theo như kế hoạch của anh, đáng lẽ không đến mức này mới phải. "Bên đó gặp phải chuyện gì khó giải quyết à?" Trần Cẩm Niên suy nghĩ một chút, có chút ngượng ngùng nói: "Chỉ là một vài chuyện nhỏ thôi." "Nói nghe xem nào." Tô Ngọc vừa nhìn đã biết tuyệt đối không đơn giản như vậy. "Nơi đại ca họ đến xử lý công việc, ban đầu rất bình thường, mọi việc cũng rất thuận lợi.

Chỉ là con gái của đối phương lại để ý đại ca, mà đại ca thì không thích cô ta, nên xử lý có chút phiền phức." Lúc hắn biết chuyện này cũng cảm thấy có chút khó tin.

Đại ca vậy mà cũng có người thích? "Anh ta lại chưa thành thân, có gì mà phải từ chối?" "Đại ca nói người ta đẹp quá, hơn nữa anh ấy lớn hơn người ta rất nhiều, không hợp." Tô Ngọc hiểu ra, gật đầu: "Được, để anh ta tự xem mà làm, đừng có làm hỏng chuyện của ta là được." "Vâng." "Cậu đi làm việc đi, ta bên này cũng có chút chuyện cần xử lý." Tô Ngọc nhìn Trần Cẩm Niên nói.

Khi Trần Cẩm Niên đi làm việc của mình, Tô Ngọc cho người lôi đám người bắt từ nhà họ Miêu về đây.

Mười ngày đã khiến bọn chúng hoàn toàn biến thành một bộ dạng khác.

Khi nhìn thấy Tô Ngọc, mặt chúng lộ vẻ kinh hãi, như thể Tô Ngọc đã từng làm rất nhiều chuyện đáng sợ với chúng. "Không cần nhìn bản vương như vậy, nhà họ Miêu không chỉ có các ngươi muốn đồ của bản vương và Vương phi đâu nhỉ?

Các ngươi chẳng qua chỉ là bị đẩy ra làm con dê tế thần, bản vương nói có đúng không?" Những người này ở nhà họ Miêu cũng không phải thành viên chủ chốt gì.

Thậm chí chỉ có thể nói là chi thứ. "Tôi... không biết ngài đang nói gì." Một người trong số đó có chút chột dạ nhìn Tô Ngọc, thậm chí còn vô thức quay đầu đi không dám nhìn vào mắt anh. "Ngươi biết bản vương đang nói gì, trong mười ngày này, đã đủ để bản vương điều tra các ngươi đến tận gốc rễ." Tô Ngọc nhìn chúng, cười như không cười nói. "Các ngươi đều chỉ là người nhà họ Miêu chi thứ không được sủng ái, dám động đến Ngọc Vương phủ, trừ phi sau lưng có người chống lưng cho các ngươi, nếu không các ngươi căn bản không dám làm vậy." Tô Ngọc nói một cách vô cùng chắc chắn.

Mấy người nghe lời Tô Ngọc nói mà có chút run rẩy, một câu cũng không dám nói.

Ngọc Vương này sao lại thông minh như vậy, vậy mà đoán được hết mọi chuyện. "Xem ra bản vương đoán không sai, người đứng sau các ngươi có địa vị rất cao trong nhà họ Miêu, cho nên mới có thể sai khiến các ngươi." Tô Ngọc dựa vào ghế, lười biếng nói.

Chương 1659

"Các ngươi nói xem, sau khi đẩy các ngươi ra làm kẻ chịu tội thay, hắn có tiếp tục không?

Đến lúc đó phải làm sao?

Là động đến người nhà của các ngươi, hay là thế nào?" Tô Ngọc giả vờ nói bâng quơ.

Một câu nói khiến sắc mặt chúng lập tức thay đổi. "Các ngươi có thể suy nghĩ kỹ, suy nghĩ xong rồi hãy trả lời câu hỏi của ta, rốt cuộc là nói hay là không nói." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Dẫn người xuống, đừng để chết." Đương nhiên cũng không thể để chúng sống quá tốt.

Dù sao Ngọc Vương phủ cũng không phải nơi làm từ thiện. "Vâng." Vương Cẩn Hòa từ bên ngoài đi vào, ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc: "Anh có đối tượng nghi ngờ rồi sao?" "Có, nhưng cụ thể vẫn cần một thời gian để xác định, đợi anh xác định xong mới biết được." Tô Ngọc nheo mắt nói. "Được." Sau khi rời khỏi nhà họ Miêu hôm đó, Tô Ngọc đã nói với cô rằng những người này không phải chủ mưu, nhiều nhất chỉ là kẻ chịu tội thay, kẻ thật sự vẫn còn ở phía sau, hơn nữa địa vị ở nhà họ Miêu rất cao.

Lúc đó cô nghe xong có chút bất ngờ, nhưng hỏi Tô Ngọc thì anh cũng không nói.

Chỉ nói cụ thể là ai thì vẫn chưa biết.

Theo sự hiểu biết của cô về Tô Ngọc, nếu không thật sự có suy nghĩ gì, anh sẽ không nói ra những lời như vậy.

Cô cảm thấy người này có lẽ còn là người mà Tô Ngọc quen biết.

Nhìn Tô Ngọc, cô thấy anh không muốn nói thì cũng không hỏi, rồi sẽ có ngày biết thôi. "Đi đường nhiều ngày như vậy không mệt sao?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu, lâu như vậy sao có thể không mệt, lại không phải mình đồng da sắt. "Nếu đã mệt thì đi nghỉ đi, những chuyện này để anh xử lý." Tô Ngọc an ủi. "Vậy em đi nghỉ trước, anh làm xong cũng đến nghỉ một lát." Cô cũng mệt như vậy, cô không hy vọng Tô Ngọc vì bận rộn những chuyện này mà quên cả nghỉ ngơi. "Được." Sau khi Vương Cẩn Hòa rời đi, nụ cười trên mặt Tô Ngọc dần biến mất, thay vào đó là vẻ lạnh lùng.

Anh rất muốn xem có phải là người mà anh đoán không.

Sau khi trở về Vương phủ, nghỉ ngơi hai ngày mới hồi phục lại.

Tiểu Bảo nghỉ ngơi xong thì không thể ngồi yên được nữa, mỗi ngày ngoài luyện võ học tập ra thì bắt đầu bận rộn với việc kinh doanh nhỏ của mình.

Cậu còn đi tìm Thạch Lập một chuyến.

Thạch Lập thấy Tiểu Bảo đến có chút kinh ngạc: "Cậu đã đi một thời gian rất dài phải không?" "Đúng vậy, đến kinh thành, hai ngày trước vừa về, tình hình bên này thế nào rồi?" Tiểu Bảo ngồi xuống đối diện Thạch Lập, sau đó mới lên tiếng hỏi. "Đều nằm trong dự đoán của chúng ta, nhưng có người muốn nguồn hàng của chúng ta, và đang nhắm vào chúng ta." Hắn giúp Tiểu Bảo quản lý Tứ Quý đã được một thời gian rồi.

Chưa từng xảy ra tình trạng như thế này.

Bởi vì tất cả mọi người đều biết Tứ Quý là sản nghiệp của Ngọc Vương phủ, ai cũng không dám tùy tiện động thủ.

Nhưng lần này xác thực có người đã động đến Tứ Quý. "Biết là ai không?" Vẻ mặt Tiểu Bảo trở nên nghiêm túc, vậy mà đã có người bắt đầu đối phó với Tứ Quý rồi sao?

Không biết có phải cùng một phe với những kẻ trước đó không. "Tạm thời vẫn chưa biết, bọn họ ẩn nấp khá kỹ, chúng ta điều tra rất lâu vẫn chưa có manh mối." Thạch Lập cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Bình thường khi đối phó với ai đó, chắc chắn sẽ có một số manh mối xuất hiện, nhưng lần này lại không có. "Vậy sao?

Tôi biết rồi, chuyện này sau này tôi sẽ xử lý, anh không cần lo lắng." Tiểu Bảo như có điều suy nghĩ nói.

Xem ra sau khi về phải trao đổi thông tin với cha một chút rồi.

Tiểu Bảo nghĩ đến gia đình của Thạch Lập: "Người nhà anh có đến tìm anh không?" "Tìm rất nhiều lần." Đúng là đã đến rất nhiều lần.

Bởi vì bây giờ hắn là quản sự của Tứ Quý, có ích cho họ rồi, cho nên mới hết lần này đến lần khác tìm đến.

Thậm chí còn dùng tình thân để nói chuyện với hắn.

Chỉ tiếc là, lúc đó hắn đã hoàn toàn thất vọng về cái nhà đó rồi.

Một gia đình ích kỷ như vậy giữ lại để làm gì nữa? "Trong lòng anh biết là được rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa." "Lão bản, người nhà của anh lại đến rồi." Tiểu nhị từ bên ngoài đi vào, nhíu mày có chút bất mãn nói.

Người nhà họ Thạch thật không biết điều.

Lão bản đã nói rất rõ ràng, không có quan hệ gì với họ.

Đã như vậy rồi còn hết lần này đến lần khác đến, cũng không biết những người này rốt cuộc muốn làm gì. "Tôi ra xem sao." Trong mắt Thạch Lập đầy vẻ u ám, bọn họ thật sự đã đi quá giới hạn rồi.

Tiểu Bảo đi theo, nhưng trốn ở chỗ khuất không xuất hiện.

Thạch Lập nhìn thấy Thạch lão bản và những người khác, mày nhíu lại, sắc mặt cũng có chút không tốt: "Các người đến tìm tôi có chuyện gì?" "Vẫn là chuyện trước đó, chia một ít hàng ở đây đến cửa hàng nhà chúng ta bán." Thạch lão bản nói câu này một cách hiển nhiên.

Chỉ cần đến cửa hàng nhà họ, tiền kiếm được từ món hàng này chẳng phải là của họ sao?

Tính toán thật hay. "Ồ, ông coi tôi là kẻ ngốc à?

Thạch lão bản, ông đừng quên chúng ta là những người đã đoạn tuyệt quan hệ, một người xa lạ lấy tư cách gì mà chạy đến trước mặt tôi đòi những thứ này?" Lại còn nói những lời này một cách hùng hồn.

Thật nực cười.

Tuy nhiên, Thạch lão bản lại không cho là vậy: "Chỉ cần mày đồng ý, tao có thể cho mày trở về." Điều kiện này đối với Thạch Lập đáng lẽ đã đủ rồi.

Thế nhưng Thạch Lập lại bị chọc cười: "Không cần đâu ạ." "Thạch Lập, mày đừng có không biết tốt xấu, mày bây giờ là người phụ trách ở đây, con trai của Ngọc Vương cũng không thường xuyên đến, mày muốn làm gì chẳng phải là do mày quyết định sao?" Thạch lão bản dụ dỗ.

Đây chính là tiền, mà còn là một khoản tiền lớn.

Ông ta không tin Thạch Lập một chút cũng không động lòng.

Chương 1660

Tuy nhiên ông ta đã nghĩ nhiều rồi, Thạch Lập quả thật một chút cũng không động lòng, không những không động lòng mà còn vô cùng chán ghét suy nghĩ của Thạch lão bản. "Đủ rồi, đây không phải là nơi cho ông nói chuyện, ông tốt nhất nên câm miệng lại cho tôi." Thạch Lập tức giận nói. "Các người là loại người trục lợi, nhưng đừng có gộp tôi vào chung với loại người như các người, các người căn bản không xứng." Thạch Lập lạnh lùng nói.

Chính là Tiểu Bảo đã để hắn nhìn thấu bộ mặt thật của người nhà họ Thạch, cũng là sự tin tưởng vô điều kiện của cậu đã giúp hắn có được tất cả như ngày hôm nay.

Mỗi tháng hắn đều có không ít tiền, ngoài tiền công ra còn có hoa hồng.

Rau quả trong tiệm hắn cũng có thể ăn.

Lợi ích tốt như vậy hắn đi đâu mà tìm?

Hắn lại không phải kẻ ngốc, sẽ nghe lời họ nói những lời như vậy.

Thạch lão bản lập tức bất mãn: "Lời tao nói hôm nay mày bắt buộc phải nghe, Thạch Lập, mày là người nhà họ Thạch, vì nhà họ Thạch làm việc là điều mày nên làm." Tiểu Bảo nghe đến đây có chút không nghe nổi nữa.

Cậu từ bên ngoài đi vào: "Để ta xem là ai muốn chia sẻ đồ trong Tứ Quý của ta?

Còn muốn đến đây tranh người với ta?" Thạch lão bản tưởng là ai đến làm phiền, đang định quát mắng thì thấy Tiểu Bảo từ bên ngoài đi vào.

Thấy Tiểu Bảo đi vào, lại nghĩ đến những lời cậu vừa nói, sắc mặt Thạch lão bản lập tức thay đổi.

Sao cũng không ngờ Tiểu Bảo lại xuất hiện ở đây.

Lập tức có chút ngượng ngùng nhìn Tiểu Bảo: "Thì ra là thiếu gia của Ngọc Vương phủ, nếu các vị có việc thì tôi đi trước đây." Thật xui xẻo, lại gặp phải cậu ta ở đây.

Sau đó ông ta liếc nhìn Thạch Lập một cái, đáy mắt đầy vẻ u ám, hắn đối với sự xuất hiện của Tiểu Bảo một chút bất ngờ cũng không có, có thể thấy là đã biết từ sớm.

Kết quả là hắn lại không nói gì, cứ thế nhìn ông ta mất mặt ở đây.

Quả nhiên không phải thứ tốt đẹp gì.

Tiểu Bảo vỗ tay, thị vệ chặn ở cửa.

Tiểu Bảo cười như không cười nhìn người đang chuẩn bị rời đi: "Ông định đi đâu vậy?" "Sao?

Muốn tính kế đồ của bản thiếu gia, bị ta phát hiện rồi thì định bỏ đi ư?

Ông coi đây là nơi nào?

Là nơi ông muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao?" Tiểu Bảo lạnh lùng nói.

Thạch lão bản nở một nụ cười không ra cười: "Tiểu thiếu gia, tôi chỉ là đến nói chuyện với con trai tôi thôi." "Ồ?

Nói chuyện mà lại nói đến việc làm sao tham ô đồ của nhà ta, đem đồ đến cửa hàng nhà ông bán à?

Còn nói gì mà ta không thường xuyên đến nên nó muốn làm gì thì làm?

Ông coi ta ăn chay à?" Tiểu Bảo lần đầu tiên thấy loại người không biết xấu hổ như vậy. "Còn một chuyện nữa ông có lẽ đã nhầm, nó không phải con trai ông, các người đã đoạn tuyệt mọi quan hệ rồi, nhưng ta đã từng nói với ông, một khi đã chọn đuổi người con trai này ra khỏi gia tộc, thì các người đừng hối hận, dù sao hối hận cũng vô dụng." Tiểu Bảo nói đầy ẩn ý.

Nghe lời Tiểu Bảo, sắc mặt Thạch lão bản có chút cứng đờ, những lời nói lúc đầu ông ta sớm đã quên rồi.

Có thể hùng hồn đến tìm Thạch Lập như vậy, cũng là vì nghĩ rằng Thạch Lập chắc chắn sẽ không để ý chuyện này.

Ít nhất sau một thời gian dài như vậy hắn đã quên rồi.

Ai ngờ mỗi lần đến Thạch Lập hoặc là không gặp, hoặc là trực tiếp vài câu đã muốn đuổi họ đi.

Lần này ông ta cũng nghĩ rằng đồ ở đây vừa ngon vừa nhiều, tùy tiện cho họ một ít cũng không sao.

Lúc đến ông ta đã nghĩ rất kỹ, chỉ cần Thạch Lập đồng ý, Tứ Quý sớm muộn gì cũng sẽ biến thành của nhà họ Thạch, ai ngờ hôm nay đến vận khí lại không tốt như vậy, lại gặp phải đứa trẻ này.

Hơn nữa đứa trẻ này nói gì cũng không tin, thậm chí không muốn nghe ông ta nói tiếp.

Kết quả này khiến ông ta cảm thấy có chút không cam tâm.

Rõ ràng ông ta đã chuẩn bị xong cả rồi.

Thậm chí đã sắp bắt đầu liên hệ với khách hàng.

Bây giờ cái gì cũng không còn, như vậy bảo ông ta phải làm sao? "Chuyện này... tôi và nó là hai cha con, cha con làm gì có thù qua đêm?

Sao nó lại không muốn nhận chúng tôi?" Thạch lão bản lúc nói chuyện còn nhìn Thạch Lập.

Ánh mắt đó dường như đang thúc giục Thạch Lập giúp họ nói vài lời.

Tuy nhiên, Thạch Lập chỉ liếc ông ta một cái, rồi quay đầu đi không nhìn nữa, dáng vẻ như không muốn quản chuyện này. "Thạch Lập, mày làm gì vậy?

Không thấy tiểu thiếu gia này hiểu lầm chúng ta rồi sao?

Mày còn không mau giúp chúng ta giải thích với tiểu thiếu gia." Thạch lão bản vội vàng quát.

Thế nhưng Thạch Lập chỉ liếc nhìn Thạch lão bản một cái: "Thiếu gia nói không sai, tôi và ông sớm đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, hơn nữa là các người đuổi tôi ra khỏi nhà trước." Sao hắn lại không biết Thạch lão bản đang nghĩ gì?

Một khi hắn và Thạch lão bản có bất kỳ quan hệ nào, sau này bọn họ chắc chắn sẽ không bao giờ để yên.

Ánh mắt hắn khẽ lóe lên, xem ra hắn phải tìm một phương pháp giải quyết triệt để, giải quyết luôn nhà họ Thạch này mới được.

Ít nhất là đừng để họ thường xuyên đến gây phiền phức.

Thạch lão bản tức không chịu nổi, đối mặt với người con trai này thật quá thất vọng.

Ông ta chỉ vào Thạch Lập, mặt đầy phẫn nộ nói: "Thạch Lập, mày thật sự khiến tao quá thất vọng." Thạch Lập thản nhiên nói: "Thất vọng thì thất vọng thôi, các người đuổi tôi ra khỏi gia tộc trước, sau đó mới có tôi đoạn tuyệt quan hệ với các người, đây không phải lỗi của tôi." "Mày còn dám nói?" Nếu sớm biết nó đã có quan hệ với người của Ngọc Vương phủ, ông ta sao lại làm như vậy?

Tất cả chuyện này chẳng phải là do chính Thạch Lập sao, nếu nó sớm nói ra chuyện này, sự việc cũng sẽ không đến nông nỗi ngày hôm nay. "Lúc đó nếu mày nói ra, chúng tao cũng sẽ không hiểu lầm mày như vậy, đây đều là lỗi của chính mày, sao còn đổ tội lên đầu chúng tao?" Thạch lão bản bất mãn nhìn Thạch Lập nói.

Một câu nói khiến Thạch Lập cảm thấy rất nực cười. "Các người đã đuổi tôi ra khỏi gia tộc, tôi cũng đã không phải là người trong nhà đó nữa, nếu đã như vậy, tại sao tôi phải nói cho các người biết?" Thạch Lập lạnh nhạt nói.

Chương 1661

Ánh mắt hắn nhìn Thạch lão bản hoàn toàn không giống như một người con trai nên có với cha mình, mà ngược lại giống như người xa lạ. "Mày..." Thạch lão bản nhất thời không biết phải phản bác lời hắn nói như thế nào.

Nhưng trong lòng thật sự vô cùng ấm ức. "Thạch Lập, mày phải suy nghĩ cho kỹ đó." "Được thôi, lúc đầu tôi đã mượn thiếu gia năm vạn lượng bạc, tôi đã ký khế ước bán thân cho cậu ấy, là tử khế.

Nếu muốn chuộc thân, phải trả lại gấp mười lần năm vạn lượng bạc này.

Nếu các người bỏ tiền ra được, tôi sẽ về với ông.

Thạch Lập nhìn Thạch lão bản, nói từng chữ một.

Thạch lão bản vừa nghe phải cần năm mươi vạn lượng bạc, lập tức bùng nổ. "Mày điên rồi à?

Điều kiện như vậy cũng đồng ý?

Đây là chuyện của mày, không liên quan gì đến nhà họ Thạch." Thạch lão bản nói không chút khách khí.

Thạch Lập sớm đã biết Thạch lão bản chắc chắn sẽ làm như vậy, bèn cười lạnh nói: "Không phải ông nói tôi và ông là cha con sao?

Ông bảo tôi làm gì cũng là nên làm, nếu ông đã muốn làm cha tôi, vậy ông có nên giúp tôi giải quyết chút chuyện nhỏ này không?

Dù sao ông cũng là cha tôi mà." Cũng không có gì to tát đâu, nhiều nhất cũng chỉ là đem cả nhà họ Thạch vào thôi, cũng không có gì đặc biệt nghiêm trọng, chút tiền này tôi nghĩ các người cũng có thể bỏ ra được, sau đó để tôi rời khỏi đây, không cần phải tiếp tục ở lại đây

nữa.

Thạch Lập nói với vẻ mặt mong đợi nhìn Thạch lão bản, dường như đang nói rằng điều kiện như vậy ông có nên đồng ý không.

Nghe những lời này, sắc mặt Thạch lão bản càng khó coi hơn: "Đưa năm mươi vạn lượng rồi mày cũng không thể ở lại đây nữa à?" "Đương nhiên là không thể rồi, tôi ở đây chỉ là để trả nợ thôi, chỉ cần ông giúp tôi, tôi có thể rời đi rồi." Thạch Lập nói vô cùng kích động, như thể thật sự có chuyện đó vậy.

Nếu không biết chuyện gì đang xảy ra, Tiểu Bảo cũng sắp tin lời Thạch Lập nói rồi.

Người này thật là lợi hại, tính kế người khác đến cả cha mình cũng có thể tính kế.

Cậu bây giờ dường như đã biết tại sao lúc đó Thạch Lập lại muốn thêm một điều khoản như vậy.

Thì ra là biết người nhà họ Thạch là loại người gì, để làm một sự đảm bảo cho mình.

Hắn cũng rất hiểu người nhà họ Thạch, họ sẽ không bỏ tiền ra để xử lý những chuyện này cho hắn.

Họ chỉ muốn nhận được lợi ích từ hắn.

Chỉ cần lợi ích này không còn, thì trong mắt họ hắn chính là một kẻ vô dụng. "Thế nào?

Ông nghĩ kỹ chưa?" "Chuyện của mày tự mình xử lý, dựa vào đâu mà bắt gia tộc làm việc cho mày?

Hơn nữa còn phải dốc cạn cả gia tộc." Thạch lão bản mặt đen như mực, nói không chút khách khí.

Thạch Lập nghe vậy vô cùng tán đồng: "Lời này nói không sai, nhưng nếu đã như vậy, ông lại có tư cách gì đến dạy tôi phải làm thế nào?

Còn hết lần này đến lần khác đến tìm tôi?" "Mày..." "Lời này tôi chỉ nói một lần, đồ ở đây là của Ngọc Vương phủ, các người muốn tính kế như vậy, không sợ bị xử lý sao?" Thạch Lập không chút khách khí hỏi.

Thạch lão bản tức không nhẹ, sao ông ta lại sinh ra một đứa con vô dụng như vậy?

Có lợi ích tốt như vậy cũng không biết lấy. "Thạch lão bản còn có gì muốn nói không?" Tiểu Bảo đợi hai cha con nói xong mới lên tiếng hỏi. "Là đưa năm mươi vạn lượng đưa Thạch Lập đi, hay là sau này tránh xa nó ra một chút, đừng để nó liên lụy đến các người?" Tiểu Bảo cười như không cười hỏi.

Thạch lão bản hôm nay cái gì cũng không được, tâm trạng vốn đã rất không tốt.

Bây giờ lại nghe Tiểu Bảo nói như vậy, tâm trạng lại càng khó chịu hơn. "Nếu ông không đi, vậy thì mọi chuyện sai trái Thạch Lập làm đều do các người gánh chịu.

Vừa hay gần đây có một số chuyện Thạch Lập làm sai, ta lần này đến đây chính là để trừng phạt nó, Thạch lão bản có muốn giúp nó gánh chịu phần hình phạt này không?

Cũng không nặng lắm, chỉ là đánh năm mươi trượng thôi." Tiểu Bảo nói vô cùng bình tĩnh.

Một câu nói khiến sắc mặt Thạch lão bản xanh mét, ông ta nhìn Thạch Lập một hồi lâu rồi trực tiếp xoay người rời đi. "Thạch lão bản, hôm nay ông đã đi rồi, vậy thì sau này đừng đến tìm Thạch Lập nữa.

Nếu để ta biết ông lại đến quấy rầy người của nhà ta, ta sẽ khiến nhà các người phải trả giá đắt.

Đừng nghi ngờ, chuyện cỏn con này nếu ta muốn làm thì cũng chỉ là dễ như trở bàn tay." Tiểu Bảo nói từng chữ một.

Thạch lão bản tức không nhẹ, nhưng không làm gì được Tiểu Bảo, chỉ riêng thân phận của Tiểu Bảo đã khiến ông ta chùn bước.

Thậm chí không dám có chút hỗn xược. "Tiểu thiếu gia lo xa rồi, nếu Thạch Lập là người của cậu thì không có bất kỳ quan hệ gì với chúng tôi nữa." "Tốt lắm, anh đã nói vậy thì hãy nhớ kỹ lời của mình.

Thạch Lập là người của Ngọc Vương phủ, sau này đừng tùy tiện đến tìm anh ta." Giọng Tiểu Bảo rất nhẹ, nhưng lại như nhát búa nện mạnh vào tim ông ta.

Cảm giác này khiến Thạch lão bản cảm thấy có chút mất mặt.

Ông ta sa sầm mặt mày rồi bỏ đi, lúc đi còn không thèm liếc nhìn Thạch Lập một cái.

Tuy đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thật sự chứng kiến, trong lòng Thạch Lập ít nhiều vẫn có chút phức tạp, cũng có chút khó chịu.

Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh: "Anh đang nghĩ gì vậy?" "Tôi không hiểu lắm, năng lực của tôi cũng không thua kém gì các anh em trai, tại sao bọn họ lại không thích tôi đến vậy?" Thạch Lập không hiểu sao lại nói ra suy nghĩ trong lòng mình, hơn nữa còn nói với một đứa trẻ mười tuổi. "Chuyện này có gì lạ đâu?

Không thích một người lẽ nào cần lý do sao?

Tại sao bọn họ đuổi anh ra khỏi gia tộc, anh đã quên rồi à?" Tiểu Bảo nhìn Thạch Lập, nghiêm túc hỏi.

Thạch Lập lập tức biến sắc.

Khi đó bị đuổi khỏi gia tộc thực ra chỉ vì một chuyện vô cùng đơn giản, đó là anh đã không nghe theo sự sắp đặt của họ.

Chỉ vì thế mà anh bị đuổi khỏi gia tộc.

Sau này gặp được Tiểu Bảo, rồi lại nhìn thấy bộ mặt đó của họ.

Chương 1662

Trong khoảng thời gian này, ông ta đến tìm anh, thái độ tốt đẹp biết bao, kết quả một khi anh nói đến chuyện tiền bạc, cả con người liền thay đổi, cứ như thể anh đã làm ra chuyện gì thương thiên hại lý lắm vậy. "Xem ra anh đã nghĩ rất thông suốt rồi, mục đích ông ta đến tìm anh, anh cũng biết.

Một người như vậy, một tình thân như vậy, anh có chắc là thứ anh muốn không?" Thạch Lập nghiêm túc suy nghĩ rồi lắc đầu: "Đây không phải thứ tôi muốn, họ đối với tôi chỉ là lợi dụng mà thôi, muốn từ chỗ tôi có được đồ của Tứ Quý.

Đến lúc đó, nếu những chuyện này bị Ngọc Vương phủ biết được, tôi sẽ có kết cục thế nào cũng không cần nghĩ nhiều là biết." "Xem ra anh thật sự rất thông minh.

Ông ta muốn lợi dụng tình thân để khiến anh làm sai, mang lại lợi ích cho bọn họ.

Một khi bên tôi xảy ra chuyện không hay, họ sẽ đổ hết mọi trách nhiệm lên người anh, để anh làm kẻ chết thay, còn họ thì chẳng hề hấn gì, lại còn có thể hưởng thụ lợi ích mà anh mang lại." Giọng Tiểu Bảo rất nhẹ, nhưng Thạch Lập đều nghe thấy cả.

Trước đây anh chưa bao giờ nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy phiền vì họ cứ đến tìm hết lần này đến lần khác.

Sau khi mọi chuyện hôm nay xảy ra, Thạch Lập mới biết mục đích của họ rốt cuộc là gì.

Mục đích chính là không cần trả bất cứ giá nào mà vẫn có được tất cả mọi thứ.

Nhưng những thứ này có dễ dàng có được như vậy sao? "Tôi biết rồi, sau này đối với nhà họ Thạch cứ vậy đi, làm một người xa lạ cũng rất tốt." Thạch Lập cười nói.

Sau khi nói ra câu này, tâm trạng của Thạch Lập bỗng nhiên nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Khi mới đến Tứ Quý, anh đã từng nghĩ nhất định phải khiến những người đó hối hận.

Sau này thấy họ hết lần này đến lần khác tìm đến, trong lòng anh thực ra vô cùng hả hê.

Nhưng bây giờ, tâm cảnh của anh lại trở nên bình yên, dường như chuyện của họ đã hoàn toàn không còn quan trọng nữa. "Xem ra chuyện lần này đến rất đúng lúc, khiến anh cũng đã có sự thay đổi lớn." Tiểu Bảo cười rộ lên.

Làm như vậy cũng là chuyện tốt. "Đúng vậy, chuyện lần này cảm ơn cậu, cậu lại một lần nữa giúp tôi nhận ra họ là loại người gì." Thạch Lập nhìn Tiểu Bảo, nói một cách vô cùng nghiêm túc. "Không cần khách sáo, anh biết đối phương là loại người gì là chuyện tốt." "Người đứng sau chuyện của Quán Vũ, tôi sẽ cho người đi điều tra, có điều sau này có thể sẽ phải giám sát nhà họ Thạch một thời gian." Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Thạch Lập nói.

Thạch Lập ngẩn ra, có chút ngạc nhiên: "Tại sao?" "Anh nghĩ hôm nay sau khi bị mất mặt ở đây, ông ta sẽ làm gì?

Nếu có một người đến tìm ông ta, nói có thể giúp ông ta cùng đối phó Tứ Quý, đối phó Ngọc Vương phủ, nếu là anh, anh sẽ đồng ý hay từ chối?" Lòng Thạch Lập lạnh đi, anh biết Tiểu Bảo muốn nói gì: "Tôi hiểu rồi, nếu sau này họ thật sự làm ra chuyện như vậy, cứ làm theo lẽ phải thôi, đây là do họ tự tìm lấy." Bất kể là Tứ Quý hay Ngọc Vương phủ đều không phải là nơi họ có thể tùy tiện chọc vào.

Nếu ông ta cho rằng theo người khác là có thể đối phó Ngọc Vương phủ, vậy thì thật sự là sai lầm lớn. "Rất tốt, yên tâm, đối với người vô tội, chúng tôi sẽ không ra tay." "Vậy là được rồi." Được rồi, lần này tôi qua đây chỉ để xem tình hình bên anh thế nào, nếu đã biết rồi thì tôi đi trước đây.

Tiểu Bảo đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Quyết định năm đó của cậu quả nhiên không sai, có Thạch Lập ở đây, những việc cậu muốn làm đều trở nên đơn giản hơn nhiều.

Nhà họ Thạch này chính là đã vứt bỏ một người vô cùng hữu dụng cho gia tộc.

Đương nhiên điều này đã không còn quan trọng nữa, vì bây giờ người này là của Ngọc Vương phủ bọn họ.

Thạch Lập bước lên phía trước: "Cậu không lo bọn họ lén lút đối phó cậu sao?" "Ám vệ bên cạnh tôi không dưới hai mươi người, anh nghĩ bọn họ đến tìm tôi thì ai sẽ là người xui xẻo?" Không những vậy, võ công của bản thân cậu cũng không tệ, tự vệ không thành vấn đề.

Thạch Lập bị dáng vẻ này của Tiểu Bảo chọc cười, xem ra là anh đã nghĩ nhiều rồi. "Vậy thì tốt, cậu tự mình cẩn thận." "Tôi biết rồi." Tiểu Bảo dẫn người rời đi.

Đi được không lâu, người bên cạnh liền phát hiện tình hình: "Thiếu gia, phía sau có người." "Vậy sao?

Muốn theo thì cứ để chúng theo đi, cho người đi tra xem là người nhà nào." Tiểu Bảo tùy ý ra lệnh, không hề để những người này vào mắt.

Bám theo thì chúng dám, nhưng trước khi có sự chắc chắn tuyệt đối, chúng không dám động thủ với cậu.

Dù sao thì động thủ với cậu mà không thành công, cái giá phải trả sẽ rất lớn. "Vâng." Tiểu Bảo dẫn người đi dạo bên ngoài rất lâu, kết quả chẳng thu được gì, điều này khiến cậu có chút thất vọng. "Xem ra chúng sẽ không động thủ rồi, chuẩn bị một chút chúng ta về nhà, vừa hay về nói cho cha biết tình hình bên này." Tiểu Bảo ở lại đây hai ngày, kết quả đám người phía sau chỉ cho người bám theo cậu chứ không có ý định động thủ.

Điều này làm Tiểu Bảo mất kiên nhẫn, trực tiếp dẫn người về nhà.

Tuy nhiên, Tiểu Bảo đã tính sai.

Vì chúng không động thủ trong thành, nhưng lại động thủ trên đường, ở một đoạn đường không một bóng người. "Tô thiếu gia, gia chủ của chúng tôi có lời mời." "Mời bản thiếu gia đi làm khách là phải trả giá đắt đấy, các ngươi chắc chứ?" Tiểu Bảo nhìn bọn họ đầy ẩn ý, lời nói ra khiến người ta có chút rợn tóc gáy.

Thị vệ bên cạnh có chút bất lực, xem ra thiếu gia lại muốn động thủ rồi. "Đưa Tô thiếu gia đi." Tất cả mọi người cùng xông lên, muốn bắt Tiểu Bảo đi, kết quả thị vệ bên cạnh cậu quá lợi hại, bọn họ nhất thời không làm gì được. "Toàn một lũ vô dụng." Lúc này, một nhóm người khác xuất hiện, trông thực lực mạnh hơn không ít.

Tiểu Bảo rất hài lòng về điều này: "Tốt lắm." Sau một tiếng "tốt lắm", các ám vệ cũng theo đó mà đến: "Ta muốn bắt sống, gửi về cho chú Nam Kiều làm người thử thuốc." Chú Nam Kiều nghiên cứu thuốc mới, người thử thuốc là thứ không thể thiếu. "Vâng, thiếu gia." Tiểu Bảo cứ thế đứng tại chỗ nhìn bọn họ giao đấu.

Có kẻ muốn đến đối phó Tiểu Bảo, cũng bị thị vệ bên cạnh đánh bay ra ngoài.

Khi tất cả mọi người đều bị bắt, Tiểu Bảo thong thả đi tới, từ trên cao nhìn xuống những kẻ đang nằm trên mặt đất, cười nói: "Xem ra các ngươi vẫn không thể bắt ta đi được nhỉ." "Đem về cho chú Nam Kiều, đừng để chúng chết." Tiểu Bảo lạnh lùng nói. "Vâng." Tiểu Bảo dẫn người về vương phủ, Tô Ngọc thấy con trai ra ngoài một chuyến lại dẫn về một đám người, ánh mắt hơi lạnh đi: "Có chuyện gì vậy?" "Là kẻ đến đối phó con, muốn mời con đi làm khách, nhưng không thành công." Tiểu Bảo cười hì hì nói.

Tô Ngọc đưa tay lên trán, bất lực lắc đầu: "Biết là ai không?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Cái này con thật sự không biết là ai, còn chưa kịp hỏi.

Nhưng sau này giao cho chú Nam Kiều, chú ấy hẳn sẽ cho con một câu trả lời hài lòng." Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Tô Ngọc bất lực lắc đầu: "Con cho người đưa chúng đến chỗ Nam Kiều đi, rồi kể cho cha nghe tình hình của con." "Vâng ạ." Không cần Tiểu Bảo ra lệnh, thị vệ của cậu đã đưa người đi rồi.

Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, kể lại chuyện có người đối phó Tứ Quý, cũng như chuyện nhà họ Thạch muốn thông qua Thạch Lập để có được đồ của Tứ Quý cho Tô Ngọc nghe. "Cha, con thấy sau lưng nhà họ Thạch chắc chắn còn có người khác, nếu không chỉ dựa vào họ thì không dám động thủ với chúng ta đâu." Tiểu Bảo trầm giọng nói. "Đúng vậy, con định thế nào?" Tô Ngọc không lập tức đưa ra quyết định, mà hỏi ý kiến của Tiểu Bảo. "Con đã cho người theo dõi nhà họ Thạch rồi, có tin tức gì chắc cũng cần chút thời gian.

À đúng rồi cha, bên Thạch Lập đã tra xem rốt cuộc là ai muốn động thủ với Tứ Quý, nhưng vẫn chưa tra ra được, cha giúp con tra một chút được không?" Tiểu Bảo mong đợi nói.

Nếu có cha giúp đỡ, chuyện bên này hẳn sẽ rất nhanh có kết quả.

Chương 1663

"Được, lát nữa cha sẽ ra lệnh cho người đi điều tra.

Về chuyện này, con có suy nghĩ gì không?" Anh vẫn muốn biết rốt cuộc Tiểu Bảo nghĩ thế nào.

Tiểu Bảo im lặng không nói, sắp xếp lại dòng suy nghĩ một lúc mới lên tiếng: "Cha, con nghĩ có lẽ là cùng một nhóm người với những kẻ chúng ta gặp trước đây." Cậu biết người nhà họ Miêu mà Tô Ngọc mang về trước đó không phải là kẻ chủ mưu thực sự.

Chỉ là họ vẫn chưa nói ra thông tin cần thiết, mà Tô Ngọc cũng không nghĩ đến việc dùng một số thủ đoạn.

Điều này khiến Tiểu Bảo có chút khó hiểu. "Tại sao lại nói vậy?" "Những kẻ trước đây muốn có được Dưỡng Sinh Sơ Quả đều bị cha xử lý rồi, thậm chí không dám tiếp tục xuất hiện.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện loại người này, hơn nữa thủ đoạn rất giống nhau, nếu không phải cùng một nhóm người thì có chút khó nói phải không ạ?" Tiểu Bảo nói ra suy nghĩ của mình.

Cậu có cảm giác những người này là cùng một phe. "Rất thông minh, nhưng tình hình cụ thể đợi bên cha tra ra rồi sẽ nói cho con biết." "Vâng, vậy con đi làm việc khác đây." "Đi đi." Sau khi Tiểu Bảo đi, Nguyên Bảo bước tới, Tô Ngọc nói: "Cho người đi tra chuyện Tiểu Bảo nói, còn có người nhà của Thạch Lập nữa." "Vâng." Tô Ngọc ngồi trên ghế, suy nghĩ xem kẻ đứng sau rốt cuộc khi nào mới đến tìm mình đây?

Anh đã bắt đầu mong đợi rồi.

Nam Kiều nhận được những người thử thuốc mà Tiểu Bảo gửi đến thì vô cùng phấn khởi.

Vốn nghĩ rằng xương cốt của đám người này sẽ cứng rắn ít nhiều, kết quả chưa được bao lâu, những gì cần nói đều đã nói, những gì biết cũng đã khai.

Chỉ có điều, thông tin họ muốn lại không nhiều lắm.

Nam Kiều dẫn Minh Uyển đến chỗ Tô Ngọc. "Ngọc ca ca, những người mà Tiểu Bảo gửi đến chỗ em lúc trước, đã có thông tin rồi." "Sao rồi?" "Bọn họ nhận lệnh đến gây sự với Tiểu Bảo, nhưng người kia khi gặp họ luôn trốn trong áo choàng, ngay cả giọng nói cũng cố ý thay đổi." "Còn những chuyện khác, họ cũng không biết gì hữu ích." Nam Kiều không hài lòng lắm với kết quả này.

Tô Ngọc ánh mắt có vẻ suy tư, sau đó gật đầu tỏ ý đã biết. "Ngọc ca ca, tiếp theo chúng ta làm gì đây?

Có cần thẩm vấn người nhà họ Miêu mang về không?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc có suy nghĩ của riêng mình, người chắc chắn phải thẩm vấn, nhưng không phải bây giờ. "Ngọc ca ca, anh không muốn thẩm vấn họ sao?

Tại sao?" Sớm biết tin tức không phải tốt hơn sao?

Sao anh lại không vội vàng gì cả? "Em rất vội sao?" "Không phải, biết là ai thì chúng ta cũng dễ chuẩn bị, dù sao những người này cũng rất đáng ghét." Nam Kiều nhíu mày, bất mãn nói.

Anh có chút ác cảm với những kẻ vọng tưởng những thứ không thuộc về mình. "Trong lòng ta đã có người tình nghi, mãi chưa có được tin tức mong muốn, có lẽ hắn cũng sắp đến rồi." Tô Ngọc giải thích.

Nam Kiều vẻ mặt kỳ quái nhìn Tô Ngọc, cuối cùng chọn không hỏi

nữa.

Sự kiểm soát của Tô Ngọc đối với những chuyện này đã đạt đến mức biến thái.Nếu đã như vậy, anh còn đi làm những chuyện này làm gì?

Tự tìm việc cho mình.

Một thời gian sau đó, phía xưởng rượu liên tục có người đến dò xét, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đều giả vờ không biết.

Mà người nhà họ Miêu vẫn không có ý định nói cho Tô Ngọc biết sự thật, Tô Ngọc cũng như thể đã quên mất họ. "Thiếu gia, người nhà họ Miêu đã đến." Hôm đó, Nguyên Bảo từ ngoài bước vào, mày nhíu chặt, vẻ mặt có chút nghiêm túc. "Ồ?

Miêu Cảnh đến à?" Nhìn dáng vẻ nghiêm túc này của Nguyên Bảo, Tô Ngọc liền biết người mình đoán đã đến.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thiếu gia, sao người biết hắn đã đến?" Hình như cậu ta còn chưa nói với thiếu gia chuyện này mà?

Thiếu gia làm sao biết được? "Đã đoán được rồi, cho người vào đi, đi gọi cả Tiểu Hòa đến đây nữa." Tô Ngọc nhìn ra ngoài, không biết đang nghĩ gì.

Chỉ là ánh mắt kia có chút sâu thẳm, khiến người ta không hiểu được bước tiếp theo anh rốt cuộc muốn làm gì.

Vương Cẩn Hòa đến trước cả Miêu Cảnh.

Lúc Nguyên Bảo cho người đi gọi, cô vẫn còn đang ủ rượu mới. "Có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa ngồi xuống, cầm lấy tách trà bên cạnh uống một ngụm lớn. "Tiểu Hòa, trà không phải uống như vậy đâu." Uống từng ngụm lớn như trâu uống nước vậy.

Vương Cẩn Hòa xua tay, cạn lời nói: "Em khát chết đi được, đâu có thời gian mà uống từng ngụm nhỏ như vậy?" "Nếu là trà nóng, xem em làm thế nào." Tô Ngọc hết cách với Vương Cẩn Hòa, chỉ có thể nói vậy.

Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa cũng không còn gì để nói: "Em lại không phải đồ ngốc, sờ vào tách trà thấy nóng, em chắc chắn sẽ không uống rồi." Anh thật sự nghĩ cô là đồ ngốc à?

Rõ ràng sờ vào đã nóng mà còn uống.

Trong lúc hai người nói chuyện, Miêu Cảnh đã theo Nguyên Bảo đi vào.

Nhìn thấy Miêu Cảnh, động tác uống trà trong tay Vương Cẩn Hòa dừng lại một chút, sau đó quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt mang theo vài phần lo lắng.

Anh không thẩm vấn người nhà họ Miêu, không điều tra sâu vụ này, có phải đã sớm đoán được sẽ có kết quả này rồi không? "Chàng…" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, không kìm được có chút lo lắng.

Chàng sẽ không có chuyện gì chứ?

Tô Ngọc cười với Vương Cẩn Hòa, là chuyện trong dự liệu. "Tô Ngọc, chúng ta lại gặp nhau rồi." Miêu Cảnh nhìn Tô Ngọc cười nói, dáng vẻ như thể hai người có quan hệ rất tốt. "Ngươi không ở lại nhà họ Miêu, dẫn người đến chỗ ta làm gì?" Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Miêu Cảnh nhận ra sự lạnh nhạt của Tô Ngọc, giả vờ không vui nói: "Thấy ta, ngươi có vẻ không vui lắm?" "Ngươi nghĩ ta nên vui sao?"Nếu Miêu Cảnh muốn diễn, vậy anh sẽ diễn cùng Miêu Cảnh một chút. "Ta hẳn là chưa làm gì chọc giận ngươi chứ?

Cần gì phải đối xử với ta như vậy?" Miêu Cảnh có chút bất mãn

nói.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Miêu Cảnh bất mãn nói gì đó, sắc mặt vẫn luôn bình thản, không có phản ứng gì nhiều.

Chương 1664

Miêu Cảnh nói một hồi phát hiện Tô Ngọc căn bản không nghe mình nói, liền có chút đau đầu nói: "Ngươi rốt cuộc có nghe ta nói không vậy?" "Ngọc ca, anh có khách à?" La Hậu dẫn Diêu Thi Hàm đến thì thấy bên Tô Ngọc dường như có khách, có chút kinh ngạc nhìn Miêu Cảnh, đây không phải là chú của Miêu Tỳ sao? "Chú của Miêu Tỳ?

Ông đến đây làm gì?" Nhà họ Miêu không phải là gia tộc ẩn thế sao?

Sao cứ có người chạy ra ngoài vậy?

Miêu Cảnh nói xong thấy Tô Ngọc không lên tiếng, bây giờ vừa hay có La Hậu đỡ lời giúp, bèn mở miệng nói: "Ta chỉ đến làm ăn với Tô Ngọc một chuyến, ngươi hà tất phải lạnh nhạt với ta như vậy." Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn Miêu Cảnh như vậy.

Ánh mắt đó khiến Miêu Cảnh bất giác dời tầm nhìn của mình đi.

Tô Ngọc cúi đầu, che đi cảm xúc trong mắt, khiến Miêu Cảnh không nhìn thấy sự châm biếm trong mắt anh.

Nhưng tia châm biếm này lại vừa hay bị La Hậu nhìn thấy.

Anh liếc nhìn Miêu Cảnh một cái, người này đã làm gì Ngọc ca?

Tại sao lại khiến Ngọc ca có biểu cảm như vậy?

Họ không phải là bạn sao?

Sao một thời gian không gặp, cảm giác hai người như đã biến thành kẻ thù. "Lần này ta có một mối làm ăn muốn tìm ngươi, ngươi thấy thế nào?" Không để ý đến sự nghi hoặc của La Hậu và biểu cảm của Tô Ngọc, Miêu Cảnh nói ra mục đích của mình. "Nói nghe thử."

Thấy Tô Ngọc dường như có hứng thú với mối làm ăn này, Miêu Cảnh cũng trở nên nghiêm túc. "Ta muốn mua tất cả rượu của ngươi, giá cả chắc chắn sẽ không đưa cho ngươi quá thấp." Miêu Cảnh lo Tô Ngọc nghĩ giá hắn đưa ra quá thấp, vội vàng mở miệng nói.

Tô Ngọc khẽ cười, trong giọng nói có một ý vị không thể tả.

La Hậu nhìn Miêu Cảnh như nhìn một kẻ thiểu năng, chú của Miêu Tỳ sao lại có thể nói ra lời này? "Ngươi cười gì?" "Ngươi có biết rượu của ta trị giá bao nhiêu tiền không?" Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh đầy ẩn ý hỏi. "Chẳng qua cũng chỉ vài chục vạn lượng, chút tiền đó ta vẫn có thể lấy ra được." Đối với rượu của Tô Ngọc, Miêu Cảnh không nghiên cứu kỹ lưỡng, đều là Miêu Tỳ mua, hắn cũng không hỏi giá Miêu Tỳ, chỉ biết nó rất tốt cho sức khỏe.

Ánh mắt Vương Cẩn Hòa lạnh đi, còn La Hậu cũng cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Vài chục vạn lượng?

Miêu Cảnh đang đùa cái gì vậy?

Miêu Cảnh thấy mình nói xong, Tô Ngọc vẫn không lên tiếng, không nói tốt cũng không nói không tốt, cứ thế nhìn hắn, ánh mắt đó khiến hắn cảm thấy mình như vô cùng ngu ngốc: "Đồng ý hay không ngươi cũng phải nói một tiếng chứ, ngươi cứ im lặng thế này thì có ý nghĩa gì." Miêu Cảnh nói chuyện với Tô Ngọc rất tùy tiện, trạng thái này như đang nói chuyện với người nhà mình vậy. "Tô Ngọc, chúng ta là bạn bè, ta sẽ không để ngươi thiệt, nhưng cũng không thể bán cho ta quá đắt chứ?

Như vậy cả hai chúng ta đều có lời, việc ủ rượu của ngươi chắc chi phí không cao lắm nhỉ?" Miêu Cảnh nhìn Tô Ngọc tự mình nói, không ngờ đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện.

Vương Cẩn Hòa rất không thích thái độ này của Miêu Cảnh. "Giá rượu của ngươi đắt hơn bên ngoài một chút, nếu bán lẻ cũng rất phiền phức, bây giờ bán thẳng cho ta không phải tốt hơn sao?" Miêu Cảnh cảm thấy dựa vào giao tình của hắn và Tô Ngọc, làm vậy chắc không có vấn đề gì, dù sao trước đây quan hệ của hắn với Tô Ngọc khá tốt, xét cho cùng cũng đã quen biết rất lâu rồi.

Vương Cẩn Hòa cảm thấy người này không giống với người cô thấy trước đây.

Vừa định mở miệng, Tô Ngọc đã nói trước một bước. "Ngươi nghĩ rượu của bản vương thiếu người mua sao?" Tô Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi. "Chẳng lẽ không phải sao?" La Hậu như nghe thấy chuyện cười gì đó, không thể tin nổi nhìn Miêu Cảnh.

Rượu của Ngọc ca ca thiếu người mua?

Đây có lẽ là câu chuyện nực cười nhất mà anh từng nghe.

Tô Ngọc liếc La Hậu một cái, La Hậu dứt khoát ngậm miệng, kéo Diêu Thi Hàm sang một bên xem kịch.

Cho người gọi Trần Cẩm Niên đến, đợi người tới, Tô Ngọc ra lệnh: "Đi thông báo cho những người mua đã đặt trước ba tháng, chúng ta sắp xuất một lô hàng." "Vâng, vương gia." Miêu Cảnh có chút không vui: "Tô Ngọc, ngươi có ý gì?

Ta muốn mua tất cả rượu mà ngươi còn cho người đến, quá không nể mặt rồi đấy?" "Ta đã đồng ý bán cho ngươi rồi sao?" Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh nhíu mày hỏi.

Anh đã đồng ý bán hết rượu của mình cho Miêu Cảnh từ khi nào?

Miêu Cảnh nhìn Tô Ngọc, thấy anh từ đầu đến cuối biểu cảm đều rất lạnh nhạt, nhíu mày nói: "Tô Ngọc, ta đến đây với thành ý." Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh trước mặt, phảng phất như người trước mặt chỉ là một người bình thường: "Ngươi không cần dùng cách này để thăm dò ta, rượu của ta sẽ không chỉ bán cho một người." "Còn nữa, Miêu Cảnh, ngươi đừng lợi dụng chút quan hệ giữa chúng ta để nói với ta những chuyện này." "Tô Ngọc, giá ta có thể đưa ra cũng sẽ không thấp hơn bao nhiêu, thậm chí có thể đưa giá cao hơn." Thấy Tô Ngọc rất không hài lòng việc hắn lợi dụng quan hệ hai người để nói chuyện, hắn bèn thay đổi thái độ.

La Hậu thực sự không nghe nổi nữa: "Ông có biết rượu của Ngọc ca ở đây bao nhiêu tiền một cân không?" Cái gì cũng không biết mà dám huênh hoang nói có thể đưa giá cao hơn?

Ai cho ông mặt mũi vậy?

Miêu Cảnh nhíu mày: "Có thể cao đến đâu, chẳng phải một hai trăm lượng một vò rượu sao?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Miêu Cảnh: "Rượu của ta hiện tại không có rượu mới, bán ra đều là rượu trên ba tháng.

Loại từ ba đến sáu tháng, một cân một nghìn lượng, từ sáu tháng đến một năm, một nghìn rưỡi lượng một cân, từ một năm đến hai năm, hai nghìn lượng một cân, từ ba năm đến dưới năm năm thì xem ngày định giá, khoảng năm nghìn lượng một cân.

Ngươi nói với bản vương là sẽ đưa cho bản vương giá cao hơn à?" Thực ra giá này có chút ảo, nhưng Tô Ngọc muốn cho Miêu Cảnh biết, có những thứ không phải hắn muốn mua hết là có thể mua hết. "Nói giá xong rồi, ta nói cho ngươi biết kho của ta, rượu từ ba đến sáu tháng, ta có khoảng một nghìn năm trăm cân, từ sáu tháng đến một năm có năm trăm cân, loại hai năm có năm trăm cân, từ ba năm đến dưới năm năm có năm trăm cân, trên năm năm có một nghìn cân.

Ngươi nói với ta là ngươi mua hết à?" Tô Ngọc như nghe thấy chuyện cười gì đó, châm biếm nói.

Vương Cẩn Hòa vô cùng tán đồng gật đầu: "Rượu của chúng tôi bây giờ không bán tùy tiện, tất cả đều xem tâm trạng của chàng, chàng vui thì bán, không vui thì không bán." Khách hàng của họ muốn mua rượu đều phải chờ, Miêu Cảnh mặt mũi cũng thật lớn.

Mới đến đã muốn họ bán hết tất cả rượu.

Chuyện này ngây thơ đến mức nào chứ?

Miêu Cảnh kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, rượu của anh lại đắt đến vậy sao? "Tô Ngọc, chúng ta dù sao cũng là bạn bè, ngươi…" "Bạn bè thì sao?" Anh cũng có thể không làm bạn với Miêu Cảnh bất cứ lúc nào. "Chẳng lẽ không thể phá lệ một lần sao?" "Không thể, ở chỗ của ta, quy củ do ta định.

Nguyên Bảo, tiễn khách." Tô Ngọc hoàn toàn không muốn nói nhiều với Miêu Cảnh, trực tiếp tiễn khách.

Miêu Cảnh vốn nghĩ dựa vào quan hệ của hắn và Tô Ngọc, dù Tô Ngọc không bán hết cho hắn thì cũng sẽ bán một phần, nhưng không ngờ người ta lại trực tiếp tiễn khách, đuổi hắn đi, đây không phải là đang tát vào mặt hắn sao?

Tiểu Bảo và các em vui vẻ từ ngoài bước vào, trên tay còn xách rất nhiều hoa quả: "Mẹ, mẹ làm đồ ăn cho chúng con được không?" "Các con hái nhiều thế à?" "Dạ, chúng con thấy nhiều quả chín rồi nên hái một ít." Nói xong, Tiểu Bảo chú ý đến người bên cạnh, rồi cảm thấy mặt người này có gì đó không ổn.

Cậu đi đến trước mặt Miêu Cảnh, nhìn trái nhìn phải, trong lúc Miêu Cảnh còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên ra tay.

Tô Ngọc khẽ cười, chống cằm nhìn Tiểu Bảo nghịch ngợm.

Chương 1665

"Tô Ngọc, ngươi trông chừng con trai ngươi một chút, nó làm vậy có quá đáng không?" "Chỉ là đùa với ngươi một chút thôi mà." Tô Ngọc tùy ý nói.

Lúc này, Tiểu Bảo đã thành công.

Trong tay cậu còn cầm một miếng mặt nạ da người. "Con đã nói sao mặt này trông kỳ quái thế, hóa ra là dịch dung.

Cha, cha có quen người này không?" "Tiểu Bảo, đi gọi chú Nam Kiều của con đến đây." Tô Ngọc nhìn người này cảm thấy có chút quen mắt, nhưng nghĩ kỹ lại không nhớ ra là ai.

Vẫn phải để Nam Kiều đến mới được.

Lúc Tiểu Bảo đi gọi Nam Kiều, người dịch dung thành Miêu Cảnh định động thủ, nhưng trước khi ra tay đã bị Tô Ngọc phế bỏ, ném xuống đất. "Muốn đối phó con trai ta ngay trước mặt ta à?

Ngươi là cái thá gì?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn kẻ bị ném trên đất.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn cảnh này, nhất thời không phản ứng kịp: "Đây là dịch dung?" "Đúng, chính là dịch dung." Nam Kiều bị Tiểu Bảo kéo đến, có chút bất lực: "Tiểu Bảo, con ít nhất cũng phải nói cho ta biết con gọi ta đến làm gì chứ?" Chẳng nói chẳng rằng đã kéo thẳng anh đến đây. "Nam Kiều, ta muốn biết người này là ai, bất kể dùng cách gì." Tô Ngọc chỉ vào người trên đất nói.

Một câu "bất kể dùng cách gì", Nam Kiều liền biết người này chắc chắn đã chọc giận Ngọc ca rồi. "Được, giao cho em." Nam Kiều kéo người đi.

Không lâu sau, anh quay lại. "Là người của Miêu Cảnh." Tô Ngọc đã sớm đoán được, chỉ là khi nghe Nam Kiều nói, tâm trạng vẫn có chút phức tạp.

Phái một người như vậy đến thăm dò anh, thật sự rất thú vị. "Ngọc ca, Miêu Cảnh này rốt cuộc muốn làm gì?" "Sẽ nhanh chóng biết thôi." Tô Ngọc ánh mắt sâu thẳm nói.

Hai ngày sau, một người bị phế võ công bị ném vào nơi Miêu Cảnh đang ở tạm.

Nhìn thấy người đó, sắc mặt Miêu Cảnh lập tức thay đổi.

Hắn bước tới nhìn người trên đất, xương cốt toàn thân đều bị phế.

Không có một khúc xương nào lành lặn, cho dù muốn chữa trị cũng không kịp nữa. "Có chuyện gì?" "Tô Ngọc… biết…" Lời chưa nói xong, người đã chết.

Miêu Cảnh nhìn thị vệ đã chết, hắn biết thị vệ bị thương thành ra thế này đều do Tô Ngọc làm.

Anh ta có thể không nể tình với mình mà làm ra chuyện như vậy, không gì khác hơn là vì sự thăm dò của hắn đã khiến Tô Ngọc bất mãn. "Chủ tử, chúng ta nên làm gì?

Tiếp tục đi tìm Tô Ngọc sao?" "Đi." Không những phải đi, mà còn phải mang theo lễ vật. "Đi chuẩn bị một ít lễ vật, sau đó gửi đến cho Tô Ngọc." "Vâng." Miêu Cảnh mang theo lễ vật, ngày hôm sau liền đến nhà Tô Ngọc.

Tuy nhiên, khi đến, hắn còn không vào được cửa: "Nguyên Bảo, Tô Ngọc đâu?" "Ở trong nhà, nhưng thiếu gia chúng tôi đã nói không gặp.

Miêu nhị gia, mời ngài về." Nguyên Bảo làm động tác mời.

Miêu Cảnh nhíu mày: "Là Tô Ngọc nói?" Vâng, thiếu gia chúng tôi nói, nếu đã để người của mình đến vương phủ làm càn, thậm chí động thủ với thiếu gia của chúng tôi, thì nên trả giá cho việc đó.

Sắc mặt Miêu Cảnh lập tức thay đổi, hắn nhìn Nguyên Bảo, mày nhíu chặt: "Không thể nào." Hắn chỉ cho người đến thăm dò Tô Ngọc, chứ không hề bảo người động thủ với con của Tô Ngọc.

Nguyên Bảo mặt vẫn giữ nụ cười, chỉ là nụ cười đó không chạm đến đáy mắt: "Nếu không, Miêu nhị gia nghĩ tại sao thiếu gia của chúng tôi lại phải ra tay hạ sát người của ngài?" Miêu Cảnh nhìn Nguyên Bảo với sắc mặt âm trầm, xem ra Tô Ngọc là cố ý.

Để người đến trước mặt hắn rồi mới hết mạng.

Đây là lời cảnh cáo của Tô Ngọc dành cho hắn. "À phải rồi, thiếu gia nhà chúng tôi bảo tôi nhắc nhở Miêu nhị gia một câu, thứ không phải của mình thì đừng nghĩ đến, tay đừng duỗi quá dài, cẩn thận móng vuốt bị chặt đứt." Nguyên Bảo dùng giọng nói ôn hòa nhất để nói ra những lời cay độc nhất.

Nụ cười trên mặt Miêu Cảnh suýt nữa không giữ được: "Tô Ngọc có phải đã hiểu lầm gì không?" "Có phải hiểu lầm hay không, Miêu nhị gia hẳn là người biết rõ nhất." Nếu bây giờ nó không muốn gặp ta, vậy ta đi trước.

Chuyện này là sơ suất của ta, ta sẽ cho nó một lời giải thích." Nguyên Bảo như nghe thấy chuyện cười gì đó: "Người đã chết rồi, không biết Miêu nhị gia định giải thích với thiếu gia chúng tôi thế nào?

Trực tiếp quất xác sao?" Miêu Cảnh nhíu mày nhìn Nguyên Bảo, rất không hài lòng với lời nói của cậu ta: "Nguyên Bảo, cẩn thận lời nói." Dù sao người đó cũng là người của hắn, sao có thể bị cậu ta đối xử như vậy?

Huống hồ người đã chết rồi, làm vậy có phải hơi quá đáng không?

Nếu không làm được, vậy ngài giải thích với thiếu gia chúng tôi thế nào?

Dùng mấy món đồ rách nát này của ngài để giải thích à?" Nguyên Bảo liếc nhìn những thứ họ mang đến. "Tài sản của thiếu gia chúng tôi giàu có ngang một nước, bảo bối càng nhiều không đếm xuể, ngài nghĩ ngài lấy cái gì ra để giải thích với thiếu gia chúng tôi được?" Nguyên Bảo không hề tức giận, ngược lại còn thản nhiên hỏi.

Nếu nói Tô Ngọc không thiếu gì, thì chắc chắn là không thiếu tiền.

Miêu Cảnh nhíu mày nhìn Nguyên Bảo, không phản bác được lời cậu ta nói, vì đây đều là sự thật. "Miêu nhị gia, nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây, các vị xin tự nhiên." Miêu Cảnh nhìn Ngọc Vương phủ, sau đó tầm mắt chuyển sang xưởng rượu bên cạnh, mặc dù khoảng cách có hơi xa, hắn vẫn có thể ngửi thấy mùi rượu thoang thoảng.

Thật là một hương vị say lòng người.

Vốn tưởng rằng dựa vào quan hệ của họ, Tô Ngọc ít nhiều sẽ nể mặt, nhưng bây giờ xem ra, cái gọi là nể mặt, Tô Ngọc căn bản sẽ không cho hắn.

Không những vậy, còn khiến hắn mất mặt, và lần thăm dò này chính là kết quả cuối cùng. "Chủ tử, chúng ta rời đi hay tiếp tục đợi?" "Đi thôi." Miêu Cảnh không phải loại người thích ngồi chờ chết.

Sau này tính cách khác vậy, không thể quang minh chính đại, vậy thì dùng thủ đoạn khác là được.

Chỉ cần có được thứ hắn muốn, bất chấp tất cả.

Lúc Miêu Cảnh đi xuống thì gặp Lạc Diễm, hắn cười với cô một cái, nhưng Lạc Diễm không thèm liếc nhìn hắn một cái mà đi thẳng. "Chủ tử, bọn họ quá kiêu ngạo rồi." Sắc mặt Miêu Cảnh âm trầm nhìn

Lạc Diễm rời đi, người bên cạnh Ngọc Vương quả nhiên không tầm thường.

Nhưng Lạc Diễm cũng quả thực đáng kiêng dè, vì uy lực của thuốc nổ trong tay hắn rất lớn, võ công của bản thân cũng không thấp. "Chúng ta đi." Nhưng hắn rất muốn biết, sau khi mất đi sự che chở của Tô Ngọc, liệu bọn họ có còn ngông cuồng như vậy không.

Muốn hạ gục bọn họ, có lẽ người cần đối phó đầu tiên chính là Tô Ngọc nhỉ?

Chương 1666

Thị vệ đi theo Miêu Cảnh rời đi, trong lòng vẫn có chút bất bình.

Sau khi về nơi ở, Miêu Cảnh viết thư cho Miêu Tỳ, bảo cậu từ nhà sang đây một chuyến. "Chủ tử, ngài bảo Miêu Tỳ thiếu gia qua đây có phải không ổn lắm không?" Thị vệ chần chừ một lúc rồi nói.

Dù sao thì tình cảm giữa Miêu Tỳ thiếu gia và bọn họ vẫn rất tốt, sau khi Miêu Tỳ thiếu gia đến, liệu cậu có bằng lòng giúp họ ra tay không? "Cậu ta cũng là người của Vong Ưu thành, hẳn là sẽ có chuyện để nói với bọn Nam Kiều hơn.

Ngoài ra, đi điều tra tình hình bên cạnh con gái Tô Ngọc đi." Là tiểu công chúa của Ngọc Vương phủ, người bên cạnh chắc cũng không ít đâu nhỉ?

Thị vệ lập tức có chút lo lắng nhìn Miêu Cảnh: "Thiếu gia, ngài định..." "Yên tâm, ta không làm gì đâu, chỉ là mời cô bé về nhà chúng ta chơi mấy ngày thôi, vài hôm sau sẽ đưa người về." Mặc dù Miêu Cảnh nói vậy, nhưng thị vệ đứng bên cạnh đã hiểu ý hắn.

Hắn muốn dùng con gái của Ngọc Vương để ép anh ta thỏa hiệp.

Nhưng mọi chuyện có thật sự đơn giản như vậy không?

Ngọc Vương thật sự sẽ nghe lời hắn, hay trực tiếp thỏa hiệp ư?

Hắn ta luôn cảm thấy có gì đó không đúng. "Còn không mau đi?" Thấy thị vệ cứ đứng đó không nhúc nhích, Miêu Cảnh cau mày nói. "Vâng." Thị vệ đành bất lực lắc đầu rời đi.

Miêu Cảnh ngồi trên ghế nhìn mọi thứ bên ngoài, nói thật lòng, hắn rất thích con gái của Tô Ngọc.

Một cô bé ngoan ngoãn đáng yêu như vậy, mang về nhà nhất định sẽ rất thú vị nhỉ? *** "Ngọc ca, lúc tôi qua đây có thấy Miêu Cảnh ở cửa, lần này mới là hàng thật đúng không?" Lạc Diễm vào phòng, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nói với Tô Ngọc về việc gặp Miêu Cảnh ở cửa. "Ừ, tôi không cho hắn vào." "Ngọc ca, tôi thấy Miêu Cảnh này sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy đâu." Mặc dù khi thấy mình hắn ta còn cười một cái, nhưng nụ cười đó khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Nhìn thôi đã thấy khó chịu. "Cái tôi muốn chính là hắn không bỏ qua như vậy." "Nguyên Húc, đi đưa người nhà họ Miêu tới đây." Tô Ngọc cuối cùng cũng nhớ tới những người nhà họ Miêu đang bị giam giữ.

Khi người nhà họ Miêu được đưa tới, tuy vẫn còn sống nhưng chắc chắn đã sống không tốt. "Các ngươi muốn che giấu cho kẻ đứng sau, chỉ tiếc là các ngươi không thể giấu được." Sắc mặt một người trong số họ hơi thay đổi, lẽ nào anh ta đã biết hết rồi sao? "Ngọc Vương, ngài đừng có ở đây moi lời chúng tôi." Đừng tưởng làm vậy thì họ sẽ nói cho Tô Ngọc biết ai mới là kẻ chủ mưu. "Ta nghĩ cái tên Miêu Cảnh này chắc không cần các ngươi phải nói cho ta biết." Hai chữ "Miêu Cảnh" khiến sắc mặt họ thay đổi, Tô Ngọc vậy mà đã biết rồi sao?

Sao có thể... "Các ngươi nói xem, Miêu Cảnh tự tin đến mức nào mà dám dựa vào quan hệ giữa chúng ta để cho người dịch dung rồi đến thử dò xét bản vương?

Dịch dung thì thôi đi, lại còn không biết giả cho giống một chút, đến con trai ta cũng không lừa được." Tô Ngọc vô cùng tiếc nuối lắc đầu nói.

Nghe lời Tô Ngọc, mấy người họ cảm thấy hành động này của Miêu Cảnh thật khó hiểu, nhị gia đang làm gì vậy?

Bọn họ đã cố gắng không khai ra, không phải để hắn ta làm trò vô ích như thế. "Các ngươi đoán xem tiếp theo hắn sẽ làm gì?

Cứ thế bỏ qua, hay là kéo cả nhà họ Miêu xuống nước đây?" Tô Ngọc chống cằm, cười như không cười nói. "Rốt cuộc ngài muốn làm gì?" Người nhà họ Miêu có chút căng thẳng hỏi.

Nếu Tô Ngọc muốn đối phó với nhà họ Miêu... kết quả này bọn họ không dám nghĩ tới.

Nhà họ Miêu còn rất nhiều người vô tội, hoàn toàn không biết gì về chuyện này. "Những người khác trong nhà họ Miêu không biết những chuyện này." Một người trong số họ khó khăn nói.

Hy vọng Tô Ngọc có thể tha cho những người khác trong nhà họ Miêu. "Thì sao?

Nhà họ Miêu đối phó với bản vương, cho dù bản vương trực tiếp ra tay, những người trong nhà các ngươi có thể nói gì?

Lúc bắt các ngươi đi, bản vương đã cho họ một cơ hội rồi." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Trước đây anh đã biết phía sau còn có người, nhưng không nói nhiều, nhưng những người này dường như không hiểu ý anh.

Khi anh đã bỏ qua, họ vẫn chạy đến tính kế, âm mưu chiếm đoạt thứ trong tay anh.

Họ coi Tô Ngọc anh là hạng người gì? "Đây là lỗi của bọn tôi, bọn họ..." "Thế nào?" Ánh mắt Tô Ngọc lạnh như băng nhìn bọn họ, có những kẻ đúng là không biết điều. "Phế võ công, gửi về cho Miêu Cảnh." Tô Ngọc trước giờ không làm gì họ, không phải vì muốn moi thông tin gì từ họ, mà chỉ là đang chờ đợi, sau đó cảnh cáo Miêu Cảnh mà thôi.

Chỉ là một thuộc hạ của Miêu Cảnh, vẫn chưa đủ để hắn biết chuyện gì không nên làm.

Nếu như vậy vẫn không thể cảnh cáo Miêu Cảnh, vậy thì anh chỉ có thể chọn ra tay với nhà họ Miêu. "Lạc Diễm, cậu chuẩn bị đi." Tô Ngọc không hề né tránh người nhà họ Miêu, nhìn Lạc Diễm mà ra lệnh.

Lạc Diễm khẽ nhướng mày: "Ngọc ca định đối phó với nhà họ Miêu sao?" "Ừ, nếu nói chuyện tử tế họ không hiểu, vậy thì đừng trách tôi dùng thủ đoạn khác thường." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh lẽo, quá tam ba bận, anh đã cho họ hai cơ hội rồi. "Không vấn đề." Mấy người nhà họ Miêu bị phế võ công, ném đến nơi ở của Miêu Cảnh.

Tình trạng của họ giống hệt thuộc hạ trước đó của Miêu Cảnh, toàn thân xương cốt đều gãy nát.

Miêu Cảnh kinh ngạc nhìn họ, những người này vậy mà đều còn sống?

Đã gần một tháng trôi qua, Tô Ngọc lại có thể để những kẻ tính kế mình, bắt đi Vương Cẩn Hòa còn sống sót ư?

Sao có thể? "Các ngươi sao vậy?" "Ngọc Vương không động đến chúng tôi, ngài ấy... ngài ấy đã để Lạc Diễm bắt đầu chuẩn bị." "Nếu nhị gia tiếp tục... tiếp tục tính kế Ngọc Vương phủ, ngài ấy sẽ...

Chương 1667

trực tiếp ra tay với nhà họ Miêu." Mấy người đứt quãng truyền đạt xong những lời cần nói thì tắt thở.

Khả năng khống chế chuẩn xác đến mức này khiến Miêu Cảnh không rét mà run.

Rốt cuộc họ đã làm thế nào để khiến những người này chết, nhưng trước khi chết lại có thể nói hết những lời cần nói?

Thị vệ nhìn mấy người đã chết trên đất cũng cảm thấy da đầu tê dại.

Ngọc Vương thật sự quá đáng sợ.

Rốt cuộc anh ta đã làm thế nào? "Chủ tử, Ngọc Vương đây là..." "Hắn đang cảnh cáo ta." Miêu Cảnh trầm giọng nói.

Thủ đoạn này của Tô Ngọc, ngoài việc cảnh cáo ra thì không còn ý nghĩa nào khác.

Lần đầu tiên Tô Ngọc đã nghi ngờ nhưng không nói gì, chỉ bắt mấy người này đi, lần thứ hai là người của hắn dịch dung đến thử dò xét Tô Ngọc.

Lần thứ ba, cũng chính là lần này.

Tô Ngọc để Lạc Diễm chuẩn bị, cũng là lời cảnh cáo cuối cùng cho hắn, nếu còn tiếp tục ra tay, anh ta sẽ không quan tâm những người khác trong nhà họ Miêu có vô tội hay không nữa.

Miêu Cảnh đột nhiên bật cười, muốn ra tay với nhà họ Miêu ư?

Vậy thì hắn sẽ chống mắt lên xem, cuối cùng người thắng sẽ là hắn hay là Tô Ngọc.

Thị vệ bên cạnh vừa nhìn đã biết Miêu Cảnh muốn làm gì, hắn vẫn chưa từ bỏ, vẫn muốn có được thứ trong tay Vương gia.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, rất có thể sẽ khiến nhà họ Miêu chọc phải Tô Ngọc.

Đến lúc đó, nhà họ Miêu sẽ bị hủy trong chốc lát.

Chỉ là hắn thân phận thấp kém, dù có nói chủ tử cũng chưa chắc đã nghe, chỉ có thể hy vọng thiếu gia sau này có thể nghĩ thông suốt hơn một chút.

Năm ngày sau Miêu Tỳ đến.

Sau khi đến nơi, cậu cau mày nhìn Miêu Cảnh: "Chú út, rốt cuộc chú gọi cháu đến làm gì?" "Ta muốn cháu giúp ta một việc." Miêu Cảnh nhìn Miêu Tỳ nói. "Việc gì?" "Đưa ta đến nhà Tô Ngọc một chuyến." Việc Miêu Cảnh nhờ Miêu Tỳ giúp thực ra rất đơn giản.

Chỉ là để Miêu Tỳ đưa hắn đến Ngọc Vương phủ một chuyến.

Miêu Tỳ cau mày nhìn Miêu Cảnh, ánh mắt có chút khó hiểu: "Không phải chứ chú út, chú nghĩ sao vậy?

Quan hệ của cháu với Tô Ngọc còn không tốt bằng chú với anh ta, chú bảo cháu đưa chú đến Ngọc Vương phủ?" "Ta và cậu ta có chút hiểu lầm, cậu ta không muốn gặp ta, nên ta mới nghĩ đến việc nhờ cháu qua giúp một tay." Miêu Cảnh nói với vẻ rất bất đắc dĩ.

Khiến Miêu Tỳ có chút mờ mịt.

Cậu nhìn Miêu Cảnh với vẻ mặt nghi ngờ: "Chú chắc chắn chỉ là chút chuyện nhỏ, không có gì khác chứ?" "Tất nhiên." "Được thôi, vậy cháu thử xem." Miêu Tỳ cau mày nói. "Tốt." Miêu Tỳ cùng Miêu Cảnh đến Ngọc Vương phủ.

Vừa đến cửa đã bị người chặn lại. "Hai vị xin mời về cho." Miêu

Tỳ bị thái độ này của Tô Ngọc làm cho có chút khó hiểu, Tô Ngọc bị làm sao vậy? "Tôi muốn gặp Vương gia của các vị." "Vương gia đã nói, người nhà họ Miêu đến đây, một mực không gặp." Vệ sĩ ở cửa nhìn họ lạnh lùng nói.

Lời này chỉ là thông báo cho bọn Miêu Tỳ biết.

Còn Miêu Tỳ thì lại bị làm cho ngơ ngác: "Không phải chứ, nhà chúng tôi đắc tội gì với Tô Ngọc sao?

Người lần trước không phải anh ta đã đưa đi, nhà chúng tôi cũng đã xin lỗi rồi mà?" "Chuyện này thì ngươi phải hỏi người bên cạnh ngươi rồi." Miêu Tỳ quay đầu nhìn Miêu Cảnh bên cạnh: "Chú út, rốt cuộc là sao vậy?

Chú đã làm gì mà Tô Ngọc đến cả chúng ta cũng không muốn gặp?" "Không có gì." Miêu Cảnh lắc đầu, thản nhiên nói, như thể thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Ngược lại, vệ sĩ bên cạnh nói với giọng bực bội: "Cho người dịch dung thành bộ dạng của ngươi, giả vờ đến mua rượu, thực chất là muốn ép giá rượu của Vương gia chúng ta?

Lại còn cậy mình có chút quan hệ với Vương gia chúng ta, rồi vênh váo trước mặt Vương gia và Vương phi, đó là chú nói không có chuyện gì sao?" "Vương gia chúng ta đã nói, lời cần nhắn đã nhắn rồi, còn về việc các người định làm gì, đó là chuyện của các người, không liên quan đến chúng ta." Miêu Tỳ nghe mà ngớ cả người, khi nhận thấy sắc mặt Miêu Cảnh thay đổi, cậu cũng ý thức được lời tên vệ sĩ này nói là thật.

Miêu Cảnh thật sự đã làm chuyện này.

Miêu Tỳ vừa định nói thì thấy mấy đứa trẻ xách giỏ cùng một đám thú cưng đi tới.

Khi nhìn thấy cô bé bên cạnh Tiểu Bảo, ánh mắt Miêu Cảnh cứ dán chặt vào cô bé.

Cảm nhận được một luồng ánh mắt ác ý, Liệt Dương và Thang Viên cùng lúc vây quanh mấy đứa trẻ, đồng thời vào tư thế tấn công.

Miêu Cảnh căn bản không để chúng vào mắt, khi mấy đứa trẻ đến gần, hắn đột nhiên ra tay.

Hơn nữa mục tiêu vô cùng rõ ràng, chính là vì Ngôn Hi.

Ngay khi Miêu Cảnh sắp chạm vào Ngôn Hi, hắn đột nhiên bị Liệt Dương húc văng ra, Thang Viên và đồng bọn cùng lúc ra tay, cắn chặt lấy Miêu Cảnh.

Nếu không phải Miêu Cảnh né nhanh, thì không phải là quần áo bị xé rách, mà là cánh tay sẽ bị Thang Viên cắn bị thương.

Miêu Tỳ bị biến cố đột ngột này dọa giật nảy mình, không dám tin nhìn Miêu Cảnh: "Chú út, chú làm gì vậy?

Mau dừng tay!" Hắn có biết mình đang làm gì không?

Miêu Cảnh sao có thể nghe lời Miêu Tỳ?

Sau khi né được đòn tấn công của Thang Viên và đồng bọn, hắn lại lao về phía Ngôn Hi, lúc này người bên cạnh hắn đã xuất hiện giúp chặn Liệt Dương và Thang Viên.

Miêu Cảnh thấy bên cạnh chúng không có ai đi theo, chỉ có đám thú cưng này, bây giờ đám thú cưng cũng bị người của hắn chặn lại, hắn muốn xem mấy đứa trẻ này còn làm gì được.

Miêu Cảnh chỉ muốn bắt Ngôn Hi đi, không có ý nghĩ gì khác.

Tuy nhiên, ngay khi chạm vào Ngôn Hi, một ông lão đã bước ra: "To gan thật, dám cướp người của nhà ta." Miêu Cảnh chỉ liếc nhìn ông lão một cái, không mấy để tâm, nhưng khi nhìn thấy người này, sắc mặt Miêu Tỳ đã thay đổi: "Vũ lão, sao ông lại ở đây?" Vũ lão quay đầu nhìn Miêu Tỳ một cái: "Là cậu à." Lời vừa dứt, người đã đến trước mặt Miêu Cảnh, ra tay không hề nương tình.

Miêu Cảnh bị ông lão một chưởng đánh bay ra ngoài, còn chưa kịp phản ứng đã bị một cước đá văng xuống đất.

Nhìn thấy những người từ trong vương phủ đi ra, Miêu Tỳ chỉ cảm thấy hoàn toàn xong đời rồi.

Cậu quay đầu nhìn Miêu Cảnh một cái, rốt cuộc hắn có biết mình đang làm gì không?

Mấy đứa con của Tô Ngọc chính là bảo bối được cả Vong Ưu thành cưng chiều.

Là những tiểu tổ tông mà ngay cả Thẩm lão đại cũng phải đối xử dịu dàng. "Tô Ngọc, thủ hạ lưu tình." Miêu Tỳ thấy Tô Ngọc định ra tay với Miêu Cảnh, vội vàng lên tiếng.

Chương 1668

Thế nhưng Tô Ngọc không thèm để ý đến Miêu Tỳ, mà nhìn người bên cạnh: "Trừ Miêu Cảnh ra, những kẻ khác không một ai được sống." "Vâng." La Hậu ra tay tàn nhẫn nhất: "Dám động đến Hi Hi, các ngươi to gan thật." Tô Ngọc giao những người này cho La Hậu và đồng bọn, rồi đi đến bên cạnh Tô Ngôn Hi, đưa tay bế cô bé lên: "Sao rồi?

Sợ không?" Tô Ngôn Hi vội vàng lắc đầu: "Cha, con không sợ." Tô Ngọc cười, xoa đầu Tô Ngôn Hi: "Đưa tiểu thư và các thiếu gia về đi." "Vâng." "Bảo nhà bếp chuẩn bị ít thịt, cho Liệt Dương và đồng bọn ăn thêm." "Vâng." Liệt Dương đi đến trước mặt Tô Ngọc, cọ cọ vào tay anh như đang an ủi.

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Liệt Dương, trong mắt tràn đầy ý cười.

Quả nhiên vẫn là Liệt Dương đáng yêu nhất.

Sau khi bọn trẻ đã rời đi, nụ cười trên mặt Tô Ngọc dần biến mất, thay vào đó là một cơn bão tố kinh hoàng.

Đi đến trước mặt Miêu Cảnh, Tô Ngọc một cước đá văng hắn ra, lực đạo mạnh đến mức có thể thấy qua việc Miêu Cảnh hộc máu: "Ta đã cảnh cáo ngươi chưa?" Lần này đến lần khác tìm đến gây phiền phức cho anh, thật sự coi anh dễ bắt nạt sao.

Miêu Tỳ nhìn Tô Ngọc đang nổi giận, cậu không dám chọc vào anh lúc này.

Cảm thấy Tô Ngọc lúc này rất đáng sợ. "Lúc ta đưa người đến cho ngươi, Lạc Diễm đã rời khỏi Ngọc Vương phủ rồi, ngươi nói xem cậu ta đi đâu?" Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh đang hộc máu hỏi.

Miêu Cảnh không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng Miêu Tỳ thì khác: "Tô Ngọc, anh để Lạc Diễm đi làm gì?" "Lần đầu tiên, Miêu Cảnh cho người bắt Tiểu Hòa, âm mưu tính kế thứ trong nhà ta, ta chỉ bắt đi mấy người, không truy cứu quá đáng." "Lần thứ hai, cho người dịch dung thành hắn, muốn mua hết rượu quý của ta, cho người đến xưởng rượu nhà ta hòng chiếm công thức nấu rượu, liên kết với kẻ khác đối phó với Tứ Quý nhà ta, định chiếm Tứ Quý Cư làm của riêng." "Hai lần đó ta đều không nói gì, nể tình xưa mà cho hắn cơ hội." Miêu Tỳ không dám tin nhìn Miêu Cảnh, hắn và Tô Ngọc không phải là bạn bè sao?

Sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Giữa họ có hiểu lầm gì chăng? "Tô Ngọc, có phải có hiểu lầm gì không?

Chú út của tôi và anh quan hệ tốt như vậy, sao chú ấy có thể..." Cậu phải dập tắt một số ý định của Tô Ngọc vào lúc này, nếu không nhà họ Miêu sẽ tiêu đời.

Có lợi hại đến mấy cũng không chịu nổi bị thuốc nổ làm nổ tung. "Nguyên Bảo, đưa bằng chứng cho Miêu Tỳ xem, xem có phải là hiểu lầm không, xem chú út của cậu ta đã làm những gì sau lưng bọn họ." Nguyên Bảo đưa những bằng chứng họ đã thu thập được cho Miêu Tỳ.

Miêu Tỳ càng xem càng kinh hãi, cuối cùng không dám tin nhìn Miêu Cảnh.

Đây thật sự là chuyện mà người chú không màng quyền thế làm ra sao? "Chú út, tại sao chú lại làm vậy?

Chú có biết làm vậy sẽ mang lại phiền phức lớn thế nào cho nhà chúng ta không?" Miêu Tỳ giận dữ chất vấn.

Tô Ngọc đã cho cơ hội, thậm chí mấy ngày trước cũng đã cảnh cáo, kết quả Miêu Cảnh vẫn ra tay.

Không những ra tay, mà còn định ra tay với con gái của Tô Ngọc.

Anh ta có ba người con trai, chỉ có một cô con gái.

Dám động đến con gái anh ta, Tô Ngọc không phát điên mới lạ.

Miêu Cảnh khẽ cười: "Tô Ngọc, ngươi vẫn không dám ra tay với nhà họ Miêu." Miêu Tỳ đang không ngừng nghĩ cách để Tô Ngọc không truy cứu chuyện này nữa, kết quả Miêu Cảnh vẫn còn ở đây chọc giận Tô Ngọc.

Hắn có biết mình đã chọc phải ai không? "Chú có thể đừng nói nữa được không?" Hắn tưởng Tô Ngọc thật sự không dám sao?

Miêu Cảnh thật quá ngây thơ. "Chỉ với những người trong tay Tô Ngọc, không phải là đối thủ của nhà họ Miêu." Thời gian qua lâu như vậy, cao thủ nhà họ Miêu nhiều không đếm xuể, chỉ với đám người của Tô Ngọc căn bản không phải là đối thủ. "Vậy sao?

Vậy chúng ta cứ chống mắt lên xem." Tô Ngọc khẽ nói, cắt ngang lời Miêu Tỳ.

Nhìn bộ dạng đó của Tô Ngọc, Miêu Tỳ nuốt nước bọt: "Anh...

Tô Ngọc, anh định làm gì?" "Để Miêu Cảnh xem ta có thật sự không làm gì được không." Tô Ngọc gọi những người khác đến: "Viết thư cho Thẩm lão đại, ta muốn một tốp người giỏi nhất, tốt nhất là một trăm người." "A Ngọc, đây là định dẫn chúng ta đi chơi à?" "Ừ, Miêu Cảnh động thủ với Hi Hi, định bắt con bé đi." Vừa nghe có người muốn bắt tiểu bảo bối của nhà mình, người của Vong Ưu thành mặt đều sầm lại, đi tới đá một cước, cuối cùng cảm thấy chưa hả giận lại đá thêm một cước nữa. "Ngươi dám động đến tiểu công chúa của Vong Ưu thành chúng ta?

To gan thật." Bọn họ thực sự rất thích Hi Hi.

Hi Hi cũng đáng yêu như Triệt Nhi và bọn trẻ.

Miêu Tỳ không dám tưởng tượng sau khi Tô Ngọc gọi người của Vong Ưu thành ra thì nhà họ Miêu sẽ thành ra thế nào: "Tô Ngọc, đừng, những người khác đều vô tội." "Vô tội?

Ta đã cảnh cáo các ngươi rồi." "Chuyện này... cha tôi và ông nội tôi đều không biết chú út tôi sẽ làm những chuyện này." Anh ta không thể vì chuyện này mà trực tiếp ra tay với nhà họ Miêu. "Miêu Cảnh vì có nhà họ Miêu chống lưng nên mới không sợ hãi khi làm chuyện với mình, một khi nhà họ Miêu không còn, hắn cũng không thể tiếp tục ngông cuồng nữa, đúng không?" Tô Ngọc khẽ nói.

Giọng điệu bình tĩnh như đang nói hôm nay thời tiết rất đẹp.

Miêu Tỳ sắp chửi thề đến nơi rồi.

Cậu hung hăng trừng mắt nhìn Miêu Cảnh: "Tô Ngọc, anh bình tĩnh chút, chuyện này tôi sẽ về nói với ông nội và cha tôi, nhất định sẽ cho các anh một lời giải thích." "Không cần cậu đi đâu, Lạc Diễm sẽ nói rõ với họ." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Miêu Tỳ da đầu tê dại, Lạc Diễm căn bản không nghe lời người khác, Tô Ngọc bảo hắn phá hủy nhà họ Miêu, trước khi chưa phá hủy xong, không ai có thể khiến Lạc Diễm dừng tay. "Tô Ngọc, anh..." "Ta đã cho các ngươi mặt mũi rồi, hai lần." "Nhưng có kẻ lại được voi đòi tiên, coi sự nhẫn nhịn của ta là dễ bắt nạt sao?

Một lần quá đáng hơn một lần thì thôi đi, còn dám động đến con gái ta." "Miêu Tỳ, ngươi có biết kẻ cuối cùng định động đến con ta có kết cục thế nào không?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Miêu Tỳ.

Anh không thích Miêu Tỳ lắm, nhưng cũng không ghét đến vậy. "Thế nào?" "Người đầu tiên hạ độc con trai ta là đại hoàng tử Lỗ quốc, cuối cùng Lỗ quốc biến thành Dụ Hòa quận.

Người thứ hai định bắt Tiểu Bảo và bọn trẻ để uy hiếp ta là một vị vương gia, bây giờ cỏ trên mộ đã cao ba thước rồi, không chỉ vậy, cả gia tộc bị diệt.

Đây là lần thứ ba có kẻ muốn động đến con của ta, ngươi nói xem, nhà họ Miêu các ngươi lấy gì ra để đền?" Tô Ngọc nhìn Miêu Tỳ hỏi.

La Hậu bên cạnh lúc này chen vào: "Miêu Tỳ, đừng nghi ngờ lời Ngọc ca nói, anh ấy đều nói thật, không đùa với cậu đâu." Miêu Tỳ toàn thân lạnh buốt, đang định nói gì đó thì nghe Tô Ngọc nói tiếp: "Người nhà các ngươi bắt vợ ta, ta không động đến các ngươi là nể tình lúc đó ta chưa đến, ngươi đối xử với vợ ta còn coi như khách sáo, nếu không lúc đó nhà họ Miêu các ngươi đã phải trả giá đắt rồi." Miêu Tỳ biết lúc này dù cậu nói gì cũng vô dụng, chỉ có thể cười khổ nói: "Tôi chỉ hy vọng anh tha cho những người vô tội." "Vô tội?

Miêu Tỳ, có phải ta chưa đánh cho nhà các ngươi đau, nên các ngươi đều nghĩ ta rất dễ nói chuyện?" Miêu Tỳ cay đắng nhìn Tô Ngọc, một khi Tô Ngọc làm thật, thì hoàn toàn xong đời. "Tô Ngọc, sau này tôi sẽ để cha và ông nội tôi đến xin lỗi anh, hy vọng anh cho chúng tôi thêm một cơ hội nữa, còn về Miêu Cảnh, chúng tôi không quản được nữa." Miêu Tỳ nghiến răng nói.

Tô Ngọc quay người rời đi, Nam Kiều cầm hóa thi thủy biến người của Miêu Cảnh thành vũng máu, còn Miêu Cảnh đã bị người của Tô Ngọc đưa vào trong.

Về phần La Hậu, anh ta đi đến bên cạnh Miêu Tỳ, đưa tay vỗ vai cậu, nhún vai nói: "Cậu tự lo liệu đi, lần này Ngọc ca thật sự rất tức giận." Một khi Ngọc ca thật sự dùng đến thế lực của Vong Ưu thành, nhà họ Miêu cứ chờ bị diệt tộc đi.

Chuyện này Ngọc ca tuyệt đối có thể làm được.

Chương 1669

Miêu Tỳ không còn cách nào khác, vội vã thúc ngựa quay về.

Tuy nhiên, khi cậu về đến nơi, Lạc Diễm đã nhận được tin tức của Tô Ngọc.

Đọc xong, hắn ta vui vẻ đến nhà họ Miêu.

Đêm khuya thanh vắng, nhà họ Miêu vang lên tiếng nổ lớn.

Người nhà họ Miêu đang say giấc đều bị đánh thức.

Họ vội vã đến nơi xảy ra vụ nổ, đó là lầu chứa sách của nhà họ Miêu.

Bây giờ đã bị san thành bình địa, chỉ còn lại những mảnh tường vỡ.

Cha của Miêu Tỳ nhìn thấy Lạc Diễm đang ngồi trên đống đổ nát, sắc mặt có chút khó coi: "Ngươi là Lạc Diễm?

Tại sao lại ra tay với nhà chúng ta?" Hơn nữa còn là phá hủy lầu chứa sách của nhà họ. "Ngọc ca ra lệnh." "Tô Ngọc?

Không phải anh ta đã không truy cứu nữa sao?

Hơn nữa người lần trước anh ta cũng đã bắt đi rồi, tại sao còn muốn ra tay với nhà họ Miêu?" Miêu gia chủ nghiến răng, giận dữ nói.

Lạc Diễm bật cười: "Ngọc ca đã cho nhà các ngươi cơ hội, kết quả các ngươi không quản được người nhà mình." "Cái gì?" Miêu gia chủ cau mày nhìn Lạc Diễm, hắn nói câu này rốt cuộc có ý gì?

Cái gì gọi là không quản được người nhà mình?

Lạc Diễm vui vẻ đưa hết bằng chứng cho họ: "Xem trước rồi hẵng cãi nhau với tôi, trước đó thì ngậm miệng lại." Sau khi Miêu gia chủ và lão gia tử xem xong tất cả bằng chứng, trong mắt đều là vẻ không thể tin nổi: "Miêu Cảnh?" "Ừ, không sai, lúc Ngọc ca gửi thư đến, Miêu Cảnh đang dẫn người đi tìm Hi Hi, người dẫn đường là con trai ông, Miêu Tỳ." Lạc Diễm nhìn sắc mặt họ thay đổi trong chốc lát mà cảm thấy thật thú vị.

Có thể thấy những người này biến sắc như vậy thật không tồi. "Không thể nào." Miêu Tỳ đối với những thứ này căn bản không có hứng thú, sao cậu ta có thể dẫn đường? "Tại sao không thể?

Đây chính là chuyện Miêu Cảnh làm ra, trước khi tôi đến, Ngọc ca còn đặc biệt đi cảnh cáo hắn ta rồi." Chỉ tiếc là Miêu Cảnh tưởng rằng thuộc hạ không dám làm gì.

Bởi vì phía sau có nhà họ Miêu, một gia tộc ẩn thế chống lưng.

Trong lúc nói chuyện, hai nơi khác cũng truyền đến tiếng nổ.

Nghe thấy tiếng động này, mí mắt của Miêu gia chủ và Miêu gia lão gia tử giật giật, nhìn Lạc Diễm đang ngồi trước mặt họ nói cười vui vẻ, gan của người này thật sự lớn, thật sự cái gì cũng dám làm. "Lạc Diễm, đây không phải nơi khác, là nhà họ Miêu của ta, không phải nơi ngươi có thể tùy tiện làm càn." "Ngọc ca bảo tôi đến chỉ để nhắc nhở nhà các vị, bảo tôi nói cho các vị biết, chuẩn bị sẵn sàng đi, người của Vong Ưu thành có lẽ sẽ đến thăm đấy." Lạc Diễm không hề tức giận, ngược lại còn nhìn họ cười ha hả.

Vừa nghe người của Vong Ưu thành sắp đến, ánh mắt của người nhà họ Miêu đều thay đổi. "Bọn họ muốn làm gì?" "Các ngươi tưởng thân phận của Ngọc ca ở Vong Ưu thành là gì?

Địa vị của mấy đứa con của Ngọc ca ở Vong Ưu thành cao như hoàng tử công chúa của các quốc gia bên ngoài vậy, Hi Hi là đứa trẻ được mọi người ở Vong Ưu thành yêu quý nhất, Miêu Cảnh dám động đến Hi Hi, lại còn muốn bắt Hi Hi đến nhà họ Miêu làm khách như bắt cóc, đơn giản là tự tìm đường chết." Lạc Diễm hừ lạnh một tiếng.

Nói xong, hắn đứng dậy phủi lớp bụi không hề tồn tại trên người, rồi mới nhìn họ nói: "Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, tiếp theo chúc các vị may mắn." Nói xong liền dùng khinh công rời đi.

Vài cú nhảy người đã biến mất không thấy đâu.

Khi họ biết hai nơi còn lại bị phá là chỗ nào, Miêu gia chủ tức đến mức máu dồn lên não.

Lạc Diễm đã phá hủy nhà kho và cả từ đường của nhà họ.

Từ đường chỉ có bài vị là không sao, những thứ khác đã biến thành một đống đổ nát. "Lạc Diễm..." Miêu gia chủ nghiến răng nghiến lợi gọi tên Lạc Diễm, có thể thấy đã bị tức giận đến mức nào. "Dọn dẹp trước đã." "Cha..." Miêu gia chủ nhìn lão gia tử bên cạnh có chút không cam tâm, lẽ nào chuyện này họ cứ thế bỏ qua sao? "Nếu mọi chuyện thật sự như Lạc Diễm nói, thì đây là lỗi của nhà chúng ta." Lão gia tử cau mày nói.

Miêu gia chủ vẫn cảm thấy có chút không cam tâm: "Nhưng mà cha, Miêu Cảnh và Tô Ngọc là bạn bè, sao hắn có thể làm ra chuyện này?" Lão gia tử im lặng không nói, thực ra chuyện này sớm đã có manh mối rồi.

Chỉ là trước đây ông vẫn luôn không để ý mà thôi.

Bây giờ khi mọi chuyện đã xảy ra, ông mới nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề. "Chuyện này sớm đã có manh mối rồi, chỉ là mỗi người chúng ta đều không để ý, lần trước Tô Ngọc đến đây, ta cứ ngỡ hắn sẽ cứ thế bỏ qua." Nhưng ông không ngờ Miêu Cảnh không những không bỏ qua mà còn có phần quá đáng hơn. "Ngươi bảo Miêu Tỳ mau chóng quay về, chúng ta xem rốt cuộc là tình hình thế nào, nó biết chuyện chắc chắn sẽ nhiều hơn chúng ta một chút." Bây giờ không biết tình hình ra sao, chỉ có thể đợi Miêu Tỳ về mới biết được.

Miêu gia chủ bất lực nhưng cũng không còn cách nào, chỉ có thể gật đầu đồng ý: "Được, con đi viết thư cho Miêu Tỳ ngay." Tuy nhiên, thư của ông còn chưa gửi đi, Miêu Tỳ đã quay về.

Thấy Miêu Tỳ quay về, Miêu gia chủ vội vàng hỏi: "Chú út của con sao rồi?

Hắn thật sự đã làm những chuyện đó sao?" Miêu Tỳ vừa nghe đã biết mình đã về muộn một bước, khó khăn gật đầu nói: "Đúng là đã làm." "Sao con lại dẫn đường cho Miêu Cảnh?

Rốt cuộc là chuyện gì?

Con mau nói cho chúng ta biết." Bây giờ họ không có chút manh mối nào, chỉ có thể dựa vào con trai để biết một số thông tin.

Miêu Tỳ kể lại những việc Miêu Cảnh đã làm cho cha mình nghe, nói xong, cậu cười khổ nói: "Lúc con về, Tô Ngọc đã gửi thư cho Thẩm lão đại rồi, sẽ cho ít nhất một trăm cao thủ của Vong Ưu thành ra tay.

Nếu lúc đó Tô Ngọc thật sự ra tay với nhà chúng ta, e rằng nhà ta khó mà tồn tại được." Nếu không phải Miêu Cảnh kích động Tô Ngọc, mọi chuyện cũng không đến mức như bây giờ. "Cái gì?

Địa vị của nó ở Vong Ưu thành thật sự cao như vậy sao?" "Vâng, địa vị của anh ta ở Vong Ưu thành còn cao hơn cả Thẩm lão đại, hơn nữa bản thân anh ta cũng vô cùng lợi hại, mười người như con cũng không phải là đối thủ của Tô Ngọc." Miêu Tỳ cười khổ nói.

Miêu gia chủ có chút sợ hãi: "Nó lại lợi hại như vậy?

Đây thật sự là một vị vương gia sao?" "Cha, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, việc chúng ta cần làm bây giờ là làm sao để Tô

Ngọc không cho người của Vong Ưu thành ra tay.

Một khi ra tay, nhà chúng ta căn bản không chống đỡ nổi." Dù là gia tộc ẩn thế thì sao?

Có thể chống lại sự tấn công của cao thủ, hay có thể chống lại thuốc nổ của Lạc Diễm?

Đều không thể.

Hơn nữa, đừng nói gì đến gia tộc ẩn thế, nói cho hay là vậy, nói khó nghe thì thực chất chỉ là một gia tộc đã bắt đầu suy tàn mà thôi.

Chỉ có vậy, không có gì to tát cả. "Con không biết tại sao chú út lại làm vậy, nhưng lần này là chú ấy đã quá đáng." Miêu Tỳ nghiến răng, giận dữ nói.

Chương 1670

"Con cũng là người từ Vong Ưu thành ra, lẽ nào không thể nói giúp với bên Tô Ngọc sao?" Miêu gia chủ nghĩ đến con trai mình cũng từ Vong Ưu thành ra, quan hệ với Tô Ngọc chắc sẽ dễ nói chuyện hơn?

Miêu Tỳ nhìn cha mình, như đang nhìn một thứ gì đó. "Quan hệ giữa con và Tô Ngọc còn không tốt bằng quan hệ trước đây của chú út với anh ta.

Vốn dĩ theo quan hệ của họ, chú út muốn mỗi năm lấy một ít rượu từ tay Tô Ngọc cũng được, nhưng chú ấy lại muốn chiếm hết những thứ này của Tô Ngọc làm của riêng, còn muốn động đến vợ con của anh ta.

Cha có biết lần trước tại sao Tô Ngọc không ra tay với nhà họ Miêu không?" Miêu Tỳ đột nhiên hỏi. "Tại sao?" "Bởi vì lúc đó sau khi biết tình hình, thái độ của con đối với Ngọc Vương phi còn khá tốt, nên anh ta nể mặt con, nếu không lúc đó anh ta đã có thể dẫn người đến tàn sát nhà họ Miêu chúng ta rồi." Miêu Tỳ cười khổ nói.

Miêu Cảnh chắc đã coi thái độ lúc đó của Tô Ngọc là sự sợ hãi đối với nhà họ Miêu, nên mới dám làm những chuyện như vậy.

Nhưng Tô Ngọc thật sự không dễ bắt nạt như vậy.

Tay Miêu Tỳ khẽ run: "Cha, cha đi bàn bạc với ông nội đi, chuyện này nên giải quyết sớm chứ không nên trì hoãn, để lâu chỉ mang lại phiền phức cho nhà chúng ta thôi." "Được, ta đi bàn bạc với ông nội con ngay." Sau khi Miêu gia chủ đi, Miêu Tỳ mới biết Lạc Diễm đã trực tiếp cho nổ tung lầu chứa sách, nhà kho và cả từ đường của nhà mình.

Chỉ phá hủy những nơi này dường như đã là nhân từ hết mức rồi.

Gia chủ họ Miêu vội vã đến chỗ ông cụ, kể lại tất cả những gì Miêu Tỳ biết.

Ông cụ nghe xong, cười khổ nói: "Mang theo ít đồ, chúng ta đi xin lỗi." Ông tin những lời Miêu Tỳ nói đều là thật, nếu cứ tiếp tục thế này, sau này chắc chắn sẽ gây rắc rối cho gia đình mình.

Chuyện này họ quyết không thể làm. "Vâng." Gia chủ họ Miêu cũng không ngờ có ngày cha mình phải đi xin lỗi một người vai vế nhỏ hơn, nhưng không xin lỗi thì biết làm thế nào?

Chẳng lẽ đợi người của Vong Ưu Thành đến tắm máu cả nhà họ Miêu sao?

Sau khi gia chủ họ Miêu và mọi người chuẩn bị xong, Miêu Tỳ dẫn họ đến Ngọc Vương phủ.

Lúc đến nơi, họ phát hiện người của Vong Ưu Thành vậy mà đã tới rồi, ngay cả Thẩm lão đại cũng có mặt.

Nhìn thấy những người này, Miêu Tỳ tê cả da đầu, may mà họ đã đến, nếu không chuyện này e là không còn đất để nói tiếp.

Tô Ngọc nói muốn để người của Vong Ưu Thành động đến nhà họ Miêu là nói thật, không hề đùa giỡn với cậu.

May mà cha và ông nội đều tin lời cậu, rồi qua đây chuẩn bị xin lỗi.

Nếu cha và ông nội không tin lời cậu… hậu quả này Miêu Tỳ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thẩm lão đại và mọi người nhìn thấy Miêu Tỳ cùng cha và ông nội cậu, nhíu mày nói: "Miêu Tỳ, là người nhà cậu muốn bắt Hi Hi đi?

Còn bắt cả Tiểu Hòa đi nữa?" Miêu Tỳ cười khổ giải thích:

"Thẩm lão đại, chuyện này chúng tôi đều không biết, là do chú út của tôi làm." Thẩm Quyết lạnh lùng nhìn họ: "Đã là người từ Vong Ưu Thành ra ngoài, cậu nên biết A Ngọc và Tiểu Hòa có địa vị thế nào ở Vong Ưu Thành." Bây giờ tình hình của Vong Ưu Thành đã tốt lên nhiều, tất cả những điều này đều do Vương Cẩn Hòa và mọi người mang lại.

Công lao lớn nhất thuộc về Tô Ngọc.

Vậy mà họ dám động đến Tiểu Hòa và mọi người ư?

Đúng là không biết tự lượng sức mình. "Thẩm lão đại, chúng tôi đến tìm Tô Ngọc." Miêu Tỳ biết Thẩm lão đại đang cảnh cáo mình, nhưng còn biết làm sao?

Chỉ đành bất lực giải thích.

Thẩm Quyết không ngăn cản, cùng họ đi vào.

Sau khi vào trong, họ thấy Ngọc Vương phủ quả thật có rất nhiều người, ai cũng đang nhìn ngó xung quanh, hoặc đang trêu chọc thú cưng trong nhà.

Tô Ngọc thấy Miêu Tỳ đến, không hề tỏ ra ngạc nhiên chút nào. "Ngọc Vương, chúng ta có thể nói chuyện riêng được không?" Ông cụ nhà họ Miêu nhìn Tô Ngọc hỏi. "Mời." Tô Ngọc đứng dậy, dẫn người đến thư phòng.

Thẩm Quyết cũng thong thả đi theo, muốn xem ông ta định nói gì với Tô Ngọc.

Sự có mặt của Thẩm Quyết khiến ông cụ nhà họ Miêu nhíu mày, bất lực nói: "Chuyện này chúng tôi muốn nói riêng với Ngọc Vương." "Có chuyện gì mà tôi không thể nghe?

A Ngọc, cần tôi ra ngoài không?" Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc thản nhiên lắc đầu: "Không cần ra ngoài, ở đây là được rồi." Ông cụ nhà họ Miêu đành chịu, chỉ có thể nhìn Tô Ngọc nói: "Ngọc Vương, chuyện lần này là do Miêu Cảnh gây ra, liệu có thể để chúng tôi đưa Miêu Cảnh đi không?

Chuyện này chúng tôi sẽ cho ngài một lời giải thích." "Ngươi dùng thân phận gì để nói những lời này với bản vương?" Tô Ngọc lạnh nhạt hỏi.

Thấy họ không nói gì, Tô Ngọc lại tiếp tục: "Nếu đã không biết trả lời thế nào, vậy bản vương hỏi thêm một câu: các người có tư cách gì để đàm phán điều kiện với bản vương?" "Cho bản vương một lời giải thích, chỉ đánh một trận là xong sao?

Bản vương dễ nói chuyện như vậy từ khi nào?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn hai cha con họ. "Ngọc Vương có yêu cầu gì cứ đưa ra, chúng tôi có thể đáp ứng nhất định sẽ đáp ứng." Gia chủ họ Miêu suy nghĩ một lát rồi nói.

Điều kiện này chắc là đủ rồi chứ?

Không cần để Tô Ngọc tiếp tục nhắm vào nhà họ nữa.

Thế nhưng Tô Ngọc lại cười, nụ cười có phần chế nhạo: "Ồ, đáp ứng?

Bản vương muốn thứ gì mà không có được?" Hắn bây giờ muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, muốn người cũng có người, họ có thể làm gì được hắn chứ? "Tôi…" Miêu Tỳ đứng bên cạnh nhìn Tô Ngọc nói: "Tô Ngọc, chuyện này là lỗi của chú út tôi, nhà chúng tôi nhất định sẽ bồi thường cho anh, còn về việc trừng phạt chú út thế nào là tùy ở anh." Ông cụ nhà họ Miêu nghe vậy lập tức có chút bất mãn: "Miêu Tỳ, con biết mình đang nói gì không?" Cái gì gọi là tùy Tô Ngọc trừng phạt? "Ông nội, ông nghĩ đến nước này rồi, Tô Ngọc còn tha cho chú út sao?

Ông ngây thơ như vậy từ khi nào?" Đúng vậy, ông nội của cậu bây giờ thật sự ngây thơ đến nực cười.

Tô Ngọc chưa bao giờ nghĩ sẽ tha cho Miêu Cảnh.

Nếu hắn thật sự có suy nghĩ đó thì đã không ra tay với Miêu Cảnh tàn nhẫn như vậy.

Chẳng lẽ ông nội muốn vì một Miêu Cảnh mà đẩy cả nhà họ Miêu vào tai họa sao?

Bây giờ người của Vong Ưu Thành đã đến đông đủ, chỉ cần lần này họ đàm phán không thành công thì sau này về cơ bản là hết hy vọng.

Ông cụ nhà họ Miêu biết Miêu Cảnh và Tô Ngọc có quan hệ tốt nên lên tiếng: "Tô Ngọc, người cần dạy dỗ ngươi cũng đã dạy dỗ rồi, bồi thường chúng ta cũng sẽ bồi thường.

Ngươi và Miêu Cảnh quan hệ cũng không tệ, chuyện này cứ thế bỏ qua đi." "Dù sao các ngươi cũng là bạn bè, làm vậy tổn hại hòa khí, mọi người đều khó xử, ngươi nói có phải không?" Ông cụ nhà họ Miêu nhìn Tô Ngọc dò hỏi.

Tô Ngọc cười khẽ: "Ồ, ngươi đang dạy bản vương làm việc, hay đang uy hiếp bản vương?" Bạn bè?

Đây là loại bạn bè gì chứ?

Chương 1671

Miêu Tỳ có thể nghe ra sự tức giận trong giọng nói của Tô Ngọc, quay đầu nhìn ông nội mình: "Ông nội, ông có biết ông đang nói gì không?" Những lời này nói ra không nghi ngờ gì là đang chọc vào chỗ đau của Tô Ngọc.

Đây không phải là đang đàm phán tử tế, mà là đang chọc giận Tô Ngọc.

Thẩm Quyết nghe mà sắc mặt âm trầm, liếc nhìn họ một cái, lạnh lùng lên tiếng: "A Ngọc, không có gì để nói với những người này nữa, cứ để đám nhóc kia ra tay đi.

Cậu đối xử tốt với chúng nó như vậy, giờ cũng đến lúc để chúng nó làm gì đó cho cậu rồi." Tô Ngọc đối xử với bạn bè chân thành thật sự rất tốt, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, người ta đối phó với người nhà của hắn xong, hắn còn phải nói một tiếng cảm ơn sao.

Lạc Diễm tựa vào cửa, thản nhiên nói: "Xem ra chỉ nổ một tàng thư lâu, một từ đường và một nhà kho vẫn chưa đủ để các người biết điều.

Ngọc ca, lần sau nổ thẳng chỗ ở của họ luôn đi." Ba nơi hắn cho nổ tuy quan trọng nhưng sẽ không có thương vong về người, nếu nổ chỗ ở thì có thể trực tiếp tiễn họ lên trời trong giấc ngủ.

Thẩm Quyết đứng bên cạnh lần đầu tiên vô cùng tán thành lời của Lạc Diễm: "Lạc Diễm lần này nói không sai, phải ra tay ác hơn một chút, tỉnh lại có người tưởng cậu dễ bắt nạt." "Tô Ngọc, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói, cậu bình tĩnh một chút." Miêu Tỳ sợ Tô Ngọc nổi giận sẽ đồng ý ngay.

Nếu thật sự đồng ý, cậu tin rằng với tài xuất quỷ nhập thần của

Lạc Diễm, anh ta thật sự có thể làm ra chuyện như vậy. "Bản vương không có gì để nói với các người, hơn nữa người không bình tĩnh dường như không phải bản vương, mà là những người bên cạnh ngươi." Đầu ngón tay Tô Ngọc nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, ngẩng mắt nói.

Ông cụ bỗng dưng có chút không vui với thái độ của Tô Ngọc, dù sao ông cũng là trưởng bối, thái độ này của Tô Ngọc thật khiến người ta khó chịu. "Chúng ta muốn gặp Miêu Cảnh." Miêu Tỳ nghe ông nội nói chuyện với Tô Ngọc như vậy, đầu óc cũng ong lên, rốt cuộc ông nội đang nghĩ gì vậy?

Sao ông có thể nói với Ngọc Vương những lời như thế? "Ông nội, ông đừng nói nữa." Miêu Tỳ sắp bị họ làm cho tức chết rồi.

Đây là vì Miêu Cảnh mà muốn đẩy cả nhà họ Miêu ra đầu sóng ngọn gió sao? "Ông nội, ông chỉ nghĩ đến chú út, vậy ông có nghĩ đến những người của Vong Ưu Thành bên ngoài không?

Có nghĩ đến tộc nhân họ Miêu sắp bị uy hiếp không?

Chỉ vì sự ích kỷ của ông ấy mà hại những người vô tội trong nhà phải chịu phạt, bây giờ ông còn như vậy, là muốn người của Vong Ưu Thành đến nhanh hơn sao?" Miêu Tỳ sắp tức điên rồi.

Bình thường ông nội không phải như vậy, sao cứ dính đến chuyện của chú út là lại biến thành thế này?

Chỉ vì Miêu Cảnh là con út của ông, hễ gặp chuyện của Miêu Cảnh là trí thông minh của ông nội lại tụt dốc không phanh. "Miêu Tỳ, đó là chú út của con." Ông cụ rất không hài lòng với thái độ của Miêu Tỳ.

Ông đã từng nói, người nhà họ Miêu nhất định phải đối tốt với Miêu Cảnh, phải tôn trọng Miêu Cảnh.

Gia chủ họ Miêu nghe cha mình nói vậy liền nhíu mày, trong lòng cũng có chút không vui.

Miêu Tỳ nói rất đúng, bây giờ người của Vong Ưu Thành đã chuẩn bị sẵn sàng để đến nhà họ Miêu bất cứ lúc nào, họ không thể so sánh với người của Vong Ưu Thành, một khi đối phương ra tay, họ ngay cả cơ hội ngăn cản cũng không có, vậy mà bây giờ cha còn nói những lời như vậy, đây không phải là đang chọc giận họ sao?

Ông vẫn luôn biết cha mình thiên vị Miêu Cảnh hơn, nhưng khi thật sự thấy ông cụ vì Miêu Cảnh mà bất chấp tất cả, trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Rõ ràng đều là con trai, tại sao ông lại bị đối xử như vậy? "Cha, khi cha nói những lời này, cha có nghĩ đến những người khác trong gia tộc không?" Gia chủ họ Miêu không chịu nổi nữa, lên tiếng. "Nó là em trai con." "Lúc nó làm những chuyện này sao không nghĩ ta là anh trai nó, rồi bàn bạc với ta một tiếng?" Gia chủ họ Miêu bây giờ cũng rất có ý kiến với Miêu Cảnh.

Ông không biết gì cả, vậy mà lại phải đi dọn dẹp mớ hỗn độn cho Miêu Cảnh, dựa vào cái gì? "Bây giờ chẳng phải vẫn chưa có chuyện gì xảy ra sao?" Ông cụ Miêu hễ gặp chuyện của Miêu Cảnh là quên hết mọi thứ, thậm chí sự sáng suốt thường ngày cũng không còn.

Bây giờ ông chỉ nghĩ làm sao để cứu con trai về.

Đối với ông, chỉ cần con của Ngọc Vương không xảy ra chuyện gì, thì đó không phải là chuyện lớn, có cần phải làm ầm ĩ lên như vậy không?

Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh, đang định mở miệng thì nghe Thẩm Quyết nói: "A Ngọc, đã có người cho mặt mũi mà không biết điều, vậy cũng không cần giữ thể diện nữa, cứ ra tay đi." Một câu của Thẩm Quyết khiến Miêu Tỳ cảm thấy gáy mình lạnh toát. "Thẩm lão đại, chúng ta có chuyện gì cứ từ từ nói, ngài bình tĩnh trước đã." "Trước đây chịu nói chuyện với các người, là vì Miêu Tỳ cậu cũng là người từ Vong Ưu Thành ra, nhưng người nhà cậu xem ra không muốn nói chuyện với chúng tôi.

Nếu đã vậy thì cứ đánh thẳng là được, người của Vong Ưu Thành chưa bao giờ sợ hãi." Một gia tộc đang dần suy tàn mà thôi, Vong Ưu Thành căn bản không sợ.

Hơn nữa, họ còn chưa đủ tư cách để Vong Ưu Thành dốc toàn lực ra tay.

Vợ chồng Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa chính là sự cứu rỗi của mọi người ở Vong Ưu Thành.

Sau khi nhận được tin của Tô Ngọc, ai cũng rất tức giận, đều muốn qua đây, chỉ là nghĩ đến việc người đến quá đông sẽ không hay, sẽ gây hoảng loạn, hơn nữa vườn cây, ruộng rau và vườn hoa bên kia cũng cần người chăm sóc, nên mới chỉ đến từng này người.

Nếu không thì tất cả mọi người sẽ đến.

Ngay cả đám nhóc kia cũng rất tức giận. "Thẩm lão đại, chuyện này…" Miêu Tỳ không ngờ Thẩm lão đại và mọi người không ra tay ngay lập tức, lại là vì nể mặt cậu cũng là người từ Vong Ưu Thành ra, nên mới cho họ một cơ hội như vậy. "Miêu Tỳ, nếu đã ở Vong Ưu Thành lâu như vậy, cậu nên biết vợ chồng A Ngọc có ý nghĩa gì đối với chúng tôi." Miêu Tỳ lập tức im lặng, vợ chồng Tô Ngọc có ý nghĩa gì đối với người Vong Ưu Thành?

Đó tất nhiên là sự cứu rỗi!

Trước đây cuộc sống của người Vong Ưu Thành ngoài đánh nhau, uống rượu ra thì không còn gì khác, không thể rời khỏi Vong Ưu Thành, chỉ có thể ở lại đó, con người thực ra có chút chai sạn.

Nhưng từ khi Tô Ngọc đến, cuộc sống của họ đã hoàn toàn thay đổi.

Tô Ngọc sẽ thông qua việc kinh doanh của mình để mang đến cho họ những món ăn ngon, đồ chơi vui.

Sau này, rau quả dưỡng sinh và rượu do vợ anh trồng cũng được người gửi đến cho mọi người đều đặn, giúp cơ thể có chút vấn đề của mọi người từ từ điều dưỡng lại.

Sau này bên Tô Ngọc cần người giúp, thế là một số người của Vong Ưu Thành đã đến.

Sau khi đến, cuộc sống của họ thay đổi hoàn toàn, họ có vợ con của riêng mình.

Về sau, Tô Ngọc còn xây nhà riêng cho họ, người của Vong Ưu Thành đều có thể thay phiên nhau đến ở một thời gian.

Muốn làm gì thì làm, dù không làm gì cả, chỉ ăn uống vui chơi cũng được.

Những người từ chỗ Tô Ngọc trở về, tâm thái đều bình hòa hơn rất nhiều, không còn nặng nề sát khí như trước.

Từ đó trở đi, địa vị của vợ chồng Tô Ngọc ở Vong Ưu Thành đã trở nên khác biệt.

Những người đã từng ở bên Tô Ngọc sẽ kể cho những người chưa đi ở Vong Ưu Thành nghe về những việc họ làm.

Lúc đó mọi người mới nhận ra, hóa ra họ cũng có thể sống như người bình thường, chứ không phải bị giam cầm trong Vong Ưu Thành, không thể làm gì cả.

Sau này, bên Hoàng thượng cần người giúp, Tô Ngọc hỏi ý kiến họ xong, có một số người đã đến bên cạnh Hoàng thượng giúp đỡ, họ cũng đã trở về một lần, rồi biết được cuộc sống bên cạnh Hoàng thượng.

Họ sống cũng rất tốt, lúc không bận còn có thể cùng người bên cạnh uống rượu trò chuyện, dù biết họ là người từ Vong Ưu Thành đến cũng không sợ hãi họ, ngược lại còn cùng họ luyện võ công nâng cao thực lực.

Chương 1672

Cứ như thể họ không phải từ Vong Ưu Thành ra, mà là một người bình thường không thể bình thường hơn.

Cuộc sống như vậy là điều họ chưa bao giờ nghĩ tới, nên sau này họ đều thật lòng ở lại bên cạnh Hoàng thượng, giúp Hoàng thượng làm một số việc.

Cậu có thể nói thẳng rằng, nếu ai dám động đến gia đình Tô Ngọc, kết cục cuối cùng tuyệt đối sẽ khiến người của Vong Ưu Thành dốc toàn lực ra tay.

Nhưng những người ngoài này căn bản không biết. "Ông nội, ông có biết đối phó với Ngọc Vương họ sẽ phải trả giá đắt thế nào không?" Miêu Tỳ biết không thể tiếp tục nói với Thẩm lão đại và mọi người nữa, họ đã đủ nể mặt rồi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, e là sau này sẽ rất phiền phức. "Thì có thể thế nào?" Cũng không gây ra chuyện gì to tát, Ngọc Vương này cũng quá nhỏ mọn rồi đi? "Toàn bộ Vong Ưu Thành sẽ dốc toàn lực ra tay, ông có biết Vong Ưu Thành dốc toàn lực ra tay đáng sợ đến mức nào không?" Miêu Tỳ nghiến răng nhìn ông nội mình, tức giận nói.

Ông cụ tuy không biết cụ thể chuyện của Vong Ưu Thành, nhưng vẫn biết về những người lợi hại trong đó.

Nếu là như vậy, chẳng phải rất đáng sợ sao? "Các người căn bản không thể hiểu đối với Vong Ưu Thành mà nói, họ có ý nghĩa gì.

Chính vì bây giờ chưa xảy ra chuyện gì to tát, nên mới có thể đàm phán, một khi có chuyện lớn xảy ra, hoặc bất kỳ ai trong nhà Ngọc Vương bị thương, bây giờ nhà họ Miêu có lẽ đã bị tiêu diệt, làm gì có cơ hội cho các người nói nhiều như vậy." Lúc Tô Ngọc còn muốn nói chuyện với họ, còn sẵn lòng cho cơ hội đàm phán thì nên nắm lấy cơ hội này, chứ không phải vô tri như vậy.

Ông cụ dù có mất lý trí đến đâu cũng đã nghe ra được.

Đằng sau Ngọc Vương phủ còn có Vong Ưu Thành chống lưng cho họ.

Ông không dám tưởng tượng Vong Ưu Thành dốc toàn lực ra tay sẽ như thế nào. "A Ngọc, chỉ cần cậu nói một tiếng, chúng tôi sẽ ra tay ngay lập tức." Thẩm Quyết lại lên tiếng.

Đã không muốn lãng phí thời gian với những người này nữa.

Vốn dĩ nể mặt Miêu Tỳ mà cho họ một cơ hội, kết quả người nhà họ Miêu này xem ra có vẻ không biết điều. "Miêu Tỳ, người nhà cậu đúng là có chút không biết điều." Biểu cảm trên mặt Miêu Tỳ có chút cay đắng, đối với ông nội, chú út chính là mạng sống của ông, làm ra chuyện như vậy cậu không hề ngạc nhiên, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái mà thôi.

Tô Ngọc, người vẫn luôn im lặng, thản nhiên lên tiếng đồng ý: "Được, cứ như vậy đi." Lúc này, gia chủ họ Miêu lên tiếng: "Ngọc Vương, tôi nguyện dâng một nửa tài sản của nhà họ Miêu cho vương gia, xin vương gia tha cho nhà họ Miêu và những người khác." Tô Ngọc nhướng mày nhìn người trước mặt, trong mắt mang theo vẻ chế nhạo: "Ta không thiếu chút tiền đó của ngươi." Tiền của hắn đã đủ dùng, dù bên Miêu Tỳ không đưa ra điều kiện này, đối với hắn mối đe dọa này cũng không lớn lắm, không sao cả.

Điều kiện này còn chưa đủ để khiến hắn động lòng.

Nhìn bộ dạng của ông cụ bên cạnh, chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, ông ta tuyệt đối sẽ không đồng ý cho chuyện như vậy xảy ra.

Quả nhiên, ông cụ vừa nghe Miêu Tỳ nói như vậy, lập tức bất mãn: "Không được, ta không đồng ý, lúc con làm chuyện này có nghĩ đến suy nghĩ của người khác không." Nghĩ đến?

Gia chủ họ Miêu bị tức đến bật cười, bây giờ lại đến nói với ông cái lý lẽ chó má gì về việc nghĩ đến?

Sao lúc trước không nghĩ? "Ông cụ Miêu, ông thật sự không biết Miêu Cảnh đã làm gì sao?" Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng hỏi.

Gia chủ họ Miêu đột ngột quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Ngọc Vương, ý ngài là sao?" Chẳng lẽ cha ông biết chuyện này?

Chỉ là vẫn luôn không nói với ông?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, trong lòng gia chủ họ Miêu liền vô cùng khó chịu.

Ông cụ ánh mắt hơi lóe lên, cười nói: "Ta có thể biết gì chứ?

Chuyện này nó không nói với ta." "Ngươi chắc chắn đây là thật?

Miêu Cảnh thật sự không nói với ngươi?" Tô Ngọc nhìn ông cụ Miêu, hỏi từng chữ một.

Ông cụ nhìn thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, trong mắt có chút chột dạ, luôn cảm thấy Tô Ngọc dường như đã nhìn thấu điều gì đó, lại như không biết gì cả.

Đối mặt với thái độ của Tô Ngọc, ông cụ không dám mạo hiểm, dù sao Tô Ngọc này thật sự quá tà môn.

Cứ như thể chuyện gì hắn cũng biết.

Khiến ông rất bị động. "Không có." Gia chủ họ Miêu liếc mắt một cái liền nhận ra ông đang nói dối.

Nếu lúc này ông đang nói dối, vậy thì những việc Miêu Cảnh làm ông đều biết, dù không biết cũng đã đoán ra.

Nhưng tất cả những điều này không một ai nói cho ông biết.

Dù chỉ nói với ông một tiếng, để ông có sự chuẩn bị tâm lý cũng không có.

Quả nhiên, trong lòng họ căn bản không có người con, người anh trai này.

Tô Ngọc dường như còn sợ kích thích chưa đủ, đem thông tin ông cụ Miêu biết những chuyện này đều nói cho gia chủ họ Miêu, thậm chí còn lấy ra cả bằng chứng.

Sau khi xem xong bằng chứng, gia chủ họ Miêu tức đến mặt mày xanh mét, quả nhiên là biết hết mọi chuyện.

Chỉ là không muốn nói cho ông biết, cứ như thể ông mới là người ngoài.

Hai người họ mới là một gia đình. "Lão đại, con đừng nghe nó nói bừa, không có chuyện đó." "Cha, bằng chứng đều ở đây rồi." Gia chủ họ Miêu trực tiếp ném bằng chứng vào mặt ông ta, tức đến mặt mày xanh mét.

Thật không biết xấu hổ, chuyện đã đến nước này rồi, vậy mà còn có thể nói ra những lời như vậy. "Ngọc Vương, nhà tôi có một bảo vật bí truyền, được truyền lại từ đời đầu tiên, còn nó là gì thì chúng tôi chưa từng mở ra nên không biết.

Bây giờ tôi xin dâng bảo vật này cho Ngọc Vương, hy vọng Ngọc Vương tha cho nhà họ Miêu." Gia chủ họ Miêu nhìn Tô Ngọc, trực tiếp đưa ra quyết định.

Nếu cha và em trai đều coi như không có ông, vậy ông cũng không còn gì để nói, chỉ có thể làm những việc mà ông cho là đúng.

Nghe tin này, ông cụ tưởng gia chủ họ Miêu đã điên rồi: "Con… con có điên không?" Đây là đồ của nhà họ cơ mà. "Ngoài bảo vật này ra, tôi sẽ đưa cho Ngọc Vương hai mươi vạn hoàng kim." Gia chủ họ Miêu không để ý đến tiếng la hét của ông ta mà nghiêm túc nói.

Bây giờ ông đã không muốn quản gì nữa, chỉ muốn bảo vệ những người vô tội khác trong nhà họ Miêu.

Còn về cha con họ sau này thế nào, thì phải xem chính họ.

Ông cụ thấy ông không những không để ý đến mình, mà còn nói ra những lời như vậy.

Hai mươi vạn lạng hoàng kim đó, rốt cuộc ông có nghĩ đến không?

Chương 1673

"Câm miệng, ta không đồng ý." Gia chủ họ Miêu lạnh lùng nhìn cha mình: "Cha không đồng ý cũng vô dụng, con mới là gia chủ của nhà họ Miêu, con làm vậy là để bảo vệ nhà họ Miêu, tất cả những điều này đều là do con trai cưng của cha gây ra." Nếu không phải vì những việc Miêu Cảnh làm, không phải vì sự bảo vệ vô lý của ông cụ, ông có đến mức phải lựa chọn từ bỏ những thứ này không?

Ông căn bản không cần phải làm vậy.

Nhưng không làm vậy thì biết làm sao?

Chẳng lẽ trơ mắt nhìn nhà họ Miêu suy tàn trong tay mình sao? "Cha, con ủng hộ cha." Để bảo vệ người nhà, hai mươi vạn hoàng kim không là gì, món đồ gia tộc để lại cũng không là gì, chỉ có con người sống mới có ý nghĩa. "Những thứ này đều là vật chết, chỉ có con người là sống.

Mất người rồi, giữ lại vật chết để làm gì?" Miêu Tỳ nhìn rất rõ, bây giờ ông nội vì chú út thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra, nhưng cậu và cha không thể cứ thế bỏ mặc gia tộc.

Một gia tộc có bao nhiêu người, không thể vì một người làm sai mà phải chôn cùng.

Dựa vào cái gì?

Mạng của Miêu Cảnh là mạng, mạng của mọi người thì không phải mạng sao?

Vì một người như vậy mà đánh đổi cả một gia tộc, đây không phải là tình thân gia tộc, đây là đầu óc có vấn đề.

Tô Ngọc chống cằm nhìn hai cha con Miêu Tỳ: "Các người đã nghĩ kỹ chưa?" Hắn sở dĩ có thể kiên nhẫn chờ đợi gia đình họ tranh cãi, mục đích chính là vì món đồ do tổ tiên nhà họ Miêu truyền lại.

Tổ tiên nhà họ Miêu đã từng có một nhân vật lớn về cơ quan thuật, vô cùng lợi hại.

Món đồ để lại chính là có liên quan đến thứ này.

Chỉ tiếc là, người nhà họ Miêu không ai có thể mở ra, đến mức món đồ này đến bây giờ vẫn còn nằm phủ bụi ở nhà họ Miêu.

Mà Triệt nhi vừa hay lại thích cơ quan thuật, cũng đã từng học với một người biết cơ quan thuật ở Vong Ưu Thành.

Nhà họ Miêu có món đồ này hắn cũng là từ miệng ông lão đó mà biết được.

Nếu đã là thứ con trai thích, vậy thì phải lấy về tay.

Còn phải để đối phương cam tâm tình nguyện giao ra.

Như vậy thì không phải là hắn cướp đoạt bảo vật nhà người khác.

Dù sao cũng là họ có việc cầu xin hắn. "Nghĩ kỹ rồi, tôi sẽ để Miêu Tỳ về lấy đồ." "Được." "Nếu đã vậy, ta có thể tha cho người nhà họ Miêu, nhưng Miêu Cảnh thì không thể.

Còn cha ngươi, trông chừng ông ta cho tốt, không có lần sau đâu." Tô Ngọc lấy được thứ mình muốn, tâm trạng rất tốt.

Còn về việc khi nào món đồ đến tay hắn, điều đó đã không còn quan trọng, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi. "Không được, ngươi đã lấy đồ của nhà ta, thì phải thả con trai ta ra, nếu không món đồ này ta sẽ không đưa cho ngươi." Ông cụ vừa nghe thấy lấy được đồ rồi mà Tô Ngọc vẫn không chịu tha cho con trai mình, lập tức bất mãn, nhìn Tô Ngọc tức giận nói.

Đối với điều này, Tô Ngọc lại cười khẽ: "Ngươi nói sao?" "Cha, con mới là gia chủ của nhà họ Miêu này, bây giờ mọi việc ở nhà họ Miêu không đến lượt cha ở đây chỉ tay năm ngón." Gia chủ họ Miêu cứng rắn nói.

Trước đây ông nghĩ dù sao đây cũng là cha mình, thỉnh thoảng nghe lời cha cũng không sao.

Những gì vô dụng thì tự động bỏ qua là được.

Thế nhưng lúc đó Miêu Cảnh chưa gây ra chuyện, ông cũng rất lý trí, rất nhiều ý kiến của ông đều có thể dùng được.

Ai ngờ vì Miêu Cảnh, ông lại biến thành bộ dạng này.

Thật quá thất vọng. "Con dám." "Nếu con đem những việc Miêu Cảnh làm ra nói hết, rồi nói cho người trong nhà biết họ sắp phải đối mặt với điều gì, cha nghĩ có mấy người sẵn lòng lo cho Miêu Cảnh?" Gia chủ họ Miêu nhìn ông ta, nói từng chữ một.

Con người đều ích kỷ, khi đối mặt với tính mạng của mình, người khác có là gì?

Chẳng qua chỉ là người trong cùng một gia tộc, chỉ vậy mà thôi. "Con…" Ông cụ rất rõ tính cách của người trong gia tộc.

Họ sẽ không vì Miêu Cảnh mà lên tiếng, dù sao điều họ quan tâm hơn vẫn là tính mạng của mình. "Xem ra cha cũng biết nói ra sẽ có hậu quả gì, nếu đã biết thì đừng nói nhiều nữa, nói ra cũng vô dụng, chỉ khiến người ta chán ghét mà thôi." "Còn về Miêu Cảnh, đây đều là do chính nó làm, chuyện mình làm thì nên tự mình gánh vác, đây là đạo lý cha đã dạy con từ khi còn rất nhỏ, một người làm một người chịu." Nói xong quay đầu nhìn Miêu Tỳ bên cạnh: "Về lấy đồ mang qua đây, còn ở đâu thì con biết rồi đó." "Vâng." Miêu Tỳ cầm theo chìa khóa cha đưa rời đi, khoảnh khắc này cậu hoàn toàn thất vọng về người ông nội này.

Đã đến nước này rồi, trong lòng ông nghĩ đến không phải là gia tộc, mà vẫn là Miêu Cảnh.

Gia tộc còn có bao nhiêu đứa trẻ thông minh đáng yêu như vậy, sao ông không nhìn đến?

Chỉ nghĩ đến một mình Miêu Cảnh.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, tâm trạng của Miêu Tỳ liền vô cùng khó chịu.

Nhưng bây giờ cũng không quản được nhiều như vậy, chỉ cần Ngọc Vương không truy cứu nữa là được rồi. "Ngọc Vương, tôi xin phép đi trước, đợi con trai tôi mang đồ qua rồi tôi sẽ đến bái kiến lần nữa." Gia chủ họ Miêu không có ý định ở lại.

Chỉ đợi Miêu Tỳ qua, sau đó giải quyết triệt để chuyện này. "Được." Dù ông cụ có không muốn thế nào, vẫn bị gia chủ họ Miêu đưa đi.

Đợi người đi rồi, Thẩm Quyết tựa vào bàn nhìn Tô Ngọc: "Cậu chắc chắn món đồ đó thật sự là thứ chúng ta muốn?" Anh ngay từ đầu đã biết Tô Ngọc muốn lấy được thuật cơ quan do tổ tiên nhà họ Miêu để lại, đến lúc đó sẽ cho Triệt nhi.

Nhưng sao cậu ta chắc chắn nhà họ Miêu nhất định sẽ lấy ra?

Chẳng lẽ cậu ta có thể đoán trước tương lai sao? "Không lấy ra cũng không sao, đến lúc đó dùng phương pháp khác để lấy là được." Đối với Tô Ngọc mà nói, điều này không có gì khác biệt lớn.

Thẩm Quyết buồn cười nhìn Tô Ngọc: "Được, nếu cậu đã nói vậy, vậy thì cứ chờ xem." "Nhưng bên Miêu Cảnh cậu định làm thế nào?

Cứ để người ở lại đây vậy sao?

Không lãng phí lương thực à?" Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không, ta sẽ không để hắn sống tiếp." Tâm tư của Miêu Cảnh đã lộ ra rồi.

Nếu để hắn sống sót rời đi, sau này e là cũng sẽ có vô số phiền phức.

Dù cuối cùng hắn thật sự thả người, cũng sẽ không để hắn sống quá lâu.

Ít nhất không thể để người chết trong tay mình.

Chương 1674

"Được, trong lòng cậu có tính toán là tốt rồi." Thấy Tô Ngọc đã nghĩ xong cách làm, Thẩm Quyết cũng không quản nữa. "Lần này gọi nhiều người qua đây như vậy, cùng cậu diễn kịch, bọn họ nếu chưa chơi đủ e là không muốn rời đi đâu." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc nhắc nhở.

Đối với điều này, Tô Ngọc không nói gì: "Có quan hệ gì chứ?

Muốn tiền có tiền, muốn ăn có ăn, đồ chơi cũng không thiếu." "…" Thẩm Quyết lập tức không còn gì để nói, dù sao những gì Tô Ngọc nói đều là thật.

Dù tất cả người của Vong Ưu Thành đều qua đây, Tô Ngọc cũng nuôi nổi. "Được, biết cậu là đại gia rồi, nếu chuyện đã giải quyết xong, vậy tôi về trước đây.

Còn về đám thỏ con kia cậu để ý một chút, đừng để chúng nó chơi quá trớn, dù sao làm ầm ĩ quá cũng không tốt cho bên cậu." Thẩm Quyết không yên tâm nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, bọn họ vẫn rất nghe lời tôi." "Cái này cũng đúng." Khi biết Thẩm Quyết sắp đi, những người từ Vong Ưu Thành đến đều không vui, có người còn là lần đầu tiên đến nhà Tô Ngọc.

Bây giờ bảo họ về là không thể nào. "Thẩm lão đại, ông muốn về thì tự về đi, đừng nghĩ đến việc lôi cả chúng tôi về cùng, chúng tôi phải chơi đủ rồi mới đi." Một người trong số đó cảnh giác nhìn Thẩm Quyết.

Thẩm Quyết bực bội nói: "Biết các người chắc chắn không muốn về, tôi cũng không định bắt các người đi theo.

Tự chơi cho đủ rồi về, đừng gây phiền phức cho A Ngọc, dù sao bên A Ngọc cũng có rất nhiều việc." "Bên nó có việc gì các người làm được thì cũng giúp A Ngọc làm, đừng đi làm phiền nó, nghe chưa?" Thẩm Quyết nhìn họ dặn dò.

Vừa nghe Thẩm Quyết không đưa họ đi cùng, tất cả mọi người đều yên tâm. "Yên tâm đi, chúng tôi trong lòng có số, đợi chúng tôi về sẽ mang đồ ăn ngon về cho các người." "Được." Đồ ăn vặt bên nhà vợ A Ngọc phải nói là rất ngon. "Đúng rồi Thẩm lão đại, tôi thấy ông có thể lấy một ít đồ ăn từ xưởng của đệ muội về, những thứ này ở Vong Ưu Thành đều không có đâu." Họ ăn được đương nhiên cũng phải để người của Vong Ưu Thành đều được ăn những món ăn vặt này mới được.

Dù sao cũng rất ngon. "Được, tôi đi nói chuyện với đệ muội." Thực ra anh biết đi nói chuyện cũng chỉ là nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng mà thôi.

Tiếp xúc với Vương Cẩn Hòa lâu như vậy, cô là người thế nào, trong lòng anh vẫn biết.

Mấy người xua tay, để Thẩm Quyết rời đi. "Đệ muội đang bận à?" Lúc Thẩm Quyết đi tìm Vương Cẩn Hòa, cô đang nói chuyện với Trần Cẩm Niên. "Thẩm lão đại, sao ngài lại qua đây?

Không phải ngài đang bận với Tô Ngọc sao?" Vương Cẩn Hòa nói xong liền nhìn Trần Cẩm Niên, người sau hiểu ý gật đầu.

Chuyện cũng đã nói xong, liền chuẩn bị đi trước: "Phu nhân, vậy tôi đi sắp xếp trước." "Được, ngươi đi chuẩn bị đi." Đợi người đi rồi, Vương Cẩn Hòa mới nhìn Thẩm Quyết: "Thẩm lão đại, ngài có chuyện gì muốn nói với tôi, cứ nói thẳng là được, không cần khách sáo với tôi như vậy." Thẩm lão đại đối xử với gia đình cô rất tốt, nể mặt một chút cũng là nên làm. "Thật ra có chút chuyện, mọi người đều thấy đồ ăn vặt ở đây của em rất ngon, bảo tôi chuẩn bị thêm một ít mang về cho mọi người ăn." Thẩm Quyết ngừng lại một chút rồi nói tiếp: "Cô cũng biết Vong Ưu thành còn có rất nhiều đứa trẻ, linh thực ở đó cũng không nhiều." "Chuyện này có gì đâu?

Sau này tôi sẽ để Thích Phong đưa anh qua đó.

Tôi nhớ bên các anh có mấy thứ như đá quý phải không?

Sau này tôi sẽ để Thích Phong dẫn người cùng anh qua, rồi có thể đạt được hợp tác cần thiết.

Đợi bên Thích Phong chuẩn bị xong, chúng ta sẽ bắt đầu đưa các thương nhân khác đến Vong Ưu thành.

Coi như bên Thích Phong giúp các anh làm quen trước." Vương Cẩn Hòa không ngờ đó chỉ là một chuyện đơn giản như vậy.

Muốn thay đổi triệt để hiện trạng của Vong Ưu thành, chỉ dựa vào sức họ thì không thể được.

Vẫn cần các thương nhân khác đến, rồi còn cả dân chúng nữa.

Ít nhất bên ngoài Vong Ưu thành phải có một ít dân chúng, có dân chúng thì nơi đó mới có thể phát triển tốt hơn. "Được, chuyện này đành phải phiền các cô giúp chúng tôi vậy, chúng tôi thật sự không rành lắm." Hơn nữa, người của Vong Ưu thành ra ngoài bàn chuyện làm ăn cũng không tiện. "Yên tâm." Trò chuyện với Vương Cẩn Hòa một lúc lâu, tâm trạng của Thẩm Quyết tốt hơn nhiều, thái độ với cô cũng ôn hòa hơn.

Anh cũng giống Tô Ngọc, một lòng muốn thay đổi hiện trạng của Vong Ưu thành, đương nhiên cũng không thể không nỗ lực.

Sau khi trở về cũng phải lục tục chuẩn bị, không thể để bên này đã chuẩn bị xong mà bên họ vẫn chưa biết gì. "À phải rồi, Tiểu Hòa, sau này cứ để Thích Phong ở lại đó một thời gian nhé?

Để cậu ấy dạy mọi người cách làm ăn, dù sao chỉ dựa vào chúng tôi cũng không được.

Cô cũng biết đấy, trước kia cuộc sống của chúng tôi chỉ có đánh nhau và uống rượu, chẳng nghĩ đến chuyện gì khác." Thẩm Quyết nói với vẻ bất đắc dĩ.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười, không ngờ Thẩm lão đại cũng có lúc thế này. "Chuyện này đương nhiên không thành vấn đề, đến lúc đó tôi sẽ dặn dò.

Bên Vong Ưu thành đúng là cần người biết làm ăn, dù sao chúng tôi cũng không thể lúc nào cũng để mắt tới đó được." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi cảm thấy việc này vô cùng khả thi. "Sau này chúng ta sẽ tìm cách để một số dân chúng di cư đến ngoại thành Vong Ưu thành, dù sao nơi đó có đất, có nước, cũng là một nơi vô cùng trù phú." "Được, nhưng chuyện này cũng không thể ép buộc." "Tôi biết chừng mực." Chuyện này đúng là không thể ép buộc, nhưng cũng không cần vội. "Vậy thì tốt rồi." Vương Cẩn Hòa cho người gọi Thích Phong đến, bảo cậu đưa Thẩm lão đại đến xưởng làm mứt, đồng thời dặn Thích Phong chuẩn bị cho chuyến đi Vong Ưu thành sau này. "Phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ lo liệu tốt chuyện này." "Được, vậy phiền cậu rồi." "Phu nhân không cần khách sáo với chúng tôi đâu." Ở Ngọc Vương phủ đã gần tám năm, cuộc sống của họ thật sự rất tốt.

Tô Ngọc và cô cũng chưa bao giờ xem họ là hạ nhân mà đều coi như người nhà, bạn bè.

Ngọc Vương phủ này đối với họ chính là nhà của mình.

Ngay cả đại ca Quý Thần cũng nghĩ như vậy, cũng muốn làm chút gì đó cho gia đình này, nên mới luôn ở bên ngoài.

Nhưng cứ hai năm anh ấy lại về một lần, đó là yêu cầu của Tô

Ngọc, bảo họ về nhà ăn Tết.

Về nhà... hai từ này đối với họ chính là một sợi dây chạm đến sâu thẳm trái tim, thật sự khiến người ta vô cùng mãn nguyện và hạnh phúc.

Có lẽ đây cũng là lý do mà những người tiếp xúc với họ đều yêu mến và bảo vệ họ.

Cứ nhìn người của Vong Ưu thành là biết.

Vì sự chân thành và tận tâm của họ, nên người của Vong Ưu thành cũng dành cho họ sự bảo vệ lớn nhất, cho dù phải dốc toàn bộ lực lượng vì họ cũng không hề tiếc. "Thẩm lão đại, anh đi theo tôi, tôi đưa anh đến xưởng trước.

Anh xem cần bao nhiêu, tôi sẽ bảo bên kho của xưởng chuẩn bị." Thích Phong cũng không khách sáo, gọi Thẩm Quyết theo cách của Vương Cẩn Hòa và mọi người.

Chương 1675

"Được, vậy phiền cậu rồi." Tiếp xúc với Tô Ngọc nhiều, tâm tính của Thẩm Quyết cũng trở nên ôn hòa hơn. "Không phiền đâu." Sau khi đến xưởng xem xét và nếm thử từng món, Thẩm Quyết quyết định đóng gói tất cả mang đi.

Nhìn nhà kho vơi đi một nửa, khóe miệng Thích Phong khẽ giật giật.

Cậu vốn tưởng ít nhất anh ta cũng sẽ chừa lại cho mình một ít, kết quả là đi tong một nửa?

Có phải hơi quá đáng rồi không? "Thẩm lão đại, anh làm một phát mà hết nửa kho của chúng tôi rồi đấy." "Trẻ con bên đó chưa được ăn những thứ này, mang về cho chúng nó nhiều một chút." Chuyện này thì Thẩm Quyết không nói sai.

Trước đây Tô Ngọc cho người gửi đều là rau củ quả và rượu, còn những thứ này thì thật sự không có.

Có lẽ Tô Ngọc nghĩ họ sẽ không hứng thú với những món này nên không mang qua. "Ra là vậy, thế thì mang nhiều một chút cho bọn trẻ ăn." Thích Phong khá thích trẻ con, chúng đều là những đứa nhỏ đáng yêu. "Vì vậy nên mới chọn nhiều như thế, chê cười rồi." Thẩm Quyết nói có chút ngượng ngùng. "Không sao, anh là một người rất tốt." Ra ngoài vẫn còn nghĩ đến trẻ con trong thành. "À phải rồi, bên cạnh còn có một xưởng đồ chơi, có muốn lấy một ít về cho bọn trẻ chơi không?" Thích Phong nghĩ ra điều gì đó liền hỏi. "Được chứ." Thẩm Quyết theo Thích Phong sang xem xưởng đồ chơi bên cạnh, sau đó phát hiện đồ chơi bên trong toàn là những thứ chưa từng thấy, còn có vài món rất kỳ lạ. "Đây là ván trượt, còn đây là xe trượt, trẻ con sẽ khá thích đấy." Vừa nói xong, một đứa bé con của quản sự đã trượt ván lướt qua. "Chơi như vậy à?" Trông cái này cũng có vẻ thú vị. "Đúng vậy." "Được, cũng lấy cho tôi một ít, tôi mang về cho đám nhóc kia." "Tôi cho người chuẩn bị ngay." Sau khi chuẩn bị xong mọi thứ, Thẩm Quyết đến nói với Tô Ngọc một tiếng rồi cùng Thích Phong rời đi.

Mười ngày sau, Miêu Tỳ với vẻ mặt mệt mỏi đến thị trấn.

Cậu biết cha mình vẫn luôn ở đây, chính là để đợi cậu mang đồ tới. "Thưa cha, đồ con mang đến rồi." Mấy ngày nay, ông cụ nhìn Miêu gia chủ thế nào cũng không vừa mắt, đặc biệt là khi thấy ông ta ăn ngon uống say, ông cụ lại cảm thấy Miêu Cảnh vẫn đang chịu khổ, còn ông ta lại như vậy, thật quá đáng.

Nhưng biết làm sao được?

Bây giờ ông ta hoàn toàn không nghe lời ông cụ nữa, thậm chí còn có thành kiến với người em trai Miêu Cảnh.

Trước đây ông cụ cũng từng nói một lần, nhưng lần này ông ta dường như thật sự không muốn quan tâm đến người em này nữa.

Có lẽ vì những việc Miêu Cảnh đã làm khiến trong lòng ông ta có chút khó chịu.

Đối mặt với người con trai cả như vậy, lòng ông cụ có chút phức tạp. "Không cứu Miêu Cảnh được sao?

Dù sao nó cũng là em trai con." Ông cụ vẫn chưa từ bỏ việc cứu Miêu Cảnh.

Nghe vậy, Miêu gia chủ bất giác cau mày.

Trong mười ngày qua, đây không phải lần đầu tiên ông nghe cha mình hỏi câu này.

Ông tưởng mình đã nói đủ rõ ràng, nhưng cha ông dường như thật sự không hiểu ý ông. "Thưa cha, con đã nói rất rõ rồi.

Chuyện gia tộc đã khiến con rất mệt mỏi, mà tất cả những chuyện này đều do Miêu Cảnh gây ra.

Rõ ràng Tô Ngọc đã cho nó mấy cơ hội, là nó tự không biết trân trọng, cứ nhất quyết đi gây sự với con gái người ta." Nếu không phải vậy, ông hà tất phải cúi đầu trước người khác?

Những lời của Miêu gia chủ khiến ông cụ cảm thấy rất khó chịu.

Con trai ông thật sự máu lạnh đến vậy sao? "Không phải con muốn máu lạnh, mà con phải tính toán cho tộc nhân." Miêu gia chủ nhìn ra ông cụ đang nghĩ gì, nghiêm túc nói. "Những gì cần nói con đều đã nói rồi.

Nếu cha vẫn nghĩ con có suy nghĩ như vậy, thì con cũng đành chịu." Miêu gia chủ đã suy nghĩ kỹ, đến lúc đó cha muốn thế nào thì cứ thế ấy, ông cũng không quản được nữa.

Một câu nói khiến ông cụ im lặng. "Miêu Tỳ, lát nữa con đi cùng cha đến nhà Tô Ngọc, đưa đồ cho cậu ta." Chỉ có như vậy mới có được sự bảo đảm tốt hơn. "Vâng." Cậu biết bây giờ trong lòng ông nội chắc chắn rất không vui.

Nếu là trước kia, cậu nhất định sẽ đến an ủi ông, nhưng bây giờ cậu đã chạy đi chạy lại một quãng đường dài như vậy, thật sự quá mệt mỏi.

Trong hai mươi ngày nghỉ ngơi này, mỗi ngày cậu chỉ ngủ chưa đến ba canh giờ, thật sự không còn sức lực để quan tâm đến suy nghĩ của ông nội nữa.

Sau khi Miêu Tỳ tắm rửa ăn uống xong, cậu cùng Miêu gia chủ đến tìm Tô Ngọc.

Nhận được đồ, Tô Ngọc nhìn họ nói: "Tôi sẽ không động đến nhà họ Miêu các người, với điều kiện là sau này không có ai đến gây sự với tôi nữa, hiểu chưa?" Tô Ngọc nói vậy không phải để cảnh cáo họ, chỉ là nhắc nhở họ sau này hãy quản lý tốt người nhà họ Miêu.

Không phải lần nào anh cũng có hứng thú với thứ gì đó. "Ngọc Vương yên tâm, sau này tôi sẽ quản thúc tốt người trong nhà, nhất định không để họ đến làm phiền ngài." "Như vậy thì tốt." Tô Ngọc lúc này mới yên tâm.

Sau khi họ rời đi, Tô Ngọc nhìn chiếc hộp trong tay, bên trong chính là thứ mà tổ tiên nhà họ để lại.

Chỉ là thứ này từ trước đến nay chưa có ai mở ra.

Chiếc hộp này toàn là cơ quan.

Sau này vứt cho Triệt Nhi tự mình nghiên cứu.

Tô Ngọc cầm hộp đi tìm Tô Ngôn Triệt, tìm khắp nơi không thấy, hỏi ra mới biết thằng bé lại dắt Liệt Dương vào rừng trúc sau núi rồi.

Tô Ngọc thong thả đi qua, vừa đến gần đã thấy Triệt Nhi đang luyện âm công, hơn nữa đã có chút thành tựu.

Anh đợi đến khi Tô Ngôn Triệt luyện công xong, trở lại trạng thái gảy đàn bình thường mới bước tới.

Nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc, Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn Tô Ngọc, trong mắt ánh lên vẻ ngạc nhiên: "Cha, sao cha lại đến đây?" "Mang cho con chút đồ tốt." Tô Ngọc huơ huơ chiếc hộp trong tay. "Đây là gì vậy?" Đặt cây đàn sang một bên, Tô Ngôn Triệt đứng dậy đi đến bên Tô Ngọc, tò mò nhìn thứ trong tay anh.

Cậu chưa bao giờ thấy chiếc hộp này.

Chương 1676

"Đây chính là thứ mà lão già kia nói là do tổ tiên nhà họ Miêu để lại.

Nhưng chiếc hộp này cũng là một cơ quan, con muốn mở ra chắc phải tốn chút công sức đấy." Tô Ngọc đưa chiếc hộp cho Tô Ngôn Triệt.

Nghe nói là đồ của tổ tiên nhà họ Miêu, mắt Tô Ngôn Triệt tràn đầy hứng thú: "Cảm ơn cha." "Về nhà thôi." Tô Ngọc bước tới, cúi xuống ôm lấy cây đàn.

Đã luyện đàn xong thì cũng nên về nhà rồi. "Vâng ạ.

Liệt Dương, chúng ta về nhà thôi." Tiếng nói vừa dứt, Liệt Dương từ bên cạnh chạy vào.

Rõ ràng là lúc Triệt Nhi luyện đàn, nó đã tự mình chạy ra ngoài đi dạo.

Hai người một hổ thong dong trở về.

Tô Ngọc còn bắt gặp mấy mầm măng nên đào lên mang về, định bụng bảo Vương Cẩn Hòa xào thịt ăn. "Anh đi gọi con về mà sao còn mang đồ về nữa vậy." Nhìn măng trong tay Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa buồn cười hỏi. "Anh thèm món măng xào thịt em làm rồi." Món măng xào thịt do Vương Cẩn Hòa làm, dưới sự trợ giúp của linh tuyền thủy trở nên giòn ngọt ngon miệng, hương vị cực kỳ tuyệt vời.

Không chỉ anh mà ngay cả bọn trẻ cũng rất thích. "Được, em đi chuẩn bị đây." Lúc Vương Cẩn Hòa nấu xong cơm đến tìm Tô Ngọc thì thấy anh đang cùng Triệt Nhi nghiên cứu chiếc hộp trong tay, ngay cả Tiểu Bảo và bọn trẻ cũng tham gia vào.

Tiểu Bảo nhìn đến đau đầu: "Nghĩ mình là một người thông minh như vậy mà lại chẳng có cách nào với cái hộp này, tổ tiên nhà họ Miêu là biến thái à?" Nếu không phải vậy, sao lại làm ra thứ này? "Chuẩn bị ăn cơm thôi." Vương Cẩn Hòa bước tới nhìn vật trong tay Triệt Nhi: "Triệt Nhi, có thể cho mẹ xem một chút không?" "Dạ được." Nếu là người khác đòi, Triệt Nhi chắc chắn sẽ không cho, nhưng người mẹ cậu yêu quý nhất hỏi, cậu nhất định sẽ đưa.

Vương Cẩn Hòa nhận lấy chiếc hộp trong tay Triệt Nhi quan sát, nhìn một lúc thì quả nhiên đúng là như vậy.

Sau đó cô bắt đầu ghép thử trên bề mặt, quả nhiên lớp trên cùng có thể di chuyển được. "Mọi người không phát hiện ra lớp trên cùng này có thể di chuyển được à?" Vương Cẩn Hòa vừa di chuyển các mảnh ghép trên đó vừa hỏi. "Lúc Triệt Nhi về đã phát hiện ra rồi, nhưng không biết dùng để làm gì.

Em biết sao?" Tô Ngọc thấy tay Vương Cẩn Hòa không ngừng di chuyển thì tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng vậy, cái này hơi giống trò ghép hình mà trước đây em cho bọn trẻ chơi.

Ghép hoàn chỉnh một hình ảnh thì sẽ được một bức tranh hoàn chỉnh.

Nguyên lý trên cái này cũng tương tự, khác biệt duy nhất có lẽ là một cái là mặt phẳng, một cái là lập thể." Nhưng đối với Vương Cẩn Hòa thì chúng đều như nhau.

Cái này còn hơi giống khối rubik mà cô từng chơi ở kiếp trước.

Thú vui duy nhất của cô ở kiếp trước chính là chơi rubik, cô đã từng chơi đến khối 36x36, tham gia mấy cuộc thi đều đoạt giải.

Triệt Nhi tò mò đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa nhìn, nhưng nhìn mãi mà không hiểu.

Thấy họ tò mò, Vương Cẩn Hòa đưa mặt đã ghép xong cho họ xem: "Đại khái là như vậy, phải ghép tất cả các hình ảnh lại cho đúng thì cái hộp này mới mở ra được." Triệt Nhi nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt sùng bái, không hổ là người mẹ mà cậu yêu quý nhất.

Quả nhiên vẫn là mẹ lợi hại nhất, cha cũng không bằng mẹ, cái này cha không biết. "Thu Ý, các cô mang cơm ra chuẩn bị ăn thôi." Gần đây đông người, họ đều ăn riêng.

Trong nhà cũng có người nấu cơm, không sợ họ bị đói. "Vâng, thưa tiểu thư." Vương Cẩn Hòa cúi đầu tiếp tục nhìn chiếc hộp trong tay.

Khoảng nửa tuần hương sau, Triệt Nhi và mọi người nghe thấy một tiếng "cạch".

Sau đó, chiếc hộp thật sự được mở ra.

Mấy đứa trẻ trợn mắt há mồm nhìn chiếc hộp đã mở, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa đầy sùng bái: "Mẹ ơi, mẹ giỏi quá." Triệt Nhi đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Mẹ là giỏi nhất, còn giỏi hơn cả cha nữa." Vương Cẩn Hòa ôm Triệt Nhi, trong mắt ánh lên ý cười: "Có thể lấy đồ bên trong ra rồi.

Đợi ăn cơm xong hãy nghiên cứu tiếp, không được bỏ ăn bỏ ngủ, biết chưa?" "Mẹ, con biết rồi ạ." Triệt Nhi ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Đối với chuyện này, Triệt Nhi vẫn có thể làm được.

Dù sao cậu cũng lười như vậy, dù có thích thứ gì đến mấy cũng chỉ kiên trì luyện tập được một hai canh giờ là cùng. "Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ tùy ý của Vương Cẩn Hòa, trong mắt ánh lên ý cười.

Anh bước đến bên cạnh, đưa tay ôm lấy cô: "Bây giờ bọn trẻ đều cảm thấy em lợi hại hơn anh rồi." "Về mấy thứ liên quan đến cơ quan này thì em lợi hại hơn anh mà." Vương Cẩn Hòa không những không cảm thấy có vấn đề gì, ngược lại còn cho đó là điều hiển nhiên.

Vẻ kiêu ngạo đáng yêu của Vương Cẩn Hòa khiến Tô Ngọc không nhịn được đưa tay véo má cô: "Nương tử của anh sao mà lợi hại thế?" Vốn dĩ đây chỉ là một chuyện rất nhỏ, kết quả bị Tô Ngọc làm như vậy, cứ như thể chuyện này quan trọng lắm, khiến Vương Cẩn Hòa cũng có chút dở khóc dở cười.

Cô đưa tay đẩy anh ra: "Em nghe anh nói bậy bạ ở đây đấy." "Không nói bậy, anh chỉ cảm thấy nương tử của anh thật sự rất lợi hại." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Thứ này người bình thường thật sự không có cách nào làm được.

Dù có biết nguyên lý là gì, nhưng muốn khôi phục lại cũng cần thời gian.

Một chút không cẩn thận có thể sẽ hỏng luôn.

Nhưng Vương Cẩn Hòa thì khác, cô chỉ mất bao lâu đâu đã mở được nó ra.

Đây không phải lợi hại thì là gì? "Đừng khen em nữa, cẩn thận em kiêu ngạo đấy.

Đi thôi, ăn cơm." Cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn.

Ăn cơm xong, Triệt Nhi vội vàng lấy đồ trong hộp ra xem, xem vô cùng chăm chú và kích động.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc, trong mắt đều là vẻ bất đắc dĩ.

Xem ra sau này Triệt Nhi có việc để làm rồi.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ cho cậu bé cả ngày chỉ nằm trên ghế hoặc trên người Liệt Dương, không chịu động đậy.

Có việc cho con làm, Vương Cẩn Hòa vô cùng hài lòng.

Người nhà họ Miêu rời đi, chuyện này cũng coi như kết thúc một giai đoạn.

Về phần Miêu Cảnh, Tô Ngọc còn cần phải hỏi hắn ta một vài vấn đề.

Lúc Vương Cẩn Hòa và bọn trẻ xuống núi, Tô Ngọc một mình đi gặp Miêu Cảnh.

Chương 1677

Thấy Tô Ngọc đến, Miêu Cảnh không hề ngạc nhiên, chỉ nhìn anh: "Có việc gì?" "Không có gì, ta chỉ là không hiểu một vài chuyện nên đến tìm ngươi giải đáp thôi." Tô Ngọc tùy ý nói. "Cũng có thứ mà Ngọc Vương không biết sao?

Thật khiến ta mở rộng tầm mắt a." Miêu Cảnh cười ha hả nói.

Tô Ngọc đối với điều này không hề ngạc nhiên: "Tại sao lại làm như vậy?" Anh cảm thấy mình đối xử với Miêu Cảnh cũng không tệ.

Tại sao cuối cùng lại thành ra thế này? "Tại sao ư?

Ngươi lại đến hỏi ta tại sao?" Miêu Cảnh đột nhiên bật cười, cảm thấy câu hỏi của Tô Ngọc thật nực cười.

Hắn cũng rất muốn biết tại sao. "Trước đây ta từng nói với ngươi là ta rất tò mò về rau quả dưỡng sinh và rượu của các ngươi." Tô Ngọc sững lại, nhưng sau đó anh đã không nói cho Miêu Cảnh. "Chỉ vì chuyện này?" "Nếu không thì sao?

Người không vì mình, trời tru đất diệt.

Tô Ngọc, ngươi nên biết đạo lý này.

Những thứ này rốt cuộc kiếm được bao nhiêu tiền chúng ta đều biết, nhưng ngươi lại một mình độc chiếm không chịu chia sẻ, cho dù chúng ta là bạn bè ngươi cũng đề phòng ta." Nếu Tô Ngọc đã không chịu tự nguyện đưa cho hắn, vậy thì hắn trực tiếp ra tay cướp, có vấn đề gì sao?

Hắn không cho rằng mình đã làm sai điều gì.

Tô Ngọc đã nghĩ đến rất nhiều khả năng, nhưng không bao giờ ngờ được lại là vì chuyện này.

Chấp niệm trong lòng vào khoảnh khắc này tan biến, Tô Ngọc nhìn Miêu Cảnh tự giễu nói: "Dù ta có nói cho ngươi, ngươi cũng không thể tự mình trồng ra được." "Huống hồ ta ngay cả đại ca ta và họ cũng không nói, vậy tại sao ta phải nói cho ngươi?" Quan hệ của họ nói thật cũng chưa đến mức không có gì không thể nói.

Ngay cả Nam Kiều và họ cũng chỉ biết một nửa, huống hồ là hắn? "Ta thấy ngươi chính là ích kỷ, thật không biết tại sao người của Vong Ưu thành lại bảo vệ ngươi như vậy.

Họ có biết ngươi là loại người này không?" Miêu Cảnh nhìn Tô Ngọc, giọng âm hiểm. "Bây giờ họ đối với ngươi như vậy, thật không sợ có một ngày ngươi cũng đối xử với họ như quân cờ sao?" Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Miêu Cảnh, không có suy nghĩ gì về những lời hắn nói.

Đợi hắn nói xong, Tô Ngọc mới nhàn nhạt lên tiếng: "Chuyện này không phiền ngươi lo.

Ta và họ thế nào là chuyện của chúng ta, không liên quan đến ngươi, huống hồ ngươi cũng không phải người của Vong Ưu thành." Miêu Cảnh cười khẩy, không hề để tâm đến thái độ của Tô Ngọc: "Tô Ngọc, ngươi quả nhiên là kẻ đáng ghét nhất, ngay cả bạn bè mà ngươi cũng có thể nhẫn tâm như vậy." Tô Ngọc mặt không biểu cảm nhìn Miêu Cảnh, không hề để tâm đến lời hắn nói, chỉ lạnh lùng đáp: "Nếu ngươi muốn nói với ta chuyện này, vậy e là ngươi phải thất vọng rồi.

Miêu Cảnh, ngươi đừng quên ta đã cho ngươi hai cơ hội.

Ngươi nghĩ lúc ở nhà họ Miêu, ngươi mời chúng ta ở lại làm khách, tại sao ta lại không đồng ý?" Miêu Cảnh sững người, cau mày nhìn anh hồi lâu mới lên tiếng: "Ngươi đã sớm đoán ra rồi?" "Ngươi nói không sai, ta quả thực đã sớm biết rồi." Trong tình huống biết rõ mọi chuyện, sao anh có thể để con mình rơi vào nguy hiểm được. "Lúc đó ta đã đoán ra rồi, nhưng không nói ra.

Ta đã cho ngươi cơ hội, cũng cho ngươi thể diện, là ngươi tự mình không trân trọng, không thể trách người khác.

Ngươi đừng nói ta ích kỷ, việc kinh doanh kiếm tiền nhất của ngươi, ngươi đã bao giờ nói muốn chia sẻ cho ta chưa?" Chuyện mà ngay cả chính hắn cũng không làm được, cớ gì lại yêu cầu anh phải làm được? "Ngươi thiếu chút đồ này của ta sao?" Tô Ngọc bị câu nói này của hắn làm cho nhất thời không biết nói gì cho phải. "Bởi vì ta không thiếu nên ta bắt buộc phải chia sẻ đồ của mình cho ngươi, không cho là lỗi của ta à?" Tô Ngọc chưa bao giờ thấy người nào trơ tráo đến thế. "Theo như lời ngươi nói, ngươi có tiền thì ngươi phải cho những người bạn không có tiền của mình, không cho là lỗi của ngươi.

Bạn của ngươi cũng có rất nhiều phải không, ta không cần, ngươi không cho ta ta cũng chịu.

Vậy những người đó ngươi có cho không?

Còn có cả những người đã cứu mạng ngươi, ngươi có cho không?" Câu hỏi của Tô Ngọc khiến Miêu Cảnh có chút không nói nên lời, thậm chí còn không thốt ra được câu nào.

Nhìn bộ dạng của hắn, Tô Ngọc cười khẩy: "Chính ngươi còn không muốn cho, cớ gì lại nói ta ích kỷ?" "Ta có nhiều việc kinh doanh như vậy, Nam Kiều và họ vẫn luôn theo ta, ta cũng đâu có cho họ những thứ này?

Sao họ không nói ta ích kỷ?

Đặc biệt là quan hệ của ta và họ còn tốt như vậy." Miêu Cảnh và anh chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường, lại yêu cầu anh phải đưa đồ của mình cho hắn, thật khiến người ta cảm thấy nực cười. "Ta..." Biết được điều mình muốn biết, Tô Ngọc cũng không định ở lại đây nói nhiều với hắn nữa.

Anh đứng dậy rời đi, lúc đi chỉ nói một câu: "Miêu Cảnh, tự lo lấy thân." Sau đó Tô Ngọc cho người thả Miêu Cảnh ra.

Nhìn cánh cổng Ngọc Vương phủ sau lưng, trong lòng Miêu Cảnh có chút khó tả.

Nam Kiều và họ đứng bên cạnh Tô Ngọc, có chút không đồng tình nói: "Ngọc ca ca, tại sao lại tha cho hắn?" Lỡ sau này Miêu Cảnh lại quay lại báo thù thì sao? "Hắn không sống được bao lâu nữa đâu." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều cười nói.

Một câu nói khiến Nam Kiều sững sờ, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Không sống được bao lâu?

Là có ý gì?" Tô Ngọc không nói, chỉ tùy ý mỉm cười, xoay người rời đi: "Không có gì, chúng ta về nhà thôi." "Được, về nhà thôi." Tô Ngọc không nói thì họ cũng không hỏi, chỉ cần anh cho là đúng thì đều được.

Tuy Tô Ngọc không nói rõ nguyên nhân, nhưng Nam Kiều vẫn cho người theo dõi Miêu Cảnh, lo rằng trước khi chết hắn sẽ không cam lòng mà quay lại báo thù.

Phải nói rằng suy nghĩ của Nam Kiều là đúng.

Sau khi Miêu Cảnh tìm được người của mình, sự oán hận đối với Tô Ngọc đã lên đến đỉnh điểm, đặc biệt là cơn đau nhói mỗi khi cử động trên người khiến hắn hận không thể giết chết Tô Ngọc.

Không phải là không lo bán được sao?

Nếu đã vậy, thì hủy hết tất cả đi.

Gọi người của mình đến, Miêu Cảnh dặn dò yêu cầu của mình cho họ biết.

Sau đó tất cả mọi người đều đi chuẩn bị.

Miêu Cảnh dựa vào đầu giường, cả người trông vô cùng âm u.

Hắn biết gia tộc chắc chắn đã từ bỏ hắn, nếu không sẽ không lâu như vậy mà không quan tâm đến hắn.

Nghĩ đến cha và anh trai mình, trong mắt Miêu Cảnh đều là sự châm biếm.

Quả nhiên, trước lợi ích thì tình anh em có đáng là gì?

Người anh trai kia của hắn vẫn luôn rất bất mãn với hắn phải không?

Dù sao thì việc cha đối xử tốt với hắn là thật.

Chương 1678

Còn về việc tại sao lần này lại không giúp hắn, điều đó đối với hắn đã không còn quan trọng nữa.

Buổi tối, khi mọi người đã chìm vào giấc ngủ, Thang Viên và mấy con chó trong nhà điên cuồng sủa vang lên.

Tiếng sủa làm mọi người tỉnh giấc.

Tô Ngọc tỉnh lại ngay lập tức khi Thang Viên và chúng bắt đầu sủa.

Tiếng ồn ào bên ngoài khiến Vương Cẩn Hòa đang ngủ cũng mơ màng mở mắt: "Thang Viên và chúng có phải đã phát hiện ra gì không?" Nếu không phải vậy, chúng cũng không đến nỗi sủa thành ra thế này.

Chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó. "Em cứ ngủ đi, anh dậy ra xem sao." Tô Ngọc vừa nói vừa mặc quần áo chuẩn bị ra ngoài xem xét.

Vương Cẩn Hòa cũng không ngồi yên được, lo lắng bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, cũng mặc quần áo đi ra.

Lúc ra ngoài thì mọi người đều đã có mặt.

Thang Viên và chúng đang trong tư thế tấn công, vây quanh mấy người, mà trong tay những người đó còn có dầu thông và đá lửa.

Nhìn là biết mục đích của họ là gì. "Họ là người của ai?" Vương Cẩn Hòa sa sầm mặt bước tới.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa tức giận như vậy.

Bộ dạng của cô khiến Nam Kiều và họ vừa đến cũng giật mình.

"Nam Kiều, mấy người này giao cho cậu.

Dùng tốc độ nhanh nhất tìm ra họ là người của ai, và muốn đối phó với ai." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Nam Kiều bất giác nhìn Tô Ngọc, chị dâu thế này thật sự có chút đáng sợ.

Tô Ngọc gật đầu.

Anh không biết tại sao Vương Cẩn Hòa nhìn thấy dầu thông và đá lửa lại tức giận đến vậy.

Vừa định mở miệng thì thấy Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Thang Viên và chúng: "Thang Viên, các ngươi đi tìm xem chỗ nào bị tưới dầu thông." "Nguyên Húc, các cậu dẫn người theo Thang Viên và chúng.

Một khi phát hiện chỗ nào có dầu thông, nhất định phải dọn dẹp sạch sẽ." "Vâng, thưa phu nhân." Thang Viên và chúng nhanh chóng chạy ra ngoài, Nguyên Húc và họ vội vàng đuổi theo.

Cuối cùng, họ phát hiện dầu thông trong ruộng rau, vườn cây ăn quả và cả ở xưởng rượu.

Ngay cả xung quanh vương phủ cũng có.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Là Miêu Cảnh làm." "Ừm." Ánh mắt Tô Ngọc rất lạnh.

Vốn định để Miêu Cảnh sống thêm một thời gian, không ngờ hắn lại vội vã đến tìm chết như vậy. "Nguyên Bảo, các cậu đi bắt Miêu Cảnh về đây." Vương Cẩn Hòa nhìn Nguyên Bảo nói. "Vâng." Lúc này tất cả mọi người đều nhận ra, Vương Cẩn Hòa vốn hiền hòa lần này đã thật sự tức giận, hơn nữa còn tức giận đến mức có thể sẽ giết người.

Lạc Diễm và họ nhìn Tô Ngọc, im lặng hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì, kết quả Tô Ngọc chỉ lắc đầu.

Anh cũng không biết nguyên nhân cơn giận của Vương Cẩn Hòa.

Tiểu Bảo và bọn trẻ bị đánh thức, thấy Vương Cẩn Hòa tức giận, liền lặng lẽ lùi một bước về phía Tô Ngọc.

Rốt cuộc là ai đã chọc giận mẹ?

Khiến mẹ nổi giận lớn như vậy.

Tuy không lớn tiếng quát mắng, nhưng dáng vẻ bình tĩnh này của mẹ lại khiến Tiểu Bảo cảm thấy đáng sợ hơn. "Cha, mẹ con sao vậy?" Tiểu Bảo đưa tay kéo áo Tô Ngọc, nhỏ giọng hỏi. "Cha cũng không biết, lát nữa sẽ biết thôi." Tô Ngọc nhỏ giọng giải thích.

Anh thật sự không hiểu cơn giận của Vương Cẩn Hòa đến từ đâu.

Miêu Cảnh vẫn luôn ở tửu lâu đợi người của mình trở về, nào ngờ không đợi được người của mình mà lại đợi được Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn Miêu Cảnh: "Mang đi." "Ngươi làm gì vậy?" "Làm gì ư?

Miêu Cảnh, ngươi tự làm gì, trong lòng tự biết." Miêu Cảnh còn muốn nói gì đó thì Nguyên Bảo đã không cho hắn cơ hội nữa.

Hắn chỉ có thể ấm ức rời đi.

Trên đường đưa người trở về, bên Nam Kiều cũng có tin tức. "Chị dâu, đã có tin rồi.

Họ là người của Miêu Cảnh.

Vì Ngọc ca ca không nói cho hắn phương pháp trồng rau quả và nấu rượu, trước đó còn ra tay với hắn nên hắn ôm hận trong lòng với Ngọc ca ca." Nam Kiều liếc nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Mục đích của hắn là gì?" "Phá hủy tất cả hoa quả, rau củ của chúng ta, cả xưởng rượu, sau đó là đốt cháy toàn bộ Ngọc Vương phủ." Ý của Miêu Cảnh chính là, thứ mình không có được thì người khác cũng đừng hòng có được.

Nam Kiều nói xong, liền phát hiện sắc mặt Vương Cẩn Hòa càng tệ hơn, làm sao bây giờ? "Đợi bên Nguyên Bảo trở về." Vương Cẩn Hòa không nói nhiều, chỉ nói như vậy. "Vâng." Nam Kiều nói xong liền lập tức chạy đến ngồi bên cạnh Tô Ngọc.

Dáng vẻ đó ngoan ngoãn không để đâu cho hết.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của Nam Kiều mà không nhịn được cười.

Tiểu Hòa có đáng sợ đến vậy sao?

Khiến cho Nam Kiều hiếu động cũng phải ngoan ngoãn nghe lời thế này.

Tiểu Bảo và bọn trẻ thì càng giống những đứa trẻ ngoan, ngồi im một bên không dám nói chuyện, thậm chí cử động cũng rất cẩn thận, sau đó còn phải lén nhìn Vương Cẩn Hòa một cái.

Tiểu Bảo cũng không biết tại sao lại sợ Vương Cẩn Hòa, rõ ràng mẹ cũng không làm gì, nhưng nhìn thấy mẹ nghiêm mặt, cậu lại cảm thấy sợ hãi một cách khó hiểu.

Không để họ đợi lâu, Nguyên Bảo đã dẫn Miêu Cảnh trở về.

Thấy Tô Ngọc và họ ngồi đó yên tĩnh, xung quanh cũng không có tiếng ồn ào, Miêu Cảnh liền biết người của hắn đã không thành công.

Chương 1679

Vương Cẩn Hòa nhìn Miêu Cảnh: "Ngươi muốn dùng dầu thông đốt chết chúng ta?" "Ngươi đã biết rồi, còn hỏi làm gì?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Miêu Cảnh: "Ngươi có biết nếu người của ngươi phóng hỏa thành công thì sẽ có ý nghĩa gì không?" "Có nghĩa là tất cả những thứ trong tay các ngươi đều sẽ tan thành mây khói, có nghĩa là thứ ta không có được, người khác cũng đừng hòng có được." Miêu Cảnh đến lúc này vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, càng không chú ý đến biểu cảm của Vương Cẩn Hòa khó coi đến mức nào.

Vương Cẩn Hòa từng bước đi đến trước mặt Miêu Cảnh, dưới ánh mắt của mọi người, một cái tát giáng xuống mặt hắn.

Lực mạnh đến nỗi đầu Miêu Cảnh lệch sang một bên, mặt hắn sưng đỏ lên có thể thấy bằng mắt thường.

Nam Kiều bị dọa sợ.

Quen biết Vương Cẩn Hòa ít nhất cũng đã sáu bảy năm, đây là lần đầu tiên cậu thấy Vương Cẩn Hòa ra tay, mà còn là một cú đánh mạnh như vậy. "Anh vì oán hận mà muốn đối phó chúng tôi, tôi không nói gì.

Anh dùng cách khác thì tôi cũng chẳng thèm để ý, vì anh vốn dĩ không thể thành công." Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, không được dùng cách đốt lửa như vậy để đối phó với chúng ta. "Cô có biết một khi nơi này của chúng ta bốc cháy sẽ dẫn đến hậu quả gì không?

Ngọc Vương phủ được xây ở trước núi, một khi ngọn lửa ở đây không thể khống chế mà bắt vào rừng trúc phía sau, sau rừng trúc lại là rừng cây rậm rạp, mà những nơi này đều nối liền với nhau, một số nơi còn có dân chúng sinh sống.

Một khi lửa bùng lên, chưa nói đến sinh linh trong núi, nếu những nơi có dân chúng ở bị cháy, cô có biết tổn thất sẽ lớn đến mức nào không?" "Ngọc Vương phủ của ta có tiền, chút tổn thất này chúng ta gánh nổi, nhưng dân chúng thì sao?

Một khi nhà cửa của họ bị đốt, toàn bộ gia sản của họ sẽ mất hết, thậm chí có thể cướp đi tính mạng của họ, cô đã từng nghĩ đến những điều này chưa?" Hiện tại thời tiết hanh khô, vốn đã dễ bắt lửa, nếu cô ta thật sự thành công, đừng nói là Ngọc Vương phủ, ngay cả ngọn núi này cũng có thể bị thiêu rụi.

Nhà họ có cả đống thị vệ và ám vệ, họ sẽ không chết, nhưng dân chúng thì sao?

Họ đã làm gì sai?

Tại sao phải chịu tai bay vạ gió như vậy?

Tô Ngọc sững sờ, không ngờ Vương Cẩn Hòa lại tức giận vì chuyện này.

Tuy đây chỉ là một giả thiết, nhưng nếu thật sự bùng cháy, họ không kịp dập lửa, thì những điều Tiểu Hòa nói rất có thể sẽ xảy ra.

Hóa ra Tiểu Hòa tức giận vì điều này.

Tuy nhiên, điều Tô Ngọc không biết là Vương Cẩn Hòa biết rõ hỏa hoạn tàn nhẫn đến mức nào.

Miêu Cảnh cười ha hả, thản nhiên nói: "Lũ dân đen đó thì có liên quan gì đến ta?

Ta chỉ muốn tất cả các người chết thôi." "Làm cô thất vọng rồi, chúng ta không sao cả," Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nói.

Sắc mặt Miêu Cảnh rất khó coi, cô ta cực kỳ ghét câu nói này của

Vương Cẩn Hòa.

Thật sự là chọc tức người khác.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Giết cô ta đi." Tô Ngọc co rụt đồng tử, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa mang theo sự kinh ngạc.

Cô vậy mà...

Tiểu Hòa không thích thái độ kẻ cả với người khác, ngay cả khi trừng phạt ai đó cũng là khi đối phương làm việc quá đáng mới ra tay.

Nhưng cô chưa bao giờ nói muốn giết một người.

Đây là lần đầu tiên. "Anh đã tha cho cô ta ba lần rồi, anh hiểu đạo lý quá tam ba bận mà, hơn nữa người này không có lòng hối cải, dù có thả đi thì sau này vẫn sẽ đến gây phiền phức cho chúng ta.

Chúng ta thì không sao, nhưng trong nhà còn có trẻ con, còn có Khinh Khinh đang mang thai." Họ tuyệt đối không thể mạo hiểm thêm nữa.

Lần này nếu không phải đám Thang Viên báo động, có phải đợi đến khi dưới núi bốc cháy họ mới biết không?

Đây đều là những chuyện họ không muốn thấy.

Tô Ngọc gật đầu: "Em nói đúng, cứ làm theo lời em đi." Dù Vương Cẩn Hòa không lên tiếng, hôm nay anh cũng sẽ trực tiếp lấy mạng Miêu Cảnh, để cô ta tiếp tục sống là chuyện không thể nào.

Tô Ngọc phất tay cho người dẫn Miêu Cảnh đi: "Làm theo ý Vương phi, đảm bảo người đã chết." "Vâng, Vương gia." Miêu Cảnh nhìn chằm chằm Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nói không sai, nếu lần này họ không giết cô ta, cô ta vẫn sẽ tiếp tục ra tay.

Cho đến khi mọi điều cô ta muốn đều thành công. "Được rồi, mọi người đi ngủ đi, có chuyện gì sau này hãy nói," Tô Ngọc nhìn mọi người nói.

Tiểu Bảo và các em ngoan ngoãn rời đi ngủ.

Trước khi đi còn liếc nhìn Vương Cẩn Hòa đã bớt giận, do dự một chút, cuối cùng vẫn chọn không nói gì.

Có cha ở đây, mẹ chắc chắn sẽ không sao.

Chúng đi ngủ là được rồi.

Sau khi Tiểu Bảo và các em đi, Nam Kiều và những người khác cũng ngoan ngoãn rời đi, dáng vẻ nổi giận của Vương Cẩn Hòa vẫn còn khắc sâu trong đầu họ.

Đợi mọi người đi hết, Tô Ngọc mới nhìn Vương Cẩn Hòa: "Chúng ta về phòng nói chuyện nhé?" "Được, chúng ta đi thôi." Về đến phòng, Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa nói: "Rốt cuộc là chuyện gì khiến em tức giận như vậy?" "Tô Ngọc, kiếp trước cha nuôi của em là một lính cứu hỏa." "Lính cứu hỏa?

Đó là làm gì?" Đây là lần đầu tiên Tô Ngọc nghe Vương Cẩn Hòa nói về người thân của mình. "Ở thời đại của chúng em, lính cứu hỏa là người chuyên đi dập lửa, ở đâu có cháy thì lính cứu hỏa sẽ đến.

Cha nuôi của em đã hy sinh trong một lần cứu người khi dập lửa, lúc đó em mới ba tuổi." Cô không nhớ chuyện lúc đó, chỉ là sau này lớn lên một chút mới nghe người ta kể lại. "Ở thời đại của chúng em, nếu trong núi xảy ra hỏa hoạn như thế này, đều không thể dùng máy móc để dập lửa, chỉ có thể dùng sức người.

Em nhớ năm em hai mươi tuổi, một khu vực miền núi xảy ra hỏa hoạn, hai ba nghìn lính cứu hỏa đã đến, mất mấy ngày mấy đêm mới dập tắt được ngọn lửa, nhưng cũng có rất nhiều lính cứu hỏa hy sinh, người nhỏ nhất còn chưa đến hai mươi tuổi." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, lại có chuyện như vậy sao? "Nếu là do trời khô hanh, sấm sét gây cháy, đó là chuyện bất khả kháng, là thiên tai, nhưng nếu là do con người cố ý phóng hỏa thì loại người này không đáng được tha thứ.

Ở thời đại của chúng em, khi trong núi xảy ra cháy lớn, đều cần người mang bình chữa cháy cộng thêm các phương pháp thô sơ để dập lửa.

Nếu nơi này của chúng ta vì dầu hỏa mà gây ra cháy lớn trong núi, thì chúng ta không có cách nào cả.

Thời của chúng em còn có thể dùng trực thăng lấy nước từ nơi khác, nhưng ở đây thì sao?" Một khi bùng cháy, hậu quả thật sự không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này Tô Ngọc mới thật sự hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại tức giận đến vậy.

Vì đã từng trải qua sự tàn khốc của hỏa hoạn, nên khi gặp phải chuyện tương tự, cô đã nổi giận.

Nhưng Tô Ngọc cũng có thể hiểu cho Vương Cẩn Hòa, cảm xúc như vậy không có gì sai cả.

Anh đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Bây giờ không sao rồi, tất cả những nơi bị dính dầu hỏa đều đã được Nguyên Húc và mọi người dọn dẹp sạch sẽ, chắc chắn sẽ không có chuyện gì đâu." "Vâng, em tin." Cô đưa tay xoa xoa mi tâm: "Em tức giận có phải đã dọa Tiểu Bảo và các con sợ rồi không?" Vương Cẩn Hòa cũng thấy hành động lúc trước của Tiểu Bảo, chỉ là không kịp nói gì.

Bây giờ nghĩ lại, hình như không chỉ có Tiểu Bảo mà cả Nam Kiều và những người khác cũng bị dọa sợ.

Tô Ngọc đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười.

Chương 1680

"Đúng vậy, trong mắt bọn họ em lúc nào cũng dịu dàng, nói chuyện cũng không bao giờ lớn tiếng.

Lần này tuy không nổi trận lôi đình, nhưng dáng vẻ đó còn đáng sợ hơn cả nổi giận trực tiếp." Cứ lạnh lùng ngồi đó, không nói lời nào trừ khi cần thiết.

Áp suất thấp quanh người cô còn nặng nề hơn cả lúc anh tức giận, cũng khó trách bọn họ lại thấy sợ. "Em chỉ rất tức giận vì Miêu Cảnh lại có thể dùng một phương pháp điên cuồng như vậy." Muốn phóng hỏa thì thôi đi, không ngờ còn dùng cả dầu hỏa.

Thứ đó có thể tùy tiện dùng sao?

Một khi đã bắt lửa, có thể cháy lan ra cả một thảo nguyên. "Tuy có thể đào rãnh ngăn lửa, nhưng anh cũng biết, khi đối mặt với đám cháy lớn, chúng ta muốn vào đào rãnh ngăn lửa là không thể." Tô Ngọc im lặng, Vương Cẩn Hòa nói rất đúng, khi đám cháy thật sự bùng lên, muốn đi vào quả thật không dễ dàng. "Sau này chú ý một chút là được rồi, đừng giận nữa." Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: "Đây không phải là vấn đề giận hay không giận." Đây căn bản là vấn đề nguyên tắc. "Được, em nói đúng." Biết được nguyên nhân, Tô Ngọc liền thuận theo Vương Cẩn Hòa mọi chuyện, khiến Vương Cẩn Hòa cũng cảm thấy cạn lời, cứ như thể mình đang gây sự vô cớ vậy. "Không nói với anh nữa, đi ngủ." Sáng hôm sau tỉnh dậy, thấy Tiểu Bảo và các em vẫn còn có chút dè dặt, Vương Cẩn Hòa có phần bất đắc dĩ nhìn chúng: "Làm gì vậy?

Sợ mẹ rồi à?" Nghe giọng Vương Cẩn Hòa vẫn như bình thường, Tiểu Bảo và các em liền yên tâm, sáp lại gần Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng nói: "Mẹ ơi, chúng con sợ mẹ vẫn chưa hết giận thôi." "Được rồi, hôm qua mẹ tức giận là vì đây là vấn đề nguyên tắc, vì mẹ đã từng đối mặt với cảm giác bất lực khi xảy ra hỏa hoạn lớn.

Con biết chuyện của mẹ mà, thời của chúng ta còn không thể thực sự đối phó với cháy rừng, nơi này lại càng không thể.

Một khi lửa thật sự bùng lên, cả ngọn núi này sẽ bị thiêu rụi," Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo lập tức hiểu tại sao Vương Cẩn Hòa lại tức giận đến vậy. "Thì ra là vậy ạ, vậy con biết rồi, mẹ đừng giận nữa." "Mẹ không giận nữa." Lúc mới nghe thấy quả thật rất tức giận, tức giận vì Miêu Cảnh không coi mạng người bình thường ra gì, cũng tức giận vì hành động của cô ta.

Nhưng bây giờ đã không còn giận nữa, âm mưu của họ đã bị phát hiện kịp thời, bây giờ người cũng đã chết, cô cũng không để ý nữa. "Dạ." Nam Kiều và những người khác sau khi nhìn thấy Vương Cẩn Hòa cũng dè dặt, biết cô đã không còn giận nữa mới hoàn toàn yên tâm.

Sau đó, khi Vương Cẩn Hòa đi làm việc, Nam Kiều còn lén lút đi hỏi Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, chị dâu thật sự không giận nữa chứ?

Trước đó sao chị ấy lại tức giận đến vậy?" "Mà chị dâu trước nay dịu dàng, lúc tức giận lại đáng sợ như vậy." Không nói lời nào cứ ngồi ở đó, chỉ cần dáng vẻ đó thôi cũng đủ làm họ thấy sợ hãi.

Khiến cô có chút rợn tóc gáy, cảm giác gần giống như lúc Ngọc ca ca tức giận. "Chị dâu của em nói, có lẽ người càng dịu dàng, lúc tức giận lại càng đáng sợ hơn chăng." "Thì ra là vậy, sau này không thể chọc chị dâu tức giận được." "Yên tâm đi, chị dâu em sẽ không tức giận đâu, anh ở bên cô ấy nhiều năm như vậy, mới thấy cô ấy tức giận có một lần đó thôi." "Vậy thì vẫn không nên để chị dâu tức giận, chị ấy tức giận vẫn rất đáng sợ," Nam Kiều cười gượng nói.

Cô thà đối mặt với Ngọc ca ca nổi giận còn hơn đối mặt với chị dâu nổi giận.

Ngọc ca ca nổi giận ít ra còn biết phải làm sao, chị dâu nổi giận hoàn toàn không biết phải làm thế nào. "Yên tâm đi, sẽ không đâu." "Vậy thì tốt rồi." Chuyện của Miêu Cảnh qua đi vài ngày, tin tức của Bạch Khởi đã đến.

Hôn kỳ đã được định, tính theo thời gian thì còn một tháng nữa.

Tô Ngọc nhìn lá thư Bạch Khởi gửi đến, trong mắt tràn đầy ý cười. "Được rồi, chúng ta lại phải ra ngoài rồi," Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và các con nói.

Triệt Nhi đang nghiên cứu cơ quan thuật ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, không đi có được không ạ?" "Chú Bạch Khởi của con sắp thành thân, con có muốn đi không?" Triệt Nhi vô thức gật đầu: "Đi ạ." Nếu là chú Bạch Khởi thành thân, thì nhất định phải đi.

Dù sao cũng là người một nhà. "Thế còn tạm được, đừng cả ngày ôm cái cơ quan thuật đó mà nhìn, nghỉ ngơi nhiều vào." Triệt Nhi phồng má nhìn Tô Ngọc bất mãn, lúc nó nghỉ ngơi thì cha lại muốn nó tìm việc gì đó làm, bây giờ nó có việc để làm thì cha lại bảo nó nghỉ ngơi.

Cha sao mà khó chiều thế.

Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Triệt Nhi, bực bội nói: "Bảo con tìm việc làm, chứ không bảo con cả ngày ôm một thứ nghiên cứu, làm bất cứ việc gì cũng phải có chừng mực, biết chưa?" Triệt Nhi có chút không vui gật đầu: "Cha, con biết rồi ạ." "Ngoan, biết là tốt rồi." "Vậy thì đi thu dọn đi, chúng ta chuẩn bị đi dự hôn lễ của Bạch Khởi." "Dạ." Còn những người từ Vong Ưu thành đến vẫn chưa rời đi, nghe nói Bạch

Khởi sắp thành thân, cũng lũ lượt bày tỏ muốn qua góp vui.

Thế là lần này Tô Ngọc dẫn theo một đoàn người đông đảo đi đến nhà họ Bạch.

Khi họ sắp đến nhà họ Bạch, bên Yến Thân Vương cũng nhận được tin tức: "Tô Ngọc lại đến đây làm gì?" Nơi này cách nhà Bạch Khởi khá gần, bây giờ nghe tin Tô Ngọc đến, thậm chí còn dẫn theo rất nhiều người của Vong Ưu thành, ông ta lập tức có chút lo lắng.

Tên Tô Ngọc này không phải là đến gây phiền phức cho ông ta, hay là cướp binh phù của ông ta chứ?

Nghĩ đến khả năng này, Yến Thân Vương tức điên lên, Ngọc Vương này thật là âm hồn không tan. "Cho người theo dõi đám Ngọc Vương, một khi Ngọc Vương có động tĩnh thì lập tức đến báo cho bản vương." "Vâng, Vương gia." Yến Thân Vương cử người giám sát Tô Ngọc, chuyện này rất nhanh đã bị Tô Ngọc phát hiện.

Anh có chút khó hiểu hỏi: "Yến Thân Vương không có chuyện gì làm sao lại cứ theo dõi ta?" Anh chỉ đến dự hôn lễ của Bạch Khởi thôi mà, theo dõi anh làm gì?

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh lên tiếng: "Trong tay ông ta không phải vẫn còn mười vạn binh phù cuối cùng sao?

Trước đó vì chuyện con gái ông ta mà chúng ta đã lấy đi cả Thái Tuế mà ông ta vừa có được, lần này biết anh đến, tuy không phải đến đất phong của ông ta, nhưng ông ta vẫn sẽ lo lắng chứ?

Dù sao hai bên cũng không xa lắm." "Ông ta lo ta đến cướp binh phù của ông ta?

Cho nên mới giở trò này với ta?" Tô Ngọc tức đến bật cười.

Anh còn chưa tìm đến gây sự với Yến Thân Vương, chỉ yên tĩnh đến dự hôn lễ, kết quả lại bị Yến Thân Vương theo dõi?

Còn có ai vô tội hơn anh không? "Đúng là có khả năng này, tất cả binh phù bây giờ đều đã về tay hoàng huynh, miếng trong tay Yến Thân Vương này chúng ta cũng quyết tâm phải có được, Yến Thân Vương cũng biết điều này, ông ta có suy nghĩ như vậy cũng không có gì lạ," Vương Cẩn Hòa nhướng mày nói.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, suy nghĩ xem khả năng lấy được binh phù trong tay Yến Thân Vương rốt cuộc lớn đến mức nào. "Anh lại đang tính kế gì xấu xa rồi?" Nhìn bộ dạng này là biết không có ý tốt. "Sao anh lại tính kế xấu xa được?

Anh chỉ đang nghĩ, Yến Thân Vương đã khiêu khích anh như vậy rồi, binh phù trong tay ông ta mà không lấy thì lại thấy không hay lắm," Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Sau đó, anh ra lệnh cho người đi theo dõi Yến Thân Vương.

Đã có lòng kiêng dè, sau này ắt sẽ có hành động.

Chỉ cần Yến Thân Vương có động tĩnh, sau này chắc chắn sẽ bị anh phát hiện ra vấn đề, đến lúc đó muốn lấy được mười vạn binh phù sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Đợi sang năm trở về, coi như là quà mừng thiên đô tặng cho hoàng huynh.

Kinh thành mới rất nhanh sẽ được xây xong, chậm nhất là nửa cuối năm sau sẽ hoàn thành việc thiên đô.

Tuy đây là một quá trình rất phiền phức, nhưng việc cần phiền phức thì vẫn phải phiền phức.

Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lắc đầu, đối với tính cách như vậy của Tô Ngọc, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chương 1681

Đúng là kiểu nhạn quá bạt mao.

Khi Tô Ngọc và mọi người đến nhà Bạch Khởi, mọi việc đã được chuẩn bị xong xuôi.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cũng vui vẻ nhàn rỗi.

Lúc này, Tô Ngọc đã bắt đầu cân nhắc làm thế nào để lấy được binh phù của Yến Thân Vương. "Chị dâu, Ngọc ca lại định tính kế ai vậy?" Bạch Khởi thấy bộ dạng của Tô Ngọc, liền hỏi Vương Cẩn Hòa bên cạnh. "Yến Thân Vương." Bạch Khởi vừa định hỏi tính kế Yến Thân Vương làm gì, thì nhớ ra trong tay ông ta vẫn còn mười vạn binh phù mà Ngọc ca muốn.

Chỉ không biết binh phù đó ở đâu. "Ngọc ca, anh định thế nào?

Anh muốn trực tiếp ra tay hay sao?" Bạch Khởi thấy Tô Ngọc coi trọng chuyện này như vậy, liền hỏi.

Chỉ cần Tô Ngọc nói làm thế nào, anh sẽ đi giúp. "Cậu cứ chuẩn bị cho hôn sự của mình đi, còn những chuyện khác không cần cậu lo, tôi đã sắp xếp người đi làm rồi." Tô Ngọc xua tay, sao anh có thể để một chú rể sắp cưới làm chuyện này được?

Dù sao thành thân cũng cần chuẩn bị rất nhiều thứ. "Được, nếu vậy, sau này có cần gì Ngọc ca cứ nói với tôi." "Không khách sáo với cậu đâu, cậu đi lo việc của mình trước đi." Bạch Khởi thấy bên Tô Ngọc thật sự không có vấn đề gì, liền rời đi chuẩn bị cho hôn sự.

Sau khi anh đi, Lạc Diễm và La Hầu ghé qua: "Ngọc ca, anh có ý định gì rồi phải không?

Có chuyện gì vui nhất định phải rủ bọn em theo với nhé." Nam

Kiều không ngừng gật đầu: "Nói không sai, Ngọc ca ca, anh không thể đi một mình được đâu." "Yên tâm đi, đương nhiên phải dẫn theo các em rồi." Dù sao nếu so về khoản nghịch ngợm phá phách, thì Nam Kiều và bọn họ là thích hợp hơn cả. "Vậy thì chúng em yên tâm rồi." "Nếu ông ta cứ không có động tĩnh, anh định làm thế nào?" Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của họ, nhìn người hỏi. "Vẫn đang cân nhắc." "Em có một cách." Tô Ngọc và Nam Kiều đều nhìn Vương Cẩn Hòa, khiến cô có chút bất đắc dĩ: "Mọi người nhìn em như vậy làm gì?

Là thật đó, em thật sự có cách." Đừng làm như gặp ma vậy được không, điều này khiến cô cảm thấy mình có phải đã hơi quá rồi không? "Ồ?

Tiểu Hòa, em nói cho anh nghe cách của em là gì đi?" "Dẫn xà xuất động." Nếu Yến Thân Vương không có động tĩnh, vậy thì ép ông ta hành động là được rồi?

Cần gì phải lo lắng như vậy?

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, thực ra anh cũng có suy nghĩ tương tự, nhưng cụ thể phải làm thế nào thì sau này còn phải cân nhắc kỹ lưỡng. "Trước khi về kinh thành vào năm sau, binh phù này phải nằm trong tay anh," Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn anh, thực ra cũng không cần phải vội vàng như vậy.

Có những chuyện cần phải từ từ. "Anh định dùng binh phù làm quà mừng thiên đô tặng cho hoàng huynh," lúc Vương Cẩn Hòa còn đang nghi hoặc, Tô Ngọc đã mở lời giải thích với cô.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa lại cảm thấy có thể: "Vậy thì anh phải nhanh chóng sắp xếp mọi việc cho tốt, như vậy sau này mới không bị luống cuống." "Được, trong lòng anh đều biết cả, đừng lo, chỉ một

Yến Thân Vương còn chưa phải là đối thủ của anh," Tô Ngọc quả quyết nói.

Ngược lại, Vương Cẩn Hòa bực bội liếc Tô Ngọc một cái: "Được rồi, chuyện này anh cứ xem mà làm, em sẽ không làm gì cả, thích hợp để lười biếng." Nhìn dáng vẻ Vương Cẩn Hòa thong thả rời đi, Nam Kiều và những người khác quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, tâm trạng ít nhiều cũng có chút phức tạp. "Ngọc ca ca, sao em cứ cảm thấy chị dâu chính là giả heo ăn thịt hổ vậy?" Rõ ràng biết hết mọi chuyện, nhưng có lúc lại không giúp, trừ khi cần thiết tuyệt đối không mở lời.

Giống như chuyện của Miêu Cảnh lần này, nếu không phải Miêu Cảnh chọc giận Vương Cẩn Hòa, e rằng cả đời họ cũng không thể thấy Vương Cẩn Hòa tức giận.

Vì Vương Cẩn Hòa dường như đã khắc sự dịu dàng vào tận xương tủy. "Như vậy không phải rất tốt sao?" Rất có tính lừa gạt, sau này có ai muốn lừa Tiểu Hòa e rằng cũng không dễ.

Dù sao người quá thông minh, e là không dễ lừa như vậy. "Không cần để ý chuyện này, chúng ta nói chuyện khác trước đi." Tô Ngọc cảm thấy vấn đề này là anh cần phải chú ý.

Còn những chuyện khác không muốn để họ lo lắng. "Ngọc ca, bên Yến Thân Vương e là chúng ta không dễ tiếp cận." Dù sao Yến Thân Vương vẫn luôn đề phòng họ như vậy, muốn qua đó hay làm gì cũng không dễ.

Yến Sóc cũng không biết binh phù ở đâu, e rằng binh phù này chỉ có Yến Thân Vương mới biết.

Điều Nam Kiều nghĩ đến, Tô Ngọc tự nhiên cũng nghĩ đến, trong mắt anh mang theo vẻ suy tư, nghĩ đến Yến Sóc: "Bên Yến Sóc tình hình thế nào rồi?" "Từ khi đến Vong Ưu thành, Yến Sóc như biến thành một người khác vậy.

Lần trước chúng ta trở về, cậu ta cũng đi, sau khi giải độc cho cậu ta, cả người đều thay đổi, dùng lời của chị dâu thì là đang 'bung xõa', cũng không biết nghĩ thế nào nữa," Nam Kiều bất đắc dĩ lắc đầu. "Rất đơn giản, chủ yếu là bị giam cầm quá lâu rồi, thời gian dài đằng đẵng chống chọi với kịch độc, bây giờ độc cuối cùng cũng được giải, cậu ta đương nhiên sẽ vui mừng," Tô Ngọc cười nói.

Nghe vậy, Nam Kiều tuy vẫn có chút không vui, nhưng dù sao cũng gật đầu đồng ý, dù sao đi nữa Yến Sóc bây giờ cũng là người của phe mình.

Đưa tay sờ cằm, Nam Kiều đánh giá Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, có phải anh định thông qua Yến Sóc để tìm binh phù không?" "Đúng vậy, lần này cậu ta cũng đi cùng chúng ta." Tô Ngọc ra lệnh cho người đi tìm Yến Sóc.

Yến Sóc đến với tâm trạng rất tốt: "Vương gia, ngài tìm tôi có chuyện gì?" "Ta cần cậu vẽ cho ta một bản đồ phủ Yến Thân Vương." "Vương gia định lấy lại mười vạn binh quyền rồi sao?" "Tự nhiên là phải lấy, sau khi thiên đô vào năm sau, Huyền quốc sẽ ngày càng lớn mạnh, lúc này trong tay người khác không thể có binh phù này." Đối với Huyền Phỉ Nhiên, đây chính là một con dao treo trên cổ ngài ấy, ngài ấy sao có thể để con dao này tùy thời rơi xuống?

Chuôi đao vẫn nên nắm trong tay mình thì an toàn hơn. "Như vậy rất tốt, tôi đi chuẩn bị một chút." Yến Sóc cầm bút bắt đầu vẽ bản đồ cho Tô Ngọc, vừa nói vừa giải thích cho Tô Ngọc về bố cục của phủ Yến Thân Vương.

Mất khoảng gần hai canh giờ mới kết thúc lần giải thích này.

Nghe xong, Tô Ngọc cầm bản đồ, trong mắt mang theo vẻ suy tư: "Ta nhớ cậu đã nói Yến Thân Vương thường xuyên đến nơi này?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là như vậy, bên đó có một người ông ta rất thích, chỉ là người đó không thích ông ta, ông ta vẫn luôn giam người đó ở đó, không lấy mạng nhưng cũng không cho người ta rời đi, đang ép người ta đồng ý." "Các cậu đã từng thấy người này chưa?" Tô Ngọc hỏi.

Yến Sóc nhẹ nhàng lắc đầu: "Cái này tôi thật sự chưa từng thấy." "Có một người như vậy, Yến Thân Vương phi nói thế nào?" Tô Ngọc đã có manh mối.

Yến Sóc vẫn chưa phản ứng lại, nói: "Tình cảm của Yến Thân Vương phi và Yến Thân Vương vẫn ổn." "Cậu nghĩ xem, với tính cách của Yến Thân Vương phi, Yến Thân Vương nuôi một người trong nhà mà ông ta hết mực che chở, Yến Thân Vương phi lại không nói gì sao?" Một người phụ nữ nếu yêu một người đàn ông, sẽ không thể dung túng cho anh ta có người phụ nữ khác.

Kết quả Yến Thân Vương phi lại có thể nhẫn nhịn như vậy?

Quả là khiến anh có chút mở mang tầm mắt.

Yến Sóc vẫn chưa hiểu: "Vương gia, rốt cuộc ngài muốn nói gì?" "Không có gì, nhưng ta đã biết binh phù có lẽ được đặt ở đâu rồi." Tô Ngọc nhìn bản đồ, tâm trạng vô cùng tốt nói.

Yến Sóc lập tức hiểu ra: "Ngài nói là ở đây?" Yến Sóc có chút không hiểu tại sao Tô Ngọc lại nói binh phù ở đây, nơi này phòng thủ không tốt lắm, chỉ là một nơi ông ta thường xuyên đến.

Sao có thể dùng để cất binh phù? "Tại sao ngài lại nghĩ binh phù ở nơi này?" Yến Sóc hỏi ra thắc mắc của mình. "Bởi vì...

Chương 1682

nó thực sự ở nơi này." Yến Sóc giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, nói câu này với không nói có khác gì nhau. "Một đôi vợ chồng tình cảm tốt đẹp, chồng đột nhiên sủng ái một người phụ nữ, vợ lại không quan tâm đến điều đó, thậm chí ngay cả sự ghen tuông, bất mãn bình thường cũng không có, cậu nghĩ là vì sao?" Tô Ngọc hỏi ngược lại.

Yến Sóc im lặng không nói gì, cái này cậu không hiểu lắm.

Lúc này Nam Kiều lên tiếng: "Điều này cho thấy, Yến Thân Vương phi này hoặc là không còn yêu Yến Thân Vương nữa, hoặc là bà ta biết sự thật ở đây." "Nghe cậu vừa nói, tình cảm của hai người rất tốt, nói là không còn yêu nữa, điều này gần như là không thể, vậy thì chỉ còn lại một đáp án khác, tình hình ở nơi này thế nào, Yến Thân Vương phi biết rất rõ, cho nên bà ta mới có thể rộng lượng như vậy, giả vờ như không biết gì." Yến Sóc nhìn Nam Kiều, cô vậy mà cũng biết chuyện này?

Giữa chuyện này có hiểu lầm gì không? "Rất nhanh cậu sẽ biết chúng ta nói có đúng không, Yến Sóc, cậu cứ chờ xem là được." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý. "Được, vậy tôi xin rửa mắt mong chờ." Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Ngọc ca ca, anh định khi nào ra tay?" "Không vội, chúng ta có khối thời gian." Anh muốn khiến Yến Thân Vương ăn không ngon, ngủ không yên, như vậy chắc sẽ rất thú vị?

Nam Kiều bất lịch sự đảo mắt một cái, xem ra Ngọc ca ca lại sắp bắt đầu gây chuyện rồi.

Yến Sóc thấy Tô Ngọc như vậy, cậu đột nhiên cảm thấy làm kẻ thù của Tô Ngọc thật sự là một chuyện vô cùng không sáng suốt. "Quả nhiên, những người đối đầu với anh đều không có kết cục tốt đẹp." Tô Ngọc gật đầu một cách đương nhiên: "Đây không phải là điều nên làm sao?" "Nhưng cậu yên tâm, bình thường ta cũng không đi gây phiền phức cho người khác." Anh lại không bị bệnh, rảnh rỗi lại thích đi gây sự với người ta.

Yến Sóc không nhịn được cười, lời này nói cũng đúng, Tô Ngọc thật sự không phải loại người sẽ tùy tiện đi gây phiền phức. "Đúng là như vậy." Nếu đã vậy, cậu cũng không quan tâm nữa, sau này Tô Ngọc muốn làm gì thì làm, có thể giúp được cậu tự nhiên sẽ giúp, nếu không giúp được, vậy cậu cũng đành chịu.

Chỉ là Yến Sóc không ngờ Yến Thân Vương lại gửi thư bồ câu cho cậu.

Khi nhìn thấy lá thư Yến Thân Vương gửi đến, Yến Sóc cảm thấy vô cùng kinh ngạc, rốt cuộc cậu đã làm gì khiến Yến Thân Vương nghĩ rằng chỉ cần gửi một lá thư, nói vài lời xin lỗi là cậu sẽ chọn hòa giải với ông ta?

Yến Thân Vương trở nên ngu ngốc như vậy từ khi nào?

Cầm lá thư đi tìm Tô Ngọc: "Thư bồ câu của Yến Thân Vương gửi đến." Tô Ngọc nhìn lá thư còn chưa mở: "Cậu còn chưa mở sao biết là Yến Thân Vương gửi đến?" "Dấu hiệu đặc trưng của phủ Yến Thân Vương," Yến Sóc chỉ vào con dấu trên đó nói.

Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Thì ra là vậy, cậu nói xem mục đích ông ta gửi thư cho cậu là gì?" "Còn có thể là gì nữa?

Muốn tôi làm nội gián cho ông ta, sau đó từ miệng tôi biết được chuyện bên anh thôi." Thật không biết Yến Thân Vương lấy tự tin từ đâu ra, khiến ông ta nghĩ rằng mình sẽ chọn giúp đỡ.

Tô Ngọc cười khẽ: "Xem ra trong lòng cậu rất rõ mục đích của ông ta là gì." Yến Sóc lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo, đạo lý này chỉ cần người có não đều biết." Tô Ngọc không vội xem thư Yến Thân Vương viết gì, mà nhìn Yến Sóc: "Cậu nghĩ thế nào?" "Ông ta làm vậy thực ra cũng là một phép thử, có lẽ muốn biết tôi có thể trở thành một quân cờ trong tay ông ta, giúp ông ta cùng đối phó với anh hay không." Đây không phải là chuyện rõ như ban ngày sao?

Tô Ngọc lại có thể hỏi ra được?

Nhưng có lẽ Yến Thân Vương phải thất vọng rồi, cậu sẽ không giúp ông ta.

Tuy ban đầu là vì muốn giải độc mới chọn đi cùng Tô Ngọc và mọi người, nhưng về sau thì khác rồi.

Bầu không khí trong nhà Tô Ngọc thật sự rất tốt, khiến cậu lần đầu tiên có cảm giác về một gia đình.

Nếu đã có nhà rồi, tại sao còn phải quay về nơi tăm tối đó?

Cậu lại không phải kẻ ngốc.

Tô Ngọc không nói gì, chỉ mở thư ra xem.

Xem xong, ánh mắt anh dời sang cậu: "Cậu tự xem trước đi." Yến Sóc nghi hoặc nhận lấy, xem xong tâm trạng có chút phức tạp.

Quả nhiên vẫn là cậu nghĩ quá nhiều rồi.

Giọng điệu của Yến Thân Vương trong thư vẫn là giọng điệu ra lệnh.

Thái độ như vậy khiến Yến Sóc cảm thấy có chút nực cười. "Tôi đúng là đã đánh giá cao ông ta rồi," Yến Sóc mỉa mai nói. "Sau này có dự định gì?" "Tôi thích Ngọc Vương phủ, cũng thích mọi thứ ở Ngọc

Vương phủ, tôi cảm thấy mình ở đây rất tốt," Yến Sóc trả lời lạc đề.

Bây giờ cậu cũng đã nói chuyện với đám Tiểu Mễ, ôm một con mèo con về nuôi.

Trong nhà còn có một con chó sữa nhỏ.

Có chúng bầu bạn cũng không quá lạnh lẽo.

Việc gì phải quay về? "Ta cứ nghĩ ông ta ít nhất cũng giả vờ một chút, không ngờ ông ta ngay cả giả vờ cũng không muốn." Thật sự rất thú vị. "Cậu trong lòng biết là được rồi, sau này Yến Thân Vương sẽ không dễ chịu đâu, cậu có yêu cầu gì không?" Yêu cầu?

Yến Sóc lắc đầu: "Tôi không có yêu cầu gì cả, mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình làm, huống chi tôi đã không còn là người của phủ Yến Thân Vương nữa." "Được, ta biết rồi." Nói xong, Yến Sóc nhìn Tô Ngọc nhíu mày hỏi: "Rốt cuộc anh nghĩ thế nào?

Anh định khi nào ra tay?" "Ra tay?

Tại sao ta phải ra tay?" Tô Ngọc hỏi. "Chẳng lẽ anh không muốn binh phù nữa sao?" "Binh phù chắc chắn là phải lấy, nhưng ta tự mình đi lấy phiền phức biết bao, vẫn là để Yến Thân Vương tự mình mang đến cho ta thì hơn," Tô Ngọc chống cằm thản nhiên nói.

Một câu nói khiến Yến Sóc giật giật khóe miệng, quả nhiên cậu vẫn còn quá ngây thơ. "Được, nếu anh đã nói vậy, tôi cũng không có gì để nói nữa." Nhưng Tô Ngọc định làm thế nào?

Để Yến Thân Vương chủ động mang binh phù đến, e là không có chuyện tốt như vậy đâu.

Nhận ra sự hoài nghi của Yến Sóc, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, chỉ cười mà không nói.

Bộ dạng này của anh khiến Yến Sóc có một dự cảm không lành, luôn cảm thấy Yến Thân Vương sau này sẽ bị Tô Ngọc gài bẫy rất thảm. "Ông ta sắp gặp xui xẻo rồi phải không?" Yến Sóc không nhịn được hỏi một câu. "Sao?

Đau lòng rồi à?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Lườm Tô Ngọc một cái, Yến Sóc bực bội nói: "Anh rõ ràng biết tôi có ý gì mà." "Ừm, đúng là biết cậu có ý gì, đây không phải là hỏi bừa thôi sao?" "Không đau lòng, con đường này sớm muộn gì cũng phải đi." Nếu ông ta sớm giao nộp binh phù cùng với Hoài Nam Vương và những người khác, bây giờ cũng không đến nỗi rơi vào kết cục này.

Cậu cũng không phải người của phủ Yến Thân Vương, cần gì phải lo lắng nhiều như vậy?

Yến Sóc cứ nghĩ sau đó Tô Ngọc chắc chắn sẽ bắt đầu chuẩn bị đối phó với Yến Thân Vương.

Kết quả là không, anh không những không đối phó Yến Thân Vương mà còn nhàn nhã tham gia hôn lễ ở Bạch gia.

Lúc rảnh rỗi thì đưa bọn trẻ ra ngoài bắt cua, mò ốc.

Dường như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 1683

Phía Yến Thân Vương thì vẫn luôn chờ tin tức của Yến Sóc, nhưng thời gian đã đến mà vẫn không nhận được hồi âm từ cậu.

Điều này khiến Yến Thân Vương có chút kỳ quái, lẽ nào không nhận được?

Không thể nào. "Phụ vương, người đang nghĩ gì vậy?" "Ta đã gửi thư cho Yến Sóc, nhưng đến giờ vẫn chưa có tin tức gì." Yến Thân Vương có chút lo lắng.

Đương nhiên ông ta lo lắng không phải vì Yến Sóc, mà là lo tại sao lại không hồi âm cho mình.

Rốt cuộc là có chuyện gì?

Yến Ngọc Tuân, con trai cả của Yến Thân Vương, kinh ngạc nhìn cha mình, cau mày nói: "Cha, người đã viết thư cho Yến Sóc ư?" "Ừ, bảo nó nói cho chúng ta biết mục đích Tô Ngọc đến đây rốt cuộc là gì, còn có hành tung của hắn." Yến Thân Vương cau mày nói.

Nếu Tô Ngọc cứ muốn đối phó với ông ta, vậy thì bọn họ sẽ xử lý Tô Ngọc trước rồi tính sau, chỉ có như vậy mới bảo vệ được Yến Thân Vương phủ.

Yến Ngọc Tuân có chút bất lực nhìn Yến Thân Vương: "Cha, sao người lại gửi tin cho nó chứ?" Yến Thân Vương có phải đã quên rồi không, Yến Sóc đã thoát ly khỏi Yến Thân Vương phủ, căn bản không quan tâm bọn họ ra sao.

Điều quan trọng nhất là Yến Sóc bây giờ là người của Ngọc Vương phủ.

Sao có thể giúp bọn họ đối phó với Ngọc Vương phủ được? "Ừ, gửi rồi." "Cha, Yến Sóc đã rời khỏi Yến Thân Vương phủ rồi, bây giờ nó là người của Ngọc Vương phủ, sao có thể giúp chúng ta đối phó với Ngọc Vương được chứ?

Phụ vương có phải đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi không?" "Nó là con trai ta, giúp chúng ta là chuyện đương nhiên." Yến Thân Vương cảm thấy cho dù bây giờ cậu ta là người của Ngọc Vương phủ thì đã sao?

Yến Sóc vẫn là con trai ông, ông muốn Yến Sóc làm gì thì Yến Sóc phải làm cái đó.

Chết rồi cũng không thể thoát khỏi việc nó mang huyết mạch của Yến Thân Vương phủ.

Trong nhất thời, Yến Ngọc Tuân không biết nên nói gì cho phải, chỉ có thể bất lực nhìn cha mình: "Cha, lúc chúng ta lựa chọn vứt bỏ nó để cứu Phi Phi, quan hệ giữa Yến Sóc và chúng ta đã hoàn toàn cắt đứt rồi." Yến Sóc đối xử với Yến Phi Phi cũng rất tốt, nhưng Yến Phi Phi vì muốn sống mà đẩy Yến Sóc ra ngoài.

Đối với Yến Sóc mà nói, có lẽ vẫn có thể hiểu được, dù sao con người ai cũng muốn sống.

Nhưng điều khiến Yến Sóc không thể chấp nhận nhất chính là thái độ của Yến Thân Vương đối với cậu.

Mạng của Yến Thân Vương là do Yến Sóc cứu, cuối cùng ông ta lại đối xử với Yến Sóc bằng một thái độ khác.

Tất cả những điều này đối với Yến Sóc đều là một tổn thương không thể nói thành lời.

Tại sao lúc đó Yến Sóc lại trực tiếp ký tử khế với Tô Ngọc?

Đó đều là vì bị Yến Thân Vương làm tổn thương.

Sau khi trở về, Yến Ngọc Tuân đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng điều hối hận nhất có lẽ là trơ mắt nhìn Yến Sóc rời đi.

Thậm chí còn nói với Yến Sóc hãy từ bỏ cơ hội lần này, bọn họ sẽ giúp cậu tìm đại phu giỏi.

Nhưng đại phu giỏi đến đâu có thể sánh được với y thuật của Bạch Khởi và Nam Kiều không?

Yến Sóc có một câu nói rất đúng, nếu cậu có thể giải độc ngay lập tức, tại sao phải cố gắng chịu đựng để chờ đợi cái gọi là "giúp tìm đại phu" của bọn họ chứ?

Cho dù cho cơ hội này, bọn họ có thật sự sẽ giúp đi tìm không?

Sau khi thật sự đi tìm, liệu có thể tìm được người giải độc cho Yến Sóc không?

Nếu không tìm được, cuối cùng Yến Sóc vẫn phải một mình gánh chịu như vậy sao?

Từng vấn đề này, không một ai trong bọn họ từng suy xét qua.

Chỉ cảm thấy quyết định lúc đó của Yến Sóc quá ích kỷ, nhưng nếu nói cho đúng, kẻ ích kỷ rốt cuộc là ai?

Chẳng phải kẻ ích kỷ chính là bọn họ hay sao? "Ta là cha nó." Yến Thân Vương không cảm thấy mình sai ở đâu, cũng không cảm thấy có lỗi với người con trai Yến Sóc này, chỉ cảm thấy ông là cha của Yến Sóc, Yến Sóc bắt buộc phải giúp ông, nếu không chính là kẻ vô lương tâm, là bất hiếu.

Yến Ngọc Tuân bất lực nhìn cha mình, sao đến bây giờ ông vẫn không hiểu ra? "Cha, lúc người không biết gì cả đã vội vàng gửi thư cho Yến Sóc như vậy, người không nghĩ tới sau khi thư đến tay Yến Sóc, rất có thể sẽ bị nó đưa cho Tô Ngọc xem sao?" Người của Tô Ngọc đã giải độc trên người Yến Sóc, đối với Yến Sóc là có ơn cứu mạng, sau đó nếu Yến Sóc làm như vậy, dường như cũng không phải là không thể. "Nó dám!" Yến Thân Vương vừa nghe liền nổi giận, không thể dung thứ cho việc Yến Sóc làm chuyện như vậy.

Yến Ngọc Tuân bất lực nhìn cha mình: "Nếu Yến Sóc thật sự dám làm như vậy thì sao?" Cho dù Yến Sóc làm vậy, cha có thể làm gì được chứ?

Bây giờ Yến Sóc đã không ở đây, cũng không phải người nhà họ Yến, ông có bất mãn, tức giận thì đã sao?

Vẫn không thể gây ra tổn hại gì cho Yến Sóc.

Chẳng lẽ ông còn có thể chạy đến Ngọc Vương phủ lôi Yến Sóc ra đánh một trận sao?

Điều đó căn bản là không thể. "Ngươi…" "Cha, người đừng quên Yến Sóc bây giờ không ở nhà họ Yến, nó cũng không phải người nhà họ Yến, người vội vàng liên lạc với nó như vậy, ngoài việc để Tô Ngọc biết chúng ta muốn làm gì ra thì không có bất kỳ lợi ích nào." Anh cũng không biết rốt cuộc cha đang nghĩ gì.

Tại sao lại đưa ra lựa chọn như vậy, có phải ông điên rồi không?

Lúc này Yến Thân Vương cũng đã bình tĩnh lại, cau mày nhìn con trai mình, nếu thật sự là như vậy, đúng là sẽ mang đến cho bọn họ một số phiền phức không cần thiết. "Bây giờ thư đã gửi đi rồi, nói gì cũng vô dụng." Yến Thân Vương bị Yến Ngọc Tuân nói cũng có chút lo lắng, nếu Yến Sóc thật sự làm vậy thì phải làm sao?

Lẽ nào phải trơ mắt nhìn mọi thứ trong tay mình biến mất?

Đây không phải là điều ông muốn thấy. "Cha, chúng ta vẫn nên lo giữ kỹ bên này trước, đừng liên lạc với Yến Sóc nữa, trong chuyện này đúng là chúng ta đã làm sai." Rõ ràng biết Yến Sóc vay tiền cho họ mua thuốc, nhưng cuối cùng không một ai quan tâm, thậm chí hỏi một câu tại sao cậu mua thuốc cũng không có.

Yến Sóc thất vọng về nhà họ Yến, về những người anh em này cũng là điều nên làm.

Anh từng tự hỏi, nếu mình là Yến Sóc thì sẽ đưa ra lựa chọn thế nào, cuối cùng phát hiện, lựa chọn của mình lại giống hệt Yến Sóc.

Vì một đám người không quan tâm đến mình, tại sao phải ấm ức nhẫn nhịn như vậy?

Đây không phải là tự tìm phiền phức thì là gì? "Cha, tất cả mọi người trong nhà chúng ta đều nợ Yến Sóc một lời xin lỗi." Mặc dù điều này đối với Yến Sóc có lẽ không cần thiết cho lắm.

Dù sao thì bây giờ Yến Sóc e là đến nhìn cũng không muốn nhìn thấy bọn họ. "Đủ rồi, không được nói chuyện của Yến Sóc nữa, ta là cha nó, cho dù chúng ta đã làm gì, nó còn có thể có ý kiến với chúng ta được sao?" Yến Thân Vương bất mãn lên tiếng.

Một câu nói khiến Yến Ngọc Tuân bất lực lắc đầu, đúng là chết vì sĩ diện.

Chương 1684

Sớm muộn gì có một ngày cha nhất định sẽ hối hận. "Cha, con đi làm việc đây." Yến Thân Vương phất tay cho Yến Ngọc Tuân rời đi.

Trong lòng lại vô cùng phiền não.

Yến Ngọc Tuân vừa ra ngoài đã thấy Yến Phi Phi đang đánh mắng hạ nhân.

Anh khẽ cau mày: "Phi Phi, em đang làm gì vậy?" "Không có gì, em chỉ đang dạy dỗ bọn chúng một chút thôi." Lời nói thản nhiên của Yến Phi Phi khiến Yến Ngọc Tuân lần đầu tiên nảy sinh bất mãn với người em gái này. "Bọn họ đã làm sai điều gì?" "Cũng chẳng làm sai gì cả, em là chủ tử, bọn chúng là hạ nhân, em không vui thì bọn chúng phải để em trút giận, chẳng lẽ không đúng sao?" Yến Phi Phi nói những lời này một cách đầy lý lẽ.

Nhưng lại khiến Yến Ngọc Tuân tức đến xanh mặt. "Em có biết mình đang nói gì không?" "Em đương nhiên biết, anh, sao anh lại nói em như vậy?

Em có làm sai gì đâu." Yến Phi Phi bất mãn nói.

Cảm thấy Yến Ngọc Tuân quá làm to chuyện.

Chỉ là một đám hạ nhân thôi mà, anh trai làm gì mà phải kinh ngạc như vậy.

Thật không biết nghĩ gì nữa. "Yến Phi Phi, nếu bọn họ làm sai chuyện gì em trừng phạt họ thì thôi, nhưng họ không làm sai gì cả mà em lại đối xử với họ như vậy, em không cảm thấy mình thật sự rất quá đáng sao?" Yến Ngọc Tuân sắc mặt khó coi hỏi.

Yến Phi Phi bị Yến Ngọc Tuân mắng đến ngây người, không dám tin nhìn anh: "Anh lại vì một đám người như vậy mà mắng em?" Yến Ngọc Tuân lười để ý đến Yến Phi Phi, mà nhìn mấy hạ nhân bị thương: "Các ngươi đến chỗ quản gia lĩnh chút thuốc xử lý vết thương, sau đó bảo quản gia đưa cho mỗi người hai mươi lượng bạc, cứ nói với quản gia là ta bảo vậy." "Vâng." Bị Yến Ngọc Tuân phớt lờ, Yến Phi Phi tức đến run người.

Sao anh có thể làm như vậy?

Có phải quá đáng lắm không? "Đại ca, em đang nói chuyện với anh, lẽ nào anh không nghe thấy sao?" Yến Phi Phi thật sự rất tức giận.

Dựa vào đâu mà đại ca lại đối xử với cô như vậy?

Yến Ngọc Tuân lạnh lùng liếc Yến Phi Phi một cái, tức giận nói: "Yến Phi Phi, cho dù họ là hạ nhân trong phủ, không làm sai chuyện gì, em cũng không nên không phân biệt phải trái trắng đen mà ra tay đánh người như vậy, em không cảm thấy mình làm vậy thật sự quá đáng sao?" "Em quá đáng chỗ nào?

Em là quận chúa của Yến Thân Vương phủ, đánh bọn chúng là vinh hạnh của bọn chúng." Yến Phi Phi không biết điều nói.

Yến Ngọc Tuân cố nhịn nhưng không nhịn được nữa, giơ tay tát một cái vào mặt Yến Phi Phi.

Yến Phi Phi bị đánh đến ngơ ngác, ôm mặt quay đầu nhìn Yến Ngọc Tuân không dám tin: "Anh… anh lại ra tay đánh em?" Yến Ngọc Tuân hít sâu một hơi, giận dữ nói: "Anh thấy bài học mà Ngọc Vương cho em lần trước em đã quên rồi, chưa được sắc phong mà đã tự xưng là quận chúa, lỡ bị người khác nghe thấy, em có biết sẽ gây ra phiền phức lớn thế nào cho phụ vương không?" "Em chính là quận chúa, nơi này là địa bàn của Yến Thân Vương phủ chúng ta, ai dám làm gì em?" Yến Phi Phi giận dữ nói.

Lời nói ra có phần không biết điều.

Yến Ngọc Tuân bị tức đến đầu óc quay cuồng, cả người đều ngây ra.

Run rẩy giơ tay chỉ vào Yến Phi Phi, Yến Ngọc Tuân tức giận nói: "Em…" "Em sẽ đi nói với phụ vương là anh đánh em, đến lúc đó em sẽ để phụ vương trừng phạt anh thật nặng." Nói xong liền chạy đi.

Người bên cạnh nhìn Yến Phi Phi như vậy, cau mày: "Đại thiếu gia, sẽ không gây phiền phức cho ngài chứ?" "Không sao, các ngươi đi xử lý vết thương trước đi." Nếu phụ vương vì chuyện này mà trừng phạt anh, anh cũng không còn gì để nói.

Lần này Yến Ngọc Tuân cuối cùng cũng ý thức được mình đã làm sai.

Yến Phi Phi thật sự đã bị họ nuông chiều đến hư hỏng.

Bây giờ đã biến thành một cô nương không phân biệt phải trái.

Yến Phi Phi đi tìm Yến Thân Vương mách tội, nghe nói Yến Ngọc Tuân ra tay đánh cô, ông có chút bất mãn cho người gọi Yến Ngọc Tuân đến.

Yến Ngọc Tuân nghe Yến Thân Vương gọi mình qua, khẽ thở dài rồi đi đến. "Tại sao lại đánh em gái con?" "Cha, bây giờ là thời buổi nhiều chuyện, Yến Phi Phi không phân biệt phải trái trắng đen ra tay đánh hạ nhân trong nhà thì thôi, lại còn tự xưng là quận chúa của Yến Thân Vương phủ, điều này có ý nghĩa gì đối với vương phủ chúng ta, lẽ nào cha không biết sao?" Yến Ngọc Tuân bình tĩnh nhìn Yến Thân Vương hỏi.

Yến Thân Vương cau mày liếc Yến Phi Phi một cái: "Có phải như lời đại ca con nói không?" "Con có nói sai đâu, đây là địa bàn của Yến Thân Vương phủ chúng ta, cũng sẽ không sao cả." Yến Phi Phi không phục nói. "Hơn nữa, đám hạ nhân đó chẳng qua chỉ là chó săn của Yến Thân Vương phủ chúng ta thôi, con đánh bọn chúng thì đã sao?" Yến Phi Phi không những không ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc mà còn nói một cách đầy lý lẽ.

Yến Thân Vương nghe vậy có chút bất mãn, cô ta có biết mình đang nói gì không? "Cha, tình hình của chúng ta hiện giờ thế nào người cũng biết, một khi những việc nó làm gây ra tâm lý báo thù của hạ nhân, đến lúc đó sẽ mang lại hậu quả gì, lẽ nào cha không biết?" Yến Ngọc Tuân lạnh mặt nói.

Một câu nói khiến Yến Thân Vương im lặng, con trai cả nói không sai.

Nếu đến lúc đó Ngọc Vương muốn đối phó Yến Thân Vương phủ mà mua chuộc người, đám người này chắc chắn sẽ đồng ý đầu tiên.

Bởi vì Yến Phi Phi không coi họ là con người. "Chuyện này con xử lý thế nào rồi?" Yến Thân Vương nhìn Yến Ngọc Tuân hỏi. "Con bảo họ đến chỗ quản gia lấy thuốc trị thương, rồi bảo quản gia đưa cho mỗi người hai mươi lượng bạc." Yến Ngọc Tuân tuy không kiên nhẫn nhưng vẫn lên tiếng nói.

Yến Thân Vương gật đầu tán thành: "Chuyện này con làm rất tốt." Yến Phi Phi nghe vậy lập tức không vui: "Phụ vương, anh ta đánh con, người không giúp con thì thôi, sao còn như vậy chứ." Yến Thân Vương vẻ mặt không vui nhìn Yến Phi Phi, ánh mắt có chút khó coi: "Kể từ khi vì con mà mất đi Thái Tuế, ta đã nói với con chưa rằng có những chuyện không được làm?" "Đặc biệt là chuyện tự xưng quận chúa này, một khi bị Tô Ngọc tóm được thóp lần nữa, ta không cứu được con đâu." Yến Thân Vương đã có chút bất mãn với cô con gái này.

Lúc trước khi trở về, ông đã nói mọi chuyện rất rõ ràng rồi.

Bây giờ lại còn làm như vậy, khiến ông rất không vui. "Con…" Yến Phi Phi thấy Yến Thân Vương như vậy cuối cùng cũng ý thức được ông đang nói thật.

Lần này sẽ không giúp cô đòi lại công bằng. "Phụ vương, con cũng không thấy vương phủ chúng ta kém cỏi đến mức nào đâu, phụ vương lợi hại như vậy mà." Yến Phi Phi khoác tay Yến Thân Vương làm nũng nói.

Yến Thân Vương đưa tay gỡ tay Yến Phi Phi ra: "Đừng nói với ta những lời này, sau này nếu để ta nghe thấy con nói những lời như vậy nữa, đừng trách ta không khách sáo với con." Yến Phi Phi ngơ ngác nhìn Yến Thân Vương, trong mắt đầy vẻ mờ mịt.

Tại sao phụ vương lại đối xử với cô như vậy?

Quay đầu nhìn Yến Ngọc Tuân bên cạnh, Yến Phi Phi hung hăng trừng mắt nhìn anh, đều là lỗi của anh.

Còn là anh trai nữa chứ, đúng là anh trai chó má.

Yến Ngọc Tuân thấy sự tố cáo và bất mãn của Yến Phi Phi, cười mà không nói.

Bất mãn thì cứ bất mãn đi, điều này đối với anh không có gì to tát cả. "Phụ vương…" "Đi xuống." Yến Thân Vương bây giờ một câu cũng không muốn nói với Yến Phi Phi, không giúp được thì thôi, nhưng ít nhất đừng giúp ngược, gây thêm phiền phức cho Yến Thân Vương phủ.

Nhưng Yến Phi Phi dường như hoàn toàn không hiểu điều này, hoàn toàn không coi là chuyện gì to tát. "Phụ vương, người đừng giận nữa mà, con biết sai rồi." Trước đây chỉ cần cô làm nũng xin lỗi phụ vương, ông đều sẽ tha thứ cho cô.

Chương 1685

Tuy nhiên lần này dường như không hiệu quả lắm.

Yến Thân Vương lạnh lùng liếc Yến Phi Phi một cái: "Ta bảo con đi xuống." Yến Phi Phi ngơ ngác nhìn Yến Thân Vương: "Phụ vương, người lại mắng con?" Yến Thân Vương cau mày nhìn Yến Phi Phi, lần đầu tiên cảm thấy ngày thường mình đối với Yến Phi Phi thật sự quá nuông chiều.

Khiến cô ta dám cả gan chống lại ý mình. "Ta bảo con đi." Giọng Yến Thân Vương càng nặng hơn.

Yến Ngọc Tuân nhìn bộ dạng của Yến Phi Phi, vừa nhìn đã biết cô ta chắc chắn sẽ không cam tâm như vậy.

Quả nhiên, Yến Phi Phi nhìn Yến Thân Vương ấm ức nói: "Con ghét người." Nói xong khóc lóc chạy đi.

Bộ dạng đó trông thật sự ấm ức đến cực điểm.

Yến Thân Vương bất mãn nhìn Yến Phi Phi rời đi: "Đúng là chiều hư người rồi." Yến Ngọc Tuân suy nghĩ một lát rồi nói: "Cha, sau này người vẫn nên quản lý nó cho tốt, nếu không sẽ mang lại phiền phức không cần thiết cho nhà chúng ta." Trước đây chính vì Yến Phi Phi mới gây ra chuyện như vậy, cô ta vẫn không nhận được bài học, vẫn làm những chuyện như thế.

Lần này nếu để Ngọc Vương tóm được thóp lần nữa, lẽ nào muốn cha dùng binh phù để cứu người sao? "Chuyện này sau đó ta sẽ nói với mẫu phi con một tiếng, để bà ấy quản lý Phi Phi một chút, sau đó con…" Yến Thân Vương giao cho Yến Ngọc Tuân một số việc.

Chuyện rất quan trọng cần phải làm ngay lập tức.

Yến Ngọc Tuân nghe xong liền đi chuẩn bị, chuẩn bị xuất phát, kết quả trước khi đi thì Yến Phi Phi dẫn Yến Thân Vương phi đến. "Nương, sao người lại đến đây?" "Con đã ra tay đánh em gái con rồi, sao ta có thể không đến?" Yến Thân Vương phi nghe con gái nói con trai cả đánh nó thì còn không tin.

Nhưng nhìn thấy vết tát trên mặt con gái cũng không thể không tin, dưới sự khóc lóc của con gái, bà liền đến tìm Yến Ngọc Tuân. "Vậy nương có biết tại sao con lại ra tay đánh nó không?

Yến Phi Phi có nói với người chuyện này không?" Yến Ngọc Tuân lạnh lùng liếc Yến Phi Phi một cái, chán ghét nói.

Yến Phi Phi bị ánh mắt chán ghét này của Yến Ngọc Tuân tức đến không chịu nổi: "Nương, người xem thái độ của anh ta kìa?

Con là em gái anh ta, mà anh ta lại dùng ánh mắt như vậy nhìn con." Đây còn là chuyện một người làm anh nên làm sao?

Thật sự quá đáng. "Rốt cuộc là chuyện gì?" Yến Thân Vương phi cau mày nhìn hai người.

Lúc bà đến cũng không hỏi rõ đã xảy ra chuyện gì, bây giờ nghe con trai nói những lời như vậy, liền biết giữa chừng chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra. "Nó không những không phân biệt phải trái trắng đen ra tay với hạ nhân trong nhà thì thôi, lại còn tự xưng là quận chúa của Yến Thân Vương phủ, Ngọc Vương vẫn luôn muốn binh phù trong tay cha, chuyện này nương cũng biết, lần trước cha đã dùng Thái Tuế mới có được để cứu người về rồi, lần này lẽ nào còn muốn cha dùng binh phù để cứu nó sao?" Yến Ngọc Tuân liếc Yến Phi Phi một cái, lạnh lùng nói.

Yến Phi Phi vẫn cảm thấy không cam tâm, cho rằng sự việc không nghiêm trọng đến thế, không phục lẩm bẩm nói: "Nương, người đừng nghe anh ta nói bậy, căn bản không nghiêm trọng đến thế đâu." Nhưng

Yến Thân Vương phi không phải Yến Phi Phi, bà cau mày nhìn Yến Phi Phi: "Con thật sự đã làm như vậy?" Biểu cảm trên mặt Yến Phi Phi lập tức trở nên có chút cứng đờ, cau mày nhìn Yến Thân Vương phi: "Nương, người có ý gì chứ." "Ta đang hỏi con, có phải con đã làm như vậy không?" Yến Thân Vương phi không muốn nói nhiều với cô, cau mày chất vấn. "Con có nói, nhưng con cũng không nói sai mà, con là tiểu thư duy nhất của Yến Thân Vương phủ, làm quận chúa chẳng phải là dư dả sao?

Con nói vậy không sai." Yến Phi Phi cắn răng nói.

Những người không thích cô vẫn luôn châm chọc cô.

Nói gì mà cô không phải là con gái của Yến Thân Vương sao?

Sao ngay cả một tước vị quận chúa cũng không có?

Một hai lần cô có thể không để ý, nhưng lâu ngày đương nhiên sẽ tức giận. "Phi Phi, trước đây ta đã nói với con những lời như vậy không thể nói, con coi lời ta là gió thoảng bên tai sao?" Đứa trẻ này rốt cuộc đang nghĩ gì?

Sao có thể nói ra những lời như vậy?

Điều này đối với Yến Thân Vương phủ của họ chính là một đòn chí mạng.

Bây giờ chính là thời điểm quan trọng, tuyệt đối không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Đây đều là những lời bà đã nói với Yến Phi Phi, sao nó lại quên nhanh như vậy? "Nhưng người có biết có bao nhiêu người đang cười nhạo con không, thân là con gái của Yến Thân Vương, lại ngay cả một tước vị quận chúa cũng không phải." Yến Phi Phi ấm ức đến mức sắp khóc. "Phi Phi, so với việc này, Yến Thân Vương phủ quan trọng hơn, cho dù con không phải quận chúa thì đã sao?

Con vẫn là con gái của Yến Thân Vương, thân phận đã cao hơn họ, họ nhiều nhất cũng chỉ có thể nói mấy câu bóng gió như vậy, ngoài ra còn dám làm gì?

Họ căn bản không dám." Yến Thân Vương phi an ủi nói.

Tuy nhiên Yến Phi Phi hoàn toàn không nghe lọt tai: "Con không quan tâm, con chính là muốn làm quận chúa, con chính là muốn cao hơn người khác một bậc." Lông mày của Yến Thân Vương phi nhíu chặt lại, vô cùng bất mãn với thái độ của Yến Phi Phi: "Đủ rồi, con có biết mình đang nói gì không?" Vì lợi ích của bản thân mà ngay cả vương phủ cũng không quan tâm nữa? "Nếu vương phủ xảy ra chuyện, mất đi mười vạn binh quyền, con có thân phận quận chúa này thì có ích gì?

Con đã lớn từng này rồi?

Khi nào mới có thể hiểu chuyện một chút." Yến Thân Vương phi bây giờ hối hận nhất chính là lúc đầu đã nuông chiều Yến Phi Phi vô điều kiện. "Phi Phi, vừa phải thôi, nếu con tiếp tục gây rối, phụ vương con cũng sẽ không quan tâm đến con nữa đâu." Yến Thân Vương phi cảnh cáo.

Yến Phi Phi vốn nghĩ phụ vương không quan tâm đến mình, mẫu phi nên quan tâm đến mình, kết quả mẫu phi cũng không quan tâm đến cô, thậm chí còn cảnh cáo cô như vậy.

Yến Phi Phi mắt đỏ hoe nhìn họ, giận dữ nói: "Con ghét các người." Thấy Yến Phi Phi như vậy, sắc mặt Yến Thân Vương phi rất khó coi, giơ tay tát một cái vào mặt Yến Phi Phi.

Bà cưng chiều con gái không sai, nhưng không có nghĩa là bà sẽ dung túng cho con gái làm ra những chuyện gây hại cho vương phủ.

Yến Phi Phi một ngày bị đánh hai lần, trong đó một lần còn là từ

Yến Thân Vương phi yêu thương cô nhất.

Điều này khiến Yến Phi Phi không dám tin nhìn Yến Thân Vương phi: "Nương, người ra tay đánh con?" Từ nhỏ đến lớn nương chưa từng đánh cô, lần này nương lại ra tay đánh cô, thật sự quá đáng. "Đánh chính là con, đứa không hiểu chuyện, bây giờ phụ vương con đang lúc đầu bù tóc rối, con cho dù không giúp được gì, cũng đừng gây thêm phiền phức cho phụ vương, nhưng con đã làm gì?" Đã đến lúc này rồi còn quan tâm đến hư danh của mình, quan tâm đến thể diện của mình.

Hư danh và thể diện của cô có quan trọng đến vậy sao?

Quan trọng hơn cả sự tồn vong của vương phủ sao? "Con có biết không, có thể vì con mà sẽ mang đến tai họa diệt môn cho vương phủ?

Con tự xưng là quận chúa như vậy, nếu bị hoàng thượng biết được, con có biết sẽ có hậu quả gì không?" Dưới tình huống hoàng thượng chưa sắc phong, cô đã nói mình là quận chúa, đây chính là coi thường hoàng thượng.

Nếu hoàng thượng thật sự so đo mà ra tay, cô có biết sẽ ra sao không?

Yến Phi Phi cái gì cũng không biết, sao dám nói những lời như vậy?

Yến Phi Phi ôm mặt, ngơ ngác nhìn Yến Thân Vương phi.

Chương 1686

Lần đầu tiên thấy mẫu phi nghiêm túc nói chuyện với mình như vậy.

Yến Phi Phi lập tức khóc lên: "Nhưng con cứ phải chịu ấm ức như vậy sao?" Yến Thân Vương phi hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng: "Lời ta nói con không hiểu?

Còn muốn ta giải thích thế nào con mới hiểu?

Bây giờ không phải là lúc con tranh giành thể diện, thể diện của con không quan trọng bằng mọi thứ của Yến Thân Vương phủ." "Vì con, phụ vương con đã mất đi Thái Tuế trăm năm, lúc đó cha con đã rất tức giận rồi, ông ấy nghĩ con là con gái ông ấy cưng chiều nên mới không nói gì, nhưng sao con không thể nghĩ cho phụ vương nhiều hơn một chút?

Yến Phi Phi, sao con lại ích kỷ như vậy?" Đúng vậy, Yến Phi Phi chính là ích kỷ.

Cô chỉ nghĩ đến mọi thứ của mình, hoàn toàn không suy xét đến hoàn cảnh của Yến Thân Vương phủ.

Những năm qua bọn họ rốt cuộc đã cưng chiều ra một thứ gì vậy.

Yến Ngọc Tuân sớm đã biết Yến Phi Phi là hạng người gì nên không hề ngạc nhiên.

Chỉ quay đầu nhìn Yến Thân Vương phi: "Nương, phụ vương có việc giao cho con làm, con đi trước đây." Còn về Yến Phi Phi thế nào, anh thật sự không có chút hứng thú nào. "Được, con đi lo việc của con trước đi." Yến Thân Vương phi cười gật đầu, đối với người con trai này bà vẫn rất hài lòng.

Nghĩ đến vừa rồi mình cứ thế đến chất vấn nó, trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái: "Lúc trước là nương chưa làm rõ đã đến tìm con, đây là lỗi của nương." "Nương, không sao, là do Yến Phi Phi tự mình che giấu sự thật, không liên quan đến người." Yến Ngọc Tuân lắc đầu nói.

Yến Thân Vương phi vui vẻ gật đầu, quả nhiên vẫn là con trai hiểu chuyện nhất. "Con đi làm việc đi." Yến Ngọc Tuân gật đầu rời đi, Yến Phi Phi hung hăng trừng mắt nhìn Yến Ngọc Tuân, trong lòng nguyền rủa anh ra ngoài tốt nhất là chết ở bên ngoài đừng quay về nữa.

Nếu không phải Yến Ngọc Tuân, cô sao có thể bị cha mẹ ghét bỏ?

Đến lúc này rồi Yến Phi Phi vẫn không tìm lý do từ chính mình.

Ngược lại quy hết mọi tội lỗi lên người Yến Ngọc Tuân.

Đối với điều này Yến Ngọc Tuân không hề ngạc nhiên, chuyện như vậy anh sớm đã quen rồi.

Đợi Yến Ngọc Tuân đi rồi, Yến Thân Vương phi mới nói: "Sau này ta không quan tâm trong lòng con nghĩ gì, nhưng con phải nhớ cho ta, không được làm chuyện như vậy nữa, nếu không ta cũng không bảo vệ được con đâu." Không chỉ bà, mà ngay cả Vương gia cũng vậy.

Yến Phi Phi có chút ấm ức, nhưng cô không dám chống lại ý của mẹ, cho dù Yến Phi Phi có tự cao tự đại đến đâu, cô cũng biết vì có sự cưng chiều của cha mẹ cô mới có vốn liếng để kiêu ngạo như vậy.

Một khi cô hoàn toàn chọc giận cha mẹ, sau này tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp, chuyện như vậy cô sẽ không làm. "Nương, con biết sai rồi, sau này con sẽ không bao giờ như vậy nữa, người tha thứ cho con lần này được không?" Yến Phi Phi ấm ức nhìn Yến Thân Vương phi.

Dù sao cũng là con gái mình cưng chiều từ nhỏ đến lớn.

Thấy Yến Phi Phi xin lỗi, Yến Thân Vương phi lên tiếng nói: "Con biết là tốt, sau này đừng làm như vậy nữa, nếu không phụ vương con cũng sẽ tức giận đó." Yến Phi Phi bất mãn bĩu môi, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu: "Nương, con biết rồi." "Con biết là tốt rồi." Yến Ngọc Tuân rời khỏi Yến Thân Vương phủ, trực tiếp đến Bạch gia.

Đến nơi, anh cho người đi liên lạc với Yến Sóc.

Yến Sóc nghe tin thì cau mày, người của Yến Thân Vương phủ sao lại cứ âm hồn không tan thế này? "Yến Ngọc Tuân đến rồi, hắn nói muốn gặp tôi." Yến Sóc đi gặp Tô Ngọc, đem chuyện nói cho anh biết.

Tô Ngọc nghe xong cảm thấy có chút buồn cười: "Cậu cứ thế nói với tôi?" Yến Sóc cau mày: "Nếu không thì sao?

Không nói với anh thì nói với ai?" "Cậu cứ đi gặp đi, xem hắn rốt cuộc muốn nói gì với cậu." Tô Ngọc không suy nghĩ lâu liền lên tiếng.

Liếc Tô Ngọc một cái, Yến Sóc bất mãn nói: "Anh đúng là rộng lượng thật." "Không thì sao đây?

Chẳng lẽ còn phải khóc lóc à?" "Được, nếu anh đã nói vậy, tôi cũng không khách khí với anh nữa, tôi đi xem hắn tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì." Đại thiếu gia của Yến Thân Vương phủ đột nhiên đến tìm cậu, điều này khiến Yến Sóc cảm thấy có chút buồn cười.

Đến nơi, Yến Ngọc Tuân đã đợi rất lâu rồi. "Tìm tôi có chuyện gì." Yến Sóc ngay cả chào hỏi cũng không có, tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, nhàn nhạt hỏi.

Nhìn Yến Sóc hoàn toàn khác trước, trong lòng Yến Ngọc Tuân đầy kinh ngạc: "Cậu dường như đã thay đổi rất nhiều." "Anh rốt cuộc muốn nói gì?

Nếu không có chuyện gì tôi đi trước đây, tôi còn rất nhiều việc phải làm." Yến Sóc không phải đến để nghe anh ta nói những lời vô nghĩa này.

Nếu vẫn còn nói những lời này, vậy thì đừng trách cậu không nể mặt chút nào. "Độc của cậu đã giải chưa?" Yến Ngọc Tuân nhìn Yến Sóc hỏi.

Yến Sóc gật đầu: "Y thuật của Nam Kiều quả thực rất tốt." "Vậy thì tốt rồi." Nghe lời của Yến Ngọc Tuân, Yến Sóc nghĩ thế nào cũng cảm thấy quá ghê tởm.

Câu "vậy thì tốt rồi" này của anh ta là có ý gì?

Còn lo lắng cho người em trai này sao?

Đúng là đừng có đùa nữa.

Cậu chưa bao giờ nghĩ có một ngày Yến Ngọc Tuân sẽ lo lắng cho mình.

Yến Ngọc Tuân im lặng nhìn cậu, cau mày nói: "Cậu dường như rất không thích nhìn thấy tôi?" "Tại sao tôi phải thích nhìn thấy anh?" Yến Sóc nói một cách khó hiểu. "Anh rốt cuộc đến đây làm gì?

Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước." Cậu không có nhiều thời gian để lãng phí với Yến Ngọc Tuân ở đây.

Yến Ngọc Tuân nhìn vẻ mặt không kiên nhẫn của Yến Sóc, biết rằng người em trai này đã hoàn toàn xa cách với bọn họ rồi. "Phụ vương gửi thư cho cậu, cậu thấy chưa?" Yến Sóc kỳ quái liếc Yến Ngọc Tuân một cái, sau đó nhàn nhạt nói: "Thấy rồi thì sao, không thấy thì sao?" Yến Ngọc Tuân cau mày nhìn cậu: "Yến Sóc, tôi đang nói chuyện tử tế với cậu." "Tôi cũng đang nói chuyện tử tế với anh." "Tôi bây giờ không phải người của Yến Thân Vương phủ, anh không cần dùng cái vẻ đại thiếu gia của Yến Thân Vương phủ để nói chuyện với tôi, không cần thiết." Yến Sóc không kiên nhẫn nói.

Đối với loại người này cậu thật không biết họ rốt cuộc muốn làm gì. "Yến Sóc, ý của phụ vương cậu nên hiểu chứ?" "Hiểu thì hiểu rồi, nhưng dựa vào đâu mà tôi phải giúp các người?" Yến Sóc hỏi.

Tất cả những gì họ đối với cậu, Yến Sóc vẫn còn nhớ như in.

Không có so sánh thì không có tổn thương, ở Ngọc Vương phủ cậu sống rất tốt, tự nhiên sẽ không để người khác đến làm hại người của Ngọc Vương phủ. "Ý của phụ vương rất đơn giản, muốn cậu giúp theo dõi hành tung của Ngọc Vương, đến lúc đó nói cho ông một tiếng là được, sẽ không gây ra phiền phức quá lớn cho cậu." Yến Ngọc Tuân từ tốn khuyên bảo.

Yến Sóc nghe những lời này liền tức đến bật cười: "Yến Ngọc Tuân, rốt cuộc là tôi ngu hay anh ngu?

Tôi bây giờ là người của Ngọc Vương phủ, giúp các người thì tôi chẳng khác nào kẻ phản bội của Ngọc Vương phủ." "Điều quan trọng nhất là, các người dựa vào đâu mà nghĩ rằng tôi sẽ giúp các người đi theo dõi Ngọc Vương?

Các người nghĩ các người là ai?" Yến Sóc chế nhạo nói.

Người của Yến Thân Vương phủ vẫn tự cho mình là đúng như ngày nào.

Thật nực cười.

Chương 1687

"Yến Sóc, chúng ta nói thế nào cũng là người một nhà." "Người một nhà?

Lúc ông ta bắt tôi dùng một mạng đổi một mạng để cứu Yến Phi Phi, sao không nghĩ tôi và ông ta là người một nhà, rằng tôi còn là con trai ông ta?

Lúc ông ta không cho tôi tìm Nam Kiều giải độc, sao không nghĩ chúng ta là người một nhà?" Yến Ngọc Tuân nhất thời không biết nói gì để đáp lại, vấn đề này gã không thể giải thích với Yến Sóc.

Quả thật, lúc đó phụ vương cảm thấy Yến Sóc thân là anh trai thì nên làm mọi việc vì Yến Phi Phi, cho dù có phải mất mạng cũng không tiếc.

Mà người nói ra những lời như vậy lại chính là Yến Thân vương, người từng được Yến Sóc cứu mạng.

Tự hỏi lòng mình, Yến Ngọc Tuân cảm thấy dù là gã, khi đối mặt với chuyện như của Yến Sóc cũng không thể nào bình tĩnh tự chủ, cũng không thể nói những lời như “chúng ta là người một nhà”, càng không thể khuyên người ta phải độ lượng.

“Tôi rất thích một câu mà Ngọc Vương phi từng nói: Tôi không muốn độ lượng, tôi chỉ muốn phong thủy luân phiên, tốt nhất là chuyển cho đến chết.” Câu nói này là hắn nghe được từ Vương Cẩn Hòa trên đường trở về.

Lúc đó hắn đã cảm thấy câu này nói rất đúng.

Độ lượng là cái gì?

Trước đây hắn cũng độ lượng đấy thôi, nhưng cuối cùng nhận lại được gì?

Bị vứt bỏ thẳng thừng, bị yêu cầu dùng mạng đổi mạng để cứu em gái.

Yêu cầu này mới nực cười làm sao.

Yến Ngọc Tuân nhìn Yến Sóc với vẻ mặt phức tạp, hắn thật sự đã khác rồi.

Sau khi rời khỏi Yến Thân Vương phủ đến Ngọc Vương phủ, con người hắn trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Nếu là trước kia, Yến Sóc tuyệt đối sẽ không nói những lời như vậy.

Bây giờ nghe Yến Sóc nói ra những lời này, trong lòng gã ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

“Em thay đổi rồi.” Yến Ngọc Tuân im lặng rất lâu mới thốt ra được một câu như vậy.

Thế nhưng Yến Sóc lại cười khẽ, thay đổi?

“Bởi vì tôi không còn nghe lời các người nữa, nên các người cảm thấy tôi thay đổi, phải không?” Yến Sóc mỉa mai nói.

Thực ra hắn vẫn luôn là người như vậy, chỉ là họ chưa bao giờ thực sự tìm hiểu về hắn mà thôi.

Yến Ngọc Tuân ngây ngốc nhìn Yến Sóc: “Em…” “Chẳng lẽ không phải sao?

Trước đây tôi nghĩ chúng ta là người thân, nên các người nói gì, dù tôi có muốn hay không, tôi cũng sẽ làm.

Nhưng sau khi rời đi tôi mới phát hiện trước kia mình ngu ngốc đến mức nào.

Nếu không phải quá ngu ngốc, sao tôi có thể làm ra những chuyện như vậy?" Yến Sóc tự giễu nói.

Yến Ngọc Tuân mấp máy môi muốn phản bác, nhưng nghĩ lại những chuyện trước đây, dường như họ chưa bao giờ hỏi ý kiến của Yến Sóc.

Chưa từng hỏi Yến Sóc có vui không, cũng chưa từng hỏi Yến Sóc thích gì.

Dường như họ nghĩ rằng Yến Sóc thích cái gì thì hắn bắt buộc phải thích cái đó.

Kết luận này khiến Yến Ngọc Tuân bất giác im lặng.

Gã nhìn Yến Sóc trước mặt, nhất thời không biết nên nói gì.

"Nếu em không muốn giúp Yến Thân Vương phủ, hy vọng em cũng sẽ không giúp Ngọc Vương." Yến Ngọc Tuân chỉ có thể nói như vậy.

Thế nhưng Yến Sóc lại nhìn Yến Ngọc Tuân: "Ồ, anh lấy thân phận gì để yêu cầu tôi điều này?" Hắn muốn giúp ai là tự do của hắn, Yến Ngọc Tuân lấy đâu ra cái mặt để yêu cầu hắn như vậy?

Tuy nói là yêu cầu, nhưng ngữ khí này có khác gì mệnh lệnh?

"Anh không có ý đó." Yến Ngọc Tuân nhíu mày nói.

"Vậy ý anh là gì?" "Tôi…" "Yến Ngọc Tuân, thực ra anh cũng giống họ thôi.

Đến lúc này rồi mà anh vẫn còn nghĩ đến việc ra lệnh cho tôi làm việc cho Yến Thân Vương phủ.

Không biết anh lấy đâu ra tự tin để nghĩ rằng tôi sẽ giúp các người như vậy?" Yến Sóc dựa vào ghế nhìn Yến Ngọc Tuân, nói không chút khách khí.

Mấy lời như “người một nhà” thật sự không cần phải nói.

“Các người chưa bao giờ xem tôi là người một nhà, cho nên mấy lời đó các người cũng đừng nói nữa, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì, anh nói có đúng không?” Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tuân, cười hỏi trước khi gã kịp mở lời.

Vẻ mặt ôn hòa tùy ý đó ngược lại khiến Yến Ngọc Tuân không biết phải nói gì.

Gã vừa rồi đúng là định nói với Yến Sóc rằng họ đều là người một nhà, không cần phải làm căng thẳng đến vậy, chỉ là không ngờ Yến Sóc đã nói trước một bước.

Những lời hắn nói ra khiến lòng gã vô cùng khó chịu.

“Em căm ghét vương phủ đến vậy sao?” Câu hỏi của Yến Ngọc Tuân khiến Yến Sóc bật cười, hắn cứ thế nhìn Yến Ngọc Tuân, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Ồ, anh nghĩ Yến Thân Vương phủ có điểm nào đáng để tôi không căm ghét sao?” “Khi tôi hết lòng vì vương phủ, các người đã đối xử với tôi như thế nào?” “Tôi đã thoát ly khỏi Yến Thân Vương phủ rồi mà các người vẫn ra lệnh cho tôi làm việc cho vương phủ.

Có phải thời gian khống chế tôi quá lâu rồi nên các người nghĩ rằng dù tôi đã rời đi, các người vẫn có thể ra lệnh cho tôi không?

Yến Ngọc Tuân, các người từ khi nào lại trở nên ngây thơ như vậy?” Một câu nói khiến sắc mặt Yến Ngọc Tuân tái đi, khó coi.

Lời của Yến Sóc nói quả thật không sai, bởi vì phụ vương đúng là có ý như vậy.

Ông cho rằng Yến Sóc dù đã rời khỏi Yến Thân Vương phủ thì vẫn là người của vương phủ, không có tư cách làm những chuyện này.

Ban đầu gã cũng ít nhiều có suy nghĩ như vậy, tuy rằng bây giờ đã thay đổi quan điểm, nhưng gã vẫn cảm thấy Yến Sóc không thể nói bỏ là bỏ.

Dù sao đó cũng là nơi hắn lớn lên từ nhỏ.

Khi thật sự gặp được Yến Sóc, gã mới biết mình ngây thơ đến mức nào.

Trong lòng Yến Sóc, Yến Thân Vương phủ đã sớm không còn là nhà của hắn nữa.

Họ đã nghĩ đến rất nhiều chuyện, nhưng chưa bao giờ nghĩ xem Yến Thân Vương phủ đã đối xử với Yến Sóc như thế nào.

Đối xử với hắn không tốt, lại còn yêu cầu hắn làm việc cho vương phủ sau khi hắn đã rời đi, chuyện như vậy đặt vào ai mà người đó có thể đồng ý?

Đây không phải là tự mình chuốc lấy phiền phức thì là gì?

“Em…” “Nếu không có chuyện gì, tôi đi trước đây, dù sao chúng ta cũng không phải người cùng đường.” Yến Sóc cắt ngang lời Yến Ngọc Tuân, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Đến cửa, hắn quay đầu lại nhìn Yến Ngọc Tuân: “Đừng đến tìm tôi nữa, cũng đừng làm phiền cuộc sống của tôi, tôi bây giờ sống rất tốt.

Sau khi về hãy nói với Yến Thân vương, tôi không phải hạ nhân trong tay ông ta, cũng không phải thị vệ của ông ta, ông ta nói gì tôi cũng phải làm.” Nói xong, hắn mở cửa rời đi.

Chương 1688

Yến Ngọc Tuân suy sụp dựa vào ghế.

Lúc đến rõ ràng đã nghĩ rất kỹ, không làm khó Yến Sóc, nhưng tại sao khi thật sự gặp phải chuyện này, chính mình lại không kiềm chế được bản thân?

Gã cũng cảm thấy Yến Thân vương nói đúng, Yến Sóc nên giúp đỡ gia đình.

Suy nghĩ này chắc là điều khiến Yến Sóc căm ghét nhất?

Sau khi Yến Sóc rời đi, hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, cuộc sống hiện tại của hắn không dễ gì có được, tại sao còn phải đi giúp Yến Thân vương làm những chuyện phá hoại cuộc sống của mình?

Tô Ngọc ngước mắt nhìn Yến Sóc vừa trở về: “Về rồi à?” “Vâng.” “Anh không hỏi gã đến tìm tôi làm gì à?” Người này có phải quá bình tĩnh rồi không?

Hay là anh ta tự tin rằng mình sẽ không làm gì?

“Tại sao phải hỏi?

Khi một người đã bò ra khỏi vũng lầy và bắt đầu một cuộc sống mới, ai còn muốn quay lại vũng lầy đó chứ?

Nếu có người quay lại, vậy thì người đó phần lớn là một kẻ ngốc.” Tô Ngọc nhướng mày nói.

Nghe những lời này, Yến Sóc tức đến bật cười.

Nói đi nói lại, nếu hắn đồng ý thì chính là đồ ngốc?

Nhưng hình như nói vậy cũng không có vấn đề gì.

Đúng là như vậy.

Hắn rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, không có gì phải so đo.

Còn về những người đó, họ muốn thế nào thì cứ thế, không liên quan đến hắn.

“Yến Ngọc Tuân đến đây là để bảo tôi giúp Yến Thân Vương phủ theo dõi hành tung của anh.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc, Yến Thân vương này xem ra không được thông minh cho lắm.

“Họ đến tìm cậu để theo dõi tôi thật đúng là một quyết định không mấy thông minh.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

“Đúng là như vậy.” Bởi vì hắn sẽ không giúp Yến Thân Vương phủ.

Hắn đâu phải loại người đầu óc có vấn đề.

“Sau khi biết tôi không thể giúp họ, gã bèn chọn cách nhượng bộ, bảo tôi có thể không giúp Yến Thân Vương phủ, nhưng cũng không được giúp anh đối phó với Yến Thân vương.” Yến Sóc khịt mũi, mỉa mai nói.

Tô Ngọc chống cằm nhìn Yến Sóc: “Ra lệnh cho cậu?” Yến Sóc liếc nhìn Tô Ngọc, người này thật sự rất thông minh, chỉ một ánh mắt đã nhìn ra vấn đề.

“Đúng vậy, có lẽ trước đây tôi biểu hiện quá ngu ngốc, đến mức khiến họ nghĩ rằng sau khi tôi rời đi vẫn là người của Yến Thân Vương phủ, họ nói gì tôi cũng phải làm theo.” Yến Sóc lạnh lùng nói.

Đối với Yến Thân Vương phủ, hắn thật sự không có chút hảo cảm nào.

Những người như vậy thật sự không cần thiết.

“Thôi được rồi, không cần phải tức giận vì những người như vậy.” “Không tức giận, chỉ cảm thấy rất vô vị mà thôi.” Yến Sóc suy nghĩ một chút rồi nói.

Tô Ngọc cũng không vạch trần Yến Sóc: “Cậu tự mình vui vẻ là được rồi.

À đúng rồi, có người để ý cậu đấy, có muốn suy nghĩ một chút không?” Biểu cảm của Yến Sóc có chút cứng đờ, hắn nhìn Tô Ngọc không nói gì.

“Để ý cậu” có phải là ý hắn đang nghĩ không?

“Cậu bây giờ cô đơn lẻ loi một mình, chẳng lẽ định cả đời bầu bạn với chó mèo sao?” “…” Rất tốt, quả nhiên là giống như hắn nghĩ.

Yến Sóc không nhịn được mà nói móc: “Là ai mà lại nghĩ quẩn đến mức để ý tôi vậy?” “…” Lần này đến lượt Tô Ngọc cạn lời, người này thật biết nói đùa, những lời như vậy mà cũng nói ra được.

Anh bất lực lắc đầu nhìn Yến Sóc: “Cậu tự mình suy nghĩ kỹ đi, đối phương là một đích nữ của nhánh phụ nhà họ Bạch, người trông rất xinh đẹp, nghe Bạch Khởi nói tính cách cũng không tệ.” Yến Sóc chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày mình sẽ thành thân, bây giờ nghe Tô Ngọc nói những lời như vậy, hắn có chút đau đầu nói: “Ngọc Vương phủ các người còn lo cả chuyện hôn sự của thuộc hạ nữa à?” “Đương nhiên, cậu không thấy vợ của Nam Kiều và những người khác đều là do tôi và vợ tôi tìm cho sao?

Chỉ có vợ của La Hậu là do cậu ta tự tìm.” Vợ của mấy gã ở Vong Ưu Thành cũng là do họ tìm.

Lúc thành thân họ còn tặng một khoản tiền lớn nữa.

Yến Sóc thực ra chỉ nói bừa, ai ngờ Tô Ngọc lại trả lời nghiêm túc như vậy, chỉ đành bất lực nói: “Tôi sẽ suy nghĩ kỹ.” “Suy nghĩ xong muốn gặp mặt thì có thể nói với tôi, tôi sẽ đi tìm Bạch Khởi.” Yến

Sóc không nói gì, chỉ gật đầu tỏ ý đồng ý.

Sau khi Yến Sóc đồng ý, Tô Ngọc cũng không nói thêm gì nữa, có những chuyện vẫn cần Yến Sóc tự mình giải quyết, anh nói gì cũng vô dụng, vẫn phải để hắn tự mình nghĩ thông suốt.

“Anh tự mình cẩn thận một chút, tôi cảm thấy Yến Thân vương sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.” Yến Thân vương bây giờ xem Tô Ngọc là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt, sao có thể dễ dàng bỏ qua cho Tô Ngọc?

Điều này căn bản là không thể.

Tô Ngọc dĩ nhiên cũng biết điều này, chỉ là không để tâm.

“Tôi biết, tôi đang sầu vì không tìm được cơ hội để quang minh chính đại ra tay với Yến Thân vương đây, ông ta đến thì tốt quá.” Sau khi Yến Thân vương ra tay, anh quang minh chính đại xử lý người ta, thế chẳng phải tốt hơn sao?

“Anh có thể bắt đầu từ phía Yến Phi Phi.” Yến Phi Phi sớm đã bị họ chiều hư, không thể nào nghe lời Yến Thân vương mà thật sự không làm gì.

Hơn nữa, Yến Phi Phi rất để tâm đến danh xưng quận chúa của Yến Thân Vương phủ, chỉ cần tìm được cơ hội, sao cô ta có thể bỏ qua?

Tô Ngọc nhìn chằm chằm Yến Sóc: “Cậu căm hận họ đến mức nào vậy?” Nếu không hận người ta, cần gì phải làm như vậy?

“Không hận, chỉ cảm thấy làm vậy sẽ tiết kiệm thời gian nhất cho anh.” Còn việc Tô Ngọc có muốn làm như vậy hay không là chuyện của chính anh ta.

“Trong lòng tôi có tính toán rồi, người ở Yến Thân Vương phủ đã nói, Yến Phi Phi ở vương phủ vẫn tự xưng là quận chúa, hơn nữa còn rất kiêu ngạo.” Nghĩ đến những việc Yến Phi Phi đã làm, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng hứng thú.

Sau này nếu Yến Thân Vương phủ bị Yến Phi Phi làm cho sụp đổ, anh cũng không hề ngạc nhiên.

Yến Sóc giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc, có chút cạn lời nói: “Thôi được rồi, anh vui là được.” Nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn là Tô Ngọc lại có gián điệp trong Yến Thân Vương phủ?

“Anh cài người vào Yến Thân Vương phủ từ khi nào?” “Chính là mấy năm trước khi Yến Thân vương về kinh báo cáo công tác.” Yến Sóc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh ta sớm như vậy đã sắp xếp người xong rồi sao?

Con người Tô Ngọc này thật sự quá đáng sợ.

Nuốt nước bọt, Yến Sóc không dám tin nhìn anh: “Anh thật sự quá đáng sợ.” “Cảm ơn đã khen.” Liếc Tô Ngọc một cái, Yến Sóc bực bội nói: “Tôi thật sự không khen anh đâu.” “Người như vậy tôi có rất nhiều.” “Anh không cần nói cho tôi biết.” Hắn lo lắng biết quá nhiều thì hai ngày nữa mình sẽ mất mạng, chuyện mất mạng này hắn không muốn làm chút nào.

Tô Ngọc ha ha cười lớn, dáng vẻ đó trông thật quá kiêu ngạo.

Hắn đưa tay xoa trán, ánh mắt nhìn Tô Ngọc trở nên vô cùng phức tạp.

Người này thật sự rất đáng sợ.

Nếu là bạn bè thì không sao, nhưng là kẻ thù thì quá đáng sợ.

Không ai biết người của anh ta được cài vào bên cạnh mình từ lúc nào.

Chương 1689

“Người của anh ở Yến Thân Vương phủ có địa vị thế nào?” “Ngô tiểu đội trưởng?” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

“…” Sau này Yến Thân Vương phủ bị Tô Ngọc hại cho sụp đổ, hắn cũng không hề ngạc nhiên.

Người này thật sự quá tức chết người.

Rốt cuộc anh ta đã làm thế nào?

Hít một hơi thật sâu nhìn Tô Ngọc, Yến Sóc nghiêm túc hỏi: “Tô Ngọc, rốt cuộc anh đã làm thế nào vậy?” Tô Ngọc chớp mắt: “Chuyện này khó lắm sao?” Đây không phải là chuyện có não là làm được sao?

Yến Sóc cảm thấy mình như bị chê bai.

“Không khó.” “Ngọc ca, hai người đang bàn chuyện à?” “Tán gẫu thôi, có chuyện gì vậy?” “Vừa hay Yến Sóc cũng ở đây, có chuyện muốn nói với cậu.” Bạch Khởi thấy Yến Sóc cũng ở đây thì ngược lại yên tâm hơn.

Tô Ngọc có chút khó hiểu, chẳng lẽ là vì người để ý Yến Sóc kia xảy ra chuyện gì rồi?

“Bên Bạch Tiểu xảy ra chút chuyện, có một kẻ trong nhà có thế lực, để ý Bạch Tiểu muốn cô ấy làm thiếp.

Bạch Tiểu không đồng ý, cộng thêm việc cô ấy lại thích Yến Sóc, tôi muốn qua đây hỏi xem Yến Sóc nghĩ thế nào, nếu có thể thì giúp Bạch Tiểu một tay, cô ấy thật sự là người không tệ.” Bất kể là ngoại hình, năng lực hay tính cách đều rất tốt.

Nếu để kẻ đó quấn lấy Bạch Tiểu, sau này e rằng Bạch Tiểu sẽ phát điên mất.

“Tôi còn chưa gặp mặt người ta.” Yến Sóc có thể giúp, chỉ là hắn còn chưa gặp thì giúp thế nào?

“Bây giờ tôi dẫn cậu đi gặp.” “…” Yến Sóc khẽ thở dài, biết mình không thoát được, đành gật đầu đồng ý.

Bạch Khởi dẫn Yến Sóc và Tô Ngọc đi qua, khi Yến Sóc nhìn thấy Bạch Tiểu lần đầu tiên, hắn đã có cảm tình với cô gái này.

Cô ngồi đó như một bức tranh, chỉ là giữa hai hàng lông mày lại mang một nỗi ưu sầu nhàn nhạt.

Dường như đang bị chuyện gì đó làm phiền lòng.

“Người các anh nói là cô ấy?” Yến Sóc nhìn Bạch Khởi bên cạnh hỏi.

“Đúng vậy.” Yến Sóc hiểu rõ gật đầu, ra là vậy, thảo nào lại như thế.

“Tôi đồng ý.” Lần đầu tiên nhìn thấy cô gái này, Yến Sóc đã cảm thấy rất thích.

Nếu hắn cũng có cảm tình, vậy ở bên nhau dường như cũng không có vấn đề gì.

Bạch Khởi đối với điều này không hề ngạc nhiên, với tính cách, dung mạo và khí chất của Bạch Tiểu, Yến Sóc vừa gặp đã thích, anh ta không hề nghi ngờ.

“Vậy tôi đi nói với cha mẹ Bạch Tiểu một tiếng.” “Được.” Lúc này Vương Cẩn Hòa đi tới, nói với Yến Sóc: “Tôi vừa tiếp xúc với Bạch Tiểu một chút, thấy cô ấy quả thật rất tốt, tính cách cũng ổn, rất hợp với cậu đấy.” Ánh mắt nhìn người của Vương Cẩn Hòa cũng không tệ, cô đã nói như vậy thì chắc là không có vấn đề gì.

“Được, tôi cũng cảm thấy chắc là không tệ.” “Yến Sóc, chuyện cậu thành thân có cần cho bên kia biết không?” Tô Ngọc đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nheo mắt hỏi.

Yến Sóc dở khóc dở cười nhìn Tô Ngọc: “Anh làm vậy có quá đáng không?” Nếu để Yến Thân vương biết mình sau khi rời khỏi Yến Thân Vương phủ còn tìm được một người như vậy để ở bên, ông ta chắc chắn sẽ tức giận.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn hắn: “Sao?

Cậu còn lo Yến Thân vương nói gì sao?” “Cái này thì không, nhưng để ông ta biết cũng được.

Không phải anh muốn binh phù sao?

Nếu ông ta thật sự đến, anh có thể nhân cơ hội này ra tay.” Yến Sóc suy nghĩ một chút rồi nói.

Dường như đối phó không phải là người nhà của mình, mà là một người bình thường.

Tô Ngọc cảm thấy Yến Sóc thật sự quá hiểu mình, anh đang nghĩ gì Yến Sóc đều đoán được.

“Vậy cứ quyết định như thế đi, nhân lúc Yến Ngọc Tuân chưa rời đi thì đính hôn luôn.” Yến Sóc nheo mắt nói.

Hắn đối với Bạch Tiểu cũng có cảm tình, vừa hay bên Bạch Tiểu cũng cần người giúp đỡ để thoát khỏi vận mệnh làm thiếp.

Nếu vậy, hai người hợp tác dường như cũng không có gì sai.

Sau khi Bạch Khởi nói với mẹ của Bạch Tiểu về tình hình của Yến Sóc, anh mới nói: “Hai bác có thể suy nghĩ kỹ xem có nên làm như vậy không, dù sao đây cũng là con gái của hai bác.” “Gia chủ, chúng tôi muốn gặp người mà ngài nói.” Chỉ có gặp rồi mới biết là người thế nào.

“Được.” Bạch Khởi đi tìm Yến Sóc.

Sau khi gặp Yến Sóc, mẹ của Bạch Tiểu liền đồng ý.

“Gia chủ, chúng tôi đồng ý.” “Chỉ có tôi và Vương gia sẽ lợi dụng chuyện hôn sự của tôi và Bạch Tiểu để tính kế Yến Thân Vương phủ, điều này cần phải nói cho hai bác biết, hai bác cũng nên chuẩn bị tâm lý, nhưng tôi có cảm tình với Bạch Tiểu.” Yến Sóc nói hết những gì cần nói.

Có lẽ hắn có tính toán trong cuộc hôn nhân này, nhưng tiền đề là hắn thích Bạch Tiểu.

Nếu không hắn cũng sẽ không đồng ý, dù sao bây giờ không ai có thể khiến hắn hy sinh hôn sự của mình.

Mẹ của Bạch Tiểu liếc nhìn chồng, hoàn toàn không để tâm đến lời của hắn.

Tuy rằng có tính toán, nhưng chỉ cần Yến Sóc có cảm tình với con gái mình, bà sẽ không lo lắng.

“Chuyện này không sao, có thể giúp được Vương gia cũng rất tốt.” “Chuyện hôn sự này sau này cứ để Vương gia quyết định khi nào đính hôn.” Yến Sóc suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được.” Cha của Bạch Tiểu vô cùng vui mừng, tuy rằng bên Ngọc Vương sẽ không mang lại cho họ nhiều lợi ích, nhưng ít nhất cũng đã có quan hệ với Ngọc Vương, hôn sự này còn là do Ngọc Vương đích thân định đoạt.

Như vậy, gia đình kia dù có bất mãn cũng không dám làm gì.

Vương gia đã lên tiếng, họ còn có thể phản bác sao?

Nghĩ vậy, cha của Bạch Tiểu lập tức yên tâm.

Sau đó mọi người cùng nhau đi tìm Tô Ngọc, Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói: “Hôn sự của Yến Sóc và Bạch Tiểu, đợi sau khi Bạch Khởi thành thân rồi hãy đính hôn.” Bất kể lúc đó Yến Ngọc Tuân có còn ở đây hay không, điều đó không quan trọng.

Không cần thiết vì để Yến Thân vương biết chuyện này mà đưa ra quyết định như vậy.

“Đính hôn không phải chuyện nhỏ, vẫn phải chọn một ngày thích hợp, những thứ cần có cũng phải có.” Tô Ngọc tự nhiên sẽ không để hôn sự của Yến Sóc và Bạch Tiểu được định đoạt một cách đơn giản như vậy.

“Được, vậy làm phiền rồi.” “Không cần khách khí.” Dù sao bây giờ cũng là người một nhà.

Sau khi Yến Sóc rời đi, Yến Ngọc Tuân không lập tức rời khỏi, gã rất muốn xem rốt cuộc điều gì đã khiến Yến Sóc trở thành như bây giờ.

Một Yến Sóc như vậy khiến gã cảm thấy có chút không thể tin được, tại sao Yến Sóc lại như vậy?

Sau đó gã vẫn luôn sai người chú ý đến Yến Sóc, rồi phát hiện Yến Sóc lại bắt đầu chuẩn bị một số thứ dùng cho việc thành thân.

Kết quả này đối với Yến Ngọc Tuân có chút không thể tin được.

Sao hắn lại thành thân?

Khi Yến Sóc đi mua những thứ cần cho việc thành thân, Yến Ngọc Tuân chặn người lại không cho hắn đi.

Chương 1690

Nhìn Yến Ngọc Tuân đang chặn trước mặt, Yến Sóc nhíu mày: “Anh lại muốn làm gì?

Lần trước tôi nói còn chưa đủ rõ ràng sao?” “Em sắp thành thân?” Yến Ngọc Tuân không hề phát hiện ra khi hỏi câu này, giọng của gã mang theo sự chất vấn.

Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tuân với vẻ mặt kỳ quái: “Anh nói không sai, tôi đúng là sắp thành thân, nhưng thì sao chứ?” Thì sao chứ?

Yến Ngọc Tuân sắp bị câu nói này của Yến Sóc làm cho tức chết, hắn có biết mình đang nói gì không?

“Yến Sóc, em sắp thành thân có bàn bạc với phụ vương chưa?” Yến Sóc không nói nhiều, chỉ nhìn Yến Ngọc Tuân: “Anh có biết tôi bao nhiêu tuổi rồi không?” Một câu hỏi của Yến Sóc khiến Yến Ngọc Tuân ngây người, kinh ngạc nhìn hắn, dường như không hiểu tại sao hắn lại hỏi vậy.

“Năm nay tôi hai mươi ba tuổi, anh chỉ lớn hơn tôi một tuổi, nhưng con cái của anh đứa nhỏ nhất cũng đã ba tuổi rồi.

Còn về tam đệ, nó cũng đã có một đứa con.

Nhưng các người, có ai từng nghĩ đến chuyện chung thân đại sự của tôi chưa?

Có một người nào không?” Yến Sóc không muốn nói toạc mọi chuyện ra.

Nhưng khi thật sự nói ra mới biết, trong gia đình này hắn rốt cuộc không được yêu thương đến mức nào, bị người ta xem thường đến mức nào.

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn Yến Sóc, phải rồi, gã đã quên mất năm nay Yến Sóc đã hai mươi ba tuổi.

Nếu là người thành thân sớm, con cái đã có mấy đứa rồi.

Mà chuyện hôn sự của Yến Sóc, mẹ chưa bao giờ nhắc đến.

Chuyện hôn sự của gã và tam đệ đều do mẹ một tay sắp đặt, chọn đều là những người môn đăng hộ đối, tính cách tốt.

Nhưng Yến Sóc lại chưa bao giờ có ai quan tâm.

Không biết tại sao, nhìn thấy Yến Sóc hỏi mình như vậy, gã lại có cảm giác không biết giấu mặt vào đâu.

“Đừng nói với tôi rằng họ đối xử tốt với tôi thế nào, chỉ từ chuyện này cũng có thể thấy họ xem thường tôi đến mức nào.” Xem thường đến mức hắn đã hơn hai mươi tuổi rồi mà chưa bao giờ nghĩ đến chuyện thành thân của hắn.

“Có lẽ không phải là xem thường mà là họ cố ý, chỉ muốn tôi cứ như vậy cả đời làm việc cho nhà họ Yến, phải không?” Yến Sóc nói ra một khả năng khác.

Yến Ngọc Tuân cứ thế nhìn Yến Sóc, ngay cả lời giải thích cũng trở nên nhạt nhẽo vô lực.

Muốn nói không phải như vậy, nhưng sự thật bày ra trước mắt, nói nhiều ngược lại khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

“Nếu em muốn thành thân, có thể để mẹ giúp em tìm một người thích hợp.” Yến Sóc ha ha cười lớn, tiếng cười đó như đang mỉa mai cách nói của Yến Ngọc Tuân, lại như đang tự giễu chính mình.

“Em cười cái gì?” Yến Ngọc Tuân nhìn Yến Sóc như vậy, nhíu mày hỏi.

“Cười anh ngây thơ.

Yến Ngọc Tuân, anh đã hai mươi bốn tuổi rồi, đừng ngây thơ như vậy được không?” Yến Sóc thật không ngờ Yến Ngọc Tuân lại có thể nói ra một câu như vậy.

Để Yến Thân Vương phi giúp hắn tìm một người thích hợp.

Lời này nghe sao mà mỉa mai thế không biết?

Yến Ngọc Tuân nhíu mày nhìn Yến Sóc: “Anh nói thật đấy.” “Thật?

Nếu bà ta có tâm tư đó thì đã sớm đồng ý rồi, sao phải đợi đến bây giờ?

Đừng ngây thơ nữa, ngây thơ đối với anh thật sự không có lợi ích gì đâu.” Yến Sóc cười khẽ nói.

“Còn nữa, tôi đã không phải là người của Yến Thân Vương phủ, tự nhiên không phiền Yến Thân Vương phi lo lắng.” Yến Sóc một câu đã kéo xa khoảng cách giữa họ.

“Yến Sóc, em là thiếu gia của Yến Thân Vương phủ, sao em có thể tùy tiện cưới một người như vậy?

Em muốn chọc tức chết mẹ sao?” Yến Ngọc Tuân thấy Yến Sóc không biết điều như vậy, tức giận nói.

Yến Sóc cười lạnh một tiếng, đột nhiên ra tay đấm một cú vào mặt gã.

“Tôi không phải là người của Yến Thân Vương phủ, đừng ra lệnh cho tôi.” Yến Ngọc Tuân tức đến run người, mới rời khỏi Yến Thân Vương phủ bao lâu?

Yến Sóc lại biến thành bộ dạng này.

Sao hắn có thể?

“Yến Sóc, em…” “Yến Ngọc Tuân, tính tôi thật sự không tốt như các người nghĩ đâu, đừng đến gây phiền phức cho tôi.” “Tôi cưới ai còn chưa đến lượt các người nói này nói nọ, chỉ trỏ vào chuyện của tôi.

Anh nghĩ anh là ai?” Yến Sóc lạnh lùng nhìn Yến Ngọc Tuân.

Vẻ lạnh lùng trong mắt hắn khiến Yến Ngọc Tuân khó chịu.

Càng không thể chấp nhận được là Yến Sóc lại trực tiếp ra tay.

Tay gã bất giác nắm chặt: “Em về cùng anh, có chuyện gì chúng ta nói cho rõ ràng.” “Đưa Nhị thiếu gia về.” Theo Yến Ngọc Tuân, đây chính là biểu hiện của sự sa đọa.

Thân là Nhị thiếu gia của Yến Thân Vương phủ, lại cưới một người không có danh tiếng.

Đây là cố ý làm Yến Thân Vương phủ mất mặt, gã quyết không thể để Yến Sóc làm như vậy.

Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tuân như vậy, cảm thấy rất nực cười.

Tên này rốt cuộc từ đâu mà nghĩ rằng hắn sẽ đi về cùng?

“Đại thiếu gia, chuyện này…” Nhị thiếu gia đã là người của Ngọc Vương phủ rồi, nếu họ trực tiếp ra tay, như vậy có phải không ổn lắm không?

Bất kể Đại thiếu gia không vui thế nào, nhưng Nhị thiếu gia là người của Ngọc Vương phủ đã là sự thật không thể thay đổi, chẳng lẽ Đại thiếu gia còn chưa nhìn rõ sao?

“Làm theo lời ta.” Yến Ngọc Tuân lạnh lùng phân phó, lúc này gã chỉ muốn mang người em trai ngỗ nghịch về.

Khi người của Yến Ngọc Tuân định ra tay, cửa sổ của phòng riêng trên lầu một tửu lầu bên cạnh đột nhiên mở ra, người bên trong không phải Tô Ngọc thì là ai?

Anh vốn định đưa vợ con ra ngoài ăn cơm, kết quả lại gặp phải chuyện như vậy.

Yến Ngọc Tuân này coi người của Ngọc Vương phủ dễ bắt nạt lắm sao?

“Yến Ngọc Tuân, anh muốn đưa người của Ngọc Vương phủ ta đi đâu?” Tô Ngọc nhàn nhạt lên tiếng.

Nghe thấy giọng của Tô Ngọc, Yến Ngọc Tuân đột ngột ngẩng đầu, nhìn Tô Ngọc đang lười biếng dựa vào cửa sổ trên lầu, sắc mặt vô cùng khó coi: “Ngài…” “Yến Sóc, đồ đạc cậu chuẩn bị xong chưa?” Tô Ngọc không để ý đến Yến Ngọc Tuân mà nhìn Yến Sóc hỏi.

“Cũng gần xong rồi ạ.” “Nếu gần xong rồi thì về trước đi, đừng quên cậu là người của Ngọc Vương phủ, đừng dây dưa không dứt với người khác, cậu như vậy tôi sẽ tức giận đấy.” Tô Ngọc liếc nhìn Yến Ngọc Tuân bên cạnh.

Thái độ của người nhà họ Yến đối với Yến Sóc thật đúng là kỳ quặc.

Đã coi người ta như vật sở hữu của mình rồi.

Chương 1691

Cái thứ gì đâu.

Đến lúc này rồi mà còn muốn đưa Yến Sóc về.

“Ngọc Vương, đây là chuyện của Yến Thân Vương phủ chúng tôi, không liên quan đến ngài.” “Ồ?

Không liên quan đến bản vương?

Yến Sóc này còn là người nhà các người sao?

Hay là anh hỏi thử Yến Sóc xem?

Nếu bản vương không nhớ lầm thì Yến Sóc đã ký khế ước bán thân cho bản vương, mà còn là khế ước chết.” Tô Ngọc cũng không tức giận, mà nói ra sự thật.

Yến Ngọc Tuân nhất thời không nói được lời nào, bởi vì những gì Tô Ngọc nói đều là sự thật, Yến Sóc quả thật đã ký khế ước bán thân với Tô Ngọc.

Điểm này không thể nghi ngờ.

“Ngọc Vương phải làm thế nào mới chịu buông tha cho em trai tôi.” “Buông tha?

Lời này nói ra có chút quá đáng rồi, ta cũng muốn buông tha cho em trai anh đấy, nhưng anh xem nó có muốn về cùng anh không?” Tô Ngọc mỉa mai nói.

Yến Ngọc Tuân còn chưa nói gì, Yến Sóc đã lạnh mặt lên tiếng: “Tôi không muốn về.” Hắn thích Ngọc Vương phủ hơn, hắn không thích Yến Thân Vương phủ.

“Yến Sóc, em đừng quậy nữa.” “Ngài ấy định hôn cho em chẳng qua là để sỉ nhục Yến Thân Vương phủ, em còn chưa nhìn ra sao?” Yến Ngọc Tuân bất mãn nói.

Yến Sóc ha ha cười lớn, nụ cười đó ít nhiều có chút mỉa mai: “Sỉ nhục?

Vậy thì anh sai rồi, vị hôn thê của tôi là người tôi vừa gặp đã yêu, sau khi tôi thích cô ấy đã nhờ Ngọc Vương đi nói giúp, chứ không phải ngài ấy ép tôi lựa chọn.” Sắc mặt Yến Ngọc Tuân vô cùng khó coi, dường như không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

“Yến Ngọc Tuân, các người chưa bao giờ hỏi ý kiến của tôi.

Năm tôi mười bảy tuổi, thực ra đã thích một người rồi, chỉ là người đó không phải là người trong lòng các người mong muốn, chỉ vì địa vị của cô ấy không cao, các người đã từ chối, không chỉ từ chối, còn ép người ta thành thân.” Nghĩ đến lần rung động thời niên thiếu, dù đã qua nhiều năm như vậy, khi nhớ lại, trong lòng hắn vẫn có chút không thoải mái.

Yến Ngọc Tuân nghe Yến Sóc nói đến chuyện này, cũng nhớ lại tình hình lúc đó, nhíu mày nói: “Chúng ta đều là vì tốt cho em.” Vẻ mặt đó như đang nói Yến Sóc không biết điều đến mức nào.

Họ chỉ muốn tìm cho hắn một người môn đăng hộ đối.

Sao hắn lại còn oán trách họ như vậy.

Thật không biết điều.

Thế nhưng Yến Sóc lại cười khổ sở: “Các người rốt cuộc là vì tôi hay là vì muốn biến tôi thành một quân cờ để kéo thêm nhiều trợ lực cho Yến Thân Vương phủ, điều này còn cần tôi nói ra sao?” Sắc mặt Yến Ngọc Tuân hơi thay đổi, chuyện này lúc đó phụ vương quả thật đã nói, nhưng hắn không nên biết mới đúng.

“Lúc các người nói chuyện này, tôi đang ở ngay bên ngoài, tất cả những gì các người nói tôi đều nghe thấy, tôi cũng nghe thấy các người đã bàn bạc tính kế tôi như thế nào.” “Đương nhiên, những lời anh nói rằng đây là vinh hạnh của tôi, tôi cũng nghe thấy hết.” Dưới ánh mắt của Yến Ngọc Tuân, Yến Sóc cười nói.

Nụ cười đó lại khiến Yến Ngọc Tuân chột dạ dời tầm mắt đi.

“Anh có biết tại sao tôi chỉ theo Ngọc Vương một thời gian ngắn như vậy mà cảm giác thuộc về Ngọc Vương phủ lại mạnh mẽ đến thế không?” Giọng Yến Sóc đột nhiên chuyển hướng, nhìn gã nói.

Yến Ngọc Tuân nhìn Yến Sóc, trong mắt mang theo sự tìm tòi.

“Anh không cần nhìn tôi như vậy, tôi nói thẳng cho anh biết luôn, bởi vì Ngọc Vương và Ngọc Vương phi là những người mà họ không thể so sánh được.

Mặc dù tôi bán thân vào Ngọc Vương phủ, nhưng muốn làm gì là tùy theo sở thích của tôi, nếu tôi vẫn làm công việc kinh doanh của mình, Ngọc Vương căn bản sẽ không lấy đồ của tôi.” "Ngoài việc thử độc, ta sắp đính hôn, Ngọc Vương đã cho ta ba vạn hoàng kim." Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tuân nói.

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn Yến Sóc, sao có thể chứ?

Tô Ngọc lại hào phóng đến mức đưa một lúc ba mươi vạn lượng sao?

Hắn không tin đây là sự thật. "Ta biết ngươi chắc chắn sẽ nói đây không phải là thật, nhưng sự thật là vậy, tất cả đều là thật." Hắn không cần thiết phải lừa Yến Ngọc Tuân.

Cần gì chứ? "Nếu ngươi chỉ vì tiền, chúng ta cũng có thể cho ngươi." Yến Sóc nhìn Yến Ngọc Tuân với ánh mắt như đang nhìn một kẻ kỳ lạ. "Còn nhớ lúc ta mượn tiền các ngươi mua thuốc, các ngươi đã nói gì với ta không?

Các ngươi thà đem tiền của mình đi mua quần áo cho Yến Phi Phi, cũng không cho ta mua thuốc cứu mạng.

Biết tại sao lúc các ngươi nói không cần trả tiền, ta vẫn trả lại một vạn lượng bạc đã mượn không?

Bởi vì dáng vẻ lúc đó của các ngươi giống như đang bố thí cho một tên ăn mày vậy." Hắn là em trai, là anh trai của họ, nhưng cuối cùng lại nhận lấy kết cục như thế.

Bây giờ Yến Ngọc Tuân nói những lời này, hắn có tin được không? "Yến Ngọc Tuân, nói ra những lời này ngươi không thấy nực cười sao?" "Ta..." "Các ngươi chưa bao giờ xem ta là người một nhà.

Nếu đã vậy, bây giờ dù ta có chết ngay lập tức cũng không liên quan gì đến các ngươi, không cần các ngươi nhặt xác cho ta.

Sau này đừng xuất hiện trước mặt ta nữa, thật sự vô nghĩa." Yến Sóc đưa tay day trán, vẻ mặt mệt mỏi.

Rõ ràng là không muốn nhìn thấy Yến Ngọc Tuân và những người khác.

Yến Ngọc Tuân lần đầu tiên thấy Yến Sóc dùng thái độ này với mình.

Hóa ra từ lúc đó, trong lòng Yến Sóc, họ đã không còn là người nhà nữa. "Ngươi giải thích với hắn nhiều như vậy làm gì?

Còn muốn hắn tự trách rồi xin lỗi ngươi chắc?" Tô Ngọc bực bội nói.

Người này sao có thể ngốc đến thế.

Yến Sóc cười lắc đầu, một người cao cao tại thượng như Yến Ngọc Tuân sao có thể xin lỗi hắn chứ?

Đang nghĩ gì vậy? "Ngọc Vương, ngài đừng nói bậy." "Nếu đã vậy thì về đi, đừng để bị người ta bắt đi rồi lại bắt ta cho người đi cứu ngươi ra." Tô Ngọc bực bội nói. "Vâng." Yến Sóc xoay người rời đi, không chút lưu luyến.

Yến Ngọc Tuân vô thức bước tới, muốn đuổi theo, nhưng một lưỡi chủy thủ đã sượt qua mặt hắn.

Yến Sóc lạnh lùng nhìn Yến Ngọc Tuân đang muốn đuổi theo: "Yến Ngọc Tuân, đừng lại gần ta nữa.

Nếu có lần sau, lưỡi chủy thủ này sẽ không sượt qua mặt ngươi, mà sẽ cắt đứt cổ họng của ngươi.

Lưỡi chủy thủ này là ngươi tặng ta, bây giờ trả lại cho ngươi.

Chương 1692

Từ nay về sau, đôi ta không ai nợ ai." "Nói với Yến Thân vương, ta đã không còn là người của Yến Thân Vương phủ nữa, đừng đến làm phiền ta." Nói xong, anh xoay người rời đi.

Yến Ngọc Tuân cảm nhận được cơn đau rát nhẹ trên mặt, vô thức đưa tay lên sờ, trên ngón tay có vài vệt máu.

Hắn ngơ ngác ngẩng đầu nhìn bóng lưng Yến Sóc rời đi.

Anh ấy dường như thật sự không còn là em trai của họ nữa.

Dường như thật sự không muốn quay về nữa.

Mặc dù biết kết quả sẽ là như vậy, nhưng khi thật sự đối mặt với nó, tại sao trong lòng vẫn khó chịu đến thế?

Ánh mắt hắn khẽ lóe lên nhìn Yến Sóc đang đi xa.

Quay đầu nhìn lưỡi chủy thủ cắm trên cột, hắn bước tới rút ra.

Nhìn lưỡi chủy thủ bình thường được bảo quản rất tốt này, có thể thấy chủ nhân của nó đã từng yêu thích nó đến nhường nào.

Nếu không sẽ không được như vậy.

Nói ra cũng thật nực cười, lưỡi chủy thủ này chẳng qua là lúc hắn đi mua đồ cho Yến Phi Phi tiện tay lấy, tổng cộng chỉ tốn hai mươi lượng bạc.

Trong khi đó, mua đồ cho Yến Phi Phi và tam đệ, mỗi người đều tốn không dưới năm ngàn lượng.

Cùng là em trai, một người chỉ được tặng một lưỡi chủy thủ hai mươi lượng bạc, lại còn là tiện tay lấy.

Người kia thì là món đồ tốt giá năm ngàn lượng.

Vậy mà Yến Sóc lại trân trọng một lưỡi chủy thủ bình thường đến mức có thể vứt đi bất cứ lúc nào như vậy.

Trong lòng hắn có một cảm giác mất kiểm soát, như thể sắp mất đi thứ gì đó quan trọng.

Hắn muốn đuổi theo nhưng lại bị Tô Ngọc trên lầu chặn lại: "Đừng quấy rầy người của ta." Vương Cẩn Hòa cũng không ngờ Yến Sóc, một đại thiếu gia, lại bị coi thường trong nhà mình đến thế.

Cô nhìn Yến Ngọc Tuân ra vẻ đạo mạo ở dưới lầu, chán ghét nói. "Bây giờ tỏ ra không nỡ xa đứa em này, lúc trước làm gì?" Lúc này mới ra vẻ không nỡ, đúng là diễn cho quỷ xem. "Chỉ cần các người đối xử tốt với Yến Sóc hơn một chút thôi, cậu ấy cũng không đến mức tức giận đến nỗi ký khế ước bán thân." Yến Ngọc Tuân căng cứng mặt, sắc mặt khó coi nói: "Nó là em trai ta, là con trai của phụ vương ta." Vương Cẩn Hòa trợn trắng mắt một cách bất lịch sự, bực bội nói: "Lúc đó Yến Thân vương một hai đòi Yến Sóc một mạng đổi một mạng cho Yến Phi Phi, sao không nghĩ đây cũng là con trai ông ta?

Còn các người nữa, lúc chỉ trích Yến Sóc sao không nghĩ cậu ấy vì Yến Thân vương mà bị độc hành hạ mười năm?" Mỗi người trong Yến Thân Vương phủ đều chỉ trích Yến Sóc ích kỷ.

Nhưng có ai từng nghĩ Yến Sóc đã trải qua những cơn độc phát đó như thế nào không?

Vì chuyện không xảy ra với mình nên bọn họ chẳng hề quan tâm, cứ như thể Yến Sóc bị độc dược hành hạ đến chết cũng không được phép đi cùng kẻ thù của họ chỉ để giải độc.

Không tự mình trải qua nỗi đau này, dĩ nhiên họ có thể nói cứ ráng chịu là được.

Yến Sóc đã chịu đựng mười năm, cuối cùng tìm được người có thể giúp anh, vậy mà họ lại bắt anh tiếp tục chịu đựng.

Dựa vào đâu chứ?

Chỉ dựa vào việc họ là huynh trưởng?

Hay chỉ dựa vào việc Yến Sóc ở Yến Thân Vương phủ thân phận thấp kém không có tiếng nói?

Hít sâu một hơi, nén lại sự bất mãn trong lòng, Vương Cẩn Hòa cau mày nói: "Yến Ngọc Tuân, loại người như các ngươi là đáng ghê tởm nhất, mượn danh nghĩa 'vì muốn tốt cho nó' nhưng lại làm những chuyện muốn lấy mạng nó." Loại người này mới là đáng sợ nhất.

Vì họ sẽ không quan tâm đối phương ra sao, chỉ cần đạt được mục đích của mình, sống chết của người khác thì có liên quan gì đến họ? "Ta không phải..." "Ngươi không phải cái gì?" Nhìn vào đôi mắt trong veo của Vương Cẩn Hòa, Yến Ngọc Tuân không thể thốt ra lời nào, như thể dù có nói gì thì sự bẩn thỉu trong lòng hắn cũng sẽ bị phơi bày. "Yến Ngọc Tuân, trước đây các ngươi đối xử với Yến Sóc thế nào không liên quan đến chúng ta, nhưng bây giờ Yến Sóc là người của Ngọc Vương phủ, không phải người các ngươi có thể tùy tiện bắt nạt.

Đừng đến nữa, Yến Sóc bây giờ sống rất tốt, không cần các ngươi đến làm phiền." Vương Cẩn Hòa cảnh cáo.

Tô Ngọc dịu dàng nhìn Vương Cẩn Hòa, anh biết cô thực ra rất đồng cảm với Yến Sóc.

Dù sao thì một lòng vì gia tộc, cuối cùng lại trở thành kẻ bị lãng quên.

Chuyện này ai mà không thất vọng, thậm chí là tuyệt vọng chứ?

Thị vệ của Yến Ngọc Tuân vô thức nhìn hắn, thấy sắc mặt thiếu gia trắng bệch, bất đắc dĩ thở dài.

Thực ra tất cả bọn họ đều biết Nhị thiếu gia ở Yến Thân Vương phủ chẳng khác nào người vô hình.

Cả Vương gia và Vương phi đều không quan tâm, chỉ vì Nhị thiếu gia cứu Vương gia mà hỏng mất cơ thể luyện võ, nên đã bị vứt bỏ.

Nhưng tất cả những điều đó không phải là vì Vương gia sao?

Hơn nữa, Nhị thiếu gia còn làm rất nhiều việc cho Yến Thân Vương phủ, vậy mà vẫn bị Vương gia tùy tiện vứt bỏ, cũng khó trách Nhị thiếu gia sau khi rời đi không muốn quay về.

Nhìn dáng vẻ của Ngọc Vương và những người khác, họ hẳn rất coi trọng Nhị thiếu gia, nếu không cũng không giúp đỡ chuyện hôn sự như vậy.

Có một điểm Nhị thiếu gia nói rất đúng, anh ấy đã hai mươi ba tuổi rồi.

Nhưng Vương gia và Vương phi chưa bao giờ nghĩ đến việc tìm cho anh một người vợ để thành thân, lúc nào cũng chỉ nghĩ cách tính kế người khác.

Bây giờ thì hay rồi, vì Ngọc Vương đối xử rất tốt với Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia đã trở thành người của Ngọc Vương phủ.

Chuyện này có thể trách ai?

Chẳng phải là do người của Yến Thân Vương phủ đối xử với Nhị thiếu gia quá hà khắc, lại còn không quan tâm hay sao?

Nói cho đúng ra, người làm nhiều việc nhất cho Yến Thân Vương phủ thực ra là Nhị thiếu gia.

Bọn hạ nhân họ nhìn rất rõ, nhưng những người làm chủ lại chẳng ai coi ra gì.

Họ còn có thể làm gì?

Khẽ thở dài, người thị vệ không nói gì thêm.

Ngược lại, Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ của thị vệ, cười như không cười nói: "Xem ra thị vệ của ngươi cũng biết không ít chuyện." Thị vệ của Yến Ngọc Tuân không ngờ Vương Cẩn Hòa lại nhắc đến mình, nhất thời có chút lúng túng.

Thiếu gia có tìm hắn gây sự không?

Yến Ngọc Tuân nhìn người bên cạnh mình, mày hơi nhíu lại, dường như có chút bất mãn với lời của Vương Cẩn Hòa. "Có những người ấy, chính là thích tự lừa dối mình.

Rõ ràng đối xử với người ta chẳng ra gì, lại cứ phải nói là vì tốt cho người ta.

Chương 1693

Cái 'tốt' như vậy, các ngươi có muốn không?" Vương Cẩn Hòa nhìn họ đầy ẩn ý.

Một câu nói khiến Yến Ngọc Tuân biến sắc.

Trước đây không ai nói gì, họ luôn cảm thấy mọi việc làm với Yến Sóc đều là vì tốt cho anh.

Nhưng bây giờ có người nói thẳng ra như vậy, lại khiến Yến Ngọc Tuân cảm thấy mất mặt.

Thậm chí có cảm giác như sự u tối trong lòng bị người ta vạch ra cho mọi người xem.

Cảm giác này khiến Yến Ngọc Tuân có chút khó chịu. "Các người không biết gì cả, đừng nói khó nghe như vậy." Yến Ngọc Tuân khó khăn nói.

Đến lúc này rồi mà vẫn còn tìm cớ cho mình.

Vương Cẩn Hòa cười như không cười nhìn Yến Ngọc Tuân: "Ngươi vui là được." Người ta đã nói như vậy, Vương Cẩn Hòa còn có thể nói gì nữa? "Được rồi, không cần quan tâm đến họ." Tô Ngọc thực sự không ưa thái độ của Yến Ngọc Tuân và những người khác.

Những người này thật sự quá đáng.

Yến Sóc cũng là một kẻ ngốc, nếu không sao lại bị người ta bắt nạt như vậy? "Chính Yến Sóc còn không nói gì, chúng ta quan tâm nhiều làm gì?" Bây giờ Yến Sóc đã từ bỏ mọi thứ ở Yến Thân Vương phủ, sống cuộc sống giống như họ. "Nói cũng đúng." Vương Cẩn Hòa cảm thấy lời của Tô Ngọc rất đúng, thế là không quan tâm đến Yến Ngọc Tuân nữa, quay về cùng Tô Ngọc và những người khác ăn cơm.

Yến Ngọc Tuân trở về tửu lầu đang ở tạm, nhìn thị vệ trước mặt: "Chúng ta đối với Yến Sóc thật sự rất quá đáng sao?" Thị vệ nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của Yến Ngọc Tuân thế nào.

Yến Ngọc Tuân thấy vậy, thản nhiên nói: "Nói đi, ngươi vô tội." Thị vệ nghe vậy lòng nhẹ nhõm, thấy Yến Ngọc Tuân thật sự muốn biết mới mở lời: "Thiếu gia, vấn đề này thực ra ngài không cần hỏi thuộc hạ, các ngài hẳn đều biết cuộc sống của Nhị thiếu gia là như thế nào." Như thế nào?

Yến Ngọc Tuân mờ mịt nhìn thị vệ.

Thấy vậy, thị vệ khẽ thở dài nói: "Chúng ta khoan nói chuyện khác, chỉ riêng việc Nhị thiếu gia vì cứu Vương gia mà mất đi cơ hội luyện võ, cuối cùng nhận được là gì?

Là sự chán ghét, trách mắng và ghẻ lạnh của Vương gia." "Mà trong mười năm này, Nhị thiếu gia còn bị trúng độc.

Thực ra, đa số người trong vương phủ đều biết Nhị thiếu gia từ sau khi cứu Vương gia vẫn luôn là một kẻ bệnh tật, cần uống thuốc để giữ mạng.

Nhưng chuyện chúng tôi đều biết, các ngài lại không biết gì cả." Thị vệ thực ra khá đồng cảm với Yến Sóc.

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn thị vệ của mình, không dám tin hỏi: "Ngươi nói gì?

Chuyện này các ngươi đều biết?" Thị vệ gật đầu: "Vâng, gần như hơn một nửa người trong vương phủ đều biết chuyện này, chỉ cần các ngài để ý một chút là sẽ biết." Yến Ngọc Tuân suy sụp ngồi xuống ghế.

Hóa ra lại là như vậy sao?

Chuyện mà tất cả mọi người trong nhà đều biết, bọn họ lại không một ai hay biết?

Sao lại... như vậy? "Khi Nhị thiếu gia được xác định không thể tiếp tục luyện võ, Vương gia bắt đầu bất mãn với ngài ấy.

Sau đó mọi người đều biết Vương gia không thích Nhị thiếu gia, nên ngấm ngầm đối xử với Nhị thiếu gia có phần lơ là." Chuyện này ở đâu cũng có.

Con người dưới lợi ích sẽ đưa ra lựa chọn, cũng chẳng có gì lạ.

Yến Ngọc Tuân cau mày, vô thức có chút không vui về chuyện này.

Nhưng nghĩ kỹ lại, hắn có gì mà không vui?

Có tư cách để không vui sao? "Ngoài chuyện này, còn có thái độ của Vương phi và các ngài đối với Nhị thiếu gia.

Từ khi nào mà các ngài bắt đầu bất mãn với Nhị thiếu gia, bất kể ngài ấy làm gì, các ngài đều không quan tâm." "Những việc ngài ấy làm cho Yến Thân Vương phủ các ngài không thấy, nhưng chỉ cần ngài ấy có một chút sai sót nhỏ, các ngài nhất định có thể thấy rất rõ ràng.

Tại sao lại vậy?" Thị vệ nhìn Yến Ngọc Tuân bình tĩnh hỏi.

Sắc mặt Yến Ngọc Tuân trắng bệch, hắn không tìm ra được bất kỳ lời nào để phản bác.

Bây giờ nghĩ kỹ lại, Yến Sóc quả thực đã giúp Yến Thân Vương phủ làm rất nhiều việc.

Nhưng họ đã bao giờ để tâm chưa?

Cũng không đúng, không phải không để tâm, mà chỉ cảm thấy đó là điều hiển nhiên, rồi không nói thêm gì nữa. "Chúng ta..." "Cứ nghĩ theo hướng này ngài sẽ biết tại sao Yến Sóc thiếu gia sau khi rời đi không muốn quay về.

Một gia đình như vậy, nếu người nhà đều đối xử với ngài như thế, ngài có còn muốn quay về không?" Thị vệ nhìn Yến Ngọc Tuân hỏi.

Đặc biệt là người của Ngọc Vương phủ đã cho Nhị thiếu gia sự ấm áp mà ở Yến Thân Vương phủ không có được.

Trong tình huống như vậy, Nhị thiếu gia sao có thể chọn quay về? "Thiếu gia, thực ra có những chuyện Ngọc Vương và những người khác làm tốt hơn các ngài." Thị vệ cảm thấy đã nói thì nói hết những gì mình cho là đúng. "Nếu không đặt Nhị thiếu gia trong lòng, sao lại quan tâm đến hôn nhân của ngài ấy như vậy?" Nhị thiếu gia ở với Ngọc Vương và những người khác mới được mấy tháng, bây giờ đã sắp đính hôn.

Khi còn ở Yến Thân Vương phủ, từ mười sáu tuổi đến bây giờ, họ đã bao giờ nghiêm túc cân nhắc chọn cho Nhị thiếu gia một người vợ tốt chưa?

Chưa bao giờ.

Tất cả bọn họ đều chỉ lợi dụng Nhị thiếu gia. "Tuy nói cho tiền thì dung tục, nhưng họ một lúc đã cho Nhị thiếu gia nhiều tiền như vậy, Vương gia và những người khác chưa bao giờ cho Nhị thiếu gia số tiền đó phải không?

Tiền uống thuốc của Nhị thiếu gia đều là do ngài ấy tự kiếm tiền mua, vương phủ đã bao giờ quan tâm chưa?" Thị vệ nói càng nhiều, sắc mặt Yến Ngọc Tuun càng khó coi.

Hóa ra trong mắt thị vệ, họ đối xử với Yến Sóc hà khắc đến vậy sao?

Mà họ không những không phát hiện ra, còn cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

So sánh như vậy, họ quả thực không tốt với Yến Sóc bằng nhà Tô Ngọc. "Chúng ta về đi." Yến Ngọc Tuân khẽ thở dài nói.

Mục đích hắn ở lại đây là muốn Yến Sóc quay về, dù không về thì ít nhất cũng phải đồng ý không liên thủ với Ngọc Vương phủ để đối phó Yến Thân Vương phủ.

Chương 1694

Nhưng bây giờ hắn cảm thấy mình thật sự không có mặt mũi để nói những điều này với Yến Sóc. "Vâng." Thị vệ thực ra còn rất nhiều điều muốn nói với Yến Ngọc Tuân, nhưng thấy dáng vẻ của hắn nên không nói tiếp.

Sau khi Yến Ngọc Tuân trở về Yến Thân Vương phủ, Yến Thân vương lập tức gọi người đến, nhìn Yến Ngọc Tuân hỏi: "Tình hình thế nào?" Yến Ngọc Tuân lắc đầu: "Cha, nó sẽ không về đâu." "Cái gì?

Yến Sóc nó dám?" Nhìn dáng vẻ này của ông ta, Yến Ngọc Tuân trong lòng có chút hoảng hốt, sao lại như vậy? "Cha, chúng ta đừng đi làm phiền Yến Sóc nữa." Yến Ngọc Tuân khó khăn nói.

Thật sự đừng đi làm phiền nữa, sau này Yến Sóc muốn làm gì thì làm, bất kể làm gì họ cũng đừng quan tâm nữa.

Họ căn bản không có tư cách đi quản Yến Sóc. "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?

Nó là con trai ta, là người của Yến Thân Vương phủ, ngươi lại nói với ta cái gì mà không làm phiền nó?" Yến Thân vương phẫn nộ nói, vô cùng bất mãn với cách nói của Yến Ngọc Tuân.

Yến Ngọc Tuân cũng có chút tức giận: "A, ngài nói nó là con trai ngài, là người của Yến Thân Vương phủ, nhưng cả nhà chúng ta đã bao giờ quan tâm đến nó chưa?

Đã bao giờ xem nó là người một nhà chưa?" Tiếng cãi vã bên này đã thu hút Yến Thân Vương phi và những người khác đến.

Yến Thân Vương phi nhìn Yến Ngọc Tuân, có chút kỳ lạ hỏi: "Hai cha con các người đang cãi nhau chuyện gì vậy?" "Con nói sau này đừng đi làm phiền Yến Sóc nữa, nó muốn làm gì thì cứ để nó làm." Yến Ngọc Tuân mệt mỏi nói. "Không thể nào, ta đã nói nó là con trai ta thì phải vì Yến Thân Vương phủ mà làm bất cứ chuyện gì." Yến Thân vương nói một cách gần như tàn nhẫn. "Ngài có xem nó là con trai không?

Mấy anh em chúng ta có xem nó là anh trai, em trai không?" "Đa số hạ nhân trong vương phủ đều biết Nhị thiếu gia sau khi cứu cha đã trở thành một kẻ bệnh tật, chúng ta rốt cuộc đã thờ ơ với nó đến mức nào mới có thể không biết gì cả?

Thậm chí để nó mua thuốc cũng phải tự bỏ tiền ra, đến mượn tiền anh em mình để mua thuốc cứu mạng còn bị sỉ nhục một trận." Yến Ngọc Tuân tức giận nói.

Vợ chồng Yến Thân vương cau mày nói: "Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?" "Phụ vương không tin phải không?

Vậy ngài có thể tùy tiện tìm một người đến hỏi, xem có phải như con nói không." Yến Thân vương không tin những gì Yến Ngọc Tuân nói là thật, nhanh chóng cho gọi người đến. "Tin tức Nhị thiếu gia vẫn luôn uống thuốc các ngươi đều biết?" Các hạ nhân nhìn nhau, tuy không biết Vương gia hỏi cái này làm gì, nhưng vẫn gật đầu: "Biết ạ." "Các ngươi biết từ khi nào?" Yến Thân vương nghiến răng hỏi. "Tám năm trước đã biết ạ." Yến Thân vương lùi lại một bước, không dám tin nhìn những người này: "Các ngươi đã biết tại sao không nói?" Một người trong số đó bị dọa cho giật mình, nhưng vẫn ngoan ngoãn nói: "Nô tài tưởng Vương gia biết, sau này thấy Vương gia và các vị không biết, nhưng thái độ với Nhị thiếu gia lại không tốt chút nào, nên không dám nói với các ngài." "Đúng vậy, chúng thần lo lắng sẽ chọc giận Vương gia." "Có bao nhiêu người biết." Yến Thân vương tức đến run cả người. "Hơn một nửa người đều biết Nhị thiếu gia vẫn luôn cần uống thuốc." Một câu nói đã phá vỡ tất cả hy vọng của Yến Thân vương.

Lại có nhiều người biết đến vậy sao? "Quản gia, ngươi cũng biết?" Quản gia gật đầu: "Biết, lúc đó nô tài còn nhắc nhở Vương gia." Yến Thân vương ánh mắt mờ mịt, quản gia nói đã nhắc nhở ông ta, sao ông ta không nhớ?

Thấy Yến Thân vương như vậy, quản gia biết ông ta chắc chắn đã quên, chỉ có thể bất đắc dĩ nói: "Vương gia, nô tài đã nói với ngài ba lần.

Lần đầu tiên là lúc mới biết, nô tài nói với ngài Nhị thiếu gia hình như bị bệnh, vẫn luôn uống thuốc, nô tài còn hỏi ngài có muốn tìm một đại phu giỏi hơn cho Nhị thiếu gia không, lúc đó ngài nói không cần quan tâm." "Lần thứ hai là sáu năm trước, lúc đó nô tài vô tình phát hiện Nhị thiếu gia đau đến ngã xuống đất, vội vàng đi tìm ngài, vừa nói xong ngài đã mất kiên nhẫn ngắt lời, nói ngài không phải đại phu, nói với ngài cũng vô dụng." "Lần thứ ba là lúc Nhị thiếu gia đi mượn tiền Đại thiếu gia họ để mua thuốc, nô tài nói với ngài Nhị thiếu gia không có tiền uống thuốc, hỏi ngài có cần cho Nhị thiếu gia một ít tiền mua thuốc không, lúc đó ngài nói chuyện của Nhị thiếu gia để tự nó giải quyết.

Từ đó về sau, dù biết Nhị thiếu gia có khó khăn đến đâu cũng không ai dám nói chuyện của Nhị thiếu gia trước mặt ngài nữa." Quản gia bình tĩnh kể lại ba lần đó cho Yến Thân vương nghe.

Yến Thân vương được quản gia nhắc nhở cũng thực sự nhớ lại những chuyện này.

Nhưng sau khi nhớ lại thì có chút uất ức.

Lúc này, một bà vú bên cạnh cũng nói: "Chuyện này nô tỳ cũng đã nói với Vương phi, nhưng lúc đó Vương phi căn bản không để tâm, còn nói chuyện của Nhị thiếu gia đừng làm phiền bà ấy." Hai vị chủ tử lớn nhất trong nhà đều nói như vậy, dù bọn hạ nhân họ có biết Nhị thiếu gia không dễ dàng thì có thể làm gì?

Chẳng phải chỉ có thể giấu trong lòng không thể nói ra sao?

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn cha mẹ mình, trong mắt đầy vẻ không tin nổi.

Thậm chí cảm thấy nực cười. "Khó trách Yến Sóc không muốn quay về, khó trách cảm giác thuộc về của Yến Sóc đối với Ngọc Vương phủ mạnh hơn Yến Thân Vương phủ, hóa ra căn nguyên đều ở đây." Họ không biết gì cả.

Nhưng cha mẹ thì biết, có người đã nói với họ.

Nhưng cuối cùng nhận được là gì?

Không ai quan tâm đến sống chết của Yến Sóc. "Cha, Yến Sóc là vì cứu cha mới ra nông nỗi này, rốt cuộc cha mang tâm tư gì mà có thể thờ ơ với sống chết của Yến Sóc như vậy?" Yến Ngọc Tuân lần đầu tiên cảm nhận được sự máu lạnh của vương phủ này. "Không đúng, không chỉ có hai người, còn có chúng ta, chúng ta cũng là thủ phạm khiến Yến Sóc rời đi." "Chỉ cần chúng ta để ý hơn một chút, đã sớm phát hiện ra điều bất thường rồi." Nghĩ đến lúc Yến Sóc mượn tiền họ, sự sỉ nhục họ dành cho Yến Sóc, Yến Ngọc Tuân liền cảm thấy mặt nóng ran.

Cảm giác này thật sự quá khó chịu.

Sắc mặt Yến Thân vương và Yến Thân Vương phi đều có chút khó coi, đặc biệt là khi bị Yến Ngọc Tuân trách móc như vậy.

Tâm trạng càng không cần phải nói. "Con vẫn luôn nghĩ tình cảm của gia đình chúng ta rất tốt, nhưng bây giờ xem ra đó chỉ là một trò cười.

Tốt cái gì chứ?

Tốt đến mức con trai mình, anh trai em trai mình trúng độc, đau đến lăn lộn trên đất cũng không biết." "Phụ vương, thực ra Yến Sóc đã làm rất nhiều việc cho vương phủ, chỉ là mỗi lần chúng ta đều cảm thấy đó là điều hiển nhiên.

Nhưng một khi Yến Sóc làm sai một việc nhỏ có thể bỏ qua, chờ đợi nó là những lời mắng chửi vô biên." Yến Ngọc Tuân tự giễu nói.

Ngoài họ ra còn có Yến Phi Phi. "Còn có Yến Phi Phi, Yến Sóc rõ ràng là anh trai nó, nhưng dưới sự cưng chiều của hai người, Yến Sóc chẳng khác nào hạ nhân của nó, đánh mắng tùy ý.

Đây là con trai của hai người sao?" Lời của Yến Ngọc Tuân khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Yến Phi Phi lại có chút bất mãn: "Ta đánh mắng nó thì sao?

Nó không phải anh trai ta, nó chỉ là một con chó bên cạnh ta.

Ta không quan tâm, ngươi mau đưa nó về đây." Lời của Yến Phi Phi khiến sắc mặt vốn đã trắng bệch của Yến Ngọc Tuân càng thêm trắng bệch.

Ánh mắt nhìn Yến Phi Phi có chút không thể tin nổi. "Yến Phi Phi, ngươi thật khiến người ta ghê tởm." Chỉ cần nghĩ đến trước đây hắn đã cưng chiều Yến Phi Phi thế nào, Yến Ngọc Tuân lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Yến Phi Phi nghe vậy không vui, quay sang mách tội với Yến Thân vương và những người khác: "Phụ vương, ngài xem đại ca nói gì kìa, con là em gái ruột của huynh ấy, sao huynh ấy có thể nói con như vậy?" Yến Ngọc Tuân đối với việc này đã không còn quan tâm, nhìn họ nói: "Con không còn mặt mũi nào đi tìm Yến Sóc nữa, hai người muốn thế nào thì thế, con không quản được nữa.

Còn về Yến Phi Phi, lời là con nói, hai người muốn vì Yến Phi Phi mà 'trừng phạt' con, con cũng không quan tâm, hai người vui là được." Nói xong Yến Ngọc Tuân bỏ đi, không thèm nhìn họ lấy một cái.

Yến Phi Phi tức giận la mắng nửa ngày, kết quả không một ai để ý đến cô ta, nhất thời càng thêm không vui.

Chương 1695

Cau mày nói: "Phụ vương mẫu phi, hai người làm gì mà không để ý đến con?

Đại ca bắt nạt con như vậy mà hai người không nói một lời." Em trai của Yến Ngọc Tuân nghe giọng nói quá chói tai của Yến Phi Phi, mất kiên nhẫn nói: "Câm miệng đi." "Ngươi...

Tam ca sao cả huynh cũng đối xử với muội như vậy?

Các người không thương muội nữa, muội ghét các người." Yến Phi Phi ấm ức khóc lóc bỏ đi.

Đối với người em gái như vậy, hắn thật sự không muốn có.

Đến lúc này rồi mà còn không hiểu chuyện sao?

Còn thái độ của cô ta đối với nhị ca cũng quá đáng rồi.

Lại dám nói nhị ca là chó săn của cô ta.

Lời này nghe thôi đã thấy khó chịu. "Cha, mẹ, hai người nghe Yến Phi Phi nói gì không?

Đó là nhị ca của nó, có phải thật sự nó mách tội là hai người sẽ trừng phạt chúng con không?" Nghe những lời của Yến Ngọc Tuân, nghe lời của hạ nhân trong nhà, hắn buồn đến mức không muốn nói một lời.

Kết quả Yến Phi Phi một chút phản ứng cũng không có, đã vậy còn làm ra chuyện khiến người ta ghê tởm. "Ta có nói sai đâu, nó chính là chó săn của Yến Thân Vương phủ chúng ta, chúng ta muốn nó làm gì thì nó phải làm, dù là đi chết cũng là điều nên làm." Những lời Yến Phi Phi nói chính là thái độ ban đầu mà Yến Thân vương và những người khác thể hiện.

Nghe những lời này, lòng tam ca của Yến Phi Phi lạnh ngắt.

Không dám tin nhìn Yến Phi Phi: "Ngươi nói những lời này không cảm thấy mình quá độc ác sao?" "Ta độc ác chỗ nào?

Cha mẹ rõ ràng cũng nghĩ như vậy." Cô ta chỉ làm giống như cha mẹ thôi, sao lại độc ác?

Một câu của Yến Phi Phi khiến Yến Thân vương trong lòng có chút không thoải mái.

Hóa ra thái độ của họ đối với Yến Sóc lại cho Yến Phi Phi suy nghĩ như vậy sao?

Trong lòng càng thêm khó chịu. "Đủ rồi, Phi Phi." "Con có nói sai đâu." Yến Phi Phi nghe ra sự bất mãn trong giọng của Yến Thân vương, lầm bầm nói một cách không vui.

Yến Thân vương dĩ nhiên biết Yến Phi Phi nói không sai, nhưng chính vì vậy, lòng Yến Thân vương mới cảm thấy rất khó chịu.

Không muốn nhìn thấy họ như vậy, con trai út của Yến Thân vương cũng trực tiếp rời đi.

Đối với Yến Phi Phi, hắn thật sự cảm thấy hết thuốc chữa.

Người này sao có thể nhẫn tâm đến thế?

Yến Thân vương và Yến Thân Vương phi im lặng không nói, bên cạnh Yến Phi Phi không ngừng quấy nhiễu.

Thấy Yến Phi Phi như vậy, Yến Thân Vương phi có chút bất mãn nói: "Phi Phi, đừng quấy nữa." "Mẹ, con không vui mà, dựa vào đâu mà đại ca lại nói con như vậy." Yến Phi Phi càng nghĩ càng không vui. "Ta và phụ vương con bây giờ đang rất phiền lòng, đừng quấy nữa." Họ bây giờ trong lòng vô cùng khó chịu, chỉ muốn yên tĩnh một chút, kết quả Yến Phi Phi vẫn không ngừng quấy nhiễu.

Nếu đây không phải là con gái mình, bà đã muốn cho người đuổi đi rồi.

Yến Phi Phi cắn môi có chút không cam lòng, nhưng thấy dáng vẻ của Yến Thân Vương phi chỉ có thể không vui gật đầu: "Vậy được rồi, con không nói nữa." Sau khi Yến Phi Phi không nói nữa, tiền sảnh trở nên yên tĩnh.

Không ai biết hai người đang nghĩ gì.

Yến Ngọc Tiêu tìm được Yến Ngọc Tuân hỏi: "Đại ca, huynh ấy thật sự sẽ không về nữa sao?" Nếu họ đối xử tốt với anh ấy hơn một chút, có thể sẽ thay đổi quyết định của anh ấy không?

Yến Ngọc Tuân cười gật đầu: "Nó sẽ không về nữa." Yến Ngọc Tiêu rất muốn hỏi tại sao, nhưng hỏi ra cũng chỉ làm mình thêm xấu hổ mà thôi.

Yến Sóc tại sao không muốn về, điều này còn cần phải nói nữa sao?

Anh không về, mỗi người trong gia đình này đều có trách nhiệm. "Đại ca, có phải chúng ta đã sai rồi không?" Họ đã coi những việc Yến Sóc làm là quá hiển nhiên.

Nhưng khi họ làm được chuyện gì chẳng phải cũng đi tìm phụ vương kể công sao?

Họ đều có suy nghĩ như vậy, dựa vào đâu lại cảm thấy Yến Sóc làm việc cho vương phủ là điều hiển nhiên? "Là chúng ta đã sai." Yến Ngọc Tuân cười khổ nói.

Dù biết mình sai, dù biết họ làm quá đáng, nhưng bây giờ có thể làm gì?

Mọi thứ đều không thể quay lại được nữa.

Yến Sóc sẽ không về, họ đi tìm cũng chỉ làm người ta thêm chán ghét mà thôi. "Đại ca, chúng ta thật sự..." "Ngươi nói xem, chúng ta đã sớm thành thân, tại sao cha mẹ vẫn không cho lão nhị thành thân?" Yến Ngọc Tuân đột nhiên mở miệng hỏi.

Yến Ngọc Tiêu nhỏ hơn Yến Sóc hai, ba tuổi cũng đã có con, nhưng Yến Sóc lại không có gì cả.

Có phải rất nực cười không?

Yến Ngọc Tiêu nghĩ đến lời Yến Thân Vương phi từng nói, im lặng.

Lúc đó, mẹ của họ nói, Yến Sóc phải làm việc cho vương phủ, thành thân chỉ khiến nó phân tâm.

Anh và đại ca đã thành thân sinh con, huyết mạch của Yến Thân Vương phủ đã không cần Yến Sóc nối dõi nữa, nó không thành thân cũng vậy thôi.

Một câu nói của bà lúc đó đã hoàn toàn tước đoạt cơ hội thành thân sinh con của Yến Sóc. "Xem ra ngươi cũng nghĩ đến rồi." Yến Ngọc Tuân cười khổ nói.

Mẹ của họ, trông thì là người dịu dàng nhất.

Nhưng khi làm việc độc ác, cũng không hề thua kém Yến Thân vương bao nhiêu.

Chuyện đối xử với Yến Sóc chẳng phải là như vậy sao? "Vậy nên chúng ta còn có tư cách gì đi yêu cầu Yến Sóc quay về?" Họ căn bản không xứng.

Yến Ngọc Tiêu không nói nữa.

Đúng vậy, họ còn có tư cách gì làm vậy? "Nhưng em vẫn không muốn nhị ca cứ thế rời đi." Hắn biết sai rồi, hắn có thể xin lỗi nhị ca.

Chương 1696

"Đừng phí công vô ích nữa, cuộc sống hiện tại của nó rất hài lòng." Yến Ngọc Tuân không hy vọng em trai mình cuối cùng cũng đi làm phiền Yến Sóc.

Đây có lẽ là điều duy nhất hắn có thể làm giúp Yến Sóc. "Em biết huynh ấy rất hài lòng, nhưng chúng ta mới là người một nhà, người một nhà thì nên sống cùng nhau không phải sao?" Yến Ngọc Tiêu cố chấp nói.

Xin lỗi, hắn đều có thể làm, chỉ cần Yến Sóc có thể cùng họ quay về thì không có vấn đề gì, hắn không muốn Yến Sóc ở bên ngoài. "Ngọc Tiêu, em cứ luôn miệng nói người một nhà, nhưng chúng ta đã bao giờ coi em ấy là người một nhà chưa?" Yến Ngọc Tuân nhìn Yến Ngọc Tiêu hỏi.

Yến Ngọc Tiêu cau mày không nói gì: "Không phải nói người nhà không để bụng thù dai sao?" "Chỉ cần nhà chúng ta có một chút gì đó khiến em ấy lưu luyến, em ấy đã không chọn ký thẳng tử khế rồi," Yến Ngọc Tuân nhẹ giọng nói.

Yến Ngọc Tiêu vẫn không thể hiểu nổi: "Em biết chúng ta đều sai, nhưng chúng ta xin lỗi nhị ca là được mà?" "Ngọc Tiêu, không phải lời xin lỗi nào cũng nhận được sự tha thứ của người khác, mà lời xin lỗi của chúng ta, Yến Sóc cũng chưa chắc đã cần." Nhìn Yến Ngọc Tiêu không sao hiểu được, anh bất đắc dĩ nói. "Nói thật, nếu là anh trải qua những chuyện mà Yến Sóc đã trải qua, em bảo anh đi tha thứ thì có lẽ anh cũng không thể tha thứ cho tất cả mọi người được." Trên đường trở về, anh cứ suy nghĩ mãi về vấn đề này.

Sau đó anh phát hiện ra, tha thứ là chuyện của thánh nhân.

Anh chỉ là người bình thường, có thất tình lục dục của riêng mình, tại sao phải tha thứ cho họ?

Sau khi tha thứ, những tổn thương từng phải chịu sẽ biến mất sao? "Với thái độ vừa rồi của Yến Phi Phi, còn có bộ dạng đó của mẹ, em thấy việc bắt họ xin lỗi có khả năng không?" Yến Ngọc Tuân bình tĩnh nhìn Yến Ngọc Tiêu hỏi.

Yến Ngọc Tiêu im lặng.

Anh và đại ca có thể xin lỗi, chuyện này không có vấn đề gì.

Nhưng vấn đề nằm ở chỗ Yến Phi Phi và mẹ sẽ không xin lỗi Yến Sóc.

Đặc biệt là mẹ, bà ấy cho rằng nhị ca là con trai mình, bà chỉ làm sai một vài chuyện, căn bản không cần thiết phải xin lỗi.

Suy nghĩ của cậu ta hoàn toàn không thể thành hiện thực. "Thôi được rồi, cứ vậy đi.

Sau này em ấy sẽ sống rất hạnh phúc, còn có vợ con của riêng mình, chỉ là tất cả những điều đó không còn liên quan gì đến chúng ta nữa." Yến Ngọc Tuân khẽ thở dài nói.

Nghe vậy, Yến Ngọc Tiêu không thể tin nổi mà nhìn Yến Ngọc Tuân: "Đại ca, không lẽ nhị ca sắp thành thân rồi sao?" Rời khỏi Yến Thân vương phủ mới bao lâu?

Nhị ca vậy mà đã sắp thành thân rồi ư? "Lúc này chắc là đã đính hôn rồi," Yến Ngọc Tuân ngẫm nghĩ một chút rồi nói.

Yến Ngọc Tiêu ngã phịch xuống ghế.

Hóa ra là vậy sao?

Yến Thân vương vốn chỉ đến tìm Yến Ngọc Tuân để hỏi chuyện về Yến Sóc, ai ngờ lại nghe được tin này. "Ngươi nói cái gì?

Yến Sóc sắp đính hôn?" Yến Thân vương sắc mặt khó coi bước vào. "Vâng." Yến Ngọc Tuân trong lòng có chút bực bội, sao lại để cha nghe thấy được. "Nó to gan thật, chúng ta chưa đồng ý mà nó đã dám đính hôn." "Ngươi đã đến đó và biết chuyện này, tại sao không ngăn nó lại?" Yến Thân vương bất mãn nhìn Yến Ngọc Tuân, trong lòng toàn là sự không vui.

Yến Ngọc Tuân mấp máy môi, nhìn Yến Thân vương cười khổ nói: "Cha bảo con ngăn cản không cho Yến Sóc đính hôn, nhưng dựa vào cái gì chứ?

Con lấy tư cách gì để cản em ấy?" "Chẳng lẽ chỉ vì mọi người muốn Yến Sóc tiếp tục làm việc cho Vương phi, không muốn em ấy thành thân, mà con có thể ngăn cản em ấy đính hôn với người mình thích sao?" Dưới gầm trời này làm gì có cái lý lẽ như vậy?

Lời của Yến Ngọc Tuân đâm thẳng vào tim đen của Yến Thân vương, khiến ông ta có chút bất mãn, lại có chút chột dạ. "Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Ta làm sao... làm sao lại không cho nó thành thân." "Nếu đã vậy, tại sao Ngọc Tiêu đã thành thân, con cũng đã bốn tuổi rồi mà Yến Sóc vẫn chưa lập gia đình?

Phải biết Yến Sóc lớn hơn Ngọc Tiêu ba tuổi, cho dù có thành thân thì người thành thân trước cũng phải là Yến Sóc.

Tại sao Ngọc Tiêu đã kết hôn từ năm năm trước, mà cho đến khi Yến Sóc rời khỏi Yến Thân vương phủ, mọi người cũng chưa từng nghĩ đến chuyện hôn sự của em ấy?" Yến Ngọc Tuân thật sự không muốn nói thẳng thừng như vậy, nhưng cha dường như luôn rất hùng hồn trong chuyện của Yến Sóc.

Một câu nói khiến Yến Thân vương không thể đáp lại.

Bởi vì ông ta và vợ đã bàn bạc, chính là muốn Yến Sóc tiếp tục làm việc cho Yến Thân vương phủ.

Tự nhiên sẽ không chọn để nó thành thân. "Xem đi, chúng ta đều ích kỷ như nhau cả.

Cha, có những lúc cũng đừng quá đáng quá." Yến Ngọc Tuân thất vọng nhìn Yến Thân vương.

Yến Ngọc Tiêu ánh mắt lóe lên một tia tổn thương.

Hóa ra là vậy à.

Xem ra sau này cậu thật sự sẽ mất đi một người anh trai. "Nó ở đâu?" Yến Thân vương không muốn nói về chuyện không cho Yến Sóc thành thân, nhưng thông tin cần hỏi thì vẫn phải hỏi cho ra.

Yến Ngọc Tuân lại chọn không nói cho ông ta biết.

Đối với thái độ của Yến Ngọc Tuân, Yến Thân vương rất không hài lòng: "Đừng tưởng ngươi không nói thì ta không biết." "Con chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy." Anh biết mình không thể cản được Yến Thân vương.

Nhưng điều đó cũng không còn quan trọng nữa.

Sau này muốn thế nào thì cứ thế ấy đi.

Yến Thân vương vô cùng bất mãn với người con trai này: "Ngươi thật sự khiến ta quá thất vọng." Yến Ngọc Tuân không nói gì, thất vọng thì thất vọng vậy.

Thế nhưng Yến Ngọc Tiêu bên cạnh lại cảm thấy vô cùng khó tin.

Phải biết đại ca ở chỗ phụ vương luôn là niềm tự hào, nhưng bây giờ cậu nghe được gì đây?

Phụ vương vậy mà lại nói ra những lời như đại ca khiến ông thất vọng.

Lời này nói ra có phải hơi nghiêm trọng rồi không? "Phụ vương, sao người có thể nói như vậy?" Yến Ngọc Tiêu bất mãn nói.

Chương 1697

"Không nói như vậy thì phải nói thế nào?" "Chuyện này rõ ràng là lỗi của chúng ta, là chúng ta không đủ quan tâm đến nhị ca, cũng là chúng ta không coi nhị ca là người một nhà, tại sao người lại nói đại ca?" Yến Ngọc Tiêu bất mãn nói, giọng điệu đầy chất vấn đối với Yến Thân vương. "Hay là phụ vương cảm thấy chúng con không nghe lời người, nên khiến người thất vọng?" Yến Ngọc Tiêu cơ thể không kiểm soát được mà run lên.

Tại sao lại như vậy?

Yến Ngọc Tuân dường như đã sớm biết sẽ có kết quả này, đưa tay vỗ vỗ vai Yến Ngọc Tiêu: "Không cần để ý." Yến Ngọc Tiêu có chút không vui, sao lại có thể không để ý chứ?

Đại ca rốt cuộc có biết mình đang nói gì không? "Nhìn vào mọi chuyện đối với Yến Sóc, thật ra đều đã biết cả rồi." Bây giờ chỉ nói với anh một câu khiến người ta thất vọng đã là ân huệ lớn lắm rồi.

Yến Ngọc Tiêu lập tức im lặng, ánh mắt nhìn Yến Thân vương mang theo sự phức tạp.

Trước đây, Yến Thân vương là người cậu sùng bái nhất, nhưng bây giờ nhìn thấy Yến Thân vương như vậy, trong lòng cậu rất khó chịu, rất không thích chuyện này xảy ra.

Bị hai đứa con trai nhìn như vậy, Yến Thân vương không hiểu sao lại cảm thấy có chút chột dạ, cuối cùng chọn cách xoay người rời đi.

Không nói thì ông ta tự mình đi tìm.

Ông ta lại muốn xem xem Yến Sóc có thật sự to gan đến thế không, dám đính hôn thành thân trong tình huống bọn họ không đồng ý.

Sau khi biết Yến Thân vương dẫn người đi thẳng đến đó, Yến Ngọc Tuân không hề bất ngờ.

Nhưng anh vẫn cho người gửi thư cho Yến Sóc, hy vọng cậu ấy có thể chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ, đừng để Yến Thân vương được như ý.

Từ ngày hôm đó, tâm trạng của Yến Ngọc Tiêu không được tốt lắm.

Yến Ngọc Tuân nhìn bộ dạng của cậu mà có chút buồn cười: "Em đến mức đó sao?" Cậu oán trách nhìn Yến Ngọc Tuân một cái: "Đại ca, thật không ngờ phụ vương lại..." Tại sao phụ vương không thể đối mặt với lỗi lầm của mình chứ?

Yến Ngọc Tuân chế giễu nói: "Bởi vì trong lòng ông ấy, ông ấy vĩnh viễn không bao giờ sai." Yến Ngọc Tiêu cẩn thận nghĩ lại, hình như đúng là như vậy.

Trong lòng phụ vương, ông chưa bao giờ cảm thấy mình làm sai điều gì, người làm sai vĩnh viễn là bọn họ. "Đừng nghĩ nhiều nữa." Nghĩ nhiều cũng chỉ thêm phiền não mà thôi, ngoài ra chẳng có tác dụng gì cả. "Vâng." Khi Yến Thân vương đến nơi, Yến Sóc đã nhận được tin của Yến Ngọc Tuân.

Nhìn thấy lời nhắc nhở của Yến Ngọc Tuân, Yến Sóc cảm thấy có chút nực cười.

Bù đắp ư?

Yến Ngọc Tuân không phải thật sự cho rằng anh hiếm lạ gì sự bù đắp của bọn họ chứ?

Anh cầm lá thư trong tay đi tìm Tô Ngọc. "Đây là tin do Yến Ngọc Tuân gửi tới, anh xem trước đi." Yến Sóc ngồi xuống bên cạnh Tô

Ngọc, đưa lá thư trong tay cho anh.

Tô Ngọc xem xong thì khẽ nhíu mày, sau đó buồn cười nhìn Yến Sóc.

Bộ dạng đó khiến Yến Sóc có chút đau đầu: "Đừng nhìn tôi như vậy, cái thú vị ác độc này của anh có thể thu lại được không?" Người này sao lại thích xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác như vậy? "Cậu thấy Yến Ngọc Tuân làm vậy là vì cái gì?" Tô Ngọc đặt lá thư sang một bên hỏi.

Anh liếc Tô Ngọc một cái, rốt cuộc anh ta muốn nói gì? "Yến Ngọc Tuân đang xin lỗi cậu phải không?" Yến Sóc im lặng một lúc lâu mới lên tiếng: "Là xin lỗi, nhưng thì sao chứ?

Đối với tôi đã không còn quan trọng nữa." Tô Ngọc nhún vai, thản nhiên nói: "Nếu cậu đã nói vậy thì tôi cũng không hỏi nhiều, các người còn mấy ngày nữa là đính hôn rồi, chuẩn bị sẵn sàng đi, Yến Thân vương có thể đến bất cứ lúc nào." Yến Sóc "ừ" một tiếng.

Khi nhìn thấy lá thư này của Yến Ngọc Tuân, anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.

Có những chuyện cũng nên nói rõ ràng với Yến Thân vương.

Coi như là một sự kết thúc.

Ngày Yến Sóc đính hôn, Yến Thân vương vẫn chưa đến, điều này khiến Yến Sóc yên tâm hơn một chút.

Ít nhất sẽ không làm ầm ĩ mọi chuyện vào lúc anh đính hôn.

Tô Ngọc cùng Yến Sóc đi đính hôn.

Sau khi đính hôn, hai nhà cũng quyết định luôn ngày cưới.

Hôn lễ được định vào ba tháng sau.

Thời gian này Yến Sóc vô cùng vui vẻ.

Anh cũng sắp có gia đình của riêng mình rồi.

Thế nhưng niềm vui này không kéo dài được bao lâu.

Khi Yến Thân vương đến, Yến Sóc đang cùng Tô Ngọc bàn bạc chuyện thành thân.

Nam Kiều và những người khác cũng ở bên cạnh giúp anh tham khảo.

Mặc dù ngày cưới còn ba tháng nữa, nhưng có rất nhiều thứ cần phải chuẩn bị trước. "Vương gia, Yến Thân vương đến rồi." Bên ngoài đột nhiên có người chạy vào báo.

Liếc nhìn Yến Sóc với vẻ mặt bình tĩnh bên cạnh, biết anh đã chuẩn bị sẵn sàng, Tô Ngọc mới nói: "Cho Yến Thân vương vào." "Vâng." Yến Thân vương mặt lạnh lùng bước vào, nhìn thấy Yến Sóc có chút thay đổi thì bất giác cau mày, có chút bất mãn với Yến Sóc.

Ánh mắt đó của ông ta, Yến Sóc liền biết ông ta đang nghĩ gì. "Ra ngoài với ta." Yến Thân vương lạnh lùng nói, dường như Yến Sóc vẫn là đứa con trai luôn nghe lời ông ta ở nhà. "Không cần đâu, Yến Thân vương có chuyện gì có thể nói thẳng ở đây, không cần đi nơi khác." Yến Sóc thẳng thừng nói. "Yến Sóc, ta là cha ngươi, chẳng lẽ ta còn làm chuyện tổn hại ngươi sao?" Sự kháng cự của Yến Sóc khiến Yến Thân vương cảm thấy trong lòng vô cùng khó chịu, dường như họ không phải là cha con, mà là kẻ thù.

Yến Sóc cười lắc đầu: "Những người ở đây đều không phải người ngoài, nếu Yến Thân vương không muốn nói, vậy thì thôi." "Lập tức đi hủy hôn sự của ngươi đi." Yến Thân vương thấy Yến Sóc như vậy, biết chắc chắn anh sẽ không chọn rời đi cùng mình, bèn lên tiếng ra lệnh. "Dựa vào đâu?" "Chỉ bằng việc ta là cha ngươi." "Khi tôi rời khỏi Yến Thân vương phủ, ông đã không còn là cha tôi nữa.

Còn về việc ông nói mạng của tôi là do ông cho, mười năm trước tôi đã cứu mạng ông, lúc đó tôi đã trả hết rồi." Yến Sóc không chút khách khí nói. "Ngươi..." Yến Thân vương không ngờ Yến Sóc lại dám nói những lời như vậy.

Trước đây, điều Yến Sóc không thích nhìn thấy nhất chính là Yến Thân vương không vui, nhưng bây giờ đối với anh đã không còn quan trọng nữa. "Nếu ông cảm thấy vẫn chưa đủ, vậy bảy năm trước ông bị ám sát, tôi dẫn người cứu ông, kết quả là tôi độc phát đau đớn suốt ba ngày, tất cả thuốc đều không thể kìm hãm, như vậy đủ chưa?" "Nếu vẫn chưa đủ, vậy ba năm trước, ông ra ngoài tìm báu vật bị người ta tính kế suýt mất mạng, lúc đó cũng là tôi dẫn người đi cứu ông, đủ chưa?" Anh đã cứu Yến Thân vương tổng cộng ba lần.

Chương 1698

Chỉ là hai lần sau anh luôn đeo mặt nạ, nên Yến Thân vương không biết người đó là anh. "Tôi cứu ông suýt mất mạng, ông không coi ra gì.

Nhưng sau khi đeo mặt nạ cứu ông, ông lại cho người đi tìm khắp nơi nói muốn báo ân, ông nói xem có nực cười không?" Yến Sóc nhìn Yến Thân vương, từng câu từng chữ hỏi.

Bởi vì là con trai ruột cứu mạng, nên là chuyện đương nhiên sao?

Yến Thân vương kinh ngạc nhìn Yến Sóc: "Hai lần cứu ta đó cũng là ngươi?" "Không sai, chính là tôi.

Nhưng cho dù tôi có cứu ông thì sao?

Chẳng phải ông cũng đối xử với tôi như một quân cờ sao?

Con trai ruột còn không quan trọng bằng một người mà ông căn bản không biết là ai." Một tràng lời nói khiến Yến Thân vương có chút không biết giấu mặt vào đâu.

Mà Nam Kiều và những người khác lại dùng một biểu cảm khó nói nhìn anh: "Này, tôi nói anh có ngốc không vậy?" Rõ ràng biết thái độ của Yến Thân vương đối với mình ra sao, kết quả vẫn làm ra chuyện như vậy, thật sự là ngốc hết thuốc chữa. "Lúc đó vẫn còn chút ảo tưởng, nghĩ rằng dù sao ông ấy cũng là cha mình." Đối với cha của mình, anh sao có thể nhẫn tâm để người ta bị thương? "Anh coi người ta là cha, nhưng ông ta có coi anh là con trai đâu." Nam Kiều bực bội nói.

Đầu óc người này thật sự có vấn đề. "Trước đây không nghĩ nhiều như vậy, nhưng bây giờ tôi cũng đã nhìn ra rồi." Yến Sóc cười nói.

Nụ cười đó khiến Nam Kiều bất mãn liếc một cái, người này thật ngốc hết chỗ nói, vậy mà còn ở đây cười như vậy.

Không biết có gì đáng cười. "Được rồi, cậu đừng có châm chọc người ta nữa, dù sao lúc đó cậu ấy làm vậy cũng là có thể thông cảm được." Tô Ngọc lại có thể hiểu được cách làm của Yến Sóc, nhưng không dám gật bừa.

Giống như Nam Kiều nói, có những chuyện chỉ có lần một lần hai, không có lần thứ ba. "Mạng của ông tôi đã trả rồi, sau này tôi sẽ chỉ sống vì bản thân mình.

Sự ấm áp mà tôi từng liều mạng muốn có được từ các người, tôi đã không có được.

Nhưng ở Ngọc Vương phủ này, tôi lại dễ dàng có được.

Bây giờ tôi đã rất hạnh phúc, tôi cũng biết tương lai mình phải sống thế nào, như vậy đã đủ rồi." Đối với Yến Sóc, đây mới là điều quan trọng nhất.

Còn những chuyện khác, anh đã buông bỏ rồi.

Lúc này Nam Kiều mới miễn cưỡng gật đầu: "Như vậy còn tạm được.

Nếu đã đến nước này mà anh còn nghĩ đến cái thứ cha chó má gì đó, tôi thật sự muốn đập cho nước trong đầu anh văng ra hết, rồi xem bên trong có phải toàn là bã đậu không." Yến Sóc bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, trông chừng Nam Kiều một chút." Bị Nam Kiều châm chọc mãi như vậy cũng thật mất mặt.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, em nói không sai." Nếu trong tình huống này mà Yến Sóc còn có thể tha thứ cho cha mình, cậu thật sự có thể cân nhắc việc đập cho nước trong đầu người này văng ra hết.

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, nhìn Nam Kiều cười gật đầu: "Ừm, em nói không sai, có thể làm như vậy." Yến Sóc khẽ thở dài, cuối cùng cũng biết tại sao Nam Kiều lại có thể kiêu ngạo như vậy rồi.

Tất cả đều là do Tô Ngọc cho.

Có một người anh trai như Tô Ngọc ở bên cạnh chống lưng, Nam Kiều muốn làm gì mà không được?

Yến Thân vương không muốn để Nam Kiều ở đây khiêu khích gây sự, vừa định mở miệng quát mắng, liền cảm nhận được một luồng ánh mắt lạnh lẽo đang nhìn mình.

Quay đầu lại thì thấy Tô Ngọc đang ngồi đó nhìn ông ta, ánh mắt trông có chút đáng sợ. "Yến Thân vương muốn làm gì đệ đệ của ta?

Còn nữa, khi ông nói chuyện với đệ đệ của ta, tốt nhất nên nghĩ kỹ xem mình có nên nói những lời như vậy không." Nam Kiều đánh giá Yến Thân vương từ trên xuống dưới: "Ta là tiểu vương gia của Nam Cương, ông muốn làm gì ta?" Một câu nói khiến lửa giận trong lòng Yến Thân vương lập tức tắt ngấm.

Một câu "tiểu vương gia của Nam Cương" khiến Yến Thân vương không dám nói thêm một lời nào với Nam Kiều. "Yến Thân vương đúng là chẳng bao giờ biết điều, không lẽ ông tưởng ai cũng là con trai ông, mặc cho ông nói gì cũng được sao?" Nam Kiều đánh giá Yến Thân vương từ trên xuống dưới, cuối cùng chán ghét quay đầu dời tầm mắt đi.

Yến Sóc bây giờ thật sự rất đau đầu, sao Nam Kiều cứ phải gây khó dễ cho anh vậy? "Nếu Yến Thân vương không có việc gì, ông có thể rời đi rồi." Yến Sóc hít sâu một hơi, cố gắng không nhìn Nam Kiều.

Nói thêm với Nam Kiều nữa anh thật sự sẽ tức chết. "Yến Sóc, ngươi gọi ta là gì?" Lúc này Yến Thân vương mới phát hiện, từ lúc gặp mặt đến giờ Yến Sóc chưa từng gọi ông một tiếng "phụ thân", mà đều gọi là "Yến Thân vương".

Đây là không muốn làm con trai ông nữa rồi? "Yến Thân vương việc gì phải tức giận như vậy?

Mạng của ông Yến Sóc sớm đã trả cho ông rồi, bây giờ cũng không phải người của Yến Thân vương phủ, gọi ông như vậy không phải là đúng sao?" Nam Kiều ở bên cạnh nhỏ giọng nói.

Yến Thân vương hung hăng trừng mắt nhìn Nam Kiều, trong mắt toàn là lửa giận.

Đối mặt với sự phẫn nộ của Yến Thân vương, Nam Kiều không hề nao núng, quay đầu nhìn lại: "Sao?

Muốn đánh nhau với tôi à?" Yến Thân vương không để ý đến Nam Kiều, mà quay đầu nhìn Yến Sóc bên cạnh: "Bây giờ ngươi theo ta về, ngươi vẫn là nhị thiếu gia của nhà họ Yến." "Tất cả những gì ngươi muốn chúng ta đều có thể cho ngươi." Bất kể là thành thân hay bất cứ thứ gì, đều có thể cho.

Thế nhưng Yến Sóc lại khẽ cười lên: "Không cần đâu." "Yến Sóc, đây là cơ hội cuối cùng ta cho ngươi, ngươi đừng có không biết điều." Khẽ thở dài, Yến Sóc vẻ mặt phức tạp nhìn Yến Thân vương.

Nếu như trước khi anh rời khỏi Yến Thân vương phủ, Yến Thân vương đối xử tốt với anh hơn một chút, anh cũng sẽ không chọn rời đi như vậy.

Không cần nói bình thường đối xử tốt với anh thế nào, chỉ cần khi có xung đột với chuyện của Yến Phi Phi, đừng đẩy anh ra chịu chết, có lẽ anh đã không đưa ra lựa chọn như vậy. "Không cần cho tôi cơ hội, từ ngày tôi đi, tôi chưa từng nghĩ sẽ quay về Yến Thân vương phủ, tôi cũng sẽ không giận dỗi với các người nữa." Yến Sóc nghiêm túc nói.

Anh hy vọng Yến Thân vương có thể nghe anh nói, chứ không phải tự cho là mình nên làm thế nào, hoặc tự cho rằng làm vậy là cho anh cơ hội. "Ngươi..." "Chỉ cần lúc tôi còn ở vương phủ, các người đối xử tốt với tôi một chút, lúc tôi đi cũng sẽ không ngoảnh đầu lại như vậy." "Ngươi đang trách chúng ta đối xử không tốt với ngươi?" Bọn họ rốt cuộc có lỗi gì với Yến Sóc?

Yến Sóc nhìn vẻ mặt không vui của Yến Thân vương mà bật cười khe khẽ: "Ông nghĩ sao thì cứ nghĩ vậy đi, đối với tôi đã không còn quan trọng nữa." Họ cảm thấy đối xử với anh đã rất tốt rồi ư?

Cũng đúng, không trực tiếp giết chết anh đúng là đã rất tốt rồi. "Yến Sóc, ngươi..." Yến Sóc ngẩng đầu nhìn Yến Thân vương, trực tiếp ngắt lời ông ta: "Có thật sự muốn tôi vạch mặt nói những lời khó nghe hơn, ông mới hiểu ý tôi là gì không?" "Yến Sóc, ngươi nói những lời khó nghe như vậy làm gì?" Yến Thân vương bất mãn nhìn Yến Sóc cau mày nói.

Yến Sóc khẽ thở dài, được rồi, anh xem như đã nhìn ra, Yến Thân vương hiện tại căn bản không thể nghe anh nói chuyện tử tế.

Nếu đã không thể nghe anh nói chuyện tử tế, vậy thì dùng cách khác để ông ta câm miệng đi. "Các người có tổng cộng bốn người con, ba trai một gái, các người đối xử với tôi thế nào, đối xử với họ thế nào, trong lòng không có chút số má nào sao?" Ánh mắt Yến Thân vương khẽ lóe lên, đối với chuyện này ông ta quả thực không làm được công bằng.

Chương 1699

"Đừng nói là vì tôi không thể luyện võ, không thể mang lại giá trị cho gia đình.

Tôi không thể luyện võ là vì sao, ông hẳn là rõ hơn bất kỳ ai, phải không?" Lúc đó nếu không phải anh đỡ cho Yến Thân vương một đòn chí mạng, ông ta đã chết từ mười năm trước rồi. "Nếu lúc đó tôi không liều mạng cứu ông, ông bây giờ ra sao, chắc không cần tôi phải nói chứ?" Đây là lần đầu tiên Yến Sóc nói chuyện với Yến Thân vương như vậy.

Nói ra rồi Yến Sóc mới phát hiện, trong lòng anh đối với Yến Thân vương là oán hận. "Người cứu ông là tôi, vì ông mà không thể luyện võ là tôi, cuối cùng bị ông vứt bỏ cũng là tôi.

Có phải ngay từ đầu tôi đã không nên cứu ông không?

Như vậy tôi không bị trúng độc, không mất đi khả năng luyện võ, có phải sẽ không bị đối xử như vậy không?" Yến Sóc nhìn Yến Thân vương từng câu từng chữ hỏi.

Bị Yến Sóc nhìn bằng ánh mắt như vậy, Yến Thân vương bất giác lùi lại một bước, có chút khó khăn nói: "Ngươi... ngươi oán hận ta?" "Tôi không nên hận ông sao?

Nếu nói về hiếu thuận, tôi kém họ ở điểm nào?

Nếu không có tôi, ông đã chết từ lâu rồi.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình làm những việc này là tự nguyện, ông có ghi nhớ trong lòng hay không tôi căn bản không quan tâm.

Nhưng bây giờ tôi mới phát hiện không phải như vậy, tôi đối với ông là oán hận, năm đó tại sao tôi lại cứu ông?" Nếu không cứu Yến

Thân vương, mười năm đau khổ này đã không có.

Mười năm đối xử lạnh nhạt cũng không có.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Yến Sóc như vậy, sao cảm giác Yến Sóc hiện tại có chút nguy hiểm?

Cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, người sau khẽ lắc đầu.

Chuyện này chỉ có thể để Yến Sóc tự mình xử lý, bọn họ làm gì cũng không đúng. "Chưa bao giờ có một khoảnh khắc nào tôi hối hận vì đã cứu ông như bây giờ." Anh đã rời xa Yến Thân vương phủ, đã không muốn có bất kỳ liên quan nào với họ, tại sao những người này còn muốn can thiệp vào cuộc sống của anh? "Ngươi nói cái gì?" Cơ thể Yến Thân vương loạng choạng một cái, rõ ràng bị lời nói này của Yến Sóc kích động. "Tôi nói, tôi hối hận vì đã cứu ông." Nếu không cứu Yến Thân vương, những chuyện sau này đều sẽ không xảy ra.

Yến Thân vương lùi lại hai bước, không biết dùng lời lẽ nào để hình dung tâm trạng của mình lúc này.

Người từng bất chấp tất cả cứu ông, bây giờ lại nói ra những lời hối hận như vậy. "Ngươi..." "Ông đi đi." Yến Sóc ngắt lời Yến Thân vương. "Yến Sóc, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Yến Thân vương sau khi phản ứng lại, nghiến răng tức giận nhìn Yến Sóc, bất mãn chất vấn. "Tôi rất rõ mình đang nói gì.

Vốn dĩ tôi không muốn nói những điều này, cũng không muốn quản những chuyện vớ vẩn của Yến Thân vương phủ nữa, nhưng tại sao ông cứ không muốn thấy tôi sống tốt?

Có phải tôi chỉ cần sống tốt hơn một chút, các người đều sẽ cảm thấy tôi không xứng?" Yến Sóc nhìn Yến Thân vương gằn giọng hỏi.

Lời này anh đã muốn hỏi Yến Thân vương từ rất lâu rồi.

Anh là con trai của Yến Thân vương phải không?

Nếu anh cũng là con ruột, tại sao Yến Thân vương lại không muốn thấy anh sống tốt. "Năm tôi mười bảy tuổi, tôi thích một người, lúc đó các người tìm mọi cách để tôi và người tôi thích chia tay, các người nói sẽ tìm cho tôi một người thích hợp hơn, kết quả thì sao?

Yến Ngọc Tuân thành thân rồi, có hai đứa con.

Yến Ngọc Tiêu thành thân rồi, con trai nó cũng đã mấy tuổi.

Còn tôi thì sao?

Các người còn nhớ đến người con trai này của các người không?" Yến Sóc bi thương nói.

Tự mình nghĩ lại, mình thật sự quá đáng thương. "Cũng không đúng, các người chắc chắn là nhớ đến tôi, nhưng các người chỉ nhớ làm sao để bóc lột tôi, làm sao để tôi làm nhiều việc hơn cho Yến Thân vương phủ.

Còn về thành thân, tôi có xứng không?

Đối với các người, tôi căn bản không xứng thành thân, không xứng có con của riêng mình, thậm chí không xứng sống tốt." Yến Sóc cụp mắt, nhẹ giọng nói về vị trí của mình trong lòng Yến Thân vương và những người khác. "Trong vương phủ, một người làm việc nghiêm túc cũng có thể được các người nhớ đến, tôi thì sao?

Tôi đã làm bao nhiêu việc?

Các người có nhớ được dù chỉ một lần không?

Dù các người có nhớ, e rằng cũng cảm thấy đó là việc tôi nên làm, phải không?" Yến Sóc nhìn Yến Thân vương bình tĩnh nói.

Yến Thân vương không biết phải phản bác lời của Yến Sóc như thế nào.

Những lời anh nói chỉ là những lời rất bình thường, nhưng không biết tại sao, ông ta lại không thể phản bác.

Lời đến bên miệng thậm chí không nói ra được.

Chính ông ta cũng cảm thấy vô cùng giả dối. "Tôi vẫn luôn nghĩ rằng vương phủ đều như vậy, chỉ coi trọng lợi ích mang lại.

Nhưng sau khi đến Ngọc Vương phủ, tôi mới biết căn bản không phải như vậy.

Ngọc Vương phủ là nơi tôi từng thấy hạnh phúc nhất.

Mặc dù tôi đến đây cũng chưa bao lâu, nhưng tôi cảm nhận được sự hạnh phúc chưa từng có.

Nếu có một ngày Yến Thân vương phủ và Ngọc Vương phủ đối đầu, vậy thì tôi sẽ giúp Ngọc Vương phủ." Yến Sóc đã nói ra vấn đề mà Yến Thân vương muốn biết nhất.

Nhưng lời của Yến Sóc lại không phải là điều ông ta muốn. "Ngươi nói ngươi muốn giúp Tô Ngọc?" "Đúng vậy.

Mạng của tôi sớm đã trả cho ông rồi.

Ông cũng không cần nói với tôi chuyện Yến Thân vương phủ nuôi lớn tôi, những lợi ích mà tôi mang lại cho Yến Thân vương phủ trong những năm qua, cũng đủ để trả hết tiền các người nuôi tôi.

Chương 1700

Còn về mạng của tôi, cứu ông ba lần, tôi cũng đã trả hết, mà ông còn nợ tôi một mạng." Yến Sóc không cảm thấy cách làm của mình có gì sai.

Ngay từ đầu, người làm sai chính là Yến Thân vương và bọn họ.

Nếu chính họ đã sai, tại sao anh còn phải giúp họ? "Ngươi thật sự muốn đứng về phía đối lập với vương phủ?" Yến Thân vương nhìn chằm chằm Yến Sóc, muốn biết lời anh nói rốt cuộc là thật hay giả. "Đúng vậy." Yến Sóc nghiêm túc nói. "Tốt, ta đúng là đã nuôi được một đứa con tốt, vậy mà lại muốn giúp người ngoài đối phó với cha mình." "Ông không cần dùng những lời như vậy để nói tôi sai, đối với tôi nó chẳng có tác dụng gì cả." Nếu là Yến Sóc của trước kia, nghe những lời này của Yến Thân vương, trong lòng chắc chắn sẽ cảm thấy khó chịu, thậm chí còn cảm thấy mình có phải hơi quá đáng không.

Nhưng bây giờ nghe, đối với Yến Sóc căn bản không có chút gợn sóng nào.

Ông ta muốn nói gì là chuyện của ông ta, liên quan gì đến anh chứ?

Yến Sóc hiện tại không phải người của Yến Thân vương phủ, mà là người của Ngọc Vương phủ. "Yến Thân vương, ông nên đi rồi, cũng đừng cho người của Yến Thân vương phủ đến tìm tôi gây phiền phức nữa, không cần thiết." Yến Sóc bình tĩnh nói.

Đây là lần đầu tiên Yến Sóc đối mặt với Yến Thân vương mà có thể bình tĩnh đến vậy. "Ngươi đừng hối hận." "Tuyệt đối không hối hận." Yến Thân vương thấy Yến Sóc đã nói đến mức này, chỉ có thể xoay người rời đi.

Lúc đi, ông ta nhìn Tô Ngọc nghiến răng nói: "Ngọc Vương đúng là thủ đoạn cao tay, mới bao lâu đã khiến con trai ta đối với ngươi một lòng một dạ như vậy." Sự châm biếm trong lời nói đó quá rõ ràng.

Thế nhưng Tô Ngọc dường như không nghe thấy, cười nói: "Đa tạ lời khen, nhưng cũng phải cảm ơn Yến Thân vương.

Nếu không phải vì các người đối xử tệ với Yến Sóc, tôi cũng không thể nhanh như vậy mà để Yến Sóc gia nhập Ngọc Vương phủ của tôi." Yến Thân vương bị một câu của Tô Ngọc làm cho tức không nhẹ, nhưng Tô Ngọc nói không sai.

Nếu họ đối xử với Yến Sóc được ba phần tốt như với Yến Ngọc Tuân, có lẽ Yến Sóc cũng sẽ không rời đi quyết liệt như vậy.

Mà cọng rơm cuối cùng đè chết Yến Sóc chính là việc Yến Thân vương vì cứu Yến Phi Phi mà bắt anh một mạng đổi một mạng.

Sau đó, rõ ràng biết anh trúng độc, có phương pháp giải độc lại còn trơ trẽn nói rằng anh đã chống đỡ được mười năm, chống đỡ thêm một thời gian nữa cũng không sao.

Với sự thờ ơ của Yến Thân vương đối với Yến Sóc, nếu lúc đó Yến Sóc đồng ý, có lẽ một lần chống đỡ chính là cả một đời. "Yến Thân vương, sau khi giải độc, cảm giác được ngủ ngon thật tốt, cảm giác không phải lo lắng độc phát bất cứ lúc nào thật tốt." Yến Thân vương sắc mặt tái mét nhìn Yến Sóc, cau mày không nói gì, mà đi thẳng.

Yến Sóc nhìn Yến Thân vương rời đi như vậy, không biết ông ta có để Yến Thân vương phi đến không.

Nhưng cẩn thận nghĩ lại, điều đó dường như đã vô dụng rồi. "Anh thật sự hối hận rồi?" "Ừm, tôi vẫn luôn nghĩ rằng mình không hận, nhưng bây giờ tôi mới biết, đối với Yến Thân vương phủ, tôi thực sự oán hận." Yến Sóc bình tĩnh nói, dường như chuyện mình nói chỉ là một việc nhỏ vô cùng bình thường.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc, không biết mình có nên tiếp tục hỏi nữa không. "Điều này có thể hiểu được, làm quá nhiều mà nhận lại là sự đối xử bất công, cho dù vẫn luôn tự nhủ không sao, nhưng cuối cùng nghĩ đến vẫn là căm hận thôi." Tô Ngọc khẽ cười.

Đã từng có lúc, anh cũng có trải nghiệm như vậy.

Bất kể làm gì cũng không đúng.

Cuối cùng tay chân bị phế thành tàn tật, chết trong cái sân nhỏ đó.

Anh đã rất lâu không nghĩ đến chuyện của kiếp trước, chỉ là nhìn thấy Yến Sóc như vậy, đột nhiên nhớ đến bản thân mình của kiếp trước.

Lúc đó anh và Yến Sóc giống nhau đến thế.

Vì thái độ của họ mà hủy hoại bản thân, cuối cùng chết trong tay họ.

Anh đưa tay vỗ vai Yến Sóc: "Nếu đã quyết định sống một cuộc sống mới, vậy thì hãy sống cho thật tốt." "Hận thù không giải quyết được mọi vấn đề, cuộc sống mang theo hận thù thực ra không tốt như cậu tưởng tượng đâu." Đối với điều này, Nam Kiều có quyền phát biểu tuyệt đối. "Ngọc ca ca nói đúng, vẫn là sống sao cho vui vẻ thì sống." Hận thù quá nhiều, sẽ luôn xảy ra chuyện. "Được, cảm ơn các cậu." "Không cần khách sáo." "Sau này bọn họ có lẽ sẽ còn đến, cậu tự mình chuẩn bị tâm lý đi." Theo tính cách của Yến Thân vương, e rằng sẽ không cứ thế mà bỏ qua.

Yến Sóc khẽ cười lắc đầu: "Đã không còn quan trọng nữa, ông ta muốn làm gì thì cứ làm vậy đi." "Anh trong lòng biết là được rồi.

Sắp tới tôi sẽ bắt đầu 'bắt ba ba trong chum', anh chắc chắn muốn tham gia chứ?" Tô Ngọc nhắc đến chuyện này với Yến Sóc chỉ là muốn báo cho anh ta biết, mình sắp sửa ra tay đối phó với Yến Thân vương để thu hồi binh phù trong tay lão. "Hiện tại tôi là người của Ngọc Vương phủ, giúp các anh là chuyện nên làm.

Có việc gì cần tôi, anh cứ trực tiếp nói là được." Yến Sóc cười nói.

Ngay từ lúc vẽ sơ đồ bố phòng của Vương phủ cho Tô Ngọc, anh ta đã suy nghĩ rất kỹ rồi.

Đã là người của Ngọc Vương phủ thì nên làm những việc mà người của Ngọc Vương phủ sẽ làm.

Nam Kiều rất hài lòng gật đầu: "Rất tốt, cũng không uổng công chúng tôi lãng phí nhiều dược liệu như vậy để giải độc cho anh." Yến Sóc buồn cười lắc đầu, đây là đang muốn anh ta nói lời cảm ơn sao? "Đi chuẩn bị chuyện thành thân đi, còn những việc khác anh không cần quan tâm nhiều.

Sau này nếu người của Yến Thân vương phủ lại đến, anh không muốn gặp có thể trực tiếp từ chối." Tô Ngọc cho Yến Sóc một lời hứa.

Yến Sóc quả thực không muốn gặp lại người nhà họ Yến nữa. "Được, vậy phiền anh rồi." Anh ta không gặp người nhà họ Yến, sau này chắc chắn sẽ có người nói xấu anh ta. "Không sao cả, bọn họ cũng không dám làm gì đâu." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Yến Sóc bị dáng vẻ kiêu ngạo này của Tô Ngọc làm cho bật cười.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng.

Bọn họ quả thực không dám làm gì Tô Ngọc.

Dù sao Tô Ngọc cũng là vị Vương gia được toàn bộ bá tánh Huyền quốc ủng hộ.

Yến Thân vương so với anh thì chẳng là gì cả. "Vậy thì tôi không cần lo lắng nữa." Sau khi nói hết mọi chuyện, Yến Sóc cảm thấy tâm trạng mình bỗng nhiên tốt lên hẳn.

Tựa như tảng đá lớn đè nặng trong lòng đột nhiên bị ai đó dời đi, cảm giác này thật sự rất tuyệt.

Nam Kiều đợi Yến Sóc rời đi mới hỏi: "Ngọc ca ca, vừa rồi tâm trạng của anh rất lạ, anh sao vậy?" "Không sao, chỉ là nghĩ đến một vài chuyện cũ.

Tôi và anh ta thực ra cũng tương tự nhau, chẳng qua tôi trải qua nhiều chuyện hơn anh ta mà thôi.

Người như tôi còn có thể sống cuộc sống hiện tại, tôi nghĩ anh ta cũng có thể." Nam Kiều nghe mà chẳng hiểu gì cả, nhưng Tô Ngọc đã không định nói tiếp.

Chương 1701

"Đi thôi, đến tìm Bạch Khởi." Nam Kiều thấy Tô Ngọc như vậy liền biết dù sau này có hỏi thế nào cũng không moi được thêm gì. "Được." *** Yến Thân vương trở về nơi ở, nhìn thuộc hạ bên dưới hỏi: "Ta đối xử với Yến Sóc không tốt sao?" Thị vệ im lặng không nói.

Không phải không muốn mở miệng, mà là không biết nên mở miệng thế nào.

Bao nhiêu năm qua, Vương gia nói đối xử tốt với Nhị thiếu gia, thật sự không ai tin nổi.

Yến Thân vương thấy người của mình đều im lặng không nói, nhíu mày có chút bất mãn: "Ngươi làm sao vậy?" "Vương gia, ngài cảm thấy ngài và Vương phi đối xử tốt với Nhị thiếu gia sao?" "Chúng ta đối xử với nó không tốt chỗ nào?" Yến Thân vương buột miệng phản bác. "Vậy hai người đã làm được việc gì tốt cho Nhị thiếu gia chưa ạ?" Thị vệ thăm dò hỏi.

Đầu óc Yến Thân vương nhất thời như bị kẹt lại, một câu cũng không nói ra được.

Không chỉ vậy, lão ta thậm chí không nghĩ ra được bất cứ việc gì tốt đã làm cho Yến Sóc.

Thị vệ bên cạnh thấy lão ta như vậy liền hiểu ra vấn đề. "Vương gia đã như vậy rồi, chẳng lẽ ngài vẫn chưa phát hiện ra vấn đề sao?" Thị vệ bất đắc dĩ nói.

Thân là cha của Nhị thiếu gia mà ngay cả một việc tốt làm cho con trai mình cũng không kể ra được, chuyện này bảo đám hạ nhân luôn chứng kiến như bọn họ phải nói sao đây?

Yến Thân vương sắc mặt vô cùng khó coi, thì ra trong mắt bọn họ, lão ta là một người cha như vậy sao? "Trong mắt các ngươi, ta là một người cha như thế nào?" "Đối với Đại thiếu gia, Tam thiếu gia và tiểu thư, ngài là một người cha hiền từ.

Còn đối với Nhị thiếu gia, ngài và Vương phi giống như cha kế mẹ kế, loại cha kế đối xử tệ bạc với con riêng ấy ạ." Thị vệ thấy Yến Thân vương đã hỏi, cũng bạo gan nói thẳng.

Nghe những lời này, Yến Thân vương cảm thấy không phục.

Lão ta vừa định mở miệng thì nghe thị vệ bên cạnh bất đắc dĩ nói: "Vương gia, ngài có thấy mình có điểm nào không giống cha kế không ạ?" Những việc Vương gia làm với Nhị thiếu gia, dù nhìn thế nào cũng chỉ có cha kế mới làm ra được.

Cha ruột thật sự không làm được những chuyện như vậy.

Yến Thân vương mặt mày tái mét nhìn thị vệ của mình, muốn nổi giận cũng chỉ có thể nén lại.

Dù sao cũng là lão ta bảo thị vệ nói. "Vương gia, thực ra thuộc hạ chưa bao giờ thấy Nhị thiếu gia vui vẻ như vậy." Ở Yến Thân vương phủ, bất kể lúc nào nhìn thấy Yến Sóc, anh ta cũng mang dáng vẻ lạnh lùng xa cách, dường như không có bất cứ ai, bất cứ việc gì có thể khiến anh ta thay đổi.

Nhưng hôm nay, hắn đã nhìn thấy một Yến Sóc khác.

Nhị thiếu gia hôm nay khi nói chuyện với Vương gia, lời nói tuy không dễ nghe, nhưng có thể thấy được Nhị thiếu gia thật sự vui vẻ.

Vui vẻ vì cuộc sống tương lai.

Vui vẻ vì vị hôn thê của mình.

Có một điểm Nhị thiếu gia nói rất đúng, Vương gia và Vương phi quả thực chưa từng nghĩ đến việc để anh ta thành thân.

Bởi vì bọn họ lo lắng một khi Nhị thiếu gia thành thân, họ sẽ không thể tiếp tục khống chế anh ta được nữa.

Thứ họ cần là một quân cờ tuyệt đối phục tùng vì gia tộc, chứ không phải một người trong lòng còn có gia đình nhỏ của riêng mình.

Chỉ riêng điểm này cũng đủ thấy Vương gia và Vương phi thực sự quá ích kỷ.

Yến Thân vương nhíu mày, có chút bất mãn với chuyện này.

Lời này nói ra nghe như thể bọn họ rất quá đáng vậy.

Thực tế bọn họ đối xử với Yến Sóc thế nào, trong lòng Yến Thân vương đều biết rõ, chỉ là muốn dùng cách này để che giấu sự chột dạ của mình mà thôi.

Chỉ là Yến Sóc hiện tại đã không còn nể mặt người cha này nữa.

Lời nói ra như dao găm, nhát nào nhát nấy đâm thẳng vào tim lão ta. "Ta thật sự không có cách nào để Yến Sóc quay về nữa sao?" Thị vệ không nói gì, nhưng biểu cảm của hắn đã nói lên tất cả.

Giống như Nhị thiếu gia đã nói, khi ánh sáng đã ở ngay trong tầm tay, ai lại nguyện ý quay về bóng tối? "Nhị thiếu gia đã tìm được hạnh phúc mà mình mong muốn rồi ạ." Thị vệ uyển chuyển nói.

Thế nhưng trong mắt Yến Thân vương lại đầy vẻ âm u: "Hạnh phúc mà nó muốn?

Đúng là kẻ si nói mộng." Sắc mặt thị vệ bên cạnh khẽ biến, nhìn Yến Thân vương với ánh mắt lo lắng, Vương gia lại định làm gì nữa đây? "Vương gia, ngài không phải là muốn đối phó với thiếu gia đấy chứ?" Làm như vậy thật sự có chút quá đáng rồi. "Đây chính là kết cục của việc không nghe lời.

Ra lệnh cho người đi bắt vị hôn thê của nó về đây cho ta." Đã là quân cờ của Yến Thân vương phủ, vậy thì phải chuẩn bị tinh thần làm quân cờ cả đời.

Muốn rời đi như vậy, muốn sống cuộc sống hạnh phúc ư, cũng phải xem lão ta có đồng ý không đã.

Sắc mặt thị vệ khẽ biến, vội vàng nói: "Vương gia, ngài làm vậy thiếu gia nhất định sẽ tức giận." Hắn không tán thành cách làm này.

Hiện tại Nhị thiếu gia đã có hận ý với lão ta rồi, nếu Vương gia lại làm hại đến vị hôn thê của Nhị thiếu gia, đến lúc đó Nhị thiếu gia sẽ làm gì không ai biết được.

Đây chẳng phải là đang ra sức đẩy Nhị thiếu gia về phía Ngọc Vương hay sao?

Rốt cuộc Vương gia đang nghĩ gì vậy? "Cứ làm theo ý ta." Yến Sóc lạnh lùng liếc thị vệ một cái.

Một tên thị vệ nhỏ nhoi mà cũng dám ngăn cản lão, thật không biết điều.

Thị vệ tức đến run người, Vương gia thật sự điên rồi. "Vương gia, thiếu gia hận ngài." Những lời Yến Sóc nói hôm nay chẳng lẽ còn chưa đủ để nói lên tất cả sao?

Tại sao Yến Thân vương vẫn cứ như vậy? "Ta là cha nó." Nó có tư cách gì để hận lão? "Vương gia, nếu ngài tiếp tục làm vậy, chỉ thật sự đẩy Nhị thiếu gia về phía đối lập với Yến Thân vương phủ thôi." Thị vệ bất đắc dĩ nói.

Lời của Nhị thiếu gia hôm nay nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Tại sao Vương gia trước sau vẫn không thể hiểu được lời Nhị thiếu gia nói?

Có phải nhất định phải để mọi chuyện của Yến Thân vương phủ bị phơi bày trước mặt Ngọc Vương phủ thì Vương gia mới biết hối hận?

Chương 1702

"Vương gia, ngài đừng quên Nhị thiếu gia biết rất nhiều chuyện của vương phủ.

Nếu vì những việc ngài làm mà Nhị thiếu gia đem tất cả mọi chuyện của vương phủ nói cho Ngọc Vương, đến lúc đó Ngọc Vương còn có thể tha cho Yến Thân vương phủ sao?" Thị vệ cũng không để ý đến sự khác biệt giữa chủ và tớ nữa, nhìn Yến Thân vương lo lắng nói.

Yến Thân vương tỏ ra vô cùng bất mãn và không vui trước lời nói của hắn: "Câm miệng!

Ta không muốn nghe ngươi nói những lời này.

Nó sống là người của Yến Thân vương phủ, chết cũng là ma của Yến Thân vương phủ." Những lời Yến Sóc nói trước đó quả thực đã gây ra một chút tác động cho lão, nhưng cũng chỉ là khoảnh khắc đó mà thôi.

Lão không tin Yến Sóc thật sự sẽ làm ra chuyện như vậy.

Thị vệ thấy Yến Thân vương cứ cố chấp như vậy, thật sự không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo ý của Yến Thân vương.

Thôi vậy, Vương gia nói sao thì là vậy đi, chỉ cần ngài ấy vui là được.

Thị vệ đi sắp xếp chuyện sau đó, còn về việc tiếp theo phải làm thế nào, cứ xem bản thân Vương gia quyết định.

Hắn tin rằng bên phía Ngọc Vương chắc sẽ sớm có kết quả.

Chẳng trách Nhị thiếu gia sau khi rời đi liền không muốn quay về.

Có một người cha như vậy, ai mà muốn quay về chứ?

Đâu phải kẻ ngốc. *** Cũng gần giống như thị vệ nghĩ, khi Yến Thân vương ra tay muốn bắt Bạch Tiểu, Tô Ngọc đã biết chuyện.

Lúc anh nhận được tin này, anh đang giúp Vương Cẩn Hòa tách hạt óc chó.

Bởi vì Vương Cẩn Hòa muốn làm một ít đồ ăn cần dùng đến nhân óc chó đã tách vỏ. "Yến Thân vương này có phải đầu óc có vấn đề không?" Vương Cẩn Hòa không nhịn được hỏi.

Tô Ngọc khẽ cười, không nhịn được nói: "Sao em lại hỏi vậy?" "Chuyện này không phải đã rõ rành rành rồi sao?

Những gì cần nói Yến Sóc đều đã nói rõ với lão ta rồi còn gì?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đúng là đã nói rõ rồi, thậm chí còn nói những lời như hối hận vì đã cứu Yến Thân vương, còn có cả hận lão ta nữa." "Đúng vậy đó, lời Yến Sóc đã nói rõ ràng như thế, chỉ cần là người có não đều biết một khi lão ta bắt Bạch Tiểu thì chẳng khác nào chọc giận Yến Sóc, sau khi bị chọc giận chẳng phải Yến Sóc sẽ chạy sang phe chúng ta sao?

Đến lúc đó chúng ta muốn biết chuyện gì của Yến Thân vương phủ mà anh ta lại không nói cho chúng ta chứ?" Yến Thân vương chạy đến dâng người đến tận miệng như vậy thật sự ổn sao?

Tô Ngọc ban đầu còn cảm thấy không có gì, nhưng bị Vương Cẩn Hòa nói một hồi, cũng cảm thấy Yến Thân vương này quả nhiên là có vấn đề về đầu óc.

Không chỉ đầu óc có vấn đề mà còn là một kẻ cực kỳ tự phụ. "Yến Thân vương chạy đến dâng người đến tận miệng như vậy, chúng ta mà không nhận thì hình như cũng hơi ngại, gần đây không phải anh đang muốn đối phó với Yến Thân vương sao?

Vừa hay thích hợp." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười nói.

Anh đưa tay véo nhẹ mũi Vương Cẩn Hòa: "Em đúng là đồ quỷ lanh lẹ." "Anh đi nói chuyện này với Yến Sóc một tiếng, cũng không cần nói quá khoa trương, cứ nói bình thường là được, để anh ta biết rốt cuộc cha mình đã làm những gì." Vương Cẩn Hòa nheo mắt nói. "Được, đợi anh một lát, lát nữa về anh tách tiếp cho em." "Đi đi." Vương Cẩn Hòa xua tay, đuổi Tô Ngọc đi như đuổi ruồi.

Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa một cái rồi mới rời đi, còn về thái độ của cô, anh trực tiếp bỏ qua không tính.

Vợ vui là được.

Đợi Tô Ngọc đi rồi, Tiểu Bảo và bọn trẻ bên cạnh mới có chút đắn đo lên tiếng: "Mẹ, sao Yến Thân vương lại ngốc thế ạ?" Đối với Tiểu Bảo, người này thật sự quá ngốc.

Nếu không ngốc thì cũng không làm ra chuyện như vậy.

Tuy nhiên, Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo lại có suy nghĩ khác. "Lão ta không ngốc, chỉ là những năm qua luôn nắm chặt Yến Sóc trong tay, điều này khiến lão ta cảm thấy Yến Sóc chắc chắn không dám làm gì, chuyện rời đi lại càng không cần phải nói." "Chỉ cần tìm được điểm yếu của Yến Sóc, bọn họ liền có thể khống chế anh ta như trước đây.

Mẹ lại cảm thấy Yến Thân vương và bọn họ luôn biết Yến Sóc muốn gì, nhưng lại không chịu cho, vì như vậy mới có thể khống chế anh ta tốt hơn, để anh ta làm việc cho gia đình." Vương Cẩn Hòa có quan điểm riêng về chuyện này.

Ở hiện đại cũng có những bậc cha mẹ như vậy.

Họ bắt buộc phải kiểm soát con cái một trăm phần trăm, bất kể con làm gì cũng phải có sự đồng ý của họ.

Chuyện học hành, kết bạn, vào đại học, yêu đương.

Họ sẽ không ngừng can thiệp dưới danh nghĩa là vì tốt cho con.

Cuối cùng khiến đứa trẻ biến thành một con rối dây.

Mà trạng thái trước đây của Yến Sóc cũng không khác là bao. "Thẩm thẩm, thật sự là như vậy sao ạ?" Trường Nhạc nhíu mày hỏi. "Tất nhiên, các con thử nghĩ xem, chuyện của Yến Sóc trước đây ở Yến Thân vương phủ, có phải anh ta giống như một con rối dây, bị người ta giật dây, việc gì có thể làm, việc gì không thể làm đều đã được sắp đặt sẵn.

Lấy chuyện thành thân của anh ta ra mà nói, mười bảy tuổi thích một người, kết quả bị bọn họ ép buộc chia tay, sau đó bọn họ không hề nghĩ đến chuyện này nữa, thật sự không biết tuổi của Yến Sóc sao?" Vương Cẩn Hòa không tin bọn họ thật sự không biết.

Cho dù bọn họ thật sự không biết, bên cạnh chắc chắn cũng có rất nhiều người hỏi thăm chuyện hôn sự của Yến Sóc.

Lúc đó dù là Yến Thân vương hay Yến Thân vương phi đều có thể biết, nhưng tại sao cuối cùng lại nhận được kết quả này?

Nói cho cùng chẳng phải vì bọn họ luôn khống chế Yến Sóc, không muốn để Yến Sóc thoát khỏi tay mình sao. "Thì ra là vậy, nói thế thì Yến Sóc cũng thật đáng thương." Tiểu Bảo cảm thán nói. "Cha mẹ chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của chúng con, đều là chúng con muốn làm gì thì làm nấy." Tiểu Bảo nói.

Tiểu Trí bên cạnh gật đầu đồng tình, Tiểu Bảo nói không sai.

Cha mẹ sẽ không ép buộc bọn chúng phải nghe lời, chỉ khi bọn chúng không biết phải làm gì, hoặc trong lòng có chút mông lung mới chỉ điểm cho chúng.

Sau đó lại để chúng đi theo con đường mà mình mong muốn.

Ngay cả Triệt Nhi và bọn trẻ cũng vậy.

Bởi vì Triệt Nhi thích cơ quan thuật.

Cho nên cha mẹ đã nghĩ đủ mọi cách, tính toán hết nước để có được bảo bối do tổ tiên nhà họ Miêu để lại.

Sau khi có được liền giao cho Triệt Nhi, ngoài việc tìm cho thằng bé sư phụ cơ quan thuật giỏi nhất ra thì không quản nữa.

Điều duy nhất quản lý, có lẽ chỉ là bảo Triệt Nhi nghỉ ngơi nhiều hơn.

Chương 1703

Ngoài ra không còn gì khác.

Đối với Hi Hi lại càng không cần phải nói.

Hầu như không có yêu cầu gì, muốn học gì thì học nấy, chưa bao giờ ép buộc Hi Hi làm gì.

Hoằng Nghị ôm cánh tay Vương Cẩn Hòa nói: "Hoàng thúc và hoàng thẩm là tốt nhất." Cậu bé thích nhất chính là hoàng thúc và hoàng thẩm.

Vương Cẩn Hòa buồn cười đưa tay điểm nhẹ vào mũi Hoằng Nghị, cười nói: "Thôi được, nể tình các con nói chuyện dễ nghe như vậy, hôm nay mẹ sẽ làm cho các con chút đồ ăn ngon nhé." Làm cho chúng một ít kẹo nougat vậy.

Mấy đứa trẻ vừa nghe có đồ ăn ngon, mắt liền sáng rực lên, muốn lờ đi cũng khó. "Vui đến thế à?" "Đương nhiên rồi ạ, đồ ăn mẹ làm là ngon nhất." "Được, vậy chúng ta đi làm, các con có muốn phụ một tay không?" "Có ạ." Vương Cẩn Hòa dẫn mấy đứa trẻ vào bếp, còn Tô Ngọc đã báo tin Yến Thân vương bắt Bạch Tiểu cho Yến Sóc.

Kể từ khi nghe tin này, sắc mặt Yến Sóc vẫn luôn rất khó coi.

Nhìn Yến Sóc như vậy, đáy mắt Tô Ngọc mang theo vẻ suy tư sâu xa: "Những gì cần nói tôi đã nói với anh rồi, còn sau này anh muốn làm gì thì đó là chuyện của anh, tôi không can thiệp." Yến Sóc che giấu hận ý trong mắt, ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Đa tạ anh đã nói cho tôi biết chuyện này." "Tôi sẽ cho người đi bảo vệ Tiểu Tiểu." Yến Sóc khẽ nói.

Tô Ngọc vừa nghe liền biết anh ta đang cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Có lẽ là sợ mình sẽ mất kiểm soát? "Anh muốn làm gì thì cứ làm đi, đừng quên sau lưng anh là Ngọc Vương phủ.

Người của Ngọc Vương phủ chúng ta cái gì cũng có thể ăn, nhưng không thể chịu thiệt; cái gì cũng có thể chịu đựng, nhưng không thể chịu ấm ức." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Yến Sóc ngơ ngác nhìn Tô Ngọc.

Anh ta thực ra rất lo lắng sẽ gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không cần lo lắng nữa.

Vì Tô Ngọc hẳn đã biết anh ta muốn làm gì rồi. "Được, tôi biết rồi." "Đi đi, có cần Nam Kiều bọn họ đi cùng anh không?

Chuyện phá rối bọn họ là giỏi nhất, nếu cần có thể để Lạc Diễm đưa cho anh mấy quả thuốc nổ." Yến Sóc khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, tuy biết Tô Ngọc là một người rất tùy hứng, nhưng anh ta không ngờ Tô Ngọc lại tùy hứng đến mức này.

Thuốc nổ là thứ có thể tùy tiện cho sao?

Đây là thứ có thể lấy mạng người đấy. "Chúng ta dùng thuốc nổ cũng nhiều lần rồi, chẳng qua chỉ dùng để cảnh cáo một vài người thôi, tuy chiêu này có hơi cũ, nhưng được cái là hiệu quả." Tô Ngọc cười nói.

Một câu nói khiến Yến Sóc dở khóc dở cười.

Sao lại không hiệu quả cho được? "Đa tạ, nếu có cần tôi sẽ nói với anh." "Được." "Vậy tiếp theo anh định làm gì?" "Tôi cho anh xem một thứ." Yến Sóc nghĩ đến điều gì đó, liền lấy ra một tờ bản đồ.

Tô Ngọc xem xong liền nhướng mày nhìn Yến Sóc, ý anh ta là gì đây?

Tên này còn giấu nghề à? "Cái này vốn dĩ tôi đã định đưa cho anh, chẳng qua lúc anh đến tìm tôi hôm nay tôi mới vừa vẽ xong." Vừa nhìn liền biết Tô Ngọc chắc chắn đang thầm mắng mình, Yến Sóc lên tiếng giải thích. "Anh định làm gì?" "Không phải anh muốn 'bắt ba ba trong chum' sao?

Vậy cũng phải để con ba ba đó chui vào lồng mới được chứ." Yến Sóc đầy ẩn ý nói.

Tô Ngọc khẽ cười: "Vậy sao?

Vậy thì tôi sẽ rửa mắt mong chờ." Tô Ngọc ghi nhớ tất cả các địa điểm trên bản đồ, sau đó trả lại cho Yến Sóc: "Anh có thể đi làm việc anh muốn làm rồi." Yến Sóc "ừ" một tiếng, cho người đem bản đồ gửi cho Yến Thân vương.

Yến Thân vương không lâu sau đã nhận được.

Khi mở ra nhìn thấy sơ đồ bố phòng của mười vạn đại quân của mình, sắc mặt Yến Thân vương cuối cùng cũng thay đổi.

Thị vệ nhìn thấy cảnh này không hề ngạc nhiên chút nào.

Sớm đã nói rồi, một khi chọc giận Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia sẽ hoàn toàn liên thủ với Ngọc Vương phủ, sơ đồ bố phòng này có lẽ chính là lời cảnh cáo mà Nhị thiếu gia đưa ra.

Bây giờ mới chỉ là bắt đầu.

Không biết thời gian dài sau này sẽ ra sao, dù sao những chuyện Nhị thiếu gia biết có lẽ còn nhiều hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều. "Yến Sóc chết tiệt, nó nghĩ đưa cho ta cái này thì ta sẽ sợ sao?" Dám dùng sơ đồ bố phòng để uy hiếp lão, gan của Yến Sóc cũng lớn thật.

Thị vệ nhíu mày nhìn Yến Thân vương như vậy, chẳng lẽ Vương gia vẫn không định coi trọng chuyện này sao? "Vương gia, ngài…" "Tiếp tục ra tay." Yến Thân vương xé nát sơ đồ bố phòng trong tay, lão muốn xem xem Yến Sóc còn có thể làm được gì nữa.

Trong lòng thị vệ có chút không muốn, nhưng hắn chỉ là một hạ nhân, cũng không tiện nói quá nhiều.

Nói nhiều cuối cùng mất mạng cũng là mình. "Vâng." Yến Sóc nhanh chóng biết được chuyện Yến Thân vương không dừng tay, đối với việc này anh ta không hề bất ngờ chút nào.

Đối với Yến Thân vương, việc anh ta làm như vậy chẳng qua chỉ là đang nổi nóng thôi sao?

Dù sao Yến Thân vương lần nào cũng nghĩ như vậy, luôn cho rằng anh ta chỉ đang đùa giỡn.

Nếu đã như vậy, vậy thì tặng cho Yến Thân vương thêm một món đồ đặc biệt nữa.

Chắc hẳn lão ta sẽ thích.

Sau đó, Yến Thân vương lại nhận được một món đồ khác.

Khi nhìn thấy món đồ đó, sắc mặt lão ta cuối cùng cũng thay đổi.

Trở nên âm trầm đáng sợ, khiến thị vệ bên cạnh cũng giật mình.

Lần này Nhị thiếu gia chỉ vẽ một chiếc chìa khóa bình thường không thể bình thường hơn, sao lại khiến Vương gia tức giận đến vậy?

Chẳng lẽ trong đó có bí mật gì không thể cho người khác biết?

Thị vệ có chút khó hiểu nhìn Yến Thân vương. "Yến Sóc!" Yến Thân vương nghiến răng nghiến lợi nặn ra hai chữ này.

Điều này khiến thị vệ bên cạnh càng thêm tò mò chiếc chìa khóa này rốt cuộc dùng để làm gì.

Chương 1704

Tại sao một bức vẽ chìa khóa bình thường lại có thể khiến Yến Thân vương như vậy?

Rốt cuộc là vì sao?

Đương nhiên chuyện này Yến Thân vương sẽ không nói cho thị vệ biết, chỉ ra lệnh: "Rút người về." Thị vệ có chút kinh ngạc, trước đó dùng sơ đồ bố phòng cũng không thể gọi người về, lần này một chiếc chìa khóa liền gọi về được rồi sao? "Vâng." Tuy cảm thấy nghi hoặc và hoài nghi, nhưng thị vệ vẫn đi làm.

Sau khi ra lệnh xong, hắn tiếp tục đứng bên cạnh Yến Thân vương, bình tĩnh nhìn lão.

Đã gọi người về rồi, nhưng Vương gia dường như vẫn rất không vui.

Tô Ngọc biết tin Yến Thân vương gọi người về thì cảm thấy vô cùng kỳ lạ. "Anh đã cho Yến Thân vương xem thứ gì vậy?

Khiến lão ta từ bỏ việc ra tay với Bạch Tiểu." "Thực ra cũng không có gì, chỉ là một bức vẽ chìa khóa thôi." Lời này của Yến Sóc khiến người ta ít nhiều có chút không tin.

Thấy Tô Ngọc và mọi người không tin, Yến Sóc bất đắc dĩ nói: "Đây là thật, không đùa với các anh đâu, đúng là chỉ có một bức vẽ chìa khóa thôi." "Chiếc chìa khóa này ẩn giấu bí mật gì?" Tô Ngọc chắc chắn nhìn Yến Sóc hỏi. "Hai mươi năm trước, cả nhà ông ngoại tôi bị diệt môn trong một đêm.

Lúc đó là vì nhà họ nhận được một kho báu, và chiếc chìa khóa của kho báu này cũng ở trong tay họ." Tô Ngọc và Nam Kiều bọn họ lập tức hiểu ra chuyện gì: "Người nhà ông ngoại anh là do Yến Thân vương giết?

Chiếc chìa khóa anh cho lão ta xem chính là chiếc chìa khóa mở kho báu năm xưa?" "Không sai, tôi không chỉ có chiếc chìa khóa đó, tôi còn có lá thư do ông bà ngoại tôi viết trước khi lâm chung, thậm chí còn có cả phương thức liên lạc với thuộc hạ cũ của họ." Tô Ngọc không biết nên hình dung Yến Sóc thế nào cho phải.

Đây chính là ông ngoại của anh ta. "Ông ngoại trong thư nói không cần báo thù, để chuyện này tan thành mây khói, không hy vọng Yến Thân vương phi mang theo hận thù mà sống, còn Yến Thân vương cũng thật lòng yêu bà ấy, sau khi xảy ra những chuyện này càng đối xử tốt với bà ấy hơn." Yến Sóc cảm thấy ông ngoại mình thật sự có chút ngu ngốc, sao lại có thể nghĩ đến việc không nói gì cho con gái mình biết.

Để con gái mình tiếp tục sống cùng kẻ thù, không biết Yến Thân vương phi sau khi biết chuyện này sẽ có hậu quả gì?

Có trở mặt thành thù với Yến Thân vương không. "Anh không định nói?" Tô Ngọc không cho rằng Yến Sóc tốt bụng đến vậy. "Trước đây tôi cảm thấy chỉ cần bà ấy vui là được, nhưng bây giờ tôi cảm thấy phải là tôi vui mới được." Anh ta không vui, bọn họ ai cũng đừng hòng vui vẻ.

Không phải tình sâu nghĩa nặng, không phải tình cảm rất tốt sao?

Anh ta muốn xem xem, giữa mối thù gia tộc, tình cảm của bọn họ có còn tốt đẹp như xưa không. "Yến Thân vương sẽ không cho anh có cơ hội nói ra đâu." "Lão ta cứ thử lấy mạng tôi xem." Yến Sóc đối với chuyện này hoàn toàn không sợ hãi.

Khi lấy ra lá bài tẩy này, anh ta đã sắp xếp ổn thỏa tất cả rồi.

Yến Thân vương chỉ cần dám ra tay, anh ta liền dám để cho tất cả mọi người biết Yến Thân vương đã làm những gì.

Tô Ngọc hiểu rõ gật đầu, xem ra Yến Sóc đã chuẩn bị sẵn sàng. "Nếu anh đã chuẩn bị xong, vậy tôi cũng không lo lắng nữa.

Anh đột nhiên tung ra một lá bài tẩy như vậy, e rằng sau này lão ta sẽ lén lút đến tìm anh, anh tự mình chuẩn bị tâm lý đi." Tô Ngọc nhắc nhở một câu.

Có một điểm yếu như vậy bị Yến Sóc nắm trong tay, Yến Thân vương có lẽ sẽ đứng ngồi không yên?

Trong tình huống này, chỉ có thể loại bỏ mối họa ngầm này.

Và khả năng duy nhất chính là đến tìm Yến Sóc. "Tôi biết, tôi đang đợi lão ta đến tìm tôi đây." Anh ta biết Yến Thân vương nhất định sẽ đến tìm mình.

Yến Thân vương có lẽ đủ tàn nhẫn với người khác, nhưng đối với Yến Thân vương phi lại là tình yêu đích thực.

Chỉ tiếc là, tình yêu đích thực này trước mặt lợi ích lại không đáng một xu.

Yến Thân vương vì kho báu, vì chìa khóa kho báu, đã lựa chọn lấy đi tính mạng của tất cả người nhà Yến Thân vương phi.

Còn dệt nên cho Yến Thân vương phi một giấc mộng đẹp. "Anh trong lòng biết là được rồi, những chuyện khác tôi cũng không hỏi nữa." Tô Ngọc thấy anh ta đã chuẩn bị xong mọi thứ, tự nhiên không nói gì thêm.

Anh thả tay để chuyện này cho Yến Sóc tự giải quyết. *** Bên phía Yến Thân vương, lão ta cứ nhìn chằm chằm vào bức vẽ trên bàn, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Tại sao Yến Sóc lại có thứ này?

Rốt cuộc nó biết những gì?

Chuyện năm đó những người biết chuyện đều đã chết hết rồi, tại sao Yến Sóc lại biết?

Từng câu hỏi cứ luẩn quẩn trong đầu Yến Thân vương, lão rất muốn biết rốt cuộc Yến Sóc làm sao mà biết được những chuyện này.

Xem ra sau này rất cần phải gặp lại Yến Sóc.

Nếu nó đã biết những chuyện này, tại sao lại giấu giếm đến tận bây giờ?

Mục đích nó đột nhiên cho mình xem thứ này là gì?

Nghĩ thông suốt, Yến Thân vương liền đi gặp Yến Sóc.

Yến Sóc nhìn thấy lão ta đến không hề ngạc nhiên chút nào, chỉ nhàn nhạt chỉ vào chiếc ghế bên cạnh: "Ngồi đi." Giọng điệu hờ hững khiến Yến Thân vương theo phản xạ nhíu mày, định nói gì đó lại nghĩ đến thứ Yến Sóc đang cầm trong tay.

Nhìn thái độ của Yến Sóc, dường như đối với việc lão ta sẽ đến không hề bất ngờ chút nào. "Yến Sóc, ngươi biết những gì?" Yến Thân vương đi thẳng vào vấn đề. "Những gì cần biết, tôi đều biết cả." Động tác trong tay Yến Sóc dừng lại một chút, đặt chén trà sang một bên, cười như không cười nói.

Anh ta quả thực biết tất cả, vậy tiếp theo Yến Thân vương định làm thế nào đây?

Đồng tử Yến Thân vương co rút lại: "Ngươi đã biết tại sao trước giờ không nói gì?" Yến Sóc nghiêm túc suy nghĩ câu hỏi này của Yến Thân vương, một lúc lâu sau mới nói với vẻ mặt châm chọc: "Ngài hỏi tôi tại sao?

Thực ra câu hỏi này rất đơn giản, bởi vì người phụ nữ đó có một người cha ngu ngốc." "Trước khi chết, ông ấy bảo tôi đừng nói sự thật cho Yến Thân vương phi, để bà ấy sống tốt nửa đời còn lại cùng ngài, đừng đi báo thù.

Ngài nói xem có phải rất ngu ngốc không?" Yến Sóc như đang thảo luận vấn đề này với Yến Thân vương, nói đến cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người lão ta.

Sắc mặt Yến Thân vương có một thoáng tái nhợt, lão ta vạn lần không ngờ lại là vì lý do này. "Rốt cuộc ngài tàn nhẫn đến mức nào mà sau khi lấy được đồ còn muốn lấy luôn cả mạng sống của họ?

Chương 1705

Những năm qua khi đối mặt với người phụ nữ ngu ngốc đó, ngài không cảm thấy chột dạ sao?

Dù sao trên tay ngài cũng dính đầy máu của cha mẹ, người thân của bà ấy, cả nhà hơn một trăm mạng người đều chết dưới tham vọng của ngài." Giọng nói của Yến Sóc đột nhiên cao lên, thái độ cũng trở nên gay gắt.

Yến Thân vương vậy mà không dám nhìn thẳng vào mắt Yến Sóc.

Những năm qua lão ta vẫn luôn giữ kín bí mật này, vì chuyện này mà lão ta đối với vợ mình luôn cảm thấy vô cùng áy náy.

Luôn nghĩ cách bù đắp cho bà ấy từ những phương diện khác.

Bao nhiêu năm qua, nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của bà trong ngày giỗ của người nhà, trong lòng lão ta cũng có chút không vui.

Lúc đó lão ta cũng có chút hối hận.

Nếu không làm những chuyện này, vợ lão cũng không đến nỗi như vậy.

Nhưng tình hình lúc đó, lão ta chỉ có thể làm như vậy.

Nhìn Yến Sóc, bây giờ chỉ có thể bắt Yến Sóc câm miệng.

Nhưng lão ta tin rằng nếu thật sự ra tay muốn giết Yến Sóc, Yến Sóc chắc chắn sẽ không để yên như vậy.

Lão ta dám ra tay, ngay khoảnh khắc tiếp theo tin tức này có thể sẽ đến tai vợ lão.

Nếu Yến Sóc đã có thể lấy ra thứ này, vậy trong tay anh ta chắc chắn còn có bằng chứng khác.

Yến Sóc vờ như không thấy ánh mắt biến đổi khó lường của Yến Thân vương, chỉ nhàn nhạt nói: "Ngài đoán xem Yến Thân vương phi có muốn nhìn thấy bức huyết thư do chính tay cha mẹ mình viết không?" Sắc mặt Yến Thân vương đột ngột thay đổi, cảnh giác nhìn Yến Sóc: "Trong tay ngươi rốt cuộc có thứ gì." "Những gì cần có, đều có đủ cả." Toàn thân Yến Thân vương lạnh toát, lão ta không ngờ chuyện giấu giếm bao nhiêu năm lại bị Yến Sóc biết rõ mồn một.

Bây giờ lão ta đã hiểu tại sao có một khoảng thời gian ánh mắt Yến Sóc nhìn lão lại phức tạp đến vậy.

Chỉ là lúc đó chính là vì Yến Sóc không thể luyện võ, là lúc lão ta đang mắng chửi Yến Sóc.

Lúc đó lão ta hoàn toàn không nghĩ nhiều, chỉ nghĩ rằng Yến Sóc vì chuyện này mà có chút bất mãn với mình.

Ai có thể ngờ Yến Sóc lại đối xử với lão như vậy là vì đã biết những chuyện này.

Còn có một vài chuyện vợ lão nói với lão.

Nói rằng Yến Sóc đột nhiên trở nên rất kỳ lạ, nói với bà ấy một vài lời khó hiểu.

Thì ra từ lúc đó Yến Sóc đã bắt đầu ám chỉ cho vợ lão rồi. "Nói thật, ban đầu tôi định để bà ấy biết ngài là người như thế nào, nhưng sau này tôi phát hiện, bà ấy thật sự quá ngu ngốc." Yến Sóc thất vọng nói.

Lời nhắc nhở của anh ta đã rõ ràng như vậy, nhưng Yến Thân vương phi một chút cũng không hiểu thì thôi, còn tin tưởng Yến Thân vương như vậy.

Một người như thế, cho dù biết được tất cả những điều này rồi cũng sẽ bị lừa gạt thôi?

Nếu đã như vậy, anh ta còn có gì để nói nữa?

Mang theo tâm tư này, anh ta đã không nói cho Yến Thân vương phi biết sự thật về việc gia tộc bị diệt môn.

Ai có thể ngờ cuối cùng chính mình lại dùng đến nó. "Bà ấy thật sự quá tin tưởng ngài, tin tưởng đến mức hoàn toàn không nghi ngờ ngài.

Ngài lợi dụng sự tin tưởng của bà ấy đối với ngài, đối phó với người nhà của bà ấy.

Ngài nói xem, lúc này nếu tất cả bằng chứng đều phơi bày trước mặt bà ấy, bà ấy sẽ tìm ngài báo thù cho gia đình, hay là vờ như không biết gì tiếp tục sống hạnh phúc nửa đời còn lại với ngài?" Lời của Yến Sóc không còn nghi ngờ gì nữa chính là một đòn kích thích cực lớn đối với Yến Thân Vương.

Nếu chuyện này thật sự bị phu nhân biết, gã tin rằng nàng nhất định sẽ trở mặt thành thù với gã, căn bản sẽ không có chuyện tiếp tục sống hạnh phúc bên gã. "Yến Sóc, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?

Làm vậy thì có lợi gì cho ngươi chứ?" Yến Thân Vương nghiến răng chất vấn.

Yến Sóc suy nghĩ hồi lâu, rồi cười nói: "Chuyện này đúng là chẳng có lợi lộc gì cho tôi, nhưng nếu ngươi đã động đến người tôi thích, vậy thì tôi cũng động đến người ngươi thích, như vậy rất công bằng, phải không?" Yến Thân Vương kinh ngạc nhìn Yến Sóc, chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy sao? "Đối với người tôi thích mà nói, đây tuyệt đối không phải là chuyện nhỏ.

Ngươi dám động đến cô ấy, tôi liền dám động đến người mà ngươi đặt ở trong lòng.

Ngươi cũng có thể thử để ám vệ của Yến Thân Vương phủ đến ám sát ta xem sao." Yến Sóc tốt bụng đưa ra giải pháp cho Yến Thân Vương.

Sắc mặt Yến Thân Vương lại vô cùng khó coi.

Gã biết chuyện này cơ bản không thể thành công. "Đây tuy là một ý kiến không tồi, nhưng ngươi đoán xem tôi có nói chuyện này cho Ngọc Vương không?

Bằng chứng trong tay tôi liệu có nằm trong tay Ngọc Vương không?

Sau khi ngươi ra tay với tôi, liệu anh ấy có trực tiếp cho tất cả mọi người biết ngươi đã làm gì không?

Đặc biệt là những người trên đất phong của ngươi, nếu tôi nhớ không lầm, vị trí Thân vương này của ngươi cũng là do họ giúp ngươi có được, phải không?

Mà uy vọng của ông ngoại ta dường như còn cao hơn ngươi nữa đấy." Chỉ vì lão nhân gia ấy cả đời luôn làm những việc vì dân.

Bách tính luôn ghi nhớ sự tốt đẹp của ông.

Nếu họ biết người mà họ luôn tưởng nhớ rốt cuộc đã chết như thế nào, có lẽ lúc đó sẽ có trò hay để xem.

Yến Thân Vương không thể phản bác lại lời của Yến Sóc, gã biết những gì Yến Sóc nói đều rất đúng.

Chuyện như vậy thật sự rất có khả năng xảy ra. "Ngươi muốn thế nào mới chịu không nói chuyện này cho mẹ ngươi." "Đừng, tôi không có mẹ.

Còn về việc muốn thế nào thì phải xem Yến Thân Vương ngươi làm thế nào đã." Yến Sóc nói đầy ẩn ý.

Hắn đã bắt đầu mong chờ lựa chọn cuối cùng của Yến Thân

Vương.

Yến Thân Vương biết Yến Sóc muốn gì, nhưng bị Yến Sóc ép phải chủ động mở lời thế này, trong lòng thật sự vô cùng khó chịu.

Gã hơi nhíu mày: "Chuyện này chúng ta có thể bàn lại sau." Thế nhưng Yến Sóc lại cười khẽ: "Ngươi nghĩ tôi sẽ cho ngươi cơ hội bàn bạc với tôi sao?" "Yến Sóc…" "Ngươi không còn nhiều thời gian đâu.

Điều tôi muốn thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần cả nhà các người đừng xuất hiện trước mặt tôi là được rồi, còn những chuyện khác tôi trước nay chưa từng cưỡng cầu." Hắn không ham muốn những thứ không thuộc về mình, cũng không hy vọng Yến Thân Vương và những người khác cứ luôn đến gây phiền phức cho mình.

Sau khi rời khỏi Yến Thân Vương phủ, nguyện vọng duy nhất của hắn là được sống một cuộc sống hạnh phúc của riêng mình.

Bây giờ đã tiến một bước dài, hắn không hy vọng lúc này có người đến làm phiền, cho dù đó là cha mẹ ruột của hắn cũng không được.

Chương 1706

Huống chi mối quan hệ của hắn với họ chẳng tốt đẹp chút nào. "Ngươi chắc chứ?" Sắc mặt Yến Thân Vương hiếm khi có chút phức tạp.

Khi Yến Sóc thật sự muốn giữ khoảng cách, cắt đứt quan hệ với họ, trong lòng Yến Thân Vương vẫn có chút khó chịu.

Nhưng sự khó chịu đó cũng chỉ thoáng qua.

Chỉ cần phu nhân không biết chuyện này, thì đối với gã cũng không quá quan trọng.

Yến Sóc đưa ra yêu cầu này vì chắc chắn Yến Thân Vương sẽ đồng ý.

Yến Sóc không trả lời câu hỏi của Yến Thân Vương, chỉ im lặng nhìn gã.

Yến Thân Vương đã đọc được câu trả lời từ trong mắt hắn.

Yến Sóc thật sự không muốn qua lại với họ nữa. "Được, nhưng thứ trong tay ngươi phải đưa cho ta." Yến Sóc nhìn Yến Thân Vương như nhìn một tên ngốc, bực bội nói: "Yến Thân Vương, ngươi coi tôi là đồ ngốc chắc?Nếu đã muốn đàm phán điều kiện với ngươi, trong tay tôi tự nhiên phải có đủ con bài tẩy mới được.

Dù sao thì, ai biết được sau khi ngươi lấy được đồ rồi có ra tay với tôi không?" Hắn tin rằng chuyện như vậy Yến Thân Vương hoàn toàn có thể làm được.

Yến Thân Vương quả thực có suy nghĩ như vậy, nhưng bị Yến Sóc nói thẳng ra, tâm trạng vô cùng tồi tệ: "Ngươi không tin ta đến thế sao?" "Ngươi có điểm nào đáng để ta tin tưởng không?" Yến Sóc hỏi vặn lại đầy mỉa mai.

Đối với hắn, Yến Thân Vương căn bản không có chút tín nhiệm nào.

Bởi vì Yến Thân Vương chưa bao giờ thực hiện được bất kỳ lời hứa nào với hắn.Nếu đã như vậy, tại sao còn phải tin Yến Thân Vương?

Tin gã sẽ lấy mạng mình ư? "Ngươi có thể hoàn toàn yên tâm, chỉ cần sau này ngươi quản tốt người của Yến Thân Vương phủ đừng đến gây phiền phức cho ta, những thứ này sẽ không xuất hiện trước mắt mọi người, đương nhiên cũng sẽ không xuất hiện trước mặt phu nhân của ngươi.

Nếu không làm được, vậy thì đừng trách sau này ta làm ra chuyện không nên làm khiến ngươi khó chịu." Lời này của Yến Sóc đối với Yến Thân Vương chính là một lời uy hiếp đại nghịch bất đạo.

Nhưng trớ trêu thay, gã lại chẳng có cách nào.

Chỉ có thể ấm ức lựa chọn đồng ý. "Ngươi…" "Đồng ý không?" Yến Sóc bình tĩnh hỏi.

Một câu nói khiến Yến Thân Vương tức đến bật cười, tình huống hiện tại đã không còn là gã có muốn đồng ý hay không, mà là gã bắt buộc phải đồng ý. "Tốt nhất ngươi hãy nói được làm được." "Ngươi làm được, ta tự nhiên cũng sẽ làm được.

Nếu ngươi không làm được thì cũng đừng yêu cầu ta phải làm được." Lời này của Yến Sóc nói có chút trúc trắc, nhưng cũng khiến Yến Thân Vương hiểu được ý của hắn.

Chỉ cần không có ai từ Yến Thân Vương phủ đến gây phiền phức cho hắn, mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu không thì sẽ ra sao, hắn cũng không biết.

Yến Thân Vương đứng dậy rời đi, sau khi về nơi ở liền dẫn người đi.

Thị vệ bị làm cho có chút mơ hồ, Vương gia sao vậy?

Trước đó không phải còn muốn dùng mọi cách để Nhị thiếu gia quay về sao?

Sao đột nhiên lại bỏ đi rồi? "Vương gia không quản Nhị thiếu gia nữa sao?" Yến Thân Vương "ừ" một tiếng: "Không quản nữa." Yến Sóc bây giờ đâu phải là người mà họ còn có thể quản được nữa?

Đã bắt đầu uy hiếp gã, đúng là sắp lên trời rồi.

Trong lòng thị vệ tuy kỳ quái, cũng rất tò mò rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng thấy bộ dạng không vui của Yến Thân Vương cũng không dám hỏi nhiều, chỉ yên lặng đi theo gã.

Sự ra đi của gã khiến tâm trạng Yến Sóc rất tốt.

Xem ra sau này người của Yến Thân Vương phủ sẽ không đến gây phiền phức cho hắn nữa.

Cảm giác này thật tốt.

Vừa về đến nhà họ Bạch, Tô Ngọc đã ném qua một quả táo, Yến Sóc cũng không chê, tiện tay lau một cái rồi ăn. "Xem ra Yến Thân Vương ngươi đã giải quyết xong rồi." "Ừm, người đi rồi, nhưng không đi cũng không được, ai bảo ta nắm trong tay điểm yếu của Yến Thân Vương chứ." Yến Sóc mỉa mai nói.

Một mặt coi Yến Thân Vương phi là mạng sống của mình, một mặt lại là kẻ thù giết cả nhà bà ta, Yến Thân Vương này đúng là đủ máu lạnh.

May mà hắn đã sớm rời khỏi Yến Thân Vương phủ, mọi thứ ở đó đều không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Họ muốn làm gì thì làm, hắn đã không còn quan tâm. "Sau này có lẽ ông ta sẽ phải cảnh giác ta một thời gian dài đấy." Lần này hẳn là có thể khiến Yến Thân Vương ý thức được rốt cuộc hắn có mục đích gì. "Nếu là ta, ta cũng sẽ làm vậy." Tô Ngọc nói với vẻ thấu hiểu. "Bây giờ có lẽ ông ta hận không thể để ta không tiếp tục xuất hiện trước mặt ông ta, dù sao chỉ có như vậy mới có thể che giấu được bí mật mà ông ta muốn giấu." Yến Sóc mỉa mai nói. "Ngươi nghĩ kỹ sau này muốn làm gì thì làm." "Đã sắp xếp xong rồi, nếu sau này ông ta vẫn cứ đến gây phiền phức cho ta như vậy, vậy thì đừng trách ta không khách khí.

Nhưng mà Yến Thân Vương phi cũng thật là một người ngây thơ, ông ta nói gì cũng tin nấy." Yến Sóc mỉa mai nói.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Yến Sóc, không hiểu sao hắn đột nhiên lại có thành kiến lớn như vậy với Yến Thân Vương phi. "Sau khi biết mọi chuyện, ta đã nhắc nhở bà ta, kết quả bà ta lại nói với Yến Thân Vương là ta toàn nói những lời khó hiểu." Chỉ vì chuyện này mà hắn tức gần chết.

Sau vài lần, hắn không còn muốn quan tâm đến chuyện của Yến Thân Vương phi nữa.

Bà ta muốn làm đồ ngốc thì cứ làm cho tốt.

Vừa hay cha của bà ta cũng hy vọng bà ta như vậy.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn Yến Sóc: "Ngươi đã nhắc nhở bà ta?" "Ừm, nhưng bà ta không hiểu, còn cảm thấy lời ta nói thật khó hiểu." Yến Sóc chỉ cần nghĩ đến chuyện lúc đó là lại cảm thấy vô cùng mất mặt.

Nghe đến đây, Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười.

Bộ dạng đó khiến Yến Sóc bực bội liếc anh một cái: "Thôi, chuyện này cũng coi như đã đến hồi kết, người của Yến Thân Vương phủ trong thời gian ngắn sẽ không đến gây phiền phức cho ta đâu." Đối với điều này, Yến Sóc vẫn rất hài lòng.

Chỉ cần không đến gây phiền phức cho hắn, tâm trạng của hắn sẽ rất tốt.

Tô Ngọc coi như đã nhìn ra, Yến Sóc bây giờ phàn nàn về Yến Thân Vương phi đúng là có hơi lợi hại.

Sau khi Yến Thân Vương trở về vương phủ, Yến Thân Vương phi liền đi tới, thân mật hỏi: "Chuyện thế nào rồi?" "Nó không chịu về." Yến Thân Vương nhíu mày bất đắc dĩ nói.

Chương 1707

Khi đối mặt với Yến Thân Vương phi, Yến Thân Vương theo tiềm thức che giấu suy nghĩ trong lòng.

Gã không thể để phu nhân biết gã đang nghĩ gì. "Tại sao?" Yến Sóc trước đây không phải như vậy. "Nó đã đính hôn rồi, sắp thành thân." Suy nghĩ một lát, Yến Thân Vương mới mở miệng nói.

Nghe Yến Sóc sắp thành thân, Yến Thân Vương phi vô cùng bất mãn: "Chàng nói gì?

Nó lại sắp thành thân?

Sao có thể như vậy?" Yến Sóc sao có thể thành thân?

Bọn họ lúc đó chưa từng nghĩ đến chuyện để Yến Sóc thành thân, bây giờ Yến Sóc lại lựa chọn đính hôn.

Đây là không coi bọn họ ra gì mà. "Không được, thiếp phải đi tìm nó." Yến Thân Vương nghe vậy thì hỏng bét rồi.

Nếu Yến Thân Vương phi đi, lỡ như Yến Sóc thật sự nổi giận, nói ra chuyện gì đó, vậy thì mọi việc gã làm đều chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Gã nhíu mày nhìn người bên cạnh, hít sâu một hơi nén lại sự bất mãn trong lòng, dịu dàng nói: "Đừng giận nữa." "Thiếp sao có thể không giận?

Chúng ta đã sớm tìm cho nó con đường riêng của nó rồi, kết quả bây giờ Yến Sóc lại làm vậy, đây không phải là đang tát vào mặt chúng ta sao?" Yến Thân Vương phi tức giận nói. "Nó hận chúng ta." Tuy có chút không muốn thừa nhận, nhưng Yến Thân Vương cũng thực sự ý thức được một vấn đề.

Yến Sóc thật sự đang hận họ.

Yến Thân Vương phi ngơ ngác nhìn Yến Thân Vương: "Chàng nói gì?" "Yến Sóc, nó hận chúng ta." "Sao… sao có thể?" Yến Sóc sao có thể hận họ?

Chuyện này không nên xảy ra chứ? "Thật đó, chuyện chúng ta không muốn để nó thành thân, cả đời làm việc cho Yến Thân Vương phủ, nó đều biết cả rồi." "Ngoài ra, nó còn biết tất cả những chuyện bất công mà chúng ta đã làm với nó, nó cũng luôn ghi nhớ.

Lần này ta đến tìm nó, nàng có biết nó nói gì với ta không?" Yến Thân Vương nghĩ đến bộ dạng của Yến Sóc lúc nói những lời đó, sắc mặt có chút tái nhợt hỏi. "Gì cơ?" Yến Thân Vương phi theo tiềm thức hỏi. "Nó nói nó hối hận vì đã cứu ta, nếu không cứu ta thì nó đã không bị độc dược hành hạ mười năm, nếu không cứu ta thì đã không mất đi khả năng luyện võ." Yến Thân Vương đem những lời Yến Sóc nói kể hết cho Yến Thân Vương phi.

Yến Thân Vương phi nghe xong cả người lạnh toát.

Yến Thân Vương là phu quân của bà, Yến Sóc lại nói những lời như vậy, chẳng phải là đang tát vào mặt bà sao?

Nếu lúc đó Yến Sóc không cứu Yến Thân Vương, vậy thì bà đã không có phu quân rồi.

Yến Sóc có biết điều đó không?

Nó lại dám nói những lời như vậy. "Yến Sóc bảo chúng ta đừng đến làm phiền nó nữa, nó không muốn vì sự ép buộc của chúng ta mà cuối cùng trở thành kẻ thù." Yến Thân Vương bình tĩnh nói.

Còn chuyện Yến Sóc uy hiếp gã thì không hề tiết lộ một chút nào. "Sao có thể như vậy?

Nó là con của chúng ta, sao có thể làm thế?" Suy nghĩ của Yến Thân Vương phi cũng giống như Yến Thân Vương, Yến Sóc chính là con dao sắc trong tay họ, muốn nó làm gì, nó phải làm nấy.

Không được có những suy nghĩ không nên có.

Càng không được trái ý họ mà đi lựa chọn thành thân.

Thôi được rồi, nếu nó đã nói vậy, sau này cứ như vậy đi. "Không được." Yến Thân Vương phi mặt mày âm trầm, bất mãn nói.

Yến Thân Vương nhíu mày, ánh mắt nhìn bà mang theo vẻ dò xét, thậm chí còn đang cân nhắc liệu có phải bà đã biết chuyện gì đó nên mới làm vậy không.

Kết quả chẳng phát hiện ra điều gì. "Phu nhân, đừng như vậy nữa, nếu chúng ta tiếp tục ép nó, nó đem chuyện trong vương phủ nói hết cho Tô Ngọc, đến lúc đó đối với cả hai chúng ta đều là được không bù mất, cần gì phải vậy chứ?" Yến Thân Vương tiếp tục an ủi.

Mất không ít thời gian mới khiến Yến Thân Vương phi từ bỏ việc đi tìm Yến Sóc.

Nghe phu nhân đồng ý không đi tìm Yến Sóc, gã cuối cùng cũng yên tâm.

Nhưng sau này e là phải trông chừng người cẩn thận hơn một chút để đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hoặc là bà ta sẽ sai người của mình đi tìm Yến Sóc.

Yến Thân Vương phi quả thực có suy nghĩ như vậy.

Ở đây đồng ý với Yến Thân Vương, sau đó liền sai người đi tìm Yến Sóc.

Cho dù là trói, cũng phải trói người về.

Khi Yến Thân Vương nghe tin phu nhân phái người đi tìm Yến Sóc, gã có chút bất mãn với bà, đây là đang đối phó với gã sao?

Yến Thân Vương chặn người lại rồi đi tìm Yến Thân Vương phi: "Không phải đã nói là không đi tìm Yến Sóc sao?" Yến Thân Vương phi dường như cũng không ngờ Yến Thân Vương lại phát hiện ra chuyện này.

Lập tức có chút bất mãn nói: "Thiếp chỉ là có chút bất mãn với nó, tại sao lại lựa chọn làm chuyện như vậy, chúng ta đối xử với nó không tốt sao?" "Chúng ta đối xử tốt với nó ở điểm nào?" Yến Thân Vương nhìn phu nhân hỏi.

Phản ứng của Yến Thân Vương phi khi nghe câu hỏi này cũng giống như Yến Thân Vương, cả người có chút ngây ngốc, nhíu mày, trong mắt mang theo vẻ bối rối. "Có phải là không nghĩ ra được bất kỳ bằng chứng nào chúng ta đối tốt với nó không?

Trước khi Yến Sóc hỏi ta, suy nghĩ của ta cũng giống như nàng, ta cũng cảm thấy chúng ta đối xử với nó rất tốt, nhưng khi có người hỏi ta đối tốt với nó ở điểm nào, ta lại không thể nói ra được một chút nào." Đây chính là nỗi bi ai của họ khi làm cha mẹ.

Cũng không đúng, họ đối với mấy đứa con khác thật sự rất tốt, nhưng đối với Yến Sóc lại vô cùng hà khắc.

Cứ như thể, họ thật sự là cha kế và mẹ kế vậy. "Nàng có biết không, có người nói chúng ta giống như cha kế mẹ kế của Yến Sóc." Yến Thân Vương thấy phu nhân như vậy, lại nói thêm một lần nữa.

Sắc mặt Yến Thân Vương phi đột nhiên thay đổi, không dám tin nhìn Yến Thân Vương: "Chàng nói gì?

Lại có người nói chúng ta là cha kế mẹ kế của con?" Yến Thân Vương gật đầu: "Ừm, chúng ta đối với ba đứa con còn lại quả thực rất tốt, nhưng đối với lão nhị thì hà khắc đến mức khiến họ cảm thấy chúng ta chính là cha kế mẹ kế của nó." Rõ ràng là con ruột, lại bị người ta nói là cha kế, mà lời này còn là do thị vệ của mình nói.

Mỗi khi nghĩ đến lời này, trong lòng gã ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Chương 1708

Gã khẽ thở dài, cười khổ nói: "Có lẽ suy nghĩ của chúng ta ngay từ đầu đã sai rồi." "Chúng ta…" Yến Thân Vương phi rất muốn nói họ không sai.

Nhưng khi nghĩ đến Yến Sóc không chịu quay về, nghĩ đến bộ dạng không muốn trở lại của nó, trong lòng ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Tại sao cuối cùng lại thành ra như vậy?

Rõ ràng mọi thứ họ đều đã nghĩ xong rồi. "Chúng ta xuất hiện trước mặt Yến Sóc, nó không hề vui mừng, nó chỉ cảm thấy chán ghét, chỉ cảm thấy tại sao chúng ta lại đến tìm nó." Để không cho Yến Thân Vương phi đi tìm Yến Sóc, Yến Thân Vương lại có sự áy náy hiếm thấy. "Bây giờ đối với Yến Sóc mà nói, chỉ cần chúng ta không đến làm phiền nó chính là sự bù đắp tốt nhất rồi." Lời này của Yến Thân Vương nói ra quả thật có chút áy náy.

Yến Thân Vương phi nhíu mày nói: "Vậy chúng ta thật sự cứ để vậy sao?" Không đi tìm Yến Sóc nữa?

Tuy rằng khi nghe Yến Thân Vương nói, trong lòng bà đối với Yến Sóc cũng nhiều thêm một chút áy náy, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Yến Thân Vương "ừ" một tiếng: "Cứ vậy đi.

Ta đến tìm nó mới biết hóa ra nó đã cứu ta tổng cộng ba lần, người ta vẫn luôn tìm kiếm chính là Yến Sóc." Yến Thân Vương phi kinh ngạc nhìn gã: "Lại là Yến Sóc?" Nó không phải không biết võ công sao?

Sao còn có thể cứu được Yến Thân Vương? "Là nó dẫn theo người bên cạnh cứu ta." Yến Thân Vương giải thích. "Nó nói mạng của nó đã cứu ta ba lần, đau khổ mười năm, cũng coi như đã trả lại cho chúng ta rồi, sau này không ai nợ ai, bảo chúng ta đừng đến tìm nó nữa." Trong lòng Yến Thân Vương phi tuy có chút không vui, do dự một chút vẫn gật đầu đồng ý: "Vậy… vậy được rồi." Thấy phu nhân thật sự hạ quyết tâm không đi tìm Yến Sóc nữa, Yến Thân Vương lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Yến Thân Vương phi trong lòng có chút khó chịu: "Trong lòng nó, chúng ta là người như vậy sao?" Yến Thân Vương "ừ" một tiếng: "Có lẽ vậy." Yến Thân Vương phi trong lòng có chút bất mãn, nhíu mày nói: "Nó không nên nói chúng ta như vậy, chúng ta là cha mẹ nó." "Đừng quan tâm nữa, sau này chúng ta mỗi người sống cuộc sống của riêng mình, như vậy ai cũng không làm phiền ai." Yến Thân Vương đã nghĩ kỹ rồi, bất kể là vì lý do gì, cũng sẽ không tiếp tục có quan hệ với Yến Sóc. "Nàng đó, lo cho hai đứa con trai một đứa con gái của mình, còn có cháu trai cháu gái còn chưa lo đủ sao?" Phu nhân vốn dĩ cũng không thích Yến Sóc, bây giờ như vậy ngược lại còn tốt hơn.

Yến Thân Vương phi suy nghĩ kỹ lại, hình như cũng đúng. "Chàng nói đúng, ta vẫn nên quản tốt mấy đứa con khác thôi." Yến Thân Vương phi cứ thế bị Yến Thân Vương khuyên nhủ.

Ở nơi bà không chú ý, Yến Thân Vương thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng hoàn toàn cắt đứt ý định đi tìm Yến Sóc của phu nhân.

Việc Yến Thân Vương không công mà trở về nằm trong dự liệu của Yến Ngọc Tuân, nhưng hành động gã ngăn cản mẹ đi tìm Yến Sóc lại khiến Yến Ngọc Tuân có chút bất ngờ.

Trong tay Yến Sóc có thứ gì bất lợi với gã sao?

Nếu không gã cũng sẽ không từ bỏ như vậy.

Suy nghĩ hồi lâu không hiểu, Yến Ngọc Tuân cũng không nghĩ nữa.

Dù sao thì những chuyện này cũng không còn liên quan đến hắn.

Nguyên bản Yến Thân Vương cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc, ngay cả Yến Sóc cũng nghĩ như vậy.

Hắn còn đang vui mừng vì đã cắt đứt quan hệ với Yến Thân Vương phủ.

Thậm chí còn vui vẻ tham gia hôn lễ của Bạch Khởi.

Tuy nhiên, không lâu sau khi Bạch Khởi thành thân, Yến Thân Vương phi xuất hiện.

Sắc mặt bà ta tái nhợt, cả người trông trạng thái vô cùng tồi tệ.

Bất kể nói gì cũng nhất định phải gặp Yến Sóc.

Khi Yến Thân Vương phi đến tìm Yến Sóc, Yến Thân Vương đang ở nhà tìm người khắp nơi.

Gã túm lấy Yến Ngọc Tuân và những người khác: "Các con có thấy mẹ các con đâu không?" Gã chỉ ra ngoài một lát trở về, sao phu nhân lại biến mất rồi? "Mấy hôm trước mẹ nói muốn ra ngoài đi dạo, dẫn người đi rồi.

Bọn con nói muốn đi theo nhưng mẹ không cho, bọn con cứ đi theo là mẹ lại nổi giận, còn muốn nổi cáu, nên bọn con không đi theo nữa.

Xảy ra chuyện gì vậy ạ?" Yến Ngọc Tuân kỳ quái nhìn Yến Thân Vương, có chút khó hiểu hỏi.

Yến Thân Vương nhíu mày nhìn con trai, trong lòng nghĩ là Yến Thân Vương phi rốt cuộc đã đi đâu, tại sao lại lựa chọn đột ngột rời đi? "Trước đó đã xảy ra chuyện gì?" Yến Thân Vương không có manh mối, chỉ có thể hỏi. "Trước khi mẹ rời đi, mẹ đã ở trong thư phòng của cha cả ngày, sau khi ra ngoài trạng thái có chút không ổn.

Bọn con lúc đó hỏi mẹ, mẹ cũng không nói.

Nhưng hình như lúc đó mẹ đã khóc." Yến Ngọc Tuân nghĩ đến bộ dạng của Yến Thân Vương phi lúc đó, nói với vẻ đăm chiêu.

Lúc đó thấy bộ dạng đó của bà, hắn và em trai em gái còn bị dọa cho giật mình.

Nghe phu nhân đã ở trong thư phòng của mình, Yến Thân Vương thầm kêu không ổn.

Vội vàng trở về thư phòng.

Vừa vào đã thấy một mảnh hỗn độn bên trong.

Thư phòng của gã trước nay đều do gã tự dọn dẹp, trừ khi cần thiết, người khác tuyệt đối không được vào, người có thể vào cũng chỉ có phu nhân.

Bây giờ như vậy, chắc chắn là do phu nhân làm.

Yến Thân Vương đi đến bàn sách, nhìn những thứ trên đó, sắc mặt lập tức thay đổi.

Trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là xong rồi.

Gã xoay người vội vàng ra ngoài.

Yến Ngọc Tuân ở bên ngoài thấy bộ dạng vội vã của gã, có chút khó hiểu hỏi: "Cha, cha đi đâu vậy?" "Ta đi tìm mẹ con." Yến Thân Vương vội vàng nói. "Cha biết mẹ ở đâu ạ?

Bọn con đi cùng cha." Yến Ngọc Tuân cũng rất lo lắng cho mẹ, nếu bây giờ cha đã biết người ở đâu, vậy thì cùng đi đưa người về.

Yến Thân Vương định nói gì đó, cuối cùng lựa chọn không nói gì, mặc cho họ đi theo.

Lúc này, Yến Sóc nhìn bộ dạng tiều tụy của Yến Thân Vương phi, có chút khó hiểu.

Yến Thân Vương phi luôn rất chú trọng hình tượng của mình, bây giờ ra ngoài lại có bộ dạng này. "Bà đến tìm ta có chuyện gì?" Khi đối mặt với Yến Thân Vương phi, Yến Sóc đã có thể giữ được bình tĩnh.

Chương 1709

Yến Thân Vương phi cứ thế nhìn Yến Sóc mà không nói gì, khiến hắn có chút khó hiểu, xoay người định đi. "Đứng lại." Yến Sóc bất lịch sự đảo mắt, bực bội nói: "Yến Thân Vương phi, nếu bà có chuyện thì nói thẳng, đừng cứ nhìn ta không nói gì như vậy, ta còn rất nhiều việc phải làm." Giọng điệu cứng rắn khiến sắc mặt Yến Thân Vương phi có chút phức tạp, Yến Sóc từ khi nào lại đối xử với bà như vậy?

Yến Thân Vương phi sắc mặt phức tạp nhìn Yến Sóc, có chút đau lòng nói: "Trước đây con không đối xử với ta như vậy." Yến Sóc trước đây là người hiếu thuận nhất, nghe lời bà nhất.

Bây giờ đối với bà lại cũng lạnh nhạt như vậy. "Vương phi muốn nói gì?" Yến Sóc bị một câu nói của bà làm cho có chút khó hiểu.

Bà ta nói nhiều như vậy rốt cuộc muốn nói gì?

Hơn nữa, nói những lời này còn có ý nghĩa gì không? "Con gọi ta là gì?" Yến Thân Vương phi lùi lại một bước, cố gắng chống đỡ cơ thể mình, sắc mặt tái nhợt nhìn Yến Sóc, nghiến răng hỏi. "Gọi bà là Vương phi có vấn đề gì sao?" Trước đây hắn đối xử tốt với Yến Thân Vương phi, nhưng bà ta đã đối xử với hắn như thế nào?

Yến Thân Vương phi sắc mặt hoảng hốt nhìn Yến Sóc, trước đây khi Yến Thân Vương nói, bà không để tâm, nhưng bây giờ tự mình trải nghiệm mới biết tất cả những điều này khó chịu đến nhường nào. "Nếu bà chỉ đến đây để nhìn ta ngẩn người, vậy thì ta còn có việc, đi trước đây." Yến Sóc không muốn tiếp tục lãng phí thời gian với bà ta ở đây. "Ta biết hết rồi." Thấy Yến Sóc định rời đi, Yến Thân Vương phi vội vàng nói.

Yến Sóc ngạc nhiên liếc nhìn bà ta một cái, sau đó bật cười: "Biết cái gì?" "Con đừng ở đây giả ngu với ta, ta biết con biết rõ mọi chuyện." Yến Thân Vương phi kích động nói. "Ta không biết Vương phi đang nói gì, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước đây." Nói xong xoay người rời đi.

Yến Thân Vương phi lo lắng quá nên ngã xuống đất, nha hoàn bên cạnh vội vàng đỡ người dậy.

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Yến Sóc chỉ cười không thành tiếng, rồi bỏ đi.

Trong suốt quá trình không hề liếc nhìn Yến Thân Vương phi một cái.

Yến Sóc như vậy khiến Yến Thân Vương phi có chút mê mang.

Nó thật sự không cần người mẹ này nữa sao?

Rõ ràng đã nghe thấy tiếng của bà rồi, tại sao còn đối xử với bà như vậy?

Nha hoàn lớn lên cùng Yến Thân Vương phi nhíu mày bất mãn nói: "Nhị thiếu gia, ngài có phải quá đáng lắm không?

Ngài không thấy Vương phi ngã sao?" Yến Sóc cười khẽ một tiếng, không quay đầu lại cũng không nói gì cứ thế bỏ đi.

Chẳng qua là ngã thôi mà, lại không phải mất mạng luôn.

Ngã rồi thì đứng dậy là được, nói với hắn thì có ích gì?

Nhìn bộ dạng này của Yến Sóc, Yến Thân Vương phi cảm thấy cơ thể mình đột nhiên lạnh buốt.

Tại sao Yến Sóc lại đối xử với bà như vậy? "Vương phi, người đứng dậy trước đã." Nha hoàn đưa Yến Thân Vương phi đi tìm một nơi ở, còn những chuyện khác sau này hãy nói.

Tô Ngọc và những người khác thấy Yến Sóc mặt mày xui xẻo trở về, nhướng mày hỏi: "Xảy ra chuyện gì vậy?

Trông có vẻ không vui lắm nhỉ." Yến Sóc nhíu mày kể lại sự việc, Tô Ngọc nghe xong có chút kinh ngạc.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh lắc đầu nói: "Cậu không nói với Yến Thân Vương phi, Yến Thân Vương ngược lại tự mình không giấu được." Tình huống cứ chạy tới đây thế này, có phải có chút khó hiểu không? "Cậu định làm thế nào?" "Chuyện của họ tôi không muốn quản một chút nào, sau này Yến Thân Vương chắc sẽ tới, đợi người đến rồi họ tự nói với nhau đi." Yến Sóc bực bội nói.

Người của Yến Thân Vương phủ này có phải là không muốn thấy hắn sống tốt không?

Sao cứ thích gây phiền phức cho hắn vậy? "Sợ là cậu không trốn được đâu, dù sao chuyện này cậu cũng có liên quan, mà cậu còn biết nhiều hơn." Vương Cẩn Hòa nói rất chắc chắn.

Chỉ với những gì Yến Sóc biết, hắn muốn hoàn toàn không liên quan đến chuyện này, e là không có cơ hội.

Đối mặt với tình huống này, Yến Sóc càng thêm phiền muộn. "Bọn họ tự đi tìm chuyện của mình không được sao?

Tại sao cứ phải đến tìm tôi?" "Bởi vì cậu biết mọi chuyện." Câu nói này đối với Yến Sóc thật sự là đâm vào tim.

Hắn ai oán nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, vẻ mặt sầu não nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Vương gia, có thể đừng để phu nhân của anh nói lời đâm tim gan người khác như vậy không?" "Tiểu Hòa nói cũng không sai, sau này Yến Thân Vương phi chắc chắn sẽ lại đến tìm cậu, điều cậu cần nghĩ là sau này nên xử lý chuyện này thế nào, rốt cuộc có nên nói hết sự thật cho bà ta không, đây mới là điều cậu nên cân nhắc." Tô

Ngọc không giúp Yến Sóc mà ngược lại còn mở miệng nói.

Yến Sóc im lặng không nói, trong mắt mang theo chút mỉa mai: "Lúc tôi muốn nói cho bà ta biết thì bà ta nhất quyết không chịu nghe, bây giờ bà ta muốn nghe thì tôi lại không muốn nói nữa.

Các người nói xem có mỉa mai không?" Vương Cẩn Hòa gật đầu tán thành, quả thực rất mỉa mai.

Chuyện đó xảy ra mấy năm trước rồi. "Cậu biết chuyện này từ khi nào?" "Chắc khoảng chín năm trước, lúc đó chỉ có ông bà ngoại là đối tốt với tôi nhất, nên tôi thường xuyên qua đó.

Lần đó khi tôi qua, nhà ông bà ngoại đã bị tàn sát đẫm máu.

Tôi tìm rất lâu mới tìm được ông ngoại còn thoi thóp, ông kể lại sự việc cho tôi rồi bảo tôi rời đi, bảo tôi đừng báo thù cho họ, hãy sống cho thật tốt, cũng đừng tiết lộ bất kỳ thông tin nào về việc biết chuyện này." Yến Sóc thật sự cảm thấy ông ngoại mình quá ngu ngốc.

Tại sao lại làm chuyện như vậy.

Ông có biết làm vậy sẽ có kết quả gì không?

Người ta căn bản sẽ không để tâm đến những gì ông làm.

Hắn giấu chín năm rồi, kết quả cuối cùng vẫn bị chính Yến Thân Vương để lộ ra.

Hắn vốn tưởng rằng sau ngày hôm đó sẽ không bao giờ gặp lại người của Yến Thân Vương phủ nữa, ai ngờ điều hắn nghĩ chỉ là hắn nghĩ mà thôi.

Thời gian ngắn ngủi như vậy lại phải gặp mặt không nói, vừa gặp đã tặng cho hắn một món quà lớn như trời. "Ra là vậy, nhưng ông ngoại của cậu đúng là ngốc thật." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát rồi nói. "Họ không phải ngốc, họ là ngu xuẩn." Rõ ràng biết nói ra những thứ này sẽ có hậu quả gì, vẫn nói cho Yến Thân Vương.

Nếu họ giấu đi không nói gì cả, Yến Thân Vương căn bản sẽ không biết trong tay họ có một kho báu, thậm chí còn có cả chìa khóa vào cửa kho báu.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến một khả năng: "Không lẽ họ dùng thông tin này để thử lòng người đáng sợ đến mức nào sao?" "Cô đoán không sai, chỉ cần họ không nói, chuyện này sẽ không ai biết, cũng sẽ không rước họa sát thân cho họ." Nhưng họ vẫn nói.

Họ cho rằng Yến Thân Vương nể mặt con gái của họ sẽ không làm gì.

Chương 1710

Kết quả cuối cùng là Yến Thân Vương không những đã làm, mà còn khiến cho hơn một trăm người nhà họ, trong một đêm bị tàn sát đẫm máu. "Đứa trẻ nhỏ nhất mới năm tháng tuổi." Yến Sóc cười khổ nói.

Sắc mặt Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc thay đổi, nhỏ như vậy sao? "Các người nói xem Yến Thân Vương sao có thể ra tay được?" Sao gã có thể tàn nhẫn như vậy. "Trước lợi ích, không có gì là không thể ra tay." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Kiếp trước thậm chí còn chẳng có lợi ích, anh không phải cũng bị người ta đối xử như vậy sao?

Làm vậy thật quá bình thường.

Nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa biết anh chắc chắn đã nghĩ đến chuyện kiếp trước.

Cô đưa tay nắm lấy tay Tô Ngọc, im lặng an ủi.

Bất kể kiếp trước thế nào, bây giờ cuộc sống của anh đã rất tốt.

Không cần phải nghĩ đến những chuyện đã qua. "Anh nói đúng, nói cho cùng vẫn là do họ quá tin tưởng Yến Thân Vương." Nếu lúc đó họ đề phòng Yến thân vương một chút, không dùng lợi ích để thăm dò ông ta, thì sự việc đã không đến nông nỗi này.

Còn về Yến thân vương phi, hắn cũng không nói rõ được là tình cảm gì, chỉ có thể nói là có đôi chút phức tạp. "Bên phía Yến thân vương phi, anh định làm thế nào?" Tô Ngọc hỏi.

Dù sao Yến thân vương phi cũng là mẹ của hắn, tình cảm bao nhiêu năm nay, hắn cũng không thể thật sự không quan tâm chút nào được? "Đợi Yến thân vương đến rồi nói rõ một thể luôn." Tình hình bây giờ căn bản không thể nói được.

Bây giờ nói xong lát nữa vẫn phải nói lại, lãng phí thời gian của mình để làm gì chứ? "Xem ra anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." "Thật ra ngay từ đầu tôi đã biết có lẽ sẽ có một ngày những thứ này dùng được." Yến Sóc bất đắc dĩ nói. "Ồ?" Tô Ngọc tò mò nhìn Yến Sóc.

Yến Sóc khẽ thở dài: "Bất cứ chuyện gì, chỉ cần đã làm thì sẽ có dấu vết, dù giấu kỹ đến đâu, sớm muộn gì cũng có ngày bị phát hiện, trừ phi tất cả những người liên quan đến chuyện này đều chết hết, chứng cứ cũng hoàn toàn biến mất." Nếu không, muốn che giấu thật sự gần như là không thể.

Về điểm này, Tô Ngọc vô cùng tán đồng.

Đúng là như vậy.

Vương Cẩn Hòa cau mày: "Sao ông ta có thể giết cả nhà người ta, rồi vẫn chung sống với bà ấy ngần ấy năm được nhỉ?

Hơn nữa còn duy trì hình ảnh cặp vợ chồng tốt đẹp bao nhiêu năm." Nếu là người khác, chắc đã sớm bị sự cắn rứt, áy náy nhấn chìm rồi?

Nhưng Yến thân vương thì không, ông ta không những không như vậy, ngược lại còn sống cuộc sống hạnh phúc với con gái của người ta. "Chắc ông ta nghĩ rằng tất cả mọi người đã chết, ông ta không cần phải lo lắng về những chuyện này." Yến Sóc im lặng một lúc rồi mới trầm giọng nói.

Chỉ là không ngờ có một ngày Yến thân vương phi lại phát hiện ra những thứ mà ông ta bằng mọi giá muốn che giấu.

Vương Cẩn Hòa có chút không hiểu: "Cho dù muốn có được kho báu đó cũng không nhất thiết phải giết người chứ?

Dù sao họ cũng đã nói hết mọi chuyện cho ông ta rồi, lúc này chẳng phải nên là hai nhà cùng nhau lấy kho báu ra là được sao, cớ gì phải lấy đi mạng sống của hơn một trăm người." Vương Cẩn Hòa thật sự không hiểu được suy nghĩ của Yến thân vương.

Hai nhà hợp tác để có được mọi thứ, chẳng phải như vậy sẽ tốt hơn sao?

Sao đến chỗ Yến thân vương lại trở nên khác biệt? "Chỉ muốn nuốt trọn một mình thôi, nhưng lại lo họ sẽ nói hết mọi chuyện ra, nên đã chọn cách giết người diệt khẩu." Đã làm thì làm cho trót, chỉ có người chết mới có thể giữ bí mật hoàn toàn.

Đây là điều họ hiểu rõ nhất. "Anh nói đúng." Tiền bạc thật sự tốt đến vậy sao?

Khiến một người có thể ra tay với cả gia đình của người mình yêu.

Thấy tâm trạng của Vương Cẩn Hòa có vẻ không tốt, Tô Ngọc cau mày nói: "Em đang tức giận à?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Tức giận thì không đến nỗi, em chỉ đang nghĩ tại sao thôi?

Tiền bạc thật sự khiến con người ta điên cuồng đến vậy sao?" Cho dù họ có được số tiền mà cả đời cũng không tiêu hết, cô cũng không cảm thấy cuộc sống của họ có gì thay đổi.

Cô đến đây kiếm tiền thế nào, bây giờ vẫn thế ấy.

Ngay cả Tô Ngọc và các con cũng vậy. "Tiền không phải đủ tiêu là được rồi sao?

Có thể mua những thứ mình thích, có một khoản thu nhập cố định, sống cuộc sống mà mình mong muốn, đó chẳng phải là cuộc sống hoàn hảo nhất rồi sao?" Vương Cẩn Hòa khó hiểu hỏi. "Nếu chỉ vì muốn tiền của mình nhiều hơn một chút, em có thể hiểu được, dù sao cũng không ai chê tiền mình nhiều.

Nhưng tiền đó cũng phải có được bằng thủ đoạn chính đáng chứ?

Ông ta vì để có được kho báu này mà giết hơn một trăm người, nhỏ nhất mới năm tháng tuổi, điều này em thật sự không thể hiểu nổi." Có quyền có thế là có thể không coi mạng người khác là mạng người sao?

Một đứa trẻ mới năm tháng tuổi thì biết gì?

Vậy mà ông ta cũng không thể tha cho. "Hoàng huynh là Hoàng thượng, theo lý mà nói, quyền sinh sát trong tay huynh ấy còn lớn hơn, nhưng Hoàng huynh khi đối mặt với những đứa trẻ vô tội đều sẽ chọn tha mạng cho chúng, người không đáng giết tuyệt đối sẽ không giết.

Huynh ấy cũng đã xử lý rất nhiều gia tộc, nhưng chưa bao giờ làm hại người vô tội." Vương Cẩn Hòa cúi đầu lẩm bẩm.

Mà Yến thân vương lại ra tay với chính gia đình nhạc phụ đã luôn ủng hộ mình.

Lúc động thủ, ông ta không cảm thấy cắn rứt lương tâm sao?

Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa luôn kính sợ sinh mệnh, nên những người cô có thể tha thì đều sẽ tha.

Bây giờ bị Yến thân vương làm cho một trận, tất cả những gì cô làm đều trở nên vô ích.

Anh vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nhẹ giọng nói: "Tiểu Hòa, chúng ta có thể không quản được người khác làm gì, nhưng chúng ta có thể quyết định cách xử lý chuyện này.

Đừng tức giận nữa, được không?" "Nếu em thật sự tức giận, sau này anh đánh Yến thân vương một trận để trút giận cho em, được không?" Vương Cẩn Hòa vốn dĩ tâm trạng không tốt, nhưng nghe Tô

Ngọc nói vậy thì lại bật cười.

Cô lườm Tô Ngọc một cái, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Ông ta làm hại đâu phải người nhà em, anh trút giận cho em làm gì?" "Chẳng phải anh thấy em không vui sao?" Vợ đã không vui rồi, anh còn quan tâm Yến thân vương thế nào làm gì?

Vương Cẩn Hòa cuối cùng cũng cười, Yến Sóc cũng biết Tô Ngọc coi trọng Vương Cẩn Hòa đến mức nào.

Chương 1711

Chẳng trách có người nói đắc tội với Ngọc Vương cũng đừng đắc tội với Ngọc Vương phi.

Nếu mà đắc tội với Ngọc Vương phi, cái mạng này còn muốn giữ không?

Lúc Yến thân vương và Yến Ngọc Tuân đến nơi, Yến thân vương phi đã gầy đi cả một vòng, người cũng tiều tụy đi rất nhiều.

Đây là lần đầu tiên Yến Ngọc Tuân thấy mẹ mình thảm hại như vậy. "Mẹ, mẹ sao thế?

Sao lại gầy đi nhiều vậy?" "Phu nhân, chúng ta có chuyện gì về nhà rồi nói, được không?" Yến thân vương nhìn thấy dáng vẻ này của bà, sự hối hận trong lòng lan ra vô hạn.

Ban đầu ông ta không nên đưa ra lựa chọn như vậy.

Yến thân vương phi ngẩng đầu nhìn Yến thân vương, trong mắt tràn đầy hận thù.

Sự căm hận đó dường như muốn giết chết Yến thân vương ngay lập tức.

Ánh mắt đó, Yến thân vương thấy được, Yến Ngọc Tuân đứng bên cạnh cũng thấy được.

Nhưng cậu lại cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Mẹ sao lại đột nhiên đối xử với cha như vậy?

Cậu quay đầu nhìn Yến thân vương bên cạnh, ông không nói gì, chỉ định bước tới ôm lấy Yến thân vương phi.

Yến thân vương phi đưa tay đẩy ông ta ra: "Cút ngay, đừng đụng vào ta." "Nương tử, nàng bình tĩnh một chút, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, nàng đừng tự làm hại mình." Yến thân vương chỉ còn lại yêu cầu nhỏ nhoi này.

Yến thân vương phi nhìn dáng vẻ lo lắng của ông ta, phá lên cười ha hả.

Tiếng cười đó mang theo sự điên cuồng, cũng mang theo oán hận dành cho ông ta. "Ta ra sao thì có liên quan gì đến ngươi?

Sao ngươi lại ghê tởm như vậy." Rốt cuộc ông ta dùng tâm trạng gì để nói với mình những lời này?

Chẳng lẽ ông ta không cảm thấy ghê tởm sao?

Cơ thể Yến thân vương cứng đờ, nhìn vợ mình: "Chuyện này ta có thể giải thích với nàng." "Giải thích cái gì?

Giải thích ngươi đã làm thế nào để gia tộc ta bị diệt vong sao?

Hay là giải thích ngươi ngay cả một đứa trẻ năm tháng tuổi nhà ta cũng không tha?" Yến thân vương phi nhìn Yến thân vương, chất vấn từng chữ một.

Yến Ngọc Tuân kinh ngạc nhìn Yến thân vương phi, sau đó quay đầu nhìn Yến thân vương, những gì mẹ nói không phải là thật chứ?

Chuyện nhà ngoại bị diệt môn lại có liên quan đến cha?

Sao có thể?

Nuốt nước bọt, tâm trạng Yến Ngọc Tuân có chút căng thẳng, lúc nói chuyện giọng cũng run rẩy: "Mẹ, đây không phải là thật, đúng không?" Cha yêu thương mẹ như vậy, sao có thể vì những chuyện này mà làm tổn thương mẹ?

Hơn nữa còn khiến cả nhà ngoại bị diệt tộc.

Yến thân vương phi nhìn Yến Ngọc Tuân, cậu không giống cha mẹ mà lại giống anh trai của bà hơn.

Yến thân vương phi đi đến bên cạnh Yến Ngọc Tuân, đưa tay sờ mặt cậu: "Mỗi lần nhìn thấy con, mẹ lại nhớ đến cậu của con, con và cậu út của con trông giống hệt nhau." Anh trai của bà khi đó, cũng tràn đầy khí phách như vậy. "Mẹ..." "Mẹ vẫn luôn nghĩ tại sao bao nhiêu năm trôi qua, kẻ sát hại ông ngoại con và mọi người lại không có chút tin tức nào, mẹ đã nghĩ có phải chúng trốn quá kỹ, có phải chúng đã thay hình đổi dạng, nhưng mẹ chưa bao giờ nghĩ rằng kẻ thù của mẹ lại chính là người chung chăn chung gối với mình." Yến thân vương phi nói những lời này với giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Sự bình tĩnh đó khiến Yến thân vương có chút hoảng sợ: "Nguyệt Lan, ta có thể đền tội cho nàng, nàng muốn làm gì cũng được, đừng như vậy có được không?" Ông ta lo vợ mình nghĩ quẩn, sẽ làm ra chuyện khiến ông ta phải hối hận.

Trịnh Nguyệt Lan nhìn Yến thân vương, trong lòng ghê tởm đến cực điểm. "Ngươi đã giết cha mẹ, anh chị, cháu trai cháu gái của ta, tại sao không giết luôn cả ta?

Bao nhiêu năm nay đóng kịch cùng ta, một mặt giả vờ rất nghiêm túc tìm hung thủ giết người, một mặt ngươi chính là hung thủ, ngươi có phải rất đắc ý không?" "Nhìn ta vì cái chết của người nhà mà suy sụp, nhìn ta cả đêm không ngủ được, ngươi có phải rất đắc ý không?" Trịnh Nguyệt Lan hỏi từng chữ một.

Giọng nói bình tĩnh này khiến Yến thân vương rất sợ hãi. "Nguyệt Lan, nàng đừng như vậy." "Đừng như thế nào?" "Lúc ngươi làm vậy có nghĩ đến ta không?" Trịnh Nguyệt Lan nhìn Yến thân vương hỏi.

Nhưng rất nhanh lại tự phản bác lời mình: "Không đúng, ngươi chắc hẳn không nghĩ đến ta, chỉ cần ngươi thật sự yêu ta, ngươi sẽ không động thủ với người nhà của ta, ngươi sẽ không giết hơn một trăm người nhà ta." Yến thân vương không ngừng lắc đầu, trong lòng ông ta có Trịnh Nguyệt Lan.

Trịnh Nguyệt Lan là người ông ta yêu nhất.

Yến Ngọc Tuân cả người ngây dại, cha không phản bác, có nghĩa là những chuyện này đều là thật. "Ta thật ngốc, chín năm trước Yến Sóc đã nhắc nhở ta rồi, lúc đó ta còn nói với ngươi là nó toàn nói với ta những lời khó hiểu, lúc đó ngươi có phải cảm thấy ta rất ngu xuẩn không?" Trịnh Nguyệt Lan nhìn Yến thân vương hỏi.

Sắc mặt Yến Ngọc Tuân lập tức thay đổi: "Lão nhị cũng biết chuyện này?" Sao nó lại biết chuyện này?

Đây không phải chuyện đùa. "Ta muốn đi tìm Yến Sóc, ta muốn biết năm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Trịnh Nguyệt Lan lẩm bẩm.

Yến thân vương vội vàng bước tới ôm lấy Trịnh Nguyệt Lan: "Chúng ta đừng quan tâm chuyện này nữa được không?

Chúng ta vẫn sống tốt như trước đây, sau này ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng, nàng tin ta đi." Bù đắp?

Trịnh Nguyệt Lan cười đến điên dại. "Bù đắp?

Ngươi lấy gì bù đắp cho ta?

Ngươi bù đắp, hơn một trăm người nhà ta có thể sống lại được không?

Cháu trai mới năm tháng tuổi của ta có thể sống lại được không?" Giữa họ có hơn một trăm mạng người.

Chỉ cần nghĩ đến việc bà đã chung sống với kẻ thù của mình suốt chín năm, bà đã thấy toàn thân lạnh toát. "Ta..." Ông ta có thể bù đắp cho Trịnh Nguyệt Lan mọi thứ, duy chỉ không thể làm cho người nhà họ Trịnh sống lại.

Trịnh Nguyệt Lan không để ý đến ông ta, quay người rời đi, thân hình vô cùng gầy gò, đi đứng cũng có chút lảo đảo, dường như giây tiếp theo sẽ ngã xuống đất.

Yến Ngọc Tuân nhìn Yến thân vương bên cạnh: "Cha, những gì mẹ nói đều là thật sao?" Sự thật đã bày ra trước mắt, nhưng cậu vẫn muốn hỏi đây rốt cuộc có phải là thật không.

Yến thân vương không nói gì, chuyện này có thật hay không, chỉ có chính ông ta mới biết.

Dù ông ta không trả lời, Yến Ngọc Tuân cũng đã hiểu ra.

Chương 1712

Cái chết của cả nhà ngoại đều do một tay ông ta gây nên. "Tại sao?" Yến Ngọc Tuân tức giận chất vấn.

Tại sao lại đối xử với nhà ngoại như vậy, tại sao lại đối xử với mẹ như vậy? "Cha thật sự khiến con cảm thấy quá đáng sợ." Yến Ngọc Tuân thấy ông ta không nói một lời, giận dữ nói.

Chẳng trách trạng thái của mẹ lại tệ như vậy.

Chẳng trách mẹ trước khi đến đây tìm Yến Sóc còn nổi giận đập phá thư phòng của cha.

Chẳng trách khi ông ta biết những chuyện này lại vội vàng như vậy.

Ông ta không phải lo lắng cho sự an toàn của mẹ, mà là lo lắng mẹ biết được tất cả mọi chuyện sao?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Yến Ngọc Tuân đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt.

Yến Ngọc Tuân không để ý đến Yến thân vương, đuổi theo Trịnh Nguyệt Lan.

Cậu lặng lẽ đi theo sau, bảo vệ sự an toàn cho mẹ mình.

Yến thân vương suy sụp đứng đó, ông ta biết hôm nay mọi chuyện đều không thể hòa giải được nữa.

Ông ta không thể làm cho người nhà họ Trịnh sống lại.

Giữa họ quả thực có hơn một trăm mạng người.

Trong mắt Yến thân vương tràn đầy vẻ đau khổ.

Ông ta hối hận rồi.

Ban đầu không nên vì kho báu mà giết hết người nhà họ Trịnh.

Nhưng bây giờ dù có hối hận thế nào cũng vô dụng.

Dù sao đi nữa, sau này cũng phải có một kết thúc.

Lau mặt, Yến thân vương cũng đi theo đến chỗ của Yến Sóc.

Nghe thông báo, Tô Ngọc không hề bất ngờ, nhìn Yến Sóc bên cạnh: "Gặp không?" "Gặp đi, nếu tôi không gặp, họ sẽ không rời đi." Sự cố chấp của Trịnh Nguyệt Lan đối với một việc đáng sợ đến mức nào, Yến Sóc đã tận mắt chứng kiến.

Nếu lúc này hắn không quan tâm đến Yến thân vương phi, bà ta rất có thể sẽ tiếp tục đến gây phiền phức. "Cho người vào." Nhìn thấy ba người bước vào, Yến Sóc không chút ngạc nhiên. "Các người đến rồi." "Ngươi biết những gì." Trịnh Nguyệt Lan nhìn chằm chằm Yến Sóc, những chuyện nó biết chắc chắn rất nhiều.

Nhiều hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Yến Sóc cười cười: "Tôi biết gì phụ thuộc vào bà muốn biết gì." "Ta muốn biết cái chết của tất cả mọi người nhà họ Trịnh, nguyên nhân năm đó ngươi nhắc nhở ta là gì, tại sao sau này ngươi lại không nói cho ta nữa." Trịnh Nguyệt Lan hỏi.

Yến Sóc đối với ba câu hỏi này chỉ nhún vai: "Bà đã tìm đến tận đây, cái chết của mọi người nhà họ Trịnh chắc hẳn bà đã đoán được rồi.

Nguyên nhân tôi nhắc nhở bà là không muốn bà bị kẻ thù của mình lừa gạt.

Tại sao sau này không tiếp tục nói cho bà, là vì bà vốn không nghe, nghe rồi bà cũng không tin, nói mấy lần bà đều cảm thấy tôi khó hiểu.

Đã như vậy, tại sao tôi còn phải nói cho bà?" Để Trịnh Nguyệt Lan tiếp tục ghét bỏ hắn sao?

Chuyện này hắn không muốn làm.

Trịnh Nguyệt Lan nhìn chằm chằm Yến Sóc, những chuyện này quả thực là bà đã làm. "Rõ ràng ngươi có thể nói thẳng với ta." Trịnh Nguyệt Lan suy sụp nhìn Yến Sóc.

Rõ ràng có thể nói thẳng, tại sao phải vòng vo tam quốc như vậy? "Tôi đã hứa với ông ngoại là không nói cho bà, vì ông hy vọng bà có thể sống tốt với Yến thân vương, vì đó là người bà thích, ông cũng không muốn bà sống trong thù hận." Đối với sự chất vấn của Trịnh Nguyệt Lan, Yến Sóc có chút bất mãn, bà ta có tư cách gì mà chất vấn hắn?

Nói cho cùng, ông ngoại và mọi người chết cũng là vì Trịnh Nguyệt Lan. "Ngươi đã gặp ông ngoại của ngươi?" Người hỏi câu này là Yến thân vương.

Nếu nó thật sự đã gặp lão gia tử nhà họ Trịnh, vậy thì việc Yến Sóc biết tất cả những điều này dường như có thể hiểu được.

Trịnh Nguyệt Lan bị lời nói của Yến Sóc đả kích, lùi lại một bước, Yến Ngọc Tuân vội vàng đỡ lấy bà. "Gặp rồi, vào buổi sáng ngày thứ hai sau khi nhà họ Trịnh bị tắm máu, tôi đến tìm ông ngoại, vừa vào đã thấy mọi người đều đã chết, tôi tìm rất lâu mới tìm được ông ngoại còn thoi thóp một hơi, lúc đó ông ngoại bảo tôi rời đi, bảo tôi đừng nói tất cả mọi chuyện cho bà, còn dặn dò tôi nhất định phải giả vờ như không biết gì." Thực ra ông ngoại vẫn muốn hắn biết, đương nhiên tiền đề là trong trường hợp Yến thân vương đối xử không tốt với Trịnh Nguyệt Lan.

Sau khi người nhà họ Trịnh chết, Yến thân vương đối xử với Trịnh Nguyệt Lan vô cùng tốt.

Tốt đến mức khiến người ta ghen tị.

Chỉ là sự tốt đẹp này một chút cũng không thuần túy.

Không những không thuần túy mà còn là do hơn một trăm mạng người nhà họ Trịnh dùng tính mạng của mình đổi lấy. "Ông lo tôi biểu hiện ra là biết chuyện nhà họ Trịnh, cuối cùng sẽ bị diệt khẩu." Yến Sóc nói thẳng không kiêng dè.

Lúc đó lão gia tử lo lắng nhất chính là điều này. "Ông ngoại lo cho sự an toàn của tôi, cũng sợ bà vì báo thù mà bất chấp tất cả, khiến bà mất đi cả mạng sống cuối cùng, nên không cho tôi nói, bảo tôi nhất định phải rời đi trước khi bị người khác phát hiện." Yến Sóc bình tĩnh kể lại thông tin lúc đó.

Trịnh Nguyệt Lan mở miệng muốn hỏi điều gì đó, nhưng lại không dám hỏi, bà sợ kết quả hỏi ra không phải là điều mình muốn. "Bà có phải muốn biết về cái chết của họ không?

Bị người mình tin tưởng đâm sau lưng, bà nghĩ cuối cùng họ sẽ ra sao?" Yến Sóc khẽ cười.

Chỉ là tiếng cười đó có chút bi thương. "Mợ út không phải bị người ta giết, mà là tự sát.

Một người phụ nữ trong tình huống đó chọn tự sát, bà nói xem là vì sao?" Yến Sóc nhìn Trịnh Nguyệt Lan hỏi. "Bà có biết tại sao nhà họ Trịnh lại nói cho Yến thân vương về kho báu không?" Những điều này hắn cũng biết.

Tô Ngọc nghe Yến Sóc nói xong thì cau mày, có lẽ mợ út của Yến Sóc trông xinh đẹp, khiến có kẻ nảy sinh ý nghĩ không nên có.

Yến thân vương không dám tin nhìn Yến Sóc: "Không thể nào." "Có gì mà không thể?

Chương 1713

Nhiều người như vậy, nhìn thấy một người phụ nữ xinh đẹp sắp chết, ngươi nói những kẻ lâu ngày ở trong quân doanh sẽ làm gì?

Đặc biệt là dưới trướng ngươi có những kẻ còn háo sắc như vậy, mợ út xinh đẹp đến mức nào các ngươi đều biết." Nếu bị một nhát kiếm giết chết, mợ út mắt cũng sẽ không chớp một cái, chỉ cần có thể ở bên cậu út là đủ.

Thế nhưng cái chết của mợ út lại bi thảm đến vậy.

Nếu bà ấy không tự sát, bà ấy sẽ bị làm nhục. "Các người có biết không, cùng tự sát còn có những cô nương trẻ đẹp nhà họ Trịnh, lúc đó họ không chết, cuối cùng sẽ bị đối xử như kỹ nữ trong quân.

Sự kiêu hãnh của tiểu thư nhà họ Trịnh khiến họ không muốn sống một cách nhục nhã như vậy.

Yến thân vương, đây chính là chuyện mà người dưới trướng của ngươi đã làm ra." Yến Sóc nhìn Yến thân vương nói.

Yến thân vương còn muốn nói gì đó, thì bị một tiếng bạt tai cắt ngang.

Trịnh Nguyệt Lan dùng hết sức lực tát Yến thân vương mấy cái: "Tại sao?" "Cha mẹ, anh trai ta họ đối xử với ngươi không tốt sao?

Tại sao ngươi lại làm như vậy?" Khi biết tin người nhà qua đời, bà không suy sụp.

Khi nghe Yến Sóc kể lại mọi chuyện ngày xưa bà cũng không suy sụp, nhưng khi nghe Yến Sóc nói về nguyên nhân cái chết của chị dâu và cháu gái mình, Trịnh Nguyệt Lan hoàn toàn sụp đổ.

Chị dâu của bà là một người kiêu hãnh như vậy, lại chết như thế, lúc đó chị ấy chắc hẳn đã hận biết bao.

Có phải là đang hận người em chồng này đã dẫn sói vào nhà không?

Hận người bà yêu đã hại chết tất cả bọn họ. "Ta... ta không biết." Yến thân vương khàn giọng nói.

Ông ta thật sự không biết người dưới trướng sẽ làm chuyện như vậy.

Yến Sóc khẽ cười: "Ngươi đương nhiên không biết.

Ông ngoại và mọi người vốn dĩ có thể không cần nói cho ngươi biết chuyện kho báu, nhưng vì nghĩ cho Yến thân vương phi nên họ đã chọn nói cho ngươi, vì họ tin tưởng ngươi sẽ không làm gì họ.

Chỉ tiếc là ngươi đã phụ lòng tin của họ, và sự tin tưởng đó cũng đã mang đến cho họ tai họa diệt vong." Ánh mắt Trịnh Nguyệt Lan hoảng hốt nhìn Yến Sóc: "Cha có để lại gì cho ta không?" "Đây là thư ông để lại cho bà, ông nói với tôi, trừ khi cần thiết, không được đưa cho bà." Đó là một bức huyết thư được viết trên mảnh vải xé từ quần áo.

Nét chữ trên đó đã khô lại, dù vậy vẫn có thể ngửi thấy mùi máu tanh.

Nhìn nội dung trên đó, Trịnh Nguyệt Lan đau đớn gào thét.

Huyết thư viết rằng, cho dù biết được toàn bộ sự thật, cũng hãy sống cho tốt.

Sống ư?

Sau khi biết những chuyện này, cha bảo bà phải sống thế nào?

Trịnh Nguyệt Lan đưa tay tát mạnh vào mặt mình một cái: "Cha, con biết sai rồi." Bà không nên thích Yến thân vương, không nên gả cho ông ta.

Nếu ngay từ đầu bà và Yến thân vương không ở bên nhau, người nhà của bà bây giờ có phải vẫn còn sống không?

Yến thân vương thấy bà như vậy, vội vàng bước tới ngăn Trịnh Nguyệt Lan lại: "Nàng đừng như vậy." Trịnh Nguyệt Lan đưa tay đẩy Yến thân vương ra: "Là ngươi đã giết người nhà của ta." "Ta biết sai rồi, lúc đó ta đã hối hận rồi, ta..." Yến thân vương lắp bắp muốn giải thích.

Nhưng lúc này Trịnh Nguyệt Lan đã không muốn nghe ông ta nói nữa. "Ngươi câm miệng cho ta, bây giờ ngươi nói lời nào ta cũng không tin." "Nguyệt nhi, nàng phải làm thế nào mới có thể tha thứ cho ta." "Ngươi đi chết đi." Yến thân vương tuy biết bà sẽ trả lời như vậy, nhưng khi thật sự nghe thấy, trong lòng ít nhiều vẫn có chút khó chịu. "Được." Nếu cái chết của ông ta có thể khiến Trịnh Nguyệt Lan sống tiếp, vậy thì ông ta đi chết là được.

Cầm lấy con dao găm, ông ta đâm mạnh vào ngực mình.

Nhưng khi con dao sắp chạm tới, Trịnh Nguyệt Lan đã nắm lấy tay ông ta, đâm mạnh vào vị trí tim của mình.

Lúc sắp chết, Yến thân vương chưa từng sợ hãi, ông ta đã sớm đáng chết rồi.

Nhưng bây giờ ông ta thật sự sợ hãi. "Tại sao nàng lại làm vậy?

Chẳng phải nàng muốn ta chết sao?" "Đừng làm bẩn... con đường luân hồi của cha mẹ ta, ngươi... không xứng." Trịnh Nguyệt Lan nhìn Yến thân vương, oán hận nói. "Ta sẽ không bao giờ tha thứ cho ngươi." Trịnh Nguyệt Lan quay đầu nhìn Yến Ngọc Tuân, vẫy tay với cậu.

Yến Ngọc Tuân vội vàng đến bên cạnh Trịnh Nguyệt Lan: "Mẹ, mẹ sao rồi?" "Ngọc Vương, cầu xin ngài cứu mẹ tôi." Bên cạnh Ngọc Vương có nhiều đại phu giỏi như vậy, chắc chắn sẽ không sao.

Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi và Nam Kiều bên cạnh.

Hai người bất đắc dĩ chỉ có thể đến kiểm tra cho Trịnh Nguyệt Lan, kết quả kiểm tra không tốt chút nào.

Bạch Khởi lắc đầu.

Nam Kiều gãi đầu nói: "Ngọc ca ca, không phải chúng ta không muốn cứu bà ấy, mà là bà ấy đâm quá nặng, tim đã bị đâm thủng rồi." Chuyện này họ căn bản không có cách nào.

Yến Ngọc Tuân ngơ ngác nhìn Nam Kiều: "Sao lại..." "Bà ấy không muốn sống nữa." Nam Kiều rối rắm nói.

Người này thật sự không muốn sống nữa.

Nếu không cũng sẽ không ra tay nặng với mình như vậy. "Bỏ cuộc đi." "A Tuân, con là anh cả, hãy chăm sóc tốt cho các em và các con, sau này... sau này cứ sống một cuộc sống... bình thường đi." Trịnh Nguyệt Lan nhìn Yến Ngọc Tuân, gắng gượng nói. "Mẹ, mẹ sẽ không sao đâu." "Mẹ không sao... chỉ là phải đi...

đền tội với ông ngoại con thôi." Nói xong, Trịnh Nguyệt Lan quay đầu nhìn Yến Sóc, trong mắt tràn đầy áy náy: "Xin lỗi, những năm nay là ta sai rồi." Bà không nên đối xử với Yến Sóc như vậy, tất cả đều là lỗi của bà.

Yến Sóc im lặng không nói gì, trong mắt Trịnh Nguyệt Lan tràn đầy thất vọng: "Con không... tha thứ cho ta cũng là đáng, dù sao ta...

Chương 1714

đối với con mà nói, không phải là một người mẹ tốt." Trịnh Nguyệt Lan chỉ muốn xin lỗi Yến Sóc, còn việc hắn có tha thứ hay không đã không còn quan trọng nữa.

Yến thân vương ôm lấy Trịnh Nguyệt Lan, khóc không thành tiếng.

Tại sao lại như vậy. "Thích ngươi, ta chưa bao giờ hối hận, nhưng bây giờ ta hối hận rồi.

Hãy sống cho tốt, đừng đến làm bẩn con đường luân hồi của người nhà họ Trịnh của ta, chết cùng ta... ngươi không xứng." Trịnh Nguyệt Lan kích động nói.

Máu trong miệng không ngừng trào ra.

Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi và mọi người, bảo họ nghĩ cách. "Ngọc ca, nếu không đâm trúng tim chúng ta vẫn còn cách, nhưng bà ấy không chỉ đâm xuyên tim mình, mà còn không có ý chí cầu sinh.

Cho dù chúng ta có giữ lại cho bà ấy một hơi thở, đối với bà ấy mới là sự tàn nhẫn thật sự." Bạch Khởi bất đắc dĩ nói.

Nếu có thể cứu, họ chắc chắn sẽ cứu.

Nhưng Trịnh Nguyệt Lan đã mất hết ý chí cầu sinh.

Trong tình huống này, họ căn bản không cứu được.

Một người một lòng muốn chết, họ không thể cứu.

Tô Ngọc không nói thêm gì nữa, chỉ nhìn Yến thân vương và những người khác.

Lời của Bạch Khởi và mọi người Yến thân vương đã nghe thấy, không ngờ Nguyệt nhi lại muốn rời xa ông ta đến vậy.

Đưa tay nâng mặt Trịnh Nguyệt Lan, Yến thân vương đau khổ nói: "Ta biết sai rồi, xin lỗi." Nếu biết có một ngày sẽ trở thành thế này, ông ta nhất định sẽ không động thủ với người nhà họ Trịnh.

Ông ta muốn tất cả chỉ là để bảo vệ người mình yêu.

Nhưng cuối cùng, người ông ta yêu lại bị chính ông ta hại chết. "A Tuân, sau này đừng nuông chiều Phi Phi nữa, nó... nó nên học cách trưởng thành rồi." "Vâng." Trịnh Nguyệt Lan nở một nụ cười không ra nụ cười, ánh mắt bắt đầu tan rã.

Rất nhanh liền tắt thở.

Cơ thể Yến thân vương cứng đờ, ông ta ôm Trịnh Nguyệt Lan đứng dậy, lúc đứng lên suýt chút nữa ngã xuống, được Yến Ngọc Tuân đỡ lấy.

Đối với người cha này, cậu có cảm xúc phức tạp.

Nếu không phải cha làm ra chuyện như vậy, mẹ cũng sẽ không thế này.

Cậu không biết bây giờ mình có tâm trạng gì đối với Yến thân vương.

Yến thân vương ôm Trịnh Nguyệt Lan rời đi, lúc Yến Ngọc Tuân rời đi, cậu nhìn Yến Sóc: "Ngươi... không về tiễn mẹ lần cuối sao?" "Không." Giọng Yến Sóc rất nhẹ.

Nếu không phải Yến Ngọc Tuân thính lực tốt, căn bản không nghe thấy Yến Sóc đang nói gì.

Yến Ngọc Tuân dừng bước một chút: "Được, bảo trọng." "Ừ, các người cũng vậy." Đây có lẽ là lần anh em họ nói chuyện bình tĩnh nhất.

Chỉ là không ngờ lại trong hoàn cảnh như vậy.

Yến Ngọc Tuân đi theo Yến thân vương.

Tô Ngọc nhìn hắn nói: "Nếu anh muốn đi thì có thể đi, tôi cũng không phải người không biết điều như vậy." Yến Sóc cười lắc đầu: "Không cần đâu." Như vậy tốt hơn.

Hắn không muốn sau này lại bị cuốn vào chuyện của Yến thân vương phủ nữa.

Như vậy rất tốt.

Yến Sóc nghĩ đến chuyện gì đó, nhìn Tô Ngọc nói: "Tôi muốn đi đón một người về ở cùng tôi, được không?" Tô Ngọc nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc nhìn Yến Sóc: "Đứa con của cậu anh vẫn còn sống?" Tô Ngọc đang nói đến đứa trẻ năm tháng tuổi đó. "Ừ, nó bị ông ngoại giấu trong tầng lửng của gác mái, ông ngoại bảo tôi không được để bất kỳ ai biết nó còn sống, cũng không được nói cho nó biết bất cứ điều gì về nhà họ Trịnh." Yến Sóc cay đắng nói.

Những năm nay hắn cẩn thận nuôi nấng huyết mạch cuối cùng của nhà họ Trịnh.

Sợ bị họ biết nên không dám thường xuyên đến thăm đứa trẻ.

Bây giờ sợi dây thân duyên cuối cùng giữa hắn và Yến thân vương phủ đã bị cắt đứt, hắn cũng nên đón đứa trẻ này về rồi.

Dù sao cuộc sống hiện tại của mình cũng khá ổn định.

Có thể chăm sóc tốt cho cậu nhóc đó. "Vậy đứa trẻ đã chết đó..." "Đó là con của một người thiếp, chỉ là đứa trẻ này Yến thân vương không biết, hai đứa trẻ trông giống nhau, tháng tuổi cũng tương đương, nên không ai nghi ngờ có phải là thật không." Đây cũng hoàn toàn là một sự trùng hợp.

Dù sao có thể sống sót một đứa trẻ, còn có thể lưu lại một huyết mạch cũng là chuyện tốt. "Anh đón về đi, nhà nhiều trẻ con cũng không lo gì." Tô Ngọc nghĩ, nuôi thêm một đứa trẻ cũng không sao.

Sau này còn có thể giúp đỡ Hoằng Nghị và các cháu nữa. "Đa tạ." "Không cần khách sáo." Nếu biết đứa trẻ năm tháng tuổi này còn sống, Tiểu Hòa nhất định sẽ rất vui?

Sau này sẽ đi nói cho Tiểu Hòa biết chuyện này.

Yến Sóc nói với Tô Ngọc một tiếng rồi cưỡi ngựa rời đi, định đi đón em trai về ở cùng.

Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Hai ngày nay tinh thần của Vương Cẩn Hòa vẫn không tốt lắm.

Anh bước qua, vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng nói: "Tiểu Hòa, anh nói cho em một tin tốt, em có muốn nghe không?" Vương Cẩn Hòa tỏ ra không hứng thú, cau mày nói: "Lúc này còn có tin tốt gì nữa?" "Đứa trẻ năm tháng tuổi nhà ông ngoại của Yến Sóc vẫn còn sống." Vương Cẩn Hòa đột ngột quay đầu nhìn Tô Ngọc, kinh ngạc hỏi: "Đây là thật sao?" "Là thật, Yến Sóc đã nuôi đứa trẻ lớn rồi, sau này còn muốn đón về ở cùng.

Anh ấy nói đứa trẻ bị ông ngoại giấu trong gác mái, còn đứa trẻ đã chết là con của một người thiếp, đứa trẻ đó và đứa con của nhà cậu út Yến Sóc bằng tuổi nhau, trẻ con trông cũng khá giống, nên không ai nghĩ nhiều." Vương Cẩn Hòa không ngờ lại như vậy, tuy có một đứa trẻ sống sót, nhưng cũng có một đứa trẻ năm tháng tuổi đã chết, và tất cả những điều này đều là tội nghiệt do Yến thân vương gây ra. "Dù sao nhà họ Trịnh vẫn còn một tia huyết mạch tồn tại, sau này theo Yến Sóc nó sẽ sống rất tốt, sẽ thay thế phần của nhà họ Trịnh mà sống tiếp, em nói có phải không?" Vương Cẩn Hòa bỗng nhiên thông suốt, đúng vậy, dù sao chỉ cần còn có người sống sót chính là chuyện tốt.

"Anh nói đúng, sau này chúng ta có phải về rồi không?

Còn chuyện thân sự của Yến Sóc chắc phải lùi lại một thời gian rồi nhỉ?

Chương 1715

Dù sao mẹ của anh ấy cũng vừa qua đời." Mặc dù Yến Sóc không về tiễn Trịnh Nguyệt Lan, nhưng Trịnh Nguyệt Lan vẫn là mẹ của hắn. "Ừ, chuyện này quả thực phải nói với bên Bạch Tiểu một tiếng." Tô Ngọc tán thành nói.

Mà chuyện này không cần Tô Ngọc và họ phải lo lắng, Bạch Khởi đã nói cho Bạch Tiểu rồi. "Mẹ của Yến Sóc qua đời, hai người có lẽ không thể thành thân ngay được." Bạch Khởi đơn giản nói qua sự tình.

Bạch Tiểu gật đầu: "Cái này không vấn đề." Cô rất hài lòng với Yến Sóc, chẳng qua chỉ là ba năm thôi, cô vẫn đợi được.

Cha của Bạch Tiểu thấy con gái như vậy cũng cho rằng đây là điều nên làm.

Sau khi Bạch Khởi rời đi, hai vợ chồng mới nhìn Bạch Tiểu: “Con nghĩ kỹ chưa?” “Cha, mẹ, con nghĩ kỹ rồi.

Chúng ta vừa mới đính hôn không lâu, nếu vì mẹ anh ấy qua đời mà chúng ta chọn từ hôn, vậy chúng ta thành loại người gì chứ?” Hai vợ chồng nhìn nhau, cười rồi gật đầu: “Con nói đúng, trong lòng con biết là được.” “Vâng.” Sau khi Yến Thân vương đưa Trịnh Nguyệt Lan về vương phủ, ông bắt đầu chuẩn bị tang lễ.

Cái chết của Trịnh Nguyệt Lan là một cú sốc lớn đối với Yến Ngọc Tiêu và Yến Phi Phi.

“Mẹ vì sao lại chết?” Yến Thân vương không để ý đến tiếng gào thét của Yến Phi Phi, cả người ông trông như một cái xác không hồn.

“Đợi mẹ con hạ táng xong, cha sẽ ở lại bên mộ, sau này vương phủ giao lại cho con.” Yến Thân vương nhìn Yến Ngọc Tuân nói.

“Cha… chẳng lẽ cha định đi theo mẹ sao?” “Yên tâm đi, mẹ con không muốn gặp ta, ta sẽ không đến làm chướng mắt bà ấy.” Ông chỉ muốn ở bên bà ấy ở khoảng cách gần nhất.

Yến Ngọc Tuân im lặng, anh hiểu ý của Yến Thân vương.

“Cha, con hiểu rồi.” Yến Phi Phi nghe mà không hiểu gì cả: “Cha định đi đâu?

Tại sao mẹ vừa ra ngoài một chuyến đã xảy ra chuyện?” Từng câu hỏi của Yến Phi Phi khiến Yến Thân vương thêm phần bực bội: “Đừng hỏi nữa, chuẩn bị tang lễ cho mẹ con đi.

A Tuân, con theo ta vào đây.” Yến Ngọc Tuân theo Yến Thân vương vào thư phòng.

Yến Thân vương lấy ra một chiếc hộp nhỏ từ một ngăn bí mật, tay nhẹ nhàng vuốt ve trên đó.

“Đây là binh phù trong tay ta, sau tang lễ của mẹ con, con hãy mang nó đưa cho Tô Ngọc.” Yến Thân vương không biết mục đích mà mình đã kiên trì bấy lâu nay là vì cái gì.

Ông muốn quyền thế địa vị là để bảo vệ người nhà.

Kết quả là vợ dùng tay ông tự sát, con trai không nhận ông.

Ông làm người thật quá thất bại.

“Cha, người…” “Ta muốn quyền thế chẳng qua là để bảo vệ người nhà chúng ta, kết quả cuối cùng ta lại là người làm tổn thương mẹ con nhiều nhất, chính ta đã khiến gia đình này trở nên như vậy.

Con không phải là đối thủ của Tô Ngọc, cậu ta đúng là một người không tệ.” Yến Thân vương nói.

Yến Ngọc Tuân nở một nụ cười không ra cười.

Nếu bọn họ sớm nhận ra vấn đề này thì đã không gây ra bi kịch như hiện tại.

“Con nhớ rồi.” “Đi chuẩn bị đi.” “Vâng.” Lúc Yến Sóc đón em họ tới, vừa đúng ngày Trịnh Nguyệt Lan đưa tang.

Yến Sóc dẫn em họ đứng ở một góc khuất, lặng lẽ nhìn Trịnh Nguyệt Lan được hạ táng.

Xem xong họ mới rời đi.

“Anh ơi, anh sao thế?” Cậu bé thấy anh trai mình có vẻ rất đau lòng.

“Không sao, chúng ta về nhà thôi.” “Anh ơi, vậy sau này em sẽ sống cùng anh luôn ạ?” “Đúng vậy, sống cùng anh trai, sau này còn có cả chị dâu nữa.

Đợi đến nơi ở rồi, anh nuôi cho em một con chó, được không?” Yến Sóc nhìn cậu bé bên cạnh nói.

Đứa trẻ này tuy còn sống nhưng sức khỏe vẫn luôn không tốt, nên trông rất gầy gò.

Dù đã là một đứa trẻ gần mười tuổi, nhưng vóc dáng chỉ như đứa trẻ bảy, tám tuổi.

“An An, sau này chúng ta cùng nhau sống nhé.” Đứa trẻ này tên là Trịnh An, trước đây không phải tên này.

Chỉ là sau này ông ngoại nói ông chỉ mong đứa trẻ có thể sống bình an, nên đã đổi tên thành Trịnh An.

“Vâng ạ, em thích anh nhất, cuối cùng cũng không phải xa anh nữa rồi.” Yến Sóc đưa tay xoa đầu cậu nhóc, hai người cùng nhau về nhà.

Ngôi nhà thực sự thuộc về họ.

Sau tang lễ của Trịnh Nguyệt Lan, Yến Thân vương nhìn anh:

“Con đi tìm Tô Ngọc đi, đợi con về rồi ta sẽ đi.

Trong thời gian này ta sẽ sắp xếp mọi việc trong vương phủ, con về rồi ta sẽ rời đi.

Đến lúc đó, có lẽ ta sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Em trai và em gái con, con để ý một chút.

Nếu Phi Phi vẫn cứ ngang ngược như vậy, con cứ làm những gì cần làm.” Ông và vợ đều không còn nữa, sẽ không có ai vô điều kiện nuông chiều Yến Phi Phi, con bé phải nhanh chóng thích nghi thôi.

Trong thời gian này, ông cũng phải để Yến Phi Phi nhận rõ hiện thực này.

“Vâng.” Yến Ngọc Tuân đi rồi, Yến Thân vương gọi Yến Ngọc Tiêu và Yến Phi Phi đến.

“Sau này ta không có nhà, các con phải nghe lời anh cả, đặc biệt là con đó Phi Phi.

Ta và mẹ con đều không còn, sẽ không có ai bảo vệ, cưng chiều con như chúng ta nữa.

Con phải học cách trưởng thành, đừng lúc nào cũng như một đứa trẻ, gây họa khắp nơi.” Yến Thân vương không yên tâm nhất chính là Yến Phi Phi.

Yến Phi Phi nhíu mày, có chút bất mãn nói: “Phụ vương, người định đi đâu?

Khi nào người về?” “Ta đi cùng mẹ con, còn khi nào về thì… có lẽ sẽ không về nữa.” Yến Phi Phi nghe vậy liền hoảng hốt, vội vàng nói: “Không được, cha mà đi rồi thì không còn ai đối tốt với con nữa, con không đồng ý.” Sao cha có thể không về?

Hai người anh trai bây giờ vốn đã có chút bất mãn với cô.

Nếu cha cứ thế rời đi, cô phải làm sao?

Yến Thân vương đưa tay xoa trán: “Anh cả của con sẽ chăm sóc con, chỉ cần con không gây rối cho họ thì không có vấn đề gì.” “Con không muốn.” “Tại sao mẹ lại phải chết chứ, đều là lỗi của mẹ, khiến cha cũng phải đi theo.” Yến Phi Phi oán giận nói.

Lời nói của cô tràn đầy bất mãn với Trịnh Nguyệt Lan.

Yến Thân vương vốn tâm trạng đã không tốt, nghe thấy những lời này liền vung tay tát Yến Phi Phi một cái.

“Phụ vương, người đánh con?” “Con nói có còn là lời của con người không?

Mẹ con đối tốt với con như vậy, sao con có thể nói ra những lời đó?

Chương 1716

Là chúng ta đã sai, không nên chiều chuộng con thành ra bộ dạng không có não này.” Yến Thân vương thất vọng nói.

Nhưng nghĩ lại những việc mình đã làm, ông có tư cách gì để chỉ trích Yến Phi Phi chứ?

“Nếu con vẫn nghĩ rằng mình có thể tiếp tục tùy hứng làm bậy như vậy, ta sẽ bảo các anh con mặc kệ con.” Yến Thân vương nói thẳng.

“Cái gì?” “Cứ vậy đi, các con đi nghỉ đi.” Yến Phi Phi còn muốn nói gì đó thì bị Yến Ngọc Tiêu kéo đi.

Sau khi rời đi, Yến Ngọc Tiêu bất mãn nhìn cô: “Lời của em quá đáng rồi đó.” Yến Phi Phi rất ấm ức, cảm thấy mình cũng không nói sai.

Yến Ngọc Tuân còn chưa biết Yến Phi Phi lại có suy nghĩ máu lạnh như vậy, anh thúc ngựa chạy suốt mấy ngày cuối cùng cũng đến được chỗ của Tô Ngọc.

Khi tìm thấy Tô Ngọc, bọn họ cũng đang chuẩn bị rời đi để về Ngọc Vương phủ.

“Ngọc Vương.” Tô Ngọc thấy Yến Ngọc Tuân xuất hiện ở đây thì có chút kinh ngạc: “Ngươi không ở nhà lo liệu tang lễ cho mẹ ngươi, sao lại đến đây?” “Là cha tôi bảo tôi đến, đây là thứ ông ấy bảo tôi giao cho Vương gia.” Yến Ngọc Tuân lấy ra một chiếc hộp đưa cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc mở hộp ra, nhìn binh phù bên trong thì có chút kinh ngạc: “Yến Thân vương muốn làm gì?” “Cha tôi nói ông ấy muốn quyền thế chẳng qua là để bảo vệ người nhà, nhưng người làm sai hại chết mẹ lại chính là ông ấy.

Binh phù này ông ấy giữ lại cũng vô dụng, nên giao cho Vương gia.” “Vậy các người muốn gì?” Yến Ngọc Tuân lắc đầu: “Chỉ hy vọng Vương gia có thể bán thêm cho chúng tôi một ít giống cây trồng năng suất cao.” Bây giờ anh không còn yêu cầu nào khác, chỉ cần có thêm một ít giống cây trồng để người dân trong thái ấp sống tốt hơn một chút là đủ rồi.

Còn những chuyện khác, cứ vậy mà bỏ qua đi.

Tô Ngọc ngạc nhiên khi Yến Ngọc Tuân lại nói những lời như vậy: “Nếu đã thế, sau này sẽ cấp thêm cho các người một ít giống cây trồng.” “Đa tạ.” Nhiệm vụ Yến Thân vương giao đã hoàn thành, anh cũng nên quay về.

Mặc dù biết sau khi trở về, phụ vương sẽ rời đi, nhưng nhà ở đó, anh không thể không về.

“Cáo từ.” Trước khi đi, Yến Ngọc Tuân có chút do dự nhìn Tô Ngọc, nhưng cuối cùng vẫn chọn không nói gì.

Yến Sóc ở cùng Ngọc Vương chắc chắn sẽ sống rất tốt, như vậy là đủ rồi.

Bọn họ trước đây chưa từng đối tốt với Yến Sóc, bây giờ cũng không có tư cách yêu cầu Yến Sóc phải quay về.

Anh biết cho dù có nói với Yến Sóc, có gặp mặt cậu, kết quả nhận được có lẽ cũng là không muốn quay về.

Khẽ thở dài một tiếng, Yến Ngọc Tuân quay người rời đi.

Tô Ngọc biết Yến Ngọc Tuân muốn nói gì, nhưng anh không để tâm, vì anh rất rõ ràng, có những chuyện dù bây giờ có nói ra cũng vô dụng.

Tục ngữ có câu, gương vỡ khó lành, bát nước đổ đi khó hốt lại.

Đạo lý này ai cũng hiểu.

Sau khi Yến Ngọc Tuân đi, Tô Ngọc gọi Yến Sóc đến: “Yến Thân vương đã cho Yến Ngọc Tuân mang binh phù đến, người vừa mới đi.

Nếu anh muốn gặp Yến Ngọc Tuân, bây giờ ra ngoài vẫn có thể đuổi kịp.” “Lúc cậu ta đi có lẽ muốn nói gì đó với ngươi, nhưng cuối cùng lại chọn không nói gì.” Yến Sóc có chút bất ngờ, anh biết chuyện Tô Ngọc đang tìm cách lấy được binh phù.

Chỉ không ngờ Yến Thân vương lại chủ động mang binh phù đến.

“Không cần đâu, gặp mặt cũng chẳng có gì để nói.” Yến Sóc lắc đầu từ chối.

Anh đã sớm nghĩ thông suốt rồi, sẽ không quay về Yến Thân vương phủ.

Sau này chỉ cần nuôi nấng An An khôn lớn là được.

Còn những chuyện khác, anh không muốn nghĩ nhiều.

“Đứa bé ở đây có quen không?” Yến Sóc cũng mới về được hai ngày.

“Rất quen, nó chơi với Tiểu Bảo bọn chúng rất vui.” Anh vốn nghĩ An An đến đây có thể sẽ có chút không quen, ai ngờ được Tiểu Bảo bọn chúng dẫn đi chơi hai ngày đã thích nghi rồi.

Không những vậy, tính cách cũng trở nên cởi mở hơn một chút.

Điều này khiến Yến Sóc rất vui.

“Ngươi dạy dỗ bọn chúng rất tốt.” Nếu là những đứa trẻ khác, đối với một đứa trẻ từ nơi khác đến, có lẽ sẽ không hài lòng, nhưng Tiểu Bảo bọn chúng thì không.

Biết nhà có trẻ con đến, còn ở lại lâu dài, chúng liền dẫn cậu bé đi chơi cùng.

Cứ như là người đã quen biết từ lâu chứ không phải lần đầu gặp mặt.

“Con của ta mà, tất nhiên rồi.” “Có điều, nhóc Hiên nhi kia hình như có chút không vui.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Yến Sóc: “Sao vậy?” “Thằng bé nói lại có thêm một người anh, nó vẫn là nhỏ nhất.” Nghe vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười phá lên.

Hiên nhi rất muốn làm anh, kết quả lại có thêm một người anh.

Chẳng trách nó không vui.

“Hiên nhi chỉ muốn làm anh thôi, đợi con của Nam Kiều ra đời là nó vui ngay.” Đến lúc đó Hiên nhi sẽ không còn là người nhỏ nhất.

Dù có thêm một người anh, nó cũng không để tâm nữa.

Yến Sóc không nhịn được cười: “Thằng nhóc này thật là.” “Chuẩn bị đi, chúng ta sắp về vương phủ.

Còn chuyện của Bạch Tiểu, anh tự xem mà lo liệu.” “Được.” Không biết Bạch Tiểu có muốn đi chơi cùng anh không.

Tuy nhiên, điều Yến Sóc không biết là, kẻ trước đây để ý Bạch Tiểu đang lén lút tìm cách bắt cô đi.

Tại nhà họ Bạch, cha của Bạch Tiểu nghiến răng nói: “Thằng khốn đó, con đã đính hôn rồi mà nó còn dám như vậy.” Con gái đã đính hôn rồi, sao hắn có thể tiếp tục đến quấy rầy như vậy?

Mẹ của Bạch Tiểu mắt đầy giận dữ: “Chàng, không phải Yến Sóc bọn họ sắp rời đi về Ngọc Vương phủ sao?

Hay là chúng ta để con gái đi cùng họ?” Ở bên chỗ Ngọc Vương, bọn chúng chắc sẽ không dám làm gì đâu nhỉ?

Cha của Bạch Tiểu bắt đầu cân nhắc tính khả thi của việc này.

“Lão gia, tương lai cô gia đến rồi ạ.” Cha của Bạch Tiểu nghe vậy liền vội vàng cho người mời vào.

“Bác, sau này cháu phải theo Vương gia bọn họ quay về, cháu muốn qua đây hỏi xem có thể để Tiểu Tiểu đi chơi cùng cháu không?

Hai bác yên tâm, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu Tiểu.” Yến Sóc lo họ nghi ngờ, vội vàng đảm bảo.

Cha mẹ của Bạch Tiểu nghe vậy rất vui mừng, họ cũng đang nghĩ xem có nên để Bạch Tiểu đi cùng Yến Sóc không.

Chỉ là chưa nghĩ ra cách nói với Yến Sóc thì anh đã tự mình đề xuất.

Nếu họ đề xuất thì dù sao cũng có chút ý tứ bám víu.

Nhưng Yến Sóc tự mình đề xuất thì lại khác.

“Được, không giấu gì cháu, chúng ta cũng đang cân nhắc để cháu đưa Tiểu Tiểu đi.” Cha của Bạch Tiểu cười khổ nói.

Nghe cha của Bạch Tiểu nói vậy, Yến Sóc khẽ nhíu mày: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Nếu không có chuyện gì, nhạc phụ tương lai chắc chắn sẽ không như vậy.

Chương 1717

“Kẻ trước đây để ý Tiểu Tiểu, gần đây cứ bám riết lấy nó.” Ánh mắt Yến Sóc tối sầm lại: “Chuyện này cháu biết rồi, cháu sẽ đi xử lý.” “Thế lực nhà nó có thể sánh ngang với nhà họ Bạch, cháu đừng đi, cùng lắm chúng ta tránh đi một chút là được.” Ông cũng lo con rể đi lỡ bị thương thì phải làm sao?

Bạch Tiểu cũng lo lắng nhìn anh: “Cha nói đúng đó, chúng ta tránh đi một chút là được.” “Loại người này càng nhượng bộ, hắn chỉ càng kiêu ngạo.” “Nhà hắn có thể sánh ngang với nhà họ Bạch, vậy so với Ngọc Vương phủ thì sao?” Yến Sóc hừ lạnh một tiếng.

Cậy nhà có chút thế lực mà có ý đồ với vị hôn thê của người khác.

Kẻ này đúng là thiếu đòn.

“Cái này… cháu dùng danh tiếng của Ngọc Vương phủ sẽ không có chuyện gì chứ?” Họ lo lắng sẽ gây phiền phức cho Yến Sóc.

Yến Sóc cười lắc đầu: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Ngọc Vương có một điểm không tốt nhất chính là cực kỳ bao che cho người của mình.

“Bác, chuyện này cháu biết phải làm thế nào rồi.

Tiểu Tiểu, em thu dọn đồ đạc đi, sau này cùng anh đến Ngọc Vương phủ.” “Vâng.” Bạch Tiểu thấy Yến Sóc quả quyết như vậy, cũng yên tâm hơn một chút.

Cô cũng chưa từng đi xa, nghĩ đến việc có thể cùng Yến Sóc đến nơi khác, trong lòng cũng rất vui.

“Bác, vậy cháu đi trước, có tin tức gì sẽ đến báo cho hai bác sau.” “Cẩn thận nhé.” Cha của Bạch Tiểu biết chắc chắn không cản được anh, chỉ có thể dặn dò.

Bất kể kết quả thế nào, chỉ cần con rể của ông không sao là ông yên tâm rồi.

“Cháu sẽ cẩn thận.” Yến Sóc tìm Tô Ngọc, mở lời: “Cho tôi mượn Nguyên Bảo nhà anh giúp một việc được không?” Động tác trên tay Tô Ngọc dừng lại một chút, còn chưa kịp nói thì Vương Cẩn Hòa bên cạnh đã lên tiếng: “Anh để Nguyên Bảo giúp anh việc gì?” Lời này nói ra nghe thật kỳ lạ.

“Cũng không phải chuyện gì to tát, chỉ là kẻ trước đây muốn Tiểu Tiểu làm thiếp, bây giờ vẫn còn nhòm ngó Tiểu Tiểu, định sau khi chúng ta đi sẽ ra tay với cô ấy.” Ánh mắt Yến Sóc đầy vẻ u ám.

Đối với loại người này, anh thật sự muốn trực tiếp giết chết hắn.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn anh: “Hắn không biết Bạch Tiểu đã đính hôn rồi sao?” “Biết chứ, có lẽ hắn nghĩ sau này chúng ta không ở đây, dù có xảy ra chuyện gì, với địa vị của nhà họ ở đây, chúng ta cũng không dám làm gì.” Yến Sóc chỉ cần đoán một chút là biết đối phương đang nghĩ gì.

Chẳng qua là cậy nhà có chút thực lực, không coi ai ra gì, muốn làm gì thì làm.

Ngay cả vị hôn thê của người khác cũng muốn cướp.

Kẻ như vậy có tư cách gì?

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Chàng, nếu nói như vậy, chẳng phải chàng càng có tư cách làm càn làm bậy hơn sao?” “Ừ, đúng là vậy.” Tô Ngọc gật đầu, nếu anh muốn làm càn làm bậy, đúng là không ai có thể nói gì.

Nhưng bây giờ có người làm như vậy, lại khiến anh không vui.

“Hắn là người nhà nào?” “Nhà họ Tiêu.” Nhà họ Tiêu thì Tô Ngọc biết, trước đây cũng có chút hợp tác với người nhà họ Tiêu.

Nhưng người nhà họ Tiêu hợp tác với anh lại khá tốt.

Sao lại có một kẻ như vậy?

“Kẻ muốn Bạch Tiểu làm thiếp là ai?” “Là con trai út của tam phòng nhà họ Tiêu, cũng là đứa cháu được Tiêu lão gia tử cưng chiều nhất.” Yến Sóc đã sớm tìm hiểu rõ mọi chuyện.

“Được, ta biết rồi.

Nguyên Bảo, ngươi đi thông báo cho Tiêu Kình, bảo hắn mang đứa cháu này của hắn đến đây cho ta.” “Vâng.” Yến Sóc kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Ngươi… cũng quen người nhà họ Tiêu à?” “Tiêu Kình là con trai thứ tư của Tiêu lão gia tử, người cũng không tệ, có một vài hợp tác với hắn.” “…” Cái nhà họ Tiêu này không phải vốn là người Lỗ quốc sao?

Sao Tô Ngọc làm ăn mà lại làm ăn chung với cả người Lỗ quốc vậy?

Chuyện này có phải hơi quá rồi không.

“Ánh mắt của anh là sao vậy?” “Tôi chỉ tò mò, đây không phải vốn là người Lỗ quốc sao?

Ngươi lại còn làm ăn với người Lỗ quốc?” Yến Sóc kinh ngạc hỏi.

Tô Ngọc cảm thấy Yến Sóc đúng là chuyện bé xé ra to, ngay cả Vương Cẩn Hòa bên cạnh cũng không nhịn được cười: “Không phải tôi nói anh chứ, làm ăn còn phân biệt quốc gia sao?

Chẳng phải chỉ cần kiếm được tiền là được rồi sao?” Tô Ngọc vô cùng đồng tình, lúc mới bắt đầu làm ăn, chỉ cần kiếm được tiền mà không vi phạm ý muốn và lương tâm của mình, anh sẽ làm bất cứ việc kinh doanh nào.

Hoàn toàn không bị giới hạn chỉ làm ăn ở Huyền quốc.

“Lúc đó ta còn chưa phải là Ngọc Vương của Huyền quốc, ta làm ăn ở các nước không phải rất bình thường sao?

Ta không chỉ làm ăn với người Lỗ quốc, mà còn làm ăn với người của các quốc gia khác.

Mấy vị hoàng tử này nọ ta quen cũng không ít đâu.” Tô Ngọc nói những lời này hoàn toàn là để giải thích cho Yến Sóc.

Chỉ là Yến Sóc trông có vẻ không tin lắm.

Yến Sóc cứ nhìn Tô Ngọc như vậy, vẻ mặt không nghi ngờ gì đang nói: Ngươi xem ta có tin lời ngươi nói không?

Liếc Yến Sóc một cái, Tô Ngọc bực bội nói: “Nói thật với anh mà anh còn không tin.” Vương Cẩn Hòa bên cạnh che miệng cười nói: “Chàng nói thật đó, chàng đúng là quen rất nhiều hoàng tử, mà quan hệ còn không tệ.” Lúc đàm phán hiệp ước trăm năm, các quốc gia tham gia có hơn một nửa đều có quan hệ tốt với Tô Ngọc.

Đây cũng là lý do hiệp ước này có thể được đàm phán nhanh chóng như vậy.

“Xem ra tôi thật sự không cần lo lắng nữa rồi.” Người này quả thật có chút đáng sợ.

Mối quan hệ rộng đến mức kinh người.

Lúc Nguyên Bảo đến nhà họ Tiêu, Tiêu Kình vừa hay không ra ngoài.

Thấy người đến thì vô cùng vui mừng: “Nguyên Bảo, sao cậu lại đến đây?” “Thiếu gia bảo anh mang đứa con trai út của anh ba anh qua đó một chuyến.” Vừa nghe đến đứa cháu này, Tiêu Kình theo bản năng nhíu mày: “Thằng khốn đó lại làm chuyện gì không nên làm rồi?

Có phải đã chọc giận Tô Ngọc không?” “Ý đồ cướp vị hôn thê của người nhà chúng tôi, anh nói xem có chọc giận thiếu gia không?” Nguyên Bảo hỏi ngược lại.

Nụ cười trên mặt Tiêu Kình đã không thể duy trì được nữa.

Những người từng tiếp xúc với Tô Ngọc, ai mà không biết gã này là một kẻ cực kỳ bao che cho người của mình.

Ai dám động đến người của hắn, sẽ phải trả giá đắt.

Thằng khốn đó sao dám làm chuyện này?

“Cậu chắc chứ?” “Chắc chắn, cha mẹ của vị hôn thê của Yến Sóc đã định để Yến Sóc đưa người đi, như vậy mới có thể thoát khỏi sự quấy rầy của đứa cháu trai kia của anh.” Ánh mắt Tiêu Kình tràn đầy vẻ chán ghét: “Cũng không biết lão gia tử nghĩ sao nữa, nhà họ Tiêu có bao nhiêu đứa trẻ ngoan, ông cứ thích cưng chiều một tên phế vật.” “Anh đi gọi người đi, đừng để thiếu gia đợi lâu.

Anh nên biết thiếu gia không thích đợi người khác.” Nguyên Bảo nhìn Tiêu Kình nói.

“Được, cậu đợi một lát, tôi đi ngay.” Lúc Tiêu Kình đi tìm đứa cháu trai đó, hắn ta đang nói chuyện với lão gia tử về Bạch Tiểu.

“Ông nội, một kẻ không biết từ đâu đến mà cũng dám giành người với cháu, ông phải giúp cháu lấy lại thể diện này nhé, không thì cháu mất mặt lắm, sẽ bị đám bạn bè của cháu cười cho mất.” Nghe những lời này, Tiêu Kình mặt đen như mực bước vào: “Mày có phải muốn chết không?” Tiêu Kình đột nhiên bước vào làm hắn giật mình, thấy người đến thì bĩu môi, tỏ vẻ vô cùng khinh thường Tiêu Kình.

“Ông nội, ông xem chú tư nói gì kìa?” Lời này có phải hơi quá đáng không?

Lão gia tử nhìn Tiêu Kình, bất mãn nói: “Nó còn là một đứa trẻ, con nói chuyện nặng lời như vậy làm gì?” “Với lại, chẳng qua chỉ là một người đàn bà thôi, Phi Vũ thích thì mang về là được, đến lúc đó bồi thường cho đối phương một chút là xong.

Con cần gì phải nói khó nghe như vậy?” Lão gia tử bất mãn quở trách Tiêu Kình.

Chương 1718

Đứa con trai này lúc nào cũng đối đầu với mình.

Tiêu Kình bị tức đến bật cười: “Cha tưởng nhà họ Tiêu có thể một tay che trời sao?

Cha có biết nó định cướp vị hôn thê của ai không?” “Ông nội, chẳng qua chỉ là vị hôn thê của một nhân vật nhỏ bé thôi mà.

Hơn nữa, rõ ràng là cháu để ý Bạch Tiểu trước, hắn dựa vào đâu mà đến giành với cháu?” Tiêu Phi Vũ không cam lòng nói.

Bạch Tiểu rõ ràng đã là vật trong túi của hắn, kết quả lại đột nhiên xuất hiện một tên phá đám.

Quan trọng nhất là con tiện nhân Bạch Tiểu kia lại chọn tên đàn ông đó mà không chọn hắn.

Đây mới là điều khiến hắn tức giận nhất.

“Vậy sao?

Ngọc Vương mời mày qua đó một chuyến.” Tiêu Kình lười nói nhảm với hắn nữa, nhìn Tiêu Phi Vũ nói.

Lão gia tử sững người một lúc: “Ngọc Vương cho gọi Phi Vũ qua đó làm gì?” Chuyện Ngọc Vương gần đây ở nhà họ Bạch ông có biết, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến nhà họ?

“Thứ nhất, Ngọc Vương và Bạch Khởi có quan hệ rất tốt, ngài ấy cưng chiều Bạch Khởi như em ruột.

Thứ hai, đứa cháu quý của cha định cướp chính là vị hôn thê của một người dưới trướng Ngọc Vương, mà người đó lại chẳng may là con trai của Yến Thân vương.” Tiêu Kình nhìn Tiêu Phi Vũ, mỉa mai

nói.

Đây chính là kẻ vô danh tiểu tốt mà nó nói sao?

Nhân vật nhỏ bé?

Tiêu Phi Vũ này đúng là cái gì cũng dám nói.

Lão gia tử nhíu mày, quay đầu nhìn cháu trai mình: “Phi Vũ, có phải vậy không?” Dám động đến người của Ngọc Vương, nó không muốn sống nữa à?

Tiêu Phi Vũ lẩm bẩm nói: “Nhà chúng ta cũng không kém mà, tại sao phải sợ Tô Ngọc?

Hắn tưởng hắn là ai?” “Hắn đúng là không là ai cả, hắn chỉ là Ngọc Vương, vị vương gia khác họ duy nhất của Huyền quốc, là con nuôi của Thái hậu, là người em được Hoàng thượng cưng chiều, và Dụ Hòa quận này cũng là đất phong của hắn.” Tiêu Kình bị một câu của Tiêu Phi Vũ làm cho tức cười.

Không sợ Tô Ngọc?

“Nếu mày thật sự không sợ Tô Ngọc, thì lúc nói chuyện giọng đừng có run, lưỡi uốn thẳng lại mà nói.” Tiêu Kình lạnh lùng nói.

Mặc dù lão gia tử cũng không đồng tình với lời của cháu trai, nhưng thấy cháu bị mắng, trong lòng cũng rất không vui.

“Con muốn nói thì nói cho đàng hoàng, giọng điệu nặng nề như vậy làm gì?” Lão gia tử bất mãn nói.

Tiêu Kình bị tức đến bật cười: “Cha, đứa cháu quý của cha muốn lấy mạng cả nhà họ Tiêu chúng ta rồi, cha còn bênh nó sao?

Hay là nói cho mọi người nghe, xem đứa cháu quý của cha đã nói về Ngọc Vương như thế nào.” Lão gia tử nghe vậy liền im lặng.

Ông rất rõ, chuyện này một khi bị người trong gia tộc biết, Phi Vũ nhất định sẽ bị mắng.

Hơn nữa, đến lúc đó sống lưng của nó cũng có thể bị người ta chọc gãy.

“Chuyện này không phải vẫn chưa xảy ra sao?

Con hà tất…” “Cha, người của Ngọc Vương vẫn đang đợi, để Tiêu Phi Vũ qua đó đi.” Tiêu Kình mất kiên nhẫn ngắt lời lão gia tử.

Ông đã thiên vị đến mức không thể nói nổi rồi.

Bây giờ anh cũng không muốn nói nhiều với lão gia tử nữa.

Nghe vậy, lão gia tử khẽ nhíu mày: “Chuyện này con đi nói với người ta, Phi Vũ chỉ là một đứa trẻ, ta…” “Đứa trẻ?

Nó năm nay đã hai mươi mốt tuổi rồi, có đứa trẻ nào lớn như vậy không?

Bên Ngọc Vương còn đang đợi, cha dám để Ngọc Vương đợi, chứ con không dám.” Tiêu Kình bực bội nói.

Tiêu Phi Vũ không ngừng lắc đầu: “Không được, con không đi.” “Không phải mày thấy Ngọc Vương chẳng là gì sao?

Nếu đã chẳng là gì thì mày sợ cái gì?” Tiêu Kình chế nhạo nhìn Tiêu Phi Vũ.

Vừa rồi không phải còn kiêu ngạo nói không sợ Tô Ngọc sao?

Nếu không sợ Tô Ngọc, vậy còn sợ gì nữa?

“Đừng sợ chứ, nếu không sợ thì mày đến trước mặt Ngọc Vương nói những lời như vậy đi, xem người bên cạnh ngài ấy có xử lý mày không.

Gãy tay gãy chân đều là nhẹ, chọc giận người ta rồi thì đến lúc đó mạng của mày cũng có thể mất, mà mày còn không dám nói gì.”

“Đừng nói là mày, Ngọc Vương mà thật sự muốn mạng của mày, cả nhà họ Tiêu cũng không dám đến tìm Ngọc Vương đòi công đạo.” Tiêu Kình nhìn Tiêu Phi Vũ không chút khách khí nói.

Đã hai mươi mốt tuổi rồi, cậy có lão gia tử cưng chiều mà vô pháp vô thiên.

Bây giờ ngay cả Ngọc Vương cũng dám bịa đặt, đúng là gan to bằng trời.

Lão gia tử muốn nói con trai mình nói bậy, nhưng sự thật chính là như vậy.

Thân phận của Tô Ngọc đủ để cả nhà họ Tiêu phải nhượng bộ.

“Con làm gì mà dọa cháu con vậy?” Lão gia tử bất mãn nhìn con trai mình.

Nó dọa Phi Vũ như vậy làm gì?

Mặc dù biết những gì Tiêu Kình nói đều là thật, đúng là có khả năng xảy ra chuyện như vậy.

Xem đã dọa đứa trẻ thành ra bộ dạng gì rồi?

“Cha, Ngọc Vương vẫn đang đợi nó.” Tiêu Kình lười tiếp tục nói nhiều với cha, tóm lại trong lòng ông, mình làm gì cũng không đúng.

Anh chính là đang bắt nạt đứa cháu quý của ông.

Nguyên Bảo đợi một lúc không thấy người, nhíu mày: “Đi thông báo cho thiếu gia nhà các ngươi, lập tức mang người qua đây.” Người hầu bên cạnh vội vàng gật đầu.

Đây chính là người bên cạnh Ngọc Vương, hắn không dám tùy tiện chọc vào.

Người đó rất nhanh tìm được Tiêu Kình, lúc đến nơi thì lão gia tử đang cản Tiêu Kình, không cho anh đưa Tiêu Phi Vũ đi.

“Tứ thiếu gia, người của Ngọc Vương phủ đã đợi đến mất kiên nhẫn rồi, bảo ngài mau chóng đưa người qua đó.” Bọn họ đều không thích vị tiểu thiếu gia Tiêu Phi Vũ này.

Chủ yếu là vì hắn ta căn bản không coi người hầu là người.

Bây giờ đắc tội với Ngọc Vương, hắn sẽ phải nhận quả báo.

Nhưng đây cũng là do hắn tự chuốc lấy.

Chương 1719

Tiêu Kình nhìn lão gia tử: “Cha, cha nghe thấy chưa?

Dám để Vương gia đợi lâu như vậy, cha chắc chắn muốn làm thế?” Lão gia tử lập tức rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, nếu vì chuyện này mà chọc giận Ngọc Vương, người trong nhà chắc chắn sẽ bất mãn.

Nhưng ông lại không muốn để cháu trai đi gặp Ngọc Vương.

Phải làm sao đây?

Ông còn chưa nghĩ ra phải làm sao thì Tiêu Kình đã giúp ông quyết định rồi.

“Đi mời các vị tộc lão trong nhà, còn có cả đại ca bọn họ đến đây.” “Vâng.” Đợi người đi rồi, lão gia tử mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Con làm gì vậy?

Làm vậy có lợi gì cho cháu con chứ?” “Nếu không phải nó gây ra chuyện phiền phức, cha nghĩ con muốn quản nó sao?

Một tên phế vật không biết trời cao đất dày.” Tiêu Kình nhìn Tiêu Phi Vũ đang trốn sau lưng lão gia tử, chán ghét nói.

Lớn từng này rồi, tự mình gây chuyện xong chỉ biết trốn sau lưng lão gia tử.

“Tiêu Kình, sao con có thể như vậy?” Lão gia tử nghe thấy đứa cháu mình yêu thích nhất bị mắng, lập tức không vui.

Tiêu Kình lười nói nhiều với ông, đợi mọi người đến rồi hẵng nói, bây giờ nói với ông cũng không rõ ràng.

Tiêu Phi Vũ dường như cũng ý thức được mình đã làm sai, có chút hoảng sợ kéo áo lão gia tử: “Ông nội, con không đi, ông cứu con với.” Tiêu Kình khinh bỉ cười khẩy, vừa rồi không phải còn kiêu ngạo lắm sao?

Bây giờ sao lại không muốn kiêu ngạo nữa?

“Ngươi đi nói với Nguyên Bảo một tiếng, bảo cậu ta đợi một lát.

Nếu cậu ta hỏi, cứ nói thật là được.” Tiêu Kình nhìn người hầu bên cạnh phân phó.

“Vâng.” Lúc lão gia tử muốn gọi người lại, hắn đã chạy như một làn khói, không cho ông một cơ hội nói chuyện nào.

Người hầu sau khi thấy Nguyên Bảo, vô cùng cung kính nói: “Vị đại nhân này, thiếu gia chúng tôi nói ngài vui lòng đợi một lát.

Người ngài cần tìm bị lão gia tử giữ lại không cho đi, bây giờ thiếu gia đã cho gọi các vị tộc lão và gia chủ đến rồi, rất nhanh sẽ có tin tức.” Nguyên Bảo không ngờ lại là như vậy.

Ánh mắt mang theo vẻ suy tư: “Được, phiền phức rồi.” Người hầu có chút thụ sủng nhược kinh, vội vàng lắc đầu: “Không… không phiền.” Còn bên kia, các vị tộc lão cũng lần lượt đến.

Anh cả và anh hai của Tiêu Kình nhận được tin tức vội vàng đến, nhíu mày hỏi: “Lão tứ, cậu gọi chúng tôi đến làm gì?” “Tiêu Phi Vũ cậy thế nhà họ Tiêu muốn cướp vị hôn thê của người khác, cướp trúng vào tay thuộc hạ của Ngọc Vương.

Bây giờ Ngọc Vương muốn gặp nó, cha không đồng ý, nó còn sỉ nhục Ngọc Vương.” Tiêu Kình giải thích sự việc trong hai câu.

“Bây giờ Nguyên Bảo bên cạnh Ngọc Vương đang đợi ở chỗ tôi, Ngọc Vương cũng đang đợi.

Vừa rồi tên phế vật này kiêu ngạo biết bao, nói nhà họ Tiêu không cần sợ Ngọc Vương, nói Ngọc Vương là cái thá gì.

Đại ca, chuyện này anh thấy thế nào?” Sắc mặt Tiêu gia chủ âm trầm nhìn Tiêu Phi Vũ.

Trong cả gia tộc, chỉ có Tiêu Phi Vũ là như một con chuột sa hũ nếp.

Lúc nào cũng làm những chuyện làm bại hoại thanh danh nhà họ Tiêu.

Ánh mắt sắc lẹm nhìn Tiêu Phi Vũ.

Tiêu Phi Vũ sợ nhất chính là vị đại bá này.

“Đưa người qua đó.” Tiêu gia chủ lạnh mặt nói.

Tiêu lão gia tử nghe vậy liền không vui: “Không được, ta không đồng ý.” “Cha, chuyện này không phải cha không đồng ý là không làm.

Cha muốn cả nhà họ Tiêu phải trả giá cho những việc nó làm sao?

Nếu cô nương đó chưa đính hôn, nó muốn cưới người ta con cũng không nói nhiều.

Đã biết rõ người ta đính hôn, còn muốn tính kế, thậm chí còn bịa đặt cả chuyện Ngọc Vương.

Cha tưởng nhà họ Tiêu chúng ta lợi hại lắm chắc?” Cũng giống như Tiêu Kình, ông cũng không thích Tiêu Phi Vũ.

Vị tộc lão cũng vô cùng bất mãn với Tiêu Phi Vũ: "Gia chủ nói phải." "Các người không biết nhiều về những chuyện này, nhưng từ khi Ngọc Vương đến quận Dụ Hòa, ngài ấy đã làm những chuyện lớn gì ta đều biết cả.

Khi ngài ấy muốn đối phó với một người hay một gia tộc nào đó thì chưa bao giờ nương tay.

Những quan viên đó, nói tịch biên gia sản là tịch biên gia sản, gia tộc nói chém đầu là chém đầu.

Ngài ấy chưa bao giờ làm gì những người dân thường, nhưng những kẻ làm sai thì cũng đừng mong sống yên ổn." "Lần này Ngọc Vương muốn gặp nó, phần lớn là để cảnh cáo một phen.

Nếu cha cứ tiếp tục bao che cho Tiêu Phi Vũ như vậy, sau này có xảy ra chuyện gì thì hai người tự mình gánh vác, không liên quan đến cả Tiêu gia," Tiêu gia chủ lạnh lùng nói.

Cha của Tiêu Phi Vũ vừa bước vào đã nghe thấy anh cả nói vậy, lập tức bất mãn: "Đại ca, anh làm vậy có phải quá bất cận nhân tình không?

Dù sao Phi Vũ cũng là cháu trai của anh mà." "Nhân tình à?

Vì nhân tình mà để bị nó liên lụy, thậm chí có thể kéo theo cả Tiêu gia, cái nhân tình này ta tự thấy mình không cho nổi." Một vị tộc lão bên cạnh cũng cảm thấy lời của gia chủ không sai.

Lúc này, Tiêu Kình đã lên tiếng: "Mọi người có thể tiếp tục kéo dài thời gian, nhưng tôi nhắc một câu, Tô Ngọc không phải người kiên nhẫn.

Nếu mọi người để ngài ấy đợi quá lâu, ngài ấy sẽ ra tay điều tra Tiêu gia.

Tiêu gia chúng ta thì không có vấn đề gì, cũng không sợ Ngọc Vương điều tra, nhưng Tiêu Phi Vũ có chịu nổi sự điều tra của Ngọc Vương không?" Tiêu Phi Vũ đã làm những chuyện ghê tởm gì, người khác không biết chẳng lẽ họ lại không biết?

Hắn chính là một kẻ vô dụng. "Đúng vậy, bao năm qua Tiêu Phi Vũ gây ra ít chuyện lắm sao?

Trước đây đều do lão gia tử ém xuống, nhưng các người tưởng chúng ta thật sự không biết gì à?" vị tộc lão bên cạnh bất mãn nói.

Tiêu tam gia bất mãn nhìn vị tộc lão vừa lên tiếng.

Vị tộc lão chỉ liếc ông ta một cái: "Tam gia không cần nhìn tôi như vậy, lẽ nào tôi nói sai sao?

Trên người Tiêu Phi Vũ rốt cuộc gánh bao nhiêu mạng người, các người thật sự không biết sao?" "Các người vẫn nên để nó đi gặp Ngọc Vương thì hơn, đừng để đến lúc Ngọc Vương nổi giận bắt đầu điều tra nó, vậy thì mất nhiều hơn được, mọi người nói có phải không?" Sắc mặt Tiêu tam gia khó coi nhìn người nói: "Các người đang uy hiếp tôi?" "Uy hiếp thì không đến mức, chúng tôi chỉ nói sự thật mà thôi." "Lão Tứ, đưa người đến cho người của Ngọc Vương.

Ngươi nói với Vương gia, cứ làm theo lẽ phải, Tiêu gia chúng ta tuyệt không có lời thứ hai," Tiêu gia chủ lập tức quyết định.

Tiêu tam gia quay đầu nhìn cha mình, không cam tâm nói: "Cha, cha xem đại ca đi, sao anh ấy có thể đối xử với cháu mình như vậy?

Anh ấy làm bác cả không giúp cháu trai thì thôi, lại còn đẩy cháu mình ra ngoài.

Sau này gặp chuyện khác có phải cũng sẽ đẩy cả chúng ta ra không?" Nghe em trai nói lời chia rẽ ngay trước mặt mình, Tiêu gia chủ chẳng chút khách khí đáp: "Trong số con cháu Tiêu gia chúng ta, ngoài Tiêu Phi Vũ ra thì đứa nào không phải là đứa trẻ ngoan ngoãn xuất sắc?

Ngay cả những đứa tư chất bình thường hơn một chút, chúng cũng đang tự dựa vào bản lĩnh của mình để kiếm ăn, chứ không ỷ vào Tiêu gia mà đi gây đủ thứ phiền phức, thậm chí còn gây ra án mạng." "Trừ Tiêu Phi Vũ, con cháu Tiêu gia ta ra ngoài ai mà không khen một câu là đứa trẻ ngoan?" Các vị tộc lão bên cạnh đều vô cùng tán đồng, gật đầu: "Gia chủ nói không sai, con cháu nhà chúng ta đều là những đứa trẻ ngoan, còn Tiêu Phi Vũ chính là bị các người nuông chiều làm hư." "Nếu không phải các người chuyện gì cũng chiều chuộng nó, liệu có thể nuôi nó thành một kẻ vô dụng như vậy không?" "Lão Tứ, đưa người đi.

Chương 1720

Ai làm nấy chịu." Đây là quy củ mà mọi đứa trẻ của Tiêu gia đều biết.

Ngươi có thể dùng mọi thứ của Tiêu gia để làm ăn, gia tộc sẽ ủng hộ.

Nhưng nếu ngươi muốn dùng thế lực của Tiêu gia để đi ức hiếp người khác, vậy thì cuối cùng có hậu quả gì thì tự mình gánh chịu.

Tiêu tam gia giận dữ nhìn Tiêu gia chủ: "Anh đang cố tình đối phó với chúng tôi." Tiêu gia chủ không muốn nói nhiều, ông ta muốn nghĩ sao thì nghĩ.

Tiêu Kình đưa tay kéo Tiêu Phi Vũ đang trốn sau lưng lão gia tử, dùng một lực khéo léo lôi hắn ra. "Đưa đi." "Tiêu Kình, ngươi đứng lại, đó là cháu trai ngươi đấy." "Cháu trai như vậy ta thà không có.

Cái thứ gì đâu, đưa đi," Tiêu Kình nói xong liền dẫn người đi.

Lão gia tử và Tiêu tam gia đều đuổi theo ra ngoài.

Nguyên Bảo đã đợi đến mức hơi mất kiên nhẫn, đang cân nhắc có nên dùng biện pháp mạnh hay không thì thấy Tiêu Kình lôi người tới. "Người đến rồi, nên làm thế nào thì cứ làm thế đó." Nguyên Bảo nhướng mày nhìn hắn: "Đây không phải là chuyện đương nhiên sao?" "Ngươi mang đi đi." Nguyên Bảo vừa chuẩn bị đưa người đi thì một ông lão chạy tới, vội vàng nói: "Không được, ngươi không thể mang cháu ta đi.

Cháu ta là một đứa trẻ ngoan, nó không làm gì sai cả." Nghe lời của lão gia tử, Tiêu Kình cảm thấy vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Nguyên Bảo lạnh đi, vung tay một cái, các thị vệ đi cùng liền xuất hiện bên cạnh. "Lão gia tử định chống lại lệnh của Vương gia?

Còn về việc ông nói nó không làm gì sai, nó thật sự không làm gì cả sao?" Nguyên Bảo lạnh lùng hỏi.

Hắn đã biết được một vài chuyện của Tiêu Phi Vũ từ miệng hạ nhân Tiêu gia.

Thật là kiêu ngạo đến cực điểm, vậy mà những người này còn mặt dày nói hắn không làm gì cả? "Sao ngươi chậm thế?

Ngọc ca ca đợi đến mất kiên nhẫn rồi.

Ngọc ca ca muốn gặp người mà bọn họ còn dám để ngài ấy đợi như vậy sao?

Đúng là to gan thật," Nam Kiều từ bên ngoài đi vào, bất mãn nói. "Sao cậu lại đến đây?" Nguyên Bảo quay đầu nhìn Nam Kiều, ngạc nhiên hỏi.

Nam Kiều bực bội nói: "Thấy ngươi lâu thế không về, ta lo bên này có chuyện gì nên đến xem thử." Nhìn đám người đối diện, ánh mắt Nam Kiều trở nên sắc bén: "Chuyện gì đây?

Bọn họ định làm gì?" "Cản tôi, không cho đưa người mà thiếu gia muốn gặp đi." Nam Kiều cười: "Đúng là to gan thật, Ngọc Vương muốn gặp người còn phải hỏi các ngươi có đồng ý không à?

Cứ lôi đi thẳng, ai dám cản thì ra tay luôn." "Còn về kẻ này nếu không muốn đi cũng không sao, đánh gãy chân rồi cho người khiêng qua." "Là Tiểu Vương gia," người bên cạnh cung kính nói.

Tiêu gia lão gia tử nghe vậy tức đến mặt mày xanh mét, giận dữ nói: "Ngươi là ai?

Sao dám nói những lời như vậy?" "Bản nhân bất tài, chỉ là Tiểu

Vương gia của Nam Cương thôi.

Sao nào?

Ông định quát mắng bản vương à?" Giọng Nam Kiều tuy bình tĩnh nhưng lại cho người ta cảm giác có phần sắc nhọn.

Sắc mặt Tiêu gia lão gia tử lập tức có chút cứng đờ.

Thiếu niên này lại là Tiểu Vương gia của Nam Cương? "Thế nào?

Các người còn muốn cản bản vương đưa người đi không?" Thấy bọn họ không nói gì, Nam Kiều hừ một tiếng: "Nếu không cản, bản vương đưa người đi đây." "Chúng ta đi." Sau khi Nam Kiều đưa người rời đi, Tiêu gia lão gia tử suýt nữa thì ngã xuống đất.

Ông quay đầu nhìn Tiêu gia chủ: "Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau nghĩ cách cứu cháu trai ngươi đi." Cháu trai ruột bị người ta bắt đi rồi mà hắn còn dửng dưng đứng đây?

Sao ông lại có một đứa con trai máu lạnh như vậy?

Tiêu tam gia cũng âm trầm nói: "Cha nói không sai, đại ca, anh có phải quá đáng lắm không?" "Các người muốn cứu thì tự đi mà cứu, tôi không có bản lĩnh đó để chọc vào Ngọc Vương đâu." Họ đã để Ngọc Vương đợi lâu như vậy, sau này lỡ ngài ấy nổi giận gây phiền phức thì họ phải làm sao?

Tiêu tam gia im lặng không nói, nếu ông ta dám đi tìm Ngọc Vương thì đã không ở đây nói chuyện với Tiêu gia chủ rồi. "Tam đệ đúng là tính toán hay thật.

Chuyện do con trai mình gây ra, không dám đi tìm Ngọc Vương, lại đến gây phiền phức cho đại ca.

Thấy đại ca dễ bắt nạt hơn Ngọc Vương à?" Hắn ta trước giờ vẫn luôn không ưa Tiêu Phi Vũ.

Rõ ràng con của hắn và đại ca, tứ đệ đều ngoan ngoãn, hiểu chuyện và xuất sắc hơn Tiêu Phi Vũ, nhưng lão gia tử chỉ cưng chiều một mình Tiêu Phi Vũ.

Có lúc thậm chí vì Tiêu Phi Vũ mà để con cái họ chịu ấm ức.

Lần này phải để Tiêu Phi Vũ nhận một bài học, để nó biết không phải ai cũng có thể đắc tội. "Lão Nhị, ngươi bớt lời đi." "Chẳng lẽ tôi nói sai?" "Nhị ca, tôi thấy anh chỉ đang ghen tị vì cha thương Phi Vũ hơn thôi," Tiêu tam gia bị nói trúng tim đen nên có chút xấu hổ, giận dữ nói. "Ghen tị?

Ta ghen tị nó không biết làm gì, hay ghen tị nó chỉ biết gây chuyện phiền phức?" "Con trai ta vừa hiểu chuyện lại hiếu thuận, còn vô cùng xuất sắc.

Ta có một đứa con như vậy mà phải đi ghen tị với con trai ngươi à?" Bây giờ ỷ vào sự cưng chiều của lão gia tử mà làm càn, đợi sau này lão gia tử qua đời, hắn muốn xem Tiêu Phi Vũ sẽ phải làm sao.

Liệu có còn vênh váo như trước không?

Đạo lý tường đổ mọi người đẩy ai cũng hiểu, nhưng lão Tam bọn họ dường như chẳng coi ra gì.

Cứ trông mong lão gia tử sống thêm một thời gian nữa để cho họ thêm chút của cải.

Tiêu tam gia bị chẹn họng không nói được lời nào, tức đến phát điên nhưng lại chẳng làm gì được người anh này.

Lão gia tử không nghe nổi họ cãi nhau: "Đủ rồi, các ngươi có phải chê ta sống quá lâu, muốn chọc tức chết ta không?" Nghe câu này, Tiêu nhị gia tức đến bật cười, mỗi lần gặp chuyện gì cũng chỉ biết dùng cái cớ này ra nói với họ. "Thôi đi, cái cớ này không biết đã dùng bao nhiêu lần rồi, ai mà không biết ai?" Sắc mặt lão gia tử cũng thay đổi, đứa con này là đến để gây phiền phức cho ông phải không?

Nếu không sao có thể nói ra những lời như vậy? "Được rồi, lão Nhị." Thấy đại ca lên tiếng, Tiêu nhị gia cũng không nói thêm.

Chỉ cần đại ca không đồng ý, bọn họ còn dám làm gì được sao?

Chương 1721

"Bất kể các người nói gì, chuyện này tôi sẽ không làm.

Sau này thế nào thì xem tạo hóa của Tiêu Phi Vũ thôi." "Không được, ta không đồng ý." "Cha, con mới là gia chủ của Tiêu gia.

Cha muốn cưng chiều Tiêu Phi Vũ thế nào con không quản được, nhưng nếu các người muốn lấy tất cả của Tiêu gia ra để cược cho Tiêu Phi Vũ, thì con quyết không đồng ý," Tiêu gia chủ lạnh lùng nói. "Tiêu gia có được ngày hôm nay là nhờ nỗ lực của mọi người.

Con tuyệt đối không cho phép vì một mình Tiêu Phi Vũ mà khiến công sức của mấy thế hệ chúng ta đổ sông đổ bể." Các vị tộc lão bên cạnh nghe lời của Tiêu gia chủ liền yên tâm.

Chỉ cần gia chủ không đồng ý thì mọi chuyện đều dễ nói, lão gia tử có làm ầm ĩ thế nào cũng vô dụng.

Trước đây gia chủ thỏa hiệp cũng chỉ vì chưa chạm đến giới hạn của ngài ấy mà thôi.

Một khi đã chạm đến giới hạn thì ai đến cũng vô dụng. "Ngươi… ngươi muốn chọc tức chết ta." Lão gia tử biết lần này con trai cả làm thật, chỉ có thể dùng cách khác.

Dùng cách này để ép đứa con cả này thỏa hiệp. "Nếu vì gia tộc mà không cứu đứa cháu chuyên gây chuyện của ông là muốn chọc tức chết ông, vậy thì ông cứ coi như con muốn chọc tức chết ông đi," Tiêu gia chủ tỏ vẻ thờ ơ.

Ông ta căn bản không quan tâm đến chuyện này.

Nói cho cùng là vì thủ đoạn này lão gia tử đã dùng quá nhiều lần.

Khiến cho đại ca đã mất hết kiên nhẫn với ông ta.

Lão gia tử có chút hoang mang, sao lại thành ra thế này?

Con cả trước đây không phải như vậy.

Trước đây chỉ cần ông nói những lời này, con cả dù tức giận đến đâu cũng sẽ thỏa hiệp.

Lần này sao lại… "Cùng một thủ đoạn dùng quá nhiều lần sẽ không còn tác dụng.

Trước đây chỉ là những chuyện nhỏ nhặt vô hại nên đại ca không muốn đôi co với ông, nhưng lần này liên quan đến cả Tiêu gia, đại ca sao có thể thỏa hiệp với ông được?" Lão gia tử thật sự nghĩ đây là chuyện nhỏ?

Dùng chữ hiếu ra nói là có thể khiến đại ca thỏa hiệp sao?

Nếu là vậy, thì ông ta cũng quá ngây thơ rồi. "Ta…" "Thôi, mọi người giải tán đi.

Về nói với người nhà một tiếng, chuyện này không được xen vào." "Vâng, thưa gia chủ." Có được một gia chủ như vậy là phúc khí của họ.

Không giống như lão gia tử, trong lòng chỉ có người của tam phòng, cho dù phải hy sinh cả Tiêu gia cũng muốn cứu Tiêu Phi Vũ.

Điều này khiến họ nảy sinh bất mãn với lão gia tử. "Gia chủ yên tâm, chúng tôi biết rồi." "Ừm, ai có việc gì thì đi làm việc nấy đi." Một câu nói, mọi người lần lượt rời đi, để lại Tiêu tam gia và lão gia tử tức không hề nhẹ. "Cha, bây giờ chúng ta phải làm sao?" Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn con trai bị đưa đi sao?

Nếu Ngọc Vương điều tra thêm một chút, chẳng phải là xong đời sao?

Con trai ông ta dính bao nhiêu mạng người, ông ta biết rõ.

Một khi Vương gia làm thật, thì con trai ông ta coi như xong.

Tin tức Tiêu Phi Vũ bị Ngọc Vương bắt đi, một số nạn nhân bị Tiêu Phi Vũ hãm hại đã biết được. "Phu nhân, tôi phải đi tìm Vương gia," một người đàn ông trung niên trạc năm mươi tuổi đứng dậy, nghiến răng nói. "Chuyện này… Vương gia sẽ gặp chúng ta chứ?" "Nhất định sẽ.

Vương gia là người tốt, ngài ấy nhất định sẽ gặp chúng ta.

Tôi nhất định phải để Tiêu Phi Vũ đền mạng cho con gái chúng ta." Con gái của họ chính là bị Tiêu Phi Vũ hại chết.

Chỉ vì con gái không đồng ý làm thiếp cho Tiêu Phi Vũ, đã bị hắn hại chết.

Họ từng đến đòi lại công đạo, nhưng bên Tiêu gia liên tục uy hiếp họ.

Bây giờ hắn bị Vương gia bắt đi rồi, ông nhất định phải nhân cơ hội này lấy mạng Tiêu Phi Vũ. "Còn có những người khác, tôi đi thông báo một chút, đến lúc đó chúng ta thương lượng, cùng nhau đi tìm Vương gia." Ông nghĩ sức một người không đủ, vậy thì tìm tất cả các nạn nhân.

Đến lúc đó Ngọc Vương muốn ra tay cũng có nhiều lý do hơn. "Được." Người đàn ông nhanh chóng đi tìm gia đình của những nạn nhân bị Tiêu Phi Vũ hãm hại.

Ông nói với họ về chuyện này: "Các vị nghĩ sao?

Tôi muốn đi tìm Ngọc Vương, cầu xin Ngọc Vương cho chúng ta một công đạo." "Chúng tôi cũng đi." Đứa con ngoan của họ cứ thế bị Tiêu Phi Vũ hủy hoại.

Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ ngây dại của con gái, lòng họ vẫn đau như cắt.

Lần này có cơ hội, nhất định phải là 'nhân lúc ngươi bệnh, lấy mạng ngươi'. "Được, chúng ta mang theo chứng cứ đi tìm Vương gia." Mấy người cầm theo chứng cứ đã giữ lại cùng nhau đến Bạch gia.

Mà lúc này, Tiêu Phi Vũ đang ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt dâm dục không sao che giấu được. "Đẹp quá," Tiêu Phi Vũ ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa.

Hắn chưa từng thấy người phụ nữ nào xinh đẹp như vậy, so với người này, những người hắn để ý trước đây chỉ là rác rưởi.

Cả Bạch Tiểu so với cô cũng chẳng là gì.

Nam Kiều và những người khác bất giác nhìn Tiêu Phi Vũ, tên này đúng là dũng khí đáng khen.

Dù chị dâu thật sự rất đẹp, nhưng ánh mắt của hắn đủ để Ngọc ca ca móc mắt hắn ra. "Mỹ nhân, theo ta về nhà đi, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng." "Ta là tiểu thiếu gia của Tiêu gia, ông nội ta thương ta nhất, nàng muốn gì ta cũng có thể cho nàng." Tiêu Kình nghe những lời này, bước chân dừng lại một chút.

Tự tìm đường chết cũng không đến mức này.

Ngồi cùng Tô Ngọc, quan hệ lại thân mật như vậy, có thể là người bình thường sao?

Tên này nói những lời như vậy, đúng là không sợ chết chút nào.

Chương 1722

Tô Ngọc nhìn Tiêu Kình bước vào, trêu chọc hỏi: "Sao thế?

Sợ ta chơi chết cháu trai nhà ngươi à?" Tiêu Kình đi đến bên cạnh ngồi xuống, thản nhiên nói: "Nó tự không muốn sống, chúng ta còn cách nào được?" Biết rõ đây là nơi nào mà còn dám trêu ghẹo người?

Đây không phải tự tìm cái chết thì là gì? "Nếu ngươi đã nói vậy, ta cũng không cần nể nang gì nữa." Tô Ngọc nhìn kẻ vẫn đang dùng ánh mắt dê xồm nhìn Tiểu Hòa, ánh mắt lạnh đi.

Tiêu Phi Vũ thấy Tiêu Kình xong liền bừng tỉnh nói: "Chẳng trách ngươi muốn đưa ta đến đây, hóa ra các ngươi là cùng một giuộc." "Nhưng nể tình ngươi cho ta thấy một đại mỹ nữ thế này, ta sẽ không tính toán với ngươi, về nhà cũng sẽ không nói với ông nội đâu." Lúc này Tiêu Phi Vũ dường như vẫn chưa ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, vẫn còn nói những lời không biết trời cao đất dày.

Tiêu Kình bị tức đến bật cười.

Chỉ cần là người có chút não, có lẽ cũng không nói ra được những lời như vậy.

Tên khốn này rốt cuộc sống đến bây giờ bằng cách nào?

Nam Kiều kéo Bạch Khởi và những người khác lặng lẽ lùi về sau một chút, nói nhỏ: "Chúng ta lùi lại một chút, đừng ảnh hưởng đến Ngọc ca ca." Cậu ta lo lát nữa họ nói câu nào cũng là sai.

Vương Cẩn Hòa chưa từng bị ai trêu ghẹo như thế này.

Đúng là cho cô trải nghiệm một phen. "Chàng à, em chưa bao giờ bị người ta đối xử như vậy đâu đấy," Vương Cẩn Hòa trêu chọc nói. "Anh cũng chưa thấy ai dám trắng trợn cướp vợ của anh như vậy.

Kẻ trước đây muốn cướp vợ anh, còn xúi giục để em đi hòa thân, hình như xương cốt cũng sắp tan thành tro rồi nhỉ?" Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười hỏi.

Vương Cẩn Hòa quả quyết gật đầu: "Anh nói không sai, đúng là như vậy." Tạ Thầm năm xưa chẳng phải thế sao?

Tuy nhiên, cuộc đối thoại của họ dường như Tiêu Phi Vũ không nghe lọt tai.

Dù có nghe lọt, điểm hắn chú ý cũng không giống họ. "Cái gì?

Nàng đã thành thân rồi ư?

Sao có thể chứ?

Ta cho nàng một cơ hội, rời khỏi gã đàn ông này đến bên cạnh ta, ta không ngại nàng đã từng lấy chồng đâu," Tiêu Phi Vũ tự mãn nói, cứ như đây là một ân huệ trời ban cho Vương Cẩn Hòa vậy.

Vương Cẩn Hòa bị tên này chọc tức đến bật cười.

Cảm thấy người bên cạnh cũng đang tức giận, cô đưa tay giữ anh lại, không cho anh động thủ. "Vậy sao?

Thế thì tiếc thật, tôi lại không ưa cậu, đối với tôi cậu chỉ là một thằng nhóc thôi." "Ngươi… ngươi đang sỉ nhục ta?" "Con trai lớn của tôi năm nay đã mười tuổi rồi." Tiêu Phi Vũ kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, căn bản không tin đây là sự thật: "Ngươi nói dối." Cô trông trẻ như vậy, sao có thể đã có một đứa con trai mười tuổi? "Dù… dù vậy, ta cũng không chê nàng." Tiêu Kình muốn lao đến bịt miệng hắn lại.

Hắn đã thấy người muốn chết, nhưng chưa thấy ai hăng hái tìm chết như vậy. "Nguyên Bảo." Tô Ngọc chống cằm nhìn Tiêu Phi Vũ, vẻ mặt bình tĩnh đến cực điểm.

Nguyên Bảo nhún vai, liếc nhìn Tiêu Phi Vũ một cái, rồi ra tay trực tiếp.

Nhìn Nguyên Bảo ra tay nhanh, chuẩn, độc, nghe tiếng la hét thảm thiết bên tai, Tiêu Kình một lời cũng không nói nên. "Các ngươi là ai?

Dám động thủ với ta, Tiêu gia chúng ta sẽ không tha cho các ngươi đâu," Tiêu Phi Vũ giãy giụa nói.

Tên này sao lại dám?

Lúc này, Tiêu Kình cũng lên tiếng: "Này, đừng nói cái gì mà 'Tiêu gia chúng ta', chỉ có ngươi thôi, không phải 'chúng ta'." "Đại ca sẽ không để cả Tiêu gia chôn cùng ngươi đâu.

Bây giờ người làm chủ Tiêu gia là đại ca, không phải lão gia tử.

Ngươi không nghĩ rằng lão gia tử chỉ cần nói vài câu là đại ca sẽ dốc toàn lực cứu ngươi đấy chứ?" Tên này đang nghĩ cái gì vậy? "Ngươi và cha ngươi muốn tìm chết thì tùy, đừng lôi theo tộc nhân của chúng ta.

Chúng ta sẽ không trả giá cho những việc ngươi làm." Cái thứ gì đâu, lại dám lôi Tiêu gia ra nói chuyện?

Tiêu Phi Vũ không thể tin nổi nhìn Tiêu Kình: "Ngươi nói bậy." "Trước đây đại ca sở dĩ thỏa hiệp với ông ấy, mắt nhắm mắt mở cho qua những việc ngươi làm là vì không liên lụy đến gia tộc.

Ngươi không thật sự cho rằng ngươi đã quan trọng hơn cả gia tộc rồi đấy chứ?" Tiêu Kình mỉa mai nói.

Chính vì sự cưng chiều vô điều kiện của họ mới khiến người ta ra nông nỗi này. "Ta… A!" Tiêu Phi Vũ chưa bao giờ bị đối xử như vậy, mà Nguyên Bảo ra tay lại không hề nương tình.

Vừa ra tay đã bẻ gãy hai cái xương.

Đối với một kẻ được nuông chiều từ nhỏ, đây quả là một tai họa khủng khiếp. "Ta… ta muốn tìm… ông nội…" Tiêu Kình đứng bên cạnh trợn mắt muốn lòi ra ngoài. "Ngươi nghĩ gặp được người là xong chuyện?

Hay là ngươi nghĩ người đến là có thể mang ngươi đi?

Ngươi có biết người ngươi vừa trêu ghẹo, muốn cướp là ai không?" Tiêu Kình đột nhiên nhớ ra Tiêu Phi Vũ dường như vẫn chưa biết mình đã làm chuyện ngu ngốc gì, nên rất tốt bụng nhắc nhở. "Là… là ai?" Dù Tiêu Phi Vũ có ngốc đến đâu cũng phát hiện ra điều không ổn. "Người ngươi trêu ghẹo là Ngọc Vương phi, ngươi muốn cướp người của Ngọc Vương.

Một Vương gia đánh một kẻ có ý định cướp vợ mình, cho dù người Tiêu gia biết được, ai có thể nói gì?

Chẳng qua chỉ là đánh một trận, ngươi không phải vẫn còn sống sao?" Tiêu Kình chế nhạo nói.

Tiêu Phi Vũ đau đến mức cả người co rúm lại, bây giờ nghe Tiêu Kình nói vậy, cả người đờ đẫn.

Người này lại là Ngọc Vương phi?

Sao có thể?

Ngọc Vương phi không phải đã sinh mấy đứa con rồi sao?

Chương 1723

Sao còn có thể trẻ như vậy? "Không thể nào, cô ta sinh con rồi sao có thể vẫn trẻ và xinh đẹp như vậy?" Tiêu Phi Vũ nén đau, nghiến răng nói.

Hắn không tin đây là sự thật.

Nghe những lời này, Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào mình.

Nhờ có linh tuyền thủy mà lão hóa ngược, lẽ nào đây cũng là lỗi của cô sao?

Cô bất lịch sự đảo mắt một vòng: "Phu quân nhà ta chịu chi tiền cho ta bảo dưỡng, ngươi có ý kiến gì à?" Tiêu Phi Vũ đúng là có ý kiến, nhưng bây giờ hắn căn bản không dám nói. "Là ngươi đúng không?

Nếu ngươi sớm nói cho ta biết thân phận của cô ta, ta đã không như vậy rồi," Tiêu Phi Vũ đổ hết trách nhiệm lên người Tiêu Kình. "Ta cũng muốn nói cho ngươi biết lắm, nhưng ngươi có cho ta cơ hội không?" Hắn vừa vào đã nghe thấy tên khốn này nói những lời như vậy, hắn còn mặt dày chất vấn hắn.

Cho hắn một cơ hội mở miệng đi chứ.

Vừa đến đã tìm chết, hắn muốn cản cũng không cản nổi. "Biết rõ là đến gặp ai mà vẫn tìm chết như vậy, ngươi muốn chết thì có thể trách ai?" Tiêu Kình bực bội nói.

Bình thường háo sắc thì thôi, đến gặp Ngọc Vương mà cũng có thể háo sắc đến mức này, ngoài việc nói tên này đang tìm chết ra hắn còn có thể nói gì nữa?

Đồ ngốc! "Ngươi…" "Đợi ta về rồi nhất định sẽ không để ông nội tha cho ngươi," Tiêu Phi Vũ biết mình đuối lý, chỉ có thể lợi dụng lão gia tử để áp chế Tiêu Kình.

Lúc này Tiêu Phi Vũ đã bình tĩnh lại, hắn biết chỉ có Tiêu Kình giúp đỡ, hắn mới có cơ hội sống sót rời đi.

Dù trước đây chưa từng gặp, nhưng hắn cũng biết trêu ghẹo Ngọc Vương phi, đắc tội Ngọc Vương sẽ có kết quả gì.

Trước đây không biết, bây giờ thì đã rõ rành rành. "Vương gia, vừa rồi là tôi lỡ miệng, bây giờ tôi đã biết sai rồi, cầu xin ngài tha cho tôi lần này đi." Tiêu Phi Vũ thấy Tiêu Kình không có phản ứng gì, liền biết hắn sẽ không xen vào chuyện này, không còn cách nào khác đành phải quay sang cầu xin Tô Ngọc.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tiêu Phi Vũ, lạnh giọng nói: "Đánh." Nét mặt Tiêu Phi Vũ lập tức cứng đờ, hắn đã xin lỗi rồi, sao Ngọc Vương vẫn ra tay với hắn.

Tiêu Kình thương hại nhìn Tiêu Phi Vũ một cái.

Tên ngốc này, không lẽ nghĩ rằng như vậy là có thể khiến Tô Ngọc tha cho hắn sao?

Từ khi nào mà người nhà bọn họ trở nên ngu ngốc như vậy. "Ta…" Lời còn chưa nói xong đã bị ngắt quãng, theo sau đó là cơn đau dữ dội.

Khi hạ nhân của Bạch gia đi tới, liền nghe thấy tiếng la hét thảm thiết, sợ đến không dám lại gần.

Đây là đang làm gì vậy?

Nghe tiếng kêu thảm quá.

Nuốt nước bọt, người đó vẫn phải cứng rắn đi vào. "Nô tài tham kiến Vương gia, Vương phi." Thái độ của người hạ nhân này cung kính hơn mọi lần trước.

Hắn vô cùng sợ chọc giận Tô Ngọc, đến lúc đó ngay cả hắn cũng bị đánh chung. "Chuyện gì?" "Vương gia, bên ngoài có mấy người cầu kiến." Tô Ngọc cau mày, ánh mắt chuyển sang Tiêu Kình, người sau vội vàng lắc đầu: "Cái này ngài có thể yên tâm, đại ca tôi sẽ không vì tên này mà đến tìm ngài đâu." "Vương gia, không phải người của Tiêu gia, là người của mấy gia tộc bình thường khác," hạ nhân của Bạch gia nghe vậy biết Tô Ngọc hiểu lầm, vội vàng giải thích. "Cho họ vào." Anh rất muốn biết mục đích họ đến tìm anh là gì. "Vâng." Hạ nhân vội vàng lui xuống, không dám nhìn cảnh tượng trong phòng.

Mấy người nhà nạn nhân đang lo lắng chờ đợi ở cửa Bạch gia, không biết Vương gia có chịu gặp họ không. "Các vị nói xem Vương gia có gặp chúng ta không?" Có người do dự hỏi. "Chắc là có." Khi mấy người đang nói chuyện, người hạ nhân đi bẩm báo Tô Ngọc cuối cùng cũng quay lại: "Mấy vị gia chủ, Vương gia mời các vị qua đó." "Đa tạ." "Không cần khách sáo." Hạ nhân vội vàng lắc đầu, sao hắn có thể nhận lời cảm ơn của họ được chứ?

Dẫn mấy người vào trong, trên đường đi, người hạ nhân nhắc nhở: "Bên chỗ Vương gia hình như có người chọc giận ngài ấy, các vị qua đó thì cẩn thận một chút." "Đa tạ đã nhắc nhở, chúng tôi sẽ cẩn thận." Đến nơi, một lần nữa vào phòng: "Vương gia, mấy vị gia chủ đã đến." "Cho họ vào." Hạ nhân đi ra, nhìn mấy người: "Vương gia cho các vị vào, bây giờ các vị có thể đi rồi." Mấy người cảm ơn người hạ nhân dẫn đường rồi mới cùng nhau đi vào. "Thảo dân tham kiến Vương gia." Nhìn thấy họ, ánh mắt Tô Ngọc cuối cùng cũng rời khỏi người Tiêu Phi Vũ: "Các ngươi gặp bản vương có chuyện gì?" "Cầu xin Vương gia làm chủ cho chúng tôi." Mấy người quỳ xuống đất.

Tô Ngọc bị hành động này của họ làm cho ngẩn ra.

Đây là tình huống gì? "Bảo bản vương làm chủ cho các ngươi?

Các ngươi có oan tình gì muốn nói?" Tô Ngọc đại khái đã biết họ muốn làm gì. "Vương gia, chúng tôi muốn tố cáo Tiêu Phi Vũ của Tiêu gia, cướp đoạt dân nữ không thành liền cưỡng hiếp giết người, hại chết con gái của chúng tôi," một trong số họ đau khổ nói.

Tiêu Phi Vũ đang nằm thoi thóp trên mặt đất nghe thấy lời của họ, tức giận mắng: "Các… các người nói bậy." Nghe thấy giọng của Tiêu Phi Vũ, họ mới nhìn thấy người bị đánh trong phòng lại là Tiêu Phi Vũ. "Tiêu Phi Vũ, ngươi nhìn xem chúng ta là ai?

Con gái của chúng ta chính là bị ngươi hại chết," một người nghiến răng giận dữ nói.

Tiêu Phi Vũ gắng sức nhìn mấy người, khi nhìn thấy họ, sắc mặt vốn đã trắng bệch lại càng thêm tái nhợt. "Các ngươi… các ngươi muốn làm gì?" "Chúng ta muốn làm gì?

Hôm nay chúng ta muốn đòi lại công đạo cho con gái của chúng ta." Tô Ngọc nhìn Tiêu Kình, đây là ý gì?

Tiêu Kình khoát tay, chuyện này hắn thật sự không biết. "Các ngươi nói đi, đây là chuyện gì." "Tiêu Phi Vũ trong hai năm qua đã lần lượt ra tay với con gái chúng tôi.

Hắn để ý con gái chúng tôi liền muốn cướp về làm thiếp, con của chúng tôi không đồng ý, hắn liền hủy hoại con gái chúng tôi, cuối cùng còn tàn nhẫn giết chết con bé.

Chúng tôi đến tìm Tiêu gia, nhưng lão gia tử của Tiêu gia uy hiếp chúng tôi, chúng tôi không còn cách nào khác đành phải nhẫn nhịn.

Lần này nghe nói Vương gia bắt hắn đi, chúng tôi mới nghĩ đến đây thử vận may, xem có thể cầu xin Vương gia giúp chúng tôi đòi lại công đạo cho con gái không." Tiêu Phi Vũ hoàn toàn hoảng loạn, nghiến răng nói: "Các ngươi nói bậy, chuyện như vậy ta chưa từng làm." Tô Ngọc liếc nhìn Nguyên Bảo một cái, Nguyên Bảo đá cho Tiêu Phi Vũ một cước, trực tiếp bắt hắn im miệng. "Khi Vương gia nói chuyện hỏi việc thì đừng tùy tiện xen vào," Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Cú đá của hắn khiến Tiêu Phi Vũ đau đến một lúc lâu mới hoàn hồn.

Chương 1724

Mấy người nhìn thấy bộ dạng này của Tiêu Phi Vũ, sung sướng cười lớn.

Thật không ngờ Tiêu Phi Vũ cũng có ngày hôm nay, đúng là đáng đời. "Các ngươi nói Tiêu Phi Vũ hại chết con của các ngươi, các ngươi có chứng cứ gì không?" Tô Ngọc nhìn họ.

Nếu không có chứng cứ, chuyện đã lâu như vậy, muốn điều tra cũng rất khó khăn. "Có ạ, chúng tôi có nhân chứng, còn có một số chứng cứ ở đây." Mấy người nghe vậy biết Tô Ngọc đồng ý giúp họ, vội vàng lên tiếng.

Chỉ cần Vương gia chịu giúp đỡ thì đều không thành vấn đề. "Các ngươi đi đưa nhân chứng đến đây, bản vương có lời muốn hỏi.

Còn những thứ này, bản vương xem trước đã." "Vâng." Mấy người quay về đưa những nhân chứng vẫn luôn được chăm sóc ở nhà đến.

Trong khoảng thời gian này, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cùng nhau xem xét chứng cứ trong tay, càng xem lông mày càng nhíu chặt.

Anh quay đầu nhìn Tiêu Kình bên cạnh, đưa những thứ trong tay qua: "Ngươi tự mình xem đi." Tiêu Kình vừa nhìn liền biết những chuyện này tuyệt đối là thật.

Và lão gia tử cùng lão Tam thật sự đã ra tay, giúp Tiêu Phi Vũ che giấu những chuyện này.

Sau khi xem xong, Tiêu Kình nhìn chằm chằm Tiêu Phi Vũ, hận không thể đá văng hắn ra ngoài.

Tên khốn này, sao hắn không đi chết đi?

Lần đầu tiên hắn căm hận một người đến như vậy.

Hít một hơi thật sâu, hắn nhìn Tô Ngọc, trực tiếp từ bỏ Tiêu Phi Vũ: "Vương gia, cứ theo quy củ xử lý là được." "Gọi đại ca các anh tới đây." "Được." Tiêu Kình biết chuyện này nhà họ Tiêu chắc chắn không thể giải quyết êm đẹp được.

Anh ta chỉ có thể quay về báo với đại ca một tiếng.

Lúc Tiêu Kình về đến nhà, lão gia tử đang nói chuyện với Tiêu gia chủ, đại khái là những lời đòi cứu Tiêu Phi Vũ.

Nghe vậy, tâm trạng Tiêu Kình vô cùng tồi tệ: "Đủ rồi, cha dẹp cái ý định đó đi, lần này Tiêu Phi Vũ đừng hòng quay về." Nghe vậy, Tiêu gia chủ nhìn sang Tiêu Kình: "Lão tứ, chuyện này là sao?" "Thứ nhất, em và Ngọc Vương vốn có chút giao tình, nên khi Tiêu Phi Vũ bị bắt đi em đã đi theo, định xem có giúp được gì không.

Kết quả, Tiêu Phi Vũ đúng là đã cho em một bất ngờ cực lớn đấy." Tiêu Kình châm chọc liếc nhìn Tiêu tam gia đang đứng bên cạnh.

Tiêu gia chủ nhíu mày nhìn Tiêu Kình, có chuyện thì nói thẳng, từ khi nào lại học cái thói vòng vo tam quốc thế này? "Lúc em đến nơi thì nghe thấy Tiêu Phi Vũ đang trêu ghẹo Ngọc Vương phi, còn bảo Ngọc Vương phi bỏ chồng để làm thiếp cho hắn." Tiêu nhị gia nghe thế liền phun thẳng ngụm trà trong miệng ra, vội lau miệng, không dám tin nhìn Tiêu Kình: "Những gì đệ nói đều là thật sao?

Đệ không lừa bọn ta chứ?" "Nhị ca, em rảnh rỗi lừa các anh làm gì?

Bình thường cướp vị hôn thê của người khác thì thôi đi, bây giờ còn dám động đến người của Ngọc Vương, ngay cả Ngọc Vương phi cũng muốn cướp về làm thiếp.

Hắn ta đúng là mặt mũi to thật, bản lĩnh lớn thật.

Nhà họ Tiêu chúng ta không ngờ lại có người xuất chúng như vậy, sao trước đây em không phát hiện ra nhỉ?" Người ta gặp Ngọc Vương phi có khi còn chẳng dám nhìn thẳng, Tiêu Phi Vũ thì hay rồi, không chỉ dám nhìn chằm chằm Vương phi, còn dám trêu ghẹo, muốn Vương phi làm thiếp cho hắn.

Sao nhà họ Tiêu lại sinh ra một kẻ như vậy chứ?

Sắc mặt Tiêu gia chủ tái mét, Tiêu Phi Vũ đây là đang tìm đường chết.

Nhìn thấy vẻ hoảng hốt của lão gia tử và những người khác, Tiêu Kình cười lạnh nói: "Mọi người chuẩn bị tâm lý đi, Tiêu Phi Vũ chắc bị gãy mấy cái xương rồi, sau này nếu Ngọc Vương ra lệnh cho bên nhà họ Bạch một tiếng, thì các người đừng hòng tìm được đại phu giỏi chữa cho hắn đâu." "Cái gì?

Bọn họ đã làm gì Phi Vũ?" Tiêu tam gia giận dữ chất vấn. "Lúc đó đệ không có ở đó sao?

Sao không cản lại một chút?" Cản lại?

Tiêu Kình như thể nghe được chuyện cười gì đó, chế nhạo nhìn Tiêu tam gia: "Tại sao em phải cản?

Bọn họ cũng đâu có làm gì Tiêu Phi Vũ, chỉ là ra tay đánh cho hắn một trận thôi.

Lão tam, huynh tưởng đó là những người mà huynh từng uy hiếp sao?

Huynh chèn ép người ta thì người ta phải cắn răng chịu đựng à?

Chỉ tiếc là lần này Tiêu Phi Vũ chọc phải Ngọc Vương, vị Vương gia mà ngay cả Thừa tướng cũng phải hành đại lễ đấy." Tiêu Kình nói với vẻ hả hê. "Đại ca, Vương gia mời các huynh qua đó một chuyến." Tiêu Kình lúc này mới nhớ ra mục đích mình quay về.

Tiêu gia chủ nhíu mày: "Lão tứ, đệ nói trước cho bọn ta biết, Vương gia gọi chúng ta qua đó làm gì?

Để bọn ta còn có sự chuẩn bị." Như vậy lúc đến nơi cũng không đến nỗi mù tịt. "Chính là muốn các huynh qua xem, người cha tốt của chúng ta đã che giấu bao nhiêu chuyện cho tên Tiêu Phi Vũ này." Ánh mắt Tiêu gia chủ sắc bén nhìn lão gia tử và Tiêu tam gia: "Chuyện này là sao?" "Tiêu Phi Vũ đã hại chết mấy cô nương, bây giờ cha của họ đã tìm đến Ngọc Vương, nhờ ngài ấy đòi lại công bằng.

Xem ý của Ngọc Vương thì ngài ấy đã nhận lời rồi, gọi các huynh qua đó là để nghe rõ ngọn ngành." Tiêu Kình kể lại sự việc.

Nghe Tiêu Kình nói, Tiêu tam gia hoàn toàn hoảng loạn.

Tên khốn kiếp, đáng lẽ lúc đó phải giết hết bọn chúng mới phải, nếu không sao chúng dám đến gây phiền phức cho mình. "Không thể nào." "Tam ca, người ta có bằng chứng xác thực trong tay, những bằng chứng đó bây giờ đều nằm trong tay Ngọc Vương.

Nếu huynh cảm thấy có vấn đề, các huynh cứ cùng đến xem là được.

Sau này nếu Vương gia xác nhận là thật, thì đứa con trai quý báu của huynh e là không giữ được đâu." Tiêu Phi Vũ đối với cả nhà họ Tiêu chính là một con sâu làm rầu nồi canh.

Ai trong nhà mà không cảm thấy ghê tởm? "Được, chúng ta đi mau, đừng để Vương gia đợi lâu." Bọn họ không giống như lão gia tử. "Vậy đi thôi." Tiêu Kình dẫn họ đến nhà họ Bạch, ngay cả lão gia tử cũng đi theo, ông ta muốn đến xem cháu trai mình, nhất định phải cứu được nó.

Trên đường đi, lão gia tử nhìn Tiêu Kình: "Không phải con có quan hệ với Ngọc Vương sao?

Con đi nhờ vả Ngọc Vương, cứu cháu con ra đi.

Dù sao nó cũng là cháu ruột của con, con nỡ lòng nào nhìn nó xảy ra chuyện sao?" Nghe lão gia tử nói, Tiêu Kình mất kiên nhẫn đảo mắt một cái, bực bội đáp: "Xin lỗi chứ, con thật sự rất nỡ lòng." "Mày… Tiêu Kình, sao mày có thể độc ác như vậy?" Sắc mặt Tiêu Kình có chút khó coi, anh ta nhìn cha mình một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Ừ, cha nói không sai, con người con chính là độc ác, nhưng dù con có độc ác đến đâu cũng không vô cớ giết chết mấy cô nương." "So với Tiêu Phi Vũ, con đã là cái thá gì?" "Đó không phải lỗi của Phi Vũ, là bọn họ…" "Bọn họ làm sao?

Bọn họ cùng nha hoàn ra ngoài mua đồ đã trêu chọc Tiêu Phi Vũ à?

Chỉ vì bị Tiêu Phi Vũ nhìn thấy mà mang đến tai bay vạ gió?

Dựa vào đâu?" Tiêu Kình nhìn lão gia tử chất vấn.

Lão gia tử không cãi lại được Tiêu Kình, ông ta cũng biết chuyện này đúng là lỗi của Tiêu Phi Vũ.

Chương 1725

"Nếu mày không cứu Phi Vũ, tao sẽ đập đầu chết ngay trước mặt mày, để mọi người biết mày đã bức chết cha ruột mình như thế nào." "Cha cứ vui là được, đến lúc đó chúng con cũng sẽ cho mọi người xem, cha đã vì một tên sát nhân mà bức ép con trai mình ra sao." Hắn không phải giết một hai người, mà là bảy người, hơn nữa tất cả đều có chứng cứ xác thực, những cô nương bị chết đều là người vô tội.

Tiêu Kình hoàn toàn không sợ lão gia tử làm vậy, ngược lại còn nói thẳng thừng.

Ông già này muốn làm gì thì tùy, cùng lắm sau này mình bị người ta chỉ trỏ mà thôi. "Nó vẫn còn là một đứa trẻ, sao con lại…" "Một đứa trẻ hai mươi mốt tuổi?

Một đứa trẻ đã có con gái bốn tuổi?

Lão gia tử, cha nói những lời này ra ngoài, có ai tin không?" Tiêu Kình bị cái lý lẽ "đứa trẻ" này làm cho tức cười.

Một người đã có con mà vẫn còn được gọi là đứa trẻ? "Cha cũng đừng nói với con là các người nuôi nó lớn không dễ dàng gì, thế những người bị hại kia không phải do cha mẹ họ vất vả nuôi lớn sao?" Tiêu gia chủ ánh mắt lạnh băng nhìn cha mình, một lúc lâu sau mới lên tiếng: "Lão tứ, không cần quan tâm." "Con đương nhiên không quan tâm, chỉ cần nghĩ đến việc nhà họ Tiêu chúng ta lại sinh ra thứ cầm thú không bằng này, con đã hận không thể bóp chết nó, còn muốn con quan tâm nó ư?

Nằm mơ còn thực tế hơn." Lúc nãy nghe lão gia tử bảo Tiêu Kình giúp đỡ, Tiêu tam gia còn rất yên tâm.

Ai ngờ vừa quay đi, Tiêu Kình lại không chịu giúp, sao có thể như vậy được, ông ta chỉ có một đứa con trai duy nhất. "Lão tứ, ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, đệ nhất định phải giúp ta cứu Phi Vũ." Tiêu tam gia hoàn toàn hoảng sợ, nhìn Tiêu Kình cầu xin. "Chuyện này thì liên quan gì đến em?

Lúc các người dung túng cho nó làm những chuyện đó sao không nghĩ đến hậu quả hôm nay?

Thôi thì cũng thôi đi, các người còn dám lợi dụng nhà họ Tiêu để uy hiếp người ta.

Lúc làm những chuyện đó, các người có nghĩ đến chúng em không?

Các người có thông báo cho đại ca, người đứng đầu gia tộc này một tiếng nào không?" Tiêu Kình tức muốn chết, đây là hạng người gì vậy. "Chẳng trách lúc đó lão gia tử sống chết đòi tự tử, không cho đại ca quản những chuyện này, thì ra là Tiêu Phi Vũ đã gây ra án mạng.

Một khi đại ca biết được, tuyệt đối sẽ tống nó lên quan phủ." Tiêu Kình nhìn Tiêu tam gia và những người khác với vẻ chán ghét.

Lúc đó vênh váo lắm cơ mà.

Khi bọn họ khuyên ông ta phải dạy dỗ con cho tốt, Tiêu tam gia đã kiêu ngạo đến mức nào?

Toàn nói bọn họ ghen tị với ông ta.

Ghen tị con trai ông ta được lão gia tử cưng chiều.

Giờ thì hay rồi, bọn họ không thèm ghen tị nữa. "Huynh…" "Lúc bọn em khuyên huynh dạy dỗ con trai cho tốt, huynh đã nói gì với bọn em?

Huynh nói con trai huynh tốt lắm, không cần bọn em quản, bọn em chỉ là ghen tị con trai huynh được cưng chiều.

Lúc đó đã không cho bọn em quản, bây giờ huynh còn tìm bọn em làm gì?

Cũng đừng để bọn em quản nữa đi." Tiêu Kình trợn mắt trắng đến mức sắp lộn lên trời.

Tiêu gia chủ thấy bộ dạng của em trai mình, lắc đầu cười khổ: "Thôi được rồi." "Đại ca, em tức quá.

Lúc đó bọn em nói hết lời khuyên huynh trông chừng Tiêu Phi Vũ, kết quả thì sao?

Huynh ấy làm gì?

Cho rằng bọn em ghen tị, xảy ra chuyện cũng chỉ biết tìm lão gia tử ra để uy hiếp huynh, không thèm nói với huynh một tiếng.

Bây giờ biết đến cầu xin bọn em rồi à?

Sớm hơn thì làm gì đi?" "Thôi được rồi, chuyện đã đến nước này, đệ có nói thêm nữa cũng có ích gì?" "Vâng, em biết rồi." Khi họ đến cửa nhà họ Bạch, thì thấy mấy gia đình kia đang dẫn người cùng vào.

Nhìn thấy Tiêu tam gia và Tiêu lão gia tử, mấy người đó cười lạnh một tiếng: "Ta lại muốn xem lần này các người còn uy hiếp chúng ta thế nào nữa." Nghe vậy, Tiêu tam gia giận dữ trừng mắt nhìn họ.

Đáng lẽ lúc đó nên nhổ cỏ tận gốc luôn, không nên để những kẻ này sống sót.

Sắc mặt Tiêu gia chủ khó coi nhìn Tiêu tam gia: "Lão tam, huynh muốn làm gì?" Những gia đình bị hại kia không có ý kiến gì với Tiêu gia chủ, con người ông ta thế nào, trong lòng họ đều biết. "Không có gì." "Tốt nhất là như vậy.

Nếu huynh dám lợi dụng nhà họ Tiêu để trả thù người ta, thì huynh cũng cẩn thận một chút đi." Tiêu gia chủ cảnh cáo.

Ánh mắt Tiêu tam gia hơi lóe lên, vừa rồi ông ta đúng là có suy nghĩ đó.

Nếu con trai ông ta không sống nổi, thì những người này cũng đừng hòng sống sót. "Ông ta cũng có thể thử động vào xem, án mạng lớn như vậy, quan phủ có thật sự không quản không." Tiêu Kình chen vào.

Quan viên bây giờ không giống như quan viên trước đây, có thể dễ dàng dùng tiền mua chuộc.

Quan viên hiện tại đều là những người làm việc thật sự.

Những quan viên nhận hối lộ trước đây đã sớm bị Tô Ngọc thanh trừng sạch sẽ rồi.

Không ai nói gì, mọi người cùng nhau đi vào.

Vừa vào đã thấy khóe miệng Tiêu Phi Vũ dính máu, lão gia tử đau lòng muốn chết.

Đang định bước tới đỡ Tiêu Phi Vũ thì Tiêu gia chủ đã quỳ xuống: "Tham kiến Vương gia." Lão gia tử và Tiêu tam gia biết bây giờ không thể tiếp tục đắc tội với Ngọc Vương được nữa, chỉ có thể ấm ức quỳ xuống hành lễ. "Không cần đa lễ." Tiêu Phi Vũ nhìn thấy lão gia tử liền khóc rống lên: "Ông nội, cứu con!" "Vương gia, cháu trai của thần đã bị phạt rồi, cầu xin Vương gia tha cho cháu trai thần lần này đi." "Bị phạt?

Chuyện hắn trêu ghẹo thê tử của bản vương thì đúng là đã bị phạt rồi, nhưng chuyện khác thì hình như chưa, chuyện giết người chúng ta cứ tính toán rõ ràng rồi nói sau." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Từ ngữ khí, lão gia tử có thể nghe ra Ngọc Vương hiện tại bất mãn với họ đến mức nào. "Chuyện này…" "Đây đều là hiểu lầm, trước đây chúng ta đã giải quyết xong chuyện này rồi." Lão gia tử nói câu này đúng là mở mắt nói láo.

Tô Ngọc chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ đến vậy. "Ồ?

Ông nói các người đã giải quyết xong rồi?

Các người dùng quyền thế của nhà họ Tiêu để uy hiếp người ta không được lên tiếng, đó chính là cái mà ông gọi là giải quyết xong rồi sao?" Tô Ngọc lạnh lùng hỏi.

Một câu nói khiến lão gia tử lập tức có chút mất mặt.

Chương 1726

Trước mặt con trai, ông ta còn có thể ỷ già lên mặt gây sự, nhưng đến trước mặt Ngọc Vương, ông ta không quen biết Ngọc Vương, cũng chẳng có quan hệ gì.

Nếu làm vậy, bên Vương gia căn bản sẽ không thèm để ý. "Nhân chứng của các người đã đưa tới chưa?" "Bẩm Vương gia, đã đưa tới rồi.

Đây là nha hoàn của đứa con gái đáng thương nhà thần.

Lúc con gái xảy ra chuyện, nó đang ở bên cạnh chứng kiến, cuối cùng bị Tiêu Phi Vũ ngược sát.

Lúc chúng thần tìm đến thì nó chỉ còn thoi thóp một hơi, chúng thần đã mất rất nhiều thời gian mới cứu được người về.

Người cứu nó lúc đó chính là Bạch lão gia tử." Một người trong số họ lên tiếng.

Nghe vậy, Bạch Khởi có chút kinh ngạc: "Ngọc ca, đệ đi mời ông nội qua đây." "Đi đi." Bạch Khởi đứng dậy rời đi, Tô Ngọc nhìn cô nương đang đeo mạng che mặt kia.

Cô nương đó tháo mạng che mặt ra, nhìn thấy những vết sẹo dọc ngang chằng chịt trên mặt cô, dù là Tô Ngọc và những người khác cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh. "Nam Kiều." Nam Kiều bước tới nhìn cô nương đó: "Ta muốn kiểm tra vết thương cho ngươi." "Không sao đâu." Giọng nha hoàn khàn đặc nói. "Cổ họng của ngươi cũng bị thương à?" "Vâng, lúc đó tên súc sinh này dùng dây lưng siết cổ ta, muốn lấy mạng ta.

Nghe Bạch lão gia tử nói cổ họng ta bị thương, nói không ổn lắm."

Những điều này nàng đều có thể chịu đựng được, nàng gắng gượng sống đến bây giờ, chính là để có một ngày đòi lại công bằng cho tiểu thư của mình.

Nam Kiều nhíu mày kiểm tra cho nha hoàn.

Càng kiểm tra, mày càng nhíu chặt. "Trên người ngươi còn có vết thương khác?

Hai năm nay ngươi vẫn luôn uống thuốc đúng không?" Nha hoàn này có thể sống đến bây giờ, hoàn toàn là nhờ vào dược liệu quý hiếm để cầm cự mạng sống. "Vâng, nô tỳ còn sống đến bây giờ, chính là để báo thù cho tiểu thư.

Tiểu thư nhà nô tỳ bị tên súc sinh này ngược đãi đến chết." Ánh mắt nha hoàn nhìn Tiêu Phi Vũ hận không thể uống máu, ăn thịt hắn. "Ngươi kể cụ thể chuyện lúc đó đi." "Nô tỳ nhớ hôm đó tiểu thư ra ngoài là để mua quà sinh nhật cho lão phu nhân.

Lúc ra ngoài tiểu thư còn đội mũ sa, căn bản không nhìn thấy dung mạo.

Sau khi chúng nô tỳ mua đồ xong đi ra ngoài, không cẩn thận va phải tên súc sinh này.

Lúc đó tiểu thư đã xin lỗi hắn, kết quả bị hắn lôi đến một thanh lâu mà hắn thường lui tới.

Lúc đó nô tỳ chỉ kịp nhờ người bán hàng rong bên cạnh đi báo tin cho lão gia." "Đợi đến lúc nô tỳ tìm được tiểu thư, tên súc sinh này định làm nhục tiểu thư, tiểu thư vì giữ gìn trong sạch đã đâm đầu vào cột.

Vì chuyện này mà chọc giận hắn, hắn liền lấy con dao găm trong phòng, từng nhát, từng nhát đâm vào người tiểu thư." Cho dù đã qua một thời gian dài như vậy, chỉ cần nghĩ đến mọi chuyện lúc đó, nàng vẫn cảm thấy vô cùng căm hận. "Khi tôi đến nơi chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tiểu thư, tôi xông vào thì thấy tiểu thư đang thoi thóp.

Tôi che chở cho tiểu thư, cuối cùng bị thị vệ của tên súc sinh này đánh trọng thương, cuối cùng mới thành ra bộ dạng này.

Khi hắn định lấy mạng tôi, tiểu thư đã dùng hơi thở cuối cùng để đỡ cho tôi một đòn chí mạng.

Người nói với tôi phải sống sót, vì vậy tôi đã giả chết.

May mắn là tôi đã đợi được lão gia và những người khác đến, tôi cũng đã sống sót theo ý muốn của tiểu thư.

Tôi vẫn luôn gắng gượng sống đến bây giờ, chính là để đòi lại công bằng cho tiểu thư của tôi. "Thanh lâu mà ngươi nói, lúc đó có ai biết chuyện này không?" "Có, Tiêu Phi Vũ là khách quen của Túy Hồng Lâu.

Hắn thường đến đó, lại là cháu trai được cưng chiều nhất của nhà họ Tiêu, bọn họ không dám đắc tội, nên đều hùa theo Tiêu Phi Vũ, thậm chí còn giúp hắn che giấu mọi chuyện." Nha hoàn nói nhiều như vậy, cổ họng có chút đau, mày cũng hơi nhíu lại.

Vương Cẩn Hòa rót cho nàng một ly nước, bảo nha hoàn đưa cho nàng. "Cảm ơn Vương phi." Nha hoàn uống hết ly nước, cổ họng như muốn bốc khói cuối cùng cũng dễ chịu hơn một chút. "Bản vương bây giờ cho người dẫn ngươi đi tìm những kẻ đã giúp hắn, ngươi có thể nhớ được những người đó không?" Tô Ngọc nhìn nha hoàn hỏi.

Nha hoàn cắn răng nói: "Bọn chúng dù có hóa thành tro tôi cũng nhận ra." "Còn cả thị vệ bên cạnh Tiêu Phi Vũ nữa.

Tiêu Kình, bản vương cho ngươi nửa canh giờ, ta muốn thấy tất cả thị vệ bên cạnh Tiêu Phi Vũ trong hai năm qua." Tô Ngọc liếc nhìn

Tiêu Kình. "Không vấn đề, tôi sẽ quay về gọi ngay." "Ừ." Tiêu Kình đứng dậy rời đi, anh ta biết Tô Ngọc sẽ không tha cho loại người táng tận lương tâm này.

Khi nhìn thấy vết thương trên người nha hoàn này, đã biết tình hình lúc đó khủng khiếp đến mức nào. "Đa tạ Vương gia đã làm chủ cho tiểu nữ." Tô Ngọc xua tay, ánh mắt chuyển sang những người khác: "Còn các người thì sao?" "Vương gia, tình hình của chúng tôi cũng tương tự như nhà họ.

Đều là con gái dẫn nha hoàn ra ngoài mua đồ thì bị Tiêu Phi Vũ để ý, cũng bị…" Những lời sau đó họ có chút không nói nên lời.

Ba năm rồi, cuối cùng họ cũng có thể đòi lại công bằng cho con gái. "Không, đây đều là vu khống." "Khi bản vương hỏi chuyện thì đừng chen vào, bản vương không muốn ra tay lúc này." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tiêu lão gia tử vẫn còn đang chối cãi.

Nha hoàn bên cạnh cười một cách âm u: "Vương gia, nô tỳ từ nhỏ đã theo cha học độc thuật.

Sau này cha qua đời, nô tỳ vì còn nhỏ tuổi nên bị gia đình dì dượng bán đi, may mắn được tiểu thư cứu giúp.

Sau đó, nhờ sự giúp đỡ của lão gia và những người khác, nô tỳ mới được tiếp tục học tập." Nói đến đây, nha hoàn liếc nhìn lão gia tử đang chối cãi. "Lúc đó, trên người tôi chỉ có một loại độc dược có thể làm thối rữa vết thương và không thể hồi phục, còn lại đều là thuốc trị ngoại thương và thuốc thông thường.

Nô tỳ đã ngậm trong miệng và cắn vào người hắn.

Lúc đó hắn mặc áo lót, eo bị tôi cắn chảy máu.

Độc dược này chỉ cần dính vào máu thịt, không có thuốc giải của tôi thì không thể nào lành được, hơn nữa bất kỳ loại thuốc trị sẹo nào cũng có thể làm vết thương của hắn nặng thêm, bị ăn mòn.

Bây giờ bên hông hắn vẫn còn một vết răng, Vương gia chỉ cần cho người lột quần áo của hắn ra xem là biết ngay." Nếu không có chuyện này, sao nàng lại biết những điều này?

Sắc mặt lão gia tử lập tức thay đổi, vết thương này ông ta biết.

Lúc đó họ lo lắng có vấn đề, đã tìm rất nhiều loại thuốc mỡ bôi cho Tiêu Phi Vũ, kết quả vừa bôi vào vết thương liền mưng mủ, trở nên rất nghiêm trọng, chỉ cần không bôi thì lại có thể từ từ hồi phục.

Sau này thấy không có vấn đề gì lớn, họ cũng không quản nữa.

Ai có thể ngờ cuối cùng nó lại trở thành bằng chứng sắt đá.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo: "Cho người đi xác nhận." "Vâng." Nguyên Bảo xách áo lôi người ra ngoài, cho người lột quần áo của Tiêu Phi Vũ.

Chương 1727

Quả nhiên ở trên eo nhìn thấy một vết răng đã có từ rất lâu, hơn nữa vết răng này còn rất sâu, vừa nhìn đã biết người cắn hắn lúc đó hận đến mức nào. "Thiếu gia, đúng là có một vết răng." Nha hoàn cười, cười đến có chút điên cuồng: "Vương gia, nô tỳ có bốn chiếc răng nanh, trên vết răng của hắn hẳn là có bốn chỗ sâu nhất." Nguyên Bảo chợt hiểu ra nhìn cô nương này.

Thì ra là vậy, thảo nào hắn cứ thấy vết răng này có gì đó kỳ lạ.

Nhìn lại răng của nha hoàn, đúng là khớp.

Điều đó có nghĩa là vết răng trên eo Tiêu Phi Vũ đúng là do nha hoàn này cắn.

Đây là bằng chứng sắt đá không thể chối cãi.

Tô Ngọc liếc nhìn lão gia tử: "Còn có lời gì để chối cãi nữa không?" Vương Cẩn Hòa vẫn yên lặng lắng nghe, thực ra khi nhìn thấy nha hoàn này, trong lòng cô đã tràn ngập phẫn nộ.

Người ta dẫn nha hoàn ra ngoài mua quà cho bà, trên đầu đội mũ sa, đã như vậy rồi mà vẫn gặp phải tai bay vạ gió.

Loại người này tuyệt đối không thể tha thứ. "Anh, không thể tha cho kẻ này được.

Mấy cô nương đó đã làm gì sai?

Họ ăn mặc chỉnh tề, dẫn theo nha hoàn, thậm chí trên đầu còn đội mũ sa che mặt, vậy mà vẫn bị hãm hại đến chết, dựa vào đâu?" Vương Cẩn Hòa thật sự rất tức giận.

Nếu là cô nương chủ động quyến rũ thì cuối cùng chỉ có thể tự mình gánh chịu, nhưng người ta không làm gì cả, đã che chắn bản thân kỹ càng như vậy, tại sao vẫn phải chịu tai bay vạ gió? "Yên tâm, anh sẽ không tha cho hắn đâu." "Trước đây có người từng nói với em một câu, những gia đình có con gái, cha mẹ luôn dạy con cách tự bảo vệ mình, nhưng chưa từng có ai dạy con trai cách tôn trọng một cô gái.

Thích một người là được phép, dù sao lòng yêu cái đẹp ai cũng có, nhưng cái kiểu cưỡng đoạt bất chấp mạng sống, người ta không đồng ý phản kháng thì liền nổi giận đùng đùng, ngược đãi người ta đến chết, loại người này không xứng đáng được sống tiếp." Vương Cẩn Hòa lần đầu tiên tức giận đến vậy.

Nghe những lời này, Tô Ngọc biết chắc chắn là chuyện Vương Cẩn Hòa đã từng trải qua ở thời hiện đại.

Cha của mấy người bị hại nghe lời Vương Cẩn Hòa nói cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đúng vậy, từ nhỏ họ đã dạy con gái ra ngoài phải tự bảo vệ mình thế nào, cũng dạy con trai không được tùy tiện bắt nạt con gái nhà người ta.

Nhưng có bao nhiêu người làm được như họ?

Thế giới này lại có bao nhiêu kẻ như Tiêu lão gia tử và Tiêu tam gia, không ngừng nuông chiều con cháu nhà mình, làm sai không những không biết bảo nó sửa lỗi, ngược lại còn giúp nó che giấu. "Vương phi nói rất phải." "Tô Ngọc, lúc chúng ta về kinh thành hãy nói với hoàng huynh một tiếng đi.

Hy vọng các thư viện khi dạy kiến thức cho trẻ con cũng dạy chúng cách làm người.

Có những kẻ còn không bằng súc sinh, nói chúng là súc sinh còn là sỉ nhục hai chữ súc sinh." Vương Cẩn Hòa bây giờ tức giận đến mức chửi người cũng không cần dùng từ bậy. "Nghe lời em, đợi sau khi về sẽ nói với hoàng huynh một tiếng." Đúng là cần phải nói rõ vấn đề này, dù sao cũng không biết còn có bao nhiêu kẻ như vậy, cậy vào quyền thế gia đình, luôn bắt nạt những cô nương yếu thế.

Tiêu lão gia tử nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, cả người đều sững sờ.

Nếu vậy thì cháu trai của ông ta chẳng phải sẽ gặp chuyện sao?

Ông ta tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra. "Vương phi, người làm như vậy có phải là quá đáng rồi không, đây là một mạng người sống đấy." Tiêu lão gia tử bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa cảm giác như mình vừa nghe được một trò cười động trời, cảm thấy lời nói của Tiêu lão gia tử có chút nực cười. "A, ông nói đây là một mạng người, vậy những cô nương bị cháu trai ông ngược đãi đến chết không phải là người sống sờ sờ sao?

Hay là ông cảm thấy họ đáng chết?" Vương Cẩn Hòa phẫn nộ nói.

Tên khốn này nói chuyện đúng là tiêu chuẩn kép.

Cháu trai mình sắp gặp chuyện thì không được, người khác bị giết thì là vấn đề của chính họ, dựa vào đâu chứ?

Chỉ dựa vào việc Tiêu Phi Vũ có một người ông tốt?

Hay là sao? "Ta…" Tiêu lão gia tử biết mình nói những lời như vậy sẽ không ai đồng tình, thậm chí còn cảm thấy ông ta nói sai, nhưng Tiêu Phi Vũ là đứa cháu ông ta yêu quý nhất, ông ta không thể trơ mắt nhìn cháu mình đi chết được. "Bọn họ đã qua đời lâu như vậy rồi, nhưng Phi Vũ vẫn là một người sống sờ sờ.

Nhà họ Tiêu chúng ta có thể bồi thường cho mấy gia đình họ ở bất cứ phương diện nào, chỉ cần có thể tha cho Phi Vũ là được." Lão gia tử nhìn mấy người bên cạnh mở lời.

Mà mấy gia đình bị hại nghe lão gia tử nói vậy thì tức đến đỏ cả mắt.

Cái gì gọi là con gái họ đã chết, còn cháu trai ông ta vẫn còn sống?

Nói cho cùng, con của họ là đáng chết sao? "Không được, tôi tuyệt đối không đồng ý tha cho Tiêu Phi Vũ.

Bồi thường gì chúng tôi cũng không cần, chúng tôi chỉ muốn Tiêu Phi Vũ chết ngay trước mặt chúng tôi." Một người trong số họ nhìn Tiêu lão gia tử phẫn nộ nói. "Suy nghĩ của chúng tôi cũng vậy, chúng tôi không đồng ý bồi thường của họ, chúng tôi chỉ muốn hắn bị trừng phạt." Mấy người giận dữ nói.

Lời của Tiêu lão gia tử nói thật quá tức người. "Đúng vậy, cái gì gọi là con của chúng tôi đã chết?

Nếu không phải vì cháu trai ông, con của chúng tôi bây giờ đã lấy chồng sinh con, làm mẹ rồi." Con của họ bị Tiêu Phi Vũ hại chết khi mới mười bốn, mười lăm tuổi, đó là độ tuổi đẹp nhất của một cô gái.

Nhưng cuối cùng nhận được là gì?

Là sự coi thường của những tên khốn này.

Lần này họ chính là muốn nhân lúc Vương gia ở đây, đòi lại công bằng cho con gái.

Sao có thể để họ một câu nói là dập tắt ý định này được? "Nhưng…" "Lão gia tử, chúng tôi chỉ đối phó với cháu trai ông là ông nên biết đủ rồi." Tiêu gia chủ sắc mặt khó coi nhìn ông ta, mặt âm trầm nói: "Cha, cha định thách thức luật pháp của Huyền quốc ngay trước mặt Vương gia và Vương phi sao?" Giết một người đã là tội lớn, bây giờ Tiêu Phi Vũ giết không chỉ một người.

Ông ta còn ở đây gây sự, là muốn Ngọc Vương xử lý luôn cả nhà họ sao? "Cha, trong mắt cha có phải mạng sống của tất cả mọi người trong nhà họ Tiêu chúng ta đều không quan trọng bằng một mình Tiêu Phi Vũ không?" Tiêu gia chủ âm trầm nói.

Tiêu tam gia giận dữ nhìn Tiêu gia chủ: "Huynh cũng là bác cả của Phi Vũ, sao huynh có thể nhẫn tâm như vậy." "Đây là chuyện do chính nó gây ra.

Lão gia tử từng nói, chuyện của ai người đó tự gánh, huynh không phải đã quên rồi chứ?" Đây là lời lão gia tử nói ra khi ông ta mới lên làm gia chủ.

Chương 1728

Lúc đó ông ta cần sự giúp đỡ của người trong gia tộc, nhưng lão gia tử đã ra lệnh cấm, không ai được phép giúp ông ta.

Sau này vẫn là nhị đệ, tứ đệ và những người trong gia tộc lén lút giúp đỡ, mọi người cùng nhau mới vượt qua được khó khăn.

Nếu không, bây giờ có còn nhà họ Tiêu hay không cũng không chắc. "Lúc đó đều là ai làm nấy chịu, sao bây giờ lại muốn liên lụy cả gia tộc?" Tiêu nhị gia cười như không cười hỏi. "Nếu ta nhớ không lầm, ban đầu chính là lão tam huynh và cha đề xuất chuyện này đúng không?" "Tôi…" Tiêu tam gia bị một câu nói chặn họng, đúng là ban đầu ông ta đã đưa ra yêu cầu này.

Nhưng cũng không thể như vậy được chứ? "Yêu cầu do chính mình đề xuất, thì đừng có lúc nhà mình xảy ra chuyện lại đến tìm gia tộc giúp đỡ, đặc biệt là chuyện chém đầu này, nhà họ Tiêu chúng ta chỉ là thương nhân bình thường, không giúp được gì nhiều đâu." Tiêu tam gia bên cạnh tức đến run cả người: "Ngươi…" Trong lúc Tiêu tam gia định lý luận với Tiêu nhị gia, Tiêu Kình đã quay lại.

Tất cả thị vệ của Tiêu Phi Vũ cũng bị dẫn đến.

Nhìn thấy những thị vệ đã bị đuổi đi đều bị Tiêu Kình tìm về, Tiêu tam gia bất giác lùi lại một bước.

Lão tứ này rốt cuộc căm hận ông ta đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này? "Tiêu Kình, đệ giỏi lắm." Tiêu tam gia biết những người này, lão gia tử tự nhiên cũng biết. "Lão tứ, mày làm gì vậy?

Mày không hại chết cháu mày thì trong lòng mày khó chịu à?" "Không phải con muốn hại nó, là nó tự hại chết chính mình, đừng có đổ mọi chuyện lên đầu con." Anh ta không gánh cái nồi này. "Mày…"

"Mệnh lệnh của Vương gia con không dám không nghe, dù sao con cũng không giống các người, Tiêu Phi Vũ đã giết nhiều người như vậy mà các người vẫn có thể vênh váo như thế." Tiêu Kình nói giọng âm dương quái khí.

Lão gia tử tức đến run cả người, Tiêu Kình đây là muốn làm gì? "Bảo người ở ngoài đợi, đợi mọi người cùng về rồi nói sau." Tiêu Kình nhìn Tô Ngọc, do dự một chút rồi mở lời: "Vương gia, rượu trong tay ngài còn bán không?" "Sao vậy?" "Đương nhiên là muốn mua của ngài một ít, số rượu tôi mua trước đó chia cho đại ca và nhị ca một ít, bản thân tôi chẳng còn lại bao nhiêu." Tiêu Kình đương nhiên muốn có những loại rượu này. "Không chắc." Tiêu Kình bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Chuyện này cũng không có quan hệ gì lớn với nhà chúng tôi, ngài nói có phải không?" "Giám sát không nghiêm, người trong gia tộc liên tiếp giết nhiều người như vậy, ta không tin các ngươi không nghe được tin tức gì." Không chỉ Tiêu Kình, ngay cả Tiêu gia chủ và những người bên cạnh cũng im lặng, chuyện này đúng là họ đã sơ suất.

Những lời đồn này họ cũng từng nghe qua, chỉ là mỗi lần hỏi đến, lão gia tử đều sống chết đòi tự tử.

Cuối cùng ông ta cũng không hỏi nhiều nữa, nếu lúc đó hỏi thêm một chút, có lẽ mọi chuyện đã không đến mức này. "Đây đúng là lỗi của tôi." "Không phải, chuyện này thực ra không có quan hệ gì lớn với đại ca tôi.

Chúng tôi đúng là có nghe nói qua, nhưng mỗi lần hỏi thì lão gia tử đều sống chết đòi tự tử, nói gì cũng không chịu để đại ca hỏi đến, nếu không thì lại đòi đâm đầu vào cột." "Nếu mấy vị này đến tìm đại ca tôi chứ không phải nghe lời họ bị uy hiếp, đại ca tôi cũng sẽ cho họ một câu trả lời thỏa đáng." Không có ai tìm đến, lão gia tử lại gây sự, đại ca tự nhiên cũng không hỏi nhiều.

Ai ngờ mỗi lần có lời đồn là lại có một cô nương chết trong tay Tiêu Phi Vũ. "Tiêu lão gia tử nói người làm chủ nhà họ Tiêu các ngươi là ông ta, hơn nữa tất cả chuyện này đều do Tiêu gia chủ đồng ý." Sắc mặt Tiêu gia chủ âm trầm nhìn cha và em trai mình, vẻ mặt vô cùng khó coi: "Các người ở bên ngoài bôi nhọ danh tiếng của tôi như vậy sao?" Tiêu tam gia chột dạ quay đầu đi.

Vì lợi ích của bản thân, ông ta đúng là đã làm rất nhiều chuyện bôi nhọ danh tiếng của gia chủ Tiêu gia.

Nhưng đó chẳng phải cũng vì gia chủ Tiêu gia không coi họ là người thân hay sao?

Ngoài nhị đệ và tứ đệ, ông ấy chẳng hề quan tâm đến gia đình ông ta.

Nếu ông ta không nghĩ cách, cả nhà ông ta phải làm sao? "Nói đi." Gia chủ Tiêu gia kìm nén lửa giận, phẫn nộ nhìn Tiêu tam gia.

Lão gia tử lại lên tiếng: "Là tôi bảo lão tam làm vậy đấy." Gia chủ Tiêu gia tức đến nỗi không muốn nói một lời nào.

Tiêu nhị gia bên cạnh cau mày nhìn Tiêu lão gia tử: "Lão gia tử, ông có biết làm vậy sẽ mang lại bao nhiêu phiền phức cho Tiêu gia không?" Ông ta có từng nghĩ đến vấn đề ai sẽ làm gia chủ sau khi đại ca mất không? "Nó không phải lợi hại lắm sao?

Tự mình gánh lấy là được chứ gì." Lão gia tử bĩu môi, thản nhiên nói.

Câu nói này khiến ánh mắt của gia chủ Tiêu gia nhìn lão gia tử trở nên lạnh lùng: "Ông chắc chứ?" Tiêu nhị gia nhìn gia chủ Tiêu gia, trong lòng có chút lo lắng. "Đại ca…" "Lão nhị, em đừng nói gì cả." Gia chủ Tiêu gia nhìn em trai mình nói.

Tiêu nhị gia biết lần này gia chủ Tiêu gia định làm thật chứ không nói đùa.

Hít một hơi thật sâu để đè nén nỗi lo, Tiêu nhị gia cũng tràn đầy thất vọng với lão gia tử.

Đại ca mới là người đối xử tốt nhất với ông, vậy mà ông lại không nhìn thấy.

Cứ cho rằng kẻ miệng lưỡi ngọt ngào mới là người tốt nhất với mình. "Ngươi còn muốn ra tay với ta chắc?" Lão gia tử cảnh giác nhìn gia chủ Tiêu gia hỏi.

Sau đó còn không yên tâm nói thêm: "Ta là cha ngươi đấy." "Yên tâm, tôi sẽ không làm gì ông đâu, cũng như ông nói, dù sao ông cũng là cha tôi.

Nhưng nếu ông đã thích lão tam như vậy, thì cứ đến ở cùng lão tam đi." Gia chủ Tiêu gia lạnh lùng nói.

Nam Kiều và mọi người bên cạnh có chút đau đầu.

Cuối cùng cậu không nhịn được lên tiếng: "Tôi nói này các vị, đây là chuyện nhà của các vị, đừng nói trước mặt Ngọc ca ca.

Ngọc ca ca và tẩu tẩu không có nhiều thời gian để nghe các vị giải quyết chuyện nhà ở đây đâu." Nghe Nam Kiều nhắc nhở, gia chủ Tiêu gia mới ý thức được đây không phải nơi để nói chuyện, bèn im lặng.

Mọi người chỉ đợi nha hoàn kia và người của Vương gia đưa người trong thanh lâu đến.

Tú ông của thanh lâu bị nha hoàn đột nhiên dẫn người đến dọa cho giật nảy mình.

Lão ta thậm chí còn định quay người bỏ chạy nhưng đã bị Nguyên Bảo chặn lại.

Nhìn bộ dạng này của lão, Nguyên Bảo biết ngay người này chắc chắn có liên quan đến cái chết của cô nương kia, hơn nữa rất có thể đã đồng lõa với Tiêu Phi Vũ. "Ngoài lão ta còn có ai nữa?" "Còn mấy người nữa." Nha hoàn dẫn Nguyên Bảo đi tìm người.

Khi thấy nha hoàn, mấy cô gái kia như thể nhìn thấy thứ gì đáng sợ, liên tục lùi về phía sau, sợ rước phải thứ gì không sạch sẽ. "Đi thay một bộ quần áo tươm tất vào, đừng nghĩ đến chuyện bỏ trốn.

Hậu quả của việc đắc tội với Vương gia các người không gánh nổi đâu." Nguyên Bảo nhìn mấy người ăn mặc hở hang, cau mày nói giọng lạnh lùng.

Chắc chắn không thể để họ ăn mặc như vậy đi gặp thiếu gia được.

Lỡ đi rồi thì còn ra thể thống gì nữa?

Nghe đến hai chữ Vương gia, mấy cô nương lập tức không dám hó hé, ngoan ngoãn đi thay đồ rồi lén lút nhìn Nguyên Bảo.

Vẻ mặt lạnh lùng của cậu khiến họ không dám nảy sinh ý định bỏ trốn.

Chương 1729

Tú ông thấy mấy cô nương này, nỗi lo trong lòng càng rõ rệt hơn, xem ra chuyện của Tiêu Phi Vũ thật sự đã bị bại lộ.

Dựa vào thân phận của Tiêu gia thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Đến lúc đó chỉ cần nói giúp Tiêu Phi Vũ vài câu, lão cũng sẽ không sao.

Nguyên Bảo là người từng trải, lão tú ông này nghĩ gì cậu đều biết.

Sau khi đưa người đến Bạch gia gặp Tô Ngọc, Nguyên Bảo quỳ xuống đất: "Vương gia, người đã được đưa tới." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nguyên Bảo, cậu ta ít khi xưng hô với mình như vậy.

Xem ra có người không muốn nói chuyện tử tế rồi. "Những người này là sao?" "Mấy người này đều là người tận mắt thấy Tiêu Phi Vũ ra tay." Cũng chính vì vậy nên khi thấy nha hoàn kia, họ mới sợ như gặp ma.

Xem ra hai năm qua họ đã gặp không ít ác mộng.

Mấy cô nương vội vàng quỳ xuống đất cầu xin: "Vương gia, chuyện này thật sự không liên quan đến chúng thần nữ.

Là Tiêu Phi Vũ, sau khi hắn cưỡng ép đưa mấy vị tiểu thư kia đến Túy Hồng Lâu, họ không đồng ý nên hắn đã ra tay với họ." "Tại sao các người không báo quan?" Một cô nương trong số đó cười khổ nói: "Chúng thần nữ không dám.

Trước đây có hai cô nương không chịu nổi thủ đoạn tàn nhẫn của hắn, định đi báo quan cũng bị hắn giết chết, xác vứt ở sau núi." "Đúng vậy, hắn cảnh cáo chúng thần nữ nếu dám nói ra ngoài sẽ bị sung làm quân kỹ, chúng thần nữ không muốn chết." Họ muốn được sống.

Họ chỉ là những cô nương bình thường trong thanh lâu, còn Tiêu Phi Vũ là cháu trai được Tiêu lão gia tử cưng chiều nhất, có Tiêu lão gia tử và Tiêu tam gia chống lưng, nếu họ nói ra thì chỉ có con đường chết. "Còn có một cô nương khác cũng biết chuyện này, hắn đã đánh chết cô nương đó để cảnh cáo chúng thần nữ." Tiêu lão gia tử lảo đảo suýt ngã xuống đất, trừng mắt nhìn họ, giận dữ quát: "Các người nói bậy!" Cháu trai ngoan ngoãn của ông ta sao có thể là loại người như họ nói? "Chúng thần nữ không nói bậy, những chuyện này đều do Tiêu Phi Vũ làm.

Nếu chúng thần nữ có nửa lời gian dối, xin trời đánh thánh đâm, chết không toàn thây." Ở thời cổ đại, lời thề như vậy là vô cùng nghiêm trọng.

Vương Cẩn Hòa tin rằng mấy cô nương này không nói dối. "Người này có biết những chuyện đó không?" Mấy cô nương bên cạnh vội vàng gật đầu: "Bẩm Vương gia, lão ta biết còn nhiều hơn chúng thần nữ.

Có những lúc Tiêu Phi Vũ gây chuyện ở Túy Hồng Lâu đều là lão ta đứng ra giải quyết giúp." Dù có chút sợ hãi, nhưng họ vẫn nói ra.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Các người có thể đi rồi." Mấy cô nương vui mừng nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, chúng thần nữ thật sự... có thể đi sao?" "Ừm." Họ chỉ muốn bảo vệ mạng sống, nghe ý của nha hoàn thì họ cũng không giúp Tiêu Phi Vũ làm hại người khác, tự nhiên không cần phải gánh chịu hậu quả gì.

Mấy cô nương không ngừng dập đầu: "Tạ ơn Vương gia." Tô Ngọc phất tay ra hiệu cho họ tự rời đi.

Mấy cô nương vội vã rời khỏi Bạch gia.

Khi đến họ cứ ngỡ mình chết chắc, không ngờ chẳng những không sao mà còn bình an vô sự.

Điều này khiến họ vô cùng vui mừng.

Còn về lão tú ông, lão là đồng phạm của Tiêu Phi Vũ, muốn quay về e là không dễ.

Họ cũng không lo lắng về chuyện này.

Đợi mọi người đi rồi, ánh mắt của Tô Ngọc chuyển sang lão tú ông: "Được rồi, giờ thì nói đi?" Nghe lời Tô Ngọc, lão tú ông nuốt nước bọt.

Trên đường tới đây, lão đã nghĩ sẽ giúp Tiêu Phi Vũ thoát tội, nhưng thấy tình hình thế này, lão căn bản không dám, thậm chí không thể nói giúp hắn một lời tốt đẹp nào. "Vương gia, chuyện này... không liên quan đến tôi." Bây giờ lão chỉ có thể tự bảo vệ mình trước, lão không biết gì hết. "Không nói?" Nam Kiều lập tức hưng phấn, nhìn lão tú ông với đôi mắt sáng rực: "Ngọc ca ca, giao người này cho em, đảm bảo cái gì cũng nói hết." Tô Ngọc biết Nam Kiều lại ngứa tay rồi: "Được, giao người cho cậu đấy." "Ok luôn!" Nam Kiều bảo Nguyên Húc lôi người đi theo mình.

Không bao lâu sau, bên ngoài đã vọng vào tiếng la hét thảm thiết.

Sau đó, Nam Kiều dẫn người vào, cười nói: "Ngọc ca ca, lão ta chịu nói rồi." Bộ dạng ngoan ngoãn này của cậu khiến lão tú ông đi theo vào sợ hãi tột độ.

Người này đúng là một kẻ biến thái, vừa rồi còn đáng sợ như vậy, bây giờ lại trở nên ngoan ngoãn như một đứa trẻ vô hại.

Sự thay đổi của một người thật sự có thể lớn đến mức này sao? "Nói." "Tôi... tôi nói, Tiêu Phi Vũ tổng cộng đã giết mười hai cô nương.

Ngoài mấy vị tiểu thư của các gia tộc kia, những người còn lại đều là cô nương trong Túy Hồng Lâu.

Vì Tiêu gia đã chi tiền để ém nhẹm những thông tin này, ông chủ của chúng tôi nghĩ không nên đắc tội Tiêu gia, nên... nên đã đồng ý mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện của hắn." Lão cũng nhận được lợi lộc từ Tiêu Phi Vũ nên mới giúp hắn. "Xem ra ngươi cũng giúp không ít nhỉ." "Tôi...

Vương gia tha mạng, tôi biết sai rồi." Gia chủ Tiêu gia nghe tin Hùng Phi Vũ đã giết hơn mười người thì suýt chút nữa tức đến ngã quỵ.

Ông không dám tin nhìn họ: "Mười hai người, đó là mười hai mạng người." "Không phải vậy, những chuyện này không phải do cháu trai tôi làm." Lão gia tử đến nước này rồi vẫn còn muốn giúp Tiêu Phi Vũ thoát tội.

Tiêu Kình nhìn bộ dạng này của lão gia tử, thật sự rất thất vọng.

Mười hai mạng người, nếu Vương gia thật sự truy cứu, cả nhà bọn họ không ai thoát được.

Vậy mà bây giờ ông ta vẫn chỉ nghĩ cách bảo vệ Tiêu Phi Vũ.

Anh ta cười tự giễu, nhìn gia chủ Tiêu gia bên cạnh: "Đại ca, anh vẫn luôn cho rằng dù đã phân gia nhưng chúng ta vẫn là người một nhà.

Bây giờ anh đã thấy rõ chưa?

Những người này căn bản không coi chúng ta là người nhà." "Anh biết rồi." Gia chủ Tiêu gia có chút suy sụp nói.

Phải rồi, lẽ ra nên tách ra từ lâu.

Ông cúi đầu, sau khi về nhà, mỗi người tự lo cho mình vậy.

Gia chủ Tiêu gia nói với Tiêu tam gia, ý tứ đã quá rõ ràng. "Các người muốn làm gì?" "Sau khi lão tứ thành thân chúng ta đã phân gia rồi.

Nếu cha đã thích lão tam như vậy, lúc phân gia cha cũng chia cho lão tam nhiều thứ nhất, sau này cha cứ theo lão tam ở đi." Gia chủ Tiêu gia thấy ông ta hỏi vào lúc này, cũng không hề che giấu, nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Câu nói này khiến sắc mặt lão gia tử lập tức thay đổi, bất mãn nói: "Không được, ta không đồng ý." Lão tam là người thế nào, ông ta biết rõ.

Ông ta sẽ không theo lão tam.

Chương 1730

Tuy nhiên, gia chủ Tiêu gia sẽ không cho ông ta cơ hội từ chối. "Cha, chuyện này con quyết.

Lúc đầu cha chia nhiều đồ cho lão tam như vậy, cớ là sau này cha sẽ theo nó dưỡng lão, nên cha chia cho nó nhiều như thế chúng con không có ý kiến gì.

Bây giờ cha lại nói với con là không được sao?" Giấy tờ phân gia lúc đó vẫn còn đây. "Những điều này lúc đó đều được viết rõ ràng trên giấy trắng mực đen.

Nếu cha không hài lòng, con sẽ không cần mặt mũi này nữa, cầu xin Vương gia làm chủ cho chúng ta." Gia chủ Tiêu gia lạnh lùng nhìn lão gia tử. "Ngươi..." Lão gia tử không ngờ ông ta lại định đem chuyện này ra nói trước mặt Vương gia.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng, có chút cạn lời nhìn họ.

Tình huống gì đây, anh còn phải quản cả những chuyện này sao?

Tiêu Phi Vũ sau khi nghe lão tú ông khai ra mọi chuyện, liền biết mình phen này xong rồi.

Hắn ôm chân lão gia tử khóc lóc: "Gia gia, người cứu con với, là lỗi của mấy con tiện nhân đó, không liên quan đến con." "Nếu bọn chúng ngoan ngoãn nghe lời thì mọi chuyện đã không thành ra thế này." Tiêu Phi Vũ nói năng không lựa lời. "Bảo chúng nó làm thiếp cho ta là vinh hạnh của chúng, chúng có tư cách gì mà từ chối?" Tiêu Phi Vũ không phục nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà sắc mặt trở nên khó coi.

Đây chính là cái gọi là thuyết người bị hại có lỗi sao?

Người bị hại không đồng ý yêu cầu quá đáng của hắn, thì đó là lỗi của họ?

Đây là đạo lý gì?

Người ta có thể gả cho thanh niên tài tuấn, tự mình làm phu nhân chủ nhà, tại sao phải đi làm thiếp cho một tên phế vật? "Nguyên Bảo, phế tay hắn đi." Nguyên Bảo bị mệnh lệnh của Vương Cẩn Hòa làm cho giật mình, quay đầu nhìn Tô Ngọc, thật sự phải làm vậy sao?

Tô Ngọc gật đầu, lời nói của Tiêu Phi Vũ rõ ràng đã chạm đến giới hạn của Vương Cẩn Hòa, để hắn sống yên ổn mới là lạ. "Không... các người không được đối xử với ta như vậy." "Ta là tiểu thiếu gia của Tiêu gia, các người dám đối xử với ta như vậy, ta sẽ bảo cha ta giết các người." Không biết là vì sợ hãi hay vì lý do gì khác, Tiêu Phi Vũ lại nói ra những lời đại nghịch bất đạo như vậy.

Tô Ngọc nhìn Tiêu tam gia bên cạnh hỏi: "Là vậy sao?" Tiêu tam gia vội vàng lắc đầu: "Không phải, đứa nhỏ này đang nói bậy thôi." Tiêu tam gia hận chết Tiêu Phi Vũ, đứa con phá gia chi tử này có biết mình đang nói gì không?

Rõ ràng có cơ hội sống sót, cuối cùng đều bị cái miệng hại chết. "Phi Vũ, con câm miệng cho ta!" Nó cứ kiêu ngạo như vậy, cơ hội sống cũng không còn. "Câm miệng làm gì?

Cứ để hắn nói tiếp, ta lại muốn xem hôm nay bản Vương phi ngồi đây, hắn có thật sự lấy được mạng của ta không.

Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến Tiêu tam gia có dự cảm không lành.

Tiêu Phi Vũ bây giờ thật sự có thể nói ra bất cứ điều gì.

Tuy nhiên, nỗi lo của Tiêu tam gia còn chưa kịp dâng lên, Tiêu Phi Vũ đã hét lên thảm thiết.

Nguyên Bảo đã làm theo ý của Vương Cẩn Hòa, trực tiếp phế đi cánh tay của hắn. "Cánh tay của ngươi chính là do ta phế đấy, ngươi làm gì được ta?

Còn muốn ra tay với bản Vương phi chắc?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng hỏi.

Tiêu Phi Vũ căm hận nhìn Vương Cẩn Hòa, con tiện nhân này, sao cô ta dám? "Ta nhất định sẽ bắt ngươi phải trả giá đắt." Đến nước này rồi mà Tiêu Phi Vũ vẫn không ngừng gào thét.

Tìm đường chết cũng không cần phải vội vàng như vậy. "Đi mời tri phủ ở đây qua đây." Tô Ngọc nói với người bên cạnh.

Lúc này Nguyên Bảo lên tiếng: "Thiếu gia, để con đi một chuyến." "Được." Nguyên Bảo mang lệnh bài của Tô Ngọc đi tìm tri phủ.

Tri phủ thấy lệnh bài liền vội vàng quỳ xuống: "Tham kiến Vương gia." "Dẫn người đến Bạch gia, có việc cần làm." "Vâng." Tiêu tam gia và lão gia tử hoàn toàn hoảng loạn, vội vàng nói: "Vương gia, đứa nhỏ này chỉ nói bậy thôi, ngài đại nhân đại lượng, xin hãy tha cho nó lần này." "Tha cho nó?

Vậy ai sẽ tha cho mười hai người bị nó ngược đãi đến chết?" "Nhưng..." Tiêu tam gia biết lần này con trai mình không thể thoát được, ông ta chỉ có thể nghĩ cách sau.

Chuyện thế này phải áp giải về kinh thành để hoàng thượng xử lý.

Khoảng cách từ đây đến kinh thành xa như vậy, ông ta muốn giở trò gì cũng rất đơn giản.

Đến lúc đó con trai ông ta vẫn có thể sống sót.

Nghĩ vậy, Tiêu tam gia không nói thêm gì nữa, chỉ im lặng đứng đó, dường như đã thỏa hiệp.

Tô Ngọc nhìn ông ta một cách đầy ẩn ý, khóe miệng nhếch lên một nụ cười mỉa mai.

Rất nhanh, Nguyên Bảo đã dẫn tri phủ đến: "Tham kiến Vương gia, Vương phi." "Đây là chứng cứ Tiêu Phi Vũ giết người, mười hai người." Nghe đến mười hai người, tri phủ kinh ngạc: "Sao có thể?

Hạ quan chưa từng nghe có ai đến báo án." Nếu có người đến báo án, ông ta chắc chắn sẽ biết. "Vì đã bị cha và ông nội của hắn ém nhẹm.

Gia đình người bị hại vì những người khác trong gia tộc nên chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt." Tô Ngọc giải thích ngắn gọn đầu đuôi sự việc.

Nghe vậy, tri phủ liền trừng mắt nhìn họ một cách hung dữ. "Vương gia, chuyện này phải làm sao ạ?" "Tiêu Phi Vũ ngược đãi giết người, thủ đoạn tàn nhẫn, xử trảm ngay tức khắc, ngày mai thi hành." "Tú ông của Túy Hồng Lâu là đồng phạm, giúp Tiêu Phi Vũ xử lý thi thể và một loạt việc khác, phán giam hai mươi năm trong nhà giam trọng tội." "Vâng, Vương gia." Gia chủ Tiêu gia và mọi người kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, ngày mai đã có thể xử trảm ngay sao?

Vương gia có phải đã can thiệp quá sâu rồi không?

Tiêu tam gia cũng nghĩ vậy.

Ông ta còn đang đợi con trai bị áp giải về kinh thành để giở trò, bây giờ ngày mai đã xử trảm, ông ta phải làm sao? "Ta không phục, cho dù ngươi là Vương gia cũng không có tư cách trực tiếp định tội con trai ta.

Ngươi nên áp giải con trai ta về kinh thành." Tri phủ liếc nhìn Tiêu tam gia: "Ngươi nghĩ nhiều rồi, chỉ cần chứng cứ xác thực, tội ác đủ để chém đầu, Vương gia có thể tiền trảm hậu tấu.

Chương 1731

Đây là đặc quyền mà Hoàng thượng ban cho Vương gia." "Vương gia xử lý tội phạm, có thể chém trước rồi mới báo cho Hoàng thượng sau." Lời của tri phủ khiến người nhà họ Tiêu có chút kinh ngạc, không ngờ Hoàng thượng lại sủng ái Ngọc Vương đến vậy.

Trực tiếp cho phép tiền trảm hậu tấu. "Không thể nào." Tiêu tam gia hai mắt đỏ ngầu nhìn Tô Ngọc, ông ta không tin đây là sự thật. "Năm ngoái Vương gia đã chém mấy gia tộc, hơn mười quan viên ở quận Dụ Hòa, cũng đâu có áp giải về kinh thành." Tri phủ phàn nàn.

Những người này có phải hiểu lầm gì về quyền lực của Vương gia không?

Vương gia có thể làm mọi thứ, chỉ là ngài ấy khiêm tốn không muốn phô trương mà thôi.

Tiêu tam gia quay đầu nhìn gia chủ Tiêu gia, thấy ông cau mày, trong lòng chợt thót một cái, không lẽ là thật sao? "Đại ca?" "Chuyện này đúng là thật." Lúc đó ông cứ tưởng là do Hoàng thượng ra lệnh nên mới trực tiếp xử trảm tại đây.

Không ngờ lại là do Ngọc Vương đề xuất.

Tình hình hiện tại là lão tam không thể cứu được Tiêu Phi Vũ nữa.

Chỉ có thể chờ Tiêu Phi Vũ chết ngay trước mắt mình. "Đại ca, cầu xin anh cứu Phi Vũ đi.

Chuyện trước đây là lỗi của tôi, tôi có thể xin lỗi anh, nhưng Phi Vũ nó còn nhỏ, nó..." "Xin lỗi có ích gì không?

Nếu không phải các người ở đằng sau chống lưng cho nó, nó có dám làm vậy không?" Gia chủ Tiêu gia tức không chịu nổi.

Mười hai người, đó là mười hai mạng người. "Ngươi xin lỗi thì mười hai người đó có sống lại được không?" Tiêu tam gia lập tức im bặt, đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Người đã chết rồi làm sao sống lại được? "Xem ra trong lòng ngươi cũng rất rõ, người đã chết rồi, không có cơ hội sống lại, vậy ngươi xin lỗi còn có ích gì?" Người ta cần lời xin lỗi của ông ta sao?

Lời xin lỗi của ông ta có đổi được mạng con gái nhà người ta không?

Một người đứng bên cạnh nghe lời của gia chủ Tiêu gia, gật đầu tán thành: "Gia chủ Tiêu gia nói không sai, tại sao chúng tôi phải chấp nhận lời xin lỗi của ông?

Lời xin lỗi của ông không thể làm con gái tôi sống lại." Trước đây họ rất căm ghét gia chủ Tiêu gia, cho rằng ông ta đồng lõa với Tiêu tam gia, bây giờ mới biết thì ra ông ta cũng bị lừa dối.

Ông liếc nhìn Tiêu tam gia và Tiêu lão gia tử, nghĩ đến ngày mai Tiêu Phi Vũ sẽ bị chém đầu, tâm trạng ông liền vô cùng tốt.

Còn Tiêu Phi Vũ nghe tin mình sắp bị chém đầu thì cả người đã ngây dại. "Không, ta không muốn bị chém đầu, gia gia người cứu con." Trong mắt Tiêu Phi Vũ, Tiêu lão gia tử là người lợi hại nhất.

Bất kể hắn làm gì, lão gia tử đều có thể giúp hắn xử lý ổn thỏa.

Bây giờ chắc chắn cũng vậy. "Gia gia, người tìm người chết thay con đi, con không muốn chết." Tri phủ nghe vậy mặt mày đen sì: "Cái gì gọi là tìm người chết thay ngươi, ngươi không muốn chết?" "Mạng của ngươi là mạng, mạng của người khác không phải là mạng sao?

Chuyện này là do ngươi gây ra, ngươi dựa vào đâu mà bắt người khác thay thế?" Tri phủ chưa từng thấy ai nực cười đến thế.

Tuy nhiên, điều nực cười hơn còn ở phía sau, lão gia tử lại cho rằng chuyện này khả thi, ông ta nhìn gia chủ Tiêu gia: "Ta không cần biết ngươi dùng cách gì, nhất định phải để Phi Vũ sống." "Con của các ngươi nhiều như vậy, ngươi..." Gia chủ Tiêu gia sắc mặt âm trầm nhìn lão gia tử, đột nhiên bùng nổ: "Đủ rồi!" Lão gia tử bị dọa giật mình: "Ngươi hung dữ như vậy làm gì?" "Con trai của tôi đều là những đứa trẻ xuất sắc, con của nhị đệ và tứ đệ cũng vậy.

Chúng tôi dựa vào đâu mà phải đẩy con trai mình ra để cứu một tên phế vật như vậy?" "Chưa nói đến việc Vương gia họ sẽ không đồng ý, cho dù Vương gia họ có đồng ý, chúng tôi cũng sẽ không chấp nhận.

Chúng tôi sẽ không để con trai mình đền mạng cho Tiêu Phi Vũ, hắn... không xứng." Tiêu Phi Vũ có tư cách gì để được ưu ái như vậy?

Hắn là cái thá gì? "Bao nhiêu năm nay, chỉ vì ông là cha của chúng tôi, chúng tôi mới hết lần này đến lần khác nhẫn nhịn, nhượng bộ.

Nhưng từ hôm nay trở đi sẽ không còn nữa.

Chúng tôi sẽ không vì ông mà để bản thân phải chịu ấm ức, để con cái phải chịu ấm ức.

Người của tam phòng, từ nay về sau sống chết ra sao đều là chuyện của họ, không liên quan gì đến chúng tôi." Đây là lần gia chủ Tiêu gia cảm thấy nguội lạnh nhất.

Vì một kẻ giết người, vì một tên phế vật vô dụng, lão gia tử lại muốn họ đẩy con mình ra chịu tội thay.

Ông ta coi việc làm sát nhân là chuyện vinh quang lắm hay sao?

Còn muốn cả gia tộc ca tụng nó nữa à?

Ông hít một hơi thật sâu: "Lão nhị, lão tứ, chúng ta đi.

Từ hôm nay trở đi, bất cứ chuyện gì của họ cũng không được quản.

Ai dám quản, trực tiếp trục xuất khỏi gia tộc." Tiêu Kình cười như không cười liếc nhìn Tiêu tam gia một cái.

Tưởng có lão gia tử ở đây là không sao à?

Đúng là ngu xuẩn.

Sao họ có thể để ông ta được như ý?

Đây chính là hậu quả của việc không dạy dỗ con cái tử tế.

Gia đình họ tuy có chút thực lực, nhưng so với hoàng quyền thì chẳng là gì.

Anh ta căn bản không dám ra tay. "Vương gia, hôm nay đã làm phiền nhiều rồi, chúng tôi xin phép về trước.

Chuyện của tam phòng, Vương gia xử lý thế nào chúng tôi cũng không có ý kiến gì." Gia chủ Tiêu gia nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc cười như không cười liếc nhìn những người bên cạnh, nói một cách đầy hứng thú: "Xem ra không ai quản các người nữa rồi.

Dẫn người xuống, công bố tội trạng của Tiêu Phi Vũ, ngày mai xử trảm." "Vâng, Vương gia." Người của tri phủ dẫn Tiêu Phi Vũ đi, Tiêu tam gia và lão gia tử đuổi theo nhưng bị chặn lại.

Tri phủ nhìn hai người, lạnh lùng nói: "Nếu hai người muốn bị phạt giống hắn, thì cứ tiếp tục đi theo." Tiêu tam gia và lão gia tử dừng bước, trơ mắt nhìn Tiêu Phi Vũ bị người ta dẫn đi.

Ông ta quay đầu nhìn Tô Ngọc.

Chính kẻ này đã xen vào chuyện của người khác, hại chết con trai ông ta.

Chương 1732

Còn mấy tên khốn này nữa, sao lúc đó không giết quách chúng đi?

Nếu lúc đó chúng chết rồi, thì đâu còn cách nào nữa?

Ông ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, vậy mà Phi Vũ lại bị những kẻ này hại chết.

Ông ta nhất định sẽ không tha cho những kẻ này, ông ta sẽ bắt chúng chôn cùng con trai mình.

Nếu như trước đây họ còn e dè Tiêu gia, thì bây giờ họ chẳng coi ra gì nữa, bởi chỉ một mình Tiêu tam gia thì không phải là đối thủ của họ. "Tiêu tam gia, ông cứ thử động vào người nhà chúng tôi xem.

Bây giờ không có Tiêu gia giúp đỡ, ông nghĩ chúng tôi còn sợ ông sao?" Một người trong số họ lên tiếng. "Nói không sai." Một mình gia đình họ có thể không là gì, nhưng nhiều gia đình hợp lại, Tiêu tam gia có là cái thá gì?

Trước đây gia chủ Tiêu gia có thể sẽ giúp đỡ, dù sao cũng là anh em, là người một nhà.

Nhưng một câu nói của lão gia tử và thái độ của Tiêu tam gia đã khiến gia chủ Tiêu gia và mọi người không còn quan tâm đến ông ta nữa.

Dù sao cũng chẳng ai muốn cứu một người thân đang âm mưu tính kế mạng sống của con trai mình, muốn con mình chịu tội thay cho một kẻ giết người cả?

Ai biết sau này có bị tính kế nữa không? "Các người..." Tiêu tam gia luôn biết rằng điều họ sợ không phải là ông ta, mà là cả Tiêu gia.

Bây giờ đại ca đã nói trước mặt bao nhiêu người rằng sau này không quan tâm đến họ nữa, xem ra là thật rồi.

Điều này làm sao ông ta có thể chấp nhận được? "Các người đừng quá kiêu ngạo, ông ấy chỉ nói bừa thôi, dù sao chúng ta vẫn là người một nhà." Những người xung quanh như nghe được chuyện cười.

Đã muốn tính kế mạng sống của con trai người ta, mà còn muốn làm người một nhà nữa sao?

Ai là người một nhà với họ?

Đối mặt với tình huống này, ánh mắt Tô Ngọc mang theo vẻ giễu cợt.

Người nhà họ Tiêu có người thật sự không thông minh.

Giống như vị tam gia này, ngu xuẩn đến cực điểm. "Tiễn khách." Cha của mấy người bị hại quỳ xuống đất: "Đa tạ Vương gia đã đòi lại công bằng cho chúng tôi." "Đây là chuyện bổn phận của bản vương." Mấy người không nói gì, thực ra họ đã biết từ cuộc đối thoại giữa Tô Ngọc và Tiêu Kình rằng Tiêu Kình quen biết Vương gia, hai người còn có hợp tác.

Bây giờ Vương gia không màng đến tình giao này mà giúp họ đòi lại công bằng, họ thật sự rất cảm kích. "Vương gia, vậy chúng tôi xin phép về trước." Họ phải về nhà báo tin tốt này cho gia đình. "Ừm." Đợi mọi người đi rồi, chỉ còn lại Tiêu lão gia tử và Tiêu tam gia ở lại: "Hai vị còn cần tôi tiễn ra ngoài sao?" Hai người mặt mày âm trầm rời đi.

Về đến Tiêu gia, lão gia tử liền đi tìm Tiêu Kình: "Ngươi không phải có quan hệ với Ngọc Vương sao?

Ta không cần biết ngươi dùng cách gì, nhất định phải cứu cháu trai của ngươi." Đến nước này rồi mà lão gia tử vẫn chưa từ bỏ. "Không thể nào." "Ngươi..." "Mọi thông tin đều đã được công bố ra ngoài rồi, ông nghĩ Vương gia sẽ tự vả vào mặt mình sao?

Ông đang đùa cái gì vậy?" Người này coi Tô Ngọc là gì? "Tô Ngọc từ khi trở thành Ngọc Vương, nói muốn động đến ai thì sẽ động đến người đó.

Từ đại tướng quân Tạ Thầm của Huyền quốc lúc ban đầu, đến Lăng quốc, rồi Tề quốc, cuối cùng là Lỗ quốc, sau đó là người của Văn Nam, và cuối cùng là Tiêu Phi Vũ.

Ông nghĩ anh ta là ai?

Anh ta là Ngọc Vương của Huyền quốc, nói một là một, hai là hai.

Đại tướng quân, hoàng tử, quốc gia, gia tộc, anh ta nói động là nhất định sẽ động.

Thân phận của họ ai mà không cao hơn Tiêu Phi Vũ?

Họ đều không thể thoát khỏi tay Tô Ngọc, ông nghĩ tôi là cái thá gì?" Anh ta cùng lắm chỉ là có chút qua lại làm ăn với Tô Ngọc mà thôi.

Mối quan hệ không tốt đến mức đó. "Hơn nữa, ông cũng quá coi trọng tôi rồi, lại cho rằng tôi có thể khiến Ngọc Vương lựa chọn tha cho Tiêu Phi Vũ.

Nói thật, tôi không có bản lĩnh đó.

Nếu các người có bản lĩnh đó thì có thể đi tìm Ngọc Vương." Tiêu Kình không khách khí nói.

Anh ta có là gì của Tô Ngọc đâu, càng không quan trọng đến mức có thể thay đổi quyết định của Tô Ngọc, khiến anh ta tự vả vào mặt mình.

Họ thật sự ngu xuẩn. "Tốt nhất hai người đừng chọc giận anh ta vào lúc anh ta chưa liên lụy đến hai người, nếu không hai người sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Tiêu Kình nhìn hai người nhắc nhở.

Tiêu Kình không cho họ cơ hội nói tiếp, tìm cớ bỏ đi. "Đại ca, sau này cho dù ông ta có đến nói gì anh cũng không được đồng ý.

Thật sự không coi mạng con chúng ta là mạng người." Tiêu Kình cau mày, sốt ruột nói.

Gia chủ Tiêu gia "ừm" một tiếng: "Em thấy Ngọc Vương là người như thế nào?" "Tính tình không tốt, làm việc nghiêm túc, sủng vợ, sủng con, sủng em trai." Đây là ấn tượng của Tiêu Kình về Tô Ngọc.

Gia chủ Tiêu gia kinh ngạc nhìn em trai mình, ánh mắt có chút bất ngờ.

Em ấy lại nói tính tình của Ngọc Vương không tốt?

Không phải vậy chứ?

Ngọc Vương trông có vẻ khá dễ gần mà. "Bây giờ anh thấy anh ta dễ gần là vì anh chưa thật sự tiếp xúc với anh ta.

Nếu thật sự tiếp xúc rồi anh sẽ không nghĩ vậy nữa.

Sự kiên nhẫn của anh ta có lẽ chỉ dành cho vợ con và những người như Nam Kiều thôi." Còn đối với người khác, anh ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy. "Nhưng có một điểm, anh ta rất bao che người của mình.

Lão tam sau này e rằng sẽ không phục, muốn động thủ với con của Ngọc Vương." Một khi đã động thủ thì phiền phức to.

Chương 1733

"Cái gì?

Chuyện này có cần nhắc nhở Ngọc Vương một tiếng không?" "Anh ta thông minh như vậy, người thường chỉ suy một ra ba, còn anh ta có thể suy một ra mười ba.

Với cái dạng của lão tam, chỉ cần một cái liếc mắt Tô Ngọc đã có thể nhìn thấu rồi." Tiêu Kình bực bội nói.

Lợi hại đến vậy sao? "Trước đây, đại hoàng tử của Lỗ quốc vì muốn có được hạt giống năng suất cao trong tay Ngọc Vương phi nên đã cho người hạ hàn độc lên con trai lớn của anh ta, định dùng độc này để uy hiếp vợ chồng Ngọc Vương.

Kết quả là Nam Kiều và mọi người đã giúp đứa bé giải độc.

Sau đó, Tô Ngọc trực tiếp ra tay, muốn đại hoàng tử phải chịu đựng cảm giác tương tự.

Sau khi hắn từ chối, hoàng đế Lỗ quốc lại làm thêm vài chuyện ngu ngốc, Tô Ngọc liền tự bỏ tiền túi ra đánh trận.

Lúc đầu chỉ muốn vài thành trì để bồi thường xin lỗi cho đứa bé, kết quả hoàng đế Lỗ quốc chơi quá lớn, trực tiếp bị Tô Ngọc cho bay màu.

Bây giờ đại hoàng tử và đám người đó đang làm việc cho Ngọc Vương." Tiêu Kình biết nhiều chuyện hơn, chỉ là trước đây anh ta chưa từng nói ra mà thôi.

Nghe những lời này, gia chủ Tiêu gia cau mày: "Nếu là như vậy, Tô Ngọc quả thực là một người vô cùng nguy hiểm." "Anh ta vốn dĩ là một người nguy hiểm." Chiều hôm đó, tội trạng của Tiêu Phi Vũ đã lan truyền khắp thành.

Nghe tin này, những người từng bị Tiêu Phi Vũ ức hiếp đều vô cùng vui mừng.

Ngày hôm sau, khi hành hình, có rất nhiều người dân đứng xem. "May mà Vương gia đã trừ đi một cục u ác tính lớn như vậy cho chúng ta." "Ai nói không phải chứ, có hắn ở đây, mấy cô nương xinh đẹp một chút cũng không dám ra đường.

Bây giờ Vương gia đã xử lý hắn, con cái chúng ta hoàn toàn an toàn rồi." Người nói câu này có con gái rất xinh đẹp, trước đây cùng cha vào thành đã bị Tiêu Phi Vũ để mắt tới, may mà lúc đó có người nhắc nhở họ mới thoát được một kiếp, nếu không con gái e rằng cũng lành ít dữ nhiều.

Bây giờ nghĩ lại chuyện lúc đó vẫn còn thấy sợ hãi. "Tên khốn Tiêu Phi Vũ, không ngờ mày cũng có ngày hôm nay." "Trước kia không phải hắn rất kiêu ngạo sao, nhìn trúng ai là bắt nạt người đó à?

Cô nương nào lọt vào mắt hắn là nhất định phải bắt về, bây giờ thì hay rồi, tự chơi đến mất mạng luôn rồi chứ gì?" Một người từng bị Tiêu Phi Vũ bắt nạt đứng bên cạnh hả hê nói.

Những người này còn là con cháu của các gia tộc có quan hệ không tệ với nhà họ Tiêu.

Bây giờ thấy Tiêu Phi Vũ ra nông nỗi này, ai nấy đều vô cùng kích động, đủ thấy nhân phẩm của hắn tệ đến mức nào.

Tiêu Phi Vũ ngây người ra, nghe thấy những lời của đám đông bên cạnh, hắn tức giận gào lên: "Lũ khốn các người, tao sẽ giết hết các người." Từ nhỏ đến lớn, hắn chưa bao giờ phải chịu sự tủi nhục như vậy.

Hắn đi đến đâu cũng được người người tung hô, bao giờ bị người đời chỉ trỏ thế này?

Đám đông thấy hắn đến nước này rồi mà vẫn còn dám kiêu ngạo như vậy thì tất cả đều nổi giận: "Đến lúc này rồi mà còn dám nói năng ngông cuồng, đánh hắn!" Trong nháy mắt, lá rau thối rữa đều bị ném lên đầu Tiêu Phi Vũ, ngay cả nha dịch bên cạnh cũng bị vạ lây. "Mọi người ném chuẩn một chút, đừng trúng nha dịch, nha dịch ở chỗ chúng ta vẫn rất tốt." Bọn họ khá hài lòng với vị tri phủ và các nha dịch hiện tại.

Họ đánh Tiêu Phi Vũ là một chuyện, nhưng không muốn đánh nhầm người khác.

Nha dịch bên cạnh nghe vậy cảm thấy mọi vất vả đều đáng giá.

Tiêu Phi Vũ bị đánh đến choáng váng, cuối cùng thậm chí có người còn dùng cả đá ném, mặt hắn bắt đầu xuất hiện vết bầm tím.

Đến khi tới pháp trường, cả người Tiêu Phi Vũ đã vô cùng nhếch nhác.

Tiêu lão gia tử và Tiêu tam gia thấy bộ dạng của hắn thì trong lòng oán hận khôn nguôi.

Tại sao không thể tha cho hắn, lại còn làm nhục thằng bé như vậy?

Ông ta thực sự rất hận.

Tri phủ ngồi ở trên cao, đợi người được áp giải đến, ông liếc nhìn thời gian, thấy vẫn còn sớm nên không nói gì.

Tiêu Phi Vũ vốn đã sắp sụp đổ, khi nhìn thấy người nhà ở phía dưới thì càng suy sụp hơn, không ngừng giãy giụa. "Cha, ông nội, cứu con!" Cha và ông nội đã cứu hắn nhiều lần như vậy, lần này chắc cũng có thể cứu được hắn chứ?

Hắn tin rằng ông nội và cha nhất định có thể nghĩ cách cứu mình.

Tiêu tam gia nghe tiếng con trai, lòng đau như cắt, nhưng gã biết hậu quả của việc cướp pháp trường là gì, đến lúc đó cả nhà bọn họ cũng sẽ bị liên lụy.

Gã không thể hành động bốc đồng như vậy.

Giờ Ngọ nhanh chóng đến, tri phủ liếc nhìn một cái: "Hành hình!" Hôm nay, người nhà của các nạn nhân đều có mặt.

Nhìn Tiêu Phi Vũ sắp bị chém đầu, bọn họ cảm thấy vô cùng hả giận.

Tiêu Phi Vũ bị ấn chặt trên cọc gỗ, nghe tiếng rượu vẩy lên lưỡi đao bên cạnh, ánh mắt hắn gắt gao nhìn về phía Tiêu tam gia.

Cho đến khi đầu lìa khỏi cổ, hoàn toàn mất mạng, Tiêu Phi Vũ vẫn luôn tin rằng cha và ông nội nhất định sẽ cứu mình.

Thế nhưng, đến tận lúc này, bọn họ vẫn không thể cứu được Tiêu Phi Vũ.

Tiêu tam gia quỳ sụp xuống đất, nghe tiếng reo hò của đám đông xung quanh, gã thực sự rất hận.

Lũ tiện dân này, sao chúng dám... sao chúng dám đối xử với con trai của gã như vậy?

Con trai gã rõ ràng đã chết rồi, tại sao chúng vẫn không buông tha?

Gã nhìn đám đông với ánh mắt điên cuồng, đang định ra tay thì nha dịch bên cạnh quát lớn: "Làm gì đó?

Ngươi còn muốn ra tay với dân thường sao?" "Con trai ngươi làm toàn chuyện ác, có kết cục ngày hôm nay đều là do các người hại." "Tự mình không biết dạy con, còn hùa theo con đi bắt nạt người khác, bây giờ ra nông nỗi này cũng là đáng đời các người." Đám đông thi nhau lên tiếng.

Những lời họ nói ra khiến lòng gã vô cùng khó chịu.

Dù Tiêu tam gia biết đó là sự thật, gã cũng không thể chấp nhận.

Mang thi thể của Tiêu Phi Vũ trở về trong trạng thái thất thần, Tiêu lão gia tử suy sụp đi rất nhiều, như thể già đi mười tuổi trong nháy mắt.

Đưa Tiêu Phi Vũ về đến nhà, không một ai đến thăm hỏi.

Tiêu gia chủ và những trưởng bối khác lại càng như vậy.

Sự lạnh lùng của họ khiến lão gia tử vô cùng bực bội.

Phi Vũ đã chết rồi, những người làm chú bác như họ không nên đến nhìn một lần sao?

Lão gia tử sa sầm mặt đi tìm Tiêu gia chủ.

Chương 1734

Ông ta đang ở trong thư phòng bàn bạc việc nhà với người khác, lão gia tử vừa đến đã thấy cảnh tượng như vậy.

Tức giận, ông ta vớ lấy cái cốc ném thẳng vào đầu Tiêu gia chủ.

Cú ném này không hề nể nang chút nào.

Tàn nhẫn vô cùng.

Người bên cạnh đều giật nảy mình, đây là muốn lấy mạng gia chủ sao?

Tiêu gia chủ né được, liếc nhìn lão gia tử một cái rồi quay sang người đối diện: "Chuyện cứ vậy đi, các ngươi về trước, sau này có gì không hiểu thì cứ đến tìm ta." "Vâng, thưa gia chủ." Đợi mọi người đi hết, Tiêu gia chủ mới nhìn lão gia tử: "Cha làm gì vậy?" "Ta làm gì ư?

Ta thật không ngờ các người lại máu lạnh đến mức này, Phi Vũ đã chết rồi, các người còn muốn thế nào nữa?" Lời này khiến Tiêu gia chủ cảm thấy có chút mỉa mai: "Chúng ta muốn thế nào?

Ta thấy chẳng thế nào cả, là ta hại chết nó sao?

Chẳng phải là cha và lão tam vẫn luôn nuông chiều nó ư?

Các người mới là hung thủ giết nó, chúng ta đã nói với các người không biết bao nhiêu lần là phải dạy dỗ Tiêu Phi Vũ cho tốt, nếu không sau này sẽ xảy ra chuyện lớn, nhưng có ai trong các người tin lời chúng ta không?

Có ai nghe chúng ta nói dù chỉ một lần không?" "Lần nào các người cũng nói Tiêu Phi Vũ là đứa trẻ ngoan, là chúng ta ghét bỏ nó.

Đúng vậy, chúng ta ghét bỏ nó đấy, thì sao nào?" Tiêu gia chủ càng nghĩ càng tức.

Vì một thứ như vậy mà gây ra bao nhiêu chuyện, thật sự có ý nghĩa không?

Nghe lời của Tiêu gia chủ, lão gia tử càng tức hơn: "Ngươi...

đồ khốn nạn nhà ngươi." "Ta khốn nạn?

Nếu ta khốn nạn thì ta đã không im lặng, mà là trực tiếp ném đá xuống giếng rồi." Tiêu gia chủ hừ lạnh một tiếng, nếu thật sự để ông ta ra tay, ông ta có thể cho bọn họ một đòn chí mạng.

Chỉ tiếc là không thể làm vậy. "Tang lễ của Phi Vũ phải được tổ chức theo nghi thức cao nhất." Lão gia tử nói không lại Tiêu gia chủ, lạnh lùng ra lệnh. "Không thể nào.

Nó không phải anh hùng gì của nhà họ Tiêu, cũng chưa từng cống hiến gì cho gia tộc, muốn dùng nghi thức tang lễ cao nhất, không thể nào.

Các người muốn làm thế nào là chuyện của các người, không liên quan đến chúng ta.

Chúng ta đã phân gia rồi, phân gia rồi thì không còn là người một nhà, chuyện của tam phòng thì tam phòng tự giải quyết." Tiêu gia chủ nghiêm mặt, tỏ ra hoàn toàn công tư phân minh. "Phi Vũ đã chết rồi, ngươi không thể để nó ra đi một cách tử tế hơn sao?" "Tử tế?

Tử tế là gì?

Là cái chết của nó khiến cả thành reo hò, hay là lúc ở pháp trường vẫn còn uy hiếp người khác?

Đó là sự tử tế mà cha nói sao?" Tiêu gia chủ cảm thấy lão gia tử thật sự già nên lú lẫn rồi.

Chuyện này ngoài việc mất mặt ra thì còn làm được gì?

Đúng là ngu xuẩn. "Ngươi..." "Có thể khiến dân chúng cả thành reo hò vì cái chết của nó, đủ thấy lúc còn sống nó bị người ta căm ghét đến mức nào." Lão gia tử tay run run, ánh mắt nhìn Tiêu gia chủ đầy tức giận: "Ngươi nhất định phải làm vậy sao?

Người ta nói người chết như đèn tắt, các người không thể buông tha cho Phi Vũ sao?" "Coi như cha cầu xin ngươi, không được sao?" Tiêu gia chủ nhìn bộ dạng này của lão gia tử: "Cha không cần cầu xin con, cha đi tìm những người khác trong gia tộc, nếu họ đồng ý dùng nghi thức tang lễ cao nhất để an táng Tiêu Phi Vũ, thì con cũng không có ý kiến." Lão gia tử nghe vậy liền nổi giận: "Ngươi mới là gia chủ, chỉ cần ngươi đồng ý, những người khác sẽ không từ chối." Tiêu gia chủ biết có người không có ý tốt, chỉ là không ngờ lại đến mức này. "Đây là chuyện của cả gia tộc, nếu cha thật sự muốn con làm vậy, thì hãy đi hỏi người trong tộc, chỉ cần họ đồng ý, con cũng không có ý kiến." "Ngươi..." "Lão gia tử không cần nói nhiều với con, không đồng ý chính là không đồng ý." Tiêu gia chủ ngồi trên ghế, thái độ cứng rắn.

Tiêu tam gia vừa đến đã nghe thấy những lời này của Tiêu gia chủ. "Đại ca, em thật không ngờ huynh lại nhẫn tâm đến mức này, con trai em đã như vậy rồi, các huynh ngay cả chút thể diện cuối cùng cũng không cho nó." Gã nghĩ cha mình qua đây cũng khá lâu rồi mà chưa về nên mới sang xem thử, không ngờ lại là thế này.

Anh cả lại không cho con trai mình chút thể diện cuối cùng, người bác như vậy đáng lẽ không nên tồn tại. "Ta cho nó thể diện, ai cho chúng ta thể diện?" Tiêu gia chủ trừng mắt nhìn bọn họ.

Vì Tiêu Phi Vũ mà nhà họ Tiêu mất mặt đến mức nào, bọn họ không biết sao?

Nếu họ thật sự dùng nghi thức cao nhất để tổ chức tang lễ cho

Tiêu Phi Vũ, cuối cùng người mất mặt chính là bản thân họ.

Đến lúc đó, người dân ở đây không biết sẽ cười nhạo họ thế nào.

Tang lễ của một kẻ sát nhân lại được tổ chức long trọng như vậy.

Rốt cuộc họ nghĩ gì thế?

Chỉ biết nghĩ cho bản thân, không cần nghĩ đến thể diện của tộc nhân sao? "Các người có biết một khi chúng ta tổ chức tang lễ cho Tiêu Phi Vũ như vậy, cả nhà họ Tiêu chúng ta sẽ phải chịu đựng những gì không?" Tiêu gia chủ nhìn lão gia tử đang định nói gì đó, gắt lên.

Lão gia tử chưa bao giờ thấy Tiêu gia chủ như vậy, cau mày nhìn ông ta: "Ngươi gào cái gì?

Đây không phải là chuyện ngươi nên quản sao?" Là tự mình làm không tốt, ngược lại còn chạy đến trách móc bọn họ. "Nếu không phải ngươi không bảo vệ được cháu mình, sự việc sao có thể đến nước này?" Lão gia tử đến giờ vẫn còn trách Tiêu gia chủ, vẫn không cho rằng đó là lỗi của Tiêu Phi Vũ.

Tiêu gia chủ bây giờ đã nhìn ra, trong lòng họ chỉ có Tiêu Phi Vũ, kẻ đã làm sai và đã chết.

Còn gia tộc thế nào, họ căn bản không quan tâm.

Cứ như thể gia tộc này không phải của họ vậy.

Thấy họ còn muốn nói gì đó, Tiêu gia chủ liền nổi giận: "Thu dọn đồ đạc rồi dọn ra ngoài, ta chỉ cho các người ba ngày." Lão gia tử và Tiêu tam gia đều bị câu nói này của Tiêu gia chủ làm cho kinh ngạc.

Lời này của ông ta có ý gì?

Cái gì gọi là thu dọn đồ đạc rồi dọn ra ngoài? "Ta đã nói rồi, chúng ta đã phân gia thì nên ở riêng.

Đến lúc đó, lão nhị và lão tứ cũng sẽ dọn ra ngoài, lúc trước đã nói rất rõ ràng, ngươi phụ trách phụng dưỡng lão gia tử." Tiêu gia chủ lạnh mặt nói.

Lời nói ra khiến lão gia tử tức không nhẹ.

Ông ta nhìn quanh, cuối cùng vớ lấy đồ vật định đánh người. "Cha không cần phải như vậy, các người không cho chúng ta đường sống thì tự mình sống cuộc sống của mình thôi." Tiêu gia chủ ngăn lão gia tử lại, cau mày, trong mắt ít nhiều có chút thiếu kiên nhẫn.

Chương 1735

Lão gia tử tức đến toàn thân run rẩy, Phi Vũ xảy ra chuyện, kẻ làm bác cả này không giúp đỡ thì thôi, lại còn nói những lời như vậy?

Đúng là một tên khốn lòng lang dạ sói.

Thật quá tức giận. "Ngươi... ngươi... ngươi đúng là kẻ vô lương tâm." "Ta vô lương tâm?

Nếu ta vô lương tâm thì Tiêu Phi Vũ đã chết từ lâu rồi, còn đợi được đến bây giờ sao?" Tiêu gia chủ cười lạnh nói.

Ban đầu chính vì lo nghĩ quá nhiều nên mới cho bọn họ cơ hội như vậy, để Tiêu Phi Vũ hại chết mười hai người. "Nếu lúc đó ta không nể tình cha là cha ta, cha nghĩ Tiêu Phi Vũ có cơ hội giết nhiều người như vậy mà ta không phát hiện sao?" Tiêu gia chủ nhìn lão gia tử gắt lên. "Cả đời này cha chỉ nghĩ đến lão tam, nghĩ đến đứa cháu Tiêu Phi Vũ này, cha chưa từng nghĩ đến việc nhà họ Tiêu có bị nó ảnh hưởng hay không." Mặc dù đã sớm biết những chuyện này, nhưng ông ta vẫn cảm thấy vô cùng tức giận.

Nhất là bây giờ, bộ dạng mặc kệ gia tộc, khăng khăng vì Tiêu Phi Vũ mà gây chuyện của họ. "Chuyện này cứ quyết định như vậy, các người chỉ có ba ngày.

Tiễn họ ra ngoài." Lần này Tiêu gia chủ đã hạ quyết tâm phải sống riêng với họ.

Sau này thế nào thì xem bản lĩnh của mỗi người. "Ngươi..." "Lão gia tử, mời." Thị vệ của Tiêu gia chủ nhìn lão gia tử và Tiêu tam gia, nghiêm túc nói.

Lão gia tử nhìn Tiêu gia chủ đã quay đầu đi không nhìn mình, sắc mặt vô cùng khó coi, đáng lẽ ban đầu không nên để ông ta làm gia chủ.

Nếu không bây giờ cũng không đến nông nỗi này.

Tiêu tam gia đã nhìn ra, Tiêu gia chủ hiện tại vô cùng bất mãn với gã, cũng rất tức giận về những việc Phi Vũ đã làm.

Càng tức giận hơn là họ đã giấu ông ta một chuyện lớn như vậy.

Lúc này nói gì với Tiêu gia chủ, ông ta cũng không nghe lọt tai.

Chi bằng cứ rời đi trước. "Cha, chúng ta đi thôi.

Nếu đại ca không muốn cho Phi Vũ một tang lễ tử tế, chúng ta tự mình lo." Bọn họ cũng không phải không lo nổi.

Lão gia tử gật đầu, đi theo lão tam rời đi.

Thị vệ đi đến bên cạnh Tiêu gia chủ, cau mày nói: "Gia chủ, người đã đi rồi." Tiêu gia chủ gật đầu tỏ vẻ đã biết, nhưng tâm trạng không tốt lắm. "Để mắt đến lão tam." Thị vệ ngẩn người, có chút không hiểu ý của Tiêu gia chủ: "Gia chủ, ý của ngài là..." "Lão tam chỉ có một đứa con trai là Tiêu Phi Vũ, bây giờ thằng bé bị Ngọc Vương xử lý rồi, gã chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy." Tiêu gia chủ rất hiểu Tiêu tam gia.

Thị vệ khẽ cau mày: "Chuyện này là do Vương gia quyết định, chẳng lẽ gã còn dám động thủ với Vương gia sao?" Đó là ai?

Là Ngọc Vương một người dưới vạn người trên, gã dám động thủ, không muốn sống nữa à? "Lão tam bây giờ đã điên rồi, đợi sau tang lễ của Tiêu Phi Vũ, tám phần là sẽ ra tay.

Chuyện này chúng ta phải để mắt một chút, đề phòng xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Tiêu gia chủ cau mày nói.

Ông ta cũng không tin lão tam sẽ làm chuyện như vậy, nhưng tính cách của gã, và sự coi trọng đối với Tiêu Phi Vũ đã nói lên tất cả.

"Một khi gã ra tay với Ngọc Vương hoặc người bên cạnh ngài ấy, nhà họ Tiêu chúng ta tất sẽ bị liên lụy, chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng." Tiêu gia chủ nghiêm túc nói.

Thị vệ lập tức hiểu ý của Tiêu gia chủ: "Vâng, thuộc hạ đi dặn dò ngay." Tiêu tam gia về đến nhà, nhìn người vợ đã khóc đến ngất đi, sắc mặt vô cùng khó coi.

Nhìn bộ dạng thảm hại của Tiêu Phi Vũ, lòng hận thù đối với Tô Ngọc đã lên đến đỉnh điểm. "Phi Vũ." Lão gia tử nhìn đôi mắt mở trừng trừng của Tiêu Phi Vũ.

Đứa trẻ này chết không nhắm mắt.

Trước khi chết nó còn chờ người ông này đến cứu.

Kết quả là họ chẳng làm được gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn đứa bé bị Ngọc Vương giết chết, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu mình chết đi.

Đôi mắt này làm sao cũng không khép lại được. "Cha yên tâm, con nhất định sẽ báo thù cho Phi Vũ." Lão gia tử nghe con trai nói vậy, lập tức có chút hoảng hốt: "Lão tam, con đừng làm bậy, đó là Ngọc Vương đấy." Sau những lời của Tiêu gia chủ và tri phủ, lão gia tử đã hoàn toàn biết được địa vị của vị Ngọc Vương này ở Huyền quốc cao đến mức nào.

Nếu không phải hoàng thượng tin tưởng Tô Ngọc, thì một vùng đất rộng lớn như vậy sao lại nói giao là giao cho Tô Ngọc?

Phong địa như vậy, nếu Tô Ngọc có ý đồ gì, e rằng hoàng thượng sẽ phải đau đầu lắm?

Thân là đế vương lại chưa từng nghĩ đến điều này, đủ thấy Huyền Phỉ Nhiên tin tưởng vị vương gia này đến mức nào. "Cha yên tâm đi, con sẽ không làm bậy đâu." Gã sẽ không ngu ngốc đến mức tự mình đi tìm Tô Ngọc gây sự.

Gã rất rõ thân phận của Tô Ngọc không phải là thứ gã có thể tùy tiện đối phó, nhưng điều đó không có nghĩa là gã không thể tìm người giúp đỡ.

Gã tin rằng chỉ cần có đủ tiền, một số kẻ liều mạng nhất định sẽ rất hứng thú. "Nhưng mà..." "Được rồi cha, cha cứ yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Tiêu tam gia nói với vẻ mặt khó coi.

Lão gia tử nhìn bộ dạng này của con trai, chỉ có thể bất lực nói: "Con tự mình cẩn thận một chút, đừng để Ngọc Vương bắt được thóp." Ông đã mất đi cháu trai, không thể mất thêm con trai nữa. "Con biết rồi, thưa cha." Sau đó, lão gia tử không quản chuyện này nữa, mà bắt đầu chuẩn bị tang lễ cho Tiêu Phi Vũ.

Còn Tiêu tam gia ngoài việc chuẩn bị tang lễ ra, thì chỉ nghĩ cách tìm người đối phó với Tô Ngọc.

Tô Ngọc khiến gã mất đi đứa con trai duy nhất, khiến gã đau khổ như vậy.

Gã cũng muốn Tô Ngọc nếm thử nỗi đau mất con.

Không phải có nhiều con lắm sao?

Gã muốn Tô Ngọc mất hết tất cả con cái.

Mang theo lòng hận thù như vậy, Tiêu tam gia bắt đầu hành động.

Thế nhưng, bất kể tìm đến ai, bên kia vừa nghe là đối phó với con trai của Ngọc Vương thì đều không muốn nhận nhiệm vụ này.

Chương 1736

Có một người quan hệ tốt với Tiêu tam gia lên tiếng nói: "Ngươi muốn đối phó với con trai của Ngọc Vương, ta khuyên ngươi nên bỏ ý định đó đi." "Tại sao?

Các ngươi cũng sợ hắn như vậy sao?" "Sợ?

Đương nhiên là sợ.

Chúng ta sợ người của Vong Ưu thành sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra đánh, chúng ta sợ tổ chức khó khăn lắm mới gầy dựng được sẽ bị hủy hoại trong một sớm một chiều vì đối đầu với Tô Ngọc.

Đây không phải là điều chúng ta muốn thấy." "Hắn đáng sợ đến vậy sao?" "Đương nhiên, Miêu gia ngươi biết chứ?" Tiêu tam gia gật đầu: "Biết, có chuyện gì sao?" Gã biết về Miêu gia, một gia tộc có lịch sử hơn hai trăm năm, rất ít khi thấy người của họ ra ngoài.

Nhưng đột nhiên nhắc đến chuyện này làm gì?

Không phải đang nói về chuyện của Tô Ngọc sao? "Có chuyện gì ư?

Tô Ngọc ngay cả một gia tộc ẩn thế cũng không coi ra gì, ngươi nghĩ hạng người như chúng ta trong mắt hắn là cái thá gì?" Tiêu tam gia cau mày, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà họ không biết? "Miêu Cảnh của Miêu gia vì muốn có được rượu và quả dưỡng sinh trong tay Ngọc Vương, trước tiên là mời Ngọc Vương phi qua làm khách, sau đó lại cho người cải trang thành cô ấy để thăm dò Tô Ngọc, cuối cùng bất chấp lời cảnh cáo của Tô Ngọc mà định bắt con gái của ngài ấy đi, thậm chí còn âm mưu đốt phủ Ngọc Vương.

Tuy người đã bị bắt, cũng không gây ra tổn thất gì, nhưng Tô

Ngọc đã gọi tất cả người của Vong Ưu thành trở về.

Dù không phải tất cả đều ra mặt, nhưng một lần đã có hơn trăm cao thủ đến, mà một nửa trong số đó đang ở Bạch gia để tham dự hôn lễ của Bạch Khởi." Bọn họ làm nghề này, tự nhiên biết nhiều hơn một chút.

Cũng biết người nào có thể chọc vào, người nào không thể chọc vào.

Tô Ngọc và vợ con của ngài ấy, dù có bao nhiêu tiền họ cũng sẽ không động đến.

Đây không phải là kiếm tiền, đây là đi nộp mạng. "Ta nghe nói, Tô Ngọc và vợ của ngài ấy vô cùng quan trọng đối với người của Vong Ưu thành, làm hại vợ chồng họ và con cái của họ chính là đối đầu với cả Vong Ưu thành.

Chúng ta không muốn đối đầu với một đám điên." Những người đó căn bản không phải là đối thủ của họ.

Đó là một đám điên và biến thái chính hiệu. "Chẳng lẽ không có ai chịu nhận vụ này sao?

Ta có thể cho các ngươi rất nhiều tiền." Tiêu tam gia sốt ruột nói.

Nếu họ đều không dám đối phó với Tô Ngọc, vậy gã phải làm sao?

Mối thù của con trai gã phải báo thế nào? "Ngươi đừng nghĩ nữa, dù ngươi có khuynh gia bại sản cũng sẽ không có ai giúp ngươi đâu.

Ngươi cho nhiều tiền như vậy, chúng ta cũng phải có mạng để tiêu.

Ta nói thẳng với ngươi thế này, bên cạnh con cái nhà Tô Ngọc toàn là cao thủ, còn lợi hại hơn cả sát thủ giỏi nhất của chúng ta, mà không chỉ có một người, ngươi bảo chúng ta làm sao đấu với Tô

Ngọc?" Chuyện này căn bản không có cách nào đánh.

Có lẽ họ đi rồi, còn chưa chạm được vào đứa trẻ thì đã mất mạng.

Nếu đã như vậy, tại sao họ còn phải đi đối đầu với Tô Ngọc? "Thật sự hết cách rồi sao?" "Chúng ta hết cách, cũng sẽ không nhận vụ của ngươi.

Ta với ngươi quan hệ không tệ nên mới nhắc nhở ngươi, cái chết của con trai ngươi, ngươi chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo thôi." Gã nói câu này cũng chỉ là để an ủi Tiêu tam gia.

Những việc làm của Tiêu Phi Vũ khiến gã có chút khinh bỉ.

Bắt nạt những cô nương yếu đuối không có sức tự vệ thì có bản lĩnh gì?

Người ta không nghe theo thì ngược đãi họ, Tiêu Phi Vũ có kết cục ngày hôm nay, cũng là do chính họ đứng sau thúc đẩy.

Nếu không phải họ dung túng, Tiêu Phi Vũ cũng sẽ không đến nông nỗi này.

Ngay cả tổ chức của họ cũng không phải nhiệm vụ nào cũng nhận, người già yếu, bệnh tật, tàn tật là không được bắt nạt. "Thật sự không thể giúp ta một lần sao?" Tiêu tam gia vẫn có chút không cam lòng, tiếp tục hỏi. "Không phải ta không giúp ngươi, mà là ta không thể lấy mạng sống của đám anh em này đi mạo hiểm.

Họ đi cũng chỉ là tự tìm cái chết thôi." Sắc mặt Tiêu tam gia có chút khó coi, chẳng lẽ thật sự không có ai có thể giúp gã? "Ta không tin tất cả mọi người đều sợ Tô Ngọc." Thấy gã như vậy, người bên cạnh cũng không tức giận: "Vậy ngươi đi tìm người khác hỏi thử xem, bên ta sẽ không gây sự với Ngọc Vương đâu." Vì gã mà đắc tội với Ngọc Vương, hủy hoại cả tổ chức của họ, chuyện này không đáng.

Tiêu tam gia âm trầm rời đi, lúc đi ngay cả một lời cũng không nói. "Đại ca, hắn chán sống rồi sao?" "Mặc kệ hắn, cái cần nhắc nhở ta đã nhắc rồi, hắn không muốn sống cũng đừng liên lụy đến chúng ta.

Ngươi đi nói với anh em bên dưới một tiếng, nhiệm vụ của hắn chúng ta một cái cũng không nhận.

Nếu có kẻ nào không cần mạng muốn đi kiếm món tiền này, sau này chết cũng là đáng đời." "Vâng." Bọn họ đều biết Ngọc Vương là người đáng sợ đến mức nào, tự nhiên sẽ nghe lời đại ca.

Nếu không phải vì muốn họ giữ mạng, một món tiền lớn như vậy, tại sao đại ca không kiếm?

Chẳng phải vì đây là một khúc xương cứng, họ không những không gặm nổi mà còn gãy cả răng sao.

Khi người trong tổ chức biết có người muốn đối phó với Ngọc Vương, ai nấy đều cảm thấy người đó điên rồi, ngay cả Ngọc Vương cũng dám đối phó.

Thật sự không muốn sống nữa.

Họ tuy muốn kiếm tiền, nhưng không có nghĩa là muốn đem mạng mình đi nộp, chuyện ngu xuẩn như vậy họ sẽ không làm.

Tiêu tam gia rời đi rồi lại đến những nơi khác, kết quả cũng giống như bên này, họ đều không muốn đối đầu với Tô Ngọc.

Cũng không muốn chọc vào Vong Ưu thành.

Chạy vạy liên tục mấy ngày, đều không có ai nhận nhiệm vụ này, khiến cho áp suất thấp quanh người Tiêu tam gia ngày càng rõ rệt.

Gã vốn định để những đứa trẻ đó chôn cùng Phi Vũ, nhưng bây giờ không ai chịu nhận nhiệm vụ này, gã phải làm sao?

Tiêu gia chủ cũng đã biết chuyện này. "Gia chủ, quả nhiên như ngài đoán, tam gia thật sự muốn tìm người đối phó với Vương gia." "Nhưng những tổ chức sát thủ đó đều không chịu nhận nhiệm vụ này." Điều này quả thật rất kỳ lạ.

Đây là lần đầu tiên thấy có sát thủ không nhận nhiệm vụ kiếm tiền.

Giá tam gia đưa ra cũng không thấp, đối với họ mà nói đã rất hậu hĩnh rồi.

Vậy mà họ lại không hề động lòng.

Chương 1737

Điều này khiến gã vô cùng ngạc nhiên. "Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?

Dù sao thân phận của Ngọc Vương ai cũng biết, làm sát thủ có mạng lưới tình báo riêng, cũng biết người nào không thể chọc vào.

Đằng sau Ngọc Vương là cả Vong Ưu thành, chỉ cần họ không ngốc thì đều biết không thể động đến Ngọc Vương và gia đình ngài ấy." Tiêu gia chủ cười lạnh nói.

Lão tam muốn tìm sát thủ đối phó với Ngọc Vương, ý tưởng rất hay, chỉ tiếc là gã đã đánh giá thấp địa vị và sức ảnh hưởng của Tô Ngọc. "Huống hồ lần này Bạch Khởi thành thân, rất nhiều người của Vong Ưu thành đã đến, bây giờ vẫn còn ở Bạch gia.

Một khi Ngọc Vương và người nhà bị uy hiếp, những người này sẽ nổi giận." Tiêu gia chủ nói đầy ẩn ý.

Thị vệ bên cạnh kinh ngạc nhìn Tiêu gia chủ: "Nghiêm trọng đến vậy sao?" "Miêu Cảnh của Miêu gia chết trong tay Tô Ngọc, cuối cùng có kết cục gì ngươi biết không?" "Cái gì?" "Hàng trăm cao thủ của Vong Ưu thành rời đi đến phủ Ngọc Vương, muốn ra tay với Miêu gia.

Sau đó Miêu gia không chỉ bồi thường mấy chục vạn lượng vàng, mà còn đem cả bảo vật gia truyền của tổ tiên để lại đưa cho Ngọc Vương.

Vốn dĩ Miêu Cảnh có thể sống, kết quả là sau khi Ngọc Vương tha cho hắn, hắn lại định dùng dầu hỏa đốt phủ Ngọc Vương cùng với vườn rau, vườn cây ăn quả và xưởng rượu bên cạnh.

May mà bị phát hiện kịp thời, vì vậy Miêu Cảnh mới chết.

Dù chết rồi thì sao?

Một gia tộc như Miêu gia một lời cũng không dám nói." Bọn họ còn không dám chọc vào Tô Ngọc, một Tiêu tam gia thì là cái thá gì?

Thị vệ bên cạnh hít một hơi khí lạnh, đáng sợ đến vậy sao? "Không chỉ là đáng sợ, có thể nói Vong Ưu thành có thể vì Tô Ngọc mà dốc toàn bộ lực lượng ra." Tiêu gia chủ nhìn thị vệ của mình, nói đầy ẩn ý.

Mọi người đều cảm thấy đây không phải là thật, nhưng ông ta biết đây không những là thật, mà còn sẽ xảy ra. "Vậy chuyện này có cần báo cho Ngọc Vương không?" "Ngươi đi gọi Tiêu Kình qua đây, hắn và Ngọc Vương ít nhiều có chút giao tình, đi nói với Ngọc Vương chuyện này là thích hợp nhất." Tiêu gia chủ lên tiếng phân phó. "Vâng." Tiêu Kình rất nhanh đã đến, nhìn Tiêu gia chủ cau mày nói: "Đại ca, không có chuyện gì gọi em đến làm gì?

Em còn đang bận đây." "Có chút chuyện muốn hỏi ngươi." "Hửm?

Muốn hỏi em cái gì?" Tiêu Kình hỏi. "Lão tam tìm người của tổ chức sát thủ muốn đối phó với Ngọc Vương, ngươi đi nói với Ngọc Vương một tiếng về chuyện này." Tiêu Kình ngơ ngác nhìn Tiêu gia chủ, không phải nói có chuyện muốn hỏi hắn sao?

Sao đột nhiên lại thay đổi rồi?

Trở thành ông ta nói chuyện chính sự với mình, mà chuyện nói ra còn khiến hắn có chút kinh ngạc.

Đây là hành động của kẻ ngu ngốc nào vậy? "Đại ca, huynh nói thật chứ?

Hắn thật sự làm vậy sao?" "Ừ, tìm rất nhiều người, nhưng những tổ chức sát thủ đó đều không đồng ý." "Đồng ý mới là lạ.

Đại ca, em không nói chuyện với huynh nữa, em đi trước, qua nói với Tô Ngọc một tiếng, để cậu ấy có sự chuẩn bị." Theo tính cách của lão tam, gã chắc chắn muốn đối phó với con trai của Tô Ngọc.

Nếu con trai của Tô Ngọc xảy ra chuyện, tên đó chắc chắn sẽ phát điên, đây là điều chắc chắn, không thể dễ dàng thử được. "Đi đi." Tiêu Kình tìm đến Tô Ngọc, anh đang thảnh thơi đánh cờ với Vương Cẩn Hòa.

Nhìn bộ dạng nhàn nhã của anh, Tiêu Kình cảm thấy dường như mình không nên đến. "Có chuyện gì à?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Tiêu Kình đang đứng bên cạnh, vẻ mặt có chút khó tả. "Đúng là có chút chuyện, mà còn có chút nghiêm trọng." Vẻ mặt của Tiêu Kình trở nên nghiêm túc.

Bộ dạng đó khiến Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười: "Cậu muốn nói chuyện lão tam ca tốt của cậu tìm sát thủ muốn đối phó với tôi à?" Tiêu Kình kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh biết rồi sao?" "Chuyện mà các người đều biết, sao tôi có thể không biết được?" Tiêu Kình chỉ tay vào bàn cờ đặt trên bàn bên cạnh: "Biết có người muốn đối phó với anh, đối phó với con trai anh, mà anh một chút cũng không lo lắng sao?" Còn ở đây đánh cờ với vợ, rốt cuộc đây là người thế nào? "Tôi phải lo lắng cái gì?

Không phải không có ai nhận vụ làm ăn này sao?

Đây là có tiền cũng không tiêu được, cũng đáng thương thật." Tô Ngọc nói với vẻ nửa cười nửa không.

Tiêu Kình liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Lẽ ra tôi không nên đến." Hắn còn lo lắng chạy qua đây, kết quả là anh ta đã biết từ lâu rồi.

Hắn còn đến làm gì?

Tô Ngọc cười ha hả: "Cảm ơn nhé." "Nói thật thì mạng lưới tình báo của tôi không yếu đến vậy, hơn nữa hôm đó lão tam ca của cậu nhìn tôi, cái dáng vẻ đó là biết gã không phục, muốn ra tay với tôi rồi." Đã biết có nguy hiểm, sao anh có thể không giám sát chứ?

Tiêu tam gia vào lúc nào gặp ai, nói những gì, anh đều biết rõ mồn một.

Chỉ là không ngờ người nhà họ Tiêu cũng đang theo dõi gã, cuối cùng còn chọn nói cho anh biết những chuyện này.

Vương Cẩn Hòa chống cằm: "Lời đã nói rõ ràng như vậy rồi, người này vẫn còn muốn đến đối phó với chúng ta, là chê mình mạng lớn sống quá lâu, nên muốn tìm chút kích thích cho bản thân à?" Tô Ngọc gõ gõ lên bàn cờ, bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Đừng chỉ lo nói chuyện, đến lượt em đi cờ rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy loạn các quân cờ trên bàn, bực bội nói: "Bắt nạt em rất thú vị sao?" Kỹ năng đánh cờ của cô đều là do Tô Ngọc đích thân dạy sau khi quen anh.

Bây giờ ngày nào anh cũng bắt cô đánh cờ, tuy kỳ nghệ có tiến bộ vượt bậc, nhưng cũng không thể bắt nạt người ta như vậy.

Mỗi nước cờ cô đi, Tô Ngọc đều biết.

Thế này còn đánh cái gì?

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Anh nhường em nhé?" "Anh nhường em một trăm nước em cũng không đánh thắng được anh đâu." Người này đánh cờ lợi hại như vậy, lại còn là một người thông minh như thế, cô phải so thế nào đây?

Đây không phải là tự làm khó mình sao?

Cô lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: "Sau này em không bao giờ đánh cờ với anh nữa." "Không được." Nếu Tiểu Hòa không đánh cờ với anh, anh còn có thú vui gì nữa?

Tiêu Kình khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, người này thực lực thế nào vậy?

Lại đi bắt nạt vợ mình, anh ta cũng thật không biết ngượng. "Tô Ngọc, cậu đánh cờ lợi hại như vậy, đi bắt nạt vợ mình có thích hợp không?" Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nghiêm mặt gật đầu.

Cũng không biết Tô Ngọc có bệnh gì, cứ thích bắt nạt cô, nghĩ đến là thấy tức.

Tô Ngọc cười ha hả: "Được rồi, không giận nữa." "Anh định làm thế nào?" Tiêu Kình cảm thấy mình vẫn nên mau chóng nói xong chuyện cần nói rồi đi thôi, kẻo ở đây lại bị ghét bỏ.

Tô Ngọc thản nhiên nói: "Tôi làm thế nào, phụ thuộc vào lão tam ca của cậu làm thế nào.

Sự kiên nhẫn và tính khí của tôi không tốt.

Nể tình quan hệ với cậu cũng không tệ, lần này tôi không liên lụy đến bất kỳ ai trong nhà họ Tiêu các người, nhưng lần sau thì chưa chắc đâu." Người ta phải biết đủ, chứ không phải được voi đòi tiên.

Chương 1738

Sắc mặt Tiêu Kình hơi thay đổi, thảo nào anh ta cứ thắc mắc tại sao chuyện của Tiêu Phi Vũ chỉ xử lý có mấy người.

Hóa ra là vậy. "Trở về nói với đại ca của anh, chuyện không nên nhúng tay vào thì đừng nhúng tay, để tránh mang lại tai họa cho bản thân và gia tộc." Tô Ngọc nói câu này nghe có vẻ nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng Tiêu Kình biết anh rất nghiêm túc. "Tôi về sẽ nói với đại ca.

Vậy tôi đi trước, không làm phiền hai người nữa." Tiêu Kình nói với vẻ mặt khó coi. "Tùy anh." Tiêu Kình về nhà với vẻ mặt âm trầm, Tiêu gia chủ thấy vậy liền hỏi: "Vương gia làm con bực mình à?" "Chuyện đó thì không, chỉ là chuyện của lão tam ông ấy đều biết cả rồi, có lẽ ngay cả việc lão tam gặp ai, nói gì vào lúc nào ông ấy cũng biết hết." Tiêu Kình cười khổ nói.

Hôm nay anh ta mới biết thực lực của Tô Ngọc lại đáng sợ đến thế.

Tiêu gia chủ kinh ngạc nhìn Tiêu Kình: "Thật sao?" "Vâng, ngài ấy bảo con nhắc nhở đại ca, chuyện không nên quản thì đừng quản, kẻo liên lụy đến bản thân và gia tộc.

Câu này có ý gì, đại ca hẳn cũng nghe ra rồi." Tiêu Kình cười khổ nói. "Chuyện của Tiêu Phi Vũ, ngài ấy không truy cứu sâu xa cũng là nể mặt con từng hợp tác với ngài ấy.

Nhưng chỉ lần này thôi, không có lần sau đâu.

Tô Ngọc đang nhắc nhở chúng ta, cũng là đang cảnh cáo chúng ta." Tiêu Kình nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Anh ta không hề tức giận, Tô Ngọc làm vậy cũng là đang nhắc nhở bọn họ.

Nhưng cách làm của lão tam thật sự khiến người ta quá tức giận.

Tiêu gia chủ bây giờ mới biết tại sao lúc đó lại cảm thấy kỳ lạ, hóa ra điểm kỳ lạ lại nằm ở đây. "Chuyện này không một ai trong Tiêu gia được nhúng tay vào.

Ông ta muốn làm gì thì đó là chuyện của riêng ông ta.

Cái cần nhắc nhở chúng ta đã nhắc rồi, ông ta không nghe thì cuối cùng có hậu quả gì cũng tự mình gánh lấy, chúng ta không quản được nhiều như vậy." Tiêu gia chủ cau mày nói.

Không phải ông ta vô tình, mà là lão tam căn bản không nghĩ đến chuyện người trong gia tộc sau này phải làm sao.

Tiêu Kình gật đầu đồng tình: "Con cũng không đồng ý quản chuyện của lão tam." Đối với nhà họ, giữ vững nền tảng quan trọng hơn. "Con nói đúng, nếu bên Vương gia đã biết rồi thì chắc không cần chúng ta phải lo lắng nữa." "Tất nhiên." Đương nhiên chuyện này bọn họ cũng không nhắc nhở Tiêu Tam gia.

Tiêu Kình và anh trai mình đều biết rõ, dù họ có nhắc nhở thế nào, Tiêu Tam gia cũng sẽ không bỏ cuộc.

Đến lúc đó lão gia tử lại có ý kiến, lại nói bọn họ trơ mắt nhìn lão tam bị ức hiếp.

Nếu đã vậy, cần gì phải phí lời?

Hai anh em đã ngầm đạt được thỏa thuận, đồng thời cũng nhắc nhở những người trong gia tộc.

Khi người trong gia tộc biết Tiêu Tam gia muốn đối phó Ngọc Vương, ai nấy đều hận không thể coi như trong nhà không có người này.

Tiêu Tam gia tìm rất nhiều người nhưng đều không nhận được câu trả lời hài lòng, sắc mặt cũng ngày càng khó coi.

Lão gia tử nhìn Tiêu Tam gia: "Nếu thật sự không tìm được người thì bỏ đi." Ông không thể mất thêm một người con trai nữa. "Cha yên tâm, sẽ có người dám đối phó Tô Ngọc thôi." Lời này của Tiêu Tam gia rõ ràng là không có ý định từ bỏ.

Lão gia tử nhìn ông ta như vậy, khẽ thở dài, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Ông cười khổ nói: "Đừng làm hại đến bản thân, cha đã không chịu nổi cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh thêm một lần nữa đâu." "Cha yên tâm, con sẽ cẩn thận." Ông ta nghĩ đến còn một tổ chức nữa.

Người của tổ chức đó nhất định có thể đối phó Tô Ngọc, ngày mai ông ta sẽ đi tìm.

Chỉ là giá của tổ chức đó đắt hơn các tổ chức sát thủ thông thường rất nhiều.

Nhưng vì báo thù cho con trai, ông ta đã không quản được nhiều như vậy nữa.

Ngày hôm sau, Tiêu Tam gia lại ra ngoài.

Tiêu gia chủ nghe tin này thì thất vọng lắc đầu.

Xem ra lão tam thật sự đã phát điên rồi.

Đến cả Nhẫn Nhẫn cũng không muốn nhận nhiệm vụ này, thế mà vẫn chưa đủ để ông ta biết Tô Ngọc đáng sợ đến mức nào sao?

Vậy mà ông ta vẫn không biết sống chết như vậy.

Tiêu Tam gia đến Huyết Nhận.

Khi người phụ trách ở đó biết người Tiêu Tam gia muốn giết là Ngọc Vương, ánh mắt hắn hơi lóe lên. "Đây là năm mươi vạn lượng vàng, sau khi thành sự sẽ có thêm năm mươi vạn nữa." Tiêu Tam gia nhìn người phụ trách nói. "Xem ra ông thật sự rất hận Ngọc Vương nhỉ." "Hắn đã giết con trai ta." "Ta không cần các người đối phó Tô Ngọc, các người chỉ cần giúp ta giết con hoặc vợ của hắn là được." Tiêu Tam gia nói với vẻ mặt dữ tợn.

Con trai ông ta đã chết, cớ gì con trai của Tô Ngọc lại có thể sống tốt?

Điều này sao ông ta có thể cam tâm? "Nhiệm vụ này chúng tôi nhận." Nghe tin này, mắt Tiêu Tam gia ánh lên niềm vui: "Các người thật sự nhận nhiệm vụ này?" "Ừ." "Đa tạ." Tiêu Tam gia yên tâm rời đi.

Ông ta biết chắc Huyết Nhận sẽ nhận vụ làm ăn này, con trai và vợ của Tô Ngọc chết chắc rồi.

Tuy nhiên, điều Tiêu Tam gia không biết là, sau khi nhận tiền, người phụ trách đã đi tìm một người khác: "Phó thủ lĩnh, đây là tiền Tiêu gia lão tam vừa gửi tới, yêu cầu chúng ta giết con trai hoặc vợ của Ngọc Vương đều được." "Ngọc Vương đang ở đây à?" "Vâng, ngài ấy đến tham dự hôn lễ của Bạch Khởi, vẫn chưa rời đi." "Mang đồ theo ta." Phó thủ lĩnh nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Cảm nhận được có người lạ vào nhà, Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn ra ngoài: "Các vị đã đến rồi, sao còn phải trốn?" Chẳng mấy chốc, mấy người xuất hiện trong sân viện nơi Tô Ngọc đang ở.

Nhìn thấy họ, Tô Ngọc phát hiện một người trong đó có chút quen mắt, dường như đã gặp ở đâu đó. "Tham kiến Ngọc Vương." Tô Ngọc nhìn những người đang quỳ trên đất hành lễ, mắt hơi nheo lại: "Các người hẳn là người của Huyết Nhận nhỉ?" Người dẫn đầu nhìn Tô Ngọc: "Vương gia quả nhiên biết chuyện người nhà họ Tiêu muốn đối phó ngài." Tô Ngọc không nói gì, biết thì đã sao?

Đây chẳng phải là chuyện hiển nhiên sao?

Cần gì phải nói tiếp? "Nếu Vương gia đã biết, tại sao không ra tay?" "Các người đến tìm bản vương có mục đích gì?" Tô Ngọc không trả lời mà hỏi ngược lại, anh rất muốn xem mấy người này lộ diện tìm mình là có mục đích gì.

Người kia liếc nhìn người bên cạnh, người đó liền đặt chiếc hộp lên bàn rồi mở ra.

Nhìn những thứ bên trong, Tô Ngọc cúi đầu nhìn họ: "Đây là có ý gì?" "Đây là tiền công mà người nhà họ Tiêu đưa, năm mươi vạn lượng vàng, yêu cầu chúng tôi đối phó với vợ và con của Vương gia.

Chương 1739

Sau khi thành sự còn có thêm năm mươi vạn lượng nữa." Tô Ngọc ngồi trên ghế, tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn bên cạnh: "Các người cứ thế nói thông tin của chủ thuê cho ta, hình như có chút không ổn." "Xin Vương gia hãy cứu chủ tử của chúng tôi." Tô Ngọc cảm thấy mấy người này có chút kỳ quặc, tự dưng lại bảo anh cứu người. "Bản vương không phải đại phu, các người tìm nhầm người rồi." "Vương gia tuy không phải đại phu, nhưng bên cạnh Vương gia có thần y, họ nhất định có thể cứu chủ tử của chúng tôi.

Chỉ cần có thể chữa khỏi cho chủ tử, chúng tôi nguyện ý dâng hiến mọi thứ." Tô Ngọc chỉ vào chiếc hộp bên cạnh: "Đây chính là thành ý của các người?" "Vâng." Tô Ngọc nhìn những người trên đất, cảm thấy vô cùng thú vị.

Anh nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Gọi Nam Kiều, Vạn Cổ và Bạch Khởi đến đây." Nguyên Bảo quay người đi, không lâu sau ba người đã đến. "Ngọc ca ca, anh tìm chúng em có chuyện gì vậy?" "Có muốn đến Huyết Nhận dạo một vòng không?" Nam Kiều rất hứng thú với Huyết Nhận này nên gật đầu đồng ý: "Được thôi, nhưng Ngọc ca ca, chúng ta đến địa bàn của người khác có phải không hay lắm không?" "Không có gì không hay cả, lần này là họ có việc cầu xin chúng ta." Nam Kiều nhìn những người trên đất, hóa ra là vậy.

Xem ra người của Huyết Nhận này muốn nhờ họ đến giúp chữa bệnh.

Nhưng sao người dẫn đầu này lại có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi? "Ngọc ca ca, anh có thấy người này trông quen mắt không?" "Ừ." "Em nhớ ra là ai rồi, đây không phải là thị vệ bên cạnh đệ đệ của

Nhiên ca sao?

Huyền Phỉ ca lại là thủ lĩnh của Huyết Nhận?

Chuyện này có hơi kinh ngạc quá không?" Được Nam Kiều nhắc nhở, Tô Ngọc liền nhớ ra người này là ai.

Là thị vệ bên cạnh Huyền Phỉ ca, tên là Huyền Vũ.

Tô Ngọc cau mày, đột nhiên không muốn cứu người nữa.

Nhưng không cứu cũng không được.

Tuy có chút bất mãn với Huyền Phỉ ca, nhưng anh biết mẫu hậu vẫn rất nhớ mong người con trai này.

Nếu anh không cứu, mẫu hậu biết được chắc chắn sẽ rất đau lòng.

Khẽ thở dài một tiếng: "Dẫn đường." "Vâng." Huyền Vũ dẫn họ đến Huyết Nhận.

Đến nơi, họ thấy Huyền Phỉ ca đang nằm trên giường, sắc mặt hơi xanh xao. "Trúng độc sao?" "Vâng, chúng tôi đã cho Vương gia uống giải độc hoàn, nhưng không có chút tác dụng nào." Thấy cơ thể Vương gia ngày càng yếu đi, họ không có cách nào cả.

Nếu người nhà họ Tiêu không đến tìm, hắn cũng đã chuẩn bị đi tìm Tô Ngọc rồi. "Nam Kiều, các cậu qua xem thử." Nam Kiều và hai người kia qua bắt mạch rồi nói: "Anh ta không chỉ trúng độc mà còn trúng cổ nữa, loại cổ này không giống đến từ Nam Cương." Nam Kiều cảm nhận được sự xao động của Cổ Vương trong cơ thể.

Cậu thả Cổ Vương ra, rồi thấy rõ trên trán Huyền Phỉ ca xuất hiện một cái bọc mủ.

Hơn nữa, cái bọc mủ này còn đang từ từ di chuyển.

Tô Ngọc thấy vậy, lông mày hơi nhíu lại: "Không có vấn đề gì chứ?" "Cổ trùng thì không phiền phức, phiền phức là độc của anh ta."

Nam Kiều đau đầu nói.

Có Cổ Vương ở đây, muốn lấy cổ trùng ra cũng khá đơn giản, nhưng cậu phát hiện cổ trùng này và độc trong người Huyền Phỉ ca lại tạo ra một sự cân bằng.

Một khi sự cân bằng này bị phá vỡ, Huyền Phỉ ca sẽ gặp phiền phức lớn. "Có cách nào khác không?" "Vạn Cổ, cậu nghĩ sao?" Nam Kiều suy nghĩ một lúc rồi nhìn Vạn Cổ hỏi. "Độc này có thể giải, nhưng như Nam Kiều nói, cổ độc và loại độc này đã có một sự cân bằng, chúng ta phải giải cùng một lúc, như vậy mới có thể đảm bảo tính mạng của Huyền Phỉ ca." Vạn Cổ suy nghĩ một lúc rồi nói ra ý kiến của mình.

Mắt Huyền Vũ ánh lên niềm vui: "Thật sự không có vấn đề gì chứ?" "Đừng mừng vội, bây giờ còn một vấn đề nữa, dược liệu giải độc chúng ta không có trong tay." Vạn Cổ liếc nhìn Huyền Vũ đang vui mừng, thật ngây thơ. "Cần dược liệu gì?

Chúng tôi đi tìm ngay." Vạn Cổ, Nam Kiều và Bạch Khởi bàn bạc rồi viết ra những dược liệu cần thiết để giải độc.

Có rất nhiều loại mà đại phu bình thường nghe cũng chưa từng nghe qua. "Chúng tôi đi tìm ngay." "Gia đình chúng tôi có thể lấy ra một nửa số dược liệu, nhưng mấy vị thuốc còn lại bên tôi cũng không có, chỉ có thể dựa vào các người." Nếu đây không phải là em ruột của Nhiên ca, mà Nhiên ca và Thái hậu bình thường lại đối xử tốt với họ, anh sẽ không đời nào lấy những dược liệu này ra.

Bạch Khởi cầm bút lông gạch bỏ những dược liệu đã có, chỉ để lại những thứ họ cần tìm.

Tổng cộng họ chỉ cần tìm ba bốn vị thuốc, việc này tương đối đơn giản. "À phải rồi, chúng tôi có một kho dược liệu, các vị xem có thứ gì dùng được không." Huyền Vũ lên tiếng. "Được." Nam Kiều và mọi người đi theo Huyền Vũ, tìm một vòng thì phát hiện ở đây có hai vị thuốc dùng được.

Bây giờ chỉ còn lại một vị thuốc cần họ tìm.

Đối với tin tức này, Huyền Vũ vô cùng vui mừng, chỉ còn lại vị thuốc cuối cùng.

Tô Ngọc liếc nhìn, suy nghĩ kỹ một chút rồi quay đầu nhìn Nam Kiều: "Hình như trong vương phủ có thì phải?" Nam Kiều lập tức im lặng, hình như đúng là có thật. "Ngọc ca ca, em đi lấy." "Hay là để tôi đi, vợ cậu mang thai đã năm tháng rồi, cậu ở bên cạnh thì tốt hơn." Vạn Cổ ngắt lời Nam Kiều.

Vợ người ta đang mang thai mà đi đâu chứ?

Còn Bạch Khởi, người ta vừa mới tân hôn, không thể để cậu ấy đi được. "Vậy Vạn Cổ đi lấy đi." "Được." Vạn Cổ ngay trong ngày đã cưỡi ngựa đi.

Nam Kiều nhìn Huyền Vũ và những người khác, bất mãn lầm bầm: "Vận may của các người tốt thật đấy." "..." Huyền Vũ lúng túng đứng đó không biết nên nói gì.

Hắn còn có thể nói gì nữa?

Hắn biết Nam Kiều và những người khác ít nhiều đều có chút bất mãn với Vương gia của họ. "Thôi được rồi Nam Kiều, hoàng huynh bình thường đối xử với các cậu thật sự không tệ, nể mặt hoàng huynh và mẫu hậu đi." Tô Ngọc biết Nam Kiều đang bất bình thay cho hoàng huynh, đành bất lực nói.

Nam Kiều hừ một tiếng, liếc nhìn Huyền Vũ rồi bĩu môi nói: "Nếu không phải nể mặt Nhiên ca và Thái hậu, tôi mới không thèm quan tâm đến ông ta." Chính vì Thái hậu và Hoàng thượng đối xử với họ quá tốt, mà người này lại là em ruột của Nhiên ca, tuy tình cảm giữa hai người có vấn đề, nhưng cậu nghĩ nếu Nhiên ca biết Huyền Phỉ ca gặp chuyện, chắc cũng hy vọng họ giúp đỡ.

Dù sao cũng là em ruột, có giận đến mấy vẫn hy vọng em trai mình được sống. "Biết là cậu bất bình thay hoàng huynh, nhưng có những chuyện bên hoàng huynh đã giải quyết rồi." Nam Kiều gật đầu: "Thôi được rồi." Tô Ngọc nhìn Huyền Vũ: "Các người cứ bảo vệ anh ta như vậy, đợi Vạn Cổ mang thuốc về chúng tôi sẽ quay lại." "Đa tạ Ngọc Vương." "Không cần khách sáo, tôi cũng là vì hoàng huynh và mẫu hậu." Nếu không phải vì họ, Huyền Phỉ ca sống hay chết, có liên quan gì đến anh?

Huyền Vũ nhất thời không biết nên nói gì.

Dường như họ đều rất có ý kiến với điện hạ.

Mà hắn lại không dám nói.

Sau khi tiễn Tô Ngọc và những người khác đi, người bên cạnh Huyền Vũ nhỏ giọng nói: "Phó thủ lĩnh, người này cũng quá kiêu ngạo rồi." "Anh ta có vốn để kiêu ngạo." Huyền Vũ cười khổ nói.

Nếu không phải vì Hoàng thượng, có lẽ Ngọc Vương đã không muốn quản chuyện của Vương gia rồi.

Dù sao thì chuyện Vương gia làm lúc đó đúng là khiến người ta tức giận, đã mang lại rất nhiều phiền phức không cần thiết cho Hoàng thượng.

Chương 1740

Người bên cạnh thấy Huyền Vũ không có ý định nói tiếp nên cũng không hỏi nữa, yên lặng đứng bên cạnh.

Trái tim lo lắng trước đó giờ cũng đã tạm thời hạ xuống, dù sao thì thủ lĩnh của họ cũng không sao rồi. "Anh đi đâu vậy?" Vừa rồi cô định tìm Tô Ngọc bàn chút chuyện, kết quả là anh lại không có ở đó. "Anh đến Huyết Nhận một chuyến, là tam ca của Tiêu Kình tìm người đến đối phó chúng ta." "Người đến rồi à?

Anh có bị thương không?" "Yên tâm đi, anh không sao.

Nhưng em đoán xem thủ lĩnh của họ là ai?" Tô Ngọc tò mò hỏi.

Vương Cẩn Hòa kỳ quái nhìn Tô Ngọc, suy nghĩ hồi lâu cũng không đoán ra là ai.

Tô Ngọc nhắc nhở: "Em từng gặp rồi." Từng gặp? "Em đoán không ra." Người cô từng gặp quá nhiều, bảo cô nghĩ ra ngay lúc này gần như là không thể. "Huyền Phỉ ca." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Huyền Phỉ ca?

Đây không phải là em ruột của hoàng huynh sao?

Ban đầu còn vì Tô Ngọc mà ghen tuông, vậy mà anh ta lại là thủ lĩnh của Huyết Nhận? "Có phải không thể tin được không?" Tô Ngọc thấy biểu cảm của Vương Cẩn Hòa là biết cô đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa liên tục gật đầu: "Anh nói không sai, thật sự quá không thể tin được." "Bây giờ anh ta sao rồi?" Nếu anh ta xảy ra chuyện, hoàng huynh và mẫu hậu chắc sẽ buồn lắm. "Vạn Cổ về vương phủ lấy thuốc rồi, thuốc về là người sẽ không sao." Vạn Cổ và những người khác đã nghĩ ra cách giải độc, bây giờ chỉ còn thiếu một thứ nữa thôi.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền yên tâm. "Vậy sao?

Thế thì em yên tâm rồi." Mười ngày sau, Vạn Cổ mang theo thuốc họ cần trở về.

Nhìn Vạn Cổ bộ dạng nhếch nhác, Tô Ngọc cau mày: "Có cần nghỉ ngơi một chút không?" "Không cần, đi giải độc trước đã." Vạn Cổ biết Tô Ngọc tuy không nói nhưng vẫn khá lo lắng cho Huyền Phỉ ca kia.

Dù sao đây cũng là em trai của Hoàng thượng, nếu xảy ra chuyện, ít nhiều cũng không hay. "Thật sự không sao chứ?" "Không sao, trên đường về có nghỉ ngơi rồi." Tô Ngọc nghe anh ta nói vậy thì còn biết làm sao? "Vậy được." Khi dược liệu đến, Tô Ngọc dẫn ba người cùng đến Huyết Nhận, lần này đi cùng còn có cả Vương Cẩn Hòa.

Cô rất muốn biết một Huyền Phỉ ca sở hữu cả Huyết Nhận rốt cuộc đã gặp chuyện gì.

Tiểu Bảo và mấy đứa trẻ nghe nói có thể đi chơi thì đương nhiên rất phấn khích, đứa nào đứa nấy đều đòi đi theo.

Đến nơi, Huyền Vũ có chút kích động.

Vốn nghĩ ít nhất phải mất nửa tháng mới đến, không ngờ mới mười ngày người đã về. "Ngọc Vương, lần này làm phiền ngài rồi." Nếu không có Ngọc Vương và mọi người giúp đỡ, hắn cũng không biết phải làm sao.

Tô Ngọc lạnh lùng nói: "Ta không phải vì hắn." Huyền Vũ cười gượng không nói gì.

Hắn đương nhiên biết Tô Ngọc không phải vì Vương gia, anh làm vậy thực ra chỉ để Hoàng thượng và Thái hậu không phải đau lòng, chỉ thế mà thôi.

Nếu nói thẳng ra, Ngọc Vương ít nhiều có chút bất mãn với Vương gia của họ. "Vạn Cổ, người giao cho các cậu đấy." "Yên tâm." Nam Kiều vỗ tay nói: "Ngọc ca ca yên tâm, có chúng em ở đây, anh ta sẽ không sao đâu." "Được." Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đợi ở ngoài, Tô Ngọc hỏi Huyền Vũ một vài chuyện, kết quả Huyền Vũ lại hỏi ba câu không biết.

Kết quả này khiến Tô Ngọc có chút cạn lời: "Ngươi không phải là thị vệ thân cận của Huyền Phỉ ca sao?

Hắn xảy ra chuyện, tại sao ngươi lại cái gì cũng không biết?" "Vương gia lần này ra ngoài không mang theo thuộc hạ, lúc về đã trúng độc rồi.

Ngài ấy không nói gì cả." Huyền Vũ nghĩ đến chuyện này cũng rất hối hận và tự trách.

Nếu không phải vì hắn không đi theo, Vương gia cũng sẽ không bị thương, lại còn trúng độc suýt mất mạng. "Không biết sớm đi tìm ta à?" Tô Ngọc cau mày, bực bội nói.

Huyền Vũ không nói gì.

Ngay lúc Huyền Phỉ ca trúng độc, họ đã nghĩ đến việc đi tìm Tô Ngọc.

Nhưng thái độ của Tô Ngọc đối với Vương gia không tốt, thậm chí không thích Vương gia, hắn làm sao dám đi?

Lỡ như đến lúc đó Ngọc Vương không chịu cứu Vương gia của họ thì phải làm sao?

Tô Ngọc liếc một cái là nhìn thấu hắn đang nghĩ gì, bực bội nói: "Ta có ghét hắn đến đâu, hắn cũng là em trai của hoàng huynh, là con trai của mẫu hậu, ta chẳng lẽ có thể trơ mắt nhìn hắn chết sao?" Anh cũng muốn lắm, nhưng mấu chốt là hoàng huynh và Thái hậu sẽ đau

lòng.

Nếu không phải vậy, anh thật sự sẽ không quan tâm đến sống chết của Huyền Phỉ ca.

Huyền Vũ cười gượng không dám nói gì, lúc này còn có thể nói gì nữa?

Nói ra chẳng phải là tự tìm đòn sao? "Sau này còn có chuyện như vậy xảy ra, tự mình đến tìm ta." Tô Ngọc bực bội nói. "Vâng." Trong lòng Huyền Vũ ít nhiều có chút không thoải mái.

Hắn luôn cảm thấy Tô Ngọc chỉ là dựa vào sự sủng ái của Hoàng thượng và Thái hậu nên mới dám ngang ngược như vậy, nhưng bây giờ xem ra không phải thế.

Hoàng thượng và Thái hậu quả thực rất sủng ái anh, nhưng Ngọc Vương cũng luôn nghĩ cho họ.

Về điểm này, Vương gia trước đây quả thực không bằng Ngọc Vương.

Hắn dường như đã hiểu tại sao Hoàng thượng và Thái hậu lại yêu quý Ngọc Vương đến vậy.

Một người em trai, một người con nuôi như vậy, ai có thể không thích?

Chờ khoảng hai canh giờ sau, Vạn Cổ và những người khác mới đến.

Tuy sắc mặt trông có vẻ mệt mỏi, nhưng tinh thần vẫn không tệ. "Tình hình của Huyền Phỉ ca thế nào rồi?" "Độc đã giải rồi, còn việc khi nào người tỉnh lại, có lẽ cần thêm một chút thời gian." Huyền Vũ còn muốn hỏi khi nào có thể tỉnh, Vạn Cổ đã trả lời luôn.

Huyền Vũ rất vui mừng về điều này: "Đa tạ mấy vị đã giúp đỡ."

Có lúc Vương gia thật sự đã hiểu lầm Ngọc Vương rồi.

Đợi Vương gia tỉnh lại, nhất định phải nói chuyện rõ ràng với ngài ấy, cũng để ngài ấy biết, họ đã sai lầm đến mức nào.

Chương 1741

"Không cần khách sáo." Họ chỉ nghe lời Tô Ngọc đến giúp đỡ mà thôi, còn những chuyện khác thì không hề nghĩ tới.

Huyền Vũ dường như cũng biết điều này, không nói nhiều, chỉ im lặng đứng bên cạnh, trông có vẻ hơi sốt ruột. "Bây giờ ngươi có thể vào thăm người rồi." "Đa tạ." Vừa nghe có thể vào thăm, Huyền Vũ cảm ơn rồi vội vàng rời đi.

Nhìn bộ dạng của hắn, Vạn Cổ cạn lời nói: "Anh ta lại có người trung thành như vậy, khiến tôi rất kinh ngạc." "Người cùng lớn lên từ nhỏ, sao có thể không trung thành?" Tô Ngọc bực bội nói. "Mấy vị khách, phó thống lĩnh của chúng tôi bảo tôi đưa các vị đi nghỉ ngơi trước." "Vạn Cổ, cậu đi theo nghỉ ngơi một chút đi." Vạn Cổ đã chạy đi nhiều ngày như vậy, quả thực rất mệt.

Bây giờ cũng là lúc cần nghỉ ngơi. "Được, vậy tôi đi nghỉ trước, sau này có chuyện gì các anh cứ gọi tôi." "Ừ." Vạn Cổ đi nghỉ, Nam Kiều và Bạch Khởi ở bên cạnh Tô Ngọc nói về chuyện của Huyền Phỉ ca. "Ngọc ca ca, em cảm thấy cổ trùng của anh ta có chút kỳ lạ, tuy không giống với của Nam Cương lắm, nhưng ít nhiều vẫn có chút tương đồng." "Nhưng em chưa thấy ai có loại cổ trùng như vậy." Sau khi cổ trùng này bị Cổ Vương của cậu nuốt chửng, lại có thể khiến Cổ Vương có dấu hiệu trưởng thành.

Đối với Cổ Vương của cậu, đó chính là thứ đại bổ. "Vậy sao?

Tình hình cụ thể có lẽ chúng ta phải đợi Huyền Phỉ ca tỉnh lại mới biết được." "Cũng đúng, có lẽ còn phải đợi mấy ngày nữa." "Đợi mấy ngày cũng không sao, vừa hay Tiểu Bảo và bọn trẻ rất hứng thú với nơi này, cứ để chúng chơi thêm mấy ngày." Nam Kiều thông cảm nhìn người bên cạnh, có Tiểu Bảo và bọn trẻ ở đây, nơi này gần như không còn chút riêng tư nào nữa. "Không sao, những chuyện đó không quan trọng." Họ nghĩ vậy, nhưng trong lúc chờ Huyền Phỉ ca tỉnh lại, người của Huyết Nhận lại cảm thấy mấy đứa trẻ này đến đây để gây rối.

Nhưng họ lại không thể ra tay.

Dù sao người ta cũng là con trai của Ngọc Vương, còn là ân nhân cứu mạng của chủ tử họ, điều này khiến họ làm sao ra tay được?

Hoàn toàn không nỡ ra tay đối phó.

Cuối cùng, Huyền Phỉ ca cũng tỉnh lại.

Huyền Phỉ ca tỉnh lại, người của Huyết Nhận đều thở phào nhẹ nhõm.

Huyền Vũ nhìn Huyền Phỉ ca đang mở mắt: "Vương gia, ngài cuối cùng cũng tỉnh rồi." Huyền Phỉ ca nhìn trái nhìn phải, cau mày: "Ta không sao rồi à?" "Không sao, là Ngọc Vương đã nhờ tiểu vương gia Nam Cương và mọi người giải độc cho ngài." Huyền Phỉ ca nghe vậy có chút ngạc nhiên: "Cậu ta lại không nhân cơ hội lấy mạng ta, đúng là khiến ta bất ngờ." Tô Ngọc vừa đến khi nghe tin Huyền Phỉ ca tỉnh lại liền nghe thấy những lời này. "Vậy sao?

Khiến anh thất vọng rồi.

Nếu không phải hoàng huynh và mẫu hậu sẽ đau lòng, tôi thật sự sẽ ra tay với anh đấy." "Thật đáng tiếc." Huyền Phỉ ca biết Tô Ngọc nói vậy có lẽ là lời nói giận, cũng đáp lại một câu. "Xem ra y thuật của Vạn Cổ và mọi người quả thực rất tốt, mới đó mà tinh thần đã tốt như vậy rồi." Tô Ngọc tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, thản nhiên nói.

Huyền Phỉ ca khẽ thở dài, anh ta chẳng muốn nói chuyện với Tô

Ngọc chút nào. "Nói đi, rốt cuộc anh trúng độc thế nào, còn bỏ lại thị vệ của mình, tự mình làm cho ra nông nỗi này.

Anh nên mừng là hoàng huynh và mọi người chưa biết chuyện này, nếu không tôi nhất định sẽ xử lý anh." Nghe những lời này, Huyền Phỉ ca bất mãn: "Cậu là con nuôi của mẫu hậu, ta lớn hơn cậu mấy tuổi, chẳng lẽ cậu không nên gọi ta một tiếng hoàng huynh sao?" Tô Ngọc "ha ha" cười hai tiếng, chế nhạo nhìn Huyền Phỉ ca: "Muốn làm anh tôi ư?

Anh cứ nghĩ xem làm sao thắng được tôi trước đã rồi hãy nói." Ngay cả anh cũng không thắng nổi mà còn muốn làm anh trai của anh ư?

Huyền Phỉ ca này có phải nghĩ nhiều quá rồi không?

Huyền Phỉ ca không vui nhìn Tô Ngọc: "Hoàng huynh cũng đâu có lợi hại hơn cậu." "Nhưng huynh ấy là một hoàng thượng tốt, một người anh tốt, còn là một người con tốt.

Tôi cam tâm tình nguyện gọi là anh.

Trong những điều đó, anh làm được điều nào?

Không nói đến hoàng đế tốt, người em tốt anh đã làm được chưa?

Người con tốt anh đã làm được chưa?" Chẳng là gì cả mà còn muốn làm anh trai?

Sao không tự ảo tưởng đến chết đi?

Huyền Phỉ ca á khẩu nhìn Tô Ngọc, anh ta coi như đã hiểu, tài ăn nói của Tô Ngọc, anh ta không thể nào nói lại được. "Tinh thần đã tốt rồi thì mau nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra, tôi còn phải về nhà với vợ con, không có thời gian lãng phí với anh ở đây." Tô Ngọc bực bội nói.

Huyền Vũ bên cạnh yếu ớt lên tiếng: "Ngọc Vương, con trai của ngài đang dẫn Thái tử và những người khác sắp lật tung cả Huyết Nhận của chúng tôi rồi." Hắn không hiểu nổi, một đám trẻ con sao lại có thể quậy phá đến thế.

Tô Ngọc cười vô cùng ngây thơ: "Ồ, chúng nó ở Vong Ưu Thành quen rồi, các người qua một thời gian nữa là quen thôi." Huyền Vũ và Huyền Phỉ ca đều nhìn Tô Ngọc, Huyền Phỉ ca không thể tin được hỏi: "Cậu đưa cả Hoằng Nghị và bọn trẻ đến Vong Ưu Thành sao?" "Đúng vậy, bên đó huấn luyện trẻ con rất có nghề, chúng nó đều cần người của mình, nên đến đó tuyển chọn một ít về, còn theo bọn trẻ bên đó rèn luyện một thời gian." "..." Huyền Phỉ ca không biết nên dùng từ gì để hình dung Tô Ngọc.

Mấy đứa trẻ đó còn nhỏ như vậy, anh thật sự nỡ lòng gửi đi hết không chừa một đứa nào sao? "Con trai cậu cũng đi à?" "Đúng vậy, tại sao lại không đi?" "Bên đó là nơi như thế nào cậu có biết không?" Huyền Phỉ ca nói chuyện mà có chút tức giận. "Bây giờ mới nghĩ đến việc làm một hoàng thúc tốt, sao không làm sớm hơn?" "..." Chuyện trước kia cứ thế không qua được hay sao?

Lời này của Tô Ngọc thật sự quá tức điên người.

Hít một hơi thật sâu để nén cơn giận, Huyền Phỉ ca cau mày nhìn Tô Ngọc: "Tôi đang nói chuyện nghiêm túc với cậu, không phải đùa giỡn." "Tôi cũng đâu có đùa giỡn với anh." "Nơi như Vong Ưu Thành, cậu không lo bọn trẻ qua đó sẽ xảy ra chuyện sao?" Tô Ngọc thấy Huyền Phỉ ca thật sự lo lắng, cũng không trêu chọc anh ta nữa mà nói: "Vong Ưu Thành không đáng sợ như các người nghĩ đâu.

Dù có thì cũng là chuyện của quá khứ rồi, hai mươi năm gần đây tình hình ở Vong Ưu Thành khá tốt, đối với trẻ con bên đó họ đều rất chăm sóc, không giống như đối với người lớn đâu, điều này các người hoàn toàn có thể yên tâm.

Sau này anh không có việc gì cũng có thể đến đó xem thử, đi rồi sẽ biết." Huyền Phỉ ca nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt hoài nghi, cậu ta nói thật sao?

Không đùa chứ? "Không tin thì thôi, không muốn nói nhiều với anh nữa." Lúc này nói thật cũng không ai tin. "Không sao là tốt rồi." "Anh còn muốn biết gì nữa?" Tô Ngọc mặt không biểu cảm nhìn anh ta, vấn đề cứ nối tiếp nhau, thật phiền phức.

Những câu hỏi cần trả lời đều đã trả lời rồi, anh ta còn muốn biết gì nữa?

Nếu không có gì muốn biết thì đến lượt anh ta hỏi Huyền Phỉ ca trả lời.

Huyền Phỉ ca do dự nhìn Tô Ngọc: "Hoàng huynh vẫn ổn chứ?" "Rất tốt, chắc sắp có đứa thứ ba rồi." "Cái gì?

Thật sao?" Huyền Phỉ ca có chút kinh ngạc về điều này. "Đương nhiên là thật, nhưng tin tức vẫn chưa gửi đến, không biết tình hình thế nào." "Còn về phía mẫu hậu, những thứ tốt trong tay tôi đã giúp bà điều dưỡng cơ thể rất tốt, điều này anh cũng không cần lo lắng." Huyền Phỉ ca nghe thấy họ đều không sao thì hoàn toàn yên tâm: "Như vậy tôi yên tâm rồi." Tô Ngọc mặt không biểu cảm nhìn Huyền Phỉ ca, không ngờ người ban đầu không quan tâm đến mẹ và anh trai, bây giờ lại cũng biết lo lắng cho họ.

Ánh mắt này của Tô Ngọc không cần đoán Huyền Phỉ ca cũng biết anh đang nghĩ gì. "Làm gì?

Không cho phép ta quan tâm đến họ à?" "Được chứ.

Bây giờ những gì anh muốn biết đều đã biết rồi, cũng đến lúc anh nói những chuyện tôi muốn biết rồi." Huyền Phỉ ca nghe vậy, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Chương 1742

"Ở một dãy núi tại biên giới Nguyên Lỗ quốc, ta phát hiện một bộ lạc, nơi đó khá lạc hậu, họ đều mặc da thú, không những vậy còn ăn thịt sống.

Người ở đó giỏi dùng độc và cổ, ta vô tình phát hiện, lúc rời đi đã bị họ hạ độc." Huyền Phỉ ca nghĩ đến chuyện lúc đó, cau mày nói.

Anh ta từ từ kể lại chuyện lúc đó, Huyền Vũ nghe mà một phen sợ hãi. "Vương gia, sau này ngài muốn đi đâu nhất định phải mang theo chúng tôi." Ngài ấy một mình trải qua chuyện như vậy, nếu không có ai bên cạnh thì phải làm sao? "Sau này sẽ vậy." Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, ít nhiều có chút hứng thú với chuyện này. "Hơn nữa ta phát hiện một vấn đề, trong số họ có một người được họ tôn làm thủ lĩnh, nhưng người đó giống như từ bên ngoài vô tình đi vào, vì người đó ăn đồ ăn đã nấu chín." "Ra là vậy, anh còn nhớ ở đâu không?

Vẽ cho tôi một bản đồ lộ trình, sau này tôi sẽ đến xem thử." Nam Kiều đã nói cổ trùng ở đây rất có ích cho cậu ấy.

Đến lúc đó qua xem, có lẽ còn có thể tìm cho Nam Kiều một vài thứ tốt, để Cổ Vương của cậu ấy cũng trưởng thành thêm một chút.

Huyền Phỉ ca kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cậu lại muốn đi?

Tình hình ở đó rất phức tạp." "Thì đã sao?

Bên cạnh tôi có Nam Kiều, có Vạn Cổ, tôi có gì phải lo?

Anh nghĩ tôi cũng ngốc nghếch như anh tự mình đi qua đó sao?

Tôi không ngu ngốc đến thế đâu." Một câu của Tô Ngọc đã cho Huyền Phỉ ca biết thế nào là đâm trúng tim đen.

Đúng là đang nói về người như Tô Ngọc. "Một ngày không châm chọc tôi, cậu thấy khó chịu trong lòng lắm à?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Không sai." Huyền Phỉ Ca không muốn nói thêm một lời nào với Tô Ngọc nữa.

Anh ta gắng gượng ngồi dậy, đến bàn sách vẽ lại thứ mà Tô Ngọc muốn. "Anh có thể đi được rồi, nhìn thấy anh là tôi đau đầu." Miệng lưỡi của Tô Ngọc thật sự rất độc, lúc nào cũng có thể khiến người khác khó chịu. "Tạm biệt, hy vọng lần sau gặp lại thì anh đã khỏe mạnh tung tăng rồi." Nói xong, anh cũng không quan tâm Huyền Phỉ Ca có biểu cảm gì, cứ thế xoay người rời đi.

Huyền Phỉ Ca tức đến bật cười, đúng là trời sinh không có cách nào trị được Tô Ngọc.

Đánh cũng không lại, mắng cũng không hơn.

Mấu chốt là hắn còn là ân nhân cứu mạng của mình, điều này càng khiến anh ta đau lòng hơn.

Huyền Vũ có chút lo lắng cho nhóm Tô Ngọc: "Vương gia, cứ để họ đi như vậy liệu có sao không?" "Giống như Tô Ngọc đã nói, bên cạnh cậu ta có Nam Kiều và Vạn Cổ, lại thêm thực lực của bản thân cậu ta nữa thì không có vấn đề gì đâu." Huyền Phỉ Ca cũng đã có chút hiểu biết về Tô Ngọc trong hai năm gần đây.

Hắn làm việc thật sự vô cùng quyết đoán, sấm rền gió cuốn, có lúc chính anh ta cũng không sánh bằng. "Đôi khi ta cứ nghĩ, nếu lúc đầu ta chọn một con đường khác thì mọi chuyện có khác đi không?" Huyền Phỉ Ca tự giễu nói.

Nghe Tô Ngọc kể về mối quan hệ với Huyền Phỉ Nhiên, tuy nhẹ nhàng bâng quơ nhưng lại vô cùng sâu đậm, nói không hâm mộ thật ra đều là giả. "Vương gia…" Ta không sao, chuyện đã xảy ra rồi, có hối hận thế nào cũng vô ích, nếu vậy thà nghĩ về cuộc sống hiện tại thì hơn.

Thật ra bây giờ anh ta sống cũng rất tốt, vô cùng hài lòng với cuộc sống hiện tại.

Huyền Vũ không biết nên nói gì, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh lắng nghe.

Nói chuyện lâu như vậy, Huyền Phỉ Ca đã sớm mệt mỏi, một lúc sau liền nằm xuống giường nghỉ ngơi.

Mà Tô Ngọc sau khi cầm bản đồ lộ trình trở về thì nhìn đám Nam Kiều: "Có muốn đi thám hiểm không?" Nam Kiều và những người khác còn chưa kịp lên tiếng, Tiểu Bảo và mấy đứa trẻ đã nghe thấy, vội vàng chạy tới, mong đợi hỏi: "Cha, chúng ta sắp đi đâu thám hiểm ạ?" "Bên chỗ Huyền Phỉ Ca phát hiện một bộ lạc cổ xưa, anh định đến xem sao.

Bên đó có rất nhiều cổ trùng, Nam Kiều chắc sẽ dùng được." Tô Ngọc đã xem cổ trùng ở đó như vật sở hữu của mình, thậm chí còn trực tiếp giao cho Nam Kiều.

Nam Kiều cười hì hì: "Vẫn là anh Ngọc hiểu em nhất." "Lần này chúng ta đi, không mang theo Hiên nhi và Trần nhi." Hai đứa còn quá nhỏ, mang theo cũng không yên tâm. "Còn có Khinh Khinh và vợ của Bạch Khởi cũng không đi." Diêu Thi Hàm nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thế này đi, em cũng không đi, em ở nhà cùng Khinh Khinh và mọi người trông Trần nhi và Hiên nhi, đợi mọi người trở về." "Được." La Hậu chỉ suy nghĩ qua loa rồi gật đầu đồng ý. "Vậy chuyện này đành phiền mọi người rồi." Hiên nhi nghe nói không được đi cùng liền có chút không vui: "Chú nhỏ, chúng con cũng muốn đi." "Không được, các con còn nhỏ, đợi sang năm về kinh thành, chú nhỏ dẫn các con đi bắt cua, đi xem heo và hải âu có được không?" Tô Ngọc nói về chuyện ở phía Nam.

Hai đứa trẻ nghe vậy liền miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy được ạ." "Ở nhà phải ngoan ngoãn nghe lời, lúc về chúng ta sẽ mang quà về cho các con." Được Tiểu Bảo và những người khác thay phiên nhau dỗ dành, Trần nhi và Hiên nhi liền đồng ý.

Chỉ cần có quà là chúng sẽ không quấy nữa.

Tô Ngọc nhìn chúng như vậy, có chút bất đắc dĩ lắc đầu: "Mấy đứa đúng là dễ dỗ thật." "Chúng con muốn có quà ạ." Tô Ngọc còn có thể nói gì đây?

Anh cho mấy đứa trẻ này ít đồ tốt sao?

Rõ ràng mỗi đứa đều có rất nhiều đồ tốt, kết quả vẫn thích quà, anh biết nói gì? "Vậy chúng ta về chuẩn bị trước, chuẩn bị xong sẽ xuất phát." "Được." Về đến Bạch gia, nhóm Tô Ngọc bắt đầu chuẩn bị, một số thứ cần thiết, một ít đồ ăn.

Chuẩn bị xong liền đi trước, còn Diêu Thi Hàm và những người khác ở lại Bạch gia, có Bạch lão gia tử trông chừng, họ cũng có thể yên tâm.

Mất mấy ngày, họ đã đến dãy núi mà Huyền Phỉ Ca nói.

Chuẩn bị xong xuôi mới định đi lên, Nam Kiều và Bạch Khởi đi trước, Vạn Cổ, La Hậu, Lạc Diễm đi sau, Tô Ngọc dẫn theo bọn trẻ đi giữa, đi rất sát nhau để phòng có chuyện bất trắc còn kịp bảo vệ chúng.

Mà Liệt Dương cũng đi cùng.

Có Liệt Dương ở đó, chẳng có dã thú nào dám đến gây sự.

Đi theo lộ trình trên bản đồ khoảng một ngày, nhóm Tô Ngọc mới dừng lại. "Anh Ngọc, chắc là gần đến nơi rồi." Tô Ngọc gật đầu, cho người đi dò la tin tức trước.

Kết quả Nam Kiều tự mình hăng hái đi.

Khoảng một canh giờ sau, Nam Kiều trở về, vẻ mặt vô cùng phấn khích: "Lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi, đi khoảng một canh giờ nữa, ở vòng ngoài đã có một số loại độc dược rất tốt, Vạn Cổ chắc sẽ rất thích." "Đi sâu vào trong một chút toàn là độc trùng." Đối với cậu ta, đây quả là một tin tốt trời ban.

Nhìn Nam Kiều quá phấn khích, Tô Ngọc có chút đau đầu, sau này trong nhà có khi nào toàn là côn trùng không? "Anh Ngọc yên tâm đi, em sẽ không làm trong nhà toàn là côn trùng đâu." Dù sao cậu ta cũng là người có vợ có con.

Sắp có con rồi, không thể để độc trùng xuất hiện trong nhà được, dù sao trẻ con còn nhỏ, dễ xảy ra chuyện. "Vậy thì yên tâm rồi, chúng ta nghỉ ngơi trước đã, sau này hãy nói." "Được." Nghỉ ngơi một lát, Tô Ngọc và mọi người mới chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Đi được một canh giờ, cuối cùng cũng đến vòng ngoài.

Vừa nhìn thấy những thứ ở đó, Vạn Cổ liền biết tại sao Nam Kiều lại phấn khích đến vậy.

Nếu là anh ta đến, anh ta cũng sẽ phấn khích.

Chương 1743

"Lúc về chúng ta mang đi nhiều một chút, đến lúc đó anh nói cho chúng tôi biết đào thế nào, chúng tôi sẽ giúp anh." Tô Ngọc liếc mắt đã nhìn ra được khát khao trong mắt Vạn Cổ.

Muốn! "Được." "Các người là ai?" Khi đi vào vòng trong, một vài người mặc da thú xuất hiện, trên mặt còn vẽ những hình vật tổ.

Trông vô cùng cổ xưa. "Chúng tôi bị lạc đường trong núi." Nhìn quần áo trên người nhóm Tô Ngọc, đám người kia có chút hâm mộ, Vương Cẩn Hòa cúi đầu, khi ngẩng lên lại nhìn họ nói: "Tôi có một ít đồ ăn, các cô có cần không?" "Đồ ăn?

Chúng tôi có thịt." Một người trong đó xách một con thỏ rừng lên nói. "Các cô cứ ăn như vậy sao?" Vương Cẩn Hòa giả vờ vô tình hỏi.

Cô gái kia gật đầu: "Đúng vậy, không ăn như vậy thì ăn thế nào?" Vương Cẩn Hòa biết người ở đây đều ăn thịt sống, nên đã làm rất nhiều thịt khô.

Cô lấy thịt khô ra chia cho họ: "Các cô nếm thử xem, người bên ngoài chúng tôi không ăn thịt sống, ăn vào rất dễ bị bệnh, chúng tôi đều ăn đồ nấu chín.

Nếu không tin các cô có thể nếm thử, đến lúc đó sẽ biết." Tô Ngọc không nói gì, nhìn Vương Cẩn Hòa giao tiếp với họ.

Có lẽ cô muốn nhân cơ hội này để thâm nhập vào nội bộ của họ. "Thật sự ngon lắm sao?" "Đương nhiên rồi." Vương Cẩn Hòa lấy ra một túi thịt khô đưa cho họ.

Cô gái nói chuyện với Vương Cẩn Hòa định mở ra ăn, nhưng người bên cạnh lại không đồng ý: "Đồ ngon đều phải để cho thủ lĩnh ăn." "Tại sao?" "Bởi vì thủ lĩnh là người có thể dẫn chúng ta rời khỏi đây." Người bên cạnh nghiêm mặt nói.

Cô gái kia nghe vậy có chút tức giận nói: "Hắn đến bộ lạc của chúng ta đã năm năm rồi, từ khi hắn đến, cuộc sống của bộ lạc chúng ta ngược lại càng tệ hơn, hắn cứ bắt chúng ta đưa đồ ăn cho hắn, chưa bao giờ nghĩ đến việc dẫn chúng ta ra ngoài, có được thứ gì tốt đều là hắn hưởng thụ, cớ gì?" "Hơn nữa, họ có nhiều người như vậy, cũng từ bên ngoài đến, nếu họ có thể giúp chúng ta, chúng ta cũng có thể ra ngoài được." Cô gái nhỏ này nhìn mọi việc rất rõ ràng, cái gã thủ lĩnh kia chỉ coi họ như đồ ngốc.

Có người nghe vậy nhíu mày nói: "Cách Nhĩ, cô nói gì vậy?" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Tôi biết hết, hắn ăn đồ ăn chín, còn chúng ta lại phải ăn đồ sống, lại còn là đồ không ngon, cớ gì?

Người đó thậm chí còn bắt họ ăn nội tạng.

Thứ hôi thối như vậy, cớ gì lại là hắn?

Con mồi đều là do họ săn về, cớ gì thịt ngon lại để hắn ăn?

Giống như thỏ rừng, họ đều không được ăn, chỉ có thể ăn đầu thỏ, những chỗ không có thịt.

Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc bên cạnh, kinh ngạc nói: "Hắn ta lại độc ác đến vậy sao?

Các cô săn được nhiều như vậy mà không cho các cô ăn, vậy con cái của các cô thì sao?

Chúng không thể ăn đồ sống, rất dễ bị bệnh, các cô lại ở trong núi không có đại phu giỏi, trẻ con bị bệnh thì làm sao?" Nghĩ đến trẻ con, oán hận trong lòng Cách Nhĩ càng sâu hơn. "Em trai tôi chính là sau khi hắn đến, bị đói chết.

Lúc đó rõ ràng có rất nhiều đồ ăn, nhưng hắn một chút cũng không chịu cho em trai tôi." Chỉ cần nghĩ đến em trai bị đói chết, hận thù trong lòng Cách Nhĩ không thể nào che giấu được.

Nhưng cô không có cách nào, muốn sống sót trong bộ lạc chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời, không nghe lời cuối cùng chỉ có thể là họ chết.

Những người bên cạnh có người thân chết sau khi thủ lĩnh kia đến đều im lặng. "Đừng nghe họ nói bậy, lúc đó không có đồ ăn." "Tôi đã thấy hết, hắn còn cả một nhà đầy thịt, chỉ cần cho em trai tôi một miếng to bằng nắm tay, em trai tôi sẽ không chết." "Nói không sai, tại sao chúng ta săn được lại phải cho hắn?" Không cho thì sẽ bị những người khác khiển trách, cớ gì chứ?

Vương Cẩn Hòa nghe họ cãi nhau, trong mắt mang theo ý cười, hiệu quả cô muốn chính là như vậy. "Tôi thấy các cô chắc đã lâu không ăn gì rồi phải không?

Hay là các cô nếm thử mùi vị trước đi?

Tôi còn có một ít bánh, các cô có thể mỗi người chia nhau ăn." Vương Cẩn Hòa lại lấy ra một ít bánh, mỗi người một ít.

Có người không muốn ăn, nhưng bụng thật sự quá đói, hơn nữa bánh này thật sự rất thơm, họ chưa bao giờ được ăn món nào thơm như vậy.

Không thể chống lại sự cám dỗ, Cách Nhĩ cắn một miếng bánh thật to.

Mùi vị đó khiến mắt Cách Nhĩ sáng lên: "Ngon quá đi mất." Bánh đã ngon như vậy, thịt khô chắc chắn cũng thế, Cách Nhĩ cầm thịt khô ăn một miếng, không giống vị tanh của thịt sống, món này thật thơm.

Càng nhai càng thơm.

Chỉ hận không thể nuốt chửng một miếng. "Mọi người cũng thử đi, cái này ngon thật đấy." Những người khác thấy Cách Nhĩ ăn ngon như vậy, họ cũng không nhịn được nữa, ban đầu chỉ định nếm thử mùi vị, cuối cùng thật sự không kiềm chế được đều ăn hết.

Sau khi họ ăn xong, người trước đó cãi nhau với Cách Nhĩ cũng ăn theo.

Mùi vị này thật sự ngon đến mức chỉ hận không thể nuốt cả lưỡi mình vào. "Ngon thật đấy, chị biết làm món này không?" Cách Nhĩ nhìn Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Tôi biết làm, nếu các cô cần, tôi có thể dạy các cô làm." Vương Cẩn Hòa nháy mắt với Tô Ngọc, như vậy không phải đã thành công thâm nhập vào nội bộ địch rồi sao?

Tô Ngọc đáy mắt mang theo ý cười, Nam Kiều và những người khác trơ mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cứ như vậy đã có được sự tin tưởng của họ.

Phải nói rằng về mặt này, chị dâu thật sự quá lợi hại. "Thật sao?

Vậy mọi người cùng chúng tôi về đi, vừa hay hôm nay chúng tôi săn được rất nhiều con mồi, có thể cùng ăn." Sau khi ăn những món ngon này, cô không bao giờ muốn ăn thịt sống nữa.

Không chỉ cô không muốn mà ngay cả những người khác cũng không muốn.

Còn có cái bánh kia cũng rất ngon. "Cái bánh này chị biết làm không?" "Biết thì biết nhưng bên các cô không có bột mì, không có cách nào làm được, đợi chúng tôi tìm được đường ra ngoài, tôi có thể dạy các cô làm." "Được ạ được ạ, chị đúng là người tốt." Trong nháy mắt, cách xưng hô của Cách Nhĩ đã biến thành "chị".

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Chúng tôi đã đi rất lâu rồi, có thể đến chỗ các cô nghỉ chân được không?" "Đương nhiên là được." Những người khác cũng không phản đối, bởi vì họ cũng muốn học theo những người ngoài này cách làm đồ ăn chín.

Đúng lúc này, Liệt Dương đột nhiên lao ra ngoài, lúc quay lại, trong miệng nó đang ngoạm một con hươu.

Trông có vẻ đã trưởng thành, nặng khoảng hai trăm cân. "Chúng tôi tự mang theo đồ ăn rồi." Nhìn thấy bạch hổ, biểu cảm của Cách Nhĩ vô cùng phấn khích: "Là bạch hổ, lại là bạch hổ." Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, ngây thơ nhìn họ, kỳ quái hỏi: "Bạch hổ thì sao ạ?" "Chị à không giấu chị, bộ lạc chúng tôi tín ngưỡng chính là bạch hổ, nó đối với chúng tôi giống như thần linh vậy, bên cạnh mọi người lại có bạch hổ." Nếu như trước đó chỉ vì đồ ăn mà tin tưởng nhóm Vương Cẩn Hòa.

Bây giờ nhìn thấy bạch hổ, họ là tin tưởng từ tận đáy lòng.

Dù sao bên cạnh họ có bạch hổ, nói không chừng chính là sứ giả của bạch hổ, là bạch hổ dẫn họ đến giúp đỡ bọn họ.

Nhìn những người này không biết đã nghĩ đi đâu, Vương Cẩn Hòa không biết mình nên khóc hay nên cười.

Chương 1744

Nhưng cô biết kết quả là tốt.

Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ đầu Liệt Dương: "Liệt Dương giỏi lắm." Đầu Liệt Dương cọ cọ vào tay Vương Cẩn Hòa, nhìn thấy cảnh này, số người tin tưởng càng nhiều hơn.

Đây chính là sứ giả của bạch hổ.

Một tiếng hổ gầm "gào" vang vọng khắp núi rừng.

Ngay cả người trong bộ lạc của Cách Nhĩ cũng nghe thấy. "Chị ơi, mọi người mau theo chúng tôi, chúng tôi dẫn mọi người về bộ lạc." Vương Cẩn Hòa đi cùng Cách Nhĩ và những người khác, quay đầu nhìn Tô Ngọc, người sau gật đầu với cô.

Tiểu Bảo lần đầu tiên thấy mẹ mình "dụ dỗ" người khác như vậy, liền đưa tay kéo áo Tô Ngọc.

Tô Ngọc quay đầu lại, thấy Tiểu Bảo vẫy tay với mình liền cúi người xuống.

Tiểu Bảo ghé sát vào người Tô Ngọc nhỏ giọng nói: "Cha, mẹ con lợi hại thật, mẹ làm thế nào vậy ạ?" "Về mặt này, chúng ta quả thực không bằng được, mẹ con là có thiên phú bẩm sinh." Anh vốn nghĩ nếu không thể nói chuyện đàng hoàng, vậy thì cứ trực tiếp dùng vũ lực.

Kết quả là Tiểu Hòa chỉ dùng một túi thịt khô, mấy cái bánh đã giải quyết xong, sau đó Liệt Dương xuất hiện thì càng không có vấn đề gì nữa.

Hóa ra trước khi đi Tiểu Hòa làm nhiều đồ như vậy là có lý do.

Trước khi gặp gã thủ lĩnh kia, cứ để mọi người biết đồ ăn chín ngon đến mức nào đã.

Như vậy, sau này dù gã thủ lĩnh kia có nói gì, họ cũng sẽ không tin nữa.

Sau khi cả nhóm đến bộ lạc, tù trưởng trước đây vội vàng đi tới: "Sao các cô lại dẫn người lạ vào bộ lạc?" Cách Nhĩ vội nói: "Tù trưởng, đây không phải người lạ, đây là sứ giả của Bạch Hổ." "Sứ giả của Bạch Hổ?

Cách Nhĩ, cô đang nói nhảm gì vậy?" Tù trưởng nhíu mày nhìn Cách Nhĩ, cô ta bị ngốc rồi sao? "Thật đó, bên cạnh họ có bạch hổ, hơn nữa con bạch hổ này rất thông minh." Cách Nhĩ không phục nói.

Cái gì gọi là cô nói nhảm?

Vừa nghe có bạch hổ, tù trưởng liền nghĩ đến mọi chuyện trước đó.

Chẳng lẽ tiếng gầm kia chính là tiếng của bạch hổ.

Tầm mắt tù trưởng chuyển sang nhóm Vương Cẩn Hòa: "Thật sự có bạch hổ sao?" "Có." Nhóm Vương Cẩn Hòa tránh ra, để tù trưởng nhìn thấy con bạch hổ phía sau.

Nhìn thấy Liệt Dương, tù trưởng trực tiếp quỳ xuống đất.

Họ đã bao lâu rồi không nhìn thấy bạch hổ?

Không ngờ lần này Cách Nhĩ ra ngoài lại nhìn thấy được. "Tù trưởng, con thấy chị ấy và mọi người mới là người do bạch hổ mang đến để cứu chúng ta ra ngoài, chị ấy biết làm thịt khô rất ngon, còn có cả bánh nữa, đây là món ăn ngon nhất chúng ta từng ăn." "Đúng vậy, đúng vậy." Thủ lĩnh cũng nghe người bên dưới nói, hôm nay Cách Nhĩ ra ngoài đã mang về một số người.

Thủ lĩnh vội vàng đến, nhóm Vương Cẩn Hòa vừa nhìn đã biết người này tuyệt đối là người từ bên ngoài đến, cái gì mà sứ giả đều là nói bừa. "Cách Nhĩ, tại sao cô lại dẫn người vào?

Cô còn muốn ra ngoài nữa không?" Thủ lĩnh giả vờ tức giận nói.

Cách Nhĩ cười lạnh một tiếng, mỉa mai nói: "Năm năm rồi, ông lúc nào nghĩ đến việc dẫn chúng tôi ra ngoài?

Ông chỉ hưởng thụ những lợi ích mà chúng tôi mang lại cho ông thôi." "Ông không dẫn chúng tôi ra ngoài, chị ấy sẽ dẫn chúng tôi đi, hơn nữa bây giờ chúng tôi còn có bạch hổ." Nghe hai chữ bạch hổ, gã thủ lĩnh này nhíu mày, vị thần mà bộ lạc này tín ngưỡng chính là bạch hổ.

Có bạch hổ, có lẽ họ sẽ càng nghe lời hơn.

Nghĩ vậy, thủ lĩnh hừ lạnh một tiếng nói: "Con bạch hổ này có lẽ là đến tìm ta." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn gã thủ lĩnh: "Vậy sao?

Vậy ông thử xem nó có cho ông sờ không?" Thủ lĩnh vô thức nuốt nước bọt, cười gượng nói: "Cái này... cái này chắc không cần đâu nhỉ?" "Sao lại không cần?

Ông không phải là thủ lĩnh của bộ lạc này sao?

Hơn nữa ông vừa mới nói, con bạch hổ này đến tìm ông, đã đến tìm ông thì ông không nên sợ mới đúng chứ?" Vương Cẩn Hòa giả vờ nghi hoặc hỏi.

Cách Nhĩ bên cạnh gật đầu đồng tình: "Nói không sai." "Cô...Nếu Cách Nhĩ nói bạch hổ là của các người, vậy các người sờ cho ta xem đi?

Thủ lĩnh cười lạnh nói.

Bạch hổ là dã thú, bọn họ dám sờ mới lạ.

Thế nhưng, Vương Cẩn Hòa lại sờ, không chỉ sờ mà còn gãi cằm cho bạch hổ.

Sau đó, mỗi người bên cạnh cô đều sờ bạch hổ, mà bạch hổ không có chút phản ứng nào, mặc cho họ sờ.

Thậm chí nó còn cõng một đứa trẻ lên lưng.

Nhìn thấy cảnh này, thủ lĩnh đã ngây người.

Sao có thể?

Chẳng lẽ con bạch hổ này dễ tính, ai cũng sờ được?

Nghĩ đến khả năng này, thủ lĩnh cũng lấy hết can đảm đi sờ thử.

Kết quả còn chưa đến gần, Liệt Dương đã gầm lên một tiếng giận dữ, dọa người kia ngã ngồi xuống đất.

Liệt Dương ánh mắt hung tợn nhìn gã thủ lĩnh, dường như chỉ cần hắn tiếp tục tiến lên, nó sẽ cắn chết hắn.

Vương Cẩn Hòa khẽ ghé vào bên tai Liệt Dương nói: "Bộ lạc này tín ngưỡng ngươi, hay là ngươi cho tù trưởng của bộ lạc cũng sờ thử xem?" Tù trưởng nghe vậy có chút kinh ngạc xen lẫn vui mừng: "Thật sao?" Ông thật sự có thể sờ bạch hổ?

Liệt Dương tuy có chút không vui nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Thấy Liệt Dương gật đầu, trong lòng tù trưởng càng thêm kích động.

Không ngờ ông lại thật sự có thể sờ con bạch hổ này.

Đi đến bên cạnh bạch hổ, thành kính đưa tay ra sờ, quả nhiên bạch hổ tuy có chút không vui nhưng không gầm lên cũng không tức giận, hoàn toàn khác với thái độ đối với thủ lĩnh.

Lần này, người trong bộ lạc càng tin rằng những người mà Cách Nhĩ đưa về mới thật sự là sứ giả của bạch hổ, là người đến để dẫn họ rời khỏi đây. "Tù trưởng, hôm nay chúng ta săn được một ít con mồi, để chị ấy dạy chúng ta cách nấu ăn được không?

Chúng ta không muốn đói, cũng không muốn ăn thịt sống nữa." "Đúng vậy tù trưởng, chúng ta muốn ăn no, muốn ăn đồ chín." Trước đây vì đây là thủ lĩnh, họ không dám nói nhiều.

Nhưng bây giờ đã khác, một thủ lĩnh không được bạch hổ thừa nhận thì tính là thủ lĩnh gì?

Chương 1745

Tù trưởng của họ là thủ lĩnh cũ của bộ lạc, bạch hổ cho ông sờ chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ người này căn bản không xứng làm thủ lĩnh của họ, nếu đã như vậy, họ cũng không cần phải cho hắn đồ ăn ngon nữa. "Không được, các người đã nói chỉ cần ta dẫn các người ra ngoài, các người sẽ..." "Chúng tôi sẽ thế nào?

Ông đến đây năm năm rồi, không thiếu thứ tốt của chúng tôi, nhưng ông lúc nào nghĩ đến việc dẫn chúng tôi ra ngoài?" Hắn chưa bao giờ nghĩ đến, lại còn mặt dày nói điều này.

Thật không biết xấu hổ.

Nghe vậy, gã thủ lĩnh có chút chột dạ.

Hắn ở đây chính là vua một cõi, tại sao phải ra ngoài?

Tù trưởng liếc nhìn thủ lĩnh một cái, quay đầu nhìn nhóm Vương Cẩn Hòa: "Các vị quý khách, thật phiền mọi người rồi." "Không phiền, bộ lạc của các vị có bao nhiêu trẻ con?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Lúc này thủ lĩnh nhảy ra nói: "Cô muốn làm gì?

Cô muốn làm gì với trẻ con của bộ lạc chúng tôi?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn gã thủ lĩnh, người này không biết yên lặng đứng một bên sao?

Sao lại ồn ào như vậy? "Chúng tôi còn có một ít gạo, đến lúc đó dùng thịt gà rừng nấu cháo cho bọn trẻ ăn, đột nhiên ăn những thứ như vậy, chúng sẽ không chịu nổi, ăn một ít cháo gà rừng là tốt nhất cho chúng." "Bộ lạc chúng tôi còn hơn sáu mươi đứa trẻ." "Được." Thủ lĩnh bên cạnh nghe có gạo, nuốt nước bọt, hắn đã lâu lắm rồi không được ăn.

Hắn biết đường ra ngoài, nhưng chỉ dám lén lút đi, mua một ít về tự mình ăn, lo bị phát hiện nên cũng không dám mua quá nhiều. "Tìm một nơi nào đó tương đối rộng rãi, chúng ta bắt đầu thôi." Vương Cẩn Hòa nhìn dáng vẻ mong đợi của họ cũng không nói nhiều, mà trực tiếp nói. "Được." Cách Nhĩ và những người khác dẫn Vương Cẩn Hòa đến bãi đất trống của bộ lạc, Vương Cẩn Hòa nhìn thấy những đứa trẻ kia thì nhíu mày, trên người những đứa trẻ này gần như không có gì. "Xem ra sau này 'tìm được' đường phải cho người mua một ít quần áo lên cho chúng, không thì đi thế nào đây?" "Là bạch hổ." Có đứa trẻ thấy bạch hổ đến bộ lạc vô cùng phấn khích, chạy qua vây quanh bạch hổ xem.

Nhìn Triệt nhi và những đứa trẻ khác, trong mắt chúng đều là sự hâm mộ.

Những đứa trẻ này trông thật xinh đẹp.

Vương Cẩn Hòa nhìn những đứa trẻ này cảm thấy có chút đau lòng, những đứa trẻ khỏe mạnh lại bị biến thành như búp bê đầu to.

Sau này phải cho thêm một ít linh tuyền thủy vào cháo để bồi bổ cơ thể cho chúng, kẻo sau này lại đổ bệnh nhiều.

Thấy họ xuất hiện, còn mình thì bị người khác bỏ mặc, trong lòng gã thủ lĩnh vô cùng tức giận.

Nhưng hắn biết sau khi chuyện bạch hổ xảy ra, người trong bộ lạc đã có thái độ nghi ngờ với hắn, bây giờ không thể cứng rắn với đám người này.

Có lẽ đám người kia cũng nên xuất hiện rồi.

Chỉ có như vậy, họ mới có thể tiếp tục được người ở đây cung phụng.

Tô Ngọc vẫn luôn chú ý đến gã thủ lĩnh này, thấy dáng vẻ đó của hắn liền biết người này vẫn chưa từ bỏ, không những không từ bỏ mà còn có ý đồ xấu.

Xem ra sau này có trò vui rồi.

Họ mang theo nồi nhỏ, Vương Cẩn Hòa bảo Nam Kiều và những người khác đến rừng trúc sau núi chặt một ít tre về làm bát tre.

Trong lúc Nam Kiều và những người khác chuẩn bị, Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu chuẩn bị nấu cháo.

Thịt đều dùng thịt đùi gà.

Phần còn lại bắt đầu dạy những người khác cách nướng.

Ngoài những con mồi họ săn được, con hươu mà Liệt Dương bắt được cũng được người ta làm sạch, cùng nhau đặt lên lửa nướng.

Ban đầu, bọn trẻ đều vây quanh Liệt Dương.

Đợi đến khi mùi cháo và thịt nướng dần dần lan tỏa, bọn trẻ bên cạnh đều vây lại, mắt tròn xoe nhìn.

Gã thủ lĩnh đã bỏ đi kia ngửi thấy mùi thơm cũng vô thức nuốt nước bọt.

Nhìn nồi cháo đang nấu, chỉ hận không thể qua đó bưng về ăn một mình.

Nhưng bên cạnh vẫn có người đang nhìn chằm chằm, nếu hắn đi qua, ngược lại sẽ là hắn sai.

Nhíu mày, phải làm sao đây?

Cuối cùng, thủ lĩnh đi tới cười nói: "Ta có thể tham gia cùng không?" Vương Cẩn Hòa bị câu nói này chọc cười.

Cô liếc nhìn gã thủ lĩnh một cái: "Tại sao phải cho ông tham gia cùng?

Ông không phải thường xuyên ăn đồ chín sao?

Còn đến tranh giành với trẻ con làm gì?" Cách Nhĩ và những người khác nhìn chằm chằm vào gã thủ lĩnh tự xưng này, bất mãn quát lớn: "Đúng là không biết xấu hổ." Sắc mặt thủ lĩnh âm trầm nhìn Cách Nhĩ: "Cô…" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Đây đều là cho trẻ con ăn, ông cũng mặt dày đòi ăn sao?" Người bên cạnh vẻ mặt chán ghét nói.

Tù trưởng ánh mắt sâu thẳm nhìn thủ lĩnh, dáng vẻ đó khiến thủ lĩnh lúng túng quay đầu đi. "Ta cũng đã lâu không ăn rồi." Thủ lĩnh nói câu này, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào nồi cháo.

Ánh mắt đó quá lộ liễu, khiến Vương Cẩn Hòa nhíu mày, tâm trạng không tốt lắm. "Ông có thể đi được rồi." "Ta là thủ lĩnh của bộ lạc này, bất kể thứ gì tốt cũng phải là của ta." Nói rồi định xông vào cướp.

Thanh kiếm trong tay La Hậu kề vào cổ hắn: "Đừng có cử động lung tung, tôi sợ tôi lỡ run tay một cái, là anh toi đời đấy." Thủ lĩnh nuốt nước bọt, không ngờ họ lại trực tiếp ra tay.

Tay run run, thủ lĩnh nặn ra một nụ cười không ra cười, sắc mặt khó coi nói: "Tôi..." "Đây đều là hiểu lầm." "Hiểu lầm?

Ông không nghĩ đến việc động vào đồ của chúng tôi sao?" Thủ lĩnh không nói gì, chuyện này dù có nghĩ cũng không thể nói thẳng ra được.

Lại không phải đồ ngốc. "Nếu không có chuyện gì ông có thể đi được rồi, đồ của chúng tôi không phải là thứ ông muốn tính kế là có thể tính kế được." Dù họ có cho ăn, đó cũng là cho những đứa trẻ này ăn, liên quan gì đến hắn?

Một câu nói khiến thủ lĩnh không dám làm càn.

Những người này trông có vẻ rất lợi hại, hắn căn bản không phải là đối thủ.

Đợi hắn gọi người của mình đến, nhất định phải cho họ một bài học.

Nghĩ vậy, thủ lĩnh nở một nụ cười: "Tôi đi ngay đây." La Hậu thu thanh kiếm trong tay lại, cười nhìn đối phương, ánh mắt hơi lạnh.

Đợi người đi rồi, La Hậu mới thu hồi tầm mắt.

Chương 1746

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Anh Ngọc, người này e rằng không chỉ có một mình hắn." "Đúng vậy, chúng ta còn phải ở đây một thời gian, hắn muốn làm gì đến lúc đó sẽ biết." Từ ánh mắt biến đổi khôn lường của hắn là có thể nhìn ra.

Vương Cẩn Hòa nghe họ nói chuyện bên cạnh, đột nhiên nói: "Mọi người nói xem phía sau hắn có khi nào còn có người khác không?" "Có người hay không sau này sẽ biết." Nếu sau lưng gã thủ lĩnh tự xưng này còn có người khác, muốn bộ lạc này cung phụng tất cả bọn họ, vậy sự xuất hiện của nhóm mình đối với họ chính là một phiền phức.

Thậm chí còn khiến họ vô cùng bất mãn.

Không muốn họ can thiệp vào chuyện ở đây, vậy thì hành động sau này của họ chắc chắn sẽ bị hạn chế.

Người của bộ lạc này hiện tại xem ra sẽ không hạn chế họ.

Dù sao bạch hổ đối với họ là tín ngưỡng.

Họ cũng muốn rời khỏi nơi này, tự nhiên sẽ không chọn cách giám sát, cản trở họ.

Gã thủ lĩnh này rốt cuộc có vấn đề gì không, sau này sẽ biết.

Nam Kiều và Lạc Diễm rất nhanh đã quay lại, dùng dao găm của mình biến tre thành những chiếc ống tre, sau khi loại bỏ dằm, cũng có thể tạm dùng làm bát ăn cơm.

Rất nhanh, cháo trong nồi đã chín, Vương Cẩn Hòa không thể một lần múc cho nhiều trẻ con như vậy, chỉ có thể mỗi đứa cho một ít nếm thử trước, vừa hay thịt cũng đã chín, trong ống tre của mỗi đứa trẻ đều được cắt cho mấy miếng thịt. "Đừng vội ăn, nóng lắm, thổi nguội rồi hẵng ăn." Vương Cẩn Hòa thấy một đứa trẻ nóng lòng muốn đút vào miệng, vội vàng nói.

Sau đó lại có tù trưởng và những người khác trông chừng, những đứa trẻ này mới không làm vậy.

Sau đó Vương Cẩn Hòa lại liên tiếp nấu thêm mấy nồi cháo, mới đủ cho bọn trẻ ăn no.

Những đứa trẻ sau khi ăn no đều vô cùng thỏa mãn, vây quanh Vương Cẩn Hòa nói gì cũng không chịu rời đi.

Nhìn cảnh này Vương Cẩn Hòa có chút bất đắc dĩ, nhưng cũng không đuổi chúng đi.

Người trong bộ lạc cũng là lần đầu tiên được ăn đồ chín, mùi vị này thật sự rất ngon.

Ăn một lần rồi họ không bao giờ muốn ăn thịt sống nữa.

Nghĩ đến mùi vị đó là không chịu được. "Chị ơi, sau này chị có thể dạy chúng tôi nhiều hơn được không?" Cách Nhĩ mong đợi nhìn Vương Cẩn Hòa.

Cô thật sự rất thích người chị này.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi nói: "Đương nhiên là được, thực phẩm ở đây cũng khá nhiều, tôi có thể dẫn các cô đi tìm một ít rau dại, dạy các cô cách nấu." "Cảm ơn chị." Sau đó, tù trưởng bảo Cách Nhĩ dẫn nhóm Vương Cẩn Hòa đi nghỉ ngơi, bộ lạc của họ có mấy ngôi nhà trên cây không có người ở, đó cũng là những ngôi nhà tốt nhất của họ rồi.

Đến nhà trên cây, Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác tò mò nhìn những ngôi nhà này, chúng chưa bao giờ thấy kiểu nhà như vậy.

Trông có vẻ cũng không tệ.

Tiểu Bảo và các bạn nhỏ rất thích những thứ mới lạ, bây giờ thấy những ngôi nhà chưa từng thấy, tự nhiên phải vào xem.

Thế nhưng sau khi lên đó, bên trong không có gì cả.

Quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc vừa vào sau: "Cha, mẹ, ở đây không có gì cả, chúng ta ngủ thế nào ạ?" Vương Cẩn Hòa nhìn một lượt, bây giờ thời tiết cũng không lạnh, ngược lại có chút nóng.

Thế là cô ra ngoài tìm một ít dây leo, sau đó đan thành mấy chiếc võng, buộc trong nhà.

Không có giường đành tạm thời như vậy.

Dù có giường, không có chăn nệm cũng vô dụng.

Tiểu Bảo và những đứa trẻ khác nhìn những chiếc võng mà Vương Cẩn Hòa làm cho, vội vàng nằm lên, đung đa đung đưa cũng khá thoải mái.

Ngồi dậy từ trên võng, Tiểu Bảo bối rối nói: "Mẹ, chúng ta phải ở đây bao lâu ạ?" Cậu bé cũng không phải quá ghét bỏ nơi này, chỉ là ở đây thật sự quá bất tiện.

Trước đây, lúc nhà không có tiền, cậu cũng chưa từng sống khổ sở thế này.

Sau khi mẹ đến, lúc kiếm được tiền, những thứ cậu dùng đều rất tốt, rồi sau khi cha đến thì khỏi phải nói, tất cả đều là loại tốt nhất.

Đột nhiên phải ở một nơi như thế này, đối với cậu mà nói, sự chênh lệch vẫn rất lớn.

Tô Ngọc dĩ nhiên biết con trai đang nghĩ gì, dù sao những thứ anh cho con đều là tốt nhất, bây giờ đột ngột ở một nơi thế này, tự nhiên là không quen.

Anh bước đến bên cạnh Tiểu Bảo, đưa tay xoa đầu cậu: "Giải quyết xong chuyện ở đây chúng ta sẽ rời đi." "Chỉ có thể vất vả cho các con ngủ võng một thời gian vậy." Tô Ngọc cũng không nỡ để các con ở nơi thế này.

Chỉ là hiện tại điều kiện ăn ở chỉ có vậy, đành để bọn trẻ chịu thiệt thòi. "Vất vả thì cũng không sao, chỉ là không quen lắm." Tiểu Bảo ngồi trên võng đu đưa.

Cậu không chắc mình có thể ngủ được trong hoàn cảnh như thế này không. "Chúng ta sẽ giải quyết những chuyện này với tốc độ nhanh nhất." Tô Ngọc cũng không muốn để các con phải ở mãi nơi này.

Các con anh có thể chấp nhận, chứ chính anh cũng không chấp nhận nổi. "Vâng ạ." Quả nhiên, buổi tối lúc đi ngủ, mấy đứa trẻ đều ngủ không ngon, mãi đến nửa đêm sau quả thực chịu không nổi nữa mới ngủ thiếp đi.

Nhìn các con như vậy, Tô Ngọc có chút bất đắc dĩ, bèn nghĩ cách đi săn hai con gấu đen, lột da của chúng rồi xử lý, trải xuống đất để chúng có một chỗ có thể nằm ngủ tạm.

Lúc xử lý bộ lông gấu đen, Vương Cẩn Hòa dùng linh tuyền thủy rửa qua một lượt, trên đó không còn mùi khó ngửi nữa.

Ngày hôm sau, cô đem phơi dưới nắng cả ngày, đến tối thì gần như đã khô.

Nhìn thấy bộ lông gấu đen trải trên đất, Tiểu Bảo và các em kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha đi săn gấu đen khi nào vậy?" "Cha đi đêm qua.

Tuy ngủ trên đất vẫn hơi cứng, nhưng ít ra cũng có thể nằm thẳng lưng mà ngủ." Lúc này, Vương Cẩn Hòa cùng người trong bộ lạc ôm một đống cỏ khô vào, trải cỏ khô xuống đất, rồi đặt tấm da gấu lên trên, dựng cho bọn trẻ một chiếc giường đơn giản.

Trường Lạc nhìn vẫn có chút sợ hãi. "Nghỉ ngơi trước đi, sau này chúng ta lại nghĩ cách sau." Điều kiện chỉ có thế này, ngay cả một chiếc giường cũng không có. "Cha, hôm nay con cảm thấy tình hình không ổn lắm." Tiểu Bảo ngồi trên chiếc giường tạm bợ, nhíu mày nói. "Sao con nói vậy?" "Có người đang theo dõi chúng ta, không phải người của bộ lạc." Tô Ngọc gật đầu: "Đúng là như vậy, nhưng người bị theo dõi không phải các con, là chúng ta." Tiểu Bảo chống cằm, nhíu mày nói: "Nếu vậy thì chắc là người của tên thủ lĩnh kia rồi." "Đúng vậy." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ, mẹ muốn làm gì ạ?" Cậu cảm thấy mẹ chắc chắn còn có chuyện gì đó muốn làm, nếu không sẽ không kiên nhẫn đối xử với người ở đây như vậy. "Thành Vong Ưu bên kia thiếu chút hơi người." Tiểu Bảo vừa nghe liền lập tức hiểu ý của Vương Cẩn Hòa, kinh ngạc nhìn cô nói: "Ý mẹ là, sau khi chúng ta đưa người của bộ lạc ra ngoài, sẽ đưa họ đến thành Vong Ưu?

Để họ sống ở ngoại thành sao?" "Đúng vậy, như thế thì thành Vong Ưu sẽ có thêm hơi người.

Đến lúc đó chúng ta tìm người giúp họ xây nhà, dạy họ cách sinh hoạt bình thường, cách trồng rau, trồng lương thực rồi cách kiếm tiền.

Sau đó nhờ người ở thành Vong Ưu giúp đỡ một chút là không có vấn đề gì." Mặc dù sau khi đưa người ra ngoài còn cả đống việc phải làm, nhưng có thể giải quyết được vấn đề dân cư bên ngoài thành Vong Ưu, đây cũng là một kết quả không tồi.

Tiểu Bảo hiểu ra, gật đầu: "Mẹ, sao mẹ vẫn còn nghĩ đến chuyện của thành Vong Ưu vậy ạ?" "Vì mẹ đã hứa với họ sẽ thay đổi hiện trạng của thành Vong Ưu.

Chương 1747

Đã hứa thì đương nhiên phải làm được." Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng giải thích.

Tiểu Bảo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Thì ra là vậy ạ." "Cha, chuyện này giao cho con cùng anh trai và em trai làm đi." Tiểu Bảo hai mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc nói. "Được." Tô Ngọc vốn cũng có dự định này, đối với trẻ con, những người kia chung quy sẽ lơi lỏng cảnh giác, cho rằng chỉ là trẻ con, dù thông minh đến đâu cũng không làm được chuyện gì lớn, chỉ cần trông chừng đám người lớn bọn họ là được.

Thế nhưng, điều bọn chúng không biết là, Tiểu Bảo và các em không phải là những đứa trẻ bình thường.

Đối mặt với tình huống này, bọn chúng tự nhiên sẽ không nghĩ nhiều.

Hơn nữa, Liệt Dương đối với người trong bộ lạc là tín ngưỡng, bọn trẻ dẫn theo Liệt Dương đi thì càng dễ dàng dò la tin tức hơn. "Ngày mai chúng con sẽ đi." "Vậy nghỉ ngơi trước đi." "Vâng ạ." Sau khi nhìn mấy đứa trẻ ngủ say trong phòng, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa mới rời đi.

Anh không ngờ suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa lại như vậy.

Nhưng dù là đối với thành Vong Ưu hay đối với bộ lạc này, đây đều là một chuyện tốt.

Đi đến một góc ngồi xuống, Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa vào lòng: "Em ổn không?" "Em không sao, rất ổn." Chẳng qua là mấy hôm không được nghỉ ngơi tốt thôi, những chuyện khác cũng không có vấn đề gì.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa càng tỏ ra như vậy, trong lòng Tô Ngọc lại càng khó chịu.

Nếu không phải anh đưa cô và các con đến đây, họ cũng sẽ không phải chịu khổ như vậy. "Đừng như vậy, chúng ta đến đây một chuyến, lợi ích nhận được ngược lại còn nhiều hơn." "Thôi được." Tô Ngọc thấy chính Vương Cẩn Hòa cũng không để tâm, anh còn có thể làm sao?

Chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Ngày hôm sau, Tiểu Bảo và các em ăn qua loa chút đồ rồi ra ngoài chơi, người theo dõi cũng không quản bọn trẻ nhiều.

Bọn chúng chỉ cần trông chừng Tô Ngọc và những người khác là được.

Tuy nhiên, có vẻ như họ không vội vàng lắm, chỉ dẫn người trong bộ lạc đi săn, dạy họ dùng dây leo đan giỏ và những vật dụng thường ngày khác.

Khi đồ đạc trong bộ lạc ngày càng nhiều, người dân trong bộ lạc cười càng vui vẻ hơn.

Họ cũng nhìn thấy nhiều hy vọng hơn.

Những người này mới thật sự muốn đưa họ rời đi, còn tên trước kia là cái thá gì chứ?

Tên thủ lĩnh thấy người trong bộ lạc ngày càng tin tưởng Vương Cẩn Hòa và nhóm của cô thì có chút lo lắng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, lỡ như Vương Cẩn Hòa thật sự tìm được đường ra, vậy thì tất cả mọi chuyện sẽ chấm dứt.

Không được, hắn phải nhanh chóng khiến những người này rời khỏi đây.

Nghĩ thông rồi, hắn xoay người đi đến một nơi khác.

Đến nơi đó, có người đang nhàn nhã nằm nghỉ: "Các người còn nhàn nhã nằm ở đây, cứ tiếp tục như vậy, người trong bộ lạc sắp bị kẻ khác dụ dỗ đi mất rồi." Nghe thấy lời này, người đang nằm nghỉ liền bật dậy, nhíu mày nói: "Chuyện gì vậy?" Tên thủ lĩnh kể lại mọi chuyện cho bọn họ, bất đắc dĩ nói: "Sự tình chính là như vậy." Nghe thấy vấn đề này, người bên cạnh nhíu chặt mày: "Không được, phải khiến bọn họ rời khỏi đây." "Bây giờ bọn họ đã khiến người trong bộ lạc thích ăn đồ nấu chín, còn học làm một số công cụ chỉ có ở bên ngoài, cứ thế này nữa thì lời của tên thủ lĩnh như ta đây sẽ chẳng còn ai nghe." Mất đi thân phận thủ lĩnh này, bọn họ chẳng là gì cả.

Có thể sống tốt như vậy ở đây, chẳng phải là vì hắn đã trở thành thủ lĩnh, dùng lời hứa đưa người trong bộ lạc ra ngoài để lừa gạt họ, khiến họ ngoan ngoãn nghe lời, giúp tìm thức ăn hay sao?

Trong khi đó, người trong bộ lạc lại ăn những thứ tồi tệ nhất.

Trong mắt hắn, người trong bộ lạc sống ra sao không có chút quan hệ nào với hắn, chỉ cần bản thân và những người bên cạnh sống tốt là đủ rồi.

Bây giờ sự xuất hiện của những người này khiến hắn cảm thấy có nguy cơ.

Sự thay đổi của bộ lạc cũng khiến hắn lo lắng, nếu không để người rời đi ngay, liệu bọn họ còn có thể đuổi người đi được không?

Hẳn là không thể.

Cho dù cuối cùng người đều bị đuổi đi thì sao chứ?

Người trong bộ lạc đã học được cách ăn thức ăn ngon hơn, dùng đồ tốt hơn, tại sao còn phải nghe lời hắn, ăn đồ không ngon, dùng đồ tệ nhất?

Ai lại muốn cuộc sống của mình quay trở lại như trước kia?

Nếu là bọn họ, cũng không thể chấp nhận cuộc sống như vậy.

Người bên cạnh nhíu chặt mày: "Sau này chúng ta đi nghĩ cách, bất kể thế nào cũng phải đuổi người đi." "Được, chúng ta bàn bạc trước đã." Bên kia, Nguyên Bảo tìm đến Tô Ngọc: "Thiếu gia, đúng như ngài nghĩ, hắn không nhịn được đã đi tìm người rồi." Tô Ngọc nghịch quả trong tay, cười như không cười nói: "Cuối cùng cũng không nhịn được rồi." Anh còn đang nghĩ, những kẻ này rốt cuộc sẽ nhịn được đến bao giờ, không ngờ nhanh như vậy đã không xong rồi, thật khiến anh thất vọng. "Thiếu gia, ngài có vẻ rất tiếc nuối nhỉ." Đã bao nhiêu ngày rồi. "Tiểu Bảo và các con đã thích nghi rồi, cũng rất hứng thú với nơi này, nếu đã vậy ta tự nhiên sẽ không để chúng thất vọng, chơi thêm một thời gian nữa đối với chúng ta cũng không phải tổn thất gì lớn." Tô Ngọc cười như không cười nói.

Một câu nói khiến Nguyên Bảo phải trợn mắt trắng dã.

Tiểu thiếu gia bọn họ quả thực đã quen rồi, chủ yếu là vì ở đây có khá nhiều thứ để chơi.

Vào núi cũng có thể hái được rất nhiều quả.

Quả trong tay thiếu gia chính là do tiểu thiếu gia và các em cùng người trong bộ lạc đi hái về. "Nhưng đồ chúng ta mang theo sắp hết rồi, cứ tiếp tục thế này tiểu thiếu gia bọn họ cũng không chịu nổi đâu." Nguyên Bảo mở miệng nói. "Đúng vậy, cho nên ta đã cho người ra ngoài dò đường rồi." "..." Thôi được, vẫn là hắn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Lại có thể cho rằng Tô Ngọc không nghĩ đến vấn đề này. "Tôi còn tưởng thiếu gia không nghĩ đến vấn đề này chứ." "Sao lại không nghĩ đến?" Tối qua Tiểu Hòa cũng đã nói với anh về vấn đề này.

Mặc dù trong núi có thể nhặt được một ít trứng gà rừng các thứ, nhưng không cho bọn trẻ ăn cơm, chúng sẽ không chịu nổi.

Đặc biệt là Triệt nhi.

Có thể chịu đựng lâu như vậy đã là giới hạn rồi.

Tối qua nghe Vương Cẩn Hòa nói xong, anh liền biết họ nên chuẩn bị ra ngoài.

Ít nhất là để bọn trẻ có thể ăn ngon hơn một chút.

Vốn dĩ anh nghĩ nếu hai ngày này tên thủ lĩnh kia vẫn không ra tay, anh sẽ dùng phương pháp của mình để buộc bọn chúng phải xuất hiện.

Không ngờ còn không cần anh ra tay.

Trong lúc Tô Ngọc và mọi người chờ tên thủ lĩnh ra tay, Tiểu Bảo và các em cũng đã biết được một số chuyện về tên thủ lĩnh đó từ miệng của lũ trẻ trong bộ lạc và những người khác. "Cha, chúng con biết tin tức rồi." Tiểu Bảo và các em sau khi có được tin tức đã cố nhịn đến tối mới nói cho Tô Ngọc. "Ồ, biết tin tức gì vậy?" Tô Ngọc hứng thú nhìn con trai, tỏ ra vô cùng quan tâm đến tin tức mà chúng nói.

Chương 1748

"Tên thủ lĩnh đó đến đây năm năm trước, sau khi đến hắn ta thường đột nhiên biến mất mấy ngày, không biết đi đâu, lúc trở về sẽ thay đổi dáng vẻ." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Thay đổi dáng vẻ?" Đây là ý gì?

Lẽ nào đây là thuật biến người hay sao? "Bọn họ nói như vậy, nhưng con cảm thấy mấy ngày hắn ta rời đi, rất có khả năng là đã lén xuống núi, vì trước đây người trong bộ lạc có được một số dược liệu quý giá hắn đều lấy đi." Tiểu Bảo vừa giải thích vừa nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc khá tán thành với suy nghĩ này của Tiểu Bảo.

Nếu là như vậy, thì đã biết nguyên nhân hắn ta rời đi mấy ngày. "Còn gì nữa không?" "Hắn ta còn thường xuyên đến hậu sơn.

Trước đây chúng ta không phải đoán là bên cạnh hắn có người sao?

Nếu có người, liệu có phải người đó đang ở hậu sơn không?" "Tại sao lại nói như vậy?" Ánh mắt Tô Ngọc hơi lóe lên, nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Rất đơn giản ạ, chúng con đã lén đến nơi hắn ở và những nơi hắn cho là quan trọng để xem qua.

Bộ lạc đã cho hắn rất nhiều thức ăn, nhưng trong phòng hắn lại không có một chút nào, nhiều thịt như vậy một mình hắn căn bản không ăn hết được." Nhưng những thứ này quả thực đã không còn.

Một lượng lớn thịt đột nhiên biến mất.

Điều này chỉ có thể giải thích một vấn đề, đó là hắn đã chia cho người khác ăn.

Dựa vào tình hình hắn thường xuyên đến hậu sơn, người của hắn có lẽ vẫn luôn ở hậu sơn, chưa từng ra ngoài.

Chỉ là những người này rốt cuộc có bao nhiêu, thực lực thế nào, vẫn chưa rõ lắm, sau này có lẽ phải đi xem xét kỹ mới biết được. "Đúng là như vậy, hắn đã đến hậu sơn tìm người rồi, chúng ta có lẽ không cần mấy ngày nữa là có thể đưa người rời khỏi đây." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cười nói.

Tiểu Bảo vốn đang rất phấn khích, nghe Tô Ngọc nói vậy liền có chút thất vọng: "A?

Cha và mọi người đã biết rồi sao?" "Phí công con vui mừng chạy đến báo cho cha." Tiểu Bảo chán nản nói.

Tiểu Trí ở bên cạnh nghe vậy chỉ biết lắc đầu.

Tiểu Bảo sắp mười một tuổi rồi, sao vẫn đáng yêu như vậy? "Đó là vì cha vẫn luôn cho người theo dõi hắn, hôm nay hắn đã đến hậu sơn rồi." Tô Ngọc thấy Tiểu Bảo thất vọng, bất đắc dĩ giải thích.

Tiểu Bảo gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thì ra là vậy. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng sắp rời khỏi đây rồi." Điều khiến Tiểu Bảo vui mừng nhất chính là điều này.

Vẻ mặt không vui mấy ngày nay của Triệt nhi cuối cùng cũng giãn ra một chút.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ mong chờ của chúng, không nhịn được cười: "Cha còn tưởng các con ở đây đã vui quên cả đường về rồi chứ." Gần đây mấy đứa trẻ đã đi dạo khắp nơi gần đây, theo Nam Kiều và những người khác tìm được không ít dược liệu tốt mang về.

Liếc Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo bực bội nói: "Tuy chúng con đúng là có chút vui quên đường về, nhưng tuyệt đối không có nghĩa là chúng con có thể chấp nhận điều kiện như thế này." "Triệt nhi hai ngày nay ăn rất ít, nếu không về nữa, Triệt nhi sẽ không ăn cơm nữa đâu." Triệt nhi vốn đã ăn không nhiều, bây giờ nếu ăn không ngon một chút, thằng bé càng không muốn ăn.

Mới mấy ngày mà mặt Triệt nhi đã nhỏ đi một vòng.

Tô Ngọc dĩ nhiên biết con trai út kén ăn đến mức nào.

Đối với thức ăn không ngon đã đến mức không thể chịu đựng được, thà đói bụng cũng không ăn.

Cũng chính vì điều này, anh mới cân nhắc giải quyết nhanh chóng chuyện ở đây rồi rời đi.

Triệt nhi nhíu mày: "Cha ơi, con không muốn ăn những thứ này nữa." Tuy mẹ nấu ngon, nhưng cậu bé đã ăn ngán rồi.

Mỗi ngày đều ăn cùng một món, cậu bé thật sự không muốn ăn nữa.

Đưa tay xoa tóc Triệt nhi: "Được, mấy ngày nữa chúng ta sẽ rời đi." "Tuyệt vời!" Triệt nhi vừa nghe, mọi sự không vui đều tan biến.

Tô Ngôn Hi ngồi bên cạnh Tô Ngôn Triệt: "Cha ơi, con muốn về nhà." Nơi này tuy vui nhưng không có đồ ăn ngon như ở nhà, cũng không có chiếc giường nhỏ trong phòng sách của cô bé.

Cô bé không thích nơi này. "Được." Ngày hôm sau, Tô Ngọc nói với tù trưởng rằng anh đã cho người ra ngoài dò đường, có lẽ vài ngày nữa họ có thể rời đi.

Tù trưởng và người trong bộ lạc nghe tin này vô cùng vui mừng.

Gần đây họ luôn theo Vương Cẩn Hòa học kỹ năng sinh tồn, cách làm đồ ăn ngon, còn học được cách đan lát, thật sự rất vui.

Bây giờ lại nghe nói đã ra ngoài dò đường.

Một khi tìm được đường, họ có thể rời khỏi đây.

Họ đã đợi năm năm, cuối cùng lại được người khác dẫn ra ngoài.

Mà vị thủ lĩnh họ đã đợi bao nhiêu năm lại chẳng làm được gì.

Không những không làm, thậm chí còn gây ra không ít chuyện cho họ. "Tốt quá rồi, cuối cùng cũng có thể ra ngoài xem thế giới bên ngoài." Cách Nhĩ vui mừng nói.

Những đứa trẻ bên cạnh càng vui hơn, vì chúng đã nghe Tiểu Bảo và các bạn kể rất lâu về thế giới bên ngoài.

Chúng cũng mang theo sự khao khát đối với thế giới bên ngoài, hy vọng được đi xem thế giới bên ngoài ra sao. "Chúng tôi cũng muốn ra ngoài, bên ngoài thật sự có nhiều đồ ăn ngon như vậy sao?" "Đúng vậy, đúng vậy, sau khi ra ngoài chúng tôi cũng có thể đọc sách biết chữ như các cậu không?" Nghe vậy, Tiểu Bảo và các bạn gật đầu: "Đương nhiên là được." "Đồ tốt bên ngoài rất nhiều, gần đây các cậu có thể hái thêm một ít dược liệu, đến lúc đó có thể mang đi bán lấy tiền, ra ngoài rồi mua gì cũng cần tiền." Tiểu Bảo nói với chúng về công dụng của tiền.

Tiểu Bảo biết rằng cho cá không bằng dạy cách câu cá.

Cho chúng tiền chẳng bằng dạy chúng cách kiếm tiền.

Như vậy, chúng có thể dựa vào nỗ lực của bản thân để có một cuộc sống tương đối tốt. "Thì ra là vậy, vậy hôm nay chúng tôi đi ngay." Mặc dù những đứa trẻ trong bộ lạc còn rất nhỏ, nhưng chúng cũng có một tình yêu bẩm sinh với dược liệu, từ nhỏ đã bắt đầu học nhận biết dược liệu.

Có lời của Tiểu Bảo và các bạn, người trong bộ lạc càng hăng hái đào dược liệu hơn.

Không vì gì khác, chỉ vì sau khi ra ngoài có thể có tiền để ổn định cuộc sống.

Bên ngoài không giống trong núi, họ phải chuẩn bị thật tốt, sau đó thoát khỏi cuộc sống hiện tại.

Thế là người trong bộ lạc đều hành động, người đào dược liệu thì đào dược liệu, người đi săn thì đi săn, vì họ cũng biết da lông động vật cũng có thể bán được.

Mà thủ lĩnh của bộ lạc biết họ đang chuẩn bị rời đi, liền biết chuyện này không thể tiếp tục như vậy.

Phải nhanh chóng trừ khử đám người Tô Ngọc, nếu không những người này sẽ không tiếp tục nghe lời bọn họ.

Chương 1749

Hắn bây giờ rất hối hận lúc đó đã giữ những người này lại.

Nếu lúc đó đuổi họ đi, bây giờ cũng sẽ không biến thành thế này.

Uy vọng của hắn trong bộ lạc ngày càng thấp.

Tên thủ lĩnh trước tiên đi tìm tù trưởng, bất mãn nhìn ông: "Ông đây là có ý gì?

Ở đây yên ổn tại sao phải rời đi?

Ta đã nói sẽ đưa các người rời đi, tại sao lại đi theo bọn họ?" "Còn nữa, gần đây các người cũng không đưa đồ cho ta." Tù trưởng lạnh lùng nhìn người đang nói, nhíu mày đáp: "Chúng tôi tin tưởng họ hơn là tin ông." "Ngươi..." "Ông đến đây năm năm, chúng tôi đã cho ông rất nhiều thứ, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ đến việc đưa chúng tôi ra ngoài.

Còn họ thì khác, đến đây đã dạy chúng tôi sau khi ra ngoài phải sống thế nào, dạy chúng tôi chuẩn bị những công cụ giúp cuộc sống tiện lợi hơn, dạy dỗ con cái chúng tôi cách sống độc lập, thậm chí còn dạy chúng biết chữ." Tù trưởng nghĩ đến những thay đổi trong thời gian ngắn, trên mặt nở nụ cười.

Ông nhìn thấy sự khao khát của lũ trẻ đối với tương lai.

Con của Tô Ngọc vẫn luôn kể cho bọn trẻ nghe về thế giới bên ngoài, ra ngoài rồi cần làm gì, còn dạy chúng biết chữ, đánh quyền.

Mỗi ngày nhìn lũ trẻ theo sau Tiểu Bảo luyện võ, ông cảm thấy vô cùng vui mừng, cũng tràn đầy hy vọng vào tương lai.

Tên thủ lĩnh nghe lời tù trưởng vô cùng tức giận, nhưng vì mục đích của mình vẫn phải nhịn: "Ta đây cũng là vì tốt cho các người."

"Tiếp xúc quá sớm với thế giới bên ngoài không có lợi cho các ngươi, hơn nữa người bên ngoài đều bài ngoại, các người ra ngoài cái gì mà không tốn tiền?" "Ông hoàn toàn có thể nói sớm với chúng tôi, như vậy chúng tôi có thể chuẩn bị trước, nhưng ông chưa bao giờ nghĩ đến việc nói với chúng tôi những điều này." Vốn dĩ tù trưởng không muốn nói những lời khó nghe như vậy, nhưng thái độ của người này khiến ông vô cùng không vui. "Ngươi..." "Chúng tôi bây giờ đã tìm được người có thể đưa chúng tôi ra ngoài, những thứ trước đây đưa cho ông chúng tôi cũng không đòi lại, nhưng ông cũng đừng đến đây gây sự." Tù trưởng lạnh lùng nói.

Nếu không phải vì muốn đưa tộc nhân rời khỏi đây, ông cần gì phải khách sáo với kẻ ngoại lai này.

Bây giờ họ cuối cùng đã tìm được người có thể đưa họ ra ngoài, cần gì phải tiếp tục giả dối với kẻ này?

Tên thủ lĩnh tức đến run người, không ngờ họ lại vô liêm sỉ đến vậy.

Nghĩ đến chuyện mình sắp làm, hắn cười lạnh nói: "Vậy ta thật hy vọng bọn họ có thể đưa các người ra ngoài." Nhìn hắn như vậy, ánh mắt tù trưởng lạnh như băng: "Chúng tôi sẽ chờ xem." Nghĩ đến lời Tô Ngọc nói, xem ra kẻ này định ra tay rồi.

Tên thủ lĩnh tức giận quay người rời đi.

Trở về nơi ở của mình.

Nếu là trước đây, nơi này của hắn không biết có bao nhiêu đồ đạc, chính vì sự xuất hiện của đám người kia, hắn đã bao lâu rồi không nhận được đồ hiếu kính từ những người trong bộ lạc này?

Xem ra phải ra tay rồi.

Hắn lén lút rời đi đến hậu sơn, định bàn bạc với người ở đó.

"Chúng ta đã chuẩn bị xong, tối nay sẽ ra tay." Qua khẩu phần ăn gần đây, bọn họ biết người trong bộ lạc chắc chắn đã tin người khác mà không tin bọn họ.

Chỉ có xử lý đám người ngoại lai kia, bộ lạc này mới có thể tiếp tục hiếu kính bọn họ như nô lệ.

Tên thủ lĩnh hài lòng gật đầu: "Vậy thì tốt, còn lão già tù trưởng kia, hôm nay chúng ta cũng phải giết hắn luôn, để sau này đỡ gây phiền phức cho chúng ta." Điều quan trọng nhất là những lời nói hôm nay của tù trưởng khiến hắn rất tức giận. "Ừ." Sự tồn tại của tù trưởng chính là người đứng đầu của bộ lạc này, nếu tiếp tục để ông ta sống, sẽ không tiện cho việc họ kiểm soát bộ lạc.

Tối đến, khi người trong bộ lạc đã ngủ say, tên thủ lĩnh dẫn người đến nơi ở của Tô Ngọc.

Đến nơi, thuốc trong tay đã được rắc ra xung quanh.

Một lát sau, bọn họ mới lặng lẽ đi vào.

Nơi đầu tiên họ đến là phòng của bọn trẻ.

Trẻ con dễ đối phó hơn người lớn nhiều.

Thế nhưng, vừa vào trong đã bị Liệt Dương cắn một phát vào chân. "A!" Tiếng hét thảm thiết vang vọng khắp bộ lạc.

Trong phòng cũng sáng lên.

Người bị cắn quay đầu nhìn lại, thấy một đứa trẻ cầm một viên dạ minh châu, cười như không cười nhìn bọn họ. "Tại sao các ngươi lại không sao?" Loại thuốc này là loại tốt nhất trong tay bọn họ.

Vậy mà mấy đứa trẻ này không một đứa nào bị ảnh hưởng. "Chỉ với chút đồ vặt vãnh này mà các người cũng dám đến trước mặt chúng tôi khoe mẽ sao?" Coi mấy vị thần y nhà họ là đồ trang trí chắc?

Tô Ngọc ung dung bước tới, nhìn Tiểu Bảo: "Xem ra bên các con không cần cha lo lắng rồi." "Cha, chút thuốc mê này của bọn họ thật sự quá kém." Tiểu Bảo vẻ mặt ghét bỏ nói.

Tuy cậu không mấy hứng thú với y thuật, nhưng cũng hiểu biết ít nhiều, coi như là mưa dầm thấm lâu.

Vừa ngửi thấy mùi này đã biết thuốc có tốt hay không.

Tô Ngọc vốn còn lo bọn trẻ sẽ sợ hãi, bây giờ xem ra lo lắng của anh là thừa thãi.

Vương Cẩn Hòa bước tới hỏi: "Các con sao rồi?" "Kiêu ngạo lắm." Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa vừa bước vào, bất đắc dĩ nói.

Các con của họ thật sự rất kiêu ngạo.

Đến cả đồ của người khác cũng có thể chê bai.

Cũng do mấy đứa trẻ này được ăn quá nhiều đồ tốt, lại được Nam Kiều và những người khác làm cho miễn dịch với một số loại thuốc, nếu không làm sao có thể kiêu ngạo như vậy.

Triệt nhi đi về phía Vương Cẩn Hòa.

Thấy Triệt nhi đi tới, một người đứng bên cạnh liền lao về phía cậu bé, nghĩ rằng chỉ cần bắt được đứa trẻ này, bọn họ sẽ có con tin.

Thế nhưng, còn chưa chạm được vào Triệt nhi, đã bị Liệt Dương một vuốt đánh bay ra ngoài. "Gầm!" Liệt Dương gầm lên một tiếng, mắt lộ hung quang, gắt gao nhìn chằm chằm người bị đánh bay ra ngoài.

Dường như chỉ cần người này dám động đậy thêm một chút, nó sẽ một miếng cắn chết kẻ đó.

Triệt nhi liếc nhìn người bị Liệt Dương đánh bay: "Đồ ngốc." Cậu dám đi tới đây căn bản không sợ bọn họ tấn công.

Đừng nói có cha ở đây, cho dù không có cha, những người này cũng đừng hòng đến gần cậu.

Sao những người này lúc nào cũng thích làm chuyện ngu ngốc như vậy nhỉ?

Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười.

Quay đầu nhìn Tô Ngọc cũng đang cười không ngớt, cảm thấy có chút buồn cười.

Đứa trẻ này thật quá kiêu ngạo.

Chương 1750

"Mẹ, giải quyết xong bọn này, chúng ta có thể đi rồi phải không ạ?" "Đúng vậy, đợi người dò đường tìm được chỗ, mua đồ về là chúng ta có thể đi rồi." Tô Ngọc cười nói. "Thật tốt quá." Nhìn thấy dáng vẻ kích động hiếm có này của Triệt nhi, Tô Ngọc bắt đầu hoài nghi mình có phải đã lãng phí quá nhiều thời gian không. "Sau khi về, để mẹ làm một bữa thịnh soạn cho các con ăn, được không?" "Vâng ạ!" Cái này thì thật sự có thể có.

Bọn họ đã lâu không được ăn một bữa thịnh soạn rồi.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái: "Anh đã hỏi ý kiến em chưa?" Thế là tất cả bọn trẻ đều nhìn Vương Cẩn Hòa, nhìn đến mức Vương Cẩn Hòa cũng có chút ngượng ngùng.

Đưa tay xoa trán, Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nói: "Các con ăn chắc mẹ rồi." "Mẹ, con muốn ăn vịt quay." "Con muốn ăn gà quay." "Muốn ăn tôm hùm lớn." "Muốn ăn cua hoàng đế." "..." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ nhìn mấy đứa trẻ, ở đây chẳng có nguyên liệu gì cả, hay là chúng cứ ăn luôn cô đi cho rồi. "Hì hì, mẹ, thật ra chúng con ăn gì cũng được, chỉ cần là mẹ nấu." Tiểu Bảo thấy Vương Cẩn Hòa như vậy, vội vàng lên tiếng.

Mấy đứa trẻ khác cũng không ngừng gật đầu đồng ý với lời Tiểu Bảo.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Cẩn Hòa cảm thấy vô cùng khó tin.

Sao mấy đứa trẻ này lại đáng yêu đến vậy? "Được rồi, các con muốn ăn gì, chỉ cần có nguyên liệu, mẹ đều làm cho các con." "Cảm ơn mẹ, mẹ là người mẹ tốt nhất trên đời." Vương Cẩn Hòa bị chúng chọc cho tức cười, chỉ vào người bị thương: "Các con không ra ngoài xem sao?" "Không cần chúng con đi đâu, có Nguyên Bảo và những người khác ở đó, không cần lo lắng." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc ra ngoài xem, quả nhiên người của tên thủ lĩnh đều đã bị bắt, hắn cũng ở trong đó.

Tù trưởng ánh mắt sắc bén nhìn tên thủ lĩnh: "Ngươi muốn làm gì?" "Muốn làm gì ư?

Nếu không phải vì bọn họ, các người cũng sẽ không như vậy, chỉ cần những người này đều gặp chuyện, người các người có thể dựa vào chỉ có ta." Nghe những lời này, tù trưởng còn có gì không hiểu, người này chưa bao giờ nghĩ đến việc đưa họ ra ngoài, chỉ xem người trong bộ lạc của họ như nô lệ.

Ánh mắt sắc lẹm nhìn kẻ tự xưng là thủ lĩnh: "Ngươi chưa bao giờ nghĩ đến việc đưa chúng tôi ra ngoài?" Nghe vậy, tên thủ lĩnh cười ha hả: "Tại sao ta phải đưa các ngươi ra ngoài?" "Ở đây ta có thể làm mọi thứ, không cần làm việc cũng có thể có được mọi thứ.

Nếu không phải sự xuất hiện của bọn họ, ta bây giờ vẫn là thủ lĩnh của bộ lạc, sẽ không biến thành thế này, bọn họ đều đáng chết." Tên thủ lĩnh căm phẫn nhìn Tô Ngọc, trong mắt toàn là oán hận.

Tô Ngọc thờ ơ nhìn hắn: "Vậy thật làm ngươi thất vọng rồi, chúng ta vô tình đến đây." Tên thủ lĩnh gắt gao nhìn Tô Ngọc: "Các người không phải vô tình đến đây, các người là cố ý đến, đúng không?" Tù trưởng nhíu mày nhìn Tô Ngọc, đây là ý gì?

Sự việc đã đến nước này, Tô Ngọc biết không cần phải che giấu nữa. "Phải, một người thân của ta phát hiện ra nơi này, cuối cùng bị người của các ngươi hạ độc, còn hạ cả cổ, sau khi ta biết chuyện liền định qua đây xem thử." Tù trưởng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ngài có phải đã hiểu lầm gì không?

Chúng tôi chưa từng làm vậy." "Các người không làm, không có nghĩa là bọn chúng không làm.

Bọn chúng không muốn các người rời khỏi đây, muốn mãi mãi xem các người như nô lệ cung cấp đồ tốt cho chúng, tự nhiên sẽ không để người bên ngoài phát hiện ra nơi này.

Độc dược và cổ trùng hẳn là đồ trong bộ lạc của các người đúng không?

Tuy các người không ra tay, nhưng thứ đó hẳn là bị hắn ta trộm đi." Tô Ngọc chỉ vào tên thủ lĩnh, ánh mắt sắc lẹm nói.

Tù trưởng còn có gì không hiểu?

Nghĩ đến mấy ngày trước phòng mình bị người động vào, sau đó tìm lại chỉ thấy thiếu một ít thuốc và cổ trùng, ông cứ nghĩ là Cổ Vương ăn mất nên không nghĩ nhiều.

Ai ngờ lại bị người ta trộm đi. "Là ta thì sao?

Các người đã không cứu được người đó rồi, người đó trông có vẻ không giàu thì cũng sang." Hắn đã lấy được không ít đồ tốt từ người đó. "Làm ngươi thất vọng rồi, hắn bây giờ vẫn sống rất tốt.

Thật không may là trong số các huynh đệ của ta, một người biết giải cổ, một người biết giải độc, một người biết y thuật, hơn nữa còn rất lợi hại." Tô Ngọc nói những lời này vô cùng tự hào, cứ như người biết là anh vậy.

Vạn Cổ nghe vậy bực bội nói: "Ta không phải đệ đệ của ngươi." "Ngươi nhỏ hơn ta." "..." Vạn Cổ liếc Tô Ngọc một cái, cúi đầu không nói gì, chỉ có khóe miệng hơi cong lên cho thấy tâm trạng của hắn rất tốt.

Tiểu Bảo đến bên cạnh Vạn Cổ: "Vạn Cổ thúc thúc, chú có phải rất vui không?" Cậu ở cùng Vạn Cổ cũng đã lâu, tuy Vạn Cổ thúc thúc có lúc rất lạnh lùng, nhưng đối với bọn họ thật sự rất tốt. "Vạn Cổ thúc thúc, khi nào chú cưới vợ ạ?" Khóe miệng Vạn Cổ giật giật nhìn Tiểu Bảo, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Đừng quậy, bây giờ không phải lúc nói chuyện này." Tô Ngọc không nhịn được bật cười.

Bị hối thúc rồi chứ?

Ai bảo lúc trước không nghe lời.

Tên thủ lĩnh tức đến không nhẹ, sao lại có thể như vậy? "Tại sao các người lại đến đây?" “Vì người thân của chúng tôi nói rằng mọi người rất có thể đã bị lừa, nên chúng tôi muốn đến xem có thật không.

Nếu là thật thì sẽ đưa mọi người ra ngoài, tìm một nơi để sắp xếp chỗ ở.” Tô Ngọc cũng không giấu giếm mà nói thẳng.

Tù trưởng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Các người đã nghĩ xong việc sắp xếp cho chúng tôi rồi sao?” “Đúng vậy, nơi đó trong mắt người ngoài không được tốt cho lắm, nhưng người bên trong đều rất tốt.

Tôi định sắp xếp cho mọi người ở ngoại thành, ở đó có nhiều đất, đến lúc đó mọi người muốn xây nhà cũng được, trồng rau trồng lương thực cũng được.

Trong thành có đủ mọi thứ, khi mọi người thiếu thốn có thể vào thành trao đổi.

Khi mọi người đến đó, tôi sẽ giới thiệu ông với Thẩm lão đại.” Tô Ngọc nói hết kế hoạch của mình cho tù trưởng biết.

“Sau khi đưa mọi người đến đó, chúng tôi sẽ giúp mọi người xây dựng nơi ở, vợ tôi cũng sẽ dạy mọi người cách trồng rau, trồng lương thực và nấu nướng, để mọi người có thể đảm bảo được các vấn đề sinh hoạt cơ bản.” Tô Ngọc nói rồi chỉ vào Vương Cẩn Hòa đang đứng bên cạnh.

Lúc này, Vương Cẩn Hòa bước ra nói: “Có lẽ chúng tôi đến đây với mục đích riêng, nhưng sau khi đến đây chúng tôi đã làm những gì, chắc hẳn mọi người đều đã thấy cả rồi.” Tù trưởng không nói gì.

Họ đến đây đã làm những gì, quả thật ông đều thấy rõ.

Những người này thật tâm muốn giúp họ rời khỏi đây, sống một cuộc sống bình thường.

Nếu không, cớ gì người ta phải vất vả dắt theo con nhỏ đến đây chứ?

Sau khi nghĩ thông suốt, tù trưởng cũng không còn giận chuyện bị Tô Ngọc lừa gạt nữa: “Được, vậy tiếp theo đây làm phiền các vị rồi.” “Không cần khách sáo.” Thủ lĩnh nghe cuộc đối thoại của họ, cảnh giác nhìn Tô Ngọc: “Rốt cuộc ngươi là ai?” “Tôi?

Tôi tên là Tô Ngọc.” “Tô Ngọc?” Thủ lĩnh kinh hãi nhìn anh, không dám tin hỏi lại: “Ngươi đường đường là một Vương gia, không ở yên trong vương phủ mà đến đây phá hoại chuyện của ta làm gì?” Vì thường xuyên ra ngoài mua lương thực nên thủ lĩnh dĩ nhiên biết Tô Ngọc lợi hại đến mức nào.

Thế mà một người lợi hại như vậy lại đến tranh giành nơi này với hắn.

“Ngươi nói sai rồi, nơi này thuộc địa phận của Dụ Hòa quận, họ chính là bá tánh của Dụ Hòa quận.

Giúp họ thoát khỏi những ngày tháng bị các ngươi lừa gạt khống chế chính là trách nhiệm của bản vương.” Nếu không phát hiện thì thôi, nhưng đã phát hiện rồi, anh dĩ nhiên sẽ không bỏ qua như vậy.

Thủ lĩnh nghĩ đến người bị mình hạ độc: “Vậy người bị ta hạ độc…” “Người đó cũng chẳng phải ai xa lạ, chỉ là em ruột của Hoàng thượng, con trai của Thái hậu.

Mưu sát hoàng thân quốc thích, e là cái mạng này của ngươi không giữ được rồi.” Người này cứ mang về giao cho Huyền Phỉ ca xử lý là

được.

Thủ lĩnh mềm nhũn ngã ngồi trên đất.

Lại là em ruột của Hoàng thượng.

Hắn đã lấy đi nhiều đồ của người ta như vậy, phải làm sao đây?

Chương 1751

“Xem ra đồ của người đó bị ngươi lấy đi không ít.

Vậy thì tốt quá, bắt ngươi về giao cho cậu ấy là được.” “Ngươi… ngươi…” Thủ lĩnh biết hắn không thể tiếp tục ở lại đây, phải rời đi ngay lập tức.

Chỉ có rời đi mới có thể sống sót.

Vừa có suy nghĩ đó, hắn đã nghe thấy giọng của Tô Ngọc: “Đừng nghĩ nữa, ngươi không thoát được đâu.” “Ngươi…” “Thiếu gia, người đã bắt hết rồi ạ.” “Ừm, rất tốt.

Đợi Nguyên Cát họ mang đồ đến là chúng ta có thể rời đi.” Tù trưởng nhìn khung cảnh quen thuộc xung quanh: “Chúng ta thật sự sắp rời đi được sao?” “Đúng vậy, đợi người của tôi mua quần áo và giày dép về là có thể chuẩn bị rời đi rồi.

Mọi người ăn mặc thế này ra ngoài không ổn.” Bọn họ ăn mặc thế này ra thế giới bên ngoài sẽ bị xem như dị loại.

Một vài đứa trẻ vui vẻ hỏi: “Quần áo là thứ các chú đang mặc sao ạ?” “Đúng vậy.” “Tuyệt quá, chúng ta cũng sắp có quần áo để mặc rồi.” Nghe giọng nói vui vẻ của bọn trẻ, Vương Cẩn Hòa bất giác cảm thấy có chút xót xa.

Tù trưởng thấy tộc nhân vui vẻ, cũng vô cùng mừng rỡ.

“Vì chúng ta đã quyết định rời khỏi đây ra ngoài sinh sống, những thứ cần chuẩn bị phải chuẩn bị cho tốt.

Dược liệu phải tìm thêm một ít, dù sao ra ngoài cái gì cũng cần tiền.” Tiền bạc là thứ quan trọng thế nào, ông đã biết được từ miệng bọn trẻ.

“Dược liệu sau này mọi người có thể bán cho tiệm thuốc của tôi, họ sẽ cho mọi người một mức giá rất tốt.” Dược liệu ở đây đều khá tốt, dĩ nhiên là không để lợi lọt vào tay người ngoài.

Tất cả đều về tay mình là tốt nhất.

“Không thành vấn đề.” Có lời của tù trưởng, người trong bộ lạc đều bắt đầu đi đào dược liệu.

Vài ngày sau quả nhiên thu hoạch không ít, trong đó không thiếu những dược liệu quý hiếm.

Còn có một số độc dược mà Vạn Cổ muốn tìm cũng được họ tìm thấy.

Tất cả những thứ này Tô Ngọc đều định bỏ tiền ra mua.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Nguyên Cát và những người khác cũng mang đồ trở về.

Lần này họ mang theo rất nhiều thứ.

Ngoài quần áo và giày dép, còn có một số loại điểm tâm bên ngoài.

Tất cả đều được mua cho trẻ con trong bộ lạc ăn.

Những đứa trẻ được chia điểm tâm ăn một cách vô cùng cẩn thận.

Bánh này ngon thật, chúng chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon như vậy.

“Cảm ơn ạ.” Ăn điểm tâm xong, bọn trẻ thỏa mãn nói lời cảm ơn.

Nhìn thấy bộ dạng của chúng, Nguyên Cát và những người khác cảm thấy vất vả mang đồ lên đây thật đáng giá.

Ngoài những thứ này ra còn có gạo và một ít rau củ.

Nhìn thấy những thứ này, Vương Cẩn Hòa nghĩ sẽ nấu cho họ bữa cơm cuối cùng, ăn xong nghỉ ngơi rồi ngày mai có thể lên đường.

“Đi chặt tre đi, hôm nay ta sẽ dạy mọi người làm một món ăn nữa.” “Vâng.” Sau khi có tre, Vương Cẩn Hòa làm cho họ món cơm lam và gà nướng ống tre.

Khi mùi thơm lan tỏa, tất cả mọi người đều háo hức nhìn.

Lại là một món họ chưa từng ăn bao giờ.

Thật thơm quá đi.

Khi chín rồi mới lấy ra cho họ ăn.

Hai người ăn một ống.

Lần đầu tiên được ăn cơm, Cách Nhĩ và những người khác vô cùng vui mừng: “Đây là đồ ăn bên ngoài sao?

Ngon thật đó.” “Đây là gạo, sau khi ra ngoài chúng ta sẽ cùng các em khai hoang đất, sau đó là có thể trồng được rồi.” Bưng bát cơm trong tay, người trong bộ lạc cảm thấy mấy ngày nay cứ như một giấc mơ.

Họ chưa bao giờ được ăn thứ gì ngon như vậy.

Còn một ít rau củ cũng bị người trong bộ lạc ăn sạch.

“Rau củ bên ngoài ngon thật.” Cách Nhĩ ăn no xong cảm thán.

Bọn trẻ bên cạnh cũng không ngừng gật đầu: “Đúng vậy, ngon lắm.

Chúng ta sắp ra ngoài rồi, sau này có thể ăn những thứ này không ạ?” “Dĩ nhiên là được, chúng ta có thể tự mình trồng.” Gần đây Cách Nhĩ đã học được rất nhiều thứ từ Vương Cẩn Hòa.

Cô bé tin rằng chỉ cần người trong bộ lạc nỗ lực, nhất định có thể thay đổi cuộc sống của mình, khiến cuộc sống của họ ngày càng tốt hơn.

Chẳng phải bây giờ họ đã học được rất nhiều thứ rồi sao?

“Chị Cách Nhĩ nói đúng, chúng ta nhất định phải sống thật tốt.” Họ phải kiếm thật nhiều tiền, ăn thật nhiều món ngon bên ngoài.

Mang theo niềm khao khát, buổi tối tất cả mọi người đều ra sông tắm rửa, sau đó dưới sự chỉ dẫn của Vương Cẩn Hòa và mọi người, họ học được cách mặc quần áo.

Mấy đứa trẻ mặc quần áo mới vui vẻ nhảy nhót, vô cùng phấn khởi.

Náo nhiệt đến nửa đêm mới chịu đi nghỉ ngơi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa thái dương, quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh cũng đang bất đắc dĩ không kém: “Ồn ào thật đấy.” “Qua cơn hứng thú ban đầu là ổn thôi.” Vương Cẩn Hòa vô cùng đồng tình: “Nhưng sau khi ra ngoài vẫn phải dạy cho họ những thứ khác.” Với tình trạng của họ bây giờ, căn bản không có cách nào sống tốt ở bên ngoài được.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: “Nghe lời em.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Sao cái gì anh cũng nghe lời em thế?” “Không nghe lời em thì anh nghe ai?” Vương Cẩn Hòa nghẹn lời, không muốn nói thêm câu nào nữa.

Chỉ là nghĩ đến chuyện của bộ lạc, cô vẫn cảm thấy hơi đau đầu: “Chuyện của tên thủ lĩnh kia anh điều tra thế nào rồi?” Hắn ta đến đây cũng không phải là tình cờ đâu nhỉ?

“Hắn đúng là đến đây một cách tình cờ, nhưng là lính đào ngũ.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Lại là lính đào ngũ?” Tô Ngọc nhíu mày gật đầu: “Không sai, đúng là lính đào ngũ.” “Sau khi trốn khỏi doanh trại, bọn chúng tình cờ gặp được người của bộ lạc, biết được bộ lạc không có bất kỳ liên hệ nào với bên ngoài, liền nảy sinh ý định để người trong bộ lạc nuôi sống bọn chúng.” Tô Ngọc nói cho Vương Cẩn Hòa những gì tạm thời điều tra được.

Bây giờ quân lương cho tướng sĩ Huyền quốc vẫn khá nhiều, sao họ lại làm lính đào ngũ?

Dường như đoán được suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nói: “Không phải người được tuyển chọn.” “Không phải người của Huyền quốc?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nếu không phải người của Huyền quốc, vậy thì là của nước nào?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến các tướng sĩ cùng nhau đào ngũ?

“Lăng quốc.” Hai chữ này khiến Vương Cẩn Hòa nghĩ đến kẻ đã hợp tác với Tạ Thầm lúc ban đầu.

Cô đưa tay xoa xoa thái dương, sao người của Lăng quốc lại xuất hiện nữa rồi?

“Sao vậy?” “Lăng quốc bên đó đã xảy ra chuyện gì sao?” Nếu không có chuyện gì xảy ra, cũng không đến mức náo loạn như vậy chứ?

Lại còn mang cả tướng sĩ đi.

Chương 1752

Rốt cuộc họ nghĩ gì vậy?

Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa ngồi xuống bên cạnh mình, nhẹ giọng nói: “Kể từ sau lần đó, tình hình bên Lăng quốc vẫn luôn không được tốt lắm, nội loạn vô cùng nghiêm trọng.” “Nội loạn nghiêm trọng?” “Đúng vậy, sức khỏe của hoàng đế Lăng quốc mấy năm gần đây không được tốt, mấy người con trai của ông ta bắt đầu tranh giành hoàng vị.

Vốn dĩ Lăng Tiêu Thần là người có khả năng lên ngôi hoàng đế Lăng quốc nhất, đáng tiếc hoàng đế hiện tại không thích hắn, thậm chí không muốn hắn lên ngôi.” Đối với chuyện của Lăng quốc, Tô Ngọc vẫn biết một vài điều.

Mấy năm nay anh cũng chú ý không ít.

Nhưng anh không can thiệp quá nhiều, chỉ cần họ không liên lụy đến Huyền quốc, cho dù những người đó có lên trời, anh cũng không hỏi đến.

“Thì ra là vậy, nhưng em cảm thấy Huyền quốc có lẽ cũng không thoát được đâu.” Vương Cẩn Hòa đột nhiên lên tiếng.

Tô Ngọc không nhịn được cười: “Em nói đúng, sau này Thiên Đô sẽ mời người đến, đến lúc đó người của Lăng quốc cũng sẽ đến.” Vương Cẩn Hòa trợn mắt một cái, nhíu mày nói: “Ý gì đây?” “Ý là mấy vị hoàng tử của Lăng quốc, bao gồm cả Lăng Tiêu Thần, họ sẽ chọn đến lôi kéo chúng ta.” Tô Ngọc khẽ cười nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa á khẩu: “Quan hệ giữa chúng ta và họ thế nào, trong lòng họ không tự biết sao?” “Trong lòng chúng ta thì biết, nhưng có người lại không.” “Đến lúc đó rồi nói, bây giờ vẫn còn sớm." Vương Cẩn Hòa cảm thấy thời gian vẫn còn sớm nên không muốn quan tâm đến chuyện này nữa.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, thôi vậy, tiểu Hòa vui là được, còn những chuyện khác không ai có thể can thiệp vào nương tử của anh.

Nghỉ ngơi một đêm, Tô Ngọc và mọi người liền dẫn người trong bộ lạc ra ngoài.

Khi họ dần dần đi ra khỏi khu rừng, người trong bộ lạc vô cùng kích động.

Đặc biệt là khi nhìn thấy rất nhiều người, và cả những thứ họ chưa từng thấy bao giờ.

Sự kích động đó khiến họ không kìm được mà la hét ầm ĩ.

Vương Cẩn Hòa xử lý xong cũng thấy đau đầu.

Lạc Hậu và những người khác đến nhà Bạch Khởi đón vợ mình, Tô Ngọc và mọi người cùng đợi ở bên ngoài.

Chuẩn bị hai ngày, họ đưa người trong bộ lạc cùng đến Vong Ưu thành.

Trong hai ngày này, Tô Ngọc đã thu mua hết dược liệu và da thú mà bộ lạc mang ra, tổng cộng bán được gần năm vạn lượng bạc.

Chủ yếu là vì Tô Ngọc đã đưa ra mức giá cao hơn một chút.

Nhiều tiền như vậy đủ để họ yên tâm sống một thời gian.

Tù trưởng sau một thời gian trải nghiệm cũng biết năm vạn lượng bạc là bao nhiêu.

Ông cũng yên tâm theo Tô Ngọc và mọi người rời đi, tiến về Vong Ưu thành.

Vì số người đi cùng quá đông, họ đã đi bộ gần nửa tháng mới đến được Vong Ưu thành.

Lúc đến nơi, cây ăn quả trong vườn cây bên ngoài Vong Ưu thành đều đã phát triển rất tốt.

Rau củ thì sớm đã có thể ăn được.

“Sau này chúng ta sẽ sống ở đây sao?” “Ở bên trong có lẽ mọi người sẽ không quen lắm, nên chúng tôi định tìm một nơi dựa núi gần sông ở gần đây để mọi người định cư.” Vương Cẩn Hòa lên tiếng giải thích.

Bộ lạc có quy tắc của bộ lạc, Vong Ưu thành cũng vậy, họ không thể bắt người Vong Ưu thành phải chấp nhận những người này, cách tốt nhất là tách ra.

Tù trưởng biết Vong Ưu thành là nơi như thế nào, sau khi cân nhắc một lát liền đồng ý với cách nói của Vương Cẩn Hòa và mọi người.

Họ tìm được một nơi dựa núi gần sông ở gần Vong Ưu thành, chuẩn bị xây dựng thành một thôn làng.

Đất đai ở đây cũng rất nhiều, họ muốn trồng trọt cũng rất dễ dàng.

Đến Vong Ưu thành, Tô Ngọc dẫn tù trưởng đi gặp Thẩm Quyết.

“Thẩm lão đại, đây là tù trưởng Cách Lâm mà tôi đã nói với ông trong thư.

Sau này họ sẽ sống ở ngoại vi Vong Ưu thành, còn phải phiền ông chăm sóc nhiều hơn.” Tô Ngọc giới thiệu hai người làm quen rồi mới lên tiếng.

“Dĩ nhiên không thành vấn đề.” Có người đến đây định cư, đối với họ là chuyện tốt.

“Vấn đề bây giờ là họ cần xây nhà, và tìm một vài nơi để chuẩn bị trồng rau củ, lương thực.” “Chuyện này đơn giản thôi mà?

Bên ngoài Vong Ưu thành có nhiều đất như vậy, tùy tiện tìm một nơi là được.

Hiện tại chúng tôi cũng đã mở trường học, trẻ con đều có thể đến trường học chữ." Thẩm Quyết kể về những thay đổi của Vong Ưu thành trong mấy tháng xa cách.

Cách Lâm vừa nghe vừa cảm thấy Tô Ngọc này thật sự rất tốt.

Anh ấy đang thật sự nghiêm túc giúp đỡ họ.

"Ngọc Vương, đa tạ." Cách Lâm nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói lời cảm ơn.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không cần khách sáo." "Thế này đi, chúng tôi có người xây nhà, sau này có thể giúp các vị xây nhà." Cách Lâm nghe vậy dĩ nhiên đồng ý: "Sau này phiền các vị rồi, nhưng bao nhiêu tiền chúng tôi cũng sẽ trả cho các vị." Thẩm Quyết kinh ngạc nhìn họ, xem ra thích ứng với bên ngoài không tệ nhỉ.

Tuy nhiên, điều Thẩm Quyết không biết là trong nửa tháng đến Vong Ưu thành, để họ có thể thích ứng trước với cuộc sống sau này, Tô Ngọc đều để họ tự đi mua sắm vật tư của mình, hoặc khi mua đồ sẽ dẫn họ đi cùng, để họ biết giá cả của mọi thứ hiện nay.

Tuy rằng điều này đối với người khác có lẽ hơi quá đáng, nhưng đối với người trong bộ lạc lại vô cùng thích hợp.

Bởi vì cách làm này của Tô Ngọc giúp họ hòa nhập nhanh hơn với thế giới bên ngoài.

Họ cũng biết sau này mình nên làm gì, có thể làm gì.

"Mọi người thích ứng rất nhanh." "Sau này phải sống ở đây, dĩ nhiên phải thích ứng nhanh một chút." Cứ mãi cần Ngọc Vương và mọi người giúp đỡ thế này không được.

Họ có thể làm phiền người khác một lúc, chứ không thể làm phiền mãi được.

“Đúng là phải nhanh chóng thích ứng với cuộc sống bên ngoài, nhưng quen rồi sẽ ổn thôi, cứ từ từ.” Thẩm Quyết cười an ủi.

Tù trưởng cười gật đầu: “Chúng tôi cũng định như vậy, sau này phải phiền thành chủ tìm người giúp chúng tôi xây nhà rồi.” Cả bộ lạc của họ có khoảng hơn hai mươi hộ gia đình, tổng cộng phải xây hơn hai mươi ngôi nhà.

Đây không phải là một chuyện nhỏ.

“Đến lúc đó người trong bộ lạc của các vị cũng có thể giúp làm một số việc nhỏ trong khả năng của mình, như vậy có thể xây nhà nhanh hơn.” Đến lúc đó lại đi mua thêm ít trâu bò để giúp cày ruộng.

“Được.” Sau khi thương lượng xong, tù trưởng đã trả hết tiền xây tất cả các ngôi nhà.

Lò gạch ngói đã được họ xây dựng từ lần trước đến.

Vốn còn nghĩ tạm thời chưa dùng đến, không ngờ nhanh như vậy đã có thể dùng rồi.

Khi Thẩm Quyết thông báo chuẩn bị gạch ngói, có người sắp đến đây định cư, người dân Vong Ưu thành đều có chút vui mừng.

Sau này sẽ dần dần có nhiều người đến hơn phải không?

Nghĩ vậy, người dân Vong Ưu thành bắt đầu giúp người trong bộ lạc chuẩn bị gạch ngói, định sau này sẽ giúp họ xây nhà sớm một chút, để họ cũng có thể sớm bắt đầu cuộc sống bình thường.

Chương 1753

Có người của Vong Ưu thành giúp đỡ, lại có người trong bộ lạc cùng làm, tốc độ công việc trở nên vô cùng nhanh chóng.

Địa điểm đã chọn gần như thay đổi mỗi ngày.

Trong lúc Tô Ngọc bận rộn, Vương Cẩn Hòa dĩ nhiên cũng không rảnh rỗi.

Cô đang dạy người trong bộ lạc cách sinh hoạt, cách trồng rau, cách nấu ăn.

Cơm, các món làm từ bột mì đều phải dạy.

Lúc mới bắt đầu thật sự là thảm không nỡ nhìn, may mà dần dần cũng thành thạo.

Tuy không phải là mỹ vị cao lương gì, nhưng ít nhất cũng không quá khó ăn.

Song song với việc nấu ăn là trồng rau.

Cách Nhĩ và những người khác chăm chú nhìn động tác của Vương Cẩn Hòa, nghe Vương Cẩn Hòa nói cho họ biết phải trồng rau như thế nào, càng nghe càng cảm thấy vô cùng thú vị.

Nghe xong còn tự mình thử làm.

Bây giờ đất họ khai hoang ra không nhiều lắm, nhưng trồng một ít rau vẫn đủ.

Sau khi gieo hạt, Cách Nhĩ và mọi người ngày nào cũng đến xem.

Khi những ngôi nhà dần dần được xây lên, Cách Nhĩ và mọi người phát hiện rau trong vườn cũng đã mọc lên rồi.

Phát hiện này khiến họ rất vui.

“Chị ơi, nó thật sự mọc lên rồi, chị giỏi thật đó.” Cách Nhĩ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa liền phấn khích nói.

“Bí quyết các em đã nắm được rồi, sau này các em cứ theo phương pháp này mà trồng rau là được.” Cách Nhĩ và mọi người không ngừng gật đầu.

Họ dường như lại tiến gần hơn một bước đến cuộc sống của người bình thường.

Khi nhà đã xây được một nửa, tù trưởng dẫn người đến Vong Ưu thành, nhờ người trong thành giúp đóng một số đồ nội thất.

Ví dụ như giường, bàn ghế các loại.

Còn mua thêm một ít quần áo.

Vương Cẩn Hòa biết người trong bộ lạc của họ không biết may vá, sau khi cân nhắc đã tìm một vài thợ may đến, không cần họ phải biết thêu thùa, chỉ cần may được quần áo là đủ.

Thời gian học hỏi những điều mới mẻ luôn trôi qua rất nhanh.

Cách Nhĩ và mọi người cảm thấy tuy rất phiền phức và mệt mỏi, nhưng lại học rất vui.

Đặc biệt là sau khi tự mình may được một bộ quần áo, họ càng phấn khích hơn.

Hai tháng sau, nhà của bộ lạc cuối cùng cũng đã xây xong.

Nhà cửa rộng rãi và đẹp đẽ.

Tù trưởng nhìn nơi này, sau này đây chính là nhà của họ.

Khoảnh khắc những ngôi nhà được dựng lên, tù trưởng và mọi người cảm thấy vô cùng gắn bó với nơi này.

Còn có những luống rau đã lớn.

Và những mảnh ruộng đã được khai hoang.

Tất cả những thứ này đều là của họ.

Thật tốt quá.

Cách Nhĩ nhìn ngôi nhà của mình, nhìn một lúc rồi bật khóc.

“Chúng ta cuối cùng cũng có thể sống cuộc sống của người bình thường rồi.” Trước đây cuộc sống của họ không bình thường.

Nếu không gặp được Vương Cẩn Hòa và mọi người, cô không dám tưởng tượng cuối cùng mình sẽ ra sao.

“Chúc mừng các em, đợi mang bàn ghế về đặt vào là đây chính là nhà của các em rồi.” Cách Nhĩ không ngừng gật đầu.

Đúng vậy, gần đây khi rảnh rỗi họ cũng lên núi đào thảo dược, đào xong có thể mang vào thành bán.

Lần này tiền không đưa cho tù trưởng giữ nữa, mà họ tự mình giữ lấy.

Tù trưởng nói sau này họ sẽ phải tự lo cho cuộc sống của mình.

Bây giờ họ không phải là một bộ lạc, mà là một thôn làng.

“Chị ơi, tù trưởng của chúng em nói sau này chúng em là người trong một thôn, ông ấy là trưởng thôn của chúng em, có đúng không ạ?” Đây là điều Cách Lâm đã nói với họ mấy hôm trước.

Vương Cẩn Hòa không ngờ Cách Lâm thích ứng nhanh như vậy, ngay cả chuyện trưởng thôn cũng biết.

“Đúng vậy, sau này các em sẽ tự lo cho cuộc sống của mình, sống tốt đến đâu thì phải xem sau này các em làm thế nào.” Bây giờ họ đã giúp người trong bộ lạc ổn định cuộc sống.

Nhưng cuộc sống sau này vẫn phải dựa vào chính họ, những người như cô không thể giúp được nữa.

“Em nhất định sẽ sống thật tốt.” Cách Nhĩ nghiêm túc nói.

“Chị tin em, nếu có cảm tình với người trong Vong Ưu thành, các em cũng có thể thành thân, có gia đình của riêng mình.” Gia đình?

Giống như gia đình chị sao?

Cuộc sống như vậy có vẻ thật sự rất tốt.

“Thật mong chờ.” Trong lúc hai người nói chuyện, Cách Lâm đã dẫn những người đàn ông trong bộ lạc đi mang đồ nội thất về.

Cùng về còn có thợ mộc.

Họ giúp lắp ráp đồ đạc.

Việc lắp ráp này mất năm ngày mới sắp xếp xong đồ nội thất cho mỗi nhà.

Sau khi xong xuôi, tù trưởng suy nghĩ một chút, định mời những người ở Vong Ưu thành đã giúp đỡ họ ăn một bữa cơm.

Những người săn bắn giỏi trong bộ lạc thì lên núi săn bắn, những người khác thì vào thành mua thức ăn.

Tù trưởng đi tìm Thẩm Quyết: “Thành chủ, hai tháng nay đã làm phiền ngài, Vương gia và Vương phi rồi.

Bây giờ chúng tôi cũng đã ổn định, tối nay chúng tôi muốn mời các vị dùng bữa, không biết các vị có thể đến không?” “Dĩ nhiên là được.” Rất nhiều người ở Vong Ưu thành đã đến, dù sao từ nay về sau họ là hàng xóm của nhau, cũng là người của Vong Ưu thành.

Chương 1754

Họ phải hòa thuận với nhau.

Người đến đông, nụ cười trên mặt tù trưởng càng thêm rạng rỡ.

Ông nhiệt tình mời mọi người ăn uống no say.

Có Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh chỉ dẫn, thức ăn do Cách Nhĩ và mọi người làm ra cũng tương đối ngon hơn.

Người trong bộ lạc lần đầu tiên được vui chơi cùng nhiều người như vậy.

Cách Lâm và Thẩm Quyết ngồi cùng nhau, hai người nói về chuyện sau này.

“Bộ lạc của các vị bây giờ đã ổn định, nhưng vẫn cần học hỏi một số thứ bên ngoài.

Tôi đề nghị các vị nên tìm hiểu thế giới bên ngoài trước, sau đó đưa trẻ con đến trường học chữ, không biết chữ sau này sẽ rất phiền phức.” Thẩm Quyết vừa ăn thịt vừa nói với Cách Lâm về những vấn đề hiện tại của bộ lạc họ.

Cách Lâm vô cùng đồng tình, gần đây ông tiếp xúc nhiều với người Vong Ưu thành, cũng biết người trong bộ lạc còn phải học hỏi rất nhiều điều.

“Những điều này gần đây tôi cũng đang cân nhắc, sau này phải phiền thành chủ giúp đỡ rồi.” “Không cần khách sáo.” Nhìn hai người trò chuyện vui vẻ, Tô Ngọc yên lặng không làm phiền.

Ngược lại, Tiểu Bảo và mấy đứa trẻ chạy đến ngồi cạnh anh.

“Cha, em trai em gái nhà hoàng bá bá chắc sắp ra đời rồi nhỉ?” Tô

Ngọc tính toán thời gian: “Hoặc là đã ra đời rồi, hoặc là cũng sắp rồi.” Họ đã rời đi hơn nửa năm, cộng thêm thời gian ở kinh thành, tính ra cũng gần đến lúc rồi.

Hoằng Nghị ngồi bên cạnh Tô Ngọc có chút buồn bã nói: “Hoàng thúc, người nói xem phụ hoàng có phải đã quên con và chị rồi không?

Em trai em gái ra đời cũng không nói cho chúng con biết.” “Sao có thể chứ?

Phụ hoàng của con quan tâm các con thế nào chẳng lẽ các con không biết sao, sao lại nghĩ như vậy?

Có lẽ thư đã đang trên đường đến rồi.” Nếu không có gì bất ngờ, tin tức từ kinh thành cũng sắp đến rồi.

Hoằng Nghị cẩn thận nghĩ lại, phụ hoàng đối với chúng đúng là rất tốt.

Nghĩ vậy liền không còn buồn nữa, cùng Tiểu Bảo chạy ra một bên chơi.

Trong lúc Tô Ngọc và mọi người sắp xếp ổn thỏa cho bộ lạc, kinh thành bên kia cũng đèn đuốc sáng trưng.

Huyền Phỉ Nhiên không ngừng đi đi lại lại trước cửa.

Thái hậu thấy bộ dạng của hắn thì bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi, con bình tĩnh một chút đi.” Đã là cha của ba đứa trẻ rồi mà vẫn không điềm tĩnh như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nói: “Mẫu hậu, không phải con không bình tĩnh, mà là không có cách nào bình tĩnh được, đã bao lâu rồi?” Sao vẫn chưa sinh?

Nhớ lúc Hoằng Nghị ra đời rất nhanh mà.

Vừa nghĩ vậy đã nghe thấy tiếng khóc từ trong phòng vọng ra.

Nghe thấy âm thanh này, Huyền Phỉ Nhiên vô cùng vui mừng.

Cung nữ nhanh chóng bế một đứa trẻ ra: “Hoàng thượng, là một tiểu điện hạ ạ.” “Hoàng hậu thế nào rồi?

Tinh thần có tốt không?” Huyền Phỉ Nhiên không vội nhìn con mà hỏi cung nữ.

“Hoàng hậu rất tốt, không có vấn đề gì ạ.” “Vậy thì tốt.” Biết thê tử không sao, Huyền Phỉ Nhiên lúc này mới có thời gian nhìn con trai mình.

Đứa trẻ này trông có nét giống Trường Nhạc hơn.

“Mẫu hậu, đứa trẻ này giống hệt Hoằng Nghị lúc mới sinh, đáng yêu thật.” Thái hậu nhìn đứa trẻ, trong mắt ánh lên ý cười: “Ai nói không phải chứ?” Trông giống Trường Nhạc, da dẻ lại đẹp như Hoằng Nghị.

Đều trắng trẻo sạch sẽ.

“Sau này con sẽ tên là Huyền Hoằng Cảnh.

Con còn có một anh trai và một chị gái.” Huyền Phỉ Nhiên trêu chọc đứa bé nói.

Tên đã được nghĩ sẵn từ lúc đứa trẻ chưa ra đời.

Thái hậu cũng biết, không có ý kiến gì về cái tên này.

“Đi viết thư cho Trường Nhạc và Hoằng Nghị báo tin vui này đi.” Hai đứa trẻ chắc cũng đang nhớ em lắm rồi.

“Mẫu hậu nói phải, nhi thần đi viết thư cho Hoằng Nghị ngay đây, cũng báo tin vui cho tiểu Ngọc.” “Đi đi.” Hoàng thượng ra lệnh cho Lai Phúc thông báo tin tức Hoàng hậu sinh hạ hoàng tử.

Huyền Hoằng Cảnh là con trai thứ ba của hắn, là tam hoàng tử.

Không biết đứa trẻ này sau này muốn làm gì đây?

Tin tức Hoàng thượng có thêm hoàng tử nhanh chóng lan truyền khắp hậu cung và triều đình.

Hoàng hậu lại mang thai sao?

Sao có thể chứ?

Sao chuyện này lại không bị ai phát hiện?

Một số phi tần trong hậu cung nghe tin này hận đến nghiến răng, nhưng lại không làm gì được.

Con đã sinh ra rồi, họ có thể làm gì chứ?

Họ cũng không dám làm Huyền Phỉ Nhiên không vui vào lúc này.

Vài ngày sau, Tô Ngọc nhận được tin tức do Huyền Phỉ Nhiên gửi đến.

Đọc xong, anh cầm lá thư của Trường Nhạc và Hoằng Nghị mang đến cho hai đứa trẻ.

"Trường Nhạc, Hoằng Nghị, phụ hoàng của các con gửi thư đến này." Nghe thấy vậy, mắt Hoằng Nghị sáng lên: "Hoàng thúc, có phải chúng con có em trai em gái rồi không?" Mắt Tô Minh Hiên cũng sáng theo, thật sự sắp có em trai em gái rồi sao?

Tô Ngọc nhìn biểu cảm của Tô Minh Hiên không nhịn được cười: "Xem ra Hiên nhi đã muốn làm anh từ lâu rồi." Tô Minh Hiên không ngừng gật đầu: "Tiểu thúc thúc, Hiên nhi có em trai rồi sao ạ?" "Đúng vậy, nhà hoàng bá bá có thêm một em trai, nhưng phải sang năm chúng ta mới được gặp." Đợi đến lúc về, đứa trẻ đó chắc cũng được bảy tám tháng rồi.

"Tiểu thúc thúc, sau này em trai cũng phải đi theo chú sao?" "Đợi em trai lớn bằng con thì sẽ đi theo ta." Đây là chuyện đã nói xong từ khi còn ở kinh thành.

Tô Ngọc vừa nói vừa đưa lá thư trong tay cho hai đứa trẻ: “Các con xem đi.” Hoằng Nghị và Trường Nhạc vội vàng mở ra xem, xem xong tâm trạng vô cùng kích động.

“Hoàng thúc, phụ hoàng nói em trai giống chị, còn nói đáng yêu giống hệt con lúc mới sinh.” Hoằng Nghị nói câu này mắt cũng híp lại.

Vẻ mặt đó trông thật đáng yêu.

“Vậy sao?” “Đúng vậy ạ, con phải đi chuẩn bị quà cho em trai.” “Hoằng Nghị đợi tớ với, tớ cũng đi.” Trường Nhạc vội gọi Hoằng Nghị, hai người cùng nhau rời đi.

Hai đứa trẻ thu thập không ít đồ tốt giao cho Tô Ngọc, nhờ anh gửi về cùng.

Chương 1755

Nam Kiều và mọi người biết Huyền Phỉ Nhiên sinh con trai vô cùng vui mừng, lũ lượt chuẩn bị quà nhờ Tô Ngọc gửi về cùng.

Tô Ngọc đành phải giúp họ gửi đồ về, đồng thời còn viết một lá thư cho Huyền Phỉ Nhiên, kể về chuyện của bộ lạc và bên Lăng quốc.

Còn có tình hình của Vong Ưu thành.

Mười ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên đang ở kinh thành xa xôi đã nhận được thư của Tô Ngọc, cùng với quà của mọi người chuẩn bị.

Riêng quà của Trường Nhạc và Hoằng Nghị, Tô Ngọc đã dùng một chiếc hộp riêng để đựng.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn quà của con trai con gái gửi về, trên mặt nở nụ cười, xem ra hai đứa không giận.

Vậy thì tốt rồi.

Huyền Phỉ Nhiên mở lá thư của Tô Ngọc ra xem, đọc xong liền nhíu mày.

Tô Cửu vào cung tìm Huyền Phỉ Nhiên, thấy bộ dạng của hắn có chút kỳ quái: “Tam hoàng tử ra đời, sao Hoàng thượng trông có vẻ không vui vậy?” “Trẫm không phải vì chuyện của Cảnh nhi, ngươi xem đi, đây là tin tức tiểu Ngọc gửi đến.” Huyền Phỉ Nhiên đưa lá thư trong tay cho Tô Cửu.

Tô Cửu nhận lấy đọc xong, mày cũng hơi nhíu lại: “Nếu là như vậy, e rằng sang năm người của Lăng quốc đến đây không phải là khách thiện rồi.” Họ đều muốn nhận được sự ủng hộ của Huyền quốc, nhưng chuyện của Lăng quốc họ một chút cũng không muốn dính vào.

“Trẫm cũng nghĩ giống ngươi, trẫm không định can thiệp vào chuyện của Lăng quốc, nhưng người mà họ muốn lôi kéo e là tiểu Ngọc và tiểu Hòa, dù sao thứ trong tay họ là thứ mà Lăng quốc hiện tại muốn có nhất.” Huyền Phỉ Nhiên nói đầy ẩn ý.

Tô Cửu khẽ cười: “Ngài nói không sai, nhưng e là họ không có nhiều cơ hội, người bên đó sớm đã đắc tội với tiểu Ngọc rồi.” Huyền Phỉ Nhiên ngẩn ra một lúc, nhớ lại bộ dạng của Lăng Tiêu Thần và những người khác khi đắc tội với Tô Ngọc, không nhịn được mà bật cười.

“Ngươi nói đúng.” “Xem ý của tiểu Ngọc, họ định sang năm mới trở về.” “Năm nay đã về một lần rồi, nó chắc chắn sẽ không về vào lúc này đâu.” Tô Cửu bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Hoàng thượng vẫn còn nghĩ nhiều quá rồi.

“Chuyện ở Vong Ưu thành họ đã giải quyết xong, trẫm đang nghĩ làm thế nào để tình hình ở đó tốt hơn một chút.” Huyền Phỉ Nhiên nhíu mày nói.

Người của Vong Ưu thành những năm nay cũng đã giúp hắn rất nhiều, hắn cũng hy vọng người ở đó có thể sống tốt hơn một chút, ít nhất có thể sống cuộc sống của người bình thường.

Ít nhất để người bên ngoài biết Vong Ưu thành bây giờ đã khác xưa.

Họ cũng đang sống như những người bình thường.

“A Cửu, ngươi nói xem chúng ta phải làm sao mới có thể giúp Vong Ưu thành?” “Có thể để thương nhân bên này qua đó giao thương một chuyến.” Tô Cửu suy nghĩ một lát rồi nói.

Đây có lẽ là điều Vong Ưu thành cần nhất lúc này.

Chỉ có thương nhân qua lại, tình hình của Vong Ưu thành mới có thể dần dần được người ta biết đến và phát hiện.

Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy Tô Cửu nói cũng đúng, quả thật cần thương nhân qua đó mới có thể hiểu rõ hơn, cũng là để người bên ngoài hiểu thêm một chút về Vong Ưu Thành. "Hoàng thượng, thần để cha vợ con đi một chuyến nhé, vừa hay Khinh Khinh có thai, họ cũng muốn đến thăm," Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, suy nghĩ một lát rồi nói.

Mặc dù Tô Cửu có lòng riêng, nhưng nhà họ Minh cũng thực sự là lựa chọn tốt nhất. "Ngoài nhà họ Minh, ngươi bảo họ hỏi xem còn ai muốn đi không, đi được thì đi, không đi được thì thôi." Chuyện này không thể một bước ăn no được, chỉ có thể từ từ. "Được, chuyện này có cần nói với Tiểu Ngọc một tiếng không?" Tô Cửu nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi. "Chắc chắn phải nói với Tiểu Ngọc.

Bên này nói xong, đợi họ đến nơi thì bảo Tiểu Ngọc giúp đỡ một chút," Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ một lát rồi quyết định. "Vâng, sau này con sẽ gửi thư cho Tiểu Ngọc nói trước một tiếng." Hai năm nay, quan hệ giữa Vong Ưu Thành và Huyền quốc quả thực rất tốt.

Không ít người của Vong Ưu Thành cũng sẽ lựa chọn đến giúp đỡ bên cạnh Hoàng thượng.

Anh cũng từng tiếp xúc với người của Vong Ưu Thành một thời gian, cuối cùng phát hiện ra người Vong Ưu Thành thực ra không giống như lời đồn, họ cũng chỉ là người bình thường.

Chỉ là trước đây, sự hiểu biết của người ngoài về Vong Ưu Thành vẫn dừng lại ở mấy chục năm trước, nên mới thành ra như vậy. "Chuyện này ta sẽ nói với Tiểu Ngọc, ngươi về nói rõ với nhà họ Minh, bảo họ chuẩn bị tâm lý." Dù sao nơi sắp đến là Vong Ưu Thành, còn phải đi thăm con gái, những thứ cần chuẩn bị đều phải chuẩn bị cho tốt. "Vâng, thưa Hoàng thượng." Sau khi Tô Cửu rời đi, Lai Phúc nói bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng thượng, cũng không biết Vong Ưu Thành thiếu thốn thứ gì, đợi lần này Minh gia chủ trở về chắc sẽ hiểu rõ hơn một chút." Ông ta cũng đã gặp nhiều người của Vong Ưu Thành, nên không còn sợ hãi như những người khác.

Đôi khi trò chuyện cùng nhau, ông cũng biết tình hình ở Vong Ưu Thành không được tốt lắm.

Nếu có thể cải thiện tình hình ở đó một chút, cuộc sống của họ cũng sẽ tốt hơn.

Huyền Phỉ Nhiên gật đầu đồng tình: "Nói không sai, cứ để Minh gia chủ đến đó tìm hiểu trước, cụ thể thiếu gì thì đợi họ về rồi tính tiếp." Chỉ cần đả thông quan hệ giữa Vong Ưu Thành và thế giới bên ngoài, sau này sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Lai Phúc gật đầu tán thành.

Trước đây Hoàng thượng đã muốn thay đổi tình hình ở Vong Ưu Thành, chỉ là vẫn luôn không tìm được cơ hội tốt.

Bây giờ Ngọc Vương đã bắt đầu hành động, Hoàng thượng giúp thêm một tay sẽ làm ít công to.

Những người từ Vong Ưu Thành đến theo Huyền Phỉ Nhiên nghe ngài lo lắng cho thành của họ, trong mắt ánh lên ý cười.

Quả nhiên, Hoàng thượng rất tốt, đáng để họ phò tá. "Hoàng thượng không cần lo lắng, có vợ chồng A Ngọc giúp đỡ, tình hình Vong Ưu Thành sẽ tốt hơn nhiều." "Cái này ta biết, nhưng vẫn phải để người bên ngoài biết được bộ dạng thật sự của Vong Ưu Thành, như vậy nơi đó mới không mãi là một tòa thành cô độc." Thành cô độc thì có gì tốt?

Trước không có làng, sau không có quán, người dân bình thường trong thành lại không dám đi.

Muốn phát triển vẫn cần một số người đến, ít nhất dân chúng bên ngoài phải dần dần đông lên.

Nhưng việc này cần một quá trình, không phải họ muốn là có thể làm được ngay. "Hoàng thượng, bây giờ cuộc sống ở Vong Ưu Thành đã rất tốt rồi." Anh ta cũng nghe người trong thành nói về những thay đổi ở đó, bây giờ nơi đó cũng gần giống như một thành thị bình thường.

Huyền Phỉ Nhiên lại lắc đầu: "Tuy là vậy, nhưng vẫn phải cho mọi người biết tình hình ở đó, mới khiến người ta bằng lòng đến Vong Ưu Thành." Người đến Vong Ưu Thành rồi mới có nhân khí, cũng sẽ dần dần biến thành một thành thị giàu có, chứ không phải một tòa thành cô độc. "Đa tạ Hoàng thượng," người của Vong Ưu Thành trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng.

Huyền Phỉ Nhiên xua tay: "Các ngươi không cần cảm tạ ta, người phải nói lời cảm tạ chính là ta mới đúng." Sự xuất hiện của họ đã giúp ngài nhẹ nhõm đi rất nhiều, ít nhất nhiều lúc không cần phải lo lắng. "Hoàng thượng không cần nói vậy, chúng ta đây là hỗ trợ lẫn nhau." Hoàng thượng cũng đã cho họ rất nhiều cơ hội chưa từng được trải nghiệm. "Thôi được rồi, chúng ta đừng nói nữa," Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu. "Vâng." Tô Cửu và Minh Uyển Ninh về nhà họ Minh, nói chuyện với Minh gia chủ: "Cha, sự việc là như vậy." "Bây giờ Nam Kiều và Khinh Khinh đều ở Vong Ưu Thành, Tiểu Ngọc họ cũng sẽ không rời đi ngay, nếu cha mẹ muốn đến thăm Khinh Khinh thì có thể đi một chuyến." Minh gia chủ và vợ ông biết tin con gái mang thai đã muốn đi thăm, chỉ là vẫn luôn không chắc họ ở đâu nên mới dừng lại.

Bây giờ biết người đang ở Vong Ưu Thành, họ liền yên tâm. "Được, lần này chúng ta cũng qua xem Vong Ưu Thành rốt cuộc là nơi thế nào, bên đó thiếu thứ gì chúng ta chuẩn bị một ít mang qua." Ông cảm thấy trà ngon, vải vóc và những vật dụng thường ngày này đều có thể mang đến Vong Ưu Thành.

Nói không chừng còn có thể mở một cửa hàng ở đó.

Chương 1756

Nghĩ vậy, chính Minh gia chủ cũng bắt đầu mong chờ. "Ta sẽ qua đó mở một cửa hàng, như vậy sau này Nam Kiều và Khinh Khinh trở về cũng có chỗ ở," Minh gia chủ lẩm bẩm.

Minh Uyển Ninh và Tô Cửu nhìn nhau, cha nói gì thì là nấy đi, họ ngậm miệng không nói một lời. "Cha, nếu cha có bạn bè bằng lòng đi, cũng có thể đi cùng." "Được, sau này cha sẽ hỏi ý kiến họ." "Vâng ạ." Ban đầu đang bàn chuyện chính sự, kết quả nói một hồi lại biến thành giục họ sinh con thứ hai. "Hai đứa vẫn chưa định sinh thêm một đứa nữa à?" Trần nhi vẫn luôn theo Ngọc Vương, thật không biết hai đứa nhỏ này nghĩ gì, dù sao cũng nên sinh thêm một đứa nữa. "Chắc khoảng hai năm nữa," Tô Cửu suy nghĩ rồi nói.

Anh lo rằng sinh thêm đứa nữa lại giống hệt, cũng thích Tiểu Ngọc như vậy.

Thế thì bảo anh phải làm sao?

Minh Uyển Ninh bên cạnh dở khóc dở cười nhìn Tô Cửu: "Anh nói xem có phải anh nghĩ nhiều rồi không?" "Sao vậy?" Minh gia chủ kỳ quái nhìn con gái. "Anh ấy lo sinh thêm một đứa con trai nữa, lỡ như cũng giống Trần nhi, thích tiểu thúc mà không thích chúng ta thì sao?" Thật ra Trần nhi cũng không phải không thích họ, chỉ là thích Tô Ngọc hơn mà thôi.

Đương nhiên điều này trong mắt Tô Cửu không có gì khác biệt.

Minh gia chủ nghe mà thấy hơi buồn cười.

Nhưng Trần nhi quả thật giống như con do vợ chồng Ngọc Vương sinh ra vậy.

Thằng bé quá thích người tiểu thúc này.

Tô Cửu bất lực nói: "Con cũng hết cách mà." Đối với chuyện con trai thích tiểu thúc, anh cũng rất đau đầu.

Minh gia chủ không đời nào ngờ được hai người lại vì chuyện này mà không vội có con. "Thôi được rồi, hai đứa trong lòng tự biết là được." Nếu chúng không muốn có con, dù có giục thế nào cũng vô dụng.

Duyên phận đến tự nhiên sẽ có.

Sau đó, Minh gia chủ đi tìm vài người bạn, hỏi họ có muốn đến Vong Ưu Thành không, chỉ có một người đồng ý đi cùng ông xem thử.

Những người còn lại đều viện cớ từ chối.

Minh gia chủ tuy thất vọng nhưng cũng không nói gì nhiều, dù sao đây cũng là lựa chọn của người ta.

Sau khi tiễn những người khác đi, người ở lại chuẩn bị đi cùng Minh gia chủ hỏi: "Sao ông đột nhiên lại muốn đến Vong Ưu Thành?" "Thật ra không phải tôi muốn đi, mà là Hoàng thượng hy vọng có người đến Vong Ưu Thành, giúp Vong Ưu Thành phát triển, vừa hay Khinh Khinh mang thai cũng ở đó, con rể tôi liền thưa với Hoàng thượng để tôi đi, thế là tôi đồng ý," Minh gia chủ cười nói.

Người bên cạnh kinh ngạc nhìn Minh gia chủ: "Là ý của Hoàng thượng?" Minh gia chủ gật đầu: "Ông nói không sai.

Hai năm nay Hoàng thượng và Vong Ưu Thành hợp tác rất nhiều, một bộ phận người bên cạnh ngài đều đến từ Vong Ưu Thành, còn có quan hệ giữa Ngọc Vương và Vong Ưu Thành cũng rất tốt, Hoàng thượng có suy nghĩ như vậy cũng không khó đoán." "Tôi đang tính lần này qua đó mở một cửa hàng hay gì đó, ông nghĩ sao?" Minh gia chủ nhìn bạn tốt hỏi. "Tôi qua xem trước đã, nếu không có vấn đề gì tôi cũng sẽ giống ông, mở thẳng một cửa hàng." Minh gia chủ không nhịn được cười: "Mở cửa hàng tốt đấy." "Ai nói không phải chứ?" "Nếu đã vậy, chúng ta chuẩn bị trước, sau đó cùng đi." "Được." Một ngày trước khi khởi hành, những người đã từ chối Minh gia chủ lại tìm đến một người khác: "Lão Tống, rốt cuộc ông nghĩ thế nào vậy?" "Đúng vậy, Vong Ưu Thành là nơi nào chứ?

Là nơi chúng ta nói đi là đi được sao?

Con rể ông ta là người ở đó nên tự nhiên không lo lắng, chúng ta chỉ là người bình thường, lỡ ông đi mà không về được thì sao?" Cái nơi Vong Ưu Thành đó không phải nói đi là đi được, thật không biết họ nghĩ gì nữa.

Tống gia chủ nhíu mày nhìn người đang nói: "Các người không muốn đi thì thôi, nói nhiều thế làm gì?

Với lại, Minh Phương chẳng lẽ lại lừa tôi sao?" "Chúng tôi nói những lời này đều là vì tốt cho ông, sao ông không nghe lọt tai vậy?" "Các người không muốn đi thì thôi, Minh Phương đã gọi tôi đi cùng, chẳng lẽ lại muốn lấy mạng tôi sao?" Ông vốn định nói cho họ biết nguyên nhân thật sự, nhưng thấy họ như vậy, nhất thời lại không muốn nói nữa.

Người bên cạnh nghe mà tâm trạng có chút không tốt, nhíu mày nói: "Ông phải suy nghĩ cho kỹ, bây giờ nhà họ Minh phát triển ngày càng tốt, ông phải cẩn thận họ thôn tính Tống gia của ông đấy." Lời này khiến Tống gia chủ cảm thấy có chút khó tin, không dám tin nhìn họ: "Ông nói Minh Phương muốn động đến nhà chúng ta?

Tôi thấy các người nghĩ nhiều rồi." "Một con rể của ông ta là Tô Cửu, một người là tiểu vương gia của Nam Cương, quan hệ với Ngọc Vương cũng rất tốt, nếu ông ta muốn ra tay còn cần phải nói với ông sao?

Chúng tôi đã nhắc nhở ông rồi, nếu ông không nghe lời chúng tôi, sau này xảy ra chuyện cũng đừng đến tìm chúng tôi." Tống gia chủ nhíu mày nhìn họ, cảm thấy lời họ nói thật nực cười: "Các người nói vậy chẳng phải vì ghen tị với Minh Phương sao?" Bị nói trúng tim đen, một người trong số họ có chút chột dạ, ngượng ngùng nói: "Ai... ai ghen tị chứ?" "Có ghen tị hay không trong lòng các người tự biết, không cần phải nói với tôi.

Minh Phương chưa bao giờ có suy nghĩ như vậy, các người bớt lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử ở đây đi." Nếu Minh Phương muốn thôn tính sản nghiệp của họ, thì khi có cơ hội hợp tác phù hợp đã không chọn ông rồi.

Chuyện đi Vong Ưu Thành này cũng là miếng bánh lớn đầu tiên, nhà họ Minh có thực lực nuốt trọn mọi mối làm ăn ở Vong Ưu Thành, nhưng Minh Phương vẫn chọn nói với họ, điều đó nói lên điều gì?

Nói lên rằng Minh Phương muốn dẫn dắt họ cùng làm ăn, chứ không hề nghĩ đến việc một mình độc chiếm.

Là những người này đã nghĩ mọi chuyện quá phức tạp rồi. "Sao ông lại tin tưởng ông ta như vậy?

Biết đâu bây giờ ông ta chỉ cho chúng ta xem thôi, sau này sẽ thế nào ai mà biết được?" Tống gia chủ không kiên nhẫn nghe họ nói những lời này, nhíu mày nói: "Các người không tin Minh Phương thì thôi, lo lắng ông ta thôn tính gia tộc của các người thì sau này cũng đừng hợp tác với ông ta nữa.

Bây giờ các người có bao nhiêu mối làm ăn là chung với họ?" Tống gia chủ bực bội nói.

Người bên cạnh nghe vậy liền cười gượng, không lên tiếng.

Mối làm ăn mà nhà họ Minh đưa đều là kiếm ra tiền, dựa vào đâu mà họ phải từ bỏ?

Thấy họ như vậy, Tống gia chủ còn gì mà không hiểu? "Vừa muốn kiếm tiền của người ta, vừa cảnh giác người ta, cách làm của các người có phải hơi quá đáng không?" Tống gia chủ nhíu mày bất mãn nói. "Chúng tôi đây là phòng người chi tâm bất khả vô." Mấy người nói câu này nghe thật đường hoàng. "Tùy các người, nhưng đừng lôi tôi vào.

Tôi và Minh Phương là bạn rất tốt, các người muốn tính kế ông ta thì đừng kéo tôi vào." Dù không có những chuyện này, quan hệ giữa ông và Minh Phương cũng rất tốt, cớ gì phải nghe họ làm những chuyện này?

Chẳng phải là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm sao. "Ông..." "Người đâu, tiễn khách." Mấy người thấy Tống gia chủ không biết điều như vậy, tức giận quay người rời đi.

Đợi đến lúc ông ta bị tính kế thì sẽ biết tầm quan trọng của sự việc.

Nghĩ vậy, họ quay người bỏ đi, họ cứ chờ Tống Tuỳ khóc lóc đi.

Đợi mọi người đi hết, con trai của Tống Tuỳ bước tới, bất mãn nói: "Cha, Minh thúc đối xử với chúng ta tốt như vậy, họ làm gì thế?" "Chẳng qua là ghen tị Minh thúc họ có được ngày hôm nay thôi." Cô nương nhà nào mà không gả tốt chứ? "Trước đây họ đã muốn nhờ Minh thúc tìm cho con gái họ một gia đình tốt, nhưng con gái họ thế nào con cũng biết, Minh thúc từ chối rồi thì họ tự nhiên không vui." Bây giờ tìm được cơ hội, còn không bôi đen Minh Phương sao?

Con trai Tống Tuỳ gật đầu đồng tình: "Cha nói phải." "Lần này cha cùng Minh thúc đến Vong Ưu Thành, chuyện trong nhà giao cho con.

Họ là người thế nào con cũng đã thấy, sau này tình hình ra sao con cứ liệu mà làm." Tống Tuỳ nhìn con trai dặn dò.

Loại người hai mặt ba lòng này không cần phải giao hảo quá tốt.

Chương 1757

Con trai Tống Tuỳ nghiêm túc gật đầu: "Cha yên tâm, con hiểu rồi.

Cha và Minh thúc ra ngoài nhớ tự chăm sóc bản thân." "Yên tâm." "À đúng rồi cha, chuyện này cha cũng nói với Minh thúc một tiếng, để Minh thúc trong lòng biết rõ." Không phải họ muốn ly gián, mà là những người này đã có ý đồ khác với nhà họ Minh, vẫn nên để nhà họ Minh biết thì hơn. "Ngày mai trên đường đi cha sẽ nói với Minh thúc." "Vâng." Hôm sau, hai người mang theo hàng hóa lên đường.

Trên đường, Tống Tuỳ và Minh Phương ngồi chung một xe ngựa. "Lão Phương, tôi có chút chuyện muốn nói với ông." "Chúng ta là quan hệ gì?

Có chuyện gì cứ nói thẳng, còn ấp a ấp úng làm gì?" Minh Phương nhìn ông cười nói. "Là chuyện liên quan đến mấy người kia." Nghe vậy, Minh Phương khẽ thở dài: "Họ đến tìm ông rồi à?" "Ừm, nói ông muốn thôn tính sản nghiệp của chúng tôi." Nghe lời Tống Tuỳ, Minh Phương có chút thất vọng: "Họ nghĩ sao thì cứ nghĩ vậy đi.

Kể từ khi tôi không đồng ý giúp con gái họ mai mối, họ đã rất oán hận tôi, có suy nghĩ như vậy cũng rất bình thường." Nhíu mày, Tống Tuỳ có chút bất mãn: "Họ làm vậy thật quá đáng." "Ông nói tôi đều biết." "Sau này cứ vậy đi, họ nghĩ sao là chuyện của họ." Minh Phương cảm thấy mình đã đối xử đủ tốt với những người này rồi, nhưng họ vẫn không biết đủ.

Kết quả cuối cùng nhận được vẫn là oán trách, nếu đã vậy thì cũng không còn gì để nói. "Ông trong lòng biết là được, loại người hai mặt ba lòng này chúng ta vẫn nên tránh xa thì hơn," Tống Tuỳ nhẹ giọng nói.

Minh Phương gật đầu đồng tình: "Ông nói phải.

Thôi được rồi, kệ họ đi, sẽ có lúc họ phải hối hận." Sau này nhà họ Minh và nhà họ Tống sẽ chỉ ngày càng phát triển.

Còn họ thì chỉ có thể như vậy thôi.

Ông sẽ không chèn ép, nhưng cũng sẽ không giúp đỡ, dù sao cũng chẳng ai là kẻ ngốc chịu thiệt. "Đúng là như vậy, sau này chúng ta muốn thế nào thì thế ấy, không quan tâm đến họ nữa." "Được." Mười ngày sau, đoàn người của Minh Phương cuối cùng cũng đến Vong Ưu Thành.

Từ xa đã thấy bên ngoài thành trồng cả một khu cây ăn quả lớn, Minh Phương và Tống Tuỳ bên cạnh nhìn nhau: "Vong Ưu Thành lại còn trồng cả cây ăn quả, cái này hay đấy." "Ai nói không phải?" Càng đi vào trong, họ càng kinh ngạc.

Trên những thửa ruộng bên cạnh cổng thành lại còn trồng rất nhiều rau.

Đây đều là những thứ mà dân thường mới trồng, vậy mà lại xuất hiện ở Vong Ưu Thành.

Trong ruộng rau còn có một số người đang làm việc, họ vừa làm vừa nói cười, trông không khác gì người bình thường.

Biết Minh Phương họ đã đến, Nam Kiều và Tô Ngọc cùng ra đón.

Minh Phương thấy Nam Kiều thì tâm trạng rất tốt. "Tham kiến Vương gia." "Không cần đa lễ." "Cha, mọi người đến rồi," Nam Kiều vui vẻ chào. "Nam Kiều, đây là Tống thúc của con.

Khinh Khinh đâu rồi?" Minh Phương nhìn Nam Kiều hỏi. "Khinh Khinh đang nghỉ ngơi ở nhà.

Chào Tống thúc." "Chào cháu." Người ta không phải đều nói tiểu vương gia của Nam Cương không dễ gần sao?

Sao trông cũng không khó đến vậy? "Vào trong rồi nói," Tô Ngọc mở lời mời mọi người vào.

Mấy người gật đầu đồng tình, cùng nhau đi vào.

Sau khi vào cổng Vong Ưu Thành, Minh Phương và mọi người cảm thấy mắt mình nhìn không xuể.

Không hề có cảnh chém giết, máu me nào cả.

Trong thành trồng không ít cây cối đẹp mắt, có những cây còn đang nở hoa.

Nhìn là biết được người ta chăm sóc cẩn thận.

Không chỉ vậy, trong một số bể cá nhỏ bên cạnh còn nuôi một ít hoa sen, bên trong còn có mấy con cá chép Koi.

Nhìn thôi đã thấy rất thích.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Minh Phương họ có chút kinh ngạc: "Đây thật sự là Vong Ưu Thành sao?" Nhìn những luống hoa cỏ trồng dưới mái hiên, nở rộ thật đẹp.

Người chỉ biết chém giết làm sao có thể trồng được những luống hoa cỏ đẹp như vậy?

Bên cạnh còn có không ít trẻ con đang chơi đùa cùng nhau.

Nơi như thế này còn tốt hơn một số thành trì bên ngoài, làm sao có thể là Vong Ưu Thành?

Họ không thể tin nổi. "Đúng là Vong Ưu Thành, nhưng bây giờ Vong Ưu Thành nhờ sự giúp đỡ của chị dâu con đã thay đổi rất nhiều," Nam Kiều vừa đi vừa giới thiệu với họ.

Rất nhanh đã đến nơi ở tạm thời.

Minh Phương vừa đến đã thấy cháu ngoại mình đang chơi bên cạnh.

Ông bước tới, đưa tay bế Tô Cẩm Trần lên: "Trần nhi có nhớ ngoại tổ không?" Tô Cẩm Trần quay đầu nhìn Minh Phương, chớp chớp mắt, còn tưởng mình nhìn nhầm.

Cậu bé nghiêng đầu nhìn người trước mặt một lúc lâu mới xác định đây chính là ngoại tổ phụ của mình.

Ôm lấy cổ Minh Phương, Tô Cẩm Trần tò mò hỏi: "Ngoại tổ, sao người lại đến đây?" "Đến để đưa Trần nhi về." Vừa nghe nói phải về, Tô Cẩm Trần liền không muốn ở trong lòng ông nữa.

Cậu bé giơ tay đòi Tô Ngọc bế: "Tiểu thúc bế, con không muốn về với ngoại tổ." Minh Phương tuy biết Tô Cẩm Trần sẽ không về với mình, nhưng khi thật sự thấy cảnh này vẫn cảm thấy có chút đau lòng. "Thôi được rồi, không đưa con về, ngoại tổ đến đây làm ăn và thăm dì dượng con," Minh Phương bực bội nói.

Ông xem như đã hiểu vì sao con rể không muốn có con nữa.

Thêm một đứa như thế này nữa thật có thể tức chết người. "Chẳng trách cha con không muốn có thêm con, con thế này chính là sinh hộ cho nhà tiểu thúc con rồi." Nghe nói không đưa mình về, Tô Cẩm Trần mới hài lòng. "Mẹ có sinh thêm một em trai nữa thì em ấy vẫn sẽ thích tiểu thúc thúc thôi," Tô Cẩm Trần nhìn ngoại tổ phụ của mình, nghiêm túc nói.

Minh Phương khóe miệng giật giật, nhìn cháu ngoại bất lực lắc đầu: "Lời này con đừng nói trước mặt cha mẹ con đấy." Tô Cẩm Trần ngơ ngác nhìn Minh Phương: "Tại sao ạ?" "Cha con biết sẽ khóc đấy." Tô Cẩm Trần ngơ ngác nhìn Minh Phương: "Khóc ạ?

Cha chẳng phải đã biết từ lâu rồi sao?" Cha đã biết từ lâu là cậu bé thích tiểu thúc rồi, tại sao còn phải khóc?

Minh Phương bị cháu ngoại làm cho cứng họng: "Phải, con nói đúng." Tô Cẩm Trần ở lại một lúc rồi không muốn ở nữa: "Ngoại tổ, người thả con xuống đi, con muốn đi chơi với các anh." Minh Phương đặt Tô Cẩm Trần xuống đất, cậu bé vừa đứng vững đã chạy đi mất.

Nhìn Tô Cẩm Trần như vậy, Minh Phương vừa bất lực lại vừa cảm thấy đứa trẻ này thông minh.

Chương 1758

"Trần nhi ở bên cạnh Vương gia xem ra sống rất vui vẻ." Trần nhi vẫn luôn như vậy, Còn về việc Tô Cẩm Trần nói sau này có thêm em trai nữa cũng sẽ giống cậu bé, thích tiểu thúc, đối với lời này Tô Ngọc cũng chỉ nghe cho qua, tốt nhất là không nên nói nhiều.

Kẻo anh cả biết được có thể thổ huyết. "Lần này chúng tôi đến còn mang theo một ít đồ, không biết người ở đây thích gì." Lần này họ đến cũng chỉ là để thử nghiệm mà thôi.

Họ còn định xem tình hình ở đây thế nào.

Nếu ở đây cũng có một số thứ đặc biệt, họ cũng muốn mang về. "Sau này bá phụ sẽ biết.

Bây giờ bá phụ và mọi người hãy đi nghỉ ngơi trước, nghỉ ngơi xong con sẽ đưa mọi người đi gặp Thẩm lão đại, có tình hình gì mọi người có thể tự mình bàn với ông ấy." Dù sao đây cũng là chuyện làm ăn giữa Vong Ưu Thành và bên ngoài, vẫn nên để họ tự nói thì hơn. "Tất nhiên rồi." Minh Phương và Tống Tuỳ ở phòng bên cạnh, Tống Tuỳ nhìn Minh Phương nói: "Vong Ưu Thành này thật sự không tệ." Mới đến ngày đầu tiên mà ông đã có chút yêu thích rồi. "Ai nói không phải?

Tôi lại thấy chúng ta có thể mua một ít đất bên ngoài Vong Ưu Thành, ngoài việc xây nhà, chúng ta còn có thể xây cả một con phố," Minh Phương gan lớn hơn, chỉ trong một khoảnh khắc đã nghĩ ra mình muốn làm gì.

Tống Tuỳ kinh ngạc nhìn Minh Phương: "Ông chắc chứ?" Làm vậy rất có thể sẽ lỗ vốn. "Tôi có dự cảm, tương lai Vong Ưu Thành chắc chắn sẽ phát triển rất tốt.

Chúng ta bây giờ cũng chỉ bỏ ra vài vạn lượng để xây nhà này nọ, nếu thật sự phát triển lên, chúng ta chính là những người ăn miếng bánh đầu tiên," Minh Phương nói ra suy nghĩ của mình với Tống Tuỳ.

Lúc đến ông vẫn chưa nghĩ nhiều như vậy, nhưng sau khi thấy tình hình ở Vong Ưu Thành, ông lại cảm thấy triển vọng phát triển của thành này vô cùng khả quan.

Tống Tuỳ biết mắt nhìn của Minh Phương rất tốt, bây giờ ông đã nói như vậy thì chắc chắn không có vấn đề gì. "Được, tôi bên này bỏ ra năm vạn lượng." "Mỗi người chúng ta năm vạn lượng, sau đó đi bàn bạc với thành chủ ở đây." "Sau này ông tính thế nào?" Ông tin rằng Minh Phương sẽ không không có ý tưởng gì mà nói thẳng ra như vậy.

Ông đã có thể nói, trong lòng hẳn đã có tính toán của riêng mình, nói không chừng đã nghĩ đến cả sự phát triển sau này. "Chuyện này còn không đơn giản sao?

Chúng ta từ từ chuyển một số mối làm ăn qua đây.

Có những người có tâm lý tò mò, đến Vong Ưu Thành thần bí, họ sẽ không muốn đến sao?

Đến lúc đó chúng ta có thể dùng phương thức thương đội để đưa những người gan lớn qua đây, một khi có người đến, vậy thì nơi này phát triển cũng chỉ là vấn đề thời gian," Minh Phương nói ra ý định xây nhà ở đây thì đã nghĩ xong sau này phải làm gì rồi.

Tống Tuỳ khóe miệng giật giật nhìn ông, nếu là như vậy, thật sự có khả năng. "Đi theo ông quả nhiên có chuyện tốt." Đầu óc kinh doanh của Minh Phương quả thực tốt hơn ông rất nhiều.

Liếc Tống Tuỳ một cái, Minh Phương bực bội nói: "Chúng ta đều là anh em, có tiền đương nhiên cùng nhau kiếm." Ông lại không phải loại keo kiệt bủn xỉn, chỉ biết lo cho mình phát tài mà không quan tâm đến bạn bè.

Tống Tuỳ bây giờ càng chắc chắn sau này có người nhất định sẽ hối hận, chuyện tốt như vậy mà họ đều bỏ lỡ. "Họ biết được tình hình của Vong Ưu Thành nhất định sẽ hối hận chết đi được," Tống Tuỳ nói với vẻ hả hê.

Đối với điều này, Minh Phương không mấy để tâm: "Họ hối hận là chuyện của họ, sau này cứ vậy đi." Ông lại chẳng phải kẻ ngốc chịu thiệt. "Chúng ta mau đi nghỉ ngơi đi, ngày mai còn có chính sự phải làm," Minh Phương lên tiếng.

Họ đã đi đường một thời gian dài, trên đường cũng không được nghỉ ngơi tử tế, bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ, đương nhiên phải tranh thủ. "Ông không đi thăm Khinh Khinh à?" "Không vội, ngày mai gặp Khinh Khinh cũng được." Người đã ở đây rồi, cũng không vội một lúc này.

Tống Tuỳ nói với Minh Phương một tiếng rồi về phòng mình nghỉ ngơi.

Ngồi trên giường, Tống Tuỳ khuôn mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Như vậy thực ra rất tốt, ông chưa bao giờ nghĩ phải thế nào.

Nghĩ nhiều, ngược lại sẽ bị người khác liên lụy.

Vươn vai một cái, thu dọn xong xuôi liền vội vàng đi nghỉ.

Hôm sau, hai người Minh Phương đi gặp Tô Ngọc.

Nam Kiều và Minh Uyển Khinh đều ở đó.

Lúc này bụng của Minh Uyển Khinh đã lớn, thấy con gái, trong lòng Minh Phương vẫn rất vui mừng. "Khinh Khinh, hai con định khi nào về?" "Năm sau cùng Ngọc ca ca về," Minh Uyển Khinh vô thức nhìn Nam Kiều, người sau suy nghĩ một lát rồi nói. "Cũng được, đến lúc đó về ở thêm mấy ngày." "Cha, nhà họ Minh định di dời ạ?" Nam Kiều nghĩ đến chuyện này không nhịn được hỏi. "Tất nhiên rồi, chúng ta đã đến đô thành mới xây nhà rồi, đợi năm sau các con về có thể về thẳng đó." Đối với chuyện này Tống Tuỳ cũng biết, lúc nhà họ Minh quyết định thì họ cũng đã quyết định, định cùng nhau đi.

Nơi mới, cơ hội ngược lại sẽ nhiều hơn.

Còn về mấy người kia, họ đều không nghĩ đến chuyện rời đi.

Trước đây ông còn tiếc nuối một thời gian dài, nhưng bây giờ một chút cũng không tiếc nuối nữa. "Bá phụ nghỉ ngơi có tốt không ạ?" "Rất tốt, Vương gia, hôm nay phải làm phiền ngài rồi," Minh Phương cười nói. "Không cần khách khí, vậy chúng ta đi bây giờ chứ?" "Tất nhiên có thể." Minh Phương nhìn Minh Uyển Khinh bên cạnh: "Khinh Khinh, cha đi làm việc xong sẽ quay lại." "Vâng, cha cứ đi làm việc đi ạ." Cô biết lần này cha đến đây ngoài việc thăm cô ra, còn muốn đạt được thỏa thuận hợp tác với Vong Ưu Thành.

Tô Ngọc đưa Minh Phương họ đến chỗ Thẩm lão đại. "Thẩm lão đại, đây là cha vợ của Nam Kiều, lần này họ đến là muốn hợp tác với Vong Ưu Thành, cụ thể các vị tự bàn, họ còn mang theo một ít đồ đến." Tô Ngọc đơn giản giới thiệu qua cho họ rồi mới nói ra mục đích của Minh Phương. "Ồ?

Minh gia chủ, lần này các vị mang theo gì đến vậy?" "Chỉ là một số vật dụng thường ngày, ví dụ như trà, vải vóc, và một số thứ khác." Thẩm Quyết kinh ngạc nhìn Minh Phương họ, những thứ này quả thực là những gì Vong Ưu Thành đang cần ở giai đoạn này.

Từ đó có thể thấy họ đến đây cũng là mang theo thành ý. "Không giấu hai vị, đây đều là những thứ chúng tôi cần ở giai đoạn hiện tại," Thẩm Quyết lên tiếng. "Vậy thì tốt rồi." "Những thứ này chúng tôi đều lấy, sau này giá cả thế nào có thể bàn lại." "Tất nhiên không vấn đề gì.

Thẩm thành chủ, chúng tôi hy vọng có thể mua một ít đất bên ngoài thành," sau khi bàn xong chuyện hàng hóa, Minh Phương nhìn ông nói.

Thẩm Quyết kinh ngạc nhìn Minh Phương: "Các vị định mua đất?

Tôi có thể biết mục đích mua đất của các vị là gì không?" "Chúng tôi định xây nhà." Một câu nói khiến Thẩm Quyết càng thêm kinh ngạc, họ lại muốn xây nhà ở đây?

Chương 1759

Nghĩ gì vậy? "Sau này Vong Ưu Thành chắc chắn sẽ phát triển, chúng tôi bây giờ xem như là đầu tư giai đoạn đầu," Minh Phương đơn giản nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Minh Phương, xem ra Minh Phương có thể phát triển nhà họ Minh đến mức này không phải là không có lý do.

Hướng đi của ông quả thực là đúng, và Vong Ưu Thành sau này quả thực sẽ rất tốt.

Bây giờ có thể sở hữu một mảnh đất, một khu nhà ở đây, đối với sự phát triển sau này vô cùng quan trọng.

Minh Phương có thể nghĩ đến điểm này là điều mà ngay cả Tô Ngọc cũng không ngờ tới. "Các vị không lo lỗ vốn sao?" Thẩm Quyết có chút kinh ngạc hỏi.

Người làm ăn đều hy vọng có thể kiếm tiền, hai nhà này dường như có chút không giống. "Lúc đến chúng tôi chỉ nghĩ đến việc mở một cửa hàng ở đây, nhưng sau khi đến Vong Ưu Thành, chúng tôi phát hiện nơi này rất khác biệt, đáng để chúng tôi bỏ ra nhiều tiền hơn để từ từ phát triển việc kinh doanh ở đây," Minh Phương thẳng thắn nói.

Tống Tuỳ bên cạnh gật đầu đồng tình. "Lão Phương nói không sai, nơi này rất khác với Vong Ưu Thành trong tưởng tượng của chúng tôi.

Tôi và lão Phương bàn bạc xong cảm thấy có thể làm ăn ở đây, sau này chúng tôi sẽ nghĩ cách đưa thêm nhiều người đến Vong Ưu Thành," Tống Tuỳ nói.

Thẩm Quyết lần đầu tiên thấy người thú vị như vậy. "Thật sao?"

"Tất nhiên." "Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ.

Tôi và A Ngọc cũng đã bàn bạc chuyện bên ngoài, cũng quả thực định chuẩn bị một số căn nhà bên ngoài, bây giờ các vị đã nói vậy, vậy thì chúng ta cùng làm." Minh Phương kinh ngạc nhìn Thẩm Quyết, không ngờ Thẩm Quyết họ cũng có suy nghĩ như vậy. "Không vấn đề gì." Sau đó là bàn bạc vấn đề phân công. "Phần tỷ lệ tôi chiếm ở đây, tôi sẽ chia một nửa cho Nam Kiều," trong lúc bàn bạc tỷ lệ chiếm hữu của mỗi nhà, Minh Phương lên tiếng.

Thẩm Quyết nhướng mày nhìn Minh Phương.

Xem ra Nam Kiều đã có thêm một người cha rất tốt.

Còn chưa nhận được đồ của mình, đã chia trước cho Nam Kiều một phần. "Ông đối xử với Nam Kiều rất tốt," Thẩm Quyết cảm khái nói. "Nam Kiều là một đứa trẻ tốt," Minh Phương cười nói.

Đặc biệt là khi nói đến Nam Kiều, trong mắt Minh Phương đều là ý cười.

Thẩm Quyết và mọi người kinh ngạc nhìn Minh Phương, không ngờ Nam Kiều trong mắt người ngoài lại là một đứa trẻ tốt.

A Ngọc là vậy, Hoàng thượng cũng là vậy.

Bây giờ ngay cả Minh gia chủ cũng như thế. "Mọi người rốt cuộc có hiểu lầm gì về Nam Kiều không vậy?

Ai ai cũng thấy nó ngoan ngoãn là sao?" Lời này mà để người khác trong Vong Ưu Thành nghe thấy, chắc phải tức chết.

Ngoan ngoãn cái gì, Nam Kiều là người khó đối phó nhất. "Thẩm lão đại, ông lại nói xấu tôi." Nam Kiều thấy bọn họ đi lâu như vậy vẫn chưa về, vợ cậu lại hơi lo lắng nên qua xem thử, ai ngờ vừa đến đã nghe thấy Thẩm lão đại nói xấu mình. "Chẳng lẽ tôi nói sai à?

Cậu đi hỏi người trong thành xem, xem ai thấy cậu ngoan ngoãn?" Thật không biết A Ngọc và mọi người nghĩ thế nào mà lại thấy Nam Kiều ngoan ngoãn. "Thẩm lão đại, tôi thấy ông chính là ghen tị với tôi.

Ngọc ca ca và mọi người nói mới đúng, ông nói không đúng." Nam Kiều hừ một tiếng nói. "A Ngọc bọn họ nói bừa vậy mà cậu cũng tin thật à." Thẩm Quyết mỉa mai nói.

Nam Kiều ở đây phiền phức đến mức nào, chẳng lẽ trong lòng cậu ta không tự biết sao? "Thẩm lão đại, tôi thấy ông chính là ghen tị, ghen tị Ngọc ca ca, Nhiên ca và cả cha tôi đối xử tốt với tôi." Nam Kiều hừ một tiếng, bất mãn lẩm bẩm.

Thẩm Quyết bất lực lắc đầu, Nam Kiều nói không sai, A Ngọc và mọi người quả thực đối xử với Nam Kiều rất tốt.

Ngay cả Hoàng thượng cũng đối xử với Nam Kiều vô cùng tốt.

Nghe người bên cạnh Hoàng thượng nói, Hoàng thượng luôn cưng chiều Nam Kiều như em trai ruột.

Chẳng trách Nam Kiều lại đắc ý như vậy. "Cha, mọi người vẫn chưa bàn xong ạ?" Nam Kiều nhìn Minh Phương bên cạnh hỏi. "Chưa xong, đang bàn bạc với Thẩm thành chủ về sự phát triển của Vong Ưu thành sau này.

Sau này nhà chúng ta sẽ có một số thứ ở đây, đến lúc đó đều để lại cho con và Khinh Khinh." Minh Phương nhìn Nam Kiều giải thích. "Cha không cần cho chúng con đâu, con có rất nhiều tiền." Tiền của cậu nhiều đến mức tiêu không hết.

Dù sao thì Ngọc ca ca mỗi năm đều cho cậu rất nhiều tiền, còn có cả tiền hoa hồng nữa. "Con có tiền là của con, cha cho con là của cha, đừng từ chối." Đây là tấm lòng của một người cha dành cho con gái, con rể và cháu ngoại. "Nếu con cảm thấy không muốn, sau này cứ giữ lại cho bọn trẻ, coi như quà gặp mặt cho chúng." Minh Phương đã nói đến mức này, Nam Kiều đương nhiên không có cách nào từ chối. "Cảm ơn cha." "Với cha mà còn khách sáo gì nữa?" Phương hướng lớn đã bàn xong, còn lại chỉ là chi tiết.

Có Tô Ngọc ở đây, những chi tiết nhỏ cũng nhanh chóng được thống nhất.

Nam Kiều nghe mà thấy hơi nhàm chán. "Ngọc ca ca, bao giờ mọi người mới xong vậy?" Nhìn Tô Ngọc lấy ra một tấm bản đồ, Nam Kiều tỏ ra thiếu hứng thú. "Nếu em thấy chán thì đi tìm Khinh Khinh đi, bên này xong việc bọn anh sẽ về." Tô Ngọc thấy Nam Kiều buồn chán nhưng lại không chịu rời đi, đành bất lực lên tiếng. "Vậy được rồi, em đi trước đây." Cậu thật sự không muốn nghe những chuyện này. "Được, đi đi." Thẩm Quyết bất lực lắc đầu: "Cậu nói xem, với tính cách này của nó, sau này về Nam Cương thì phải làm sao?" "Cận thúc sẽ giúp nó chống đỡ trước, đợi bọn trẻ lớn lên rồi về kế thừa Nam Cương." Tô Ngọc thản nhiên giải thích. "Anh đừng quên Nam Kiều còn có một người anh trai, người cha kia của nó cũng có chút không đáng tin cậy." "Chuyện này không cần lo, dựa vào địa vị hiện tại của Nam Kiều, người dân ở Nam Cương về cơ bản đều ủng hộ nó.

Chương 1760

Cho dù họ có lòng muốn cướp đi mọi thứ của Nam Kiều cũng không thể nào." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Đây là những thứ thuộc về Nam Kiều, cho dù Nam Kiều không muốn thì cũng là của cậu ấy.

Anh sẽ không để bất kỳ ai cướp đi.

Thẩm Quyết bất lực nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, anh cứ cưng chiều Nam Kiều như vậy đi." Nhìn Nam Kiều mà xem, người khác ít nhiều đều có chút thay đổi, duy chỉ có Nam Kiều là không.

Vẫn tùy tiện làm theo ý mình như trước, điểm khác biệt duy nhất có lẽ là cậu ta đã có vợ, và trong tương lai không xa sẽ có con của riêng mình. "Nam Kiều như vậy rất tốt." Anh luôn cảm thấy Nam Kiều như thế này mới là Nam Kiều thực sự. "Thôi bỏ đi, đứa trẻ này là do anh chiều hư, sau này nếu có vấn đề gì khác, đó cũng là lỗi của anh." Thẩm Quyết suy nghĩ một lát rồi xua tay.

Ông ta bây giờ chẳng có cách nào với Nam Kiều cả.

Trước kia Nam Kiều đã không mấy nghe lời ông, từ khi quen biết Tô Ngọc thì lại càng không muốn nghe.

Đã như vậy thì còn gì để nói nữa?

Cứ giao thẳng Nam Kiều cho Tô Ngọc là được rồi.

Còn sau này sẽ ra sao thì phải xem bản thân Tô Ngọc. "Thẩm lão đại, ông yên tâm đi, Nam Kiều ở bên cạnh tôi sẽ không sao đâu." Tô Ngọc đảm bảo.

Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc một lúc lâu, hồi lâu sau mới nói: "Tôi chỉ sợ ở bên cạnh anh, Nam Kiều sẽ càng trở nên vô pháp vô thiên hơn." "..." Vấn đề này Tô Ngọc không thể nói với Thẩm lão đại được.

Dù sao thì chuyện này cũng rất có khả năng xảy ra, dĩ nhiên cuối cùng sẽ thế nào thì vẫn chưa rõ lắm. "Nhìn bộ dạng này của anh xem, có phải là không còn tin tưởng Nam Kiều như vậy nữa không?" "Cũng không hẳn." "Được rồi, chúng ta tạm thời không nói chuyện của Nam Kiều nữa, xem chuyện khác trước đi." Tô Ngọc dời tầm mắt lên tấm bản đồ.

Đây là quyết định sau khi anh và Vương Cẩn Hòa bàn bạc gần đây.

Thẩm Quyết nhìn bản đồ mà Tô Ngọc vẽ ra: "Anh có nghĩ xa quá không vậy?" "Cũng không đến mức xa vời, đây là điều nên làm.

Vong Ưu thành ban đầu sẽ là nội thành, còn vòng ngoài này sẽ trở thành ngoại thành, dành cho một số dân chúng bình thường sinh sống." "Ở đây sẽ không có nhiều người như vậy đâu." Thẩm Quyết nhắc nhở Tô Ngọc, bảo anh đừng nghĩ nhiều quá. "Chưa chắc." "Ồ?" Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, anh ta dường như đã có suy nghĩ của riêng mình. "Lăng quốc bên kia xảy ra vấn đề, dân chúng oán than dậy đất.

Nơi này cách Lăng quốc không quá xa, nếu có cơ hội đến Huyền quốc sinh sống, các vị nói xem họ có đưa ra lựa chọn như vậy không?" Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết hỏi.

Thẩm Quyết và Minh Phương nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ đăm chiêu. "Vương gia, tình hình bên Lăng quốc rốt cuộc thế nào rồi?" "Mấy vị hoàng tử chỉ mải tranh đoạt hoàng vị, không màng đến sống chết của dân chúng.

Chỉ cần khích một chút, không ít người dân sẽ chọn Vong Ưu thành thay vì Lăng quốc." Dù sao sau khi đến Vong Ưu thành, họ sẽ được sống ở Huyền quốc.

Trở thành người dân Huyền quốc rồi, mọi thứ mà người dân Huyền quốc có thì họ cũng sẽ có.

Sự cám dỗ này đối với họ thật sự quá lớn.

Những người dân đã trải qua chiến loạn mới biết hòa bình quý giá đến nhường nào.

Mà Huyền quốc chính là một quốc gia hùng mạnh và an toàn như vậy.

Hiện tại, người dân Huyền quốc đều đã bắt đầu an cư lạc nghiệp.

Đây là điều mà người dân Lăng quốc đều ngưỡng mộ.

Nếu có cơ hội đến đây, sao họ lại từ chối chứ? "Chuyện này có thể xem xét, nhưng sau này phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động.

Dù sao đây cũng không phải chuyện nhỏ, hơn nữa còn phải bàn bạc với Hoàng thượng." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc nói.

Huyền Phỉ Nhiên một lòng vì Vong Ưu thành, ông ta dĩ nhiên cũng không muốn xảy ra xung đột gì với Huyền Phỉ Nhiên.

Dù sao thì quan hệ giữa Vong Ưu thành và kinh thành bây giờ cũng rất tốt. "Chuyện này đương nhiên phải nói cho Hoàng huynh." Tô Ngọc liếc nhìn Thẩm Quyết, cho dù ông ta không đồng ý thì mình cũng sẽ nói.

Cần ông ta phải mở lời sao?

Nhìn ra ý của Tô Ngọc, Thẩm Quyết biết mình đã nghĩ nhiều, Tô Ngọc không hề có ý định giấu giếm Huyền Phỉ Nhiên.

Ông đưa tay xoa xoa thái dương: "Xem ra là tôi đã nghĩ nhiều rồi, trong lòng anh vẫn là Hoàng thượng quan trọng hơn." "Đó là lẽ dĩ nhiên." Nghe câu trả lời hiển nhiên của Tô Ngọc, Thẩm Quyết nghẹn lời, dù sao cũng nên do dự một chút chứ. "Tại sao anh lại đối xử với

Hoàng thượng khác biệt như vậy?" Thật sự coi như anh trai ruột mà đối đãi.

Đôi khi ông ta thực sự không thể hiểu được suy nghĩ của Tô Ngọc.

Chẳng lẽ anh ta không lo Hoàng thượng sẽ làm gì mình sao?

Tô Ngọc nhìn Thẩm lão đại một cách khó hiểu: "Thẩm lão đại, ông lại nói gì vậy?" "Tôi chỉ tò mò thôi, những năm qua anh đã giúp ngài ấy rất nhiều chuyện." Cứ nhìn kỹ bản đồ Huyền quốc có được ngày hôm nay, Tô Ngọc đã chiếm một nửa công lao trong đó.

Tô Ngọc còn tưởng Thẩm Quyết muốn hỏi chuyện gì, không ngờ chỉ là chuyện này: "Chuyện này đơn giản mà?

Vì Hoàng huynh đối xử với tôi rất tốt, còn tốt hơn cả em trai ruột của ngài ấy, đã như vậy tại sao tôi lại không giúp ngài ấy?" Quan trọng nhất là Huyền Phỉ Nhiên đã cho anh sự tin tưởng tuyệt đối.

Chưa bao giờ nghĩ đến việc sẽ làm gì anh.

Có lẽ có người sẽ nói với anh rằng những điều đó đều có thể giả vờ.

Nhưng đối với Tô Ngọc thì không thể giả vờ được.

Bởi vì anh có thể biết rõ Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc đang nghĩ gì.

Dù sao anh cũng không phải kẻ ngốc hay tên đần.

Đối mặt với một Tô Ngọc như vậy, Thẩm Quyết bất lực lắc đầu, lời nhắc nhở đến bên miệng cũng nuốt lại. "Đã vậy thì anh cứ tiếp tục tin tưởng Hoàng thượng đi." Đôi khi Tô Ngọc nói cũng không sai, Hoàng thượng đối với anh ta quả thực vô cùng khác biệt.

Có lẽ đây chính là những lý do khiến Tô Ngọc có thể thật lòng đối đãi với Hoàng thượng. "Tất nhiên." Tô Ngọc viết thư kể lại chuyện ở Vong Ưu thành cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nhận thư đọc xong thì có chút bất lực.

Chương 1761

Thực ra những chuyện này cho dù Tô Ngọc không nói với ngài thì cũng không sao.

Nhưng Tiểu Ngọc dường như vẫn luôn giữ suy nghĩ như vậy.

Ngoài tin tức ở đây còn có chuyện bên Lăng quốc.

Huyền Phỉ Nhiên đọc xong, đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Ngài bảo Lai Phúc đi gọi Tô Cửu đến. "Tham kiến Hoàng thượng." "Không cần đa lễ, ngươi qua đây xem trước đi." Tô Cửu đi đến bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên, nhìn lá thư Tô Ngọc gửi về. "Suy nghĩ của Tiểu Ngọc cũng khả thi, nhưng nếu thật sự làm vậy, e rằng sau này sẽ có người dị nghị." "Chuyện này không cần lo, bây giờ chúng ta cần chuẩn bị là chuyện bên Lăng quốc, cho người theo dõi Lăng quốc, đặc biệt là quan ải biên giới với Lăng quốc." Bây giờ Huyền quốc vô cùng giàu có, cho dù không có Tô Ngọc giúp đánh trận cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Dĩ nhiên, việc ký kết hiệp ước trăm năm khiến ngài không muốn động thủ cho lắm.

Nhưng nếu Lăng quốc có ý đồ gì, ngài cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho Lăng quốc.

Mỡ dâng đến miệng mèo, không ăn thì phí. "Vâng." "Chuẩn bị một chút, phòng khi có chuyện bất ngờ xảy ra, đừng để người bên Lăng quốc qua đây sớm quá." Đến sớm quá sẽ luôn gây ra một số chuyện, ngài không muốn những chuyện như vậy xảy ra với họ. "Vâng, thưa Hoàng thượng." Tô Cửu quay người rời đi, chuẩn bị cho chuyện giữa hai nước.

Còn Huyền Phỉ Nhiên cũng gửi một lá thư hồi âm cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhận được thư, không hề ngạc nhiên trước lời của Huyền Phỉ Nhiên.

Thẩm Quyết ghé qua xem nội dung trên thư, có chút bất lực nói: "Hoàng thượng đã nói để anh tự xem xét giải quyết, vậy mà lần nào anh cũng báo cáo với Hoàng thượng." "Chuyện này chắc chắn phải nói, không nói sao được?" Bị người khác nắm được thóp thì thật không hay.

Mặc dù Hoàng huynh không để tâm, nhưng những gì cần làm vẫn phải làm, phòng tránh những phiền phức không cần thiết xảy ra.

Thẩm Quyết lắc đầu không nói nên lời, thôi, Tô Ngọc định làm thế nào thì cứ làm thế đó, ông ta không quản được.

Có được sự đồng ý của Hoàng thượng, Thẩm Quyết bắt đầu yên tâm mạnh dạn hành động.

Người dân Vong Ưu thành biết Hoàng thượng sẽ giúp phát triển thành thì cũng vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là khi biết nơi đây cuối cùng cũng đón được lứa thương nhân đầu tiên.

Mặc dù chỉ có hai người và đều là cha vợ của Nam Kiều, nhưng đây cũng là một khởi đầu tốt đẹp.

Lần này Minh Phương và Tống Tùy hai người kiếm được không ít, chủ yếu là vì những thứ họ mang đến đều được người dân Vong Ưu thành rất thích.

Mà người dân Vong Ưu thành lại không thiếu tiền.

Điều này khiến Tống Tùy càng thêm kiên định với suy nghĩ cùng Minh Phương tiến về phía trước.

Chỉ cần có Minh Phương dẫn dắt, ông tin rằng chẳng bao lâu nữa họ sẽ có chỗ đứng ở đây.

Huống hồ bây giờ Thành chủ của Vong Ưu thành cũng sẽ giúp đỡ họ.

Như vậy lại càng tốt hơn. "Lão Phương, tôi định về một chuyến, vận chuyển một số thứ ở đây về, rồi lại mang một lô hàng khác qua." Nửa tháng gần đây họ đều tìm hiểu xem Vong Ưu thành rốt cuộc thiếu thốn thứ gì.

Sau khi tìm hiểu mới phát hiện những thứ bên ngoài không coi ra gì thì ở đây lại vô cùng cần thiết.

Đây là điều ông không ngờ tới. "Được, bên này cứ giao cho tôi, còn vấn đề hàng hóa thì ông xử lý nhé." "Không vấn đề." Tống Tùy cũng rất hài lòng với sự tin tưởng của Minh Phương.

Hai người phải luôn như vậy mới có thể hợp tác chân thành, đưa hai gia đình ngày càng đi xa hơn.

Lần này trở về, có kẻ phải khó chịu rồi.

Nhưng thì sao chứ?

Đây là lựa chọn của chính họ, không hối hận là được.

Ngày hôm sau Tống Tùy liền đi, Minh Phương một mình ở lại đây cùng Thẩm lão đại bận rộn việc mở rộng Vong Ưu thành.

Cách Lâm bên kia biết tin cũng dẫn tộc nhân đến giúp.

Biết họ định làm gì, sau khi cân nhắc cũng cảm thấy nên chuẩn bị một căn nhà trong thành, như vậy sẽ tiện cho họ qua lại với người trong thành.

Rời khỏi núi rừng đã được một tháng, họ cũng dần thích nghi với cuộc sống bên ngoài.

Bây giờ thấy thành sắp phát triển, họ tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Cách Lâm và mọi người muốn cùng đến, Thẩm Quyết đương nhiên không từ chối.

Có sự tham gia của mọi người, Vong Ưu thành phát triển vô cùng nhanh chóng, những người trong thành thích kiến trúc đều đến giúp đỡ.

Còn Tống Tùy cũng đã trở về kinh thành.

Nhìn thấy Tống Tùy một mình quay về kinh thành, mấy người bạn kia lại đến: "Thấy chúng tôi nói gì chưa?

Trước đây ông còn không tin chúng tôi, bây giờ thì sao?" Tống Tùy liếc nhìn họ một cái, chau mày, trong mắt có ít nhiều vẻ không vui: "Tôi còn có việc, nếu các vị không có việc gì thì có thể đi rồi." Mấy người nghe Tống Tùy nói vậy, tâm trạng lập tức có chút không tốt, nhíu mày chặt: "Chúng tôi đây đều là vì tốt cho ông mà." "Minh Phương để một mình ông trở về, thực ra là không coi ông là người một nhà đúng không?

Ông xem ông đi một chuyến mà chẳng được gì cả." Có người lẩm bẩm bất mãn. "Đúng vậy, Tống Tùy, tôi thấy ông đừng làm bạn với Minh Phương nữa, chúng ta cùng nhau nghĩ cách không phải tốt hơn sao?" Quan hệ của Tống Tùy và Minh Phương tốt hơn quan hệ của họ với Minh Phương rất nhiều.

Chỉ cần Tống Tùy đồng ý qua giúp, họ tuyệt đối sẽ làm ít công to.

Hơn nữa, gia nghiệp nhà họ Minh lớn như vậy, ông ta không tin Tống Tùy lại không có chút hứng thú nào.

Tống Tùy nghe vậy còn chỗ nào không hiểu?

Bọn người này chính là nhắm vào tài sản của nhà họ Minh, muốn cùng nhau chia chác toàn bộ gia sản nhà họ Minh.

Ông cười lạnh nhìn họ: "Các người muốn đi thì tự đi, đừng đến tìm tôi." "Tống Tùy, sao ông lại cố chấp như vậy?

Ông ta căn bản không coi ông là người một nhà, ông còn nghĩ cho ông ta như vậy, tôi thấy ông bị điên rồi phải không?" Tống Tùy mất kiên nhẫn nói: "Lão Phương có tệ thế nào đi nữa cũng tốt hơn loại người hai mặt ba lòng như các người." "Tống Tùy, ông nói ai hai mặt ba lòng?" Nghe thấy lời này, những người đến tìm Tống Tùy đều không vui.

Tống Tùy đang chế giễu ai vậy? "Nói chính là các người đấy.

Một mặt hưởng lợi ích do nhà họ Minh mang lại, một mặt lại muốn lôi kéo người khác cướp đi mọi thứ của nhà họ Minh.

Chương 1762

Người như các người không phải hai mặt thì là gì?" Tống Tùy mỉa mai nói.

Con trai Tống Tùy nghe người nhà nói cha đã về liền vội vàng đi ra, nhìn thấy mấy người ở cửa thì nhíu mày, có chút bất mãn nói: "Các người lại đến làm gì?" Tống Tùy nghe vậy cảm thấy có gì đó không ổn, quay đầu nhìn con trai mình: "Chuyện gì thế này?

Trong lúc cha không có ở đây họ cũng đến à?" "Đúng vậy, còn nói với con là cha bị Minh thúc bên kia làm bị thương, không biết chừng nào thì mất mạng." Lời này nói cứ như thật, nếu không phải cha cứ cách một khoảng thời gian lại liên lạc với gia đình, có lẽ cậu đã tin là thật rồi.

Tống Tùy tức đến nghiến răng. "Tôi gặp chuyện?

Không ngờ lúc tôi không có ở nhà các người lại nói với con trai tôi như vậy.

Nếu không phải tôi cách một khoảng thời gian lại liên lạc với con trai, nó đã bị các người lừa rồi." Tống Tùy tức không nhẹ.

Gặp phải loại người này cũng là do ông xui xẻo.

Mấy người đến tìm Tống Tùy nghe vậy lập tức lúng túng không thôi, không thể nào ngờ được Tống Tùy lại thường xuyên liên lạc với gia đình. "Chuyện này... chúng tôi cũng là nghe người khác nói, đây không phải là lo lắng cho ông sao?" Một người trong số đó cười gượng nói. "Sự lo lắng như vậy của các người tôi thật sự không cần đâu, tôi không nhận nổi." Tống Tùy lạnh lùng nói.

Người bên cạnh thấy Tống Tùy mềm cứng không ăn, nhíu mày nói: "Tống Tùy, những gì chúng tôi nói với ông đều là nghiêm túc.

Bây giờ nhà họ Minh một mình một cõi, còn không ngừng chèn ép chúng ta, ông không lo lắng chút nào sao?" "Cái gì gọi là chèn ép các người?

Không giúp con gái các người tìm một gia đình tốt chính là chèn ép các người à?

Đây là cái thói gì vậy?" Tống Tùy tức đến bật cười.

Bọn họ đang nói cái gì vậy? "Con gái chúng tôi có chỗ nào không tốt?" Vừa xinh đẹp lại ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Minh Phương dựa vào đâu mà coi thường con gái họ? "Con gái các người có chỗ nào tốt?

Tìm người thích hợp thì các người chê người ta địa vị quá thấp, muốn người có thân phận địa vị cao thì người ta lại chẳng thèm ngó tới nhà các người.

Cứ như vậy mà các người còn có thể nói ra lời con gái mình tốt sao?" Con gái của mấy người họ không có tật xấu lớn nhưng vấn đề nhỏ thì một đống.

Nếu thật sự gả vào nhà ai thì đó không phải là phúc đức cho gia đình, mà là xui xẻo tám đời.

Lúc họ nói những lời này có tự nhìn lại xem con gái mình là người như thế nào không? "Bây giờ ông giúp ông ta nói chuyện thì được gì?

Ông ta cũng có giúp con gái ông giải quyết vấn đề hôn nhân đâu?" Một người trong số đó ghen tị nói.

Tống Tùy liếc nhìn họ một cái rồi thản nhiên nói: "Thật làm các người thất vọng rồi, con gái tôi sớm đã có vị hôn phu." Chàng rể tương lai của ông là do ông và vợ cùng chọn.

Người không tệ, nỗ lực cầu tiến, tuy gia đình có kém hơn nhà họ một chút.

Nhưng quan hệ trong nhà người ta tốt mà.

Anh em hòa thuận, cha mẹ yêu thương, hiền từ.

Gia đình cũng không phải không có tiền, cũng coi như là môn đăng hộ đối với nhà họ.

Quan trọng nhất là chàng rể tương lai rất kính trọng họ, đối với con gái cũng vô cùng tốt.

Mấy người trừng lớn mắt nhìn Tống Tùy: "Cái gì?

Nhà các người lại kết thông gia với gia tộc sa sút kia?" Nghe thông gia của mình bị người ta sỉ nhục, sắc mặt Tống Tùy lập tức âm trầm, nhìn người bên cạnh lạnh lùng nói: "Sau này nếu họ còn đến thì cứ đánh đuổi ra ngoài." "Thông gia của tôi dựa vào bản lĩnh của mình để có được ngày hôm nay, sao lại là gia tộc sa sút?

Nói cứ như thể các người không phải từ gia tộc sa sút đi lên vậy." Chính mình cũng từng đi lên từ thời điểm đó, vậy mà lại xem thường người khác.

Đúng là mặt dày.

Trần Tấn vừa đến đã nghe thấy nhạc phụ tương lai bênh vực gia đình mình, trong lòng ấm áp vô cùng thoải mái.

Nhạc phụ chưa bao giờ xem thường họ, còn chỉ điểm cho anh trong việc kinh doanh, dẫn anh đến nhà Minh thúc, cùng học hỏi với Minh thúc.

Anh không biết mình có thể làm gì, điều duy nhất có thể làm có lẽ chỉ có đối xử tốt với Lan Lan.

Ban đầu khi kết thân với nhà họ Tống, gia đình anh còn lo nhà họ

Tống sẽ xem thường họ.

Kết quả là hoàn toàn không có, chỉ cần có mối làm ăn nào phù hợp với gia đình anh, nhạc phụ đều sẽ nghĩ đến, cũng sẽ ở những dịp thích hợp giúp đỡ gia đình anh một tay.

Cha mẹ đều nói nhạc phụ đối xử tốt với gia đình họ như vậy, nếu anh đối xử không tốt với Lan Lan thì sẽ không nhận anh nữa.

Anh biết nhạc phụ vừa từ Vong Ưu thành trở về, định đến nói với nhạc phụ một số vấn đề gặp phải gần đây, ai ngờ lại gặp phải chuyện như vậy.

Trong lòng càng thêm kiên định, nhất định phải theo nhạc phụ làm ăn cho tốt, để cho những người này biết cho dù là gia tộc sa sút, anh cũng có thể để Lan Lan sống một cuộc sống rất tốt.

Cũng sẽ để Lan Lan sống thật hạnh phúc. "Nhạc phụ." Mặc dù anh và Lan Lan vẫn chưa thành thân, nhưng hôn kỳ cũng không còn bao lâu nữa.

Tống Tùy nhìn thấy Trần Tấn, trên mặt nở nụ cười: "A Tấn đến rồi." "Nhạc phụ, gần đây con gặp phải một số vấn đề muốn hỏi người." "Được, con vào đây với cha, vừa hay cha cũng có chuyện muốn nói với con.

Những người này sau này đừng cho họ vào cửa nhà họ Tống, dám đến thì cứ đánh đuổi ra ngoài." Lúc chuẩn bị vào cửa, Tống Tùy nhìn mấy người kia cười lạnh nói: "Thật làm các người thất vọng rồi, lão Phương không những không bỏ rơi tôi, để tôi một mình trở về, mà còn giúp tôi kiếm được không ít tiền.

Lần này tôi trở về chỉ là để chuẩn bị hàng hóa gửi qua thôi." Mấy người kinh ngạc nhìn Tống Tùy: "Sao có thể?" "Các người sẽ không bao giờ biết mình đã bỏ lỡ điều gì, nhưng các người đã không còn cơ hội nữa.

Còn tôi, được lão Phương dẫn dắt, có thể khiến nhà họ Tống và cả cái 'gia tộc sa sút' trong miệng các người tiến thêm một bậc." Tống Tùy nói xong liền dẫn con trai và con rể về nhà, hoàn toàn không cho họ cơ hội nói thêm.

Để lại mấy người đứng ở cửa nhìn nhau, hoàn toàn không tin tại sao mọi chuyện lại thành ra thế này. "Đây không phải là thật, sao Minh Phương có thể hào phóng để Tống Tùy cùng tham gia chứ?" Nếu là như vậy, tâm tư của họ còn có thể thành công sao?

Đây là điều hắn không dám nghĩ tới. "Bây giờ làm sao đây?" "Còn có thể làm sao nữa?

Nghĩ cách xem có còn cơ hội không." Người bên cạnh tự giễu cười một tiếng, họ đã đắc tội với người ta rồi, ai biết Tống Tùy có nói những chuyện này cho Minh Phương không?

Nếu tâm tư của họ bị Minh Phương biết, ông ta sao có thể lựa chọn giúp họ chứ?

Chương 1763

"Thôi bỏ đi, Minh Phương chắc chắn đã biết tâm tư của chúng ta rồi." "Không thử sao biết được?" Thấy họ cố chấp như vậy, người vừa nói quyết định im lặng, suy nghĩ một lúc lâu cuối cùng chọn không đi cùng họ. "Các người muốn đi thì tự đi đi, tôi không đi nữa." Trước đó thì nói xấu người ta, bây giờ biết có lợi lại muốn đi tìm người ta.

Đây không phải là tự vả vào mặt mình sao?

Nhìn người rời đi, người bên cạnh bực bội nói: "Tôi thấy hắn đúng là đồ ngốc, có lợi mà cũng không cần." "Ai nói không phải?

Nhưng chúng ta vừa mới đắc tội người ta, Tống Tùy còn giúp chúng ta sao?" Trước mặt Tống Tùy mà nói xấu con rể người ta, còn muốn ly gián ông ta với Minh Phương.

Đã như vậy rồi, sao ông ta có thể đồng ý giúp họ được? "Chỉ cần cho đủ lợi ích là không có vấn đề gì." "Chúng ta về trước bàn bạc kỹ lại, sau đó cũng chuẩn bị một ít hàng hóa, đến lúc đó nhờ Tống Tùy dẫn chúng ta đi cùng." Có người trong lòng tính toán rành rọt.

Trước đây không đi ngoài việc muốn đối phó Minh Phương, quan trọng hơn là lo lắng đến Vong Ưu thành rồi sẽ không về được.

Nhìn từ phía Tống Tùy, nơi đó không phải là đến rồi không về được.

Đã như vậy, tại sao không đi cùng?

Lợi ích như vậy không lấy thì phí.

Tống Tùy còn chưa biết họ đã nhắm đến tính kế mình.

Ông đang cùng Trần Tấn và con trai nói một số chuyện về Vong

Ưu thành.

Trần Tấn nghe xong kinh ngạc nói: "Không ngờ cuộc sống ở Vong Ưu thành bây giờ lại như vậy, nói như vậy, cuộc sống ở Vong Ưu thành còn tốt hơn chúng ta rất nhiều." "Ai nói không phải chứ?" Tống Tùy đồng tình gật đầu. "Sau này các con qua đó xem sẽ biết bên đó rốt cuộc thế nào." Tống Tùy cười nói. "Vâng." "Cha, con lại thấy mấy người đó biết có lợi sẽ tiếp tục đến tìm cha." Con trai Tống Tùy nhíu mày nói.

Tống Tùy cười nói: "Không sao cả, họ có thể đến thử." Lúc này, không ai dám tùy tiện đến Vong Ưu thành như vậy.

Hơn nữa, với loại người hai mặt ba lòng này, Thẩm thành chủ có lẽ sẽ không hợp tác với họ.

Hợp tác với loại người này, còn phải đề phòng họ đâm sau lưng. "Nhạc phụ không lo lắng sao?" "Người Vong Ưu thành nhìn có vẻ dễ gần, nhưng thực tế cũng không dễ gần như vậy.

Họ đối xử với người khác chân thành, nhưng những người này đều là kẻ hai mặt, ai dám hợp tác với họ?" Sau khi hiểu rõ con người họ, tự nhiên là chạy càng xa càng tốt.

Ai lại để một kẻ chuyên đâm sau lưng hợp tác với mình chứ?

Trần Tấn đồng tình gật đầu: "Chuyện này cần phải nói với Minh thúc một tiếng." "Ông ấy sớm đã biết rồi.

Lúc chúng ta đi, ông ấy đã nghe tôi kể qua.

Còn về những người này, ông ấy đã không định giúp nữa." Trần Tấn hiểu rõ gật đầu, Tống Tùy nói thêm: "Lần này chúng ta quả thực cần một số người cùng đi Vong Ưu thành, nhưng tuyệt đối không phải loại người như họ." "Trần Tấn, con xem có ai muốn đi cùng không, nếu có thì bàn bạc rồi dẫn theo." "Vâng ạ." "Cha, sau này con sẽ bắt đầu chuẩn bị." "Được, các con cứ chuẩn bị trước đi." Tống Tùy nghĩ rằng họ ít nhất cũng phải đợi mấy ngày nữa mới đến, nhưng không ngờ mới qua hai ngày đã tới.

Đến nơi không vào được cửa lớn liền bắt đầu làm ầm ĩ bên ngoài.

Tống Tùy đi ra nhìn họ: "Các người đến làm gì?" "Tống Tùy, chúng ta đều là bạn bè, không thể ông có lợi mà lại bỏ rơi chúng tôi chứ?" Tống Tùy nghe vậy tức đến bật cười, nhìn họ từ trên xuống dưới, mỉa mai nói: "Các người đúng là không biết xấu hổ." "Nếu các người đã đến, lời cũng đã nói đến đây, vậy hôm nay tôi nói rõ luôn, các người đừng có mơ." Tống Tùy biết họ không biết xấu hổ, nhưng thật không ngờ lại không biết xấu hổ đến mức này.

Lời như vậy mà cũng nói ra được.

Người vừa lên tiếng nghe Tống Tùy nói vậy liền trợn tròn mắt: "Chúng tôi đã chuẩn bị xong hết rồi, ông lại nói với chúng tôi thế này?" "Tôi bảo các người chuẩn bị à?" "Ông..." "Lúc không có lợi thì chạy nhanh hơn ai hết, bây giờ biết có lợi rồi lại đến?

Đừng quên những lời các người đã nói trước đây." Họ có thể đã quên những lời đó, nhưng ông vẫn còn nhớ.

Người đến tìm Tống Tùy nhíu mày, nghiến răng nói: "Vong Ưu thành cũng không phải chỉ có các người đi được." "Vậy thì ông cũng có thể tự đi, tìm tôi làm gì?" Tống Tùy không khách khí hỏi lại.

Một câu nói khiến đối phương không thể phản bác.

Nơi Vong Ưu thành đó họ vẫn cảm thấy sợ hãi.

Họ không lo cho Tống Tùy, đó là vì có Minh Phương ở đó.

Con rể của Minh Phương chính là người Vong Ưu thành.

Có ông ta ở đó, chắc chắn sẽ đơn giản hơn rất nhiều.

Nếu sớm biết sẽ như vậy, họ đã không trở mặt với Minh Phương vào lúc đó.

Bây giờ thì hay rồi, rõ ràng biết có lợi, có cơ hội, nhưng họ lại chẳng được gì.

Nghĩ thôi cũng thấy không cam lòng.

Hắn khẽ nhíu mày: "Ông muốn thế nào mới giúp chúng tôi?" "Thế nào tôi cũng không giúp." Giúp loại người này chẳng khác nào thả một con rắn độc bên cạnh mình, ông đâu có ngốc mà làm chuyện như vậy? "Giúp các người rồi, tôi thật lo có ngày các người sẽ đâm một nhát dao hiểm vào sau lưng tôi và lão Phương." Tống Tùy cũng không vòng vo, thẳng thắn nói.

Nói xong ông quay người vào trong: "Đừng đến nữa, các người đến bao nhiêu lần cũng vô dụng thôi." "Tống Tùy, đừng có quá kiêu ngạo." Tống Tùy dừng bước, quay đầu nhìn họ: "Người kiêu ngạo không phải tôi, mà là các người." Nói xong liền bỏ đi.

Những ngày sau đó, Tống Tùy chuẩn bị xong đồ đạc rồi cùng nhau rời đi.

Đi được không bao lâu, con trai Tống Tùy phát hiện có người đi theo sau. "Cha, họ đi theo chúng ta." "Theo thì cứ theo, không sao cả." Tống Tùy sớm đã biết họ sẽ không từ bỏ như vậy.

Lúc họ nói đã chuẩn bị xong đồ đạc, Tống Tùy đã biết mục đích của họ.

Ông không dẫn đi, vậy thì họ tự mình lén lút đi.

Nhưng họ đã nghĩ Vong Ưu thành quá đơn giản rồi.

Đến Vong Ưu thành, Minh Phương nhìn thấy những người đi cùng Tống Tùy, nhíu mày: "Sao họ lại đến đây?" "Tự sống tự chết đòi theo, lúc tôi trở về còn đến mỉa mai tôi, nói gì mà muốn cùng nhau đối phó nhà họ Minh." Minh Phương nghe vậy liếc nhìn họ một cái, khẽ nhíu mày.

Thấy Tống Tùy nói xấu mình, Chu Thành Tân vội vàng bước tới nói: "Tống Tùy, cho dù ông không muốn chúng tôi hợp tác với Minh Phương, ông cũng không thể vu khống chúng tôi như vậy chứ?

Ông làm vậy có quá đáng không?" Tống Tùy nghe Chu Thành Tân nói vậy liền tức đến bật cười, tài năng đổi trắng thay đen của họ đúng là lợi hại.

Chu Thành Tân nói xong lại nhìn Minh Phương nói: "Minh Phương, ông đừng tin ông ta, trước đây ông ta còn nói với chúng tôi rằng ông ta rất ghen tị với ông, thậm chí là hận ông." Minh Phương nhìn Chu Thành Tân đầy ẩn ý: "Ồ?

Ông ta hận tôi cái gì?" "Hận ông nhìn con gái ông ta gả cho một người của gia tộc sa sút." Trần Tấn đứng bên cạnh, vẻ mặt có chút kỳ quái, ánh mắt nhìn Chu Thành Tân như đang nhìn một tên ngốc.

Hắn có biết mình đang nói gì không vậy?

Anh có chút cạn lời nhìn Chu Thành Tân, Tống Tùy vẻ mặt quái dị nói: "Anh có biết lúc đầu tôi tìm hiểu về nhà Trần Tấn là ai giúp tôi không?" Vẻ mặt Chu Thành Tân cứng đờ, nhìn Minh Phương bên cạnh.

Không lẽ là ông ta?

Chương 1764

Nhìn bộ dạng của Chu Thành Tân như vậy, ông bật cười trầm thấp: "Anh nghĩ không sai đâu, ban đầu người giúp tôi tìm hiểu về nhà Trần Tấn chính là Minh Phương." "Cũng là Minh Phương giúp tôi cùng bồi dưỡng con rể tôi đấy." “Không chỉ vậy, ông ấy còn dạy con rể tôi làm ăn.” Bất kể là ông hay Trần Tấn đều rất biết ơn Minh Phương.

Mối quan hệ giữa ông và Minh Phương thực ra là tốt nhất.

Bọn họ đến để chia rẽ quan hệ hai người, đúng là nực cười.

“Ngươi…” “Cuối cùng nói cho ngươi biết một chuyện, thật ra trong số chúng ta hồi đó, quan hệ của ta và Minh Phương mới là tốt nhất.” Dường như kích thích vẫn chưa đủ, Tống Tùy cười như không cười nói.

Một câu nói khiến Chu Thành Tân tức điên lên.

“Ngươi…” “Chu Thành Tân, ngươi ỷ vào việc Minh Phương không biết chuyện xảy ra ở kinh thành mà muốn đổi trắng thay đen, chia rẽ ly gián, ngươi quá ngu ngốc rồi.” Tống Tùy mỉa mai cười nói.

Ông và Minh Phương xưa nay có chuyện gì đều nói thẳng.

Bây giờ Chu Thành Tân lại định dùng chuyện như vậy để chia rẽ, thật sự quá ngu xuẩn.

Tô Ngọc nghe một lúc là hiểu ra vấn đề: “Những người này có quan hệ không tốt với các ông à?” “Trước kia là bạn bè, vốn định cùng nhau qua đây, nhưng họ không muốn đến thành Vong Ưu, lại thấy Minh gia chúng tôi bây giờ phát triển tốt, nên nhờ chúng tôi giới thiệu người cho con gái nhà họ.

Người chúng tôi giới thiệu thì họ chê, cứ đòi loại vương tôn quý tộc.

Chúng tôi không đồng ý, vì thế mà họ đâm ra thù ghét Minh gia.” Tống Tùy khẽ thở dài nói: “Lão Phương đối xử với bạn bè chúng tôi rất tốt, chỉ là lòng dạ họ hẹp hòi, cho rằng lão Phương xem thường họ, lo con cái họ gả tốt rồi sẽ thay thế vị trí của Minh gia.

Trong số đó có một người còn muốn cho con gái mình làm thiếp của Tô Cửu nữa.” Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh nghe thấy vậy cũng ngây người, không dám tin nhìn Tô Ngọc, kinh ngạc nói: “Không thể nào?” Nếu Minh Phương mà đồng ý, cô sẽ nghi ngờ đầu óc ông ấy có vấn đề rồi.

Đây chẳng phải là tự tìm phiền phức cho con gái mình sao?

Cô nhìn đám người với vẻ mặt kỳ quái, ánh mắt cổ quái nói: “Anh, em chưa từng thấy ai mặt dày như vậy.” Minh Phương cũng biết chuyện này, Chu Thành Tân chính là người muốn cho con gái làm thiếp của Tô Cửu.

Tô Ngọc sắc mặt khó coi nhìn Chu Thành Tân: “Ngay cả đại ca của bản vương mà các ngươi cũng dám toan tính, lá gan các ngươi lớn thật.” Chu Thành Tân hung hăng trừng mắt nhìn Tống Tùy, giận dữ nói: “Tống Tùy, ngươi nói bậy gì đó?” “Ta nói bậy?

Chẳng lẽ không phải ngươi mấy lần nói với lão Phương muốn gả con gái cho Tô Cửu sao?

Ông ấy đã giả vờ không nghe thấy mà ngươi vẫn tiếp tục nói.” Tống Tùy cười lạnh nói.

Có những kẻ dám làm không dám nhận.

Chu Thành Tân thấy sắc mặt khó coi của Tô Ngọc, vội vàng nói: “Vương gia, thật sự không có chuyện đó.” Một khi Tô Ngọc nhận định họ toan tính Tô Cửu, vậy thì hoàn toàn xong đời.

“Các người cứ nói tiếp đi.” Tô Ngọc không để ý đến Chu Thành Tân.

Qua những gì đã biết, anh biết Tống Tùy và những người kia sẽ không vu khống người khác như vậy.

Nhưng cái gã Chu Thành Tân này thì anh không tin chút nào.

Nhìn là biết kẻ này tâm tư không đơn thuần.

Tống Tùy kể lại đơn giản chuyện giữa họ và Chu Thành Tân.

Nghe xong, Tô Ngọc cau mày, đám người này thuộc loại sẽ đâm sau lưng người khác.

Giữ những người như vậy bên cạnh ngược lại sẽ mang đến phiền phức cho họ.

“Vương gia, những chuyện này chúng tôi đều không làm, ngài đừng tin lời họ.” Tô Ngọc lạnh lùng liếc họ một cái, cau mày nói: “Theo bản vương thấy, họ đáng tin hơn các ngươi.” Chu Thành Tân ánh mắt hơi lóe lên, sau đó lên tiếng: “Vương gia, lần này chúng tôi đến là để làm ăn.” Việc chuyển chủ đề quá rõ ràng này, tất cả mọi người có mặt đều nghe ra.

Chính vì nghe ra nên ánh mắt mọi người nhìn Chu Thành Tân mới mang theo vẻ khinh thường.

Hắn ta cũng giỏi thật.

“Vương gia, những chuyện này không có quan hệ lớn lắm với việc hợp tác.” Chu Thành Tân nhìn Tô Ngọc cười nói.

Câu nói này khiến Tô Ngọc ngước mắt nhìn hắn: “Ngươi đang dạy bản vương cách làm ăn sao?” Chu Thành Tân vội vàng lắc đầu: “Không dám.” Sao hắn có thể dạy Tô Ngọc làm ăn được chứ?

Ai mà không biết Tô Ngọc là người kinh doanh giỏi nhất?

Người như bọn họ ở trước mặt Tô Ngọc chẳng khác nào múa rìu qua mắt thợ, tự rước lấy nhục mà thôi.

“Cho dù chúng ta muốn tìm người hợp tác cũng không phải ai cũng có thể hợp tác.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Thành Vong Ưu hiện tại đúng là cần một nhóm thương nhân để thay đổi cái nhìn của thế giới bên ngoài về nơi này.

Nhưng những người như Chu Thành Tân hoàn toàn không xứng.

Ngay cả bạn bè mình cũng toan tính, hạng người như vậy khó đảm bảo sau này không gây ra chuyện gì.

“Chuyện này… Vương gia, chúng tôi cũng có làm gì đâu.” Chu Thành Tân có chút không cam lòng, bọn họ đã đến tận đây rồi, lẽ nào lại phải thất vọng ra về?

Bọn họ tuyệt đối không để chuyện như vậy xảy ra.

“Minh gia đối xử với các ngươi thế nào?” Tô Ngọc hỏi một đằng trả lời một nẻo.

Câu hỏi này khiến Chu Thành Tân và đồng bọn im lặng.

Bọn họ muốn nói là không tốt, nhưng Minh Phương đối xử với họ ra sao, chỉ cần hỏi thăm điều tra là biết.

Với mạng lưới tình báo trong tay Ngọc Vương, bọn họ không thể lừa được Tô Ngọc.

“Vương gia, chúng tôi…” “Xem ra trong lòng các ngươi đã có đáp án, đều biết người của Minh gia đối xử với các ngươi thế nào.” Đã như vậy mà những người này vẫn còn có ý kiến với Minh gia.

“Vừa hưởng lợi ích do Minh gia mang lại, vừa mưu tính làm sao đoạt lấy đồ của Minh gia, thậm chí còn nhòm ngó cả con rể người ta, các ngươi không nghĩ rằng hắn mở lời là đại ca của bản vương sẽ đồng ý đấy chứ?” Đám người này phải ngu ngốc đến mức nào mới có suy nghĩ như vậy.

Sắc mặt Chu Thành Tân tái mét, trong lòng có chút khó chịu.

Dựa vào cái gì mà nhà Minh Phương lại có được lợi ích như vậy?

Đều là con người, nhà Minh Phương có gì hơn bọn họ chứ?

Hắn tự nhận con cái mình cũng không tệ, sao lại không được Ngọc Vương và mọi người yêu thích?

Nếu con gái có thể gả cho Tô Cửu, hắn tự tin có thể thay thế Minh gia, đoạt lấy tất cả những gì họ có.

Nhưng Minh Phương, tên khốn này, lại giả vờ không hiểu.

Còn có Tống Tùy nữa, lại dám nói xấu bọn họ trước mặt Vương gia.

“Tống Tùy, rốt cuộc chúng ta đã đắc tội gì với ngươi?

Chẳng phải chỉ nói con rể ngươi là kẻ sa sút thôi sao?

Ngươi có cần phải gây khó dễ cho chúng ta như vậy không?” Chu Thành Tân đổ mọi chuyện lên đầu Tống Tùy, cho rằng Tống Tùy đang trả thù bọn họ.

Tống Tùy liếc Chu Thành Tân một cái, có chút mỉa mai nói: “Ta còn chưa đến mức vì chút chuyện đó mà gây sự với ngươi.” “Nếu không phải, tại sao ngươi lại đối xử với chúng ta như vậy?” Hắn đã chọn rất nhiều hàng hóa mang đến đây, nếu không bán được thì số tiền này sẽ bị kẹt lại trong tay.

Chương 1765

“Chu Thành Tân, ta chỉ nói thật mà thôi, đừng nói như thể ta làm gì có lỗi với các ngươi vậy.” Tống Tùy lạnh lùng nói.

“Các ngươi tự mình có ý đồ xấu, lại còn trách người khác nói nhiều.” Tống Tùy lạnh giọng nói, tỏ ra vô cùng bất mãn với họ.

Chu Thành Tân tức điên lên: “Ngươi…” Những điều này đúng là hắn nghĩ.

Hắn cũng thật sự muốn cho con gái mình đi làm thiếp của Tô Cửu.

“Ta không tin ngươi không ghen tị.” Ở đây Tống Tùy còn đóng vai người tốt làm gì?

“Chẳng lẽ ngươi không muốn con gái mình gả vào nhà tốt sao?” Tống Tùy mỉa mai nói: “Nhà con rể tôi chính là nhà tốt.” Chu Thành Tân căn bản không tin lời Tống Tùy nói, nhìn bộ dạng ra vẻ đạo mạo của ông ta, cảm thấy có chút nực cười.

“Loại lời này nói cho chính mình nghe là được rồi.

Con rể của Minh Phương một người là quan nhất phẩm trong triều, một người là tiểu vương gia ở Nam Cương, ngay cả các cháu gái của ông ta cũng gả cho công tử thế gia hoặc gia chủ, thiếu chủ, ta không tin ngươi không ghen tị.” Chu Thành Tân nhìn Tống Tùy nói.

Con gái của Minh Phương có thể gả cho những người như vậy, sao con gái của họ lại không thể?

Hắn thật không tin ông ta lại rộng lượng đến thế.

Tống Tùy bị nói đến có chút khó hiểu: “Gả được vào những gia đình như vậy là vì con gái nhà người ta tốt, được các công tử thế gia như vậy yêu thích.” “Hơn nữa, tại sao ta phải ghen tị?

Nhà con rể ta hiện tại đúng là không bằng nhà ta, nhưng cha mẹ cậu ấy hiền từ, dễ sống chung, anh em trong nhà cũng rất hòa thuận, con rể nỗ lực cầu tiến, đối xử tốt với Lan Lan của ta.

Đã như vậy, tại sao ta phải ghen tị với người khác?

Trong lòng ta, con rể ta là tốt nhất.” Gia thế tốt hơn thì có ích gì?

Có gia thế mà không có năng lực, hạng người như vậy ông không ưa.

Ông thà chọn người như Trần Tấn.

Những thanh niên như vậy chỉ cần cho cơ hội, chẳng bao lâu nhất định sẽ làm nên thành tích.

“Chu Thành Tân, gia thế không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất là gia đình của đối phương, và nhân phẩm thế nào.

Về mặt này, con rể ta và gia đình cậu ấy là số một.” Nhiều người đều cho rằng ông tìm một người con rể như vậy là điên rồi.

Với điều kiện nhà ông, cho con gái gả vào nhà quan cũng được.

Nhưng đối với Tống Tùy, đó không phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất vẫn là suy nghĩ trong lòng con gái, con bé có thích người này không.

Mà con gái ông thích Trần Tấn, như vậy là đủ rồi.

Vương Cẩn Hòa rất đồng tình với lời của Tống Tùy.

Trần Tấn này lúc nãy cô cũng quan sát, nghe người khác nói xấu cậu ta, cậu ta một lời cũng không nói, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên định.

Người như vậy, sau này nhất định sẽ có thành tựu không tồi.

Cũng chỉ có loại người như Chu Thành Tân mới nghĩ đến việc để phụ nữ bám vào quan lớn, từ đó đạt được thứ mình muốn.

Tuy nhiên, dường như hắn đã nhầm.

Trên đời không có chuyện tốt như vậy.

“Nói không sai, một gia đình có nhân phẩm tốt, hoàn cảnh gia đình cũng tốt, hơn xa những kẻ chỉ có gia thế.” Vương Cẩn Hòa tán thành.

Tống Tùy mặt mày tươi cười, rất hài lòng với sự công nhận của Vương Cẩn Hòa.

Xem đi, ngay cả Vương phi cũng nói như vậy.

Đã thế, ông còn có gì phải bận tâm?

“Chỉ có người thật lòng tốt cho con cái mới quan tâm đến điều này.

Để con gái mình phải vội vàng đi làm thiếp cho người ta, lại còn làm thiếp cho con rể của bạn, chuyện như vậy cũng chỉ có loại người như các ngươi mới làm ra được.” Vương Cẩn Hòa chán ghét đảo mắt, bực bội nói.

Chu Thành Tân trong lòng bất mãn, nhưng đối phương là Ngọc Vương phi, hắn căn bản không dám hỗn xược.

“Vương phi nói vậy không đúng.” “Ồ?” “Nếu Minh Phương xem chúng ta là bạn bè thì nên giúp đỡ chúng ta, chứ không phải để một mình nhà ông ta lớn mạnh.” Chu Thành Tân nói lời này nghe thật đường hoàng.

Vương Cẩn Hòa bị chọc tức đến bật cười, loại người này cô thật sự chưa từng thấy.

Quá không biết xấu hổ.

Cô quay đầu nhìn người bên cạnh: “Chàng, người như vậy không thể hợp tác.” “Ta biết.” Chu Thành Tân cau mày, sắc mặt không tốt lắm.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng không vui của hắn, khẽ nhướng mày, còn muốn nói gì nữa sao?

Chu Thành Tân bị Vương Cẩn Hòa nhìn đến mức phải quay đầu đi, không dám nhìn vào mắt cô.

“Các ngươi có thể rời khỏi đây rồi.” Những người đi cùng Chu Thành Tân trong lòng có chút hối hận, những chuyện này bọn họ hoàn toàn không biết.

Chu Thành Tân chưa từng nói với họ là muốn cho con gái mình đi làm thiếp của Tô Cửu.

Bọn họ còn tưởng Chu Thành Tân đối xử tốt với họ lắm, bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Bọn họ có chuyện gì cũng nói với Chu Thành Tân, nhưng Chu Thành Tân lại giấu mọi thứ trong lòng, chưa từng nghĩ sẽ nói cho họ biết.

Đây là cái gì?

Họ nghiến răng nhìn Chu Thành Tân, một người trong số đó lên tiếng: “Chu Thành Tân, những chuyện này ngươi chưa từng nói với chúng ta.” “Đúng vậy.” “Thảo nào lúc chúng ta hài lòng với chàng trai trẻ mà Minh Phương giới thiệu, ngươi lại luôn nói ông ấy xem thường chúng ta, bây giờ chúng ta đã hiểu rồi.” Chu Thành Tân này làm vậy là để họ nghi ngờ Minh Phương, cuối cùng cắt đứt quan hệ hợp tác với Minh Phương, rồi cùng hắn đối phó Minh Phương.

Sao bọn họ lại ngu ngốc như vậy, đến bây giờ mới phát hiện ra vấn đề này.

“Chúng ta thật quá ngu ngốc, lại không phát hiện ra mục đích của ngươi.” Chu Thành Tân trong lòng có chút bất mãn, nhưng vẫn nở một nụ cười, nhìn họ nói: “Ta không biết các ngươi đang nói gì.” “Không biết chúng ta đang nói gì?

Bộ dạng giả vờ của ngươi thật khó coi.” Sao có thể không biết họ đang nói gì chứ?

“Các ngươi làm gì vậy?

Chẳng lẽ đã quên mục đích chúng ta đến đây sao?” “Chúng ta không quên, nhưng chúng ta cũng sẽ không hợp tác với ngươi nữa.

Ta thấy ngươi không hài lòng với Minh Phương, chính là vì người ta không đồng ý cho con gái ngươi làm thiếp của con rể ông ấy.” Chuyện như vậy ai mà đồng ý được?

Con gái và con rể đang sống tốt đẹp, người khác còn chưa gây phiền phức cho họ, đằng này làm cha lại đi gây thêm phiền phức cho con gái con rể, chẳng phải là tự tìm rắc rối sao?

“Các ngươi nói bậy bạ gì đó?” Chu Thành Tân có cảm giác bị vạch trần nên thẹn quá hóa giận.

Hắn nhìn chằm chằm bọn họ.

Chương 1766

"Chúng ta nói bậy?

Ngươi dám nói ngươi không căm hận Minh Phương trong lòng sao?" Chu Thành Tân không nói gì, hắn chính là không ưa bộ dạng đắc ý của Minh Phương.

Lúc Minh Phương giả vờ không nghe thấy, hắn còn dẫn con gái đến tìm Tô Cửu, kết quả Tô Cửu không những không để mắt tới, mà còn khiến hắn một phen mất mặt.

Lúc đó hắn đã nghĩ chắc chắn là Minh Phương đã nói gì đó với Tô Cửu, nếu không sao Tô Cửu lại không để ý đến con gái mình?

Từ lúc đó, hắn đã hoàn toàn hận Minh Phương.

Lúc này Tô Ngọc lên tiếng: "Còn có người không biết đích hệ Tô gia không được nạp thiếp sao?" Những người đi cùng Chu Thành Tân đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại.

Đúng vậy, Tô gia có tổ huấn, con cháu dòng chính không được nạp thiếp, sau ba mươi tuổi không có con mới được nạp thiếp.

Nhưng Tô Cửu đã có một người con trai, tuy vẫn luôn được Vương gia mang theo bên mình, nhưng việc anh ta có con là sự thật.

Hơn nữa, tình cảm vợ chồng Tô Cửu rất tốt.

Điều này bọn họ đều biết.

Mỗi dịp lễ tết, Tô Cửu dù bận đến đâu cũng sẽ cùng Minh Uyển Ninh về nhà.

Những điều này họ cũng rõ, còn gặp mấy lần.

Tình cảm như vậy, cộng thêm tổ huấn của gia tộc, sao Tô Cửu có thể chọn nạp thiếp được?

Đây là chê mình sống quá tốt, muốn tìm chút kích thích cho cuộc sống sao?

"Tổ huấn của Tô gia, người ở kinh thành hẳn đều biết, tại sao ngươi lại cứ muốn gả con gái làm thiếp cho đại ca ta?" Tô Ngọc ánh mắt sâu thẳm nhìn Chu Thành Tân, lạnh lùng hỏi.

Tổ huấn này đối với các gia tộc lớn ở kinh thành đúng là một điều kỳ quặc.

Nhưng họ lại muốn gả con gái vào Tô gia.

Tổ huấn như vậy đối với các cô nương là có lợi.

"Chuyện này ta không biết." Chu Thành Tân sống chết không thừa nhận.

Nhưng những người đi cùng Chu Thành Tân căn bản không tin hắn không biết chuyện này: "Ngươi nói ngươi không biết?

Sao có thể?" "Đúng, ngươi biết mà." "Các ngươi nói bậy gì đó?

Ta nói không biết là không biết." Chu Thành Tân hung hăng trừng mắt nhìn họ một cái, ánh mắt hung ác đó khiến những người bên cạnh giật mình.

Chu Thành Tân bình thường ra vẻ người tốt, lại có lúc hung ác như vậy.

"Chúng ta nói bậy lúc nào?

Mấy năm trước lúc chúng ta cùng nhau nói chuyện, ngươi còn nói về tổ huấn này của Tô gia, còn nói đàn ông nhà họ Tô đầu óc không tốt, có thể cưới nhiều người mà lại phải tuân theo tổ huấn." Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, nhìn một người đàn ông họ Tô nào đó bên cạnh: "Chàng, người ta nói chàng đầu óc không tốt, chàng có suy nghĩ gì không?” Người vừa nói lập tức phản ứng lại, Vương gia cũng là người của Tô gia.

Anh ta nói như vậy chẳng phải là đang tát vào mặt Vương gia sao?

Anh ta lúng túng nhìn Tô Ngọc, đang nghĩ có nên xin lỗi không thì thấy Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, bất mãn nói: “Phu nhân, anh bị tổn thương rồi.” Cô lườm Tô Ngọc một cái, đưa tay đẩy anh ra, cô nghe Tô Ngọc nói bậy.

Chu Thành Tân không ngờ bọn họ lại lôi chuyện mấy năm trước ra nói.

Điều này khiến hắn phải làm sao?

“Vương gia, tôi…” Chu Thành Tân hoảng hốt chuẩn bị xin lỗi, nhưng Tô Ngọc dường như không cần lời xin lỗi của hắn.

“Các ngươi có thể đi rồi.” Tô Ngọc ngắt lời Chu Thành Tân, lạnh nhạt nói.

Chu Thành Tân nhìn biểu cảm của Tô Ngọc, muốn nhìn ra điều gì đó trên mặt anh, nhưng hắn chẳng nhìn ra được gì cả.

Kết quả này khiến Chu Thành Tân có chút hoảng sợ, rốt cuộc Vương gia có ý gì?

Là tức giận hay không tức giận?

Cuối cùng Chu Thành Tân quay người rời đi.

Những người đi cùng Chu Thành Tân cũng đi, chỉ là không đi cùng hắn.

Vương Cẩn Hòa nhìn khóe miệng hơi cong lên của Tô Ngọc, ghé sát vào hỏi: “Chàng, có phải anh lại đang tính kế gì không?” Tô Ngọc cúi đầu nhìn vợ mình, nhướng mày nói: “Cái này thì thật sự không có.” Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng: “Anh xem em có tin không?” “Chu Thành Tân này có chút kỳ lạ.” Tô Ngọc vừa định mở miệng thì nghe Minh Phương nói.

“Ba, tại sao ba lại nói vậy?” Nam Kiều vội hỏi.

Chu Thành Tân này đúng là tự tìm chết, lại muốn làm cha vợ của đại ca?

Mặt hắn sao to vậy?

“Cảm giác thôi.

Mục đích Chu Thành Tân muốn đối phó Minh gia là gì?

Theo tình hình hiện tại của Minh gia và Chu gia, hắn đối phó Minh gia không khác gì lấy trứng chọi đá.” Làm như vậy không có bất kỳ lợi ích nào cho Chu gia cả.

Trần Tấn gật đầu đồng tình: “Minh thúc nói đúng, vậy hắn làm vậy rốt cuộc là muốn gì?

Rõ ràng biết Tô gia không cho phép nạp thiếp mà vẫn muốn đưa con gái mình làm thiếp cho Tô đại nhân.” Mục đích của hắn thật sự quá rõ ràng.

Làm như vậy đối với Chu gia mà nói thật sự không có lợi ích gì.

Nếu chọc giận Minh gia và Tô gia, đến lúc đó sẽ là hai nhà cùng nhau đối phó Chu gia.

Như vậy hắn không phải càng xui xẻo hơn sao?

Trần Tấn khẽ cau mày, nhất thời không nghĩ ra hắn làm chuyện tự hủy hoại này, rốt cuộc là vì cái gì?

Con trai của Tống Tùy đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: “Đúng rồi ba, con nhớ ra một chuyện.” Ánh mắt của Minh Phương và mọi người đều đổ dồn vào con trai Tống Tùy: “Chuyện gì?” “Khoảng hơn một năm trước, nhà lớn của Chu Thành Tân có một nhóm người đến.”

Tống Tùy nhìn Minh Phương: “Chu Thành Tân muốn cho con gái làm thiếp của con rể ông là bắt đầu từ khi nào?” “Hơn một năm trước.” Minh Phương suy nghĩ kỹ lại, thời gian lại vô cùng trùng khớp.

Nghĩ về những chuyện trong hơn một năm qua, Tống Tùy cau mày: “Nói như vậy, Chu Thành Tân gây sự hình như cũng bắt đầu từ hơn một năm trước.” “Nói không sai.” Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, cau mày nói: “Nói như vậy, Chu Thành Tân này bắt đầu có vấn đề từ hơn một năm trước, mấu chốt của vấn đề nằm ở nhóm người đã đến Chu gia hơn một năm trước, em nói có đúng không?” “Phu nhân của ta thật thông minh.” Vương Cẩn Hòa đột ngột quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Anh biết từ sớm rồi?” “Chỉ sớm hơn mọi người vài ngày thôi.” Đáy mắt Tô Ngọc mang theo ý cười.

Vương Cẩn Hòa không nói nên lời nhìn Tô Ngọc, hóa ra anh đã biết từ lâu rồi.

Vậy việc tha cho Chu Thành Tân dường như cũng đã hiểu là vì sao.

Người này chính là muốn thả dây dài câu cá lớn.

Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: “Anh cố ý.” Tô Ngọc cười ha hả: “Chu Thành Tân này có vấn đề, vấn đề còn không nhỏ.

Còn về tại sao lại đối phó Minh gia, tự nhiên là vì đối phó Minh gia là có thể liên lụy đến Tô gia, thậm chí là ta.” Vương Cẩn Hòa cau mày, có chút lo lắng nói: “Ý của anh là mục tiêu cuối cùng của bọn họ là đối phó chúng ta?” “Đúng.” Minh Phương và Tống Tùy nhìn nhau, xem ra bọn họ vẫn chưa hiểu rõ về Ngọc Vương.

Chương 1767

Ngọc Vương thật sự là một người rất đáng sợ.

Dường như không có chuyện gì có thể thoát khỏi mắt anh.

Đối đầu với người như vậy, thật sự là tự tìm phiền phức.

“Nếu là như vậy, vậy anh phải cẩn thận một chút.” Vương Cẩn Hòa không yên tâm nói.

Kẻ đứng sau rốt cuộc là ai, bọn họ vẫn chưa rõ.

“Vương gia cảm thấy người đứng sau có phải là của Huyền quốc không?” “Huyền quốc không ai dám động đến ta.” Tô Ngọc tự tin nói.

Đây không phải là Tô Ngọc quá kiêu ngạo, đây là sự thật, làm sao có người dám động đến anh?

Minh Phương gật đầu đồng tình, địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc cao như vậy, gần như biết hết mọi chuyện ở khắp nơi trong nước, muốn đối phó Ngọc Vương tuyệt đối sẽ bị Vương gia phát hiện, chuyện như vậy cũng không phải xảy ra một hai lần.

“Vương gia nghĩ là ai làm?” “Ai làm không quan trọng, quan trọng là, bọn họ muốn làm gì.” “Anh lại biết rồi?” Vừa nhìn thấy bộ dạng này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đã đoán được trong lòng anh chắc chắn đã có đáp án.

“Đoán được một ít rồi.” Mục đích làm như vậy chẳng qua là muốn làm suy yếu thế lực của anh mà thôi.

Nhưng e rằng đám người này phải thất vọng rồi.

Thế lực của anh không ai có thể làm suy yếu, trừ phi là chính anh đồng ý.

Dù sao hoàng huynh cũng sẽ không làm chuyện này.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa thái dương: “Anh không lo lắng?” “Không lo, dạo này đang không có chuyện gì lớn, thích hợp để ta giãn gân cốt.” “…” Tất cả mọi người có mặt đều nhìn Tô Ngọc, đây là xem người ta như đồ chơi để giết thời gian sao?

“Không được à?” “Được.” Tô Ngọc dạo này quả thật rất rảnh rỗi, rảnh đến mức mỗi tối đều tìm chuyện với cô.

Bây giờ có người đến gây phiền phức cho Tô Ngọc, dường như cũng khá tốt.

Như vậy sự chú ý của Tô Ngọc có thể chuyển sang người khác, không cần lúc nào cũng nhìn chằm chằm vào cô nữa.

Rất tốt.

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc vỗ vai Tô Ngọc, nói một cách chân thành: “Vậy anh cứ chơi với bọn họ cho tốt nhé.” “Chơi vui vẻ nhé.” Cuối cùng cô còn bồi thêm một câu.

Chơi vui vẻ rồi thì sẽ không đến hành hạ cô nữa.

Cô dạo này còn rất nhiều việc, không muốn chơi với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe ra ý của Vương Cẩn Hòa, không nhịn được cười phá lên.

Nụ cười đó ngông cuồng phóng khoáng, khiến những người bên cạnh có chút ngẩn ngơ.

Ngọc Vương như vậy thật sự rất giống một đứa trẻ, rõ ràng anh đã gần ba mươi tuổi rồi.

Vương Cẩn Hòa bực bội liếc Tô Ngọc một cái: “Anh cười cái gì chứ?” Tô Ngọc cười lắc đầu: “Yên tâm, anh nhất định sẽ chơi với họ thật vui.” Dám toan tính anh và gia đình anh, thì phải trả cái giá tương xứng.

Vương Cẩn Hòa luôn cảm thấy gã này sau này chắc chắn cũng sẽ gây phiền phức cho mình.

Vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Minh Phương khẽ thở dài, không ngờ cuối cùng mình lại mang đến phiền phức không cần thiết cho Tô Ngọc.

“Vương gia, xin lỗi, chuyện này trước đây chúng tôi thật sự không rõ lắm.” Minh Phương bất đắc dĩ nói.

“Không sao, chuyện này không liên quan đến các ông, sau này giữ khoảng cách với đám người đó là được.” Lần này là do đám người đó tâm tư quá lớn nên mới không bị tính kế, lần này chẳng qua chỉ là cho họ một bài học.

“Vương gia yên tâm, chuyện này chúng tôi sẽ ghi nhớ trong lòng.” “Vào đi, sau này còn rất nhiều việc phải làm.” “Được.” Sau khi cả nhóm đi vào, Tống Tùy bàn giao một số việc liên quan đến hàng hóa với người của Thẩm Quyết.

Đó đều là những thứ Thẩm Quyết và mọi người hy vọng ông mang đến khi ông rời đi.

Người của Thẩm Quyết thấy Tống Tùy mang đến tất cả những thứ họ muốn, có chút kinh ngạc vui mừng.

“Đây chính là thứ chúng tôi muốn, lần trước A Ngọc mang đến cho chúng tôi.” Một người trong số đó vui vẻ nói.

“Là thứ các anh cần là tốt rồi.” Sau khi giao hết hàng hóa, ông mới quay lại tìm Minh Phương.

“Lần này vất vả cho ông rồi.” “Không đến mức đó, chỉ là tôi không ngờ mọi chuyện ở chỗ Chu Thành Tân lại là để toan tính chúng ta.” Trong lòng Tống Tùy ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

Dù sao ông và Chu Thành Tân cũng là bạn bè nhiều năm.

“Sớm nhận ra con người thật của hắn đối với chúng ta cũng là chuyện tốt.” Minh Phương biết Tống Tùy không thoải mái, liền an ủi.

Bây giờ ý định ra tay của Ngọc Vương đối với bọn họ đã rất rõ ràng, nếu họ còn qua lại với Chu Thành Tân, sau này sẽ ra sao cũng không biết.

Nói không chừng còn bị liên lụy.

Mặc dù Ngọc Vương sẽ không liên lụy người vô tội, nhưng chuyện này thật sự xảy ra cũng khiến mọi người trong lòng không thoải mái.

May mà trước khi họ đến thành Vong Ưu, mọi chuyện đã được giải quyết.

Cũng hoàn toàn không còn quan hệ gì với người này nữa.

“Ông nói đúng.” Tống Tùy nghe vậy, tâm trạng tốt hơn một chút.

Chu Thành Tân sau khi rời khỏi thành Vong Ưu, trong lòng đều là oán hận đối với Tô Ngọc và mọi người.

Cả mấy người đi cùng hắn nữa.

Nghĩ đến mấy kẻ đó vào thời điểm quan trọng lại bỏ đá xuống giếng, Chu Thành Tân cười lạnh một tiếng.

Tưởng rằng đi riêng với hắn là không sao à?

Hắn sẽ khiến mấy tên khốn đó phải trả giá.

Chu Thành Tân viết một lá thư gửi đi.

Hắn khẽ cau mày, đối với chuyện của thành Vong Ưu hắn ít nhiều cũng đã hiểu một chút.

Tô Ngọc lại có thể quyết định việc kinh doanh ở thành Vong Ưu, điều này hắn không ngờ tới.

Nói không cho hắn đến thành Vong Ưu là không cho đến.

Còn có mối quan hệ giữa Tống Tùy và Minh Phương lại tốt đến vậy, hơn nữa Minh Phương cũng rất tin tưởng Tống Tùy.

Hắn đã chia rẽ như vậy mà Minh Phương lại không có chút biểu cảm nào.

Dường như những chuyện đó đều là chuyện bình thường, hoàn toàn không đáng để ông ta để tâm.

Chương 1768

Đối mặt với tình huống này, sự ghen tị trong lòng Chu Thành Tân càng thêm rõ ràng.

Rõ ràng đều là bạn bè, Minh Phương lại đối xử tốt với Tống Tùy như vậy.

Thậm chí còn giúp Tống Tùy trông chừng người con rể kia.

Nghĩ lại chuyện trước đây, Minh Phương có bao giờ để tâm đến Chu gia bọn họ như vậy không?

Còn chỉ điểm cho con rể Tống Tùy làm ăn.

Xem ra mình đồng ý điều kiện của bọn họ là đúng đắn.

Minh Phương chưa bao giờ xem hắn là người một nhà, nếu đã vậy thì đừng trách hắn độc ác.

Tất cả những điều này là do bên kia tự tìm lấy.

Sau khi gửi thư đi, Chu Thành Tân tìm cách bán hết số hàng hóa mình mang theo, rồi ở lại thành trì gần thành Vong Ưu nhất để chờ tin tức.

Mà hắn không biết rằng, lá thư của hắn vừa gửi đi đã bị người ta lấy mất, và xuất hiện trong tay Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn nội dung trên đó.

Quả nhiên là nhắm vào Tô gia và anh.

“Tin gì vậy?” Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc ngồi xuống.

Tô Ngọc đưa lá thư cho Vương Cẩn Hòa, người sau xem xong thì khẽ cau mày, trong lòng không biết đang nghĩ gì.

“Sao vậy?” Thấy Vương Cẩn Hòa nửa ngày không nói, Tô Ngọc hỏi.

Không lẽ bị chút chuyện nhỏ này dọa sợ rồi chứ?

Phu nhân của anh khi nào lại trở nên nhát gan như vậy?

“Không có gì, em chỉ đang nghĩ, Chu Thành Tân sống không tốt sao?” Từ cách xưng hô trên thư, đây là một lá thư gửi đến quốc gia khác.

Giúp người của quốc gia khác đối phó với vương gia của nước mình, đây là tội chém đầu.

Thật không biết Chu Thành Tân này rốt cuộc nghĩ gì.

Tô Ngọc còn tưởng Vương Cẩn Hòa sẽ nói gì, kết quả lại nói cái này?

Anh dở khóc dở cười nhìn Vương Cẩn Hòa: “Anh còn tưởng em sẽ nói gì, kết quả em lại nói với anh cái này?” Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, bất mãn nói: “Sao?

Em nói vậy không được à?” “Được, hắn ghen tị với Minh gia.” Nhưng nghĩ lại cũng phải, Minh gia hiện tại thật sự được coi là một gia tộc rất lợi hại.

Nếu là những gia tộc khác, có lẽ bây giờ đã không thể kiềm chế được bản thân, nhưng Minh gia thì khác, sau khi có được địa vị hiện tại ngược lại trở nên rất kín đáo.

Gia tộc nào cần giúp đỡ đều sẽ giúp.

Hoàn toàn không giống bọn họ.

“Hiểu được, dù sao những năm nay Minh gia phát triển thật sự nhanh, đặc biệt là về mặt quan hệ.” Vương Cẩn Hòa gật đầu tán thành.

Về mặt quan hệ thì đúng là không có gì để nói.

Nhưng người của Minh gia chưa bao giờ vì thế mà cảm thấy đắc ý, không những không đắc ý mà ngược lại còn trở nên cẩn thận, không để người khác bắt được thóp.

Dù sao hai năm nay người để mắt đến Minh gia cũng rất nhiều, chỉ chờ Minh gia xảy ra chuyện rồi bị bắt thóp.

Chính vì sự cẩn thận của Minh Phương và mọi người nên mới không xảy ra chuyện.

Chỉ không ngờ bạn bè của ông ta ngược lại lại nhắm vào ông ta.

“Đúng rồi chàng, những người đi cùng Chu Thành Tân anh có cho người theo dõi không?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

“Tại sao lại hỏi vậy?” “Em thấy Chu Thành Tân không phải người tốt, theo tính cách nhỏ nhen của hắn, sau này e rằng sẽ ra tay với mấy người đó.” Bọn họ theo dõi một chút ít nhiều còn có thể giúp đỡ, ít nhất là đừng để chết người.

Tô Ngọc cười khẽ, Tiểu Hòa nghĩ không sai, bọn họ quả thật muốn động thủ.

Anh đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, an ủi nói: “Anh đã cho người đi rồi.” “Bọn họ hợp tác với Chu Thành Tân lâu như vậy, chuyện của Chu Thành Tân e rằng đều biết một ít, đến lúc đó chúng ta ngược lại sẽ dễ dàng hơn.” Tô Ngọc cười nói.

Vương Cẩn Hòa rất tán thành gật đầu: “Anh nói không sai.” Tô Ngọc xem xong liền cho người gửi lá thư đi, dù sao cũng phải để người đứng sau Chu Thành Tân thấy được nội dung này chứ?

Nếu không thấy nội dung này mà không đến thì phải làm sao?

Chu Thành Tân sau khi gửi thư, nghĩ cả ngày vẫn hận mấy người kia không chịu nổi, liền liên lạc với người bên cạnh để ra tay với họ.

Những người rời đi đã bán hàng hóa chuẩn bị về nhà.

Nhưng lại bị người chặn giữa đường, không cho họ rời đi. "Các ngươi là ai?" Một người trong số đó cảnh giác nhìn những kẻ đột nhiên xuất hiện, trong lòng có chút căng thẳng.

Bọn họ đều đã chuẩn bị về kinh thành, sao còn có người đột nhiên chạy đến đây muốn đối phó họ?

Trông bộ dạng của những kẻ này là biết đến để gây sự. "Là người dạy dỗ các ngươi." Nghe thấy lời này, sắc mặt mấy người lập tức thay đổi, gắt gao nhìn chằm chằm kẻ vừa nói: "Là Chu Thành Tân sai các ngươi tới?" Tên khốn Chu Thành Tân đó có loại người này bên cạnh từ lúc nào? "Dẫn đi." Bọn họ dường như không định nói nhiều với mấy người này, trực tiếp ra lệnh cho người bên cạnh bắt họ đi.

Mấy người lập tức hoảng hốt.

Nếu là Chu Thành Tân, hắn chắc chắn sẽ trả thù.

Dù sao thì họ cũng đã nói những lời như vậy trước mặt Ngọc Vương, khó mà đảm bảo Chu Thành Tân không sinh lòng oán hận. "Chạy." Chạy được người nào hay người đó.

Người bên cạnh căn bản không cho họ cơ hội.

Họ còn chưa chạy được mấy bước đã bị bắt lại. "Còn định chạy trước mặt chúng ta à?

Đúng là ngây thơ." Kẻ cầm đầu cười lạnh nói. "Dẫn đi." Sau khi đám người rời đi, có mấy người thong dong xuất hiện ở nơi họ vừa dừng chân. "Đúng như dự đoán, hắn ta thật sự ra tay với mấy người này." Đây là thù hận lớn đến mức nào mới có thể làm ra chuyện này chứ?

Chương 1769

"Mau đi theo, để tránh sau này có phiền phức gì." "Tới đây." Chu Thành Tân nhìn những kẻ bị giải tới, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Khi nhìn thấy Chu Thành Tân, sắc mặt những người bị bắt hơi biến đổi. "Quả nhiên là ngươi." Chu Thành Tân cười lạnh một tiếng, nhìn họ với ánh mắt trào phúng rồi lạnh lùng nói: "Không sai, chính là ta." "Lúc trước các ngươi bỏ đá xuống giếng vui vẻ lắm nhỉ." Chu Thành Tân nói với ánh mắt u ám.

Một câu nói khiến sắc mặt mấy người thay đổi.

Hắn quả nhiên đã ghi hận họ. "Ngươi muốn làm gì?" Một người trong đó cảnh giác nhìn Chu Thành Tân. "Làm gì ư?

Chỉ là để các ngươi biết nói năng bừa bãi phải trả giá đắt thế nào mà thôi." Chu Thành Tân cười như không cười nói.

Thấy sắc mặt họ biến đổi, Chu Thành Tân nói đầy ẩn ý: "Nơi này ngoài ta ra không ai biết, các ngươi đừng mong có người tới cứu." "Ngươi...

Chu Thành Tân, đây là phạm pháp, nếu ngươi dám làm vậy, chúng ta rời khỏi đây nhất định sẽ không tha cho ngươi." Chu Thành Tân như thể nghe được một câu chuyện cười động trời, nhìn họ từ trên xuống dưới rồi nói đầy vẻ giễu cợt: "Đã lúc nào rồi mà ngươi còn ngây thơ như vậy?

Các ngươi nghĩ ta sẽ cho các ngươi cơ hội đối phó ta sao?" Hắn đã bắt người đến đây rồi, sao có thể để họ rời đi được? "Đừng để chúng chết quá dễ dàng." Chu Thành Tân nhìn người bên cạnh nói.

Người đó chính là kẻ cầm đầu giúp hắn bắt người. "Bọn họ dù sao cũng là bạn của ngươi, ngươi cứ thế trực tiếp ra tay?

Không có chút hối hận nào sao?" Thủ lĩnh nhìn hắn hỏi.

Cười lạnh một tiếng, Chu Thành Tân mỉa mai nói: "Vào lúc bọn họ bỏ đá xuống giếng, chúng ta đã không còn là bạn bè nữa rồi." Nếu không phải lúc đó họ bỏ đá xuống giếng trước mặt Ngọc Vương, hắn cũng sẽ không ra nông nỗi này, đã đến lúc họ phải trả giá.

Kẻ cầm đầu liếc nhìn Chu Thành Tân, dường như không ngờ hắn lại độc ác đến vậy.

Hơn nữa còn rất thù dai. "Bên phía Ngọc Vương quan trọng với chúng ta thế nào chẳng lẽ các ngươi không biết?" Cho dù bản thân Ngọc Vương không định hợp tác với họ, cũng không đến lượt họ bỏ đá xuống giếng. "Được rồi, người giao cho chúng ta." Thấy Chu Thành Tân như vậy, kẻ cầm đầu không nói nhiều nữa, dẫn người rời đi.

Đối với họ, chẳng qua chỉ là chết thêm mấy người mà thôi, còn sau này sẽ ra sao, đó không phải là chuyện họ nên quan tâm.

Mấy người bị dẫn ra ngoài: "Chu Thành Tân, chúng tao có làm ma cũng không tha cho mày!" Chu Thành Tân không nói gì, chỉ nhìn họ như vậy.

Làm ma cũng không tha cho hắn ư?

Vậy thì cứ để họ đến ma cũng không làm được. "Các ngươi cứ làm ma được đi rồi hẵng nói." "Trịnh Phi, hy vọng ngươi có thể được như ý nguyện mà làm ma nhé." Nói xong Chu Thành Tân cười ha hả.

Rõ ràng không để lời của Trịnh Phi vào lòng.

Trịnh Phi giãy giụa, trong mắt toàn là vẻ không cam tâm.

Quả nhiên, Chu Thành Tân đã làm rất nhiều chuyện sau lưng họ.

Nếu không, với tình hình của gia đình hắn, căn bản không thể có loại người này giúp đỡ.

Những người này chắc chắn là do kẻ đứng sau hắn cung cấp. "Chu Thành Tân, ngươi nghĩ như vậy là xong sao?

Cho dù chúng ta chết, cũng sẽ ở dưới đó chờ ngươi." Nếu Chu Thành Tân thật sự làm chuyện có lỗi với Huyền quốc, Vương gia sẽ không tha cho hắn.

Đến lúc đó hắn cũng phải chết. "Các ngươi không chờ được đến lúc đó đâu, làm phiền các vị rồi." Chu Thành Tân nhìn người bên cạnh nói.

Trông có vẻ đã không muốn giữ lại mạng của Trịnh Phi và những người khác nữa.

Trịnh Phi giãy giụa, trong lòng đầy uất hận.

Vừa định nói gì đó thì bị người ta lôi đi.

Chu Thành Tân tâm trạng vui vẻ uống trà, nghĩ rằng lát nữa nhất định phải đi xem bộ dạng thảm hại của Trịnh Phi và đồng bọn. "Các ngươi là ai." Chu Thành Tân đột nhiên nghe thấy tiếng động bên ngoài.

Sau đó là tiếng rên đau đớn.

Cảm thấy có gì đó không ổn, Chu Thành Tân vội vàng đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa đã thấy người của mình ngã trên đất, còn Trịnh Phi và những người khác đã biến mất.

Hắn vội vàng chạy tới đỡ người dậy: "Chuyện gì thế này?" Kẻ cầm đầu khẽ lắc đầu: "Không biết, đột nhiên xuất hiện mấy người, bắt Trịnh Phi và bọn họ đi rồi, chúng ta không phải là đối thủ của họ." Chu Thành Tân nghiến răng nói: "Chết tiệt, thế mà cũng để chúng nó thoát được." Vận may của Trịnh Phi sao lại tốt như vậy.

Kẻ cầm đầu không có tâm trạng tốt như Chu Thành Tân, cau mày nói: "Những người này đến đây là có chuẩn bị." Chu Thành Tân nhíu mày nhìn người đang nói, ngạc nhiên hỏi: "Sao lại nói vậy?" "Nơi này chỉ có chúng ta biết, tuy là thuê trọ, nhưng tạm thời xem như bí mật, làm sao họ tìm được đến đây?" Trừ phi những người này vẫn luôn theo dõi họ, nếu không sẽ không trùng hợp như vậy, họ vừa mới bắt người đi, đối phương đã truy đuổi tới cứu người.

Chu Thành Tân cũng không ngốc, hiểu ý của họ: "Lời này của các ngươi có ý gì?

Các ngươi nghĩ người cứu họ đi là ai?" "Xem ra hẳn là người của Ngọc Vương." Ngoài người của Ngọc Vương ra, họ thật sự không nghĩ ra còn ai khác sẽ ra tay vào lúc này.

Chu Thành Tân nhíu chặt mày, nếu thật sự là Ngọc Vương thì họ phiền phức rồi. "Trịnh Phi và bọn họ biết bao nhiêu chuyện của ngươi?" Kẻ cầm đầu nhìn Chu Thành Tân hỏi. "Biết không nhiều lắm, rất nhiều chuyện ta đều không nói với họ." Chu Thành Tân trả lời.

Điều duy nhất hắn thấy may mắn bây giờ là không để Trịnh Phi và những người khác biết quá nhiều.

Nếu không, người rơi vào tay Tô Ngọc, chẳng phải sẽ khiến hắn bị lộ ra ngoài sao? "Nếu vậy thì tốt nhất, nếu không bọn họ mà khai ngươi ra ở chỗ Ngọc Vương, không chỉ ngươi gặp xui xẻo, ngay cả chủ nhân của chúng ta cũng bị liên lụy, ngươi tốt nhất nên xác định chắc chắn là họ biết không nhiều." Nếu không, kẻ như Chu Thành Tân này họ cũng có thể từ bỏ.

Chu Thành Tân nghe ra ý tứ trong lời nói của họ, trong lòng có chút bất mãn.

Chẳng qua chỉ là một đám hạ nhân, lại dám nói chuyện với hắn như vậy, có phải là hơi quá đáng rồi không? "Yên tâm, sẽ không đâu." "Tốt nhất là như vậy." Trịnh Phi và những người khác tưởng rằng mình chết chắc rồi, không ngờ lại được cứu.

Đến thành Vong Ưu, nhìn thấy Tô Ngọc, Trịnh Phi và mọi người mới biết người cứu họ lại là Tô Ngọc.

Chương 1770

"A Ngọc, huynh đoán không sai, Chu Thành Tân đó quả thật muốn lấy mạng bọn họ." Minh Phương và Tống Tùy liếc nhìn nhau, quả nhiên đúng như họ nghĩ.

Chu Thành Tân thật đủ tàn nhẫn.

Nhìn mấy người được cứu, anh ta suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ yên lặng đứng đó. "Chuyện này là lỗi của chúng tôi, là chúng tôi nhìn người không rõ." Trịnh Phi nghiến răng nói đầy giận dữ.

Nói xong, anh ta nhìn Minh Phương bên cạnh, tâm trạng có chút phức tạp.

Họ đã tin một kẻ lòng lang dạ sói, lại nghi ngờ người thật sự tốt với mình.

Anh ta mấp máy môi, nhìn Minh Phương, muốn xin lỗi nhưng không biết mở lời thế nào. "Minh Phương, xin lỗi, là chúng tôi đã tin lầm người." Cuối cùng Trịnh Phi nhìn Minh Phương xin lỗi.

Minh Phương chỉ cười qua loa, không nói nhiều.

Họ có xin lỗi hay không, đối với anh ta thực ra không quan trọng.

Trịnh Phi thấy Minh Phương như vậy, sự thất vọng trong lòng càng rõ ràng hơn.

Xem ra lần này Minh Phương thật sự không muốn tha thứ cho họ.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, nếu đổi lại là họ, có lẽ họ cũng sẽ không chọn tha thứ.

Cúi đầu xuống, trong mắt Trịnh Phi tràn đầy vẻ mất mát. "Vương gia, đa tạ ngài đã cứu chúng tôi." Trịnh Phi và những người khác rất cảm kích Tô Ngọc, nếu không có Tô Ngọc, họ đã chết rồi.

Tô Ngọc chỉ nhàn nhạt lắc đầu, không lên tiếng.

Trịnh Phi và những người khác nhìn bộ dạng thờ ơ của Tô Ngọc, biết rằng anh không phải cố ý đi cứu họ, chỉ là tiện tay cứu khi đang giám sát Chu Thành Tân.

Dù là vậy, họ vẫn vô cùng cảm kích.

Dù sao Tô Ngọc cũng đã cứu mạng họ.

Nếu không phải Tô Ngọc, có lẽ họ đã sớm chết, làm sao có thể bình an vô sự xuất hiện ở đây?

Nguyên bản họ còn biết một vài chuyện của Chu Thành Tân, trước đó không nói ra cũng vì nghĩ mọi người đều là bạn bè, giúp Chu Thành Tân che giấu.

Ai ngờ Chu Thành Tân lại ra tay độc ác với họ, thậm chí không màng đến sống chết của họ.

Ánh mắt lạnh đi, Trịnh Phi nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, tôi có chuyện muốn nói với ngài." Nếu Chu Thành Tân bất nhân, thì đừng trách hắn bất nghĩa. "Nói đi." Tô Ngọc tỏ ra không mấy hứng thú với chuyện Trịnh Phi sắp nói. "Là chuyện liên quan đến Chu Thành Tân, hơn một năm nay hắn qua lại thân thiết với người của quốc gia khác, trước đây còn đến đó một chuyến, không chỉ vậy, bên cạnh hắn cũng có người của bên đó." "Trịnh Phi nói đúng, trước đây chúng tôi vô tình nghe Chu Thành Tân nói một lần, hắn gọi đối phương là Long thiếu gia." Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn họ, vốn nghĩ rằng dù họ có muốn nói gì đi nữa, thì chuyện họ nói đối với anh cũng chẳng quan trọng, hoặc là những chuyện anh đã biết.

Không ngờ họ lại nói ra điều anh không biết.

Long thiếu gia sao?

Minh Phương nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, bọn họ nói có phải là người của Long gia, thế gia đệ nhất Lăng quốc không?" Gia tộc này anh ta có biết.

Địa vị của Long gia ở Lăng quốc tương đương với địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc, chỉ là thấp hơn một chút mà thôi.

Tô Ngọc khẽ cười: "Nếu là Long gia thì thú vị rồi đây." Anh sớm đã muốn gặp người của Long gia rồi.

Trước đây, trong số những kẻ nhòm ngó thứ trong tay vợ anh cũng có người của Long gia, chỉ là không chiếm được lợi lộc gì từ tay cô mà thôi.

Vậy mà mới bao lâu, đã muốn quay lại rồi sao?

Xem ra trận đòn đó chưa đủ đau, mới khiến chúng còn thời gian đến gây phiền phức.

Thật đáng thất vọng. "Vương gia biết Long gia sao?" Minh Phương ngạc nhiên hỏi. "Biết chứ, hai năm trước còn từng giao đấu." Tống Tùy có chút bất ngờ: "Nếu Vương gia và họ là bạn bè, tại sao họ lại làm chuyện như vậy?" Tô Ngọc bị câu nói này của họ làm cho hơi cạn lời.

Cái gì gọi là họ là bạn bè?

Họ chưa bao giờ là bạn bè. "Ai nói với ngươi ta và Long gia là bạn?" Anh tuy có nhiều bạn, nhưng không phải ai cũng có thể làm bạn của anh.

Tống Tùy có chút mơ hồ, chẳng lẽ không phải sao? "Hai năm trước, người của Long gia muốn tính kế thứ trong tay vợ chồng ta, bị ta dạy dỗ một trận.

Xem ra lần đó chưa đánh cho chúng đau, mới khiến chúng có suy nghĩ như vậy." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Tống Tùy kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, lại còn có chuyện như vậy sao?

Muốn có được thứ trong tay Vương gia, những người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Vương gia dễ chọc lắm sao?

Thứ trong tay anh dễ lấy vậy sao?

Minh Phương tính toán thời gian: "Nói như vậy, sau khi không chiếm được lợi lộc gì từ chỗ Vương gia, Long gia không hề sợ hãi thế lực của ngài, ngược lại còn muốn dùng cách vòng vo để đối phó." Thế nên mới có chuyện của Chu Thành Tân. "Nếu là vậy, con dao mà bọn họ tìm cũng cùn thật." Tô Ngọc mỉa mai nói.

Một kẻ như vậy, người của Long gia rốt cuộc tự tin ở đâu mà nghĩ rằng họ có thể làm được?

Minh Phương và Tống Tùy liếc nhìn nhau, cả hai đều không nói gì.

Trong lòng Vương gia, e rằng dù Chu Thành Tân có thêm cả hai gia tộc của họ vào cũng vô dụng, anh cũng sẽ không để vào mắt.

Nhưng nghĩ lại thực lực và địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc, có lẽ họ cũng không có cơ hội để đối phó với anh.

Dù sao Ngọc Vương không phải là người dễ bắt nạt. "Vương gia, tiếp theo ngài có dự định gì?" "Đúng rồi Vương gia, trong tay chúng tôi còn có một số thứ, là chứng cứ liên quan đến Chu Thành Tân, nhưng đều ở nhà cả." Trịnh Phi cau mày nói.

Nơi này cách kinh thành một đoạn, họ quay về lấy không tiện lắm, hơn nữa anh ta cũng lo sẽ bị Chu Thành Tân chặn đường.

Một khi bị Chu Thành Tân và người của hắn chặn lại, cái mạng này của họ có lẽ cũng mất.

Chương 1771

"Ở đâu, ngươi nói, bản vương sẽ phái người đi lấy." "Trong ngăn bí mật ở thư phòng của tôi, trên giá sách có một bình sứ thanh hoa, xoay một cái là nó sẽ hiện ra." Trịnh Phi không hề lo lắng người của Tô Ngọc sẽ lấy đi những thứ anh ta giấu trong ngăn bí mật. "A Ngọc, để ta đi cho, vừa hay ta cũng muốn đến kinh thành một chuyến." Một người bên cạnh lên tiếng.

Anh trai cậu ta đã đến kinh thành hai năm chưa về, cậu ta nhân tiện về thăm. "Được, trên đường cẩn thận." "Yên tâm." Ngay trong ngày người đó đã lên đường, còn Trịnh Phi và những người khác thì ở lại thành Vong Ưu.

Sau khi Trịnh Phi và đồng bọn bị bắt đi, Chu Thành Tân bắt đầu điều tra xem rốt cuộc họ đã đi đâu.

Nếu là tự mình về kinh thành, hắn sẽ dùng cách tương tự để bắt người về, định lấy mạng mấy kẻ này.

Kết quả cuối cùng khiến Chu Thành Tân có chút không hài lòng.

Tuy biết rằng họ có thể đã bị người của Tô Ngọc đưa đi, nhưng khi thật sự biết Trịnh Phi và những người khác đã đến thành Vong Ưu, hơn nữa không có ý định rời đi, trong lòng hắn vẫn không nhịn được mà chửi thầm Tô Ngọc nhiều chuyện.

Nếu không phải Tô Ngọc, mấy kẻ này đã sớm không còn, còn đợi được đến bây giờ sao? "Bọn họ ở thành Vong Ưu, ngươi hết cơ hội rồi." Đối mặt với tình huống này Tô Ngọc không hề hay biết, anh đang cùng người bên cạnh bàn chuyện của Lăng quốc.

Chu Thành Tân nghe người bên cạnh nói: "Bọn họ đã đến bên cạnh Ngọc Vương, chắc chắn sẽ tìm cách lấy mạng ta." "Ta không thể tiếp tục ở lại Huyền quốc, ta phải rời khỏi đây." Chỉ có rời khỏi Huyền quốc hắn mới có thể sống sót.

Kẻ cầm đầu nhíu mày nhìn Chu Thành Tân: "Bây giờ là thời điểm quan trọng, không phải ngươi muốn đi là đi được đâu." Chu Thành Tân trở nên ngây thơ như vậy từ lúc nào? "Ta không quan tâm, các ngươi phải tìm cách đưa ta rời khỏi đây, ta không muốn những thứ các ngươi hứa hẹn còn chưa có được mà mạng nhỏ của mình đã mất trước rồi." Kẻ như hắn hiểu rõ nhất làm thế nào để tìm lợi tránh hại.

Người bên cạnh bất mãn nhìn Chu Thành Tân, kẻ sau trực tiếp lên tiếng: "Các ngươi cũng có thể không giúp ta, ta cũng có thể tự mình liên lạc với họ." Nghe lời này, mấy người có chút bất đắc dĩ, lại không làm gì được hắn, chỉ đành cau mày đồng ý yêu cầu của Chu Thành Tân, gửi tin tức về cho chủ nhân của họ.

Vài ngày sau, người ở phía sau nhận được thư, xem xong thì nhíu mày: "Đồ vô dụng." "Thiếu gia, xảy ra chuyện gì khiến ngài tức giận vậy?" "Chu Thành Tân bị Tô Ngọc phát hiện rồi, hắn lại còn bắt chúng ta giúp hắn rời khỏi Huyền quốc." Đúng là ngu xuẩn, không làm được việc bọn họ muốn thì thôi, lại còn để lộ bọn họ ra ngoài.

Nếu Tô Ngọc biết chuyện của họ, chắc chắn sẽ không để yên như vậy.

Điều này sao có thể không khiến gã tức giận?

Hít một hơi thật sâu để kìm nén cơn giận, may mà chuyện bên đó gã tạm thời chưa dính vào.

Nếu không sau này lại giống như hai năm trước, bị Tô Ngọc nhắm tới, đây không phải là điều gã muốn.

Lông mày hơi nhíu lại, tâm trạng không tốt nói: "Tên Chu Thành Tân này rốt cuộc làm việc kiểu gì vậy?

Còn người bên cạnh hắn sao không ngăn lại chút nào?" Bọn họ rốt cuộc đã theo dõi Chu Thành Tân như thế nào?

Lão giả bên cạnh cau mày nói: "Chu Thành Tân biết không ít, tạm thời chưa thể vứt bỏ quân cờ này." "Ta biết." Chính vì vậy, gã mới cảm thấy trong lòng khó chịu vô cùng.

Vứt không được, mà mang về cũng không muốn.

Chu Thành Tân bây giờ đối với họ chính là một củ khoai lang nóng phỏng tay.

Suy nghĩ một lát rồi cầm bút viết thư gửi qua. "Thiếu gia, ngài định..." "Trước tiên cứ ổn định Chu Thành Tân đã, chuyện sau này tính sau." "Vâng." Không lâu sau Chu Thành Tân nhận được thư, xem xong sắc mặt rất khó coi.

Lời này của họ là có ý gì?

Muốn trực tiếp bỏ rơi hắn sao? "Thiếu gia của các ngươi có ý gì?" "Thiếu gia nói hiện tại bọn họ cũng bị theo dõi rất chặt, trước đây giao đấu với Tô Ngọc đã thua, bây giờ muốn đến đây thì phải sắp xếp ổn thỏa mọi thứ trước đã." "Vậy còn ta?" Chu Thành Tân nghiến răng hỏi. "Ý của thiếu gia là bảo ngươi đợi một thời gian, đợi bên ngài ấy sắp xếp xong, sẽ cho người đưa ngươi đi." "Ngươi yên tâm, ngươi đã giúp thiếu gia chúng ta làm việc, thiếu gia tự nhiên sẽ không bạc đãi ngươi, hoặc là bỏ mặc ngươi đâu." Đi theo chủ tử của mình nhiều năm như vậy, lời nào nên nói thế nào hắn tự nhiên rõ ràng.

Ngoài bức thư này, thiếu gia còn gửi riêng cho họ một bức thư khác.

Nội dung trên thư là bảo họ trước tiên ổn định Chu Thành Tân, nếu thật sự không nghe lời thì phế đi.

Rõ ràng Chu Thành Tân đã trở thành một quân cờ có thể bị vứt bỏ bất cứ lúc nào.

Mà Chu Thành Tân vẫn chưa biết điều này, hắn thấy lời này có chút khó hiểu.

Bọn họ nói vậy rốt cuộc là có ý gì? "Hắn có ý gì?" Chu Thành Tân nhíu mày hỏi.

Hắn có chút không muốn tin vào những gì họ nói. "Hiện tại thiếu gia cũng đang tìm cách để có thể quang minh chính đại qua đây, đến lúc đó ngài ấy sẽ giúp ngươi, điều này ngươi có thể hoàn toàn yên tâm." Kẻ cầm đầu dường như nhìn ra sự nghi ngờ của Chu Thành Tân, trở nên nghiêm túc.

Chu Thành Tân nhìn hắn, trong lòng không biết đang nghĩ gì. "Vậy sao?

Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi." Câu nói không rõ ý tứ này khiến kẻ cầm đầu có chút cảnh giác.

Hắn không phải đã đoán được gì rồi chứ? "Vậy sau này phải làm sao?

Nếu Trịnh Phi và những người khác nói một số chuyện của ta cho họ, đến lúc đó Ngọc Vương đến tìm ta gây phiền phức thì phải làm sao?" Huống hồ bây giờ Trịnh Phi và bọn họ đã được người của Tô Ngọc cứu đi.

Điều đó chứng tỏ người của Tô Ngọc vẫn luôn theo dõi hắn, chưa bao giờ lơ là cảnh giác.

Có lẽ...

Chu Thành Tân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, lông mày hơi nhíu lại, sắc mặt không được tốt lắm. "Nếu Ngọc Vương vẫn luôn cho người theo dõi ta, ngươi nói sự tồn tại của thiếu gia các ngươi có phải đã bị Ngọc Vương phát hiện rồi không?" Câu nói này Chu Thành

Tân vốn chỉ thuận miệng nói, ai ngờ sắc mặt người bên cạnh đều thay đổi.

Nếu thật sự là như vậy, thì mọi chuyện đã khác.

Điều này đối với họ không có nhiều lợi ích. "Nếu thiếu gia các ngươi phần lớn đã bị phát hiện, vậy những việc ta giúp làm Ngọc Vương biết cũng chỉ là vấn đề sớm muộn." Chu Thành Tân nhìn người bên cạnh nói từng chữ một.

Lúc này hắn tỏ ra vô cùng thông minh, như thể chuyện gì cũng có thể tính toán được. "Long Đằng, ngươi nói nếu Ngọc Vương biết Long gia các ngươi vẫn đang đối phó hắn, hắn sẽ thế nào?" Địa vị của Ngọc Vương rốt cuộc cao đến đâu, hắn tin rằng những người này biết rõ hơn hắn.

Dưới mắt Long Đằng đều là vẻ u ám, hắn biết Chu Thành Tân cố ý nói những lời này. "Ngươi đang uy hiếp chúng ta?" Chu Thành Tân cười lắc đầu: "Uy hiếp thì không đến mức, chỉ là muốn để các ngươi biết chúng ta bây giờ là người trên cùng một thuyền, ta xảy ra chuyện, các ngươi cũng sẽ gặp xui xẻo." Đối phó với Ngọc Vương của Huyền quốc, đây là tội lớn.

Dù là người của Long gia ở Lăng quốc thì sao?

Chương 1772

Từ thái độ của kẻ này là biết họ tuyệt đối không có ý tốt.

Nếu đã vậy, vậy thì trói buộc lại với nhau, hắn xảy ra chuyện, Long gia cũng đừng hòng thoát.

Long Đằng nhíu mày, không phủ nhận Chu Thành Tân nói rất đúng.

Bây giờ Chu Thành Tân và Long gia quả thực đã bị buộc vào nhau.

Xem ra sau này phải nói với thiếu gia một tiếng.

Chỉ là không ngờ cuối cùng lại bị Chu Thành Tân uy hiếp.

Suốt ngày đi săn nhạn cuối cùng lại bị nhạn mổ vào mắt. "Ngươi không cần lo lắng, ngươi sẽ không sao đâu." Ít nhất trước khi họ xảy ra chuyện là có thể bảo vệ tốt cho Chu Thành Tân.

Còn sau này hắn ra sao, thì phải xem bản thân hắn.

Khóe miệng Chu Thành Tân hơi nhếch lên, hắn ít nhiều có thể đoán được suy nghĩ của bên kia.

Hắn bây giờ làm hỏng chuyện, bên kia sẽ không chấp nhận, họ bất mãn cũng là bình thường.

Nhưng họ muốn bỏ rơi hắn thì không thể nào.

Tưởng Chu Thành Tân hắn là đồ ngốc sao?

Nhưng cứ tiếp tục như vậy sẽ mang lại cho mình vô tận phiền phức.

Hắn phải tìm cơ hội giải quyết nhanh chóng chuyện này.

Ít nhất là để bên phía Tô Ngọc không tiếp tục theo dõi mình.

Ngồi trên ghế, Chu Thành Tân nghĩ về chuyện này.

Nếu không gây gổ với Minh Phương và những người khác thì còn được, nhưng bây giờ quan hệ của hắn với họ không tốt chút nào.

Dù có đi tìm Minh Phương cũng chưa chắc có được kết quả mình muốn.

Chu Thành Tân nhất thời rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan, không biết mình nên làm gì.

Long Đằng dò xét nhìn hắn, Chu Thành Tân lại muốn làm gì? "Ngươi đang nghĩ gì?" Chu Thành Tân liếc Long Đằng một cái: "Ta sẽ không ngồi chờ chết như vậy." Long Đằng không hiểu ý của Chu Thành Tân. "Long Thiếu Hiên không giúp ta, còn không cho ta tự cứu mình sao?" Chu Thành Tân mỉa mai hỏi.

Một câu nói khiến Long Đằng sắc mặt âm trầm nhìn hắn, không vui nói: "Chu Thành Tân, ngươi nói chuyện tốt nhất nên biết chừng mực." "Cho dù ngươi xảy ra chuyện, bên thiếu gia chúng ta cũng sẽ gặp phiền phức, thì sao chứ?

Chúng ta có thể rời đi bất cứ lúc nào để về Lăng quốc, còn ngươi là người của Huyền quốc." Tô Ngọc muốn đến Lăng quốc tìm phiền phức cho Long gia, ít nhiều cũng phải tốn chút công sức.

Nhưng Chu Thành Tân đang ở Huyền quốc, những việc hắn làm nếu thật sự bị phanh phui, Chu Thành Tân chưa chắc đã có kết cục tốt đẹp.

Huống hồ cuối cùng họ còn có một lựa chọn, đó là giết người diệt khẩu.

Hắn mà ra tay có thể khiến Chu Thành Tân chết không một tiếng động.

Chu Thành Tân cảm nhận được sát ý thoáng qua, nhíu mày:

"Ngươi đang uy hiếp ta?" "Không, ta chỉ muốn cho ngươi biết, thiếu gia chúng ta không phải là người ngươi muốn nói là nói được." Chu Thành Tân chẳng qua chỉ là người của một gia tộc nhỏ ở Huyền quốc.

Còn thiếu gia của họ là thiếu chủ của thế gia đệ nhất Lăng quốc.

Hắn sao dám tùy tiện gọi thẳng tên thiếu gia như vậy? "Ngươi quả là một con chó tốt bên cạnh Long Thiếu Hiên, nhưng ngươi yên tâm, chỉ cần các ngươi đảm bảo an toàn cho ta, ta tự nhiên cũng sẽ không làm gì." Chu Thành Tân nói.

Long Đằng đã vô cùng không tin tưởng Chu Thành Tân.

Kẻ này giống như một con rắn độc, bất cứ lúc nào cũng có thể cắn ngược lại họ một miếng.

Xem ra sau này đối với Chu Thành Tân vẫn nên giám sát nhiều hơn một chút. "Ngươi muốn làm gì?" Long Đằng giả vờ không nghe thấy lời của Chu Thành Tân, mặt không biểu cảm hỏi. "Ngọc Vương chắc chắn đã giám sát ta từ khi ta rời thành Vong Ưu, việc ta cần làm bây giờ là làm thế nào để Ngọc Vương từ bỏ ý định tìm ta gây phiền phức." Long Đằng nhíu mày, hắn nói vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Thấy Long Đằng như vậy, Chu Thành Tân cũng không che giấu, mở miệng nói: "Ta muốn đến thành Vong Ưu." Nghe Chu Thành Tân nói vậy, ý nghĩ đầu tiên của Long Đằng là hắn điên rồi.

Tô Ngọc đang ở thành Vong Ưu, tình hình của họ hiện tại mà tên này còn quay lại thành Vong Ưu, chẳng khác nào đi tìm chết.

Hắn làm vậy rốt cuộc có lợi ích gì? "Ngươi đi tìm chết à?" "Ta muốn đi tìm Minh Phương, quan hệ của cậu ta và Tô Ngọc rất tốt, chỉ có cậu ta giúp đỡ ta mới có thể yên ổn." Mấy lời này nói nhiều hắn cũng không hiểu.

Một tên mãng phu chỉ biết đánh đánh giết giết. "Chu Thành Tân, ngươi muốn đến thành Vong Ưu cũng được, nhưng ta phải nhắc nhở ngươi, chúng ta sẽ không công khai giúp ngươi." Chu Thành Tân nhíu mày nhìn họ: "Các ngươi có ý gì?" "Tình hình ở thành Vong Ưu phức tạp hơn ngươi nghĩ nhiều, đó lại là địa bàn của Ngọc Vương, chúng ta muốn làm gì cũng không thể, đừng nghĩ rằng có chúng ta bảo vệ là có thể ngang nhiên qua đó, ta cảnh báo trước, chúng ta không phải là đối thủ của những người ở thành Vong Ưu." Người của thành Vong Ưu đều là lũ biến thái.

Mười tên hắn qua đó cũng chưa chắc là đối thủ của người ta.

Nếu đã như vậy, hà tất phải đi mất mặt?

Ý nghĩ đầu tiên của Chu Thành Tân là bất mãn.

Lời hắn nói thật khiến người ta rất khó chịu. "Đừng quên, thiếu gia của các ngươi đã nói khi ở đây phải nghe theo lời ta, các ngươi làm vậy là muốn chống lại ý của ngài ấy sao?" Chu Thành Tân bất mãn nói.

Bảo hắn một mình đến thành Vong Ưu, không thể nào. "Chu Thành Tân, tình hình của chúng ta thế nào ngươi rõ ràng, một khi thân phận của chúng ta bị lộ, ngươi nghĩ ngươi còn có cơ hội sao?" Long Đằng cảm thấy Chu Thành Tân thật sự quá ngây thơ. "Đừng nói là không thể, Tô Ngọc là người thế nào?

Mạng lưới tình báo trong tay hắn mạnh hơn ngươi nghĩ nhiều, hắn muốn điều tra chúng ta cũng chỉ là vấn đề thời gian." Long Đằng cảm thấy Tô Ngọc có đủ thực lực để điều tra ra tình hình của họ.

Bây giờ Chu Thành Tân nói những lời như vậy chính là tự vả vào mặt mình.

Chu Thành Tân nhíu mày nhìn Long Đằng, theo cách nói của Long Đằng, Tô Ngọc quả thực có khả năng biết được.

Trong lòng có chút bất mãn, chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao? "Các ngươi chẳng làm được gì, giữ lại các ngươi còn có tác dụng gì?" Chu Thành Tân có chút bực bội nói.

Chương 1773

Long Đằng cười lạnh một tiếng: "Tự cho mình lợi hại như vậy, ngươi tự đi không được sao?" "Ngươi..." Chu Thành Tân giận dữ nhìn Long Đằng.

Nếu hắn dám tự mình đi thì cần gì phải tìm họ?

Thật nực cười. "Các ngươi không đi cũng được, ta sẽ tự đi." Chu Thành Tân đột nhiên chuyển chủ đề.

Bộ dạng này khiến Long Đằng ít nhiều có chút lo lắng.

Hắn muốn làm gì?

Đối mặt với sự lo lắng của Long Đằng, Chu Thành Tân không hề để tâm: "Ta thu dọn đồ đạc đến thành Vong Ưu." Nói xong liền bỏ đi.

Người bên cạnh Long Đằng bước tới, cau mày nói: "Hắn có ý gì vậy?" "Có lẽ biết chúng ta không thể trái lệnh thiếu gia, biết chúng ta bắt buộc phải nghe lời thiếu gia, nên mới dám làm bừa như vậy." Long Đằng đoán được Chu Thành Tân nghĩ gì rồi.

Chẳng qua là cảm thấy họ nhất định sẽ đi theo mà thôi. "Cho người giám sát Chu Thành Tân, kẻ này không vô hại như chúng ta nghĩ đâu." Long Đằng lạnh lùng nói.

Nghe lời này, người bên cạnh có chút lo lắng: "Đầu lĩnh, nếu hắn phản bội..." "Vậy đó là vấn đề của hắn." Phản bội?

Chu Thành Tân mà dám phản bội họ, giết thẳng tay.

Người bên cạnh lập tức hiểu ý của Long Đằng. "Vâng." Chu Thành Tân trở về phòng mình, vẻ tức giận trên mặt biến mất, thay vào đó là sự tính toán.

Hắn đến thành Vong Ưu còn có một nguyên nhân khác.

Người có thân phận như Ngọc Vương, nếu hắn có thể xây dựng mối quan hệ tốt với Ngọc Vương, đến lúc đó dù có phản bội Long gia thì đã sao?

Chỉ cần được Ngọc Vương ưu ái, hắn ở Huyền quốc này sẽ trở nên tốt hơn.

Hà tất phải tiếp tục có quan hệ với họ?

Chu Thành Tân đang thu dọn đồ đạc không hề biết, Tô Ngọc sớm đã chờ hắn rồi.

Khi Chu Thành Tân sắp đến thành Vong Ưu, người đi lấy chứng cứ ở nhà Trịnh Phi cũng đã trở về.

Vừa về liền đến tìm Tô Ngọc: "A Ngọc, ta về rồi đây." Tô Ngọc nhìn người trở về, trên mặt nở nụ cười: "Tình hình thế nào rồi?" "Huynh đã đi thăm đại ca chưa?" "Đi rồi, đại ca ở đó sống rất tốt, còn để ý một cô nương bình thường, cô nương đó cũng có cảm tình với đại ca, nói không chừng chẳng bao lâu nữa đại ca có thể thành thân rồi." Đợi đại ca thành thân xong, cậu ta sẽ sớm có cháu trai nhỏ rồi nhỉ?

Nghĩ thôi cũng thấy mong đợi. "A Ngọc, huynh nói xem sau khi đại ca có con, có phải ta cũng có thể làm tiểu thúc thúc giống huynh không?" Nghĩ thôi đã thấy mong đợi.

Tô Ngọc bị cậu ta chọc cười: "Mong đợi đến vậy sao?" "Đương nhiên là mong đợi rồi." Những người như họ, trước khi gặp Tô Ngọc, nào có lúc nào nghĩ rằng nhà mình có thể có thêm một đứa trẻ?

Chuyện từng chưa bao giờ dám nghĩ tới, bây giờ họ lại dám nghĩ rồi.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Yên tâm đi, đại ca của huynh sẽ có vợ con, huynh cũng sẽ có thôi." Bây giờ tình hình của thành Vong Ưu dần tốt lên, sau này nói không chừng người trong thành đều sẽ kết hôn với người khác, đến lúc đó trẻ con trong thành chắc cũng sẽ nhiều lên.

“Đợi sau này em sẽ mở một cửa hàng đồ chơi trẻ em ở đây, về sau trẻ con trong thành sẽ ngày càng nhiều, những thứ mà trẻ con bên ngoài có thì chúng cũng phải có.” Những thứ đồ chơi mà trẻ em bên ngoài có, cô cũng sẽ để cho trẻ em ở đây có được.

“Chuyện này không cần em lo đâu, Tiểu Bảo đã bắt đầu chuẩn bị rồi, chỗ cũng chọn xong cả rồi.” Nghe thấy giọng của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc quay đầu nhìn sang: “Tiểu Bảo đã chọn xong rồi à?” Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: “Vì nó thấy trẻ con ở đây ngoài luyện võ và ngắm cá koi ven đường ra thì chẳng có gì khác để làm, thế là nó nghĩ đến những món đồ chơi hồi nhỏ của mình, như ván trượt, các loại xếp hình.” Tiểu Bảo nghĩ đến chuyện này xong liền tới tìm cô, bàn bạc với cô về việc mở cửa hàng đồ chơi.

Không chỉ bàn về cửa hàng, thằng bé còn định xây cả xưởng sản xuất đồ chơi ở đây nữa.

“Tiểu Bảo còn nghĩ đến gì nữa không?” Tô Ngọc thấy dáng vẻ của cô thì biết là cô vẫn chưa nói hết.

“Nó còn muốn xây mấy cái xưởng ở đây, đến lúc có người rồi thì có thể vào xưởng làm việc, hoàn toàn có thể tự sản xuất tự tiêu thụ, thậm chí còn mở rộng ra các thành trì xung quanh nữa.” Tô Ngọc bật cười: “Anh còn chưa nói mà thằng nhóc này đã bắt đầu rồi sao?” Hơn nữa còn nghĩ nhiều hơn cả anh.

Cửa hàng đồ chơi chỉ có ở xung quanh kinh thành, nếu nơi này cũng có thì quả thật sẽ là một nét đặc sắc lớn của thành Vong Ưu.

“Chẳng phải anh nói nó sẽ là trò giỏi hơn thầy sao, nó nghĩ nhiều hơn anh thì có vấn đề gì à?” Vương Cẩn Hòa nhướng mày hỏi.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: “Anh xem như đã hiểu rồi, để chúng ta được nghỉ hưu sớm, nó cũng đã hạ quyết tâm rồi.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Nghỉ hưu sớm cái gì?” “Chẳng lẽ không phải?” Tuy ý của Tiểu Bảo là để họ có thể sớm ra ngoài chơi.

Nhưng ý gián tiếp chẳng phải là để họ nghỉ hưu sớm sao?

Người của thành Vong Ưu bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai vợ chồng thì buồn cười nói: “A Ngọc, hai người mới bao lớn mà đã nghĩ đến chuyện nghỉ hưu sớm rồi?” Thật không biết họ nghĩ gì nữa.

“Đến cả ông Thẩm còn chưa nghĩ đến chuyện nghỉ hưu sớm, hai người đúng là…” “Đây là ý của Tiểu Bảo, biết chúng tôi muốn ra ngoài dạo chơi nên nói muốn để chúng tôi nghỉ hưu sớm.” Tô Ngọc tự hào nói, đối với việc Tiểu Bảo vượt qua mình, anh vô cùng vui mừng.

“A Ngọc, sao tôi có cảm giác ông có vẻ khá vui mừng thế nhỉ.” “Có thể dạy dỗ ra một đứa trẻ vượt qua mình, tôi đương nhiên là vui rồi.” “Đáng để ông đắc ý đấy.” Thiên phú của Tiểu Bảo quả thật vô cùng tốt.

Đối mặt với tình huống này, những người bên cạnh vừa ghen tị vừa ngưỡng mộ nhìn Tô Ngọc: “Một đứa trẻ như vậy chúng tôi cũng muốn có một đứa.” Tô Ngọc liếc họ một cái, lườm một cái rồi bực bội nói: “Các người nghĩ thôi là được rồi.” “Muốn có con thì tự đi mà sinh, đừng có lúc nào cũng nhòm ngó con nhà tôi.” Không nhòm ngó Tiểu Bảo thì cũng nhòm ngó Hiên nhi với Trần nhi.

Thật không biết họ nghĩ gì nữa.

Mọi người xung quanh cười ha hả, bộ dạng này của Tô Ngọc trông thật thú vị.

“Đúng rồi, mải nói chuyện bọn trẻ, thứ mà ông cần tôi đã mang về cho ông rồi đây, tôi vẫn chưa xem, ông mở ra xem trước đi.” Người đi lấy chứng cứ nghe vậy liền lên tiếng.

Tô Ngọc nhận lấy rồi xem.

Xem xong, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

“Xem ra là thứ ông muốn rồi.” “Đúng là thứ tôi muốn, Trịnh Phi này cũng lợi hại thật, loại chứng cứ này mà cũng tìm được.” Thật sự khiến anh vô cùng kinh ngạc.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc ra chiều suy tư, tò mò ghé đầu qua xem.

Thấy cô tò mò, Tô Ngọc đưa đồ cho cô xem, sau khi thấy nội dung bên trên, cô có chút kinh ngạc.

“Sao Trịnh Phi này lại biết nhiều chuyện như vậy?” Vương Cẩn Hòa thật sự cảm thấy quá kinh ngạc.

“Cái này thì không rõ lắm.” Tô Ngọc lắc đầu, anh cũng rất tò mò không biết Trịnh Phi này rốt cuộc làm sao mà biết được những chuyện này.

Dù không biết Trịnh Phi lấy những chứng cứ này từ đâu, nhưng đối với họ quả thật rất hữu dụng.

Mà Chu Thành Tân có lẽ còn không biết trong tay Trịnh Phi có những thứ này.

Nếu Chu Thành Tân biết, hắn sẽ không để Trịnh Phi sống đến bây giờ.

“Hỏi thử xem?” “Được.” Tô Ngọc cho người đi gọi Trịnh Phi tới.

Trịnh Phi vội vàng đến, thời gian gần đây ở thành Vong Ưu đã giúp ông ta hiểu rõ nơi này rốt cuộc là nơi như thế nào.

Ông ta đã thích nơi này, thậm chí còn cân nhắc đưa cả gia đình đến đây, sau này sẽ sống ở đây luôn.

“Vương gia gọi tôi đến có chuyện gì?” “Những thứ này ông lấy được bằng cách nào?” Tô Ngọc cũng không vòng vo, hỏi thẳng vấn đề mình muốn biết.

Chương 1774

“Thứ này tôi có được từ một người, người đó bị thương nặng, tôi vô tình cứu được anh ta, sau đó anh ta giao thứ này cho tôi, không bao lâu sau thì qua đời.” Trịnh Phi nghĩ lại chuyện lúc đó, nhíu mày nói.

“Người đó có nói chuyện gì đã xảy ra không?” Trịnh Phi suy nghĩ kỹ rồi khẽ lắc đầu: “Lúc đó anh ta đưa những thứ này cho tôi xong thì ngất đi, sau đó không tỉnh lại nữa.” Người đó lúc ấy bị thương quá nặng, đại phu nói đã quá muộn, không cứu được.

Ông ta cũng không còn cách nào khác, đành phải an táng cho người đó.

“Ông chưa từng xem qua?” Nếu Trịnh Phi đã xem qua thì có lẽ sẽ không đi lại gần gũi với Chu Thành Tân như vậy.

Trịnh Phi lắc đầu: “Thứ này tôi chỉ xem một trang, những trang sau tôi đều không xem, nghĩ là của bạn nên tôi cất đi.” Lúc đó ông ta cũng không nghĩ đến việc giao cho Chu Thành Tân.

Xem dáng vẻ của Vương gia, thứ này dường như vô cùng quan trọng, may mà ông ta chưa mang ra ngoài.

Nếu không chuyện này đã phiền phức rồi.

Đối mặt với tình huống này, trong mắt Tô Ngọc lóe lên vẻ lạnh lùng, xem ra có người đã sớm biết chuyện của Chu Thành Tân, chỉ là không nói ra mà thôi.

“Vương gia, sự việc rất nghiêm trọng sao?” Thấy ánh mắt Tô Ngọc có phần lạnh lẽo, Trịnh Phi do dự hỏi.

“Phản quốc.” Hai chữ này khiến Trịnh Phi trừng lớn hai mắt: “Vương gia nói… phản quốc?” Tô Ngọc “ừ” một tiếng: “Các người nên thấy may mắn vì đã không còn quan hệ gì với hắn nữa." Nếu tiếp tục có quan hệ tốt, trong tình huống không biết gì mà giúp Chu Thành Tân làm chuyện gì đó, hậu quả sau này sẽ thế nào, ai mà biết được?

Trịnh Phi biết Tô Ngọc đang nói gì, lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Giống như Tô Ngọc nói, nếu sự việc thật sự phát triển đến mức đó, liệu họ có bị liên lụy cùng Chu Thành Tân không?

Đột nhiên cảm thấy vì chuyện này mà cắt đứt quan hệ với Chu Thành Tân, xem ra cũng rất tốt.

Ít nhất không cần bị hắn liên lụy.

"Bây giờ các người không còn quan hệ gì với hắn, lại còn đưa ra thứ quan trọng, tự nhiên sẽ không tìm đến các người." Tô Ngọc thấy ông ta đột nhiên hoảng hốt, nhíu mày nói.

"Đa tạ Vương gia." Trịnh Phi lau mồ hôi lạnh trên trán, cảm kích nói.

"Những gì cần biết tôi đã biết rồi, ông đi làm việc của mình đi." "Vâng." Trịnh Phi vội vàng rời đi.

Vương Cẩn Hòa nhìn tốc độ rời đi của ông ta mà không nhịn được cười: "Ông ta lo mình bị liên lụy đến thế cơ à?" "Chắc chắn là rất lo lắng." "Bây giờ chúng ta đã có được tội chứng của Chu Thành Tân, anh định làm thế nào?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa nghĩ ra, nhưng Chu Thành Tân cũng sắp đến rồi." Vương Cẩn Hòa khó hiểu nhìn Tô Ngọc, sao anh lại nghĩ Chu Thành Tân sẽ đến thành Vong Ưu?

"Biết rõ anh đang ở đây, hơn nữa anh đã bắt đầu nghi ngờ hắn, chỉ cần không phải kẻ ngốc thì chắc sẽ không đến chứ?" Ai lại ngu ngốc đến mức biết rõ mình bị theo dõi mà vẫn chọn tự chui đầu vào lưới?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, nụ cười trên mặt có chút ý xấu.

“Anh lại có ý đồ xấu gì thế?” “Chúng ta đánh cược nhé?

Nếu hắn đến thì em ở bên anh một ngày, nếu hắn không đến, anh sẽ ở bên em một ngày?” Đẩy anh ra, Vương Cẩn Hòa bực bội nói: “Kiểu gì em cũng chịu thiệt, anh coi em là đồ ngốc à?” Người này xấu xa quá, lại còn định tính kế cô.

Tô Ngọc không nhịn được cười, xem ra sau này muốn tính kế Tiểu Hòa là không được rồi.

Anh đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nén cười nói: “Tiểu Hòa, em làm vậy sẽ khiến anh rất mất cảm giác thành tựu.” Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc: “Anh nói lại câu nữa xem?” Còn cảm giác thành tựu, anh ta coi mình là cái gì chứ?

“Không có, anh không nói nữa.” Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, sau đó nghĩ đến điều gì đó rồi nhìn anh: “Nếu Chu Thành Tân thật sự đến thành Vong Ưu, anh nghĩ hắn có mục đích gì?” “Chẳng qua cũng chỉ có một, chuyện anh cho người cứu Trịnh Phi và những người khác, hắn chắc chắn đã biết.

Một khi biết là anh cứu Trịnh Phi, tất nhiên hắn có thể đoán được anh vẫn luôn theo dõi hắn, lại không liên lạc được với người đứng sau, em nói xem hắn sẽ lựa chọn thế nào?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ nghiêm túc rồi mới nói: “Hắn sẽ tìm cách tự vệ.” “Không sai, phương pháp duy nhất chính là để anh yên tâm về hắn, đến thành Vong Ưu là cơ hội duy nhất của hắn.” Chỉ có tiếp cận anh, Chu Thành Tân mới có thể khiến anh tin tưởng.

Cho nên trận chiến ở thành Vong Ưu này, Chu Thành Tân không đến cũng phải đến.

“Hắn đã liên lạc với người đứng sau rồi sao?” “Liên lạc rồi, nhưng người đứng sau dường như không muốn giúp hắn.” “Hửm?” Vương Cẩn Hòa trở nên hứng thú, chẳng phải họ là người cùng một thuyền sao?

Sao lại không muốn giúp đỡ?

“Rất đơn giản, vì trong mắt bọn họ, Chu Thành Tân đã mất đi giá trị lợi dụng.” Một người không còn giá trị lợi dụng, lại còn làm hỏng chuyện, có cần phải bảo vệ nữa không?

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Thực tế đến vậy sao?” “Đúng vậy, đối với họ, người dưới trướng chỉ phân thành loại có thể dùng và không thể dùng.” Người hữu dụng tự nhiên phải bảo vệ một chút, ít nhất là trước khi giá trị lợi dụng của họ hoàn toàn biến mất.

Còn đối với người không còn nhiều giá trị lợi dụng, vậy chỉ có thể trực tiếp vứt bỏ.

Vương Cẩn Hòa vô cùng bất mãn với cách làm của họ, nhíu mày nói: “Em không thích cách làm này của họ.” “Anh biết.” Cho nên Tô Ngọc chưa bao giờ đối xử với người khác như vậy.

Vì biết Vương Cẩn Hòa không thích điều đó, nên khi đối xử với người khác anh đều rất chân thành, không để Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ anh lợi dụng người khác.

Mà anh cũng rất ít khi phải lợi dụng ai.

Dựa vào người Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói: “Tô Ngọc, họ đối xử chân thành với người khác không tốt sao?” Tô Ngọc đối xử với mọi người đều rất chân thành.

“Mỗi người mỗi khác, họ làm như vậy cũng không có gì đáng trách.” Tô Ngọc không biết nên an ủi Vương Cẩn Hòa thế nào, chỉ có thể bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên hiểu ý của Tô Ngọc.

Đối với những người như họ, chân thành là cái gì?

Có lẽ trong lòng họ, những người bình thường này bị họ lợi dụng, đó đã là vinh hạnh của họ rồi.

Sao có thể có suy nghĩ khác được?

“Em biết, em cũng chỉ là thuận miệng nói vậy thôi.” Ở thế giới này lâu như vậy, thật ra cô cũng đã biết quy tắc của thế giới này, chỉ là có lúc gặp phải chuyện như vậy, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.

Cứ như thể những người này không coi người thường là người vậy.

Những người như vậy nhìn vào đã khiến người ta cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Tô Ngọc, chúng ta ra ngoài dạo đi.” Hai người đã lâu không tự mình ra ngoài đi dạo.

“Được.” Tiểu Bảo và các con thấy hai người ra ngoài liền cười hì hì đi theo.

Nhìn đám trẻ đi theo, trong mắt Tô Ngọc tràn đầy bất đắc dĩ.

Biết là không đuổi đi được, anh đành bất lực để chúng đi cùng.

Ra khỏi cửa, bọn trẻ chạy lên phía trước, hai người nhìn nhau, thấy dáng vẻ vui vẻ của các con, thật ra như vậy đã rất tốt rồi, họ cũng không cầu mong gì hơn.

Tâm trạng có chút phiền muộn của Vương Cẩn Hòa khi thấy các con vui vẻ đột nhiên trở nên tốt hơn.

Bất kể người khác thế nào, ít nhất bây giờ họ vẫn đang rất tốt.

Cô nắm tay Tô Ngọc đuổi theo Tiểu Bảo và các con.

Tô Ngọc ngẩn ra một lúc, nhìn tâm trạng tốt lên của Vương Cẩn Hòa, trong mắt ánh lên ý cười.

Xem ra Tiểu Hòa đã nghĩ thông suốt rồi.

Chương 1775

Hai vợ chồng đi theo Tiểu Bảo và các con dạo một vòng trong thành.

Có lúc dừng lại ngắm những con bướm xinh đẹp đậu trên những đóa hoa bên đường, có lúc lại ngắm những con cá koi đang bơi lội dưới những đóa sen.

Một buổi chiều đã khiến tâm trạng của Vương Cẩn Hòa trở nên bình yên hơn rất nhiều.

“Thế nào?

Tâm trạng tốt hơn chưa?” “Đương nhiên.” Tiểu Bảo và các con thấy tâm trạng Vương Cẩn Hòa tốt lên cũng rất vui.

Chỉ cần mẹ vui là chúng cũng vui.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Vương Cẩn Hòa mới nhớ ra hình như mình còn có chuyện chưa hỏi Tô Ngọc.

“À phải rồi, Chu Thành Tân đến đây cũng vô dụng thôi phải không?” “Hửm?

Sao lại nói vậy?” Tô Ngọc đang cởi áo, tay dừng lại một chút, quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa kỳ quái hỏi.

Không biết sao cô lại đột nhiên hỏi vấn đề này.

“Hắn biết rõ anh đã bắt đầu nghi ngờ hắn rồi, lúc này đến đây chẳng phải là tự tìm đường chết sao?” Chu Thành Tân này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Hắn sẽ không cho rằng Tô Ngọc vẫn chưa biết gì, hoặc hắn có khả năng che giấu mọi thứ trước mặt Tô Ngọc chứ?

Chuyện này hắn căn bản không làm được mà?

“Vấn đề này rất đơn giản, hắn muốn ra tay từ chỗ Minh Phương.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Minh Phương và những người đó đã cắt đứt quan hệ hoàn toàn với Chu Thành Tân rồi mà?

Trước đó đã ầm ĩ như vậy, hắn lại còn muốn lợi dụng Minh Phương?” Chu Thành Tân này rốt cuộc có não không vậy?

Sao lại nghĩ ra cách này?

“Bạn bè nhiều năm như vậy, e rằng hắn cảm thấy Minh Phương và những người đó sẽ không nói cắt đứt quan hệ là cắt đứt quan hệ.” Chỉ cần Minh Phương họ chưa lựa chọn cắt đứt quan hệ, vậy thì mọi chuyện vẫn còn kịp.

Chỉ tiếc là Chu Thành Tân vẫn quá xem trọng bản thân, cũng quá coi thường Minh Phương và những người đó.

Đã bị tính kế như vậy, sao có thể lựa chọn tha thứ?

Quan trọng nhất vẫn là chuyện mà Trịnh Phi và những người khác đã trải qua.

Hắn đã có ý định giết Trịnh Phi và mọi người.

Trịnh Phi và họ sao có thể cho hắn cơ hội này?

“Anh nói cũng đúng.” Đợi Chu Thành Tân đến, có lẽ họ sẽ được xem một vở kịch hay.

Chu Thành Tân vẫn không biết Tô Ngọc đã nhìn thấu hắn, người đã sắp đến thành Vong Ưu.

Tô Ngọc đã biết tin này một ngày trước khi Chu Thành Tân đến thành Vong Ưu.

Đối với tin tức này, Tô Ngọc không hề bất ngờ.

Ngược lại, Minh Phương và những người khác sau khi biết Chu Thành Tân đến thì sắc mặt không được tốt cho lắm.

“Chu Thành Tân lúc này đến đây rốt cuộc là có mục đích gì?” “Không biết, đợi người đến, gặp người rồi sẽ rõ, không cần lo lắng.” “Không phải lo lắng, chỉ là con người Chu Thành Tân này bây giờ tôi đã nhìn rõ rồi, hắn đến vào lúc này chỉ có thể nói là không có ý tốt.” Vô sự hiến ân cần, phi gian tức đạo.

Nếu là trước đây, Trịnh Phi chắc chắn sẽ không nói những lời như vậy, dù sao quan hệ giữa ông ta và Chu Thành Tân cũng không tệ, nhưng sau khi trải qua những chuyện trong thời gian này, ông ta cũng đã nhận thức rõ Chu Thành Tân rốt cuộc là loại người gì.

Loại người này cứ tiếp tục qua lại, đến cuối cùng người xui xẻo vẫn là chính họ.

Nếu đã vậy, ông ta cần gì phải nghĩ nhiều?

Liếc nhìn Minh Phương bên cạnh, Trịnh Phi nhíu mày nhìn ông ta, trong lòng có chút lo lắng.

“Đang nghĩ gì vậy?” Trịnh Phi lắc đầu, hy vọng suy nghĩ của mình là sai, Chu Thành Tân chắc vẫn chưa đến mức không biết xấu hổ đến thế.

Hít sâu một hơi để kìm nén sự lo lắng trong lòng, ông ta tiếp tục nói với họ về chuyện trước đó.

Chu Thành Tân rất nhanh đã đến thành Vong Ưu, một lần nữa đến cổng thành Vong Ưu, nhìn thấy cổng thành, tâm trạng có chút phức tạp.

Nếu lúc Minh Phương chọn đến thành Vong Ưu, hắn không từ chối mà cùng đi, lúc này có lẽ vẫn chưa bại lộ bản thân.

Đúng là một bước sa chân, ngàn đời hận.

Bất kể trong lòng Chu Thành Tân hối hận đến đâu cũng vô dụng, hắn bây giờ chỉ muốn tìm Minh Phương.

Chu Thành Tân cẩn thận chuẩn bị vào thành, vừa định vào thì thấy Minh Phương và những người khác đang nói cười vui vẻ đi ra.

Đi cùng không chỉ có Tống Tùy, mà còn có cả Trịnh Phi và những người khác.

Ánh mắt dò xét của hắn dừng lại trên người Trịnh Phi và những người đó, mày khẽ nhíu lại.

Trong lòng hắn có chút bất mãn với Trịnh Phi.

Lại dám vào lúc này mà kết giao với Minh Phương và những người đó.

Như vậy, đối với hắn chẳng có lợi ích gì.

Dù sao chuyện hắn đối phó Trịnh Phi, Trịnh Phi và họ đều biết.

Cũng không biết họ có nói rõ cho Minh Phương biết không.

Khi Chu Thành Tân nhìn họ, Minh Phương và những người khác cũng nhìn thấy Chu Thành Tân.

Không ngờ hắn lại đến thật.

Họ giả vờ không thấy, chuẩn bị đi vòng qua một bên để đến nơi cần đến.

Còn chưa đi qua, Chu Thành Tân đã chủ động lại gần.

“Ông Phương, lâu rồi không gặp.” Nghe những lời tự nhiên thân quen này của Chu Thành Tân, Minh Phương cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Trịnh Phi bên cạnh thì cười lạnh nói: “Lúc muốn nhét thiếp cho con rể nhà người ta, sao không thấy quan hệ của ông với ông Phương tốt thế nhỉ.” Chu Thành Tân ánh mắt sắc bén nhìn Trịnh Phi: “Mày nói vậy là có ý gì?” “Có ý gì?

Chu Thành Tân, ông giả vờ cũng giống thật đấy.” “Trịnh Phi, mày…” “Lúc ông muốn lấy mạng chúng tôi thì đâu có bộ dạng này, lúc đó kiêu ngạo lắm mà.” Trịnh Phi cười lạnh nói.

Chu Thành Tân này thật nực cười.

Hắn rốt cuộc vì sao lại nghĩ ông Phương vẫn sẽ có quan hệ tốt với hắn?

Thái độ chào hỏi này, người không biết còn tưởng quan hệ của họ vô cùng tốt.

Chương 1776

Thực tế hai người đã sớm trở mặt rồi.

Hơn nữa là kiểu trở mặt không bao giờ qua lại nữa.

Chu Thành Tân rất tức giận, quả nhiên sự tồn tại của Trịnh Phi và những người đó là một phiền phức.

Hắn đã hối hận vì không để Long Đằng và những người đó trực tiếp giết Trịnh Phi và họ ngay trên đường.

Chỉ cần họ chết, cũng sẽ không gây thêm phiền phức cho mình.

“Tao không đến tìm mày, mày tốt nhất là câm miệng cho tao.” Hắn không muốn lãng phí thời gian với Trịnh Phi.

Mục đích của hắn trước sau vẫn là Minh Phương.

Trịnh Phi còn muốn nói gì đó thì bị Tống Tùy cản lại.

Bây giờ nói gì cũng vô dụng, cứ xem Chu Thành Tân rốt cuộc muốn làm gì đã.

Thấy Trịnh Phi không nói nữa, ánh mắt của Chu Thành Tân cuối cùng cũng dừng lại trên người Minh Phương.

Nhìn Minh Phương dường như đã thay đổi một chút, Chu Thành Tân khẽ nhíu mày.

“Ông Phương, tôi có chuyện muốn nói với ông.” Chu Thành Tân cười ha hả nói.

Mọi vấn đề trước đó giữa hai người dường như đã biến mất không còn tăm hơi.

“Quan hệ của chúng ta không tốt đến thế đâu.” Minh Phương ngay từ lần đầu tiên Chu Thành Tân gọi ông như vậy đã cảm thấy trong lòng có chút khó chịu.

Bây giờ hắn lại có thể như không có chuyện gì mà nói chuyện với ông, ông thật không biết Chu Thành Tân rốt cuộc nghĩ gì.

“Ông Phương, thế này là ông không đúng rồi, giữa chúng ta chẳng qua là có chút rắc rối, ông thật sự muốn cắt đứt mọi quan hệ với tôi sao?

Ông có phải là hơi nhỏ mọn quá không?” Minh Phương liếc Chu Thành Tân một cái: “Ông nói không sai, tôi chính là rất nhỏ mọn, nếu ông đã muốn tính kế tôi, vậy thì nên biết sau này chúng ta sẽ không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, vấn đề nhỏ nhặt này mà ông cũng không hiểu sao?” “Ông…” Chu Thành Tân vốn nghĩ rằng chỉ cần mình cúi đầu, Minh Phương dù không vui cũng sẽ không nói những lời quá khó nghe.

Nhưng bây giờ xem ra không phải như hắn nghĩ.

Minh Phương không chỉ nói những lời rất khó nghe, thậm chí cách làm cũng khiến hắn khó xử.

“Tuy không biết vì sao ông lại xuất hiện ở đây, nhưng Chu Thành Tân, quan hệ của chúng ta không tốt, đừng có lượn lờ trước mặt tôi, cũng đừng tỏ ra quan hệ với tôi rất tốt, quan hệ của chúng ta thật sự không tốt đến mức đó.” Minh Phương thấy Chu Thành Tân không nói nên lời, lạnh lùng kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

“Minh Phương, chúng ta là bạn bè nhiều năm như vậy, ông thật sự muốn tuyệt tình đến thế sao?” Chu Thành Tân cũng nổi giận, mặt mày âm trầm nhìn Minh Phương.

Hắn đã nhượng bộ chủ động đến liên lạc với Minh Phương rồi, thằng khốn này còn muốn thế nào nữa?

“Tuyệt tình?

Rốt cuộc là ai tuyệt tình?" Lúc hắn cho người muốn lấy mạng Trịnh Phi và những người đó sao không nghĩ họ là bạn bè nhiều năm?

Lúc hắn đưa ra quyết định đó chẳng lẽ không cảm thấy mình tuyệt tình sao?

"Quan hệ của Trịnh Phi và những người đó với ông không tốt sao?

Ông còn có thể ra tay sát hại họ, người như ông nói thật, tôi không với cao nổi." Chu Thành Tân hung hăng trừng mắt nhìn Trịnh Phi, bọn họ quả nhiên đã nói những lời không nên nói.

"Trịnh Phi, các người nói bậy bạ gì đó?" "Chúng tôi nói bậy bạ gì?

Chu Thành Tân, ông dám làm không dám nhận à?" Trịnh Phi đột nhiên cảm thấy trước đây họ chưa bao giờ thật sự biết Chu Thành Tân.

Da mặt của người này sao lại dày như vậy?

Rõ ràng là mình làm sai, lại làm như thể họ mới là người sai.

Thật nực cười và đáng thương.

"Chuyện không làm tôi tại sao phải thừa nhận?

Anh lại vu khống tôi như vậy, Trịnh Phi, anh thật sự khiến tôi quá thất vọng." Chu Thành Tân thất vọng nhìn Trịnh Phi.

Nếu không biết sự thật là gì, Trịnh Phi cảm thấy mình cũng sắp bị hắn lừa rồi.

Trịnh Phi bị Chu Thành Tân làm cho tức cười, không thể tin nổi nhìn hắn: "Chu Thành Tân, ông thật đúng là không biết xấu hổ." "Trịnh Phi, anh đừng có ở đây bôi nhọ danh tiếng của tôi, Minh Phương, ông đừng tin Trịnh Phi, hắn đang nói bậy." Chu Thành Tân nhìn Minh Phương, đau lòng nói.

Lúc nói chuyện còn thất vọng liếc Trịnh Phi một cái, như thể mình thật sự phải chịu oan ức lớn lao.

Những người đi cùng Trịnh Phi nhìn Chu Thành Tân như vậy, trong mắt đều là không thể tin nổi, sao hắn có thể không biết xấu hổ đến mức này?

Liên tục lắc đầu, người bên cạnh Trịnh Phi nói: “Một mình Trịnh Phi nói là nói dối, mấy người chúng tôi cùng nói cũng là đang nói dối, cũng là đang bôi nhọ danh tiếng của ông sao?” “Các người…” Chu Thành Tân không ngờ họ cũng dám gây sự với mình.

Minh Phương nhìn Chu Thành Tân vẫn còn muốn ngụy biện, lắc đầu nói: “Đừng ngụy biện nữa, những gì cần biết tôi đều đã biết.” “Ông…” “Ông Phương, nể tình giao tình trước đây của chúng ta, chuyện này cứ cho qua đi được không?

Trước đó là lỗi của tôi.” Chu Thành Tân thay đổi suy nghĩ, nếu đã vậy thì dùng cách khác để nói chuyện.

Tỏ ra yếu thế như vậy chắc không có vấn đề gì, dù sao Minh Phương đối xử với bạn bè thật ra cũng rất mềm lòng.

Cứ nhìn Trịnh Phi và những người đó là biết.

Minh Phương bây giờ có thể đối xử với họ như vậy, nói cho cùng cũng là vì họ đã tỏ ra yếu thế.

Tuy nhiên, hắn vẫn quá coi thường Minh Phương.

Ánh mắt Minh Phương khẽ lóe lên, sau đó nhìn Chu Thành Tân: “Được.” Trịnh Phi và Tống Tùy đều quay đầu nhìn Minh Phương, trong mắt đều là không tán thành.

Vừa định mở miệng thì thấy Minh Phương ra hiệu cho họ lắc đầu một cách khó nhận ra.

Hai người lập tức hiểu ý Minh Phương, cúi đầu không nói gì.

Chu Thành Tân nghe ông ta đồng ý dứt khoát như vậy, ngược lại có chút không tin Minh Phương.

“Ông nói được?” “Ừ, tôi nói được.” “Các ông định đi đâu?

Tôi cũng đi cùng.” Chu Thành Tân trong lòng tuy cảm thấy kỳ lạ, nhưng vẫn mở miệng nói.

Không phải đã nói được sao?

Vậy hắn muốn đi cùng, Minh Phương chắc sẽ không từ chối chứ.

Ở nơi Chu Thành Tân không nhìn thấy, Minh Phương cười một cách đầy ẩn ý.

Không phải muốn đi cùng sao?

Vậy thì cho Chu Thành Tân một cơ hội.

Chương 1777

“Được thôi, ông cứ đi theo.” Trịnh Phi và Tống Tùy đi ở phía sau, đợi khi cách hai người một khoảng, Trịnh Phi gãi đầu khó hiểu nói: “Ông Tống, ông nói xem trong hồ lô của ông Phương rốt cuộc bán thuốc gì?” Sao lại tha thứ cho Chu Thành Tân rồi?

Ông ta vẫn chưa nhận ra Chu Thành Tân là loại người gì sao?

Ông ta rốt cuộc nghĩ gì vậy?

“Tôi thấy ông Phương làm vậy chắc chắn có nguyên nhân, chúng ta cũng không cần vội, cứ chờ xem là được.” Tống Tùy suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

“Tôi lo ông Phương bị Chu Thành Tân lừa.” “Ông Phương là người thế nào?

Chúng ta bị lừa chứ ông ấy không thể nào bị lừa được.” Minh Phương là một người vô cùng thông minh.

Trong tình huống biết rõ Chu Thành Tân đến đây với mục đích khác, sao có thể thật sự có quan hệ tốt với hắn được?

Ông thấy Trịnh Phi vẫn là quan tâm quá nên rối.

Nếu không sao lại như vậy?

“Ông nghĩ kỹ lại xem bình thường ông Phương là người thế nào, ông sẽ đoán được ông ấy muốn làm gì.” Tống Tùy nói một cách đầy ẩn ý.

Ông đã đoán được ý của Minh Phương rồi.

Minh Phương tám phần là muốn lợi dụng cơ hội này để biết mục đích Chu Thành Tân đến đây là gì.

Như vậy, sau này muốn làm gì ngược lại sẽ đơn giản hơn.

Trịnh Phi nghĩ lại, cảm thấy Tống Tùy nói cũng đúng.

Một người tinh ranh như Minh Phương, sao có thể bị Chu Thành Tân lừa gạt?

Nghĩ vậy, Trịnh Phi yên tâm hơn.

Mấy người bên cạnh nghe cuộc đối thoại của hai người cũng không nói gì nhiều.

Ngược lại có chút đồng tình với Chu Thành Tân.

Bên kia, Chu Thành Tân đi theo Minh Phương một đoạn dài lại đến một bãi đất trống, nơi này không có gì cả, điều này khiến Chu Thành Tân có chút bất mãn.

Minh Phương không phải là đang đùa giỡn hắn chứ?

Trong lòng tuy nghĩ vậy, thậm chí có chút bất mãn, Chu Thành Tân cũng chỉ cười hỏi: “Ông Phương, ông đến đây làm gì?” “Đến xem mảnh đất này, định sau này sẽ mua lại.” Một câu nói khiến Chu Thành Tân kinh ngạc nhìn Minh Phương: “Cách xa thành Vong Ưu như vậy, chỗ này trông tệ thế, ông mua để làm gì?” “Xây nhà.” Chuyện này Minh Phương không lừa hắn, còn Chu Thành Tân sẽ nghĩ thế nào, đó là chuyện của chính hắn.

Chu Thành Tân cảm thấy Minh Phương đang lừa mình.

“Ông không muốn nói thì thôi, hà tất phải nói những lời như vậy để lừa tôi?” Còn xây nhà.

Nơi này cách xa thành Vong Ưu như vậy, nhà xây ở đây có ai đến không?

Dù có lừa người cũng phải tìm lý do hợp lý chứ.

Minh Phương biết ngay là Chu Thành Tân không tin, nghe ra sự bất mãn trong giọng nói của hắn, quay đầu nhìn sang, nhíu mày nói: “Có tin lời tôi nói hay không, đó là chuyện của chính ông.” “Ông Phương, ông nói vậy là có ý gì?

Ông cho rằng tôi cố ý nói những lời này sao?” “Có phải cố ý hay không, trong lòng ông tự biết là được, không cần phải nói với tôi.” Một câu nói khiến sắc mặt Chu Thành Tân âm trầm.

Nhưng hắn cũng không nói gì.

Hắn vừa mới khiến Minh Phương quyết định bỏ qua chuyện trước kia để tha thứ cho hắn, lúc này tự nhiên không thể nói nhiều.

Nếu nói quá nhiều khiến Minh Phương bất mãn, điều đó sẽ gây bất lợi cho chuyện sau này của hắn.

Đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Hai người nói vài câu, cuối cùng Tống Tùy và những người khác cũng đến.

Nhưng Tống Tùy không hề cho Chu Thành Tân một chút sắc mặt tốt nào.

Ông đi tới đứng bên cạnh Minh Phương: “Ông Phương, xem thế nào rồi?” “Chỗ này không tệ, rất thích hợp.” “Thích hợp thì chúng ta mua lại.” “Các ông mua để làm gì?” Chu Thành Tân hỏi từ bên cạnh.

Tống Tùy liếc Chu Thành Tân một cái, một ánh mắt cũng không thèm cho hắn.

Thái độ này khiến Chu Thành Tân lúng túng nhìn Minh Phương bên cạnh, nhưng Minh Phương lại đang nhìn về phía trước, hoàn toàn không để ý đến sự bối rối của hắn sau khi bị Tống Tùy chèn ép.

Hoặc có lẽ Minh Phương đã thấy, chỉ là không muốn quan tâm đến hắn mà thôi.

Đối với điều này, Chu Thành Tân nhíu mày, tâm trạng có chút không tốt.

Ánh mắt hắn chuyển sang Trịnh Phi, nhưng Trịnh Phi chỉ lườm hắn một cái, một lời cũng không muốn nói nhiều.

Ý tứ ghét bỏ không cần nói cũng rõ.

Trong mắt Chu Thành Tân lóe lên vẻ âm u.

Một Trịnh Phi mà cũng dám cho hắn sắc mặt xem.

"Ông Phương, xem ra các ông không thích tôi lắm, cũng không chào đón tôi, tôi tưởng ít nhất chúng ta cũng là bạn bè." Chu Thành Tân thấy Minh Phương không nhìn về phía này, trực tiếp mở miệng nói.

Minh Phương còn chưa mở miệng, Trịnh Phi bên cạnh đã nói trước một bước: "Ông nói câu này lạ thật đấy." "Cái gì?" "Những chuyện ông đã làm trong lòng ông không biết sao?

Ông đã ra tay sát hại chúng tôi, còn muốn chúng tôi đối xử với ông như trước, coi ông là bạn bè?

Chu Thành Tân, sao ông lại tự cho mình là đúng như vậy?" Chuyện này dù đặt vào ai cũng không thể chấp nhận được.

Ánh mắt Chu Thành Tân khẽ lóe lên, nhìn Minh Phương: "Ông Phương, ông cũng nghĩ như vậy sao?" "Nếu không thì sao?" Ông nói cho qua chuyện, vì một vài lý do tự nhiên sẽ cho qua, nhưng bảo ông tiếp tục làm bạn với Chu Thành Tân, điều này ông thật sự không làm được.

Một Chu Thành Tân thì có là cái thá gì?

Sắc mặt Chu Thành Tân có chút khó coi: "Ông đang đùa giỡn tôi?" "Nói vậy thì lạ thật, ông nói cho qua chuyện, tôi nói có thể, nhưng tôi chưa từng nói có thể làm bạn như trước.” Minh Phương chế giễu nói.

Một câu nói khiến Chu Thành Tân tức điên, tình cảm đến cuối cùng hắn chẳng được gì mà còn bị người ta chèn ép một trận?

“Chu Thành Tân, tôi đồng ý cho qua chuyện không có nghĩa là tôi quên những gì ông đã làm, có những chuyện trong lòng tự biết là được, đừng nói ra, đến lúc đó mọi người đều khó xử, ông nói có phải không?” Minh Phương nhìn Chu Thành Tân.

Chỉ thiếu điều nói rằng hắn như vậy là tự chuốc lấy.

Trong lòng Chu Thành Tân vô cùng tức giận, nhưng lại không làm gì được ông ta.

Tống Tùy bên cạnh lại nói giọng mỉa mai: “Gương vỡ khó lành, nước đổ khó hốt, đạo lý đơn giản như vậy, không lẽ đến bây giờ ông vẫn không hiểu sao?” Chu Thành Tân nghe vậy thì trong lòng không vui, bất mãn nhìn Tống Tùy: "Chuyện này có liên quan gì đến anh?

Đây là chuyện giữa tôi và Minh Phương." "Ồ, anh nghĩ rằng chỉ một câu nói của anh là có thể xóa bỏ chuyện anh âm mưu tính kế con rể của lão Phương ư?

Hay là xóa bỏ chuyện anh muốn tìm người cùng đối phó với Minh gia, thậm chí đối phó với cả Minh gia?" Chu Thành Tân tức đến run cả người: "Tống Tùy, anh chia rẽ mối quan hệ giữa tôi và lão Phương thì có lợi gì cho anh?" "Đúng là chẳng có lợi gì cho tôi, nhưng quan hệ giữa anh và lão Phương cần tôi phải chia rẽ sao?" Trước đây quan hệ của họ đúng là rất tốt.

Chương 1778

Nhưng kể từ khi Chu Thành Tân không ngừng tự tìm đường chết, tất cả mối quan hệ đều tan thành mây khói, biến mất không còn dấu vết. "Tống Tùy, anh…" "Lão Phương, ông cũng nghĩ vậy sao?" Không nói lại Tống Tùy, Chu Thành Tân đành chuyển ánh mắt sang Minh Phương, hy vọng ông có thể nói giúp mình vài lời.

Tuy nhiên, Minh Phương chỉ liếc nhìn Chu Thành Tân một cái rồi không nói gì cả.

Tống Tùy nhướng mày nhìn Chu Thành Tân, đây chính là sự khác biệt. "Chu Thành Tân, những việc anh đã làm sẽ không vì một câu nói nhẹ như mây bay của anh mà coi như chưa từng xảy ra đâu." Tống Tùy châm chọc nói.

Minh Phương tuy không lên tiếng nhưng lại vô cùng tán thành lời của Tống Tùy.

Lời này nói không sai chút nào.

Dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy?

Một câu nói là có thể giải quyết mọi chuyện.

Thật là vừa đáng cười vừa đáng buồn. "Tôi hiểu rồi, Minh Phương, ông nói những lời như vậy chỉ để cho bọn họ sỉ nhục tôi, phải không?" Minh Phương khó hiểu nhìn Chu Thành Tân một cái, nhíu mày nói: "Chu Thành Tân, hình như anh nhầm rồi, không có ai sỉ nhục anh cả, là anh vẫn luôn tự sỉ nhục chính mình." Biết rõ quan hệ hiện tại của bọn họ là gì mà vẫn nói những lời khiến người ta khó xử, đây không phải là tự làm mất mặt mình thì là gì? "Ông đừng có ra vẻ đạo mạo ở đây." Trước đây khi quan hệ giữa hắn và Minh Phương còn tốt, hắn đã bao giờ phải chịu sự lạnh nhạt thế này?

Dựa vào cái gì mà Minh Phương lại đối xử với hắn như vậy?

Ánh mắt Minh Phương lạnh như băng nhìn Chu Thành Tân: "Anh thật sự muốn tôi kể hết những chuyện anh đã làm ra, để anh biết rốt cuộc mình đã làm những gì sao?" "Chúng tôi không ngốc, đã đến nước này rồi mà còn vô điều kiện tha thứ cho anh, quay lại mối quan hệ như trước kia." "Anh…" "Nếu anh cảm thấy không chịu nổi cách đối xử này, anh có thể rời đi ngay lập tức, không ai trong chúng tôi ngăn cản anh cả." Minh Phương nói những lời này cũng là vì chắc chắn rằng Chu Thành Tân sẽ không rời đi trước khi đạt được mục đích của mình.

Nếu đã vậy, còn cần khách sáo làm gì.

Tống Tùy ở bên cạnh gật đầu tán thành: "Lão Phương nói đúng, anh tưởng mình là ai chứ?

Anh nói một câu là chúng tôi phải lập tức làm lành với anh sao?" Chu Thành Tân này có phải quá coi trọng bản thân, cũng quá xem thường bọn họ rồi không?

Hoặc là hắn xem những việc mình đã làm chẳng đáng để bận tâm.

Nếu không cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

Chu Thành Tân rất muốn quay người bỏ đi, nhưng hắn vẫn còn việc cần Minh Phương giúp đỡ, nên chỉ đành im lặng không nói gì.

Minh Phương thấy hắn như vậy là biết hắn đang nghĩ gì.

Ông quay đầu nhìn Tống Tùy và những người khác, trong mắt đều là vẻ chế giễu, hắn làm vậy chẳng qua là vì bọn họ vẫn còn giá trị lợi dụng.

Nếu không, với tính cách của Chu Thành Tân, hắn đã sớm bỏ đi rồi.

Những ngày sau đó, Chu Thành Tân vẫn luôn đi theo bọn họ.

Đến Vong Ưu thành mấy ngày mà hắn vẫn chưa gặp được Ngọc Vương, điều này khiến hắn không có cách nào tiếp cận Ngọc Vương, thậm chí không thể hành động theo kế hoạch của mình.

Mấy ngày không gặp được Ngọc Vương khiến Chu Thành Tân có chút bực bội.

Minh Phương và những người khác đều nhận ra sắc mặt của Chu Thành Tân không tốt, thậm chí bắt đầu nóng nảy. "Lão Phương, Chu Thành Tân khi nào sẽ đến tìm ông?" Tống Tùy đã biết mục đích của Chu Thành Tân, giờ anh chỉ muốn xem Chu Thành Tân gặp xui xẻo.

Hắn không gặp xui thì thật có lỗi với bọn họ. "Sắp rồi." Chu Thành Tân có lẽ không chịu nổi việc bị đối xử như vậy.

Hơn nữa hắn đến đây còn có mục đích khác, muốn hắn cứ yên tĩnh chờ đợi cơ hội như thế này là không thể nào. "Vậy tôi thật sự rất mong chờ đấy." "Anh sẽ sớm thấy thôi." Quả nhiên như lời Minh Phương nói, Chu Thành Tân rất nhanh đã tìm đến.

Lúc hắn đến, Tống Tùy và những người khác đều có mặt.

Thấy bọn họ ở đó, Chu Thành Tân bất giác nhíu mày: "Lão Phương, có thể để họ rời đi trước được không?

Tôi có chuyện muốn nói riêng với ông." "Họ đều là bạn bè, anh muốn nói gì cũng không phải là không thể nghe." Minh Phương nhíu mày, rõ ràng có chút không hài lòng với cách làm của hắn. "Đây là chuyện riêng, tôi không muốn họ biết." Chu Thành Tân nhíu mày, có phần bất mãn nói.

Minh Phương liếc nhìn Chu Thành Tân, thấy hắn như vậy, Chu Thành Tân nói tiếp: "Ông còn sợ tôi sẽ ra tay với ông hay sao?" Lời này tuy giống như đang nói đùa, nhưng Minh Phương lại gật đầu đồng tình: "Nói thật, tôi cũng lo lắm đấy." Một câu nói khiến Chu Thành Tân tức đến suýt hộc máu. "Lão Phương…" Đang định nói gì đó, Minh Phương liền nhìn Tống Tùy và những người khác: "Nếu anh ta có chuyện cần tìm tôi, vậy chúng ta tạm thời nói đến đây, lát nữa quay lại chúng ta sẽ bàn chi tiết hơn." Tống Tùy và mấy người gật đầu đồng ý: "Được, vậy cứ theo lời ông nói." "Có chuyện gì ông cứ cho người gọi chúng tôi, chúng tôi ở ngoài đình kia thôi." Tống Tùy hoàn toàn không tin tưởng Chu Thành Tân, lời nói đều mang theo sự cảnh giác đối với hắn.

Chu Thành Tân dù tức giận đến đâu lúc này cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. "Được." Đợi Tống Tùy và những người khác rời đi, Minh Phương mới nhìn hắn hỏi: "Anh tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì?" "Gần đây sao không thấy Ngọc Vương?" Thấy chỉ có hai người, Chu Thành Tân cũng không che giấu nữa, nói thẳng vấn đề của mình.

Một câu nói khiến Minh Phương có chút khó hiểu nhìn Chu Thành Tân: "Chuyện của Vương gia làm sao chúng tôi biết được?" "Ông không phải có quan hệ rất tốt với Ngọc Vương sao?

Sao ông lại không biết?" Chu Thành Tân không hề tin lời Minh Phương, giọng điệu có phần gay gắt chất vấn.

Câu nói này khiến sắc mặt Minh Phương lạnh đi: "Anh hỏi về Ngọc Vương làm gì?

Anh muốn làm gì?" Giọng nói sắc bén của Minh Phương khiến Chu Thành Tân nhận ra mình đã quá vội vàng, hắn cười gượng nói: "Tôi chỉ tiện miệng hỏi thôi." "Tiện miệng hỏi thôi?" Minh Phương tỏ vẻ không tin nhìn Chu Thành Tân.

Chu Thành Tân nở một nụ cười không ra cười: "Đương nhiên." "Nếu chỉ là tiện miệng hỏi, tại sao anh lại muốn họ rời đi?" Minh Phương hỏi lại.

Chu Thành Tân bị hỏi đến có chút tức tối, nhíu mày nói: "Không phải chứ, Minh Phương, ông đang cố tình gây sự với tôi phải không?" "Vậy anh nói xem anh hỏi về Vương gia để làm gì?

Hỏi thì thôi đi, còn muốn những người khác ra ngoài." Lời này chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Chu Thành Tân nhất thời không biết nên giải thích thế nào về mục đích của mình, chỉ biết nhìn Minh Phương. "Chu Thành Tân, anh coi tôi là kẻ ngốc sao?" Những lời hắn nói căn bản không đủ để người ta tin tưởng.

Chu Thành Tân nhíu mày nhìn Minh Phương, biết rằng nếu mình cứ tiếp tục như vậy, chỉ khiến Minh Phương càng nghi ngờ hơn.

Hắn vừa định mở miệng thì nghe thấy một giọng nói non nớt: "Ông ngoại." Nghe thấy giọng nói này, Chu Thành Tân quay đầu nhìn lại, thấy mấy đứa trẻ đang chạy về phía này.

Chu Thành Tân vừa định hỏi gì đó thì thấy Minh Phương vui vẻ đứng dậy đi tới, cúi người bế một đứa bé khoảng hai tuổi lên. "Trần nhi, sao con lại đến tìm ông ngoại?" "Ông ngoại vẫn chưa làm xong việc ạ?" Tô Cẩm Trần nghi hoặc nhìn Minh Phương, nghiêng đầu tò mò hỏi. "Sắp xong rồi." "Chú út bảo chúng con đến gọi mọi người qua đó một chuyến, hình như có chuyện gì muốn nói với mọi người." "Được, ông dọn dẹp xong sẽ qua ngay, các con đợi ông cùng đi hay về trước?" Minh Phương cưng chiều nhìn đứa cháu ngoại nhỏ của mình.

Tô Cẩm Trần quay đầu nhìn Tiểu Bảo, cậu bé cũng không biết nên đợi một lát hay về trước. "Chúng ta về trước đi, ông Minh bên này hình như có việc cần làm." Tiểu Bảo liếc nhìn Chu Thành Tân đang đứng bên cạnh.

Chương 1779

Người này không phải là người đã rời đi trước đó sao?

Mới bao lâu mà đã quay lại rồi.

Cậu đã nghe cha nói, người này còn phái người truy sát bạn của mình.

Chắc là mấy người đến sau này nhỉ?

Vẫn là được cha mẹ cứu. "Ông ngoại, con đi cùng anh trai." "Được." Minh Phương đặt Tô Cẩm Trần xuống đất, nhìn cậu bé đi theo Tiểu Bảo và những người khác. "Tiểu Bảo, mấy đứa lớn phải trông chừng các em trai em gái cẩn thận, biết chưa?" Minh Phương không yên tâm dặn dò.

Chỉ sợ mấy đứa trẻ xảy ra chuyện.

Nếu chúng xảy ra chuyện, Vong Ưu thành này có thể lật trời được đấy. "Ở Vong Ưu thành, không ai dám động đến chúng con đâu, trừ phi kẻ đó chê mình sống quá lâu, không muốn sống nữa." Tiểu Bảo nói câu này trong khi liếc nhìn Chu Thành Tân một cái.

Ánh mắt người này khi nhìn Trần nhi không hề đơn thuần.

Giống như đang tính kế điều gì đó.

Cậu nói câu này cũng là để cảnh cáo Chu Thành Tân.

Chỉ là không biết hắn có hiểu được hay không. "Cũng đúng." Minh Phương gật đầu đồng tình.

Họ đã ở đây lâu nhất, ông biết rõ địa vị của Tiểu Bảo và các cháu ở đây cao đến mức nào.

Nếu có người thật sự dám động đến chúng, e rằng là tự tìm đường chết.

Chu Thành Tân nhìn Tiểu Bảo, luôn cảm thấy đứa trẻ này đang nói với mình.

Hắn cụp mắt xuống, thật sự lợi hại đến vậy sao?

Hắn muốn xem thử có đúng là thật không. "Anh còn chuyện gì thì nói thẳng đi, tôi còn phải đi gặp Vương gia." Minh Phương thấy Chu Thành Tân đứng đó không nói gì, mà dường như đang suy nghĩ điều gì đó, liền nhíu mày hỏi.

Ánh mắt Chu Thành Tân hơi lóe lên, hắn quay đầu nhìn Minh Phương bên cạnh, cười hỏi: "Lão Phương, tôi có thể đi cùng ông không?" "Cái này e là không được." Chu Thành Tân đúng là không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Chu Thành Tân có chút không vui, nhìn ông hỏi: "Chúng ta không phải là bạn bè sao?

Chỉ là đi cùng ông đến gặp Vương gia mà ông cũng không đồng ý, ông có coi tôi là bạn không vậy?" "Không có." Minh Phương liếc nhìn Chu Thành Tân đang trách móc mình một cái, lạnh lùng nói ra hai chữ.

Những lời sắp nói ra của Chu Thành Tân bị hai chữ này chặn lại.

Hắn cứ thế nhìn Minh Phương, người sau cũng không chịu thua kém nhìn lại: "Nếu anh không có chuyện gì, tôi đi gặp Vương gia trước đây." Chu Thành Tân nhìn Minh Phương rời đi, tức đến run cả người, giỏi cho một Minh Phương.

Mấy ngày nay ông ta vẫn luôn đùa giỡn với hắn phải không? "Minh Phương, ông…" Minh Phương lười nói nhiều với Chu Thành Tân, đi thẳng đến tìm Tống Tùy và những người khác. "Thế nào rồi?" Minh Phương cười lắc đầu, Chu Thành Tân không hề có ý định nói thẳng ra.

Nhưng từ việc hắn muốn gặp Vương gia, có thể thấy mục đích của hắn e là không đơn thuần. "Bên Vương gia muốn gặp chúng ta, chúng ta cùng qua đó xem sao." "Được." Sau khi mấy người đi rồi, Chu Thành Tân từ trong góc bước ra, mày hơi nhíu lại, tâm trạng vô cùng tồi tệ.

Hắn quay người nhìn người bên cạnh: "Bắt đứa bé tên Tô Cẩm Trần đó lại đây." Không phải là cháu ngoại của ông ta sao?

Chỉ cần đứa bé này ở trong tay, hắn còn lo Minh Phương không nghe lời ư?

Long Đằng nhíu mày từ chối: "Không thể nào." "Long Đằng, đừng quên bên kia đã lệnh cho các người ở đây phải nghe lời tôi, lẽ nào các người muốn chống lệnh sao?" Chu Thành Tân giận dữ chất vấn. "Chu Thành Tân, thiếu gia của chúng tôi đúng là bảo chúng tôi tạm thời nghe lời anh, nhưng không nói chúng tôi phải đi chịu chết." Long Đằng lạnh lùng từ chối. "Chịu chết cái gì?

Chẳng qua chỉ là bắt một đứa trẻ thôi mà." "Bắt một đứa trẻ?

Miêu Cảnh, nhị gia của Miêu gia ẩn thế, đã định bắt cóc con gái của Tô Ngọc, dẫn đến cao thủ của Vong Ưu thành xuất động, một trăm cao thủ của Vong Ưu thành ra khỏi thành, anh có biết một trăm người đó có ý nghĩa gì không?" Chu Thành Tân không biết gì cả mà còn dám nói những lời như vậy. "Đứa bé tên Tô Cẩm Trần đó là con trai của anh trai Tô Ngọc, là cháu ngoại ruột của ông ấy, anh nghĩ sau khi bắt đứa bé đó đi chúng ta sẽ phải đối mặt với cái gì?" Bọn họ ở đây cũng không phải là thật sự không làm gì cả.

Những gì cần tìm hiểu, họ đều biết rất rõ.

Muốn bọn họ đi chịu chết, Chu Thành Tân còn chưa có giá trị đó. "Điều này có lợi cho chúng ta." "Chúng tôi sẽ không mạo hiểm." Một khi bắt đi đứa trẻ bên cạnh Tô Ngọc, chẳng khác nào chọc giận cả

Vong Ưu thành.

Đến lúc đó nếu người của Vong Ưu thành kéo đến Long gia, không ai có thể ngăn cản được. "Chu Thành Tân, Vong Ưu thành đáng sợ hơn anh tưởng rất nhiều, đừng bị vẻ bề ngoài gần đây đánh lừa." Dù người của Vong Ưu thành hiện tại có bình tĩnh và hiếu khách đến đâu, thực lực của họ cũng sẽ không vì thế mà yếu đi.

Người của Vong Ưu thành hiếu chiến, tay nhuốm máu tươi, đây không phải chuyện đùa.

Mà địa vị của Tô Ngọc ở đây vô cùng đặc biệt.

Thậm chí còn vượt qua cả thành chủ Thẩm Quyết.

Đây là kết quả mà họ quan sát được gần đây.

Chu Thành Tân nói đối phó với người ta là họ phải đối phó ngay sao?

Thật ngây thơ! "Tôi thấy các người chỉ là tham sống sợ chết, tìm cớ gì chứ?" Đúng vậy, nhất định là như thế. "Chu Thành Tân, anh không hiểu thì đừng nói lung tung, đừng để người khác thấy anh ngu dốt." Long Đằng không hề tức giận vì Chu Thành Tân, ngược lại còn lớn tiếng quát mắng. "Tốt nhất anh nên dập tắt ngay ý nghĩ này, nếu không đừng trách chúng tôi không khách sáo với anh." Long Đằng cảnh cáo.

Nói xong, hắn nhìn người bên cạnh dặn dò: "Không được xung đột với Ngọc Vương vào lúc này, không được động đến mấy đứa trẻ đó." "Vâng." Một người ẩn nấp ở không xa, nghe được cuộc đối thoại của họ, trong lòng tràn đầy sát ý với Chu Thành Tân.

Dám động đến cả trẻ con của Vong Ưu thành bọn họ, thật là cho hắn mặt mũi rồi.

Sau khi Minh Phương và những người khác đến chỗ Tô Ngọc, Tiểu Bảo đang kể cho Tô Ngọc nghe về chuyện của Chu Thành Tân.

Chương 1780

"Cha, con cảm thấy Chu Thành Tân đó không có ý tốt, đặc biệt là ánh mắt hắn nhìn Trần nhi rất kỳ lạ, chắc chắn đang tính kế gì đó." Minh Phương nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi: "Lẽ nào hắn còn muốn bắt Trần nhi để uy hiếp ta sao?" Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Không phải là không có khả năng này." Minh Phương mím chặt môi nhìn Tô Cẩm Trần bên cạnh, đáy mắt u ám, chỉ cần Chu Thành Tân dám làm vậy, ông nhất định sẽ khiến hắn phải trả giá đắt. "Yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu." "Vương gia, tại sao ngài lại chắc chắn như vậy?" "Người của Long gia không dám chọc giận ta ở Vong Ưu thành." Bề ngoài thì Chu Thành Tân đến đây một mình, nhưng thực tế người của Long gia đi theo hắn cũng đã đến.

Mục đích của họ là đối phó với anh, vậy thì trong hơn một năm qua, họ chắc chắn đã điều tra mọi chuyện về anh một cách tỉ mỉ.

Anh là người như thế nào, có địa vị ra sao ở Vong Ưu thành, e rằng họ đều biết rõ mồn một.

Trong tình huống này, nếu họ còn chạy đến gây sự với anh, chỉ có thể nói là họ ngu ngốc. "Chuyện này... nhưng e là Chu Thành Tân sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy." Tiểu Bảo ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc, chống cằm nói: "Người của Long gia không giúp hắn, hắn chỉ là một tên vô dụng, cho dù không bỏ qua dễ dàng, hắn có thể làm được gì chứ?

Hắn còn có thể ra tay với cha con sao?

Trừ phi muốn bị cha con bóp chết thẳng cẳng." Hơn nữa, bây giờ Chu Thành Tân đó vốn đã bị bên phía cha giám sát, hắn căn bản không có cơ hội.

Người của Long gia đó có lẽ cũng không dám tùy tiện ra tay.

Dù sao họ cũng sẽ lo lắng liên lụy đến cả Long gia.

Hậu quả như vậy, e rằng họ không gánh nổi.

Minh Phương như có điều suy nghĩ, gật đầu: "Đúng là như vậy." "Nếu đã vậy thì đúng rồi còn gì?

Chu Thành Tân chỉ có người của Long gia giúp đỡ, chỉ cần người của Long gia không nhúng tay, hắn căn bản không có bản lĩnh gây phiền phức cho chúng ta." Minh Phương vẫn luôn nghe người ta nói Tiểu Bảo rất thông minh, nhưng vì tiếp xúc không nhiều nên vẫn giữ thái độ hoài nghi, nhưng bây giờ sau khi tiếp xúc gần, ông mới phát hiện Tiểu Bảo thật sự rất thông minh.

Đôi khi người lớn cũng không có tư duy mạch lạc bằng cậu bé.

Có lúc ông tự nhận mình không bằng đứa trẻ này.

Đặc biệt là khi nghe cậu bé nói về những chuyện này một cách tự nhiên như không có ai xung quanh, luôn khiến ông có cảm giác mình là một kẻ ngốc. "Trước đây nghe nói con trai của Vương gia vô cùng thông minh, tôi còn tưởng là mọi người nói quá, bây giờ xem ra không phải vậy, con trai của Vương gia quả thật rất thông minh." Minh Phương nhìn Tiểu Bảo, cảm khái nói. "Thật không biết Vương gia đã dạy dỗ con cái thế nào mà lại dạy được một đứa trẻ tốt như vậy." Tô Ngọc còn chưa nói gì, Tô Cẩm Trần bên cạnh đã lên tiếng: "Anh trai là người lợi hại nhất." "Anh trai thông minh nhất, tất cả mọi người đều không bằng anh trai." Tô Cẩm Trần nép vào Tiểu Bảo, nhìn ông ngoại của mình, ngẩng cao đầu nhỏ vô cùng đắc ý nói.

Nhìn dáng vẻ này của Tô Cẩm Trần, trong mắt Minh Phương tràn đầy sự bất đắc dĩ, ông đưa tay véo má nhỏ của Tô Cẩm Trần, nghiêm mặt nói: "Ồ, xem ra trong lòng Trần nhi, anh trai là người lợi hại nhất." "Đương nhiên rồi." Minh Phương nhướng mày nhìn Tô Cẩm Trần: "Thật sao?

Vậy con thấy chú út và anh trai ai lợi hại hơn?" "Đương nhiên là chú út lợi hại rồi, đợi anh trai lớn lên nhất định sẽ lợi hại hơn chú út." Tô Cẩm Trần không cần suy nghĩ đã nói ngay.

Minh Phương đưa tay chọc vào trán Tô Cẩm Trần, bực bội nói: "Đúng là ông cụ non." Cậu bé này thật sự không làm mất lòng ai, vừa biết anh trai lợi hại, cũng biết chú út lợi hại. "Con không nói sai mà." Tô Cẩm Trần phồng má, không vui nói.

Anh trai bây giờ không lợi hại bằng chú út là vì chú út là người lớn, còn anh trai vẫn là trẻ con.

Ông ngoại nói những lời kỳ quái như vậy, cậu không thích ông ngoại nữa. "Vậy con thấy trong nhà chú út ai là tốt nhất?" "Ai cũng tốt nhất." "..." Minh Phương không nói nữa.

Mà Tống Tùy ở bên cạnh không nhịn được cười, đây là tình huống gì vậy, lại đi chọc ghẹo cháu ngoại của mình như thế.

Kết quả không gài bẫy được người ta, ngược lại còn khiến mình tâm trạng không tốt, thậm chí là vô cùng đau lòng. "Nhà chúng ta với nhà chú út của con, bên nào tốt hơn?" "Nhà chú út tốt hơn." Giọng của Tô Cẩm Trần nói câu này rất to, như thể sợ Minh Phương không nghe thấy.

Tống Tùy bị chọc cười không ngớt: "Cháu nói câu này không lo ông ngoại cháu buồn sao?" Nghi ngờ nhìn Minh Phương một cái, Tô Cẩm Trần vẻ mặt khó hiểu nói: "Chẳng phải họ đã quen rồi sao?" Minh Phương nghẹn họng không nói được lời nào, bất đắc dĩ nhìn Tô Cẩm Trần, bọn họ thật sự không muốn quen.

Ông cuối cùng cũng hiểu tại sao con rể cứ nhắc đến Trần nhi là lại rầu rĩ như vậy. "Chẳng trách cha con cứ nhắc đến con là lại đau đầu." "Cha con ghen tị vì con được đi theo chú út đó." Lần này ngay cả Tô Ngọc cũng không nhịn được cười: "Cha con bận rộn lắm, nó đi theo ta làm gì?" "Con đi theo chú út có thể đi khắp nơi, cha con chỉ có thể ở kinh thành giúp Hoàng thượng bá bá làm việc, cha con ghen tị với con." Tô Cẩm Trần vừa nói vừa gật đầu, như thể chuyện là vậy thật.

Minh Phương cuối cùng cũng hiểu ra, chỉ cần được đi theo Ngọc Vương, đối với cháu ngoại mà nói, ăn cơm rau dưa cũng ngon hơn ăn sơn hào hải vị ở nhà.

Huống hồ đồ ăn ngon nhà Ngọc Vương lại nhiều hơn nhà họ vô số lần.

Còn có một Ngọc Vương phi biết nấu những món ngon.

So sánh như vậy, cháu ngoại không về nhà hình như cũng có lý do chính đáng?

Suy nghĩ này khiến Minh Phương không biết nên tức giận hay nên vui mừng. "Không nói với nhóc con này nữa, Vương gia, trước khi chúng tôi đến, Chu Thành Tân đã đến tìm tôi, còn hỏi về chuyện của ngài.

Lúc chúng tôi qua đây, hắn còn muốn đi theo chúng tôi." Sau khi đùa giỡn với cháu ngoại, vẻ mặt của Minh Phương trở nên nghiêm túc, ông nhíu mày nhìn Tô Ngọc, trong lòng có chút do dự.

Cách làm của Chu Thành Tân này thật sự khiến người ta khó hiểu.

Không biết rốt cuộc hắn muốn làm gì. "Rất đơn giản, chẳng qua là muốn lợi dụng các ông để làm thân với ta thôi." Tô Ngọc nói một cách rất tùy ý.

Nghe vậy, Minh Phương càng cảm thấy kỳ lạ: "Làm thân với Vương gia?

Hắn biết rõ thái độ của bên Vương gia đối với hắn mà." "Biết là một chuyện, không làm như vậy lại là chuyện khác." "Hắn muốn làm thân với Vương gia là vì muốn bảo mệnh?" Minh Phương đột nhiên nghĩ đến khả năng này, bèn phỏng đoán hỏi.

Tô Ngọc cười mà không nói, Minh Phương vẫn rất thông minh, chỉ cần gợi ý một chút là biết chuyện gì đang xảy ra.

Mày hơi nhíu lại, Minh Phương vô cùng khinh thường cách làm này của Chu Thành Tân.

Tô Ngọc không nói ra một phỏng đoán khác của mình.

Mối quan hệ giữa Chu Thành Tân và người của Long gia thật sự không tốt đến mức đó.

Anh cũng đoán được phần nào Long gia muốn từ bỏ hắn.

Trong tình huống này, sao Chu Thành Tân có thể tiếp tục giúp Long gia làm việc?

Không muốn giúp Long gia là thật, muốn thay thế Minh gia cũng là thật.

Vậy thì điều duy nhất hắn có thể làm là đến tìm anh, làm thân với anh.

Muốn thay thế Minh gia nhanh nhất, tất nhiên là thay thế vị trí của Minh gia bên cạnh anh.

Tất nhiên những điều này anh sẽ không nói cho Minh Phương.

Anh rất muốn xem trong tình huống mình không nhắc nhở, họ có thể đoán được bao nhiêu.

Hay là không biết gì cả, cứ tiếp tục như vậy.

Chương 1781

Minh Phương khó hiểu nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy Ngọc Vương vẫn còn điều gì đó chưa nói ra.

Nhưng rốt cuộc Ngọc Vương chưa nói điều gì nhỉ?

Về điều này, Minh Phương muốn hỏi nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Tô Ngọc lại chọn cách im lặng. "Vương gia, hôm nay ngài gọi chúng tôi đến có phải có chuyện gì không?" "Đúng là có chuyện, mọi việc bên này đã chuẩn bị xong, phần còn lại là tùy thuộc vào các ông thôi." Tô Ngọc nói một câu, Minh Phương và những người khác đều hiểu rõ trong lòng, cũng biết hai người rốt cuộc đang nghĩ gì: "Đa tạ Vương gia, chúng tôi biết rồi ạ." Tô Ngọc không nói tiếp, Tiểu Bảo nhìn Minh Phương, trong mắt lộ ra vẻ như có điều suy nghĩ.

Sau khi nói xong những gì cần nói, Minh Phương và những người khác rời đi.

Đợi mọi người đi rồi, Tiểu Bảo mới nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha còn một số chuyện chưa nói cho họ biết phải không?" Đặc biệt là bên Minh Phương, cha không nói rõ cho người ta, như vậy có phải không tốt lắm không?

Tô Ngọc đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo, nói một cách đầy ẩn ý: "Có một số chuyện ta đúng là chưa nói cho họ, nhưng những điều đó không quan trọng, quan trọng là, ta hy vọng họ tự mình phát hiện ra, chứ không phải do ta đi nói cho họ." Nếu anh nói ra, mọi chuyện sẽ hoàn toàn thay đổi.

Mục đích ban đầu của anh cũng sẽ sai lệch.

Tiểu Bảo nhíu mày nhìn Tô Ngọc, không hiểu lắm ý của cha, nhưng nếu cha đã làm vậy, chắc chắn là có lý do, cậu vẫn là không nên lo chuyện bao đồng. "Tiểu Bảo, cửa hàng đồ chơi của con thế nào rồi?" "Đương nhiên là rất tốt rồi." Tiểu Bảo nói một cách đương nhiên. "Vậy con cứ tiếp tục mở đi." "Vâng." Triệt nhi nhìn Tiểu Bảo rất lâu, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không mở miệng.

Ngược lại, Tiểu Bảo thấy vẻ muốn nói lại thôi của em trai liền hỏi: "Triệt nhi muốn nói gì sao?" Triệt nhi suy nghĩ một lúc rồi mờ mịt nói: "Anh trai, tại sao anh lại thích kinh doanh như vậy?" "Tại sao em lại thích cơ quan thuật thì anh cũng thích kinh doanh như vậy đó." Sự say mê của Triệt nhi đối với cơ quan thuật đã đến mức khiến họ cảm thấy khó tin.

Cậu cảm thấy mình kinh doanh còn chưa đến mức đó.

Triệt nhi ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, là vậy sao?

Cậu cảm thấy mình đối với cơ quan thuật cũng bình thường thôi mà.

Cũng không phải là thật sự thích lắm.

Nhận ra Triệt nhi đang nghĩ gì, Tiểu Bảo bực bội nói: "Sự yêu thích của em đối với cơ quan thuật đã đến mức quên ăn quên ngủ rồi đấy." Triệt nhi không đồng tình với cách nói của Tiểu Bảo: "Em chỉ cảm thấy nó thú vị thôi." Ngoài việc khá thú vị ra thì hình như cũng chỉ vậy thôi.

Liếc Triệt nhi một cái, Tiểu Bảo không muốn tranh luận vấn đề này với em trai nữa.

Cậu chưa từng thấy một Triệt nhi lười đến mức không muốn động đậy lại thích thứ gì khác ngoài việc luyện đàn.

Bây giờ lại say mê cơ quan thuật như vậy, mà còn nói chỉ cảm thấy thú vị?

Cậu cảm thấy lời này mình có thể tin được sao?

Triệt nhi vô tội nhìn Tiểu Bảo, cậu nói thật mà, sao cảm giác anh trai có vẻ không tin lắm?

Tô Ngọc chống cằm nhìn hai đứa con trai tranh luận.

Vương Cẩn Hòa đến và nhìn thấy chính là cảnh này. "Anh đang làm gì vậy?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trong mắt ánh lên ý cười: "Cũng không có gì, anh chỉ cảm thấy hai đứa con trai nhà chúng ta rất thú vị." Vương Cẩn Hòa mờ mịt nhìn Tô Ngọc, đây là đang nói gì vậy? "Triệt nhi không hiểu tại sao Tiểu Bảo thích kinh doanh, Tiểu Bảo nói cũng giống như em nó thích cơ quan thuật, kết quả Triệt nhi lại nói em nó không thấy thích lắm, chỉ là thấy thú vị, hai anh em đang tranh luận về chuyện này đấy." Tô Ngọc cũng cảm thấy hai đứa con trai thật quá đáng yêu.

Vương Cẩn Hòa nhìn Triệt nhi và Tiểu Bảo, đặc biệt là Triệt nhi. "Triệt nhi, sự yêu thích của con đối với cơ quan thuật, thật sự còn lợi hại hơn cả anh trai con thích kinh doanh nữa đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngôn Triệt nói.

Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, vẫn không cảm thấy là như lời họ nói.

Nhưng nếu mẹ đã nói vậy thì cứ cho là vậy đi.

Triệt nhi nghiêm túc gật đầu: "Mẹ nói đúng." Tiểu Bảo bị dáng vẻ này của Triệt nhi làm cho tức cười.

Thằng nhóc này, nghĩ xem mình nói nửa ngày nó đều không hứng thú, kết quả mẹ chỉ nói một câu là nó liền cho là đúng?

Quả nhiên Triệt nhi nghe lời mẹ nhất.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo không ngừng đảo mắt, không nhịn được cười. "Tiểu Bảo hình như có lời muốn nói." Tiểu Bảo đen mặt, bực bội nói: "Con nói với Triệt nhi nhiều như vậy, cũng không bằng một câu của mẹ." "Đúng vậy." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, cái gì vậy?

Cha còn nói "đúng vậy" nữa?

Nhìn ánh mắt bất mãn của Tiểu Bảo, Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng rồi không nhịn được cười lớn. "Thôi được rồi, không đùa nữa, hôm nay các con không ra ngoài chơi à?" "Không đi." Nghe ra trong giọng nói của Tiểu Bảo có cả cảm xúc và sự bất mãn, Tô Ngọc kỳ lạ hỏi: "Tại sao?" Không phải Tiểu Bảo và các bạn thích chơi cùng với những đứa trẻ ở Vong Ưu thành nhất sao?

Sao hôm nay lại thành ra thế này? "Có người cứ đi theo chúng con, nhìn thôi đã thấy phiền rồi." Tiểu Bảo bĩu môi, bất mãn lẩm bẩm.

Tô Ngọc chợt hiểu ra, gật đầu, anh biết tại sao Tiểu Bảo không vui rồi, hóa ra là vì bị người khác theo dõi. "Biết người theo dõi các con là ai không?" "Không phải người của Vong Ưu thành." Phần lớn là người của Chu Thành Tân.

Ở Vong Ưu thành, người dám theo dõi họ thật sự không nhiều.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Không cần để tâm đến chuyện của họ, con cứ làm việc con thích là được." "Cha, con cũng muốn làm vậy, nhưng đi đến đâu cũng cảm thấy bị người ta theo dõi, thật sự rất phiền." Cậu đã bắt đầu cân nhắc việc ra tay với bọn họ rồi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Con có vẻ rất không hài lòng với họ nhỉ." "Cha, con có thể xử lý họ không?" "Được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý một cách đơn giản.

Về lý do tại sao, hoàn toàn là vì Tiểu Bảo cũng giống anh, không thích bị người khác theo dõi như vậy.

Nếu không bị phát hiện thì thôi, một khi bị anh phát hiện, không xử lý người ta thì trong lòng anh sẽ không thoải mái.

Sau khi Tô Ngọc gật đầu đồng ý, tâm trạng của Tiểu Bảo lập tức tốt lên, cậu đưa tay sờ cằm bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào. "Nương tay một chút, đừng giết người ta, ít nhiều vẫn còn chút tác dụng." Thấy dáng vẻ không có ý tốt này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc biết ngay cậu chắc chắn không có ý đồ tốt đẹp gì. "Cha yên tâm đi, con biết phải làm thế nào." Biết Tiểu Bảo trong lòng đã có tính toán, Tô Ngọc cũng không nói nhiều, để cậu tự mình xử lý.

Tiểu Trí ngồi bên cạnh khẽ thở dài, sao cha lại tin tưởng Tiểu Bảo như vậy?

Ông ấy không thật sự nghĩ Tiểu Bảo sẽ tha cho những người đó sao?

Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí: "Anh trai, có vấn đề gì sao?" Tiểu Trí nghẹn lời một chút, bất đắc dĩ lắc đầu: "Không có vấn đề gì." "Cha, con ra ngoài đây." Tiểu Bảo đứng dậy chạy ra ngoài.

Sau khi cậu bé đi rồi, Tiểu Trí nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha không lo Tiểu Bảo sẽ làm lớn chuyện sao?" Tô Ngọc hỏi ngược lại: "Tại sao phải lo lắng?" "A?" Tiểu Trí nhất thời không phản ứng kịp, có chút ngơ ngác nhìn Tô Ngọc. "Tiểu Trí, Tiểu Bảo là Ngọc Vương tương lai, những người này cứ theo dõi nó như vậy, làm nó không vui, nếu bây giờ đã bắt đầu nhẫn nhịn, thì sau này khi nó trở thành Ngọc Vương phải làm sao?" Đợi Tiểu Bảo trở thành Ngọc Vương, người theo dõi nó sẽ chỉ càng nhiều hơn.

Nếu chỉ là ánh mắt của dân thường, Tiểu Bảo căn bản sẽ không để ý, nhưng những người này rõ ràng không có ý tốt.

Chương 1782

Họ không có ý tốt thì thôi đi, còn bị Tiểu Bảo phát hiện, chỉ có thể nói là họ tự nhận xui xẻo.

Tiểu Trí hiểu ra gật đầu.

Nói như vậy, đúng là như thế. "Chuyện này giao cho Tiểu Bảo xử lý, nó biết phải làm thế nào." Những chuyện này anh đã dạy Tiểu Bảo cách xử lý.

Cậu bé học rất tốt, tin rằng sẽ xử lý chuyện này một cách hoàn hảo.

Tiểu Trí im lặng không nói gì thêm, chỉ là vẫn có chút lo lắng cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ra khỏi cửa liền cảm thấy mình lại bị người khác theo dõi, còn đi theo cậu.

Kết quả này không khiến tâm trạng của Tiểu Bảo tốt lên chút nào.

Những người này cứ như ruồi bọ bám theo cậu, khiến cậu vô cùng khó chịu.

Tiểu Bảo vờ như không phát hiện, thong thả dạo quanh Thành Vong Ưu, thỉnh thoảng dừng lại ngắm nghía cảnh vật xung quanh.

Những kẻ theo sau cũng dừng lại mỗi khi cậu dừng chân.

Ánh mắt Tiểu Bảo thoáng lạnh đi.

Nếu chúng đã muốn chết, cậu sẽ cho chúng cơ hội.

Tiểu Bảo dẫn đám người dần đi đến một nơi hẻo lánh, một con ngõ cụt không có lối ra.

Đến nơi, Tiểu Bảo dừng bước, chậm rãi xoay người nhìn bọn chúng: "Bám theo tôi lâu như vậy, các người không mệt sao?

Muốn biết gì thì có thể đến hỏi thẳng, không cần phải lén lút như thế." Những người ẩn trong bóng tối giật mình kinh hãi.

Bọn họ bị đứa trẻ này phát hiện rồi sao?

Đứa trẻ này mới bao nhiêu tuổi?

Mới mười tuổi thôi mà?

Một đứa trẻ mười tuổi thật sự có thể phát hiện ra bọn họ sao?

Thấy những người trong bóng tối không có ý định ra mặt, Tiểu Bảo cười khẽ: "Xem ra các người không muốn ra ngoài nhỉ." "Nếu đã như vậy...

Nguyên Lạc, mời bọn họ ra đây." "Vâng." Nghe thấy giọng nói này, những kẻ trong bóng tối càng thêm kinh hoàng.

Người này vậy mà cứ đi theo Tiểu Bảo, sao có thể chứ?

Chúng quay người định bỏ chạy, nhưng đã quá muộn, không còn đường thoát.

Nguyên Lạc ném hai người xuống trước mặt Tiểu Bảo.

Cậu nhìn hai kẻ trước mặt: "Loại như các người cũng dám đến giám sát ta?

Ai cho các người lá gan đó?" "Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi." "Đi ngang qua?

Các người không phải người của Thành Vong Ưu, ta chưa từng gặp các người ở đây, vậy mà dám nói là đi ngang qua?

Ta đi đâu các người theo đó, tình cờ ghê nhỉ?" Tiểu Bảo giễu cợt. "Thiếu gia, có cần đưa về cho Vương gia không ạ?" "Không cần, tự tôi xử lý." Tiểu Bảo không hề có ý định đưa những người này về giao cho Tô Ngọc.

Chuyện gì cũng tìm cha, cha cậu còn mặt mũi nào nữa? "Dẫn người đi theo ta." Tiểu Bảo liếc nhìn hai kẻ theo dõi mình, nghĩ ra một nơi rất hay. "Vâng." Nguyên Lạc xách hai người đi theo Tiểu Bảo.

Lúc này, hai kẻ theo dõi mới biết khinh công của Tiểu Bảo giỏi đến mức nào.

Cậu thật sự chỉ là một đứa trẻ thôi sao?

Đứa trẻ này thật quá đáng sợ.

Chẳng mấy chốc, họ đã đến hậu sơn của Thành Vong Ưu, nơi có một con sông.

Tiểu Bảo đứng trên cành cây, nhìn xuống mặt sông. "Lột quần áo bọn họ rồi treo lên cây, đừng cách mặt nước quá xa." Tiểu Bảo thản nhiên nói, tựa người vào thân cây.

Nguyên Lạc khẽ thở dài, biết ngay là thiếu gia không có ý tốt mà.

Khi hai người bị Nguyên Lạc dùng dây leo treo lên cây, Tiểu Bảo cầm một cây phi đao trong tay, đột nhiên ra tay rạch vào chân hai người.

Vết thương không sâu, vừa đủ để máu nhỏ giọt xuống nước.

Khi máu hòa vào nước và lan ra, một lúc sau, vài con cá đột nhiên nhảy lên khỏi mặt nước.

Răng của chúng rất nhọn.

Nguyên Lạc kinh ngạc nhìn cảnh tượng này, rồi lại ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo đang ngồi trên cành cây không chút ngạc nhiên: "Đây...

đây là chuyện gì?" "Đừng có làm quá lên thế, chỉ là một đàn cá ăn thịt người thôi mà." Cá ăn thịt người?

Thôi mà?

Thiếu gia có hiểu lầm gì về chuyện này không vậy? "Thiếu gia, loại cá này sẽ cắn người sao?" "A!" Một tiếng hét vang lên.

Nguyên Lạc nhìn qua, thấy những con cá đó nhảy lên khỏi mặt sông cắn vào chân hai người kia, một nhát là có thể cắn ra vết máu, trông vô cùng đáng sợ.

Tiểu Bảo cười như không cười gật đầu: "Ừm, ngươi đoán không sai, chúng đúng là cắn người thật." Hai kẻ bị treo trên cây nghe giọng nói của Tiểu Bảo, cảm thấy đứa trẻ này thật sự quá khủng khiếp.

Sao cậu có thể nói ra những lời như vậy một cách thản nhiên đến thế? "Ngươi... ngươi đúng là một tên điên." "Điên?

Ngươi nói sai rồi.

Các ngươi không gây sự với bản thiếu gia, bản thiếu gia cũng sẽ không kiếm chuyện với các ngươi.

Chương 1783

Đã đến Thành Vong Ưu, biết gia thế của bản thiếu gia thế nào, thì các ngươi nên ngoan ngoãn ở yên, chứ không phải đến gây sự với chúng ta." Hai người lập tức không nói nên lời. "Nói đi, mục đích các ngươi theo dõi ta là gì?" Tiểu Bảo lạnh lùng hỏi.

Hai người ngậm chặt miệng.

Tiểu Bảo thấy vậy cũng không tức giận, thảnh thơi ngồi trên cành cây đung đưa chân. "Nguyên Lạc, ngươi nói xem ta có nên bắt vài con cá này về nuôi không?" Nguyên Lạc nghe thấy ý định đáng sợ này, vội nói: "Thiếu gia, cá này chúng ta đừng nuôi thì hơn ạ?" "Đúng là không có gì thú vị, ta muốn nuôi cá sấu." Cá sấu lại là cá gì nữa? "Mẹ nói, cá sấu sẽ cắn người, còn có thể ăn thịt người, không biết có thật không nữa, nhưng ở đây lại không có." Tiểu Bảo thất vọng nói.

Nguyên Lạc hoàn toàn ngây người.

Rốt cuộc phu nhân đã nói những gì với thiếu gia vậy?

Cá sấu gì chứ, nếu thật sự nuôi thì còn ra thể thống gì nữa? "Đợi về nhà ta sẽ hỏi mẹ xem nơi nào có cá sấu, rồi cho người đi bắt mấy con về." Tiểu Bảo lẩm bẩm.

Nguyên Lạc cảm thấy suy nghĩ này của Tiểu Bảo thật sự rất nguy hiểm. "Thiếu gia, nếu nuôi thứ này, trong nhà chắc không ai dám đến gần đâu ạ?" "Không ai đến cũng tốt." "..." Sao lại có cảm giác thiếu gia cố ý vậy nhỉ?

Nguyên Lạc thở dài, thôi kệ, phu nhân và vương gia còn chẳng bận tâm thiếu gia thế nào, hắn chỉ là một thị vệ bình thường, không quản nữa.

Trong lúc hai người nói chuyện, bắp chân của hai kẻ bị treo trên cây đã bị cắn đến máu thịt be bét.

Đàn cá ăn thịt người dường như cũng ngày một đông hơn. "Vẫn không nói à?" Tiểu Bảo có chút tiếc nuối nhìn bọn chúng.

Thật đáng thất vọng, sao lại không biết nghe lời chứ?

Nguyên Lạc đứng bên cạnh nhìn Tiểu Bảo như vậy, chỉ cảm thấy đau đầu. "Thiếu gia, chúng ta cứ từ từ thôi." "Yên tâm, không có chuyện gì đâu.

Nhà chúng ta có thần y, cho dù bọn họ chỉ còn lại một hơi thở, chắc chắn vẫn có thể được Kỳ thúc cứu sống." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Nguyên Lạc rất muốn nói rằng điều này là sai, nhưng lại không thể nói ra lời phản bác nào.

Lời của thiếu gia nói hình như cũng không có vấn đề gì.

Trong nhà đúng là có thần y.

Sau đó, Tiểu Bảo chuyển chủ đề, nhìn đôi chân đã máu thịt be bét của hai người: "Chỉ không biết liệu bọn họ có chấp nhận được việc đôi chân của mình cuối cùng sẽ mất khả năng đi lại hay không." Hai kẻ đau đến chết lặng, không thể tin nổi nhìn Tiểu Bảo.

Đây còn là một đứa trẻ sao?

Dường như đọc được suy nghĩ của họ, Tiểu Bảo thản nhiên nghịch chiếc lá cây bên cạnh: "Thiếu gia ta từ nhỏ đến lớn đã thấy quá nhiều chuyện như thế này rồi." Dù đôi khi Tô Ngọc đã cố gắng hết sức để bọn trẻ không thấy những chuyện này, nhưng chúng vẫn khó tránh khỏi việc nghe được một vài chuyện, đặc biệt là sau khi đến Thành Vong Ưu.

Hai năm qua đã khiến cậu hiểu rõ một đạo lý.

Đôi khi thương lượng là vô ích, đặc biệt là khi ở vị trí của họ.

Lương thiện có thể có, nhưng không thể lương thiện một cách mù quáng. "Ta biết các ngươi là người của ai, chẳng phải là người của Long gia ở Lăng quốc sao?

Chủ tử của các ngươi chắc là Long Thiếu Hiên nhỉ?" Sắc mặt hai kẻ bị trói khẽ biến đổi, bắt đầu lo lắng về chuyện khác.

Chuyện mà một đứa trẻ cũng biết, liệu Ngọc Vương có biết không? "Chúc mừng các ngươi đoán đúng rồi, cha ta quả thật biết." "Cha ta không chỉ biết các ngươi là người của Long gia ở Lăng quốc, mà còn biết Chu Thành Tân đã bị các ngươi mua chuộc, ý đồ dùng hắn để đối phó với Tô gia chúng ta.

Chỉ tiếc là, kẻ mà các ngươi mua chuộc thật sự chẳng ra làm sao cả." Tiểu Bảo châm chọc nói. "Chưa làm được gì đã muốn động đến nhà ta?

Ngu ngốc." "Ngươi nói xem, cha ta có khi nào còn biết những chuyện khác không?" Tiểu Bảo chống tay lên gối, nói đầy ẩn ý.

Hai kẻ bên dưới hoàn toàn hoảng loạn.

Người ta một khi hoảng sợ sẽ để lộ rất nhiều chuyện.

Tiểu Bảo đã không muốn nghe bọn họ nói tiếp nữa. "Thôi bỏ đi, các ngươi không muốn nói thì ta cũng không muốn nghe nữa.

Những gì cần biết chúng ta đã biết cả rồi." Tiểu Bảo tự nói với mình.

Cậu vừa định ra tay, Nguyên Lạc bên cạnh vội lên tiếng: "Thiếu gia, hai người này giao cho tôi." "Được." Nhìn Tiểu Bảo rời đi, Nguyên Lạc thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không muốn Tiểu Bảo ra tay ở độ tuổi này.

Dù Tiểu Bảo thông minh đến đâu, cậu bây giờ cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi.

Nguyên Lạc nhíu mày nhìn bóng lưng Tiểu Bảo rời đi, vừa quay người định ra tay thì cảm nhận được một bóng người đáp xuống bên cạnh mình.

Hắn cảnh giác nhìn người bên cạnh, thấy là Tô Ngọc mới yên tâm: "Vương gia." "Ừm." "Thiếu gia bên kia..." "Không cần quản nhiều." Tô Ngọc biết tính cách của Tiểu Bảo đã thay đổi rất nhiều kể từ khi trúng hàn độc, đặc biệt là khi đối mặt với những kẻ có ý đồ xấu, sự thay đổi này càng hiện rõ. "Cho người đi tìm cá sấu." Tô Ngọc nhìn Nguyên Lạc phân phó. "Lúc về, cho người bắt một ít cá ở đây về nuôi." Nguyên Lạc vốn nghĩ Tô Ngọc chắc chắn sẽ không đồng ý cho Tiểu Bảo làm vậy, ai ngờ ngài ấy lại đồng ý không chút do dự?

Vương gia định làm gì vậy? "Vương gia, ngài không lo lắng sao?" "Không có gì đáng lo cả, Tiểu Bảo thích thì cứ để nó nuôi." "Vâng." Anh vốn không muốn Tiểu Bảo tiếp xúc với những mặt tối này quá sớm, nhưng luôn có kẻ khiến Tiểu Bảo phải biết trước sự hiểm ác của thế giới này.

Nếu đã vậy, anh chỉ có thể để Tiểu Bảo chấp nhận nhanh hơn.

Lần này để Tiểu Bảo tự mình xử lý hai người này cũng là vì mục đích đó.

Anh đến đây chỉ để xem trạng thái của Tiểu Bảo. "Vương gia, hai người này xử lý thế nào ạ?" "Giết đi." "Vâng." Tô Ngọc xoay người rời đi.

Đợi người đi rồi, Nguyên Lạc ra tay kết liễu mạng sống của chúng.

Hắn chặt đứt dây leo trên người hai kẻ đó, khiến chúng rơi xuống sông.

Chương 1784

Nhìn hai thi thể bị nước sông nhấn chìm, mặt nước dần nhuốm màu đỏ, hắn mới quay người rời đi.

Tô Ngọc dùng khinh công rời khỏi, như thể chưa từng đến đây.

Còn Nguyên Lạc thì đuổi kịp Tiểu Bảo ở dưới chân núi.

Đi bên cạnh Tiểu Bảo, vẻ mặt hắn vô cùng nghiêm túc. "Thiếu gia đang nghĩ gì vậy?" "Đi theo ta đến một nơi." Ngay khi Nguyên Lạc nghĩ Tiểu Bảo sẽ không trả lời, cậu bỗng lên tiếng. "Vâng." Khi Nguyên Lạc theo Tiểu Bảo đến nơi cậu muốn đến, hắn kinh ngạc trợn tròn mắt.

Đây là sàn đấu ngầm của Thành Vong Ưu, một thế giới hoàn toàn khác. "Thiếu gia..." Nguyên Lạc vừa định phản đối thì thấy ánh mắt kiên định của Tiểu Bảo. "Tại sao vậy thiếu gia?" Tiểu Bảo có điều kiện học tập tốt nhất, các cao thủ trong Thành Vong Ưu đều sẽ giúp cậu trưởng thành.

Hoàn toàn không cần thiết phải đến nơi này.

Tiểu Bảo cúi đầu cười nhẹ: "Gia đình chúng ta có quá nhiều thứ mà người khác thèm muốn." Thân là người thừa kế của Ngọc Vương, cậu phải trở nên mạnh mẽ đến mức khiến người khác phải sợ hãi.

Chỉ có như vậy mới khiến những kẻ đó chùn bước.

Nguyên Lạc vẫn có chút không đồng tình: "Nhưng mà..." "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." Thân hình Tiểu Bảo rất cao, tuy mới mười tuổi nhưng đã cao đến một mét bảy, chỉ cần cậu không nói chuyện, sẽ không ai biết cậu mới mười tuổi.

Tiểu Bảo lấy ra một chiếc mặt nạ dịch dung đeo lên mặt.

Gương mặt tinh xảo lập tức trở nên bình thường. "Cho ngươi này." Tiểu Bảo biết Nguyên Lạc sẽ không rời khỏi mình.

Nếu đã vậy, chỉ có thể để hắn cũng đeo mặt nạ dịch dung, chỉ có thế mới không bị người khác nhận ra.

Bị nhận ra thì cậu đến đây chẳng còn ý nghĩa gì nữa.

Nơi này có một số kẻ liều mạng, nhưng họ cũng rất kính trọng cha cậu.

Nguyên Lạc không còn cách nào khác, đành phải đi cùng Tiểu Bảo.

Cậu thay một bộ đồ bó sát màu đen rồi mới đi tham gia trận đấu ở sàn đấu ngầm.

Nguyên Lạc đi theo Tiểu Bảo, nhìn cậu im lặng tựa vào góc tường.

Khi nghe thấy biệt danh của mình được gọi, Tiểu Bảo bước lên.

Đối thủ của cậu là một người đàn ông trưởng thành khoảng ba mươi tuổi.

Nguyên Lạc lo lắng nhìn Tiểu Bảo: "Thiếu gia..." "Yên tâm đi, tôi không sao." "Vâng." Nguyên Lạc bất giác siết chặt hai tay.

Nếu thiếu gia xảy ra chuyện...

Hắn không dám tưởng tượng vương gia và vương phi sẽ thế nào.

Tiểu Bảo tung người một cái đã lên đến võ đài.

Thấy một người có dung mạo bình thường xuất hiện ở đây, những người xem bên dưới đều có chút kinh ngạc, người này họ chưa từng thấy. "Không ngờ lại là một nhóc ranh miệng còn hôi sữa." Dáng vẻ hiện tại của Tiểu Bảo trông giống như một thiếu niên mười bảy, mười tám tuổi.

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn đối phương không nói gì.

Sau khi trọng tài tuyên bố bắt đầu, cậu lập tức ra tay.

Lần này, Tiểu Bảo không hề nương tay, hạ thủ vô cùng tàn nhẫn.

Người đối diện cũng không ngờ Tiểu Bảo ra tay lại dứt khoát như vậy.

Chỉ trong một nén nhang, gã đàn ông to lớn đã ngã xuống đất, cơ thể co giật nhẹ.

Người tuy còn sống nhưng toàn thân đẫm máu.

Trên mặt Tiểu Bảo cũng dính vài vệt máu, thậm chí một giọt còn vương trên khóe mắt cậu.

Thấy trọng tài mãi không lên tiếng, Tiểu Bảo ném cho ông ta một ánh mắt sắc lẹm.

Trọng tài bị ánh mắt đó dọa giật mình, vội vàng nói: "Diêm thắng!" Tiểu Bảo bước xuống võ đài, Nguyên Lạc vội chạy tới: "Thiếu gia, cậu sao rồi?" "Tôi không sao." Tiểu Bảo đánh tổng cộng ba trận rồi mới cùng Nguyên Lạc rời đi.

Đến một nơi đã chuẩn bị sẵn, cậu tắm rửa sạch sẽ mùi máu tanh, thay lại quần áo cũ rồi cùng Nguyên Lạc trở về.

Nhìn hai người về muộn, Tô Ngọc khẽ nhíu mày.

Lẽ ra họ không nên về vào giờ này. "Cha, sao thế ạ?" Thấy Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm vào mình, Tiểu Bảo nghiêng đầu hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không có gì." "Cha, con đi luyện võ đây." "Đi đi." Tô Ngọc nhìn bóng lưng Tiểu Bảo, mày nhíu lại.

Kể từ khi Tiểu Bảo lên mười tuổi, anh đã không còn để ám vệ báo cáo những việc cậu làm nữa.

Nhưng Tiểu Bảo hôm nay khiến anh cảm thấy rất kỳ lạ. "A Ngọc, mau đến đây, có việc cần anh xử lý này!" Nghe thấy tiếng gọi bên cạnh, Tô Ngọc gạt bỏ cảm giác kỳ lạ trong lòng, cũng không phá vỡ giao ước với Tiểu Bảo mà gọi ám vệ ra hỏi chuyện. "Được." Ở một nơi khác, sau khi Tiểu Bảo về phòng, Nguyên Lạc mang thuốc mỡ hoạt huyết hóa ứ đến: "Thiếu gia, cậu cởi áo ra, tôi bôi thuốc cho cậu." "Được." "Bảo những người bên cạnh đừng nói chuyện này cho cha mẹ biết." "Vâng." Tiểu Bảo nằm sấp trên giường để Nguyên Lạc bôi thuốc.

Khi Nguyên Lạc bôi xong thì phát hiện Tiểu Bảo đã ngủ thiếp đi.

Hắn khẽ thở dài, đắp chăn cho Tiểu Bảo rồi lặng lẽ bước ra ngoài, gọi những người bảo vệ xung quanh ra: "Thiếu gia dặn chuyện ở sàn đấu ngầm không được nói cho vương gia và vương phi biết." "Nhưng nếu vương gia biết..." "Cứ nghe theo thiếu gia.

Lúc thiếu gia đánh ở sàn đấu ngầm, chúng ta cũng nhân cơ hội nâng cao thực lực của mình." Không thể để thiếu gia liều mạng nâng cao thực lực mà bọn họ lại thờ ơ. "Vâng." Kể từ ngày đó, mỗi ngày Tiểu Bảo đều ra ngoài một canh giờ, mỗi ngày đánh ba trận.

Dù cũng bị thương, nhưng lần nào cậu cũng thắng.

Đồng thời, cậu cố gắng không để bị thương ở mặt, lại có linh tuyền thủy của Vương Cẩn Hòa để hồi phục cơ thể, vì vậy Tô Ngọc và mọi người hoàn toàn không biết Tiểu Bảo đã tham gia vào các trận đấu ở sàn đấu ngầm.

Nguyên Lạc và những người khác cũng không lãng phí thời gian.

Khi Tiểu Bảo thi đấu, họ cũng ở đó để nâng cao thực lực của mình.

Chương 1785

Cho đến nửa tháng sau, danh tiếng của Tiểu Bảo đã lan khắp Thành Vong Ưu.

Những người ở sàn đấu ngầm đều nói cậu giống như một con sói đầu đàn, không ra tay thì thôi, một khi ra tay thì chắc chắn sẽ thắng.

Lang Vương Diêm trở thành người được chào đón nhất ở sàn đấu ngầm, nhưng dù ai nói chuyện với cậu, cậu cũng không bao giờ mở miệng.

Mỗi ngày đánh ba trận, đánh xong là rời đi.

Có người từng muốn theo dõi cậu, nhưng chưa ai thành công, hoặc là bị dạy cho một bài học, hoặc là mất dấu. "A Ngọc, hôm nay có bận không?" Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không bận, có chuyện gì sao?" Hôm nay anh định đưa bọn trẻ ra ngoài chơi. "Sàn đấu ngầm có một người mới, trông khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Hơn nửa tháng đã thắng năm mươi trận, được mọi người gọi là Lang Vương.

Chúng ta đi xem thử không?" Thẩm Quyết rất hứng thú với Diêm.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Thẩm Quyết.

Người có thể khiến Thẩm Quyết hứng thú chắc chắn không tầm thường. "Được, tôi đi nói với Tiểu Hòa một tiếng." "Tiểu Hòa, anh ra ngoài với Thẩm lão đại một lát, lát nữa sẽ về." "Được, em cũng có chút việc phải làm." Vương Cẩn Hòa nói mà không ngẩng đầu lên. "Đợi anh về chúng ta cùng ra ngoài." "À đúng rồi, dạo này sao Tiểu Bảo ngày nào cũng ra ngoài một mình vậy, anh có biết nó đi đâu không?" Vương Cẩn Hòa như nhớ ra điều gì, thăm dò hỏi. "Cái này thì anh không biết.

Em muốn biết thì lát nữa anh về sẽ hỏi ám vệ bên cạnh Tiểu Bảo?" "Được." Vương Cẩn Hòa muốn biết rốt cuộc Tiểu Bảo đã làm gì. "Anh đi làm việc trước đi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em sao thế?

Có phải Tiểu Bảo xảy ra chuyện gì không?" "Tối hôm kia em đến tìm Tiểu Bảo, thấy Nguyên Lạc đang bôi thuốc cho nó, trên người nó có rất nhiều vết bầm." Mắt Vương Cẩn Hòa hơi đỏ lên.

Tô Ngọc khẽ nhíu mày, gọi Nguyên Bảo tới: "Nguyên Bảo, gọi ám vệ bên cạnh Tiểu Bảo đến đây." "Thiếu gia, bọn họ đều không có ở đây, Tiểu Bảo ra ngoài rồi ạ." Nguyên Bảo đi ra ngoài một lát rồi quay lại, nhíu mày nói. "Không sao, đợi Tiểu Bảo về rồi nói." "Vâng." Tô Ngọc nhíu mày, rốt cuộc Tiểu Bảo đang làm gì.

Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy Tô Ngọc một cái: "Anh không phải muốn ra ngoài với Thẩm lão đại sao?

Anh đi trước đi." Tô Ngọc vốn không muốn đi, trông Vương Cẩn Hòa lúc này không được ổn cho lắm. "Em không sao, mọi chuyện đợi Tiểu Bảo về rồi nói." Tô Ngọc đành bất đắc dĩ, chỉ có thể dẫn Nguyên Bảo rời đi. "Thiếu gia, Tiểu Bảo sao rồi?" "Tiểu Hòa nói tối hôm kia cô ấy thấy Nguyên Lạc đang bôi thuốc cho Tiểu Bảo, trên người thằng bé toàn vết bầm." Trong mắt Nguyên Bảo lộ ra sát khí: "Cái gì?

Là ai đã làm Tiểu Bảo bị thương?" "Đợi Tiểu Bảo về rồi hỏi ám vệ bên cạnh nó." "Vâng." Hai người đi cùng Thẩm lão đại đến sàn đấu ngầm.

Lúc đến nơi, Diêm vẫn chưa lên sàn. "Ở đây góc nhìn tốt nhất, chúng ta xem ở đây đi." Tô Ngọc chẳng mấy hứng thú nhìn trận đấu bên dưới, trong lòng anh chỉ toàn là chuyện của Tiểu Bảo. "Trận tiếp theo, Diêm đối đầu Triệu Lôi." Nghe thấy cái tên Diêm, Tô Ngọc cũng có chút hứng thú.

Nhưng khi anh thấy Diêm bước lên võ đài, anh bật dậy khỏi ghế.

Ngay cả Nguyên Bảo cũng không thể tin vào mắt mình: "Thiếu gia, đó không phải là..." Mặc dù dung mạo khác nhau, nhưng ngay từ cái nhìn đầu tiên, Tô Ngọc và Nguyên Bảo vẫn nhận ra Diêm chính là Tiểu Bảo.

Như vậy, họ đã biết vết bầm trên người Tiểu Bảo từ đâu mà có.

Cậu vậy mà lại đi đánh ở sàn đấu ngầm.

Một đứa trẻ mới mười tuổi...

Nguyên Bảo có chút tức giận: "Thiếu gia, chuyện này..." "Nguyên Bảo, cứ xem đã." Giọng Tô Ngọc trầm khàn.

Thẩm Quyết kỳ quái nhìn hai người: "A Ngọc, hai người sao vậy?" Thấy Diêm mà phản ứng của họ lại lớn như vậy. "Diêm là Tiểu Bảo." Thẩm Quyết kinh hãi nhìn Tô Ngọc: "Anh nói gì?

Diêm là Tiểu Bảo?

Sao nó lại đến đây đánh?" Ông nghe người bên dưới nói Diêm ra tay rất tàn nhẫn, võ công cũng rất cao.

Khí chất của Diêm lạnh như băng, không nói chuyện với ai, hoàn toàn là hai thái cực so với dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu của Tiểu Bảo.

Nếu đây thật sự là Tiểu Bảo, thì việc cậu không nói một lời nào trong nửa tháng qua dường như có thể lý giải được.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không biết." "Không phải anh có ám vệ bên cạnh Tiểu Bảo sao?" "Có, nhưng từ sau khi Tiểu Bảo lên mười tuổi, tôi đã để bọn họ nghe theo lời Tiểu Bảo, không cần báo cáo những việc nó làm cho tôi nữa." Chính vì vậy, anh mới không biết chuyện

Tiểu Bảo chạy đến sàn đấu ngầm. "Bây giờ làm sao?

Gọi Tiểu Bảo về?" Tô Ngọc lắc đầu: "Không cần." "Nhưng Triệu Lôi ở Thành Vong Ưu là cao thủ hàng đầu, Tiểu Bảo chỉ là một đứa trẻ, căn bản không phải đối thủ." Thẩm Quyết nhíu mày nói. "Cứ để nó đánh." Thẩm Quyết cảm thấy Tô Ngọc có phải điên rồi không.

Trên võ đài, Tiểu Bảo nhìn Triệu Lôi.

Cậu biết người này, hắn rất lợi hại. "Diêm, ngươi rất lợi hại, nhưng ngươi không phải là đối thủ của ta." Tiểu Bảo không nói gì, chỉ nhìn Triệu Lôi, trong mắt ánh lên sự kiên định.

Triệu Lôi là một đối thủ rất tốt.

Triệu Lôi cũng không tức giận vì Tiểu Bảo không nói chuyện, nửa tháng qua mọi người đều biết Diêm không nói chuyện.

Sau khi trận đấu bắt đầu, Tô Ngọc đứng đó nhìn, ánh mắt luôn dán chặt vào Tiểu Bảo.

Triệu Lôi không hổ là cao thủ lâu năm của Thành Vong Ưu.

Hắn thật sự rất lợi hại, Tiểu Bảo trong tay hắn gần như bị áp đảo hoàn toàn.

Tiểu Bảo lau vệt máu trên khóe miệng, cố ý hạ thấp giọng. "Ngươi rất lợi hại." Mọi người sững sờ một lúc, giọng Tiểu Bảo tuy cố ý hạ thấp nhưng vẫn còn non nớt.

Tuổi của cậu có lẽ còn nhỏ hơn mười bảy, mười tám tuổi mà họ tưởng.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiểu Bảo cởi bỏ vật nặng trên người, xoay xoay cổ tay, nghe tiếng xương khớp kêu răng rắc.

Chương 1786

"Nhưng ta sẽ không thua." Thẩm Quyết kinh ngạc quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Bảo mang bao nhiêu vật nặng trên người vậy?" "Bảy mươi cân." "Luôn luôn?" "Ừm." Lúc này lời nói của Tô Ngọc ít đến đáng thương.

Khi thấy Tiểu Bảo thổ huyết, anh suýt nữa không kìm được mình, muốn xuống giết chết Triệu Lôi.

Nhưng anh biết Tiểu Bảo không thích như vậy, nên đã cố gắng kìm nén.

Những người bên dưới nghe thấy tiếng kim loại rơi xuống đất, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Đã đến mức này rồi mà trên người hắn vẫn còn mang vật nặng?" Đây còn là người không?

Đúng là biến thái.

Nhìn Tiểu Bảo bình tĩnh đứng đó, Triệu Lôi lại cảm thấy một áp lực mạnh mẽ.

Rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, nhưng lại khiến hắn trong khoảnh khắc này tin rằng mình sẽ thua.

Thẩm Quyết đứng bên cạnh Tô Ngọc, mày khẽ nhíu lại, thỉnh thoảng quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Anh thấy Tiểu Bảo có thắng được không?" "Không chắc." Tô Ngọc lắc đầu.

Mặc dù Tiểu Bảo quả thực không tệ, nhưng thực lực của Triệu Lôi ở Thành Vong Ưu cũng thuộc hàng đầu.

Khoảng cách giữa Tiểu Bảo và Triệu Lôi thật sự quá lớn.

Chỉ riêng nội lực và kinh nghiệm thực chiến, Tiểu Bảo đã không thể bì được.

Muốn thắng e là rất khó. "Bắt đầu rồi." Ba chữ kéo tầm mắt của Tô Ngọc trở lại võ đài.

Sau khi cởi bỏ vật nặng, thực lực của Tiểu Bảo đã tăng lên rất nhiều, không chỉ vậy, tốc độ cũng nhanh hơn không ít.

Điều này khiến Triệu Lôi đối phó có chút chật vật.

Mọi người bên dưới theo dõi, tầm mắt luôn dán chặt vào Tiểu Bảo, cảm giác còn căng thẳng hơn cả hai người trên đài.

Khi Triệu Lôi bị Tiểu Bảo đánh lui, Tô Ngọc khẽ nhíu mày.

Ngay cả Thẩm Quyết cũng cảm thấy vô cùng kỳ lạ: "Tình hình của Tiểu Bảo không ổn lắm." Tô Ngọc gật đầu, tình hình của Tiểu Bảo quả thực không ổn.

Dựa vào chênh lệch nội lực giữa Tiểu Bảo và Triệu Lôi, cậu không thể nào đánh lui được Triệu Lôi mới phải.

Mặc dù Triệu Lôi chỉ lùi lại vài bước, nhưng đúng là đã lùi lại. "Thiếu gia, rốt cuộc Tiểu Bảo có chuyện gì vậy?" Bọn họ không ngờ Tiểu Bảo bây giờ lại có thực lực như vậy. "Cứ xem đã." Tô Ngọc cứ nhìn Tiểu Bảo trên đài.

Không chỉ tốc độ nhanh hơn rất nhiều, mà chiêu thức cũng trở nên vô cùng sắc bén.

Không những thế, khí thế trên người cậu dường như cũng rất khác.

Né được đòn tấn công của Triệu Lôi, Tiểu Bảo vòng ra sau lưng hắn, tung một cú đấm nặng nề vào lưng.

Sau đó, một cú đá tàn nhẫn được tung ra.

Toàn bộ quá trình không một chút do dự.

Nhìn Triệu Lôi bất giác nhíu mày, cũng biết cú đấm và cú đá này của Tiểu Bảo rất nặng, khiến hắn cũng bắt đầu có chút không chống đỡ nổi.

Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn dáng vẻ của Tiểu Bảo, mày khẽ nhíu lại.

Tiểu Bảo lúc này rất khác so với những gì họ thường thấy.

Dường như đã thay đổi rất nhiều.

Triệu Lôi thở hổn hển: "Ta thật không ngờ lại bị một đứa trẻ ép đến mức này." "Ta thừa nhận ngươi quả thực không tệ, xứng đáng với danh hiệu Lang Vương mà bọn họ đặt cho ngươi." Giọng Triệu Lôi khàn khàn nói.

Cô độc, tàn nhẫn, đây chính là Diêm trong lời đồn của mọi người.

Nhưng hắn sẽ không thua một đứa trẻ mới ra đời. "Kết thúc thôi." Triệu Lôi định dùng chiêu sát thủ thành danh của mình.

Thẩm Quyết nhíu mày, vô cùng lo lắng cho tình hình của Tiểu Bảo.

Dựa vào tình hình hiện tại, Triệu Lôi sắp dùng toàn lực.

Như vậy, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ thua, và rất có thể sẽ bị trọng thương. "A Ngọc..." "Thẩm lão đại, cứ xem đã, trong lòng tôi biết rõ." Thẩm Quyết quay đầu nhìn Tô Ngọc, vừa định hỏi có phải đó không phải con trai anh không, thì thấy tay Tô Ngọc đã siết chặt thành nắm đấm, mu bàn tay nổi gân xanh.

Rõ ràng sự lo lắng của anh không kém gì họ.

Thẩm Quyết im lặng không nói gì, chỉ đứng đó nhìn Tô Ngọc.

Phải rồi, người trên đài là con trai của Tô Ngọc, cũng là đứa con anh yêu thương nhất, sao anh có thể không lo lắng?

Tất cả những gì vừa rồi có lẽ chỉ là sự ngụy trang của anh?

Tiểu Bảo không hề sợ hãi, ngược lại còn kiên định nhìn đối phương.

Chiêu thức này cậu chưa từng thấy Triệu Lôi dùng qua, nhưng cậu dường như đã phát hiện ra một vài sơ hở.

Đó là chiêu thức này có vẻ hơi chậm.

Nếu đã vậy, Triệu Lôi sẽ không còn cơ hội.

Tiểu Bảo đột nhiên ra tay.

Mắt Tô Ngọc khẽ nheo lại, đây là...

Một tiếng "Ầm" vang lên, nội lực của hai bên va chạm vào nhau.

Tô Ngọc cuối cùng cũng biết điều anh vẫn luôn cảm thấy kỳ lạ là gì.

Nội lực của Tiểu Bảo có vấn đề.

Cậu bây giờ ít nhất cũng có gần bốn mươi năm nội lực.

Hơn nữa, chiêu sát thủ của cậu dường như được học từ những người đó.

Thật là một Ngọc Cốt, thật là một Âm Hòe.

Những võ công này của Tiểu Bảo là học từ họ.

Chương 1787

Còn có vài kẻ liều mạng ở Thành Vong Ưu, bọn họ vậy mà đều đi theo Tiểu Bảo.

Thật khiến anh bất ngờ.

Tiểu Bảo chặn được đòn tấn công của đối phương, Triệu Lôi kinh hãi nhìn cậu: "Không thể nào." Sao cậu có thể có nội lực hùng hậu như vậy.

Tiểu Bảo cười nhìn Triệu Lôi: "Ngươi đã mất đi cơ hội cuối cùng để thắng ta, cho nên ngươi thua rồi." Tiểu Bảo tung một đòn toàn lực, Triệu Lôi bị cậu đánh bay khỏi võ đài, lùi lại mấy bước mới dừng lại được.

Tất cả mọi người nhìn Tiểu Bảo vẫn đứng trên võ đài, đều kinh hãi.

Cậu vậy mà thật sự đã thắng.

Hơn nữa còn thắng cả Triệu Lôi.

Ai từng là đối thủ của Triệu Lôi đều biết hắn lợi hại đến mức nào, vậy mà bây giờ lại thua một đứa trẻ mười mấy tuổi.

Và đứa trẻ này trông có vẻ có nội lực vô cùng thâm hậu.

Trọng tài nhanh chóng phản ứng lại: "Diêm thắng!" Tiểu Bảo bước xuống võ đài, ngồi vào một góc uống từng ngụm nước nhỏ, chờ đợi trận tiếp theo.

Trong lúc chờ đợi, Tô Ngọc không chỉ nhìn thấy Nguyên Lạc và những người khác, mà còn thấy tất cả ám vệ bên cạnh Tiểu Bảo.

Tất cả bọn họ đều ở đây.

Tô Ngọc bị đám người bên dưới chọc tức đến bật cười, nhưng lại không thể nói được gì.

Người ta muốn nâng cao thực lực, lẽ nào anh cũng phải phản đối sao?

Anh đưa tay day day thái dương, đúng là to gan lớn mật.

Lúc này, Thẩm Quyết cuối cùng cũng tỉnh táo lại sau sự thật Tiểu Bảo đã thắng Triệu Lôi.

Ông quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, không thể tin nổi hỏi: "Tiểu Bảo thắng rồi?" "Ừm, thắng rồi." "Không thể nào." "Tiểu Bảo có khoảng bốn mươi năm nội lực, nhưng nó không thể phát huy hết, không những không phát huy được mà còn có chút không khống chế được luồng nội lực này.

Nó có thể thắng là do được kích phát giữa ranh giới sinh tử." Tô Ngọc giải thích đơn giản. "Sao có thể chứ." Một đứa trẻ mười tuổi, đột nhiên có bốn mươi năm nội lực, chuyện này gần như là không thể. "Không biết, lát nữa hỏi Tiểu Bảo sẽ rõ." "Được." Trận đầu tiên Tiểu Bảo đánh quá gian nan, vốn đã bị thương, hai đối thủ sau đó tuy thực lực không bằng Triệu Lôi nhưng cũng rất lợi hại.

Hai trận sau tuy thắng, nhưng cuối cùng Tiểu Bảo cũng bị thương không ít.

Kết thúc hai trận đấu, Tiểu Bảo mang một thân đầy thương tích rời đi trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

Bọn họ vốn tưởng Diêm trước đó đã đủ khiến người ta kinh ngạc, nhưng hôm nay họ mới biết, trước đó vẫn là họ đã quá xem thường cậu.

Nửa tháng trước, trên người cậu vẫn luôn mang bảy mươi cân vật nặng mà vẫn thắng được đối thủ.

Hôm nay đối mặt với Triệu Lôi cũng vậy.

Tuy thắng một cách chật vật, nhưng cậu quả thực đã thắng.

Bọn họ tự nhận nếu đối đầu với Triệu Lôi, không thể nào dũng mãnh tiến lên như cậu được.

Điểm này họ không bằng đứa trẻ này, và cậu cũng đủ để họ tôn kính.

Nguyên Lạc đi bên cạnh Tiểu Bảo, bất mãn nói: "Thiếu gia, cậu không cần phải liều mạng như vậy." "Tôi không sao." "Thiếu gia, ngày mai nghỉ một ngày đi." Nguyên Lạc nhíu mày nhìn dáng vẻ chật vật của Tiểu Bảo, lo lắng nói.

Tiểu Bảo vừa định nói thì thấy một người đứng cách đó không xa, quay lưng về phía họ.

Nguyên Bảo đứng bên cạnh.

Tiểu Bảo dừng bước, nhìn bóng lưng đó.

Cha sao lại ở đây?

Không phải cha đang bận cùng Thẩm bá bá sao?

Nguyên Lạc vẫn đang nói với Tiểu Bảo về chuyện ngày mai, thấy Tiểu Bảo đột nhiên dừng lại: "Thiếu gia, sao vậy?" Tiểu Bảo không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Nguyên Lạc phát hiện Tiểu Bảo có gì đó không ổn, quay đầu nhìn lại, khi thấy người đang đứng ở đó, vẻ mặt cậu ta có phần cứng đờ.

Toi rồi, Vương gia biết rồi.

Tiểu Bảo im lặng bước tới. "Cha." Tô Ngọc quay đầu nhìn dáng vẻ thảm hại của Tiểu Bảo: "Đi theo cha." Tiểu Bảo cảm thấy da đầu tê dại.

Toi rồi. "Nguyên Bảo và bọn họ giao cho ngươi đấy," Tô Ngọc liếc nhìn Nguyên Lạc và những người khác. "Vâng." Hắn cũng rất tức giận với đám người Nguyên Lạc. "Đi theo cha." Tiểu Bảo đi theo Tô Ngọc đến một nơi khác.

Tô Ngọc ngồi trên ghế, không nói lời nào cũng không nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cúi đầu đứng đó, có chút do dự, không biết nên mở lời thế nào.

Cha như thế này còn đỡ hơn là nổi giận ngay lập tức. "Cha, có chuyện gì mình cứ nói thẳng được không ạ?" Im lặng thế này lại khiến cậu có chút sợ hãi. "Nội lực trên người con là sao?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Tiểu Bảo. "Lần này đến Vong Ưu thành, lúc đi rèn luyện ở hậu sơn con đã hái được hai quả, con biết nó không độc nên ăn luôn.

Lúc trở về thì thấy không ổn, con đã nhờ ông Ngu xem giúp, ông ấy nói quả con ăn là linh lung quả, ăn một lúc quá nhiều cơ thể không chịu nổi, chỉ có cách nhanh chóng điều hòa nội lực mới được," Tiểu Bảo có chút rối rắm giải thích.

Cậu cũng không muốn như vậy, nhưng chẳng phải là hết cách rồi sao? "Tại sao không nói?" "Cha và mẹ đều đang bận chuyện Vong Ưu thành, con nghĩ chắc là mình làm được nên không nói," Tiểu Bảo nói một cách ngượng ngùng.

Cậu không muốn cha mẹ phải lo lắng cho mình trong lúc bận rộn. "Vậy lý do tham gia đấu trường ngầm là gì?" Nghe câu hỏi này, Tiểu Bảo im lặng.

Tô Ngọc cũng không thúc giục, cứ ngồi đó chờ cậu lên tiếng. "Cha, con là người thừa kế của Ngọc Vương, con không thể cứ núp sau lưng cha mãi được." "Cho nên?" "Con phải trở nên mạnh mẽ, mạnh đến mức khiến người ta nghe danh đã biến sắc," Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, kiên định nói.

Chương 1788

"Gia đình chúng ta có quá nhiều thứ bị người khác dòm ngó.

Trước đây là Miêu Cảnh, bây giờ là Long gia, sau này không biết còn bao nhiêu người nữa." "Nếu để người khác biết bí mật của mẹ, họ chắc chắn sẽ bất chấp tất cả." Dù có sợ Tô Ngọc thì đã sao?

Đối với họ, Tô Ngọc chỉ có một mình, người của Vong Ưu thành cũng có lúc không ở bên cạnh.

Còn cậu, trong mắt những kẻ đó chỉ là một đứa trẻ.

Họ sẽ không để tâm đến sự tồn tại của cậu.

Chỉ cần thực lực của cậu đủ mạnh, sau này dù cha và những người bảo vệ mẹ bị kẻ địch cầm chân, cậu vẫn có thể che chở cho mẹ, không để mẹ bị tổn thương.

Sự xuất hiện của linh lung quả chính là một cơ hội.

Cậu tham gia đấu trường ngầm vì thực chiến ở đó giúp nâng cao thực lực nhanh nhất.

Hơn nữa, cậu có thể che giấu dung mạo và tên tuổi để giao đấu với bọn họ, khiến họ không biết cậu chính là Tô Tử Khâm, con trai của Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Tiểu Bảo, hắn không muốn con trai mình phải chịu áp lực lớn như vậy từ khi còn nhỏ. "Cha, ngoài Long gia ra còn có những người khác đúng không?" Tiểu Bảo đột nhiên hỏi. "Tại sao lại hỏi vậy?" "Cha, con biết từ lâu rồi.

Trong khoảng thời gian chúng ta đến Vong Ưu thành, cha đã đẩy lùi rất nhiều người, con nói không sai chứ?" Tại sao gần đây Tô Ngọc lại bận rộn như vậy?

Ngoài việc giúp Vong Ưu thành phát triển, còn có rất nhiều kẻ muốn đối phó với mẹ.

Bọn chúng đã bắt đầu nghi ngờ rồi. "Tiểu Bảo, những chuyện này có cha xử lý.

Ở Vong Ưu thành không ai có thể làm hại mẹ con được, con không cần lo lắng," Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, bất đắc dĩ nói.

Thế nhưng vẻ mặt của Tiểu Bảo lại trở nên vô cùng nghiêm túc, cậu nhíu mày nói: "Con biết ở Vong Ưu thành không ai làm hại được mẹ, nhưng ở bên ngoài thì sao?" "Trong khoảng thời gian này, con nâng cao thực lực ở Vong Ưu thành là lựa chọn tốt nhất." Đối với người khác, cậu chỉ là một đứa trẻ cao hơn một chút.

Nếu cậu sở hữu thực lực đủ để kết liễu đối phương, sau này dù kẻ địch có xuất hiện với quy mô lớn, dù cha và mọi người bị cầm chân, cậu vẫn có thể bảo vệ mẹ không bị chút tổn thương nào.

Tô Ngọc khẽ thở dài: "Sẽ bị thương đấy." "Cha, để có thực lực như hôm nay, cha đã từng bị thương chưa?" Tiểu Bảo hỏi vặn lại.

Tô Ngọc bị Tiểu Bảo chọc cho tức cười, còn biết nói kháy lại hắn rồi sao? "Cha, con nói thật đấy." "Ta biết con nói thật." "Cha, làm sao cha biết được ạ?" Tiểu Bảo ngập ngừng hỏi.

Cậu đã che giấu rất kỹ, sao vẫn bị cha phát hiện? "Hôm nay mẹ con nói với cha, tối hôm kia đến tìm con thì thấy Nguyên Lạc đang bôi thuốc cho con, trên người con toàn là vết bầm.

Vừa hay hôm nay Thẩm lão đại rủ cha cùng qua xem trận đấu của con." Tiểu Bảo lập tức hiểu ra.

Dựa vào sự thấu hiểu của cha đối với cậu, ngay khoảnh khắc cậu bước ra, chắc chắn cha đã phát hiện rồi.

Thở dài một hơi nặng nề, Tiểu Bảo buồn rầu nói: "Con còn tưởng mình giấu kỹ lắm chứ." Kết quả là đã bị phát hiện.

Mà còn để mẹ nhìn thấy.

Nghĩ đến đây, tâm trạng Tiểu Bảo có chút phức tạp.

Điều cậu không muốn nhất chính là để mẹ thấy mình bị thương. "Đi thôi, chúng ta về trước, để Nam Kiều bọn họ xem cho con." "Vâng ạ." Tiểu Bảo theo Tô Ngọc trở về, Nguyên Lạc và những người khác vẫn chưa về, điều này khiến cậu có chút lo lắng. "Cha, Nguyên Lạc bọn họ..." "Nguyên Bảo là một người bồi luyện rất giỏi," Tô Ngọc liếc nhìn Tiểu Bảo, cười như không cười nói.

Tiểu Bảo bất giác rụt cổ lại, toi rồi, bị cha để mắt tới rồi.

Tô Ngọc bảo Tiểu Bảo tự ngồi một mình, còn hắn đi gọi Nam Kiều, Bạch Khởi và những người khác tới. "Ngọc ca ca, anh có chuyện gì vậy?" "Tiểu Bảo ăn phải hai quả linh lung quả, các cậu xem giúp nó." Tô Ngọc cảm thấy lúc này rất đau đầu.

Nam Kiều và những người khác kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin: "Linh lung quả?

Mà còn là hai quả?" Tô Ngọc mặt không cảm xúc gật đầu, đúng là hai quả. "Nhóc con không bị đứt hết kinh mạch là nhờ mấy năm nay ăn toàn đồ tốt đấy." Linh lung quả này ngay cả người như Ngọc ca ca cũng chỉ có thể ăn một quả, Tiểu Bảo đúng là lợi hại, dám ăn cả hai quả?

Nhưng vận may của thằng bé này cũng thật tốt, hái một lần được cả hai quả.

Vạn Cổ nhìn Tiểu Bảo, đột nhiên vạch áo cậu ra.

Hành động của hắn khiến những người bên cạnh có chút khó hiểu: "Ngươi làm gì vậy?" Vừa hỏi xong liền thấy những vết bầm trên người Tiểu Bảo.

Nam Kiều tức giận: "Chuyện này là sao?" Sao trên người Tiểu Bảo lại có nhiều vết thương như vậy?

Bạch Khởi bước tới bắt mạch cho Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, ai đánh con bị thương vậy?" Đứa trẻ mà bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay suốt bảy năm, ai dám động đến một sợi tóc của nó?

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngọc, hy vọng cha có thể giúp một tay, kết quả là Tô Ngọc không thèm liếc nhìn cậu một cái.

Điều này khiến Tiểu Bảo có chút phiền muộn.

Cha có phải hơi quá đáng rồi không?

Vậy mà cũng không giúp cậu. "Ngọc ca ca, rốt cuộc là có chuyện gì?" "Các cậu tự hỏi nó đi." Hắn không muốn nói, nói ra là lại tức.

Ánh mắt của ba người đổ dồn về phía Tiểu Bảo, bộ dạng đó khiến cậu cười gượng nói: "Con chỉ đi giao đấu với người ta thôi, để có thể nhanh chóng vận dụng nội lực một cách tự nhiên.

Giao đấu thì chắc chắn sẽ bị thương đúng không ạ?" "Tiểu Bảo, đừng có nói dối, chắc chắn không phải như con nói." Chỉ là giao đấu bình thường, những người lớn tuổi hơn một chút không phải là đối thủ của cậu, càng không thể đánh cậu bị thương thành ra thế này. "Nói thật đi, trong lứa tuổi của con gần như không có ai làm con bị thương được, người lớn hơn cũng không phải đối thủ của con.

Con nói giao đấu là ở nơi nào?" Trừ khi thực lực cao hơn Tiểu Bảo rất nhiều mới có thể làm cậu bị thương trong tình huống này.

Tiểu Bảo lập tức ngậm miệng không nói, Vạn Cổ và những người khác thấy vậy thì thật sự rất tức giận. "Tiểu Bảo…" "Ngọc ca ca, Tiểu Bảo rốt cuộc đã đánh với ai?" "Đúng vậy, với thực lực của nó, bị thương thành thế này là không thể nào." Ngoài vết thương ngoài da, Tiểu Bảo còn bị một số nội thương.

Tuy chỉ cần dưỡng thương là khỏi, nhưng đối với họ, đây tuyệt đối là một sự khiêu khích. "Đánh với Triệu Lôi." "Triệu Lôi?" Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, anh nói Tiểu Bảo đánh với Triệu Lôi?" "Ừ." Nam Kiều cố nén nhưng không thể nén được nữa, quay đầu nhìn Tiểu Bảo, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tô Tử Khâm..." Tiểu Bảo cười gượng gạo: "Con không sao mà?" "Không sao?

Chương 1789

Con thế này mà gọi là không sao à?" Nam Kiều sắp bị Tiểu Bảo làm cho tức chết rồi.

Nếu thế này mà là không sao, vậy thế nào mới gọi là có chuyện? "Ngọc ca ca, nó còn làm gì nữa?

Sao lại đối đầu với Triệu Lôi?" Nam Kiều nhíu mày hỏi.

Triệu Lôi là người rất tốt, thực lực cũng đủ mạnh, nhân phẩm cũng khá ổn.

Người ở Vong Ưu thành đều rất thích nói chuyện với anh ta.

Sao Tiểu Bảo lại đột nhiên đối đầu với người như vậy? "Nó đi tham gia đấu trường ngầm." Tiểu Bảo nghe Tô Ngọc nói vậy, liền biết mình không thoát khỏi kiếp bị mắng một trận.

Nam Kiều và những người khác quay đầu nhìn Tiểu Bảo, nghiến răng hỏi: "Đấu trường ngầm?" "Vâng ạ." "Thích người có thực lực mạnh đúng không?

Vậy từ ngày mai, bọn chú sẽ đấu với con." Nam Kiều nói với giọng đầy hăm dọa.

Cứ tưởng Tiểu Bảo sẽ không vui, ai ngờ cậu lại phấn khích nhìn họ: "Thật không ạ?

Chú Nam Kiều, các chú thật sự sẽ đấu với con ạ?" Nam Kiều tưởng mình nghe nhầm. "Con sắp không khống chế được nội lực rồi." Hôm nay đấu với Triệu Lôi một trận, cậu cảm thấy có một phần đã có thể khống chế được.

Tiểu Bảo nghĩ, nếu vậy, có phải cậu có thể thông qua việc giao đấu với những người có thực lực mạnh để đạt được kết quả khác

không?

Ít nhất là giúp cậu từ từ điều hòa nội lực. "Ngọc ca ca, anh không quản sao?" "Dùng toàn lực." Nam Kiều trợn mắt há mồm nhìn Tô Ngọc, Ngọc ca ca nói gì vậy?

Bảo họ dùng toàn lực ư?

Như vậy Tiểu Bảo sẽ bị thương đó.

Anh ta vừa rồi chỉ nói vậy thôi, sao Ngọc ca ca lại coi là thật? "Ngọc ca ca, anh đừng đùa với bọn em." "Không đùa." "Vậy bên chị dâu, anh phải nói với chị dâu một tiếng." Nếu không đến lúc đó chị dâu chắc chắn sẽ tức giận. "Ừ, ta biết rồi." "Các cậu xử lý vết thương giúp nó đi, ta đi tìm Tiểu Hòa." Nam Kiều và những người khác nhìn nhau, trong mắt đều là sự bất đắc dĩ.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc rời đi, có chút thất vọng: "Chú Nam Kiều, cha con có phải đang giận không ạ?" "Con nghĩ sao?" Thực ra bọn họ cũng rất tức giận. "Con muốn trở nên mạnh mẽ là không sai, dù sao sau này con cũng phải đối mặt với rất nhiều chuyện, chúng ta đều hiểu.

Nhưng con không nên giấu chúng ta đi tham gia đấu trường ngầm, con có biết nơi đó nguy hiểm đến mức nào không?" Nam Kiều nghiêm khắc nói. "Con chưa gặp phải những kẻ liều mạng tàn bạo, bất chấp tất cả, nếu không con nghĩ mình có thể đi đến bước này sao?" Bạch Khởi đồng tình gật đầu: "Con che giấu thân phận đi đấu, gặp phải toàn là những người chỉ điểm đến là dừng.

Nếu con thật sự gặp phải kẻ liều mạng, con có biết sẽ có kết cục gì không?" Họ không phản đối việc Tiểu Bảo trở nên mạnh mẽ, nhưng hành động lén lút này của cậu khiến họ vô cùng bất mãn.

Tiểu Bảo mím chặt môi, cúi đầu, trong mắt đầy thất vọng. "Trị thương trước đi.

Nếu Ngọc ca ca đã nói vậy, chúng ta sẽ không nương tay.

Nếu chúng ta nương tay, Ngọc ca ca sẽ tự mình ra tay.

Con chưa từng đối mặt với dáng vẻ toàn lực của Ngọc ca ca đâu, con sẽ không muốn thấy cảnh đó đâu," Nam Kiều khẽ thở dài, bất đắc dĩ nói.

Tiểu Bảo im lặng không nói gì. "Ta đoán là Ngọc ca để con đấu với chúng ta trước, sau khi đấu xong với chúng ta, người con phải đối mặt có lẽ chính là Ngọc ca." Bạch Khởi có thể thấy hôm nay Tô Ngọc thật sự tức giận.

Dù biết Tiểu Bảo có lý do phải làm vậy, nhưng hắn vẫn giận.

Giận vì Tiểu Bảo lén lút chạy đi tham gia đấu trường ngầm. "Con biết rồi ạ." Áp suất quanh người Tô Ngọc vẫn luôn rất thấp.

Lúc hắn trở về, Nguyên Bảo cũng đã về. "Thế nào?" "Thực lực tăng tiến khá tốt." "Ném vào nội thành đi." "Vâng." Nội thành, một nơi ở Vong Ưu thành không thể tùy tiện rời đi.

Muốn rời đi phải liên tục chiến thắng, vượt qua khảo hạch mới được.

Nơi mà Tô Ngọc từng đến chính là ở đó.

Nguyên Lạc và những người khác bị đưa đến nội thành, Nguyên Bảo nhìn họ: "Muốn trở nên mạnh mẽ thì hãy nỗ lực thoát ra khỏi đây." "Chúng tôi sẽ làm được." Nguyên Bảo không nói gì thêm, quay người rời đi.

Sau này thế nào, phải xem vào bản lĩnh của chính họ.

Vương Cẩn Hòa trở về thì thấy Tô Ngọc ngồi đó với vẻ mặt lạnh như băng, trông rất tức giận.

Cô bước tới nắm lấy tay Tô Ngọc: "Sao vậy anh?" Trông anh có vẻ rất giận. "Tiểu Bảo đi tham gia đấu trường ngầm." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh nói gì?" Tô Ngọc kể lại cho Vương Cẩn Hòa chuyện hôm nay cùng Thẩm lão đại ra ngoài và phát hiện Tiểu Bảo tham gia đấu trường ngầm. "Đứa trẻ này rốt cuộc muốn làm gì?" "Nó biết hết mọi chuyện rồi, lại vô tình ăn phải hai quả linh lung quả tăng nội lực, nó muốn nhanh chóng làm quen với luồng nội lực đột ngột xuất hiện." Tô Ngọc không giấu Vương Cẩn Hòa những chuyện xảy ra gần đây. "Nó mới mười tuổi." "Tiểu Hòa, có một điểm Tiểu Bảo nói rất đúng.

Chính vì nó là một đứa trẻ, dù vóc dáng cao hơn bạn bè đồng trang lứa rất nhiều, nhưng khuôn mặt non nớt rất dễ khiến người ta bỏ qua.

Nếu Tiểu Bảo thật sự có thể sử dụng được bốn mươi năm nội lực đó, sau này dù anh và những người khác có bị cầm chân, có Tiểu Bảo ở bên cạnh em anh cũng sẽ yên tâm," Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc nói.

Nếu Thang Viên và bọn họ cũng ở đây thì mọi chuyện đã đơn giản hơn nhiều.

Bây giờ chỉ có Liệt Dương ở đây, Liệt Dương còn phải bảo vệ bọn trẻ, chưa chắc đã lo được cho Tiểu Hòa.

Hiện tại, người có tính đánh lừa cao nhất chính là Tiểu Bảo.

Nếu đây là điều Tiểu Bảo muốn, hắn chỉ có thể giúp cậu nhanh chóng trưởng thành. "Tô Ngọc, anh muốn làm gì?" "Muốn điều hòa luồng nội lực quá mạnh đối với Tiểu Bảo, chỉ có thể không ngừng giao đấu với những người có thực lực mạnh." "Anh định..." "Ừ, anh để nó đấu với Nam Kiều và bọn họ.

Đợi nó điều hòa gần xong sẽ đấu với anh." Vương Cẩn Hòa mở to mắt: "Đấu với anh?

Anh điên rồi sao?" "Anh cũng không muốn để con trai trưởng thành nhanh như vậy, nhưng từ sau khi Tiểu Bảo trúng hàn độc, nó đã thay đổi rồi," Tô Ngọc cười khổ nói.

Chương 1790

Đây là đứa con trai mà hắn nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên.

Làm vậy với Tiểu Bảo, người khó chịu nhất chính là hắn. "Nửa tháng qua, những người Tiểu Bảo gặp đều là những người chỉ điểm đến là dừng, không ra tay hạ sát.

Nếu Tiểu Bảo gặp phải những kẻ liều mạng, những kẻ đó thật sự muốn liều mạng với nó, nó căn bản không có cách nào chống cự.

Nếu anh không làm vậy, với tính cách của Tiểu Bảo, nó sẽ lại lén lút đi tham gia đấu trường ngầm.

Thay vì thế, chi bằng anh giúp nó nâng cao thực lực, có anh trông chừng, Tiểu Bảo sẽ không sao đâu." Chỉ cần Tiểu Bảo có thể vận dụng nội lực trong cơ thể một cách tự nhiên, sau đó cậu có muốn đi đấu trường ngầm nữa, hắn cũng sẽ không quan tâm một chút nào.

Lúc đó, thực lực của Tiểu Bảo đã có thể sánh ngang với Triệu Lôi và bọn họ.

Vương Cẩn Hòa im lặng không nói, cô biết Tô Ngọc nói đúng, nhưng trong lòng vẫn rất khó chịu. "Nó muốn bảo vệ em." "Chuyện của em nó đều biết, nó đã biết có người nghi ngờ em, nên mới có người liên tục đến ám sát.

Nó muốn nhanh chóng nâng cao thực lực để bảo vệ em." Khi hắn ở đây, tự nhiên không cần Tiểu Bảo.

Chỉ sợ lúc hắn không có ở đây, những kẻ đó đột nhiên xuất hiện. "Nhưng nó còn nhỏ." "Nó là người thừa kế của Ngọc Vương phủ, sớm muộn gì cũng phải đối mặt với những chuyện này.

Thay vì để nó tự mình vấp ngã để nâng cao thực lực, chi bằng anh giúp nó." "Được." Ngoài việc đồng ý, Vương Cẩn Hòa còn có thể làm gì?

Người hiểu Tiểu Bảo nhất không ai khác ngoài Tô Ngọc.

Dù sao Tiểu Bảo cũng là do một tay Tô Ngọc dạy dỗ.

Cậu là một đứa trẻ như thế nào, Tô Ngọc rõ hơn bất kỳ ai trong số họ. "Yên tâm, anh trông chừng sẽ không có vấn đề gì đâu." "Vâng." Tô Ngọc không vội để Tiểu Bảo bắt đầu huấn luyện ngay, đợi vết thương trên người cậu lành hẳn mới đưa cậu đến võ trường.

Tiểu Trí và những người khác nhìn Nam Kiều đột nhiên mặc đồ võ phục ngắn, ngạc nhiên hỏi: "Chú Nam Kiều, sao hôm nay chú lại mặc đồ này vậy?" "Lát nữa các cháu sẽ biết thôi." Nam Kiều lúc này hoàn toàn khác với hình ảnh mà họ biết hàng ngày.

Không còn là chú Nam Kiều cười hì hì chơi đùa cùng họ nữa, anh ta trở nên vô cùng nghiêm túc.

Trường Nhạc nhíu mày nhìn Nam Kiều, từ lúc quen biết đến nay, Nam Kiều luôn là một người ôn hòa, lần đầu tiên thấy anh ta nghiêm túc như vậy.

Khi đến võ trường, Tiểu Bảo và Tô Ngọc đã ở đó.

Tiểu Bảo cũng mặc một bộ võ phục ngắn.

Tiểu Trí dường như ý thức được điều gì đó, trong lòng có chút lo lắng.

Đợi mọi người đến đủ, Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo: "Chuẩn bị xong chưa?" "Xong rồi ạ." Cậu đã dưỡng thương mấy ngày, mấy ngày nay không thấy Nguyên Lạc và những người khác đâu.

Cậu cũng đã hỏi Tô Ngọc, Tô Ngọc chỉ nói rằng họ đã đến nơi cần đến, lúc nào trở về thì tùy vào bản lĩnh của họ.

Thẩm Quyết đến thấy cảnh này, có chút kinh ngạc hỏi: "Các người đang làm gì vậy?" Tô Ngọc không trả lời Thẩm Quyết mà nhìn Nam Kiều: "Không cần nương tay." "Ngọc ca ca..." Nam Kiều có chút do dự.

Dù sao Tiểu Bảo cũng là đứa trẻ anh ta nhìn lớn lên.

Bảo anh ta dùng toàn lực đối phó với Tiểu Bảo, anh ta có chút không nỡ. "Ngươi muốn ta tìm người khác đến?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Sắc mặt Nam Kiều hơi biến đổi: "Ngọc ca ca, Tiểu Bảo mới mười tuổi thôi." Ngọc Cốt và Âm Hòe biết tin cũng vội vàng chạy tới: "Tô Ngọc, ngươi muốn làm gì?" "Hai người đứng sang một bên xem đi," Tô Ngọc liếc nhìn hai người. "Ngươi..." "Con không có vấn đề gì." "Nếu đã lựa chọn thì đừng hối hận," Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu: "Con biết rồi ạ." Nguyên Bảo đứng bên cạnh Tô Ngọc, nhìn hắn, sau đó ánh mắt chuyển sang Tiểu Bảo.

Cậu bé mang một vẻ kiên nghị, không hề sợ hãi những gì sắp phải đối mặt. "Nguyên Bảo, dọn sân." "Cha, cha muốn làm gì?" "Giúp Tiểu Bảo nâng cao thực lực." "Bọn con muốn ở đây xem," Tiểu Trí nhất quyết không chịu rời đi.

Tô Ngọc nhìn bọn họ, thấy họ kiên định đứng đó, ý tứ đã quá rõ ràng là nói gì cũng không chịu đi. "Như các con mong muốn, nhưng không được làm phiền họ." "Vâng ạ." Dẫn mấy đứa trẻ lùi sang một bên, Tô Ngọc nhìn Nam Kiều: "Bắt đầu được rồi." Nam Kiều bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo, sau đó trở nên nghiêm túc: "Không muốn bị ăn đòn thì hãy cố gắng khiến nội lực phục tùng mình đi." "Vâng ạ." Nam Kiều đột nhiên ra tay, thật sự không nương tình. "Nhanh quá." Đây là lần đầu tiên Tiểu Bảo chứng kiến tốc độ của Nam Kiều khi dùng toàn lực.

Dù cậu đã né tránh với tốc độ nhanh nhất, vẫn bị kình phong của cú đấm làm rát mặt.

Cậu hơi nhíu mày, nghĩ đến những lời Nam Kiều và những người khác đã nói với mình mấy ngày nay.

Phải thử điều động nội lực trong cơ thể.

Khi Tiểu Bảo đang suy nghĩ, cậu quên mất sự tồn tại của Nam Kiều, vì vậy mà bị đánh một quyền.

Tiểu Bảo lùi lại mấy bước mới dừng lại được. "Mất tập trung trên chiến trường là vấn đề lớn nhất của con," Nam Kiều nhìn Tiểu Bảo, lạnh lùng nói.

Tiểu Bảo lập tức gạt bỏ những suy nghĩ trong đầu, toàn lực giao đấu với Nam Kiều.

Ban đầu còn có thể đối phó, nhưng theo thời gian, Tiểu Bảo dần rơi vào thế hạ phong, vết thương trên người ngày càng nhiều, mồ hôi cũng không ngừng rơi xuống.

Cú đánh cuối cùng, Tiểu Bảo ngã xuống đất, nằm đó thở hổn hển.

Tiểu Trí và những người khác quay đầu nhìn Tô Ngọc, nếu không phải Tô Ngọc cản lại, họ đã sớm chạy qua rồi.

Tô Ngọc bước đến trước mặt Tiểu Bảo, cúi đầu nhìn đứa con trai đang nằm trên đất: "Còn đứng dậy được không?" Tiểu Bảo gắng gượng ngồi dậy từ dưới đất, sau đó lảo đảo đứng lên: "Được ạ." "Tu luyện nội lực theo cách ta đã dạy con." Tiểu Bảo khoanh chân ngồi xuống bắt đầu tu luyện nội lực, cậu phát hiện lúc này tu luyện lại dễ dàng hơn rất nhiều.

Khoảng một canh giờ sau, Tiểu Bảo mới mở mắt ra, trông tinh thần đã tốt hơn lúc nãy.

Âm Hòe không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Tô Ngọc, đây là con trai ngươi đấy, ngươi lại đối xử với nó như vậy?

Ngươi thật đủ tàn nhẫn." Nếu không biết Tô Ngọc yêu thương Tiểu Bảo đến mức nào, bọn họ còn tưởng Tô Ngọc là cha kế. "Về phòng tắm thuốc đi, mẹ con đã chuẩn bị xong rồi.

Lúc tắm thuốc thì tiếp tục tu luyện nội lực." Cơ thể Tiểu Bảo cứng đờ một chút, rồi thất bại bò dậy. "Con biết rồi ạ." Nhìn Tiểu Bảo rời đi, Ngọc Cốt hỏi: "Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Những người gần đây đến Vong Ưu thành, chắc các ngươi đều biết." Ngọc Cốt và những người khác nhíu mày, họ quả thật đều biết, những người đó đến quá lộ liễu. "Mục đích của họ là gì?" "Họ đến vì Tiểu Hòa.

Tiểu Bảo có bốn mươi năm nội lực nhưng không biết cách sử dụng, việc cần làm bây giờ là giúp nó có thể vận dụng luồng nội lực này một cách thuần thục." Gần đây Tô Ngọc đã xử lý bao nhiêu người họ đều biết, nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến Tiểu Bảo?

Chương 1791

"Sau này các ngươi sẽ biết." Mọi người nhìn Tô Ngọc, đợi nửa ngày trời chỉ nghe được một câu như vậy.

Lúc Tiểu Bảo trở về, thấy Vương Cẩn Hòa đang đứng trong phòng không biết đang suy nghĩ gì.

Tiểu Bảo bước đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vòng tay ôm lấy cô: "Mẹ, con xin lỗi, con đã làm mẹ lo lắng." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: "Chăm sóc tốt cho bản thân, đừng để mẹ lo lắng." "Vâng ạ." "Lần sau nếu muốn đến những nơi đó, nhất định phải nói cho cha con biết, đừng giấu chúng ta," điều mà Vương Cẩn Hòa không thể chấp nhận nhất chính là việc Tiểu Bảo lén lút làm những chuyện này. "Con biết rồi, sau này nhất định sẽ không giấu cha mẹ nữa." "Vậy thì tốt, đi tắm thuốc đi." Vương Cẩn Hòa quay người rời đi, sợ rằng nếu ở lại lâu hơn sẽ không kìm được lòng. "Con biết rồi ạ." Vương Cẩn Hòa ra ngoài thì thấy Tô Ngọc đang đứng ở cổng sân.

Tô Ngọc bước tới ôm lấy cô, nhìn đôi mắt hoe đỏ của cô mà an ủi: "Đừng lo lắng." Vương Cẩn Hòa không nói gì, làm sao cô có thể không lo lắng cho được? "Có đồ của em, còn có thuốc tắm mà Nam Kiều và bọn họ chuẩn bị cho Tiểu Bảo, nó sẽ nhanh chóng thích nghi thôi." Trưởng thành chính là như vậy, dù có khó khăn đến đâu cũng phải kiên trì.

Không kiên trì thì biết làm sao?

Tiểu Bảo đã muốn đi trên con đường này thì phải kiên trì đến cùng, chỉ có như vậy mới có thể thấy được kết quả mà cậu mong muốn.

Từ ngày đó trở đi, Tiểu Bảo liên tục giao đấu với những người khác nhau.

Vừa thích ứng được với lối tấn công của Nam Kiều thì lại đổi thành Lạc Diễm.

Sau Lạc Diễm là Bạch Khởi, thậm chí cả La Hậu.

Ngay cả Thẩm Quyết và những người khác cũng đến.

Mặc dù mỗi ngày của Tiểu Bảo đều trôi qua rất gian nan, nhưng tốc độ trưởng thành của cậu khiến tất cả mọi người kinh ngạc, thậm chí không dám tin.

Khi Tô Ngọc xử lý xong chuyện ở Lăng quốc, thực lực của Tiểu Bảo đã tăng lên không chỉ một chút.

Nội lực của cậu cũng đã có thể vận dụng tự nhiên được hơn một nửa, không cần phải lo lắng về việc không kiềm chế được nữa.

Và vết thương trên người cậu từ ngày đầu tiên đã không hề dứt.

Tiểu Trí ngồi bên giường nhìn vết thương trên người Tiểu Bảo: "Anh hà tất phải đối xử với bản thân tàn nhẫn như vậy." "Anh không sao đâu, em đừng lo lắng." "Sao có thể không lo lắng được?" Bọn họ đều đang lo lắng cho Tiểu Bảo, đặc biệt là khi mỗi ngày đều thấy trên người cậu có những vết thương ở các mức độ khác nhau, cảm giác đó thật sự không hề dễ chịu. "Em trai, anh có lý do phải trưởng thành, thật sự đừng lo lắng nữa." Tiểu Bảo biết Tiểu Trí và những người khác đang lo cho mình, mỗi lần em trai em gái nhìn cậu, ánh mắt đều mang vẻ không đồng tình.

Đúng vậy, cha đã cho họ rất nhiều điều kiện để trưởng thành, cậu thực ra không cần thiết phải khiến bản thân khổ sở như vậy.

Nhưng tại sao lại phải làm thế?

Đó là vì cậu muốn bảo vệ mẹ.

Tình hình bên ngoài gần đây chắc càng nghiêm trọng hơn rồi nhỉ?

Bên Vong Ưu thành, trước khi chuẩn bị xong, họ không dám mạo hiểm.

Thời gian dành cho cậu cũng không còn nhiều nữa.

Tiểu Trí nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: "Em có thể biết lý do không?" Tiểu Bảo kể hết những gì mình phát hiện gần đây cho Tiểu Trí nghe.

Sau khi nghe xong, Tiểu Trí nhíu chặt mày.

Nếu là như vậy, cậu dường như đã hiểu tại sao Tiểu Bảo lại làm thế.

Dù sao Tiểu Bảo cũng là người có khả năng trưởng thành nhanh nhất mà lại không bị nghi ngờ.

Dù sau này cậu có luôn ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa cũng sẽ không ai nói gì, những kẻ đó thậm chí còn không coi cậu ra gì. "Tiểu Bảo, anh đã nghĩ kỹ chưa?" Tiểu Bảo gật đầu: "Ừ, anh đã nghĩ kỹ từ lâu rồi." Cậu sẽ bảo vệ mẹ, không để ai làm hại mẹ. "Anh nhất định phải cẩn thận đấy." "Được." Tiểu Bảo đột nhiên quay đầu nhìn ra ngoài: "Triệt nhi đến rồi sao không vào đi." Tô Ngôn Triệt đang ngồi trên bậc thềm ở cửa nghe thấy tiếng của Tiểu Bảo, liền đứng dậy phủi bụi trên người rồi bước vào: "Anh, những gì anh nói đều là thật sao?" "Là thật." "Vậy sao?

Em biết rồi." "Em muốn làm gì?" "Không có gì, chỉ là gần đây em nghiên cứu cơ quan với các chú các bác ở Vong Ưu thành, muốn làm thử xem sao," Tô Ngôn Triệt ngây thơ nhìn Tiểu Bảo.

Nhìn bộ dạng này của cậu nhóc, Tiểu Bảo hoàn toàn không tin lời nó nói.

Cái gì mà muốn làm thử xem sao, toàn là lừa người.

Thằng nhóc này chắc chắn không có ý tốt gì. "Anh, anh phải tin em, em là người tốt," Triệt nhi nghiêm túc nhìn Tiểu Bảo nói. "Được." Tô Ngôn Triệt ở bên cạnh chơi với Tiểu Bảo một lúc rồi đi.

Cậu nhóc định đi làm những thứ mình nghiên cứu gần đây xem thử, không biết sẽ có hiệu quả thế nào nhỉ?

Cậu thật sự rất mong đợi.

Tiểu Trí nhìn bóng lưng rời đi của Triệt nhi: "Tiểu Bảo, anh nghĩ Triệt nhi sẽ làm gì?" "Chắc là làm vài cái cơ quan thôi." Gần đây Triệt nhi đã nghiên cứu rất sâu về cơ quan, nếu có thêm người giúp đỡ, muốn làm ra cơ quan cũng không phải là không thể. "Anh nói cũng đúng." Triệt nhi đến sân của người thường ngày dạy mình thuật cơ quan, thấy người đó liền cười nói: "Chú Khôn, con muốn làm cơ quan." "Hửm?

Sao đột nhiên lại muốn làm cơ quan?" "Lúc nào cũng có những kẻ không nghe lời muốn đến gây phiền phức cho cha, con muốn bảo vệ mẹ." Mẹ là người mẹ tốt nhất trên thế giới, cậu tuyệt đối sẽ không để mẹ chịu ấm ức.

Nếu đã vậy, người chịu ấm ức chỉ có thể là những kẻ đó mà thôi.

Người đàn ông bên cạnh kinh ngạc nhìn Triệt nhi, đây là lời một đứa trẻ nói ra sao? "Con đã nghĩ kỹ chưa?" "Vâng, nghĩ kỹ rồi ạ." "Đây là bản vẽ con vẽ lúc rảnh rỗi, các chú xem giúp con có làm ra được không?" Người đàn ông được gọi là chú Khôn bước đến bên cạnh Triệt nhi, nhìn vào bản vẽ của cậu, xem xong trong mắt đều là kinh ngạc: "Thằng nhóc thối này, còn bao nhiêu thứ mà bọn ta không biết nữa hả?" "Cũng chỉ một chút thôi ạ?" Triệt nhi nghiêm túc nói. "Cái này không thành vấn đề, bọn ta giúp con làm.

Dược liệu con cần chúng ta cũng đều có, nhiều nhất là nửa tháng sẽ làm xong," Khôn Ngô suy nghĩ một lát rồi nói.

Không phải là cơ quan quy mô lớn, chỉ ở trong một cái sân thì đơn giản hơn rất nhiều. "Cảm ơn chú Khôn ạ." Khôn Ngô đưa tay xoa mạnh mái tóc của Triệt nhi: "Khách sáo với bọn ta làm gì?

Con chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời là bọn ta đã tạ trời tạ đất rồi." Triệt nhi nghiêng đầu nhìn Khôn Ngô: "Con lúc nào cũng rất nghe lời mà." "Phải, con rất nghe lời," Khôn Ngô bất đắc dĩ lắc đầu.

Đứa trẻ này nghe lời thì đúng là nghe lời, mà chọc người ta tức điên cũng là thật. "Lát nữa ta sẽ đi thương lượng với cha con." Muốn lắp đặt cơ quan ở nơi họ ở, phải để A Ngọc biết.

Tính tình của tên đó rất nóng nảy, ông không dám tùy tiện chạm vào vảy ngược của hắn. "Vâng ạ." Sau đó, Khôn Ngô cầm bản vẽ đi tìm Tô Ngọc, tìm được hắn, ông vô cùng cảm khái nói: "A Ngọc, con nhà ngươi đứa nào cũng là thiên tài à?" Tô Ngọc bị Khôn Ngô nói làm cho có chút khó hiểu: "Hửm?

Sao lại nói vậy?" "Đây là bản thiết kế cơ quan của Triệt nhi vẽ, ngươi xem đi, nó muốn lắp đặt trong sân nhà ngươi." Tô Ngọc nhận lấy bản vẽ xem, đối với thuật cơ quan hắn ít nhiều cũng biết một chút.

Chương 1792

Dựa theo những gì vẽ trên bản vẽ, một khi cơ quan này được khởi động, cả sân viện sẽ biến thành một pháo đài sắt không thể xuyên thủng, có thể câu giờ cho họ không ít thời gian. "Triệt nhi lợi hại vậy sao?" Mặc dù biết Triệt nhi rất say mê thuật cơ quan, nhưng không ngờ thiên phú lại cao đến vậy. "Đương nhiên, ta thấy Triệt nhi sinh ra là để dành cho thuật cơ quan," Khôn Ngô hai mắt sáng rực nói. "Vậy sao?

Sau này phiền các ngươi rồi." "Với bọn ta mà còn khách sáo gì nữa?" Khôn Ngô có một cô con gái, bình thường đều cẩn thận bảo bọc, không biết sao trước đây lại để mắt đến Vạn Cổ bên cạnh Tô Ngọc.

Gần đây quan hệ của hai người cũng khá tốt. "Quan hệ giữa Vạn Cổ và Khôn Đinh thế nào rồi?" Tô Ngọc cũng không ngờ Vạn Cổ lại có thể để mắt đến con gái của Khôn Ngô.

Ban đầu còn tưởng hắn không có hứng thú với hôn nhân.

Bây giờ thấy hắn có người mình thích, cảm giác này cũng không tệ. "Hai đứa nó khá tốt, xem chúng nó muốn lúc nào thành thân, đến lúc đó chúng ta tổ chức hỷ sự ở Vong Ưu thành." Vong Ưu thành đã nhiều năm không có hỷ sự rồi.

Tô Ngọc hoàn toàn tán đồng: "Chuyện này tất nhiên là được.

Đến lúc đó anh sẽ chuẩn bị sẵn mọi thứ trước." "Vậy thì tốt.

Hôm nay tôi qua tìm anh là muốn nói một chút về chuyện cơ quan, chúng ta cần cải tạo lại sân vườn của mọi người.

Gần đây bên ngoài Vong Ưu thành xuất hiện rất nhiều người, thực lực của bọn họ cũng không thể coi thường." Khôn Ngô nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói. "Được." "A Ngọc, anh hãy nhớ kỹ anh là người của Vong Ưu thành chúng ta.

Có chuyện gì cứ trực tiếp nói, chúng tôi đều sẽ giúp anh." Khôn Ngô chân thành nói.

Đối với Vong Ưu thành, vợ chồng Tô Ngọc vô cùng quan trọng.

Đám người kia dám có ý đồ bắt vợ của A Ngọc đi, chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra. "Tôi biết rồi." Tô Ngọc không hề giấu giếm đám người Thẩm lão đại những chuyện này.

Dạo gần đây, những người tài giỏi trong thành đều đang nghiêm trận chờ đợi, bao gồm cả nhóm Triệu Lôi. "Anh trong lòng có tính toán là được, đây là Vong Ưu thành, chưa đến lượt bọn chúng đến đây làm loạn." "Được.

Sân vườn mọi người cứ tùy ý sửa, cần cái gì thì cứ nói với tôi, tôi sẽ cho người chuẩn bị." "Được." Trong lúc Khôn Ngô tìm Tô Ngọc, thì Tô Ngôn Triệt cũng đi tìm Nam Kiều và Vạn Cổ. "Chú Nam Kiều, chú Vạn Cổ, con muốn thuốc độc, loại kiến huyết phong hầu ấy ạ." Tô Ngôn Triệt nhìn hai người, nghiêm túc nói.

Nghe thấy lời của cậu bé, Nam Kiều khẽ nhíu mày: "Triệt Nhi, con có biết mình đang nói gì không?

Loại độc thấy máu là chết ngay này không phải để mang ra đùa đâu." "Con không có đùa.

Con biết gần đây có rất nhiều người muốn tìm rắc rối cho cha mẹ, còn muốn bắt mẹ con đi nữa.

Vì vậy con muốn cùng bác Khôn Ngô lắp đặt cơ quan trong viện của mẹ, con muốn tẩm độc lên các cơ quan đó.

Nhưng mà phiền hai chú chế luôn cả thuốc giải để tránh người mình bị trúng độc." Tô Ngôn Triệt dùng giọng điệu ngoan ngoãn nhất để nói ra một vấn đề khiến người ta phải rợn tóc gáy. "Con chắc chứ?" Tô Ngôn Triệt gật đầu: "Con chắc chắn.

Hiện tại bọn chúng chưa xông vào là vì chưa chuẩn bị xong, một khi đã chuẩn bị xong, nhất định sẽ ra tay với mẹ.

Cơ quan của con có thể cầm chân chúng ít nhất hai canh giờ, nếu thêm độc vào nữa thì hiệu quả sẽ tăng gấp bội.

Sau đây con còn định đi tìm ông nội Long nữa." Nam Kiều chớp mắt: "Con còn có quan hệ với cả ông Long bên đó sao?" Tô Ngôn Triệt gật đầu: "Đúng ạ, ông nội Long tốt với con và em gái lắm." Long lão là người giỏi nhất về ngũ hành bát quái ở Vong Ưu thành. "Con định nhờ ông Long bố trí trận pháp trong viện của Ngọc ca ca sao?" "Đúng ạ." Nam Kiều im lặng.

Trước giờ anh cứ nghĩ Tiểu Bảo là thiên tài, nhưng giờ xem ra Triệt Nhi cũng chẳng kém cạnh, chỉ là thiên phú của hai đứa nằm ở những lĩnh vực khác nhau. "Con có tính toán là được, thuốc độc chú và Vạn Cổ sẽ chuẩn bị, khi nào cần thì qua lấy." "Con cảm ơn chú Nam Kiều." "Đi đi." Sau khi Tô Ngôn Triệt rời đi, Nam Kiều quay sang nhìn Vạn Cổ bên cạnh: "Anh thấy sao?" "Gần đây đúng là rất rắc rối, kẻ thù kéo đến đông mà võ công cũng không tệ.

Nhỡ lúc đó chúng ta đều bị kiềm chế, có Tiểu Bảo, có trận pháp và cơ quan thì ít nhiều cũng câu thêm được chút thời gian.

Chỉ tiếc là bọn Thang Viên không có ở đây." Nếu Thang Viên cũng ở đây thì đúng là có kịch hay để xem rồi.

Tuy nhiên, Vạn Cổ không biết rằng sau khi nhận ra tình hình, Tô Ngọc đã sớm cho người về đón bọn Thang Viên rồi.

Hiện tại chúng đang trên đường đến Vong Ưu thành.

Tô Ngôn Triệt rời chỗ Nam Kiều xong thì đi thẳng đến chỗ Long lão.

Khi đi còn mang theo một vò rượu. "Ông nội Long, con đến rồi đây." Nghe tiếng Tô Ngôn Triệt, Long lão nở nụ cười hiền từ: "Triệt Nhi, sao hôm nay lại rảnh rỗi đến chỗ ông thế này?" Dạo này đứa nhỏ này hình như cũng khá bận rộn. "Ông nội Long, con có việc muốn cầu xin ông ạ." "Ồ?

Nói ông nghe thử xem chuyện gì mà Triệt Nhi của chúng ta phải hạ mình cầu xin thế?" Đứa nhỏ này thiên phú tốt, tính tình lại hơi kiêu ngạo, để nó cúi đầu đúng là không dễ dàng. "Có người muốn đối phó với mẹ con, con muốn mời ông đến chỗ cha con để bố trí vài trận pháp ạ." Tô Ngôn Triệt cũng không khách sáo, nói thẳng suy nghĩ của mình. "Chuyện này thì đơn giản, nhưng chỉ bấy nhiêu thôi thì chưa bảo vệ được mẹ con đâu." Những chuyện gần đây Long lão cũng có nghe nói.

Vợ của Tô Ngọc bị nhắm vào, xem chừng đối phương sẽ không bỏ cuộc nếu chưa đạt được mục đích. "Thế này đi, ông sẽ bảo ông nội Long Nhị của con qua đó bảo vệ mẹ con." Thực lực của Long Nhị chỉ kém Ngu lão một chút, đi bảo vệ Vương Cẩn Hòa là quá dư dả.

Mấy năm nay họ nhận được không ít đồ tốt từ vợ chồng Tô Ngọc.

Chỉ riêng rượu ngon trong tay Tô Ngọc thôi, ngày nào cũng có một vò.

Cơ thể của ông và Long Nhị đều nhờ những thứ này mà được điều dưỡng tốt lên.

Đã nhận được lợi ích từ phía Tô Ngọc, họ đương nhiên không thể ngồi yên. "Vậy thì tốt quá rồi, con cảm ơn ông nội." Tô Ngôn Triệt ngập ngừng một lát rồi nhìn Long lão: "Ông ơi, con có thể đưa ông nội Long Nhị về luôn bây giờ không ạ?" "Tại sao?" "Anh trai con ăn Linh Lung Quả nên tăng thêm bốn mươi năm nội lực, anh ấy hiện tại mới chỉ kiểm soát được hơn một nửa, còn một phần vẫn chưa khống chế được.

Gần đây anh ấy cứ đấu với bác Thẩm nhưng con thấy sắp chạm đến bình cảnh rồi.

Cha nói phải đợi anh ấy hoàn toàn làm chủ được nội lực thì mới dạy dỗ tiếp, nên con muốn nhờ ông nội Long Nhị giúp một tay ạ." Long lão nhíu mày: "Nếu ta nhớ không lầm thì anh trai con mới hơn mười tuổi thôi đúng không?" "Vâng ạ." Hơn mười tuổi mà có thể chống đỡ được bốn mươi năm nội lực, chuyện này thú vị rồi đây. "Con đi gọi anh trai đến đây đi." "Dạ." Khi Tô Ngôn Triệt quay về thì thấy Tiểu Bảo đang ngồi dưới đất nhíu mày, Thẩm Quyết đứng bên cạnh cũng có chút bất lực.

Chương 1793

"Anh ơi, anh sao thế?" "Anh không cách nào đột phá tiếp được nữa." Cậu bây giờ không phải là đối thủ của bác Thẩm, nhưng cũng không thể vượt qua giới hạn của chính mình.

Cậu cũng không biết tại sao. "Anh đi theo em, em đưa anh đến một nơi." Triệt Nhi suy nghĩ một chút rồi nói. "Ồ?

Đi đâu thế?" Tiểu Bảo chưa kịp lên tiếng, Thẩm Quyết đã hỏi. "Đi tìm ông nội Long ạ." "Long lão sao?" "Vâng ạ." "Được, vậy hai đứa đi đi.

Theo học Long lão chắc chắn sẽ thu hoạch được nhiều thứ đấy." "Vâng." Tiểu Bảo báo với Tô Ngọc một tiếng rồi theo Tô Ngôn Triệt đi tìm Long lão.

Khi nhìn thấy Tiểu Bảo, Long lão cũng không khỏi kinh ngạc, đứa trẻ này... "Triệt Nhi, đây là anh trai con à?" "Vâng ạ, anh con giỏi lắm đấy." "Quả thực rất khá.

Nào, lại đây con." Long lão vẫy tay gọi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đi tới ngồi đối diện với ông. "Nói ông nghe xem gần đây con đang nghĩ gì." Tiểu Bảo bình tĩnh kể lại những chuyện gần đây, sau đó nhíu mày bảo: "Con không thể đột phá được nữa." "Con không đột phá được là vì tâm của con đã loạn." Long lão nhìn Tiểu Bảo nói. "Tâm loạn ạ?" Long lão mỉm cười gật đầu: "Vì những chuyện xảy ra ở Vong Ưu thành gần đây, con quá khao khát nâng cao thực lực để bảo vệ mẹ mình, ta nói có đúng không?" Tiểu Bảo gật đầu không chút do dự.

Cậu quả thực rất muốn bảo vệ mẹ. "Đây vốn là chuyện tốt, nhưng gần đây con bắt đầu trở nên nóng vội, không còn giữ được sự kiên định và bình thản như ban đầu, thế nên con mới cảm thấy mình không thể đột phá." Tiểu Bảo im lặng.

Long lão nói không sai, dạo này cậu đúng là rất gấp gáp. "Vậy con phải làm sao ạ?" "Ngày thường con luyện tập cơ bản như thế nào?" "Đeo tạ bảy mươi cân, luyện các bài cơ bản cha dạy trong một canh giờ ạ." "Ngày nào cũng vậy sao?" Long lão có chút kinh ngạc.

Đứa trẻ này có tâm tính rất kiên định, lại chịu được khổ. "Vâng, ngày nào cũng vậy." Ngay cả những trận đấu với Thẩm Quyết gần đây cũng là sau khi cậu luyện xong các bài cơ bản.

Long lão rất tán thưởng những đứa trẻ có thiên phú, có thực lực mà vẫn nỗ lực hết mình như vậy. "Từ hôm nay con hãy theo ta huấn luyện trong vòng một tháng, con có ý kiến gì không?" Long lão không nói sẽ huấn luyện thế nào, chỉ bảo Tiểu Bảo đi theo mình.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Con không có ý kiến ạ." "Tốt lắm, A Ngọc đúng là có những đứa con rất tuyệt vời." "Triệt Nhi, con về nói với cha một tiếng, từ hôm nay anh trai con sẽ ở lại đây với ông.

Một tháng sau mới về, trong thời gian này nó không được gặp bất kỳ ai." Tô Ngôn Triệt quay sang nhìn Tiểu Bảo, cậu bé đưa tay xoa đầu em trai, ôn tồn nói: "Đừng lo lắng, ông nội Long là em đưa anh đến gặp mà.

Em phải có lòng tin vào chính mình và vào ông nội Long chứ." "Em biết rồi ạ." Biết Long lão có chuyện muốn nói với Tiểu Bảo nên Tô Ngôn Triệt đi về trước. "Biết đánh cờ không?" Tiểu Bảo gật đầu: "Dạ biết." "Vậy theo ta, chúng ta làm một ván." "Vâng." Tiểu Bảo theo Long lão vào phòng, nhìn bàn cờ trên bàn.

Đó là một ván cờ tàn. "Đây là nhiệm vụ đầu tiên của con, giải ván cờ này." Mặc dù không biết mục đích của Long lão là gì, nhưng Tiểu

Bảo vẫn gật đầu đồng ý. "Vâng ạ." Long lão ngồi bên cạnh quan sát Tiểu Bảo hạ từng quân cờ, rồi lại từng lần lật đổ làm lại.

Cậu bé hoàn toàn không có chút thiếu kiên nhẫn nào.

Trên mặt ông nở nụ cười hiền, đứa trẻ này đúng là một nhân tài đáng giá.

Tô Ngọc thấy Tô Ngôn Triệt về một mình thì hơi thắc mắc: "Anh con đâu?" "Cha ơi, ông nội Long nói một tháng tới anh sẽ ở lại chỗ ông, khi nào hết thời gian anh sẽ tự về.

Trong tháng này chúng ta không được gặp anh đâu ạ." Tô Ngôn Triệt thuật lại lời Long lão cho cha nghe.

Tô Ngọc nghe xong tuy có chút ngạc nhiên nhưng cũng không phản đối.

Anh biết Long lão là người tốt, lại có tình cảm với Triệt Nhi nên chắc chắn sẽ không làm hại Tiểu Bảo. "Cha biết rồi." Tô Ngọc bảo Triệt Nhi đi tìm Khôn Ngô, sau đó anh đi tìm Vương Cẩn Hòa. "Tiểu Hòa, anh có chuyện này muốn nói với em." Vương Cẩn Hòa quay lại nhìn anh: "Hửm?

Anh muốn nói chuyện gì vậy?" "Tiểu Bảo đến chỗ Long lão rồi, sẽ ở đó một tháng, tháng này con không về nhà và chúng ta cũng không được gặp con." Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng: "Tiểu Bảo thật sự sẽ không sao chứ?" "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Vì là Triệt Nhi đưa con đi mà, Long lão đối xử với Triệt Nhi và Hi Hi rất tốt, coi như cháu ruột vậy, ông ấy sẽ không hại Tiểu Bảo đâu, em đừng lo." "Được rồi." Thấm thoát Tiểu Bảo đã ở chỗ Long lão được mười ngày.

Trong mười ngày này, Triệt Nhi cũng không có thời gian qua đó vì bận cùng Khôn Ngô lắp đặt cơ quan.

Đồng thời, bọn Thang Viên cũng đã đến.

Thấy bọn Thang Viên, mấy anh em đều vô cùng phấn khởi.

Đáng nhắc tới là Đại Hoa cũng đi theo.

Nghe người đưa chúng tới kể lại, Đại Hoa đã lén lút bám theo, đi được nửa đường họ mới phát hiện ra nó trên xe.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng oai vệ của Đại Hoa thì dở khóc dở cười: "Nếu Tiểu Bảo biết Đại Hoa đến chắc chắn sẽ vui lắm đây." Đây là thú cưng đầu tiên của Tiểu Bảo, Đại Hoa cũng là đứa nghe lời Tiểu Bảo nhất.

Vừa mới đến nơi, Đại Hoa đã chạy khắp nơi tìm Tiểu Bảo, tìm không thấy còn quay ra dỗi cả mọi người.

Nghĩ đến thôi đã thấy buồn cười rồi. "Cái tên Đại Hoa này suốt ngày đi lang thang, đợi Tiểu Bảo về chắc nó sẽ mừng quýnh lên cho xem." "Đúng vậy, nhưng mà Đại Hoa cũng được việc lắm." Tô Ngọc cũng đồng tình.

Trong lúc họ đang nhắc tới Tiểu Bảo thì cậu bé đang mồ hôi nhễ nhại tập đứng tấn, trên vai là một con chim ưng lớn.

Đây là bài tập bắt buộc mỗi ngày kể từ khi cậu đến chỗ Long lão.

Hết một canh giờ, con chim ưng bay xuống khỏi vai Tiểu Bảo.

Long lão đi tới bên cạnh cậu: "Thế nào rồi?" Mười ngày tiếp xúc khiến Long lão thực sự rất yêu quý Tiểu Bảo.

Đứa trẻ này cũng giống như Triệt Nhi và Hi Hi, đều là những đứa trẻ ngoan.

Hơn nữa cậu lại rất chịu khó.

Ngoài việc bắt cậu đánh cờ, luyện cầm, thời gian không ngủ hầu như đều dành cho luyện võ.

Từ những bài cơ bản đến từng chiêu thức, rồi đấu luyện với Long Nhị.

Sau mười ngày, tâm trạng nôn nóng của Tiểu Bảo đã bình tĩnh lại.

Chương 1794

"Con cảm ơn ông nội Long, con thấy rất tốt ạ." Cậu cảm nhận được sự nóng nảy trong lòng đã lắng xuống, phần nội lực vốn không thể khống chế cũng đang dần dần nằm trong tầm kiểm soát.

Đây đối với cậu là kết quả tốt nhất.

Thực lực của nhóm Long Nhị cũng rất mạnh, cậu đã học hỏi được rất nhiều. "Ta thấy con đã thích nghi rồi, chiều nay cho con nghỉ một buổi, ngày mai cường độ huấn luyện sẽ tăng lên, hãy chuẩn bị tinh thần." "Không vấn đề gì ạ.

Ông nội Long, vậy chiều nay con có thể về nhà một chuyến không?" "Tất nhiên là được, đi đi." "Con xin phép về trước ạ." Đợi bóng dáng Tiểu Bảo khuất hẳn, Long Nhị bước tới: "Đứa trẻ này còn nhỏ mà đã có tâm tính và thiên phú thế này, lớn lên e là sẽ còn đáng sợ hơn cả Tô Ngọc." Có thực lực và thiên phú không đáng sợ, đáng sợ là một người vừa nghiêm khắc với bản thân lại vừa nỗ lực hết mình như vậy.

Long lão gật đầu tán thành: "Ông nói đúng." "Tâm tính đứa nhỏ này rất kiên định, nó muốn trở thành người vượt qua cả Tô Ngọc để bảo vệ cha mẹ mình.

Vì mục tiêu đó, nó sẽ càng nỗ lực hơn nữa." Long Nhị không nói gì, ông luôn cảm thấy trên người đứa trẻ này có một luồng khí tức khiến người ta phải kiêng dè.

Chẳng bao lâu nữa, đứa nhỏ này chắc chắn sẽ làm chấn động cả đại lục.

Tiểu Bảo về đến nhà, còn chưa kịp vào cửa thì Đại Hoa đang ngồi ở cạnh đó đã lao vút tới.

Thấy phản ứng của Đại Hoa, Tô Ngôn Hi mừng rỡ reo lên: "Chắc chắn là anh về rồi!" Nói xong cô bé cũng chạy ùa ra ngoài.

Tô Cẩm Trần và Tô Minh Hiên cũng chạy theo.

Đã mười ngày rồi họ không được gặp anh trai.

Tiểu Bảo thấy một bóng dáng lao về phía mình, nhìn kỹ thì ra là Đại Hoa.

Đỡ lấy Đại Hoa đang nhảy lên người, Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi: "Đại Hoa, sao mày lại ở đây?" Tô Ngôn Hi chạy tới nghe thấy vậy liền đáp: "Anh ơi, Đại Hoa lén đi theo đấy ạ, ban đầu cha chỉ định đón bọn Thang Viên thôi." "Hóa ra là vậy." "Anh ơi, cuối cùng anh cũng về rồi, anh đi bao nhiêu ngày rồi không về nhà." Tô Cẩm Trần ngước đầu nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đặt Đại Hoa xuống đất rồi bế cả ba đứa nhỏ lên, đối với cậu bây giờ việc này chẳng tốn chút sức lực nào. "Anh đang huấn luyện, hôm nay anh có thể chơi với các em." "Tuyệt quá, chúng ta bảo mẹ làm món gì ngon ngon đi ạ." "Mẹ nhớ anh lắm đấy." Tô Ngôn Hi nhăn mặt nói. "Đi thôi, chúng ta đi gặp mẹ, Đại Hoa đi nào." Đại Hoa đi phía trước Tiểu Bảo với dáng vẻ oai vệ, trông vô cùng đắc ý. "Phu nhân, thiếu gia về rồi ạ." Thu Ý nghe tin liền vội vàng đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa vui mừng khôn xiết: "Tiểu Bảo về thật rồi sao?" "Vâng ạ." Vương Cẩn Hòa vội vàng ra đón con.

Nhìn thấy Tiểu Bảo, cô mỉm cười hỏi: "Dạo này có mệt không con?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Mẹ ơi con không mệt." Mặc dù Tiểu Bảo đã cao hơn Vương Cẩn Hòa một chút nhưng cô vẫn thích xoa đầu cậu.

Tiểu Bảo tuy hơi ngại nhưng cũng không nói gì. "Sau này còn đi nữa không?" Tiểu Bảo gật đầu: "Dạ vẫn phải đi ạ." "Muốn ăn gì để mẹ nấu cho?" Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát, phát hiện chỉ cần là mẹ nấu thì món gì cậu cũng thèm. "Chỉ cần là mẹ nấu thì món gì cũng được ạ." "Được." Vương Cẩn Hòa vào bếp chuẩn bị món ăn.

Khi Tô Ngọc về thì thấy Tiểu Bảo đang chơi với các em, cả Tiểu Trí và Trường Nhạc cũng ở đó.

Anh đi tới vỗ vai con một cái: "Về rồi à?" "Cha, tình hình dạo này thế nào rồi ạ?" Gần đây tâm trí cậu đều dồn vào bàn cờ và tập luyện nên không chú ý đến chuyện ở đây. "Yên tâm đi, mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của cha." "Bọn chúng vẫn chưa định ra tay sao?" "Lúc này chúng chưa dám đâu, chúng đang chờ một cơ hội." Lúc này mà ra tay thì chẳng khác nào nộp mạng, người có não sẽ không chọn thời điểm này.

Tiểu Bảo gật đầu hiểu ra: "Hóa ra là vậy." "Con cứ yên tâm chuẩn bị việc của mình đi, không cần lo lắng chuyện ở đây.

Bây giờ bọn Thang Viên đã đến rồi, Triệt Nhi cũng đã lắp cơ quan quanh chỗ chúng ta ở, đợi lắp xong hết cha sẽ mời ông nội Long qua lập thêm trận pháp, sau này sẽ nhàn nhã hơn nhiều, đừng lo." Tô Ngọc biết con trai đang lo lắng chuyện gì nên lên tiếng trấn an.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Tiểu Bảo hoàn toàn yên tâm. "Chỉ cần mẹ không sao là con yên tâm rồi." "Cha sẽ không để mẹ con xảy ra chuyện gì đâu." Nếu Tiểu Hòa bị bọn chúng làm tổn thương dù chỉ một sợi tóc, anh sẽ khiến bọn chúng, thậm chí là cả gia tộc chúng phải bồi táng theo.

Đối với lời của Tô Ngọc, Tiểu Bảo chưa bao giờ nghi ngờ, bởi vì cha nói được là làm được.

Nếu mẹ bị thương, chắc chắn sẽ có rất nhiều người phải gánh chịu hậu quả. "Mẹ con đâu?" "Mẹ đang nấu món ngon cho con ạ." Tiểu Bảo đắc ý nhìn Tô Ngọc.

Vẻ mặt đắc ý đó làm Tô Ngọc chỉ muốn tẩn cho một trận.

Tuy nhiên, trạng thái hiện tại của Tiểu Bảo có chút khác trước, cậu có vẻ không còn nôn nóng nữa. "Xem ra dạo này con sống khá tốt đấy, đều giải quyết được hết rồi chứ?" "Không vấn đề gì ạ." "Vậy thì tốt." Ở một diễn biến khác, trong một dãy núi ẩn khuất, có khá nhiều người đang trú ngụ. "Chủ tử, chúng ta vẫn chưa ra tay sao?" "Lúc này mà ra tay chẳng khác nào dâng mạng mình vào tay Tô Ngọc." Hắn đã tìm hiểu về Tô Ngọc vài năm nay, biết người này không chỉ thông minh mà thực lực còn cực kỳ mạnh mẽ, gần như không ai địch nổi.

Nếu Tô Ngọc còn ở đây, cơ hội để họ bắt Vương Cẩn Hòa đi là bằng không. "Vậy chúng ta phải đợi đến khi nào?" "Sắp rồi, ta sẽ tìm cách điều bớt người trong Vong Ưu thành đi.

Chỉ cần người của Vong Ưu thành không tập trung hết ở đây, chúng ta sẽ có mười phần chắc chắn để đối phó với Tô Ngọc." Tô Ngọc có giỏi đến mấy thì đã sao?

Đến lúc đó chỉ cần có người kiềm chân hắn, hắn sẽ không thể bảo vệ vợ mình.

Lúc ấy họ ra tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Để đối phó với người của Vong Ưu thành, hắn đã mang theo tất cả cao thủ bên mình và cao thủ của các nhà khác. "Những việc này ta đã bắt đầu sắp xếp rồi, khi nào hành động ta sẽ báo với mọi người.

Chỉ cần bắt được Vương Cẩn Hòa, chúng ta sẽ tìm ra bí mật về rượu và hoa quả trong tay bọn chúng." Chỉ cần có được những thứ đó, Tô Ngọc còn tính là gì?

Hắn có được ngày hôm nay chẳng phải cũng nhờ có những thứ đó sao? "Nói đúng lắm." "Mọi người hãy kiên nhẫn một chút, đừng quá nóng vội." "Được, chúng tôi biết rồi." Tô Ngọc không hề hay biết chuyện ở đây, anh đang tận hưởng những giây phút ấm áp sau khi con trai trở về.

Sáng hôm sau, Tiểu Bảo quay lại chỗ Long lão.

Vương Cẩn Hòa vẫn vào thành để giúp mọi người về chuyện trồng trọt.

Còn Tô Ngọc thì bị Thẩm Quyết gọi đi. "A Ngọc, hai hôm nay có người báo cáo với tôi là đã có kẻ xâm nhập vào Vong Ưu thành.

Không chỉ vậy, chúng còn bắt đầu kích động tâm lý mọi người, có vẻ như muốn mọi người cùng rời đi." Thẩm Quyết lạnh lùng nói.

Tô Ngọc không hề ngạc nhiên: "Người dân Vong Ưu thành đa phần đều đoàn kết và rất giỏi, chúng không muốn đối đầu với tất cả mọi người nên làm vậy là lựa chọn khôn ngoan nhất." Để một số người rời khỏi thành, sau đó chúng sẽ kiềm chế anh, và cuối cùng là ra tay với Tiểu Hòa. "Anh định làm thế nào?" Tô Ngọc nói khẽ vào tai Thẩm Quyết những điều mà chỉ hai người nghe thấy.

Nghe xong, Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc với ánh mắt kinh ngạc, biểu cảm có chút kỳ quái. "Chiêu này của anh ác thật đấy." "Chứ sao nữa?" "Nếu đã vậy, tôi sẽ dặn dò cấp dưới bắt đầu chuẩn bị." "Được." Thời gian trôi qua, người dân Vong Ưu thành cũng ít nhiều bắt đầu ra khỏi thành.

Chương 1795

Có người đi một mạch mấy ngày liền, cứ như có việc gì đó hệ trọng cần làm. "Chủ tử, họ đã rời đi rồi, chúng ta có nên ra tay không?" Đợi lâu như vậy, cuối cùng cũng đợi được lúc người của Vong Ưu thành rời đi.

Đây quả là cơ hội tốt cho bọn họ. "Đừng vội." "Tại sao?" "Ta muốn làm rõ xem đây có phải là thật không." Nếu là thật thì họ có thể hành động ngay lập tức, nhưng nếu là giả thì đây sẽ là một đòn chí mạng đối với họ. "Tôi sẽ cử người đi làm ngay." "Ừm." Sáng hôm sau có tin truyền về: "Vì Tô Ngọc muốn mở rộng Vong Ưu thành nên cần thêm một số dược liệu, họ ra ngoài để mua dược liệu." "Tin tức có chuẩn xác không?" "Chuẩn xác ạ, họ đã đi rất xa rồi, người của chúng ta vẫn luôn theo sát, họ không có ý định quay lại." "Cho người chuẩn bị đi, ba ngày sau sẽ hành động, việc này nhất định phải nhanh.

Còn nữa, gọi những người khác đến đây, ta có việc cần giao cho họ." "Rõ." Sau khi người đó đi một lúc, có thêm vài người nữa đến, sắc mặt ai nấy đều không tốt, thậm chí còn có vẻ bất mãn. "Ông định đợi đến bao giờ nữa đây?" "Chuẩn bị xong thì sẽ ra tay." "Ông..." Đã chuẩn bị bao lâu rồi?

Còn cần chuẩn bị gì nữa?

Nhìn mấy người đang bất mãn bên cạnh, hắn lên tiếng: "Mọi người nghĩ chúng ta đang đối phó với ai?

Đi bắt vợ của Tô Ngọc ngay tại Vong Ưu thành, mọi người nghĩ không cần chuẩn bị mà cứ thế xông vào là bắt được người sao?

Sao đến giờ này rồi mà mọi người vẫn ngây thơ như thế?

Cho dù người của chúng ta có giỏi đến mấy thì so với người của

Vong Ưu thành vẫn còn kém xa lắm.

Mọi người muốn đối phó với người của Vong Ưu thành cũng phải xem có cơ hội hay không đã." "Ngoài Vong Ưu thành ra còn có một Tô Ngọc.

Ta đã điều tra hắn bấy lâu nay mà chưa bao giờ thấy hắn dốc toàn lực ra tay.

Hắn mạnh đến mức nào ngoài chính hắn ra thì không ai biết cả.

Các người có dám chắc ở đây có ai cản được Tô Ngọc không?" Muốn làm đại sự mà lại cứ nóng vội như vậy.

Rốt cuộc họ đến đây để làm gì? "Long Thần, đừng có coi chúng tôi như thuộc hạ mà quát mắng, chúng tôi không phải người nhà họ Long đâu." "Ta chưa bao giờ nói các người là người nhà họ Long, ta chỉ đang nói sự thật thôi.

Nếu không muốn sau này bị Tô Ngọc giết chết thì ngoan ngoãn mà nghe lời, đừng có gây chuyện.

Chuyện mà vỡ lở ra thì chẳng có lợi gì cho chúng ta đâu." Long Thần sắc bén nói.

Long Thần nhìn Mại Đằng đang nhíu mày đầy vẻ không cam tâm, đôi mày hắn cũng vô thức nhíu lại. "Hiện tại ta vẫn đang chuẩn bị, nếu các người dám làm hỏng việc của ta, để Tô Ngọc biết đến sự tồn tại của chúng ta trước, thì đừng trách ta không khách sáo.

Các người thừa biết việc ta muốn đối phó với gia đình các người dễ như trở bàn tay." Long Thần nhìn họ cảnh cáo.

Mấy người này xem ra đã rất bất mãn rồi, sau này rất có thể sẽ làm hỏng việc của hắn.

Nếu họ thực sự làm vậy, hắn nhất định sẽ bắt họ phải trả giá đắt.

"Long Thần, ông..." Sắc mặt mấy người bên cạnh tuy rất khó coi, nhưng lời của Long Thần thì họ thực sự không thể ngó lơ.

Bởi thực lực của Long Thần đáng sợ hơn họ tưởng tượng nhiều, thủ đoạn của hắn cũng vô cùng tàn nhẫn và độc ác.

Đối đầu với Long Thần chẳng mang lại lợi ích gì cho họ cả.

Họ liếc nhìn Long Thần một cái rồi nhíu mày lạnh lùng nói: "Chúng tôi biết rồi." "Biết thế là tốt." Long Thần nhìn họ một cái, không nói gì thêm mà chỉ thông báo về tình hình hiện tại. "Người đã ra ngoài rồi, nhưng chúng ta vẫn cần xác định hành tung của Vương Cẩn Hòa, cũng như xem việc những người kia ra ngoài có phải là thật không." Mặc dù người của hắn báo lại là họ thực sự ra ngoài mua dược liệu, nhưng hắn quan sát thấy dược liệu hàng ngày vẫn được đưa đến đều đặn, căn bản không cần nhiều người đi mua như vậy.

Đây có lẽ là một cái bẫy.

Chính vì thế mà hắn vẫn chưa lập tức hành động. "Ông làm thế chẳng phải là quá cẩn trọng sao?" "Cẩn tắc vô áy náy, người chúng ta phải đối phó là Tô Ngọc." Nếu là người khác thì hắn không cần phải cẩn thận đến thế.

Nhưng người này là Tô Ngọc, hắn không dễ bị tính kế như vậy đâu.

Muốn động vào người của hắn thì phải chuẩn bị thật kỹ lưỡng, nếu không hắn sẽ không dễ dàng ra tay.

Những người xung quanh nhìn nhau, trong lòng tuy có chút bất mãn nhưng lời của hắn lại khiến họ không thể phản bác. "Được thôi." Hiện tại ngoài việc nghe theo Long Thần ra thì dường như cũng chẳng còn cách nào khác.

Lúc này, những người mà Thiếu Hiên mua chuộc đã có thể dùng đến.

Chu Thành Tân sau khi nhận được tin tức thì khẽ nhíu mày.

Hắn tìm cơ hội âm thầm rời đi.

Sau khi tìm thấy Long Thần, hắn hỏi: "Có chuyện gì vậy?" "Ta muốn ngươi cung cấp thông tin về Ngọc Vương phi cho chúng ta." Chu Thành Tân nhíu mày nhìn bọn họ, mục tiêu của đám người này hóa ra lại là Ngọc Vương phi? "Các người dẹp ý định đó đi, bên cạnh Ngọc Vương phi có rất nhiều người, hơn nữa gần đây cô ấy luôn ở trong thành, không có ý định ra ngoài." Chỉ cần Ngọc Vương phi ở trong thành, hắn căn bản không thể gặp được.

Họ muốn hắn cung cấp thông tin gần như là điều không thể.

Một tên bên cạnh Long Thần nhíu mày bất mãn nói: "Ngươi không biết tự tìm cách à?" Nghe vậy, Chu Thành Tân liếc hắn một cái: "Ngươi giỏi thế thì sao không tự đi mà làm?

Ngươi nghĩ Ngọc Vương phi là ai?

Là hạng người thường như tôi muốn gặp là gặp chắc?" "Quan hệ giữa ngươi với Minh Phương chẳng phải rất tốt sao?

Ngươi có thể đi cùng hắn để gặp người." Long Thần lên tiếng. "Nếu không phải các người bắt tôi phải nhanh chóng hành động thì tôi đã không xích mích với Minh Phương vào lúc đó.

Các người khiến tôi và Minh Phương trở mặt rồi bây giờ lại nói cái giọng đó, sao các người không tự đi đi?" Bây giờ Minh Phương còn chịu nói chuyện tử tế với hắn đã là tốt lắm rồi.

Họ nghĩ mọi chuyện đơn giản vậy sao? "Ta gọi ngươi đến không phải để nghe mấy lời này, chúng ta cần thông tin chính xác từ ngươi." Chu Thành Tân nhíu mày: "Về chuyện của Ngọc Vương phi, tôi không có thông tin gì để cung cấp cho các người cả, vì Ngọc Vương bảo vệ

Ngọc Vương phi rất kỹ." Những người không quen biết gần như không thể tiếp cận Ngọc Vương phi.

Việc họ muốn ra tay vào lúc này gần như là không thể. "Muốn động vào Ngọc Vương phi thì tốt nhất các người nên từ bỏ đi, không có cơ hội đâu." Chu Thành Tân vì nể tình hợp tác nên tốt bụng nhắc nhở.

Câu nói này khiến Long Thần có chút bất mãn.

Đám người Thiếu Hiên mua chuộc toàn là hạng người gì thế này?

Chẳng được tích sự gì cả.

Chương 1796

"Chuyện này không phiền ngươi lo, ngươi chỉ cần cung cấp thông tin cho chúng ta là được." "Tôi cũng nói rất rõ rồi, tôi không cung cấp được những thông tin đó, tôi chỉ là một người bình thường thôi." Hơn nữa còn là một kẻ bình thường mà Ngọc Vương đang có chút không hài lòng.

Trong tình cảnh này mà bảo hắn cung cấp thông tin về Ngọc Vương phi?

Đám người này nghĩ cái gì vậy?

Đối mặt với tình huống này, Long Thần nhíu mày.

Cứ ngỡ chuyện này đơn giản, ai ngờ lại chẳng được việc gì. "Nếu không có việc gì nữa thì tôi đi trước đây." Chu Thành Tân tuy không biết họ định làm gì, nhưng nghe chuyện họ muốn tìm Ngọc Vương phi là biết chẳng có ý đồ gì tốt đẹp, tốt nhất hắn nên tránh xa cho lành.

Nhìn Chu Thành Tân rời đi, một kẻ bên cạnh tức giận nói: "Gia chủ, tên này có phải đã đầu quân cho Tô Ngọc rồi không?" Long Thần lắc đầu: "Hắn chưa đầu quân cho Tô Ngọc." "Vậy thì hắn..." "Những gì hắn nói đều là thật." "Sao có thể chứ?" "Tô Ngọc rất quan tâm đến vợ mình, bảo vệ kỹ càng cũng là chuyện bình thường thôi." Nếu Tô Ngọc không bảo vệ vợ mình cẩn thận thì hắn mới thấy có vấn đề.

Tuy chưa đạt được kết quả mong muốn, nhưng phía Long Thần cũng đã có được một số thông tin về vợ chồng Tô Ngọc.

Quanh Vương Cẩn Hòa có không ít người, đó là những kẻ mà họ buộc phải trừ khử hoặc cầm chân.

Chỉ có điều hiện tại vẫn chưa rõ bên cạnh Vương Cẩn Hòa rốt cuộc có những ai nên chưa tiện ra tay, điều này khiến hắn có chút đau đầu. "Gia chủ, hay là để người của chúng ta lẻn vào một chuyến?" Chỉ cần người của họ vào được bên trong, rất nhiều chuyện sẽ được giải quyết dễ dàng. "Để ta suy nghĩ thêm đã." Hắn vẫn chưa nghĩ ra nên làm thế nào cho phải.

Nếu không làm rõ được tình hình bên cạnh Vương Cẩn Hòa thì họ không thể hành động bừa bãi, rất dễ tự chuốc lấy phiền phức cho mình, thậm chí còn bị người của Tô Ngọc phản kích tiêu diệt. "Gia chủ, việc này nên sớm không nên muộn." Hiện tại người của Thành Vong Ưu vừa hay đã ra ngoài, họ đang có cơ hội.

Nếu kéo dài thời gian mà vẫn chưa chuẩn bị xong, điều này chỉ mang lại thêm phiền phức cho họ. "Ừm." Long Thần hiện tại cũng đang cân nhắc điều này, nếu không thể nhanh chóng làm rõ, cũng sẽ gây ra nhiều rắc rối không đáng có.

Đây không phải là điều hắn muốn thấy.

Đôi mày khẽ nhíu lại, xem ra hắn thực sự phải đưa ra quyết định rồi, cơ hội như thế này không có nhiều.

Chu Thành Tân sau khi trở về đã giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lại không biết rằng sau khi mình rời đi luôn có một người bám theo.

Đợi đến khi hắn về đến nơi, người đó mới rời đi. "Thế nào rồi?" "Đối phương quả thực đã liên lạc với Chu Thành Tân, bọn họ muốn thông qua hắn để biết tình hình bên cạnh phu nhân, nhưng Chu Thành Tân không đồng ý." Tô Ngọc gật đầu hiểu ý: "Xem ra sắp tới chúng ta sẽ đón tiếp những vị khách không tồi đây." "Ý của Vương gia là..." "Nếu là anh muốn đối phó với một người mạnh hơn mình, anh nhất định sẽ chuẩn bị thật kỹ lưỡng, sau khi dò la mọi tin tức mới ra tay." "Hiện tại một bộ phận người của Thành Vong Ưu đã ra ngoài, đối với bọn họ đây là thời cơ tốt nhất, nhiệm vụ ưu tiên lúc này của bọn họ là thám thính vấn đề phòng thủ bên cạnh Tiểu Hòa." "Chỉ cần nghe ngóng rõ tin tức này là lúc bọn họ sẽ động thủ." Người bên cạnh có chút không chắc chắn mở lời: "Nếu như vậy, chẳng lẽ đối phương sẽ đích thân tới đây sao?" Tô Ngọc mỉm cười không nói, thực sự là có khả năng đó.

Dựa theo tình hình hiện tại của bọn họ, đây là cách nhanh nhất. "Tiếp tục giám sát Chu Thành Tân." "Rõ." Sau khi người đó đi khỏi, Tô Ngọc thong thả đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Khi anh đến, cô đang hướng dẫn người dân trong thành cách gieo trồng một số loại cây, xem ra lần này cô muốn dạy cho bọn họ biết hết.

Vương Cẩn Hòa cảm nhận được Tô Ngọc đến liền quay đầu lại nhìn: "Có chuyện gì vậy anh?" "Không có gì, em cứ bận việc trước đi, về nhà chúng ta nói sau." Tô Ngọc mỉm cười trấn an.

Nghe lời Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa mỉm cười đáp: "Vâng." Đợi đến lúc xong việc, Vương Cẩn Hòa mới cùng Tô Ngọc trở về.

Về đến nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nhíu mày hỏi: "Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" "Thực sự là có chút chuyện, người bên kia đã liên lạc với Chu Thành Tân, bọn họ muốn biết tình hình phòng thủ bên cạnh em, e rằng sắp tới sẽ có người tìm đến." Tô Ngọc đầy ẩn ý nói.

Nghe vậy, trong mắt Vương Cẩn Hòa hiện lên vẻ kinh ngạc: "Anh có biết là ai không?" "Chắc là do người của Long gia ở Lăng quốc cầm đầu." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, cô vốn dĩ không có mấy thiện cảm với người của Lăng quốc: "Bọn họ muốn làm gì?" "Đến vì em đấy, chẳng phải trước đây anh đã nói rồi sao?" Mau quên vậy sao?

Không nên chứ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ trán mình, bất đắc dĩ nói: "Anh đúng là có nói với em rồi, dạo này em bận quá nên quên mất." Cô suýt chút nữa đã không nhớ có chuyện này.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng dạo này Tiểu Hòa đúng là rất bận rộn. "Em đó, cứ bận lên là quên sạch mọi thứ." "Sau đó thì sao nữa?" Vương Cẩn Hòa hơi ngại ngùng nên lảng sang chuyện khác. "Đại khái là bọn họ muốn đích thân tới xem bên cạnh em có những ai, một khi bọn họ xác định xong thì sẽ trực tiếp động thủ." Nghe Tô Ngọc giải thích, Vương Cẩn Hòa nhanh chóng hiểu ra anh muốn làm gì. "Anh định bắt rùa trong hũ sao?" Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, hôn lên mặt cô một cái: "Nương tử của anh thật thông minh, em nói hoàn toàn đúng, anh quả thực định bắt rùa trong hũ." "Anh sắp xếp xong thì cứ bảo em một tiếng là được." Vương Cẩn Hòa cũng không quá để tâm đến chuyện này. "Được." Khoảng thời gian sau đó Vương Cẩn Hòa vẫn tiếp tục làm công việc của mình, nhưng từ một ngày nọ, nha hoàn bên cạnh bắt đầu báo với cô rằng có người đi theo phía sau.

Khi biết những người này không phải người của mình, Vương Cẩn Hòa đã biết đó là ai. "Phu nhân, có cần nô tỳ ra tay không?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không cần ra tay đâu, cứ nghe theo sắp xếp của tướng công." "Rõ." Đến cả nha hoàn bên cạnh Vương Cẩn Hòa còn có thể phát hiện ra, thì người của Tô Ngọc phát hiện lại càng dễ dàng hơn.

Sau khi biết tin này, họ bắt đầu chuẩn bị, chờ đối phương tìm đến.

Sau khi theo dõi Vương Cẩn Hòa khoảng mười ngày, những người đó cuối cùng cũng rời đi.

Thu Ý đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa báo cáo: "Phu nhân, bọn chúng đã đi rồi, xem ra đã thám thính được một số tin tức." "Ừm, như vậy cũng tốt." Long Thần trở về nơi ở tạm thời, những người khác liền vây lại hỏi: "Tình hình thế nào rồi?" Người của Thành Vong Ưu sắp quay về rồi, mà Long Thần vẫn chưa động thủ, chẳng phải là đang tự vả vào mặt mình sao? "Đã điều tra rõ ràng gần hết rồi, bên cạnh Vương Cẩn Hòa quả thực có không ít người, nhưng những người này chúng ta vẫn có cơ hội loại bỏ, chỉ cần tìm đúng thời cơ." Long Thần nói.

Tuy nhiên, bọn họ vẫn phải đợi thêm hai ngày nữa. "Nếu anh đã điều tra rõ rồi, chẳng lẽ chúng ta không nên động thủ luôn sao?" Người bên cạnh kích động nói.

Chỉ cần bắt được Vương Cẩn Hòa, bọn họ sẽ có được những thứ mình muốn phải không?

Tiền bạc, sức khỏe, và cả những mối quan hệ mà những thứ đó mang lại.

Chỉ nghĩ đến thôi là bọn họ đã bắt đầu mong chờ rồi.

Long Thần liếc nhìn người bên cạnh một cái, gấp gáp như vậy, chẳng lẽ chưa từng nghe câu 'dục tốc bất đạt' sao?

Long Thần lắc đầu: "Phải đợi thêm hai ngày nữa." Người bên cạnh vốn tưởng rằng có thể ra tay ngay lập tức, kết quả lại bảo phải đợi thêm hai ngày, kết quả này khiến họ có chút khó chấp nhận. "Không phải, tóm lại là anh muốn làm cái gì?

Chuyện đã đến nước này rồi mà anh vẫn còn định đợi, đợi lâu như vậy thì có ích gì cho anh chứ?" Người bên cạnh giận dữ chất vấn, bọn họ đã không còn muốn tin tưởng Long Thần nữa rồi. "Nếu các người không tin tôi thì bây giờ có thể rời đi ngay lập tức, không cần phải ở đây nói nhiều lời như vậy." Long Thần lạnh lùng lên tiếng. "Anh..." "Đừng quên người chủ đạo chuyện này là tôi, còn các người chỉ là phụ thuộc vào chúng tôi để làm việc thôi, đã vậy thì các người lấy tư cách gì mà ở đây nói những lời này với tôi?" Hắn thực sự rất ghét hạng người như thế này, bản thân không có bản lĩnh mà lời thì lắm.

Loại người này ngay từ đầu hắn đã không nên cho đi theo.

Người bên cạnh nghe vậy sắc mặt có chút khó coi: "Anh nói cái gì?" "Tôi nói sai sao?" "Muốn có đồ tốt mà lại không có kiên nhẫn, loại người như các người đến đây rốt cuộc có tác dụng gì?" Đây là lần đầu tiên Long Thần thể hiện sự chán ghét và không hài lòng với bọn họ. "Long Thần, anh...

Chương 1797

anh..." "Các người nếu thấy không muốn ở lại tiếp tục thì cứ việc rời đi." Nghe vậy, bọn họ tức phát điên, người của gia tộc họ đều đã đến cả rồi, Long Thần lấy tư cách gì: "Anh đừng có quá kiêu ngạo." Bọn họ đều mang theo người đến, cho dù Long Thần có là người chủ đạo thì đã sao?

Hắn có thể dùng giọng điệu mắng chửi hạ nhân để mắng chửi bọn họ sao?

Long Thần hắn là cái thá gì chứ? "Nếu Long gia chủ đã coi thường chúng ta như vậy, vậy thì chuyện lần này chúng ta rút lui." Đúng lúc này, một người từ bên cạnh bước tới, lạnh nhạt nói.

Nghe thấy giọng nói của người này, ánh mắt của Long Thần nhìn sang, có chút không hài lòng trước việc cậu ta đột ngột ra mặt gây rối. "Cậu đừng có ở đây quấy rối." Khẽ cười một tiếng, người bên cạnh không nhịn được mà bật cười: "Anh bảo tôi quấy rối sao?

Vậy thì thú vị rồi đấy, dùng người của chúng tôi mang tới, rồi lại coi thường chúng tôi, anh lấy đâu ra tự tin rằng chúng tôi sẽ nhường nhịn anh chứ?" "Hơn nữa, địa vị của mọi người là ngang hàng, cho dù Long gia có là gia tộc lớn nhất Lăng quốc thì đã sao?

Anh lấy tư cách gì mà coi chúng tôi như hạ nhân nhà anh để mắng chửi?" Mấy người đang tức giận bên cạnh vô cùng tán đồng: "Nói rất đúng, Long Thần, anh không có tư cách mắng chửi chúng tôi như vậy." Một câu nói khiến Long Thần không vui: "Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này, các người đừng có nháo nữa." Tình hình hiện tại đã cấp bách như vậy rồi, bọn họ còn ở đây nháo cái gì?

Trước đây chẳng phải vẫn ổn sao?

Giờ nói nháo là nháo ngay được, nghe mà thấy khó chịu.

Lời của Long Thần khiến người bên cạnh tùy ý nói: "Đồ của Tô Ngọc thực ra chúng ta có lấy được hay không cũng không quan trọng, ngoài việc bắt giữ Vương Cẩn Hòa để chúng ta sử dụng, chúng ta vẫn còn một cách khác có thể dùng." "Mà cách này ngược lại còn an toàn hơn nhiều so với việc mạo hiểm đi theo anh." "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Long Thần làm sao không hiểu ý của cậu ta?

Chính vì hiểu nên mới thấy lo lắng.

Chỉ một gia đình rời đi thì ảnh hưởng đối với hắn không lớn, nhưng nếu tất cả mọi người đều muốn rời đi, ảnh hưởng sẽ cực kỳ nghiêm trọng, đây tuyệt đối không phải điều hắn muốn thấy. "Xin lỗi đi." "Sau này nói năng thì chú ý một chút, đừng quên chúng tôi không phải hạ thuộc của anh." "Cậu..." Mấy người bên cạnh nhìn Long Thần, đúng vậy, chuyện lần này Long Thần buộc phải xin lỗi bọn họ mới được.

Nếu không xin lỗi thì thực sự không cần thiết phải tiếp tục như vậy nữa.

Long Thần tức đến nghẹt thở, không ngờ lại phải xin lỗi những kẻ ngu xuẩn này.

Sự khinh thường và coi thường trong mắt Long Thần khiến mọi người có chút bất mãn: "Long Thần, anh đang khinh thường ai vậy?" "Đúng thế." "Các người nói gì vậy?

Làm gì có chuyện đó." Long Thần rũ mắt che giấu tâm tư của mình, nhìn bọn họ nhíu mày nói.

Dáng vẻ đó cứ như thể hắn bị người ta hiểu lầm vậy. "Long Thần, đừng có nghĩ đến chuyện đánh trống lảng, chuyện hôm nay anh nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích, nếu không chuyện này chưa xong đâu." Đây không phải lần đầu Long Thần mắng chửi bọn họ như vậy.

Long Thần hắn lấy tư cách gì mà làm thế?

Hắn là cái thá gì chứ?

Nghe vậy, Long Thần bất mãn nhìn cậu ta: "Khiêu khích quan hệ giữa chúng ta như vậy thì có ích gì cho cậu chứ?" "Long Thần, anh không cần quay sang chỉ trích tôi, đây đã không phải lần đầu anh mắng chửi chúng tôi rồi, mắng quen miệng rồi nên thực sự coi chúng tôi không có tính khí, phải luôn chiều chuộng anh sao?" Những người bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu, lời này nói không sai chút nào.

Long Thần lấy cái gì mà nghĩ rằng bọn họ sẽ luôn chiều chuộng hắn? "Tôi đồng ý." "Bấy lâu nay chúng tôi đều nhẫn nhịn anh, anh không nghĩ là tất cả chúng tôi đều không có tính khí đấy chứ?" Người bên cạnh hỏi với ánh mắt sắc sảo. "Hay anh cảm thấy chúng tôi dễ bắt nạt, là hạ thuộc của anh nên anh muốn mắng thế nào thì mắng?" Chẳng qua cũng chỉ là hợp tác tạm thời mà thôi, Long Thần hắn lấy đâu ra cảm giác ưu việt cao ngạo như vậy?

Chỉ vì hắn là gia chủ Long gia sao?

Long Thần không nói gì, chỉ lạnh nhạt nhìn bọn họ.

Dáng vẻ đó thể hiện sự khinh miệt rõ ràng. "Nếu đã vậy, Cung gia tôi rút lui." Nói xong liền quay người rời đi, gọi người nhà mình trực tiếp rời khỏi.

Long Thần không ngờ người của Cung gia lại dứt khoát rút lui như vậy.

Đối với hắn, đây chẳng khác nào một cái tát mạnh vào mặt.

Trong số các gia tộc, cao thủ của Cung gia là nhiều nhất.

Mười bảy người, có thể đấu một trận với người của Thành Vong Ưu, nếu bọn họ cứ thế mà đi, đối với hắn tuyệt đối là một tổn thất khổng lồ. "Đợi đã, có gì chúng ta từ từ nói." Người của Cung gia lạnh nhạt lên tiếng: "Tôi chẳng có gì để nói với anh cả." "Cậu..." "Long Thần, chúc các người may mắn." Nói xong liền dẫn người đi thẳng.

Long Thần nhíu mày nhìn những người rời đi, trong mắt tràn đầy sự bất mãn: "Chặn bọn họ lại." Cung thiếu chủ quay đầu nhìn Long Thần: "Long gia chủ đây là định ra tay với bản thiếu chủ sao?" "Cung Lỗi, chuyện đã đến nước này rồi, chỉ còn một bước nữa là có được thứ chúng ta muốn, cậu đột ngột rời đi như vậy là sao?

Cha cậu thực sự cho phép cậu tùy tiện như vậy sao?" Long Thần lôi Cung gia chủ ra để nói chuyện.

Tuy nhiên Cung Lỗi lại bật cười: "Cha tôi đã nói rồi, nếu có thể hợp tác thì hợp tác, nếu không thể hợp tác thì cứ trực tiếp rời đi, chỉ cần nhớ kỹ một câu là đừng làm mất mặt Cung gia, anh có hiểu ý đó là gì không?" Long Thần tức phát điên, nhưng lại không biết phải nói gì cho phải, chỉ có thể đứng đó nhìn Cung Lỗi. "Bây giờ còn vấn đề gì nữa không?

Bảo người của anh tránh đường cho tôi." "Cung Lỗi..." Trong mắt Long Thần hiện lên sát ý, loại người không nghe lời này nên giết quách cho rồi. "Sao?

Muốn ra tay giết tôi à?

Anh muốn giết tôi thì cũng phải xem anh có bản lĩnh đó không đã." Cung Lỗi đầy ẩn ý nói, sau đó lấy ra một quả Lôi hỏa đạn.

Thứ này tuy không có sức sát thương lớn như hỏa dược của Lạc Diễm, nhưng nếu nổ ở cự ly gần thì cũng rất đáng sợ.

Sắc mặt Long Thần đột biến: "Cậu vậy mà lại mang theo Lôi hỏa đạn." Cung Lỗi mỉm cười gật đầu: "Ừm, anh nói đúng rồi đấy, tôi quả thực có mang theo Lôi hỏa đạn, nhưng anh làm gì được tôi nào?" Hít sâu một hơi, Long Thần đè nén cơn giận trong lòng nhìn Cung Lỗi: "Trước đó là tôi không đúng, mấy gia tộc chúng ta cùng hợp tác mới có thể đạt được thứ chúng ta muốn, cậu thấy có phải không?" Có Lôi hỏa đạn trong tay Cung Lỗi, bọn họ chắc chắn sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Trước đó đã không muốn để Cung Lỗi đi, giờ lại càng không muốn.

Mà Cung Lỗi như nhìn thấu tâm tư của Long Thần, lạnh nhạt nói: "Cái này thì không cần đâu." "Cậu..." "Muốn để tôi dùng Lôi hỏa đạn giúp anh sao?

Long Thần, anh nghĩ quá ngây thơ rồi." "Tôi đột nhiên nhận ra một vấn đề, từ khi chúng ta tới đây, hình như anh chưa bao giờ bàn với chúng tôi về vấn đề phân chia lợi ích sau khi có được những thứ đó nhỉ?" Cung Lỗi như sực nhớ ra điều gì, nhìn Long Thần nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Long Thần theo bản năng nhíu mày, tâm trạng ít nhiều cũng có chút không tốt: "Chẳng phải chuyện này đợi xong xuôi rồi mới bàn sao?" "Hả, sau đó mới bàn?

Sau đó là khi nào?

Thực lực Long gia của anh mạnh hơn các gia tộc chúng tôi, anh bảo chúng tôi đợi sau đó?

Anh nghĩ chúng tôi sẽ tin anh chắc?" Một câu nói khiến biểu cảm của Long Thần thay đổi liên tục, vì hắn thực sự chưa từng nghĩ đến chuyện này.

Để những người này giúp sức, sau đó Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ ở Long gia.

Bọn họ muốn gì chắc chắn phải bỏ tiền ra mua từ Long gia.

Trong mắt Long Thần, bọn họ chẳng qua chỉ là những quân cờ có thể lợi dụng mà thôi.

Một quân cờ giúp Long gia tìm được Vương Cẩn Hòa.

Chương 1798

Nhìn dáng vẻ này của Long Thần, Cung Lỗi làm sao mà không hiểu cơ chứ? "Được rồi, tôi nhìn ra rồi, anh chưa bao giờ nghĩ đến vấn đề phân chia này cả.

Có phải anh còn nghĩ rằng sau khi thành công, Vương Cẩn Hòa sẽ phục vụ cho Long gia các người, còn chúng tôi muốn những thứ đó thì vẫn phải mua với giá cao từ anh không?" Cung Lỗi nhìn Long Thần với ánh mắt sắc lẹm, lạnh lùng chất vấn.

Long Thần dù trong lòng có ý nghĩ như vậy cũng không thể nói ra thật, chỉ cười gượng gạo nói: "Làm sao có thể chứ?

Cậu nghĩ nhiều quá rồi." "Ồ?

Vậy sao?" "Tất nhiên rồi." Long Thần nói với vẻ đầy chính nghĩa.

Cung Lỗi cười như không cười nhìn Long Thần: "Nếu đã vậy, vậy anh nói cho chúng tôi nghe xem, sau khi bắt được Vương Cẩn Hòa thì mấy nhà chúng ta phân chia như thế nào?" Những người bên cạnh dù có ngu ngốc đến đâu cũng nghe ra ý tứ của câu nói này.

Ánh mắt họ đổ dồn về phía Long Thần, cũng muốn nghe xem rốt cuộc Long Thần định liệu thế nào.

Long Thần bị họ nhìn chằm chằm như vậy trong lòng có chút hối hận, biết thế lúc Cung Lỗi bảo xin lỗi thì hắn xin lỗi luôn cho rồi.

Sau khi xin lỗi thì cũng không đến nỗi tự làm khó mình thế này, tiền hậu bất nhất.

Hiện tại tình huống này hắn biết nói sao đây?

Nhìn dáng vẻ im lặng của Long Thần, Cung Lỗi cười không dứt: "Long gia chủ chẳng phải nói không có chuyện đó sao?

Sao bây giờ lại không nói được lời nào nữa rồi?" "Là vì anh không biết phải nói thế nào, hay là vì anh chưa bao giờ nghĩ sẽ chia những thứ tốt này cho chúng tôi?" Cung Lỗi đầy ẩn ý hỏi.

Long Thần tức đến toàn thân run rẩy, nhìn Cung Lỗi với ánh mắt đầy giận dữ. "Xem ra tôi đoán đúng rồi, anh căn bản chưa từng nghĩ sẽ chia đồ cho chúng tôi, thậm chí còn muốn chúng tôi làm kẻ đổ vỏ.

Đã vậy thì tại sao chúng tôi phải mang theo người cùng anh mạo hiểm chứ?" Cung Lỗi lạnh lùng nhìn Long Thần chất vấn.

Mấy người bên cạnh cũng phản ứng lại, vội vàng nói: "Đúng thế, tại sao chúng tôi phải cùng Long gia mạo hiểm?" Chuyện lần này nguy hiểm như vậy, sơ sẩy một chút là mất mạng như chơi, mục đích của bọn họ là vì những thứ trong tay Vương Cẩn Hòa, nếu bận rộn bấy lâu mà chẳng được gì thì họ theo Long Thần làm gì? "Dựa theo tình hình này, chẳng thà chúng ta đường đường chính chính đi tìm Tô Ngọc hợp tác không phải tốt hơn sao?

Dù sao cũng đều phải trả tiền, đằng nào cũng mất tiền thì việc gì chúng ta phải đi mạo hiểm?" Bởi vì một khi bọn họ bắt Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không để yên cho bọn họ, lúc đó anh ta đối phó với bọn họ, chắc chắn sẽ để người của Thành Vong Ưu tới.

Bọn họ chỉ là gia tộc nhỏ, không chịu nổi sự giày vò khi Tô Ngọc dẫn người tới đâu. "Cung thiếu chủ nói đúng." Tô Ngọc cũng chưa từng nói là không thể đến hợp tác với họ.

Đều là phải bỏ tiền ra, bọn họ đưa tiền cho Tô Ngọc không phải an toàn hơn sao? "Chúng tôi cũng cùng rút lui." Mấy gia tộc khác sau khi cân nhắc cũng kiên định nói.

Long Thần chỉ coi bọn họ là kẻ đổ vỏ, đã vậy thì tại sao họ phải theo hắn nữa.

Mặc kệ Long Thần tức giận thế nào, sự hoài nghi trong lòng Cung Lỗi và những người khác đã nảy sinh.

Hiện tại hắn căn bản không có cách nào khiến bọn họ tin tưởng mình lần nữa.

Bảo hắn đem lợi ích sắp tới tay chia ra như vậy, hắn cũng không cam lòng.

Nhưng nhìn người ta rời đi, lại còn mang theo cả người nhà họ, hắn càng không muốn.

Hiện tại mọi chuyện đã cận kề, bọn họ cứ thế mà đi, đối với hắn tuyệt đối là một đòn giáng mạnh.

Cung Lỗi này bình thường như một tên công tử bột, sao hôm nay đột nhiên lại thông minh đột xuất như vậy?

Tuy nhiên Long Thần không biết rằng, trước khi đến đây Cung Lỗi đã cùng cha mình thảo luận về vấn đề này rồi.

Sau khi đến, cậu ta vẫn luôn quan sát thái độ của Long Thần.

Nhưng hết lần này đến lần khác Long Thần làm cậu ta rất tức giận.

Đã thế này thì còn gì để nói nữa?

Bọn họ cũng không phải hạ nhân dưới trướng Long Thần.

Long Thần cũng đừng hòng coi tất cả bọn họ là kẻ đổ vỏ.

Vốn tưởng rằng những người khác sẽ không tin mình, nhưng giờ xem ra vẫn còn vài người thông minh.

Như vậy mọi chuyện lại đơn giản hơn nhiều. "Chuyện này chúng ta có thể thương lượng." "Thương lượng?

Anh định thương lượng thế nào?" Một người trong số đó quay đầu nhìn Long Thần hỏi.

Long Thần nhíu mày nhìn đối phương, trong lòng ít nhiều có chút bất mãn: "Chẳng phải là phải đợi chúng ta bắt được người rồi mới nói sao?" Hiện tại chưa có gì thì nói thế nào?

Hơn nữa, chuyện này trì hoãn được một thời gian cũng tốt, đợi bắt được người rồi thì thế nào chẳng phải do hắn quyết định sao.

Thế nhưng Cung Lỗi bên cạnh lại dở khóc dở cười nói: "Long Thần, bàn tính của anh gõ vang thật đấy." "Đợi đến lúc đó mới nói, lúc đó ở đây có gia tộc nào là đối thủ của Long gia các người không?

Đến lúc đó anh có không chia cái gì thì chúng tôi dám nói không chắc?" Người bên cạnh nghe vậy liền tỉnh ngộ, đúng thế, đến lúc đó hắn có không nói gì thì bọn họ cũng làm được gì?

Chẳng phải cũng chỉ có thể ngậm bồ hòn làm ngọt mà đồng ý sao?

Ai bảo bọn họ không phải đối thủ của Long gia chứ?

Long Thần quả thực có ý định đó, nhưng khi tâm tư bị Cung Lỗi nói toạc ra, hắn vẫn ít nhiều cảm thấy tức giận. "Cung Lỗi, cậu..." "Tôi làm sao?

Đừng có làm như anh thông minh lắm còn chúng tôi thì ngu ngốc vậy." Tâm tư của hạng người như Long Thần quá nhiều.

Cha nói quả không sai, khi giao thiệp với Long Thần nhất định phải cẩn thận một chút, nếu không bị tính kế lúc nào không hay.

Hít sâu một hơi, nén lại những suy nghĩ trong lòng, Cung Lỗi nhìn mấy người vừa rồi còn do dự: "Lời tôi đã nói đến nước này rồi, các người có tin hay không là chuyện của các người." "Tôi sẽ không tiếp tục hợp tác với Long gia nữa, tránh để đến lúc đó chẳng được gì mà còn phải đối mặt với cơn thịnh nộ của Ngọc Vương." "Cung Lỗi, nhà các người vốn dĩ chưa từng muốn hợp tác tử tế với tôi, tôi nói không sai chứ?" Long Thần giận dữ nói.

Tuy nhiên Cung Lỗi lại nghiêm túc lắc đầu: "Anh nói sai rồi, khi chúng tôi đến là mang theo thành ý muốn hợp tác với anh, chỉ tiếc là anh đối với chúng tôi chẳng có chút thành ý nào cả.

Anh chỉ muốn chúng tôi giúp anh đạt được tất cả, nhưng lại chưa từng nghĩ đến những thứ chúng tôi xứng đáng nhận được.

Chúng tôi đã làm việc, đã chấp nhận rủi ro lớn như vậy, anh lấy cái gì mà nghĩ chúng tôi vẫn phải làm kẻ đổ vỏ này?" "Tôi nghĩ chắc anh còn định sau này sẽ đẩy chúng tôi ra trước mặt Tô Ngọc làm kẻ thế mạng phải không?

Chỉ cần tất cả chúng tôi đều bị Tô Ngọc xử lý, thì còn ai biết là do Long gia tổ chức người đối phó với bọn họ, bắt đi vợ anh ta chứ?" Cung Lỗi dùng lời lẽ sắc bén nói.

Biểu cảm của Long Thần có chút cứng đờ, đây quả thực là một mắt xích trong kế hoạch của hắn, kết quả lại bị Cung Lỗi phát hiện.

Chương 1799

Rốt cuộc cậu ta đã đoán ra như thế nào? "Không có chứng cứ thì đừng có nói bừa." Long Thần nghiến răng cảnh cáo. "Có phải nói bừa hay không trong lòng anh tự biết rõ." "Cung Lỗi, cậu..." Long Thần tức đến mức toàn thân run rẩy không ngừng.

Cung Lỗi này hôm nay nhất định phải gây chuyện với hắn sao?

Làm vậy thì có ích gì cho cậu ta chứ? "Tôi chỉ nói ra sự thật mà thôi." "Đi đây, không cần tiễn." Cung Lỗi dẫn người của mình rời đi.

Quản gia đi cùng Cung Lỗi có chút lo lắng nói: "Thiếu chủ, chúng ta rời đi như vậy liệu có ổn không?

Dù sao Cung gia muốn hợp tác với Long gia cũng không phải chuyện ngày một ngày hai." "Hợp tác thì có thể cân nhắc, nhưng việc Long Thần coi chúng ta như những kẻ ngốc thì tuyệt đối không được." Cung Lỗi lạnh lùng nói.

Người bên cạnh ngẩn ra một chút rồi tán đồng gật đầu: "Nói cũng đúng." "Vậy còn những thứ bên chỗ Ngọc Vương..." "Sau này chúng ta mang theo thành ý đến bái phỏng, tôi nghĩ anh ta chắc sẽ cho chúng ta một cơ hội." Trong một số trường hợp, Tô Ngọc vẫn rất dễ nói chuyện.

Tất nhiên không thể để anh ta biết bọn họ từng có quan hệ hợp tác với Long Thần, không chỉ hợp tác mà còn định đối phó với vợ anh ta.

Nếu không, dù tính khí Tô Ngọc có tốt đến đâu, ước chừng cũng sẽ trực tiếp ra tay, lúc đó bọn họ mới thực sự là lợi bất cập hại. "Chuyện này phải giữ kín, đừng để bên đó biết." "Rõ." Sau khi Cung Lỗi rời đi, những người khác do dự một chút, có hai người cũng chọn rút lui.

Còn lại ba người chọn ở lại cùng Long Thần, dù sao đây cũng là một cơ hội cho gia tộc.

Tuy nhiên đối với Long Thần, những người ở lại chỉ là gánh nặng.

Đôi mày nhíu lại, Long Thần bắt đầu lo lắng cho chuyện sắp tới. "Gia chủ, những người còn lại đã đến rồi." Nghe tin này, Long Thần vô cùng vui mừng, cười ha hả: "Vậy sao?

Người đến là tốt rồi, đưa ta đi gặp trước." Người mà hắn chờ đợi cuối cùng cũng đã đến.

Long Thần đi tới nhìn đối phương với ánh mắt mừng rỡ: "Các người cuối cùng cũng tới rồi." Những người này là ngoại viện mà hắn mời tới, thực lực của họ so với người của Thành Vong Ưu không hề kém cạnh. "Chuẩn bị thế nào rồi?" "Người của Thành Vong Ưu đã ra ngoài một phần, không chỉ vậy, tình hình những người bên cạnh Vương Cẩn Hòa chúng ta cũng đã thám thính rõ ràng." "Rất tốt, chuẩn bị một chút, hậu thiên chúng ta sẽ động thủ." "Được." Những người ở lại thấy Long Thần trước mặt những người này lại cung kính và nghe lời như vậy thì trong mắt đầy sự kinh ngạc, cũng có chút không dám tin.

Một Long Thần kiêu ngạo như vậy sao lại có thể...

Hai ngày chuẩn bị, Long Thần đã bắt đầu hưng phấn, như thể nhìn thấy tất cả tương lai của mình.

Tiền tài, quyền lực, muốn gì có đó.

Trong lúc Long Thần và đồng bọn đang hưng phấn, một đội quân mang theo sát khí đã cưỡi ngựa gấp rút đến Thành Vong Ưu.

Tô Ngọc nhìn người mới đến, khóe miệng khẽ cong lên: "Đại bác, mọi người đến rồi." "Ừm.

Tình hình thế nào rồi?" Dư Cảnh Xuyên nhìn Tô Ngọc hỏi. "Tin tức đã chuyển cho đối phương, ước chừng thời gian bọn chúng động thủ là trong mấy ngày tới." Tô Ngọc nói với ánh mắt thâm sâu.

Anh cũng đã bắt đầu mong chờ rồi.

Những người bên cạnh Dư Cảnh Xuyên rất lợi hại, anh đương nhiên phải gọi họ qua đây, hy vọng có thể cho đối phương một bất ngờ cực lớn. "Những người khác tối nay sẽ lần lượt tới." Gan của đám người Lăng quốc này cũng lớn thật, dám động đến cháu gái của ông.

Nếu lần này bọn chúng không biết tốt xấu thì trực tiếp chơi một vố lớn luôn.

Chỉ là không biết cuối cùng bọn chúng có chịu nổi hay không thôi.

Ánh mắt khẽ lóe lên, Tô Ngọc đưa Dư Cảnh Xuyên về nhà.

Sau khi về, Dư Cảnh Xuyên nhìn mấy đứa trẻ, sau đó quay sang hỏi Tô Ngọc: "Tiểu Bảo đâu?" "Tiểu Bảo đến chỗ Long lão rồi, mấy ngày nữa mới về." "Chỗ Long lão?

Có chuyện gì vậy?" Nghe nói đến chỗ Long lão, Dư Cảnh Xuyên liền nhận ra có điều gì đó không ổn.

Tô Ngọc cũng không giấu giếm, đem những việc Tiểu Bảo làm gần đây kể hết cho Dư Cảnh Xuyên nghe. "Chuyện là như vậy, Tiểu Bảo hiện đang ở chỗ Long lão, lần trước khi về em thấy tâm cảnh của con đã bình hòa hơn rất nhiều, nội lực cũng đã có thể kiểm soát được." Dư Cảnh Xuyên nhíu mày, có chút không hài lòng với Tiểu Bảo: "Thằng bé này, có chuyện gì mà không biết nói với các con sao?

Lại đi làm những việc như vậy." "Chúng con cũng có chút không hiểu nổi." Tô Ngọc cười khổ nói.

Nếu biết sớm chuyện này thì anh cũng đã có dự tính, kết quả Tiểu Bảo không nói thì thôi, còn giấu họ lén lút đi đánh võ đài ngầm. "Đã ở chỗ Long lão thì chúng ta cứ đợi đi, đợi Tiểu Bảo về rồi nói sau." "Vâng." Trong vòng hai ngày, người của Dư Cảnh Xuyên bí mật đến Thành Vong Ưu.

Hai ngày sau, Dư Cảnh Xuyên đứng trên thành lâu nhìn ra bên ngoài: "Thông báo cho họ chuẩn bị sẵn sàng, người sắp đến rồi." "Rõ." Tin tức nhanh chóng được truyền xuống, Tô Ngọc nhận được tin liền đi bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa các con vào mật thất, còn Liệt Dương và Thang Viên thì được sắp xếp bên cạnh Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc ngồi xuống nhìn Liệt Dương và Thang Viên: "Bất kể xảy ra chuyện gì cũng nhất định không được rời khỏi bên cạnh Tiểu Hòa, rõ chưa?" Liệt Dương và Thang Viên dụi vào tay Tô Ngọc, rồi ngồi chồm hổm bên cạnh Vương Cẩn Hòa, dáng vẻ như đã hiểu ý của anh.

Vương Cẩn Hòa ôm Tô Ngọc: "Lát nữa anh nhất định phải cẩn thận." "Anh biết rồi, em yên tâm, đừng lo cho bọn anh." "Vâng." "Cách dùng cơ quan Triệt nhi đã nói với em rồi, nhất định phải bảo vệ tốt chính mình." "Vâng." Rất nhanh sau đó, Long Thần và đồng bọn lặng lẽ tiến vào Thành Vong Ưu.

Sau khi vào thành, họ nhận thấy nhiều nơi vô cùng yên tĩnh, khác hẳn với lần trước tới đây. "Chào mừng các vị đã đến Thành Vong Ưu." Nghe thấy tiếng nói này, sắc mặt Long Thần hơi biến đổi.

Bọn họ không thấy người đâu nhưng lại nghe thấy tiếng, người này rốt cuộc là ai?

Nam Kiều xuất hiện trên thành lâu, nhìn xuống những người bên dưới: "Các vị mang người đến Thành Vong Ưu mà không chào hỏi Thẩm lão đại một tiếng, hình như không hay cho lắm nhỉ?" Sắc mặt Long Thần có chút khó coi, bọn họ thế mà lại bị phát hiện rồi?

Nhưng như vậy cũng tốt, khỏi phải tốn công đi tìm người. "Chỉ là đến Thành Vong Ưu xem một chút thôi, nhưng nếu các vị có hứng thú, chúng tôi rất muốn làm một vụ làm ăn với các người." Nam Kiều cười ha hả: "Làm ăn?

Ngươi không biết người của Thành Vong Ưu chưa bao giờ làm ăn với hạng người không mời mà đến như các ngươi sao?" Long Thần còn định nói gì đó thì người bên cạnh đã mất kiên nhẫn: "Nói nhiều với bọn chúng làm gì?

Nên động thủ thì động thủ đi, nếu không chịu dừng lại thì trực tiếp xử lý luôn, cuối cùng vẫn sẽ đạt được kết quả chúng ta muốn thôi." Long Thần định nói gì đó, nhưng sau khi cân nhắc, cuối cùng hắn chọn im lặng.

Mối quan hệ giữa họ vốn dĩ cũng chỉ là lợi dụng lẫn nhau, nếu những người này đã nói vậy thì hắn cũng không nói thêm gì nữa. "Chúng tôi sẽ kiềm chế những người này, các người tìm cách đưa nhân vật mục tiêu đi." Đây chính là điều Long Thần mong muốn.

Không đưa Vương Cẩn Hòa đi thì làm sao sau này hắn có thể một mình chiếm trọn những lợi ích mà cô mang lại? "Chúng ta đi." Long Thần dẫn người lao nhanh về phía nhà của Tô Ngọc.

Điều khiến những người ở lại kinh ngạc là Nam Kiều và những người khác chỉ liếc nhìn một cái, vậy mà không hề đuổi theo.

Thái độ này khiến những người ở lại có chút ngạc nhiên.

Chương 1800

Chẳng lẽ bọn họ không hề lo lắng sao?

Những người này rốt cuộc tự tin đến mức nào?

Hay là phía sau có bẫy gì đang chờ đợi bọn họ?

Tuy nhiên lúc này bọn họ đã chẳng thể quản được nhiều đến thế.

Những gì cần làm bọn họ đã làm rồi, phần còn lại phải xem bản lĩnh của đám người Long Thần.

Nếu không làm được thì chỉ có thể nói Long Thần thực sự quá phế vật. "Anh em ra đây gặp đám người này đi, người ta nói là muốn lấy mạng chúng ta đấy." Một nhóm người của thành Vong Ưu xuất hiện, nhìn thấy đám người này, vẻ mặt của những kẻ bên dưới trở nên nghiêm trọng.

Vốn dĩ họ tưởng người có thể chiến đấu của thành Vong Ưu không còn nhiều, ai ngờ vẫn còn đông như vậy, hơn nữa trông ai nấy đều không hề yếu.

Họ chưa chắc đã là đối thủ của người ta. "Giữ chân bọn họ, đừng để bọn họ cản trở công việc." Chỉ cần phía Long Thần thành công thì bên này sẽ đơn giản thôi. "Rõ!" Hai bên lao vào đánh nhau, vô cùng kịch liệt khó phân thắng bại.

Bên kia, Long Thần dẫn người xông thẳng tới nhà Tô Ngọc.

Cùng lúc đó, kẻ mạnh nhất bên phía Long Thần đã đối đầu với Tô Ngọc.

Sau khi va chạm, đối phương lùi lại mấy bước, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Thật không ngờ Ngọc Vương trẻ tuổi thế này mà lại lợi hại đến vậy.

Mọi người đều đã quá coi thường Ngọc Vương rồi." Tô Ngọc không hề tức giận mà ngược lại còn thản nhiên nói: "Cảm ơn đã khen ngợi." Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn chồng: "Anh?" "Yên tâm, nhớ kỹ những gì anh đã nói với em." Tô Ngọc biết đám người này nhất định sẽ dẫn mình đi chỗ khác.

Nhưng nếu bọn chúng nghĩ mình rời đi là có thể đối phó được với Cẩn Hòa thì bọn chúng đã nhầm to. "Vâng." "Xem ra Ngọc Vương và Vương phi đúng là tình thâm nghĩa trọng, chỉ là không biết lần này Ngọc Vương có bảo vệ nổi vợ mình không đây." Hắn phất tay một cái, vài người có thực lực tương đương xuất hiện.

Một mình hắn có lẽ không phải đối thủ, nhưng vài người hợp sức lại thì dường như không còn là vấn đề.

Dù đối đầu với mấy người một lúc, Tô Ngọc vẫn ứng phó rất thong dong.

Để tránh làm ảnh hưởng đến Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc dẫn đám người đó rời khỏi đây.

Điều này đúng với ý đồ của bọn chúng.

Sau khi họ đi, Vương Cẩn Hòa lập tức kích hoạt trận pháp và cơ quan, cô đứng cùng đám chó Thang Viên. "Tiểu thư, cô vào trong trước đi." Ngu Sơn đi theo bên cạnh Vương Cẩn Hòa, lo lắng nói.

Ông sợ lát nữa sẽ làm đại tiểu thư bị thương. "Tôi không sao." Vương Cẩn Hòa lắc đầu.

Ngu Sơn không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý, đứng bảo vệ bên cạnh cô.

Ngoài Ngu Sơn ra, nhóm Ngu Lang cũng đang ẩn nấp trong bóng tối để đề phòng có kẻ đánh lén.

Rõ ràng suy tính của họ là đúng, rất nhanh đã nghe thấy tiếng người truyền đến.

Đám người này đại khái là người của Long gia. "Gia chủ, chúng ta vào đây có vẻ quá thuận lợi rồi." Một kẻ trong đó lo lắng nói. "Các ngươi cứ yên tâm, những người khác đã bị người của chúng ta dẫn đi rồi, sau khi bắt được Vương Cẩn Hòa chúng ta sẽ lập tức rời khỏi đây." "Còn những người khác chúng ta không quản sao?" "Sự sống chết của bọn họ không liên quan đến chúng ta." Chết rồi càng tốt, như vậy bọn chúng mới chiếm được nhiều lợi ích hơn.

Những kẻ xung quanh tuy cảm thấy làm vậy cũng phải, nhưng trong lòng cứ thấy không ổn, như có gì đó đè nặng, rất khó chịu.

Long Thần dẫn người đến sân của Vương Cẩn Hòa.

Nghe thấy tiếng động bên cạnh, Vương Cẩn Hòa khẽ lên tiếng: "Chú Ngu Sơn, chú nấp đi trước đã." "..." Ngu Sơn đau đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, tiểu thư nhà mình lại định làm gì nữa đây?

Làm thế này thì có tác dụng gì chứ? "Rõ." Đợi Ngu Sơn nấp xong, Long Thần cũng vừa tới nơi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngồi yên tĩnh trong sân, bên cạnh chỉ có mấy con chó, còn những người khác không thấy đâu, Long Thần vô cùng phấn khích.

Đúng là có được mà chẳng tốn chút công sức nào.

Bên cạnh Vương Cẩn Hòa lại chẳng có lấy một ai. "Các người là ai?

Tại sao lại xuất hiện ở đây?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Long Thần hỏi. "Ta là gia chủ Long gia, lần này đến đây là để mời Ngọc Vương phi sang làm khách, giờ mời Vương phi đi cùng chúng ta." Long Thần cười nói.

Lời nói tuy nghe rất êm tai, nhưng thái độ đó nhìn qua đã biết chẳng phải hạng tốt lành gì.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhẹ: "Không cần đâu, tôi không thích đến nhà người lạ." "Chuyện này e là không do Vương phi quyết định được đâu.

Mang đi!" Thấy Vương Cẩn Hòa không biết điều, Long Thần lạnh mặt ra lệnh.

Vương Cẩn Hòa không nói gì, chỉ nhìn bọn chúng: "Ồ?

Muốn động thủ với tôi sao?

Các người cứ việc tới thử xem." "Cô..." Vương Cẩn Hòa lấy đâu ra sự tự tin đó chứ?

Theo kết quả điều tra, Vương Cẩn Hòa không biết võ công, hiện tại người bên cạnh cũng không có ở đây, chẳng lẽ cô ta định dựa vào mấy con chó này sao? "Động thủ!" Long Thần không muốn nghĩ nhiều, lạnh lùng ra lệnh.

Đám thuộc hạ của Long Thần nghe lệnh liền lao tới.

Tuy nhiên, khi đi đến giữa sân, một kẻ trong đó đột nhiên dừng bước. "Ngươi làm cái gì thế?" "Viên gạch dưới chân tôi vừa động đậy." "Thì đã sao?

Đừng có nghĩ nhiều quá." Nói xong liền đẩy tên kia ra.

Hắn bị đẩy loạng choạng, chân cũng rời khỏi viên gạch đó, ngay sau đó là tiếng xé gió vang lên.

Lúc này muốn né tránh đã không kịp nữa, hai kẻ trúng tiễn, vẻ mặt vô cùng đau đớn: "Có...

Chương 1801

có độc." Vừa dứt lời, hai kẻ đó đã mất mạng.

Chỉ mới giáp mặt đã chết mất hai người, sắc mặt Long Thần biến đổi mạnh: "Ở đây lại có cơ quan?" "Thành Vong Ưu có không ít kỳ nhân dị sĩ, chỉ là làm chút cơ quan thôi mà, cũng chẳng có chuyện gì to tát." "Cô tưởng dựa vào mấy cái cơ quan này là giữ được mạng sao?" "Chúng ta cứ chờ xem." Long Thần dùng người của các gia tộc khác làm đá lót đường để dò xét hết các cơ quan, quả thực đã dò ra được vài cái.

Hắn cười lạnh, gằn từng chữ: "Ngọc Vương phi, bây giờ cô đi theo chúng ta còn có thể được lành lặn, nếu không thì đừng trách bọn ta ra tay thô lỗ." Nghe thấy lời này, Đại Hoa ở trên nóc nhà không hài lòng chút nào.

Nó từ trên mái hiên bay xuống.

Long Thần còn tưởng là thứ gì, kết quả thấy đó là một con gà trống lớn.

Hắn liếc nhìn một cái rồi chẳng thèm để tâm.

Vương Cẩn Hòa nhìn Long Thần với ánh mắt chế giễu, bất kể lúc nào, việc coi thường bất kỳ loài sinh vật nào cũng sẽ phải trả giá đắt.

Đại Hoa dường như cũng nhận ra sự khinh thường của Long Thần dành cho mình, nó lập tức xù lông.

Với tốc độ cực nhanh, nó lao đến trước mặt Long Thần, nhắm thẳng vào những chỗ da thịt lộ ra mà mổ điên cuồng.

Long Thần đau đớn định đánh Đại Hoa, nhưng nó đã nhanh chân nhảy ra chỗ khác.

Khi Long Thần vừa đứng vững, Đại Hoa đã nhảy vọt lên hướng thẳng vào mặt hắn.

Ban đầu Đại Hoa chỉ muốn mổ vào mặt, nhưng khi Long Thần theo bản năng nghiêng đầu, Đại Hoa đã mổ trúng mắt hắn. "Á..." Long Thần thảm thiết kêu lên.

Một tay ôm lấy mắt, tay kia không ngừng vung vẩy, cố gắng đánh chết Đại Hoa.

Nhưng Đại Hoa đã thành tinh rồi, không phải kẻ mà hắn muốn đụng là đụng được.

Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ vỗ đám Thang Viên: "Cắn bọn chúng cho tôi." Nhận được lệnh của Vương Cẩn Hòa, đám Thang Viên lao vọt ra, có kẻ bị đòn tấn công của chúng làm cho hoảng sợ, và chính vì thế mà bị chúng cắn trúng.

Thịt bị chúng xé toạc ra.

Long Thần ôm lấy con mắt bị Đại Hoa mổ hỏng, dùng con mắt còn lại nhìn Vương Cẩn Hòa.

Hắn đã quá coi thường đám súc sinh này rồi.

Long Thần trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa: "Bất chấp mọi giá phải mang cô ta đi!" Bọn chúng chỉ có duy nhất cơ hội này, nếu không nắm bắt được thì coi như hết hy vọng.

Sau khi đã đắc tội với Tô Ngọc, hắn không dám nghĩ tới hậu quả, nhất là khi họ còn chưa đạt được lợi ích gì.

Huống hồ lúc này hắn đã vì Vương Cẩn Hòa mà mất đi một con mắt, nếu không bắt được cô về thì chẳng phải mắt hắn hỏng trắng sao?

Còn con gà đáng chết này nữa, hắn sẽ không tha cho nó, nhất định phải giết thịt.

Thế nhưng hắn đã thử mấy lần mà không những không bắt được Đại Hoa, ngược lại còn bị nó mổ thêm nhiều chỗ, chỗ nào cũng chảy máu.

Mà đám người hắn mang tới cũng bị đàn chó quấn lấy, căn bản không thể tiếp cận được Vương Cẩn Hòa.

Kết quả này khiến Long Thần vô cùng bất mãn.

Cứ tiếp tục thế này, Tô Ngọc bị dẫn đi sẽ sớm quay lại.

Một khi Tô Ngọc về, họ sẽ hoàn toàn hết cơ hội.

Hắn nhíu chặt mày, quay đầu nhìn ra phía sau: "Các người còn đứng nhìn cái gì nữa?

Không giúp một tay thì Tô Ngọc sắp về đến nơi rồi đấy!" Những kẻ đứng ở cửa không phải là không muốn giúp, chỉ là không ngờ nổi một con gà và mấy con chó lại có thể lợi hại đến thế, khiến họ không cách nào tiếp cận được Vương Cẩn Hòa.

Nhìn Vương Cẩn Hòa chẳng có chút sợ hãi nào, hèn chi cô ta lại bình thản như vậy, tình hình này đúng là cô ta có vốn liếng để tự tin.

Chỉ là Vương Cẩn Hòa đã quá tin tưởng vào đám súc sinh này rồi.

Súc sinh thì vẫn chỉ là súc sinh thôi.

Rất nhanh, đối phương đã xuất hiện trong sân, vì biết có cơ quan nên họ di chuyển rất cẩn thận.

Tuy nhiên dù có cẩn thận thế nào cũng vô dụng, họ vẫn kích hoạt cơ quan.

Tiếng xé gió "vút vút vút" khiến họ phải quay đầu nhìn lại.

Vẫn là trò cũ như lúc trước. "Mau tránh ra!" Để né đợt cơ quan này, mọi người tản ra chạy trốn, nhưng đáng tiếc là vài người trong số họ lại chạm vào những cơ quan khác.

Cơ quan ở đây liên hoàn với nhau, kích hoạt cái này là khởi động luôn cả trận pháp.

Khi kẻ cầm đầu cảm thấy không ổn thì đã bị nhốt trong trận pháp không ra được.

Vương Cẩn Hòa nhìn đám người đang chạy loạn trong sân, khóe miệng khẽ nhếch lên, xem ra bản lĩnh của ông cụ Long vẫn rất tốt.

Còn đám người Long Thần ở trong trận pháp thì sắc mặt cực kỳ khó coi: "Ở đây không chỉ có cơ quan mà còn có cả trận pháp nữa." Hèn chi Vương Cẩn Hòa chẳng lo lắng gì, cô ta biết họ không thể vượt qua hàng phòng thủ của đám súc sinh để bắt cô, hóa ra là đã chờ sẵn ở đây. "Giờ phải làm sao?" Muốn phá trận chắc chắn cần có thời gian.

Bên phía họ không có ai am hiểu phá trận, muốn động thủ gần như là không thể, bây giờ tính thế nào đây? "Tìm cách phá trận đi!" Bây giờ ngoài cách đó ra thì còn làm được gì nữa?

Họ đã không còn lựa chọn nào khác.

Tuy trong lòng có chút bất mãn nhưng vẫn gật đầu đồng ý: "Được." Tất cả mọi người cùng ra tay, nhưng Đại Hoa và đám chó căn bản không cho họ cơ hội đó.

Chúng liên tục quấy nhiễu bên cạnh, chỉ cần bị chúng nhắm vào là không thể né tránh, trên người mỗi người nhanh chóng xuất hiện ít nhiều vết thương.

Trong trận pháp, số lần họ chạm phải cơ quan càng nhiều hơn.

Mỗi lần chạm là lại thêm thương vong và tổn thất.

Long Thần và kẻ cầm đầu thừa hiểu rằng nếu cứ tiếp tục thế này, tất cả sẽ phải bỏ mạng tại đây.

Không còn cách nào khác, họ đành dùng phương thức liên lạc khác để báo cho những người còn lại, tìm cách bắt Vương Cẩn Hòa đi.

May mà họ đã dự phòng một tay, nếu không thì phiền phức to.

Long Thần thấy vậy mới sực nhớ ra mình vẫn còn quân dự bị, nên không còn lo lắng nữa.

Những kẻ nhận được tin tức từ trên trời rơi xuống, tấn công về phía Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười nhìn đối phương, không thèm nhúc nhích.

Chương 1802

Kẻ định tấn công cô bị người bên cạnh ngăn lại: "Cẩn thận, có bẫy đấy!" Một người phụ nữ đối mặt với chuyện này sao có thể bình tĩnh đến thế?

Cứ như thể những gì đang xảy ra chẳng là gì đối với cô ta vậy. "Chỉ là một người đàn bà thôi mà." "Đàn bà?

Ngươi thấy có người đàn bà bình thường nào gặp chuyện thế này mà vẫn coi như không có gì xảy ra, cứ ngồi yên thế này không?

Rõ ràng thấy ngươi sắp ra tay rồi mà cô ta vẫn chẳng sợ chút nào." Chuyện này chỉ có thể giải thích theo hai hướng.

Thứ nhất, vị Ngọc Vương phi này bản thân biết võ công, hơn nữa còn rất cao cường.

Nhưng điều này căn bản là không thể, vì ai cũng biết Ngọc Vương phi không biết võ, chỉ là một người bình thường.

Thứ hai là bên cạnh Vương Cẩn Hòa vẫn còn người hoặc con vật nào khác bảo vệ.

Và đây là khả năng lớn nhất.

Nếu không, Vương Cẩn Hòa chẳng thể ngồi đó nhìn họ như vậy được.

Nhưng kẻ bên cạnh lại cười nhạt, vẻ mặt đầy khinh bỉ nói: "Không phải tôi nói anh đâu, nhưng anh nói thế có phải là quá đề cao cô ta rồi không?" "Người ta là Ngọc Vương phi đấy." Người bên cạnh nhíu mày nhắc nhở. "Ngọc Vương phi thì đã sao?

Mất đi Ngọc Vương ở bên cạnh, cô ta cũng chỉ là một người bình thường thôi." Tên này nhát gan chứ không có nghĩa hắn cũng vậy.

Người bên cạnh nhíu mày bất lực nhìn hắn: "Anh đợi chút đã." "Tránh ra, anh không muốn ra tay thì cũng đừng có cản đường tôi lập công." Chỉ cần bắt được Vương Cẩn Hòa, hắn sẽ là người xuất sắc nhất bên cạnh thiếu gia.

Đến lúc đó hắn có thể thay thế vị trí của bọn họ để đứng đầu.

Hắn không muốn làm người đứng đầu thì cũng đừng có đến gây phiền phức cho mình.

Cái loại gì không biết nữa!

Người khuyên can nghe thấy vậy thì tức điên người.

Hắn có ý tốt lo lắng cho gã, kết quả lại bị nói như vậy.

Nếu không phải để hoàn thành nhiệm vụ tốt hơn, hắn thực sự chẳng muốn dây dưa với cái thằng ngu này chút nào.

Thật không hiểu thiếu gia để loại người này đến đây làm gì?

Cả lão Long Thần kia nữa, đúng là phế vật, chẳng được tích sự gì từ chân truyền của ông cụ nhà lão cả.

Chẳng phải nói đã điều tra kỹ tình hình rồi sao?

Đã điều tra kỹ rồi thì tại sao không biết trong phủ Ngọc Vương có những con thú nuôi lợi hại đến vậy?

Ngay cả một con gà trống lớn cũng có sức sát thương như thế, vậy mà họ lại chẳng biết tí gì.

Đã đến nước này rồi còn dám mạnh miệng, thật là không biết lượng sức mình. "Lúc đi thiếu gia đã nói rất rõ, sau khi đến đây mọi chuyện phải nghe theo tôi." Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của họ, ánh mắt khẽ lóe lên.

Xem ra những người này không phải người của Long gia ở Lăng quốc, mà là từ thế lực khác.

Long Thần cứ ngỡ mình thông minh, đâu biết rằng mình chỉ là "bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau".

Chỉ không biết con "chim sẻ" đứng sau này rốt cuộc là ai.

Kẻ định bắt Vương Cẩn Hòa nghe thấy lời đó thì trừng mắt nhìn hắn đầy tức giận.

Đây chính là lý do vì sao hắn căm ghét người này đến thế.

Dựa vào đâu mà năng lực tương đương nhưng cuối cùng hắn chỉ có thể làm chân sai vặt?

Hắn không phục. "Hiện giờ thiếu gia không có ở đây, anh không có quyền bắt tôi phải nghe theo anh." Vương Cẩn Hòa chống cằm ngồi bên cạnh xem một cách thích thú.

Thật không ngờ nha, còn chưa đánh đấm gì với bên cô mà bọn chúng đã bắt đầu lục đục nội bộ rồi.

Chỉ không biết bao giờ mới kết thúc, hy vọng thời gian kéo dài thêm chút nữa. "Anh... bây giờ không phải lúc để anh tự ý làm theo ý mình đâu." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh gật đầu tán thành, đúng thế, bây giờ chẳng phải nên cùng nhau đối phó kẻ địch sao?

Hắn ta vậy mà còn đứng đây cãi nhau nội bộ?

Không biết sau này thiếu gia nhà hắn biết chuyện này sẽ phản ứng thế nào đây?

Ngu Sơn núp trong bóng tối nhìn Vương Cẩn Hòa, đến lúc này rồi mà cô vẫn còn tâm trạng gật đầu tán đồng lời người ta.

Ông bất lực lắc đầu, xem ra đại tiểu thư nhà mình cũng là người chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Nhưng trong tình cảnh này mà vẫn chẳng mảy may để tâm, lại còn vui vẻ xem kịch, đúng là chuyện hiếm thấy.

Đại tiểu thư vui là được rồi, còn những kẻ khác chẳng có tư cách gì mà quản nhiều thế.

Thấy mâu thuẫn giữa hai người ngày càng gay gắt, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà lên tiếng: "Hai người có nên nhìn xem tình hình hiện tại thế nào rồi hãy cãi nhau không?" Nghe thấy tiếng của Vương Cẩn Hòa, cả hai đồng thời nhìn về phía cô, thấy cô đang chống cằm nhìn họ chằm chằm.

Ánh mắt cô như muốn nói thẳng ra là: "Sao hai người vẫn chưa lao vào đánh nhau đi?" Ánh mắt đó làm kẻ gây sự phải nhíu mày. "Nếu anh còn tiếp tục như vậy, khi trở về tôi nhất định sẽ báo cáo với thiếu gia, lúc đó nhiệm vụ không thành, anh tự đi mà giải thích lý do với thiếu gia." Hắn đã nói rất rõ ràng rồi.

Việc cần làm bây giờ không phải là tranh giành xem ai là người lãnh đạo, mà là làm sao để bắt được Vương Cẩn Hòa đi.

Nhưng kẻ kia dường như chẳng hiểu gì cả, suốt ngày chỉ nghĩ cách tranh giành vị trí này với hắn.

Chẳng lẽ hắn không biết lý do thiếu gia đối xử với hắn như vậy là vì tính cách của hắn sao?

Hắn quá coi trọng những thứ này, lại còn dễ kích động, loại người như vậy rất dễ hỏng việc.

Hắn thật không hiểu nổi vì sao thiếu gia lại để loại người này tới đây, trong khi chuyện lần này quan trọng đến thế. "Cái tính cách này của anh sớm muộn gì cũng làm hỏng việc của thiếu gia, thật không hiểu thiếu gia nghĩ gì mà để anh tới đây, chẳng phải là tự tìm rắc rối cho chúng ta sao?" "Đủ rồi, tôi thế nào không đến lượt anh ở đây chỉ tay năm ngón!" Nói xong gã quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, nhưng trong lòng lại vô cùng chột dạ.

Nếu không phải cô ta lên tiếng, có lẽ hôm nay hắn đã thực sự làm hỏng việc.

Nghĩ đến tính khí của thiếu gia, một khi hắn làm hỏng chuyện này, chắc chắn thiếu gia sẽ không tha cho hắn.

Chương 1803

Người bên cạnh tức không chịu nổi, hằn học nhìn gã: "Anh tốt nhất là nên cẩn thận cho tôi!" Gã hừ lạnh một tiếng, không thèm đáp lại, ánh mắt lạnh lùng nhìn Vương Cẩn Hòa.

Sau khi bình tĩnh lại, gã nhận ra Vương Cẩn Hòa thực sự rất điềm tĩnh.

Sự điềm tĩnh này không phải vì cô có chỗ dựa hay gì cả, mà chính là thái độ của cô đối với bọn họ.

Cô căn bản chẳng coi họ ra gì.

Từ thái độ tùy ý đến tâm trạng xem kịch của cô đều thể hiện rõ điều đó.

Cứ nghĩ đến việc vừa rồi họ làm chuyện ngớ ngẩn trước mặt Vương Cẩn Hòa, gã lại thấy vô cùng mất mặt. "Xem ra hai người đã làm hòa rồi, thật khiến tôi thất vọng quá." Vương Cẩn Hòa lắc đầu tiếc nuối. "Tôi cứ tưởng chẳng cần tôi ra tay, các người cũng đã tự tàn sát lẫn nhau rồi chứ, tiếc thật đấy." Nghe lời than vãn của Vương Cẩn Hòa, hai kẻ vừa cãi nhau cứng họng không nói được gì.

Nếu không phải một câu nói của Vương Cẩn Hòa làm họ tỉnh ra thì không biết tình hình lúc này sẽ thế nào nữa.

Hít một hơi thật sâu để nén sự bất mãn trong lòng, họ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa.

Cô mỉm cười nhìn lại: "Sao nào?

Tôi ngồi ngay đây mà các người cũng không dám động thủ với tôi à?

Nếu cứ thế này, đợi chồng tôi về thì các người hết cơ hội đấy, anh ấy đi cũng được một nén nhang rồi, các người không còn nhiều thời gian đâu." Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa xoa cằm, nghiêm túc nói: "Các người thử nghĩ xem, nếu các người thất bại mà lại bị chồng tôi bắt sống, thì các người sẽ chịu đựng được bao lâu trong tay Nam Kiều?

Hay là căn bản chẳng chịu nổi một hiệp?

Dù sao thủ đoạn của Nam Kiều cũng lợi hại lắm đấy." Đây là sự công nhận của Vương Cẩn Hòa dành cho Nam Kiều.

Tuy cô chỉ nói những lời đó một cách rất tùy ý, nhưng bọn họ lại nghe rất rõ, người này đang khích tướng họ sao?

Làm vậy thì có ích gì cho cô ta chứ? "Tôi rất tò mò không biết kẻ đứng sau các người rốt cuộc là ai." Vương Cẩn Hòa tựa tay vào thành ghế, mỉm cười nhìn hai người.

Ánh mắt cô rất ôn hòa, trông giống như một cô bé hàng xóm, cộng thêm khuôn mặt trẻ trung của cô, đúng là quá dễ đánh lừa người khác.

Nếu không nói Vương Cẩn Hòa đã hơn hai mươi tuổi, họ chắc chắn sẽ không tin người như thế này đã có mấy mặt con. "Không nói gì sao?" Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn cả hai.

Cô đã nói nhiều thế rồi mà hai tên này vẫn im bặt. "Các người vẫn không muốn nói cho tôi biết kẻ đứng sau là ai sao?" Chẳng hiểu sao, kẻ dễ nổi nóng kia khi nghe giọng nói lải nhải của Vương Cẩn Hòa thì đột nhiên trở nên bạo táo. "Cô câm miệng cho tôi!" "Ông trời cho tôi cái miệng là để nói chuyện, tại sao tôi phải câm miệng?" Vương Cẩn Hòa nói một cách hùng hồn, khiến đối phương tức điên lên.

Gã trừng mắt nhìn cô rồi đột nhiên ra tay.

Gã thực sự không thể chịu đựng nổi một Vương Cẩn Hòa nói nhiều như thế nữa.

Khi người bên cạnh định ngăn cản thì đã không còn kịp.

Hắn chỉ kịp thấy một bóng trắng đột nhiên xuất hiện, sau đó giáng một cú cực mạnh vào đồng bọn của mình.

Tên đồng bọn lập tức bay ngược ra sau, đập mạnh vào cái cột bên cạnh.

Vì bị thương quá nặng, hắn nhất thời không bò dậy nổi.

Vệt máu nơi khóe miệng cho thấy hắn đã bị nội thương, sau này thế nào vẫn chưa biết được.

Chứng kiến cảnh này, hắn chỉ thấy khí huyết dâng trào, vô cùng tức giận.

Nhận ra điểm bất thường, hắn vội vàng lấy một viên thuốc ra uống.

Sau khi uống xong, cuối cùng hắn cũng cảm thấy khí huyết đang cuộn trào trong lòng dịu đi đôi chút.

Hắn nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, nghiến răng nói: "Cô hạ độc!" Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Đừng nói thế, độc này không phải tôi hạ, nhưng anh không nghĩ là độc của Hình Khiên mà chỉ cần một viên thuốc của anh là giải được chứ?

Hay anh nghĩ loại thuốc Hình Khiên làm ra chỉ có chút hiệu quả này thôi?" Nếu đúng là vậy thì cái danh hiệu của Hình Khiên thực sự có thể vứt đi được rồi.

Sắc mặt người đàn ông biến đổi, thuốc này lại là do Hình Khiên làm ra sao?

Sao có thể chứ?

Chẳng phải ông ta đã mất tích từ lâu rồi sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?

Mà sao họ lại có thuốc của Hình Khiên được?

Vương Cẩn Hòa thong thả nhìn hắn: "Cậu béo à, cảm xúc lộ hết ra ngoài thế này là không ổn đâu nhé." Người đàn ông có dáng người hơi đậm đà nghe Vương Cẩn Hòa gọi mình là "cậu béo" thì cơn giận lại trỗi dậy.

Điều này khiến hắn phải vội vàng nén sự bất mãn, hít sâu một hơi nhìn cô: "Ngọc Vương phi đúng là khéo miệng." "Chịu thôi, dù sao bản Vương phi cũng là người làm ăn, cái miệng này mà không nhanh nhạy thì sao mà làm việc được?

Anh thấy đúng không?" "Thiếu gia chúng tôi rất muốn mời Ngọc Vương phi sang làm khách, không biết Vương phi có thời gian không?" Nỗ lực phớt lờ sự bạo táo trong lòng, cậu béo nhìn Vương Cẩn Hòa nói. "Chuyện này e là không được rồi, vì tôi không có thói quen gặp mặt người lạ.

Tất nhiên là tôi cũng không thích đến nhà người khác làm khách, nếu chồng tôi biết tôi tùy tiện nhận lời đi khách thì anh ấy sẽ giận lắm đấy." Vương Cẩn Hòa khẽ gõ ngón tay lên thành ghế.

Tiếng "cộc, cộc, cộc" vốn dĩ rất nhỏ, nhưng vào tai cậu béo lại nghe rất to và vô cùng ồn ào. "Nếu đã vậy, chúng tôi chỉ còn cách dùng biện pháp khác để đưa Vương phi đi thôi." "Gầm!" Một tiếng gầm vang trời khiến cậu béo phải dời tầm mắt sang bóng trắng kia.

Khi thấy đó là một con bạch hổ đã trưởng thành, sắc mặt hắn lập tức thay đổi. "Bạch hổ!" "Liệt Dương, lại đây với mẹ nào." Vương Cẩn Hòa vẫy vẫy tay với Liệt Dương.

Liệt Dương đi đến bên cạnh cô, nhìn cậu béo với ánh mắt đầy đe dọa.

Chỉ cần hắn cử động là nó sẽ vồ tới ngay.

Cậu béo nhìn Liệt Dương với vẻ mặt khó coi.

Trong phủ Ngọc Vương lại có cả một con bạch hổ, chuyện này tại sao không ai nói cho họ biết?

Hắn chửi thề một tiếng, trong lòng đã hận Long Thần thấu xương.

Tiếng gõ càng lúc càng rõ rệt, tâm trạng hắn trở nên phiền muộn.

Chương 1804

Và điều hắn không chú ý là đám thuộc hạ phía sau mắt đột nhiên đỏ ngầu, sau đó khi nghe thấy âm thanh kia, họ bắt đầu tàn sát lẫn nhau.

Nghe thấy tiếng kêu thảm thiết bên cạnh, cậu béo vội vàng quay đầu lại, nhưng tiếc là vừa quay đầu đã thấy cảnh thuộc hạ đang tự giết nhau. "Các người làm cái gì thế?

Dừng tay lại!" Thế nhưng đám người đó căn bản không nghe lời hắn, thậm chí cứ như thể chẳng nghe thấy gì vậy.

Kết quả này đối với hắn quả thực vô cùng tồi tệ.

Hắn nhíu chặt mày, quay lại nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiến răng hỏi: "Cô đã làm gì bọn họ?" "Hửm?

Sao anh lại nói là tôi làm gì chứ?

Từ nãy đến giờ tôi vẫn ngồi yên đây chẳng nhúc nhích tí nào, sao anh lại bảo là tôi?" Vương Cẩn Hòa nhìn hắn với vẻ mặt thất vọng, cứ như muốn nói là cậu béo đang vu khống cô vậy. "Cô..." "Tôi thì sao?" Vương Cẩn Hòa cười khẽ.

Tiếng vỗ tay "bộp bộp bộp" vang lên từ bốn phương tám hướng. "Đúng là người phụ nữ của Tô Ngọc, trong hoàn cảnh này mà vẫn có thể xử lý bình tĩnh đến vậy." Giọng nói này nghe như ở rất xa, nhưng lại như ngay sát cạnh.

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa không thể xác định được vị trí cụ thể. "Khen quá lời rồi, nhưng vị huynh đài này cứ giấu đầu lòi đuôi thế xem chừng không hay lắm nhỉ?" Vương Cẩn Hòa nói một cách đầy ẩn ý. "Ha ha ha, nói thật là ta càng ngày càng thích cô rồi đấy." Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà trợn trắng mắt: "Thế thì trùng hợp quá, tôi cũng khá là thích bản thân mình." "..." Cậu béo nghe thấy giọng nói này thì vừa mừng vừa sợ.

Thiếu gia sao lại đích thân tới đây?

Hắn khẽ nhíu mày, chẳng lẽ ngay từ đầu thiếu gia đã biết họ không thể đưa Vương Cẩn Hòa đi một cách an toàn sao?

Nếu đúng là vậy thì thiếu gia chắc hẳn phải thất vọng về họ lắm. "Ngọc Vương phi đi theo ta thì sao?

Ta đã đến đây rồi thì không định ra về tay trắng đâu, tất cả bài tẩy trong tay cô đều đã tung ra hết rồi chứ?" Đối phương tiếp tục nói.

Khi kẻ này xuất hiện, Vương Cẩn Hòa vẫn luôn quan sát ánh mắt của cậu béo.

Thấy sự mừng rỡ lẫn hoảng loạn trong mắt hắn, cô biết ngay đó là kẻ đứng sau rồi. "Thật không ngờ, để đối phó với một nữ nhi yếu đuối như tôi mà các người lại huy động nhiều người thế này, chỉ không biết các người đối đầu với cả nước Huyền như vậy có thực sự đáng không?" Vương Cẩn Hòa vẫn bình tĩnh như trước, không hề vì sự xuất hiện đột ngột của kẻ đó mà tỏ ra sợ hãi hay lo lắng. "Cô bình tĩnh đến thế, thậm chí chẳng chút lo âu, là đang đợi Ngọc Vương quay về sao?

Chỉ tiếc là Ngọc Vương chắc sẽ không về được đâu." Hắn đã ra lệnh tử nhất định phải khiến Tô Ngọc không còn toàn thây.

Và kẻ dẫn Tô Ngọc đi chính là người mạnh nhất trong tay hắn. "Anh có biết thực lực của Tô Ngọc thế nào không?" Vương Cẩn Hòa cảm thấy lời của kẻ này thật nực cười.

Ngay cả thực lực của Tô Ngọc mà còn không biết đã dám mạnh miệng như vậy, thật là thú vị. "Tuy có lợi hại một chút nhưng cũng chẳng thể xoay chuyển được trời đất đâu." Vương Cẩn Hòa cười đầy ẩn ý: "Ồ, vậy sao?

Vậy chúng ta cứ chờ xem." Ngoài Tô Ngọc ra, chẳng ai biết khi anh dốc toàn lực sẽ tạo ra hiệu quả thế nào, bởi anh chưa bao giờ tung hết sức mạnh thực sự.

Trước đây không, bây giờ tự nhiên cũng sẽ không.

Kẻ này đúng là đủ ngu ngốc.

Vương Cẩn Hòa không nói thêm gì nữa, chỉ lẳng lặng vuốt ve bộ lông của Liệt Dương, hoàn toàn không để mối nguy hiểm trước mắt vào mắt. "Vương Cẩn Hòa, chỉ cần cô đi theo ta, ta sẽ tha cho người của thành Vong Ưu." Vương Cẩn Hòa cười phá lên: "Tha cho người của thành Vong Ưu?

Các người đúng là ăn to nói lớn thật đấy.

Tôi cũng muốn xem xem các người làm cách nào mà không tha cho người của thành Vong Ưu đây." Thành Vong Ưu là nơi nào chứ?

Kẻ này xem chừng quá kiêu ngạo rồi.

Rất nhanh, một kẻ xuất hiện trước mặt Vương Cẩn Hòa.

Nhìn kẻ đeo mặt nạ không dám dùng mặt thật đối diện với mình, Vương Cẩn Hòa cảm thấy khá thú vị. "Để tôi đoán xem, chắc anh bị biến dạng rồi à?

Hay giờ đeo mặt nạ là vì chúng ta có quen biết?

Không đúng, chắc tôi không quen anh đâu, nếu có quen thì nhìn vóc dáng này tôi hẳn phải nhận ra rồi, lúc đó tôi chưa từng thấy anh, điều này chỉ chứng tỏ một điều: anh là người quen của Tô Ngọc, hơn nữa còn có mối quan hệ khá thân thiết." Nghe lời này, người đàn ông đeo mặt nạ nhíu mày, sao Vương Cẩn Hòa lại thông minh đến thế chứ.

"Không nói gì sao?

Xem ra tôi đoán đúng rồi, nhưng tại sao anh lại làm như vậy?

Là vì đố kỵ à?

Nhìn bộ dạng này của anh chắc trước đây cũng khá hơn nhà họ Tô một chút, kết quả là người không bằng anh như Tô Ngọc bỗng chốc hóa rồng thành Ngọc Vương cao cao tại thượng, lại còn có tiền bạc xài không hết, nên anh đố kỵ đúng không?" Vương Cẩn Hòa có suy đoán như vậy thực ra là có lý do.

Khi kẻ này nói Tô Ngọc sẽ không về được, trong giọng nói mang theo sự khoái trá và cả một chút đố kỵ.

Hai khả năng này chỉ chứng tỏ một điều, kẻ này đúng là người quen của Tô Ngọc.

Đợi Tô Ngọc rời đi mới dám xuất hiện, chứng tỏ hắn sợ bị Tô Ngọc phát hiện đến nhường nào.

Thật là thú vị.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa cằm, cười như không cười nói: "Nhưng cũng đúng thôi, chồng tôi vừa đẹp trai, thực lực lại mạnh mẽ, lại có một người vợ tình cảm mặn nồng, một đứa con nuôi ngoan ngoãn hiểu chuyện, ba đứa con ruột vừa đáng yêu vừa tài năng, địa vị ở thành Vong Ưu chỉ đứng sau Thẩm lão đại, cho nên anh đố kỵ cũng phải thôi.

Bởi vì anh không bằng chồng tôi, trước đây không bằng, bây giờ đương nhiên càng không cần phải bàn." Mục đích của Vương Cẩn Hòa là để kích nộ đối phương, và cô đã thực sự đạt được mục đích, hắn ta quả thực đã nổi giận. "Cô muốn chết!

Đuổi con súc sinh này đi cho ta!" "Rõ!" Vương Cẩn Hòa đưa tay vỗ đầu Liệt Dương: "Liệt Dương, giao cho mày đấy, cẩn thận đừng để bị thương." Liệt Dương ngoan ngoãn dụi đầu vào tay Vương Cẩn Hòa, sau đó ánh mắt sắc lẹm nhìn về phía đối phương.

Dáng vẻ đó trông thật đáng sợ.

Khi thuộc hạ của kẻ đeo mặt nạ lao tới, nó trực tiếp vồ lấy, không hề tỏ ra sợ hãi. "Coi thường Liệt Dương nhà tôi là sẽ phải hối hận đấy." Vương Cẩn Hòa thấy đối phương có vẻ coi thường Liệt Dương, cô khẽ cười thành tiếng.

Chương 1805

Thật là ngu ngốc, đến lúc này rồi mà còn dám xem thường Liệt Dương.

Gã không biết điều đó là tuyệt đối không được sao?

Liệt Dương quả thực đúng như lời Vương Cẩn Hòa nói, động tác nhanh nhẹn, lực tấn công cực lớn, hơn nữa còn vô cùng linh hoạt.

Gã mặt nạ càng nhìn càng kinh hãi, con hổ trắng này lại có linh trí.

Vận khí của bọn họ rốt cuộc tại sao lại tốt đến vậy? "Các người cũng thật hào phóng, bình thường chắc không ít lần cho con hổ trắng này ăn đồ tốt chứ?" "Dĩ nhiên, thú cưng nhà tôi ngay cả đồ ăn cũng phải là loại tốt nhất." Lời này nói ra quả thực không sai.

Bởi vì nước chúng uống là Linh tuyền thủy chưa hề pha loãng, thức ăn nếu không phải là loại đã ngâm qua Linh tuyền thủy thì cũng là thực vật được nuôi dưỡng từ nguồn nước ấy.

Cả Liệt Dương cũng vậy.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến kẻ giấu đầu lòi đuôi này?

Gã tức đến toàn thân run rẩy: "Cô..." "Hiện giờ bên cạnh gã không còn ai có thể bảo vệ nữa, mà bên tôi vẫn còn rất nhiều người, gã nghĩ còn ai có thể bảo vệ được mình sao?" Gã mặt nạ thâm độc nhìn Vương Cẩn Hòa.

Ngay cả khi gã không có được Vương Cẩn Hòa, gã cũng sẽ không để Tô Ngọc có được.

Không phải Tô Ngọc rất yêu người vợ này sao?

Chỉ cần Vương Cẩn Hòa chết, hắn chắc chắn sẽ vô cùng thống khổ nhỉ? "Muốn giết tôi à?

Gã có thể tới thử xem, xem có chạm được vào một sợi tóc của tôi không." Vương Cẩn Hòa nói với vẻ nửa cười nửa không.

Ánh mắt đó đối với gã mặt nạ mà nói chính là một sự sỉ nhục.

Gã tức đến run người: "Cô... cô..." "Tôi làm sao?" "Ra tay!

Ai bắt được cô ta, ta sẽ thưởng mười vạn lưỡng." Vương Cẩn Hòa đánh giá gã mặt nạ từ trên xuống dưới: "Chỉ có bấy nhiêu tiền thôi sao?

Hay là các người giúp tôi đi?

Chỉ cần các người giúp tôi giết gã, tôi sẽ cho mỗi người mười vạn lưỡng... kim phiếu.

Hơn nữa, ai là người giết được gã, tôi sẽ thưởng thêm mười vạn lưỡng kim phiếu nữa, thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa lên tiếng dụ dỗ.

Thuộc hạ của gã mặt nạ nghe xong lời này, sắc mặt đều thay đổi.

Không ngờ Vương Cẩn Hòa lại ra tay hào phóng đến thế. "Cô... cô..." "Có phải lần đầu tiên cảm thấy bản thân mình đáng giá như vậy không?

Thế nào?

Vụ làm ăn này các người có muốn nhận không?" Mọi người đều im lặng, không ai nói gì.

Nhưng sự cám dỗ này thực sự quá lớn.

Mười vạn lượng vàng chính là một triệu lượng bạc, cầm được số tiền này còn phải lo lắng gì nữa?

Nửa đời sau không cần lo âu rồi.

Một kẻ vô cùng trung thành với gã mặt nạ bất mãn nói: "Ai thèm đống tiền thối của cô?" "Hóa ra các người không muốn à, vậy thì thất vọng thật đấy." Dù sao nhiều tiền như vậy mà không ai muốn, thật là đáng tiếc. "Ra tay đi!" Gã mặt nạ hiểu rất rõ sức cám dỗ của một triệu lượng bạc đối với những người xung quanh là lớn đến nhường nào.

Đã là con người, trong lòng chắc chắn sẽ có lòng tham.

Một triệu lượng bạc có thể làm được quá nhiều việc.

Gã không thể để chuyện đó xảy ra.

Nghe lệnh của gã mặt nạ, những người phía sau lập tức ra tay.

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi, bọn họ thực sự lo lắng mình sẽ chọn mười vạn lượng vàng kia mất.

Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn những kẻ đang lao về phía mình: "Nếu các người đã không muốn tiền mà lại chọn con đường chết, vậy tôi sẽ cho các người một cơ hội.

Chú Ngu Sơn, giao bọn họ cho các chú đấy." Sắc mặt gã mặt nạ đột ngột thay đổi.

Sau đó, gã thấy vài người mang theo sát khí nồng đậm bước ra.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên, gã đã có cảm giác những người này như vừa bò ra từ đống xác chết. "Không ngờ bên cạnh cô còn có những người như vậy." Chẳng trách Vương Cẩn Hòa từ đầu đến cuối đều không hề sợ hãi.

Người của gã, ngoại trừ những kẻ đang kiềm chế Vong Ưu Thành ở bên ngoài, thì những kẻ mạnh nhất đều đã được phái đi truy sát Tô Ngọc.

Giờ thấy những người này, gã bắt đầu hối hận vì không nên phái đi quá nhiều người. "Chú Ngu Sơn, các chú bắt được kẻ này thì cháu đưa một triệu lượng cho các chú nhé?" Vương Cẩn Hòa mắt sáng rực nhìn Ngu Sơn.

Dáng vẻ đó khiến Ngu Sơn bật cười. "Tiểu thư không cần đâu, chỉ cần người cho chúng tôi thêm chút rượu là được rồi." Tiền thì bọn họ không thiếu, nhưng đồ trong tay đại tiểu thư thì khác.

Những loại rượu và hoa quả đó đều là đồ tốt cả.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy cứ tưởng là yêu cầu gì to tát, không ngờ chỉ là chút hoa quả, cô liền gật đầu đồng ý ngay: "Được chứ, sau này cháu sẽ đưa cho các chú nhiều hơn một chút." "Đa tạ đại tiểu thư." "Đại tiểu thư cẩn thận." "Vâng." Ngu Sơn và thuộc hạ đối đầu với người của gã mặt nạ.

Ngay khi bọn họ giao chiến, gã mặt nạ đã biết người của mình căn bản không phải đối thủ của nhóm Ngu Sơn.

Cứ tiếp tục thế này, bọn họ ngay cả việc rời khỏi đây cũng không làm nổi.

Trong mắt gã hiện rõ vẻ lo lắng, giờ phải làm sao đây?

Gã cau mày, sắc mặt vô cùng khó coi. "Đáng chết, Long Thần rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?" Vương Cẩn Hòa như thể vẫn chưa thấy đối phương đủ tức giận, cô đầy ẩn ý nói: "Gã nghĩ Vong Ưu Thành là nơi nào?

Chương 1806

Gã tưởng người bên cạnh tôi và chồng tôi đều là hạng ăn không ngồi rồi chắc?" Kẻ này thật nực cười.

Nghe vậy, gã mặt nạ còn gì mà không hiểu?

Bọn họ đều đã bị Tô Ngọc lừa rồi.

Một tiếng nổ lớn vang lên từ bên ngoài.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười đầy ẩn ý: "Xem ra kết quả chúng tôi muốn đã đạt được rồi." "Xem ra Tô Ngọc cũng chẳng yêu cô đến thế, trong tình cảnh này mà lại để cô tới đây mạo hiểm." Mạo hiểm?

Vương Cẩn Hòa lắc lắc ngón tay: "Gã nói sai rồi nhé, đây không gọi là mạo hiểm, cùng lắm chỉ là thấy buồn chán nên chơi trò chơi với các người một chút thôi.

Gã mặt nạ, chẳng lẽ gã vẫn chưa nhận ra một số vấn đề sao?" Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên hỏi.

Gã mặt nạ cau mày, Vương Cẩn Hòa rốt cuộc đang nói cái gì?

Gã không hiểu nhưng cũng không hỏi tiếp mà lạnh lùng nói: "Giờ tất cả người bên cạnh cô đã xuất hiện, ta muốn đối phó với cô dễ như trở bàn tay." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn gã: "Ồ?

Thật sao?

Hay gã cứ thử xem?

Xem có đúng là dễ như trở bàn tay như gã nói không." Gã mặt nạ cười lạnh rồi đột ngột ra tay.

Nhìn khoảng cách với Vương Cẩn Hòa ngày càng gần, nụ cười trên mặt gã càng thêm rõ rệt.

Nhóm Ngu Sơn cau mày, vừa định quay lại cứu viện thì bị người khác ngăn cản: "Đối thủ của các người là chúng tôi, đừng hòng qua đó cứu người." Nói xong, bọn họ bất chấp mọi giá để cầm chân nhóm Ngu Sơn, không cho họ rời đi.

Ngay cả Liệt Dương sau khi giải quyết xong đối thủ của mình, muốn quay lại bảo vệ Vương Cẩn Hòa cũng không làm được.

Lúc này, những người ở trong trận pháp, nhờ một sự cố ngoài ý muốn mà cuối cùng đã thoát ra được.

Nhìn những người đang đối đầu xung quanh, nhóm Long Thần cau mày.

Tại sao những người này lại xuất hiện ở đây?

Khi ánh mắt dừng lại ở kẻ đeo mặt nạ, sắc mặt Long Thần hơi biến đổi.

Lại là gã.

Gã chẳng phải nói không hứng thú với những chuyện này, sẽ không tham gia sao?

Giờ thế này là thế nào?

Đúng lúc này, gã mặt nạ đã đến trước mặt Vương Cẩn Hòa, nhưng ngay khi sắp chạm vào người cô thì gã bị văng ra ngoài, va sầm vào người của mình.

Gã mặt nạ không cam lòng nhìn về phía Vương Cẩn Hòa, rõ ràng đã có nhiều người bị cầm chân như vậy, tại sao bên cạnh cô vẫn còn người?

Bên cạnh họ rốt cuộc lấy đâu ra nhiều cao thủ thế này?

Người của Vong Ưu Thành đã bị gã và người của Long Thần cầm chân hết rồi, sao có thể xuất hiện ở đây được?

Vương Cẩn Hòa nhìn người đang chắn trước mặt mình, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên đầy vui mừng: "Tiểu Bảo, con về rồi sao?" Kể từ lần trở về trước, Tiểu Bảo chưa từng quay lại, không ngờ hôm nay con trai lại về.

Tiểu Bảo quay lại nhìn Vương Cẩn Hòa, đi tới ôm lấy cô, sau đó xoay người, ánh mắt sắc bén nhìn gã mặt nạ: "Có con ở đây, ai cũng đừng hòng làm thương mẹ con." Cha mẹ, anh trai, và các em chính là giới hạn cuối cùng của cậu, không ai được phép làm hại họ.

Gã mặt nạ chấn kinh nhìn Tiểu Bảo, đây lại là con trai của Tô Ngọc?

Hắn có ba đứa con trai, nhưng đứa lớn nhất cũng chẳng quá mười ba tuổi, sao có thể có năng lực như vậy?

Nghe cách Vương Cẩn Hòa gọi, đứa trẻ này còn là con trai thứ hai của Tô Ngọc.

Đứa trẻ này chắc còn chưa tới mười một tuổi, sao lại lợi hại đến thế. "Ngươi là con trai của Tô Ngọc?" Gã mặt nạ nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Ngươi nói đúng rồi, ta chính là con trai của Tô Ngọc." Nghe vậy, gã mặt nạ cười lớn: "Ngươi chẳng qua là nhờ ta không phát hiện nên mới đối phó được ta thôi, ngươi thật sự tưởng mình lợi hại lắm sao?" Tiểu Bảo cười khẩy một tiếng: "Chúng ta hãy chống mắt lên mà xem." Ngu Sơn nhìn thấy Tiểu Bảo bảo vệ Vương Cẩn Hòa, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc trước sự trưởng thành của cậu.

Mới không gặp bao lâu mà Tiểu Bảo đã lợi hại đến mức này rồi.

Đợi cậu trưởng thành, e rằng sẽ là một Tô Ngọc tiếp theo mất.

Thực lực của Tô Ngọc hiện tại bọn họ đã không thể nhìn thấu được nữa.

Trong lúc Ngu Sơn đang nghĩ về Tô Ngọc, thì Tô Ngọc đang bị người chặn lại.

Nhìn đám người xung quanh, anh nói: "Xem ra để lấy mạng bản vương, các người đã tốn không ít công sức đấy." "Nếu Ngọc Vương gia đã biết, vậy thì chuẩn bị chịu chết đi." Tô Ngọc đứng đó, nhìn đám người xung quanh rồi khẽ cười: "Kẻ dám nói chuyện với ta như vậy thật không có nhiều, gan các người cũng lớn đấy." Trong lúc nói chuyện, anh đã áp sát đối phương, bóp nghẹt cổ gã, chỉ trong một nhịp thở, kẻ đó đã mất mạng.

Những người xung quanh còn chưa kịp phản ứng.

Nguyên Bảo luôn ở bên cạnh Tô Ngọc, lo lắng anh gặp chuyện.

Giờ thấy Tô Ngọc dùng tay không bóp chết một người như vậy, những kẻ đứng quanh đều bị hành động đột ngột này dọa cho khiếp vía.

Bọn họ thật không ngờ người này lại đáng sợ đến mức này. "Mọi người cùng lên!" Bọn họ tuyệt đối không thể cho Tô Ngọc bất kỳ cơ hội nào.

Nhiệm vụ của họ hôm nay là giữ chân Tô Ngọc ở đây, nếu anh rời đi, đại sự của thiếu gia sẽ bị ảnh hưởng lớn.

Tô Ngọc nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lẽo, xem ra những người này đều đã chuẩn bị vạn toàn mới tới.

Chuyện này bắt đầu thú vị rồi đây.

Anh liếc nhìn bọn họ, nửa cười nửa không: "Vậy sao?

Bản vương sẽ chống mắt lên xem, chỉ là không biết các người có thể chạm được vào chéo áo của ta không." Tiếng nói vừa dứt, người đã biến mất không thấy tăm hơi. "Người đâu mất rồi?" Vừa dứt lời, bọn họ đã thấy bên cạnh người của mình xuất hiện thêm một người nữa: "Lão Nhị, mau tránh ra!" Nhưng lúc này đã quá muộn, Tô Ngọc cầm một con đoản kiếm kề vào cổ đối phương, dùng lực một chút, kẻ đó đã tắt thở.

Đôi mắt trợn trừng cho thấy gã chết không nhắm mắt. "Các người chậm quá." Mấy kẻ còn lại thấy Tô Ngọc như vậy, toàn thân đều lạnh toát, tốc độ của anh lại nhanh đến thế.

Bọn họ tự nhận thực lực đã đủ cường hãn, nhưng khi so với Tô Ngọc, dường như bọn họ chẳng là gì cả.

Khi anh xuất hiện sau lưng lão Nhị, bọn họ căn bản không phát hiện ra là chuyện gì, thậm chí không nghe thấy tiếng động, không cảm nhận được hơi thở của anh.

Cứ như thể anh đột ngột hiện ra từ hư không vậy.

Khoảng cách này đối với bọn họ thực sự quá lớn.

Chương 1807

Có kẻ thậm chí bắt đầu sinh lòng sợ hãi.

Biết đối phương ở đâu thì còn đỡ, đằng này bọn họ căn bản không biết anh ở đâu, đã thế anh còn thần xuất quỷ nhập, rất có thể khoảnh khắc tiếp theo sẽ xuất hiện ngay sau lưng họ.

Và rồi bọn họ sẽ mất mạng. "Tản ra!" "Tấn công kẻ kia!" Một trong số đó nghĩ ra điều gì, chỉ vào Nguyên Bảo nói.

Bọn họ không tin là không đối phó được Tô Ngọc thì cũng chẳng đối phó nổi một tên hạ nhân sao?

Nhưng bọn họ đã phải thất vọng, muốn đối phó với Nguyên Bảo cũng chẳng dễ dàng gì.

Nguyên Bảo hiện tại đã không còn là cậu thiếu niên của vài năm trước.

Những năm qua, cậu chưa bao giờ từ bỏ việc rèn luyện bản thân.

Chỉ cần có thời gian, cậu đều chọn cách nâng cao thực lực chứ không vì có Tô Ngọc bảo vệ mà buông lỏng.

Cho nên hai năm qua thực lực không những không giảm mà còn tăng lên rất nhiều.

Dù có người muốn đối phó, Nguyên Bảo cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Khi kẻ tấn công Nguyên Bảo bị cậu đấm bay ra ngoài, nửa ngày không bò dậy nổi, mọi người mới nhận ra người mà Ngọc Vương gia quan tâm dường như cũng không yếu đến thế.

Hơn nữa cậu còn là một cao thủ ngoại gia, hạng người này bọn họ muốn đối phó trong một sớm một chiều gần như là không thể.

Trong lúc Nguyên Bảo cầm chân bọn chúng, Tô Ngọc ra tay là đúng lúc nhất.

Tuy nhiên, dù Nguyên Bảo có lợi hại đến đâu, kẻ bao vây cậu quả thực rất đông.

Khi Nguyên Bảo bị đối phương làm bị thương đến mức hộc máu, những kẻ đó ngay lập tức cảm nhận được một luồng lệ khí.

Theo bản năng, bọn chúng quay đầu lại nhìn Tô Ngọc đang xuất hiện phía sau.

Tô Ngọc nhìn chúng, ánh mắt băng giá: "Các người muốn chết." Nói xong, anh đã đến trước mặt bọn chúng.

Lần này anh không tung đòn chí mạng ngay như trước, mà ra tay theo kiểu khiến đối phương đau đớn nhất, bắt bọn chúng cảm nhận nỗi sợ hãi cái chết.

Nếu chết ngay lập tức thì chúng không sợ, nhưng cái cảm giác không biết lúc nào sẽ chết, từng chút một cảm nhận sự tuyệt vọng đang đến gần, khiến chúng theo bản năng muốn bỏ chạy.

Tô Ngọc lúc này đối với chúng thực sự quá nguy hiểm.

Điều bọn chúng không biết là, khi Nguyên Bảo hộc máu, Tô Ngọc đã nhớ lại chuyện kiếp trước, khi Nguyên Bảo vì cứu anh mà bị người ta đánh chết ngay trước mặt mình.

Không chỉ vậy, lúc đó máu trên người Nguyên Bảo gần như đã chảy cạn, nhưng dù thế cậu vẫn kiên định che chở cho anh, không để anh chịu bất kỳ thương tổn nào.

Nguyên Bảo vừa rồi hộc máu trước mặt anh khiến Tô Ngọc liên tưởng đến lúc đó.

Khi ấy anh bị phế, không thể bảo vệ chính mình, chỉ có thể dựa vào sự bảo vệ của những người bên cạnh.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn người của mình từng người một chết trước mặt, cuối cùng chỉ còn lại một mình anh.

Hiện giờ anh đã có năng lực bảo vệ tất cả mọi người bên cạnh, vậy mà anh vẫn để Nguyên Bảo bị thương, những kẻ này đáng chết.

Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc như vậy liền biết anh đang nghĩ đến chuyện kiếp trước.

Cậu biết khi đó mình chết là để cứu Tô Ngọc.

Cậu khẽ cau mày, có chút lo lắng nhìn anh: "Thiếu gia, con không sao." "Ta biết, nhưng chúng làm con bị thương, thì phải trả giá đắt cho việc đó." "Thiếu gia, chúng ta phải nhanh chóng giải quyết lũ này để về chỗ phu nhân thôi." Nếu cứ để Tô Ngọc tiếp tục thế này, cuối cùng chỉ mang lại rắc rối cho anh.

Hơn nữa phía phu nhân chưa chắc đã chờ được lâu.

Hiện giờ trạng thái của Tô Ngọc rất bất ổn, Nguyên Bảo biết đó là vì mình bị thương, nếu cứ thế này Tô Ngọc chắc chắn sẽ nổi điên.

Lúc đó chẳng ai có thể ngăn được anh, trừ phi phu nhân đến.

Nhưng hiện giờ phía phu nhân cũng đang gặp vấn đề lớn, để phu nhân tới đây là chuyện gần như không thể.

Cậu chỉ có thể dùng sự an toàn của phu nhân làm lý do để Tô Ngọc bình tĩnh lại.

Quả nhiên, nghe lời Nguyên Bảo, Tô Ngọc đã bình tĩnh lại: "Con nói đúng, cùng giải quyết bọn chúng rồi chúng ta khẩn trương quay về." Tô Ngọc lúc bình tĩnh lại còn đáng sợ hơn cả lúc đang nổi giận.

Chạm phải ánh mắt của anh, tất cả đều theo bản năng lùi lại, căn bản không dám nhìn thẳng.

Bọn chúng vô thức quay đầu đi.

Nhưng ngay khi bọn chúng còn đang sợ hãi Tô Ngọc, thì bọn chúng đã mất đi cơ hội được sống.

Tô Ngọc cùng Nguyên Bảo nhanh chóng giải quyết những kẻ cản đường rồi tức tốc quay về.

Trong lúc họ đang trên đường về, Tiểu Bảo vẫn luôn bảo vệ Vương Cẩn Hòa.

Gã mặt nạ nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt đầy sát ý, dù không đối phó được Vương Cẩn Hòa, chỉ cần khiến đứa trẻ này bị thương thì Tô Ngọc cũng sẽ thống khổ. "Nếu ngươi đã muốn chết, thì đừng trách ta không khách khí với ngươi." Một đứa trẻ mười tuổi thì nên ngoan ngoãn mà ở yên một chỗ, đừng có xen vào chuyện của người lớn.

Tiểu Bảo nhìn kẻ đến giờ vẫn còn không ngừng gào thét, khinh bỉ cười một tiếng: "Muốn không khách khí với ta, trước tiên hãy xem ngươi có bản sự đó không đã." Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh có chút căng thẳng: "Tiểu Bảo, con phải cẩn thận đấy." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, trấn an nói: "Mẹ yên tâm, con không sao đâu." "Được." Gã mặt nạ đối đầu với Tiểu Bảo, càng đánh càng kinh hãi.

Đây chỉ là một đứa trẻ mười tuổi thôi sao?

Nội lực của cậu sao có thể thâm hậu đến vậy?

Hơn nữa kinh nghiệm thực chiến cũng mạnh đến đáng sợ.

Toàn thân không lộ ra một chút sơ hở nào, khiến gã không biết phải ra tay từ đâu.

Trong lúc gã mặt nạ đang tìm cơ hội đối phó với Tiểu Bảo, đòn tấn công của Tiểu Bảo đã ập đến.

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn đối phương, xem ra kẻ này cũng khá lợi hại đấy chứ, thế này mà vẫn chưa hạ gục được.

Khi Dư Cảnh Xuyên dẫn người tới nơi, thấy dáng vẻ dũng mãnh của Tiểu Bảo liền buồn cười lắc đầu.

Xem ra thu hoạch gần đây của Tiểu Bảo quả thực không tệ.

Cục diện bên ngoài cũng dần được dọn dẹp sạch sẽ, mọi người từ từ tập trung về phía Tiểu Bảo.

Mọi người đều không có ý định ra tay giúp Tiểu Bảo, Nam Kiều đứng cạnh nhóm La Hậu và kể cho họ nghe chuyện của Tiểu Bảo. "Xem ra một tháng qua ở chỗ Long lão, Tiểu Bảo thực sự học được rất nhiều thứ, nếu không cũng chẳng lợi hại đến thế này." Bọn họ cũng có thể cảm nhận được sự thay đổi của Tiểu Bảo.

Ít nhất là sự nôn nóng trong lòng đã biến mất.

Chương 1808

Khi ra chiêu cũng không hề do dự.

Đối mặt với tình huống này, mọi người đều mỉm cười, rõ ràng là rất hài lòng với biểu hiện của Tiểu Bảo. "Đúng vậy." Vương Cẩn Hòa thấy nhóm Nam Kiều tới mà không ai có ý định giúp Tiểu Bảo, liền hiểu ngay họ muốn làm gì.

Cô đứng bên cạnh quan sát Tiểu Bảo, đôi mày khẽ nhíu lại, hy vọng con trai không bị thương.

Gã mặt nạ dĩ nhiên cũng nghe thấy tiếng của Nam Kiều.

Gã quay đầu nhìn mọi người đang đứng ở cửa.

Những kẻ trước đó bị cầm chân giờ đây đều đã xuất hiện ở đây.

Chuyện này là sao?

Đúng lúc đó Tô Ngọc cũng đã về tới.

Anh bay người đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, lo lắng nhìn cô: "Thế nào?

Em không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười lắc đầu: "Em không sao, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của anh." Tất cả những điều này đều do Tô Ngọc sắp xếp.

Nhóm Liệt Dương cũng đi tới, trên lông còn dính những vết máu, có cái là của chính mình, có cái là của kẻ địch.

Tô Ngọc đưa tay xoa mạnh lên lông của Liệt Dương: "Vất vả cho các mày rồi." Liệt Dương lắc lắc cái đầu rồi ngồi xổm xuống cạnh Vương Cẩn Hòa.

Dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc thấy buồn cười: "Đúng là không uổng công nuôi các mày." Tô Ngọc quan sát Vương Cẩn Hòa từ trên xuống dưới: "Không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa lắc đầu: "Em không sao, nhưng còn Tiểu Bảo..." Nhìn Tiểu Bảo vẫn đang giao chiến với gã mặt nạ, trong mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ lo lắng, liệu có xảy ra vấn đề gì không? "Yên tâm đi, Tiểu Bảo sẽ không sao đâu." Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tô Ngọc, ánh mắt vẫn không rời khỏi Tiểu Bảo, lo lắng hỏi: "Thật sự sẽ không sao chứ?" Tiểu Bảo dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ, cường độ chiến đấu như vậy liệu con có chịu nổi không? "Tiểu Hòa, hãy tin tưởng con trai chúng ta, nó không vấn đề gì đâu, anh bảo đảm đấy." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng chọn cách im lặng.

Nếu Tô Ngọc đã nói vậy, cô nguyện ý tin tưởng.

Cô đứng cùng Tô Ngọc quan sát Tiểu Bảo đối phó với gã mặt nạ kia.

Cuối cùng, vì quá nôn nóng mà gã mặt nạ để lộ sơ hở và bị Tiểu Bảo đánh bại.

Tiểu Bảo cau mày nhìn gã mặt nạ.

Cậu cứ ngỡ có thể đánh một trận cho ra trò, kết quả chỉ có thế này thôi sao?

Căn bản không đạt được kết quả như cậu mong muốn. "Ngươi làm ta thất vọng quá." Tiểu Bảo bất mãn lên tiếng.

Gã mặt nạ tức đến run người, một đứa trẻ mà sao nó dám nói những lời như vậy? "Ngươi..." "Trong lúc chiến đấu mà ngươi còn có thể lơ là, thật sự khiến ta quá thất vọng." Tiểu Bảo tiếc nuối lắc đầu nói.

Đáng lẽ thắng thua giữa cậu và kẻ này phải là năm ăn năm thua, ai ngờ kẻ này vì sự xuất hiện của nhiều người mà tâm thần bị ảnh hưởng đã đành, lại còn lơ đễnh.

Trên chiến trường chỉ cần một chút sơ sẩy là sẽ xảy ra chuyện ngay, gã lơ đãng như vậy chẳng phải là đang dâng cơ hội cho cậu sao?

Thật nực cười.

Nghe lời Tiểu Bảo, gã mặt nạ rốt cuộc cũng nhận ra mình đã sai ở đâu.

Quả thực gã đã lơ là trong khoảnh khắc đó.

Chỉ một khoảnh khắc thôi cũng khiến gã mất đi cơ hội lớn.

Gã khẽ cau mày, nhìn quanh một lượt, đang cân nhắc xem tỉ lệ đào thoát khỏi đây là bao nhiêu.

Nhưng gã đã phải thất vọng, bất kể hướng nào cũng là góc chết, tất cả những lối gã có thể đi đều có người canh giữ.

Mà những người này nếu không phải thân tín của Tô Ngọc thì cũng là đám người mang đầy sát khí kia.

Đó không phải là những kẻ gã có thể đánh bại.

Trong tình huống này, gã không muốn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản. "Ngươi muốn trốn khỏi đây thì cũng phải xem có cơ hội đó không đã." Tiểu Bảo liếc mắt đã thấu suy nghĩ của đối phương, liền cười lạnh nói.

Tô Ngọc nhìn đối phương, ánh mắt hơi lạnh lẽo, vóc dáng của kẻ này khiến anh thấy hơi quen mắt. "Ngươi là Tổ Tân?" Tô Ngọc nhìn gã, lạnh lùng lên tiếng.

Ánh mắt gã mặt nạ hơi lóe lên, còn Tiểu Bảo và Vương Cẩn Hòa thì ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, đôi mày khẽ nhíu lại: "Cha, cha quen biết người này sao?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Nếu đúng là người cha đang nghĩ đến, thì cha thực sự có quen." "Cha, không lẽ quan hệ của cha với người này cũng khá tốt đấy chứ?" Nếu quả thực như vậy, thì kẻ này gây ra động tĩnh lớn thế này rốt cuộc là có mục đích gì? "Con lại đoán ra rồi à?" Liếc mắt nhìn Tô Ngọc, Tiểu Bảo tức giận nói: "Chuyện nhỏ thế này mà cũng cần phải đoán sao?" Nhìn dáng vẻ của Tô Ngọc là biết quan hệ với đối phương chắc chắn không tệ, nếu không biểu cảm của anh đã chẳng phức tạp đến thế. "Cha, rốt cuộc là thế nào?" "Nếu đúng là Tổ Tân, thì quan hệ của cha và hắn cũng coi như được." Tô Ngọc khẽ cau mày, không hiểu rõ mục đích của kẻ này là gì.

Ánh mắt Tiểu Bảo hơi lóe lên, cậu quay đầu nhìn kẻ đang đeo mặt nạ.

Kẻ này đeo mặt nạ chắc là vì sợ bị nhận ra, như vậy thì việc gã là bạn của cha dường như càng thêm khả thi.

Tiểu Bảo đột ngột áp sát kẻ đó, trước khi gã kịp phản ứng, cậu đã ra tay giật phắt chiếc mặt nạ xuống: "Ta thấy ngươi đúng là không có mặt mũi nào nhìn người khác hả?

Hay là vì ngươi quá thân thiết với cha ta nên mới không dám dùng bộ mặt thật để nhìn người?" Gã mặt nạ dường như không ngờ Tiểu Bảo lại đột ngột ra tay cướp mặt nạ của mình.

Gã lập tức hoảng loạn: "Trả lại cho ta!" "Có bản lĩnh thì cứ tới mà cướp, cướp được rồi ta sẽ trả lại cho ngươi." Tiểu Bảo nói với giọng cực kỳ khiêu khích.

Tô Ngọc nhìn khuôn mặt quen thuộc kia, sắc mặt có chút khó coi, quả nhiên là người mà anh nghĩ đến.

Anh im lặng nhìn đối phương bằng ánh mắt sắc lẹm: "Quả nhiên là ngươi." Tổ Tân thấy dung mạo mình đã bị Tô Ngọc phát hiện, cũng không thèm che giấu nữa mà nhìn thẳng vào anh: "Đã lâu không gặp.

Lần này, không biết ngươi định làm thế nào đây?" Tổ Tân nhìn Tô Ngọc với vẻ giễu cợt.

Tuy thực lực của Tô Ngọc đúng là không tệ, nhưng có một vấn đề, gia thế của gã tốt hơn gia đình Tô Ngọc một chút. "Tô Ngọc, dù ta có ra tay với ngươi thì ngươi làm gì được ta?

Ngươi căn bản không dám làm gì ta cả, trừ phi ngươi muốn tất cả văn nhân trong thiên hạ cùng nổi loạn." Tổ Tân nói năng vô cùng kiêu ngạo.

Dù gã có thực sự làm vậy, Tô Ngọc thì làm gì được gã?

Chẳng phải cũng chỉ biết ấm ức mà nhìn thôi sao?

Chương 1809

"Thế sao?" Tô Ngọc nhìn Tổ Tân đầy ẩn ý. "Dù Tổ gia nhà ngươi có chút thế lực bên phía văn nhân, nhưng hình như ngươi quên mất, địa vị của ta trong giới văn nhân còn cao hơn bất kỳ ai trong nhà ngươi đấy." Tô Ngọc cười giễu.

Hiện tại Tổ gia chẳng còn ai đủ sức gánh vác vị thế vốn có nữa. "Tổ gia các người ngoại trừ lớp người cũ còn chút thực lực ra, hạng trẻ tuổi các người có địa vị gì chứ?" Không phải Tô Ngọc coi thường Tổ gia, mà là Tổ gia hiện tại đã không còn như xưa nữa.

Tổ gia bây giờ đã sa sút, không có lấy một người trẻ tuổi nào có thể chống đỡ được vinh quang của gia tộc.

Cứ tiếp tục thế này, đợi thế hệ cũ qua đời, Tổ gia sẽ chẳng còn cách sự sụp đổ bao xa.

Lúc này Tổ Tân còn dám tới tìm anh gây phiền phức, chỉ cần anh tác động một chút, Tổ gia sẽ rơi vào cảnh tứ bề thọ địch. "Và nữa, hình như ngươi quá xem thường địa vị của bản vương và Vương phi tại Huyền quốc rồi thì phải?" Tô Ngọc cười nhạo.

Tổ Tân tưởng địa vị của người nhà gã vẫn còn như ngày xưa sao?

Không dám làm gì Tổ Tân?

Thật nực cười.

Sắc mặt Tổ Tân biến đổi, sự đố kỵ hiện rõ trong mắt gã.

Đúng là thực lực và danh tiếng của Tô Ngọc tại cả Huyền quốc này, ngoại trừ Hoàng thượng ra thì chính là anh cao nhất.

Muốn so sánh với anh gần như là chuyện không thể. "Cha, kẻ này đang đố kỵ với cha đấy, nhưng gã đố kỵ cha chuyện gì?" Tiểu Bảo kỳ lạ hỏi. "Đố kỵ vì cha có được người vợ tốt như mẹ con chứ sao?" Tô Ngọc cân nhắc một chút rồi nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo lườm Tô Ngọc một cái, cha cậu thật sự là lúc nào cũng không quên khoe khoang về mẹ. "Cha đừng có nói bừa." "Đây thực sự không phải cha nói bừa đâu, con cứ nhìn biểu cảm của hắn là biết ngay." Tô Ngọc hất hàm về phía Tiểu Bảo, có phải nói bừa hay không, cứ nhìn là rõ.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn sang, quả nhiên thấy sự đố kỵ trong mắt Tổ Tân càng thêm rõ rệt.

Điều này khiến Tiểu Bảo có chút khó hiểu: "Là thật sao?" "Ừ." "Nhưng con có một vấn đề vô cùng tò mò." Tiểu Bảo đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, nhìn Tô Ngọc đầy vẻ băn khoăn. "Hử?" Tô Ngọc tùy ý đáp một tiếng, có vẻ không mấy hứng thú với câu hỏi của con trai.

Lườm Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo bực bội nói: "Con bảo cha này, cha nghiêm túc một chút được không?

Con đang nói chính sự với cha đấy." "Được, con nói đi." "Tổ Tân này chắc là người Huyền quốc đúng không?" "Đúng." Tiểu Bảo chỉ vào nhóm Long Thần bên cạnh: "Long Thần là người Lăng quốc, gã ta lại chọn hợp tác với hạng người như vậy để đối phó với cha, chuyện này coi như là thông đồng với địch rồi còn gì?" Tô Ngọc bật cười: "Ừ, con nói đúng, quả thực có thể coi là thông đồng với địch." Tổ Tân nghe vậy tức không chịu nổi, cau mày nhìn họ đầy bất mãn: "Tô Ngọc, các người đừng có nói bừa, ta thông đồng với địch bao giờ?" "Cùng gia chủ đệ nhất thế gia của địch quốc cấu kết mưu sát Vương gia của Huyền quốc, ngươi còn bảo không thông đồng với địch?

Chuyện này mà truyền ra ngoài, ngươi nghĩ có ai tin ngươi không?" Tô Ngọc hỏi với giọng không rõ ý tứ.

Tổ Tân cứng họng, vừa định mở miệng lại nghe Tô Ngọc nói tiếp:

"Hơn nữa các người còn định bắt đi Vương phi của bản vương, đắc tội với Vương phi của bản vương chính là đắc tội với bách tính Huyền quốc, cái giá này các người chắc chắn mình gánh nổi không?" Sắc mặt Tổ Tân trắng bệch, dù văn nhân trong thiên hạ có nhiều đến đâu thì sao chứ?

Có thể nhiều bằng bách tính bình thường không?

Nếu họ biết Tổ gia đã ra tay với Vương Cẩn Hòa, kết cục cuối cùng sẽ thế nào, thật khó mà nói trước.

Đối mặt với tình huống này, Tổ Tân hoàn toàn hoảng loạn, cảnh giác nhìn Tô Ngọc: "Ngươi muốn làm gì?" "Chỉ là để ngươi biết rằng đối phó với vợ chồng chúng ta là phải trả giá đắt, bất kể là ngươi hay Tổ gia, hay thậm chí là Long gia cũng đều như vậy." Tô Ngọc nhìn bọn chúng bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói. "Tô Ngọc, ngươi..." "Ngọc ca ca, kẻ này có vẻ miệng vẫn còn cứng lắm, chúng ta mang người đi thôi, cứ giao cho em." Đến nước này rồi mà còn định nói những lời như vậy với Ngọc ca ca.

Thật là không biết điều. "Được, đưa người đi đi, đừng có tùy tiện bắt nạt người ta đấy." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều, cau mày nói.

Nam Kiều gật đầu: "Ngọc ca ca yên tâm, em chắc chắn sẽ không 'tùy tiện' bắt nạt người ta đâu." Bởi vì khi cô bắt nạt ai đó thì thường không hề đơn giản chút nào.

Chỉ không biết gã có chịu đựng nổi dưới tay cô không thôi. "Đi đi." Tô Ngọc hiểu ý ngoại ngôn của Nam Kiều, nhưng vẫn không có ý định ngăn cản.

Cứ để cô đi mà giày vò gã.

Nhưng Tổ Tân biết tính cách của Nam Kiều, giờ nghe Tô Ngọc định giao mình cho cô, gã lập tức hoảng hốt: "Tô Ngọc, ngươi không được đối xử với ta như thế, dựa vào cái gì mà ngươi giao ta cho Nam Kiều?

Chúng ta là bạn bè cơ mà!" Câu nói này khiến tất cả mọi người đều thấy nực cười cực điểm.

Gã còn dám mở miệng nói ra hai chữ bạn bè sao?

Thật là nực cười đến tột cùng. "Ngươi bảo chúng ta là bạn bè, vậy ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại chọn ra tay với ta?

Còn định bắt vợ ta đi?

Lúc ngươi mưu tính bắt vợ ta, ngươi có từng nghĩ ta và ngươi là bạn bè không?" Một câu hỏi của Tô Ngọc khiến chúng lập tức câm nín.

Đối mặt với câu hỏi này, Tổ Tân nghẹn lời, gã không biết mình nên nói gì, chỉ có thể im lặng không nói lời nào.

Chuyện này quả thực là lỗi của gã.

Nói cho cùng, chuyện này vẫn là do hắn làm việc thiếu đàng hoàng.

Nếu Tô Ngọc muốn truy cứu, cũng có thể nói hắn đang thông đồng với địch.

Đôi mày khẽ nhíu lại, Tổ Tân không thể để Tô Ngọc đi tìm rắc rối cho gia đình mình: "Tô Ngọc, chuyện này là chuyện của hai chúng ta, anh không cần phải kéo gia đình tôi vào." Chỉ cần Tô Ngọc dám động đến nhà họ Tổ, thì đối với hắn đó cũng không phải là chuyện tốt lành gì.

Câu nói của Tổ Tân khiến Tô Ngọc cảm thấy nực cười: "Ồ?

Vậy sao?

Nếu tôi nhất định phải lôi gia đình cậu vào thì sao?" Tổ Tân nhìn chằm chằm Tô Ngọc, hắn ghét nhất là dáng vẻ này của anh.

Đối với hắn, anh luôn giữ vẻ cao cao tại thượng như vậy, giống như anh căn bản không coi ai ra gì.

Trước đây khi mới quen biết, Tô Ngọc rõ ràng chỉ là người của một gia tộc nhỏ ở Huyền quốc.

Vậy mà sau cùng, chỉ trong chớp mắt, anh lại trở thành một Vương gia quyền quý.

Thậm chí còn lấy được một Vương phi như vậy, dựa vào cái gì mà tất cả những thứ đó đều thuộc về Tô Ngọc?

Chẳng lẽ một người như hắn không xứng đáng sở hữu chúng sao?

Hắn chính là muốn tranh đoạt từ tay Tô Ngọc, những thứ mà trong mắt mọi người đều thuộc về anh.

Chương 1810

"Tô Ngọc, dựa vào cái gì mà anh có được nhiều thứ tốt đẹp đến thế?" Những thứ này rõ ràng nên là của hắn, tại sao cuối cùng Tô Ngọc lại có được hết?

Tiểu Bảo đứng bên cạnh khó hiểu nhìn người đang có vẻ mất kiểm soát này, những lời này nói ra nghe có chút kỳ quặc phải không? "Cha tôi có được nhiều thứ như vậy, cũng như có được địa vị hiện tại hoàn toàn là nhờ vào nỗ lực của chính mình.

Dù chú có không cam tâm hay bất mãn thế nào đi nữa thì cũng vô ích thôi." Hắn nói nhiều như vậy thì có ý nghĩa gì?

Cuối cùng cũng vẫn chẳng thể so sánh nổi với cha cậu.

Tô Ngọc sững người một chút, ánh mắt nhìn hắn có vài phần kỳ lạ: "Tất cả những thứ tôi có liên quan gì đến cậu?" Chỉ vì nhìn anh không thuận mắt mà hắn dám cấu kết với kẻ khác để tính kế anh sao?

Người này cũng thật giỏi đấy. "Lẽ ra chúng phải là của tôi, dựa vào cái gì mà anh có được vinh dự như vậy?" Hắn chính là không cam tâm.

Trước đây rõ ràng là kẻ kém cỏi hơn hắn, giờ đây lại sống tốt hơn hắn. "Trước đây anh chỉ là thiếu gia của một gia tộc nhỏ, anh căn bản không bằng tôi, bây giờ dựa vào cái gì mà anh sống tốt hơn tôi?" Chỉ cần nghĩ đến thôi, Tổ Tân đã thấy không cam tâm rồi.

Tiểu Bảo giận quá hóa cười, vừa định ra tay đã bị Tô Ngọc ngăn lại. "Tôi có ngày hôm nay là do tôi tự giành lấy, liên quan gì đến cậu?

Hơn nữa, chuyện nhà tôi thế nào, liên quan gì đến cậu?

Cuối cùng, cậu nói mọi thứ đáng lẽ phải thuộc về cậu, dựa vào cái gì?" Ba câu hỏi liên tiếp khiến Tổ Tân không kịp chống đỡ: "Tôi... tôi..." "Cậu cái gì?

Liệu cậu có trả lời được câu hỏi này không?" Tô Ngọc nhìn hắn, cười như không cười mà hỏi.

Tổ Tân lập tức không nói nên lời. "Cậu nói lẽ ra là của cậu, dựa vào mấy lão già trong nhà cậu, hay dựa vào chính bản thân cậu?

Nếu dựa vào bản thân cậu, cậu có năng lực gì để đạt được?

Dựa vào cái thành tựu dở dở ương ương kia sao?

Còn nếu dựa vào lão gia tử nhà cậu, thì lão gia tử nhà cậu là nhân vật lớn lao gì?

Có thể khiến tôi phải chắp tay nhường lại mọi thứ sao?" Ánh mắt Tô Ngọc sắc lẹm nhìn đối phương, hỏi từng câu từng chữ.

Tổ Tân ấp úng nửa ngày, kết quả là một câu cũng không nói ra được. "Nhìn xem, chính cậu còn không biết, vậy mà dám chạy đến đây chất vấn tôi?

Tổ Tân, ai cho cậu cái gan đó?

Là nhà họ Tổ cho sao?" Long Thần đứng bên cạnh nghe nửa ngày cũng đã hiểu ra ý tứ của cuộc đối thoại.

Hắn quay đầu nhìn Tổ Tân, nghiến răng tức giận nói: "Tổ Tân, thằng khốn này, mày dám lừa tao?" Hắn và Tô Ngọc hóa ra là bạn cũ, như vậy chẳng phải hắn đã bị Tổ Tân lừa xoay như chong chóng sao?

Tổ Tân mất kiên nhẫn liếc nhìn Long Thần, trong mắt đầy sự bất mãn: "Nếu không phải do ông không phát hiện ra bên cạnh Vương Cẩn Hòa có đám súc sinh đó, lại còn có thêm những người khác nữa, thì chúng ta làm sao lại rơi vào hoàn cảnh này?" Tất cả đều do Long Thần không làm tốt việc của mình.

Bản thân làm hỏng việc, giờ lại quay sang đổ lỗi cho hắn.

Long Thần này gan cũng lớn thật đấy.

Đồng thời hắn cũng thấy vô cùng thất vọng. "Ông..." Long Thần biết chuyện này đúng là do mình không điều tra kỹ, nhưng lời Tổ Tân nói khiến hắn vô cùng tức giận. "Cứ cho là tôi chưa điều tra rõ ràng, nhưng ông lại dám tính kế tôi, ông cũng không hề nói cho tôi biết mối quan hệ giữa ông và Ngọc Vương gia." Nếu quan hệ giữa hai người tốt hơn một chút, sau này Tổ Tân làm gì đó rồi Ngọc Vương gia chọn tha thứ cho hắn, thì chẳng phải mọi công sức hắn bỏ ra đều đổ sông đổ biển sao?

Lúc đó còn liên lụy đến cả gia tộc họ Long.

Vậy mà giờ Tổ Tân còn quay lại trách hắn không làm tốt việc? "Nếu ông là bạn của Ngọc Vương gia, sao ông không biết bên cạnh anh ta có nhiều người như thế?" Không chỉ đông người mà ngay cả đám thú cưng cũng vô cùng lợi hại.

Hơn nữa ở thành Vong Ưu này, dường như cũng chẳng có ai thực sự đi ra ngoài cả.

Ngay từ đầu họ đã bị Tô Ngọc tính kế rồi.

Nghiến răng nhìn Tô Ngọc ở bên cạnh, Long Thần trừng mắt: "Anh đã sớm biết hành động của chúng tôi, những việc anh làm đều là để chúng tôi sa vào bẫy, anh đã sớm biết chúng tôi định làm gì rồi, tôi nói đúng không?" "Long Thiếu Hiên mua chuộc người của Huyền quốc, muốn dựa vào nhà họ Minh để đối phó với gia đình tôi, rồi để các người có cơ hội thừa nước đục thả câu, Khổng An Bình các người nghĩ nhiều quá rồi.

Một mình Chu Thành Tân chưa đủ năng lực đó đâu." Tô Ngọc chế giễu nói.

Một câu nói của anh khiến Long Thần hiểu ra ý tứ. "Thật không ngờ, cuối cùng chúng tôi vẫn đánh giá thấp Ngọc Vương gia rồi." Họ cứ ngỡ Tô Ngọc không có quá nhiều thực lực, nhưng giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Tô Ngọc đáng sợ hơn họ tưởng tượng nhiều. "Anh..." Ngược lại, Tổ Tân không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Làm sao anh có thể sống sót trở về?" "Cậu đang nói đến những kẻ mà cậu phái đi lấy mạng tôi sao?

Thật khiến cậu thất vọng rồi, bọn chúng không những không giết được tôi mà còn mạng vong dưới tay tôi, có bất ngờ không?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Tổ Tân cảm thấy cả người lạnh toát khi nhìn Tô Ngọc.

Nếu những gì Tô Ngọc nói là thật, thì thực lực của anh đáng sợ đến mức nào?

Những người hắn phái đi mạnh thế nào hắn đều biết rõ.

Vậy mà hiện tại tất cả đều chết trong tay Tô Ngọc.

Lần này tổn thất của họ quá lớn.

Đó đều là những cao thủ hàng đầu của nhà họ Tổ.

Chết nhiều người như vậy, khi trở về hắn căn bản không biết giải thích thế nào.

Đó còn là chuyện sau khi trở về, còn hiện tại Tô Ngọc đang nắm thóp hắn, muốn về cũng không dễ dàng gì. "Tô Ngọc, anh muốn làm gì?" "Sắp tới cậu sẽ biết thôi.

Nam Kiều, giao bọn chúng cho em, còn tin tức từ miệng bọn chúng, muốn nói thì nói, không muốn nói cũng không cần ép hỏi." Nam Kiều bất mãn nhìn Tô Ngọc, có chút không vui nói: "Anh Ngọc, anh làm vậy chẳng phải là cho kẻ khác cơ hội sao?

Anh nghĩ gì vậy?" "Tôi đã bắt được đứa nhỏ rồi, em xem đứa lớn khi nào sẽ đến?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều cười hỏi.

Chương 1811

Nam Kiều bừng tỉnh đại ngộ, hóa ra anh Ngọc muốn nhắm đến cha của hắn.

Vậy thì thú vị rồi đây. "Anh Ngọc, nếu anh muốn tìm cha hắn thì chắc là cần một chút thời gian đấy." Nghe Tô Ngọc định ra tay với nhà họ Tổ, Tổ Tân không ngừng vùng vẫy: "Tô Ngọc, anh dám!

Nếu anh dám động đến gia đình tôi, tôi nhất định sẽ không tha cho anh!" Tô Ngọc cười khẽ: "Cậu giờ chỉ là một tù nhân, cậu thử nói xem, cậu sẽ không tha cho tôi bằng cách nào?" Tổ Tân tức đến run cả người nhưng chẳng thể làm gì được Tô Ngọc, chỉ biết trừng mắt nhìn anh.

Ánh mắt đó đối với Tô Ngọc chẳng có chút đe dọa nào.

Anh thản nhiên nhìn Tổ Tân: "Nếu cậu chỉ dùng ánh mắt này để không tha cho tôi, thì e rằng cậu không có cơ hội đó đâu." Nam Kiều hừ một tiếng, thằng khốn này dám trưng bộ mặt đó với anh Ngọc sao? "Thật là chán sống mà." "Nam Kiều, nương tay chút nhé." Bạch Khởi đứng bên cạnh lên tiếng.

Anh thật sự lo Nam Kiều kích động quá mà đánh chết người, đến lúc đó anh Ngọc cần đem hắn ra đối chất với nhà họ Tổ thì lại gặp rắc rối.

Nam Kiều hừ một tiếng, khinh khỉnh nói: "Yên tâm đi, có em ở đây, hắn muốn chết cũng không chết được đâu." Bạch Khởi bất lực lắc đầu, anh có thể thấy Nam Kiều đang vô cùng bất mãn và tức giận với chuyện này. "Xem ra Nam Kiều thực sự bị chọc giận rồi." Bạch Khởi nhìn Nam Kiều dẫn Tổ Tân rời đi, thở dài nói.

Trước tình cảnh đó, Tô Ngọc chỉ cười không nói gì.

Nam Kiều tuy tức giận nhưng đúng như anh nói, em ấy sẽ không lấy mạng Tổ Tân, vì bây giờ vẫn chưa đến lúc.

Tô Ngọc nhìn về một hướng nào đó, cười như không cười hỏi: "Đã thả người đưa tin về chưa?" Bạch Khởi và những người khác cười gật đầu: "Anh Ngọc yên tâm, người chúng em đã thả về rồi.

Tin rằng không bao lâu nữa, dù là người của nhà họ Long hay nhà họ Tổ cũng sẽ kéo đến đây.

Lúc đó làm thế nào đều nghe theo anh." "Ừ.

Tôi bắt đầu mong đợi họ đến đây rồi đấy." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Bạch Khởi và La Hậu nhìn nhau, thực ra họ cũng rất mong đợi, họ cũng muốn xem anh Ngọc trừng trị kẻ khác.

Mỗi khi anh Ngọc ra tay thường không cho đối phương bất cứ cơ hội nào. "Chúng em cũng vậy." Vương Cẩn Hòa không sao, Tiểu Bảo cũng bình an khiến Tô Ngọc rất vui.

Nghĩ đến Nguyên Bảo đang bị thương, Tô Ngọc nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi, cậu xem cho Nguyên Bảo đi, anh ấy bị thương rồi." Bạch Khởi nghe vậy vội vàng bắt mạch cho Nguyên Bảo.

Thấy anh ấy chỉ bị chút nội thương, Bạch Khởi cũng yên tâm hơn nhiều.

Phải biết rằng trong lòng Tô Ngọc, Nguyên Bảo không chỉ là một người hầu, mà còn là huynh trưởng, là người thân. "Anh Ngọc yên tâm, anh Nguyên Bảo không sao, chỉ bị nội thương nhẹ thôi, nghỉ ngơi chút là ổn." Tô Ngọc lúc này mới hoàn toàn yên tâm.

Ngược lại Nguyên Bảo lại bất lực nói: "Tôi đã bảo là không sao rồi mà, sao cậu cứ phải lo lắng thái quá thế?" Tô Ngọc lườm Nguyên Bảo một cái, bực bội nói: "Anh là đại thầy thuốc chắc?" Nguyên Bảo nghẹn lời, đúng là anh chẳng phải thầy thuốc thật. "Đã không phải thì im miệng, ngoài Bạch Khởi ra thì anh không có quyền lên tiếng đâu." Tô Ngọc bực mình mắng.

Biết rõ mình bị thương mà còn dám làm vậy, thật là tức chết mà.

Bạch Khởi nhìn Nguyên Bảo với ánh mắt đồng cảm.

Bị thương rồi còn dám nói thế với anh Ngọc, anh Nguyên Bảo đúng là gan dạ thật.

Nhưng cũng xui xẻo, vì khi anh Ngọc giận thì đáng sợ lắm.

Nguyên Bảo lườm Bạch Khởi đang cười trộm, bực bội hỏi: "Cười cái gì?" "Không có gì đâu, em thấy anh Nguyên Bảo nên nghe lời anh Ngọc thì hơn.

Dù sao anh cũng đang bị thương, không nên giả vờ như chưa có chuyện gì xảy ra." Bạch Khởi thu lại nụ cười, nghiêm túc nói với Nguyên Bảo.

Tô Ngọc gật đầu tán thành với những gì Bạch Khởi nói. "Nghe thấy chưa?

Bạch Khởi đã nói vậy rồi, sau này lo mà nghỉ ngơi.

Nếu để tôi biết anh không nghỉ ngơi tử tế, anh biết hậu quả thế nào rồi đấy." Tô Ngọc cười nhìn Nguyên Bảo, nhưng nụ cười đó trông có chút đáng sợ.

Khóe miệng Nguyên Bảo giật giật, sao lại chuyển sang đe dọa thế này rồi?

Nhưng anh biết Tô Ngọc không hề nói suông, anh ấy làm thật đấy. "Được rồi, tôi biết rồi." Tô Ngọc bấy giờ mới miễn cưỡng hài lòng.

Sau khi Nguyên Bảo đi nghỉ, Bạch Khởi bước đến bên cạnh Tô Ngọc: "Anh Ngọc, với thân thủ của anh Nguyên Bảo thì không lẽ nào lại bị thương, hai người đã gặp phải chuyện gì vậy?" Tô Ngọc nhíu mày, kể lại chuyện những kẻ do nhà họ Tổ phái đến truy sát mình.

Thực lực bọn chúng rất mạnh, lại còn mấy người cùng vây công Nguyên Bảo, mục đích là để ép anh phải lộ diện.

Nguyên Bảo cũng vì vậy mà bị thương.

Sau khi nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Bạch Khởi cuối cùng cũng hiểu tại sao Tô Ngọc lại có vẻ không vui và tự trách mình như thế.

Hóa ra là vì chuyện này. "Anh Ngọc, anh đừng nghĩ nhiều quá, điều anh Nguyên Bảo muốn nhất chính là bảo vệ anh." Có thể bảo vệ được anh Ngọc, dù có bị thương đối với anh Nguyên Bảo cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Điều nghiêm trọng nhất có lẽ là không bảo vệ được anh Ngọc mà thôi.

Tô Ngọc sao lại không hiểu ý tứ đó?

Nhưng chính vì hiểu nên trong lòng anh mới càng thấy khó chịu. "Những gì cậu nói tôi đều hiểu, chỉ là đôi khi vẫn thấy lo lắng khi chuyện như vậy xảy ra." Tô Ngọc cười khổ nói. "Chúng em đều hiểu, nhưng chuyện đó cũng không thể tránh khỏi, anh Ngọc không cần phải tự trách mình." Tô Ngọc không nói gì, anh thực sự có chút tự trách, đặc biệt là khi nghĩ về chuyện trước kia.

Vạn Cổ nhìn anh như vậy là biết anh lại nhớ tới việc kiếp trước Nguyên Bảo đã hy sinh tính mạng để cứu mình. "Chuyện đó không liên quan đến cậu, đừng nghĩ ngợi lung tung." Tô Ngọc nhìn Vạn Cổ cười khổ lắc đầu: "Có nhiều chuyện không phải cứ muốn là không nghĩ đến được, đạo lý này tôi tin ông cũng hiểu." Về điều này Vạn Cổ đương nhiên hiểu, nhưng chính vì hiểu nên trong lòng mới không thoải mái. "Cậu nghĩ nhiều như vậy có ích gì không?

Mọi chuyện đã qua rồi, hiện tại cậu vẫn ổn, anh ta cũng vẫn ổn, cậu còn nghĩ mãi làm gì?

Hồi đó kẻ thì chết, kẻ thì bị giam, nếu cậu thấy chưa hả dạ thì sau này tìm cơ hội quay về, lôi hai kẻ đó ra đánh cho một trận tơi bời là xong chứ gì?

Cái vẻ mặt này của cậu khó coi chết đi được.

Nếu thấy không vui thì sau này chúng ta quay về, lôi hai đứa đó ra đập một trận." Nghe lời Vạn Cổ nói, Tô Ngọc tức quá hóa cười: "Ông nói gì vậy?

Chương 1812

Đó là chuyện đại nghịch bất đạo, sao tôi làm vậy được?" Vạn Cổ lườm Tô Ngọc một cái, đến nước này rồi mà gã này vẫn còn giả bộ đoan chính được.

Thật là đáng ghét. "Cậu cứ tiếp tục giả vờ đi, để xem cậu giả vờ được đến bao giờ." Vạn Cổ bực bội nói.

Vương Cẩn Hòa thấy tâm trạng Tô Ngọc dần tốt lên, trong mắt hiện lên ý cười.

Thực ra Tô Ngọc cũng hiếm khi nhớ về chuyện tiền thế, vì cuộc sống hiện tại đã chữa lành những tổn thương đó.

Dù là người thân hay bạn bè bên cạnh đều rất tuyệt vời.

Hôm nay sở dĩ anh như vậy cũng là vì Nguyên Bảo bị thương.

Đối mặt với việc Nguyên Bảo bị thương, anh không thể nào dửng dưng được.

Bước đến bên cạnh Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lên tiếng: "Vạn Cổ nói đúng đấy, nếu không vui thì cứ trừng trị họ một trận, đừng để bản thân phải khó chịu như vậy." Cô không thích nhìn thấy Tô Ngọc buồn bã. "Anh không có khó chịu, chỉ là thấy Nguyên Bảo đột nhiên bị thương nên hơi mất kiểm soát chút thôi." Vương Cẩn Hòa hiểu cảm giác đó, cô quay đầu nhìn Tổ Tân và những kẻ vừa bị đưa đi: "Hay là anh đi đánh hắn một trận đi?" Chỉ cần không đánh chết người thì chắc không sao đâu nhỉ?

Tô Ngọc vốn đang không vui, nhưng nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy thì bỗng bật cười.

Anh nhìn cô với vẻ bất lực, dở khóc dở cười nói: "Nếu anh ra tay đánh người, anh sợ mình lỡ tay đánh nặng quá, dẫn đến việc người nhà họ Tổ lại kéo tới tìm anh gây rắc rối." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc, căn bản không tin lời anh nói.

Nếu Tô Ngọc thực sự lo lắng chuyện đó thì đã chẳng cho người tung tin cho nhà họ Tổ và nhà họ Long.

Đó chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình sao? "Anh cứ giả vờ đi, anh mà còn sợ họ tìm đến gây rắc rối à?" Cô thì thấy Tô Ngọc chỉ sợ họ không đến thôi.

Tô Ngọc cười không nói gì, chỉ nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy khiến cô thấy hơi kỳ quặc. "Anh nhìn em kiểu gì vậy?" "Không có gì, anh chỉ thấy em nói vậy làm anh thấy mình như thể kẻ đại gian đại ác nào đó ấy." Tô Ngọc nói xong chính anh cũng không nhịn được cười.

Vương Cẩn Hòa nhanh chóng hiểu ra Tô Ngọc đang nói gì, bực mình lườm anh: "Anh cứ ở đó mà nói nhảm đi.

Vào nghỉ ngơi một lát đi." "Anh không sao, anh còn vài việc cần xử lý, em vào xem mấy đứa nhỏ thế nào rồi." "Được." Vương Cẩn Hòa cũng rất lo lắng cho mấy đứa nhỏ, không biết chúng có khóc nhè hay không vui vì chuyện này không.

Nghe Tô Ngọc nói, cô liền chọn đi xem con trước.

Sau khi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Tô Ngọc mới nhìn về phía Dư Cảnh Xuyên: "Bác ơi, tình hình bên bác thế nào?" "Không được tốt lắm, ngoài người của nhà họ Tổ và nhà họ Long thì còn không ít kẻ muốn thừa nước đục thả câu nữa." Tô Ngọc nhíu mày, nếu vậy thì đúng là có chút phiền phức rồi. "Vậy sao?" "Tô Ngọc, cứ mãi thế này cũng không phải cách hay, lần này cháu phải đánh cho bọn chúng một trận nhớ đời, giết gà dọa khỉ.

Chỉ có như vậy mới có hiệu quả thực sự." Dư Cảnh Xuyên

nghiêm túc nói.

Về điều này Tô Ngọc đương nhiên đã có tính toán, việc anh để nhà họ Tổ và nhà họ Long kéo đến cũng là ý này.

Nhà họ Long là gia tộc có địa vị ở Lăng quốc, còn nhà họ Tổ lại có uy tín cao trong giới văn nhân Huyền quốc.

Ra tay với hai gia tộc này mới là mấu chốt.

Hai con gà đã chuẩn bị xong, chỉ là không biết đám khỉ kia đã sẵn sàng chưa.

Anh đã bắt đầu nóng lòng muốn cho họ biết mình có phải là người để họ tùy tiện bắt nạt hay không.

Dư Cảnh Xuyên thấy dáng vẻ của Tô Ngọc thì lập tức hiểu anh đã sớm có kế hoạch.

Đã vậy, ông cũng chẳng còn gì phải lo lắng. "Thấy cháu thế này bác cũng yên tâm rồi." Tô Ngọc bị nói vậy thì thấy hơi khó hiểu, anh có điểm gì khiến người ta không yên tâm sao?

Trước biểu cảm ngơ ngác của Tô Ngọc, Dư Cảnh Xuyên mỉm cười: "Đừng nghĩ nhiều, cứ làm theo kế hoạch của cháu là được.

Hiện tại Lăng quốc đang nội loạn, họ không có thời gian quan tâm đến chuyện của nhà họ Long đâu." Tô Ngọc vô cùng tán đồng: "Bác nói đúng ạ, sau này e là Lăng quốc còn phải tìm cách lôi kéo cháu và Tiểu Hòa ấy chứ, vì chỉ có như vậy họ mới có cơ hội tranh giành ngôi báu." Dư Cảnh Xuyên không nói gì thêm, về phương diện này Tô Ngọc luôn nhìn thấu đáo hơn ông.

Để giúp Tuyển Phỉ Nhiên, anh dành nhiều thời gian tìm hiểu động thái các quốc gia, nên biết rõ hơn ông cũng là lẽ thường. "Trong lòng cháu đã có tính toán là tốt rồi.

Những việc này nên làm sớm không nên muộn, nếu lần này cháu bỏ qua cho họ thì sau này sẽ rất phiền phức, vì những gì cháu và Tiểu Hòa đang nắm giữ thực sự quá thu hút." Chỉ cần là người không ngốc đều sẽ thèm muốn thứ trong tay họ.

Đây mới chỉ là một lần bình thường nhất mà thôi.

Sau này những chuyện như vậy xảy ra bao nhiêu lần nữa đều phụ thuộc vào cách Tô Ngọc xử lý lần này.

Tô Ngọc gật đầu: "Bác yên tâm, cháu hiểu mà." "Vậy thì tốt." "Bác đi nghỉ trước đi, cháu đi tìm ông chủ Thẩm một chút." "Đi đi." Tô Ngọc vốn định đi một mình nhưng bọn La Hậu nhất quyết không để anh đi lẻ bóng.

Trên đường đi, La Hậu hỏi: "Anh Ngọc, lúc nãy anh nói chuyện gì với anh Vạn Cổ và chị dâu thế?" Lúc đó cậu nghe mà chẳng hiểu gì cả.

Lạc Diễm và Bạch Khởi cũng nhìn Tô Ngọc, tò mò muốn biết.

Tuy nhiên Tô Ngọc chỉ cười lắc đầu: "Đó là chuyện từ lâu lắm rồi." "Anh kể cho chúng em nghe đi?" Cả ba đầy mong đợi. "Chuyện này chẳng có gì hay để kể cả, nghe xong trong lòng các em lại thấy khó chịu, việc gì phải thế?

Dù sao đó cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì." Mọi việc ở kiếp trước đối với anh đều không có gì đáng để kể lại.

Lạc Diễm và La Hậu nhìn nhau, cảm giác Tô Ngọc đang che giấu một bí mật rất lớn.

Tại sao anh Nguyên Bảo bị thương mà anh Ngọc lại giận đến thế?

Xem ra sau này phải đi hỏi anh Nguyên Bảo hoặc anh Vạn Cổ mới được. "Anh Ngọc, chúng em thực sự muốn biết mà." "Trẻ con không nên tò mò quá nhiều." Tô Ngọc gõ đầu họ một cái rồi bước đi trước.

Cả ba bất lực đi theo.

Trẻ con cái gì chứ?

Họ đều đã 21 tuổi rồi, lập gia đình cả rồi, sao anh Ngọc vẫn cứ thích gọi họ là trẻ con nhỉ?

Chẳng lẽ là đang chê họ sao?

Họ không cam tâm bước tới bên cạnh Tô Ngọc, phụng phịu: "Anh Ngọc, anh đang chê chúng em đấy à?" "Không, anh không chê các em, chỉ là những chuyện đó thực sự chẳng có gì hay để kể, hơn nữa nói nhiều các em sẽ thấy khó chịu, đã vậy thì nói làm gì nữa, đúng không?" Tô Ngọc mỉm cười hỏi cả ba.

Nhận ra sự kháng cự trong giọng điệu của Tô Ngọc, ba người cũng hiểu anh thực sự không muốn nói chuyện này, bèn ngoan ngoãn gật đầu: "Được rồi, anh Ngọc yên tâm, chúng em không hỏi nữa." Cùng lắm thì sau này đi hỏi anh Nguyên Bảo vậy.

Mọi người cùng kéo đến chỗ Thẩm Quyết.

Thẩm Quyết thấy họ đến thì mỉm cười: "Đã đoán là cậu cũng sắp tới rồi." "Ông chủ Thẩm, tình hình bên chỗ ông thế nào?" Tô Ngọc hỏi.

Chương 1813

"Tình hình bên tôi cũng khá ổn, nhưng bên cậu thì phải cẩn thận đấy.

Đám người này lần này không kiếm được lợi lộc gì, e là sau này sẽ còn tìm rắc rối cho các cậu.

Ở thành Vong Ưu chúng tôi còn giúp được, nhưng nếu các cậu rời đi thì sao?" Họ đâu thể ở lại thành Vong Ưu cả đời.

Điều đó không thực tế.

Một khi họ rời đi, chắc chắn sẽ có nhiều kẻ dòm ngó hơn. "Vì vậy lần này tôi định giết gà dọa khỉ." Thẩm Quyết ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, ông cứ ngỡ anh định âm thầm xử lý mọi chuyện như trước, ai dè lần này lại khác.

Nếu đã vậy thì thú vị rồi đây.

Trước tình hình này, Thẩm Quyết cười khẽ: "Cần giúp gì cứ nói, cả thành Vong Ưu này đều sẽ phối hợp với cậu." "Giúp tôi đến nhà họ Long ở Lăng quốc một chuyến, tôi cần những người giỏi quậy phá nhất sang đó." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Câu nói này khiến Thẩm Quyết bật cười: "Cái cậu này, tôi biết ngay là cậu chẳng có ý tốt gì mà." Với tính cách của Tô Ngọc, người ta đã đánh tận cửa rồi, sao anh có thể không phản ứng gì cho được?

Hiện giờ làm vậy là quá hợp lý. "Ý hay đấy, lát nữa tôi sẽ nói với mọi người một tiếng." "Được." Chẳng mấy chốc, ngoài nhóm Nam Kiều, những kẻ thích quậy phá nhất thành Vong Ưu đều đã tập trung lại. "Anh Ngọc, chúng tôi đến rồi, có việc gì cần giúp không?" Mọi người đến nơi với vẻ mặt đầy mong đợi, cứ như đang hỏi khi nào thì được đi quậy.

Biểu cảm này khiến Tô Ngọc dở khóc dở cười lắc đầu: "Mọi người làm cái gì vậy?

Làm như mình là cái thứ gì không bằng." "Anh Ngọc, lâu rồi chúng tôi không được ra ngoài tìm niềm vui, lần này anh cho cơ hội ra ngoài chơi, đương nhiên là phải nắm bắt lấy chứ." Nghe vậy Tô Ngọc bật cười: "Được, lần này cho mọi người chơi cho đã thì thôi." "Anh Ngọc nói đi!" Nghe thấy được chơi cho đã, đám thanh niên này đều phấn khởi hẳn lên.

Cái tình huống gì thế này không biết.

Anh Ngọc không phải đang đùa đấy chứ? "Anh Ngọc có gì dặn dò không?" Tô Ngọc vẫy tay ra hiệu cho họ lại gần, rồi nhỏ giọng dặn dò điều gì đó.

Sau khi nghe xong, mọi người nhìn Tô Ngọc với biểu cảm có chút quái dị: "Không phải chứ...

Anh Ngọc, trước đây tôi luôn nghĩ anh không phải loại người như thế, vậy mà... anh cũng ác thật đấy." "Sao?

Thế này mà gọi là ác à?

Mọi người xem lúc bao nhiêu kẻ cùng kéo đến thành Vong Ưu định bắt nạt Tiểu Hòa, sao không nghĩ xem bọn chúng có ác quá không?" Anh đây chẳng qua là gậy ông đập lưng ông mà thôi.

Nghe anh nói vậy, mọi người cũng thấy có lý. "Anh nói đúng, anh Ngọc, chúng tôi đi đây." "Ra ngoài cẩn thận, đừng để bị bắt nhé." Nghe vậy, mọi người cười lớn: "Anh Ngọc yên tâm, chúng tôi tự biết chừng mực mà, bọn chúng còn lâu mới bắt được chúng tôi." "Được." Sau khi mọi người đi rồi, ánh mắt Tô Ngọc dần trở nên lạnh lẽo.

La Hậu đứng bên cạnh nhíu mày hỏi: "Anh Ngọc, sau đó anh còn định thế nào nữa?" "Định thế nào thì đợi người của nhà họ Tổ và nhà họ Long tới rồi tính sau." Mọi người nhìn nhau, không hiểu lắm ý của Tô Ngọc.

Anh làm vậy rốt cuộc là muốn gì? "Anh Ngọc, anh nói thật cho chúng em biết, anh định làm gì đi?" "Thực ra cũng đơn giản thôi, chẳng nghĩ gì nhiều, chỉ muốn cho đối phương một bài học thôi mà." Tô Ngọc cười rất ôn hòa, nhưng nụ cười này nhìn kiểu gì cũng thấy rợn người.

Mọi người bên cạnh lườm anh một cái. "Anh Ngọc, anh làm vậy rồi người ta có đánh anh không?" "Bọn chúng đánh thắng được tôi không?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi bọn La Hậu.

Cả bọn chẳng buồn đáp lời, anh Ngọc đúng là cậy mình thực lực cao cường mà. "Không nói chuyện đó nữa, để sau đi." Còn việc nhà họ Long sau này thế nào, chẳng liên quan gì đến anh nữa.

Lạc Diễm chợt nhớ ra một chuyện: "Anh Ngọc, nếu vậy sao anh không cho người đến nhà họ Tổ?" "Bên nhà họ Tổ tôi sẽ tự tay xử lý, dù sao cũng là người Huyền quốc." Người Lăng quốc thì anh, với tư cách Vương gia Huyền quốc, không tiện nhúng tay.

Nhưng ở Huyền quốc thì lại là chuyện khác.

Lạc Diễm sững người một chút: "Anh Ngọc, anh thấy nhà họ Tổ hiện giờ tình hình thế nào?" "Không tốt lắm." Lạc Diễm nhất thời không nói nên lời, câu này quả thực không sai.

Nhà họ Tổ hiện tại dường như đúng là như vậy.

Một gia tộc văn nhân mà bắt đầu ham hố những thứ này thì còn gì tốt đẹp nữa? "Nhưng anh Ngọc à, nếu anh định đối phó nhà họ Tổ thì sẽ phải đối mặt với khá nhiều chuyện đấy, vì tình hình nhà họ Tổ ổn hơn nhà họ Long nhiều." "Có 'bảo bối' Tổ Tân này trong tay thì lo gì?

Tổ Tân có ý đồ thông đồng với địch để bắt cóc Nhất phẩm Vương phi Huyền quốc là sự thật, ý đồ mưu sát Vương gia Huyền quốc cũng là sự thật.

Tôi muốn tìm họ gây phiền phức thì quá đơn giản rồi." Lời Tô Ngọc nói khiến bọn Lạc Diễm gật đầu tán thành, nghe cũng rất có lý. "Anh Ngọc nói đúng." Giờ chỉ việc đợi đối phương tìm đến thôi.

Nhà họ Tổ và nhà họ Long cũng nhanh chóng nhận được tin tức.

Phản ứng đầu tiên của nhà họ Tổ là cho rằng đó là lời bịa đặt.

Còn nhà họ Long, họ biết rõ chuyện này, chỉ là không ngờ bao nhiêu người liên thủ lại mà vẫn không bắt được Ngọc Vương phi.

Cha của Tổ Tân tìm đến gặp lão gia tử, vội vã nói: "Cha, Tổ Tân bị Ngọc Vương bắt rồi." Nghe tin này, lão gia tử nhà họ Tổ thấy khó hiểu: "Ngọc Vương không dưng bắt Tổ Tân làm gì?

Giữa họ có hiểu lầm gì sao?" "Không phải hiểu lầm đâu, đúng là bị bắt rồi ạ." "Rốt cuộc là chuyện gì?" Tô Ngọc là người thế nào?

Sao họ lại dám tùy tiện đắc tội?

Việc này sẽ mang lại rắc rối lớn cho gia đình, lẽ nào họ không biết sao?

Cha của Tổ Tân cười khổ nói: "Tổ Tân muốn có những thứ trong tay Tô Ngọc nên... nên đã liên thủ với người nhà họ Long, đưa cao thủ trong nhà đi cùng." Nói đến đây, ông không dám ngẩng đầu nhìn ánh mắt của cha mình.

Chuyện này vốn ông cũng không đồng ý, nhưng lợi ích mà nó mang lại nếu thành công khiến ông xiêu lòng.

Chuyện tốt như vậy ông đương nhiên muốn thử.

Bởi lẽ những thứ Tô Ngọc nắm giữ thực sự quá cám dỗ.

Vả lại lần này còn có nhiều bên cùng tham gia, ông cứ ngỡ sẽ thành công dễ dàng.

Ai ngờ cuối cùng không những thất bại mà ngay cả con trai cũng bị bắt. "Nhà họ Long?

Anh nói là nhà họ Long ở Lăng quốc đó sao?" Lão gia tử nhà họ Tổ nhìn con trai hỏi.

Chương 1814

"Vâng." "Tôi thấy các người điên hết rồi!

Đó là hạng người nào?

Đó là người Lăng quốc!

Bây giờ bị Tô Ngọc bắt thóp, chỉ cần cậu ta khép tội Tổ Tân thông đồng với địch thì chúng ta chẳng còn cách nào cứu vãn đâu.

Cái tội phản quốc đó nhà họ Tổ chúng ta không gánh nổi đâu!

Còn điều quan trọng nhất nữa, Tổ Tân có ý đồ bắt cóc Ngọc Vương phi, nếu để dân chúng biết chuyện, anh có biết hậu quả nghiêm trọng thế nào không?" Lão gia tử nhà họ Tổ giận dữ quát con trai.

Họ rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Tại sao lại làm như thế? "Cha, giờ không phải lúc nói chuyện đó, chúng ta phải tìm cách cứu Tổ Tân về đã." "Hiện giờ tình hình của Tổ Tân thế nào rồi?" Lão gia tử nhíu mày hỏi.

Tổ Tân vốn có tư chất không tệ, được xem là người có khả năng kế thừa gia tộc, ông đương nhiên không muốn từ bỏ hắn như vậy. "Chính là như vậy đấy ạ, hiện tại bị bắt cùng với hắn còn có Gia chủ nhà họ Long là Long Thần.

Chúng ta muốn ra tay lúc này gần như là không thể." Lão gia tử nhà họ Tổ tức giận không nhẹ: "Lúc các người ra tay sao không nghĩ đến những chuyện này?

Dù có muốn ra tay thì sao không nói trước với ta một tiếng?" "Con kể lại rõ ràng chuyện Tổ Tân cùng người nhà họ Long âm mưu hại Tô Ngọc cho ta nghe, rốt cuộc là thế nào." Lão gia tử nhà họ Tổ sắp bị hai người họ chọc cho tức chết. "Chuyện này..." Cha của Tổ Tân do dự một lúc, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Mau nói.

Cái gì cũng không nói mà còn muốn ta đi đưa người về, các người nghĩ cái gì vậy?" "Cha..." Chuyện này bảo ông ta nói thế nào?

Nói ra rồi, cha chắc chắn sẽ chọn cách từ bỏ Tổ Tân. "Bây giờ con không nói, ta sẽ không quan tâm nữa.

Chuyện các người làm tự mình đi mà xử lý." Lão gia tử nhà họ Tổ lạnh lùng nhìn con trai mình.

Muốn ông giúp đỡ, lại không muốn cho ông biết rốt cuộc họ đã làm gì, đây là chuyện gì vậy chứ?

Do dự một lúc, cha của Tổ Tân đành bất đắc dĩ lên tiếng kể lại kế hoạch của Tổ Tân.

Ngoài việc muốn bắt Vương Cẩn Hòa, mục đích lớn nhất vẫn là ra tay với Tô Ngọc.

Hắn đã mang theo tất cả những người lợi hại nhất trong nhà đi.

Mục đích chính là để lấy mạng Tô Ngọc.

Tin tức này khiến lão gia tử nhà họ Tổ trừng mắt nhìn ông ta: "Các người điên rồi sao?" "Mưu sát Vương gia của một nước là tội chết, còn bị tru di cửu tộc." "Các người muốn chết cũng đừng liên lụy đến nhà họ Tổ." Bọn họ có biết Tô Ngọc là người thế nào không mà dám ra tay với anh?

Cha của Tổ Tân biết ngay sẽ như vậy.

Ông ta cau mày nói với vẻ bất mãn: "Cha, với địa vị của nhà chúng ta ở Huyền quốc, chắc không đến mức đó chứ?" "Không đến mức đó?

Con tưởng Tô Ngọc là ai?

Anh ta không phải là Vương gia bình thường, anh ta là đệ nhất

Vương gia của Huyền quốc, địa vị chỉ dưới Hoàng thượng, Hoàng hậu, Thái hậu, ở Huyền quốc chỉ đứng sau Hoàng thượng.

Một khi Tô Ngọc thật sự xảy ra chuyện, con có biết sẽ có bao nhiêu người vì thế mà gặp họa không?

Toàn bộ nhà họ Tổ trong vòng chín đời đừng hòng sống sót." Nghe vậy, cha của Tổ Tân cảm thấy cha mình đã nghĩ nhiều rồi. "Sao có thể chứ?

Với địa vị của nhà chúng ta ở Huyền quốc, Hoàng thượng không thể làm như vậy được, trừ phi Hoàng thượng muốn đám thư sinh đó nổi loạn." Cha của Tổ Tân tự phụ nói.

Chuyện ông ta đắc ý nhất không gì hơn là địa vị của nhà họ Tổ trong giới văn nhân.

Có địa vị như vậy, Hoàng đế Huyền quốc sao có thể làm thế được?

Lão gia tử nhà họ Tổ tức đến bật cười.

Hóa ra họ dám làm lớn chuyện như vậy là vì lý do này sao? "Các người nghĩ mọi chuyện quá ngây thơ rồi, so với Tô Ngọc, nhà chúng ta chẳng là gì cả." "Cha... có phải cha quá coi trọng Tô Ngọc rồi không?" Cha của Tổ Tân bất mãn lẩm bẩm. "Không phải ta quá coi trọng anh ta, mà là các người quá coi thường anh ta rồi." "Nhà chúng ta những năm gần đây đã dần xuống dốc, mà giới văn nhân bây giờ đa phần đều sùng bái Phù Hoa công tử..." "Chúng ta chỉ cần lôi kéo người về phía mình là được mà?" Cha của Tổ Tân nói một cách thản nhiên.

Thái độ thờ ơ đó khiến lão gia tử nhà họ Tổ vô cùng bất mãn: "Đủ rồi, con có biết Phù Hoa công tử là ai không mà ở đây la lối đòi lôi kéo người ta." Sao ông lại có một đứa con trai ngu ngốc như vậy. "Còn có thể là ai chứ?" "Phù Hoa công tử chính là Tô Ngọc, cũng chính là

Ngọc Vương." Lão gia tử nhà họ Tổ bực bội nói.

Cha của Tổ Tân kinh ngạc nhìn ông: "Sao có thể chứ?" "Sao có thể?

Đây là chuyện cả thiên hạ đều biết, chỉ có loại người tự cao như các người mới nghĩ người ta chỉ là một Vương gia mà thôi.

Vai trò của Tô Ngọc ở Huyền quốc lớn hơn các người tưởng rất nhiều." Thêm vào đó còn có một người vợ trồng ra được lương thực năng suất cao, giúp bá tánh được ăn no.

Nếu họ động đến gia đình Tô Ngọc, vậy thì hãy chuẩn bị tinh thần bị tru di cửu tộc đi.

Địa vị nhà bọn họ dù có tốt đến đâu, nói thật, bây giờ thật sự không bằng Tô Ngọc.

Bởi vì Tô Ngọc đã làm quá nhiều việc cho Huyền quốc, so với anh, bọn họ thật sự chẳng là gì cả. "Cha, bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Địa vị của nhà họ Tổ chúng ta không phải Hoàng thượng nói tru di cửu tộc là có thể tru di cửu tộc ngay được.

Con thấy cha lo lắng thái quá rồi, huống chi bây giờ cũng chưa có chuyện gì xảy ra mà?" Nghe những lời này, ông ta lẩm bẩm có chút bất mãn.

Lão gia tử nhà họ Tổ tức đến bật cười. "Chỉ cần nhà chúng ta bị Hoàng thượng nắm được thóp, đừng nói nhà chúng ta có địa vị trong giới văn nhân, cho dù có địa vị trên cả nước cũng vô dụng." Hiện tại thóp của nhà họ Tổ đã nằm trong tay Tô Ngọc, chỉ xem sau này Tô Ngọc sẽ lợi dụng nó thế nào mà thôi.

Anh ta có thể cho người đến thông báo cho họ chuyện của Tổ Tân, việc Tô Ngọc muốn làm tuyệt đối không đơn giản. "Cha..." "Thôi đừng nói nữa, chuyện này ta sẽ bàn bạc với những người trong gia tộc xem nên làm thế nào." Lão gia tử nhà họ Tổ đưa tay day day mi tâm.

Bọn họ chắc chắn phải đi gặp Ngọc Vương.

Chương 1815

Nhưng trước khi gặp người thì phải làm thế nào, đó là chuyện của bọn họ.

Không biết rốt cuộc Ngọc Vương muốn làm gì.

Bây giờ nhà họ Tổ vì để duy trì vinh quang xưa cũ đã làm không ít chuyện, có những tình huống cụ thể thế nào trong lòng ông cũng biết rất rõ.

Nếu lúc đó Tô Ngọc muốn điều tra, chưa chắc đã không tra ra được gì.

Nếu lại bị Tô Ngọc nắm được thóp, nhà họ Tổ này coi như xong đời. "Cha, bây giờ Tổ Tân còn đang trong tay Ngọc Vương, cha không mau đi cứu người, sao còn phải..." Lão gia tử nhà họ Tổ ánh mắt sắc bén nhìn con trai mình, lạnh lùng lên tiếng: "Con câm miệng cho ta." "Con..." "Con biết cái gì?

Tình hình của nhà họ Tổ bây giờ đã không còn như trước, một khi Ngọc Vương lại lần nữa nắm được thóp của nhà chúng ta, con có biết sẽ mang lại tổn thất lớn đến mức nào không?" Đã đến lúc này rồi mà vẫn còn nghĩ đến những chuyện vô bổ đó. "Cha, những gì cha nói con đều biết, nhưng Tổ Tân còn trong tay Tô Ngọc, lỡ như hắn làm gì Tổ Tân, chúng ta phải làm sao?" Ông ta chỉ trông mong vào đứa con trai này có thể trở thành gia chủ nhà họ Tổ, lúc đó ông ta cũng có thể hưởng không ít lợi lộc.

Nếu vì Tô Ngọc mà phế đi con trai mình, ông ta nhất định không thể chấp nhận. "Sớm biết sẽ xảy ra chuyện như vậy, sao các người không nói cho chúng ta biết?

Không bàn bạc với chúng ta một tiếng?" Lão gia tử nhà họ Tổ bực bội nói.

Bây giờ mới biết lo lắng, sớm hơn thì làm gì? "Đi thông báo cho những người khác qua đây." Ông liếc nhìn dáng vẻ không phục của con trai, bực bội nói.

Chẳng mấy chốc, các trưởng bối khác đều đã đến, lão gia tử nhà họ Tổ kể lại sự việc cho họ nghe.

Nghe xong, sắc mặt các trưởng bối khác đều không tốt lắm, mày hơi nhíu lại, ánh mắt sắc bén nhìn người trước mặt: "Rốt cuộc các người làm cái gì vậy?" Chuyện này là chuyện họ muốn làm là có thể làm sao?

Đúng là ngu xuẩn đến cực điểm. "Chúng con cũng là vì gia tộc, chỉ cần có được những thứ đó, nhà họ Tổ chúng ta có thể tiến thêm một bậc." Người hỏi chuyện bị chọc cho tức cười: "Ta thấy các người không phải vì gia tộc, mà là vì thấy gia tộc này còn chưa đủ loạn, nên mới làm như vậy." "Bắt Ngọc Vương phi, giết Ngọc Vương, thông đồng với giặc, bất kể là tội nào cũng là tội chém đầu." "Thông đồng với giặc gì chứ, chúng ta chỉ hợp tác với người ta thôi mà." Cha của Tổ Tân cứng miệng nói.

Một câu nói khiến người nhà họ Tổ cảm thấy vô cùng nực cười.

Lời này cũng chỉ có thể tự lừa mình dối người một lúc mà thôi, muốn làm chuyện khác gần như không thể. "Lời này ngươi nói ra ngươi có tin không?" Người bên cạnh nhìn ông ta thẳng thắn hỏi.

Cha của Tổ Tân lập tức im lặng, lời này ngay cả chính ông ta nói ra cũng không tin.

Dù sao thì... "Ta nói thật cho ngươi biết, nếu Ngọc Vương muốn ra tay, thậm chí có thể không cần nói với Hoàng thượng." "Sao có thể chứ?" "Chuyện ngươi cảm thấy không thể lại chính là sự thật.

Anh ta ngay cả con trai của phiên vương cũng có thể nói giết là giết, ngươi nghĩ con trai ngươi là cái thá gì?" "Chuyện này...

đây là coi thường hoàng quyền." Sao có thể chứ?

Tô Ngọc làm vậy mà Hoàng thượng không có chút ý kiến nào sao? "Coi thường hoàng quyền?

Vậy thì ngươi đã sai hoàn toàn rồi, tất cả những điều này đều là đặc quyền mà Hoàng thượng ban cho anh ta, cho phép anh ta tiền trảm hậu tấu.

Chỉ cần chứng cứ xác thực, anh ta muốn ngươi chết lúc nào thì ngươi phải chết lúc đó, không có một chút cơ hội phản kháng nào." Một câu nói khiến cha của Tổ Tân hoàn toàn ngây người, sao lại có thể như vậy?

Vinh quang mà Hoàng thượng ban cho lại lớn đến thế. "Các người bây giờ chỉ biết tình hình nhà họ Tổ thế nào, nhưng tình hình bên ngoài ra sao các người có biết không?

Lần này các người thật sự quá đáng rồi.

Còn về việc các người nói đi cứu Tổ Tân về, các người muốn đi thì cứ đi, chúng ta sẽ không đi đâu.

Lúc này chúng ta không muốn vì Tổ Tân mà chọc giận Ngọc Vương." Bọn họ vẫn luôn biết chi của Tổ Tân này không hề an phận, chỉ là không ngờ lại không an phận đến cực điểm.

Chuyện như vậy mà hắn cũng dám làm. "Các người thật lợi hại, mạng của một hai trăm người nhà họ Tổ đều bị các người cầm trong tay đùa giỡn, ta thật sự quá khâm phục các người rồi." Người bên cạnh mỉa mai nói. "Ngươi... chúng ta cũng là vì mọi người mà." "Mấy lời vì mọi người này thì đừng nói nữa, nghe cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao các người làm những chuyện này rốt cuộc là vì ai, trong lòng các người tự biết là được, không cần đến nói với chúng ta, thật sự rất vô vị." "Lão gia tử, những gì cần nói chúng tôi đã nói rồi, sau này thế nào, các người tự xem mà làm, chúng tôi không tham gia nữa." Một câu nói trực tiếp kéo ra khoảng cách với bọn họ.

Lông mày hơi nhíu lại, lão gia tử nhà họ Tổ trong lòng ít nhiều vẫn có chút bất mãn: "Dù sao chúng ta cũng là người một nhà, các người làm vậy không phải là để người ngoài biết người trong nhà chúng ta đang nội chiến sao?" Đến lúc đó sẽ cho người khác có cơ hội lợi dụng.

Đây không phải là chuyện tốt.

Nghe vậy, người bên cạnh cảm thấy nực cười đến cực điểm: "Người một nhà?

Lúc họ làm những chuyện đó có nói cho chúng ta biết không?

Người một nhà cái quái gì, lúc làm việc thì các người là một nhà, bây giờ xảy ra chuyện cần chúng ta đưa ra chủ ý thì chúng ta với các người lại là một nhà, cái danh người một nhà này chúng ta thật sự không xứng." "Ông cũng không cần nói nhiều như vậy nữa, vô vị lắm." Nói xong liền bỏ đi.

Có người thứ nhất sẽ có người thứ hai.

Chỉ cần là người biết Tô Ngọc thì đều sẽ không chọn đối đầu với anh.

Nhưng đám người này thật đủ lợi hại, không những đối đầu với người ta mà còn muốn lấy mạng người ta.

Bọn họ tưởng mình là cái thá gì?

Mạng của Ngọc Vương là thứ họ nói muốn là có thể lấy được sao?

Thật ngây thơ đến nực cười.

Trơ mắt nhìn mọi người rời đi, cha của Tổ Tân không dám tin nhìn lão gia tử: "Cha, bọn họ có ý gì vậy?

Đây là muốn tính sổ rõ ràng, đoạn tuyệt quan hệ với chúng ta sao?" "Con thấy chưa?

Đây chính là hiện trạng của nhà họ Tổ.

Mọi người đều biết Tô Ngọc là người thế nào, nên không muốn đắc tội với anh ta.

Nhưng các người không biết trời cao đất dày, muốn thứ trong tay người ta thì thôi đi, lại còn muốn mạng người ta." Chuyện này đã đủ để khiến những người trong gia tộc tức giận rồi. "Tình hình của gia tộc bây giờ thế nào trong lòng con tự biết.

Chương 1816

Nếu vì các người mà chọc giận Ngọc Vương đến điều tra nhà họ Tổ, phơi bày tất cả mọi chuyện của nhà họ Tổ ra ngoài, thì hai cha con các người chính là tội nhân của gia tộc chúng ta." Nghe vậy, ông ta cau mày, bất mãn nói: "Cha..." "Thôi đừng nói nữa, ta sẽ đi một chuyến, nhưng có được kết quả chúng ta mong muốn hay không thì không biết được." Nói xong liền đi.

Ngày hôm sau, lão gia tử nhà họ Tổ mang theo người rời khỏi nhà họ Tổ, điều này khiến cha của Tổ Tân thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần cha đi thì mọi chuyện sẽ đơn giản.

Tuy nhiên, ông ta vẫn nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi.

Tin tức lão gia tử nhà họ Tổ đến nhanh chóng truyền đến tai Tô Ngọc, đối với việc này anh không hề bất ngờ chút nào. "Rất tốt." "Ngọc ca, nhà họ Tổ này liệu có chuẩn bị gì không?" "Vô dụng thôi.

Lão gia tử nhà họ Tổ này tuy bình tĩnh, nhưng nhiều lúc rất tự phụ, đặc biệt là sự kiêu ngạo của văn nhân, trên người ông ta chỉ có nhiều chứ không có ít." Tô Ngọc ít nhiều cũng có chút hiểu biết về người nhà họ Tổ.

Nghe vậy, La Hậu và những người khác vẫn còn chút không hiểu: "Ngọc ca, chúng tôi vẫn hơi không hiểu." "Không hiểu gì?" "Nếu thật sự như anh nói, vậy người như Tổ Tân..." "Thiên phú võ học của Tổ Tân không tệ, nhưng phương diện học văn lại kém hơn rất nhiều, nên hắn chọn theo võ, tính cách cũng vì thế mà thành ra như vậy." Nghe Tô Ngọc giải thích, Lạc Diễm và những người khác cảm thấy như nghe rồi lại như chưa nghe.

Hoàn toàn không biết tình hình thế nào. "Ngọc ca, em phát hiện hình như anh chẳng nói gì cả." "Đến lúc các cậu thấy lão gia tử nhà họ Tổ sẽ biết ý tôi là gì." Anh sắp có cớ để đi tìm phiền phức cho họ rồi.

Thật thú vị.

Đối mặt với vẻ mặt không có ý tốt của Tô Ngọc, Lạc Diễm và những người khác dành sự đồng cảm sâu sắc cho lão gia tử nhà họ Tổ sắp đến.

Thông thường khi Ngọc ca muốn tính kế ai, nhất định sẽ để đối phương đến trước, như vậy anh sẽ nhận được rất nhiều điều tốt.

Bây giờ họ chỉ cần chờ đối phương đến là được.

Đối mặt với tình huống như vậy, ánh mắt Tô Ngọc và mọi người hơi lóe lên. "Tổ Tân thế nào rồi?" Tô Ngọc nghĩ đến người này liền quay đầu nhìn Nam Kiều. "Ngọc ca ca, chuyện này anh giao cho em thì cứ yên tâm đi, em nhất định sẽ để hắn chơi thật vui vẻ." Nam Kiều ngoan ngoãn nói.

Chỉ là đằng sau sự ngoan ngoãn đó lại là sự tinh quái đậm đặc.

Một câu nói khiến Tô Ngọc có chút dở khóc dở cười lắc đầu: "Em cứ từ từ thôi, đừng làm lớn chuyện quá.

Dù sao ông của người ta cũng đã đến rồi, nếu làm người ta bị thương, đến lúc đó chúng ta không dễ ăn nói đâu." Nam Kiều cười hì hì: "Ngọc ca ca yên tâm, em biết mà." "Ừm, em biết là tốt rồi, vậy cứ thế đi." Ăn tối xong, Nam Kiều đi dạo tìm Tổ Tân.

Tổ Tân bây giờ chỉ cần nhìn thấy Nam Kiều là sẽ cảm thấy sợ hãi.

Điều này khiến Nam Kiều cảm thấy mình vô cùng vô tội. "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" "Ta cũng không muốn làm gì, chỉ muốn báo cho ngươi một tin tốt." Tin tốt?

Cô ta có lòng tốt như vậy sao?

Kể từ khi bị bắt đến đây, hắn mới thực sự nhận ra người của Vong Ưu thành đáng sợ đến mức nào.

Những người này đều là ma quỷ, hắn căn bản không dám tiếp xúc quá nhiều.

Đặc biệt là người trông có vẻ đáng yêu này, thực tế chớp mắt là có thể lấy mạng ngươi mới là đáng sợ nhất. "Ngươi muốn nói thì nói, ngươi nghĩ ta sẽ tin ngươi sao?" Tổ Tân bình tĩnh nói.

Bọn họ bây giờ không dám đối phó với mình, nói cho cùng vẫn là vì bối cảnh nhà họ Tổ sau lưng hắn, hắn nghĩ lý do những người này không dám ra tay chính là vì điều này.

Mục đích của họ là vì còn e dè người nhà hắn.

Chỉ cần Tô Ngọc còn e dè nhà họ Tổ, hắn sẽ không dám thực sự làm gì mình.

Nhìn dáng vẻ này của Tổ Tân, Nam Kiều liền biết hắn đang nghĩ gì. "Ngươi có phải đang nghĩ chỉ cần Ngọc ca còn e dè nhà ngươi thì sẽ không dám làm gì ngươi không?" Nam Kiều liếc mắt một cái là nhìn ra Tổ Tân đang nghĩ gì.

Tổ Tân cau mày, hắn quả thực có suy nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ bị Nam Kiều nói thẳng ra không chút khách khí, trong lòng ít nhiều cũng có chút chột dạ.

Nhưng hắn không cảm thấy mình nghĩ như vậy có gì sai.

Bây giờ Tô Ngọc không động đến hắn không phải là vì lý do này sao? "Ngươi thật là ngây thơ, suy nghĩ như vậy mà cũng có được." Ngọc ca ca sở dĩ không động đến ngươi, chẳng qua là muốn đợi người nhà ngươi đến rồi xử lý cùng một lúc mà thôi.

Ngươi thật sự nghĩ Ngọc ca ca sẽ sợ nhà ngươi sao?

Lão gia tử nhà ngươi đã đến rồi, chỉ là không biết cuối cùng sẽ mang đến bất ngờ gì, chúng ta hãy cùng nhau mong chờ nhé." Nam Kiều nói đầy ẩn ý.

Nghe vậy, Tổ Tân hoàn toàn ngây người.

Rất nhanh sau đó liền trở nên vui vẻ.

Chỉ cần ông nội đến, hắn sẽ không sao cả.

Nhìn vẻ mặt quá đỗi vui mừng của Tổ Tân, Nam Kiều làm sao không biết hắn đang nghĩ gì?

Chẳng qua là nghĩ người đến rồi, hắn có thể đi rồi.

Thật đúng là ngây thơ như mọi khi.

Ngọc ca không phải để trưởng bối của hắn đến đón hắn về đâu.

Liếc nhìn Tổ Tân một cái, cô xoay người rời đi.

Tin tức cần thông báo đã thông báo rồi, chỉ không biết sau này hắn sẽ thế nào?

Vừa đi đến cửa liền thấy La Hậu và những người khác đang đứng đó. "Sao các cậu lại đến đây?" "Cô đã nói gì với Tổ Tân?" Nam Kiều cười tủm tỉm nói: "Tôi có nói gì đâu, tôi chỉ nói với hắn là ông nội hắn đến rồi." La Hậu và những người khác bất đắc dĩ nhìn Nam Kiều, cô nàng này thật đúng là có tính cách chỉ sợ thiên hạ không loạn, chuyện gì cũng làm ra được.

Cô nói như vậy, Tổ Tân chắc chắn sẽ tràn đầy hy vọng, nhưng nếu đến lúc đó ông nội hắn không có cách nào cứu hắn đi được, mà ngược lại hắn còn phải chết, không biết lúc đó có thú vị không nhỉ? "Tôi thấy cô chính là chỉ sợ thiên hạ không loạn." La Hậu và những người khác bực bội nói.

Nam Kiều cười ha hả: "Tôi cũng có nói không phải đâu." Khi lão gia tử nhà họ Tổ đến Vong Ưu thành, vốn còn có chút lo lắng, không biết mình có vào được không.

Tuy nhiên, ông đã nghĩ nhiều rồi, ông vào vô cùng thuận lợi.

Chương 1817

Thậm chí khi ông nói muốn đến tìm Tô Ngọc, còn có người dẫn ông đi.

Chỉ là ánh mắt những người đó nhìn ông có chút kỳ quái.

Sau khi ông đi rồi, người trả lời ông nhìn đồng bạn bên cạnh: "Đây chính là người mà A Ngọc muốn tìm phải không?" "Chỉ không biết là của nhà họ Tổ hay nhà họ Long, chúng ta đi xem thử?" Xem náo nhiệt quả nhiên là việc ai cũng thích.

Chắc không ai không thích xem náo nhiệt đâu nhỉ? "Đi." Lão gia tử nhà họ Tổ đến nơi ở của Tô Ngọc thì do dự không biết có nên vào không.

Những người đi theo phía sau khó hiểu nhìn người đang đứng ở cửa không vào, kỳ quái hỏi: "Ông đã đến rồi sao còn không vào?" "Chuyện này..." "Yên tâm, A Ngọc đã đợi ông lâu rồi." Nghe vậy, sắc mặt ông hơi biến đổi, mày cũng hơi nhíu lại, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Bây giờ phải làm sao đây?

Tô Ngọc lại đang đợi ông đến, một khi có chuyện như vậy tuyệt đối không phải là chuyện tốt. "Đa tạ." Lão gia tử nhà họ Tổ cùng họ đi vào. "A Ngọc, người đã đến rồi, chúng tôi đưa đến cho cậu rồi.

Tiểu Bảo và mấy đứa nhỏ đi đâu rồi?" Người kia nhìn trái nhìn phải không thấy mấy đứa trẻ đâu, kỳ quái hỏi. "Chúng nó dắt Thang Viên và mấy đứa kia ra sau núi đi dạo rồi." "Ra là vậy, nhưng mà con gà trống to nhà cậu có phải nên bảo nó đừng có kiêu ngạo như vậy không?" Nói đến Đại Hoa, bọn họ thật sự là oán thán không ngớt.

Vốn dĩ họ rất thích Đại Hoa.

Nhưng tên Đại Hoa này chỉ biết gây phiền phức, không những gây phiền phức mà nó còn mổ người.

Tô Ngọc nghe họ tố cáo có chút bất đắc dĩ nói: "Chuyện này các chú chỉ có thể nói với Tiểu Bảo thôi, Đại Hoa chỉ nghe lời Tiểu Bảo, lời của những người khác nó không nghe." Trước kia còn sợ bị dao kề cổ, bây giờ mắt cũng không chớp một cái, kiêu ngạo hết chỗ nói.

Nghe vậy, những người bên cạnh im lặng.

Chuyện này họ cũng đã đi tìm Tiểu Bảo rồi, nhưng vấn đề là, lúc Tiểu Bảo ở đó, Đại Hoa ngoan ngoãn bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Chỉ cần Tiểu Bảo không có ở đó, thuộc tính bá vương của nó lại trỗi dậy.

Nghĩ thôi cũng thấy tức.

Tô Ngọc nhún vai: "Chuyện này tôi cũng hết cách." "Thôi được rồi, không nói đến Đại Hoa nữa, người này đến tìm cậu, cậu xem là người nhà họ Tổ hay nhà họ Long.

Nhưng mà những người khác bây giờ chắc cũng đã đến nhà họ Long rồi." "A Ngọc, tôi nói cho cậu một chuyện." Tô Ngọc ngước mắt nhìn anh ta, ra hiệu có chuyện gì có thể nói thẳng, không cần phải vòng vo tam quốc như vậy. "Lúc họ đi có lấy của Lạc Diễm một ít thuốc nổ, nhà họ Long lần này có thể sẽ gặp xui xẻo rồi, chỉ riêng căn nhà chắc cũng không trụ nổi đâu." Anh ta cười gượng giải thích.

Động tác trong tay Tô Ngọc dừng lại một chút, đau đầu nhìn họ: "Lúc đi họ cũng không nói với tôi chuyện này." "Họ chắc chắn sẽ không nói với cậu đâu, khó khăn lắm mới được ra ngoài chơi một chuyến, sao có thể để cậu cản trở họ được?" Tô Ngọc lập tức không nói nên lời, lời này nói ra hình như cũng không có gì sai. "Thôi kệ, trong lòng họ tự biết chừng mực." "..." Có phải là quá yên tâm về mấy tên đó rồi không?

Thôi bỏ đi, A Ngọc nói vậy thì cứ vậy đi, anh ta không biết gì cả, cũng không muốn quản gì cả.

Sau này nếu mấy tên đó dám gây chuyện cho A Ngọc, anh ta nhất định sẽ xử lý bọn họ một trận ra trò.

Lão gia tử nhà họ Tổ nghe những lời nói nhẹ như không của Tô Ngọc, tim lập tức chìm xuống đáy vực.

Lời của Tô Ngọc không biết có phải là đang cảnh cáo ông không.

Hơn nữa, người của Vong Ưu thành lại đã đến nhà họ Long.

Đó là địa bàn của Lăng quốc.

Bọn họ không những đến mà còn mang theo cả thuốc nổ.

Đây là hành vi khiêu khích đối với Lăng quốc.

Mà Tô Ngọc lại không hề quan tâm chút nào.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn lão gia tử nhà họ Tổ đang đứng đó, thản nhiên lên tiếng: "Xem ra thời gian dài rồi, đã khiến người nhà họ Tổ quên mất gặp Vương gia phải hành lễ thế nào rồi." Lão gia tử nhà họ Tổ nghe vậy vội vàng quỳ xuống đất: "Thảo dân tham kiến Vương gia." Tô Ngọc không nói cho ông đứng dậy, lão gia tử nhà họ Tổ trong lòng dù có tức giận đến đâu cũng chỉ có thể uất ức quỳ đó.

Người đi cùng lão gia tử có chút bất mãn, Ngọc Vương này có ý gì?

Cho bọn họ một đòn phủ đầu sao? "Ngọc Vương có ý gì đây?

Lão gia tử nhà chúng tôi là người có công danh trong người." Cứ để lão gia tử của họ quỳ như vậy, có phải là hơi quá đáng không? "Ồ?

Không biết ông ta có được miễn lễ quỳ không?" Tô Ngọc hỏi một cách đầy ẩn ý.

Người của lão gia tử lập tức không nói nữa, cái này thì đúng là không có. "Ngay cả Thừa tướng khi gặp bổn vương, bổn vương muốn ông ta quỳ bao lâu, ông ta phải quỳ bấy lâu, huống hồ là loại người có tội như các ngươi." Sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ đột nhiên thay đổi: "Vương gia, lời này có ý gì?" "Ý gì?

Mọi người cũng không cần phải tiếp tục giả ngốc nữa, ta đang nói gì chẳng lẽ ông thật sự không biết hay giả vờ không biết?" Tô Ngọc ánh mắt sắc bén nhìn đối phương.

Lão gia tử nhà họ Tổ theo bản năng quay đầu đi, dáng vẻ đó đã nói lên tất cả, ông ta đang chột dạ. "Xem ra ông biết rồi.

Đứa cháu trai của ông không tệ, dám đến ám sát bổn vương.

Chỉ cần bổn vương muốn, nhà họ Tổ các người có thể bị diệt tộc trong nháy mắt, đừng nghi ngờ, bổn vương làm được." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn ông ta, mỉa mai nói.

Một phen nói chuyện khiến sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ trắng bệch nhìn Tô Ngọc.

Lời này Tô Ngọc nói không sai, quả thực có thể làm được.

Hiện tại chuyện Tổ Tân định bắt cóc Ngọc Vương phi, hạ sát thủ với Ngọc Vương đã có chứng cứ xác thực.

Ông có biện bác thế nào cũng vô dụng, cuối cùng cũng chỉ mang lại phiền phức không cần thiết cho mình. "Ngươi..." "Vương gia, bây giờ ngài không sao cả, cầu ngài tha cho nó lần này." Lão gia tử nghĩ bây giờ Tô Ngọc không có tổn thất gì, đây cũng là chuyện vui mừng cho cả hai bên.

Chỉ cần ông không nói gì thì sẽ không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, lão gia tử nhà họ Tổ đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản rồi. "A, không sao cả?

Ông cho rằng không có chuyện gì xảy ra thì có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì sao?" Giọng Tô Ngọc bình tĩnh lạ thường nhìn lão gia tử nhà họ Tổ.

Chương 1818

Vẻ mặt đó trông có chút đáng sợ.

Những người của Vong Ưu thành ở bên cạnh liếc nhìn nhau, theo bản năng lùi lại hai bước.

Tên này muốn chết cũng đừng liên lụy đến bọn họ chứ.

Đây là đang làm cái gì vậy. "Thật không biết điều, tưởng mình là ai chứ?" "Còn nói không có chuyện gì, người này nói nghe đơn giản thật." Nếu không phải họ đã lên kế hoạch từ trước.

Nếu không phải võ công của A Ngọc cao cường, thì mọi thứ đã xong rồi. "Nếu không phải bổn vương có đủ người, võ công của bổn vương đủ cao, thì bây giờ bổn vương không chết cũng trọng thương, còn thê tử của bổn vương thì bị đứa cháu ngoan của ông bắt đi.

Ông nói với bổn vương là không có chuyện gì sao?" Người nhà họ Tổ bị Tô Ngọc nổi giận dọa cho cúi đầu không dám nói một lời.

Bây giờ họ phải làm sao?

Run rẩy quỳ trên đất, thậm chí không dám ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Tô Ngọc.

Lão gia tử nhà họ Tổ lúc này cuối cùng cũng nhận ra mình đã nói sai, vội vàng nói: "Vương gia, ta không có ý đó, ta chỉ muốn nói chuyện này vẫn chưa đến mức tồi tệ nhất, chúng ta có thể từ từ thương lượng.

Chỉ cần là thứ Vương gia muốn, chúng ta đều có thể bồi thường cho ngài, chỉ cầu ngài tha cho cháu trai ta lần này." "Ông nghĩ bổn vương thiếu thứ gì?" Lão gia tử nhà họ Tổ lập tức im bặt, thân là Ngọc Vương, người giàu nhất Huyền quốc, anh có thể thiếu thứ gì?

Không thiếu gì thì thôi đi, những thứ anh có là những thứ mà bọn họ có mơ cũng không dám mơ tới. "Ta..." "Bổn vương không muốn gì cả, chỉ muốn mạng của Tổ Tân." "Ngọc Vương, ngài không thể." "Xem ra ông thật sự khiến bổn vương có chút thất vọng.

Bổn vương nghĩ ông đã đến đây thì ít nhiều cũng có thể làm được chút chuyện, chỉ là đáng tiếc." Tô Ngọc thất vọng lắc đầu nói.

Một câu nói, lão gia tử sao còn không hiểu đạo lý.

Tô Ngọc căn bản không hề có ý định thả Tổ Tân. "Ngươi từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ tha cho Tổ Tân, phải không?" Lão gia tử nhìn chằm chằm Tô Ngọc, nghiến răng chất vấn.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừm, ông nói không sai, ta quả thực chưa từng nghĩ sẽ tha cho nó, nhưng cho dù ta làm vậy, ông có thể làm gì được ta?" Sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ trắng bệch nhìn Tô Ngọc, phải rồi, bây giờ ông không thể làm gì được, không thể làm được gì cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn cháu trai gặp chuyện. "Ngươi gọi ta đến đây với mục đích gì?" Ông không tin Tô Ngọc gọi ông đến chỉ để báo cho ông tin này.

Nếu là như vậy, Tô Ngọc cũng quá kiêu ngạo rồi. "Hy vọng vết nứt của nhà họ Tổ các người đừng quá lớn, nếu không rất có thể sẽ mất mạng đó." Tô Ngọc thấp giọng nói.

Một câu nói khiến da đầu lão gia tử nhà họ Tổ tê dại.

Hắn... hắn... "Bổn vương đã cho người đi điều tra nhà họ Tổ rồi.

Ông cứ cầu nguyện là nhà họ Tổ không làm chuyện gì phạm pháp đi, nếu không, bổn vương quyết không tha nhẹ." Lão gia tử nhà họ Tổ ngay lập tức hiểu ra Tô Ngọc muốn làm gì.

Tô Ngọc đưa ông từ nhà họ Tổ đến đây, mục đích là để ông không có cách nào sắp xếp chuyện trong nhà, như vậy họ có thể nhanh chóng điều tra rõ ràng những chuyện liên quan đến nhà họ Tổ.

Và mục đích của Tô Ngọc chính là cái này.

Anh chưa bao giờ vì ông, mà là vì những người nhà họ Tổ. "Tại sao ngươi lại làm như vậy?

Nhà họ Tổ không hề đắc tội với ngươi." "Khi Tổ Tân âm mưu tính kế ta và thê tử của ta, hắn đã đắc tội với bổn vương rồi." "Không...

đây chỉ là một sự hiểu lầm." Hiểu lầm?

Tô Ngọc nhấm nháp hai từ này, đột nhiên cười lên, chỉ là nụ cười đó trông có chút đáng sợ, khiến lão gia tử nhà họ Tổ cũng có chút sợ hãi. "Có phải là hiểu lầm hay không, bổn vương biết rõ hơn ông.

Hắn dám cấu kết với người của địch quốc để ra tay với Vương gia của Huyền quốc, vậy mà ông còn dám nói với ta là hiểu lầm sao?

Lão già, có phải ông quá coi trọng bản thân mình rồi không?" "Ngọc Vương, ngươi đừng quá kiêu ngạo, Huyền quốc này còn chưa phải là thiên hạ của ngươi, còn chưa đến lượt ngươi một tay che trời." Lão gia tử nhà họ Tổ tức đến mức có chút không lựa lời, nói ra những lời cũng có chút khó nghe.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn lão gia tử nhà họ Tổ, ánh mắt sắc bén: "Cái này thì ông nói sai rồi, bổn vương thật sự có thể một tay che trời." "Tổ Tân ám sát bổn vương là sự thật, câu kết với người của Lăng quốc định bắt cóc Vương phi của bổn vương cũng là sự thật.

Chẳng phải ông ỷ vào địa vị của nhà họ Tổ ở Huyền quốc quá cao, nên mới dám nói chuyện với bổn vương như vậy sao?

Nhưng hình như ông đã nhầm rồi, nếu so về thân phận địa vị, bổn vương mạnh hơn các người, còn các người thì quá yếu." Một câu nói khiến Tô Ngọc tức đến toàn thân run rẩy: "Tô Ngọc, ngươi..." "Ta làm sao?" "Lão già, gọi thẳng tên của bổn vương, lá gan của ngươi thật lớn.

Nể tình ngươi chỉ là lần đầu phạm lỗi, bổn vương không so đo với ngươi, nếu có lần sau, ngươi biết sẽ có hậu quả gì rồi đấy." Một phen nói chuyện khiến lão gia tử nhà họ Tổ tức đến mức sắc mặt khó coi đến cực điểm.

Chẳng trách nhiều người muốn lật đổ Tô Ngọc như vậy, trước đây ông không hiểu tại sao, bây giờ cuối cùng đã hiểu. "Ngọc Vương kiêu ngạo như vậy, thật không sợ sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện sao?" "Ông có thể đi rồi." "Ngươi..." Tô Ngọc đây là đang đùa giỡn với ông.

Tô Ngọc cười mà không nói: "Ừm, ông đoán không sai, bổn vương chính là đang đùa giỡn với ông đấy, nhưng ông làm gì được ta?" Mục đích của anh vốn dĩ là cái này, cho dù còn có những chuyện khác muốn làm.

Dẫu vậy, lão gia tử nhà họ Tổ đã hoàn toàn khiến anh thất vọng. "Ông..." "Đừng có chỉ trỏ vào tôi, nếu không cái tay cầm bút đó của ông sẽ phế luôn đấy.

Mời ông ta ra ngoài cho." Thế là lão gia tử cùng đám người đi theo bị Tô Ngọc đuổi thẳng cổ.

Đứng trước cửa nhà Tô Ngọc, sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ cực kỳ khó coi.

Ông ta chưa từng bị ai đối xử như thế này bao giờ.

Cho dù là Vương gia thì đã sao?

Một Vương gia mà có thể đối xử với ông ta như thế à?

May mà Tô Ngọc không biết ông ta đang nghĩ gì, nếu biết chắc chắn sẽ thấy nhà họ Tổ quả nhiên không còn là nhà họ Tổ của ngày xưa nữa.

Bị người ta tâng bốc quá cao nên sinh ra tự cao tự đại, thậm chí còn coi thường người khác. "Anh Ngọc, cái ông già nhà họ Tổ này kiêu ngạo thật đấy, người không biết còn tưởng ông ta là hoàng thân quốc thích gì cơ, nói chuyện toàn kiểu đó thôi." Nam Kiều bất mãn lẩm bẩm. "Cho nên anh mới bảo cậu là cứ gặp người thì sẽ biết tình hình nhà họ Tổ hiện giờ thôi, giờ thì hiểu rồi chứ?" Nam Kiều gật đầu, cậu tất nhiên là hiểu rồi.

Đám người nhà họ Tổ này từ già đến trẻ đều một giuộc như nhau.

Chương 1819

Chả trách anh Ngọc lại làm thế.

Không làm vậy thì thật có lỗi với những việc họ đã gây ra. "Anh Ngọc, vậy là Tổ Tân không còn giá trị lợi dụng gì với chúng ta nữa rồi đúng không?" "Cậu nói đúng, thật sự là hết giá trị rồi." Nam Kiều đưa tay vuốt cằm, nếu người đã vô dụng thì liệu cậu có thể mang hắn về làm người thử thuốc cho mình không nhỉ?

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc với ánh mắt hớn hở: "Anh Ngọc, người này giao cho em được không?" Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Cái này thì không được đâu." Nam Kiều lập tức xụ mặt, sao anh Ngọc lại thế nhỉ? "Sao lại không thể đưa hắn cho em?

Hắn chẳng phải đã vô dụng rồi sao?

Anh giữ hắn lại làm gì nữa?" "Đơn giản thôi, anh muốn lão già nhà họ Tổ trước khi rời đi phải trơ mắt nhìn cháu trai mình chết ngay trước mặt." Nam Kiều kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh còn kế hoạch gì khác sao?" "Tổ Tân không phải người nắm quyền nhà họ Tổ, người thực sự nắm quyền là lão gia tử.

Nếu vậy, làm sao hắn có thể điều động được nhiều cao thủ như thế?" Vấn đề này Tô Ngọc đã suy nghĩ rất lâu.

Nhưng lần này gặp mặt, anh nhận ra lão gia tử thật sự không biết chuyện đó.

Vậy thì người của Tổ Tân là ai đưa cho?

Lại là ai xúi giục Tổ Tân đến đây?

Hơn nữa, còn ai muốn đoạt món đồ của anh?

Mỗi một người trong nhà họ Tổ đều có khả năng, đặc biệt là những kẻ có chút bản lĩnh. "Em hiểu rồi, anh Ngọc muốn ép ông ta một phen sao?" "Cũng không hẳn là ép, chỉ là để ông ta sớm nhận rõ thực tế thôi." "..." Hai câu này có gì khác nhau không nhỉ?

Mà khiến anh Ngọc để tâm như thế? "Sau này cậu sẽ biết thôi, giờ hỏi nhiều cũng vô ích." "Được rồi, vậy em đi chuẩn bị đây, nhất định sẽ để lão già nhà họ Tổ nhận được tin tử trận của cháu trai ngay lúc ông ta rời đi." Cái chết của Tổ Tân chẳng qua cũng là tự làm tự chịu.

Nếu hắn không làm vậy thì cũng chẳng đến mức này, ít nhất với tư cách bạn bè, anh Ngọc cũng sẽ không làm khó hắn.

Ai bảo hắn mù quáng muốn lấy mạng anh Ngọc làm gì.

Đã không cần cái đầu này nữa thì để mạng lại thành Vong Ưu này cũng chẳng có gì sai. "Giao cho cậu đấy." Nam Kiều đi gặp Tổ Tân, thấy Nam Kiều lại đến, hắn hỏi: "Cậu lại tới làm gì?" "Tôi đến chỉ để thông báo cho cậu hai tin, không biết cậu có hứng thú không.

Một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe cái nào trước?" Nam Kiều nhìn hắn với vẻ đắn đo, rồi trước khi Tổ Tân kịp trả lời, cậu đã nói luôn: "Hay là tôi kể tin tốt trước nhé?

Ông nội cậu đã đến thành Vong Ưu rồi đấy." Nghe tin này, Tổ Tân vô cùng kích động, ông nội vậy mà đã đến rồi.

Chỉ cần ông nội đến, hắn sẽ có cơ hội rời khỏi đây.

Cái nơi quỷ quái này, hắn không muốn ở lại thêm một ngày nào nữa. "Ông nội tôi đến rồi sao?

Thật không?

Vậy thì mau thả tôi ra!" Tổ Tân kích động nói. "Đừng có kích động thế, để tôi nói nốt tin xấu cho cậu nghe nhé.

Ông nội cậu đi rồi, còn cậu thì phải bỏ mạng lại thành Vong Ưu này, thế nào?

Có thấy vui không?" Nam Kiều tươi cười hỏi.

Nụ cười trên mặt Tổ Tân đông cứng lại, hắn không dám tin nhìn cậu: "Cậu nói gì?

Ông nội tôi đi rồi?

Không thể nào!" Sao ông nội có thể bỏ rơi hắn mà đi được?

Hắn không tin đó là sự thật. "Ông nội sẽ không để tôi lại đây đâu, tôi biết cậu chắc chắn đang lừa tôi, cậu tưởng tôi sẽ tin những lời đó sao?" Tổ Tân hoàn toàn không tin lời Nam Kiều.

Nếu ông nội đã đến thì nhất định sẽ tìm cách đưa hắn đi chứ không phải bỏ mặc hắn.

Tất cả đều là Nam Kiều nói nhảm. "Không tin à?

Vậy thì khó thật đấy.

Hay là thế này, tôi đưa cậu đi tiễn ông nội một đoạn nhé?

Gặp được người rồi chắc cậu sẽ tin thôi." Nam Kiều cảm thấy mình vừa nảy ra một ý hay.

Bất chấp Tổ Tân đang nghĩ gì, Nam Kiều nói xong liền dẫn hắn đi.

Tổ Tân nhìn thấy lão gia tử đang chuẩn bị rời đi, liền gọi lớn: "Ông nội!" Nghe thấy tiếng Tổ Tân, lão gia tử nhà họ Tổ còn tưởng mình nghe lầm.

Ông vội quay đầu lại thì thấy Tổ Tân đứng cách đó không xa.

Nhìn người bên cạnh Tổ Tân, ông biết người này cố tình đưa cháu mình đến đây gặp mặt. "Cậu rốt cuộc muốn làm gì?" Nam Kiều đưa tay vuốt cằm: "Ông nói thế nghe lạ thật đấy, cái gì mà tôi muốn làm gì?

Tôi làm thế này đều là vì tốt cho hai người mà.

Ông khó khăn lắm mới đến đây một chuyến, dù sao cũng phải nhìn mặt đứa cháu sắp hại chết mình lần cuối chứ, tôi chẳng phải quá rộng lượng sao?" "Ông nội, có phải ông sắp đi rồi không?

Không, ông không được đi, ông cứu cháu với, nếu không họ sẽ lấy mạng cháu mất!" Nghe lời cháu trai, lão gia tử cũng rất đau lòng: "Ta... ta cũng muốn cứu lắm, nhưng không có cách nào." "Không, ông nội giỏi như vậy nhất định sẽ có cách mà.

Ông không thể để cháu ở lại đây đâu, cháu muốn về nhà!" Tổ Tân vùng vẫy nói.

Thấy cháu trai như vậy, lão gia tử cũng không đành lòng, nhưng lúc này ông thực sự không có cách nào đưa người đi được. "Cháu đợi ông, ông sẽ sớm quay lại đón cháu thôi." Lão gia tử trấn an.

Ông nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu cháu mình, tuyệt đối không để Tô Ngọc đắc ý.

Tổ Tân không ngừng lắc đầu: "Không, hắn đã nói sẽ không để cháu sống sót rời khỏi thành Vong Ưu đâu, ông nội ơi cháu không muốn chết!" Rõ ràng mọi chuyện đã được lên kế hoạch hoàn hảo, tại sao cuối cùng người thua cuộc lại là hắn?

Tại sao Tô Ngọc lại có được ngày hôm nay?

Chương 1820

Hắn thật sự rất hận. "Họ sẽ không dám đâu, cháu yên tâm đi, ông sẽ tìm cách, cháu đợi thêm chút nữa thôi." "Không, cháu không đợi đâu, cháu không thể ở lại cái nơi quỷ quái này thêm một khắc nào nữa, ông nội đưa cháu đi cùng với!" Tổ Tân đột nhiên lao về phía lão gia tử.

Nam Kiều và những người khác cũng không đuổi theo, cứ đứng đó nhìn, dường như chẳng hề lo lắng Tổ Tân sẽ chạy thoát.

Thấy Tổ Tân lao tới, Nam Kiều không những không lo mà nụ cười trên mặt còn đậm hơn.

Lão gia tử nhìn thấy cháu mình chạy tới, liếc mắt nhìn Nam Kiều nhưng cậu vẫn đứng yên đó như không thấy gì.

Thế này là ý gì?

Chẳng lẽ họ cứ thế để cháu mình đi sao?

Không... không thể như thế được.

Rốt cuộc là sai ở đâu?

Trong lúc lão gia tử còn đang suy nghĩ thì Tổ Tân đã chạy đến trước mặt ông.

Tuy nhiên, chỉ còn vài bước chân nữa, biểu cảm của Tổ Tân bỗng trở nên cứng đờ, thậm chí còn không dám tin quay đầu nhìn Nam Kiều: "Cậu... cậu..." Thấy Tổ Tân có biểu hiện lạ, sắc mặt lão gia tử lập tức thay đổi, vội vàng chạy tới: "Có chuyện gì thế cháu?" "Ông nội... cháu muốn về nhà." Tổ Tân vừa nói xong câu đó liền phun ra một ngụm máu.

Cả người đổ gục xuống người lão gia tử.

Máu bắn đầy lên mặt ông lão, trông cực kỳ đáng sợ. "Tôi quên nhắc cậu ta rồi." Nam Kiều nhìn Tổ Tân như vậy, giọng đầy thất vọng.

Lão gia tử tức giận run rẩy cả người: "Cậu đã làm gì cháu tôi?" Tại sao lúc nãy còn khỏe mạnh mà giờ đã thành ra thế này?

Nam Kiều đúng là đồ khốn. "Cái này không thể trách tôi được, tôi chỉ là... giúp cậu ta một tay mà thôi." Nam Kiều cười khẽ. "Hắn coi chỗ này của tôi là nơi nào?

Muốn đến thì đến muốn đi thì đi sao?

Nếu thật sự như vậy thì chỗ tôi thành cái gì rồi?" "Cậu hạ độc nó?" Lão gia tử như sực nhớ ra điều gì, nghiến răng hỏi.

Nam Kiều mỉm cười gật đầu: "Ừ, ông nói đúng rồi đấy.

Nhưng mà chuyện này dường như cậu ta cũng biết, đã biết rồi mà còn định đến tìm tôi gây rắc rối, cậu ta có phải quá ngốc không?" "Cậu..." "Dám hạ sát thủ với anh Ngọc thì đây chính là cái giá phải trả.

Và đây cũng chỉ là khởi đầu thôi, những việc sau này các người phải gánh chịu cho tốt vào nhé." Lão gia tử khựng người lại, ông hiểu ý của Nam Kiều là gì. "Tổ Tân, ông nội đưa cháu về nhà, cháu sẽ không sao đâu." Nam Kiều vô ngữ bĩu môi, đã lúc nào rồi còn định tự lừa mình dối người như thế, ông ta tưởng độc của mình là cái gì?

Ông ta bảo không sao là không sao được chắc?

Tổ Tân đưa tay túm lấy áo lão gia tử: "Ông nội... cháu không cam tâm." Rõ ràng hắn sắp thành công rồi, tại sao cuối cùng vẫn thua Tô Ngọc.

Hắn quay đầu nhìn Nam Kiều, những người này rõ ràng đều có thân phận không tầm thường, tại sao lại thích đi theo Tô Ngọc như vậy. "Tô Ngọc... dựa vào cái gì... mà có được những người như các người... giúp đỡ chứ." Thật sự rất không cam lòng.

Nam Kiều nghe vậy thì tùy ý nhún vai: "Thế thì làm cậu thất vọng rồi, nhân duyên của anh Ngọc xưa nay vẫn tốt như thế đấy, chúng tôi muốn giúp thì nhất định sẽ giúp, loại người như cậu chắc chắn không hiểu được đâu." Một câu nói khiến Tổ Tân lại phun ra một ngụm máu nữa: "Cậu..." "Các người còn không tìm đại phu là hắn chết thật đấy." Nam Kiều chỉ vào Tổ Tân nhắc nhở một câu. "Chúng ta đi!" Lão gia tử nghiến răng nói.

Tuy nhiên, khi họ mới đi được vài bước, Tổ Tân đột nhiên trợn trừng mắt, biểu cảm vô cùng đau đớn, sau đó thì tắt thở.

Ông lão cứ thế trơ mắt nhìn cháu trai mình chết ngay trước mặt mà chẳng thể làm gì được. "Nam Kiều, cậu đã giết cháu tôi!" "Ừ, ông nói đúng rồi đấy.

Muốn tìm tôi báo thù thì cứ việc, tôi đợi ông." Nam Kiều liếc nhìn lão gia tử một cái rồi quay người rời đi.

Thật là một lão già nhàm chán.

Thấy Nam Kiều kiêu ngạo như vậy, lão gia tử nghiến răng giận dữ hét lên: "Nam Kiều, tôi nhất định sẽ không tha cho các người đâu, các người cứ đợi bị học sĩ thiên hạ phỉ nhổ đi!" Bước chân của Nam Kiều khựng lại một chút, cậu quay đầu nhìn lão gia tử, cười như không cười: "Ồ?

Ông bảo muốn chúng tôi bị học sĩ thiên hạ phỉ nhổ à?

Cũng phải xem các người có bản lĩnh đó, có tư cách đó hay không đã.

Ông tưởng bây giờ vẫn là thời đại của nhà họ Tổ ngày xưa sao?

Thật nực cười." Nhà họ Tổ bây giờ có văn nhân nào nổi danh

không?

Hoàn toàn không.

Chẳng phải bấy lâu nay vẫn luôn dựa dẫm vào phúc đức tổ tiên để lại sao?

Giờ lại dám mạnh miệng như thế. "Ông..." Lão gia tử biết nếu chuyện này thực sự ầm ĩ lên, chưa chắc họ đã thắng.

Nhưng ông ta không thể không làm.

Chỉ có như vậy mới đòi lại công bằng cho cháu trai được.

Ông ta phải nhanh chóng trở về để sắp xếp mọi chuyện.

Chỉ có thế mới xử lý ổn thỏa trước khi Tô Ngọc ra tay.

Chương 1821

Họ phải giành thế chủ động trước.

Chỉ có vậy mới khiến mọi người biết là Tô Ngọc bắt nạt nhà họ Tổ, chứ không phải lỗi của nhà họ Tổ.

Nghĩ vậy, lão gia tử vội vàng đưa người rời đi.

Nam Kiều nhìn theo bóng lưng đám người nhà họ Tổ rời đi với vẻ đầy ẩn ý, khóe môi hơi nhếch lên, thật thú vị.

Xem ra mưu tính của anh Ngọc sắp thành công rồi.

Đây đúng là tự cầm dao đưa cho anh Ngọc để anh ấy đối phó với chính mình mà.

Nam Kiều trở về, cười hì hì nói: "Anh Ngọc, xong xuôi cả rồi, phía nhà họ Tổ có vẻ sẽ đi đúng theo suy tính của anh đấy." Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Tốt, anh biết rồi." "Anh Ngọc, người ta bảo rõ mồn một rồi đấy nhé, là sẽ khiến anh bị học sĩ thiên hạ phỉ nhổ." "Vậy sao?

Thế thì anh phải rửa mắt mà chờ xem, xem cuối cùng kẻ bị phỉ nhổ là ai.

Đúng là ngu xuẩn đến cực điểm." Nam Kiều gật đầu cái rụp: "Anh Ngọc nói đúng lắm.

Theo kế hoạch cũ mà làm thôi, còn lại thì cứ đợi họ ra tay rồi tính tiếp." "Được." Lão gia tử đưa Tổ Tân về nhà.

Cha của Tổ Tân nghe tin hắn được đưa về thì tâm trạng rất tốt.

Cuối cùng cũng về rồi.

Tuy nhiên, khi thấy lão gia tử chỉ mang về một hũ tro cốt, cha của

Tổ Tân hoàn toàn ngẩn người: "Cha, cái này là... chẳng phải bảo Tổ Tân về rồi sao?

Giờ nó ở đâu?" Lão gia tử đưa hũ tro cốt tới trước mặt con trai: "Ở đây." Cha của Tổ Tân không tin đó là sự thật, không ngừng lắc đầu nói: "Cha, cha đang đùa con đúng không?" Con trai ông ta sao có thể xảy ra chuyện như vậy được?

Chắc chắn là giả thôi.

Chắc là cha đang giận vì họ giấu giếm ông chuyện đó nên mới làm vậy.

Lão gia tử nhìn con trai, cười khổ: "Tất cả là thật đấy." Thật sao?

Chuyện gì là thật?

Chỗ tro cốt này thực sự là của Tân nhi sao?

Không, ông không tin. "Cha lừa con, con chỉ có mỗi đứa con trai đó thôi, cha không được lừa con đâu." Sao cha ông lại có thể nói ra lời như vậy, ông không tin đó là sự thật. "Ta không lừa con, Tổ Tân bị người ta hạ độc, phát độc mà chết." Cha của Tổ Tân hỏi với giọng khàn đặc: "Có phải Tô Ngọc không?" Lão gia tử mấp máy môi: "Không phải Tô Ngọc, nhưng là một người tên Nam Kiều bên cạnh hắn." Nam Kiều?

Nghe thấy cái tên này, cha của Tổ Tân hoàn toàn sững sờ.

Tại sao lại là người này? "Sao lại là hắn?" "Sao thế?" "Người này là Tiểu vương gia của Nam Cương, là Vương của Nam Cương trong tương lai đấy." Ông ta không biết nhiều về Tô Ngọc vì không quan tâm, nhưng về phía Nam Kiều thì ông ta đã từng nghe người khác nhắc tới.

Lão gia tử bừng tỉnh đại ngộ, ông ta cứ thấy cái tên Nam Kiều này quen quen, dường như đã nghe thấy ở đâu rồi, giờ thì mới biết là ở đâu.

Hóa ra người đó là Tiểu vương gia của Nam Cương.

Nghe nói Tiểu vương gia của Nam Cương và Tô Ngọc là những kẻ cùng hội cùng thuyền.

Đối phó với Tô Ngọc cũng tương đương với đối phó với họ.

Giờ thì lão gia tử đã hiểu biểu cảm của Nam Kiều lúc đó là ý gì rồi.

Đó là sự khinh thường dành cho họ.

Chỉ là một thế gia mà thôi, sao có thể đặt lên bàn cân so sánh với Vương gia hay Tiểu vương gia của một quốc gia được? "Cha, chúng ta phải làm sao bây giờ?

Chuyện này chẳng lẽ cứ thế bỏ qua sao?

Không, con không cam tâm cứ thế kết thúc đâu." Con trai ông ta đã chết trong tay Nam Kiều, ông ta không còn quản được nhiều như vậy nữa rồi. "Yên tâm đi, ta sẽ không để nó chết oan đâu." Mạng của cháu trai ông ta nhất định phải có người đền tội.

Nghe vậy, những người xung quanh cũng yên tâm phần nào.

Chỉ cần cha đã nói sẽ không để đứa trẻ chết oan thì chắc chắn là vậy rồi. "Cha định làm gì?" "Làm gì thì con không cần hỏi, cứ làm tốt việc của mình đi." Nói xong, ông đưa hũ tro cốt cho con trai rồi một mình rời đi.

Tấm lưng vốn thẳng tắp giờ dường như đã còng xuống rất nhiều.

Xem ra cái chết của Tổ Tân là một cú sốc rất lớn đối với ông ta.

Lão gia tử gọi những người thân tín cuối cùng của mình lại, dặn dò họ đi làm việc. "Lão gia tử, nếu chúng ta làm vậy thì sau này có thể sẽ khiến Ngọc Vương phiền lòng, chúng ta làm thế ngược lại sẽ tự chuốc họa vào thân mất." "Phiền lòng?

Giờ ta còn sợ cái gì nữa?

Cháu trai ta cũng không còn nữa rồi, ta còn phải sợ Tô Ngọc chắc?" Ông ta chính là muốn khiến Tô Ngọc thân bại danh liệt.

Phải để tất cả mọi người biết kẻ hại chết cháu trai ông ta chính là Tô Ngọc.

Tô Ngọc chính là kẻ thủ ác. "Vâng." Nếu lão gia tử đã nói vậy thì họ còn cách nào khác đâu?

Đối mặt với tình huống này, chỉ có thể nghe theo lời ông ta mà thôi.

Dưới sự sắp xếp của lão gia tử, tin đồn Tô Ngọc vô cớ sát hại con cháu nhà họ Tổ đã lan truyền khắp vùng.

Nghe thấy tin này, phản ứng đầu tiên của giới học sĩ là không thể nào.

Họ hiểu khá rõ về tính cách của Vương gia.

Tuy Vương gia làm việc có đôi khi hơi tàn nhẫn một chút, nhưng đối xử với dân thường thì lại rất tốt.

Chỉ cần không làm sai thì Vương gia sẽ không bao giờ động đến họ.

Bây giờ người nhà họ Tổ lại bảo Vương gia giết Tổ Tân?

Chương 1822

Một số kẻ có quan hệ không tốt với Tổ Tân đã bắt đầu hả hê trước tai họa của hắn.

Trước khi đi Tổ Tân chẳng phải rất đắc ý, bảo rằng đợi hắn về sẽ bắt họ quỳ xuống cầu xin tha thứ sao?

Để xem bây giờ kẻ phải quỳ xuống rốt cuộc là ai.

Mấy người tụ tập lại với nhau: "Các cậu bảo cái tay Tổ Tân này rốt cuộc là sao nhỉ?

Tự dưng lại gặp chuyện?" "Ai biết được?

Hơn nữa nhà họ còn dám nói xấu Vương gia, đúng là không muốn sống nữa mà." Đám người nhà họ Tổ này gan cũng to thật đấy.

Đã thế này rồi mà còn muốn tìm Tô Ngọc gây rắc rối. "Chúng ta cứ đứng xem thôi, lúc này tuyệt đối không được dậu đổ bìm leo đâu nhé." Người bên cạnh lo lắng nhắc nhở.

Bây giờ nhà họ Tổ ngay cả Vương gia cũng dám vu khống thì đúng là như chó điên vậy, lỡ như lúc đó họ lại quay sang cắn càn mình thì sao?

Họ không muốn bị người nhà họ Tổ để ý đâu. "Tôi biết rồi, cái đó còn cần cậu phải nói chắc?

Trước đây Tổ Tân cậy thế gia đình mà kiêu ngạo đến thế, giờ thì hay rồi, chơi đùa đến nỗi mất luôn cả mạng." "Chẳng phải sao?

Nhưng cái nhà họ Tổ này đúng là kiêu ngạo quá mức rồi, còn dám lấy Vương gia ra mà nói chuyện." Chuyện này nếu không phải sự thật, tất cả đều là do họ vu khống Vương gia thì chuyện lớn rồi đây.

Vu khống một Vương gia của đất nước là phải ngồi tù như chơi đấy. "Thôi được rồi, mấy lời này chúng ta biết với nhau thôi, không cần phải nói huỵch toẹt ra thế đâu." "Vậy thì cứ chờ xem nhà họ Tổ định thu dọn tàn cuộc như thế nào." Mọi người chỉ cười không nói.

Đúng vậy, cứ xem nhà họ Tổ làm ầm lên như thế rồi cuối cùng kết thúc ra sao.

Ngọc Vương từ khi làm Vương gia đến nay đã bao nhiêu năm trôi qua rồi, họ cũng nghe không ít tin tức về việc Vương gia giết người.

Nhưng những kẻ đó đều là hạng tội đáng muôn chết cả.

Lần nào cũng là sau khi có bằng chứng xác thực mới ra tay.

Giờ ông ta lại nói ra những lời như vậy, chẳng phải là tự tìm rắc rối cho mình sao? "Chúng ta đi thôi, dạo này đừng bàn tán về chuyện này nữa." Tránh để người nhà họ Tổ biết được rồi lại như dẫm phải đuôi họ vậy.

Những năm qua người nhà họ Tổ thực sự đã quá kiêu ngạo rồi. "Nói đúng đấy." Sau đó, những suy nghĩ như vậy càng lúc càng lan rộng.

Đa số học sĩ đều không tin Tô Ngọc là hạng người như thế.

Lão gia tử không ngờ họ lại không chịu tin mình.

Đối với kết quả này, ông ta vô cùng bất mãn.

Sao họ có thể như vậy, cháu trai ông ta đã chết rồi, vậy mà họ vẫn không tin đó là sự thật. "Các người làm ăn kiểu gì thế hả?" Lão gia tử giận dữ hỏi đám người thân tín.

Theo ông ta, họ không làm tốt công việc là vì không dốc sức.

Chính là vì họ không làm theo ý ông ta.

Tất cả đều là lỗi của đám người này. "Lão gia tử, chúng tôi đều đã làm theo ý ông rồi đấy ạ." Còn chuyện tại sao lại thành ra thế này, chẳng qua là vì mọi người đều không tin Ngọc Vương lại làm chuyện đó mà thôi. "Các người câm miệng hết đi, ta không muốn nghe mấy lời đó!

Ta chỉ muốn biết các người có làm theo yêu cầu của ta không, có làm theo những gì ta dặn dò không?" Lão gia tử không muốn nghe bất kỳ lời giải thích nào, ông ta chỉ muốn biết họ đã làm việc như thế nào.

Tại sao cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này.

Nghe vậy, những người giúp việc cho lão gia tử lập tức nảy sinh bất mãn, thế này là sao chứ?

Chính mình không đủ năng lực tìm Tô Ngọc gây rắc rối, liền trút hết bực dọc lên đầu họ sao?

Một số người trong họ Tổ nghe thấy lời đồn bên ngoài cũng vội vàng tìm đến lão gia tử. "Các người định làm gì vậy?

Làm thế này là đắc tội với Ngọc Vương đấy, các người điên rồi sao?" "Điên rồi?

Đúng, các người nói đúng rồi đấy, chúng tôi chính là điên rồi, nếu hắn đã không cho Tổ Tân con đường sống thì chúng ta cùng chết chung luôn cho rồi!" Nếu họ đã không sống yên ổn thì Tô Ngọc cũng đừng hòng mà sống tốt.

Những lời này khiến những người đến tìm ông ta phải nhíu mày. "Các người còn định quậy đến bao giờ nữa?" Anh cả của lão gia tử giận dữ quát mắng.

Cái chết của Tổ Tân là do nó tự chuốc lấy, còn trách được ai nữa?

Nếu không phải nó không biết điều mà đi gây rắc rối cho Ngọc Vương thì giờ họ đâu đến nỗi này.

Tất cả suy cho cùng vẫn là do lòng tham của Tổ Tân gây ra.

Nếu nó không tham lam thì mọi chuyện đã không đi đến nước này. "Anh cả, đây cũng là cháu của anh mà, sao anh có thể nói như vậy?" Lão gia tử tức giận nhìn anh mình chất vấn.

Tại sao ông ta lại phải làm như thế?

Tất cả đều là lỗi của họ, rốt cuộc có liên quan gì đến cháu trai ông ta chứ?

Ông bác của Tổ Tân tức giận nhìn ông ta, bao nhiêu tuổi rồi mà chuyện nhỏ này cũng không nhìn thấu đáo, đến giờ này còn định đi gây rắc rối.

Đúng là giỏi thật đấy. "Chú thực sự khiến tôi quá thất vọng rồi." "Anh mới là người khiến tôi thất vọng đấy, chỉ cần các anh giúp một tay thì chuyện đã không thành ra thế này, đã có cơ hội cho Tổ Tân sống sót rồi." Lão gia tử bây giờ cảm thấy cái chết của Tổ Tân là do lỗi của tất cả mọi người, chỉ riêng Tổ Tân là không có lỗi gì cả.

Ông bác của Tổ Tân khẽ thở dài, thất vọng nói: "Tổ Tân chết là vì ám sát Vương gia, tất cả đều là tự nó chuốc lấy, chú vẫn chưa hiểu sao?" "Tôi không hiểu, tôi chỉ biết là cháu tôi mất rồi, mất rồi anh có biết không hả?" Lão gia tử phẫn nộ gào lên. "Bây giờ tôi phải khiến tất cả mọi người phải trả giá cho cháu tôi!" "Chú tưởng làm vậy là có ích sao?

Sao chú lại trở nên ngây thơ như thế từ bao giờ vậy?" "Chỉ cần gia đình chúng ta còn có người ủng hộ thì Tô Ngọc đừng hòng thoát khỏi chuyện này." Lão gia tử cứng giọng nói.

Chương 1823

Ông bác của Tổ Tân nhìn ông ta, một hồi lâu sau mới hỏi: "Nếu tất cả mọi người biết Tổ Tân chết là vì có ý định bắt cóc Vương phi, mưu sát Vương gia, chú nghĩ chuyện gì sẽ xảy ra?" Lúc đó đừng nói là văn nhân có còn muốn giúp ông ta nữa không, ngay cả những người dân ở đây mỗi người nhổ một bãi nước bọt thôi cũng đủ dìm chết cả nhà họ Tổ rồi.

Với năng lực đó mà còn đòi cùng chết với Vương gia.

Đúng là ngây thơ đến cực điểm, và cũng thật nực cười. "Chỉ cần tôi không để ai biết thì sẽ không có vấn đề gì hết." Lão gia tử khẳng định.

Tại sao vừa về đến nơi là ông ta lập tức ra tay ngay?

Đó chính là lý do.

Ông ta sẽ không cho Tô Ngọc bất kỳ cơ hội nào. "Chú quá ngây thơ rồi, trên đời không có bức tường nào không lọt gió đâu, thế lực của chú dù có lớn đến đâu cũng so được với Vương gia chắc?" Ngọc Vương là vị Vương gia đứng đầu triều đình, quân đội ở quận Dụ Hòa này Vương gia đều có quyền điều động. "Ngọc Vương ít nhất cũng có thể điều động hai mươi vạn đại quân, gia tộc chúng ta có được bao nhiêu người?

Chú còn định chống lại quân đội của Vương gia nữa hay sao?" Lúc này thu tay lại vẫn còn kịp.

Nếu ông ta cứ tiếp tục u mê thế này thì mọi chuyện sẽ không cứu vãn được nữa đâu.

Lão gia tử lạnh lùng nhìn anh mình: "Nếu các anh không đến để giúp thì có thể đi được rồi, ở đây tôi không cần các anh đến để nói giáo huấn thế này đâu." "Chú..." "Tôi nhất định phải bắt Tô Ngọc quỳ trước mặt bàn dân thiên hạ để xin lỗi cháu tôi, có thế mới xong chuyện được." Lão gia tử nhìn anh mình gằn từng chữ.

Nghe vậy, ông bác của Tổ Tân còn tưởng mình nghe nhầm.

Ông hít sâu một hơi để nén cơn giận trong lòng xuống: "Nếu chú đã muốn thế thì từ giờ chúng tôi không liên quan gì nữa." "Anh cả, thế này là ý gì?" "Các người muốn tìm cái chết, nhưng chúng tôi thì không, chúng tôi vẫn chưa sống đủ, con cháu trong nhà cũng chưa sống đủ.

May mà mấy chục năm trước chúng ta đã phân gia rồi, sau này các người có làm gì cũng chẳng liên quan gì đến chúng tôi cả, các người tự lo liệu lấy đi." Ông biết những năm qua nhánh của em trai mình đã làm không ít chuyện.

Ông cũng đã từng khuyên bảo nhưng họ không nghe, thậm chí còn cho rằng ông muốn ngăn cản họ kiếm tiền.

Từ đó về sau ông không nói thêm gì nữa.

Họ muốn làm gì thì làm, chẳng liên quan gì đến ông.

Giờ đây họ lại làm ra loại chuyện này, thế cũng đành đi, đằng này lại còn muốn lấy mạng Vương gia.

Đúng là điên cuồng mất hết nhân tính, chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Đem mạng sống của hậu bối ra làm ván cược, ông tuyệt đối không để chuyện đó xảy ra. "Các người định đoạn tuyệt quan hệ với tôi sao?" "Cũng không hẳn là đoạn tuyệt, chỉ là đường ai nấy đi thôi, sau này các người tự mà lo lấy, chúng tôi cũng không quản được nhiều như vậy nữa." Nói xong ông liền quay người rời đi.

Những người bên cạnh nhìn nhau một cái rồi cũng đi theo.

Biết chuyện gì đang xảy ra, họ không muốn tiếp tục dính dáng đến đám người này nữa.

Dính vào chỉ có họa thôi. "Tôi..." "Đã phân gia rồi thì việc ai nấy làm đi, tự lo cho tốt vào." Nhìn những người rời đi, trong mắt lão gia tử đầy rẫy sự phẫn nộ, toàn là một lũ khốn nạn.

Một lũ chỉ biết bỏ chạy khi gặp chuyện. "Lão gia tử, thực ra họ nói cũng không sai đâu ạ, chuyện này nếu để Vương gia biết, cuối cùng người gặp xui xẻo vẫn là chúng ta thôi, ông nên suy nghĩ kỹ lại đi." Tên thị vệ bên cạnh im lặng một lúc rồi mới lên tiếng. "Câm miệng!

Nếu các người cũng muốn đi thì có thể rời đi ngay bây giờ, việc ta làm chưa đến lượt các người ở đây chỉ tay năm ngón đâu." Lão gia tử lạnh lùng quát mắng.

Thấy vậy, người nhắc nhở ông ta trong mắt chỉ toàn là sự đắng chát, thôi vậy, cứ thế đi.

Lão gia tử muốn làm gì thì làm.

Họ chẳng qua cũng chỉ là đầy tớ, chỉ có thể nghe lời mà thôi.

Lão gia tử hừ lạnh một tiếng, không nói gì thêm, chỉ dặn dò nhiệm vụ tiếp theo cho họ.

Càng nghe, sắc mặt mấy người càng trở nên khó coi.

Biết thế lúc lão gia tử bảo đi họ đã đi luôn cho rồi.

Ở lại đây chỉ có bị ông ta liên lụy thôi. "Lão gia tử, việc này ông làm quá đáng quá rồi đấy." Đó là Vương phi cơ mà. "Các người nếu không làm theo ý ta thì đi chết đi!" Khế ước bán thân của họ đều nằm trong tay ông ta, để xem đám người này có thực sự dám làm thế không.

Có thực sự dám từ bỏ tất cả không.

Đối diện với tình huống này, mọi người im lặng không nói gì.

Một người trong số đó đột nhiên lên tiếng: "Vương phi là ân nhân của bách tính, tôi sẽ không bao giờ giúp ông làm việc này đâu, ông muốn lấy mạng tôi thì cứ việc, dù sao tôi cũng chỉ có một mình thôi." Anh ta chỉ có một mình, sống chết thế nào cũng chẳng sao.

Nếu để sống sót mà phải nhục mạ Vương phi thì đó là điều anh ta tuyệt đối không bao giờ làm.

Vương phi cùng Vương gia và Hoàng thượng chính là tín ngưỡng của Huyền Quốc.

Anh ta tuyệt đối không đi vu khống bất kỳ ai trong số họ.

Nói xong anh ta liền quay người rời đi, mặc kệ họ đang có biểu cảm gì.

Ánh mắt lão gia tử trở nên thâm hiểm, nhìn chằm chằm vào người vừa rời đi: "Giết hắn cho ta!" Ngay sau đó liền nghe thấy một tiếng hừ nhẹ, người vừa rời đi đổ rạp xuống đất.

Mấy người vội vàng chạy ra xem, người đó đã chết rồi.

Bên cạnh còn có một kẻ toàn thân bao phủ trong bộ quần áo đen, chỉ lộ ra đôi mắt.

Đôi mắt đó vô cùng lạnh lẽo, lạnh đến mức như không coi ai ra gì. "Các người còn muốn đi nữa không?" Lão gia tử bình thản nhìn họ hỏi.

Đi thì đây chính là kết cục.

Mấy người không nói gì, sau đó lại có một người bước ra.

Anh ta cũng không muốn đi vu khống Vương phi. "Các người..." Nhìn những người nối gót nhau rời đi, lão gia tử tức đến đỏ cả mắt.

“Nếu các người đã nóng lòng muốn chết như vậy, ta sẽ thành toàn cho các người.” Nói xong, lão nhìn đối phương.

Chương 1824

Người kia khẽ cau mày, đột nhiên ra tay giết chết bọn họ.

Việc lão gia tử nhà họ Tổ giết thị vệ của mình khiến bác cả của Tổ Tân vô cùng tức giận.

Mấy người này võ công không tệ, lại là những người trung thành từng giúp đỡ gia đình họ rất nhiều.

Thế mà bây giờ lại bị lão hại chết như vậy.

“Cha, nhị thúc có phải quá đáng lắm rồi không?” “Chắc chắn là ông ta dặn dò việc gì đó mà mấy người kia không đồng ý nên mới bị giết.

Đừng quên bên cạnh ông ta vẫn còn một quân bài tẩy là sát thủ.” Nghĩ đến đây, người nọ có chút lo lắng: “Con biết, nhưng nếu cứ tiếp tục để mặc như vậy thì sự việc sẽ rắc rối to.” “Một khi Ngọc Vương biết chuyện, cả nhà chúng ta chắc chắn cũng bị liên lụy.” Đến lúc đó sẽ ra sao thì chẳng ai biết được.

“Hơn nữa, người dân ở đây có lẽ sẽ ném trứng thối vào người nhà mình mất.” Loại chuyện này đám dân chúng kia chưa chắc đã không làm ra được.

“Chúng ta đã phân gia từ mấy chục năm trước rồi, ông ta muốn làm gì là việc của ông ta, miễn không liên lụy đến chúng ta là được, chuyện này chẳng liên quan gì đến chúng ta cả.” Bác cả của Tổ Tân thở dài một tiếng nói.

Sự việc đã đến nước này, ông cũng chỉ có thể bảo toàn mạch này của mình.

Năm đó phụ thân nhất quyết để lại vị trí gia chủ cho ông ta, giờ thì hay rồi, chuyện náo loạn thành thế này.

Ông ta đã quên mất lời dặn dò của phụ thân, cũng quên mất mình vẫn là một gia chủ, làm vậy chỉ mang lại tai họa cho nhà họ Tổ.

Nhưng điều đó giờ không còn quan trọng nữa, quan trọng là ông ta căn bản không quan tâm đến những điều này.

Hiện tại ông ta chỉ muốn báo thù cho Tổ Tân.

"Thôi, đừng quản ông ta nữa, sau này nên làm thế nào thì làm thế ấy, nếu thật sự liên lụy đến chúng ta thì chúng ta cũng đành nhận mệnh vậy." Sự việc đã phát sinh đến mức này, họ cũng chẳng thể xoay chuyển được gì.

Bây giờ chỉ có thể đi bước nào hay bước ấy.

"Tổ Tân đúng là đồ khốn nạn." Chuyện nó làm sai, tại sao lại bắt người trong gia tộc phải đi dọn bãi chiến trường cho nó chứ.

"Được rồi, Tổ Diệu, mấy lời này con đừng nói ra nữa, truyền đến tai nhị thúc con là ông ta lại có ý kiến đấy." Bây giờ ông ta giống như một kẻ điên vậy.

Tổ Diệu không nói gì, chỉ im lặng.

Anh không muốn ngồi chờ chết như thế này.

Nếu ở đây không có cách nào, vậy anh sẽ đi tìm Ngọc Vương.

Để Ngọc Vương biết mọi chuyện không liên quan đến họ, như vậy mới có thể bảo vệ con cháu trong nhà không bị tổn thương.

"Cha, con sẽ không bỏ cuộc như vậy đâu, chỉ cần còn một tia hy vọng con cũng sẽ thử." Nếu nhị thúc của anh khi làm những việc này không hề nghĩ đến cảm nhận của họ, vậy thì đừng trách anh không màng đến tình máu mủ.

"Con định làm gì?" Tổ Diệu nhìn cha mình với vẻ mặt nghiêm nghị, nghiêm túc nói: “Con sẽ đi thành Vong Ưu tìm Vương gia, kể rõ mọi chuyện ở đây cho anh ấy.” “Con điên rồi à?” “Cha, con không điên, là nhị thúc điên rồi.

Nếu ông ta nghĩ cho người nhà một chút, không bắt chúng con phải chôn cùng Tổ Tân thì con cũng chẳng làm vậy, tất cả là do ông ta ép con.” Bọn họ đều muốn sống, không muốn chết một cách minh không bạch như vậy.

Hôm nay dù cha có tức giận, anh vẫn sẽ chọn làm như thế.

Tổ Tân chết là đáng đời.

Tại sao họ phải chịu thay?

Cha của Tổ Diệu cười khổ nhìn con trai mình, hồi lâu sau mới bất lực lắc đầu: “Thôi bỏ đi, con muốn làm gì thì cứ làm đi.” Ông biết con trai cũng vì nghĩ cho mấy đứa trẻ trong nhà.

Ông cũng hiểu con trai nói không sai, nếu ông ta có chút nghĩ cho họ thì đã không khiến con trai mình có ý tưởng như vậy.

“Cảm ơn cha đã hiểu cho con.” Tổ Diệu cũng rất khó chịu.

Anh cũng không muốn chuyện vỡ lở đến mức này, nhưng đứa cháu nội và cháu ngoại vừa mới chào đời của anh phải làm sao?

“Cha cũng phải nghĩ cho mấy đứa chắt vừa mới sinh chứ, chúng còn chưa đầy tháng, không nên vì chuyện của Tổ Tân mà phải trả giá.” Cha của Tổ Diệu nghĩ đến đứa chắt mới chào đời, nỗi khổ sở trong lòng tan biến.

Con trai nói đúng, ông là người sắp xuống lỗ rồi, chết cũng chẳng sao.

Nhưng vấn đề là đứa trẻ mới sinh được mười mấy ngày.

Đứa trẻ đó vô tội.

"Con cứ làm theo ý mình đi, cha ủng hộ con." "Vâng." Ngay đêm đó, Tổ Diệu bí mật rời nhà, giục ngựa chạy nhanh về phía thành Vong Ưu.

Mà lúc này, ở phía bên kia đã truyền ra tin tức Ngọc Vương phi không biết liêm sỉ.

Cha của Tổ Diệu nghe xong tin này mà tim lạnh ngắt.

Sao họ lại dám bịa đặt lên người Ngọc Vương phi chứ?

Ai mà chẳng biết Ngọc Vương phi chính là vảy ngược của Ngọc Vương?

Làm vậy chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Xong rồi.

Mọi thứ tiêu tùng hết rồi.

Ông lập tức viết thư gửi cho Tổ Diệu, kể rõ mọi chuyện đang xảy ra ở đây.

Ám vệ đuổi kịp Tổ Diệu giữa đường, khi biết lão gia tử đã làm gì, anh tức đến mức suýt hộc máu.

Đã thấy kẻ không sợ chết, nhưng chưa thấy kẻ nào không sợ chết đến mức này.

Ngọc Vương phi là người mà lão có thể tùy tiện thêu dệt sao?

Sao người này lại ngu xuẩn đến thế.

Anh hít sâu một hơi nén cơn giận: "Chuyện này tôi biết rồi, anh về nói với cha tôi bảo người nhà đừng qua lại với bên nhị phòng nữa, tất cả đợi tôi về rồi tính." Anh thật sự quá tức giận, sao lại có hạng người như vậy chứ.

Đúng là chán sống rồi.

“Rõ.” Tổ Diệu nhanh chóng đến thành Vong Ưu.

Vừa tới nơi, anh chẳng màng đến bộ dạng nhếch nhác của mình, hỏi đường xong liền đi tìm Tô Ngọc.

“Thiếu gia, có người muốn gặp anh.” “Ai thế?” “Là người của nhà họ Tổ.” Tô Ngọc khẽ nhướng mày, Tổ Tân đã chết rồi, nhà họ Tổ vẫn còn người đến gặp anh sao?

Chuyện này cũng thú vị đấy.

“Cho vào.” Anh cũng rất tò mò mục đích đối phương tìm mình là gì.

Tổ Diệu nhanh chóng bước vào: “Thảo dân tham kiến Vương gia.” “Miễn lễ.” “Đa tạ Vương gia.” Tổ Diệu đứng dậy liền vội vàng nói: “Vương gia, nhị thúc của tôi đang bôi nhọ anh, nói anh không phân trắng đen mà giết chết Tổ Tân.” Tô Ngọc biết lão gia tử nhà họ Tổ sẽ làm vậy, chỉ là không ngờ người nhà họ Tổ lại chạy đến đây nói với mình chuyện này.

Chương 1825

“Anh đến nói với bản vương những điều này, không sợ lão gia tử nhà anh biết sao?” Tổ Diệu cười khổ lắc đầu: “Có gì phải sợ chứ?

Tôi muốn gia đình mình được sống, cũng muốn hai đứa cháu vừa mới chào đời được sống.” Tô Ngọc hiểu ra, gật đầu.

Hóa ra là vậy.

Xem ra nhà họ Tổ vẫn có người thông minh, biết phải làm thế nào mới có thể sống tốt.

“Vương gia, nhị thúc của tôi không chỉ bịa đặt về anh, mà còn thêu dệt chuyện xấu cho Vương phi.

Trên đường đến đây cha tôi đã gửi thư cho tôi, đây là thư cha tôi viết, mời Vương gia xem qua.” Tổ Diệu đưa bức thư đã cất kỹ cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc lúc đầu vốn không mấy bận tâm, nhưng sau khi đọc xong nội dung, chiếc bàn bên cạnh đột nhiên nứt toác.

Đồ đạc trên bàn rơi vãi đầy đất.

“Gân hùm mật gấu, bản vương còn chưa tìm đến lão, lão đã tự tìm đến bản vương trước rồi.” Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Tổ Diệu rùng mình, hóa ra Ngọc Vương thật sự định tìm nhà họ Tổ tính sổ.

“Thiếu gia, có chuyện gì vậy?” Rốt cuộc là chuyện gì mà khiến thiếu gia tức giận đến thế.

Tô Ngọc đưa thư của Tổ Diệu cho Nguyên Bảo, Nguyên Bảo xem xong mặt cũng đen lại.

“Thiếu gia, anh định làm thế nào?” “Làm thế nào à?

Đã dám nói xấu Tiểu Hòa thì tự nhiên phải trả giá thôi.

Chuẩn bị đi, mai chúng ta đi nhà họ Tổ.” “Rõ.” “Vương gia, cầu xin anh tha cho những người vô tội ở nhà họ Tổ, bọn họ không biết gì cả.” Tổ Diệu lo lắng người khác bị liên lụy, vội vàng cầu xin.

“Yên tâm, chỉ cần thật sự không biết chuyện, không tham gia vào thì bản vương sẽ không làm gì bọn họ.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Anh vốn cũng không định làm quá tuyệt tình, càng không muốn diệt cả cửu tộc của một gia tộc.

Nhưng vì có kẻ không biết tốt xấu cứ thích tìm rắc rối, vậy thì không trách anh được.

Trong mắt Tổ Diệu hiện lên vẻ vui mừng, Vương gia và Hoàng thượng quả nhiên giống nhau, họ đều không tùy tiện làm khó người khác.

“Đa tạ Vương gia.” “Anh về trước đi.” Tổ Diệu ngẩn ra một chút, sau đó liền hiểu ý.

Anh về trước thì nhị thúc sẽ không nghi ngờ đến anh.

“Đa tạ Vương gia, vậy tôi xin phép đi trước.” Sau khi Tổ Diệu rời đi, Tô Ngọc bắt đầu sắp xếp việc đến nhà họ Tổ.

Vương Cẩn Hòa biết được người nhà họ Tổ lại bịa đặt về mình thì tức không chịu nổi.

Xem xong thư, cô chỉ tay vào mình: “Anh xem, mắt nhìn của em tệ đến mức đó à?” Lại dám nói cô và Tổ Tân có quan hệ mờ ám nên Tổ Tân mới chết dưới tay Tô Ngọc, rằng Tô Ngọc làm vậy là để che giấu nỗi nhục.

Những tin tức này khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy trong lòng như có hàng vạn con thần thú điên cuồng chạy qua.

“Mắt nhìn của vợ anh tốt lắm.” Tô Ngọc bị chọc cười, đưa tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng an ủi.

“Chứ còn gì nữa, là do chồng em không đủ tiền hay là địa vị không đủ cao?

Chồng em đẹp trai thế này, em đâu phải kẻ ngốc mà chọn loại người kia.” Mắt cô có mù đến mấy cũng không thể nhìn trúng loại phế vật như Tổ Tân được.

Đám người này quá coi trọng Tổ Tân rồi đấy.

“Em nói đúng.” Tô Ngọc rõ ràng rất hài lòng với lời của Vương Cẩn Hòa.

Vốn dĩ còn chút tức giận, giờ không những hết giận mà còn thấy rất vui.

“Mai chúng ta đi luôn, vừa hay công việc ở đây đã vào quỹ đạo, chúng ta không cần trông coi cũng được.

Muốn sát kê cảnh hầu thì chúng ta phải chơi lớn một chút mới vui.” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Anh đã bắt đầu mong chờ chuyện xảy ra sau đó rồi.

“Anh nói phải.” Đám nhỏ Tiểu Bảo biết sắp được đi xa thì vui lắm.

Đây đúng là chuyện đại hỷ, cứ đi ra ngoài là được chơi rồi.

Thấy mấy đứa trẻ hưng phấn như vậy, Tô Ngọc dở khóc dở cười nói: “Các con đừng làm như thể cha mẹ chưa bao giờ cho các con ra ngoài không bằng.” Rõ ràng thường xuyên được đi chơi mà mấy đứa nhỏ này vẫn cứ như chưa thấy sự đời bao giờ vậy.

Thật thú vị.

“Cha, chúng con ở thành Vong Ưu mãi cũng chán rồi.

Thật chẳng hiểu trước khi cha tới đây, các thúc thúc ở đây sống kiểu gì nữa, cứ ở mãi một chỗ không được đi đâu, vô vị quá đi mất.” Tiểu Bảo cảm thán.

Chẳng trách người thành Vong Ưu mấy năm đó suốt ngày đánh nhau, giờ xem ra là vì họ chẳng có việc gì làm nên mới phải đánh nhau cho bớt chán.

“Lúc đó là do bất khả kháng, nhưng giờ đã tốt hơn nhiều rồi, họ đều có thể ra ngoài được rồi.” Tô Ngọc bùi ngùi.

“Đúng là vậy.” “Cha, chúng con đi dọn đồ đây.” “Được.” Lúc Tô Ngọc sắp đi, Nam Kiều và những người khác mới biết.

Nhưng Minh Vãn Khinh hiện giờ bụng đã to, đi theo họ không tiện.

Khi họ chuẩn bị xuất phát, La Hậu và Bạch Khởi vội vã chạy tới tìm, cùng đi còn có Diêu Thi Hàm và mọi người.

“Hai đứa gấp gáp cái gì thế?” “Anh Ngọc, Hàm Hàm có thai rồi.” La Hậu ngơ ngẩn nói.

Bạch Khởi bên cạnh cũng gật đầu: “Chỗ tôi cũng vậy, cả hai đều được khoảng một tháng.” Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, xem ra trong nhà sắp có thêm hai đứa trẻ nữa rồi.

“Mình sắp được làm anh tiếp rồi.” Tô Cẩm Trần biết mình sắp có thêm em thì nhảy cẫng lên.

Cậu bé lại có thêm hai đứa em trai hoặc em gái rồi.

“Anh Ngọc, mọi người định đi đâu thế?” Thấy họ đã chuẩn bị xong hành lý, có vẻ như sắp đi xa, La Hậu tò mò hỏi.

“Chúng ta đi nhà họ Tổ, cái lão già nhà họ Tổ đó không biết tốt xấu.” Tô Ngọc giải thích ngắn gọn.

“Anh Ngọc, tụi em đi với anh.” La Hậu lập tức nói.

“Đi gì mà đi?

Vợ hai đứa vừa mới có thai không được đi xa.” Vương Cẩn Hòa mắng.

“Tại sao ạ?” La Hậu mếu máo hỏi.

“Thai nhi chưa đủ ba tháng tốt nhất không nên đi đường dài, như vậy không tốt cho cả mẹ lẫn con.

Chương 1826

Ở nhà mà chăm vợ đi, chúng tôi xong việc sẽ về ngay." Vương Cẩn Hòa giải thích.

La Hậu và Bạch Khởi vốn định đi cùng Tô Ngọc, kết quả giờ chẳng ai đi được.

Thời gian mang thai của hai người vợ cũng sêm sêm nhau, một người không đi được thì người kia cũng đừng hòng.

Diêu Thi Hàm rất vui vì có thai, nhưng có thai xong lại không được đi chơi.

Xoa bụng, cô lầm bầm: "Sao lại có ngay lúc này cơ chứ, giá mà muộn chút nữa là mình được đi chơi rồi." Vợ Bạch Khởi cũng rất đồng tình gật đầu: "Đúng thế." Bạch Khởi lườm hai người: "Hai cô cứ ở nhà với Khinh Khinh đi." Hai người mang thai chưa đầy ba tháng, chính là lúc cần nghỉ ngơi, không thích hợp đi theo họ.

"Hả?

Mọi người định bỏ rơi tụi em đi chơi sao?" Hai cô vợ nhìn chồng mình với vẻ mặt tội nghiệp khiến hai người đàn ông cũng chẳng nỡ mở miệng.

Vương Cẩn Hòa thấy bộ dạng đó liền bật cười: "Đi chơi lúc nào chẳng được.

La Hậu, Bạch Khởi, lần này hai đứa đừng đi theo tụi chị nữa, ở nhà mà bầu bạn với Thi Hàm đi.

Phụ nữ mang thai rất yếu đuối, cần người ở bên cạnh, hai đứa làm chồng thì đương nhiên không thể rời đi." La Hậu và Bạch Khởi nhìn nhau, chị dâu nói chắc chắn không sai.

Thế là họ gật đầu đồng ý: “Vâng.” La Hậu nhìn Diêu Thi Hàm đang có chút thất vọng, an ủi: “Đợi con được hai tuổi, chúng ta vứt nó cho anh Ngọc dạy dỗ, rồi hai vợ chồng mình đi chơi riêng.” Vợ của Bạch Khởi cũng mong chờ nhìn anh.

“Yên tâm, con chúng ta sau này cũng sẽ giao cho anh Ngọc dạy.” Dù sao anh Ngọc dạy trẻ con giỏi hơn họ nhiều.

Muốn con cái nên người, cứ giao cho anh Ngọc là chuẩn không cần chỉnh.

“Được.” Vương Cẩn Hòa cạn lời nhìn họ, cái gì mà vứt cho Tô Ngọc chứ?

Coi Tô Ngọc ở đây là cái gì vậy?

Cuối cùng người có thể đi theo chỉ có Lạc Diễm.

Vì chuyện này mà Lạc Diễm vô cùng đắc ý, thế là bị Nam Kiều và La Hậu hội đồng cho một trận tơi tả.

“Anh Ngọc ơi, đợi con em ra đời anh cũng phải giúp em trông đấy nhé.” “Được thôi.” Người vui nhất không ai khác chính là Tô Cẩm Trần, vì cậu sắp có thêm hai đứa em.

“Chú nhỏ, con lại sắp có thêm em trai em gái ạ?” Giống như Tô Cẩm Trần, Tô Minh Hiên cũng mong chờ nhìn Tô Ngọc, muốn biết có phải thật không.

Đến giờ cậu bé vẫn còn hơi chưa tin.

Em trai em gái đấy, tận hai đứa luôn.

Nhìn hai đứa nhỏ mong chờ như vậy, Tô Ngọc cười nói: “Các con không nghe lầm đâu, các con sắp có thêm hai đứa em nữa, tận hai đứa cơ.” “Tuyệt quá!” Tô Minh Hiên chỉ cần nghĩ đến việc sau này có ba đứa em lẽo đẽo theo sau mình là đã thấy vui lắm rồi.

Tô Minh Hiên chạy đi tìm Thu Ý: “Mẹ ơi, con lại có thêm hai đứa em rồi, sau này con có ba đứa em luôn.” “Không đúng, phải là bốn đứa chứ.” Hoằng Nghị đứng bên cạnh lên tiếng.

Tô Minh Hiên nhớ ra con của bác Hoàng thượng: “Đúng rồi, còn có con của bác Hoàng thượng nữa, là bốn đứa em.” Cậu không phải là người nhỏ nhất nữa, giờ cậu đã có rất nhiều em rồi.

Thu Ý không nhịn được cười nhìn con trai, đưa tay xoa đầu cậu bé: “Đúng vậy, Hiên nhi sau này là anh rồi, phải chăm sóc các em cho tốt, biết chưa?” Tô Minh Hiên gật đầu lia lịa: “Mẹ yên tâm, con nhất định sẽ chăm sóc các em thật tốt.” Cậu sẽ đối xử tốt với các em giống như anh chị đã đối xử với cậu.

Anh chị nói rồi, các em còn nhỏ nên phải bảo vệ thật tốt.

“Con nhất định phải chăm chỉ tập võ để sau này bảo vệ các em.” Nghe Tô Minh Hiên nói vậy, La Hậu và Bạch Khởi nhìn nhau.

Bạch Khởi đi tới bế bổng Tô Minh Hiên lên: “Vậy thì phiền Hiên nhi bảo vệ các em giúp chú nhé?” Tô Minh Hiên dứt khoát gật đầu: “Vâng ạ!” Cậu thích các em nhất, cũng thích như thích anh chị vậy.

Đợi Tô Minh Hiên nghịch ngợm xong, Tô Ngọc mới lên tiếng: “Chúng ta đi đây, mọi người ở nhà cho ngoan.” “Anh Ngọc yên tâm, chúng em biết mà.” Họ sẽ ở đây đợi đám người Tô Ngọc trở về.

Tô Ngọc gật đầu rồi dẫn người rời đi.

Tổ Diệu về trước nhóm Tô Ngọc một bước.

Vừa về đến nhà, anh liền tìm gặp cha mình, cả người nhếch nhác vô cùng: “Về rồi sao không đi nghỉ ngơi một chút?” “Cha, cũng may chúng ta đã vạch rõ ranh giới với họ, nếu không nhà chúng ta cũng gặp họa rồi.” Tổ Diệu không kịp trả lời cha mà kích động nói.

Nghe vậy, cha Tổ Diệu lo lắng: “Có chuyện gì thế?” Tổ Diệu kể lại việc gặp Tô Ngọc: “Chuyện là như vậy, Ngọc Vương đã sớm biết họ sẽ không chịu để yên, anh ấy chỉ đang đợi cơ hội này thôi.” “Hơn nữa những lời họ nói về Vương phi đúng là một lũ nói láo.” “Điều đó đương nhiên không phải thật rồi.” “Vương gia và mọi người chắc hai ngày nữa là tới.

Con có hỏi Vương gia, anh ấy nói chỉ cần là tộc nhân vô tội không liên quan đến chuyện này thì anh ấy sẽ không động đến.” Anh đã bảo Vương gia không phải hạng người tùy tiện ức hiếp kẻ khác mà, thế mà nhị thúc lại cứ nói vậy.

Ông ta nói mấy lời đó chắc chắn sẽ tự chuốc lấy rắc rối không đáng có.

Thật chẳng hiểu ông ta nghĩ cái gì nữa.

“Cha, nhị thúc rốt cuộc muốn làm gì?

Ông ta làm vậy vạn nhất mang lại rắc rối cho chúng ta thì sao?” Anh thật sự rất lo lắng về chuyện này.

“Không cần lo lắng, hiện tại con đã có được sự đảm bảo của Vương gia, nhà chúng ta cũng không làm gì sai, Vương gia sẽ không tìm chúng ta gây phiền phức đâu.” Tổ Diệu nghe xong thấy yên tâm hơn hẳn.

“Vậy thì tốt quá, con yên tâm rồi.” “Đi nghỉ ngơi trước đi, có chuyện gì để sau hãy nói.” “Vâng.” Vợ Tổ Diệu thấy anh về trong bộ dạng nhếch nhác như vậy thì rất xót: “Thế nào rồi anh?” “Yên tâm đi, Vương gia sẽ không liên lụy đến chúng ta, anh ấy là người tốt.” Nghe vậy vợ Tổ Diệu mới hoàn toàn yên tâm.

“Vậy thì tốt, anh đi thay quần áo tắm rửa đi, em bảo người chuẩn bị chút gì đó cho anh ăn, ăn xong rồi đi nghỉ một lát.” Chồng cô bôn ba như vậy cũng là vì cả gia đình này, nếu không phải tại đám người bên nhị phòng thì họ đâu đến nỗi này?

“Thật quá đáng mà.” Chuyện họ làm mà suýt chút nữa liên lụy đến mình.

Đám người đó đúng là ích kỷ, chỉ biết sướng cái thân mình chứ chẳng thèm nghĩ cho tộc nhân.

“Thôi mà, đừng vì hạng người đó mà tức giận.” Tổ Diệu thấy vợ cáu kỉnh liền cười lắc đầu.

Chuyện đã rồi, giờ có giận dữ đến mấy thì kết quả cũng vậy thôi.

“Em không thèm giận nữa.” “Ngoan, thế mới đúng chứ.” Tắm rửa ăn cơm xong, Tổ Diệu cùng vợ đi thăm cháu nội cháu ngoại.

Nhìn các cháu ngoan ngoãn, Tổ Diệu thấy sự mệt mỏi suốt nửa tháng qua hoàn toàn xứng đáng.

“Mau bế tụi nhỏ vào nhà đi, giờ đang nắng, đừng để nắng chiếu vào bọn trẻ.” “Vâng ạ.” Tổ Diệu về nhà được bốn ngày thì nhóm Tô Ngọc cũng tới.

Tổ Diệu cứ ngỡ Tô Ngọc đến muộn vì không muốn anh bị phát hiện, nhưng thực tế không phải vậy.

Họ đi mất nhiều ngày như thế chẳng qua là vì gặp một lễ hội hoa đăng, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đưa con đi chơi mất hai ngày nên mới bị trễ.

“Cha, sang năm chúng ta về rồi thì đi miền Nam nhé?” Tiểu Bảo nhìn nơi này với vẻ kém hào hứng nói.

Những chỗ này chơi chán rồi, cậu muốn đi biển xem thử.

Ở đó thú vị hơn đây nhiều.

“Sao?

Con nôn nóng đến thế à?” “Vâng, ở đó thú vị hơn.” Tiểu Bảo nói thẳng thừng.

Tô Ngọc gõ đầu Tiểu Bảo một cái, bực mình nói: “Con nói thì nhẹ nhàng lắm.” “Chứ sao nữa ạ?

Chương 1827

Tóm lại là cha có đồng ý không?” Tiểu Bảo lầm bầm hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: “Cha đã bao giờ từ chối yêu cầu của con chưa?” Thằng bé này lớn nhanh thật, sắp cao bằng anh rồi.

Không biết có phải do dinh dưỡng tốt quá không mà mấy đứa trẻ nhà anh đứa nào lớn cũng nhanh.

“Vậy chúng ta quyết định thế nhé, chúng ta còn phải ra khơi nữa.” “Được.” “Anh ơi đi biển vui không ạ?” Tô Cẩm Trần và những đứa nhỏ chưa đi biển bao giờ liền háo hức hỏi.

“Vui lắm, đợi khi nào đi anh sẽ dẫn các em đi bắt cua bắt tôm hùm, còn có rất nhiều ốc và vỏ sò đẹp nữa.

Nếu ra khơi chúng ta còn thấy cả hải âu và cá heo, lần trước bọn anh đã thấy rồi đấy.” Nghe vậy bốn đứa nhỏ mắt sáng rực, đồng thời quay sang nhìn Tô Ngọc.

“Cha ơi tụi con cũng muốn đi.” Tô Ngôn Hi nhìn Tô Ngọc đầy vẻ cầu khẩn, anh của bé được đi rồi mà.

“Được, cha sẽ đưa các con đi.” Tô Ngôn Hi và các em vui sướng gật đầu: “Tuyệt quá!” Vỏ sò thì các bé biết, vì các anh đi về đã mang cho các bé rất nhiều.

Đẹp lắm luôn.

Nếu có thể tự tay đi nhặt thì thích biết mấy.

Nhóm người nhanh chóng đến nhà họ Tổ.

Khi tới nơi, lời đồn đại ở đây đã rất nhiều rồi.

Tô Ngọc sai người đi điều tra, nhưng có rất nhiều người không tin đó là sự thật.

“Thiếu gia, bọn họ đáng chết.” “Tôi biết, những kẻ cần trừng trị thì đừng hòng thoát.” “Chứng cứ đã chuẩn bị xong hết chưa?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo và mọi người.

“Đã chuẩn bị xong xuôi, toàn là chứng cứ thép có thể dìm chết một số người nhà họ Tổ.” “Rất tốt, chúng ta đến huyện nha.” Nếu lão ta đã muốn làm lớn chuyện thì anh sẽ cho lão cơ hội, nếu không thì chẳng phải là không giữ thể diện cho người ta sao?

“Chúng ta không đến nhà họ Tổ ạ?” Lúc này chẳng phải nên đến thẳng nhà họ Tổ tìm họ sao?

Sao thiếu gia có vẻ chẳng mấy bận tâm vậy.

Tô Ngọc lắc đầu: “Không đến, đến đó thì có gì vui?

Nhà họ Tổ đã làm rùm beng lên như vậy thì chúng ta cứ theo ý họ đi, chuyện càng lớn càng tốt.” Những người xung quanh nhìn nhau, ánh mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ bất lực: “Thiếu gia, anh làm vậy sẽ khiến nhiều người phẫn nộ đấy.” Dù sao địa vị của phu nhân trong lòng dân chúng là không thể xâm phạm.

Đám người nhà họ Tổ này lại dám trực tiếp gây rắc rối cho phu nhân, đúng là chê mình sống quá thọ mà.

“Được rồi, đừng quản chuyện đó, chúng ta đến huyện nha.” “Rõ.” Khi cả nhóm đến huyện nha, Tri phủ nghe tin Tô Ngọc tới liền vội vàng dẫn người ra đón.

“Hạ quan tham kiến Vương gia.” “Đứng lên đi.” Tô Ngọc đi tới ghế bên cạnh ngồi xuống, Tri phủ vẫn đứng đó cau mày nói: “Vương gia, thời gian gần đây nhà họ Tổ tung ra không ít tin đồn về Vương gia và Vương phi.

Dân chúng định ra tay nhưng bị hạ quan ngăn lại, nhưng hạ quan chưa tìm thấy bằng chứng phạm tội của nhà họ, cũng sắp không ngăn nổi dân chúng nữa rồi.” Nhà họ Tổ nhục mạ Vương phi như vậy, dân chúng nghe thấy làm sao có thể đồng ý cho qua?

“Bản vương biết rồi, ông cứ làm theo những gì đang diễn ra là được.” Nghe vậy Tri phủ ngẩn ra: “Vương gia?” “Lần này bản vương đích thân tới đây là vì chuyện này.

Họ đã dám nói xấu Vương phi của bản vương thì phải trả giá cho việc đó.

Trước đó bản vương cần ông đi bắt vài người.” “Xin Vương gia cứ dặn dò.” Tri phủ lập tức hiểu ra Tô Ngọc tới đây là đã có chuẩn bị từ trước.

“Tất cả những người trong danh sách này đều bắt hết cho bản vương, bao gồm cả lão gia tử nhà họ Tổ.

Nếu đám hậu bối của lão có gì không hài lòng thì cứ bắt hết luôn.” Tô Ngọc lạnh lùng ra lệnh.

Tri phủ nghe vậy thì hoàn toàn yên tâm: “Rõ, Vương gia yên tâm, hạ quan đi ngay đây.” Tri phủ cầm danh sách dẫn người đến nhà họ Tổ.

Lão gia tử nhà họ Tổ thấy Tri phủ tới liền cau mày: “Đại nhân, không biết hôm nay ông dẫn theo nhiều người đến nhà tôi như vậy là có mục đích gì?” “Tổ Thành Ngọc...” Tri phủ đọc liền một mạch mấy cái tên.

Nghe thấy tên những người này, sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ lập tức thay đổi: “Đại nhân, thế này là có ý gì?” “Vương gia lệnh cho tôi đưa những người này đi.” Sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ đại biến, Tô Ngọc đã tới rồi sao?

Sao có thể chứ?

Thành Vong Ưu cách đây xa như vậy, sao Tô Ngọc biết được những chuyện này.

“Vương gia tới rồi sao?” “Ông nói đúng, Vương gia quả thực đã tới và cũng biết những việc nhà họ Tổ các người đã làm.

Vương gia lệnh cho bản quan đưa cả ông đi cùng, nếu học trò của ông có gì bất mãn thì cũng đưa đi luôn một thể.” Tri phủ cười lạnh nói.

Nghe vậy, lão gia tử nhà họ Tổ lạnh lùng đáp: “Ta chẳng làm gì sai cả, hắn không có quyền bắt ta.” “Có sai hay không không phải do ông quyết định.

Còn nữa, việc ông bôi nhọ Vương gia và Vương phi, Vương gia đã điều tra rõ ràng rồi.

Đến nước này rồi mà ông vẫn còn muốn giả vờ như không có chuyện gì sao?” Lão gia tử này coi thường Vương gia quá rồi đấy.

Vương gia là hạng người gì chứ?

Là người mà lão muốn bôi nhọ là bôi nhọ được sao?

“Lão gia tử, bản quan phụng mệnh hành sự, nếu ông không muốn bản quan phải dùng biện pháp mạnh thì hãy ngoan ngoãn đi theo chúng tôi, bằng không đừng trách chúng tôi không khách khí.” Nghe vậy, sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ vô cùng khó coi, nhìn Tri phủ với ánh mắt kỳ quái.

“Lão gia tử không cần nhìn bản quan như thế, hôm nay ông đi cũng phải đi mà không đi cũng phải đi, ông cứ thử ra tay với bản quan xem.” Tri phủ biết bên cạnh lão gia tử nhà họ Tổ có một kẻ rất lợi hại, vì để bôi nhọ Vương phi mà lão đã giết sạch thị vệ của mình.

Lão gia tử nhà họ Tổ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tri phủ.

Nếu thật sự ra tay với Tri phủ thì sẽ thành tội mưu sát quan triều đình, tội này không hề nhỏ.

Lão có thể rời khỏi đây, nhưng lão không chắc mình có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Tô Ngọc hay không.

“Lão gia tử, mời, ông nên đi theo bản quan thôi.” Lão gia tử nhà họ Tổ im lặng đi theo, khi đi lão liếc nhìn lão bộc luôn theo sát mình một cái, người kia gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Ngoài lão gia tử nhà họ Tổ, những người khác cũng bị đưa đi.

Đối mặt với tình huống này, sắc mặt lão gia tử vô cùng khó coi.

Tô Ngọc đến nhanh thật đấy.

Mà những người hắn bắt đi đều là những người chịu trách nhiệm các công việc quan trọng và những sản nghiệp bí mật của gia đình.

Hắn làm vậy khiến lão gia tử không khỏi nghi ngờ liệu Tô Ngọc đã biết điều gì rồi chăng.

Và thực tế đúng là như vậy, Tô Ngọc đã biết được một vài chuyện.

Tô Ngọc nhìn những người bị đưa tới, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Anh còn chưa kịp nói gì, lão gia tử nhà họ Tổ đã lên tiếng trước: “Vương gia, thế này là có ý gì?

Giết cháu trai ta vẫn chưa đủ, giờ còn định động đến người nhà họ Tổ sao?” “Đưa mấy thứ này cho họ xem.” Tô Ngọc ném một xấp giấy từ trong bóng tối đến trước mặt lão gia tử nhà họ Tổ.

Lão gia tử thấy mình bị Tô Ngọc sỉ nhục, lão trừng mắt nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt âm trầm: “Tô Ngọc, ngươi...

Chương 1828

ngươi dám sỉ nhục ta?” Tô Ngọc cười gật đầu: “Ừ, ông nói đúng rồi đấy, hôm nay bản vương sỉ nhục ông đấy, ông làm gì được bản vương nào?” Lão gia tử nhà họ Tổ đột nhiên cười lên: “Không có bằng chứng thì ngươi làm gì được ta?” “Bằng chứng?

Ông nghĩ bản vương không chuẩn bị kỹ càng mà lại đến đây tìm ông à?

Ông ngây thơ quá đấy.” Lão gia tử nhà họ Tổ cau mày, lời hắn nói có ý gì?

Chẳng lẽ hắn thật sự đã biết hết mọi chuyện?

Sao có thể chứ?

Lão không tin điều đó là thật.

“Không tin à?

Ông có thể xem mấy thứ dưới đất kia, hoặc ông có thể ra ngoài thông báo cho những ai quan tâm đến chuyện này vào đây mà xem.” Tô Ngọc nhìn Tri phủ đứng bên cạnh thản nhiên nói.

Ánh mắt Tri phủ khẽ lóe lên: “Rõ.” Thấy Tri phủ rời đi, lão gia tử nhà họ Tổ nhíu mày nhìn Tô Ngọc, rốt cuộc hắn định làm gì?

Khi biết Ngọc Vương đã tới và người nhà họ Tổ bị bắt, những người dân vốn đang rất tức giận bấy lâu nay lũ lượt kéo đến.

“Tham kiến Vương gia, tham kiến Vương phi.” Dân chúng nhìn thấy hai người thì vô cùng kích động.

Chính Vương phi đã giúp họ được ăn no, chính Hoàng thượng và Vương gia đã giúp họ tránh được chiến tranh loạn lạc để có cuộc sống tốt đẹp.

Vương gia và Vương phi là những người họ kính trọng, dù không bằng Hoàng thượng nhưng cũng không phải hạng người mà ai muốn bắt nạt là bắt nạt được.

“Bình thân.” “Tạ Vương gia.” Lúc này, có người dân phẫn nộ lên tiếng: “Vương gia, đám người nhà họ Tổ này thật không ra gì, lại dám nói xấu Vương phi, chúng dám bôi nhọ danh dự của Vương phi, Vương gia nhất định phải đòi lại công bằng cho Vương phi ạ.” “Cầu xin Vương gia đòi lại công bằng cho Vương phi.” “Đòi lại công bằng!” Nghe dân chúng nói, Tô Ngọc bất lực lắc đầu: "Mọi người yên tâm, lần này bản vương qua đây chính là vì mục đích này." Dân chúng nghe vậy mới triệt để yên tâm, nhưng vẫn vô cùng tức giận: "Đúng vậy Vương gia, những kẻ này quá kiêu ngạo, còn nói Vương gia giết người không phân trắng đen.

Vương gia căn bản không phải người như vậy, người nhà họ Tổ bị Vương gia xử tử chắc chắn là có nguyên nhân." Dân chúng căn bản không muốn tin những lời người nhà họ Tổ nói.

Vương gia, Vương phi và cả Hoàng thượng đều là những người vô cùng lương thiện, sao có thể tùy tiện lấy mạng người khác?

Bọn họ thật đúng là nực cười. "Chuyện này rất đơn giản, bản vương có thể nói cho mọi người biết lý do vì sao bản vương muốn lấy mạng Tổ Tân.

Thứ nhất, Tổ Tân cấu kết với gia chủ Long gia của Lăng quốc ý đồ bắt cóc Vương phi của bản vương.

Thứ hai, Tổ Tân tìm nhiều cao thủ ý đồ lấy mạng bản vương.

Hai điểm này, dù là điểm nào thì bản vương cũng có thể lấy mạng cả ba đời nhà họ Tổ.

Chỉ vì nghĩ đến việc người quá đông, có những người vô tội nên mới chỉ giết một mình Tổ Tân.

Ai ngờ người nhà họ Tổ không biết ơn thì thôi, lại còn dám nói xấu bản vương trước mặt bao nhiêu người, thật là to gan lớn mật." Tô Ngọc nhìn lão gia tử nhà họ Tổ với ánh mắt sắc lẹm. "Đây là ngươi vu khống Tổ Tân, căn bản không có chuyện đó!" Chỉ cần bọn họ không thừa nhận, Tô Ngọc không đưa ra được bằng chứng thì có thể làm gì?

Tô Ngọc thấp giọng cười khẽ: "Ngươi không nghĩ là bản vương thực sự không có bằng chứng gì đấy chứ?" Nghe vậy, sắc mặt lão gia tử nhà họ Tổ lập tức biến đổi.

Sao có thể?

Trong tay Tô Ngọc sao có thể có bằng chứng?

Lúc này, Nguyên Bảo đưa bằng chứng Tổ Tân cấu kết với Long Thần cho dân chúng xem.

Những người biết chữ xem xong liền tức giận, bất chấp nha dịch ngăn cản mà xông vào đấm đá người nhà họ Tổ. "Lũ khốn này, Vương gia và Vương phi tốt như vậy mà các người cũng dám động thủ?" Những người bên ngoài chưa kịp phản ứng thì đã thấy cảnh này, nhưng rất nhanh họ cũng hiểu ra.

Vương gia nói đều là sự thật, Tổ Tân chính là muốn lấy mạng Vương gia.

Kết quả này đối với dân chúng mà nói chẳng khác nào sét đánh ngang tai. "Các người tránh ra, nếu không chúng tôi đánh luôn cả các người!" Dân chúng giận dữ nói với những người đang cố ngăn cản.

Nha dịch nới lỏng sức lực, dân chúng liền nhân cơ hội xông vào.

Đám trẻ thấy cảnh này thì hơi sợ hãi, tình huống này có chút đáng sợ.

Tô Ngọc giật giật khóe miệng nhìn dân chúng ùa vào như ong vỡ tổ.

Cảnh tượng này thường chỉ thấy khi có thiên tai hoặc lưu dân, ai ngờ lại xảy ra ngay tại phủ nha. "Lũ khốn các người dám động đến Vương gia của chúng tôi.

Chúng tôi nói luôn ở đây, các người mà dám động đến họ, chúng tôi dỡ luôn cả nhà họ Tổ!" "Nói đúng lắm!

Hoàng thượng, Vương gia và Vương phi đều là ân nhân của chúng tôi, ai dám làm hại họ thì dân chúng chúng tôi là người đầu tiên không đồng ý!" Tô Ngọc vốn tưởng dân chúng xông vào sẽ đánh mình, kết quả lại không phải.

Họ xông vào không hề động tay động chân với anh, mà chỉ chặn trước mặt, dùng thân thể của mình để bảo vệ họ.

Tình huống này khiến cảm xúc của Tô Ngọc có chút phức tạp.

Anh đối với dân chúng thực ra chỉ là làm những việc đúng với địa vị của mình, nhưng dân chúng đối đãi lại là chân tâm thực ý. "Vương gia, người cứ yên tâm, chúng tôi nhất định không để lũ khốn này làm hại mọi người đâu!" Dân chúng quay đầu nói với Tô Ngọc.

Nhóm Tô Ngọc mỉm cười gật đầu, bọn họ chưa bao giờ lo lắng cả.

Tri phủ vốn còn đang cân nhắc làm sao để trấn an dân chúng, ai ngờ dân chúng căn bản không cần ông ta trấn an, họ đã tự mình bình tĩnh lại.

Lão gia tử nhà họ Tổ ngây người nhìn đám dân chúng này.

Ông ta luôn biết uy vọng của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa trong lòng dân chúng rất lớn, nhưng không ngờ lại lớn đến mức này.

Họ có thể vì Tô Ngọc mà làm đến bước này.

Trước đó khi Tô Ngọc chưa tới, ông ta cứ ngỡ nơi này là địa bàn của nhà họ Tổ, sẽ có nhiều người nói giúp mình.

Nhưng hiện giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Bất kỳ gia tộc nào, bất kỳ ai cũng không thể lấn lướt Hoàng thượng và vợ chồng Ngọc Vương, vì dân chúng sẽ không đồng ý.

Những thư sinh trước đó còn dao động, nghĩ rằng nhà họ Tổ khá đáng thương, giờ đây mặt mày ngơ ngác đứng ở cửa nha môn.

Đây chính là những người mà họ từng tôn kính sao?

Rõ ràng là lỗi của Tổ Tân, tại sao cuối cùng lại biến thành lỗi của Vương gia?

Tổ Tân làm ra chuyện như vậy mà Vương gia còn chưa tìm nhà họ Tổ tính sổ, bọn họ không biết ơn thì thôi, lại còn làm ra chuyện không biết tốt xấu thế này, thật quá đáng.

Chương 1829

Một thư sinh im lặng bước vào, sắc mặt khó coi hỏi: "Tại sao lại làm như vậy?

Thấy gia đình các người như thế này, chúng tôi đã từng dao động, nghĩ rằng liệu có phải Vương gia hiểu lầm gì đó nên mới lấy mạng Tổ Tân hay không.

Nhưng giờ chúng tôi biết được gì đây?

Tất cả đều là lỗi của Tổ Tân, là hắn muốn ám sát Vương gia, là hắn muốn bắt cóc Vương phi.

Hắn bắt Vương phi xong định làm gì?

Nhà họ Tổ các người thật khiến người ta buồn nôn.

Cái gì mà văn nhân được tôn kính nhất, các người làm xấu mặt giới văn nhân chúng tôi rồi.

Mà cũng không đúng, các người không chỉ làm xấu mặt chúng tôi, mà còn làm xấu mặt tổ tiên các người nữa.

Loại người như các người mà để tổ tiên biết được, chắc họ tức đến mức bật nắp quan tài mà sống lại mất!

Nếu tôi là tổ tiên nhà các người, tôi hận không thể không có hạng con cháu thế này, danh tiếng cả đời của nhà họ Tổ đều bị các người hủy hoại rồi." Cha của lão gia tử nhà họ Tổ trở về trước, tất cả các thế hệ trước đều được giới văn nhân kính trọng, thậm chí là hướng tới.

Nhưng kể từ đời lão gia tử này, mọi thứ đã thay đổi.

Nhà họ Tổ có lẽ vẫn có những người tốt, nhưng so với những kẻ này thì thực sự không còn nhiều.

Lão gia tử nhà họ Tổ mặt mũi xanh mét nghe những lời của các thư sinh.

Đối với ông ta, việc này còn đau đớn hơn bị dao đâm vào tim.

Nhóm Tổ Diệu khi nghe tin chạy tới thì chỉ nghe thấy những lời chất vấn của các thư sinh. "Nhà họ Tổ ngày xưa, tất cả những người đèn sách đều là để báo đáp quốc gia, nhưng các người thì không.

Các người bây giờ đã thay đổi rồi, trở nên ích kỷ vụ lợi." Nhà họ Tổ còn bao nhiêu người kế thừa được tư tưởng của thế hệ trước?

Bây giờ tất cả đều đã thay đổi, thay đổi đến mức họ không còn nhận ra người nhà họ Tổ rốt cuộc là hạng người gì nữa.

Cha của Tổ Diệu nghe những lời này trong lòng rất đau khổ.

Nếu không phải cha nhất định muốn giao chức gia chủ cho lão nhị, chuyện có lẽ đã không đến mức này.

Một thư sinh quay sang nhìn Tô Ngọc, áy náy nói: "Vương gia, xin lỗi người, trước đó là chúng tôi hiểu lầm người, đều là lỗi của chúng tôi." Tô Ngọc liếc nhìn bọn họ một cái, thờ ơ nói: "Những chuyện này bản vương không biết." Đối với anh, những điều này đều không quan trọng.

Nhưng chính thái độ này của Tô Ngọc lại khiến họ cảm thấy vô cùng khó chịu. "Vương gia, chúng tôi..." "Xử lý chính sự trước." "Vâng." Các thư sinh cứ thế nhìn Tô Ngọc, tâm trạng có chút nặng nề.

Nếu Vương gia mắng bọn họ vài câu thì có lẽ tâm trạng sẽ khá hơn, nhưng thái độ thế này khiến họ rất hụt hẫng.

Nhìn vẻ mặt muốn nói lại thôi đầy thất lạc của họ, Vương Cẩn Hòa cảm thấy có chút buồn cười.

Cô quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh, đáy mắt mang theo ý cười: "Anh thật sự không định quản họ sao?" Tô Ngọc lắc đầu, chuyện này chẳng liên quan gì đến anh, tại sao phải quản?

Họ đưa ra quyết định gì là chuyện của chính họ, anh không phải thánh nhân nên không thể khiến tất cả mọi người đều yêu thích mình.

Huống hồ ngay cả thánh nhân cũng có lúc bị người ghét, đã vậy thì tại sao anh phải buồn vì những người này?

Căn bản không cần thiết, đúng không?

Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc đang nghĩ gì, nhưng ngẫm lại cũng thấy đúng.

Chính các thư sinh này đã nghe tin đồn thất thiệt từ nhà họ Tổ rồi bắt đầu nghi ngờ Tô Ngọc, đã nghi ngờ rồi thì còn thế này làm gì?

Chẳng phải chỉ khiến bản thân thêm khó chịu sao?

Tô Ngọc là người như thế nào, dân chúng còn có thể kiên định tin tưởng anh, vậy mà các thư sinh này đến sự tin tưởng cơ bản nhất cũng không có.

Giờ biết mọi chuyện không như họ nghĩ thì bắt đầu thấy khó chịu, muốn nhận được sự lượng thứ từ Tô Ngọc.

Thái độ thờ ơ này của Tô Ngọc mới là thứ khiến họ đau khổ nhất phải không?

Đối với bọn họ, Tô Ngọc mắng vài câu còn tốt hơn là không nói gì.

Thư sinh tâm trạng phức tạp nhìn Tô Ngọc, im lặng không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng đứng một bên, có vẻ như không định làm phiền Tô Ngọc thêm.

Tri phủ nhìn Tô Ngọc, thấy anh gật đầu thì liền nhận lấy thứ trong

tay anh.

Xem xong, ánh mắt ông ta đầy phẫn nộ: "Nhà họ Tổ to gan thật, dám tự ý khai thác quặng sắt, buôn lậu muối!

Thậm chí còn bắt dân thường đi làm phu mỏ." Hơn nữa còn có không ít người đã chết.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện này, trong lòng ông ta đã vô cùng tức giận.

Những người xung quanh kinh ngạc nhìn lão gia tử nhà họ Tổ, đặc biệt là các thư sinh.

Những người họ tin tưởng đã làm ra chuyện gì thế này?

Sao họ dám như vậy?

Họ nhìn trừng trừng người nhà họ Tổ: "Các người lại dám làm ra chuyện súc sinh không bằng này!" Quặng sắt quan trọng thế nào đối với Huyền quốc, chẳng lẽ bọn họ không biết sao?

Lại dám làm ra chuyện như vậy.

Đối mặt với những người này, họ thực sự quá thất vọng.

Thư sinh cau mày, tự giễu: "Chúng tôi còn tưởng các người là người bị hại, kết quả các người lại..." Tự ý bắt dân đi làm phu mỏ, chuyện này sẽ dẫn đến hậu quả gì không ai biết trước được.

Những người dân đó chắc chắn chẳng có ngày tháng nào tốt đẹp. "Các người thực sự quá đáng lắm rồi!" "Câm miệng!

Những chuyện này không liên quan đến các người." "Đúng là không liên quan, nhưng quặng sắt là nền móng của Huyền quốc, vậy mà các người dám tự ý khai thác.

Các người khai thác xong định làm gì?" Những thứ này nếu bán cho triều đình thì còn đỡ, nhưng nếu bán cho kẻ khác, chẳng phải là giúp người ta trang bị vũ khí để quay lại đánh mình sao?

Chuyện như vậy mà họ cũng dám làm, không phải quá đáng lắm sao? "Các người bán số sắt này cho ai?" Một người nhìn lão gia tử nhà họ Tổ tức giận chất vấn.

Anh ta là người gần đây hay nói giúp cho nhà họ Tổ.

Tô Ngọc nhìn vị thư sinh đang phẫn nộ kia, cười như không cười nói: "Muốn biết chuyện này đơn giản thôi mà, trực tiếp hỏi bản vương còn nhanh hơn hỏi lão ta nhiều.

Chương 1830

Người bọn chúng bán cho đương nhiên là hoàng thất Lăng quốc." Người chất vấn quay sang nhìn Tô Ngọc, trong mắt đầy vẻ mờ mịt: "Vương gia, đây là sự thật sao?" "Bản vương không có lý do gì để lừa ngươi." Vị thư sinh kia thẫn thờ, trong mắt tràn ngập hận thù.

Cha mẹ anh ta đều chết dưới tay người Lăng quốc, vậy mà giờ đây người anh ta tôn kính nhất lại hợp tác với Lăng quốc.

Lão ta đào quặng sắt lên rồi đem giao cho người Lăng quốc, chuyện này khiến anh ta sao có thể chấp nhận nổi?

Vương Cẩn Hòa nhìn người này, thấy tình trạng của anh ta dường như không ổn lắm. "Anh à, người này có vẻ không ổn." "Ừ, sự thật này khiến hắn sụp đổ rồi." Có thể không sụp đổ sao?

Những người xung quanh nhìn anh ta với vẻ đồng cảm: "Cha mẹ cậu ấy bị người Lăng quốc hại chết, mà người nhà họ Tổ lại là người cậu ấy sùng bái nhất.

Trước đây khi có tin đồn, cậu ấy còn đứng ra nói giúp cho nhà họ Tổ, giờ lại biết người mình sùng bái cấu kết với kẻ thù giết cha mẹ mình, đòn đả kích này đúng là quá lớn." Trước đây họ còn vì chuyện của Vương gia mà cãi nhau, ai ngờ giờ lại thành ra thế này.

Người đó cười ha hả, trong tiếng cười đầy vẻ mờ mịt và mỉa mai. "Tại sao lại như vậy?

Vì sao các người lại hợp tác với người Lăng quốc?" Phải chăng Hoàng thượng Huyền quốc không cho tiền sao mà lão ta phải hợp tác với người Lăng quốc?

Lăng quốc và Huyền quốc vốn là đối địch, trước đây từng xảy ra rất nhiều xung đột, nếu không phải hiện giờ Huyền quốc trở nên mạnh mẽ thì không biết còn xảy ra chuyện gì với Lăng quốc nữa.

Đối mặt với tình huống này, Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng. "Tình hình sao rồi?" Giờ người này chắc sắp sụp đổ rồi đúng không?

Đúng như Vương Cẩn Hòa nghĩ, anh ta thực sự đã sụp đổ.

Mọi chuyện rõ ràng không nên như vậy, nhưng cuối cùng lại giáng cho anh ta một cú sốc lớn. "Tôi hận tất cả người nhà họ Tổ các người!

Tôi nhất định sẽ làm quan, từ nay về sau tôi sẽ nhìn chằm chằm vào nhà các người!" Anh ta hận thật rồi.

Trước đây sùng bái, yêu thích bao nhiêu thì giờ đây hận bấy nhiêu.

Cảm xúc này Vương Cẩn Hòa cũng từng trải qua, nhưng chuyện này chỉ có thể tự mình điều chỉnh, không ai giúp được.

Nói xong, anh ta quay người bỏ đi, không thèm để lại cho lão gia tử nhà họ Tổ lấy một ánh mắt.

Vương Cẩn Hòa thấy tay anh ta siết chặt thành nắm đấm, gân xanh nổi đầy trên mu bàn tay.

Cô nghĩ người này rời đi là vì không muốn nhìn thấy lão gia tử nhà họ Tổ nữa, có lẽ anh ta cũng sợ nếu tiếp tục ở lại sẽ không kiềm chế được mà ra tay với bọn họ.

Lão gia tử nhà họ Tổ và những người khác đều ngẩn ngơ.

Những việc họ làm, Ngọc Vương đều đã biết hết rồi.

Lão ta ngồi bệt xuống đất, biểu cảm trống rỗng.

Họ chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị phát hiện.

Khi sự thật bị phơi bày hôm nay, Tổ Thành Ngọc và những người khác mới biết trong lòng hoảng sợ đến nhường nào. "Vương gia, chuyện này là lỗi của chúng tôi, xin Vương gia tha cho chúng tôi đi, chúng tôi..." "Tự ý khai thác quặng sắt là tội chết, hợp tác với địch quốc buôn quặng sắt cũng là tội chết, buôn lậu muối vẫn là tội chết.

Các người bảo bản vương tha cho các người?

Các người thử cho bản vương một cái lý do để thuyết phục chính mình xem nào." Tô Ngọc nhìn bọn họ, bình tĩnh nói.

Lời của Tô Ngọc khiến Tổ Thành Ngọc không nói nên lời.

Lão gia tử nhà họ Tổ lập tức hối hận.

Lão không nên tính kế Ngọc Vương, không nên sau khi Tổ Tân xảy ra chuyện lại cứ bám lấy không buông.

Giờ thì hay rồi, mọi chuyện xấu xa đều đã bị phát hiện. "Tổ Thành Ngọc và những kẻ liên quan tự ý khai thác quặng sắt, bán cho địch quốc, bắt giam chờ ngày chém đầu.

Xét thấy những người khác trong nhà họ Tổ không biết chuyện này, nên sẽ không truy cứu trách nhiệm." Các thư sinh bên cạnh nghe lời Tô Ngọc thì càng thêm hổ thẹn.

Loại tội chu di cửu tộc thế này mà Vương gia chỉ trừng phạt những kẻ cầm đầu, không hề có ý định động đến những người khác.

Một người như vậy sao có thể làm ra chuyện xấu?

Cho nên từ đầu đến cuối đều là lão gia tử nhà họ Tổ tự mình làm bậy, còn họ đều bị lão lợi dụng.

Mọi người nhìn lão gia tử nhà họ Tổ với ánh mắt căm ghét và phẫn nộ.

Tại sao lại làm như vậy?

Ai cũng thắc mắc câu hỏi đó trong lòng, nhưng không ai trả lời họ cả.

Lão gia tử không nói, Tô Ngọc đương nhiên cũng không.

Lão gia tử nhìn Tô Ngọc, tự giễu cười nói: "Trước đây ta luôn nghĩ địa vị của nhà họ Tổ dù có xảy ra chuyện gì cũng có thể dễ dàng giải quyết khủng hoảng, nhưng giờ ta mới biết, bình dân vẫn là bình dân." Bất kể gia tộc có nền tảng thế nào, bất kể địa vị trong giới văn nhân cao bao nhiêu, không bằng hoàng thất thì vẫn là không bằng.

Từ trước đến nay đều là do lão quá ngu ngốc.

Tô Ngọc lạnh lùng nhìn lão ta, ánh mắt mang theo vẻ lạnh lẽo nhàn nhạt. "Các người muốn quá nhiều, dã tâm cũng bị cái bóng của tổ tiên nuôi lớn rồi." Lời của Tô Ngọc khiến lão gia tử không thể mở lời, nhưng ai cũng biết đó là sự thật.

Đúng là như vậy không sai. "Tô Ngọc, ta luôn nghĩ dù địa vị của ngươi trong giới văn nhân có cao đến đâu cũng không bằng nhà họ Tổ ta, nhưng hôm nay ta cuối cùng cũng được chứng kiến địa vị của các ngươi là thế nào rồi." Một người như vậy, sở hữu tài năng kinh người, quyền thế khiến người ta đố kỵ, thậm chí có đủ tư cách để bước lên vị trí cao nhất, vậy mà anh lại chẳng làm gì cả.

Hơn nữa lại vô dục vô cầu, dường như quyền lực địa vị đối với anh chỉ là một món đồ chơi lúc rảnh rỗi, có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Người như vậy mới là đáng sợ nhất.

Cũng chẳng trách Hoàng thượng lại tín nhiệm anh đến thế, tín nhiệm đến mức cái gì cũng giao cho Tô Ngọc.

Chỉ tiếc hiện giờ vẫn còn nhiều người chưa nhận ra vấn đề này.

Nhưng tất cả đều không quan trọng nữa rồi.

Mọi thứ đã trở về đúng quỹ đạo, và lão cũng sắp đi đến hồi kết.

Lão quay đầu nhìn những người đứng ở cửa, im lặng không nói gì.

Chương 1831

Suy nghĩ của đại ca là đúng, họ không nên chạm vào những thứ không thuộc về mình.

Thật nực cười mà cũng thật bi thảm.

Tô Ngọc thản nhiên nhìn dáng vẻ đó của lão.

Lão gia tử lúc này giống như đã thông suốt, buông bỏ tất cả, không màng chuyện gì nữa, cả người trông có vẻ sái thoát hơn vài phần.

Nếu lão sớm có suy nghĩ như vậy thì mọi chuyện đã không đi đến nước này, những người này cũng sẽ không phải chết ở đây, thậm chí còn không làm hoen ố danh tiếng mà tổ tiên để lại. "Dẫn đi." Lão gia tử nhà họ Tổ và thuộc hạ bị dẫn đi.

Sau khi họ đi không lâu, tất cả bằng chứng phạm tội đều được dán ở bên ngoài.

Dân chúng và những người trước đây còn nghi ngờ Tô Ngọc giờ mới biết mình đã sai.

Khi dân chúng và những người hiểu lầm muốn tìm Tô Ngọc để xin lỗi thì anh đã đi rồi.

Còn chuyện của nhà họ Tổ đều giao lại cho Tri phủ xử lý.

Trên đường trở về Vong Ưu Thành, Nguyên Bảo tò mò hỏi Tô Ngọc một câu: "Thiếu gia, anh không định thực sự đối phó với kẻ đứng sau Tổ Tân sao?

Với lại, người đứng sau Tổ Tân, anh cũng không quản nữa à?

Chúng ta đang ở đây, hay là nhân tiện lôi kẻ đó ra luôn?" "Không cần đâu." "Tại sao?" Nguyên Bảo ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, đây là lần đầu tiên Tô Ngọc từ bỏ một kẻ mà anh muốn xử lý, điều này khiến Nguyên Bảo thấy khá bất ngờ. "Vì khi người nhà họ Tổ bị bắt, hắn đã bỏ trốn rồi.

Đã đi rồi thì anh còn đuổi theo làm gì nữa?" Nguyên Bảo cứ thế nhìn Tô Ngọc, luôn cảm thấy lời Tô Ngọc muốn nói không phải là cái này.

Anh ta khẽ nhíu mày, thiếu gia đâu phải người tốt bụng như vậy.

Anh ta đưa tay xoa cằm, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại dường như chẳng có chuyện gì xảy ra. "Thiếu gia, anh thực sự không cử người đi theo sao?" Nguyên Bảo hỏi.

Lạc Diễm cưỡi ngựa đi bên cạnh: "Người đã đi rồi, tin chắc không lâu nữa sẽ có tin tức thôi.

Chúng ta cũng sắp đi đến trạm tiếp theo rồi." Nguyên Bảo bất lực nhìn Tô Ngọc, thiếu gia làm vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?

Đối mặt với tình huống này của Tô Ngọc, Nguyên Bảo cũng chẳng biết nói gì hơn. "Đúng rồi thiếu gia, người của Long gia đã đến Vong Ưu Thành rồi." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nguyên Bảo: "Vậy sao?

Tình hình bên Lăng quốc thế nào?" Nguyên Bảo im lặng, không biết nên mở lời thế nào.

Lạc Diễm bên cạnh bổ sung: "Rất đơn giản, Long gia bị bọn họ đánh phá gần một nửa rồi, đồ tốt cũng bị lấy đi không ít.

Không chỉ mất đồ mà ngay cả người trong nhà cũng xảy ra không ít vấn đề." "Vậy sao?

Làm tốt lắm, đợi sau này họ về thì thưởng cho chút đồ tốt." "Ngọc ca, chúng ta có đồ tốt sao?" Tô Ngọc bị chọc cười: "Anh có đồ tốt lúc nào mà chẳng đưa cho các chú?

Các chú lấy đồ tốt từ chỗ anh còn ít chắc?" Lạc Diễm cười hắc hắc, nhìn Tô Ngọc với ánh mắt rạng rỡ: "Em biết Ngọc ca đối xử tốt với bọn em, chỉ là sợ anh cho họ đồ tốt mà không cho bọn em, trong lòng có chút không cân bằng thôi." Lời này Lạc Diễm không phải nói đùa mà là nói thật.

Họ thực sự sẽ có cảm giác hụt hẫng như vậy.

Trong lòng họ, Ngọc ca có thể cho người khác đồ tốt, nhưng cũng phải cho họ nữa, nếu không tâm trạng sẽ không tốt, mà hễ tâm trạng không tốt là lại muốn bày trò.

Tô Ngọc khinh bỉ nhìn Lạc Diễm: "Được rồi, sau này cho họ đồ tốt thì cũng cho các chú một ít." Lúc này Lạc Diễm mới vui mừng: "Cảm ơn Ngọc ca!

Ngọc ca, giờ mình đi đâu?" "Từ đây đến phía Nam hơi xa nên mình không đi nữa, đi nơi khác trước đi." "Vâng." Chờ họ bàn bạc xong xuôi, Vương Cẩn Hòa mới biết người Long gia đã đến Vong Ưu Thành.

Nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa buồn cười hỏi: "Người ta đã đến rồi, anh cứ thế này không về có ổn không?" "Chẳng có gì không ổn cả, họ đến tìm anh là để cầu xin chúng ta, đã đi cầu xin người khác thì đương nhiên phải có lòng kiên nhẫn.

Chúng ta ở ngoài xử lý chút việc nên về muộn, họ dám có ý kiến sao?" Vương Cẩn Hòa chẳng tin lời anh nói là thật, cô bất lực lắc đầu: "Anh à, anh nghĩ em sẽ tin lời anh nói sao?" "Em à, em tin hay không không quan trọng, anh cứ nói thế đấy, họ không tin cũng phải tin." Tô Ngọc nhướng mày nói.

Dáng vẻ kiêu ngạo này khiến Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Ngọc có thể bị ăn đòn bất cứ lúc nào. "Anh à, nếu ngày nào đó anh bị người ta trùm bao tải đánh một trận, em nhất định sẽ chẳng thấy lạ đâu, anh thế này đúng là quá đáng đòn mà." Vương Cẩn Hòa tuy biết Tô Ngọc vốn dĩ rất hay trêu ngươi, nhưng chưa bao giờ thấy anh công khai thế này.

Nghe vậy, Tô Ngọc cười ha hả: "Em à, em muốn thấy anh bị trùm bao tải đánh chắc là không có cơ hội đâu." Tiểu Bảo cưỡi ngựa đuổi theo Tô Ngọc: "Cha, cha thế này không sợ mẹ giận sao?" "Mẹ con sẽ không giận cha đâu." Vương Cẩn Hòa cười mà không nói, chuyện này Tô Ngọc nói đúng thật, cô chắc chắn sẽ không giận, dù sao đó cũng là chuyện của người khác.

Chuyện của những người đó chưa quan trọng đến mức khiến cô để chồng mình phải chịu ủy khuất.

Tiểu Bảo hiểu ra gật đầu: "Con biết rồi, cha thế này gọi là gì nhỉ?

Gọi là có chỗ dựa nên không sợ đúng không?" Khi nói, Tiểu Bảo còn quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt như muốn hỏi cô xem mình nói có đúng không.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười: "Tiểu Bảo nói đúng rồi đấy, chính là như vậy." Những người được thiên vị thường chẳng sợ gì cả.

Tô Ngọc có thể như vậy, cô đương nhiên cũng thế, vì họ đã cho nhau đủ cảm giác an toàn. "Anh à, em nhớ lúc chúng ta đến có một thị trấn nhỏ trồng rất nhiều hoa, mình qua đó ở vài ngày nhé?" Vương Cẩn Hòa nhớ tới thị trấn nhỏ mà họ đã đi qua lúc tới đây.

Cô thực sự rất thích thị trấn đó. "Được." Tô Ngọc chưa bao giờ từ chối yêu cầu của Vương Cẩn Hòa, giờ cô đã lên tiếng, sao anh có thể làm chuyện gì khiến cô buồn lòng được.

Cả nhóm cùng nhau đi đến thị trấn ngàn hoa đó.

Vừa bước vào đã ngửi thấy một mùi hương nồng nàn, mùi hương thực sự rất dễ chịu.

Hơn nữa bên trong còn trồng rất nhiều loài hoa đẹp, vừa vào đã thấy thư thái cả tâm hồn.

Tô Ngôn Hi thấy ở đây cuối cùng cũng có thứ con gái thích, liền reo lên: "Mẹ ơi, hoa ở đây đẹp quá đi!" "Ừ, đẹp lắm." "Cha ơi, nhà mình ở lại đây thêm vài ngày được không?" "Được, các con quyết định là được." Ở lại thêm vài ngày đối với anh không phải chuyện gì lớn, dù sao anh cũng chưa muốn về ngay. "Mẹ ơi hoa này thơm quá, sao nhà mình không có nhỉ?" Tô Ngôn Hi chạy đến trước mặt một cụ già, tò mò hỏi. "Cái này hả, đây là hoa nhài, thơm lắm con ạ." "Cụ ơi, vòng tay hoa nhài này bán thế nào ạ?" "Một văn tiền ba chiếc, phu nhân có muốn mua không?" Cụ già nghe Vương Cẩn Hòa hỏi thì vui mừng hỏi lại. "Mua ạ, chúng tôi lấy mười tám chiếc." "Được, được." Cụ già vội vàng xâu vòng cho Vương Cẩn Hòa, đầu tiên là xâu cho Hi Hi.

Một tay bé đeo ba vòng, vì họ mua nhiều nên cụ còn xâu cho Hi Hi một chiếc vòng cổ bằng hoa tươi đeo vào cổ.

Tô Ngôn Hi nhìn những đóa hoa trên tay với vẻ thích thú: "Thơm quá đi!" Sau đó là vòng cho Trường Nhạc và Vương Cẩn Hòa.

Khi định trả tiền, Vương Cẩn Hòa nhìn mấy đứa trẻ: "Các con có lấy không?" "Không lấy đâu ạ." Bọn chúng đều là con trai, lấy hoa này làm gì chứ?

Để người ta nhìn thấy thì mất mặt lắm.

Vương Cẩn Hòa thấy chúng không lấy, trả tiền cho cụ già xong rồi tiếp tục dẫn các con đi vào trong.

Chương 1832

"Mẹ ơi, mẹ nhìn cái này đi!" Lại là Hi Hi phát hiện ra món gì đó hay ho hoặc kỳ lạ. "Mẹ ơi, nhìn này, sao hoa lại có thể ở trong này được, đẹp quá!" "Con thích không?" Đây là món đồ mà người dân nơi đây dùng hoa tươi tạo thành thứ giống như hổ phách, nhờ vậy có thể giữ nguyên được hình dáng ban đầu của hoa. "Thích ạ, con muốn chọn một ít." Lạc Diễm nhìn những món đồ đó, cân nhắc một lát rồi mua giúp nhóm Nam Kiều một ít.

Nếu không lát nữa bọn họ đều có mà vợ của nhóm Nam Kiều không có, chắc họ cũng không vui đâu.

Thế là cả gia đình bao trọn sạp hàng, mua hết sạch đồ.

Người bán hàng cũng không ngờ hôm nay buôn bán lại thuận lợi như vậy, bỗng dưng có khách sỉ mua sạch đồ của mình. "Phu nhân, chỗ đồ này hết năm lượng bạc ạ." Vương Cẩn Hòa trả tiền xong liền để các con tiếp tục chạy lên phía trước, may mà có Lạc Diễm đi theo, Tiểu Bảo cũng bảo vệ mấy đứa nhỏ nên họ không cần lo lắng quá nhiều.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nắm tay nhau đi sau các con.

Khi thấy chúng nhìn trúng thứ gì mới lạ chưa từng thấy, hai người mới tiến lên trả tiền.

Chúng mua đồ mà vẫn còn nhớ mua cho cả những đứa trẻ ở Vong Ưu Thành nữa, điều này khiến Vương Cẩn Hòa thấy khá buồn cười: "Xem ra các con thực sự rất coi trọng tình bạn đấy, đi chơi mà cũng không quên mua quà cho bạn bè." "Đương nhiên rồi ạ, trước đây mỗi lần cha đi ra ngoài đều mang rất nhiều quà về cho tụi con, giờ tụi con ra ngoài thì đương nhiên cũng phải mang quà về cho các bạn chứ."

"Được rồi, các con thích gì cứ mua, mẹ trả tiền cho." Tiểu Bảo gật đầu như là lẽ đương nhiên: "Đương nhiên là phải để mẹ trả tiền rồi, tụi con làm gì có tiền." Vương Cẩn Hòa không tin nổi quay sang nhìn Tô Ngọc: "Anh à, em không nghe lầm chứ?

Đứa con trai đã biết kiếm tiền, lại còn kiếm được rất nhiều tiền của anh lại bảo nó không có tiền sao?

Anh có tin lời này không?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Tin chứ, chắc chắn là tin rồi, vì Tiểu Bảo đầu tư vào các việc kinh doanh khác cũng cần tiền mà, tiền mặt trong tay nó chắc không còn bao nhiêu đâu." Tiểu Bảo trợn tròn mắt nhìn Tô Ngọc, có chút thất bại nói: "Cha, sao cái gì cha cũng biết thế, cha làm vậy khiến con chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả." "Những chuyện này cha cũng chỉ vô tình biết thôi, không có ý định cố ý nghe ngóng đâu, con đừng hiểu lầm." Tiểu Bảo bị lời của Tô Ngọc làm cho cạn lời, cậu đương nhiên tin cha không cố ý làm vậy rồi.

Vì lúc trước đã nói rất rõ ràng, sau khi cậu mười tuổi cha sẽ không can thiệp vào những việc này của cậu nữa.

Vương Cẩn Hòa có chút mờ mịt, chẳng lẽ cô đã quá ngạc nhiên rồi sao?

Liếc nhìn hai cha con một cái, Vương Cẩn Hòa tức giận nói: "Hay thật, chuyện như vậy mà hai người dám không nói với tôi." "Mẹ, con định sau này kiếm được nhiều tiền hơn rồi sẽ đưa cho mẹ mà." Tiểu Bảo ngượng ngùng nói.

Cậu muốn kiếm tiền cho mẹ tiêu.

Tô Ngọc đưa tay véo cổ Tiểu Bảo một cái: "Tiền cho mẹ con tiêu thì cha có rồi, không cần đến con đâu." Tiền của riêng Cẩn Hòa cũng không thiếu, anh đã thấy mất vui lắm rồi, nếu giờ con trai lại cướp mất niềm vui duy nhất của anh thì chắc anh tức chết mất.

Tiểu Bảo cười hắc hắc: "Cha cứ đợi đấy, con nhất định sẽ kiếm được nhiều tiền hơn cha." "Được, con cố gắng lên thì vẫn có thể làm được đấy." Tiểu Bảo liếc Tô Ngọc một cái, tức giận nói: "Cha, sao con cứ thấy cha đang cố tình tìm hố để con nhảy vào thế nhỉ?" "Ơ?

Có hả?" "Chắc chắn là có!" "Con nghĩ nhiều rồi, tìm hố cho con nhảy thì có gì vui?" Tô Ngọc trưng ra vẻ mặt chê bai.

Chỉ vào chính mình, Tiểu Bảo cảm thấy cha đã làm tổn thương cậu rồi. "Cha, con nói cho cha biết, cha cứ thế này là sau này sẽ mất con đấy." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, cười như không cười nói: "Ồ?

Vậy sao?

Cha rất mong chờ đấy." "..." Tiểu Bảo hừ một tiếng, giờ cậu chẳng muốn nói với cha câu nào nữa.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Con trai anh giận rồi kìa." Tô Ngọc khẽ cười một tiếng: "Cẩn Hòa, tuy thằng bé này là con trai anh, nhưng dường như em quên mất nó cũng là con trai em rồi." Tiểu Bảo nhìn cha mẹ đang lấy mình ra trêu chọc, ánh mắt đầy vẻ không thể tin nổi, đây có phải chuyện mà cha mẹ ruột có thể làm ra không?

Vương Cẩn Hòa thấy dáng vẻ nghi ngờ nhân sinh này của Tiểu Bảo thì cười ha hả: "Tiểu Bảo đừng nghi ngờ, không phải cha mẹ ruột thì không làm ra được chuyện như vậy đâu." Lần đầu tiên Tiểu Bảo bị Vương Cẩn Hòa nói cho cạn lời: "Mẹ, con không còn là bé cưng của mẹ nữa đúng không?" Vương Cẩn Hòa đánh giá chiều cao hiện tại của Tiểu Bảo, có chút khó xử nói: "Cái này... với chiều cao hiện tại của con, mẹ muốn coi con là bé cưng cũng không được nữa rồi." Giờ nó còn cao hơn cả cô. "..." Tiểu Bảo cạn lời nhìn Vương Cẩn Hòa.

Đôi phụ mẫu này không cần nữa cũng được.

Nguyên Bảo nhịn cười thành tiếng, không biết thiếu gia và phu nhân bị làm sao, hôm nay đột nhiên lại rất thích trêu chọc Tiểu Bảo.

Làm vậy thì có ý nghĩa gì chứ. "Thiếu gia, hai người đừng trêu chọc tiểu thiếu gia nữa." "Hừ, con thèm vào nhé." Tiểu Bảo lầm bầm nói, giọng điệu có chút hờn dỗi.

Vương Cẩn Hòa đi tới, lấy một món đồ mà Tiểu Bảo thích nhất đưa cho cậu bé: "Cho con này." Tiểu Bảo nhìn món đồ đan bằng tre mình yêu thích từ nhỏ, không biết nên cảm thấy thế nào.

Từ sau khi chiều cao tăng vọt, cậu rất ít khi chọn ôm mẹ nũng nịu nữa.

Nhưng đôi khi nhìn thấy các em được ôm mẹ làm nũng, cậu vẫn rất ngưỡng mộ.

Những điều này trước đây cậu đều làm được, nhưng khi cao lớn hơn, cậu lại cảm thấy ngại ngùng.

Tô Ngọc giơ tay cốc đầu Tiểu Bảo một cái: "Đừng ở đây mà suy nghĩ lung tung, toàn nghĩ mấy chuyện vớ vẩn gì đâu không." Tiểu Bảo đưa tay xoa xoa sau gáy, lẩm bẩm gì đó, cuối cùng cũng không nói thêm gì nữa.

Cả gia đình chơi đùa ở thị trấn tiên hoa này thêm mấy ngày, nếm thử hết các đặc sản ở đây, lại mua thêm một ít hạt giống hoa mà Tô Ngôn Hi thích rồi mới rời đi.

Mà người của Long gia đã bắt đầu đợi đến mất kiên nhẫn.

Họ nhíu mày nhìn người trước mặt, bất mãn hỏi: "Rốt cuộc bao giờ họ mới về?" Đã bao lâu rồi, sao vẫn chưa về?

Làm vậy có ý nghĩa gì không? "Cái này chúng tôi không biết, A Ngọc khi đi có nói là đi xử lý chuyện của tổ gia, ai biết chuyện của tổ gia phải mất bao lâu mới xong chứ?" Thẩm lão đại không kiên nhẫn tiếp đón những người này, lại lo lắng người khác bị bắt nạt nên bảo Nam Kiều đi cùng. "Anh..." "Sao?

Muốn ra tay với người của thành Vong Ưu chúng tôi à?" Nam Kiều lạnh lùng nhìn họ, ánh mắt sắc lẹm hỏi.

Người của Long gia nghe vậy thì tâm trạng thực sự rất tệ, tại sao lúc này Tô Ngọc lại rời đi chứ? "Tôi muốn gặp Long Thần." Nam Kiều nhìn dáng vẻ coi đó là lẽ đương nhiên của đối phương, cảm thấy có chút chán ghét. "Hử?

Anh nói muốn gặp Long Thần là tôi cho gặp à?

Anh coi thành Vong Ưu này là nơi nào?

Hơn nữa, anh Ngọc khi đi đã nói rất rõ ràng rồi, trước khi họ về, người này các anh đừng hòng gặp được." Nam Kiều hừ lạnh một tiếng nói.

Người của Long gia có chút tức giận, tâm trạng thực sự không tốt chút nào. "Chúng tôi không có nhiều thời gian lãng phí ở đây với các người." Nam Kiều nghe vậy lại thấy càng thú vị hơn: "Cái này mới hay nè, các người có thời gian hay không thì liên quan gì đến chúng tôi?

Tôi nói thẳng luôn, hôm nay các người đừng hòng thấy mặt Long Thần, nếu các người thấy đợi không nổi thì cửa ở đằng kia, muốn đi lúc nào thì đi, chúng tôi không ngăn cản, các người cứ yên tâm đi." Người của Long gia lập tức im bặt.

Mục đích họ đến đây lần này là vì Long Thần.

Long Thần là gia chủ của Long gia, vì chuyện này mà bị Tô Ngọc bắt giữ, chuyện này đối với họ tuyệt đối không phải tin tốt lành gì.

Họ phải nhanh chóng đưa Long Thần đi.

Nam Kiều làm sao không nhìn ra những người này đang nghĩ gì, cô nhìn họ cười như không cười nói: "Đúng rồi, tôi nói rõ cho các người biết nhé, đừng có tùy tiện động vào người bên tôi, nếu các người động vào thì hậu quả tự chịu, tôi sẽ không quản đâu." Những người định dùng thủ đoạn khác để đưa Long Thần đi liền nhíu mày: "Lời này của cô là có ý gì?" "À, thực ra cũng chẳng có ý gì lớn lao, chỉ muốn báo cho các người biết là tôi đã hạ độc Long Thần rồi, các người có thể dùng thủ đoạn bất chính để đưa người đi, nhưng các người phải hiểu rõ, các người có thể sẽ không đưa nổi người ra khỏi thành Vong Ưu đâu." Nghe vậy, sắc mặt người của Long gia đều biến đổi: "Giao giải dược ra đây." Nam Kiều như nghe thấy chuyện gì nực cười lắm, nhìn họ từ trên xuống dưới: "Các người đang đùa với tôi đấy à?" "Nam Kiều tôi chế ra độc dược, trừ phi là đưa cho lũ trẻ nhà mình chơi, nếu không tôi sẽ không bao giờ chế giải dược." Nếu thuốc gì cũng làm giải dược thì cô chế độc làm cái quái gì?

Chương 1833

Chẳng phải tự vả vào mặt mình sao?

Nghe vậy, người của Long gia vô cùng bất mãn: "Cô..." "Các người ngoan ngoãn nghe lời đợi anh Ngọc về thì còn có chút cơ hội, nhưng nếu các người không đợi, tôi cũng có thể dành cho các người một đặc ân, đó là để các người mang thi thể của Long Thần về, nếu các người cần chúng tôi giúp hỏa táng thành tro thì chúng tôi cũng có thể giúp một tay." Lời này của Nam Kiều rõ ràng là khinh thường người của Long gia.

Người của Long gia giận dữ nhìn Nam Kiều, định ra tay thì bị người bên cạnh ngăn lại: "Anh cản tôi làm gì?" "Anh không phải đối thủ của cô ta, anh lao vào cuối cùng cũng chỉ là nộp mạng cho người ta thôi, hà tất gì chứ?" Nam Kiều tán thành gật đầu: "Xem ra vẫn còn có người thông minh." "Các người tưởng Nam Kiều tôi là ai?" "Tổ Tân chính là quá ngu xuẩn, tưởng rằng chỉ cần chạy khỏi tay tôi là có thể rời khỏi thành Vong Ưu, kết quả chưa ra khỏi cổng thành đã chết trong lòng ông nội hắn rồi, nếu các người muốn Long Thần cũng như vậy thì tôi có thể để các người đi tìm Long Thần ngay." Nam Kiều nói lời này không phải lừa họ, cô nói thật.

Nhưng việc những người này có tin hay không thì không phải việc của cô.

Nghe lời Nam Kiều, người của Long gia không dám khinh suất hành động, lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì. "Phiền cô liên lạc với Ngọc Vương giúp chúng tôi." "Cái này tôi thực sự không giúp được, dù sao lần này anh Ngọc cũng đưa con cái đi chơi, ai biết họ gặp chỗ nào vui có chơi thêm mấy ngày nữa mới về không?" Nam Kiều thản nhiên nhún vai nói.

Lời này khiến người dẫn đầu của Long gia tức đến nổ phổi, nhưng cũng vô dụng, sự tức giận đó Nam Kiều chỉ coi như trò cười, lát nữa về kể cho mọi người nghe. "Nếu không còn việc gì thì các người có thể rời đi rồi, muốn đưa người đi thì chúng tôi vẫn hoan nghênh, cứ xem các người có thể để người ta sống sót rời khỏi thành Vong Ưu hay không thôi." Nói xong, cô chắp tay sau lưng thong dong bước đi.

Nhìn dáng vẻ ung dung của Nam Kiều, những người xung quanh đều thấy buồn cười.

Nhưng giờ họ đã hiểu lý do Thẩm lão đại bảo Nam Kiều tới đây rồi, chính là để uy hiếp họ.

Họ nhìn người của Long gia với ánh mắt đồng cảm, Nam Kiều nói là làm.

Nếu những người này thực sự làm quá đáng, chuyện sau đó sẽ thế nào ai mà biết được?

Dù tâm trạng có tệ đến đâu, họ cũng chỉ có thể rời đi trước.

Về đến nơi ở, người định ra tay lúc nãy nhíu mày nói: "Chuyện này có thật không?

Không thể nào chứ?" Làm sao có thể có loại độc như vậy? "Nếu là người khác thì đúng là không quá khả thi, tôi cũng không tin lắm, nhưng người trước mặt chúng ta là Nam Kiều, là Tiểu Vương gia của Nam Cương, thứ cô ta giỏi nhất không phải độc thì là cổ, chúng ta không cách nào xác định được điều đó có thật hay không." Nghe vậy, những người xung quanh ít nhiều có chút nóng nảy: "Tôi cứ cảm thấy từ khi chúng ta tới đây, người của thành Vong Ưu nhìn chúng ta với ánh mắt đầy đồng cảm, rốt cuộc là có chuyện gì?" "Không biết."

"Chúng ta nhất định phải đợi Tô Ngọc về sao?" Họ cấu kết với Tổ Tân để đối phó Tô Ngọc, hiện giờ Tô Ngọc chắc chắn đã biết hết rồi.

Đã biết rồi, mà họ lại đang ở đây, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không tha cho họ.

Đối mặt với tình huống này, người của Long gia cũng có chút lo lắng.

Hiện tại điều họ cần làm là tạo quan hệ tốt với Tô Ngọc, tốt nhất là kết giao với anh.

Nếu không, những gì Long gia phải đối mặt sau này họ không dám nghĩ tới. "Nếu không thì sao?

Chuyện này chúng ta chỉ có thể bàn bạc với Tô Ngọc, anh ta muốn bồi thường thế nào chúng ta đều phải chấp nhận." Nghe vậy, tâm trạng mọi người đều có chút bất an, sắc mặt cũng khó coi: "Tôi không muốn làm vậy." Một người bên cạnh bật cười: "Ai mà muốn chứ?

Tề Minh trước kia vì đắc tội Tô Ngọc mà bị anh ta phái người của thành Vong Ưu tới quấy rối một thời gian dài, một Vương gia mà anh ta còn dám làm thế, chúng ta chẳng qua chỉ là một thế gia, anh ta muốn làm vậy cũng rất đơn giản." Nghe vậy, có người nhíu mày: "Anh ta chẳng qua chỉ là Vương gia của Huyền quốc thôi, còn có thể quản được chuyện của Tề quốc sao?" "Anh quá ngây thơ rồi." "Hoàng thất sẽ không để chuyện như vậy xảy ra đâu." Long Cát thất vọng lắc đầu: "Nếu anh nghĩ như vậy thì anh đã sai hoàn toàn rồi, Tô Ngọc không chỉ dám, mà còn dám ra tay một cách danh chính ngôn thuận." "Không chỉ dám ra tay danh chính ngôn thuận, Lăng quốc dù có biết chuyện này cũng sẽ không giúp chúng ta đâu." "Anh có nghĩ quá nhiều không đấy?" Địa vị của Long gia ở Lăng quốc thế nào mọi người đều rõ, sao họ lại không muốn giúp chứ? "Hiện giờ nội bộ hoàng thất đấu đá rất dữ dội, họ đều cần lôi kéo một đồng minh, và người đó chính là Tô

Ngọc." "Cái gì?

Sao có thể chứ?" Trước đó Thái tử họ còn tính kế vợ người ta, giờ lại muốn hợp tác?

Không biết Tô Ngọc là người hay thù sao? "Có gì mà không thể?

Hiện giờ thế lực của Tô Ngọc là mạnh nhất, nếu có được sự giúp đỡ của Tô Ngọc, hạt giống tốt có rồi, thế lực mong muốn cũng có rồi, so với Ngọc Vương thì Long gia chúng ta thực sự chẳng là gì, giá trị lợi dụng không lớn bằng bên Ngọc Vương." Đã không có giá trị lợi dụng như vậy, những người của Lăng quốc đó làm sao mà giúp đỡ chứ? "Long Cát, tôi thấy anh nghĩ nhiều rồi, Lăng quốc ít nhiều vẫn phải dựa vào chúng ta." "Đúng là vậy, nhưng chỉ sợ chuyện chúng ta tìm Vương Cẩn Hòa, ý đồ bắt cóc người vẫn chưa báo cho hoàng thất biết, vì chuyện này sẽ khiến hoàng thất không vui." Đừng nói là hoàng thất, nếu là cô bị người ta giấu giếm như vậy thì cô cũng không muốn nói gì, sau đó đừng nói là giúp đỡ, không bỏ đá xuống giếng đã là tốt lắm rồi. "Hiện giờ cứ chờ đã, mọi chuyện đợi Tô Ngọc về rồi tính." Anh đã chuẩn bị sẵn tâm lý bồi thường, bất kể Tô Ngọc đưa ra yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng.

Giờ chỉ lo Tô Ngọc không thèm nhận bồi thường, nếu anh ta trực tiếp ra tay thì mọi chuyện sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Tô Ngọc cùng gia đình vừa đi vừa chơi trên đường về thành Vong Ưu.

Khi họ sắp đến nơi, Long Cát cũng nhận được tin tức từ phía Long gia truyền tới.

Đọc xong tin tức này, người Long Cát cứng đờ.

Quả nhiên không hổ là Tô Ngọc.

Anh ta lại sắp xếp mọi chuyện sớm đến thế.

Giờ anh đã hiểu tại sao người ở thành Vong Ưu nhìn họ với ánh mắt đồng cảm rồi.

Vì họ đều biết Tô Ngọc đã làm gì với Long gia. "Long Cát, biểu cảm này của anh là sao?

Có chuyện gì vậy?

Không phải anh vừa nhận được thư nhà sao?" "Anh xem đi, xem xong sẽ biết." Giọng Long Cát có chút khô khốc, thậm chí là có chút hoảng sợ.

Tô Ngọc thực sự không quan tâm đến vấn đề bang giao giữa hai nước, anh ta nói ra tay là trực tiếp ra tay, không để lại cho Long gia bất kỳ đường lui nào.

Trên đường họ đến đây, người của thành Vong Ưu cũng đã xuất phát.

Khi họ đến đây, người của thành Vong Ưu cũng đã đến Long gia.

Mà lúc họ gây chuyện ở Long gia, phe Long Cát lại hoàn toàn không hay biết.

Khi biết thì chuyện đã muộn rồi. "Sao lại có thể như vậy?" Người trước đó khẳng định Tô Ngọc không dám làm thế cảm thấy như bị ai đó tát mấy cái thật mạnh vào mặt.

Đau thực sự.

Anh ta nuốt nước bọt nhìn Long Cát: "Tô Ngọc này thực sự không sợ gì sao?" "Sợ?

Người có thể làm ra loại chuyện này sao có thể biết sợ?

Anh quá coi thường Tô Ngọc rồi." "Không phải, rốt cuộc anh là người của phe nào vậy?

Sao lại còn nói đỡ cho Tô Ngọc?" Nghe vậy, Long Cát thấy hơi buồn cười: "Lúc này việc tôi có nói đỡ cho Tô Ngọc hay không còn quan trọng sao?" Người kia ngẩn ngơ nhìn Long Cát, đúng vậy, lúc này dường như điều đó không còn quan trọng nữa.

Hiện giờ điều họ cần làm là nhanh chóng xoa dịu cơn giận của Tô Ngọc, để anh ta đừng đối phó với họ lúc này.

Nhưng tất cả những điều này dường như không có tác dụng gì lớn.

Người còn chưa về, dù họ có đưa ra điều kiện tốt thế nào cũng vô ích. "Tôi..." Khi Tô Ngọc về đến nơi, bọn Nam Kiều nhanh chóng biết tin.

Chương 1834

Nam Kiều dẫn theo vợ đến tìm: "Anh Ngọc, cuối cùng mọi người cũng về rồi, bên ngoài có vui không anh?" "Đợi con cái lớn chút nữa, em cũng có thể đi dạo một chuyến, rất tuyệt đấy." "Dạ, đã là anh Ngọc nói tuyệt thì chắc chắn không có vấn đề gì rồi." "Đúng rồi anh Ngọc, người của Long gia chờ đến mất kiên nhẫn rồi, trước đó có đến một lần, nhưng em bảo họ nếu muốn đưa Long Thần đi thì cứ mang xác về, sau đó họ không thấy đến tìm em nữa." Tô Ngọc buồn cười nhìn Nam Kiều, cô đã nói trắng trợn như vậy rồi thì ai mà dám đến nữa chứ?

Người ta muốn người sống chứ có muốn xác hay hũ tro cốt đâu. "Làm tốt lắm, lần này về anh cũng mang cho mọi người không ít quà." Nam Kiều vừa nghe có quà là quăng luôn chuyện Long gia ra sau đầu, chỉ nghĩ đến quà cáp: "Anh Ngọc, là quà gì vậy anh?" "Là mấy thứ anh thấy khá thú vị ở bên ngoài, đều mua cho mỗi người một phần." Tô Ngọc sai người khiêng đồ vào, Nam Kiều bảo người đi gọi cả La Hậu và Bạch Khởi tới.

Có đồ tốt thì đương nhiên phải chia sẻ cùng mọi người.

Nhưng thực ra quà Tô Ngọc mang về cũng không phải món gì quá cao sang, chỉ là những thứ bình thường nhưng lạ lẫm. "Anh Ngọc, trong này còn có cả một con sâu nữa nè, thú vị quá." Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, lúc mới thấy anh cũng thấy lạ, nhưng nhìn nhiều rồi cũng quen." "Nhiều thứ lắm, mọi người cứ xem đi, thích món nào thì lấy món đó." "Chúng ta đợi một lát, đợi bọn La Hậu tới rồi hãy chia đồ." "Được ạ..." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc: "Cha, tụi con cũng đi tìm mọi người chia quà đây." "Được, các con đi đi." Tiểu Bảo dẫn người mang đồ đến nơi ở của đám trẻ trong thành Vong Ưu.

Đám trẻ thấy Tiểu Bảo tới thì vô cùng vui sướng: "Tiểu Bảo, cậu tới rồi!" "Đúng vậy, sao lâu thế cậu mới tới, mọi người đi đâu vậy?" "Tớ đi chơi với cha tớ, nhưng mọi người yên tâm, lúc về tớ cũng mang cho mọi người rất nhiều quà, tuy không phải thứ gì đắt tiền nhưng rất tinh xảo, mọi người xem có thích món nào không." Tiểu Bảo bảo người khiêng rương tới, mở ra nói với các bạn. "Tiểu Bảo, cậu mua cho tụi tớ nhiều đồ thế này, chắc tốn nhiều tiền lắm nhỉ?" "Không sao, cha mẹ tớ chi tiền, họ giàu lắm." Tiểu Bảo hào phóng nói.

Thực ra cuối cùng vẫn là dùng tiền của Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc thôi. "Vậy tụi tớ không khách sáo nhé." Mọi người đều biết Tô Ngọc rất giàu, tiền còn nhiều hơn cả quốc khố.

Lấy của anh, họ chẳng thấy áp lực chút nào. "Cứ tự nhiên đi." Bên trong thực sự có đủ thứ kỳ quái, đều là những món họ chưa từng thấy. "Oa, đẹp quá đi!" Một vài bé gái nhìn những bông hoa được ép trong hổ phách, kinh ngạc thốt lên. "Các bạn thích thì cứ lấy, tớ mua nhiều lắm." "Cảm ơn anh Tiểu Bảo." "Không có gì đâu." Tiểu Bảo nhanh chóng chia hết đồ, cậu bé xoa cằm nói: "Hôm nay chúng ta không luyện võ nữa, tớ dẫn mọi người đi chơi nhé?" "Được thôi!" Đám trẻ con chia nhau ra chơi đùa.

Tuy trò chơi khác nhau nhưng ai nấy đều vui vẻ như nhau.

Nhận được những món đồ chưa từng thấy, học được cách chơi mới.

Cuộc sống như thế này thực sự rất tốt.

Tiểu Bảo và đám trẻ đang chơi đùa vui vẻ, thì Thẩm Quyết lại chạy đến tìm Tô Ngọc than vãn. "Cậu nói xem rốt cuộc chuyện này là thế nào?

Cứ dây dưa mãi không dứt thế này." "Chờ xử lý xong chuyện Long gia là sẽ không còn chuyện gì lớn nữa đâu." Thẩm Quyết nghe vậy thì lườm Tô Ngọc một cái, vẻ mặt đầy ghét bỏ nói: "A Ngọc, cậu nghĩ lời này chính cậu có tin nổi không?" Tô Ngọc nhướn mày nhìn Thẩm Quyết, chuyện này đúng là không thể khẳng định chắc chắn được.

Trước khi mọi mối đe dọa được giải trừ, họ không thể hoàn toàn yên tâm. "Thôi không nói chuyện này nữa, bên Lăng quốc chắc cũng sắp có tin tức truyền ra rồi nhỉ?" Chuyện bên đó rùm beng như vậy mà tin tức truyền ra lại không nhiều, đều do người của thành Vong Ưu cử sang đang phong tỏa tin tức.

Họ đều đang chờ chỉ thị của Tô Ngọc. "Có thể thả tin ra được rồi." "Được." Vài ngày sau, người ở Lăng quốc nhận được tin tức của Tô Ngọc, các chốt chặn tin tức đều được nới lỏng.

Thế là chuyện Long gia đối phó với Tô Ngọc nhanh chóng được bàn tán khắp nơi.

Ngoài tin này ra còn một tin nữa, đó là dinh cơ Long gia sắp bị người của thành Vong Ưu san phẳng thành phế tích.

Hai tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp các quốc gia.

Nghe tin này xong, ai nấy đều sững sờ.

Sao lại có chuyện như vậy xảy ra?

Tô Ngọc sao lại dám làm chuyện như thế ngay trên đất Lăng quốc?

Chẳng lẽ không lo phía Lăng quốc sẽ tìm anh ta gây phiền phức sao?

Mọi người nhất thời đều đổ dồn sự chú ý vào động thái của Lăng quốc.

Tuy nhiên họ đã thất vọng, hoàng thất Lăng quốc dường như hoàn toàn không hay biết gì về chuyện này, chẳng có phản ứng gì cả.

Thậm chí còn không thèm đến giúp một tay.

Mặc kệ Long gia bị người của thành Vong Ưu đánh cho tơi tả.

Thương vong tự nhiên là có, nhưng chuyện đó thì liên quan gì đến họ chứ?

Một số gia tộc đang có ý định dòm ngó Tô Ngọc, thấy cả gia tộc đứng đầu Lăng quốc còn bị đối xử như vậy, lập tức không dám hó hé một câu, im lặng chờ đợi mọi chuyện diễn ra.

Thậm chí không dám mơ tưởng đến những thứ trong tay Tô Ngọc nữa.

Chỉ riêng thành Vong Ưu và loại hỏa dược đầy uy lực kia đã là một rắc rối cực lớn rồi.

Họ không dám tìm Tô Ngọc gây hấn lúc này.

Vạn nhất Tô Ngọc ra tay với họ thì biết làm sao?

Về vấn đề này, ai cũng phải cân nhắc.

Quyết định cuối cùng tự nhiên là không gây hấn với Tô Ngọc.

Muốn thứ gì trong tay anh ta thì cứ trực tiếp đến mà mua, hà tất phải làm rùm beng lên?

Có người sợ hãi mà bỏ cuộc, nhưng cũng có kẻ vẫn đang quan sát, dường như muốn xem cách làm này của Tô Ngọc có thể duy trì được bao lâu.

Và họ đã thất vọng, Tô Ngọc thực sự đã duy trì việc này trong một thời gian rất dài.

Ngoài ra, chuyện của Tổ gia cũng được truyền ra.

Những tin tức này khiến người ta sinh lòng cảnh giác.

Nếu Tô Ngọc thực sự muốn đối phó ai, hoặc muốn mở rộng thực lực, chỉ cần dùng hai thứ vũ khí đó, không ai là đối thủ của anh cả.

Hiện tại họ chỉ có thể thấy may mắn là Tô Ngọc không có hứng thú với quyền lực, cũng chưa từng nghĩ đến việc mở rộng lãnh thổ.

Điều này mới khiến họ có cơ hội thở phào.

Nhưng cứ như thế này mãi cũng không phải cách, Huyền quốc có Tô Ngọc giúp đỡ gần như là vô địch.

Nếu cứ để chuyện này tiếp diễn, họ phải làm sao đây?

Hiện tại việc duy nhất họ có thể làm đại khái là tìm cách ly gián mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Hoàng thượng Huyền quốc.

Nhưng dù dùng cách gì, cuối cùng họ đều phát hiện mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên kiên cố như bàn thạch, muốn ly gián gần như là không thể.

Còn về quyền lực địa vị, họ cũng không cách nào nhúng tay vào.

Chương 1835

Tô Ngọc làm việc thực sự quá cảnh giác.

Việc nên làm thì không thiếu một món, nhưng việc không nên làm thì tuyệt đối không đụng vào.

Quyền thế địa vị là thứ hấp dẫn nhất, nhưng Tô Ngọc dường như chưa bao giờ thích những thứ đó.

Có người cũng bắt đầu nghi ngờ, liệu Tô Ngọc có thực sự vô dục vô cầu được như vậy không?

Những tin tức này truyền đến tay một người, nhìn tin tức thuộc hạ gửi về, đối phương khẽ cười: "Thật thú vị, không biết A Ngọc thấy ta có vui không nhỉ?" Người bên cạnh cân nhắc một lát rồi nói: "Chắc là Ngọc chủ tử không muốn thấy ngài đâu." "Xem lời ngươi nói kìa, đệ ấy có mấy đứa con rồi mà ta còn chưa tới thăm, làm bác thế này thì tệ quá.

Trước đây ta ở Ba Tư chưa về được, giờ có đồ tốt đương nhiên phải chuẩn bị cho lũ trẻ rồi." Đưa tay sờ mặt mình, đối phương khẽ nói: "Ngươi nói xem cái mặt này của ta có làm mấy đứa nhỏ sợ không?" Thuộc hạ nhìn mặt chủ tử mình, tức giận nói: "Chủ tử, người ta là trẻ con, ngài làm vậy mà hù dọa họ, Ngọc chủ tử nhất định sẽ tìm ngài gây phiền phức đấy." Gây phiền phức?

Người đó hừ một tiếng, tùy ý nói: "Ngươi tưởng ta sẽ lo lắng hay sợ hãi sao?" "Chủ tử, ngài vẫn nên bình thường một chút đi, nhà Ngọc chủ tử còn có cả con gái nữa đấy." Lúc này đối phương mới nhớ ra Tô Ngọc không chỉ có con trai, mà còn có cả con gái. "Ngươi nói xem tên Tô Ngọc này lấy đâu ra vận may tốt thế nhỉ?

Ngay cả con gái cũng có rồi.

Ngươi nói xem sau khi ta tới đó, liệu có thể bắt cóc một đứa con nhà đệ ấy về làm người thừa kế không?" Hắn không có hứng thú với phụ nữ và trẻ con.

Hắn chỉ hứng thú với con cái nhà người khác, đặc biệt là nhà Tô Ngọc. "Chắc là được ạ, dù sao đây cũng là thứ ngài và Ngọc chủ tử cùng nhau tạo ra mà.

Chủ tử ngài lại không muốn thành thân, không có người thừa kế thì chắc chắn phải chọn một đứa từ chỗ Ngọc chủ tử rồi." "Nói đúng lắm." Thái Huyền nhướn mày: "Chuẩn bị đi, chúng ta đi tìm A Ngọc." "Rõ." Tô Ngọc đang ở thành Vong Ưu đột nhiên có một linh cảm rất xấu, khiến anh mấy ngày nay vô cùng nôn nóng.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy thì kỳ quái hỏi: "Anh yêu, anh làm sao thế?

Sao em cảm thấy như người anh đang mọc gai vậy?" "Cứ có linh cảm không lành, hình như có chỗ nào đó anh đã bỏ sót." Tô Ngọc nhíu mày.

Mọi chuyện gần đây anh đều đã xử lý ổn thỏa rồi, sao vẫn có suy nghĩ như vậy được? "Có phải chuyện bên Long gia không?" Ngay ngày hôm sau khi họ về, người của Long gia đã đến tìm Tô Ngọc, nhưng anh không có ý định gặp họ.

Sau đó mấy ngày liền đều như vậy.

Mà họ dường như cũng không quản ngại mưa gió, nhất định đòi gặp Tô Ngọc cho bằng được.

Trực giác của Tô Ngọc mách bảo không phải vì người của Long gia.

Người của Long gia chưa đủ tầm để khiến anh có cảm giác này. "Không phải." "Thôi được rồi, nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa, đến lúc cần biết anh sẽ biết thôi." Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ lên tiếng.

Nghe vậy, Tô Ngọc gật đầu: "Em nói cũng đúng." Tuy nhiên, khi chuyện thực sự xảy ra trước mắt, Tô Ngọc chỉ hận không thể tự đánh chết mình ngay lúc này.

Sao anh không nghĩ nhiều thêm một chút cơ chứ? "Anh định bao giờ mới gặp người của Long gia?" Đã để người ta đợi bao lâu rồi?

Còn không định gặp sao?

Đừng để đến lúc người ta uất ức quá mà làm liều. "Nếu ngày mai họ còn tới thì anh sẽ gặp." Nhưng nếu họ không tới thì anh cũng bó tay thôi. "Chuyện của Long gia, họ đã biết chưa?" "Trước khi chúng ta về chắc là họ đã biết rồi." Tô Ngọc trầm ngâm nói.

Vương Cẩn Hòa nghe mà thắc mắc, chắc là?

Vậy rốt cuộc là biết hay chưa? "Bất kể trước đó có biết hay không, nhưng em tin chắc giờ họ đã biết rồi." Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, anh còn biết là giờ họ đã biết nữa kia đấy.

Nếu không biết thì sao có thể như vậy?

Thật không hiểu anh nghĩ cái gì nữa.

Ở phía bên kia, người của Long gia đã hoàn toàn mất kiên nhẫn. "Long Cát, chúng ta còn phải tiếp tục đi sao?" Đã bao nhiêu ngày rồi?

Nếu cứ thế này mãi, chắc nhà mình chống đỡ không nổi mất. "Ngày mai đi thêm một lần nữa, nếu vẫn như vậy thì chúng ta đi, về rồi tính cách khác." Long Cát trầm giọng nói.

Anh biết Tô Ngọc cố tình không gặp họ, nhưng thế này thì cũng hơi quá đáng rồi. "Anh ta thực sự quá kiêu ngạo." "Cũng không còn cách nào khác, ai bảo người ta là Ngọc Vương mà không ai dám coi thường chứ." Trước đây họ đã làm sai chuyện rồi.

Không đúng, không nên nói là sai, mà nên nói là chọn nhầm địa điểm.

Nếu không phải ra tay ở thành Vong Ưu thì bên cạnh Tô Ngọc cũng không có nhiều người đến thế.

Họ cũng sẽ không thất bại.

Nói đi nói lại vẫn là do bọn Long Thần quá nôn nóng.

Nếu đợi đến khi Tô Ngọc về Ngọc Vương phủ mới ra tay thì tỉ lệ thành công của họ sẽ cao hơn nhiều. "Là chúng ta chọn nhầm chỗ, họ cũng quá nóng vội." "Không, không phải họ nóng vội, dù có đi nơi khác chúng ta cũng chưa chắc đã là đối thủ." "Long Cát, sao anh lại nói vậy?" "Bởi vì Ngọc Vương chắc chắn đã biết trước chúng ta định hành động, nếu không sẽ không tính toán rõ ràng như vậy." Có lẽ từ lúc họ chưa hay biết gì, Tô Ngọc đã nắm rõ kế hoạch của họ rồi.

Chung quy họ vẫn quá coi thường Tô Ngọc, cũng như coi thường các mối quan hệ xung quanh Ngọc Vương.

Lúc này, Chu Thành Tân đang ở cùng bọn Minh Phương, nỗi sợ hãi đã lên đến đỉnh điểm.

Chuyện trước đó anh ta cũng biết, nhìn thấy bao nhiêu cao thủ chết dưới tay Tô Ngọc, anh ta thực sự sợ hãi.

Nếu lúc đó anh ta đồng ý giúp Long Thần, liệu kết cục của anh ta bây giờ có giống như Long Thần không?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, Chu Thành Tân đã cảm thấy rùng mình.

Suy nghĩ rất lâu, cuối cùng anh ta chọn đi tìm Minh Phương: "Minh Phương, tôi có chút chuyện muốn tìm cậu." Lần này Minh

Phương cuối cùng cũng không còn kiêu ngạo như trước.

Nhìn dáng vẻ đó của anh ta, Minh Phương nhíu mày: "Cậu muốn nói gì với tôi?" "Minh Phương, tôi biết trước đây là tôi sai, tôi xin lỗi cậu, cậu muốn gì tôi cũng có thể đáp ứng, cậu có thể giúp tôi giải thích với Vương gia một chút không, tôi..." Chu Thành Tân không biết nên nói tiếp thế nào.

Mà Minh Phương chỉ bình thản nhìn anh ta. "Chuyện này tôi không giúp được cậu." "Không, cậu nhất định giúp được tôi mà, tôi thực sự không muốn chết, trước đây là do tôi ma xui quỷ khiến, Minh Phương cậu nhất định phải giúp tôi." Chu Thành Tân nắm lấy tay Minh Phương, cuống quýt nói.

Hiện giờ người có thể giúp anh ta chỉ có Minh Phương thôi.

Chương 1836

Anh ta tuyệt đối sẽ không để Minh Phương bỏ mặc mình.

Minh Phương nhìn Chu Thành Tân, ánh mắt thoáng chút thiếu kiên nhẫn: "Chu Thành Tân, dường như cậu quên mất một chuyện, chúng ta đã sớm không còn quan hệ gì nữa rồi, cậu đừng đến tìm tôi nữa.

Những chuyện cậu định làm thế nào không liên quan đến tôi, cậu có muốn chết hay không cũng chẳng liên quan gì đến tôi, tôi sẽ không giúp cậu." Cậu đã giúp Chu Thành Tân quá nhiều lần rồi.

Cuối cùng chỉ nuôi dưỡng ra một kẻ vô ơn.

Đã vậy thì còn gì để mà giúp đỡ nữa?

Chu Thành Tân nhìn Minh Phương, biết Minh Phương nói thật thì lập tức nổi giận. "Minh Phương, tôi thấy cậu chính là không muốn thấy chúng tôi được yên ổn, rõ ràng chỉ cần cậu nói một câu là xong chuyện, vậy mà cậu cứ khăng khăng nói không giúp được." Sự từ chối của Minh Phương khiến Chu Thành Tân bất mãn, lời nói cũng bắt đầu khó nghe.

Minh Phương hoàn toàn không để tâm, cậu đã quá quen với bản tính của Chu Thành Tân rồi.

Lúc cần giúp thì gọi là anh em tốt, bạn tốt, không giúp được thì lời lẽ khó nghe gì cũng thốt ra được.

Giống hệt như Chu Thành Tân lúc này.

Một kẻ như vậy có tư cách gì để cậu tiếp tục giúp đỡ chứ? "Chu Thành Tân, cậu mãi mãi vẫn là cái đức hạnh đó, lúc được giúp thì gọi anh em thân thiết, không giúp thì coi như kẻ thù, một người như cậu, tôi giúp để làm gì?" Nếu là người khác, Minh Phương chắc chắn sẽ chọn giúp đỡ, nhưng với hạng người như Chu Thành Tân thì anh tuyệt đối không. "Cậu không cần tìm tôi nữa, tôi sẽ không giúp cậu đâu." Thời gian gần đây, Chu Thành Tân làm không ít chuyện mờ ám.

Hơn nữa tâm tư của hắn ngày càng lộ rõ, mục đích là gì chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay. "Lúc xảy ra chuyện có người đã đến tìm cậu đúng không?" Khi Chu Thành Tân định nói gì đó, Minh Phương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, sắc mặt Chu Thành Tân biến đổi tức thì: "Anh nói gì cơ?" "Cậu thực sự nghĩ tôi không biết sao?

Thật ra tôi đã thấy cậu liên lạc với đối phương rồi.

Còn về việc tại sao cuối cùng cậu không đi cùng lão Hầu của bọn họ, chẳng qua là vì cậu biết hợp tác với chúng sẽ không có kết cục tốt đẹp nên mới từ chối đúng không?

Tất nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là cậu không có cách nào tiếp cận được Vương gia, không thể đáp ứng yêu cầu của đối phương nên mới không đồng ý, tôi nói đúng chứ?" Minh Phương nhìn hắn với nụ cười đầy ẩn ý.

Một câu nói khiến Chu Thành Tân hoảng loạn.

Nếu Minh Phương đã biết, vậy phía Tô Ngọc thì sao? "Làm sao anh biết được?" Chu Thành Tân ướm hỏi.

Chỉ cần biết Minh Phương nắm được thông tin từ đâu, hắn có thể đoán được liệu Ngọc Vương có biết chuyện này hay không.

Tuy nhiên, Minh Phương không trả lời thẳng: "Tôi biết bằng cách nào thì không liên quan đến cậu.

Cậu muốn biết Vương gia có tường tận hay không à?

Thực ra câu hỏi này hoàn toàn thừa thãi, Vương gia là người thế nào chứ?

Chuyện ở Huyền quốc có gì mà anh ấy không biết?

Đặc biệt là những chuyện liên quan đến Vương phi." Chỉ những người thân cận mới biết Tô Ngọc đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa đến mức nào và anh trân trọng người vợ này ra sao. "Vương gia đều biết hết rồi?" Chu Thành Tân dồn dập hỏi.

Trước vẻ mặt cấp bách đó, Minh Phương thản nhiên đáp: "Cậu đoán đúng rồi, Vương gia thực sự đã biết hết." Còn về việc tại sao anh chưa trực tiếp xử lý Chu Thành Tân, Minh Phương cũng thấy tò mò và chưa hiểu rõ.

Vương gia giữ lại hắn ta rốt cuộc có tác dụng gì?

Câu hỏi mà Minh Phương đang nghĩ, Chu Thành Tân tất nhiên cũng nghĩ tới, hắn kinh hoàng nói: "Ngọc Vương định làm gì?

Mục đích của anh ta là gì?" Ngọc Vương rõ ràng biết hắn đã làm gì nhưng lại không ra tay, cứ giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì? "Chuyện của Vương gia không phải hạng người như chúng ta muốn biết là biết được.

Cậu hỏi tôi, tôi biết hỏi ai?" Minh Phương bực bội nói.

Dù có biết Ngọc Vương định làm gì, anh cũng không thèm nói cho Chu Thành Tân, vì tên này thực sự quá đáng ghét.

Trước thái độ của Minh Phương, Chu Thành Tân đỏ mắt, nhìn anh gào thét chất vấn: "Chúng ta chẳng lẽ không phải bạn bè sao?

Tại sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

Anh thật khiến tôi thất vọng." "Minh Phương, tôi thấy anh chính là không muốn thấy tôi sống tốt!" Minh Phương nhìn hắn bằng vẻ mặt khó hiểu, chuyện này thì liên quan gì đến anh? "Cậu có thể đi được rồi, chỗ này không hoan nghênh cậu." Minh Phương không muốn phí lời thêm, trực tiếp đuổi khách.

Chu Thành Tân nhìn chằm chằm Minh Phương: "Tôi thật không ngờ anh lại là hạng người này.

Nếu sớm biết có ngày hôm nay, lúc đó tôi đã không do dự mà ra tay hạ sát anh luôn rồi." Lời của Chu Thành Tân khiến Minh Phương cảm thấy nực cười.

Chẳng lẽ còn phải cảm ơn hắn vì đã "không giết" sao? "Vậy thì tôi thật sự phải cảm ơn cậu vì đã nương tay rồi." "Anh..." "Chu Thành Tân, cậu ở sau lưng đã làm bao nhiêu chuyện, còn cần tôi phải đối chất từng việc một không?

Giờ cậu lại nói những lời này mà cũng không biết ngượng à?" Hắn ta đã nhúng tay vào bao nhiêu việc, giờ lại tỏ vẻ như mình đã hy sinh rất nhiều.

Đúng là nực cười.

Chu Thành Tân âm trầm nhìn Minh Phương: "Minh Phương, giờ anh không giúp tôi, sớm muộn gì anh cũng sẽ rơi vào kết cục giống tôi thôi.

Anh tưởng anh sẽ có kết quả tốt đẹp chắc?" Minh Phương cười không nói gì, gia đình họ Minh sau này thế nào anh tự hiểu rõ.

Chỉ cần đi đúng hướng hiện tại, không ham hố những thứ khác thì nhà họ Minh sẽ không sao cả. "Người nhà họ Minh chúng tôi không có dã tâm lớn như cậu, cũng sẽ không làm ra những chuyện tương tự.

Cậu muốn thấy nhà họ Minh gặp hạn giống cậu thì gần như là chuyện không tưởng." Hiện tại con cháu nhà họ Minh đều hiểu rất rõ, họ có được ngày hôm nay đều nhờ vào các mối quan hệ bên cạnh Vương gia.

Chính vì thế, họ càng phải nỗ lực hơn để xứng đáng với sự công nhận và tài nguyên mà Vương gia ban cho.

Chu Thành Tân không nói gì, vì Minh Phương nói đúng, đám trẻ nhà họ Minh hiện giờ thực sự rất khá.

Chúng biết mình cần làm gì và nên làm gì, hoàn toàn khác hẳn với người của hắn. "Anh thực sự không muốn giúp tôi?

Chuyện này chỉ là một câu nói của anh thôi mà." Chu Thành Tân hỏi lại lần cuối.

Chương 1837

Minh Phương lạnh lùng từ chối: "Tôi không giúp được cậu." Cảm xúc của Chu Thành Tân đột ngột bùng nổ vì câu trả lời đó. "Không giúp tôi?

Vậy thì anh đi chết đi!" Nói rồi hắn rút dao găm đâm mạnh về phía Minh Phương, dáng vẻ như muốn cùng chết chung.

Tuy nhiên, hắn đã phải thất vọng, còn chưa chạm được vào Minh Phương thì đã bị người ta đá bay ra ngoài.

Từ lúc Chu Thành Tân đến, Minh Phương đã cảnh giác, đặc biệt là khi hắn đòi giúp đỡ.

Khi anh từ chối, biểu cảm của Chu Thành Tân trông rất đáng sợ, ánh mắt nhìn anh cũng vậy.

Đã thế, anh đương nhiên phải cho hắn một cơ hội.

Cuối cùng anh vẫn còn sót lại chút tin tưởng vào hắn, kết quả là hắn lại chọn cách liều chết với anh.

Chu Thành Tân phun ra một ngụm máu, quay đầu nhìn Minh Phương nghiến răng nói: "Thật không ngờ, anh lại cũng có ngày hôm nay.

Anh chưa từng tin tưởng tôi." Chu Thành Tân cứ ngỡ thời gian qua hắn đã phần nào lấy được lòng tin của Minh Phương, nhưng giờ hắn mới thấy mình quá ngây thơ. "Tin tưởng?

Chu Thành Tân, cậu có điểm nào để tôi tin tưởng?

Chỉ vì mấy câu cậu nói gần đây sao?

Nếu vậy thì cậu coi thường tôi quá rồi.

Từ lúc cậu tìm đến thành Vong Ưu, tôi đã biết cậu chẳng có ý tốt gì.

Quả nhiên đúng như tôi nghĩ, mục đích của cậu là vì Vương gia.

Cậu muốn lợi dụng tôi để tạo quan hệ với Vương gia, tốt nhất là thay thế vị trí của tôi bên cạnh anh ấy để chèn ép tôi, chỉ tiếc là Vương gia cái gì cũng biết, cậu chỉ có thể bám víu lấy tôi thôi đúng không?" Đó là lý do mỗi khi họ đi gặp Vương gia, Chu Thành Tân luôn tỏ ra tích cực và chủ động như vậy.

Nói cho cùng, hắn vẫn mang theo mục đích cá nhân.

Chu Thành Tân cười lạnh một tiếng: "Anh nói đúng, đó chính là suy nghĩ của tôi, nhưng tôi có gì sai sao?" "Cậu thực sự không sai, cái sai của cậu nằm ở chỗ cậu đã quá coi thường tôi." Hơn nữa Chu Thành Tân cũng đánh giá quá cao địa vị của mình.

Thực sự nghĩ rằng sau bao nhiêu chuyện xảy ra, người ta vẫn còn coi hắn là bạn sao? "Quả nhiên anh luôn phòng bị tôi." Hắn cứ thấy thái độ của Minh Phương đối với mình luôn lạnh nhạt, trước đây cứ ngỡ là ảo giác, nhưng giờ xem ra không phải vậy. "Anh luôn coi những việc tôi làm như một trò đùa, tôi nói đúng chứ?" Nhìn hắn tâm niệm muốn lấy lòng Vương gia nhưng cuối cùng chẳng được gì, lúc đó chắc Minh Phương đang thầm cười nhạo hắn nhỉ?

Chu Thành Tân không để Minh Phương kịp nói gì, khó khăn gượng dậy định rời khỏi đây.

Vương gia đã biết mối quan hệ của hắn với nhà họ Long ở Lăng quốc, dù hắn có che giấu thế nào cũng vô dụng.

Giờ điều duy nhất có thể làm là rời khỏi đây để giữ mạng.

Minh Phương thất vọng nhìn bóng lưng Chu Thành Tân rời đi.

Trước đây anh chỉ nghĩ hắn tâm tư nặng nề, giờ mới thấy không phải vậy.

Nếu hắn cứ tiếp tục thế này, người chịu thiệt cũng chỉ là chính hắn.

Làm đến mức này thì còn ý nghĩa gì nữa?

Chu Thành Tân về đến nơi liền bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Những người đi cùng thấy vậy nhưng không một ai tiến lại hỏi han.

Trước tình cảnh này, Chu Thành Tân vô cùng ấm ức, tại sao hắn làm bao nhiêu việc mà cuối cùng lại nhận lấy kết quả này?

Thu dọn xong, hắn dắt người và đồ đạc định rời đi.

Những người khác nhìn thấy hắn thì quay mặt chỗ khác, giả vờ không thấy.

Sự chán ghét và bất mãn lộ rõ của họ khiến Chu Thành Tân bừng bừng nộ khí.

Cứ đợi đấy, đừng tưởng giờ có thể lên mặt là đã thắng.

Đợi hắn quay lại, nhất định sẽ bắt những kẻ này phải trả giá đắt.

Hắn cúi gầm mặt chuẩn bị rời đi, nhưng vừa ra khỏi cửa đã bị chặn lại.

Và những người này Chu Thành Tân đều đã từng gặp.

Họ là người thân cận bên cạnh Tô Ngọc và quan hệ còn rất tốt với anh.

Sự xuất hiện của họ ở đây là có mục đích gì?

Hắn hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm đối phương: "Các người là ai?" "Anh Ngọc có lời mời." "Tôi còn có việc..." "Anh Ngọc bảo cậu qua đó, nếu không nghe lời, chúng tôi cũng có thể dùng phương pháp riêng của mình, mà tôi thấy chắc cậu không muốn chứng kiến phương pháp đó đâu." Đối phương nói với nụ cười ẩn ý.

Chỉ một câu đơn giản đã khiến Chu Thành Tân hoảng hốt.

Chẳng lẽ Ngọc Vương biết chuyện nên định bắt hắn đi?

Nghĩ đến khả năng đó, Chu Thành Tân không khống chế được ý định muốn bỏ chạy.

Người kia nhìn thấu suy nghĩ của hắn, thản nhiên nói: "Cậu cũng có thể chọn cách rời đi, nhưng cái giá phải trả e là cậu gánh không nổi đâu." Chu Thành Tân nuốt nước bọt, cảnh giác nhìn bọn họ: "Các người... các người muốn làm gì?" "Yên tâm, chúng tôi chẳng muốn làm gì cả, chẳng qua là anh Ngọc muốn gặp cậu, đi theo chúng tôi một chuyến thôi." Dù Chu Thành Tân có không muốn đến mức nào, hắn cũng chỉ có thể lầm lũi đi theo.

Khi hắn đến nơi, hắn thấy nhóm Long Cát cũng ở đó.

Tuy không biết đây là ai trong nhà họ Long, nhưng Chu Thành Tân có thể khẳng định người này chắc chắn là người của Long gia.

Mục đích của bọn họ chắc chắn là vì Long Thần.

Về phần Long Thần, hắn đã gặp nhiều lần, cũng biết ông ta là gia chủ nhà họ Long.

Giờ ngay cả một gia chủ cũng bị Ngọc Vương bắt giữ, hắn còn hy vọng gì đây? "Tham kiến Vương gia." Trước mặt Tô Ngọc, Chu Thành Tân không dám có bất kỳ ý nghĩ nào, chỉ có thể ngoan ngoãn quỳ xuống hành lễ.

Trước đây hắn luôn muốn tạo quan hệ với Tô Ngọc, nhưng giờ khi đối mặt thực sự, hắn lại không dám nhìn thẳng.

Tô Ngọc liếc nhìn Chu Thành Tân một cái rồi không nói gì, còn nhóm Long Cát cũng chỉ liếc mắt nhìn qua chứ không quan tâm.

Họ không biết người này là ai, cũng không hiểu tại sao Tô Ngọc lại đưa hắn đến đây vào lúc này.

Chương 1838

Hiện tại họ chỉ có thể chờ Tô Ngọc lên tiếng. "Đi đưa Long Thần tới đây." Nghe lời Tô Ngọc nói, Chu Thành Tân có chút căng thẳng, nhưng khác với hắn, bọn Long Cát lại vô cùng kích động.

Đến đây bấy lâu nay, cuối cùng cũng được thấy người rồi.

Chỉ là không biết tình trạng của ông ta hiện giờ ra sao.

Nam Kiều không cam tâm để người ta đưa Long Thần lại, phụng phịu nói: "Anh Ngọc, anh không định tha cho Long Thần thật đấy chứ?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều với vẻ khó hiểu: "Anh nói anh định tha cho ông ta bao giờ?" "Anh không định tha cho ông ta?

Vậy anh gọi ông ta tới làm gì?" "Tất nhiên là có việc, yên tâm đi, Long Thần muốn rời khỏi đây là chuyện gần như không tưởng." Nam Kiều lập tức yên tâm, chỉ cần anh Ngọc nói thế thì không vấn đề gì.

Khi Long Thần được đưa đến, bọn Long Cát dán mắt vào ông ta.

Trông ông ta không có vết thương ngoài da, nhưng một bên mắt dường như có vấn đề, đang quấn băng gạc, tinh thần cũng hơi sa sút.

Thấy người đến, Long Cát theo bản năng định tiến về phía Long Thần.

Mới đi được vài bước, một thanh kiếm đã chặn ngang ngực: "Tiến thêm bước nữa là chết." Nhìn vẻ mặt quá đỗi bình tĩnh của đối phương, Long Cát biết hắn đang nói thật chứ không phải đùa, chỉ đành đứng yên tại chỗ. "Các người đã làm gì gia chủ của chúng tôi?" Tại sao mắt của gia chủ lại thành ra như vậy?

Đối với câu hỏi này, không ai trả lời bọn họ.

Khi mọi người đã đông đủ, Tô Ngọc nhìn Chu Thành Tân: "Thế nào, thấy quen không?" Đồng tử Chu Thành Tân co rút lại, ngây người nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, tôi... tôi chưa từng nghĩ sẽ hợp tác với họ, tôi chưa làm gì cả." "Chưa làm gì sao?" Tô Ngọc cảm thấy lời này thật nực cười.

Nếu thế này mà gọi là chưa làm gì, thì phải thế nào mới tính là có làm gì đó? "Phải, Vương gia, tôi thực sự chưa đồng ý yêu cầu của họ, xin ngài hãy tin tôi." "Chu Thành Tân, lúc cậu đi gặp người, thuộc hạ của bản vương luôn bám sát cậu, cậu nói xem bản vương có nên tin cậu không?" Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Chu Thành Tân, mỉa mai nói.

Chu Thành Tân trợn tròn mắt, trong mắt đầy vẻ kinh hoàng.

Hóa ra từ sớm đã bị phát giác, tất cả mọi chuyện chẳng qua là do anh ta cố ý dung túng mà thôi. "Ngài đã biết từ sớm rồi sao?" "Đúng vậy." "Nếu đã biết, tại sao..." Chu Thành Tân rất muốn hỏi Tô Ngọc tại sao lại làm vậy?

Nhìn hắn nhảy nhót diễn trò ở bên cạnh thú vị lắm sao? "Tất nhiên là muốn xem cậu còn có thể giở trò gì nữa, nhưng khiến tôi hơi thất vọng, không ngờ cậu chỉ có chút năng khiếu thế này thôi." Tô Ngọc thất vọng nói. "Còn về phía nhà họ Long, người tôi luôn đợi là Long Thiếu Hiên, chỉ tiếc là hắn ta không bị cậu lôi kéo đến đây." Người của nhà họ Long nghe những lời Tô Ngọc nói, chuyện đã đến nước này, làm sao họ không hiểu nguyên nhân được?

Chu Thành Tân này là người hợp tác với nhà họ Long bọn họ.

Giờ bị Tô Ngọc phát hiện đã đành, ngay cả chuyện bọn họ gặp mặt nhau Tô Ngọc cũng nắm rõ mồn một.

Đã qua bao lâu rồi mà Tô Ngọc vẫn không động đến Chu Thành Tân này, e rằng mục đích chính là vì ngày hôm nay chăng?

Long Thần vẫn luôn suy nghĩ xem họ đã sai ở đâu, mà nghĩ mãi vẫn không thông.

Giờ nghe Tô Ngọc nói vậy, ông ta mới hiểu được nguyên nhân.

Hóa ra ngay từ đầu Tô Ngọc đã biết tất thảy, anh không nói gì chẳng qua là muốn nhìn bọn họ tự chui đầu vào lưới mà thôi.

Ngước lên nhìn Tô Ngọc, Long Thần chợt nghĩ ra điều gì đó: "Tình hình vệ binh bên cạnh vợ anh cũng là anh cố ý để chúng tôi biết?" "Nếu không thì ông nghĩ sao?" Nếu không phải anh cố ý để Long Thần biết những chuyện đó, ông ta chắc chắn sẽ không hành động nhanh như vậy.

Dù sao sự cảnh giác của người này vẫn có. "Vậy những người rời khỏi thành Vong Ưu thì sao?" Long Thần khàn giọng hỏi. "Tất nhiên là bản vương bảo họ đi rồi, còn mục đích thì đương nhiên là để diễn kịch cho các ông xem.

Nhưng nếu các ông ra tay sớm hơn một chút, có lẽ bên cạnh tôi đã không có nhiều người đến thế.

Bác cả và mọi người là do tôi gọi đến sau này, nhóm Thang Viên cũng vậy." Nhìn con mắt bị hỏng của Long Thần, Tô Ngọc cười như không cười hỏi: "Thế nào?

Đám thú cưng nhà tôi cũng khá đấy chứ?

Ngoài Liệt Dương ra, những con khác đều được tôi cho người vận chuyển đến trong lúc các ông đang chờ đợi đấy." Long Thần tức đến mức suýt hộc máu.

Hóa ra không phải ngay từ đầu đã có nhiều người và thú cưng như vậy, mà là đến sau.

Chính vì ông ta quá cẩn trọng nên đã bỏ lỡ thời điểm ra tay tốt nhất. "Nói thật, nếu các ông ra tay ngay từ đầu, phía tôi có lẽ còn thấy hơi khó nhằn, nhưng thật tiếc, vì ông quá cẩn thận nên đã lãng phí quá nhiều thời gian, cho bản vương không ít thời gian chuẩn bị." Những lời này khiến Long Thần và người nhà họ Long vô cùng uất ức.

Tuy nhiên, Long Thần vẫn còn vẻ chưa cam tâm, ông ta nhìn Tô Ngọc: "Các người biết từ khi nào?" "Hơn một năm trước nhà họ Long đã từng nhúng tay vào, nhưng lúc đó người của các ông đã chạy thoát khỏi tay bản vương." Long Thần không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc: "Anh... anh đã bắt đầu chuẩn bị từ lúc đó sao?" "Phải, đối với những chuyện liên quan đến vợ tôi, tôi luôn rất coi trọng.

Đã có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai.

Cuối cùng vì Long Thiếu Hiên quá nóng vội nên đã khiến Chu Thành Tân bị lộ trước mặt tôi, tôi cũng thuận nước đẩy thuyền biết thêm được khối chuyện, tất nhiên phải tính toán kỹ lưỡng món nợ này với các ông rồi." Dẫn dụ địch vào tròng, đây là món quà đầu tiên anh dành tặng cho nhà họ Long.

Chu Thành Tân nhìn Tô Ngọc như nhìn một con quái vật.

Lúc đó dù hắn có bị lộ nhưng cũng chưa nghiêm trọng lắm, làm sao anh ta biết được hắn rốt cuộc đã làm những gì?

Nhưng giờ hắn mới biết người đàn ông này đáng sợ đến nhường nào. "Anh thực sự quá đáng sợ." "Cảm ơn đã khen, những người biết tôi cơ bản đều nói vậy cả." Tô Ngọc thản nhiên cười nói, có vẻ rất vui vẻ trước lời khen ngợi của những người này.

Trước lời cảm ơn và sự vui vẻ của Tô Ngọc, những kẻ khác tức đến phát điên.

Long Thần chính là người cảm thấy Tô Ngọc đáng sợ nhất. "Anh ngay từ đầu đến cuối đều không hề coi chúng tôi ra gì." Mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của Tô Ngọc.

Long Thần nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tô Ngọc: "Nếu tôi đoán không lầm, anh còn tính kế cả Lăng quốc nữa, tôi nói đúng chứ?" "Phải, Lăng quốc quá yếu nhược, đến nước này rồi mà vẫn còn nội loạn, bọn họ thậm chí còn muốn tìm tôi để hợp tác.

Trong tình cảnh này, dù tôi có hủy hoại cả nhà họ Long các ông thì bọn họ cũng làm gì được tôi?" Các hoàng tử của hoàng thất Lăng quốc đều muốn hợp tác với anh, đều muốn kiếm chút lợi lộc từ chỗ anh, vậy thì làm sao họ lại ra mặt giúp nhà họ Long để đối phó với anh được. "Anh cho người của thành Vong Ưu đến Long gia là để làm to chuyện này lên?" Long Thần vẫn chưa biết chuyện này, ông ta nhìn Long Cát và những người khác: "Các người nói gì?

Người của thành Vong Ưu đã đến nhà họ Long sao?" Đám người đó đều là những kẻ điên, nếu họ đến nhà họ Long thì làm sao có kết cục tốt đẹp được? "Không chỉ đến, mà còn mang theo rất nhiều thuốc nổ, nhà họ Long đã bị họ phá hủy một nửa, thậm chí còn có không ít thương vong." Những lời này khiến Long Thần nhìn Tô Ngọc đầy thù hận: "Họ đều là những người vô tội." "Lúc các người hợp tác với Tổ Tân định ra tay với bản vương và Vương phi của bản vương, các người đã không còn vô tội nữa rồi.

Bản vương đã điều tra kỹ, người nhà họ Long ngoại trừ những đứa trẻ chưa hiểu chuyện, những người khác đều biết rõ chuyện này và vô cùng ủng hộ.

Chương 1839

Trong tình cảnh đó, ông nói với bản vương rằng họ vô tội sao?

Ông nghĩ bản vương sẽ tin lời ông chắc?" Long Thần tức đến run cả người, ông ta không biết Tô Ngọc có tin hay không, nhưng nếu là ông ta, ông ta tuyệt đối cũng sẽ không tin.

Chuyện như vậy làm sao có thể chứ?

Tô Ngọc nhìn đối phương đầy mỉa mai: "Xem ra ông cũng tự biết rõ rồi." "Anh..." Long Thần và Long Cát sắc mặt tái mét, hóa ra ngay từ đầu họ đều chỉ là quân cờ trong tay Tô Ngọc.

Trên bàn cờ này, họ luôn ngỡ mình là người cầm cờ, nhưng giờ mới biết mình đã sớm từ người cầm cờ trở thành quân cờ trong tay kẻ khác. "Là chúng tôi đã quá coi thường anh." Long Thần giờ đã hiểu tại sao mình lại thất bại.

Kế hoạch của họ Tô Ngọc đều biết hết, vậy mà lúc đó họ vẫn còn tưởng mình che giấu rất giỏi, không bị ai phát hiện.

Đúng là những suy nghĩ ngu xuẩn.

Thật nực thực là khi ấy họ chẳng phát hiện ra điều gì, cứ tưởng Tô Ngọc không biết gì nhiều. "Không, là các người đã quá đề cao bản thân mình đấy." Dẫu Long Thần biết đó là sự thật, nhưng nghe chính miệng Tô Ngọc nói ra vẫn cảm thấy vô cùng uất ức.

Suy sụp nhất vẫn là Chu Thành Tân, hắn vốn tưởng mình là kẻ giấu mặt sâu nhất, nhưng giờ mới biết không phải vậy.

Tô Ngọc đã nắm thóp họ rõ như lòng bàn tay, thậm chí biết rõ họ đóng vai trò gì trong chuyện này.

Trong tình cảnh này, liệu hắn còn có thể rời đi mà vẹn toàn được không? "Được rồi, chuyện phiếm xong rồi, giờ nói đến chính sự thôi." Tô Ngọc tựa lưng vào ghế nhìn bọn Long Thần. "Tha cho các người một lần rồi mà còn dám đến lần thứ hai, gan của các người cũng lớn thật đấy." Giọng Long Cát khàn đặc: "Ngọc Vương, mục đích hôm nay chúng tôi đến đây là để đưa gia chủ đi." "Đưa đi?

Các người coi nơi này của bản vương là cái chợ à?

Muốn đến là đến, muốn đi là đi sao?" Lại còn ngang nhiên đòi đưa người đi?

Hoàn toàn không coi anh ra gì mà. "Ngọc Vương, giờ mọi chuyện đã kết thúc rồi, anh cần bồi thường gì có thể nói thẳng với chúng tôi, chúng tôi đều có thể đáp ứng.

Hơn nữa người của thành Vong Ưu đã phá hủy một nửa nhà họ Long, chẳng lẽ thế vẫn chưa đủ sao?" Long Cát cảm thấy sự trả thù như vậy đã quá đủ rồi, tha cho Long Thần cũng là điều nên làm.

Nhưng Tô Ngọc lại cười khẽ: "Ông đang chất vấn bản vương đấy à?" "Không dám, tôi chỉ đang bàn bạc thực tế thôi, chuyện này đến giờ có thể coi là kết thúc rồi, chỉ còn là vấn đề bồi thường, chỉ cần Ngọc Vương lên tiếng." Lời của Long Cát không phải là đang thương lượng, mà là đang huênh hoang ra quyết định thay cho Tô Ngọc.

Nhóm Nam Kiều nghe vậy tức không chịu nổi, định lên tiếng thì bị Tô Ngọc ngăn lại.

Nam Kiều không hài lòng nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc..." "Cứ nghe tiếp đi, để anh xem nhà họ Long ghê gớm đến mức nào, có thể mặt dày đến đâu." Tô Ngọc nghe lời Long Cát nói không những không giận mà tâm trạng còn có vẻ rất tốt.

Điều này khiến nhóm Nam Kiều cảm thấy hơi bất lực.

So với anh Ngọc, họ vẫn còn kém xa quá.

Long Cát nhíu mày nhìn Tô Ngọc, chẳng lẽ điều kiện họ đưa ra vẫn chưa đủ? "Trong phạm vi chịu đựng của nhà họ Long, chúng tôi đều có thể đáp ứng, với điều kiện là phải thả gia chủ của chúng tôi ra." Long Cát không để ý đến lời bọn họ nói mà nhìn Tô Ngọc nghiêm túc khẳng định.

Lời này nghe chẳng giống đang đàm phán bồi thường, mà giống như đang ra lệnh cho Tô Ngọc vậy.

Tô Ngọc chống cằm, nhìn Long Cát với nụ cười đầy ẩn ý: "Ồ?

Hóa ra nhà họ Long giàu có hào phóng vậy sao?

Đã thế thì bản vương cũng không khách sáo nữa.

Hai triệu lượng vàng, một con Huyền Dương cổ, một đóa Thiên Cực hoa, một cây Quỳ Thủy trúc, ba đóa Thất Diệp Liên trăm năm, ba đóa hoa Bối Mẫu trăm năm, một củ Tử Sâm nghìn năm, hai đóa Tử Chi trăm năm, cứ thế đi." Nam Kiều nghe Tô Ngọc liệt kê những thứ đó thì bật cười thành tiếng, con Huyền Dương cổ này đã sớm nằm trong tay em rồi, là anh Ngọc kiếm về cho em mà.

Thiên hạ chỉ có một con duy nhất, nhà họ Long định kiếm ở đâu ra chứ?

Thất Diệp Liên và hoa Bối Mẫu thì nhiều vô số kể, nhưng loại trăm năm thì hiếm thấy, vừa hay bên chỗ Bạch Khởi đang cần.

Còn Thiên Cực hoa và Quỳ Thủy trúc đều là thực vật cực độc mà Vạn Cổ đang mong muốn.

Những thứ này ngay cả người có quan hệ và địa vị như Tô Ngọc còn khó tìm thấy, huống chi là một nhà họ Long.

Giờ em đã hiểu ý của anh Ngọc rồi.

Em nhướn mày nhìn Long Cát: "Anh Ngọc của tôi chỉ có chút yêu cầu đó thôi, lúc nãy ông chẳng phải tỏ vẻ giàu sang hào phóng lắm sao?

Thế nào?

Giờ yêu cầu của anh Ngọc đã nói cho ông rồi đấy, ông định bao giờ thì mang đồ tới?" Long Cát trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc, chỉ có chút yêu cầu đó thôi sao?

Hai triệu lượng vàng thì gom góp còn có thể đưa ra được.

Nhưng những thứ thiên tài địa bảo kia không phải cứ muốn là tìm được, đây rõ ràng là đang làm khó họ. "Các người đây rõ ràng là đang làm khó người khác." "Nếu ông thấy nhiều quá, bản vương không cần hai triệu lượng vàng nữa, ông chỉ cần tìm đủ số dược liệu này cho bản vương là được." Tô Ngọc nhượng bộ một bước lớn.

Đó là hai triệu lượng vàng đấy, nói không cần là không cần luôn, Tô Ngọc đúng là một ác ma.

Tô Ngọc nhìn đối phương cười mỉa: "Thế nào?

Tìm được không?

Đồ đưa đến, bản vương sẽ trả người cho các ông." Long Cát mím chặt môi, những thứ này căn bản không phải cứ tìm là thấy. "Sao thế?

Có vẻ khó khăn lắm à?" "Ngọc Vương, ngài đây rõ ràng là làm khó người khác." Những thứ này ai mà gom đủ được chứ? "Bản vương có tiền có quyền, cái gì cũng có, không đòi những thứ này chẳng lẽ lại đòi đống rác rưởi trong tay các người chắc?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Long Cát cảm thấy bản thân và cả nhà họ Long đều bị xúc phạm. "Ngọc Vương, anh..." "Chà, náo nhiệt quá nhỉ." Nghe thấy giọng nói này, đầu óc Tô Ngọc ong lên, vô cùng khó chịu.

Anh quay đầu nhìn người vừa bước vào, chỉ muốn tống khứ hắn ra ngoài.

Sao anh lại quên mất tên yêu nghiệt này cơ chứ? "A Ngọc, nhìn thấy tôi có vẻ như cậu không vui lắm nhỉ?" Thái Huyền đi đến ngồi cạnh Tô Ngọc, lười biếng nhìn anh hỏi với nụ cười đầy ẩn ý.

Tô Ngọc cố nặn ra một nụ cười mà trông chẳng giống cười chút nào: "Cậu thấy tôi giống như đang vui à?" Anh đã bảo trước đó tại sao lại có linh cảm mạnh mẽ đến thế, hóa ra cái tên khốn này lại chạy đến đây.

Chương 1840

"Tôi đã nói rồi, chỉ là một nhà họ Long thôi mà làm cậu thê thảm thế này, cậu muốn chúng chết thế nào?" Thái Huyền liếc nhìn nhóm Long Cát.

Chỉ một cái nhìn đơn giản cũng khiến Long Cát cảm thấy như mình đã chết rồi vậy. "Cậu đừng có quậy phá nữa." "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Vợ cậu không sao chứ?" Tuy bao năm qua Tô Ngọc không tìm hắn, cũng không cho hắn đến, nhưng quà cáp hàng năm thì vẫn đều đặn, ăn nhiều đồ tốt của người ta thì đương nhiên phải quan tâm một chút rồi. "Không sao." "Thế thì tốt, đám người này định đến giải quyết chuyện này à?" Thái Huyền liếc nhìn bọn họ rồi hỏi. "Ừ, nhưng có vẻ khá huênh hoang." "Huênh hoang thế nào?

Nói tôi nghe xem, vẫn có kẻ dám huênh hoang trước mặt cậu à?" Thái Huyền bật cười vì tức giận.

Hiếm khi thấy chuyện như vậy xảy ra.

Tên này gan cũng lớn thật, dám huênh hoang trước mặt A Ngọc.

Tô Ngọc liếc Thái Huyền một cái, cái tên này chỉ thích thiên hạ không đủ loạn. "Cậu đừng có quậy ở chỗ tôi nữa." "Nói cách giải quyết đi." Tô Ngọc nêu ra yêu cầu của mình. "Cậu rất cần đám dược liệu và độc thảo này à?" "Cũng tạm." "Có gì to tát đâu?

Cổ Thâm, cậu về đi, mang hết những thứ A Ngọc cần đến đây, cái gì không có thì đi tìm." Tô Ngọc cuối cùng cũng quay đầu nhìn Thái Huyền: "Trong tay cậu có sao?" "Cổ trùng thì không có, Thất Diệp Liên và hoa Bối Mẫu cũng không nhiều, mỗi loại chỉ có một đóa, Tử Sâm thì có nhưng chưa đủ năm, chỉ có mấy củ khoảng ba trăm năm thôi." "Được rồi." Tô Ngọc dời tầm mắt sang Long Cát: "Xem ra các người không còn cơ hội nữa rồi." "Cổ trùng là cậu định cho nhóc con kia à?

Có cần tôi tìm giúp không?" Thái Huyền nhìn Nam Kiều đang ngồi ngoan ngoãn bên cạnh cũng có chút thiện cảm, đã là người A Ngọc muốn bảo vệ thì đương nhiên phải nể mặt một chút.

Tô Ngọc lắc đầu: "Huyền Dương cổ đã lấy được rồi, đang ở chỗ Nam Kiều." "Tôi hiểu rồi." Tên này rõ ràng là cố tình làm khó người ta mà.

Long Cát nghe cuộc đối thoại của hai người mà tức phát điên, nhưng thì đã sao?

Dù ông ta có tức giận đến mấy cũng không thay đổi được sự thật.

Tô Ngọc cái gì cũng có rồi, chẳng thèm đoái hoài đến việc họ đi tìm cho anh nữa.

Mà dù họ có đi tìm cũng chưa chắc đã thấy.

Người đàn ông này rốt cuộc là ai?

Tại sao trong tay lại có nhiều thiên tài địa bảo đến thế? "Còn dám nhìn tôi nữa, không cần mắt nữa à?" Thái Huyền lạnh lùng quát.

Long Cát vội vàng cúi đầu, không dám nhìn Thái Huyền nữa.

Chỉ có chút bản lĩnh đó mà cũng dám huênh hoang với A Ngọc sao?

Thật không biết lượng sức mình.

Cúi gằm mặt xuống, Long Cát giờ không biết phải làm sao. "Ngọc Vương, chúng tôi có thể đưa vàng cho ngài." Long Cát nghĩ đến hai triệu lượng vàng đó.

Thái Huyền quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cậu thiếu tiền à?" Tô Ngọc liếc hắn một cái, bực bội nói: "Cậu nhìn chỗ nào mà bảo tôi thiếu tiền?" Tiền của anh nhiều đến mức không đếm xuể, còn thiếu tiền sao?

Tên này não bị chập mạch rồi à? "Tôi cũng bảo mà, trong tay chúng ta một đống mỏ vàng còn thèm khát chút tiền lẻ này sao?" Hai triệu lượng thôi mà, nhiều lắm chắc?

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Thái Huyền: "Anh Ngọc, anh còn có mỏ vàng nữa ạ?" "Có, bên phía Lăng quốc ấy, hình như có năm cái hay mấy cái gì đó." Tô Ngọc nhớ lại một chút, kết quả là anh cũng chẳng nhớ rõ mình có bao nhiêu mỏ vàng nữa. "Các em muốn à?

Vậy anh chia cho các em một cái." Nam Kiều vui vẻ gật đầu: "Cảm ơn anh Ngọc." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc đối xử tốt với mấy nhóc tì này như vậy, có chút ghen tị: "A Ngọc, sao cậu không cho tôi?" Tô Ngọc chẳng buồn thèm đáp lời Thái Huyền, trong tay anh ta thiếu gì mỏ vàng chứ?

Thế mà còn mặt dày đòi hắn cho.

Long Cát và những người khác đều không dám tin, Tô Ngọc lại có thể nói tặng là tặng ngay một mỏ vàng như vậy.

Hắn có biết giá trị của một mỏ vàng lớn đến mức nào không? "Bổn vương không thiếu tiền, các người có thể đi được rồi." "Vốn dĩ còn chút hy vọng mang người đi, kết quả bây giờ chẳng còn chút hy vọng nào." Nam Kiều nói giọng cười trên nỗi đau của người khác.

Tuy không biết người mới đến là ai, nhưng đồ người đó mang tới toàn là đồ tốt. "Ngọc Vương, xin ngài..." "Bây giờ mới biết khách sáo à?

Lúc nãy làm gì rồi?" Long Cát nhìn Nam Kiều, người này sao mà đáng ghét vậy?

Lúc này cô ta chẳng có quan hệ gì cả, sao cứ ở đây nói xen vào?

Nam Kiều ngơ ngác nhìn đối phương, ánh mắt đầy vẻ thắc mắc: "Đây là đang chê tôi sao?" "Anh Ngọc, em không thích người này." Không muốn để cô ta ở đây gây chuyện sao?

Vậy thì thật khiến hắn thất vọng rồi, việc cô ta thích nhất chính là châm ngòi ly gián.

Đó là một việc vui vẻ biết bao. "Tiễn khách." Tô Ngọc không muốn dây dưa với những người này nữa.

Ban đầu hắn nghĩ Long gia này ít nhiều cũng có chút thực lực, không biết có tìm được thứ hắn muốn không.

Kết quả thứ đó lại lấy được từ tay người khác, hắn tự nhiên không cần người của Long gia nữa. "Ngọc Vương, ngài quá kiêu ngạo rồi đó." Chỉ là một Ngọc Vương thôi, sao có thể kiêu ngạo đến mức này.

Tô Ngọc cười như không cười nhìn đối phương: "Ừ, ngươi nói đúng rồi đó, bổn vương có vốn liếng này.

Ta vốn nghĩ Long gia các ngươi ít nhiều cũng có thực lực, có thể giúp đệ đệ ta tìm được thứ họ muốn, chỉ tiếc là các ngươi đều vô dụng như nhau." Lời của Tô Ngọc nói ra tuy khó nghe nhưng tất cả đều là sự thật.

Nhìn bộ dạng của Long Cát, ngay cả hai triệu lượng vàng cũng không dễ dàng lấy ra được, huống chi là những thứ còn lại.

Long Thần từ khi Thái Huyền xuất hiện sắc mặt đã rất khó coi, thậm chí còn mang theo sự sợ hãi. "Ngài... sao ngài lại xuất hiện ở nơi này?" Long Thần khó khăn lắm mới tìm lại được giọng nói của mình, trân trối nhìn Thái Huyền.

Sao Tô Ngọc lại quen biết Thái Huyền, nhìn thái độ thờ ơ của Thái

Huyền đối với những kỳ trân dị bảo kia, tùy tiện đưa chúng cho Tô Ngọc, quan hệ giữa hai người họ chắc chắn rất tốt.

Tại sao lại như vậy?

Chương 1841

Thái Huyền là người cực kỳ cô độc và kiêu ngạo, hầu như không có bạn bè, sao lại có thể cùng Tô Ngọc... "Hửm?" Thái Huyền nhìn Long Thần, hơi nhíu mày, xem ra có người nhận ra mình. "Tốt lắm, vẫn còn người nhận ra ta." Nam Kiều nghe thấy lạ, tò mò hỏi Tô Ngọc: "Anh Ngọc, vị này là..." "Thái Huyền, em biết không?" Thái Huyền?

Nam Kiều nghiêng đầu nghĩ hồi lâu, sau đó ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Là Thái Huyền được mệnh danh là đệ nhất nhân của đại lục sao?" Thái Huyền là người xuất hiện từ mười mấy năm trước, lúc đó ông ta đã sáng lập ra một thế lực được gọi là Huyền Môn.

Nếu nói Vong Ưu Thành là nơi bị trục xuất mà ai cũng khiếp sợ, thì Huyền Môn chính là nơi mà tất cả người trong giang hồ đều hướng tới.

Ngoại trừ người của Huyền Môn ra, không ai biết nó nằm ở đâu.

Nhưng nghe người ta nói Huyền Môn là nơi ăn chơi xa đọa, là một nơi ăn thịt người. "Ừ." "Anh Ngọc, sao anh lại quen biết ông ấy?" Người này tuy đang cười nhưng nụ cười không hề chạm tới đáy mắt.

Thậm chí khi cười nói với đối phương, ông ta vẫn dùng ánh mắt như nhìn người chết.

Người này thật sự quá đáng sợ.

Thái Huyền chống cằm: "Hình như tôi làm nhóc tì nhà cậu sợ rồi." "Biết là làm người ta sợ mà anh còn chạy ra đây?" "Hết cách rồi, đã đến lúc chọn người kế thừa." "Cậu biết tôi không muốn có con, nên chỉ có thể chọn từ đám trẻ nhà cậu thôi." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc mím chặt môi, đôi lông mày khẽ nhíu lại, tình hình bên phía Huyền Môn cũng chẳng nhàn hạ hơn bên ngoài bao nhiêu. "Trẻ con nhà tôi không rảnh." "Chúng phải làm gì?" "Tiểu Bảo phải kế vị Ngọc Vương, Tiểu Trí phải giúp Hoằng Nghị, Triệt nhi và Hi Hi không hứng thú với mấy chuyện này, còn người kế thừa Vong Ưu Thành là Trần nhi." "..." Nói nhiều như vậy mà không để lại một đứa nào cho Huyền Môn sao?

Nhưng chuyện này không phải cứ hắn nói không được là được. "A Ngọc, cậu thừa biết ý tôi khi nói những lời này." Hắn đã đến đây thì chắc chắn phải tìm được người kế thừa. "Tôi đã quản lý Huyền Môn lâu như vậy, trách nhiệm bên này cậu cũng phải gánh vác." Thái Huyền lạnh lùng nói.

Tô Ngọc không lên tiếng, chỉ nhìn Thái Huyền.

Bây giờ hắn đuổi người ra ngoài liệu có kịp không? "Chọn từ cặp song sinh nhà cậu đi." Trong lúc Tô Ngọc im lặng, Thái Huyền đã thay hắn đưa ra quyết định.

Tô Ngọc nhìn Thái Huyền một cái nhưng không nói gì.

Hắn biết có những việc trốn tránh cũng vô ích.

Long Cát khi nghe thấy hai chữ Thái Huyền thì sợ đến bủn rủn chân tay.

Người này chẳng có chút lý trí nào cả.

Ông ta thật sự rất đáng sợ.

So với ông ta, Tô Ngọc vẫn còn kém xa.

Tâm trạng Tô Ngọc cực kỳ tệ, hắn nhìn họ: "Cút." "Anh Ngọc, em mang Long Thần đi đây." Cô cảm thấy hình như anh Ngọc sắp nổi giận thật rồi.

Tốt nhất là cô nên chuồn sớm. "Ừ." Long Cát và những người khác bị Nguyên Bảo dẫn người mời ra ngoài.

Cuối cùng trong phòng khách chỉ còn lại hai người.

Sắc mặt Tô Ngọc rất khó coi.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, bất đắc dĩ nói: "Cậu không thích phía Huyền Môn thì tôi cũng chẳng ép, cậu muốn làm gì cũng được, nhưng người kế thừa nhất định phải có." "A Ngọc, cậu biết đấy, một khi Huyền Môn không có người kế thừa sẽ gây ra bao nhiêu tranh chấp." Những thứ đó có thể sẽ lan rộng ra bên ngoài.

Tô Ngọc chính vì điều này mới cảm thấy phiền lòng.

Đây là cái thứ gì, loại người gì vậy? "Biết ngay anh đến là chẳng có chuyện gì tốt." "Thời gian cũng sắp đến rồi." "Mọi người đều đến đủ chưa?" "Chứ sao nữa?

Nhưng tình hình bên chúng ta tệ hơn nhiều, không đủ người." Đây mới là điều khiến Thái Huyền đau đầu.

Người có năng lực thì quá tuổi, người trong độ tuổi thì năng lực không đủ, thời gian của họ chẳng còn bao nhiêu nữa. "Tôi biết rồi." "Vẫn là độ tuổi đó sao?" Thái Huyền quan sát Tô Ngọc, cười như không cười hỏi: "Bên cậu có nhân tuyển rồi à?" "Anh còn thiếu bao nhiêu người?" "Ba người." "Các con trai tôi có thể đảm đương." "Cậu chắc chứ?" Người này không nói đùa với ông đấy chứ?

Để con trai hắn đi sao?

Chuyện này không phải để đùa đâu. "Ừ." "Được, sau này tôi sẽ xem xét tình hình thế nào, nếu bọn trẻ thật sự có khả năng thì cứ để chúng đi." Thái Huyền tựa vào ghế nhíu mày nói: "Đã bao nhiêu năm rồi mà bọn họ vẫn chưa từ bỏ, đám người đó vẫn cứ cố chấp như vậy." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền một cái, người ta không phải cố chấp, chỉ là những thứ đó họ quá khao khát, dù sao không phải ai cũng có thể có được. "Nhưng phải để họ thất vọng rồi, đồ trong tay chúng ta dù có bỏ đi chăng nữa cũng là của chúng ta, chưa đến lượt bọn họ đến chia chác." "Không muốn quay về." Tô Ngọc biết khi đó chắc chắn phải quay về.

Chỉ là đối với Huyền Môn, tâm trạng hắn rất phức tạp.

Rõ ràng Huyền Môn là do hắn và Thái Huyền cùng nhau gầy dựng, nhưng hắn lại không thích nơi đó, cũng chẳng rõ vì sao. "Không muốn về cũng chẳng còn cách nào." Thái Huyền biết Tô Ngọc không muốn đến đó.

Cho nên từ sau khi hắn rời đi, ông không liên lạc, cũng không tìm hắn.

Chỉ là lần này không đi không được.

Những người đó đều đã chuẩn bị sẵn sàng mới tới. "Để cướp Huyền Môn từ tay chúng ta, những người tôi tìm đều bị cướp mất không ít." Thái Huyền nhíu mày nói.

Chỉ cần nghĩ đến những người bị mang đi là tâm trạng ông lại cực kỳ tệ.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Thái Huyền: "Người anh nhìn trúng mà cũng bị mang đi sao?" Đây là tình huống gì vậy, gan của đám người đó thật sự lớn quá rồi.

Bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: "Người ta nghĩ chỉ cần bên tôi không gom đủ người, không thể để chúng ta tham gia cuộc thi lần này, thì Huyền Môn chắc chắn sẽ nằm trong tay họ." Người ta đã nghĩ như vậy rồi thì ông còn cách nào khác? "Những người anh tìm đâu?" "Những người tôi tìm, họ cũng cảm thấy đi theo người khác sẽ có tương lai hơn, cảm thấy tiếp tục đi theo chúng ta không còn hy vọng gì nữa.

Dù sao Huyền Môn của chúng ta bây giờ cũng đang trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng, người ta đều không muốn dính dáng quá sâu với chúng ta, tôi còn có thể làm gì?

Chẳng lẽ lại đi cầu xin họ tiếp tục giúp đỡ?

Cậu nhìn bộ dạng tôi xem, giống loại người có thể làm ra chuyện đó không?" Thái Huyền bực mình nói với Tô Ngọc.

Nghe vậy Tô Ngọc có chút cạn lời, nhưng Thái Huyền nói cũng chẳng sai, bảo ông đi cầu xin người khác thì đúng là chuyện không tưởng.

Chương 1842

"Nếu bên cậu có thể giúp tôi tìm đủ người thì đối với tôi đó là một chuyện cực kỳ tốt." Thái Huyền chống cằm nói.

Tô Ngọc hoàn toàn cạn lời với Thái Huyền, chuyện đã đến nước này mà trông Thái Huyền chẳng có vẻ gì là sốt ruột cả.

Chẳng biết ông ta đang nghĩ cái gì nữa. "Rốt cuộc anh đang nghĩ cái gì vậy?

Trông anh chẳng có vẻ gì là lo lắng cả." Tô Ngọc nhíu mày bực bội nói.

Thái Huyền cười ha ha, sau khi cười xong vẻ mặt trở nên cực kỳ nghiêm trúc: "Không phải tôi không lo lắng, chẳng qua là có phương án cuối cùng thôi.

Bây giờ tôi đã qua đây tìm cậu, bên cậu cũng có người, vậy tôi không cần phải dùng đến phương án cuối cùng đó nữa." Thái Huyền tâm trạng rất tốt nói.

Nghe Thái Huyền nói, Tô Ngọc giận đến mức bật cười, nhưng biết làm sao được?

Đối với Huyền Môn hắn thật sự có trách nhiệm.

Còn những năm qua hắn coi như đã lười biếng rồi.

Mọi việc đều do Thái Huyền xử lý. "Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt đó, cậu nhìn tôi như vậy làm tôi nổi hết cả da gà đây này." Thái Huyền bực mình nói.

Đã như vậy rồi mà bọn họ vẫn còn ở đây làm loạn, có gì hay ho đâu chứ? "Lần này anh qua đây định ở lại bao lâu?" Tô Ngọc nhìn Thái Huyền hỏi.

Nghe vậy Thái Huyền có chút không hài lòng: "Cậu sao thế hả?

Không muốn thấy tôi ra ngoài một chuyến à?" Ông ta vừa mới đến mà tên này đã muốn đuổi ông đi rồi.

Đây là chuyện con người nên làm sao? "Không phải ý đó, chuyện ở Huyền Môn cũng không ít, nếu anh ở đây lâu, người bên đó lại có lời ra tiếng vào." Tô Ngọc lo lắng điều này, chứ không phải không cho ông ở lại đây.

Sao người này cứ thích nghĩ linh tinh thế nhỉ?

Thái Huyền nghe vậy mới hơi hài lòng một chút: "Thế còn nghe được, nếu cậu dám đuổi tôi đi, xem tôi trị cậu thế nào." "..." Tô Ngọc không nói gì, cứ thế nhìn Thái Huyền, hắn là hạng người đó sao? "Đúng rồi, con cái nhà cậu đâu?" Thái Huyền tò mò hỏi.

Ông vẫn chưa gặp con của Tô Ngọc. "Con tôi đi chơi rồi, tối về anh sẽ gặp được." Chữ "đi chơi" mà Tô Ngọc nói không giống với đi chơi bình thường.

Thái Huyền căn bản không tin Tô Ngọc có thể để con trai mình đi chơi: "Với tính cách của cậu mà lại để con trai đi chơi à?

Cậu đang đùa tôi đấy à?" "Tính cách tôi làm sao?" "Cậu đối với con cái chắc chắn phải cực kỳ nghiêm khắc chứ?" Tô Ngọc lườm Thái Huyền một cái, ra hiệu cho ông im miệng, nếu còn nói tiếp hắn thật sự muốn khiến người này im lặng mãi mãi.

Thái Huyền làm động tác khóa miệng: "Được rồi, tôi im." Tiểu Bảo gần đây lại đi đánh võ đài ngầm, hiện tại Tô Ngọc căn bản không quản cậu bé, muốn quậy phá thế nào cũng được, miễn không quá nghiêm trọng là được.

Còn mấy đứa nhỏ hơn, không biết có phải bị Tiểu Bảo kích thích không mà ngày nào cũng rất nỗ lực.

Làm hắn muốn nói gì cũng thấy ngại.

Ngay cả Triệt nhi, người vốn dĩ ngoài luyện đàn và chơi cơ quan ra thì giờ cũng bắt đầu nghiêm túc tập võ, chứ không phải cứ rảnh rỗi là muốn nằm ườn ra nữa.

Mọi thứ phát triển đều khá tốt. "Cậu định khi nào thì cùng tôi quay về, đương nhiên là phải mang theo cả mấy bảo bối nhà cậu về nữa." Thái Huyền hỏi. "Chẳng phải còn nhiều thời gian sao?

Anh vội cái gì?" Hắn còn chưa vội, Thái Huyền vội cái gì chứ? "A Ngọc, cậu cũng ngây thơ quá, cậu thật sự tin tưởng đám người đó sao?" Tô Ngọc nhíu mày, hắn còn chưa tiếp xúc nhiều với đám người đó, họ liên quan gì đến hắn?

Càng đừng nói đến vấn đề tin tưởng. "Bọn họ hiện tại cho rằng đã áp chế được tôi, khiến tôi ngay cả người cũng tìm không đủ, cậu nghĩ họ sẽ làm gì?" Lời nói của Thái Huyền khiến Tô Ngọc im lặng, hồi lâu sau mới nhíu mày hỏi: "Họ muốn đẩy sớm thời gian?" "Đúng vậy, việc đẩy sớm thời gian chắc chắn họ sẽ làm, dù sao bây giờ tôi cũng không tìm được người, họ sẽ không cho tôi thời gian để chuẩn bị.

Chỉ có như vậy họ mới có thể giải quyết mọi chuyện nhanh hơn, tốt hơn, rồi cướp Huyền Môn từ tay tôi." Theo những gì ông biết về đám người đó, khả năng họ làm vậy là rất lớn.

Tô Ngọc nhíu mày: "Anh nghĩ sẽ là khi nào?" "Không biết, sau khi xác định thời gian tôi sẽ nhận được tin tức, lúc đó cậu và các con đều phải cùng tôi về." Thái Huyền lắc đầu.

Hiện tại thời gian vẫn chưa xác định, chờ sau khi xác định ông tự nhiên sẽ biết. "Bị người ta ép đến nước này, anh cũng giỏi thật đấy." Tô Ngọc khinh bỉ nhìn Thái Huyền.

Người này chẳng phải rất lợi hại sao?

Sao lại cam tâm để người ta đối xử như vậy?

Thật không biết ông ta nghĩ gì nữa.

Thái Huyền cười khẽ: "Bởi vì những năm qua sự thay đổi của tôi không rõ rệt lắm, mà họ lại cho rằng tôi làm vậy là vì trong tay có báu vật gì đó, nguyên nhân họ muốn chiếm đoạt Huyền Môn vẫn là vì những thứ trong tay cậu." "..." Tô Ngọc giờ đây không muốn nói một lời nào nữa, một số việc còn chưa giải quyết xong, việc khác lại tới?

Bọn họ là thật sao?

Hay thật sự chỉ có thể đánh cho đám người đó sợ đến già thì họ mới không dám tiếp tục tòm tem đồ trong tay mình nữa?

Sự thay đổi cảm xúc của Tô Ngọc được Thái Huyền cảm nhận rõ rệt: "Cậu lẽ ra nên nhận thức được điều đó từ sớm rồi." Khi tìm được thứ nghịch thiên như vậy, Tô Ngọc nên biết những chuyện này sớm muộn gì cũng xảy ra. "Tuy không biết những món đồ tốt này của cậu từ đâu mà có, nhưng nếu đổi lại là tôi, thứ có thể khiến người ta trường thọ thì ai mà chẳng muốn?

Nếu là tôi, có lẽ tôi sẽ còn điên cuồng hơn cả họ, tôi tin là cậu hiểu điều đó." Tô Ngọc hiểu ý của Thái Huyền, chỉ là hiểu là một chuyện, thực sự cảm thông lại là chuyện khác. "Họ muốn qua đây hợp tác với bổn vương, bổn vương cũng không phải là không muốn cho, nhưng lại muốn cưỡng ép cướp đồ của bổn vương, muốn cướp vợ của ta, thật sự là quá coi thường bổn vương rồi." Tô Ngọc chán ghét nói.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc nổi giận liền cười khẽ.

Ái chà, chọc giận người ta rồi.

Không biết sau đó sẽ có kết quả gì đây?

Ông bắt đầu thấy mong chờ rồi. "A Ngọc, chuyện sau này cậu định tính thế nào?

Cậu muốn làm gì tôi đều có thể giúp cậu." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền một cái, thản nhiên nói: "Không có gì muốn làm cả, tất cả đợi sau khi quay về rồi tính." "Cũng được." Buổi tối khi ăn cơm, Tô Ngọc giới thiệu Thái Huyền với gia đình.

Chương 1843

Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn Tô Ngọc: "Anh rốt cuộc còn bao nhiêu thân phận nữa hả?" "Chỉ còn cái này thôi." Cái này hắn cũng sắp quên mất rồi.

Nếu không phải Thái Huyền tìm đến tận nơi, hắn đã sớm quẳng Huyền Môn ra sau đầu. "A Ngọc không thích bên Huyền Môn, tôi cũng không làm khó cậu ấy, cứ để cậu ấy sống cuộc đời mình thích.

Nhưng hiện tại bên kia gặp chút chuyện, ít nhiều cũng có liên quan đến mọi người, nên tôi qua đây tìm A Ngọc.

Còn một việc nữa, con cái của hai người nhất định phải có một đứa trở thành người kế thừa của Huyền Môn." Thái Huyền nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích. "Ông để con ông làm người kế thừa không phải là được rồi sao?

Tại sao nhất định phải là con tôi?" Vương Cẩn Hòa có chút không vui nói. "Tôi không kết hôn cũng không có con, hiện tại không có, sau này cũng sẽ không, nên chỉ có thể là con của hai người." Thái Huyền nhìn Vương Cẩn Hòa giải thích.

Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thái Huyền, đây là một người theo chủ nghĩa độc thân sao?

Vương Cẩn Hòa có chút không đành lòng để con đi quản lý những nơi đó. "Hiện tại chỉ còn Hi Hi và Triệt nhi thôi." "Con không muốn đâu." Hi Hi dứt khoát lắc đầu từ chối, cô bé muốn làm bảo bối nhỏ được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay, chứ không muốn đi quản lý mấy việc đó.

Ăn uống chơi bời chẳng lẽ không vui sao?

Tô Ngôn Triệt nhíu mày, dáng vẻ đó như thể đang gặp phải vấn đề nan giải nào đó.

Cậu bé nhìn Thái Huyền, phân vân hỏi: "Nhất định phải có một người làm người kế thừa sao?" Thái Huyền gật đầu: "Đúng vậy." Tô Ngôn Triệt thở dài một tiếng thật dài, vốn tưởng rằng anh trai kế thừa Ngọc Vương phủ, Trần nhi kế thừa Vong Ưu Thành, cậu bé có thể làm những việc mình thích.

Ai ngờ bây giờ lại lòi ra một cái Huyền Môn.

Bác Thái Huyền này lại còn là người không con không cái, không kết hôn.

Cậu bé có thể làm gì đây?

Hình như ngoài việc gật đầu đồng ý ra thì chẳng còn cơ hội nào khác. "Con đi cho." Tô Ngôn Triệt sau khi suy nghĩ thì lên tiếng.

Tô Ngọc có chút lo lắng: "Triệt nhi..." "Không sao đâu, nếu đã có trách nhiệm trên vai thì con đi thôi." Tô Ngôn Triệt thản nhiên nói. "Đúng là như vậy, nhưng con không thích những chuyện phiền toái này." Tô Ngọc không hài lòng lên tiếng.

Tô Ngôn Triệt ghét nhất là những việc vụn vặt, bảo cậu bé đi quản lý Huyền Môn e là không khả quan. "Không sao, cha bồi dưỡng cho con một số người, đến lúc đó quẳng cho họ là được.

Còn những kẻ thích gây chuyện, cứ trị cho một trận thật nặng, họ tự nhiên sẽ không còn ý nghĩ đó nữa." Tô Ngôn Triệt nói ra suy nghĩ của mình.

Một đứa trẻ sáu tuổi mà có suy nghĩ như vậy, khiến Thái Huyền cảm thấy thật khó tin. "Đứa trẻ nhà cậu thú vị đấy." Liếc Thái Huyền một cái, Tô Ngọc bực bội nói: "Nếu không phải anh không chịu kết hôn, con tôi có phải gánh vác trách nhiệm này không?" Tuy biết mình nói vậy là hơi vô lý, nhưng Tô Ngọc thật sự có chút không vui.

Triệt nhi ban đầu ngay cả Ngọc Vương phủ còn không thèm, giờ lại bị ép phải gánh vác trách nhiệm của hắn. "Cậu lại không biết tình hình của tôi sao." Thái Huyền bực mình nói.

Tô Ngọc nghe vậy lập tức im bặt, để Thái Huyền đi kết hôn như vậy, đối với ông và một cô gái khác đều không phải là chuyện tốt đẹp gì. "Triệt nhi, con nghĩ kỹ chưa?" "Vâng, con nghĩ kỹ rồi." "Trong vòng mười lăm năm, anh tự mình gánh vác đi." Tô Ngọc bực bội nhìn Thái Huyền.

Thái Huyền nhướng mày nhìn Tô Ngọc, thản nhiên nhún vai.

Chẳng qua là quản lý thêm mười mấy năm nữa thôi, chỉ cần có người chịu làm người kế thừa, đối với ông đều có thể chấp nhận được. "Không vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, tuy lo lắng cho con nhưng nếu đây là lựa chọn của chính đứa trẻ, cô cũng sẽ tôn trọng. "Được rồi, chuyện này sau này hãy nói, ăn cơm trước đã." "Được." Sáng sớm khi bọn trẻ luyện võ, Thái Huyền thật sự rất hứng thú với Tiểu Bảo. "Tiểu Bảo, bác đấu với cháu nhé?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Thái Huyền: "Vâng ạ." Thái Huyền đột nhiên ra tay, Tiểu Bảo cũng không hề hoảng hốt, ngược lại ứng phó rất tự nhiên.

Nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, kinh nghiệm thực chiến này không tệ nha, không chỉ kinh nghiệm thực chiến tốt mà ngay cả nội lực này cũng khá.

Chẳng trách A Ngọc lại nói để con trai mình qua đó.

Một đứa trẻ chưa đầy mười một tuổi, nếu sau khi đến đó có thể áp đảo toàn trường, không biết họ sẽ có biểu cảm gì nhỉ?

Đột nhiên ông thấy có chút mong chờ. "Bác Thái Huyền, nếu bác đấu với cháu mà còn phân tâm thì cháu không đấu nữa đâu." Tiểu Bảo nhíu mày không hài lòng nói. "Cẩn thận đấy." Ngoại trừ Tô Ngọc ra, Tiểu Bảo hầu như đã tỉ thí với tất cả các cao thủ bên cạnh, bao gồm cả Dư Cảnh Xuyên.

Nhưng lần này đấu với Thái Huyền mang lại cho cậu bé cảm giác rất khác biệt.

Chiêu thức của Thái Huyền đa dạng, như thể tập hợp sở trường của trăm nhà.

Sau nửa canh giờ, Tiểu Bảo bại trận, nhưng đôi mắt cậu bé lại sáng rực: "Bác Thái Huyền, bác giỏi quá." "Cháu cũng rất khá, nhưng chiêu thức của cháu chưa đủ linh hoạt, từ hôm nay bác sẽ dạy cháu, sau này giúp bác đi thi đấu nhé?

Đồ thắng được đều cho anh em các cháu, cháu thấy sao?" Thái Huyền nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Vâng ạ, không vấn đề gì." Sau đó đến lượt Tiểu Trí và những đứa khác.

Thái Huyền nhận thấy con cái nhà Tô Ngọc thật sự có thiên phú rất tốt.

Người vui mừng nhất không ai khác chính là Thái Huyền: "Đợi khi về Huyền Môn sẽ thú vị lắm đây." Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền: "Bác Thái Huyền, thực lực của những người đó thế nào?

Có giới hạn độ tuổi không ạ?" "Những người trong vòng mười tám tuổi đều không phải là đối thủ của cháu đâu, bác thấy người bên bác có khi chẳng cần đến nữa, vì một mình cháu cũng có thể quét sạch toàn trường rồi." Thái Huyền cười trên nỗi đau của người khác.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh đám người đó bị một đứa trẻ mười tuổi đánh bại, tâm trạng ông lại cực kỳ tốt.

Tiểu Bảo lườm Thái Huyền một cái, bực bội nói: "Bác Thái Huyền, bác cũng đánh giá cháu cao quá rồi." "Bác tin cháu có thực lực đó, yên tâm đi, trước khi đi bác sẽ giúp cháu nâng tầm thực chiến lên một bậc nữa.

Cháu có muốn xem các cao thủ thực thụ giao đấu không?" Nhìn Tô Ngọc đang đi tới, Thái Huyền đầy vẻ mong chờ.

Nghe nói Tô Ngọc có không ít kỳ ngộ, đúng lúc ông cũng có, họ đã nhiều năm không đấu với nhau rồi, không biết bây giờ thế nào.

Vừa có thể đấu với Tô Ngọc một trận, vừa để Tiểu Bảo biết thế nào là cao thủ giao đấu.

Tiểu Bảo nghe vậy thì làm sao có chuyện từ chối?

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc cười hỏi: "A Ngọc, chúng ta cũng nhiều năm rồi không động thủ, cho Tiểu Bảo xem một chút nhé?" "Được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý, hắn cũng muốn xem Thái Huyền hiện tại thế nào.

Chương 1844

Tiểu Bảo dẫn mấy đứa em đứng sang một bên, đứng cùng đám Tiểu Trí.

Vừa nghe tin Tô Ngọc sắp đấu với Thái Huyền, Nam Kiều và những người khác tự nhiên sẽ không bỏ lỡ, gọi tất cả mọi người cùng qua xem.

Hiện tại mấy người họ cùng đánh với Tô Ngọc cũng chưa chắc đã ép được giới hạn của anh Ngọc, không biết bên Thái Huyền đại ca thế nào.

Khi mọi người đã đến đông đủ, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: "Mọi người thật đúng là không bỏ lỡ bất kỳ cơ hội nào." "Anh Ngọc, anh phải hiểu cho tụi em chứ, tụi em đều không phải đối thủ của anh, giờ khó khăn lắm mới có một người có thể đối kháng với anh, tụi em chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội này." Những người bên cạnh đồng tình gật đầu: "Nói đúng lắm." "Được rồi, bảo vệ mấy đứa nhỏ cho tốt." "Không vấn đề gì." Tô Ngọc và Thái Huyền đi thay bộ quần áo phù hợp để luyện võ, khi đứng giữa sân, Tô Ngọc quay sang nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, nhìn cho kỹ." "Vâng ạ." Tiểu Bảo nghiêm túc gật đầu.

Cậu biết cha muốn chỉ điểm cho mình.

Đừng nói là Tiểu Bảo, ngay cả Nam Kiều và những người khác cũng rất nghiêm túc.

Khi các cao thủ giao đấu, thứ có thể học được rất nhiều, nhưng cuối cùng học được bao nhiêu thì phải xem bản lĩnh của chính họ.

Thái Huyền ra tay trước, Tô Ngọc đỡ lấy đòn tấn công của ông: "Anh vẫn thế, dục tốc bất đạt, biết không?" Thái Huyền cười ha ha:

"A Ngọc, cậu đừng có giở trò đó với tôi, nhìn xem tôi có tin cậu không?" Tô Ngọc cười khẽ, bắt đầu ra chiêu phản công.

Thái Huyền vừa đánh trả vừa đồng tình gật đầu: "Cũng khá đấy, xem ra những năm qua cậu không lười biếng, tôi cứ tưởng cậu quên hết rồi chứ." Liếc Thái Huyền một cái, Tô Ngọc ra tay càng thêm sắc lẹm.

Tốc độ của hai người cực nhanh.

Chỉ cần không chú ý là không bắt kịp động tác của họ.

Mọi người xung quanh đều xem rất chăm chú, đặc biệt là Tiểu Bảo.

Xem được khoảng một canh giờ, mắt của đám Nam Kiều bắt đầu không chịu nổi nữa.

Họ che mắt lại: "Tốc độ nhanh quá, đau mắt quá đi mất." Nhưng xem thật sự rất đã.

Đây có lẽ là lần đầu tiên Tô Ngọc dốc toàn lực như vậy?

Người có thể khiến anh Ngọc dốc toàn lực, Thái Huyền đại ca là người duy nhất.

Và cũng là một người cực kỳ lợi hại.

Ngược lại anh em Tiểu Bảo lại xem càng nghiêm túc hơn, đặc biệt là Tiểu Bảo.

Động tác của họ đối với Tiểu Bảo không những không nhanh, mà ngược lại còn chậm đi rất nhiều.

Giống như các chiêu thức được tháo rời ra, chậm rãi chuyển động trước mắt cậu bé.

Điều này khiến Tiểu Bảo rất phấn khích.

Đây chính là cơ hội học tập tốt nhất.

Lại qua nửa canh giờ nữa, Thái Huyền là người bỏ cuộc trước: "Không được rồi, không đánh với cậu nữa." "Hửm?" "Đánh với cậu thật chẳng có ý nghĩa gì." Hai người họ có đánh tiếp cũng vô ích.

Cả hai đều không làm gì được đối phương, chỉ có thể là hòa.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Tiểu Bảo: "Học được bao nhiêu rồi?" "Cha, cha thử chiêu với con xem?" "Được." Tô Ngọc gật đầu đồng ý.

Cùng Tiểu Bảo thử chiêu, dần dần mọi người phát hiện ra, khi Tô Ngọc dùng chiêu thức của mình, Tiểu Bảo lại mô phỏng hoàn hảo chiêu thức của Thái Huyền.

Thái Huyền kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo, nếu cậu bé có thể biến những chiêu thức này thành của mình thì sẽ thú vị lắm đây.

Sau khi Tô Ngọc dừng lại, Thái Huyền nhìn Tiểu Bảo: "Đến đây, chúng ta thử xem." "Vâng ạ." Tiểu Bảo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Thế là mọi người thấy Tiểu Bảo lần này mô phỏng hoàn toàn chiêu thức của Tô Ngọc.

Nam Kiều và những người khác trợn mắt há mồm nhìn Tiểu Bảo, khả năng học hỏi này chẳng phải là quá bá đạo sao? "Anh, anh cùng em nhé?" Tô Ngôn Hi nhìn Tô Ngôn Triệt bên cạnh. "Được." Hai đứa nhỏ cũng bắt đầu thử chiêu, hai đứa trẻ cũng là phiên bản của Tô Ngọc và Thái Huyền.

Nhưng chiêu thức chúng nhớ được không nhiều lắm, chỉ khoảng một nửa.

Vương Cẩn Hòa đi tới thấy cảnh này, mọi người đều vây quanh ba đứa trẻ, vẻ mặt ai nấy đều kinh ngạc và không thể tin nổi. "Có chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa đi tới tò mò hỏi.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Các con đã hoàn toàn kế thừa thiên phú võ học của anh." Hắn đối với võ học có thể nói là nhìn qua không quên, những chiêu thức đã thấy qua vài lần là có thể vận dụng tự nhiên, hiện tại Tiểu Bảo cũng như vậy, Hi Hi và Triệt nhi tuy kém hơn một chút nhưng theo thời gian thiên phú của chúng so với Tiểu Bảo chắc cũng một chín một mười.

Thái Huyền ghen tị nhìn Tô Ngọc: "Tại sao cậu lại có được cả ba đứa con như thế này chứ?" Ông cũng thấy ngưỡng mộ rồi đấy. "Mấy nhóc tì, sau này bác sẽ dạy chiêu thức cho các cháu." Ông biết rất nhiều chiêu thức võ công của các môn phái, lộ số còn đa dạng hơn cả Tô Ngọc. "Vâng, cảm ơn bác Thái Huyền ạ." "Đã gọi bác rồi mà còn khách sáo thế sao?" Thái Huyền giả vờ không vui nói.

Mấy đứa trẻ cười vui vẻ, đùa nghịch với Thái Huyền.

Vương Cẩn Hòa thấy Thái Huyền chơi với mấy đứa nhỏ rất vui, lấy làm lạ.

Ông ta chẳng phải rất thích trẻ con sao?

Tại sao lại không muốn kết hôn cũng không muốn có con? "Anh này, Thái Huyền chẳng phải rất thích trẻ con sao?

Tại sao..." Vương Cẩn Hòa thật sự quá tò mò.

Rốt cuộc ông ta nghĩ gì vậy? "Chuyện này có nguyên nhân cả đấy." Tô Ngọc khẽ thở dài, nhíu mày nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, người sau chỉ cười lắc đầu: "Đây là chuyện riêng của Thái Huyền, anh cũng không biết nên nói với em thế nào, nếu một ngày nào đó anh ấy muốn nói thì em sẽ biết thôi, trước lúc đó anh không tiện nói." Đây là nỗi đau trong lòng Thái Huyền, cũng là bí mật mà ông không muốn nhắc tới. "Cũng chẳng có gì không thể nói, khi tôi gặp A Ngọc, tôi đã có vợ con, nhưng sau đó vợ con đều mất cả rồi.

Họ chết ngay trước mắt tôi, kể từ đó tôi không thể ở bên ai khác được nữa." Thái Huyền dùng một câu đơn giản để giải thích lý do mình không muốn kết hôn.

Nhưng Vương Cẩn Hòa nhìn Thái Huyền như vậy, cảm thấy sự việc chắc không đơn giản thế.

Nhưng cô cũng không hỏi thêm, dù sao đây cũng là nỗi đau trong lòng người ta, hỏi ra chẳng khác nào xát muối vào vết thương của họ.

Thế thì làm làm gì?

Có những chuyện biết còn chẳng bằng không biết.

Không thể xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của người khác. "Hóa ra là vậy." Thái Huyền nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Không hỏi nguyên nhân sao?" "Ông không muốn nói thì tôi hỏi làm gì?

Chương 1845

Tuy tò mò nhưng đó không phải lý do để chúng tôi khơi lại vết sẹo của ông." Thái Huyền cười lên, chẳng trách A Ngọc lại yêu vợ mình đến thế, một người vợ hiểu lễ nghĩa như vậy, liệu có ai mà không thích cho được? "Cô thật sự rất tốt." Thái Huyền nhìn Vương Cẩn Hòa, đột nhiên lên tiếng.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, có chút mờ mịt nhìn Thái Huyền, nhưng anh ta chỉ cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Dù cảm thấy có chút kỳ lạ, nhưng thấy dáng vẻ đó của Thái Huyền, cô cũng không nỡ hỏi tiếp.

Thái Huyền khoác vai Tô Ngọc: "A Ngọc, có rượu không?" "Có." "Đi thôi, bồi tôi uống một chút." "Được." Tô Ngọc nhìn sang Vương Cẩn Hòa: "Anh cùng Thái Huyền đi uống rượu, một lát sẽ về ngay." "Anh đi đi, đừng uống nhiều quá." Dù rượu của họ không làm người ta khó chịu, nhưng lúc này uống nhiều quá cũng không tốt.

Cô có thể nhận ra khi nhắc đến vợ con, Thái Huyền dù đang cười nhưng nụ cười đó rất đắng chát.

Đến một nơi vắng vẻ, Tô Ngọc lấy ra hai vò rượu, đưa một vò cho Thái Huyền: "Vẫn chưa buông xuống được sao?" "Có những chuyện không phải nói buông là buông được." Chuyện năm đó đối với anh ta là một cú sốc quá lớn.

Đến tận bây giờ, mọi thứ vẫn như mới xảy ra ngày hôm qua.

Tình hình như vậy, bảo anh ta làm sao có thể từ bỏ cho được?

Tô Ngọc nhìn Thái Huyền như vậy, đưa tay vỗ vỗ vai anh ta.

Khi đó lúc anh đến nơi, trên người Thái Huyền toàn là máu, vợ con đều đã mất.

Sau này anh mới biết từ thuộc hạ của Thái Huyền rằng chuyện xảy ra đều do vợ của anh ta.

Có thể nói, đứa trẻ là bị mẹ ruột hại chết, hơn nữa còn là tự tay sát hại.

Cuối cùng, khi người vợ tỉnh táo lại, biết mình đã giết chết con trai, bà ấy không chịu nổi đả kích nên đã chọn cách tự sát.

Thái Huyền đã không ngăn lại kịp. "Không sao, sau này nếu ông không có nơi nào để đi, tôi cũng sẽ không ghét bỏ ông đâu." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền, lên tiếng an ủi.

Thái Huyền không nhịn được mà bật cười: "Đây là chính miệng ông nói đấy nhé." "Ừ, tôi nói." "Vậy thì tốt, chỉ cần ông nói thế là tôi không phải lo lắng nữa rồi." Chỉ cần sau này thực sự muốn tìm một nơi để định cư, vẫn sẽ có người chào đón anh ta. "Thực ra Triệt nhi rất giống thằng bé." Tô Ngọc biết "thằng bé" mà Thái Huyền nhắc đến là ai.

Đó là con trai của anh ta, lúc xảy ra chuyện cũng mới chỉ sáu tuổi.

Một nhóc con rất đáng yêu. "Ừ." Thái Huyền không nói thêm gì nữa, chỉ nhấp từng ngụm rượu: "Những kẻ đó giờ sao rồi?" Những kẻ năm đó hại Thái Huyền ra nông nỗi này, một nửa khi đó đã chết.

Nhưng vẫn còn một số kẻ vì thực lực quá mạnh nên họ tạm thời chưa thể động thủ.

Có điều giờ đây mọi chuyện đã khác. "Chuyện lần này chính là do một tay chúng thúc đẩy.

Chúng thấy tôi có thực lực như vậy, mà tôi lại ngày càng mạnh hơn, chúng tự nhiên sẽ ăn không ngon ngủ không yên, lo lắng tôi sẽ đột nhiên ra tay với chúng." Thái Huyền mỉa mai nói. "Lần này quay về, hãy cùng nhau kết thúc chuyện này đi." Chỉ có như vậy Thái Huyền mới có thể khá hơn, mới không tiếp tục sống như một xác không hồn nữa, Tô Ngọc thật sự không muốn nhìn thấy một Thái Huyền như thế chút nào.

Đối mặt với một Tô Ngọc như vậy, Thái Huyền ngẩn người một lát, sau đó khẽ cười: "Được." "Chuyện lần này phải làm phiền ông rồi." "Với tôi mà còn nói lời khách sáo làm gì?" Chẳng có gì là phiền phức cả.

Quan hệ của họ đã rõ rành rành ở đó.

Bình thường uống rượu Tô Ngọc đưa, không uống bao nhiêu đã say.

Nhưng hôm nay Thái Huyền không biết là chuyện gì, dù uống thế nào cũng không say được, điều này khiến anh ta hơi đau đầu. "A Ngọc, hình như tôi không say nổi nữa rồi." "Không sao, lúc nào mệt thì cứ đi nghỉ là được." "Được." Uống thêm một lúc thì Thái Huyền cũng say, Tô Ngọc đưa anh ta vào phòng nghỉ ngơi. "Ngọc chủ tử, hôm nay làm phiền ngài rồi." Sau khi nhìn thấy con trai nhỏ của Ngọc chủ tử, chủ tử lại nhớ đến tiểu thiếu gia.

Thật sự quá giống.

Sự giống nhau này không liên quan đến dung mạo, mà chỉ là nét tương đồng về tính cách và lứa tuổi mà thôi. "Không có gì, các ngươi cứ trông chừng anh ta là được.

Nhưng chuyện bên kia, anh ta có điều gì chưa nói với tôi không?" Tô Ngọc lo lắng Thái Huyền vì muốn anh yên tâm nên có nhiều chuyện không chịu nói ra. "Cũng đại khái là những chuyện đó thôi ạ.

Đám người bên kia luôn tìm cách gây rắc rối cho chủ tử và Huyền môn, nhưng hiện tại chủ tử và Huyền môn không phải là nơi chúng có thể tùy tiện đụng vào nữa." Tô Ngọc gật đầu tỏ ý đã biết.

Nếu đã vậy, sau này hãy chọn thêm vài thiên tài dưới mười tám tuổi của Vong Ưu Thành đưa về cùng.

Anh bắt đầu tò mò không biết những kẻ đó sẽ có thái độ gì đây. "Tôi biết rồi, các anh chăm sóc anh ta đi." "Rõ." Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc đi tới, liền vội vàng bước lại gần: "Sao rồi anh?" "Say rồi, nhưng đầu anh cũng thấy hơi choáng, chắc phải đi nghỉ một lát." "Được rồi." Vương Cẩn Hòa đỡ Tô Ngọc về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn Tô Ngọc nằm trên giường, cô không rời đi ngay mà nhìn anh hỏi: "Tướng công, hôm nay anh ấy sao vậy?

Cảm giác có chút khác thường." "Anh ta nhìn thấy Triệt nhi." Tô Ngọc khẽ thở dài giải thích.

Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Triệt nhi?

Việc này thì có liên quan gì đến Triệt nhi?" "Con trai anh ta lúc qua đời cũng trạc tuổi Triệt nhi, tính cách và lứa tuổi của đứa trẻ đó đều giống Triệt nhi, nên khó tránh khỏi việc anh ta nhớ đến con mình." Vì vậy hôm nay Thái Huyền mới có những biểu hiện khác thường như thế. "Anh ta ngủ một giấc là sẽ ổn thôi." "Chuyện khi đó nghiêm trọng lắm sao anh?" "Con trai anh ta là bị chính vợ mình giết chết." Tô Ngọc im lặng một lúc mới lên tiếng.

Hôm nay Thái Huyền đã có thể nói ra những lời đó, chứng tỏ anh ta đã không còn quá để tâm nữa, có những chuyện vẫn có thể kể cho Tiểu Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa chấn động nhìn Tô Ngọc: "Sao có thể như vậy..." "Lúc đó vợ anh ta bị người ta khống chế tâm trí, đã giết chết con trai mình.

Khi bà ấy định giết cả Thái Huyền thì đột nhiên tỉnh lại.

Sau khi tỉnh táo và nhận ra mình đã giết con, bà ấy không chịu nổi đả kích nên đã tự sát.

Thái Huyền lúc đó không ngăn kịp.

Những kẻ đó một nửa đã chết, một nửa vẫn còn sống nhăn răng.

Lần này chúng ta qua đó là để giúp Thái Huyền kết thúc mọi chuyện." Vương Cẩn Hòa không cảm thấy Tô Ngọc làm vậy có gì sai, ngược lại còn thấy anh làm rất đúng. "Làm vậy là đúng, những kẻ đó thật quá tàn nhẫn và điên cuồng." Nghĩ cũng biết, Thái Huyền yêu vợ mình sâu đậm như thế, dù anh ta có giỏi hơn vợ thì sao chứ?

Làm sao anh ta nỡ làm tổn thương người mình yêu?

Tô Ngọc tán thành gật đầu: "Chính vì biết ông ấy không nỡ làm tổn thương vợ nên sự việc cuối cùng mới thành ra thế này." Vương Cẩn Hòa im lặng không biết nói gì cho phải.

Chương 1846

"Thôi, chúng ta không nói chuyện này nữa.

Dù kết quả thế nào thì đối với chúng ta cũng không quan trọng bằng việc Thái Huyền tự mình nghĩ thông suốt.

Với anh ta, chuyện năm xưa cứ như mới xảy ra ngày hôm qua, thế nên anh ta vẫn chưa thể thích hay chấp nhận thêm một người nào khác." Vương Cẩn Hòa không nói thêm, nhưng cô cũng hiểu cho suy nghĩ của Thái Huyền.

Nếu Thái Huyền thật sự làm vậy, có lẽ cô sẽ mắng anh ta quá tệ bạc.

Như hiện tại thực ra cũng rất tốt. "Nếu đã vậy, hay là nhận làm con nuôi đi?" Vương Cẩn Hòa nghĩ như vậy Thái Huyền có thể có một điểm tựa tinh thần?

Nhưng Tô Ngọc lại mỉm cười lắc đầu: "Không nên." Vương Cẩn Hòa khó hiểu nhìn anh, tại sao lại không?

Làm vậy không phải rất tốt sao? "Thái Huyền sẽ không đồng ý đâu, vì trong lòng anh ta, con trai anh ta là không ai thay thế được.

Và các con của chúng ta cũng là duy nhất, không phải là thế thân của bất kỳ ai." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa nói vậy là vì muốn tốt cho Thái Huyền, nhưng chuyện này thật sự không cần thiết. "Dù không nhận làm con nuôi thì Thái Huyền cũng sẽ đối tốt với bọn trẻ thôi.

Sau này khi anh ta muốn rời khỏi Huyền môn tìm một nơi dưỡng lão, chúng ta cứ mở cửa chào đón anh ta là được, để anh ta có nơi chốn đi về, có sự mong đợi vào cuộc sống, vậy là đủ rồi." Thật ra lúc đầu anh cũng từng nghĩ có nên để Thái Huyền nhận con nuôi không, nhưng sau khi uống rượu với Thái Huyền lúc nãy, anh đã phủ định ý định đó.

Triệt nhi có thể trở thành chỗ dựa tinh thần của anh ta, nhưng theo một cách khác chứ không phải là con nuôi. "Được rồi, cứ làm theo ý anh đi.

Anh đã nói chuyện này với anh ấy chưa?" Vương Cẩn Hòa hỏi. "Nói rồi, anh ta còn khá vui vẻ nữa." "Vậy thì tốt, ngủ đi, nghỉ ngơi một lát." "Được." Tô Ngọc nhắm mắt nghỉ ngơi, Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh không biết đang suy nghĩ gì.

Đối với chuyện của Thái Huyền, cô cảm thấy rất đồng cảm.

Cả một gia đình hạnh phúc cuối cùng lại rơi vào cảnh ngộ như vậy.

Dù trong lòng có nghĩ gì thì sự việc cũng đã xảy ra rồi, hiện tại điều duy nhất có thể làm có lẽ là trả thù cho vợ con, ngoài ra không còn cách nào khác.

Khi Thái Huyền tỉnh dậy, tâm trạng đã tốt hơn rất nhiều. "Tôi đã ngủ bao lâu rồi?" "Chưa đầy hai canh giờ đâu ạ." Thời gian này đã nhiều hơn thời gian ngủ ban đêm một chút rồi. "Chủ tử ngủ có ngon không ạ?" "Rất tốt." Không còn mơ thấy chuyện ngày hôm đó nữa.

Thị vệ nghe Thái Huyền nói vậy thì lập tức yên tâm.

Chỉ cần chủ tử ngủ ngon là đủ rồi, còn những chuyện khác anh ta không lo lắng.

Sau khi ở đây một thời gian, Thái Huyền phát hiện ra một vấn đề, đó là anh ta ngủ rất ngon vào ban đêm.

Hơn nữa thời gian ngủ cũng rất dài, không biết có phải do môi trường ở đây thích hợp cho việc ngủ hay không.

Thấy tinh thần của Thái Huyền ngày càng tốt lên, Tô Ngọc cũng rất vui.

Xem ra ở đây Thái Huyền thực sự có thể nghỉ ngơi tốt.

Tuy nhiên, thời gian thong thả nhanh chóng kết thúc.

Một tháng sau khi Thái Huyền đến Vong Ưu Thành, anh ta nhận được tin tức từ cấp dưới.

Lúc đó Tô Ngọc cũng ở bên cạnh. "Có chuyện gì vậy?" Thái Huyền đưa bức thư trong tay cho Tô Ngọc: "Đúng như chúng ta dự đoán, chúng quả thực định đẩy sớm thời gian." "Thật khiến người ta thất vọng, không ngờ đến lúc này rồi mà chúng vẫn còn tính toán chuyện đó." Tô Ngọc lạnh lùng nói. "Có gì lạ đâu?

Chúng vốn dĩ luôn là hạng người như vậy mà." Thái Huyền thản nhiên nói.

Chuyện đã đoán trước được thì chẳng có gì phải ngạc nhiên cả. "Nhưng mọi người phải đi cùng tôi rồi." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc: "Nói thật, trong thời gian ở đây với mọi người, tôi đã ngủ rất ngon, chưa bao giờ ngon đến thế.

Đây có lẽ là lần ngủ ngon nhất trong mười năm qua." Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn Thái Huyền: "Nếu sau này ông không muốn ở lại Huyền môn nữa, sau khi Triệt nhi kế thừa Huyền môn, ông cứ đến chỗ tôi nhé." "Được." Trước đây chỉ vì không muốn Tô Ngọc thất vọng nên mới đồng ý, giờ anh ta đang nghiêm túc cân nhắc chuyện này. "Nếu đã vậy, chúng ta hãy quay về trước đi." "Được." Sau khi biết tin phải quay về, bọn trẻ Tiểu Bảo vô cùng phấn khích bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Thái Huyền nhìn đám nhóc con quá mức phấn khích kia: "Ủa, mấy nhóc này là sao vậy?

Sắp đi xa mà sao lại vui thế?

Chẳng phải nên buồn mới đúng à?

Sao lại không giống như tôi nghĩ nhỉ?" Tô Ngọc bật cười khẽ: "Vì bọn trẻ rất thích đi chơi xa mà." Nam Kiều và những người khác nhìn Tô Ngọc đầy ủy khuất: "Anh Ngọc, bọn em cũng muốn đi." "Lần này các em không có cơ hội rồi, đợi khi đứa bé sinh ra lớn hơn một chút, anh sẽ đưa các em đi." Nam Kiều mừng rỡ nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, đây là anh nói đấy nhé, anh không được nuốt lời đâu đấy." "Được rồi, các em yên tâm đi, anh sẽ không nuốt lời đâu." Nam Kiều vui vẻ gật đầu: "Vậy em đi làm việc tiếp đây.

Lạc Diễm, anh đi cùng với anh Ngọc đi, nếu còn có kẻ nào dám bắt nạt anh Thái Huyền, anh cứ dùng thuốc nổ tiễn chúng lên trời cho em." "Được." Lạc Diễm nghiêm túc gật đầu, dù Nam Kiều không nói anh cũng sẽ làm vậy.

Thái Huyền đối xử với họ cũng rất tốt, đương nhiên phải bảo vệ anh ta thật tốt rồi.

Nam Kiều sau đó nhìn sang Vạn Cổ bên cạnh: "Anh Vạn Cổ, anh cũng đừng có tiếc số độc dược trong tay mình nhé.

Chỗ anh Thái Huyền chắc chắn còn rất nhiều độc vật, đến lúc đó hãy bảo anh ấy đưa cho anh." Mí mắt Thái Huyền giật giật, mấy nhóc này có phải quá bạo lực rồi không?

Còn Nam Kiều nữa, khi sắp xếp đồ của anh ta, chẳng lẽ không nên hỏi ý kiến chính chủ là anh ta một tiếng sao?

Sao lại tự tiện đem đồ của anh ta tặng đi như thế? "Anh Thái Huyền, mấy cây cỏ độc đó anh giữ lại cũng chẳng để làm gì, chi bằng đưa trực tiếp cho Vạn Cổ, anh ấy chế ra độc dược có thể chia cho anh.

Đó toàn là đồ tốt đấy, người khác có muốn cũng không có đâu." Nam Kiều không biết có phải nhìn thấu suy nghĩ của Thái Huyền hay không mà thản nhiên nói.

Thái Huyền phát hiện mình vậy mà lại không nói lại được Nam Kiều.

Nhưng lời Nam Kiều nói cũng không sai.

Mấy loại cỏ độc đó anh ta cũng thấy quý giá nên mới thu thập.

Nếu người bên cạnh A Ngọc đã thích thì sau này tặng cho họ cũng được.

Anh ta nhìn sang Vạn Cổ: "Sau khi về, các anh cứ tự mình vào dược phòng và kho của tôi mà chọn." "Đa tạ." Vạn Cổ vô cùng phấn khích.

Những món đồ trước đó anh có được đều là dược liệu rất tốt, vô cùng hiếm có đối với anh.

Chương 1847

Hai loại dược liệu đó anh đã tìm kiếm từ lâu mà không thấy, ngay cả nhờ Tô Ngọc giúp đỡ cũng không có được.

Ai ngờ sự xuất hiện của Thái Huyền lại giúp anh có được tất cả. "Đừng khách khí, đến lúc đó anh đưa cho tôi một ít để phòng thân là được." "Được, không thành vấn đề." Vạn Cổ hào phóng đồng ý.

Dù sao cũng lấy đồ của người ta, trả lại là chuyện nên làm.

Sau khi thu dọn xong xuôi, cả nhóm lên đường hướng về Huyền môn.

Lần này Thái Huyền đến đây thực chất chỉ đơn thuần là để tìm Tô Ngọc.

Chỉ không ngờ những người anh em bên cạnh Tô Ngọc tính cách lại rất tốt, khiến anh ta cũng muốn dành nhiều thời gian hơn cho bọn trẻ. "A Ngọc, lần này đến đây thu hoạch của tôi thực sự rất lớn." Có được một người kế thừa xuất sắc, lại có thêm mấy người em trai đáng yêu ngoan ngoãn, còn cả một đám cháu nhỏ nữa, hiện tại anh ta có lẽ là người thắng cuộc lớn nhất rồi nhỉ?

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Thái Huyền: "Ông biết là tốt rồi, cho nên sau khi báo thù xong vẫn phải sống thật tốt, đúng không?

Không có vợ con, ông vẫn còn chúng tôi, mấy đứa trẻ cũng rất thích ông." Ngay cả Trần nhi cũng rất thích Thái Huyền, có thể thấy nhân duyên của anh ta tốt đến thế nào. "Trần nhi từ trước đến nay chỉ thích người nhà chúng ta, ngay cả cha mẹ nó cũng phải xếp sau, nhưng giờ nó thật sự rất thích ông." Thái Huyền kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, cảm thấy có chút khó tin: "Có thật không?" "Tôi lừa ông làm gì?

Nam Kiều và những người khác, đừng thấy họ dễ gần mà lầm, thực ra họ cũng khó tính lắm, không phải ai họ cũng chấp nhận đâu.

Bây giờ họ chấp nhận ông, chứng tỏ là họ thật sự rất quý ông." Anh không muốn sau khi báo thù xong, Thái Huyền sẽ không còn thiết tha gì với cuộc sống và có ý định quyên sinh.

Đám thị vệ của Thái Huyền đều nhìn anh ta.

Thực ra chủ tử đã sắp xếp ổn thỏa cho tất cả bọn họ rồi.

Tuy không nói ra nhưng họ biết sau khi báo thù xong, Thái Huyền chắc chắn sẽ không muốn sống tiếp.

Những năm qua, động lực duy nhất giúp chủ tử trụ vững chính là vì những kẻ đó vẫn chưa chết.

Nếu Ngọc chủ tử có thể khiến chủ tử muốn sống tiếp thì tốt quá. "Thái Huyền, ông vẫn chưa biết nhà tôi có rất nhiều thú cưng đâu nhỉ?" "Biết rồi chứ, còn có một con hổ trắng nữa, con gà trống lớn tên Đại Hoa kia cũng khá thần kỳ." Đúng vậy, chính là thần kỳ.

Tô Ngọc cười khẽ: "Nhà tôi còn có một đàn mèo, một đàn chó con, vài con dê, một con rùa lớn và mấy con rùa nhỏ, còn có cả một ngọn núi trồng đầy cây đào, chẳng phải ông rất thích sao?

Ông chắc chắn không muốn tới xem à?" Thái Huyền thích nhất là mèo, trước đây anh ta có nuôi một con, nhưng lúc xảy ra chuyện con mèo đó cũng gặp nạn. "Nhà tôi có mấy con mèo trắng muốt như tuyết ấy, ông thật sự không muốn xem sao?" Thái Huyền bị Tô Ngọc làm cho bật cười.

Biết rõ anh ta thích những thứ này mà còn hỏi có muốn xem không. "Thật không?" "Thật." "A Ngọc, nếu không có những lời này của ông, có lẽ tôi thực sự không muốn sống tiếp nữa.

Sau khi báo thù xong, tôi chẳng tìm thấy động lực nào để sống cả."

Thái Huyền cười khổ nói. "Tôi đã sắp xếp đường lui cho tất cả mọi người, tìm ông cũng là muốn tìm một người kế thừa cho Huyền môn.

Có ông ở đây, tôi tin rằng ông có thể giữ vững được Huyền môn." Thái Huyền rũ mắt, chua chát nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc cau mày, quả nhiên Thái Huyền đã không còn muốn sống nữa.

Anh ta không thiết sống nữa rồi. "Ông muốn làm tôi tức chết đấy à?" Thái Huyền im lặng lắc đầu: "Tôi không có ý muốn làm ông tức giận, chỉ là hy vọng sống không còn nữa.

Nhưng những gì ông nói thực sự là điều tôi hằng mong ước, cả cuộc sống của một tháng qua nữa." Một tháng qua có lẽ là thời gian thoải mái và hạnh phúc nhất trong mười năm trở lại đây của anh ta.

Tô Ngọc nhíu mày: "Nếu đã vậy thì hãy sống tiếp đi.

Năm sau hãy đi ngắm hoa đào nở rộ khắp núi đồi, ăn loại đào to hơn cả nắm tay của ông, còn có Đại Hắc nhà chúng tôi và những chú mèo nhỏ trắng như tuyết nữa." Tô Ngọc biết Thái Huyền đã nhen nhóm lại một chút hy vọng sống, vì vậy tiếp tục nói.

Nghe lời Tô Ngọc, Thái Huyền cảm thấy vô cùng khao khát.

Đúng vậy, cuộc sống như vậy thật sự rất tuyệt. "Thái Huyền, tôi biết cái chết của họ là đả kích rất lớn đối với ông, nhưng ông hãy nhớ rằng vẫn còn có tôi.

Các con của tôi cũng có thể là con của ông, gia đình và anh em của tôi cũng đều là người nhà của ông.

Ông không chỉ có một mình, còn có những người luôn lo lắng cho ông nữa.

Dù họ là thuộc hạ, nhưng sự lo lắng của họ dành cho ông chưa bao giờ là ít cả." Tô Ngọc chỉ vào nhóm Cổ Thâm đang đứng bên cạnh. "Ông quả thực có thể chuẩn bị đường lui cho họ, nhưng ông có từng nghĩ họ có sẵn lòng chấp nhận không?" Tô Ngọc nhìn Cổ Thâm và những người khác hỏi. "Tôi là muốn họ đi theo ông, theo ông họ sẽ có cuộc sống tốt, ông lại chẳng bao giờ bạc đãi họ." Thái Huyền im lặng một hồi mới nói. "Đúng, tôi sẽ không bạc đãi họ, tôi có thể đối xử tốt với họ như với Nguyên Húc, nhưng ông có nghĩ xem họ có muốn theo tôi không?

Người họ muốn theo từ đầu đến cuối chỉ có một mình ông, đến giờ mà ông vẫn không hiểu sao?" Cổ Thâm và Cổ Mạnh tán đồng gật đầu: "Chúng tôi không muốn theo Ngọc chủ tử." Dù Ngọc chủ tử thực sự sẽ đối xử rất tốt với họ, nhưng điều đó hoàn toàn khác.

Họ theo Thái Huyền từ nhỏ, nếu giờ đột nhiên bắt họ theo Ngọc chủ tử, họ sẽ không thể chấp nhận được. "Nghe thấy chưa?

Những người như Cổ Thâm, Cổ Mạnh còn rất nhiều.

Ông cứ tự cho là vì tốt cho họ, nhưng ông có từng nghĩ đến nguyện vọng của họ chưa?" Tô Ngọc giận dữ chất vấn.

Thái Huyền im lặng không lên tiếng, không biết phải nói gì tiếp theo.

Tiểu Bảo nghe thấy cuộc trò chuyện của họ thì nhíu mày nói: "Tại sao lại phải chết ạ?

Bác Thái Huyền ơi, bác gái và anh trai có tâm nguyện gì chưa thực hiện được không ạ?" Tâm nguyện?

Con trai muốn nuôi thật nhiều mèo trắng, vợ thì muốn đi khắp nơi ngắm nhìn những phong cảnh khác nhau, còn muốn cùng anh trồng một rừng hoa đào nữa. "Nếu bác gái và anh vẫn còn tâm nguyện chưa hoàn thành, chẳng lẽ bác không nên giúp họ hoàn thành sao?

Hãy sống tiếp cùng với tâm nguyện của họ, giúp họ ngắm nhìn tất cả những gì họ chưa từng được thấy, như vậy chẳng phải ý nghĩa hơn việc bác đi theo họ sao?" Lời Tiểu Bảo nói tuy giản đơn nhưng lại khiến Thái Huyền nhìn thấy hy vọng.

Có lẽ Tiểu Bảo nói đúng, anh ta nên sống tiếp để thực hiện tâm nguyện của vợ con. "Chủ tử, Tiểu Bảo thiếu gia nói đúng ạ.

Phu nhân trước khi lâm chung đã dặn ngài phải sống thật tốt thay cho họ, lúc đó ngài cũng đã hứa với phu nhân rồi, ngài không thể vì đã báo thù xong mà nuốt lời với phu nhân được." Nhóm Cổ Thâm quá hiểu Thái Huyền.

Chương 1848

Thấy anh ta như vậy, họ biết trong lòng chủ tử đã nhen nhóm lại hy vọng. "Đúng vậy chủ tử, thiếu gia ngày trước muốn nuôi thật nhiều mèo nhỏ, sau này ngài có thể đến nhà Ngọc chủ tử đón vài chú mèo trắng về nuôi.

Ngài cũng có thể đi ngắm hoa đào vào mùa hoa nở, rồi vẽ lại những cảnh đẹp đó cho phu nhân xem, ngài đã hứa với phu nhân là sẽ đưa bà ấy đi xem mà." Cổ Mạnh cũng vội vàng nói thêm.

Lời của Cổ Thâm và Cổ Mạnh khiến Thái Huyền nhớ lại những lời cuối cùng của vợ.

Đúng vậy, anh đã hứa với vợ nhất định sẽ sống thật tốt. "Bác Thái Huyền ơi, cha cháu nói đúng đấy ạ, chúng cháu cũng có thể là con của bác, người nhà của chúng cháu cũng là người nhà của bác.

Sang năm bác hãy cùng chúng cháu quay về, cháu sẽ giới thiệu cụ nội và cụ ngoại, rồi cả ông nội và các bác cho bác làm quen.

Mọi người đều rất tốt, chắc chắn sẽ rất quý bác cho mà xem." Thái Huyền mỉm cười gật đầu: "Được." Tô Ngọc biết Thái Huyền đã có hy vọng để sống tiếp, từ nay về sau anh không còn phải lo lắng một ngày nào đó đột ngột nhận được tin dữ của Thái Huyền nữa. "A Ngọc, cảm ơn ông." "Chúng ta là anh em, có gì mà phải cảm ơn." Thái Huyền cười không nói gì, đúng vậy, họ là anh em.

Sau khi có hy vọng sống, tâm trạng của Thái Huyền nhìn gì cũng thấy tốt đẹp, cả con người cũng thay đổi rất nhiều.

Người vui nhất chính là bọn Cổ Thâm, vì họ có thể tiếp tục đi theo chủ tử của mình.

Từ sau khi Tô Ngọc và Thái Huyền nói chuyện rõ ràng, anh nhận thấy Thái Huyền càng đối xử tốt hơn với bọn trẻ, đặc biệt là với Triệt nhi.

Tuy không nhắc đến chuyện nhận con nuôi, nhưng Tô Ngọc biết anh ta đã xem bọn trẻ như con cái trong nhà mà bảo bọc, cưng chiều.

Khi cả nhóm đến Huyền môn, Tiểu Bảo và các em đều tràn đầy tò mò về nơi này. "Bác Thái Huyền, chúng cháu có thể đi thám hiểm không ạ?" "Nghỉ ngơi một lát đi, ngày mai hãy đi chơi." "Vâng ạ." Thái Huyền sắp xếp cho mọi người nghỉ ngơi, còn Lạc Diễm thì định đi dạo xung quanh xem xét. "Anh Thái Huyền, em đi dạo một chút nhé." "Được, tự mình cẩn thận đừng để bị ai bắt nạt.

Nếu có kẻ nào dám đụng đến em, em cứ trực tiếp ra tay, không cần nể mặt tôi đâu." Thái Huyền lo lắng Lạc Diễm ra ngoài gặp phải những kẻ không có mắt, nên dặn dò kỹ lưỡng.

Ở nơi này, việc anh bảo vệ Lạc Diễm là chuyện dễ như trở bàn tay.

Biểu cảm của Lạc Diễm có chút kỳ lạ, từ trước đến nay toàn là anh bắt nạt người khác chứ chưa ai có cửa bắt nạt được anh cả.

Thái Huyền cảm thấy nhóc con này dường như hơi kiêu ngạo quá rồi. "Thái Huyền cứ yên tâm đi, Lạc Diễm và Nam Kiều là những đứa biết 'hành hạ' người khác nhất Vong Ưu Thành đấy, ông không cần lo cậu ấy chịu thiệt đâu.

Xưa nay chỉ có Lạc Diễm làm người khác uất ức thôi." Tô Ngọc an ủi. "Vậy thì tốt." Tiểu Bảo chặn Lạc Diễm lại: "Chú Lạc Diễm, cháu cũng muốn đi." Mấy đứa nhỏ vây quanh Lạc Diễm với ánh mắt đáng thương, khiến Lạc Diễm hơi đau đầu: "Tất cả các cháu đều muốn đi cùng chú sao?" Mấy đứa trẻ gật đầu lia lịa: "Muốn ạ!" Lạc Diễm quay đầu nhìn Tô Ngọc cầu cứu. "Nguyên Húc, các anh đi cùng đi." "Rõ." Lạc Diễm lườm mấy nhóc con một cái, giờ thì hay rồi, anh phải dắt theo một đoàn nhóc tì ra đường. "Chú Lạc Diễm, chúng ta đi thám thính tin tức đi ạ, 'biết người biết ta trăm trận trăm thắng' mà." Tiểu Bảo xoa cằm nói một cách đầy lý lẽ.

Lạc Diễm còn biết làm sao nữa?

Ngoài việc đồng ý ra thì chẳng còn cách nào khác. "Được rồi, nghe theo cháu tất." Lạc Diễm dẫn đám trẻ ra ngoài, những người còn lại đi nghỉ ngơi.

Tô Ngọc thì cùng Thái Huyền đi vào thư phòng.

Một lát sau, tâm phúc của Thái Huyền bước vào, thấy Tô Ngọc cũng rất vui mừng: "Ngọc chủ tử, ngài cũng về rồi ạ." Tô Ngọc gật đầu, đúng là anh đã về, nhưng sao vẻ mặt họ lại thế kia? "Tình hình gần đây thế nào?" "Vài người của chúng ta đã bị lôi kéo đi mất, hơn nữa họ còn thay đổi cả phương thức thi đấu, xem ra định đánh cho chúng ta một đòn bất ngờ không kịp trở tay." Người bên cạnh nhíu mày nói.

Lúc này mà đi tìm thêm người thì không còn kịp nữa rồi. "Yên tâm đi, chúng ta không cần tìm người nữa đâu." Cổ Kỳ kinh ngạc nhìn Thái Huyền: "Tại sao ạ?" "Bởi vì chúng ta đã mang những thiên tài từ mười ba đến dưới mười tám tuổi của Vong Ưu Thành qua đây rồi.

Đáng gờm nhất chính là con trai của Ngọc chủ tử các anh, thằng bé chưa đầy mười một tuổi mà đã có bốn mươi năm nội lực trong người.

Không những thế, kinh nghiệm thực chiến còn vô cùng phong phú, có thể trụ vững được một canh giờ dưới bảy phần sức mạnh của tôi mà không bại." Nhóm Cổ Kỳ ngây người nhìn Thái Huyền, chuyện này có thật không?

Không lẽ chủ tử đang nói đùa chứ?

Họ quay sang nhìn Cổ Thâm: "Chuyện này là thật sao?" "Đúng vậy, chúng tôi tận mắt chứng kiến Tiểu Bảo thiếu gia chỉ mất một tháng để học hết tất cả các chiêu thức của chủ tử." Nhóm Cổ Kỳ gần như không thể tin nổi.

Võ công của chủ tử họ là tập hợp sở trường của trăm nhà, chiêu thức biến hóa khôn lường khiến người ta không thể nhìn thấu được chiêu tiếp theo, vậy mà giờ lại bảo con trai của Ngọc chủ tử chỉ học trong một tháng là xong?

Cổ Kỳ nuốt nước bọt, nhìn Tô Ngọc: "Ngọc chủ tử, con trai ngài là loại yêu nghiệt gì vậy?" "Thằng bé chỉ là khả năng học hỏi hơi mạnh thôi, quá mục bất vong ấy mà." Nhóm Cổ Kỳ chỉ muốn chửi thề, 'quá mục bất vong' là cái quái gì chứ?

Quanh họ cũng không thiếu người có trí nhớ siêu phàm như vậy, nhưng cũng chẳng ai học hết được chiêu thức của chủ tử chỉ trong một tháng cả. "Tiểu Bảo khác với những người 'quá mục bất vong' mà các anh nghĩ.

Khi thằng bé nhìn chúng tôi ra chiêu, dù tốc độ có nhanh đến đâu thì trong mắt nó đều rất chậm.

Không chỉ vậy, nó chỉ cần xem một lần là có thể vận dụng tự nhiên, nên các anh đừng đi so sánh với Tiểu Bảo làm gì." Tô Ngọc giải thích.

Lời giải thích của anh mang tính an ủi họ, nhưng tiếc là nó chẳng có chút tác dụng nào cả.

Cổ Kỳ cảm thấy mình chẳng được an ủi chút nào. "Ngoài ra còn một chuyện nữa, con trai nhỏ của A Ngọc chính là thiếu chủ của Huyền môn, sau này chúng ta sẽ công bố tin tức này.

Thằng bé cũng có năng lực như Tiểu Bảo, chỉ là hiện tại còn hơi yếu một chút.

Nhưng đứa trẻ này biết âm công, hơn nữa còn rất giỏi cơ quan thuật, thiên phú cực kỳ cao." Cổ Kỳ ngây ngốc nhìn Tô Ngọc: "Giỏi vậy sao ạ?" "Cơ quan do Triệt nhi làm ra có thể cầm chân những người như các anh trong khoảng nửa canh giờ là không vấn đề gì." Nhóm Cổ Kỳ biết thực lực của mình đến đâu, nửa canh giờ đã có thể xoay chuyển được rất nhiều chuyện rồi. "Ngọc chủ tử, con trai này của ngài bao nhiêu tuổi?" "Sáu tuổi." Nhóm Cổ Kỳ suýt nữa thì hộc máu. "Ngọc chủ tử, thiên tài bộ đều chạy hết vào nhà ngài rồi sao?

Thiếu chủ học những thứ đó như thế nào vậy?" Tô Ngọc nhíu mày suy nghĩ kỹ lại: "Triệt nhi nói chỉ cần nhìn qua là biết làm thôi." Nhóm Cổ Kỳ cảm thấy mình vừa phải chịu một cú đả kích cực lớn. "Chuyện này không đùa đâu, là thật đấy.

Triệt nhi học cơ quan thuật từ lúc ở Vong Ưu Thành, có người đã dạy thằng bé.

Sau đó nó có được một bản vẽ cơ quan thuật, rồi từ đó hình như đối với cơ quan thuật, nó chỉ cần nhìn qua là hiểu luôn." Tô Ngọc cũng chẳng hiểu con mình là cái kiểu gì nữa.

Cuối cùng anh chỉ có thể tự lý giải là do uống nhiều linh tuyền thủy nên đầu óc trở nên thông minh đột biến thôi.

Ngoài cách giải thích đó ra thì chẳng còn cách nào khác.

Chương 1849

"Thiếu chủ như vậy, Huyền môn chúng ta rất cần." "Đúng vậy." Một vị thiếu chủ xuất sắc như thế, lại còn nhỏ tuổi, tương lai chắc chắn là vô hạn.

Thiếu chủ nhà người ta so với thiếu chủ nhà mình đúng là một trời một vực. "Triệt nhi vẫn sẽ theo tôi, đến năm mười sáu tuổi mới qua đây, vì thằng bé còn rất nhiều thứ cần phải học." Nhóm Cổ Kỳ vô cùng nghiêm túc gật đầu: "Điều này là tất nhiên rồi ạ.

Nếu để người ta biết Huyền môn có một vị thiếu chủ thiên tài như thế, nếu thằng bé ở đây, chúng chắc chắn sẽ tìm mọi cách để trừ khử.

Tuy chúng ta có thể bảo vệ, nhưng cũng khó tránh khỏi sơ suất, chi bằng cứ để thằng bé theo Ngọc chủ tử." "Ngọc chủ tử của các anh bây giờ rất lợi hại, lại có cả Vong Ưu Thành và cả Huyền quốc chống lưng, không ai dám làm gì họ đâu." Thái Huyền đem thân phận hiện tại của Tô Ngọc kể cho bọn Cổ Kỳ nghe.

Cổ Kỳ và những người khác nghiêm túc gật đầu: "Chúng tôi biết rồi, như vậy an toàn của thiếu chủ sẽ càng được đảm bảo hơn." Ban đầu họ còn lo lắng về những người tham gia thi đấu, giờ thì hoàn toàn yên tâm rồi.

Vong Ưu Thành danh tiếng lẫy lừng ngang hàng với Huyền môn, họ làm sao không biết người bước ra từ đó xuất sắc đến mức nào chứ?

Điều đó là không cần phải bàn cãi.

Trong khi họ đang bàn bạc, Tiểu Bảo và các em đang đi trên phố, vô tình nghe thấy vài người đang bàn luận về cuộc thi đấu sắp tới.

“Người của Huyền Môn đều bị nơi khác nẫng tay trên hết rồi, các người nói xem Huyền Môn còn cơ hội thắng không?” Có người lo lắng hỏi.

“Huyền Môn tuy thời gian tồn tại không lâu, nhưng nền tảng vẫn có.

Nhìn họ chẳng có chút gì là sốt ruột cả, chắc là không có vấn đề gì đâu.

Với lại tôi cũng thích Huyền Môn hơn, họ làm việc công chính, không giống những nơi khác quá mức bá đạo.” “Nói thì nói thế, nhưng hiện giờ những bên kia đã đẩy thời gian lên sớm như vậy, Huyền Môn dù có chuẩn bị thì cũng chẳng có tác dụng lớn đến thế chứ?” Người bên cạnh nhíu mày nói.

Lúc này đi tìm người thì có thể tìm được hạng người thế nào?

Họ đều vì chuyện này mà lo lắng.

“Môn chủ Huyền Môn chắc hẳn trong lòng đã có tính toán, chúng ta cứ chờ xem là được.” Tiểu Bảo đứng dậy đi tới: “Chào mọi người, tôi có thể hỏi một chút cuộc thi đó là gì không?” Tiểu Bảo có ngoại hình rất tuấn tú, giọng nói lại ôn hòa, khiến người đối diện cảm thấy vô cùng thoải mái.

Điều này làm những người xung quanh rất có thiện cảm với cậu, vội vàng gật đầu mời cậu ngồi xuống: “Cháu ngồi đi, cháu mới tới đây sao?

Trước đây chưa từng thấy cháu nhỉ?” Một người có diện mạo xuất sắc như thế, làm sao họ có thể chưa từng thấy qua?

Khả năng duy nhất là cậu mới đến đây.

“Vâng, bác của cháu là người ở đây.

Mấy ngày nay cháu và các em theo cha mẹ qua thăm bác, nghe mọi người nói về cuộc thi này nên thấy tò mò, muốn tới hỏi chút ạ." Tiểu Bảo ôn hòa nói.

Tuy Tiểu Bảo trông giống Tô Ngọc hơn, nhưng khi cần ngụy trang, cậu cũng có thể thể hiện ra khí chất giống như Vương Cẩn Hòa.

Ôn hòa, điềm tĩnh.

Một Tiểu Bảo như vậy thật sự quá thu hút người khác.

"Cháu nói cái này à, thực ra chỗ chúng ta ban đầu không có cuộc thi gì đâu, trước giờ vẫn luôn là Huyền Môn dẫn dắt, hơn nữa môn chủ Huyền Môn làm việc rất tốt, chúng ta đều rất quý trọng ông ấy.

Chỉ là có những chuyện không phải chúng ta cứ thích là được, có kẻ nhìn không vừa mắt việc Huyền Môn cứ mãi làm người dẫn đầu, nên đã tìm đủ mọi lý do để gây rắc rối cho Huyền Môn.

Cuộc thi lần này cũng chính là như vậy." "Đúng thế, họ còn đặt ra quy định gì mà chỉ người dưới mười tám tuổi mới được tham gia.

Đó còn chưa là gì, khi Huyền Môn tìm được người thì họ lại nẫng tay trên mất." Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn họ: "Nếu môn chủ Huyền Môn thật sự tốt như vậy, tại sao những người đó vẫn rời đi?

Chẳng lẽ họ không thấy tự vả vào mặt mình sao?" "Ai biết đám người đó nghĩ gì chứ?

Thực ra chúng ta cũng không rõ lắm, chúng ta ủng hộ Huyền Môn, nhưng chúng ta lại chẳng quen biết ai có tài năng như vậy, tuổi tác lại lớn quá rồi, chỉ biết đứng nhìn mà sốt ruột thôi." Tiểu Bảo gật đầu suy tư: "Hóa ra là thế.

Vậy những kẻ đối lập với Huyền Môn bên này là tình hình thế nào ạ?" "Nếu đám người đó đánh bại Huyền Môn, chúng ta sẽ chẳng còn ngày lành để sống đâu.

Đám đó ngày thường vô cùng kiêu căng, làm việc cực kỳ bá đạo, nếu cứ tiếp tục như thế này, chúng ta thật sự lo sẽ xảy ra chuyện." Người bên cạnh cay đắng nói.

"Đúng vậy, đám người đó chẳng có bản lĩnh gì nhưng lại không muốn thấy người khác tốt đẹp hơn mình, lúc nào cũng cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất." Chỉ cần nghĩ đến đây, họ lại thấy trong lòng vô cùng khó chịu.

Không giúp được gì thì chỉ biết đứng ngoài lo lắng suông.

"Người của Huyền Môn bị nẫng đi như thế nào, mọi người kể cho cháu nghe được không?" "Có gì mà không thể nói chứ?

Chẳng qua cũng chỉ vì tiền tài quyền lực thôi.

Tuy cũng có người vẫn luôn đi theo Huyền Môn, nhưng số lượng không nhiều, không bì lại được với họ đâu." "Huyền Môn thiếu tiền sao?" Hai người nghe vậy như thể nghe thấy chuyện cười: "Tôi nói cho cháu nghe nhé, Huyền Môn là nơi không thiếu tiền nhất, hơn nữa môn chủ Huyền Môn còn rất hào phóng." "Nếu đã vậy thì họ còn thiếu chút lợi ích kia sao?" "Có những kẻ tầm nhìn ngắn hạn, chỉ thấy được cái lợi trước mắt, họ lại không biết rằng một khi gia nhập Huyền Môn sẽ nhận được bao nhiêu thứ tốt.

Chúng tôi chỉ cần nghĩ đến phúc lợi của Huyền Môn thôi đã thấy vô cùng ngưỡng mộ rồi." Đối mặt với tình huống này, Tiểu Bảo đã hiểu, sự cám dỗ nhất thời đã khiến họ quên đi những tính toán lâu dài.

"Tuy rằng hiện giờ đám người đó cho rất nhiều tiền, nhưng vấn đề là phúc lợi về sau của Huyền Môn mới là tốt nhất, vậy mà có những kẻ sinh ra đã mù quáng không nhìn thấu được." Họ đều cảm thấy những người đó thật sự quá ngu xuẩn.

Không biết trong đầu họ nghĩ gì nữa.

“Hạng người như vậy, chắc hẳn Huyền Môn cũng chẳng thèm coi trọng đâu nhỉ?” Tiểu Bảo ướm hỏi.

“Chứ còn gì nữa?

Huyền Môn ghét nhất chính là loại người phản bội như vậy.” Nếu ngay từ đầu không đồng ý thì chẳng có gì để nói, dù sao mình chưa hứa hẹn gì với người ta thì muốn nói sao cũng được, nhưng đã nhận lời rồi mà còn làm ra chuyện như vậy, quả thực là quá đáng.

“Cháu hiểu rồi.” “Nếu cháu đủ tuổi thì cũng có thể tới thử xem, dù sao thử một chút cũng chẳng mất gì, đúng không?” Mấy người thấy dung mạo Tiểu Bảo vẫn còn nét non nớt, chắc hẳn tuổi đời chưa lớn nên giới thiệu cậu tới Huyền Môn thử vận may.

“Vâng, nếu sau này có thời gian cháu sẽ đi.” Sau đó, những người bên cạnh còn kể thêm cho Tiểu Bảo rất nhiều chuyện về các môn phái khác.

Chỉ trong vòng nửa canh giờ, Tiểu Bảo đã nghe ngóng được kha khá thông tin.

Trên đường về, Lạc Diễm nhìn Tiểu Bảo đầy bất lực: “Chú thật không thể tưởng tượng nổi khi anh Ngọc dùng khuôn mặt đó, biểu cảm đó để nói chuyện với người khác thì sẽ ra sao.” Thật sự là quá đáng sợ.

Tiểu Bảo nhướn mày nhìn Lạc Diễm: “Chú Lạc Diễm, bất kể dùng cách nào, lấy được thông tin là cách tốt nhất, ít nhất là giờ cháu đã có thông tin trong tay rồi, đúng không nào?” Lạc Diễm tán đồng gật đầu.

Dáng vẻ vừa rồi của Tiểu Bảo thật sự khiến người ta rất dễ sinh thiện cảm.

Chú cũng không biết cái vẻ này của cậu thì anh Ngọc có biết hay không nữa.

“Nhìn cháu thế này chú bắt đầu nghi ngờ sau này sẽ có người bị cháu lừa cho trắng mắt mất thôi.” Lạc Diễm nói xong liền không nhịn được mà bật cười.

“Chú Lạc Diễm, chú nhìn cháu thế này giống kẻ đi lừa người lắm sao?” “Cháu nói cũng đúng.” Tiểu Bảo hừ lạnh một tiếng, không thèm nói chuyện với chú nữa.

“Cháu thấy người dân ở đây đều khá thích Huyền Môn, không ưa gì mấy môn phái kia, như vậy sau này chúng ta làm việc cũng đơn giản hơn nhiều.” “Cũng đúng.” Mấy người đang trên đường về thì bị chặn lại.

Kẻ dẫn đầu nhìn Tiểu Bảo từ trên xuống dưới: “Các người là ai?” “Có liên quan gì đến anh không?” Ánh mắt Tiểu Bảo hơi lạnh, hoàn toàn khác hẳn với dáng vẻ ở quán trà khi nãy.

“Các người không phải người ở đây, gần đây nơi này có việc rất quan trọng, đám người lạ các người đột nhiên kéo đến, chúng ta đương nhiên phải kiểm tra cho rõ.” Đối phương nói năng hùng hồn, khiến Tiểu Bảo nảy sinh ác cảm.

“Cục ta cục tác!” Đại Hoa đột nhiên cất tiếng gáy.

Chương 1850

Kẻ dẫn đầu thấy Đại Hoa thì mắt sáng rực lên.

Gã thích nhất là chọi gà, con gà này nếu mang đi thi đấu chắc chắn sẽ là một tướng quân bách chiến bách thắng.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh mà.

“Con gà này giá bao nhiêu, tao mua.” Tiểu Bảo nhấc tay, Đại Hoa vững vàng đậu lên cánh tay cậu.

Cậu đưa tay vuốt đầu Đại Hoa, cười như không cười nói: “Ồ?

Anh muốn Đại Hoa của tôi sao?

Chỉ sợ anh mua không nổi thôi.” “Mua không nổi?

Thật là nực cười, tao phải xem con gà này của mày đáng giá bao nhiêu tiền nào.” Tiểu Bảo giơ một ngón tay lên, đối phương nhìn cậu, khinh khỉnh nói: “Chẳng qua cũng chỉ trăm lượng chứ gì, có gì to tát đâu.” Tiểu Bảo cười lắc đầu.

“Một nghìn lượng?” Tiểu Bảo vẫn lắc đầu.

“Mười nghìn lượng là cùng chứ gì!” “Không, Đại Hoa nhà tôi giá một triệu lượng.” Đối phương nghe thấy ba chữ “một triệu lượng” thì nhìn Tiểu Bảo như nhìn kẻ ngốc.

Ai lại bỏ ra một triệu lượng để mua một con gà?

Trừ khi đầu óc kẻ đó có vấn đề.

“Vàng nhé.” Cú chốt hạ của Tiểu Bảo suýt chút nữa khiến đối phương tức đến hộc máu.

Một con gà một triệu lượng đã đủ dọa người rồi, kết quả người này còn bảo là vàng?

Con gà này làm bằng vàng chắc?

Dù có làm bằng vàng, dát thêm kim cương cũng chẳng đến mức đắt như vậy chứ?

“Mày giỡn mặt tao à?” “Nó đắt thế đấy, nếu không bỏ ra được số tiền này thì đừng có tới nói chuyện với tôi.” Tiểu Bảo tùy ý nói.

Đại Hoa thân thiết cọ cọ vào mặt Tiểu Bảo, sau đó đôi mắt nhỏ sắc lẹm nhìn đối phương, dáng vẻ như có thể xông lên mổ người bất cứ lúc nào.

Tiểu Bảo vỗ vỗ Đại Hoa: “Đừng giận.” “Tiểu Bảo, chúng ta về nhà thôi.” “Vâng.” Nhìn Tiểu Bảo mang theo con gà trống mà gã thèm muốn rời đi, trong mắt đối phương đầy vẻ giận dữ, thằng ranh này.

Một đứa mới đến mà dám kiêu ngạo với gã như vậy, đúng là chán sống rồi.

“Đi điều tra xem thằng nhóc đó là người nhà ai.” “Rõ!” Lúc Tiểu Bảo sắp về đến nhà thì cảm nhận được có người theo sau, bước chân cậu khựng lại một chút rồi quay đầu nhìn sang: “Thú vị thật, bắt đầu bám đuôi chúng ta rồi kìa.” “Chắc là muốn biết chúng ta từ đâu tới để xem có tính kế được không ấy mà.” Lạc Diễm thản nhiên nói.

Tiểu Bảo nhìn Đại Hoa đang đậu trên vai mình không chịu xuống: “Đại Hoa, nếu người ta đã muốn em như vậy, em cứ qua nhà họ chơi một chuyến đi.

Chỉ cần không làm chết người, muốn chơi thế nào cũng được.” Lạc Diễm nghe lệnh của Tiểu Bảo mà câm nín, Đại Hoa đúng là chỉ nghe lời mỗi Tiểu Bảo thôi.

Ngay cả anh Ngọc cũng chưa chắc bảo được nó ngoan ngoãn như vậy.

Bây giờ Tiểu Bảo bảo nó đi phá phách nhà người ta, nếu chuyện này để mọi người biết thì chắc vui lắm đây.

Bình thường Đại Hoa chỉ vì bị Tiểu Bảo kìm chế thôi, chứ không thì ở nhà nó đã quậy tung trời rồi.

Đại Hoa cọ cọ mặt Tiểu Bảo, ý là đồng ý.

Đáy mắt Tiểu Bảo hiện lên vẻ tinh nghịch, cậu có thể giao Đại Hoa cho gã ta, chỉ tiếc là sợ gã không gánh nổi, đến lúc đó lại lạy lục xin cậu mang Đại Hoa về.

"Chúng ta đi thôi." Kẻ bám theo thấy họ đi vào Huyền Môn thì có chút kinh ngạc: "Chuyện này là sao?" Đám người này hóa ra là khách của Huyền Môn.

Nếu để thiếu gia biết được, chắc chắn tâm trạng sẽ không tốt chút nào.

Hắn day day thái dương, vội vàng trở về báo cáo.

"Thiếu gia, đối phương là khách đến thăm Huyền Môn." "Cái gì?

Hóa ra có liên quan đến Thái Huyền?

Nếu đã vậy thì con gà kia ta càng phải có được cho bằng được." Trong mắt đối phương lóe lên vẻ quyết tâm.

"Đi tìm cách đi, nhất định phải chiếm được con gà đó cho ta." "Rõ!" "Về rồi à?

Chơi thế nào?

Có vui không?" Thái Huyền nhìn Tiểu Bảo mỉm cười hỏi.

Tiểu Bảo cười gật đầu: "Cũng tạm ạ, cháu thấy khá ổn." Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nói dối không chớp mắt của con trai, nhíu mày hỏi: "Có chuyện gì xảy ra sao?" Tiểu Bảo hì hì cười, quả nhiên vẫn là cha lợi hại nhất, chỉ nhìn một cái đã phát hiện ra vấn đề.

“Cha, có người nhắm trúng Đại Hoa rồi, cháu thấy không đạt được mục đích họ sẽ không bỏ qua đâu, nên cháu định để Đại Hoa qua nhà họ chơi một chút.” Tiểu Bảo ánh mắt đầy vẻ tính toán.

Tô Ngọc tức đến bật cười, không có con trai ở cạnh trông chừng, con gà này chắc chắn sẽ quậy banh nóc nhà người ta mất.

“Tiểu Bảo, con phải hiểu rõ, không có con bên cạnh thì Đại Hoa sẽ quậy tung trời đấy.” “Không sao đâu ạ, Đại Hoa sẽ không sao đâu, cháu dặn nó rồi, cứ chơi cho thỏa thích, miễn không làm chết người là được.” Trước tình huống này, Tô Ngọc chỉ biết bất lực lắc đầu.

Tiểu Bảo đã nói thế thì anh còn làm gì được nữa?

“Được rồi, con bảo Đại Hoa cẩn thận một chút, đừng để bị người ta bắt đem đi hầm cách thủy đấy.” Nghe thấy lời Tô Ngọc, Đại Hoa mổ nhẹ vào chân anh một cái, xù lông nhìn Tô Ngọc đầy giận dỗi.

Tô Ngọc tức cười, đánh khẽ vào nó một cái: “Gì đây?

Nói vài câu mà đã không vui rồi à?” Đại Hoa lại mổ thêm một cái nữa.

Tô Ngọc ngồi xuống vuốt lông Đại Hoa: “Chơi thì chơi, nhưng đừng để bản thân gặp nguy hiểm đấy.” Đây là thú cưng con trai anh thích nhất, nếu xảy ra chuyện gì con trai sẽ giận mất.

Đại Hoa hất đầu, đôi mắt nhỏ lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Tô Ngọc bị Đại Hoa chọc cười, cái tên này thế mà dám khinh bỉ anh sao?

Ngay đêm đó, Đại Hoa đã bị người ta lén lút mang đi.

Nhìn thấy Đại Hoa, gã đàn ông cười điên cuồng.

Gì mà một triệu vàng chứ, bây giờ con gà này chẳng phải đã thuộc về gã rồi sao?

Tiểu Bảo nhìn chỗ trống không trên vai, ánh mắt sâu thẳm, nếu đã nôn nóng muốn chết như vậy thì tôi sẽ cho anh cơ hội.

Sáng sớm hôm sau, Huyền Môn phát đi thông báo tìm một con gà trống lớn, kèm theo cả hình vẽ, thậm chí còn ghi rõ rằng con gà này có tính tấn công rất mạnh, nếu nhìn thấy hãy lập tức báo cho Huyền Môn, đừng tự ý đụng vào, nếu bị mổ bị thương thì tự chịu hậu quả.

Thông tin này nhanh chóng truyền đến tai gã đàn ông kia.

“Tính tấn công mạnh à?

Hắn coi con gà này là cái thứ gì thế?” “Thiếu gia, hay là cứ cẩn thận một chút, Huyền Môn vừa phát hiện mất gà đã đi tìm ngay, lại còn dặn dò như vậy, xem ra không phải nói đùa đâu.” “Câm miệng!

Chương 1851

Chẳng phải tối nay có một trận chọi gà sao?

Cứ để con gà này ngủ tiếp đi, tối nay mang nó đi, ta phải xem nó tấn công mạnh đến mức nào.” Người bên cạnh thấy khuyên can không được cũng đành bất lực rời đi.

Tình huống thế này hắn thật sự chưa thấy bao giờ.

Nếu cứ tiếp tục như vậy thì mọi chuyện sẽ trở nên rất rắc rối.

Thật không biết thiếu gia nghĩ cái gì nữa.

“Tấn Thiên Vũ, sao con gà này của mày trông mất tinh thần thế?” “Nhìn cũng hơi quen quen, hình như thấy ở đâu rồi thì phải.” Có người nhìn con gà lầm bầm.

Sắc mặt Tấn Thiên Vũ đen lại: “Mày nói bậy bạ gì đó?

Đây là gà nhà tao.” Thấy Tấn Thiên Vũ như vậy, người vừa bảo Đại Hoa nhìn quen mắt bỗng sực nhớ ra.

“Đây chẳng phải là con gà trống lớn mà Huyền Môn đang tìm sao?

Tấn Thiên Vũ, mày dám trộm gà của Huyền Môn à?” Đối phương kinh ngạc nhìn Tấn Thiên Vũ, người ta đã nói rất rõ ràng rồi, con gà này có tính tấn công rất mạnh, vậy mà gã dám… Sắc mặt Tấn Thiên Vũ trở nên vô cùng khó coi, bất mãn nhìn đối phương: “Ý mày là sao?

Tao bảo con gà này là của tao, mày nói nó là của Huyền Môn thì có bằng chứng gì không?” Gã không thừa nhận thì đám người này làm gì được gã?

Những người xung quanh đều chắc chắn mình không nhìn lầm, con gà trống lớn này chính là con mà Huyền Môn bị mất.

Rất có thể là Tấn Thiên Vũ đã trộm đi.

Tấn Thiên Vũ không nói gì, chỉ nhìn con gà, sau đó liếc mắt ra hiệu cho tên nô tài bên cạnh, bảo hắn mau làm con gà tỉnh lại.

Chẳng qua chỉ là một con gà thôi mà, ở trong tay ai mà chẳng giống nhau.

Ở trong tay gã trái lại còn có tác dụng lớn hơn.

Tên nô tài đi tới đánh thức Đại Hoa, hắn hất thẳng một chậu nước lạnh vào người nó.

Đại Hoa tỉnh dậy, thấy lông cánh mình ướt sũng thì tức giận mổ mạnh vào tay tên nô tài kia.

Hắn thét lên thảm thiết, nhìn cổ tay mình bị mổ mất một miếng thịt, đây mà là chuyện một con gà có thể làm được sao?

Tấn Thiên Vũ nghe thấy tiếng hét thì nhíu mày, tâm trạng bắt đầu không tốt.

Hắn ta làm cái gì vậy?

Những người xung quanh cũng nghe thấy tiếng động.

“Tiếng gì thế?

Không phải xảy ra chuyện gì rồi chứ?” Người bên cạnh lo lắng nói.

“Đi, chúng ta qua xem thử.” Tấn Thiên Vũ tuy không muốn đi nhưng vẫn phải đi cùng mọi người.

Vừa tới nơi đã thấy mu bàn tay tên nô tài đầy máu, Đại Hoa còn đang mổ vào cổ hắn, máu chảy ra không ít.

Chứng kiến cảnh này, tất cả mọi người đều sững sờ, chuyện gì thế này?

“Còn đứng đần ra đó làm gì?

Mau bắt con súc vật này lại!” Tấn Thiên Vũ không ngờ con gà này lại có sức tấn công kinh khủng đến thế.

Đám thị vệ của Tấn Thiên Vũ bắt đầu vây bắt Đại Hoa, nhưng họ phải thất vọng rồi, Đại Hoa đâu có dễ bắt như vậy.

Không những không bắt được nó mà một tên thị vệ còn bị mổ thủng một lỗ trên cánh tay, một tên khác thì bị mổ rách tai.

Tấn Thiên Vũ bàng hoàng nhìn người của mình lần lượt bị thương dưới mỏ một con gà trống, trong khi nó vẫn bình an vô sự.

Đúng là gặp quỷ rồi!

Người lúc nãy nói Huyền Môn đang tìm gà cũng kinh ngạc nhìn cảnh này, nuốt nước miếng một cái, trời ạ, con gà này có thù với họ chắc?

“Hay là chúng ta cứ qua Huyền Môn báo một tiếng đi?

Nếu không lát nữa nó còn làm thương thêm nhiều người nữa.” Người bên cạnh nhỏ giọng đề nghị.

“Tôi thấy được đấy, cứ đi báo một tiếng đi.” Người của Huyền Môn đã nói rồi, con gà này tấn công mạnh lắm, vậy mà họ không nghe.

Giờ thì tin rồi chứ?

Có người nhanh chóng chạy đến Huyền Môn báo tin về Đại Hoa.

Thái Huyền đi tìm Tiểu Bảo: “Tiểu Bảo, có người tới báo tin đã thấy Đại Hoa ở đâu rồi, nhưng hình như nó đang nổi giận, mổ bị thương rất nhiều người.” “Thế ạ?” Tiểu Bảo vừa chơi cờ với Sâm Sâm vừa thong thả hỏi.

“Tiểu Bảo, chúng ta không qua đó xem sao?” Dư Mạch Sâm đặt quân cờ xuống, nghiêng đầu hỏi.

Tiểu Bảo hạ một quân cờ: “Không vội, tớ đã nói rồi, tớ sẽ khiến họ phải van xin tớ mang Đại Hoa về.” Đại Hoa của cậu mà dễ trộm thế sao?

Cậu phải cho đám người đó biết cái giá của việc trộm Đại Hoa là như thế nào.

“Nhưng có làm hại đến người vô tội không?” Dư Mạch Sâm thực ra không quan tâm lắm, nhưng nếu làm hại đến những người qua đường vô tội thì không tốt.

“Bác Thái Huyền, phiền bác nói với người báo tin rằng Đại Hoa chỉ đang trút giận thôi, bảo họ đừng lại gần nó, cũng đừng can thiệp là được.” Tiểu Bảo cười híp mắt nói.

Thái Huyền dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, làm thế này có ổn không nhỉ?

“Tiểu Bảo, khi nào con định đi đón Đại Hoa về?” “Muốn đi xem không?” Tiểu Bảo ngước mắt nhìn Dư Mạch Sâm.

“Muốn chứ.” “Được rồi, vậy chúng ta qua đó xem chút đi, ván cờ này để dành về đánh tiếp.” Từ sau khi từ chỗ Long lão trở về, người đánh cờ với Dư Mạch Sâm đã đổi thành cậu.

“Hảo, Tiểu Bảo, chúng ta có cần gọi mọi người đi cùng không?” Dư Mạch Sâm vô cùng mong đợi hỏi.

Thái Huyền nhìn hai đứa nhỏ, chúng nói chuyện mà chẳng thèm để ý đến cảm xúc của bác chút nào à?

Muốn làm gì thì làm sao?

“Bác nói hai đứa này, lúc tính chuyện có thể nghĩ đến cảm nhận của bác một chút không?” “Tại sao phải nghĩ đến cảm nhận của bác ạ?

Đây chẳng phải là chuyện riêng của chúng cháu sao?” Dư Mạch Sâm kỳ quái nhìn Thái Huyền hỏi.

Thái Huyền bị nói cho nghẹn lời, đành sai người đi gọi những người khác tới.

Tô Ngọc nghe xong thì tùy ý mở miệng: “Chút chuyện nhỏ này mà anh cũng gọi chúng tôi tới sao?” “Chứ sao nữa?

Để mấy nhóc này đi quậy phá à?” Nhìn biểu cảm của thằng nhóc tên Dư Mạch Sâm kia, Thái Huyền thấy chúng mà đi thì chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt đẹp, khẳng định còn làm ra trò gì khác nữa.

Chương 1852

Lỡ như Tiểu Bảo gặp chuyện gì thì sao?

Đây là con trai ruột của hắn mà sao hắn chẳng lo lắng gì thế?

Cứ làm như đứa trẻ này là con của mình không bằng.

“Anh bị ngốc à, quên đây là con trai tôi chứ không phải con trai anh hả?” Thái Huyền tức tối hỏi.

“Chuyện này cứ để Tiểu Bảo tự xử lý, chúng ta ra mặt thì lại không hay.

Tiểu Bảo là trẻ con, thú cưng cũng là của nó.

Lúc tìm gà chúng ta đã nói rõ là nó rất dữ rồi, bọn họ không nghe thì biết làm sao?

Cuối cùng dù có bị thương bao nhiêu người thì cũng là do họ tự chuốc lấy thôi, chẳng trách ai được.” Thái độ của Tô Ngọc làm Thái Huyền đau đầu, đúng là gọi Tô Ngọc tới là một quyết định sai lầm.

“Thôi được, các con tự đi đi, có chuyện gì thì đừng để bản thân chịu thiệt thòi là được.” Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Thái Huyền: “Bác Thái Huyền, ý bác là chúng cháu có thể làm bất cứ điều gì sao?” Câu hỏi này của Tiểu Bảo khiến Thái Huyền không biết trả lời thế nào, nghe mà thấy lạnh cả sống lưng.

“Tiểu Bảo, con có thể cho bác biết con định làm gì không?” “Không ai được phép trộm Đại Hoa của cháu, bất kể là ai.

Nếu kẻ đó đã dám trộm Đại Hoa, nhắc nhở rồi mà vẫn không chịu trả, thì chắc chắn phải trả giá đắt.” Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền, gằn từng chữ một.

Thái Huyền quay sang nhìn Tô Ngọc: “Thật sự không quản sao?” Tiểu Bảo mà đi như vậy chắc chắn sẽ gây chuyện lớn.

“Ừm, không quản, cứ để Tiểu Bảo tự tung hoành đi, thú cưng của nó thì để nó quản.” “Được, cha nó đã không quản thì bác đây cũng chẳng còn gì để nói.

Các con đi đi, có chuyện gì thì cha các con gánh hết.” Thái Huyền chỉ vào Tô Ngọc bên cạnh, tức tối nói.

Hiện giờ ngoài việc tự an ủi mình thế này thì cũng chẳng còn cách nào khác.

Ít nhất làm vậy cũng thấy nhẹ lòng hơn một chút.

“Vậy chúng cháu đi đây.” Người báo tin đợi một lúc thì thấy chỉ có mấy đứa trẻ đi ra.

Hắn ngơ ngác nhìn đứa trẻ dẫn đầu: “Các cháu…” “Nghe nói mọi người thấy Đại Hoa của cháu rồi ạ?

Nó đang ở đâu, phiền chú dẫn chúng cháu qua đó một chuyến.” Tiểu Bảo lễ phép nhìn người báo tin, mỉm cười nói.

Đây là người mới tới Huyền Môn gần đây sao?

Trông ôn hòa quá, lại còn dễ gần nữa.

Dư Mạch Sâm nhìn thái độ lập tức mềm mỏng của đối phương mà bất lực lắc đầu, lại thêm một người bị vẻ ngoài của Tiểu Bảo đánh lừa rồi.

Đúng là ai gặp Tiểu Bảo trong bộ dạng này cũng đều vô thức bị lừa sạch.

Tiểu Trí và Trường Nhạc nhìn nhau, Tiểu Trí ôm mặt không nỡ nhìn tiếp.

Đám người đó sớm muộn gì cũng phải trả giá cho sự ngu ngốc của mình.

Tuy nhiên, đối với những người bình thường thế này, thái độ của Tiểu Bảo vẫn rất tốt, còn những kẻ còn lại thì không được may mắn như vậy đâu.

“Phiền chú dẫn đường được không ạ?” Câu hỏi của Tiểu Bảo làm đối phương sực tỉnh, sau đó hơi ngượng ngùng: “Đương nhiên là được rồi.

Lúc chúng tôi thấy con gà đó thì nó đang hôn mê, có người nhận ra là gà của Huyền Môn bị mất, nhưng Tấn Thiên Vũ nhất quyết không thừa nhận.” “Sau đó gã sai người làm con gà tỉnh lại, nó vừa tỉnh dậy không biết sao lại bắt đầu tấn công người.” Người báo tin kể lại sự tình cho Tiểu Bảo nghe.

Tiểu Bảo nghe xong gật đầu hiểu ý.

“Hóa ra là vậy, cháu biết rồi.” Khi cả nhóm tới nơi, người của Tấn Thiên Vũ đều đã bị thương, ngay cả tay áo của Tấn Thiên Vũ cũng bị cào rách, lộ ra mấy vết máu.

Người đi gọi Tiểu Bảo cũng không ngờ chỉ mới đi một lát mà chiến huống đã trở nên tồi tệ thế này.

“Đại Hoa, lại đây!” Tiểu Bảo đi tới giơ cánh tay lên gọi một tiếng.

Đại Hoa nghe thấy tiếng Tiểu Bảo thì vỗ cánh bay từ tầng hai xuống.

Vốn dĩ nó là gà rừng nên khả năng bay lượn vẫn còn, tuy vì được nuôi tốt nên không bay cao lắm nhưng khoảng cách ngắn thì vẫn ổn.

Sau khi Đại Hoa đậu lên cánh tay Tiểu Bảo, cậu đưa tay vuốt lông cho nó.

Cảm nhận được bộ lông ướt sũng, Tiểu Bảo vô thức nhíu mày:

“Họ dùng nước tạt em à?” Đại Hoa kêu lên sắc lẹm, vừa kêu vừa gật đầu lia lịa.

Dư Mạch Sâm và những người khác kinh ngạc nhìn Tấn Thiên Vũ.

Kẻ này gan to thật đấy.

Đại Hoa vốn rất kén chọn, từ ngày theo Tiểu Bảo nó cũng nhiễm luôn cái tính sạch sẽ, trừ khi Tiểu Bảo tắm cho, còn không thì không ai được phép tạt nước vào nó.

Nó ghét nhất là bộ dạng ướt như chuột lột.

Thế nên mỗi lần Tiểu Bảo tắm cho nó đều chọn lúc giữa trưa có nắng, tắm xong Đại Hoa sẽ bay lên nóc nhà đứng cho đến khi lông khô hẳn mới xuống.

Giờ họ lại dám tạt nước vào nó, không phải chán sống thì là gì?

Tiểu Bảo nhìn Tấn Thiên Vũ: “Anh trộm Đại Hoa của tôi?” “Mày bảo của mày thì là của mày chắc?

Tao còn bảo là của tao đây này.” Tấn Thiên Vũ không ngờ sức chiến đấu của con gà này lại cao đến vậy.

Ban đầu gã chỉ định bắt về chơi, sau đó thì làm thịt.

Ai ngờ nó lại lợi hại thế.

Giờ gã càng muốn giữ nó lại.

“Vậy sao?” “Chứ còn gì nữa, mau trả gà lại cho tao!” Những người có mặt đều nhìn Tấn Thiên Vũ bằng ánh mắt như nhìn kẻ thiểu năng.

Người mù cũng thấy rõ con gà này là của ai.

Cậu bé kia chỉ cần gọi một tiếng, con gà đang nổi điên kia đã ngoan ngoãn đậu lên tay, bấy nhiêu đó đủ chứng minh tất cả rồi, vậy mà gã còn dám nói thế?

Không phải tự vả vào mặt mình thì là gì?

Tấn Thiên Vũ lần này mất mặt đến tận mang tai rồi, không biết gã làm thế này thì có ý nghĩa gì.

Tiểu Bảo cười gật đầu: "Thích Đại Hoa nhà tôi à?

Được thôi, để xem anh có giữ được mạng mà mang nó đi không." Cậu đưa tay vuốt đầu Đại Hoa rồi nói: "Họ muốn mang em đi, bảo em là của họ.

Bây giờ em muốn chơi thế nào thì chơi, đừng làm hại người vô tội, còn những kẻ đã bắt em thì đừng tha cho một đứa nào hết." Đôi mắt nhỏ của Đại Hoa lập tức sáng rực lên, nó nhìn chằm chằm Tiểu Bảo như muốn hỏi xem có thật không.

Tiểu Bảo cười gật đầu: "Thật đấy." Tiểu Bảo vung tay, Đại Hoa lập tức bay vút ra ngoài.

Chương 1853

Cảnh tượng này khiến mọi người được mở mang tầm mắt thế nào mới là gà chọi thực thụ.

Trước đó họ thấy Đại Hoa đã lợi hại rồi, nhưng giờ họ mới nhận ra mình đã lầm.

Giờ đây mỗi cú mổ của nó đều trực tiếp mang theo máu thịt.

Một cú cào thôi cũng đủ rách da xẻ thịt, có một tên bị Đại Hoa cào một nhát sâu thấy cả xương trên mu bàn tay.

Trong khi đó, Tiểu Bảo và mấy đứa trẻ chẳng có chút gì là sốt ruột, thậm chí còn gọi tiểu nhị của quán: “Mang cho chúng tôi chút đồ ăn đi, món nào đặc sắc nhất ấy.” “Dạ… dạ vâng.” Tiểu Bảo chống cằm nhìn cảnh tượng khóc cha gọi mẹ xung quanh.

Tấn Thiên Vũ mắt đỏ ngầu, mặt mày tái mét nhìn cảnh này.

Làm sao có thể?

Đây thật sự là sức mạnh của một con gà sao?

Đang đùa cái quái gì thế này?

Tiểu Bảo cười như không cười nhìn gã: “Nếu anh còn không bảo con gà nhà anh dừng lại, người của anh sắp bị mổ chết hết rồi kìa.” Tấn Thiên Vũ như nghe thấy lời cứu rỗi, vội vàng nói: “Mày mau bảo nó dừng lại cho tao!” “Anh chẳng phải nói đây là gà nhà anh sao?

Nếu đã là của nhà anh thì anh phải tự có cách chứ, tôi chỉ là người ngoài, sao dám xen vào.” Tiểu Bảo tùy ý nói.

Nhưng lời này chẳng ai có thể phản bác được.

Bởi vì lúc nãy chính Tấn Thiên Vũ đã huênh hoang như vậy với người ta, bảo gà của người ta là của mình.

Giờ chuyện thành ra thế này lại bảo người khác dừng lại, không phải tự vả thì là gì?

Tấn Thiên Vũ mặt mũi phen này coi như vứt hết rồi.

“Mày…” Tiểu Bảo nhìn cảnh tượng tàn khốc xung quanh, khóe môi khẽ cong lên: “Anh nên nhanh lên một chút đi, vì lát nữa sẽ đến lượt anh đấy.

Không biết anh có thể trụ được bao lâu dưới mỏ của Đại Hoa, dù sao trông anh có vẻ cũng khá lợi hại mà.” “Nghe nói gần đây có một cuộc thi, không biết trong đám người của anh có ai tham gia không nhỉ?

Nếu có ai tham gia mà lại bị Đại Hoa phế luôn thì thú vị lắm đây.” Tiểu Bảo cười như không cười nói.

Lời này nhắc nhở Tấn Thiên Vũ, trong đám này có một người mà cha gã rất coi trọng, là người mà cha gã đã tốn bao công sức để nẫng tay trên từ chỗ Thái Huyền về.

Nhìn sang kẻ đó, gã thấy mu bàn tay hắn ta đã bị cào rách sâu thấy cả xương.

Chứng kiến cảnh này, Tấn Thiên Vũ hoàn toàn hoảng loạn.

“Mày… nếu mày còn không bắt nó dừng lại, cha tao sẽ không tha cho mày đâu!” “Vậy sao?

Anh cứ bảo cha anh tới đây thử xem, để xem cuối cùng ai mới là người không tha cho ai.

Đại Hoa nhà tôi đang ngủ ngon lành ở nhà, làm sao mà anh lôi nó ra được?

Chuyện này còn cần tôi phải nhắc cho anh nhớ không?

Tôi đã cho các người cơ hội rồi, vậy mà anh vẫn không biết điều, còn dám bảo đây là gà của anh.

Nếu đã muốn tìm cái chết thì tôi sẽ cho các người toại nguyện, nhưng có vẻ các người không thích cơ hội này lắm nhỉ.” Tiểu Bảo thất vọng nói.

Triệt Nhi đưa tay vuốt đầu Liệt Dương.

Đại Hoa mà điên lên thì đến Liệt Dương cũng phải đau đầu, vậy mà một kẻ phàm trần lấy đâu ra lá gan dám bắt trộm Đại Hoa.

Quan trọng nhất là còn dám tạt nước vào nó.

Đại Hoa bình thường quý nhất là bộ lông của mình.

“Tấn Thiên Vũ phải không?

Thời gian của anh không còn nhiều đâu, nếu anh còn không tìm ra cách thì tay của tên kia coi như phế.

Nhìn ánh mắt lúc nãy của anh, chắc hẳn ta là người tham gia thi đấu nhỉ?

Đến lúc tay bị phế rồi, không biết cha anh có đánh gãy chân anh luôn không?” "Tôi thì sao cũng được, dù sao chúng ta cũng ở thế đối đầu, vả lại anh vẫn là kẻ trộm đó thôi." Tiểu Bảo thong dong nói.

Những người xung quanh biết Tấn Thiên Vũ là ai bắt đầu bàn tán xôn xao.

Tấn Thiên Vũ hành sự ngang ngược, thấy gì cũng muốn chiếm làm của riêng, giờ cuối cùng cũng bị người ta dạy dỗ.

Nhưng sao nhìn cảnh này lại thấy sướng thế nhỉ?

Hóa ra không phải không ai dám động vào Tấn Thiên Vũ, chỉ là họ chưa gặp đúng người mà thôi.

Đám đông đứng xem thầm nghĩ, đụng phải một người dám trị Tấn Thiên Vũ thế này, chẳng phải là hắn xui xẻo rồi sao?

Tấn Thiên Vũ tức đến mức môi run bần bật, thuộc hạ bên cạnh thấy tình hình không ổn liền vội vàng chạy về báo tin cho gia đình. "Tiểu Bảo, có đứa chạy mất rồi." "Kệ đi, người đến càng đông càng tốt, để còn bàn chuyện bồi thường." Tiểu Bảo gõ nhẹ ngón tay lên mặt bàn, đầy ẩn ý nói. "Bồi thường?

Người của nhà chúng tôi bị con súc sinh nhà cậu đánh thành ra thế này, cậu bảo bồi thường là bồi thường cái gì?" Tấn Thiên Vũ tưởng Tiểu Bảo nói là bọn họ sẽ được bồi thường, nên lập tức hống hách quát lên.

Mọi người xung quanh chỉ muốn che mặt không thèm nhìn Tấn Thiên Vũ nữa.

Tên này đúng là ngu xuẩn thật.

Người ta rõ ràng không có ý đó, vậy mà hắn vẫn có thể nói một cách hùng hồn như vậy. "Tôi nghĩ anh hiểu lầm rồi." Tấn Thiên Vũ đang quát tháo bỗng nhíu mày: "Ý cậu là sao?" "Là nhà anh phải bồi thường tổn thất cho Đại Hoa nhà tôi, hiểu không?" Tiểu Bảo nhìn Tấn Thiên Vũ với ánh mắt sắc lẹm.

Khóe miệng mọi người co giật, biết ngay là sẽ thế này mà.

Thiếu niên này trông có vẻ không dễ thương lượng chút nào.

Tấn Thiên Vũ như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thế gian: "Con gà nhà cậu đánh người nhà tôi ra nông nỗi này, mà cậu còn đòi tôi bồi thường?" "Vậy là Đại Hoa nhà tôi tự mình đến đây à?" Tấn Thiên Vũ im lặng, nhưng đối thủ không đội trời chung của hắn thì không: "Dĩ nhiên là không, con gà Đại Hoa này là bị Tấn Thiên Vũ đánh ngất rồi mang về đấy." "Vậy Đại Hoa làm sao mà tới được đây?" Người kia tiếp tục bồi thêm: "Còn làm sao nữa?

Chắc chắn là ăn trộm về rồi." Tần Thiên Vũ nghe vậy thì tức điên: "Câm miệng cho tao!

Hoàng Hiền, mày mà dám nói thêm câu nữa tao sẽ không tha cho mày đâu." "Sợ anh chắc?

Tuy nhà họ Hoàng của tôi không bằng ai, nhưng nhà anh muốn khai chiến với nhà tôi thì cũng nên nghĩ xem tổn thất thế nào đi.

Định dọa tôi à?

Nghĩ tôi là đứa trẻ mới lớn chắc?" Hoàng Hiền chẳng nể nang gì mà đáp trả.

Chương 1854

"Anh..." Tấn Thiên Vũ hoàn toàn không ngờ Hoàng Hiền lại dám bỏ đá xuống giếng vào lúc này. "Lúc hắn mang con gà về, đã có người nhận ra đó là gà của Huyền môn rồi.

Chúng tôi còn nhắc nhở hắn là người bên Huyền môn bảo con gà này tấn công rất mạnh, bảo hắn trả lại đi, kết quả hắn bảo là của hắn, nhất quyết không trả." Tiểu Bảo chống cằm nhìn Tấn Thiên Vũ: "Nghe thấy chưa?

Chẳng cần tôi phải nói gì, chứng cứ rành rành ra đó.

Chính anh bắt trộm gà nhà tôi, chính anh chọc giận nó, mọi chuyện đều do anh mà ra.

Đại Hoa nhà tôi bị một phen hoảng sợ, khoản tiền này các anh nhất định phải đền." "Thứ quý giá nhất của Đại Hoa chính là bộ lông, vậy mà các anh không chỉ tạt nước vào nó, còn để máu vấy bẩn lên người nó nữa.

Các anh làm bẩn lông của Đại Hoa, các anh phải bồi thường.

Cuối cùng, các anh còn để Đại Hoa nhà tôi bị đói." Mọi người ngây ra nhìn Đại Hoa, con gà này nhìn thế nào cũng chẳng giống bị hoảng sợ chút nào cả?

Người bị hoảng sợ chẳng lẽ không phải là người nhà Tấn Thiên Vũ sao?

Cách nói chuyện của thiếu niên này đúng là kỳ quặc thật. "Đại Hoa nhà tôi ăn loại ngô hảo hạng nhất, uống loại nước tốt nhất, đều là nước lấy từ hầm rượu dưỡng sinh, anh cho Đại Hoa nhà tôi ăn cái gì?

Nếu Đại Hoa sinh bệnh, anh đền nổi không?" Tiểu Bảo lạnh lùng

nói.

Đại Hoa được người nhà nuôi rất kén ăn, chỉ ăn ngô trong nhà, ngô bên ngoài tuyệt đối không đụng tới.

Nước uống cũng là nước mẹ cho, nước của những người này nó thèm vào nhìn một cái.

Nếu bụng mà đói, nó sẽ quậy tưng bừng cho xem.

Nghe thấy hai chữ "hạt ngô", Đại Hoa bay đến bên cạnh Tiểu Bảo, nhìn cậu với vẻ mặt đầy ủy khuất.

Tiểu Bảo lấy ra một cái túi, đổ ra một ít hạt ngô.

Đại Hoa nhanh chóng mổ lấy mổ để, trông có vẻ đói thật rồi.

Lúc này mọi người mới thực sự hiểu ý nghĩa của việc đòi bồi thường mà đứa trẻ này nói.

Con gà này có lẽ đúng là được nuôi nấng một cách quý giá thật.

Nhìn những hạt ngô căng mọng kia kìa, chắc chắn là đã được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Sau khi ăn hết túi ngô, Tiểu Bảo lấy ra một ống trúc, đổ hết nước trong ly đi rồi rót nước từ ống trúc vào.

Thứ nước đó tỏa ra một mùi hương ngọt thanh thoang thoảng, chỉ cần ngửi thấy thôi cũng đủ làm tinh thần sảng khoái hẳn lên.

Nếu con gà này toàn uống loại nước như vậy, thì khi rơi vào tay Tấn Thiên Vũ đúng là nó đã phải chịu thiệt thòi thật.

Dư Mạch Sâm nhìn Đại Hoa, chống cằm nói: "Tiểu Bảo, cứ đà này không ổn đâu." "Hửm?" Tiểu Bảo nhìn Dư Mạch Sâm, "Sao thế?" "Bọn họ cứ thế này, chắc là đang đợi trưởng bối trong nhà đến đúng không?" "Ừ, thường thì đánh đứa nhỏ xong đứa già sẽ ra mặt.

Nhưng anh bảo lão già đó có phải là đối thủ của em không?" Tiểu Bảo hờ hững nói.

Dạo gần đây đối thủ của cậu toàn là những cao thủ hàng đầu, đặc biệt là kiểu như bác Thái Huyền.

Không biết cha của tên Tấn Thiên Vũ này có bản lĩnh đó không. "Tiểu Bảo, con đừng quậy nữa, mấy người này căn bản không phải đối thủ của con đâu." Bọn họ làm sao mà đánh thắng nổi Tiểu Bảo chứ? "Núi cao còn có núi cao hơn, biết đâu lại là một người lợi hại thì sao." Tiểu Bảo không hề khinh địch.

Cậu chỉ hy vọng gặp được một kẻ thù thực sự mạnh, như thế đánh nhau mới sướng tay.

Những người xung quanh nghe cuộc trò chuyện của họ mà cảm thấy không thể tin nổi.

Đứa trẻ này có phải là quá ngạo mạn rồi không?

Loại lời này mà cũng nói ra được.

Tiểu Bảo đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía lối vào: "Đến rồi." Vừa dứt lời, mọi người đã nghe thấy một giọng nói nóng nảy truyền từ bên ngoài vào: "Ai dám đả thương người nhà họ Tấn ta!" Nghe thấy giọng nói này, Tấn Thiên Vũ cười khoái chí, thái độ vô cùng hống hách: "Cha ta đến rồi, mày chết chắc rồi!

Bây giờ quỳ xuống dập đầu xin tha thì may ra còn giữ được mạng." "Thế à?" Tiểu Bảo cầm hạt ngô trong tay búng ra.

Hạt ngô đập trúng đầu gối Tấn Thiên Vũ.

Một cơn đau thấu xương ập đến, Tấn Thiên Vũ theo bản năng quỳ sụp xuống đất, đau đến mặt cắt không còn giọt máu. "Giờ người đang quỳ dường như là anh chứ không phải tôi nhỉ?" Hoàng Hiền nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt đầy ngưỡng mộ, người này đúng là quá lợi hại, hoàn toàn không coi cha của đối phương ra gì cả.

Anh ta nuốt nước bọt, bước đến bên cạnh Tiểu Bảo nói khẽ: "Cha của Tấn Thiên Vũ là Tấn Phong, ông ta khá lợi hại đấy, là một cao thủ ngoại gia." Tiểu Bảo nghe đối phương là cao thủ ngoại gia thì thấy khá hứng thú. "Thế à?

Không biết so với các chú của tôi thì thế nào nhỉ?" Tiểu Bảo sờ cằm, nhìn người đang bước vào.

Khi nhìn thấy người đó, Tiểu Bảo có chút thất vọng.

Người này không ổn.

Tấn Thiên Vũ thấy cha mình đến thì gượng đứng dậy, đi cà nhắc đến bên cạnh Tấn Phong, chỉ tay vào Tiểu Bảo đầy hung tợn: "Cha, chính là thằng khốn này." Tiểu Trí nhíu mày nhìn Tấn Thiên Vũ, tên này chạm vào giới hạn của Tiểu Bảo rồi, phen này chắc chắn xui xẻo.

Quả nhiên, Tiểu Bảo thấy Tấn Thiên Vũ không biết tốt xấu mà dùng ngón tay chỉ mình, liền cầm đôi đũa bên cạnh ném đi.

Đôi đũa xẹt qua tai Tấn Thiên Vũ, găm thẳng vào cột trụ phía sau hắn.

Mọi người còn chưa kịp phản ứng thì cảnh tượng đó đã xảy ra.

Họ ngơ ngác nhìn nhau, rồi nhìn đôi đũa găm sâu vào gỗ kia, ai nấy đều bàng hoàng.

Làm sao có thể làm được như vậy?

Làm thế nào mà một đôi đũa có thể đâm xuyên vào như thế?

Đứa trẻ này chẳng lẽ quá mạnh sao?

Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt nghiêm nghị, thiếu niên này tuyệt đối không đơn giản.

Nơi này từ bao giờ lại xuất hiện một cao thủ như thế?

Tấn Thiên Vũ sợ đến mức bủn rủn chân tay, cả người ngã nhào xuống đất: "Mày... mày muốn làm gì?" Tấn Phong nhìn đứa con trai nhát chết của mình, trong mắt hiện rõ sự chán ghét.

Chương 1855

Đây là con trai ông ta sao, so với người ta đúng là một trời một vực, thật khiến người ta thất vọng. "Đứng dậy." "Cha, cha giết nó đi, nó muốn giết con, cha mau giết nó đi!" Tấn Thiên Vũ nói năng lộn xộn.

Tấn Phong liếc nhìn hắn một cái, nhíu mày quát: "Câm miệng." Tấn Thiên Vũ định nói thêm gì đó nhưng nhìn thấy ánh mắt cảnh cáo của cha nên không dám mở miệng nữa.

Hắn chỉ đành hậm hực đứng dậy, nhìn chằm chằm Tiểu Bảo đầy hận thù. "Anh vẫn muốn giữ đôi mắt đó chứ?" Tiểu Bảo bình tĩnh hỏi.

Câu hỏi như bóp nghẹt cổ họng đối phương, khiến hắn không dám thốt lên một lời nào. "Đồ hèn." Tiểu Bảo khinh thường lên tiếng.

Nếu hắn cứng cỏi một chút thì cậu còn thấy khá khẩm, kết quả mới thế này đã sợ đến xanh mặt, đúng là mất mặt quá.

Sắc mặt Tấn Thiên Vũ xanh mét nhìn Tiểu Bảo: "Mày..." Tấn Phong ngăn Tấn Thiên Vũ lại, không cho hắn nói tiếp. "Cha, cha phải đòi lại công bằng cho chúng ta, người nhà mình bị thế này đều là lỗi của nó." Tấn Thiên Vũ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghe xong không nhịn được mà vỗ tay cho hắn. "Lời anh nói không sai, chỉ là tôi nghe xong thấy tâm trạng không được tốt lắm." Tiểu Bảo nhìn đối phương với ánh mắt sắc sảo.

Tấn Phong tái mặt, một đứa trẻ trông không lớn lắm sao lại có khí thế mạnh mẽ đến vậy, ánh mắt đó sắc bén như một vị tướng quân đã kinh qua trăm trận.

Ngay cả ông ta khi đối diện với đứa trẻ này cũng vô thức phải né tránh tầm mắt, không dám nhìn thẳng. "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Cậu có vẻ cần phải cho chúng tôi một lời giải thích." Tiểu Bảo như nghe thấy chuyện cười lớn nhất đời, vừa buồn cười vừa tức giận nói: "Ông dám đòi tôi giải thích à?

Bản thiếu gia còn chưa bắt các ông giải thích cho tôi đây này." Tấn Phong nhíu mày nhìn con trai mình: "Rốt cuộc là chuyện gì?" Tấn Thiên Vũ định nói dối, Tấn Phong giận dữ ngăn lại: "Nếu con dám nói dối, sau này có chuyện gì tự mình đi mà giải quyết, đừng có tìm đến nhà." Nghe vậy, Tấn Thiên Vũ không dám nói gì thêm, đành phải ngoan ngoãn kể lại sự việc cho người nhà.

Nghe tin người của mình đều bị một con gà đả thương, Tấn Phong cảm thấy mất mặt vô cùng. "Gà nhà cậu làm bị thương người nhà tôi, người nhà tôi lại bắt gà của cậu đi, chuyện này coi như huề." Tấn Phong chẳng có ý thương lượng với Tiểu Bảo, tự mình quyết định luôn. "Huề?" "Dĩ nhiên, người nhà chúng tôi bị thương nhiều như vậy, mà các cậu lại chẳng có tổn thất gì." Nếu không phải lo lắng đứa trẻ này có gia thế quá đáng sợ, ông ta đã chẳng thèm khách khí như vậy. "Nếu tôi nói không thì sao?" Tấn Phong sầm mặt nhìn Tiểu Bảo: "Người trẻ tuổi à, làm gì cũng phải biết chừng mực thì mới bền lâu được, cậu thấy đúng không?" Tiểu Bảo cười khẩy: "Ồ, đáng tiếc là người trẻ tuổi như tôi làm việc lại chẳng bao giờ thích chừng mực cả, tôi chỉ thích kiêu ngạo tự tung tự tác thế này thôi.

Đã dám bắt trộm Đại Hoa nhà tôi thì bị nó cào bị thương hay thế nào cũng là đáng đời.

Các người nên thấy may mắn vì Đại Hoa chưa mổ mù mắt các người, nếu không có mù thì cũng là tự chuốc lấy thôi." Thái độ của Tiểu Bảo vô cùng ngang ngược.

Những lời này đối với Tấn Phong chẳng khác nào một lời đe dọa cảnh cáo. "Đúng là một hậu bối ngông cuồng." Đứa trẻ này quá sức ngông cuồng rồi.

Chỗ dựa của nó rốt cuộc là gì?

Lại còn bảo mù thì cũng là tự chuốc lấy.

Cách hành xử của đứa trẻ này thật quá đáng sợ.

Tấn Phong còn chưa nói gì, Tấn Thiên Vũ đã nhảy dựng lên: "Mày còn dám để con súc sinh đó mổ mù mắt người ta à?" "Đại Hoa cũng không phải chưa từng mổ mù mắt ai, ví dụ như Long Thần, gia chủ Long gia ở Lăng quốc đấy, mắt ông ta chính là bị Đại Hoa mổ mù." Long Thần?

Những người có mặt ở đó ít nhiều đều đã nghe qua cái tên Long Thần, dù sao đó cũng là gia chủ của thế gia đệ nhất Lăng quốc.

Hoàng Hiền kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Mắt của Long Thần bị mù rồi sao?

Làm sao có thể?" Bọn họ hoàn toàn chưa nghe thấy tin tức này. "Các người không biết cũng bình thường, vì Long Thần vẫn đang bị nhốt trong địa lao nhà tôi." Tiểu Bảo nửa đùa nửa thật nói.

Mọi người nhìn Tiểu Bảo, họ không biết chuyện này có thật hay không, nhưng việc Long Thần mất tích một thời gian và việc Long gia bị trả thù thì họ có nghe nói đến. "Những người gây rối ở Long gia có quan hệ với nhà cậu sao?" Hoàng Hiền vô thức hỏi. "Ồ, thực ra cũng không có gì to tát, chỉ là mấy ông chú của tôi qua đó chào hỏi một tiếng, bảo bọn họ đừng có mơ tưởng đến những thứ không thuộc về mình." Tiểu Bảo nói rất tùy tiện.

Những người biết tình hình Long gia thì vẻ mặt vô cùng phức tạp.

Bạn của Hoàng Hiền thấy anh ta có biểu hiện lạ liền hỏi: "Cậu sao thế?

Có chuyện gì xảy ra à?

Trông cậu có vẻ khá sốc?" Đúng vậy, chính là sốc. "Long gia bị phá hủy mất một nửa, thương vong cũng không ít, vậy mà họ chẳng làm gì được những người đó.

Nghe nói những người đó đến từ thành Vong Ưu ở vùng đất bị trục xuất." Hoàng Hiền nhíu mày, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Tiểu Bảo mỉm cười nhìn Hoàng Hiền: "Xem ra anh cũng là người khá thông minh, quan hệ cũng rộng đấy, chuyện này mà cũng biết." Hoàng Hiền nhìn Tiểu Bảo, cảm giác như mình đang bị một kẻ săn mồi nhắm tới: "Cậu chính là người từ thành Vong Ưu ra sao?" Tiểu Bảo gật đầu: "Ừ, dạo gần đây đúng là tôi ở thành Vong Ưu." Mọi người chấn động, thành Vong Ưu đâu phải là nơi muốn đến thì đến, muốn đi thì đi.

Vậy mà cậu ta có vẻ đi lại tự do sao? "Cậu có thể tự do ra vào thành Vong Ưu?" "Được chứ, tôi thích đi lúc nào thì đi." Tấn Thiên Vũ hoàn toàn không tin chuyện này: "Bốc phét thì ai chẳng làm được?

Tôi còn nói tôi là Ngọc Vương của Huyền quốc đây này." Tiểu Trí và những người khác nhìn Tấn Thiên Vũ như nhìn kẻ thiểu năng.

Đồ ngu!

Tiểu Bảo nhìn đối phương, đột nhiên cảm thấy ngứa tay, rất muốn đánh người.

Và Tiểu Bảo đã thực sự làm vậy.

Khi mọi người còn chưa kịp nhìn thấy gì, Tiểu Bảo đã dùng tốc độ cực nhanh lao đến trước mặt Tấn Thiên Vũ, vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt hắn.

Sau đó, cậu xoay tay tát thêm một cái nữa. "Gan của anh cũng không nhỏ nhỉ, dám lấy danh nghĩa Ngọc Vương ra để nói xằng bậy." Tiểu Bảo nhìn Tấn Thiên Vũ với ánh mắt lạnh lẽo.

Lúc này, Tiểu Bảo giống như một con sư tử hùng dũng vừa thức tỉnh, không còn vẻ hờ hững và lười biếng lúc nãy nữa.

Mọi người đờ đẫn nhìn Tiểu Bảo, tốc độ ra tay của đứa trẻ này chẳng lẽ quá nhanh sao?

Nhanh đến mức không ai nhìn rõ cậu đã làm gì.

Ngay cả Tấn Phong đứng bên cạnh cũng không cảm nhận được động tác của Tiểu Bảo, mà con trai ông ta đã bị đánh rồi.

Chương 1856

Đây là lần đầu tiên có người dám đánh con trai ngay trước mặt ông ta, mà ông ta lại chẳng thể làm gì được.

Tiểu Trí và những người khác bất lực lắc đầu: "Đồ ngu." Cứ ngồi yên không tốt sao?

Cứ thích ăn đòn cơ. "Nghe nói các người có một cuộc thi đấu với Huyền môn, và các người đã dùng những thủ đoạn không mấy tốt đẹp để cướp đi không ít người từ tay Huyền môn.

Tôi khá hứng thú với cuộc thi này, đến lúc đó tôi sẽ đại diện Huyền môn tham gia." Hoàng Hiền ở bên cạnh lặng lẽ lên tiếng: "Cậu muốn tham gia thì không thành vấn đề, nhưng có giới hạn độ tuổi đấy." "Ừ, tôi biết, tôi vẫn chưa đến tuổi đó đâu." Tiểu Bảo tùy tiện nói.

Hoàng Hiền nhíu mày, võ công của cậu ta trông có vẻ rất lợi hại, thực sự vẫn chưa đến tuổi sao?

Nếu đúng là vậy thì người này luyện võ công kiểu gì vậy?

Tuổi còn nhỏ mà đã có thành tựu như thế này. "Cậu định đối đầu với chúng tôi sao?" Tiểu Bảo mỉm cười gật đầu: "Ừ, ông nói đúng rồi đấy, hôm nay tôi thực sự rất muốn đối đầu với các ông, ông bảo phải làm sao đây?" Tiểu Bảo sờ cằm, ra vẻ suy nghĩ hỏi.

Câu nói đó khiến sắc mặt Tấn Phong trở nên âm trầm: "Cậu cố ý sao?

Cố ý làm bị thương người của chúng tôi để họ không thể đi thi đấu..." Tiểu Bảo "chậc" một tiếng, đi đến trước mặt tên phản bội vừa bị lôi kéo đi, giẫm chân lên cánh tay của hắn, ngay sau đó mọi người nghe thấy tiếng hét thảm thiết của hắn.

Tiểu Bảo ngước mắt nhìn Tấn Phong: "Thế này mới gọi là cố ý." "Cậu..." Tấn Phong tức đến run người, nhưng chẳng làm gì được Tiểu Bảo.

Đứa trẻ này thực sự chẳng quan tâm đến bất cứ điều gì, nó rốt cuộc là ai chứ?

Ông ta nhìn chằm chằm Tiểu Bảo: "Cậu rốt cuộc là ai?" "Tôi là ai sau này các ông sẽ biết.

Giờ chúng ta hãy bàn chuyện bồi thường.

Bắt trộm Đại Hoa, khiến Đại Hoa phải chịu ấm ức, làm bẩn lông của nó, và cuối cùng là để nó bị đói.

Tổng cộng bồi thường mười vạn lượng." Tiểu Bảo nói mà mắt không hề chớp.

Mọi người nghe xong thì tức đến bật cười.

Bất kể đối phương có quan hệ gì với Tấn Phong, cái giá này đúng là không tưởng. "Sao cậu không đi cướp luôn đi?" Tiểu Bảo chế nhạo: "Cha tôi có mấy mỏ vàng trong tay, tôi còn cần phải đi cướp chắc?

Số tiền này là thứ Đại Hoa nhà tôi xứng đáng được nhận.

Tất nhiên các ông có thể không đưa, nhưng... hậu quả tự chịu." Đưa tiền thì mọi chuyện dễ nói, còn nếu không đưa thì xin lỗi nhé, đừng trách tôi ác.

Tấn Thiên Vũ tức đến run rẩy cả người: "Con gà nhà mày làm bằng vàng chắc?" "Vàng à?

Ở nhà tôi vàng là thứ rẻ tiền nhất, Đại Hoa nhà tôi dĩ nhiên còn giá trị hơn vàng rồi." Tiểu Bảo cười lạnh nói.

Hoàng Hiền nhìn Tiểu Trí đứng bên cạnh, lấy tay chọc chọc vào

tay anh.

Tiểu Trí nhìn sang: "Có việc gì?" "Cậu là anh trai cậu ấy đúng không?

Cậu không định quản cậu ấy sao?" Cái gì mà vàng là thứ rẻ tiền nhất, loại lời này nghe mà chỉ muốn đánh cho một trận.

Tiểu Trí nhìn Hoàng Hiền một cách khó hiểu: "Tại sao tôi phải quản Tiểu Bảo?

Em ấy nói đúng là sự thật mà, ở nhà chúng tôi tiền là thứ rẻ mạt nhất." Từ nhỏ đến lớn họ chưa bao giờ thiếu tiền.

Tiền đối với họ chỉ là một con số mà thôi. "Em trai tôi bây giờ mỗi ngày kiếm được không chỉ mười vạn lượng, nó căn bản không quan tâm đến số tiền này đâu." Tiểu Trí thản nhiên nói.

Những người xung quanh chết lặng nhìn Tiểu Trí, lại còn có chuyện như vậy sao?

Mấy người này có phải là quá ngông cuồng rồi không?

Nhưng nếu đây là sự thật, thì có vẻ như người ta đúng là chỉ đơn giản muốn đòi lại công bằng cho một con gà mà thôi.

Thế thì thú vị rồi đây.

Nếu nhà họ Tấn cuối cùng thực sự phải bồi thường mười vạn lượng cho một con gà, thì họ chắc chắn sẽ trở thành trò cười trong mắt mọi người, đúng là quá thú vị.

Mọi người đều nhìn Tấn Phong, không biết nhà này có định bồi thường hay không?

Tấn Phong làm sao có thể bỏ ra mười vạn lượng để bồi thường chứ? "Con gà nhà cậu làm bị thương người nhà tôi, nhà tôi không bắt các cậu bồi thường thì thôi, các cậu còn dám vừa ăn cướp vừa la làng, đúng là không biết điều." Tiểu Bảo nhíu mày nhìn đối phương, ánh mắt sắc lẹm: "Vậy là ông không định bồi thường đúng không?" "Bồi thường cái gì?

Cậu đi chết đi!" Tấn Thiên Vũ giận dữ mắng.

Tấn Phong không nói gì, ông ta cũng thấy đứa trẻ này quá đáng.

Chuyện này rõ ràng là có thể huề nhau, vậy mà cậu ta lại đòi hỏi quá đáng.

Tiểu Bảo gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu ý của họ. "Xem ra các người không muốn bồi thường tổn thất cho Đại Hoa rồi.

Đã vậy thì tôi sẽ dùng cách khác để đòi lại công bằng cho Đại Hoa." Tiểu Bảo thong dong nói.

Hoàng Hiền cùng bạn mình vô thức lùi lại một bước, sao cảm giác đứa trẻ này đang nổi giận nhỉ? "Cậu ấy nổi giận rồi à?" "Ừ." Tiểu Trí gật đầu.

Rõ ràng là chuyện chỉ cần dùng tiền là giải quyết được, vậy mà họ cứ thích dùng cách khác, giờ thì hay rồi, Tiểu Bảo thực sự đã bị chọc giận.

Một khi Tiểu Bảo đã nổi giận thì chẳng còn lý trí nào nữa đâu.

Họ không còn cơ hội nữa rồi. "Sao trông cậu chẳng có vẻ gì là lo lắng thế?

Em trai cậu đang nổi giận mà?" Tiểu Trí không nói gì, anh không thích kiểu người tự nhiên như quen thân thế này.

Cứ như thể anh và người này thân thiết lắm không bằng.

Cái gì cũng hỏi, phiền phức quá.

Không nhận được câu trả lời của Tiểu Trí, Hoàng Hiền nhíu mày định hỏi tiếp thì nghe thấy tiếng thét thảm thiết của Tấn Thiên Vũ.

Chương 1857

Hoàng Hiền quay đầu nhìn sang.

Đập vào mắt anh là cánh tay buông thõng của hắn.

Hoàng Hiền nuốt nước bọt nhìn Tiểu Bảo đang có vẻ mặt bình tĩnh.

Cậu ta nói là làm thật.

Lại còn làm ngay trước mặt cha người ta nữa. "Cậu to gan lắm!" Con trai ông ta cứ thế mà bị phế, bảo sao ông ta không nổi giận cho được. "Muốn báo thù cho nó à?

Nhào vô đi, tôi cũng muốn xem ông lợi hại đến mức nào." Trong mắt Tiểu Bảo không hề có chút sợ hãi, mà chỉ có ý chí chiến đấu vô hạn.

Ánh mắt ấy Tấn Phong chỉ từng thấy ở những vị tướng quân dày dạn kinh nghiệm trận mạc.

Đối đầu với một người như vậy, chưa chắc ông ta đã là đối thủ.

Tiểu Bảo liếc mắt đã thấy đối phương chùn bước, điều này khiến cậu thấy có chút mất hứng. "Thế là không dám à?" Tiểu Bảo nhíu mày thất vọng nói.

Những người xung quanh loạng choạng suýt ngã.

Người này không biết hai chữ "khéo léo" viết thế nào sao?

Cứ thế mà nói thẳng ra, chẳng nể nang gì đối phương cả. "Ông thực sự làm tôi thấy thất vọng đấy." "Chỉ với cái lá gan này mà các người cũng nghĩ mình có thể đấu lại Huyền môn sao?

Dựa vào những thủ đoạn hèn hạ trong tay các người hay sao?"

Tiểu Bảo nhìn đối phương, lạnh lùng chất vấn.

Nghe Tiểu Bảo hỏi, Tấn Phong nhìn cậu chằm chằm, Tiểu Bảo nhướng mày nhìn lại, trong mắt đầy vẻ trêu cợt: "Sao?

Nổi giận à?

Chẳng lẽ các người không dùng thủ đoạn hèn hạ để cướp người của họ, rồi khi cướp người còn dùng cách khác để đẩy sớm thời gian thi đấu lên sao?

Chắc là lo lắng trong thời gian đó Huyền môn sẽ tìm được người giỏi hơn, lợi hại hơn các người chứ gì?" Những câu hỏi của Tiểu Bảo rõ ràng rất bình thường, nhưng Tấn Phong nghe xong thì mặt mũi xám xịt, khó coi đến cực điểm.

Tiểu Bảo chẳng thèm để tâm đến cơn giận của ông ta, ngược lại còn cười hỏi: "Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, sao ông lại nổi giận?" Tấn Phong chưa bao giờ gặp phải kẻ nào khó nhằn như vậy.

Những lời cậu ta nói trúng tim đen của bọn họ.

Chính vì muốn chiếm lấy Huyền môn mà họ đã cướp người của Huyền môn.

Để phòng bị Huyền môn tìm được người giỏi hơn mình, họ đã chọn một cách khác, đó là đẩy sớm thời gian thi đấu.

Nhưng giờ đây, mọi tính toán của họ đều bị người này nhìn thấu.

Cứ như thể tất cả những gì họ làm đều vô dụng vậy.

Tiểu Bảo mỉm cười nhìn người trước mặt, đầy vẻ trêu chọc: "Nhìn xem, các người sợ Huyền môn đến nhường nào." "Rõ ràng là đã liên kết với bao nhiêu người rồi mà vẫn phải dùng đến mấy cái thủ đoạn hạ đẳng này.

Vậy hôm nay tôi nói cho ông biết, tôi chính là một trong những người sẽ đại diện Huyền môn tham gia thi đấu." Sắc mặt Tấn Phong thay đổi đột ngột, ánh mắt nhìn Tiểu Bảo đầy vẻ kỳ lạ: "Tại sao?" "Bác ấy là bác của tôi, tôi giúp bác ấy không phải là lẽ đương nhiên sao?

Các người cứ việc tiếp tục dùng những thủ đoạn mà các người cho là hay ho để cướp người bên cạnh chúng tôi đi, xem các người có làm được không." Tiểu Bảo ngông cuồng nói. "Từ giờ đến lúc thi đấu cũng chẳng còn bao lâu nữa, ông bảo các người còn cơ hội đó không?" Tấn Phong im lặng không nói gì.

Nếu người mà Thái Huyền tìm được đều như thế này, thì họ coi như xong đời rồi.

Hơn nữa nhìn bộ dạng đứa trẻ này, dường như nó vô cùng tự tin vào người của mình. "Cậu có vẻ rất tự tin vào người của mình." Tiểu Bảo gật đầu như là điều hiển nhiên: "Đúng vậy, ông nói không sai, tôi thực sự rất tự tin.

Dù sao thì thiên tài bước ra từ thành Vong Ưu lợi hại đến mức nào, chắc hẳn các người cũng biết rõ rồi chứ?

Tất nhiên các người có thể tiếp tục sửa quy tắc, nhưng nếu các người còn tiếp tục sửa, thì dường như chúng tôi cũng có tư cách để thay đổi quy tắc thi đấu đấy.

Dù sao bác tôi vẫn là môn chủ của Huyền môn mà, thân phận địa vị xem ra cao hơn các người không biết bao nhiêu lần, các người muốn so với bác ấy thì vẫn còn kém xa lắm." Tiểu Bảo nhìn bọn họ với vẻ mặt đầy tiếc nuối và thất vọng.

Mọi người nhìn Tiểu Bảo, trong mắt đều là sự chấn động.

Phải rồi, bấy lâu nay Huyền môn chẳng hề lên tiếng gì, cũng chẳng coi nhà họ Tấn ra gì.

Nếu Huyền môn không chấp nhận những quy tắc đó, thì họ muốn làm gì chẳng được, bởi vì ngay từ đầu chuyện này đã do Huyền môn làm chủ. "Cái gì đã khiến các người nghĩ rằng các người nói gì bác tôi cũng sẽ nghe theo vậy?" Tiểu Bảo thực sự cảm thấy kỳ lạ, những người này nghĩ cái gì trong đầu thế nhỉ?

Sao lại chắc chắn là Huyền môn đã từ bỏ cuộc thi lần này và định giao Huyền môn cho họ?

Ngông cuồng như vậy, mà không biết sao bác ấy lại không trấn áp họ xuống. "Tấn Phong phải không?

Sau khi về ông nên bàn bạc kỹ chuyện này với những người bên cạnh đi, đừng quên bác Thái Huyền mới là người làm chủ chuyện này, còn các người chẳng qua chỉ là kẻ góp vui thôi.

Đặt ra quy tắc ư?

Các người xứng sao?" Lời của Tiểu Bảo làm Tấn Phong nhớ lại ánh mắt của Thái Huyền nhìn họ lúc đó.

Lúc ấy, ánh mắt của Thái Huyền cũng giống hệt thế này.

Nhìn họ với vẻ khinh miệt không thèm để tâm.

Cứ như thể ông ấy thực sự không hề thích chuyện này vậy.

Đôi lông mày khẽ nhíu lại, Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo, trông ông ta có vẻ khá giận dữ. "Đừng nhìn tôi như vậy, các người thực sự quá tệ." Tiểu Bảo nhìn Đại Hoa đang đi loanh quanh: "Đại Hoa, chúng ta về nhà thôi." Lúc đầu còn định ở đây chơi thêm lúc nữa, nhưng thấy bộ dạng của họ, Tiểu Bảo lập tức mất sạch kiên nhẫn, cũng chẳng muốn dây dưa với đám người này nữa.

Tin cần đưa thì cậu cũng đã đưa rồi, còn sau này thế nào thì phải xem những người này định làm gì. "Mày..." Đại Hoa bay lên đậu trên vai Tiểu Bảo, sức nặng của nó đối với Tiểu Bảo dường như chẳng thấm tháp gì.

Khi Tiểu Bảo bước đến trước mặt Tấn Phong, cậu ngước mắt nhìn ông ta: "Hy vọng các người có thể sớm cho tôi thấy thủ đoạn của các người, tôi thực sự rất mong đợi đấy." Triệt nhi nhìn Tấn Phong một hồi lâu rồi mới nói: "Thật thất vọng." Tiểu Bảo sững người một chút rồi bật cười.

Triệt nhi nói đúng, đúng là làm người ta thất vọng thật.

Chương 1858

"Anh ơi, chúng ta đi thôi." "Em thấy sao?" "Chán ngắt." "Nếu người ở đây đều như thế này thì sau này em chẳng cần thiết phải ở lại đây làm gì, bọn họ quá ngu xuẩn." Triệt nhi nhíu mày đầy vẻ chán ghét nói.

Tiểu Bảo cười ha hả, đưa tay xoa xoa tóc Triệt nhi: "Ừ, em nói đúng, chính là như vậy đấy." "Anh ơi chúng ta đi thôi, em không có hứng thú với mấy người này lắm." "Được, chúng ta đi." Tấn Phong nhìn họ rời đi, lời của Triệt nhi làm Tấn Phong nảy sinh nghi ngờ, đứa trẻ này chẳng lẽ chính là người kế thừa mà Thái Huyền đã chọn?

Nếu đúng là như vậy, thì những việc họ cần làm còn rất nhiều. "Cha, cha cứ thế trân trân nhìn bọn nó đi sao?" Đợi người đi khuất, Tấn Thiên Vũ bắt đầu phát điên.

Nhìn bộ dạng đó của Tấn Thiên Vũ, Tấn Phong không thể chịu đựng nổi nữa, vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt hắn: "Con bình tĩnh lại cho cha!" Tấn Thiên Vũ từ nhỏ chưa từng bị cha đánh, giờ đột ngột bị ăn tát khiến cả người ngây dại, hắn đờ đẫn nhìn Tấn Phong: "Cha, cha dám đánh con?" "Nếu không phải tại con vì một con gà mà rước họa vào thân, thì nhà mình có lâm vào cảnh này không?

Thiên Vũ, cha đã bảo con là tình hình hiện tại rất quan trọng đối với nhà ta, dặn con đừng làm mấy chuyện đó rồi mà?

Tại sao lần nào con cũng không nghe lời?" Ông ta thực sự quá thất vọng về Tấn Thiên Vũ.

Tại sao đứa con trai này lại thành ra thế này?

Tấn Thiên Vũ im lặng không nói gì.

Bởi vì hắn đã đinh ninh rằng tất cả những thứ này đều là của nhà họ Tấn rồi.

Chẳng có liên quan gì đến Huyền môn nữa cả.

Nhìn Tấn Thiên Vũ như vậy, Tấn Phong liền biết ngay chuyện là thế nào.

Ông ta thất vọng nhìn con: "Cha đã bảo con là trước khi mọi chuyện có kết quả cuối cùng thì đừng có ngông cuồng như vậy, bao giờ con mới chịu nghe lời cha đây?" Tấn Thiên Vũ im lặng, nhìn cha mình với vẻ không cam lòng: "Cha, con chỉ là không cam tâm thôi thì có sao đâu?" Hắn chỉ là ngứa mắt với Huyền Môn thì đã sao?

Hắn chỉ muốn khiến Huyền Môn mất mặt thôi mà. "Tôi chỉ là không vừa mắt Huyền Môn, tôi làm vậy thì có gì sai chứ?" Tấn Thiên Vũ vẫn chưa nhận thức được rốt cuộc mình đã sai ở đâu. "Con sai rồi, sai quá sai.

Khi sự việc còn chưa có kết quả mà đã vội kiêu căng, đến lúc kết quả không như ý muốn, con có biết chúng ta sẽ bị người ta chế nhạo đến mức nào không?

Con chẳng biết cái gì cả, sao còn dám đứng đây nói những lời như vậy?" "Con..." Tấn Thiên Vũ quay đầu không nói gì, dường như hắn cũng nhận ra có chút không ổn, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Hắn vẫn cảm thấy mình làm vậy chẳng có gì sai cả.

Tấn Phong khẽ thở dài, thực ra ông ta biết, từ khi họ chuẩn bị đối phó với Thái Huyền và Huyền Môn, bất kể là đám trẻ nhà ông hay đám trẻ của mấy gia đình kia đều bắt đầu trở nên kiêu ngạo.

Thậm chí chúng còn chẳng coi Huyền Môn ra gì.

Lúc đó những người lớn như ông cũng không nói gì, chỉ cảm thấy những người tài trong tay Thái Huyền đều bị họ nẫng tay trên rồi, sau này ông ấy sẽ không còn cơ hội nào nữa.

Nhưng không ai ngờ sau khi rời đi, Thái Huyền lại mang về những người như thế này.

Nhìn dáng vẻ của thiếu niên lúc nãy, có vẻ như những người như vậy trong tay họ vẫn còn rất nhiều.

Cứ như thế này thì họ coi như tiêu đời rồi.

Những người bước ra từ thành Vong Ưu, dù họ chưa từng đối đầu nhưng cũng biết đối phương là hạng người nào.

Kẻ bước ra từ nơi bị ruồng bỏ làm sao có thể là hạng tầm thường?

Nhìn đứa trẻ này là biết, thực lực của cậu bé khiến ngay cả ông cũng thấy e dè.

Những kẻ cùng lứa ở bên này có mấy ai là đối thủ của cậu?

Hơn nữa cậu bé nói rất đúng, họ không đủ tư cách để cùng Thái Huyền định ra quy tắc.

Sự chênh lệch thực lực thực sự quá lớn.

Một mình Thái Huyền cùng Huyền Môn cũng đủ sức cân tất cả bọn họ.

Chính vì vậy, họ mới không muốn Thái Huyền yên ổn ở lại đây.

Sự xuất hiện của Huyền Môn đối với họ là một cú đòn chí mạng, khiến họ không còn cơ hội để tiếp tục tiến bước. "Đi thôi, chúng ta về trước đã.

Có chuyện gì cũng phải nói rõ với những người khác, việc Thái Huyền có thêm mấy cao thủ trợ giúp, chúng ta nhất định phải điều tra cho rõ ràng." Tấn Phong nghiêm túc nói. "Cha, con thấy cha có vẻ hơi quá cẩn thận rồi đấy?

Nếu đúng như vậy thì họ đã sớm đến đây diễu võ dương oai rồi, còn đợi đến lúc này sao?" Hắn không tin Thái Huyền sẽ dễ dàng từ bỏ như vậy. "Thái Huyền xưa nay không phải kẻ thích phô trương, khoảng cách giữa chúng ta và ông ấy vẫn còn quá lớn.

Dù sao đi nữa, cứ về rồi nói sau, chuyện lần này là các con đã làm sai." Tấn Phong nhìn con trai mình, nghiêm nghị nói.

Tấn Thiên Vũ có chút bất mãn, định phản bác nhưng thấy ánh mắt của cha thì không dám nói thêm gì nữa.

Sau khi Tiểu Bảo đưa các em về nhà, Tô Ngọc và những người khác đã đứng đợi ở đó.

Thái Huyền bật cười nhìn Tiểu Bảo: "Đi gặp đối thủ tương lai rồi à?

Cảm thấy thế nào?" "Chẳng ra sao cả, có một tên đã bị cháu phế luôn một bàn tay rồi." Tiểu Bảo tùy ý nói. "Đám người này đúng là nôn nóng quá mức." Tiểu Bảo thất vọng thở dài.

Thái Huyền nghe Tiểu Bảo nói thì thấy hơi lạ: "Cháu nói gì?

Họ quá nôn nóng sao?" Tiểu Bảo thản nhiên gật đầu: "Vâng, bác nói không sai đâu, bọn họ đã kiêu ngạo đến mức tưởng như đã chiếm được Huyền Môn rồi ấy.

Đó không phải là nôn nóng thì là gì?" Từ thái độ của Tấn Thiên Vũ, có thể thấy họ đã tính sẵn việc sau khi đoạt được Huyền Môn sẽ chia chác đồ đạc như thế nào rồi.

Chỉ tiếc là, họ sẽ không có cơ hội đó đâu. "Vậy sao?

Đám người đó đúng là như vậy, thứ còn chưa cầm được trong tay đã vội vênh váo rồi.

Tiểu Bảo, cháu thấy những kẻ như vậy có thú vị không?" Tiểu

Bảo liếc nhìn hướng Tấn Thiên Vũ vừa đi, bực mình nói: "Đó chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Nhiều chuyện thấy rồi thì thôi, nhưng đám người này đúng là nhạt nhẽo." Thái Huyền sững người một lát rồi cười lớn: "Nói đúng lắm, quả thực chẳng có gì thú vị." "Nếu là cháu, cháu định làm thế nào?" "Sống khiêm tốn, làm việc kín kẽ, mọi chuyện cứ đợi lấy được thứ mình muốn rồi hãy hay." Tiểu Bảo nói.

Chưa lấy được gì đã bắt đầu huênh hoang, không sợ sau này bị vả mặt bôm bốp sao?

Đám người đó có sở thích gì lạ lùng vậy? "Đám người đó cứ thế để cháu đi sao?

Chương 1859

Tấn Phong không phải là người dễ nói chuyện đâu." Tiểu Bảo nhíu mày suy nghĩ hồi lâu mới lên tiếng: "Chắc là thấy cháu dễ bắt nạt chăng." Thái Huyền nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt kỳ lạ: "Cháu mà dễ bắt nạt á?" "Vâng, họ đòi cháu bồi thường, cháu bảo là họ phải bồi thường cho cháu, thế là họ bảo cháu hão huyền.

Sau đó, cháu đã đánh con trai của Tấn Phong ngay trước mặt ông ta." Triệt Nhi ở bên cạnh nhắc nhở: "Anh ơi, không phải là anh đánh người ta đâu, anh trực tiếp phế luôn người ta rồi còn gì." Tiểu Bảo chớp chớp mắt, nhìn Triệt Nhi đầy vô tội: "Vậy sao?

Anh nhớ là mình ra tay nhẹ lắm mà." Tiểu Bảo vô cùng đồng tình với ý kiến này, lúc đó cậu thực sự đã nương tay rồi, chuyện phế người ta cậu thực sự không có làm đâu nha.

Triệt Nhi lườm Tiểu Bảo một cái, làm gì có chuyện đó, rõ ràng anh trai đã phế người ta rồi. "Phế thì phế thôi, bác cũng muốn dạy dỗ Tấn Thiên Vũ từ lâu rồi." Thái Huyền thản nhiên nói.

Bây giờ dù Tấn Phong có biết ai đã phế con trai mình, cũng không dám đến tìm rắc rối đâu. "Đúng rồi bác Thái Huyền, cháu thấy họ có thể thay đổi quy tắc thì bác cũng có thể mà.

Dù sao bác mới là người chủ trì chuyện này, còn họ thì không." Tiểu Bảo như chợt nhớ ra điều gì đó, nhìn Thái Huyền cười nói.

Thái Huyền đưa tay vuốt cằm, cân nhắc lời Tiểu Bảo nói.

Nếu làm như vậy thì sau này có lẽ sẽ thong thả hơn nhiều. "Được đấy." Tô Ngọc ở bên cạnh lên tiếng. "Nếu họ đã có thể tùy ý thay đổi quy tắc, thì chúng ta cũng vậy.

Cuộc thi sẽ trực tiếp đổi thành hình thức đấu đài giữ hạng, ngoài ra còn có thể thách đấu vượt cấp." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, nghi ngờ hỏi: "Tôi nói này, hai cha con ông lại đang đánh đố tôi đấy à?

Có gì thì nói mau đi, đừng để tôi cứ phải đoán già đoán non xem các người định làm gì." Tiểu Bảo lập tức cười rộ lên: "Tất nhiên là một chuyện rất vui rồi.

Cháu sẽ làm chủ đài." Thái Huyền thừa biết thực lực của Tiểu Bảo, nếu để cậu bé làm chủ đài thì đúng là thú vị rồi.

Những người mà Tấn Phong tìm đến hầu như chẳng có ai là đối thủ của Tiểu Bảo cả. "Thế nào?

Quy tắc có đổi không bác?" Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền, cười hỏi. "Tiểu Bảo à, cháu thực sự khiến bác quá bất ngờ đấy.

Quy tắc này tất nhiên phải đổi, không những đổi mà bác còn phải khiến chúng không nói được lời nào.

Nói thật, bác bắt đầu thấy mong chờ rồi đấy." Thái Huyền rất muốn xem vẻ mặt của đám người đó lúc cuối cùng sẽ ra sao.

Chắc chắn sẽ vô cùng đặc sắc.

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt hóng hớt của Thái Huyền, không nói gì mà chỉ bình tĩnh nhìn ông: "Bác Thái Huyền muốn xem kịch thì cũng phải đợi chúng cháu dựng xong sân khấu đã chứ, bây giờ có muốn xem cũng chẳng ích gì đâu." "Yên tâm, bác không giống bọn họ đâu." "Hy vọng là thế." Tô Ngọc đứng bên cạnh lắng nghe cuộc trò chuyện của hai người, cân nhắc một lát rồi mới lên tiếng: "Nếu đã vậy, chúng ta còn có thể tính toán thêm chuyện khác nữa." "Hử?" Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, gã này lại định làm gì đây? "Hiện tại còn bao lâu nữa thì đến thời hạn họ đưa ra?" Tô Ngọc hỏi. "Ông chẳng phải biết rồi sao?

Chỉ còn mười ngày nữa thôi." "Bây giờ ông hãy thông báo tin tức

đi.

Vì họ muốn khiêu chiến Huyền Môn để lấy đồ, vậy thì Huyền Môn sẽ lập chủ đài cho họ đến khiêu chiến, thời gian đẩy sớm lên ba ngày sau." Tô Ngọc nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết.

Thái Huyền nheo mắt nhìn Tô Ngọc: "Đẩy sớm lên ba ngày sau?

A Ngọc, ông nói thật đi, rốt cuộc ông định làm gì vậy?

Sao lại đẩy sớm lên nhiều thế?" "Hôm nay Tiểu Bảo xuất hiện đã khiến họ biết Huyền Môn có một cao thủ.

Nếu họ không muốn thua ông, nhất định sẽ tìm cách gây rắc rối cho Tiểu Bảo.

Việc giữ đài cộng với việc đẩy sớm thời gian sẽ khiến họ không kịp chuẩn bị gì cho những bước tiếp theo." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Chẳng phải họ muốn đánh vào tâm lý sao?

Vậy thì cứ tới đi, để xem cuối cùng ai mới là kẻ xui xẻo.

Thái Huyền giơ ngón tay cái, cười lớn: "A Ngọc, tôi thấy ông mới là kẻ lợi hại nhất đấy." Tô Ngọc lúc này thực sự quá đáng sợ, anh bình tĩnh đến mức khiến người ta phải rùng mình. "Bác Thái Huyền, bác đừng có nhìn cha cháu như thế.

Bác có nhìn thế nào đi nữa thì cha cháu cũng không thích bác đâu." Tiểu Bảo thốt ra một câu kinh thiên động địa.

Tô Ngọc và Thái Huyền đồng thời nhìn Tiểu Bảo, cậu bé vô tội nhìn lại hai người: "Sao vậy ạ?" "Sao cái gì?

Tiểu Bảo, cháu có biết mình vừa nói cái gì không?

Bác thấy nhóc con nhà cháu hôm nay ngứa đòn rồi đấy." Thái Huyền bực mình nói. "Cháu chỉ nói thế thôi mà, bác Thái Huyền kích động thế làm gì?

Thay vì đứng đây đôi co với cháu, bác mau đi công bố tin tức đi thì hơn." Tiểu Bảo cười nói.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc: "Con trai ông, ông tự đi mà giải quyết." Ông đi làm việc đây, không thèm nói chuyện với Tiểu Bảo nữa, nói chuyện với đứa trẻ này đúng là tổn thọ mà. "Tiểu Bảo chỉ nói linh tinh thôi, ông chấp nhặt làm gì?" Tiểu Bảo vô cùng đồng tình gật đầu: "Cha cháu nói đúng đấy, cháu chỉ nói linh tinh thôi, bác Thái Huyền đừng có chấp nhặt quá nha." Tô Ngọc liếc mắt cảnh cáo Tiểu Bảo, cậu bé vội vàng ngậm miệng.

Trêu chọc bác Thái Huyền thì còn được, chứ với cha thì vẫn nên cẩn thận một chút.

Kẻo lát nữa cha lại tìm việc cho cậu làm.

Những việc cha giao thực sự rất tốn sức, cậu không thích chút nào.

Thái Huyền nhìn dáng vẻ sợ sệt này của Tiểu Bảo, bật cười: "Không ngờ cũng có ngày cháu sợ cha mình đấy." "Cháu sợ cha cháu bao giờ?

Cháu chỉ không muốn làm mấy việc vừa tốn công vừa tốn sức mà cha giao cho thôi." Chú Thái Huyền này rốt cuộc có biết nói chuyện không vậy? "Được rồi, cháu nói gì cũng đúng hết, bác đi truyền tin đây." Chẳng mấy chốc, tin tức về việc Huyền Môn lập võ đài và đẩy sớm cuộc thi lên ba ngày sau đã lan khắp vùng đất này.

Việc đấu đài là từ cả hai phía, người nhà họ Tấn có thể đến đấu đài của Huyền Môn, và người của Huyền Môn cũng có thể đến đấu đài của họ, bên nào có nhiều người thắng hơn thì bên đó thắng chung cuộc.

Hoàng Hiền và những người khác khi nghe tin thì vô cùng kinh ngạc: "Xem ra Huyền Môn thực sự rất tin tưởng vào những người mới đến này." "Thì thực lực của người ta rành rành ra đó còn gì." "Nói đúng lắm, trước đây đám nhà họ Tấn cứ tưởng làm vậy là có thể làm khó được Huyền Môn, kết quả bây giờ bị Huyền Môn phản đòn một vố đau.

Chuyện này khiến tôi càng mong chờ những gì sắp xảy ra hơn đấy." Hoàng Hiền gật đầu đồng ý: "Không ngờ Tấn Thiên Vũ gây chuyện lại dẫn đến kết quả này, cha hắn mà biết chắc chỉ muốn bóp chết hắn luôn quá." Khi Hoàng Hiền nói những lời này, vẻ mặt đắc ý không để đâu cho hết.

Sự hả hê hiện rõ mười mươi. "Các người chắc chắn là sẽ thành công sao?

Dù sao họ cũng có thể không đồng ý mà." Có người lên tiếng phản bác.

Chương 1860

Đừng có đứng đó mà vui mừng quá sớm, đến lúc xảy ra vấn đề thì rắc rối to.

Hoàng Hiền nhìn người vừa nói: "Cậu tưởng Huyền Môn dễ bắt nạt chắc?

Hiện giờ những kẻ muốn đồ của Huyền Môn là gia tộc họ Tấn và đồng bọn, khi họ muốn ra tay với Huyền Môn thì Huyền Môn đưa ra một chút yêu cầu cũng đâu có quá đáng, phải không?" Người chất vấn suy nghĩ một lát, thấy nói vậy cũng có lý.

Dù sao người ta cũng là chủ nhà.

Phía bị mất đồ là Huyền Môn, họ chẳng qua chỉ đưa ra một quy tắc nghe có vẻ thú vị hơn thôi.

Như vậy, gia tộc họ Tấn dù không muốn cũng phải đồng ý, nếu không Huyền Môn cũng có thể trực tiếp lật lọng mà? "Hiện tại mọi chuyện giữa Huyền Môn và mấy gia tộc kia đã bàn bạc xong xuôi, nếu lúc này vì họ không đồng ý điều kiện của Huyền Môn mà bỏ dở tất cả, tôi nghĩ họ sẽ không cam tâm đâu." So với những thứ có được từ Huyền Môn, mấy cái quy tắc này chẳng là gì cả.

Những người xung quanh gật đầu tán thành, nghĩ kỹ thì đúng là như vậy.

Tuy nhiên, trong lòng họ vẫn có chút lo lắng: "Dù sao đi nữa, tình hình bên này vẫn không mấy khả quan, chúng ta vẫn nên có những chuẩn bị khác.

Còn cả cậu nữa Hoàng Hiền, lúc nãy cậu vừa mới dội gáo nước lạnh vào mặt Tấn Thiên Vũ, e là hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu đâu." Hoàng Hiền liếc nhìn người vừa nói một cái: "Tôi thấy hôm nay cậu lạ thật đấy." "Sao cơ?" "Sao cậu cứ luôn nói giúp cho nhà họ Tấn vậy?

Hay là nhà cậu cũng tham gia vào chuyện này mà cậu lại giấu bọn tôi?" Hoàng Hiền nhìn người bạn này với ánh mắt sắc lẹm, nghiêm túc hỏi.

Đối phương nghe vậy thì có chút không vui: "Cậu nói cái gì vậy?

Tôi chỉ nêu ra nghi ngờ của mình thôi, có vấn đề gì sao?" "Hơn nữa, thời gian Huyền Môn đưa ra cũng quá gấp gáp, các người thực sự không lo lắng chút nào à?" "Cuối cùng là, sao các người lại tin chắc Huyền Môn sẽ thắng?" Những câu hỏi dồn dập khiến Hoàng Hiền không nhịn được mà bật cười, anh nhìn người trước mặt, khẳng định chắc nịch: "Tôi có thể nói thẳng với cậu, tôi tin tưởng họ." "Tại sao?" "Dựa vào tư cách con người của Thái Huyền, ông ấy là người thế nào mọi người đều thấy rõ.

Còn đám nhà họ Tấn thì khác, nếu họ chiếm được Huyền Môn, sau này ai sẽ là kẻ gặp xui xẻo chắc không cần tôi phải nói cậu cũng biết rồi đấy.

Nếu cậu cứ tiếp tục thế này, tôi sẽ phải hoài nghi nhà cậu có liên quan đến đám người kia thật đấy." Hoàng Hiền nhìn đối phương đầy dò xét, khiến hắn ta cứng họng. "Tôi... cậu đừng có nói bừa, tôi làm sao có thể làm chuyện như vậy được.

Tôi thấy cậu nghĩ quá nhiều rồi nên mới nói năng như thế." Hoàng Hiền nhìn đối phương một lúc lâu rồi mới lên tiếng: "Ồ?

Vậy sao?

Tốt nhất là như vậy, nếu không tôi sẽ không tha cho cậu đâu." "Thôi nào hai người, có chuyện gì thì chúng ta nói rõ ràng là được, hà tất phải làm ầm lên như vậy.

Mọi người đều là bạn bè, có gì thì từ từ nói." Thấy hai người sắp xảy ra xung đột, những người bên cạnh vội vàng vào can ngăn.

Mọi người đều là bạn lâu năm, họ cũng không ngờ Hoàng Hiền lại phản ứng mạnh như vậy chỉ vì vài câu nói của đối phương. "Hoàng Hiền, tôi thật không ngờ cậu lại nghĩ về tôi như thế." "Cậu nói vậy thì sau này tốt nhất người nhà cậu đừng có xuất hiện trong phe cánh của nhà họ Tấn, nếu không tôi thực sự sẽ coi thường cậu đấy." Nói xong, Hoàng Hiền ngồi sang một bên không nói thêm lời nào nữa.

Những người khác đưa mắt nhìn nhau, họ tự hỏi nếu người thân của người này thực sự xuất hiện trong phe cánh nhà họ Tấn, liệu họ có thể chấp nhận được không?

Sau khi suy nghĩ kỹ, họ nhận ra mình cũng không thể chấp nhận được kết quả đó. "Đồng Duệ, hy vọng mọi chuyện không giống như Hoàng Hiền nói, nhà cậu đừng có xuất hiện trong phe cánh nhà họ Tấn.

Cậu biết rõ bọn tôi ghét đám Tấn Thiên Vũ đến mức nào mà." Người bên cạnh nhìn Đồng Duệ đầy nghiêm nghị.

Đồng Duệ bất mãn nhìn họ: "Sao các người cũng nghe Hoàng Hiền nói bừa thế?

Các người cũng không tin tôi sao?" Nghe Đồng Duệ nói vậy, những người khác lắc đầu cười: "Không phải bọn tôi không tin cậu, chỉ là thấy thái độ lúc nãy của cậu lạ quá.

Chúng ta làm bạn bao nhiêu năm rồi, nếu nhà cậu thực sự làm vậy thì chán lắm." Hoàng Hiền nhìn Đồng Duệ: "Nếu thực sự là như vậy, sau này có cơ hội để dập cho nhà cậu một trận, bọn tôi chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu." Dù sau này nhà Đồng Duệ có xảy ra chuyện gì, thì đó cũng là do họ tự chuốc lấy.

Đồng Duệ không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn Hoàng Hiền, mãi một lúc sau mới bất mãn lên tiếng: "Cậu nhất định phải gây rắc rối cho bọn tôi mới chịu được à?" "Đồng Duệ, có vẻ như cậu hiểu lầm rồi.

Không phải tôi muốn gây rắc rối cho cậu, mà là cậu cứ luôn nói những lời khiến bọn tôi khó chịu.

Từ khi đám nhà họ Tấn nẫng tay trên người của Huyền Môn, cậu biết bọn tôi đã uất ức đến mức nào không?

Bây giờ cuối cùng cũng đợi được lúc Huyền Môn phản đòn, vậy mà cậu hết lần này đến lần khác dội gáo nước lạnh vào bọn tôi, thế là ý gì?" Hoàng Hiền chất vấn.

Đồng Duệ nhíu mày định nói gì đó thì Hoàng Hiền đã nói tiếp: "Cậu cũng đừng có bảo là đang giả định một khả năng khác." "Thái Huyền là người như thế nào chúng ta đều rõ, ông ấy không bao giờ đánh trận mà không có nắm chắc phần thắng.

Cậu làm vậy là muốn cái gì?" "Hoàng Hiền, cậu nhạy cảm quá rồi đấy." "Là tôi nhạy cảm, hay là nhà các người thực sự đã làm chuyện đó, sau này chúng ta cứ thực lực mà nói chuyện, không cần phải nói nhiều ở đây làm gì, các người thấy thế nào?" Hoàng Hiền nhìn những người bạn khác của mình.

Mọi người đều gật đầu tán thành: "Hoàng Hiền nói đúng đấy, chỉ còn ba ngày nữa thôi, sau này thế nào cứ nhìn là biết ngay." "Đồng Duệ, hy vọng lúc đó cậu có thể hiên ngang đến vả mặt bọn tôi, chứ đừng để bọn tôi có cơ hội dậu đổ bìm leo với nhà cậu.

Xem ra bữa cơm hôm nay không ăn nổi rồi, tôi đi trước đây." Hoàng Hiền nói xong liền bỏ đi thẳng.

Những người khác cũng đi theo: "Đồng Duệ, hy vọng cậu sẽ không khiến bọn tôi thất vọng, cả gia đình cậu cũng vậy." Bọn họ từ trước đến nay luôn cùng hội cùng thuyền, làm gì cũng có nhau, hợp tác cũng rất nhiều.

Nếu nhà họ Đồng thực sự làm chuyện như vậy, thì sau này không cần thiết phải tiếp tục hợp tác nữa.

Như vậy thực sự chẳng còn ý nghĩa gì.

Đồng Duệ nhìn họ lần lượt rời đi, chân mày nhíu chặt.

Rõ ràng là một cơ hội tốt như vậy, tại sao...

Mấy người kia đuổi kịp Hoàng Hiền, nhìn anh hỏi: "Nếu chuyện đó thực sự xảy ra, trong nhà phải tính sao đây?" Sự hợp tác giữa các nhà quá sâu rộng. "Cứ về nói với người nhà một tiếng đi, để mọi người đều có sự chuẩn bị tâm lý." "Được." Sau khi Hoàng Hiền về nhà, anh liền tìm gặp cha mình: "Cha, con có chuyện muốn nói với cha." "Chuyện gì vậy?" Hoàng gia chủ nhìn con trai hỏi.

Đây là lần đầu tiên ông thấy con trai mình nghiêm túc nói chuyện với mình như vậy. "Hãy cẩn thận với nhà họ Đồng." Hoàng gia chủ kinh ngạc nhìn con trai, sau đó hỏi: "Sao con lại nói vậy?" Chẳng phải quan hệ giữa con trai ông và Đồng Duệ rất tốt sao?

Sao tự nhiên lại nói vậy?

Hay là giữa hai đứa có xích mích gì? "Cha, bọn con phát hiện ra một số chuyện, nhà họ Đồng rất có thể đã liên thủ với nhà họ Tấn rồi, họ cũng muốn chiếm đoạt đồ của Huyền Môn." Hoàng gia chủ thản nhiên nhìn con trai: "Vậy sao?

Con kể rõ cho cha nghe xem nào." Hoàng Hiền kể lại mọi chuyện cho cha nghe: "Theo lý mà nói, bọn con đều rất ghét đám nhà họ Tấn, bây giờ Huyền Môn cuối cùng cũng phản công, lẽ ra chúng ta phải vui mừng mới đúng.

Nhưng thái độ của Đồng Duệ thực sự quá kỳ lạ, khiến con không thể không nghi ngờ họ đã liên minh với nhà họ Tấn." "Lũ người đó chẳng khác nào sói dữ hổ đói, bây giờ cùng họ hủy hoại Huyền Môn, thì sau này kẻ bị tiêu diệt chính là chúng ta.

Có Huyền Môn ở đây, chúng ta còn tương đối yên ổn hơn một chút." Hoàng Hiền khẽ thở dài, bất lực nói.

Anh cũng không muốn nghi ngờ bạn mình như vậy, nhưng không còn cách nào khác, từng cử chỉ hành động của cậu ta thực sự quá kỳ lạ.

Nghe vậy, Hoàng gia chủ mỉm cười gật đầu: "Con nói đúng đấy, nhà họ Đồng thực sự đã liên thủ với họ rồi." Hoàng Hiền chấn động nhìn cha mình: "Cha, sao cha biết được ạ?" "Chuyện này cha đã biết từ lâu rồi, cha của Đồng Duệ trước đây từng đến tìm cha, hỏi xem cha có muốn lấy đồ của Huyền Môn không." Hoàng gia chủ bật cười nói.

Huyền Môn không đơn giản như họ thấy đâu.

Chương 1861

"Con có biết người sáng lập còn lại của Huyền Môn là ai không?" Hoàng gia chủ đột nhiên hỏi.

Hoàng Hiền lắc đầu: "Chuyện này con thực sự không biết." "Cha, ở đây vẫn còn một người sáng lập khác sao?" Không phải là đang đùa đấy chứ? "Cha nói không sai đâu, thực sự còn một người sáng lập khác nữa.

Cha có thể nói cho con biết, người đó còn đáng sợ hơn những gì chúng ta tưởng tượng, mức độ đáng sợ của người đó thậm chí còn vượt xa Thái Huyền." Hoàng gia chủ nhìn con trai giải thích.

Hoàng Hiền vẫn có chút không hiểu: "Cha kể cho con nghe về người sáng lập còn lại đó đi ạ?" "Người sáng lập kia tên là Tô Ngọc.

Khi anh ta cùng Thái Huyền gây dựng được chỗ đứng vững chắc cho Huyền Môn thì đã rời đi.

Con có biết lúc đó Tô Ngọc bao nhiêu tuổi không?" Hoàng gia chủ nhìn Hoàng Hiền hỏi.

Hoàng Hiền lắc đầu theo bản năng: "Con không biết." "Lúc đó Tô Ngọc mới chỉ mười bốn tuổi.

Khi ấy võ công của anh ta không tốt, nhưng võ công của Thái Huyền lại cực kỳ giỏi.

Vì vậy, người ra tay là Thái Huyền, nhưng người đưa ra mưu kế lại là Tô Ngọc.

Đứa trẻ đó là người có thiên phú nhất, cũng là kẻ đáng sợ nhất mà cha từng gặp, không một ai sánh bằng." Đã hơn mười năm trôi qua, ông nghĩ Tô Ngọc giờ đây chỉ càng trở nên đáng sợ hơn mà thôi. "Cái tên Tô Ngọc này nghe có vẻ hơi quen, hình như con đã nghe thấy ở đâu đó rồi thì phải." Hoàng Hiền lẩm bẩm. "Con thấy quen là đúng thôi, vì anh ta chính là Ngọc Vương của Huyền quốc, đồng thời cũng là người nắm quyền thứ hai của thành Vong Ưu." "Cha, hôm nay bọn con gặp một đứa trẻ, đứa bé đó rất lợi hại, hơn nữa hoàn toàn không coi nhà họ Tấn ra gì cả.

Ngay trước mặt Tấn Phong mà cậu bé có thể trực tiếp phế luôn Tấn Thiên Vũ.

Đứa trẻ đó nghe nói cũng là người tham gia thi đấu lần này của Huyền Môn." "Vậy sao?

Con vẽ lại chân dung cậu bé cho cha xem nào." Hoàng Hiền vẽ lại bức họa của Tiểu Bảo.

Sau khi nhìn thấy bức họa, Hoàng gia chủ nhìn con trai mình: "Nhà họ Tấn tiêu đời rồi." "Cha, sao cha lại khẳng định như vậy?" Chỉ nhìn một bức chân dung mà đã dám chắc chắn nhà họ Tấn sẽ gặp họa sao?

Cha đang nghĩ cái gì vậy? "Nếu cha đoán không nhầm, đứa trẻ này chắc chắn là con trai của Tô Ngọc, và cậu bé sẽ không quá mười một tuổi." Hoàng Hiền không dám tin nhìn cha mình: "Cha đang đùa con à?

Cậu ấy mà chưa đến mười một tuổi sao?" "Đúng vậy, lời đồn rằng Tô Ngọc có ba con trai và một con gái.

Trong đó, con trai nuôi mười ba tuổi, đã đính hôn với trưởng công chúa của hoàng thượng Huyền quốc, sau khi trưởng thành sẽ thành thân.

Con trai thứ hai nhỏ hơn con trai nuôi ba tuổi, đứa trẻ này thừa hưởng hoàn hảo thiên phú của Tô Ngọc.

Trong lần đối phó với Tề quốc, cậu bé đã cùng anh trai mình đưa ra ý tưởng, khiến Huyền quốc thôn tính được Tề quốc, mà cái cớ để xuất binh cũng là do đứa trẻ này nghĩ ra." "Hai đứa trẻ còn lại là một cặp song sinh nam nữ, chắc cũng sắp bảy tuổi rồi.

Bên cạnh bé trai luôn có một con hổ trắng đi cùng, còn bé gái thì chưa rõ tình hình, nhưng nghe nói cũng là một thiên tài hàng đầu." Hoàng Hiền nghe mà choáng váng đầu óc, không ngờ sự việc lại là như vậy. "Nhưng một đứa trẻ mười một tuổi sao có thể có võ công cao cường như vậy được?" Chuyện này không phải quá đáng sợ sao? "Một người như Tô Ngọc mà dạy dỗ ra mấy thiên tài thì quá là đơn giản.

Anh ta văn võ song toàn, cộng thêm điều kiện ưu ái ở thành Vong Ưu, cậu bé có thực lực hiện tại cũng là chuyện bình thường thôi." Hoàng gia chủ suy nghĩ một lát rồi nói.

Hoàng Hiền nhớ lại lời đứa trẻ kia nói, liền thốt lên: "Cha, một đứa trẻ khác trông rất giống đứa bé này, rất có thể là người kế thừa của Huyền Môn." "Sao con lại nói vậy?" "Vì lúc đó cậu ấy nói, nếu những người ở đây đều giống như nhà họ Tấn, thì sau này cậu ấy cũng không cần thiết phải ở lại đây nữa." "Hóa ra là vậy.

Sau này chúng ta sẽ có kịch hay để xem rồi.

Nhà họ Tấn này sắp xui xẻo to rồi, người đó thực sự đã trở lại." Đã bao nhiêu năm trôi qua, người đó cuối cùng cũng đã trở lại.

Hoàng Hiền thấy cha mình kích động quá mức, liền có chút ái ngại hỏi: "Cha, cha có vui mừng quá không đấy?" "Vui mừng?

Cha đương nhiên là vui rồi.

Con trai à, con hoàn toàn không hiểu được bọn cha đâu." "Ý cha là sao ạ?" Anh có gì mà không hiểu chứ?

Cha anh có phải là nghĩ quá nhiều rồi không? "Con à, nơi này thực sự đã bình lặng quá lâu rồi, lâu đến mức khiến người ta cảm thấy như một vũng nước đọng.

Người đó trở lại, thành phố này sẽ lại sống động cho mà xem." Nghe cha nói, Hoàng Hiền thấy ông đúng là nghĩ quá nhiều.

Chẳng qua chỉ là một người trở về thôi mà, cha có cần thiết phải như vậy không? "Con không hiểu đâu, rồi con sẽ sớm biết thôi." Tô Ngọc cùng trở về, lại còn mang theo những người khác, chỉ có thể nói lên một điều.

Mối thù năm xưa của Thái Huyền cũng đã đến lúc phải báo rồi.

Những món nợ mà một số người đang nợ cũng đã đến lúc phải trả.

Hoàng Hiền thấy cha mình đột nhiên im lặng, vẻ mặt trở nên sâu xa khó lường, liền tò mò: "Cha, cha nói xem, có phải vẫn còn chuyện gì cha chưa nói với bọn con không?" "Chuyện này con không cần biết, con chỉ cần biết là nhà họ Đồng cũng sắp gặp hạn là được rồi." Vào lúc này mà lại đi liên thủ với họ, gan của người nhà họ Đồng đúng là lớn thật. "Cha cứ nói cho con biết đi mà, cha cứ úp úp mở mở thế này làm con sốt ruột lắm." Cái cảm giác sắp biết được bí mật mà lại bị cắt ngang thật là bực mình mà.

Hoàng gia chủ bật cười nhìn con trai, cảm thán: "Con trai à, có những chuyện không phải cha muốn nói là nói được ngay đâu.

Những chuyện sắp xảy ra đối với những người ở đây là một điều cấm kỵ.

Trừ phi là Huyền Môn và chính Thái Huyền tự mình nói ra, nếu không bọn cha sẽ không nói cho con biết đâu." Hoàng Hiền có chút không vui, nhưng nhìn dáng vẻ này của cha, anh biết mình sẽ không moi thêm được thông tin gì nữa.

Anh đành bất mãn gật đầu: "Thôi được rồi, nếu cha đã nói vậy thì con chờ xem sao." Tấn Phong sau khi nhận được tin tức này, liền vội vàng đi tìm những người khác.

Tất cả mọi người đều vô cùng lo lắng: "Thái Huyền làm vậy là có ý gì?" Việc Thái Huyền đối đầu với họ lúc này, rốt cuộc là vì ông ấy thực sự có năng lực đó, hay chỉ là đang hư trương thanh thế? "Không biết nữa." "Vốn dĩ chúng ta đã đẩy sớm thời gian lên khá nhiều, bây giờ Thái Huyền lại đẩy sớm thêm nữa.

Nếu chúng ta không đồng ý, đừng nói là phía Thái Huyền, ngay cả với những người khác chúng ta cũng không thể ăn nói được, vì có biết bao nhiêu con mắt đang nhìn vào." Lúc họ chọn đẩy sớm thời gian, không biết đã bị bao nhiêu người chửi rủa, những lời lẽ đó thực sự rất khó nghe.

Bây giờ người của Huyền Môn cũng đẩy sớm thời gian, lại còn đưa ra yêu cầu đấu đài giữ hạng, việc họ không đồng ý gần như là không thể.

Nếu thực sự có cao thủ đến giúp Thái Huyền như vậy, chẳng phải họ sẽ... "Không được, chuyện này chúng ta không thể cứ thế mà bỏ qua, ít nhất là không thể ngồi chờ chết như thế này được." "Nói đúng lắm, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ cách giải quyết chuyện này, nếu không mọi thứ sẽ trở nên khó khăn hơn." "Đã không còn thời gian nữa rồi." Người cầm đầu khẽ thở dài nói. "Cái gì?" "Thái Huyền hoàn toàn không cho chúng ta thời gian để chuẩn bị hay thương lượng đâu.

Ông ta công bố tin tức trực tiếp như vậy là để báo cho tất cả mọi người biết rằng, hiện tại quy tắc là do ông ta định đoạt, và chúng ta chỉ có thể phối hợp theo những gì ông ta đã định ra mà thôi." Tấn Phong nhíu mày lo lắng: "Nếu thực sự đúng như những gì các ông nói, thì sau này chúng ta sẽ chẳng được hưởng lợi lộc gì đâu." "Còn một chuyện nữa, bên phía họ có một người mới đến, người này chúng ta nhất định phải cẩn thận." "Là ai?" Tấn Phong vẽ lại bức chân dung của Tiểu Bảo.

Khi những người khác nhìn thấy bức họa này, sắc mặt lập tức thay đổi: "Chuyện này làm sao có thể?" Tấn Phong thấy sắc mặt họ đột ngột biến đổi, kỳ lạ hỏi: "Các ông bị làm sao vậy?

Sao tự nhiên mặt mũi lại biến sắc thế kia?" "Người này chính là một người sáng lập khác của Huyền Môn, anh ta rất đáng sợ." "Cái gì?" Tấn Phong chưa từng nghĩ Huyền Môn lại còn có một người sáng lập khác.

Chương 1862

Ngay cả Đồng gia chủ cũng không ngờ tới chuyện này: "Người sáng lập này lợi hại lắm sao?

Sao các ông trông có vẻ sợ anh ta như vậy?" "Không thể không sợ được, người này khi cùng Thái Huyền lập ra Huyền Môn mới chỉ mười bốn tuổi.

Lúc đó đầu óc của anh ta thực sự quá đáng sợ, mỗi người chúng ta đi đường nào, chúng ta đang nghĩ gì, anh ta đều có thể phân tích thấu đáo." "Thậm chí anh ta còn có thể đoán được chúng ta định làm gì tiếp theo.

Chúng tôi từng thấy một người cứ thế từng bước một bước vào cái bẫy mà anh ta đã giăng sẵn, mà đối phương lại hoàn toàn không hay biết, thậm chí còn đang đắc ý với kế hoạch của chính mình nữa cơ." Võ lực mạnh mẽ không đáng sợ, đáng sợ là khi người ta vừa có võ vừa có cái đầu cực kỳ nhạy bén. "Vả lại người này chính là Ngọc Vương của Huyền Quốc." Nghe thấy lời này, Tấn Phong cảm thấy có chút khó tin, thậm chí là không thể nào: "Không đúng, đây chỉ là một đứa trẻ, độ tuổi căn bản không khớp." "Nếu đây là con trai hắn thì sao?

Ba đứa con trai của hắn đều là thiên tài bậc nhất, đặc biệt là đứa con trai trưởng do hắn sinh ra, nghe nói đã kế thừa hoàn hảo thiên phú của hắn, thậm chí có thể nói là xanh tươi hơn cả gốc." Cha đã xuất sắc như vậy rồi, hiện tại lại thêm một đứa con trai giỏi hơn cả cha.

Họ còn phải đánh thế nào đây?

Căn bản là không có khả năng đánh tiếp được nữa.

Những người bên cạnh không ngừng lắc đầu: "Không thể nào, tôi không tin đây là sự thật." "Đứa trẻ đó võ công rất tốt, ngay cả tôi nhìn thấy cũng thấy đáng sợ, giờ mọi người nói với tôi nó là con trai Tô Ngọc?" Vả lại con trai hắn lại dám nói thẳng trước mặt người ta rằng cha mình là Ngọc Vương.

Nếu đứa trẻ đó thực sự là con trai Tô Ngọc, vậy nguyên nhân Tấn Thiên Vũ bị đánh hình như cũng đoán được rồi.

Chẳng qua là vì hắn đã sỉ nhục cha của đối phương. "Chuyện này quá bình thường, Tô Ngọc là một người rất đáng sợ, đáng sợ nhất chính là bản lĩnh huấn luyện người của hắn." "Con trai hắn lúc bảy tuổi đã giúp Hoàng thượng Huyền Quốc hiến kế đánh bại Tề Quốc, và phương pháp đó đã thành công." Đó là lần nổi danh nhất của con trai Tô Ngọc. "Sau đó cậu bé là Đồng sinh, Tú tài nhỏ tuổi nhất, nếu không có gì ngoài ý muốn, cậu ấy cũng sẽ là Cử nhân nhỏ tuổi nhất, hơn nữa còn đứng thứ nhất.

Mọi người có biết người giành được 'Tam liên quán' lần trước của Huyền Quốc là ai không?" Tấn Phong lắc đầu, đó là chuyện riêng của Huyền Quốc, sao anh ta biết được?

Chẳng phải là hỏi thừa sao? "Vậy để tôi nói cho anh biết là ai, chính là Tô Ngọc, đó còn là kỷ lục hắn lập ra khi bị trì hoãn thời gian do đi làm ăn bên ngoài, cho dù lúc đó hắn không bị trì hoãn, con trai hắn cũng có thể đạt được thành tựu của Tô Ngọc ở tuổi mười một." Người như vậy làm chuyện gì cũng thực sự không thấy kỳ quái.

Con cái nhà Tô Ngọc thực sự quá ưu tú.

Ưu tú đến mức khiến người ta không nhịn được mà đố kỵ.

Tấn Phong im lặng không nói gì, nhìn họ: "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ mãi như vậy?" Bị người ta nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác này anh ta thực sự chẳng thích chút nào. "Chúng tôi cũng không muốn thế này, lần này Tô Ngọc trở về chắc chắn là đã biết chuyện ở đây rồi, võ công chúng ta đánh không lại Thái Huyền, mưu lược chúng ta đấu không lại Tô Ngọc, lấy cái gì ra để so với người ta nữa?" Tấn Phong nghe thấy họ chỉ vì một người mà nảy sinh sợ hãi, cau mày vô cùng bất mãn nói: "Họ dù có lợi hại đến đâu thì đã sao?

Mọi người đừng quên, bên chúng ta có giới hạn độ tuổi." "Anh cũng đừng quên, Tô Ngọc là từ Vong Ưu Thành đi ra, hắn muốn tìm một nhóm thiên tài từ Vong Ưu Thành thực sự quá đơn giản." Người ở Vong Ưu Thành dù có kém nhất, cũng tốt hơn những người giỏi ở bên này không biết bao nhiêu lần.

Trong tình huống này anh ta thử nói xem làm sao mới có được kết quả họ muốn? "Chúng ta còn có thể sửa quy tắc." Tấn Phong không chút khách khí nói.

Nghe thấy lời này, những người bên cạnh thất vọng lắc đầu.

Họ đã không còn cơ hội nữa rồi.

Cơ hội cuối cùng đã bị Thái Huyền nắm thóp.

Tại sao ông ta lại đẩy thời gian sớm lên ba ngày sau?

Mục đích chính là không muốn họ giở trò xấu nữa.

Chuyện này, họ không đồng ý cũng phải đồng ý.

Không có lựa chọn nào khác. "Tấn Phong, chuyện này chúng ta đã không còn lựa chọn rồi." Người bên cạnh cười khổ nói. "Mọi người không thể có chút gan dạ nào sao?

Dù là con trai Tô Ngọc thì đã sao?

Chưa đánh sao biết không phải là đối thủ?" Tấn Phong bất mãn nói.

Nhìn họ như vậy, Đồng gia chủ hiện tại thực sự vô cùng hối hận, ông ta không nên dây dưa với những người này.

Vì những thứ của Huyền Môn, ông ta mới chọn hợp tác.

Nhưng giờ chỉ là một người họ còn chưa gặp mặt mà đã biến thành thế này, những người này chẳng phải quá kém cỏi sao? "Hiện tại cũng chỉ có thể thế này thôi." Ngoài việc nghênh chiến thì chẳng còn cách nào khác.

Hoàng Hiền mang theo tinh thần mơ hồ đi tìm mấy người bạn của mình: "Anh em ơi, tớ mới nhận được một tin cực kỳ đáng sợ từ chỗ cha tớ." "Tin gì vậy?" Đến lúc này rồi còn có tin gì đáng sợ nữa?

Có phải đầu óc cậu bị rỉ sét rồi không? "Thật đấy, tớ nghe cha tớ nói một người sáng lập khác của Huyền Môn đã trở về, hơn nữa còn là một người cực kỳ lợi hại, mọi người tuyệt đối không thể ngờ được là ai đâu." Hoàng Hiền ra vẻ bí ẩn nói. "Là ai?

Cậu đừng có úp úp mở mở nữa." Người bên cạnh bực bội nói.

Đến lúc nào rồi mà còn nghĩ đến việc úp mở, người này có được không đây? "Được rồi, mọi người đừng vội, tớ nói thẳng với mọi người luôn nhé, người này chính là Ngọc Vương." "Ngọc Vương?" "Đúng, người chúng ta gặp hôm nay là con trai của Ngọc Vương." Những người bên cạnh kinh ngạc nhìn Hoàng Hiền, hóa ra là con trai Ngọc Vương sao? "Tớ biết tại sao Tấn Thiên Vũ đột nhiên bị đánh rồi, chẳng phải là hắn tự chuốc lấy sao?" Trước mặt người ta mà nói xấu cha người ta, không bị đánh mới là lạ. "Điểm quan trọng nhất là mọi người có biết cậu bé mới bao nhiêu tuổi không?" Tất cả mọi người đồng thời lắc đầu. "Chưa đến mười một tuổi." "……" Mấy người nhìn Hoàng Hiền như nhìn kẻ ngốc: "Sao có thể chứ?

Có phải cậu ta coi họ như lũ ngốc mà lừa bịp không?" "Mọi người nhìn tớ bằng ánh mắt gì thế?

Tớ thực sự không lừa mọi người, chuyện này tớ lừa mọi người làm gì?" Họ có ngốc không vậy? "Đây là cha tớ nói đấy, cha tớ bảo hắn trở về rồi, nơi này sẽ thay đổi, sau này có lẽ còn có chuyện phát sinh, nhưng cha tớ không nói cho tớ biết, nhìn vẻ mặt của cha thì chuyện đó còn khá nghiêm trọng đấy." "Thật sao?" "Tất nhiên rồi, nhưng tớ thấy nhé, Tấn Thiên Vũ sau này mới là người mất mặt." "Nói đúng đấy." Sau khi nói xong chuyện của Tấn Thiên Vũ, Hoàng Hiền đột nhiên im lặng.

Sự im lặng của cậu ta dường như những người khác cũng hiểu là vì sao.

Một người trong đó nhìn họ: "Xem ra mọi người đều nhận được tin rồi." Cười chua chát một tiếng, chẳng phải là đã nhận được tin rồi sao? "Lúc đầu tớ còn thấy sự lo lắng của Hoàng Hiền là dư thừa, nhưng giờ xem ra sự lo lắng của cậu ấy không hề dư thừa, mà là vô cùng cần thiết." "Kệ đi, sau này chúng ta coi như không có người bạn này là được." Loại bạn bè này họ thực sự không có.

Rõ ràng đều là kẻ thù, cuối cùng vì vài thứ mà lại làm như vậy.

Chương 1863

Còn hợp tác với người ta, thực sự quá bi thảm. "Có đôi khi tớ cứ nghĩ, những thứ đó thực sự quan trọng đến thế sao?" Quan trọng đến mức họ có thể chọn lựa bằng phương thức như vậy. "Thôi, kệ đi, đó là lựa chọn của người ta." "Nhưng tớ cứ thấy không cam lòng, nhìn bộ dạng của Đồng Duệ hình như là đã biết từ sớm rồi nhỉ?

Kết quả lại chẳng nói năng gì, cứ thế nghe chúng ta thương lượng về chuyện của Huyền Môn, có phải cậu ta thấy chúng ta như lũ ngốc, cái gì cũng nói cho cậu ta biết?

Còn cậu ta thì đứng một bên xem trò cười của chúng ta." Chỉ cần nghĩ đến lúc họ nói những điều đó mà Đồng Duệ coi họ như lũ ngốc, lòng cậu ta lại vô cùng khó chịu.

Họ luôn coi Đồng Duệ là bạn tốt, kết quả cậu ta lại làm bạn với họ như vậy sao?

Loại người này thực sự quá gây tổn thương.

Nhìn người bạn đang buồn bã, Hoàng Hiền không biết phải an ủi thế nào: "Tớ còn chưa giận mà mọi người giận cái gì?" Cậu ta và Đồng Duệ thực ra có quan hệ tốt nhất.

Cậu ta còn không buồn bã như họ, họ làm cái gì vậy?

Nhìn Hoàng Hiền: "Cậu thực sự không buồn sao?" "Nói không buồn là giả." "Chỉ là mọi chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta có buồn thêm nữa thì cũng đã sao?

Cũng không có cách nào giải quyết vấn đề hiện tại, chi bằng cứ chờ xem Đồng gia sau này sẽ thế nào." Trước đó cậu ta nói sẽ bỏ đá xuống giếng thực ra cũng chỉ là nói suông thôi.

Dù sao cũng là bạn bè bao nhiêu năm, giờ nhìn ý tứ của cha thì những người này đều sẽ phải trả giá vì chuyện này, đã vậy thì họ có không ra tay cũng chẳng sao.

Nghe thấy lời này, tất cả mọi người đều im lặng, lời tuy nói vậy nhưng nỗi buồn trong lòng thực ra ai cũng biết. "Cứ vậy đi, thời gian không còn nhiều nữa." Đúng vậy, thời gian đã không còn nhiều.

Đối mặt với tình huống này, những gì họ có thể làm chỉ là đứng nhìn.

Tin tức Tô Ngọc trở về nhanh chóng truyền khắp nơi này, những người biết Tô Ngọc người thì vui mừng, kẻ thì không vui.

Thái Huyền biết trạng thái này liền cười ha hả: "Cậu xem tôi nói gì nào?

Cậu vừa xuất hiện là tuyệt đối sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người." Tô Ngọc không có bất kỳ hứng thú nào với việc đó: "Không liên quan đến tôi." "Đã qua bao nhiêu năm rồi, họ dường như vẫn chưa thích ứng được với sự hiện diện của cậu nhỉ." Cũng không phải là không thích ứng, nên nói là đã thích ứng với những ngày tháng không có Tô Ngọc, giờ người đột nhiên trở về khiến họ có chút không đỡ nổi.

Liếc nhìn Thái Huyền một cái, Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn ông: "Vậy nên điều ông muốn nói là gì?" "Thực ra tôi chẳng muốn nói gì cả, chỉ cảm thấy sự xuất hiện của cậu làm vũng nước đọng này lại sôi sục lên một lần nữa, tôi nghĩ chắc chắn có người sẽ rất mong đợi sự xuất hiện của cậu đấy." "……" Tô Ngọc cau mày nhìn Thái Huyền, người này là chê chuyện của mình quá ít sao?

Triệt nhi chống cằm nhìn Thái Huyền: "Cha, con thấy người ở đây đều không thông minh lắm, có chút ngốc." Thái Huyền bị nghẹn, nhìn Triệt nhi kinh ngạc hỏi: "Không phải chứ?" "Thật đấy, con thấy sau này cha cứ để người của con ở lại đây quản lý Huyền Môn là được rồi, còn người ở đây thì thực sự chẳng có ý nghĩa gì cả." Đều là những người như Tấn Thiên Vũ, con sẽ chê chết mất. "Chắc là vì những người bên cạnh cháu đều là thiên tài, nên cháu mới cảm thấy như vậy." Thái Huyền suy nghĩ một lát rồi nói.

Ngoài cách giải thích này ra thì chắc chẳng còn gì nữa nhỉ?

Đối mặt với tình huống này, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: "Chuyện này chúng ta nói sau, hiện tại cần nói không phải chuyện này, cái gì cần chuẩn bị thì chuẩn bị cho tốt, đề phòng vạn nhất." Thái Huyền chống cằm: "Cậu đúng là vẫn là cậu, đã qua bao lâu rồi mà vẫn cẩn thận như vậy." "Ừm, cẩn tắc vô ưu, phòng tránh những chuyện trước kia lặp lại." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền nói.

Biểu cảm của Thái Huyền trở nên khó coi, ông nhìn Tô Ngọc nói: "Lần này tôi sẽ không để chuyện tương tự xảy ra, có tôi ở đây, họ đừng mong làm hại bất kỳ đứa trẻ nào của nhà chúng ta." Ông đã coi những đứa trẻ này như con trai con gái mình mà cưng chiều, kẻ nào dám đối phó với con của ông, ông nhất định sẽ khiến kẻ đó chết không có chỗ chôn.

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ quá khích của Thái Huyền liền an ủi: "Bác Thái Huyền, bác không cần phải kích động như vậy, thực ra cũng chẳng có gì là không đánh lại được cả." Nhìn Tiểu Bảo một cái, Thái Huyền cười lắc đầu: "Con à, con không hiểu đâu." Tiểu Bảo khó hiểu nhìn Thái Huyền: "Lúc đó trẻ con gặp chuyện quá nhiều, không chỉ có con cái nhà con." Lúc đó đều là mẹ ruột tự tay giết con.

Những người đó thực sự là những kẻ táng tận lương tâm. "Chắc là sử dụng độc, hoặc là phương pháp khác để khống chế người ta chứ gì?

Muốn khống chế người thì Triệt nhi dùng âm công cũng có thể làm được mà." Tiểu Bảo chỉ vào Triệt nhi bên cạnh nói.

Thái Huyền nhìn Triệt nhi: "Là thật sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừ là thật đấy, không phải thật thì ông tưởng tôi đang đùa với ông chắc?" "Cho nên sau này họ muốn khống chế người khác là gần như không thể, Nam Kiều là cao thủ trong lĩnh vực này, lúc Triệt nhi học đã từng tìm đến Nam Kiều." Lúc đó Nam Kiều trở về đã nói với hắn, khả năng thôi miên của Triệt nhi thực sự rất tuyệt.

Cậu ta lợi dụng đôi mắt, nhưng Triệt nhi lại lợi dụng tiếng đàn của mình.

Mà tiếng đàn này so với ánh mắt của cậu ta lại càng không dễ bị phát hiện hơn. "……" Quả nhiên mà, yêu nghiệt sinh ra con cái cũng là yêu nghiệt, con cái nhà người này có phải là quá đáng sợ không? "Tôi bắt đầu mong chờ các cháu trưởng thành rồi, chờ khi các cháu lớn lên, thế giới này sẽ là thiên hạ của các cháu." "Thiên hạ của con." Hoằng Nghị ở bên cạnh nói.

Thái Huyền ngẩn ra một lúc, sau đó không nhịn được cười lên: "Cháu nói đúng, Huyền Quốc này tương lai đúng là thiên hạ của cháu." "Bác và Hoàng thúc của cháu đều già rồi." Hoằng Nghị quay đầu nhìn mặt Tô Ngọc, lại nhìn mặt Tiểu Bảo: "Bác Thái Huyền, bác nhìn mặt Hoàng thúc và anh trai con xem, hai người họ có gì khác biệt không?" Thái Huyền quay đầu nhìn hai người, cuối cùng để Tiểu Bảo ngồi bên cạnh Tô Ngọc.

Sau một lúc lâu, khóe miệng Thái Huyền giật giật nói: "Hai người ngồi cạnh nhau, người ta sẽ tưởng hai người là anh em sinh đôi đấy." Những năm tháng qua không hề để lại dấu vết gì trên khuôn mặt Tô Ngọc, ngược lại còn khiến hắn trẻ trung hơn.

Tiểu Bảo ngồi cùng hắn như thế này, thoạt nhìn thực sự rất giống anh em sinh đôi.

Tô Ngọc liếc nhìn Thái Huyền: "Lời khen của ông tôi nhận rồi, cảm ơn." "……" Khen ngợi?

Ông khen Tô Ngọc lúc nào nhỉ?

Sao ông chẳng nhớ chút nào vậy? "Đừng có ở đó nói bừa, tôi khen cậu lúc nào?

Đừng có làm hư danh tiếng của tôi." Tô Ngọc lạnh lùng cười nhìn Thái Huyền: "Ông còn danh tiếng gì để nói nữa sao?" "Tiểu Bảo, con hãy thương lượng với những người khác về chuyện thi đấu, các con cùng huấn luyện thời gian dài, phối hợp rất tốt, các con định làm thế nào thì con cứ sắp xếp." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo đối với việc này quả thực không chút ngạc nhiên: "Không vấn đề gì ạ." Thái Huyền không nói gì, hiển nhiên đối với Tiểu Bảo cũng vô cùng yên tâm.

Dù sao con người ta luôn phải ở trong tình huống như vậy mới biết bản lĩnh học được đến đâu.

Tiểu Bảo đi tìm những người khác, Triệt nhi và mấy đứa trẻ cũng đi theo. "Thời gian ba ngày à, thật là thú vị, A Ngọc cậu nói có phải không?" Không biết trong ba ngày này họ có thể chuẩn bị đến mức nào nhỉ? "Ừ, đến lúc đó sẽ biết." "Nói đúng đấy." Thời gian ba ngày nói dài không dài, nói ngắn cũng tuyệt đối không ngắn.

Tuy nhiên, đối với những người bên phía Tấn gia mà nói, đây là một đòn đả kích tuyệt đối.

Bởi vì bên họ gần như không có ai có thể trấn giữ võ đài.

Cứ theo đà này, cuộc thi bên họ gần như có thể nói là phải từ bỏ mới được.

Trước ngày thi đấu một ngày, Tấn Phong và những người khác ngồi lại thương lượng chuyện này, Tấn Phong nhìn những người khác: "Bên mọi người còn ai nữa không?" Những người khác lắc đầu.

Những người có thể tìm đều đã tìm cả rồi, hiện tại đã là cơ hội cuối cùng của họ.

Nếu lần này chuyện vẫn không thành, vậy thì triệt để thất bại. "Chỉ có thể vừa đi vừa tính thôi, may mà vẫn còn mấy ngày nữa." Tổng sẽ khiến họ tìm ra cách thôi.

Nếu biết Thái Huyền sẽ làm vậy, trước đó họ đã không đẩy sớm thời gian lên rồi, như vậy ít nhất còn có thể cho họ thêm thời gian để chuẩn bị. "Được." Hiện tại họ nghĩ thì hay lắm, nhưng Tiểu Bảo lại không định cho họ cơ hội.

Ngày thi đấu vừa đến, rất nhiều người đã đến.

Chương 1864

Cùng xuất hiện còn có vợ chồng Tô Ngọc.

Thấy Tô Ngọc xuất hiện, những người từng gặp hắn trước đây đều chấn kinh.

Mười năm trước Tô Ngọc cũng có dáng vẻ này nhỉ?

Sao đã qua bao nhiêu năm rồi mà dường như hắn vẫn như vậy?

Thái Huyền thấy mọi người đều chằm chằm nhìn mặt Tô Ngọc, đột nhiên bật cười: "A Ngọc cậu xem, mọi người đều nhìn mặt cậu kìa, cậu có suy nghĩ gì không?" "Câm miệng." Những người khác thấy thái độ của Tô Ngọc đối với Thái Huyền thực sự rất kinh ngạc, kinh ngạc vì có người dám nói chuyện với Thái Huyền như vậy.

Nhưng những người từng chứng kiến cách cư xử của hai người năm xưa thì sẽ không kinh ngạc như vậy nữa.

Hiện tại vẫn còn coi là bình thường đấy.

Lúc đó còn đáng sợ hơn.

Đợi khi Tiểu Bảo xuất hiện trên võ đài, mọi người nhìn người này rồi lại nhìn người kia.

Hai người này nhìn cái là biết ngay là cha con, nhưng con trai của Tô Ngọc sao lại lớn thế rồi?

Không nên chứ, hắn cũng không thể sinh ra đứa con lớn như vậy được. "Tô Ngọc, đây là người thân nhà anh à?" Tô Ngọc liếc nhìn người vừa nói một cái, người này có thể nói ra lời như vậy, chứng tỏ cái não đúng là chẳng dùng được chút nào. "Mọi người lúc nói chuyện chú ý đến cảm nhận của người ta chút đi, đây là con trai ruột đấy." Có phải nhặt được đâu. "Sao có thể chứ, hắn làm sao có thể sinh ra đứa con trai lớn như vậy?

Đứa trẻ này trông ít nhất cũng mười lăm tuổi rồi nhỉ?" Có người cau mày nói.

Tổng không lẽ Tô Ngọc mười một mười hai tuổi đã sinh con sao?

Vương Cẩn Hòa nghe thấy cuộc thảo luận nực cười này, khóe miệng giật giật, cô dường như có thể hiểu tại sao Triệt nhi lại bảo người ở đây rất ngốc rồi.

Thái Huyền nhướng mày nhìn người vừa nói: "Thực sự làm ông thất vọng rồi, đứa trẻ này không phải mười lăm tuổi, mà là chưa đầy mười một tuổi." Những người dưới đài nhìn Tiểu Bảo, một đứa trẻ chưa đầy mười một tuổi mà lại cao như vậy sao?

Tiểu Bảo đối với những ánh mắt dò xét này có chút thiếu kiên nhẫn: "Cháu ăn khỏe, cha mẹ cháu nuôi cháu tốt không được à?" Cháu mười một tuổi thì sao?

Cao thì sao?

Có ăn hết gạo nhà họ đâu mà họ cứ thắc mắc mãi.

Những người này thật là kỳ quặc. "Không phải muốn đánh sao?

Hôm nay cháu làm chủ võ đài, mọi người lên đi." Ánh mắt Tiểu Bảo đặt lên người Tấn Thiên Vũ.

Tấn Thiên Vũ bị nhìn đến mức theo bản năng quay đầu đi.

Ánh mắt người này có phải là hơi quá đáng sợ không. "Chỉ là một đứa nhóc ranh mà lại ngông cuồng như thế, để tôi đến hội ngộ cậu." Khi nhìn thấy người đó, Tiểu Bảo cau mày: "Anh bao nhiêu tuổi rồi?" "Mười bảy tuổi." "Trước đó anh đi cùng Huyền Môn đúng không?" Đối phương nghe thấy lời Tiểu Bảo nói thì có chút thiếu kiên nhẫn: "Liên quan gì đến cậu?" "Đúng là chẳng liên quan gì, chỉ là thấy anh hơi lùn, lại chỉ cao hơn em trai tôi có một chút." Triệt nhi cúi đầu nhìn cơ thể mình, bất mãn nói: "Anh ơi, con còn chưa đến bảy tuổi." Dáng người Triệt nhi không hề lùn, đứng cùng người này thì chắc cao đến cằm hắn.

Có thể thấy người này rốt cuộc lùn đến mức nào. "Cậu……" "Tôi thấy anh là não không phát triển mà chiều cao cũng không phát triển, đến đây để làm xấu mặt à?" Tiểu Bảo khoanh tay trước ngực, cười như không cười hỏi. "Cậu tìm chết." Hôm nay dù tên khốn này có quỳ xuống cầu xin, hắn cũng sẽ không tha thứ.

Đứa trẻ này thực sự rất đáng chết.

Tiểu Bảo không thèm né tránh, đứng đó đợi người lao tới rồi hất văng đi.

Sau đó một cước đá văng người xuống võ đài, nhưng chỉ trong chớp mắt người đó đã thua rồi. "Xem ra năng lực của anh cũng giống như chiều cao của anh, đều chẳng ra sao cả." Tiểu Bảo cười như không cười nói. "Cậu im đi." Thấy đối phương còn muốn xông lên đánh.

Tiểu Bảo cũng không giận, mặc cho đối phương lao lên.

Liếc nhìn trọng tài bên cạnh một cái, Tiểu Bảo thản nhiên lên tiếng: "Ông trọng tài này cũng công chính gớm nhỉ." Một câu nói khiến trọng tài đỏ mặt, không dám nhìn vào mắt Tiểu Bảo.

Tại sao ánh mắt đứa trẻ này lại đáng sợ đến thế?

Thực sự quá kinh khủng. "Cậu lại dám đánh lén tôi." Tiểu Bảo chỉ tay vào mình, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Cha, con ra tay nặng một chút được không ạ?" "Bác Thái Huyền, người bác chọn trước đây thực sự chẳng ra sao cả, sao bác lại nhìn trúng hạng người như thế này?" Tiểu Bảo vẻ mặt đầy nghi ngờ hỏi.

Chẳng lẽ là nhìn trúng đối phương lùn à?

Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Tô Ngọc không nhịn được cười lên, còn Thái Huyền thì bất đắc dĩ nói: "Người này bị cháu chọc giận đến mất lý trí rồi, bác thấy giờ lý trí của hắn đã quay lại rồi đấy, cháu phải cẩn thận một chút, đừng có coi thường người ta, dù sao người ta cũng khá lợi hại đấy." Tiểu Bảo tán thành gật đầu: "Vâng, bác nói đúng, đúng là khá lợi hại, lợi hại đến mức cháu chẳng biết phải làm gì cho phải nữa." "……" "Mày thực sự đã chọc giận tao rồi đấy." Sau đó đối phương trực tiếp ra tay, lần này thì khá hơn trước nhiều, động tác cũng vô cùng nhanh nhẹn.

Đối mặt với tình huống này, Tiểu Bảo tặc lưỡi: "Xem ra cũng không tệ nhỉ, bồi anh chơi một chút vậy." Hoàng Hiền đứng dưới nhìn mà thấy người này thực sự quá ngông cuồng.

Người này dù sao cũng là thiên tài số một số hai ở chỗ họ, vậy mà cậu bé lại bảo là chơi đùa một chút?

Thế này chẳng phải là đang khiêu khích người ta sao? "Cha, cậu ấy làm vậy thực sự không chọc giận Phi Thử sao?" Phi Thử là biệt danh của tên lùn này, dáng người không cao, tốc độ nhanh nên bị gọi như vậy. "Xem ra không cho mày chút màu sắc để nhìn, mày không biết sự lợi hại của Phi Thử tao đâu." Tiểu Bảo gật gật đầu: "Ừ, anh nói đúng, tôi cũng rất muốn xem xem con chuột nhà anh rốt cuộc lợi hại đến mức nào, dù sao cũng là thứ chỉ có thể sinh tồn trong cống rãnh thôi mà." Tấn Thiên Vũ mỉa mai nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này lần này thua chắc rồi.

Đến lúc này rồi mà còn có thể ngông cuồng như vậy.

Thật đúng là không biết trời cao đất dày là gì. "Mày……" Phi Thử không ngờ đến lúc này rồi mà cậu bé vẫn dám sỉ nhục mình như vậy. "Vậy thì tao sẽ cho mày thấy tao đáng sợ đến mức nào." Nói xong, động tác bắt đầu trở nên nhanh nhẹn hơn.

Tiểu Bảo vừa né tránh vừa nói: "Tốc độ đúng là nhanh thật, hèn gì gọi là chuột." "Ông đây gọi là Phi Thử, không phải gọi là chuột." Ánh mắt Tiểu Bảo bỗng trở nên lạnh lẽo: "Anh là ông nội ai cơ?" Tiểu Trí đưa tay che mặt, chưa từng thấy ai ngu ngốc đến thế, dám nói lời như vậy trước mặt Tiểu Bảo, người này kiếp trước là bị ngốc mà chết sao?

Người Tiểu Bảo sùng bái nhất, kính trọng nhất là Tô Ngọc, hắn dám nói như vậy thì cứ chuẩn bị sẵn tinh thần bị ăn đòn đi.

Tuy nhiên Phi Thử lúc này lại còn dám khiêu khích Tiểu Bảo: "Ông nội mày đấy." Đôi mắt Tiểu Bảo ánh lên tia đỏ, thần sắc lạnh lùng nhìn Phi Thử: "Gan của anh lớn thật đấy." Phi Thử giễu cợt nhìn Tiểu Bảo, thế này đã giận rồi sao? "Chỉ hạng người như cha mày, tao……" "Cha tôi làm sao?" Người vốn đang ở đối diện Tiểu Bảo đột nhiên xuất hiện trước mặt Phi Thử.

Phi Thử sợ hãi lùi lại mấy bước.

Chương 1865

Tuy nhiên Tiểu Bảo lại không cho hắn cơ hội đó, tay ấn đầu hắn, đè xuống, đầu gối thúc mạnh vào đầu hắn. "Á." Phi Thử đau đớn kêu lên một tiếng.

Tiểu Bảo buông tay, một cước đá vào ngực hắn.

Phi Thử bay ra ngoài, vừa sắp văng khỏi võ đài thì bị kéo lại, tóm lấy chân đập mạnh xuống sàn võ đài. "Phụt" Phi Thử phun ra một ngụm máu, ngơ ngác nhìn Tiểu Bảo, cậu ta thực sự……lợi hại như vậy.

Người này thực sự quá đáng sợ.

Tiểu Bảo thong thả tiến đến trước mặt đối phương, cúi đầu nhìn bộ dạng đó của hắn, thấp giọng cười lên: "Vừa nãy anh nói cha tôi làm sao cơ?" Phi Thử còn có đạo lý nào mà không hiểu nữa?

Chính vì sự nhanh mồm nhanh miệng nhất thời của hắn đã chọc giận Tiểu Bảo.

Khiến cậu thực sự nổi giận. "Vừa nãy nói chẳng phải rất vui sao?

Trả lời tôi đi, anh nói cha tôi làm sao?" Đôi mắt Tiểu Bảo đen kịt nhìn Phi Thử, trong mắt không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Nhìn ánh mắt của cậu giống như đang nhìn một người chết.

Phi Thử không dám nói tiếp, Tiểu Bảo cứ thế đánh cho đến khi hắn cầu xin tha thứ mới thôi.

Danh tiếng của Phi Thử ở đây cũng rất lớn, kết quả hiện tại lại bị đánh đến mức quỳ dưới đất cầu xin tha thứ.

Tấn Phong thấy thái độ của Tiểu Bảo như vậy, lập tức có chút bất mãn nói: "Các người làm vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?" "Đã cầu xin tha thứ rồi mà còn như vậy, hạng người như các người không xứng để tham gia thi đấu." Tấn Phong muốn nhân cơ hội này khiến Tiểu Bảo không thể tiếp tục tham gia các trận đấu sau.

Dù thế nào đi nữa, loại bỏ được một người là hay người đó.

Đứa trẻ này gây ra sự đe dọa quá lớn cho anh ta.

Bên cạnh họ căn bản không có một ai có thể sánh ngang với Tiểu Bảo. "Hừ, cha tôi là Ngọc Vương của Huyền Quốc, hắn muốn sỉ nhục cha tôi, tôi lại muốn hỏi xem hắn định làm gì?

Sỉ nhục hoàng thất mà chỉ bị đánh một trận đã là ân tứ cực lớn rồi, sao hả?

Tấn gia chủ cũng muốn lên thử xem sao?" Tiểu Bảo ngước mắt nhìn đối phương, cười như không cười hỏi.

Dáng vẻ đó khiến người ta có chút lúng túng, thậm chí không dám nói thêm lời nào.

Tấn Phong cau mày, lời này của Tiểu Bảo chính là đang đào hố cho anh ta.

Lời nói ra thực sự có chút quá mức ngông cuồng rồi.

Chống cằm nhìn dáng vẻ bất mãn của đối phương, Tiểu Bảo cười như không cười hỏi: "Tấn gia chủ muốn lên thử sức với tôi không?" Tấn Phong im lặng không nói một lời, anh ta còn không phải là đối thủ của Tiểu Bảo, anh ta còn gì để nói nữa?

Tiểu Bảo nhìn dáng vẻ hèn nhát đó của Tấn Phong, giễu cợt nói: "Nếu đã không dám lên thì im miệng lại cho tôi, đừng có nói những lời không nên nói đó nữa." Nghe mà thấy chướng tai. "Cậu……" Tiểu Bảo liếc mắt một cái, Tấn Phong lập tức không nói nữa.

Hiệu quả này khiến Thái Huyền quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Bảo thế này là sao?" Ông còn chưa có sức sát thương lớn như vậy, kết quả Tiểu Bảo đã giải quyết xong rồi? "Thì đúng như tình huống ông thấy đấy." Liếc Tô Ngọc một cái, câu này hắn nói cũng như không? "Tiểu Bảo rốt cuộc đã làm gì?" Tuy biết cậu cùng các cao thủ trong nhà vẫn luôn giao đấu, nhưng chắc cũng không đến mức có khí thế như vậy mới đúng. "Lúc ở Vong Ưu Thành, Tiểu Bảo vẫn luôn đánh võ đài ngầm." Thái Huyền dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn Tô Ngọc, cau mày vô cùng bất mãn nói: "Không phải chứ, sao cậu có thể để Tiểu Bảo đi đánh võ đài ngầm được?

Cậu có biết việc đó nguy hiểm đến mức nào không?" Người này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Nếu không phải biết rõ là con ruột, ông đã nghi ngờ đứa con này chắc là Tô Ngọc nhặt được rồi.

Tô Ngọc bực mình liếc Thái Huyền một cái: "Là Tiểu Bảo tự mình đi, tôi cũng là sau khi nó đánh ra danh tiếng rồi mới biết nó đi đánh võ đài ngầm đấy." "Thật sao?" "Ừ, sau khi nó mười tuổi thì tôi không quản chuyện bên này nữa, mọi chuyện nó tự mình giải quyết, cũng không để đám ám vệ nói cho tôi biết chuyện của nó." Chính vì như vậy mới để đứa nhỏ này có cơ hội lẻn đi.

Thái Huyền biểu cảm kỳ quái nhìn Tiểu Bảo, một đứa trẻ mười tuổi rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Họ cũng không biết Tiểu Bảo rốt cuộc đang nghĩ gì, chỉ cảm thấy Tiểu Bảo như vậy thực sự có chút khiến người ta lo lắng.

Hai người nói chuyện Tiểu Bảo không hề nghe thấy, cậu đang nhìn Phi Thử.

Phi Thử thấy mình đã cầu xin tha thứ rồi mà Tiểu Bảo vẫn chưa có ý định bỏ qua cho mình, lập tức trở nên độc ác hơn nhiều, lời nói ra cũng vô cùng khó nghe. "Mày giận thế là vì tao chạm đúng vảy ngược của mày sao?

Cái danh phận đó của cha mày không biết từ đâu mà có đâu nhỉ, một người ngoài mà lại được làm Vương gia, lại còn có địa vị như vậy, nói không có vấn đề gì thì ai tin?" Phi Thử biết hôm nay mình không thoát được rồi, đã vậy thì còn gì phải giấu giếm nữa?

Cứ nói cho thỏa thích đi. "Đây chẳng lẽ là do cha mày để mẹ mày đi đổi lấy sao?" Vừa nói xong, cả người bay ra ngoài.

Những người biết Ngọc Vương phi đều dùng ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng nhìn Phi Thử.

Không hiểu thì đừng có nói bừa.

Giờ thì hay rồi, sau này Phi Thử có thể sống yên ổn được không còn là một vấn đề lớn đấy.

Thái Huyền cảm nhận được khí thế lạnh lẽo từ người bên cạnh, trong mắt hiện lên vẻ bất đắc dĩ, thôi rồi, cái thằng nhóc này hôm nay là muốn tìm cái chết rồi.

Mà cũng không phải, tìm chết cũng chẳng có ai lao vào như thế này.

Tiểu Bảo nhìn Phi Thử, bình tĩnh nói: "Vốn dĩ tôi không định làm gì, không ngờ anh lại cứ lao vào tìm chết như vậy, anh đã nôn nóng đến thế rồi, tôi tự nhiên sẽ không bỏ qua cho anh." Phi Thử lúc này cuối cùng mới nhận ra đứa trẻ này đáng sợ đến mức nào.

Cậu sẽ không để hắn rời khỏi đây, nhưng cũng sẽ không để hắn chết.

Cứ thế mà hành hạ hắn cho đau đớn.

Nhưng bẩm sinh nhìn cậu lại dường như chẳng có chuyện gì cả.

Người bên dưới nhìn thấy bộ dạng này của Phi Thử, cau mày lại, rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Phi Thử có vẻ rất đau, nhưng động tác của đứa trẻ này trông không có vẻ gì là nặng tay cả.

Những người bên cạnh nghĩ gì Phi Thử không biết, hắn chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình dường như đều bị đánh đến mức lệch vị trí cả rồi.

Tiểu Bảo một cước giẫm lên mặt đối phương, cúi đầu lạnh lùng nhìn hắn: "Gan của anh đúng là lớn thật." "Mày……buông……tao ra." Phi Thử nghiến răng giận dữ nói. "Giận rồi sao?

Chương 1866

Bò dậy cho tôi xem nào?" Tiểu Bảo giễu cợt nói.

Phi Thử không ngừng vùng vẫy, nhưng một tấc cũng không thể thoát khỏi tay Tiểu Bảo.

Người bên dưới nhìn trọng tài một cái, trọng tài vội vàng đi tới nói: "Cậu đã thắng rồi, không được làm như vậy." Tiểu Bảo quay đầu nhìn trọng tài: "Tôi đá hắn xuống dưới, lúc hắn lại bò lên thì ông đang làm cái gì thế?" "Hắn còn chưa nhận thua, ông thấy tôi thắng lúc nào?" Trọng tài nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt cứng đờ, lúc đó ông ta hoàn toàn không nghĩ ngợi nhiều, dù sao cũng đã nhận lợi ích nên cứ làm theo ý người ta thôi.

Nhưng giờ bị một đứa trẻ nói thẳng ra như vậy, ông ta chỉ thấy xấu hổ vô cùng.

Trọng tài nhất thời có chút hoảng loạn, bất mãn nhìn Tiểu Bảo nói: "Cháu... cháu nói bậy bạ gì đó?" "Cháu nói bậy?

Đã làm trọng tài thì phải công bằng chính trực, đừng có nhận tiền của người khác rồi chỉ biết nghĩ cho họ.

Hành động này của ông gọi là gì nhỉ?

Có ăn là cha, có sữa là mẹ à?" Tiểu Bảo nhìn trọng tài đầy mỉa mai, chẳng nể mặt chút nào.

Trọng tài tức đến suýt ngã quỵ xuống đất, ông ta quay đầu nhìn Thái Huyền: "Huyền môn môn chủ, ngài không định quản lý người nhà mình sao?" Đứa nhỏ này thật sự quá chọc tức người khác.

Thái Huyền nhìn đối phương với vẻ mặt khó hiểu, có chút vô tội nói: "Đứa nhỏ trong nhà chỉ nói mấy câu thật lòng, sao lại không cho nó nói?" "Ngài..." "Hay là ông thấy chúng tôi cần phải đưa bằng chứng ông đã nhận tiền của người ta ra ngay trước mặt thì ông mới chịu thừa nhận mình định làm việc bất công?" Thái Huyền nhìn trọng tài với nụ cười không rõ ý tứ.

Ánh mắt đó khiến trọng tài không dám nhìn thẳng.

Hình như họ đều đã biết hết mọi chuyện, nhưng biết mà lại không nói gì, mục đích cuối cùng của họ là gì?

Trọng tài nhìn Thái Huyền, nhất thời không biết ông ta định làm gì nữa.

Thái Huyền đưa tay xoa cằm, nhìn bọn họ đầy thú vị.

Không phải muốn chơi đùa sao?

Vậy thì cho bọn họ một cơ hội.

Chờ chơi đùa với họ xong, cũng đến lúc nên tính sổ rõ ràng mọi chuyện rồi.

Bất chấp biểu cảm của bọn họ ra sao, Thái Huyền thản nhiên lên tiếng: "Tiểu Bảo, con tiếp tục đi." Trọng tài có chút do dự: "Môn chủ, ngài làm vậy thì người ta sắp chết rồi." "Tự mình vạ miệng thì trách được ai?

Còn nữa, đừng có tìm tôi, tôi không can thiệp vào chuyện này.

Mọi việc của Huyền môn lần này đều giao cho Tiểu Bảo xử lý, nó muốn làm gì thì làm." Thái Huyền xua tay tùy ý nói.

Tiểu Bảo đang tâm trạng không tốt, ông đương nhiên sẽ không dại gì mà đi làm kẻ chịu trận, có chuyện gì thì cứ để họ tự xử lý, ông đứng bên cạnh xem kịch là được.

Trọng tài cau mày, có chút không vui với lời của Thái Huyền.

Đây rõ ràng là người nhà của ông ta, sao ông ta có thể không có cách nào quản được?

Không còn cách nào khác, trọng tài đành nhìn sang Tô Ngọc, người có vẻ ngoài giống hệt Tiểu Bảo: "Vị công tử này, anh có thể bảo con trai mình dừng tay được không?" "Không thể, nếu là tôi ra tay thì hắn ta đã mất mạng từ lâu rồi." Tô Ngọc nhìn trọng tài nói.

Ánh mắt anh bình tĩnh như mặt hồ, nhưng lại đáng sợ đến mức khiến người ta không dám đối diện.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười ôn hòa, đưa tay nắm lấy tay Tô Ngọc: "Đừng dọa người ta." Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, có chút không vui nói: "Bọn họ không nên nói xấu em." Vương Cẩn Hòa ngẩn người một lát, rồi khẽ cười: "Em không giận, Tiểu Bảo sẽ giúp em trút giận mà." Cô cũng rất ghét những lời tên Phi Thử kia nói.

Cái gì mà "đổi lấy"?

Vì bản thân hắn làm vậy nên hắn nghĩ ai cũng đạt được lợi ích bằng cách đó sao?

Suy nghĩ của tên này đúng là nực cười.

Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng: "Nếu không phải người trên kia là Tiểu Bảo, anh đã tự tay giết chết hắn rồi, em mà lại là hạng người để loại như hắn tùy tiện xúc phạm sao?" Nghe lời Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Được rồi, anh nói gì cũng đúng." Trọng tài nghe vậy thì không nói nên lời: "Vị phu nhân này, đây là một mạng người, sao bà có thể coi thường mạng người như vậy?" Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn trọng tài: "Ông đang dạy tôi cách làm việc à?" Cô thật sự rất ghét loại người như thế này. "Tôi không có ý đó, tôi chỉ thấy dù sao đây cũng là một mạng người, bà là người lương thiện như vậy, chắc chắn sẽ không nỡ nhìn một mạng người chết ngay trước mặt mình đâu nhỉ?" Trọng tài nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Ông ta nghĩ phụ nữ thường mềm lòng và lương thiện, chỉ cần nói vậy, phu nhân này dù có vì nể mặt mũi cũng sẽ không để con trai mình quá đáng.

Nhưng Vương Cẩn Hòa lại không nhịn được mà bật cười: "Hả?

Ông nói chuyện này với tôi sao?

Vậy thì ông nhầm to rồi, tôi còn đang rất tận hưởng cảnh này đây, vì hắn ta sống hay chết thì liên quan gì đến tôi?" Nếu là lúc mới đến đây, cô có lẽ sẽ thấy không nỡ, nhưng thật đáng tiếc, hiện tại cô rất nhẫn tâm. "Bà..." "Thật lòng mà nói, từ khi tôi trở thành Vương phi đến nay, chưa từng có ai dám nói tôi như vậy, dám nói chuyện với tôi bằng giọng điệu đó." Vương Cẩn Hòa nhìn trọng tài thản nhiên lên tiếng. "Một trọng tài như ông mà cũng muốn dạy tôi làm việc, ai cho ông cái lá gan đó?" Ánh mắt cô sắc lẹm nhìn đối phương, hỏi với vẻ mặt lạnh lùng.

Trọng tài ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, vốn dĩ cứ tưởng phu nhân này phải là người rất lương thiện, nhưng giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Phu nhân này dường như còn đáng sợ hơn những gì ông ta tưởng tượng. "Tiểu Bảo muốn làm gì thì cứ làm." Vương Cẩn Hòa chẳng buồn để ý đến tên trọng tài này nữa, mà mỉm cười giải thích với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo ra dấu một cái rồi quay đầu nhìn người bên cạnh, trọng tài lập tức căng thẳng: "Cháu... cháu muốn làm gì?" Đồng thời ông ta không ngừng nháy mắt ra hiệu cho Phi Thử, tốt nhất là nên nhận thua lúc này, nếu không sẽ mất mạng thật.

Tuy nhiên Phi Thử như không thấy ánh mắt nhắc nhở của ông ta, vẫn nhìn Tiểu Bảo đầy hung tợn.

Tiểu Bảo cười khẩy: "Còn bò dậy nổi không?

Đừng có dùng ánh mắt đó nhìn tôi, ông làm vậy chỉ khiến tôi thấy ông thật thảm hại thôi." Tiểu Bảo nhìn Phi Thử với vẻ mặt đầy thất vọng. "Hay là ông định theo ý bọn họ, trực tiếp nhận thua với tôi nhỉ?" Tiểu Bảo nhìn đối phương, ánh mắt có phần trêu chọc.

Ánh mắt đó đối với Phi Thử chính là sự châm chọc, coi thường.

Điều này khiến Phi Thử như quay lại nhiều năm trước, khi hắn còn là kẻ vô danh tiểu tốt.

Lúc đó, ai cũng coi thường hắn, ai cũng có thể dẫm đạp hắn một cái.

Khó khăn lắm hắn mới có được địa vị hiện tại, có cơ hội thăng tiến cao hơn, nhưng giờ lại xuất hiện một đứa trẻ tuổi nhỏ tài cao thế này.

Một người như vậy đối với Phi Thử là một cú đả kích cực lớn. "Nhận thua?

Nằm mơ đi!" Nhìn Phi Thử như vậy, Tiểu Bảo tặc lưỡi: "Xem ra muốn cho ông một cơ hội mà ông cũng không cần.

Các người tức giận như vậy là vì bị tôi nói trúng tim đen à?

Nếu ông muốn nói thế thì cũng chẳng sai.

Chương 1867

Mẹ tôi từ nhỏ vốn là một cô gái nông thôn bình thường, cha tôi cũng chỉ là một thiếu gia giàu có bình thường, tại sao lại có ngày hôm nay?

Tất cả đều nhờ vào sự nỗ lực của cha mẹ tôi.

Mẹ tôi trồng ra loại lương thực giúp mọi người no ấm, cha tôi giúp bác Hoàng bảo vệ Huyền quốc, cho nên mới có được vị trí Vương gia này.

Họ đúng là dùng công sức để đổi lấy địa vị, chỉ là khiến ông thất vọng rồi, không phải kiểu 'đổi' như ông nghĩ đâu." "Tình cảm cha mẹ tôi tốt thế nào cả Huyền quốc ai cũng biết, ông sỉ nhục mẹ tôi như vậy ngoài việc khiến tôi xử lý ông ra thì chẳng có ích lợi gì đâu." Tiểu Bảo thản nhiên nói, lúc này cậu đã tiến sát đến trước mặt Phi Thử. "Chướng mắt với những người có gia thế như chúng tôi sao?" Khi Tiểu Bảo lại gần, ánh mắt Phi Thử có chút kích động, dường như định làm gì đó.

Ngay khi Phi Thử động thủ, Tiểu Bảo đưa tay đỡ lấy cú đá của hắn, thất vọng lắc đầu: "Tôi còn tưởng ông lợi hại thế nào, giờ xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi." "Ngươi..." Phi Thử biến sắc, sao cậu ta có thể... "Số lần tôi giao đấu với cao thủ nhiều không đếm xuể, ông không nghĩ là sau khi đánh ông bị thương, tôi sẽ chủ quan khinh địch chứ?" Kẻ này đúng là quá ngây thơ. "Luôn cảnh giác trong khi chiến đấu là bài học đầu tiên tôi học được ở Vong Ưu Thành." Tô Ngọc cũng từng dạy cậu rằng dù gặp bất cứ ai cũng không được xem nhẹ đối thủ, một khi đã khinh địch thì thất bại không còn xa nữa.

Sắc mặt Phi Thử tái mét nhìn Tiểu Bảo, hắn cứ tưởng trong chuyện này mình đã nắm chắc phần thắng, chỉ cần ám toán thành công là được. "Ông không còn cơ hội nữa đâu." Trước ánh mắt ngỡ ngàng của Phi Thử, Tiểu Bảo trực tiếp ra tay tống hắn xuống lôi đài.

Trông chỉ như một cú đánh nhẹ nhàng, nhưng cuối cùng lại khiến hắn gãy mất mấy cái xương.

Phi Thử đau đến mức mặt trắng bệch.

Sau này muốn đối phó với người khác thì hoàn toàn không còn cơ hội nữa rồi.

Người của Tấn Phong vội vàng chạy lại kiểm tra cho Phi Thử, kết quả khiến đối phương lập tức biến sắc, nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt khó coi: "Thủ đoạn thật độc ác." Đây thật sự là việc một đứa trẻ có thể làm sao?

Ra tay với người khác có cần tàn nhẫn vậy không?

Tiểu Bảo cau mày nhìn đối phương: "Độc ác?" "Chỉ là thi đấu thôi mà, cậu lại phế người ta luôn." "Ừ, ông nói đúng rồi đấy.

Nếu không phải vì đang thi đấu, chỉ riêng việc hắn dám sỉ nhục cha mẹ tôi là tôi đã có thể lấy mạng hắn rồi, giờ hắn còn sống thì nên biết ơn đi." Tiểu Bảo nhìn bọn họ đầy lãnh đạm và bạc bẽo.

Một câu nói khiến những người xung quanh tái mặt: "Cậu..." "Các người muốn hắn phế tôi, nhưng tiếc là người các người tìm không đủ trình độ, không phải đối thủ của tôi.

Chỉ là không biết những người sau thế nào, có giống hắn không?

Nếu giống thì các người thua chắc rồi." Tiểu Bảo nhìn đám người Tấn Phong đầy khinh miệt.

Bên cạnh có một người giấu mình trong chiếc mũ trùm đầu, nhìn Tiểu Bảo và nói bằng giọng khàn đặc: "Thằng nhóc kiêu ngạo thật.

Ta phải xem thử cậu giỏi đến mức nào mà dám hống hách như vậy." Khi đối phương xuất hiện, ánh mắt Thái Huyền hơi lạnh lẽo: "Xem ra các người muốn phá vỡ quy tắc, quyết tâm đối đầu với Huyền môn chúng tôi rồi." "Chẳng phải nói là đấu thách đấu sao?

Đã vậy thì ai thách đấu mà chẳng như nhau?" Thái Huyền nhìn đối phương hồi lâu rồi mỉa mai nói: "Hãy nhớ kỹ lời ông vừa nói." Tiểu Bảo nhìn người trước mặt: "Một kẻ chẳng còn sống được bao lâu nữa mà cũng chạy đến đây tìm rắc rối, loại người như ông cứ ở yên đó chờ chết không tốt sao?" "Gỗn xược!" "Ừ, gan tôi cũng lớn lắm." Lão già nhìn Tiểu Bảo bằng đôi mắt đục ngầu: "Ta để xem lát nữa cậu có còn giữ được bản lĩnh để chống đỡ cho cái gan lớn đó không." "Vậy thì chúng ta cứ chờ xem." Tiểu Bảo chẳng lo lắng chút nào, ngược lại còn cười tươi.

Thấy Tiểu Bảo như vậy, Thái Huyền huých tay Tô Ngọc: "Hai người nuôi dạy Tiểu Bảo có hơi kiêu ngạo quá không đấy?" "Nó có bản lĩnh đó mà." Đã có bản lĩnh thì sao không được kiêu ngạo?

Chẳng lẽ phải tự làm khổ mình sao?

Thái Huyền giơ ngón tay cái tán thưởng, lời tên này nói hình như cũng không sai.

Nếu người này cũng thua trong tay Tiểu Bảo thì thú vị đây.

Đến lúc đó, Tiểu Bảo chắc chắn sẽ vang danh thiên hạ.

Hoàng Hiền nhìn mà có chút căng thẳng, lão già này rất lợi hại, lẽ nào họ không quản đứa trẻ này sao?

Nó mới mười tuổi thôi, đối đầu với một lão già, dù là võ công hay thực lực đều không bằng chứ? "Cha, cha nói xem môn chủ Huyền môn đang nghĩ gì vậy?

Nếu họ đã có thể phớt lờ quy tắc như thế thì người của Huyền môn cũng có thể làm vậy mà, tại sao..." Hoàng Hiền nhìn hai người bên trên vẫn thản nhiên như không.

Họ không lo lắng con mình bị thương sao?

Hoàng gia chủ liếc nhìn con trai mình một cái, xem thi đấu thôi mà sao cứ nhặng xị lên thế?

Ngồi yên một chỗ khó thế à?

Ông cốc đầu con trai một cái rồi mắng: "Anh im lặng cho tôi, đừng có tìm rắc rối ở đây." "Cha, con không phải tìm rắc rối, con chỉ tò mò tại sao thôi.

Lẽ nào họ không lo lắng chút nào sao?" Hoàng Hiền ấm ức nói. "Anh tưởng ai cũng như anh chắc?" Hoàng gia chủ lườm con trai một cái cháy mặt.

Cái thằng này không thể ngồi yên được à? "Cha..." "Môn chủ Huyền môn và Ngọc Vương sở dĩ không làm gì, chỉ có thể nói lên một vấn đề: họ vô cùng tin tưởng, thậm chí là công nhận năng lực của đứa trẻ đó." Hoàng Hiền cau mày nhìn cha mình, chuyện này thật nực cười, tin tưởng đến mức nào cơ chứ?

Đối thủ là một lão già hơn sáu mươi tuổi rồi đấy.

Lão ta luyện công bao nhiêu năm, một đứa trẻ mười tuổi dù có giỏi đến mấy thì giỏi được đến đâu?

Họ có phải quá tự tin rồi không?

Hoàng gia chủ không thèm để ý đến con trai nữa mà tiếp tục theo dõi trận đấu. "Anh câm miệng cho tôi, nhìn cho kỹ vào, còn nói nữa thì cút đi cho khuất mắt." Đúng là bực mình, xem thi đấu thì cứ xem đi, có chuyện gì xong rồi hỏi không được sao?

Cứ phải hỏi mấy câu ngớ ngẩn ngay lúc này.

Hoàng Hiền lập tức im bặt, tiếp tục xem trận đấu trên lôi đài.

Nhưng lần này, anh có vẻ căng thẳng hơn nhiều. "Nhóc con, ta để xem cậu chống đỡ được mấy chiêu trong tay ta." Tốc độ của lão già rất nhanh, nhanh hơn Phi Thử rất nhiều.

Tiểu Bảo đỡ được đòn tấn công của đối phương, hắn ta đã lập tức chuyển hướng.

Tiểu Bảo lùi lại một bước, ngay khi mọi người tưởng cậu sắp trúng đòn, cậu liền tung một cú đá vào người đối phương.

Lão già bị đá đến mức lảo đảo lùi liên tục về phía sau.

Sau khi lùi mấy bước dài mới đứng vững lại được.

Đưa tay ôm ngực, lão già nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tuy chỉ mới chạm trán một chiêu, nhưng võ công căn bản của đứa nhỏ này lão đã nắm rõ. "Sao cậu có thể có năng lực mạnh mẽ đến vậy?" Khả năng thực chiến của đứa trẻ này thật đáng sợ, thậm chí còn nhiều kinh nghiệm hơn cả những lão già như lão.

Chương 1868

Đây thật sự là năng lực mà một đứa trẻ có thể có sao? "Biết sao được, ai bảo quanh tôi toàn là cao thủ cơ chứ?" Tiểu Bảo tiếc nuối nhún vai. "Đòn tấn công của ông kết thúc rồi, giờ đến lượt tôi." Lời vừa dứt, bóng dáng Tiểu Bảo đã biến mất, khi mọi người nhìn lại thì cậu đã ở ngay sau lưng đối phương.

Tiểu Bảo nhìn lão già vẫn đang ngoảnh đầu tìm mình, thất vọng nói: "Ông chậm quá." Nghe thấy tiếng nói, ngay khi định quay đầu lại thì lưng lão đã trúng một đòn cực mạnh.

Lão già lảo đảo suýt quỳ xuống đất.

Tiểu Bảo tặc lưỡi: "Không cần vội vàng thế đâu.

Còn chưa đến Tết mà, thật sự không cần tặng quà ra mắt kiểu này đâu, ông là người lớn mà lại quỳ lạy một đứa trẻ như tôi thì chẳng phải làm tôi tổn thọ sao?" Lời của Tiểu Bảo tuy không khó nghe nhưng lại đâm trúng tim đen. "Cậu..." Tiểu Bảo cười nhìn đối phương: "Giận rồi à?

Giận cũng tốt, vậy tôi có thể trực tiếp ra tay rồi." Nói xong, cậu tung một đòn hiểm hóc, không cho đối phương cơ hội trả đũa. "Lão già, nếu ông cứ như vậy thì không thắng nổi tôi đâu." Lão già nhìn Tiểu Bảo, ngay khi cậu khựng lại một nhịp, lão chớp thời cơ co ngón tay thành trảo tấn công.

Tiểu Bảo xì một tiếng: "Thật là, mới sơ hở chút mà đã tưởng mình ngon ăn rồi à?" Lão già nghe lời Tiểu Bảo thì biết mình đã trúng kế. "Giờ mới phát hiện mình trúng kế muốn tránh dã không kịp đâu." Tiểu Bảo nói nhỏ.

Sau đó, cậu nắm lấy tay đối phương bẻ mạnh.

Cánh tay đó lập tức rũ xuống, tình hình có vẻ không ổn chút nào.

Lão già ôm lấy tay mình, đứa trẻ này khi ra tay không hề có một chút do dự nào.

Dù đối mặt với người lớn tuổi hơn mình rất nhiều, cậu vẫn ra tay dứt khoát, không hề chần chừ.

Đứa trẻ này thật sự quá đáng sợ.

Cậu không chỉ giàu kinh nghiệm thực chiến, không khinh địch, mà còn vô cùng điềm tĩnh.

Rốt cuộc là môi trường thế nào mới có thể nuôi dạy một đứa trẻ trưởng thành đến mức này?

Hoàng Hiền đứng hình nhìn cảnh tượng đó, giờ anh dường như đã hiểu tại sao người cha kia lại chẳng lo lắng chút nào.

Đúng như cha anh nói, họ vô cùng tin tưởng con mình.

Cũng phải thôi, đứa trẻ do họ nuôi dạy, sao họ lại không rõ năng lực của nó đến đâu? "Ông hết bài rồi à, còn muốn tiếp tục không?" Tiểu Bảo bình tĩnh hỏi. "Quả không hổ danh là đứa trẻ do Ngọc Vương dạy dỗ, tuổi còn nhỏ mà đã máu lạnh như vậy." "Từ năm bảy tuổi tôi đã biết thế nào là cá lớn nuốt cá bé rồi, ông không cần phải nói đạo lý ở đây với tôi, vô ích thôi." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Từ khi bị người ta hạ hàn độc, cậu đã biết rằng lương thiện thực chất chẳng có tác dụng gì.

Đôi khi mình không đụng đến người ta, nhưng có những kẻ cứ thích đâm đầu vào mình, giống như lần này vậy.

Phi Thử là thế, lão già này cũng thế. "Không hiểu quy tắc thì xuống đi thôi lão già." Nói xong cậu trực tiếp ra tay.

Lão già nghiến răng né tránh đòn tấn công của Tiểu Bảo, lão cứ ngỡ lời nói của mình có thể làm dao động tâm lý đứa trẻ này, kết quả là lão đã lầm. "Cậu không lo lắng cho sự an toàn của các em mình sao?" Lão già đột nhiên thốt ra một câu. "Ông cứ thử xem." Dám làm hại các em cậu, lúc đó không cần cậu ra tay thì kẻ đó cũng sẽ chết rất thảm.

Ngay khi lão già dùng chiêu giả để tấn công Triệt Nhi, một sinh vật to lớn đột nhiên lao ra, giơ vuốt tát bay lão ta đi.

Một tiếng "Gầm" vang dội đầy giận dữ, rõ ràng là nó đã nổi giận.

Mọi người sững sờ nhìn cảnh tượng đó, Hoàng Hiền càng nuốt nước bọt cái ực: "Cha... cha...

đây...

đây là Bạch hổ." Hoàng gia chủ lại cốc đầu con trai một cái, ông cũng biết đó là Bạch hổ mà, nói ra làm gì nữa? "Không phải... cha... cha đánh con làm gì?" Hoàng Hiền thấy mình thật oan ức, cha anh rảnh rỗi lại ra tay với anh làm gì chứ? "Anh im miệng đi cho tôi." Hoàng gia chủ lườm con trai một cái, đứa con ngốc nghếch thế này ông thật sự không muốn nhận nữa, ai cần thì cứ bưng đi cho rảnh nợ.

Lão già ngơ ngác nhìn con Bạch hổ đang bảo vệ đứa bé: "Hóa ra đây là lý do các người không lo lắng chút nào." Gia đình này ngay cả Bạch hổ cũng thu phục được, đúng là quá đáng sợ.

Mục tiêu của lão khi lên đây là để khiến phía Huyền môn lo sốt vó, tốt nhất là hỗn loạn cả lên, kết quả là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Những người bên dưới thấy Bạch hổ xuất hiện, kẻ nhát gan sợ đến mức run cầm cập.

Huyền môn tìm đâu ra những người này thế?

Trong tay họ thậm chí còn có hổ sao?

Hổ là thứ cứ ra bờ suối là bắt được chắc?

Họ nghĩ cái gì vậy? "Các người không được mang hổ theo!" Trọng tài vội vàng lên tiếng.

Đây là dã thú, sơ sẩy một cái là sẽ tấn công người khác.

Tiểu Bảo nhìn trọng tài như nhìn một kẻ ngốc: "Giờ mới biết lên tiếng à?

Lúc một lão già sáu mươi tuổi lên đây sao mắt ông không bị mù đi?" Trọng tài bị nghẹn họng, cứng cổ nói: "Đây là hai chuyện khác nhau." "Đối với tôi nó là một chuyện thôi.

Họ có thể sửa quy tắc, bao nhiêu tuổi cũng lên lôi đài được, vậy chúng tôi cũng có thể sửa quy tắc, đây là thú cưng nhà tôi, thú cưng nhà tôi lên lôi đài ông có ý kiến gì không?" Trọng tài định nói gì đó thì thấy một con gà bay tới đậu trên vai Tiểu Bảo, bộ dạng như thể nếu ông ta dám nói gì là nó sẽ lao tới mổ ngay.

Con gà này ông ta đã nghe danh rồi.

Trước đó Tấn Thiên Vũ trộm nó đi, sau đó người nhà họ Tấn bị nó mổ cho tơi tả, đến giờ vết thương vẫn chưa lành.

Con gà như vậy ông ta không dám đụng vào, ông ta cũng chỉ là một trọng tài bình thường thôi mà.

Chương 1869

Tiểu Bảo đương nhiên thấy trọng tài đã thật sự sợ hãi, cậu cười như không hỏi: "Thế nào?

Giờ còn muốn nói gì nữa không?" Trọng tài có lời muốn nói, nhưng nhìn con gà trước mặt thì một chữ cũng không dám thốt ra.

Ông ta thật sự rất sợ con gà này đột nhiên bay lại mổ cho mấy phát, da thịt ông ta đâu có chắc bằng người khác. "Chuyện này... vậy thôi bỏ đi." Lão già nhìn Tiểu Bảo, cau mày: "Trận đấu này không phải cậu muốn sửa quy tắc là sửa được." "Ồ, vậy các người thì sửa được chắc?

Một lão già sáu mươi tuổi chạy lên lôi đài, ông đừng nói với tôi là hôm nay ông chưa đầy mười tám tuổi nhé." Tiểu Bảo mỉa mai.

Câu nói đó khiến lão già bị bóc mẽ không nói lại được câu nào.

Lão già lúc này cũng nhận ra rằng nếu so về độ dẻo miệng, lão hoàn toàn không phải đối thủ của đứa trẻ này, đã vậy thì thôi, cứ so thực lực cho xong.

Vì chuyện lão già định ra tay với Triệt Nhi nên Tiểu Bảo vô cùng căm ghét lão, tốc độ ra tay càng nhanh, chuẩn và hiểm hơn, không để lại cho lão một cơ hội nào.

Lão già chật vật né tránh các đòn tấn công của Tiểu Bảo. "Dám bắt nạt em trai tôi ngay trước mặt tôi, ông là người đầu tiên đấy." Tô Ngọc chống cằm nhìn Tiểu Bảo, đột nhiên lên tiếng: "Tiểu Bảo, con làm mất thời gian quá lâu rồi đấy." Tiểu Bảo nhún vai: "Cha, con biết rồi." Tốc độ của Tiểu Bảo đột ngột trở nên vô cùng sắc bén, khiến người ta không nhìn rõ cậu đang làm gì.

Lão già chống đỡ vô cùng khó khăn.

Cuối cùng bị Tiểu Bảo tìm thấy sơ hở tống xuống đài.

Tương tự, lão già này cũng bị phế bỏ võ công.

Tiểu Bảo đứng trên lôi đài: "Thi đấu thì cứ đàng hoàng mà thi đấu, đừng có giở trò với tôi, còn dám tùy tiện thay đổi quy tắc nữa thì cuộc thi này coi như hủy bỏ." "Cậu..." Những người bên cạnh Tấn Phong có chút thẹn quá hóa giận.

Bởi vì người thay đổi quy tắc chính là ông ta.

Giờ bị Tiểu Bảo nói thẳng thừng như vậy, ít nhiều cũng thấy khó coi.

Tiểu Bảo lạnh lùng liếc nhìn đối phương: "Tôi làm sao?

Lẽ nào tôi nói sai?

Ông không làm cái trò không biết xấu hổ đó chắc?

Còn ai tiếp tục không, nếu không ai thì tuyên bố kết thúc trận đấu đi.

Nếu ông không thể làm tốt vai trò của một trọng tài thì đừng trách tôi ném ông xuống dưới, chỗ này ông không xứng đáng để đứng." Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo với ánh mắt nham hiểm.

Thằng nhóc này chẳng phải rất giỏi sao? "Các người cùng lên đi!" Những người bên phía Tấn Phong kinh ngạc nhìn ông ta. "Tấn gia chủ, ngài nói gì cơ?" Một người trong số đó hỏi lại cho chắc.

Ông ta lại bảo họ cùng lên sao?

Tấn gia chủ này có biết mình đang nói gì không? "Tôi nói là nó chẳng phải rất giỏi sao?

Vậy thì lên hết đi." Tấn Phong chẳng thấy hành động của mình có gì sai trái, chỉ lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

Người bên cạnh tức đến bật cười: "Dù nó có giỏi đến mấy thì cũng chỉ là một đứa trẻ mười tuổi, các người không cần mặt mũi nhưng tôi thì cần." Người này vốn được nhà họ Tấn mời đến, ban đầu tưởng là sẽ đấu tranh công bằng với Huyền môn.

Ai ngờ họ lại coi quy tắc như trò đùa, muốn sửa thế nào thì sửa.

Từng đó người đi đánh một đứa trẻ mười tuổi, đứa nhỏ đó làm gì họ chứ?

Nó giỏi thì đáng bị bắt nạt sao? "Đây là số tiền nhà ông đã đưa cho tôi, giờ tôi không cần nữa, tôi không thèm đứng cùng hàng ngũ với loại người như các người." "Anh đừng quên làm vậy là phải bồi thường gấp đôi đấy." Nghe thấy vậy, đối phương cau mày: "Lúc đó đâu có nói như thế." "Chuyện này bạn của anh cũng biết mà, không chỉ biết mà chúng ta còn ký hợp đồng hẳn hoi, nếu bỏ cuộc giữa chừng anh phải bồi thường tiền cho nhà chúng tôi." Tấn Phong mỉa mai nói.

Người này chỉ là một kẻ bình thường, lấy đâu ra nhiều tiền thế mà bồi thường.

Chàng thanh niên không thể tin nổi nhìn bạn mình, hắn ta dám lừa anh, chuyện như vậy mà không hề nói cho anh biết sao?

Trên lôi đài, Tiểu Bảo thấy vậy đột nhiên lên tiếng: "Anh là người khá đấy, số tiền đó tôi sẽ trả giúp anh." Chàng thanh niên quay đầu nhìn Tiểu Bảo, kinh ngạc hỏi: "Tại sao?" "Vì tôi thấy anh khá vừa mắt.

Tại sao anh không chọn giúp bác Thái Huyền của tôi?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Nhà họ Tấn tìm tôi trước, tôi đi cùng bạn tôi, vốn tưởng nhà họ Tấn cũng tương đương với Huyền môn, ai ngờ nhà họ Tấn lại không biết xấu hổ đến thế." Chàng thanh niên tức đến xanh cả mặt.

Bạn của anh ta bất mãn lên tiếng: "Thiết Phong, đừng có nói bậy bạ." "Tôi nói sai chỗ nào à?

Cướp người của Huyền môn, đẩy sớm thời gian thi đấu, những cái đó tôi không thèm nói nữa, dù sao Huyền môn cũng đã phản đòn rồi.

Nhưng trong trận đấu lại để một lão già sáu mươi tuổi đối phó với một đứa trẻ, họ đúng là làm ra được đấy." Thiết Phong vô cùng tức giận. "Chuyện đó đã đành, giờ lại còn muốn mọi người cùng lên đối phó với một đứa trẻ mười tuổi, thua thì nhục nhã, mà thắng thì còn nhục nhã hơn.

Từng đó người mới đánh thắng được một đứa trẻ, tôi muốn biết mặt mũi các người định để đâu hả?" Thiết Phong cười lạnh nói tiếp: "Lúc trước có người nói các người không bằng Huyền môn, ban đầu tôi còn tưởng họ nói bậy, nhưng giờ xem ra chẳng sai chút nào.

Nhà họ Tấn và mấy gia tộc các người đúng là không so được với Huyền môn, ít nhất người ta làm gì cũng quang minh lỗi lạc, muốn đẩy sớm hay lập lôi đài đều nói năng đàng hoàng, chứ không giống các người, đến phút cuối mới thông báo đổi quy tắc." Thiết Phong thật sự quá hối hận, lẽ ra không nên cùng bạn mình giúp đỡ loại người này.

Nghe những lời của Thiết Phong, nói thật là Tiểu Bảo cũng có thiện cảm với anh ta.

Tiểu Bảo hứng thú nhìn Thiết Phong: "Anh có muốn đi theo tôi không?" Thiết Phong ngẩn người: "Cậu bảo tôi đi theo cậu?" "Ừ, tương lai tôi sẽ kế thừa tước vị của cha, tôi còn phải làm kinh doanh riêng nữa, bên cạnh cần rất nhiều người giúp đỡ.

Nói thật là tôi khá thích anh, anh có muốn sang giúp tôi không?"

Tiểu Bảo nhìn Thiết Phong hỏi.

Thiết Phong có chút do dự: "Tôi ngoài võ công khá một chút thì chẳng biết làm gì khác." "Cái đó không quan trọng, không biết có thể học." "Được, tôi đi theo cậu." Thiết Phong suy nghĩ một lát rồi đồng ý.

Nói xong, anh ta hơi do dự rồi nói tiếp: "Tôi có thể theo cậu, nhưng không được bắt tôi bắt nạt dân thường và những người không có tấc sắt trong tay." Thiết Phong thấy có những lời vẫn nên nói rõ ngay từ đầu.

Nếu không nói rõ, vạn nhất sau này nảy sinh hiểu lầm thì tính sao?

Ban đầu Thiết Phong cứ ngỡ yêu cầu như vậy Tiểu Bảo chắc chắn sẽ không đồng ý, ai ngờ cậu lại gật đầu cái rụp. "Được chứ, cái này hoàn toàn không vấn đề gì." "Cậu đồng ý rồi sao?" Thiết Phong kinh ngạc hỏi.

Anh ta đã từng thấy những kẻ như Tấn Thiên Vũ, thường xuyên dẫn người đi bắt nạt kẻ khác.

Cậu là con trai Ngọc Vương, chắc hẳn sẽ còn hống hách hơn chứ?

Vậy mà giờ cậu lại đồng ý ngay lập tức?

Chương 1870

Đứa nhỏ này nghĩ gì vậy? "Gia đình tôi không có truyền thống bắt nạt dân lành." Tiểu Bảo giải thích.

Nghe vậy, Thiết Phong lập tức yên tâm: "Vậy thì tốt." Bạn của Thiết Phong thấy anh ta định đi theo Tiểu Bảo, mà người này lại là con trai Ngọc Vương, liền vội vàng lên tiếng: "Thiết Phong, chúng ta vẫn là bạn chứ?" Chỉ cần Thiết Phong nói họ là bạn, sau này ít nhiều hắn cũng được hưởng lây chút ánh hào quang.

Thiết Phong liếc nhìn đối phương, biểu cảm có chút phức tạp, không biết qua bao lâu Thiết Phong mới lên tiếng: "Bạn bè thì thôi đi." Nghe vậy, sắc mặt bạn của Thiết Phong trở nên rất khó coi: "Thiết Phong, anh thấy sang bắt quàng làm họ rồi quên luôn bạn bè à?" "Lúc anh tính kế tôi sao không nghĩ chúng ta là bạn?

Anh đã biết rõ gia đình họ là hạng người gì rồi, tôi nói đúng không?" Thiết Phong nhìn bạn mình hỏi một cách bình tĩnh.

Không hề giận dữ, chỉ vô cùng điềm tĩnh.

Đối phương bị ánh mắt của Thiết Phong nhìn đến mức chột dạ.

Người nhà họ Tấn là hạng người gì hắn đương nhiên biết.

Nhưng võ công hắn không tốt, không có cách nào bám víu được nhà họ Tấn, nhưng Thiết Phong thì khác, võ công anh ta rất giỏi, nhà họ Tấn lúc đó đang cần người như vậy.

Để có thể kết quan hệ với nhà họ Tấn, hắn đã ký một bản hợp đồng như vậy nhưng không hề nói cho Thiết Phong biết.

Hắn nghĩ mọi người đều là bạn bè, hắn chỉ tìm cho họ một nơi ở ổn định, như vậy Thiết Phong còn phải cảm ơn hắn nữa là, dù sau này

Thiết Phong có biết thì cũng sẽ không quá tức giận.

Ai ngờ anh ta lại muốn bỏ đi luôn.

Cái tên Thiết Phong này đầu óc có vấn đề à?

Chuyện tốt như vậy mà lại đòi đi. "Tôi biết chứ, nhưng bước này chẳng phải là vì tốt cho chúng ta sao?" Đối phương cố chấp, một lòng cho rằng mình làm vậy chỉ là vì tốt cho họ mà thôi. "Vì tốt cho bọn họ?

Là vì chính anh thì có?

Năng lực của anh chắc chắn không bằng anh ấy, người ta cần là người như Thiết Phong, anh vì để được ở lại Tấn gia mới chọn cách bán đứng bạn bè mình, tôi nói đúng chứ?" Tiểu Bảo nhìn người bạn kia của Thiết Phong, cười như không cười hỏi.

Sắc mặt người kia đại biến, theo bản năng phản bác: "Không phải, cậu im đi, không phải như cậu nói đâu.

Thiết Phong, cậu phải tin tôi.

Tôi thật sự chỉ là vì tốt cho cả hai chúng ta thôi, chẳng phải cậu nói cậu muốn tìm một công việc ổn định sao?" "Tôi đúng là từng muốn sống một cuộc đời ổn định, nhưng tôi chưa bao giờ nói mình muốn hợp tác với loại người ngụy quân tử như vậy, loại người như các người thật sự không xứng." "Thiết Phong, cậu..." "Tính cách của tôi thế nào cậu rõ nhất, cha tôi chính là bị loại người này hại chết, cậu vậy mà lại bắt tôi bán mạng cho loại người này, tôi đúng là nhìn thấu cậu rồi." Tiểu Bảo nhìn bộ dạng đó của đối phương, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười.

Kẻ này thật ra chính là một kẻ ngụy thiện đúng không?

Hắn một lòng cho rằng mình là người lương thiện nhất, giúp đối phương tìm được cuộc sống mong muốn.

Thật ra chẳng qua là đẩy đối phương xuống vực sâu hơn mà thôi. "Tôi...

Thiết Phong, cậu tưởng cậu nói vậy là có thể rời đi sao, đừng nằm mơ nữa.

Cậu đã ký khế ước bán thân rồi." Nghe thấy lời này, Tiểu Bảo thấp giọng cười rộ lên: "Khế ước bán thân?

Không có dấu vân tay của chính chủ thì đào đâu ra khế ước bán thân?

Hơn nữa hộ tịch của đối phương cũng phải làm thủ tục thay đổi thì mới có hiệu lực." Thiết Phong suy nghĩ một chút, lấy hộ tịch của mình ra, thấy vẫn còn nguyên vẹn thì mới yên tâm: "Hộ tịch của tôi vẫn là lương dân." Đối phương thế nào cũng không ngờ tới Thiết Phong lại luôn mang theo hộ tịch bên người.

Chẳng trách hắn tìm rất lâu mà không thấy. "Cậu chưa từng tin tưởng tôi, đến lúc này rồi cậu vẫn còn đề phòng tôi." Đối phương nói một cách khàn cả giọng. "Không, đây là cha tôi dặn, ông ấy bảo tôi phải cất kỹ những thứ này, bất kể là ai cũng không được nói cho họ biết chỗ giấu, còn nữa, cha tôi nói đừng quá tin tưởng cậu." Hắn chính là vì không nghe lời cha nên cuối cùng mới thành ra thế này.

Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Thiết Phong, không ngờ phụ thân của hắn cũng là một người khá có tầm nhìn.

Biết người bạn này của Thiết Phong là loại người gì, cũng biết tính cách của con trai mình ra sao, cho nên mới làm vậy đúng không?

Sắc mặt Tấn Phong có chút khó coi, liếc nhìn người bên cạnh một cái, chán ghét nói: "Phế vật." "Các người muốn đánh hội đồng tôi sao?

Được thôi, tôi cho các người một cơ hội." Tiểu Bảo nhìn Tấn Phong mở miệng nói.

Nghe lời này, Thiết Phong lập tức có chút lo lắng: "Cậu... cậu đừng như vậy, như vậy sẽ mang lại rắc rối cho cậu đấy, người trong tay bọn họ đều rất lợi hại, cậu mà đối đầu với bọn họ thì căn bản không phải đối thủ đâu." Tiểu Bảo cười đầy ẩn ý: "Yên tâm, không đâu." "Thật sao?" Thiết Phong có chút không tin Tiểu Bảo.

Một mình cậu ấy làm sao đối phó được nhiều người như vậy.

Tấn Phong cười lạnh một tiếng, đứa trẻ này quả nhiên không chịu nổi kích tướng, thật sự sẽ đồng ý yêu cầu như vậy. "Đã đồng ý rồi thì không được nuốt lời đâu đấy." Tấn Phong lạnh giọng nói.

Tiểu Bảo liếc nhìn Tấn Phong một cái: "Yên tâm, đã đồng ý thì tôi sẽ không nuốt lời." Chỉ là ánh mắt này của Tiểu Bảo thế nào cũng thấy có gì đó sai sai.

Tuy nhiên cũng chỉ có người thân thiết với cậu mới nhìn ra được. "Tướng công, anh nói xem Tiểu Bảo rốt cuộc muốn làm gì?" Nhìn Tiểu Bảo thế kia, hình như lại có chút không đúng đúng không?

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Anh cũng không biết Tiểu Bảo muốn làm gì, nhưng nhìn bộ dạng của con, lát nữa là biết thôi." Chắc là sẽ khá thú vị đấy.

Tấn Phong đã dám đưa ra yêu cầu như vậy, Tiểu Bảo nhất định có cách phá giải.

Chỉ là không biết Tiểu Bảo định làm thế nào thôi.

Tấn Phong thấy Tiểu Bảo không biết tốt xấu mà đồng ý, vung tay một cái, người đã lên võ đài.

Tổng cộng có mười bảy người, mỗi một người trông có vẻ đều rất lợi hại.

Tiểu Bảo nhìn Tấn Phong: "Đây là người của nhà ông?

Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Ông có chắc là không còn người nào nữa không?" "Đây chỉ là người của nhà ta thôi." Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo, một chút cũng không khách sáo nói.

Tiểu Bảo gật đầu: "Được, tôi hiểu rồi." Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo như vậy, đôi lông mày hơi nhíu lại, đứa trẻ này rốt cuộc là thế nào?

Trông cậu ta dường như quá mức bình tĩnh, giống như một chút cũng không lo lắng về chuyện này. "Cậu..." Lời của Tấn Phong còn chưa nói xong, liền thấy Tiểu Bảo vỗ vỗ tay, sau đó mười người xuất hiện bên cạnh Tiểu Bảo.

Nhìn thấy mười người này xuất hiện, sắc mặt Tấn Phong lập tức biến đổi.

Chương 1871

"Cậu có ý gì đây?" "Chẳng lẽ tôi thể hiện còn chưa đủ rõ ràng sao?

Phía các ông tổng cộng có mười bảy người, phía tôi cộng cả tôi vào mới có mười một người thôi, chẳng phải rất công bằng sao?" Tiểu Bảo nhìn đối phương, cười như không cười hỏi.

Sắc mặt Tấn Phong khó coi nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này ngay từ đầu đã chờ hắn ở đây rồi. "Không được, cậu..." "Tôi làm sao?

Các ông đều có thể đông người như vậy, người của chúng tôi đã ít hơn các ông rồi, sao ông còn có ý kiến?

Nếu có ý kiến cũng được thôi, tôi không để người bên cạnh giúp tôi nữa, nhưng tôi để Liệt Dương với Đại Hoa tới giúp mình, các ông thấy thế nào?" Tiểu Bảo chỉ vào Liệt Dương và Đại Hoa đang ngồi xổm bên cạnh, cười như không cười hỏi.

Cậu phải xem xem những người này cuối cùng sẽ có lựa chọn thế nào.

Nghe thấy lời của Tiểu Bảo, mặt của mọi người đều đen lại, như vậy thì còn ý nghĩa gì nữa?

Chẳng phải bọn họ thua chắc rồi sao? "Không thể nào." Sắc mặt Tiểu Bảo lập tức trầm xuống, nhìn Tấn Phong: "Ông coi đây là nhà mình à?

Muốn thế nào thì thế nấy sao?" "Ta..." Tấn Phong nhíu mày, hắn chính là muốn để những người này cùng nhau trừ khử đứa trẻ này, chứ không phải để bọn họ cũng dùng nhiều người như vậy.

Lúc này Thái Huyền lên tiếng: "Tấn Phong, xem ra ông coi bản môn chủ đây là vật trang trí rồi, ông coi cuộc thi này là của nhà ông

sao?

Muốn làm gì thì làm à?" Hoàng gia chủ ở bên cạnh cười không ngớt: "Tấn gia chủ, ông thế này có phải hơi không biết xấu hổ rồi không?

Người của người ta vốn đã rất ít rồi, kết quả ông vậy mà còn muốn dùng thủ đoạn như vậy, ông đúng là quá mất mặt rồi." "Nói không sai, tôi thấy trận thi đấu này cũng không cần thiết phải tiếp tục nữa, đánh không lại liền dùng thủ đoạn khác?

Loại người như các ông đúng là kinh tởm đến cực điểm." Mọi người mỗi người một câu nói qua nói lại, khiến Tấn Phong mất hết mặt mũi.

Nhưng bây giờ đã là cưỡi hổ khó xuống.

Hắn nên xử lý chuyện này thế nào cho ổn thỏa đây.

Trong nhất thời Tấn Phong có chút lo lắng không biết sau này mình phải làm sao. "Chuyện này..." "Ông im miệng đi, chúng tôi không muốn nghe ông nói thêm một câu nào nữa." Tiểu Bảo lười tiếp tục để ý đến Tấn Phong, vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

Tấn Phong nghe thấy lời của Tiểu Bảo thì tâm tình có chút không tốt: "Cậu..." "Ông định dạy tôi cách nói chuyện sao?" Tiểu Bảo nhìn Tấn Phong, ánh mắt giống như đang nhìn một người chết vậy.

Đối mặt với biểu cảm như thế, Tấn Phong vậy mà lại không dám nói thêm gì nữa. "Tấn Phong, đừng có giở thủ đoạn với tôi nữa, chúng tôi có thể nương tay một lần hai lần chứ không nương tay lần thứ ba đâu, nếu ông tiếp tục muốn chơi với tôi, tôi cũng cho ông cơ hội này, nhưng chỉ sợ các ông gánh không nổi thôi." Tấn Phong nghe ra được lời cảnh cáo trong giọng nói của Tiểu Bảo, đôi lông mày hơi nhíu lại, có chút lo lắng nhìn người bên cạnh, âm thầm hỏi thăm tình hình bây giờ phải làm sao?

Người bên cạnh không nói gì, chỉ nhìn Tấn Phong: "Được rồi, Tấn Phong, ông đừng nói nữa." Lời này nói ra, ngay cả bọn họ cũng thấy có chút mất mặt.

Tại sao hắn lại nghĩ người ta sẽ một mình đấu với nhiều người của hắn như vậy chứ. "Ta chẳng phải cũng vì chúng ta sao." Tấn Phong bất mãn nói.

Hắn chỉ là muốn để bọn họ thắng Huyền Môn, có được mọi thứ của Huyền Môn mà thôi, hắn có gì sai?

Người bên cạnh nghe thấy lời này, theo bản năng nhíu chặt mày, kẻ này lúc ra khỏi nhà không mang theo não à?

Nếu không sao có thể nói ra lời như vậy được. "Vì chúng ta?

Bây giờ đám người chúng ta đã trở thành một trò cười rồi, ông còn chưa biết sao?" Người bên cạnh bất mãn nói.

Nhìn xem ánh mắt của những người xung quanh nhìn bọn họ kìa, cái điệu bộ đó đều là đang xem trò cười của bọn họ đấy.

Thế mà Tấn Phong này còn mặt mũi nói ra loại lời đó? "Tôi..." "Được rồi đừng nói nữa." Tiểu Bảo không muốn nghe bọn họ nói mấy chuyện này ở đây, cậu nhìn người trước mặt bình tĩnh nói: "Các người nghĩ kỹ chưa?

Rốt cuộc muốn thế nào?

Có bao nhiêu thủ đoạn chưa dùng tới thì dùng hết lên đi, làm một lượt luôn đi, tôi cho các người thời gian đấy." Tiểu Bảo nhìn đám người bên dưới, không khách khí nói.

Rõ ràng đã coi bọn họ thành đám người bất tài vô dụng.

Nghe thấy lời này, kẻ vừa rồi mắng nhiếc Tấn Phong nhíu mày:

"Tuổi còn nhỏ thì nên khiêm tốn một chút thì hơn, đừng để đến lúc gặp được người lợi hại hơn mình rồi mới hối hận." "Vậy thì đợi đến khi tôi gặp được rồi hãy nói, còn hiện tại là các người đang dùng thủ đoạn không quang minh chính đại, lấy tư cách gì mà bảo tôi khiêm tốn?" Những kẻ này mới là những kẻ không biết khiêm tốn nhất đúng không?

Sao bọn họ lại có mặt mũi nói ra lời như vậy chứ? "Cậu..." "Còn đánh không?

Nếu không đánh thì sau này tốt nhất nên dẹp cái tâm tư với Huyền Môn đi, còn dám động ý đồ gì khác thì cứ đợi đấy cho tôi." Tiểu Bảo đe dọa nói.

Người bên cạnh Tấn Phong biết bây giờ không phải lúc nói chuyện này, nếu không tiếp tục, đứa trẻ này có lẽ sẽ thật sự làm loạn cơ hội lần này của bọn họ.

Hắn liếc nhìn Tô Ngọc một cái.

Đây đã là lần thứ hai rồi.

Lần trước nếu không phải Tô Ngọc tới, Thái Huyền sớm đã chết rồi.

Bây giờ lại tới, lần này lại là con trai của hắn tìm rắc rối cho bọn họ.

Thật là khiến người ta bất mãn. "Tô Ngọc, ngươi đúng là lần nào cũng tới thật đúng lúc." Nghe thấy lời này, Tô Ngọc quay đầu nhìn người vừa lên tiếng, nhíu mày hỏi: "Ông là ai?" Một câu nói khiến đối phương cau mày, hắn ta vậy mà không nhớ mình là ai sao? "Là người của một gia tộc khác, năm đó các anh từng đánh nhau đấy." Thái Huyền thấy Tô Ngọc dường như thật sự quên mất người ta rồi, ở bên cạnh nhắc nhở.

Đồng thời người này cũng vẫn là kẻ thù của ông.

Năm đó tuy không trực tiếp ra tay, nhưng chuyện hắn ta đứng sau bày mưu tính kế ông đều đã biết cả rồi.

Nghe thấy vậy, Tô Ngọc bừng tỉnh gật đầu: "Ồ, hóa ra là hắn à, bao nhiêu năm trôi qua rồi mà vẫn cứ cái bộ dạng này nhỉ." Khóe miệng Thái Huyền giật giật nhìn Tô Ngọc, cái tên này rốt cuộc đang làm gì thế? "Anh có ý kiến gì với người ta à?" Tô Ngọc lắc đầu: "Ý kiến thì không có." "Ừ, vậy thì sao?" "Chỉ là thấy nhìn không thuận mắt lắm, hơi muốn thu thập một chút thôi." Tô Ngọc đầy ẩn ý nói. "Đương nhiên rồi, tôi cũng rất muốn xem xem bao nhiêu năm trôi qua, vị gia chủ này có bản lĩnh gì." Thái Huyền thấp giọng cười rộ lên, Tô Ngọc nói chuyện thật sự quá khó nghe.

Sao anh có thể nói người ta như vậy chứ?

Không lo lắng người này sẽ làm chuyện gì không nên làm sao? "Đang nghĩ gì thế?" "Hửm?

Chương 1872

Cũng chẳng nghĩ gì, nhưng chuyện tôi nghĩ cũng rất đơn giản thôi." "Vậy nên?" "Hay là chúng ta đánh với bọn họ đi?

Hai chúng ta đấu với tất cả bọn họ, như vậy cho nhanh." Anh đã bắt đầu thấy mất kiên nhẫn rồi.

Không muốn tiếp tục ở lại đây nữa.

Tiểu Bảo nghe thấy lời này thì mặt đen lại, tức giận nhìn cha mình: "Cha, cha đừng có tới phá đám, đây là chuyện của con." "Ừ, nếu đã vậy thì mau giải quyết đi, cha không muốn nhìn thấy những người này nữa." Tô Ngọc ồ một tiếng.

Tiểu Bảo tức đến mức không nói nên lời, cha cậu có đôi khi thật sự quá trêu người.

Nói ra mấy câu khiến người ta thật sự rất muốn đấm cho một cái.

Những kẻ đã lên võ đài thấy Tiểu Bảo đang nói chuyện với Tô Ngọc, đột nhiên ra tay.

Đây là muốn chơi trò đánh lén với Tiểu Bảo sao?

Tiểu Bảo căn bản không thèm quay đầu mà né tránh đòn tấn công của đối phương, thất vọng nhìn hắn: "Ông muốn chơi trò đánh lén với tôi à?" Cậu túm lấy cánh tay đối phương, hung hăng quật xuống đất.

Người kia nằm bẹp dí nửa ngày trời không bò dậy nổi. "Tiếp tục đi." Tầm mắt Tiểu Bảo chuyển sang những người khác.

Những người đi cùng từ Vong Ưu Thành thấy Tiểu Bảo nổi cáu thì cười hì hì đứng bên cạnh bàn tán, một chút ý tứ muốn giúp Tiểu Bảo cũng không có. "Mấy người Vong Ưu Thành này không giúp Tiểu Bảo một tay sao?

Vạn nhất Tiểu Bảo bị thương thì làm thế nào?" "Không đâu." Tiểu Bảo đánh boxing bị thương nhiều rồi, chẳng kém gì mấy lần này.

Đừng nói cái này, sau này lúc thi đấu với Nam Kiều bọn họ cũng bị thương rất nhiều thôi.

Mấy chuyện đó cậu ấy có nói gì đâu?

Huống chi những người này căn bản không phải đối thủ của Tiểu Bảo.

Bọn họ muốn động vào Tiểu Bảo gần như là chuyện bất khả thi.

Thái Huyền bất đắc dĩ lắc đầu, thấy Vương Cẩn Hòa đều không quản nên cũng không nói gì nữa.

Tuy nhiên Thái Huyền không biết rằng, Vương Cẩn Hòa không phải là không quản Tiểu Bảo, chỉ là cảm thấy đây là chuyện riêng của con, nếu con đã muốn xử lý thì cứ hoàn toàn giao cho con.

Hơn nữa Vương Cẩn Hòa cũng tin tưởng Tiểu Bảo.

Cô biết Tiểu Bảo là một người rất lợi hại.

Thái Huyền nhìn bộ dạng này của hai vợ chồng, bực mình lắc đầu: "Hai vợ chồng các người thật là chẳng lo lắng một chút nào cả." "Cứ xem đã." Tấn Phong thấy Tiểu Bảo khiêu khích như vậy, nghiến răng nói: "Ra tay đi." Mười mấy người kia vốn dĩ bị Tiểu Bảo dọa cho sợ, bây giờ nghe thấy lời của Tấn Phong lại bình tĩnh trở lại, bọn họ mười mấy người, không tin là còn không phải đối thủ của một đứa trẻ.

Chỉ cần những người bên cạnh này không ra tay thì đứa trẻ này sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

Tuy nhiên bọn họ đã coi thường Tiểu Bảo.

Mười sáu người, Tiểu Bảo chẳng qua chỉ tốn thời gian một nén nhang đã giải quyết sạch sẽ. "Tôi còn tưởng là lợi hại lắm cơ chứ." "Cậu..." Tấn Phong ngã ngồi xuống ghế, đứa trẻ này... sao có thể như vậy được?

Đối mặt với sự nghi hoặc của Tấn Phong, trên mặt Tô Ngọc mang theo ý cười.

Quả nhiên là Tiểu Bảo, việc nó thích làm nhất chính là loại chuyện này.

Sau khi cho người ta một chút hy vọng thì triệt để đánh người ta xuống vực sâu.

Tấn Phong tưởng rằng người của hắn có thể thắng, kết quả lại bị Tiểu Bảo đánh cho nằm bẹp trên đất.

Tấn Phong nhìn Tiểu Bảo: "Cậu làm sao có thể..." "Còn ai nữa không?

Nếu có thì tiếp tục, nếu không có thì các người có thể đi được rồi." Tiểu Bảo nhàn nhạt mở miệng. "Một mình tôi mà cũng đánh không lại, người bên phía các ông đúng là rất phế vật nha." Tiểu Bảo thất vọng lắc đầu nói.

Hành động này của Tiểu Bảo đúng là vô cùng phô trương, khiến mọi người đều chấn kinh trước thực lực và thiên phú của cậu.

Chỉ mới là một đứa trẻ mười tuổi mà thôi, mười mấy người trong tay cậu giống như chẳng có ai vậy.

Sao có thể chứ?

Tấn Phong bọn họ không muốn tin đây là sự thật, nhưng sự thật bày ra trước mắt khiến bọn họ không thể không tin.

Đôi lông mày nhíu lại, Tấn Phong quay đầu nhìn người bên cạnh: "Bây giờ phải làm sao đây?" Bọn họ làm rùm beng mọi chuyện lên như vậy chính là vì muốn có được thứ trong tay Thái Huyền.

Nếu bây giờ cứ thế mà từ bỏ, cái mặt già của bọn họ biết giấu vào đâu?

Hoắc Huân nhìn Thái Huyền, ông ta một chút cũng không ngạc nhiên, hiển nhiên là đã sớm liệu trước được tình huống như vậy.

Thậm chí trên người đứa trẻ này còn có thể thấy được một vài hình bóng của ông ta, có khả năng võ công của đứa trẻ này có một phần là do Thái Huyền dạy. "Thái Huyền, thật không ngờ các người lại lợi hại như vậy." Đã đến lúc này rồi mà vẫn có thể có được cơ hội như thế này. "Tất cả đường lui đều đã chặn đứng cho ông, vậy mà ông vẫn tìm được cách phá giải." Hoắc Huân thật sự rất thất vọng.

Bọn họ không phải thua Thái Huyền, mà chỉ là thua Tiểu Bảo mà thôi.

Thái Huyền nhướng mày nhìn Hoắc Huân, trong đáy mắt mang theo vẻ lạnh lẽo nhưng nhanh chóng biến mất: "Quá khen rồi, đứa trẻ trong nhà chính là có chút quá phô trương thôi." Người bên cạnh nghe thấy lời này của Thái Huyền thì tức đến mức trợn trắng mắt.

Cái tên này khoe khoang cũng không cần phải như vậy chứ. "Người trong tay các người cũng không ít, chẳng lẽ cứ thế này mà bỏ cuộc sao?" Thái Huyền giả vờ kinh ngạc nhìn bọn họ, tiếc nuối hỏi.

Ông chính là muốn để Hoắc Huân trơ mắt nhìn thứ mình sắp có được từ từ biến mất ngay trước mặt, như vậy hắn ta sẽ rất đau khổ đúng không?

Giống như năm đó bọn họ đã hại chết thê tử của ông ngay trước mặt ông vậy.

Lúc đó ông cũng như thế, nhìn thê tử từng chút một suy sụp trước mặt mình rồi chết ngay trước mắt mình.

Khi đó chính là Hoắc Huân chủ mưu tất cả chuyện này.

Nhưng hắn ta thông minh lắm.

Hắn ta biết đứng sau lưng người khác, nhìn những chuyện này xảy ra.

Bao nhiêu năm trôi qua rồi, hắn ta vẫn cứ như cũ.

Chương 1873

"Thái Huyền, ông thấy một mình Huyền Môn các ông nắm giữ nhiều thứ như vậy có thích hợp không?" Hoắc Huân dường như không nghe ra ý tứ trong lời nói của Thái Huyền, mà là nhìn ông ta hỏi. "Đây là tôi và A Ngọc dựa vào thực lực của chính mình mà có được, có gì mà không thích hợp?

Nếu ông có thực lực đó, ông lấy được nhiều thứ như vậy chúng tôi cũng có thể chấp nhận, yên tâm là khi đó có những thứ này rồi, chúng tôi sẽ không đi ghen ghét ông đâu." Thái Huyền tùy ý nói.

Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền, bực mình nói: "Bác Thái Huyền, từ bao giờ bác nói chuyện lại trở nên uyển chuyển như vậy thế?" Thái Huyền nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Ồ?

Ta nói chuyện quá uyển chuyển sao?" "Con thấy đúng là như vậy không sai, bác cứ trực tiếp nói bọn họ ngụy tạo không được sao?

Dẫu sao thì không có năng lực chỉ muốn dùng thủ đoạn để đoạt lấy thứ từ tay người khác là được rồi mà?" Tiểu Bảo bực mình nói.

Ánh mắt nhìn Thái Huyền cực kỳ chê bai.

Thái Huyền dở khóc dở cười nhìn Tiểu Bảo, cậu nói như vậy có phải là hơi quá không nể mặt người ta không? "Con cũng đâu có nói sai, dùng thủ đoạn không đạt được lợi ích mình muốn, lại còn đi trách người ta năng lực quá mạnh, có được quá nhiều sao?" Đây là cái đạo lý gì thế?

Mặc dù Hoắc Huân bọn họ đúng là nghĩ như vậy thật, nhưng bị nói ra trước mặt bao nhiêu người như thế, cái mặt này vẫn có chút khó coi.

Hoàng gia chủ ha ha cười rộ lên, nhìn Hoắc Huân lắc đầu nói: "Hoắc gia chủ, ông thế này có phải quá khó coi rồi không?" "Môn chủ đã phối hợp với vở kịch này của các ông rồi, sao ông còn làm chuyện như vậy?

Ông làm thế này có phải hơi bất đạo đức không đấy?" Hoàng gia chủ nhìn Hoắc Huân, cười như không cười hỏi.

Ánh mắt Hoắc Huân sắc bén liếc nhìn Hoàng gia chủ một cái: "Hoàng gia chủ khi nói chuyện vẫn nên chú ý một chút thì hơn." Đúng là hạng người nào cũng dám tới tìm rắc rối cho hắn rồi. "Lời này ông nói là sai rồi, sinh ra cái miệng chẳng lẽ lại không cho tôi nói nhiều sao?

Đây là đạo lý gì thế?" "Còn nữa, chẳng lẽ lời tôi nói có chỗ nào sai sao?

Nếu có thì phải phiền ông chỉ ra rồi." Trận thi đấu này còn chưa kết thúc, những người này đã bắt đầu có những cách nói khác rồi.

Là vì biết đánh không lại người bên phía Môn chủ nên muốn tìm cho mình một đường lui sao? "Hoàng gia chủ, những chuyện này là chuyện giữa chúng tôi và Huyền Môn, không đến lượt ông ở đây xen mồm vào." Thái Huyền cắt ngang lời Hoắc Huân, nhíu mày nói: "Chuyện này nếu mọi người đều là người ở đây, muốn nói gì cũng có thể nói, đều cùng nhau nói thử xem." Tiểu Bảo thấy bọn họ đây là bộ dạng muốn đàm phán điều kiện, bèn ngồi bên cạnh quan sát.

Người của Hoắc gia cũng khá thú vị đấy.

Đặc biệt là cái bộ dạng ăn không được đạp đổ này, nhìn rất là hay ho.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Tiểu Bảo: "Đừng có lúc nào cũng bắt nạt người ta thế." Tiểu Bảo vô tội nhìn Tô Ngọc: "Cha, con đã nói gì đâu."

"Con đúng là chưa nói gì cả, nhưng cái cần nói đều đã viết hết lên mặt con rồi đấy." Tô Ngọc bực mình nói. "Cha, bây giờ là bác Thái Huyền đang xử lý việc, chúng ta đừng có lên tiếng nữa." Tiểu Bảo vội vàng chuyển chủ đề.

Lo lắng lát nữa người xui xẻo lại biến thành chính mình. "Được rồi, bây giờ có suy nghĩ gì mọi người đều có thể nói ra." "Đặc biệt là suy nghĩ về chuyện này, các người cũng có thể nói, hay là các người cũng cảm thấy thứ Huyền Môn có được là quá nhiều rồi?" Thái Huyền đưa ra một câu hỏi, kéo quyền chủ động về tay mình.

Hoàng gia chủ lên tiếng đầu tiên: "Năng lực lớn bao nhiêu thì có được bấy nhiêu thứ, không thể vì Môn chủ có năng lực mà làm như vậy được." "Nói đúng lắm." "Nếu Môn chủ đã mở lời rồi thì chúng tôi cũng nói ra quan điểm của mình về chuyện này: Ngay từ đầu chúng tôi đã không đồng ý để các gia tộc khác thay thế Huyền Môn." Hoắc Huân nhìn người vừa lên tiếng, im lặng một lúc lâu không nói gì. "Huyền Môn từ khi thành lập đến nay, bất kể làm chuyện gì cũng đều công bằng chính trực, không vì thực lực mình mạnh mà đi bắt nạt những gia tộc nhỏ yếu, đó mới là bộ dạng mà một người dẫn đầu nên có." "Tiền lão, lời này của ông có ý gì?

Là nói chúng tôi không công bằng chính trực sao?" "Tấn Phong, ông cứ nhất định phải bắt tôi nói rõ ràng như vậy cũng không phải là không thể, ông nói đúng rồi đấy, tôi chính là nói các ông không công bằng, chính trực." Tiền lão nhìn Tấn Phong, một chút mặt mũi cũng không nể.

Đám người phía Tấn Phong đồng thời nhìn Tiền lão, mà ông ấy một chút cũng không sợ hãi: "Các người không cần phải nhìn tôi như vậy, chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Đây còn chưa thay thế được Huyền Môn đâu, mà mắt của đám trẻ trong nhà đã sắp mọc lên đến đỉnh đầu rồi." "Còn cả Tấn Thiên Vũ nữa, trước đây trộm gà của người ta còn hại người trong nhà đó bị thương, chẳng phải là cậy vào điều kiện gia đình tốt nên mới dám vậy sao?" Tiền lão mỉa mai nói. "Tiền lão, chuyện chúng ta cần nói bây giờ không phải là chuyện đó." "Ông nói đúng, đúng là không phải chuyện đó, vậy chúng ta quay lại chủ đề chính, các ông ở trước mặt bao nhiêu người thế này mà quy tắc nói đổi là đổi, chỉ cần có lợi cho các ông thì chuyện gì các ông cũng làm ra được." "Tiền lão, thay đổi là chuyện rất bình thường, thủ đoạn gì có quan trọng không?" Hoắc Huân nhìn Tiền lão, tỏ vẻ không sao cả nói. "Huyền Môn quản lý nơi này thời gian đã rất dài rồi, cũng đến lúc phải thay người rồi." Tấn Phong vô cùng tán thành chuyện này.

Chỉ cần có thể hoàn thành tất cả những gì bọn họ muốn, thì rốt cuộc nó bắt đầu như thế nào, điều đó còn quan trọng sao?

Tiền lão bọn họ cảm thấy suy nghĩ của đám người Hoắc Huân thật quá nực cười. "Các người muốn thay thế Huyền Môn cũng được thôi, có bản lĩnh thì so năng lực với người ta đi, so không lại thì giở thủ đoạn, bây giờ còn nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, Hoắc Huân, ông tưởng chúng tôi sẽ đồng ý để các người quản lý mảnh đất này sao?" Tiền lão bình tĩnh nhìn Hoắc Huân nói.

Tại sao bọn họ lại ủng hộ Huyền Môn như vậy?

Đó đều là vì sự lớn mạnh của Huyền Môn đã trấn áp được rất nhiều chuyện không nên xảy ra.

Ngoài ra còn có nguyên nhân là Huyền Môn đủ công chính.

Cái họ cần chính là một người quản lý như vậy, chứ không phải loại người vì tư lợi mà chuyện gì cũng dám làm như Hoắc Huân các ông. "Ông già rồi, nơi này đã không còn chỗ cho ông lên tiếng nữa, bây giờ đã là thiên hạ của người trẻ tuổi rồi." Tiền lão nhíu mày, vừa định lên tiếng thì nghe thấy Tiểu Bảo nói: "Nói không sai, bây giờ đúng là thiên hạ của người trẻ tuổi, có điều lứa của các ông đánh không lại cha tôi và bác Thái Huyền, mà lứa lớn hơn tôi một chút hoặc cùng lứa với tôi lại đánh không lại tôi và những người bên cạnh tôi, vậy thì vị trí dẫn đầu này thuộc về phía chúng tôi là không sai đúng không?" Lời của Tiểu Bảo khiến Tiền lão vô cùng tán thành: "Đứa trẻ này nói không sai, sự thật đúng là như vậy." Đứa trẻ này quá xuất sắc, những người bên cạnh cậu ấy tự nhiên cũng thế.

Thế hệ trước thì còn có Tô Ngọc và Thái Huyền hai người gánh vác.

Hoắc Huân bọn họ căn bản không phải đối thủ của hai người Tô Ngọc.

Xem ra bọn họ căn bản không cần phải lo lắng vì những chuyện này.

Hoắc Huân nhìn Tiểu Bảo, đứa trẻ này đối với bọn họ thật sự là một trở ngại.

Nhìn sang Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh, chẳng phải rất quan tâm người mẹ này sao?

Vậy thì hãy giống như trước đây, chết trong tay người mà mình tin tưởng nhất đi.

Tiểu Bảo thấy Hoắc Huân nhìn mình bằng ánh mắt như vậy thì biết ngay kẻ này chắc chắn chẳng có ý tốt gì.

Đối mặt với tình huống này, ánh mắt Tiểu Bảo khẽ lóe lên một cái, quay đầu nhìn Tô Ngọc, người sau khẽ gật đầu với Tiểu Bảo, bất kể thế nào, Hoắc Huân bọn họ đều không có cơ hội.

Triệt nhi đột nhiên nhìn về phía Hoắc Huân, ánh mắt hơi lạnh đi: "Hắn ta là tình huống gì thế?" "Triệt nhi có phát hiện gì sao?" "Cha, con thấy người này đúng là khá thú vị." "Hửm?" "Bên cạnh hắn ta có người đang thổi một khúc nhạc, khúc nhạc này bác Thái Huyền chắc là sẽ khá quen đấy." Triệt nhi nhìn Thái Huyền nói.

Sắc mặt Thái Huyền hơi biến đổi, quay đầu nhìn Triệt nhi, trong mắt đều là kinh ngạc và không thể tin nổi: "Triệt nhi, ý của con là..." "Vâng, chắc là không sai đâu, thấy anh trai bọn con xuất sắc như vậy, Hoắc Huân đại khái là muốn mạng của anh trai, hơn nữa còn dùng cùng một phương pháp, muốn để anh trai bị chính người mẹ mình tin tưởng nhất giết chết." Một tiếng "loảng xoảng" vang lên, cái chén trong tay Tô Ngọc vỡ tan tành.

Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc quan sát kỹ lưỡng, khi thấy trên đó không có bất kỳ vết thương nào mới hoàn toàn yên tâm. "Anh làm gì mà dùng lực mạnh thế?

Không đau sao?" Vương Cẩn Hòa không tán thành nhìn Tô Ngọc. "Bọn họ muốn đối phó em." Tô Ngọc trầm mặt nói. "Em cũng đâu phải loại người bọn họ nói đối phó là đối phó được, đừng lo lắng." Chuyện Triệt nhi còn đoán được thì Tiểu Bảo tự nhiên cũng có thể nhìn ra điểm không ổn từ ánh mắt của đối phương. "Ông muốn mạng của tôi à?" Tiểu Bảo đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hoắc Huân, thân thiết như anh em vỗ vai Hoắc Huân một cái.

Cơn đau nhói trên vai khiến Hoắc Huân nhíu mày: "Cậu làm gì thế?" Tiểu Bảo vô tội nhìn Hoắc Huân: "Hửm?

Chương 1874

Tôi có làm gì đâu, các người thấy tôi làm gì không?" Đối mặt với bộ dạng vô tội này của Tiểu Bảo, những người bên cạnh lắc đầu, đồng thời còn bất mãn nhìn Hoắc Huân, cảm thấy ông ta hơi làm quá rồi. "Có phải ông muốn giết tôi không?" Tiểu Bảo tiếp tục hỏi. "Không biết cậu đang nói gì." Hoắc Huân dù có thật sự muốn giết Tiểu Bảo cũng sẽ không nói ra vào lúc này. "Không biết tôi đang nói gì sao?" Giọng nói của Tiểu Bảo vừa dứt, người đã tới bên cạnh một người khác.

Đối phương đội một chiếc mũ, xung quanh có mành che khiến người ta không nhìn rõ rốt cuộc trông như thế nào.

Tiểu Bảo đưa tay bóp vai đối phương, vì quá dùng lực nên bả vai của đối phương bị cậu bóp gãy lìa. "Ưm..." Tiếng rên rỉ nghẹn ngào phát ra, nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, giọng nói khàn khàn hỏi: "Tại sao cậu lại đối phó tôi?" Cô ta và đứa trẻ này chắc là không có thù oán gì mới đúng chứ? "Cô đang thổi cái gì thế?

Nói thật nhé, khúc nhạc cô thổi tôi thật sự không thích chút nào, nhức cả tai, sao hả?

Muốn dùng phương pháp như vậy để đối phó chúng tôi à?" Tiểu Bảo ngoáy tai, bất mãn lẩm bẩm nói.

Đối phương vừa nghe thấy Tiểu Bảo vậy mà lại biết chuyện này, sắc mặt đại biến, định cất món đồ đi thì bị Tiểu Bảo chặn lại. "Đừng mà, sao phải vội vàng cất đi thế?

Tôi cũng muốn xem thử một chút." Tiểu Bảo nhìn thứ trong tay đối phương, cười như không cười nói.

Cướp lấy cây sáo xương từ tay người phụ nữ, Tiểu Bảo đặt trong lòng bàn tay nghịch ngợm: "Năm đó cô cũng dùng phương pháp như vậy để hại bác Thái Huyền nhà tan cửa nát đúng không?" Hoắc Huân bọn họ đều nghe thấy lời của Tiểu Bảo, nhìn cây sáo xương trong tay cậu, đột nhiên ra tay: "Thằng nhóc ranh, trả đồ đây." Thứ này chỉ có ở trong tay người của hắn mới được, tuyệt đối không thể rơi vào tay Thái Huyền.

Một khi đã vào tay Thái Huyền thì coi như xong đời.

Tiểu Bảo nghiêng người né tránh, nhìn Hoắc Huân đang đuổi theo mình: "Ông làm gì mà vội vàng thế?" Hoắc Huân vẻ mặt dữ tợn nhìn Tiểu Bảo, giận dữ nói: "Trả đồ lại cho chúng ta, đây là đồ của chúng ta, cậu không có tư cách cướp của chúng ta." Tiểu Bảo ném món đồ về phía Tô Ngọc.

Hai mắt Hoắc Huân trừng lớn, đuổi theo hướng Tô Ngọc.

Những người bên cạnh thấy Hoắc Huân vậy mà lại bất chấp tất cả như thế, trong lòng đều có nghi vấn.

Vừa rồi Tiểu Bảo nói rất nhỏ, chỉ có cậu và cô gái kia nghe thấy. "Hoắc Huân, ông vội vàng cướp lại thứ này như vậy là vì lo lắng sau này bị bác Thái Huyền biết, ông mới chính là kẻ chủ mưu hại chết vợ con bác ấy đúng không?" Khóe miệng Hoàng gia chủ giật giật, con trai của Ngọc Vương này có phải hơi quá thoải mái rồi không?

Đúng là cái gì cũng dám nói.

Nhìn xem biểu cảm của người ta biến thành cái dạng gì rồi kìa.

Cái bộ dạng đó giống như muốn lấy mạng cậu vậy, thế mà cậu vẫn không coi là chuyện gì to tát. "Cậu im miệng cho ta." Hoắc Huân phẫn nộ quát mắng, bộ dạng này mà bảo không có vấn đề gì thì ai tin chứ? "Im miệng là chuyện không thể nào." Tiểu Bảo đưa tay xoa cằm. "Ông kích động như vậy là vì những gì tôi nói đều là sự thật, và ông lo lắng bị bác Thái Huyền của tôi báo thù, tôi nói không sai chứ?" Tiểu Bảo nhìn Hoắc Huân né tránh đòn tấn công của đối phương, cười hỏi.

Nụ cười này trong mắt Hoắc Huân thật sự vô cùng chướng mắt. "Đáng chết, ngươi đi chết đi cho ta." Mọi người nhìn bộ dạng này của Hoắc Huân, có chút nhìn nhau ngơ ngác.

Hoàng Hiền nhìn cảnh này có chút kinh ngạc, quay đầu nhìn Hoàng gia chủ: "Cha, chuyện này là sao ạ?" Cảm giác như họ đã che giấu rất nhiều chuyện vậy.

Hoàng gia chủ thở dài nhẹ: "Đó đã là chuyện của nhiều năm về trước rồi." "Cha kể cho con nghe đi, Môn chủ còn có vợ con sao?" Hoàng gia chủ cười khổ nói: "Tất nhiên là có rồi, vợ của Môn chủ năm đó là một tài nữ vô cùng nổi tiếng ở vùng này, hai người ở bên nhau ai cũng nghĩ đến bốn chữ thần tiên quyến lữ.

Họ thành thân một năm thì có một cậu con trai, đứa trẻ đó thông minh lanh lợi, rất giống con trai nhỏ của Ngọc Vương gia." Hoàng Hiền nhìn Tô Ngôn Triệt: "Cha nói con trai Môn chủ giống đứa trẻ kia sao?

Đâu có cùng cha mẹ, sao mà giống được?" Liếc nhìn con trai mình một cái, Hoàng gia chủ bực mình nói: "Cha không bảo là giống về ngoại hình, mà là tính cách và khí chất rất giống, nếu không nhìn mặt, cha cứ ngỡ người đứng trước mặt chúng ta chính là đứa trẻ đó vậy." "Vậy sau đó thì sao?" "Sau đó à, vợ con Môn chủ đều gặp chuyện." Chuyện cụ thể thế nào Hoàng gia chủ không nói.

Khi Hoàng Hiền định hỏi tiếp, ông đã không muốn nói thêm gì nữa, chỉ khẽ lắc đầu.

Nhưng từ những lời đứt quãng của họ, Hoàng Hiền cũng đoán ra được phần nào: "Cha, không phải là đối phương đã làm gì đó chứ?" Chẳng lẽ Hoắc Huân chính là kẻ thủ phạm hại chết vợ con Môn chủ?

Nếu đúng như vậy, sao Môn chủ có thể để họ sống yên ổn như thế này?

Không ra tay lấy mạng họ đã là quá nhân từ rồi. "Chuyện năm đó không có bằng chứng cho thấy là do Hoắc Huân làm, nhưng bây giờ thì khác rồi." Nhìn bộ dạng Hoắc Huân hiện tại, rõ ràng là lúc đầu hắn đã dùng cây sáo xương kia để điều khiển vợ của Thái Huyền, dẫn đến bi kịch sau đó.

Nghe vậy, Hoàng Hiền nhíu mày nhìn Hoắc Huân.

Vì những thứ này mà đối phó với một cặp vợ chồng bình thường, có thực sự cần thiết không?

Những người có mặt ở đây, ngoại trừ thế hệ của Hoàng Hiền, hầu như ai cũng từng trải qua chuyện mười năm trước.

Tấn Phong và những người khác kinh ngạc nhìn Hoắc Huân.

Họ chưa từng nghĩ có ngày Hoắc Huân lại là kẻ thù của Thái Huyền.

Bây giờ Tấn Phong dường như đã hiểu tại sao Hoắc Huân lại bất chấp tất cả để triệt hạ Thái Huyền.

Đó là vì hắn lo lắng thực lực của Thái Huyền ngày càng mạnh, cuối cùng sẽ tra ra đến đầu hắn rồi tìm hắn báo thù.

Tấn Phong nhìn những người khác, phát hiện có mấy người ánh mắt hoảng loạn, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thái Huyền với vẻ chột dạ.

Những người như vậy nhìn là biết có vấn đề.

Tấn Phong nghiến răng nhìn họ: "Các người lợi dụng chúng tôi để giúp các người loại bỏ rắc rối lớn là Thái Huyền sao?" Đúng vậy, đối với họ, Thái Huyền chính là một rắc rối lớn. "Chúng tôi không có..." "Nói đi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?" Họ phải biết thêm nhiều thông tin hơn, chỉ có như vậy mới đạt được tất cả những gì họ muốn.

Dù sau này có phải đối đầu với Thái Huyền, họ cũng có cách để chống đỡ.

Những người bên cạnh cười khổ, chỉ lắc đầu không nói gì.

Thấy họ như vậy, Tấn Phong và những người khác cảm thấy càng khó xử hơn. "Các người làm gì vậy?

Các người phải nói hết những gì mình biết cho chúng tôi nghe, thì chúng tôi mới có cách giúp các người giải quyết tất cả." "Giải quyết?" Một người lặp lại hai chữ này rồi đột nhiên cười phá lên. "Ngươi nói có thể giúp ta giải quyết chuyện này sao?

Ngươi định giải quyết thế nào?

Các ngươi căn bản không biết gì về mọi chuyện năm đó." Bây giờ họ đã hiểu tại sao Thái Huyền lại để mặc cho họ làm loạn.

Chương 1875

Dù họ có quấy phá đến mức nào, Thái Huyền cũng không hề tức giận, ngược lại còn bình thản nhìn họ như nhìn những người xa lạ.

Chuyện đã đi đến nước này, họ đã không còn đường lùi nữa rồi.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Hoắc Huân đã lao đến trước mặt Tô Ngọc, nhưng hắn không dây dưa với Tô Ngọc mà lại định bắt Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng, vung tay đánh bay hắn đi.

Nhìn kẻ đang nằm bẹp dưới đất, hộc máu mồm, ánh mắt Tô Ngọc lạnh băng: "Gan ngươi cũng lớn thật đấy." "Dám động vào vợ ta ngay trước mặt ta." Tô Ngọc đưa cây sáo xương cho Triệt Nhi, Triệt Nhi xem xong thì nhíu mày: "Cha, đây là xương người thật đấy." Tô Ngọc vội vàng lấy lại cây sáo từ tay Triệt Nhi, sắc mặt âm trầm nhìn bọn chúng.

Những kẻ này từ đâu tới vậy?

Thậm chí còn dùng xương người làm sáo. "A, thật không ngờ, một đứa trẻ sáu tuổi mà lại có kiến thức như vậy." Người đàn bà bị Tiểu Bảo phế tay cất giọng khàn khàn nói.

Khi bà ta định gượng dậy, Tiểu Bảo đã đấm cho một phát khiến bà ta phải ngồi yên.

Cái dáng vẻ chẳng biết thương hoa tiếc ngọc chút nào của con trai khiến khóe miệng Vương Cẩn Hòa giật giật.

Cô bây giờ thật sự lo lắng tương lai Tiểu Bảo không tìm được vợ thì phải làm sao?

Chẳng lẽ phải chịu cảnh độc thân cả đời à?

Vương Cẩn Hòa thở dài một tiếng, bất lực nhìn Tô Ngọc nói: "Tướng công, em cảm giác con trai chẳng di truyền chút thiên phú nào của anh cả." "Sao có thể chứ?" Tiểu Bảo là đứa con giống anh nhất, sao có thể không di truyền thiên phú của anh?

Vợ mình đang nói nhảm gì vậy. "Không, ý em là về phương diện tình cảm ấy, anh xem anh thông minh như thế, kết quả Tiểu Bảo đã làm gì?

Nó lại ra tay nặng nề với một cô gái như vậy." Tô Ngọc giật khóe mắt nhìn vợ, bất lực nói: "Tiểu Hòa à, em làm anh không biết phải nói gì luôn.

Bây giờ đang giải quyết chính sự mà, vả lại, với loại đàn bà độc ác này, Tiểu Bảo dạy cho một bài học cũng là đúng thôi." Vương Cẩn Hòa ngẩn người nhìn Tô Ngọc, anh nói hình như cũng đúng?

Đang lúc suy nghĩ, Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu cô một cái: "Đừng có suy nghĩ lung tung, lo xử lý chuyện của Thái Huyền trước đã." Hoắc Huân nhìn Thái Huyền, cười khẽ: "Ngươi quả nhiên sẽ đến tìm chúng ta báo thù." Hắn liếc nhìn Tô Ngọc một cái: "Thật không ngờ, chúng ta ra tay lại khiến ngươi gọi được cả Tô Ngọc về." Nếu chỉ có một mình Thái Huyền, họ đối phó còn dễ dàng một chút, nhưng thêm cả Tô Ngọc thì sẽ rắc rối hơn nhiều.

Bởi vì trí thông minh của Tô Ngọc quá đáng sợ.

Thái Huyền không phủ nhận, nhìn họ.

Xem ra hiệu quả khi có Tô Ngọc trở về còn tốt hơn ông nghĩ. "Tô Ngọc, có vẻ như mọi chuyện đúng như chúng ta dự tính." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc cười nói, nhưng nụ cười đó không hề chạm tới đáy mắt.

Ông cứ thế nhìn chằm chằm Hoắc Huân, ánh mắt ấy khiến Hoắc

Huân vô thức muốn bỏ chạy. "Thái Huyền, ngươi đã biết rõ chúng ta muốn làm gì, ngươi không nói gì cả, chẳng qua là đang đợi chúng ta ra tay đúng không?" Tất cả mọi người đều bị Thái Huyền tính kế.

Cứ ngỡ Thái Huyền sẽ rất dễ đối phó, giờ mới biết ông khó chơi đến mức nào.

Thái Huyền thong thả chỉnh lại ống tay áo, nhàn nhạt lên tiếng: "Ừ, ngươi nói đúng rồi đó, ta chính là cố ý, ta cũng đang đợi các ngươi ra tay, nhưng dù các ngươi có biết thì đã sao nào?" Đã đến nước này rồi, họ còn làm gì được nữa?

Giờ mới nhận ra tất cả chuyện này thì có phải đã quá muộn không?

Hoắc Huân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, mắt đỏ ngầu nhìn Thái Huyền: "Từ đầu đến cuối đều là ngươi tính kế chúng ta, mục đích của ngươi là muốn chúng ta tự tìm đến đây, để ngươi có cơ hội đối phó với chúng ta." Trước đó khi họ chưa làm gì, dù Thái Huyền có thực lực, có bằng chứng, ông cũng không có cách nào ra tay với họ, chủ yếu là vì địa vị của họ ở đây rất quan trọng, Thái Huyền muốn động vào họ không hề dễ dàng.

Nhưng bây giờ thì khác rồi, người chủ động ra tay không phải Thái Huyền mà là họ.

Họ chủ động tấn công Thái Huyền, còn dùng những thủ đoạn không nên dùng, bây giờ Thái Huyền muốn làm gì họ cũng không thể ngăn cản hay phản bác được nữa.

Thái Huyền cười khẽ, vỗ tay tán thưởng: "Ừ, ngươi nói không sai, ta quả thực đang đợi các ngươi ra tay." "Các ngươi không động thủ, sao ta có thể đường đường chính chính đối phó các ngươi đây?" Thái Huyền cười lớn. "Hơn nữa nếu không có cơ hội này, sao ta có thể tập hợp các ngươi lại đây đông đủ thế này?" Nhìn thấy những kẻ từng lọt lưới năm xưa đều có mặt ở đây, tâm trạng Thái Huyền vô cùng tốt.

Tiểu Bảo chớp chớp mắt, đưa tay chỉ vào mình, hình như cậu nhóc cũng bị tính kế rồi?

Cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, có phải con cũng bị bác Thái Huyền tính kế không?" Tô Ngọc cười khẽ, Tiểu Bảo quả nhiên phản ứng hơi chậm. "Cũng không hẳn, bác Thái Huyền của con vốn dĩ cũng định nhân cơ hội này để ra tay." Không hẳn là tính kế, chỉ có thể nói Tiểu Bảo là một mắt xích trong kế hoạch của Thái Huyền.

Có lẽ chính Thái Huyền cũng không ngờ sự xuất hiện của Tiểu Bảo lại làm thay đổi nhiều thứ đến vậy.

Sự xuất hiện của Tiểu Bảo đối với bọn Hoắc Huân là một sự cố ngoài ý muốn, mà Tiểu Bảo lại là người không thích làm việc theo lẽ thường, phá vỡ nhận thức của họ cũng là điều dễ hiểu. "Tiểu Bảo, bác đâu có tính kế con, ngay từ đầu đã có kế hoạch này rồi, chỉ là bác không ngờ sự xuất hiện của con lại mang lại hiệu quả tốt như vậy thôi." Thái Huyền thấy Tiểu Bảo có vẻ không vui, vội vàng lên tiếng giải thích.

Tiểu Bảo miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được rồi, nể mặt cha nên con không chấp bác Thái Huyền nữa." Trong mắt Thái Huyền thoáng ý cười, cái vẻ mặt kiêu ngạo này của đứa trẻ thật giống Tô Ngọc. "Tiểu Bảo à, bác đã nói với con là con và cha con thực ra rất giống nhau chưa?" "Không cần bác nói đâu ạ, từ nhỏ đến lớn rất nhiều người đều bảo tính cách con rất giống cha." Mà cái sự giống này đã đạt đến mức như đúc từ một khuôn ra vậy.

Thái Huyền mỉm cười.

Cái dáng vẻ thoải mái của họ khiến bọn Hoắc Huân lạnh cả sống lưng.

Nếu Thái Huyền nổi trận lôi đình với họ, có lẽ họ còn thấy yên tâm hơn, nhưng ông lại quá bình tĩnh.

Thậm chí còn bình thản trò chuyện với con trai của Tô Ngọc.

Một Thái Huyền như vậy khiến họ không thể nhìn thấu, thậm chí không biết rốt cuộc ông định làm gì.

Nhíu mày một chút, Hoắc Huân quyết định ra tay trước. "Thái Huyền, chúng ta đông người thế này, ngươi định làm gì được chúng ta?" Đúng vậy, Hoắc Huân cậy mình đông người nên căn bản không coi Thái Huyền ra gì.

Nếu ông giết một lúc nhiều người như vậy, những người khác cũng sẽ không đồng ý.

Đó chính là khoảng cách mà Thái Huyền có làm gì cũng không thể bù đắp nổi. "Thế sao?" Có lẽ Hoắc Huân không biết rằng những gì ông nắm giữ nhiều hơn hắn tưởng nhiều.

Chuyện vợ con ông chỉ là một phần, mặt độc ác hơn của Thái Huyền vẫn chưa để ai thấy đâu.

Nhìn đôi mắt như nhìn thấu mọi sự của Thái Huyền, Hoắc Huân chợt cảm thấy lo lắng.

Không lẽ Thái Huyền thực sự biết điều gì đó?

Nếu quả thực như vậy thì rắc rối to rồi. "Bên ta có mấy người này, chắc hẳn Hoắc Huân ngươi sẽ rất muốn gặp." Thái Huyền đột ngột đổi giọng.

Những lời ông nói khiến Hoắc Huân có linh cảm không lành.

Chương 1876

Mấy người?

Hoắc Huân suy nghĩ kỹ lời Thái Huyền, thậm chí đoán xem đó có thể là ai.

Nhưng nghĩ hồi lâu vẫn không ra người ông nói rốt cuộc là ai.

Hắn nhìn Thái Huyền với vẻ đầy ẩn ý: "Nếu có người thì ngươi cứ gọi ra đi, ta cũng muốn xem người ngươi nói là ai." Những người năm đó, ngoại trừ vài người cần thiết, đều đã chết hết rồi, hắn không tin Thái Huyền còn tìm được ai đến để đối chất với mình.

Thái Huyền nhìn lướt qua mọi người: "Vừa hay hôm nay mọi người đều ở đây, nếu đã vậy thì hãy đem chuyện năm đó ra nói cho rõ ràng đi." Mọi người nhìn nhau, không hiểu Thái Huyền định làm gì.

Chỉ có những người hiểu ít nhiều về Hoắc Huân là trong lòng cảm thấy lo lắng và căng thẳng.

Họ nhìn chằm chằm Thái Huyền: "Thái Huyền, ngươi đừng có tùy tiện tìm vài người rồi vu khống chúng ta." Thái Huyền nhìn kẻ vừa lên tiếng, nhàn nhạt nói: "Các ngươi còn chưa thấy người, sao đã biết ta vu khống các ngươi?" Một câu nói khiến kẻ đó câm nín.

Chưa thấy người mà đã nói vậy, rõ ràng là bọn họ đang chột dạ. "Đừng vội, các ngươi sẽ sớm thấy người thôi." Có người nhíu mày, họ quyết định im lặng để xem Thái Huyền định giở trò gì.

Thái Huyền ra hiệu cho Cổ Kỳ và những người khác: "Mời người lên đây." "Rõ." Cổ Kỳ và Cổ Thâm hộ tống mấy người đi lên.

Trên người họ khoác áo choàng đen, mũ trùm kín mặt, căn bản không nhìn rõ diện mạo.

Hoàng Hiền kéo kéo tay cha mình, Hoàng gia chủ bực mình lườm con trai: "Ngậm miệng, im lặng mà xem." Hoàng Hiền ấm ức nhìn cha, cậu chỉ định hỏi một câu thôi mà, cha có cần phải thế với cậu không?

Hoắc Huân nhìn mấy người vừa xuất hiện, nhíu mày, chuyện này là ý gì? "Thái Huyền, rốt cuộc ngươi định làm gì?

Muốn làm gì thì cứ nói thẳng ra, không cần phải giấu đầu lòi đuôi như thế." Không hiểu sao khi nhìn thấy mấy người này, hắn lại cảm thấy lo lắng. "Đừng vội, các ngươi sẽ thấy ngay họ là ai thôi." Thái Huyền không hề tức giận trước sự thúc giục của Hoắc Huân, ngược lại còn nhìn hắn với vẻ cười như không cười.

Hoắc Huân dán mắt vào mấy người đó, lông mày nhíu chặt, rốt cuộc Thái Huyền có ý gì đây? "Hoắc Huân, đã lâu không gặp." Khi Hoắc Huân định nói gì đó, một giọng nói khàn khàn vang lên.

Giọng nói này những người có mặt đều rất quen thuộc.

Mắt Hoàng gia chủ hơi lóe lên, nếu ông nhớ không nhầm thì người này đáng lẽ đã chết từ mấy năm trước rồi.

Sao lại xuất hiện ở đây?

Những người khác cũng có cùng suy nghĩ như ông.

Trong đó kinh ngạc nhất chính là Hoắc Huân.

Giọng nói của người này, hắn thực sự quá quen thuộc, thậm chí có thể nói hai người luôn là bạn bè của nhau.

Tiền lão kinh ngạc nhìn người vừa nói: "Cảnh Thu, ông vẫn còn sống sao?" Một người đã chết vài năm bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, đây rõ ràng là một cú sốc đối với họ.

Năm đó chính Hoắc Huân nói Cảnh Thu đã chết, ngay cả tang lễ của Cảnh Thu cũng là do Hoắc Huân lo liệu.

Hiện tại rốt cuộc là tình huống gì?

Người lại trở về rồi sao?

Người được gọi là Cảnh Thu tháo mũ xuống, mọi người nhìn thấy diện mạo của ông ta xong thì đều hít một hơi khí lạnh.

Trên mặt người này chằng chịt những vết sẹo.

Nhìn thấy Cảnh Thu như vậy, ánh mắt Hoắc Huân lộ vẻ chột dạ, thậm chí là hoảng loạn, nhưng phần nhiều vẫn là lo lắng.

Tại sao ông ta vẫn còn sống?

Năm đó người này rõ ràng đã chết rồi mà. "Sao ông vẫn còn sống, năm đó rõ ràng ông đã..." "Đã làm sao?

Đã chết rồi ư?

Thật sự khiến ngươi thất vọng rồi, không chỉ có ta còn sống, mà cả Thạch Vinh và những người khác cũng đều còn sống." Cảnh Thu nói với giọng âm u.

Ánh mắt ông nhìn Hoắc Huân tràn đầy hận thù.

Nếu không phải vì Hoắc Huân, sao họ lại biến thành cái bộ dạng ma quỷ này chứ?

Ông hận lắm.

Ánh mắt đó của Cảnh Thu khiến Hoắc Huân cười gượng nói: "Nếu các người đã trở lại, sao không đến tìm chúng ta?

Ông làm vậy chẳng lẽ không coi tôi là bạn bè sao?" Một câu nói của Hoắc Huân chỉ toàn là trách móc Cảnh Thu.

Cảnh Thu bình thản nhìn Hoắc Huân, ánh mắt thoáng hiện vẻ giễu cợt: "A, Hoắc Huân, nếu ta liên lạc với ngươi, cái mạng này của ta chắc cũng chẳng còn đâu nhỉ?" Vẻ mặt Hoắc Huân có chút cứng đờ, nhìn Cảnh Thu với vẻ thất vọng: "Cảnh Thu, ông nói cái gì vậy?" "Lão Cảnh, ông nói nhiều với hắn làm gì?

Một kẻ như thế mà ông vẫn còn muốn làm bạn sao?" Thạch Vinh cởi mũ nhìn Hoắc Huân, trong mắt đầy hận thù.

Ngoài Thạch Vinh ra, còn có ba người khác nữa, cũng đều là những người đáng lẽ đã chết năm đó.

Con trai Thạch Vinh và người nhà của những người khác kinh ngạc nhìn họ, ánh mắt đầy vẻ không tin nổi: "Cha?" Con trai của Thạch Vinh lập tức nhảy lên võ đài, đi đến trước mặt Thạch Vinh, đôi bàn tay run rẩy: "Cha?

Cha thực sự là cha sao?" Thạch Vinh nhìn cậu con trai đã trưởng thành và chín chắn hơn nhiều, an ủi nói: "Hiển Nhi, con đã lớn thế này rồi." "Cha còn sống sao không quay về ạ?

Cha có biết khi nghe tin cha mất, mẹ đã đau lòng đến nhường nào không?" Thạch Hiển Phi hỏi Thạch Vinh. "Cha cũng muốn về, nhưng chưa phải lúc, có người luôn theo dõi các con, hễ cha quay về là sẽ mang lại rắc rối cho gia đình mình ngay." Thạch Hiển Phi không ngốc, anh hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Anh quay đầu nhìn Hoắc Huân: "Cha, người cha nói là hắn sao?" Từ thái độ của cha, có thể thấy chuyện năm đó chắc chắn có uẩn khúc.

Thạch Vinh gật đầu: "Con đoán đúng rồi, quả thực là vì Hoắc Huân." Tay Hoắc Huân vô thức nắm chặt, bao nhiêu năm nay hắn luôn theo dõi mấy gia đình này vì lo sợ có bất ngờ xảy ra, nhưng hắn không ngờ những người này lại có thể nhẫn nhịn đến vậy.

Trơ mắt nhìn người thân đau lòng buồn bã mà nhất quyết không chịu lộ diện. "Hiển Nhi, thứ lỗi cho cha, nếu cha thực sự xuất hiện, gia đình chúng ta có lẽ đã bị diệt môn giống như nhà bác Cảnh của con rồi." Thạch Vinh cười khổ nói.

Năm đó trong mấy gia đình họ, chỉ có nhà Cảnh Thu bị diệt môn, lúc đó Cảnh Thu mấy lần định tìm Hoắc Huân báo thù nhưng đều bị Thái Huyền ngăn lại.

Ông bảo Cảnh Thu phải bình tĩnh, rồi sẽ có cơ hội báo thù.

Khi Hoắc Huân tìm người đối phó với Thái Huyền, họ biết thời cơ báo thù đã đến.

Từ đó họ luôn chờ đợi, không ngờ cuối cùng cũng đợi được.

Chương 1877

Thạch Hiển Phi tái mặt nhìn cha mình, thì ra cha không về không phải vì không muốn, mà là để bảo vệ họ. "Những năm qua bên cạnh các con luôn có người giám sát, mục đích của họ là để lấy thông tin của chúng ta, lúc đó chúng ta không có xác chết nên hắn chắc chắn không yên tâm." Dù sao người còn sống hay đã chết hắn cũng không chắc chắn, hắn chắc chắn sẽ lo lắng họ đột nhiên xông ra tính kế hắn.

Nhưng giờ xuất hiện là thời điểm vừa đẹp.

Hoắc Huân đã dần buông lỏng cảnh giác với họ, cũng cho rằng họ đã chết hết rồi.

Dù sao cũng đã sáu bảy năm trôi qua.

Những năm này họ không xuất hiện, đối với Hoắc Huân mà nói, họ cũng coi như đã chết.

Thái Huyền khẽ nhếch môi, nhìn đôi mắt đỏ ngầu của Hoắc Huân: "Hoắc Huân, thấy sao hả?

Bạn cũ gặp nhau chắc các ngươi có nhiều điều muốn nói lắm nhỉ?" "Cha, sao mọi người lại ở cùng với Môn chủ Huyền Môn vậy?" Thạch Hiển Phi nhíu mày hỏi. "Là Môn chủ đã cứu chúng ta, những năm qua khi Hoắc Huân tìm rắc rối cho các con, cũng là Môn chủ âm thầm giúp đỡ." Thạch Vinh kể lại mọi chuyện cho con trai nghe, nghe xong Thạch Hiển Phi quay đầu nhìn Thái Huyền, trong lòng cảm thấy áy náy. "Môn chủ Thái Huyền, trước đây thật sự xin lỗi ngài." Họ vì lời xúi giục của Hoắc Huân mà luôn mang lòng hận thù với Thái Huyền, thậm chí cho rằng cái chết của cha mình là do Thái Huyền làm.

Ai ngờ cuối cùng người ra tay với cha họ không phải Thái Huyền, mà là người họ luôn tin tưởng - Hoắc Huân.

Bây giờ Hoắc Huân mới hiểu tại sao khi hắn định thôn tính nhà họ Thạch và mấy nhà khác, luôn có người ngăn cản.

Thì ra bấy lâu nay Thái Huyền luôn đối đầu với hắn, phá hỏng chuyện tốt của hắn.

Tấn Phong và những người khác hoàn toàn sững sờ trước biến cố đột ngột này.

Cảnh Thu và những người kia vốn là anh em rất tốt của Hoắc Huân, vậy mà Hoắc Huân lại ra tay với cả anh em của mình, chuyện này chẳng phải quá đáng lắm sao? "Hoắc Huân, ngươi lại ra tay với cả anh em của mình ư?" Tấn Phong cảm thấy Hoắc Huân thực sự quá tàn nhẫn.

Đột nhiên Tấn Phong bắt đầu thấy sợ hãi.

Nếu họ thực sự giúp Hoắc Huân nhất định đối phó Thái Huyền, để Thái Huyền mất đi Huyền Môn, sau khi Hoắc Huân chiếm được Huyền Môn, liệu những gia tộc nhỏ như họ còn chỗ đứng không?

Câu trả lời rõ ràng là không.

Cứ nhìn những gì Hoắc Huân đã làm với anh em tốt của mình thì biết.

Tấn Phong tái mặt nhìn Hoắc Huân, sắc mặt khó coi: "Hoắc Huân, có phải ngươi nghĩ chỉ cần chiếm được Huyền Môn, thì những người này, những gia tộc này cũng sẽ nằm gọn trong tay ngươi không?" Nếu họ không đồng ý, không nghe lời, kết cục cuối cùng chẳng lẽ cũng giống như bọn Cảnh Thu sao?

Đối mặt với sự chất vấn của Tấn Phong, Hoắc Huân không trả lời, hắn chỉ nhìn bọn Cảnh Thu: "Các người quả nhiên không chết, bao nhiêu năm qua các người thực sự có thể nhẫn nhịn như vậy sao."

Luôn không lộ diện, chính là để hắn yên tâm?

Họ không lo lắng hắn sẽ đối xử với mấy gia đình này giống như nhà họ Cảnh sao? "Nếu không phải vậy, người nhà của chúng ta sớm đã giống như người nhà của lão Cảnh rồi chứ?" Lão Cảnh năm đó chính vì phát hiện ra âm mưu của Hoắc Huân nên mới bị truy sát, thậm chí cả gia đình cũng không thoát khỏi tai họa.

May mà Môn chủ Thái Huyền đã giúp họ một tay, nếu không những người này sớm đã chết rồi.

Hoắc Huân đột ngột nhìn Thái Huyền: "Những người nhà họ Cảnh đột ngột mất tích cũng là do ngươi đưa đi đúng không?" Người nhà họ Cảnh vẫn còn sống.

Khi hắn kiểm tra thì phát hiện vợ con Cảnh Thu đều không còn ở đó, trước đây hắn vẫn thắc mắc họ đã đi đâu, giờ thì không thấy lạ nữa rồi.

Vợ con Cảnh Thu là do Thái Huyền cứu đi.

Đôi mắt tĩnh lặng như mặt nước của Cảnh Thu bỗng sáng lên, ông quay đầu nhìn Thái Huyền, ánh mắt đầy vẻ khẩn thiết.

Đây là sự thật sao?

Vợ con ông thực sự vẫn còn sống?

Thái Huyền nhướng mày nhìn Hoắc Huân: "Quả thực là ta đã cứu người, ngươi cũng thông minh đấy, chuyện này cũng đoán ra được." Nói là khen ngợi Hoắc Huân, nhưng thực tế trong lời khen đó phần nhiều là mỉa mai.

Ánh mắt Hoắc Huân lạnh lẽo nhìn Thái Huyền: "Ngươi vẫn cứ thích xen vào chuyện của người khác như mọi khi." Nếu không phải Thái Huyền thích xen vào chuyện của người khác, họ sớm đã chết rồi.

Còn cả mấy gia đình này nữa, gia tộc của họ sớm đã nằm trong tay hắn.

Tấn Phong và những người khác nhìn Hoắc Huân, một Hoắc Huân như thế này họ chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng họ càng muốn biết rốt cuộc chuyện năm đó là thế nào.

Cảnh Thu xúc động đi tới bên cạnh Thái Huyền: "Vợ và con ta thực sự còn sống sao?" "Ừ, năm đó khi ta tới nơi, chỉ kịp cứu ba mẹ con họ thôi, nếu không có cha mẹ ông liều mạng bảo vệ, chắc lúc ta đến họ cũng không còn mạng rồi." Cũng chính vì vậy mà cha mẹ Cảnh Thu mới chết thảm như vậy. "Xin lỗi vì ta đã không cứu được cha mẹ ông." Cảnh Thu không ngừng lắc đầu: "Không, đây không phải lỗi của ngài, ngài có thể giúp tôi cứu được vợ con, tôi đã mãn nguyện lắm rồi." Ông không thể quá tham lam, vợ con còn sống đã là chuyện đại phúc rồi.

Từ miệng Thái Huyền, ông biết tình hình của cha mẹ mình chắc hẳn không được tốt, nếu không ông đã không cứu không được họ. "Cha mẹ tôi..." "Họ vì bảo vệ vợ con ông mà bị thương quá nặng, khi ta đến chỉ còn thoi thóp hơi tàn, họ cầu xin ta cứu lấy những người còn sống." Thái Huyền nghĩ lại chuyện lúc đó, bất lực nói.

Thực ra dù họ không nói ông cũng sẽ cứu người, bởi mục đích ông tới đó chính là để cứu người.

Cảnh Thu nở một nụ cười không hẳn là cười, ra là vậy. "Ta nhận được tin tức rồi tới nơi thì đã muộn rồi." Khi ông tới, đại bộ phận mọi người đã chết.

Ông không thể đường đường chính chính cứu người, chỉ có thể âm thầm cứu lấy vài người còn sống sót. "Ngoài vợ con ông ra, còn có con của em trai ông cũng còn sống, tổng cộng mười mấy người." Cảnh Thu cứ ngỡ chỉ có vợ con mình còn sống, không ngờ con của em trai và những người khác cũng còn sống.

Ông mong đợi nhìn Thái Huyền: "Tôi... tôi có thể biết họ đang ở đâu không?" "Ông cứ yên tâm, họ hiện tại rất an toàn, ông muốn gặp họ là được, sau khi giải quyết xong chuyện của Hoắc Huân, ta sẽ đưa ông đi gặp người." Bây giờ không phải lúc đi gặp người.

Thạch Vinh vỗ vai Cảnh Thu: "Lão Cảnh, chúc mừng ông, dù sao đi nữa, trong nhà vẫn còn người sống sót, như vậy là tốt lắm rồi." Cảnh Thu không ngừng gật đầu, Thạch Vinh nói đúng, dù thế nào đi nữa, chỉ cần vợ con còn sống, trong nhà vẫn còn người sống, đó đã là vận may lớn nhất rồi. "Ông nói đúng." Cảnh Thu nhìn Hoắc Huân, trong mắt đầy hận thù.

Những người thuộc thế hệ của Tiền lão nhìn họ, nhíu mày: "Các ông có dự định gì?" "Chúng tôi chẳng có dự định gì cả, chúng tôi chỉ muốn đòi lại một công đạo, chỉ muốn Hoắc Huân và cả nhà họ Hoắc phải trả giá cho chuyện này." Mấy người Cảnh Thu nhìn Hoắc Huân, nghiến răng phẫn nộ nói.

Thạch Hiển Phi bình tĩnh nhìn Hoắc Huân, bây giờ anh đã hiểu tại sao Hoắc Huân nhất định muốn anh cưới con gái nhà họ Hoắc rồi.

Thì ra là chờ anh ở đây. "May mà tôi không đồng ý cưới con gái nhà họ Hoắc, nếu thực sự cưới người như vậy, thì mọi thứ xong đời rồi." Thạch Hiển Phi nghiến răng nói.

Thạch Vinh kinh ngạc nhìn con trai, sắc mặt khó coi hỏi: "Hắn ta còn định bắt con cưới người nhà họ Hoắc sao?" Thạch Hiển Phi gật đầu, nếu thực sự cưới người nhà họ Hoắc, giờ biết được nhà họ Hoắc mới chính là kẻ hãm hại cha mình, khiến cha không thể trở về, thì anh biết đối diện thế nào đây? "Là mẹ đã ngăn cản con, mẹ nói nhà họ Hoắc không có ý tốt, bảo con đừng làm vậy." Lúc đó anh vẫn không hiểu tại sao mẹ lại nói nhà họ Hoắc không có ý tốt, giờ thì mọi chuyện đã sáng tỏ.

Đây đâu chỉ là không có ý tốt, đây rõ ràng là dã tâm sói lang.

Chương 1878

Thạch Vinh lần này hoàn toàn nhẹ nhõm, không dính dáng gì đến nhà họ Hoắc là điều tốt. "Không sao, chỉ cần con không liên quan gì đến nhà họ Hoắc là cha yên tâm rồi." Thạch Vinh nghĩ thầm, may mà vợ mình cảnh giác, nếu không cả gia sản đã bị người ta nhắm tới rồi.

Hoắc Huân nghe cuộc đối thoại của họ, cảm thấy mình chẳng khác nào một kẻ ngốc. "Không ngờ, từ đầu đến cuối các người luôn phòng bị ta?

Chuyện này chắc lại là do Thái Huyền ngươi nhắc nhở nhà họ Thạch đúng không?" Hoắc Huân nhìn Thái Huyền, nghiến răng phẫn nộ hỏi.

Thái Huyền mỉm cười gật đầu: "Ừ, ngươi nói đúng rồi đó, chuyện này quả thực là do ta làm." Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thái Huyền: "Không phải chứ?

Chuyện như vậy mà ông cũng làm ra được sao?" Thái Huyền nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Nếu ta đã cứu người thì đương nhiên là cứu cho trót, giúp người thì giúp đến cùng, cô nói xem có đúng không?" Vương Cẩn Hòa nhận ra mình căn bản không thể phản bác được lời ông nói.

Lời này nói rất đúng, nếu con gái nhà họ Hoắc gả vào nhà họ Thạch, ai biết sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?

Vạn nhất cô nàng này trực tiếp hạ độc nhà họ Thạch, thì cả gia đình này coi như xong đời. "May mà không để con gái nhà họ Hoắc gả vào nhà họ Thạch, nếu không bị hạ độc cũng chẳng biết kêu oan ở đâu, nếu người nhà họ Hoắc tàn nhẫn hơn chút nữa, trực tiếp để con gái mình chết trong chuyện này, thì nhà họ Thạch còn đen đủi hơn."

Vương Cẩn Hòa chép miệng nói.

Tuy lời này chỉ là suy đoán của Vương Cẩn Hòa, nhưng sắc mặt Hoắc Huân lại biến đổi.

Tô Ngọc liếc nhìn Hoắc Huân một cái, sự thay đổi sắc mặt đột ngột này khiến Tô Ngọc hiểu rõ rằng nhà họ Hoắc thực sự có ý đồ như vậy.

Tấn Phong sắc mặt có chút khó coi, ông ta đột nhiên nhớ tới đề nghị trước đó của Hoắc Huân.

Hoắc Huân nói hai nhà có thể liên hôn, như vậy có thể đối phó Thái Huyền tốt hơn.

Lúc đó ông ta không nghĩ nhiều, giờ nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, ánh mắt dò xét không khỏi rơi vào hắn.

Lẽ nào những gì Vương Cẩn Hòa nói là sự thật? "Hoắc Huân, có phải ngay từ đầu ngươi đã nghĩ như vậy không?" Hoắc Huân bất mãn lắc đầu: "Sao có thể chứ?

Ta không phải loại người đó, chúng ta đã chung sống lâu như vậy rồi, ngươi lại tin lời một cô gái phe đối địch mà không chịu tin ta sao?" Tấn Phong không nói gì, nhưng ông ta biết mình có thực sự tin Hoắc Huân hay không.

Nhìn biểu cảm của Tấn Phong là Hoắc Huân biết ông ta không tin mình. "Ngươi không tin ta thì ta cũng chẳng còn cách nào." Dù hắn có ý định đó, dù Vương Cẩn Hòa thực sự đoán đúng thì đã sao?

Chỉ cần chuyện chưa xảy ra thì mọi thứ đều là vô đối chứng, họ nói gì cũng vô dụng.

Vương Cẩn Hòa làm sao không hiểu đạo lý đó?

Cô biết rõ nên khi nói cũng chỉ là nói bâng quơ, không nhất thiết phải có câu trả lời.

Mục đích lớn nhất của cô là khơi dậy sự nghi ngờ của đám người Tấn Phong đối với Hoắc Huân.

Chỉ cần họ bắt đầu nghi ngờ Hoắc Huân, thì mục đích của cô đã đạt được.

Vương Cẩn Hòa nhìn người trước mặt với vẻ lo lắng nói: "Ai chà, ông không tin thật đấy chứ?

Nếu ông tin thì sau này phải cẩn thận nhé, kẻo xảy ra chuyện gì thì không hay đâu, ông thấy có đúng không?" Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói.

Tấn Phong bị Vương Cẩn Hòa nói cho đến mức mặt mày xanh mét.

Ông ta biết mục đích của Vương Cẩn Hòa khi làm vậy không gì khác ngoài việc chia rẽ mối quan hệ giữa họ và Hoắc Huân.

Nhưng vấn đề là Tấn Phong lại thực sự mắc mưu.

Nhìn dáng vẻ vừa rồi của Hoắc Huân, hắn rõ ràng đã từng có ý định đó.

Hắn muốn thông qua cách này để chiếm đoạt mọi thứ của Thạch gia, chỉ tiếc là bị Thái Huyền phá hỏng, chuyện này cũng vì thế mà dang dở.

Trước đó, Hoắc Huân lại đưa ra yêu cầu tương tự, chỉ có điều đối tượng đổi thành con trai mình.

Không liên hệ thì không biết, vừa liên hệ lại thật sự khiến người ta giật mình.

Hoắc Huân này quả thực quá đáng sợ.

Hắn ngay cả đồ vật của đối tác cũng muốn chiếm lấy.

Loại người như vậy, sao họ dám tiếp tục hợp tác cùng được chứ. "Tấn Phong, anh đừng mắc mưu, hắn làm vậy là để ly gián quan hệ của chúng ta, anh làm thế chỉ khiến hắn đắc ý thôi." Trong lòng Hoắc Huân thầm rủa một tiếng chết tiệt.

Tuy rằng những gì Vương Cẩn Hòa nói đều là suy đoán, nhưng động tác và thái độ của cô đã giải thích tất cả.

Chỉ cần chuyện này anh không giải thích rõ ràng, họ chắc chắn sẽ không tin hắn.

Tấn Phong bình tĩnh nhìn Hoắc Huân: "Anh dám nói anh không có ý định đó sao?" "Tất nhiên là không, chúng ta đang hợp tác tốt đẹp, tôi việc gì phải làm thế?" Tấn Phong hoàn toàn không tin cách nói này của Hoắc Huân: "Nếu đã vậy, Cảnh Thu và Thạch Vinh có quan hệ với anh chẳng khác gì anh em, tại sao anh lại diệt môn Cảnh gia?

Không chỉ vậy còn muốn giết cả đám Thạch Vinh?" Từ những lời trước đó của Hoắc Huân có thể thấy được, chính hắn là người gây rắc rối cho những người này.

Nhưng mục đích hắn làm vậy là gì?

Làm vậy thì có lợi ích gì cho hắn?

Ngoại trừ việc chiếm đoạt mọi thứ trong tay họ, Tấn Phong không thể nghĩ ra được mục đích cuối cùng của Hoắc Huân là gì nữa.

Đúng lúc này, Thái Huyền đột nhiên lên tiếng: "Nếu tôi nhớ không nhầm, chiếc nhẫn Hoắc Huân đang đeo chính là tín vật của gia chủ Cảnh gia phải không?" Ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn vào tay Hoắc Huân.

Quả nhiên, trên tay hắn là chiếc nhẫn mà cha của Cảnh Thu thường hay đeo.

Chuyện này còn gì để nói nữa?

Sự xuất hiện của món đồ này đủ để chứng minh mọi chuyện của Cảnh gia đều do một tay Hoắc Huân gây ra.

Nếu không phải hắn làm, tại sao thứ tượng trưng cho gia chủ Cảnh gia lại nằm trong tay hắn?

Nghĩ đến lúc Cảnh gia gặp chuyện, Hoắc Huân thậm chí còn chạy đến khóc lóc, thật quá ghê tởm.

Không biết gia chủ Cảnh gia khi nhìn thấy một kẻ như vậy đến trước linh tiền của mình khóc lóc, liệu có hận đến mức muốn bật nắp quan tài nhảy ra bóp chết hắn không?

Hoắc Huân theo bản năng giấu tay đi.

Chỉ tiếc động tác của hắn đã muộn, mọi người đều đã thấy chiếc nhẫn tượng trưng cho Cảnh gia kia.

Tiền lão ánh mắt âm trầm nhìn Hoắc Huân: "Tại sao?" Hoắc Huân thấy sự việc đã bại lộ liền cười lớn: "Tại sao ư?

Câu hỏi này còn cần phải hỏi sao?

Chương 1879

Chẳng qua là đạo lý cá lớn nuốt cá bé mà thôi, chuyện này khó hiểu lắm sao?" Lời của Hoắc Huân khiến mọi người im lặng, hóa ra kẻ mà họ luôn miệng khen là có lương tâm, lại chính là hung thủ giết người diệt tộc.

Nếu không có Thái Huyền giúp đỡ mấy nhà Thạch Vinh, có phải hiện tại mấy nhà họ cũng đã trở thành vật trong túi của Hoắc Huân rồi không?

Chỉ mới nghĩ thôi họ đã thấy rùng mình.

Rõ ràng là bạn thân với Cảnh Thu, cuối cùng lại trực tiếp lấy mạng người nhà cậu ấy.

Mọi người theo bản năng nhìn về phía Cảnh Thu, cậu nắm chặt nắm đấm, cố nhịn nhưng cuối cùng không nhịn nổi, đột nhiên ra tay, lao vào đánh Hoắc Huân một trận tơi bời.

Võ công của Hoắc Huân và Cảnh Thu vốn ngang ngửa nhau, nhưng những năm qua vì gia tộc bị diệt, để báo thù nên Cảnh Thu luôn không ngừng nâng cao thực lực.

Hiện tại vì phẫn nộ, võ công của cậu tức khắc tăng vọt lên mức cao nhất, khiến Hoắc Huân có chút không chống đỡ nổi.

Lau đi vết máu nơi khóe miệng, Hoắc Huân nhìn Cảnh Thu: "Thật không ngờ cậu lại trở nên mạnh thế này.

Nhưng dù vậy thì đã sao?

Cha mẹ cậu đều là do tôi giết đấy." Nếu không phải vì hai lão già đó, Thái Huyền làm sao có thời gian cứu mấy kẻ sống sót kia đi?

Hắn liếc nhìn Thái Huyền một cái, ánh mắt đó ý tứ rất rõ ràng:

đang trách Thái Huyền bao đồng.

Thái Huyền chống cằm nhìn Hoắc Huân: "Tôi đây thích nhất là lo chuyện bao đồng, đặc biệt là chuyện do Hoắc Huân anh gây ra." Vương Cẩn Hòa nhìn Cảnh Thu: "Nếu anh còn không dứt điểm, lát nữa anh sẽ thua đấy." Cảnh Thu lập tức phản ứng lại, Hoắc Huân làm vậy chẳng qua là để câu giờ.

Sau khi nghĩ thông suốt, Cảnh Thu không cho Hoắc Huân thêm cơ hội nào, những đòn đánh ra vô cùng tàn nhẫn.

Tô Ngọc nhìn Hoắc Huân với nụ cười không rõ ý vị: "Xem ra anh không còn cơ hội nữa rồi." "Con tiện nhân, ai mượn cô bao đồng hả!" Con dao găm trong tay Hoắc Huân bị dùng như ám khí phi thẳng về phía Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa khẽ nhếch môi, thậm chí không có ý định né tránh.

Cô chỉ nhìn Tô Ngọc giơ tay bắt lấy con dao, sau đó dùng lực bẻ gãy nó.

Anh lạnh lùng nhìn Hoắc Huân: "Anh gan lớn thật đấy." Kẻ dám công khai muốn làm hại Tiểu Hòa trước mặt anh, thực sự vẫn chưa xuất hiện đâu.

Tô Ngọc chậm rãi đứng dậy, Thái Huyền nhìn bộ dạng này của anh liền biết anh định ra tay.

Hắn nhìn Cảnh Thu, dùng ánh mắt ra hiệu cậu mau tránh ra, đừng để bị vạ lây.

Tuy nhiên, Cảnh Thu lúc này lại như một kẻ ngốc, hoàn toàn không hiểu được ánh mắt của Thái Huyền, không những không hiểu mà còn bồi thêm cho Hoắc Huân một đòn hiểm.

Thái Huyền đưa tay che mặt, khóe miệng giật giật: "Chưa thấy ai ngốc như thế." Tô Ngọc né tránh đòn tấn công của hai người, xuất hiện ngay chính giữa, xách áo Cảnh Thu ném ra khỏi vòng chiến.

Nếu không phải cậu kịp thời giữ vững trọng tâm thì đã bị mất mặt rồi.

Cảnh Thu nhìn Thái Huyền: "Môn chủ, chuyện này là sao?" "Cậu không thấy anh ta đã nổi giận rồi à?" Thái Huyền bực bội nói.

Nghe vậy, Cảnh Thu theo bản năng gật đầu: "Tôi biết mà." "Vậy lúc tôi bảo cậu tránh ra sao cậu còn đứng đó ra tay?

Khoe khoang thực lực đấy hả?" Thái Huyền mắng mỏ.

Cảnh Thu cảm thấy mình rất oan uổng: "Không phải anh bảo tôi tiếp tục đánh sao?" Ánh mắt lúc nãy không phải ý đó à?

Thái Huyền giật khóe miệng, không muốn nói thêm lời nào với tên ngốc này nữa. "Lúc nãy tôi bảo cậu né ra, A Ngọc hiện giờ ngay cả tôi cũng không phải đối thủ, anh ta mà thực sự nổi giận thì đúng là lục thân không nhận luôn đấy." Thái Huyền bực mình nói.

Đã đến nước này rồi mà tên này còn có suy nghĩ khác được sao?

Cảnh Thu hơi ngượng ngùng: "Tôi còn tưởng anh bảo tôi mau tay xử lý hắn." "..." Rốt cuộc là cách diễn đạt của hắn có vấn đề, hay là mắt của tên này có vấn đề đây?

Cậu ta nhìn từ chỗ nào ra là hắn có ý định đó vậy?

Đầu óc không bị chọc tức đến ngốc luôn đấy chứ?

Những người bên cạnh không nhịn được mà bật cười, đặc biệt là Vương Cẩn Hòa, cô cũng nhận ra ý của Thái Huyền lúc nãy là bảo cậu ta rút lui mau, chỉ có mỗi cậu ta là bất chấp lao lên.

Thái Huyền đưa tay xoa xoa huyệt thái dương: "Cậu đứng bên cạnh xem đi, Tô Ngọc ra tay thì hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu."

Vốn dĩ Tô Ngọc không định ra tay, nhưng ai bảo Hoắc Huân lại tự tìm cái chết khi nhắm vào Vương Cẩn Hòa?

Hắn ta chắc chắn đã chọc giận Tô Ngọc rồi.

Cảnh Thu mặc dù vẫn hận không thể lấy mạng Hoắc Huân, nhưng giờ đã có người khác ra tay, Thái Huyền cũng nói vậy nên cậu liền im lặng, không làm gì cả để tránh mang lại rắc rối cho mình.

Vừa mới nghĩ vậy, cậu đã nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Hoắc Huân.

Liếc mắt nhìn qua, cậu thấy tay của Hoắc Huân đã bị bẻ gãy.

Và cái tay đó, nếu cậu không nhớ lầm thì chính là cái tay định ra tay với Ngọc Vương phi?

Cậu nuốt nước miếng, hóa ra Ngọc Vương lại là người thù dai như vậy.

Thật đáng sợ.

Nhưng chuyện vẫn chưa dừng lại ở đó.

Tô Ngọc giẫm lên tay đối phương, lạnh lùng nhìn hắn: "Chính là bàn tay này muốn đối phó với vợ tôi phải không?" Hoắc Huân mặt mũi trắng bệch nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy nỗi kinh hoàng.

Ngay cả khi đối diện với Thái Huyền hắn cũng chưa bao giờ sợ hãi như vậy, người đàn ông này thực sự quá khủng khiếp.

Tô Ngọc lãnh đạm nhìn hắn: "Bản vương đang hỏi anh đấy.

Chính là bàn tay không yên phận này muốn ra tay với vợ tôi sao?" Hoắc Huân không ngừng lùi lại, cánh tay bị gãy khiến mặt hắn không còn giọt máu, máu tươi đã nhuộm đỏ một khoảng xung quanh.

Tấn Thiên Vũ nhìn thấy cảnh này, mặc dù đòn đó không giáng lên người mình, nhưng hắn cảm giác như chính cánh tay mình cũng đang đau nhức.

Việc bị xé đứt một cánh tay như vậy rốt cuộc đau đớn đến nhường nào?

Đó là điều Tấn Thiên Vũ chưa từng nghĩ tới.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng của hắn ta lúc này, đột nhiên hắn thấy người này thật kinh khủng.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Tiểu Bảo - người có vẻ ngoài giống hệt Tô Ngọc.

Trước đó hắn còn từng đắc tội với cậu bé này, nếu cậu dùng thủ đoạn đó với mình...

Tấn Thiên Vũ không dám nghĩ tiếp.

Nếu Tiểu Bảo trực tiếp xé đứt cánh tay hắn, ước chừng hắn sẽ muốn chết quách đi cho xong, còn sống làm gì nữa?

Tiểu Bảo nhận ra ánh mắt của Tấn Thiên Vũ liền quay đầu nhìn lại.

Thấy ánh mắt của Tiểu Bảo, Tấn Thiên Vũ theo bản năng nép sau lưng Tấn Phong, ngay cả dũng khí nhìn thẳng vào Tiểu Bảo cũng không có.

Chương 1880

Tiểu Bảo thấy Tấn Thiên Vũ mới thế đã trốn, liền nhìn hắn với vẻ châm chọc: "Đồ hèn." Tấn Thiên Vũ nghe thấy lời của Tiểu Bảo nhưng chỉ cúi đầu giả vờ như không nghe thấy.

Hèn thì hèn, còn hơn là bị người ta xé đứt cánh tay.

Tiểu Trí giật khóe miệng nhìn cảnh này, xem ra chiêu này của cha đã dọa sợ rất nhiều người.

Ngay cả một kẻ vô tư như Hoàng Hiền cũng có vẻ mặt cứng đờ, hắn nhích lại gần cha mình một chút mới cảm thấy an toàn hơn đôi chút. "Cha, vị Ngọc Vương này đáng sợ quá." Hoàng Hiền ghé sát gia chủ Hoàng gia nhỏ giọng nói.

Liếc nhìn con trai mình một cái, Hoàng gia chủ bực bội nói: "Con có thể nói to hơn chút nữa đấy." "Con không dám, nhỡ để Ngọc Vương nghe thấy thì sao?" Khi nói chuyện, hắn còn cẩn thận liếc nhìn Tô Ngọc một cái.

Tuy nhiên, đúng lúc đó hắn lại chạm phải ánh mắt của Tô Ngọc nhìn sang.

Chỉ một cái nhìn thôi mà phảng phất như khiến máu trong người hắn đông cứng lại.

Mặt hắn trắng bệch ngồi đờ ra đó không dám cử động.

Hoàng gia chủ gật đầu chào Tô Ngọc, anh liền quay đầu đi không nhìn Hoàng Hiền nữa.

Sau khi Tô Ngọc dời tầm mắt, Hoàng Hiền mới cảm thấy dễ thở hơn một chút.

Nhưng cái nhìn đó vẫn khiến hắn thấy da đầu tê rần.

Anh ta thật sự rất đáng sợ, chỉ một ánh mắt thôi cũng đủ khiến người ta không dám nhúc nhích. "Võ công của Ngọc Vương còn trên cả Môn chủ, con nói nhỏ đến mức nào anh ta cũng nghe thấy thôi." Hoàng gia chủ hậm hực nói.

Nghe cha nói vậy, Hoàng Hiền muốn khóc không ra nước mắt.

Hắn hoàn toàn không biết lại có chuyện như vậy xảy ra. "Được rồi, đừng có làm mấy chuyện ngu ngốc đó nữa." Hoàng gia chủ bực mình mắng con trai.

Hoàng Hiền làm động tác ngậm miệng lại.

Từ giờ trở đi hắn sẽ không nói bất cứ điều gì liên quan đến Ngọc Vương nữa.

Nói ra là Ngọc Vương sẽ nghe thấy, hắn không muốn Ngọc Vương nhìn mình bằng ánh mắt đó một lần nào nữa đâu.

Ánh mắt đó khiến hắn như nhìn thấy cái chết vậy.

Thấy dáng vẻ ngoan ngoãn hiếm thấy của Hoàng Hiền, Hoàng gia chủ đột nhiên cảm thấy thỉnh thoảng dọa con trai một chút như vậy cũng được, ít nhất thì lúc này Hoàng Hiền rất nghe lời.

Người của Hoắc gia thấy Hoắc Huân bị đối xử như vậy liền nhao nhao lao lên định ra tay với Tô Ngọc.

Tuy nhiên, họ còn chưa chạm được vào người anh đã bị hất văng ra ngoài.

Những kẻ bị thương nặng thậm chí còn bị va đập đến mức nôn ra máu.

Chứng kiến cảnh này, Hoàng Hiền vỗ vỗ ngực mình.

May mà cha thông minh không dính líu đến đám người này, nếu không thì họ cũng tiêu đời rồi. "Cha, may mà cha thông minh đứng cùng phe với Môn chủ, nếu không giờ người phải lo lắng chính là chúng ta rồi." Hoàng Hiền nhỏ giọng nói.

Hoàng gia chủ giật khóe miệng, ông đúng là không nên kỳ vọng con trai mình sẽ có lúc nào đó biết an phận.

Cái tên này sao có thể im lặng được chứ? "Câm miệng, yên lặng mà xem." Tiểu Bảo ngồi bên cạnh nhìn đám người Hoắc gia hết lớp này đến lớp khác lao lên, bất giác lắc đầu: "Mọi người vẫn chưa nhận ra sao?

Những người như các người có đến bao nhiêu đi chăng nữa thì với cha tôi cũng vậy thôi, tất cả các người cộng lại cũng không phải đối thủ của cha tôi đâu." Thấy Tiểu Bảo ngồi một mình trên cột trụ, kẻ có võ công giỏi nhất Hoắc gia đột nhiên ra tay với cậu.

Tô Ngọc liếc nhìn một cái nhưng không thèm để tâm, tiếp tục xử lý những kẻ xung quanh.

Cứ mỗi khi xử lý xong một tên, Hoắc Huân lại bị bẻ gãy thêm một cái xương.

Cuối cùng, Hoắc Huân nằm bẹp dưới đất như một bãi bùn, không còn động đậy nổi.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Hoàng Hiền nuốt nước miếng, bịt miệng không dám nói lời nào.

Thực ra hắn rất muốn hỏi cha, nhẽ nào Ngọc Vương không lo lắng cho con trai mình sao?

Kẻ kia là người lợi hại nhất Hoắc gia, ngay cả Thái Huyền đối mặt cũng phải cẩn thận ứng phó.

Vậy mà anh ta chỉ nhìn một cái rồi thôi.

Đây có phải con ruột không vậy? "Tiểu Bảo cẩn thận, kẻ này rất mạnh." Tiểu Trí thấy Hoắc gia đột nhiên có một người lao ra tấn công Tiểu Bảo liền lo lắng hét lên. "Đến đúng lúc lắm." Hoàng Hiền vừa nghĩ vậy thì nghe thấy giọng nói phấn khích của Tiểu Bảo.

Tiểu Trí vỗ trán một cái, họ đúng là không nên lo lắng cho Tiểu Bảo mới phải.

Nghĩ lại xem, mỗi lần đối đầu với kẻ mạnh hơn mình, có lần nào Tiểu Bảo chịu thua hay sợ hãi không?

Tiểu Bảo chưa từng nhận thua hay sợ hãi lần nào, không chỉ vậy còn càng đánh càng hăng, ngay cả khi đối đầu với cha hay bác Thái Huyền, cậu bé cũng vậy.

Chính vì thế, Tiểu Bảo được bác Thẩm Quyết gọi là kẻ cuồng chiến đấu.

Ở Vong Ưu Thành, mọi người đều nói Diêm thị là một kẻ cuồng chiến đấu, là một cỗ máy chỉ biết chiến đấu.

Cuối cùng chẳng ai muốn tiếp tục đấu với Tiểu Bảo nữa, thật sự bị cậu đánh cho sợ luôn rồi.

Đánh không lại mà còn dai như đỉa.

Cuối cùng mấy người đấu với Tiểu Bảo đều là những người muốn nâng cao thực lực, nhưng rốt cuộc lại là Tiểu Bảo không muốn đánh tiếp với họ.

Tiểu Bảo đỡ lấy đòn tấn công của đối thủ: "Lực chưa đủ đâu nha." "Với lại đao không phải dùng như vậy đâu." Lời vừa dứt, con đao trong tay đối phương đã nằm gọn trong tay Tiểu Bảo.

Mọi người đều không kịp nhìn thấy con đao đó chuyển sang tay Tiểu Bảo bằng cách nào.

Hoàng Hiền ngơ ngác nhìn cha mình: "Cha, sao đao lại vào tay cậu ấy rồi?" Hoàng gia chủ lắc đầu.

Đứa trẻ này quá lợi hại.

Chẳng trách Ngọc Vương thấy cao thủ như vậy đối đầu với cậu mà chẳng thèm bận tâm.

Hóa ra anh cực kỳ tự tin vào võ công của con trai mình, cho nên mới yên tâm để cậu thỏa sức chiến đấu.

Chương 1881

Kẻ đối đầu với Tiểu Bảo ôm lấy cổ tay, dùng lực nắn lại phần xương bị trật khớp.

Hắn đã quá xem thường đứa trẻ này rồi.

Hắn tưởng rằng đứa trẻ này dù có lợi hại đến đâu, đạt được thành tựu lớn như vậy chắc chắn sẽ tự mãn, thậm chí lơ là cảnh giác.

Tuy nhiên, cậu không hề lơ là, ngược lại luôn luôn cảnh giác xem có kẻ nào đột ngột ra tay không.

Nếu không phải luôn đề phòng, cậu không thể nào trong tình huống đó vừa đỡ được đòn tấn công của hắn, vừa cướp được đao, thậm chí còn làm trật xương cổ tay hắn.

Tiểu Bảo nhìn con đao trong tay: "Chẳng phải Hoắc gia các người đã chiếm đoạt gia tộc của người ta rồi sao?

Sao đồ dùng vẫn rác rưởi như thế này?" Những người phía dưới nhận ra con đao này, đó là một con đao cực tốt, thuộc hàng nhất nhì trong số tất cả mọi người ở Hoắc gia.

Vậy mà đến tay Tiểu Bảo lại bị coi là rác rưởi?

Nhẽ nào trong tay cậu còn có thứ tốt hơn sao?

Trong khi mọi người đang nghĩ vậy, họ thấy Tiểu Bảo rút từ trong ủng ra một con dao găm, nhẹ nhàng gõ vài cái lên lưỡi đao, sau đó con đao đó lập tức gãy thành nhiều mảnh.

Mọi người theo bản năng nuốt nước miếng, con dao găm này chẳng lẽ quá lợi hại rồi sao?

Tiểu Bảo quẳng thứ trong tay đi, nhìn đối thủ: "Ông đoán xem lát nữa con dao găm của tôi sẽ xuất hiện ở đâu?

Trên tay hay trên cổ ông?

Nếu là trên cổ thì ông phải cẩn thận đấy, vì rất có thể ông sẽ mất mạng đấy." Nói xong, thân hình Tiểu Bảo đã biến mất, tốc độ nhanh đến mức họ chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh.

Hoàng Hiền thẫn thờ thốt lên: "Nhanh quá, lợi hại quá." So với tình huống bên phía Tô Ngọc, Hoàng Hiền càng kinh ngạc hơn trước thực lực của Tiểu Bảo.

Đây thực sự chỉ là một đứa trẻ mười tuổi thôi sao?

Đứa trẻ này quả thực quá đáng sợ.

Đôi tay theo bản năng nắm chặt lại, mọi người nhìn sang Thái Huyền, trên mặt hắn không hề có chút ngạc nhiên nào, ngược lại vô cùng kích động, thậm chí là tán thưởng.

Nhìn như vậy, Thái Huyền hẳn đã sớm biết võ công của đứa trẻ này rồi.

Hắn nói thủ lôi thực ra là biết đứa trẻ này có thể một mình đấu với tất cả mọi người, hoàn toàn không sợ hãi họ.

Huống hồ bên này còn có những người từ Vong Ưu Thành đến.

Khi họ còn đang lo lắng thì mọi chuyện đã nằm trong tầm kiểm soát của Thái Huyền.

Tiền lão và những người khác thở phào nhẹ nhõm, hóa ra Thái Huyền đã sớm sắp xếp ổn thỏa, chỉ chờ đến ngày hôm nay thôi. "Cậu rất lợi hại, nhưng tôi muốn xem thử cậu có thể bảo vệ được ai." Đối phương đột nhiên nói với giọng âm hiểm.

Ánh mắt Tiểu Bảo hơi lạnh lẽo, xem ra hắn định ra tay với mẹ và các em rồi.

Bí mật ra hiệu bằng tay, Tiểu Bảo đứng tại chỗ nhìn đối phương, khi hắn cử động thì Tiểu Bảo cũng chuyển động theo, mục tiêu của hắn chính là Tô Ngôn Hi.

Tiểu Bảo chặn đứng đòn tấn công của hắn, nhìn ánh mắt đối phương có chút giống với ánh mắt của Tô Ngọc lúc nãy.

Hắn nuốt nước miếng, hai cha con nhà này đều đáng sợ như nhau sao?

Mọi người im lặng không nói gì, chỉ lẳng lặng quan sát.

Tiểu Bảo chộp lấy tay đối phương dùng lực, cả người hắn đã bị đập mạnh xuống võ đài.

Đối phương đau đớn co rùm lại.

Tô Ngôn Hi nghiêng đầu nhìn kẻ định làm hại mình, cau mày nói: "Anh trai, hắn muốn bắt nạt em." "Anh biết rồi, lát nữa anh sẽ báo thù cho Hi Hi được không?" Tô Ngôn Hi gật đầu thật mạnh: "Cảm ơn anh trai." Tiểu Bảo sau khi dỗ dành Tô Ngôn Hi xong liền tiếp tục nhìn kẻ đang nằm trên võ đài hồi lâu chưa dậy nổi. "Dám ra tay với em gái tôi?

Ông thật sự gan to bằng trời đấy." Thái Huyền chặc lưỡi, đám người này sao mãi không chịu rút kinh nghiệm nhỉ?

Những người Tiểu Bảo quan tâm nhất, ngoại trừ vợ chồng Vương Cẩn Hòa ra, tất nhiên chính là các em rồi.

Tiểu Bảo không nương tay nữa, ra tay không nặng nhưng khiến đối phương đau đến mức không kêu thành tiếng được. "Võ công của tôi tuy cũng tạm được, nhưng tôi cũng từng cùng chú Nam Kiều tìm hiểu qua về cấu tạo cơ thể người rồi." Tiểu Bảo đột nhiên lên tiếng.

Thái Huyền quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Bảo nói vậy là có ý gì?" Vương Cẩn Hòa hơi bất lực nhìn Tiểu Bảo rồi giải thích: "Tiểu Bảo không thích y thuật, nhưng lại theo chú Nam Kiều tìm hiểu cấu tạo cơ thể người vô cùng thấu đáo, không những vậy, các huyệt vị trên cơ thể cậu bé đều thuộc làu làu, thậm chí nhắm mắt cũng có thể tìm thấy." Thái Huyền kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó càng thắc mắc hơn: "Cậu bé học thuộc cái đó để làm gì?" "Để tìm điểm yếu của cơ thể người." "Điểm yếu sao?" "Đúng vậy, còn có tất cả các dây thần kinh cảm giác đau trên cơ thể nữa." Thái Huyền lập tức hiểu ra Tiểu Bảo định làm gì: "Ý của cô là Tiểu Bảo làm vậy mục đích là để có thể dễ dàng hơn trong các trận chiến sau này sao?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng là như vậy, quan trọng hơn là cậu bé nói chỉ cần tìm được điểm yếu của cơ thể người, cho dù đối phương có mạnh đến đâu, cậu bé vẫn có cơ hội chiến đấu." Thủ đoạn này Tiểu Bảo vẫn chưa từng dùng với Tô Ngọc hay Thái Huyền.

Nếu không họ hẳn đã biết từ lâu rồi.

Thái Huyền nhìn Tiểu Bảo, rồi lại nhìn kẻ đang đau đến mức không kêu lên được kia.

Thật là quá thảm đi?

Một cao thủ lợi hại như vậy lại bị một đứa trẻ mười tuổi đánh cho đau đến mức không thốt lên lời.

Nhưng nhìn thế nào cũng thấy vô cùng hả dạ.

Thật là xả giận mà.

Đối thủ của Tiểu Bảo hiện tại chỉ có một cảm giác duy nhất là đau.

Sau cơn đau là sự hối hận tột cùng.

Hắn thậm chí bắt đầu nghĩ rằng có phải mình không nên đối phó với cô bé kia không?

Nếu hắn không đụng đến cô bé đó thì sự tình đã không đến nông nỗi này.

Phải làm sao đây?

Hắn thực sự rất đau, vô cùng khó chịu. "Tôi..." Tiểu Bảo biết đối phương định nói gì, tuy nhiên cậu hoàn toàn không cho hắn cơ hội lên tiếng.

Sau khi phế bỏ người đó, cậu mới ném trả về phía Hoắc gia.

Tiểu Bảo nhìn người của Hoắc gia, mỉm cười hỏi: "Còn ai muốn đấu với tôi nữa không?" Dáng vẻ quá đỗi ngoan ngoãn đó khiến mọi người nhìn nhau e dè.

Thôi bỏ đi vậy.

Một đứa trẻ ra tay tàn độc như thế, họ căn bản không phải đối thủ.

Họ không muốn lên đó để làm trò cười cho thiên hạ đâu.

Chương 1882

Tiểu Bảo hơi tiếc nuối nhìn về phía Tô Ngọc.

Phát hiện bên kia vẫn chưa kết thúc, cậu có chút ngạc nhiên: "Cha, lần này cha lại nhân từ vậy sao?" Thái Huyền nghe lời Tiểu Bảo nói, cứ như vừa nghe được một câu chuyện cười lớn nhất thiên hạ vậy.

Đứa trẻ này có biết mình đang nói gì không?

Cậu lại nói cha mình nhân từ?

Đứa trẻ này có phải có hiểu lầm gì về hai chữ nhân từ không? "Tiểu Bảo, xương cốt trên người Hoắc Huân, ngoại trừ xương sọ ra đều bị gãy hết rồi." Thái Huyền nhắc nhở một câu.

Tiểu Bảo nghe vậy lập tức tỏ ra hứng thú, đi đến trước mặt Hoắc Huân, nhìn vào cánh tay của hắn, đưa tay chọc một cái, quả nhiên xương dưới da đã nát vụn.

Hơn nữa còn nát đến mức không thể nối lại được.

Sau này hắn chỉ có thể nằm trên giường đau đớn cho đến chết.

Tiểu Bảo im lặng nhìn cảnh này, cậu đột nhiên thấy mình so với cha vẫn còn kém xa lắm.

Rất nhiều người của Hoắc gia đã bị phế dưới tay Tô Ngọc.

Phía họ giờ đã không còn cao thủ nào nữa rồi. "Các người... các người muốn làm gì?" Tô Ngọc đá Hoắc Huân một cái trả về cho Hoắc gia.

Sau đó anh đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ngồi xuống, liếc nhìn Thái Huyền nãy giờ vẫn đang xem kịch với vẻ khinh bỉ. "Anh còn không ra tay, định đợi mời người ta ăn cơm chắc?" Một câu nói của

Tô Ngọc khiến Tiểu Bảo cũng thấy cạn lời.

Câu đùa này chẳng buồn cười chút nào, cha cậu từ khi nào lại biết nói đùa kiểu lạnh lùng thế này?

Thái Huyền cười lớn: "Chẳng phải tôi thấy hai cha con anh đang chơi vui vẻ sao?

Tôi nhường chỗ cho hai người chơi đấy, chuyện qua rồi tôi ra tay cũng vậy thôi." "A Ngọc, tôi đột nhiên biết tại sao những người xung quanh anh lại thích anh đến vậy rồi." Thái Huyền đột nhiên nói.

Tô Ngọc nhìn Thái Huyền với vẻ khó hiểu, tên này bị kích động đến phát điên rồi sao?

Không dưng lại nói ra những lời như vậy? "A Ngọc, tôi nói thật lòng đấy, được làm bạn với anh thật tốt." Chính Tô Ngọc và những người bên cạnh Tô Ngọc đã cho hắn hy vọng để tiếp tục sống, cho hắn biết rằng hóa ra cuộc sống thực sự còn có nhiều điều tươi đẹp đến thế.

Ngoài việc đi theo vợ, hắn còn có rất nhiều việc có thể làm.

Đã mười năm rồi.

Cuối cùng hắn cũng có thể hoàn toàn báo thù cho vợ con mình.

Thái Huyền đứng dậy, từng bước đi ra giữa võ đài.

Trọng tài đứng bên cạnh đã sớm bỏ chạy từ lúc Tô Ngọc ra tay rồi.

Những cao thủ cấp bậc này giao đấu, không chạy thì chỉ có nước đợi chết.

Hoàng gia chủ thấy Thái Huyền bước lên võ đài, nhìn thấy một Thái Huyền như vậy, ông đột nhiên nghĩ đến một câu nói.

Cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Đúng vậy, cuối cùng cũng bắt đầu rồi.

Hoàng Hiền nhìn người này rồi lại nhìn người kia, không hiểu sao nét mặt mọi người đột nhiên trở nên nghiêm trọng như vậy. "Nếu tôi nhớ không nhầm, sau khi Huyền Môn trở thành người dẫn đầu trên vùng đất này, tôi đã từng nói không được lạm sát kẻ vô tội, không được vì tư lợi cá nhân mà đối phó với người khác, một khi bị phát hiện thì giết không tha." Thái Huyền nhìn tất cả những người bên dưới, lạnh giọng nói.

Tấn Phong và những người khác im lặng không lên tiếng.

Quả thực đã từng có chuyện như vậy.

Không ai lên tiếng nhưng không có nghĩa là Tiền lão và những người khác không mở miệng: "Môn chủ nói đúng, quả thực có quy định như vậy, thậm chí còn nói rất rõ ràng một khi xảy ra chuyện như thế chính là vi phạm công ước của chúng ta, khi đó mọi người đều có thể thảo phạt." Hoàng gia chủ cũng lên tiếng: "Đúng vậy, cũng chính nhờ Môn chủ đưa ra yêu cầu như thế mới khiến mọi người trên vùng đất này được yên ổn trong thời gian dài như vậy." "Hiện tại Hoắc Huân vì tư lợi cá nhân đã dẫn dắt Hoắc gia trước hết diệt môn Cảnh gia, sau đó lại ra tay với đám người Thạch Vinh, chỉ riêng những điều này thôi đã đủ để thảo phạt Hoắc gia và tất cả những ai có liên quan đến chuyện này." Thái Huyền nhìn mọi người, ra hiệu cho Cổ Kỳ và những người khác mang đồ ra.

Cổ Kỳ cùng vài người khiêng mấy chiếc rương lên.

Những người bên dưới đều rất tò mò không biết trong rương chứa thứ gì. "Môn chủ, đây là thứ gì vậy?" Thái Huyền liếc nhìn thứ đó một cái, cười như không cười nói: "Đây tự nhiên là đồ tốt rồi." Mọi người nhìn một cái, hoàn toàn không tin lời Thái Huyền nói, đặc biệt là người của Hoắc gia. "Một rương này là thư từ qua lại giữa Hoắc gia và ngoại địch, trên đó ghi chép chi tiết việc Hoắc gia định từng bước chiếm đoạt vùng đất này như thế nào, và từng bước giết chết tất cả chúng ta ra sao." Thái Huyền liếc nhìn Hoắc gia một cái.

Sắc mặt người của Hoắc gia lập tức thay đổi: "Thái Huyền anh im đi, anh đừng có vu khống chúng tôi, anh đây là đang công báo tư thù." "Đừng vội vàng nói vậy, mọi người có thể đợi sau khi xem qua những thứ này rồi hãy náo loạn, để xem lúc đó kết quả sẽ như thế nào, mọi người thấy sao?" Thái Huyền cười hỏi.

Người của Hoắc gia không nói gì.

Họ thấy sao ư?

Họ thấy không ra làm sao cả!

Tình hình rốt cuộc là thế nào, người của Hoắc gia biết rõ hơn ai hết.

Nếu biết lần tính kế này sẽ khiến Thái Huyền lôi hết mọi chuyện ra ánh sáng, họ tuyệt đối sẽ không làm.

Thà chậm một chút, cẩn thận một chút còn hơn là bị Thái Huyền nắm thóp vào lúc này.

Thái Huyền cười lạnh nhìn họ: "Sao thế?

Giờ đã bắt đầu lo lắng rồi à?

Yên tâm, những thứ như thế này trong tay tôi còn nhiều lắm." Thái Huyền thấy họ định phủ nhận liền nói với vẻ bất cần: "Để tôi xem các người có thể phủ nhận được bao nhiêu." Chuyện này còn phải cảm ơn người dưới trướng Tô Ngọc.

Nếu không nhờ người của Tô Ngọc, hắn cũng không thể lấy được những thứ này nhanh như vậy.

Người của Hoắc gia nhìn trừng trừng vào Thái Huyền, chính xác hơn là nhìn chằm chằm vào mấy chiếc rương bên cạnh hắn. "Tôi thấy mọi người đều rất tò mò, vậy thì mỗi người xem một ít đi." Thái Huyền tùy ý bốc một nắm thư trong tay ném xuống cho mọi người bên dưới.

Mọi người theo bản năng đưa tay đón lấy, bao gồm cả Tấn Phong cũng vậy.

Hắn nhìn chằm chằm vào chúng, sắc mặt có chút khó coi nói: "Chẳng qua là chướng nhãn pháp của Thái Huyền thôi, mọi người không thực sự tin chứ?" "Có phải chướng nhãn pháp hay không sau khi xem xong chúng ta tự nhiên sẽ có định đoạt, các người không cần ở đây sốt sắng nói những lời này." Tiền lão liếc nhìn người của Hoắc gia một cái.

Thấy họ nôn nóng như vậy khi mọi người xem thư, dù thế nào đi nữa chắc chắn là có uẩn khúc rồi.

Chương 1883

Sau khi xem xong lá thư trong tay, sắc mặt Tiền lão vô cùng khó coi.

Lá thư trong tay ông là từ mười năm trước, trên đó viết về việc đối phó với Thái Huyền như thế nào, làm sao để khiến hắn suy sụp đến phát điên.

Ai ngờ khi Thái Huyền đang trên bờ vực sụp đổ thì Tô Ngọc trở về.

Chính Tô Ngọc đã kéo Thái Huyền trở lại khi hắn sắp tẩu hỏa nhập ma.

Từ đó về sau Thái Huyền luôn ẩn nhẫn, chính là vì ngày hôm nay có thể vạch trần Hoắc Huân, vạch trần dã tâm sói lang của Hoắc gia trước mặt mọi người.

Những người khác cũng nhìn thấy những thứ khác, có cái từ vài năm trước, có cái từ một hai năm gần đây, thậm chí còn có cả cái từ tháng trước.

Nét chữ trong tất cả các lá thư đều giống nhau, có thể thấy thời gian Hoắc Huân liên lạc với đối phương dài đến mức nào.

Tấn Phong và những người hợp tác với Hoắc gia thậm chí còn nhìn thấy cả kế hoạch nhắm vào chính họ.

Quả nhiên đúng như lời Vương Cẩn Hòa nói, họ lợi dụng những đứa trẻ trong nhà để lấy mạng họ, thậm chí ngay cả mạng của những đứa trẻ nhà mình họ cũng chẳng màng tới. "Hoắc Huân!" Tấn Phong nghiến răng nghiến lợi nhìn Hoắc Huân.

Họ một lòng hợp tác với Hoắc Huân, kết quả là Hoắc Huân lại cùng người khác tính kế, đợi sau khi họ trừ khử xong Thái Huyền thì người bị trừ khử tiếp theo chính là họ.

Tâm địa của Hoắc Huân thật độc ác làm sao.

Nhìn dáng vẻ vừa phẫn nộ vừa suy sụp của Tấn Phong, trong mắt Thái Huyền hiện lên vẻ châm chọc: "Đừng vội tức giận, hãy xem những thứ bên này đi, xem xong anh sẽ còn vui hơn nữa đấy." Thái Huyền lục lọi trong một chiếc rương, lấy ra mấy thứ giống như sổ sách ném cho Tấn Phong.

Tấn Phong không hiểu chuyện gì, nhìn đống đồ trong tay.

Khi mở ra xem, cuối cùng Tấn Phong cũng biết đây là cái gì.

Đây hóa ra là sổ sách của nhà hắn, hơn nữa nhìn qua thì có vẻ là sổ sách thật.

Vậy thì sổ sách trong tay hắn là sao?

Nhẽ nào tất cả đều là giả?

Tấn Phong đột nhiên nghĩ đến một khả năng khác, kế toán trong nhà, hoặc là những người chịu trách nhiệm cho các cửa tiệm này đều đã chết và bị người của Hoắc gia thay thế.

Nhìn sắc mặt Tấn Phong thay đổi liên tục, Thái Huyền cảm thấy vô cùng sảng khoái. "Xem ra gia chủ Tấn gia rất hài lòng với thứ này nhỉ, không biết nhà anh vẫn ổn chứ?" Thái Huyền nhìn bộ dạng đó của Tấn Phong, cố ý hỏi vặn lại.

Cả tháng nay Tấn gia vẫn chưa đi xem xét việc kinh doanh của gia đình, nếu cứ tiếp tục thế này mà Thái Huyền không phát hiện ra thì đến khi bọn họ đi kiểm tra, có lẽ sẽ thật sự nghĩ rằng mình bị thua lỗ.

Không chỉ Tấn gia, mấy nhà khác cũng phát hiện ra điều tương tự.

Nhìn sổ sách trong tay, bọn họ không khỏi rùng mình sợ hãi.

Mới bao lâu chứ?

Hoắc Huân vậy mà đã chiếm đoạt của bọn họ nhiều thứ đến thế, thậm chí còn cài cắm người vào các cửa tiệm.

Đợi đến khi bọn họ giải quyết xong Thái Huyền, kẻ phải chết tiếp theo chính là những người này.

Sau khi họ chết, tất cả tài sản sẽ thuộc về nhà họ Hoắc mà chẳng cần bàn giao, vì người bên trong đã bị tráo hết rồi.

Nếu không phải Thái Huyền... hậu quả thật sự không dám tưởng tượng nổi.

Đến lúc này, bọn họ mới nhận ra những người trước đây từ chối hợp tác với nhà họ Hoắc thông minh đến nhường nào.

Khi còn Huyền Môn, trăm hoa đua nở vì có quy củ của Huyền Môn trấn giữ.

Nhưng một khi Huyền Môn không còn, mọi thứ rơi vào tay Hoắc Huân, thì đừng nói là được chia phần, đến cái xương vụn cũng chẳng có mà ăn, thậm chí còn mất luôn mạng cả nhà.

Tấn Phong nhìn chằm chằm Hoắc Huân: "Hoắc Huân, các người tính toán giỏi thật đấy." Người nhà họ Hoắc lúc này ngoài việc giả vờ vô tội thì chẳng còn cách nào khác: "Các người nói gì vậy?

Chúng tôi nghe không hiểu?" Nghe vậy, những người xung quanh nhìn nhau, cảm thấy hạng người này thật quá nực cười. "Câm miệng đi, loại người như các người thật đáng ghê tởm." Đã đến nước này rồi mà vẫn còn diễn kịch được. "Chứng cứ rành rành ở đây, các người còn muốn chối cãi gì nữa?" "Các người bảo của nhà tôi là của nhà tôi sao?

Vậy chúng tôi cũng có thể nói là do Thái Huyền một tay dàn dựng đấy." Người nhà họ Hoắc lạnh lùng đáp.

Chuyện này tuyệt đối không được thừa nhận, nếu không tất cả sẽ cùng xong đời.

Thấy bọn họ như vậy, Tấn Phong thất vọng nói: "Các người... các người..." "Là chúng tôi quá ngu xuẩn, đã coi sói xám thành cừu non, đây là lỗi của chúng tôi." "Các người..." "Thật làm các người thất vọng rồi, cuối cùng các người cũng không đạt được mục đích.

Bây giờ chúng tôi đã biết ai mới là người lãnh đạo phù hợp nhất ở đây." Huyền Môn mới là chính thống, những kẻ khác bất kể là ai nắm quyền thì mọi người cũng không phục.

Hơn nữa, ai dám chắc mình nắm quyền rồi sẽ không có tư tâm?

Hiện tại ngoài Thái Huyền ra, bọn họ chẳng muốn tin tưởng bất cứ ai nữa.

Tấn Phong nhìn Thái Huyền với vẻ mặt phức tạp: "Thái Huyền, xin lỗi cậu, trước đây là chúng tôi sai, đã lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử." Nhà họ Hoắc nói Thái Huyền sẽ cướp đoạt tất cả của bọn họ, còn đưa ra rất nhiều chứng cứ mập mờ, nên bọn họ đã tin.

Để bảo vệ gia tộc, và cũng vì lòng tham trong lòng, bọn họ đã đồng ý hợp tác với Hoắc Huân, kết quả lại là rước hổ cửa trước, rước sói cửa sau.

Sau này dù có tổn thất gì thì cũng là tự chuốc lấy, chẳng trách được ai.

Thái Huyền không nói là có tha thứ hay không, chỉ lẳng lặng nhìn Tấn Phong.

Tấn Phong cũng không nói thêm gì, ông ta biết có những chuyện không phải chỉ một câu xin lỗi là xong.

Hôm nay chuyện này, ngoài việc trừ khử nhà họ Hoắc thì e là không còn cách nào khác.

Nhìn về phía trước, Tấn Phong đột nhiên thấy hoang mang, không biết sau này phải làm sao.

Tiền lão nhìn người nhà họ Hoắc, chỉ vào đống đồ: "Chứng cứ đã ở đây rồi, các người còn gì để nói không?" Đúng lúc này, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng: "À phải rồi, tôi suýt quên mất một việc, hình như các người cũng có thành kiến với tôi lắm nhỉ?" "Trong đống tính toán này dường như có cả âm mưu nhắm vào bản vương và tất cả tài sản của Vương phủ.

Không tệ, các người thật sự rất có gan đấy, gan lớn bằng trời luôn rồi." Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không dám tin đây là sự thật.

Họ quay sang hỏi người bên cạnh với vẻ lo lắng: "Không phải chứ?

Chuyện này là thật sao?" "Ngọc Vương đã bị nhắm tới từ lâu rồi, dù sao trong tay ngài ấy có rất nhiều đồ tốt." Nếu chiếm được thứ trong tay Ngọc Vương thì cả đời này không cần lo nghĩ gì nữa.

Nhưng sau khi thấy thủ đoạn của Tô Ngọc, những ý nghĩ đó tan biến sạch sành sanh.

Chương 1884

Bọn họ không có cái mạng cứng như thế. "Những kẻ thuộc Long gia, Tổ gia trước đây gây rắc rối cho tôi, tôi vẫn còn nhớ rõ, có điều chạy cũng nhanh đấy." Thái Huyền nhíu mày, chuyện này cậu ta chưa từng nghe Tô Ngọc nhắc tới. "Cậu không nói với tôi là chuyện ở đây có liên quan đến bên chỗ cậu đấy." Tên này cố ý đúng không?

Cố ý không nói cho mình biết?

Có coi mình là bạn không vậy?

Tô Ngọc liếc Thái Huyền một cái, tức giận nói: "Cậu không có việc gì thì đến đây góp vui làm gì?" "Tôi không phải góp vui, tôi chỉ đang nghĩ có phải cậu không coi tôi là bạn nên mới không thèm nói cho tôi biết hay không thôi." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc với vẻ ấm ức.

Uổng công cậu ta coi Tô Ngọc là huynh đệ tốt.

Khóe miệng Tô Ngọc giật giật, chê bai nói: "Thôi đi, ông đừng có diễn nữa, diễn chẳng giống tí nào." Thái Huyền cười ha hả, sau đó nghiêm túc nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, rốt cuộc là chuyện thế nào?

Sao cậu phát hiện ra?" Việc Tổ gia và Long gia của Lăng quốc cùng đối phó với Tô Ngọc, thậm chí muốn lấy mạng anh, chuyện này cậu ta có biết.

Cậu ta còn biết mục đích cuối cùng của bọn họ là nhắm vào Vương Cẩn Hòa.

Nhưng chi tiết cụ thể thì Tô Ngọc chưa nói.

Tô Ngọc lạnh lùng cười: "Trong tay tôi có quá nhiều đồ tốt, tự nhiên sẽ có kẻ nhắm vào thôi." Thái Huyền nhướn mày: "Cậu cũng biết mình có nhiều đồ tốt cơ à?" Cũng may Tô Ngọc đủ mạnh, nếu không thì phía Thái Huyền cũng chẳng có cách nào giúp được.

Không có thực lực thì không thể bảo vệ được Vương Cẩn Hòa, cũng không bảo vệ được mọi thứ trong tay. "Thì đã sao?

Tất cả đều là của vợ chồng tôi, liên quan gì đến các người?" Ánh mắt Tô Ngọc chuyển sang nhà họ Hoắc. "Dù nơi này giống như Vong Ưu thành, thuộc khu vực tam bất quản, nhưng các người đừng quên đây vẫn là quốc thổ của Huyền quốc.

Trên đất của Huyền quốc, bản vương muốn tiêu diệt một gia tộc có tội thì thực sự quá đơn giản." Hoàng Hiền nổi hết da gà, người nhà họ Hoắc này chê mạng mình quá dài sao?

Chuyện như vậy mà cũng làm được.

Đó là ai chứ?

Đó là Ngọc Vương đấy!

Vương gia lợi hại nhất Huyền quốc.

Bây giờ còn có Vong Ưu thành và Huyền Môn chống lưng, ai dám động vào anh và gia đình anh?

Không sợ sau này gặp họa sao?

Lạc Diễm nhíu mày nhìn Tô Ngọc, anh biết rõ chuyện này, lúc đó còn có người trốn thoát được.

Hóa ra kẻ đó là người ở đây sao?

Lạc Diễm sa sầm mặt nhìn người nhà họ Hoắc: "Ngọc ca, là người nhà họ Hoắc à?" Tô Ngọc lắc đầu, đưa bức thư trong tay cho Lạc Diễm.

Xem xong, Lạc Diễm nhíu chặt mày.

Trên đó không có thông tin gì cụ thể, chỉ biết có người yêu cầu nhà họ Hoắc giúp Tổ gia cùng đối phó với Tô Ngọc.

Nhất định phải giết Tô Ngọc và bắt được Vương Cẩn Hòa.

Ngoài những thứ đó ra, bọn họ không có thêm manh mối nào. "Ngọc ca, ngoài tin tức này ra chúng ta không còn manh mối nào khác sao?" Lạc Diễm cảm thấy thật nghẹt thở.

Dù Ngọc ca có bao nhiêu đồ tốt thì đó cũng là của anh ấy, bọn người này rảnh rỗi quá hay sao mà cứ thích xen vào? "Ngọc ca ca, sau này chúng ta nên làm gì?

Anh cứ nói trực tiếp với tụi em, cần làm gì cứ ra lệnh một tiếng là xong." Lạc Diễm vỗ ngực bảo đảm.

Chỉ cần Ngọc ca ra lệnh, anh nhất định sẽ làm bất cứ việc gì.

Không chỉ anh, mà tất cả mọi người ở Vong Ưu thành đều sẽ giúp.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Yên tâm, chắc chắn không thiếu phần cậu đâu." "Lúc đó để Nam Kiều và những người khác cùng tham gia nữa." Lạc Diễm vẫn luôn nghĩ đến nhóm Nam Kiều.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Lạc Diễm, đúng là chuyện gì cũng nghĩ đến bọn họ.

Tuy nhiên, nếu sau này có những thứ như anh dự đoán, thì Nam Kiều, Bạch Khởi và những người khác thực sự phải đến một chuyến.

Nếu không, một mình anh cũng hơi khó xoay xở. "Ngọc ca, hay là bây giờ chúng ta viết thư cho Nam Kiều đi?

Bảo bọn họ đến đây một chuyến." Lạc Diễm không yên tâm nói. "Không vội." Lạc Diễm khó hiểu nhìn Tô Ngọc, mọi chuyện đã thế này rồi, sao Ngọc ca vẫn không vội?

Cứ như thể anh chẳng lo lắng chút nào vậy. "Ngọc ca, anh không lo sao?" "Không lo, đã đi đến tận đây, phát hiện được dấu vết của bọn họ thì sớm muộn gì tôi cũng tìm ra người.

Còn tìm thấy khi nào thì không quan trọng." Chỉ cần kẻ nào dám đối phó với anh, đều sẽ phải trả giá đắt.

Đặc biệt là khi bọn họ còn muốn lấy mạng anh, muốn cướp Tiểu Hòa đi.

Đáy mắt anh dần nhuộm một màu đỏ.

Bất cứ ai có ý định cướp Tiểu Hòa khỏi tay anh, anh đều sẽ không tha thứ.

Ngay khoảnh khắc đó, sát khí trên người Tô Ngọc bùng phát.

Những người bị sát khí của Tô Ngọc bao vây mặt mày lập tức tái mét, bọn họ chưa bao giờ gặp ai có sát khí mạnh đến vậy.

Họ không dám nghĩ nếu lúc này Tô Ngọc mất kiểm soát, liệu còn bao nhiêu người ở đây có thể sống sót.

Chắc là chẳng còn ai đâu.

Tô Ngọc không quan tâm bọn họ nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tô Ngọc, khẽ thở dài, đứng dậy tiến về phía anh, nắm lấy tay anh và chạm nhẹ vào mặt anh, buộc anh phải nhìn mình: "Tướng công, có em ở đây, em sẽ luôn ở bên cạnh anh, em chẳng đi đâu cả." Tô Ngọc vòng tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, sát khí trên người dần biến mất, màu đỏ trong mắt cũng nhạt đi.

Không khí căng thẳng lập tức dịu lại.

Chương 1885

Dù đã đỡ hơn nhưng Hoàng Hiền vẫn nhìn Tô Ngọc đầy kinh ngạc: "Cha ngài ấy thật sự lợi hại quá." Tất cả mọi người ở đây cộng lại e rằng cũng không phải đối thủ của Tô Ngọc.

Có phải vì thế nên ngài ấy mới tự tin như vậy không?

Nhưng chuyện này cũng khiến mọi người biết Vương Cẩn Hòa chính là điểm yếu của Tô Ngọc.

Ngài ấy trực tiếp để lộ điểm yếu như vậy, chẳng lẽ không lo lắng sao?

Không sợ ở đây có kẻ nào đó nấp trong bóng tối sẽ làm hại họ sao?

Tô Ngọc nhìn về một hướng rồi đột nhiên mỉm cười.

Hoàng Hiền tình cờ chú ý thấy nụ cười đó.

Nhìn theo hướng Tô Ngọc nhìn, cậu kinh ngạc thấy một kẻ áo đen đang nấp ở đó.

Khi bị phát hiện, Hoàng Hiền vội vàng cúi đầu.

Hóa ra Ngọc Vương đã biết hết rồi.

Ở phía bên kia, kẻ vừa bị Tô Ngọc phát hiện vội vàng nấp đi rồi nhanh chóng rời khỏi đó.

Thật không ngờ Tô Ngọc lại tìm đến đây nhanh như vậy.

Xem ra bọn họ phải rời khỏi đây thôi, nếu không bị Tô Ngọc nhắm trúng thì gay go.

Tô Ngọc lần này dám để lộ Vương Cẩn Hòa là điểm yếu chắc chắn là có mục đích, anh làm vậy chẳng qua là muốn dẫn dụ bọn họ ra mặt thôi.

Chỉ tiếc là bọn họ sẽ không cho anh cơ hội đó.

Thái Huyền quay sang hỏi Tô Ngọc: "Không đuổi theo sao?" "Có người đi rồi." Thái Huyền ngạc nhiên: "Khi nào vậy?" Sao cậu ta không thấy ai bên cạnh Tô Ngọc rời đi?

Hơn nữa người đó đi từ lúc nào?

Cậu ta vậy mà chẳng hay biết gì?

Tô Ngọc liếc Thái Huyền, bực mình nói: "Đợi đến lúc cậu biết thì người ta đã đi mất từ tám đời rồi." Thái Huyền cảm thấy mình vừa bị Tô Ngọc khinh bỉ.

Nhưng ngay sau đó, vẻ mặt cậu ta trở nên nghiêm túc.

Nếu kẻ kia không bị sát khí của Tô Ngọc làm ảnh hưởng, cậu ta cũng không phát hiện ra.

Thái Huyền hơi lo lắng: "Cậu không nên để Tiểu Hòa bị lộ ra như vậy." Lúc này mà để người ta biết những chuyện đó thật không phải là quyết định sáng suốt.

Tô Ngọc tự nhiên hiểu ý của Thái Huyền, nhưng...

Nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt Tô Ngọc hơi lóe lên.

Lần này sẽ không giống lần trước nữa. "Yên tâm đi, không sao đâu." Thái Huyền bực bội vò đầu bứt tai: "Tô Ngọc, đừng lấy sự an toàn của Tiểu Hòa và Tiểu Bảo ra mạo hiểm, làm vậy không đáng đâu." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền như nhìn một kẻ ngốc, tên này từ khi nào mà trở nên ngu xuẩn thế này?

Cậu ta có biết mình đang nói gì không?

Tô Ngọc lườm Thái Huyền một cái, tức giận nói: "Cậu câm miệng cho tôi." "Tôi tự có tính toán, cậu không cần lo lắng thế đâu." "Được rồi, có cần gì thì cứ nói với tôi một tiếng." Đúng là cậu ta nợ Tô Ngọc mà.

Người nhà họ Hoắc nghe cuộc đối thoại của hai người thì cảm thấy khó hiểu.

Nhưng có kẻ đã nhanh chóng phản ứng lại, vừa rồi còn có người khác ở đây, hơn nữa đã bị Tô Ngọc phát hiện.

Hiện giờ người của anh đã đuổi theo rồi.

Nếu bị người của Tô Ngọc bắt được, hậu quả sẽ thế nào?

Bọn họ không dám nghĩ tiếp.

Cúi gầm mặt xuống, chuyện này giờ không phải là thứ họ có thể quản nữa, ngay cả bản thân họ còn lo chưa xong.

Mà dù có muốn quản, muốn thông báo cho đồng bọn cũng không kịp rồi.

Chỉ hy vọng những người đó nhanh chân rời đi, đừng đụng độ với người của Tô Ngọc, nếu không rồi cũng sẽ giống nhà họ Hoắc, trở thành vật trong túi của anh thôi.

Tiền lão thắc mắc: "Kẻ đứng sau Ngọc Vương rốt cuộc là ai?" "Không biết, Tổ gia ở Huyền quốc, Long gia ở Lăng quốc, hay nhà họ Hoắc ở đây, cũng chỉ là những quân cờ trong tay đối phương mà thôi." Tất cả đều được dùng để đối phó với anh.

Nhưng những kẻ đó cũng thú vị thật, không tốn một binh một tốt mà có thể khiến người khác nghe lời mình, kẻ đó làm sao mà đạt được điều đó nhỉ?

Tiền lão nhìn Tô Ngọc, câu trả lời này chẳng phải có cũng như không sao? "Ông không cần nhìn bản vương như vậy, đối phương là ai bản vương thực sự không biết, nếu biết thì ông nghĩ bản vương còn để bọn chúng sống yên ổn sao?" Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Tiền lão theo bản năng cúi đầu, không dám nhìn Tô Ngọc nữa.

Tô Ngọc lúc này thật đáng sợ. "Hóa ra là vậy." Thái Huyền nhìn Tiền lão, không biết đang nghĩ gì.

Ngược lại Tô Ngọc liếc cậu ta một cái: "Nghĩ gì thế?" "Không có gì, được rồi, cậu tiếp tục đi." Tô Ngọc dắt Vương Cẩn Hòa quay lại chỗ ngồi, không định xen vào việc của Thái Huyền nữa.

Thái Huyền lườm Tô Ngọc một cái, giờ anh mới biết nói câu đó đấy. "Nếu vậy thì chúng ta tiếp tục." Thái Huyền gạt chuyện vừa rồi sang bên, tiếp tục đưa đồ trong tay cho những người khác xem.

Đó là những bằng chứng về việc nhà họ Hoắc đang dần gặm nhấm gia tộc của bọn họ.

Tuy đã đoán trước nhưng khi tận mắt nhìn thấy, lòng họ vẫn không khỏi đau xót.

Bọn họ oán hận nhìn người nhà họ Hoắc: "Tại sao các người không sống yên ổn mà cứ phải làm như vậy?" Người nhà họ Hoắc cười khẽ: "Các người muốn sống dưới trướng kẻ khác, nhưng chúng tôi thì không." Bọn họ muốn trở thành kẻ đứng đầu nơi này.

Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết.

Nếu không vì Tô Ngọc đột ngột xuất hiện, mọi chuyện đã không đến nông nỗi này.

Tô Ngọc vẫn đáng ghét như ngày nào.

Nhìn Tô Ngọc, tên đó khẽ nói: "Ta vẫn đáng ghét ngươi như ngày nào." Tô Ngọc nhìn người vừa nói, nghĩ hồi lâu cũng không nhớ ra đó là ai.

Nhìn vẻ mặt đó, Thái Huyền biết ngay là anh chẳng nhớ gì cả. "Cậu không nhớ hắn à?" Thái Huyền chỉ vào kẻ đó hỏi.

Tô Ngọc nghĩ một lát rồi vẫn lắc đầu: "Tôi không nhớ, sao thế?

Chương 1886

Tôi nên biết hắn à?" Thái Huyền âm thầm giơ ngón tay cái, vẻ mặt kỳ quái nói: "Lúc đó cậu đến đây, vị hôn thê của hắn vừa nhìn đã thích cậu, cuối cùng còn muốn hủy hôn để theo cậu, cậu quên rồi sao?" Tô Ngọc nhíu mày, hình như đúng là có chuyện như vậy?

Nhưng anh không nhớ rõ nữa.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, từ ánh mắt ngơ ngác của anh là biết anh quên sạch rồi.

Nhiều chuyện chỉ cần Tô Ngọc không muốn nhớ thì sẽ quên rất nhanh.

Nhưng chuyện gì anh muốn nhớ thì có thế nào cũng không quên được.

Đó chính là Tô Ngọc. "Tôi chịu cậu luôn rồi, lúc đó chính vì tên này cứ hay tìm cậu gây rắc rối, cậu thấy hắn phiền quá nên mới bỏ đi, vậy mà cũng quên được?" Tô Ngọc có phải bị ngốc không vậy?

Tô Ngọc dường như đã có chút ấn tượng. "Hỏa Kê (Con Gà)?" Tô Ngọc ngập ngừng nói một câu. "Phụt!" Thái Huyền không nhịn được mà bật cười.

Tiểu Bảo ngạc nhiên, cha cố ý làm bẽ mặt người ta hay sao vậy?

Nói như thế chắc người ta hận không thể bóp chết cha mất thôi. "Cha làm thế hình như hơi không ổn lắm ạ?" "Cha nhớ hình như tên hắn là thế mà." Tô Ngọc nhíu mày.

Dù sao cũng đã chuyện từ hơn mười năm trước, sao anh có thể nhớ hoàn toàn được.

Chưa kể anh còn là người trọng sinh, chuyện đó lại càng xa vời

hơn.

Người ta tên là Hoắc Tích. "Hỏa Kê (Gà)?" Tiểu Bảo cũng ngập ngừng hỏi lại.

Nghe kiểu gì cũng ra chữ 'Hỏa Kê'.

Sao lại có người đặt tên là Con Gà nhỉ?

Nghe không thấy kỳ sao?

Hoàng Hiền nhịn cười đến đỏ mặt tía tai.

Hoắc Tích là thiếu chủ nhà họ Hoắc, là một thiên tài, được kỳ vọng sẽ đưa gia tộc lên tầm cao mới.

Trước đây cậu không nghĩ tới, nhưng giờ nghe hai cha con Tô Ngọc gọi tên người ta như thế, đúng là hơi mất lịch sự, nhưng mà... cái tên Hỏa Kê buồn cười thật.

Khóe miệng Thái Huyền giật giật, bất lực đính chính: "Người ta là Hoắc Tích, chữ 'Tích' trong 'Túc Tích'." Hỏa Kê cái gì chứ.

Chả trách mỗi lần Hoắc Tích thấy Tô Ngọc là hận không thể giết chết anh.

Thậm chí sau khi Tô Ngọc đi rồi, một thời gian dài hắn không dám đối diện với cái tên của mình.

Trước đây Thái Huyền còn tò mò không biết vì sao, giờ thì rõ rồi. "Thì vẫn là Hỏa Kê thôi mà?

Cha, con nói đúng không?" Tiểu Bảo quay sang hỏi Tô Ngọc.

Chỉ cần không viết chữ ra thì ai biết là chữ gì?

Hỏa Kê, Hỏa Kê, gọi thuận miệng biết bao.

Tô Ngọc ừ một tiếng, không thấy lời Tiểu Bảo có vấn đề gì.

Thái Huyền thấy mình thật bất lực: "Hồi đó hắn cứ gặp cậu là muốn giết cậu, chẳng lẽ là vì cái này sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Chắc vậy, tôi cũng không rõ lắm, nhưng cũng có thể do hắn quá hẹp hòi thôi." Cái tên của hắn chẳng phải nghe giống vậy sao?

Hoắc Tích sa sầm mặt nhìn Tô Ngọc: "Ta muốn quyết đấu với ngươi." Tiểu Bảo nhìn Hoắc Tích như nhìn kẻ ngốc.

Tên này đầu óc có vấn đề à?

Sao có thể nói ra câu đó được?

Tiểu Bảo hào hứng lên tiếng: "Cha, hay là cha dạy cho hắn một bài học về cách làm người đi?" Tô Ngọc vỗ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo, ra hiệu cho con đừng nói lung tung.

Tiểu Bảo cảm thấy mình thật oan uổng, cậu có nói sai đâu.

Kẻ này chẳng phải đang muốn cha dạy dỗ đó sao? "Cha, rõ ràng hắn có ý đó mà." Thấy cha mạnh thế nào rồi mà còn dám đòi quyết đấu?

Trình độ chênh lệch như vậy thì không gọi là quyết đấu, cùng lắm chỉ là bị ăn đòn một phía thôi. "Tô Ngọc, chẳng lẽ ngươi sợ rồi?" Hoắc Tích nhìn Tô Ngọc đầy khiêu khích.

Tô Minh Hiên nhìn đối phương một hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Đồ ngu, không phải đối thủ của chú út mà còn dám nói khoác." Có khi kẻ này còn chẳng đấu lại được Liệt Dương ấy chứ.

Thực lực của chú út chẳng lẽ chưa đủ để người ta nhận ra anh ấy đáng sợ đến mức nào sao? "Anh ơi, đầu óc tên này có vấn đề hả?" Chú út đứng đây chấp hắn hai tay hắn cũng đánh không lại.

Vậy mà còn đòi quyết đấu.

Quyết đấu như thế thì có ý nghĩa gì chứ?

Tô Minh Hiên nghĩ mãi không thông.

Ngược lại, Tô Cẩm Trần nói bằng giọng trẻ con: "Chú út đánh cho hắn răng rơi đầy đất đi." Tô Ngọc đưa tay day day thái dương, mấy nhóc con này đúng là chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn. "Ngồi yên đó, đừng có quậy." Tiểu Bảo quậy phá, mấy đứa kia cũng hùa theo, sao mấy đứa nhỏ này đều giống hệt nhau thế nhỉ?

Tô Minh Hiên làm mặt quỷ với Tô Ngọc: "Dạ vâng." Còn Tô Cẩm Trần thì lườm Hoắc Tích một cái, đều tại tên này làm mấy anh em bị chú út mắng. "Đã ngươi muốn vậy, ta thành toàn cho ngươi." Thái Huyền chỉ nói một câu: "Thiên tác nghiệt do khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt (Trời hại còn có thể tránh, tự mình hại mình thì không sống nổi)." Cậu ta tin rằng Tô Ngọc lát nữa sẽ chẳng nể nang gì tên này đâu.

Không những không nể mặt mà còn đánh cho thật đau, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

Hoắc Tích thấy mọi người đều không tin tưởng mình thì lạnh lùng cười, lát nữa bọn họ sẽ biết, chỉ có hắn mới là kẻ mạnh nhất.

Tô Ngọc là cái thà gì?

Chương 1887

Chẳng qua chỉ là một phế vật mà thôi.

Khi Hoắc Tích ra tay, Tô Ngọc liền nhận thấy có gì đó không ổn, anh gật đầu hiểu ra: "Hóa ra là vậy, hèn chi lại tự tin đòi đấu với ta." Né tránh đòn tấn công của Hoắc Tích, Tô Ngọc ra tay hạ gục đối thủ chỉ trong một chiêu, khiến Hoắc Tích chưa kịp dùng đến át chủ bài đã ngã lăn ra đất, bất tỉnh nhân sự.

Thái Huyền đứng bên cạnh nhìn cảnh tượng này với vẻ kinh ngạc: "A Ngọc, tôi có thể hỏi chuyện này là sao không?" Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, chẳng qua là mấy thủ đoạn hèn hạ thôi." Một câu "thủ đoạn hèn hạ" đã cho Thái Huyền biết rất nhiều thông tin, xem ra bọn họ vẫn chẳng tiến bộ chút nào.

Chỉ có thể dùng mấy trò đó mới mong thắng được A Ngọc. "A Ngọc, xem ra cậu bị nhiều người hận thật đấy." Thái Huyền đầy ẩn ý nói.

Tô Ngọc không phủ nhận: "Chuyện đó cũng chẳng có cách nào, ai bảo tôi quá xuất sắc cơ chứ?" Thái Huyền lườm Tô Ngọc, cậu ta đã quá quen với cái tính tự luyến của tên này rồi. "Cậu im đi, tôi chẳng muốn nghe mấy lời đó đâu." "Hoắc Tích, ngày xưa ngươi không phải đối thủ của ta, giờ vẫn vậy thôi." Tô Ngọc bước đến trước mặt Hoắc Tích, nhìn hắn từ trên cao xuống.

Cái vẻ mặt này đúng là trêu ngươi người khác mà. "A Ngọc, chúng ta có nên khiêm tốn một chút không?" "Không cần." Hoắc Tích nhìn Tô Ngọc đầy cam chịu, rõ ràng đã sắp thành công rồi, tại sao...

Hắn và Tô Ngọc cùng tuổi, tại sao cuối cùng Tô Ngọc lại tiến xa đến thế, còn hắn thì chẳng là gì cả?

Hận quá, thật sự không cam tâm.

Hắn trừng mắt nhìn Tô Ngọc: "Tại sao lại có một kẻ như ngươi xuất hiện trên đời này chứ?" Hắn thật sự rất hận.

Vương Cẩn Hòa bước đến bên cạnh Tô Ngọc: "Anh trước đây bắt nạt người ta thế nào vậy?" Tô Ngọc nhún vai: "Anh có làm gì đâu." Anh thậm chí còn chẳng giao thiệp gì với tên này, là hắn cứ tự tìm đến gây phiền phức, anh biết làm sao được? "Hoắc Tích luôn nghĩ mình là thiên tài, từ nhỏ đã thế rồi.

Nhưng sự xuất hiện của A Ngọc đã phá vỡ nhận thức đó của hắn.

Thiên phú của A Ngọc tốt hơn hắn, thông minh hơn hắn, cái gì cũng hơn hắn một bậc.

Cuối cùng ngay cả vị hôn thê của hắn cũng thích A Ngọc, nên hắn hận không thể để A Ngọc chết đi cho rảnh nợ." Tô Ngọc không nói nhưng Thái Huyền thì không ngại kể.

Chỉ là Thái Huyền cứ nhắc đi nhắc lại chuyện vị hôn thê của Hoắc Tích thích Tô Ngọc, khiến anh bực mình lườm cậu ta một cái: "Cậu im đi, không nói câu đó thì không ai bảo cậu bị câm đâu." "Đây chẳng phải là để Tiểu Hòa biết kẻ này hận cậu đến mức nào sao?" "Thực ra nói cho cùng là do hắn bị tâng bốc quá cao, dẫn đến việc khi gặp người xuất sắc hơn mình thì không chấp nhận nổi, rồi nảy sinh tâm lý 'trời đã sinh Du sao còn sinh Lượng'." Nói như vậy Vương Cẩn Hòa liền hiểu ra: "Em hiểu rồi." Hoắc Tích chắc hẳn luôn coi Tô Ngọc là kẻ thù giả định của mình.

Thấy Tô Ngọc xuất hiện là cảm thấy sự tồn tại của anh sẽ cướp đi tất cả của mình.

Suy nghĩ đó càng trở nên mãnh liệt sau khi vị hôn thê của hắn thay lòng đổi dạ, và cuối cùng biến thành hận thù sâu sắc đối với Tô Ngọc.

Cô nhìn Tô Ngọc đầy đồng cảm, vỗ vỗ vai anh: "Tướng công, anh vất vả rồi, bị người ta coi là kẻ thù bao nhiêu năm như vậy." Tên này chắc hẳn đã luôn đuổi theo Tô Ngọc đúng không?

Nếu không cũng chẳng đến mức này.

Chỉ tiếc là Tô Ngọc chưa bao giờ coi hắn là đối thủ.

Đối thủ duy nhất của Tô Ngọc luôn là chính bản thân anh.

Mỗi lần anh đều tự đấu với chính mình.

Những lúc rảnh rỗi còn tự mình múa may một mình nữa.

Cô chưa từng thấy ai rảnh rỗi đến mức tự đánh nhau với bản thân như anh.

Tô Ngọc cảm thấy thật bất lực, anh cũng chẳng muốn thế đâu, nhưng biết làm sao được.

Thái Huyền đột nhiên nhận ra bọn họ lại lạc đề, liền nhìn Hoắc Tích một cái.

Đều tại tên này. "Ở đây còn một số thứ lặt vặt khác, đều là những việc nhà họ Hoắc đã làm trong những năm qua, nếu mọi người quan tâm có thể cùng qua đây xem." Lời của Thái Huyền khiến mọi người tiến lại gần đống thùng gỗ.

Sau khi xem xong, họ nhìn người nhà họ Hoắc bằng ánh mắt vô cùng phức tạp.

Những kẻ này muốn lấy mạng tất cả bọn họ sao? "Bọn họ làm vậy không thấy hổ thẹn sao?" Thái Huyền cười nhạt nhìn họ: "Hổ thẹn?

Có gì mà phải hổ thẹn chứ?" Với những kẻ này, đó có khi còn là một sự vinh quang.

Quả nhiên, nghe thấy họ nói về sự hổ thẹn, Hoắc Tích lạnh lùng cười: "Một lũ ngu ngốc chẳng hiểu gì cả." "Các ngươi căn bản không biết những gì chúng ta đang tiếp xúc đâu." Tô Ngọc nhướn mày nhìn đối phương: "Ồ?

Vậy sao?

Ta thực sự rất tò mò các người đang tiếp xúc với cái gì đấy?" "Tất nhiên là sự bất tử trường sinh rồi." Nghe vậy, Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười.

Bất tử trường sinh cái gì chứ, đó chẳng qua là lời lừa đảo mà thôi.

Ai có thể sống mãi không chết được? "Tô Ngọc, ngươi đừng nghĩ ta không biết, các ngươi đã tìm thấy thứ đó rồi đúng không?

Nếu không tại sao bây giờ ngươi trông vẫn như thuở đôi mươi thế kia?" Tô Ngọc trông trẻ hơn tuổi thực tế ít nhất là mười tuổi.

Nếu đó không phải là trường sinh thì là gì?

Tô Ngọc đưa tay sờ mặt mình, chỉ vì cái mặt này mà bị người ta bảo là trường sinh sao?

Tầm nhìn của tên này từ khi nào mà trở nên hạn hẹp thế nhỉ? "Cái này thì ngươi sai rồi, bất tử trường sinh gì đó đều là lừa đảo thôi.

Cùng lắm chỉ là trong tay chúng tôi có thuốc điều dưỡng cơ thể, giúp vẻ ngoài trông trẻ trung hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thế thôi, đến lúc già thì vẫn sẽ già như thường." Bọn họ có thể sống đến hơn trăm tuổi, nhưng không có nghĩa là sẽ sống mãi.

Những người này vì một thứ hư ảo mà đánh đổi tất cả, có thực sự cần thiết không? "Các ngươi cứ mải miết theo đuổi những thứ hư vô như vậy chỉ là lãng phí thời gian, đúng là đồ ngu bị người ta lừa mà không biết." Tô Ngọc tức giận nói.

Những hạng người này anh thực sự chẳng muốn quản, sống hay chết tùy vào số phận họ không phải tốt hơn sao?

Tại sao cứ bắt anh phải nhúng tay vào làm gì?

Thái Huyền thấy Tô Ngọc không ngừng càm ràm thì khóe miệng giật giật: "A Ngọc, cậu cũng nên giữ thể diện cho người ta một chút đi." Thái Huyền cũng không ngờ mục đích cuối cùng của họ lại là vì trường sinh.

Thế giới này thực sự có người bất tử sao?

Đó chẳng qua là những câu chuyện thần thoại thêu dệt nên thôi.

Đứa trẻ ba tuổi cũng biết con người không thể sống mãi, vậy mà những người này lại tin sái cổ.

Không những tin mà còn đi tìm kiếm cái gọi là trường sinh đó nữa.

Chương 1888

"Các người giết Cảnh gia và một số gia tộc nhỏ khác cũng là vì trường sinh sao?" Thái Huyền nhìn họ hỏi với vẻ phức tạp.

Hoắc Tích hừ một tiếng không trả lời, nhưng vậy cũng đủ rồi.

Thái Huyền đã hiểu ý hắn. "Các người thật đáng thương." "Đó chỉ là lời nói dối thôi." "Các ngươi nói láo, trường sinh là có thật!" Hoắc Tích nghe Thái Huyền nói trường sinh là giả thì lập tức trở nên kích động.

Hắn quát Thái Huyền: "Ngươi câm miệng đi, ngươi chẳng biết gì thì đừng có ở đó mà nói bậy." Trường sinh bọn họ đã tận mắt chứng kiến, không phải giả dối.

Những người bên kia đã nói rồi, chỉ cần bọn họ tìm thấy Vương Cẩn Hòa, nhất định sẽ thấu hiểu được bí mật của trường sinh.

Thậm chí có kẻ còn nói chỉ cần uống được máu tim của Vương Cẩn Hòa là có thể trường sinh bất lão.

Ánh mắt Hoắc Tích nhìn Vương Cẩn Hòa đầy vẻ điên cuồng, như thể đang chực chờ hành động.

Tô Ngọc đang chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa.

Thấy anh ngăn cản người mình muốn bắt, biểu cảm của Hoắc Tích trở nên điên cuồng: "Tô Ngọc, anh cút ngay cho tôi!

Người này là của chúng tôi, cô ta không thuộc về anh, tránh ra!" Ánh mắt Tô Ngọc lạnh thấu xương.

Cái loại lời lẽ rác rưởi gì thế này?

Tiểu Hòa từ trước đến nay luôn là vợ anh.

Bọn chúng dám bảo cô không phải của anh?

Có phải tất cả bọn chúng đều đang muốn tìm cái chết không? "Trưởng lão nói rồi, chỉ cần tìm thấy cô ta, chúng ta có thể thấu hiểu được bí mật của trường sinh, thậm chí chẳng cần làm gì khác, chỉ cần uống máu cô ta là chúng ta có thể trường sinh bất lão!" Hoắc Tích càng lúc càng điên cuồng, trông như thể sắp phát điên đến nơi.

Người nhà họ Hoắc thấy hắn như vậy thì tức giận không thôi: "Hoắc Tích, mày im miệng cho tao!" "Tại sao tôi phải im miệng?

Trước đây chúng ta không tìm thấy người, nhưng giờ thì khác rồi, người đã xuất hiện ngay trước mặt chúng ta.

Chỉ cần bắt được cô ta, cô ta sẽ là của chúng ta, chúng ta sẽ được trường sinh bất tử!" Bọn chúng đều không muốn chết, bọn chúng đều muốn sống.

Sắc mặt Tô Ngọc u ám nhìn Hoắc Tích.

Anh không ngờ mục tiêu cuối cùng của đám người này lại là máu của Tiểu Hòa.

Nếu chúng bắt được cô, cô sẽ bị chúng rút máu.

Vương Cẩn Hòa nghe mà thấy khó hiểu vô cùng.

Cái gì với cái gì vậy?

Cô chỉ lơ đễnh một chút mà đã biến thành Đường Tăng rồi sao?

Uống máu cô là được trường sinh bất lão?

Máu của cô còn có tác dụng tốt hơn cả thịt Đường Tăng nữa à?

Tiểu Bảo không thể nhịn thêm được nữa, trực tiếp ra tay.

Cậu bé đá bay Hoắc Tích ra ngoài.

Cuối cùng vẫn thấy chưa hả giận, lại đá hắn bay ngược trở lại rồi lại đá văng đi, coi hắn như quả cầu mà đá.

Tô Ngọc thấy vậy cũng không ngăn cản, cũng chẳng bảo Tiểu Bảo làm thế là sai.

Khi người nhà họ Hoắc định lên cứu Hoắc Tích thì bị chặn lại: "Dám bước lên một bước, tất cả các người đều phải chết." "Chẳng phải nói những người đó có thể giúp các người trường sinh bất lão sao?

Bây giờ xương cốt của Hoắc Tích nát bấy rồi mà vẫn còn sống đấy thôi.

Bọn họ lợi hại như vậy chắc là có thể giúp hắn khôi phục nguyên vẹn chứ nhỉ?" Tiểu Bảo nói xong liền nhìn về phía Hoắc Tích: "Còn ông, không phải cứ gào lên mọi thứ đều là thật sao?

Đã vậy thì chắc dù chỉ còn một hơi thở bọn họ cũng cứu sống được ông thôi.

Nếu thế thì tôi chẳng cần khách khí với các người làm gì." Đối mặt với Tiểu Bảo, Hoắc Tích muốn phản bác nhưng không nói nên lời. "Không... mày..." Tiểu Bảo tung một cước trúng ngay dây thần kinh đau đớn của hắn, khiến Hoắc Tích thét lên thảm thiết.

Những người xung quanh rùng mình.

Phải đau đến mức nào mới có thể thét lên như vậy?

Nhưng chuyện đó chẳng liên quan đến họ.

Đối với sự trường sinh bất lão mà nhà họ Hoắc theo đuổi, bọn họ đều cảm thấy lũ người này quá ngu xuẩn.

Trường sinh bất lão vốn dĩ chỉ là huyễn hoặc.

Nhìn xem, vì cái gọi là trường sinh mà tự biến mình thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, thế này thì có ý nghĩa gì chứ?

"Hoắc Tích, vốn dĩ ông là một người rất có thiên phú, tại sao lại lãng phí thiên phú của mình như vậy?" Rõ ràng là một người rất lợi hại, cuối cùng lại vì trường sinh bất lão mà biến mình thành bộ dạng quỷ quái thế này.

Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nắm lấy tay anh, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

Tô Ngọc cảm nhận được sự lo lắng trong lòng cô, liền trấn an: "Tiểu Hòa đừng sợ, có anh ở đây." Trước đây vì không rõ chuyện gì xảy ra nên anh mới rời xa cô, nhưng bây giờ biết có một nhóm người muốn máu của cô, anh đương nhiên sẽ không như trước nữa, lúc nào cũng có thể ở bên cạnh bảo vệ cô. "Tiểu Hòa không cần lo lắng cái này, có bọn tôi ở đây rồi.

Chỉ cần không phải kẻ ngu thì đều biết chuyện này là giả.

Muốn điều dưỡng cơ thể để sống thêm vài năm thì hoàn toàn có thể mua đồ từ chỗ các người, hà tất phải tự biến mình thành người không ra người quỷ không ra quỷ, trông xấu xí biết bao?" Lời này Thái Huyền là nói cho những người xung quanh nghe.

Trực tiếp nói cho bọn họ biết những thứ kia đều là vô căn cứ, cho dù bọn họ có lấy được máu của Vương Cẩn Hòa thì đã sao?

Cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng.

Thay vì làm vậy, chi bằng tạo quan hệ tốt với phía Tô Ngọc, ít nhất còn mua được vài thứ tốt.

Bọn Tấn Phong dù đã hợp tác với nhà họ Hoắc bấy lâu nay cũng không ngờ đám người này đều là lũ điên.

Trường sinh bất lão cái gì chứ?

Lúc này mà chết thì chẳng phải là "bất lão" luôn sao?

Chương 1889

Còn chuyện trường sinh thì đúng là chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Tấn Phong hận không thể tự vả cho mình một cái, hắn suýt nữa đã vì hạng người này mà dâng cả gia sản vào.

Tiền lão nhìn nhà họ Hoắc, đột nhiên cười lên: "Trường sinh à, đó là thứ mà ai cũng mơ ước, các người chẳng lẽ không muốn sao?" Lời của Tiền lão khiến Thái Huyền nhìn ông ta với ánh mắt thâm sâu: "Lời này của Tiền lão nghe hơi thú vị đấy, xem ra ông cũng rất hứng thú với trường sinh bất lão nhỉ." Tiền lão mỉm cười gật đầu: "Đúng vậy, dù sao tôi cũng là kẻ sắp xuống lỗ rồi, bây giờ thấy Ngọc Vương như vậy, đương nhiên tôi cũng có chút mong chờ." "Thế à?

Vậy thì ông nên tìm Tô Ngọc mà mua ít đồ tốt về điều dưỡng cơ thể đi, biết đâu còn sống thêm được vài năm đấy, ông thấy đúng không?" Thái Huyền vừa nói vừa chậm rãi tiến lại gần Tiền lão, mỉm cười. "Tiền lão, cái thứ vô căn cứ như vậy mà ông cũng tin thật sao?" "Môn chủ nói không sai, nhưng tôi vẫn hy vọng cuối cùng có thể giải quyết dứt điểm một lần, ông thấy sao?" Tiền lão nói đầy ẩn ý, rồi đột nhiên ra tay với Vương Cẩn Hòa.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa bay người tránh đi, còn Thái Huyền thì đối đầu với Tiền lão.

Tiền lão lùi lại một bước, nhìn theo Vương Cẩn Hòa đang được Tô Ngọc đưa đi với ánh mắt đầy thất vọng: "Thật đáng tiếc, chỉ thiếu một bước nữa thôi." Những người thân thiết với Tiền lão đều bị hành động của ông ta làm cho kinh hãi.

Sao Tiền lão có thể làm chuyện như vậy? "Tiền lão, sao ông lại thế này?" Ông ta hóa ra cùng hội cùng thuyền với nhà họ Hoắc. "Môn chủ, tuy tôi cũng thấy lời ông nói rất có lý, nhưng tôi càng tin rằng việc gì cũng phải thử mới biết thật giả.

Hay là Ngọc Vương phi cho chúng tôi mượn chút máu, như thế chúng tôi sẽ biết ngay có hiệu quả hay không, cô thấy thế nào?" Tiền lão rũ bỏ vẻ hiền từ thường ngày, nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt gần như tham lam. "Ngọc Vương phi chẳng phải rất lương thiện sao?

Đã lương thiện như vậy thì yêu cầu nhỏ nhoi này của chúng tôi chắc cô sẽ đồng ý chứ?" Giọng nói của Tiền lão mang theo sự mê hoặc.

Ánh mắt một số người dần trở nên đờ đẫn, như thể sắp bị điều khiển.

Tô Ngôn Triệt thấy cảnh này liền biết lão ta biết thôi miên bằng âm thanh.

Cậu bé hừ lạnh một tiếng: "Dám thôi miên cha mẹ ta ngay trước mặt ta?

Ông coi bản thiếu gia là người chết à?" Triệt nhi lấy ra một cây sáo ngắn, chậm rãi thổi.

Những người đang dần bị khống chế nhanh chóng tỉnh táo lại.

Sau khi tỉnh lại, họ theo bản năng tránh xa Tiền lão.

Người này quá đáng sợ, ở bên nhau lâu như vậy mà họ không hề biết lão ta còn biết thôi miên, lại còn lợi hại như vậy. "Một đứa ranh con mà cũng dám..." Khi cậu đem phán đoán này nói với bác sĩ, bác sĩ bảo không hiểu gì nhưng thấy rất chấn động, rồi khuyên cậu xuống lầu khám khoa tâm thần.

Tóm lại bệnh viện cũng không tra ra bệnh gì.

Sau đó, mẹ cậu mang thuốc đặc hiệu từ nước ngoài về, bệnh tình mới được khống chế, chỉ cần uống thuốc định kỳ là sẽ không phát tác. "Chắc chắn là đêm qua không nghỉ ngơi tốt, mệt quá rồi, đều tại Giang Ngọc Nhị, nửa đêm cứ đòi vào phòng mình chơi game..." Miệng nói vậy nhưng lòng Trương Nguyên Thanh trĩu nặng, vì cậu biết tác dụng của thuốc đang bắt đầu giảm dần, triệu chứng bệnh của cậu ngày càng nghiêm trọng. "Sau này phải tăng liều lượng thuốc thôi..." Trương Nguyên Thanh xỏ dép bông, đi đến bên cửa sổ, 'xoạt' một tiếng kéo rèm ra.

Ánh nắng tranh nhau ùa vào, tràn ngập căn phòng.

Tháng tư ở thành phố Tùng Hải, xuân tươi nắng đẹp, làn gió sớm thổi tới mát rượi, dễ chịu. "Cộc cộc!" Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, bà ngoại ở ngoài cửa gọi: "Nguyên Tử, dậy đi." "Không dậy!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng tuyệt tình từ chối, cậu muốn ngủ nướng tiếp.

Xuân tươi nắng đẹp, lại còn là cuối tuần, không ngủ nướng chẳng phải là lãng phí cuộc đời sao? "Cho cháu ba phút, không dậy bà dội nước cho tỉnh đấy." Bà ngoại còn lạnh lùng tuyệt tình hơn. "Biết rồi, biết rồi..." Trương Nguyên Thanh lập tức chịu thua.

Cậu biết bà ngoại nóng tính nhà mình hoàn toàn có thể làm ra chuyện đó.

Hồi Trương Nguyên Thanh còn học tiểu học, bố cậu qua đời vì tai nạn giao thông, người mẹ tính tình cương nghị không tái hôn, đưa con về Tùng Hải định cư rồi giao cho ông bà ngoại chăm sóc.

Bản thân bà thì lao vào sự nghiệp, trở thành nữ cường nhân được họ hàng hết lời khen ngợi.

Sau này mẹ cậu cũng mua nhà riêng, nhưng Trương Nguyên Thanh không thích căn hộ lớn trống trải đó nên vẫn ở với ông bà ngoại.

Dù sao mẹ cậu cũng đi sớm về khuya, thỉnh thoảng lại đi công tác, tâm trí đặt hết vào sự nghiệp.

Cuối tuần dù không tăng ca thì đến giờ cơm bà cũng gọi đồ ăn ngoài.

Câu bà nói với con trai nhiều nhất chính là "Tiền có đủ dùng không, không đủ phải bảo mẹ", có một người mẹ nữ cường nhân có thể thỏa mãn vô hạn về kinh tế nghe chừng cũng không tệ.

Nhưng Trương Nguyên Thanh luôn cười hì hì bảo mẹ: Tiền tiêu vặt bà ngoại và mợ cho đủ dùng rồi.

À, còn cả dì út nữa.

Người phụ nữ đêm qua cứ đòi vào phòng cậu chơi game chính là dì út của cậu.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, vặn tay nắm cửa phòng ngủ đi ra phòng khách.

Căn nhà này của bà ngoại, tính cả diện tích chung là 150 mét vuông.

Cậu nhớ hồi bán nhà cũ để mua căn hộ mới này giá mỗi mét vuông hơn 40 nghìn tệ.

Sáu bảy năm trôi qua, giờ giá nhà khu này đã tăng lên 110 nghìn tệ một mét, tăng gần gấp ba.

Cũng may ông ngoại có tầm nhìn xa trông rộng, nếu vẫn ở nhà cũ thì giờ Trương Nguyên Thanh chắc chỉ có nước ngủ phòng khách, vì dù sao giờ cậu cũng lớn rồi, không thể ngủ cùng dì út được nữa.

Trên chiếc bàn ăn dài cạnh phòng khách, thủ phạm khiến cậu đau đầu đang 'ừng ực' húp cháo, đôi dép lê màu hồng dưới gầm bàn đung đưa.

Ngũ quan của cô tinh tế xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan đầy đặn trông khá ngọt ngào, khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ.

Vì mới ngủ dậy nên mái tóc xoăn sóng lớn xõa tung rối bời, khiến cô thêm vài phần lười biếng, quyến rũ.

Dì út tên là Giang Ngọc Nhị, hơn cậu bốn tuổi.

Thấy Trương Nguyên Thanh đi ra, dì út liếm vệt cháo bên khóe miệng, ngạc nhiên bảo: "Ồ, dậy sớm thế, không giống phong cách của cháu tí nào." "Đều tại mẹ dì làm việc tốt đấy." "Sao cháu lại mắng người ta thế?" "Cháu chỉ nói thật thôi." Trương Nguyên Thanh quan sát gương mặt xinh như hoa như ngọc của dì út, tinh thần phấn chấn, rạng rỡ động người.

Người ta bảo bóng đêm không bạc đãi người thức khuya, nó sẽ ban cho quầng thâm mắt, nhưng định luật này dường như vô dụng với người phụ nữ trước mặt.

Bà ngoại trong bếp nghe thấy tiếng động liền ló đầu ra nhìn, một lúc sau bưng một bát cháo ra.

Tóc bà đã lốm đốm bạc, ánh mắt rất sắc sảo, nhìn qua là biết kiểu cụ bà nóng tính.

Dù làn da chảy xệ và những nếp nhăn mờ nhạt đã lấy đi vẻ rực rỡ nhưng vẫn thấp thoáng thấy được nhan sắc không tồi thời trẻ.

Trương Nguyên Thanh nhận bát cháo từ tay bà ngoại, húp một ngụm lớn rồi hỏi: "Ông ngoại đâu ạ?" "Đi dạo rồi." Bà ngoại đáp.

Chương 1890

Ông ngoại là cựu cảnh sát hình sự đã nghỉ hưu, dù tuổi đã cao nhưng sinh hoạt vẫn rất quy luật, đúng 10 giờ tối đi ngủ, 6 giờ sáng thức dậy.

Dì út xinh đẹp vừa húp cháo vừa cười hì hì bảo: "Ăn sáng xong dì đưa cháu đi trung tâm thương mại mua quần áo nhé." Dì mà tốt bụng thế cơ à?

Trương Nguyên Thanh định đồng ý thì bà ngoại bên cạnh trừng mắt đầy sát khí: "Cháu mà dám đi bà đánh gãy chân chó." "Mẹ, sao mẹ lại thế." Dì út tỏ vẻ nũng nịu: "Con chỉ muốn mua cho Nguyên Tử mấy bộ đồ mùa xuân thôi mà, mẹ không bằng lòng sao?

Cháu ngoại tuy có chữ ngoại nhưng cũng là cháu ruột mà ~" Bà ngoại dùng một chiêu khắc chế tất cả: "Mày cũng muốn bị đánh gãy chân chó à?" Dì út bĩu môi, cúi đầu húp cháo.

Trương Nguyên Thanh vừa nghe cuộc đấu khẩu của hai mẹ con là biết ngay bà ngoại lại sắp xếp cho dì út đi xem mắt rồi, dì út tinh quái muốn lôi cậu theo để quấy rối.

Trước đây toàn làm thế, dắt cháu ngoại đi xem mắt, ngồi vài phút là thằng cháu ngoại có "bệnh tự tin xã hội" sẽ giải quyết gọn đối tượng xem mắt, hai người đàn ông trò chuyện rôm rả, từ kế sinh nhai đến cục diện thế giới, cả quá trình không liên quan gì đến dì.

Dì chỉ việc uống nước nghịch điện thoại, đối tượng xem mắt còn cảm thấy mình đã thể hiện đủ vốn sống và kiến thức xã hội trước mặt mỹ nhân nên thấy rất vui vẻ, tự mãn.

Giang Ngọc Nhị từ nhỏ đã tinh tế đáng yêu, là đối tượng được hàng xóm láng giềng khen ngợi, nhan sắc cao, ngọt ngào ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn.

Một cô con gái xinh đẹp như vậy, bà ngoại đương nhiên phải canh phòng cẩn mật, từ hồi cấp hai đã dạy bảo không được yêu sớm, không được đi chơi với bạn nam.

Cô con gái út quả nhiên không làm bà thất vọng, đến tận khi tốt nghiệp đại học vẫn chưa có bạn trai, nhưng khi ra ngoài xã hội, nhất là sau sinh nhật 25 tuổi đầu năm nay, bà ngoại bắt đầu ngồi không yên.

Bà thầm nghĩ mình chỉ bảo không cho yêu sớm chứ đâu có bảo làm gái ế, phụ nữ có được mấy năm thanh xuân?

Thế là bà triệu tập hội chị em bạn dì, lùng sục khắp nơi thông tin của các thanh niên tài tú để lo chuyện xem mắt cho con gái. "Bà ngoại à, dì ấy rành rành là chưa muốn yêu đương, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên." Trương Nguyên Thanh vừa gặm bánh bao vừa tự tiến cử: "Hay bà lo chuyện xem mắt cho cháu đi?

Cháu ngoan lắm này." Bà ngoại mắng: "Cháu còn nhỏ, vội cái gì.

Trong đại học toàn là bạn nữ, không tự tìm được à?

Còn phá phách nữa là bà đánh cho đấy." Bà ngoại là người miền Nam, nhưng tính tình chẳng dịu dàng chút nào, đặc biệt nóng nảy.

Ngay cả người mẹ nữ cường nhân của Trương Nguyên Thanh cũng không dám cãi lời bà.

Cháu lớn rồi mà, làm thủ nghệ nhân bao nhiêu năm rồi...

Trương Nguyên Thanh thầm lẩm bẩm.

Ăn sáng xong, dưới sự ép buộc của bà ngoại, dì út về phòng thay quần áo trang điểm để đi xem mắt.

Dì trang điểm nhẹ, trông càng thêm rạng rỡ động lòng người.

Áo len dệt kim cổ tròn bồng bềnh phối với áo khoác dáng dài, quần bò bó màu nhạt ôm lấy đôi chân dài miên man, thon gọn.

Gấu quần thu vào trong đôi bốt Martin màu đen.

Phong cách Mori giản dị, không lòe loẹt nhưng cực kỳ tinh tế.

Dì út nháy mắt "cháu hiểu mà" với cậu, rồi xách túi, uốn éo vòng eo ra cửa: "Mẹ, con đi xem mắt đây." Trương Nguyên Thanh quay về phòng, thong thả thay áo thun đen, áo khoác gió, đi giày chạy bộ.

Vài phút sau, cậu mở cửa phòng ngủ.

Bà ngoại đang dọn dẹp ở phòng khách, thấy cậu ra thì dừng tay, lẳng lặng nhìn cậu.

Trương Nguyên Thanh bắt chước giọng dì út: "Mẹ, con cũng đi xem mắt đây." "Cút vào ngay." Bà ngoại giơ chổi lên đe dọa: "Dám bước chân ra khỏi cửa này là bà đánh gãy chân chó." "Vâng ạ!" Trương Nguyên Thanh nghe lời quay phắt về phòng.

Ngồi bên bàn học, cậu cầm điện thoại nhắn tin cho dì út: "Ra quân chưa thắng thân đã thác, khiến bậc anh hùng mãi lệ sa." "Nói tiếng người đi!" Dì út chắc đang lái xe, trả lời ngắn gọn. "Cháu bị bà ngoại chặn ở nhà rồi, dì tự đi xem mắt đi." Dì út gửi một tin nhắn thoại.

Trương Nguyên Thanh nhấn mở, từ loa điện thoại vang lên giọng nói hậm hực của Giang Ngọc Nhị: "Giữ cháu thì được tích sự gì cơ chứ!!" Dì út thu hồi tin nhắn thoại, rồi gửi một cái khác, lần này đổi giọng nũng nịu, ngọt xớt: "Cháu ngoại ngoan, đến mau đi mà, dì út thương cháu nhất, Moa ~" A, phụ nữ!

Định nũng nịu để mình đi chạm vào vảy ngược của bà ngoại sao?

Ít nhất cũng phải gửi cái hồng bao chứ.

Lúc này, tiếng chuông cửa hơi chói tai vang lên, Trương Nguyên

Thanh ra phòng khách, dưới sự giám sát của bà ngoại, cậu nhấn nút đàm thoại: "Ai đấy ạ!" "Chuyển phát nhanh." Tiếng nói vang lên từ loa.

Trương Nguyên Thanh nhấn nút mở cửa, hai ba phút sau, anh chàng shipper mặc đồng phục đi thang máy lên lầu, ôm một bưu kiện: "Có phải Trương Nguyên Thanh không?" "Là tôi." Mình có mua gì trên mạng đâu nhỉ...

Cậu đầy thắc mắc ký nhận, nhìn thông tin bưu kiện, không ghi người gửi nhưng địa chỉ là từ thành phố Hàng Châu, tỉnh Giang Nam lân cận.

Cậu quay về phòng, tìm dao rọc giấy trong ngăn kéo bàn học, mở bưu kiện ra.

Bên trong là lớp chống sốc bọc một tấm thẻ màu đen và một phong thư màu vàng.

Trương Nguyên Thanh cầm tấm thẻ đen to bằng chứng minh thư lên, chất liệu dường như bằng kim loại nhưng chạm vào cực kỳ ấm áp và trơn mịn, tấm thẻ được làm rất tinh xảo, viền là hoa văn mây bạc mờ nhạt, chính giữa là một vầng trăng tròn màu đen.

Vầng trăng đen được in rất tinh tế, các mảng không đều trên bề mặt hiện rõ mồn một.

Cái gì thế này?

Với tâm trạng nghi hoặc, cậu bóc phong bì, mở thư ra. "Nguyên Tử, tao có được một thứ rất thú vị, từng tưởng rằng nó có thể thay đổi cuộc đời mình, nhưng năng lực của tao có hạn, không cách nào ngự trị được nó.

Tao nghĩ, nếu là mày thì chắc không thành vấn đề.

Anh em một nhà, đây là quà tao tặng mày.

Lôi Nhất Binh!" "Nói không sai, tôi thấy các người tẩu hỏa nhập ma rồi, lại đi tin rằng trên đời có chuyện trường sinh bất lão.

Rốt cuộc kẻ ngu xuẩn là ai?

Hay vẫn là người thông minh đây?

Xem ra cũng chỉ có vậy mà thôi, một lũ ngu bị người ta lừa gạt." Tiền lão nhìn bọn họ rồi đột nhiên cười, nụ cười trông đầy âm hiểm. "Rất tốt, nếu đã vậy thì đừng hối hận.

Sau này dù các người có xảy ra chuyện gì, muốn trách thì cứ đi mà trách Tô Ngọc bọn họ, chính họ đã gián tiếp hại chết mạng của các người..." Khi cậu đem phán đoán này nói với bác sĩ, bác sĩ bảo không hiểu gì nhưng thấy rất chấn động, rồi khuyên cậu xuống lầu khám khoa tâm thần.

Tóm lại bệnh viện cũng không tra ra bệnh gì.

Sau đó, mẹ cậu mang thuốc đặc hiệu từ nước ngoài về, bệnh tình mới được khống chế, chỉ cần uống thuốc định kỳ là sẽ không phát tác. "Chắc chắn là đêm qua không nghỉ ngơi tốt, mệt quá rồi, đều tại Giang Ngọc Nhị, nửa đêm cứ đòi vào phòng mình chơi game..." Miệng nói vậy nhưng lòng Trương Nguyên Thanh trĩu nặng, vì cậu biết tác dụng của thuốc đang bắt đầu giảm dần, triệu chứng bệnh của cậu ngày càng nghiêm trọng. "Sau này phải tăng liều lượng thuốc thôi..." Trương Nguyên Thanh xỏ dép bông, đi đến bên cửa sổ, 'xoạt' một tiếng kéo rèm ra.

Ánh nắng tranh nhau ùa vào, tràn ngập căn phòng.

Chương 1891

Tháng tư ở thành phố Tùng Hải, xuân tươi nắng đẹp, làn gió sớm thổi tới mát rượi, dễ chịu. "Cộc cộc!" Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, bà ngoại ở ngoài cửa gọi: "Nguyên Tử, dậy đi." "Không dậy!" Trương Nguyên Thanh lạnh lùng tuyệt tình từ chối, cậu muốn ngủ nướng tiếp.

Xuân tươi nắng đẹp, lại còn là cuối tuần, không ngủ nướng chẳng phải là lãng phí cuộc đời sao? "Cho cháu ba phút, không dậy bà dội nước cho tỉnh đấy." Bà ngoại còn lạnh lùng tuyệt tình hơn. "Biết rồi, biết rồi..." Trương Nguyên Thanh lập tức chịu thua.

Cậu biết bà ngoại nóng tính nhà mình hoàn toàn có thể làm ra chuyện đó.

Hồi Trương Nguyên Thanh còn học tiểu học, bố cậu qua đời vì tai nạn giao thông, người mẹ tính tình cương nghị không tái hôn, đưa con về Tùng Hải định cư rồi giao cho ông bà ngoại chăm sóc.

Bản thân bà thì lao vào sự nghiệp, trở thành nữ cường nhân được họ hàng hết lời khen ngợi.

Sau này mẹ cậu cũng mua nhà riêng, nhưng Trương Nguyên Thanh không thích căn hộ lớn trống trải đó nên vẫn ở với ông bà ngoại.

Dù sao mẹ cậu cũng đi sớm về khuya, thỉnh thoảng lại đi công tác, tâm trí đặt hết vào sự nghiệp.

Cuối tuần dù không tăng ca thì đến giờ cơm bà cũng gọi đồ ăn ngoài.

Câu bà nói với con trai nhiều nhất chính là "Tiền có đủ dùng không, không đủ phải bảo mẹ", có một người mẹ nữ cường nhân có thể thỏa mãn vô hạn về kinh tế nghe chừng cũng không tệ.

Nhưng Trương Nguyên Thanh luôn cười hì hì bảo mẹ: Tiền tiêu vặt bà ngoại và mợ cho đủ dùng rồi.

À, còn cả dì út nữa.

Người phụ nữ đêm qua cứ đòi vào phòng cậu chơi game chính là dì út của cậu.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, vặn tay nắm cửa phòng ngủ đi ra phòng khách.

Căn nhà này của bà ngoại, tính cả diện tích chung là 150 mét vuông.

Cậu nhớ hồi bán nhà cũ để mua căn hộ mới này giá mỗi mét vuông hơn 40 nghìn tệ.

Sáu bảy năm trôi qua, giờ giá nhà khu này đã tăng lên 110 nghìn tệ một mét, tăng gần gấp ba.

Cũng may ông ngoại có tầm nhìn xa trông rộng, nếu vẫn ở nhà cũ thì giờ Trương Nguyên Thanh chắc chỉ có nước ngủ phòng khách, vì dù sao giờ cậu cũng lớn rồi, không thể ngủ cùng dì út được nữa.

Trên chiếc bàn ăn dài cạnh phòng khách, thủ phạm khiến cậu đau đầu đang 'ừng ực' húp cháo, đôi dép lê màu hồng dưới gầm bàn đung đưa.

Ngũ quan của cô tinh tế xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan đầy đặn trông khá ngọt ngào, khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ.

Vì mới ngủ dậy nên mái tóc xoăn sóng lớn xõa tung rối bời, khiến cô thêm vài phần lười biếng, quyến rũ.

Dì út tên là Giang Ngọc Nhị, hơn cậu bốn tuổi.

Thấy Trương Nguyên Thanh đi ra, dì út liếm vệt cháo bên khóe miệng, ngạc nhiên bảo: "Ồ, dậy sớm thế, không giống phong cách của cháu tí nào." "Đều tại mẹ dì làm việc tốt đấy." "Sao cháu lại mắng người ta thế?" "Cháu chỉ nói thật thôi." Trương Nguyên Thanh quan sát gương mặt xinh như hoa như ngọc của dì út, tinh thần phấn chấn, rạng rỡ động người.

Người ta bảo bóng đêm không bạc đãi người thức khuya, nó sẽ ban cho quầng thâm mắt, nhưng định luật này dường như vô dụng với người phụ nữ trước mặt.

Bà ngoại trong bếp nghe thấy tiếng động liền ló đầu ra nhìn, một lúc sau bưng một bát cháo ra.

Tóc bà đã lốm đốm bạc, ánh mắt rất sắc sảo, nhìn qua là biết kiểu cụ bà nóng tính.

Dù làn da chảy xệ và những nếp nhăn mờ nhạt đã lấy đi vẻ rực rỡ nhưng vẫn thấp thoáng thấy được nhan sắc không tồi thời trẻ.

Trương Nguyên Thanh nhận bát cháo từ tay bà ngoại, húp một ngụm lớn rồi hỏi: "Ông ngoại đâu ạ?" "Đi dạo rồi." Bà ngoại đáp.

Ông ngoại là cựu cảnh sát hình sự đã nghỉ hưu, dù tuổi đã cao nhưng sinh hoạt vẫn rất quy luật, đúng 10 giờ tối đi ngủ, 6 giờ sáng thức dậy.

Dì út xinh đẹp vừa húp cháo vừa cười hì hì bảo: "Ăn sáng xong dì đưa cháu đi trung tâm thương mại mua quần áo nhé." Dì mà tốt bụng thế cơ à?

Trương Nguyên Thanh định đồng ý thì bà ngoại bên cạnh trừng mắt đầy sát khí: "Cháu mà dám đi bà đánh gãy chân chó." "Mẹ, sao mẹ lại thế." Dì út tỏ vẻ nũng nịu: "Con chỉ muốn mua cho Nguyên Tử mấy bộ đồ mùa xuân thôi mà, mẹ không bằng lòng sao?

Cháu ngoại tuy có chữ ngoại nhưng cũng là cháu ruột mà ~" Bà ngoại dùng một chiêu khắc chế tất cả: "Mày cũng muốn bị đánh gãy chân chó à?" Dì út bĩu môi, cúi đầu húp cháo.

Trương Nguyên Thanh vừa nghe cuộc đấu khẩu của hai mẹ con là biết ngay bà ngoại lại sắp xếp cho dì út đi xem mắt rồi, dì út tinh quái muốn lôi cậu theo để quấy rối.

Trước đây toàn làm thế, dắt cháu ngoại đi xem mắt, ngồi vài phút là thằng cháu ngoại có "bệnh tự tin xã hội" sẽ giải quyết gọn đối tượng xem mắt, hai người đàn ông trò chuyện rôm rả, từ kế sinh nhai đến cục diện thế giới, cả quá trình không liên quan gì đến dì.

Dì chỉ việc uống nước nghịch điện thoại, đối tượng xem mắt còn cảm thấy mình đã thể hiện đủ vốn sống và kiến thức xã hội trước mặt mỹ nhân nên thấy rất vui vẻ, tự mãn.

Giang Ngọc Nhị từ nhỏ đã tinh tế đáng yêu, là đối tượng được hàng xóm láng giềng khen ngợi, nhan sắc cao, ngọt ngào ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn.

Một cô con gái xinh đẹp như vậy, bà ngoại đương nhiên phải canh phòng cẩn mật, từ hồi cấp hai đã dạy bảo không được yêu sớm, không được đi chơi với bạn nam.

Cô con gái út quả nhiên không làm bà thất vọng, đến tận khi tốt nghiệp đại học vẫn chưa có bạn trai, nhưng khi ra ngoài xã hội, nhất là sau sinh nhật 25 tuổi đầu năm nay, bà ngoại bắt đầu ngồi không yên.

Bà thầm nghĩ mình chỉ bảo không cho yêu sớm chứ đâu có bảo làm gái ế, phụ nữ có được mấy năm thanh xuân?

Thế là bà triệu tập hội chị em bạn dì, lùng sục khắp nơi thông tin của các thanh niên tài tú để lo chuyện xem mắt cho con gái. "Bà ngoại à, dì ấy rành rành là chưa muốn yêu đương, ép dầu ép mỡ ai nỡ ép duyên." Trương Nguyên Thanh vừa gặm bánh bao vừa tự tiến cử:

"Hay bà lo chuyện xem mắt cho cháu đi?

Cháu ngoan lắm này." Bà ngoại mắng: "Cháu còn nhỏ, vội cái gì.

Trong đại học toàn là bạn nữ, không tự tìm được à?

Còn phá phách nữa là bà đánh cho đấy." Bà ngoại là người miền Nam, nhưng tính tình chẳng dịu dàng chút nào, đặc biệt nóng nảy.

Ngay cả người mẹ nữ cường nhân của Trương Nguyên Thanh cũng không dám cãi lời bà.

Cháu lớn rồi mà, làm thủ nghệ nhân bao nhiêu năm rồi...

Trương Nguyên Thanh thầm lẩm bẩm.

Ăn sáng xong, dưới sự ép buộc của bà ngoại, dì út về phòng thay quần áo trang điểm để đi xem mắt.

Dì trang điểm nhẹ, trông càng thêm rạng rỡ động lòng người.

Áo len dệt kim cổ tròn bồng bềnh phối với áo khoác dáng dài, quần bò bó màu nhạt ôm lấy đôi chân dài miên man, thon gọn.

Gấu quần thu vào trong đôi bốt Martin màu đen.

Phong cách Mori giản dị, không lòe loẹt nhưng cực kỳ tinh tế.

Dì út nháy mắt "cháu hiểu mà" với cậu, rồi xách túi, uốn éo vòng eo ra cửa: "Mẹ, con đi xem mắt đây." Trương Nguyên Thanh quay về phòng, thong thả thay áo thun đen, áo khoác gió, đi giày chạy bộ.

Vài phút sau, cậu mở cửa phòng ngủ.

Chương 1892

Bà ngoại đang dọn dẹp ở phòng khách, thấy cậu ra thì dừng tay, lẳng lặng nhìn cậu.

Trương Nguyên Thanh bắt chước giọng dì út: "Mẹ, con cũng đi xem mắt đây." "Cút vào ngay." Bà ngoại giơ chổi lên đe dọa: "Dám bước chân ra khỏi cửa này là bà đánh gãy chân chó." "Vâng ạ!" Trương Nguyên Thanh nghe lời quay phắt về phòng.

Ngồi bên bàn học, cậu cầm điện thoại nhắn tin cho dì út: "Ra quân chưa thắng thân đã thác, khiến bậc anh hùng mãi lệ sa." "Nói tiếng người đi!" Dì út chắc đang lái xe, trả lời ngắn gọn. "Cháu bị bà ngoại chặn ở nhà rồi, dì tự đi xem mắt đi." Dì út gửi một tin nhắn thoại.

Trương Nguyên Thanh nhấn mở, từ loa điện thoại vang lên giọng nói hậm hực của Giang Ngọc Nhị: "Giữ cháu thì được tích sự gì cơ chứ!!" Dì út thu hồi tin nhắn thoại, rồi gửi một cái khác, lần này đổi giọng nũng nịu, ngọt xớt: "Cháu ngoại ngoan, đến mau đi mà, dì út thương cháu nhất, Moa ~" A, phụ nữ!

Định nũng nịu để mình đi chạm vào vảy ngược của bà ngoại sao?

Ít nhất cũng phải gửi cái hồng bao chứ.

Lúc này, tiếng chuông cửa hơi chói tai vang lên, Trương Nguyên Thanh ra phòng khách, dưới sự giám sát của bà ngoại, cậu nhấn nút đàm thoại: "Ai đấy ạ!" "Chuyển phát nhanh." Tiếng nói vang lên từ loa.

Trương Nguyên Thanh nhấn nút mở cửa, hai ba phút sau, anh chàng shipper mặc đồng phục đi thang máy lên lầu, ôm một bưu kiện: "Có phải Trương Nguyên Thanh không?" "Là tôi." Mình có mua gì trên mạng đâu nhỉ...

Cậu đầy thắc mắc ký nhận, nhìn thông tin bưu kiện, không ghi người gửi nhưng địa chỉ là từ thành phố Hàng Châu, tỉnh Giang Nam lân cận.

Cậu quay về phòng, tìm dao rọc giấy trong ngăn kéo bàn học, mở bưu kiện ra.

Bên trong là lớp chống sốc bọc một tấm thẻ màu đen và một phong thư màu vàng.

Trương Nguyên Thanh cầm tấm thẻ đen to bằng chứng minh thư lên, chất liệu dường như bằng kim loại nhưng chạm vào cực kỳ ấm áp và trơn mịn, tấm thẻ được làm rất tinh xảo, viền là hoa văn mây bạc mờ nhạt, chính giữa là một vầng trăng tròn màu đen.

Vầng trăng đen được in rất tinh tế, các mảng không đều trên bề mặt hiện rõ mồn một.

Cái gì thế này?

Với tâm trạng nghi hoặc, cậu bóc phong bì, mở thư ra. "Nguyên Tử, tao có được một thứ rất thú vị, từng tưởng rằng nó có thể thay đổi cuộc đời mình, nhưng năng lực của tao có hạn, không cách nào ngự trị được nó.

Tao nghĩ, nếu là mày thì chắc không thành vấn đề.

Anh em một nhà, đây là quà tao tặng mày.

Lôi Nhất Binh!" Lúc này Tô Ngọc mới thong thả lên tiếng: "Ồ?

Định không khách khí với bọn ta sao?

Để ta xem các ngươi định làm gì nào.

Ngươi phát tín hiệu là để gọi người đến giúp đúng không?

Nhưng có vẻ cái tín hiệu này của ngươi hết tác dụng rồi." Tô Ngọc nhìn lão với vẻ thất vọng.

Nghe vậy, sắc mặt Tiền lão hơi biến đổi.

Đúng vậy, không nên như thế này.

Người của lão sao vẫn chưa tới?

Rõ ràng đã mai phục bên ngoài, chỉ cần tín hiệu phát ra là sẽ ập đến ngay.

Nhưng đến lúc này vẫn chưa thấy ai, rốt cuộc là có chuyện gì?

Lão nhìn Tô Ngọc, sắc mặt khó coi vô cùng: "Các ngươi đã làm gì hả?" Thái Huyền nhìn Cổ Kỳ một cái, đám người Cổ Kỳ vẫy tay, rất nhanh đã có người dẫn một đám người đi tới.

Những kẻ đó đều đã bị phế bỏ võ công.

Thấy họ, Tiền lão trợn tròn mắt.

Lão đương nhiên nhận ra những người này, họ là đồng minh cùng hợp tác với lão lần này.

Nhiều người như vậy mà giờ đều đã sa lưới sao? "Không thể nào!" Bọn họ chẳng phải rất lợi hại sao?

Sao lại bị bắt dễ dàng như vậy được.

Tiền lão phẫn nộ quát: "Các ngươi chẳng phải nói mình giỏi lắm sao?

Bị bắt dễ dàng thế này, đúng là lũ vô dụng!" Thật là mất mặt quá đi mà.

Lão còn đang đợi đám người này tới để quét sạch mọi người ở đây, kết quả chưa kịp động thủ đã thua rồi.

Đám này làm ăn kiểu gì thế không biết?

Kẻ dẫn đầu đám bị bắt cũng phẫn nộ nhìn lão: "Lão câm miệng cho ta!

Nếu không tại lão, chúng ta đã không đến mức này." Tiền lão chỉ tay vào mặt mình, cái gì?

Đám người này còn dám đổ hết tội lỗi lên đầu lão sao? "Nếu không phải lão không điều tra rõ thực hư, chúng ta làm sao lại không biết thực lực của họ?

Đột nhiên xuất hiện nhiều cao thủ như vậy sao lão không báo cho chúng ta biết?" Người trong tay Thái Huyền thực sự quá mạnh, có thể sánh ngang với những cao thủ bậc nhất của họ, lại còn đông nữa.

Đám người họ căn bản không phải đối thủ, đối đầu với những người này chẳng khác nào tìm đường chết.

Bây giờ nghe lão mắng, tâm trạng càng tệ hơn.

Bản thân không nắm rõ tình báo mà còn dám trách bọn họ vô dụng, lão Tiền này muốn chết à?

Sắc mặt Tiền lão thay đổi liên tục, những điều này trước hôm nay lão hoàn toàn không biết.

Tiểu Bảo đứng bên cạnh chen vào một câu: "Có lẽ lão ta cũng mới biết thôi." Tiền lão nhìn Tiểu Bảo, đứa nhỏ này nói không sai, lão thực sự cũng mới biết.

Nếu sớm biết Thái Huyền có nhiều người như vậy, lão đã không làm loạn đến mức này.

Lão nhìn những người ngồi trên: "Chuyện này ta thực sự không biết." "Bây giờ nói gì cũng muộn rồi, sai sót của lão khiến chúng ta gặp rắc rối, sau này lão tự đi mà giải thích với chủ tử." Tô Ngọc chống cằm nhìn bọn chúng bắt đầu cắn xé lẫn nhau.

Màn kịch này khiến anh thấy rất sảng khoái.

Tiểu Bảo cũng thấy thú vị: "Cha, cha thấy mấy người này có hơi ngu ngốc không?" "Sao con lại nói thế?" "Bọn họ đều không rời khỏi đây được rồi, vậy mà còn nghĩ đến chuyện về giải thích với chủ tử nữa." Những người này đúng là trung thành thật đấy.

Tô Ngọc cười khẽ, Tiểu Bảo nói không sai chút nào, những người này quá ngây thơ rồi.

Chẳng lẽ họ nghĩ giờ này còn có thể trốn thoát khỏi tay anh sao?

Chương 1893

Tiền lão làm sao không hiểu ý của Tiểu Bảo?

Chính vì hiểu nên sắc mặt mới không được tốt.

Lão khẽ nhíu mày, có chút lo lắng về số phận sau này của mình. "Thật tiếc là thúc thúc Nam Kiều không đi cùng, nếu thúc ấy ở đây chắc chắn sẽ hưng phấn lắm.

Khó khăn lắm mới gặp được một người cũng biết thôi miên, không biết là lão giỏi hơn hay thúc Nam Kiều giỏi hơn nữa?" Tiểu Bảo chống cằm, vẻ mặt suy tư.

Tô Ngọc nhìn con trai, bất lực lắc đầu.

Tiền lão nghe Tiểu Bảo nói thì nhíu mày, họ cũng quen người biết thôi miên sao?

Chẳng trách hiểu biết về thôi miên của họ lại sâu sắc hơn người thường như thế.

Nhưng kể cả họ biết về thôi miên thì đã sao? "Các ngươi có biết thì cũng làm được gì?

Các ngươi hoàn toàn không có cơ hội đâu." Thái Huyền nhìn bộ dạng quả quyết của Tiền lão, không nhịn được cười: "Tiền lão, ông vẫn tự tin như xưa nhỉ.

Nhưng thật tiếc, sự tự tin của ông đối với bọn ta chẳng có tác dụng gì, vì hiện tại ông chỉ là một tù nhân thôi." Lời này của Thái Huyền quá xát muối vào lòng, nhìn biểu cảm của Tiền lão là biết lão đang tức điên lên. "Dẫn đi hết đi, những người này rốt cuộc vẫn còn chút giá trị." Những người xung quanh nhìn nhau, đám này còn giá trị gì chứ?

Định dùng để dụ những kẻ phía sau ra sao?

Nếu vậy thì hình như cũng không cần thiết lắm. "A Ngọc, người của anh có tìm được đối phương không?" Thái Huyền hiện tại muốn biết điều này nhất.

Chỉ cần tìm được kẻ đứng sau, mọi việc sau này sẽ đơn giản hơn nhiều. "Chưa chắc, cứ xem tình hình bọn họ thế nào đã.

Chắc là tìm được vài kẻ, nhưng những kẻ cốt lõi có lẽ đã thừa dịp hỗn loạn mà trốn rồi." "Chúng ta đi ngay bây giờ." Tô Ngọc vừa định nói gì đó thì cấp dưới đi thám thính đã quay lại với vẻ mặt nghiêm trọng.

Nhìn cái bộ dạng đó, Tô Ngọc liền đoán ra kết quả. "Thiếu gia, tình hình đúng như ngài dự đoán." "Hửm?" "Khi chúng ta tới nơi thì có kẻ đã đi rồi, ở lại toàn là những kẻ không quan trọng.

Tuy nhiên, chúng ta tìm thấy một số thứ họ không kịp mang đi hoặc tiêu hủy." Tô Ngọc nhíu mày, xem ra họ vẫn chậm một bước. "Đến muộn sao?" Cấp dưới gật đầu: "Đúng là muộn rồi ạ, chúng tôi đã cố gắng hết sức nhưng những kẻ cốt lõi đã đi từ trước.

Chúng tôi cũng không tìm thấy họ đang ở đâu, thậm chí không biết họ rời đi bằng cách nào." Nghe xong, Tô Ngọc lộ vẻ suy tư.

Không biết rời đi bằng cách nào mà đột nhiên biến mất?

Chẳng lẽ có thể bay lên trời hay chui xuống đất sao?

Anh chợt hiểu ra: "Thái Huyền, ở đây giao cho anh.

Tôi đưa người đến cứ điểm của chúng xem sao, có lẽ sẽ tìm thấy điều gì đó thú vị." Thái Huyền gật đầu: "Được, mọi người chú ý an toàn." "Anh mang cả bọn trẻ theo à?" "Trừ Tiểu Bảo ra, những đứa khác cứ ở lại đây, nhờ anh bảo vệ chúng giúp tôi." Thái Huyền biết Tô Ngọc nói vậy là đã giao phó tính mạng bọn trẻ cho mình, liền nghiêm túc gật đầu: "Anh yên tâm, tôi nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bọn trẻ, anh không cần lo lắng." Tô Ngọc mỉm cười: "Tôi tin anh làm được." Thái Huyền ngẩn người một lát, rồi cũng cười gật đầu: "Mọi người qua đó phải cẩn thận đấy." "Được." Tô Ngọc đưa Tiểu Bảo và mọi người đi tới địa điểm đó.

Đến nơi, Tiểu Bảo nhìn những kẻ đã bị khống chế, nhíu mày nói: "Cha, con cảm thấy những người này có chút kỳ quái." Tô Ngọc gật đầu, đúng là có chút kỳ lạ. "Mặc kệ đi, chúng ta đi xem chỗ khác trước đã." Tô Ngọc quan sát xung quanh.

Muốn đột ngột biến mất ở nơi này không phải chuyện dễ, họ đột nhiên không thấy đâu thì chỉ có thể là trốn ở một chỗ nào đó thôi.

Và chỗ này chắc chắn không dễ tìm.

Tiểu Bảo thấy cha đang suy nghĩ gì đó, tò mò ghé sát hỏi: "Cha, cha đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc quay sang nhìn con, đáy mắt mang theo ý cười: "Không có gì, cha chỉ đang nghĩ xem họ có thể trốn ở đâu thôi." Tiểu Bảo lập tức hứng thú, kinh ngạc nhìn cha: "Cha ý là những người đó thực ra chưa rời đi mà đang trốn ở đâu đó quanh đây sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Con nói đúng, rất có khả năng là đang trốn ở đây, nhưng giờ mà muốn tìm ra thì hơi khó đấy." Tiểu Bảo chống cằm nhìn quanh: "Cha, để con qua bên kia xem thử." "Được." Việc tìm đồ đạc Tiểu Bảo vốn rất giỏi, có cậu bé ra tay chắc chắn sẽ đơn giản hơn nhiều.

Để xem những kẻ này trốn kỹ đến mức nào.

Trong lúc hai cha con nói chuyện, Vương Cẩn Hòa đi tới một góc, nhìn cái cây đại thụ ở đó rồi tò mò đi vòng quanh một lượt.

Tô Ngọc dặn dò cấp dưới xong, quay lại thấy vợ đang đi quanh gốc cây liền tò mò hỏi: "Hòa nhi, nói anh nghe, em đang nhìn gì thế?" Vương Cẩn Hòa chỉ vào cái cây trước mặt: "Em thấy cái cây này khá thú vị." Tô Ngọc nhìn cái cây, nhìn kiểu gì cũng không thấy nó có gì thú vị cả. "Hòa nhi, anh thực sự không thấy cái cây này có gì đặc biệt." Vương Cẩn Hòa mỉm cười lắc đầu, Tô Ngọc không am hiểu thực vật nên không nhận ra cũng là điều dễ hiểu.

Cô dắt Tô Ngọc tới một vị trí, dùng chân dẫm lên lớp đất bên cạnh: "Anh xem này." Tô Ngọc cúi đầu nhìn nơi cô chỉ, ánh mắt khẽ lóe lên: "Chỗ này..." Vương Cẩn Hòa gật đầu cười: "Vâng, đúng như anh đoán, chỗ này có vấn đề." "Hòa nhi, chúng ta đi." Tô Ngọc đưa cô tới một góc không người: "Nói cụ thể cho anh nghe tình huống em phát hiện đi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Thực ra cũng không có gì to tát, chỉ là các anh không để ý thôi.

Lớp đất quanh gốc cây đó không đúng lắm.

Cái cây này ít nhất cũng vài chục năm tuổi, đất xung quanh đáng lẽ phải rất chặt, nhưng lớp đất phía sau cây lại rất tơi xốp.

Chứng tỏ chỗ đó có người từng đào bới, hơn nữa còn là mới đào cách đây không lâu." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn vợ, không nhịn được hôn lên má cô một cái: "Hòa nhi, em giỏi quá đi mất!" Vương Cẩn Hòa đẩy anh ra: "Anh đừng có nói linh tinh." Tô Ngọc cười khẽ: "Anh không nói linh tinh đâu, anh nói thật đấy." Nếu không phải cô phát hiện ra vấn đề này, có lẽ họ sẽ không kiểm tra môi trường xung quanh ngay mà đi tìm ở nơi khác.

Bây giờ cô đã phát hiện ra đây, họ có thể tiết kiệm được bao nhiêu thời gian.

Chỉ là không biết người có ở bên dưới không.

Nếu có, phải dùng cách gì để lôi bọn họ ra.

Đó là điều Tô Ngọc đang cân nhắc.

Anh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em nói xem chúng ta nên dùng cách gì để lôi bọn họ ra?" Vương Cẩn Hòa nhìn anh: "Em nhớ trước đây Nam Kiều có làm mấy quả 'bom thối', anh còn giữ không?" Tô Ngọc đột nhiên bật cười.

Quả nhiên, chọc vào ai cũng được chứ đừng có dại mà chọc vào vợ anh, không thì có mà mất mạng như chơi.

Thế này thì thảm quá rồi. "Em nói đúng, bom thối vẫn còn chỗ anh.

Chúng ta qua đó đi, nếu có tác dụng thì dùng luôn." "Được thôi." Vương Cẩn Hòa không mấy để tâm đến mấy kẻ đó, nhưng có kẻ cứ nhìn chằm chằm vào cô, lại còn muốn máu của cô, điều đó làm cô thấy không vui chút nào.

Tô Ngọc ôm lấy vợ, khẽ an ủi: "Được rồi, đừng giận nữa.

Có chuyện gì chúng ta cùng bàn bạc, sau này muốn xử lý thế nào cũng được, được không?" "Em chỉ là không thích có người cứ rình rập mình, đã thế họ còn muốn máu của em nữa chứ." Đám người này đúng là có bệnh, đồ ăn ngon không ăn, lại muốn uống máu người.

Bọn họ đâu có phải ma cà rồng đâu.

Tô Ngọc cũng rất không vui vì chuyện này, nhưng hiện tại muốn động thủ vẫn cần chút thời gian: "Anh biết rồi, em yên tâm, sau khi bắt được chúng, anh sẽ không tha cho đứa nào đâu." Bất cứ kẻ nào dám bắt nạt Hòa nhi của anh đều chỉ có một kết cục duy nhất.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy mới hài lòng gật đầu: "Vậy còn tạm được, chúng ta đi thôi." "Được." Cả hai quay lại chỗ cũ, Nguyên Bảo bước tới hỏi: "Thiếu gia, có phát hiện gì không ạ?" "Có đấy, cho người tới cạy chỗ này ra cho ta." Tô Ngọc chỉ vào một vị trí rồi phân phó Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo nhìn chỗ đó với vẻ kinh ngạc: "Chỗ này..." Tô Ngọc mỉm cười gật đầu, Nguyên Bảo cũng không ngốc, nghĩ một chút là hiểu ngay ý anh.

Chương 1894

Đám người đó chắc chắn đang trốn ở đây.

Tiểu Bảo lúc này cũng đi dạo quay về.

Thấy mọi người đang cạy một góc đất, cậu bé tò mò chạy lại: "Cha, mọi người cạy chỗ này làm gì thế?" "Tìm đồ tốt." Tiểu Bảo bừng tỉnh gật đầu, dường như đã hiểu ra. "Đồ tốt" mà cha nói chắc là mấy kẻ đang trốn kia rồi.

Cậu bé hào hứng hỏi: "Cha, ai phát hiện ra chỗ này vậy?" "Con đoán xem." "Chắc chắn là mẹ con rồi." Tiểu Bảo không cần suy nghĩ đã trả lời ngay.

Tô Ngọc tức cười: "Sao lại là mẹ con, không thể là cha được à?" "Cha, về chuyện thực vật thì mẹ con chắc chắn giỏi hơn tất cả chúng ta.

Chỗ này lại liên quan đến thực vật, cha nói cha phát hiện ra thì con thực sự không tin lắm đâu." Nếu là chỗ khác thì cậu bé còn tin, chứ cái chỗ ẩn khuất sau gốc cây thế này mà tìm ra được thì chỉ có người cực kỳ hiểu về cây cối như mẹ thôi.

Mẹ thích trồng trọt đủ thứ, hiểu rõ đặc tính từng loài cây.

Xung quanh có biến hóa gì, mẹ nhìn một cái là ra ngay.

Tô Ngọc phải thừa nhận Tiểu Bảo phân tích rất chuẩn, đúng là Vương Cẩn Hòa phát hiện ra thật. "Tiểu Bảo thông minh thật đấy, thế mà cũng đoán được." Nghe mẹ khen, Tiểu Bảo rất vui, nhìn vào cái hố đang được cạy ra: "Mẹ, con nghĩ không nhất thiết phải dùng sức cạy đâu, có lẽ quanh đây có cơ quan nào đó đấy." Vương Cẩn Hòa khá đồng tình với ý kiến của con trai: "Tiểu Bảo nói đúng đấy." "Chúng ta tìm xung quanh xem, những người còn lại tiếp tục cạy chỗ này." "Rõ!" Vương Cẩn Hòa và Tiểu Bảo đi loanh quanh nhưng mãi vẫn không thấy chỗ nào khả nghi.

Tiểu Bảo đi đến trước gốc cây: "Mẹ, mẹ nói xem cơ quan có khi nào vẫn nằm trên cái cây này không?" Vương Cẩn Hòa đi tới cùng xem xét: "Phải nói là điều này rất có khả năng." Tiểu Bảo nhíu mày, có chút bất lực: "Mẹ, nhưng nhìn qua thì chẳng có gì khác biệt cả." Cái này khác gì cái cây bình thường đâu?

Cậu bé nhìn mãi đến hoa cả mắt mà chẳng thấy gì thêm.

Vương Cẩn Hòa mỉm cười, xoa đầu con trai: "Con nhìn kỹ lại lần nữa xem?" Tiểu Bảo nhìn mẹ, tò mò hỏi: "Mẹ, có phải mẹ lại phát hiện ra gì rồi không?" Cô chỉ mỉm cười không nói: "Con thử đoán xem." Tiểu Bảo nhìn mẹ với vẻ ai oán, sao mẹ lại nỡ bắt nạt đứa con trai đáng yêu thế này cơ chứ?

Mắt cậu bé sắp nổ đom đóm đến nơi mà vẫn không thấy chỗ nào bất thường. "Tiểu Bảo, nhìn kỹ vào." Tô Ngọc nghe thấy cuộc trò chuyện của hai mẹ con liền nhíu mày đi tới: "Sao thế?

Có phát hiện gì à?" "Cha, mẹ con bảo trên này có vấn đề, nhưng con nhìn mãi vẫn thấy nó bình thường.

Cha có thấy chỗ nào sai sai không?" Tiểu Bảo thực sự chịu thua rồi, đành cầu cứu cha.

Tô Ngọc nhìn lướt qua, nhanh chóng hiểu ngay điều Vương Cẩn Hòa muốn nói.

Tiểu Bảo nhìn chằm chằm cha, thấy cha hình như cũng biết gì đó rồi. "Cha, cha cũng biết rồi đúng không?" Tiểu Bảo nghi ngờ hỏi. "Con trai, con nhìn kỹ lại lần nữa đi." Tô Ngọc cũng không vội nói đáp án mà để con tự quan sát, có lẽ nhìn kỹ thêm chút nữa sẽ thấy kết quả khác.

Tiểu Bảo nghiêm túc nhớ lại biểu cảm của cha mẹ khi nhìn cái cây.

Không đúng, vị trí họ nhìn có vẻ hơi khác nhau một chút.

Cậu bé nhíu mày, nghiêng đầu nhìn lại lần nữa.

Sau một hồi quan sát, cuối cùng cậu bé cũng phát hiện ra điểm khác thường.

Cậu ấn mạnh vào một điểm trên thân cây.

Chỗ đó quả nhiên lún xuống được.

Tiểu Bảo kinh ngạc quay sang nhìn cha mẹ: "Cha mẹ ơi, chỗ này ấn xuống được này!" Trên một cái cây mà cũng làm được cơ quan sao?

Đám người này có thấy phiền phức quá không vậy?

Tầm mắt của ba người nhanh chóng đổ dồn về phía Nguyên Bảo.

Quả nhiên, một lối vào từ từ lộ ra.

Những kẻ bên dưới nghe thấy động tĩnh thì sắc mặt không tốt chút nào: "Làm sao bây giờ?

Họ hình như phát hiện ra chỗ này rồi." Chỗ này tuy trốn được nhưng muốn thoát ra là gần như không thể.

Lúc đó họ đã bảo phải đào lối thoát nhưng bọn chúng không nghe, cứ nghĩ thế này là đủ kín rồi.

Giờ thì hay rồi, bị phát hiện dễ dàng như vậy.

Một tên trong đó không tin nổi: "Liệu có phải tình cờ không?" "Tình cờ cái gì mà tình cờ?

Ta đã nghe thấy tiếng rồi, nếu đúng là Tô Ngọc đã phát hiện ra thì tất cả chúng ta xong đời rồi." Đã bảo phải để lại đường lui mà chẳng ai chịu nghe.

Cứ tưởng chỗ này bí mật lắm, giờ thì sao?

Nơi họ cho là kín đáo đã bị người ta tìm thấy. "Chúng ta đang ở đây, họ chẳng biết gì cả, ta cũng không lo họ làm gì được mình.

Nhưng các ngươi có nghĩ tới chưa, nếu họ xông xuống đây thì chúng ta tính sao?" Tất cả im lặng.

Xông xuống thì sao?

Đương nhiên là xuống tên nào giết tên đó rồi.

Võ công của họ đều khá, lại thông thạo địa hình ở đây, so với những kẻ mới xuống còn chưa quen bóng tối thì họ chiếm ưu thế hơn nhiều.

Tình hình bây giờ là họ đợi người của Tô Ngọc xuống, lúc đó sẽ khiến không một ai có thể rời đi. "Nếu người của Tô Ngọc không xuống thì sao?" Nếu họ không xuống mà dùng cách khác, thì những gì họ chuẩn bị coi như đổ sông đổ biển hết.

Nghe vậy, kẻ cầm đầu nhìn ra ngoài một cái: "Dù sao đi nữa, cứ chờ xem thế nào đã." Nhìn lối vào đã mở, Tiểu Bảo vô cùng kích động: "Cha, chúng ta có vào không?" Tô Ngọc mỉm cười lắc đầu: "Từ từ đã, không vội." Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn cha: "Cha bảo không vội ư?" Bây giờ đã tìm thấy người rồi mà còn không vội đi bắt?

Vạn nhất trong này còn có đường thông ra chỗ khác thì sao? "Khi tới đây cha đã điều tra địa hình vùng này rồi, địa hình ở đây rất phức tạp, họ muốn đào một lối thoát ra ngoài gần như là không thể, hơn nữa rất dễ đụng phải đá tảng.

Có được một chỗ trốn như thế này đã là rất khó rồi." Tiểu Bảo bừng tỉnh gật đầu: "Hóa ra là vậy, cha nói thế thì con hiểu rồi." Chỉ cần người còn ở đây và không chạy thoát được là cậu bé yên tâm rồi. "Cha, vậy bao giờ chúng ta mới xuống?" "Tiểu Bảo, nếu con gặp tình huống này, con là người bên trong thì con sẽ làm gì?" Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi nói: "Nếu là con, con sẽ tận dụng ưu thế của mình để phục kích những người đi xuống." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, con nói đúng.

Những kẻ bên dưới cũng nghĩ như vậy đấy.

Chúng sẽ lợi dụng ưu thế thông thạo địa hình để đợi chúng ta xuống rồi phục kích.

Cha nói vậy con đã hiểu chưa?" Tiểu Bảo đã hiểu tại sao cha không chịu xuống rồi, hóa ra là vì lý do này. "Cha, con hiểu ý cha rồi." "Nhưng chúng ta không xuống, họ cũng không ra, chẳng lẽ cứ đứng đây thi gan xem ai kiên nhẫn hơn à?" Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc không phải là người có đủ kiên nhẫn để chờ đợi như thế, nhất là khi đã tìm thấy mục tiêu.

Chương 1895

Trong tình cảnh này, chắc chắn Tô Ngọc sẽ không chọn cách chờ đợi, trừ khi anh đã có kế hoạch khác. "Con xem đây là cái gì?" Tiểu Bảo nhìn thứ trong tay Tô Ngọc, tròn mắt kinh ngạc một hồi lâu mới ngẩn ngơ thốt lên: "Thứ này chẳng phải là bom độc khí mà thúc thúc Nam Kiều vô tình chế ra sao?" Cái thứ này thối đến mức nào, cậu bé mới ngửi thử một lần thôi mà đã thề không bao giờ muốn ngửi lại lần thứ hai.

Thực sự là quá kinh khủng.

Nếu cái thứ này bị ném vào một không gian kín thì chỉ còn biết chúc những người bên trong may mắn thôi.

Bởi vì nó thực sự có thể làm người ta ngất xỉu vì thối.

Tô Ngọc mỉm cười: "Xem ra con có ấn tượng rất sâu sắc với những thứ Nam Kiều thúc thúc làm nhỉ." Tiểu Bảo nhìn cha với vẻ mặt phức tạp: "Cha, dù con không muốn có ấn tượng cũng chẳng được ạ, vì mấy cái thứ kỳ quái mà thúc ấy làm ra thực sự quá nhiều." Tô Ngọc không nhịn được cười, ngay cả Nguyên Bảo cũng tỏ ra cảnh giác với quả bom thối trong tay anh.

Trước đây họ vô tình bị dính mùi này, mấy ngày trời vẫn không hết.

Có tắm rửa thế nào cũng vô ích.

Làm cho vợ con anh ấy bắt đầu ghét bỏ anh ấy luôn.

Tô Ngọc thấy Nguyên Bảo như vậy là biết anh ta đang nhớ lại chuyện cũ. "Xem ra Nguyên Bảo cũng ấn tượng sâu đậm với món này lắm nhỉ." Tô Ngọc cười trêu.

Nghe Tô Ngọc nói, Nguyên Bảo trợn mắt: "Hồi đó Hiên nhi với Thu Ý đều bắt đầu ghét bỏ tôi đấy." Tô Ngọc cười khẽ, đúng là có chuyện đó thật, cuối cùng vẫn là Nam Kiều phải chế ra một loại cao bôi để tẩy mùi thì Hiên nhi bọn nhỏ mới không xa lánh Nguyên Bảo nữa, nghĩ lại vẫn thấy buồn cười. "Thiếu gia, cái món này tôi sẽ không chạm vào đâu, ngài đừng có gọi tôi đấy." Nguyên Bảo cảnh giác nhìn Tô Ngọc, anh ta không muốn bị vợ con ghét bỏ chút nào nữa đâu.

Tô Ngọc cười ha hả: "Yên tâm đi, tôi có mang theo loại cao đó mà." Lúc này Nguyên Bảo mới thở phào.

Tô Ngọc bất ngờ nhảy xuống, Nguyên Bảo còn chưa kịp ngăn cản.

Đám người bên dưới nghe tiếng động liền cảnh giác, chờ đợi người đi xuống tiến về phía họ.

Tuy nhiên, họ đã phải thất vọng vì Tô Ngọc căn bản không có ý định đi vào.

Anh ném hai quả bom độc khí vào bên trong.

Khi chúng vừa chạm đất nổ tung, Tô Ngọc đã nhảy ngược lên trên rồi.

Những kẻ bên dưới nghe thấy tiếng động chạy ra xem thì ngửi thấy một mùi hôi thối nồng nặc! "Cái quái gì thế này, thối quá!" Đám người này chẳng phải nên vào đây bắt họ sao?

Ném cái thứ thối hoắc này vào làm gì?

Chẳng lẽ tưởng chỉ cần cái thứ này là họ sẽ ngoan ngoãn chui ra chắc?

Đúng là ngây thơ.

Nhưng rất nhanh họ đã biết ai mới là kẻ ngây thơ.

Cái mùi thối này ngày càng nồng nặc, họ thậm chí bắt đầu thấy khó thở.

Cảm giác này thực sự quá kinh khủng. "Không được, ta không chịu nổi nữa rồi!" "Bây giờ mà ra ngoài chẳng phải là để bị bắt sao?" Tuy là thối thật, nhưng cứ ráng nhịn một chút là qua thôi, sớm muộn gì cũng trả đũa được, chẳng lẽ chỉ vì cái mùi này mà chạy ra sao?

Như thế không phải là tự nộp mạng à? "Ngươi muốn nhịn thì cứ nhịn đi, ta không chịu nổi cái mùi này nữa rồi." Ra ngoài rồi còn có cơ hội mà chạy trốn.

Chứ ở lại đây thì có khi bị cái thứ này làm cho chết thối mất, chết kiểu đó thì nhục lắm.

Mà không biết có phải ảo giác không, cái mùi này hình như càng lúc càng nặng hơn. "Không được, ta thực sự chịu hết nổi rồi, ta phải ra ngoài thôi!" Kẻ vừa bảo ráng nhịn lúc nãy giờ cũng không chịu thấu, bèn lếch thếch chạy ra ngoài cùng đồng bọn.

Nghe thấy tiếng động, Tô Ngọc liếc nhìn mọi người một cái.

Tất cả lập tức chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay khi mấy kẻ đó vừa thò đầu ra, mọi người đồng loạt ra tay.

Chỉ trong chớp mắt, chúng đã bị tóm gọn.

May mà mọi người đã tạm thời phong bế khứu giác, nếu không chắc cũng ngất xỉu vì cái mùi bám trên người bọn chúng mất.

Tô Ngọc nhìn mấy kẻ đó: "Trốn ở đây mà vẫn không thoát được, thật đáng tiếc cho các ngươi." Một tên trong đó nhìn Tô Ngọc, lòng đầy căm hận.

Rõ ràng họ đã nắm chắc phần thắng, sao tự nhiên lại lòi ra một Tô Ngọc thế này, cái tên này lúc nào cũng như âm hồn bất tán vậy? "Làm sao các ngươi phát hiện ra được?" Một tên không cam tâm hỏi.

Họ đã ẩn nấp kỹ như vậy, chỗ này cũng là nơi khó bị phát hiện nhất, thế mà vẫn bị tìm ra.

Lại còn cái trò bom thối này nữa, đúng là quá bẩn thỉu mà!

Tô Ngọc nhìn xuống bọn họ với vẻ bề trên: "Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là bên cạnh ta có một người rất am hiểu về thực vật.

Nếu các ngươi trốn ở chỗ khác thì có lẽ bọn ta còn tốn chút thời gian." Mấy tên đó không ngờ mình lại thua ở điểm này, chỉ thấy mọi người dường như không bị ảnh hưởng gì bởi cái mùi kia, chẳng lẽ họ mạnh đến mức đó sao?

Đối mặt với mùi thối kinh thiên địa nghĩa mà vẫn bình thản như không?

Như đọc được thắc mắc của họ, Tiểu Bảo tò mò hỏi: "Chỉ cần phong bế khứu giác tạm thời là được mà, bộ mấy người không biết hả?" Lời của Tiểu Bảo chẳng khác nào một đòn giáng mạnh vào họ.

Đúng rồi, sao họ lại không nghĩ ra chứ?

Còn có thể phong bế khứu giác nữa mà.

Hóa ra họ còn chẳng thông minh bằng một đứa trẻ.

Nếu sớm nghĩ ra cách này thì đã không đến nỗi trở thành tù binh thế này.

Tô Ngọc đưa lọ cao cho thuộc hạ, bảo họ bôi lên những phần da hở.

Rất nhanh, họ cảm thấy mùi thối trên người đã biến mất.

Nhìn Tô Ngọc, bọn chúng mới hiểu tại sao người đàn ông này lại khó đối phó đến thế.

Anh ta đúng là đã chuẩn bị vô cùng kỹ lưỡng. "Dẫn đi!" Mấy tên đó vùng vẫy không chịu đi: "Tô Ngọc, dù ông có là Ngọc Vương của Huyền Quốc đi chăng nữa, ông cũng không có quyền đối xử với bọn ta như vậy!" Tô Ngọc chống cằm, cười như không cười nhìn chúng: "Ừ, ngươi nói đúng, nhưng ta chỉ đang xử lý một lũ tặc nhân có ý đồ hãm hại vợ ta thôi, ta nghĩ chuyện này chắc không cần phân biệt quốc gia đâu nhỉ?" Đám người bị bắt lập tức câm nín.

Chương 1896

Chuyện này mà đồn ra ngoài, người ta chắc chắn sẽ bảo bọn chúng đáng đời. "Xem ra các ngươi đã nghĩ thông suốt rồi.

Khai ra kẻ đứng sau, có lẽ các ngươi còn có cơ hội được khoan hồng.

Nếu không muốn nói thì bản vương cũng chẳng ép, nhưng kết cục của các ngươi thế nào thì bản vương không dám chắc đâu, vì trong tay ta có không ít thứ có thể khiến người ta phải mở miệng đấy." "Đừng có nghĩ đến chuyện tự tử, các ngươi không có cơ hội đó đâu." Mấy tên đó phát hiện mình không cử động được nữa, ngay cả cơ hội tự sát cũng mất luôn.

Chúng định nói gì đó nhưng nhận ra ngay cả tiếng cũng không phát ra được, chỉ biết nhìn Tô Ngọc đầy căm phẫn.

Tô Ngọc mặc kệ những ánh mắt đó: "Dẫn đi!" Sau khi mọi người bị dẫn đi, Tiểu Bảo chỉ tay xuống dưới, trong này chắc vẫn còn người chứ?

Không hiểu sao cậu bé cứ có cảm giác bên dưới vẫn còn một con cá lớn.

Ánh mắt Tô Ngọc thoáng hiện ý cười, lần này Tiểu Bảo đoán đúng rồi, quả thực vẫn còn người. "Nếu đã bắt được người rồi, chúng ta đi thôi." Tiểu Bảo bừng tỉnh gật đầu: "Vâng ạ, cha, chúng ta về nhà thôi!" "Đợi bác Thái Huyền xử lý xong việc ở đây là chúng ta có thể về rồi đúng không cha?" Tô Ngọc cười thầm, Tiểu Bảo đúng là đứa trẻ thông minh.

Cậu bé biết rõ mình đang nói gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai cha con với vẻ mặt hơi kỳ quái, hai người này lại đang chơi trò đố chữ gì thế?

Hay là có chuyện gì mà cô không được biết?

Vừa định hỏi thì thấy Tô Ngọc lắc đầu với mình, sau đó chỉ tay xuống dưới.

Vương Cẩn Hòa hiểu ý gật đầu.

Hóa ra là vậy.

Cô ra hiệu cho hai cha con, rồi ba người cùng rời đi: "Lát nữa mọi người muốn ăn gì, về em làm cho." “Nương tử làm gì cũng được.” Giọng nói nhanh chóng nhỏ dần rồi biến mất.

Chẳng mấy chốc, hai người lặng lẽ bước ra khỏi mật thất, vừa ra ngoài đã không ngừng ho khan, mùi hôi trên người khiến họ suýt nôn.

Tạm thời không có cách nào rời khỏi đây, nhưng sau khi đi nhất định phải tắm rửa sạch sẽ.

“Chúng ta mau đi thôi, Tô Ngọc và bọn họ chắc chưa đi xa, nếu quay lại thì chúng ta sẽ gặp bất lợi.” “Nói đúng lắm, chúng ta mau đi thôi, sau khi về…” Khi cậu đem phỏng đoán này nói cho bác sĩ, bác sĩ tỏ vẻ không hiểu, nhưng lại vô cùng chấn động, và đề nghị cậu xuống khoa tâm thần ở tầng dưới để khám.

Tóm lại, bệnh viện cũng không tìm ra bệnh, sau đó, mẹ từ nước ngoài mang về cho cậu thuốc đặc trị, bệnh tình lúc này mới được khống chế, chỉ cần uống thuốc định kỳ thì sẽ không tái phát.

“Chắc chắn là tối qua không được nghỉ ngơi, mệt quá rồi, đều tại Giang Ngọc Nhị, nửa đêm nửa hôm cứ đòi vào phòng mình chơi game…” Miệng tuy nói vậy, nhưng trong lòng lại âm thầm nặng trĩu, vì Trương Nguyên Thanh biết, tác dụng của thuốc đã bắt đầu giảm, bệnh tình của mình ngày càng nghiêm trọng.

“Sau này phải tăng liều lượng thuốc rồi…” Trương Nguyên Thanh xỏ dép lê, đến bên cửa sổ, 'xoạt' một tiếng kéo rèm ra.

Ánh nắng tranh nhau ùa vào, lấp đầy căn phòng.

Tháng tư ở thành phố Tùng Hải, nắng xuân tươi đẹp, cơn gió sớm thổi tới mát mẻ dễ chịu.

“Cốc cốc!” Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, bà ngoại gọi ngoài cửa: “Nguyên Tử, dậy đi.” “Không dậy!” Trương Nguyên Thanh lạnh lùng vô tình từ chối, cậu muốn ngủ nướng.

Nắng xuân rực rỡ, lại là cuối tuần, không ngủ nướng chẳng phải lãng phí cuộc đời sao?

“Cho mày ba phút, không dậy tao dội nước cho mày tỉnh.” Bà ngoại còn lạnh lùng vô tình hơn.

“Biết rồi biết rồi…” Trương Nguyên Thanh lập tức mềm mỏng.

Cậu biết bà ngoại tính tình nóng nảy thật sự có thể làm ra chuyện này.

Khi Trương Nguyên Thanh còn học tiểu học, cha cậu đã qua đời vì tai nạn xe hơi, người mẹ tính cách kiên cường không tái hôn, đưa con trai về Tùng Hải định cư, giao cho ông bà ngoại chăm sóc.

Còn mình thì lao đầu vào sự nghiệp, trở thành người phụ nữ mạnh mẽ được họ hàng khen ngợi hết lời.

Sau này mẹ cậu cũng tự mua nhà, nhưng Trương Nguyên Thanh không thích căn hộ lớn trống trải đó, vẫn ở cùng ông bà ngoại.

Dù sao thì mẹ cậu mỗi ngày đi sớm về muộn, dăm ba hôm lại đi công tác, một lòng dốc sức cho sự nghiệp, cuối tuần dù không tăng ca, đến bữa cũng gọi đồ ăn ngoài.

Câu nói nhiều nhất với cậu con trai này chính là “Tiền có đủ dùng không, không đủ thì phải nói với mẹ", một người mẹ nữ cường nhân có thể đáp ứng vô hạn về mặt kinh tế cho bạn, nghe có vẻ rất tuyệt.

Nhưng Trương Nguyên Thanh luôn cười hì hì nói với mẹ: "Tiền tiêu vặt bà ngoại và mợ cho đủ dùng rồi ạ." À, còn có dì út nữa.

Người phụ nữ tối qua cứ đòi vào phòng cậu chơi game chính là dì út của cậu.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, vặn tay nắm cửa phòng ngủ, ra phòng khách.

Căn nhà của ông bà ngoại cậu, tính cả diện tích chung là một trăm năm mươi mét vuông, năm đó bán nhà cũ mua căn nhà mới này, Trương Nguyên Thanh nhớ mỗi mét vuông hơn bốn vạn.

Sáu bảy năm trôi qua, bây giờ giá nhà khu này đã tăng lên mười một vạn một mét vuông, gần gấp đôi.

Cũng may ông ngoại năm đó có tầm nhìn xa, nếu đổi lại là căn nhà cũ trước kia, Trương Nguyên Thanh chỉ có thể ngủ ở phòng khách, dù sao bây giờ cũng lớn rồi, không thể ngủ cùng dì út được nữa.

Trên chiếc bàn ăn dài bên cạnh phòng khách, thủ phạm khiến cậu đau đầu đang 'khù khù khù' húp cháo, đôi dép lê màu hồng dưới bàn đung đa đung đưa.

Cô có ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, khuôn mặt trái xoan tròn trịa trông khá ngọt ngào, khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ.

Do vừa mới ngủ dậy, mái tóc gợn sóng to rối bù xõa tung, khiến cô thêm vài phần lười biếng quyến rũ.

Dì út tên là Giang Ngọc Nhị, lớn hơn cậu bốn tuổi.

Thấy Trương Nguyên Thanh ra ngoài, dì út húp một ngụm cháo bên miệng, kinh ngạc nói: "Uầy, dậy sớm thế, không giống phong cách của cậu chút nào.” “Chuyện tốt mẹ của dì làm đấy.” “Sao cậu lại mắng người thế.” “Tôi chỉ nói thật thôi.” Trương Nguyên Thanh nhìn ngắm khuôn mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của dì út, tinh thần phấn chấn, rạng rỡ động lòng người.

Người ta nói đêm đen không bạc đãi người thức khuya, nó sẽ ban cho bạn quầng thâm mắt, nhưng định luật này dường như không có tác dụng với người phụ nữ trước mặt.

Bà ngoại trong bếp nghe thấy động tĩnh, thò đầu ra nhìn, một lát sau, bưng một bát cháo ra.

Tóc bà ngoại đã điểm bạc, ánh mắt rất sắc bén, vừa nhìn đã biết là kiểu bà cụ tính tình không tốt.

Tuy làn da chùng nhão và những nếp nhăn nông đã cướp đi vẻ yêu kiều của bà, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra thời trẻ bà có nhan sắc không tồi.

Trương Nguyên Thanh nhận lấy bát cháo bà ngoại đưa, ừng ực húp một ngụm, nói: “Ông ngoại đâu ạ?” “Đi dạo rồi,” bà ngoại nói.

Ông ngoại là cảnh sát hình sự về hưu, dù đã lớn tuổi, sinh hoạt vẫn rất quy luật, mỗi tối mười giờ ngủ, sáng sáu giờ đã dậy.

Dì út xinh đẹp vừa húp cháo vừa cười hì hì nói: “Ăn sáng xong, dì dẫn cậu đi trung tâm thương mại mua quần áo.” Dì tốt bụng thế sao?

Trương Nguyên Thanh đang định đồng ý, bà ngoại bên cạnh đã lườm cậu một cái đầy sát khí: “Mày dám đi thì tao đánh gãy chân chó.” “Mẹ sao thế.” Dì út tỏ vẻ oan ức nói: “Con chỉ muốn mua cho Nguyên Tử mấy bộ đồ xuân thôi, mẹ không vui sao?

Cháu ngoại tuy có chữ ‘ngoại’, nhưng cũng là ruột thịt mà.” Bà ngoại dùng một chiêu phá vạn pháp: “Mày cũng muốn bị đánh gãy chân chó à?” Dì út bĩu môi, cúi đầu húp cháo.

Trương Nguyên Thanh vừa nghe cuộc đối đầu của hai mẹ con là biết ngay bà ngoại lại sắp xếp buổi xem mắt cho dì út, còn cô dì tinh quái này thì muốn kéo cậu đi phá đám.

Trước đây toàn làm thế, dắt cháu ngoại đi xem mắt, ngồi vài phút, người cháu ngoại mắc chứng “hướng ngoại xã hội” này sẽ xử lý được đối tượng xem mắt, hai người đàn ông trò chuyện rất vui vẻ, từ chuyện dân sinh đại kế đến cục diện thế giới, suốt quá trình không liên quan gì đến cô.

Chương 1897

Cô chỉ cần vừa uống nước vừa bấm điện thoại là được, đối tượng xem mắt còn cảm thấy mình đã thể hiện đủ kinh nghiệm xã hội và kiến thức trước mặt người đẹp, từ đó cảm thấy vui vẻ, tự cảm thấy tốt.

Giang Ngọc Nhị từ nhỏ đã xinh xắn đáng yêu, là đối tượng được hàng xóm láng giềng khen ngợi, nhan sắc cao, ngọt ngào ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn.

Con gái xinh đẹp như vậy, bà ngoại đương nhiên phải canh phòng nghiêm ngặt, lúc học cấp hai đã dặn đi dặn lại không được yêu sớm, không được đi chơi với bạn học nam.

Cô con gái út quả nhiên không làm bà thất vọng, cho đến khi tốt nghiệp đại học cũng chưa từng có bạn trai, nhưng khi bước vào xã hội, đặc biệt là sau sinh nhật 25 tuổi vào đầu năm, bà ngoại có chút không ngồi yên được nữa.

Bụng bảo dạ ta chỉ không cho con yêu sớm, chứ không bảo con làm gái ế, con gái có được mấy năm thanh xuân?

Thế là bà triệu tập các chị em cũ, tìm kiếm thông tin của các thanh niên tài tuấn khắp nơi, lo liệu xem mắt cho con gái.

“Bà ngoại à, dì ấy rõ ràng là chưa muốn có người yêu, dưa ép chín không ngọt đâu.” Trương Nguyên Thanh vừa gặm bánh bao, vừa tự đề cử: “Hay bà lo liệu xem mắt cho cháu đi?

Quả dưa này của cháu ngọt lắm đấy.” Bà ngoại giận dữ nói: “Mày còn nhỏ, vội cái gì.

Trong đại học toàn bạn học nữ, tự mình không biết tìm à?

Còn quấy rối nữa coi chừng tao đánh.” Bà ngoại là người miền Nam, nhưng tính tình chẳng dịu dàng chút nào, đặc biệt nóng nảy.

Ngay cả người mẹ nữ cường nhân của Trương Nguyên Thanh cũng không dám cãi lại bà.

Tôi lớn rồi mà, đã làm “nghệ nhân” mấy năm rồi đấy...

Trương Nguyên Thanh thầm lẩm bẩm.

Ăn sáng xong, dì út dưới yêu cầu mạnh mẽ của bà ngoại, về phòng thay quần áo trang điểm, ra ngoài xem mắt.

Dì út trang điểm nhẹ nhàng, khiến cô trông càng thêm rạng rỡ động lòng người.

Chiếc áo len dệt kim cổ tròn rộng kết hợp với áo khoác dài, quần jean ống bó màu sáng ôm lấy đôi chân dài, cân đối tròn trịa.

Gấu quần bó được nhét vào trong đôi bốt Martin màu đen.

Phong cách ăn mặc đơn giản kiểu mộc mạc, không diêm dúa không phô trương, lại đặc biệt tinh tế.

Dì út ném cho cậu một ánh mắt “cậu hiểu mà”, xách túi, ưỡn ẹo eo nhỏ ra cửa: “Mẹ, con đi xem mắt đây.” Trương Nguyên Thanh trở về phòng, thong thả thay áo phông đen, áo khoác gió, đi giày chạy bộ.

Vài phút sau, cậu kéo cửa phòng ngủ ra.

Bà ngoại đang dọn dẹp trong phòng khách, thấy cậu ra ngoài, liền dừng công việc đang làm, im lặng nhìn cậu.

Trương Nguyên Thanh bắt chước giọng điệu của dì út: “Mẹ, con cũng đi xem mắt đây.” “Cút về.” Bà ngoại giơ cây chổi lên, đe dọa: “Dám bước ra khỏi cửa này, chân chó đánh gãy.” “Vâng ạ!” Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn quay về phòng ngủ.

Ngồi bên bàn học, cậu cầm điện thoại gửi tin nhắn cho dì út:

“Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm.” “Nói tiếng người!” Dì út chắc đang lái xe, nội dung trả lời ngắn gọn.

“Tôi bị bà ngoại chặn ở nhà rồi, dì tự đi xem mắt đi.” Dì út gửi một tin nhắn thoại.

Trương Nguyên Thanh mở ra, trong loa vang lên giọng nói tức giận của Giang Ngọc Nhị: “Cần cậu để làm gì!!” Dì út thu hồi một tin nhắn thoại, rồi gửi một tin khác, lần này đổi giọng điệu, nũng nịu làm duyên: “Cháu ngoại ngoan, mau đến đi mà, dì thương cậu nhất, Mua ~ ” Ha, phụ nữ!

Làm nũng một chút là muốn tôi chọc giận bà ngoại sao?

Ít nhất cũng phải gửi một cái hồng bao chứ.

Lúc này, tiếng chuông hơi chói tai vang lên, Trương Nguyên Thanh ra phòng khách, dưới ánh nhìn của bà ngoại, nhấn nút nói chuyện của chuông cửa, hỏi: “Ai đấy ạ!” “Chuyển phát nhanh.” Giọng nói vang lên từ loa.

Trương Nguyên Thanh nhấn nút mở cửa, hai ba phút sau, anh chàng giao hàng mặc đồng phục đi thang máy lên, trong lòng ôm một gói hàng: “Có phải Trương Nguyên Thanh không ạ?” “Là tôi.” Mình đâu có mua hàng online...

Cậu bối rối ký nhận, nhìn thông tin trên gói hàng, không ghi người gửi, nhưng địa chỉ là thành phố Hàng Thành tỉnh Giang Nam bên cạnh.

Cậu trở về phòng, tìm con dao rọc giấy trong ngăn kéo bàn học, mở gói hàng ra.

Bên trong là một tấm thẻ màu đen và một lá thư màu vàng được bọc trong lớp đệm chống sốc.

Trương Nguyên Thanh cầm lấy tấm thẻ đen cỡ chứng minh thư, chất liệu dường như là kim loại, nhưng sờ vào lại cực kỳ ấm mịn, tấm thẻ được làm rất tinh xảo, viền là những đường vân mây màu bạc nhạt, chính giữa là một vầng trăng tròn màu đen.

Vầng trăng đen được in rất tinh xảo, những đốm không đều trên bề mặt hiện ra rõ ràng.

Cái gì thế này?

Với tâm trạng nghi hoặc, cậu bóc phong bì, mở lá thư ra.

“Nguyên Tử, tôi có được một thứ rất thú vị, từng nghĩ rằng nó có thể thay đổi cuộc đời tôi, nhưng năng lực của tôi có hạn, không thể khống chế được nó.

Tôi cảm thấy, nếu là cậu, chắc sẽ không thành vấn đề.

“Tình anh em một phen, đây là món quà tôi tặng cậu.” “Lôi Nhất Binh!” Bất kể nói thế nào, cậu cũng thật lòng coi họ là bạn, nhưng bây giờ xem ra có người chưa bao giờ coi cậu là bạn cả.

“Ba, chúng ta về nhà thôi.” Thấy cha mình còn muốn nói chuyện với những người này, Hoàng Hiền liền đảo mắt, bực bội kéo cha đi.

“Ba có rảnh không mà nói nhiều với hạng người đó làm gì?

Chúng ta là quan hệ gì chứ?

Người ta đã trèo được cành cao rồi, chúng ta không thể làm lỡ tiền đồ của người ta được.” Hoàng Hiền liếc nhìn người nhà họ Đồng một cái, đặc biệt là người đang muốn nói lại thôi.

“Không cần nhìn chúng tôi như vậy đâu, thật là…” “Triệt nhi nói không sai, Triệt nhi học thôi miên chưa được bao lâu, nó không làm được chuyện này, nhưng Nam Kiều thì khác, thuật thôi miên của cô ấy là lợi hại nhất mà anh từng thấy, còn lợi hại hơn Tiền lão nhiều.” Tô Ngọc xoa cằm nói.

“Ban đầu định để Nam Kiều ở lại đó đợi đứa bé chào đời, bây giờ xem ra không được rồi.” “Chồng định viết thư gọi Nam Kiều đến sao?” “Ừm, bên Khinh Khinh chỉ đành nhờ bá phụ họ chăm sóc một chút, chuyện bên này phải giải quyết càng sớm càng tốt.” Nếu không để lâu, đối phương biết người bên này đã bị bắt hết, hắn… Nam Kiều đi nghỉ ngơi được ba canh giờ thì dậy.

Sau khi khỏe lại cô đi tìm Tô Ngọc: "Anh Ngọc, em không sao rồi." Thái Huyền thấy Nam Kiều dậy nhanh như vậy thì hơi lo lắng hỏi: "Nghỉ ngơi có một lát vậy thôi sao?

Nghỉ thêm tí nữa cũng được mà." "Không sao đâu, tối nghỉ bù cũng vậy thôi, anh Thái Huyền cứ yên tâm." "Được rồi, nếu thấy khó chịu chỗ nào nhất định phải nói với bọn anh, rồi đi nghỉ ngay nghe chưa?" Thái Huyền tuy đã yên tâm hơn một chút, nhưng vẫn dặn dò...

Khi cậu kể dự đoán này cho bác sĩ, bác sĩ tỏ ý không hiểu nhưng cực kỳ chấn động, còn khuyên cậu xuống lầu đi khám khoa tâm thần.

Tóm lại bệnh viện cũng không tra ra bệnh gì.

Sau đó, mẹ cậu từ nước ngoài mang về một loại thuốc đặc hiệu, bệnh tình mới được kiểm soát, chỉ cần uống thuốc định kỳ là sẽ không phát tác. "Chắc chắn là do đêm qua không ngủ ngon, mệt quá rồi, đều tại Giang Ngọc Nhị, nửa đêm cứ đòi vào phòng mình chơi game..." Miệng nói vậy nhưng lòng cậu thầm trĩu nặng, vì Trương Nguyên Thanh biết hiệu quả của thuốc bắt đầu giảm đi, triệu chứng bệnh của mình ngày càng nghiêm trọng. "Sau này phải tăng liều lượng thôi..." Trương Nguyên Thanh xỏ đôi dép bông, đi tới bên cửa sổ, 'xoạt' một tiếng kéo rèm ra.

Ánh nắng tranh nhau ùa vào tràn ngập căn phòng.

Tháng tư ở thành phố Tùng Hải, nắng xuân rạng rỡ, làn gió sớm thổi tới mát mẻ dễ chịu. "Cộc cộc!" Lúc này có tiếng gõ cửa, bà ngoại ở ngoài gọi: "Nguyên, dậy đi thôi." "Không dậy đâu!" Trương Nguyên

Thanh từ chối một cách lạnh lùng, cậu muốn ngủ nướng thêm lát nữa.

Xuân tươi nắng đẹp, lại là cuối tuần, không ngủ nướng chẳng phải là lãng phí đời người sao?

Chương 1898

"Cho cháu ba phút, không dậy bà dội nước cho tỉnh đấy." Bà ngoại còn lạnh lùng hơn. "Biết rồi, biết rồi..." Trương Nguyên Thanh lập tức khuất phục.

Cậu biết tính bà ngoại nóng nảy, bà dám làm thật lắm.

Hồi cậu học tiểu học, cha đã qua đời vì tai nạn xe cộ, người mẹ mạnh mẽ không tái hôn mà đưa con về Tùng Hải định cư, giao cho ông bà ngoại chăm sóc.

Còn mẹ thì đâm đầu vào sự nghiệp, trở thành nữ cường nhân được họ hàng khen ngợi hết lời.

Sau này mẹ cũng mua nhà riêng, nhưng Trương Nguyên Thanh không thích căn hộ rộng thênh thang trống vắng đó nên vẫn ở cùng ông bà.

Dù sao mẹ cũng đi sớm về khuya, thỉnh thoảng lại đi công tác, cả tâm trí đều dồn vào sự nghiệp, cuối tuần dù không tăng ca thì tới bữa cũng gọi đồ ăn ngoài.

Câu bà nói nhiều nhất với con trai là "Tiền đủ dùng không, không đủ phải bảo mẹ nhé".

Một người mẹ nữ cường nhân có thể đáp ứng vô hạn về kinh tế nghe chừng rất tốt, nhưng Trương Nguyên Thanh luôn cười hì hì bảo mẹ: "Tiền bà ngoại và mợ cho đủ dùng rồi." Ừm, còn có dì út nữa.

Người phụ nữ đêm qua cứ đòi vào phòng cậu chơi game chính là dì út.

Trương Nguyên Thanh ngáp một cái, vặn nắm đấm cửa phòng ngủ ra phòng khách.

Căn nhà này của bà ngoại tính cả diện tích chung là một trăm năm mươi mét vuông.

Năm đó bán nhà cũ mua căn này, cậu nhớ giá hơn bốn vạn một mét.

Sáu bảy năm trôi qua, giờ giá nhà khu này đã lên tới 11 vạn một mét, tăng gần gấp ba.

Cũng may năm đó ông ngoại có tầm nhìn xa trông rộng, chứ nếu vẫn là nhà cũ thì Trương Nguyên Thanh chỉ có nước ngủ phòng khách, vì giờ cậu lớn rồi, không thể ngủ chung với dì út được nữa.

Trên chiếc bàn ăn dài cạnh phòng khách, 'thủ phạm' khiến cậu đau đầu đang húp cháo sùm sụp, đôi dép lê màu hồng đung đưa dưới gầm bàn.

Ngũ quan của cô tinh tế xinh đẹp, gương mặt trái xoan tròn trịa trông khá ngọt ngào, dưới khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ.

Vì vừa ngủ dậy nên mái tóc xoăn đại sóng hơi bù xù, khiến cô thêm vài phần lười biếng quyến rũ.

Dì út tên là Giang Ngọc Nhị, hơn cậu bốn tuổi.

Thấy Trương Nguyên Thanh đi ra, dì liếm cháo bên khóe miệng, kinh ngạc bảo: "Chà, dậy sớm thế, không giống phong cách của cháu tí nào." "Tại mẹ dì làm đấy." "Sao cháu lại mắng người ta?" "Cháu chỉ nói thật thôi." Trương Nguyên Thanh quan sát gương mặt xinh đẹp như hoa như ngọc của dì út, tinh thần phấn chấn, rạng rỡ động người.

Người ta hay nói bóng tối không bạc đãi người thức đêm, nó sẽ ban cho bạn quầng thâm mắt, nhưng định luật này có vẻ không hiệu nghiệm với người phụ nữ trước mặt.

Bà ngoại trong bếp nghe thấy động tĩnh thì thò đầu ra nhìn, lát sau bưng một bát cháo ra.

Tóc bà đã lốm đốm bạc, ánh mắt sắc sảo, nhìn là biết kiểu bà lão khó tính.

Dù làn da chảy xệ và những nếp nhăn mờ đã cướp đi vẻ lộng lẫy nhưng vẫn lờ mờ thấy được nhan sắc không tồi thời trẻ.

Trương Nguyên Thanh nhận bát cháo bà đưa, húp một hơi ực rồi hỏi: "Ông ngoại đâu rồi bà?" "Đi tản bộ rồi." Bà bảo.

Ông ngoại là cảnh sát hình sự về hưu, dù tuổi đã cao nhưng sinh hoạt vẫn rất quy luật, mười giờ tối đi ngủ, sáu giờ sáng thức dậy.

Dì út xinh đẹp vừa húp cháo vừa cười hì hì: "Ăn sáng xong dì đưa cháu đi trung tâm thương mại mua quần áo nhé." Dì mà tốt bụng thế sao?

Trương Nguyên Thanh đang định đồng ý thì bà ngoại bên cạnh lườm một cái đầy sát khí: "Cháu mà dám đi là bà đánh gãy chân." "Mẹ, sao mẹ lại thế." Dì út làm vẻ nũng nịu: "Con chỉ muốn mua cho Nguyên mấy bộ đồ xuân thôi mà, mẹ không vui sao?

Tuy là cháu ngoại nhưng cũng là ruột thịt mà ~" Bà ngoại đúng kiểu lấy sức mạnh áp đảo tất cả: "Con cũng muốn bị đánh gãy chân hả?" Dì út bĩu môi, cúi đầu húp cháo.

Trương Nguyên Thanh nghe cuộc đối thoại của hai mẹ con là biết ngay bà ngoại lại sắp xếp cho dì út đi xem mắt rồi, dì út tinh quái muốn kéo cậu đi để phá đám đây mà.

Trước đây toàn thế, dì dắt cháu đi xem mắt, ngồi vài phút là cậu cháu mắc chứng "tự tin thái quá" này sẽ xử lý xong đối tượng, hai người đàn ông trò chuyện vui vẻ, từ quốc kế dân sinh đến cục diện thế giới, cả buổi không có việc gì cho dì.

Dì chỉ việc uống nước chơi điện thoại, đối tượng xem mắt còn cảm thấy mình đã thể hiện đủ vốn sống và hiểu biết trước mặt mỹ nhân nên rất vui vẻ, tự cảm thấy bản thân thật phong độ.

Giang Ngọc Nhị từ nhỏ đã tinh tế đáng yêu, là đối tượng được hàng xóm láng giềng khen ngợi, nhan sắc cao, ngọt ngào ngoan ngoãn, rất được lòng người lớn.

Một cô con gái xinh đẹp như vậy, bà ngoại đương nhiên phải canh phòng cẩn mật, từ hồi cấp hai đã luôn dặn không được yêu sớm, không được đi chơi với bạn nam.

Cô con gái út quả nhiên không làm bà thất vọng, đến khi tốt nghiệp đại học vẫn chưa có bạn trai, nhưng vào đời rồi, nhất là sau sinh nhật 25 tuổi đầu năm nay, bà ngoại bắt đầu ngồi không yên.

Bà thầm nghĩ mình chỉ bảo không yêu sớm chứ đâu có bảo làm gái ế, thanh xuân phụ nữ được mấy năm?

Thế là bà triệu tập hội chị em bạn dì, lùng sục thông tin thanh niên tài tuấn khắp nơi để lo việc xem mắt cho con gái. "Bà ngoại ơi, dì ấy rõ ràng là chưa muốn yêu đương đâu, dưa hái xanh không ngọt đâu bà." Trương Nguyên Thanh vừa gặm bánh bao vừa tự tiến cử: "Hay bà lo xem mắt cho cháu đi?

Quả dưa này của cháu ngọt lắm." Bà ngoại giận dữ: "Cháu còn nhỏ, vội cái gì.

Ở đại học toàn là con gái, không tự tìm được à?

Còn phá phách nữa là bà đánh cho đấy." Bà ngoại là người miền Nam, nhưng tính tình chẳng dịu dàng chút nào, đặc biệt hỏa bạo.

Ngay cả mẹ của Trương Nguyên Thanh - một nữ cường nhân - cũng không dám cãi lời bà. "Cháu lớn rồi mà, đã làm nghệ nhân thủ công mấy năm rồi..." Trương Nguyên Thanh thầm lẩm bẩm.

Ăn sáng xong, dưới sự ép buộc của bà ngoại, dì út vào phòng thay đồ trang điểm để đi xem mắt.

Dì trang điểm nhẹ nhàng, khiến gương mặt càng thêm rạng rỡ động người.

Áo len cổ tròn rộng rãi phối với áo khoác dáng dài, quần bò bó màu nhạt tôn lên đôi chân dài thon gọn tròn trịa.

Gấu quần được nhét vào đôi ủng Martin đen.

Phong cách giản dị kiểu Mori, không lòe loẹt mà lại cực kỳ tinh tế.

Dì út nháy mắt với cậu kiểu "cháu hiểu mà", rồi xách túi, uốn éo vòng eo đi ra ngoài: "Mẹ, con đi xem mắt đây." Trương Nguyên Thanh quay lại phòng, thong thả thay chiếc áo phông đen, áo khoác gió và đi giày chạy.

Vài phút sau, cậu mở cửa phòng ngủ.

Bà ngoại đang dọn dẹp phòng khách, thấy cậu đi ra thì dừng tay, lặng lẽ nhìn cậu.

Trương Nguyên Thanh bắt chước giọng của dì út: "Bà ơi, cháu cũng đi xem mắt đây." "Lộn lại ngay." Bà ngoại giơ chổi lên đe dọa: "Dám bước chân ra khỏi cửa này bà đánh gãy chân." "Tuân lệnh!" Trương Nguyên Thanh ngoan ngoãn quay lại phòng.

Ngồi bên bàn học, cậu cầm điện thoại nhắn cho dì út một tin: "Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm." "Nói tiếng người đi!" Dì út chắc đang lái xe, trả lời rất ngắn gọn. "Cháu bị bà ngoại nhốt ở nhà rồi, dì tự đi xem mắt đi." Dì út gửi một đoạn ghi âm.

Trương Nguyên Thanh bấm mở, loa điện thoại vang lên giọng nói hậm hực của Giang Ngọc Nhị: "Nuôi cháu tốn cơm!!" Dì út thu hồi đoạn ghi âm, rồi gửi một đoạn khác, lần này đổi giọng nũng nịu đáng yêu: "Cháu ngoại ngoan, tới đi mà, dì yêu cháu nhất, moa ~" À, phụ nữ!

Nũng nịu một cái là muốn mình vuốt râu hùm của bà ngoại sao?

Chương 1899

Ít nhất cũng phải gửi cái bao lì xì chứ.

Lúc này, tiếng chuông cửa hơi chói tai vang lên, Trương Nguyên Thanh ra phòng khách, dưới sự giám sát của bà ngoại, cậu nhấn nút đàm thoại: "Ai đấy!" "Giao hàng nhanh." Tiếng nói vang lên từ loa.

Trương Nguyên Thanh nhấn nút mở cửa, hai ba phút sau, anh shipper mặc đồng phục đi thang máy lên lầu, tay ôm một kiện hàng: "Là Trương Nguyên Thanh phải không?" "Là tôi." Mình có mua hàng online đâu nhỉ...

Cậu đầy vẻ thắc mắc ký nhận, liếc nhìn thông tin, trên kiện hàng không ghi người gửi nhưng địa chỉ là ở thành phố Hàng Châu, tỉnh Giang Nam ngay bên cạnh.

Cậu quay về phòng, lấy dao rọc giấy trong ngăn kéo bàn học ra mở kiện hàng.

Bên trong là một lớp màng chống sốc bọc một tấm thẻ màu đen và một phong thư màu vàng.

Trương Nguyên Thanh cầm tấm thẻ đen to bằng chứng minh thư lên, chất liệu có vẻ là kim loại nhưng chạm vào cực kỳ ấm áp tinh tế, thẻ được làm rất đẹp, rìa ngoài có vân mây bạc mờ mờ, chính giữa là một vầng trăng tròn màu đen.

Vầng trăng đen được in rất tinh xảo, những vết lốm đốm không quy tắc trên bề mặt hiện rõ mồn một.

Cái gì thế này?

Với tâm trạng nghi hoặc, cậu bóc phong bì ra xem thư. "Nguyên à, tớ tìm được một thứ rất thú vị, từng tưởng rằng nó có thể thay đổi cuộc đời tớ, nhưng năng lực tớ có hạn, không thể điều khiển được nó.

Tớ nghĩ nếu là cậu thì chắc sẽ không thành vấn đề.

Anh em một nhà, đây là món quà tớ tặng cậu.

Lôi Nhất Binh!" "Đúng thế, nhiệm vụ của chúng ta là làm suy yếu chính quyền của Huyền Quốc, Tạ Thầm chỉ là một tên phế vật, chút việc nhỏ này cũng làm không xong, không những thế còn khiến tình hình Huyền Quốc trở nên tốt hơn." Vẻ mặt lão Tiền trở nên vặn vẹo.

Tô Ngọc hơi kinh ngạc, không ngờ Tạ Thầm lại có quan hệ với những người này. "Vậy sao?

Thế các người có quan hệ gì với Thái Huyền?" "Thái Huyền trông rất giống Điện hạ của chúng ta, hắn chẳng qua chỉ là một cái bia đỡ đạn dùng để che giấu Điện hạ mà thôi." Khi nói điều này, trong mắt lão Tiền đầy vẻ mỉa mai và khinh miệt.

Tô Ngọc đi tới bên cạnh Nam Kiều, dùng giọng nói chỉ hai người mới nghe thấy bảo: "Hỏi lão xem ai đã kể cho bọn chúng chuyện trường sinh bất lão." "Nghe nói các người đang truy cầu sự trường sinh bất lão, là ai đã nói cho các người biết?" Nghe đến bốn chữ trường sinh bất lão, ánh mắt lão Tiền trở nên si mê và điên cuồng. "Là Đại tế ti của chúng ta nói, chỉ cần chúng ta bắt được Vương Cẩn Hòa, người Bắc Quốc chúng ta có thể sống rất lâu, sẽ có thời gian để chiếm lấy đại lục này." "Tại sao lại muốn lấy mạng Tô Ngọc?" Nam Kiều nghĩ đến vấn đề này liền hỏi.

Trong mắt lão Tiền mang theo sự phẫn nộ và hận thù: "Bất kể là Huyền Quốc, Tề Quốc hay Lỗ Quốc, tất cả mọi chuyện đều do Tô Ngọc phá hỏng, nếu không vì hắn, mấy quốc gia này đã sớm nằm gọn trong túi chúng ta rồi." Nam Kiều không ngờ Bắc Quốc lại có dã tâm lớn đến vậy.

Cô hơi cau mày: "Đại tế ti đã nói gì với lão?" "Đại tế ti nói, dù là Ngọc Vương hay Ngọc Vương phi đều là những người không nên xuất hiện trên thế giới này, đặc biệt là Ngọc Vương phi.

Còn Ngọc Vương vốn là người đoản mệnh, vậy mà giờ vẫn sống sờ sờ ra đó.

Đại tế ti nói rất rõ, chỉ cần có được máu của những kẻ từ thế giới khác này, chúng ta sẽ được trường thọ." Lão Tiền điên cuồng gào lên.

Tô Ngọc nhìn lão Tiền bằng ánh mắt lạnh lẽo, xem ra không thể để người Bắc Quốc này sống được.

Nam Kiều không hiểu 'người từ thế giới khác' nghĩa là gì, cũng không hiểu tại sao anh Ngọc lại là người đoản mệnh. "Anh Ngọc..." "Hỏi tiếp đi, chuyện còn lại lát nữa anh giải thích cho em." Tô Ngọc ngắt lời Nam Kiều, cau mày nói.

Nghe vậy, Nam Kiều gật đầu đồng ý: "Dạ." Nam Kiều lại hỏi lão Tiền rất nhiều chuyện, như kế hoạch của bọn họ, và dự định sắp tới là gì.

Lão Tiền đều khai hết.

Nghe xong kế hoạch của bọn chúng, Nam Kiều mới biết những người này đáng sợ đến nhường nào.

Nếu không phải anh Ngọc vô tình phá hỏng kế hoạch, không biết bao nhiêu người sẽ gặp họa?

Không chỉ nhiều người gặp nạn, mà nhiều quốc gia, nhiều bách tính cũng sẽ khốn đốn.

Đám người này thật sự quá đáng sợ.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, những gì cần hỏi em đã hỏi xong rồi." "Ừm, cho lão tỉnh lại đi." "Dạ." Sau khi Nam

Kiều giải trừ thôi miên, sắc mặt lão Tiền trắng bệch, phun ra một ngụm máu.

Những gì mình vừa nói lão đều nhớ rõ, thế giới này từ khi nào lại có cao thủ thôi miên lợi hại như vậy?

Một người như lão mà cũng trúng chiêu một cách vô thức, khai ra tất cả mọi chuyện. "Cô... cô thôi miên bằng đôi mắt đó sao?" Hơn nữa cô ấy dường như có thể khiến một người rơi vào trạng thái thôi miên ngay lập tức.

Lúc đầu Nam Kiều chỉ khiến lão thuận theo lời cô nói, theo mạch suy nghĩ của cô.

Nhưng giờ vấn đề có vẻ nghiêm trọng rồi.

Cô ấy lại có thể... "Xem ra năng lực của lão cũng chẳng ra sao, ít nhất là không lợi hại bằng em trai ta." Tô Ngọc có chút thất vọng nói.

Cái vẻ mặt 'có em trai là đủ' này khiến Nam Kiều phải che miệng cười thầm. "Anh Ngọc..." "Xem ra Bắc Quốc các người đã biết những chuyện không nên biết rồi." Tô Ngọc vỗ vai trấn an Nam Kiều, sau đó nhìn lão Tiền nói. "Quả nhiên đúng như Đại tế ti nói, lẽ ra ngươi đã phải chết từ lâu rồi." "Thì đã sao?

Dù các người có nói ra thì ai sẽ tin đây?" Tô Ngọc thản nhiên nói.

Chuyện này vốn dĩ không thể khiến người ta tin nổi.

Dù bọn chúng nói thật thì cũng chẳng ai tin.

Đạo lý này lão Tiền tự nhiên hiểu, không chỉ lão mà cả người Bắc Quốc cũng hiểu rõ.

Bởi vì địa vị của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa quá cao, bất kể nói lời xấu gì về họ đều sẽ bị bách tính công kích.

Làm chuyện đó thật sự vô ích, lại còn rước họa vào thân.

Thế nhưng lão Tiền lại nhìn Nam Kiều: "Thấy chưa?

Người cô đang giúp đỡ là một con quái vật đấy." Nam Kiều chỉ tay vào mình, nhìn lão bằng ánh mắt kỳ quặc: "Không lẽ tôi trông ngu ngốc đến thế sao?

Lão nói gì tôi cũng tin à?" "Anh Ngọc của tôi dù có là quái vật thì đã sao?

Trong lòng tôi, anh ấy là người anh đối tốt với tôi, chiều chuộng tôi, cho tôi làm bất cứ điều gì tôi muốn.

Nhờ có anh Ngọc mà cuộc sống của chúng tôi mới được như bây giờ.

Khi lão nói anh ấy là quái vật, lão đâu biết rằng đối với chúng tôi, anh Ngọc chính là sự cứu rỗi." Nam Kiều nghiêm túc nhìn lão Tiền nói.

Chương 1900

Cô chưa bao giờ nghi ngờ Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Dù trên người họ có bí mật gì đi nữa, đối với cô điều đó không hề quan trọng.

Với họ, chỉ cần anh Ngọc và chị dâu sống tốt, Tiểu Bảo và mọi người cũng sống tốt, vậy là đủ rồi.

Còn anh Ngọc sẽ ra sao hay đến từ đâu, điều đó có quan trọng nữa không?

Lão Tiền vốn tưởng khi biết chuyện, Nam Kiều sẽ chán ghét và ghét bỏ Tô Ngọc, nào ngờ cô lại chẳng thèm để tâm, ngược lại còn nói ra những lời như vậy.

Nam Kiều nghĩ đến điều gì đó, quay sang nhìn Tô Ngọc tha thiết nói: "Anh Ngọc, thực ra có những chuyện anh không cần nói với bọn em cũng không sao đâu.

Tụi em chỉ cần biết anh đối tốt với mọi người, là người anh tốt nhất của tụi em là đủ rồi." Tô Ngọc thấy ấm áp trong lòng.

Dù biết Nam Kiều chắc chắn sẽ không để tâm, nhưng khi nghe cô nói những lời này, tâm trạng anh thực sự rất tốt.

Anh chẳng còn bận tâm đến những lời lão Tiền nói nữa. "Nam Kiều, chúng ta đi thôi." "Anh Ngọc, còn người này thì sao?

Em thấy lão cũng được đấy, để lão làm người thử thuốc cho em và Vạn Cổ nhé?" Nam Kiều mong chờ nhìn Tô Ngọc.

Cô hy vọng anh sẽ đồng ý.

Tô Ngọc đương nhiên không từ chối, anh đưa tay xoa đầu Nam

Kiều, bật cười: "Anh đã bao giờ từ chối yêu cầu của em chưa?

Em thấy vui là được, có điều người này chắc chẳng dùng được bao lâu đâu." "Không sao, chẳng phải vẫn còn rất nhiều người khác à?" Tô Ngọc sững người một lát rồi bật cười, bất lực lắc đầu: "Em nói đúng, quả thực vẫn còn những người khác, sau này em muốn làm gì thì làm, anh không quản nữa." Nam Kiều hưng phấn reo lên: "Anh Ngọc, đây là anh nói đấy nhé." Tô Ngọc cười gật đầu: "Ừ, anh nói." Đối mặt với cuộc trò chuyện của Tô Ngọc và Nam Kiều, lão Tiền căn bản không tin họ dám làm thật.

Lão nhìn chằm chằm hai người, ánh mắt đầy cảnh giác: "Các ngươi dám làm thế sẽ không có kết cục tốt đâu." Tô Ngọc cười như không cười nhìn đối phương, đánh giá một lượt rồi tùy ý nói: "Vậy sao?

Ta cũng hơi mong chờ đấy, để xem sau khi lão chết dưới tay Nam Kiều vì làm người thử thuốc, người Bắc Quốc các người có dám đến địa bàn của bản vương gây hấn không?" "Ngươi..." "Huyền Quốc là nơi của hoàng huynh bản vương, là nơi bản vương thề sẽ bảo vệ.

Bắc Quốc muốn chiếm thì cũng phải xem bản vương có đồng ý không.

Còn lão... yên tâm đi, chẳng phải lão đã ba mươi năm chưa về sao?

Chờ lão chết rồi bản vương nhất định sẽ sai người đưa lão về, dù sao cũng để lão về gặp lại gia đình, được lá rụng về cội, lão thấy thế nào?" Nghe lời Tô Ngọc, lão Tiền biết mình không thể sống sót rời khỏi đây.

Mà tin tức về Bắc Quốc lại do chính miệng lão nói ra, đây quả thực là một nỗi nhục nhã. "Là ta có lỗi với Bắc Quốc, là ta đã tiết lộ tin tức." Rõ ràng lão đã cảnh giác, sao vẫn trúng kế của Nam Kiều chứ? "Lão muốn chết cũng phải xem ta có cho phép không, trước khi hoàn thành nhiệm vụ làm người thử thuốc, lão không cách nào rời khỏi đây đâu, thậm chí chết cũng là một sự xa xỉ." Lão Tiền cười lạnh: "Ta muốn chết ngươi không ngăn được." Nam Kiều nhìn lão Tiền cười đầy ẩn ý: "Thật sao?" Ngay khi chạm vào ánh mắt của Nam Kiều, vẻ mặt lão Tiền trở nên đờ đẫn, thậm chí không còn khả năng suy nghĩ.

Tô Ngọc nhìn thấy vậy, bất lực lên tiếng: "Em làm thế này liệu có ổn không?" "Không có gì không ổn cả, để lão yên phận chút cũng tốt mà." Nam Kiều ngoan ngoãn nói.

Chỉ là cái vẻ ngoan ngoãn này chẳng hề ăn nhập với thủ đoạn làm việc của cô chút nào. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài." Nam Kiều ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, chúng ta không đi xem những người khác sao?" Chẳng phải nói còn nhiều người lắm à?

Sao anh Ngọc trông không có vẻ gì là vội vàng vậy? "Không vội, đối phó với hạng người này chắc em mệt rồi, đi nghỉ một lát đi.

Em đã ở đây rồi thì những người còn lại không chạy thoát được đâu." Nam Kiều lập tức cười rạng rỡ: "Dạ." "Đi nào, anh cũng kể cho em nghe chuyện về bản thân anh." "Dạ." Đáp xong, Nam Kiều lại hơi ngại ngùng nói: "Anh Ngọc, thật ra nếu anh không muốn nói với bọn em cũng không sao đâu, tụi em không để ý chuyện đó." "Không sao, thật ra nhiều người đã biết rồi, ít nhất là vì anh không muốn nhắc chuyện cũ nên họ mới không nói ra thôi.

Bây giờ kể cho các em nghe cũng chẳng có gì không thể, hơn nữa anh tin các em sẽ giữ bí mật cho anh, đúng không?" Nam Kiều vô thức gật đầu, anh Ngọc nói vậy đương nhiên là đúng: "Anh Ngọc anh nói phải, anh yên tâm bọn em nhất định sẽ giữ bí mật." "Vậy là được rồi." Đến thư phòng, Nam Kiều và Lạc Diễm đều có mặt, cùng với cả nhóm Thái Huyền.

Thái Huyền thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Nam Kiều cũng hơi lo lắng: "Chuyện thế nào rồi?

Có phát hiện tình hình gì không?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, quả thực có một vài chuyện." "Vậy sao?

Mau kể nghe xem nào." Nam Kiều và Tô Ngọc kể lại những thông tin thu thập được từ lão Tiền. "Tại sao lại nói là tôi?" "Vì nghe nói anh rất giống Điện hạ của bọn chúng, nên bọn chúng coi anh là kẻ thế mạng.

Dù chúng ta không ra tay thì lão Tiền cũng sẽ hành động trong lần này." Nghe vậy, Thái Huyền cau mày: "Tôi với cái đám Bắc Quốc đó chẳng liên quan gì cả." Từ lúc có ký ức anh đã ở đây rồi, chẳng biết gì về Bắc Quốc hết.

Tô Ngọc lườm anh một cái, tùy ý bảo: "Được rồi, ai bảo anh liên quan đến Bắc Quốc đâu?" Bọn họ còn chưa nói gì mà tên này đã bắt đầu rồi, bộ muốn lạy ông tôi ở bụi này à?

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, cau mày nói: "A Ngọc, tôi thực sự rất lo." "Anh lo cái gì?" "Bắc Quốc bên đó chắc chắn không chỉ đơn giản như vậy." Tô Ngọc gật đầu, Thái Huyền thật sự rất thông minh, thế mà cũng đoán được. "Hai người còn chuyện gì chưa nói với bọn này không?" Vương Cẩn Hòa cũng tò mò nhìn họ: "Tướng công, anh vẫn chưa nói cho em chuyện bên phía em nữa." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trấn an: "Tiểu Hòa em yên tâm, rất nhanh thôi em sẽ biết chuyện gì đang xảy ra." Mọi người trong phòng đều nhìn Tô Ngọc, anh bắt đầu kể về Đại tế ti của Bắc Quốc.

Khi nghe nói Đại tế ti biết rõ tình trạng của họ, Vương Cẩn Hòa vô thức trở nên căng thẳng.

Đã lâu lắm rồi cô gần như quên mất chuyện đó.

Thái Huyền nhìn hai người: "Chuyện là thế nào?" Trạng thái của hai người này trông không ổn chút nào, nhất là Vương Cẩn Hòa, dường như đang lo lắng điều gì đó.

Tô Ngọc vòng tay ôm Vương Cẩn Hòa, cẩn thận vỗ về: "Tiểu Hòa, đừng lo lắng." "Làm sao em không lo cho được?

Bọn chúng làm vậy chắc chắn là có chuẩn bị, sau này chúng ta phải làm sao?" "Yên tâm, có anh ở đây, dù bọn chúng có nói gì cũng không ai tin đâu, chuyện như vậy ai mà tin nổi?" Tô Ngọc khẽ an ủi. "Thế nhỡ có người thà tin là có chứ không tin là không thì sao?" "Chuyện đó lại càng không thể xảy ra, địa vị của chúng ta khiến người ta không dám nói bừa." Vương Cẩn Hòa hơi thở phào nhưng vẫn còn chút lo lắng. "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu, bất kể thế nào anh cũng sẽ luôn ở bên em." Có chuyện gì cả hai sẽ cùng đối mặt, anh sẽ không để cô lẻ loi một mình.

Vương Cẩn Hòa dần bình tĩnh lại.

Đúng vậy, bất kể chuyện gì xảy ra, bên cạnh cô vẫn còn Tô Ngọc.

Chỉ cần có Tô Ngọc và các con, cô chẳng sợ gì hết.

Cùng lắm thì sau này cả nhà đi ở ẩn là xong.

Có gì mà phải lo?

Thấy tâm trạng Vương Cẩn Hòa khá lên, Tô Ngọc mới yên tâm.

Thái Huyền và những người khác không lên tiếng, chỉ lặng lẽ nhìn hai người. "Hai người rốt cuộc là có chuyện gì?

Có việc gì nhất định phải nói cho bọn này biết, có thế bọn này mới bảo vệ được hai người lúc then chốt chứ." Thái Huyền quen biết Tô Ngọc đã lâu, nếu phía họ thực sự gặp vấn đề, anh chắc chắn sẽ giúp được.

Tô Ngọc ừ một tiếng, vẫn không buông tay Vương Cẩn Hòa.

Đồng thời anh bắt đầu kể cho họ nghe về tiền thế kim sinh của mình.

Chương 1901

Khi nghe Tô Ngọc kể về kiếp trước, Nam Kiều và mọi người chợt hiểu tại sao hồi Nguyên Bảo bị thương, Tô Ngọc lại nổi giận đùng đùng như vậy, anh lo sợ những chuyện cũ sẽ tái diễn, lo rằng mình không thể bảo vệ những người xung quanh. "Anh Ngọc, anh đừng lo, bên cạnh anh vẫn còn có tụi em mà, có tụi em ở đây không ai làm gì được anh đâu." Thái Huyền tán thành gật đầu: "Bất kể thế nào, anh vẫn là Tô Ngọc, chưa bao giờ thay đổi phải không?" Dù có thêm ký ức kiếp trước thì đã sao?

Ai dám bảo Tô Ngọc bây giờ không phải Tô Ngọc?

Chẳng qua anh đã phải trải qua một kiếp khổ nạn mà thôi.

Nhưng chuyện của lúc đó ai mà biết được? "Anh Thái Huyền nói đúng đấy, anh chính là anh, chưa bao giờ thay đổi." "Mọi người nói phải." Thái Huyền nhìn Vương Cẩn Hòa: "Còn chuyện Tiểu Hòa là người từ thế giới khác là sao?" "Nói thế nào nhỉ, Tiểu Hòa không phải người thuộc thế giới của chúng ta, em ấy đến từ ngàn năm sau, nơi đó hoàn toàn khác với nơi này." Tô Ngọc kể lại chuyện của Vương Cẩn Hòa, cả những kiến thức cô biết đều đến từ thế giới của cô.

Thái Huyền và mọi người gật đầu hiểu ra: "Hóa ra là vậy, nếu thế thì hai người càng không cần phải lo lắng." "Sau này bọn chúng mà dám làm gì, chúng ta có thể tìm những người cũng có uy tín tương tự đến giúp, hơn nữa những việc hai người làm xưa nay đều vì nước vì dân, tôi tin những người đó nhất định sẽ sẵn lòng giúp đỡ." Lúc này Thái Huyền đã bắt đầu nghĩ cách giúp họ. "Đúng rồi, cái gã Thiên Thần Vũ kia chắc chúng ta nên đi tìm một chuyến." Thái Huyền chợt nhớ tới người này, cau mày nói.

Nhắc tới người này, tâm trạng Tô Ngọc lập tức tệ đi. "Tại sao chúng ta phải đi tìm hắn?" "Anh đừng quên sư phụ hắn là ai." Tô Ngọc hơi đau đầu nhìn Thái Huyền. "Chúng ta thật sự phải đi à?" Thái Huyền gật đầu: "Vấn đề trên người hai người phải để sư phụ hắn xem giúp, sau này có tình huống gì chúng ta cũng dễ bề tính liệu." Sau khi bình tĩnh lại, Vương Cẩn Hòa nghe họ nhắc tới ai đó tên Thiên Thần Vũ. "Tướng công, người này là ai?

Người quen của anh à?" "Đúng, là người anh quen cùng lúc với Thái Huyền.

Ban đầu hắn là một hòa thượng, nhưng sau này đã hoàn tục." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Hả?

Hoàn tục được luôn sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Ừm, vì nhà họ Thiên Thần chỉ có mỗi mình hắn là con trai, còn lại toàn là con gái, không hoàn tục thì biết làm sao?" "Thế sư phụ hắn?" "Sư phụ hắn là đại sư Không Tịch, một vị đắc đạo cao tăng vô cùng nổi tiếng.

Ngài biết rất nhiều chuyện mà chúng ta không biết, nói một cách hoa mỹ là có thể thấu thị thiên cơ.

Trước đây anh từng gặp ngài, ngài từng nói anh có một kiếp nạn, vượt qua được sẽ hạnh phúc cả đời, nếu không sẽ nhà tan cửa nát.

Hồi đó anh căn bản không tin, kiếp trước ngài cũng từng nói vậy, nhưng lúc đó anh không để tâm, rốt cuộc sau đó quả thực là nhà tan cửa nát, chết không nhắm mắt." Còn kiếp này, kiếp nạn của anh đã thay đổi kể từ khi anh quay lại.

Sau khi kiếp nạn không còn, anh tự nhiên có thể hạnh phúc sống cuộc đời mình mong muốn.

Vương Cẩn Hòa ôm lấy Tô Ngọc: "Anh đã vất vả rồi." "Không có gì vất vả cả, đó chẳng qua là trải nghiệm thôi, giờ anh thấy rất tốt."

Anh đã có quá nhiều rồi, không nên tham lam thêm nữa. "Anh phải biết thế nào là đủ, có thế mới không cảm thấy những gì mình đang có sẽ biến mất bất cứ lúc nào." Kiếp trước quá đau đớn, kiếp này lại quá tốt đẹp, nhiều lúc khiến anh cảm thấy có chút lo sợ được mất.

Anh đã làm rất nhiều việc để khẳng định mình là một người thực sự tồn tại trên thế giới này, điều đó khiến anh cảm thấy rất ổn. "Tiểu Hòa, bây giờ anh thực sự thấy rất hạnh phúc, cảm giác mình là một người bình thường vậy." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, tức giận bảo: "Anh vốn dĩ là người bình thường mà." Tô Ngọc bị vẻ bất mãn của cô làm cho bật cười: "Được, anh là người bình thường." Nam Kiều thấy Vương Cẩn Hòa nói không sai: "Chị dâu nói đúng đấy, anh vốn dĩ là người bình thường có xương có thịt, có gia đình mà." "Anh Ngọc, chuyện cũ đã qua rồi, bây giờ bên cạnh anh còn có tụi em, anh không cần lo lắng tất cả chỉ là giả dối.

Anh xem, chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu chuyện rồi, sao có thể là giả được, anh thấy đúng không?" Nam Kiều hiểu suy nghĩ của Tô Ngọc.

Anh có thể lo rằng đây chỉ là một giấc mơ, tỉnh dậy lại thấy mình đang ở nơi bị giam cầm đó. "Anh Ngọc, có phải anh lo một ngày nào đó tỉnh dậy, anh lại quay về cái nơi chỉ có mình anh không?" Nam Kiều nhìn Tô Ngọc, khẽ hỏi.

Lạc Diễm cũng nhìn Tô Ngọc.

Họ cứ ngỡ trải nghiệm của mình đã đủ gian nan rồi, nhưng giờ nhìn Tô Ngọc họ mới biết thế nào là thực sự gian khổ.

Hóa ra so với những gì họ từng trải qua, những gì Tô Ngọc nếm trải mới là đau đớn nhất.

Trân trối nhìn từng người thân yêu chết đi ngay trước mắt mình.

Một con người tài hoa xuất chúng, cuối cùng lại biến thành phế nhân bị nhốt trong không gian nhỏ hẹp đó.

Cảm giác ấy chắc chắn phải đau đớn lắm đúng không?

Bởi vì anh Ngọc xuất sắc như thế, những người bên cạnh vì cứu anh mà chết sạch, cuối cùng chỉ còn mình anh cô độc.

Ngay cả chị dâu và Tiểu Bảo lúc đó cũng đã qua đời.

Có lẽ họ đã hiểu vì sao Tô Ngọc lại mang đến hơi ấm cho họ.

Chắc vì bản thân đã từng nếm trải thống khổ, nên anh mong họ sau khi trải qua đau đớn có thể sống thật tốt, có một cuộc sống bình thường và đơn giản, không ai sợ hãi họ, có vợ có con của riêng mình.

Nghĩ đến lúc họ thành thân, rồi khi biết có con, vẻ mặt của Tô Ngọc lúc đó chắc là mãn nguyện lắm nhỉ?

Vì anh thực sự đã làm được, đã thay đổi được vận mệnh của những người như họ. "Anh Ngọc, cảm ơn anh đã quay trở lại." Tô Ngọc sững người, nhìn Nam Kiều.

Lạc Diễm cũng tán thành gật đầu: "Đúng thế, cảm ơn anh Ngọc." Tô Ngọc nghe mà thấy khó hiểu: "Hai đứa làm cái gì thế?

Nói mấy câu này làm anh thấy nghẹn lòng quá." "Anh Ngọc, anh đối tốt với tụi em như vậy, có phải vì đã thấy được kết cục của kiếp trước không?

Vì anh từng đau khổ như thế, nên anh không muốn tụi em cũng bị vậy đúng không?" Nam Kiều nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc ngẩn người một lát, rồi cười gật đầu: "Ừm, anh mong các em có thể sống tốt, sống thật vui vẻ, không để ai gọi các em là ác ma nữa, lúc đó các em cũng chỉ là những đứa trẻ mười mấy tuổi thôi mà." Hồi đó Tô Ngọc nghĩ đơn giản lắm.

Anh không thể để Nam Kiều và mọi người giống như anh trước đây, cuối cùng hoặc là chết thảm, hoặc là đi vào con đường cực đoan.

Còn cả những người ở thành Vong Ưu nữa.

Họ thực sự đều rất tốt, thậm chí còn tốt hơn cả những người bên ngoài. "Lúc đó anh đã nghĩ nhất định phải thay đổi cuộc sống của mọi người ở thành Vong Ưu, và sau đó anh đã thực sự làm được." Tô Ngọc cười nói.

Nhìn thấy ngày càng nhiều người ở thành Vong Ưu tìm thấy cuộc sống mới, lập gia đình sinh con, cảm giác đó thực sự rất đặc biệt. "Anh Ngọc, anh thật tốt, nếu không gặp được anh, không biết giờ tụi em ra sao nữa." Từ khi gặp Tô Ngọc, họ dường như mới thực sự trở thành những con người bình thường, không còn là những con quái vật hay kẻ điên khiến người đời khiếp sợ nữa.

Đối với Nam Kiều và Lạc Diễm, họ mãi mãi là những đứa trẻ ngoan ngoãn, hiểu chuyện trong lòng anh Ngọc.

Dù người khác có nói gì đi nữa, họ cũng không bao giờ dao động.

Sau này, họ quen biết chị dâu, quen đại ca, Nhiên ca và rất nhiều người khác.

Mọi người không ai sợ hãi họ, trái lại còn thấy họ rất ngoan.

Kể từ đó, cuộc sống của họ đã hoàn toàn thay đổi.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc với vẻ xót xa: "A Ngọc, năm xưa vất vả cho cậu quá." Tô Ngọc hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười lắc đầu: "Thật ra cũng không có gì, tôi chỉ làm những việc mình cho là đúng.

Có thể giúp Nam Kiều và những người khác có cuộc sống tốt đẹp là thành tựu lớn nhất của tôi rồi." Đối với người khác, thành tựu lớn nhất của Tô Ngọc có lẽ là thân phận Ngọc Vương gia, nhưng với anh thì không phải vậy.

Chương 1902

Anh cảm thấy thành tựu lớn nhất của mình là giúp Huyền Phỉ Nhiên ổn định Huyền quốc, để bách tính có cuộc sống ấm no, không lo ăn mặc.

Sau đó là giúp Nam Kiều và những người khác sống như những người bình thường, có vợ con, không bị ai sợ hãi hay xa lánh. "Đợi con cái của Nam Kiều lớn lên, cuộc đời của các em ấy sẽ viên mãn hơn." Anh cũng sẽ yên tâm hơn. "Chỉ là Lạc Diễm vẫn chưa thành thân." "Không còn cách nào khác, ai bảo người đính hôn với tôi lại là cô út nhà họ Minh cơ chứ?" Lạc Diễm cũng cảm thấy ấm ức lắm chứ.

Nhìn các anh em thân thiết lần lượt thành thân và sắp làm cha, trong khi vị hôn thê của mình mới vừa cập kê, sang năm mới tròn mười bảy tuổi, anh biết phải làm sao đây?

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Người là do cậu tự chọn, chúng tôi có thể làm gì được?" Lạc Diễm biết mình đuối lý, nhưng anh chỉ thích một mình Minh Tâm Nhi mà thôi. "Không sao, cha và ông nội tôi đã định ngày cưới với nhạc phụ rồi, sang năm chúng tôi sẽ thành thân." Lạc Diễm lầm bầm nói. "Đến lúc đó con của chúng em chắc đã biết đi rồi ấy chứ." Nam Kiều cười trêu chọc. "Không sao cả." Lạc Diễm chẳng bận tâm chuyện đó, con cái sớm muộn gì chẳng có, ưu tiên hàng đầu là phải rước được vợ về nhà đã.

Thái Huyền thấy tâm trạng họ tốt lên cũng cảm thấy vui lây: "Dù thế nào đi nữa, sau này chúng ta phải đi gặp đại sư Không Tịch một chuyến, chuyện trên người cậu và Tiểu Hòa không thể xem thường được." Tô Ngọc có chút đau đầu nhìn Thái Huyền, cuối cùng vẫn gật đầu đồng ý: "A Ngọc, cậu đừng cảm thấy chúng tôi phiền phức, làm vậy chỉ là vì tốt cho cậu và Tiểu Hòa thôi." "Tôi biết rồi." "Anh Ngọc đừng lo, lúc đó tụi em sẽ đi cùng hai người." Chỉ cần ai dám làm hại anh Ngọc, dù là cao tăng đắc đạo họ cũng sẽ không tha. "Đừng có suy nghĩ lung tung, đại sư Không Tịch là người rất tốt." "Biết rồi mà." Sau chuyện đó, Nam Kiều và Lạc Diễm đột nhiên cứ thích bám theo Tô Ngọc. "Các em theo anh làm gì thế?" Phát hiện Nam Kiều và Lạc Diễm bám đuôi mình đến ngày thứ ba, Tô Ngọc bất lực hỏi.

Chẳng biết hai người này có mục đích gì mà cứ kè kè bên cạnh anh mãi.

Nam Kiều nhìn Tô Ngọc với vẻ vô tội: "Anh Ngọc, tụi em có làm gì đâu, tụi em chỉ muốn đi theo anh thôi.

Anh cứ yên tâm, tụi em tuyệt đối không làm phiền anh đâu." Lạc Diễm cũng gật đầu tán thành: "Nam Kiều nói đúng đó, anh muốn làm gì cứ việc sai bảo tụi em, tụi em không làm phiền anh đâu." "..." Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn hai người họ. "Thôi được rồi, anh thật sự không sao.

Nếu có chuyện thì đã xảy ra từ lâu rồi, đúng không?

Hiện giờ anh vẫn ổn mà, các em cứ như thế này làm anh thấy không tự nhiên chút nào." Bị hai đứa trẻ này bám theo khiến anh có cảm giác như mình sắp biến mất đến nơi vậy.

Nam Kiều và Lạc Diễm nhìn nhau, thật ra họ cũng rất sợ anh Ngọc đột ngột không còn nữa. "Anh Ngọc, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh tụi em chứ?" Dù đôi khi có phải chia xa, nhưng cuối cùng vẫn có thể gặp mặt, cùng nhau uống rượu ăn thịt.

Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Nam Kiều: "Chỉ giỏi suy nghĩ linh tinh, anh không ở bên các em thì còn đi đâu được nữa?" "Anh Ngọc, lúc mới bắt đầu... anh có cảm thấy lo sợ được mất không?" Lạc Diễm nhìn Tô Ngọc, cuối cùng vẫn không nhịn được mà hỏi.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Suy nghĩ đó chắc chắn là có.

Lúc đó anh cứ tự hỏi sự tồn tại của mình có thật hay không, liệu đây có phải chỉ là một giấc mơ do anh quá đau đớn mà tạo ra không.

Nhưng sau này, trải qua nhiều chuyện, anh biết đây nhất định là sự thật." Anh đã có được tất cả, không còn là kẻ cô độc như trước nữa.

Lạc Diễm nghe xong thì thở phào nhẹ nhõm: "Nghe anh nói vậy thì tụi em yên tâm rồi.

Anh Ngọc, tụi em cũng là thật đấy nhé." Tô Ngọc ngẩn người, dở khóc dở cười nhìn hai người họ.

Họ bám theo anh lâu như vậy chỉ để nói câu này thôi sao? "Được rồi, đi làm việc của mình đi, anh không sao đâu, mọi chuyện đã qua lâu rồi." Anh đã sớm học được cách lãng quên.

Nam Kiều và Lạc Diễm nhìn nhau, cười nói: "Dạ, vậy tụi em đi làm việc đây." Tô Ngọc nhìn hai người rời đi, hơi đau đầu xoa xoa thái dương: "Cũng may chỉ có hai đứa nó ở đây, nếu có đủ mặt chắc tôi phải dỗ dành cả lũ mất." Nghe Tô Ngọc than vãn, Nguyên Bảo bước đến bên cạnh: "Nhưng thiếu gia cũng đang rất vui mà, đúng không?

Với lại Lạc Diễm và Nam Kiều thật sự lo lắng một ngày nào đó thiếu gia biến mất thì phải làm sao." Tô Ngọc cười khẽ, đúng vậy.

Hóa ra khi anh lo lắng mình sẽ biến mất, họ cũng có nỗi lo tương tự. "Nguyên Bảo, ta đột nhiên cảm thấy kiếp này ta có được rất nhiều thứ." Nguyên Bảo nhìn nụ cười trên mặt Tô Ngọc, cậu biết anh đang rất hạnh phúc. "Như thế này thật tốt." "Đúng vậy, như thế này thật tốt.

Dù thế nào đi nữa, ta đã buông bỏ được rồi, sau này cứ tiếp tục sống thế này thôi." "Vâng." Nguyên Bảo luôn biết rằng đối với chuyện kiếp trước, Tô Ngọc vẫn chưa hoàn toàn thanh thản vì hai kẻ đó vẫn còn sống.

Không ngờ lần này chuyện của Thái Huyền lại khiến anh hoàn toàn buông bỏ, như vậy thật sự rất tốt.

Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo rời đi.

Sau khi họ đi, một nam tử tóc ngắn đứng trong góc, trên đầu đeo đồ trang sức mang đậm phong cách dị vực. "Xem ra A Ngọc lần này thật sự sống rất vui vẻ." Thái Huyền nhìn người đó: "Anh biết gì sao?" Rõ ràng người này chẳng biết gì, nhưng giờ đây dường như lại biết mọi thứ, thậm chí còn nhiều hơn cả họ? "Thiên cơ bất khả lộ." Đối phương lắc lắc ngón tay, mỉm cười nói. "Thiên Thần Vũ, chúng tôi vốn định sau này đi tìm sư phụ anh.

Bây giờ anh tự tìm đến đây, chắc là có chuyện gì xảy ra phải không?" Thiên Thần Vũ nhìn Thái Huyền: "A Huyền, anh đừng có cảnh giác quá mức như vậy được không?

Tôi đến đây tự nhiên không phải để hại A Ngọc và các anh đâu, cứ yên tâm đi." Thái Huyền đưa tay đẩy cánh tay đang khoác trên vai mình ra: "Đừng có động chân động tay." Thiên Thần Vũ nghe vậy thì không vui: "Gì chứ?

Chúng ta dù gì cũng là anh em tốt, anh đối xử với tôi thế à?

Có quá đáng quá không?" "Tôi với A Ngọc mới là anh em tốt, với anh thì không." "Được lắm, xem ra anh không muốn biết một số chuyện rồi." "Chuyện gì?" Thái Huyền nhíu mày hỏi. "Không nói cho anh biết." Thiên Thần Vũ cười ha hả.

Nhìn bộ dạng đó, Thái Huyền thật sự muốn đấm cho một trận.

Lần nào cũng vậy, cứ đến lúc quan trọng lại nói lấp lửng. "Thiên Thần Vũ, anh có nói không thì bảo?" "A Huyền, anh nhận con trai út của A Ngọc làm con nuôi đi." Thiên Thần Vũ đột nhiên nghiêm túc nhìn Thái Huyền.

Thái Huyền nhìn Thiên Thần Vũ: "Anh nói vậy là có ý gì?" "Anh thấy thằng bé và tiểu gia hỏa kia tại sao lại giống nhau đến thế?

Anh vẫn chưa nhận ra sao?" Thiên Thần Vũ lúc đến đã nhìn thấy Tô Ngôn Triệt.

Tay Thái Huyền hơi run rẩy: "Ý anh là...

Ngạn Nhi đã quay về rồi phải không?" Giọng Thái Huyền run run, anh không dám tin đây là sự thật.

Thiên Thần Vũ gật đầu: "Ừ, đúng như anh nghĩ đấy.

Lúc anh gặp chuyện tôi đã tìm sư phụ, sư phụ nói anh và tiểu gia hỏa còn cơ hội nối lại duyên cha con, nhưng không phải cha con ruột." Cơ thể Thái Huyền không ngừng run rẩy: "Vậy còn..." Thiên Thần Vũ lắc đầu.

Anh biết Thái Huyền muốn hỏi gì, nhưng đã không còn cơ hội nữa rồi.

Chương 1903

Thái Huyền đời này chỉ có một đứa con là Ngạn Nhi, cũng chỉ có một người vợ, không có cơ hội nối lại tiền duyên với vợ mình.

Thái Huyền hít sâu một hơi, nén lại sự cay đắng trong lòng: "Như vậy là đủ rồi.

Đi thôi, đi gặp tiểu gia hỏa nào." "Được." Thái Huyền biết có thể nối lại duyên cha con với Ngạn Nhi đã là mãn nguyện lắm rồi, anh không thể quá tham lam.

Đôi khi thấy Triệt Nhi có những cử chỉ nhỏ giống hệt Ngạn Nhi, anh cũng từng nghĩ liệu có phải con mình đã quay về, nhưng lại không dám tin.

Giờ đây sự xuất hiện của Thiên Thần Vũ đã xác nhận điều đó. "Thiên Thần, cảm ơn anh." "Khách sáo với tôi làm gì?

Như vậy ít nhất anh cũng có động lực để sống tiếp." Thiên Thần Vũ thở dài nói.

Anh biết rõ người đàn ông này yêu vợ con đến nhường nào.

Mười năm qua anh ta sống được là nhờ vào sự thù hận chống đỡ.

Một khi thù hận mất đi, ý chí sinh tồn cũng sẽ tan biến.

Nhưng lần này gặp lại, Thái Huyền dường như đã thay đổi rất nhiều. "A Huyền, anh buông bỏ rồi phải không?" "Không phải là buông bỏ, mà là A Ngọc cùng những người xung quanh cậu ấy, cả những đứa trẻ nhà họ nữa, tất cả đều đang nói với tôi rằng vẫn còn rất nhiều người yêu quý tôi, họ đều mong tôi sống tốt.

Tiểu Bảo nói tôi có thể mang theo nguyện vọng của vợ con đi khắp nơi ngắm nhìn thế gian, như vậy cũng coi như là thực hiện lời hứa với họ rồi." Thiên Thần Vũ thấu hiểu gật đầu, ra là vậy, nhưng thế này cũng tốt, ít nhất anh ta đã có ý muốn sống tiếp. "Anh nghĩ như vậy là đúng rồi, thấy anh sống tốt tôi cũng yên tâm." "Để các anh phải lo lắng rồi.

Yên tâm đi, sau này tôi sẽ không có những ý nghĩ tiêu cực đó nữa đâu." Trước đây thì không, bây giờ biết Triệt Nhi chính là Ngạn Nhi, anh lại càng không thể.

Tô Ngọc nhìn thấy người đi bên cạnh Thái Huyền thì tự đánh vào tay mình một cái. "Sao anh lại đến đây?" "Dĩ nhiên là có việc rồi, yên tâm đi, tôi không đến tìm rắc rối đâu." Thiên Thần Vũ nhịn cười nói. "Tôi không lo anh gây rắc rối.

Đúng rồi A Ngọc, tôi có một tin tốt muốn nói cho cậu nghe, có muốn nghe không?" Tô Ngọc nheo mắt nhìn vẻ mặt vừa phấn khích vừa có chút gian xảo của Thiên Thần Vũ, ý nghĩ đầu tiên là tên này tuyệt đối chẳng có ý tốt gì. "Anh lại định làm trò gì nữa đây?" "Không phải tôi muốn làm trò gì, mà là cậu có muốn nghe hay không thôi." Nói thẳng ra đi, sao cứ phải đánh trống lảng thế nhỉ?

Tô Ngọc thật sự chẳng muốn nghe Thiên Thần Vũ nói mấy lời như vậy: "Thái Huyền, anh ta lại định bày trò gì nữa à?" "Với tôi thì đó là chuyện tốt." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc cười nói, trong mắt không giấu được sự kích động.

Chưa nói đến chuyện khác, nhưng một Thái Huyền như thế này thì đã rất lâu rồi anh chưa được thấy. "Nói đi, có chuyện gì?" "Cậu bé út nhà cậu chính là Ngạn Nhi đấy." Thiên Thần Vũ ghé sát vào Tô Ngọc. "Sao nào, có thấy kinh ngạc không?" Tô Ngọc nhíu mày nhìn Thiên Thần Vũ: "Anh nói thật đấy chứ?" "Cậu nhìn tôi giống đang đùa lắm sao?

Tôi không tin là cậu không nhận ra, thằng bé có vài cử chỉ giống hệt Ngạn Nhi, nó chưa từng gặp Ngạn Nhi mà lại có những hành động đó, cậu thấy có khả năng không?" Thiên Thần Vũ lườm Tô Ngọc một cái.

Tô Ngọc suy nghĩ kỹ lại, đúng là như vậy thật. "Tôi đến đây chủ yếu là để báo cho các cậu hai việc, đây là sư phụ dặn tôi đến.

Việc thứ nhất là nói với A Huyền có thể nối lại duyên cha con với Ngạn Nhi.

Việc thứ hai là về vợ chồng cậu." Vẻ mặt Tô Ngọc trở nên nghiêm túc: "Anh muốn nói gì?" Thấy Tô Ngọc như vậy, Thiên Thần Vũ cảm thấy rất đau đầu: "Thôi được rồi, tôi có tìm rắc rối cho vợ cậu đâu mà cậu phải thế?" Tô Ngọc nhíu mày nhìn anh ta: "Được, nói chính sự đi." "Chuyện của Ngạn Nhi thì tôi không biết giải thích với các cậu thế nào cho rõ, đại khái là chuyển thế trọng sinh, không có ký ức cũ.

Sang năm thằng bé sẽ gặp một kiếp nạn, chuyện này cần A Huyền giúp nó vượt qua.

Vượt qua được thì sẽ ổn, nhưng A Huyền phải lấy danh nghĩa là cha của đứa trẻ mới được.

Nói đơn giản là A Huyền giúp Triệt Nhi đỡ tai ương.

Tai nạn này vốn là của Ngạn Nhi, qua được thì đời này vô ưu, không qua được sẽ giống như Ngạn Nhi, không sống quá bảy tuổi." Sắc mặt Tô Ngọc lập tức thay đổi.

Vương Cẩn Hòa đi tới tìm Tô Ngọc, vừa hay nghe thấy tin này. "Cái gì gọi là không sống quá bảy tuổi?" Thiên Thần Vũ hơi bối rối nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó nhìn Tô Ngọc, ra hiệu cho anh giải thích.

Tô Ngọc giải thích ngắn gọn chuyện về Ngạn Nhi, con trai Thái Huyền cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Khi biết Triệt Nhi chính là Ngạn Nhi chuyển thế và sang năm sẽ gặp kiếp nạn, cô vô cùng lo lắng. "Chúng ta phải làm sao bây giờ?" "Đầu tiên là để Thái Huyền làm cha của Triệt Nhi một cách danh chính ngôn thuận, như vậy anh ta mới có thể giúp Triệt Nhi đỡ tai ương được." Vương Cẩn Hòa nghe vậy liền nhíu mày: "Nếu để anh ấy đỡ tai ương, Thái Huyền sau này sẽ ra sao?" "Yên tâm đi, nếu Thái Huyền ra tay, anh ta chỉ bị thương thôi, tịnh dưỡng một thời gian là khỏe.

Nhưng nếu vận vào Triệt Nhi, thằng bé sẽ mất mạng." Vương Cẩn Hòa vô thức siết chặt tay Tô Ngọc, sao lại có thể như vậy? "Tiểu Hòa đừng lo, chuyện này có tôi đây, tôi sẽ không để Triệt Nhi xảy ra chuyện gì đâu." Triệt Nhi chính là Ngạn Nhi, anh không thể để con mình gặp chuyện một lần nữa. "Nhưng anh sẽ bị thương..." "Chuyện đó đối với tôi không quan trọng, dù sao điều duy nhất tôi có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Hay là em thấy tôi không nên tranh giành con với hai người?" Thái Huyền cố tình hỏi.

Vương Cẩn Hòa lườm Thái Huyền một cái: "Anh nói gì vậy hả?" Người này thừa biết họ không có ý đó, cô chỉ lo lắng Thái Huyền cứu con xong sẽ gặp nguy hiểm thôi.

Thiên Thần Vũ nhận thấy vợ của Tô Ngọc thật sự là một người rất dịu dàng, hèn gì sư phụ lại nói như vậy.

Giờ xem ra sư phụ nhìn người thật tinh tường. "Thôi được rồi, hai người đừng suy nghĩ nhiều quá, Thái Huyền sẽ không sao đâu, người gặp chuyện là đứa trẻ kìa.

Việc hai người cần làm bây giờ là phối hợp với Thái Huyền cho tốt, sau đó mới tính đến kiếp nạn của đứa trẻ, hiểu chưa?" "Được rồi, cứ vậy đi." "Hảo, giờ nói đến việc thứ hai, liên quan đến vợ chồng Tô Ngọc." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau rồi nhìn sang Thiên Thần Vũ, họ muốn biết anh ta định nói gì.

Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ với vẻ cảnh cáo, tốt nhất là tên này nên nói lời hay ý đẹp, nếu không thì cứ đợi đấy.

Trước cái nhìn cảnh cáo đó, Thiên Thần Vũ giả vờ như không thấy gì: "Được rồi, cậu không cần nhìn tôi như vậy, chuyện gì cần nói tôi nhất định sẽ nói, cậu đe dọa tôi cũng vô ích thôi." "Được rồi nói mau đi, rốt cuộc là có chuyện gì?" "Nếu Vương Cẩn Hòa không đến, thế giới này có lẽ đã bị Tô Ngọc hủy diệt rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thiên Thần Vũ: "Không thể nào." Tô Ngọc là một người tốt như vậy, sao anh có thể... "Không muốn tin phải không?

Sư phụ tôi nói nếu em không đến, rất nhiều chuyện sẽ xảy ra theo quỹ đạo cũ.

Cho dù cuối cùng cậu ta còn sống, thì cũng sẽ rơi vào cảnh nhà tan cửa nát.

Điều đó có ý nghĩa gì?

Nghĩa là Tô Ngọc nhất định sẽ báo thù.

Một khi Tô Ngọc đã mất hết tất cả và bắt đầu báo thù, anh ta sẽ hủy diệt nơi này.

Nếu tôi đoán không lầm, lúc cậu vừa mới quay lại, trên người hẳn là mang theo lệ khí cực mạnh, mà chính cậu cũng không khống chế được, tôi nói đúng chứ?" Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chương 1904

Tô Ngọc không nói gì, nhưng biểu cảm trên mặt đã nói lên tất cả. "Cậu có thể khống chế được lệ khí trong cơ thể, sư phụ tôi nói thứ nhất là vì cậu gặp được quý nhân, thứ hai là gặp được vợ con.

Sư phụ bảo rằng, vị khách từ phương xa này chính là sự cứu rỗi của cậu." Thiên Thần Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Tô Ngọc im lặng, đúng là sau khi quen biết Vương Cẩn Hòa anh mới muốn khống chế lệ khí trong người, vì anh không muốn có ngày mình làm tổn thương vợ con.

Còn quý nhân hẳn là nhóm Thẩm lão đại, và Dư Cảnh Xuyên cũng có thể coi là một người. "Xem ra cậu đã nghĩ thông suốt rồi.

Vương Cẩn Hòa đến đây ngoài việc thay đổi sự tồn tại của cậu, quan trọng nhất là cứu vớt bách tính của thế giới này." "Cái gì?" "Mười lăm năm trước, sư phụ tôi nói thế giới này cuối cùng sẽ tan tành mây khói, bách tính lầm than, lưu lạc khắp nơi, cuối cùng chết rất nhiều người, dân không sống nổi, phải đổi con cho nhau mà ăn.

Tình cảnh đó chắc hai người chưa thấy qua, nhưng hẳn là đã nghe nói đến rồi.

Mà người gây ra tất cả chuyện đó chính là..." "Tô Ngọc sao?" Giọng Vương Cẩn Hòa run rẩy.

Cô không tin một người dịu dàng như vậy lại làm ra những chuyện đó.

Thiên Thần Vũ gật đầu: "Em nói đúng rồi, người đó chính là Tô Ngọc, đó là lời sư phụ tôi nói.

Cuối cùng Tô Ngọc vẫn sẽ chết bất đắc kỳ tử, và còn thê thảm hơn trước kia nhiều.

Nhưng bảy năm trước, sư phụ đột nhiên bảo với tôi là đã có chuyển biến, Tô Ngọc sau đó cũng dần dần thay đổi.

Có lẽ hai người không biết, có một khoảng thời gian dài sư phụ tôi đã đi theo Tô Ngọc vì sợ cậu ta đi lầm đường lạc lối.

Nhưng cậu đã gặp được đứa trẻ và Vương Cẩn Hòa sớm hơn, quỹ đạo cuộc đời cậu từ đó đã thay đổi.

Sau đó ký ức bắt đầu thức tỉnh, cậu biết hết mọi chuyện và có sự chuẩn bị.

Sự dịu dàng bao dung của Vương Cẩn Hòa khiến cậu an lòng, vì thế cậu bắt đầu thay đổi bản thân, không muốn bị lệ khí khống chế nữa.

Sư phụ bảo, nếu lúc đó Vương Cẩn Hòa không đứng ở góc độ của cậu để nhìn nhận vấn đề mà cứ ép cậu phải tha thứ cho cha mẹ, cậu sẽ trở nên đáng sợ hơn nhiều, và cả cô ấy lẫn đứa trẻ cuối cùng cũng sẽ chết." "..." Vương Cẩn Hòa nghe tất cả những chuyện này mà cứ như đang nghe kể chuyện cổ tích vậy.

Cô chỉ tay vào mình: "Tôi có ngu ngốc đến thế không?" "Không phải là vấn đề ngu ngốc, mà là ai cũng sẽ nghĩ như vậy vì họ là cha mẹ của Tô Ngọc.

Đã là cha mẹ thì con cái tha thứ có gì sai?

Mọi người đều nghĩ thế, chỉ có Vương Cẩn Hòa là khác biệt.

Em không biết đâu, lúc sư phụ nhắc đến em, người bảo em là một người rất kỳ diệu.

Người bình thường sẽ chọn khuyên Tô Ngọc tha thứ, nhưng em lại để cậu ta muốn làm gì thì làm, muốn báo thù cứ báo thù.

Sự ủng hộ của em mới là liều thuốc hữu hiệu nhất đối với Tô Ngọc." Vương Cẩn Hòa im lặng một hồi lâu mới lên tiếng: "Tôi chỉ cảm thấy mình chưa từng trải qua nỗi đau đó, chỉ nghe Tô Ngọc kể thôi mà tôi đã thấy nghẹt thở rồi.

Đã vậy thì tại sao tôi còn phải giúp họ bắt Tô Ngọc phải tha thứ?" Lúc đó cô thật sự có thể nhận ra Tô Ngọc luôn phải nhẫn nhịn. "Thật ra tôi biết, vì Tô Ngọc đã có được rất nhiều thứ nên lúc đầu anh ấy không muốn báo thù những người đó nữa.

Nhưng họ quá đáng quá, chạm đến giới hạn của anh ấy nên anh ấy mới bất chấp tất cả để báo thù, dù báo thù rồi cũng không bắt họ phải chết.

Chính vì thế mà anh ấy đã thay đổi rất nhiều, những chuyện tệ hại sau đó mới không xảy ra.

Sau này lại có Hoàng thượng Huyền quốc và nhiều người khác khiến ý định báo thù hủy diệt trong lòng anh ấy hoàn toàn biến mất." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Thiên Thần Vũ, hóa ra là như vậy sao? "Mỗi một người Tô Ngọc gặp đều rất quan trọng với anh ấy: Nam Kiều, những người ở Vong Ưu thành và sau này là những người bạn khác nữa.

Họ đều là những nhân tố mấu chốt thay đổi Tô Ngọc, nhưng quan trọng nhất vẫn là em." "Vậy mục đích anh đến đây là gì?" Tô Ngọc nghe một hồi lâu vẫn chưa thấy vào trọng tâm, anh biết tên này chắc chắn vẫn còn điều chưa nói. "Chuyện Bắc quốc đối phó với Vương Cẩn Hòa chắc cậu đã biết rồi chứ?" "Các anh cũng biết sao?" "Chúng tôi cũng vừa mới biết thôi, sư phụ biết chuyện liền bảo tôi đến tìm hai người ngay.

Đại tế ti của Bắc quốc là kẻ có chút bản lĩnh, sư phụ bảo hắn ta sẽ tìm đến gây rắc rối cho hai người, cả hai đều sẽ gặp vấn đề, nên sư phụ bảo tôi mang cái này đến." Hóa ra là hai chuỗi hạt Phật?

Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Đưa chúng tôi hạt Phật này để làm gì?" "Để giúp hai người định hồn, đặc biệt là em." Vương Cẩn Hòa là người từ thời không khác đến, linh hồn cô không ổn định, nếu bị kẻ như Đại tế ti Bắc quốc ra tay, cô sẽ gặp rắc rối ngay.

Ngược lại thì Tô Ngọc sẽ ổn hơn nhiều. "Sư phụ tôi biết rõ một khi Vương Cẩn Hòa xảy ra chuyện, cậu chắc chắn sẽ phát điên.

Năng lực hiện giờ của cậu còn đáng sợ hơn trước kia nhiều, nếu cậu mà điên lên thì không ai ngăn cản nổi đâu." Thiên Thần Vũ nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười khẽ: "Anh nói đúng đấy." "Cái này hai người chỉ cần đeo trong vòng một tháng, sau đó dù có gặp Đại tế ti Bắc quốc cũng không cần lo lắng nữa.

Biến cố sẽ xảy ra vào sang năm, hai người vẫn còn thời gian. " "Ý anh là lúc ở Thiên đô Huyền quốc?" "Đúng vậy, sư phụ đã tranh thủ thời gian cho hai người.

Người vì chuyện này mà bị thương, bị phản phệ nên không thể đến gặp hai người được.

Người bảo tôi đến dặn dò hai người là: có thể đối phó với Bắc quốc, nhưng nhớ kỹ đừng giết hại người vô tội." Thiên Thần Vũ nói. "Tuy tôi biết những năm qua cậu làm việc gì cũng đều chừa cho người ta một con đường sống, nhưng những kẻ đó muốn lấy máu của Vương Cẩn Hòa, liệu cậu có còn nhẫn nhịn nổi để không giết người vô tội hay không thì chẳng ai biết được.

Vì vậy sư phụ mới bảo tôi nhắc nhở cậu điều này." Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc một cách chân thành.

Vương Cẩn Hòa im lặng nhìn Tô Ngọc, cô tin lời Thiên Thần Vũ nói là thật, một khi cô xảy ra chuyện, chẳng ai có thể ngăn nổi Tô Ngọc, kể cả đại ca hay Hoàng huynh.

Anh chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để báo thù. "Vô tội sao?

Chúng tôi bây giờ chỉ muốn sống yên ổn, nhưng họ vì cái gọi là trường sinh mà muốn lấy mạng vợ tôi.

Người nhà Cảnh gia cũng là do họ giết, còn Thái Huyền nữa, lúc đó anh ấy đắc tội ai chứ?

Chỉ vì cái gọi là Huyền môn mà anh ấy đáng bị tuyệt diệt người thân sao?

Thiên Thần Vũ, họ vô tội, vậy người bên phía chúng tôi không vô tội sao?

Đứa trẻ bị chính mẹ ruột mình giết chết không vô tội sao?

Người mẹ sụp đổ đến mức tự sát sau khi giết con không vô tội sao?

Hay là Cảnh gia bị diệt môn không vô tội?

Lúc các anh khuyên tôi đừng giết người vô tội, sao không đi khuyên họ đừng giết người vô tội?

Tôi đã bỏ qua cho rất nhiều người rồi, nhưng họ hết lần này đến lần khác cứ tìm đến gây phiền phức, muốn lấy mạng chúng tôi.

Chương 1905

Thiên Thần Vũ, anh nói xem tại sao?

Chỉ vì ông trời cho chúng tôi một chút bù đắp, cho chúng tôi một vài thứ mà chúng tôi đáng bị những kẻ đó ức hiếp mãi sao?

Anh nói đi tại sao?" Thiên Thần Vũ nhất thời không biết trả lời Tô Ngọc thế nào.

Nhìn Tô Ngọc, anh cảm thấy lo lắng: "A Ngọc, những gì cậu nói tôi đều biết, sư phụ muốn nói đến những bách tính vô tội kìa." "Bách tính vô tội?

Anh có biết họ muốn làm gì không?

Họ muốn bắt Tiểu Hòa đi, rồi bắt em ấy cung cấp máu cho tất cả người dân Bắc quốc, là tất cả đấy, không phải một phần đâu." Thiên Thần Vũ nhíu mày nhìn Tô Ngọc, sao có chuyện đó được? "Anh có thể hỏi Thái Huyền." Thiên Thần Vũ quay sang nhìn Thái Huyền như muốn hỏi lại cho chắc. "A Ngọc nói đúng đấy, thật sự là như vậy." "Giờ anh nói xem, làm sao tôi có thể tha cho những kẻ muốn uống máu vợ mình?

Vợ tôi chỉ có một, mà tất cả họ đều muốn uống máu em ấy.

Anh có biết một khi vợ tôi bị bắt thì điều đó có nghĩa là gì không?

Có lẽ họ sẽ nghĩ con tôi cũng giống mẹ nó, máu của chúng có tác dụng, rồi tất cả đều sẽ trở thành công cụ cung cấp máu cho cả cái Bắc quốc đó." Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Tô Ngọc đã muốn san bằng Bắc quốc rồi.

Thiên Thần Vũ im lặng.

Họ chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này, và anh cũng không cho rằng

Tô Ngọc đang lo hão.

Nếu đúng như vậy, nếu mục đích của Bắc quốc là bắt Vương Cẩn Hòa và những đứa trẻ làm công cụ cung cấp máu, thì đó quả là địa ngục. "Lúc các anh khuyên tôi lương thiện, sao không khuyên họ đối xử lương thiện với chúng tôi một chút?" Tô Ngọc hỏi Thiên Thần Vũ.

Nam Kiều và những người khác đứng bên cạnh nghe mà vô cùng tức giận, huống chi là Tô Ngọc.

Nhìn Tô Ngọc bình thản hỏi Thiên Thần Vũ như vậy, lòng họ thắt lại. "Anh Ngọc đừng nói nữa, bất kể anh muốn làm gì tụi em cũng sẽ giúp anh.

Dù anh có muốn giết hết tất cả bọn họ, em cũng sẽ giúp anh, chẳng qua chỉ là một trận ôn dịch thôi mà, em và Vạn Cổ có thể làm được." Nam Kiều nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Thiên Thần Vũ nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Cậu điên rồi sao?" "Tôi không điên, những người điên là các anh mới đúng.

Anh Ngọc đã chịu bao nhiêu khổ cực, đời này khó khăn lắm mới có được hạnh phúc, vậy mà lũ người đó cứ nhắm vào chị dâu.

Lúc các anh bảo anh ấy đừng giết người vô tội, các anh có từng nghĩ vì được trọng sinh mà anh ấy đã nhân từ hơn trước rất nhiều không?

Những kẻ định làm hại anh ấy, lần đầu tiên anh ấy đều bỏ qua, đều cho họ cơ hội, nhưng tại sao cuối cùng họ vẫn chết dưới tay anh Ngọc?

Vì họ quá tham lam, muốn chiếm lấy những thứ không thuộc về mình.

Anh Ngọc có tiền xài không hết, có đồ tốt thì đã sao?

Đó là của họ à?

Họ bảo muốn là có quyền đến cướp sao?" "Tôi..." Thiên Thần Vũ không biết nói gì hơn, vì tất cả đều là sự thật. "Cứ lấy Tề Minh, kẻ hãm hại anh Ngọc thảm nhất kiếp trước ra mà nói đi.

Kiếp này gặp lại Tề Minh, anh Ngọc đã bỏ qua cho hắn không dưới ba lần.

Nhưng lần nào gặp lại, hắn cũng muốn phế bỏ anh Ngọc để bắt anh ấy phải ngoan ngoãn nghe lời, dựa vào cái gì chứ?

Anh Ngọc là một con người bằng xương bằng thịt, không phải vật nuôi của hắn, hắn lấy tư cách gì bắt anh ấy phải nghe lời?

Không nghe lời là phải biến thành phế nhân sao?

Còn những quốc gia đó nữa, bất kể họ đã làm bao nhiêu việc xấu, một khi đã sáp nhập vào Huyền quốc, anh Ngọc đều cho tiền, cho lương thực, cho giống cây trồng để họ có cuộc sống an cư lạc nghiệp, như vậy còn chưa đủ sao?

Nếu anh thấy chưa đủ, anh cứ đi bất cứ đâu ở Huyền quốc mà hỏi, hỏi xem Ngọc Vương của họ thế nào, có phải là một ác ma giết người không gớm tay không?" Nam Kiều chỉ vào Tô Ngọc.

Quá trình Tô Ngọc đi đến ngày hôm nay họ đều chứng kiến rõ ràng.

Có rất nhiều người muốn chiếm đoạt những gì anh có, muốn lấy mạng con anh.

Nếu anh Ngọc không bảo vệ họ, vợ con anh sẽ gặp nguy hiểm, nếu không trở nên mạnh mẽ, anh sẽ chết.

Một khi anh chết, chị dâu và Tiểu Bảo biết phải làm sao? "Thiên Thần Vũ, các anh khuyên anh Ngọc của tôi phải lương thiện, nhưng theo tôi thấy, anh Ngọc của tôi còn lương thiện gấp trăm ngàn lần các anh.

Anh ấy chỉ giết những kẻ đáng giết, chưa bao giờ giết một người vô tội nào cả." "Tôi..." Thiên Thần Vũ bỗng chốc thấy hoang mang, lẽ nào thật sự anh và sư phụ đã sai rồi sao? "Anh bảo anh Ngọc của tôi sẽ hủy diệt thế giới này, vậy thì đã sao nào?

Nhiên ca đối tốt với anh Ngọc, anh Ngọc dốc hết sức giúp anh ấy thủ hộ Huyền quốc, khiến Huyền quốc ngày càng mạnh hơn.

Nếu thế giới này đối xử tệ bạc với anh Ngọc và gia đình anh ấy, thì hủy diệt nó đi cũng có làm sao?

Bất kể người ngoài nói anh Ngọc thế nào, với chúng tôi, anh ấy mãi mãi là người anh dịu dàng đã kéo chúng tôi ra khỏi địa ngục.

Trong mắt các anh, anh Ngọc là một kẻ đầy đe dọa, nhưng trong lòng chúng tôi, anh ấy là một người anh trai dịu dàng và tốt bụng nhất thế gian." Lạc Diễm cũng lên tiếng: "Nam Kiều nói đúng đấy.

Nếu có kẻ khiến anh Ngọc đau đớn phát điên, tôi sẽ chế tạo loại thuốc nổ có sức công phá lớn nhất, giúp anh ấy hủy diệt tất cả những gì anh ấy căm hận trên thế gian này.

Dù có phải chết thì đã sao, có nhiều người đi cùng như vậy, chẳng hề cô đơn." Thiên Thần Vũ cảm thấy những người này thật sự đều điên hết rồi.

Họ lại có thể nói về chuyện đó một cách nhẹ nhàng như không, thậm chí chẳng mảy may để tâm. "Mọi người..." Thiên Thần Vũ nhìn họ, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Sức ảnh hưởng của Tô Ngọc đối với họ thật sự lớn đến thế sao?

Lớn đến mức khiến họ không tiếc trở thành những kẻ ác nhân bị người đời căm ghét? "Anh ta đối với mọi người quan trọng đến thế

sao?

Thậm chí phải hủy hoại cả đời mình để giúp anh ta?" Cuối cùng Thiên Thần Vũ vẫn không kìm được mà hỏi.

Nam Kiều còn chưa kịp lên tiếng, Thái Huyền ở bên cạnh đã mở lời: "Nếu thật sự có ngày đó, tôi cũng sẽ giúp A Ngọc." Thiên Thần Vũ kinh ngạc nhìn Thái Huyền: "Ngay cả anh cũng nghĩ như vậy sao?" Thái Huyền gật đầu: "Ừ, tôi thấy Nam Kiều nói không sai, A Ngọc thật sự đã rất nỗ lực để trở thành một Ngọc Vương đúng nghĩa.

Tuy tôi và A Ngọc đã xa nhau một thời gian dài, nhưng chuyện của cậu ấy tôi vẫn luôn nắm rõ.

Dựa trên sự sủng ái của Hoàng đế và Thái hậu Huyền quốc, cũng như địa vị của cậu ấy, nếu cậu ấy thật sự là kẻ máu lạnh tàn bạo, thì trong cuộc chiến giữa Tề quốc và Lỗ quốc, cậu ấy hoàn toàn không cần quan tâm đến sự sống chết của những người đó.

Chương 1906

Tội lỗi của Tạ Thầm đủ để khiến Tạ gia bị diệt cửu tộc, nhưng cuối cùng A Ngọc và Hoàng đế Huyền quốc đã tha cho những đứa trẻ không biết gì.

Còn rất nhiều gia tộc phản quốc khác, những người hoàn toàn không hay biết gì về sự việc, A Ngọc đều bỏ qua cho họ.

Chẳng lẽ điều đó còn chưa đủ chứng minh A Ngọc đã đủ lương thiện rồi sao?" Thái Huyền nhìn Thiên Thần Vũ hỏi.

Thiên Thần Vũ lại một lần nữa im lặng vì lời của Thái Huyền.

Đúng vậy, thực tế Tô Ngọc chưa từng làm hại bất kỳ người vô tội nào. "Đã như vậy, sư phụ của cậu lấy tư cách gì để yêu cầu A Ngọc phải lương thiện hơn nữa?" Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa thật sự đã quá lương thiện rồi.

Họ còn muốn Tô Ngọc phải thế nào? "Từ trước đến nay A Ngọc chưa bao giờ muốn đối phó với ai, đều là những kẻ đó ép buộc cậu ấy.

Nếu A Ngọc muốn phản kích, tôi nghĩ không chỉ có chúng tôi, mà ngay cả Hoàng thượng cũng sẽ dốc toàn lực cả nước để ủng hộ cậu ấy." Với sự yêu mến của Huyền Phỉ Nhiên dành cho Tô Ngọc, nếu cậu ấy muốn ra tay, mấy triệu đại quân của Huyền quốc sẵn sàng để cậu ấy điều phối.

Nam Kiều và những người khác vô cùng tán thành lời của Thái Huyền. "Nói đúng lắm, anh Ngọc đã đủ lương thiện rồi, các người nên yêu cầu những kẻ đó đối xử tốt với anh ấy một chút đi." Nam Kiều giống như đang bảo vệ con mình, đứng chắn trước mặt Tô Ngọc, cảnh giác nhìn Thiên Thần Vũ.

Dáng vẻ đó cứ như thể sợ Thiên Thần Vũ sẽ làm gì Tô Ngọc vậy.

Khóe miệng Thiên Thần Vũ giật giật: "Tôi đâu có làm gì A Ngọc, mọi người có cần nhìn chằm chằm tôi như vậy không?" "Anh đúng là sẽ không làm gì anh Ngọc, nhưng anh lại có cùng suy nghĩ với sư phụ anh, cho rằng anh Ngọc sau này sẽ mang lại tai họa cho đại lục này.

Nhưng các người có bao giờ nghĩ rằng, hiệp ước trăm năm ban đầu chính là do một tay anh Ngọc thúc đẩy không?" Nam Kiều bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ, nghiêm túc hỏi.

Thiên Thần Vũ ngẩn người. "Dựa vào quốc lực của Huyền quốc và sự thông minh tài trí của anh Ngọc, chỉ cần anh ấy muốn, anh ấy hoàn toàn có thể thuyết phục anh Nhiên tranh bá thiên hạ, nhưng anh ấy đã không làm vậy.

Vấn đề này các người đã nghĩ tới chưa?" Thiên Thần Vũ cứng họng, anh ta và sư phụ chưa từng thảo luận về vấn đề này. "Trong tay em có loại thuốc nổ uy lực rất lớn, chỉ cần anh Ngọc muốn, em có thể chế tạo ra rất nhiều, ngay cả việc san bằng kinh đô của một nước nhỏ cũng không thành vấn đề.

Nhưng anh Ngọc chưa bao giờ cho phép em lạm dụng thuốc nổ, dù em có dùng thì anh ấy cũng không cho phép em làm bị thương người khác một cách tùy tiện.

Có sự trợ giúp của thuốc nổ, anh Ngọc muốn đoạt lấy những quốc gia đó thật sự quá đơn giản, nhưng anh ấy chưa bao giờ làm vậy.

Chỉ vì anh ấy thấy bá tính đã vất vả nhiều năm rồi, hiện tại chị dâu lại trồng được giống lương thực năng suất cao, nên để bá tính nghỉ ngơi hồi phục.

Thế nên anh ấy mới đề ra hiệp ước trăm năm, như vậy đã đủ lương thiện chưa?

Sau đó còn chủ động đề xuất bán giống lương thực năng suất cao cho các nước, để bá tính đều có cuộc sống no đủ, những điều này còn chưa đủ sao?" Tô Ngọc đã cứu rỗi tám chín phần mười bá tính trong thiên hạ, giúp họ thoát khỏi khói lửa chiến tranh, không phải lo đói khát.

Chẳng lẽ đây không phải là biểu hiện của sự lương thiện? "Sư phụ của cậu tuy có thể nhìn thấu thiên cơ, nhưng chỉ dựa vào những gì ông ta nhìn thấy mà yêu cầu anh Ngọc phải lương thiện, cậu thấy như vậy có công bằng với anh Ngọc không?

Khi ông ta nhìn thấy những điều đó, liệu ông ta có nên nhìn lại xem những năm qua anh Ngọc đã làm bao nhiêu việc vì bá tính, vì hòa bình của các quốc gia không?

Những điều này các người đã thấy chưa?" Lạc Diễm nhìn chằm chằm Thiên Thần Vũ, hỏi từng chữ một.

Vương Cẩn Hòa nắm tay Tô Ngọc, nghe mọi người xung quanh đều giúp lời cho anh, cuối cùng cô cũng mỉm cười.

Tướng công của cô không hề cô độc.

Những việc anh làm, có thể có người không thấy, nhưng đại đa số mọi người vẫn nhìn rõ.

Có người có thể không hiểu, nhưng đại đa số hiểu được là đã đủ rồi.

Họ cũng không thể cưỡng cầu quá nhiều.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều và Lạc Diễm đang chắn trước mặt mình, ánh mắt hiện lên vẻ dịu dàng.

Mọi người đều nói anh quá nuông chiều đám Nam Kiều, nhưng nhìn những người em trai luôn bảo vệ mình như vậy, sao anh có thể không chiều cho được. "Anh không sao, đừng lo lắng." "Anh Ngọc, bọn em không muốn anh vì những chuyện này mà không vui." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc nói.

Họ có thể cảm nhận được khi Thiên Thần Vũ nói những lời đó, tâm trạng của anh Ngọc rất tệ, dường như đang kìm nén điều gì đó.

Thái Huyền cũng cảm nhận được sự thay đổi của Tô Ngọc trong khoảnh khắc ấy. "A Ngọc, cậu cứ yên tâm, chúng tôi sẽ giúp cậu.

Trước đây cậu chỉ có một mình nhưng hiện tại thì không.

Chỉ cần cậu cho là đúng, chúng tôi đều sẽ giúp cậu, dốc hết sức mình cũng sẽ giúp cậu đạt được tâm nguyện." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc nói.

Tô Ngọc sững người một lát, sau đó mỉm cười gật đầu: "Được, những gì mọi người nói tôi đều ghi nhớ." Thiên Thần Vũ nhìn họ với vẻ mặt phức tạp, một lúc sau mới lên tiếng: "Chuyện này đúng là tôi và sư phụ đã sơ suất." Họ chỉ cân nhắc sự việc từ những gì sư phụ nhìn thấy mà không nhận ra rằng Tô Ngọc luôn làm tròn trách nhiệm của một Ngọc Vương.

Và anh thật sự cũng đã đủ lương thiện.

Những gì họ lo lắng thực ra sẽ không xảy ra.

Hít một hơi thật sâu: "Chuyện này sau khi về tôi sẽ nói lại với sư phụ." Nếu mục đích của Bắc quốc thật sự là dùng máu của Vương Cẩn Hòa để cung phụng mọi người, vậy thì sau này người Bắc quốc có phải trả giá vì điều đó cũng là lẽ đương nhiên.

Nam Kiều hừ một tiếng: "Đừng tưởng nói vậy là bọn này sẽ tha thứ cho anh." "A Ngọc, cậu em trai này của cậu khá đấy, rất biết bảo vệ người nhà." "Cái đó còn phải nói sao." Vương Cẩn Hòa ôm cánh tay Tô Ngọc nhìn họ, hết nhìn người này lại nhìn người kia, bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, mọi người cứ trò chuyện đi, chuyện nhận người thân sau này hãy bàn kỹ rồi chọn lấy một ngày.

Nhưng Thái Huyền, sau này anh nhất định phải cẩn thận." Ngay cả vì cứu Triệt Nhi, cô cũng không hy vọng Thái Huyền gặp chuyện không may.

Thái Huyền sững người, sau đó mỉm cười gật đầu: "Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận." Giờ anh đã biết con trai mình đã trở lại, đương nhiên sẽ sống tốt, anh muốn thay người vợ quá cố ở bên cạnh con trai.

Anh muốn nhìn con lớn khôn thành người, rồi thành thân sinh con, có cuộc sống riêng.

Chỉ cần nghĩ đến thôi anh đã thấy vô cùng hạnh phúc.

Có điều, vợ của A Ngọc thật sự khác với những người khác.

Nếu là người khác, cứu được con mình là đủ rồi, ai còn quan tâm đến sự an toàn của người khác ra sao.

Nam Kiều cam đoan: "Sau khi về em sẽ cùng Bạch Khởi nghiên cứu một lô thuốc tốt, lúc đó anh có thể mang theo bên người." "Được." "Anh Thái Huyền cứ yên tâm, có bọn em ở đây nhất định sẽ không để anh gặp chuyện đâu." Nam Kiều nhìn Thái Huyền hứa hẹn.

Thái Huyền đi tới trước mặt Nam Kiều, thật sự không kìm được mà đưa tay xoa đầu cậu: "Tôi cảm ơn mọi người trước nhé." "Đừng khách khí với bọn em." Vạn Cổ lên tiếng: "Sư phụ của tôi có không ít phương thuốc, đợi khi về tôi sẽ lấy một ít qua đây, lúc đó cùng nghiên cứu thuốc.

Dược liệu phu nhân trồng ở đây tốt hơn nơi khác, dược hiệu làm ra cũng sẽ tốt hơn, tự nhiên cũng không cần lo lắng quá nhiều." Thái Huyền không ngờ Vạn Cổ - người vốn không thích nói chuyện với người lạ - cũng lên tiếng. "Đa tạ." Vạn Cổ lắc đầu, nhìn Thái Huyền: "Anh cũng rất khá." Thái Huyền ngẩn ra, sau đó bật cười.

Những người bên cạnh A Ngọc thật sự đều rất thú vị.

Chương 1907

Đây cũng là lý do vì sao anh có thể buông bỏ tất cả để muốn được sống tiếp.

Thiên Thần Vũ với tư cách là người ngoài cuộc, nhìn họ bắt đầu bàn bạc cách chế tạo thuốc bảo mạng cho Thái Huyền ngay cả khi sự việc chưa xảy ra.

Nhìn nụ cười từ tận đáy lòng của Thái Huyền, Thiên Thần Vũ dường như đã hiểu ý anh là gì. "A Huyền, có vẻ tôi đã biết vì sao anh nói anh có động lực để sống tiếp rồi." Có một đám người như vậy ở bên cạnh, thật sự rất ấm áp phải không? "Ừ, những người bên cạnh A Ngọc thật sự rất khác biệt, khiến người ta có cảm giác muốn hướng tới." Nhóm Nam Kiều sống thật sự rất vui vẻ.

Ở bên cạnh Tô Ngọc, họ muốn làm gì thì làm.

Khoảng thời gian ở Thành Vong Ưu cùng Tô Ngọc, anh phát hiện Tô Ngọc ngoài việc thích đi theo Vương Cẩn Hòa, thì chính là nhìn lũ trẻ chơi đùa.

Ngoài ra là xem nhóm Nam Kiều chí chóe với nhau.

Đôi khi chỉ vì tranh một miếng thịt nướng hay cái đùi gà nướng cũng có thể khiến Tô Ngọc cười rất vui vẻ.

Chuyện ngày hôm nay cũng khiến Thái Huyền nhận thức rõ nguyên nhân vì sao Tô Ngọc lại đối xử tốt với nhóm Nam Kiều như vậy.

Họ chưa bao giờ chỉ đơn thuần tận hưởng những điều tốt đẹp Tô Ngọc mang lại, họ cũng đối xử rất tốt với Tô Ngọc.

Bình thường tuy không thấy rõ, nhưng khi Tô Ngọc gặp chuyện, người đầu tiên đứng ra chắc chắn sẽ là họ.

Còn cả những người ở Thành Vong Ưu nữa.

Rõ ràng bị người ta đồn là đôi tay vấy máu, là những kẻ điên giết người không chớp mắt.

Nhưng khi thật sự tiếp xúc với họ mới phát hiện họ thật ra còn chân thành, sảng khoái hơn những người bên ngoài.

Sau khi tìm hiểu anh mới biết, tất cả những điều này đều do A Ngọc mang lại.

Cho nên ở Thành Vong Ưu, địa vị của gia đình A Ngọc là không thể thay thế.

Đúng như Nam Kiều nói, vợ chồng A Ngọc là sự cứu rỗi của tất cả mọi người ở Thành Vong Ưu.

Khi A Ngọc cần, Thành Vong Ưu có thể dốc toàn bộ lực lượng. "Thiên Thần, ở bên cạnh A Ngọc thật sự có thể biến đổi rất nhiều.

Cậu chưa từng đến Thành Vong Ưu, Thành Vong Ưu hiện tại đã thay đổi hoàn toàn rồi, nơi đó thậm chí còn tốt hơn cả chỗ chúng ta.

Cậu có thể tưởng tượng ra cảnh những người bị gọi là kẻ điên đi trồng hoa, trồng rau, trồng cây ăn quả không?

Trước đây tôi cũng không dám tin, nhưng hiện tại chính là như vậy." Thiên Thần Vũ đưa tay sờ trán Thái Huyền: "Anh đang nói mê sảng gì thế?" "Thật mà, bên ngoài Thành Vong Ưu có một vườn quả lớn, còn có một mảnh ruộng rau rất rộng.

Trong thành trồng rất nhiều hoa cỏ, còn nuôi cả cá chép." Nghĩ đến từng cảnh vật ở Thành Vong Ưu, trong mắt Thái Huyền tràn đầy sự dịu dàng. "Ở Thành Vong Ưu và bên cạnh A Ngọc, tôi đã thấy quá nhiều điều tốt đẹp, nên tôi muốn sống." Thiên Thần Vũ nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Thái Huyền, biết anh đang nói thật.

Biến một đám kẻ điên chỉ biết đánh đấm giết chóc thành ra thế này, Tô Ngọc rốt cuộc đã làm thế nào? "A Ngọc, cậu làm thế nào vậy?" "Hả?

Làm thế nào cái gì?" "Khiến người ở Thành Vong Ưu thay đổi lớn như vậy." Tô Ngọc nhíu mày nhìn Thiên Thần Vũ, sao anh ta cứ thích hỏi mấy câu như thế nhỉ. "Vấn đề này quan trọng lắm sao?" Tô Ngọc kỳ quái hỏi. "Chỉ là tò mò thôi." "Lúc mới đến Thành Vong Ưu, suy nghĩ của tôi thực ra cũng giống các cậu, nhưng sau khi đến đó tôi phát hiện người bên đó thực ra không đáng sợ như các cậu tưởng.

Nếu nói làm thế nào, thì chỉ có thể nói là dùng chân tâm đổi lấy chân tâm thôi." Anh chân thành đối xử với người ở Thành Vong Ưu, họ tự nhiên cũng sẽ chân thành với anh.

Đó chính là phương pháp của anh.

Thiên Thần Vũ mỉm cười không nói thêm, tuy lời nói là vậy, nhưng mấy người thật sự làm được? "Cũng chỉ có cậu mới nói như vậy thôi." "Thật mà, không tin cậu hỏi Nam Kiều xem." Khi Thiên Thần Vũ nhìn qua, Nam Kiều miễn cưỡng gật đầu: "Anh Ngọc nói đúng đấy, chính là dùng chân tâm đổi chân tâm." Thiên Thần Vũ vò vò mái tóc ngắn của mình: "Thôi bỏ đi, mọi người cứ vui vẻ là được, còn việc cụ thể thế nào không còn quan trọng nữa." Nhưng khi về vẫn nên nói rõ với sư phụ một chút.

Không phải Tô Ngọc không lương thiện, không phải Tô Ngọc máu lạnh.

Mà là do họ đã gán ghép cho anh cái mác không lương thiện, máu lạnh. "Không được phép đến nói với anh Ngọc mấy lời đó nữa." Thiên Thần Vũ khóe miệng giật giật nhìn Nam Kiều đang trừng mắt nhìn mình, bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, tôi sẽ không nói chuyện này với anh Ngọc quý báu của cậu nữa, được chưa?" Nam Kiều lúc này mới miễn cưỡng gật đầu: "Vậy còn nghe được." Sau khi mấy người nói xong thì bọn Tiểu Bảo cũng đã quay về, còn mang theo một ít đồ rừng: "Mẹ ơi, mẹ làm thịt nướng cho bọn con ăn đi, được không ạ?" Nghe đến thịt nướng, tất cả lũ trẻ đều mong đợi nhìn Vương Cẩn Hòa. "Được, mẹ đi làm cho các con." "Cảm ơn mẹ." Tô Ngôn Triệt cầm con thỏ nhỏ mình bắt được đến cho Tô Ngọc xem: "Cha, con thỏ này đáng yêu quá, có nuôi được không ạ?" "Con muốn nuôi thì cứ nuôi đi." Tô Ngôn Triệt suy nghĩ một chút rồi dứt khoát lắc đầu: "Thôi ạ, con đã có Liệt Dương rồi, không thể tham lam như vậy." Tô Ngôn Triệt nhìn quanh một lượt, cuối cùng nhét con thỏ vào tay Thái Huyền: "Để bác Thái Huyền nuôi ạ." Thái Huyền bất đắc dĩ nhìn Tô Ngôn Triệt, thằng bé lúc này thật sự rất giống con trai anh khi xưa.

Khi có thứ gì đó không ăn hết nhưng lại không nỡ bỏ, thằng bé liền nhét cho anh. "Được, bác nuôi giúp con." "Vâng, nuôi lớn rồi ăn thịt." Tô Ngôn Triệt đột nhiên bồi thêm một câu. "Mẹ làm thỏ nướng và đầu thỏ cay ngon lắm ạ." Thái Huyền kinh ngạc nhìn Tô Ngôn Triệt, anh cứ tưởng thằng bé thích thỏ, hóa ra nuôi lớn để ăn thịt?

Vẫn còn là một đứa bé cơ mà, đã nghĩ đến chuyện lớn lên ăn gì rồi?

Tô Ngọc cười khẽ, anh biết ngay Triệt Nhi sẽ nói thế mà. "Đối với Triệt Nhi, thứ nó thích nhất là Liệt Dương, sau đó là các thú cưng khác trong nhà, còn thỏ đối với nó chỉ là thực phẩm có thể ăn được thôi." Thú cưng thông minh trong nhà có quá nhiều, loại thỏ này Triệt Nhi sẽ không coi là thú cưng đâu, Thái Huyền nghĩ nhiều rồi. "Hóa ra là vậy, được, bác sẽ nuôi cho lớn, nuôi thật nhiều để lần sau con qua ăn nhé?" Tô Ngôn Triệt gật đầu đồng ý: "Vâng ạ." Thái Huyền nhìn Tô Ngôn Triệt với ánh mắt dịu dàng, thực ra anh đã phát hiện ra từ trước là Tô Ngôn Triệt có vẻ thân thiết với anh hơn một chút.

Kết quả này đối với Thái Huyền mà nói đã là rất tốt rồi. "Triệt Nhi, sau này con nhận bác Thái Huyền làm cha nuôi được không?" Tô Ngọc nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi.

Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc, rồi lại quay sang nhìn Thái Huyền, suy nghĩ một lát rồi gật đầu đồng ý: "Vâng ạ." Sau khi đồng ý, chính Tô Ngôn Triệt cũng thấy hơi ngạc nhiên với câu trả lời của mình, cậu bé cũng không biết vì sao mình lại đồng ý yêu cầu này.

Tuy nhiên, khi thấy Thái Huyền mỉm cười hạnh phúc vì câu trả lời của mình, cậu bé cũng thấy khá vui.

Tiểu Bảo có chút bất ngờ trước yêu cầu đột ngột của Tô Ngọc.

Trước đây cha mẹ đã từng nói về chuyện này, lúc đó dường như cảm thấy không nên để Triệt Nhi thay thế vị trí con trai của bác Thái Huyền, sao tự dưng bây giờ lại muốn nhận cha nuôi? "Cha mẹ ơi, có chuyện gì xảy ra sao ạ?

Sao tự nhiên lại để Triệt Nhi nhận bác Thái Huyền làm cha nuôi?" Tiểu Bảo thắc mắc hỏi. "Sao con lại hỏi vậy?" "Bởi vì trước đây con nghe cha mẹ nói, tuy Triệt Nhi ở mức độ nào đó rất giống con trai của bác Thái Huyền, nhưng không thể vì thế mà để Triệt Nhi làm con của bác ấy, không nên thay thế vị trí của anh ấy trong lòng bác Thái Huyền.

Bây giờ sao tự nhiên lại..." Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền rồi lại nhìn Tô Ngôn Triệt, không hiểu chuyện này là thế nào.

Tô Ngọc vẫy tay gọi Tiểu Bảo.

Chương 1908

Sau khi Tiểu Bảo ngồi xuống cạnh Tô Ngọc, anh mới lên tiếng: "Nguyên nhân thực ra rất đơn giản, đó là vì Triệt Nhi và bác Thái Huyền của con có duyên cha con." "Dạ?" "Sư phụ của bác Thiên Thần là một vị cao tăng đắc đạo, ông ấy biết rất nhiều chuyện.

Ông ấy đã nói họ có duyên cha con thì chắc chắn là vậy rồi.

Vừa hay lúc trước chúng ta cũng có ý định này, giờ thế này lại hay, có thể giúp bác Thái Huyền của con có một niềm an ủi, con thấy có đúng không?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, cảm thấy lời cha nói cũng có lý. "Dạ, vậy thì được ạ." Sau đó cậu bé nhìn Thiên Thần Vũ, mái tóc ngắn của anh ta thật sự rất thu hút: "Cha, bác này để tóc như vậy, cha mẹ bác ấy không đánh bác ấy ạ?" "Trước đây bác ấy là đệ tử cửa Phật, giờ hoàn tục mới bắt đầu nuôi tóc." Tiểu Bảo nhìn Thiên Thần Vũ như nhìn sinh vật lạ.

Người này bộ có vấn đề gì sao?

Chuyện như vậy mà cũng làm được? "Sao thế?" Thấy Tiểu Bảo nhìn Thiên Thần Vũ bằng ánh mắt kỳ lạ, Tô Ngọc nhịn cười hỏi. "Cha, bác này trông có vẻ không được thông minh lắm ạ." Tiểu Bảo ngần ngại một lát mới lên tiếng.

Tô Ngọc cười khẽ: "Sao con lại nói thế?" "Cha xem kìa, một người đang yên đang lành sao lại đi làm hòa thượng chứ?

Làm hòa thượng có gì hay đâu ạ?

Biết bao nhiêu món ngon đều không được ăn." Tiểu Bảo nhìn Thiên Thần Vũ như nhìn kẻ ngốc.

Trên đời này lại có người không thích mỹ thực sao? "Còn nữa ạ, người xuất gia nhìn thấu hồng trần, không được uống rượu, không được ăn thịt, lại còn phải giới sắc, cha nói xem bác ấy có vấn đề không?" Khi Tiểu Bảo nói những lời này cũng không hề né tránh Thiên Thần Vũ.

Câu hỏi của Tiểu Bảo khiến Thái Huyền không nhịn được mà bật cười, sau đó trêu chọc nhìn Thiên Thần Vũ: "Thiên Thần, giờ tôi muốn hỏi cậu, cảm giác bị cháu trai nói như vậy thế nào?" Tô Ngọc ánh mắt đầy ý cười, nhìn bộ dạng kinh ngạc của Tiểu Bảo, không nhịn được mà cười lớn: "Ừ, con nói đúng, quả thực là như vậy." Thiên Thần Vũ lườm Tô Ngọc và Thái Huyền một cái: "Tôi nói hai người có thể đừng có thêm dầu vào lửa ở đây không?

Làm ảnh hưởng đến hình tượng hoàn mỹ của tôi trong lòng cháu trai rồi." Tô Ngọc bị vẻ mặt dày của Thiên Thần Vũ làm cho bật cười.

Lại có người thích tự luyến như vậy.

Trái lại, Tô Ngôn Triệt rất hứng thú nhìn Thiên Thần Vũ, đặc biệt là mái tóc ngắn của anh ta, một lúc sau mới lên tiếng: "Anh nói đúng đấy, bác này trông không được thông minh lắm." "..." Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngôn Triệt, cuối cùng dưới ánh mắt cười như không cười của Thái Huyền, anh ta quay sang nhìn Tô Ngọc. "A Ngọc, con trai cậu đúng là khá khen đấy." Đã biết trêu chọc bậc tiền bối như anh ta rồi. "Tôi cũng thấy con trai mình rất khá." Tô Ngọc giả vờ như không hiểu ý của Thiên Thần Vũ, mỉm cười nói.

Liếc xéo Tô Ngọc một cái, Thiên Thần Vũ bực bội nói: "Tôi nghe cậu nói nhăng nói cuội ở đây đủ rồi.

Lần này tôi qua đây không ở lại được lâu, cậu và vợ nhớ kỹ, chuỗi hạt Phật nhất định phải luôn mang theo bên người, ít nhất phải đeo đủ một tháng này." Vẻ mặt Thiên Thần Vũ trở nên nghiêm túc.

Tuy có một số chuyện đúng là họ đã nghĩ sai, nhưng những gì cần dặn dò vẫn phải dặn cho rõ.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Được, lát nữa tôi sẽ nói với Tiểu Hòa." "Thấy các cậu đã biết chừng mực tôi cũng yên tâm.

Còn về phía Bắc quốc, người của họ đã bị bắt hết rồi, trước mắt họ sẽ không hành động ngay đâu.

Động thái lớn của họ là vào kỳ Thiên Đô của Huyền quốc năm sau, lúc đó mới là thời cơ để cậu đối đầu với họ, hiện tại đừng làm loạn." Thiên Thần Vũ lo lắng Tô Ngọc sẽ đi tìm người trả thù ngay lập tức, nên không khỏi dặn dò thêm vài câu.

Tô Ngọc không đồng ý cũng không phản đối.

Thấy anh như vậy: "A Ngọc, tôi nói thật đấy, cậu đừng có ở đây mà đối phó cho qua chuyện với tôi được không?" "Tôi không đối phó với cậu, tôi sẽ không ra tay quy mô lớn vào lúc này, nhưng tôi cũng sẽ không bỏ qua cho người của Bắc quốc.

Kẻ nào có ý định động đến tôi, vợ con tôi, bất kể đối phương ở đâu, tôi cũng phải bắt họ trả giá, đó chính là quy tắc của Tô Ngọc tôi." Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ, mỉm cười nói.

Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc hồi lâu, biết lần này anh làm thật, chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu. "Cha, chuyện lần này là do phía Bắc quốc làm ạ?

Họ còn muốn làm gì nữa?" Tô Ngọc cũng không giấu giếm Tiểu Bảo chuyện này, những gì cần nói đều nói cho cậu bé biết.

Tiểu Bảo nghe xong tức giận đến mức bẻ gãy một mảnh tay vịn của ghế. "Muốn máu của mẹ con?

Con sẽ chờ xem họ có giữ được cái mạng đó không." Thiên Thần Vũ bực bội nhìn Tô Ngọc: "Tôi nói này A Ngọc, cậu không dưng nói mấy chuyện này với Tiểu Bảo làm gì?

Chẳng phải là thêm loạn sao?" "Mấy chuyện này Tiểu Bảo biết cũng không sao, bọn trẻ không yếu đuối như cậu nghĩ đâu, cũng không hề kém cỏi." Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc, cuối cùng cúi đầu thỏa hiệp.

Phải thừa nhận Tô Ngọc nói không sai, mấy đứa trẻ này không giống người bình thường, chúng thật sự rất giỏi. "Thôi được, đây là con trai cậu, cậu còn không lo thì tôi lo làm gì?" Tô Ngọc cười khẽ, cái này còn cần anh ta nói sao?

Chẳng lẽ không phải do anh quyết định à?

Tiểu Bảo thì chẳng rảnh mà nghe họ nói chuyện đó, tiếp tục truy hỏi Tô Ngọc: "Cha định tính sao ạ?" "Yên tâm đi, cha sẽ không để mẹ con phải chịu uất ức vô ích đâu." Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tô Ngọc, thứ cậu muốn nghe không phải là câu này.

Cậu đương nhiên biết cha sẽ không để mẹ chịu uất ức rồi, vấn đề là cậu muốn hỏi cụ thể Tô Ngọc định làm gì. "Đừng vội, sẽ có lúc cần con giúp sức, nhưng không phải bây giờ." "Hửm?" Tiểu Bảo nheo mắt nhìn Tô Ngọc, cứ cảm thấy cha mình đang có ý đồ xấu là thế nào nhỉ?

Tuy nghĩ về cha mình như vậy không hay lắm, nhưng dáng vẻ của anh khiến cậu vô cùng nghi ngờ. "Cha, cha nói cho con nghe đi, cha định làm gì?

Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?" Tuy cậu rất thông minh, nhưng khi đối đầu với Tô Ngọc, cậu vẫn có chút không hiểu nổi anh định làm gì. "Bắc quốc có rất nhiều nơi quanh năm tuyết phủ, con nói xem nếu đột nhiên xảy ra lở tuyết, họ sẽ như thế nào?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo mỉm cười ôn hòa hỏi.

Tiểu Bảo sững sờ nhìn Tô Ngọc, rất nhanh đã hiểu ý của cha mình. "Ý cha là..." "Chỉ là cho họ một bài học thôi, chẳng phải họ muốn tìm phiền phức với chúng ta sao?

Năm sau ở Thiên Đô cha sẽ cho họ một cơ hội, cha cũng muốn xem xem, họ có thể đối phó với cha như thế nào." Sự tự tin của Tô Ngọc khiến Tiểu Bảo kinh ngạc.

Ý tưởng của anh cũng là điều Tiểu Bảo chưa từng nghĩ tới.

Lở tuyết sao?

Tiểu Bảo đưa tay xoa cằm, đột nhiên nảy ra một ý định. "Cha, con có một ý này." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Cứ làm theo ý con đi, bất kể hậu quả thế nào cha cũng gánh được." "Dạ vâng!" Tiểu Bảo phấn khởi gật đầu.

Lạc Diễm nhìn hai người với ánh mắt hơi khó hiểu: "Anh Ngọc, anh định lợi dụng uy lực của thuốc nổ để gây ra lở tuyết sao?" "Ừ, trước tiên đi điều tra tình hình bên Bắc quốc xem sao, nếu ngay cả bá tính cũng biết chuyện thì sẽ không nương tay nữa." Ở một quốc gia như họ, lở tuyết chính là mối đe dọa lớn nhất. "Được." "Tiểu Bảo đi thôi, hai chú cháu mình đi bàn bạc xem nên làm thế nào." "Dạ vâng!" Tiểu Bảo đi theo Lạc Diễm.

Chương 1909

Thiên Thần Vũ hơi kinh ngạc: "Không chứ?

Cậu cứ thế để con trai đi xử lý việc này à?" Tô Ngọc nhìn anh ta: "Ừ, chứ sao nữa?" Tiểu Bảo thông minh lại giỏi giang như vậy, ý tưởng của thằng bé thường sẽ thú vị hơn anh nhiều.

Để Tiểu Bảo làm việc này, có kẻ mới thật sự phải đau khổ.

Nghe lời Tô Ngọc, Thiên Thần Vũ bực bội nói: "A Ngọc, tuy con trai cậu rất thông minh nhưng cậu đừng quên thằng bé mới mười tuổi." Một đứa trẻ mười tuổi mà Tô Ngọc cũng nỡ để làm vậy sao?

Tô Ngọc "ồ" một tiếng rồi không nói gì thêm, khiến Thiên Thần Vũ có chút bất lực, người này rốt cuộc có nghe mình nói không vậy?

Cái tiếng "ồ" đó là ý gì?

Là nghe thấy rồi hay là chưa? "A Ngọc, tôi nói với cậu, cậu có nghe thấy không đấy?" Anh ta bực bội nhìn Tô Ngọc hỏi. "Nghe thấy rồi." Nam Kiều ngồi cạnh Tô Ngọc, vẫn chưa có thiện cảm lắm với Thiên Thần Vũ, giờ nghe anh ta nói vậy liền không nể nang mà đảo mắt một cái: "Tôi nói này, anh có thể đừng cứ bám lấy anh Ngọc của tôi như vậy không?

Nếu anh Ngọc đã giao việc cho Tiểu Bảo thì chắc chắn là biết năng lực của thằng bé rồi." Nếu Tiểu Bảo không làm được thì anh Ngọc còn đồng ý để thằng bé đi chắc?

Người này dù gì cũng nên động não chút đi, sao cảm giác anh ta không được thông minh lắm vậy nhỉ? "Anh Ngọc, người này trông không được thông minh lắm, chút chuyện nhỏ này cũng không nhìn ra." Nam Kiều bất mãn lẩm bẩm.

Ánh mắt Tô Ngọc tràn đầy ý cười dịu dàng: "Em nói đúng." Thiên Thần Vũ bực bội nhìn Tô Ngọc, cái tên này rõ ràng là đang hùa theo em trai để mắng mỏ anh ta đây mà. "A Ngọc, cậu giúp em trai mắng tôi như vậy mà coi được à?" Thiên Thần Vũ nói với vẻ hậm hực.

Biết anh là kẻ cuồng em trai, nhưng cũng không đến mức này chứ?

Trước sự cáo buộc của Thiên Thần Vũ, Tô Ngọc chỉ mỉm cười không nói gì.

Có một đứa em trai tốt như vậy, anh đương nhiên phải hết lòng sủng ái, bảo vệ rồi.

Không lẽ lại đi bảo vệ anh ta chắc?

Thiên Thần Vũ này nghĩ gì không biết. "Nụ cười này của cậu là sao vậy?

Làm như tôi là đồ ngốc không bằng." Thiên Thần Vũ bực bội lên tiếng. "Nam Kiều và những người khác đối với tôi rất quan trọng." "Vậy nên người bạn mười năm không gặp này của tôi không quan trọng chứ gì?" Thiên Thần Vũ đột nhiên thấy hơi ghen tị với nhóm Nam Kiều, chuyện này là sao đây?

Tô Ngọc không nói gì, Thái Huyền bất đắc dĩ lắc đầu: "Cậu đừng có ở đây tự rước nhục vào thân nữa." "Không đâu, Thái Huyền, sao lại bảo tôi tự rước nhục vào thân?" Liếc Thiên Thần Vũ một cái, Thái Huyền bực bội nói: "Nếu cậu muốn nghe thì tôi nói thẳng luôn, trong lòng A Ngọc, nhóm Nam Kiều giống như em trai ruột thịt vậy, tình cảm đó là từ hai phía, còn cậu thì tính là gì chứ?" "Cậu nói vậy nghe khó lọt tai quá đấy." Thiên Thần Vũ bất mãn lẩm bẩm.

Cái gì mà anh ta tính là gì?

Quan hệ của anh ta với Tô Ngọc cũng rất tốt mà đúng không? "Tôi nói thế này đi, giả sử phải chống lại cả thiên hạ, nhóm Nam Kiều có thể không chút do dự dốc hết tất cả vì Tô Ngọc mà đối phó với thiên hạ, còn cậu sẽ nghe theo sư phụ mình mà ngăn cản Tô Ngọc làm chuyện gây hại cho thiên hạ, đó chính là sự khác biệt, hiểu chưa?" Có lẽ anh ta sẽ giúp Tô Ngọc, nhưng trong lòng sẽ mang theo sự đắn đo, thậm chí cảm thấy Tô Ngọc không nên làm như vậy.

Thiên Thần Vũ nghe vậy liền im lặng, đúng vậy, lập trường của họ khác nhau, thái độ đối với Tô Ngọc cũng khác nhau.

Tình cảm của nhóm Nam Kiều dành cho Tô Ngọc rất thuần túy, có lẽ đó chính là lý do vì sao Tô Ngọc lại đối xử tốt với họ như vậy. "Đang nói chuyện gì vậy?

Ra ăn cơm thôi, Tiểu Bảo đâu rồi?" "Anh và chú Lạc Diễm đi bàn chuyện rồi ạ." "Triệt Nhi, con đi gọi anh và chú Lạc Diễm được không?" "Vâng ạ." Tô Ngôn Triệt gật đầu đồng ý.

Mọi người cùng đi ra ngoài, khi đến nơi thì mọi nguyên liệu đã được chuẩn bị xong.

Thiên Thần Vũ đi cạnh Thái Huyền: "Nếu thật sự có ngày đó, anh thật sự sẽ giúp A Ngọc sao?" Thái Huyền dừng bước một lát, nhìn Thiên Thần Vũ: "Đương nhiên, A Ngọc đã quá khổ cực rồi, hạnh phúc đời này có được chẳng dễ dàng gì." Thiên Thần Vũ im lặng nhìn Thái Huyền.

Nhìn bóng lưng Thái Huyền rời đi, trong mắt anh ta hiện lên vẻ cay đắng.

Đúng vậy, tiền kiếp quá khổ, đời này có được thật không dễ dàng.

Nhưng còn anh thì sao?

Thái Huyền nhận thấy biểu cảm của Thiên Thần Vũ có chút kỳ lạ, liền hỏi: "Nhìn tôi như vậy làm gì?" "A Huyền, anh thật sự không hối hận chứ?" "Thiên Thần, nếu không có A Ngọc, tôi có lẽ...

đã chết từ mười năm trước rồi, thậm chí vợ tôi có lẽ cũng bị những kẻ đó lăng nhục đến chết.

Cậu có biết sau khi Ngạn Nhi chết, chúng muốn vợ tôi phải làm gì không?

Chúng muốn vợ tôi phân thây Ngạn Nhi, rồi ăn thịt thằng bé." Thiên Thần Vũ mặt cắt không còn giọt máu nhìn Thái Huyền, trong mắt toàn là sự không tin nổi, làm sao có thể như vậy được? "Thái Huyền, anh đừng có đùa với tôi, chuyện này chẳng vui chút nào đâu." "Tôi nói thật đấy.

Nhờ có sự xuất hiện của A Ngọc mà vợ tôi mới tỉnh táo lại, tuy cuối cùng không ngăn được cô ấy tự sát, nhưng cuối cùng vợ con tôi vẫn giữ được sự trong sạch và nguyên vẹn, không bị người đời chà đạp.

Cho nên từ lúc đó, A Ngọc là em trai tôi, là đứa em trai mà tôi có thể liều cả mạng sống để bảo vệ." Thiên Thần Vũ dường như nghĩ đến điều gì đó, lặng lẽ nhìn Thái Huyền: "A Huyền, cậu bình tĩnh một chút đi." Thái Huyền kỳ lạ nhìn Thiên Thần Vũ: "Bình tĩnh?

Tôi hiện tại đang rất bình tĩnh đây." Thiên Thần Vũ há miệng định nói gì đó, nhưng cuối cùng lại nhận ra không biết nên bắt đầu từ đâu. "A Huyền, chỉ cần cậu không thấy hối hận thì cậu cứ làm đi, nhưng cậu phải nhớ kỹ, có những chuyện không đơn giản như cậu nghĩ đâu." Thiên Thần Vũ nghiêm túc nhìn Thái Huyền.

Thái Huyền nhìn người bạn đang nói những lời này với mình: "Được rồi, cậu cứ lo cho chính mình trước đi." "Tôi thì có gì phải lo?

Tôi chỉ lo các người đến lúc đó không nhịn được mà làm ra chuyện khiến bản thân phải hối hận thôi." Thiên Thần Vũ hậm hực lẩm bẩm.

Nghe thấy lời này, bước chân của Thái Huyền khựng lại một chút, anh nhìn Thiên Thần Vũ, trong mắt mang theo ý cười: "Thiên Thần, nếu chúng tôi thực sự định làm gì đó, thì chỉ có nghĩa là sự việc đã nghiêm trọng đến mức độ đó rồi." Có đôi khi không phải chúng tôi không muốn dây vào người ta, mà là người ta không chịu buông tha cho chúng tôi. "A Huyền..." "Thiên Thần, thế giới này có rất nhiều chuyện thân bất do kỷ, bất kể thế nào thì chuyện gì cần làm vẫn phải làm.

Họ là người gây hấn trước, vậy thì tất yếu phải trả giá tương xứng, cậu thấy lời tôi nói đúng không?" Thái Huyền bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ. "Những lời cần nói trước đó chúng tôi cũng đã nói với cậu rồi, cậu cũng hiểu ý của chúng tôi, đừng khuyên bảo chúng tôi nữa.

Người cậu nên khuyên là những kẻ luôn muốn tìm đến rắc rối với A Ngọc kìa, chứ không phải bảo A Ngọc đừng phản kháng lại sự quấy rối của đối phương." Thái Huyền vỗ vai Thiên Thần Vũ, bình tĩnh nói.

Thiên Thần Vũ há miệng, đúng vậy, chuyện này không phải Tô Ngọc nói không muốn tìm phiền phức thì phiền phức sẽ không tự tìm đến anh ấy. "Thiên Thần, đừng tiếp tục nói với chúng tôi về chuyện này nữa, không có ý nghĩa gì đâu." "Được rồi." Thái Huyền mỉm cười, đi trước một bước ra sân ăn thịt nướng.

Để lại Thiên Thần Vũ một mình đứng đó, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Nhìn tiếng cười nói vui vẻ trong sân, mấy đứa trẻ quây quần bên cạnh Tô Ngọc, nghiêng đầu nói chuyện với anh.

Tô Ngọc đang cúi đầu nhìn chúng, biểu cảm vô cùng ôn nhu.

Chương 1910

Hoàn toàn không thấy một chút lệ khí nào.

Chẳng lẽ sư phụ đã lo xa rồi sao?

Một A Ngọc như thế này làm sao có thể là người nguy hiểm nhất như lời ông ấy nói?

Hơn nữa, ngay cả khi thực sự nguy hiểm, thì như họ đã nói, tất cả chẳng phải đều là lỗi của những người kia sao?

Liên quan gì đến Tô Ngọc?

Anh lắc đầu, sao anh lại cảm giác mình bị họ tẩy não rồi nhỉ?

Khi ăn thịt nướng, Thiên Thần Vũ vẫn luôn quan sát Tô Ngọc.

Từ lần gặp mặt này mà nói, anh ấy thực sự là một người chồng tốt, một người anh tốt, đồng thời cũng là một người cha tốt.

Anh ấy đối xử với những đứa trẻ này thực sự quá tốt, và cả vợ mình cũng vậy.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Thiên Thần Vũ: "Nhìn chằm chằm tôi làm gì vậy?" Từ nãy đến giờ, Thiên Thần Vũ cứ nhìn anh suốt, như thể muốn nhìn thấu con người anh vậy.

Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc, khẽ thở dài: "A Ngọc, tôi đột nhiên cảm thấy hơi nhìn không thấu cậu rồi." "Chẳng phải rất bình thường sao?" Anh đã bao giờ nhìn thấu được mình đâu? "A Ngọc, tôi nói thật đấy, không đùa với cậu đâu." Thiên Thần Vũ nhíu mày nhìn Tô Ngọc, hậm hực nói.

Anh ấy không nghĩ là mình đang đùa đấy chứ? "Tôi cũng nghiêm túc mà.

Vợ tôi là người hiểu tôi nhất, cô ấy còn chẳng thể nhìn thấu tôi hoàn toàn, huống chi là các cậu." Trước mặt Vương Cẩn Hòa, anh mới là người không giữ lại chút bí mật nào.

Những việc anh làm, những suy nghĩ của anh, cô đều biết hết.

Cũng chính vì Vương Cẩn Hòa biết tất cả, nên khi ở bên cô, anh mới cảm thấy thư giãn như vậy. "A Ngọc, cậu thừa biết ý tôi là gì mà." "Lần trước chúng ta gặp nhau, cậu chưa thâm sâu khó lường đến mức này." Lần trước anh còn ít nhiều đoán được Tô Ngọc muốn làm gì, nhưng lần này thì hoàn toàn mù tịt.

Tô Ngọc khựng lại một chút, quay đầu nhìn Thiên Thần Vũ: "Lần trước chúng ta gặp nhau là khi nào?" "Mười một năm trước." "Đúng vậy, mười một năm trước, lúc đó tôi mới mười mấy tuổi, giờ tôi đã gần ba mươi rồi.

Cậu thấy dùng trạng thái lúc đó để nhìn tôi bây giờ có hợp lý không?" Tô Ngọc cạn lời nói.

Nếu mười một năm trôi qua mà anh không có chút thay đổi nào, đó mới là chuyện kỳ lạ nhất. "A Ngọc..." "Được rồi Thiên Thần, đã mười một năm trôi qua rồi, A Ngọc không thay đổi mới là lạ đấy.

Cậu đừng dùng hình ảnh A Ngọc của lúc đó để đánh giá anh ấy hiện tại nữa." Thái Huyền ngắt lời Thiên Thần Vũ, không cho anh nói tiếp.

Thiên Thần Vũ bất lực nhìn hai người: "Tôi thấy hai người mới là cùng một hội đấy." "Thiên Thần, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi, đừng nói chuyện này nữa." Thái Huyền nhìn Thiên Thần Vũ, nghiêm túc nói.

Chẳng lẽ lời họ nói vẫn chưa đủ rõ ràng sao?

Mà Thiên Thần Vũ cứ thích nhìn chằm chằm vào A Ngọc không buông như vậy. "A Huyền, cậu thừa biết tôi không có ý đó mà." Thiên

Thần Vũ chỉ cảm thấy Tô Ngọc bây giờ tuy bình hòa, nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Nam Kiều đã nhịn Thiên Thần Vũ từ nãy đến giờ, giờ lại nghe anh ta nói những lời làm mất hứng này, lông mày cô nhíu chặt lại. "Vậy ý anh là gì?" Nam Kiều ngước mắt nhìn Thiên Thần Vũ, nghiêm túc hỏi. "Anh định nói anh Ngọc không nên biến thành thế này, hay định nói anh ấy không nên giấu mình sâu như vậy, phải để anh biết hết mọi chuyện?

Anh nghĩ anh là ai chứ?" Nam Kiều thực sự rất tức giận.

Cô cứ tưởng những lời vừa rồi đã khiến Thiên Thần Vũ nhận ra vấn đề của mình, nhưng giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Anh ta vẫn nhìn anh Ngọc bằng ánh mắt khác lạ. "Nam Kiều, có phải em có hiểu lầm gì với anh không?" Thiên Thần Vũ thấy Nam Kiều đối xử với mình như vậy, nhíu mày hỏi. "Có hiểu lầm hay không, trong lòng anh tự biết rõ." Tô Ngọc nãy giờ vẫn im lặng đột nhiên lên tiếng: "Được rồi Nam Kiều, đừng nói nữa." Nam Kiều bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc..." "Nghe lời đi." Tuy Tô Ngọc không nói gì thêm, nhưng trong lòng anh ít nhiều đã xa cách với Thiên Thần Vũ. "A Ngọc, tôi thực sự không có ý đó." "Có ý đó hay không không còn quan trọng nữa, quan trọng là tôi không muốn tiếp tục chủ đề này.

Vì cậu đã biết tôi từng trải qua những gì, thì cậu nên biết tôi không phải hạng người tốt lành gì, đừng nói với tôi mấy bài học kiểu khổ hải vô biên quay đầu là bờ." "Thiên Thần Vũ, con người tôi chính là không tin vào mệnh số.

Cậu nên biết tính cách của tôi thế nào rồi đấy, các người cũng đừng hòng dùng tính mạng của bách tính để khiến tôi dửng dưng trước những gì Bắc Quốc đã làm.

Nếu cậu không nhìn nổi thủ đoạn của tôi, cậu có thể coi như không quen biết tôi, đơn giản thế thôi." Tô Ngọc ngước mắt, bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ.

Anh biết tại sao Thiên Thần Vũ lại như vậy.

Tuy là bạn bè, nhưng đáng tiếc là trong lòng Thiên Thần Vũ vẫn hướng về sư phụ mình, và anh cũng chỉ là một trong những người bạn trong đời anh ta mà thôi, chỉ có thế. "Tôi không phải người cửa Phật, tôi không biết thương xót chúng sinh, cũng không thể lấy đức báo oán.

Tôi chỉ biết một điều: người không phạm tôi, tôi không phạm người; người nếu phạm tôi, tôi trảm thảo trừ căn (diệt tận gốc)." Câu nói cuối cùng của Tô Ngọc khiến Thiên Thần Vũ sững sờ, không dám tin nhìn anh.

Anh ấy nói thật, không hề lừa dối hay che giấu. "A Ngọc, chúng ta còn là bạn không?" Vương Cẩn Hòa nãy giờ vẫn im lặng ngồi cạnh Tô Ngọc, nghe thấy câu này liền phản vấn: "Khi anh hỏi câu này, sao anh không tự hỏi mình xem, anh có coi Tô Ngọc là bạn không?" "Anh đương nhiên là..." "Đừng vội trả lời như vậy.

Nếu anh coi Tô Ngọc là bạn, thì sau khi biết anh ấy không hề chủ động gây hấn với ai, sao anh có thể nói ra câu bảo anh ấy hãy buông tha cho kẻ muốn lấy mạng mình chứ?" Nhìn dáng vẻ vội vã của Thiên Thần Vũ, ánh mắt Vương Cẩn Hòa vô cùng bình tĩnh.

Thiên Thần Vũ muốn giải thích, nhưng nhất thời thực sự không biết giải thích thế nào cho phải, chỉ có thể theo bản năng nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cậu tin tôi đi, tôi thực sự coi cậu là bạn." Tô Ngọc mỉm cười không nói gì, nhìn mọi người xung quanh: "Ăn đi, tay nghề của Tiểu Hòa tốt lắm." Tô Ngọc đang chuyển chủ đề, anh cũng không muốn tiếp tục chuyện này nữa.

Khi Thiên Thần Vũ định nói thêm gì đó, Thái Huyền đột nhiên đứng dậy: "Cậu đi theo tôi." Thiên Thần Vũ do dự một chút rồi đi theo Thái Huyền.

Trong thư phòng chỉ có hai người, Thái Huyền lạnh lùng nhìn Thiên Thần Vũ: "Mục đích lần này cậu đến đây là gì?" "Đến tặng chuỗi tràng hạt cho họ." "Tôi thấy chưa chắc đâu." Ánh mắt Thái Huyền sắc lẹm nhìn Thiên Thần Vũ.

Mười năm không gặp, lòng người có lẽ đã thực sự đổi thay. "A Huyền, cậu không cần nhìn tôi như vậy, tôi vẫn cảm thấy anh ấy đã có tất cả rồi, có những chuyện nên buông bỏ thôi." Thiên Thần Vũ bất lực lên tiếng trước cái nhìn chằm chằm của Thái Huyền.

Có đôi khi cố chấp quá cũng không phải chuyện tốt. "Cậu muốn anh ấy buông bỏ cái gì?

Không phản kháng, để mặc người khác nhục mạ mình sao?

Để họ làm hại vợ con anh ấy sao?

Cậu rốt cuộc là muốn khuyên anh ấy buông bỏ, hay là muốn dồn anh ấy vào con đường cùng?" "Trước đó chúng tôi đã nói rất nhiều rồi, cậu cũng đã hiểu rõ tình hình hiện tại không phải là những kẻ ở Bắc Quốc kia chết, thì chính là vợ con A Ngọc phải vong mạng, vậy mà cậu vẫn muốn anh ấy buông bỏ sao?" Thái Huyền cảm thấy lời của Thiên Thần Vũ thực sự nực cười.

Chương 1911

"Tôi..." "Nếu là cậu, vợ con cậu bị kẻ khác lăm le dòm ngó, muốn lấy máu của họ, cậu sẽ làm gì?

Liệu cậu có thản nhiên nói không sao đâu không?

Thậm chí ngay cả khi vợ con mình bị thương, cậu cũng sẽ không đi tìm kẻ đó tính sổ sao?" Thái Huyền gay gắt chất vấn.

Thiên Thần Vũ lập tức cạn lời.

Đối với câu hỏi này của Thái Huyền, anh không thể trả lời. "Nếu là tôi, tôi sẽ khiến kẻ nhục mạ vợ con mình phải bị nghiền xương thành tro.

Thiên Thần Vũ, năm đó tôi đã làm như vậy đấy." Năm đó, đối với những kẻ đã chết, anh đã làm đúng như vậy, trực tiếp nghiền xương thành tro, đến một mảnh xác nguyên vẹn cũng không tìm thấy.

Thiên Thần Vũ cúi đầu, không biết phải giải thích thế nào. "A Huyền..." "Thiên Thần Vũ, nếu cậu vẫn giữ suy nghĩ đó, thì cậu đi đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa." Sắc mặt Thiên Thần Vũ biến đổi: "Các cậu muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi sao?" "Không phải chúng tôi muốn đoạn tuyệt quan hệ với cậu, mà là đạo bất đồng bất tương vi mưu.

Cậu chưa từng trải qua nỗi đau mất đi vợ con, cả đời cậu luôn thuận buồm xuôi gió, tự nhiên không thể thấu hiểu được nỗi đau trong lòng chúng tôi.

Nhưng Thiên Thần Vũ, đó không phải là lý do để cậu đứng đây nói những lời quang minh chính đại như vậy, những lời cậu nói chỉ khiến chúng tôi thấy nực cười mà thôi." "Hãy nhớ kỹ một câu: Chưa từng trải qua nỗi khổ của người khác, đừng khuyên người ta phải lương thiện.

Khi cậu muốn khuyên A Ngọc lương thiện, trước tiên hãy nếm trải hết những khổ cực mà anh ấy đã trải qua đi." Thái Huyền nói xong liền đứng dậy rời đi, để lại Thiên Thần Vũ một mình đứng đó thẫn thờ.

Tô Ngọc thấy Thái Huyền đi tới: "Mỗi người có một suy nghĩ khác nhau, không cần thiết phải nói nhiều như vậy." "Chỉ là lúc đó tôi cảm thấy hơi khó chịu thôi." Thái Huyền nhíu mày nói. "Thiên Thần Vũ người này ấy mà, cả đời thuận lợi quen rồi, ở nhà lại có người cưng chiều bảo vệ, nên suy nghĩ quá đơn thuần." Thái Huyền thất vọng lắc đầu.

Đối với Thiên Thần Vũ, anh thực sự không muốn nói quá nhiều. "Cứ thuận theo tự nhiên đi." Sau này thế nào thì tùy vào suy nghĩ của Thiên Thần Vũ.

Nam Kiều đột nhiên nghĩ đến điều gì đó: "Đúng rồi anh Ngọc, anh đưa hai chuỗi tràng hạt kia cho em xem một chút." Tô Ngọc không nghĩ ngợi nhiều, đưa hai chuỗi tràng hạt cho Nam Kiều.

Nam Kiều nhận lấy xong, lông mày hơi nhíu lại, đưa lên mũi ngửi thật kỹ.

Càng ngửi, lông mày càng nhíu chặt hơn. "Anh Vạn Cổ, anh lại đây xem." Nam Kiều nhìn Vạn Cổ đang ở trong góc.

Vạn Cổ đi tới ngồi xuống cạnh Nam Kiều: "Sao vậy?" "Anh ngửi thử mùi này xem có phải rất lạ không?" Chuỗi tràng hạt này có mùi trầm hương nồng đậm, nhưng cô cứ cảm thấy còn có một mùi vị khác.

Mùi hương này làm cô cảm thấy không thoải mái.

Vạn Cổ nhận lấy chuỗi tràng hạt từ tay Nam Kiều, ngửi một cái, cẩn thận nhận diện mùi hương bên trong.

Sau khi xác định đi xác định lại vài lần, sắc mặt anh biến đổi: "Là Phệ Hồn Hương." "Phệ Hồn Hương?

Đó là cái gì?" "Là một loại hương có thể khống chế tâm thần con người.

Mùi hương này rất giống mùi trầm hương, nếu trộn lẫn với trầm hương thì rất khó phát hiện." Vạn Cổ trầm giọng nói.

Sắc mặt Nam Kiều lập tức đen sầm lại, rõ ràng cô biết Phệ Hồn Hương là gì.

Vương Cẩn Hòa nhìn hai người: "Phệ Hồn Hương này nguy hiểm lắm sao?" "Vâng, một khi anh chị mang theo bên mình hơn một tháng, sẽ bị người ta khống chế, đến lúc đó sẽ làm ra chuyện gì thì không ai biết được.

Quan trọng nhất là Phệ Hồn Hương vô phương cứu chữa." Ngay cả anh cũng không thể giải được.

Một khi họ thực sự mang thứ này bên mình lâu ngày, thì vợ chồng Tô Ngọc cuối cùng sẽ chỉ biến thành con rối trong tay kẻ khác.

Tô Ngọc rất có thể sẽ bị biến thành một cỗ máy giết người không có cảm xúc.

Lạc Diễm đứng bật dậy, vì cử động quá mạnh nên làm đổ cả chiếc ghế phía sau. "Thiên Thần Vũ..." Lạc Diễm nghiến răng nghiến lợi.

Cái lũ khốn khiếp này.

Lại dám dựa vào mối quan hệ bạn bè với anh Ngọc để làm ra cái chuyện súc sinh như vậy. "Anh Ngọc..." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn hai chuỗi tràng hạt kia, trong mắt mang theo vẻ châm chọc.

Lần này Thiên Thần Vũ đến, anh đã phát hiện ra một vài vấn đề nhỏ, còn chưa kịp đi điều tra thì Nam Kiều và Vạn Cổ đã phát hiện ra vấn đề từ chuỗi tràng hạt này.

Món quà này thực sự khiến anh thấy 'được sủng ái mà lo sợ" đấy. "Anh Ngọc, chúng ta phải làm sao đây?" "Muốn chơi thì tôi sẽ chơi cùng họ.

Nguyên Bảo, lát nữa chuẩn bị cho tôi hai chuỗi tràng hạt y hệt như thế này." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh băng, không chút cảm xúc.

Muốn biến anh thành cỗ máy giết người bị khống chế sao?

Để xem họ có đủ tư cách không đã. "Tướng công, anh nói xem lúc đầu Tề Minh thực sự là thủ phạm sao?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến chuyện này, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Cô luôn có một linh cảm không lành.

Tô Ngọc khựng người lại một chút, ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Chuyện đó không còn quan trọng nữa." Điều quan trọng nhất đều đã ở bên cạnh anh, còn những chuyện không quan trọng, anh đã không còn quan tâm nữa rồi.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cậu nghĩ chuyện này anh ta tham gia bao nhiêu phần?" Thái Huyền sau khi biết chuỗi tràng hạt có vấn đề thì tâm trạng trở nên khá phức tạp, anh rất muốn biết Thiên Thần Vũ rốt cuộc biết bao nhiêu về chuyện này.

Tô Ngọc lắc đầu, định nói gì đó thì làm ra một động tác ra hiệu im lặng. "Ăn thôi, chín rồi đây." Thái Huyền nhìn cái đùi gà Tô Ngọc đưa tới, ngẩn người ra một chút, sau đó bỏ đùi gà vào bát của Tô Ngôn Triệt: "Triệt nhi ăn đi con." "Cảm ơn cha nuôi." Thái Huyền đưa tay xoa đầu Tô Ngôn Triệt, trong mắt tràn đầy vẻ hiền từ.

Có những lời có lẽ là thật, nhưng cũng có những lời là giả.

Thiên Thần Vũ rốt cuộc đã làm những gì?

Đang nghĩ như vậy thì Thiên Thần Vũ bước ra, trông anh ta có vẻ không có gì khác thường.

Vì lời dặn của Tô Ngọc, Nam Kiều và Lạc Diễm đều không nói gì, chỉ im lặng ăn thịt.

Bầu không khí ngột ngạt đến mức khiến người ta thấy khó chịu.

Thiên Thần Vũ nhìn người này lại nhìn người kia: "Các cậu sao thế này?

Sao chẳng ai nói gì vậy?" "Không có gì, thịt ngon quá nên mải ăn thôi." Thiên Tuyển lên tiếng.

Thiên Thần Vũ nhìn Thái Huyền, căn bản không tin lời anh nói.

Chương 1912

"Trông tôi giống như có chữ 'kẻ ngốc dễ lừa' viết trên mặt lắm sao?" Thiên Thần Vũ hậm hực nói.

Nói xong, anh nhìn Tô Ngọc với vẻ áy náy: "A Ngọc, chuyện trước đó là tôi sai, tôi đã không đứng trên lập trường của cậu để xem xét vấn đề, tôi xin lỗi cậu." Vừa rồi anh đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy Thái Huyền nói không sai, nếu đổi lại là anh, chưa chắc anh đã làm tốt được như Tô Ngọc.

Đó cũng là lỗi của anh.

Tô Ngọc không bày tỏ thái độ gì, chỉ nhìn Thiên Thần Vũ: "Không sao cả, tôi chưa bao giờ để ý những chuyện đó." Nghe lời Tô Ngọc nói, Thiên Thần Vũ không hiểu sao trong lòng lại thấy không thoải mái. "A Ngọc, bây giờ cậu ghét tôi lắm phải không?" Tô Ngọc kỳ lạ nhìn Thiên Thần Vũ một cái: "Sao lại nói vậy?" Đối mặt với sự nghi hoặc của Tô Ngọc, Thiên Thần Vũ ngược lại không biết nói gì cho phải.

Thái Huyền nhìn Thiên Thần Vũ, không biết đang nghĩ gì. "Không có gì." "Ăn đi." Tô Ngọc gạt đi, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Sau khi ăn xong, Tô Ngọc cho người canh giữ xung quanh không cho ai lại gần.

Anh và Thái Huyền bàn bạc về chuyện chuỗi tràng hạt trong thư phòng. "A Ngọc, nếu chuyện này có liên quan đến anh ta, thì anh ta giấu mình cũng sâu đấy." "Nếu không liên quan đến anh ta, thì là anh ta đã bị người khác lợi dụng." Thiên Tuyển không biết tại sao mình lại nghĩ như vậy.

Anh không biết mình thực sự mong đợi điều gì, chỉ là hành động của Thiên Thần Vũ khiến người ta rất khó để không nghi ngờ anh ta. "Chuyện này không còn quan trọng nữa, anh ta chắc cũng sắp rời đi rồi." "Hửm?

Rời đi sao?" "Mục đích anh ta đến lần này chẳng qua là vì hai việc, thứ nhất là đưa chuỗi tràng hạt, thứ hai là chuyện của Triệt nhi.

Bất kể lời anh ta nói có bao nhiêu phần là giả, chúng ta cứ tự biết trong lòng là được." Tô Ngọc đã nhanh chóng nghĩ ra mình nên làm gì tiếp theo.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc có thể bình tĩnh lại nhanh như vậy, mỉm cười lắc đầu: "A Ngọc, về phương diện này hình như tôi vẫn không bằng cậu." "Không sao cả, chúng ta chỉ cần một người như vậy là đủ rồi." Thái Huyền cười gật đầu: "Ừm, cậu nói đúng." "A Ngọc, nếu, tôi nói là nếu thôi nhé, nếu anh ta thực sự có liên quan đến chuyện này, và đã làm hại vợ con cậu, cậu định làm thế nào?" Bất luận thế nào cũng là bạn bè bấy lâu nay.

Huống hồ bạn bè lại đối xử với họ như vậy, trong lòng vẫn thấy khá khó chịu.

Tô Ngọc khựng lại một chút, cân nhắc hồi lâu mới lên tiếng: "Nếu anh ta thực sự làm vậy và làm tổn thương vợ con tôi, tôi sẽ không tha cho anh ta." Đối với câu trả lời của Tô Ngọc, Thái Huyền không hề thấy bất ngờ.

Đây mới là Tô Ngọc mà anh biết. "Được, cậu muốn làm gì cũng được, tôi ủng hộ cậu." Tuy là bạn bè, nhưng nếu Thiên Thần Vũ lợi dụng tình cảm giữa họ để tính kế Tô Ngọc, anh cũng sẽ không tha cho Thiên Thần Vũ.

Thiên Thần Vũ trở về chỗ ở, ngồi trên ghế không biết đang nghĩ gì.

Anh có thể cảm nhận được thái độ của Tô Ngọc đối với mình đã lạnh nhạt đi rất nhiều.

Ngay cả Thái Huyền cũng vậy.

Rốt cuộc giữa chừng đã xảy ra chuyện gì?

Để họ đối xử với anh như vậy?

Khẽ thở dài, xem ra thái độ của mình đã khiến họ nảy sinh bất mãn rồi.

Thôi bỏ đi, anh vẫn còn việc phải làm, cũng đến lúc phải rời đi rồi.

Còn về Thái Huyền và Tô Ngọc, họ vẫn còn cơ hội gặp lại nhau.

Thái Huyền biết Thiên Thần Vũ rời đi là vào sáng sớm ngày hôm sau. "Anh ta đi rồi sao?" "Vâng, cũng giống như lúc đến, khi đi anh ta cũng không báo cho ai biết cả." Thái Huyền 'ừm' một tiếng, không nghĩ ngợi gì thêm cũng không quản nữa.

Đi rồi cũng tốt, tránh việc sau này lại vì chuyện gì đó mà trở mặt ngay lập tức. "Anh ta đi rồi." Lúc ăn cơm sáng, Thái Huyền nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc 'ừm' một tiếng: "Tôi biết rồi." Thái Huyền ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Cậu biết ư?" "Ừm, khi anh ta đi tôi đã biết rồi." Thái Huyền nghĩ đến những người bên cạnh Tô Ngọc, lập tức hiểu ra ý anh là gì. "Anh ta rời đi vào lúc này, cậu không nghi ngờ anh ta sao?" Thái Huyền thấy theo tính cách của Tô Ngọc, chắc chắn sẽ không để người ta rời đi dễ dàng như vậy.

Tô Ngọc đáp: "Để lần sau gặp lại rồi tính." "Cũng được." "Những chuyện còn lại ở đây cậu có giải quyết được không?" Tô Ngọc nhìn Thái Huyền hỏi.

Thái Huyền lườm Tô Ngọc một cái: "Cậu định đi rồi hả?" "Ừm, thực sự cũng đến lúc phải đi rồi." Tình hình bên này đã ổn định, họ cũng không cần thiết phải ở lại thêm nữa.

Nếu đã vậy sao không rời đi luôn?

Tô Ngôn Triệt nhìn Thái Huyền, có chút không nỡ: "Bác Thái Huyền có đi cùng chúng con không ạ?" Vì chưa chính thức nhận cha nuôi nên Tô Ngôn Triệt vẫn chưa đổi cách xưng hô. "Bác ở đây vẫn còn việc, tạm thời chưa thể đi cùng các con được, nhưng con yên tâm, sang năm bác sẽ đi tìm các con." Thái Huyền hứa hẹn.

Tô Ngôn Triệt hơi thất vọng gật đầu: "Dạ, vậy cũng được ạ." Nhìn dáng vẻ không vui của Triệt nhi, Thái Huyền bỗng thấy hối hận vì đã nói như vậy.

Ngược lại, Tô Ngọc đưa tay xoa xoa cái đầu nhỏ của Tô Ngôn Triệt: "Đợi khi bác Thái Huyền xử lý xong việc ở đây, bác ấy sẽ đi tìm chúng ta ngay thôi." Tô Ngôn Triệt lúc này mới miễn cưỡng gật đầu: "Vâng ạ." "Ngoan." "Nếu đã vậy, trước khi đi chúng ta hãy làm lễ nhận cha nuôi trước đi." Vương Cẩn Hòa nghe họ nói chuyện, bèn chen ngang vào.

Nghe thấy vậy, Tô Ngọc và Thái Huyền nhìn nhau, cả hai đều không có ý kiến gì.

Khi mọi người đã đồng ý, Thái Huyền và Huyền Môn bắt đầu chuẩn bị cho việc này, thậm chí còn gửi thiệp mời cho những người khác, mời họ đến tham dự tiệc nhận thân.

Hoàng gia chủ cầm tấm thiệp trong tay, trên mặt mang theo nụ cười: "Tốt lắm." "Cha, cha nói cái gì tốt lắm thế?" Hoàng Hiển mặt ngơ ngác đi đến bên cạnh cha mình, cũng không biết cha rốt cuộc đang nghĩ gì.

Toàn nói những lời khó hiểu.

Hoàng gia chủ nhìn con trai mình một cái, gắt gỏng nói: "Thôi đi anh, đừng có lượn lờ trước mặt tôi nữa, làm tôi đau cả mắt." Hoàng Hiển chỉ tay vào mình, hậm hực nói: "Cha, cha làm vậy có phải hơi quá đáng không?" "Thôi đi, chuẩn bị một chút, mấy ngày nữa đi tham dự tiệc nhận thân của Huyền Môn." Hoàng gia chủ không để ý đến con trai mà dặn dò.

Nghe thấy vậy, trong mắt Hoàng Hiển đầy vẻ kỳ quái: "Cha, Huyền Môn tổ chức tiệc nhận thân gì vậy?" Mà lại vào lúc này nữa chứ.

Chuyện nhà Hoắc Huân còn chưa giải quyết xong kia mà, sao cảm giác họ có vẻ chẳng vội vàng chút nào thế?

Lại còn có tâm trạng tổ chức tiệc nhận thân. "Thái Huyền nhận con trai út của Tô Ngọc làm nghĩa tử, đứa trẻ đó sau này đại khái chính là thiếu chủ của Huyền Môn rồi." Hoàng gia chủ nghĩ đến đứa trẻ luôn có một con bạch hổ đi theo bên cạnh đó, không khỏi cảm thán.

Mấy đứa con của Ngọc Vương, đứa nào cũng là rồng trong biển người, hạng người như vậy đại khái họ cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi. "Cha, họ làm vậy người của Huyền Môn không có ý kiến gì sao?" Hoàng gia chủ lườm Hoàng Hiển một cái: "Thì có ý kiến gì được chứ?

Đều là người của Huyền Môn cả." Tô Ngọc cũng là người nắm quyền của Huyền Môn, chỉ là anh lười quản chuyện bên này mà thôi. "Vậy được rồi, con đi chuẩn bị đây." Hoàng gia chủ không nói gì, mặc cho con trai mình đi chuẩn bị.

Thoáng cái đã đến ngày diễn ra tiệc nhận thân.

Hôm đó có rất nhiều người đến, bất kể là vì lý do gì, họ vẫn phải nể mặt Thái Huyền và Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh giúp đỡ tiếp khách, đợi đến khi không có người, cô bèn đưa tay xoa xoa khuôn mặt đã sắp cười đến cứng đờ của mình.

Chương 1913

"Mặt em sắp cười đến đơ ra luôn rồi, sao lại có nhiều người đến thế không biết." "Đều là đến xem náo nhiệt cả thôi." Tô Ngọc hiểu rất rõ mục đích của những người này, anh nhíu mày nói. "Dù là thế nào, nếu em cảm thấy phiền khi phải tiếp đãi họ, thì cứ để người của Huyền Môn lo, họ chưa đủ tư cách để em phải đích thân tiếp đãi đâu." Anh không muốn Vương Cẩn Hòa quá mệt mỏi.

Vương Cẩn Hòa dứt khoát gật đầu: "Đúng vậy, em chỉ thấy người đông quá nên cảm giác hơi phiền thôi." Tô Ngọc cười thấp: "Em có suy nghĩ như vậy cũng là bình thường, lát nữa là xong thôi." "Anh không phải đi sao?" Nhìn Thái Huyền bị mọi người vây quanh, Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc bên cạnh.

Tô Ngọc lắc đầu: "Có một mình anh ấy là được rồi, nếu tôi cũng đi, e là những người này sẽ thấy không tự nhiên mất." Vương Cẩn Hòa không phủ nhận lời Tô Ngọc nói, thực ra mà nói thì lời anh ấy cũng đúng.

Nếu cả Tô Ngọc và Thái Huyền cùng xuất hiện, có người đại khái sẽ thấy không thoải mái thật. "Thôi đi, hai anh cứ để người ta yên tâm một chút đi, đừng có cùng sang đó, bên này chẳng phải rõ ràng là đang bắt nạt người ta sao?" Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu.

Tại tiệc nhận thân, Thái Huyền chú trọng giới thiệu Tô Ngôn Triệt, đồng thời cũng vào ngày hôm đó công bố thân phận thiếu chủ Huyền Môn của cậu bé.

Tuy rằng những người đến đây ít nhiều cũng đã đoán được phần nào, nhưng khi nghe chính miệng Thái Huyền nói ra, họ vẫn cảm thấy không thể tin nổi. "Môn chủ, sao ngài đột nhiên lại muốn tìm người kế thừa vậy?" Có người không nhịn được hỏi.

Tuy đứa trẻ này là con trai của Tô Ngọc, nhưng cậu bé thực sự có thể đảm đương vị trí thiếu chủ Huyền Môn sao?

Thái Huyền nhìn người vừa lên tiếng một cái, thản nhiên nói: "Sau này tôi sẽ không có con cái, người kế thừa tự nhiên phải tìm, mà con trai của A Ngọc chính là lựa chọn thích hợp nhất." Nói xong, anh nhìn những người khác: "Các vị còn câu hỏi nào muốn hỏi nữa không?

Nói hết một lượt luôn đi." "Nếu đã như vậy, chọn cậu bé này chẳng phải tốt hơn sao?" Có người chỉ tay vào Tiểu Bảo mà nói.

Nếu nói về tư cách, một người xuất sắc như cậu bé đó mới là lựa chọn thích hợp nhất chứ?

Môn chủ Huyền Môn không chọn người xuất sắc đó, lại chọn một đứa trẻ nhỏ hơn sao?

Chẳng lẽ không sợ đứa trẻ này sẽ làm hỏng cả Huyền Môn sao?

Tiểu Bảo bị chỉ trỏ như vậy vô cùng bất mãn.

Cậu vừa định lên tiếng thì nghe Thái Huyền nói: "Tiểu Bảo có trách nhiệm của riêng mình, Huyền Môn không phải là trách nhiệm của thằng bé." Người kia nhìn Tô Ngôn Triệt, mày nhíu lại, lộ rõ vẻ khinh thường cậu bé. "Không biết đứa trẻ này có gì hơn người mà khiến Môn chủ lại chọn công bố thân phận người kế thừa của nó vào ngày hôm nay?" Chẳng lẽ chỉ vì bên cạnh nó có một con bạch hổ thôi sao?

Nếu đúng là vậy thì cách làm của họ chẳng phải quá sơ sài rồi sao? "Cái hay của Triệt nhi tất nhiên không phải là thứ các người có thể hiểu được, còn về năng lực của thằng bé, sau này các người sẽ rõ." "Môn chủ không muốn nói, hay là không tiện nói?" Tô Ngôn Triệt đưa đôi mắt đen láy nhìn người đàn ông đang hùng hổ ép người kia.

Cậu đột nhiên lấy đoản địch ra thổi.

Mọi người chỉ cảm thấy tiếng nhạc rất hay, nhưng người đang nghi ngờ Tô Ngôn Triệt thì ánh mắt lại lộ vẻ kinh hoàng, sau đó anh ta giơ tay liên tục tự tát vào mặt mình.

Nhìn thấy cảnh này, những người xung quanh đều sững sờ, đây là tình huống gì vậy?

Người này khi tàn nhẫn lên đến cả bản thân mình cũng đánh sao?

Sau khi Triệt nhi buông đoản địch xuống, người đó cuối cùng cũng khôi phục lại thần trí.

Những người còn lại cũng không ngốc, lập tức hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tô Ngôn Triệt, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Cậu bé mới bao nhiêu tuổi chứ?

Mà đã có thể điều khiển được tâm trí một người rồi sao?

Tô Ngôn Triệt nhìn kẻ vừa coi thường mình lúc nãy, thản nhiên nói: "Còn điều gì muốn nói nữa không?" Người bị chính mình đánh sưng cả mặt không dám tin nhìn Tô Ngôn Triệt.

Đây chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi.

Sao có thể như vậy được.

Thái Huyền chống cằm nhìn đối phương, khi nói những lời đó thực sự không cần cân nhắc xem mình có bị vỗ mặt không sao? "Triệt nhi là con trai ruột của A Ngọc, A Ngọc xuất sắc như vậy, Triệt nhi là con trai anh ấy, sao có thể là một đứa trẻ tầm thường được?

Lần sau trước khi nói chuyện thì nên nghĩ cho kỹ rồi hãy mở miệng." Nếu không, người chịu thiệt lúc đó có lẽ chính là bản thân mình.

Đương nhiên lời này Thái Huyền không nói ra miệng.

Kẻ vì Triệt nhi mà tự đánh vào mặt mình đó đang oán hận nhìn cậu bé.

Anh ta đã ghi nhớ đứa trẻ này rồi.

Tốt nhất là những người này đừng để anh ta tìm được cơ hội, nếu không anh ta nhất định sẽ khiến họ sống không bằng chết. "Hình như anh không phục lắm nhỉ." Tiểu Bảo đi đến cạnh người đó, đặt tay lên vai anh ta.

Người đàn ông bị đánh kia cơ thể lập tức cứng đờ, vừa định hỏi gì đó thì cảm thấy trên vai truyền đến một cơn đau nhói.

Mồ hôi lạnh lập tức tuôn ra không ngừng. "Tôi ấy mà, không chịu nổi cảnh có người bắt nạt em trai mình, khi định tìm rắc rối với em tôi thì trước hết hãy xem xương cốt của anh có đủ cứng không đã." Nói xong, cậu lại vỗ vai đối phương hai cái.

Người đàn ông trung niên lập tức cảm thấy bả vai mình dường như càng đau hơn.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc bật cười: "Tiểu Bảo, đừng có tùy tiện bắt nạt người khác." "Cha, con đâu có tùy tiện bắt nạt ai, con chỉ đang nói chuyện tử tế với anh ta thôi mà." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, nói một cách vô cùng ngoan ngoãn.

Thấy con trai như vậy, Tô Ngọc bất lực lắc đầu, cuối cùng ngoài việc nhắm một mắt mở một mắt ra thì anh còn có thể làm gì nữa đây?

Khi Tiểu Bảo quay lại bên cạnh Tô Ngọc, cậu tùy ý nói: "Em trai tôi tính tình đơn thuần, muốn bắt nạt em ấy thì bước qua cửa của tôi trước đã." Tiểu Bảo rất mực thương yêu các em của mình, còn có cả Trần nhi và Hiên nhi, ai dám bắt nạt họ thì Tiểu Bảo chắc chắn sẽ nổi giận.

Kẻ này hôm nay dám làm nhục Triệt nhi trước mặt mọi người như vậy, rõ ràng là đang khiêu khích bọn họ.

Đối với loại người này, cậu thật sự chẳng có gì để nói, cần ra tay thì cứ trực tiếp ra tay.

Tô Ngọc cũng gật đầu tán thành, cho dù Tiểu Bảo không ra tay thì anh cũng sẽ làm. "Có những người đúng là không nhận rõ thực tế, lúc nào nên nói lời gì, chẳng lẽ còn cần người khác phải dạy sao?" Tiểu Bảo liếc nhìn kẻ bên cạnh một cái, ánh mắt mang theo hơi lạnh thấu xương.

Kẻ vừa bị Tiểu Bảo bóp nhẹ một cái suýt gãy xương lúc này không dám nói thêm lời nào, chỉ biết cúi đầu.

Hắn ta chỉ thuận miệng nói vậy thôi, ai ngờ đứa nhỏ này lại chẳng nể nang chút nào, ngay cả người lớn cũng thế.

Thật là mất mặt quá đi. "Bây giờ còn ai có ý kiến về việc em trai tôi làm thiếu chủ nữa không?" Tiểu Bảo nhìn những người phía dưới, cười như không cười hỏi.

Những kẻ đang có ý đồ xấu thấy hai anh em họ đều mạnh mẽ đánh vào mặt mình như vậy, đặc biệt là người anh, vừa ra tay đã suýt phế người ta, thế này thì bọn họ còn dám nói gì nữa?

Chương 1914

"Xem ra mọi người đều không có ý kiến gì nữa rồi.

Đã bây giờ không có ý kiến thì sau này đừng nhảy ra nói xấu em trai tôi, nếu không các người biết hậu quả sẽ thế nào rồi đấy." Ánh mắt Tiểu Bảo mang theo sự cảnh cáo rõ rệt.

Kiểu này không cần nói cũng biết cậu có ý gì.

Những người không có dã tâm thì xem kịch rất vui vẻ, còn những kẻ có ý đồ riêng tự nhiên cảm thấy uất ức.

Đây là lần đầu tiên họ thấy mất mặt đến vậy. "Vị trí thiếu chủ Huyền Môn này vốn dĩ là người tài sẽ được chọn, cậu làm như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?" Có người nhỏ giọng lầm bầm.

Hắn ta tưởng mình nói rất khẽ, nhưng tiếc là Tiểu Bảo vẫn nghe thấy.

Tiểu Bảo bước đến trước mặt hắn, cúi đầu nhìn đối phương: "Xem ra anh rất không phục nhỉ." Đối phương không nói gì, nhưng bị Tiểu Bảo dọa cho giật mình, dường như không ngờ Tiểu Bảo lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh.

Hắn cười gượng nhìn Tiểu Bảo, có chút lúng túng nói: "Cậu..." "Đã như vậy thì thế này đi, các người tìm người cùng lứa tuổi đến so tài với em trai tôi, xem ai thắng được nó?

Nếu các người muốn tìm loại người đã trưởng thành hoặc trên hai mươi tuổi đến so với em trai tôi thì cũng không phải không thể, nhưng phải qua được cửa của tôi trước đã, sau đó mới đi thách đấu em trai tôi, các người thấy thế nào?" Tiểu Bảo tùy ý mở miệng.

Một câu nói khiến những kẻ bất mãn lập tức câm miệng.

Họ lúng túng nhìn người trước mặt, lắp bắp nói: "Cái này... cái này chắc không cần đâu nhỉ?" Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn người vừa nói: "Hử?

Bây giờ lại không cần nữa à?

Lúc nãy chẳng phải nói người tài sẽ được chọn sao?

Sao lúc này lại không dám rồi?" Thái Huyền cười không ngớt, ghé sát vào Tô Ngọc nhỏ giọng nói: "Tiểu Bảo chiêu này chơi hay thật, giờ thì chẳng ai dám nói gì nữa rồi." Thực lực của Tiểu Bảo trong các cuộc so tài trước đó mọi người đều biết, đối đầu với Tiểu Bảo thì họ đâu có ngu.

Còn về Triệt nhi, chiêu thức Triệt nhi vừa lộ ra khiến họ đều rất cảnh giác.

Ai biết được lúc nào Triệt nhi sẽ điều khiển bọn họ tự đánh chính mình chứ? "Đúng là như vậy." Tô Ngọc tán đồng gật đầu, cũng rất hài lòng với cách làm của Tiểu Bảo.

Anh em với nhau thì nên giúp đỡ lẫn nhau như thế.

Tô Ngôn Triệt đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, nhìn những người lúc trước có ý kiến với mình: "Nếu các người thấy đánh không lại anh trai tôi, không dám so tài với anh ấy thì cũng không sao, tôi sẽ đấu với các người.

Nhưng tôi sẽ mang theo Liệt Dương, các người dám không?" Tô Ngôn Triệt nhìn họ, bình tĩnh lên tiếng.

Mọi người nhìn con hổ trắng đi theo bên cạnh Tô Ngôn Triệt, lập tức im lặng.

Nó mang theo một con hổ trắng thì có khác gì mang theo anh trai nó chứ?

Con hổ trắng này trông có vẻ rất lợi hại, họ dám làm gì đây?

Đứa nhỏ này thật sự quá kiêu ngạo rồi.

Nhìn dáng vẻ của họ, Tô Ngôn Triệt biết ngay họ vẫn không dám.

Cậu nhíu mày có chút thất vọng: "Các người vẫn sợ Liệt Dương sao?

Hay là thế này đi, tôi không mang Liệt Dương nữa, tôi mang theo Đại Hoa, các người thấy thế nào?" Tô Ngôn Triệt làm ra vẻ rất dễ thương lượng.

Đại Hoa?

Đó lại là cái gì nữa?

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, không biết cậu đang nói đến cái gì. "Yên tâm, Đại Hoa không phải hổ trắng, chỉ là một con gà trống lớn thôi, các người không lẽ đến một con gà cũng sợ chứ?" Tô Ngôn Triệt nhìn những người đó từ trên xuống dưới với vẻ khinh bỉ.

Điều này khiến những kẻ có ý kiến với Tô Ngôn Triệt cảm thấy mình bị sỉ nhục.

Một con gà thì có thể lợi hại đến mức nào?

Tuy nhiên, điều họ không chú ý là Thái Huyền khi nghe thấy lời này thì cả người ngây dại.

Con gà tên Đại Hoa này, ông đã từng nghe qua chiến tích anh hùng của nó.

Mỏ của nó mổ một cái là có thể tạo ra một cái hố trên tay người, mắt của gia chủ Lăng quốc chính là bị nó mổ mù đấy.

Hơn nữa hai cái móng vuốt kia cũng đáng sợ vô cùng.

Không bị cào trúng thì thôi, một khi bị cào trúng thì đừng hòng giữ được miếng thịt nào lành lặn.

Những người này nếu coi thường Đại Hoa là sẽ phải chịu thiệt thòi lớn đấy.

Triệt nhi nhìn bọn họ cười hỏi: "Thế nào?

Các người đồng ý không?

Chỉ là thêm một con gà thôi mà, các người không sợ rồi chứ?" Vương Cẩn Hòa ho nhẹ một tiếng, đột nhiên phát hiện con trai mình cũng là kẻ biết bắt nạt người khác.

Bọn họ mà coi thường Đại Hoa thì tiêu đời rồi.

Tuy nhiên, những người này có lẽ không nghe thấy tiếng lòng của Vương Cẩn Hòa, nếu không nhất định sẽ không đồng ý. "Được, chúng ta đồng ý, tôi không tin một con gà thì có thể lợi hại đến mức nào?" Kẻ vừa bị Tiểu Bảo suýt phế bỏ lạnh lùng hừ một tiếng, không khách khí nói.

Tiểu Bảo gật đầu: "Rất tốt.

Các người thật sự không hối hận chứ?" Tiểu Bảo nhìn bọn họ hỏi một cách rất nghiêm túc.

Bị Tiểu Bảo hỏi như vậy, bọn họ cảm thấy thật mất mặt, chỉ là một con gà thôi, có gì mà phải sợ? "Không hối hận." Tiểu Bảo gật đầu: "Được, đã các người không sợ thì tốt rồi." Tiểu Bảo quay đầu nhìn Tô Ngôn Triệt, hai anh em nhìn nhau cười.

Tô Ngôn Triệt gật đầu ra hiệu đã hiểu ý của Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đi tới vỗ vai em trai, cười thầm: "Triệt nhi cố lên." "Anh trai, anh gọi Đại Hoa đến đi." Tiểu Bảo cười lắc đầu: "Cái này chúng ta không vội, đợi người của họ đến đông đủ rồi chúng ta mới gọi Đại Hoa ra." "Được." Tô Ngôn Triệt suy nghĩ một chút là biết Tiểu Bảo muốn làm gì.

Cậu quay sang nhìn những người đó: "Các người có thể gọi người đến rồi." "Cậu đã nói rồi đấy, các người không được giúp đỡ." Tiểu Bảo gật đầu: "Ừ, các người nói không sai, chúng tôi quả thực sẽ không giúp đỡ.

Nhưng nếu các người gọi những người không nên xuất hiện đến thì đừng trách tôi không khách khí, tôi mà ra tay thì có lẽ không dễ nói chuyện như em trai tôi đâu." Tiểu Bảo cười như không cười nhìn đối phương. "Cậu..." Đối phương giận dữ nhìn Tiểu Bảo, nhưng thiên bẩm của cậu khiến hắn chẳng có cách nào, chỉ biết uất ức nhìn người trước mặt.

Chương 1915

"Tôi là người vẫn rất dễ nói chuyện, tiền đề là các người phải làm việc đúng quy củ.

Nếu các người tìm mấy lão già, sống lâu hơn em trai tôi tận hai ba mươi tuổi đến bắt nạt nó, thì đừng trách tôi bắt nạt các người." Tiểu Bảo cũng chẳng lo người khác nói mình đang đe dọa, lạnh lùng cười nói.

Một câu của Tiểu Bảo khiến những kẻ đang có ý định đó lập tức im lặng.

Họ quả thực không dám đắc tội những người này vào lúc này.

Một mình cậu, một Tô Ngọc, lại thêm một Thái Huyền, họ căn bản không gánh nổi. "Tất nhiên là không rồi." Có người cười giả tạo nói.

Khi bảy người từ mười lăm đến mười tám tuổi xuất hiện bên ngoài, ánh mắt Tiểu Bảo hơi lạnh lẽo: "Cho nên đây là muốn cùng nhau đối phó em trai tôi sao?" "Cậu chỉ nói không được đánh người hai ba mươi tuổi, chứ đâu có nói không được cùng nhau đánh." Có người lạnh lùng cười khinh bỉ.

Tô Ngọc liếc nhìn người vừa nói, ánh mắt lạnh lùng vô cùng.

Ngay cả sắc mặt Thái Huyền cũng không tốt đẹp gì.

Thái Huyền không ngừng vỗ tay: "Không tồi, không tồi, đối phó với một đứa trẻ chưa đầy sáu tuổi và một con gà trống lớn, các người vậy mà lại tìm thiên tài của các gia tộc mình ra, điều này thật sự quá tốt rồi." Lời của Thái Huyền khiến sự lúng túng trong mắt bảy người vừa bước ra hiện rõ mồn một.

Đặc biệt là khi nhìn đứa trẻ này căn bản chẳng lớn bao nhiêu, trong lòng họ càng thêm hổ thẹn.

Trong đó có một thiếu niên mặc đồ giản dị, bạc màu, quay đầu nhìn cha mình: "Trận đấu này con không đánh nữa." "Mày dám!

Nếu mày không đánh, coi chừng mạng của mẹ mày đấy." Người đàn ông kia lạnh lùng đe dọa.

Một câu đe dọa khiến sắc mặt thiếu niên âm trầm đến cực điểm.

Cậu nhìn chằm chằm cha mình, tay nắm chặt thành quyền. "Nếu mẹ con biết con làm chuyện như vậy, cho dù ông có đưa tiền, mẹ cũng sẽ không đi khám bệnh đâu." Cậu và mẹ đã rời khỏi căn nhà đó từ lâu rồi.

Lần này bị gọi qua chẳng qua là vì lời hứa một vạn lượng bạc của ông ta.

Có một vạn lượng này, mẹ cậu sẽ không sao, sẽ có tiền trị bệnh.

Nhưng cậu không ngờ bọn họ lại muốn đối phó với một đứa trẻ, hơn nữa còn là nhiều người cùng đối phó với một đứa trẻ đáng yêu như vậy, bọn họ sao có thể ghê tởm đến mức này. "Mày..." "Con đã mười bảy tuổi rồi, đối phó với một đứa trẻ sáu tuổi, con vẫn chưa đến mức không biết xấu hổ như vậy." Câu nói này rõ ràng là đang mắng những người còn lại.

Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn người trước mặt, có chút thiện cảm với cậu ta: "Anh tên là gì?" "Tôi tên Tôn Tử Ưu." "Tôi tên Tô Ngôn Triệt, anh có muốn giúp tôi không?" Tô Ngôn Triệt nhìn Tôn Tử Ưu hỏi.

Tôn Tử Ưu kinh ngạc nhìn cậu: "Giúp em?" "Nhìn anh thế này, chắc là mẹ anh đang bệnh, anh cần tiền chữa bệnh cho mẹ.

Chỉ cần anh giúp tôi, tôi có thể nhờ chú Vạn Cổ và chú Nam Kiều đến xem bệnh cho mẹ anh, y thuật của họ đều rất giỏi.

Đương nhiên, ngoài ra tôi còn có thể cho anh năm vạn lượng, nếu anh đồng ý, tôi có thể giao cho anh một số việc để anh thuận tiện chăm sóc mẹ mình, thấy thế nào?" Tô Ngôn Triệt nhìn cậu ta hỏi.

Những điều kiện Tô Ngôn Triệt đưa ra khiến Tôn Tử Ưu vô cùng cảm động.

Cha của Tôn Tử Ưu sắc mặt đen kịt: "Mày dám!" Tôn Tử Ưu không thèm quan tâm đến lời cha mình, mà nghiêm túc suy nghĩ về chuyện này. "Mẹ tôi đang ở trong tay bọn họ." Tôn Tử Ưu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cười khổ nói.

Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha ơi giúp một tay đi." "Được." Tô Ngọc liếc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh một cái.

Chỉ cần một ánh mắt, Nguyên Bảo đã biết anh muốn nói gì, liền dẫn người rời đi. "Cha có tìm được chỗ không?" "Cha không tìm được nhưng người của nghĩa phụ cha tìm được, chú Cổ Thâm cũng đi theo rồi." Thái Huyền nhướng mày nhìn con trai quý báu, xem ra con trai biết cũng không ít nhỉ. "Hóa ra là vậy." Cha của Tôn Tử Ưu sắc mặt có chút khó coi, nhìn những người bên cạnh nghiến răng nói: "Các người chắc phải biết thiên phú và võ công của con trai tôi lợi hại thế nào, chúng ta chỉ có thể ra tay thôi." Ông ta không chắc người của Tô Ngọc và Thái Huyền có tìm được người phụ nữ đó không.

Nếu tìm thấy thì rắc rối to.

Bởi vì lúc này, người phụ nữ đó rất có thể đã chết rồi.

Mấy gia đình nhìn nhau, liếc mắt ra hiệu cho con cái mình trực tiếp ra tay, nếu cứ tiếp tục thế này thì quả thực rất bất lợi cho họ. "Ra tay đi!" "Đại Hoa!" Tiểu Bảo đột nhiên gọi một tiếng.

Đại Hoa còn chưa tới đã muốn ra tay rồi sao?

Tưởng người nhà cậu dễ bắt nạt chắc?

Sau đó mọi người thấy một con gà trống lớn có bộ lông rất sặc sỡ đột nhiên bay ra, đậu trên vai Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo đưa tay vuốt lông Đại Hoa: "Đại Hoa, có người muốn bắt nạt Triệt nhi, chúng ta không được giúp đỡ, an toàn của Triệt nhi giao cho mày bảo vệ đấy.

Giúp Triệt nhi thắng những người này, thưởng cho mày một túi ngô loại tốt nhất." Đôi mắt nhỏ của Đại Hoa khi nghe thấy có người muốn bắt nạt người nhà mình thì trở nên vô cùng sắc lẹm.

Ngay sau đó nó nghe thấy Tiểu Bảo nói về ngô, đó là món khoái khẩu của nó.

Đại Hoa dụi dụi đầu vào mặt Tiểu Bảo tỏ ý đã hiểu.

Sau đó nó bay đến trước mặt Triệt nhi, nhìn chằm chằm đối thủ, dáng vẻ đó khiến những kẻ sắp đối đầu với Triệt nhi có chút sợ hãi.

Đây thực sự là một con gà trống bình thường sao?

Nhìn cái mỏ nhọn và móng vuốt sắc lẹm kia xem.

Thứ này mà là gà thường à? "Con gà này..." "Sao thế?

Đại Hoa nhà tôi không phải là gà trống à?" Tiểu Bảo nhìn người vừa hỏi.

Người đó cười gượng ngậm miệng, đúng là một con gà thật, chỉ là con gà này trông có chút dọa người. "Chỉ là trông hơi dọa người thôi, nó thì có thể lợi hại đến mức nào chứ?" Có người khinh thường nói.

Hắn không tin với năng lực của họ lại không đối phó nổi một con gà và một đứa trẻ.

Hắn nghĩ vậy, nhưng Tôn Tử Ưu thì không.

Cậu có thể thấy được tia hung quang trong mắt con gà này, rõ ràng không thể dùng tư duy bình thường để nhìn nhận nó, nó có thể là con gà lấy mạng người đấy.

Nhưng chuyện đó không liên quan đến cậu, chỉ cần người nhà Tô Ngôn Triệt giúp cậu cứu mẹ, cậu sẽ giúp Tô Ngôn Triệt. "Các người còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau ra tay đi!" Mấy người nhìn nhau, quyết định ra tay trước, trước khi động thủ còn nhìn Tôn Tử Ưu: "Cậu tốt nhất nên an phận một chút." Tôn Tử Ưu không nói gì, vì thiên phú của cậu tốt hơn những người này nên họ chưa từng nể mặt cậu.

Chương 1916

Những lời này cậu nghe cũng nhiều rồi nên chẳng thèm bận tâm.

Một trong số đó lao tới cực nhanh, Tôn Tử Ưu thấy vậy liền vội vàng kêu lên: "Em mau tránh ra, tốc độ của hắn nhanh lắm!" "A!" Lời vừa dứt đã nghe thấy một tiếng thét thảm thiết.

Sau đó Tôn Tử Ưu thấy bàn tay định tấn công Tô Ngôn Triệt của đối phương bị mổ mất một miếng thịt.

Cậu nuốt nước bọt, cái này chẳng phải hơi đáng sợ sao?

Đây thực sự là một con gà à?

Nó lợi hại quá vậy!

Đúng là chẳng nể mặt ai chút nào.

Tô Ngôn Triệt chú ý đến ánh mắt của Tôn Tử Ưu, mỉm cười gật đầu: "Anh không cần nghi ngờ đâu, Đại Hoa đúng là một con gà, còn là một con gà rừng nữa.

Nhưng anh trai tôi đã nuôi nó được bảy năm rồi, tuổi của Đại Hoa còn lớn hơn cả tôi, nó lớn lên cùng anh trai tôi đấy." "Nó biết mổ người à?" Tô Ngôn Triệt gật đầu: "Biết chứ, chỉ cần ai dám bắt nạt chúng tôi, nó đều mổ hết." "Cậu không nói là con gà này biết mổ người." "Các người cũng đâu nói là sẽ tìm tận bảy người để đối phó em trai tôi." Tiểu Bảo nhìn đối phương cười như không cười. "Yên tâm đi, Đại Hoa nhà tôi không chỉ biết mổ người đâu, nó còn có thể mổ mù mắt người ta nữa đấy." Một câu nói khiến mấy người còn lại không dám động thủ nữa.

Một con gà có thể mổ mù mắt người, họ có điên mới đi tìm rắc rối với nó. "Các người đừng quản nó, trực tiếp đối phó đứa bé kia kìa!"

Mấy người nghĩ cũng phải, liền vòng qua Đại Hoa để tấn công Tô Ngôn Triệt.

Nhưng Đại Hoa dường như biết họ định tấn công từ đâu, không ngừng quấy phá khiến họ mệt mỏi ứng phó.

Đúng lúc này, Tô Ngôn Triệt đột nhiên lấy ra chiếc sáo ngắn.

Thấy thứ trong tay cậu, cha của Tôn Tử Ưu vội vàng quát: "Không được để nó thổi sáo, nếu không là tiêu đời đấy!" Tiểu Bảo nhìn hành động của Tô Ngôn Triệt, thấp giọng cười: "Thật đáng tiếc, các người chậm một bước rồi, không kịp nữa đâu." Quả nhiên, khi tiếng sáo vang lên, mọi thứ đã không còn kịp nữa.

Mấy người đang lao về phía Tô Ngôn Triệt bỗng khựng lại tại chỗ, người đơ ra.

Trong mắt họ thoáng hiện sự đau đớn, rồi dần chuyển thành mờ mịt, cuối cùng là đờ đẫn.

Khi ánh mắt trở nên đờ đẫn, mấy người đó đã không còn nhận ra ai xung quanh nữa, họ bắt đầu lao vào đánh chính đồng đội của mình.

Tôn Tử Ưu đứng cạnh Tô Ngôn Triệt, mí mắt giật giật, có chút cạn lời lầm bầm: "Thế này thì còn cần tôi giúp sao?" Tô Ngôn Triệt nghe thấy nhưng không trả lời.

Trong lúc họ đang tự tàn sát lẫn nhau, Nguyên Bảo dưới sự dẫn dắt của Cổ Thâm đã tìm thấy nơi giam giữ mẹ của Tôn Tử Ưu.

Khi họ đến nơi, người phụ nữ bệnh tật ấy đang bị kẻ xấu ấn mạnh xuống nước.

Dáng vẻ đó là muốn dìm chết người ta.

Nhìn bà ấy dường như đã không trụ vững được nữa, cả người vô cùng yếu ớt. "Một mặt lợi dụng con trai người ta giúp việc, mặt khác lại ra tay với người mẹ, đám người này đúng là không biết xấu hổ." Nguyên Bảo lạnh lùng nói. "Đừng nói nữa, anh mà nói tiếp là người chết mất đấy." Nguyên Húc ở bên cạnh bực bội lên tiếng.

Người phụ nữ này trông có vẻ sắp không trụ nổi rồi. "Vậy còn chờ gì nữa?

Mau cứu người!" Nguyên Bảo quát.

Nghe vậy, Nguyên Húc gật đầu, thoắt cái đã đến bên cạnh đám người kia.

Sau khi đánh dạt bọn chúng ra, cậu đỡ người phụ nữ đang gục trong chum nước lên. "Từng này người mà lại đi đối phó với một người phụ nữ sức khỏe không tốt, các người cũng giỏi thật đấy." "Mang hết bọn này đi đi, còn về sau này Tôn Tử Ưu muốn xử lý thế nào là việc của cậu ta, không liên quan đến chúng ta." Họ đưa tất cả về Huyền Môn.

Khi đến nơi, sáu người kia đã đầy mình thương tích, còn Triệt nhi vẫn đứng đó nguyên vẹn, như thể chẳng có chuyện gì xảy ra. "Đây là... tình huống gì thế này?" "Không có gì, chỉ là tự tàn sát lẫn nhau thôi." Tô Ngọc tùy ý giải thích.

Vừa nghe thấy "tự tàn sát lẫn nhau", Nguyên Bảo gần như hiểu ngay là do ai làm.

Cậu quay sang nhìn Tôn Tử Ưu: "Lúc chúng tôi đến, mẹ cậu đang bị bọn chúng ấn vào chum nước, có vẻ như muốn dìm chết bà ấy.

Người chúng tôi đã mang đến rồi, chắc cậu sẽ biết là người của ai." Tôn Tử Ưu không thể tin nổi nhìn dáng vẻ thê lương của mẹ, hơi thở của bà đã rất yếu ớt.

Cậu nhìn Tô Ngôn Triệt: "Giúp tôi cứu mẹ, từ nay về sau mạng của tôi là của em." "Chú Vạn Cổ, phiền chú rồi." Tô Ngôn Triệt hạ sáo xuống, quay đầu nói với Vạn Cổ.

Bình thường Vạn Cổ rất ít khi ra tay, nhưng hiện tại người cầu xin là Tô Ngôn Triệt, ông không thể từ chối.

Bước tới bên người phụ nữ, Vạn Cổ khẽ nhíu mày: "Đây là bị trúng độc rồi." Sắc mặt Tôn Tử Ưu lập tức thay đổi: "Trúng độc?" "Ừ, đối phương chưa muốn mẹ cậu chết ngay đâu, bọn chúng hạ một loại độc rất đau đớn, trông thì giống như lâm bệnh, nhưng thực tế nỗi đau thế nào chỉ có bà ấy mới biết." Tôn Tử Ưu đột ngột quay đầu nhìn kẻ gọi là cha mình.

Sức khỏe của mẹ cậu vốn dĩ rất tốt, chỉ sau khi bà đưa cậu rời khỏi nhà họ Tôn, ép kẻ này ký văn bản đoạn tuyệt quan hệ thì mới xảy ra chuyện.

Nói vậy, độc của mẹ rất có khả năng là do đám người này hạ.

Lúc này, Nguyên Húc mang mấy kẻ đã ra tay với mẹ Tôn Tử Ưu đến, xô ngã xuống đất.

Tôn Tử Ưu nhìn bọn chúng, nhịn mãi cuối cùng không nhịn được nữa, đột nhiên tung một cú đấm vào mặt gia chủ họ Tôn.

Gia chủ họ Tôn bị đánh lảo đảo, suýt ngã xuống đất. "Là ông hạ lệnh đúng không?

Ông tưởng mẹ tôi có chuyện gì thì tôi sẽ quay lại nhà họ Tôn làm trâu làm ngựa cho ông sao?

Tôi nói cho ông biết, đừng có mơ!" Gia chủ họ Tôn liếm vết máu trên khóe miệng, nhìn Tôn Tử Ưu như một con thú nhỏ: "Bà ta chỉ làm liên lụy đến mày thôi, chỉ có theo tao mày mới có thể tiến xa hơn." Tôn Tử Ưu nhìn gia chủ họ Tôn một hồi lâu, sau đó quay sang Tô Ngôn Triệt: "Tôi có thể đi theo em, em bảo tôi làm gì cũng được, nhưng tôi có một điều kiện." "Ồ?

Điều kiện gì?

Anh nói nghe thử xem?

Nếu cái giá đủ lớn, tôi có thể đồng ý." "Nhà họ Tôn là người của Bắc Quốc, chuyện lần này chính là do một tay họ khơi mào, Hoắc Huân chẳng qua chỉ là quân cờ bị lợi dụng thôi, ông ta hoàn toàn không biết việc họ là người Bắc Quốc." Lời Tôn Tử Ưu vừa nói ra đủ để lấy mạng gia chủ họ Tôn.

Ánh mắt Tô Ngọc hơi nheo lại, nhìn Tôn Tử Ưu: "Cậu có biết mình đang nói gì không?

Một khi cậu dám lừa gạt bản vương, cậu sẽ chết rất thảm đấy." "Tôi không lừa anh, những gì tôi nói đều là thật, và tôi có bằng chứng." Tôn Tử Ưu nhìn Tô Ngọc, không hề vì cơn giận của anh mà sợ hãi, ngược lại còn rất nghiêm túc nói.

Gia chủ họ Tôn còn chưa kịp phản ứng thì đã nghe Tôn Tử Ưu vạch trần bí mật của mình.

Khi Tô Ngọc định hỏi thêm, gia chủ họ Tôn lại nổi giận, nhìn Tôn Tử Ưu quát lớn: "Mày tìm chết!" "Đại Hoa, bắt ông ta im lặng đi, đừng để ông ta cản trở cha tôi nói chuyện." Tiểu Bảo ra lệnh cho Đại Hoa đang chực chờ bên cạnh.

Đại Hoa lập tức lao về phía gia chủ họ Tôn.

Chương 1917

Ông ta không kịp ra tay với Tôn Tử Ưu, đành phải chật vật né tránh sự truy kích của con gà.

Dù né rất nhanh nhưng ông ta vẫn bị Đại Hoa cào trúng hai cái, một cái làm rách áo, cái thứ hai làm rách cánh tay.

Gia chủ họ Tôn vừa cảm thấy đau nhói, cúi đầu nhìn xuống thì thấy máu đã chảy ra.

Máu chảy rất nhiều, chỉ trong chớp mắt lớp áo sáng màu đã bị nhuộm đỏ.

Nhìn móng vuốt dính máu của Đại Hoa, Tôn Tử Ưu cau mày.

Thứ bọn họ nuôi rốt cuộc là gà hay là cái gì vậy?

Nếu mà cào vào cổ người ta thì chẳng phải đứt luôn động mạch sao? "Đừng có cử động lung tung, Đại Hoa nhà tôi ra tay không biết nặng nhẹ đâu, ngộ nhỡ nó làm mù mắt hay cào đứt động mạch của ông thì không hay đâu." Tiểu Bảo thấy gia chủ họ Tôn định ra tay, liền cười như không cười lên tiếng.

Gia chủ họ Tôn tức đến tím tái mặt mày.

Sao cậu ta dám đe dọa ông ta như vậy?

Đúng là to gan lớn mật. "Cậu nói cậu có bằng chứng, ở đâu?" Tôn Tử Ưu vén áo mình lên, xé một lớp vải bên trong, lôi ra mấy phong thư và một số thứ giống như vật phát tín hiệu. "Tất cả ở đây rồi, là tôi lấy từ thư phòng của ông ta trước khi rời đi.

Trong thư phòng của ông ta còn rất nhiều thứ liên quan đến Bắc Quốc, các người đều có thể đến xem." Tô Ngọc liếc nhìn sắc mặt đen kịt của gia chủ họ Tôn, cầm lấy bằng chứng xem qua.

Xem xong, khóe môi anh hiện lên nụ cười nhạt: "Con trai, đừng để ai ở đây rời đi, ít nhất là trước khi cha quay lại." Tiểu Bảo gật đầu: "Cha cứ yên tâm, ở đây cứ giao cho con.

Cha cần làm gì thì mau đi đi, không cần lo lắng chuyện này." Tô Ngọc đứng dậy đi đến trước mặt Tôn Tử Ưu: "Dẫn đường." "Được." Trước khi đi, Tôn Tử Ưu nhìn mẹ mình một cái.

Chú ý đến ánh mắt của cậu, Tô Ngọc thản nhiên nói: "Yên tâm đi, có Nam Kiều và Vạn Cổ ở đây, mẹ cậu sẽ không sao đâu, lát nữa tôi sẽ bảo họ giải độc cho bà ấy." Nghe thấy mẹ mình có thể được giải độc, tâm trạng Tôn Tử Ưu tốt lên hẳn. "Đa tạ." Cậu phớt lờ ánh mắt cảnh cáo của gia chủ họ Tôn, dẫn Tô Ngọc rời đi.

Thái Huyền nhìn những kẻ đang định lén lút chuồn đi, vung tay một cái, người của Huyền Môn liền chặn trước mặt bọn họ. "Thái Huyền, ông có ý gì đây?" "Đơn giản thôi, A Ngọc đã nói rồi, trước khi cậu ấy về thì ai cũng không được rời đi." Hiện tại vừa mới tìm ra người của Bắc Quốc, ai biết ở đây còn ai nữa không?

Nếu vẫn còn thì chẳng phải là thả hổ về rừng sao?

Tiểu Bảo liếc nhìn những kẻ muốn rời đi, sau đó nhìn Nam Kiều: "Chú Nam Kiều, trước tiên cứ để họ ngồi xuống một lát đi." "Được." Thuật thôi miên của Nam Kiều lợi hại hơn Triệt nhi rất nhiều, chỉ trong vài nhịp thở, những người có mặt đều đã ngây ngô chẳng biết mình là ai nữa. "Ngồi xuống." Nam Kiều ra lệnh, những kẻ đang đứng đều ngoan ngoãn ngồi xuống ghế.

Dáng vẻ ngoan ngoãn đó khiến Triệt nhi cau mày.

Nam Kiều đi đến bên cạnh Triệt nhi, đáy mắt thoáng nụ cười: "Sao thế?

Không hài lòng với thuật thôi miên của mình à?" Tô Ngôn Triệt trầm mặc gật đầu, cậu đúng là không hài lòng, tại sao chú Nam Kiều lại giỏi như vậy mà cậu lại yếu thế này? "Trước đây con vẫn luôn học âm công, về thôi miên chỉ mới học chưa đầy một năm, đợi con lớn thêm chút nữa sẽ còn lợi hại hơn." Thực tế thì thiên phú của Tô Ngôn Triệt đã rất tốt rồi, chỉ là cậu có vẻ vẫn chưa hài lòng với bản thân.

Đối mặt với tình huống này, Nam Kiều chỉ có thể an ủi. "Dạ được ạ." Tô Ngôn Triệt cũng biết chuyện này không thể nóng vội trong thời gian ngắn, chỉ đành uất ức gật đầu đồng ý với lời Nam Kiều. "Con còn nhỏ mà, có bản lĩnh như vậy đã là rất tốt rồi." Lúc nãy ông đã thấy âm công của Triệt nhi, học rất khá.

Hoằng Nghị đi đến bên cạnh Triệt nhi, khích lệ nói: "Triệt nhi giỏi lắm." Tô Ngôn Hi cũng đến nắm tay cậu: "Anh trai giỏi thật đấy." Triệt nhi có chút ngại ngùng, cậu cũng không hẳn là muốn nghe họ khen.

Nhưng lời khen của họ vẫn làm cậu thấy vui.

Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa đầu nhỏ của Tô Ngôn Triệt, mỉm cười nói: "Triệt nhi đã rất giỏi rồi, con cứ từ từ học tập, chúng ta không vội." Đứa trẻ này đã sắp xếp thời gian của mình rất sít sao rồi, sao còn muốn tiếp tục như vậy?

Không biết nó nghĩ gì mà lại vội vàng đến thế.

Tô Ngôn Triệt ngập ngừng nhìn Vương Cẩn Hòa: "Mẹ, con cũng muốn giống như anh trai để bảo vệ mẹ." Vương Cẩn Hòa ngẩn người, không ngờ Triệt nhi lại nói như vậy. "Anh trai lớn hơn con mấy tuổi lận mà, không chỉ thế, anh ấy còn có được một số thiên tài địa bảo và đã nỗ lực rất nhiều mới có được ngày hôm nay.

Con không cần so sánh với anh trai đâu, sớm muộn gì Triệt nhi nhà chúng ta cũng có thể bảo vệ mẹ như anh trai vậy thôi." Vương Cẩn

Hòa ngồi xổm xuống nhìn Tô Ngôn Triệt chân thành nói.

Tiểu Bảo cũng đi đến bên cạnh an ủi: "Mẹ nói đúng đấy, Triệt nhi không cần vội đâu, hiện tại đã có anh ở đây rồi, hơn nữa lúc trước cơ quan của Triệt nhi chẳng phải cũng đã bảo vệ mẹ sao?" Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nghĩ về lời anh trai nói, kỹ lại thấy anh nói cũng đúng.

Cậu lập tức mãn nguyện gật đầu: "Anh nói đúng ạ." "Cho nên không cần vội, con cũng có thể bảo vệ mẹ mà." Tô Ngôn Hi mân mê ngón tay có chút không vui nói: "Chỉ có con là không bảo vệ được mẹ thôi." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra, không nhịn được cười, đang định lên tiếng thì nghe Tiểu Bảo nói: "Hi Hi không cần quá giỏi đâu, cha, anh và Triệt nhi đều sẽ bảo vệ em và mẹ." "Còn có cả anh nữa, anh cũng sẽ bảo vệ Hi Hi." Tiểu Trí đứng bên cạnh dịu dàng nói.

Hi Hi nhỏ bé này cũng đã nghĩ đến việc bảo vệ mẹ rồi. "Dạ..." Trong bóng tối đột nhiên có kẻ ra tay.

Tiểu Bảo đã phản ứng ngay khi đối phương vừa động đậy.

Kẻ đó chưa kịp đến gần thì Liệt Dương đã vồ tới, tát cho một cái.

Cú tát đó chưa làm kẻ đó bất động hoàn toàn, nhưng bấy nhiêu là đủ để đám người Tiểu Bảo ra tay.

Tiểu Bảo lạnh lùng hừ một tiếng, định ra tay trước nhưng vẫn chậm hơn Thái Huyền một bước. "Dám ra tay với người nhà tôi trên địa bàn của tôi à, các ngươi chán sống rồi." Thái Huyền lập tức lấy mạng đối phương.

Tiểu Bảo quay đầu nhìn Thái Huyền với vẻ mặt cạn lời.

Thái Huyền ho nhẹ một tiếng, nhìn vẻ không vui của Tiểu Bảo, lúng túng hỏi: "Sao thế con?" Tiểu Bảo liếc xéo ông một cái, bực bội nói: "Bác Thái Huyền, dù gì bác cũng phải để lại một người sống để chú Nam Kều hỏi chuyện chứ." Trực tiếp giết luôn thế này thì còn ý nghĩa gì nữa?

Thật không biết ông nghĩ gì.

Thái Huyền lúng túng nhìn Tiểu Bảo: "Ta ra tay hơi quá tay chút." Nam Kiều liếc Thái Huyền một cái: "Nếu không phải biết quan hệ giữa ông và anh Ngọc tốt, tôi còn tưởng đây là người của ông đấy, nếu không sao ông lại muốn giết người diệt khẩu?" Thái Huyền bực mình nhìn Nam Kiều, ông là loại người đó sao?

Cái thằng này sao ăn nói khó nghe thế không biết? "Luyên thuyên!" Tiểu Bảo kiểm tra tình trạng của đối phương, nhíu mày nói: "Cái này hình như không trách bác Thái Huyền được, Liệt Dương vả một cái làm gãy xương sườn đối phương, bác Thái Huyền bồi thêm một nhát khiến xương sườn bị gãy đâm xuyên tim luôn rồi." Nam Kiều nghe vậy bước tới kiểm tra, quả đúng là như vậy.

“Gã này đúng là xui xẻo thật, cả hai đòn đều trúng vào xương sườn.” Nam Kiều nhìn người đó với vẻ đồng cảm.

Tiểu Bảo vô cùng tán thành điều này: “Chú Nam Kiều nói rất đúng, người này quả thực rất xui xẻo.” Thái Huyền nhìn cả hai với vẻ vô tội: “Chuyện này thực sự không liên quan đến tôi.” Anh ta chỉ đang ngăn cản người này đối phó với mẹ con Vương Cẩn Hòa thôi, còn hắn xui xẻo thế nào thì liên quan gì đến anh.

Vạn Cổ nhìn Tiểu Bảo: “Con thực sự không muốn học y với bọn chú sao?” Thực ra Tiểu Bảo có thiên phú học y, nếu thực sự nghiêm túc thì chưa chắc đã không học giỏi, nhưng Tiểu Bảo lại cảm thấy việc đó như đòi mạng mình vậy, nói thế nào cũng không đồng ý.

Anh có thể làm gì được đây?

Chương 1918

Tiểu Bảo nhìn Vạn Cổ, lắc đầu rất dứt khoát: “Không học đâu, con đã có rất nhiều việc phải làm rồi, có Hoằng Nghị theo các chú học không phải đủ vui rồi sao?” Ngoài việc học tập những thực lực cần có của một trữ quân với Tô Ngọc, Hoằng Nghị còn phải học y thuật.

Ai bảo từ nhỏ cậu ấy đã tràn đầy hứng thú với y thuật cơ chứ.

“Con rõ ràng cũng có thiên phú mà.” “Có thiên phú là một chuyện, theo học lại là chuyện khác.

Chú Nam Kiều, con thực sự không có hứng thú với cái này, các chú đừng tìm con nữa.” Tiểu Bảo dứt khoát từ chối yêu cầu của Vạn Cổ.

Đối diện với sự từ chối của Tiểu Bảo, Nam Kiều và Vạn Cổ nhìn nhau, thôi được rồi, Tiểu Bảo chỉ có hứng thú với cổ trùng thôi.

Trong lúc họ đang nói chuyện, Tôn Tử Nặc đã đưa Tô Ngọc đến thư phòng của gia chủ họ Tôn.

Sau khi đến thư phòng, Tôn Tử Nặc dẫn Tô Ngọc đi tìm những chứng cứ phạm tội đó.

Ngoài một số thư từ, còn có rất nhiều thứ tương tự như sổ sách và một số vật phẩm khác.

Tô Ngọc xem qua, trên đó ghi lại mỗi năm nhà họ Tôn đưa cho Bắc quốc bao nhiêu tiền.

Có những thứ này là đủ rồi.

“Ngươi không muốn giữ lại nhà họ Tôn nữa sao?” Tô Ngọc nhìn Tôn Tử Nặc với vẻ đầy ẩn ý, ánh mắt mang theo chút đùa cợt.

Tôn Tử Nặc lắc đầu: “Không muốn, một gia tộc như vậy giữ lại cuối cùng cũng sẽ biến thành quân cờ của Bắc quốc, không cần thiết.” Vẻ mặt chính nghĩa lẫm liệt đó khiến Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị.

Ánh mắt Tô Ngọc nhìn Tôn Tử Nặc cũng mang theo sự châm chọc.

Tôn Tử Nặc không chú ý đến tầm mắt của Tô Ngọc: “Hiện tại tôi chỉ muốn đưa mẹ đi sống một cuộc sống bình thường.” Tô Ngọc “ồ” một tiếng: “Vậy sao?” Tôn Tử Nặc gật đầu: “Vâng, nếu con trai anh muốn tôi giúp cậu ấy, tôi lại khá có hứng thú đấy.” “Rất tốt.” Tôn Tử Nặc cảm thấy giọng điệu của Tô Ngọc có chút kỳ quái, dường như đang ám chỉ điều gì đó, nhưng hắn không hiểu ý nghĩa là gì.

Hắn quay đầu nhìn Tô Ngọc, khẽ nhíu mày: “Anh nói thế là có ý gì?” “Không có gì, nếu đồ đã lấy được rồi thì đi thôi.” Tôn Tử Nặc vâng một tiếng, đi theo Tô Ngọc trở về.

Sau khi đến nơi, Tô Ngọc thấy mọi người như vậy thì lập tức hiểu ra chuyện gì.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy người nằm trên đất đã mất mạng, sắc mặt Tôn Tử Nặc biến đổi một chút rồi nhanh chóng khôi phục bình thường.

Tiểu Bảo nghe thấy giọng nói của Tô Ngọc, quay đầu lại đúng lúc thấy sắc mặt thay đổi trong nháy mắt của Tôn Tử Nặc.

Ánh mắt đổ dồn vào Tôn Tử Nặc, Tô Ngôn Triệt thấy Tiểu Bảo nhìn chằm chằm vào người ta, tò mò hỏi: “Anh ơi, anh nhìn hắn làm gì thế?” “Triệt nhi, anh xin em người này được không?” Tiểu Bảo không giải thích mà nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi.

Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn Tôn Tử Nặc: “Anh muốn người này sao?” “Ừm.” “Được thôi, nếu anh thích thì cứ đưa đi.” Tô Ngôn Triệt thản nhiên nói.

Bên cạnh cậu có rất nhiều người, cũng chẳng để ý thiếu đi một người như vậy.

Tôn Tử Nặc nhíu mày, có chút bất mãn với cách làm của hai anh em.

“Không phải cậu nói muốn tôi đi theo cậu sao?” Tôn Tử Nặc nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi, vẻ mặt như thể chỉ đơn thuần hỏi một câu thôi.

Tô Ngôn Triệt “ừm” một tiếng: “Lúc đầu thì nghĩ thế, nhưng bây giờ anh trai em cần thì anh cứ đi theo anh trai em đi, bên anh ấy cần nhiều người hơn.” Tôn Tử Nặc dường như còn muốn nói gì đó thì thấy Tô Ngôn Triệt chạy đến bên cạnh Tô Ngọc nắm lấy tay anh: “Cha ơi, cha có thu hoạch gì không?” “Có chứ.” “Thật sao?

Thu hoạch gì thế ạ?” Tô Ngôn Triệt tò mò hỏi.

Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Tô Ngôn Triệt một cái, nhìn cậu bất mãn ôm đầu rồi mới cười nói: “Rất nhanh con sẽ biết thôi.

Nam Kiều, đưa gia chủ họ Tôn ra riêng một chỗ, tôi có chuyện muốn hỏi ông ta.” “Được.” Nam Kiều cũng không nghĩ nhiều, đưa gia chủ họ Tôn ra.

Tôn Tử Nặc vô thức siết chặt vạt áo, trong mắt hiện lên chút lo lắng.

Tiểu Bảo chú ý đến sự căng thẳng của Tôn Tử Nặc, cười như không cười nói: “Ngươi có vẻ rất căng thẳng nhỉ.” Tôn Tử Nặc nghe thấy tiếng Tiểu Bảo thì vô thức lắc đầu: “Cậu nói bậy bạ gì thế?

Ông ta là kẻ thù của tôi, tôi có gì phải căng thẳng chứ?” Tiểu Bảo nhìn Tôn Tử Nặc với ánh mắt đầy ẩn ý: “Ồ?

Vậy sao?” Tô Ngôn Triệt nghe cuộc đối thoại của hai người, trong lòng cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng vẫn nhìn Tôn Tử Nặc.

Tay hắn vô thức túm vạt áo, thực sự không phải vì căng thẳng sao?

"Ngươi không căng thẳng thì phản ứng mạnh thế làm gì?

Hơn nữa ngươi còn đang túm áo mình kìa." Tô Ngôn Triệt nhìn chằm chằm vào tay Tôn Tử Nặc.

Người này không lẽ có vấn đề?

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, cậu bé khẽ gật đầu một cái gần như không thể nhận ra.

Lập tức Tô Ngọc đã biết có chuyện gì.

Tôn Tử Nặc buông tay ra, quay đầu nhìn Tô Ngôn Triệt: "Ông ta suýt chút nữa đã lấy mạng mẹ tôi." Tô Ngôn Triệt nhìn Tôn Tử Nặc với vẻ mặt kỳ quái, tất cả mọi người đều biết chuyện này mà.

Rồi sao nữa?

Cậu hỏi vấn đề này sao?

Tôn Tử Nặc đột nhiên trả lời câu này, chẳng phải là trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia à?

Tô Ngôn Triệt đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, giơ tay kéo kéo áo cậu.

Tiểu Bảo cúi đầu nhìn em trai.

Dưới sự ra hiệu của Tô Ngôn Triệt, Tiểu Bảo cúi người xuống nhìn, Tô Ngôn Triệt ghé sát tai Tiểu Bảo, dùng giọng chỉ hai người nghe thấy hỏi: "Hắn có vấn đề phải không ạ?" Tiểu Bảo "ừm" một tiếng.

Tô Ngôn Triệt lập tức hiểu ra, hèn chi anh trai lại đòi người từ tay mình.

Đã bị anh trai đòi đi, mà lại không phải hạng tốt lành gì thì cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp đâu.

Nam Kiều bắt đầu ra tay với gia chủ họ Tôn, sau đó hơi ngạc nhiên: “Hửm?

Ông ta từng bị người ta thôi miên, dường như còn bị sửa đổi cả ký ức nữa.” Tôn Tử Nặc trong phút chốc càng trở nên căng thẳng hơn, cười gượng nói: “Lại còn có chuyện như vậy sao?” “Tại sao lại không chứ?” “Chỉ là thấy tò mò thôi, còn có người có thể sửa đổi ký ức của người khác sao?” Tiểu Bảo cười đầy ẩn ý nói: “Ngươi nói không sai, chú Nam Kiều biết làm, còn có cái ông họ Tiền gì đó cũng biết, còn khá lợi hại nữa, phải cần chú Nam Kiều ra tay mới đối phó được, ngươi nói xem người như vậy có lợi hại không?” Tôn Tử Nặc cười gượng gật đầu: “Ừm, cậu nói đúng, quả thực rất lợi hại.” “Sao ngươi lại đổ mồ hôi thế, nóng lắm à?” Tiểu Bảo đột nhiên đưa tay ra.

Tôn Tử Nặc vô thức lùi lại phía sau, đồng thời cảnh giác nhìn Tiểu Bảo: “Cậu làm gì thế?” Nhìn bộ dạng cơ thể căng cứng, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào của Tôn Tử Nặc, Tiểu Bảo cười như không cười hỏi: “Ngươi vội vàng cái gì?” Tôn Tử Nặc nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt không tự nhiên, hắn cảm thấy dường như mình đã bị nhìn thấu.

Mà người nhìn thấu hắn lại là đứa trẻ kém hắn nhiều tuổi này.

Sau đó, Tôn Tử Nặc như nghĩ đến điều gì, nhìn sang Tô Ngọc.

Vừa rồi Tô Ngọc dường như cũng nói một số lời kỳ lạ, lẽ nào Tô Ngọc cũng phát hiện ra tình trạng của hắn rồi?

Không nên chứ.

Tôn Tử Nặc cảm thấy mình ngụy trang rất tốt, nhìn dáng vẻ của Tiểu Bảo, hắn cười vẻ vô tội: “Hả?

Tôi đâu có vội vàng gì?” “Tôi còn chưa chạm vào ngươi, sao ngươi đã vội vã lùi lại như vậy?

Cứ như thể tôi định làm gì ngươi không bằng.” Tiểu Bảo tò mò nhìn Tôn Tử Nặc.

Chương 1919

“Chẳng qua chỉ là giơ tay lên một cái, ngươi đã như thế, không lẽ nghĩ rằng tôi sẽ ra tay với ngươi sao?” Tiểu Bảo nhìn đối phương, hỏi với vẻ đầy thú vị.

Tô Ngôn Triệt cùng Tiểu Bảo nhìn đối phương: “Tại sao ngươi lại sợ anh trai ta?

Anh trai ta tuy sẽ ra tay với người khác, nhưng chưa bao giờ tùy tiện ra tay đâu, ngươi thế này khiến ta cảm thấy ngươi dường như rất sợ anh ta, tại sao vậy?” Sắc mặt Tôn Tử Nặc lập tức đanh lại, nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt: “Không hề, cậu nghĩ nhiều rồi.” “Rốt cuộc là ta nghĩ nhiều, hay là ngươi đang nói dối?” Tô Ngôn Triệt cũng không muốn nói chuyện kiểu ép người quá đáng như thế này, chỉ là thái độ của hắn khiến tâm trạng Tô Ngôn Triệt rất tệ.

Đây là lần đầu tiên cậu bị người ta lừa dối đấy.

Trước đây chưa ai dám đối xử với cậu như vậy.

Khi Tôn Tử Nặc đang cân nhắc nên mở lời thế nào thì Tô Ngọc ở bên cạnh đã ngắt lời hắn: “Được rồi Triệt nhi, có những lời không cần nói nhiều, mọi chuyện cứ đợi chúng ta hỏi gia chủ họ Tôn đã, vả lại việc bị thôi miên, ta cũng khá có hứng thú đây.” Tô Ngôn Triệt vốn dĩ còn muốn nói gì đó, nhưng nghe cha nói vậy thì lập tức cảm thấy rất có lý.

Cậu đứng bên cạnh nhìn Nam Kiều: “Chú Nam Kiều, chú mau lên đi, con đã không đợi được muốn biết chuyện gì đang xảy ra rồi.” Nhìn dáng vẻ này của Tô Ngôn Triệt, Nam Kiều lộ vẻ bất lực: “Cái thằng bé này.” “Chú Nam Kiều nhanh lên mà.” Tô Ngôn Triệt nhìn Nam Kiều vẻ tội nghiệp, khiến Nam Kiều không ra tay cũng cảm thấy có lỗi với cậu.

"Được, chú nghe con." Nam Kiều lên tiếng, bộ dạng này anh ngoài đồng ý ra thì còn có thể làm gì khác?

Tôn Tử Nặc mấp máy môi, dường như muốn nói gì đó, nhưng nghĩ kỹ lại, hắn dường như chẳng có tư cách gì để mở miệng, chỉ có thể im lặng đứng đó.

Đối mặt với một Tô Ngôn Triệt như vậy, trong lòng Tôn Tử Nặc ít nhiều có chút bất mãn, đứa trẻ này đúng là rất đáng ghét.

Lúc trước còn nói muốn hắn đi theo, giờ thì hay rồi.

Chỉ vì vài câu nói của anh trai và cha cậu mà đã bắt đầu nghi ngờ hắn.

Hắn đã không còn coi trọng đứa trẻ này nữa rồi.

Tô Ngôn Triệt thấy ánh mắt hắn nhưng cũng chẳng buồn bận tâm, tiếp tục nhìn Nam Kiều.

Đối với thái độ này của Tô Ngôn Triệt, Tôn Tử Nặc thực sự vô cùng bất mãn.

Có một người như vậy khiến hắn thực sự không vui chút nào.

Nhìn sâu vào Tô Ngôn Triệt một cái, Tôn Tử Nặc bình tĩnh nhìn Nam Kiều.

Hắn không tin Nam Kiều thực sự có thể phát hiện ra điều gì.

Nhưng dù có phát hiện ra thì đã sao?

Anh ta còn có thể làm gì được hắn chắc?

Huống hồ gia chủ họ Tôn cũng không biết nhiều.

Nghĩ vậy, Tôn Tử Nặc yên tâm hơn.

Hắn bình tĩnh nhìn người trước mặt, khẽ nhíu mày, bộ dạng này nếu ai không biết còn tưởng bọn họ thực sự không phải là những người dễ đối phó đâu.

Tầm mắt Tô Ngôn Triệt lướt qua Tôn Tử Nặc, một người vừa rồi còn căng thẳng như thế, lúc này thế mà đã không sao nữa rồi?

Điều này khiến Tô Ngôn Triệt cảm thấy có chút khó tin.

“Triệt nhi đang nghĩ gì thế?” Tô Ngọc nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi.

“Không có gì ạ.” Chỉ là cảm thấy khả năng điều chỉnh tâm trạng của Tôn Tử Nặc cũng khá tốt.

Tôn Tử Nặc không biết Tô Ngôn Triệt đang nghĩ gì, chỉ nhíu mày nhìn cậu, đứa trẻ này rốt cuộc là sao đây?

Nhìn hắn với ánh mắt có vẻ kỳ quái như vậy.

Nam Kiều không để ý đến chuyện bên này, sau khi giải khai thuật thôi miên của gia chủ họ Tôn, liền nghe thấy ông ta lên tiếng: “Các người làm gì thế?” “Không làm gì cả, ông yên tâm đi.” Nam Kiều nói với tâm trạng rất tốt.

Tuy nhiên, người bên cạnh căn bản không tin anh, không những không tin mà còn vô cùng cảnh giác.

Nam Kiều chẳng hề tức giận chút nào, chỉ mở miệng trò chuyện với ông ta: “Ông không cần phải nhìn tôi cảnh giác như vậy, một số chứng cứ phạm tội của nhà các ông chúng tôi đều đã lấy được rồi, còn là do con trai ông đưa chúng tôi đi lấy đấy, thế nào?

Có phải rất bất ngờ không?” Nam Kiều nhìn đối phương với vẻ cười như không cười.

Gia chủ họ Tôn quay đầu nhìn Tôn Tử Nặc, thấy hắn bình tĩnh đứng đó, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét: “Ngay từ đầu đã không nên để các người rời đi.” Trực tiếp lấy mạng người phụ nữ đó có phải tốt hơn không?

Thật không biết lúc đó mình nghĩ cái gì mà lại làm ra chuyện như vậy?

Đối diện với sự bất mãn của gia chủ họ Tôn, đáy mắt Tôn Tử Nặc hiện lên vẻ lạnh lùng.

“Ông rất ghét Tôn Tử Nặc sao?” Tô Ngôn Triệt đột nhiên lên tiếng hỏi.

Nam Kiều nhìn Triệt nhi một cái, bất lực lắc đầu.

Thôi kệ, Triệt nhi muốn nói gì thì nói, không cần phải giấu giếm ở đây.

Gia chủ họ Tôn hừ lạnh một tiếng: “Tôi ghét hắn không phải là lẽ đương nhiên sao?” Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn người có sắc mặt xanh mét kia, cười như không cười nói: “Ồ, vậy sao?

Thế thì thật thú vị, hắn dường như cũng không thích ông đâu.” “Hơn nữa nhìn có vẻ hắn còn muốn lấy mạng ông đấy, ông không phải là cha hắn sao?” Tô Ngôn Triệt nhìn gia chủ họ Tôn với vẻ đầy nghi ngờ.

Ánh mắt đó như muốn nói: Cái người làm cha như ông mà ngay cả con trai mình cũng không quản được sao?

“Ông nhìn ông xem, làm cha thất bại quá đi, ông chỉ bảo hắn đến giúp đỡ, ta cũng chỉ tùy tiện cho chút lợi lộc là hắn đã bán đứng ông rồi.

Thông địch không chỉ bị chém đầu mà còn bị chu di cửu tộc đấy.” Tô Ngôn Triệt như phát hiện ra điều gì đó, nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Đồng thời ánh mắt nhìn gia chủ họ Tôn cũng tràn đầy sự đồng cảm.

Một người như vậy thực sự quá đáng thương.

“...” Gia chủ họ Tôn nghe lời Tô Ngôn Triệt, đột nhiên cảm thấy không muốn nói chuyện với đứa trẻ này là sao nhỉ?

“Cậu im miệng đi.” Tô Ngôn Triệt nhìn người trước mặt vẻ vô tội, nhíu mày nói: “Cái gì?

Ông dám bảo ta im miệng?

Thế thì không được rồi, ta làm thế này là vì tốt cho ông thôi.” Bọn Tiểu Bảo cứ thế nhìn Tô Ngôn Triệt, một người vốn không thích nói chuyện mà đột nhiên nói nhiều như vậy, tuyệt đối chẳng có chuyện gì tốt cả.

Nhưng rốt cuộc Triệt nhi muốn làm gì?

“Ánh mắt Tôn Tử Nặc nhìn ông sắp bốc hỏa rồi kìa.” Trong lúc bọn Tiểu Bảo đang cân nhắc xem Tô Ngôn Triệt muốn làm gì thì nghe thấy cậu nói như vậy.

Nhìn gia chủ họ Tôn, rồi lại nhìn Tôn Tử Nặc ở bên cạnh, Tiểu Bảo dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Cậu nhìn Tôn Tử Nặc với vẻ đồng cảm, người bị em trai cậu nhắm vào thường thì không có kết cục tốt đẹp đâu.

Giống như hiện tại chẳng hạn.

Những lời em trai cậu nói đúng là có thể khiến người ta tức chết.

Chương 1920

Quả nhiên, Tôn Tử Nặc nghe thấy lời Tô Ngôn Triệt, tâm trạng cũng vô cùng tồi tệ.

“Tô Ngôn Triệt, cậu nói bậy bạ gì đó?” “Lẽ nào ta nói sai sao?

Ngươi không đưa bằng chứng phạm tội cho chúng ta à?” Tôn Tử Nặc thế mà không thể phản bác được.

Bởi vì hắn thực sự đã đưa bằng chứng phạm tội cho Tô Ngọc, không những đưa mà còn dẫn Tô Ngọc đi lấy thêm nhiều bằng chứng khác.

Nghĩ đến đây, hắn khẽ nhíu mày, chuyện này là sao chứ?

Gia chủ họ Tôn oán hận nhìn Tôn Tử Nặc, cái thứ hỗn chướng này, đáng lẽ ông phải sớm giết chết hắn mới phải.

Nếu không vì tên hỗn chướng này, ông làm sao bị phát hiện được?

Tôn Tử Nặc nhìn thấy ánh mắt của gia chủ họ Tôn, nhíu mày lại, đột nhiên lạnh lùng cười nói: “Loại người như ông có chết cũng chẳng liên quan gì đến tôi.” Nghe thấy lời Tôn Tử Nặc, sắc mặt gia chủ họ Tôn càng khó coi hơn.

Dù sao thì Tôn Tử Nặc cũng là con trai ông, giờ hắn lại nói ra những lời như vậy, đối với gia chủ họ Tôn mà nói, đó là một nỗi nhục nhã lớn lao.

Tiểu Bảo đặt tay lên vai Tô Ngôn Triệt: “Triệt nhi, cứ thế này thôi sao?” “Không vội.” Tô Ngôn Triệt nhìn Tiểu Bảo vẻ vô tội.

Thực ra tâm trạng cậu đang rất tệ.

Người này thực sự rất đáng bị trừng trị.

Tiểu Bảo nhướn mày nhìn Tô Ngôn Triệt, thằng bé này bị lừa nên giận rồi đây.

Cậu nhìn Tôn Tử Nặc một cái, người này cũng khá thật, dám lừa cả Triệt nhi, đúng là không muốn sống nữa rồi?

Triệt nhi ghét nhất là bị người ta lừa dối, không chỉ vậy, cậu còn rất ghét những người như Tôn Tử Nặc.

Lần này Tôn Tử Nặc nếu không bị lột một lớp da thì e là không xong đâu.

“Còn muốn làm gì nữa?” Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy hơi tò mò.

“Chẳng phải cha bảo đợi tin tức bên phía chú Nam Kiều sao?

Chúng ta cứ đợi tin tức bên này thôi.” Tô Ngôn Triệt ngoan ngoãn nói.

Nam Kiều xoa xoa đầu Triệt nhi.

Cái thằng bé này vừa đến đã tính kế luôn cả anh rồi.

Thật không biết nó nghĩ gì nữa.

Đối mặt với dáng vẻ bất lực của Nam Kiều, Tô Ngôn Triệt khẽ nhíu mày: “Chú Nam Kiều, chú chậm quá đi.” “Chẳng phải là để hai cha con nhà này trò chuyện thêm chút sao?” Nam Kiều cười nói.

Triệt nhi lườm Nam Kiều một cái, chú nhìn xem người ta có giống người muốn trò chuyện không?

Thái độ của họ khiến trong lòng Tôn Tử Nặc ít nhiều có chút khó chịu.

Hai người này đúng là biết cách làm người ta phát điên mà.

Hơn nữa có phải hơi quá đáng rồi không.

Triệt nhi nhìn người trước mặt một cách lạnh lùng: “Đừng dùng ánh mắt đó nhìn chúng ta.” Tôn Tử Nặc...

Đây là lần đầu tiên cậu bị người ta tính kế đấy.

Nếu không nhờ anh trai và cha, bên cạnh cậu e là đã có thêm một kẻ có ý đồ xấu rồi.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, tâm trạng Triệt nhi đã vô cùng tồi tệ, đối với kẻ trước mặt cũng căm hận đến cực điểm.

Tôn Tử Nặc nhìn biểu cảm của Tô Ngôn Triệt thì biết cậu đang nghĩ gì.

“Là chính cậu nói muốn tôi theo cậu mà.” Tôn Tử Nặc nói một câu vô thưởng vô phạt.

Một câu nói khiến Triệt nhi quay đầu nhìn sang, nhưng lần này Triệt nhi không nói gì cả, chỉ nhìn Nam Kiều.

Hai cha con nhà này đã nói rất rõ ràng rồi phải không?

Nếu đã vậy, cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa.

Nam Kiều nhìn một cái là biết Triệt nhi đang nghĩ gì, cũng không để gia chủ họ Tôn nói nhiều, trực tiếp thôi miên ông ta.

Vì những lời của Triệt nhi, sự cảnh giác của gia chủ họ Tôn đã hoàn toàn biến mất.

Không những không còn cảnh giác mà tâm trí còn trở nên xao động.

Lúc này giải khai thuật thôi miên của ông ta, sau đó thôi miên lại thì hiệu quả mới là tốt nhất.

Rất nhanh Tôn Tử Nặc đã phát hiện ra điều bất ổn, khi muốn ngăn cản thì đã không còn kịp nữa.

Khi hắn thấy ánh mắt của gia chủ họ Tôn từ mê mang trở nên thanh tỉnh, hắn biết thuật thôi miên của mình có lẽ đã bị người ta giải khai.

Hắn khẽ nhíu mày, chuyện này làm sao có thể?

Người này thực sự lợi hại đến vậy sao?

Trông như chẳng làm gì mà thế mà đã giải khai được thuật thôi miên rồi.

“Các người...” Khi gia chủ họ Tôn nhìn thấy Nam Kiều, sắc mặt lập tức thay đổi.

Nam Kiều vừa giải khai thuật thôi miên của gia chủ họ Tôn cũng không vội ra tay tiếp mà nhìn gia chủ họ Tôn đang dần tỉnh táo lại.

Tôn Tử Nặc cảnh giác nhìn họ, luôn cảm thấy sự việc dường như đã phát triển đến mức hắn không thể kiểm soát nổi.

Gia chủ họ Tôn sau khi được giải thuật thôi miên, ánh mắt có chút mê mang, khi biết những chuyện xảy ra trong mấy năm qua, sắc mặt trở nên vô cùng khó coi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy Tôn Tử Nặc.

“Bắc Nặc Phong...” Giọng nói của gia chủ họ Tôn mang theo sự nghiến răng nghiến lợi, ông ta đã căm hận Tôn Tử Nặc đến cực điểm.

Tên khốn đáng chết.

Sao hắn dám!

Nam Kiều nhướn mày nhìn gia chủ họ Tôn: “Người này tên là Bắc Nặc Phong sao?” Gia chủ họ Tôn sa sầm mặt gật đầu: “Phải, hắn tên là Bắc Nặc Phong, là Thái tử của Bắc quốc.

Năm nay hai mươi mốt tuổi, năm năm trước đã đến đây, hắn đã hại chết con trai tôi là Tôn Tử Nặc, ngay cả vợ tôi cũng bị hắn hại chết.” Gia chủ họ Tôn chỉ cần nghĩ đến người vợ và đứa con đã khuất, trong lòng liền tràn đầy sự oán hận đối với hắn.

Tô Ngôn Triệt quay sang nhìn Tôn Tử Nặc, thực sự không ngờ lại có loại người như vậy.

Chương 1921

Thái tử của Bắc quốc lại chạy đến đây đóng giả làm một người bình thường.

Thậm chí còn muốn làm tùy tùng của cậu.

Để tính kế Huyền quốc, chiếm lấy đất đai của quốc gia khác, người Bắc quốc này đúng là cũng chịu chơi thật.

Ngay cả Thái tử nhà mình cũng có thể gửi đi được.

Gia chủ họ Tôn oán hận nhìn Tôn Tử Nặc.

À không, bây giờ phải gọi là Bắc Nặc Phong mới đúng.

“Ông nói vợ ông đã chết rồi, vậy người này là...” Tô Ngôn Triệt chỉ vào người phụ nữ bên cạnh tò mò hỏi.

“Người đàn bà này là thuộc hạ của hắn, còn thuốc độc cũng là do chính hắn hạ.” Gia chủ họ Tôn lạnh lùng nhìn Bắc Nặc Phong đối diện nói.

Nam Kiều nhún vai: “Thật đáng tiếc, không ngờ tôi còn chưa có cơ hội thôi miên ông lần nữa.” Cái tên Thái tử Bắc quốc này thế mà lại ra tay giết chết vợ con người ta sao?

Như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Ánh mắt Bắc Nặc Phong hơi lạnh lẽo, không phải nói không có cách nào giải thuật thôi miên sao?

Những người trước đây đều lừa hắn à?

Đám khốn khiếp đáng chết.

“Thật không ngờ ở đây lại có người có năng lực như vậy.” Bắc Nặc Phong thấy mọi chuyện đều bị họ biết sạch, cũng không thèm ngụy trang nữa mà nhìn họ nói.

Chỉ là ánh mắt nhìn gia chủ họ Tôn mang theo vẻ lạnh lẽo.

Người này đáng chết.

Tất cả kế hoạch của hắn đều bị ông ta làm rối tung lên rồi.

Gia chủ họ Tôn căn bản không sợ sự bất mãn và vẻ lạnh lẽo của Bắc Nặc Phong.

Hắn có tức giận đến mấy thì đã sao?

“Bắc Nặc Phong, có giỏi thì ngươi giết luôn cả ta đi, nếu không ta nhất định sẽ báo thù.” Chỉ cần nghĩ đến người vợ và đứa con đã khuất, sự oán hận của ông đối với Bắc Nặc Phong không cách nào che giấu nổi.

Ông thực sự rất hận.

Bắc Nặc Phong nhíu mày, quả nhiên, gia chủ họ Tôn sau khi được giải thuật thôi miên đối với hắn đúng là một phiền phức.

Tô Ngọc không nói gì, đứng đó nhìn Bắc Nặc Phong.

Gia chủ họ Tôn căn bản không định nói nhiều với hắn mà quay sang nhìn Tô Ngọc: “Vương gia, những năm qua Bắc Nặc Phong đã liên kết với không ít người, đặc biệt là hai năm nay, anh phải cẩn thận một chút.” “Ồ?

Gồm những gia tộc nào?” Mắt Tô Ngọc hơi nheo lại, anh rất muốn biết Bắc Nặc Phong đã làm những gì.

Gia chủ họ Tôn liệt kê một loạt gia tộc, nghe lời ông ta, Tô Ngọc khẽ cười thành tiếng.

“Vậy sao?

Chỉ là đáng tiếc rồi, những người đó đều đã bị ta xử lý sạch sẽ.”

Tô Ngọc nói với vẻ đầy tiếc nuối.

Khi nói chuyện, tầm mắt anh đổ dồn vào Bắc Nặc Phong.

Nhìn thấy sắc mặt thay đổi của Bắc Nặc Phong, Tiểu Bảo giả vờ kinh ngạc hỏi: “Không phải chứ?

Lẽ nào ngươi vẫn chưa phát hiện ra?

Có người cha tôi đã giải quyết từ năm ngoái rồi, thế mà ngươi không biết sao?” Bắc Nặc Phong biết Tiểu Bảo cố ý nói vậy, nhưng dù biết là cố ý hắn cũng rất tức giận.

Cả năm nay hắn thực sự không nhận được tin tức từ bên kia, hắn cứ ngỡ bên kia chỉ là không muốn liên lạc với hắn, không ngờ lại là vì nguyên nhân này.

“Bắc quốc các người cũng có liên hệ với Văn Nam phải không?” Tiểu Bảo đột nhiên lên tiếng hỏi.

Không nhắc đến quốc gia này thì thôi, nhắc đến Văn Nam là hắn lại cảm thấy tức giận.

Đám người Văn Nam đó đúng là lũ phế vật, chút việc nhỏ cũng làm không xong.

Những hạng người như vậy giữ lại còn có ích gì?

Chỉ tổ làm nhục nhã thêm thôi.

Nhìn người trước mặt, Vương Cẩn Hòa nhịn không được hỏi: “Chuyện này cũng có liên quan đến Văn Nam sao?” “Ừm, mấy gia tộc đó cũng có liên hệ với Văn Nam, có điều sự hợp tác của họ khá kín đáo, lúc đó em chưa phát hiện ra những kẻ đó thế mà lại có quan hệ với Bắc quốc.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Lúc đó quả thực không tìm thấy chuyện liên quan đến Bắc quốc.

Hóa ra là vậy, Vương Cẩn Hòa gật đầu hiểu ra.

Thảo nào lại như thế.

“Tiểu Hòa đang nghĩ gì vậy?” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn lại: “Không có gì, chỉ cảm thấy Bắc quốc này ẩn nấp sâu quá.” “Bình thường thôi, Bắc quốc làm vậy cũng không phải là không có nguyên nhân.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ông xã đang giúp Bắc quốc tìm lý do sao?

“Bên phía Bắc quốc quanh năm tuyết phủ, không thích hợp để trồng lương thực, chỉ có thể mua từ quốc gia khác.

Biết bao nhiêu người dân mà lương thực đều phải đi mua, vả lại năm nào cũng như vậy, bọn họ nảy sinh ý đồ tự nhiên cũng sẽ có những thay đổi.” Chỉ cần có thể chiếm được quốc gia giáp ranh với họ, người dân tự nhiên sẽ có ruộng đất, đến lúc đó có thể trồng lương thực.

Có lương thực rồi, mỗi năm có thể tiết kiệm được một khoản tiền lớn, như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Nếu anh là người Bắc quốc, anh cũng sẽ có suy nghĩ như vậy.

Chỉ là những kẻ này không nên nảy sinh ý đồ không nên có đối với vợ của anh.

Đã có ý đồ như vậy thì tất cả bọn chúng đều đáng chết.

Bắc Nặc Phong nghe lời Tô Ngọc, người này đang nói giúp họ sao?

Không lẽ thế?

“Không phải đang nói giúp các người đâu, ta nói chẳng qua là sự thật, nhưng cái vị Đại tế ti gì đó của các người gan đúng là lớn thật đấy.” Ánh mắt Tô Ngọc trở nên lạnh lẽo nhìn Bắc Nặc Phong, dáng vẻ đó khiến ánh mắt Bắc Nặc Phong khẽ lóe lên.

Người này không lẽ đã biết chuyện gì rồi?

“Những gì cần biết bản vương đều đã biết cả rồi, những chuyện xảy ra trước đây chẳng lẽ ngươi không biết sao?” Tô Ngọc hỏi.

Bắc Nặc Phong im lặng.

Đúng vậy, việc bọn Hoắc Huân bị bại lộ đã khiến Tô Ngọc biết hết thảy, bao gồm cả tin tức bọn họ muốn có máu của Vương Cẩn Hòa.

Chương 1922

“Được rồi, chuyện phiếm thế đủ rồi, giờ đến lúc phải ra tay làm việc rồi.” Tô Ngọc nhìn Bắc Nặc Phong.

Hắn lập tức biết Tô Ngọc muốn làm gì, lạnh lùng cười một tiếng rồi né tránh đòn tấn công của Tô Ngọc: “Nếu anh muốn tấn công tôi thì e là làm anh thất vọng rồi, anh không làm được đâu.” “Vậy sao?” Tô Ngọc đã đến bên cạnh Bắc Nặc Phong.

Nhìn thấy người đột nhiên xuất hiện bên cạnh mình, sắc mặt Bắc Nặc Phong thay đổi liên tục, sao có thể như vậy?

Người này sao có thể đột nhiên xuất hiện ở đây?

Tốc độ của anh ta nhanh quá!

Một chưởng đánh vào người Bắc Nặc Phong.

Mặc dù Bắc Nặc Phong đã dùng tốc độ nhanh nhất để né tránh nhưng vẫn bị thương.

Hắn ôm ngực phun ra một ngụm máu, nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, anh muốn giữ tôi lại, dường như cũng không dễ dàng như vậy đâu.” Nghe lời Bắc Nặc Phong, Tô Ngọc cũng không tức giận: “Vậy chúng ta hãy chờ xem.” Bắc Nặc Phong nói thật lòng đấy, chứ không phải đang nói đùa với anh đâu.

Rất nhanh người của Bắc Nặc Phong đã chắn trước mặt hắn.

Tô Ngọc căn bản không để những hạng người này vào mắt.

Vốn tưởng sẽ phải giao thủ với đám người này, ai dè bọn chúng thế mà chẳng hề có ý định đối đầu với họ.

Trực tiếp ném bom khói xuống rồi đưa Bắc Nặc Phong đi mất.

Khi khói tan đi, đã không còn bóng dáng Bắc Nặc Phong đâu nữa.

Gia chủ họ Tôn nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút oán hận.

Không ngờ Bắc Nặc Phong lại chạy nhanh đến thế.

Còn những người bên cạnh Ngọc Vương rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Thế mà lại để người ta chạy thoát như vậy?

“Vương gia không đuổi theo sao?” Gia chủ họ Tôn do dự một chút rồi thận trọng hỏi.

Tô Ngọc liếc nhìn gia chủ họ Tôn một cái: “Ngươi đang dạy bản vương làm việc sao?” “Không dám.” Gia chủ họ Tôn ngẩn người, ông ta không hề có ý đó.

Nhưng ông ta rất rõ, ông ta căn bản không phải đối thủ của Bắc Nặc Phong, đặc biệt là bên cạnh Bắc Nặc Phong còn có không ít người theo sát.

Người của ông ta mà đi thì cũng chỉ có nước nộp mạng, căn bản không cách nào bắt được người.

Chỉ có đi cùng Ngọc Vương mới có thể đạt được kết quả mình mong muốn.

“Nếu đã không dám thì im miệng đi.” Tô Ngọc căn bản không hề nghĩ đến việc lấy mạng Bắc Nặc Phong tại đây.

Thái Huyền đi đến bên cạnh Tô Ngọc, nhìn theo bóng lưng rời đi của bọn Bắc Nặc Phong: “Như vậy cũng tốt.” Dù sao đây cũng là lãnh thổ của Huyền quốc.

Nếu lấy mạng Bắc Nặc Phong vào lúc này thì sau này sẽ khó mà ăn nói.

Dù có muốn lấy mạng bọn Bắc Nặc Phong thì cũng phải trong tình cảnh danh chính ngôn thuận, chứ không phải lúc này.

Tô Ngọc “ừm” một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Gia chủ họ Tôn không hiểu hai người đang đánh đố cái gì.

Người đã đến tận nơi gây hấn rồi mà Ngọc Vương thế mà vẫn có thể dửng dưng như không, thật khiến người ta kinh ngạc.

“Vương gia không lo lắng thả hổ về rừng sao?” Ông ta rất hận.

Bắc Nặc Phong là Thái tử của Bắc quốc, ông ta chẳng qua chỉ là một gia chủ thế gia bình thường, dù có ra tay với Bắc Nặc Phong thì người ta có lẽ cũng chẳng mảy may hề hấn gì, coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có để Tô Ngọc ra tay, ông ta mới có thể báo thù cho vợ con.

Tuy nhiên Tô Ngọc lại không phải là hạng người như vậy.

Nhìn đối phương một cái, Tô Ngọc lạnh lùng nói: “Gia chủ họ Tôn, xưa nay chưa từng có ai dám tính kế bản vương đâu.” Sắc mặt gia chủ họ Tôn thay đổi một chút, nhìn anh vẻ vô tội: “Vương gia nói vậy là ý gì?

Anh đa nghi quá rồi.” “Có phải đa nghi hay không trong lòng ông tự biết rõ, không cần phải nói nhiều với bản vương.” Tô Ngọc là người hạng người nào mà chưa từng gặp?

Còn không nhìn ra tâm tư của gia chủ họ Tôn sao?

Chẳng qua là muốn lợi dụng anh giết chết Bắc Nặc Phong, từ đó đạt được mục đích báo thù cho vợ con ông ta mà thôi.

“Gia chủ họ Tôn muốn lợi dụng bản vương thì cũng phải xem ông có cái mạng đó hay không.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn gia chủ họ Tôn, trong mắt đầy vẻ tàn nhẫn.

Những người có thể lợi dụng được anh đều là người thân của anh.

Hạng người như gia chủ họ Tôn thì là cái thá gì chứ?

Sắc mặt gia chủ họ Tôn hơi đổi, cười gượng nói: “Vương gia nghĩ nhiều rồi, không hề có chuyện đó đâu.” “Không hề có chuyện đó?

Ông đấu không lại Thái tử Bắc quốc nên định mượn tay bản vương giết người giúp ông?

Ông lấy gì mà nghĩ rằng bản vương sẽ vì ông mà khơi mào chiến tranh giữa Huyền quốc và Bắc quốc vào lúc này?” Trông anh thực sự ngu ngốc đến thế sao?

Gia chủ họ Tôn ngỡ ngàng nhìn Tô Ngọc, không ngờ anh thế mà đã đoán ra hết thảy.

Thái Huyền nhịn không được vỗ tay tán thưởng gia chủ họ Tôn: “Xưa nay chỉ có A Ngọc tính kế lợi dụng người khác chứ chưa bao giờ có ai lợi dụng được anh ấy, gan ông đúng là lớn thật đấy.” Gia chủ họ Tôn cúi đầu không nói lời nào, trong lòng ít nhiều có chút thất vọng.”, Cứ ngỡ Ngọc Vương sẽ dựa theo tình hình ở Bắc Quốc mà trực tiếp giết chết Bắc Nặc Phong, ai ngờ anh lại chẳng hề có ý định đó.

Thật khiến người ta thất vọng.

Vương Cẩn Hòa nhìn đối phương một cái, cạn lời lắc đầu: "Ngây thơ." Tôn gia chủ này đúng là quá xem thường Tô Ngọc rồi.

Anh có thể ngồi vững vị trí Ngọc Vương, lại còn lăn lộn tốt như thế trên triều đình, bấy nhiêu đó đã đủ nói lên tất cả.

Vậy mà bây giờ lại có kẻ muốn lợi dụng Tô Ngọc?

Gan bằng trời rồi sao?

Thái Huyền đứng bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu: "Nói không sai chút nào." Tôn gia chủ này quá ngây thơ, ông ta không lẽ thực sự nghĩ rằng Tô Ngọc không biết tâm tư của mình?

Thật là một sự đơn thuần nực cười.

Tôn gia chủ nhìn Tô Ngọc: "Vương gia, nếu ngài đã không sao, tôi có thể đi được chưa?" Tô Ngọc thấp giọng cười khẽ: "Đi?" Tôn gia chủ nhíu mày nhìn anh, lời này có ý gì?

Chẳng lẽ anh định cưỡng ép giữ mình lại? "Ngọc Vương có ý gì?

Ngài muốn cưỡng ép giữ chúng tôi lại sao?" Mọi chuyện đã giải quyết xong, anh ta còn muốn thế nào nữa?

Chương 1923

Chuyện thông đồng với địch cũng chẳng liên quan gì nhiều đến ông ta, nếu anh ta thực sự làm lớn chuyện lên thì sẽ không hay đâu. "Chuyện của Bắc Nặc Phong đã xong, nhưng còn chuyện khác vẫn chưa xong." Tô Ngọc thản nhiên lên tiếng.

Tôn gia chủ nhíu mày, không hiểu Tô Ngọc đang nói gì.

Khi tầm mắt rơi vào một đứa trẻ đứng bên cạnh, Tôn gia chủ lập tức hiểu ra ý anh.

Bọn họ đang nghi ngờ đứa bé này. "Vương gia không đến mức nhỏ mọn như vậy chứ?

Chỉ là nghi ngờ con trai ngài không gánh vác nổi vị trí này, chẳng lẽ ngài còn muốn bịt miệng chúng tôi sao?" Tôn gia chủ không hề sợ hãi, ngược lại còn chất vấn. "Hơn nữa, Môn chủ Huyền Môn, ông cứ thế trao vị trí Thiếu chủ cho một đứa bé mới vài tuổi đầu, người của Huyền Môn thực sự không để ý sao?" Tôn gia chủ chỉ bằng một câu đã kéo tất cả những người khác của Huyền Môn xuống nước.

Những kẻ đi cùng Tôn gia chủ thấy ông ta phát động tấn công cũng lên tiếng theo: "Đúng vậy, trước đây có vài vị thiếu gia rất đủ tư cách làm Thiếu chủ, giờ đột nhiên lại để một đứa bé vài tuổi lên nắm quyền, chuyện này chẳng phải quá đáng lắm sao?" "Các người thật đáng thương, vị trí Thiếu chủ vốn dĩ thuộc về mình lại bị người ta cướp mất, đối phương chẳng có năng lực gì, chỉ dựa vào cha mình mà thôi." Một kẻ trong đó nhìn về phía bàn của các thiếu niên Huyền Môn, thất vọng nói.

Những người bị nhìn trúng liền trợn trắng mắt, mấy kẻ này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.

Bọn họ còn chưa nói gì mà kẻ ngoài đã ý kiến rầm trời rồi. "Đây là chuyện nội bộ của Huyền Môn chúng tôi, chúng tôi còn chưa mở miệng, các người nhảy dựng lên làm gì?" "Chúng tôi hoàn toàn công nhận Triệt thiếu gia làm Thiếu chủ, không có bất kỳ bất mãn nào cả." "Nói đúng lắm, thiên phú của Thiếu chủ là thứ mà chúng tôi không thể bì kịp, cậu ấy làm Thiếu chủ là vô cùng thích hợp." "Chúng tôi sẽ dốc sức phò tá Thiếu chủ." Những người lên tiếng đều là những thiếu niên xuất sắc từng được kỳ vọng.

Thú thật lúc đầu bọn họ cũng có chút không phục, dù sao để cạnh tranh vị trí này, bọn họ đã chuẩn bị rất nhiều.

Tự dưng có kẻ nhảy ra cướp mất, làm sao dễ dàng chấp nhận được?

Thế nhưng ba ngày trước, Môn chủ đã cho bọn họ cơ hội để tìm hiểu về Thiếu chủ.

Lúc đó bọn họ mới biết Thiếu chủ lợi hại đến mức nào, thiên phú tốt ra sao.

Bọn họ ngay cả một phần mười cũng không bằng.

Không chỉ vậy, Thiếu chủ ngoài biết thôi miên còn biết dùng âm thanh tấn công, biết cơ quan thuật và rất nhiều thứ khác.

Sau khi tận mắt chứng kiến quá trình học tập mỗi ngày và năng lực hiện có của Thiếu chủ, bọn họ đã tâm phục khẩu phục.

Một đứa bé vài tuổi đã có năng lực như vậy, đợi Thiếu chủ lớn lên sẽ còn đáng sợ đến thế nào?

Bọn họ không dám tưởng tượng nổi.

Mấy kẻ kia thật ngây thơ, tưởng nói vài câu là có thể khơi gợi sự đố kỵ của bọn họ sao?

Huyền Môn là nơi thế nào bọn họ còn không rõ à?

Môn chủ đã cho bọn họ quá nhiều cơ hội rồi, bọn họ còn gì để không hài lòng?

Tôn gia chủ vốn tưởng có thể kích động sự bất mãn của bọn họ đối với Tô Ngôn Triệt.

Ai ngờ mấy thiếu niên này không những chẳng bất mãn mà còn đồng loạt ủng hộ Triệt nhi.

Kinh ngạc nhìn mấy người đó, chân mày Tôn gia chủ và phe cánh nhíu chặt, sắc mặt có chút khó coi.

Quan hệ của đám người này tốt đến thế, bọn họ còn ly gián cái gì nữa? "Bây giờ thì nói hay lắm, đợi đến lúc bị chèn ép, các người sẽ biết khổ thế nào thôi." Tôn gia chủ lạnh lùng cười nói.

Đám trẻ này đúng là ngây thơ, lại nghĩ rằng đối phương sẽ đối xử tốt với mình, thật ngu xuẩn.

Nghe những lời đầy toan tính đó, mấy thiếu niên gắt gỏng: "Các ông im miệng hết đi, chẳng biết cái gì mà cứ ở đó khích bác ly gián." "Đúng thế, coi chúng tôi là kẻ ngốc chắc?" Tôn gia chủ hơi kinh ngạc, trước đây gặp tình huống này, chỉ cần ly gián là chắc chắn thành công.

Nhưng lần này hình như có vấn đề rồi.

Rốt cuộc là thế nào?

Liếc nhìn Thái Huyền đang ngồi thản nhiên bên cạnh, ông ta khích bác quan hệ nội bộ Huyền Môn như vậy mà Thái Huyền lại chẳng hề bận tâm.

Chẳng lẽ hắn tự tin đến thế?

Một chút lo lắng rằng họ sẽ thành công cũng không có? "Môn chủ đúng là kiên nhẫn, ông không lo lắng chút nào sao?" Tôn gia chủ lộ ra nụ cười, nhìn Thái Huyền hỏi.

Thái Huyền chỉ liếc ông ta một cái, dửng dưng đáp: "Có gì mà phải lo?" Người của Huyền Môn vô cùng đoàn kết, ông cũng không hề chèn ép cấp dưới, ngược lại luôn trao cơ hội khi cần thiết.

Chỉ cần là người có năng lực, ông đều cho họ không gian thể hiện.

Không vì họ có tài mà chèn ép, khi họ không phục, ông đã cho họ đủ cơ hội để thấy Triệt nhi là người như thế nào.

Sau khi biết năng lực của Triệt nhi, sao họ có thể phản đối được? "Tôn gia chủ, Huyền Môn chúng tôi không có kiểu đấu đá ngầm như Tôn gia các người, cũng không vì một người có năng lực mà mình không thích thì sẽ đi chèn ép.

Ông muốn lợi dụng lúc này để ly gián quan hệ của chúng tôi, e là ông nhầm rồi." Thái Huyền nhìn Tôn gia chủ đầy mỉa mai.

Sắc mặt Tôn gia chủ và đồng bọn cực kỳ khó coi.

Bọn họ không ngờ mọi chuyện lại là thế này.

Thái Huyền lại trao cho người dưới nhiều cơ hội đến vậy.

Một số người trước đây chưa từng được coi trọng, khi nghĩ đến cảnh mình bị chèn ép, liền cảm thấy hâm mộ người của Huyền Môn.

Tiểu Bảo liếc nhìn những người đang đầy vẻ ngưỡng mộ đó, cảm thấy họ cũng khá thú vị.

Chuyện này chẳng phải rất bình thường sao?

Có gì mà phải hâm mộ? "Mọi người có vẻ rất hâm mộ nhỉ?" Những người này xem ra không có quan hệ mật thiết với gia tộc.

Nếu có thể lôi kéo về giúp đỡ Triệt nhi thì cũng là một cơ hội tốt.

Một người bị Tiểu Bảo nhìn trúng tự giễu cười nói: "Không phải ai cũng có được cơ hội như họ đâu." Tiểu Bảo khó hiểu nhìn họ: "Là vậy sao?" Một người im lặng gật đầu rồi nói: "Không phải ai cũng có được cơ hội như vậy.

Tôi từng đến các gia tộc khác, nhưng những gia tộc đó rất bài ngoại và chèn ép, thậm chí còn cướp đoạt công lao của chúng tôi, khiến chúng tôi hoàn toàn không thể ở lại được.

Có thể giống như Huyền Môn, chỉ cần có năng lực là được trao cơ hội, không phải gia tộc nào cũng làm được." Có người vì có thế lực chống lưng, dù là kẻ ngốc cũng nhận được rất nhiều lợi lộc.

Còn những người có năng lực nhưng không có chỗ dựa, cuối cùng chỉ có thể bị chèn ép, trơ mắt nhìn công lao của mình bị người khác cướp mất.

Chương 1924

Anh ta từng gặp chuyện như vậy.

Một đứa con thứ của gia tộc đó rất thông minh, còn con trưởng lại là kẻ ăn chơi trác táng.

Gia chủ gia tộc đó lại bắt đứa con thứ làm việc cho con trưởng, việc là anh ta làm, nhưng danh tiếng là của con trưởng.

Còn lỗi lầm của con trưởng thì đổ hết lên đầu con thứ.

Kết quả con trưởng trở thành thiên tài xuất chúng, con thứ lại bị người đời ghét bỏ.

Kỳ lạ là đứa con thứ đó lại không hề có ý kiến gì.

Sau khi chứng kiến những điều đó, anh ta đã bỏ đi.

Một gia tộc như vậy, tiếp tục ở lại chẳng có ý nghĩa gì.

Mỗi lần thấy bộ dạng đắc ý của tên con trưởng đó, anh ta chỉ muốn ra tay.

Giờ cũng không biết đứa con thứ kia thế nào rồi, đã nhận ra tình cảnh của mình chưa.

Cứ tiếp tục như vậy, anh ta sẽ mất mạng mất.

Nhận ra mình đang nghĩ linh tinh, anh ta lắc đầu ngao ngán.

Chuyện đó liên quan gì đến mình nữa chứ?

Mình giờ đã không còn là người của gia tộc đó nữa rồi.

Vương Cẩn Hòa tò mò nhìn người vừa lên tiếng, những điều anh ta nói thực sự rất có khả năng xảy ra.

Các gia tộc cổ hủ đều như vậy, không nhìn năng lực, chỉ nhìn thế lực đứng sau.

Tiểu Bảo nghe vậy thì lập tức hứng thú: "Chú có muốn đến Huyền Môn không?" Người được Tiểu Bảo mời có chút kinh ngạc, chỉ tay vào mình: "Tôi?" Đứa bé này thực sự có quyền quyết định cho mình vào Huyền Môn sao?

Nếu có thể đến Huyền Môn thì đương nhiên là tốt nhất rồi.

Anh ta thích Huyền Môn hơn.

Còn những gia tộc này, thực sự quá thối nát, nhìn mà phát chán. "Đúng vậy, thấy sao?

Có muốn đến không?" Tiểu Bảo đưa tay xoa cằm, nhìn đối phương cười như không cười hỏi.

Người đó im lặng không nói, nhưng lòng quả thực đã dao động.

Dù sao cơ hội thế này không có nhiều. "Cháu thực sự có thể đưa chú vào Huyền Môn sao?" Đứa nhỏ này không lừa mình đấy chứ?

Tiểu Bảo "ừm" một tiếng: "Dĩ nhiên là được." Người đó theo bản năng quay đầu nhìn Thái Huyền, làm vậy Môn chủ Huyền Môn không có ý kiến gì sao?

Thái Huyền thấy người kia nhìn mình thì nhíu mày: "Nhìn ta làm gì?" "Bác Thái Huyền, người ta có lẽ đang nghĩ là cháu không có đủ quyền hạn để mời chú ấy vào Huyền Môn đấy." Tiểu Bảo liếc mắt đã thấu tâm tư người nọ.

Người đó cười gượng gạo, anh ta không có ý đó, chỉ là hơi tò mò mà thôi.

Tiểu Bảo nhìn mấy người đang cúi đầu không biết suy nghĩ gì, liền trợn mắt đầy vẻ bất nhã. "Yên tâm đi, cháu vẫn có chút quyền hạn này mà.

Thế nhưng, mấy người gây rối này thì tính sao đây?" Tiểu Bảo dời tầm mắt sang nhóm Tôn gia chủ.

Đối mặt với ánh mắt của Tiểu Bảo, Tôn gia chủ và phe cánh theo bản năng tránh né, ít nhiều đều thấy ngượng ngùng. "Chúng tôi..." "Cha, mấy người này cha định xử lý thế nào?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn con trai: "Con thấy sao?" "Dạy dỗ một trận đi ạ." Tổng không thể trực tiếp lấy mạng người ta, thế thì không hay cho lắm. "Cứ làm theo ý con đi." Tô Ngọc cân nhắc một lát rồi đồng ý với Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo lập tức hớn hở, quay sang những người bên cạnh. "Dẫn người đi thôi." Tiểu Bảo đã nghĩ ra cách đối phó với bọn họ rồi.

Tuy sẽ không lấy mạng, nhưng cái giá phải trả thì chắc chắn phải trả.

Nếu không họ cứ tưởng nhà mình dễ bắt nạt.

Tôn gia chủ và đồng bọn còn định phản bác gì đó nhưng đã bị lôi đi mất.

Tiểu Bảo nhìn những người khác: "Triệt nhi, các em có muốn đi xem không?" "Có ạ." Mấy đứa trẻ đều đi theo.

Thái Huyền hơi đau đầu nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, cậu không lo lắng à..." "Có gì mà phải lo?" Tô Ngọc nhíu mày, dường như không hiểu ý của Thái Huyền.

Chuyện này bình thường mà, có gì để lo chứ?

Thái Huyền bất lực nhìn Tô Ngọc, ông không tin Tô Ngọc không hiểu ý mình. "Tiểu Bảo bọn nhỏ không gây ra án mạng đấy chứ?" Dù sao cũng là trẻ con, làm vậy không tốt lắm.

Nếu không có ai thấy thì thôi, nhưng đằng này bao nhiêu người đang nhìn, nếu sau đó Tôn gia chủ có chuyện gì thì rắc rối thật sự. "Yên tâm đi, không có chuyện gì đâu." Những người hiểu Tô Ngọc bắt đầu hoài nghi lời anh nói, thực sự sẽ không sao chứ?

Thấy Tô Ngọc định nói thêm gì đó, cuối cùng họ chọn im lặng.

Hy vọng những gì Tô Ngọc nói là thật, mấy đứa trẻ đó không làm chuyện gì khiến người ta lo lắng.

Sau khi đám Tôn gia chủ bị đưa đi, không khí trở nên nhẹ nhõm hẳn.

Một lát sau Tiểu Bảo và các em quay lại, tất cả mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía họ.

Tiểu Bảo nhìn những ánh mắt tò mò đó chỉ mỉm cười chứ không giải thích gì thêm.

Sau khi yến tiệc kết thúc, mọi người lần lượt cáo từ ra về.

Những nhân sĩ võ lâm tự do sau khi cân nhắc đã quyết định gia nhập Huyền Môn.

Một nơi như thế này dường như cũng rất tốt.

Còn về phần Tôn gia chủ, sau khi rời đi, có người đi nghe ngóng thì phát hiện họ vẫn còn sống khỏe mạnh.

Chương 1925

Chỉ là khi vừa nghe đến tên Huyền Môn hay tên những người khác, họ giống như nghe phải chuyện gì kinh hoàng lắm, ánh mắt đầy vẻ sợ hãi.

Những người biết tính cách của họ đều cảm thấy khó tin.

Ngày hôm đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến họ biến thành như vậy?

Thái Huyền cũng nghe được tin tức, nhìn đứa trẻ đang chăm chỉ tập võ, ông có chút tò mò. "A Ngọc, cậu bảo hôm đó Tiểu Bảo rốt cuộc đã làm gì?" Thái Huyền đứng bên cạnh Tô Ngọc hỏi. "Chuyện này có gì mà phải hỏi?

Chỉ cần kết quả đúng như chúng ta mong muốn là được rồi còn gì?" Tô Ngọc thản nhiên nói.

Tiểu Bảo có chừng mực, cùng lắm là hù dọa mấy người đó một trận thôi, chắc chắn không làm chuyện gì quá đáng.

Dù sao Tiểu Bảo muốn làm những chuyện đó cũng không phải đơn giản như vậy.

Thái Huyền bất lực nhìn Tô Ngọc: "Cậu thừa biết ý tôi là gì mà." Tô Ngọc quay đầu nhìn Thái Huyền: "Ừm, em biết, thì sao nào?" Thái Huyền đau đầu, cái thằng nhóc này lại còn hỏi ông thì sao nữa?

Cậu ta thực sự không lo lắng chút nào sao? "A Ngọc, cậu có vẻ trấn tĩnh quá nhỉ, không lo chút nào à?" "Không lo, con lớn rồi, có suy nghĩ riêng của nó." Thái Huyền cảm thấy cạn lời.

Điểm này Tô Ngọc nói đúng.

Chuyện con cái thích, dù họ có lo lắng đến mấy thì chẳng phải cũng vẫn ủng hộ sao? "Chuyện ở đây đã giải quyết xong, vài ngày nữa chúng ta sẽ đi, phía Vong Ưu thành còn rất nhiều việc cần chúng ta về xử lý." Tô Ngọc nói với Thái Huyền. "Năm nay qua chỗ em ăn Tết đi." Thái Huyền sững lại một chút, sau đó cười lớn: "Được, cậu cứ yên tâm, tôi sẽ không bỏ lỡ cơ hội này đâu." Với lại ông cũng muốn xem cảnh hoa đào nở rộ khắp núi đồi sẽ thế nào.

Liệu có đẹp như trong tưởng tượng của ông và vợ không. "Lúc đó anh cứ trực tiếp đến Ngọc Vương phủ, đừng qua Vong Ưu thành nữa.

Sau khi sắp xếp bên đó ổn thỏa, chúng em cũng phải về Ngọc Vương phủ rồi." Họ đã rời Vương phủ khá lâu, cần về xem tình hình thế nào.

Với lại Vương phủ cũng cần người trông coi.

Thái Huyền ừ một tiếng: "Được." "A Ngọc, chuyện phía Bắc Quốc cậu đã nghĩ cách xử lý chưa?" Thái Huyền lo lắng chuyện này.

Thiên Thần Vũ từ hôm đó rời đi là không thấy xuất hiện nữa.

Người ông phái đi cũng bị mất dấu.

Xem ra Thiên Thần Vũ cũng đã đoán ra điều gì đó. "Mọi chuyện cứ đợi đến năm sau tại Thiên Đô rồi tính, em cũng rất muốn xem Thiên Thần Vũ đóng vai trò gì trong chuyện này." Tô Ngọc mân mê miếng ngọc bội tượng trưng cho thân phận Vương gia bên hông, tùy ý nói.

Người của anh cũng bị Thiên Thần Vũ cắt đuôi rồi.

Thật sự rất thú vị. "A Ngọc, cậu nghi ngờ Thiên Thần Vũ sao?" "Anh chẳng phải cũng vậy à?" Tô Ngọc nhìn Thái Huyền, nhướng mày hỏi.

Thái Huyền thấp giọng cười, đúng vậy, thực ra suy nghĩ trong lòng ông cũng giống Tô Ngọc, đều thấy Thiên Thần Vũ có vấn đề. "Từ lúc bắt đầu quen biết, Thiên Thần Vũ đã vô cùng bí ẩn.

Hai chúng ta có thể giao tâm với nhau, nhưng cậu ta thì không.

Chuyện năm đó cậu ta thực sự không biết sao?" Tô Ngọc nói với Thái Huyền.

Biểu cảm của Thái Huyền lập tức đờ ra, ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "A Ngọc, ý cậu là sao?" Cái gì mà thực sự không biết? "Em nhớ Thiên Thần Vũ từng nói với chúng ta, cậu ta vì có thiên phú ở mảng này nên mới được Không Tịch đại sư nhận làm đồ đệ.

Xem thiên tượng, thấu quá khứ, đó là điều Không Tịch đại sư giỏi nhất.

Nếu thiên phú của Thiên Thần Vũ tốt như vậy, anh bảo cậu ta liệu có nhìn ra từ sớm không?" Hơn nữa lần này lời Thiên Thần Vũ nói quá mức cố ý.

Sắc mặt Thái Huyền có chút khó coi.

Nếu quả thật là vậy, mục đích của Thiên Thần Vũ là gì? "Cậu nghi ngờ Không Tịch đại sư sao?" Thái Huyền đột nhiên nghĩ đến gì đó, nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Không, em không nghi ngờ Không Tịch đại sư.

Người này đức cao vọng trọng, kiếp trước ông ấy từng giúp em, thậm chí muốn đưa em đi, chỉ là lúc đó em vẫn còn vướng bận chuyện của Dương San San nên đã từ chối." "Sau này Không Tịch đại sư không bao giờ xuất hiện nữa, em nghe đám Dương San San nói Không Tịch đại sư đã gặp chuyện rồi." Tô Ngọc nhìn Thái Huyền. "Nhưng lúc đó Không Tịch đại sư gặp chuyện thế nào thì không ai biết." Chuyện về Không Tịch đại sư sau đó anh không biết nhiều, vì lúc đó những người bên cạnh anh đều đã chết dưới tay Dương San San, dù anh có muốn tìm hiểu cũng không có cơ hội. "Ý cậu là chuỗi hạt này tuy là Không Tịch đại sư bảo cậu ta mang tới, nhưng cổ trùng bên trong thì Không Tịch đại sư không hề hay biết?" Thái Huyền nghĩ đến khả năng này, nhíu mày hỏi.

Tô Ngọc gật đầu, quả thực có khả năng đó. "Bây giờ em cũng rất tò mò, nếu chuyện này thực sự liên quan đến Thiên Thần Vũ, vậy mục đích cậu ta làm thế là gì?" Anh và Thiên Thần Vũ quen biết từ rất sớm.

Lúc đó quan hệ giữa hai người vẫn rất tốt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến Thiên Thần Vũ làm vậy?

Hay là, ngay từ đầu Thiên Thần Vũ quen biết họ chỉ là để tính kế họ?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, tâm trạng Tô Ngọc lại không được tốt. "A Ngọc đang nghĩ gì thế?" Thái Huyền hỏi. "Em chỉ đang nghĩ, nếu chuyện này thực sự liên quan đến Thiên Thần Vũ, vậy mục đích cậu ta tiếp cận chúng ta là gì?

Hay việc quen biết chúng ta chỉ là một mắt xích trong kế hoạch của cậu ta?" Tô Ngọc cũng không muốn nghĩ về Thiên Thần Vũ như vậy.

Chỉ là con người Thiên Thần Vũ thực sự rất khó để anh không đa nghi. "Dù kết quả cuối cùng thế nào thì chúng ta cũng sẽ sớm biết thôi, lúc này nghĩ nhiều thế cũng chẳng ích gì phải không?" Thái Huyền bất lực nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc cười khẽ: "Anh nói đúng." Sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi.

Việc gì phải vội vàng lo lắng lúc này?

Tô Ngọc dặn dò người của mình tiếp tục điều tra Thiên Thần Vũ, rồi cùng người của Thái Huyền xử lý xong xuôi mọi việc ở đây.

Chương 1926

Ở lại Huyền Môn thêm vài ngày, Tô Ngọc mới dẫn người rời đi.

Mấy ngày nay họ đã mua rất nhiều đặc sản ở đây định mang về.

Nam Kiều là người mua nhiều nhất.

Tiểu Bảo nhìn đoàn xe ngựa phía sau, cạn lời nói: "Chú Nam Kiều, chẳng phải chú mua hơi quá nhiều đồ rồi sao?" "Không nhiều đâu, còn phải chia cho các chú Bạch Khởi nữa chứ." Nam Kiều đâu chỉ mua cho riêng mình, còn có phần của Bạch Khởi và La Hậu nữa.

Lạc Diễm tán đồng gật đầu: "Nói đúng lắm." Tiểu Bảo không hiểu họ mua lắm đồ thế để làm gì.

Mang về chắc gì đã có mấy người thích. "Dù là vậy nhưng cũng không cần mua nhiều đến thế chứ?" Tiểu Bảo không nể tình mà phàn nàn.

Nghe Tiểu Bảo chê bai, mọi người nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ bất lực, đứa nhỏ này có biết mình đang nói gì không đấy? "Tiểu Bảo, mỗi lần anh Ngọc mang quà về cho các cháu, các cháu có thấy nhiều quá không?" Nam Kiều hỏi Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ một lát: "Cái đó thì chắc chắn là không nhiều rồi ạ." "Giống như cháu nghĩ thôi, thế này vẫn là ít." "..." Được rồi, cậu bé không nói nữa.

Từ khi có cha bên cạnh, mỗi lần cha đi xa, điều cậu bé mong chờ nhất chính là quà cha mang về cho mình và mẹ.

Nghĩ vậy, cậu bé dường như đã hiểu được mục đích của các chú Nam Kiều.

Đối với việc tranh luận giữa em trai và con trai, Tô Ngọc giả vờ không thấy, vẫn cùng Vương Cẩn Hòa trò chuyện.

Đi đi nghỉ nghỉ mất khoảng nửa tháng, đoàn người Tô Ngọc cuối cùng cũng về đến Vong Ưu thành.

Vừa tới nơi, Nam Kiều đã vội vàng chạy đi ngay.

Nhìn tốc độ của Nam Kiều, Vương Cẩn Hòa cảm thán: "Anh à, bây giờ trong lòng Nam Kiều, anh không còn là quan trọng nhất nữa rồi, cảm giác thế nào?" "Nương tử, sao anh cảm thấy em như đang cười trên nỗi đau của anh vậy nhỉ?" "Ừm, anh đoán đúng rồi đấy, em chính là đang cười nhạo anh đó." Vương Cẩn Hòa không những không thấy ngại mà còn nói năng rất hùng hồn.

Tô Ngọc bất lực, vợ mình thì ngoài cưng chiều ra còn biết làm gì nữa đâu? "Chúng ta cũng về thôi, nghỉ ngơi cho khỏe." "Vâng." Nghỉ ngơi một ngày, Tô Ngọc mới đi tìm Thẩm Quyết: "Thẩm lão đại, dạo này sao rồi?" "Tình hình ở đây phát triển tốt hơn nhiều so với dự kiến, nhưng phía Long gia trước đó lại có người đến.

Vì cậu không có nhà nên tôi đã đuổi họ đi rồi." Thẩm Quyết nhíu mày khi nghĩ đến đám người Long gia đến lần trước.

Lần này họ kiêu ngạo hơn hẳn.

Chẳng biết họ lấy cái gì ra mà hống hách như vậy.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Thẩm lão đại: "Kiêu ngạo?" Thẩm Quyết ừ một tiếng: "Cũng không biết có phải vì biết các cậu không có nhà không, mà nói năng rất có khí thế, còn dám ra lệnh cho chúng tôi thả người nữa." Đòi thả người mà cũng không nhìn xem mình có bản lĩnh đó không. "Không cần quan tâm, sớm muộn gì cũng có người đến tìm chúng ta thôi." "Ồ?

Cậu rốt cuộc định thế nào?

Cứ để mặc họ như vậy sao?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Chuyện đó đối với em không quan trọng.

Long gia và Lăng Quốc, sớm muộn gì em cũng sẽ xử lý họ." "Phía Lăng Quốc e là có chút rắc rối đấy nhỉ?" Hiện giờ tình hình Lăng Quốc quá phức tạp, ông không muốn Tô Ngọc dính vào vũng nước đục này. "Yên tâm đi, chuyện của Lăng Quốc không liên quan gì nhiều đến em.

Em chỉ muốn cho họ biết, đã đi cầu xin người khác thì phải ra dáng người đi cầu xin." Ánh mắt Tô Ngọc lạnh lẽo nói.

Đối với Lăng Quốc, anh chưa bao giờ có thiện cảm.

Đối mặt với tình huống này, tâm trạng Tô Ngọc thực sự rất tệ. "Lăng Quốc sau này chắc chắn phải đến cầu xin em, đó cũng là một cơ hội cho chúng ta." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Thẩm Quyết bất lực nhìn Tô Ngọc, hơi đau đầu: "A Ngọc, cậu thực sự nghĩ kỹ chưa?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Thẩm Quyết: "Vâng, không nghĩ kỹ thì sao em dám làm thế này?" "Cậu đó, trong lòng có tính toán là được rồi." "Em biết mà." Tô Ngọc cùng Thẩm Quyết tìm hiểu thêm về tình hình ở đây.

Với sự giúp đỡ của nhóm Minh Phương, hiện giờ người muốn đến đây kinh doanh ngày càng nhiều.

Áp lực của họ cũng ngày càng nhỏ đi.

Tâm trạng người dân trong thành ngày càng tốt.

So với trước kia, cuộc sống bây giờ của họ thực sự quá tốt rồi. "A Ngọc, lần này thực sự cảm ơn cậu và Tiểu Hòa rất nhiều." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, không kìm được mà nói.

Liếc Thẩm Quyết một cái, Tô Ngọc gắt gỏng: "Mấy lời khách sáo đó đừng nói nữa, anh định làm em khó xử đấy à?" Thẩm Quyết bật cười lắc đầu: "Cậu thừa biết tôi không có ý đó." "Thế anh có ý gì?"

"..." Thẩm Quyết bất lực nhìn Tô Ngọc đang kiếm chuyện vô lý ở đây, sao cảm giác Tô Ngọc đi một chuyến về lại thay đổi nhiều thế nhỉ? "A Ngọc, lần này đi Huyền Môn hai người có gặp chuyện gì không?" Tô Ngọc không giấu giếm, kể lại chuyện ở đó cho Thẩm Quyết nghe.

Nghe xong, sắc mặt Thẩm Quyết cực kỳ khó coi. "Lại còn có chuyện như vậy sao?

A Ngọc, tôi vẫn câu nói cũ, chỉ cần cậu cần, cứ trực tiếp bảo tôi, tất cả người dân Vong Ưu thành đều sát cánh bên cậu." Chỉ cần Tô Ngọc muốn, họ sẽ dốc toàn bộ lực lượng, dù có phải chết vì Tô Ngọc cũng sẵn lòng.

Dù sao người ở Vong Ưu thành cũng đã sống đủ rồi.

Dù cuộc sống hiện tại khiến người ta khao khát. "Thẩm lão đại, em biết rõ mà." Anh đương nhiên biết người ở Vong Ưu thành chắc chắn sẽ giúp mình, chính vì biết nên anh mới yên tâm kể hết mọi chuyện cho Thẩm Quyết như vậy. "Vậy thì tốt, có chuyện gì đừng giấu chúng tôi, điều gì cần nói thì nhất định phải nói." Như vậy mới giúp cậu ấy sống tốt hơn được, tránh để mấy kẻ không biết lượng sức bên ngoài cứ đến tìm rắc rối.

Muốn lấy mạng A Ngọc à?

Coi người Vong Ưu thành họ chết hết rồi chắc? "Vâng." Tâm trạng Tô Ngọc rất tốt vì bên cạnh vẫn còn những người như vậy.

Sau khi nói chuyện với Thẩm Quyết xong, Tô Ngọc định đi xem tình hình ở ngoại thành.

Sau khi Tô Ngọc đi, Nam Kiều và Lạc Diễm đến tìm Thẩm Quyết. "Thẩm lão đại, anh Ngọc đi rồi sao?" "Đi rồi, hai nhóc con hôm nay sao lại tìm tôi thế?" Hai đứa nhóc này thường ngày không có việc gì thì chẳng bao giờ tìm ông, trừ phi gây họa hoặc có chuyện gì khác.

"Thực ra có chút chuyện muốn nói với Thẩm lão đại, không biết anh Ngọc đã kể với anh chưa." Nam Kiều ngập ngừng nói.

Thẩm Quyết nhíu mày nhìn Nam Kiều, sao cảm giác dường như vẫn còn chuyện gì đó Tô Ngọc chưa nói với mình? "Hai đứa nói trước đi." Nam Kiều và Lạc Diễm kể lại chuyện về Thiên Thần Vũ cho Thẩm Quyết nghe.

Sắc mặt Thẩm Quyết nghe xong ngày càng khó coi.

Chương 1927

Chuyện này Tô Ngọc thực sự không nói với ông.

Không biết là vì không thể mở lời hay vì lý do gì.

Nhưng ông rất thương Tô Ngọc.

Thảo nào lần đầu gặp mặt, trên người cậu ấy lại có lệ khí nặng nề đến thế.

Hóa ra là vậy! "Chuyện này có lẽ liên quan đến Thiên Thần Vũ, anh Thái Huyền nói bên đó sẽ cho người điều tra, kết quả thế nào thì chờ xem, khi có kết quả anh ấy sẽ liên lạc với chúng ta." Nam Kiều nhíu mày, có chút lo lắng cho những chuyện sau đó. "Họ định ra tay với A Ngọc ở Thiên Đô, lúc đó hãy để người của Vong Ưu thành đi một chuyến theo sát A Ngọc." Đứa nào dám động vào A Ngọc lúc đó thì cứ xác định là đi chầu ông bà đi. "Thẩm lão đại, anh đúng là không tồi nha." Không ngờ Thẩm lão đại lại nói ra những lời như vậy.

Dù sao nhiệm vụ của Thẩm lão đại là giam giữ không cho người ở đây ra ngoài.

Nhưng tình hình hiện tại dường như không phải vậy nữa.

Thẩm lão đại lại đích thân nói sẽ cho người ra ngoài.

Đây đúng là lần đầu tiên đấy. "Trước đây tôi lo người ở đây ra ngoài sẽ không kiểm soát được, nhưng giờ thì không cần lo nữa rồi." Hiện giờ người trong thành đã thay đổi rất nhiều, cảm xúc không còn mang theo quá nhiều sát khí, cũng sẽ không mất kiểm soát bản thân nữa.

Đã vậy thì ông còn lo lắng gì nữa?

Huống hồ đây là để giúp A Ngọc. "Anh nói đúng." Bây giờ người dân Vong Ưu thành thực sự rất mong chờ cuộc sống ở đây, chẳng mấy chốc họ cũng có thể sống như người bình thường rồi. "Chuyện này tôi biết rồi, hai đứa đừng nói với ai khác nữa." "Chúng em biết rồi." Nói chuyện với Thẩm Quyết xong, Nam Kiều và Lạc Diễm rời đi.

Sau khi họ đi, Thẩm Quyết thở dài một tiếng.

Một thiên tài sa sút hóa ra lại là do bị người ta tính kế, thật đáng buồn.

May mà được sống lại lần nữa, A Ngọc đã sống theo cách mình muốn.

Kiêu hãnh tự tại, muốn làm gì thì làm.

Tình cảnh này xem ra cũng rất tốt.

Sau khi Tô Ngọc và mọi người trở về, Vương Cẩn Hòa vẫn tiếp tục trao đổi với người dân trong thành về việc trồng trọt và hướng phát triển sau này.

Chớp mắt đã đến ngày Minh Vãn Khinh sinh nở.

Dạo gần đây Nam Kiều chẳng đi đâu cả, ngày nào cũng túc trực bên Minh Vãn Khinh, sợ xảy ra chuyện gì.

Hôm đó, khi Nam Kiều đang dìu Minh Vãn Khinh đi dạo trong sân, bụng cô đột nhiên đau dữ dội.

Nắm chặt tay Nam Kiều, biểu cảm của Minh Vãn Khinh có chút đau đớn: "Anh ơi, bụng em...

đau quá, hình như sắp sinh rồi." Nam Kiều nghe vậy thì lập tức hoảng loạn.

Anh chưa từng trải qua chuyện này bao giờ.

Nhanh chóng, Nam Kiều nhớ lại lúc Vương Cẩn Hòa sinh con.

Anh cố gắng trấn tĩnh bản thân: "Anh bế em vào phòng trước đã." Trên đường bế cô vào, Nam Kiều đã dặn dò mọi việc hạ nhân phải làm.

Sau khi bà đỡ và nữ y vào trong, chân mày Nam Kiều vẫn nhíu chặt đầy lo lắng.

Đám nha hoàn thì hối hả đi đun nước và chuẩn bị đồ ăn.

Nguyên Bảo vội vã đi tìm vợ chồng Tô Ngọc đang ở ngoại thành: "Thiếu gia, Minh tiểu thư sắp sinh rồi." Nghe tin sắp sinh, Tô Ngọc vội vàng đi tìm Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, chúng ta về thôi." "Sao vậy?

Trông anh vội vã thế." Tô Ngọc lúc này quả thực rất sốt sắng. "Minh Vãn Khinh sắp sinh rồi." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, sau đó nắm tay anh vội vàng quay về.

Thẩm Quyết từ xa thấy hai người vội vã rời đi, lấy làm lạ nên đuổi theo: "A Ngọc, hai người vội gì thế?" "Thẩm lão đại, Khinh Khinh sắp sinh rồi." "Thật sao?

Vậy chúng ta mau về thôi." Đây là đứa trẻ đầu tiên của Vong Ưu thành được sinh ra sau bao nhiêu năm qua.

Thành Vong Ưu đã mười năm rồi không có đứa trẻ nào chào đời.

Chỉ cần Nam Kiều và La Hậu cùng vợ của họ sinh con, điều đó có nghĩa là thành Vong Ưu sẽ bước sang một khởi đầu mới.

Điều này vô cùng quan trọng đối với toàn bộ thành phố.

Nhóm của Tô Ngọc vội vàng trở về.

Khi về đến nhà, họ thấy Nam Kiều đang lo lắng đứng ở cửa, Bạch Khởi và những người khác đều đang ở bên cạnh anh.

Bạch Khởi vỗ vai Nam Kiều: "Yên tâm đi, sẽ không sao đâu.

Nữ y đó là người có thiên phú tốt nhất nhà họ Bạch chúng tôi, cũng là người của chủ công đấy." Đây là người mà Bạch Khởi đã viết thư yêu cầu điều tới từ một tháng trước.

Y thuật của cô ấy rất giỏi, đặc biệt là các bệnh phụ khoa hay việc đỡ đẻ. "Tôi tin anh." Đây là người mà Bạch Khởi tìm về, chắc chắn là người đáng tin.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Nam Kiều trấn an: "Đừng lo, cơ thể của Khinh Khinh được điều dưỡng rất tốt, đứa bé cũng rất khỏe mạnh, không cần phải lo lắng." "Anh đã báo cho bác trai chưa?" "Anh đã sai người đi tìm rồi." Nhạc phụ nhạc mẫu đều ở đây, anh đã phái người qua đó, chắc cũng sắp đến rồi.

Quả nhiên, một lúc sau vợ chồng Minh Phương vội vã chạy tới. "Bao lâu rồi?" Minh phu nhân nhìn con rể mình hỏi. "Đã gần nửa canh giờ rồi." Nam Kiều nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Minh phu nhân nghe thấy mới chưa đầy nửa canh giờ, lập tức yên tâm. "Đừng lo lắng, thời gian còn sớm lắm.

Mẹ đi hầm ít canh gà cho Khinh Khinh, rồi nấu thêm chút gì đó ăn, bảo nha hoàn bưng vào cho con bé.

Vẫn còn khướt mới sinh được." Nam Kiều có chút hoảng hốt: "Mẹ, còn bao lâu nữa ạ?" "Năm đó mẹ sinh anh cả các con phải đau mất bốn canh giờ mới sinh xong đấy." Cửa tử cung chưa mở thì chẳng có cách nào cả, chỉ có thể cắn răng chịu đựng thôi.

Nam Kiều ngơ ngác nhìn Minh phu nhân: "Cần...

Chương 1928

lâu như vậy sao?" "Chút thời gian này đã là gì?

Có người đau mấy ngày trời cũng chưa chắc đã sinh được.

Những đứa bé sinh ra chỉ trong một hai canh giờ thì đúng là đến để báo ân đấy." Vương Cẩn Hòa nghe lời Minh phu nhân nói, trong mắt hiện lên ý cười.

Xem ra Triệt Nhi và Hi Hi nhà cô đúng là đến để báo ân thật.

Lúc sinh hai đứa nhỏ đó thật sự rất nhanh, cô chẳng phải chịu khổ mấy.

Nam Kiều thầm nghĩ, đứa bé này tốt nhất là đến báo ân, nếu không sau khi ra đời anh sẽ tét mông nó.

Minh phu nhân nhanh chóng nấu một bát mì trứng mang qua, bảo nha hoàn bưng vào cho Minh Vãn Khinh ăn.

Minh Vãn Khinh nén đau ăn hết bát mì.

Một lúc sau, bụng cô đau dữ dội hơn. "Mở bốn phân rồi, có thể sinh!" Nam Kiều không ngừng đi đi lại lại ngoài cửa, mấy lần định xông vào đều bị Tô Ngọc cản lại. "Đừng gấp, đợi thêm chút nữa, chúng tôi đều ở đây với cậu." "Vâng." Lời nói của Tô Ngọc kỳ diệu thay đã làm dịu đi sự lo lắng và nóng nảy của Nam Kiều.

Khoảng nửa canh giờ nữa trôi qua, Nam Kiều đột nhiên nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

Anh quay sang nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Anh Ngọc, hình như em nghe thấy tiếng trẻ con khóc, anh có nghe thấy không?" Anh có chút không chắc chắn liệu đó có phải sự thật không. "Đúng là tiếng trẻ con khóc." Vương Cẩn Hòa cũng vừa nghe thấy. "Nam Kiều, chúc mừng cậu đã lên chức cha." Đứa trẻ nghịch ngợm năm nào giờ cũng đã làm cha rồi.

Thu Ý ở bên trong tắm rửa cho đứa bé, quấn chăn xong mới bế ra ngoài. "Tiểu vương gia mau nhìn này, là một tiểu thiếu gia." Thu Ý bế đứa bé đến cho Nam Kiều xem.

Nam Kiều nhìn con trai mình, trông thật đáng yêu, trắng trẻo mũm mĩm.

Không mập cũng không gầy, nhìn rất vừa vặn.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đi tới xem: "Trông giống Nam Kiều đấy." "Cái miệng thì giống Khinh Khinh." Minh phu nhân đứng bên cạnh nói.

Bọn nhỏ Tiểu Bảo biết tin Minh Vãn Khinh sắp sinh liền vội vàng từ chỗ Long Lão trở về.

Vừa về đến nơi đã thấy Nam Kiều đang bế một đứa bé trên tay.

Tô Minh Hiên hai mắt sáng quắc nhìn: "Chú Nam Kiều, con muốn xem với." "Chú Nam Kiều, đây là em trai hay em gái ạ?" Tiểu Bảo tò mò hỏi. "Là em trai." Tô Minh Hiên thấy Nam Kiều không thèm để ý đến mình, liền chạy đến bên cạnh Tô Ngọc ôm lấy đùi anh: "Chú nhỏ, con muốn xem em trai." Tô Ngọc buồn cười bế Tô Minh Hiên lên để cậu bé nhìn đứa trẻ trong lòng Nam Kiều. "Oa, em trai đáng yêu quá." "Chú Nam Kiều, em trai tên là gì ạ?" "Anh Ngọc, anh thấy đặt tên gì thì hay?" Nam Kiều hỏi.

Tô Ngọc suy nghĩ một lát: "Nam Kỳ, chữ Kỳ trong Kỳ Lân." "Hay lắm, Tiểu Kỳ Nhi." Lạc Diễm đứng bên cạnh nhìn mà thèm: "Nam Kiều, chúc mừng cậu làm cha nhé." "Cảm ơn." Nhìn dáng vẻ đáng yêu của Nam Kỳ, Bạch Khởi và La Hậu đều rất mong đợi đứa con của mình khi chào đời sẽ trông như thế nào.

Đúng lúc này, Nam Kỳ đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt không phải màu đen hay nâu như họ, mà lại mang sắc tím nhạt. "Ơ?

Mắt đứa bé này lại có màu tím?" Vương Cẩn Hòa là người phát hiện đầu tiên, cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Chắc là giống cụ nội của em.

Mắt của cụ nội em cũng màu tím.

Người mang dòng máu như vậy chính là người kế vị của Nam Cương." Nam Kiều vui mừng nói. "Còn có chuyện như vậy sao?" Tô Ngọc cũng có chút bất ngờ. "Vâng, hơn nữa Nam Cương có tổ huấn, hễ thành viên hoàng thất nào sinh ra đứa trẻ có đôi mắt tím, thì đó chính là vua Nam Cương tương lai.

Cho dù có một người kế vị xuất sắc hơn, thì cũng phải là đứa trẻ đó." Nam Kiều nhíu mày nói.

Những đứa trẻ như vậy rất dễ bị kẻ xấu thủ tiêu. "Trong lịch sử Nam Cương mới chỉ xuất hiện bốn vị vua mắt tím.

Từ thời cụ nội em đến nay đã trôi qua gần một trăm năm rồi, không ngờ con của em lại có mắt tím." Nam Kiều nhíu mày lo lắng.

Người như vậy chắc chắn sẽ dẫn dắt Nam Cương đi đến cường thịnh.

Nhưng nếu đứa bé chưa kịp trưởng thành, nó cũng sẽ là mục tiêu truy sát của một số kẻ ở Nam Cương. "Anh Ngọc, em lo cho sự an toàn của Tiểu Kỳ Nhi.

Sự xuất hiện của đôi mắt tím đồng nghĩa với việc xung quanh thằng bé sẽ không còn an toàn nữa." Tiểu Kỳ Nhi mới chỉ là một đứa trẻ vừa chào đời. "Đừng lo, thông tin về đôi mắt tím của Kỳ Nhi ngoại trừ chúng ta ra, đừng nói cho bất kỳ ai biết.

Đợi khi Kỳ Nhi có khả năng tự vệ thì hãy báo cho phía Nam Cương." Bọn nhỏ Tiểu Bảo cũng nghe hiểu, hừ lạnh một tiếng nói: "Chú Nam Kiều chú đừng lo, chúng con đều sẽ bảo vệ Kỳ Nhi.

Ai dám động vào em ấy, chúng con sẽ không tha cho kẻ đó!" "Tiểu Bảo nói đúng đấy, đây là đứa trẻ đầu tiên của thành Vong Ưu chúng ta trong gần mười năm qua.

Ai dám làm hại thằng bé chính là đối đầu với cả thành Vong Ưu." Thẩm Quyết lạnh lùng nói.

Nam Kiều bình tĩnh lại.

Đúng vậy, bên cạnh họ có bao nhiêu người như thế, còn sợ không bảo vệ nổi Kỳ Nhi sao?

Vạn Cổ suy nghĩ một chút rồi nói: "Chuyện này đơn giản thôi.

Đợi Kỳ Nhi được sáu tháng tuổi, tôi sẽ chế một loại thuốc nước làm thay đổi màu mắt của thằng bé là được." Mọi người nhìn Vạn Cổ: "Có tác dụng phụ không?" "Không có, chỉ là mỗi tháng phải nhỏ một lần thôi." Điều này hơi phiền phức, chỉ sợ khi Kỳ Nhi lớn hơn một chút sẽ quên mất chuyện này. "Vạn Cổ, làm phiền anh rồi." "Đều là người một nhà khách khí làm gì?

Sau này Kỳ Nhi cũng phải gọi tôi một tiếng bác mà." Đối với trẻ con trong nhà, Vạn Cổ đều rất yêu quý.

Anh chưa từng nghĩ có ngày mình lại thích một đứa trẻ mà đối với anh là quá đỗi phiền phức như vậy.

Nhưng nhìn dáng vẻ đáng yêu của Nam Kỳ, cũng như sự dễ thương của lũ trẻ trong nhà, anh dường như đã hiểu ra.

Nỗi lo trong lòng Nam Kiều được trút bỏ, anh nhìn Thu Ý: "Khinh Khinh không sao chứ?" "Tiểu vương gia yên tâm, vương phi không sao, chỉ là mệt quá thôi." Vợ chồng Minh Phương nghe Thu Ý nói vậy cũng yên tâm, cùng nhau tiếp tục ngắm cháu ngoại.

Chương 1929

Cháu ngoại nhà họ thật đáng yêu.

Tô Cẩm Trần được Tô Ngọc bế, cùng Tô Minh Hiên ngắm nhìn cậu nhóc Nam Kỳ. "Chú nhỏ, chú nói xem khi chúng ta trở về, cha mẹ con có sinh cho con một đứa em trai hay em gái không?" Tô Cẩm Trần tò mò hỏi. "Chuyện này chú không biết, nếu có em trai hay em gái, cha mẹ con sẽ gửi thư báo tin thôi." Tô Ngọc tin rằng nếu đại ca có thêm con thứ hai, chắc chắn sẽ không giấu Tô Cẩm Trần.

Tô Minh Hiên quay đầu nhìn cha mình đang đứng bên cạnh, phồng má hỏi: "Cha, khi nào cha với mẹ mới sinh em trai em gái cho con?

Sinh luôn hai đứa một lúc cũng được." "..." Nguyên Bảo liếc con trai một cái, không thèm nói gì.

Anh luôn biết con trai mình muốn làm anh trai, nhưng hiện giờ chẳng phải đã có hai đứa em trai rồi sao?

Còn hai đứa nữa sắp chào đời, nó còn gì không hài lòng chứ?

Đứa trẻ này thật là... "Đã có bốn đứa em rồi còn không hài lòng sao?" Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tô Minh Hiên hỏi.

Tô Minh Hiên hùng hồn gật đầu: "Không hài lòng, con còn muốn có thêm nhiều em nữa cơ." Tô Ngọc nhún vai: "Cái này con phải đi thúc giục những người khác thôi." Chuyện này anh không giúp được rồi.

Nam Kiều giao đứa bé cho Thu Ý, còn Thẩm Quyết thì vui mừng khôn xiết sai người ra ngoài đốt pháo.

Người trong thành Vong Ưu nghe tiếng pháo nổ liên tiếp thấy hơi lạ.

Có chuyện gì xảy ra mà đốt pháo lâu thế?

Khi mọi người biết là con của Nam Kiều chào đời, họ vui mừng khôn xiết.

Những người có quan hệ tốt với Nam Kiều và Thẩm Quyết lần lượt kéo đến muốn xem em bé mới sinh.

Người bên cạnh Long Lão trở về báo tin vui cho ông: "Chủ nhân, con của Nam Kiều đã bình an chào đời." Trong mắt Long Lão mang theo ý cười, đôi mắt hơi ươn ướt.

Đã bao nhiêu năm rồi, thành Vong Ưu cuối cùng cũng có một đứa trẻ sinh ra. "Là con trai hay con gái?" Long Lão hứng thú hỏi. "Là một bé trai, sau này chắc là người kế vị của Nam Cương." Nam Kiều luôn đi theo Tô Ngọc, trông có vẻ chẳng mặn mà gì với cái ghế vương Nam Cương.

Giờ anh đã có con trai, chắc chắn ngôi vị đó sẽ thuộc về con anh.

Long Lão cười thầm, Nam Kiều không hợp làm vua Nam Cương.

Đứa nhỏ này thì khác, có Tô Ngọc dạy dỗ, tương lai chắc chắn sẽ là một vị vua vô cùng xuất sắc.

Như vậy cũng tốt. "Thằng bé Nam Kiều những năm qua cũng vất vả rồi, tính cách của nó không phải là kiểu người làm vương gia." Long Lão buồn cười lắc đầu.

Không phải ông coi thường Nam Kiều, mà thực tế đúng là vậy.

Anh không ngồi yên một chỗ được, bảo anh ở lì một chỗ mấy chục năm, anh chắc chắn sẽ không chịu.

Huống hồ anh còn thích bám theo Tô Ngọc như vậy, bảo anh tách khỏi Tô Ngọc thì càng không thể.

Người của Long Lão nghe ông nói vậy cũng đồng tình gật đầu.

Chủ nhân nói đúng, nếu Nam Kiều thực sự quay về làm vua Nam Cương, e là người dân Nam Cương sẽ khóc thét mất.

Cứ như hiện tại là tốt nhất.

Sự ra đời của con trai Nam Kiều đối với tất cả mọi người ở thành Vong Ưu mà nói chính là một ngày hội.

Tối hôm đó, người trong thành đều tụ tập ăn uống linh đình.

Vợ chồng Minh Phương biết chuyện này thì có chút kinh ngạc: "Người trong thành sao vậy?" Họ dường như cũng rất vui mừng?

Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ chào đời thôi mà, có cần phải vui đến thế không?

Minh Phương và vợ có chút không hiểu nổi.

Nghe vậy, Nam Kiều giải thích: "Thành Vong Ưu đã rất lâu rồi không có đứa trẻ nào sinh ra." Minh Phương nghe xong càng kinh ngạc hơn: "Cho nên mọi người mới vui mừng như vậy?" "Vâng, sự ra đời của một đứa trẻ đối với người dân thành Vong Ưu là một sự tái sinh, cũng là một khởi đầu mới." Nơi này không còn là thành Vong Ưu của ngày xưa nữa.

Những người ở bên ngoài có lẽ nhiều người đã có con, nhưng đứa trẻ này là người đầu tiên sinh ra tại chính thành Vong Ưu.

Điều này đối với họ mang ý nghĩa rất khác biệt.

Minh Phương bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là vậy, chúng tôi hiểu rồi." Sau khi Nam Kỳ chào đời, Tô Ngọc cũng không tiếc tay, ban cho rất nhiều đồ tốt.

Đồng thời anh chuẩn bị tiệc linh đình ba ngày, rượu thịt không thiếu thứ gì.

Người trong thành biết Tô Ngọc tổ chức tiệc thì mừng rỡ khôn xiết.

Họ không thiếu cái ăn, nhưng được hưởng sái lộc của Tô Ngọc thì vẫn là điều tuyệt vời.

Nam Kiều là người vui nhất, nhìn bộ dạng hớn hở của anh, Tô Ngọc có chút cạn lời.

Chỉ là vài ngày tiệc tùng thôi mà, có cần vui thế không? "Đúng rồi Nam Kiều, cậu có muốn viết thư thông báo cho chú Cận một tiếng không?" Tô Ngọc chợt nhớ ra điều gì đó, nhíu mày hỏi.

Chuyện này chắc chắn phải nói với Nam Cận.

Nam Kiều có chút do dự.

Nếu ông ấy biết, chẳng phải người kia cũng sẽ biết sao? "Biết thì đã sao?

Không cho người đó qua đây là được, chẳng có gì to tát cả." Tô Ngọc còn không hiểu Nam Kiều sao?

Nhìn bộ dạng này là biết anh không muốn cha mình biết chuyện.

Nhưng đây cũng không phải chuyện gì lớn, sao phải không vui đến vậy? "Anh Ngọc, chú Cận chắc chắn sẽ nói cho ông ta biết, em không thích chút nào." Anh chẳng muốn bị người đó biết tí nào.

Biết rồi thì sao chứ?

Anh với người đó sớm đã cắt đứt quan hệ rồi, con trai anh tự nhiên cũng chẳng liên quan gì đến ông ta.

Chương 1930

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, cô cũng biết về cha của Nam Kiều.

Đôi mày hơi nhíu lại, lúc Nam Kiều thành thân người đó đã gây ra không ít chuyện.

Giờ đứa bé chào đời, không chừng người đó lại đến chỉ tay năm ngón. "Anh à, em nghĩ Nam Kiều lo là người đó sẽ đến can thiệp vào chuyện của đứa bé đấy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, trầm mặc một lát mới mở lời.

Về điều này Nam Kiều vô cùng đồng tình gật đầu: "Chị dâu nói đúng ạ, em lo nhất chính là chuyện đó." Lúc anh thành thân, người đó đã làm bao nhiêu chuyện rồi?

Lúc nào cũng tự cho mình là đúng, giờ biết anh có con, không biết còn làm ra chuyện gì nữa. "Huống hồ em lo ông ta biết em có con xong sẽ nhúng tay vào việc dạy dỗ đứa bé." Anh tuyệt đối không đồng ý để người đó nhúng tay vào.

Bị người đó dạy dỗ thì có gì tốt đẹp chứ?

Tô Ngọc hiểu ra, gật đầu: "Yên tâm đi, Kỳ Nhi sẽ không bị ông ta mang đi đâu.

Cậu cứ viết một bức thư báo tin cho chú Cận, còn anh cũng sẽ gửi một bức thư để chú ấy biết vài chuyện." Đã nói trước rồi, Kỳ Nhi sẽ do anh dạy dỗ.

Nam Kiều tuy vẫn hơi không cam lòng, nhưng lời của Tô Ngọc anh vẫn phải nghe.

Vì thế chỉ đành miễn cưỡng gật đầu: "Thôi được rồi ạ." Thư của

Tô Ngọc và Nam Kiều cùng được gửi tới Nam Cương.

Sau khi thư đi, Nam Kiều vẫn hơi nhíu mày: "Anh Ngọc, em không thích có người can thiệp vào chuyện dạy dỗ con cái, đặc biệt là ông ta." "Yên tâm, có anh ở đây sẽ không cho họ cơ hội đâu." Tô Ngọc trấn an.

Xem ra mối quan hệ giữa Nam Kiều và cha mình chẳng còn cơ hội hòa giải nào nữa.

Nếu có thì anh đã chẳng có thái độ này.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, năm đó người đó đã đối xử với anh thế nào?

Giờ muốn làm hòa với Nam Kiều, chuyện này là sao chứ?

Nam Kiều cũng đâu phải kẻ ngốc.

Nam Kiều lặng lẽ nhìn Tô Ngọc không nói gì, trong lòng thầm nghĩ, nếu người đó dám đến, anh nhất định sẽ không nhẫn nhịn.

Nếu họ dám động đến vợ con anh, anh sẽ không tha cho họ.

Sau khi thông suốt, tâm trạng Nam Kiều tốt hơn nhiều.

Tô Ngọc không biết Nam Kiều nghĩ gì mà tâm trạng đột nhiên tốt lên, nhưng hiện tại thấy anh vui vẻ thì cũng là chuyện tốt.

Phía Nam Cận nhanh chóng nhận được thư của Nam Kiều và Tô Ngọc.

Khi thư đến tay Nam Cận, Nam Nghiêu cũng vừa hay ở đó.

Nam Nghiêu nhìn Nam Cận: "Thư của ai thế?" Nam Cận im lặng không nói gì, trước tiên mở thư của Tô Ngọc ra đọc, đọc xong chân mày hơi nhíu lại.

Sau đó ông xem thư của Nam Kiều, từ trong thư có thể thấy rõ sự kháng cự và chán ghét của Nam Kiều dành cho Nam Nghiêu.

Ông nhíu mày, trong mắt đầy vẻ bất lực.

Nam Nghiêu thấy Nam Cận không thèm đoái hoài gì đến mình, trong lòng có chút bất mãn, nhìn ông hỏi: "Rốt cuộc là của ai?" Nam Cận có chút bất mãn với thái độ của Nam Nghiêu, chẳng lẽ lời nói của ông Nam Nghiêu không nghe thấy sao?

Ông bình tĩnh nhìn Nam Nghiêu, đây là lần đầu tiên Nam Cận nảy sinh cảm xúc thiếu kiên nhẫn với anh trai mình.

Từ khi Nam Nghiêu trở về, ông ta luôn muốn nhúng tay vào việc của Nam Cương.

Rất nhiều việc ông ta đưa ra những quyết định sai lầm, mà những quyết định đó chẳng mang lại chút lợi lộc nào cho Nam Cương cả. "Đây là thư của Nam Kiều." "Cái gì?

Đưa tôi xem." Nam Nghiêu đưa tay định lấy bức thư trong tay Nam Cận.

Nhưng Nam Cận đã tránh đi.

Nam Nghiêu không vui nhìn Nam Cận: "Chú có ý gì đây?" Mình là anh cả của Nam Cận, Nam Kiều cũng là con trai của mình, nhưng thái độ của Nam Cận khiến ông ta rất tức giận.

Cho dù Nam Cận hiện là vua Nam Cương thì đã sao?

Cái ghế này chẳng phải do ông ta nhường lại sao?

Nếu không phải mình nhường ngôi vị này ra, Nam Cận làm sao có được tất cả như hiện tại?

Thời gian gần đây, bất kể ông ta nói gì Nam Cận cũng không nghe lời, điều này khiến ông ta vô cùng bất mãn. "Nam Cận, chú đừng quên cái ghế này là ai cho chú." Nam Nghiêu lạnh lùng nhìn Nam Cận nói.

Nam Cận im lặng nhìn Nam Nghiêu, trong mắt lộ rõ vẻ thất vọng và bất lực. "Anh cả, em biết cái ghế này là anh cho em, nhưng có những chuyện không phải anh muốn sao là được vậy đâu.

Cứ nhìn những việc anh làm thời gian qua đi, lúc anh làm những việc đó có nghĩ đến bách tính phải làm sao không?

Hiện tại quan hệ của chúng ta với Huyền quốc đang rất tốt, nhưng anh đã làm gì?

Những việc anh yêu cầu em làm gần đây toàn là để gây thù chuốc oán với Huyền quốc.

Bên này chúng ta đúng là dễ thủ khó công, nhưng anh có biết Huyền quốc có bao nhiêu quân không?" "Em có thể nói thẳng với anh, nếu chúng ta xảy ra xích mích với Huyền quốc, Nam Kiều cuối cùng sẽ không giúp chúng ta đâu." Đối với Nam Nghiêu, ông thật sự đã thất vọng rồi.

Lẽ nào ông ta chưa từng cân nhắc đến những chuyện này sao? "Bách tính Nam Cương hiện tại có thể sống tốt như thế này đều là nhờ Huyền quốc đã cho chúng ta giống lúa cao sản.

Nếu không có những thứ đó, người dân của chúng ta vẫn còn ở trong tình trạng chỉ mới đủ ăn thôi." Nam Cận cảm thấy có những chuyện nhất thiết phải nói rõ ràng với ông ta.

Nếu không nói rõ, đến lúc đó người chịu khổ cũng chỉ là họ mà thôi. "Nó không giúp thì đã sao?" "Đã sao ư?

Bên cạnh Tô Ngọc còn có một người tên là Lạc Diễm." Nam Nghiêu nhíu mày, người này thì làm sao? "Năm đó người cho nổ tung nhà anh chính là Lạc Diễm.

Thuốc nổ trong tay cậu ta còn đáng sợ hơn chúng ta tưởng nhiều.

Em có thể nói thẳng cho anh biết, một khi chúng ta đối địch với Tô

Ngọc, thuốc nổ của Lạc Diễm sẽ nhắm vào chúng ta, đặc biệt là khi anh lại là người đối xử không tốt với Nam Kiều." Nam Cận thản nhiên nói.

Ông không tin Nam Nghiêu đã quên mất chuyện này.

Chương 1931

Nghe Nam Cận nói vậy, sắc mặt Nam Nghiêu quả nhiên thay đổi.

Chuyện đó sao ông ta có thể quên được?

Năm đó nhà của ông ta chính là bị người khác cho nổ tung. "Anh nghĩ người của chúng ta ở đây có mấy người chịu đựng được uy lực như vậy?" Người ta đến cả tường thành còn nổ sập được, huống chi là con người. "Chú đang đe dọa tôi đấy à?" Nam Nghiêu vô cùng bất mãn nhìn em trai mình, hầm hầm hỏi. "Không phải đang đe dọa anh, em chỉ đang nói cho anh những chuyện thực tế thôi.

Nếu anh không tin, anh cứ việc thử xem, xem cuối cùng Lạc Diễm có dùng loại thuốc nổ mạnh hơn để tìm anh không." Nam Cận lạnh lùng mở lời.

Nam Nghiêu từ khi trở về chưa một ngày nào được thuận ý.

Đặc biệt là Nam Cận rất nhiều lần không nể mặt ông ta.

Điều này càng làm ông ta không vui.

Nam Cận không muốn Nam Nghiêu nói thêm về những chuyện này nữa, ông lạnh lùng nói: "Anh cả, em biết ngôi vị vua Nam Cương này là anh nhường cho em, nhưng em đã vất vả lắm mới phát triển được Nam Cương đến mức này, em sẽ không để anh phá hoại nó đâu, càng không vì một câu nói của anh mà gây hấn với phía Huyền quốc." Đối với Nam Cận, quan hệ hữu nghị với Huyền quốc quan trọng hơn nhiều.

Dù sao bách tính cũng phải dựa vào Huyền quốc.

Từ khi hai nước đạt thành quan hệ hữu nghị, người Nam Cương cũng sang Huyền quốc làm ăn, sang đó không còn bị ai bài xích nữa.

Đây là điều trước đây chưa từng có.

Vì tình hình Nam Cương khá đặc thù, người của quốc gia khác khi gặp người Nam Cương đều theo bản năng mà đề phòng, lo sợ không biết lúc nào cổ trùng sẽ bị dùng lên người mình.

Nhưng người Huyền quốc không như vậy.

Bất kể họ có phải là người Nam Cương hay không, khi đối đãi đều công bằng như nhau.

Chuyện như vậy là điều họ chưa từng gặp phải.

Nam Nghiêu không chỉ một lần hối hận.

Tại sao lúc đó lại giao cái ghế này cho Nam Cận, để ngày hôm nay chú ta dám nói với mình như thế.

Ông ta bình tĩnh nhìn Nam Cận: "Chú làm tôi rất thất vọng." "Anh muốn thất vọng thế nào là việc của anh, chuyện đó chẳng liên quan gì đến em cả.

Em chỉ biết sự sinh tồn của bách tính quan trọng hơn sự công nhận của anh." Nam Cận nhìn Nam Nghiêu chân thành nói. "Nam Cận, nếu chú không nghe lời tôi, tôi có rất nhiều cơ hội để ra tay với chú đấy, chú không tin thì cứ thử xem." Nam Nghiêu lạnh lùng nói.

Với Nam Nghiêu, có thể đưa Nam Cận lên vị trí này thì cũng có thể kéo xuống được.

Đó chẳng qua chỉ là vấn đề thời gian.

Nam Cận đối với lời của Nam Nghiêu không những không giận mà còn không nhịn được cười: "Vậy sao?

Nếu đã như vậy thì em lại có chút mong đợi đấy." Giờ đã không còn là hơn mười năm trước nữa, cho dù Nam Nghiêu có quay về thì đã sao?

Những năm gần đây, những kẻ cần thu dọn ông đều đã dọn sạch, không để lại một mống nào.

Cho dù Nam Nghiêu giờ muốn đối phó với ông cũng không dễ dàng như vậy.

Nam Nghiêu thấy thái độ này của Nam Cận, vẻ thất vọng trong mắt càng rõ rệt hơn.

Trước đây tình cảm anh em họ là tốt nhất, lúc đó ông ta nói gì Nam Cận cũng nghe.

Vậy mà bây giờ chỉ vì một thằng nhóc Nam Kiều, chú ta lại làm ra chuyện này.

Hoàn toàn không coi người anh trai này ra gì nữa.

Im lặng nhìn Nam Cận hồi lâu, Nam Nghiêu mới hỏi: "Chú còn coi tôi là anh trai nữa không?" Nam Cận biết tại sao Nam Nghiêu lại hỏi vậy, chính vì biết nên ông mới như thế này. "Anh cả, anh mãi mãi là anh của em, nhưng anh không nên làm vậy." Nam Cận thất vọng nhìn Nam Nghiêu. "Em không biết tại sao anh lại biến thành thế này, từ khi anh trở về anh hoàn toàn thay đổi rồi.

Trước đây anh đâu có như vậy, trước đây anh cũng rất coi trọng bách tính, nhưng hiện giờ anh ngay cả sống chết của họ cũng chẳng thèm quản nữa." Ông ta chỉ nghĩ mình muốn làm gì, sau đó phải làm gì.

Còn bách tính ra sao, ông ta có từng cân nhắc không?

Ông ta hoàn toàn không nghĩ tới.

Nếu Nam Nghiêu vẫn như trước kia, ông hoàn toàn có thể trả lại ngôi vị này cho ông ta, chỉ tiếc là ông ta đã thay đổi triệt để rồi.

Thay đổi đến mức ông cũng chẳng còn nhận ra nữa. "Anh không đổi, mà chính chú mới là người thay đổi đấy, Nam Cận." Nam Nghiêu cười lạnh nhìn Nam Cận, nghe những lời chú ta nói mà thấy thật nực cười: "Tôi chỉ cảm thấy vì bản thân mình mới là quan trọng nhất." Cái gì mà vì bách tính, bách tính tốt thì liên quan gì đến ông ta?

Liên quan gì đến Nam Cận? "Chẳng lẽ chú chưa từng ra ngoài nghe xem những người đó nói gì sao?

Trong lòng họ chỉ có Tô Ngọc, họ nghĩ là nhờ vợ chồng Tô Ngọc và Nam Kiều thì họ mới có được ngày hôm nay, thế thì liên quan gì đến vị vua Nam Cương là chú chứ?" Nam Nghiêu nhìn Nam Cận hỏi.

Những lời như vậy ông ta thật sự đã nghe quá nhiều rồi.

Mỗi lần nghe thấy, ông ta đều cảm thấy vô cùng nực cười.

Nam Cận vì những người này mà làm bao nhiêu việc, cuối cùng nhận được cái gì?

Chẳng phải vẫn không được người dân ghi nhớ sao?

Cho dù chú ta có giúp bách tính làm bao nhiêu việc đi nữa thì đã sao?

Có mấy ai nhớ được những việc chú ta làm?

Nam Cận thất vọng nhìn Nam Nghiêu, ông không ngờ Nam Nghiêu lại có thể nói ra những lời như vậy. "Những điều này em đều biết, nhưng bách tính nói cũng không sai.

Ngay từ đầu, A Ngọc và phía Huyền quốc vốn dĩ là nhìn mặt mũi của Nam Kiều mới cung cấp giống lúa cao sản cho chúng ta." Về chuyện này thì có vấn đề gì chứ?

Nam Nghiêu cứ tưởng suy nghĩ của Nam Cận chắc chắn sẽ giống mình, nhưng giờ thấy Nam Cận nghĩ hoàn toàn khác, điều này khiến Nam Nghiêu vô cùng bất mãn. "Chú lại dám không coi lời tôi nói ra gì, Nam Cận, sớm muộn gì chú cũng sẽ hối hận thôi." Nam Cận nhìn Nam Nghiêu đang giận quá hóa thẹn, lặng lẽ mỉm cười: "Anh sai rồi, em sẽ không hối hận đâu." Đối mặt với vẻ khẳng định này của Nam Cận, Nam Nghiêu cảm thấy tư tưởng giữa mình và Nam Cận đã không còn chung đường nữa, đạo bất đồng bất tương vi mưu, sau này cứ xem bản lĩnh của nhau vậy.

Chương 1932

"Nếu chú đã khăng khăng như vậy thì sau này chuyện của chú không liên quan đến tôi, tôi muốn làm gì cũng không liên quan đến chú, Nam Cận, chú tự giải quyết cho tốt đi." Nhìn anh trai mình, trong lòng Nam Cận ít nhiều cũng thấy đau xót.

Ông biết lời này của Nam Nghiêu có ý gì, chẳng qua là muốn đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông thôi. "Được." Cơ hội cuối cùng Nam Nghiêu dành cho Nam Cận chính là để chú ta thỏa hiệp, cùng ông ta đoạt lấy mọi thứ thuộc về họ, nhưng Nam Cận nói gì?

Chú ta lại thản nhiên nói "được"?

Đây là thật sự muốn đoạn tuyệt quan hệ với ông ta sao? "Chú muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi?" Sắc mặt Nam Nghiêu khó coi nhìn Nam Cận, ông ta chỉ muốn Nam Cận đi cùng mình thôi, giờ Nam Cận đang làm cái quái gì thế này?

Chú ta muốn vì Nam Kiều mà đoạn tuyệt mọi quan hệ với ông ta sao?

Nhìn dáng vẻ này của Nam Cận, Nam Nghiêu thực sự thấy rất buồn.

Tình cảm trước đây của họ rõ ràng là tốt nhất, tại sao bây giờ lại biến thành thế này? "Chẳng lẽ không phải anh muốn đoạn tuyệt quan hệ với em sao?" Chuyện này thì liên quan gì đến ông chứ?

Cái gì mà đoạn tuyệt quan hệ?

Chẳng phải tất cả những điều này đều do Nam Nghiêu khơi mào trước sao?

Nam Nghiêu im lặng không nói gì.

Lời đoạn tuyệt quan hệ đúng là ông ta nói ra, nhưng ông ta cũng không thực sự muốn đoạn tuyệt với Nam Cận. "Nam Cận, chú nghĩ cho kỹ đi, chúng ta mới là anh em ruột thịt, chúng ta nên ở cùng một phe mới phải." Nghe Nam Nghiêu nói vậy, Nam Cận cười khổ lắc đầu. "Lúc anh giao ngôi vị vua Nam Cương cho em, anh đã nói với em rằng bất kể thế nào cũng nhất định phải để bách tính có được cuộc sống tốt đẹp, nhưng tại sao bây giờ anh lại biến thành thế này?" Vì tư lợi cá nhân mà ngay cả những người dân mình từng quan tâm nhất cũng chẳng màng tới.

Những năm qua sự thay đổi của Nam Nghiêu thực sự lớn đến vậy sao?

Ông không hiểu sự thay đổi của ông ta bắt nguồn từ đâu. "Thôi đi, mấy lời này chú đừng nói nữa, nói nhiều như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì chứ?" Nam Nghiêu có chút không kiên nhẫn khi thấy Nam Cận nhìn mình bằng ánh mắt chất vấn như vậy, cứ như thể ông ta đã làm sai rất nhiều việc lắm không bằng.

Chuyện này có cần thiết phải như vậy không? "Đúng là chẳng có ý nghĩa gì cả.

Anh có suy nghĩ của anh, em cũng có tín ngưỡng của em.

Em sẽ khiến bách tính Nam Cương của chúng ta cũng giống như bách tính Huyền quốc, có được cuộc sống thật tốt, chứ không phải quay về ngày xưa, lo cái ăn cái mặc không đủ.

Nếu anh muốn đối đầu với em, em sẽ không quan tâm anh có phải anh trai em hay không đâu." Nam Cận biết Nam Nghiêu nói vậy chẳng qua là muốn ép ông thôi.

Chỉ tiếc là ông không cho Nam Nghiêu cơ hội đó. "Anh cả, bao nhiêu năm qua em mới có được thành quả như hiện nay, em sẽ không để bất kỳ ai phá hoại đâu." Nam Cận nhìn Nam Nghiêu, gằn từng chữ một. "Cho dù người đó có là anh đi chăng nữa." Nam Nghiêu bình tĩnh nhìn Nam Cận, một Nam Cận thế này ông ta chưa từng thấy bao giờ.

Dường như chú ta thực sự đã không còn là đứa trẻ ngày xưa lúc nào cũng nghe lời ông ta nữa rồi. "Nếu đã vậy thì chúng ta cứ chờ xem cuối cùng ai là người thắng." Nam Nghiêu nói xong liền quay người rời đi.

Cho dù Nam Cận muốn giúp bách tính thì đã sao?

Chú ta sẽ không còn cơ hội đó nữa đâu.

Nam Cương rộng lớn thế này, chẳng lẽ lại không có những kẻ tham lam sao?

Nam Cận thất vọng nhìn Nam Nghiêu rời đi. "Chủ tử, chúng ta tiếp theo nên làm gì đây?

Chẳng lẽ thực sự phải đối đầu với ông ấy sao?" Đây là điều họ tuyệt đối không muốn thấy.

Nam Cận nở nụ cười cay đắng: "Ta cũng không muốn làm vậy, tất cả đều là do anh ta ép ta thôi." Ông có thể nhận ra Nam Nghiêu sẽ không quay đầu lại.

Nếu đã vậy, cuối cùng họ cũng chỉ có thể đối đầu nhau thôi.

Đám thị vệ bên cạnh im lặng nhìn Nam Cận. "Chuyện này có cần nói một tiếng với tiểu vương gia không ạ?" Để tiểu vương gia biết chuyện thì trong lòng cũng sẽ có sự chuẩn bị, biết là chuyện gì đang xảy ra.

Nam Cận ậm ừ một tiếng: "Chuyện này chắc chắn phải nói cho Nam Kiều biết để nó còn biết đường mà tính." Nam Cận viết một bức thư cho Nam Kiều, sai người bí mật gửi đi.

Chuyện này không thể để Nam Nghiêu biết, một khi để ông ta biết thì sẽ thực sự phiền phức. "Đúng rồi chủ tử, Tiểu Vương gia có chuyện gì sao?

Tại sao lúc này lại gửi thư về?" "Chuyện tốt." Nam Cận không nói cho thuộc hạ biết.

Tuy hắn vô cùng tin tưởng thuộc hạ của mình, nhưng tạm thời mà nói, chuyện ở Nam Cương càng ít người biết càng tốt.

Đặc biệt là tình huống đặc biệt của đứa trẻ kia.

Ít nhất phải đợi đứa bé được sáu tháng mới có thể nói cho người khác biết.

Đến lúc đó tình huống đặc biệt biến mất, mới có thể yên tâm.

Thị vệ bên cạnh tuy hiếu kỳ nhưng cũng không hỏi nhiều.

Nam Nghiêu sau khi trở về chỗ ở của mình thì tâm trạng vô cùng tệ.

Thuộc hạ bên cạnh lo lắng nhìn ông ta: "Chủ tử, hôm nay ngài không phải đã vào cung sao?

Sao giờ này đã về rồi?" Từ sau khi chủ tử trở về cứ như biến thành người khác, hắn cũng không biết mục đích chủ tử làm vậy rốt cuộc là gì.

Làm như vậy chẳng lẽ còn có thể khiến mình sống vui vẻ được sao?

Thật không biết đang nghĩ gì nữa. "Đi điều tra các quan viên ở Nam Cương cho ta." Nghe thấy tin này, lòng thuộc hạ của Nam Nghiêu thắt lại.

Chuyện bọn họ lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra sao? "Chủ tử, ngài muốn điều tra về phương diện nào?" "Chỉ cần là người có dã tâm đều được." Nghe thấy lời Nam Nghiêu, thuộc hạ lập tức hiểu rõ ý tứ trong lời nói đó.

Chương 1933

"Rõ." Xem ra chủ tử và Vương thượng bên kia đã xảy ra chuyện không vui, nếu không cũng không đến mức biến thành thế này.

Cũng không biết chủ tử rốt cuộc nghĩ gì, hiện tại Nam Cương không phải rất tốt sao?

Sao lại biến thành như thế?

Hy vọng phía Vương thượng có cách kiềm chế được chủ tử.

Thở dài một tiếng, thuộc hạ xoay người rời đi.

Rất nhanh, kết quả điều tra đã đến tay Nam Nghiêu.

Nam Nghiêu nhìn danh sách, ánh mắt hơi lạnh, xem ra người như vậy cũng khá nhiều.

Sau khi có danh sách, Nam Nghiêu bắt đầu đi tìm người phụ trách của các gia tộc này.

Ông ta vốn dĩ tưởng chuyện này nhất định sẽ vô cùng thuận lợi, đáng tiếc lại khiến ông ta thất vọng.

Không những không đạt được kết quả mình muốn, mà ngay ở người đầu tiên đã vấp phải vách tường. "Nghiêu đại nhân, chuyện này ngài không cần nói tiếp nữa, việc này không liên quan đến nhà chúng tôi, chúng tôi sẽ không đồng ý đâu." Nam Nghiêu kinh ngạc nhìn đối phương, có chút bất mãn hỏi: "Đây tuyệt đối là chuyện tốt đối với gia tộc của các ông." "Điều đó không quan trọng, tôi chỉ biết Nam Cương hiện tại rất tốt." Trước đây người dân Nam Cương luôn mang theo vẻ u sầu, thậm chí còn có người bị chết đói.

Đó là điều mà ông chưa từng thấy trước đây.

Khi lần đầu tiên nhìn thấy sự thay đổi, ông đã biết mình hy vọng Nam Cương cứ mãi như thế này, chứ không phải quay về như trước kia.

Kế hoạch của dân chúng hiện tại đang tốt đẹp như vậy, tại sao ông phải để dân chúng quay về như cũ?

Đây không phải là đầu óc có vấn đề thì là cái gì?

Nhìn người trước mặt, ông tiếp tục nói: "Tôi và Vương thượng có cùng suy nghĩ, dân chúng có được cuộc sống như hiện tại thực sự không dễ dàng, chúng tôi sẽ không để ai phá hoại nó, bất kể người đó là ai cũng không được." Dân chúng có thể sống tốt như hiện tại hoàn toàn là công lao của Tiểu Vương gia và Vương thượng.

Vì có sự hiện diện của bọn họ, dân chúng mới có thể sống tốt đến thế, Nam Nghiêu chẳng làm gì cả, có tư cách gì mà quản dân chúng làm cái gì?

Nam Nghiêu vốn tưởng mình có thể thuận lợi, ai ngờ tìm đến người đầu tiên đã không suôn sẻ như vậy. "Nam đại nhân, ngài vẫn nên đi tìm người khác đi, tôi sẽ không giúp ngài đâu." Nam Nghiêu lạnh mặt rời đi, khi đi cũng chẳng thèm để tâm đến người đó.

Thấy Nam Nghiêu như vậy, người bên cạnh vô cùng bất mãn nói: "Thế này là sao chứ?

Dám ra vẻ với chủ tử sao?" "Cái đó không quan trọng, Vương của Nam Cương trước đây là ông ta, không biết vì lý do gì ông ta lại nhường vị trí này cho Vương thượng hiện tại.

Vương thượng đã phát triển Nam Cương thành thế này, ông ta lại quay về gây chuyện, ý đồ can thiệp vào nội chính Nam Cương, ông ta tưởng hiện tại vẫn là ngày xưa sao?" Những chuyện xảy ra gần đây ông đều đã nghe người ta kể lại.

Kể từ sau hôn lễ của Tiểu Vương gia, Nam Nghiêu luôn muốn can thiệp vào chuyện của Nam Cương, thậm chí còn muốn phá hoại quan hệ hữu nghị giữa Nam Cương và Huyền quốc. "Quốc gia của chúng ta khó khăn lắm mới đạt được hợp tác hữu nghị với các quốc gia bên ngoài, vậy mà ông ta lại có ý đồ phá hoại mối quan hệ này, thật sự tưởng chúng ta không biết gì sao?" Người bên cạnh không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra, trong lòng càng thêm bất mãn với Nam Nghiêu.

Người này đúng là có bệnh, không làm được tích sự gì thì thôi, lại còn gây ra chuyện loại này, thật không biết lượng sức mình.

Nam Nghiêu đi đến nhà thứ hai, tuy nhiên kết quả nhận được cũng giống hệt nhà thứ nhất.

Điều này khiến Nam Nghiêu vô cùng nghi hoặc, bọn họ rốt cuộc có ý gì?

Nam Nghiêu nén cơn bất mãn trong lòng, dẫn người đi thêm mấy nhà nữa, nhưng không một gia tộc nào cho ra kết quả khác biệt.

Bọn họ đều không sẵn lòng hợp tác với ông ta, càng không muốn quan hệ giữa Nam Cương và Huyền quốc bị rạn nứt.

Kết quả này khiến Nam Nghiêu vô cùng bất mãn.

Bọn họ thì biết cái gì?

Rõ ràng có cơ hội tốt hơn, tại sao cứ phải giấu giếm né tránh như vậy?

Chẳng qua chỉ là một Huyền quốc thôi mà, bọn họ có gì mà phải để ý?

Nam Nghiêu thậm chí không hiểu nổi những người này đang nghĩ gì.

Sau khi đi hết một nửa danh sách, Nam Nghiêu vẫn không thu hoạch được gì.

Ông ta nhìn người trước mặt: "Các người có ý gì?

Đây là cơ hội của Nam Cương, các người vậy mà cũng giống Nam Cận, thật không biết điều, rõ ràng có cơ hội tiến thêm một bước, các người lại không hề động lòng." Nghe lời Nam Nghiêu, người bên cạnh nhàn nhạt nói: "Ngài vui là được, nhưng tôi lại thấy cái gọi là cơ hội của ngài chẳng có tác dụng gì đối với Nam Cương cả." Sự phát triển của Nam Cương những năm qua, bọn họ đều nhìn thấy rõ.

Kể từ khi hợp tác với Huyền quốc, tình hình Nam Cương ngày càng tốt lên, chỉ có Nam Nghiêu mới thấy sau khi trở mặt với Huyền quốc thì Nam Cương sẽ tốt hơn. "Nam đại nhân, hiện tại đã khác xưa rồi, nếu ngài vẫn cảm thấy lúc này là tốt hơn thì ngài đã sai lầm lớn, dân chúng hiện tại sống tốt hơn nhiều, nhưng ngài lại không hề để mắt tới." Đối mặt với sự chỉ trích của Nam Nghiêu, người đàn ông cười trả lời.

Vẻ mặt vân đạm phong khinh đó khiến Nam Nghiêu cảm thấy phiền táo.

Dã tâm của những người này mạnh mẽ như vậy, sao lại chọn làm thế này? "Các người không phải rất có dã tâm sao?" Nghe thấy lời này, người đàn ông sững lại một chút, sau đó bật cười khe khẽ.

Ý cười trong mắt lại chưa từng chạm đến đáy lòng, ông lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu, hóa ra là vậy.

Ông đã thắc mắc mục đích đột ngột tìm đến bọn họ của Nam Nghiêu là gì.

Nghe nói Nam Nghiêu đã đi gặp khá nhiều gia tộc, chỉ là không đạt được kết quả mong muốn mà thôi. "Nam đại nhân, chúng tôi có dã tâm là không sai, nhưng cũng biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Nếu ngài muốn dùng những lời này để khích tướng chúng tôi thì không cần thiết đâu, chúng tôi không mắc bẫy của ngài đâu." Người đàn ông lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Từ sau khi quan hệ với Huyền quốc tốt lên, sự hợp tác giữa những người này với nhau cũng nhiều hơn, hợp tác nhiều đương nhiên kiếm được nhiều tiền.

Nói thẳng ra, bọn họ còn muốn dựa vào Huyền quốc để kiếm tiền, không thể nào vừa kiếm tiền của người ta vừa ra tay với người ta được, vậy bọn họ thành cái loại gì rồi? "Nam đại nhân, tôi nói thật với ngài, những năm này chúng tôi dựa vào Huyền quốc kiếm được không ít tiền, hợp tác với bên đó cũng rất nhiều.

Ngài bảo chúng tôi cùng ngài đối phó Vương thượng, đối phó Huyền quốc, điều đó là tuyệt đối không thể nào." Nam Nghiêu mặt mày u ám nhìn người vừa nói, thật sự khiến người ta thất vọng mà.

Thật không ngờ những người này lại có thể làm ra chuyện như vậy. "Cho dù các người giúp ta có thể đạt được nhiều hơn cũng không bằng lòng sao?" Nam Nghiêu nhìn ông ta hỏi.

Đạt được nhiều hơn?

Câu nói này khiến người đối diện không nhịn được mà bật cười: "Nam đại nhân, có lẽ ngài nhầm rồi, nếu chúng tôi giúp ngài đối phó Huyền quốc, liệu có giữ được tất cả những gì đang có hay không còn chưa biết, nhưng chúng tôi biết chắc rằng, nếu chọc giận Ngọc Vương, tất cả chúng ta đừng hòng được sống yên ổn." Hợp tác với Huyền quốc thời gian dài, bọn họ cũng biết tính cách của Tô Ngọc là như thế nào.

Kẻ nào dám đối phó với người của Huyền quốc, hắn sẽ không bỏ qua cho một ai, hoàn toàn không quan tâm bạn là ai, cũng chẳng màng trước đó có hợp tác gì không, một khi ra tay thì tuyệt đối không nói nhảm câu nào.

Chương 1934

"Nam đại nhân, ngài không cần đến tìm chúng tôi nữa, chúng tôi sẽ không chọn giúp ngài đâu." Giúp Nam Nghiêu chẳng được lợi lộc gì, bọn họ việc gì phải làm?

Nam Nghiêu mặt mày u ám nhìn người trước mặt, cuối cùng chọn rời đi.

Người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, nói thêm nữa thì còn ý nghĩa gì?

Về đến nhà, Nam Nghiêu tức giận đập vỡ bình hoa quý giá mình yêu thích.

Cứ ngỡ là chuyện đơn giản có thể làm tốt, ai ngờ lại bị người ta chơi một vố.

Thật khiến người ta khổ não.

Còn những người này nữa, chuyện tốt bày ra ngay trước mắt mà họ lại có thể thờ ơ, thật khiến ông ta thất vọng.

Người thân cận bên cạnh nhìn ông ta phát hỏa, trong mắt hiện lên vẻ bất lực.

Hắn đã sớm đoán được kết quả sẽ như thế này rồi.

Dù sao Nam Cương hiện tại đã không còn như xưa nữa. "Chủ tử, sau này ngài có dự định gì?" Tuy không muốn nói chuyện nhưng thấy Nam Nghiêu như vậy, hắn cũng chỉ có thể cố gắng hỏi một câu.

Nam Nghiêu u ám mặt mày không nói gì.

Mục đích ông ta lôi kéo những người này là để đối phó Nam Cận, hiện tại tất cả mọi người không một ai sẵn lòng giúp ông ta, ông ta còn có thể nói gì được nữa? "Ta để xem uy tín của Nam Cận có thực sự cao như vậy không." Nam Nghiêu nghiến răng nghiến lợi nói.

Thị vệ bên cạnh cười gượng một tiếng, cuối cùng không nói gì thêm.

Đi lại bao nhiêu ngày nay, chẳng lẽ chủ tử vẫn chưa nhận ra mức độ nghiêm trọng của sự việc sao?

Nhìn vẻ mặt thù hận của Nam Nghiêu, thị vệ bất lực lắc đầu, thôi vậy, cứ thế đi, sau này có tình hình gì thì tính tiếp.

Những việc Nam Nghiêu làm gần đây, Nam Cận đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Về chuyện ông ta không lôi kéo được ai, Nam Cận cũng biết mười mươi. "Chủ tử, ông ta không thành công." Nam Cận ừ một tiếng: "Ông ta sẽ không thành công đâu.

Tuy những người ông ta tìm đều có dã tâm, nhưng những người đó không phải không có điểm dừng, chuyện gì cũng làm." Ông ta đi tìm những người đó rõ ràng là sai rồi.

Không những sai, mà còn sai một cách phi lý.

Sau chuyện này chắc Nam Nghiêu sẽ an phận được một thời gian.

Còn chuyện sau này thì để sau hãy tính, hiện tại hắn không muốn nói một lời nào, nói nhiều chỉ khiến cả hai thêm khó xử.

Người bên cạnh có chút bất mãn với Nam Nghiêu, chủ tử vất vả lắm mới phát triển được Nam Cương đến mức này, kết quả ông ta vừa đến đã muốn phá hoại.

Thật không biết điều, tưởng hiện tại vẫn giống như lúc ông ta còn ở Nam Cương sao?

Ông ta nói cái gì mọi người cũng nghe sao?

Thật là ngu xuẩn cực điểm. "Chủ tử, thuộc hạ nghĩ ông ta chắc sẽ không bỏ qua như vậy đâu." Đó mới là điều thị vệ lo lắng.

Nam Cận ừ một tiếng: "Ta đều biết cả, chỉ có điều ông ta là anh cả của ta, đôi khi chúng ta làm việc cũng không thể quá tuyệt tình." Làm việc tuyệt tình quá sẽ gây ra những rắc rối không rõ ràng, đến lúc đó chuyện phiền phức cũng rất nhiều, vậy thì có gì hay ho? "Các ngươi cứ tiếp tục theo dõi ông ta, sau này có chuyện gì nhất định phải báo cho ta ngay, còn nữa, ông ta liên lạc với ai, điểm này mới là quan trọng nhất." Nam Cận cảm thấy phía Nam Nghiêu chắc chắn đã câu kết với ai đó, nếu không phải vậy tại sao ông ta nhất định phải đối phó Huyền quốc?

Không những muốn đối phó Huyền quốc, mà còn nói ra một số sự thực khiến người ta không thể hiểu nổi.

Thuộc hạ bên cạnh có chút lo lắng nhìn Nam Cận: "Chủ tử, ý của ngài là ông ta đã câu kết với người khác rồi sao?" Nếu là như vậy, Nam Nghiêu rốt cuộc muốn làm gì? "Chủ tử, ông ta rốt cuộc muốn làm gì chứ?" Chẳng làm được tích sự gì mà dã tâm lại lớn như vậy, ông ta cũng hay thật. "Không cần bận tâm, ông ta muốn làm gì thì sau này tự nhiên sẽ lộ ra thôi." Nam Cận đã đoán được Nam Nghiêu muốn làm gì rồi, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nghe thấy lời Nam Cận, thị vệ vốn còn muốn hỏi thêm gì đó, nhưng thấy vẻ mặt của hắn, cuối cùng chọn không hỏi gì, như vậy ngược lại còn tốt hơn.

Rất nhanh, người của Nam Cận đã mang thư của hắn đến thành Vong Ưu.

Nam Kiều thấy người của Nam Cận tới thì có chút kinh ngạc: "Ngươi không ở bên cạnh Hoàng thúc, đến đây làm gì?" Hoàng thúc rốt cuộc là sao vậy?

Xem thư thì thôi đi, lại còn phái một người đến đây cho anh, chẳng phải là tìm phiền phức cho anh sao? "Tiểu Vương gia, thuộc hạ đến để đưa thư cho ngài." Nam Kiều càng câm nín hơn, rốt cuộc là thư gì mà khiến Nam Cận phải phái cả người của mình đi đưa thế này.

Nam Kiều kỳ lạ nhìn người trước mặt: "Tại sao Hoàng thúc lại bảo ngươi đến đưa thư?" "Khi chủ tử nhận được thư của Tiểu Vương gia thì cha của ngài cũng có mặt, ông ấy đã xảy ra tranh chấp với chủ tử, tình hình cụ thể chắc trong thư đều có nói, Tiểu Vương gia muốn biết đầu đuôi câu chuyện thì xem thư sẽ rõ." Thị vệ đưa bức thư ra, nhìn Nam Kiều nghiêm túc nói.

Chân mày Nam Kiều khẽ nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi.

Lại còn có chuyện như vậy sao?

Anh nhận lấy bức thư mở ra xem, thư Nam Cận viết rất dài, càng xem sắc mặt Nam Kiều càng khó coi.

Đến cuối cùng sắc mặt anh đã không thể dùng hai từ "u ám" để hình dung được nữa rồi.

Cất bức thư đi, anh nhìn người trước mặt lạnh lùng lên tiếng: "Chuyện này ta biết rồi, ngươi về đi." "Rõ." Chủ tử cũng đã nói, sau khi đưa thư xong thì lập tức quay về, với tính cách của Tiểu Vương gia, hy vọng anh ấy giữ mình lại gần như là chuyện không thể nào, đã vậy thì nên rời đi trước thì hơn.

Sau khi tiễn người đi, Nam Kiều cầm thư đi tìm Tô Ngọc, những hành động này của Nam Nghiêu còn khiến người ta phiền lòng hơn anh nghĩ, cũng khiến người ta thấy ác liệt hơn, thật không biết cái đầu của ông ta chứa gì nữa. "Có chuyện gì vậy?

Trông em có vẻ không vui?" Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Tô Ngọc đã nhận ra Nam Kiều đang tức giận. "Anh Ngọc, chuyện em lo lắng rốt cuộc vẫn xảy ra." Nam Kiều đi đến bên cạnh Tô Ngọc ngồi xuống mới đưa bức thư Nam Cận gửi tới cho hắn.

Tô Ngọc xem xong cũng có chút kinh ngạc, sửng sốt nhìn Nam Kiều: "Nam Nghiêu này cũng thú vị thật, Nam Cương đang yên đang lành không muốn, cứ phải phá hủy đi, để tình hình Nam Cương thụt lùi mấy chục năm mới cam tâm sao?" Nam Nghiêu này không giúp được gì thì thôi, ít nhất cũng đừng có cản trở chứ, cũng may là chú Cận tính tình tốt mới nhẫn nhịn ông ta nhiều lần, nếu đổi lại là người khác thì ông ta cứ thử xem.

Thay bằng người khác thì đã sớm ra tay với ông ta rồi, còn đợi được đến bây giờ sao? "Anh Ngọc, Hoàng thúc không nói cho ông ta biết chuyện Kỳ Nhi chào đời, điều này giúp chúng ta giảm bớt rất nhiều phiền phức, chỉ là tâm tư hiện tại của ông ta ai cũng rõ mồn một, chúng ta nên làm gì đây?" Nam Kiều thực sự phát phiền vì Nam Nghiêu rồi.

Ông ta làm nhiều chuyện như vậy rốt cuộc là muốn cái gì?

Chỉ để khoe khoang thân phận của mình thôi sao? "Yên tâm đi, tạm thời ông ta cũng chưa làm được gì đâu, nếu em lo lắng thì chúng ta điều tra một chút là được, nhưng chuyện này anh nghĩ chú Cận muốn tự mình xử lý hơn, dù sao Nam Nghiêu cũng là anh trai chú ấy, vị trí Vương của Nam Cương này cũng là do Nam Nghiêu nhường lại." Tô Ngọc bất lực nói.

Chương 1935

Nam Kiều hừ một tiếng, bất mãn lẩm bẩm: "Em lại thấy ông ta có bệnh, cuộc sống tốt đẹp không muốn cứ phải gây chuyện, hơn nữa ý của Hoàng thúc là ông ta còn muốn ly gián quan hệ giữa Nam Cương và Huyền quốc, thậm chí muốn Nam Cương trở mặt với Huyền quốc." Trong đầu người này chắc toàn chứa rơm quá?

Nếu không sao lại có suy nghĩ như vậy?

Tô Ngọc cười khẽ, Nam Kiều nói chuyện thực sự rất thú vị. "Được rồi, dù sao đi nữa ông ta cũng là cha em, em nói như vậy hình như không hay lắm nhỉ?" Tô Ngọc dở khóc dở cười hỏi. "Có gì không hay chứ?

Chẳng lẽ đây không phải do ông ta tự tìm sao?" Nam Kiều hậm hực lầm bầm.

Theo tình hình hiện tại của Huyền quốc, hợp tác với họ thì Nam Cương ngược lại sẽ nhận được nhiều hơn.

Những điều này Nam Nghiêu căn bản không hề biết.

Chẳng biết gì cả mà đã bắt đầu lải nhải trước mặt Hoàng thúc, thế này chẳng phải quá đáng lắm sao?

Đối diện với tình huống này, Tô Ngọc tuy bất lực nhưng cũng thấy Nam Kiều nói đúng. "Anh Ngọc, bây giờ em thực sự nghĩ, nếu lúc đầu ông ta chết thật thì tốt biết mấy." Ít nhất bây giờ sẽ không luôn chạy ra gây phiền phức cho họ.

Vừa khiến Hoàng thúc khó xử, vừa khiến anh bất mãn.

Tuy suy nghĩ như vậy có chút đại nghịch bất đạo, dù sao Nam Nghiêu cũng là cha anh, nhưng những việc Nam Nghiêu làm hiện tại thực sự quá quắt và mất đi đẳng cấp của mình.

Nghe Hoàng thúc nói, Nam Nghiêu trước đây không phải như vậy, ông ta cũng là một người một lòng chỉ muốn dân chúng được sống tốt, nhưng cuối cùng tại sao lại biến thành thế này?

Chẳng lẽ những năm rời khỏi Nam Cương, toàn bộ suy nghĩ tâm tư của ông ta cũng đã thay đổi hoàn toàn rồi sao?

Thở dài một tiếng, tâm trạng Nam Kiều có chút phức tạp: "Anh Ngọc, anh nói xem ông ta rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?" Tô Ngọc cười khẽ: "Ông ta nghĩ gì anh không biết, nhưng có thể đoán được mục đích ông ta làm vậy là để làm gì." Nam Kiều nghe vậy lập tức hào hứng, đôi mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh mau nói đi, mục đích ông ta làm vậy rốt cuộc là gì?

Làm như vậy thì có ích gì cho ông ta chứ?" "Chuyện đó đơn giản thôi mà?

Nam Nghiêu rời khỏi Nam Cương lâu như vậy, lúc ông ta chưa đi, địa vị ở Nam Cương vô cùng cao, nhưng những ngày ông ta vắng mặt, Nam Cương đã không còn chỗ cho ông ta nữa, nói gì cũng không được ai tiếp nhận, sự chênh lệch đó có thể hình dung được.

Ông ta làm những chuyện này chẳng qua là để nâng cao địa vị của mình ở Nam Cương, thậm chí muốn vượt qua chú Cận, nếu có thể lấy lại vị trí trong tay chú Cận thì càng tốt." Tô Ngọc chỉ cần suy nghĩ một chút là biết Nam Nghiêu muốn làm gì rồi.

Chẳng qua là cảm thấy hiện tại mình ở Nam Cương chỉ là một người có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nên mới không vui.

Ông ta không vui đương nhiên cũng sẽ làm một số việc khiến Nam Cận và những người khác không vui, đơn giản vậy thôi. "Cái gì?

Thậm chí còn có suy nghĩ đó sao?

Nam Nghiêu bị điên rồi à?" Có ai ép ông ta nhường vương vị đâu?

Chẳng lẽ đó không phải quyết định của chính ông ta sao?

Đã tự mình đưa ra quyết định đó thì đừng có hối hận, qua hơn hai mươi năm rồi mới quay lại hối hận, chẳng phải đã quá muộn rồi sao? "Chẳng phải rất bình thường sao?

Trong thư chú Cận không nói à?

Nam Nghiêu từ sau khi chúng ta đi cứ luôn muốn nhúng tay vào chuyện triều chính, nhưng không ai thèm đếm xỉa đến ông ta, đại khái chính vì vậy mới dẫn đến việc ông ta muốn đối đầu với chú Cận." "Nhưng uy tín của chú Cận hiện tại ở Nam Cương rất cao, ông ta muốn đối phó với Nam Cận e là cũng không dễ dàng gì." "Anh Ngọc, vậy phía Hoàng thúc phải làm sao?

Chú ấy sẽ không sao chứ?" Đối với Nam Cận anh có tình cảm, đương nhiên không muốn để Nam Cận bị người ta bắt nạt.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Nam Kiều, thực ra trong lòng Nam Kiều, Nam Cận vẫn vô cùng quan trọng. "Yên tâm đi, chú Cận không sao đâu." Tô Ngọc cam đoan.

Nam Kiều nhíu mày vẫn có chút lo lắng, anh đang cân nhắc xem có nên quay về một chuyến không. "Nam Kiều, em không cần lo lắng, chú Cận làm Vương của Nam Cương bao nhiêu năm nay, những kẻ cần thu dọn, những người cần giải quyết chú ấy đã sớm thu dọn giải quyết sạch sẽ rồi, sao có thể để người khác có cơ hội đe dọa mình chứ?" Tô Ngọc buồn cười hỏi.

Nam Kiều im lặng không nói gì, nhưng anh thấy lời Anh Ngọc nói hình như cũng đúng, vậy chắc không có chuyện gì rồi.

Thở dài một tiếng, Nam Kiều bất lực nói: "Anh Ngọc, lúc nãy em còn đang nghĩ xem có nên về một chuyến không, nhưng nghe anh nói vậy em yên tâm rồi." Anh Ngọc nói không sai, những việc này Hoàng thúc làm còn đơn giản hơn anh nhiều, nếu đã vậy thì anh không về nữa, tránh gây ra những phiền phức không đáng có cho Hoàng thúc.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu nhìn Nam Kiều: "Em thật là... lo quá hóa quẩn." "Nếu lúc này em quay về, ngược lại sẽ chẳng có ích gì cho chú Cận, em là hậu bối, bất kể quan hệ giữa em và Nam Nghiêu thế nào, nếu em thực sự ra tay với ông ta, cuối cùng chỉ mang lại phiền phức không đáng có cho chính mình mà thôi, anh nói vậy em hiểu không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều nghiêm túc hỏi.

Nam Kiều im lặng không lên tiếng, nhưng cũng biết lời Tô Ngọc nói có ý gì. "Anh Ngọc, anh đừng lo, em biết rồi." "Nam Nghiêu sở dĩ không kiêng nể gì như vậy, chẳng qua là vì cảm thấy vương vị của Nam Cận là do ông ta nhường lại, cho rằng chỉ cần ông ta muốn lấy lại thì chú Cận phải sẵn sàng dâng hai tay vị trí đó cho ông ta bất cứ lúc nào.

Nếu là trước kia, chú Cận có lẽ không mặn mà gì với cái vương vị này, chỉ cần người đó có thể chăm lo tốt cho dân chúng là đủ rồi.

Thế nhưng hiện tại Nam Nghiêu đã thay đổi, trở nên ích kỷ, vì tư lợi của bản thân thậm chí muốn mang tai họa đến cho dân chúng, trong tình huống như vậy chú Cận dù thế nào cũng sẽ không đồng ý giao lại vương vị cho ông ta, bởi vì ông ta không có tư cách." Tô Ngọc nghiêm túc giúp Nam Kiều phân tích tình hình.

Nam Cận không phải là người ham mê quyền thế địa vị, từ lúc quen biết Nam Cận đến nay, việc chú ấy đối tốt với dân chúng là điều ai cũng thấy rõ, thế nhưng Nam Nghiêu lại khác, tất cả những gì Nam Nghiêu làm chẳng qua chỉ vì bản thân mình mà thôi.

Nam Cận sau khi biết được tâm tư của Nam Nghiêu, sao có thể giao Nam Cương cho Nam Nghiêu được chứ?

Vấn đề này chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể hiểu ra ngay.

Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc nói thấy hình như cũng vô cùng có lý. "Anh Ngọc, sau này Nam Nghiêu có tìm đến em không?" Nam Kiều đột nhiên nghĩ đến điều này, nhíu mày hỏi. "Chuyện này hoàn toàn có khả năng, nhưng thời gian chúng ta ở đây cũng không còn bao nhiêu nữa, cho dù ông ta có đến thì đã sao?

Kết quả nhận được vẫn vậy thôi." Khi Nam Nghiêu không đạt được lợi lộc gì, thậm chí không nhận được sắc mặt tốt nào ở phía Nam Cương, ông ta chắc chắn sẽ đến tìm Nam Kiều.

Dù sao Nam Kiều cũng là Tiểu Vương gia của Nam Cương, là người kế nhiệm vị trí Vương của Nam Cương sau này.

Bất kể Nam Kiều có ý định đó hay không, kết quả cuối cùng vẫn như vậy.

Nam Kiều có chút phiền lòng dựa vào ghế, hiện tại anh chẳng muốn gặp Nam Nghiêu chút nào.

Chỉ cần nghĩ đến những việc Nam Nghiêu đã làm lúc anh thành thân, tâm trạng anh lại vô cùng tệ.

Tâm tư của Nam Kiều, Tô Ngọc đều biết rõ.

Nếu đổi lại là hắn, có lẽ cũng sẽ có suy nghĩ giống như Nam Kiều.

Nhưng cho dù là vậy, tất cả những gì Nam Kiều phải gánh chịu thì vẫn phải gánh chịu thôi, đó là điều không thể tránh khỏi.

Chương 1936

"Nam Nghiêu muốn có được Nam Cương, em là lựa chọn tốt nhất, dù sao em kế thừa Nam Cương cũng là danh chính ngôn thuận." Nam Kiều im lặng không nói gì, anh đương nhiên hiểu ý của Tô Ngọc.

Nhưng chính vì hiểu rõ nên tâm trạng mới cảm thấy khó chịu một cách khó hiểu. "Anh Ngọc, em biết rồi." "Được rồi, thực ra em cũng không cần nghĩ nhiều quá, có những việc nghĩ nhiều quá ngược lại chẳng có ích gì cho em cả, anh nói đúng không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều hỏi.

Nam Kiều ừ một tiếng, anh đang nghĩ xem sau khi Nam Nghiêu đến anh phải làm thế nào để người này im miệng.

Tô Ngọc không nhịn được cười nhìn Nam Kiều, trong mắt hiện lên ý cười. "Em ấy à, suốt ngày chỉ biết suy nghĩ vẩn vơ, chi bằng em nghĩ xem làm sao để tạo mối quan hệ tốt với nhóc con nhà em kìa." Tô Ngọc hậm hực nói.

Không nhắc đến chuyện này thì thôi, nhắc đến là Nam Kiều lại thấy rầu rĩ.

Con trai cưng nhà anh không giống như Tô Cẩm Trần.

Kỳ Nhi không thích anh cho lắm, nhưng lại vô cùng thích Khinh Khinh, cứ thích bám lấy cô ấy.

Có đôi khi mình nói chuyện với Khinh Khinh thêm vài câu là thằng nhóc đó lại khóc, mà lại khóc rất to, ai không biết còn tưởng ai bắt nạt nó.

Nhưng sự thực là, tất cả những gì nó làm đều là cố ý. "Anh Ngọc, cũng chẳng phải em không muốn tạo mối quan hệ tốt với Kỳ Nhi, mà là chính Kỳ Nhi không thích em." Nam Kiều cũng vô cùng bất lực về chuyện này, hơn nữa còn vô cùng rầu rĩ.

Con trai cứ thích làm trái ý mình, anh biết phải làm sao bây giờ?

Đối diện với vẻ mặt ấm ức này của Nam Kiều, Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười: "Sao thế?

Thế này đã thấy khó chịu rồi à?" "Thế chứ sao nữa?

Em cũng có làm gì nó đâu, sao lại không thích em?" Nam Kiều ấm ức nói.

Anh thích đứa con trai này biết bao nhiêu, kết quả con trai lại không thích mình, chuyện này khiến anh vô cùng buồn lòng.

Tô Ngọc cười khẽ, nhìn anh như vậy, Tô Ngọc buồn cười nói: "Em cứ biết đủ đi, ít nhất Kỳ Nhi đối với em cũng không tệ, em thử nghĩ xem Trần Nhi từ nhỏ đã đối xử với Đại ca thế nào." Nam Kiều nhớ lại thái độ của Tô Cẩm Trần đối với Tô Cửu, đột nhiên cảm thấy, con trai đối xử với mình như vậy dường như cũng chẳng là gì, ít nhất cũng không phải vừa bế một cái đã khóc.

Lúc Khinh Khinh nghỉ ngơi, anh bế con, thằng bé vẫn vô cùng ngoan ngoãn. "Anh Ngọc, nghe anh nói vậy, hình như em hết giận rồi." Tô Ngọc cười khẽ, ánh mắt nhìn Nam Kiều đầy vẻ bất lực, cái tên này. "Ừ, đợi Kỳ Nhi lớn thêm một chút nữa chúng ta sẽ quay về, trước Tết sẽ về đến Vương phủ." "Chuyện đó không vấn đề gì." Khi Nam Kỳ được hai tháng tuổi thì thời gian đến Tết cũng chẳng còn bao lâu nữa, Tô Ngọc và mọi người cũng chuẩn bị quay về đón Tết.

Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc và mọi người chuẩn bị rời đi, có chút bất mãn nói: "Mọi người đón Tết ở đây thì có sao đâu?" Có đến mức vội vàng rời đi như vậy không?

Cũng không biết bọn họ nghĩ cái gì nữa.

Tô Ngọc bất lực nhìn Thẩm Quyết, buồn cười nói: "Đại ca Thẩm, chúng ta về Vương phủ còn có chút việc cần xử lý." Thẩm Quyết hậm hực nhìn Tô Ngọc, hắn tưởng mình sẽ tin cái lý do này sao? "Thật mà, bên đó có chút việc chúng ta cần phải làm." Tô Ngọc thấy Thẩm Quyết không tin lời mình nói, ít nhiều cũng thấy có chút bất lực. "Vậy được rồi, sau này có cơ hội nhất định chúng ta phải đón Tết cùng nhau, lần sau em đừng có nói với anh là em có việc cần làm nữa đấy." Thẩm Quyết bất mãn nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc mỉm cười gật đầu: "Được." Biết Nam Kiều và mọi người sắp về Vương phủ, vợ chồng Minh Phương vô cùng lo lắng. "Đứa bé còn nhỏ như vậy mà đã phải đi đường xa, liệu có vấn đề gì không?" Minh phu nhân nhìn đứa trẻ, nhíu mày hỏi.

Minh Vãn Khinh khẽ gật đầu: "Mẹ cứ yên tâm đi, mọi chuyện đều đã được sắp xếp ổn thỏa cả rồi." "Làm sao mẹ yên tâm cho được?

Năm nay đón Tết ở đây cũng đâu có sao." Trong lòng Minh phu nhân ít nhiều có chút oán trách.

Cho dù có phải đi đường xa thì cũng đợi đứa bé lớn thêm chút nữa hãy tính, mới có hai tháng đã mang đứa nhỏ đi, thế này có hợp lý không?

Minh Vãn Khinh biết mẹ mình vì chuyện này mà có chút bất mãn, chỉ có thể an ủi: "Mẹ yên tâm đi, anh Ngọc đã nói rồi, trên đường chúng con sẽ đi chậm một chút, không vấn đề gì đâu ạ." "Hơn nữa, phía anh Ngọc về nhà còn có việc cần xử lý." Chuyện về Bắc quốc cô đều nghe Nam Kiều kể rồi.

Rất nhiều việc cần phải về sắp xếp cho ổn thỏa, dù sao năm sau Bắc quốc cũng sẽ sang đây. "Cho dù là vậy thì cũng không nhất thiết tất cả mọi người đều phải về." Minh phu nhân vẫn có chút không vui.

Minh Vãn Khinh có chút bất lực, tuy biết Minh phu nhân là vì tốt cho cô và đứa trẻ, nhưng cô cũng không muốn Minh phu nhân lúc này oán trách Nam Kiều và Tô Ngọc. "Mẹ, con nói thật lòng đấy, chuyện này thực sự vô cùng quan trọng, liên quan đến chuyện Thiên Đô năm sau, nhà con cũng phải về giúp anh Ngọc một tay, chuyện này quan trọng thế nào dù con không nói chắc mẹ cũng đoán được." Vẻ mặt Minh Vãn Khinh trở nên nghiêm túc.

Minh Phương nghe vậy là biết chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Thấy vợ định nói thêm gì, Minh Phương vội vàng ngắt lời bà: "Thôi được rồi, nếu Vương gia bên đó thực sự có việc, con rể cũng phải về giúp một tay, chúng ta đừng có làm vướng chân các con nữa.

Nếu muốn đón Tết cùng nhau thì cũng chẳng thiếu gì cơ hội, bà vội vàng cái gì chứ?" Minh phu nhân hậm hực lườm chồng một cái, nhíu mày nói: "Ông câm miệng cho tôi, việc gì cũng chẳng làm nên hồn." Nghe thấy lời này, Minh Phương nhìn Minh phu nhân một cái: "Bà thôi đi, con rể và Ngọc Vương đối tốt với Khinh Khinh biết nhường nào rồi?

Chỉ vì trước Tết phải vội vàng về xử lý công việc, không thể để Khinh Khinh đón Tết cùng bà mà bà đã có ý kiến, bà có thấy mình hơi quá đáng không?" Nghe thấy lời này, sắc mặt Minh phu nhân càng thêm khó coi.

Minh phu nhân bất mãn nhìn chồng: "Ông nói cho rõ xem, thế nào là tôi quá đáng?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Tôi hiểu bà muốn Khinh Khinh ở lại đón Tết cùng bà, nhưng bà có nghĩ xem việc đón Tết quan trọng hay việc ở Thiên Đô quan trọng hơn không?" Ông biết vấn đề Thiên Đô mà Khinh Khinh nói chắc chắn không giống với những gì họ nghĩ.

Người của các quốc gia đều sẽ tập trung về đó, đến lúc đó xảy ra chuyện gì không ai biết trước được.

Chắc chắn Vương gia đã phát hiện ra vấn đề gì đó mới đưa ra quyết định như vậy. "Vương gia đối xử với Nam Kiều tốt như thế, nếu không phải bắt buộc phải về, ngài ấy chắc chắn sẽ không làm vậy.

Hẳn là Vương gia đã phát hiện ra chuyện trọng đại nên mới lựa chọn như thế.

Đã là vợ của Nam Kiều thì Khinh Khinh nên ủng hộ chồng mình, chứ không phải vì bà không vui mà làm loạn lên." Minh Phương bực bội nói, ít nhiều có chút bất mãn với vợ mình. "Vậy thì để Khinh Khinh và đứa nhỏ ở lại." Minh phu nhân tự biết mình đuối lý nên lên tiếng đề nghị.

Minh Phương định nói gì đó thì Minh Vãn Khinh đã lên tiếng: "Con không đồng ý." Cô là vợ của Nam Kiều, tại sao phải ở lại?

Hơn nữa Nam Kiều đã nói với cô, sang năm họ sẽ đi thẳng đến đô thành mới, không quay về Vong Ưu thành nữa.

Nếu cô ở lại thì bao lâu nữa mới được gặp chồng?

Còn đứa nhỏ đương nhiên phải có cha bên cạnh mới tốt.

Một mình cô ở lại thì ra thể thống gì?

Minh phu nhân nhíu mày nhìn Minh Vãn Khinh: "Khinh Khinh, mẹ làm vậy đều là vì tốt cho con và đứa bé thôi." "Mẹ, nếu mẹ thực sự vì tốt cho con và đứa bé thì đã không nói những lời như vậy.

Để con và chồng xa nhau, rốt cuộc mẹ nghĩ cái gì thế?

Hơn nữa chúng con về bên đó có bao nhiêu người giúp đỡ, chăm sóc đứa bé còn dễ dàng hơn.

Chương 1937

Nam Kiều cũng sẽ giúp con, căn bản không có chuyện gì xảy ra cả, sao mẹ cứ nhất định phải làm thế?" Gần đây không hiểu Minh phu nhân bị làm sao, cứ thích can thiệp vào chuyện của họ.

Chuyện này mà ầm ĩ lên thì có ích lợi gì?

Cứ nhất quyết không cho cô đi là sao?

Minh Phương thấy con gái nói rất đúng: "Khinh Khinh nói không sai, bà rốt cuộc bị làm sao vậy?" Minh phu nhân thấy hai cha con đối xử với mình như thế thì trong lòng rất bất mãn. "Tôi làm vậy chẳng phải cũng vì cái nhà này sao?" Câu nói của bà khiến Minh Phương thấy thật cạn lời, cái gì mà vì cái nhà này?

Khinh Khinh là gả đi chứ không phải chiêu rể. "Bà câm miệng cho tôi!

Nam Kiều là cưới con gái chúng ta, chứ không phải ở rể, bà nói năng kiểu gì thế?" Minh Phương bực mình quát.

Minh phu nhân lẩm bẩm: "Thì cũng có sao đâu." Minh Vãn Khinh nghe thấy mẹ mình lại có ý định để Nam Kiều ở rể, lập tức không hài lòng: "Mẹ, mẹ có biết mình đang nói gì không?

Sao mẹ lại dám nói ra những lời như thế?

Nam Kiều là Tiểu Vương gia của Nam Cương, cũng là người thừa kế duy nhất.

Mẹ bảo Tiểu Vương gia Nam Cương đi ở rể, mặt mũi mẹ lớn đến nhường nào vậy?" Minh Vãn Khinh thực sự tức giận. "Mẹ tưởng Minh gia chúng ta là danh gia vọng tộc phương nào chắc?" Cô giận dữ nhìn mẹ mình, hỏi vặn lại.

Trước đây Minh phu nhân chưa bao giờ có suy nghĩ này, gần đây bà bị làm sao vậy?

Dã tâm cứ lớn dần lên theo mấy chuyện này. "Minh Vãn Khinh, con nói chuyện kiểu gì thế?" Chỉ là nói một câu thôi mà, có đến mức đó không?

Minh Vãn Khinh không thèm để ý đến bà mà nhìn cha mình, nhíu mày nói: "Cha, cha xem mẹ làm cái chuyện gì kìa?

Có ai làm mẹ mà như bà không?" Đòi Tiểu Vương gia Nam Cương về Minh gia ở rể làm con rể đứng cửa, bà thật sự nghĩ ra được.

Minh Phương cũng bị chọc cho cười lạnh, bất mãn nhìn vợ: "Bà đủ rồi đấy.

Khinh Khinh, con cứ theo Nam Kiều về đi, không cần quản mẹ con.

Nam Kiều chính là nể mặt bà quá nên bà mới không nhận rõ được hiện thực." Minh Phương bực bội nói.

Người ta là nể mặt Khinh Khinh mới cho họ chút sắc mặt tốt, kết quả bà ta lại thật sự coi mình là cái rốn vũ trụ.

Minh phu nhân bị cha con Minh Phương mỉa mai đến mức không nói được câu nào, nhìn Minh Vãn Khinh với tâm trạng tồi tệ.

Đúng là con gái mình mà, chỉ biết bênh người ngoài. "Cha, con đi thu dọn đồ đạc trước đây." Minh Vãn Khinh nhận ra ánh mắt trách móc của bà, cô đưa tay day day tâm xăm, trong lòng cực kỳ bất mãn. "Được, con đi đi, chuyện ở đây cứ để cha xử lý." Minh Phương gật đầu cho con gái rời đi.

Sang năm họ cũng phải về kinh thành, dù sao bản gia Minh gia cũng phải chuyển đến đô thành mới, họ cần về đó xem sao. "Cám ơn cha." Sau khi con gái đi khỏi, nụ cười trên mặt Minh Phương lập tức trở nên âm trầm, ánh mắt ông nhìn Minh phu nhân cũng rất khó coi.

Ông thấy từ khi Minh gia ngày càng khấm khá, vợ mình ít nhiều đã có sự thay đổi.

Nhưng sự thay đổi này là không phù hợp.

Con gái thế nào, bà ta không tự hiểu sao?

Bất kể hiện tại họ thế nào, chỉ cần con gái và con rể sống tốt là quan trọng nhất.

Kết quả bà ta lại còn muốn người ta đi ở rể.

Mặt bà ta cũng dày thật. "Bà muốn làm gì?" "Tôi muốn làm gì?

Chẳng phải tôi nên hỏi ông muốn làm gì sao?

Ông xem ông đã làm những gì kìa?" Minh phu nhân tâm trạng không tốt, nhìn chồng đầy vẻ khó chịu: "Tôi làm gì sai?

Con cái đều không ở bên cạnh, tôi muốn chúng ở lại bên mình thì có gì sai?" Con trai đi làm quan rồi, con gái một đứa ở kinh thành, một đứa khó khăn lắm mới ở cạnh thì giờ lại sắp đi.

Điều này sao khiến bà vui cho nổi. "Đại ca bọn họ cũng thường xuyên đi vắng, nhạc phụ nhạc mẫu cũng tự ở nhà đấy thôi, hay là tôi tiễn bà về đó bầu bạn với họ nhé?" Minh Phương lạnh lùng nhìn vợ.

Nghe vậy, Minh phu nhân lập tức không đồng ý, bất mãn nhìn ông: "Ông có ý gì hả?

Tôi là vợ ông, sao ông có thể đối xử với tôi như thế?" "Tôi không thể đối xử với bà như thế, vậy mà bà có thể đối xử với Khinh Khinh như thế sao?

Khinh Khinh và Nam Kiều mới cưới nhau bao lâu mà bà đã có suy nghĩ đó?

Bản thân bà còn không muốn như vậy, dựa vào cái gì bà bắt Khinh Khinh phải làm?" Vợ chồng Nam Kiều đi theo Tô Ngọc mới là kết quả tốt nhất, bà ta chẳng hiểu gì cả mà cũng dám nói ra những lời đó. "Chuyện này sao giống nhau được?" Minh phu nhân cứng họng nhưng vẫn cố chấp.

Nghe vậy, Minh Phương càng thấy nực cười hơn: "Bà nói cho tôi nghe xem nó khác nhau chỗ nào?" Cùng là đi làm vợ người ta, có gì khác biệt?

Minh phu nhân nhất thời không biết trả lời thế nào, chỉ đành nhíu mày: "Dù sao tôi cũng chỉ muốn Khinh Khinh ở bên cạnh mình nhiều hơn thôi." "Chuyện đó là không thể nào.

Nếu bà còn dám đến nói gì với Khinh Khinh nữa thì xem tôi trị bà thế nào.

Lúc đó tôi cũng sẽ để bà về ở với nhạc phụ nhạc mẫu vài ba năm cho biết lễ độ." Khinh Khinh đã ở bên cạnh bà mấy tháng rồi còn chưa đủ sao?

Còn muốn chia rẽ vợ chồng người ta, bắt con gái ở lại bên mình suốt, ra cái thể thống gì?

Thật là không biết điều.

Minh phu nhân nghe Minh Phương nói vậy thì tức nghẹn.

Minh Phương chẳng quan tâm bà có giận hay không, nói thẳng: "Tôi nói cho bà biết, nếu bà dám chạy đến trước mặt Nam Kiều nói năng lung tung, phá hoại tình cảm giữa nó và Khinh Khinh, bà cứ đợi đấy." Ông quá hiểu tính vợ mình.

Bên Khinh Khinh không nói thông được, bà ta chắc chắn sẽ đi tìm Nam Kiều.

Nam Kiều có khi vì nể mặt mà thỏa hiệp, nhưng trong lòng chắc chắn sẽ không vui.

Minh phu nhân tức đến run người, ông ta đang cảnh cáo bà sao?

Chương 1938

"Tôi không biết dạo này bà nghe ai nói năng lung tung mà lại có cái suy nghĩ đó.

Tôi nói thẳng luôn, bà đừng hòng làm bất cứ điều gì tổn thương Khinh Khinh.

Nếu bà dám làm gì con bé và Nam Kiều, tôi sẽ đối xử với bà y như vậy.

Không tin bà cứ thử xem.

Đừng thấy gia đình mình khấm khá lên một chút là ai nói gì cũng nghe." Càng sống tốt thì càng phải giữ vững bản tâm, sao bà ta lại như vậy?

Có chút thành tựu là đã đắc ý quên cả trời đất.

Nghe những lời này, Minh phu nhân sa sầm mặt mày, không nói lời nào, đứng đó với sắc mặt vô cùng khó coi.

Minh Phương không thèm để ý đến bà nữa mà đi làm việc của mình.

Minh Vãn Khinh về đến phòng, thấy Nam Kiều đang chơi với con trai.

Nam Kiều thấy vợ đi ra ngoài một lát về đã không vui thì thấy lạ.

Chẳng phải vợ đi gặp nhạc phụ sao?

Sao lại mang vẻ mặt giận dữ về thế này?

Anh bế con đi đến ngồi xuống cạnh cô: "Khinh Khinh, có chuyện gì vậy?

Sao em lại không vui thế?" "Mẹ em không biết bị làm sao nữa, bỗng nhiên không muốn chúng ta rời đi, thậm chí còn có ý định bắt anh ở rể.

Anh nói xem mẹ nghĩ gì thế không biết?" Minh Vãn Khinh nhíu mày nói.

Cô cũng chẳng muốn nói chuyện này với Nam Kiều, không phải cô muốn chia rẽ quan hệ giữa anh và mẹ mình, nhưng cô lo nếu không nói trước, nhỡ mẹ trực tiếp tìm gặp anh thì biết làm sao?

Nam Kiều theo bản năng nhíu mày.

Trước đây nhạc mẫu vẫn rất tốt, sao đột nhiên lại có suy nghĩ này? "Nhạc mẫu nghĩ thế nào vậy?" "Mẹ chỉ muốn chúng ta ở lại bên cạnh thôi.

Em đã nói rõ với bà là anh đi theo anh Ngọc về là có việc cần làm, vậy mà bà còn đòi em và con ở lại." Minh Vãn Khinh càng nghĩ càng giận. "Nhạc phụ nói sao?" Nam Kiều hỏi. "Cha đương nhiên là không đồng ý rồi.

Cha bảo chúng ta cứ làm việc cần làm, đừng nghe lời mẹ.

Nghe lời mẹ thì chuyện gì bà cũng có thể làm ra được." Cô nhíu mày đáp.

Nam Kiều nghe vậy mới yên tâm: "Vậy thì không cần lo lắng nữa, có nhạc phụ ở đó bà cũng không làm gì được đâu, em đừng giận nữa." Minh Vãn Khinh bất lực nhìn chồng: "Em chỉ thấy không đáng cho anh thôi.

Anh đối xử với mẹ em tốt thế nào chứ, bà sao có thể làm vậy?

Anh là cưới vợ chứ có phải đi ở rể đâu." "Được rồi, em với nhạc phụ đứng về phía anh là được rồi mà?" Anh không đời nào để cô và con ở lại chỉ để bầu bạn với mẹ đâu.

Sau khi anh Ngọc quay về còn rất nhiều việc phải làm, anh cần phải hỗ trợ.

Để cô và Kỳ Nhi ở lại thì càng không thể, ngày nào anh cũng phải bế con trai mới yên tâm được.

Tuy con trai vẫn không thích anh nhất, nhưng trừ mẹ ra thì người nó thích nhất chính là anh rồi.

Anh sao nỡ bỏ lại vợ con chứ. "Em nói chuyện này với anh là để anh biết đường mà tính, ngạn nhỡ mẹ có tìm anh thì anh đừng có nghe lời bà đấy." Minh Vãn Khinh dặn dò vì chưa yên tâm.

Nam Kiều cười gật đầu: "Được, anh đều nghe em cả." Lúc này cô mới yên tâm: "Anh biết thế là tốt." Trong lúc hai người nói chuyện, bé Nam Kỳ vừa rồi còn thức giờ đã ngủ say, tựa vào lòng Nam Kiều, tay vẫn nắm chặt áo anh.

Minh Vãn Khinh nhìn con trai đang ngủ, ánh mắt vô cùng dịu dàng: "Kỳ Nhi ngủ rồi." Nam Kiều cúi đầu nhìn, đúng thật là đã ngủ, anh cẩn thận đặt con lên giường. "Kỳ Nhi cũng giống như Triệt Nhi, đều rất ngoan, dễ nuôi." Không khóc không nháo, lúc không có ai thì tự chơi, đói hay tiểu tiện mới quấy một chút.

Thật sự là rất dễ nuôi.

Minh Vãn Khinh gật đầu: "Anh nói đúng, không biết có phải do ảnh hưởng gì không mà bé ngoan quá chừng." Cô thực sự rất yêu con trai mình. "Ai bảo không chứ?" Hai người nhìn Nam Kỳ đợi bé ngủ hẳn mới đi thu dọn đồ đạc.

Minh phu nhân không đạt được mục đích từ chỗ chồng và con gái nên định tìm gặp Nam Kiều.

Khi Nam Kiều nhìn thấy bà, trong mắt hiện rõ vẻ thất vọng. "Mẹ có việc gì ạ?" "Năm nay các con cứ ở lại đây đón Tết với chúng ta đi."

Minh phu nhân nói với Nam Kiều.

Lời này không phải là thương lượng mà là thông báo.

Nam Kiều không cần suy nghĩ mà trực tiếp từ chối yêu cầu của bà: "Mẹ, chuyện này con không thể đồng ý, con phải đi theo anh Ngọc để giúp huynh ấy." "Vậy thì để con và đứa bé ở lại." Minh phu nhân nói chẳng chút khách khí. "Thế thì càng không được, Khinh Khinh và con phải đi cùng con." Minh phu nhân bất mãn nhìn Nam Kiều: "Không được, chọn một trong hai, con bắt buộc phải lựa chọn." Người bên cạnh Minh Vãn Khinh nghe thấy lời Minh phu nhân liền đi tìm Minh Phương. "Gia chủ, ngài sang chỗ cô gia xem sao đi, phu nhân đang tìm gặp cô gia, đòi tiểu thư và tiểu thiếu gia phải ở lại bầu bạn với hai người đấy ạ." Phu nhân rốt cuộc nghĩ gì thế không biết?

Nói chuyện với con rể như vậy, không sợ sau này con rể không vui rồi đối xử tệ với tiểu thư sao?

Nghe nha hoàn nói, Minh Phương tức phát điên, sắc mặt khó coi đến cực điểm. "Bà ta thật sự đi tìm Nam Kiều à?" Ông đã cảnh cáo rồi mà sao bà ta vẫn không nghe?

Nha hoàn bất lực gật đầu: "Vâng, lúc nô tỳ đến phu nhân vẫn đang nói chuyện đó với cô gia, trông hai người như sắp cãi nhau đến nơi, nên nô tỳ vội chạy đi tìm ngài." Minh Phương lạnh mặt dẫn nha hoàn đi qua đó.

Vừa đến nơi đã nghe thấy tiếng la lối om sòm của Minh phu nhân.

Ông nghe mà đầu óc cũng muốn nổ tung, Nam Kiều nghe chắc chắn tâm trạng còn tệ hơn nhiều.

Ông đưa tay day trán. "Nam Kiều, con đừng có không biết tốt xấu!" Minh phu nhân thấy mình nói gì Nam Kiều cũng không đồng ý liền nổi giận quát.

Nam Kiều bình tĩnh nhìn bà: "Mẹ nói gì cũng vô ích thôi." "Nam Kiều, con thật là đại bất hiếu!" Minh phu nhân hầm hầm tức giận.

Minh Phương nghe đến câu này thì không nhịn nổi nữa, ông sầm mặt đi tới, kéo Nam Kiều ra sau lưng mình.

Nam Kiều định nói gì đó thì bất ngờ bị kéo ra sau, điều này khiến anh hơi ngỡ ngàng, nhưng đồng thời trong lòng cũng cảm thấy ấm áp và dễ chịu.

Chương 1939

"Cha." "Nam Kiều, con đừng nghe bà ta nói bậy." Đúng là được nuông chiều sinh hư mà.

Không nghe lời là bất hiếu sao?

Thế mỗi lần ông bảo con trai về mà nó không về thì cũng là bất hiếu à?

Thật là nực cười.

Minh phu nhân nhìn thấy Minh Phương thì có chút chột dạ, dù sao trước đó ông cũng đã cảnh cáo bà rồi.

Bà cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt ông, dáng vẻ đó khiến Minh Phương không nhịn được mà cười lạnh: "Bà đúng là làm mẹ kiểu gì thế không biết, người ta không đồng ý yêu cầu vô lý của bà mà bà đã bảo người ta bất hiếu sao?

Thế hạng người như bà thì gọi là gì?" Minh phu nhân bị mỉa mai thì không vui: "Tôi là người thế nào?" "Nhạc phụ nhạc mẫu bao nhiêu lần bảo bà về nhà mà bà có về đâu, so với Nam Kiều thì bà còn bất hiếu hơn nhiều đấy." Minh Phương lạnh giọng nói. "Chuyện này sao giống nhau được?

Tôi là con gái đã gả đi." "Có gì mà không giống?

Nam Kiều là con trai bà chắc?

Nó cũng chỉ là con rể bà thôi, con trai ruột bà còn chẳng nghe những yêu cầu vô lý đó, bà còn trông chờ con rể đáp ứng mọi thứ cho bà à?

Bà mơ mộng gì thế?" Minh Phương cực kỳ bất mãn với thái độ của vợ.

Một người như thế này sao có thể sống đến bây giờ được nhỉ? "Minh Phương, ông..." "Tôi làm sao?

Tôi cảnh cáo bà, đừng có suốt ngày đến bắt nạt con rể tôi." Nam Kiều và Tô Cửu là hai người con rể thực sự rất tốt rồi, bà ta còn muốn gì nữa? "Tôi không quan tâm, chúng nó bắt buộc phải ở lại." Minh Phương cứ nhìn Minh phu nhân như vậy, nhìn một hồi lâu mới mở miệng hỏi: "Bà nhất định phải làm khó Nam Kiều và Khinh Khinh đúng không?" "Sao lại gọi là tôi làm khó chúng nó?

Tôi là mẹ, tôi muốn chúng ở lại bên cạnh bầu bạn thì có gì sai?" Minh phu nhân không những không thấy mình sai mà còn lý sự cùn.

Minh Phương cười gật đầu: "Rất tốt, vừa hay nhạc mẫu nói là nhớ bà rồi, để tôi sai người đưa bà về đó ở hẳn với nhạc mẫu cho trọn đạo hiếu nhé." Minh phu nhân nghe vậy lập tức phản đối: "Không được, dựa vào đâu ông đối xử với tôi như vậy?" "Bà còn đối xử được như thế với con gái con rể mình, tại sao tôi không thể làm thế với bà?

Tôi đã nói là đừng tìm gặp Nam Kiều, bà không nghe thì cứ theo những gì chúng ta đã nói mà làm.

Tôi bảo đưa bà về là không có nói đùa đâu." Trước đó Minh Phương đã cho bà cơ hội để bà biết điều, tiếc là bà ta dường như không hiểu tiếng người, đã vậy thì chẳng còn gì để nói nữa, cứ theo ý ông mà làm.

Minh phu nhân hoàn toàn hoảng loạn: "Tôi không đồng ý, tôi không về." "Không phải chuyện bà có đồng ý hay không, mà là tôi đã quyết định rồi, bà đừng hòng ở lại đây nữa." Minh Phương lạnh lùng nói.

Gần đây bà ta thật sự hơi quá trớn rồi, cần phải cho một bài học mới được.

Minh phu nhân tức đến tím tái mặt mày, bà trừng mắt nhìn Nam Kiều, nghiến răng hỏi: "Bây giờ con vừa lòng chưa?" Nếu không phải tại Nam Kiều cứ khăng khăng không đồng ý thì liệu có bị Minh Phương phát hiện không?

Nếu ông không biết chuyện này thì mọi sự đã không đến nông nỗi này, tất cả là tại Nam Kiều.

Nam Kiều nhíu mày, tâm trạng không tốt chút nào.

Từ trước đến giờ chưa ai dám chỉ trích anh như vậy.

Nhưng Minh phu nhân là nhạc mẫu, là mẹ của Minh Vãn Khinh, dù bà có nói lời khó nghe đến đâu anh cũng không thể làm gì.

Nghĩ thôi cũng thấy uất ức vô cùng.

Minh Phương nghe thấy lời vợ nói thì càng giận hơn: "Bà câm miệng cho tôi, ở đây không đến lượt bà lên tiếng." Đã đến lúc này rồi mà còn nói ra được những lời như vậy, ông thật sự đã đánh giá thấp bà ta rồi.

Minh phu nhân không cam tâm, quay sang hờn dỗi chồng: "Tôi là vợ ông, ông không bảo vệ tôi thì thôi, lại còn vì một người ngoài mà muốn đuổi tôi đi, Minh Phương, ông quả nhiên đã thay đổi rồi." Hai chữ "người ngoài" khiến sắc mặt Minh Phương trở nên vô cùng khó coi: "Bà nói cái gì?

Bà nói lại lần nữa xem nào?" Thế nào gọi là người ngoài? "Tôi nói mấy lần cũng vậy thôi, nó chỉ là một người ngoài thôi." Minh Phương cười khẩy: "Được, bà bảo Nam Kiều là người ngoài chứ gì?

Vậy thì hay lắm, từ lúc bà đến đây, tất cả những món đồ tốt Nam Kiều tặng bà, bà mang hết ra đây cho tôi." Minh phu nhân cảnh giác nhìn ông: "Ông định làm gì?" "Làm gì à?

Chẳng phải bà nói Nam Kiều chỉ là người ngoài sao?

Đã vậy thì bà còn giữ đồ của người ngoài làm gì?

Trả lại hết cho nó không thiếu một món, thiếu cái gì bà cứ đợi đấy." Minh Phương lạnh lùng nói.

Những món đồ Nam Kiều tặng cho vợ chồng ông đều là hàng thượng hạng.

Lúc nhận đồ thì hớn hở, giờ người ta không nghe lời mình thì lại gọi người ta là người ngoài.

Điều này khiến Minh Phương không thể nào chấp nhận nổi.

Nam Kiều nghe Minh phu nhân nói mình là người ngoài thì tâm trạng hơi phức tạp, nhưng nhanh chóng được thái độ của nhạc phụ an ủi.

Minh phu nhân trợn tròn mắt nhìn chồng, đầy vẻ bất mãn: "Đồ đã tặng cho tôi rồi, dựa vào đâu mà bắt tôi trả lại?" Những món đồ đó đều là của hiếm, sao bà phải đưa ra?

Minh Phương đừng có mơ. "Không trả à?

Bà mà cũng mặt dày lấy đồ của người ngoài sao?" Minh Phương mỉa mai.

Minh phu nhân lập tức im bặt, tâm trạng cũng rất tệ.

Ông ấy nói vậy có ý gì chứ? "Ông nói vậy là có ý gì hả?" "Tôi có ý gì à?

Hai chữ 'người ngoài' là từ miệng bà nói ra đấy thôi.

Đã là người ngoài thì dựa vào đâu người ta phải tặng đồ cho mình?

Bây giờ lập tức trả lại hết đồ của Nam Kiều cho tôi." Ánh mắt sắc lẹm của Minh Phương khiến bà run rẩy.

Chỉ có hạng người như Minh Phương mới chọn cách trả lại hết đồ đã vào tay mình.

Bà liếc nhìn Nam Kiều, ý đồ rất rõ ràng, muốn anh lên tiếng nói đỡ vài câu để Minh Phương không làm khó bà nữa.

Thế nhưng Nam Kiều dường như không thấy gì cả, anh cúi đầu không rõ đang nghĩ gì.

Điều này khiến bà càng thêm bất mãn.

Nó là đồ ngốc hay sao?

Ý mình đã rõ như vậy rồi mà nó vẫn coi như không có chuyện gì.

Chương 1940

Càng nghĩ bà càng tức. "Nam Kiều, con..." "Con gì mà con?

Nam Kiều chỉ là một người ngoài, không giúp gì được cho bà đâu, bà cũng đừng có nhìn chằm chằm nó nữa." Minh Phương còn lạ gì ý định của bà.

Lúc hạ thấp người ta thì gọi là người ngoài, giờ lại muốn người ta giúp đỡ, bà coi mình là ai thế?

Thật nực cười.

Sắc mặt Minh phu nhân thay đổi liên tục, bà cũng mặc kệ liêm sỉ mà lý sự: "Đây là con rể tặng tôi, dựa vào đâu ông bắt tôi trả lại?" Trả lại là chuyện không tưởng, đừng ai mong chờ chuyện đó. "Con rể nào cơ?

Chẳng phải bà vừa tận miệng nói đây là người ngoài sao?" Minh Phương không chút khách khí mà chế giễu.

Minh phu nhân cảm thấy mặt mũi mình đã mất sạch rồi.

Lúc Minh Vãn Khinh bế bé Nam Kỳ quay lại, thấy cha mẹ đều đang ở trong viện của mình.

Cô kỳ lạ đi tới hỏi: "Cha, sao mọi người lại qua đây?

Lại có chuyện gì sao ạ?" "Con nhìn mẹ con mà xem, còn chưa biết có chuyện gì à?" Minh Phương hỏi ngược lại.

Minh Vãn Khinh lập tức hiểu ra mục đích của mẹ mình.

Cô ngẩng đầu nhìn bà: "Mẹ, có phải mẹ muốn phá nát những ngày tháng êm đềm của con thì mẹ mới hài lòng không?" Minh phu nhân nghe vậy thì không lọt tai: "Con nói cái lời hỗn chướng gì thế?

Sao mẹ lại làm vậy được?

Mẹ làm tất cả chuyện này chẳng phải là vì tốt cho con sao, đừng có mà không biết tốt xấu." Minh Vãn Khinh cười tự giễu: "Rốt cuộc là con không biết tốt xấu hay là mẹ quá đáng?

Chuyện này còn cần con phải nói ra sao?

Cuộc sống của chúng con đang yên ổn, mẹ cứ nhất định phải xen vào.

Nếu vì chuyện này mà chồng con muốn hòa ly với con thì chắc mẹ vui lắm nhỉ?" Đương nhiên cô chỉ nói lẫy vậy thôi, cô biết Nam Kiều sẽ không bao giờ làm thế, nhưng mẹ cô thực sự đã quá quắt.

Cô mới cưới mới hơn một năm mà mẹ đã quậy thành thế này, nếu thời gian dài hơn thì còn đến mức nào nữa? "Chuyện đó không thể nào xảy ra." Nam Kiều yêu thương Minh Vãn Khinh thế nào, bà biết rõ.

Chính vì biết anh thương con gái mình nên bà mới dám làm vậy, vì bà biết anh sẽ không để con gái phải chịu uất ức.

Nam Kiều định lên tiếng thì bị vợ lườm một cái, ra hiệu không được nói gì.

Anh đành bất lực im lặng, chẳng biết phải nói gì cho phải.

Cô giao đứa bé cho chồng, nói nhỏ chỉ đủ hai người nghe: "Không được mở miệng, không thì biết tay em." Nam Kiều còn cách nào khác đâu?

Chỉ đành bất lực gật đầu đáp: "Được, anh nghe em hết." Lúc này cô mới hài lòng gật đầu: "Thế mới được chứ." "Con với Nam Kiều mới cưới nhau được hơn một năm, vậy mà mẹ đã đối xử với chúng con như vậy.

Mẹ, con thực sự muốn biết có phải mẹ thấy con sống quá hạnh phúc nên mới làm thế này không?

Đối xử với con như vậy cũng thôi đi, mẹ còn muốn phá hỏng hôn nhân của con nữa, con nói có đúng không?" Bây giờ cô cứ nói quá sự việc lên cho nghiêm trọng.

Minh phu nhân bất mãn: "Con nói bậy bạ gì thế?

Mẹ bao giờ có suy nghĩ đó chứ?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Con gái người ta gả được nơi tốt, con rể đối xử tốt với con gái mình thì cha mẹ phải càng đối xử tốt với con rể hơn chứ.

Trước đây cha mẹ cũng đối xử với anh rể con như vậy mà, sao giờ lại đối xử với vợ chồng con khác biệt thế?

Sự phân biệt đối xử rõ ràng như vậy, con bảo mẹ không muốn thấy chúng con hạnh phúc thì có gì sai sao?" Minh Vãn Khinh không chút khách khí chất vấn.

Một câu nói khiến Minh phu nhân im bặt. "Mẹ, mẹ muốn đón Tết cùng chúng con lúc nào chẳng được, tại sao cứ phải là lúc này?

Chúng con sống yên ổn không tốt sao?

Mẹ cứ phải làm ầm lên mẹ mới vui lòng đúng không?" Cô truy vấn tiếp. "Mẹ bắt con và đứa bé ở lại đây là muốn Nam Kiều nạp thiếp hay muốn người đàn bà khác đến cướp vị trí của con thì mẹ mới hả dạ phải không?" Thấy bà không nói gì, cô lại tiếp tục bồi thêm.

Nam Kiều nghe đến đây thì không nhịn được nữa, anh chưa từng có ý nghĩ đó, cô nói vậy sao mà được?

Nhưng Minh Vãn Khinh trừng mắt nhìn chồng, không cho anh nói.

Cô chỉ nói vậy để khiến mẹ mình thấy tội lỗi thôi, nếu giờ anh mà lên tiếng thì mục đích của cô chẳng phải hỏng bét sao?

Thấy vợ như vậy, Nam Kiều chỉ biết im lặng và im lặng.

Thấy chồng không nói gì nữa, cô mới hài lòng gật đầu.

Không nói gì là tốt. "Mẹ không có ý đó." Minh phu nhân cuối cùng cũng cuống quýt. "Vậy thì mẹ có ý gì?" Cô không buông tha.

Giờ nói mấy lời này thì có ích gì?

Thật không hiểu bà đang nghĩ cái gì nữa. "Mẹ..." Minh Phương nhìn con gái, quả nhiên phụ nữ mới hiểu phụ nữ nhất, biết nói thế nào để đâm trúng tim đen. "Chúng con đi rồi đâu có nghĩa là không gặp lại, huống hồ lần này con đã ở bên mẹ hơn nửa năm rồi, mẹ bảo thế còn chưa đủ sao?

Mà mẹ còn muốn giữ con và Nam Kiều ở lại đây?" Cô tiếp tục hỏi. "Đặc biệt là khi mẹ biết rõ Nam Kiều về đó còn rất nhiều việc phải làm, vậy mà mẹ vẫn giữ cái ý định đó.

Rõ ràng con đã nói là mẹ đừng tìm anh ấy, cha cũng đã nói rồi, mà mẹ vẫn tìm, tại sao?" Cô không muốn đối xử với mẹ mình như vậy, cũng không muốn tỏ ra gay gắt, nhưng mẹ cô thực sự đã làm quá rồi. "Mẹ, Nam Kiều đối tốt với mẹ thế nào chẳng lẽ mẹ không rõ sao?

Có món gì ngon vật gì lạ mà chồng con không tặng mẹ?

Sao mẹ cứ phải gây khó dễ cho anh ấy?

Chương 1941

Chồng con từ nhỏ đã là thiên chi kiêu tử, từ bé đã được sắc phong làm Tiểu Vương gia Nam Cương, là người thừa kế của cả vùng Nam Cương, có mấy ai dám cho anh ấy sắc mặt, dám làm khó anh ấy?

Nếu không vì mẹ là mẹ của con, nếu không vì nể mặt con, mẹ tưởng mẹ có thể chỉ tay năm ngón, lên mặt với chồng con như bây giờ sao?" Những lời này tuy có hơi chạm tự ái nhưng hoàn toàn là sự thật.

Tất cả đều là do Nam Kiều nhẫn nhịn vì họ, vậy mà bà ta lại chẳng coi ra gì, cứ tưởng Nam Kiều dễ bắt nạt. "Chồng con không phải tính tình hiền lành đâu, chỉ vì mọi người là người thân nên anh ấy mới dành sự ôn hòa nhất cho mọi người thôi.

Nếu không, chồng con muốn làm gì thì chẳng ai cản nổi.

Hơn nữa, dù mẹ là nhạc mẫu, nhưng với thân phận Tiểu Vương gia Nam Cương, anh ấy có không nể mặt mẹ thì mẹ cũng chẳng làm gì được.

Bây giờ anh ấy cung kính và hiếu thảo với mẹ như thế, mẹ nên biết đủ đi." Minh Vãn Khinh thực sự rất cảm kích Nam Kiều.

Từ lúc cưới đến giờ anh luôn đối xử rất tốt với cô, cha mẹ cô đến đây anh cũng đối đãi vô cùng chu đáo và hiếu thuận.

Vậy mà mẹ cô vẫn không hài lòng, bà còn muốn cái gì nữa?

Muốn lên trời chắc?

Nam Kiều không nói lời nào nhưng tâm trạng lại cực kỳ tốt, vì vợ anh thấu hiểu tất cả những gì anh đã làm, hiểu cả sự tử tế của anh dành cho nhạc phụ nhạc mẫu.

Với anh thế là đủ rồi.

Minh Vãn Khinh nhìn chồng, ánh mắt đầy ý cười: "Tướng công, em bảo vệ anh." Ở nơi khác có thể cô không đủ khả năng, nhưng ở chính nhà mình thì cô làm được.

Anh đối xử tốt với cô như vậy, cô không thể để anh phải buồn phiền hay chịu uất ức.

Ít nhất cũng phải khiến anh được vui lòng.

Minh Phương gật đầu tán thành: "Khinh Khinh nói đúng.

Nếu không phải là người thân, nếu chúng ta không phải cha mẹ của Khinh Khinh, dựa vào đâu Nam Kiều phải đối xử với chúng ta như vậy?" Tính cách của Nam Kiều thế nào ông cũng đã tìm hiểu qua.

Là Tiểu Vương gia của Nam Cương, tính khí cũng kỳ quặc và cao ngạo có tiếng.

Nếu Minh phu nhân cứ tiếp tục như vậy, người ta cũng sẽ không nể mặt nữa đâu. "Lần này coi như xong, tôi không muốn có lần sau đâu.

Bình thường giao thiệp với người ta thì cũng phải động não một chút, đừng có ai nói gì cũng tin, người ta bảo gì cũng nghe theo tắp lự như thế." Minh Phương thật sự sắp phát điên rồi, dạo này có không ít người đến, Minh phu nhân tiếp xúc với họ nhiều nên đã bị tiêm nhiễm những thói xấu. "Họ bảo bà đi chết bà có đi không?

Nam Kiều và Khinh Khinh mới là người thân của chúng ta, đám người đó chẳng qua chỉ là người ngoài, thật không biết bà nghĩ cái gì nữa." Minh Phương bực bội nói. "Nghe lời người khác để về làm hại con gái và con rể mình, đợi đến khi tình cảm của tụi nó bị bà chia rẽ, cuối cùng dẫn đến hòa ly thì bà mới vừa lòng có phải không?" Minh Phương nhìn Minh phu nhân rồi nói tiếp.

Minh phu nhân nghe vậy lập tức không vui: "Tôi không có ý đó."

"Bà đã làm như vậy rồi còn gì.

Bà không chịu nhìn xem gia cảnh mấy nhà đó thế nào, con gái họ sống không tốt, thấy con gái mình được chồng cưng chiều, sinh được con trai lại còn được bao người yêu mến nên họ đố kỵ đấy.

Chỉ có bà mới tin mấy lời đó thôi, bảo bà ngốc bà còn không nhận." Minh Phương gắt gỏng.

Đến giờ mà bà vẫn chưa nhận rõ thực tế, không biết trong đầu bà chứa cái gì nữa.

Minh phu nhân im lặng, nếu đúng như lời ông nói thì hình như đúng là vậy thật. "Nhưng mà..." "Nhưng nhị cái gì?

Bà không nhìn xem tình hình hiện tại thế nào mà đã dám tới tìm Khinh Khinh gây sự?

Nếu Nam Kiều vì chuyện này mà nổi giận, khiến cuộc sống của con gái mình cũng giống như con gái mấy người đó, thì lúc đó bà cứ ở đấy mà khóc đi." Minh Phương quyết định dùng biện pháp mạnh để cảnh tỉnh bà, tránh việc sau này lại bị người ta dắt mũi.

Minh phu nhân biểu cảm có chút ngượng ngùng, nhìn Nam Kiều đang bế cháu ngoại: "Nam Kiều, xin lỗi con." "Không sao đâu ạ." Nam Kiều hờ hững đáp.

Nhìn bề ngoài thì anh vẫn như trước, nhưng trong lòng đã có chút xa cách với Minh phu nhân.

Anh dự định sau này chỉ giữ quan hệ xã giao là được, còn những chuyện khác không còn quan trọng nữa.

Minh Vãn Khinh thấy Nam Kiều như vậy thì biết anh vẫn còn vướng mắc trong lòng, nhưng chuyện này cũng chẳng trách anh được, tất cả là do mẹ cô.

Minh phu nhân định nói thêm gì đó nhưng đã bị Minh Phương kéo đi: "Chúng ta đi thôi, đừng làm phiền vợ chồng Nam Kiều thu dọn đồ đạc." Sau khi họ đi rồi, Minh Vãn Khinh nhìn Nam Kiều với vẻ áy náy: "Anh à, thật xin lỗi anh, mẹ em bà ấy..." Nam Kiều cười lắc đầu: "Không sao mà, chẳng phải em luôn đứng về phía anh sao?" Sự ủng hộ và bảo vệ của Minh Vãn Khinh khiến Nam Kiều rất vui.

Ít nhất là khi mẹ cô vô lý gây hấn với anh, cô vẫn đứng về phía anh, như vậy chẳng phải rất tốt sao?

Minh Vãn Khinh nghe Nam Kiều nói vậy thì lòng càng thêm khó chịu, chẳng lẽ yêu cầu của chồng cô lại thấp đến thế sao? "Thôi nào, đừng nghĩ nhiều nữa, cuộc sống là của chúng ta, chúng ta cũng không thường xuyên ở cùng họ, sau này nếu có gặp thì anh nhường nhịn một chút là được." Nam Kiều thấy Minh Vãn Khinh vẫn không vui nên mỉm cười an ủi.

Nhưng anh càng an ủi, cô lại càng thấy xót xa: "Anh đừng đối xử tốt với em như vậy, anh làm thế em thấy khó chịu trong lòng lắm." Nam Kiều không nhịn được cười, đưa tay nhéo má cô: "Được rồi, đừng nghĩ thế nữa, hiện giờ anh chẳng phải vẫn rất tốt sao?" "Tốt chỗ nào chứ?" Minh Vãn Khinh lầm bầm. "Có em, có Kỳ nhi, lại có đám người anh Ngọc nữa, anh thấy mình rất ổn mà." Nam Kiều cảm thấy con người không nên quá tham lam, phải biết tri túc thường lạc mới được.

Nghe anh nói, Minh Vãn Khinh càng thêm thương anh.

Tất cả là tại gia đình họ Nam, khiến Nam Kiều chỉ nhận được một chút an ủi đã không dám đòi hỏi gì thêm. "Anh à, em nhất định sẽ đối xử với anh thật tốt, thật tốt." Minh Vãn Khinh sực nhớ ra điều gì đó, nhíu mày nói: "Anh hãy cho người đi điều tra mẹ em xem dạo này bà ấy rốt cuộc bị làm sao." Cô hiểu tính mẹ mình, chính vì hiểu nên cô mới thấy lạ.

Nếu không có ai bên cạnh đâm chọc thì chắc chắn mẹ cô sẽ không làm ra chuyện như vậy. "Được." Nam Kiều cũng thấy kỳ lạ, rõ ràng lúc đầu bà đối xử với anh rất tốt.

Người của anh nhanh chóng tra ra được sự việc: "Là mấy người từ kinh thành tới, vợ của họ cũng đi cùng.

Trong đó có một người phụ nữ có con gái sống rất khổ sở, con rể thì nạp mấy phòng thiếp, gia thế nhà con rể lại mạnh hơn nhà họ nhiều nên họ không dám ho he gì.

Đến đây thấy chúng ta tình cảm mặn nồng, anh lại đối tốt với cả nhạc phụ nên bà ta bắt đầu đố kỵ, vì vậy mới tìm cách ly gián." Nam Kiều kể lại kết quả điều tra cho Minh Vãn Khinh nghe. "Còn gì nữa không?" Minh Vãn Khinh nghiến răng hỏi.

Cô đoán chắc chắn bà ta không chỉ dừng lại ở đó.

Nam Kiều bật cười: "Vợ anh thông minh thật, bà ta đúng là còn ý đồ khác.

Bà ta tính rằng chỉ cần chia rẽ được tình cảm của chúng ta thì con gái bà ta sẽ có cơ hội, lúc đó bà ta sẽ gả con gái cho anh." Nam Kiều cũng không ngờ một kẻ thâm độc như vậy mà vẫn có người muốn gả con gái vào, thật không thể tin nổi.

Minh Vãn Khinh tức đến nổ phổi, Nam Kiều là chồng của cô mà! "Đừng giận, anh chỉ cần một người vợ là đủ rồi, còn người khác liên quan gì đến anh đâu, đúng không?" Nam Kiều an ủi vợ.

Chương 1942

Minh Vãn Khinh hừ lạnh: "Tức chết em mất, anh là chồng em, bà ta tính là cái thá gì chứ?

Mẹ em cũng thật là, chẳng thèm tìm hiểu mục đích của người ta mà đã vội tin." Cô cũng không hài lòng với Minh phu nhân, ít ra phải làm rõ mọi chuyện đã rồi hãy nói.

Nam Kiều cười bảo: "Bên phía mẹ thì em đừng lo, cha sẽ xử lý thôi." "Em biết, nhưng em vẫn không vui." Minh Vãn Khinh lầm bầm, tâm trạng thật sự rất tệ. "Anh biết em không vui, nhưng tình hình hiện tại là thế này, anh nói cho em biết để em nắm rõ thôi." "Thế không được, em không chỉ muốn nắm rõ mà còn phải cho mẹ biết 'người bạn tốt' của bà đã làm những gì, và bà ta muốn cho con gái đến cướp chồng em thế nào.

Em phải để mẹ xem mà sáng mắt ra." Minh Vãn Khinh không phải người dễ bị bắt nạt.

Nếu là chuyện khác, cô có thể nể mặt mẹ mà nhịn, nhưng hôm nay kẻ đó lại dám tăm tia chồng cô.

Chồng cô là người để người khác muốn nhắm là nhắm được sao?

Thật đúng là không biết tự lượng sức mình. "Anh bế Kỳ nhi đi, em đi tìm cha mẹ." Nam Kiều bất lực nhìn Minh Vãn Khinh rời đi.

Anh cúi xuống nhìn cậu con trai đang mở to mắt nhìn láo liên: "Kỳ nhi, mẹ con nổi giận rồi, nhưng cha lại thấy rất vui." Dù sao vợ vì mình mà như vậy, sao anh có thể không vui cho được?

Thấy Minh Vãn Khinh hầm hầm đi tới, Minh Phương ngạc nhiên hỏi: "Có chuyện gì vậy?

Sao sắc mặt con kém thế?" "Mẹ đâu rồi cha?" "Bà ấy đang tiếp đãi mấy người kia." Nghe vậy, sắc mặt Minh Vãn Khinh càng khó coi hơn: "Con đi tìm mẹ." Minh Phương nhìn con gái rời đi mà thấy khó hiểu, rốt cuộc là có chuyện gì mà nó lại đằng đằng sát khí như vậy chứ.

Khi Minh Vãn Khinh tới tiền sảnh, cô nghe thấy tiếng người bên trong vọng ra: "Minh phu nhân, con gái bà đồng ý ở lại rồi chứ?" "Chưa, chúng nó định theo về phủ Ngọc Vương." Minh phu nhân cụp mắt, nhàn nhạt đáp.

Người kia nghe xong liền giả vờ ngạc nhiên: "Cái gì?

Chúng nó vẫn muốn đi sao?

Cả hai vợ chồng bà đã mở lời rồi mà chúng nó vẫn không ở lại bầu bạn, như vậy chẳng phải là bất hiếu quá sao?" Minh Vãn Khinh nghe đến đây thì mặt tối sầm lại, cô bước vào và lạnh lùng nói: "Con gái con rể bà thì hiếu thuận đấy, sao chẳng thấy chúng gửi món gì cho bà thế?" Giọng nói của cô làm đối phương giật nảy mình.

Thấy Minh Vãn Khinh mặt lạnh tanh bước vào, bà ta bất mãn nói: "Xem cái đứa trẻ này kìa, chẳng có quy củ gì cả.

Dù sao tôi cũng đang nói chuyện với mẹ cô mà, cô cứ thế xông vào không một tiếng thưa gửi, cô thấy có hợp lý không?" Minh Vãn Khinh nghe vậy thì thấy buồn cười: "Sao lại không hợp lý?

Đây là nhà tôi, trong nhà mình tôi muốn đi đâu thì đi.

Tôi không giống một số người, thấy con gái mình sống không hạnh phúc là lại đi phá hoại quan hệ của người khác, bà tưởng làm vậy thì chồng tôi sẽ có thiện cảm với con gái bà chắc?" Minh Vãn Khinh nói không nể nang chút nào.

Minh phu nhân nghe xong liền nhíu mày, bất mãn nhìn người bên cạnh, sau đó hỏi con gái: "Khinh Khinh, chuyện này là sao?" "Sao trăng gì nữa ạ?

Con đã bảo Nam Kiều đi điều tra vị Lý phu nhân này, phát hiện con gái bà ta sống không tốt, con rể thì nạp thiếp, đối xử tệ bạc với họ, quan trọng là gia thế nhà người ta mạnh hơn nên họ không dám làm gì.

Bây giờ thấy con và Nam Kiều tình cảm tốt, anh ấy lại hiếu thuận với cha mẹ nên bà ta đố kỵ.

Không chỉ đố kỵ mà còn muốn ly gián chúng con, mục đích là để chúng con cãi nhau rồi đổ vỡ, khi đó bà ta sẽ đưa con gái mình vào chen chân." Minh Vãn Khinh thuật lại đầu đuôi.

Minh phu nhân nghe xong, sắc mặt âm trầm nhìn người gọi là Lý phu nhân kia, tâm trạng tồi tệ đến cực điểm. "Mẹ à, con phải nói là mẹ thật rộng lượng, đến cả con rể mình mà cũng sẵn sàng chia sẻ cho bạn bè." Minh Vãn Khinh thấy mẹ đã rất khó chịu nhưng vẫn bồi thêm một câu, chẳng giữ thể diện cho mẹ chút nào.

Lý phu nhân lập tức hoảng loạn, vội vàng nói: "Không có chuyện đó, con gái bà nói bậy đấy, quan hệ của chúng ta tốt như vậy, tôi sao có thể làm chuyện đó chứ?

Khinh nha đầu, con hiểu lầm dì rồi." Minh Vãn Khinh hừ lạnh: "Hiểu lầm hay không trong lòng bà tự biết." Minh phu nhân hít một hơi thật sâu để nén cơn giận, nhìn Lý phu nhân với vẻ mặt khó coi: "Lời Khinh Khinh nói là thật sao?" "Dĩ nhiên là không rồi." "Thật sao?

Chẳng phải bà đã đón con gái bà tới đây rồi sao?

Còn định để con gái bà tình cờ gặp gỡ chồng tôi, để anh ấy để mắt tới chị ta, tôi nói không sai chứ?

Nhưng bà lấy đâu ra tự tin rằng chồng tôi sẽ nhìn trúng con gái bà vậy?

Trông chị ta còn già hơn cả chồng tôi nữa, bà không thấy ngại à?" Con gái của Lý phu nhân tuy kém Nam Kiều hai tuổi nhưng trông già hơn anh đến năm sáu tuổi.

Nhan sắc như thế mà cũng dám đòi gây rắc rối cho chồng cô?

Bà ta lấy gan ở đâu ra thế?

Lý phu nhân tức đến run người, bà ta ghét nhất là ai nói xấu con gái mình.

Nhìn Minh Vãn Khinh sau khi sinh con trông lại càng mặn mà xinh đẹp hơn, bà ta càng thêm đố kỵ.

Ngay cả với Minh phu nhân cũng vậy, hai người bằng tuổi nhau nhưng trông Minh phu nhân trẻ hơn bà ta đến mười tuổi.

Bà ta biết tất cả là nhờ phúc của phủ Ngọc Vương.

Hai con rể của bà ấy, một người là em trai Ngọc Vương, một người là anh trai Ngọc Vương, đồ tốt cứ thế chảy về không ngớt.

Đã vậy, bà ta muốn con gái mình có chút quan hệ với Nam Kiều thì có sao?

Đó là Tiểu Vương gia của Nam Cương, chỉ cần con gái bà ta làm được thì sau này muốn gì chẳng được?

Càng nghĩ bà ta càng thấy khả thi. "Cút!" Minh phu nhân nghiến răng quát lớn.

Bà đi gây rắc rối cho con rể, kết quả là người này lại có ý đồ với con rể bà, muốn gả con gái cho anh.

Bà ta coi mình là cái gì?

Sao bà ta dám làm vậy?

Lý phu nhân sững sờ, không tin nổi nhìn Minh phu nhân: "Bà nói cái gì?" "Tôi bảo bà cút!

Sau này đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Tôi coi bà là bạn, kết quả bà lại muốn con gái bà tới quyến rũ con rể tôi?" Bà đúng là quá ngu xuẩn khi tin lời người phụ nữ này.

Lý phu nhân mặt mày tái mét: "Bà đừng có quá đáng, tôi làm vậy cũng là vì tốt cho nhà bà thôi." "À, vì tốt cho nhà chúng tôi à?

Thế thì tôi cũng hy vọng con rể bà nạp thêm vài phòng thiếp nữa." Lý phu nhân nghe vậy liền nổi đóa: "Bà nói bậy bạ gì đó?" "Tôi nói bậy chỗ nào?

Tôi cũng chỉ vì tốt cho nhà bà thôi mà.

Con gái con rể tôi tình cảm đang tốt, bà còn làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy, lại bảo là vì tốt cho chúng tôi, giờ tôi cũng làm vì tốt cho bà thôi?

Con gái bà còn chưa hòa ly với chồng mà bà đã muốn nó đi quyến rũ người đàn ông khác, bà đúng là mẹ ruột của nó đấy." Minh phu nhân nói năng chẳng chút khách khí, lời nào cũng như đâm vào tim, khiến người ta tức điên.

Minh Vãn Khinh thấy mẹ nói rất đúng.

Những người đi cùng Lý phu nhân cũng nhíu mày.

Chương 1943

Bà ta có ý nghĩ quái quỷ gì vậy?

Con gái người ta đang hạnh phúc mà bà ta lại có tâm địa đó?

Đã vậy, con gái mình còn chưa ly hôn đã bảo nó đi dụ dỗ đàn ông, đúng là ngu xuẩn hết chỗ nói. "Minh phu nhân, chúng tôi có việc xin phép đi trước." Sau này họ cũng chẳng muốn qua lại với Lý phu nhân nữa.

Minh phu nhân đối xử với họ rất tốt, dẫn họ đi làm quen với nơi này, vậy mà người này lại làm ra chuyện lang tâm cẩu phế như thế, loại người này nên tránh xa thì hơn. "Được, sau này chúng ta lại cùng uống trà." "Không vấn đề gì." Sau khi mọi người đi hết, Minh phu nhân lạnh lùng nhìn đối phương: "Họ đi cả rồi, bà còn ở đây làm gì nữa?" Lý phu nhân đổi sắc mặt liên tục, cuối cùng đứng dậy rời đi.

Bà ta biết sau hôm nay, bà ta sẽ không còn xơ múi được gì từ Minh phu nhân nữa.

Điều này khiến bà ta vừa không cam tâm vừa vô cùng khó chịu.

Minh phu nhân hơi nhíu mày, ngẩng đầu nhìn Minh Vãn Khinh: "Khinh Khinh, xin lỗi con, lần này là lỗi của mẹ." Là do bà không tìm hiểu kỹ đã làm bừa, tất cả là tại bà.

Minh Vãn Khinh nở một nụ cười gượng gạo, bất lực nói: "Mẹ à, sau này mẹ nghe ai nói gì thì cũng nên đi nghe ngóng lại một chút, kẻo lại tự chuốc lấy oán hận vào thân." Minh phu nhân vội gật đầu: "Được, những gì con nói mẹ đều nhớ kỹ rồi, con đừng giận nữa." Minh Vãn Khinh không nói gì, cô không hẳn là giận mà chỉ thấy quá mệt mỏi.

Sao mẹ cô lại không chịu suy nghĩ chút nào vậy chứ?

Sau khi giải quyết xong chuyện ở đây, hành trình rời đi cũng được định ngày.

Lý phu nhân về nhà liền nói với con gái: "Dù thế nào con cũng phải giành được sự chú ý của Nam Kiều, người ta là Tiểu Vương gia của Nam Cương đấy, con mà dây dưa được với người ta thì nhà mình chỉ có lợi chứ không có hại." Nghe mẹ nói, cô con gái nhíu mày: "Mẹ, con không đồng ý." Cô là người đã có chồng, sao có thể làm chuyện đó?

Chẳng phải là tự tát vào mặt mình sao? "Cái đứa này, mẹ làm tất cả là vì tốt cho con thôi, con nhìn xem bây giờ con sống kiểu gì?

Đến một đứa tiểu thiếp cũng dám trèo lên đầu lên cổ con." Lý phu nhân bất mãn. "Mẹ à, cuộc sống này chẳng phải cũng do mẹ chọn cho con sao?

Giờ con thế này mẹ còn gì không hài lòng?

Thôi, con không muốn nói nhiều về chuyện này nữa, con sẽ không làm theo ý mẹ đâu.

Nếu mẹ còn tiếp tục nói, con sẽ đi ngay lập tức." Cô hiểu rõ tình cảm giữa mình và chồng thế nào.

Cả hai đều có người mình thích, lúc cưới đã thỏa thuận rõ ràng là không can thiệp vào việc của nhau.

Cô thế nào thì chồng cô cũng vậy.

Đừng nói là nạp vài phòng thiếp, dù anh ta có đem tất cả phụ nữ về nhà thì cũng chẳng liên quan gì đến cô.

Nghe con gái nói, mặt Lý phu nhân đen lại, bà ta nghiến răng: "Con câm miệng cho mẹ!" "Tại sao con phải câm miệng?

Năm xưa con có người mình yêu, người ta cũng yêu con và đối xử tốt với con, nhưng chính mẹ đã chia rẽ chúng con.

Lúc đó con đã nói rồi, sau này con sống thế nào cũng không liên quan đến mẹ, mẹ đừng hòng can thiệp vào chuyện của con, bởi vì mẹ... không xứng." Cô không muốn gây gổ với mẹ, nhưng bà ta quá đáng quá.

Khi cô vẫn còn chồng mà bà ta đã bảo cô đi quyến rũ người khác, bà ta coi cô là hạng người gì vậy? "Con..." "Thôi đừng nói nữa, nếu mẹ muốn con chết thì cứ tiếp tục ép con đi, con không nói gì thêm đâu." Lý phu nhân nghe vậy thì tức đến run người, cái đồ hỗn xược này, bà ta làm thế chẳng phải vì nó sao?

Vậy mà nó lại quay lại trách móc bà ta.

Mặc kệ chuyện bên kia thế nào, ngày khởi hành của nhóm Tô Ngọc đã được ấn định.

Sau khi kiểm tra lại đồ đạc đã thu dọn, họ chuẩn bị lên đường.

Rời nhà lâu như vậy, Vương Cẩn Hòa cũng có chút nhớ nhà.

Còn Triệt nhi thì rất nhớ rừng trúc của mình.

Đại Hoa đi theo cạnh Tiểu Bảo, không ngừng ngó nghiêng ra ngoài. "Đại Hoa, chúng ta sắp về nhà rồi, lúc đó mày sẽ được gặp Tiểu Hoa." Tiểu Bảo cúi xuống nhìn Đại Hoa, mỉm cười nói.

Tuy nhiên, Đại Hoa chẳng có phản ứng gì, điều này khiến Tiểu Bảo khá ngạc nhiên. "Đại Hoa lại chẳng có phản ứng gì với Tiểu Hoa luôn?

Chuyện này là sao nhỉ?" "Cái đó thì không biết, cứ về rồi xem tình hình thế nào." "Dạ." Nam Kiều và Minh Vãn Khinh đi cùng nhau, mang theo con nhỏ.

Nam Kỳ lúc tỉnh táo rất hứng thú với thế giới bên ngoài, Nam Kiều cũng vui vẻ bế con đi xem đây xem đó.

Sau hai mươi ngày di chuyển, nhóm Tô Ngọc mới về tới Vương phủ.

Vừa về đến nhà, chú mèo nuôi trong phủ đã tỏ ra vô cùng tò mò với Nam Kỳ.

Nó nhảy lên cạnh giường, nghiêng đầu nhìn bé.

Nam Kiều đứng bên cạnh quan sát, thấy vẻ rón rén của nó mà anh vừa buồn cười vừa thấy lạ.

Cuối cùng, hai vợ chồng thấy chú mèo cẩn thận hôn lên mặt đứa bé một cái, rồi cuộn tròn nằm bên cạnh Nam Kỳ như thể đang canh giữ cho bé.

Nam Kiều thấy cảnh này thì không thể tin nổi.

Con mèo nhà anh vốn rất hung dữ, vậy mà giờ lại dịu dàng với con trai anh như thế.

Lúc nãy nó dùng mũi chạm vào Nam Kỳ, cứ sợ làm đau bé.

Phải biết là bình thường nó đối xử với chủ nhân thì hung dữ biết bao.

Khi gia đình Tô Ngọc về đến nhà, bọn Tiểu Hoa nhanh chóng chạy lại.

Đại Hoa dụi dụi vào cổ Tiểu Hoa, còn mấy con gà mái khác thì nó chẳng thèm liếc mắt lấy một cái.

Tiểu Bảo thấy cảnh đó thì nghĩ thầm, nếu không phải vì Tiểu Hoa ở với Đại Hoa lâu ngày, chắc nó cũng chẳng thèm đếm xỉa đến luôn quá.

Vương Cẩn Hòa vừa về đến nhà là nằm vật ra giường, uể oải nói: "Anh ơi, em mệt quá." "Vậy thì nghỉ ngơi một lát đi." Lần này vì có

Nam Kỳ nên họ đi thật sự hơi chậm.

Quãng đường vốn chỉ mười một, mười hai ngày mà họ đi mất hơn hai mươi ngày. "Dạ." Buổi tối, khi vợ chồng Nam Kiều sang dùng bữa, anh ngạc nhiên nói với Tô Ngọc: "Anh Ngọc, con mèo nhà em lạ lắm nhé." "Sao thế?

Nó lại cào chú à?" Tô Ngọc hỏi mà không thèm ngẩng đầu lên.

Chương 1944

Nam Kiều lắc đầu: "Không phải, về nhà là nó cứ nhìn chằm chằm vào Kỳ nhi, còn rón rén hôn bé một cái, sau đó cứ nằm lỳ bên cạnh.

Đã thế thỉnh thoảng còn kiểm tra xem Kỳ nhi có ngủ ngoan không nữa, anh thấy lạ không?" Cái con vật nhỏ đó đúng là khiến người ta thấy thần kỳ, không biết nó nghĩ gì nữa.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì chẳng thấy lạ chút nào: "Chuyện đó bình thường mà.

Đám 'mèo chủ tử' này có thể dùng một câu để hình dung: cưng đứa nhỏ, bảo vệ đứa già, còn cái đứa ở giữa thì cứ nhắm vào mà tấu." "Chú nhìn thú cưng nhà anh mà xem, có con nào là không tốt với mấy đứa nhỏ đâu?

Còn với người lớn chúng ta thì chúng chẳng thèm nhìn lấy một cái, đặc biệt là Đại Hoa ấy." Đại Hoa chỉ nghe lời Tiểu Bảo, còn với Triệt nhi và các em thì nó cũng rất ôn hòa.

Nam Kiều ngẫm lại thấy đúng là vậy thật. "Chị nói cho chú biết, sau này chú mà bắt nạt Kỳ nhi là mèo nhà chú nó cào cho đấy." Chuyện này cô thấy nhiều rồi.

Nam Kiều im lặng không nói gì, lại còn có chuyện như vậy sao?

Có phải là hơi kỳ ba quá không? "Thôi được rồi, sau này em sẽ đối tốt với Kỳ nhi hơn một chút." Tô Ngọc bật cười trầm thấp, thú cưng trong nhà toàn là tổ tông cả.

Những con biết nghe lời một chút chắc chỉ có bọn Thang Viên và Tật Phong thôi, còn lại thì ngạo kiều hết mức.

Có con chạm vào một cái cũng không được, dù sao họ cũng là chủ mà, miếng ăn miếng uống của chúng đều do họ cung cấp cả. "Tiểu Hòa, em xem bọn Tiểu Mễ có phải hơi quá đáng không?" Vừa về đã tặng anh một phát cào.

Vương Cẩn Hòa nhịn cười bảo: "Anh đừng thế mà, Tiểu Mễ làm vậy là đang chào mừng anh về nhà đấy." Tô Ngọc liếc vợ một cái, bực bội nói: "Em cứ ở đấy mà nói nhảm." Mấy con mèo trong nhà chẳng biết sao nữa, người chúng ghét nhất chính là anh.

Hở ra là cào, làm anh cứ tưởng mình đã làm gì có lỗi với chúng không bằng.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười, cô cũng không hiểu sao Tiểu Mễ lại không thích Tô Ngọc đến thế, nhưng dù sao thì cô cũng chẳng giúp gì được cho anh.

Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng, tỏ vẻ không hài lòng khi bị vợ cười nhạo.

Anh nhìn cô với ánh mắt âm u, hỏi: "Tiểu Hòa, em đang cười nhạo anh đấy à?" Vương Cẩn Hòa dứt khoát lắc đầu: "Thật sự là không có mà, anh nghĩ nhiều rồi." Anh thì chẳng thấy mình nghĩ nhiều chút nào. "Sắp tới anh có chút việc phải xử lý, chắc không có thời gian ở bên em rồi." Tô Ngọc nhíu mày khi nghĩ đến chuyện của Bắc Quốc.

Anh phải sắp xếp ổn thỏa mọi việc để đề phòng các nước khác đột ngột ra tay.

Vương Cẩn Hòa lườm anh, gắt: "Trông em giống người bám chồng lắm à?

Em biết anh bận mà, bộ lúc nào cũng phải có người ở bên cạnh mới được chắc?" Vả lại cô cũng chẳng phải trẻ con lên ba mà cần người kèm cặp.

Tô Ngọc không hài lòng nhìn vợ: "Ít ra em cũng phải tỏ ra không nỡ một chút chứ, như vậy anh mới có lý do để thoái thác công việc chứ." Vương Cẩn Hòa bị điệu bộ của anh làm cho phì cười, lại còn cần lý do nữa cơ đấy?

Anh nghĩ cái gì vậy không biết? "Anh à, anh có thấy mình hơi ngốc không?

Anh mà còn cần lý do sao?" "Dĩ nhiên rồi." Đùa giỡn với Tô Ngọc một lát, sắc mặt Vương Cẩn Hòa trở nên nghiêm túc, cô hỏi: "Anh định thế nào?" "Định thế nào là sao?" "Về chuyện của Bắc Quốc ấy, anh tính sắp xếp thế nào?" Đây mới là điều cô lo lắng. "Chuyện đó đơn giản thôi, Bắc Quốc còn cách Huyền Quốc một quốc gia nữa, họ không thể trực tiếp ra tay mà phải đi qua nước đó.

Chỉ cần họ có động tĩnh là anh sẽ biết ngay." Tô Ngọc giải thích ngắn gọn.

Vương Cẩn Hòa ngẫm nghĩ, thấy anh nói cũng đúng. "Vậy anh hãy cho người giám sát kỹ vào, tránh để xảy ra vấn đề." "Yên tâm đi, chuyện này anh nắm chắc rồi." Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Có Tô Ngọc lo liệu, cô dĩ nhiên không cần bận tâm, cuộc sống cứ thế mà trôi qua êm đềm.

Nhưng họ không biết rằng, lúc này Nam Nghiêu đã dẫn người tới thành Vong Ưu.

Thẩm lão đại nhìn Nam Nghiêu trước mặt mà nhíu mày, sắc mặt không mấy thiện cảm. "Ông tìm ai?" Nam Nghiêu khó chịu nhìn Thẩm Quyết, cái kẻ này thật không biết điều, dám nói chuyện với ông ta như thế.

Quả nhiên người của thành Vong Ưu đều đáng ghét như vậy. "Tôi tìm Nam Kiều." Nam Kiều?

Nếu Thẩm Quyết nhớ không lầm thì quan hệ giữa Nam Kiều và ông ta chẳng tốt đẹp gì.

Giờ này ông ta tìm Nam Kiều có mục đích gì chứ? "Ông tìm Nam Kiều có việc gì?" "Chuyện đó không liên quan đến anh, anh chỉ cần cho tôi biết Nam Kiều ở đâu, hoặc gọi nó ra đây là được, anh không có tư cách chất vấn tôi." Nam Nghiêu lạnh lùng nói, chẳng thèm nể mặt Thẩm Quyết chút nào.

Dĩ nhiên Thẩm Quyết cũng chẳng cần ông ta nể mặt, chỉ thấy người này thật kỳ quặc. "Ồ?

Thế thì thật ngại quá, tôi cũng không biết Nam Kiều ở đâu.

Nếu ông giỏi giang như thế, muốn tìm một người chắc cũng đơn giản thôi, tự đi mà tìm." Thẩm Quyết thản nhiên đáp, một câu nói của ông ta làm Thẩm Quyết vô cùng khó chịu. "Thái độ của anh là thế nào?

Anh có biết tôi là ai không?" Nghĩ đến việc Nam Kiều từ nhỏ đã lớn lên cùng đám người này, Nam Nghiêu nhíu mày chặt lại, tâm trạng rất tệ.

Ông ta cảm thấy việc con trai mình lớn lên cùng hạng người này là một điều vô cùng mất mặt. "Để Nam Kiều lớn lên cùng các người đúng là nhục nhã." Ánh mắt Thẩm Quyết lạnh lẽo, anh mỉa mai: "Lớn lên cùng chúng tôi thì sao?

Còn tốt hơn việc có kẻ trơ mắt nhìn con trai mình bị ngược đãi, nhìn con trai bị tống tới thành Vong Ưu mà vẫn dửng dưng như không.

Nếu không có chúng tôi cứu mạng thì Nam Kiều đã chết từ lâu rồi, làm gì còn cơ hội để ông đứng đây mà lên mặt?" Cái ông Nam Nghiêu này thật nực cười, đúng là kẻ không biết tự lượng sức.

Nam Nghiêu bị Thẩm Quyết nói cho cứng họng, sắc mặt khó coi: "Anh..." "Gan anh cũng lớn đấy." Thẩm Quyết cười nhạt, thong dong đáp: "Ông nói đúng, gan tôi đúng là rất lớn.

Ông tưởng thành Vong Ưu này là nơi nào mà muốn làm gì thì làm?" "Anh..." Đây chắc là lần đầu tiên Nam Nghiêu bị đối xử như vậy. "Nếu đã coi thường người ở thành Vong Ưu chúng tôi thì ông cũng có thể biến khỏi đây được rồi." Thẩm Quyết lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu.

Đã coi thường nơi này mà còn mặt dày tìm tới, chẳng phải là tự chuốc họa vào thân sao?

Nam Nghiêu mất mặt, hỏi lại: "Nam Kiều ở đâu?" "Ở đâu thì tự đi mà tìm, tìm tôi làm gì?" "Anh..." Trước sự cứng rắn của Thẩm Quyết, Nam Nghiêu vô cùng bất mãn và tức giận.

Ông ta thầm nghĩ khi gặp được Nam Kiều nhất định phải nói rõ chuyện này, bắt nó đoạn tuyệt quan hệ với đám người này.

Nó là Tiểu Vương gia của Nam Cương, không thể giao du với lũ mãng phu này được, đặc biệt là kẻ vô lễ này.

Chương 1945

"Tốt nhất là đừng để tôi tìm thấy Nam Kiều, khi tìm được nó rồi, tôi nhất định sẽ bảo nó tránh xa hạng người như anh ra." Nam Nghiêu lạnh giọng.

Thẩm Quyết như nghe thấy chuyện cười thiên hạ, nhìn Nam Nghiêu hồi lâu: "Nếu ông có bản lĩnh đó thì cứ thử xem.

Nhưng mà quan hệ của ông với Nam Kiều có tốt đến mức đó không?

Hơn nữa, Nam Kiều có chịu thừa nhận người cha như ông không?" Một người cha đã bị Nam Kiều vứt bỏ mà còn tưởng mình oai lắm.

Nam Nghiêu biến sắc, nghĩ đến thái độ của Nam Kiều đối với mình, ông ta càng thêm bực bội.

Lời của Thẩm Quyết đâm trúng tim đen của ông ta.

Nam Nghiêu cười lạnh: "Tôi là cha nó, tôi nói gì nó bắt buộc phải nghe." "Vậy sao?

Thế ông cứ đi mà nói với nó, xem nó có thèm nghe không." Người duy nhất khiến Nam Kiều nghe lời chỉ có vợ chồng anh Ngọc thôi, Nam Nghiêu tính là cái thá gì chứ?

Còn đòi bắt nó nghe lời.

Cứ để ông ta đi mà thử, xem Nam Kiều có thèm đếm xỉa đến mấy lời đó không. "Thôi được rồi, dù Nam Kiều có nghe lời ông hay không thì đó cũng là chuyện sau khi ông tìm thấy nó, giờ đừng có đứng đây lảm nhảm với tôi nữa, nói bao nhiêu cũng vô ích thôi, mời ông đi cho." Thẩm Quyết không muốn tiếp tục nói nhảm với Nam Nghiêu: "Chỗ tôi không có người ông muốn tìm, muốn tìm thì đi chỗ khác mà tìm." "Người đâu, tiễn khách." Không đợi Nam Nghiêu kịp lên tiếng, Thẩm Quyết đã trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Nam Nghiêu tức đến run người, nhưng gã vốn dĩ chẳng thể làm gì được Thẩm Quyết, đành mang theo người của mình quay đầu rời đi.

Lúc đi, gã chẳng thèm liếc Thẩm Quyết lấy một cái.

Sau khi gã đi rồi, thuộc hạ thân cận nhìn Thẩm Quyết với vẻ lo lắng: "Thẩm lão đại, giờ tính sao?

Nếu Nam Kiều bị ông ta tìm thấy, e là rắc rối sẽ không ít đâu." "Chuyện đó không đến lượt chúng ta lo, A Ngọc biết phải làm gì mà." Thẩm Quyết cười khẽ.

Người bên cạnh nghĩ đến việc Tô Ngọc đối xử tốt với Nam Kiều thế nào thì gật đầu đồng tình, đúng là như vậy thật. "Cũng đúng." "Nhưng chuyện này chúng ta vẫn nên báo cho Nam Kiều một tiếng, để cậu ấy biết cha mình sẽ làm ra những trò gì." Để Nam Kiều hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với bọn họ, thật khiến người ta lo ngại mà. "Anh viết thư gửi cho cậu ấy đi, để Nam Kiều có sự chuẩn bị tâm lý." "Tôi biết rồi." Thẩm Quyết đương nhiên sẽ báo cho Nam Kiều, dù sao nếu Nam Kiều biết được chuyện này thì chắc chắn sẽ không để yên.

Đám thị vệ của Nam Nghiêu đi theo sau gã, trong lòng đầy vẻ bất lực.

Chủ tử của bọn họ ăn nói kiểu đó, làm sao người ta có thể hợp tác được?

Nói thật, bọn họ cũng không nghĩ Tiểu vương gia sẽ nghe lời gã, đừng nói là nghe lời, Tiểu vương gia không tặng cho gã cái mặt lạnh đã là tạ ơn trời đất lắm rồi.

Chẳng biết chủ tử nghĩ gì mà lại cho rằng Tiểu vương gia sẽ nể mặt gã? "Đi tra xem Nam Kiều sẽ đi đâu." Nam Nghiêu lạnh lùng ra lệnh. "Tiểu vương gia chắc là đi theo Ngọc Vương về phủ Ngọc Vương rồi." "Cái gì?

Nó không có việc gì thì đến phủ Ngọc Vương làm gì?

Nam Cương rộng lớn như vậy, không giữ nổi một mình nó sao?" Nam Nghiêu bất mãn nói.

Nghe Nam Nghiêu nói, đám thị vệ bên cạnh chẳng biết nên mở lời thế nào.

Bọn họ nên nói gì đây?

Thôi thì chẳng nói gì cả.

Nói nhiều gã lại không vui, lúc đó người khổ lại là chính bọn họ, như vậy thật không đáng. "Đến phủ Ngọc Vương." Đám thị vệ bất lực nhìn nhau, có chút đau đầu, chủ tử rốt cuộc muốn làm gì?

Không lẽ thật sự nghĩ rằng tìm thấy Tiểu vương gia là có thể đối phó được Vương thượng sao?

Gã có quên không, Tiểu vương gia là do Vương thượng một tay chăm sóc mà lớn lên, cái mạng của cậu ấy cũng là do Vương thượng cứu về?

Khi Nam Kiều nhận được thư của Thẩm lão đại đã là chuyện của vài ngày sau.

Đọc xong thư, Nam Kiều cau mày.

Nam Nghiêu đúng là chẳng thay đổi chút nào.

Chỉ cần là chuyện gã muốn, gã liền bắt người khác phải phối hợp, mà chẳng thèm nghĩ xem mình có đủ tư cách đó không.

Cậu cầm thư đi tìm Tô Ngọc: "Anh Ngọc, Nam Nghiêu sắp đến rồi." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Nam Kiều: "Chuyện là thế nào?" Tên

Nam Nghiêu này không ở yên tại Nam Cương, chạy đến đây làm gì? "Đây là thư của Thẩm lão đại, anh xem thì biết." Nam Kiều đưa thư cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc đọc xong, sắc mặt có chút khó tả: "Ông ta còn muốn em đoạn tuyệt quan hệ với bọn Thẩm lão đại?" Cái mặt của Nam Nghiêu này có phải hơi lớn quá rồi không?

Nam Kiều vô cảm gật đầu: "Anh Ngọc, anh nói đúng đấy, ông ta quả thật có ý định như vậy." "Đúng là kẻ chẳng ra gì." Nam Kiều vô cùng đồng tình, quan hệ giữa cậu và Nam Nghiêu vốn chẳng ra sao, vậy mà gã còn dám đến đây ra lệnh cho cậu, gã nghĩ cái quái gì không biết? "Được rồi, mặc kệ ông ta nghĩ gì, cứ đợi ông ta đến đây rồi tính tiếp." Nam Kiều có chút không vui, cậu vốn không muốn gặp Nam Nghiêu, trước đây không muốn, bây giờ lại càng không.

Người này đến chắc chắn chẳng có chuyện gì tốt. "Anh Ngọc, anh không thể bảo ông ta đừng có lại gần đây được sao?" Cậu thật sự phiền Nam Nghiêu muốn chết, người này không đến tìm rắc rối cho cậu thì lòng không yên hay sao? "Tạm thời không được." Nam Kiều thở dài một hơi thật nặng, bất lực nhìn Tô Ngọc.

Trông cậu lúc này có chút ủy khuất. "Yên tâm đi, nếu ông ta tới đây mà dám bắt nạt em, anh sẽ không tha cho ông ta đâu." Tâm trạng Nam Kiều bấy giờ mới tốt lên một chút.

Chỉ cần Anh Ngọc nói thế là cậu yên tâm rồi.

Mười ngày sau, Nam Nghiêu đến.

Đến phủ Ngọc Vương, thấy nơi này có quá nhiều nhà cửa, gã không khỏi kinh ngạc. "Rốt cuộc Tiểu vương gia ở chỗ nào?" Nhà cửa ở đây nhiều quá, bọn họ căn bản không biết đi đâu để tìm Nam Kiều.

Nhưng nơi này trông cũng không tệ.

Nam Nghiêu không thèm để ý, dẫn người đi thẳng đến dãy nhà lớn nhất.

Đó chắc chắn là phủ Ngọc Vương.

Đi đến cổng, quả nhiên thấy ba chữ "Phủ Ngọc Vương" lớn.

Khi bọn họ đến, cả Nam Kiều và Tô Ngọc đều đã biết.

Chương 1946

Nam Kiều nhìn Minh Vãn Khinh bên cạnh, lo lắng dặn dò: "Khinh Khinh, em dẫn con vào trong đi đừng ra ngoài, đợi Nam Nghiêu đi rồi tính sau, đặc biệt là không được để con xuất hiện trước mặt ông ta." Nếu để Nam Nghiêu biết đến sự tồn tại của Kỳ Nhi, gã chắc chắn sẽ giành đứa nhỏ với bọn họ.

Minh Vãn Khinh gật đầu mạnh: "Tướng công yên tâm, em nhất định sẽ chăm sóc tốt cho bản thân và Kỳ Nhi." "Vậy thì tốt." Nguyên Bảo đi đến trước mặt Tô Ngọc: "Thiếu gia, Nam Nghiêu đến rồi, đang ở ngoài cổng." "Cho ông ta vào." Anh rất tò mò mục đích Nam Nghiêu đến đây rốt cuộc là gì, chỉ đơn thuần là tìm Nam Kiều thôi sao?

Anh nghĩ chắc không đơn giản như vậy. "Vâng." Nam Nghiêu vốn tưởng vào phủ Ngọc Vương sẽ gặp nhiều trở ngại, ai ngờ lại vào được một cách dễ dàng như thế.

Vừa vào phủ, Nam Nghiêu đã bắt đầu nhìn ngó khắp nơi, khi thấy trong nhà đâu đâu cũng có động vật, gã cau mày bất mãn.

Cái phủ Ngọc Vương này thật chẳng ra làm sao, sao có thể nuôi nhiều súc vật như vậy?

Ánh mắt ác ý và sự bất mãn của gã bị Nguyên Bảo nhìn thấu ngay lập tức.

Nguyên Bảo liếc nhìn Nam Nghiêu đang chằm chằm nhìn con dê Đại Mị hồi lâu, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Cái người này có phải là quá xem mình là người nhà rồi không?

Thật sự coi mình là cái thá gì vậy?

Vừa nghĩ xong, gã đã nghe Nam Nghiêu bất mãn nói: "Phủ Ngọc

Vương dù sao cũng là nơi Vương gia ở, nuôi nhiều súc vật như thế làm gì?" Ánh mắt Nguyên Bảo hơi lạnh, anh lạnh lùng liếc Nam Nghiêu một cái: "Chuyện này liên quan gì đến ông?

Đây là nhà của thiếu gia chúng tôi, anh ấy muốn nuôi gì thì nuôi, quan tâm gì đến ông?" "Ngươi...

Ta chẳng qua là vì muốn tốt cho Ngọc Vương thôi, ngài ấy làm vậy không sợ mất mặt sao?" "Ông quản chuyện nhà người khác một cách vô lễ như thế, ông không cảm thấy mất mặt sao?" Nguyên Bảo vô cảm hỏi lại.

Một câu nói khiến sắc mặt Nam Nghiêu thay đổi liên tục, gã vô cùng bất mãn với Nguyên Bảo: "Ngươi... ngươi chỉ là một kẻ hạ nhân mà cũng dám nói chuyện với ta như thế, người trong phủ Ngọc Vương đúng là chẳng ra sao." "Ông là người ngoài, đến nhà người khác rồi chỉ tay năm ngón, ông xem ra cũng chẳng ra gì." Nam Nghiêu bị Nguyên Bảo chặn họng đến mức không nói nên lời.

Ấn tượng của gã về phủ Ngọc Vương chẳng tốt đẹp chút nào.

Xem ra sau này phải bảo Nam Kiều tránh xa những người này ra, kẻo bị bọn họ dạy hư mất.

Biết đâu Nam Kiều đối xử với gã như thế trước đây cũng là do bị những người này dạy hư.

Càng nghĩ Nam Nghiêu càng thấy có khả năng đó.

Nguyên Bảo nhìn ánh mắt biến hóa khôn lường của gã là biết ngay gã đang nghĩ linh tinh.

Đối mặt với tình huống này, Nguyên Bảo chỉ cười nhạt, dẫn người đi gặp Tô Ngọc.

Lúc đi tới, Nam Kiều không có ở đó, Nam Nghiêu nhìn Tô Ngọc, không khách sáo nói: "Tôi muốn gặp Nam Kiều." Trước sự vô lễ của

Nam Nghiêu, Nguyên Bảo vô cùng bất mãn.

Từ khi Tô Ngọc trở thành Vương gia của Huyền quốc, chưa từng có ai dám vô lễ với anh như vậy.

Tô Ngọc như không nghe thấy lời Nam Nghiêu nói, vẫn cúi đầu tiếp tục làm việc của mình.

Nguyên Bảo im lặng đứng sau lưng Tô Ngọc, anh dường như đã biết Tô Ngọc muốn làm gì.

Liếc nhìn Nam Nghiêu một cái, loại người này mà cũng muốn đấu trí với thiếu gia, e là không có cửa đâu.

Nam Nghiêu thấy mình nói xong mà Tô Ngọc chẳng có phản ứng gì, gã bất mãn nhìn anh: "Lời tôi nói ngài không nghe thấy sao?" "Nguyên Bảo, tiễn ông ta ra ngoài, khi nào học được cách nói chuyện thì hãy cho vào." Tô Ngọc không thèm để ý đến sự gào thét của Nam Nghiêu mà quay sang bảo Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo gật đầu, nhìn Nam Nghiêu: "Ông tự mình rời đi, hay để tôi động thủ tiễn ông?" Sắc mặt Nam Nghiêu âm trầm nhìn Tô Ngọc: "Xem ra Ngọc Vương không hoan nghênh chúng tôi đến đây rồi." "Đã biết tôi không hoan nghênh thì các ông có thể đi được rồi." Tô Ngọc nói câu này mà đầu cũng chẳng thèm ngẩng lên. "Ngươi..." Nam Nghiêu liên tiếp vấp phải sự lạnh nhạt khiến gã vô cùng tức giận. "Tô Ngọc, đừng có không biết điều." Nếu không phải vì Nam Kiều, cái nơi quỷ quái này gã thèm vào.

Sắc mặt Nguyên Bảo khó coi nhìn Nam Nghiêu, tên này đúng là đáng ăn đòn. "Nguyên Bảo, tiễn bọn họ ra ngoài, dùng cách nào cũng được." Tô Ngọc liếc nhìn bọn Nam Nghiêu, lạnh lùng ra lệnh. "Vâng." Nguyên Bảo trực tiếp ra tay, trước tiên quẳng đám thị vệ của Nam Nghiêu ra ngoài.

Sau khi quẳng xong, anh mới nhìn Nam Nghiêu: "Ông tự đi hay để tôi tiễn?" Nam Nghiêu kinh ngạc nhìn Nguyên Bảo, người này sao lại lợi hại như thế.

Gã chưa từng gặp ai như vậy.

Gã cau mày nhìn Nguyên Bảo: "Khách đến nhà phải được đón tiếp tử tế, thật không ngờ đạo đãi khách của Ngọc Vương lại như thế này." Tô Ngọc cười khẽ: "Đã biết mình là khách thì khách phải ra dáng khách, ông nghĩ phủ Ngọc Vương của tôi là nơi nào?" Dứt lời, khí thế trên người Tô Ngọc bùng nổ, áp chế đến mức sắc mặt Nam Nghiêu trắng bệch.

Nam Nghiêu suýt chút nữa bị khí thế của Tô Ngọc đè quỵ xuống đất.

Gã không thể tin nổi nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc vậy mà lại mạnh đến mức này.

Gã chưa từng thấy ai như vậy. "Ông..." Ánh mắt vô cảm nhìn Nam Nghiêu đang định nói gì đó: "Ông có thể đi được rồi." Nguyên Bảo thấy Nam Nghiêu không có ý định rời đi, không những thế còn muốn làm gì đó với Tô Ngọc, chuyện này khiến anh thấy phiền lòng, trực tiếp ra tay quẳng gã ra ngoài.

Đứng ở cổng nhìn kẻ đang được thị vệ đỡ dậy, Nguyên Bảo lạnh lùng lên tiếng: "Nam Nghiêu, tuy ông là anh trai của Nam Cương Vương, nhưng hiện tại ông cùng lắm cũng chỉ là một vương gia, mà thân phận của Vương gia chúng tôi cao hơn ông không biết bao nhiêu lần.

Ông dùng giọng điệu ra lệnh để nói chuyện với Vương gia chúng tôi, ông nghĩ mình là ai chứ?" Người này đúng là không biết điều, quá coi trọng bản thân mình rồi.

Nam Nghiêu tức đến toàn thân run rẩy.

Gã nhìn chằm chằm Nguyên Bảo.

Trước đó là Thẩm Quyết, bây giờ là Nguyên Bảo.

Chẳng qua chỉ là một kẻ hạ nhân, sao dám có thái độ đó với gã?

Nam Kiều biết Nam Nghiêu đến, lo lắng gã sẽ nói những lời khó nghe với Tô Ngọc nên vội vàng chạy tới.

Vừa tới nơi, cậu đã thấy Nam Nghiêu đứng đó với vẻ mặt bất mãn, ánh mắt nhìn Nguyên Bảo cũng vô cùng ác cảm.

Cậu đi tới chắn trước mặt Nguyên Bảo, lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu: "Ông đến đây làm gì?" Thái độ của Nam Kiều đối với Nam Nghiêu thật sự rất tệ.

Nam Nghiêu khi thấy Nam Kiều thì ban đầu còn có chút vui mừng, ai ngờ Nam Kiều lại vì một kẻ hạ nhân mà nói chuyện với gã như thế. "Nam Kiều, con ăn nói với ta như thế sao?

Ta là cha con đấy." "Ông là cha ai cơ?

Lúc tôi thành thân đã hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với ông rồi, bớt đến đây nhận người thân đi." Nam Kiều chỉ cần nghĩ đến chuyện lúc đó là chẳng thể cho Nam Nghiêu sắc mặt tốt được. "Theo ta về." Nam Nghiêu không muốn đôi co với Nam Kiều, lạnh lùng ra lệnh.

Cái dáng vẻ đó, giọng điệu đó, thật là quá mức ngang ngược.

Nghe Nam Nghiêu nói, Nam Kiều không nhịn được mà bật cười: "Ông tính là cái gì?

Chương 1947

Ông bảo tôi về là tôi phải về sao?" "Con là Nam Cương Vương tương lai, con bắt buộc phải về để gánh vác trách nhiệm của mình." Nam Nghiêu không hài lòng nhìn Nam Kiều, không hiểu tại sao cậu lại làm thế.

Làm vậy thì có ích gì cho cậu chứ?

Nam Kiều cười lạnh. "Hoàng thúc còn chẳng quy định tôi nhất định phải về kế vị cái ghế đó, ông quản được tôi chắc?" "Nam Kiều, con..." "Tôi cái gì mà tôi?

Tôi muốn về lúc nào thì về, chuyện này tôi đã thương lượng xong với Hoàng thúc rồi, dù tôi không về thì Hoàng thúc cũng không ép tôi, ngược lại còn giúp tôi trông coi Nam Cương, ông làm gì được tôi nào?" Nam Kiều mỉa mai.

Nam Nghiêu khi đến đã biết thái độ của Nam Kiều có lẽ sẽ không tốt.

Nhưng khi thật sự đối mặt với sự tuyệt tình này, lòng gã cũng có chút khó chịu. "Nam Kiều, ta đang nói chuyện tử tế với con, con đừng có làm ta nổi giận." Nam Nghiêu cau mày nhìn Nam Kiều, gã thật sự muốn bắt cậu về đánh cho một trận.

Đánh một trận không được thì đánh trận nữa, đánh cho đến khi Nam Kiều biết nghe lời mới thôi.

Ánh mắt của Nam Nghiêu đã nói lên tất cả, Nam Kiều bình thản nhìn gã: "Ông muốn động thủ với tôi?

Ông cứ thử động tay xem, xem tôi có còn là đứa trẻ để các người tùy ý bắt nạt như ngày xưa không." "Theo ta đi, ta là cha con, ta sẽ không làm chuyện gì hại con đâu." "À, ông nói đúng, ông quả thực không làm chuyện gì hại tôi, nhưng ông sẽ làm chuyện lợi dụng tôi.

Không nhận được lợi lộc gì từ chỗ Hoàng thúc và các gia tộc khác nên mới tìm đến tôi sao?

Muốn lợi dụng tôi để giúp ông khống chế cả Nam Cương, ông xứng sao?" Nam Nghiêu nghĩ mình là ai chứ?

Gã muốn làm gì là cậu phải đồng ý sao?

Thật nực cười.

Sắc mặt Nam Nghiêu hơi biến đổi, gã cau mày nhìn Nam Kiều, sự bất mãn hiện rõ trong lòng: "Nam Cận nói với con à?" "Chút chuyện này mà cần Hoàng thúc phải nói sao?

Tôi muốn biết thì tự nhiên sẽ biết thôi, ông đừng nghĩ ở Nam Cương tôi không có ai nhé?" Dù không về nhưng ở Nam Cương cậu vẫn có tâm phúc của mình. "Ba gia tộc mà ông tìm đến chính là người của tôi đấy." Đến lúc này Nam Kiều cũng chẳng thèm giấu giếm, trực tiếp nói ra sự thật cho Nam Nghiêu biết.

Nam Nghiêu kinh ngạc khi biết Nam Kiều cũng có thế lực riêng ở Nam Cương.

Nhưng sau sự kinh ngạc là sự hài lòng: "Nếu trong tay con đã có người, vậy con càng phải về." Có những người này giúp đỡ, Nam Kiều về nước tiếp quản Nam Cương ngay lập tức cũng không phải là chuyện không thể.

Chỉ cần Nam Kiều tiếp quản Nam Cương, sau này gã muốn làm gì chẳng phải tùy thuộc vào tâm trạng của gã sao?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, Nam Nghiêu đã thấy vô cùng vui mừng.

Vẻ mặt đắc ý hiện rõ trên mặt khiến Nam Kiều thấy thật nực cười, loại người này rốt cuộc làm sao sống được đến tận bây giờ?

Còn một chuyện nữa, cậu bây giờ thật sự nghi ngờ lời Hoàng thúc nói khi đó.

Người này chẳng hề thông minh như Hoàng thúc nói, ngược lại còn ngu xuẩn vô cùng.

Một kẻ như thế lấy đâu ra tự tin rằng cậu nhất định phải làm theo ý gã? "Còn nữa, đám người ở thành Vong Ưu toàn là một lũ thô kệch, ta hy vọng từ giờ trở đi con đừng liên lạc với bọn họ nữa.

Con là Tiểu vương gia của Nam Cương, cũng là Nam Cương Vương tương lai." Nam Nghiêu không nhìn thấy vẻ mặt của Nam Kiều, cứ thế thao thao bất tuyệt những điều gã muốn Nam Kiều làm.

Nam Kiều vô cảm nhìn Nam Nghiêu, người này đúng là gan thật, cái gì cũng dám nói. "Chính lũ người thô kệch trong miệng ông đã cứu mạng tôi đấy, nếu không có bọn họ, tôi đã chết từ lâu rồi." Nam Kiều lạnh lùng lên tiếng.

Nam Nghiêu cau mày: "Con là Tiểu vương gia của Nam Cương, bọn họ cứu được con đó là vinh dự của bọn họ." Nghe Nam Nghiêu nói vậy, Nam Kiều thật sự hoàn toàn thất vọng, loại người này có gì để mà kiêu ngạo chứ? "Ha, ông nói nghe hay thật đấy." Nam Kiều cười khẽ, tiếng cười mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Tuy cậu luôn đối đầu với Thẩm lão đại, nhưng chuyện Thẩm lão đại cứu sống và nuôi dưỡng cậu, cậu thật sự rất biết ơn.

Vì vậy, đối với Thẩm lão đại, cậu luôn dành sự tôn kính nhất định.

Vậy mà giờ đây, kẻ gián tiếp hại cậu lại dám nói ra những lời như thế?

Gã lấy cái mặt mũi nào mà nói vậy? "Nam Kiều, ta đang nói chuyện nghiêm túc với con, bất kể con nghĩ thế nào, bắt buộc phải đoạn tuyệt mọi quan hệ với bọn họ, nếu không đừng trách ta ra tay với con." Nam Kiều lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu, rồi đột nhiên ra tay trước sự ngỡ ngàng của gã.

Cậu đấm một cú vào mặt Nam Nghiêu: "Ông không khách khí với tôi?

Ông cứ thử không khách khí cho tôi xem?" "Kẻ suýt nữa hại chết tôi như ông, có tư cách gì mà nói ân nhân cứu mạng của tôi như thế?" Đôi mắt Nam Kiều đỏ ngầu nhìn gã.

Một kẻ chẳng làm được gì, có tư cách gì để nghi ngờ người vẫn luôn làm mọi thứ cho cậu?

Chỉ dựa vào cái quan hệ huyết thống nực cười đó sao?

Đám thị vệ bên cạnh vội vàng ngăn Nam Kiều lại, cảnh giác nhìn cậu: "Tiểu vương gia, xin ngài dừng tay, ngài không thể đối xử với cha mình như vậy được." Nam Kiều liếc nhìn đám thị vệ: "Cút ra xa cho tôi." Đám thị vệ bị ánh mắt đó làm cho khiếp sợ, nhưng Nam Nghiêu là chủ tử của bọn họ, bọn họ bắt buộc phải bảo vệ gã.

Nam Nghiêu đưa tay sờ mặt, gã quay đầu nhìn Nam Kiều, vẻ mặt trở nên bình thản.

Ánh mắt nhìn Nam Kiều mang đầy sự thất vọng: "Con quả nhiên bị bọn họ dạy hư rồi, bọn họ dám để con đối xử với cha mình như thế.

Nam Kiều, ta cho con cơ hội cuối cùng, bất kể con có muốn hay không, con không được phép dính dáng gì đến người của thành Vong Ưu nữa, cả Tô Ngọc cũng vậy, con phải tránh xa Tô Ngọc ra, theo ta về, từ nay về sau không được rời khỏi Nam Cương một bước." Nếu vừa rồi Nam Kiều chỉ là tức giận, thì bây giờ là phẫn nộ tột cùng.

Gã bảo cậu đoạn tuyệt với người của thành Vong Ưu đã đành, giờ còn muốn cậu đoạn tuyệt với cả Anh Ngọc.

Ai cho gã cái lá gan đó, ai cho gã cái mặt mũi đó chứ.

Nguyên Bảo câm nín lắc đầu.

Cái này gọi là gì?

Thiên tác nghiệt do khả thứ, tự tác nghiệt bất khả hoạt (Trời hại còn có thể tránh, tự mình hại mình thì không thể sống).

Trong lòng Nam Kiều, Tô Ngọc chắc chắn đứng vị trí số một, vậy mà Nam Nghiêu dám bảo Nam Kiều tránh xa Tô Ngọc, sao có thể chứ?

Đây rõ ràng là tự dẫn xác đến cho người ta đánh.

Nam Kiều cười lạnh một tiếng, vừa rồi cậu còn nương tay với Nam Nghiêu, nhưng giờ thì khác rồi, cậu ra tay tàn nhẫn hơn bất cứ ai.

Mấy tên thị vệ thấy Nam Kiều như muốn giết chết Nam Nghiêu đến nơi, vội vàng xông lên ngăn cản.

Nam Kiều lạnh lùng nhìn bọn họ, trực tiếp quẳng bọn họ ra ngoài: "Cút hết cho tôi, đừng có đứng đây vướng chân vướng tay." Nguyên Bảo đứng bên cạnh, Nam Kiều lúc không giận đã rất lợi hại rồi, giờ đang lúc giận dữ thế này, chắc chỉ có Tô Ngọc mới ngăn được cậu ấy.

Tuy nhiên, nếu thiếu gia biết chuyện gì đang xảy ra, chắc chắn cũng sẽ không thèm quản đâu.

Chương 1948

Sống hay chết là do bọn họ tự chuốc lấy.

Nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài, Tô Ngọc bước ra.

Vừa ra đã thấy Nam Kiều đang đánh Nam Nghiêu, đánh cũng khá nặng tay.

Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo đứng bên cạnh, im lặng hỏi chuyện gì đang xảy ra.

Nguyên Bảo đi tới giải thích ngắn gọn cho Tô Ngọc. "Thiếu gia, chuyện là thế này, Nam Nghiêu bắt thiếu gia Nam Kiều đoạn tuyệt mọi quan hệ với người của thành Vong Ưu, không những thế còn bắt cậu ấy đoạn tuyệt với cả ngài, thậm chí ra lệnh cho cậu ấy về Nam Cương và không được rời khỏi đó nửa bước." Nguyên Bảo giải thích lý do tại sao Nam Kiều lại tức giận đến vậy.

Nghe xong, Tô Ngọc đã hiểu rõ ngọn ngành.

Liếc nhìn Nam Nghiêu đang bị ăn đòn, Tô Ngọc không nói một lời.

Nam Kiều đang lúc nóng nảy, để cậu ấy xả giận là tốt nhất.

Nếu lúc này anh nói đỡ cho Nam Nghiêu, hoặc không cho Nam Kiều ra tay, e là Nam Kiều sẽ càng giận hơn.

Lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu đang bị thương, Nam Kiều quát: "Chuyện của tôi ông tính là cái thia gì mà dám đến đây chỉ tay năm ngón?" "Đến cả Hoàng thúc còn không can thiệp vào chuyện của tôi, ông tính là cái thá gì chứ?" Nam Kiều cúi đầu nhìn xuống Nam Nghiêu với vẻ khinh thường. "Còn bảo không khách khí với tôi, ông thử động vào tôi một cái xem nào?" Nam Kiều cười lạnh.

Nam Nghiêu vốn không phải đối thủ của cậu, gã lấy gì mà không khách khí?

Coi chừng lại tự đào hố chôn mình.

Nam Nghiêu vốn nghĩ Nam Kiều chỉ hơi giỏi võ thôi, nhưng khi Nam Kiều thật sự ra tay, gã mới biết khoảng cách lớn đến mức nào.

Một tay ôm ngực, Nam Nghiêu đau đớn nhìn Nam Kiều: "Động thủ với cha mình, con thật là đại nghịch bất đạo." "Hừ, đại nghịch bất đạo?

Ông là cha của ai?

Nam Nghiêu, tôi nói chưa đủ rõ sao?

Chúng ta đã đoạn tuyệt quan hệ rồi, ông không phải cha tôi." Đối với Nam Kiều, gã chẳng qua chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Một người xa lạ lấy đâu ra mặt mũi mà nói chuyện với cậu như thế?

Nam Nghiêu quay sang nhìn Tô Ngọc: "Các người đã làm gì con trai tôi?

Tại sao nó lại trở nên như thế này?" Lời của Nam Nghiêu khiến Tô Ngọc thấy thật cạn lời, cái người này đúng là biết tìm bậc thang cho mình xuống đấy.

Còn bảo bọn anh làm gì Nam Kiều nữa chứ.

Sao gã không nói bọn anh tẩy não Nam Kiều, bắt cậu ấy đừng về Nam Cương, đừng thân thiết với bọn gã luôn đi?

Tô Ngọc còn chưa kịp giận, Nam Kiều đã lên tiếng trước: "Ông câm miệng cho tôi, nói cái gì mà Anh Ngọc làm gì tôi, sao ông không nghĩ lại xem lúc tôi còn nhỏ ông đã làm gì tôi?

Nếu không vì những việc các người làm, làm sao tôi biết được người của thành Vong Ưu?

Làm sao tôi quen biết Anh Ngọc?" "Tất cả đều là do các người làm ra, sao giờ lại yêu cầu tôi tránh xa bọn họ?" Nam Kiều bình thản nói ra những lời khiến đối phương cứng họng.

Đối mặt với lời của Nam Kiều, tâm trạng Nam Nghiêu có thể hình dung được.

Đôi bàn tay gã run rẩy, gã có thể nghe ra sự oán trách trong lời nói của Nam Kiều. "Con đang trách ta sao?" Nam Nghiêu nghiến răng hỏi.

Nam Kiều cười mỉa mai: "Trách móc gì chứ, ông lầm rồi, chẳng có chuyện đó đâu.

Tôi chỉ muốn ông biết rằng tôi quen biết Anh Ngọc và mọi người hoàn toàn là nhờ ơn ông đấy, mạng của tôi cũng là do họ ban cho.

Đã như vậy, ông có tư cách gì mà đến đây nói những lời đó với tôi?" "Nam Nghiêu, ở Nam Cương người khác ai cũng có tư cách nói với tôi như thế, duy chỉ có ông là không có tư cách đó." Nam Kiều nhìn Nam Nghiêu, bình thản nói.

Nam Nghiêu liên tục lắc đầu, gã không cho rằng mình làm sai. "Nam Kiều, lúc đó ta chỉ muốn con học được cách gánh vác của một người thừa kế thôi." "Gánh vác?

Tôi bị người đàn bà đó ngược đãi, đó là điều tôi cần gánh vác sao?

Lúc tôi sắp chết, ông không ra tay cứu tôi, đó cũng là điều tôi phải gánh vác sao?

Còn nữa, ông đừng quên, lúc đó tôi mới ba tuổi.

Một đứa trẻ ba tuổi bị người ta ngược đãi đến mức đó, ông nói xem, tôi phải gánh vác cái gì?" Nam Kiều thấy lời của Nam Nghiêu thật nực cười.

Gã dù muốn tìm chuyện thì cũng nên tìm cái cớ nào tốt hơn chút, chứ đừng dùng cái lý do chẳng ai tin nổi này.

Nam Nghiêu há miệng muốn giải thích, nhưng lại không biết phải giải thích thế nào. "Một đứa trẻ ba tuổi, đối với thế giới bên ngoài còn chưa hiểu hết, ông nói xem nó phải gánh vác cái gì?" Thấy gã không nói nên lời, Nam Kiều lại chất vấn lần nữa.

Nam Nghiêu thậm chí không dám nhìn vào mắt Nam Kiều.

Những lời chất vấn của cậu đối với gã thật sự rất đau đớn, thậm chí khiến gã vô cùng khó chịu. "Ông nghĩ kỹ chưa?" Nam Kiều không định bỏ qua cho Nam Nghiêu như vậy mà thẳng thừng hỏi. "Nam Kiều, ta thực sự đã từng nghĩ sẽ đối xử tốt với con." Nam Kiều thấy lời này thật quá nực cười. "Haha, ông nói ông từng nghĩ sẽ đối xử tốt với tôi?

Sự đối xử tốt của ông chính là đứng nhìn tôi bị người đàn bà đó ngược đãi?

Nhìn bà ta vứt tôi đến thành Vong Ưu lúc Hoàng thúc đi vắng mà không thèm ngó ngàng sao?" Lần đầu tiên Nam Kiều biết có những kẻ khi biện minh cho mình lại có thể nực cười đến mức này.

Thấy Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc không khỏi lo lắng.

Anh đi tới bên cạnh Nam Kiều, đặt tay lên vai cậu, ân cần hỏi: "Nam Kiều, không sao chứ?" Nam Kiều mỉm cười lắc đầu: "Anh Ngọc, anh đừng lo cho em, em không sao đâu." Trước một Nam Kiều như vậy, Tô Ngọc khẽ thở dài: "Đừng nghĩ nhiều quá, hãy nghĩ về những người xung quanh em hiện tại, đừng bận tâm đến những chuyện trong quá khứ nữa, anh cũng đã từng như vậy." Anh cũng đã vượt qua như thế, anh tin mình làm được thì Nam Kiều cũng nhất định làm được.

Nam Kiều mỉm cười gật đầu: "Anh Ngọc, những lời anh nói em đều hiểu, anh không cần lo đâu, giờ em chẳng phải vẫn ổn sao?" "Em biết vậy là tốt rồi, đối với hạng người này chúng ta không cần bận tâm quá nhiều." Nam Kiều ừ một tiếng: "Anh Ngọc, em biết rồi." Bất kể trong lòng Nam Kiều nghĩ gì, Tô Ngọc cũng không quá để ý, anh chỉ hoàn toàn mất hết kiên nhẫn với Nam Nghiêu.

Lạnh lùng nhìn gã, Tô Ngọc cau mày nói: "Nam Nghiêu, nếu ông chỉ đến đây để nói những lời này với Nam Kiều, hoặc để gợi lại những chuyện không vui trong quá khứ cho em ấy, thì giờ ông có thể biến đi được rồi." Nam Nghiêu rất bất mãn trước sự chất vấn của Tô Ngọc, đặc biệt là lệnh đuổi khách của anh: "Tô Ngọc, ngươi không có tư cách nói chuyện với ta như thế.

Dù Nam Kiều có không muốn thừa nhận đến mức nào, ta vẫn là cha của nó, chỉ cần ta còn sống ngày nào, nó đừng hòng thoát khỏi ta." Nhìn ánh mắt của Nam Nghiêu, Tô Ngọc biết gã không nói đùa, gã định làm thật.

Kẻ này thật sự muốn lợi dụng Nam Kiều để đạt được mọi thứ gã muốn.

Thấy Tô Ngọc im lặng, Nam Nghiêu vô cùng đắc ý.

Chương 1949

Dù Tô Ngọc có là Ngọc Vương thì đã sao?

Lúc này chẳng phải cũng không nói được câu nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn gã làm càn sao?

Sắc mặt Nam Kiều khó coi nhìn Nam Nghiêu, cậu đã thấy nhiều kẻ mặt dày, nhưng chưa thấy ai mặt dày như gã.

Tên Nam Nghiêu này thật chẳng giống chút nào với người mà Nam Cận từng kể.

Tô Ngọc vân vê ngón tay, thong thả lên tiếng: "Nam Nghiêu, ông nói xem nếu tôi ra tay với ông, liệu ông có thể sống sót mà bước ra khỏi đây không?" Sắc mặt Nam Nghiêu lập tức biến đổi, ánh mắt nhìn Tô Ngọc đầy vẻ cảnh giác: "Ngươi... ngươi muốn làm gì?" "Bản vương chẳng muốn làm gì cả, bản vương chỉ muốn cho ông biết, đắc tội với bản vương sẽ có hậu quả thế nào.

Tôi có thể nói thẳng cho ông biết, tôi có thể khiến ông chết một cách lặng lẽ không ai hay biết." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Nam Nghiêu, lạnh lùng nói.

Toàn thân Nam Nghiêu lạnh toát, gã dời tầm mắt sang Nam Kiều: "Đứng nhìn người khác đe dọa cha mình, con là người chết à?" Nam Kiều lạnh nhạt nhìn Nam Nghiêu: "Người chết thì không biết nói chuyện đâu." Nam Nghiêu tức nổ đom đóm mắt, lườm Nam Kiều: "Con..." "Kể cả Anh Ngọc không làm vậy, tôi cũng sẽ chọn làm như thế, ông nói xem tại sao chứ?" Nam Kiều cứ thế nhìn Nam Nghiêu. "Tôi vất vả lắm mới thoát khỏi cái danh sát nhân không ghê tay, âm hiểm độc ác trong miệng người đời để có được hạnh phúc, sao ông cứ không muốn thấy tôi sống tốt vậy nhỉ?" Những người ở thành Vong

Ưu, và cả sự hiện diện của Tô Ngọc, khiến cậu cảm thấy mình không phải là kẻ đáng ghét, cậu cũng được yêu thương.

Nhưng tại sao luôn có những kẻ không muốn thấy cậu hạnh phúc?

Luôn muốn nhắm vào cậu?

Bọn họ làm vậy thì được lợi lộc gì chứ?

Nhìn dáng vẻ đau khổ của Nam Kiều, Nam Nghiêu há miệng nhưng không biết nói gì. "Ta làm vậy đều là vì tốt cho con thôi." "Đủ rồi, ông đừng có nói cái giọng 'vì tốt cho tôi' nữa.

Ông không phải vì tốt cho tôi, ông chỉ vì tốt cho chính mình thôi.

Ông chẳng qua chỉ muốn lấy được lợi ích từ tôi.

Nếu thực sự vì tốt cho tôi, lúc tôi ba tuổi cần ông nhất, ông đang ở đâu?

Lúc trước khi tôi thành thân cần ông nhất, ông đang ở đâu?

Sau này ông muốn lấy lòng tôi, chẳng qua là vì người đàn bà mà ông hằng đêm mong nhớ đã lừa dối ông mà thôi." Nếu không phải như vậy, trong lòng Nam Nghiêu liệu có sự hiện diện của cậu không?

Nam Kiều thấy điều đó hoàn toàn không thể.

Gã sẽ không bao giờ cho cậu lấy một sắc mặt tốt.

Chẳng hạn như dùng chút tiền để bố thí cho cậu.

Làm như thể mục đích cậu mời gã dự đám cưới chỉ là để vòi tiền gã vậy.

Thật nực cười.

Nam Nghiêu ngượng ngùng nhìn Nam Kiều, đó quả thực là sự thật, nhưng giờ nghe chính miệng Nam Kiều nói ra, lòng gã ít nhiều cũng thấy khó chịu. "Nam Kiều, dù con có tin hay không, những gì ta nói đều là nghiêm túc." "Đừng ở đó mà giả nhân giả nghĩa nữa, tôi không nghe mấy lời đó đâu.

Bây giờ tôi cho ông hai con đường để chọn: thứ nhất, biến khỏi mắt tôi càng xa càng tốt; thứ hai, tôi sẽ lấy mạng ông." Hai quyết định của Nam Kiều đối với Nam Nghiêu mà nói, dù thế nào cũng không thể đồng ý được.

Nhìn bộ dạng không chút biểu cảm của Nam Kiều, Nam Nghiêu lên tiếng: "Ta là cha của con, con làm như vậy chỉ khiến thế gian nhục mạ mà thôi." Nam Nghiêu cảm thấy mình làm vậy là vì tốt cho Nam Kiều.

Nhưng Nam Kiều dường như chẳng hề bận tâm.

Cậu liếc nhìn Nam Nghiêu một cái rồi bật cười ha hả: "Ông nói thế gian nhục mạ?

Ông nghĩ tôi còn quan tâm đến những chuyện đó sao?

Từ nhỏ đến lớn, tôi bị người đàn bà kia bôi nhọ danh tiếng đến mức chẳng còn gì, ông nghĩ tôi còn sợ cái gọi là bị người đời nhục mạ của ông chắc?" "Đối với tôi, chỉ cần ông đừng tiếp tục tìm đến gây rắc rối, đừng luôn nghĩ cách lợi dụng tôi, đó đã là điều tốt nhất rồi.

Còn việc có bị nhục mạ hay không, tôi hoàn toàn không để ý." Cho dù là tội danh giết cha thì đã sao?

Cậu chưa bao giờ quan tâm đến những thứ đó.

Khi người đàn bà kia đối phó với cậu, Nam Nghiêu cái gì cũng biết, nhưng ông ta lại luôn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Trong lòng ông ta chỉ có người đàn bà đó và những đứa con bà ta sinh ra.

Đứa con trai như cậu thì tính là gì chứ? "Nam Kiều, con có chịu nghe ta nói tử tế không hả?" Nam Nghiêu không muốn gây gổ quá gay gắt với Nam Kiều.

Ông ta nhìn Nam Kiều, cảm thấy cậu đã bị người khác dạy hư, nên bất kể ông ta nói gì cậu cũng không chịu nghe. "Nam Kiều, mọi chuyện không giống như con nghĩ đâu." "Không giống tôi nghĩ, vậy là như thế nào?

Là ông giương mắt nhìn người đàn bà đó ngược đãi tôi mà giả vờ không thấy?

Hay là ông nhìn bà ta tống tôi đến Vong Ưu thành mà vẫn thờ ơ?

Hay là lúc bà ta bôi nhọ danh tiếng của tôi, ông giả vờ như không có chuyện gì, thậm chí không coi tôi là một con người?

Hay là lúc tôi thành thân, ông lại đến phá đám lễ cưới của tôi?" Nam Nghiêu bị Nam Kiều hỏi dồn dập đến mức không biết trả lời thế nào.

Những việc đó đúng là ông ta đã làm.

Cũng chính vì vậy, hiện giờ đối mặt với Nam Kiều, ông ta ít nhiều cũng cảm thấy chột dạ. "Nam Kiều, những chuyện đó đã qua bao nhiêu năm rồi.

Ta với con mới là người thân thiết nhất, nếu chúng ta liên thủ thì chắc chắn sẽ có được nhiều hơn, con thấy sao?" Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều, cố ý nói nhẹ đi những chuyện trong quá khứ, thậm chí muốn coi như chúng chưa từng xảy ra.

Tuy nhiên, Nam Kiều đời nào lại để chuyện đó xảy ra trước mặt mình?

Nhìn bộ dạng của Nam Nghiêu, Nam Kiều cười lớn: "Người thân cận nhất?

Ai nói thế?

Ai thừa nhận chứ?

Nam Nghiêu, ông không có lựa chọn nào khác đâu, chỉ có hai cái đó thôi." Đối mặt với sự cứng rắn của Nam Kiều, Nam Nghiêu thực sự bắt đầu phiền não, ông ta nhìn Nam Kiều với vẻ chán ghét và nói: "Ta đã hạ mình đến mức này để nói chuyện với con rồi, con còn muốn thế nào nữa?

Chẳng lẽ còn muốn ta phải làm gì mới được sao?" Sự chán ghét trong mắt Nam Nghiêu, tất cả mọi người có mặt đều nhìn thấy, bao gồm cả Nam Kiều.

Nam Kiều cười khẽ, ánh mắt nhìn Nam Nghiêu đầy vẻ châm chọc: "Sao thế?

Sự chán ghét đó không giấu nổi nữa à?

Chương 1950

Hay là ông không thể tiếp tục diễn kịch với tôi được nữa rồi?" Nghe thấy lời châm chọc của Nam Kiều, Nam Nghiêu ít nhiều có chút hối hận, thậm chí là bực bội.

Sao ông ta lại thiếu kiên nhẫn như thế chứ?

Lúc này lẽ ra phải kiên nhẫn hơn mới đúng, không thể vì thái độ của Nam Kiều mà tỏ thái độ ngay được.

Ông ta khẽ nhíu mày, nhìn Nam Kiều với vẻ bất lực: "Nam Kiều, ta chỉ thấy con hiện giờ thay đổi quá nhiều, có phải vì nghe lời bọn họ nên mới không muốn chung sống với người cha này không?" Tin tức Nam Nghiêu đến tìm Nam Kiều, bọn người La Hậu rất nhanh đã biết.

Họ vừa đến nơi đã nghe thấy Nam Nghiêu nói như vậy.

Đây chẳng phải là gián tiếp trách móc họ đã dạy hư Nam Kiều sao?

Chuyện này họ làm sao nhịn được?

Tuyệt đối không thể.

Nam Kiều có chút kiêng dè người này, nhưng họ thì khác, họ muốn làm gì mà chẳng được? "Muốn nói chúng tôi dạy hư Nam Kiều thì cứ nói thẳng ra, vòng vo như thế để làm gì?" La Hậu lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu nói.

Nam Kiều nhìn bọn La Hậu, trên mặt nở nụ cười, nụ cười mà Nam Nghiêu chưa từng thấy bao giờ, ít nhất là Nam Kiều chưa bao giờ cười với ông ta như thế. "Các cậu đến rồi à." "Nghe nói có người đến tìm cậu gây rắc rối nên chúng tôi qua xem thử, người này hiện giờ muốn làm gì?" La Hậu liếc nhìn một cái, rồi quay lại hỏi Nam Kiều.

"Rất đơn giản thôi, muốn tôi đoạn tuyệt quan hệ với các cậu và anh Ngọc, đi theo ông ta về làm con rối trong tay ông ta, sau đó giúp ông ta tranh đoạt quyền lực từ tay Hoàng thúc.

Cuối cùng, sau khi đạt được mục đích thì giao lại quyền lực cho ông ta, còn Tiểu vương gia là tôi đây có thể 'công thành danh toại', lui về phía sau được rồi." Nam Kiều chỉ bằng vài câu đơn giản đã giải thích rõ ràng sự việc cho bọn La Hậu nghe.

Bọn họ cảm thấy nắm đấm của mình đã cứng lại rồi. "À đúng rồi, ông ta còn thấy hợp tác với Huyền Quốc không tốt, muốn lôi kéo một số gia tộc ở Nam Cương giúp đỡ, sau đó trở mặt hoàn toàn với Huyền Quốc." Nam Kiều chợt nhớ ra điều gì đó, mỉm cười nhìn bạn bè mình nói.

Những lời này khiến La Hậu nhìn Nam Nghiêu với ánh mắt cực kỳ khó tả.

Việc hợp tác với Huyền Quốc là đôi bên cùng có lợi, vậy mà người này lại muốn cắt đứt mọi quan hệ với phía Huyền Quốc.

Ông ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Tưởng những chuyện này dễ làm lắm sao? "Các gia tộc ở Nam Cương nói thế nào?" "Hiện giờ họ hợp tác với anh Nhiên rất nhiều, cho dù không hợp tác với anh Nhiên thì cũng hợp tác với các gia tộc ở Huyền Quốc, hơn nữa lượng hợp tác rất lớn, mấy năm nay giúp họ kiếm được không ít tiền." Có tiền để kiếm thì ai mà không muốn làm?

Huống hồ sau khi trở mặt với Huyền Quốc, họ sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc thì đều biết nên chọn thế nào. "Còn một chuyện nữa, những gia tộc mà ông ta tìm đến, mỗi năm đều mua mấy vò rượu và một ít rau quả từ chỗ anh Ngọc.

Rượu và rau quả của anh Ngọc có hiệu quả thế nào, chỉ cần ai ăn một thời gian là biết ngay.

Họ nhận được lợi ích như vậy, làm sao có thể trở mặt với anh Ngọc được chứ?" Đó chẳng khác nào lấy mạng mình ra cá cược.

Chỉ cần là người có chút bản lĩnh, ai chẳng muốn sống thêm vài năm?

Cho dù không sống thêm được thì lúc còn sống ít bệnh tật cũng là điều tốt.

Nam Nghiêu đi tìm người ta làm chuyện như vậy, chẳng phải là bảo họ đem mạng sống ra làm trò đùa sao?

La Hậu hiểu ra gật đầu, Nam Kiều nói cũng đúng.

Sắc mặt Nam Nghiêu tái mét nhìn Nam Kiều, không ngờ cậu cái gì cũng biết. "Nam Kiều, chẳng lẽ con không muốn có được nhiều hơn sao?" Chỉ cần chiếm được Huyền Quốc, họ muốn bao nhiêu những thứ đó chẳng được, việc gì phải đi mua từ chỗ Tô Ngọc.

Nam Kiều liếc nhìn Nam Nghiêu: "Chắc ông không biết anh Ngọc đối xử tốt với tôi thế nào đâu nhỉ?

Những thứ trong tay anh ấy, tôi muốn cái gì anh ấy đều cho, tôi muốn bao nhiêu anh ấy cho bấy nhiêu, ông nghĩ tôi còn thèm khát gì sao?" Từ khi đến bên cạnh Tô Ngọc, cậu muốn ăn bao nhiêu có bấy nhiêu, làm sao còn thèm mấy thứ đó của ông ta chứ?

Tuy nhiên, câu nói này lại khiến Nam Kiều nảy sinh nghi ngờ với Nam Nghiêu. "Có phải ông đã cấu kết với Bắc Nặc Phong rồi không?" Nam Kiều đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tất cả mọi người, bao gồm cả Tô Ngọc, đều quay đầu nhìn Nam Nghiêu.

Nếu sự việc đúng là như vậy thì thú vị rồi đây.

Sắc mặt Nam Nghiêu lập tức thay đổi, ông ta theo phản xạ phản bác: "Ta không biết con đang nói gì, Bắc Nặc Phong gì chứ, ta hoàn toàn không biết người đó là ai.

Còn nữa, các con có thù với Bắc Quốc thì đừng có kéo ta vào." Nam Kiều cười khẽ, được rồi, mọi chuyện đã rõ ràng.

Cậu đã biết tại sao Nam Nghiêu lại đột nhiên muốn tuyệt giao với Huyền Quốc, thậm chí mặc kệ sống chết của người dân Nam Cương rồi.

Hóa ra là đang chờ họ ở đây. "Xem ra ông đã đạt được thỏa thuận nào đó với Bắc Nặc Phong rồi, trong đó chắc hẳn có liên quan đến chuyện trường sinh bất lão đúng không?" Nam Kiều lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu.

Nam Nghiêu nhíu mày, không hiểu mình đã để lộ sơ hở ở đâu mà lại bị Nam Kiều phát hiện ra tình hình của mình? "Ta không biết con đang nói gì, Nam Kiều, từ khi nào con lại thích vu khống người khác như vậy?

Ta còn là cha của con, con lại không tin tưởng ta đến thế sao?" Nam Nghiêu chất vấn ngược lại Nam Kiều.

Nam Kiều cười ha hả: "Ông nói đúng rồi đấy, tôi đúng là không tin ông." "Nam Kiều, con..." Nam Kiều ngắt lời Nam Nghiêu, nhìn ông ta hỏi: "Ông nói ông không biết tôi đang nói gì, vậy làm sao ông biết về Bắc Quốc?

Tôi chưa hề đề cập đến từ 'Bắc Quốc' nào cả, và họ 'Bắc' ở Huyền Quốc hay Lăng Quốc cũng không phải là không có.

Ông nói xem, làm sao ông biết Bắc Nặc Phong là người Bắc Quốc?

Còn nữa, tôi chưa nói gì với ông cả, sao ông biết chúng tôi có thù với Bắc Nặc Phong?

Hay là ông giải thích cho tôi nghe chuyện này là thế nào đi, thấy sao?" Nam Kiều thích thú truy hỏi Nam Nghiêu.

Nam Nghiêu sau đó mới phản ứng lại, đúng là bọn Nam Kiều chưa nói gì cả.

Vậy ông ta làm sao mà biết được?

Thấy thái độ của mọi người đối với mình dường như còn bất mãn hơn lúc nãy, Nam Nghiêu biết mình đã bại lộ nên không giấu diếm nữa, mà nhìn Nam Kiều nói: "Trường sinh bất lão là điều mà ai cũng theo đuổi, chẳng lẽ con không muốn sao?

Chỉ cần chúng ta hợp tác, chuyện trường sinh chỉ là ngày một ngày hai." Nam Kiều nhịn mãi cuối cùng cũng không nhịn được nữa, nhưng khi cậu định ra tay thì La Hậu và Lạc Diễm đã ra tay trước.

Hơn nữa, hai người họ ra tay không hề nể tình.

Chương 1951

"Trường sinh bất lão à?

Để tôi xem sau khi chúng tôi phế ông rồi, bọn họ có thể làm ông cải tử hoàn sinh được không.

Có vậy ông mới biết bọn họ có thực sự giúp người ta trường sinh được hay không." La Hậu nói một cách âm hiểm.

Bọn họ muốn trường sinh nên mới định đối phó với chị dâu.

Chị dâu những năm qua chăm sóc họ còn tốt hơn cả mẹ ruột, họ có tư cách gì mà đòi làm hại chị ấy?

Nam Kiều không vui nhìn hai người họ, ít ra cũng phải cho cậu cơ hội ra tay chứ.

Họ làm xong hết rồi thì cậu còn làm được gì nữa? "Hai cậu ít nhất cũng phải để tớ đánh vài cái chứ." Nam Kiều đứng bên cạnh than thở với vẻ oán hận.

Đám hộ vệ bảo vệ Nam Nghiêu nghe thấy vậy, sắc mặt vô cùng khó coi, trừng mắt nhìn Nam Kiều: "Tiểu vương gia, dù thế nào thì chủ tử cũng là cha của ngài, ngài không giúp thì thôi, lại còn muốn đánh chủ tử, ngài thật sự khiến người ta quá thất vọng." "Các người thất vọng thì liên quan gì đến tôi?

Chị dâu như mẹ.

Những năm qua chị ấy đối xử với tôi còn tốt hơn mẹ ruột, tại sao tôi phải để các người làm hại chị ấy?

Trường sinh bất lão cái gì chứ, toàn là lời nhảm nhí?

Chỉ có lũ ngu ngốc các người mới tin lời bọn Bắc Quốc đó thôi."

Những lời như vậy mà cũng tin được thì xem ra cũng chẳng thông minh gì cho cam. "Ngươi..." "Ta nói cho các người biết, đã liên quan đến Bắc Quốc thì các người đừng mong rời khỏi đây một cách an toàn." Nam Kiều nhìn Vạn Cổ và Bạch Khởi ở bên cạnh: "Cho họ dùng thứ gì đó khiến họ phải nghe lời đi." Vạn Cổ nhướng mày nhìn Nam Kiều: "Cậu lại muốn làm gì nữa?" "Thật ra tôi cũng chẳng muốn làm gì cả, tôi chỉ muốn cho họ biết cái giá của việc mưu toan làm hại chị dâu lớn đến mức nào thôi." Nam Kiều lạnh lùng nhìn Nam Nghiêu.

Trước đó cậu chỉ nghĩ nếu Nam Nghiêu không nghe lời thì cứ trực tiếp ra tay.

Đánh cho một trận, nếu vẫn không nghe lời thì lại đánh tiếp.

Nhưng hiện giờ ông ta đã liên hệ với Bắc Quốc, thậm chí còn làm ra chuyện như vậy, thì chẳng còn cần thiết nữa.

Vì Nam Nghiêu và thuộc hạ không nghe lời, nên cậu có đầy cách để khiến họ phải nghe lời, nghe lời đến mức không dám làm hại Vương Cẩn Hòa, thậm chí ngay cả ý nghĩ đó cũng không dám có.

Nam Nghiêu nghe thấy lời Nam Kiều thì âm trầm nói: "Nếu biết con bây giờ bướng bỉnh như thế này, thậm chí thoát khỏi sự khống chế của chúng ta, thì năm đó ta nên trực tiếp ra tay lấy mạng con, còn hơn là để bây giờ con hùa theo người ngoài đối phó với ta." Người Nam Kiều bỗng cứng đờ lại một chặng, cậu luôn cảm thấy trong lòng người cha này ít nhiều vẫn có mình, giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Hóa ra ngay từ đầu, Nam Nghiêu đã có ý nghĩ đó.

Như vậy mới hiểu tại sao khi người đàn bà kia đối phó với cậu, ông ta lại chẳng có chút phản ứng nào.

Cười khẽ một tiếng, Nam Kiều nhìn Nam Nghiêu: "Vậy sao?

Thế thì thật làm ông thất vọng rồi, ông đã hoàn toàn mất đi cơ hội đó.

Ông không phải là đối thủ của tôi, ngay cả Bắc Nặc Phong cũng là bại tướng dưới tay chúng tôi, hắn thậm chí còn không đánh lại Tiểu Bảo.

Còn ông, chẳng cần ai giúp tôi cũng có thể khiến ông phải hối hận suốt đời." Nam Kiều bình tĩnh nhìn Nam Nghiêu.

Nếu là trước khi thành thân mà biết chuyện này, chắc chắn cậu sẽ rất đau lòng.

Nhưng lúc thành thân đã biết thái độ của Nam Nghiêu đối với mình rồi, lúc đó mọi nỗi buồn đều đã qua đi, giờ cậu chẳng phải vẫn sống tốt sao?

Không chỉ vậy, cậu còn có mấy người cha nuôi mẹ nuôi, giờ lại có thêm con trai, cuộc sống ngày càng tốt đẹp.

Thế nên bây giờ Nam Nghiêu có thương cậu hay không, đối với cậu đã không còn quan trọng nữa rồi.

Đối mặt với loại người như Nam Nghiêu, Nam Kiều cảm thấy không cần phải tử tế, tử tế quá mức có người lại quên mất mình là ai.

Nam Kiều mỉm cười nhìn Nam Nghiêu với vẻ bất cần: "Thật ra ông nghĩ gì đối với tôi không còn quan trọng nữa, dù ông muốn lấy mạng tôi cũng vậy.

Có điều, mạng của tôi bây giờ ông muốn lấy cũng không dễ thế đâu." Chưa nói đến thực lực hiện giờ của cậu thế nào, chỉ riêng việc anh Ngọc và mọi người luôn ở bên cạnh cũng đủ khiến Nam Nghiêu không có cửa động vào cậu rồi.

Đã vậy, cậu còn gì phải lo lắng nữa? "Nam Kiều, sở dĩ con ngạo mạn như vậy chẳng qua là vì có Ngọc Vương và bọn họ ở bên cạnh thôi.

Nếu không có Tô Ngọc và đám người này, con nghĩ mình là cái thớ gì chứ?

Con nghĩ mình còn cơ hội có được tất cả những thứ này sao?" Nam Nghiêu vẫn luôn coi thường Nam Kiều, vẫn nghĩ mọi thứ cậu có được ngày hôm nay đều là từ Tô Ngọc mà ra.

Tất cả những thứ này Nam Kiều lấy tư cách gì mà nói như vậy?

Cậu ta chẳng qua chỉ là may mắn hơn một chút, có được sự giúp đỡ của những người xung quanh mà thôi.

Không có đám người Tô Ngọc, Nam Kiều chẳng là gì cả.

Nam Kiều thản nhiên nhìn Nam Nghiêu, bất kể ông ta nói gì cậu cũng không giận.

Dù Nam Nghiêu có hạ thấp cậu xuống mức không đáng một xu, Nam Kiều cũng chẳng thấy có vấn đề gì.

Cậu vô cảm nhìn Nam Nghiêu: "Ông nói xong chưa?

Nếu nói xong rồi thì đến lượt tôi nói.

Bất kể tôi có thế nào, anh Ngọc đối xử tốt với tôi là thật.

Dù ông có hạ thấp tôi đến đâu, hiện giờ tôi vẫn là Tiểu vương gia được người dân Nam Cương kính trọng." Nam Kiều dửng dưng nói.

Khi đã không còn quan tâm đến một người, thì dù người đó có nói gì cũng chẳng còn ý nghĩa nữa.

Nam Nghiêu vô cùng không hài lòng với trạng thái hiện giờ của Nam Kiều.

Trong ấn tượng của ông ta, chỉ cần nói những lời như vậy, tâm trạng Nam Kiều sẽ rất tệ, sẽ nổi giận.

Cậu vẫn còn quan tâm đến người cha này.

Nhưng hiện giờ Nam Kiều dường như chẳng màng đến thứ gì nữa.

Ông ta nhíu mày nhìn Nam Kiều, có chút không hiểu tại sao Nam Kiều lại thay đổi như vậy.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của Nam Nghiêu, Nam Kiều hờ hững lên tiếng: "Ông đang thắc mắc tại sao tôi lại như vậy phải không?

Đó cũng là nhờ ơn của ông cả đấy.

Nếu lúc tôi thành thân, mời ông đến tham dự mà ông không gây ra bao nhiêu chuyện như thế, thì có lẽ tôi vẫn còn chút tình cảm với ông.

Giống như bây giờ, nếu là lúc đó mà ông nói những lời này, lòng tôi chắc chắn sẽ rất đau.

Chỉ tiếc là, ông lại nói những điều này khi tôi đã chẳng còn bận tâm đến ông nữa.

Chương 1952

Đối với tôi, chúng chẳng là gì cả." Cậu đã không còn quan tâm đến người này nữa, thì những lời ông ta nói còn ý nghĩa gì với cậu chứ?

Bọn La Hậu lúc đầu thực ra vẫn có chút lo lắng cho Nam Kiều, nhưng giờ thấy bộ dạng này của cậu, họ hoàn toàn yên tâm.

La Hậu đưa tay vỗ vai Nam Kiều, cười nói: "Cậu nghĩ thông suốt là tốt rồi, không cần quan tâm đến suy nghĩ của người này làm gì.

Cậu chỉ cần nhớ bên cạnh vẫn còn những người bạn tốt như chúng tôi là đủ rồi.

Cha gì đó cũng chẳng cần phải bận tâm, dù sao cha của tớ và Lạc Diễm cũng là cha nuôi của cậu mà, còn chú Cận cũng đối xử với cậu tốt như vậy nữa." Nam Kiều vốn đã không còn để ý, giờ thấy La Hậu nói một tràng dài để an ủi mình, thực sự trong lòng thấy rất ấm áp.

Cậu đột nhiên ôm chầm lấy La Hậu, chân thành nói: "La Hậu, tớ thực sự rất cảm ơn các cậu, nếu không có các cậu đối đãi với tớ như vậy, tớ có lẽ..." Khi chưa gặp Tô Ngọc, chỉ có bọn Lạc Diễm ở bên cạnh cậu.

Sau khi có Tô Ngọc, cậu cảm thấy mình đã có một gia đình.

Dù là ở phủ Ngọc Vương, ở nhà họ Tô hay ở trong cung, cậu đều sống rất vui vẻ, vì mỗi người cậu gặp đều chân thành đối tốt với cậu.

Đến bây giờ, bao lì xì ông nội và mọi người cho cậu vẫn được cất giữ cẩn thận.

Không chỉ cậu mà ngay cả bọn La Hậu cũng không nỡ dùng, tất cả đều giữ lại.

Nam Kiều quay sang nhìn Tô Ngọc, hỏi: "Anh Ngọc, bao giờ chúng ta mới được về ạ?

Em nhớ ông nội và anh Nhiên quá." "Qua năm mới, sau khi sắp xếp xong mọi việc ở đây chúng ta sẽ về.

Lần này sẽ ở lại kinh thành lâu hơn một chút." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói. "Sau đó anh sẽ đưa các em về Dương Gia Bảo, chắc các em vẫn chưa đến đó bao giờ." Nam Kiều và Lạc Diễm nhìn nhau: "Dương Gia Bảo ạ?" "Ừ, ông ngoại anh lâu rồi không đến thăm ông nội, chúng ta lại sang bên này nên chắc các em chưa gặp.

Nhưng lần này về sẽ đi ngang qua Dương Gia Bảo, hay là thế này, chúng ta xuất phát sớm vài ngày, ghé qua Dương Gia Bảo một chuyến trước nhé." Đến lúc đó sẽ giới thiệu Nam Kiều và mọi người với ông ngoại và các cậu, chắc chắn ông ngoại sẽ thích họ lắm.

Nam Kiều và mọi người lập tức vui mừng, nhưng sau đó lại có chút lo lắng: "Anh Ngọc, chúng em qua đó thì ông ngoại có thích tụi em không?" "Các em ngoan như vậy, sao ông ngoại lại không thích được chứ?" Nam Kiều và mọi người thực sự rất ngoan, đặc biệt là hiện giờ khi đã có vợ con, tính tình đã thay đổi hoàn toàn.

Một Nam Kiều như vậy chắc chắn sẽ rất được người lớn yêu mến.

Đám Nam Kiều đắc ý lắm, anh Ngọc nói thì chuẩn không cần chỉnh rồi. "Còn về phía Nam Nghiêu, em xem xem là để em xử lý hay để anh?

Chuyện Nam Nghiêu câu kết với Bắc Quốc cũng cần báo cho chú Cận một tiếng để chú ấy biết đường mà tính." Tô Ngọc cân nhắc chuyện này, nếu trực tiếp ra tay với Nam Nghiêu thì có vẻ không ổn lắm.

Dù sao cũng phải hỏi qua ý kiến của Nam Cận đã.

Mắt Nam Nghiêu sáng lên, đúng rồi, ở đây còn có Nam Cận nữa.

Chỉ cần có Nam Cận, bọn họ làm gì được ông ta chứ?

Nam Kiều liếc nhìn Nam Nghiêu một cái, làm sao không biết ông ta đang nghĩ gì?

Cậu nhìn ông ta đầy châm chọc: "Về chuyện của Bắc Quốc, Hoàng thúc đã biết từ lâu rồi, chú ấy cũng căm ghét người Bắc Quốc thấu xương.

Ông nghĩ dù ông làm những chuyện đó, dù ông có về được, Hoàng thúc sẽ chọn tha cho ông sao?" Nghe thấy lời Nam Kiều, Nam Nghiêu im lặng. "Ta là anh trai của nó, nó dám làm gì ta?" "Hoàng thúc đúng là sẽ không làm gì ông, nhưng phía tôi muốn đối phó với ông thì vẫn rất dễ dàng." Nam Kiều lạnh lùng lên tiếng.

Nghe Nam Kiều nói vậy, Nam Nghiêu hoàn toàn ngẩn người.

Cậu là con trai của ông ta, tại sao lúc này lại đối phó với ông ta như thế? "Ông cứ yên tâm, tôi sẽ không lấy mạng ông đâu, dù sao ông cũng là cha tôi.

Nếu tôi làm vậy với cha mình, anh Ngọc sẽ không vui đâu.

Đương nhiên, cũng không để ông phá hoại tình cảm giữa tôi và anh Ngọc." Nam Kiều lẩm bẩm nói với Nam Nghiêu.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu nhìn Nam Kiều, cái gì mà phá hoại tình cảm của họ?

Tình cảm của họ dễ bị một người lạ phá hoại thế sao? "Anh Ngọc, anh giúp em trông chừng bọn họ, em qua phòng thuốc một lát, lát nữa em quay lại ngay." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt đáng thương.

Tô Ngọc còn biết làm sao được?

Em trai mình thì ngoài việc cưng chiều ra dường như chẳng còn cách nào khác.

Anh bất lực lắc đầu nhìn Nam Kiều: "Được rồi, anh trông chừng người cho, em muốn làm gì thì cứ đi làm đi." "Cảm ơn anh Ngọc, vẫn là anh đối xử với em tốt nhất." Nam Kiều vui vẻ chạy đi.

Rất nhanh sau đó Nam Kiều đã quay lại, trên tay cầm cổ trùng, ánh mắt dừng lại trên người Nam Nghiêu: "Mong chờ không?

Từ giờ trở đi ông sẽ có cổ trùng làm bạn vĩnh viễn, có thấy vui không?" Khóe miệng Tô Ngọc giật giật nhìn Nam Kiều, thằng nhóc này nói cái quái gì vậy?

Cậu nhìn ra người ta vui ở chỗ nào thế?

La Hậu cũng chẳng buồn nói, nhíu mày nhìn Nam Kiều: "Người ta hiện giờ hận không thể lấy mạng cậu, cậu nhìn ra người ta vui ở chỗ nào?" Nam Kiều cũng không giận, trái lại còn lý sự: "Tớ bảo ông ta vui là ông ta vui." La Hậu thở dài một hơi, bất lực nhìn Nam Kiều.

Thôi kệ, cậu ta muốn nói sao thì nói.

Dù sao mình cũng chẳng phải đối thủ của Nam Kiều.

Nam Kiều chẳng thèm quan tâm Nam Nghiêu và đám hộ vệ nghĩ gì, lúc cần ra tay là ra tay ngay, không chừa chút đường lui nào.

Nhìn cổ trùng trong tay Nam Kiều, sắc mặt Nam Nghiêu thay đổi liên tục.

Ông ta vô cùng cảnh giác nhìn Nam Kiều: "Nam Kiều, con mang thứ đó đi cho ta." "Người Nam Cương ai chẳng thích cổ trùng, đường đường là người từng kế vị Nam Cương mà ông lại sợ à?

Chuyện này mà để ông nội biết, không biết ông có đánh gãy chân ông không nhỉ?

Dù sao toàn bộ bản lĩnh của ông đều là do ông nội dạy mà." Nam Kiều mặc kệ Nam Nghiêu la hét, cứ thế đưa cổ trùng vào cơ thể ông ta. "Ngoan ngoãn nghe lời, đừng có lúc nào cũng nghĩ đến việc tìm đến gây rắc rối cho tôi và anh Ngọc, càng đừng nghĩ đến việc làm tổn thương chị dâu và Huyền Quốc.

Nếu không ông sẽ phải chịu cảnh sống không bằng chết đấy.

Nếu ông muốn nếm thử cảm giác đó, tôi cũng sẵn lòng cho ông cơ hội, chỉ là không biết ông có chịu đựng nổi không thôi." Nam Kiều bình thản nói ra những lời khiến người ta phải rùng mình.

Lạc Diễm đứng bên cạnh cũng phải đưa tay xoa xoa lớp da gà nổi đầy trên cánh tay. "Nam Kiều, cậu có nói gì thì nói cho hẳn hoi, đừng có làm cái kiểu đó, làm tớ nổi hết cả da gà rồi đây này." Lạc Diễm bực mình nói.

Nam Kiều vô tội quay sang nhìn Lạc Diễm: "Tớ đang nói chuyện tử tế với ông ta mà." Cậu đã nói tử tế như vậy rồi còn muốn thế nào nữa?

Làm vậy có phải hơi quá đáng không?

Chương 1953

"Hừ." Lạc Diễm hừ một tiếng, không thèm để ý đến Nam Kiều nữa.

Cậu quay sang nhìn Tô Ngọc ở bên cạnh: "Anh Ngọc, anh xem Nam Kiều có phải ngày càng biến thái rồi không?" Đây còn là người đã có con rồi đấy.

Tiểu Kỳ có biết cha mình là cái bộ dạng quỷ quái này không?

Sắc mặt Nam Kiều lập tức đen lại: "Lạc Diễm, cậu đừng có nói tớ, nhìn xem bình thường lúc cậu muốn nổ tung chỗ nào đó thì cậu trông như thế nào, cậu còn có mặt mũi mà nói tớ à?" Lạc Diễm giả vờ như không thấy cũng chẳng nghe thấy gì.

Tô Ngọc buồn cười nhìn họ, tình cảm lớn lên bên nhau từ nhỏ đúng là tốt thật, lúc nào cũng biết khi nào cần an ủi bạn mình.

Mặc dù Nam Kiều giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng thực ra trong lòng cậu vẫn có chút không vui, chỉ là không muốn mọi người lo lắng nên mới giả vờ như vậy thôi.

Mà bọn Lạc Diễm nhìn một cái là ra ngay, biết Nam Kiều lúc này đang không vui.

Thế nên Lạc Diễm mới nói vậy để chuyển hướng chú ý của Nam Kiều, khiến cậu không tiếp tục nghĩ đến những chuyện đó nữa.

Sau khi cổ trùng vào cơ thể Nam Nghiêu và dung hợp xong, Nam Kiều mới phủi tay: "Xong rồi, không vấn đề gì nữa." Tuy Nam Nghiêu chưa cảm thấy trong cơ thể có gì bất thường, nhưng Nam Kiều đã làm gì thì ông ta có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Đối mặt với tình huống này, Nam Kiều làm ra chuyện như vậy, ông ta thực sự rất muốn biết Nam Kiều rốt cuộc định làm gì. "Đừng có nhìn tôi chằm chằm như thế, nhìn cũng vô ích thôi.

Con cổ trùng này tôi sẽ không lấy ra cho ông đâu, đương nhiên nếu ông có bản lĩnh tự mình lấy ra được thì tôi cũng chẳng sao." Nam Kiều tùy ý nói, cứ như việc con cổ trùng có ở trong người Nam Nghiêu hay không đối với cậu chẳng quan trọng vậy.

Nam Kiều nhìn Nam Nghiêu bình tĩnh nói: "Các người có thể đi được rồi." Lời của Nam Kiều khiến Nam Nghiêu và đám thuộc hạ đều kinh ngạc, họ sững sờ nhìn cậu: "Con nói gì?" "Tôi nói các người có thể đi được rồi, sao thế?

Các người còn muốn ở lại đây ăn Tết chắc?" Tết cũng chẳng còn mấy ngày nữa, tuy chỉ có vài người nhưng thế này cũng quá lãng phí lương thực rồi.

Chưa kể, mỗi năm chị dâu đều tự tay nấu ăn, ngon tuyệt cú mèo luôn.

Đồ ăn chị dâu nấu không thể để cho hạng người này ăn được.

Ăn vào chỉ tổ phí của.

Tô Ngọc nhìn bộ dạng này của Nam Kiều, không cần đoán cũng biết cậu đang nghĩ gì. "Anh Ngọc, em bảo này, sau này em muốn làm gì thì anh nhất định phải giúp em đấy nhé?

Còn bây giờ, cứ thả hai người này đi trước đã." Nam Kiều sờ cằm cân nhắc một lát rồi nói.

Tô Ngọc lập tức hiểu ý Nam Kiều: "Được, em muốn làm gì cứ nói với anh, lúc đó anh đều giúp em hết." "Vẫn là anh Ngọc đối xử với em tốt nhất." Nói xong, cậu quay đầu nhìn những kẻ vẫn chưa rời đi, nhíu mày hỏi: "Sao thế?

Các người vẫn chưa muốn đi à?

Hay là muốn bỏ mạng lại đây?" Nam Nghiêu nhìn Nam Kiều với ánh mắt nham hiểm: "Đã không biết tốt xấu thì sau này đừng trách ta ra tay với con." Nam Kiều đảo mắt một cái đầy vẻ bất nhã, bực mình nói: "Ồ, tôi sợ quá cơ." Nghe vậy, Nam Nghiêu không còn mặt mũi nào nữa, đành lủi thủi dẫn người của mình rời khỏi đó.

Tô Ngọc gõ cho Nam Kiều một cái: "Em muốn ông ta đến lấy mạng em thật à?" Nam Kiều nói những lời như vậy với Nam Nghiêu, chẳng phải là cố ý chọc tức người ta sao?

Cái thằng nhóc này.

Nam Kiều ngoan ngoãn nịnh nọt Tô Ngọc: "Anh Ngọc, em chẳng phải không sao đấy ư?

Với lại, em muốn làm gì chẳng phải là chuyện của riêng em sao?

Liên quan gì đến ông ta?

Em chẳng muốn dính dáng gì nhiều đến người này đâu.

Hơn nữa, quan hệ giữa em và ông ta sớm đã đến mức này rồi, quan hệ của chúng em chắc cũng chẳng tốt đẹp lên được bao nhiêu, vậy thì cũng chẳng có gì để nói, nói nhiều chỉ tổ rước họa vào thân thôi, anh Ngọc thấy có đúng không?" Bất kể sau này Nam Nghiêu đối xử với cậu thế nào, đối với cậu đó cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Lần này cậu cho ông ta một con cổ trùng đã là nể mặt Hoàng thúc và nể tình ông ta là cha đẻ mình rồi.

Nếu lần sau Nam Nghiêu thực sự hạ độc thủ với cậu hoặc những người xung quanh, cậu nhất định sẽ không tha cho ông ta, cậu sẽ cho ông ta biết thế nào mới thực sự là hối hận suốt đời. "Anh Ngọc yên tâm đi, sẽ không có lần sau đâu." Nam Kiều nhìn Tô Ngọc cực kỳ nghiêm túc nói.

Tô Ngọc khẽ thở dài, thôi vậy, Nam Kiều đã nói thế thì anh còn nói gì được nữa?

Chỉ có thể đến lúc Nam Nghiêu tìm đến gây chuyện thì giúp Nam Kiều một tay, tránh để thằng nhóc này bị bắt nạt. "Được rồi, người cũng đã đi rồi, sau này ông ta thế nào chúng ta đừng can thiệp nữa.

Còn những chuyện khác thì càng đơn giản, việc quan trọng nhất bây giờ là chuẩn bị thật tốt, sắp Tết rồi, sau này Thái Huyền cũng sẽ qua đây." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều và mọi người mỉm cười nói.

Nam Kiều vừa nghe đến chuyện Tết nhất là hưng phấn không thôi.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều: "Năm nay cả ba đứa đều có con rồi, bao lì xì chỉ dành cho trẻ con thôi nhé." Nam Kiều và mấy người kia nghe vậy thì có chút không vui.

“Mọi người đều là người lớn cả rồi nên không có phần đâu, chỉ có Lạc Diễm năm nay vẫn còn được nhận lì xì thêm một năm nữa thôi.” Nam Kiều có chút thất vọng nhìn Tô Ngọc, ấm ức hỏi: “Anh Ngọc, bọn em thật sự không được nhận lì xì nữa sao?” Tô Ngọc dứt khoát lắc đầu: “Dĩ nhiên là không, đều đã làm cha cả rồi, còn mặt mũi nào mà đòi tôi lì xì nữa?” “Anh Ngọc, con của em với Bạch Khởi còn chưa chào đời mà.” La Hậu tuy không thiếu tiền, nhưng nghĩ đến việc Tô Ngọc sẽ lì xì cho mình thì vẫn rất mong chờ.

Giờ nghe nói phải có con mới được nhận lì xì, cảm giác hụt hẫng này quả thật khá lớn.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ của ba người bọn họ, bất lực lắc đầu: “Được rồi, năm nay nể tình cho các cậu thêm một năm nữa, sang năm thì đừng hòng.” “Duyệt!” Có sự chuẩn bị tâm lý thế này, sang năm sẽ không thấy hụt hẫng quá nhiều nữa.

Lạc Diễm cạn lời nhìn họ, vì cái bao lì xì mà đến mức đó sao?

Tuy bao lì xì anh Ngọc cho cũng khá nặng đô đấy, nhưng mấy người này có thiếu tiền đâu chứ?

“Không phải tôi nói mấy người đâu, nhưng mọi người thiếu tiền lắm à?” “Bọn này đương nhiên không thiếu tiền, chỉ thiếu tiền từ tay anh Ngọc thôi.” Mà lại còn là tiền lì xì năm mới, ý nghĩa của nó quan trọng lắm chứ.

La Hậu và Bạch Khởi đồng tình gật đầu: “Nam Kiều nói đúng đấy, cậu mà không muốn lấy thì bảo anh Ngọc chia phần của cậu cho bọn này.” Lườm ba người kia một cái, Lạc Diễm tức giận nói: “Lì xì anh Ngọc cho tôi, mắc mớ gì tôi phải chia cho mấy người.” “Thế chẳng phải đúng rồi sao?

Chính cậu cũng muốn lấy lì xì, còn bày đặt nói bọn này.” “Tiền mừng tuổi anh Ngọc cho đương nhiên là tốt nhất rồi.” Lạc Diễm khẽ ho một tiếng, nói một cách đầy lý lẽ.

Vương Cẩn Hòa vừa đi tới đã nghe thấy họ đang bàn tán về chuyện tiền mừng tuổi.

“Sao thế?

Đều sắp làm cha cả rồi mà còn tơ tưởng đến tiền mừng tuổi của tụi chị à?” Cô trêu chọc nhìn họ.

Từ khi Nam Kiều và những người khác đi theo họ, mỗi năm Tết đến, vợ chồng cô đều lì xì cho mỗi người một bao.

“Chị dâu, bọn em chỉ còn được nhận năm nay nữa thôi, anh Ngọc bảo sang năm không cho nữa, chỉ cho tụi nhỏ thôi.” Nam Kiều nhìn Vương Cẩn Hòa bằng ánh mắt đáng thương, hy vọng cô sẽ nói giúp vài câu.

Thế nhưng Vương Cẩn Hòa chẳng hề có ý định bênh vực họ, ngược lại còn đứng về phía Tô Ngọc: “Anh Ngọc của các em nói đúng mà, năm nay các em đều 'lên chức' cả rồi, sang năm chắc trừ Lạc

Diễm ra thì chẳng ai được nhận tiền mừng tuổi nữa đâu.” Lạc Diễm sang năm mới thành thân, chưa chắc đã có con ngay, nên vẫn có thể nhận thêm một năm nữa.

Nam Kiều và mấy người kia nhìn nhau, vốn định nhờ chị dâu giúp đỡ, kết quả chị ấy đúng là có giúp, nhưng mà là giúp phe đối diện.

“Thôi được rồi.” Dù chỉ được nhận thêm năm nay thì cũng đủ rồi.

Suy cho cùng đúng như chị dâu nói, họ đều đã thăng cấp làm cha, còn nhận tiền mừng tuổi thì cũng hơi ngại.

Chương 1954

“Chị đang chuẩn bị thực đơn cho bữa cơm tất niên, mọi người xem có món gì muốn ăn không?” “Em muốn ăn vịt quay.” “Em muốn ăn cá nướng.” “Nếu có thêm cua hoàng đế với tôm hùm thì tuyệt quá.” Tiểu Bảo thèm thuồng lên tiếng.

Tô Ngọc nhìn con trai, mắt hiện lên ý cười: “Yên tâm đi, mấy thứ đó cha đã dặn người ta gửi tới rồi, đủ cả loại lớn loại nhỏ.” Tiểu Bảo nghe vậy thì phấn khởi hẳn lên, nhảy phắt lên người Tô Ngọc: “Cha, cha tuyệt vời nhất!

Cha chuẩn bị từ bao giờ thế?” Tô Ngọc nhìn cậu con trai đang đu trên người mình, cạn lời nói: “Con cũng phải xem xem giờ mình cao bao nhiêu rồi, còn đu bám trên người cha thế này có hợp không?” “Có gì mà không hợp chứ, con mới mười một tuổi thôi mà.” Cậu chẳng qua là cao hơn một chút thôi, chứ vẫn còn là trẻ con mà.

“...” Tô Ngọc không còn gì để nói, thằng bé này nói cũng chẳng sai.

Tiểu Trí nhịn không được bật cười, Tiểu Bảo thế này thật sự quá thú vị, nhìn vẻ mặt bất lực của cha thì lại càng buồn cười hơn.

“Cha, thật ra là Tiểu Bảo muốn nũng nịu với cha đấy, bình thường em ấy ngại nên chỉ có thể nhân lúc này mà làm nũng thôi.” Tiểu Trí chẳng hề nể nang mà vạch trần Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo quay sang lườm Tiểu Trí, trợn tròn mắt: “Anh à, anh quá đáng lắm rồi nhé, sao lại vạch mặt em thế?

Nếu không phải tại em cao thế này thì em đã có thể làm nũng với cha bất cứ lúc nào rồi.” Vì vóc dáng cao lớn nên khi làm nũng với Tô Ngọc, cậu ít nhiều cũng thấy hơi ngượng.

Tô Ngọc ôm lấy Tiểu Bảo, bật cười lắc đầu, còn bọn Nam Kiều thì cười nghiêng ngả.

Tiểu Bảo thích bám lấy Tô Ngọc đến mức nào bọn họ đều biết rõ.

Giờ thằng bé chỉ có thể ấm ức tìm cơ hội làm nũng thế này, đúng là làm khó nó quá rồi.

"Biết mọi người thích ăn hải sản nên lúc cha quay về đã nhờ người bên kia gửi tới một ít rồi." Tô Ngọc cười giải thích.

Vương Cẩn Hòa nhìn con trai làm nũng cũng thấy hơi khó tin: "Đã lâu lắm rồi em mới thấy Tiểu Bảo làm nũng đấy." Tô Ngọc đồng tình gật đầu, anh cũng thấy vậy.

Tiểu Bảo ai oán nhìn mẹ: "Tại mẹ nuôi tụi con tốt quá, cao lớn quá nên làm nũng thấy ngại lắm." Cao lớn thế này mà còn nũng nịu với cha mẹ thì kỳ cục lắm sao?

Vương Cẩn Hòa chỉ vào mình, ý là chuyện này cũng đổ lỗi cho cô được à?

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, mấy đứa nhỏ nhà mình đúng là đứa nào cũng cao ráo thật, ngay cả Trần nhi với Hiên nhi cũng vậy." Hai nhóc tì này hiện tại cao hơn hẳn bạn bè cùng lứa.

Dư Mạch Sâm tự nhiên cũng không ngoại lệ.

"Chị và anh rể nuôi con giỏi hơn cha mẹ em nhiều.

Cha em suốt ngày chỉ muốn ở bên cạnh mẹ, lúc dạy em đọc sách còn có thể làm em ngủ gật nữa kìa." Nghĩ đến phụ thân mình, Dư Mạch Sâm tỏ vẻ chê bai.

Tiểu Bảo nhịn cười, Sâm Sâm và Hoằng Nghị bằng tuổi nhau, chỉ chênh lệch vài tháng tuổi nên chiều cao tương đương.

Người mà cậu nhóc sùng bái nhất chính là cha cậu.

“Anh rể, đợi khi gặp lại cha em, nhất định em phải khoe khoang một phen, quả nhiên đi theo anh chị ra ngoài là thú vị nhất.” Cậu học được bao nhiêu thứ ở thành Vong Ưu, giờ đã lợi hại lắm rồi.

Nếu cứ ở bên cạnh cha mẹ thì chắc chắn không học được nhiều thế này, có khi còn thua kém cả Hoằng Nghị.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, chút nỗi nhớ cha mẹ trong lòng Dư Mạch Sâm tan biến sạch sành sanh.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu: “Tùy em cả, em thấy vui là được.” “Con cũng muốn, lúc về nhà con phải hối thúc cha mẹ sinh thêm em trai em gái cho con, rồi con sẽ dắt em sang đây chơi luôn.” Tô Cẩm Trần vuốt cằm nói một cách rất nghiêm túc.

Tô Ngọc nhìn đứa cháu nhỏ của mình: “Con dắt em sang đây rồi ai chăm?” “Dĩ nhiên là chú và thím rồi!

Thím khéo chăm trẻ con lắm, nhất định sẽ nuôi em thật tốt, con chẳng tin tưởng cha mẹ con chút nào cả.” Tô Cẩm Trần nói như thể đó là điều hiển nhiên.

Nghe thấy Tô Cẩm Trần muốn hối thúc đại bác sinh thêm con, Tiểu Hiên quay sang nhìn Nguyên Bảo và Thu Ý, ý tứ vô cùng rõ ràng.

“Cha mẹ, bao giờ cha mẹ mới sinh em cho con?

Phải sinh em giống hệt anh chị thế này mới được nhé.” Khóe miệng Nguyên Bảo giật giật nhìn con trai, cái thằng ranh này, nó có biết mình đang nói gì không?

Đòi có em thì còn cố gắng được, chứ muốn có em giống hệt nhau thì làm sao mà làm được?

“Con cứ mơ đi cho nhanh.” Tô Minh Hiên ấm ức nhìn Tô Ngọc, chạy lại mách lẻo: “Chú ơi, cha bắt nạt con.” Tô Ngọc quay sang nhìn Nguyên Bảo: “Hiên nhi muốn có em lâu rồi, hai người không định tính toán thật à?” Tô Minh Hiên gật đầu lia lịa: “Chú nói đúng ạ, phải có em thôi.” “...” Nguyên Bảo cạn lời nhìn Tô Ngọc, đừng có hùa theo thằng bé mà quậy nữa.

Hoằng Nghị che miệng cười thầm, cậu đã có em trai rồi.

Đợi lúc về nhất định phải mang quà cho em.

“Tớ có em trai rồi nhé.” Hoằng Nghị lên tiếng, đây là em trai ruột thịt đấy, trừ anh ra thì chẳng ai có em cả.

Dư Mạch Sâm nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Cậu quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: “Chị ơi, chị nói xem giờ em hối thúc cha mẹ sinh thêm em trai hoặc em gái thì có còn kịp không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Dư Mạch Sâm mà khóe miệng giật giật, cái thằng nhóc này cũng nhảy vào góp vui à?

“Chị thấy là không kịp nữa rồi, cha mẹ bao nhiêu tuổi rồi chứ?

Em còn định bắt hai người sinh thêm em cho em nữa hả?” Vương Cẩn Hòa nghĩ nếu để mẹ biết chuyện này, chắc chắn thằng bé sẽ được ăn một trận 'măng xào thịt' ra trò.

“Chị nói cho em biết, nếu em mà bảo cha mẹ chuyện này, cha chắc chắn sẽ đánh mông em đấy.” Nghe thấy sắp bị ăn đòn, Dư Mạch Sâm trợn tròn mắt, lẩm bẩm bất mãn: “Chị, em lớn bằng ngần này rồi, sao cha vẫn còn muốn đánh em chứ?” “Nếu em không nói mấy lời đó thì cha chắc chắn sẽ không đánh em đâu.” Thấy dáng vẻ của Vương Cẩn Hòa, Dư Mạch Sâm cảm thấy chị mình đang lừa mình.

Cậu quyết định hỏi anh rể cho chắc, lời của anh rể dễ tin hơn.

“Anh rể, chị em nói có thật không?

Em hỏi cha như vậy thật sự sẽ bị đánh ạ?” “Nếu lúc anh ngoài bốn mươi mà Tiểu Bảo tụi nó còn đòi anh với chị em sinh thêm em cho tụi nó, chắc anh cũng sẽ động thủ thôi.” Lúc đó thì chẳng cần biết con bao nhiêu tuổi, vẫn phải đánh thôi.

Tiểu Bảo đảo mắt, hậm hực nhìn Tô Ngọc: “Cha cứ diễn tiếp đi, còn bày đặt ngoài bốn mươi nữa chứ.

Lúc cha hai mươi mấy tuổi, tụi con giục cha sinh thêm em cha còn chẳng thèm đồng ý kìa.” Giờ còn không đồng ý huống hồ là mười mấy năm sau, lúc đó chắc con của cậu cũng lớn lắm rồi, cậu không có ngốc đâu.

Tô Ngọc bật cười: “Có bốn anh em các con là đủ rồi, đông quá lại quậy phá.” Tiểu Bảo liếc nhìn đám trẻ xung quanh, nhà cậu có bốn đứa, nhà bác Hoàng đế có hai đứa, nhà ngoại một đứa, nhà bác cả một đứa, nhà chú Nguyên Bảo một đứa, chú Nam Kiều một đứa, tương lai gần còn có thêm hai đứa nữa, tính ra đã mười hai đứa rồi, mà cha còn bảo đông quá quậy phá?

“Cha ơi, tính cả hai nhóc tì trong bụng hai thím chưa chào đời là đã mười hai đứa rồi.

Sang năm chắc chắn em trai nhà bác Hoàng cũng sẽ theo tụi con về đây, thế là mười ba đứa.

Đợi chú Lạc Diễm có con, chú Nguyên Bảo sinh thêm vài đứa nữa, con số chắc chắn khởi điểm từ hai mươi đứa trở lên, cha còn bảo đông con thì quậy?

Nói cứ như thể bây giờ con cháu chưa đủ đông ấy.” Nghe Tiểu Bảo lẩm bẩm, Tô Ngọc hơi ngạc nhiên: “Bên cạnh chúng ta đã có nhiều trẻ con đến thế rồi sao?” Liếc Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo cứ thế nhìn anh.

Có bao nhiêu đứa trẻ chẳng lẽ trong lòng cha không biết à?

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, có chút bất lực nói: “Con không nói thì cha cũng không nhận ra là đã có nhiều đứa trẻ đến thế.” Nhìn đám nhóc trước mặt, Tô Ngọc nhịn không được bùi ngùi: “Cũng may các con đều là kiểu trẻ con ngoan ngoãn không quậy phá, nếu không chắc cha bị các con làm cho nhức óc chết mất.” Nam Kiều và những người khác bật cười: “Anh Ngọc yên tâm, tụi em dự định sinh ba đứa mỗi nhà.” La Hậu và Bạch Khởi tuy không nói gì nhưng có lẽ cũng cùng ý tưởng đó.

Thấy Tô Ngọc nhìn mình, Lạc Diễm cũng không chắc chắn nói: “Chắc em cũng thế?” “...” Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy tương lai mù mịt.

“Nhiều trẻ con thế à?” “Lỡ sau này bọn Doãn Phàm cũng tới, rồi giao con cho anh Ngọc dạy dỗ thì chắc còn đông nữa.” Nam Kiều như không thấy vẻ mặt chán nản của Tô Ngọc, cười híp mắt nói.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy thì nhịn không được cười rộ lên, đưa tay xoa mặt anh: “Phu quân, anh dạy dỗ đám trẻ vất vả rồi.” Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Vương Cẩn Hòa, hỏi một cách rất nghiêm túc: “Vợ ơi, giờ anh hối hận có còn kịp không?” Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: “Chắc là không kịp rồi.” “...” Tâm trạng anh lúc này thật là lạnh lẽo quá đi.

Sao cứ thấy có gì đó sai sai thế nhỉ?

Chương 1955

Nam Kiều đưa tay vỗ vai Tô Ngọc, nghiêm túc nói: “Anh Ngọc yên tâm, tụi em sẽ giúp anh mà.” Tô Ngọc lườm Nam Kiều, họ thì giúp được cái gì?

Ngoài việc dạy đám trẻ võ công ra thì mấy việc khác có giúp được gì đâu.

Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh cười không ngớt: “Em nghĩ chúng ta nên chuẩn bị một thư phòng thật lớn, để sau này anh tiện lên lớp cho đám nhỏ.” Tô Ngọc còn có thể nói gì nữa?

“Được thôi.

Nhưng nói trước là muốn có con thì đẻ sớm đi, đừng đợi anh nuôi dạy đám này khôn lớn rồi các cậu mới lòi ra thêm một đứa nhỏ xíu, lúc đó tự mà đi mà trông lấy.” “Anh Ngọc cứ yên tâm, tụi em biết rồi mà.” Nam Kiều nghiêm túc nói xong rồi chính mình cũng bật cười.

Chuyện gì thế này không biết, chẳng phải đang bàn đêm giao thừa ăn gì sao?

Sao đột nhiên lại lái sang chuyện con cái thế này?

Câu chuyện về con cái kết thúc tại đây, mọi người bắt đầu cùng nhau bàn bạc xem Tết này ăn món gì.

Sau khi thống nhất xong, cả nhà bắt đầu tất bật chuẩn bị cho năm mới.

Một ngày trước đêm giao thừa, Thái Huyền cuối cùng cũng đến nơi.

Tối hôm đó, trời đổ một trận tuyết rất lớn.

Tiểu Bảo và đám trẻ vô cùng phấn khích: “Cha ơi, bên ngoài tuyết rơi rồi!

Không biết sáng mai tuyết có đọng lại để đắp được người tuyết không nhỉ?” Cậu đứng ở cửa đầy mong chờ.

Tô Ngôn Hi cũng rất háo hức: “Anh ơi, nếu tuyết đọng lại, anh đắp người tuyết cùng tụi em nhé?” Nhìn dáng vẻ mong chờ của các em, Tiểu Bảo dứt khoát gật đầu đồng ý.

Là anh cả, đương nhiên cậu phải chăm sóc các em thật tốt rồi, các em muốn làm gì cậu cũng chiều hết.

“Cảm ơn anh, anh là nhất!” Tô Ngôn Hi và đám nhỏ reo hò vui sướng.

Tiểu Trí xoa đầu em gái, cưng chiều hỏi: “Thế anh đối với em không tốt à?” “Tốt chứ ạ, anh cũng đối xử với em cực kỳ cực kỳ tốt luôn.” Tô Ngôn Hi vội vàng gật đầu.

Tiểu Trí lúc này mới hài lòng: “Thế còn nghe được.” Thái Huyền nghe đám trẻ trò chuyện, thấy cũng có chút thú vị.

Nhìn Triệt nhi cùng chúng chơi đùa trên tuyết, tâm trạng ông cũng tốt hẳn lên.

Dù sự thật có thế nào, chỉ cần thấy đứa trẻ này hiện tại sống vui vẻ như vậy là ông đã mãn nguyện lắm rồi.

Thế này quả thật cũng không tệ.

“Anh đi nghỉ trước đi, phòng ốc đã chuẩn bị xong cho anh từ sớm rồi, nghỉ ngơi khỏe khoắn rồi có chuyện gì mai chúng ta nói tiếp, được không?” Tô Ngọc nhìn Thái Huyền hỏi.

“Được, tôi cũng thực sự thấy hơi mệt rồi.” Sau khi thu xếp xong mọi việc ở Huyền Môn là ông phi thẳng tới đây, chạy đường trường liên tục nhiều ngày trời.

Giờ vất vả lắm mới đến nơi, dĩ nhiên phải nghỉ ngơi thật tốt.

“Đi thôi, em dẫn anh về phòng.” Tô Ngọc đưa Thái Huyền về căn phòng đã chuẩn bị sẵn.

Nhìn mọi thứ trong phòng, Thái Huyền nhướng mày: “Quả nhiên đồ đạc nhà cậu lúc nào cũng làm người ta kinh ngạc.” “Vâng, hôm nay muộn rồi, mấy con thú cưng đều đi ngủ cả rồi, để mai em giới thiệu cho anh vài đứa mà anh chưa từng thấy bao giờ.” Tô Ngọc tựa vào khung cửa, tùy ý nói.

Nghe đến đây, Thái Huyền vô cùng hứng thú: “Trước đây tôi nghe Triệt nhi nói nhà cậu nuôi nhiều thú cưng lắm, tôi tò mò mãi, cậu nhất định phải cho tôi xem cho kỹ đấy.” “Được, mai dẫn anh đi xem.

Nghỉ sớm đi, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Người này tâm tư quá nặng nề, không nhắc nhở thì thật không biết tình trạng bản thân ra sao.

Thái Huyền sững người một lát rồi bật cười: “Cậu cứ yên tâm đi, cậu kém tôi bao nhiêu tuổi mà còn lo tôi không tự chăm sóc được mình à?

Còn cần cậu phải lo cho tôi chắc?” “Có thật là lớn tuổi hơn em không thì chưa biết đâu nhé.” Nghe Tô Ngọc nói vậy, Thái Huyền lườm anh một cái: “Cậu cũng mau đi nghỉ đi, tôi ngủ đây.” “Vâng.” Thái Huyền vốn nghĩ mình sẽ khó ngủ, nhưng sau khi thu dọn xong xuôi nằm xuống giường không lâu, ông đã chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, ông đã nghe thấy tiếng nô đùa đầy phấn khích của đám Tiểu Bảo.

Đưa tay xoa xoa thái dương, không ngờ mình lại ngủ một mạch đến giờ này, thật khó tin.

Khoác áo ra cửa, ông thấy đám trẻ mặc đồ dày cộm như những quả bóng tròn vo đang cùng nhau chơi đùa trên tuyết, tay còn đeo cả găng tay nữa.

“Bác Thái Huyền ơi, bác mau lại đây chơi cùng tụi cháu đi!” Tiểu Bảo thấy Thái Huyền liền vui vẻ gọi.

“Mấy đứa cứ chơi đi, bác đi rửa mặt đã.” “Vâng ạ!” Rửa mặt và ăn sáng xong, Tô Ngọc dẫn Thái Huyền đi làm quen với những thú cưng khác trong nhà, gia đình nhà dê Tiểu Mị, rồi cả bọn Đại Mị nữa.

Xem xong, họ lại đi về phía hồ nước.

“Ở đây có gì sao?” Hồ đã kết băng rồi thì có gì mà xem?

“Đó là Lão Hắc và con của nó.” Tô Ngọc chỉ vào một con rùa ở đằng xa nói.

Thái Huyền chưa từng thấy con rùa nào lớn đến thế: “To vậy sao?

Cậu kiếm đâu ra thế này?” “Nó tự tìm đến nhà đấy, trước đây ở thôn Tạ gia, lúc tụi em chuyển nhà tới đây, mấy đứa nhỏ không nỡ bỏ nó lại nên mang theo hết.

Bên này có mấy chú mèo con vừa mới cai sữa, anh có muốn nuôi không?” Tô Ngọc quay sang hỏi.

Thái Huyền nghe xong thì đâu có lý do gì mà từ chối?

Ông dứt khoát gật đầu đồng ý: “Dĩ nhiên là nuôi rồi.” Đây cũng là điều ông đã hứa với con trai mình.

“Vậy đi thôi, em dẫn anh vào nhà mèo xem, tụi nó ở hết trong đó.” “Được.” Vào đến nhà mèo, Thái Huyền thấy bên trong có rất nhiều mèo con, đủ mọi chủng loại.

Ông quay sang nhìn Tô Ngọc: “Nhiều thế này sao?” “Biết làm sao được?

Bọn trẻ thích, nhà mình cũng không thiếu tiền nuôi nên nuôi hết thôi.” May mà lũ mèo này rất sạch sẽ, không đi vệ sinh lung tung trong nhà mà toàn chạy ra rừng trúc.

Nếu không chắc anh cũng không chịu nổi nhiệt.

“Đi, em dẫn anh vào xem, anh ưng con mèo nào thì cứ nói với mẹ của chúng, mẹ chúng đồng ý là anh có thể mang đi, nếu không chúng sẽ bám theo anh không rời đâu.” Tô Ngọc thấy Thái Huyền vẻ mặt nghi hoặc nên giải thích.

Thái Huyền vỡ lẽ: “Hóa ra là vậy à.” Nhưng lũ mèo này đúng là thông minh thật.

Đi một vòng ông vẫn chưa ưng ý con nào, thì một chú mèo đen nhỏ đã chạy tới ngồi trên bàn chân ông, không chịu rời đi.

Cúi xuống nhìn con mèo trên mu bàn chân mình, Thái Huyền quay sang nhìn Tô Ngọc: “A Ngọc, cậu nói xem có phải tôi bị con mèo nhà cậu ăn vạ rồi không?” Tô Ngọc nhịn cười, cúi xuống bế chú mèo đen lên: “Nó rất thích anh đấy.” Thái Huyền nhìn mà thấy thích thú, mong chờ nhìn Tô Ngọc: “Cậu cho tôi bế một lát.” “Đây.” Tô Ngọc đặt chú mèo nhỏ vào lòng Thái Huyền, ông đưa tay vuốt ve, chú mèo đen nhỏ liền dụi dụi vào lòng bàn tay ông.

Dáng vẻ đó thật sự quá đáng yêu.

“Tôi thích con này, mẹ nó là con nào?” Thái Huyền hỏi Tô Ngọc.

Ông đã quyết định sẽ mang chú mèo đen này về nhà.

Tô Ngọc chỉ vào một con mèo cách đó không xa: “Là nó kìa.” Thái Huyền bế chú mèo đen đi tới, nhìn mèo mẹ nghiêm túc nói: “Tôi rất thích con của bạn, tôi có thể mang nó về nuôi không?” Mèo đen ngẩng đầu nhìn Thái Huyền, một lát sau, nó tha chú mèo trắng nhỏ đang ngủ lăn lóc trong ổ đến trước mặt ông.

Thái Huyền quay sang nhìn Tô Ngọc, ý này là sao?

Chương 1956

“Nó chắc chắn là rất thích anh, nên không chỉ cho anh nuôi mèo đen mà còn tặng luôn cả chú mèo trắng này cho anh nữa.” Thái Huyền có chút thụ sủng nhược kinh nhìn con mèo đang liếm lông: “Thật sự cho tôi luôn sao?” “Meo.” Nó kêu lên một tiếng rồi quay về ổ nhắm mắt nghỉ ngơi, dáng vẻ như muốn nói: “Lấy đi lẹ giùm cái.” Thái Huyền thấy thật không thể tin nổi: “A Ngọc, mèo nhà cậu thông minh quá mức quy định rồi đấy!” Tô Ngọc gật đầu đầy tự hào: “Chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Mèo nhà em vốn dĩ đã thông minh như vậy rồi.” Lườm Tô Ngọc một cái, cái thằng này đúng là chẳng biết khiêm tốn là gì.

“Vậy tôi nuôi hai con luôn, tôi sẽ để chúng ở trong phòng mình.” “Được thôi, anh không cần lo chuyện chúng đi vệ sinh trong phòng đâu, chúng tự biết chạy ra ngoài đấy.” “Tốt quá.” Có được hai chú mèo, tâm trạng Thái Huyền vô cùng tốt.

Cổ Sâm và những người khác nhìn nhau, thấy chủ tử vui vẻ, trong lòng họ cũng thấy hạnh phúc lây.

Họ cũng ngày càng yêu thích hai chú mèo nhỏ này.

Mang mèo về phòng, ông tìm một cái giỏ, lót thêm một tấm đệm vào, nhìn hai chú mèo nằm ngủ tít mắt bên trong, trên mặt hiện lên nụ cười: “Sau này hai đứa cứ theo ta nhé, ta nhất định sẽ chăm sóc hai đứa thật tốt.” Lúc Cổ Sâm đi vào thì thấy Thái Huyền đang ngồi xổm dưới đất nhìn ngắm hai chú mèo ngủ trong giỏ.

“Chủ tử, hai con mèo này trông ngoan thật đấy.” “Ừ, đúng vậy.

Đi thôi, chúng ta ra ngoài.” Năm nay có nhiều người cùng đón Tết, Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị rất nhiều món ăn, có một số món được đặt trên lò than nhỏ để giữ ấm, tránh cho thức ăn bị nguội khi đang dùng bữa.

Lúc vào bàn, Thái Huyền nhìn bàn tiệc đầy ắp món ăn mà giật cả mình: “Mọi người làm nhiều đồ ăn thế này sao?” Nhiều thế này thì mấy người bọn họ làm sao mà ăn hết được?

Với lại mấy món trông như càng cua, càng ghẹ kia là gì vậy?

Trước đây hình như ông chưa từng thấy qua.

“Đây là Tiểu Hòa làm đấy, em ấy bảo giao thừa là ngày gia đình đoàn viên, dĩ nhiên phải làm thật nhiều món ngon.

Anh cứ yên tâm đi, chỗ này chưa chắc đã đủ đâu, lát nữa có khi còn phải làm thêm món khác nữa đấy.” Tô Ngọc vừa rót rượu cho Thái Huyền vừa giải thích.

Thái Huyền nghe vậy thì thấy cũng đúng.

“Mấy món này là gì thế?” Ông chỉ vào đĩa thức ăn trên bàn hỏi.

“Đây là cua và tôm hùm, anh nếm thử xem có thích không.” Tô Ngọc hướng dẫn Thái Huyền cách ăn, sau khi biết cách ông liền tự mình thưởng thức.

Hương vị này đúng là rất tuyệt.

“Món này được đấy, tôi thích.” “Vậy thì ăn nhiều vào, em dặn người ta gửi tới nhiều lắm.” “Được.” Mấy đứa trẻ ngồi cùng nhau, đứa lớn chăm đứa nhỏ, cùng ăn cơm vô cùng vui vẻ.

“Tiếc là em Kỳ nhi còn nhỏ quá, không thì em ấy cũng được thưởng thức rồi.” Tiểu Bảo tiếc nuối nói.

“Đợi vài năm nữa là em ấy ăn được thôi.” Cả gia đình trò chuyện rôm rả, Thái Huyền cũng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Trước đây ông chưa bao giờ đón Tết, năm nay theo Tô Ngọc bọn họ đón một cái Tết náo nhiệt phi thường.

Có nhiều trẻ con như vậy, lại có thêm bao nhiêu người em, chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

Cổ Sâm ngồi cùng đám Nguyên Húc, nhìn dáng vẻ vui vẻ của Thái Huyền, trong lòng cũng vô cùng cảm kích Tô Ngọc.

May mà chủ tử Ngọc đã mời chủ tử nhà họ qua đây đón Tết, nếu không năm nay chủ tử ở Huyền Môn lại lủi thủi một mình.

Mọi năm họ rủ Thái Huyền cùng đón Tết ông đều từ chối, sau đó họ cũng chẳng thiết tha gì nữa mà chỉ ở bên cạnh ông thôi.

Mấy người uống khá nhiều rượu, sau khi say thì cứ tìm đại một phòng mà ngủ.

Minh Vãn Thanh và những người khác nhìn nhau bất lực, nhưng hiếm khi họ mới vui vẻ thế này, cứ để họ thoải mái một chút cũng không sao.

Vương Cẩn Hòa sau khi chăm sóc Tô Ngọc ổn thỏa thì bắt đầu chuẩn bị bao lì xì.

Với tư cách là người đứng đầu gia đình, ai cũng có phần lì xì cả.

Mỗi năm số tiền đều giống nhau, chủ yếu là lấy hên.

Sau khi chuẩn bị xong xuôi, Vương Cẩn Hòa mới lên giường đi ngủ.

Vừa mới nằm xuống đã bị Tô Ngọc ôm chầm lấy, anh lẩm bẩm: "Vợ ơi..." Nghe tiếng Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhịn không được bật cười, anh đã say khướt thế này rồi mà vẫn còn biết mình có vợ cơ đấy?

Cô đưa tay nhéo má anh rồi tựa vào lòng anh chìm vào giấc ngủ.

Lúc Tô Ngọc tỉnh dậy, anh không cảm thấy khó chịu vì say rượu.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ say trong lòng mình, anh nhẹ nhàng ngồi dậy.

Thấy xấp bao lì xì trên bàn, mắt anh hiện rõ ý cười.

Anh cúi xuống đặt một nụ hôn lên trán cô: “Vợ vất vả rồi.” Sau đó anh cầm bao lì xì đi ra ngoài.

Đám Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc cầm nhiều bao lì xì như vậy thì mắt sáng rực mong chờ: “Cha ơi, chúc mừng năm mới, lì xì của tụi con đâu ạ?” Tô Ngọc bị dáng vẻ lém lỉnh của Tiểu Bảo làm cho bật cười, anh lấy ra hai bao đưa cho cậu: “Đây là phần của cha và mẹ cho con.” “Cảm ơn cha!” Những đứa trẻ khác cũng vây lấy Tô Ngọc, nói những lời chúc tốt đẹp và nhận được những bao lì xì lớn.

“Anh xem, em cũng có lì xì nè!” “Anh cũng có, đi thôi, tụi mình qua chúc Tết bác Thái Huyền đi!” Thái Huyền không chuẩn bị bao lì xì, thấy đám trẻ qua chúc Tết, ông rút luôn mỗi đứa một tờ ngân phiếu một vạn lượng.

“Oa, cảm ơn bác Thái Huyền!” Thấy đám trẻ nhận tiền mừng tuổi xong liền chạy đi chơi, Thái Huyền mỉm cười lắc đầu.

Lũ trẻ này đúng là...

Dĩ nhiên Thái Huyền cũng không thiên vị, lúc Nam Kiều bế con qua, ông cũng lì xì cho đứa bé một phần.

Nhìn đứa con của Nam Kiều, ông không khỏi mong chờ: “Đứa nhỏ này đáng yêu thật đấy.” Mới bao lâu không gặp mà con của Nam Kiều đã lớn thế này rồi.

“Dĩ nhiên rồi, trẻ con nhà mình đứa nào cũng đáng yêu nhất hết.” Nam Kiều nói một cách đầy tự hào.

“Đúng là vậy.” Bọn Nam Kiều đương nhiên cũng nhận được phần tiền mừng tuổi cuối cùng của mình.

“Cảm ơn anh Ngọc!” “Được rồi, muốn làm gì thì đi làm đi, đừng có ở đây mà quấy rầy tôi.” Nghe Tô Ngọc nói vậy, Nam Kiều nhịn cười: “Anh Ngọc, anh nói thế là sai rồi, tụi em quấy rầy anh hồi nào?

Không hề nhé.” Mấy người bên cạnh cũng gật đầu lia lịa, họ đâu có làm chuyện đó.

Tô Ngọc cũng không giận, chỉ nhướng mày nhìn họ: “Tôi đi với chị dâu các cậu đây.” “Ồ, anh Ngọc đi đi, không cần lo cho tụi em đâu, trưa nay tụi em tự biết đường mà đi ăn cơm thôi.” Tô Ngọc nghe xong dở khóc dở cười nhìn Nam Kiều, vỗ nhẹ vào vai cậu một cái: “Để tôi nghe cậu nói nhăng nói cuội ở đây nữa đấy.

Anh Ngọc, tụi em đi chơi đây!” “Đi đi.” Sau khi sắp xếp xong mọi người, Tô Ngọc mới quay về phòng đọc sách bầu bạn với Vương Cẩn Hòa.

Lúc Vương Cẩn Hòa tỉnh dậy, cô cảm thấy xương cốt mình nhão cả ra.

Tựa vào người Tô Ngọc, cô đưa tay xoa thái dương, lẩm bẩm hỏi: “Anh à, bây giờ là mấy giờ rồi?” “Còn sớm, em muốn nghỉ thêm thì cứ ngủ thêm lát nữa.” “Thôi bỏ đi, dù gì hôm nay cũng là ngày Tết, không thể cứ lười biếng trên giường mãi được.

Đúng rồi, bao lì xì anh mang ra phát cho mọi người chưa?” “Yên tâm đi, anh phát hết cho họ rồi.” “Vậy thì tốt.” Thấy Vương Cẩn Hòa muốn dậy, Tô Ngọc đi lại lấy quần áo cho cô, rồi dặn người chuẩn bị đồ ăn.

Hôm nay cô ngủ nướng nên đã lỡ mất giờ cơm.

Tựa vào người Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa lười biếng nói: “Hôm nay em ngủ lâu thật đấy.” “Hôm nay cũng không có việc gì, ngủ lâu một chút cũng chẳng sao.” “Anh nói đúng.” Sau ngày mùng Một Tết, Tô Ngọc và mọi người bắt đầu bận rộn.

Biết Tô Ngọc đang làm gì, Thái Huyền cũng tới giúp một tay.

Mất khoảng hai tháng, họ mới chuẩn bị xong xuôi mọi việc.

Chương 1957

“Cuối cùng cũng xong.” “Diêu Thi Hàm chắc cũng sắp sinh rồi nhỉ?” Tô Ngọc đột nhiên nhớ ra chuyện này.

“Đúng vậy, chắc là trong khoảng thời gian sắp tới thôi.” Đợi đứa trẻ cứng cáp hơn một chút, họ sẽ cùng nhau quay về kinh thành.

Lúc đó sẽ có nhiều việc phải làm.

Chuyện này Tô Ngọc vừa nói với Vương Cẩn Hòa được hai ngày thì hai người Diêu Thi Hàm lần lượt hạ sinh.

Vợ Bạch Khởi sinh được một bé trai, đặt tên là Bạch Minh U, còn La Hậu và Diêu Thi Hàm thì đón một cô công chúa nhỏ.

La Hậu đặt tên con là La Bội Thi.

La Bội Thi cũng là bé gái đầu tiên chào đời kể từ sau Tô Ngôn Hi.

Vương Cẩn Hòa đi thăm hai đứa nhỏ, cảm thấy chúng đều thừa hưởng hết những ưu điểm của cha mẹ.

La Hậu từ khi có con gái thì đúng là chuẩn 'cuồng con'.

Đi đâu cũng chỉ muốn mang con theo.

Sau khi hai bé chào đời, dĩ nhiên cũng phải báo tin cho gia đình một tiếng.

Cha mẹ La Hậu biết con dâu sinh con gái thì vui mừng khôn xiết. "Tôi phải đi xem con dâu và cháu gái mới được." La phu nhân vui mừng nói. "Chúng ta cùng đi." Cha của La Hậu cũng hào hứng hưởng ứng.

Đây là cháu gái đấy, trong nhà toàn là mấy thằng nhóc thối, cuối cùng ông cũng có cháu gái rồi, lại được lên chức ông nội một lần nữa.

"Được, chúng ta thu dọn một chút rồi qua đó, bên phía con trai và con dâu cũng có chỗ ở, chúng ta qua đó cũng không lo thiếu chỗ." "Bà nói đúng, phu nhân, bà chuẩn bị nhiều đồ một chút, nhất định phải cho Hàm Hàm thật nhiều, tất nhiên là cả cháu gái nữa." "Được, đều nghe ông tất." Chuyện hai vợ chồng chuẩn bị đồ đạc bị con trai cả biết được, anh đi tới hỏi: "Cha, mọi người đang bận rộn gì thế?

Không biết còn tưởng hai người định chuyển nhà đấy." "Em dâu con sinh con gái rồi, La Hậu đặt tên là La Bội Thi, thấy sao?

Có phải rất hay không?

Cha với mẹ con đang thu dọn đồ đạc để cùng đi thăm họ đây." La gia chủ hớn hở nói.

Anh trai của La Hậu nghe tin này cũng rất vui: "Thật sao ạ?

Cha mẹ, nếu đã vậy thì chúng ta cùng đi đi?" Đều là người một nhà, em trai có con gái, họ cũng nên đến thăm. "Được chứ, chúng ta cùng đi, con nói với vợ một tiếng đi." Nghĩ đến cô con dâu cả, tâm trạng bà bỗng chốc không được tốt.

Bà luôn cảm thấy cô ta nghĩ ông bà đối xử quá tốt với La Hậu, mà không thèm nghĩ xem một năm La Hậu ở nhà được mấy ngày.

Chỉ cần nghĩ đến sắc mặt của con dâu là bà đã thấy không hài lòng.

La phu nhân không kiêng dè như La gia chủ, bà nhìn con trai cả của mình: "Con trai, mẹ nói trước cho con biết, con cũng biết chúng ta đối xử với anh em con thế nào rồi đấy.

Những gì em trai con có, con cũng có.

Chỉ là em trai con không muốn về nhà, cứ thích đi theo Vương gia, chúng ta cũng chẳng nói gì.

Nhưng nếu cô ta qua bên đó mà dám tỏ thái độ âm dương quái khí, cảm thấy chúng ta cho em dâu nhiều đồ quá thì con đừng trách mẹ trở mặt không nhận người." "Em trai con chưa bao giờ nghĩ đến việc tranh giành bất cứ thứ gì với con, điều này con tự biết rõ, nên mẹ hy vọng con có thể đối xử tốt với em mình." La phu nhân nghiêm túc nói với con trai.

Nghe vậy, anh trai của La Hậu trịnh trọng gật đầu: "Mẹ, cha mẹ cứ yên tâm, con biết mình phải làm gì." Trong lòng anh thực sự rất áy nấy với La Hậu.

Gia tộc này vốn dĩ nên là của em trai, vì La Hậu có bản lĩnh khiến nhà họ La ngày càng tốt hơn, nhưng em ấy lại không đồng ý.

Tại sao chứ?

Chẳng phải vì trước đây em ấy nghe thấy những lời vợ anh nói sao.

Lúc đó cô ta nói những lời thực sự rất khó nghe, vì chuyện đó mà anh và mẹ đã nổi trận lôi đình, cũng từ đó cô ta mới thu liễm lại đôi chút.

Nhưng dù vậy, em trai cũng không còn thích về nhà nữa, trừ phi cần thiết, nếu không em ấy sẽ không quay lại.

Nghĩ đến đây, lòng La Liệt đau xót. "Em trai con hiện giờ sống rất tốt, lại có con cái, chúng ta cũng không cưỡng cầu vợ con phải tốt với nó thế nào, nhưng lễ nghĩa cơ bản phải có, nếu cô ta dám thiếu sót thì đừng trách mẹ không nể tình." Bà cũng muốn giữ bát nước cho bằng, nhưng cô con dâu cả này lúc nào cũng nhăm nhe đồ đạc trong tay ông bà, cứ lo ông bà đưa hết cho La Hậu.

Thực tế La Hậu thèm vào mấy thứ này, cậu ấy đi theo Ngọc Vương, thứ gì tốt mà chưa từng thấy qua chứ? "La Liệt, em trai con đối xử với con rất tốt, mẹ nghĩ con hiểu rõ điều đó." Nghe vậy, La Liệt lập tức nói: "Mẹ, mẹ nói đúng, em trai thực sự đã quá tốt với con rồi, con không thể để em ấy phải lạnh lòng được." Mỗi khi có đồ gì tốt, em trai luôn nghĩ đến anh.

Lúc gửi cho cha mẹ cũng sẽ gửi cho anh một phần.

Những thứ em trai tặng anh, có tiền cũng chưa chắc mua được.

Thấy con trai biết ơn em mình, ông bà cuối cùng cũng yên tâm. "Con biết là tốt rồi.

Được rồi, con đi chuẩn bị đi, hậu thế chúng ta sẽ xuất phát." "Vâng." La Liệt hớn hở quay về, hai đứa con trai thấy anh thì ngạc nhiên: "Cha, cha gặp chuyện gì vui à?

Sao mà hớn hở thế?" Đối với hai đứa con trai, La Liệt không có gì không hài lòng, chúng đều rất ngoan ngoãn và cầu tiến, ngay cả ông bà nội cũng rất yêu quý. "Đúng là có chuyện vui, thím của các con sinh em gái rồi, các con có muốn đi xem không?" Hai đứa trẻ nghe xong mắt sáng rực: "Cha, thật sao ạ?

Cha thực sự sẽ đưa chúng con đi thăm chú và em gái sao?" Chúng đã sớm muốn có một đứa em gái, hiềm nỗi khi mẹ sinh đứa thứ hai đã bị tổn thương thân thể, sau này không thể có thêm con được nữa.

Giờ nhà chú có em gái, chúng cũng được thấy rồi. "Cha, chúng con cũng muốn đi." "Được, các con cùng đi.

Lần này chúng ta sẽ ở lại đó một thời gian, các con hãy ghi lại những chỗ không hiểu trong bài vở, đến lúc đó chúng ta đi cửa sau nhờ chú, nhờ Vương gia giải đáp giúp các con có được không?" Hai đứa trẻ nghe xong liền nhảy cẫng lên: "Ngọc Vương chính là Phù Hoa công tử đó, nếu có thể được Phù Hoa công tử chỉ điểm thì tốt quá rồi." Người chúng sùng bái nhất chính là Tô Ngọc.

Lần này đi được tận mắt thấy Tô Ngọc, đối với hai đứa trẻ là một chuyện rất đáng mong đợi. "Vậy thì mau đi chuẩn bị đi, hậu thế chúng ta xuất phát, nếu các con bỏ lỡ thì cha không đợi đâu đấy." La Liệt trêu ghẹo. "Cha là nhất, chúng con đi ngay đây." Nói xong liền chạy biến.

Dáng vẻ đó khiến La Liệt mỉm cười lắc đầu, hai nhóc con này, vừa nghe thấy được gặp Tô Ngọc là đã kích động không thôi.

Vợ của La Liệt vừa về đã thấy hai con hăng hái rời đi, ngay cả khi bà ta đi ngang qua chúng cũng chẳng thèm nhìn.

Bà ta khẽ nhíu mày, đi vào phòng thấy chồng cũng đang ở đó, tâm trạng có vẻ rất tốt, liền kỳ quái hỏi: "Tướng công, có chuyện gì mà anh vui thế?" "La Hậu có con gái rồi, tôi với cha mẹ định qua đó, tôi cũng định đưa các con theo." La Liệt cười nói.

Nghe thấy Diêu Thi Hàm sinh con gái, sắc mặt La đại phu nhân lập tức trở nên khó coi.

Chương 1958

"Họ sinh con thì liên quan gì đến chúng ta?

Tại sao chúng ta phải đi?

Anh muốn đi thì đi một mình đi, tôi không cho phép anh đưa bọn trẻ đi theo." La đại phu nhân bất mãn nhìn chồng.

Hai đứa nhỏ giờ đang là lúc quan trọng để học hành, sao anh ta có thể nói đưa đi là đưa đi được?

La Liệt vốn đang vui vẻ, nghe vợ nói vậy, sắc mặt liền trầm xuống. "Cô nói xem có liên quan gì?

Rau quả bổ dưỡng chúng ta ăn hằng năm là từ đâu ra?

Chẳng phải là La Hậu sai người gửi đến sao?

Nếu nó không gửi, chúng ta có tiền cũng không mua được.

Làm người đừng có quên ơn bội nghĩa như thế.

Cô có muốn đi hay không là việc của cô, nhưng tôi và các con nhất định phải đi." La Liệt thực sự quá thất vọng về bà ta.

Loại lời nói đó mà bà ta cũng thốt ra được sao?

Những thứ em trai gửi đến, nếu quy ra tiền thì cũng phải đến vài chục vạn, thậm chí cả triệu lạng bạc.

Vậy mà La Hậu chẳng lấy một đồng, bà ta còn không hài lòng cái gì? "Nếu cô có ý kiến với em trai và em dâu thì cũng được thôi, sau này những thứ họ gửi về cô đừng hòng đụng vào, càng đừng nghĩ đến chuyện mang đồ về nhà mẹ đẻ." La Liệt lạnh lùng nói.

Đã không hài lòng với em trai, vậy thì đồ tốt của em trai mắc gì phải cho loại người vô ơn này?

La đại phu nhân nghe vậy lập tức không đồng ý: "Tôi không chịu, sao anh lại đối xử với tôi như vậy?

Đồ đã gửi đến thì tôi cũng phải có một phần." "Vừa ăn đồ em trai tôi gửi, vừa chê bai em trai tôi, cô tính toán giỏi thật đấy.

Hôm nay tôi nói luôn ở đây, sau này hoa quả em trai gửi về chỉ để cho các con ăn, nếu cô còn dám đem hoa quả của con cho người nhà mẹ đẻ cô thì cô cũng cuốn gói về đó luôn đi, nhà tôi không chứa nổi loại người như cô." Đây là lần đầu tiên La Liệt nói những lời như vậy với La đại phu nhân.

Có thể thấy lần này anh thực sự đã nổi giận.

Nghe lời chồng nói, La đại phu nhân gần như không tin vào tai mình: "Vì một con quái vật mà anh dám đối xử với tôi như vậy sao?" Nghe thấy vợ gọi em trai mình là quái vật, La Liệt không thể chịu đựng nổi nữa.

Anh giơ tay tát thẳng vào mặt bà ta: "Đó là em trai tôi, không phải cái thứ quái vật gì như cô nói.

Sao nào?

Những năm qua vì em trai tôi mà nhà mẹ đẻ cô được hợp tác với bên Vương gia, kiếm được chút tiền là cô thấy mình ghê gớm lắm rồi hả?" La đại phu nhân ôm mặt, ngây người nhìn La Liệt, anh ta dám ra tay với bà ta.

Bà ta run rẩy chỉ tay vào anh: "Anh dám đánh tôi?" "Xem ra chuyện mấy năm trước cô quên sạch rồi.

Lúc đó khi cô nói xấu em trai tôi, tôi đã cảnh cáo cô rồi, đừng bao giờ nói xấu em ấy nữa, nếu không đừng trách tôi dạy dỗ cô.

Mấy năm nay nhà mẹ đẻ cô dựa vào cái ân tình của em trai tôi mới bắt đầu quan hệ được với bên Ngọc Vương, nếu không nhà cô là cái thá gì chứ?" Anh thực sự quá căm ghét hạng người này.

Nhận ân tình của La Hậu, rồi lại đứng đây nói xấu cậu ấy.

Thấy bà ta có vẻ không phục, La Liệt cũng không tức giận mà lạnh lùng nói: "Nếu cô thấy tôi nói không đúng cũng được thôi, sau này gặp La Hậu tôi sẽ bảo nó là nhà cô khinh thường cái ân tình này, sau này không cần nhờ người của Ngọc Vương chiếu cố việc làm ăn của nhà mẹ đẻ cô nữa." La đại phu nhân lúc này cũng không còn tâm trí để tức giận, bà ta nhìn La Liệt: "Anh nhất định phải làm thế sao?

Tôi nói vậy cũng đâu có sai, bộ dạng nó thế nào anh lại chẳng biết." La Liệt cười khẩy gật đầu: "Ừ, cô nói đúng, nếu đã vậy thì sau này mọi thứ nhà cô cũng đừng hòng có được, tôi sẽ đi nói với Ngọc Vương." "Anh..." "Cô đừng quên Ngọc Vương đối xử với em trai tôi tốt thế nào, muốn gì được nấy, hoàn toàn cưng chiều như em trai ruột.

Nếu cô thấy thể diện của nhà cô lớn hơn em trai tôi, có thể khiến Vương gia cho nhà cô những thứ đó thì cô cứ việc đi mà làm." Sắc mặt La đại phu nhân tái mét, nếu không vì La Hậu, bà ta còn chẳng thấy mặt Ngọc Vương, nói gì đến thể diện, toàn là chuyện hão huyền. "Xem ra cô cũng biết nhà cô có được ngày hôm nay đều là nhờ em trai tôi nhỉ.

Nếu đã vậy thì đối xử tốt với em ấy một chút, cho dù cô không thể tốt với nó thì cũng đừng nói xấu như vậy.

Lần này đi vương phủ cô cũng không cần đi nữa, tôi sẽ đưa hai con đi, cô tự lo lấy mình đi." La Liệt cũng đã nghĩ thông suốt, bà ta muốn thế nào thì tùy.

Đây là lần cuối cùng, nếu còn lần sau, anh nhất định sẽ không để người đàn bà này yên ổn, dù cô ta có là vợ anh đi chăng nữa.

Nghe lời La Liệt, bà ta run rẩy nhìn người trước mặt. "La Liệt, anh có nghĩ đến cảm thụ của tôi không?" Nghe bà ta chất vấn, anh vặn lại: "Vậy cô có nghĩ đến cảm thụ của em trai tôi không?

Nó dùng ân tình của mình mang lại cho chúng ta bao nhiêu lợi ích, không phải để cho cô nhục mạ nó." "Tôi đã nói rất rõ rồi, sau này đồ em trai tôi gửi về, nhà mẹ đẻ cô không có một chút nào hết." "Còn về chuyện làm ăn, tôi sẽ nói rõ với La Hậu, còn sau đó nó định làm gì tôi cũng sẽ không can thiệp quá nhiều." La Liệt bình tĩnh nhìn vợ, gương mặt không chút biểu cảm.

La đại phu nhân không thể tin nổi: "Anh nhất định phải thế sao?" "Chẳng lẽ không phải cô ép tôi sao?

Tất cả chẳng phải vì những gì cô đã làm mới có ngày hôm nay sao?

Nếu cô đã chọn lựa thì đừng có hối hận, vì hối hận cũng vô ích thôi, trên đời này không có nhiều thuốc hối hận cho cô uống đâu." La Liệt thản nhiên nói. "La Liệt, anh đúng là không phải con người, tôi sinh cho anh hai đứa con trai, mà anh đối xử với tôi thế này sao?

Anh muốn đi thì đi, tôi sẽ không để con đi cùng anh đâu, đừng có mơ." La đại phu nhân vốn tưởng nói vậy thì La Liệt sẽ thỏa hiệp.

Nhưng anh không những không cúi đầu nhận lỗi, mà đến một ánh mắt cũng chẳng buồn nhìn bà ta.

Giây phút này, cả người La đại phu nhân lạnh toát. "Anh có ý gì?

Anh không muốn sống cùng nhau nữa phải không?" Liếc nhìn bà ta một cái, La Liệt nhạt giọng: "Nếu cô thấy không muốn sống chung nữa thì cứ nói thẳng, tôi sao cũng được." Sắc mặt La đại phu nhân trắng bệch.

Anh ta... chỉ vì bà ta mắng La Hậu một câu mà anh ta dám nói vậy sao? "Chỉ vì tôi mắng La Hậu một câu mà anh đối xử với tôi thế này?

La Liệt, anh thực sự quá đáng, tôi không ngờ anh lại là hạng người như vậy." "Cô thực sự nghĩ chỉ vì cô mắng La Hậu thôi sao?" La Liệt đột nhiên hỏi ngược lại.

Bà ta nhíu mày: "Nếu không vì chuyện đó thì còn vì cái gì nữa?

Anh chỉ là thấy tôi sống tốt nên ngứa mắt, cố ý làm tôi bẽ mặt chứ gì." "À, thế à?

Vậy tôi hỏi cô, Tết năm ngoái La Hậu tặng hai đứa nhỏ bộ văn phòng tứ bảo thượng hạng, tôi nói không sai chứ?" Nghe La Liệt đột ngột hỏi chuyện này, La đại phu nhân chột dạ, không dám nhìn vào mắt anh. "Xem ra cô đã biết tôi muốn nói gì rồi.

Cô có biết hai đứa nhỏ sau khi biết đồ của mình bị cô cướp mất đã đau lòng thế nào không?" Đồ em trai tặng hai đứa nhỏ, cô ta lấy tư cách gì mà lấy đi?

Chương 1959

"Chúng chỉ là trẻ con, dùng thứ tốt như vậy làm gì?

Tôi chỉ cho các cháu bên ngoại thôi, đều là người một nhà cả, anh nói xem có phải không?" Bà ta cười gượng giải thích. "Đó là đồ La Hậu tặng chúng mà?" "Không phải, nhưng..." "Lúc cô lấy đồ đã hỏi qua hai đứa nhỏ chưa?

Có được sự đồng ý của chúng không?" La Liệt không để bà ta kịp thanh minh, tiếp tục chất vấn.

Sao bà ta có thể thản nhiên nói chuyện lấy đồ của con mình như một lẽ đương nhiên như vậy?

La đại phu nhân nghe vậy lập tức không vui: "Tôi là mẹ chúng, đồ của chúng cũng là đồ của tôi, tôi muốn cho ai thì cho." "Đồ đã tặng cho hai đứa nhỏ thì đó là của riêng chúng, đừng có nói kiểu cô là mẹ chúng thì đồ đó là của cô.

Cô chưa được sự đồng ý của chúng mà đã lấy đi đồ thuộc về chúng, đó không phải là 'lấy' mà là 'trộm', không hỏi mà lấy chính là trộm, lẽ nào cô không hiểu đạo lý này sao?" La Liệt lạnh lùng nhìn bà ta. "Trộm gì chứ, anh nói thế cũng quá nghiêm trọng rồi, làm gì đến mức đó." La đại phu nhân xù lông lên. "Mấy thứ đó là phần thưởng sau khi hai đứa nhỏ hoàn thành lời hứa với La Hậu, em ấy đã xin Vương gia để tặng cho chúng, đó là của chúng." "Tôi không cần biết cô dùng cách gì, trước khi chúng ta từ Ngọc vương phủ trở về, cô phải đặt đồ lại trên bàn học của hai đứa, nếu không chúng ta cứ tính toán cho rõ ràng.

Cũng đừng nghĩ đến chuyện đi bảo hai con tặng đồ cho anh họ chúng, chúng sẽ không đồng ý đâu.

Cô có biết sau khi bị cô lấy mất đồ, chúng đã đau lòng nhường nào không?

Chúng đã hỏi tôi, liệu chúng có phải con ruột của cô không đấy." Vấn đề này thực sự rất nghiêm trọng.

Nếu không phải đau lòng đến cực điểm, đứa trẻ sao có thể hỏi ra câu đó.

Sắc mặt La đại phu nhân trắng bệch, không dám nhìn thẳng vào mắt La Liệt, chỉ có như vậy bà ta mới tự huyễn hoặc mình rằng mọi chuyện đều do La Liệt bịa ra, không liên quan đến hai đứa con. "Cô nghĩ trốn tránh thế này là xong chuyện sao?

Trốn tránh rồi thì có thể coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra à?

Cô trở nên ngây thơ như vậy từ khi nào thế?" Nhìn dáng vẻ trốn tránh của vợ, La Liệt mỉa mai. "Chỉ một lần này thôi mà, chúng muốn thì bảo La Hậu tặng cái khác là được chứ gì." La đại phu nhân vẫn chưa nhận ra mình sai ở đâu, cảm thấy mấy thứ đó kiếm đâu chẳng được, mắc gì phải so đo như thế? "Chỉ một lần này?

Cô nói thật lòng đấy chứ?" Tim La đại phu nhân bỗng thắt lại, bà ta bắt đầu hoảng sợ.

Bà ta đã lấy bao nhiêu đồ của con trai cho cháu ngoại, chính bà ta cũng không nhớ hết. "Xem ra cô cũng chẳng nhớ nổi mình đã trộm bao nhiêu đồ của con trai đem cho người khác rồi.

Nhưng không sao, tôi nhớ hết, hai đứa nhỏ cũng nhớ hết.

Cô có bao giờ tự hỏi vì sao hiện giờ hai đứa nhỏ không muốn ở gần cô, tình cảm với cô thua xa tôi không?

Đó là vì người cha này luôn đứng ra đòi công bằng cho chúng khi chúng chịu uất ức.

Khi người mẹ là cô trộm đồ của chúng đem cho người khác, tôi sẽ là người đi lấy lại không thiếu một thứ.

Khi cô bênh vực cháu ngoại mà mắng nhiếc chúng, chỉ có tôi đứng ra bảo vệ chúng mà thôi." Từng câu từng chữ của La Liệt khiến La đại phu nhân không còn lỗ nẻ nào mà chui. "Tôi... tôi không phải..." "Chuyện đã đến nước này mà cô vẫn chưa nhận ra vấn đề giữa cô và các con, vậy thì chẳng còn gì để nói nữa.

Tôi sẽ đưa các con đi, tôi đối tốt với chúng là đủ rồi.

Cô không muốn chúng đi cùng tôi thì cứ việc đi mà hỏi chúng xem chúng có nghe lời cô không.

Được rồi, tôi còn phải dọn đồ, cô đi được rồi." La Liệt lạnh lùng đuổi khách khiến vợ mình vô cùng nhục nhã.

La đại phu nhân không biết mình rời đi bằng cách nào, bà ta chỉ biết mình dường như đã làm sai rồi.

Bà ta mím chặt môi, đi về phía viện của con trai.

Vừa bước vào đã nghe thấy tiếng hai đứa nhỏ hưng phấn nói chuyện. "Anh ơi, chú nói bên đó có nhiều thú cưng lắm, lần này qua đó anh bảo chúng mình có được nuôi một con không?" "Người kia sẽ không cho chúng ta nuôi đâu." "Em không thèm quan tâm, lúc đó em sẽ nói với cha, chỉ cần cha đồng ý là chúng ta có thể nuôi." La đại phu nhân không thích thú cưng, nên dù biết các con thích bà ta cũng không cho nuôi.

Bây giờ chúng chẳng những đòi nuôi, mà xưng hô của đứa con lớn dành cho bà ta lại là "người kia"? "Anh, anh nói xem bộ văn phòng tứ bảo chú tặng chúng mình có đòi lại được không?

Em thực sự thích nó lắm." Đó là lần đầu tiên cậu bé nhận được món quà tốt như vậy, bản thân cậu còn không nỡ dùng, ngày nào cũng mang ra ngắm, thế mà một ngày nọ bỗng nhiên biến mất.

Đến lúc qua nhà ngoại, thấy các anh họ khoe khoang, cậu mới biết món quà chú tặng lại bị mẹ trộm mất rồi. "Không sao đâu." "Nhưng em thực sự rất thích mà." "Cha nói rồi, qua đó sẽ hỏi chú xem còn không, nếu còn sẽ mua cho chúng ta một bộ." "Nhưng em không muốn cha mua, em chỉ muốn bộ chú tặng cơ." Đó là quà chú tặng sau khi chúng hoàn thành lời hứa với chú mà. "Anh, anh nói xem bà ta có thực sự là mẹ mình không?

Không phải mẹ kế đấy chứ?" "Nói bậy gì thế?

Người kia chẳng qua là thương mấy đứa nhỏ bên nhà ngoại hơn thôi.

Bà ta là mẹ mình, nhưng không thương mình.

Mà cũng chẳng sao, chúng ta đã có ông bà nội thương, có cha và chú thương rồi, có bà ta hay không cũng vậy thôi." Kể từ khi số dâu tây em trai thích nhất bị bà ta lấy sạch không còn một quả, người đó đã không còn là mẹ của chúng nữa rồi, chỉ là một người lạ từng quen mà thôi. "Anh ơi, lần này qua đó chúng mình có dâu tây ăn không?" "Chắc là vẫn còn đấy, anh có tiền đây này, lúc đó anh sẽ mua của Vương gia cho em ăn, em muốn ăn bao nhiêu thì ăn." "Vâng, anh cũng ăn nữa nhé." "Ừ, sau này đừng nghĩ đến người kia nữa, bà ta sẽ không đối tốt với anh em mình đâu, nghĩ nhiều chỉ thêm đau lòng thôi." La đại phu nhân không biết diễn tả cảm xúc của mình lúc này thế nào, chỉ thấy trong lòng thực sự rất đau đớn.

Con trai bà ta không cần mẹ nữa rồi.

Bà ta đẩy cửa xông vào, giận dữ quát: "Ai dạy các ngươi nói những lời như vậy?

Hôm nay ta phải đánh chết các ngươi!

Đã bảo không có người mẹ này thì ta đánh chết các ngươi luôn, ta cũng không cần hạng con cái như các ngươi nữa!" Người đột ngột xông vào khiến hai anh em giật nảy mình.

Với tư cách là anh cả, La Bạch Y lập tức che chở cho em trai: "Chẳng ai dạy cả, là chúng tôi tự nghĩ thế đấy.

Trong lòng bà chỉ có mấy đứa con nhà cậu, nếu đã vậy thì quan hệ giữa chúng tôi với bà có tốt hay không thì có ích gì?

Nếu bà thấy đánh chết chúng tôi là tốt cho bà thì cứ thử xem." Nói xong, cậu bé ghé sát tai em trai thì thầm: "Tìm cơ hội chạy đi tìm cha!" La Bạch Đồng gật đầu, cậu không cần người mẹ này nữa.

Cậu không có mẹ, chỉ có ông bà nội, cha, chú, anh trai và em gái thôi.

La đại phu nhân bị lời của hai đứa trẻ làm cho phát điên, bà ta chẳng màng chúng mới chỉ là những đứa trẻ chưa đầy mười tuổi, vớ lấy thứ gì đó bên cạnh là quất tới tấp.

Chương 1960

La Bạch Y đẩy em trai một cái, La Bạch Đồng thuận thế chạy thoát ra ngoài. "Cha ơi, người đàn bà xấu xa kia đang đánh anh, cha mau đến xem anh đi, không là anh bị đánh chết mất!" La Bạch Đồng thấy La Liệt liền mếu máo gọi.

Nghe con trai nói "người đàn bà xấu xa", La Liệt cảm thấy khó hiểu. "Cha mau đi đi, anh che cho con để con chạy đi tìm cha, giờ chắc anh bị đánh đau lắm, chúng ta phải mau cứu anh!" Thấy cha đứng yên, La Bạch Đồng kéo tay anh lôi đi.

La Liệt bế thốc con trai nhỏ lên, chạy thẳng về phía viện của hai đứa trẻ.

Vừa vào đến nơi đã nghe thấy tiếng la hét xối xả của La đại phu nhân. "Ngươi gọi ta là gì?" "Người đàn bà xấu xa!" "Một người đàn bà xấu xa chỉ biết bắt nạt tôi và em trai, rõ ràng biết em thích ăn dâu tây mà bà chẳng để lại cho nó quả nào, thấy nó khốc bà cũng mặc kệ." La Bạch Y trừng mắt nhìn bà ta, nói từng câu một.

Bà ta không phải mẹ cậu, chỉ là một người đàn bà xấu xa mà thôi.

Đánh thì cứ đánh đi, cũng chẳng phải lần đầu cậu bị đánh vì những người đó.

Chỉ cần đợi cha đến là được. "Để xem ngươi còn dám gọi bậy không!" Giọng La đại phu nhân đầy vẻ độc ác, dáng vẻ này đúng là hận không thể lấy mạng La Bạch Y.

La Liệt nghe thấy âm thanh bên trong liền vội vàng đặt La Bạch Đồng xuống sân: "Đừng vào trong, có cha ở đây anh con sẽ không sao đâu." "Vâng." La Liệt xông vào thì thấy trên người con trai đầy vết thương, La đại phu nhân đang dùng gậy quất cậu bé, bên cạnh còn có hai tên thị vệ đang giữ chặt La Bạch Y không cho cậu cử động.

Thấy cảnh này, La Liệt thực sự nổi trận lôi đình.

Khi La đại phu nhân giơ tay định đánh tiếp, anh lao tới giật lấy cây gậy, dùng nội lực quất mạnh lên người bà ta.

Một tiếng thảm thiết vang lên.

La đại phu nhân quay lại thì thấy La Liệt đã xuất hiện ở đó từ bao giờ.

Nhìn thấy vết thương trên người con trai, La đại phu nhân lập tức hoảng loạn, muốn giải thích nhưng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Còn lúc này, La Liệt đã chẳng muốn nghe bà ta nói gì nữa. "Người đâu!" Thị vệ của La Liệt nhanh chóng chạy vào.

Anh liếc nhìn những kẻ đang giữ La Bạch Y cho vợ mình đánh, lạnh lùng ra lệnh: "Phế hết bọn chúng cho ta!

Một tên cũng không được để lại!" Nghe vậy, La đại phu nhân liền không chịu: "Không được, tôi không đồng ý, đây là người của tôi, sao anh dám phế người của tôi?" Đây là người nhà mẹ đẻ cho bà ta, cũng là chỗ dựa của bà ta.

Nếu mất những người này, bà ta biết làm sao ở cái nhà họ La rộng lớn này? "Đã dám ra tay với con trai tôi, dù tôi có lấy mạng chúng thì chúng dám nói gì không?" La đại phu nhân bắt đầu thấy sợ hãi, dáng vẻ này của anh thực sự quá đáng sợ.

Tiếng kêu thảm thiết vang lên trong phòng, La Liệt bế La Bạch Y lên: "Bạch Y, con ổn chứ?" "Cha, con không sao, cha đừng lo cho con." Quả nhiên, chỉ có cha là thương anh em cậu nhất.

Còn người đàn bà trước mặt này là cái thá gì chứ? "Nó đã nói không sao rồi, anh đừng giận nữa.

Tại đứa nhỏ này quá hỗn hào, chúng không gọi tôi là mẹ đã đành, đằng này còn gọi là người đàn bà xấu xa, tôi làm vậy có gì sai chứ?" La đại phu nhân càng nói càng thấy mình đúng.

Nói xong còn nhìn La Bạch Y, ý đồ muốn cậu bé nói giúp mình một câu.

Thế nhưng La Bạch Y chẳng thèm đoái hoài, tựa đầu vào vai cha không nói lời nào.

La đại phu nhân tức điên lên, bà ta sinh ra loại con cái gì thế này? "Tôi không thấy Bạch Y gọi cô như vậy có gì sai cả.

Cô muốn chúng gọi cô một tiếng mẹ, vậy cô đã làm tròn trách nhiệm của một người mẹ chưa?" La Liệt chất vấn.

Chẳng làm được gì cho con mà còn chạy đến trách cứ tại sao con lại đối xử với mình như thế.

Tại sao lại như vậy, trong lòng bà ta chẳng lẽ không tự biết? "Anh..." "Cô về đi." "Cái gì?" La đại phu nhân chưa hiểu ý La Liệt là gì. "Tôi nói, cô về đi, về nhà mẹ đẻ của cô mà ở, sau này cô muốn tốt với ai bên đó thì tùy.

Còn hai đứa con trai sẽ theo tôi, cô đã đối xử tệ với chúng như thế thì chắc cũng chẳng cần chúng đâu." La Liệt bình tĩnh nhìn vợ, giọng điệu nhạt nhẽo.

Trước đây anh còn chút kiên nhẫn với bà ta, nhưng giờ thì hết sạch rồi.

Bà ta dám ra tay đánh con trai mình, ai cho bà ta cái gan đó? "Anh định đuổi tôi đi sao?" "Cô nói đúng rồi đấy, tôi sẽ hưu thê." La đại phu nhân lùi lại mấy bước, chỉ vào La Bạch Y: "Chỉ vì tôi đánh nó mấy cái mà anh định bỏ vợ sao?

Tôi là mẹ nó, dù tôi có đánh chết nó thì đã làm sao?" "Cô nói đúng, nên tôi mới hưu thê.

Đồ đạc của cô thì cô mang đi hết đi, đồ của nhà tôi vẫn là của nhà tôi." La Liệt nghe bà ta nói vậy thì chẳng còn gì để nói nữa. "Hưu thư tôi sẽ gửi qua sau." Nói xong, anh bế La Bạch Y ra ngoài, dắt theo La Bạch Đồng, ba cha con cùng rời đi. "Cha, chúng con có gây thêm phiền phức cho cha không?" "Mẹ các con có thường xuyên đánh các con không?" La Liệt không trả lời mà hỏi ngược lại.

La Bạch Y im lặng, cậu không muốn nói những lời chia rẽ quan hệ hai người.

Nhưng cậu không nói thì La Bạch Đồng cũng chẳng thèm giấu giếm. "Cha ơi, bà ta thường xuyên đánh anh, toàn đánh vào những chỗ không nhìn thấy được, còn không cho chúng con nói với cha.

Bà ta còn bảo nếu tụi con mà nói, bà ta sẽ đem tụi con đi thật xa, để tụi con vĩnh viễn không bao giờ được gặp cha nữa." La Bạch Đồng uất ức kể.

Nghe vậy, sắc mặt La Liệt tối sầm lại: "Được rồi, cha biết rồi.

Sau này hai con cứ ở với cha.

Đợi khi đến Ngọc vương phủ, cha sẽ hỏi chú xem các con có thể ở lại đó không.

Nếu được, các con cứ ở lại đó học tập cùng Ngọc Vương, được không?" Mắt La Bạch Y sáng rực niềm vui: "Cha, thật sự được ạ?" "Nếu được thì tốt quá.

Chú của con cũng có chỗ ở bên đó, các con sẽ ở nhà của chú thím chứ không ở trong vương phủ." Trước đây anh đã có ý định này nhưng chưa rõ ràng lắm. "Đi nào, cha bôi thuốc cho con.

Đây là thuốc do bạn của chú con làm, hiệu quả tốt lắm.

Chú ấy sợ hai đứa hay chạy nhảy va chạm nên mới đưa cho cha đấy." Sau khi bôi thuốc cho con, La Liệt nhìn con trai nhỏ: "Chăm sóc anh cho tốt, cha đi tìm ông bà nội đây." "Vâng ạ." La Liệt đi tìm vợ chồng La phu nhân, kể lại chuyện La đại phu nhân đánh con và ý định bỏ vợ của mình.

Chương 1961

La phu nhân nghe tin con dâu đánh cháu đích tôn của mình thì tức đến run người: "Con nghĩ kỹ chưa?" "Vâng." La Liệt kể lại những lời La Bạch Đồng nói cho cha mẹ nghe.

Nghe xong, La phu nhân tức giận lao thẳng ra ngoài. "Mẹ..." La gia chủ nắm tay con trai mình: "Được rồi, không cần lo cho mẹ con đâu, cứ để bà ấy đi trút giận một chút cũng tốt.

Nếu con đã quyết định thì cha và mẹ chắc chắn sẽ ủng hộ con." "Cha, con còn một việc muốn bàn bạc với cha." La Liệt cũng không biết việc này có khả thi hay không. "Hửm?

Chuyện gì?

Con cứ nói thẳng đi, sao còn ấp úng thế?" La gia chủ hiếm khi thấy con trai có vẻ mặt này, nhìn anh ta như vậy, ông không nhịn được thấy hơi buồn cười. "Là thế này, bọn trẻ Bạch Y rất sùng bái Ngọc Vương, nằm mơ cũng muốn bái vào môn hạ của Ngọc Vương.

Cho nên con định lần này qua đó hỏi xem em trai có thể để Bạch Y ở lại đó không.

Nếu được thì có em trai và em dâu chăm sóc, chúng ta không cần lo lắng, mà hai đứa trẻ còn có thể học được rất nhiều kiến thức từ Vương gia." La Liệt ngại ngùng nói.

La gia chủ suy nghĩ nghiêm túc một chút, thấy việc này khá khả thi. "Chuyện này chờ chúng ta qua đó rồi hỏi em trai con xem.

Theo sự sủng ái của Vương gia dành cho em con, chỉ cần nó đề xuất, mà năng lực và thiên phú của hai đứa trẻ nằm trong phạm vi Vương gia có thể chấp nhận thì anh ấy chắc sẽ đồng ý thôi." La gia chủ cũng không dám khẳng định chắc chắn.

Nhưng nếu có thể mở ra một con đường tốt hơn cho cháu nội, họ đương nhiên sẵn sàng thử. "Vậy qua đó rồi chúng ta nói với em trai." "Được." Khi La phu nhân tìm đến La đại phu nhân, bà ta đang chuẩn bị về nhà mẹ đẻ để mách tội.

Thấy La phu nhân đi tới, bà ta hừ lạnh một tiếng: "Cho dù bà có đến nói giúp cũng vô ích, lần này La Liệt không quỳ xuống xin lỗi tôi thì tôi sẽ không tha thứ cho anh ta đâu." Bà ta còn tưởng La phu nhân đến để khuyên can, nên nghênh ngang nói.

La phu nhân tức giận đến mức bật cười, giơ tay tát cho bà ta một cái. "Còn quỳ xuống xin lỗi cô?

Cô tính là cái thứ gì?

Ăn cắp đồ của hai đứa cháu nội tôi mang cho cháu trai mình thì thôi đi, giờ còn dám ra tay đánh cháu tôi.

Bây giờ cô cút ngay cho tôi, con trai tôi đã quyết định bỏ vợ rồi, cô tưởng cô vẫn còn là bảo bối trong tay nó chắc?

Còn đòi quỳ xuống xin lỗi nữa." Người này đúng là mơ mộng quá nhiều rồi, loại lời này mà cũng dám nói ra.

La đại phu nhân ngây người nhìn La phu nhân, nghiến răng nói: "Không thể nào, tôi không tin đây là sự thật." "Không tin thì thôi, chuyện này con trai tôi sẽ giải quyết xong với cô sau, giờ thì cút ngay cho tôi." Bà thực sự quá ghét người phụ nữ này.

Trước đây bà đối xử tốt với bà ta bao nhiêu thì đúng là phí công bấy nhiêu.

Bây giờ xem đi?

Đến con trai ruột mà bà ta cũng nỡ ra tay.

La đại phu nhân vẫn không tin lời họ nói là thật, nghiến răng xách đồ bỏ đi.

Lần này bà ta nhất định phải để cả nhà họ La đến xin lỗi thì mới chịu quay về.

Nếu không thì đừng hòng.

La phu nhân hừ một tiếng, hạng người như thế này sao có thể sống đến tận bây giờ nhỉ?

Không bị người ta đánh chết đúng là kỳ lạ.

Có thuốc mỡ do Nam Kiều làm, bôi được hai ngày là vết thương trên người La Bạch Y đã khỏi hẳn.

Vốn dĩ La phu nhân muốn cậu bé nghỉ ngơi thêm, nhưng cậu nhất quyết không chịu.

Trước khi rời nhà đi Ngọc Vương phủ, La Liệt bảo tâm phúc mang đơn ly hôn gửi cho La đại phu nhân: "Có chuyện gì xảy ra, vì sao ta bỏ vợ, ngươi cứ giải thích rõ với họ, tránh để sau này họ lại nói ra nói vào." "Vâng." Trên đường đi, cả La Bạch Y và La Bạch Đồng đều vô cùng hào hứng. "Cha, thế giới bên ngoài là như thế này ạ?" La Liệt sững người, nhìn con trai hưng phấn mà lòng thấy phức tạp.

Hình như anh rất ít khi dẫn hai đứa nhỏ ra ngoài. "Sau này có cơ hội cha sẽ dẫn các con đi chơi nhiều hơn, được không?" La Liệt hỏi hai đứa trẻ. "Dạ được ạ, chỉ cần đi với cha thì đi đâu cũng được hết." Nghe con nói, La Liệt thấy lòng mình ấm áp lạ thường.

May mà anh nghe lời cha mẹ, từ lúc hai đứa còn nhỏ đã tự thân chăm sóc nhiều việc, nên tình cảm giữa cha con rất tốt.

Bảy ngày sau, họ đến cửa Ngọc Vương phủ.

La Bạch Y và La Bạch Đồng tò mò nhìn quanh: "Cha, ở đây nhiều nhà quá, nhà chú nhỏ ở đâu ạ?" "Chúng ta đi hỏi thử xem." La Liệt đi gõ cửa, người ra mở cửa là Nguyên Lâm.

Anh ta chưa từng đến La gia nên không biết họ là ai. "Mọi người là ai?

Tìm ai ạ?" "Chúng tôi là người nhà của La Hậu, chúng tôi là người nhà của cậu ấy." Nghe là người nhà của La Hậu, Nguyên Lâm mỉm cười nói: "Mọi người đến không đúng lúc rồi, thiếu gia La Hậu không có ở đây.

Bên Diêu gia cũng có người đến, cậu ấy đang ở bên đó tiếp đón, để tôi dẫn mọi người qua." Vốn dĩ La Hậu ở bên này, nhưng người nhà họ Diêu đến nên họ đã quay về bên đó. "Làm phiền anh quá." "Không có gì đâu ạ." "Cha ơi, cha biết chú nhỏ ở đâu không ạ?" "Biết chứ, chú này sẽ dẫn chúng ta đi." La Bạch Đồng nhìn Nguyên Lâm, ngoan ngoãn cảm ơn: "Cháu cảm ơn chú ạ." "Đừng khách sáo, mọi người đi theo tôi." Nguyên Lâm dẫn người nhà họ La đến chỗ La Hậu.

La Hậu là người đầu tiên nhìn thấy Nguyên Lâm: "Nguyên Lâm, sao anh lại tới đây?

Không ở bên cạnh anh Ngọc à?" "Thiếu gia La Hậu, người nhà của cậu đến rồi, tôi đưa họ qua đây." Nghe thấy hai chữ "người nhà", La Hậu bước ra ngoài, lập tức thấy cha mẹ, anh trai và hai đứa cháu đều đã đến.

La Bạch Y và La Bạch Đồng thấy La Hậu thì rất vui mừng, cả hai sà vào lòng chú: "Chú nhỏ, cuối cùng chúng con cũng được gặp chú rồi." "Đồ chú gửi về các con có thích không?" La Hậu để mặc hai đứa cháu bám trên người mình.

Anh rất yêu quý hai đứa cháu này, và chúng cũng rất thân thiết với anh. "Con trai, Hàm Hàm đâu?

Lần này mẹ mang theo không ít đồ tốt cho hai đứa đây." "Mẹ, bên con không thiếu gì đâu, bên anh Ngọc cái gì cũng có." La Hậu nhíu mày nói.

Đường xa như vậy mà mang theo đồ đạc thì phiền phức biết mấy. "Cái thằng này nói gì thế hả?

Đồ Vương gia cho là của Vương gia, còn đồ chúng ta tặng là tâm ý của chúng ta.

Không thể để thông gia nghĩ rằng Hàm Hàm sinh con gái nên chúng ta không thích được, con hiểu không?

Chương 1962

Mẹ mang theo rất nhiều đồ, tuyệt đối không để mẹ vợ con có ý nghĩ đó đâu." La phu nhân lườm La Hậu một cái.

La Hậu nghe mà bất lực, cuối cùng đành phải nói: "Vâng, mẹ, con nghe mẹ hết." "Con trai, cháu nội bảo bối của mẹ đâu?" "Mẹ, mọi người đi đường xa mệt rồi, đi tắm rửa nghỉ ngơi một chút đi, rồi con dẫn mọi người đi thăm cháu." "Nghỉ ngơi thì không cần đâu, để tối rồi nghỉ, chúng ta đi tắm rửa thay quần áo trước đã.

Đi đường bám đầy bụi bặm, gặp trẻ con không tốt." La phu nhân nhíu mày nói. "Con mau sắp xếp phòng cho chúng ta đi, mẹ muốn tắm rửa thay đồ ngay." "Vâng." La Hậu nhìn hai đứa cháu vẫn đang bám trên người mình: "Mau xuống đi nào." "Hì hì, chú nhỏ ơi, em gái có đáng yêu không ạ?" "Rất, rất đáng yêu luôn." "Oa, tụi con muốn xem em gái." Chú nhỏ đã nói em gái đáng yêu thì chắc chắn là thật rồi, hai đứa nhỏ vô cùng mong đợi. "Đi tắm thay đồ trước đi, xong rồi chú sẽ bế em ra cho các con xem.

Thím các con đang ở cữ, các con vào phòng không tiện đâu." La Hậu nói với các cháu. "Dạ!" Đợi họ chuẩn bị xong xuôi, La Hậu mới bế con gái ra cho mọi người xem.

Hai anh em Bạch Y nhìn em gái mà mắt sáng rực: "Chú nhỏ ơi, em gái đáng yêu quá, chúng con thích lắm.

Sau này chúng con nhất định sẽ bảo vệ em gái thật tốt." La Hậu sững người một chút rồi bật cười: "Được thôi, vậy chúng ta giao kèo nhé, các con phải bảo vệ em thật tốt, không được để em chịu uất ức đâu đấy, biết chưa?" "Chú nhỏ yên tâm, sau này ai dám bắt nạt em gái, chúng con nhất định sẽ đập cho người đó một trận.

Chúng con sẽ chăm chỉ tập võ, không để ai bắt nạt em đâu." Vất vả lắm họ mới có một đứa em gái, đương nhiên phải bảo vệ thật kỹ rồi. "Được, sau này chú sẽ dạy võ công cho các con." "Dạ!" La Bạch Y bỗng ngập ngừng hỏi: "Chú nhỏ, chú nói xem con và em trai có thể bái sư không ạ?" La Hậu nghe vậy thì thấy hơi lạ: "Hửm?

Bái sư?

Các con muốn bái ai làm sư phụ?" "Dạ là Vương gia ạ.

Chú nhỏ, người là Phù Hoa công tử, tụi con sùng bái nhất là Phù Hoa công tử đó, chú thấy tụi con có cơ hội không ạ?" La Bạch Y nhìn La Hậu với vẻ mặt đầy mong đợi.

La Hậu biết thiên phú của hai đứa cháu mình quả thực không tệ.

Nếu đi theo anh Ngọc thì chắc chắn sẽ trưởng thành nhanh hơn. "Chuyện này lát nữa chú đi hỏi anh Ngọc xem sao, có kết quả chú sẽ báo cho các con." La Hậu quyết định đi hỏi Tô Ngọc trước.

Bây giờ chưa hỏi ý kiến Tô Ngọc, anh cũng không biết anh ấy nghĩ thế nào. "Cảm ơn chú nhỏ ạ." La gia chủ giành lấy cháu nội từ tay con trai, tuy nói là giành nhưng động tác của ông lại vô cùng nhẹ nhàng. "Cháu gái bảo bối của ông nội, phải mau lớn nhé." Ông chỉ mong cháu gái lớn ngay bây giờ để có thể gọi ông một tiếng ông nội thật ngọt ngào. "Tầm này sang năm là bảo bối nhỏ nhà mình có thể gọi ông nội được rồi." Nghĩ thôi đã thấy mong chờ rồi. "Ông bế xong rồi, mau đưa tôi bế một chút." La phu nhân nhìn mà thèm, cũng muốn được bế cháu.

La gia chủ tuy hơi tiếc nhưng vẫn giao cháu gái cho vợ.

Sau đó ông về phòng lấy ra một chiếc hộp nhỏ: "Cái này là dành cho cháu gái nhỏ của chúng ta." La Hậu tò mò nhìn cha mình: "Đây là gì vậy cha?" "Là Phượng Hoàng Ngọc, hồi đó ta có được không ít, nên đã làm mấy miếng ngọc bội.

La Hậu, ta nghe nói nhà Nam Kiều và Bạch Khởi cũng mới sinh hai nhóc tỳ phải không?" "Đúng ạ, đều là con trai.

Kỳ Nhi đã được bốn tháng rồi, còn nhóc kia thì tầm tuổi con gái nhà mình." "Vậy thì đúng lúc quá, chỗ Phượng Hoàng Ngọc này chỉ làm được mấy miếng ngọc bội thôi, Bạch Y và Bạch Đồng đều có cả rồi, hai miếng còn lại này thì tặng cho con trai của Nam Kiều và những người khác đi." "Được ạ." Chuyện này La Hậu chẳng có ý kiến gì, hai người họ là con nuôi của cha mình mà, giờ có thêm hai đứa cháu nuôi thì phải thể hiện chút lòng thành chứ. "Tốt quá, nhà mình bỗng chốc có thêm ba nhóc tỳ, tổng cộng là năm đứa trẻ rồi, vui quá đi mất." La gia chủ hớn hở nói.

La Liệt dở khóc dở cười nhìn cha mình: "Cha ơi, đó là con nhà người ta, có phải con nhà mình đâu." Nghe vậy, La gia chủ không vui ngay: "Sao lại không phải con nhà mình?

Nam Kiều với Bạch Khởi là con nuôi của ta và mẹ con, con của chúng nó chẳng lẽ không phải cháu của ta sao?" Hai anh em Bạch Y nhìn nhau, ngạc nhiên hỏi: "Ông nội ơi, vậy là tụi con có thêm hai đứa em trai nữa ạ?" "Đúng thế, là em trai ở nhà chú Nam Kiều và chú Bạch Khởi.

Đợi sau này chú Lạc Diễm thành thân thì sẽ còn nữa, rồi bên phía Ngọc Vương còn có mấy anh trai và em trai nữa kìa." Nghĩ đến lũ trẻ nhà Tô Ngọc, La gia chủ bật cười nói. "Có bao nhiêu người ạ?" La Bạch Y buột miệng hỏi. "Chín người." "Nhiều em trai thế ạ?" "Còn có một em gái nữa." La Hậu nhìn vẻ mặt mong đợi của hai đứa trẻ, cười nói: "Lát nữa chú dẫn các con đi làm quen, các con có thể học hỏi thêm từ Tiểu Bảo và những người khác.

Thiên phú của Tiểu Bảo rất giỏi, có gì không hiểu cứ hỏi em ấy." Hai anh em Bạch Y gật đầu lia lịa, chỉ cần học được kiến thức thì hỏi ai cũng được.

Đợi đến khi em bé đói, La Hậu mới bế con trả lại. "Giờ có muốn đi thăm hai em trai không?" "Dạ muốn!" La Hậu dẫn cả nhà họ La sang nhà Nam Kiều thăm bọn trẻ.

Sau khi xem xong, La Bạch Y kinh ngạc thốt lên: "Chú nhỏ ơi, các em ở đây ai cũng xinh xắn quá." "Đúng vậy, lát nữa gặp những người khác con sẽ còn thấy thế nữa." Trong chốc lát, anh em Bạch Y bắt đầu thấy mong đợi vô cùng. "Vậy thì tuyệt quá, con mong đợi lắm rồi." "Được rồi, giờ về nghỉ ngơi đi, mai chú dẫn các con đi làm quen với các anh và các em khác." "Dạ." Sau khi họ về nghỉ ngơi, La Hậu một mình đi tìm Tô Ngọc. "Anh nghe nói cha mẹ em cũng qua đây rồi, sao không ở nhà tiếp đón họ mà lại chạy sang chỗ anh làm gì?" Tô Ngọc đặt cuốn sách xuống, nhìn La Hậu hỏi. "Anh Ngọc à, chuyện là thế này, hai đứa con của anh trai em sùng bái anh lắm, vừa đến đã hỏi em xem có thể bái anh làm sư phụ không.

Em thấy thiên phú của tụi nó cũng khá, nếu được ở bên cạnh anh thì chắc chắn sẽ học được nhiều điều hơn, nên muốn sang hỏi ý anh." La Hậu hơi ngại ngùng nói. "Ngày mai em cứ dẫn tụi nó qua đây để anh xem tình hình thế nào đã, nếu đúng như em nói thì cũng được thôi." "Cảm ơn anh Ngọc!" Tô Ngọc lườm La Hậu một cái: "Với anh mà còn khách sáo thế à?" "Không khách sáo nữa ạ, vậy anh Ngọc, em về trước đây." "Được." Sau khi La Hậu đi, Vương Cẩn Hòa bước tới hỏi: "Chẳng phải anh nói không nhận đồ đệ sao?" "La Hậu hiếm khi nhờ vả anh chuyện gì, thấy nó có vẻ bận tâm đến việc này, lại bảo hai đứa nhỏ thiên phú tốt, nên nhận làm đồ đệ cũng không sao.

Nhìn bộ dạng La Hậu là biết hai đứa nhỏ đó đối xử với nó rất tốt, tình cảm chú cháu sâu đậm, đã vậy thì ngại gì mà không làm nó vui lòng một chút?

Dù sao anh cũng phải dạy dỗ con cái, dạy thêm hai đứa nữa đối với anh cũng chẳng khác biệt là mấy." Tô Ngọc giải thích lý do anh đồng ý với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi, không ngờ Tô Ngọc lại giải thích nghiêm túc đến thế. "Được rồi, được rồi, em hiểu ý anh rồi, anh đừng giải thích nữa.

Em biết chồng em thực ra là một người rất dịu dàng mà." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc cười nói.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng: "Nói gì vậy?

Đừng có nói lung tung." Vương Cẩn Hòa che miệng cười, tuy đôi lúc Tô Ngọc nhìn có vẻ nghiêm túc, khó gần, nhưng quen lâu rồi mới biết anh thực ra là một người rất dịu dàng và cũng dễ thẹn thùng.

Ghé sát lại gần Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa hỏi: "Có phải anh đang rất vui không?" "Đương nhiên rồi, nhìn những đứa nhóc năm nào giờ đều đã có gia đình riêng, anh đương nhiên là rất mừng." Tô Ngọc mỉm cười nói. "Lúc mới quen bọn nó, đứa nào cũng chẳng sợ trời chẳng sợ đất, có khi còn cố tình tìm đến cái chết, em xem bây giờ xem, cuộc sống của bọn nó chẳng phải rất tốt sao?

Ngoại trừ Lạc Diễm phải đợi đến năm nay mới thành thân, còn lại ai cũng đã làm cha cả rồi.

Đặc biệt là La Hậu, từ khi có con gái, nó chỉ muốn túc trực bên cạnh con suốt ngày, chuyện này mà đặt vào mấy năm trước thì có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới." Vương Cẩn Hòa rất tán đồng lời này, lúc mới quen bọn La Hậu, anh ấy thực sự rất ít nói. "Bây giờ La Hậu đúng là dịu dàng hơn hẳn." "Đúng là vậy, nhưng thế này cũng tốt, bọn nó sống tốt là được rồi, còn những việc khác anh giúp được gì thì sẽ giúp." Tô Ngọc cười nói.

Đối với những người em trai này, anh vẫn phải sủng ái một chút chứ biết làm sao giờ? "Anh này, anh có thấy nuối tiếc không?" Tô Ngọc hơi không hiểu sao Vương Cẩn Hòa lại đột nhiên hỏi câu này: "Sao em lại hỏi thế?" "Vì thấy bên cạnh bọn họ có nhiều người thân như vậy." "Nếu là trước đây thấy cảnh này thì chắc chắn là có, nhưng bây giờ thì không đâu.

Người thân của họ nhiều, người thân của chúng ta cũng rất nhiều, chỉ là ở những nơi khác nhau thôi, khi nào tụ tập lại thì cũng sẽ gặp được nhau mà." Tuy hiện tại không thể gặp mặt, nhưng họ đều biết đối phương đang ở đâu.

Chương 1963

Như vậy là đủ rồi. "Bên cạnh anh đã có em và các con bầu bạn rồi, hơn nữa chẳng phải còn có bọn Nam Kiều sao?

Họ cũng là người nhà của anh mà." Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười, đúng vậy, người nhà của họ rất nhiều, chẳng qua là không ở cùng một chỗ thôi.

Nghĩ vậy, cô lại thấy mình vừa hỏi một câu thật ngớ ngẩn. "Đừng nói chuyện đó nữa, khó khăn lắm chúng ta mới có thời gian riêng tư bên nhau, mặc kệ bọn họ đi, để họ tự vui vẻ với người nhà của mình.

Tiểu Bảo và các con đâu rồi anh?" "Hoa đào trên núi nở rồi, Tiểu Bảo dẫn Thái Huyền đi xem, bảo là muốn hái ít cánh hoa về để em làm bánh hoa đào cho tụi nó." Vương Cẩn Hòa nhướn mày nhìn Tô Ngọc: "Đây là hoa đầu mùa mà, Tiểu Bảo lại nỡ hái sao?" "Nghĩ đến bánh hoa đào thì đương nhiên là nỡ rồi, em thấy có đúng không?" "Anh nói phải." Khi bọn Tiểu Bảo quay về, đúng là có xách theo một ít cánh hoa đào.

Có điều trông Tiểu Bảo có vẻ không được vui cho lắm.

Vương Cẩn Hòa bước tới nhận lấy chiếc giỏ từ tay con, buồn cười hỏi: "Sao vậy con?

Hái hoa xong rồi lại thấy không vui à?" "Không phải ạ, bác Thái Huyền làm gãy một cây đào của con rồi." Tiểu Bảo liếc nhìn Thái Huyền đứng bên cạnh, mặt lộ rõ vẻ không vui.

Nhưng cậu cũng không thể quá hẹp hòi.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Thái Huyền, hèn gì Tiểu Bảo lại không vui như thế.

Nhìn vẻ mặt của Thái Huyền, cô hỏi: "Sao bác lại không cẩn thận làm gãy cây đào của Tiểu Bảo thế?" Tiểu Bảo thích nhất là rừng đào, mỗi cây đào cậu đều rất trân trọng.

Lúc hái đào đều dặn mọi người phải cẩn thận hết mức.

Ngoài việc tỉa cành mỗi mùa đông ra, nếu cành cây bị gãy là Tiểu Bảo sẽ buồn lắm. "Tôi không cẩn thận làm gãy thôi." Ông cũng chẳng biết sao nữa, cái cành đó tự nhiên lại gãy. "Tiểu Bảo con xem, bác Thái Huyền cũng đâu có cố ý, chúng ta tha lỗi cho bác ấy lần này nhé?" Bình thường Thái Huyền cũng đối xử với bọn Tiểu Bảo rất tốt. "Dạ." Tiểu Bảo cũng chỉ lúc đầu thấy không vui thôi, giờ thì hết rồi.

Dù sao bác Thái Huyền cũng tốt với cậu, cậu sẽ không thực sự giận đâu. "Bác Thái Huyền ơi, đợi thêm một thời gian nữa con dẫn bác đi xem, lúc đó hoa mới là đẹp nhất." "Được." Vương Cẩn Hòa thấy hai bác cháu hòa hảo rồi mới mang hoa đào đi làm bánh.

Cô còn chia cho bên nhà Nam Kiều một ít nữa.

Đến lúc hoa đào nở rộ nhất thì hai người vợ cũng đã hết thời gian ở cữ.

Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một hồi, quyết định cả nhà lên núi ngắm hoa luôn.

Đề nghị này được mọi người ủng hộ nhiệt liệt.

Diêu Thi Hàm giao con cho La Hậu bế rồi chạy đến tìm Vương Cẩn Hòa: "Chị dâu ơi, cuối cùng em cũng được ra ngoài chơi rồi." "Sức khỏe em hồi phục sao rồi?" "Có đồ tốt của chị cho ăn, sức khỏe tụi em hồi phục tốt lắm, em bé cũng rất khỏe mạnh." Diêu Thi Hàm vô cùng cảm kích Vương Cẩn Hòa.

Ngay cả khi không nấu cơm, Vương Cẩn Hòa cũng sẽ hầm canh cho hai người đang ở cữ như bọn cô uống.

Cô chăm sóc bọn họ còn chu đáo hơn cả mẹ ruột.

Diêu Thi Hàm thực sự quá cảm kích Vương Cẩn Hòa. "Chị dâu, hôm nay em thật sự rất vui." "Vui gì cơ?

Vì gả cho La Hậu và có một đứa con gái đáng yêu à?" Diêu Thi Hàm ngại ngùng gật đầu: "Đúng ạ, em thấy mình là người hạnh phúc nhất trần đời, trước đây em chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình có được hạnh phúc như thế này." Lúc ở cữ, mỗi đêm con quấy khóc đều là La Hậu dậy chăm sóc, lúc cô định dậy thì bị anh ấn xuống giường bắt ngủ tiếp.

Lúc đầu cô còn thấy ngại, nhưng sau đó cũng dần quen.

Đến cuối cùng thì hưởng thụ một cách tự nhiên luôn. "Gặp được anh La Hậu đúng là hạnh phúc nhất đời em." Nghe Diêu Thi Hàm cảm thán, Vương Cẩn Hòa trêu: "Biết em hạnh phúc rồi, không cần đến trước mặt chị khoe đâu.

Nếu nói về hạnh phúc thì chị mới là người hạnh phúc nhất đây này." Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của Vương Cẩn Hòa, Diêu Thi Hàm đành chịu thua.

Sự yêu chiều của anh Ngọc dành cho chị dâu thì ai cũng thấy rõ rồi, không những thấy rõ mà còn vô cùng ngưỡng mộ và ghen tị nữa.

Đây đúng là người chồng cực phẩm mà. "Ngưỡng mộ quá đi mất." "Ngưỡng mộ cái gì?

Chồng các em đối xử không tốt với các em sao?" Diêu Thi Hàm lập tức bênh vực La Hậu: "Không có chuyện đó đâu, chồng em đối với em tốt cực kỳ luôn." Vợ của Bạch Khởi cũng gật đầu đồng tình: "Chồng em cũng rất tốt với em." Con cái đều do anh ấy trông, nên cô mới có thời gian sang chơi với chị dâu và Hàm Hàm.

Liếc nhìn hai người, Vương Cẩn Hòa cười bảo: "Bản thân rõ ràng cũng đang rất hạnh phúc mà còn bày đặt nói ngưỡng mộ với ghen tị cái gì.

Thôi, qua đây phụ một tay đi, chuẩn bị xong xuôi mai chúng ta đi ngắm hoa." "Dạ!" Chuẩn bị xong xuôi, ngày hôm sau cả đại gia đình bồng bế con cái lên núi ngắm hoa.

Bé Nam Kỳ bốn tháng tuổi rất hứng thú với những bông hoa này.

Thấy bé thích, Tiểu Bảo cũng không tiếc hái cho bé một nhành hoa để bé cầm trên tay.

Sau khi anh em Bạch Y gặp Tô Ngọc, Tô Ngọc không đồng ý cũng chẳng từ chối, mỗi ngày chỉ bảo hai đứa đi theo bọn Tiểu Bảo học tập.

Về chuyện này, La Hậu cũng không biết Tô Ngọc có ý gì.

Gần đây anh em Bạch Y chơi với bọn Tiểu Bảo rất vui, hơn nữa còn học được rất nhiều thứ.

Tuy chưa được chính thức bái sư nhưng ngày nào cũng được Tô Ngọc chỉ dạy, bọn trẻ cũng thấy rất vui rồi.

Cũng mới cách đây không lâu La Hậu mới biết bà chị dâu cũ kia đã làm những gì.

Thế nên anh càng tán thành việc để hai đứa nhỏ ở lại đây.

Nếu để chúng về, người phụ nữ kia vì muốn làm hòa với anh trai chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.

Sau khi biết hành vi của bà ta, anh đã nhờ anh Ngọc cắt đứt mọi mối quan hệ hợp tác với gia đình bên đó.

Bây giờ đã qua hơn nửa tháng, chắc bên đó đã thấy rõ hậu quả rồi.

Người nhà bà ta chắc chắn sẽ không để yên chuyện này, cách duy nhất là bảo bà ta đi tìm anh trai anh.

Chỉ khi làm hòa với anh trai anh thì mối quan hệ làm ăn đó mới được khôi phục.

Chỉ cần nghĩ đến kết cục của bà ta sau này, tâm trạng anh lại vô cùng sảng khoái.

Diêu Thi Hàm xán lại gần La Hậu, thấy ánh mắt anh đầy vẻ hả hê thì lạ lẫm hỏi: "Chồng ơi, anh đang nghĩ gì vậy?

Sao tự nhiên lại cười đắc ý thế?" Ngước mắt nhìn anh em Bạch Y đang chạy xa dần cùng bọn Tiểu Bảo, La Hậu mới lên tiếng: "Mối làm ăn của nhà chị dâu cũ với bên anh Ngọc, anh đã nhờ anh Ngọc chọn cách từ bỏ rồi." Diêu Thi Hàm biết khá rõ chuyện này, vì lúc làm anh cũng đã bàn bạc với cô. "Vâng, chuyện này anh nói với em rồi, em cũng biết mà.

Chương 1964

Nhưng có gì mà phải hả hê đến thế?" "Không phải đâu, nhà chị dâu cũ nhờ hợp tác với anh Ngọc mà kiếm được bộn tiền đó.

Nhưng bà ta đối xử không tốt với hai đứa cháu của anh, đồ anh gửi về bà ta đều mang về nhà mẹ đẻ đã đành, lại còn đánh đập hai đứa nhỏ, đặc biệt là Bạch Y." Khi nhìn thấy những vết thương cũ trên người La Bạch Y, anh đã vô cùng căm hận người phụ nữ đó.

Bà ta thật quá độc ác, đó là con ruột của bà ta kia mà.

May mà anh trai đã bỏ vợ, con cái đều ở bên này, bà ta có muốn tìm chúng giúp đỡ cũng không được. "Vậy rồi sao nữa anh?" "Em thử nghĩ xem, một khi nhà họ mất đi mối làm ăn với anh Ngọc thì sẽ thế nào?" La Hậu gợi mở.

Diêu Thi Hàm suy nghĩ nghiêm túc rồi nhanh chóng hiểu ra, cô nói: "Đơn giản thôi, cha và anh em trai của chị ta chắc chắn sẽ vô cùng tức giận." "Đúng vậy, không chỉ tức giận đâu, theo tính cách của họ, họ sẽ bắt chị ta đến cầu xin anh trai anh, muốn anh ấy làm hòa với chị ta.

Nếu hai đứa nhỏ mà ở đó, có khi họ còn tìm đến cả hai đứa nữa." La Hậu giải thích cặn kẽ cho vợ nghe.

Nghe xong lời La Hậu, mặt Diêu Thi Hàm tối sầm lại: "Cái gì?

Họ có còn biết xấu hổ không vậy?" "Hửm?" "Em nói sai sao?

Đúng là đồ mặt dày." Lúc trước làm càn thì sao không nghĩ đến lúc này đi?

Lúc lấy đồ của hai đứa nhỏ sao lại có thể thản nhiên như vậy chứ?

Vương Cẩn Hòa nghe cuộc trò chuyện của hai người, chợt nghĩ đến La Liệt. "Chị thấy anh trai em đối với những chuyện này chẳng còn chút bận tâm nào đâu, cho dù chị ta có tìm đến thì chắc cũng chẳng có cơ hội nào đâu." Vương Cẩn Hòa cảm nhận được La Liệt đã vô cùng chán ghét vợ cũ của mình rồi.

Không chỉ chán ghét mà thậm chí là hận.

Vì trong thời gian La Liệt ở đây, cô có thể thấy được tình cảm giữa anh và các con thực sự rất tốt.

Người phụ nữ kia đã làm tổn thương con trẻ, làm sao anh ấy có thể chọn cách tha thứ được? "Đúng thế, anh trai em cũng nói từ khi nhà không còn người phụ nữ đó, tâm trạng của anh em Bạch Y tốt lên rất nhiều, trông mới đúng là những đứa trẻ." La Hậu gật đầu tán thành.

Anh cũng cảm thấy hai anh em Bạch Y khi ở đây giống trẻ con hơn nhiều.

Đặc biệt là khi chơi cùng bọn Tiểu Bảo.

Điều đáng ngạc nhiên là cả hai anh em Bạch Y đều thực sự rất thích Tiểu Bảo. "Anh Ngọc, anh nói xem Tiểu Bảo có ma lực gì vậy?

Sao anh em Bạch Y lại thích thằng bé đến thế?" Chỉ cần Tiểu Bảo nghỉ ngơi là hai đứa lại bám lấy, dù chỉ là ngồi bên cạnh chẳng làm gì, chỉ nhìn Tiểu Bảo bàn chuyện làm ăn với thuộc hạ thôi mà chúng cũng có thể ngồi cả ngày.

Chuyện này khiến một người chú như anh thấy thật thần kỳ.

Tô Ngọc cười khẽ, anh đã nhận ra điều này ngay khi anh em Bạch Y mới đến.

Hai đứa trẻ này thực sự rất thích Tiểu Bảo, lúc nào cũng thích lẽo đẽo theo sau.

Giờ lại càng như vậy. "Chuyện này thì anh cũng chịu thôi, nhưng Tiểu Bảo đúng là rất được lòng người." Chỉ cần ở chung với Tiểu Bảo một thời gian, ai cũng sẽ yêu quý thằng bé cả.

Đương nhiên là trừ những hạng người ghen tị với thân phận và điều kiện của thằng bé ra. "Cũng không phải ai cũng thích Tiểu Bảo đâu." Tô Ngọc đứng bên cạnh cười nói.

La Hậu gật đầu: "Nhân vô thập toàn mà, ngay cả vàng bạc cũng đâu thể khiến tất cả mọi người đều thích được." Tô Ngọc ừ một tiếng: "Em nói đúng, quả thực là vậy." "Cha ơi, sao mọi người vẫn còn đứng đây nói chuyện thế?" Đám trẻ Tiểu Bảo đã đến nơi nhưng thấy Tô Ngọc và mọi người vẫn đang lững thững đi phía sau nên chạy lại hỏi. "Các con muốn chơi thì cứ tự đi mà chơi, sao cứ nhất định phải bắt tụi cha đi cùng thế?" Tô Ngọc cũng không hiểu Tiểu Bảo lây cái thói ở đâu ra, cứ nhất định phải bắt họ đi cùng mới chịu.

Vương Cẩn Hòa cũng rất tán thành: "Cha con nói đúng đó, các con thích thì cứ đi loanh quanh mà xem, không cần bắt tụi mẹ đi theo đâu." "Nhân đông mới vui chứ ạ." "Đám nhóc các con đã hơn chục đứa rồi, còn ít người nữa sao?" "Cũng đúng ạ, vậy tụi con đi chơi đây." Nói xong là chạy biến, chẳng thèm nhìn Tô Ngọc lấy một cái.

Tô Ngọc bị cái vẻ "không thèm luyến tiếc" của con trai làm cho dở khóc dở cười.

Thế mà cũng được à?

Bọn La Hậu và Nam Kiều không nhịn được bật cười trêu chọc: "Anh Ngọc à, xem ra Tiểu Bảo không cần anh nữa rồi." Tô Ngọc bất lực lắc đầu, nhìn theo bóng lưng Tiểu Bảo khuất dần, anh lên tiếng: "Chỉ cần chị dâu các em còn cần anh là được rồi." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cái tên này lại nói năng linh tinh gì thế không biết?

Cô giơ tay đẩy anh ra, bực mình bảo: "Đừng có ở đây mà nói nhăng nói cuội." Tô Ngọc lại ghé sát vào Vương Cẩn Hòa: "Sao nào?

Em cũng muốn bỏ rơi anh giống Tiểu Bảo sao?" Nhìn ánh mắt có chút "đáng sợ" của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa mỉm cười xoa dịu: "Làm sao có chuyện đó được?

Chồng em là nhất mà." Cô phải biết điều một chút, nếu không thì lát nữa rắc rối to.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Vương Cẩn Hòa, sao anh lại không biết cô đang trả lời lấy lệ với mình chứ?

Anh đưa tay xoa đầu cô, bực mình nói: "Em cứ qua loa với anh đi." Vương Cẩn Hòa nhìn anh với vẻ mặt vô tội, cô qua loa với anh hồi nào?

Tô Ngọc nhận ra tính cách của Vương Cẩn Hòa vẫn y hệt như lúc mới quen, vẫn cái thói giả bộ ngây thơ như vậy.

Ghé sát vào tai cô, anh lẩm bẩm đầy bất mãn: "Hòa à, anh thấy em bây giờ còn giỏi giả bộ hơn cả hồi mới quen đấy." Vương Cẩn Hòa đẩy gương mặt đang sát sạt mình ra, mặt không cảm xúc nói: "Anh nhìn nhầm rồi." Ở đây bao nhiêu người thế này, anh dám bảo cô giả bộ, cô không cần thể diện nữa chắc?

Nhìn bộ dạng đó của cô, Tô Ngọc chỉ cười rồi nắm tay cô cùng đi về phía trước.

Lúc này Vương Cẩn Hòa mới nhận ra nhóm của La Hậu đã đi xa một đoạn rồi. "Anh xem đi, để người ta cười cho thì xem em xử anh thế nào." Cô lẩm bẩm đầy khó chịu.

Tô Ngọc lại sáp tới, thấp giọng hỏi: "Ồ?

Em định xử anh thế nào đây?" Vương Cẩn Hòa thúc mạnh khuỷu tay vào người anh một cái: "Anh không biết xấu hổ à?" "Giờ chỉ có hai chúng ta thôi, để ý nhiều thế làm gì." Tô Ngọc ôm lấy cô, thì thầm.

Vương Cẩn Hòa lườm anh một cái, chẳng buồn nói nữa.

Thật nên để bọn Nam Kiều nhìn xem dáng vẻ riêng tư của Tô Ngọc là cái quỷ gì.

Cái thói bám người này còn khó trị hơn cả Tiểu Bảo hồi nhỏ. "Nếu để bọn Nam Kiều biết anh lúc riêng tư như thế này, hình tượng của anh tiêu đời luôn đấy." Cô nhịn mãi cuối cùng vẫn không nhịn được mà mỉa mai một câu.

Tô Ngọc bật cười ha hả: "Em tưởng bọn họ không biết chắc?" Anh đối với cô thế nào, đối với bọn Nam Kiều ra sao, và đối với người ngoài là bộ dạng gì, tất cả đều rõ rành rành.

Bọn họ sớm đã biết rồi, cần gì phải đợi cô nói?

Vương Cẩn Hòa nhận ra người đàn ông này giờ đúng là cậy sủng mà kiêu, cảm thấy chuyện gì cũng chẳng hề hấn gì.

Cô đưa tay nhéo tai anh, tức tối nói: "Em thấy anh chính là vì ai cũng biết anh là hạng người gì rồi nên mới bắt đầu không biết sợ là gì nữa đấy." Cô thật sự chưa thấy ai mặt dày như Tô Ngọc.

À không đúng, ở bên ngoài thì mặt dày, ở nhà thì còn dày hơn thế nhiều.

Chương 1965

Tô Ngọc chỉ cười không đáp.

Anh biết vì cô đối xử với anh quá tốt nên anh mới có thể vô tư như vậy.

Vương Cẩn Hòa từng nói một câu: kẻ được thiên vị thì luôn không sợ hãi, và anh hiện tại chính là như thế.

Sự ưu ái của cô giúp anh khi ở bên cạnh cô không cần bận tâm đến thân phận, muốn làm gì thì làm.

Anh không cần lo lắng mình là chủ gia đình thì phải làm gì mới khiến mọi người yên tâm.

Bên cạnh cô, anh có thể thả lỏng và nghỉ ngơi thật sự, không cần lúc nào cũng phải căng như dây đàn.

Thấy Tô Ngọc đột nhiên dừng lại, Vương Cẩn Hòa quay sang nhìn anh, kỳ quái hỏi: "Anh đang nghĩ gì thế?

Sao tự nhiên lại đứng hình rồi?" "Không có gì, chỉ cảm thấy đời này gặp được em thật tốt." Vương Cẩn Hòa ngẩn ra một chút, rồi lại lườm anh: "Anh lại nghĩ mấy chuyện vớ vẩn gì rồi." Tô Ngọc chưa bao giờ nói mấy lời sến súa thế này, đột ngột nói ra khiến cô thấy hơi lạ. "Anh chỉ cảm thấy từ khi gặp em, anh như được vận may đeo bám, dường như có được rất nhiều thứ." Vương Cẩn Hòa dừng bước nhìn anh, tâm trạng càng thêm khó hiểu: "Thật không biết anh nghĩ kiểu gì, chuyện đó liên quan gì đến em?

Chẳng lẽ không phải do anh tự nỗ lực mà có sao?" Cô hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu.

Chuyện này thực ra chẳng liên quan nhiều đến sự nỗ lực của anh.

Nếu người anh cưới không phải Vương Cẩn Hòa, có lẽ bây giờ anh đã không được như thế này. "Quả nhiên anh lại bắt đầu nghĩ lung tung rồi.

Em nói anh nghe, cứ sống tốt những ngày hiện tại không phải là được sao?

Sao cứ phải nghĩ mấy chuyện đâu đâu?

Cuộc sống của chúng ta bây giờ đang rất vui vẻ, em hy vọng anh cũng vui vẻ.

Anh cứ nghĩ mấy chuyện đó sẽ khiến em lo lắng đấy." Vương Cẩn Hòa có chút khổ não nhìn anh.

Cô thật sự không muốn anh cứ dằn vặt chuyện quá khứ.

Cuộc sống bây giờ tốt đẹp thế này, sao cứ phải so đo ngày trước thế nào?

Chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?

Tô Ngọc nhìn cô chăm chú, đột nhiên bật cười.

Cô bị cười đến ngơ ngác: "Anh cười cái gì?" Anh lắc đầu: "Không có gì, anh chỉ cảm thấy mình hiện tại rất hạnh phúc, nói vậy cũng chỉ là có chút cảm thán thôi." So với kiếp trước, kiếp này thực sự quá tốt, tốt đến mức đôi khi anh còn nghi ngờ không biết đây có phải sự thật không.

Nhìn bộ dạng này của anh là cô biết ngay anh lại đang nghĩ gì rồi. "Chúng ta đều là người bằng xương bằng thịt, anh không phải đang mơ đâu, tất cả đều là thật.

Anh cứ yên tâm đi, sau này đừng nghĩ mấy chuyện đó nữa, còn thế nữa là em giận thật đấy." Vương Cẩn Hòa cố tình nghiêm mặt nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, anh nghe em hết, em nói gì cũng đúng." Vương Cẩn Hòa hài lòng: "Thế còn nghe được.

Đi thôi, nhanh chân lên chứ không lát nữa cậu con trai quý tử của anh lại không vui đâu." Họ đã tụt lại phía sau khá xa rồi, nếu cứ đứng đây mãi, lát nữa Tiểu Bảo lại lải nhải cho mà xem.

Tô Ngọc cười, nắm tay cô chạy lên núi.

Vương Cẩn Hòa bị kéo đi loạng choạng: "Chậm thôi!" "Hòa à, chúng ta chạy lên đi!" "Em chạy không nổi đâu." Cô đâu có tập võ hàng ngày như anh, người này làm gì cũng chẳng thèm để ý đến cảm nhận của cô chút nào sao?

Tô Ngọc đột ngột dừng lại, ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác: "Anh làm gì thế?" "Hửm?

Có làm gì đâu?

Không phải em bảo chạy không nổi sao?

Anh cõng em chạy." Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Vương Cẩn Hòa bất lực bò lên lưng anh.

Thôi kệ đi, bị cười thì bị cười, anh thấy vui là được.

Tô Ngọc cõng cô chạy lên, trong quá trình đó cô cũng cảm nhận được niềm vui của anh.

Cô vòng tay ôm cổ anh, nụ cười trên môi dần lan rộng.

Thỉnh thoảng làm mấy chuyện trẻ con bất chấp ánh nhìn của người khác thế này dường như cũng là một lựa chọn không tồi.

Tô Ngọc chưa bao giờ làm vậy, giờ làm xong anh thấy tâm trạng mình tốt hơn hẳn.

Đặc biệt là khi thấy nụ cười rạng rỡ của vợ mình.

Vương Cẩn Hòa trên lưng anh cũng bắt đầu thả lỏng, tay cô chạm vào những cành đào, khiến cánh hoa rơi xuống lả tả.

Những cánh đào bay tán loạn quanh hai người rồi từ từ rơi xuống.

Tiểu Bảo đứng đằng xa nhìn thấy cảnh này thì bất lực lắc đầu: "Cha nương vẫn trẻ con như thế." Nam Kiều và Bạch Khởi nhìn Tô Ngọc như vậy cũng kinh ngạc: "Tôi chưa bao giờ thấy anh Ngọc thế này cả, mọi người thấy bao giờ chưa?" Mọi người đồng loạt lắc đầu: "Chưa, anh Ngọc thế này hiếm thấy thật đấy." Không phải hiếm thấy, mà là chưa từng thấy luôn.

Tiểu Bảo nhìn họ với vẻ kỳ quái: "Thật vậy sao ạ?" "Dĩ nhiên rồi, con thấy cha nương con như thế bao giờ chưa?

Đặc biệt là cha con ấy." Ngoại trừ khi ở bên cạnh chị dâu, Tô Ngọc mới có thể thả lỏng, còn trước mặt bọn họ, anh luôn là người gia trưởng gánh vác cả bầu trời.

Tiểu Bảo suy nghĩ nghiêm túc một chút, cậu bé đúng là chưa bao giờ thấy một Tô Ngọc như vậy.

Cha trông có vẻ thực sự rất vui.

Cả mẹ nữa.

Trong ấn tượng của cậu, từ khi mẹ đến đây, mẹ luôn dịu dàng và kiên định.

Mẹ luôn là người cực kỳ tốt với gia đình, dù là với cậu hay với ông bà nội.

Bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên cậu thấy mẹ vui đến thế.

Những năm qua có lẽ đôi khi mẹ có buồn, nhưng cha sẽ nhanh chóng khiến mẹ vui lại, song kiểu vui mừng hớn hở ra mặt thế này thì đây là lần đầu cậu thấy. "Chú Nam Kiều, con chưa bao giờ thấy mẹ vui như vậy cả." Tiểu Bảo thì thào.

Nam Kiều có chút khó hiểu nhìn cậu: "Ồ?" "Không có gì ạ." Nam Kiều nghiêng đầu nhìn đứa nhỏ, cái thằng bé này sao cứ thích nói nửa chừng thế nhỉ?

Chương 1966

Tiểu Bảo nhìn cặp song sinh Tô Ngôn Triệt và Tô Ngôn Hi, Ngôn Triệt lập tức hiểu anh trai định làm gì.

Cậu bé kéo Ngôn Hi, cùng Tiểu Bảo chạy về phía hai người kia.

Thế là Nam Kiều thấy ba anh em nhà Tiểu Bảo cùng nhảy phắt lên người Tô Ngọc, sức xung kích bất ngờ khiến Tô Ngọc loạng choạng suýt ngã nhào.

Tô Ngọc phải buông một tay ra để đỡ lấy ba đứa nhỏ, bất lực nhìn chúng: "Các con làm gì thế?

Không sợ ngã à?" "Cha cõng nương thì cũng phải ôm bọn con nữa mới được." Tiểu Bảo giở giọng ngang ngược.

Cậu bé chẳng thấy xấu hổ chút nào khi đã lớn rồi mà còn làm nũng với cha.

Tô Ngôn Hi thấy trò này vui quá, hai tay ôm chặt cứng lấy cổ Tô Ngọc, suýt nữa khiến anh nghẹt thở.

Vương Cẩn Hòa thấy chồng bị con gái siết đến đỏ mặt, vội nói: "Hi Hi buông cha ra đi con, cha sắp không thở nổi rồi kìa." Tô Ngôn Hi thấy mặt cha đỏ bừng mới nới lỏng tay ra một chút.

Bọn Nam Kiều nhìn cảnh Tô Ngọc bị ba đứa trẻ treo trên người mà cười không ngớt.

Tiểu Trí đứng cạnh Trường Lạc không vào chung vui, chủ yếu vì cậu đã mười bốn tuổi rồi, không thể giống như bọn Tiểu Bảo được.

Vương Cẩn Hòa vỗ vai Tô Ngọc một cái: "Thả em xuống đi." "Không được, nếu xuống thì phải là ba cái đứa nhỏ này xuống trước, chứ không phải em." Tô Ngọc ôm chặt cô không cho cử động.

Vương Cẩn Hòa không nhúc nhích được, ba đứa nhỏ cũng không chịu xuống, Tô Ngọc cứ thế đứng trân trân nhìn ba đứa con.

Cuối cùng thấy bọn Tiểu Bảo chẳng thèm đoái hoài, anh đành bất lực lên tiếng: "Ôm đủ chưa?" "Vẫn chưa ạ!" Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy đời mình thật là bế tắc, anh đã làm cái gì thế này? "Cha không được chỉ đưa mỗi nương đi chơi mà bỏ rơi bọn con." Tiểu Bảo mặt mày không vui nói.

Tô Ngôn Triệt và Tô Ngôn Hi gật đầu lia lịa, nhíu mày nhìn cha đầy bất mãn: "Bọn con cũng muốn chơi với cha nương." "Anh trai các con có như thế đâu." Tô Ngọc bất lực quay sang nhìn Tiểu Trí đang đứng cùng Trường Lạc ở phía không xa.

Ba đứa trẻ đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Trí.

Tiểu Bảo cân nhắc một lát rồi nghiêm túc nói: "Cha, anh cả đã là người lớn rồi, hơn nữa vài năm nữa là anh ấy cưới vợ rồi, chắc chắn là anh ấy thấy ngại thôi." Câu này Tiểu Bảo nói rất thản nhiên, khiến Tô Ngọc nghe xong cũng phải câm nín.

Lúc trước chính miệng bảo mình là người lớn, giờ lại thành trẻ con rồi?

Thật chẳng biết đứa nhỏ này nghĩ gì nữa. "Lúc trước con chẳng bảo con là người lớn rồi sao?

Sao giờ lại thành trẻ con rồi?" Tô Ngọc bực mình nhìn con trai, sao thấy thằng bé này thay đổi nhanh thế không biết? "Lúc trước là lúc trước, bây giờ là bây giờ ạ." Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc nghĩ dù sao cũng là con mình, ngoài việc nuông chiều ra thì còn cách nào khác đâu?

Đâu thể bỏ mặc nó được.

Đùa nghịch với ba đứa nhỏ một hồi, cuối cùng Tiểu Bảo và hai anh em Ngôn Triệt mới chịu tha cho Tô Ngọc.

Thấy dáng vẻ đó của anh, Vương Cẩn Hòa cười khẽ: "Chẳng phải anh rất thích con trai sao?

Giờ còn thích nữa không?" Tô Ngọc đột nhiên thấy hơi đau đầu: "Thích thì vẫn thích, chỉ là đôi khi bọn nó làm anh rầu quá." Hai vợ chồng muốn riêng tư một chút cũng không xong, ba cái đứa này lúc nào cũng phải xen vào một chân mới chịu.

Chẳng biết chúng nghĩ gì nữa.

Nhóm Nam Kiều thấy Tô Ngọc dẫn theo vợ con đi tới, nén cười hỏi: "Anh Ngọc cảm thấy thế nào?

Tâm trạng tốt chứ hả?" Liếc Nam Kiều một cái, Tô Ngọc biết ngay cái thằng nhóc này cố ý. "Tâm trạng anh rất tốt, nếu các chú không ở đây xem náo nhiệt thì anh còn vui hơn nữa." Anh hậm hực nói.

Nam Kiều cười hì hì, bảo họ không xem náo nhiệt thì đúng là không tưởng.

Đây là lần đầu họ thấy Tô Ngọc như thế này mà.

Trước đây trong mắt họ, Tô Ngọc luôn là người kiên định, đáng tin cậy, dáng vẻ này đúng là lần đầu tiên mới thấy. "Anh Ngọc như thế này không phải rất tốt sao?

Cứ suốt ngày nghiêm mặt làm gì cho xấu ra." Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi người đối diện. "..." Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Nam Kiều, anh đang cân nhắc xem có nên xử lý thằng nhóc này một trận không.

Chẳng hiểu sao gan nó to thế, dám đến trêu chọc cả anh.

Minh Vãn Khinh thấy ánh mắt không ổn của Tô Ngọc là biết ngay anh đang tính kế Nam Kiều.

Cô kéo tay chồng mình, nhỏ giọng nói: "Chồng à, anh đừng cứ đi tìm rắc rối cho anh Ngọc nữa." "Anh không thấy là anh Ngọc đang muốn xử anh sao?" Anh Ngọc đã nổi giận rồi mà chồng cô vẫn chẳng nhận ra gì cả, thật không biết nghĩ gì.

Nam Kiều cẩn thận nhìn Tô Ngọc, thấy gương mặt không cảm xúc của anh thì lập tức thấy hơi sượng.

Nhìn thế này, hình như anh Ngọc không vui thật? "Anh Ngọc, em... em ra đằng kia xem tí nhé." Nói xong anh ta chuồn lẹ, lúc đi còn lôi theo cả Minh Vãn Khinh.

Tô Ngọc bị anh ta làm cho bật cười, quay sang nhìn Vương Cẩn Hòa: "Nương tử, em xem cái thái độ của Nam Kiều kìa?" Vương Cẩn Hòa nhướn mày: "Anh thấy sao?" Tự anh gây chuyện ra còn đứng đấy mà không vui cái nỗi gì?

Tô Ngọc thở dài: "Sau này không đưa bọn họ đi chơi cùng nữa." Cả nhà mình tự đi chơi không phải tốt hơn sao?

Càng nghĩ anh càng thấy lẽ ra không nên mang theo mấy cái gã này.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng đó là biết anh đang nghĩ gì.

Cô định lên tiếng thì nghe Tô Ngọc lẩm bẩm bất mãn: "Lần sau mình đi chơi đừng mang theo họ, cả nhà mình tự đi thôi." Nam Kiều đang lôi Minh Vãn Khinh đi liền lập tức quay lại, nhìn chằm chằm Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh định đưa chị dâu đi chơi mảnh hả?

Mơ đi nhé, bọn em sẽ bám theo cho xem." "..." Tô Ngọc chẳng muốn nhìn mặt Nam Kiều chút nào nữa. "Chú thấy anh chưa xử chú nên cứ thích chạy đến trước mặt anh đắc ý đúng không?" Anh hỏi với giọng âm hiểm.

Nam Kiều khẽ ho một cái, nhìn anh với vẻ vô tội.

Cái dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc cũng phải bó tay, Nam Kiều thừa biết cách làm sao để anh không phạt mình. "Anh Ngọc, em sai rồi." "..." Tô Ngọc cứ thế nhìn Nam Kiều, anh chẳng tin thằng nhóc này thấy mình sai thật đâu.

Nó chỉ giỏi nhất trò làm anh mủi lòng thôi.

Quả nhiên, trước khi Tô Ngọc kịp nói gì, Nam Kiều đã mếu máo: "Anh Ngọc, trước đây anh đã bảo đi đâu cũng mang bọn em theo mà." Nhóm La Hậu tuy không nói gì nhưng cũng nhìn chằm chằm vào Tô Ngọc.

Vì quả thực anh đã từng nói, chỉ cần họ muốn đi cùng thì lúc nào cũng được.

Chương 1967

Tô Ngọc bắt đầu thấy hối hận vì đã lỡ lời. "Anh Ngọc, đây là tự anh nói đấy nhé, anh không thể nuốt lời được." Nam Kiều cứ thế nhìn chằm chằm.

Vương Cẩn Hòa vỗ vai anh: "Thôi mà, anh đừng cứ bắt nạt bọn Nam Kiều mãi thế." Nam Kiều vội gật đầu: "Chị dâu nói đúng đấy, anh Ngọc không được bắt nạt bọn em." Tô Ngọc quay sang nhìn vợ mình với vẻ đầy uất ức: "Hòa à, anh mới là chồng em, sao em lại đối xử với anh như thế?

Cùng phe với bọn Nam Kiều bắt nạt anh à?" Bọn Tiểu Bảo nghe cha nói vậy thì thấy buồn cười vô cùng, thỉnh thoảng thấy cha mình cũng thật đáng yêu.

Thấy Tiểu Bảo nhìn mình chằm chằm như vậy, Tô Ngọc cũng thấy hơi bất lực: "Lại nhìn cha cái gì thế?" "Cha ơi, chú Nam Kiều sau này cũng phải tự đi chơi chứ ạ?" Cứ bám theo cha mãi thế thì còn gì thú vị nữa?

Tô Ngọc chưa kịp nói gì, Nam Kiều đứng bên cạnh đã lên tiếng: "Tiểu Bảo con yên tâm, phần lớn thời gian chú vẫn sẽ theo cha con thôi." Tiểu Bảo ngạc nhiên nhìn Nam Kiều: "Chú Nam Kiều, chú cứ bám theo cha con mãi như thế, chú không thấy chán sao ạ?" Nam Kiều ngơ ngác nhìn cậu bé, không hiểu sao cậu lại hỏi vậy: "Tiểu Bảo, sao con lại hỏi thế?" "Không có gì ạ, con chỉ tò mò thôi, tự mình đi chơi không phải thú vị hơn sao?

Sao các chú cứ thích đi theo cha con thế?" Tiểu Bảo hỏi câu này không có ý gì khác, đơn thuần chỉ là tò mò về suy nghĩ của họ thôi.

Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, không nói gì, chỉ mỉm cười.

Cái điệu cười đó khiến Tiểu Bảo càng thấy khó hiểu hơn.

Chuyện này là sao nhỉ?

Cậu bé nhìn qua nhìn lại, cuối cùng dời tầm mắt sang Tô Ngọc: "Cha, cha có biết chú Nam Kiều nghĩ gì không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Cha không biết." Thực ra anh biết, nhưng có những chuyện không cần phải nói quá rõ ràng với bọn trẻ.

Tiểu Bảo nhìn cái là biết ngay cha không nói thật.

Nhưng cha đã không nói thì cậu cũng không hỏi thêm.

Nhờ sự xuất hiện của nhóm Nam Kiều mà ba anh em Tiểu Bảo cũng tha cho cha mình, không bám lấy anh nữa.

Sau khi ba đứa nhỏ buông tay, Vương Cẩn Hòa cũng buông ra.

Dù Tô Ngọc có chút hụt hẫng nhưng thấy cô như vậy anh cũng không nói gì thêm.

Cả nhà đến nơi, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, đồ ăn thức uống và trò chơi đều đủ cả.

Trên núi này, từ lúc trồng đào, Tô Ngọc đã cho dựng một cái đình.

Trong đó không chỉ có bàn đá mà còn có ghế dài.

Đứng từ trên núi nhìn xuống, phong cảnh vô cùng tươi đẹp.

Nhóm La Hậu khi thấy Tô Ngọc đến thì đã dắt vợ con đi dạo quanh đó rồi.

Ngay cả Thái Huyền cũng đi tản bộ, nhìn từ đây xuống, bên dưới núi là cả một vùng hồng rực rỡ.

Thấy cảnh này, Thái Huyền lại nghĩ đến vợ mình, nếu cô ấy còn sống, nhìn thấy cảnh tượng đẹp đẽ thế này chắc chắn sẽ vui lắm.

Tiếng cười nói bên tai văng vẳng, cứ như thể hiện tại vậy.

Sau khi cùng Vương Cẩn Hòa bồi mấy đứa nhỏ nói chuyện một lúc, Tô Ngọc thấy Thái Huyền đứng một mình đằng kia không biết đang nghĩ gì.

Anh đi tới, đặt tay lên vai ông: "Đang nghĩ gì thế?" "Không có gì." Thái Huyền cười lắc đầu.

Ngày vui thế này, tốt nhất không nên nói mấy lời làm mất hứng.

Nhưng Tô Ngọc là ai chứ?

Anh quá hiểu Thái Huyền rồi.

Dù ông không nói, anh cũng biết ông đang nghĩ gì. "Người ta luôn phải nhìn về phía trước thôi." Thái Huyền ừ một tiếng: "Tôi biết." Thật ra mọi người đều biết mình nên làm gì, chỉ là đôi khi không vượt qua được rào cản trong lòng mình mà thôi.

Nhiều chuyện cũng thường vô tình bị phát hiện lúc sơ ý. "A Ngọc, cậu không cần lo cho tôi, tôi biết phải làm gì mà." Thái Huyền mỉm cười nhìn anh.

Chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi mà ông vẫn chưa buông bỏ được.

Chỉ là có những thứ không phải nói buông là buông ngay được. "Được rồi." Thái Huyền nhìn những người khác và lũ trẻ đang chạy nhảy tung tăng.

Một mình ông ngồi trong đình, nhìn Ngôn Triệt đi sau là Liệt Dương, đang đứng dưới tán đào nói chuyện với bọn Tiểu Bảo.

Nhìn Ngôn Triệt bằng ánh mắt dịu dàng, tâm trạng Thái Huyền bỗng chốc tốt hơn hẳn.

Dù sao đi nữa, chỉ cần con vẫn ở đây là đủ rồi.

Trong lúc Thái Huyền đang nghĩ vẩn vơ, Tô Ngôn Triệt dắt Liệt

Dương đến bên cạnh ông: "Nghĩa phụ đang nghĩ gì thế ạ?" Nghe tiếng Ngôn Triệt, Thái Huyền mới sực tỉnh, quay đầu nhìn: "Triệt nhi?

Sao con lại qua đây?" "Con thấy nghĩa phụ ngồi đây một mình nên con qua thôi ạ." Cậu bé thấy Thái Huyền ngồi đó một mình, hơi thở dường như vương chút cô độc vô tận.

Nhìn Thái Huyền như vậy cậu thấy hơi buồn nên đã dắt Liệt Dương lại gần.

Thái Huyền sững người, không ngờ chỉ vì thấy ông ngồi một mình mà Triệt nhi lại chạy tới tìm mình. "Yên tâm đi, nghĩa phụ không sao đâu." "Vâng ạ." Tô Ngôn Triệt ngồi xuống cạnh Thái Huyền, cùng ông ngắm nhìn mọi người.

Thái Huyền cúi xuống nhìn đứa nhỏ đang ngồi bên cạnh bầu bạn với mình: "Con đi chơi với các anh đi." "Con không muốn động đậy nữa." Triệt nhi tựa vào lan can đình, nhìn bọn Tiểu Bảo.

Nếu không phải để học hỏi điều gì đó, cậu bé có thể ngồi một chỗ cả ngày không nhúc nhích.

Cậu đã chạy theo anh trai lâu lắm rồi, mệt rồi, giờ chỉ muốn ngồi yên nghỉ ngơi thôi.

Thái Huyền đưa tay xoa đầu đứa nhỏ, không ép buộc nữa.

Ông biết tính cách của Triệt nhi nên cứ để tùy ý cậu bé.

Khi Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dạo chơi quay lại, họ thấy hai cha con Triệt nhi và Thái Huyền đang ngồi trong đình, Triệt nhi đã dựa vào người Liệt Dương mà ngủ thiếp đi.

Nhìn con trai, Vương Cẩn Hòa có chút dở khóc dở cười.

Cô quay sang hỏi Tô Ngọc: "Chồng ơi, mình đâu có để Triệt nhi chịu khổ gì đâu nhỉ?" "Không có." "Thế sao ồn ào thế này mà nó vẫn ngủ được hay vậy?" Trẻ con đông đúc, tiếng nói cười cũng không hề nhỏ.

Tô Ngọc nhìn con trai mình một hồi lâu mới thốt lên: "Thôi bỏ đi, Triệt nhi từ nhỏ đã thế rồi." Anh cũng bắt đầu quen dần rồi.

Thật không hiểu cái ghế dài hẹp thế kia mà nó ngủ kiểu gì được nữa.

Khi bọn Tiểu Bảo mang chiến lợi phẩm săn được về thì thấy Ngôn Triệt đã nằm ngủ ở đó rồi.

Tiểu Bảo nhìn em trai bằng ánh mắt cạn lời: "Cha ơi, em trai buồn ngủ đến thế sao ạ?" Tô Ngọc bất lực nhún vai, hơi đau đầu nói: "Nó không phải buồn ngủ đâu, chỉ là đơn thuần lười không muốn động đậy thôi." Đối với cậu con trai này, Tô Ngọc thực sự quá hiểu.

Chương 1968

Bảo nó buồn ngủ thật sao?

Lúc trước cũng đâu có thế.

Đột nhiên như vậy thì chỉ có thể nói là nó lười, hoặc đơn giản là thấy chán nên muốn ngủ thôi. "Em ấy không sợ mình bị lăn xuống đất sao?" Tiểu Bảo cau mày lẩm bẩm. "Có Liệt Dương ở đó con hoàn toàn không cần lo lắng." Liệt Dương là đứa bảo vệ Triệt nhi nhất.

Triệt nhi có động tĩnh gì, chắc chắn Liệt Dương là người biết rõ nhất.

Tiểu Bảo lập tức im lặng, giống như Đại Hoa bảo vệ cậu vậy, Liệt Dương chính là người bảo vệ Triệt nhi nhất.

Khi thịt nướng sắp chín, Tô Ngôn Triệt cuối cùng cũng từ từ mở mắt, nhìn quanh một lượt rồi thấy mọi người đang chờ ăn ở bên cạnh.

Tiểu Bảo đến ngồi cạnh em trai: "Dậy rồi à?" "Vâng, em tỉnh rồi." "Lại đây vận động chút đi, không lát nữa lại chẳng muốn ăn gì." Từ nhỏ đến lớn Ngôn Triệt ăn rất ít.

Lúc mới ngủ dậy vị giác lại càng kém.

Cậu bé nghiêng đầu nhìn anh trai: "Em không muốn cử động." "Thế cũng không được, dậy đi dạo một lát đi." Không để Ngôn Triệt kịp lên tiếng, Tiểu Bảo đã lôi em dậy.

Ngôn Triệt bất lực nhìn anh trai: "Anh ơi, để em tự đi." Anh trai cứ kéo cậu thế này thì cậu cũng chẳng thoải mái gì.

Thà tự mình đi dạo một vòng còn hơn.

Tiểu Bảo nhìn em trai với vẻ nghi ngờ: "Con chắc là con sẽ đi chứ?" "Em hứa mà." Tiểu Bảo bấy giờ mới hài lòng gật đầu: "Thế còn được." Sau khi nhận được câu trả lời của em trai, Tiểu Bảo mới an tâm rời đi.

Ngôn Triệt tựa vào người Liệt Dương: "Liệt Dương ơi, cậu bảo sao anh trai cứ thích bắt tớ phải đi dạo thế nhỉ?" Liệt Dương đứng đó, lặng lẽ bầu bạn với cậu.

Cuối cùng không còn cách nào khác, Ngôn Triệt đành phải dẫn Liệt Dương đi dạo quanh một vòng.

Khi cậu quay lại thì đồ ăn cũng đã hòm hòm rồi.

Cậu bé sáp lại gần Tô Ngọc: "Cha ơi có món gì ngon không ạ?" "Tự nhìn đi, muốn ăn gì thì lấy cái đó." Tô Ngọc chỉ vào đống đồ bên cạnh, nhướn mày nói.

Ngôn Triệt nhìn qua, thấy đồ ngon đúng là nhiều thật.

Tiểu Bảo lườm em một cái rồi đưa cho em cái đùi gà mà cậu bé thích ăn nhất. "Mau ăn đi." "Cảm ơn anh ạ." Cả gia đình chơi đùa trên núi suốt một ngày, cho đến khi mặt trời sắp lặn mới trở về.

Trên đường xuống núi, Vương Cẩn Hòa đã nhìn thấy cảnh hoàng hôn.

Bầu trời được nhuộm bởi ráng chiều thành một màu cam đỏ rực rỡ.

Trông vô cùng đẹp mắt.

Tô Ngọc thấy vợ đột nhiên dừng lại thì thắc mắc: "Hòa à, em sao thế?

Sao tự nhiên lại dừng lại?" Quay sang nhìn chồng, cô chỉ tay lên những đám mây ngũ sắc trên trời: "Anh nhìn hoàng hôn kìa." Tô Ngọc quay đầu nhìn sang.

Hoàng hôn ngày nào cũng có, nhưng để thực sự nghiêm túc ngắm nhìn một lần thế này thì đúng là lần đầu tiên.

Nghe cô nói về hoàng hôn, mọi người mới chú ý đến bầu trời lúc bấy giờ.

Tiểu Bảo reo lên đầy thích thú: "Oa, hoàng hôn đẹp quá đi mất!" "Đẹp thật đấy." Thái Huyền đi phía sau, nhìn hoàng hôn và ráng chiều, trên môi nở nụ cười.

Rõ ràng là một buổi hoàng hôn bình thường, nhưng vào lúc này lại khiến người ta thấy vô cùng mỹ lệ, vô cùng cuốn hút. "Đi thôi, chúng ta về nhà nào." Mọi người nô đùa đuổi nhau về nhà.

Đâu đó vang lên tiếng kêu của các con thú cưng.

Về đến nhà, Tô Ngọc cảm nhận được tâm trạng của Vương Cẩn Hòa đã tốt hơn rất nhiều. "Hòa à, tâm trạng em đã khá hơn chưa?" "Hửm?

Tâm trạng em vẫn luôn tốt mà." Chẳng qua hôm nay thấy vui hơn một chút thôi.

Tô Ngọc nhìn sâu vào mắt cô, khi thấy niềm vui và hạnh phúc trong đó, anh mới phấn khởi nói: "Em vui là tốt rồi." "Sau đây chúng ta sẽ bắt đầu bận rộn đấy, sắp xếp xong xuôi ở đây là phải chuẩn bị quay về rồi." Lần quay về này e là sẽ có không ít phiền phức.

Vương Cẩn Hòa chủ động ôm lấy anh: "Đừng lo lắng, sẽ không sao đâu mà." "Dù có chuyện gì đi nữa cũng không sao, anh sẽ bảo vệ mọi người thật tốt." Điều Tô Ngọc lo lắng không phải là cái đó.

Vương Cẩn Hòa chợt nghĩ đến điều gì, ngước lên nhìn anh, thấy chân mày anh khẽ nhíu lại, trong mắt hiện lên chút phiền muộn. "Anh vẫn đang nghĩ về chuyện của Thiên Thần Vũ sao?" Cô ngập ngừng hỏi.

Cô biết Thiên Thần Vũ, Tô Ngọc và Thái Huyền là bạn bè.

Nếu người tính kế họ thực sự là Thiên Thần Vũ, chắc chắn Tô Ngọc sẽ đau lòng lắm. "Ừ, cũng có liên quan đến cậu ta một chút." Nếu chuyện này thực sự liên quan mật thiết đến Thiên Thần Vũ thì anh cũng cam chịu. "Nhưng bây giờ có lo lắng cũng vô ích thôi." Có những chuyện đến lúc đó rồi sẽ rõ thôi.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn chồng, cô cảm giác chắc chắn anh không chỉ nghĩ đơn giản như vậy. "Chồng à, anh thực sự không điều tra được gì sao?" Nếu không phải vì nắm được thông tin gì đó, sao anh lại đột nhiên nói mấy lời như vậy?

Tô Ngọc lập tức im lặng, nhất thời không biết trả lời cô thế nào cho phải.

Anh nhìn cô với vẻ dở khóc dở cười: "Nương tử à, đôi khi em thực sự không cần phải thông minh quá đâu." Vợ anh thông minh quá khiến anh cũng thấy áp lực theo.

Vương Cẩn Hòa cứ thế nhìn anh, hồi lâu sau mới bất lực nói: "Có cần gọi Thái Huyền qua đây không?" Chuyện này chắc chắn có liên quan ít nhiều đến Thái Huyền.

Nếu anh không muốn nói với cô thì cứ nói với Thái Huyền vậy. "Tạm thời chưa cần đâu, anh đúng là có tra được một ít thông tin, nhưng vẫn chưa đủ.

Đợi có thêm nhiều tin tức hơn nữa rồi hãy nói với Thái Huyền sau." Anh còn một số việc muốn xác nhận lại.

Đợi mọi chuyện được xác định rõ ràng, vụ này cũng có thể kết thúc được rồi.

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa đột nhiên thấy lo cho anh: "Anh thật sự không sao chứ?" "Thật sự không sao đâu, em cứ yên tâm đi, chồng em chút năng lực này vẫn có mà." Vương Cẩn Hòa ôm lấy anh, thì thầm: "Dù anh định làm gì thì cũng đừng để em phải lo lắng nhé." Cô sợ đến lúc đó khi tra ra sự thật, anh sẽ bất chấp tất cả mà ra tay với những người đó.

Cô không lo lắng cho những người đó sẽ ra sao, cô chỉ muốn Tô Ngọc bình an vô sự, không bị thương.

Tô Ngọc ngẩn ra một chút, sau đó bật cười: "Chuyện này em cứ yên tâm, anh sẽ không sao đâu." Hiện tại anh không còn độc thân một mình, sao có thể bất chấp tất cả để đối phó với những hạng người đó chứ?

Muốn anh phải dốc hết sức ra tay, bọn chúng còn chưa đủ tư cách.

Chương 1969

Ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhẹ nhàng nói: "Cẩn Hòa em yên tâm đi, có mẹ con em ở đây, anh sẽ không làm gì dại dột đâu." "Vâng." Vương Cẩn Hòa biết, một khi Tô Ngọc đã hứa với mình thì anh chắc chắn sẽ làm được.

Anh sẽ không bao giờ lừa dối cô. "Thiên Thần Vũ có quan hệ với Bắc quốc đúng không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc hơi sững sờ, cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa.

Nương tử nhà anh đoán cũng chuẩn quá rồi đấy?

Sao có thể đoán trúng phóc ngay lập tức như vậy?

Thấy Tô Ngọc không nói gì, nhưng biểu cảm lại kinh ngạc đến thế, Vương Cẩn Hòa cảm thấy rất thú vị. "Xem ra em không cần nghe anh trả lời nữa rồi, Thiên Thần Vũ và Bắc quốc quả nhiên có quan hệ." Vương Cẩn Hòa tự mình khẳng định.

Tô Ngọc ôm lấy cô, đôi lông mày khẽ nhíu lại: "Chuyện này còn cần phải chờ xác nhận thêm một bước nữa." "Lúc chúng ta mới quen biết, Thiên Thần Vũ nói với chúng ta rằng anh ta là trẻ mồ côi, chuyện này đại sư Không Tịch cũng từng nói qua." Tô Ngọc cau mày nói.

Dựa vào uy tín của đại sư Không Tịch, ông ấy sẽ không bịa chuyện trong những việc thế này.

Như vậy chỉ có thể giải thích được một vấn đề. "Hửm?

Trước đây em nhớ anh từng bảo với em là Thiên Thần Vũ có người nhà mà." Hơn nữa còn vì người nhà mà hoàn tục, sao bây giờ lại thành trẻ mồ côi rồi?

Lời nói của Tô Ngọc có phải là hơi tiền hậu bất nhất không? "Để anh giải thích một chút là em sẽ hiểu ngay thôi." Hóa ra, mẹ đẻ của Thiên Thần Vũ và vị phụ thân hiện tại của anh ta là thanh mai trúc mã, hai người đã định hôn từ nhỏ.

Chỉ là sau đó mẹ của Thiên Thần Vũ gặp được cha ruột của anh ta, cuối cùng bất chấp sự phản đối của hai gia đình mà kiên quyết rời đi.

Không ai biết người đàn ông đó là ai.

Chỉ biết lúc bà trở về, cả người thay đổi hoàn toàn, còn ôm theo một đứa trẻ.

Đêm mà họ trở về, gia đình đó bị người ta thảm sát sạch sẽ, chỉ còn lại một mình Thiên Thần Vũ sống sót.

Vừa vặn được vị phụ thân hiện tại tìm thấy và đưa về, tuyên bố với bên ngoài đó là con riêng của mình.

Vương Cẩn Hòa nghe mà há hốc mồm: "Không thể nào chứ?" Lại còn có chuyện kịch tính như vậy sao? "Vị chủ mẫu đương nhiệm của gia tộc Thiên Thần mà cũng đồng ý à?" Đó là con trai của tình địch đấy.

Bà ta rộng lượng đến mức nuôi nấng luôn sao? "Tại sao lại không đồng ý?

Gia tộc Thiên Thần và nhà mẹ của Thiên Thần Vũ có quan hệ rất tốt.

Thiên Thần phu nhân hiện tại và mẹ của Thiên Thần Vũ vốn là đôi bạn thân thiết." Tô Ngọc kể lại những gì mình điều tra được cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Cô nghe xong mà thấy mông lung, trực giác mách bảo vị Thiên Thần phu nhân này có vấn đề.

Còn vấn đề ở chỗ nào thì chính cô cũng không nói rõ được, chỉ cảm thấy bà ta e là không đơn giản như vậy. "Cẩn Hòa đang nghĩ gì thế?" Tô Ngọc thấy cô nghe xong thì im lặng, vẻ mặt đăm chiêu.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn anh, cau mày nói: "Anh à, em cứ cảm thấy chuyện này có gì đó không đúng." "Không đúng?

Chỗ nào không đúng?" "Nếu nói Thiên Thần phu nhân hiện tại và mẹ của Thiên Thần Vũ là bạn thân, vậy bà ta chắc chắn phải biết chồng mình thích ai chứ?

Sao lại cam lòng gả cho một người đàn ông trong lòng đang chứa hình bóng người phụ nữ khác?" Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ về giả thuyết của Vương Cẩn Hòa. "Em nói tiếp đi." "Thế này nhé, theo lời anh nói, mẹ của Thiên Thần Vũ là một đại tiểu thư khuê các, tình cảm với chủ gia tộc Thiên Thần cũng rất tốt, vậy tại sao trước khi thành thân lại đột nhiên gặp một người khiến bà ấy từ bỏ tất cả?

Và vị Thiên Thần phu nhân này làm sao có thể gả cho chủ gia tộc Thiên Thần trong một thời gian ngắn như vậy?" Cho dù sau đó chủ gia tộc có muốn lấy vợ thì cũng có rất nhiều lựa chọn khác, tại sao lại chọn đúng bạn thân của người phụ nữ mình yêu?

Tô Ngọc tuy cảm thấy suy đoán này có hơi phi lý, nhưng nghe cô nói xong lại thấy dường như rất có lý.

Trước đây trọng tâm điều tra của anh đều đặt lên người Thiên Thần Vũ, giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy. "Anh cho người đi điều tra đôi vợ chồng Thiên Thần phu nhân và mối quan hệ của họ với mẹ Thiên Thần Vũ đi, nếu điều tra được chuyện năm đó thì càng tốt." Có điều chuyện này đã xảy ra từ mấy chục năm trước, muốn điều tra rõ ràng chắc cũng không dễ dàng gì. "Anh biết rồi, nhưng để điều tra ra sự thật thì e là không dễ." "Chuyện đó không quan trọng, quan trọng là trước tiên hãy điều tra xem quan hệ vợ chồng của họ ở trong nhà như thế nào, đặc biệt là thái độ của chủ gia tộc Thiên Thần đối với phu nhân của ông ta." Bắt đầu điều tra từ cách đối xử giữa hai người, chắc chắn sẽ sớm tìm được điểm đột phá.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Được, anh sẽ dặn người làm ngay." Mọi chuyện nhanh chóng được sắp xếp, Tô Ngọc cũng bắt đầu trở nên bận rộn.

Mỗi ngày Vương Cẩn Hòa đều ít khi gặp được anh.

Sáng sớm khi cô còn đang ngủ thì anh đã đi rồi, buổi tối khi anh về thì đa số cô cũng đã ngủ say.

Vào lúc họ sắp sửa rời quận Dụ Hòa để trở về tân đô thành, người mà Tô Ngọc phái đi điều tra gia tộc Thiên Thần cuối cùng cũng gửi tin tức về. "Thiếu gia, là tin tức từ bên kia." Tô Ngọc thấy hứng thú, nhưng sau khi xem xong, biểu cảm của anh trở nên rất kỳ quặc, thậm chí là vô cùng lạ lùng. "Thiếu gia, ngài thấy gì vậy?" Biểu cảm này thay đổi có hơi nhanh quá không? "Không có gì, cậu đi gọi Cẩn Hòa và Thái Huyền qua đây." Anh cần phải bình tĩnh lại đã. "Rõ." Rất nhanh sau đó Vương Cẩn Hòa và Thái Huyền đã đến nơi.

Hai người cùng nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, anh muốn nói gì với tụi em vậy?

Anh gặp chuyện gì à?" "Cẩn Hòa, đây là tin tức về gia tộc Thiên Thần, em xem trước đi." Anh phải định thần lại một chút.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc, cứ ngỡ anh gặp chuyện gì lớn lắm.

Kết quả xem xong thì cả người cũng đờ đẫn ra.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc, rồi lại nhìn xuống tờ sớ trên tay.

Thái Huyền thấy hai người đột nhiên biến sắc thì lấy làm lạ: "Này, hai người bị sao vậy?

Gọi tôi qua đây để nhìn hai người ngẩn ngơ à?" Hai người này thật là, có chuyện gì thì cứ nói thẳng ra không phải tốt sao? "Đúng rồi anh Ngọc, sao tự nhiên anh lại đi điều tra người của nhà Thiên Thần làm gì?" Tô Ngọc cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, nghe Thái Huyền hỏi thì cau mày đáp: "Trước đó tôi có trò chuyện với Cẩn Hòa về chuyện này, cô ấy cảm thấy vị Thiên Thần phu nhân kia hơi kỳ quái nên tôi cho người đi tra thử." "Có kết quả rồi sao?" Thái Huyền tò mò hỏi.

Hai người với vẻ mặt phức tạp cùng gật đầu: "Cậu nói đúng rồi đấy, quả thực là có kết quả rồi." Vương Cẩn Hòa đưa tin tức trong tay cho Thái Huyền: "Anh cũng xem đi, xem xong anh sẽ hiểu tại sao tụi em lại như vậy." Thái Huyền kỳ quái nhìn hai người một cái rồi cầm lấy đọc.

Đọc xong, anh ta chết lặng nhìn họ: "Vị Thiên Thần phu nhân này nuôi trai bao?

Chương 1970

Con cái không có đứa nào là của chủ gia tộc Thiên Thần hết hả?" Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Đúng thế, còn có chuyện phi lý hơn nữa anh xem tiếp đi." Thái Huyền đọc tiếp, sau khi đọc xong thì nuốt nước bọt một cái.

Trước đây nghe người ta bảo lòng dạ đàn bà là độc nhất, giờ xem ra lòng dạ đàn bà thấm tháp gì.

Đàn ông mà độc ác lên thì phụ nữ cũng phải chào thua.

Những gã trai bao của vị Thiên Thần phu nhân đó toàn bộ đều do chính tay chủ gia tộc Thiên Thần tìm về, hơn nữa bà ta còn bị ép buộc phải sinh con cho bọn họ.

Thái Huyền đọc xong cảm thấy không thể tin nổi. "Ông ta làm vậy là tự tìm rắc rối cho mình à?" Thái Huyền thực sự rất nghi ngờ không biết người đàn ông này nghĩ gì nữa.

Lại tự mình đội nón xanh lên đầu, bộ chê mình làm rùa rụt cổ chưa đủ hay sao?

Đã vậy còn làm hẳn mấy lần. "Mục đích ông ta làm vậy là gì?" Thái Huyền kỳ quái hỏi Tô Ngọc.

Chuyện này chẳng phải quá kỳ quặc sao?

Có ai lại muốn mình trở thành người đổ vỏ không chứ? "Chuyện này thì chưa rõ, nhưng chúng tôi tra được ông ta đối xử với Thiên Thần Vũ thực sự rất tốt, bồi dưỡng anh ta như người thừa kế.

Nhưng Thiên Thần phu nhân lại vô cùng ghét bỏ Thiên Thần Vũ, thậm chí là căm ghét anh ta, dù trước mặt người ngoài bà ta vẫn luôn tỏ ra tốt bụng với anh ta." Thái Huyền nghe mà càng thêm mờ mịt, nhìn Tô Ngọc với vẻ lạ lùng. "Bà ta làm bộ như vậy là để cho chủ gia tộc Thiên Thần xem sao?" "Chắc là vậy." "Tôi vẫn không tài nào hiểu nổi ông chủ nhà Thiên Thần đó nghĩ cái gì nữa." Thái Huyền lẩm bẩm.

Vương Cẩn Hòa nghe hai người thảo luận, nhìn người này rồi lại nhìn người kia, đột nhiên lên tiếng: "Mọi người nói xem, liệu có khả năng mẹ của Thiên Thần Vũ gặp gỡ người đàn ông khác, rồi cuối cùng phải chết đều là do ông ta sắp đặt không?" Lời của Vương Cẩn Hòa khiến cả hai đồng thời nhìn về phía cô. "Sao... sao thế?

Em nói sai gì ạ?" Vương Cẩn Hòa rụt rè hỏi.

Tô Ngọc không nhịn được mà bật cười: "Không, em nói không sai đâu." Nếu suy luận theo hướng của Vương Cẩn Hòa, thì điều gì có thể khiến một người đàn ông hận một người phụ nữ đến mức này?

Vậy thì chỉ có thể là lý do đó thôi.

Nếu đúng là vậy, dường như có thể hiểu được lý do tại sao ông ta lại tìm trai bao cho người phụ nữ kia, còn bắt bà ta phải sinh con ra nữa. "Nhưng em không hiểu ông ta bắt người phụ nữ đó sinh con ra để làm gì." Nuôi con của người đàn ông khác, chẳng phải là tự rước khổ vào thân sao? "Anh à, về chuyện này em nghĩ anh cũng nên cho người điều tra thêm đi." Vương Cẩn Hòa suy ngẫm rồi nói tiếp.

Tô Ngọc cũng thấy thực sự cần thiết phải làm rõ chân tướng sự việc.

Chỉ có làm sáng tỏ mọi chuyện mới có thể nắm bắt được tình hình bên phía Thiên Thần Vũ. "Được, anh sẽ tiếp tục cho người điều tra, nhưng chúng ta cũng phải chuẩn bị khởi hành về thôi." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nói một cách nghiêm túc.

Vương Cẩn Hòa ừ một tiếng: "Vâng ạ." "Tôi đi cùng các người."

Thái Huyền lên tiếng.

Lần này trở về có lẽ sẽ phải đối đầu với Thiên Thần Vũ, anh ta đương nhiên phải đi theo để giúp đỡ Tô Ngọc.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Thái Huyền, cau mày hỏi: "Anh không đi với chúng tôi thì còn muốn đi với ai nữa?" Thái Huyền cười khổ lắc đầu: "Cậu nói đúng." Sau khi dặn dò việc điều tra gia tộc Thiên Thần, nhóm Tô Ngọc cuối cùng cũng khởi hành về kinh thành.

Lúc này, Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu đang bận rộn bù đầu.

Mãi mới có thời gian nghỉ ngơi, Thừa tướng lên tiếng: "Vừa mới dời đô về đây, còn bao nhiêu việc phải làm, nếu có Vương gia ở đây thì tốt biết mấy." Họ đã chuyển đến đây từ hơn một tháng trước.

Kể từ khi tới đây, chưa có ngày nào họ được nghỉ ngơi tử tế.

Mỗi ngày không phải đang bận việc thì cũng là đang trên đường đi giải quyết công việc.

Nếu có Vương gia ở đây, chắc chắn họ sẽ nhẹ nhõm hơn nhiều, vì có nhiều việc Vương gia xử lý nhanh gọn hơn bọn họ nhiều. "Tiểu Ngọc bên đó cũng không thiếu việc đâu, các khanh đừng có lúc nào cũng muốn đẩy hết việc cho nó." Huyền Phỉ Nhiên tức giận nói.

Tình hình bên chỗ Tô Ngọc cũng chẳng thảnh thơi hơn là bao. "Đúng rồi Hoàng thượng, tin tức Tiểu Ngọc gửi về trước đó có nói lần này người của Bắc quốc sang đây sẽ ra tay với Cẩn Hòa và nó." Tô Cửu nghĩ đến chuyện này là lại bốc hỏa.

Người Bắc quốc dám dùng máu của Cẩn Hòa để nuôi dưỡng dân chúng của chúng.

Nếu chuyện này thực sự xảy ra, các con của Tiểu Ngọc cũng sẽ bị kéo vào.

Chỉ cần nghĩ đến những ảnh hưởng và hệ lụy sau đó, Tô Cửu lại nhíu chặt mày, trong lòng hoàn toàn không còn chút thiện cảm nào với Bắc quốc nữa.

Chuyện này Huyền Phỉ Nhiên cũng đã biết, lúc đó ông còn nổi trận lôi đình: "Thư Tiểu Ngọc gửi về mấy hôm trước đã nói rất rõ rồi, lần này chúng nó về sẽ thu xếp ổn thỏa bên kia.

Còn chuyện Bắc quốc thì nó bảo chúng ta không cần lo lắng, nó đã có tính toán cả rồi." "Nó chỉ biết an ủi chúng ta thế thôi, rõ ràng chuyện này vô cùng nghiêm trọng." Xem ra bên phía Bắc quốc đã biết thân phận của Tiểu Ngọc.

Như vậy vạn nhất chúng dùng những lời lẽ đó để công kích thì sẽ phiền phức lắm.

Huyền Phỉ Nhiên cũng rất lo lắng, chỉ là chưa lộ ra mặt. "Đợi Tiểu Ngọc về rồi chúng ta bàn bạc kỹ lại chuyện này.

Còn nữa, chúng ta phải làm rõ tại sao Bắc quốc lại tin rằng máu của Cẩn Hòa có thể giúp người ta trường sinh bất lão." Nếu chỉ cần uống chút máu mà trường sinh được thì dễ dàng quá rồi, còn cần gì phải lo chuyện sinh lão bệnh tử nữa?

Sao người Bắc quốc có thể ngu muội đến mức này cơ chứ?

Đã thế, dân chúng Bắc quốc lại tin sái cổ, không một ai nghi ngờ.

Họ thực sự tin rằng chỉ cần uống máu người là có thể bất tử. "Trên đời này sao lại có hạng ngu dân như thế?" Thừa tướng nhíu mày nói.

Trường sinh bất lão chỉ có trong thần thoại, hoặc là mấy loại tinh quái tu luyện thành yêu mới có.

Người phàm chúng ta sống đến tám chín mươi tuổi đã là thọ lắm rồi, người sống trên trăm tuổi lại càng hiếm hoi. "Hạng người như thế đầy ra đấy, chẳng qua là mình chưa gặp thôi." Tô Cửu liếc nhìn người bên cạnh, cau mày nói.

Thừa tướng im lặng không đáp. "Hoàng thượng, Vương gia có nói bao giờ về không?

Thái tử và Công chúa vẫn chưa được gặp Tiểu điện hạ nhỉ?" Tiểu điện hạ đã gần một tuổi rồi, nghe nói rất kháu khỉnh.

Chương 1971

"Tiểu Ngọc nói chắc khoảng thời gian tới là về tới nơi thôi, về rồi thì đến sang năm mới quay lại quận Dụ Hòa." Nghĩ đến việc được ở gần con trai con gái nửa năm trời, tâm trạng ông rất tốt.

Thừa tướng nghĩ đến Huyền Hoằng Cảnh, ngập ngừng hỏi: "Khi Vương gia quay lại quận Dụ Hòa, Tam hoàng tử cũng đi theo luôn chứ ạ?" Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Chắc chắn là phải đi rồi.

Phải thừa nhận rằng Tiểu Ngọc dạy dỗ trẻ con giỏi hơn chúng ta nhiều, hơn nữa bên cạnh nó cũng nhiều nhân tài, con theo nó sẽ học được nhiều thứ hơn." Là Hoàng thượng, ông hy vọng Cảnh nhi sau này có thể giúp đỡ cho Hoằng Nghị.

Cảnh nhi đã ở bên họ lâu rồi, so với Hoằng Nghị thì họ nên thấy mãn nguyện.

Thừa tướng thấy Hoàng thượng nói đúng, Vương gia mới là người thích hợp nhất, không ai bì kịp. "Cũng đúng ạ, nhưng liệu Hoàng thượng và Hoàng hậu có nỡ không?" Cả ba đứa con đều theo Vương gia, không có đứa nào ở lại bên cạnh.

Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu: "Chắc chắn là không nỡ rồi, nhưng không nỡ thì làm được gì?

Chuyện gì cần học thì vẫn phải đi học thôi." Ông có thể che chở cho con một thời gian, nhưng không thể che chở cả đời.

Chúng phải tự mình gánh vác cả bầu trời của riêng mình. "Tuy có trẫm và Hoằng Nghị ở đây, Cảnh nhi dù không làm gì cũng có thể sống sung sướng, nhưng trẫm không muốn như vậy.

Trẫm muốn Cảnh nhi cũng giống như Hoằng Nghị, học lấy bản lĩnh cho riêng mình, có bản lĩnh rồi thì đi đến đâu cũng có thể sinh tồn được." Tô Cửu đồng tình gật đầu: "Hoàng thượng nói phải, không thể vì gia đình có điều kiện mà lười học tập, rồi cuối cùng biến thành một tên công tử bột ăn chơi trác táng." "Hơn nữa sau này Hoằng Nghị gánh vác cả nước Huyền cũng rất vất vả, nếu có Tam hoàng tử giúp sức, Hoằng Nghị cũng sẽ nhẹ gánh hơn." "Tô Cửu nói đúng, bất kể sau này nó muốn làm gì thì khả năng sinh tồn vẫn là bắt buộc phải có." Suy nghĩ của Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu rất giống nhau.

Có thể không cần giúp Hoằng Nghị, nhưng bản thân phải biết tự lo cho mình.

Nếu không sau này một mình bôn ba bên ngoài thì tính sao? "Chuyện này trẫm đã bàn với Hoàng hậu rồi, đợi khi Tiểu Ngọc đi thì để Cảnh nhi đi cùng luôn, cũng là để ba chị em nó có thời gian gần gũi nhau." Tô Ngọc còn chưa về tới nơi mà Huyền Phỉ Nhiên đã tính chuyện bắt anh dắt theo Tam hoàng tử rồi.

Khoảng nửa tháng sau, đoàn người của Tô Ngọc cuối cùng cũng về tới tân đô thành.

Đến nơi, Hoằng Nghị và các em nhìn cái gì cũng thấy tò mò.

Nơi này khác hẳn với nơi ở cũ, nhưng trông cũng rất tuyệt.

Huyền Phỉ Nhiên nhận được tin Tô Ngọc đã về thì hơi kinh ngạc, cứ ngỡ phải một thời gian nữa mới tới chứ.

Sau khi đưa mọi người về nhà nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau ông mới đưa tất cả vào cung.

Tô Ngọc dẫn Nam Kiều và những người khác đi gặp Huyền Phỉ Nhiên, còn Vương Cẩn Hòa thì đưa các con đi thăm Hoàng hậu và Thái hậu.

Quan trọng nhất là mấy đứa nhỏ đều muốn xem mặt Tam hoàng tử Huyền Hoằng Cảnh, đặc biệt là Hoằng Nghị và Trường Lạc. "Mẫu hậu, tụi con về rồi nè!" Vừa tới cửa, Hoằng Nghị đã hét lớn vào bên trong.

Nghe thấy tiếng Hoằng Nghị, mắt Hoàng hậu ánh lên niềm vui sướng: "Bản cung nghe thấy tiếng Hoằng Nghị, có phải tụi nó về rồi không?" Bà vú vội vàng chạy ra ngoài, thấy Hoằng Nghị và Trường Lạc ở cửa thì mừng rỡ không thôi: "Nương nương, là Thái tử điện hạ và Công chúa về rồi, cả Vương phi và các tiểu thiếu gia cũng tới nữa ạ." Nghe thấy thế, Hoàng hậu bế con vội vàng bước ra.

Thấy Vương Cẩn Hòa, bà mỉm cười dịu dàng: "Cẩn Hòa, em về rồi à.

Thời gian qua làm phiền gia đình em chăm sóc Hoằng Nghị và Trường Lạc quá." "Chị dâu sao lại khách sáo thế ạ?" Đối với Hoàng hậu, Vương Cẩn Hòa vẫn rất yêu quý.

Bao nhiêu năm trôi qua, dù nhận được bao nhiêu sủng ái của Hoàng thượng, bà vẫn chưa bao giờ kiêu ngạo, vẫn cứ như ngày đầu họ mới quen biết. "Mẫu hậu, đây là em trai ạ?" Trường Lạc nhìn đứa bé trong lòng Hoàng hậu với ánh mắt đầy mong chờ.

Hoằng Nghị cũng nhìn chằm chằm vào Huyền Hoằng Cảnh.

Cậu bé cũng nhìn Hoằng Nghị, rồi đột nhiên giơ tay về phía cậu: "Anh bế." Hoằng Nghị nhất thời luống cuống.

Em trai nhận ra mình sao? "Hai con không ở đây, mẫu hậu chỉ biết dùng tranh vẽ của hai con để em nhận mặt thôi." Từ khi biết nói, từ đầu tiên nó học được chính là "anh" và "chị".

Trường Lạc nhìn em trai: "Còn chị thì sao?" Sao lại chỉ gọi anh mà không gọi chị?

Thế này thì bắt nạt người quá.

Huyền Hoằng Cảnh nghiêng đầu nhìn Trường Lạc một lúc lâu rồi mới bập bẹ: "Chị." "Em trai ngoan quá đi!" Trường Lạc và Hoằng Nghị ngay lập tức yêu quý đứa em này.

Tiểu Bảo và các em cũng rất thích cậu em trai này.

Tô Minh Hiên cứ nhìn chằm chằm vào tiểu đệ đệ: "Thím ơi, em trai trông đẹp trai quá." "Cháu có nhiều em trai lắm rồi nha." Tô Minh Hiên hớn hở nói.

Nhìn vẻ mặt của nó, Vương Cẩn Hòa không nhịn được mà bật cười. "Hiên nhi thấy em trai vui đến thế sao?" Tô Minh Hiên gật đầu lia lịa: "Dạ vui lắm ạ." Giờ nó cũng là đàn anh rồi nhé.

Tô Cẩm Trần nhìn Huyền Hoằng Cảnh, thấy em trai cũng giống như mấy em ở nhà chú Nam Kiều, thật là đáng yêu. "Thím ơi, cháu thích em trai." "Vậy sau này cháu phải giúp mẹ bảo vệ em trai nhé, được không?" Vương Cẩn Hòa ngồi xuống nhìn Tô Cẩm Trần hỏi.

Thằng bé dứt khoát gật đầu: "Thím yên tâm, cháu nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt." Hoàng hậu nhìn mấy đứa nhỏ vây quanh Huyền Hoằng Cảnh, còn mang bao nhiêu quà về cho nó nữa. "Sau này có người bảo vệ Cảnh nhi rồi." Nói xong, chính Hoàng hậu cũng không nhịn được cười. "Nên như thế chứ ạ, tụi nó là anh, làm anh thì phải bảo vệ các em." Cô không dạy theo kiểu lớn là phải nhường nhịn nhỏ, mà dạy phải bảo vệ em.

Khi cô bảo các con bảo vệ em, cô cũng dạy các em phải tôn trọng anh chị mình.

Không thể vì mình nhỏ mà được quyền bắt nạt anh chị, đó là điều không thể chấp nhận được.

Và lũ trẻ nhà họ chưa bao giờ xảy ra tình trạng như vậy, tình cảm của chúng đều rất tốt. "Cẩn Hòa, lần này mọi người dự định ở lại bao lâu?" Hoàng hậu ngập ngừng hỏi.

Nếu được, bà hy vọng họ ở lại lâu một chút để bà có thêm thời gian bên cạnh Trường Lạc và Hoằng Nghị. "Lần này tụi em ở lại ăn Tết, chắc phải sang năm mới đi ạ." Hoàng hậu nghe vậy thì mừng rỡ, vậy là còn tận hơn nửa năm nữa. "Cẩn Hòa, em nói thật chứ?

Sang năm mới đi sao?" "Dạ đúng ạ, lúc đi em đã bàn với anh Ngọc rồi, ăn Tết xong tụi em mới về.

Bên này cũng còn nhiều việc cần xử lý.

Sang năm khi đi, có lẽ tụi em sẽ ghé qua miền Nam một chuyến." Hoàng hậu ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa: "Đi miền Nam?

Để làm gì thế?" "Mấy nhóc tì này chưa được thấy biển và hải âu bao giờ, chúng muốn đi xem cho biết ạ." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngôn Triệt và các con.

Chúng đều chưa được thấy, nên cô định đưa chúng đi mở mang tầm mắt. "Cũng tốt đấy chứ, từ khi gả cho anh Nhiên đến nay, lần đi miền Nam trước đó cũng là lần đầu tiên của chị đấy." Hoàng hậu bùi ngùi nói.

Chương 1972

Ở đó bà đã thấy bao nhiêu điều mới lạ, cảm giác tự do thực sự rất tuyệt vời. "Đợi sau này Hoằng Nghị kế vị rồi, chị và Hoàng huynh cũng có thể đi ngao du khắp nơi mà." Vương Cẩn Hòa nhìn ra sự khao khát trong mắt Hoàng hậu.

Cô biết Hoàng hậu thực sự muốn đi, vì chẳng ai muốn bị nhốt mãi trong cái lồng son này cả. "Cũng phải mười mấy năm nữa, chị không vội." Hoàng hậu mỉm cười.

Khi Hoàng thượng dẫn Tô Ngọc và mọi người đi tới thì nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ bên này: "Đang nói chuyện gì mà vui thế?" "Đang nói với Cẩn Hòa về những dự định sắp tới của gia đình em ấy." Hoàng hậu thấy Huyền Phỉ Nhiên tới, trên gương mặt hiện lên nụ cười dịu dàng.

Kể từ khi thu hồi đại quyền, bà và Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng được sống cuộc sống mà họ hằng mong ước.

Sự ra đời của Cảnh nhi cũng khiến các đại thần không còn thúc ép chuyện sinh con nữa.

Dù sao Hoàng thượng cũng đã có hai hoàng tử và mấy công chúa rồi.

Trước đây có người không tin đó là sự thật, còn định mưu đồ lấy thứ không thuộc về mình từ tay Huyền Phỉ Nhiên.

Kết quả là vừa mới lên tiếng đã bị đàn áp mạnh mẽ, thậm chí không có cơ hội thanh minh.

Từ đó họ biết rằng Hoàng thượng bây giờ không còn là Hoàng thượng của ngày xưa nữa.

Ông sẽ không bao giờ thỏa hiệp vì những chuyện như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên tò mò nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ồ?

Cẩn Hòa, dự định sắp tới của các em là gì?" "Sang năm mới đi ạ, trên đường về quận Dụ Hòa sẽ ghé qua miền Nam trước, cho lũ trẻ đi xem biển và mọi thứ ở đó." Đã rời đi hai ba năm rồi, không biết tình hình bên đó giờ ra sao, cô cũng bắt đầu thấy mong chờ rồi đây.

Huyền Phỉ Nhiên nghe họ sang năm mới đi thì mừng rỡ nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, có thật vậy không?" Tô Ngọc gật đầu: "Cẩn Hòa đã quyết định như vậy thì chắc chắn là vậy rồi." Nghe Tô Ngọc nói, Huyền Phỉ Nhiên vô cùng phấn khích: "Thế ư?

Vậy thì tốt quá rồi!" Năm nay ông có thể ở bên con trai con gái lâu hơn một chút.

Hoằng Nghị thấy vẻ mừng rỡ của Huyền Phỉ Nhiên thì hơi thắc mắc: "Phụ hoàng, trông người có vẻ rất vui ạ." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Hoằng Nghị với vẻ mặt thắc mắc, mắt cười rạng rỡ: "Đúng thế, tất nhiên là vui rồi, vì lần này các con ở lại với ta lâu hơn, phụ hoàng và mẫu hậu có thể ở bên các con nhiều hơn.

Đợi khi các con đi, em trai cũng sẽ đi cùng các con luôn." Tuy không nỡ, nhưng để con ở bên cạnh Tô Ngọc mới là kết quả tốt nhất.

Hoằng Nghị và Trường Lạc nhìn nhau, nghiêm túc nói: "Phụ hoàng yên tâm, tụi con nhất định sẽ chăm sóc em thật tốt." "Phụ hoàng tin các con, nhưng trong lúc chăm sóc em cũng phải tự chăm sóc tốt cho bản thân mình nữa, biết chưa?" Huyền Phỉ Nhiên không chỉ bắt chúng chăm sóc em, chúng cũng là trẻ con, cũng cần được chăm sóc mà.

Trường Lạc và Hoằng Nghị gật đầu thật mạnh: "Phụ hoàng yên tâm, tụi con biết rồi ạ." "Vậy thì tốt." Hoàng hậu và Vương Cẩn Hòa bế lũ trẻ trò chuyện một bên, Huyền Phỉ Nhiên và những người khác trò chuyện một bên.

Mãi đến sau khi dùng cơm tối xong, nhóm Tô Ngọc mới rời đi.

Hoằng Nghị và Trường Lạc không về cùng họ mà ở lại trong cung.

Tô Ngọc bảo chúng ở lại trong cung để bầu bạn với Hoàng hậu nhiều hơn.

Nhóm Tô Ngọc cũng không vội về Tô gia, ngày hôm sau mới đưa những người khác về thăm lão gia tử.

Tô lão gia tử thấy Tô Ngọc về thì mừng hết biết, nhất là khi thấy các cháu nội ngoại đều có mặt đông đủ, tâm trạng ông lại càng phấn chấn hơn.

Tô Tích bế Tô Cẩm Trần, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Lần này về ở lại được bao lâu?" "Nửa năm ạ." "Tốt quá!" Ở lại được nửa năm, ông có thể chơi với các cháu nhiều hơn rồi.

Nhìn Tiểu Bảo đứng bên cạnh đã cao gần bằng Tô Ngọc, Tô Tích bế Tô Cẩm Trần đi tới, vỗ vỗ vai Tiểu Bảo: "Hồi mới đưa Tiểu Bảo về có một mẩu, không ngờ giờ đã lớn thế này rồi." Rồi ông nhìn Tiểu Bảo cười nói: "Sắp cao bằng cha cháu rồi đấy." Tiểu Bảo hì hì cười: "Cháu cũng thấy mình sắp cao bằng cha rồi." Tô Ngọc gõ nhẹ vào đầu Tiểu Bảo một cái: "Nói nhăng nói cuội." "Sự thật mà, hai năm nữa thôi là cháu cao bằng cha cho xem." Tiểu Bảo không phục nhìn Tô Ngọc nói.

Anh bật cười gật đầu: "Ừ, con nói đúng, hai năm nữa con sẽ cao bằng cha." Tiểu Bảo lườm Tô Ngọc một cái, đừng tưởng nó không nghe ra giọng điệu lấy lệ của cha mình.

Nó gạt tay Tô Ngọc ra, hậm hực nói: "Cha đừng có mà qua loa với con." Đừng tưởng nó không biết cha đang nghĩ gì, chắc chắn là đang cười nhạo nó đây mà.

Tô Ngọc cười ha hả: "Thôi không trêu con nữa." Tô Tích nhìn hai cha con đùa nghịch mà không nhịn được cười. "Mọi người định ở lại nhà hay về Vương phủ?" "Tụi con về Vương phủ ạ." Tô Ngọc cân nhắc rồi trả lời. "Được, ta cũng về đó với các con.

Người bên Vương phủ vẫn là người cũ, mọi thứ họ đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi." Tô Tích sực nhớ ra điều gì đó, nhìn Tô Ngọc nói: "Đúng rồi, hai năm nay con đã đi thăm ngoại tổ chưa?" "Lúc về tụi con định đi thăm ngoại công, nhưng lộ trình không thuận tiện lắm nên chưa đi.

Định bụng lúc quay lại sẽ ghé qua, sẵn tiện giới thiệu Nam Kiều và mọi người cho ngoại công và cậu làm quen luôn ạ." Tô Ngọc giải thích ngắn gọn.

Tô Tích lúc này mới hài lòng gật đầu: "Con đã tính toán kỹ như vậy thì ta không nói gì thêm nữa, con tự biết sắp xếp là tốt rồi." "Gia gia yên tâm, con không quên ngoại công đâu ạ." Ngoại công cũng đối xử với họ rất tốt mà. "Chị gái con thì theo Phong Chuẩn đi vắng rồi, không có nhà." Nghe tin về chị gái, Tô Ngọc chỉ thản nhiên "ồ" một tiếng, không có cảm xúc gì đặc biệt.

Tô Tích thấy anh như vậy, ngập ngừng hỏi: "Thực sự không muốn hòa hợp với chị con sao?" "Muốn hay không gì chứ, chẳng qua là lập trường của chúng con khác nhau thôi." Tô Ngọc nghĩ đến người chị đó, ánh mắt thoáng hiện vẻ châm chọc.

Tô Tích nhìn bộ dạng của anh, cảm thấy sự việc có vẻ không giống như mình nghĩ: "Tiểu Ngọc, con nói thật cho ta biết đi, mấy năm nay con bé có nói gì với con không?" Nếu không phải vậy, Tô Ngọc chắc không đến mức ghi thù như thế.

Vì trước đây anh vẫn rất quan tâm và để ý đến người chị này.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên nói gì. "Hai đứa có chuyện gì vậy?

Có gì thì cứ nói thẳng ra đi chứ." Cứ ấp úng thế này là sao?

Tô Ngọc như đã hạ quyết tâm, nhìn Tô Tích đầy kiên định: "Gia gia, ông thực sự muốn biết sao?" Vương Cẩn Hòa lo lắng nhìn Tô Ngọc, sốt sắng nói: "Anh à, đừng nói nữa." Thấy hai người như vậy, Tô Tích lại càng muốn biết: "Nói đi, có chuyện gì mà chúng ta không được biết chứ?" Tô Cửu và Minh Uyển Ninh vừa tới thì nghe thấy họ đang nói chuyện này: "Gia gia, mọi người đang nói chuyện gì thế ạ?" "Nói chuyện riêng chút thôi, hôm nay con không phải xử lý công vụ à?" Sao giờ này đã về rồi? "Dạ không ạ." Tô Cửu nhìn Tô Cẩm Trần trong lòng Tô Tích, đi tới bế thốc thằng bé lên: "Con trai, có nhớ cha mẹ không nào?" Tô Cẩm Trần nghiêng đầu nhìn cha mình, giơ bàn tay nhỏ xíu ra: "Nhớ một chút xíu thôi ạ, nhưng đi theo chú út con được thấy bao nhiêu thứ hay, còn học được bao nhiêu là điều nữa." "Thật sao?

Vậy tối nay ngủ cùng cha mẹ, con kể cho cha mẹ nghe nhé?" Tô Cửu không muốn để con trai phá hỏng thế giới hai người của mình với vợ, nhưng ông vẫn rất mong chờ muốn biết con trai đã làm những gì ở bên ngoài trong suốt một năm qua.

Chắc hẳn Ninh Ninh cũng rất muốn biết, bởi lẽ trong thời gian con trai không ở bên cạnh, điều cô ấy nói đến nhiều nhất chính là thằng bé sống ở chỗ vợ chồng em trai Tô Ngọc như thế nào.

“Được ạ.” Tô Cẩm Trần chẳng cần suy nghĩ đã đồng ý ngay.

Tuy rằng có chú nhỏ và các anh ở bên cạnh cũng rất tốt, nhưng cậu bé cũng nhớ cha mình rồi.

Giờ cha bảo muốn ngủ cùng, tất nhiên cậu bé rất vui.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Tô Cẩm Trần: “Không ngờ Trần nhi nhà chúng ta lại đồng ý chuyện này đấy.” Tô Cẩm Trần ngượng ngùng liếc nhìn Tô Ngọc một cái, lầm bầm nói: “Chú nhỏ, chú đừng cười nhạo cháu.” “Chú không cười nhạo cháu, thấy cháu và cha mẹ quan hệ tốt, chú rất mừng.” Tô Ngọc nói lời này không phải để lấy lòng, mà thực sự cảm thấy Tô Cẩm Trần như thế này rất tốt.

Tô Cẩm Trần hì hì cười rộ lên: “Cháu vẫn luôn nhớ cha và nương mà.” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa nhìn nhau, biết ngay thằng bé sẽ nói vậy.

Tuy trước đó lúc nào cũng nói ghét cha mẹ mình thế nào, nhưng suy cho cùng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Lại còn rời xa cha mẹ lâu như vậy, giờ thấy người rồi, sao có thể không nhớ cho được?

Người vui nhất sau câu nói của Tô Cẩm Trần chính là Tô Cửu.

Anh ôm lấy con trai, không kìm được cảm xúc mà hôn một cái lên mặt cậu bé.

Tô Cẩm Trần trợn tròn mắt, không dám tin nhìn cha mình, mặt đỏ bừng lên, phần lớn là vì xấu hổ.

Chương 1973

Tô Ngọc bật cười khẽ, nhóc con này cũng biết thẹn thùng cơ đấy, thật không dễ dàng gì.

“Chú nhỏ, chú nhìn cháu bằng ánh mắt gì vậy?” “Không có gì, chỉ thấy Trần nhi nhà mình thế mà cũng biết ngại rồi.” Tô Ngọc nói xong chính mình cũng không nhịn được cười.

Tô Cẩm Trần trợn tròn mắt, bất mãn nhìn Tô Ngọc.

Chú nhỏ sao có thể nói như vậy chứ?

Thật là ngại chết đi được.

Tô Cửu đi đến bên cạnh con trai, gõ nhẹ vào đầu cậu bé một cái: “Thằng ranh này, mới tí tuổi đầu đã biết giữ thể diện rồi à?” Tô Cẩm Trần vươn cổ lên, bất mãn nhìn cha: “Tất nhiên rồi ạ, thể diện vẫn rất quan trọng đấy.” Mọi người nhìn dáng vẻ này của cậu bé, không nhịn được đều bật cười theo.

Đứa bé tí tẹo mà đã biết thể diện là rất quan trọng rồi sao?

Sau khi đùa giỡn xong, Tô Cẩm Trần nhìn cha mình: “Cha, bao giờ cha với nương mới sinh cho con một đứa em gái nữa?

Nếu không có em gái thì em trai cũng được ạ.” Tô Cửu và Minh Uyển Ninh nhìn nhau, anh tức giận nói: “Sao hả?

Vừa về đã tìm rắc rối cho cha mẹ rồi à?” “Đâu có, bác Hoàng đã có ba đứa con rồi, cha mới có một đứa mà không thấy ngại sao?” Tô Cẩm Trần nhìn chằm chằm Tô Cửu, nghiêm túc hỏi.

Khóe miệng Tô Cửu giật giật, đột nhiên anh nghiêm túc đáp: “Đừng nói thế, cha thật sự thấy chẳng có gì ngại cả.” “...” Tô Cẩm Trần không cảm xúc nhìn cha mình, sao cha có thể mặt dày đến mức đó nhỉ?

“Cha, cha như vậy chẳng phải là quá mặt dày rồi sao?” “Cha không thấy thế.

Chỉ sinh một mình con mà con đã chê cha như vậy rồi, nếu sinh thêm một đứa nữa giống hệt con thì cha biết làm sao?” Tô Cửu vuốt cằm, hỏi rất chân thành.

Nhìn Tô Cửu như vậy, Tô Cẩm Trần suýt nữa thì lộn nhãn lên trời.

Dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc cười không dứt được.

“Đại ca, về chuyện này anh vẫn nên cân nhắc kỹ một chút đi.” Tô Cửu nhìn Tô Ngọc, lúc nói câu này chú không thấy cắn rứt lương tâm sao?

Sao chú không tự đi mà sinh con đi.

“Đại ca, tính cả Tiểu Trí nữa thì em đã có bốn đứa con rồi, nhiều hơn anh tận ba đứa đấy.” Tô Ngọc dường như nhìn thấu suy nghĩ của Tô Cửu, cười híp mắt nói.

“...” Tô Cửu lập tức cạn lời, cái tên này lúc nói chuyện không thèm cân nhắc đến cảm nhận của người làm anh này chút nào sao?

Minh Uyển Ninh thực ra vẫn muốn có thêm một đứa con, nhưng Tô Cửu không đồng ý.

Anh bảo rằng nếu sinh thêm một đứa như Trần nhi nữa, chắc anh uất ức mà chết mất.

Đối với chuyện này, Minh Uyển Ninh cũng chỉ biết bất lực nhìn, ngoài ra chẳng còn cách nào khác.

“Lão gia tử, đại tiểu thư và cô gia đã về rồi ạ.” Nghe thấy danh xưng này, Tô Tích ngẩn người một lát, quay đầu nhìn người vừa vào báo cáo.

“Tô Tuyền và Phong Chuẩn?” “Vâng.” Tô Tích thấy hơi lạ, hai người này lúc này quay về làm gì?

Khi ông định nói gì đó thì đã thấy Tô Tuyền dẫn theo Phong Chuẩn đi vào.

Đi cùng họ còn có hai đứa trẻ, trông cũng xấp xỉ tuổi của Triệt nhi và Trần nhi.

Trong đó không thấy bóng dáng của Phong Thấm Linh.

Tô Ngọc đột nhiên nhớ tới trước đó Phong Thấm Linh từng nói sẽ đi theo Dương Chấn Uy.

Giờ e là cô bé đang ở Dương Gia Bảo chứ không phải ở đây.

“Ông nội, chúng con về rồi đây.” Tô Tuyền nhìn Tô Tích cười nói.

Sau đó cô ta đi đến bên cạnh Tô Cửu: “Đại ca, tam đệ.” Dáng vẻ thân thiết đó cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Tô Ngọc lạnh lùng liếc nhìn Tô Tuyền một cái: “Đại ca, em và Tiểu Hòa đi trước đây.” Tô Cửu bất lực lắc đầu, anh đã nhận ra Tô Ngọc vẫn còn oán hận Tô Tuyền trong lòng, nếu không sẽ chẳng nói ra những lời như vậy.

Anh đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vỗ vai cậu: “Đứa trẻ thì sao?” “Em đưa chúng về trước, Trần nhi đi cùng mọi người, khi nào thằng bé muốn về Vương phủ thì anh cứ đưa nó qua là được.” Tô Ngọc tùy ý nói, có vẻ không muốn dính dáng gì nhiều đến Tô Tuyền.

Tô Tuyền nhíu mày nhìn Tô Ngọc, có chút bất mãn với thái độ của cậu: “Tô Ngọc, em có ý gì vậy?” “Thấy chị gái và anh rể mà một lời chào cũng không có sao?” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn vợ chồng Tô Tuyền: “Nếu bản vương thực sự tính toán, chị phải quỳ xuống hành lễ với bản vương đấy.” Sắc mặt Tô Tuyền trở nên khó coi, cô ta dời tầm mắt sang Vương Cẩn Hòa.

Đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, thế mà cậu ta vẫn còn ghi hận chuyện năm xưa.

“Chuyện năm đó đã qua lâu như vậy rồi, em hà tất phải thế?” Tô Ngọc cười khẽ, nhìn Tô Tuyền đầy châm chọc: “Chị nói chuyện năm đó đã qua rồi, nhưng thực sự đã qua chưa?” Mọi người ngạc nhiên nhìn hai chị em, hết nhìn người này lại nhìn người kia.

Cuối cùng Tô Tích mới lên tiếng hỏi: “Tiểu Ngọc, chuyện này là sao?” “Không có gì ạ, chỉ là cháu không muốn nhìn thấy chị ta thôi.

Sau này nơi nào có chị ta thì không cần gọi cháu nữa.

Tiểu Hòa, chúng ta đi.” Tiểu Bảo và các em nhìn nhau, rồi định đi theo Tô Ngọc rời đi.

Tô Tuyền tức đến run cả người, đây chính là đứa em trai tốt của cô ta sao.

“Tô Ngọc, em đứng lại đó cho chị.” Nguyên Bảo chắn trước mặt Tô Ngọc, lạnh lùng nhìn Tô Tuyền: “Đại tiểu thư, tuy nói cô là chị của Vương gia, nhưng quát mắng Vương gia như vậy, cô còn chưa đủ tư cách đâu.” “Ngươi...” Tô Tuyền mặt mày tái mét nhìn Nguyên Bảo.

Tuy trong lòng không muốn thừa nhận, nhưng Nguyên Bảo nói không sai, cô ta thực sự không có tư cách quát mắng Tô Ngọc như vậy.

Chuyện này nếu để Hoàng thượng biết được, cô ta mới là người gánh hậu quả không gánh nổi.

“Nguyên Bảo, đi thôi.” Tô Ngọc không muốn để mọi người biết những chuyện này.

“Thiếu gia, ngài cứ đưa Phu nhân cùng các thiếu gia tiểu thư đi trước, lát nữa tôi sẽ về ngay.” Nguyên Bảo nghiêng đầu nói với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhíu mày, không muốn Nguyên Bảo nói gì thêm với hạng người này: “Nguyên Bảo, chuyện này không có gì để nói cả.” “Thiếu gia yên tâm, chuyện này trong lòng tôi đã có tính toán.” Nguyên Bảo không đồng tình nhìn Tô Ngọc, có vẻ như không muốn để Tô Tuyền được yên ổn.

Thấy dáng vẻ kiên trì của Nguyên Bảo, Tô Ngọc khẽ thở dài: “Làm xong thì về sớm, không cần phải nói nhiều với cô ta.” “Rõ.” “Ông nội, chúng cháu đi trước, sau này ông rảnh thì qua nhà cháu chơi.” Tô Ngọc vốn định hôm nay đưa vợ con về bầu bạn với Tô Tích, ai ngờ lại gặp phải Tô Tuyền.

Vừa thấy cô ta anh đã thấy chán ghét.

Không muốn làm loạn trước mặt ông nội nên anh đành đưa vợ con rời đi trước.

Tô Tích nhíu mày nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đầy vẻ lo lắng: “Thực sự không sao chứ?” “Ông cứ yên tâm đi ạ, cháu thì có chuyện gì được chứ?” Anh thực sự chẳng sao cả, người có chuyện không phải là anh, mà chỉ có thể là người phụ nữ Tô Tuyền kia.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Tô Tích khẽ thở dài: “Được rồi, cháu biết chừng mực là tốt rồi.” “Cháu và Tiểu Hòa về trước đi, ngày mai ông qua chỗ cháu.” “Vâng.” Sau khi mọi người đã đi hết, Nguyên Bảo mới nhìn Tô Tuyền: “Tự mình sống không tốt, nên cũng không muốn thấy thiếu gia sống tốt đúng không?” Tô Tuyền đột nhiên thấy vô cùng nhục nhã dưới cái nhìn của Nguyên Bảo.

Cô ta bất mãn quát: “Ngươi ăn nói bậy bạ gì đó?

Sao ta có thể đối xử với em trai mình như vậy được?” “Em trai?

Cô thực sự coi thiếu gia là em trai sao?” Ánh mắt Nguyên Bảo sắc lẹm nhìn Tô Tuyền.

Trước kia ông còn thấy vị đại tiểu thư này dù thế nào cũng không đến nỗi nào, nhưng giờ Nguyên Bảo mới biết, cái gì mà không đến nỗi nào, người đàn bà này chính là kẻ ích kỷ trục lợi.

Tô Tích và Tô Cửu nghe mà chẳng hiểu gì, họ đều nhìn Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, rốt cuộc các người đang nói gì vậy?” Những lời này nghe sao cứ thấy khó hiểu thế nhỉ?

Chương 1974

Nguyên Bảo quay đầu nhìn Tô Tích định mở miệng, thì bị Tô Tuyền ngắt lời: “Không có gì đâu ạ, ông nội đừng nghe hắn nói bậy.” Tô Tích nhìn Tô Tuyền một hồi lâu, cuối cùng dời tầm mắt sang Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, ngươi nói đi.” Tô Tuyền có chút không vui nhìn Tô Tích: “Ông nội, chẳng lẽ lời con nói lại không đáng tin bằng lời hắn sao?” “Con đã bảo không có gì rồi, sao ông vẫn không tin con?” Thái độ này của Tô Tuyền khiến Tô Cửu cũng nảy sinh nghi ngờ.

“Nếu thực sự không có gì, sao em không dám để Nguyên Bảo nói ra sự thật?” Anh không tin Tô Tuyền thực sự không làm gì.

Cho dù lúc em trai thành thân có xảy ra chuyện, nhưng bao nhiêu năm qua, dù Tô Ngọc có giận thế nào cũng không đến mức ghi nhớ tới tận bây giờ.

Nhưng lần này, thái độ của Tô Ngọc đối với Tô Tuyền đã hoàn toàn thay đổi.

Thậm chí còn nói nơi nào có Tô Tuyền thì đừng gọi cậu ấy, điều đó đại diện cho cái gì?

Đại diện cho việc Tô Ngọc đã chán ghét Tô Tuyền đến mức không muốn nhìn mặt nữa.

Hơi nhíu mày, Tô Cửu nhìn Tô Tuyền với ánh mắt sắc sảo: “Em đã làm gì Tiểu Ngọc?” Tô Tuyền nghe vậy liền không vui: “Cái gì mà em làm gì nó?

Nó nói cái gì các người cũng tin, còn em nói thì các người không tin một câu nào đúng không?” Đây còn là anh trai và ông nội của cô ta không, chỉ biết thiên vị Tô Ngọc.

“Em nói đúng rồi đấy, vì lời của Tiểu Ngọc đáng tin hơn lời em.” Tô Tuyền trừng mắt nhìn Tô Cửu: “Anh, anh nói như vậy chẳng phải quá đáng lắm sao?” Cái gì mà lời của Tô Ngọc dễ tin hơn lời cô ta?

Phong Chuẩn có chút bất lực nhìn Tô Tuyền, rõ ràng lúc đến đã giao hẹn trước là không được gây sự, cô ta quên mục đích của họ khi quay lại đây rồi sao?

“Tuyền Tuyền, đừng nói nữa.” Phong Chuẩn đi đến bên cạnh vợ, đặt tay lên vai cô ta, bất lực lên tiếng.

Tô Tuyền lập tức bình tĩnh lại, sao cô ta lại bắt đầu nóng nảy rồi.

Nhìn dáng vẻ hối lỗi này của Tô Tuyền, Phong Chuẩn biết ngay trong lòng cô ta đang nghĩ gì.

“Ông nội, đại ca, Tuyền Tuyền không có ý định tìm rắc rối cho tam đệ đâu.” Tô Tích nhìn chằm chằm vợ chồng Phong Chuẩn, từ thái độ của hai người có thể thấy, lần này họ quay về e là mang theo ý đồ xấu, đúng là không dưng mà đến.

“Nguyên Bảo, ngươi nói xem rốt cuộc chuyện này là thế nào.” Tô Tích căn bản không tin lời đôi vợ chồng này nói, mà quay sang hỏi Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo liếc nhìn bọn họ, lấy ra tập thư đã mang theo từ trước: “Lão gia tử xem cái này là rõ ngay ạ.” Khi thấy những bức thư đó, sắc mặt Tô Tuyền lập tức thay đổi.

Cô ta theo bản năng định giật lấy, không muốn để Tô Tích thấy nội dung bên trong.

Tuy nhiên lúc này đã không còn kịp nữa rồi.

Tô Tích né tránh tay của Tô Tuyền, nhíu mày nhìn cô ta một cái: “Ngươi chột dạ cái gì?” Tô Tuyền bình tĩnh lại, giả vờ như không có chuyện gì: “Con không có chột dạ.” Tô Tích chẳng buồn đôi co với cô ta, mở bức thư Nguyên Bảo đưa ra xem.

Càng xem, sắc mặt Tô Tích càng trở nên khó coi.

Xem xong, ông không thể nhịn được nữa, vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt Tô Tuyền.

Hành động đột ngột của Tô Tích khiến Tô Cửu và Minh Uyển Ninh đều giật nảy mình.

Minh Uyển Ninh không rõ về cô em chồng này, vì khi họ cưới nhau thì Tô Tuyền không về.

Tô Tuyền theo bản năng đưa tay ôm lấy mặt, không dám tin nhìn Tô Tích: “Ông nội, ông thế mà lại đánh con?” “Ông nội, đã xảy ra chuyện gì mà khiến ông giận dữ như vậy ạ?” Tô Cửu thấy Tô Tích định ra tay tiếp, liền vội giữ tay ông lại, sau đó liếc nhìn Tô Tuyền một cái.

Cô ta lại làm gì nữa rồi?

Để ông nội tức giận đến mức này?

“Anh xem đi, xem xong anh sẽ rõ thôi.” Tô Tích mặt mày xám xịt đưa xấp thư trong tay cho Tô Cửu.

Tô Cửu nghi hoặc đón lấy xem, xem xong, ánh mắt anh nhìn Tô Tuyền đầy vẻ chán ghét, hoàn toàn không còn vẻ thân mật lúc nãy nữa.

Ánh mắt chán ghét của Tô Cửu đâm thẳng vào mắt Tô Tuyền: “Anh... anh cũng chán ghét em sao?” Tô Cửu cười lạnh một tiếng: “Chán ghét em thì có gì sai?

Tô Tuyền, em đúng là một đứa con gái ngoan mà.

Sao hả?

Mau như vậy đã quên đứa con trai kia của em bị Dương San San hại chết rồi à?

Cái não này của em bị chó ăn mất rồi, hay là từ trước đến giờ em vẫn luôn đáng ghê tởm như vậy?” Minh Uyển Ninh nhíu mày nhìn Tô Cửu: “Chồng à, chuyện này là sao?” Về chuyện của Dương San San, cô có nghe Tô Cửu kể qua, nhưng về mâu thuẫn giữa Dương San San và Tô Tuyền thì cô không biết nhiều.

Tô Cửu đơn giản giải thích cho Minh Uyển Ninh, khi cô biết rõ ngọn ngành, biểu cảm trở nên phức tạp, ánh mắt nhìn Tô Tuyền cũng mang vẻ khó nói.

Phải ngu xuẩn đến mức nào mới làm ra được loại chuyện này?

Minh Uyển Ninh cầm lấy thư từ tay Tô Cửu xem qua, xem xong cô cũng không biết nói gì về cô em chồng này.

Đây không còn là ngu nữa, mà là hoàn toàn không có não.

Trong thư viết rất rõ ràng, Tô Tuyền nói với Tô Ngọc rằng Dương San San sống ở trong ngục Đại Lý Tự khổ sở thế nào, còn bảo Dương San San đã biết lỗi rồi, nhất định sẽ yêu thương cô ta thật tốt.

Lời ra tiếng vào đều muốn Tô Ngọc tha cho vợ chồng Dương San San.

Không chỉ vậy, cô ta còn muốn hai đứa con trai mình vào cung làm bạn học cho Thái tử điện hạ.

Còn cả chuyện làm ăn nữa, tóm lại là nói rất nhiều thứ.

Nói nhiều như thế, nhưng cô ta chẳng hề bàn bạc với Tô Ngọc một câu nào, tất cả những gì cô ta nói đều là đang ra lệnh cho Tô Ngọc.

Minh Uyển Ninh nhìn Tô Tuyền với ánh mắt kỳ quái, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Cô ta lấy đâu ra tự tin rằng nói chuyện với Tô Ngọc như vậy mà cậu ấy lại thỏa hiệp với cô ta chứ?

Nhíu mày nhìn Tô Tuyền hồi lâu, Minh Uyển Ninh mới lên tiếng: “Em có biết Dương San San đã gây ra tổn thương lớn thế nào cho chú Ngọc không?” Tô Tuyền nhíu mày, mất kiên nhẫn nói: “Chuyện này thì liên quan gì đến chị?” Minh Uyển Ninh nhíu mày không nói tiếp, nhưng Tô Cửu thì nổi giận: “Xin lỗi mau.” “Tại sao em phải xin lỗi?

Chuyện của anh em chúng ta liên quan gì đến một người ngoài như chị ta?” Thế mà còn dám bảo cô ta xin lỗi?

Cô ta dựa vào cái gì phải xin lỗi người phụ nữ này?

Tô Cửu cố nhịn, nhưng thực sự không nhịn nổi: “Anh bảo em xin lỗi.” “Đừng có mơ.” Tô Cửu cười lạnh một tiếng: “Được, nếu đã như vậy, ông nội, sau này chuyện của Tô Tuyền cũng không liên quan gì đến cháu nữa.

Nơi nào có cô ta thì đừng gọi vợ chồng cháu đến.

Cháu đưa Ninh Ninh và Trần nhi đi trước, ngày mai chúng cháu sang nhà chú Ngọc tụ tập.” “Được, tất cả đi hết đi, ngày mai sang Ngọc Vương phủ.” Tô Tích bình tĩnh nói.

Ông thực sự không ngờ, đi ra ngoài một thời gian quay về, Tô Tuyền lại biến thành kẻ không biết trời cao đất dày như thế này.

Phong Chuẩn nhíu mày, sao mọi chuyện lại thành ra thế này?

Nhìn Tô Tuyền một cái, tâm trạng Phong Chuẩn cũng rất phức tạp.

Còn chưa kịp nói chuyện gì thì vợ đã đắc tội hết cả anh cả lẫn em trai rồi.

Hơn nữa chuyện cô ta viết thư cho Tô Ngọc, anh thực sự không biết một chút nào.

Chương 1975

“Đại ca, đại tẩu, chuyện này là lỗi của Tuyền Tuyền, tôi thay mặt cô ấy xin lỗi hai người, hy vọng hai người đừng để bụng.” Phong Chuẩn vội vàng lên tiếng.

Anh thực sự không muốn Tô Tuyền và Tô gia náo loạn đến mức khó coi.

“Thay mặt cô ta xin lỗi chúng tôi?

Anh là cái thá gì?” Tô Cửu chán ghét nói.

Ngoại trừ Phong Thấm Linh đang ở chỗ ông ngoại, anh không muốn nhìn thấy bất cứ ai bên cạnh Tô Tuyền.

“Ninh Ninh, chúng ta đi thôi.” Tô Cửu một tay bế con trai, một tay dắt vợ quay người rời đi, chẳng thèm liếc nhìn bọn họ lấy một cái.

Tô Tuyền quả thực không muốn nghe Tô Cửu nói vậy, bèn lên tiếng: “Tô Cửu, đây là chồng em, anh dựa vào cái gì mà nói anh ấy như thế?” “À, Ninh Ninh là vợ anh, là người anh nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, đồng thời còn là chị dâu của em, em dựa vào cái gì mà nói chị ấy như thế?” Tô Cửu lạnh lùng chất vấn ngược lại.

Anh giao Tô Cẩm Trần cho Minh Uyển Ninh: “Ninh Ninh, em đưa Trần nhi về trước đi.” Minh Uyển Ninh lo lắng nhìn chồng: “Chồng à...” Cô lo Tô Cửu sẽ cãi nhau với em gái mình, chuyện này chẳng hay ho gì.

Tô Cửu dịu dàng nhìn vợ: “Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.” Minh Uyển Ninh nghe anh nói vậy lại càng không yên tâm.

Tô Cửu nhìn Tô Cẩm Trần trong lòng vợ, nhóc con lanh lợi liền hiểu ý gật đầu, ôm cổ mẹ: “Nương ơi chúng ta về nhà thôi, con về mà vẫn chưa được về nhà mình nữa, ở đây cứ giao cho cha xử lý đi ạ.” “Chồng nhớ nói chuyện tử tế với em gái nhé.” Minh Uyển Ninh không yên tâm dặn dò.

Tô Cửu cười gật đầu: “Được, anh nghe em hết.” “Cha ơi lúc về cha phải mua đồ ăn ngon cho con nhé.” “Được, cha mua kẹo hồ lô cho con nhé?” Tô Cẩm Trần vui vẻ gật đầu: “Vâng ạ, con thích ăn nhất luôn.” Tô Cửu xoa đầu con trai, bảo Minh Uyển Ninh bế con đi trước.

“Yên tâm đi, anh sẽ không làm gì cô ta đâu.” Dù có giận đến mấy, ông nội cũng sẽ không để anh em họ tàn sát lẫn nhau.

Tô Tích cũng hiểu ý Tô Cửu, nhìn Minh Uyển Ninh: “Ninh Ninh, con đưa Trần nhi về trước đi.” “Vậy ông nội, con đưa Trần nhi về trước ạ.” “Được.” Đợi hai mẹ con đi rồi, Tô Tích nhìn Nguyên Bảo: “Ngoài những thứ này ra còn gì nữa không?

Các người còn điều tra được gì nữa phải không?” Nếu chỉ có bấy nhiêu đây, Nguyên Bảo chắc chắn sẽ không tức giận đến thế.

Điều này chỉ có thể chứng minh, Tô Tuyền chắc chắn còn làm chuyện gì đó mà họ không biết.

Nguyên Bảo liếc nhìn Tô Tuyền: “Thực sự là còn điều tra được một số thứ, những thứ này có liên quan đến người của Đại Lý Tự, thậm chí còn liên quan đến Bắc Quốc.” Ở đây ngoại trừ Nguyên Bảo ra, người rõ chuyện Bắc Quốc nhất chính là Tô Cửu.

“Bắc Quốc?” “Vâng, người của Đại Lý Tự đã bị người Bắc Quốc mua chuộc, khoảng hơn hai năm trước.

Mà vợ chồng Dương San San sở dĩ đối xử với thiếu gia như vậy, kẻ chủ mưu thực sự chính là người bên phía Bắc Quốc.

Mục đích của chúng là để có được phu nhân, dùng máu của phu nhân để đạt được trường sinh bất lão.” Đến lúc này, Nguyên Bảo cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

Sắc mặt Tô Tuyền lập tức biến đổi, sao Nguyên Bảo lại điều tra được nhiều thứ như vậy?

Chuyện này sao có thể chứ?

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?

Căn bản không có chuyện đó.” Tô Tuyền đanh mặt giận dữ nói.

Nguyên Bảo chẳng hề để tâm, cứ thế nhìn cô ta: “Ồ?

Cô bảo không có chuyện đó, vậy nếu không có thì cô cuống lên làm gì?” Tô Tuyền theo bản năng quay mặt đi: “Ta không có cuống.” “Không cuống sao?” Nguyên Bảo mỉa mai: “Cô bảo không cuống, lời này chính cô nghe có tin được không?” Tô Tuyền lập tức im lặng, vì chính cô ta cũng không tin nổi lời mình nói.

“Cô xem, ngay cả bản thân cô cũng không tin, vậy cô còn gì để nói nữa không?” Tô Tích vô cảm nhìn Tô Tuyền một cái, lạnh lùng nói: “Nguyên Bảo, ngươi nói tiếp đi.” “Sau lần đầu tiên Tô Tuyền gửi thư cho thiếu gia nói về chuyện của Dương San San, thiếu gia đã bắt đầu bảo tôi bí mật điều tra chuyện này, sau đó phát hiện có người Bắc Quốc thông qua phía Đại Lý Tự để liên lạc với Tô Tuyền.

Mục đích của chúng là thả vợ chồng Dương San San ra để đối phó thiếu gia, đồng thời muốn Tô Tuyền hạ độc thiếu gia, làm suy yếu triệt để thực lực của ngài ấy.

Còn mục đích lần này Tô Tuyền quay về...” Nguyên Bảo nói đến đây thì dừng lại, quay sang nhìn Tô Tuyền.

Thấy sắc mặt cô ta biến đổi trong nháy mắt, ánh mắt Nguyên Bảo đầy vẻ châm chọc.

Là người được thiếu gia chăm sóc bấy lâu, cô ta lấy tư cách gì mà đối xử với thiếu gia như vậy chứ?

Tô Tuyền này đúng là kẻ không biết tốt xấu.

Tô Tuyền thấy ông nội nhìn mình thì theo bản năng quay đầu đi, không dám đối diện.

“Phản quốc?” Ông thực sự không ngờ, người nhà họ Tô lại có kẻ phản quốc.

Tim Phong Chuẩn đập thình thịch, nhìn chằm chằm Nguyên Bảo, làm sao hắn lại phát hiện ra chuyện này?

“Ông nội, chuyện này không phải như vậy đâu, là họ hiểu lầm rồi.” Phong Chuẩn vội vàng lên tiếng thanh minh rằng họ không làm gì cả, tất cả chỉ là hiểu lầm.

Tô Cửu mỉa mai nhìn Phong Chuẩn: “Ồ?

Anh bảo đây là hiểu lầm sao?

Anh có biết nếu không có chứng cứ thì cả Tiểu Ngọc và Nguyên Bảo đều sẽ không nói ra không?” “Những năm qua số người bị Tiểu Ngọc xử lý không đếm xuể, chưa bao giờ có cái gọi là hiểu lầm như anh nói cả.

Lần nào em ấy cũng nắm chắc bằng chứng thép rồi mới ra tay.” Tô Cửu nhàn nhạt mỉa mai vợ chồng Tô Tuyền.

“Về chuyện của chị gái mình, Tiểu Ngọc và Nguyên Bảo lại càng nghiêm túc hơn.

Họ đã nói vậy thì chỉ có thể chứng minh trong tay họ đã có bằng chứng không thể chối cãi rồi.

Tại sao Tiểu Ngọc không muốn nhìn mặt hai người?

Đó là vì chú ấy biết hai người đã làm những gì.” Tô Cửu giờ đã hoàn toàn hiểu rõ tại sao Tô Ngọc lại ghét bỏ đôi vợ chồng này đến

vậy.

“Anh...” Tô Cửu không thèm để ý đến họ mà tiếp tục nhìn Nguyên Bảo: “Nguyên Bảo, cậu nói tiếp đi.” Chuyện Tô Tuyền phản quốc họ còn chấp nhận được, thì còn chuyện gì khác mà không thể chấp nhận chứ?

“Mục đích lần này Tô Tuyền và Phong Chuẩn quay về là để tiếp quản Tô gia, biến Tô gia thành vật trong túi của họ.” Nguyên Bảo không hề giấu giếm, trực tiếp vạch trần mục đích họ đưa con cái trở về.

“Vì biết Kinh thành hiện giờ dễ thủ khó công, nên phía Bắc Quốc muốn dùng nội gián để phá hoại thực lực của chúng ta, cuối cùng đạt được mục đích công phá từ bên trong.” Lúc này Nguyên Bảo cũng không giấu gì nữa, bình tĩnh giải thích mục đích của họ.

Tô Tích tức đến run người, ánh mắt sắc lẹm nhìn Tô Tuyền: “Tốt, ta đúng là có một đứa cháu gái ngoan.” “Nguyên Bảo, phía Phong Thấm Linh các người đã tra qua chưa?” “Sau khi phát hiện sự việc, thiếu gia đã sai người đi điều tra rồi.

Họ đã tìm đến tiểu thư Phong Thấm Linh, nhưng lúc đó Dương lão gia tử không cho họ gặp người.” Tô Tích kinh ngạc hỏi: “Tại sao?” “Từ khi tiểu thư Phong Thấm Linh đến Dương Gia Bảo, họ chưa từng quan tâm đến cô bé, thậm chí khi có thêm hai đứa con nữa cũng không hề thông báo cho cô bé biết.

Đột nhiên lại tìm đến, tiểu thư không muốn gặp.

Sau đó thiếu gia đã báo cho lão gia tử biết mục đích của vợ chồng Tô Tuyền, nên họ muốn gặp lại tiểu thư lại càng là chuyện không thể nào.” Nguyên Bảo lạnh lùng liếc Tô Tuyền, châm chọc nói.

Sắc mặt Tô Tuyền tái mét, hóa ra là vậy.

Hèn gì đứa nhỏ đó nhất quyết không chịu gặp cô ta.

“Tiểu Ngọc định tính sao?” “Không định tính sao cả.” Cho dù có tính toán gì thì trước mặt Tô Tuyền ở đây cũng sẽ không nói ra.

Tô Cửu lập tức hiểu ý Nguyên Bảo, có vẻ như thông tin Tô Ngọc nắm được còn nhiều hơn những gì họ tưởng tượng.

Tô Tích nhìn Tô Tuyền: “Tại sao?” Ông rất muốn biết tại sao cô ta lại làm như vậy.

Tô gia có điểm nào có lỗi với cô ta sao?

Chương 1976

Mà cô ta lại chọn cách phản quốc như vậy.

Dù hiện giờ Tô Tuyền chưa gây ra tổn thương thực tế nào cho Huyền Quốc, nhưng hành vi của cô ta đã cấu thành tội phản quốc.

“Đúng rồi đại tiểu thư, thiếu gia bảo tôi nhắc nhở vợ chồng cô một câu.

Dù hai người định làm gì, hiện tại vì hai người chưa gây ra tổn thương thực chất cho Huyền Quốc nên thiếu gia sẽ không làm gì hai người.

Nhưng một khi hai người xâm phạm đến bất cứ thứ gì của Huyền Quốc, thiếu gia sẽ không nương tay, cho dù cô có là chị ruột của ngài ấy cũng vậy.

Kẻ đáng chết thì ngài ấy sẽ không tha mạng, ngài ấy bảo cô hãy tự giải quyết ổn thỏa.” Nguyên Bảo lạnh lùng nhắc nhở.

Lời này của Nguyên Bảo nói là nhắc nhở, nhưng thực chất lại là cảnh cáo.

“Ngươi đang đe dọa ta sao?” Nguyên Bảo cười khẽ: “Tôi có đang đe dọa cô hay không, chắc hẳn trong lòng cô rõ nhất.

Thiếu gia sẽ không để bất cứ ai làm hại đến Huyền Quốc, bao gồm cả chị gái của ngài ấy cũng không ngoại lệ.

Đừng tưởng thiếu gia là Vương gia của Huyền Quốc thì dù các người có phản quốc ngài ấy cũng không làm gì được, đừng có mơ mộng hão huyền.” “À còn một chuyện nữa cần báo cho cô biết, thiếu gia bảo đừng có ý định lợi dụng danh tiếng của ngài ấy để trục lợi.

Vào lúc cô chọn can thiệp vào cuộc sống của ngài ấy thì cô đã không còn là chị gái của ngài ấy nữa rồi.

Cô chẳng qua chỉ là một người con gái Tô gia đã gả đi mà thôi, muốn can thiệp vào cuộc sống của Ngọc Vương, cô... vẫn chưa đủ tư cách.” Đây đều là những lời Tô Ngọc đã nói khi điều tra về Tô Tuyền.

Tô Cửu bình tĩnh nhìn Tô Tuyền và Nguyên Bảo.

Anh cũng hiểu rõ những gì Nguyên Bảo nói.

Xem ra Tiểu Ngọc đã sớm phát hiện ra điều bất thường rồi.

Tô Tuyền...

đúng là khiến người ta thất vọng.

“Tô Tuyền, anh thực sự không ngờ có ngày em lại chọn làm loại chuyện này, em thực sự khiến mọi người quá thất vọng.” “Nguyên Bảo, ngươi có biết tại sao họ lại làm vậy không?” Tô Tích hỏi.

Biểu cảm của ông lúc này thực sự quá bình tĩnh, bình tĩnh đến mức khiến người ta thấy lo sợ.

Tô Tuyền cảm thấy lạnh lẽo thấu xương, cô ta cứ ngỡ Tô Ngọc chẳng biết gì cả.

Không ngờ ngay từ lần gửi thư đầu tiên, Tô Ngọc đã tra ra mọi chuyện.

Cô ta nhíu mày chặt chẽ, giờ phải làm sao đây?

Lúc này nhất định phải khiến Tô gia xóa tan nghi ngờ về mình.

“Cô ta đố kỵ với thiếu gia và đại thiếu gia.” Tô Cửu và Tô Tích ngỡ ngàng nhìn Nguyên Bảo, đố kỵ sao?

“Nguyên Bảo, cậu bảo là đố kỵ?

Thật sao?” “Chứ còn gì nữa ạ?

Tô Tuyền thấy mọi người đều là anh em, thiếu gia thì trở thành

Vương gia được người người tôn sùng, đại thiếu gia thì thành người thân tín bên cạnh Hoàng thượng, còn cô ta thì chẳng có gì.

Từ khi thiếu gia thu hồi lại những thứ đã ban cho họ, việc làm ăn của cô ta và Phong Chuẩn chỉ ở mức bình thường, tiền kiếm được không nhiều nhưng cũng chẳng ít.” Đến lúc này Nguyên Bảo cũng chẳng muốn giấu giếm gì, vừa nhìn Tô Tuyền vừa cười nửa miệng nói.

Tay Tô Tuyền run rẩy nhẹ, ánh mắt nhìn Nguyên Bảo càng thêm căm hận đến cực điểm.

Cô ta nghiến răng quát: “Ngươi câm miệng cho ta!” “Còn một điểm nữa, trước đây khi quay về, lúc nhìn thấy đại thiếu gia, sự đố kỵ trong lòng cô ta đã biến thành thù hận, cô ta hận hai người.” Nguyên Bảo đâu có thèm nghe lệnh Tô Tuyền, cô ta càng không muốn ông nói thì ông càng phải nói hết mọi chuyện cho Tô Cửu biết.

“Hận?

Vì sao?” “Ngài và Tô Tuyền là anh em song sinh, hai người cùng tuổi, nhưng hãy nhìn dáng vẻ hiện tại của cô ta so với đại thiếu gia hiện giờ thì ngài sẽ hiểu.” Kể từ chuyện năm đó, Tô Ngọc không bao giờ đưa rau quả và rượu dưỡng sinh cho Tô Tuyền nữa.

Rõ ràng cùng một độ tuổi, nhưng Tô Cửu trông vẫn như chàng trai ngoài hai mươi, còn Tô Tuyền vì những năm tháng bôn ba và sinh nở hai lần, sức khỏe không được tốt lại không được điều dưỡng kịp thời, đứng cạnh Tô Cửu trông cô ta già hơn cả chục tuổi, bảo sao cô ta không đố kỵ cho được?

Tô Cửu ngây người nhìn Nguyên Bảo, ánh mắt phức tạp nhìn Tô Tuyền: "Chỉ vì điều này mà đố kỵ chúng ta sao?" "Vâng, cô ta muốn có những thứ trong tay cậu chủ, và điều trường sinh bất lão ở Bắc quốc tự nhiên cũng khiến cô ta động lòng." Nguyên Bảo liếc nhìn Tô Tuyền sắc mặt trắng bệch, mỉa mai nói.

Tô Cửu nhất thời không biết nên nói gì.

Tô Tuyền vậy mà lại tin vào thứ trường sinh bất lão này.

Tô Tuyền không ngờ Nguyên Bảo và những người khác lại biết tất cả mọi chuyện.

Nhìn dáng vẻ của Nguyên Bảo, cùng với vẻ mặt phức tạp đầy khó tin của Tô Cửu, Tô Tuyền đột nhiên bật cười.

Cô ta nhìn Tô Cửu đầy oán hận: "Anh có gì mà không dám tin?

Chẳng lẽ tất cả những điều này không phải do các người ép buộc sao?" Tô Cửu càng thấy khó hiểu hơn.

Họ ép buộc Tô Tuyền ư? "Tôi chỉ nhằm vào người phụ nữ đó, mà Tô Ngọc đã ra tay với tôi.

Rõ ràng tôi là chị gái của nó, nhưng những thứ tốt trong tay nó thà cho người xa lạ còn hơn cho tôi, đó là lỗi của tôi sao?" Tô Tuyền bị ánh mắt của Tô Cửu nhìn đến có chút xấu hổ, sau đó gào lên thảm thiết.

Ngày trước có Tô Ngọc, cô ta và Phong Chuẩn không cảm thấy việc làm ăn khó khăn đến mức nào, nhưng khi mất đi sự giúp đỡ của Tô Ngọc, họ mới biết làm ăn căn bản không hề đơn giản như vậy. "Khi đó tôi đã bị trừng phạt rồi, nhưng Tô Ngọc đã đối xử với tôi như thế nào?" Tô Tuyền chỉ cần nghĩ đến những việc Tô Ngọc đã làm với mình là hận không thôi.

Vương Cẩn Hòa khi đó đối với Tô Ngọc mà nói chẳng qua chỉ là một người ngoài.

Cô ta chỉ nói giúp Dương San San mấy câu, vậy mà Tô Ngọc đã trực tiếp ra tay. "Vương Cẩn Hòa chẳng qua chỉ là một phụ nữ thôn quê, tôi là chị ruột của nó, vậy mà nó lại vì một người như thế mà đối xử với tôi như vậy sao?" Chỉ cần nghĩ đến những việc Tô Ngọc đã làm với mình, cô ta lại hận không thôi. "Khi đó cô đã làm những gì, trong lòng cô không biết sao?" Nghe Tô Tuyền chất vấn, Tô Cửu nhíu mày khó chịu hỏi. "Tôi đã làm gì?

Chẳng phải tất cả những gì tôi làm đều là vì tốt cho nó sao?" Tô Tuyền đến bây giờ vẫn không cảm thấy mình đã làm gì sai. "Ngày thứ hai Tiểu Ngọc thành thân, cô đã muốn cưới thêm bình thê cho nó.

Nếu đổi lại là cô, cô có vui vẻ nổi không?" Tô Cửu bị vẻ mặt hiển nhiên của Tô Tuyền chọc tức cười.

Anh ta thật sự không ngờ Tô Tuyền đến lúc này vẫn nghĩ mình không làm gì sai. "Cái đó có thể giống nhau sao?

Chương 1977

Vương Cẩn Hòa căn bản không xứng với nó." Ngay cả đến lúc này, Tô Tuyền vẫn nghĩ Vương Cẩn Hòa không xứng với Tô Ngọc.

Tô Cửu thất vọng nhìn Tô Tuyền: "Tô Tuyền, cô thật sự khiến tôi rất thất vọng." Anh ta thật sự không biết rốt cuộc Tô Tuyền đang nghĩ gì. "Cô nói Tiểu Hòa không xứng với Tiểu Ngọc, hẳn là cô đã quên mất rồi.

Những thứ cô muốn bây giờ đều do Tiểu Hòa làm ra.

Một mặt coi thường người ta, một mặt lại muốn đồ của người ta, Tô Tuyền, tôi thật không ngờ cô là loại người như vậy." Đối mặt với dáng vẻ của Tô Tuyền, Tô Cửu nói với vẻ mặt phức tạp.

Ánh mắt Tô Tuyền hơi lóe lên một cái, cô ta bình tĩnh nhìn Tô Cửu: "Đây là chuyện của tôi, không liên quan gì đến anh." Tô Tích vẫn im lặng, chỉ lắng nghe hai anh em nói chuyện.

Bây giờ nghe Tô Tuyền nói những lời như vậy, ông khẽ cười khẩy. "Nếu đã như vậy, từ hôm nay trở đi, con không còn là người của Tô gia nữa." Tô Tích nhìn Tô Tuyền nói với ánh mắt lạnh băng.

Ánh mắt ông nhìn Tô Tuyền không giống như nhìn cháu gái mình, mà giống như đang nhìn một người xa lạ.

Tô Tuyền cứng đờ người quay đầu nhìn Tô Tích: "Ông nội, ông nói gì vậy?" "Tô gia ta không có loại người phản quốc như con." Tô Tích bình tĩnh nhìn Tô Tuyền.

Tô gia từ trước đến nay đều trung thành với Huyền quốc, bất kể là quá khứ hay hiện tại. "Nếu con đã chọn giúp Bắc quốc đối phó Huyền quốc, lại còn muốn đối phó với em trai ruột của con, vậy thì từ bây giờ, con không còn là người của Tô gia nữa." Tô Tích nói không chút biểu cảm, ngay cả giọng nói cũng không thể hiện hỉ nộ.

Phong Chuẩn vừa nghe xong liền lo lắng: "Ông nội, bất kể nói thế nào, Tuyền Tuyền cũng là cháu gái của ông, ông không thể đối xử với con bé như vậy." Tô Tích lạnh nhạt liếc Phong Chuẩn một cái: "Đây là việc nhà Tô gia ta, không liên quan đến anh." "Nếu đã quan tâm con bé đến vậy, thì nên chuẩn bị tinh thần để trông nom nó.

Chẳng làm được gì ra hồn, bây giờ lại còn quay ra trách móc ông, cái tên Phong Chuẩn này cũng chẳng phải loại tốt lành gì.

Cũng không thể nói là không tốt, chỉ có thể nói Phong Chuẩn và Tô Tuyền mấy năm nay ở bên ngoài đã thay đổi quá nhiều.

Sự thay đổi lớn đến mức ông không còn nhận ra hai người này có còn là những người mà ông từng quý mến hay không.

Tô Tuyền, con muốn cứu vợ chồng Dương San San, cũng phải xem chúng ta có cho con cơ hội này không đã." Tô Tích nhìn Tô Tuyền bằng ánh mắt sắc bén.

Tô Tuyền nhíu mày, đã nhiều năm như vậy rồi, tại sao họ vẫn oán hận dì đến thế? "Bất kể nói thế nào thì đó cũng là dì của nó, làm như vậy không sợ trời đánh sao?" Tô Tuyền ghét bỏ nói.

Thậm chí cô ta còn cảm thấy tất cả những chuyện này có lẽ là do Vương Cẩn Hòa đang xúi giục mối quan hệ giữa họ.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, sự không thích của Tô Tuyền dành cho Vương Cẩn Hòa càng rõ ràng hơn.

Tô Tích nhìn Tô Tuyền như vậy, đột nhiên hiểu ra tại sao Tô Ngọc nói gì cũng không muốn quản Tô Tuyền nữa.

Sau lần đó, nó đã gần như cắt đứt quan hệ với Tô Tuyền.

Ngay cả sự giúp đỡ bình thường của người thân cũng không có.

Thì ra Tiểu Ngọc đã nhìn thấu bộ mặt thật của Tô Tuyền. "Từ hôm nay trở đi, con đừng bao giờ quay về Tô gia nữa, ta sẽ trục xuất con khỏi gia tộc, tên con trên gia phả cũng sẽ bị xóa bỏ." Sau khi nghĩ thông suốt, Tô Tích lạnh nhạt nhìn Tô Tuyền nói.

Tô Tuyền vốn nghĩ Tô Tích nói những lời này chỉ là đùa thôi, ông sẽ không thực sự làm như vậy.

Nhưng bây giờ Tô Tích lại nói ra những lời đó, vậy thì chỉ có thể chứng minh một vấn đề.

Ông ấy thật sự đã quyết định muốn trục xuất cô ta khỏi gia tộc.

Nếu không phải vậy, Tô Tích sẽ không nói ra những lời này.

Tay hơi run rẩy, Tô Tuyền chỉ vào Tô Tích: "Ông nội, con là cháu gái ruột của ông, ông vậy mà vì một người ngoài mà đối xử với con như vậy sao?" Trong lòng Tô Tuyền, mối quan hệ giữa cô ta với Tô Tích và Tô Ngọc mới là tốt nhất, nhưng bây giờ họ lại đều vì một Vương Cẩn Hòa mà trở mặt với cô ta. "Người ngoài?

Khi con chọn đối phó Tô gia, đối phó Tô Ngọc, hợp tác với người của Bắc quốc để đối phó Huyền quốc, con đã không còn là người của Tô gia ta nữa rồi.

Kể từ lúc đó, con mới là người ngoài." Tô Tích trong lòng vô cùng tự trách, ánh mắt nhìn Tô Tuyền đầy thất vọng và đau lòng.

Tâm trạng của ông cũng trở nên phức tạp.

Tô Tuyền sắc mặt khó coi nhìn ông nội mình, nhíu mày xấu hổ nói: "Ông nội, ông thật sự muốn đối xử với con như vậy sao?" "Cút ra ngoài." Tô Tích không trả lời câu hỏi của Tô Tuyền, mà nói với ánh mắt sắc bén.

Tô Tuyền còn muốn nói gì đó, Phong Chuẩn đã kéo cô ta lại không cho nói tiếp.

Nếu để Tô Tuyền tiếp tục nói, người Tô gia chỉ sẽ càng tức giận hơn. "Tuyền Tuyền, đừng nói nữa." Phong Chuẩn kéo tay Tô Tuyền, nghiêm khắc nói.

Tiếp tục nói ở đây, họ sẽ không còn quan hệ gì với Tô gia nữa.

Tô Tuyền căn bản không nghe lời Phong Chuẩn: "Các người chẳng qua chỉ là nhìn trúng đồ của Vương Cẩn Hòa mà thôi, chỉ cần các người cùng tôi, sẽ đạt được nhiều hơn nữa." Tô Tuyền cảm thấy chuyện trường sinh bất lão này, hễ là người thì ai cũng muốn.

Cô ta tin rằng người Tô gia chắc chắn cũng rất hứng thú với điều này.

Chỉ cần tìm được người hứng thú với chuyện này, cô ta sẽ có cách đối phó Tô gia, đối phó Tô Ngọc và những người khác.

Nếu ai cũng có thể làm gia chủ của gia đình này, tại sao cô ta lại không thể?

Tuy nhiên, điều Tô Tuyền không ngờ tới là, tất cả những người Tô gia có mặt ở đó, từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc đối đầu với Tô Ngọc.

Càng không nghĩ đến việc phản bội Huyền quốc, hay làm hại vợ chồng Tô Ngọc.

Khi tất cả mọi người nghe thấy lời Tô Tuyền nói, chỉ cảm thấy thật nực cười. "Tô Tuyền, cô coi chúng tôi là cái gì?" Người nói là một người cùng thế hệ với Tô Tích. "Tôi không tin các người không chút hứng thú với điều này." Tô Tuyền nhìn người đang nói, cười lạnh nói.

Những người này chính là sĩ diện.

Thực tế, họ còn muốn thứ này hơn bất cứ ai.

Đối mặt với lời của Tô Tuyền, ông lão nói chuyện mỉa mai cười: "Kể từ khi Tiểu Ngọc và Tiểu Hòa ở bên nhau, chúng ta chưa bao giờ thiếu trái cây dưỡng sinh, rượu cũng có mỗi năm.

Cô nghĩ với tình hình như vậy, chúng ta có cần phải làm những việc như cô nói sao?" Họ không làm những việc đó vẫn có thể có được mọi thứ, vậy thì cần gì phải làm chứ? "Tôi không tin các người không hứng thú với trường sinh bất lão." Tô Tuyền nhíu mày nhìn đối phương một cái, ánh mắt đó dường như đã nhìn thấu người ta.

Đối mặt với tình huống này, ông lão cười ha hả, tiếng cười mang theo vài phần phóng khoáng và châm biếm. "Tô Tuyền, bất kể cô có tin hay không, tôi thật sự không chút hứng thú với cái gọi là trường sinh bất lão của cô.

Chương 1978

Những thứ trong tay Tiểu Hòa đã nghịch thiên đến mức đó, cũng chỉ là có thể khiến cơ thể con người khỏe mạnh hơn, có thể sống lâu hơn một chút, khiến chúng ta trường thọ hơn.

Điều đó đối với chúng ta đã là quá đủ rồi.

Những lời trường sinh bất lão như vậy, chỉ có kẻ ngu mới tin." Ông lão nhìn Tô Tuyền bằng ánh mắt sắc bén.

Ánh mắt đó đã nói rõ tất cả, ông ấy đang nói Tô Tuyền là một kẻ ngu ngốc.

Tô Tuyền tức đến toàn thân run rẩy: "Ông...!

Cái lão già này vậy mà lại nói cô ta là kẻ ngu ngốc." "Hơn nữa, nếu cô muốn người Tô gia cùng cô đối phó Tiểu Ngọc, thì cô đã tính sai rồi.

Bởi vì chúng ta sẽ không giúp cô đối phó Tiểu Ngọc.

Đối với chúng ta, Tiểu Ngọc quan trọng hơn cô rất nhiều.

Cuối cùng, người Tô gia ta dù có chết cũng sẽ không phản bội Huyền quốc, còn cô, cô không xứng làm người Tô gia." Ông lão bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, nói ra những lời khiến Tô Tuyền xấu hổ và căm hận. "Ông...!

Ông câm miệng cho tôi!" Chuyện mà Tô Tuyền tự tin đầy mình, đến trước mặt họ lại biến thành trò cười bị châm biếm, điều này khiến cô ta căm ghét ông lão.

Tại sao... tại sao tất cả mọi người đều hướng về Tô Ngọc?

Rốt cuộc nó có gì tốt chứ?

Nó chẳng qua chỉ là một tên khốn nạn không màng tình thân, ích kỷ mà thôi.

Tô Tích nhìn Tô Tuyền đang tức giận và không cam lòng, khẽ thở dài một tiếng, nói với vẻ mặt phức tạp: "Con có thể đi rồi." "Từ nay về sau đừng bao giờ quay lại, hơn nữa, bất kể con làm gì trong tương lai, chuyện đó đều không liên quan đến Tô gia chúng ta." Tô Tích bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, nói với vẻ mặt khó coi.

Ông ấy đã già rồi, mà còn bị người ta tát thẳng vào mặt như vậy, tâm trạng thật sự rất khó chịu.

Tô Cửu lo lắng nhìn Tô Tích: "Ông nội, ông không sao chứ?" Tô Tích lắc đầu: "Ông không sao, chỉ cần con và Tiểu Ngọc cùng mấy đứa nhỏ vẫn còn đây, ông sẽ không lo lắng nữa.

Những đứa trẻ khác của Tô gia cũng rất tốt." Tô Ngọc từ trước đến nay chưa từng bạc đãi bất kỳ ai trong Tô gia.

Người Tô gia đối với nó cũng tâm phục khẩu phục, bất kể là ai cũng có việc riêng để làm, hơn nữa cuộc sống cũng khá tốt.

Ngay cả Tô Tuyền có đi tìm họ cũng vô ích.

Đối với người Tô gia, Tô Ngọc thật sự rất hào phóng. "Tô Tuyền, có một chuyện tôi nghĩ cần phải nói cho cô biết." Tô Cửu đột nhiên nhìn Tô Tuyền nói.

Tô Tuyền mặt mày âm trầm, ánh mắt nhìn Tô Cửu mang theo vẻ lạnh lẽo.

Cô ta và Tô Cửu là chị em, nhưng Tô Cửu lại có tình cảm tốt hơn với Tô Ngọc, còn cô ta – người chị không hơn tuổi anh ta là bao – thì anh ta lại không quan tâm nhiều lắm. "Tôi không muốn biết." Tô Tuyền rất rõ Tô Cửu muốn nói gì, nhưng thật đáng tiếc, cô ta không muốn nghe. "Cô chắc chắn không muốn biết chứ?" Tô Cửu nhìn Tô

Tuyền với ánh mắt đầy ẩn ý.

Nếu Tô Tuyền không muốn biết chuyện này, thì đó là tổn thất của chính cô ta.

Tô Tuyền cười lạnh nhìn Tô Cửu: "Những gì anh muốn nói với tôi, ngoài việc biện hộ cho Tô Ngọc thì anh còn có thể nói gì nữa?

Tôi là chị gái của nó, nhưng nó đối xử với tôi còn không bằng một người bình thường." Chỉ cần nghĩ đến điều này, Tô Tuyền lại cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng họ mới là người thân mật nhất. "Tô Tuyền, sau khi vợ chồng Dương San San bị bắt vào, không lâu sau cô đã đi thăm họ, phải không?" Tô Cửu nghe lời Tô Tuyền nói, cũng không nói nhiều, chỉ bình tĩnh nhìn Tô Tuyền hỏi.

Tất cả mọi người nhìn Tô Cửu, khẽ nhíu mày: "Tô Cửu, lời này của anh là có ý gì?" Có người không nhịn được hỏi.

Lời này nghe sao mà khó hiểu thế? "Năm Dương San San bị bắt, Tô Tuyền đã tìm cách đi gặp bà ta rồi.

Cũng không biết là Dương San San tẩy não giỏi quá, hay Tô Tuyền thật sự quá ngu ngốc, vậy mà lại tin những lời Dương San San nói." Chỉ cần nghĩ đến tâm trạng của anh ta khi biết tin này, anh ta liền cảm thấy đầu óc Tô Tuyền không được tốt cho lắm, thậm chí có thể nói là ngu xuẩn đến cực điểm.

Lời nói của một người như Dương San San mà cô ta cũng tin được. "Để tôi đoán xem Dương San San đã nói gì với cô.

Có phải bà ta nói làm như vậy là vì tốt cho cô không?

Có phải bà ta nói đã xem bói cho cô, rằng đứa bé này khắc với người thân?

Nếu sinh ra sẽ gây hại cho các người?

Có phải bà ta đã bảo cô đi tìm người khác để xác nhận chuyện này không?" Những câu hỏi của Tô Cửu khiến Tô Tuyền khẽ nhíu mày, cho dù là vậy thì sao chứ?

Chẳng lẽ mẹ nói không phải thật sao? "Xem ra cô thật sự đã tin rồi.

Nếu đã vậy tôi cũng không nói nhiều nữa.

Bây giờ tôi sẽ nói cho cô biết tại sao Tiểu Ngọc lại thu hồi tất cả những thứ đã cho các người, và tại sao khi các người làm ăn, Tiểu Ngọc lại không muốn giúp đỡ các người." Giọng Tô Cửu chuyển, anh ta nhìn Tô Tuyền nửa cười nửa không nói.

Trong lòng Tô Tuyền đột nhiên có một dự cảm vô cùng xấu. "Sau khi cô làm theo lời Dương San San nói, thậm chí tin vào những chuyện Dương San San nói, cô đã bắt đầu cùng người khác tính kế Tiểu Ngọc, lời này tôi nói không sai chứ?" Tô Cửu nhìn Tô Tuyền nhạt giọng hỏi.

Tô Tuyền nhìn ánh mắt lạnh nhạt của Tô Cửu, lập tức cảm thấy chột dạ.

Những chuyện này quả thật là do cô ta làm.

Nhưng chẳng phải đó cũng là vì tốt cho Tô Ngọc sao? "Tôi làm tất cả những điều này đều là vì tốt cho nó, bất kể nói thế nào, họ cũng là dì của chúng ta, nó làm như vậy sẽ bị trời đánh." Những lời nói ra, nếu không phải Tô Cửu biết rõ mọi chuyện thì anh ta suýt nữa đã tin lời Tô Tuyền nói rồi.

Anh ta thất vọng nhìn Tô Tuyền đến lúc này vẫn còn cố chấp cãi lý. "Đã đến nước này rồi mà cô vẫn còn ở đây cãi lý." Tô Cửu thất vọng nhìn Tô Tuyền mỉa mai nói.

Tô Tuyền nghe xong thì không vui: "Cái gì mà tôi đến lúc này còn cãi lý?

Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?

Chương 1979

Tất cả mọi chuyện không phải do Tô Ngọc tự làm sao?" "Dù mẹ chúng ta có thế nào đi nữa thì đó cũng là cha mẹ của chúng ta, các người làm như vậy không lo một ngày nào đó sẽ bị báo ứng sao?" Tô Tuyền đến lúc này vẫn không cảm thấy mình có lỗi gì, không những không thấy mình sai mà còn rất đường hoàng.

Tô Cửu nhìn Tô Tuyền cười ha hả, dáng vẻ đó khiến Tô Tích có chút lo lắng: "Tiểu Cửu, con không cần nói với nó nhiều như vậy nữa, từ hôm nay trở đi nó đã không còn là người của Tô gia chúng ta rồi." Những chuyện Dương San San và Tô Tần làm, họ đều biết rõ.

Rốt cuộc ai sẽ bị báo ứng còn chưa chắc đâu.

Tô Tuyền bây giờ nói những lời này, chẳng phải là tát thẳng vào mặt anh em của mình sao?

Tô Cửu mỉa mai nhìn Tô Tuyền trước mặt, rất nhanh đã biết lý do cô ta nói như vậy. "Bởi vì đứa bé mà cô mất đi chỉ mới hai ba tháng, tình cảm với cô không sâu đậm.

Bây giờ cô lại có hai đứa con rồi, cho nên tất cả những tổn thương cô đều có thể quên đi, thậm chí còn muốn chúng tôi cũng quên đi cùng cô, tôi nói không sai chứ?" Tô Cửu nhìn Tô Tuyền đột nhiên hỏi. "Dương San San và những người đó nợ tôi một mạng, nợ Tiểu Ngọc một mạng, cô dựa vào cái gì mà cho rằng chúng tôi nên tha thứ cho họ?" Anh ta thật sự cảm thấy Tô Tuyền quá nực cười.

Thậm chí ngu xuẩn đến đáng sợ.

Anh ta chưa từng thấy người nào ngu xuẩn đến vậy.

Tô Tuyền nhíu mày: "Người phụ nữ đó không hợp với anh, chẳng qua chỉ là một đứa cô nhi..." "Câm miệng!

Cô nghĩ cô có thể tốt đẹp đến đâu chứ?

Tô Tuyền, tôi phát hiện cô đúng là một con chó nghe lời nhất trong tay Dương San San, bất kể bà ta nói gì cô cũng tin, bà ta bảo cô làm gì cô cũng làm theo." Tô Cửu lúc này nhận ra quyết định của Tô Ngọc là đúng. "Cút ra ngoài!

Từ nay về sau không được đặt chân vào Tô gia nửa bước, hơn nữa tôi sẽ bảo Tiểu Ngọc thu hồi tất cả những gì tốt đẹp mà nó đã chiếu cố các người.

Các người hãy tự lo liệu đi." Tô Cửu lạnh lùng nhìn Tô Tuyền.

Những lời Tô Cửu nói ra khiến Tô Tuyền lập tức hoảng sợ: "Tô Cửu, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Tôi là chị gái của anh mà." "Tôi chỉ có một đứa em trai, không có em gái.

Người đâu, tiễn khách!

Nếu họ không chịu đi, ném thẳng ra ngoài cho tôi." Tô Cửu từ giờ phút này trở đi đã không còn bất kỳ quan hệ gì với Tô Tuyền và những người khác, ánh mắt nhìn Tô Tuyền lạnh lẽo đến đáng sợ.

Nguyên Bảo biết Tô Cửu vẫn còn rất nhiều chuyện chưa nói, có những chuyện ngay cả cậu chủ cũng không rõ lắm.

Kể từ khi cậu chủ quyết định đoạn tuyệt quan hệ với Tô Tuyền, cậu chủ đã không còn bận tâm đến Tô Tuyền nữa.

Tự nhiên cũng sẽ không quản cô ta rốt cuộc thế nào.

Tay Tô Tuyền khẽ run rẩy, cô ta không dám tin nhìn Tô Cửu: "Anh thật sự muốn đối xử với tôi như vậy sao?" Họ mới là người thân mật nhất, họ là anh em ruột, nhưng bây giờ Tô Cửu lại đối xử với cô ta như vậy. "Là do cô tự chuốc lấy." Khi Tô Tuyền và Phong Chuẩn còn muốn nói gì đó, Tô Cửu đã không muốn nghe nữa: "Cút." "Anh...!" Nguyên Bảo đi đến trước mặt Tô Cửu: "Đại tiểu thư, cô còn từng động thủ với tiểu cậu chủ, tôi nói không sai chứ?" Lời này vừa thốt ra, sắc mặt tất cả mọi người đều thay đổi, đặc biệt là ông nội Tô Tích và Tô Cửu.

Ánh mắt hai người đổ dồn vào Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo, những gì con nói đều là thật sao?

Không phải đang đùa với chúng ta chứ?" Sắc mặt Tô Tuyền lập tức thay đổi, cô ta tức giận trừng mắt nhìn Nguyên Bảo, nghiến răng nói: "Anh câm miệng cho tôi!" "Nguyên Bảo, con nói tiếp đi." Tô Cửu rất muốn xem đứa em gái này của mình còn giấu anh ta làm những gì. "Anh thà tin một hạ nhân, cũng không chịu tin chị gái của anh sao?" Tô Tuyền sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Cửu, phẫn nộ chất vấn. "Nguyên Bảo đáng tin hơn cô." Tô Cửu nhạt giọng nói. "Anh...!" Phong Chuẩn nhận ra sự việc đã đi theo hướng không thể kiểm soát, vội vàng mở miệng nói: "Anh à, chuyện này là lỗi của chúng tôi, sau này chúng tôi nhất định sẽ sửa đổi, mong các anh tha thứ." "Các người có muốn sửa hay không, đó là chuyện của chính các người, không liên quan gì đến chúng tôi." Tô Cửu lạnh nhạt nhìn Phong Chuẩn.

Bây giờ mới biết nói những lời này sao?

Sớm làm gì rồi? "Khi các người quyết định phản quốc thì các người nên biết sẽ có kết cục như thế nào rồi." Tô Cửu nhíu mày, trong mắt mang theo chút ghét bỏ.

Phong Chuẩn nhíu mày, hai chữ "phản quốc" đối với họ thật sự quá nặng nề. "Anh à, lời này nói không đúng rồi, cái gì mà phản quốc có phải quá nghiêm trọng không?" Phong Chuẩn cười nói. "Có nghiêm trọng hay không trong lòng các người tự biết.

Dám cùng Bắc quốc làm hại Vương phi có công của Huyền quốc?

Các người dám động thủ, tôi liền dám lấy mạng các người.

Đến lúc đó đừng có nói với tôi cái gì là người thân." Tô Cửu nhìn họ với ánh mắt lạnh băng, không chút tình cảm nói. "Bây giờ cút." Nguyên Bảo đứng trước mặt hai người Tô Tuyền, vung tay một cái, người liền xuất hiện trước mặt họ. "Đại tiểu thư, cô có thể đi rồi, đừng để tôi phải dùng thủ đoạn.

Cô nên biết tôi dùng thủ đoạn cô sẽ rất thảm." Nguyên Bảo mân mê ngón tay, ngước mắt nhìn Tô Tuyền.

Ánh mắt Tô Tuyền đổ dồn lên Tô Cửu, khi thấy Tô Cửu nhìn mình không chút biểu cảm, toàn thân cô ta có chút lạnh lẽo. "Anh cũng nghĩ như vậy sao?" "Cút!" Tô Cửu lạnh lùng nhìn Tô Tuyền, đáy mắt tràn ngập ghét bỏ. "Tôi thật sự cảm thấy khi đó Tiểu Ngọc không nên đối xử với cô như vậy." Khi đó Tô Ngọc đối xử với Tô Tuyền tốt đến mức nào chứ?

Có bất kỳ thứ gì tốt cũng nghĩ đến người chị gái này.

Kết quả Tô Tuyền đã đối xử với Tiểu Ngọc và họ như thế nào?

Bây giờ nghĩ lại, Tô Tuyền chính là một kẻ vô ơn bạc nghĩa. "Tô Tuyền, lần đầu tiên tôi cảm thấy cô đúng là một kẻ vong ân bạc nghĩa không hơn không kém, nói cô là kẻ vong ân bạc nghĩa còn là coi trọng cô rồi." Tô Tích khẽ thở dài, tự nhiên ông biết khi đó Tô Ngọc đã đối xử với Tô Tuyền tốt đến mức nào. "Được rồi Tiểu Cửu, con không cần nói nhiều với họ nữa, hãy để họ rời đi.

Từ nay về sau Tô gia chúng ta không có đứa con như vậy." Nói xong, ông quay người rời đi, bóng lưng có chút còng xuống.

Trông ông như thể già đi mười mấy tuổi chỉ trong chốc lát.

Tô Cửu lo lắng nhìn Tô Tích: "Ông nội, ông đừng buồn, những chuyện này sẽ không gây hại gì cho chúng ta đâu." Tô Tích lắc đầu, ông không lo lắng chuyện đó.

Ông chỉ thất vọng về Tô Tuyền.

Một đứa trẻ tốt đẹp như vậy, sao cuối cùng lại biến thành ra nông nỗi này?

Ông quay đầu nhìn Tô Tuyền với vẻ mặt phức tạp, khẽ thở dài một tiếng, rốt cuộc cũng không nói gì.

Chương 1980

Tô Tuyền nhìn dáng vẻ của Tô Tích như vậy, không biết tại sao tâm trạng lại có chút phức tạp.

Cô ta nhìn Tô Tích hé miệng, cuối cùng cũng không nói gì.

Cô ta khẽ nhíu mày, khi Phong Chuẩn còn muốn nói gì đó, cô ta kéo anh ta quay người rời đi.

Chuyện này cô ta sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, mà người Tô gia cũng sẽ không giúp cô ta, vậy thì từ bây giờ họ sẽ đứng ở thế đối lập.

Tô Tuyền bình tĩnh nhìn Tô Tích: "Con nhất định sẽ khiến các người phải hối hận." Nói xong, cô ta dẫn Phong Chuẩn và hai đứa con rời đi, lúc đi lưng vẫn thẳng tắp, như thể đang nói với họ rằng cô ta sẽ không hối hận, mà người Tô gia mới là kẻ sai.

Nguyên Bảo nhìn Tô Tuyền đang rời đi với ánh mắt đầy ẩn ý, xem ra sau này họ thật sự sẽ trở thành kẻ thù.

Nhưng như vậy cũng tốt, ít nhất mọi chuyện đã được phơi bày ra ánh sáng.

Những trưởng bối khác của Tô gia lại không có suy nghĩ tốt như Nguyên Bảo.

Họ nhíu mày thất vọng nhìn bóng lưng Tô Tuyền rời đi: "Một đứa trẻ ngoan, cuối cùng sao lại biến thành ra nông nỗi này?" Họ thật sự có chút không thể hiểu nổi. "Lòng tham quá lớn thì luôn muốn những thứ không thuộc về mình." Tô Tích khẽ thở dài một tiếng.

Cuộc sống của Tiểu Cửu và Tiểu Ngọc ngày càng tốt đẹp, chỉ có cô ta là không tốt.

Lúc này lại có người đến xúi giục một chút, chẳng phải mọi chuyện sẽ trở nên đơn giản sao?

Thật là châm biếm. "Ông nội đừng buồn." Tô Tích buồn cười lắc đầu: "Ông có gì mà phải buồn chứ?

Tiểu Cửu à, mọi chuyện đã đến nước này rồi, bất kể làm gì cũng là sai.

Nếu đã vậy thì cứ thế đi." Trong lòng Tô Tuyền, người Tô gia và Tiểu Ngọc đều cùng một phe, đều là những người không tốt với cô ta.

Bất kể họ làm gì, Tô Tuyền cũng sẽ tin lời Dương San San nói.

Nếu đã vậy, còn có gì để nói nữa chứ? "Tiểu Cửu, để tránh việc Dương San San và những người đó được thả ra gây rắc rối cho Tiểu Ngọc, cứ vậy đi." Tô Tích nhìn Tô Cửu nghiêm túc nói.

Tô Cửu ngây người nhìn ông nội mình, khẽ nhíu mày: "Ông nội thật sự muốn làm như vậy sao?" Tô Tích cười khổ lắc đầu: "Không phải thật sự muốn làm, mà là nhất định phải làm.

Đã bị nhốt vào Đại Lý Tự bao nhiêu năm rồi, họ vẫn cái bộ dạng quỷ quái đó, không hề thay đổi chút nào.

Có thể thấy Dương San San oán hận Tiểu Ngọc sâu sắc đến mức nào.

Chỉ cần họ còn sống một ngày, Tiểu Ngọc bên này sẽ không an toàn." Ông sẽ không để chuyện đã từng xảy ra lặp lại lần nữa.

Ông cũng sẽ không để cháu trai mình sống một cuộc đời hối hận suốt đời.

Nếu đã như vậy, người phải chết chỉ có thể là vợ chồng Dương San San. "Tiểu Cửu, nếu họ ở trong Đại Lý Tự mà ngoan ngoãn nghe lời thì tôi sẽ không làm gì đâu.

Chỉ đáng tiếc họ luôn muốn những thứ không thuộc về mình, điều này khiến tôi rất không vui." Tô Tích nói với ánh mắt sắc bén.

Tô Cửu im lặng không nói gì, nhưng anh ta rất rõ lời ông nội nói vô cùng đúng.

Có những chuyện không phải họ muốn thế nào là được thế ấy.

Lần này họ có thể xúi giục Tô Tuyền, vậy lần sau thì sao?

Liệu họ có thể tiếp tục xúi giục những người khác nữa không?

Lỡ như đến lúc đó thật sự làm hại đến Tiểu Ngọc và các con thì sao?

Tô Tích không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Tô Cửu ngơ ngác nhìn Tô Tích, rất nhanh liền hiểu ý của ông nội.

Đúng vậy, lần này là Tô Tuyền, không biết lần sau lại sẽ là ai nữa? "Ông nội, con biết rồi, chuyện này con sẽ sắp xếp." Ánh mắt Tô Cửu trở nên vô cùng kiên định.

Vì gia đình của mình, anh ta sẽ không để những người này làm hại người thân của anh ta.

Đặc biệt là những kẻ như họ. "Tiểu Cửu, con tự mình cẩn thận đừng để ai biết." "Biết cũng không sao." Cho dù tất cả mọi người đều nói anh ta bất hiếu thì sao chứ? "Đại thiếu gia, chuyện này để tôi làm cho." Nguyên Bảo đột nhiên mở miệng nói.

Cậu ta muốn tự mắt nhìn thấy những người này chết rồi mới có thể hoàn toàn yên tâm.

Ánh mắt tất cả mọi người đều đổ dồn vào Nguyên Bảo.

Họ khẽ nhíu mày: "Nguyên Bảo, con chắc chắn không?" Nguyên Bảo "ừ" một tiếng: "Anh là con trai của họ, anh ra tay không thích hợp." Nhưng cậu ta thì không, cậu ta chỉ là một người bình thường, cho dù có ra tay với họ thì sao chứ? "Tôi có cách để cái chết của họ sẽ không liên lụy đến anh và cậu chủ." Nguyên Bảo nghiêm túc nhìn Tô Cửu.

Khi cậu ta nói điều này, cậu ta đã nghĩ sẵn sau đó phải làm gì rồi.

Tô Cửu nghiêm túc nhìn Nguyên Bảo, dường như đang xác định lời cậu ta nói có phải là thật không.

Sau khi nhìn rất lâu, anh ta phát hiện Nguyên Bảo lần này là nói thật, không phải đùa giỡn với anh ta.

Hít sâu một hơi, anh ta nhìn Nguyên Bảo nhíu mày nói: "Nếu đã vậy, vậy chuyện này tôi giao cho cậu, đừng để chúng tôi thất vọng." "Đại thiếu gia cứ yên tâm." "Bên Tô Tuyền, hỏi Tiểu Ngọc xem nó định xử lý thế nào." Đối với người em gái này, Tô Cửu đã không muốn quản nhiều nữa.

Dù sao thì cô ta đã từ bỏ trách nhiệm của một người Tô gia, nếu đã như vậy, sau này cô ta thế nào cũng là chuyện của cô ta. "Chuyện này sau khi về tôi sẽ nói với cậu chủ." Còn về kết quả sau đó sẽ thế nào, thì không biết.

Tô Tích nghe cuộc đối thoại của hai người mà không nói gì.

Ngay cả khi Tô Tần là con trai của ông, ông cũng không hề đau lòng chút nào.

Không những vậy, ông thậm chí còn cảm thấy tất cả mọi chuyện đều do Tô Tần tự chuốc lấy.

Hắn ta không xứng làm một người cha. "Nguyên Bảo, con đi làm việc của con đi, ở đây không cần các con nữa." Tô Tích bình tĩnh nhìn Nguyên Bảo nói. "Vâng." Nguyên Bảo nhìn Tô Tích quay người rời đi, nhất thời không biết nên nói gì để an ủi ông.

Chương 1981

Thật ra, khi đưa ra quyết định như vậy, người khó chịu nhất vẫn là ông lão, phải không? "Ông nội, ông không sao chứ?" Tô Cửu không yên tâm đi theo ông. "Không sao, các con cứ làm những gì cần làm đi, đừng cứ mãi ở đây.

Đây đều là lựa chọn của chính họ, không trách được ai." Tô Tích biết cháu trai muốn nói gì, cười khổ lắc đầu nói.

Tô Cửu hé miệng, cuối cùng vẫn chọn không nói gì.

Chỉ là cứ bình tĩnh nhìn Tô Tích.

Sau khi Nguyên Bảo đã làm xong những việc cần làm thì quay người rời đi.

Nhìn Nguyên Bảo như vậy, Tô Cửu trong mắt đầy vẻ bất lực: "Nguyên Bảo, cậu thật là..." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo mãi mới trở về, khẽ nhíu mày: "Cậu ở bên đó lâu như vậy mới quay lại à?" "Bên đó xảy ra một số chuyện, tôi ở lại đó trông chừng, lo lắng sẽ có vấn đề khác." Tô Ngọc không hài lòng nhìn Nguyên Bảo: "Có gì mà phải lo lắng chứ." "Ông nội đã trục xuất Tô Tuyền khỏi gia tộc rồi." Ngoài ra, Nguyên Bảo còn nói thêm một số chuyện khác.

Trong đó có chuyện liên quan đến Dương San San và Tô Tần.

Tô Ngọc nghe xong thì mỉa mai cười: "Tô Tuyền này đúng là con gái ngoan của vợ chồng Dương San San mà." "Cậu chủ, chuyện sau này để tôi làm cho." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói.

Tô Ngọc khẽ cười khẩy: "Không cần, tôi đã cho người đi làm rồi." Nguyên Bảo ngây người nhìn Tô Ngọc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc: "Cậu chủ...!" "Nguyên Bảo, tôi trông giống loại người sẽ để lại tai họa ngầm cho mình sao?" Đặc biệt là khi biết những kẻ đó còn muốn tìm phiền phức cho mình.

Nguyên Bảo lập tức im lặng.

Cậu chủ nói không sai, cậu chủ từ trước đến nay chưa từng là người dễ nói chuyện như vậy. "Cậu chủ, cậu làm từ khi nào vậy...?" "Cũng không lâu lắm, khoảng mấy ngày nữa là sẽ có tin tức thôi." Tô Ngọc tùy ý nói. "Nhưng làm như vậy sẽ mang lại phiền phức cho cậu đấy." Nguyên Bảo không tán thành nhìn Tô Ngọc.

Cậu ta cảm thấy chuyện này ai ra tay cũng được, chỉ riêng Tô Ngọc và Tô Cửu thì không.

Làm như vậy sẽ mang lại phiền phức vô tận cho họ, rốt cuộc cậu chủ đang nghĩ gì vậy?

“Yên tâm đi, họ không điều tra ra anh đâu.” Tô Ngọc sao có thể không biết Nguyên Bảo đang nghĩ gì?

Chính vì biết cậu ta nghĩ gì nên anh mới giải thích.

Nguyên Bảo vô thức nhìn Tô Ngọc, lông mày vẫn nhíu chặt: “Thiếu gia, tôi nói thật đấy, cậu đừng có ở đây gây rối với tôi.” “Anh cũng nói thật, khi anh muốn làm gì sẽ không để người khác nắm được thóp đâu, yên tâm đi.” Tô Ngọc đương nhiên biết Nguyên Bảo đang lo lắng cho mình.

Nhưng anh muốn nói, sự lo lắng của Nguyên Bảo thật ra hơi thừa thãi, bởi vì những việc anh làm đều đã được sắp xếp kỹ lưỡng.

Muốn để một người mất mạng một cách không tiếng động, anh có đến hàng trăm cách.

Dương San San và Tô Tần hai người này đúng là đáng đời.

Trước đây anh vốn định giữ lại mạng sống cho họ, cũng không để người của Đại Lý Tự làm gì họ, chỉ tiếc là hai người này hình như không hiểu tiếng người.

Không ngờ mấy năm trôi qua họ lại còn muốn đến gây rắc rối.

Ngay khi họ quyết định gây rắc rối thì nên biết mình sẽ có kết cục thế nào.

Nguyên Bảo ngây người nhìn Tô Ngọc, đúng rồi, Thiếu gia là ai cơ chứ.

Anh ấy lợi hại như vậy thì sao lại để lộ nhược điểm trước mặt mọi người được?

“Thiếu gia, cậu nói đúng.” Tô Ngọc liếc Nguyên Bảo một cái, không nói gì thêm.

“À đúng rồi, Thiếu gia, Đại Thiếu gia khi tôi về có dặn dò, sau này chuyện của Tô Tuyền thì làm sao đây?” Nguyên Bảo nhíu mày.

Với Tô Tuyền, cậu ta thật sự cảm thấy cô ta quá không biết điều.

Một người như vậy thì có tư cách gì để Thiếu gia phải bận tâm chứ?

Tô Ngọc cười nhạo: “Không cần vội.” Nguyên Bảo khó hiểu nhìn Tô Ngọc, không cần vội ư?

Thiếu gia nói thật sao?

“Tô Tuyền bây giờ đã bị Dương San San và bọn họ tẩy não, cảm thấy tất cả mọi chuyện đều là lỗi của anh và Đại ca.

Hơn nữa, cô ta còn muốn chiếm Tô gia, muốn những thứ trong tay chúng ta, thậm chí còn muốn mạng của Tiểu Hòa.

Cứ như vậy, sau này cô ta sẽ không thiếu động tác đâu, chúng ta cứ chờ xem là được.” Không cần anh phải làm gì Tô Tuyền, chỉ cần cô ta tự mình cũng có thể tự tìm đường chết.

Đã vậy, anh còn lo lắng gì nữa?

Nguyên Bảo lập tức câm nín, Thiếu gia nói hình như không sai, Tô Tuyền quả thật có thể tự mình gây họa.

Khẽ thở dài một tiếng, Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp: “Thiếu gia, cậu làm như vậy thật sự không lo lắng chút nào sao?” “Không lo.” Rất nhiều chuyện vốn đã có manh mối từ lâu, chỉ là anh chưa bao giờ để tâm mà thôi.

Ngay cả khi Hoàng huynh biết những chuyện này là do anh làm thì sao chứ?

Hoàng huynh về chuyện của vợ chồng Dương San San chỉ nhắm mắt làm ngơ, sao có thể thật sự tìm anh gây rắc rối được?

Nghĩ thôi đã thấy buồn cười rồi.

Nguyên Bảo bỗng nhiên hiểu ra khi nhìn Tô Ngọc, cậu ta dường như đã hiểu ý của Thiếu gia.

“Thiếu gia, tôi hiểu rồi.” “Đi nghỉ đi.” “Vâng.” Đợi người đi khỏi, Vương Cẩn Hòa mới đến tìm Tô Ngọc.

Nhìn Vương Cẩn Hòa với đôi mày hơi nhíu lại, Tô Ngọc đưa tay kéo cô lại gần mình, dịu dàng nhìn cô: “Em đang nghĩ gì vậy?” Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng lắc đầu: “Không nghĩ gì cả, em chỉ đang suy nghĩ một chuyện thôi.” “Ừm?” “Mới có bao lâu không gặp mà Tô Tuyền sao lại biến thành ra nông nỗi này?” Trước đây cô vẫn thấy Tô Tuyền khá tốt, ban đầu dù không hài lòng về cô ta, cũng chỉ là cảm thấy mình không xứng với em trai bảo bối của cô ta mà thôi, nhưng bây giờ rốt cuộc là sao chứ?

“Tiểu Hòa, em sẽ không đến giờ này còn đồng cảm với Tô Tuyền đấy chứ?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với vẻ mặt kỳ quái, thần sắc ít nhiều có chút phức tạp.

Nếu Tiểu Hòa thật sự làm như vậy, anh sẽ bắt đầu nghi ngờ đầu óc mình có vấn đề rồi.

Trắng mắt nhìn Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: "Thôi đi anh, đừng có nói linh tinh nữa." "Vậy vẻ mặt này của em là sao?" Tô Ngọc nghi ngờ nhìn Vương Cẩn Hòa.

"Chỉ là cảm thấy sự thay đổi của cô ta hơi lớn." Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc, khẽ thở dài nói.

"Trước đây em nghĩ cô ta chỉ bị Dương San San và bọn họ lừa gạt, đồng thời cũng là vì quan tâm em trai anh nên mới như vậy, nhưng bây giờ…" Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Tô Ngọc nghe vậy liền biết Vương Cẩn Hòa muốn nói gì.

"Tiểu Hòa, anh nói cho em nghe một chuyện này nhé." "Ừm?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc, ra hiệu anh có chuyện gì thì nói mau.

"Vào năm thứ hai sau khi Tô Tuyền biết Dương San San là kẻ đã hại cô ta mất con, cô ta đã lợi dụng danh nghĩa của anh đến Đại Lý Tự gặp Dương San San và bọn họ.

Đáng tiếc là Tô Tuyền vẫn là kẻ không có đầu óc, vậy mà lại tin lời Dương San San nói.

Em nói xem có đáng buồn cười không?" Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không hiểu ý anh lắm.

Chương 1982

Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa dáng vẻ mờ mịt như vậy liền biết cô chưa hiểu, thế là anh cười kể lại tất cả mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa trợn tròn mắt nhìn Tô Ngọc: "Anh nói thật sao?" "Em xem anh có giống đang lừa em không?" Tô Ngọc chỉ vào mình, nghiêm túc hỏi.

Vương Cẩn Hòa lập tức im lặng không nói gì.

Cô rất rõ Tô Ngọc có thể lừa tất cả mọi người nhưng sẽ không lừa cô.

Vậy thì chuyện này rất có thể là thật.

"Tô Tuyền chỗ này có phải không được bình thường lắm không?" Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào đầu mình, hơi bất lực hỏi.

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Ừm, em nói không sai." Cô ta đúng là đầu óc không được bình thường.

"Vậy nên bây giờ cô ta cho rằng vợ chồng Dương San San không có lỗi, lỗi là ở chúng ta sao?" Vương Cẩn Hòa nghiêm túc hỏi.

"Đúng vậy, hơn nữa phía Bắc quốc bên kia cũng đã liên hệ với Dương San San và bọn họ rồi.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, Dương San San và bọn họ chắc chắn sẽ ra ngoài, đến lúc đó nhất định sẽ gây phiền phức cho chúng ta.

Đây cũng là lý do ông nội muốn ra tay với họ." Tô Ngọc thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Vương Cẩn Hòa có chút thất vọng nhìn Tô Ngọc: "Chàng ơi, Tô

Tuyền tại sao lại làm như vậy?” “Cô ta cho rằng anh không giúp cô ta, anh có nhiều thứ tốt như vậy trong tay mà lại không chia cho họ một chút nào.” Tô Ngọc lạnh lùng cười nói.

Một câu nói khiến Vương Cẩn Hòa đột nhiên bình tĩnh lại.

“Anh là sau khi biết Tô Tuyền tin lời Dương San San mới từ bỏ người chị này đúng không?” Khi họ thành thân, Tô Ngọc dù có chút bất mãn với Tô Tuyền nhưng chưa từng nghĩ sẽ làm gì cô ta.

Thậm chí còn cho người giúp họ làm ăn.

Tô Ngọc đột nhiên lựa chọn không quan tâm đến người chị này, xem ra là vì Tô Tuyền đã làm những chuyện không nên làm.

Mặc dù Tô Ngọc đã buông bỏ mọi thứ ở kiếp trước, nhưng vợ chồng Dương San San đối với anh vẫn là kẻ thù đáng hận.

Tô Tuyền làm như vậy, thậm chí còn giúp Dương San San và bọn họ đối phó anh, từ lúc đó Tô Tuyền đã không còn là chị của anh nữa rồi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: “Em đoán không sai, anh quả thật là từ lúc đó bắt đầu không quan tâm đến cô ta nữa.

Anh cảm thấy không có lý do gì để quan tâm.” Chỉ là một con sói mắt trắng vong ân bội nghĩa mà thôi, quan tâm nhiều làm gì.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa trầm mặc, đột nhiên lên tiếng nói: “Tiểu Hòa, anh đã ra tay với họ rồi.” Vương Cẩn Hòa sững sờ, cô nghĩ Tô Ngọc nói “ra tay” tuyệt đối không phải là ra tay đơn thuần, mà là… Cô cố gắng tìm kiếm bất kỳ cảm xúc nào trong mắt Tô Ngọc, nhưng cuối cùng đều không tìm thấy, trong mắt anh chỉ có sự bình tĩnh, ngoài ra không còn gì khác.

“Chàng ơi, em đã sớm nói với chàng rồi, chỉ cần là chuyện chàng cho là đúng thì chàng cứ làm đi.

Khi chàng làm chuyện này xong, chỉ cần chàng không hối hận là được.” Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn Tô Ngọc, cứ như thể Tô Ngọc không phải đang nói chuyện lấy mạng người mà là chuyện hôm nay trời rất đẹp vậy.

Tô Ngọc ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa, anh cứ tưởng cô sẽ khuyên anh.

“Tiểu Hòa, anh cứ nghĩ em sẽ khuyên anh đừng làm vậy.” Dù sao họ cũng đã ở trong Đại lao rồi.

Thật ra không ra tay cũng được.

Nhưng Vương Cẩn Hòa dường như không mấy bận tâm về điều đó.

“Tại sao em phải khuyên chàng?

Em đã sớm nói với chàng rồi, chỉ cần chàng cảm thấy làm như vậy là đúng, chỉ cần chàng không hối hận thì cứ làm đi, em sẽ luôn ủng hộ chàng.” Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn Tô Ngọc, dịu dàng cười nói.

Tô Ngọc ngây người nhìn vợ mình, đúng vậy, ngay từ đầu Vương Cẩn Hòa trong chuyện này vẫn luôn ủng hộ anh.

Chưa từng vì đó là cha mẹ anh mà bắt anh tha thứ cho những người đó.

Đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhẹ giọng nói: “Tiểu Hòa, gặp được em là may mắn lớn nhất đời anh.” Nếu là người khác, có lẽ sẽ chọn bảo anh nghe lời cha mẹ, đừng đối đầu với cha mẹ như vậy đúng không?

“Em đã sớm nói với chàng rồi, em chưa từng trải qua tất cả những gì chàng đã từng trải qua, cho nên em không có tư cách ở đây mà khuyên chàng điều gì.

Hơn nữa, chàng cũng không hề có ý định làm hại họ đúng không?” Nếu Dương San San và bọn họ không muốn gây chuyện, bị giam trong ngục mà còn muốn đối phó Tô Ngọc thì cô tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy.

Ôm Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: “Chàng ơi, không phải chàng không muốn tha cho họ, mà là họ vẫn luôn không muốn tha cho chàng.” “Vậy nên, bất kể chàng làm gì, em cũng sẽ ủng hộ chàng.” Tô Ngọc ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa, sau đó bật cười.

Đúng vậy, chỉ cần Tiểu Hòa ủng hộ anh là đủ rồi.

Còn người khác nhìn anh thế nào, đối với anh mà nói cũng không quan trọng.

“Tiểu Hòa, chỉ cần em còn có thể ở bên anh, chỉ cần em không hiểu lầm anh thì anh sẽ không sợ hãi điều gì cả.” Đối với Tô Ngọc mà nói, ý kiến của Vương Cẩn Hòa mới là quan trọng nhất.

Vương Cẩn Hòa đưa tay ôm Tô Ngọc, trong mắt là ý cười dịu dàng: “Em sẽ mãi mãi ủng hộ chàng.” Trong thế giới này, ngoài con cái ra thì đối với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc là người quan trọng nhất.

Chỉ có Tô Ngọc mới là người cô quan tâm nhất.

Đưa tay ôm Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn anh: “Chàng cứ làm những gì chàng muốn.” Tô Ngọc áp trán vào trán Vương Cẩn Hòa, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của cô, trong mắt mang theo ý cười dịu dàng: “Được, anh nghe em.” Có được sự ủng hộ của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc không còn lo lắng gì về những lời chỉ trích, trách móc của người khác sau này nữa.

Ở một bên khác, trong phòng giam Đại Lý Tự, Dương San San nhìn Tô Tần đang ngồi bên cạnh im lặng không nói lời nào.

Họ đã bị bắt đến đây rất nhiều năm rồi.

Tô Tần bây giờ đã không còn như trước nữa.

Trong việc đối xử với Tô Ngọc, ông ta cũng im lặng rất nhiều.

Điều này khiến Dương San San vô cùng bất mãn.

“Ông rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Đây là cơ hội cuối cùng của ông rồi.” Dương San San bất mãn nhìn Tô Tần hỏi.

Tô Tần ngước mắt nhìn Dương San San một cái, mặc dù những năm nay họ bị giam ở đây, không có tự do.

Nhưng Tô Tần rất rõ Tô Ngọc chưa từng nghĩ sẽ tìm phiền phức cho họ, thậm chí chưa từng nghĩ sẽ làm gì họ.

Tô Ngọc giam họ ở đây, có lẽ chỉ là không muốn họ quấy rầy cuộc sống của anh mà thôi.

Bây giờ thấy Dương San San như vậy, trong lòng Tô Tần ít nhiều có chút phức tạp.

Đặc biệt là ánh mắt nhìn Dương San San.

Ánh mắt như vậy của ông khiến Dương San San có chút bất mãn: “Ông nhìn tôi như vậy làm gì?

Tôi đang hỏi ông đó.” Tô Tần cười khẽ, ánh mắt nhìn Dương San San mang theo vẻ trào phúng rõ rệt.

“Bà muốn làm gì thì cứ tự đi mà làm, không cần lôi tôi vào.” Ông đã không muốn làm những chuyện đó với Dương San San nữa rồi.

Chương 1983

Bây giờ như vậy cũng chẳng có gì không tốt.

Dương San San vốn nghĩ Tô Tần nhất định vẫn sẽ giúp bà như trước kia.

Nhưng lần này Tô Tần lại từ chối.

Kết quả này khiến Dương San San vô cùng bất mãn.

“Tô Tần, chúng ta là vợ chồng mà, bất kể tôi muốn làm gì thì ông cũng nên giúp tôi chứ, ông làm như vậy là sao?” Dương San San bất mãn chất vấn.

“Tôi không tin ông thật sự không oán hận Tô Ngọc.” Dương San San lạnh lùng cười nói.

Chính vì cái nghiệt chủng Tô Ngọc đó mà họ mới bị giam ở đây bao nhiêu năm, không thể ra ngoài.

Tô Tần thờ ơ nhìn Dương San San: “Không có gì đáng để oán hận cả, lúc đó chúng ta thật sự đã làm sai rồi.” Mạng của họ là mạng, chẳng lẽ mạng của người khác không phải là mạng sao?

Những năm nay Tô Tần đã suy nghĩ rất nhiều, phần lớn là về chuyện của hai anh em Tô Cửu.

Dương San San đã làm gì hai anh em đó, ông thật sự không biết sao?

Không, ông biết tất cả.

Ông cũng biết Dương San San đã hại chết người Tô Cửu yêu thương nhất.

Nhưng lúc đó ông lại nhắm mắt làm ngơ, giả vờ như không biết gì.

Sau này chuyện Dương San San ngược đãi Tô Ngọc, ông cũng biết, ban đầu ông cũng không đồng tình với cách làm của Dương San San, nhưng sau đó Dương San San nói chỉ là muốn anh ta nghe lời, ông cũng không nói gì nữa.

Ai ngờ cuối cùng con trai họ lại phản kháng.

Không thể quay lại được nữa rồi.

Mấy năm nay ông vẫn luôn nghĩ, nếu lúc đó ông ngăn cản Dương San San, liệu mọi chuyện có khác đi không?

“Mấy năm nay tôi vẫn luôn nghĩ, tại sao lúc đó tôi lại để mặc bà làm như vậy.” Tô Tần tự giễu nói.

Dương San San sao lại không hiểu chứ, Tô Tần đây là hối hận vì đã giúp bà.

Tay bà ta vô thức nắm chặt lại, Dương San San nhìn Tô Tần với vẻ mặt khó coi: “Ông hối hận rồi sao?” Tô Tần cũng không giấu giếm, thẳng thắn nói: “Bà nói không sai, tôi hối hận rồi, hối hận tại sao lúc đầu lại giúp bà làm tổn thương hai đứa con mà tôi yêu thương.” Nếu không phải như vậy, bây giờ mối quan hệ cha con ba người họ nhất định sẽ rất tốt đúng không?

Ít nhất hai đứa con sẽ không đến mức oán hận ông.

Dương San San căm ghét nhất là dáng vẻ này của Tô Tần: “Cho dù bây giờ ông có hối hận thế nào cũng vô dụng rồi, bọn họ đều sẽ không tha thứ cho ông đâu.” Tô Tần đối với điều này một chút cũng không tức giận: “Tôi đương nhiên biết bọn họ sẽ không tha thứ cho tôi, đã vậy thì tôi nên chuộc tội cho những việc mình đã làm.

Bất kể bà nói gì, tôi cũng sẽ không giúp bà nữa đâu, bà cũng tự lo liệu đi.” Khi Tô Tần nói những lời này, ông vô cùng bình tĩnh, bình tĩnh đến mức cứ như người đứng trước mặt không phải là vợ mình mà chỉ là một người bình thường vậy.

Dương San San tức giận đến run rẩy cả người, bà ta còn muốn Tô Tần giúp mình, kết quả lại biến thành ra nông nỗi này.

“Tô Tần, tôi hỏi ông lần cuối, rốt cuộc có muốn giúp tôi không?” Trong mắt Dương San San lóe lên một tia độc ác.

“Không giúp.” Những tổn thương ông gây ra cho hai đứa con đã đủ lớn rồi, ông không hy vọng một ngày nào đó mình sẽ trở thành vật cản đường của chúng.

Bất kể trong lòng chúng còn xem ông là cha hay không, ông cũng sẽ không để chuyện cũ tái diễn nữa.

Dương San San tuy đã biết Tô Tần sẽ làm như vậy, nhưng khi thật sự nghe Tô Tần nói ra những lời đó, trong lòng bà ta vẫn đầy phẫn nộ.

Trong mắt mang theo sự độc ác, đã vậy Tô Tần không biết điều, thì bà ta cũng không cần để ông ta sống tốt nữa.

Nhìn Tô Tần đang ngồi đó, Dương San San đột nhiên ra tay.

Tô Tần chú ý đến động tác của Dương San San, tránh khỏi đòn tấn công của bà ta.

Mặc dù nội lực của họ đã bị Tô Ngọc phế bỏ, nhưng công phu quyền cước vẫn còn.

Khi Dương San San ra tay với ông, bà ta lại như dùng hết toàn lực.

Xem ra là muốn mạng ông.

Tô Tần sắc bén nhìn Dương San San: “Bà muốn lấy mạng tôi?” “Nếu ông đã không thể giúp tôi làm việc thì ông nên biết sẽ có hậu quả gì.” Dương San San lạnh lùng cười nói.

Bà ta sẽ không để Tô Tần đi giúp Tô Ngọc và bọn họ.

Tô Tần bình tĩnh nhìn Dương San San cứ như thể những gì bà ta nói đối với ông căn bản không quan trọng vậy.

"Thật sao?

Vậy tôi chờ xem." Lời vừa dứt, ông cảm thấy lồng ngực đau nhói, cúi đầu nhìn con dao găm đâm vào ngực, ông khẽ cười: "Là… Tô Tuyền đưa cho bà đúng không?" "Đúng thì sao?

Những kẻ không nghe lời đều phải chết, Tô Ngọc, Tô Cửu là như vậy, ông cũng vậy thôi." Dương San San điên cuồng nói.

Tô Tần nắm lấy tay Dương San San, gắng sức rút con dao găm ra, ghé sát vào tai bà ta: "Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng chết đi.

Tôi… tôi sẽ không để bà đi làm hại Tiểu Ngọc và bọn chúng nữa, tôi sẽ không… phạm sai lầm tương tự." Dương San San vô thức ngẩng đầu nhìn Tô Tần, thấy sát ý trong mắt ông, lập tức có chút hoảng sợ.

Vừa định nói gì đó, Tô Tần liền kéo tay bà ta về phía cổ, dùng sức.

Động mạch chủ của Dương San San bị cắt đứt, máu chảy rất nhiều.

Tô Tần nhìn Dương San San trừng to hai mắt: "Tiểu Ngọc… đã nương tay rồi, tôi sẽ không… không để bà một lần nữa quấy rầy anh ấy, vậy nên… chúng ta cùng chết đi." Nói xong, Tô Tần buông Dương San San ra, lùi lại mấy bước, dựa vào tường ngồi xuống.

Nghĩ đến Tô Ngọc và Tô Cửu, trước đây ông nghe nói Tô Cửu đã thành thân, cũng đã có con cái của riêng mình, còn Tô Ngọc thì lại có một cặp song sinh, cuộc sống cũng vô cùng tốt đẹp.

Như vậy là đủ rồi.

Dương San San ngây người nhìn Tô Tần đã không nói nên lời, ánh mắt cũng bắt đầu tan rã.

Tại sao cuối cùng lại biến thành ra nông nỗi này.

Tô Tần nhắm mắt lại không gọi người, ngồi đó chờ chết.

Chỉ là khi đôi mắt này nhắm lại, thì cũng không bao giờ mở ra nữa.

Còn Dương San San vì mất máu quá nhiều nên đã mất mạng trước Tô Tần một bước.

Khi nha dịch phát hiện ra thì hai người đã không còn sống nữa.

Ba ngày sau, Nguyên Bảo tìm thấy Tô Ngọc đang đánh đàn trong vườn: “Thiếu gia, Dương San San và Tô Tần đã chết rồi.” Động tác trên tay Tô Ngọc ngừng lại một chút, tiếng đàn có chút chói tai.

Sau đó lại khôi phục bình tĩnh.

“Chuyện gì vậy?” “Hai người họ không biết vì sao lại cãi nhau, rồi động thủ, Tô Tần bị một nhát dao đâm xuyên tim, còn Dương San San thì bị cắt đứt động mạch cảnh.” Nguyên Bảo cũng cảm thấy có chút khó tin.

Chương 1984

Thiếu gia vừa mới phân phó chuyện này, bên Tô Tần đã xảy ra chuyện, điều này quả thật quá trùng hợp.

Tô Ngọc dừng động tác trong tay, lông mày hơi nhíu lại: “Rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao trong tay họ lại có dao găm?” Theo lý mà nói, trong tay họ không nên có dao găm mới đúng.

“Là Tô Tuyền đưa cho Dương San San.” Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Chỉ có thể nói Tô Tuyền là một kẻ ngu ngốc, thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra.

Vậy mà còn đưa dao găm cho họ.

Rốt cuộc phải ngu đến mức nào mới làm ra chuyện này chứ?

“Thiếu gia, thi thể của họ thì làm sao đây?” Nguyên Bảo có chút lo lắng, bây giờ người đã chết rồi, cũng không tiện làm gì nữa đúng không?

“Cậu đi hỏi ý kiến Đại ca đi.” Anh không thể nào quản chuyện của hai người này được.

“Vâng.” Khi Tô Cửu biết tin vợ chồng Dương San San qua đời, anh có chút ngây người.

Mặc dù sớm đã biết sẽ có kết quả này, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

“Chuyện gì vậy?

Cậu ra tay nhanh vậy sao?” Tô Cửu kỳ lạ hỏi.

Nguyên Bảo lắc đầu, họ vẫn chưa ra tay.

Sau đó dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Cửu, cậu ta kể lại mọi chuyện một lượt.

Nghe xong, vẻ mặt Tô Cửu có chút phức tạp.

Đặc biệt là sau khi biết con dao găm này là do Tô Tuyền đưa cho.

"Cứ đưa người đến đây đi." Dù thế nào thì anh cũng là trưởng tử của vợ chồng Dương San San, người chết rồi thì mọi chuyện cũng nên kết thúc, không thể để người đời dị nghị.

"Vâng." Sau khi thi thể của vợ chồng Dương San San được đưa đến, Tô Cửu đã chuẩn bị tang lễ cho hai người.

Tô Tuyền biết chuyện liền vội vàng chạy đến tìm Tô Cửu.

"Có phải các người đã ra tay với mẹ kế không?" Tô Tuyền vừa đến đã nhìn Tô Cửu và bọn họ chất vấn.

Tô Cửu vốn không muốn đáp lời Tô Tuyền, nhưng Tô Tuyền lại quá gay gắt.

"Anh không nói gì có phải là chột dạ không?" Tô Tuyền cứ thế nhìn thẳng vào Tô Cửu.

Dáng vẻ đó khiến trong lòng Tô Cửu tràn đầy sự chán ghét.

"Đủ gây rối chưa?" Tô Cửu lạnh lùng quát.

"Tôi gây rối ư?

Mẹ kế rõ ràng vẫn ổn, sao tự nhiên lại xảy ra chuyện?" Tô Tuyền không tin chuyện này không liên quan gì đến Tô Cửu và bọn họ.

"Cô muốn biết chuyện gì ư?

Được, tôi sẽ nói cho cô biết, họ đã xảy ra tranh chấp.

Cô có biết hung khí giết họ là gì không?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn

Tô Tuyền.

Vốn dĩ không muốn nói gì, nhưng đã vậy Tô Tuyền không biết điều, thì cứ nói cho cô ta biết vậy.

Tô Tuyền nhíu mày, chuyện này liên quan gì đến cô ta chứ?

“Sao tôi biết được?” “Cô không biết ư?

Khi cô đến gặp Dương San San đã để lại cho bà ta một con dao găm, tôi nói đúng không?” Tô Cửu cứ thế nhìn Tô Tuyền.

Tô Tuyền muốn phản bác, nhưng ánh mắt của Tô Cửu khiến cô ta bỗng dưng thấy chột dạ, thậm chí những lời phản bác cũng không thể thốt ra.

Nửa cười nửa không nhìn Tô Tuyền: “Có gì muốn giải thích không?

Hay là cô muốn nói không có?” Tô Tuyền im lặng không nói gì, cô ta rất rõ ràng là Tô Cửu đã nói ra rồi, vậy thì chuyện này họ đã biết rất tường tận.

Cô ta dù có ngụy biện thế nào cũng vô ích.

“Tôi…” “Tô Tuyền, thật ra mà nói thì cái chết của họ ít nhiều cũng có liên quan đến cô đấy.

Nếu không phải cô đưa cho họ dao găm, họ cũng sẽ không chết oan uổng như vậy.” Tô Cửu cứ thế nhìn Tô Tuyền.

Tô Tuyền hoảng hốt quay đầu, vội vàng xua tay nói: “Không, chuyện này không liên quan đến tôi, anh đừng hòng đổ tội lên đầu tôi.” Dao găm là cô ta đưa thì đúng, nhưng không phải cô ta đã hại chết người.

“Họ, một người bị đâm xuyên tim, một người bị cắt đứt động mạch chủ, con dao găm cô đưa cho họ đúng là sắc bén thật đấy.” Tô

Cửu châm chọc nói.

“Anh im đi, chuyện này không liên quan đến tôi, anh dựa vào cái gì mà đổ lên đầu tôi?” Tô Tuyền không muốn gánh tội danh hại chết cha mẹ mình.

Cô ta dù thế nào cũng phải thoát khỏi tiếng xấu này.

Sau đó nghĩ đến điều gì đó, Tô Tuyền đột nhiên nói: “Chuyện này là do các người làm đúng không?

Các người giết họ rồi lại muốn đổ tội cho chúng tôi sao?” Tô Tuyền lạnh lùng hừ một tiếng: “Anh chỉ muốn tôi gánh trách nhiệm này đúng không?

Tôi nói cho anh biết, tôi sẽ không để anh đạt được ý muốn đâu.” Trong mắt Tô Cửu lộ rõ vẻ thất vọng, vốn dĩ anh muốn xem Tô Tuyền còn chút tình cảm nào với Tô gia họ không.

Chỉ cần Tô Tuyền còn có chút lương tâm, anh cũng không ngại cho cô ta một cơ hội.

Nhưng lần này Tô Cửu đã hoàn toàn thất vọng.

Lời nói của Tô Tuyền khiến Tô Cửu rất khó chịu.

“Cô đi đi.” Tô Cửu lạnh lùng mở miệng đuổi người Tô Tuyền.

Tô Tuyền nhíu mày nhìn Tô Cửu, căn bản không muốn rời đi: “Tại sao tôi phải đi?

Đây vẫn là nhà của tôi mà.” “Tô Tuyền, cô đã bị ông nội đuổi khỏi gia tộc rồi, đây không phải là nhà của cô nữa.” Mới có mấy ngày trôi qua mà Tô Tuyền đã quên chuyện này sao?

Hay là cô ta vẫn luôn không để lời ông nội nói vào tai?

Ánh mắt Tô Tuyền hơi lóe lên: “Ông nội chỉ đùa thôi, sao ông ấy có thể đối xử với con như vậy?

Tất cả những chuyện này đều là anh cố ý đúng không?” Ánh mắt dò xét đó của Tô Tuyền khiến Tô Cửu cảm thấy rất buồn cười.

Chương 1985

“Trên gia phả, tên cô ông nội đã gạch bỏ rồi, cô muốn xem không?” Tô Cửu đánh giá Tô Tuyền, châm chọc hỏi.

Tô Tuyền trừng to mắt, không dám tin nhìn Tô Cửu, mới có bao lâu mà ông nội đã gạch tên cô ta khỏi gia phả rồi sao?

Sao có thể chứ?

Tô Tuyền không tin đây là sự thật.

Cho dù cô ta không được Tô Ngọc sủng ái bằng, nhưng từ nhỏ ông nội vẫn rất yêu thích cô ta mà.

Khi ông nội nói những lời đó, cô ta căn bản không tin đó là thật.

Cô ta biết những việc mình làm đã khiến ông nội tức giận, nhưng cô ta nghĩ những lời ông nội nói đều là lời lúc tức giận, chỉ cần hết giận thì sẽ không sao.

Nhưng bây giờ Tô Cửu lại nói với cô ta rằng ông nội thật sự đã đuổi cô ta khỏi gia tộc.

Sao có thể chứ?

“Tô Cửu, có phải các người đã nói gì trước mặt ông nội không?

Các người thật quá đáng!” Tô Tuyền nghiến răng nói.

Tô Cửu bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, châm chọc mở miệng: “Lời ông nội nói lúc nào mà không phải là thật?

Tô Tuyền, cô đừng nghĩ chuyện gì cũng là do chúng tôi tính kế, cô còn không đáng để chúng tôi làm như vậy với cô.” Đối với Tô Cửu mà nói, bất kể Tô Tuyền đã làm gì cũng không còn quan trọng nữa.

Bây giờ anh và cô ta không còn một chút quan hệ nào.

Tô Tuyền nghiến răng nhìn Tô Cửu: “Tôi là con gái của họ mà.” “Đúng vậy, là con gái của họ, nhưng cuối cùng họ lại chết dưới con dao găm cô đã tặng.” Tô Cửu lạnh lùng cười, châm chọc nói.

Nghe những lời của Tô Cửu, sắc mặt Tô Tuyền tái mét.

Con dao găm này rốt cuộc có phải cô ta tặng hay không, trong lòng cô ta rất rõ.

Cho dù cô ta có vu khống Tô Cửu, cũng không thể che giấu sự thật này.

Tô Tịch có chút việc đi tìm Tô Cửu, vừa đến đã thấy Tô Tuyền cũng ở đây, hai người trông có vẻ đang cãi vã không vui.

Nhíu mày nhìn Tô Tuyền, Tô Tịch ghét bỏ hỏi: “Cô đến đây làm gì?” Trong lòng Tô Tuyền có chút không cam lòng: “Ông nội, chẳng lẽ con không thể về sao?” “Cô đã không còn là người của Tô gia tôi nữa rồi, nơi này không chào đón cô, bây giờ cô có thể đi được rồi.” Tô Tịch lạnh lùng mở miệng nói, không hề giữ lại chút thể diện nào cho Tô Tuyền.

Tô Tuyền mím chặt môi nhìn về phía linh đường: “Con cũng là con gái của họ, đến tiễn đưa họ đoạn đường cuối cùng là điều nên làm.” “Con gái mà đưa dao găm hại chết họ sao?” Tô Tuyền nghe những lời âm dương quái khí của Tô Tịch, trong lòng căm hận không thôi.

“Ông nội, ai mà biết sẽ xảy ra chuyện như vậy chứ, là mẹ kế tìm con muốn, con mới đưa cho bà ta mà.” Tô Tuyền cảm thấy mình thật sự rất uất ức.

Chuyện này rõ ràng không liên quan đến cô ta, tại sao cuối cùng người gặp xui lại là cô ta?

“Đừng gọi tôi là ông nội, tôi không phải ông nội của cô.” Tô Tịch lạnh lùng quát.

Trong lòng Tô Tuyền điểm hy vọng cuối cùng hoàn toàn tan biến.

“Tại sao ông lại đối xử với con như vậy?

Rõ ràng con cũng là cháu gái của ông mà, con chỉ muốn lấy lại những thứ thuộc về con, chẳng lẽ con đã làm sai sao?” Tô Tuyền hét lên đầy kích động.

Đối với Tô Tịch, cô ta thật sự rất không cam lòng.

Tô Tịch nghe những lời này càng thấy châm biếm.

“Cô nói những thứ thuộc về cô ư?

Cái gì là thuộc về cô?

Người thừa kế của Tô gia là anh họ cô, ngay cả khi không có anh họ cô thì vẫn còn Tô Cửu.

Những thứ trong tay Tiểu Ngọc cũng chỉ thuộc về anh ấy, những thứ này đều không phải của cô, cô có tư cách gì mà nói những thứ này là thuộc về cô?” Tô Tịch bình tĩnh nhìn Tô Tuyền, thờ ơ hỏi.

Tô Tuyền há miệng, muốn giải thích nhưng không biết nói thế nào.

Đúng vậy, Tô gia có người thừa kế, còn tất cả mọi thứ trong tay Tô Ngọc đều là do anh tự mình giành được.

Về phần rau củ dưỡng sinh và rượu thuốc thì càng không liên quan gì đến cô ta, đó đều là do Vương Cẩn Hòa mà cô ta khinh thường nhất làm ra, trồng ra.

Cô ta có tư cách gì mà nói những thứ này là thuộc về cô ta?

“Xem ra chính cô cũng đã nhận ra những thứ này không thuộc về mình rồi, cô còn gì để nói nữa không?” Tô Tịch lạnh lùng cười nói.

“Cô không những mơ tưởng những thứ không thuộc về mình, phản quốc thì thôi đi lại còn muốn đối phó với em trai ruột của mình, cô nghĩ tôi dựa vào cái gì mà còn nhận cô làm cháu gái?" "Là Tô Ngọc không cần tôi làm chị trước." Tô Tuyền nghiến răng nói.

Tất cả những chuyện này rõ ràng là lỗi của Tô Ngọc, tại sao ông nội của mình lại muốn đổ lỗi cho cô ta?

Tô Tịch châm chọc nhìn Tô Tuyền, ánh mắt hơi lạnh: "Ban đầu Tiểu Ngọc đâu có thật sự định không quan tâm cô, tôi thử nghĩ xem là từ khi nào nó mới không muốn để ý đến cô nữa?" "Là từ khi cô lợi dụng thân phận của nó đến Đại Lý Tự gặp Dương San San và bọn họ, là khi cô tin lời Dương San San nói, không ngừng gây phiền phức cho Tiểu Ngọc, thậm chí bắt đầu muốn đối phó Tiểu Bảo." "Những chuyện này Tiểu Ngọc vẫn luôn không nói cho chúng ta biết, chỉ là vì nó cảm thấy cô không có bản lĩnh làm hại nó, còn nó cũng chỉ lấy lại tất cả những ưu đãi dành cho các người.

Tô Tuyền, là cô đã từ bỏ Tiểu Ngọc, đứa em trai này trước, cô lấy đâu ra mặt mũi mà nói Tiểu Ngọc không cần cô?" Khi biết những chuyện này, Tô Tịch thật sự rất đau lòng.

Đứa cháu gái này tại sao lại trở thành ra nông nỗi này?

Khi cô ta làm những chuyện này, cô ta có nghĩ đến cảm nhận của Tiểu Ngọc không?

"Cô nói thời gian đã trôi qua bao nhiêu năm rồi, nên tha thứ cho những người đó rồi, nhưng cô lại không đứng về phía Tiểu Ngọc và Tiểu Cửu để nhìn nhận mọi việc.

Cô có thể tha thứ cho Dương San San là vì bà ta không gây ra tổn hại lớn cho cô, nhưng giữa bà ta và hai anh em Tiểu Cửu lại cách một sinh mạng và máu tươi, cô dựa vào cái gì mà làm như vậy?" Tô Tịch nhìn thẳng vào Tô Tuyền, từng chữ từng câu hỏi.

Tô Tuyền há miệng, không biết phải giải thích thế nào.

Đúng vậy, những chuyện này đều là cô ta làm.

Ban đầu Tô Ngọc cũng thật sự không đối phó vợ chồng họ.

Khi Tô Ngọc đối phó cô ta thì đã là chuyện hai năm sau khi họ thành thân rồi.

Đối với những chuyện này, Tô Tuyền cảm thấy có chút không cam lòng.

Rõ ràng tất cả mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, tại sao vẫn phải rơi vào tình cảnh này?

“Tô Tuyền, cô vẫn luôn chỉ nghĩ cho bản thân mình, cô chưa bao giờ nghĩ đến anh trai, em trai mình.

Cô có ngày hôm nay cũng là do cô tự tìm lấy, không trách được ai.” Tô Tịch khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Đứa cháu gái ngoan ngoãn ngày nào cuối cùng vẫn thay đổi rồi a.

Tô Tuyền căn bản không muốn nghe Tô Tích nói những lời đó, chỉ cần nghe thấy là cô ta lại cảm thấy phản cảm.

Chương 1986

Lời của Tô Tích khiến Tô Tuyền cười lạnh nói: "Tôi là chị của nó, nó phải nghe lời tôi, tôi muốn làm gì nó cũng phải nhường nhịn, tất cả chuyện này đều là do Tô Ngọc ép tôi." Tô Tích đã không muốn tiếp tục nói chuyện với Tô Tuyền nữa, ông nhìn người bên cạnh: "Mời cô ta ra ngoài, Tô Tuyền không còn là người của Tô gia nữa, sau này đừng bao giờ để cô ta đến Tô gia." Lời phân phó của Tô Tích khiến Tô Tuyền có chút suy sụp, cô ta cắn môi nhìn Tô Tích với vẻ không dám tin: "Ông nội, ông thực sự đối xử với con như vậy sao?" Ông thực sự muốn đuổi cô ta đi?

Tại sao chứ? "Tham vọng của cô quá lớn rồi, Tô gia chúng ta không dung nổi hạng người như cô, đi đi, sau này đừng quay lại nữa.

Đã không còn là người Tô gia thì sau này cô muốn làm gì là việc của cô, không liên quan gì đến Tô gia chúng ta nữa." Tô Tích bình thản nhìn Tô Tuyền.

Những ngày qua ông cũng từng nghĩ liệu mình có quá khắt khe với Tô Tuyền không?

Thậm chí còn nghĩ chỉ cần Tô Tuyền hối cải, ông vẫn có thể để cô ta quay lại gia tộc, dù sao hiện tại cô ta cũng chưa gây ra chuyện gì quá lớn.

Nhưng khoảnh khắc này, Tô Tích mới biết mình đã ngu ngốc đến mức nào.

Tô Tuyền chưa bao giờ nghĩ đến việc giúp đỡ người trong nhà, không những thế còn muốn cùng kẻ khác đoạt mạng người thân máu mủ của mình. "Tôi biết ngay các người vốn dĩ đã coi thường tôi, tôi thật hối hận vì đã không sớm đồng ý ra tay với bọn họ." Tô Tuyền gào thét mất kiểm soát.

Những lời nói ra khiến tâm trạng Tô Tích có chút nặng nề.

Nhìn Tô Tuyền, Tô Tích xua tay: "Để cô ta rời đi, đừng để tôi nhìn thấy Tô Tuyền nữa." Lần này Tô Tích làm thật, không hề đùa giỡn, cũng không có ý định tha thứ cho Tô Tuyền. "Các người không thể đối xử với tôi như vậy, tôi là đại tiểu thư của Tô gia, tất cả đều là lỗi của Tô Ngọc." "Cô nói là lỗi của Tiểu Ngọc sao?

Tô Tuyền, cô thật đúng là không biết xấu hổ." Tô Cửu cau mày đầy chán ghét nói.

Tô Tuyền không cam lòng bị Tô Cửu sỉ nhục như vậy: "Tôi sao lại không biết xấu hổ?

Kẻ không biết xấu hổ là Tô Ngọc mới đúng, tôi chỉ làm một chút việc nhỏ thôi mà nó đã đoạn tuyệt hậu lộ của tôi, khiến tôi thành ra thế này.

Nếu không phải Tô Ngọc làm hại tôi trước, tôi cũng chẳng đến mức phải làm vậy." Đến lúc này rồi mà Tô Tuyền vẫn còn tìm lý do cho bản thân.

Tô Cửu nhìn Tô Tuyền, thất vọng lắc đầu, đứa em gái này coi như hỏng bét rồi.

Tô Cửu anh từ nay không còn đứa em gái này nữa. "Cô đi đi." "Tôi không đi, các người không có tư cách đuổi tôi đi." Tô Tuyền rất rõ ràng, nếu hôm nay mình thực sự rời đi, sau này sẽ không bao giờ quay lại được nữa.

Cô ta không thể đi.

Hôm nay cô ta tới đây, ngoài việc nghe ngóng chuyện của hai mẹ con Dương San San, quan trọng nhất vẫn là muốn xem Tô Tích đã nguôi giận chưa.

Ai ngờ Tô Tích đã sớm trục xuất cô ta khỏi gia tộc.

Điều này khiến cô ta làm sao chấp nhận được?

Sau một hồi suy nghĩ, Tô Ngọc dẫn theo Vương Cẩn Hòa và các con đi tới, vừa lúc nghe thấy những lời đó của Tô Tuyền. "Cút ra ngoài." Nhìn Tô Tuyền, trong mắt Tô Ngọc đầy sự chán ghét.

Càng điều tra được nhiều thứ, anh lại càng thất vọng và chán ghét Tô Tuyền hơn.

Tiếng quát này như sấm nổ bên tai Tô Tuyền.

Theo bản năng, cô ta quay đầu lại, thấy Tô Ngọc mặc một bộ đồ nhã nhặn đang đưa vợ con tới.

Tô Cửu bước đến bên cạnh Tô Ngọc, vỗ vai em trai: "Đến rồi à." "Vâng, người chết như đèn tắt, cứ vậy đi." Tô Ngọc khẽ thở dài nói.

Tô Cửu ngẩn ra một chút, sau đó bật cười: "Em nghĩ thông suốt là tốt rồi." Liếc mắt nhìn anh trai mình, Tô Ngọc bực bội nói: "Nói như thể em cố chấp lắm không bằng." Tô Cửu không nói gì, chỉ cười tủm tỉm nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc bị nhìn đến phát phiền: "Đừng nhìn em như vậy, bảo người này đi đi, em không muốn thấy cô ta." "Tô Ngọc, cậu không phải tộc trưởng của gia tộc này, cậu dựa vào cái gì mà đối xử với tôi như vậy?" Tô Tuyền hận thù nói.

Chỉ vì Tô Ngọc là Ngọc Vương, là người được Hoàng thượng và Thái hậu sủng ái nên mới được ưu đãi như vậy sao?

Nhưng dựa vào cái gì chứ? "Tô Tuyền, cô thực sự muốn tôi nói hết những chuyện dơ bẩn cô đã làm những năm qua ở đây sao?" Mấy ngày nay, anh đã cho người điều tra lại tất cả những gì Tô Tuyền đã làm.

Ai ngờ không xem thì thôi, xem xong liền giật mình.

Những chuyện Tô Tuyền làm thực sự quá ghê gớm.

Đến anh còn không dám làm, không ngờ Tô Tuyền lại dám.

Nhìn ánh mắt đó của Tô Ngọc, Tô Tuyền bỗng thấy chột dạ.

Cô ta thậm chí lo lắng những việc mình làm mấy năm qua đã bị Tô Ngọc phát hiện.

Nhưng Tô Ngọc chỉ liếc cô ta một cái, không nói thêm gì.

Thấy vậy, Tô Tuyền nghĩ chắc chắn Tô Ngọc chẳng biết gì cả, nói vậy chẳng qua là muốn lừa cô ta khai ra, hoặc chỉ nói cho người khác nghe thôi.

Tô Ngọc tưởng cô ta sẽ tin sao? "Tô Ngọc, đừng tưởng tôi không biết cậu định làm gì, tôi sẽ không tin cậu đâu, cũng không để cậu đạt được mục đích đâu." Tô Tuyền nghiêm nghị nhìn Tô Ngọc, lạnh lùng lên tiếng.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn Tô Tuyền, khinh bỉ bật cười thành tiếng.

Người này đúng là khiến kẻ khác thất vọng. "Xem ra cô muốn nghe tôi kể về những 'chiến công hiển hách' của cô những năm qua hơn đấy nhỉ." Tô Ngọc thản nhiên nói.

Vương Cẩn Hòa nghe vậy thì ái ngại lắc đầu.

Tô Tuyền này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà.

À không, thấy quan tài rồi chắc cũng chẳng rơi lệ đâu. "Những gì cậu nói sẽ không ai tin đâu." Tô Tuyền lo lắng nói.

Tô Ngọc chỉ nhìn cô ta một cái: "Tôi không cần phải nói gì cả, chỉ cần đưa ra mọi bằng chứng thì tự khắc sẽ có người tin thôi." Tô Tuyền tưởng anh chỉ khua môi múa mép thôi sao?

Nếu thế thì cô ta nghĩ nhiều quá rồi. "Náo loạn thành thế này, nhìn tôi bị trục xuất khỏi gia tộc cậu mới vui lòng sao?" Tô Tuyền không muốn Tô Ngọc nói tiếp, chỉ đành dùng tình thân để trói buộc anh.

Thế nhưng Tô Ngọc đã không còn là người em trai luôn muốn chăm sóc chị mình nữa rồi.

Hiện tại anh đã thất vọng tột cùng, không thể nào giúp đỡ cô ta được. "Cô tự mình đi hay để tôi mời cô đi đây?" Tô Ngọc không trực tiếp nói ra những chuyện Tô Tuyền đã làm mà chỉ nhìn cô ta hỏi.

Chương 1987

"Cha mẹ qua đời, phận làm con gái như tôi nên ở lại đây, tôi sẽ không rời đi như thế này đâu." Tô Tuyền không chút do dự đáp.

Tô Ngọc gật đầu, tỏ vẻ không sao cả: "Được, đây là lời cô nói đấy nhé." Tô Tuyền trong lòng thở phào một cái, nhưng vẫn có chút lo lắng.

Cô ta sợ Tô Ngọc không muốn cho mình ở lại đây, càng lo anh sẽ làm chuyện gì đó khiến cô ta nổi giận.

Nhìn Tô Tuyền bằng nửa con mắt, anh vừa định nói gì đó thì nghe thấy cô ta nói: "Tôi là chị cậu, cậu mà dám làm gì tôi, người khác sẽ cười nhạo cậu thôi.

Tô Ngọc, cậu tưởng cậu giỏi lắm sao?" Tô Tuyền nghĩ mình đã nắm được thóp của Tô Ngọc, khiến anh không dám động tay với mình, thế nhưng cô ta đã nhầm. "Kể từ khi cô năm lần bảy lượt giúp Dương San San đối phó với tôi, tôi đã không còn người chị nào nữa rồi.

Giờ nói những lời này thì đã quá muộn." Anh cũng từng muốn đối xử tốt với chị mình, nhưng người chị này chưa bao giờ xem anh là em trai.

Từ khi anh thành thân đến nay đều như vậy.

Đã thế thì còn gì để nói nữa?

Tô Tuyền vô thức siết chặt nắm đấm, ngây người nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, em hiểu lầm chị rồi, chị không có..." "Cô không có gì?

Cô chưa từng làm chuyện hại tôi sao?" Tô Tuyền im lặng.

Cô ta đúng là đã làm chuyện tổn hại đến Tô Ngọc, nhưng tất cả đều là vì muốn tốt cho anh, sao anh lại không thể hiểu cơ chứ?

Vương Cẩn Hòa vừa nhìn thấy vẻ mặt không phục của Tô Tuyền là biết trong thâm tâm cô ta, tất cả những gì mình làm đều là vì tốt cho Tô Ngọc.

Đối diện với thái độ đó, Vương Cẩn Hòa cảm thấy thật không thể tin nổi, đây thực sự là một người chị sao?

Cô ta thực sự vì tốt cho Tô Ngọc, hay là muốn kiểm soát anh trong lòng bàn tay như một quân cờ? "Từ lúc tôi và Tô Ngọc thành thân, mọi việc cô làm đều là muốn kiểm soát anh ấy, tôi nói không sai chứ?" Vương Cẩn Hòa thấy Tô Tuyền cứ khăng khăng không nhận sai, liền lên tiếng.

Sắc mặt Tô Tuyền lập tức thay đổi, bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô nói bậy bạ gì đó?

Tôi chưa bao giờ nghĩ như vậy." "Cô thực sự không nghĩ như vậy, cô chỉ làm như vậy thôi.

Lúc tôi và Tô Ngọc thành thân, cô đã làm gì thì tự cô rõ nhất.

Lúc đó cô thực sự vì tốt cho Tô Ngọc sao?

Nếu vì tốt cho anh ấy, chẳng lẽ không nên chỉ cần anh ấy vui vẻ là được sao?

Nhưng cô đã làm gì?" Vương Cẩn Hòa hỏi từng chữ một.

Tô Tuyền không thể phản bác lại lời của Vương Cẩn Hòa, khi đó mọi việc cô ta làm đều là muốn Tô Ngọc phải nghe lời mình.

Nhưng Tô Ngọc căn bản không hề nghĩ tới chuyện đó. "Sau đó Tô Ngọc cũng không nghĩ đến việc đối phó với cô, vẫn để cấp dưới chăm sóc chu đáo cho gia đình cô, nhưng cô đã làm gì?

Sau lưng Tô Ngọc, cô đã gặp Dương San San, tin vào những lời đầy sơ hở của bà ta." Vương Cẩn Hòa không để Tô Tuyền có cơ hội phản bác, tiếp tục nói. "Sau đó, cô không những muốn ra tay với Tô Ngọc, mà còn nghe lời Dương San San, cho rằng Tiểu Bảo sẽ mang lại tổn hại cho Tô Ngọc nên đã muốn lấy mạng thằng bé.

Nhưng cô biết Tô Ngọc rất giỏi nên không tự mình ra tay, mà chỉ liên thủ với kẻ khác, tôi nói có đúng không?" Vương Cẩn Hòa hỏi vặn lại.

Mỗi câu Vương Cẩn Hòa nói ra đều khiến sắc mặt Tô Tuyền tái nhợt thêm một phần.

Cô ta ngây người nhìn Vương Cẩn Hòa, làm sao cô biết được những chuyện này? "Những việc cô làm Tô Ngọc đều đã biết hết rồi, cô hợp tác với ai để đối phó với chúng tôi, anh ấy cũng rõ như lòng bàn tay." Vương Cẩn Hòa như thể đọc được suy nghĩ của Tô Tuyền, mỉm cười nói.

Những lời này làm Tô Tuyền biến sắc, cô ta nhìn sang Tô Ngọc, muốn hỏi xem có thật không.

Nhưng nhìn dáng vẻ của anh, Tô Tuyền biết Vương Cẩn Hòa nói đều là sự thật. "Cô luôn cảm thấy Tô Ngọc có lỗi với mình, nhưng cô có bao giờ nghĩ mình đã làm gì với Tô Ngọc chưa?

Rõ ràng biết con cái quan trọng thế nào trong lòng anh ấy, vậy mà cô còn cùng kẻ khác muốn lấy mạng Tiểu Bảo.

Anh ấy mặc kệ các người cũng là từ lúc đó." Vương Cẩn Hòa nói từng câu từng chữ.

Những chuyện này cô cũng mới biết một hai ngày gần đây.

Cô không ngờ Tô Tuyền lại ngu xuẩn đến mức đó, lời của Dương San San mà cũng dám tin.

Tô Tích cũng không ngờ Tô Tuyền lại dám ra tay với Tiểu Bảo.

Ông nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, những chuyện này đều là thật sao?" "Không phải thật, con không làm những chuyện đó, là Vương Cẩn Hòa nhìn con không thuận mắt nên mới vu oan cho con." Tô Ngọc vừa định mở miệng thì bị Tô Tuyền ngắt lời.

Cô ta biết rõ mình tuyệt đối không được thừa nhận chuyện này.

Một khi thừa nhận, cô ta sẽ tiêu đời.

Tô Tích và Tô Cửu sẽ không tha cho cô ta.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt của Tô Tuyền, lạnh lùng mỉa mai: "Từ khi nào mà cô trở nên dối trá như vậy, dám làm mà không dám nhận?" "Tô Ngọc, cậu bớt nói mấy lời đó ở đây đi, tôi không làm là không làm, cậu đừng có vu oan cho tôi." Tô Tuyền nghĩ khi mình làm những việc đó chẳng để lại chút dấu vết nào, hơn nữa những kẻ liên quan đều đã chết hết, Tô Ngọc dù có bản lĩnh thông thiên cũng chẳng điều tra được gì.

Hiện tại cô ta chỉ cần phủ nhận là xong.

Nghĩ vậy, Tô Tuyền hoàn toàn thả lỏng, ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cũng trở nên kiêu ngạo.

Dù bọn họ biết thì đã sao?

Hiện tại chẳng phải cũng không làm gì được cô ta sao?

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Tuyền với vẻ cạn lời, nếu cô ta biết trong tay Tô Ngọc có chứng cứ, không biết cô ta sẽ có biểu cảm gì nhỉ? "Cô chắc chắn là mình không làm gì chứ?" Tô Ngọc hỏi.

Anh muốn xem Tô Tuyền còn có thể nói dối đến mức nào. "Tất nhiên là không làm, chuyện tôi không làm tôi sẽ không nhận." Tô Tuyền nghiến răng không nhận.

Tô Ngọc gật đầu: "Rất tốt, nếu cô nói không làm thì được, Nguyên

Bảo, đem đồ lên đây." Tim Tô Tuyền đập thình thịch, đột nhiên có một dự cảm không lành.

Cô ta cảm thấy Tô Ngọc dường như sắp làm gì đó.

Nhìn Tô Tuyền bằng vẻ mặt vô cảm, Tô Ngọc không nói một lời.

Dáng vẻ này của anh càng làm Tô Tuyền lo lắng hơn: "Cậu muốn làm gì?" "Rất nhanh cô sẽ biết tôi muốn làm gì thôi, Tô Tuyền, hy vọng lúc đó cô vẫn còn nói được câu mình không làm gì cả." Tô Ngọc bình tĩnh nhìn cô ta, lãnh đạm nói.

Chương 1988

Anh đã cho cô ta cơ hội rồi, nếu cô ta không cần thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

Tay Tô Tuyền khẽ run rẩy, lòng không khỏi lo sợ, thậm chí là kinh hoàng, giờ cô ta phải làm sao đây?

Chẳng mấy chốc, Nguyên Bảo đã mang một chiếc hộp tới.

Khi Nguyên Bảo đi tới, Tô Tuyền theo bản năng định lao lên cướp.

Nhưng còn chưa kịp ra tay đã bị Nguyên Bảo chặn lại: "Cô muốn làm gì?" Tô Tuyền thấy mọi ánh mắt đều đổ dồn vào mình, liền cúi đầu không dám nói thêm gì nữa, chỉ biết thầm cầu mong thứ trong tay Tô Ngọc không có tác dụng gì với mình. "Tiểu Ngọc, đây là..." Tô Tích nhìn vật trong tay Nguyên Bảo, ngập ngừng hỏi. "Ông nội, sau khi xem xong ông sẽ biết đó là gì." Tô Ngọc vừa giải thích vừa mở chiếc hộp, thản nhiên nói.

Nguyên Bảo liếc nhìn Tô Tuyền một cái, người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Tô Tích và Tô Cửu cùng xem những thứ Nguyên Bảo mang tới.

Còn chưa xem hết, Tô Tích đã giáng một cái tát vào mặt Tô Tuyền. "Người đâu, thỉnh gia pháp." Tô Tuyền bị cái tát của Tô Tích làm cho choáng váng, giờ ông còn muốn dùng gia pháp. "Ông nội, ông có ý gì?

Ông muốn làm gì?" "Ý gì ư?

Tô Tuyền, cô hãy căng mắt ra mà nhìn xem đây là cái gì." Tô Cửu ném những thứ trong tay vào mặt Tô Tuyền.

Cảm giác đau rát trên mặt khiến Tô Tuyền vô thức nhíu mày, lòng đầy lo lắng.

Tô Tuyền không tin bọn họ có thể tìm thấy thứ gì.

Cô ta nhặt những tờ giấy rơi dưới đất lên xem.

Vừa xem xong trang đầu tiên, sắc mặt Tô Tuyền đã trở nên trắng bệch.

Cô ta ngây người nhìn Tô Ngọc, anh thế mà thực sự tìm thấy những thứ này.

Điều này... sao có thể chứ? "Đây không phải là thật." "Không phải thật?

Chữ viết trên đó chẳng lẽ không phải của cô?" Là anh em, Tô Cửu hiểu rõ nét chữ của Tô Tuyền như thế nào. "Con... chuyện không phải như vậy." Tô Tuyền biết về nét chữ thì không thể chối cãi, giờ chỉ có thể tìm cách thoát thân. "Vậy thì là như thế nào?" Tô Cửu thực sự không ngờ Tô Tuyền lại có thể làm ra chuyện này, dù sao Tiểu Bảo cũng là cháu cô ta, Tiểu Ngọc là em trai cô ta.

Trong này không chỉ có bằng chứng cô ta muốn hại Tiểu Bảo, mà còn có bằng chứng cô ta mưu toan sát hại cả Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Đây đều là bằng chứng thép, dù Tô Tuyền có phản bác thế nào cũng vô dụng.

Tô Tuyền cắn môi nhìn Tô Ngọc đầy cam chịu: "Sao cậu có thể tìm thấy những thứ này?" "Chỉ cần tôi muốn là sẽ tìm được, Tô Tuyền, tôi đã nhân chí nghĩa tận với cô rồi." Ánh mắt Tô Ngọc nhìn Tô Tuyền còn tệ hơn nhìn một người lạ.

Ánh mắt xa lạ đó khiến Tô Tuyền thấy rất khó chịu.

Tại sao lại thành ra thế này? "Tôi..." Khi Tô Tuyền định nói gì đó, quản gia đã mang gia pháp tới.

Nhìn thấy chiếc roi mây, sắc mặt Tô Tuyền trắng bệch trong thoáng chốc.

Sau đó cô ta nghiến răng nói: "Tôi không còn là người Tô gia nữa, các người không có tư cách đánh tôi." Tô Cửu cười lạnh một tiếng: "Lúc trước ai là người luôn miệng nói mình vẫn là người Tô gia?

Đã chính cô nói mình là người Tô gia thì trận đòn gia pháp này cô không trốn được đâu." Tô Tuyền quay người định chạy thì bị người ta ngăn lại: "Cút hết ra cho tôi." Thấy họ không chịu tránh ra, Tô Tuyền trực tiếp động thủ.

Nhìn dáng vẻ đó của cô ta, Tô Ngọc cười lạnh: "Xem ra cô vẫn còn sung sức lắm, ra tay thật chẳng nể tình chút nào." "Kẻ không nể tình là các người mới đúng, đã đối xử với tôi như vậy thì đừng trách tôi đối phó với Tô gia." Đến nước này, Tô Tuyền vẫn cho rằng Tô gia có lỗi với mình, chứ không phải cô ta có lỗi với Tô gia.

Tô Tích lạnh lùng nhìn Tô Tuyền, Tô gia ông thế mà lại nuôi dạy ra một đứa con gái như vậy.

Thật quá đáng hận.

Thấy mình không thể rời đi, Tô Tuyền lách người tới sau lưng Tô Tích, kề đoản kiếm vào cổ ông: "Tránh ra, nếu không tôi lấy mạng ông ta." Luồng khí lạnh trên người Tô Ngọc trở nên đáng sợ.

Tô Tuyền giỏi lắm, sao cô ta dám! "Thả ông nội ra." "Tôi đâu có ngu, nếu thả ông ta ra thì người gặp họa sau đó chính là tôi.

Các người nghĩ tôi sẽ làm vậy sao?" Tô Tuyền cười lạnh nói. "Tôi cho cô cơ hội cuối cùng, thả ông nội ra." Giọng Tô Ngọc không nghe ra vui giận, nhưng ai quen biết anh đều biết anh đang ở bờ vực bùng nổ. "Tránh ra." Tô Tuyền căn bản không thèm nghe lời Tô Ngọc, lạnh lùng quát những người đang vây quanh mình.

Trong lúc Tô Tuyền đang gây rối, Tiểu Bảo đã lặng lẽ vòng ra sau lưng cô ta.

Nghe thấy cô ta năm lần bảy lượt không chịu thả thái gia gia, cậu bé trực tiếp ra tay phế luôn cánh tay đang cầm đoản kiếm của cô ta. "Á!" Tô Tuyền thét lên thảm thiết, đoản kiếm rơi xuống đất.

Tiểu Bảo kéo Tô Tích sang một bên để người khác bảo vệ, rồi giáng một chưởng vào vai Tô Tuyền.

Tô Tuyền mặt tái mét nhìn Tiểu Bảo không biết đã xuất hiện sau lưng mình từ lúc nào: "Sao con... sao có thể?" Võ công của cô ta tuy không bằng Tô Ngọc và Tô Cửu, nhưng cũng thuộc hàng xuất sắc.

Vậy mà giờ lại bị một đứa trẻ đánh lén, mà cô ta thậm chí còn không biết đứa trẻ này xuất hiện sau lưng mình bằng cách nào. "Trên đời này chuyện cô không biết còn nhiều lắm, có gì mà không thể chứ." Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Tô Ngọc xoa đầu Tiểu Bảo, không nói gì thêm.

Tô Tích thực sự không ngờ có một ngày mình lại bị chính cháu gái mình bắt cóc làm con tin.

Thật là nực cười. "Ông nội, ông định xử trí cô ta thế nào?" Tô Cửu nhìn Tô Tuyền đang bị thương, rồi quay sang hỏi Tô Tích đang im lặng không biết đang nghĩ gì.

Chương 1989

"Đánh, rồi ném ra ngoài.

Truyền tin ra ngoài, từ nay về sau Tô Tuyền không còn là người Tô gia nữa." Tô Tích lạnh lùng lên tiếng.

Trước đây ông không muốn công bố tin này vì vẫn muốn để cho Tô Tuyền một con đường lui, nhưng giờ chính cô ta đã vứt bỏ con đường đó thì đừng trách ông tuyệt tình.

Lời của Tô Tích làm Tô Tuyền trợn tròn mắt.

Ông thực sự định làm vậy sao? "Tô Tuyền, trước đây dù ông nội đã xóa tên cô khỏi gia phả, nhưng ông vẫn để lại cho cô một con đường lui.

Chỉ cần chúng ta không công bố tin đoạn tuyệt quan hệ thì người bên ngoài vẫn sẽ nể mặt cô là tiểu thư Tô gia mà nhường nhịn đôi phần.

Tiếc là cô không biết nắm bắt cơ hội." Tô Cửu thất vọng lắc đầu.

Nếu Tô Tuyền có bắt giữ người khác thì bọn họ cũng sẽ không giận đến mức này.

Nhưng người cô ta bắt giữ lại chính là người ông nội vẫn luôn để lại đường lui cho mình.

Không chỉ Tô Tích không thể chấp nhận được, mà ngay cả bọn họ cũng không thể chấp nhận nổi kết quả này.

Tô Tuyền ngây người nhìn Tô Tích, định nói gì đó thì nghe thấy ông lên tiếng: "Ba mươi roi mây, sau đó ném ra ngoài, sau này không được để cô ta bước vào Tô gia một bước." "Rõ." Khi Tô Tuyền còn chưa kịp phản ứng, một roi mây đã quất mạnh xuống.

Tô Tuyền rên rỉ một tiếng, cơn đau thấu xương khiến cô ta bắt đầu hối hận vì đã ra tay với Tô Tích.

Chỉ cần gia tộc công bố tin cô ta bị trục xuất, cô ta sẽ thực sự trắng tay.

Sau ba mươi roi mây, Tô Tích bước tới trước mặt Tô Tuyền, nhìn cô ta từ trên cao: "Tô Tuyền, từ giờ trở đi cô không còn là người Tô gia nữa, sau này hãy tự lo cho mình đi." "Không, ông nội, con biết lỗi rồi, vừa rồi là con bị ma xui quỷ khiến, xin ông tha thứ cho con lần này." Tô Tuyền hoàn hồn lại, cuống quýt chộp lấy tay Tô Tích nói.

Tô Tích nhìn Tô Tuyền, gạt tay cô ta ra: "Lời xin lỗi thì không cần đâu, cái lão già sắp chết này không xứng." Sắc mặt Tô Tuyền xanh mét nhìn Tô Tích, cô ta đã xin lỗi rồi mà ông còn muốn thế nào nữa?

Muốn cô ta chết đi thì những người này mới hả dạ sao?

Vương Cẩn Hòa cạn lời lắc đầu, xem ra Tô Tuyền vẫn ngu xuẩn như xưa, sao cô ta vẫn không hiểu nhỉ?

Tô Tích và mọi người vẫn còn dành cho cô ta chút tình nghĩa cuối cùng, kết quả là chút tình nghĩa đó đã bị cô ta tự mình phá nát. "Ông nội..." "Tôi không phải là ông nội của cô, đưa cô ta ra ngoài, nếu không chịu đi thì cứ việc ném ra." Tô Tích bình thản nói, nội tâm không chút gợn sóng. "Tô tiểu thư, mời cho." Tô Tuyền chống đỡ thân thể nhìn người trước mặt, cô ta biết rõ từ giờ trở đi cô ta không còn bất kỳ mối quan hệ nào với gia đình này nữa.

Họ sẽ không bao giờ để tâm đến cô ta nữa.

Và đây không phải là điều cô ta mong muốn.

Cô ta nhìn sang Tô Ngọc: "Cậu vừa lòng rồi chứ?" Vương Cẩn Hòa nghe mà suýt thì hộc máu: "Tô Tuyền, chuyện này chẳng phải do cô tự chuốc lấy sao?" Cái gì mà Tô Ngọc vừa lòng chưa?

Nói như thể chính Tô Ngọc hãm hại cô ta vậy. "Nếu không phải tại Tô Ngọc thì tôi cũng không đến mức này.

Chuyện đã qua lâu như vậy rồi, tại sao cậu còn đi điều tra?

Tại sao còn mang ra nói làm gì?" Nếu không phải Tô Ngọc mang chuyện đó ra, cô ta cũng chẳng đến mức làm ra hành động đại nghịch bất đạo như vậy, để rồi bị ông nội ruồng bỏ.

Vương Cẩn Hòa bị những lời đó làm cho cười lạnh, hóa ra tất cả vẫn là lỗi của Tô Ngọc sao? "Tô Tuyền, cô nói những lời đó mà không thấy ngượng mồm à?" Vương Cẩn Hòa nhịn không được hỏi. "Rõ ràng tất cả là lỗi của cô, cuối cùng cô lại không thừa nhận, còn muốn đổ hết lên đầu Tô Ngọc, sao cô lại mặt dày thế hả?" Nghe thấy Tô Tuyền nói vậy, Vương Cẩn Hòa thấy rất tức giận.

Tô Ngọc ôm lấy Vương Cẩn Hòa, cúi đầu hôn nhẹ lên trán cô: "Tiểu Hòa, đừng giận." Vương Cẩn Hòa không thể không giận, cô nhíu mày nhìn Tô Ngọc, bực bội nói: "Làm sao em không giận được?

Anh nghe xem cô ta nói cái gì kìa?" Chỉ cần nghĩ đến việc Tô Ngọc bị Tô Tuyền sỉ nhục như vậy là cô lại thấy tức.

Chỉ hận không thể tát cho Tô Tuyền vài cái. "Tô Tuyền, nếu Tô Ngọc thực sự muốn tính toán với cô, thì cái mạng này của cô cũng chẳng còn đâu." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nói. "Tôi là chị của nó, nó dám sao?" Tô Tuyền bị câu nói của Vương Cẩn Hòa kích nộ.

Cô ta là chị của Tô Ngọc, Tô Ngọc sao dám đối xử với cô ta như thế? "Cô đã không còn là người Tô gia nữa, có tư cách gì mà nói là chị của Tô Ngọc?

Hơn nữa, Tô Ngọc là Vương gia của Huyền quốc, cho dù cô là chị của anh ấy thì đã sao?" Vương Cẩn Hòa chất vấn không chút khách khí.

Một câu nói làm Tô Tuyền không thể phản bác.

Vương Cẩn Hòa nói đúng, Tô Ngọc là Vương gia của Huyền quốc, dù cô ta có bất mãn với Tô Ngọc đến mức nào thì cũng chỉ có thể cúi đầu trước anh. "Mưu hại Vương gia của Huyền quốc, cô có biết hậu quả sẽ thế nào không?" "Hiện tại chỉ bắt cô rời đi đã là sự nhân từ cuối cùng mà Tô Ngọc dành cho cô rồi, cô thế mà còn chưa thấy đủ sao?" Ánh mắt Vương Cẩn Hòa sắc lẹm nhìn Tô Tuyền, nói từng chữ một.

Đối với Tô Tuyền, Vương Cẩn Hòa đã không có thiện cảm ngay từ đầu, kể từ khi cô ta tỏ ý khinh miệt cô.

Chỉ là dù sao Tô Tuyền cũng là chị của Tô Ngọc nên cô không nói gì nhiều.

Nhưng tất cả những chuyện đó cô đều nhớ rõ, chưa bao giờ quên. "Vương Cẩn Hòa, cô là cái thá gì mà dám nói chuyện với tôi như vậy?" "Tôi là Ngọc Vương phi, còn là Huyền chủ được Hoàng thượng sắc phong, cô thấy tôi có tư cách nói chuyện với cô như vậy không?" Vương Cẩn Hòa mỉm cười đầy ẩn ý nhìn Tô Tuyền hỏi.

Tô Tuyền há miệng, cuối cùng chẳng nói được lời nào, chỉ có thể nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy.

Dù là thân phận Ngọc Vương phi hay Huyền chủ, cô ta đều không thể đắc tội nổi. "Cô có gì mà đắc ý chứ?" "Tôi thực sự rất đắc ý đấy.

Tô Tuyền, nếu cô cứ tiếp tục như thế này, tôi muốn ra tay với cô cũng chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay thôi, không tin cô cứ thử xem." Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn Tô Tuyền.

Tô Tuyền giờ đây bị một người mà cô ta vốn coi thường từ đầu đến cuối châm chọc, trong lòng rất tức giận.

Hôm nay lại bị Tô Tích đánh, cơn giận vẫn luôn kìm nén, giờ thấy

Vương Cẩn Hòa tự mình đưa tới cửa, cô ta đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tô Tuyền nhìn Tô Ngọc, sắc mặt khó coi quát mắng: "Cậu không thấy người đàn bà này ra tay với chị ruột mình sao?

Cô ta đã nhục mạ chị của cậu rồi mà cậu vẫn coi như không có chuyện gì, loại người như thế này lúc đầu vốn dĩ không nên để cậu cưới về." Khi nói những lời này, trong mắt Tô Tuyền đầy sự chán ghét đối với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa khẽ cười: "Vậy thì thật đáng tiếc, không làm cô thích tôi được rồi.

Chỉ tiếc là cô chẳng thể quyết định thay phu quân của tôi được." "Ném ra ngoài." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tuyền, anh thực sự đã quá chán ghét người này rồi.

Chương 1990

Sao cô ta có thể mặt dày nói ra những lời đó chứ?

Tô Tuyền lạnh toát cả người nhìn Tô Ngọc, anh thực sự có thể làm ra chuyện đó.

Nguyên Bảo phất tay, thuộc hạ lập tức xuất hiện, mặc cho Tô Tuyền bất mãn hay kháng cự, họ trực tiếp ném cô ta ra ngoài.

Tô Cửu cũng không hiểu tại sao cuối cùng Tô Tuyền lại trở nên như vậy.

Anh bước đến bên cạnh Tô Ngọc, vỗ vai em trai, bất lực nói: "Tiểu Ngọc, những lời nó nói em đừng để tâm, nó thay đổi rồi." Không chỉ là tham vọng lớn hơn mà cả con người cũng đã thay đổi, thay đổi đến mức anh bắt đầu không còn nhận ra Tô Tuyền nữa.

Tô Ngọc ừ một tiếng, không nói gì thêm, dáng vẻ này làm Tô Cửu thấy hơi xót xa. "Cô ta chắc chắn sẽ ghi hận chuyện này lên đầu các em, các em tự mình cẩn thận một chút." Tô Cửu lo lắng dặn dò.

Sau đó như chợt nhớ ra điều gì, anh nhìn Tiểu Bảo đầy kinh ngạc hỏi: "Tiểu Bảo từ khi nào mà trở nên lợi hại như vậy?" Lần trước gặp mặt vẫn chưa giỏi đến mức này, lần này gặp lại đã tiến bộ vượt bậc, đứa trẻ này có phải quá đặc biệt không? "Tiểu Bảo vẫn luôn rất giỏi mà." Tô Ngọc nói điều đó như một lẽ đương nhiên.

Tô Tích vẫn luôn im lặng nãy giờ khẽ thở dài, chua xót nói: "Thông báo xuống dưới, truyền tin Tô Tuyền bị trục xuất khỏi gia tộc ra ngoài." "Ông nội, chuyện này con sẽ đi làm." Tô Cửu biết để đưa ra quyết định này, trong lòng Tô Tích chắc hẳn cũng rất đau khổ, nhưng những chuyện Tô Tuyền làm thực sự quá đáng, khiến Tô Tích hoàn toàn thất vọng. "Đi đi." Chẳng mấy chốc, tin tức Tô Tuyền bị trục xuất khỏi gia tộc đã lan truyền khắp kinh thành.

Phong Chuẩn nghe được tin này thì vô cùng bất lực, nhất là khi thấy Tô Tuyền bị thương trở về, anh vội vàng chạy tới: "Tuyền Tuyền, chuyện này là sao?" Tô Tuyền chua xót kể lại mọi chuyện cho Phong Chuẩn nghe.

Phong Chuẩn nghe xong liền im lặng, một hồi lâu sau mới nhìn Tô Tuyền: "Tuyền Tuyền, chúng ta hãy sống cuộc đời của mình đi." Tuy tiền bạc trong tay họ không nhiều bằng Tô Ngọc, nhưng để gia đình có một cuộc sống tốt thì không phải là không thể.

Nếu cứ tiếp tục thế này, thực sự dính líu đến chuyện phản quốc, cả nhà họ đều sẽ chết. "Tuyền Tuyền, ngay từ đầu anh đã không đồng ý với việc em làm, em nên biết thực lực trong tay Tô Ngọc đáng sợ đến mức nào." Phong Chuẩn khẽ thở dài, bất lực lên tiếng. "Trong tay chúng ta không có nhiều tài nguyên và vật chất như Tô Ngọc, nhưng gia đình mình mỗi năm vẫn có thu nhập hơn mười vạn lượng, số tiền đó đủ để chúng ta sinh sống rồi.

Chúng ta không cần thiết phải mạo hiểm, hợp tác với những người đó chẳng khác nào mưu tính với hổ, cuối cùng có thể sẽ tan xương nát thịt đấy." Phong Chuẩn nhìn Tô Tuyền nói.

Trước đây Tô Tuyền nói gì cũng không chịu nghe lời anh, hiện tại anh hy vọng những lời mình nói có thể lọt vào tai cô ta.

Tô Tuyền nhíu mày nhìn Phong Chuẩn: "Chẳng lẽ anh cam tâm sao?" "Có gì mà không cam tâm?

Giống như bọn họ nói đấy, mấy cái chuyện trường sinh bất lão đều là lừa người cả, căn bản không có chuyện đó đâu." Phong Chuẩn không mấy bận tâm về điều này.

Ngay từ lúc Tô Tuyền nói về trường sinh bất lão, anh đã thấy thật nực cười.

Chỉ là khi đó Tô Tuyền nói gì cũng không nghe, anh chỉ biết bất lực thỏa hiệp.

Giờ đây Tô Tuyền vì chuyện này mà bị thương, lại còn bị trục xuất khỏi gia tộc, anh không muốn vì những thứ hư vô đó mà Tô Tuyền phải đánh đổi cả mạng sống. "Tuyền Tuyền, gia đình mình hiện tại sống rất tốt, không cần cái gọi là trường sinh bất lão gì đó, chúng ta hãy cùng nhau già đi." Dù không thể sống thọ cũng chẳng sao, họ cùng nhau đi tới cái chết, chẳng phải cũng rất tốt sao? "Tuyền Tuyền, anh chưa bao giờ nghĩ đến chuyện trường sinh bất lão cả." Lời của Phong Chuẩn khiến Tô Tuyền hơi ngạc nhiên, ngơ ngác nhìn anh: "Anh thật sự không muốn sao?" Cô ấy làm vậy chỉ là muốn được ở bên Phong Chuẩn lâu hơn mà thôi.

Nếu Phong Chuẩn không muốn, vậy cô cần trường sinh này để làm gì?

Phong Chuẩn cười lắc đầu: "Anh không muốn, anh chỉ mong gia đình chúng ta có thể sống những ngày tháng tốt đẹp." "Dù chúng ta không sống được bao lâu anh cũng không bận tâm sao?" Tô Tuyền không tin hỏi. "Không có thứ này chúng ta cũng đâu sống được bao lâu, hai chúng ta sống đến bảy tám mươi tuổi là đủ rồi, nên anh mong em có thể từ bỏ những thứ này." Trước đây vì chấp niệm của Tô Tuyền, anh mới nhìn cô làm như vậy.

Bây giờ biết mục đích của cô là gì, anh đương nhiên không muốn cô tiếp tục mạo hiểm. "Tuyền Tuyền, hiện tại quốc lực của Huyền quốc vô cùng hùng mạnh, có Hoàng thượng, có đại ca và tam đệ giúp đỡ, Bắc quốc muốn đối phó với Huyền quốc không hề dễ dàng.

Em phải biết Huyền quốc có Lạc Diễm, có người này tương đương với việc có sự tồn tại của hỏa dược, chỉ cần tam đệ muốn, cậu ấy có thể dùng hỏa dược san bằng hoàng cung Bắc quốc thành bình địa." Phong Chuẩn phân tích tình hình hiện tại với Tô Tuyền.

Hiện tại quốc lực của Huyền quốc là mạnh nhất, không phải Bắc quốc cái nơi nhỏ bé này muốn đối phó là đối phó được.

Anh mong Tô Tuyền có thể hiểu. "Hiện tại tiểu Ngọc và Hoàng thượng vẫn còn nhượng bộ Bắc quốc, nếu bên này xảy ra chuyện gì, Bắc quốc e rằng cũng sẽ chẳng tốt đẹp gì.

Em muốn hợp tác với Bắc quốc là đứng ở phía đối lập với Huyền quốc, nếu không thành công, tất cả chúng ta đều sẽ phải chết.

Điều này hoàn toàn khác với những gì em muốn làm, vậy tại sao chúng ta phải đi mạo hiểm?" Phong Chuẩn nhìn Tô Tuyền nghiêm túc nói.

Tô Tuyền im lặng không nói gì, không thể không nói Phong Chuẩn nói rất đúng. "Vì chuyện này em đã mất đi người thân, bây giờ còn bị trục xuất khỏi gia tộc, em thật sự không hối hận sao?" Trước đây anh biết Tô Tuyền đã làm gì với Tô Ngọc, khi biết chuyện này anh đã nói với Tô Tuyền đừng nhúng tay vào chuyện của Tô Ngọc.

Ai ngờ sau đó cô lại làm nhiều chuyện như vậy. "Tam đệ đối chúng ta thực ra đã đủ tốt rồi, là chúng ta không biết đủ, Tuyền Tuyền anh mong sau này em đừng như vậy nữa, điều này đối với chúng ta thực sự không có lợi." Phong Chuẩn thở dài một tiếng bất lực nói. "Em biết rồi." Tô Tuyền chần chừ rất lâu mới mở miệng nói.

Có lẽ Phong Chuẩn nói đúng, cô không nên nghĩ đến những thứ không thuộc về mình. "Tuyền Tuyền, anh không biết lúc đó em nghĩ thế nào, nhưng bây giờ anh muốn trịnh trọng nói với em rằng người nhà chúng ta không cần trường sinh bất lão, chỉ cần chúng ta sống khỏe mạnh là đủ rồi, anh không mong em đi mạo hiểm, hiểu không?" "Bất kể Tô gia có bao nhiêu thứ, Tô Ngọc có tốt đến mấy, những thứ đó đều không phải của chúng ta, cho dù có được chúng ta cũng giữ nổi sao?" Những thứ này bọn họ căn bản không giữ nổi.

Cũng chỉ có Tô Ngọc với thế lực và thực lực như vậy mới có thể giữ được những thứ mà Vương Cẩn Hòa đã tạo ra.

Nếu không, làm sao người ngoài không thèm muốn những lợi ích lớn như vậy?

Có lẽ khi họ không biết, vợ chồng Tô Ngọc đã bị người khác để mắt tới rồi. "Em biết rồi, anh đừng nói nữa." Tô Tuyền không muốn tiếp tục nghe Phong Chuẩn nói.

Phong Chuẩn có chút bất lực nhìn Tô Tuyền.

Thôi vậy, cô không muốn nghe thì anh sẽ không nói nữa.

Cứ để sau này xem xét vậy.

Sau khi Huyền Phỉ Nhiên nghe được tin Tô Tuyền bị trục xuất khỏi gia tộc, liền triệu Tô Cửu vào cung. "Tô Cửu, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với gia đình các ngươi vậy?

Nếu trẫm không nhớ nhầm thì Tô Tuyền là em gái song sinh của ngươi đúng không?" Huyền Phỉ Nhiên cau mày hỏi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến Tô gia trục xuất Tô Tuyền khỏi gia tộc?

Đối với Hoàng thượng, Tô Cửu cũng không có gì phải giấu giếm, liền kể một số chuyện cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nghe xong kinh ngạc nhìn Tô Cửu: "Thật sự còn có chuyện như vậy sao?" Tô Cửu nghiêm túc gật đầu: "Đây là cơ hội cuối cùng chúng tôi dành cho cô ấy, nếu cô ấy vẫn không biết hối cải, vậy thì tôi và tiểu Ngọc sẽ đích thân đối phó với cô ấy." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu rất lâu mới khẽ thở dài một tiếng bất lực nói: "Các ngươi trong lòng tự biết là được, chuyện này các ngươi cũng không cần quá bận tâm, đối với trẫm thì không có gì to tát cả." Tô Cửu không nói gì, Huyền Phỉ Nhiên có lẽ nể mặt anh và tiểu Ngọc nên sẽ không tính toán những chuyện này, nhưng họ không thể trơ mắt nhìn Tô Tuyền làm ra những chuyện gây hại cho Huyền quốc.

Chương 1991

"Hoàng thượng yên tâm, chuyện này tôi và tiểu Ngọc trong lòng đã rõ, người không cần lo lắng." Tô Cửu nghiêm túc nói.

Huyền Phỉ Nhiên có chút bất lực, thôi vậy, chuyện này cứ thế mà làm đi.

Họ muốn xử trí thế nào cũng được. "Chuyện này cứ thế mà làm đi, đúng rồi, Dương San San và bọn họ là sao?

Bên tiểu Ngọc nói thế nào?" Đối với vợ chồng Dương San San, Huyền Phỉ Nhiên từ đáy lòng không hề thích. "Tiểu Ngọc nói người chết như đèn tắt, cứ như vậy đi." Nói xong lại kể lại nguyên nhân cái chết của vợ chồng Dương San San một lần.

Huyền Phỉ Nhiên nghe xong, thần sắc có chút phức tạp.

Đó là về cái chết của họ, cũng là sự lo lắng cho Tô Ngọc.

Anh không biết Tô Ngọc có thật sự đã buông bỏ hay chưa. "Tiểu Ngọc thật sự đã buông bỏ rồi sao?" Huyền Phỉ Nhiên chần chừ một lát nhìn Tô Cửu hỏi.

Tô Cửu cười khổ gật đầu: "Chắc là đã buông bỏ rồi." Trong tình huống này không buông bỏ cũng không được, dù sao người cũng đã chết rồi, bọn họ dù có bất mãn với những người này đến mấy cũng vô ích. "Dù là thật sự đã buông bỏ hay chưa, chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta, dù sao Dương San San và Tô Tần đã chết rồi." Người chết rồi nhiều chuyện cũng sẽ theo thời gian mà tan biến.

Anh hiểu đạo lý này, tiểu Ngọc đại khái cũng biết.

Khẽ thở dài một tiếng, Huyền Phỉ Nhiên dặn dò: "Ngươi nhất định phải trông chừng tiểu Ngọc cho kỹ, đừng để tiểu Ngọc buồn, có chuyện gì thì cứ đến nói với trẫm." Đối với Tô Ngọc, anh vẫn có chút không yên tâm.

Tô Ngọc của ngày xưa thật sự quá khổ rồi. "Hoàng thượng yên tâm, có tiểu Hòa bên cạnh, tiểu Ngọc sẽ không sao đâu." Tô Cửu tin chắc Vương Cẩn Hòa mới là liều thuốc cứu mạng của Tô Ngọc.

Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu, đúng vậy, có tiểu Hòa ở đó sẽ không sao. "Sứ thần các quốc gia khác dần dần sẽ đến, ngươi và tiểu Ngọc hãy tiếp đón.

Đợi sau khi Dương San San bọn họ hạ táng xong, ngươi và tiểu Ngọc hãy vào cung một chuyến, trẫm có chuyện muốn nói với các ngươi." Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến gì đó nhìn Tô Cửu nói.

Tô Cửu gật đầu bày tỏ đã hiểu: "Vâng." Tô Cửu về đến nhà, thấy Tô Ngọc cùng Vương Cẩn Hòa đang giữ tang. "Còn mấy ngày nữa thôi, cực khổ một chút nhé, tiểu Ngọc.

Đợi khi bên này xong việc chúng ta vào cung một chuyến, Hoàng thượng có chuyện muốn nói." Tô Cửu nhìn Tô Ngọc không yên tâm nói.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng, tùy ý gật đầu: "Tôi biết rồi." Không cần đi Tô Ngọc cũng biết Hoàng thượng tìm anh làm gì.

Không ngoài việc liên quan đến lễ mừng Thiên Đô và chuyện của các sứ thần khác.

Nam Kiều và bọn họ biết bên Tô Ngọc có việc nên cũng qua giúp đỡ, còn vợ con thì không đến.

Ngày hạ táng, Tô Ngọc trên phố nhìn thấy gia đình Tô Tuyền.

Nhưng anh chỉ liếc nhìn một cái rồi quay đầu đi, dường như không quen biết họ vậy.

Cơ thể Tô Tuyền cứng đờ một chút, ngơ ngác nhìn bóng lưng Tô Ngọc.

Hóa ra bị người nhà tổn thương lại có cảm giác này. "Em thật sự không còn anh trai hay em trai nào nữa rồi." Phong Chuẩn vươn tay ôm lấy Tô Tuyền: "Không sao đâu, em còn có anh và con mà." Tô Tuyền không nói gì, chỉ nhìn đoàn người rời đi.

Cho đến khi họ biến mất.

Tô Tuyền như vậy khiến Phong Chuẩn có chút lo lắng: "Thật sự không sao chứ?" Tô Tuyền cười lắc đầu, nhưng nụ cười đó trông thật chua xót: "Yên tâm đi, em thật sự không sao." "Không sao là tốt rồi." Đợi đến khi đoàn người khuất bóng, Tô Tuyền mới quay đầu nhìn Phong Chuẩn, trên mặt lộ ra một nụ cười không hẳn là cười. "Chúng ta đi thôi." "Được." Sau khi Dương San San bọn họ hạ táng, Tô Ngọc đứng trước bia mộ nhìn hai ngôi mộ mới, không biết đang nghĩ gì.

Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh đang nghĩ gì vậy?

Sao mà nghiêm túc thế?" "Không có gì." Tô Ngọc cười lắc đầu.

Vương Cẩn Hòa có chút không chắc chắn nhìn Tô Ngọc: "Thật sự không có gì sao?" "Thật mà." "Vậy chúng ta đi thôi, mọi người đều đã đi hết rồi." Những người cùng đến bây giờ chỉ còn lại hai vợ chồng cô ở đây, ngay cả Tiểu Bảo bọn họ cũng đã bị Tô Ngọc cho về trước.

Cô thực ra không hiểu lắm suy nghĩ của Tô Ngọc, cũng không hiểu tại sao anh lại làm như vậy. "Được, chúng ta về nhà." Những người liên quan đến kiếp trước và kiếp này cuối cùng cũng đã biến mất.

Tô Ngọc phát hiện anh thực ra không vui vẻ như tưởng tượng.

Về đến nhà, Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa nghỉ ngơi, ngủ một giấc suốt một ngày một đêm.

Khi Tô Ngọc tỉnh dậy thì trời vẫn còn tối đen, cũng không biết là buổi tối hay rạng sáng.

Anh quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ say bên cạnh, cúi đầu hôn lên má cô, trong mắt mang theo ý cười.

Anh đứng dậy mặc áo ngủ rồi đi ra ngoài.

Tô Ngọc vừa ra ngoài không lâu thì Nguyên Bảo liền đến.

Thấy Nguyên Bảo đi tới, Tô Ngọc bật cười lắc đầu: "Cậu làm gì vậy?

Đêm khuya không ngủ lại chạy đến tìm tôi." "Sao không tiếp tục nghỉ ngơi đi?" Tô Ngọc đã mấy ngày không nghỉ ngơi tử tế rồi.

Hôm nay mới ngủ được bao lâu chứ?

Đã không muốn ngủ nữa rồi sao? "Tôi đã ngủ đủ rồi, định ra ngoài đi dạo một chút, cậu về ngủ đi." Nguyên Bảo không nói gì, đi theo bên cạnh Tô Ngọc, bộ dạng đó đã nói lên tất cả, anh ta sẽ không rời khỏi bên Tô Ngọc lúc này.

Tô Ngọc dở khóc dở cười nhìn Nguyên Bảo: "Tôi thật sự không sao." Sao mà anh ta lại không tin anh chứ?

Nguyên Bảo "ừ" một tiếng: "Tôi biết cậu không sao, tôi đi cùng cậu một lát." Tô Ngọc không lay chuyển được Nguyên Bảo, đành đưa anh ta ra vườn.

Ngồi trong vườn nhìn trăng trên trời tây: "Xem ra đã rạng sáng rồi." "Ừm." "Trong lòng không thoải mái sao?" Nguyên Bảo im lặng một lát mới mở miệng hỏi.

Tô Ngọc khẽ lắc đầu: "Không thoải mái thì cũng không đến mức đó." Chẳng qua là người đột nhiên chết đi khiến anh cảm thấy có chút không quen mà thôi.

Còn những thứ khác thì không có quá nhiều suy nghĩ. "Đây không phải lỗi của cậu." "Tôi biết, chỉ là không hiểu sao mấy ngày nay cứ nghĩ đến chuyện cũ, những chuyện đã qua cũng trở nên rõ ràng hơn trong mấy ngày nay, bao gồm cả một số chuyện liên quan đến Tô Tuyền." Tô Ngọc châm biếm nói. "Lúc đó cô ấy đã làm gì?" Nguyên Bảo vô thức hỏi.

Chương 1992

"Trước đây tôi không nhớ rõ Tô Tuyền đã làm gì, nhưng mấy ngày nay mọi thứ lại trở nên rất rõ ràng.

Lúc đó Tô Tuyền từng đến làm thuyết khách, sau khi tôi từ chối thì tay tôi bị phế.

Ban đầu tôi không biết tại sao, sau này tôi mới biết, Tô Tuyền đã nói chuyện giữa tôi và cô ta về cái tay cho Dương San San bọn họ." Tô Ngọc châm biếm nói.

Vốn nghĩ là những thứ để lại cho Tô Tuyền, cuối cùng lại trở thành thứ hại chết anh. "Bất kể là trước đây hay bây giờ, Tô Tuyền luôn tự cho mình là đúng, luôn ngu xuẩn như vậy." Kiếp trước là thế, kiếp này cũng thế.

Nguyên Bảo nhất thời không biết nên an ủi Tô Ngọc thế nào, chỉ có thể yên lặng đứng bên cạnh Tô Ngọc, không biết phải trả lời anh ra sao. "Thiếu gia, vì đã không muốn quản những chuyện này thì thực ra cậu không cần nghĩ nhiều đến vậy." "Những chuyện này đều đã qua rồi, có những người chúng ta cũng không cần nể mặt." Tô Tuyền đã bị đuổi đi và không còn liên quan gì đến thiếu gia nữa, không biết thiếu gia tại sao lại như vậy.

Tô Ngọc chống cằm, xuyên qua ánh trăng nhìn những con cá chép vàng trong ao: "Nguyên Bảo, đôi khi con người cứ vô tri như vậy, rõ ràng là kết quả mình đã biết rõ, nhưng lại không tài nào chịu tin, cậu nói có phải rất ngu xuẩn không?" "Là cậu từng quá bận tâm rồi." Vì bận tâm nên mới không muốn tin, điều này đều có thể hiểu được.

Tô Ngọc im lặng không nói gì.

Đúng vậy, lúc đó chính là quá bận tâm rồi, nên mới tin những lời

Tô Tuyền nói.

Nhưng cuối cùng anh nhận được gì?

Chẳng qua chỉ là sự phản bội của Tô Tuyền mà thôi.

Còn kiếp này anh một lòng nghĩ cho Tô Tuyền, kết quả cuối cùng vẫn như vậy.

Nghĩ lại thôi đã thấy châm biếm rồi. "Thiếu gia, những chuyện này không còn liên quan đến chúng ta nữa, cậu không cần nghĩ nhiều đến vậy." Nguyên Bảo cau mày nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười mà không nói. "Hôm hạ táng tôi đã nhìn thấy vợ chồng Tô Tuyền rồi." Tô Ngọc đổi giọng nói sang chuyện này.

Nguyên Bảo sững sờ một chút, đối với chuyện này có chút kinh ngạc: "Cậu nhìn thấy từ lúc nào?" "Chính là lúc ra khỏi nhà chưa xa thì đã thấy rồi." Một thân y phục trắng tang, thật là thú vị. "Đúng rồi, tôi nhớ ra một chuyện, lúc đó tôi chết đi không lập tức quay về, mà là đã nhìn thấy Tô Tuyền hối hận, nhìn thấy cái chết của hai người Dương San San.

Nói chung thì cũng tạm ổn, không có bất kỳ tiếc nuối nào cả." Trừ việc lúc đó Tề Minh vẫn còn sống tốt, những thứ khác đã không còn quan trọng nữa.

Nghe những lời của Tô Ngọc, biểu cảm của Nguyên Bảo có chút méo mó: "Cậu còn nhìn thấy những điều này nữa sao?" Anh ta cảm thấy những chuyện này đối với Tô Ngọc thực ra là một sự tàn nhẫn. "Lúc đó cô ta tại sao lại hối hận?" "Vì Hoàng huynh đã nói cho cô ta biết nguyên nhân tôi trở thành phế nhân, sau khi biết là cô ta hại tôi thành ra như vậy, cô ta liền hối hận, đặc biệt là sau khi biết những thứ lúc đó tôi đều để lại cho cô ta." Bây giờ nghĩ lại thật đáng cười.

Sớm hơn thì làm gì?

Đợi đến khi anh chết rồi mới đến mèo khóc chuột, giả từ bi. "Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, tôi về nghỉ ngơi trước đây." Tô Ngọc không muốn tiếp tục chủ đề này, cũng không muốn Nguyên Bảo tiếp tục đi theo mình, thế là đứng dậy chuẩn bị về nghỉ ngơi.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc mặc áo lót đi dưới ánh trăng, cảm thấy có chút khó chịu.

Thiên tài như Tô Ngọc lúc đó sẽ có cảm giác gì chứ?

Nguyên Bảo không thể tưởng tượng nổi.

Chỉ cảm thấy một người như Tô Ngọc, lúc đó nhất định rất đau khổ đúng không?

Dù sao lúc đó anh ấy đã xem trọng vợ chồng Dương San San vô cùng.

Nhìn Tô Ngọc trở về sân viện, Nguyên Bảo mới quay về nghỉ ngơi.

Vừa nằm xuống giường, Thu Ý liền mơ mơ màng màng tỉnh dậy: "Anh đi đâu vậy?" Người lạnh toát. "Không có gì, ra ngoài một chuyến, ngủ đi." "Được." Thu Ý mơ hồ đáp một tiếng, rất nhanh lại ngủ thiếp đi.

Tốc độ nhanh đến nỗi khiến Nguyên Bảo cảm thấy buồn cười.

Sau khi nghỉ ngơi xong, Tô Ngọc và Tô Cửu cùng nhau vào cung.

Vương Cẩn Hòa ngồi trong đình không biết đang nghĩ gì.

Tiểu Bảo và bọn họ đi cùng Vương Cẩn Hòa: "Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy?" Vương Cẩn Hòa cười lắc đầu: "Không có gì." "Con mới không tin đâu, mẹ có phải đang nghĩ chuyện của cha con không?" Đối với chuyện giữa Tô Ngọc và Dương San San bọn họ, Tiểu Bảo ít nhiều vẫn biết một chút.

Chính vì biết những điều này, Tiểu Bảo mới đi tới khi thấy Vương Cẩn Hòa như vậy. "Cũng không hẳn." Tiểu Bảo bị câu nói này của Vương Cẩn Hòa làm cho có chút mơ hồ, cái gì mà "cũng không hẳn"?

Mẹ rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? "Mẹ, rốt cuộc mẹ bị làm sao vậy?

Mẹ nói rõ cho con nghe đi." Tiểu Bảo nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Vương Cẩn Hòa cân nhắc một lát rồi mới mở miệng: "Chỉ là có chút lo cho cha con, với lại chuyện của Bắc quốc sau này." "Chuyện này cha đã sớm bố trí ổn thỏa rồi, còn chuyện ở kinh thành bên này thì sẽ cùng Hoàng bá bá bọn họ thương lượng kỹ càng, mẹ không cần lo lắng." Còn chuyện ở nhà, con sẽ giúp cha xử lý tốt, sẽ không để những người đó làm hại cha mẹ. "Mẹ, con sẽ bảo vệ mẹ, đừng lo lắng." Nhìn bộ dạng nghiêm túc và kiên định của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa đột nhiên không biết phải nói gì.

Tiểu Bảo nói sẽ bảo vệ cô là thật sự đang bảo vệ cô, không phải nói đùa. "Mẹ biết Tiểu Bảo sẽ bảo vệ mẹ, chỉ là đôi khi vẫn lo lắng, mẹ rất lo cho cha con." Cô biết Tô Ngọc mấy ngày nay tâm trạng vẫn có chút u uất, cô cũng đã hỏi Tô Ngọc, nhưng Tô Ngọc không nói.

Anh ấy không muốn nói, cô cũng không hỏi.

Nhưng mỗi ngày nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, trong lòng cô vẫn có chút khó chịu. "Mẹ đừng lo cho cha, khi nào cha muốn nói nhất định sẽ nói với mẹ." Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, sau đó nhịn không được bật cười: "Con đó, cái gì cũng nói được, mẹ chẳng biết phải nói con thế nào nữa." Tiểu Bảo thật sự rất thông minh, một cái đã nhìn ra cô đang lo lắng điều gì. "Đợi cha về rồi mẹ hỏi lại xem, biết đâu cha sẽ nói với mẹ đó." "Được." Mấy mẹ con trò chuyện trong đình, Tô Ngọc tìm Tô Cửu rồi cùng anh vào cung.

Huyền Phỉ Nhiên cùng Tô Cửu bọn họ đã thương lượng rất lâu, khi hỏi ý kiến Tô Ngọc thì phát hiện Tô Ngọc dường như đang ngẩn người.

Cũng không biết đang nghĩ gì.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngọc có bộ dạng như vậy, điều này khiến Huyền Phỉ Nhiên có chút kinh ngạc. "Tiểu Ngọc?

Ngươi đang nghĩ gì vậy?" Như dự đoán, không nhận được câu trả lời của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu nhìn nhau, Tô Cửu đi đến bên cạnh Tô Ngọc, vỗ anh một cái.

Tô Ngọc hoàn hồn sau đó, ánh mắt sắc bén nhìn Tô Cửu.

Chương 1993

Ánh mắt đó khiến Tô Cửu nổi da gà khắp người. "Ánh mắt gì thế này?" Thằng nhóc này còn muốn lấy mạng anh không thành?

Thật là.

Tô Ngọc vươn tay xoa xoa thái dương: "Đại ca, anh làm gì vậy?" "Anh làm gì ư?

Vấn đề này chẳng phải nên hỏi cậu sao?

Cậu đang nghĩ gì vậy?" Nghĩ còn chuyên chú như thế.

Tô Ngọc lắc đầu: "Không nghĩ gì." "Các anh vừa nói gì vậy?" Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên và bọn họ hỏi. "..." Tất cả mọi người cứ thế nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này khi hỏi câu này có cân nhắc đến cảm nhận của bọn họ không?

Bọn họ đã nói ở đây nửa ngày trời, kết quả thằng nhóc này lại hỏi một câu "các anh nói gì vậy?" "Còn nói là không nghĩ gì ư?" Tô Cửu không tức giận vỗ Tô Ngọc một cái.

Tô Ngọc cau mày nhìn Tô Cửu có chút bất mãn: "Đại ca..." "Được rồi, không bắt nạt cậu nữa." Tô Cửu kể lại chuyện bọn họ đã thương lượng một lần.

Nghe xong, Tô Ngọc thờ ơ nói: "Cứ làm theo như các anh nói đi, sau đó tôi sẽ nhờ anh trông chừng kinh thành, còn những chuyện khác thì đợi sau hãy tính." Tô Cửu vẫn là lần đầu tiên nghe Tô Ngọc nói những lời như vậy: "Tiểu Ngọc, gần đây cậu tâm trạng không tốt sao?" "Cũng tạm." Tô Ngọc tùy ý nói.

Nhưng cái vẻ đó, người tinh mắt vừa nhìn là biết tâm trạng anh không hề tốt.

Huyền Phỉ Nhiên cau mày nhìn Tô Ngọc, xem ra cái chết của Dương San San và Tô Tần lần này vẫn gây ảnh hưởng khá lớn đến Tô Ngọc. "Tiểu Ngọc, lần này chúng ta cùng nhau sắc phong Tiểu Bảo làm Thế tử của Ngọc Vương phủ nhé?" Chuyện này trước đó đã nói rõ rồi.

Bây giờ hỏi Tô Ngọc cũng chỉ là nhắc nhở anh một chút.

Tô Ngọc gật đầu: "Được." Chuyện này không có gì phải bàn bạc, dù sao cũng là chuyện đã sớm chuẩn bị xong.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn chằm chằm Tô Ngọc, sao lại cảm thấy anh ấy dường như không còn hứng thú với bất cứ điều gì vậy?

Điều này không được! "Tiểu Ngọc, có chuyện gì thì cậu cứ nói cho chúng ta biết, đừng một mình giữ trong lòng, tự mình giữ trong lòng như vậy khó chịu lắm." Huyền Phỉ Nhiên lải nhải nói.

Các thừa tướng nhìn nhau, Hoàng thượng cứ cằn nhằn Vương gia như vậy thật sự có lọt tai không?

Tô Ngọc cau mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên có chút đau đầu: "Hoàng huynh, em thật sự không sao, nếu có chuyện gì em sẽ nói cho các anh biết." Tô Ngọc đối với chuyện này vô cùng nghiêm túc.

Anh biết Huyền Phỉ Nhiên đang quan tâm anh, nên cũng không tức giận.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn chằm chằm Tô Ngọc rất lâu, đến khi Tô Ngọc sắp nổi cáu mới quay đầu: "Được, đã vậy thì trẫm cũng không nói nhiều nữa, cậu chỉ cần nhớ tất cả chúng ta đều là hậu thuẫn của cậu là đủ rồi." Tô Ngọc sững sờ một chút, sau đó cười gật đầu: "Được, em đã nhớ rồi." Hậu thuẫn như vậy ai mà không muốn chứ? "Về chuyện Bắc quốc bên đó, ngươi còn điều tra được bao nhiêu?" "Lần này Đại tế tư Bắc quốc hẳn sẽ đến, mục đích là tôi và tiểu Hòa, trọng điểm chính là ở tiểu Hòa." Tô Ngọc dựa vào ghế lười biếng nói.

Khi nhắc đến Đại tế tư Bắc quốc, trong ngữ khí của Tô Ngọc mang theo sát ý rõ ràng.

Cứ như giây tiếp theo sẽ ra tay với bọn họ vậy.

Tô Cửu và Huyền Phỉ Nhiên nhìn nhau, xem ra người Bắc quốc thật sự đã chọc giận tiểu Ngọc rồi. "Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?" "Hoàng huynh yên tâm, những gì cần chuẩn bị em đã chuẩn bị xong cả rồi, chỉ chờ người Bắc quốc đến, em vừa hay có chút chuyện muốn cùng người Bắc quốc tính toán thật kỹ." Tô Ngọc nheo mắt nói với vẻ đầy ẩn ý.

Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy Tô Ngọc hiện tại vô cùng nguy hiểm.

Đặc biệt là sau khi người Bắc quốc đến, Tô Ngọc nhất định sẽ không thể kiểm soát được.

Các thừa tướng lúc này cũng không dám tìm Tô Ngọc, sợ rằng Tô Ngọc sẽ trút giận lên đầu họ. "Hoàng huynh, sau này vấn đề an toàn của kinh thành em sẽ để người của Vong Ưu Thành tiếp quản." Đối với điều này Huyền Phỉ Nhiên không có bất kỳ ý kiến nào: "Được, cậu trong lòng tự biết là tốt rồi." Các thừa tướng lén lút nhìn Tô Ngọc một cái, có chút không hiểu Tô Ngọc muốn làm gì.

Anh ấy làm vậy chẳng phải là tự cho người Bắc quốc cái cớ sao? "Vương gia, nếu chúng ta làm như vậy, người Bắc quốc có ý kiến không?" Thừa tướng cân nhắc từ ngữ một chút, nhìn Tô Ngọc hỏi. "Bọn họ có thể có ý kiến gì?

Bản vương có lòng tốt bảo vệ sự an toàn của họ, lẽ nào họ còn không đồng ý được sao?" Tô Ngọc cười lạnh một tiếng châm biếm nói.

Anh chỉ là bảo vệ sự an toàn của sứ thần các nước đến, lẽ nào

Bắc quốc cũng muốn có ý kiến?

Thừa tướng lập tức không nói gì nữa, Vương gia nói đúng, Vương gia nói gì cũng đúng.

Bọn họ ngoan ngoãn nghe theo là được, nếu không sẽ lại bị Vương gia chèn ép như bây giờ.

Sau khi mọi chuyện thương lượng xong, Tô Ngọc đứng dậy rời đi.

Về đến nhà nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đang cầm vải may quần áo cho anh, tâm trạng liền tốt hơn hẳn.

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc về, khẽ nhíu mày, đặt miếng vải trong tay sang một bên, vẫy tay gọi Tô Ngọc lại gần.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa, đi đến ngồi xuống bên cạnh cô: "Em đang làm gì vậy?" "Anh gần đây rốt cuộc bị làm sao vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc, cau mày hỏi.

Tình trạng của Tô Ngọc gần đây thực sự không ổn chút nào.

Tô Ngọc cười khẽ, ôm lấy Vương Cẩn Hòa: "Sao lại hỏi nhiều thế?" "Tình trạng tinh thần của anh gần đây vô cùng không ổn." Vương Cẩn Hòa cau mày bất mãn hỏi.

Cô nhìn Tô Ngọc như vậy trong lòng cũng rất khó chịu, cô không muốn Tô Ngọc trở nên như vậy.

Kể từ khi Dương San San bọn họ chết, Tô Ngọc liền trở nên rất kỳ lạ.

Anh thường xuyên một mình im lặng, đôi khi thậm chí còn ngẩn người, tình trạng tinh thần cũng có chút không ổn.

Cô nhìn thấy có chút lo lắng, cô không muốn Tô Ngọc vì cái chết của vợ chồng Dương San San mà biến thành như vậy. "Anh có chuyện gì đúng không?

Nếu không tại sao tình trạng của anh gần đây lại không ổn như vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Vương Cẩn Hòa, nhịn không được bật cười, vươn tay ôm cô ngồi lên đùi, cằm đặt lên vai cô.

Vương Cẩn Hòa khó hiểu nhìn Tô Ngọc đột nhiên trở nên yếu đuối, khẽ nhíu mày: "Chuyện này là sao?" "Không có gì, chỉ là mấy ngày nay anh nhớ lại một số chuyện đã quên thôi." Tô Ngọc cũng không giấu giếm, kể hết những chuyện gần đây nhớ ra cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc: "Thật sự là như vậy sao?" Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Những chuyện vốn không thể nhớ lại được lại trở nên vô cùng rõ ràng trong mấy ngày gần đây.

Người chị gái mà anh từng nghĩ đến cuối cùng lại trở thành ra thế này, khiến anh có chút thất vọng." Đặc biệt là sau khi những chuyện liên quan đến Tô Tuyền dần trở nên rõ ràng, tất cả mọi thứ đều rõ ràng, anh mới biết Tô Tuyền rốt cuộc đáng ghét đến mức nào.

Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa đờ ra, cau mày nhìn Tô Ngọc, hóa ra là vì chuyện này.

Chương 1994

Cô quay người ôm lấy Tô Ngọc, an ủi anh trong im lặng.

Cô vậy mà lại không hề biết những chuyện này. "Anh tại sao không nói sớm cho em biết?

Tâm trạng của anh gần đây không tốt, tâm trạng cũng không vui là vì chuyện này sao?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Tô Ngọc.

Cô trước đó đã hỏi Tô Ngọc rồi, kết quả Tô Ngọc cái gì cũng không muốn nói với cô.

Cứ một mình chịu đựng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cô thật sự rất tức giận. "Anh chỉ là không muốn em lo lắng." Thấy Vương Cẩn Hòa không vui, Tô Ngọc vội vàng mở miệng giải thích.

Cô liếc Tô Ngọc một cái: "Anh không nói cho em biết, em sẽ không lo lắng sao?" "Anh có biết mấy ngày nay em thấy anh không chút tinh thần nào, còn thường xuyên thất thần, em lo cho anh đến mức nào không?" Vương Cẩn Hòa tủi thân nhìn Tô Ngọc chất vấn.

Tô Ngọc vươn tay ôm lấy Vương Cẩn Hòa, trong lòng không khỏi có chút hối hận.

Nếu biết Vương Cẩn Hòa sẽ lo lắng như vậy, anh thật sự sẽ không giấu cô bất kỳ chuyện gì. "Tiểu Hòa, chuyện này là lỗi của anh, đừng giận, sau này có chuyện gì anh nhất định sẽ kể hết cho em, được không?" Tô Ngọc nhẹ nhàng an ủi nói. "Sau này không được giấu em nữa." "Được." An ủi Vương Cẩn Hòa xong, Tô Ngọc kể cho cô nghe chuyện nhìn thấy Tô Tuyền ở đám tang.

Vương Cẩn Hòa cau mày nhìn Tô Ngọc: "Anh là vì nhìn thấy Tô Tuyền, rồi nghĩ đến những chuyện đã nhớ lại nên mới có tâm trạng không ổn đúng không?" "Cũng gần như vậy." Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, Tô Tuyền đều đưa ra lựa chọn giống nhau.

Anh chỉ là có chút không hiểu Tô Tuyền tại sao lại làm như vậy.

Làm như vậy đối với cô ta rốt cuộc có lợi ích gì?

Vươn tay ôm lấy Tô Ngọc: "Nghĩ không ra thì đừng nghĩ nữa." Đây cũng không phải chuyện gì to tát.

Dù sao bây giờ họ đã không còn bất kỳ quan hệ nào với đối phương.

Sau này phần lớn cũng sẽ không gặp lại người đó, hà tất vì một Tô Tuyền mà tự làm mình đau lòng?

Tô Ngọc làm vậy chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức sao? "Tô Ngọc, đừng nghĩ chuyện này nữa, em không muốn anh vì những người đó mà tâm trạng trở nên không tốt." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói. "Chúng ta với cô ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi, sau này nếu Tô Tuyền làm ra chuyện gì đó gây tổn thương cho anh, em không mong anh lại giấu em, cũng không mong anh bỏ qua cho cô ta." Nếu không phải Tô Ngọc hết lần này đến lần khác bỏ qua cho Tô Tuyền, chuyện làm sao có thể đi đến bước đường này?

Nghĩ đến những lời Tô Tuyền nói trước đó, đáy mắt Vương Cẩn Hòa đầy vẻ chán ghét.

Rõ ràng tất cả mọi chuyện đều do Tô Tuyền làm ra, cuối cùng người bị chỉ trích lại là hai anh em Tô Ngọc và Tô Cửu. "Anh nghĩ tốt cho cô ta, anh cho cô ta cơ hội, nhưng cuối cùng anh nhận được gì?" Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc khẽ cười, ôm lấy Vương Cẩn Hòa, bộ dạng đó khiến Vương Cẩn Hòa có chút khó hiểu.

Người này chắc là ngốc rồi sao?

Bị mắng mà lại không tức giận? "Anh chắc là bị thần kinh rồi?" Vương Cẩn Hòa vươn tay sờ trán Tô Ngọc, bộ dạng đó khiến Tô Ngọc lập tức mặt đen lại.

Âm thầm nhìn vợ mình, Tô Ngọc cười hỏi: "Nương tử, em có muốn biết anh rốt cuộc lợi hại đến mức nào không?" Vương Cẩn Hòa nghe ra ngữ khí của Tô Ngọc không đúng, vội vàng lắc đầu: "Đương nhiên là không rồi." "Em chắc chứ?" "Đương nhiên, đừng đánh trống lảng, những lời em nói anh rốt cuộc có nghe vào không?" Vương Cẩn Hòa phản ứng lại, Tô Ngọc vậy mà đang đánh trống lảng với cô.

Tô Ngọc nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa rất lâu, nhịn không được bật cười.

Cúi đầu hôn lên má cô: "Tiểu Hòa, em thật sự đáng yêu quá." "Em đang nói chuyện với anh đó, anh đừng có nói những thứ vớ vẩn này với em." Vương Cẩn Hòa vươn tay đẩy anh ra, bất mãn hỏi. "Ha ha, anh biết rồi." Thực ra anh đã sớm hiểu ra rồi, chỉ là không biết tại sao, những chuyện Tô Tuyền đã làm, bất kể là kiếp trước hay kiếp này, anh đều có chút không hiểu.

Tô Tuyền làm như vậy đối với cô ta rốt cuộc có lợi ích gì?

Nhưng bây giờ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa đang tức giận như vậy, anh biết không nên tiếp tục nghĩ về vấn đề này.

Kẻo sau này Vương Cẩn Hòa lại không vui.

Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm Tô Ngọc rất lâu mới hừ một tiếng: "Em nói rõ cho anh biết rồi đó, nếu có lần sau nữa em sẽ không thèm để ý đến anh đâu." Ánh mắt Tô Ngọc lập tức trở nên vô cùng dịu dàng: "Được." "Anh đặt tâm tư vào em và các con là đủ rồi, có chúng em ở đây mà anh vậy mà còn có tâm tư nghĩ đến những chuyện đó sao?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến liền cảm thấy vô cùng bất mãn.

Tô Ngọc khẽ cười, nương tử nhà anh sao có thể đáng yêu đến thế? "Nương tử, anh thật sự quá thích em rồi." Vừa nói liền hôn mạnh lên má Vương Cẩn Hòa một cái.

Vương Cẩn Hòa mặt đầy hắc tuyến đẩy anh ra. "Tránh ra, đừng có chạm vào em." Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, không vui nói. "Vậy không được." Trêu chọc Vương Cẩn Hòa một lúc, Tô Ngọc phát hiện tâm trạng mình trở nên rất tốt, dường như những bực bội và bất mãn trước đó đều không còn tồn tại nữa.

Vương Cẩn Hòa nhìn sự thay đổi cảm xúc của Tô Ngọc, tâm trạng liền tốt hơn hẳn: "Tâm trạng khá hơn rồi sao?" Tô Ngọc sững sờ một chút, rồi ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, cúi đầu cọ cọ vào má cô: "Tốt lắm rồi." "Sau này chuyện của Tô Tuyền không liên quan đến anh nữa, nếu cô ta vẫn không biết hối cải, anh cũng sẽ không cho cô ta cơ hội này." Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc lắc đầu bất lực như vậy, sớm làm thế này thì đâu có chuyện gì?

Cần gì phải khiến bản thân khó chịu đến thế?

“Anh à, có những chuyện anh cứ nghĩ quá nhiều, người đã buông rồi thì không cần phải bận tâm nữa, cũng đừng lúc nào cũng nhìn về phía sau, phải nhìn về phía trước chứ, anh nói có đúng không?” Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng nói với Tô Ngọc.

Tô Ngọc dịu dàng nhìn Vương Cẩn Hòa.

“Yên tâm đi, anh biết cả mà, chỉ là đột nhiên nhớ lại những chuyện đó, nghĩ đến những gì Tô Tuyền làm bây giờ nên tâm trạng có hơi không tốt thôi, đừng lo cho anh, anh không sao đâu.” Anh cũng không yếu ớt đến thế, chỉ là chuyện của kiếp trước và kiếp này cùng lúc ùa về khiến lòng anh không thoải mái.

Anh đã đối xử thật lòng với Tô Tuyền, ai ngờ nhận lại được lại là sự phản bội?

Hơn nữa, cả hai lần đều có kết cục tương tự.

Giờ có Vương Cẩn Hòa an ủi, anh đã ổn rồi.

Tựa vào vai Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười khẽ nói: “Tiểu Hòa, anh không sao rồi.” “Vậy thì tốt.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc chăm chú, sau không biết bao lâu mới lên tiếng nói.

Chuyện của Tô Tuyền nhanh chóng bị Tô Ngọc gạt ra khỏi đầu.

Hôm đó, người phụ trách trang trại đến tìm Vương Cẩn Hòa, nói về chuyện trên trang trại.

Nghe nói rau quả ở trang trại đều có thể bán được rồi, Vương Cẩn Hòa định đến xem sao.

Cô đã lâu không xem xét “thành quả” của mình, giờ cuối cùng cũng có cơ hội, cô vẫn rất vui.

Buổi tối ăn cơm, Vương Cẩn Hòa nhìn mấy đứa trẻ hỏi: “Ngày mai mẹ định đến trang trại chơi, các con có muốn đi cùng không?” Gần đây Tiểu Bảo và các con cũng không có chuyện gì quan trọng, chắc là sẽ đi cùng.

Quả nhiên, sau khi Vương Cẩn Hòa nói xong, mấy đứa trẻ đều vội vàng gật đầu: “Mẹ ơi, chúng con cũng đi ạ.” “Được, ngày mai mẹ sẽ đưa các con đi cùng.” Tiểu Bảo nghĩ đến Trường Nhạc và Hoằng Nghị, nghiêng đầu hỏi: “Mẹ ơi, chúng ta có đưa Hoằng Nghị và chị Trường Nhạc đi cùng không ạ?” Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc, Tô Ngọc bất lực lắc đầu: “Được rồi, sáng mai anh sẽ đi đón Trường Nhạc và bọn họ.” Nghe tin này, Vương Cẩn Hòa và mấy đứa trẻ đều rất vui.

Chương 1995

Sáng sớm ngày thứ hai, Tô Ngọc đến cung đón Hoằng Nghị và Trường Nhạc, nhưng Huyền Hoằng Cảnh lại một mực đòi đi cùng.

Tô Ngọc không cho đi, cậu bé liền ôm chặt Hoằng Nghị không buông.

Hoằng Nghị lúng túng nhìn Tô Ngọc bên cạnh, đau đầu hỏi: “Hoàng thúc, đệ đệ không chịu buông con ra, biết làm sao đây ạ?” Đệ đệ có phải ngốc quá không?

Cứ ôm chặt như thế này.

Không khó chịu sao?

Tô Ngọc nhìn Huyền Hoằng Cảnh có chút đau đầu: “Một đứa bé như con theo chúng ta làm gì?” “Đi.” Huyền Hoằng Cảnh nói mơ hồ một tiếng, làm Hoàng hậu giật mình.

Đứa trẻ này chỉ biết nói những từ xưng hô, ai mà ngờ chỉ vì Tô Ngọc không đưa đi cùng mà lại làm loạn lên như vậy.

Hoàng hậu bất lực nhìn Tô Ngọc: “Tiểu Ngọc, hay là con đưa Cảnh nhi đi cùng luôn đi?” Cũng không biết Tô Ngọc có đặc điểm gì mà lại khiến những đứa trẻ này đều thích anh đến vậy.

Tô Ngọc xoa xoa thái dương, bất lực lắc đầu: “Thật sự muốn đi cùng chúng ta à?” Huyền Hoằng Cảnh không biết có hiểu không, không chỉ gật đầu mạnh mà còn tiếp tục nói: “Đi.” Đối với chuyện này Tô Ngọc còn có thể làm gì?

Chỉ có thể đưa theo đứa bé này.

“Được rồi, đưa con đi cùng, nhưng con phải ngoan ngoãn nghe lời, biết không?” Huyền Hoằng Cảnh cứ nhìn Tô Ngọc như vậy, nhìn đến mức Tô Ngọc đau cả đầu.

Thôi, không nói nữa.

“Hoàng tẩu, vậy tôi đưa chúng đi đây.” “Được.” Tô Ngọc đã từng dẫn dắt nhiều đứa trẻ, Hoàng hậu căn bản không lo lắng anh có chăm sóc tốt cho tiểu nhi tử của mình hay không.

Hoằng Nghị ôm Huyền Hoằng Cảnh đi cùng Tô Ngọc, Trường Nhạc đi bên cạnh cười không ngừng: “Hoàng thúc, người không biết đâu, từ khi chúng con về, Cảnh nhi rất thích Hoằng Nghị, Hoằng Nghị đi đâu là nó cũng theo đó, không cho theo là khóc, buổi tối ngủ cũng phải ôm Hoằng Nghị ngủ cùng.” Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy cảnh này có chút quen thuộc.

Anh cúi đầu nhìn đứa bé ngoan ngoãn để Hoằng Nghị ôm.

“Đây chẳng phải giống y hệt Hoằng Nghị hồi nhỏ sao?” Tô Ngọc không nhịn được cười.

Hồi Hoằng Nghị bằng tuổi đó cũng rất thích bám lấy Tiểu Bảo, khi anh dẫn Tiểu Bảo và mọi người tập võ, Hoằng Nghị cũng phải đứng bên cạnh xem, hơn nữa không được ngủ cùng Tiểu Bảo là sẽ khóc.

Hoằng Nghị nghe lời Tô Ngọc nói, không khỏi có chút ngượng ngùng: “Hoàng thúc…” “Đi thôi.” Thấy Hoằng Nghị có vẻ ngượng, Tô Ngọc cũng không tiếp tục nói về Hoằng Nghị nữa mà đưa tay xoa đầu cậu bé.

Khi họ đến cổng Vương phủ, Tiểu Bảo nhìn đứa trẻ Hoằng Nghị đang ôm, khẽ nhíu mày: “Hoằng Nghị, sao cậu lại đưa đứa bé này đến đây vậy?” Nghe thấy giọng Tiểu Bảo, Huyền Hoằng Cảnh quay đầu nhìn cậu bé, nhìn một lúc, đột nhiên đưa tay về phía Tiểu Bảo: “Ôm.” Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn đứa bé trước mặt với vẻ mặt kỳ lạ, sau đó quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Cha, chuyện này là sao vậy?” “Đứa bé này chắc là giống Hoằng Nghị, rất thích con.” Huyền Hoằng Cảnh thấy Tiểu Bảo bận nói chuyện với Tô Ngọc mà không ôm mình, lại một lần nữa lên tiếng: “Ôm.” Tiểu Bảo bất lực đón đứa bé từ tay Hoằng Nghị ôm lấy.

Hoằng Nghị kinh ngạc nói: “Ca ca, biết chúng ta đến đây sau là Cảnh nhi cứ ôm chặt lấy con không buông, nó nhìn thấy huynh lại tự mình buông ra, thật là thần kỳ.” Tiểu Bảo không ngờ lại có chuyện như vậy, buồn cười lắc đầu: “Còn có chuyện như vậy à?” “Có chứ, bây giờ nó cũng bám lấy con không buông, buổi tối ngủ cũng vậy.” Hoằng Nghị nói điều này với chút bất lực, nhưng cậu bé cũng biết hồi nhỏ mình cũng bám lấy hai ca ca như vậy.

“Các con tình cảm tốt như vậy chẳng phải nên vui sao?” Nếu hai người tình cảm tốt, sau này làm gì cũng sẽ tốt hơn nhiều.

Dù sao sau này hai huynh đệ sẽ cùng nhau bảo vệ Huyền quốc.

“Không ạ, con thích chơi với đệ đệ.” Lúc không có việc gì, cậu bé thích ở bên đệ đệ, tuy đôi khi đệ đệ thật sự quá bám người.

Cậu bé đọc sách mà đệ đệ cũng phải theo.

Nhưng cảm giác này cũng khá tốt.

Vì cậu bé biết tình cảm của Phụ hoàng và các huynh đệ khác không tốt, cuối cùng thậm chí vì ngôi vị mà làm ra chuyện tàn sát lẫn nhau.

Ngay cả một hoàng thúc khác của cậu bé cũng vì chuyện này mà làm hại Phụ hoàng.

Khi đó, nghe Phụ hoàng kể chuyện này, lòng cậu bé ít nhiều cũng thấy khó chịu, cậu bé không hy vọng tương lai mình và đệ đệ cũng sẽ trở nên như vậy.

Cậu bé vẫn muốn đối xử với đệ đệ tốt như các ca ca đối xử với nhau.

Như vậy cậu bé sẽ không phải lo lắng sau này xảy ra chuyện tàn sát lẫn nhau giữa họ.

Nếu hai huynh đệ họ xảy ra chuyện như vậy, Phụ hoàng và Hoàng thúc chắc sẽ rất thất vọng?

“Con có suy nghĩ như vậy rất tốt, đi thôi, chúng ta nên đến trang trại rồi, cùng nhau đi hái quả ăn.” Vừa nghe có thể hái quả, Hoằng Nghị vui không tả xiết.

Họ đã rất lâu rồi không hái quả.

“Bây giờ quả cũng không nhiều, chủ yếu là dâu tây thôi.” Nghe có dâu tây, Hoằng Nghị càng vui hơn, dù sao dâu tây là thứ cậu bé thích nhất.

“Vậy chúng ta mau đi thôi.” Nhìn Hoằng Nghị vội vã muốn đi, Tiểu Bảo bất lực lắc đầu, rõ ràng bình thường rất trầm ổn, sao lúc này lại như vậy?

“Hoằng Nghị, cậu chạy chậm thôi.” Trang trại ngay đó thôi, cậu bé có cần vội vàng thế không?

Dâu tây ở dưới đất cũng sẽ không biến mất.

Cả đoàn người lên xe ngựa xong, Tô Ngọc mới lên.

Vừa lên xe ngựa thì bắt gặp gia đình Tô Tuyền đi ngang qua.

Nhìn thấy Tô Ngọc, Tô Tuyền thất thần.

Tô Ngọc chỉ lạnh nhạt nhìn họ một cái rồi chui vào xe ngựa.

Tô Tuyền thấy người đã vào xe ngựa mới chợt nhớ ra điều gì.

Vội vàng chạy đến trước xe ngựa chặn Tô Ngọc lại.

“Tiểu Ngọc, tôi muốn nói chuyện với anh một chút.” Tô Tuyền cẩn thận nói.

Tô Ngọc nhíu mày, cô ta rốt cuộc muốn làm gì?

“Nguyên Bảo, chúng ta đi thôi.” Tô Ngọc không đáp lời Tô Tuyền mà lên tiếng ra lệnh.

Nguyên Bảo nhìn người đang chặn đường, khẽ nhíu mày: “Tô tiểu thư, mời cô tránh ra.” “Nguyên Bảo, tôi chỉ muốn gặp Tiểu Ngọc thôi, không có ý gì khác.” Tô Tuyền buồn bã nói.

“Tô tiểu thư muốn nói gì với thiếu gia?

Nói cô đã làm tổn thương thiếu gia như thế nào?

Hay nói cô đã đối phó thiếu gia ra sao?

Nếu cô muốn nói những chuyện đó với thiếu gia thì hoàn toàn không cần thiết, căn bản không có gì phải nói.” Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Từ khi biết Tô Ngọc vì chuyện trước đây mà nhớ lại tất cả những gì Tô Tuyền đã làm, tâm trạng anh ấy vô cùng tệ.

Giờ thấy Tô Tuyền còn dám đến tìm Tô Ngọc, thái độ của hắn càng thêm khó chịu.

“Nguyên Bảo, đây là chuyện giữa tôi và Tiểu Ngọc, tôi chỉ muốn xin lỗi anh ấy, sau này chúng tôi sẽ không trở lại nữa.” Tô Tuyền cay đắng nói.

Nguyên Bảo nhíu mày, cô ta có trở lại hay không thì liên quan gì đến họ?

Đặc biệt là hoàn toàn không liên quan gì đến thiếu gia.

Chương 1996

“Xin lỗi thì không cần đâu, dù sao bây giờ chúng ta không còn liên quan gì đến nhau nữa.” Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Nghe giọng Tô Ngọc, lòng Tô Tuyền ít nhiều cũng thất vọng, cô ta đã bằng lòng đến xin lỗi rồi, nhưng Tô Ngọc hình như không muốn gặp cô ta.

Thậm chí còn không muốn nghe cô ta nói những lời đó.

“Nguyên Bảo, chúng ta đi.” Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc, nhíu mày nhìn anh, lòng ít nhiều cũng có chút lo lắng.

Trước đây tuy nói đã không còn để tâm nữa, nhưng đó là khi chưa nhìn thấy người, bây giờ thấy người ở đây, anh ấy thật sự còn có thể bình tĩnh đối đãi sao?

Nhận thấy ánh mắt của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc an ủi nói: “Đừng lo, anh không sao.” “Cô ta xin lỗi anh, anh nghĩ sao?” Vương Cẩn Hòa hỏi.

“Không nghĩ gì cả, lời xin lỗi như vậy anh thật sự không cần.” Tô Tuyền ở bên ngoài nghe thấy lời Tô Ngọc nói, trong lòng có chút mất mát.

Khi đến đây cô ta đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị từ chối, thậm chí nghĩ rằng dù bị từ chối cũng không sao.

Dù sao tất cả chuyện này đều là lỗi của cô ta.

Nhưng khi Tô Ngọc dùng ngữ khí bình tĩnh nói những lời đó, cô ta cảm thấy dường như mình không thể chấp nhận sự lạnh nhạt như vậy của Tô Ngọc.

“Tiểu Ngọc, chúng ta nói chuyện một chút được không?” Dù đã biết thái độ của Tô Ngọc, nhưng Tô Tuyền vẫn không cam lòng bỏ cuộc như vậy.

“Giữa tôi và cô không có gì để nói cả, cứ thế đi.” Tô Ngọc bực bội nói.

“Nếu không tránh ra thì cứ đi thẳng.” Tô Ngọc lạnh lùng lên tiếng.

Tô Tuyền kinh ngạc nhìn xe ngựa, Tô Ngọc nói gì?

Anh ấy rõ ràng biết mình đang đứng trước xe ngựa, vậy mà Tô Ngọc lại nói nếu không tránh ra thì cứ đi thẳng?

Anh ấy có biết làm vậy sẽ làm tổn thương cô ta không?

“Tiểu Ngọc, anh đừng như vậy có được không?” Lời nói của Tô Tuyền khiến Tô Ngọc tâm trạng không tốt, thậm chí còn bực bội.

“Đuổi người đi.” Tô Ngọc bực bội lên tiếng, một chút cũng không muốn tiếp tục nói nhiều với Tô Tuyền.

Khi Tô Tuyền định nói gì đó, Tô Ngọc tiếp tục nói: “Nếu cô muốn tôi đối phó cô, cô có thể tiếp tục ở lại đây.” “Tô Tuyền, cô nên biết tôi sẽ không đùa với cô đâu.” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Tô Tuyền nói.

Mặt Tô Tuyền trắng bệch, mãi sau mới nhận ra bây giờ đã không còn là lúc trước nữa.

“Anh thật sự muốn đối xử với tôi như vậy sao?” “Tô Tuyền, là cô tự chuốc lấy.” Tô Ngọc bực bội nói.

Mọi chuyện đều là Tô Tuyền tự chuốc lấy.

Tiểu Bảo đã vô cùng bất mãn với cô cô này rồi.

Bây giờ thấy cô ta còn đến tìm cha, thật sự cảm thấy khó hiểu.

“Cha, chúng ta đi thôi, đừng nói nhiều với người này nữa.” Tiểu Bảo bất mãn nhìn Tô Ngọc, không muốn Tô Ngọc tiếp tục nói chuyện với cô ta.

Thái độ của Tô Tuyền đối với mẹ trước đây, cậu bé đã thấy rõ.

Bây giờ Tô Tuyền đến nói xin lỗi thì có ý nghĩa gì?

"Trước đây khi chèn ép cha thì không phải rất tự tin sao?

Bây giờ sao lại đến xin lỗi?

Cái này có tác dụng gì?" Tiểu Bảo bất mãn nói.

"Hoàng thúc, chúng ta đi thôi, con muốn đến trang trại." Hoằng Nghị có thể nhận ra Hoàng thúc và ca ca đều không có sắc mặt tốt với người này, cậu bé liền biết người này chắc chắn đã chọc giận Hoàng thúc và họ.

"Được, chúng ta đi thôi." Tô Ngọc đương nhiên sẽ không từ chối yêu cầu của hai đứa trẻ.

Nguyên Bảo từ trên xe ngựa bước xuống, vừa chuẩn bị kéo Tô Tuyền ra thì Phong Chuẩn đã đi tới kéo Tô Tuyền ra: "Tuyền Tuyền, đừng làm phiền Ngọc Vương gia nữa, chúng ta đi thôi." Tô Tuyền quay đầu nhìn Phong Chuẩn, muốn nói lại thôi: "Nhưng tôi..." "Chúng ta đã làm phiền họ rất lâu rồi, họ trông có vẻ còn có việc, chúng ta đi trước đi." Phong Chuẩn từ mấy câu nói của Tô Ngọc đã có thể nghe ra Tô Ngọc không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với họ nữa.

Nếu tiếp tục dây dưa, sau này có thể thật sự sẽ gây rắc rối cho mình.

"Tuyền Tuyền, đã Vương gia không muốn nói nhiều, vậy chúng ta cũng đừng dây dưa nữa." "Được." Tô Tuyền im lặng một lát, nhìn Tô Ngọc trên xe ngựa, biểu cảm của anh ấy đều là sự bực bội.

Thậm chí không muốn nói thêm một câu nào với cô ta.

Đã như vậy, cô ta cũng không có gì để nói.

"Vương gia, hôm nay đã làm phiền nhiều, xin cáo từ." Phong Chuẩn nói xong liền dẫn Tô Tuyền quay người rời đi.

Lúc Tô Tuyền đi, cô ta nhìn Tô Ngọc một cái, vốn muốn thấy Tô Ngọc có biểu cảm khác, nhưng lại phát hiện Tô Ngọc căn bản không hề để tâm đến việc họ có rời đi hay không.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Tuyền đi theo Phong Chuẩn về.

Sau khi về họ sẽ phải đi, lần này đi không biết bao giờ mới quay lại.

"Chàng, chúng ta lần này rời đi rồi thật sự sẽ không quay lại nữa sao?" Tô Tuyền ngập ngừng nhìn Phong Chuẩn hỏi.

Phong Chuẩn quay đầu nhìn Tô Tuyền: "Nàng còn muốn quay lại sao?" Tô Tuyền im lặng, ở đây cô ta đã không còn người thân, dù có quay lại thì cũng thế thôi?

Cũng sẽ không có ai đáp lời cô ta.

Dù sao cô ta đã bị chính gia gia của mình đuổi khỏi gia tộc rồi.

Mà cô ta lại không thể oán trách, bởi vì tất cả mọi chuyện đều là do cô ta tự chuốc lấy.

"Tôi ở đây đã không còn người thân nữa rồi." Gia đình cô ta bây giờ chỉ có con cái và trượng phu, ngay cả con gái cũng không muốn nhìn thấy cô ta.

Cô ta làm người thật sự thất bại.

"Thôi được rồi, chúng ta sau này không quay lại nữa đi." Quay lại nhìn người nhà họ Tô, lòng cô ta sẽ luôn cảm thấy không cân bằng, đến lúc đó vạn nhất làm ra chuyện gì thì sẽ không hay.

Phong Chuẩn nhìn Tô Tuyền như vậy, trong lòng cũng có chút đau lòng.

“Tuyền Tuyền, nàng không sao chứ?” Phong Chuẩn lo lắng nhìn Tô Tuyền hỏi.

“Không sao, chỉ là đột nhiên có chút hối hận về những chuyện mình đã làm sau này.” Tô Tuyền cúi mắt, cay đắng nói.

Nghe Tô Tuyền nói mình hối hận, Phong Chuẩn nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Đôi khi con người là như vậy, mọi chuyện đã xảy ra, khi họ đối mặt với hậu quả mà mình sắp phải đối mặt thì mới biết hối hận là gì.

Mím chặt môi, Tô Tuyền cay đắng nói: “Nếu sau này tôi không làm những chuyện đó, mọi việc có lẽ đã khác đi rồi phải không?” Nhìn Tô Tuyền vẻ mặt mờ mịt như vậy, Phong Chuẩn khẽ thở dài: “Chuyện đã xảy ra rồi, nàng có nghĩ thêm nữa cũng vô ích thôi.” Tô Tuyền tự giễu cười một tiếng, bất kể bây giờ cô ta có hối hận đến đâu cũng đã vô ích rồi.

“Tuyền Tuyền, đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi thôi.” Phong Chuẩn nhìn Tô Tuyền kéo người chuẩn bị rời đi.

Chương 1997

Tô Tuyền cười cười: “Được, chúng ta đi thôi.” Lần này rời đi sau đó cô ta sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Hy vọng họ sống tốt, thân thể khỏe mạnh.

Trên đường đến trang trại, Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, ngập ngừng một lát mới nói: “Chàng ơi, họ hình như thật sự không định quay lại nữa rồi.” “Không cần biết người đó có quay lại hay không, chuyện đó không liên quan gì đến anh cả.” Tô Ngọc bình tĩnh nói.

“Đúng vậy.” Ở trang trại cả một ngày, cẩn thận xem xét tất cả rau quả ở đây rồi cô mới yên tâm.

Xem ra tình hình ở đây cũng khá tốt, dù không có họ thì cũng không sao.

Còn bọn trẻ thì đều đi hái dâu tây rồi.

Tiểu Bảo hái một quả dâu tây lớn, vừa chuẩn bị ăn thì bị Huyền Hoằng Cảnh nắm chặt tay, không chịu buông ra dù nói gì đi nữa.

Cúi đầu nhìn Huyền Hoằng Cảnh như vậy, Tiểu Bảo có chút đau đầu: “Con làm sao thế?

Nắm chặt ta rồi không buông?” Sau khi Tiểu Bảo hỏi xong, cậu bé trơ mắt nhìn Huyền Hoằng Cảnh nhét quả dâu tây trong tay vào miệng, khi lấy ra thì đã thiếu mất một nửa, còn má thì phồng lên.

Khóe miệng Tiểu Bảo giật giật nhìn Huyền Hoằng Cảnh, có chút đau đầu: “Con đã ăn rồi sao?” “Ăn.” Tiểu Bảo bất lực lắc đầu, hái một ít dâu tây rồi sai người đi rửa sạch mang đến.

Huyền Hoằng Cảnh cứ nhìn chằm chằm vào quả dâu tây trong tay

Tiểu Bảo, dáng vẻ đó khiến Tiểu Bảo cảm thấy buồn cười.

Tiểu Bảo cho Huyền Hoằng Cảnh ăn hai quả thì không cho ăn nữa.

Huyền Hoằng Cảnh thấy Tiểu Bảo lấy dâu tây đi liền không vui, không ngừng nắm tay Tiểu Bảo.

“Thứ này không thể ăn nhiều, mỗi ngày sẽ cho con ăn thêm.” Tiểu Bảo nhìn Huyền Hoằng Cảnh rất nghiêm túc nói.

Huyền Hoằng Cảnh nghiêng đầu nhìn Tiểu Bảo, dường như đang xác nhận lời cậu bé nói có phải thật không.

Tiểu Bảo chỉ vào Hoằng Nghị bên cạnh nói: “Ngày xưa ca ca con cũng vậy đó.” Hồi Hoằng Nghị có thể ăn được thì cũng chỉ ăn hai ba quả một ngày, nhiều hơn thì không có.

Mãi đến khi Hoằng Nghị hai tuổi mới được cho ăn nhiều hơn một chút.

Hoằng Nghị đã không nhớ những chuyện này rồi.

Nhưng ca ca đã nói như vậy thì chắc là thật.

“Ngoan, mỗi ngày ăn thêm nhé.” Hoằng Nghị nhìn đệ đệ an ủi nói.

Thấy ca ca cũng không giúp mình, Huyền Hoằng Cảnh vẻ mặt tủi thân nhìn Hoằng Nghị.

“Ngoan.” Vừa nói, Hoằng Nghị vừa lấy đồ ăn vặt Vương Cẩn Hòa làm trong túi ra đưa cho cậu bé để mài răng.

“Có thể ăn cái này.” Đó là một cái bánh quy hình mèo con.

Nhận được đồ ăn, Huyền Hoằng Cảnh lập tức bỏ dâu tây sang một bên.

Nhìn Huyền Hoằng Cảnh như vậy, Tiểu Bảo không nhịn được cười: “Đừng nói, bộ dạng nó thế này rất giống cậu hồi nhỏ đó.” “Ca ca, huynh lại trêu chọc con rồi.” Hoằng Nghị bất mãn nhìn Tiểu Bảo.

Sao ca ca lại luôn thích trêu chọc cậu bé thế nhỉ.

“Không trêu chọc cậu, cậu hồi nhỏ cũng đáng yêu như vậy mà.” Tiểu Bảo cười nói.

Có thể nói Hoằng Nghị là do họ nhìn lớn lên, khi cậu bé đến nhà, Tiểu Bảo đã biết ghi nhớ mọi chuyện rồi.

Mọi chuyện của Hoằng Nghị cậu bé đều nhớ.

“Con vẫn nhớ cậu lúc nào cũng thích đi theo chúng ta, buổi tối ngủ cũng phải theo, giống như Cảnh nhi bây giờ theo cậu vậy.” Tiểu Bảo nói với nụ cười dịu dàng trong mắt.

Hoằng Nghị ngượng ngùng nhìn Cảnh nhi, phát hiện đứa bé này cũng đang nhìn mình.

Cậu bé đưa tay xoa đầu Huyền Hoằng Cảnh.

Ca ca hồi đó đối xử với cậu bé rất tốt, cậu bé cũng phải đối xử tốt với đệ đệ.

“Một thời gian nữa người của Bắc quốc sẽ đến, cậu thân là Thái tử đã nghĩ kỹ nên làm gì chưa?” Tiểu Bảo ôm Huyền Hoằng Cảnh, dẫn Hoằng Nghị đến đình ngồi xuống, nhìn cậu bé hỏi.

Người của các quốc gia khác đều sắp đến rồi, Hoằng Nghị cũng nên tiếp xúc với một số việc.

Hoằng Nghị khẽ nhíu mày: “Đối với các quốc gia giao hảo với chúng ta thì không sao, nhưng những người khác thì con có chút lo lắng.” “Lo lắng điều gì?” “Có những người chắc chắn là loại lợi dụng chúng ta, nhưng lại muốn đối phó chúng ta.” Loại người này không bao giờ thiếu.

Nếu họ tin lời Bắc quốc thì sao?

“Ca ca, huynh nói Hoàng thúc và Phụ hoàng rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Rõ ràng biết họ đến không có thiện ý mà vẫn để họ đến.

Đây chẳng phải tự mình rước lấy rắc rối sao?” “Cha và Hoàng bá bá tự nhiên có suy nghĩ của mình, ngày đại sự thì chắc chắn sẽ mời người của các quốc gia khác đến, đây là chuyện tất yếu.

Còn về phía Bắc quốc, e rằng họ cũng đang đợi một cơ hội như vậy, họ sẽ tự mình gây chia rẽ mối quan hệ giữa chúng ta và các quốc gia khác.” Tiểu Bảo cảm thấy đây là chuyện họ có thể làm nhất.

Đối mặt với tình huống như vậy, Hoằng Nghị khẽ nhíu mày, trong lòng ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

“Ca ca, lẽ nào thật sự không còn cách nào sao?” Hoằng Nghị lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, mọi người đều không phải kẻ ngốc, đều biết nên làm gì.

Có những quốc gia cũng là nhờ có Huyền quốc mà ngày càng phát triển.

Nếu họ thật sự muốn làm gì, thì đừng nói là Hoàng bá bá, ngay cả cha cũng sẽ không tha cho họ.” Hoằng Nghị im lặng, lời này nói tuy không sai, nhưng trong lòng ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

“Ca ca, chúng ta có thể làm gì đó không?” Cậu bé hy vọng mình có thể giúp Hoàng thúc và Phụ hoàng san sẻ một phần áp lực, đừng để họ quá mệt mỏi.

“Chúng ta đừng vội, đợi người đến rồi nói, con chỉ cần chuẩn bị tâm lý là được, có ta ở đây, bất kể lúc nào chúng ta cũng sẽ giúp con.” Huyền Hoằng Cảnh nhìn cái này, rồi lại nhìn cái kia, thấy mình không hiểu gì thì lại tiếp tục ăn bánh quy trong tay.

Ăn xong lại xin Hoằng Nghị.

Hoằng Nghị lại đưa cho Huyền Hoằng Cảnh một miếng nữa mới gật đầu: “Ca ca yên tâm, con đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Chỉ cần những người này dám đến, cậu bé sẽ không bỏ qua cho họ.

Họ không hợp tác với Bắc quốc thì không sao, một khi hợp tác với người của Bắc quốc, cậu bé sẽ cho những người đó biết thế nào mới là hối hận thật sự.

Thái Huyền ở góc phòng nghe thấy hai đứa trẻ nói những lời như vậy, đặc biệt là Hoằng Nghị, không nhịn được đi đến trước mặt chúng nói: “Có chúng ta ở đây thì còn chưa đến lượt các con ra tay đâu.” Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền một cái, khẽ thở dài nói: “Thái Huyền bá bá, có những lúc không phải chúng ta không muốn nhúng tay là không thể nhúng tay được.” Lời Tiểu Bảo nói khiến Thái Huyền im lặng.

Tiểu Bảo nói không sai, không phải muốn là được.

“Bất kể các con muốn làm gì, các con đều phải nhớ nhất định phải cẩn thận, biết không?” Thái Huyền không yên tâm nhìn họ hỏi.

“Thái Huyền bá bá, chúng con biết rồi.” Từ trang trại trở về, bất kể là Tô Ngọc và họ hay Tiểu Bảo và họ đều bắt đầu bận rộn.

Mười ngày sau, đã có người của các quốc gia khác đến kinh thành.

Chương 1998

Tiểu Bảo nhìn người bên cạnh một cái, khẽ nhíu mày: “Người đã đến rồi.” “Cha thật sự muốn để Hoằng Nghị đi đón người sao?

Hoằng Nghị mới bao nhiêu tuổi chứ?

Trực tiếp đi như vậy có không hay không?

Cha rốt cuộc nghĩ gì vậy?” Mới lúc này đã muốn đẩy Hoằng Nghị ra làm những việc này sao?

“Yên tâm đi, ta sẽ đi cùng Hoằng Nghị.” “Cha, hay là con và ca ca đi cùng Hoằng Nghị đi ạ.” Tiểu Bảo cân nhắc một chút nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo.

Anh ghét nhất là những chuyện này, vậy mà bây giờ Tiểu Bảo lại đồng ý như vậy sao?

“Con chắc chứ?

Nhiệm vụ này không hề dễ dàng đâu.” Tiểu Bảo ừ một tiếng: “Con biết cha chắc chắn còn có chuyện khác phải làm, đã như vậy thì con, Hoằng Nghị và ca ca sẽ nhận lấy việc này, cha và Hoàng bá bá có thể chuyên tâm làm những việc mình cần làm.” Thái Huyền dựa vào ghế nhìn Tiểu Bảo nói những lời đó: “A Ngọc, Tiểu Bảo thật sự rất thông minh.” Đôi khi không cần nói nhiều với Tiểu Bảo, cậu bé đều có thể đoán được mọi thứ.

Tiểu Bảo khẽ ho một tiếng, cười thầm: “Thái Huyền bá bá, người đừng khen con như vậy, con không chịu nổi lời khen đâu.” Thái Huyền biểu cảm kỳ lạ nhìn Tiểu Bảo, sau rất lâu mới lên tiếng nói: “Ta nghe con nói linh tinh.” Tâm tính của Tiểu Bảo thế nào hắn sớm đã biết rồi, chỉ tùy tiện khen một chút mà cậu bé đã có thể bay lên trời sao?

Nói lời này coi như hắn không biết gì sao?

Tô Ngọc để mặc hai người tranh cãi ở đó, không thể không nói Tiểu Bảo nhìn nhận mọi việc rất thấu đáo.

Anh thật sự cần một ít thời gian để làm những việc khác, trong tay anh còn rất nhiều việc phải xử lý.

Những việc này liên quan đến các vấn đề tiếp theo.

"Vì con đã nói như vậy rồi, vậy thì việc này giao cho con, Hoằng Nghị và Tiểu Trí xử lý nhé." Tô Ngọc sau khi cân nhắc kỹ lưỡng quyết định giao việc này cho con trai mình và các bạn.

Tiểu Bảo và họ chắc chắn sẽ mang lại cho anh một bất ngờ.

"Chuyện này sau đó ta sẽ đi nói với Hoàng bá bá của con, ngày mốt người sẽ lần lượt đến." "Vâng." Chiều hôm đó, Tô Ngọc vào cung và nói chuyện này với Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nghe Tô Ngọc nói chuyện này, buồn cười lắc đầu nói: "Chuyện này Hoằng Nghị cũng đã nói với ta một ít rồi." "Ồ?" "Nó cũng nói với ta là muốn đi tiếp đãi sứ thần các nước." Bây giờ có Tiểu Bảo và Tiểu Trí bên cạnh giúp Hoằng Nghị, ông ấy đương nhiên rất vui.

"Hôm nay Tiểu Bảo cũng nói với tôi chuyện này, tôi cân nhắc một chút rồi đồng ý với yêu cầu của chúng." Tô Ngọc khẽ cười.

"Vậy thì giao cho chúng đi, vừa hay chúng ta còn có việc khác phải làm, tin tức bên anh có chính xác không?" Ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc trở nên nghiêm túc.

Trước đó Tô Ngọc nhận được tin tức về Bắc quốc, bên đó đã bắt đầu tập trung binh lực, có lẽ là muốn đợi sau khi chuyện bên này kết thúc thì sẽ ra tay.

“Đúng vậy, đại quân của họ đã chuẩn bị xong rồi, xem ra lần này họ quyết tâm đoạt lấy Huyền quốc.” Tô Ngọc nhíu mày nói.

Binh lực của Bắc quốc so với Huyền quốc thì chênh lệch quá lớn.

Con bài duy nhất của họ có lẽ là gây chuyện với Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc ở đây, chỉ khi Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc gặp chuyện, biên quan bên đó mới có thể dễ dàng hơn.

“Các quốc gia khác nghĩ sao?” “Có mấy quốc gia ít nhiều cũng có chút ý đồ, nhưng chưa xác định có hợp tác với người của Bắc quốc hay không.” Tô Ngọc nghĩ đến tin tức mình nhận được, nhíu mày nói.

Người của Bắc quốc tổng cộng đã liên hệ với bảy quốc gia, có bốn quốc gia đã từ chối rõ ràng việc liên minh với Bắc quốc, ba quốc gia còn lại không đồng ý cũng không từ chối, có lẽ là muốn xem xét tình hình trước rồi sau đó mới nói.

“Đúng là lũ bạch nhãn lang.” Huyền Phỉ Nhiên châm biếm nói.

Quốc gia của họ đã đi đến ngày hôm nay bằng cách nào?

Chẳng phải vì họ đã cung cấp giống lương thực năng suất cao sao?

Kết quả bây giờ thì hay rồi, những người này ăn no xong lại muốn đến gây rắc rối cho họ.

“Tiểu Ngọc, sau này chúng ta có nên cân nhắc lại về giống lương thực năng suất cao không?” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Ông ấy không muốn chuyện như vậy tái diễn nữa.

Có những người đúng là quá ngốc.

Cứ nghĩ làm như vậy thì họ sẽ không biết gì sao?

“Được, sau này xem xét tình hình rồi nói.” “Làm theo ý anh, nhưng anh phải cẩn thận, đừng để ai làm hại anh và Tiểu Hòa.” Có những thứ ông ấy có thể không cần, nhưng sự an toàn của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa tuyệt đối đặt lên hàng đầu.

“Hoàng huynh yên tâm, chỉ cần tôi không muốn thì không ai có thể động được đến tôi.” Tô Ngọc đảm bảo nói.

Huyền Phỉ Nhiên lập tức yên tâm.

Thế lực của Tô Ngọc ông ấy vẫn biết rõ.

“À phải rồi, bên Tô Tuyền thế nào rồi?” Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên nhớ ra chuyện này và hỏi.

“Hôm đó tôi đưa bọn trẻ đến trang trại thì gặp cô ta, cô ta nói muốn đến xin lỗi tôi, tôi không nhận, sau đó cô ta nói họ sau này sẽ không quay lại nữa.” Tô Ngọc nói điều này rất bình tĩnh, Tô Tuyền có quay lại hay không không liên quan gì đến anh cả.

Không chỉ anh mà ngay cả Huyền Phỉ Nhiên cũng có chút không tin lời này.

“Tiểu Ngọc, anh nói lời cô ta có thể tin được không?” “Không biết, bất kể cô ta có thật sự rời đi hay không, có thật sự đã buông bỏ hay không, điều đó không quan trọng đối với chúng ta, có thêm một Tô Tuyền hay thiếu một Tô Tuyền cũng không thay đổi được gì.” Tô Ngọc trầm mặc một lát rồi nói.

Huyền Phỉ Nhiên vô cùng tán đồng điều này.

Tiểu Ngọc nói không sai, một Tô Tuyền không thể thay đổi được gì.

“Vậy thì tốt.” Sau khi Tô Ngọc rời đi, Huyền Phỉ Nhiên đi gặp

Hoằng Nghị, cậu bé đang sắp xếp tài liệu giữa các quốc gia.

Ai đến, cậu bé cũng biết rõ ràng.

Một số thông tin Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đều không nghĩ đến việc giấu cậu bé, nên Hoằng Nghị biết không ít hơn Huyền Phỉ Nhiên và họ.

“Hoằng Nghị, sau khi xem xong con có suy nghĩ gì không?” Huyền Phỉ Nhiên ngồi đối diện Hoằng Nghị, nhìn cậu bé cười hỏi.

“Phụ hoàng, người đến rồi.” “Nói cho Phụ hoàng biết con đã xem những thứ này rồi có suy nghĩ gì.” Huyền Phỉ Nhiên dịu dàng nhìn Hoằng Nghị hỏi.

Hoằng Nghị cân nhắc một chút rồi nói ra suy nghĩ của mình: “Có những quốc gia có thể giao hảo, có những quốc gia thì có thể không cần quan tâm nữa.” “Con nói không sai, ta và Hoàng thúc của con cũng có suy nghĩ như vậy.

Hoàng thúc của con hôm nay đến nói với ta là giao việc tiếp đãi sứ thần các nước cho con và Tiểu Bảo làm, con nghĩ sao?” Chuyện này vẫn cần hỏi ý kiến của nhi tử.

Hoằng Nghị kinh ngạc nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Phụ hoàng, đây là thật sao?

Thật sự giao cho con và ca ca làm ạ?” Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Hoằng Nghị, Huyền Phỉ Nhiên không khỏi có chút đau đầu, xem ra ông ấy đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Con nói không sai, giao cho các con đó.” Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: "Tất nhiên là giao cho các con rồi." Hoằng Nghị phấn khích nhìn Huyền Phỉ Nhiên, trong mắt lộ vẻ mong đợi.

Cùng với mong đợi là chút lo lắng, nếu em không hoàn thành thì phải làm sao?

Đến lúc đó có làm mất mặt phụ hoàng và hoàng thúc không?

Chương 1999

Nhìn Hoằng Nghị vừa vui vẻ lại vừa có chút do dự, Huyền Phỉ Nhiên khẽ cười trong mắt: "Đang nghĩ gì vậy?" Đứa bé này trước mặt người khác thì cứ như một người lớn nhỏ, đến trước mặt bọn họ lại không còn ổn trọng như vậy mà càng giống một đứa trẻ hơn. "Hoằng Nghị, con bây giờ chỉ cần làm những gì con cho là đúng là đủ rồi, còn những chuyện khác con không cần lo lắng." Huyền Phỉ Nhiên nhìn vẻ do dự của Hoằng Nghị, nghiêm túc nói.

Con người đều không ngừng trưởng thành trong những lần thử và sai, cha không thể vì Hoằng Nghị là Thái tử mà yêu cầu con quá nghiêm khắc. "Cho dù con làm sai chuyện gì cũng không sao, con phải nhớ phía sau con còn có cha và hoàng thúc.

Có chúng ta ở đây, Huyền quốc sẽ không sụp đổ đâu." Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn con trai mình nói.

Hoằng Nghị ngẩn người nhìn Huyền Phỉ Nhiên.

Em thật sự lo lắng mình sẽ mắc sai lầm trong chuyện này, đến lúc đó sẽ gây rắc rối cho phụ hoàng và hoàng thúc.

Nhưng bây giờ phụ hoàng nói những lời này, em dường như không còn lo lắng nữa. "Phụ hoàng, ngày mai con sẽ đi tìm các anh thương lượng một chút." Hoằng Nghị cân nhắc một lát rồi nghiêm túc nói. "Được, chuyện này là của con và bọn họ, đương nhiên phải do các con tự mình thương lượng." Huyền Phỉ Nhiên cười khẽ. "Phụ hoàng còn có một số việc phải làm, những chuyện còn lại giao cho con đó, Hoằng Nghị, con phải nhớ con là người được hoàng thúc dạy dỗ, con không kém bất cứ ai.

Con cũng phải nhớ toàn bộ Huyền quốc chúng ta đều đứng sau lưng con.

Dù con muốn làm gì cũng có thể an tâm mạnh dạn mà làm, không cần lo lắng vấn đề khác." Lời an ủi của Huyền Phỉ Nhiên khiến Hoằng Nghị lập tức thả lỏng, cũng không còn căng thẳng nữa. "Phụ hoàng, con biết rồi, con nhất định sẽ cố gắng." "Phụ hoàng đương nhiên tin con, con luôn là niềm tự hào của phụ hoàng." Huyền Phỉ Nhiên từ trước đến nay chưa từng nghi ngờ con trai mình làm không tốt những chuyện này, ngược lại anh rất tin tưởng Hoằng Nghị.

Chỉ cần Hoằng Nghị đồng ý tiếp nhận, anh đều cảm thấy Hoằng Nghị có thể làm tốt, bất kể là chuyện gì cũng vậy. "Con cứ làm việc đi, cha cũng đi xử lý chính sự đây." Huyền Phỉ Nhiên ôn hòa nói. "Vâng." Nhìn Huyền Phỉ Nhiên rời đi, Hoằng Nghị hít sâu một hơi, bắt đầu suy nghĩ về những việc phải làm sau đó.

Em rất rõ mình chỉ là một đứa trẻ vài tuổi, những người của các quốc gia kia khi nhìn thấy em nhất định sẽ coi thường em.

Thậm chí còn lấy chuyện này ra làm trò đùa.

Chính vì thế mà em càng phải làm tốt hơn.

Lông mày khẽ nhíu lại, ngày mai em vẫn phải đi tìm các anh bàn bạc kỹ lưỡng chuyện này.

Sáng sớm hôm sau, Hoằng Nghị đã đi tìm Tiểu Bảo và những người khác.

Khi em đến, hai người họ vẫn đang luyện võ, cùng với Hi Hi và các bạn. "Hoằng Nghị đến rồi." Tiểu Bảo nói.

Hoằng Nghị ừ một tiếng, thấy họ đều đang luyện võ, lập tức gia nhập: "Anh, em luyện võ cùng mọi người trước, đợi xong sẽ bàn bạc chuyện khác với mọi người." "Được." Tiểu Bảo biết Hoằng Nghị chắc chắn sẽ đến tìm bọn họ.

Sau khi Tiểu Bảo và những người khác luyện võ xong mới đến thư phòng riêng của anh và Tiểu Trí. "Anh, phụ hoàng đã giao việc tiếp đãi sứ thần các nước khác cho chúng em rồi." Hoằng Nghị nhìn hai người nói.

Tiểu Bảo cười gật đầu: "Chuyện này anh đã biết từ hôm qua rồi, cha đã nói với anh và Tiểu Trí.

Bọn anh cũng nghĩ hôm nay em nhất định sẽ đến tìm bọn anh." Hoằng Nghị khẽ thở dài, quả nhiên tất cả những gì em muốn làm các anh đều đã biết cả rồi, so với các anh thì em vẫn còn kém xa quá. "Em còn tưởng mấy anh không biết chứ." Hoằng Nghị lẩm bẩm bất mãn nói.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, trong mắt lộ vẻ ý cười: "Em thấy bọn anh có thể không biết sao?" "Đúng là vậy, anh, mấy anh nghĩ chúng ta nên làm thế nào?" Hoằng Nghị nhìn hai người hỏi.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí không lập tức nói chuyện này với Hoằng Nghị mà hỏi ngược lại: "Ý của em thì sao?" Hoằng Nghị không nghĩ nhiều, nói ra suy nghĩ của mình cho Tiểu Bảo và Tiểu Trí: "Em tuy là thái tử Huyền quốc, nhưng dù sao cũng mới bảy tuổi.

Nếu là chúng ta đi tiếp đãi bọn họ thì bọn họ nhất định sẽ lấy cái này ra mà gây chuyện.

Những người có quan hệ tốt với Huyền quốc thì không sao, nhưng những người có ý đồ khác nhất định sẽ có suy nghĩ khác.

Nếu bọn họ thật sự gây sự thì không ngoài hai mục đích.

Một là muốn có được lợi ích từ tay chúng ta, hai là muốn tính kế chúng ta, khiến mọi người cảm thấy Huyền quốc coi thường các quốc gia đó." Hoằng Nghị cân nhắc một lát rồi tiếp tục nói.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, Hoằng Nghị nghĩ cũng gần giống như bọn họ nghĩ. "Em nói không sai, dù sao đây cũng là sứ thần các nước, chúng ta chỉ có mấy đứa trẻ đi thì bọn họ nhất định sẽ có ý kiến." Tiểu Bảo nói đầy ẩn ý.

Hoằng Nghị có chút lo lắng: "Nếu là như vậy chúng ta nên làm thế nào?" "Không cần làm thế nào cả, Hoằng Nghị, em phải biết em là thái tử Huyền quốc." Hoằng Nghị ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo, trong mắt lộ vẻ mơ hồ, có vẻ không hiểu ý của Tiểu Bảo. "Hoằng Nghị, bất kể bọn họ là người của quốc gia nào, hiện tại thiên hạ Huyền quốc độc đại.

Cho dù không có dã tâm dư thừa, đó cũng là bá chủ của thiên hạ.

Bất kể là tài lực hay binh lực, hoặc sức mạnh của bá tánh, đều là những thứ bọn họ không thể sánh kịp.

Còn em, cho dù tuổi tác có nhỏ đến đâu, cũng là thái tử Huyền quốc." Tiểu Bảo nhìn Hoằng Nghị cười nói.

Hoằng Nghị ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo.

Thấy em như vậy, Tiểu Bảo tiếp tục nói: "Bọn họ không vui thì cứ không vui đi.

Em là thái tử Huyền quốc đi tiếp đón bọn họ, bọn họ còn muốn thế nào nữa?" Tiểu Trí bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo, sau đó quay đầu nhìn Hoằng Nghị đang có vẻ ngây người, khẽ nói: "Tiểu Bảo nói không sai, em chỉ cần nhớ em là thái tử Huyền quốc, ngay cả quân vương của những quốc gia đó cũng cần phải nhường em ba phần là được rồi." "Anh nói không sai, bọn họ cho dù là quân vương một nước thì sao?

Vẫn không dám làm gì em đâu, thực lực quốc gia đã định hình địa vị của em." Tiểu Bảo cũng rất tán đồng nói.

Nghe hai anh nói, ánh mắt Hoằng Nghị có chút hoảng hốt.

Em có lẽ đã hiểu ý của các anh rồi. "Anh, em hiểu rồi." "Em biết là tốt rồi.

Sau này em không cần quá để ý, bọn họ làm gì thì vẫn còn bọn anh ở đây." Có anh và Tiểu Trí ở đây, nhất định sẽ không để Hoằng Nghị chịu ủy khuất.

Hoằng Nghị gật đầu mạnh, tâm trạng rất tốt: "Em biết rồi." Trong sự giải thích của Tiểu Bảo và Tiểu Trí, Hoằng Nghị hoàn toàn yên tâm.

Có hai anh ở bên cạnh giúp đỡ, những lời họ nói hôm nay cũng khiến Hoằng Nghị nhớ rất rõ.

Sứ thần các nước ư?

Em đã bắt đầu mong đợi sự đến của họ rồi.

Nhìn Hoằng Nghị như vậy, hai người nhìn nhau, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Chương 2000

Tô Ngọc biết Hoằng Nghị đến tìm Tiểu Bảo và những người khác, nhưng không biết họ nói chuyện thế nào.

Chuyện này anh cũng không đặc biệt đi tìm Tiểu Bảo hỏi.

Anh cũng muốn xem lần này đứa bé đó có thể làm được đến mức nào.

Liệu có khiến họ phải bất ngờ không?

Sau khi Hoằng Nghị và những người khác đã chuẩn bị xong, các sứ thần đã bắt đầu đến.

Đến sớm nhất là Nam Cương và hai quốc gia khác có quan hệ tốt với Huyền quốc.

Thấy họ đến, Hoằng Nghị và Tiểu Bảo bước lên: "Mấy ngài đến rồi." Nam Cận ngạc nhiên nhìn Hoằng Nghị và những người khác: "Lần này là ba đứa nhỏ (những người trẻ tuổi) phụ trách tiếp đãi sứ thần các nước sao?" "Đúng vậy." "Các con rất giỏi, tuổi còn nhỏ đã có thể làm được việc quan trọng như vậy, các con cố gắng nhé." Nam Cận cười nói, bây giờ ông ấy chỉ muốn đi gặp con trai Nam Kỳ của Nam Kiều. "Tiểu Bảo, thúc thúc Nam Kiều của cháu đâu?" Nam Cận nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Thúc thúc Nam Kiều và thẩm thẩm đều ở Vương phủ, ngài có thể qua đó." Tiểu Bảo cười nói.

Nam Cận cười gật đầu: "Được, vậy ta đi trước đây, các con cứ tiếp tục bận việc." "Được." Tiểu Bảo phái người đưa Nam Cận và đoàn người đến Vương phủ.

Anh và Hoằng Nghị tiếp tục ở lại chỗ cũ chờ đợi, hy vọng có thể đợi những người kia đến.

Hoằng Nghị đứng bên cạnh Tiểu Bảo: "Anh, không ngờ người đến trước lại là bên Nam Cương." "Như vậy cũng tốt, dù sao cũng là người có quan hệ tốt với chúng ta." Người đến trước có quan hệ tốt với bọn họ không phải càng tốt sao?

Hoằng Nghị ừ một tiếng, anh nói không sai, người đến có quan hệ tốt với họ vẫn là rất tốt.

Hai ngày sau, lại có thêm một số người khác lần lượt đến, cũng là những quốc gia có quan hệ khá tốt với Tô Ngọc.

Bọn họ đến thấy Tiểu Bảo và đoàn người đều rất vui vẻ, đặc biệt là thấy Hoằng Nghị cũng ở đó, tâm trạng lại càng tốt hơn.

Hoằng Nghị chào hỏi bọn họ xong, phái người đưa họ đến hành cung. "Hiện tại những người đến đều là những người có quan hệ tốt với Huyền quốc, với hoàng thúc.

Sau này e rằng mới có rắc rối." Hoằng Nghị đứng bên cạnh Tiểu Bảo nhíu mày nói.

Những người có ý đồ vẫn chưa đến.

Đợi khi họ đến e rằng sẽ không còn như bây giờ nữa. "Không cần lo lắng, những người khác đều không cần để ý.

Người chúng ta cần chú ý nhất là người Bắc quốc, còn những người khác chúng ta không cần quan tâm." Những người khác chỉ cần lễ số chu toàn là được.

Còn người Bắc quốc, đó mới là đối tượng cần đặc biệt chiếu cố.

Hoằng Nghị ừ một tiếng, cảm thấy Tiểu Bảo nói không sai.

Nhưng em vẫn có chút lo lắng. "Anh, tuy nói là như vậy, nhưng em vẫn có chút lo lắng." Hoằng Nghị khẽ thở dài nói.

Không biết vì sao em cứ có cảm giác không lành, hình như sau này sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Tiểu Bảo biết Hoằng Nghị đang lo lắng điều gì, quay đầu nhìn Hoằng Nghị, trong mắt lộ vẻ ý cười: "Hoằng Nghị, đừng lo lắng, sẽ không có chuyện gì đâu, bọn anh ở đây." "Anh, em lo lắng là sau khi người Bắc quốc đến sẽ gây phiền phức cho hoàng thúc." Dù sao mục đích của người Bắc quốc đến lần này không phải là vậy sao?

Tiểu Bảo bật cười nhìn Hoằng Nghị: "Chuyện này em không cần lo lắng đâu, bọn họ sẽ phải trả giá cho những việc mình làm." "Cha và hoàng bá bá đã chuẩn bị kỹ rồi, bất kể người Bắc quốc làm gì cũng vô dụng thôi." So võ lực hay so cái khác, người Bắc quốc đều không phải đối thủ của họ, lấy gì mà so với họ? "Được." Hoằng Nghị nghĩ cũng đúng lý lẽ này, gật đầu tán đồng với lời Tiểu Bảo nói.

Chỉ trong vòng mười ngày, những người có quan hệ tốt với Huyền quốc đều đã lần lượt đến.

Những người còn lại chưa đến đều là những người đã hợp tác với Bắc quốc và có chút động lòng.

Những người này không đến, bọn họ cũng không lo lắng, cứ chờ người đến. "Anh, bọn họ đến sớm rồi chứ?" Hoằng Nghị nhìn Tiểu Bảo bên cạnh hỏi.

Tiểu Bảo cười gật đầu: "Đến sớm rồi, nhưng chỉ muốn cho bọn mình một cú ra oai thôi." Ánh mắt Tiểu Bảo hơi lạnh, những người này thật sự không biết trời cao đất dày là gì. "Xem ra những quốc gia này định hợp tác với Bắc quốc rồi." Hoằng Nghị có chút thất vọng nói. "Thất vọng à?" Lớn lên cùng nhau, Tiểu Bảo sao lại không biết Hoằng Nghị đang nghĩ gì?

Hoằng Nghị do dự một lát rồi khẽ lắc đầu: "Thất vọng thì không đến nỗi, chỉ là cảm thấy bọn họ làm vậy thật sự rất vô vị." Cứ tưởng làm vậy là có thể nhận được lợi ích gì sao?

Khi nào thì những người này trở nên ngây thơ như vậy? "Nếu em đã thấy không có ý nghĩa gì thì cũng không cần quan tâm bọn họ ra sao, bọn mình sống vui vẻ là được, em thấy có đúng không?

Bọn họ muốn chơi thì bọn mình cứ chờ thôi, xem bọn họ có thể tiêu tốn thời gian với bọn mình đến khi nào." Tiểu Bảo lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Trong lòng đã ghi hận mấy quốc gia này rồi.

Những người liên thủ với Bắc quốc đều không phải thứ tốt lành gì. "Được." "Người của các quốc gia khác vẫn chưa đến sao?" Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh hỏi. "Bọn họ đã đến rồi, đã ở một thị trấn bên ngoài kinh thành mấy ngày rồi." Nguyên Bảo nghĩ đến những gì mình điều tra được, bất mãn nói. "Thật nực cười, bọn họ sẽ không nghĩ làm vậy là có thể khiến chúng ta coi trọng bọn họ chứ?" Tô Ngọc cười khẩy.

Thái Huyền ngồi bên cạnh nghe lời Tô Ngọc nói, cười lắc đầu nói: "Bọn họ chỉ muốn cho Huyền quốc một cú ra oai." Tô Ngọc đương nhiên biết bọn họ muốn làm gì, chính vì biết nên mới cảm thấy nực cười: "Muốn cho chúng ta một cú ra oai cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh đó không đã." "A Ngọc, anh phải chuẩn bị kỹ đó." Thái Huyền không yên tâm nói. "Tôi biết rồi, đã chuẩn bị sẵn sàng từ sớm rồi, chỉ chờ bọn họ đến thôi.

Chỉ là tôi không ngờ bọn họ lại ngu xuẩn đến mức này." Tô Ngọc thất vọng nói.

Những người này hoàn toàn đã đi sai nước cờ rồi.

Bây giờ cho họ một cú ra oai không những không gây bất kỳ tổn thất nào cho Huyền quốc, ngược lại còn tự mang phiền phức đến cho chính họ. "Bên Hoằng Nghị thì sao?" Tô Ngọc tiếp tục hỏi. "Thái tử điện hạ và thiếu gia vẫn đang chờ, nhưng đã đến trà lâu bên cạnh.

Thiếu gia nói vì bọn họ muốn chơi, vậy thì cứ chơi cùng bọn họ một trận cho đã." Nguyên Bảo trong mắt lộ vẻ ý cười.

Thật đáng tiếc, thiếu gia và Thái tử điện hạ của họ lại không phải là những người chịu thiệt như vậy. "Lấy một lô rượu 'bán phần' ra, mỗi quốc gia ba vò." Tô Ngọc nói với vẻ nửa cười nửa không.

Chương 2001

"Còn trà do Tiểu Hòa trồng cũng mỗi người một phần." Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Trà mỗi người một phần ư?

Thiếu gia có phải hơi hào phóng quá rồi không?

Dù sao lần này người đến không ít, mỗi người một phần thì phải đưa đi rất nhiều đấy." "Không sao, còn dâu tây và một số loại trái cây đã bảo quản cũng mỗi người một phần." Tô Ngọc chính là muốn khiến những người kia phải hối hận không kịp. "Vâng." Nguyên Bảo nhìn vẻ không có ý tốt của Tô Ngọc, không nhịn được cười: "Thiếu gia, ngài làm vậy thì khi bọn họ đến sẽ tức chết mất.

Thiếu gia khó khăn lắm mới 'đại xuất huyết' một lần, kết quả những người này lại không có chút cơ hội nào, thật đáng thương mà." "Liên quan gì đến tôi?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo lập tức không nói nên lời.

Đúng vậy, không phải bọn họ làm kiêu muốn cho Huyền quốc một cú ra oai sao?

Bây giờ những thứ bọn họ đã chuẩn bị đều không còn nữa, vậy thì có thể trách ai đây?

Nghĩ vậy, Nguyên Bảo lập tức có chút phấn khích. "Thiếu gia, tôi đi chuẩn bị đây." Khi Vương Cẩn Hòa đến tìm Tô Ngọc thì nghe Nguyên Bảo nói muốn đi chuẩn bị gì đó, cô tò mò hỏi: "Chuẩn bị gì vậy?" "Phu nhân, thiếu gia nói muốn chuẩn bị một ít lễ vật cho các quốc gia đã đến." Nguyên Bảo nói xong, Tô Ngọc kể lại sự việc cho Vương Cẩn Hòa một lần.

Vương Cẩn Hòa nghe xong bật cười, cô còn tưởng là chuyện gì lớn, không ngờ chỉ là chuyện này. "Chuyện này đơn giản mà?

Quà tặng cho mỗi người em đã cho người chuẩn bị sẵn rồi." Vương Cẩn Hòa cho người mang những thứ cô đã chuẩn bị đến.

Chẳng mấy chốc, nha hoàn mang một cái hộp lớn đến. "Cái này là gì?" "Đây chính là quà tặng đây." Vương Cẩn Hòa đặt hộp lên bàn mở ra, sau đó chỉ vào những thứ bên trong: "Bên trong có trà, có trà trái cây, còn có gói quà lớn chứa đồ ăn vặt đặc trưng của chúng ta, và cả trái cây sấy khô.

Không chỉ vậy, mỗi người còn có một giỏ trái cây, còn rượu thì đến lúc đó các anh cứ đưa riêng là được." Vương Cẩn Hòa giải thích.

Những thứ này còn đầy đủ hơn những gì họ chuẩn bị nhiều.

Một cái hộp như vậy trông đã rất sang trọng.

Nguyên Bảo vốn định đi chuẩn bị, ai ngờ Vương Cẩn Hòa đã chuẩn bị sẵn tất cả những thứ này rồi.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, ôm cô vào lòng, khẽ nói: "Tiểu Hòa, em đúng là phúc tinh của anh, anh vừa mới nghĩ tới thì em đã cho người chuẩn bị sẵn rồi." "Dù sao cũng là những người có quan hệ tốt với chúng ta, đã là bạn bè thì chúng ta đương nhiên phải tặng một ít đồ tốt." Đối xử với bạn bè bọn họ cũng không phải là những người keo kiệt như vậy.

Tô Ngọc gật đầu tán thành: "Em nói đúng không sai, anh cũng nghĩ vậy.

Còn những người đến sau thì chúng ta không còn đồ nữa, dù sao ai mà biết bọn họ có đến hay không." Vương Cẩn Hòa bật cười nhìn Tô Ngọc: "Khi nào thì anh trở nên keo kiệt như vậy?" "Tôi vẫn luôn keo kiệt như vậy." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi mới trả lời. "Nguyên Bảo, nếu cậu đi đưa thì cứ dẫn người mang đồ đến hành cung, chia cho mọi người đi.

Giỏ trái cây em cũng đã cho người chuẩn bị sẵn rồi." Vương Cẩn Hòa cười nói. "Vâng." Vì đồ đã chuẩn bị sẵn nên đúng là tiết kiệm cho Nguyên Bảo không ít công sức.

Cậu ta dẫn người mang đồ đến hành cung.

Một thị vệ có quan hệ khá tốt với Nguyên Bảo ngạc nhiên hỏi: "Nguyên Bảo, mấy anh mang nhiều đồ như vậy đến làm gì?" "Đây là quà tặng Huyền quốc chuẩn bị cho các vị, hoan nghênh các vị đến tham gia đại điển Thiên đô của Huyền quốc." Nguyên Bảo cười giải thích.

Quà tặng?

Chuyện này thật chưa từng nghe nói qua. "Chúng ta đều có sao?" Thị vệ nhìn Nguyên Bảo tò mò hỏi. "Có chứ." Nhưng đồ của đại thần và thị vệ thì không giống nhau thôi.

Thị vệ chỉ hỏi bâng quơ, không ngờ bọn họ lại có phần. "Huyền quốc các anh có phải quá hào phóng rồi không?

Nhiều đồ như vậy phải tốn bao nhiêu tiền chứ?

Những thứ này thật sự nói cho là có thể cho đi sao?" "Những thứ này vẫn có thể lấy ra được." Nguyên Bảo giải thích. "Tôi còn có việc bận, lát nữa nói chuyện sau." Thị vệ không làm phiền Nguyên Bảo, mà dẫn người đến nơi họ ở.

Lần này họ đến có Thái tử và tổng cộng mười đại thần.

Hộp quà, giỏ trái cây mỗi người một phần, rượu là tặng cho Thái tử. "Nguyên Bảo, các anh cũng quá hào phóng rồi!

Những đồ tốt này đều cho chúng tôi sao?" Những thứ này nói cho là cho sao?

Không đau lòng chút nào à? "Thái tử, những thứ còn lại này là cho thị vệ đi cùng, phiền các người chia cho thị vệ." Nguyên Bảo chỉ vào hàng trăm phần quà tặng chất đống bên cạnh nói.

Bất kể là Thái tử hay đại thần đều kinh ngạc, không dám tin nhìn Nguyên Bảo: "Ngay cả thị vệ các anh cũng chuẩn bị sao?" "Đúng vậy." "Hào phóng thật." Huyền quốc làm việc thật sự quá hào phóng rồi, bọn họ rốt cuộc nghĩ thế nào?

Nhiều đồ như vậy nói cho là cho sao? "Tôi còn có việc phải làm, xin cáo lui trước." Nguyên Bảo sau khi đưa xong quà liền cáo lui.

Dù sao đã tặng xong một quốc gia thì còn không ít quốc gia phải tặng. "Ngươi mang đồ xuống chia cho thị vệ đi." Mặc dù biết Huyền quốc tặng toàn là đồ tốt, nhưng ông ấy cũng không quá đáng đến mức ngay cả đồ của thị vệ cũng muốn cướp. "Vâng." "Không biết bên trong có gì." Một trong số các đại thần nhìn phần quà của mình, tò mò nói.

Thái tử liếc nhìn những người bên cạnh, thấy họ đều rất tò mò, cũng theo đó mà mong đợi. "Tôi cũng rất muốn biết bọn họ sẽ tặng gì." Nói rồi Thái tử mở hộp ra, bên trong là hai hộp trà hảo hạng, hai hộp trà trái cây, hai hộp trà hoa, còn có một ít đồ ăn.

Còn trái cây trong giỏ thì càng nhiều hơn.

Những thứ này đều là đồ tốt, nếu bỏ tiền ra mua thì phải tốn không ít tiền.

Không chỉ vậy, có tiền Tô Ngọc còn chưa chắc đã bán cho bọn họ, đó chính là sự chênh lệch.

Bây giờ lại cứ thế mà tặng ra, Huyền quốc thật sự quá hào phóng.

Đại thần nhìn thấy đồ của Thái tử nhiều như vậy, cũng mở hộp quà của mình ra, phát hiện trà của họ thiếu mất hai hộp, còn những thứ khác đều giống nhau.

Về chuyện này bọn họ cũng không nói gì, dù sao Thái tử có nhiều đồ hơn một chút cũng là điều đương nhiên.

Chương 2002

"Người Huyền quốc thật hào phóng." "Đúng vậy." Chẳng mấy chốc, các đại thần và thị vệ của các quốc gia khác trong hành cung đều nhận được quà tặng từ Huyền quốc.

Những thứ bên trong khiến mọi người vô cùng vui vẻ, thái độ đối với Huyền quốc lại càng tốt hơn.

Đồ của thị vệ tuy không nhiều bằng đại thần, nhưng tuyệt đối không ít, trái cây trong giỏ cũng rất nhiều.

Trong hành cung nhất thời đều bàn tán về chuyện này.

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị biết Tô Ngọc đã làm chuyện này thì khóe miệng khẽ nhếch: "Mẹ làm vậy, những người đến sau này chắc tức chết mất." Chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng mong đợi.

Hoằng Nghị che miệng cười trộm: "Anh, bọn họ chắc chắn sẽ tức chết mất." Em đã biết những thứ này sẽ không có phần của những quốc gia kia.

Khiến những người này biết họ vì làm ra vẻ mà đánh mất bao nhiêu đồ tốt như vậy, không biết sẽ có biểu cảm gì?

Em cũng bắt đầu mong đợi rồi. "Anh, em nói xem khi bọn họ biết chuyện sẽ có biểu cảm gì?" Hoằng Nghị mong đợi hỏi. "Bây giờ thì không biết, nhưng sẽ nhanh thôi.

Đợi khi người đến bọn mình sẽ biết bọn họ sẽ có biểu cảm gì rồi.

Không biết đến lúc đó có làm loạn đến trước mặt hoàng bá bá không?" Nếu làm loạn đến trước mặt hoàng bá bá thì sẽ rất thú vị.

Đến lúc đó anh nhất định sẽ hả hê.

Hoằng Nghị nhìn vẻ không có ý tốt của Tiểu Bảo, liền biết anh đang nghĩ gì: "Anh, anh lại không có ý tốt rồi." Tiểu Bảo cười ha ha: "Tôi đâu phải không có ý tốt, tôi chỉ đang hả hê thôi." Tiểu Bảo nhướng mày nói với vẻ nửa cười nửa không.

Những người này cứ tưởng làm vậy là có thể khiến họ thỏa hiệp rồi, thật đáng tiếc.

Bọn họ có suy nghĩ của bọn họ, Huyền quốc cũng có cách của Huyền quốc.

Huyền Phỉ Nhiên biết Tô Ngọc đã tặng quà cho các quốc gia trong hành cung thì cho người gọi anh đến: "Tiểu Ngọc, em nghĩ gì vậy?

Sao lại tặng cho bọn họ nhiều đồ như thế?" Chuyện này trước đó anh chưa từng bàn bạc với ông ấy.

Cứ thế mà tặng ra mấy chục vạn lượng bạc là mất rồi, thằng nhóc này rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Bắc quốc và mấy nước đó không phải muốn cho chúng ta một cú ra oai sao?

Nếu đã vậy thì chúng ta cũng phải 'lễ thượng vãng lai' mới phải chứ?" Tô Ngọc giải thích.

Muốn gây chuyện?

Không có vấn đề gì cả, chỉ cần bọn họ có thể gánh chịu được hậu quả này, anh không có bất kỳ ý kiến nào.

Nhìn Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Thôi được rồi, em muốn làm gì thì làm đi, dù sao cũng không phải tiền của ta, ta cũng không thấy tiếc." "..." Tô Ngọc cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên đúng là được voi đòi tiên. "Hoàng huynh, em như vậy rất dễ ăn đòn đó." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên với vẻ mặt bình tĩnh, bực bội nói.

Huyền Phỉ Nhiên cười ha ha, Tiểu Ngọc sao lại đáng yêu đến vậy? "Tiểu Ngọc, em thật sự quá thú vị rồi." Huyền Phỉ Nhiên rất rõ Tô

Ngọc nói lời này cũng chỉ là nói vậy thôi, sẽ không thật sự ra tay với ông ấy. "Anh không phải tùy tiện nói đâu, thật sự rất muốn ra tay, nhưng hoàng huynh nhìn có vẻ như căn bản không để ý, hình như không tin em sẽ làm loại chuyện này?" Mặc dù sự tin tưởng của Huyền Phỉ Nhiên khiến Tô Ngọc vô cùng vui vẻ, nhưng có chút khó chịu là sao? "Em định khi nào thì cho người đến?" Bọn họ cứ mãi không đến, Hoằng Nghị và Tiểu Bảo sẽ phải chờ ở bên ngoài, đó không phải là điều ông ấy muốn thấy. "Tạm thời em chưa nghĩ ra, hơn nữa người ta không chịu đến thì em có thể kéo người ta đến sao?" Tô Ngọc lắc đầu.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc với vẻ nghi ngờ: "Tiểu Ngọc, em chắc chắn những gì em nói là thật chứ?

Không phải đùa sao?" Tô Ngọc im lặng nhìn Huyền Phỉ Nhiên, anh đùa khi nào chứ?

Anh giống loại người đó sao? "Hoàng huynh, em là thật đó, không đùa đâu." "Vậy em có suy nghĩ gì không?

Dù sao chúng ta cũng không thể để người ta cứ ở bên ngoài mãi đúng không?" Dù sao đây cũng là làm chậm trễ thời gian của bọn họ.

Ông ấy không muốn tiếp tục chờ nữa.

Tiếp tục chờ nữa thì những người này sẽ thật sự coi mình là cái gì đó, rốt cuộc là thứ gì chứ?

Tô Ngọc bật cười nhìn Huyền Phỉ Nhiên: "Hoàng huynh, anh cứ yên tâm đi, sẽ không làm chậm trễ thời gian của chúng ta đâu." Huyền Phỉ Nhiên có chút không tin Tô Ngọc, anh ấy lại không quản những người này, sao lại cảm thấy không có chuyện gì chứ? "Hoàng huynh, bọn họ sẽ đến đúng thời gian thôi, chúng ta không cần quá lo lắng, còn những chuyện khác chúng ta cứ chuẩn bị sẵn sàng là được." Tô Ngọc biết Huyền Phỉ Nhiên đang lo lắng điều gì, chính vì biết nên mới nói

như vậy.

Mục đích cuối cùng của người Bắc quốc và mấy quốc gia này không ngoài việc muốn có được một số lợi ích từ tay bọn họ.

Nếu đã vậy, bọn họ sẽ không thật sự làm chậm trễ thời gian.

Dù sao nếu bọn họ thật sự làm chậm trễ thời gian, để người ta biết bọn họ thực ra đã đến sớm, chỉ vì muốn gây phiền phức cho Huyền quốc mới làm vậy, đến lúc đó người mất mặt sẽ không phải là Huyền quốc, mà là chính bọn họ.

Huyền Phỉ Nhiên nghe lời Tô Ngọc nói, cảm thấy có chút tán thành với những điều đó. "Tiểu Ngọc, lời này em nói không sai, nhưng bọn họ làm vậy có lợi ích gì?" Làm ầm ĩ lên như vậy có ý nghĩa gì sao? "Lợi ích chính là muốn xem chúng ta mất mặt." Tô Ngọc nói. "..." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp, biểu cảm có chút khó nói.

Nếu thật sự giống như Tô Ngọc nói, vậy bọn họ có phải hơi không thông minh?

Đến lúc đó người mất mặt rốt cuộc sẽ là ai?

Chuyện này còn cần phải nói sao? "Vì những người này không biết tốt xấu, vậy thì giao cho em làm đi, muốn xử lý thế nào thì xử lý thế đó." Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài, bắt đầu không thích những người của Bắc quốc này. "Bắc quốc lần này đến chắc chắn là mang theo quyết tâm, Tiểu Ngọc, em vẫn phải cẩn thận một chút, đừng để người ta nắm được điểm yếu." Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm nhìn Tô Ngọc, lo lắng nói.

Đại tế ti bên Bắc quốc cũng đến cùng, đến lúc đó chắc chắn sẽ gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Ông ấy rất lo lắng người Bắc quốc sẽ nói ra bí mật của Tô Ngọc trước mặt bao nhiêu người, đến lúc đó Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa phải làm sao?

Càng nghĩ Huyền Phỉ Nhiên càng lo lắng, ông ấy nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Tiểu Ngọc, em thật sự chưa từng nghĩ đến việc đối phó với người Bắc quốc trước sao?" Tuy nói đối phó với người Bắc quốc trước sẽ mang lại phiền phức cho họ, nhưng nếu không đối phó trước thì bên họ cũng có rất nhiều chuyện, đến lúc đó phải xử lý thế nào? "Bắc quốc bên đó chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, Tiểu Ngọc, em đã nghĩ kỹ nên làm gì chưa?" Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Hoàng huynh, anh không cần lo lắng an toàn của em, em không sao đâu." Huyền Phỉ Nhiên vẫn không yên tâm: "Sao có thể không sao chứ?" Khi gặp chuyện liên quan đến Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên lại lải nhải không ngừng cứ như một bà mẹ già.

Chương 2003

Chỉ lo Tô Ngọc bị thương hoặc bị ủy khuất. "Hoàng huynh, em vẫn khá lợi hại đó, anh thật sự không cần lo cho em, sau này nên làm gì em đã có tính toán trong lòng rồi, anh đừng lo lắng, nếu có gì cần em sẽ nói với anh." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên cam đoan nói.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc rất lâu mới khẽ gật đầu.

Thôi được rồi, đã Tô Ngọc đã nói vậy thì ông ấy còn có thể làm gì?

Ngoài việc đồng ý Tô Ngọc ra cũng không còn cách nào khác. "Bên Hoằng Nghị và Tiểu Bảo em cũng đi nói với bọn họ một tiếng, để khỏi khiến bọn họ sốt ruột." Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến mấy đứa trẻ dặn dò nói.

Một câu nói khiến biểu cảm của Tô Ngọc trở nên có chút kỳ lạ, hoàng huynh nói để Tiểu Bảo và những người khác không sốt ruột ư?

Đây là thật sao? "Hoàng huynh, thật ra Tiểu Bảo và những người khác một chút cũng không sốt ruột đâu." Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

Không những không sốt ruột, mấy đứa trẻ này mỗi ngày còn ung dung tự tại vô cùng vui vẻ.

Chỉ cần nghĩ đến Tô Ngọc đã cảm thấy có chút ghen tỵ. "Bọn họ thật sự không sốt ruột sao?" Người cứ mãi không đến, mấy đứa trẻ này vẫn có thể không sốt ruột ư? "Không sốt ruột, mỗi ngày cứ ở trong trà lâu thôi, ý là khi nào đến thì đến, xem ai hao tổn hơn ai." Tô Ngọc nghĩ đến trạng thái gần đây của Tiểu Bảo và những người khác, bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ lạ, mấy đứa trẻ này có phải hơi bình tĩnh quá rồi không? "Tiểu Ngọc, ta cứ có cảm giác Hoằng Nghị và những người khác có phải hơi bình tĩnh quá rồi không?" Dù sao bị người ta cho leo cây lâu như vậy, bọn họ thật sự không hề lo lắng?

Thậm chí một chút tức giận cũng không có sao?

Ông ấy sao lại không tin cho lắm chứ? "Hoàng huynh, anh cứ yên tâm đi, mấy đứa trẻ này tâm thái tốt hơn chúng ta nhiều.

Nhưng bọn họ đã để Tiểu Bảo và những người khác đợi lâu như vậy, đợi khi người đến rồi Tiểu Bảo chắc sẽ không thiếu một chút nào mà trả lại đâu." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Nghe lời này, Huyền Phỉ Nhiên ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc.

Nhưng nghĩ đến tính cách của mấy đứa trẻ, ông ấy lại không cảm thấy có gì không đúng. "Thôi được rồi, Tiểu Bảo và những người khác muốn làm gì thì làm đi, ta một chút cũng không lo lắng nữa." Ông ấy thật sự không muốn lo lắng nhiều như vậy nữa. "Hoàng huynh, bên anh còn rất nhiều việc phải xử lý, anh không bận sao?" Lời Tô Ngọc nói khiến Huyền Phỉ Nhiên lườm anh một cái đầy bực dọc: "Em không thể thấy anh nghỉ ngơi một lát sao?" Người đến nhiều thì việc của anh đương nhiên cũng nhiều, không những thế còn rất nhiều chuyện phải giải quyết, anh thực sự không có nhiều thời gian.

Nghĩ thôi đã thấy đau đầu rồi. "Hoàng huynh, anh cũng đừng quá lo lắng, mọi chuyện vẫn chưa nghiêm trọng đến mức đó đâu." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên an ủi nói. "Anh biết, nhưng những gì cần chuẩn bị thì vẫn phải chuẩn bị sẵn sàng, đặc biệt là mấy quốc gia gió chiều nào xoay chiều ấy này." Huyền Phỉ Nhiên cười lạnh nói.

Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên không nói gì.

Hoàng huynh nói không sai, mấy quốc gia này quả thực là loại gió chiều nào xoay chiều ấy, xem ý của bọn họ là định hợp tác với Bắc quốc rồi phải không? "Tiểu Ngọc, chúng ta bàn bạc xem tiếp theo nên làm thế nào." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nói.

Ngày hôm đó Tô Ngọc ở lại trong cung cả ngày.

Còn mấy quốc gia kia cùng người của Bắc quốc đợi mãi, lâu như vậy mà bên Huyền quốc cũng không có ai đến nói gì, điều này khiến bọn họ ít nhiều có chút lo lắng.

Vạn nhất sau này Huyền quốc cho rằng bọn họ đã liên thủ với Bắc quốc để đối phó Huyền quốc thì sao?

Càng nghĩ, bọn họ càng cảm thấy có khả năng này.

Một người tìm đến Bắc Nặc Phong hỏi: "Các người định khi nào thì qua đó?

Nếu cứ tiếp tục chờ đợi như vậy, chỉ tổ mang lại phiền phức cho chúng ta thôi, chẳng lẽ còn cần tôi nhắc nhở các người sao?" "Các người vội cái gì?

Bên Huyền quốc sẽ không làm gì đâu." Bắc Nặc Phong nhíu mày, sốt ruột nói.

Mấy người của các quốc gia này đúng là quá nhát gan, mới có tí chuyện mà đã cuống quýt lên thế này rồi, sau này thì biết làm sao?

Nghe Bắc Nặc Phong nói, tất cả mọi người nhìn nhau, trong mắt đều là sự bất mãn: "Anh thì nghĩ như vậy, vạn nhất sau này Huyền quốc gây sự với chúng ta thì sao?

Anh có thể bồi thường tổn thất cho chúng ta không?

Nói thì hay lắm." "Nói không sai, chúng ta mạo hiểm hợp tác với các người, nếu các người cứ tiếp tục như vậy, chúng ta sẽ không tiếp tục qua lại với các người nữa." Một người trong số đó bất mãn nhìn Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong lạnh lùng nhìn người chất vấn anh ta: "Các người tưởng bây giờ mà qua đó thì người của Huyền quốc sẽ không làm gì các người sao?

Khi các người quyết định đi cùng chúng tôi, người bên Huyền quốc đã sớm gắn kết các người với Bắc quốc rồi." Đã đến lúc này rồi mà mới xem xét vấn đề này, những người này có phải quá ngu xuẩn không?

Bây giờ mới nói thì đã muộn rồi còn gì?

Thật nực cười.

Mấy người nghe Bắc Nặc Phong nói thì tức đến run rẩy cả người, run rẩy đưa tay chỉ vào Bắc Nặc Phong: "Anh tính kế chúng tôi?" Bắc Nặc Phong nghe vậy thì có chút không vui: "Đừng nói khó nghe như thế, cái gì mà tôi tính kế các người?

Chẳng lẽ đây không phải là các người đồng ý sao?" Trong lòng những người này cũng đố kỵ vì Huyền quốc có được mọi thứ như hiện tại, cho nên mới lựa chọn đi cùng bọn họ.

Kết quả bây giờ lại nói những lời này, chẳng phải quá ngốc nghếch sao?

Tất cả mọi người cứ thế nhìn Bắc Nặc Phong, đến lúc này rồi thì bọn họ còn có lý do gì mà không hiểu chứ?

Những người này chính là cố ý.

Cố ý khiến mấy quốc gia này liên hệ với bọn họ.

Nếu bên Huyền quốc thật sự biết những chuyện này, bọn họ có cho rằng mình đã đạt thành hợp tác với Bắc quốc để cùng đối phó

Huyền quốc không?

Huyền quốc mà có suy nghĩ như vậy, liệu có tìm gây sự với bọn họ không?

Hiện tại bọn họ vẫn còn dựa vào giống cây lương thực năng suất cao mà Huyền quốc cung cấp để sống, nếu đến lúc đó Huyền quốc không muốn cấp giống này nữa thì bọn họ phải làm sao?

Chỉ cần nghĩ đến thôi, mấy quốc gia cùng Bắc quốc định cho Huyền quốc một đòn phủ đầu này đã cuống lên rồi.

Giống cây năng suất cao này bọn họ tuyệt đối không thể mất được.

Nếu mất đi quyền mua giống cây năng suất cao, bọn họ phải giải thích thế nào với bá tánh trong nước đây?

Chương 2004

Không những thế, đến lúc đó có khả năng còn bị chính huynh đệ của mình tính kế.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, tất cả mọi người đều run bắn cả người, bọn họ khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, làm sao có thể để mình mất đi tất cả những thứ này?

Chầm chầm nhìn người trước mặt: "Các người vẫn luôn tính kế chúng ta?" Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ nửa cười nửa không, mỉa mai nói: "Đừng nói khó nghe như thế, cái gì mà chúng tôi tính kế các người?

Chẳng lẽ không phải các người vẫn luôn muốn hợp tác với chúng tôi, sau đó sau khi có được Huyền quốc thì sẽ chia một phần cho các người sao?" Bọn họ cũng muốn trường sinh bất lão, bây giờ mà nói chuyện tính kế thì lời này đã quá đáng rồi.

Dù sao đây cũng là chuyện hai bên tự nguyện, nói gì mà tính kế, lời này e rằng cũng quá khó nghe rồi.

Run rẩy chỉ vào Bắc Nặc Phong, bọn họ cũng có ý nghĩ như vậy không sai, nhưng bọn họ vẫn chưa đồng ý rõ ràng với Bắc quốc.

Nhưng bây giờ sau khi mọi chuyện đã diễn ra, người của Huyền quốc chắc chắn sẽ cho rằng bọn họ đã sớm đạt thành hợp tác với người của Bắc quốc, cho nên mới vào lúc này tìm đến gây sự với họ.

Thậm chí còn cùng Bắc quốc muốn khiến bọn họ mất mặt.

Chỉ cần nghĩ đến động thái sau này của Huyền quốc, có hai người bắt đầu hối hận, anh ta đã không biết sau khi trở về phải giải thích thế nào với phụ hoàng bọn họ rồi.

Khi đến đây phụ hoàng đã nói rất rõ ràng, là phải đạt được hợp tác tốt hơn với Huyền quốc, còn cái thứ trường sinh bất lão gì đó đều là lừa bịp, dặn anh ta tuyệt đối không được hợp tác với người của Bắc quốc.

Thế nhưng anh ta chẳng những không nghe lời phụ hoàng, mà còn làm ra chuyện như vậy, phụ hoàng biết chuyện chắc chắn sẽ thất vọng về anh ta.

Nghĩ đến người huynh đệ vẫn luôn tranh chấp không ngừng với mình, cả người anh ta đều run bắn.

Lần này sau khi trở về, địa vị của anh ta chắc chắn sẽ thấp hơn bây giờ rất nhiều, anh ta không thể để chuyện như vậy xảy ra, nhất định phải bảo vệ được địa vị hiện tại của mình.

Nghĩ thông suốt xong anh ta nhìn Bắc Nặc Phong: "Rốt cuộc các người định khi nào thì qua đó?" "Không vội." Bắc Nặc Phong tùy ý nói, anh ta muốn người của Huyền quốc đến mời bọn họ qua.

Trước khi người của Huyền quốc đến, anh ta sẽ không chủ động qua đó đâu.

Người đàn ông nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong: "Anh không định để người của Huyền quốc đến mời các người qua đó chứ?" Bắc Nặc Phong không nói gì, nhưng thái độ đó đã nói lên tất cả, nhìn Bắc Nặc Phong như vậy, anh ta cảm thấy người này thật sự điên rồi, đây là địa bàn của Huyền quốc, anh ta có tư cách gì mà đòi người ta đến mời anh ta qua đó?

Dù sao là bọn họ muốn đến, chứ không phải Huyền quốc cầu xin bọn họ đến, người ta tiếp đãi bọn họ đã rất tốt rồi, còn muốn người ta tự mình đến mời sao?

Người này rốt cuộc nghĩ thế nào vậy?

Trước đây sao anh ta không thấy Bắc Nặc Phong lại tự cho mình là đúng đến thế? "Bắc Nặc Phong, anh đừng quên, là chúng ta tự mình muốn đến đây, không phải người ta cầu xin chúng ta đến, tình huống như vậy mà anh lại muốn người ta đến mời anh sao?

Anh có phải điên rồi không?" Nhịn đi nhịn lại, cuối cùng không nhịn được nữa, anh ta nhìn Bắc Nặc Phong nói với vẻ bực tức.

Bắc Nặc Phong liếc nhìn người vừa nói chuyện, bình thản mở lời: "Chuyện này không cần anh phải lo, chuyện của tôi còn chưa đến lượt anh xen vào." Hít sâu một hơi nén xuống sự bất mãn trong lòng: "Anh tưởng tôi rất muốn quản cái chuyện vớ vẩn của anh sao?

Nếu anh muốn người ta đến mời anh qua đó thì cứ việc mà đợi đi." "Chuyện này không cần anh phải lo, tôi đã nói ra được thì đương nhiên có cách của tôi, nếu anh không muốn đợi, anh có thể đi trước, ở đây không ai cản anh đâu." Bắc Nặc Phong lạnh lùng nói.

Nghe lời này, còn có lý do gì mà không hiểu nữa chứ, trong lòng Bắc Nặc Phong, bọn họ những người này chẳng qua chỉ là những quân cờ có thể lợi dụng mà thôi. "Các người cũng muốn theo anh ta ư?" Anh ta quay đầu nhìn những người từ khi đến vẫn chưa nói lời nào, nghiến răng hỏi. "Lý Nhĩ, chuyện này chúng ta cứ nghe anh ta đi, dù sao cũng đã đến nước này rồi, chúng ta có qua đó thì bên Huyền quốc cũng sẽ cho rằng chúng ta cùng một phe với anh ta, chi bằng cứ kiên trì đến cuối cùng, biết đâu lại thành công thì sao?" Một người có quan hệ tốt với Lý Nhĩ nhìn anh ta, do dự một lát rồi nói.

Nghe lời này, Lý Nhĩ tức đến bật cười, cứ thế nhìn người trước mặt: "Anh chắc chắn muốn làm như vậy chứ?" "Các người thật sự không hối hận ư?" Anh ta bây giờ đã hối hận rồi.

Trước đây tại sao anh ta lại làm chuyện như vậy cùng với những người này chứ?

Nếu không phải đầu óc có vấn đề, anh ta cũng sẽ không ở đây cùng bọn họ lâu như vậy. "Chúng ta sẽ không hối hận đâu, Lý Nhĩ, anh cũng đi cùng chúng tôi đi, tôi không tin những thứ của Huyền quốc mà anh thật sự không muốn." Người kia nhìn Lý Nhĩ nghiêm túc nói.

Những người ở đây đều là vì muốn những thứ của Huyền quốc nên mới đợi chờ, nhưng cũng chính vì điều này mà bọn họ có thể mất đi rất nhiều, dù sao tình hình bây giờ đã thay đổi rồi. "Được thôi, đã thế các người cứ tiếp tục đi cùng Bắc quốc đi, tôi đi trước đây." Lý Nhĩ đã nghĩ thông suốt rồi, nếu người của Bắc quốc mà có được Huyền quốc, tuyệt đối sẽ không đưa những thứ của Huyền quốc cho bọn họ, không những không đưa, mà khoảnh khắc tiếp theo rất có khả năng sẽ đối phó với chính quốc gia của bọn họ.

Mấy ngày nay tiếp xúc, anh ta cũng đã ít nhiều hiểu được về Bắc quốc rồi.

Người của Bắc quốc dã tâm quá lớn, một khi bọn họ có được Huyền quốc, có lẽ bước tiếp theo chính là xưng bá thiên hạ này.

Đến lúc đó, mấy quốc gia bọn họ không nói đến, bá tánh nói không chừng còn rơi vào cảnh lầm than.

Trước đây sao anh ta lại ngốc nghếch đến vậy chứ?

Lại đi tin những lời người của Bắc quốc nói, bây giờ nhìn bộ dạng Bắc Nặc Phong thế này, Lý Nhĩ luôn cảm thấy mấy người bọn họ đã trở thành vật trong túi của Bắc quốc rồi. "Lý Nhĩ, anh phải suy nghĩ cho kỹ đó, nếu anh đi rồi thì tất cả mọi chuyện đều không còn liên quan gì đến anh nữa, anh thật sự muốn đi sao?" Người có quan hệ tốt với Lý Nhĩ sốt ruột hỏi.

Lý Nhĩ liếc nhìn Bắc Nặc Phong: "Trước đây là tôi quá ngây thơ rồi, tôi lại thấy sau này chúng ta mới là vật trong túi của bọn họ, người ta làm sao có thể đưa thứ khó khăn lắm mới có được cho chúng ta chứ?

Đừng ngây thơ nữa." Lý Nhĩ lúc này vô cùng tỉnh táo, đặc biệt là khi nhìn thấy thái độ thờ ơ của Bắc Nặc Phong, anh ta đã biết suy nghĩ của Bắc Nặc Phong rồi.

Có hay không có những người như bọn họ đối với Bắc Nặc Phong và Bắc quốc căn bản không quan trọng, từ đó có thể thấy, Bắc Nặc Phong từ trước đến nay chưa từng coi bọn họ là bạn hợp tác, anh ta chỉ coi bọn họ là những người có giá trị lợi dụng, đến khi bọn họ mất đi giá trị lợi dụng thì cũng là lúc bọn họ gặp xui xẻo. "Lý Nhĩ, anh có phải nghĩ nhiều quá rồi không?

Bọn họ làm sao có thể đối phó với chúng ta chứ?" Người có quan hệ tốt với Lý Nhĩ nhìn anh ta với vẻ kỳ lạ, bất lực nói.

Lý Nhĩ rốt cuộc bị làm sao vậy, trước đây rõ ràng không phải như vậy mà, sao đột nhiên lại có suy nghĩ như thế? "Các người cứ nghĩ cho kỹ đi, tôi đi trước đây." Lý Nhĩ vốn còn định giải thích, nhưng thấy bộ dạng không tán đồng của bọn họ thì biết mình có giải thích thế nào cũng vô ích, những người này sẽ không tin đâu.

Đã như vậy thì anh ta giải thích thêm còn có ý nghĩa gì nữa?

Chi bằng mình cứ rời đi trước.

Khi đi đến cửa, Lý Nhĩ quay đầu nhìn người bên trong một cái, cuối cùng trực tiếp rời đi.

Bạn của anh ta vốn tưởng anh ta nói đùa, nhưng sau khi thấy cảnh này thì biết anh ta nói thật, vội vàng đuổi theo ra ngoài cản người lại: "Anh nói thật à?

Lý Nhĩ, trước đây anh đâu có như vậy, rốt cuộc anh bị làm sao vậy?" "Tôi không sao, tôi chỉ là đã nhìn rõ rồi, bọn họ căn bản không quan tâm có hay không có những người như chúng ta, chẳng lẽ anh còn chưa nhìn rõ sao?" Lý Nhĩ khẽ thở dài một tiếng, nhìn bạn mình cười khổ nói. "Sao có thể như vậy?

Tôi thấy vẫn là anh nghĩ nhiều quá rồi." Lý Nhĩ nhìn bạn mình: "Tôi nói thật với anh đó, nếu anh không tin thì tôi cũng chịu, cứ vậy đi, tôi đi trước đây." "Lý Nhĩ..." Anh ta đưa tay cản người lại, nhíu mày nhìn vẻ mặt không tán thành của bạn mình. "Chúng ta đã nói là sẽ cùng nhau mà, bây giờ anh không muốn giúp tôi nữa sao?" "Tôi chỉ là không muốn sau này quốc gia của tôi bị người của Bắc quốc thôn tính, dã tâm của Bắc Nặc Phong quá lớn rồi, một khi anh ta thắng được Huyền quốc, mấy quốc gia chúng ta sẽ tiêu đời hết, chẳng lẽ anh còn chưa ý thức được sao?" Lý Nhĩ trong lòng có chút phiền não, những gì cần nói anh ta đều đã nói rõ ràng rồi, còn muốn thế nào nữa?

Cứ tiếp tục cản như vậy thì có ý nghĩa gì? "Lý Nhĩ, anh thật sự hiểu lầm Thái tử Bắc quốc rồi, anh ta không phải người như vậy đâu." Lý Nhĩ tức đến bật cười, bọn họ mới quen biết được bao lâu chứ?

Anh ta đã tin Bắc Nặc Phong đến thế rồi sao?

Chương 2005

"Anh nói Bắc Nặc Phong không phải người như vậy, vậy tôi muốn hỏi anh, trong lòng anh, anh ta là người như thế nào?" Lý Nhĩ bình tĩnh nhìn người trước mặt.

Bạn của Lý Nhĩ lập tức nghẹn lời, anh ta vậy mà lại không thể phản bác lời bạn mình.

Chuyện này là sao đây? "Anh xem, anh còn không nói được anh ta là người như thế nào, anh còn tin anh ta đến vậy sao?" Lý Nhĩ thất vọng nhìn bạn mình, rốt cuộc anh ta nghĩ thế nào vậy?

Sao lại tin Bắc Nặc Phong sẽ không làm như vậy đến thế? "Được rồi, nếu anh muốn đi cùng tôi thì bây giờ rời đi, chúng ta về thu dọn đồ đạc, nếu anh còn muốn đi cùng Bắc Nặc Phong thì tôi cũng sẽ không cản anh, anh tự biết liệu là được." Lý Nhĩ đưa tay kéo tay bạn mình ra, bình tĩnh nhìn anh ta nói.

Bạn của Lý Nhĩ nhíu mày nhìn anh ta: "Lý Nhĩ, anh nói thật sao?" Anh ta đã ra cản rồi, Lý Nhĩ vậy mà vẫn có suy nghĩ như vậy, anh ta rốt cuộc muốn làm gì?

Anh ta tưởng bây giờ mà qua đó thì người của Huyền quốc sẽ chấp nhận bọn họ sao?

Lý Nhĩ từ khi nào lại trở nên đơn thuần như vậy chứ? "Lý Nhĩ, cho dù bây giờ anh có đi, người của Huyền quốc cũng sẽ không tin anh đâu, bọn họ vẫn sẽ cho rằng anh và Bắc quốc là cùng một phe, đã như vậy thì anh cần gì phải quay về làm chuyện vô ích?" Lý Nhĩ căn bản không nghe lọt những lời anh ta nói, cười lắc đầu: "Những thứ này đều không quan trọng, tôi không muốn cuối cùng trở thành kẻ đầu sỏ hủy diệt quốc gia của chính mình." Nếu nói có quốc gia nào không có dã tâm lớn như vậy, thì chắc chắn đó là Huyền quốc.

Nếu Huyền quốc có dã tâm như vậy, thì đã không có việc ký kết hiệp ước trăm năm, Huyền quốc cũng sẽ không cấp cho bọn họ giống cây năng suất cao, anh ta thật sự quá ngốc nghếch, vậy mà lại vì những thứ Bắc quốc nói mà tin lời bọn họ... "Anh muốn theo thì cứ tiếp tục theo đi, tôi đi trước một bước đây." Nói xong liền trực tiếp rời đi, không nhìn bạn mình thêm một lần nào nữa. "Lý Nhĩ, anh nhất định sẽ hối hận đó." Bước chân Lý Nhĩ dừng lại một chút, rồi trực tiếp rời đi.

Anh ta tin rằng người hối hận chắc chắn sẽ không phải là anh ta, mà là người bạn tốt của mình.

Bây giờ anh ta vẫn còn tin Bắc Nặc Phong như thế, đợi sau khi dã tâm của Bắc Nặc Phong bị bại lộ, anh ta có muốn hối hận cũng đã không kịp nữa rồi.

Anh ta vốn nghĩ hai người là bạn bè, nói chuyện này với anh ta một chút, cuối cùng ít nhất cũng có thể cùng nhau rời đi, không biến thành quân cờ của Bắc Nặc Phong.

Nhưng anh ta hình như đã hoàn toàn tin Bắc Nặc Phong rồi, thậm chí còn tin rằng sau khi Bắc Nặc Phong có được Huyền quốc sẽ chia tất cả mọi thứ của Huyền quốc cho bọn họ.

Trước đây anh ta cũng có suy nghĩ như vậy, cảm thấy đã là đối tác hợp tác thì sẽ có được tất cả những gì bọn họ muốn, nhưng bây giờ mới phát hiện tất cả mọi thứ chẳng qua chỉ là suy nghĩ tự cho mình là đúng của bọn họ mà thôi.

Bắc Nặc Phong từ trước đến nay chưa từng đảm bảo với bọn họ sẽ cấp bao nhiêu thứ.

Chính là điểm này khiến anh ta coi như đã nhìn thấu Bắc Nặc

Phong.

Bắc Nặc Phong nhìn người vừa trở về, khẽ nhíu mày: "Anh ta đi rồi ư?" "Vâng, đã rời đi rồi." Anh ta đến bây giờ vẫn không hiểu vì sao Lý Nhĩ lại muốn rời đi.

Ở lại đây cùng bọn họ có được Huyền quốc chẳng phải là kết quả tốt hơn sao? "Tôi biết rồi." Bắc Nặc Phong không nói gì, nhưng trong lòng đã có suy nghĩ.

Đã không thể dùng cho mình, vậy thì chết đi là được rồi. "Các người về nghỉ ngơi trước đi, có tin tức gì tôi sẽ nói với các người." Bây giờ vẫn cần những người này, anh ta không thể để những người này cũng rời đi như cái Lý Nhĩ liều mạng kia được.

Ít nhất là trước khi bọn họ mất đi giá trị lợi dụng. "Được." Bạn của Lý Nhĩ nhìn Bắc Nặc Phong một cái, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không nói ra.

Đợi sau khi mọi người đều rời đi, Bắc Nặc Phong nhìn thị vệ bên cạnh: "Đi xử lý Lý Nhĩ, đừng để anh ta nói ra những lời không nên nói." "Vâng." Nếu Lý Nhĩ chết ở Huyền quốc, đến lúc đó cũng có thể mang lại một chút phiền phức cho Huyền quốc, đây đối với anh ta mà nói tuyệt đối là một kết quả vô cùng tốt.

Cứ xem sau này mọi chuyện sẽ ra sao.

Khi Lý Nhĩ dẫn người đi về phía kinh thành thì Tô Ngọc đã biết.

Tô Ngọc cảm thấy chuyện này có chút buồn cười, thật không ngờ lại có người có suy nghĩ khác với Bắc Nặc Phong. "Nguyên Bảo, cậu dẫn người đi tiếp ứng một chút." Sau khi biết tin, Tô Ngọc liền phái Nguyên Bảo dẫn người đi tiếp ứng đối phương.

Nguyên Bảo đối với mệnh lệnh này có chút bất mãn: "Chỗ đó cách kinh thành cũng không xa lắm, tại sao còn phải đi đón người chứ?"

Chẳng phải là vẽ rắn thêm chân sao? "Lý Nhĩ tuy rằng lúc này mới chuẩn bị đến, nhưng anh ta đã hợp tác với Bắc Nặc Phong bọn họ một thời gian, tất nhiên biết không ít chuyện về bên Bắc Nặc Phong, nếu anh ta nói với chúng ta, thì cực kỳ bất lợi cho đoàn người Bắc Nặc Phong." Đối với chuyện này Tô Ngọc không cần giải thích quá nhiều, lời đã nói đến mức này rồi, Nguyên Bảo đương nhiên hiểu Tô Ngọc rốt cuộc có ý gì.

Bắc Nặc Phong vì không muốn tình hình bên bọn họ bị Lý Nhĩ nói cho bọn họ biết, đương nhiên sẽ lựa chọn một phương pháp khác.

Và phương pháp này chính là để Lý Nhĩ vĩnh viễn ngậm miệng.

Nếu Lý Nhĩ thật sự gặp chuyện, đến lúc đó còn sẽ mang đến phiền phức không cần thiết cho Huyền quốc.

Dù sao Lý Nhĩ cũng là Thái tử của quốc gia bọn họ.

Một Thái tử của một quốc gia gặp chuyện ở Huyền quốc, nếu không tìm ra người, cuối cùng kẻ gánh tội chỉ có thể là Huyền quốc, chi bằng sau này phải chịu phiền phức không cần thiết, thì thà lúc này bóp chết mọi chuyện trong trứng nước, ít nhất có thể yên tâm hơn rất nhiều. "Tôi bây giờ sẽ dẫn người qua đó." Trên đất của Huyền quốc còn chưa đến lượt người của Bắc quốc tác oai tác quái đâu. "Ừ." Đợi sau khi Nguyên Bảo đi rồi, Tô Ngọc dựa vào ghế, nghĩ về nguyên nhân Lý Nhĩ đột nhiên trở mặt với Bắc Nặc Phong bọn họ.

Thái Huyền ngồi bên cạnh: "Em thấy Lý Nhĩ vì sao lại trở mặt với bọn họ?" "Ai biết được chứ?

Muốn biết nguyên nhân gì thì đợi sau khi người đến rồi sẽ biết thôi." Tô Ngọc nhún vai, lúc này cho dù có nghĩ muốn biết thế nào cũng vô ích, dù sao người còn chưa xuất hiện mà. "Anh nói cũng đúng, Thiên Thần Vũ sắp đến rồi." Nghĩ đến gì đó, Thái Huyền đột nhiên mở lời nói.

Động tác trong tay Tô Ngọc dừng lại một chút, khẽ nhíu mày.

Anh cũng nhận được tin Thiên Thần Vũ đã đến rồi.

Anh rất tò mò mục đích Thiên Thần Vũ đến đây lần này rốt cuộc là gì. "Em chẳng lẽ không lo lắng chút nào sao?" "Có gì đáng lo lắng đâu." Rất nhiều chuyện đã là định sẵn rồi, đã đưa ra quyết định thì không nên hối hận.

Bất kể là ai cũng đều như vậy. "Đi cùng Thiên Thần Vũ còn có Không Tịch đại sư." Mục đích Không Tịch đại sư đi cùng anh ta rốt cuộc là gì?

Điều này khiến Tô Ngọc có chút nghi ngờ.

Đối mặt với lời Tô Ngọc nói, Thái Huyền khẽ thở dài: "Nếu Thiên Thần Vũ thật sự làm như vậy, anh định thế nào?" Anh ta thật ra muốn hỏi một vấn đề khác, nhưng nhìn Tô Ngọc như vậy thì vẫn không hỏi ra.

Tô Ngọc nhìn Thái Huyền một cái khó hiểu, rồi kỳ lạ nói: "Tôi còn có thể làm gì nữa?

Đạo bất đồng bất tương vi mưu thôi." Vốn dĩ là đạo bất đồng bất tương vi mưu, chuyện này cũng có gì mà không thể thừa nhận đâu. "Thái Huyền, tất cả những chuyện này đều là do anh ta tự mình lựa chọn, chúng ta cũng không thể can thiệp quá nhiều, nếu anh ta lựa chọn giúp Bắc quốc, vậy tôi cũng không có gì để nói nữa." Tô Ngọc nhìn chuỗi hạt đàn hương trên tay, cười mỉa mai.

Chuỗi hạt này là do Nam Kiều bọn họ đã gỡ cổ độc trên đó ra, xác nhận triệt để không có uy hiếp gì mới đeo lên.

Chương 2006

Đợi sau khi Thiên Thần Vũ đến, anh rất muốn hỏi Thiên Thần Vũ rốt cuộc có thật sự không biết chuyện này không.

Nếu đã biết, vậy anh ta vì sao lại làm như vậy?

Làm như vậy thì có lợi ích gì cho anh ta? "Anh nói cũng đúng." Nếu đó thật sự là lựa chọn của Thiên Thần Vũ, chỉ có thể nói rõ bọn họ đã không còn là người cùng đường, anh cũng không cần cưỡng cầu quá nhiều.

Bây giờ mọi vấn đề chỉ chờ Thiên Thần Vũ bọn họ đến, còn những chuyện khác thì không cần nói nhiều làm gì.

Lý Nhĩ vừa đi ra ngoài chưa đầy nửa canh giờ, thì đã bị một đám người mặc đồ đen chặn lại, võ công của đám người này vô cùng tốt.

Nhìn thấy bọn họ, Lý Nhĩ không cần đoán cũng biết là người của ai phái đến.

Lý Nhĩ nghiêm túc nhìn đám người mặc đồ đen này: "Là Bắc Nặc Phong bảo các người đến giết tôi phải không?" Đám người mặc đồ đen không nói một lời nào, trực tiếp động thủ, điều này khiến sách lược trì hoãn thời gian của Lý Nhĩ triệt để thất bại.

Lần này anh ta tuy rằng cũng có mang người đến, nhưng so với sát thủ thì hiển nhiên kém hơn rất nhiều.

Các đại thần vây quanh Lý Nhĩ cảnh giác nhìn đám người mặc đồ đen kia, nhưng trong đó có một người vô cùng bất mãn nói: "Sớm biết thế thì cứ tiếp tục hợp tác với bọn họ chẳng phải tốt rồi sao?

Nhìn xem bây giờ mọi chuyện đã thành ra thế nào rồi?" Lý Nhĩ liếc nhìn người vừa nói chuyện, mặt lạnh tanh: "Nếu anh muốn hợp tác với bọn họ, anh có thể đi ngay bây giờ, không cần đến chỗ tôi mà nói mấy lời này." Anh ta nói những lời này chẳng phải là đang trách móc mình không nên trở mặt với người bên Bắc quốc sao?

Cần gì phải nói bóng gió như vậy.

Vị đại thần kia biểu cảm có chút lúng túng, sau đó nói: "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" "Chúng ta hợp tác với Bắc quốc cũng có lợi chứ, bây giờ chính vì anh lựa chọn rời đi nên chúng ta mới bị người ta truy sát, nếu chúng ta có chuyện gì thì tất cả đều là lỗi của anh." Vị đại thần kia nói chẳng khách khí chút nào.

Anh ta cũng không cho rằng liên thủ với bên Bắc quốc có gì sai cả, trái lại còn cảm thấy Lý Nhĩ rời đi vào lúc này là vô cùng sai lầm. "Thái tử, bây giờ chúng ta quay về vẫn còn kịp, người đừng làm ra chuyện khiến người hối hận không kịp đó." Đại thần nhìn Lý Nhĩ, chẳng khách khí chút nào nói.

Lý Nhĩ bình tĩnh nhìn vị đại thần này, ánh mắt hơi lạnh: "Anh là đại thần của quốc gia chúng ta hay của Bắc quốc?

Nếu anh muốn đi Bắc quốc thì bây giờ cứ đi đi, tôi không cản anh đâu." Vị đại thần kia xấu hổ nhìn Lý Nhĩ, cảm thấy mặt mũi mình đều đã mất hết rồi.

Nghĩ gì đó, vị đại thần kia cúi đầu không nói, nhưng điều không ai biết là trong mắt vị đại thần đó mang theo hận ý.

Khi tất cả mọi người đều đang bảo vệ Lý Nhĩ, vị đại thần kia tranh thủ cơ hội trực tiếp đẩy Lý Nhĩ một cái.

Lý Nhĩ kinh hãi biến sắc, quay đầu nhìn người đẩy mình, chính là vị đại thần vừa rồi đối chọi với anh ta.

Lạnh lùng nhìn anh ta: "Anh... rất tốt." "Điện hạ." Thị vệ gần Lý Nhĩ nhất lao đến đỡ đòn tấn công của người áo đen, mà anh ta cũng vì thế mà mất mạng.

Lý Nhĩ hai mắt đỏ hoe nhìn người đã chết để cứu mình.

Nếu hôm nay anh ta có thể sống sót, anh ta nhất định sẽ khiến người này hối hận vì đã đến thế giới này.

Tay khẽ run rẩy, đưa tay che mắt đối phương lại.

Vị đại thần đã đẩy Lý Nhĩ đối với chuyện này có chút thất vọng.

Vốn tưởng rằng anh ta chắc chắn sẽ mất mạng, ai ngờ vậy mà vẫn còn sống được, thật sự quá thất vọng rồi.

Một vị đại thần có tính cách nóng nảy thấy Lý Nhĩ không sao, liền quay người đấm một quyền vào mặt vị đại thần kia.

Trong mắt mang theo lửa giận: "Anh gan thật to, vậy mà dám ra tay độc ác với Điện hạ, đợi sau khi trở về anh cứ đợi người nhà của mình phải trả giá vì những việc làm của anh đi." Anh ta thật sự quá tức giận rồi.

Suy nghĩ ban đầu của Điện hạ có thể không đúng lắm, nhưng bây giờ mọi việc Điện hạ làm đều là vì muốn tốt cho bọn họ.

Kết quả là cái tên khốn này đã làm gì chứ?

Sao anh ta không đi chết đi.

Vị đại thần kia một chút cũng không để ý chuyện này, cười lạnh nhìn bọn họ, đặc biệt là khi nhìn thấy các thị vệ ngày càng ít đi, ý cười trong mắt càng thêm điên cuồng: "Điều này còn phải xem các người có cơ hội sống sót trở về không đã, thì mới có thể gây hại cho tôi và người nhà của tôi." Bọn họ bây giờ đến việc sống sót còn trở thành xa vời, còn có gì đáng nói nữa chứ?

Cái gì mà phải trả giá, bọn họ chi bằng cứ sống sót rời khỏi đây rồi nói sau.

Khi thị vệ cuối cùng cũng ngã xuống, Lý Nhĩ đã chuẩn bị sẵn sàng cho cái chết, thế nhưng khi Lý Nhĩ bị thương và tưởng chừng mình đã chết chắc, một người đàn ông thân mặc kình trang xuất hiện trước mặt, chặn đứng tất cả các đòn tấn công.

Người đến đột ngột khiến người bên Lý Nhĩ khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó Lý Nhĩ liền nghe thấy tiếng vó ngựa truyền đến từ phía sau, không nhịn được quay đầu nhìn sang, người dẫn đầu khiến Lý Nhĩ có chút vui mừng.

Người này anh ta nhận ra, đó là người bên cạnh Tô Ngọc, nghe nói còn rất lợi hại, mà bên cạnh anh ta cũng có không ít người.

Sự xuất hiện của những người này đối với Lý Nhĩ bọn họ mà nói, không khác gì mạng đã được bảo toàn rồi.

Vị đại thần đã đẩy Lý Nhĩ trong mắt mang theo sự hối hận và bất mãn.

Sự bất mãn này là đối với đám người áo đen kia.

Bọn họ sao lại chậm chạp như vậy chứ?

Đã đến nước này rồi mà vậy mà còn để những người này xuất hiện trước mặt.

Đồng thời cũng khiến Lý Nhĩ bọn họ có cơ hội sống sót.

Lý Nhĩ có cơ hội sống sót, anh ta và gia đình mình sẽ triệt để tiêu đời.

Không được, anh ta không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Thế nhưng khi anh ta muốn làm gì đó, những người bên cạnh đều dùng ánh mắt cảnh giác nhìn anh ta, căn bản không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào. "Anh cứ đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, Thái tử Điện hạ đến tìm anh gây sự đi." Vị đại thần bên cạnh mỉa mai nói.

Bọn họ sẽ không cho cái tên khốn này cơ hội thứ hai đâu, anh ta muốn tìm gây sự với Điện hạ thì cũng phải xem bọn họ có đồng ý không đã. "Cút ngay." Chỉ cần anh ta vào lúc này lấy mạng Lý Nhĩ, sau đó khiến mấy vị đại thần này cũng chết đi, còn ai có thể nói anh ta đã làm gì chứ?

Nghĩ như vậy, ánh mắt anh ta trở nên âm độc, đột nhiên lao về phía Lý Nhĩ, vị đại thần bên cạnh đã sớm biết động tác của anh ta, vươn tay cản người lại.

Nhìn người trước mặt, vị đại thần nói từng chữ một: "Anh đừng hòng động thủ làm hại Điện hạ." Hôm nay cho dù bọn họ tất cả đều chết ở đây, bọn họ cũng sẽ bảo vệ Điện hạ không để Điện hạ bị thương, nhưng bọn họ biết, nếu hôm nay bọn họ xảy ra chuyện mất mạng, Điện hạ cũng sẽ giúp bọn họ báo thù.

Vị đại thần nhìn người cản mình mà tức đến run rẩy cả người, nghiến răng rống lên giận dữ: "Các người đều cút hết cho tôi." Lý Nhĩ nhìn những người đang bảo vệ mình và người muốn lấy mạng mình, đột nhiên cười lên.

Anh ta nhìn vị đại thần trước mặt, cười nhạo báng: "Anh không còn cơ hội động thủ lấy mạng tôi nữa rồi, đúng là đáng tiếc thật đấy." Vị đại thần tức đến nghiến răng, lại chẳng có cách nào cả, chỉ có thể trơ mắt nhìn. "Anh tưởng chuyện này đến đây là kết thúc sao?

Tôi sẽ không để anh đắc ý đâu." Vị đại thần trong lòng vô cùng rõ ràng, nếu Lý Nhĩ sống sót thì tất cả mọi thứ của anh ta đều sẽ không còn.

Chương 2007

Anh ta tuyệt đối không thể để Lý Nhĩ sống sót rời khỏi Huyền quốc.

Chỉ có chết ở Huyền quốc anh ta mới có thể tìm được cái cớ tốt hơn để nói cho người trong nước biết Lý Nhĩ đã xảy ra chuyện gì, cũng có thể đổ tất cả mọi thứ lên đầu Huyền quốc.

Bọn họ không dám tìm gây sự với Huyền quốc, chắc chắn sẽ để chuyện này cho qua.

Chỉ cần nghĩ đến thôi đã thấy vô cùng mong chờ.

Người do Nguyên Bảo dẫn đến thấy tình thế này thì bảo vệ Lý Nhĩ, không thể để người của quốc gia bọn họ tự mình giết chết đối phương được, nếu người này chết rồi, anh ta còn có thể làm gì?

Bây giờ là ở Huyền quốc, phải để Huyền quốc gánh tội.

Sau khi người do Nguyên Bảo dẫn đến bảo vệ Lý Nhĩ, vị đại thần muốn lấy mạng Lý Nhĩ kia liền không còn cơ hội nữa, anh ta hung hăng lườm người bên cạnh một cái, người của Huyền quốc này đúng là lắm chuyện.

Nguyên Lâm nhìn ánh mắt đối phương mà tức đến bật cười, xem ra người này là muốn hại Thái tử của quốc gia mình không thành, cuối cùng còn đổ hết trách nhiệm lên người bọn họ ư? "Một vị đại thần vậy mà dám ra tay sát hại Thái tử của quốc gia mình, lá gan của anh quả thật rất lớn, không biết Hoàng thượng của quốc gia các người biết chuyện sau này sẽ có hậu quả gì?" Nguyên Lâm liếc nhìn đối phương, mỉa mai nói.

Vị đại thần kia nghiến răng nhìn Nguyên Lâm, oán hận nói: "Lắm chuyện." Nếu không phải những người này xuất hiện, Lý Nhĩ hôm nay đã chết chắc rồi, kết quả là chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Mà Lý Nhĩ vẫn sống sờ sờ, dựa theo tính cách của Lý Nhĩ, một khi đến kinh thành, anh ta sẽ tiêu đời triệt để.

Nghiến răng, anh ta lập tức quỳ xuống đất, vị đại thần nhìn Lý Nhĩ van nài nói: "Điện hạ, vừa rồi là thần không đúng, thần đã biết lỗi rồi, cầu xin Điện hạ tha cho thần lần này đi, thần sẽ không dám nữa." Vị đại thần này có thật sự không dám nữa không thì Nguyên Lâm không biết, anh ta chỉ biết vị đại thần này nói những lời như vậy chẳng qua chỉ là vì muốn giữ mạng mình mà thôi.

Lý Nhĩ bình tĩnh nhìn người không ngừng cầu xin, đột nhiên cảm thấy người này thật sự có chút buồn cười.

Anh ta tự giễu cười nói: "Ta đối ngươi không tệ, ngươi vì chút chuyện này mà muốn mạng ta, giờ ngươi nói mấy lời này cũng vô dụng thôi, ta sẽ không cho ngươi cơ hội đó." Ánh mắt vị đại thần kia tràn đầy phẫn nộ, nhưng rất nhanh biến mất, ông ta tiếp tục van xin: "Điện hạ, là vi thần bị quỷ ám tâm trí mới thành ra thế này, cầu xin người tha thứ cho vi thần lần này đi." Lý Nhĩ đã không muốn nghe tiếp nữa, anh ta quay người nhìn trận chiến bên Nguyên Bảo, Nguyên Bảo và những người bên cạnh thật sự quá lợi hại.

Những hắc y nhân trước đây cực kỳ khó nhằn đối với anh ta, vậy mà đến tay họ lại trở nên dễ dàng như vậy.

Nhìn Nguyên Bảo như vậy, sự hối hận trong lòng Lý Nhĩ càng thêm rõ ràng, rốt cuộc lúc đó anh ta đã nghĩ gì chứ?

Vì sao lại cảm thấy Bắc quốc mới là đối tác hợp tác tốt hơn?

Nhìn xem bây giờ anh ta tự biến mình thành cái bộ dạng quỷ quái gì rồi?

Đám hắc y nhân kia cũng không ngờ lại bị người ta chặn đứng ngay khoảnh khắc quyết định. "Đại ca, anh đi trước đi." Một người trong số đó nói với người bên cạnh.

Bọn họ không thể chết hết ở đây, nhất định phải có người về báo rõ chuyện này. "Các cậu cẩn thận." Người dẫn đầu biết nếu bọn họ tiếp tục ở lại, cuối cùng cũng sẽ chết ở đây, điều này không phải là thứ hắn muốn thấy.

Nói xong, hắn ta quay người bỏ đi, Nguyên Bảo nhìn người rời đi một cái, cũng không đuổi theo.

Điều này khiến những người còn lại có chút hoảng loạn, bọn họ không những không yên tâm vì đối phương rời đi, ngược lại còn bắt đầu lo lắng.

Nếu bên bọn họ có người khinh công cực kỳ lợi hại đi theo phía sau...

Đối với kết quả này, bọn họ thậm chí không dám nghĩ tới, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương rời đi.

Bọn họ nghiến răng, bất chấp tất cả mà ra tay, chỉ có tiêu diệt hết những người ở đây bọn họ mới có thể quay về giúp đại ca của mình.

Tuy nhiên, bọn họ đã thất vọng, võ công của Nguyên Bảo và đồng đội đều mạnh hơn bọn họ, lúc đầu còn có thể đánh ngang tay, nhưng dần dần họ bắt đầu yếu thế hơn, cứ như có thể chết bất cứ lúc nào dưới tay đối phương vậy.

Nguyên Bảo thấy vết thương trên người đối phương đã bắt đầu nhiều lên, bèn không tiếp tục đùa giỡn nữa mà ra tay trực tiếp.

Chỉ trong vài nhịp thở, người đã mất đi hơi thở.

Lý Nhĩ nhìn Nguyên Bảo và đồng đội đã dọn dẹp sạch sẽ đám sát thủ này, cười đi tới: "Đa tạ." Nguyên Bảo gật đầu không nói nhiều, Lý Nhĩ cũng không tức giận vì điều này, anh ta vẫn biết thân phận của Nguyên Bảo, địa vị của hắn ở Huyền quốc cao hơn nhiều so với thiếu gia thế gia bình thường. "Các cậu thật sự không đi đuổi theo người vừa rời đi à?" Lý Nhĩ nhíu mày nhìn Nguyên Bảo hỏi.

Chuyện này đối với bọn họ mà nói hẳn là khá quan trọng chứ?

Bọn họ lại không hề để tâm chút nào? "Không có gì đáng để đuổi theo." Lý Nhĩ không hiểu ý Nguyên Bảo là gì, nhưng Nguyên Bảo đã mất hứng thú giải thích, hắn nhìn người bên cạnh một cái: "Các cậu cứ đưa người về kinh thành trước đi." "Vâng." Đợi người rời đi, Nguyên Húc đứng cạnh Nguyên Bảo: "Cậu nghĩ có thể làm theo ý chúng ta không?" "Chỉ cần đối phương thông minh một chút là có thể đoán được ý đồ của chúng ta, nếu người đó quá ngu xuẩn thì chúng ta cũng chịu thôi." Nguyên Bảo nhún vai thờ ơ nói.

Chuyện này vốn dĩ chỉ là muốn xem có thể theo dõi được người đứng sau hay không, nếu theo dõi được thì tốt nhất, không theo dõi được cũng chẳng sao, hắn căn bản không để ý những chuyện này. "Trước đó Lý Nhĩ nói chuyện với cậu mà cậu không thèm đáp, cậu không lo anh ta tìm cậu gây phiền phức à?" Nguyên Húc trêu chọc hỏi.

Nếu là người khác chắc chắn sẽ bất mãn, dù sao thái độ của Nguyên Bảo vừa rồi trông có vẻ hơi kiêu ngạo. "Không sao cả." Đối với loại người gió chiều nào xoay chiều đó như Lý Nhĩ, hắn thật sự không có thái độ tốt gì để dành cho anh ta.

Mặc dù không biết Lý Nhĩ biết điều gì mà lại bị Bắc Nặc Phong truy sát, nhưng chuyện đó không liên quan đến hắn. "Vừa nãy vị đại thần bên cạnh Thái tử Lý Nhĩ kia muốn mạng anh ta đấy." Nguyên Húc thấy khá thú vị, chỉ là không biết đối phương nghĩ gì. "Chuyện này không liên quan đến chúng ta." Nguyên Bảo không hề cảm thấy hứng thú với việc này.

Rốt cuộc là vì nguyên nhân khác hay vì cái gì, đều là chuyện của bọn họ, không liên quan gì đến Huyền quốc, chỉ cần người còn sống là được.

Đây là yêu cầu của thiếu gia.

Nếu không phải Tô Ngọc có yêu cầu này, hắn thật sự không hứng thú cứu người.

Nguyên Húc nhìn chằm chằm Nguyên Bảo, đột nhiên phát hiện người này bây giờ đối với rất nhiều chuyện không hề cảm thấy hứng thú.

Những thứ có thể khiến hắn đặt trong lòng ngoài vợ con ra, thì chỉ có thiếu gia và những huynh đệ lớn lên cùng hắn.

Cũng không biết từ lúc nào Nguyên Bảo lại trở nên như vậy. "Chúng ta về hay đợi một lát nữa rồi đi?" Nguyên Húc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh, đau đầu hỏi. "Đợi một lát đã, người hẳn sắp quay lại rồi." Nguyên Bảo nhìn về phía xa nói.

Nguyên Húc không nói thêm gì, cùng Nguyên Bảo chờ người quay về.

Người rời đi trên đường về đột nhiên dừng lại, hắn ta đã đi xa như vậy mà không có ai đuổi theo, điều này cũng quá kỳ lạ.

Sau đó nghĩ tới điều gì, hắn ta quay người nhìn về phía sau không một bóng người: "Ra đây đi, tôi biết các người nhất định đang ở đây." Phía sau vẫn không có ai xuất hiện, hắn ta có chút nghi hoặc, chẳng lẽ là hắn ta nghĩ nhiều rồi?

Không đúng, những người bên cạnh Ngọc Vương gia làm sao có thể dễ bị lừa như vậy?

Bọn họ nhất định sẽ xuất hiện, chỉ là bây giờ chưa ra mặt thôi.

Có lẽ người của Ngọc Vương gia đang theo sát phía sau hắn ta.

Chương 2008

Không được, hắn ta không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra. "Bằng hữu, đã đến rồi thì ra mặt đi, cứ trốn thế này thì vô vị lắm." Người đàn ông lạnh lùng nhìn về phía trước nói.

Nghe thấy lời này, người đuổi theo khẽ cười.

Nhìn người đến, sắc mặt hắn ta đột nhiên thay đổi: "Không ngờ người đến lại là La Hậu." Không sai, người đuổi theo đúng là La Hậu, vì hắn rảnh rỗi không có việc gì làm nên đã đi theo, muốn xem có phải là người của Bắc quốc hay không.

Hắn còn muốn giao thủ với Bắc Nặc Phong một lần nữa, chỉ là không ngờ người này lại có chút đầu óc, không trực tiếp quay về. "Không tệ, còn nhận ra tôi cơ đấy." La Hậu nghịch ngón tay, cười như không cười hỏi.

Nghe lời La Hậu, hắc y nhân nghiến răng: "Có gì thì cứ ra tay đi, muốn tôi nói ra thì đừng có mơ." La Hậu nhướng mày nhìn hắn ta: "Chuyện này cậu nghĩ nhiều rồi, tôi chưa từng nghĩ sẽ bắt cậu nói ra những điều không nên nói." Hắc y nhân không nói nhiều với La Hậu, mà trực tiếp ra tay.

Hắn ta sẽ không, cũng không thể để mình bị bắt về, một khi bị bắt về sẽ chỉ mang lại phiền phức cho chủ tử, hắn ta không thể làm chuyện như vậy.

Cứ như biết đối phương sẽ làm vậy, La Hậu không hề bất ngờ chút nào.

Hắc y nhân nhìn La Hậu, đã vậy thì rốt cuộc hắn ta muốn làm gì? "Lúc các người gây chuyện ở Huyền quốc có từng nghĩ chúng ta sẽ biết những chuyện các người làm không?" La Hậu cười lạnh nhìn người trước mặt nói.

Một câu nói khiến sắc mặt hắc y nhân hơi biến đổi, rốt cuộc lời này có ý gì?

Chẳng lẽ hắn ta không quan tâm người đứng sau mình là ai?

Bất kể hắc y nhân đang nghĩ gì, La Hậu đã không còn hứng thú gì với chuyện này nữa.

La Hậu không hứng thú giải thích tất cả cho hắn ta, đã không thể theo dõi đến phía sau thì cứ bắt người về, chỉ cần có Nam Kiều ở đây, bất kể miệng người này có cứng đến mấy, cuối cùng cũng sẽ nói ra những điều cần nói.

Hắc y nhân vừa thấy La Hậu ra tay liền nhận ra hắn ta muốn làm gì. "Ngươi muốn bắt tôi về, cũng phải xem ngươi có bản lĩnh đó không." Nói xong, hắn ta quay người chạy trốn về một hướng khác.

La Hậu nhướng mày nhìn người đang chạy trốn, người này rốt cuộc là quá tự tin hay là coi thường hắn?

Lại dám nghĩ đến việc bỏ chạy vào lúc này?

La Hậu thong thả theo sau đối phương, hắc y nhân cảm thấy La Hậu cứ thế theo sát phía sau, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi.

Bất kể hắn ta làm gì cũng không thể cắt đuôi được, chuyện này phải làm sao đây?

Chẳng lẽ mình thật sự sẽ bị La Hậu bắt về sao?

Không được!

Nếu bị bọn họ bắt về, có Tiểu Vương gia Nam Cương ở đó, hắn ta chưa chắc có thể chịu đựng được.

Hắc y nhân nghiến răng, nếu thật sự không thể thoát đi, vậy hắn ta chỉ có thể chọn cái chết, chỉ có như vậy mới có thể giữ được tất cả bí mật.

Khi hắc y nhân đã chuẩn bị sẵn sàng lấy cái chết để giữ bí mật, La Hậu đã đuổi kịp, nhìn đối phương: "Còn muốn tiếp tục chạy à?

Nếu vẫn muốn chạy tôi cũng có thể cho cậu cơ hội đó." Trong mắt hắc y nhân tràn đầy vẻ âm u, lời nói của La Hậu rõ ràng là đang sỉ nhục hắn ta.

Cái gì mà cho hắn ta cơ hội, chẳng qua là muốn xem hắn ta bêu xấu thôi.

Đồng thời dùng thái độ như mèo vờn chuột nhìn hắn ta sốt ruột mà thôi. "Ngươi nghĩ như vậy tôi sẽ thỏa hiệp sao?

Cho dù là chết, tôi cũng sẽ không cho ngươi cơ hội đó." Hắc y nhân nghiến răng nói.

La Hậu khẽ cười, khi đối phương định tự sát thì hắn đã đến phía sau hắn ta: "Cậu muốn tự sát e rằng không dễ thế đâu, nếu tôi ở đây mà còn để cậu tự sát được thì sau này chắc Nam Kiều và những người khác sẽ cười chết tôi mất." Khi La Hậu nói chuyện, hắc y nhân đã phát hiện mình hình như không thể cử động được nữa.

Hắn ta kinh hãi đứng tại chỗ, sắc mặt tái xanh khó coi, làm sao hắn ta lại có tốc độ như vậy được.

Thật sự quá đáng sợ.

Chẳng lẽ đây là thực lực của những người bên cạnh Ngọc Vương gia sao?

Nếu mỗi người đều như vậy, thì chuyện chủ tử muốn làm thật sự còn có thể thành công sao?

La Hậu dùng một chiêu thủ đao đánh vào cổ đối phương, khi hắc y nhân chìm vào bóng tối, hắn nghe thấy giọng La Hậu: "Cậu vẫn nên ngủ một lát đã." La Hậu xách người, vận khinh công rời đi.

Bắc Nặc Phong đứng trước cửa sổ ở nơi mình ở, khẽ nhíu mày.

Theo thời gian mà tính, người của hắn hẳn đã quay về rồi, nhưng thời gian đã trôi qua lâu như vậy, không một ai quay về, không những không về mà ngay cả tin tức cũng không có.

Vị đại thần trung thành nhất với Bắc Nặc Phong dường như cũng đã nhận ra vấn đề này, liền đến tìm hắn: "Điện hạ, người đến giờ vẫn chưa về, có khi nào xảy ra chuyện gì không?" Bắc Nặc Phong nhìn về phía trước với ánh mắt sắc bén, nhíu mày nói: "Không thể nào, những người bên cạnh Lý Nhĩ đều là những người võ công không cao lắm, anh ta không thể có bản lĩnh thoát khỏi tay người của chúng ta, thậm chí còn lấy mạng những người đó." Đối mặt với lời của Bắc Nặc Phong, vị đại thần bên cạnh trầm giọng nói: "Nếu bên Huyền quốc biết tình hình này, Tô Ngọc phái người đến tiếp ứng Lý Nhĩ thì sao?" Nếu là như vậy, người của bọn họ căn bản không phải đối thủ của những người dưới trướng Tô Ngọc. "Bây giờ chúng ta phải lo lắng không phải là Lý Nhĩ có chết hay không, mà là người của chúng ta có bị Ngọc Vương gia bắt đi không, nếu có người bị Ngọc Vương gia bắt đi, điều này đối với chúng ta mà nói sẽ rất phiền phức." Đại thần nhíu mày, có chút lo lắng nói.

Nghe lời của đại thần, Bắc Nặc Phong đương nhiên biết đạo lý này, nhưng người của hắn ta thì hắn ta có chừng mực: "Cho dù bọn họ có bị người của Tô Ngọc bắt đi, bọn họ cũng sẽ không nói ra bất cứ chuyện gì liên quan đến ta." Đây chính là chỗ dựa của hắn ta.

Tuy nhiên, vị đại thần bên cạnh lại lắc đầu nói: "Điện hạ, người hoàn toàn không biết gì về Tiểu Vương gia Nam Cương." Bắc Nặc Phong nhíu mày nhìn người bên cạnh, có chút không hiểu lời ông ta có ý gì: "Ngươi muốn nói gì?" "Trong tay Tiểu Vương gia Nam Cương có đủ loại thuốc, hơn nữa còn có cổ độc, những người y thuật giỏi bên cạnh Ngọc Vương gia lại càng không ít, chúng ta không thể đảm bảo người của chúng ta có thể kiên trì được trong tay Ngọc Vương gia hay không." Nếu không kiên trì được, điều này đối với bọn họ tuyệt đối là một phiền phức lớn.

Khẽ nhíu mày, Bắc Nặc Phong cũng bắt đầu lo lắng, nếu là như vậy, thì đối với hắn ta quả thực có chút phiền phức. "Bây giờ chỉ có thể nghĩ rằng bọn họ không bị bắt." Thậm chí trước khi bị bắt, bọn họ đã chết rồi.

Đại thần không nói gì, lời này tuy nói vậy, nhưng người của Tô Ngọc chưa chắc đã để người của bọn họ chết.

Người của bọn họ nếu gặp phải những người từ Vong Ưu Thành ra, có lẽ ngay cả cơ hội tự sát cũng không có. "Tạm thời cứ bỏ qua đã, đến lúc những chuyện này thật sự bại lộ thì hãy nói." Bây giờ điều duy nhất có thể may mắn là tuy bọn họ biết một số chuyện liên quan đến Huyền quốc, nhưng biết không nhiều.

Bằng không đối với Bắc quốc của bọn họ mà nói thì đó sẽ là một phiền phức lớn. "Điện hạ, chúng ta vẫn phải đợi người của Bắc quốc đến sao?" Lý Nhĩ bị người Huyền quốc cứu đi, tất nhiên sẽ nói một vài chuyện với bên Huyền quốc.

Một khi Huyền quốc biết được sẽ chỉ mang lại cho bọn họ một số phiền phức không cần thiết. "Ừ." Bắc Nặc Phong đã nói muốn người bên Huyền quốc đến đón bọn họ thì nhất định sẽ làm như vậy.

Đại thần đứng bên cạnh muốn nói lại thôi, cảm thấy có chút khó nói. "Điện hạ, tình hình bây giờ nếu chúng ta tiếp tục ở lại sẽ vô cùng bất lợi cho chúng ta." Đại thần cân nhắc lời lẽ, nhíu mày nói. "Thôi được rồi, chuyện này ta đã nắm rõ trong lòng." Bắc Nặc Phong vẫy tay không cho ông ta nói thêm.

Bên Huyền quốc không thể nào bỏ mặc những người như bọn họ mà trực tiếp bắt đầu được.

Chương 2009

Đại thần thấy Bắc Nặc Phong như vậy, trong lòng dù bất đắc dĩ cũng chỉ có thể thỏa hiệp.

Ngoài điều này ra ông ta còn có thể làm gì nữa? "Điện hạ, người thật sự muốn làm như vậy?" "Thôi được rồi, ngươi không cần lo lắng, kết quả cuối cùng sẽ là điều chúng ta muốn." Bắc Nặc Phong biết bọn họ đang lo lắng điều gì, nhưng biết là một chuyện, có làm theo ý của bọn họ hay không lại là chuyện khác.

Đối mặt với tình huống này, đại thần còn có thể làm gì nữa?

Chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu đồng ý.

Khi La Hậu đưa người về thì Nguyên Bảo và mọi người đã về rồi. "Thế nào rồi?

Còn sống không?" Nam Kiều tò mò hỏi người mà La Hậu đưa về.

Nếu người chết thì sẽ không còn giá trị nữa, La Hậu chắc không thật sự giết người đó đâu nhỉ?

La Hậu lắc đầu: "Yên tâm đi, người này vẫn có thể giao cho cậu đấy, người vẫn còn sống, cậu hoàn toàn không cần lo lắng." La Hậu làm sao mà không biết Nam Kiều đang nghĩ gì?

Nói những lời như vậy hắn không cần mặt mũi sao? "Đã vậy, giao cho cậu đấy." Tô Ngọc nhìn Nam Kiều đang hăm hở bên cạnh, cười ra lệnh. "Ngọc ca ca cứ yên tâm giao cho em, nhất định sẽ đạt được kết quả anh muốn." Người đã đến tay cậu ấy rồi mà còn không đạt được kết quả mong muốn sao?

Thế này chẳng phải quá coi thường người ta rồi à?

Tô Ngọc không nhịn được cười: "Anh đương nhiên tin em, em cứ xem xét mà làm, phải cẩn thận miệng hắn có độc nha, cuối cùng lại chọn tự sát." Đây mới là chuyện bọn họ cần lo lắng.

Nam Kiều vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm đi, có em và Vạn Cổ ở đây thì hắn ta không có cơ hội đâu." La Hậu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca, Thái tử Lý Nhĩ thì sao?" "Người đã đến hành cung bên đó rồi." Bọn họ không có quan hệ quá lớn với anh ta, trước đó anh ta còn từng liên hệ với người Bắc quốc, anh sao có thể đưa người đó đến đây? "Trước đó tôi thấy vị đại thần dưới trướng anh ta muốn mạng anh ta đấy, bọn họ không biết vì lý do gì mà lại trở mặt." La Hậu nghĩ đến chuyện này, nhắc nhở Tô Ngọc một chút. "Chuyện này chúng ta không vội, bọn họ rất nhanh sẽ tự đến tìm chúng ta thôi." Tô Ngọc ý vị thâm trường nói.

Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, bọn họ dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Ngọc ca rõ ràng biết bọn họ cần tình báo từ miệng Lý Nhĩ, lại cố tình không đi tìm Lý Nhĩ, đây chẳng phải là muốn Lý Nhĩ tự đến tìm bọn họ sao?

Ngọc ca ca đoán được tâm tư của anh ta quá thấu đáo, phỏng chừng sau khi Lý Nhĩ nghỉ ngơi xong sẽ chủ động đến tìm Tô Ngọc.

Nam Kiều với vẻ mặt kỳ lạ nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, anh cố ý đúng không?

Cứ thế này đợi người ta đến tìm anh à?" "Chứ còn gì nữa?

Việc anh ta nói hay không nói không quan trọng đối với anh, nhưng anh ta không muốn trở mặt với Huyền quốc, càng không muốn mất đi tất cả những gì đang có được từ Huyền quốc, lúc này anh ta sẽ nghĩ cách để ổn định chúng ta, mà bây giờ điều duy nhất anh ta có thể làm, có lẽ chỉ là nói cho chúng ta biết một số chuyện liên quan đến Bắc quốc và Bắc Nặc Phong thôi." Tô Ngọc tùy ý nói.

La Hậu vô cùng tán đồng: "Ngọc ca nói không sai, bây giờ Lý Nhĩ muốn làm nhất vẫn là xóa bỏ hiểu lầm giữa anh ta và Huyền quốc." Nếu hiểu lầm này cứ tồn tại mãi, thì bọn họ sẽ gặp phiền phức lớn.

Vì vậy Lý Nhĩ sẽ không để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra bên cạnh anh ta. "Ngọc ca ca, anh nói cái người tên Lý Nhĩ này khi nào sẽ hối hận mà đến tìm anh?" Nam Kiều dựa vào ghế, tò mò hỏi. "Rất nhanh sẽ đến thôi, không cần vội." "Em nào có vội." Nam Kiều lẩm bẩm nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nam Kiều, thật sự không vội sao? "Kỳ thúc đâu?" "Còn ở đâu nữa?

Từ khi đến đây, chỉ cần rảnh là lại dẫn Kỳ nhi đi chơi." Chỉ cần nghĩ đến trạng thái gần đây của Kỳ thúc, Nam Kiều đã cạn lời, thật không biết Hoàng thúc đến đây rốt cuộc là vì mục đích gì.

Dường như ông ấy đến đây không phải để tham gia chuyện Huyền quốc dời đô, mà mục đích ông ấy đến chẳng qua là để chơi với Kỳ nhi.

Mới có bao lâu chứ?

Thái độ của Kỳ nhi đối với Kỳ thúc đã từ kháng cự chuyển thành yêu thích rồi.

Có lúc không thấy ông ấy còn đi khắp nơi tìm nữa chứ.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Nam Kiều: "Thế này không phải rất tốt sao?

Ít nhất còn có người giúp hai người chăm sóc con cái, thế mà cậu còn không vui à?" Lời của Tô Ngọc khiến Nam Kiều cảm thấy nói vậy cũng không sai: "Điều này thì đúng, có thể để Khinh Khinh nghỉ ngơi một chút, thoải mái hơn." Đứa bé này đặc biệt bám người, lúc bọn họ ở đây hầu như không cần người hầu bế.

Không còn cách nào, phần lớn thời gian chỉ có thể tự mình trông con, chỉ cần nghĩ đến Nam Kỳ khó trông như vậy, Nam Kiều liền vô cùng bất đắc dĩ.

Chuyện này là sao đây. "Ngọc ca ca, sao em cứ cảm thấy Kỳ nhi khó trông hơn Tiểu Bảo và bọn họ lúc nhỏ nhiều vậy?" Nam Kiều với vẻ mặt phiền muộn nói. "Đây là ảo giác của cậu thôi, Kỳ nhi đã rất dễ trông rồi cậu còn muốn thế nào nữa?

Đứa bé này có phải muốn lên trời không?" "Kỳ nhi chẳng qua là tình cảm tốt hơn với hai người, muốn hai người bế mà thôi, đây là cơ hội bao nhiêu người muốn cũng không có, cậu lại còn không vui sao?" Trong số những đứa trẻ bên cạnh, trừ Tiểu Bảo và bọn chúng ra, thì chỉ có Kỳ nhi là thích cha mình nhất.

Mỗi lần Nam Kiều bế Nam Kỳ, cậu bé thật sự rất ngoan ngoãn, dường như không gây chuyện, càng không làm nũng, tóm lại là ngoan không thể tả.

Đứa bé này đã như vậy rồi, Nam Kiều còn có gì mà bất mãn nữa?

Nam Kiều cười ha hả, bị Ngọc ca ca nói như vậy hình như cũng đúng thật. "Điều này thì đúng." Bạch Khởi và La Hậu không vui nhìn Nam Kiều một cái: "Cậu cứ biết đủ đi." Con cái của bọn họ nào có bám bọn họ như vậy, không bám thì thôi đi, lại còn giành vợ với bọn họ nữa chứ.

Chỉ cần nghĩ thôi đã thấy khó chịu rồi.

Nam Kiều nhìn bộ dạng hai người đó, cười ha hả, vẻ mặt của Bạch Khởi và La Hậu khiến Nam Kiều cười đắc chí.

Bất kể nói thế nào, cậu ấy có thể được con cái yêu thích vẫn là rất tốt.

Giống như Ngọc ca ca nói, cậu ấy phải biết đủ.

Không thể quá tham lam được. "Ngọc ca ca, em đột nhiên thấy anh nói rất đúng, em thật sự nên biết đủ." "Đi làm việc của các cậu đi." Thằng nhóc này trong tay còn có một người đấy, mà cậu ấy lại không chút sốt ruột nào à?

Nam Kiều cười ha hả: "Ngọc ca ca vậy em đi đây, anh đừng lo lắng, rất nhanh sẽ có tin tức thôi." Nói xong, cậu ấy ung dung đi, Tô Ngọc với vẻ mặt khó hiểu nhìn Nam Kiều, anh ấy thể hiện vẻ lo lắng ở chỗ nào chứ?

Anh ấy sao lại không biết?

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị từ bên ngoài đi vào, nhíu mày nói: "Cha, Bắc quốc và mấy nước khác rốt cuộc muốn làm gì?" Bọn họ cứ thế ở bên ngoài mãi không đến, rốt cuộc là nghĩ gì chứ?

Chẳng lẽ không cảm thấy làm vậy có thể nâng cao địa vị của mình sao?

Chương 2010

Nếu là như vậy, bọn họ cũng quá ngu xuẩn rồi. "Rất nhanh sẽ biết bọn họ muốn làm gì thôi, con đợi không nổi nữa à?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy, không cần đoán cũng biết cậu bé làm sao rồi.

Tiểu Bảo "ừm" một tiếng, cậu bé thật sự có chút phiền.

Người hầu như đã đến đủ cả, chỉ có Bắc quốc và mấy nước nhỏ bên cạnh nói thế nào cũng không chịu đến, đây là tự coi mình là quan trọng lắm sao? "Có lẽ trong lòng người ta có ý nghĩ khác thì sao?" Tô Ngọc khẽ cười.

Tiểu Bảo nhíu mày bất mãn nói: "Còn có thể có ý nghĩ gì nữa?

Tổng không thể muốn chúng ta đến đó đón bọn họ qua chứ?" Tô Ngọc không nói gì, chỉ nhìn Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo vừa nghĩ đến khả năng đó, mặt cậu bé đã đen kịt lại. "Không phải, cha, bọn họ sẽ không thật sự có ý nghĩ như vậy chứ?

Muốn chúng ta đến đón bọn họ?

Để chúng ta đi cầu xin bọn họ đến sao?" Tiểu Bảo với vẻ mặt kỳ lạ nhìn Tô Ngọc.

Những người này không đến nỗi ngu xuẩn như vậy chứ?

Bọn họ dựa vào cái gì mà nghĩ bên Huyền quốc sẽ đến đón bọn họ qua?

Một khi Huyền quốc làm như vậy, chẳng phải là cúi đầu trước Bắc quốc ngay trước mặt tất cả các quốc gia sao?

Chuyện này bọn họ làm sao có thể làm?

Mà người của Bắc quốc lại còn có ý nghĩ như vậy, điều này cũng quá buồn cười rồi. "Cha, nếu thật sự là như vậy, con nói bọn họ vì sao lại tự tin đến thế?" Tiểu Bảo ngồi bên cạnh Tô Ngọc, nhíu mày kỳ lạ hỏi.

Hoằng Nghị cũng thấy rất kỳ lạ: "Bọn họ hẳn phải rất rõ ràng thực lực của Huyền quốc bây giờ mạnh hơn bọn họ không biết bao nhiêu lần, không nên như vậy chứ." Bắc quốc làm sao lại có ý nghĩ như vậy?

Chẳng lẽ không nghĩ rằng bọn họ đến là khách, bên Huyền quốc phải luôn nhẫn nhịn nhường nhịn sao?

Nếu là như vậy, người của Bắc quốc có phải quá ngu xuẩn rồi không?

Tiểu Bảo gật đầu tán đồng: "Thực lực của Huyền quốc dù có coi thường những quốc gia này cũng không thành vấn đề, nhưng bọn họ lại có ý nghĩ như vậy, con thật sự nghi ngờ Bắc Nặc Phong có phải cố ý không." "Chắc chắn là cố ý." Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ như vậy, không nhịn được cười: "Rốt cuộc có phải chuyện này hay không, rất nhanh sẽ biết thôi, nếu Bắc quốc và mấy quốc gia khác thật sự có ý nghĩ như vậy thì chúng ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể để bọn họ tiếp tục đợi thôi." Dù sao người của Huyền quốc sẽ không làm cái chuyện tự vả vào mặt quốc gia mình như vậy.

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị nhìn nhau, lập tức hiểu ý của Tô Ngọc. "Hoàng thúc thật sự muốn làm như vậy sao?" Hoằng Nghị vô cùng kích động nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Các con cứ làm việc của mình đi, còn chuyện khác có cha ở đây không cần lo lắng." Hoằng Nghị cười ha hả, tâm trạng cực kỳ tốt: "Vâng." Sau khi mấy đứa trẻ rời đi, Thái Huyền bất đắc dĩ lắc đầu: "Cậu đúng là rất chắc chắn." "Đương nhiên." Quả nhiên, sáng sớm ngày hôm sau Lý Nhĩ đã đến.

Nghe Nguyên Bảo báo tin Lý Nhĩ đến, Tô Ngọc không hề bất ngờ chút nào, Thái Huyền quay đầu nhìn Tô Ngọc quá đỗi bình tĩnh: "Cậu đã sớm đoán được rồi à?" Tô Ngọc "ừm" một tiếng: "Người cũng nên đến rồi." "Đã biết người ta sẽ đến rồi, cậu không tính gặp mặt sao?" Thái Huyền tò mò hỏi.

Hắn rất muốn biết sau khi Lý Nhĩ đến, lời nói ra có giống như Tô Ngọc đã nói không, nếu là như vậy thì thật thú vị. "Cho anh ta vào." Tô Ngọc cũng không để Thái Huyền đợi lâu, rất nhanh liền ra lệnh cho Nguyên Bảo đưa người vào.

Lý Nhĩ đi tới nhìn thấy Tô Ngọc, ánh mắt thậm chí không dám nhìn thẳng vào anh, Lý Nhĩ như vậy khiến Thái Huyền bất đắc dĩ lắc đầu, anh ta cứ tiếp tục như thế này, cuối cùng người xui xẻo chẳng phải vẫn là chính mình sao?

Vừa gặp Ngọc đã bắt đầu rụt rè, thế này thì còn ý nghĩa gì nữa? "Ngươi đến gặp bản vương có chuyện gì sao?" Thấy Lý Nhĩ đến mà không có ý định nói chuyện, Tô Ngọc chủ động mở lời hỏi.

Lý Nhĩ nghe Tô Ngọc mở lời, sự căng thẳng trong lòng rốt cuộc cũng giảm đi một chút, anh ta ngượng ngùng nói: "Tôi đến tìm Ngọc Vương gia quả thật có chuyện muốn nói với ngài." Tô Ngọc hiểu rõ gật đầu: "Xin cứ nói rõ." Nhìn Tô Ngọc có vẻ không mấy để tâm, Lý Nhĩ không thể diễn tả được cảm xúc trong lòng, chỉ cảm thấy mình bị người ta xem thường.

Nhưng đối phương là Tô Ngọc, là người mà anh ta dù có cố gắng đến mấy cũng không thể đuổi kịp.

Tô Ngọc thấy Lý Nhĩ không nói gì chỉ nhìn chằm chằm mình, lập tức có chút không vui: "Nếu Thái tử Lý Nhĩ không có chuyện gì thì cứ về nghỉ ngơi đi, bản vương ở đây còn có việc phải xử lý." Nghe lời Tô Ngọc, Lý Nhĩ lập tức phản ứng lại, cười khan nói: "Chuyện là thế này, tôi có một số chuyện liên quan đến Bắc quốc muốn nói với ngài." Tô Ngọc không bày tỏ ý kiến nhìn Lý Nhĩ, ý tứ đó đã vô cùng rõ ràng, bảo Lý Nhĩ có gì thì nói thẳng ra, không cần giấu giếm.

Lý Nhĩ nhíu mày, điều này không giống như anh ta nghĩ, Tô Ngọc lại không hề có ý muốn hỏi, điều này khiến anh ta trong lòng có chút bất mãn.

Nếu anh ta tự mình nói ra, chẳng phải là tự dâng đến nói với người ta sao?

Đây không phải là điều Lý Nhĩ muốn thấy.

Anh ta càng thích Tô Ngọc chủ động đề xuất, như vậy sau này anh ta ít nhiều còn có thể đưa ra điều kiện với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn thấy rõ biểu cảm của Lý Nhĩ, Thái Huyền bên cạnh dường như hiểu được suy nghĩ của vị Thái tử này, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh một cái.

Xem ra Ngọc cũng đã nắm rõ trong lòng. "Thái tử Lý Nhĩ nếu không có chuyện gì thì cứ về trước đi." Tô Ngọc tùy ý nói, dường như không hề để tâm đến những gì anh ta muốn nói.

Lý Nhĩ có chút choáng váng, lúc anh ta đến đã nghĩ rất rõ ràng, thậm chí cảm thấy bên Tô Ngọc chắc chắn sẽ đồng ý, nhưng bây giờ Tô Ngọc lại ngay cả lời anh ta nói cũng không muốn nghe.

Điều này cũng quá kỳ lạ rồi. "Ngài chẳng lẽ không muốn biết chuyện của Bắc Nặc Phong sao?" Lý Nhĩ không nhịn được mở lời hỏi.

Tô Ngọc dựa vào ghế, thờ ơ nói: "Không cảm thấy hứng thú." Một câu nói khiến cơ thể Lý Nhĩ cứng đờ, anh ta lại không cảm thấy hứng thú sao? "Dù chuyện này có liên quan đến Huyền quốc ngài cũng không muốn biết sao?" Tô Ngọc cười mà không nói, nhìn Lý Nhĩ đang sốt ruột một cái, thản nhiên mở lời ra lệnh: "Nguyên Bảo, mời Thái tử Lý Nhĩ ra ngoài." Thái Huyền nhìn Lý Nhĩ một cái, chậc chậc nói: "Thật là không biết điều." Muốn được Huyền quốc tha thứ, lại còn muốn làm giá với Tô Ngọc, anh ta nghĩ Tô Ngọc là ai chứ?

Hay là cảm thấy mình biết những chuyện này là có thể khiến Tô Ngọc thỏa hiệp được?

Sao lại có người ngây thơ như Lý Nhĩ chứ.

Bây giờ người cần cầu xin là Lý Nhĩ và bọn họ, chứ không phải Tô Ngọc, huống hồ chuyện bên Bắc quốc những gì Tô Ngọc cần biết đều đã biết rồi, hắn không tin Lý Nhĩ biết được nhiều bằng Tô Ngọc.

Khi nghe Tô Ngọc muốn mời mình ra ngoài, Lý Nhĩ cuối cùng cũng có chút hoảng sợ, vội vàng nhìn Tô Ngọc: "Ngọc Vương gia, tôi có chuyện rất quan trọng cần nói với ngài." "Ngươi muốn nói thì nói, không muốn nói thì bản vương cũng không ép, ngươi cứ vui vẻ là được, không cần đến nhắc nhở bản vương." Tô Ngọc thờ ơ nói.

Lý Nhĩ trân trân nhìn Tô Ngọc, muốn nhìn thấy biểu cảm khác lạ trong mắt anh, nhưng cuối cùng không thấy gì cả, ánh mắt Tô Ngọc quá đỗi bình tĩnh.

Bình tĩnh đến mức khiến người ta cảm thấy anh ấy hình như không có bất kỳ cảm xúc nào thuộc về con người. "Nguyên Bảo, mời anh ta ra ngoài đi." Tô Ngọc nhìn Lý Nhĩ một cái, vẻ không cam lòng trong mắt anh ta khiến Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười.

Lý Nhĩ này đang không cam lòng điều gì?

Không cam lòng vì anh ấy không hứng thú với những chuyện anh ta biết?

Hay không cam lòng vì mình không đi theo con đường anh ta muốn?

Bất kể đối phương không cam lòng điều gì, đối với Tô Ngọc mà nói, đó chẳng qua là một chuyện tự vả vào mặt mình mà thôi.

Chương 2011

Lý Nhĩ bây giờ thật sự xác định Tô Ngọc không muốn biết chuyện anh ta muốn nói nữa rồi, đột nhiên Lý Nhĩ có chút hối hận, vì sao nhất định phải đi tìm phiền phức với Tô Ngọc chứ?

Sau khi đến đây trực tiếp nói ra tất cả những chuyện cần nói không phải tốt hơn sao?

Bây giờ thì hay rồi, Tô Ngọc ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho anh ta nữa. "Ngọc Vương gia, Bắc Nặc Phong muốn Huyền quốc phải cầu xin bọn họ đến kinh thành." Lý Nhĩ biết nếu rời khỏi đây anh ta sẽ không có cơ hội nói ra những lời này nữa.

Tuy nhiên, anh ta phát hiện, khi anh ta nói ra những lời này, Tô Ngọc dường như không hề bất ngờ chút nào.

Trước điều này, Lý Nhĩ với vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ngài hình như không bất ngờ?" Tô Ngọc tùy ý chỉnh lý vạt áo của mình, thản nhiên mở lời: "Chuyện đã sớm đoán được thì có gì đáng bất ngờ đâu?" "..." Lý Nhĩ lập tức có chút không biết nên nói gì.

Chuyện anh ta đã nghĩ rất lâu để nói với Huyền quốc, cuối cùng lại bị người ta sớm đoán ra rồi sao?

Thảo nào Tô Ngọc dường như không hề bất ngờ về chuyện Bắc quốc.

Bây giờ xem ra, những chuyện Tô Ngọc biết có lẽ còn nhiều hơn bọn họ tưởng rất nhiều. 'Ngài hiểu rất rõ về Bắc quốc sao?' Lý Nhĩ không nhịn được hỏi. 'Cũng không phải rất hiểu, những gì cần biết thì đã biết thôi.' Tô Ngọc tùy ý nói.

Lý Nhĩ cười gượng nhìn Tô Ngọc, hóa ra anh ta đã sớm biết những chuyện này rồi, chỉ là không nói ra mà thôi.

Nuốt nước bọt, hắn không dám tin nhìn Tô Ngọc: 'Mục đích Bắc quốc đến lần này, ngài cũng biết?' Tô Ngọc ừ một tiếng: 'Đúng là biết, có vấn đề gì sao?' Lý Nhĩ kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, hỏi đầy ngạc nhiên: 'Sao ngài lại biết được?' Mục đích của Bắc quốc họ đều đã biết rồi sao?

Nếu đã vậy, tại sao còn để người Bắc quốc đến đây?

Chẳng phải điều này sẽ tự chuốc lấy phiền phức không cần thiết sao? 'Gây thêm phiền phức sao?' Tô Ngọc nhìn Lý Nhĩ với vẻ mặt kỳ lạ, khẽ cười khẩy. 'Lý Nhĩ, ngươi vẫn còn quá ngây thơ.' Lý Nhĩ ngây người nhìn Tô Ngọc, ngây thơ là sao?

Chẳng lẽ những gì mình nói không đúng sao? 'Lần này Bắc quốc phái đến rất nhiều cao thủ, ngài thật sự không lo lắng chút nào sao?' Hắn có cảm giác người của Bắc quốc vẫn chưa ra mặt hết, Tô Ngọc thật sự không biết tình hình bên đó thế nào sao? 'Lý Nhĩ thái tử, ngươi nên về rồi.' Tô Ngọc không trả lời câu hỏi của Lý Nhĩ mà trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Lý Nhĩ cứng người lại, nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói: 'Trước đây là ta sai, mong Ngọc Vương đừng chấp nhặt với ta.' Tô Ngọc cười như không cười nhìn Lý Nhĩ: 'Ngươi cảm thấy bản vương không nên làm gì?' 'Ta không có ý đó, ta biết việc hợp tác với Bắc quốc trước đây là lỗi của ta, điều này không liên quan đến quốc gia của ta, đó là quyết định riêng của ta.' Lý Nhĩ cay đắng nói.

Càng muốn nhiều, suy nghĩ trong lòng tự nhiên cũng càng nhiều.

Những suy nghĩ không nên có lại càng nhiều hơn, hắn có những suy nghĩ như vậy thực ra cũng không có gì kỳ lạ, phải không?

Tô Ngọc liếc nhìn Lý Nhĩ đầy ẩn ý nhưng không nói gì.

Thấy vậy Lý Nhĩ có chút thất bại, chỉ đành rời đi.

Đợi người đi rồi, Thái Huyền tò mò nhìn Tô Ngọc: 'Anh nghĩ lời hắn nói là thật sao?' 'Là thật.' Thái Huyền kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, cậu ta lại nghĩ lời người đó nói là thật sao?

Cậu rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? 'Vậy cậu thật sự muốn bỏ qua cho quốc gia của hắn sao?' Thái Huyền không nhịn được hỏi.

Theo tính cách của Tô Ngọc thì không nên làm vậy mới phải. 'Cái này thì không biết.' Chuyện sau này ai mà nói trước được? 'Cậu không phải tin lời hắn nói sao?' Thái Huyền không ngờ Tô Ngọc lại vẫn chưa nghĩ kỹ xem có nên tiếp tục cho đối phương thứ gì đó hay không.

Đồng thời cũng tha thứ cho người ta.

Tô Ngọc khó hiểu nhìn Thái Huyền: 'Tôi chỉ nói là tin tưởng người ta, tôi cũng đâu có nói là tôi thật sự sẽ tha thứ, phải không?' Anh ta đã nói lời như vậy khi nào?

Thái Huyền có phải đã hiểu lầm gì rồi không?

Thái Huyền muốn phản bác, nhưng phát hiện mình chẳng nói được lời nào, đúng như Tô Ngọc nói, anh ta dường như quả thật chưa nói lời nào sẽ tha thứ cho đối phương. 'Thôi được, cậu tự liệu mà làm đi, tôi không nói nhiều nữa.' Thái Huyền lắc đầu.

Với những chuyện giữa các quốc gia này, anh ta thật sự không hiểu nhiều lắm, cũng không biết Tô Ngọc rốt cuộc nghĩ gì.

Nhưng anh ta biết Tô Ngọc không có gì bất mãn với vị Thái tử tên Lý Nhĩ này.

Sau khi Lý Nhĩ trở về hành cung, đại thần vội vàng đi tới: 'Điện hạ, tình hình thế nào rồi ạ?' Lý Nhĩ nhìn người trước mặt, thần sắc ít nhiều có chút phức tạp: 'Anh ta không nói gì, nhưng có một điều là mục đích Bắc quốc đến đây Tô Ngọc đã biết hết rồi.' Vị đại thần bên cạnh nghe vậy kinh ngạc nhìn Lý Nhĩ: 'Thật sự là như vậy sao?' Nếu quả thật đã biết hết mọi chuyện, vậy chẳng phải người Bắc quốc đến đây sẽ bị bắt rùa trong chum sao? 'Đúng như các ngươi nghĩ, ta đã hỏi Tô Ngọc rằng nếu đã biết thì tại sao còn dung túng người Bắc quốc đến Huyền quốc, nhưng anh ta không nói gì cả.' Mặc dù Tô Ngọc lúc đó không nói một lời nào, nhưng vẻ mặt của anh ta đã nói lên tất cả.

Anh ta căn bản không sợ người Bắc quốc gây ra chuyện gì ở Huyền quốc.

Thậm chí còn có khả năng giải quyết bất kỳ chuyện gì mà Bắc quốc có thể làm.

Hiện giờ Lý Nhĩ vô cùng may mắn vì mình đột nhiên tỉnh ngộ, đưa người rời khỏi phe Bắc quốc.

Bằng không đến lúc đó chết thế nào cũng không hay biết. 'Điện hạ, may mà chúng ta đã rời khỏi phe Bắc quốc rồi.' Vị đại thần bên cạnh nói với vẻ sợ hãi.

Lý Nhĩ cười khổ gật đầu: 'Trước đây ta tuy biết Tô Ngọc rất lợi hại, nhưng đó là chuyện của mấy năm trước rồi, lúc đó cũng chưa từng trực tiếp đối mặt với Tô Ngọc như vậy, nhưng lần này khi trực diện với Tô Ngọc đã khiến ta cảm thấy sợ hãi.' Rõ ràng Tô Ngọc chẳng làm gì, thái độ đối với hắn thậm chí có thể nói là rất tốt.

Nhưng tại sao cuối cùng lại biến thành thế này?

Hắn rốt cuộc đang sợ hãi điều gì? 'Sau này quốc gia chúng ta tuyệt đối không thể đối địch với Huyền quốc.' Tất cả Huyền quốc của Tô Ngọc đáng sợ đến cực điểm, hơn nữa Hoàng đế Huyền quốc còn có sự ủng hộ của tất cả bá tánh.

Đối đầu với một quốc gia trên dưới một lòng như vậy, bọn họ thậm chí không có chút cơ hội nào. 'Vậy mấy quốc gia khác bên kia chúng ta có cần nhắc nhở họ không?' Dù sao cũng từng cùng phe, nếu không nhắc nhở thì họ cũng có chút áy náy.

Lý Nhĩ cười như không cười lắc đầu: 'Cái này thì không cần, ngươi nghĩ những điều chúng ta nói họ sẽ tin sao?' Những người đó không những không tin, mà còn nghĩ rằng chúng ta ghen tị vì họ có được cơ hội như vậy, muốn châm ngòi quan hệ giữa họ và Bắc quốc.

Nếu đã vậy, ta hà cớ gì phải nhắc nhở họ?

Sau này sẽ thế nào còn phải xem tạo hóa của từng người, khi ta đi đã nhắc nhở những người đó rồi, nhưng không một ai chịu nghe, đều tin rằng Bắc quốc có thể chiếm được Huyền quốc, thậm chí còn tin rằng sau khi chiếm được Huyền quốc sẽ chia đều cho họ.

Bây giờ nghĩ lại, lúc đó ta cũng có suy nghĩ như vậy, mà suy nghĩ đó thật sự quá ngu xuẩn rồi.

Hắn làm sao có thể nghĩ rằng Bắc quốc sẽ chia sẻ tất cả những gì đã tốn công sức có được cho họ?

Chương 2012

Đến lúc đó Bắc quốc e rằng sẽ qua cầu rút ván thôi chứ? 'Điện hạ, sau này ngài định làm thế nào?' Đại thần nhìn Lý Nhĩ với vẻ mặt đầy ẩn ý, lo lắng hỏi.

Lý Nhĩ như vậy khiến hắn có chút lo lắng sẽ xảy ra chuyện không hay.

Lý Nhĩ ngẩng đầu nhìn đối phương một cái, đầy thâm ý nói: 'Bắc quốc chẳng phải có dã tâm lớn như vậy sao?

Đến lúc đó giúp Huyền quốc một tay là được.' Mặc dù Huyền quốc có lẽ không cần, mà bên cạnh họ cũng có rất nhiều người giúp đỡ ủng hộ, nhưng hắn chính là muốn làm như vậy.

Họ không vui, hắn liền vui.

Vị đại thần bên cạnh cứ thế nhìn Thái tử nhà mình, làm như vậy chẳng phải sẽ đắc tội với Bắc quốc sao? 'Điện hạ, nếu chúng ta làm như vậy, sẽ trực tiếp đắc tội với Bắc quốc, ngài thật sự đã nghĩ kỹ chưa?' Vị đại thần bên cạnh lo lắng hỏi.

Mặc dù làm như vậy họ cũng đồng tình, nhưng hậu quả sau này là điều họ không dám tưởng tượng.

Đặc biệt vạn nhất sau này Bắc quốc bên đó thật sự làm được gì, thì sẽ càng phiền phức hơn. 'Hiện giờ chúng ta chẳng phải cũng đã đắc tội với Bắc quốc rồi sao?' Nếu đã đắc tội rồi, đắc tội nặng hơn một chút, đối với họ cũng chẳng có gì khác biệt.

Mấy vị đại thần lập tức im lặng không nói gì, lời này nói không sai.

Khi họ chọn rời khỏi phe đó, đến kinh thành Huyền quốc thì đã hoàn toàn xé bỏ mặt mũi với Bắc quốc rồi, bây giờ nếu họ không đứng về phía Huyền quốc cùng đối phó Bắc quốc, một khi Huyền quốc thành công, người cần đối phó sẽ biến thành họ.

Chỉ cần không ngu xuẩn, ai cũng sẽ không lựa chọn như vậy. 'Nếu đã vậy, chúng ta trước tiên hãy nghĩ xem sau này làm thế nào để có thể giúp Huyền quốc đối phó Bắc quốc tốt hơn.' Đại thần do dự một lát rồi nói. 'Cái này không vội, Bắc quốc bên đó muốn Huyền quốc mất mặt, từ đó đạt được mục đích của mình, họ tạm thời sẽ không đến đâu.' Lý Nhĩ cười lạnh nói.

Bắc Nặc Phong cứ ngỡ chỉ có hắn ta là thông minh nhất, nhưng không biết rằng tất cả những gì hắn ta nghĩ đều đã bị Tô Ngọc và những người khác đoán được rồi.

Trong tình huống này, Huyền quốc làm sao có thể làm theo ý Bắc quốc chứ? 'Chuyện này Điện hạ đã nói với Huyền quốc bên này chưa ạ?

Nói trước với họ một chút, cũng tốt để họ có sự chuẩn bị tâm lý.' Vị đại thần bên cạnh lo lắng nói. 'Căn bản không cần ta nói, họ đã sớm đoán được rồi.' Họ rõ ràng đã sớm đến đây, cứ nhất định phải đóng quân ở một nơi không xa, hơn nữa vừa đóng quân đã là lâu như vậy, giữa khoảng thời gian này là vì sao, chỉ cần là người có chút đầu óc thì đại khái đều biết là ý gì.

Cũng chỉ có Bắc Nặc Phong mới nghĩ rằng hắn ta có thể thành công khiến Tô Ngọc và những người khác đồng ý điều kiện như vậy. 'Đối với Huyền quốc mà nói, Bắc quốc chẳng qua cũng giống như những quốc gia chúng ta, là một quốc gia nhỏ bé và bình thường, ta bây giờ thật sự không hiểu Bắc Nặc Phong lấy tự tin từ đâu ra, mà nghĩ rằng Hoàng đế Huyền quốc và Ngọc Vương có thể làm theo những gì hắn ta muốn.

Không phải Bắc Nặc Phong nói gì thì Huyền quốc bên này sẽ làm theo nấy.

Nếu mọi chuyện thật sự đơn giản như vậy, Huyền quốc thật sự dễ bắt nạt như vậy, thì Huyền quốc cũng sẽ không đi đến bước đường này.' 'Trước đây là ta đã nghĩ sai rồi, cứ nghĩ mấy quốc gia chúng ta cùng nhau có thể lay chuyển được địa vị của Huyền quốc, bây giờ nghĩ lại, ta trước đây cũng đáng cười như những người đó vậy.' Lý Nhĩ mỉa mai nói.

Mấy vị đại thần nhìn nhau, trước đây khi Lý Nhĩ đưa ra quyết định muốn hợp tác với Bắc quốc thì họ đã không đồng tình, nhưng Lý Nhĩ lúc đó cứ như bị ma xui quỷ khiến, nói gì cũng nhất định phải hợp tác với Bắc quốc.

Hiện giờ nghe Lý Nhĩ nói những lời này, tâm trạng của họ ít nhiều vẫn có chút phức tạp.

Trong một lúc không biết nên trả lời Lý Nhĩ câu hỏi này thế nào. 'Điện hạ, ngài đừng nói như vậy, ngài đã đưa ra quyết định chính xác nhất vào thời điểm thích hợp nhất, điều này cũng giúp chúng ta kịp thời ngăn chặn tổn thất, ngài cũng đừng tự trách nữa.' Một trong các đại thần bất đắc dĩ nói.

Lý Nhĩ không nói gì, chỉ khẽ lắc đầu.

Chuyện này có thật sự kết thúc hay không, có thật sự kịp thời ngăn chặn tổn thất hay không thì vẫn chưa biết. 'Vậy còn người đó thì sao?' Lý Nhĩ nghĩ đến người đã ra tay với mình và hỏi. 'Đã bị giam lại rồi.' Nghĩ đến người đã ra tay với Lý Nhĩ, sắc mặt họ đều tối sầm lại.

Điện hạ làm như vậy rõ ràng là kết quả tốt nhất, nhưng hắn ta lại cứ nghĩ Điện hạ sai, không những có suy nghĩ như vậy, mà còn đổ hết mọi sự truy sát của Bắc quốc lên đầu Điện hạ.

Suy nghĩ như vậy thật sự quá không nên. 'Đi thôi, chúng ta đi thăm Káp Đặc.' Lý Nhĩ cay đắng nói.

Hắn thật sự không biết người đó tại sao lại làm như vậy.

Nếu chỉ đơn thuần vì hắn đã dẫn đến sự truy sát của Bắc quốc, thì hắn không có gì để nói.

Nhưng người này rõ ràng là người hắn từng cứu, tại sao đến cuối cùng lại muốn lấy mạng hắn?

Đối với chuyện này Lý Nhĩ có chút không thể nào bình tâm lại. 'Vâng.' Đoàn người đi theo Lý Nhĩ đến gặp Káp Đặc, hắn ta ngồi trong phòng không nói một lời nào, bây giờ thấy Lý Nhĩ dẫn người vào cũng chỉ tùy tiện liếc nhìn họ một cái rồi không có phản ứng gì nữa.

Káp Đặc như vậy khiến vị đại thần đi cùng Lý Nhĩ có chút không vui: 'Káp Đặc, tại sao ngươi lại làm như vậy?

Ngươi đừng quên, trước đây Điện hạ từng cứu ngươi, tại sao bây giờ ngươi lại muốn lấy mạng Điện hạ?' Káp Đặc hừ lạnh một tiếng, không có ý định tiếp tục nói chuyện.

Ánh mắt nhìn họ cũng có chút khinh thường.

Tại sao hắn ta lại làm vậy, Lý Nhĩ không tự biết sao?

Rõ ràng có cơ hội giúp quốc gia tiến thêm một bước, tại sao hắn ta lại làm như vậy?

Làm như vậy rốt cuộc có lợi ích gì cho hắn ta? 'Ngươi...!' Vị đại thần bên cạnh còn muốn nói gì đó thì đã bị Lý Nhĩ ngăn lại: 'Các ngươi ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với hắn ta.' Vị đại thần bên cạnh không tán thành nhìn Lý Nhĩ: 'Điện hạ không được, trước đây hắn ta từng muốn lấy mạng ngài, bây giờ nếu ngài nói chuyện với hắn ta, đến lúc đó sẽ thế nào, ai có thể đảm bảo được?' Nghe lời đại thần, Lý Nhĩ cười lắc đầu: 'Các ngươi yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu.' Tất cả mọi người bất đắc dĩ nhìn Lý Nhĩ, Điện hạ đã nói như vậy rồi thì họ còn có thể nói gì nữa?

Nghiêm khắc trừng mắt nhìn Káp Đặc một cái, mấy vị đại thần dưới sự thúc giục của Lý Nhĩ dần dần rời đi.

Đợi người rời đi, Lý Nhĩ mới ngồi xuống chiếc ghế trong phòng: 'Ta muốn biết ngươi tại sao lại làm như vậy, ta tự nhận đối với ngươi không bạc bẽo.' Káp Đặc không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Lý Nhĩ, vẻ mặt đó dường như đang nói ngươi không cần hỏi nữa, bất kể ngươi nói gì ta cũng sẽ không trả lời.

Đối với điều này, Lý Nhĩ lúc này bất giác khẽ cười. 'Ngươi có phải cảm thấy ta không nên rời khỏi phe Bắc quốc?

Mà nên cùng họ đối phó Huyền quốc mới đúng không?' Lý Nhĩ như nghĩ ra điều gì đó, nhìn Káp Đặc hỏi.

Káp Đặc hừ lạnh một tiếng, lạnh nhạt nhìn Lý Nhĩ, rất muốn xem hắn ta còn có thể nói ra lời gì nữa. 'Xem ra phỏng đoán của ta là đúng rồi.' Lý Nhĩ cười ha ha, sau khi cười xong vẻ mặt trở nên nghiêm túc. 'Ta đã đi gặp Tô Ngọc rồi.' Lý Nhĩ chuyển giọng, lạnh nhạt nhìn Káp Đặc nói.

Chương 2013

Káp Đặc nhíu mày nhìn người trước mặt, không hiểu lời này của hắn ta có ý gì. 'Ngươi cảm thấy người Bắc quốc có thể hợp tác, hợp tác với họ là có thể giúp quốc gia chúng ta mở rộng lãnh thổ, thậm chí có được rất nhiều thứ tốt của Huyền quốc, ta nói không sai chứ?' Lý Nhĩ không giải đáp thắc mắc của Káp Đặc mà mở miệng nói. 'Chẳng lẽ không đúng sao?

Tình hình hiện tại của Bắc quốc thế nào, ngươi trong lòng chẳng lẽ không biết sao?' Káp Đặc cuối cùng cũng mở miệng nói chuyện.

Nhưng cảm xúc có chút kích động, ánh mắt nhìn Lý Nhĩ cũng có chút bất mãn.

Theo hắn ta thấy, hợp tác với Bắc quốc mới là kết quả tốt nhất cho quốc gia của họ. 'Bắc quốc tình hình thế nào?

Ta đúng là biết một chút, chẳng qua là một quốc gia đầy băng thiên tuyết địa mà thôi, có gì ghê gớm đâu?

Thật sự mà nói, Bắc quốc có lẽ còn không bằng quốc gia chúng ta, binh lực không bằng Huyền quốc, thực lực không bằng Huyền quốc, kinh tế vẫn không bằng Huyền quốc, ngươi tại sao lại cứ xem trọng họ như vậy?

Chỉ vì những cái gọi là 'thần tứ chi vật' trong tay họ sao?' Lúc đó Bắc quốc nói chuyện với họ đã nói với họ rằng có thần tứ chi vật, tất cả những thứ này đều có thể đối phó Huyền quốc.

Nhưng cái 'thần tứ chi vật' đó rốt cuộc là gì, họ căn bản không biết.

Cũng chưa từng thấy người Bắc quốc lấy ra bao giờ. 'Ngươi...!'

'Ta đã đi nói với Huyền quốc về chuyện liên quan đến Bắc quốc, ngươi biết suy nghĩ của Huyền quốc là gì không?' Lý Nhĩ cười tự giễu.

Đây có lẽ chính là sự tự tin đến từ Huyền quốc?

Káp Đặc nhíu mày nhìn Lý Nhĩ, ra hiệu hắn ta muốn nói thì nói nhanh lên, không cần vòng vo ở đây. 'Chuyện ta nói, bất kể là việc Bắc quốc muốn Huyền quốc cầu xin họ đến, hay mục đích mà Bắc quốc sắp làm, họ đã sớm biết rồi, mục đích Bắc quốc đến Huyền quốc họ đã điều tra rõ ràng rành mạch, ngươi có biết điều này có ý nghĩa gì không?' Káp Đặc kinh ngạc nhìn Lý Nhĩ, sao có thể như vậy?

Lý Nhĩ có phải đang lừa hắn ta không? 'Lý Nhĩ, ngươi đừng hòng lừa ta, họ làm sao có thể biết nhiều chuyện như vậy?' Lý Nhĩ cười khổ: 'Ta thà rằng mình đang lừa ngươi, nhưng đây là sự thật, họ đã sớm giao thủ với Bắc quốc rồi, Tô Ngọc nói rất rõ ràng là sau khi giao thủ liền trực tiếp điều tra chuyện của Bắc quốc, hiện giờ Bắc quốc muốn làm gì họ đều biết rõ ràng rành mạch, trong tình huống này họ vẫn để người Bắc quốc vào, có thể thấy họ căn bản không lo lắng Bắc quốc sẽ gây ra chuyện gì.' Káp Đặc hít một hơi khí lạnh, nếu thật sự như Lý Nhĩ nói, thì người Huyền quốc này chẳng phải quá đáng sợ sao? 'Còn về mục đích Bắc quốc bên đó vẫn luôn không đến, khi ta nói ra thì Tô Ngọc ngay cả một chút kinh ngạc cũng không có, khi ta hỏi anh ta, anh ta nói kết quả đã sớm đoán được thì có gì mà kinh ngạc chứ?' Lý Nhĩ cười khổ nói.

Một tràng lời nói khiến Káp Đặc vô thức nghĩ đến Tô Ngọc.

Trông có vẻ như chẳng muốn quản gì cả, nhưng thực tế anh ta đều biết mọi thứ, chỉ là không xem đó là chuyện gì to tát mà thôi. 'Người của anh ta tại sao có thể xuất hiện nhanh như vậy để cứu chúng ta?

Đó là vì anh ta vẫn luôn phái người theo dõi, nên mới như vậy.' Nếu không phải đây là Huyền quốc, và họ lại là người của các quốc gia khác, không thể chết ở đây, có lẽ Tô Ngọc còn chẳng thèm để ý đến họ.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, trong lòng hắn ta liền cảm thấy có chút uất ức. 'Ngươi tự mình suy nghĩ kỹ đi, lời nhiều hơn nữa ta cũng không muốn nói.' Càng nói trong lòng càng khó chịu, thà không nói gì cả, như vậy trong lòng còn thoải mái hơn một chút.

Nói xong Lý Nhĩ quay người rời đi, còn việc có thể nghĩ thông suốt hay không, thì đó là chuyện của riêng Káp Đặc.

Đại thần thấy Lý Nhĩ đi ra bình yên vô sự, trông không có chuyện gì, họ đứng bên ngoài cũng không nghe thấy tiếng tranh cãi nào nên mới hoàn toàn yên tâm. 'Điện hạ, thế nào rồi ạ?

Đã nói rõ ràng chưa ạ?' Mấy vị đại thần đi tới hỏi. 'Ta thì đã nói rõ ràng rồi, còn việc hắn ta có rõ ràng hay không thì tùy vào hắn ta.' Hắn ta có thể nghĩ thông suốt hay không thì ta cũng không biết.

Nếu trong lòng hắn ta vẫn cho rằng họ nên hợp tác với Bắc quốc, thì ta cũng không thể thay đổi ý nghĩ của hắn ta.

Mấy vị đại thần nhìn nhau, Điện hạ đây là có ý gì? 'Tất cả trở về đi, còn những chuyện khác sau này hãy nói, không cần để ý nhiều như vậy.' Hắn đã nói rất rõ ràng rồi, còn việc hắn ta có nghe hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào hắn ta. 'Điện hạ, ngài đây là không muốn quản hắn ta nữa sao?' Lý Nhĩ lắc đầu, không phải không muốn quản, mà là hắn đã không thể quản được nữa rồi.

Mấy vị đại thần thấy Lý Nhĩ như vậy, trong lòng hiểu rằng lần này Káp Đặc thật sự đã khiến Điện hạ không vui, nếu hắn ta vẫn cứ như vậy, Điện hạ đại khái sẽ không thèm để ý đến hắn ta nữa. 'Đi thôi, nghỉ ngơi cho tốt một chút, sau này còn có trận chiến khó khăn phải đánh.' Đợi người Bắc quốc bên đó đến, tất cả mọi chuyện sẽ bắt đầu.

Trước đó, hắn muốn xem xem Bắc Nặc Phong này làm thế nào để Huyền quốc bên này phải cầu xin họ đến kinh thành.

Đừng đến lúc đó lại tự vả mặt mình, thì sẽ khó coi lắm. 'Vâng.' Sau khi Lý Nhĩ bên này cùng những người hắn ta đưa đến thương lượng xong, Nam Kiều bên kia cũng bắt đầu.

Nhìn hắc y nhân đã tỉnh lại, tâm trạng của Nam Kiều vô cùng tốt. 'Tỉnh rồi à?' Ý nghĩ đầu tiên của hắc y nhân khi tỉnh lại là nhanh chóng tự sát, nhưng hắn ta rất nhanh phát hiện trong tình huống này hắn ta thậm chí không thể tự sát. 'Cô đã làm gì?' Hắc y nhân nhìn Nam Kiều, khàn giọng hỏi. 'Cũng chẳng làm gì cả, chỉ là đã lấy đi những thứ có thể uy hiếp đến tính mạng của ngươi thôi, ngươi muốn chết cũng phải hỏi xem tôi có đồng ý để ngươi chết không.' Nam Kiều ngồi trên ghế, tùy ý nhìn người trước mặt.

Hắc y nhân nghiến răng nhìn Nam Kiều, không ngờ khi hắn ta hôn mê, Nam Kiều lại lấy hết đồ của hắn ta đi rồi. 'Nói đi.' Nam Kiều chống cằm nhìn người trước mặt. 'Hiện giờ tôi có tâm trạng để ngươi tự mình nói, ngươi phải nắm bắt cơ hội này, nếu không khi tôi dùng thủ đoạn thì ngươi có thể sẽ không chịu nổi đâu.' Nam Kiều cười nói.

Giống như khi còn thiếu niên, Nam Kiều khi cười rộ lên cứ như đứa trẻ nhà bên.

Nếu có thể bỏ qua cái lạnh lẽo trong giọng điệu của cậu ta, thì quả thật là một đứa trẻ nhà bên.

Hắc y nhân im lặng không nói gì, khi đến đây hắn ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, bất kể Nam Kiều dùng thủ đoạn gì, hắn ta căn bản không bận tâm. 'Ngươi muốn làm thế nào thì cứ tùy tiện ra tay, nếu ta nhíu mày một cái thì coi như ta thua.' Hắc y nhân bình tĩnh nói.

Bọn họ đã được huấn luyện về phương diện này, cho dù là những trận khảo đả nghiêm khắc nhất hắn ta cũng có thể chịu đựng được. 'Ngươi có biết trong tay tôi có một loại thuốc khiến người ta nghe lời không?

Còn nữa, ngươi có biết thôi miên là gì không?' Nam Kiều cười như không cười nhìn hắc y nhân trông có vẻ rất cứng đầu kia. 'Tôi đây rất thích những người cứng đầu như ngươi, thông thường những người như ngươi sẽ phải chịu đựng nhiều đau khổ hơn, rất thích hợp để làm 'dược nhân' cho chúng tôi, chỉ là không biết ngươi có thể chịu đựng được bao lâu?' 'Hiện giờ Ngọc ca ca cũng không vội biết tin tức, tôi muốn chơi thế nào cũng được, trước đây cũng có một người giống như ngươi, lúc đó miệng hắn ta cũng rất cứng, chỉ tiếc là làm 'dược nhân' cho chúng tôi chưa đầy một tháng đã không chịu nổi rồi, không biết ngươi có thể phá kỷ lục đó của hắn ta để tôi có thể xem trọng ngươi một chút không?' Nam Kiều đầy hứng thú nhìn hắc y nhân.

Sắc mặt hắc y nhân biến đổi, nếu là làm dược nhân thì hắn ta cũng không chắc mình có thật sự chịu đựng được hay không. 'Dược nhân' hắn ta cũng từng nghe người khác nhắc đến, đối với họ đó là một chuyện vô cùng đáng sợ.

Chương 2014

Hắn ta thật sự rất lo lắng một khi mình không chịu nổi sẽ làm ra chuyện phản bội Bắc Nặc Phong.

Nam Kiều dụ dỗ hỏi: 'Thế nào?

Ngươi có muốn thử một chút không?' Hắc y nhân cứ thế nhìn Nam Kiều, vẫn luôn không nói gì, chỉ là vẻ mặt căng thẳng của hắn ta đã bị Nam Kiều nhìn thấy rõ ràng. 'Tôi có rất nhiều thời gian, ngươi có thể từ từ suy nghĩ.' Nam Kiều tỏ vẻ dễ tính, nhưng chính cái vẻ dễ tính đó lại khiến đối phương nảy sinh nỗi sợ hãi đối với cậu ta.

Khi Vạn Cổ đi tới, thấy Nam Kiều lại đang trò chuyện với người ta, bất đắc dĩ nhíu mày: 'Nam Kiều, cậu lại đang làm gì thế?

Thiếu gia bên kia cần tin tức.' Nam Kiều gật đầu: 'Người này xương cốt khá cứng, tôi muốn xem xương cốt của hắn ta rốt cuộc cứng đến mức nào.' 'Hơn nữa Ngọc ca ca chẳng phải không yêu cầu chúng ta khi nào phải gửi tin tức đi sao?

Nếu đã vậy, thì cũng không vội vàng lúc này.' Nam Kiều cười hì hì nói.

Những lời nói ra khiến Vạn Cổ có chút bất đắc dĩ, đều đã làm chủ gia đình rồi, Nam Kiều sao vẫn còn nghịch ngợm như vậy?

Quan trọng là Thiếu gia bên này vẫn cứ dung túng cậu ta như thế, bất kể Nam Kiều làm gì cũng nhắm một mắt mở một mắt, cũng không biết Thiếu gia nghĩ gì. 'Cũng chỉ có Thiếu gia mới có thể nuông chiều cậu như vậy.' Vạn Cổ không vui nói.

Nam Kiều cười hắc hắc: 'Vạn Cổ, anh đây là đang ghen tị với tôi phải không?' Vạn Cổ nhìn Nam Kiều như nhìn kẻ ngốc, anh ta một chút cũng không muốn nói chuyện với người này: 'Cậu nhanh chơi đi, chơi xong rồi lấy hết tin tức chúng ta cần, kẻo đến lúc đó Thiếu gia lại sốt ruột.' Nam Kiều liếc nhìn người trước mặt với vẻ mặt kỳ lạ, đột nhiên a a cười rộ lên: 'Vạn Cổ, anh nghĩ Ngọc ca ca có khả năng sẽ sốt ruột sao?' Vạn Cổ im lặng không mở miệng, anh ta cảm thấy những người như họ có chết đi thì Thiếu gia cũng không thể nào sốt ruột. 'Cho nên nói chúng ta thật sự không cần vội, dù sao Ngọc ca ca bên đó những gì cần chuẩn bị thì đã chuẩn bị xong hết rồi.' Nếu đã vậy thì việc họ bên này có ra kết quả hay không thực ra không quan trọng đến thế. 'Thôi được, không nói chuyện này với anh nữa, tôi trước tiên tiếp tục trò chuyện với hắn ta, đợi sau khi xác nhận hắn ta không chịu nói cho tôi biết thì tôi sẽ nói với anh và Bạch Khởi, đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau.' Nam Kiều liếc nhìn hắc y nhân bên cạnh, cười tủm tỉm nói.

Ba người họ cùng nhau biến người này thành 'dược nhân', nhất định sẽ rất thú vị.

Cậu ta đã bắt đầu mong đợi rồi.

Vạn Cổ ừ một tiếng: 'Được, đến lúc đó cậu cứ nói với chúng tôi một tiếng là được.' Nam Kiều vui vẻ vẫy tay, bảo Vạn Cổ đi lo việc của mình trước.

Đợi Vạn Cổ đi rồi, Nam Kiều mới nhìn người trước mặt: 'Thế nào, bây giờ ngươi muốn nói chuyện với tôi chưa?' Hắc y nhân vẫn không mở miệng, Nam Kiều đối với điều này cũng không tức giận, chỉ cười nói: 'Xem ra ngươi đã nghĩ kỹ rồi, ngươi không muốn nói cho tôi biết những chuyện này.' 'Ngươi muốn giết hay muốn chặt, tùy ngươi xử lý.' Hắn ta thật sự nghĩ mình dễ bị dọa sợ sao? 'Giết ngươi có ý nghĩa gì chứ?

Để ngươi sống không bằng chết mới là thú vị nhất, hơn nữa tôi là người tốt mà, loại chuyện đánh đánh giết giết này tôi làm sao có thể làm được chứ?

Nếu tôi làm như vậy Ngọc ca ca sẽ không vui đâu.' Nam Kiều có chút buồn bã nói.

Các thị vệ bên cạnh biết Nam Kiều là người thế nào thì đều muốn trợn mắt trắng dã đến trời luôn rồi.

Nam Kiều thiếu gia không thích đánh đánh giết giết ư?

Loại lời này cũng chỉ có cậu ta tự mình tin thôi phải không?

Nếu để Thiếu gia biết được thì ngay cả họ cũng không tin.

Nam Kiều cười như không cười nhìn những người bên cạnh: 'Các ngươi đối với lời nói của tôi có ý kiến gì sao?' Mấy người vội vàng lắc đầu: 'Không có, chúng tôi đối với điều này không có bất kỳ ý kiến gì.' Bọn họ không dám có ý kiến, những thứ trong tay Nam Kiều thiếu gia đâu phải dạng vừa.

Nam Kiều hừ một tiếng không thèm để ý đến họ, mà tiếp tục nhìn người trước mặt: 'Ngươi có muốn nói cho tôi biết chuyện của Bắc quốc không?

Đây là cơ hội cuối cùng của ngươi rồi.' Hắc y nhân rất cứng rắn quay đầu đi, ý đó đã khá rõ ràng, chính là không muốn nói thêm với cậu ta.

Nam Kiều đối với điều này cũng không tức giận, chỉ hài lòng gật đầu: 'Rất tốt, tôi thích nhất những người như ngươi, nếu đã vậy, thì ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng đi.' 'Đưa người đến phòng thuốc bên kia.' Nam Kiều nhìn người bên cạnh phân phó. 'Vâng.' Nam Kiều nói xong liền đi trước một bước.

Đợi Nam Kiều đi rồi, họ mới dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn hắc y nhân này. 'Ngươi nói người này có phải quá ngốc rồi không?

Nam Kiều thiếu gia đã cho hắn ta cơ hội rồi mà hắn ta lại không muốn?' Một người khác liếc nhìn hắc y nhân này, suy nghĩ rồi nói: 'Đại khái là hắn ta nghĩ mình có khả năng chịu đựng được những loại cổ trùng kỳ lạ của Nam Kiều thiếu gia.' Mấy thứ này là thứ mà ngay cả họ nhìn thấy cũng phải tránh xa, người này lại dám trực diện đối mặt?

Thật sự là gan lớn. 'Ai nói không phải?

Không những vậy, nếu dùng thuốc trong tay Nam Kiều thiếu gia, người này e là sẽ phế đi.' Người bên cạnh lắc đầu nói.

Những chuyện như vậy họ đã thấy quá nhiều rồi.

Những người cứng miệng như hắn ta trước đây, cuối cùng đều không có kết cục tốt đẹp. 'Thôi được, đừng nói nhiều nữa, Nam Kiều thiếu gia bảo chúng ta nhanh chóng đưa người qua đó, chúng ta phải nhanh lên một chút, kẻo đến lúc đó bị Nam Kiều thiếu gia tìm được cớ lại gây rắc rối cho chúng ta.' Quan trọng là khi Nam Kiều đùa giỡn với họ, Thiếu gia căn bản không quản chuyện này.

Nghĩ đến đây, họ liền cảm thấy cứng lòng, nghẹn ngào.

Cứ nghĩ đến là thấy khó chịu.

Thiếu gia thật sự quá sủng ái Nam Kiều thiếu gia và những người đó rồi.

Đôi khi họ chỉ có thể đứng nhìn thôi. 'Ngươi nói không sai, mau chóng đưa người qua đó thì tốt hơn.' Nói xong liền nhanh chóng đưa người qua đó.

Khi đến đó, Bạch Khởi và Vạn Cổ đều ở đấy.

Bạch Khởi nhìn người này hỏi: 'Là hắn ta sao?' 'Ừm, miệng khá cứng, xương cốt trông cũng rất cứng, chỉ là không biết sau này xương cốt của hắn ta có còn cứng như trước được không.' Nam Kiều giải thích với Bạch Khởi một chút.

Bạch Khởi nhướng mày nhìn Nam Kiều: 'Chưa nghĩ đến việc dùng thuốc trước để lấy tin tức sao?' Nam Kiều lắc đầu: 'Cái này thì có ý nghĩa gì chứ?

Sau khi dùng thuốc người này sẽ phế đi, sau này chúng ta muốn làm gì cũng không được, hà tất chứ?' Cậu ta chính là muốn cho người này biết cái miệng cứng rắn của hắn ta rốt cuộc đã mang lại tổn hại lớn đến mức nào cho bản thân.

Bạch Khởi và Nam Kiều ở chung lâu như vậy, nghe Nam Kiều nói những lời này liền nhanh chóng biết ý cậu ta.

Anh ta nhìn người trước mặt với vẻ mặt không có ý tốt, khóe miệng khẽ cong lên: 'Không tệ, cứ chơi trước đi, những chuyện còn lại chúng ta sau này hãy nói.' 'Được.' Vạn Cổ ở bên cạnh nhìn hai người bất đắc dĩ lắc đầu, hai người này đều bị Thiếu gia nuông chiều hư rồi.

Nhưng anh ta phải suy nghĩ kỹ xem nên dùng loại độc nào thì tốt?

Dù sao gần đây cũng vừa nghiên cứu ra không ít loại thuốc mới, cũng không biết hắn ta phù hợp với loại thuốc nào. 'Bên tôi có độc dược vừa mới làm xong, hay là để hắn ta giúp thử thuốc?' Chỉ là độc tính này hơi mạnh, vạn nhất làm người ta chết thì sao?

Đây là điều duy nhất Vạn Cổ lo lắng.

Bạch Khởi và Nam Kiều đồng thời quay đầu nhìn Vạn Cổ, nhìn nhau một cái rồi đồng tình gật đầu: 'Được, trước tiên dùng độc của anh, xem xem loại độc dược lần này anh làm ra hiệu quả thế nào.' Vạn Cổ trong mắt lộ ra ý cười: 'Tôi đi lấy thuốc, lúc đến đây chưa mang theo.' 'Được.' 'Ngươi còn có cơ hội cuối cùng.' Nam Kiều cho người áo đen cơ hội cuối cùng.

Nếu gã vẫn cứng miệng như vậy, đợi sau khi Vạn Cổ đến thì gã cũng hết cách rồi.

Người áo đen căn bản không tin lời Nam Kiều nói: "Dù tôi có nói với các người thì cuối cùng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp, các người vẫn sẽ dùng tôi để thử thuốc." Vị tiểu Vương gia Nam Cương này thật sự coi gã là kẻ ngốc sao?

Chương 2015

Lại có thể nói ra lời như vậy.

Nam Kiều quay đầu nhìn Bạch Khởi: "Xong rồi, bị người ta nhìn thấu hết rồi." Bạch Khởi liếc Nam Kiều một cái, bộ dạng cậu ta thế kia thì có chút nào là xong rồi đâu?

Thằng nhóc này đang đùa à? "Thôi được rồi, đừng có làm nũng ở đây nữa, mau chuẩn bị đi." Bạch Khởi không kiên nhẫn nói với Nam Kiều.

Đưa tay gãi đầu, Nam Kiều lẩm bẩm gì đó.

Bạch Khởi lắng nghe một lúc mới hiểu Nam Kiều rốt cuộc đang nói gì: "Cậu chỉ biết bắt nạt tôi, lát nữa tôi nhất định sẽ mách anh Ngọc." Bạch Khởi im lặng nhìn Nam Kiều, trong mắt tràn đầy vẻ bất lực.

Rốt cuộc là ai bắt nạt ai đây?

Có cần nói rõ ra không? "Nam Kiều, cậu rốt cuộc muốn làm gì?

Mau đi chuẩn bị đi." Bạch Khởi đưa tay đẩy Nam Kiều một cái, không vui nói.

Nam Kiều trừng Bạch Khởi một ánh mắt thật dữ tợn, bực mình nói: "Cậu chỉ biết bắt nạt tôi." "..." Bạch Khởi cảm thấy mình vô cùng oan ức, hắn khi nào thì bắt nạt Nam Kiều?

Nói chuyện chẳng lẽ không cần bằng chứng sao?

Tên này một chút bằng chứng cũng không có lại nói ra lời như vậy. "Nam Kiều, cậu đã lớn như vậy rồi, sao vẫn còn làm những chuyện như thế?

Đâu phải con nít, hơn nữa chúng ta cần phải mau chóng lấy được tất cả bằng chứng có thể." Bạch Khởi cau mày nói.

Lời nói đó khiến Nam Kiều khịt mũi một tiếng: "Đừng tưởng tôi không biết ý cậu là gì." Bạch Khởi đây là đang đánh trống lảng.

Hơn nữa Vạn Cổ còn chưa mang thuốc tới, bọn họ có thể chuẩn bị gì chứ? "Tôi nói Bạch Khởi, hôm nay cậu nhất định cố ý đến tìm tôi gây phiền phức đúng không?" Nam Kiều luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Bạch Khởi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu ta: "Tôi nói cậu đủ rồi, đừng nói những lời như vậy, nói nhiều không thấy lòng mình khó chịu sao?" Biết ý là được rồi, sao còn nhất định phải hỏi ra?

Sẽ không khiến cậu ta trong lòng khó chịu sao?

Nam Kiều hiểu Bạch Khởi thì làm sao lại không biết lời này của hắn rốt cuộc là có ý gì?

Cậu ta không vui liếc Bạch Khởi một cái, vẻ mặt chán ghét mở miệng: "Lát nữa tôi nhất định phải nói chuyện này với anh Ngọc, tôi muốn nói với anh Ngọc rằng khi anh ấy không có ở đây thì cậu chỉ biết bắt nạt tôi." Vạn Cổ cầm độc dược đến vừa hay nghe được câu nói này của Nam Kiều, có chút bất lực lắc đầu.

Tên này có biết mình đang nói gì không?

Cứ thấy là đang bị bắt nạt? "Nam Kiều, hình như người bình thường thích bắt nạt người khác không phải Bạch Khởi mà là chính cậu thì phải?" Vạn Cổ nhịn không được nói một câu.

Nam Kiều không vui nhìn Vạn Cổ, người này làm sao vậy?

Lại còn giúp Bạch Khởi bắt nạt cậu ta? "Thôi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, cứ làm xong những việc cần làm đã rồi nói tiếp." Bạch Khởi thấy Nam Kiều còn muốn nói gì đó, liền vội vàng

nói.

Gặp chuyện chính sự, Nam Kiều vẫn sẽ không làm lỡ việc.

Cậu ta quay đầu nhìn người áo đen kia: "Ngươi chắc chắn không nói chứ?" Người áo đen hừ một tiếng, vẻ mặt vô úy.

Biểu cảm này đã nói lên tất cả.

Nam Kiều cũng không tức giận vì điều đó, mà quay đầu nhìn Vạn Cổ: "Thuốc của cậu đâu?" Vạn Cổ liếc Nam Kiều một cái, không vui nói: "Gì mà 'thuốc của cậu đâu'?" "Không có gì, chỉ là hỏi cậu thôi." Vạn Cổ lấy ra một viên thuốc.

Viên thuốc này nhìn qua tuy bình thường, nhưng lại hao phí không ít thứ của Vạn Cổ mới làm ra được.

Hiệu quả của nó tự nhiên cũng khỏi phải bàn.

Nam Kiều nhìn chằm chằm vào viên thuốc trong tay Vạn Cổ: "Viên thuốc này có tác dụng như thế nào?" "Cái này thì tôi không biết, làm ra xong còn chưa có ai giúp tôi thử thuốc.

Bất quá đều là độc dược lấy từ bên Thái Huyền mà ra." Vạn Cổ nhìn độc dược trong tay, có chút tiếc nuối nói.

Câu trả lời của Vạn Cổ càng khiến Nam Kiều thêm mong chờ, đây đều là những thứ tốt a.

Chỉ là không biết sẽ có tác dụng như thế nào.

Cậu ta nhìn người áo đen bên cạnh với vẻ không có ý tốt, Nam Kiều cười như không cười nói: "Đây không phải có người sẵn rồi sao?

Người như thế này vừa hay có thể giúp chúng ta thử thuốc." "Vạn nhất người đó không chịu nổi mà chết thì sao?

Chúng ta bây giờ còn chưa biết tin tức từ phía Bắc Nặc Phong."

Bạch Khởi do dự một chút hỏi. "Cái này thì không lo, dù sao anh Ngọc bên đó những gì cần biết đều đã biết rồi.

Những thứ còn lại này cũng không quá quan trọng, các cậu nói có đúng không?" Nam Kiều nhịn không được mở miệng nói.

Vạn Cổ và Bạch Khởi nhìn nhau.

Tô Ngọc bên kia quả thực biết rất nhiều chuyện về Bắc quốc, nhưng ai cũng không biết người áo đen này biết được bao nhiêu.

Bọn họ vẫn hy vọng có thể có được nhiều tin tức tốt hơn.

Như vậy mới có thể giúp Tô Ngọc dễ dàng hơn trong việc giải quyết chuyện của Bắc quốc. "Không sao, cứ thử trước xem sao." Nếu độc phát quá lợi hại, bọn họ sẽ tìm cách giải độc là được. "Nhưng thuốc này không phải thấy máu phong hầu chứ?" Nếu là thấy máu phong hầu thì bọn họ dù có bản lĩnh trời cũng vô dụng a.

Vạn Cổ lắc đầu: "Thấy máu phong hầu thì không phải." "Vậy thì không có vấn đề gì rồi, chỉ cần không phải thứ thấy máu phong hầu thì chúng ta muốn giữ mạng cho gã vẫn có thể." Nam Kiều đưa tay sờ cằm nói.

Vạn Cổ và Bạch Khởi suy nghĩ một chút cũng thấy đúng là như vậy, thế là liền gật đầu đồng ý. "Được, vậy chuyện này cứ thế mà làm đi." Nam Kiều vừa nói chuyện vừa nhét độc dược vào miệng đối phương.

Nam Kiều nhìn bộ dạng đối phương, cười như không cười nói: "Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, gã đã không còn cơ hội đó nữa rồi." "Hơn nữa đừng tưởng không nuốt xuống thì sẽ không sao, độc dược của Vạn Cổ làm ra thông thường đều là vào miệng liền tan." Dường như nhìn thấu suy nghĩ của người áo đen, Nam Kiều cười như không cười nhìn nói.

Những lời nói ra luôn có thể khiến người ta tức đến hộc máu.

Nghe lời Nam Kiều, người đàn ông độc ác nhìn cậu ta, nghiến răng nói: "Các ngươi muốn biết tin tức thì cứ mơ đi." Nam Kiều tức đến bật cười, người này thật sự khiến cậu ta không thích. "Đã như vậy, nhân lúc độc phát, tôi, thiếu gia đây, sẽ dạy cho gã một bài học tử tế." Giọng Nam Kiều đột nhiên trở nên có chút mê hoặc.

Chương 2016

Người áo đen cau mày, giọng nói này nghe khiến gã có chút khó chịu. "Bắc Nặc Phong đã từ bỏ ngươi rồi đúng không?" Nam Kiều ngồi trên ghế bình tĩnh hỏi.

Người áo đen không biết Nam Kiều vì sao lại hỏi câu này, nhưng gã không trả lời một câu nào, chỉ bình tĩnh nhìn Nam Kiều.

Không trả lời, Nam Kiều không tức giận cũng không thất vọng, chỉ tùy ý gật đầu: "Ừm, ngươi cũng không tệ, lại kiên định như vậy.

Xem ra Bắc Nặc Phong đối xử với ngươi cũng coi như không tệ, cho dù tính mạng sắp không còn ngươi cũng muốn bảo vệ gã như vậy, thật sự rất thú vị." Người áo đen hừ lạnh một tiếng: "Chỉ có chủ tử của chúng tôi mới là Vương giả." Nam Kiều như nghe được chuyện cười to lớn nào đó: "Gã cũng xứng?" Nói về Vương giả của thiên hạ này, trừ anh Ngọc ra, cậu ta không chấp nhận bất kỳ ai, bao gồm cả anh Nhiên cũng vậy.

Không phải nói Huyền Phỉ Nhiên không tốt, mà là anh Nhiên của bọn họ chỉ thích hợp làm một minh quân, không thích hợp làm một bá chủ.

Nếu anh Ngọc muốn thiên hạ này, anh ấy mới nên là Vương giả bá chủ của thiên hạ này.

Bất quá bọn họ đều chưa từng nghĩ đến việc phá vỡ cuộc sống hiện tại của Tô Ngọc, dù sao anh ấy bây giờ sống cũng rất tốt, phá vỡ thì có ý nghĩa gì?

Hơn nữa anh Nhiên đối với bọn họ cũng thật sự không tệ, việc gì không có chuyện lại tự mình chuốc lấy phiền phức?

Lại không phải kẻ ngu xuẩn!

Thay vì không có chuyện lại tự mình chuốc lấy phiền phức, còn không bằng trực tiếp nằm yên, nằm yên tốt biết bao nhiêu chứ?

Nghe Nam Kiều khinh thường chủ tử của mình như vậy, trong mắt người áo đen tràn đầy phẫn nộ. "Cậu im miệng đi." Nam Kiều tặc lưỡi một tiếng, đến đây là đã không vui rồi sao?

Đã tức giận rồi sao?

Người này cũng quá nhỏ mọn, thật là vô vị.

Bạch Khởi cười dở khóc dở nhìn bộ dạng vô vị của Nam Kiều, nhịn không được bật cười khẽ: "Vẫn chưa xong sao?" "Đương nhiên là xong rồi." Khi người áo đen giận dữ nhìn cậu ta, Nam Kiều nhìn lại.

Người áo đen vốn đang bạo nộ biểu cảm từ từ trở nên có chút ngây dại, cuối cùng không còn phản ứng nữa.

Nam Kiều hỏi rất nhiều chuyện liên quan đến Bắc quốc, kết quả gã nói ra hầu hết đều là những điều bọn họ đã sớm biết.

Những tin tức này đối với bọn họ không mấy quan trọng.

Không có được tin tức muốn có, Nam Kiều khẽ cau mày, quay đầu nhìn người bên cạnh: "Người này biết được chỉ có bấy nhiêu thôi, còn những thứ khác gã không biết gì cả, chúng ta dù có tiếp tục hỏi cũng không hỏi được thêm tin tức dư thừa nào nữa." Đây đối với bọn họ tuyệt đối không phải là một chuyện tốt.

Nam Kiều nhìn Bạch Khởi và những người khác, có chút đau đầu.

Rốt cuộc có nên tiếp tục không? "Các cậu thấy thế nào?" "Đã không hỏi được thêm tin tức dư thừa nào thì đừng hỏi nữa, hỏi thêm cũng vô dụng." Bây giờ ít nhất cũng biết được tin tức bọn họ biết là đúng.

Cái này cũng coi như là một thu hoạch tốt. "Cứ như vậy đi." Vạn Cổ cũng mở miệng nói.

Kỳ thực Tô Ngọc căn bản chưa từng nghĩ có thể từ miệng người này biết được tin tức gì.

Dù sao tin tức bọn họ nắm giữ đã đủ nhiều rồi. "Được." Nam Kiều búng tay một cái, người đó từ từ tỉnh lại.

Người đã tỉnh lại, sắc mặt khó coi nhìn người áo đen, biểu cảm tràn đầy tức giận: "Ngươi đã làm gì ta?" "Cũng không có gì, chỉ là thôi miên hỏi ngươi một vài vấn đề thôi, bất quá thật đáng tiếc ngươi biết còn không nhiều bằng những gì anh Ngọc điều tra được, thật là khiến người ta thất vọng." Nam Kiều vẻ mặt tiếc nuối nhìn đối phương, trông quả thực không mấy vui vẻ.

Sắc mặt người áo đen lập tức thay đổi, nghĩ đến những gì Nam Kiều đã làm trước đó, cậu ta làm vậy chỉ đơn thuần là muốn gã thả lỏng, thậm chí có thể thôi miên gã tốt hơn.

Suy nghĩ này khiến gã đối với Nam Kiều và những người này sinh ra sợ hãi.

Những người này rốt cuộc là ai?

Vì sao...

Nam Kiều cười tủm tỉm nhìn người áo đen: "Không cần nhìn chúng tôi như vậy, nói thật chuyện Bắc quốc muốn làm, gã đã liên thủ với bao nhiêu quốc gia, những thứ này chúng tôi đã sớm biết hết rồi, ngươi có nguyện ý nói hay không, đối với chúng tôi một chút cũng không quan trọng." Người áo đen đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Hóa ra khi bọn họ còn chưa đến thì Tô Ngọc đã biết nhiều tin tức như vậy rồi sao?

Gã biết những tin tức này thì tại sao không nói ra?

Chuyện này đối với gã dường như cũng không có lợi ích gì đúng không? "Ngươi..." Vừa nói ra một chữ "ngươi", độc của người áo đen liền phát tác, cả người trông vô cùng thống khổ.

Một bên thân thể gã dường như muốn đông cứng lại, mà một nửa còn lại thì như muốn bị thiêu chảy.

Cảm giác này khiến người áo đen thống khổ gào thét.

Ngay cả khi gã luyện tập năm đó, bị tra tấn không ngừng, cũng không có độc dược nào khiến người ta cảm thấy thống khổ đến vậy.

Những người này đơn giản không phải là người, bọn họ chính là tồn tại như ma quỷ.

Nam Kiều cười tủm tỉm nhìn người áo đen đau đớn không chịu nổi, tặc lưỡi một tiếng: "Tôi còn tưởng ngươi lợi hại đến mức nào chứ, không ngờ ngay cả một hiệp cũng không chịu nổi, thật là khiến người ta thất vọng." Vạn Cổ ngược lại đối với phản ứng này vô cùng cảm thấy hứng thú, quay đầu nhìn Nam Kiều cười tủm tỉm nói: "Các cậu thấy độc này thế nào?" "Tôi cảm giác có chút giống ý nghĩa của 'băng hỏa lưỡng trọng thiên' (hai dòng băng và lửa)." Bạch Khởi đồng tình gật đầu: "Quả thật là như vậy, độc này có chút thú vị." "Haha, tôi đã nói độc này nhất định sẽ rất thú vị, chỉ là không ngờ lại thú vị đến như vậy, thật sự quá thú vị rồi." Nghe Vạn Cổ nói xong, Bạch Khởi và Nam Kiều nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ bất lực.

Vạn Cổ nói lời này có phải là hơi quá kiêu ngạo rồi không?

Cậu ta không lo xảy ra chuyện sao? "Người này lại không phải người của chúng ta, cho dù xảy ra chuyện thì sao chứ?

Thậm chí còn có thể đưa về cho Bắc Nặc Phong." Vạn Cổ đưa tay sờ cằm, vô cùng hứng thú nói.

Nam Kiều và Bạch Khởi nhìn nhau, quả nhiên Vạn Cổ không hổ là Vạn Cổ, suy nghĩ chuyện luôn kỹ lưỡng hơn bọn họ.

Bất quá đây quả thực là một cách làm rất hay. "Vạn Cổ, ý tưởng của cậu vô cùng hay, vậy chúng ta tiếp tục chứ?

Đến lúc đó sẽ cho Bắc Nặc Phong một bất ngờ lớn, các cậu thấy thế nào?" Nam Kiều hưng phấn nói, chỉ là những lời này nói ra ít nhiều có chút rợn người.

Bạch Khởi và Vạn Cổ nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ bất lực, thậm chí có chút đau đầu.

Nam Kiều thật sự duy sợ thiên hạ không loạn.

Vạn Cổ kỳ thực chỉ là tùy tiện nói vậy thôi, căn bản chưa từng nghĩ đến việc phải làm như thế.

Nhưng nhìn Nam Kiều vẻ mặt hứng thú bừng bừng như vậy, nhất thời không biết nên mở miệng từ chối cậu ta như thế nào. "Nam Kiều, cậu cứ bình tĩnh một chút đi, đừng gây ra chuyện gì." Bạch Khởi có chút đau đầu nói.

Chương 2017

"Cái này các cậu không cần lo lắng, tôi tin anh Ngọc nhất định sẽ đồng ý yêu cầu này, thú vị biết bao!" Bắc Nặc Phong không phải muốn tính kế bên Huyền quốc sao?

Vậy thì để gã biết được kết cục của việc tính kế Huyền quốc là gì, như vậy mới thú vị chứ.

Càng nghĩ Nam Kiều càng thấy mình không nói sai.

Đối mặt với tình huống như vậy, Vạn Cổ và Bạch Khởi còn có thể nói gì nữa?

Chỉ có thể gật đầu đồng ý. "Được, đến lúc đó cậu cứ hỏi thiếu gia, nếu thiếu gia nguyện ý cho cậu làm như vậy thì cậu cứ đi, nếu như không đồng ý thì cậu không được làm bừa." Vạn Cổ kỳ thực cũng rất đồng tình với cách nói của Nam Kiều, chỉ là nghĩ đến Tô Ngọc bên đó có thể sẽ có lo ngại gì đó mới có sự do dự.

Nam Kiều cười đến mắt cong cong rất vui vẻ: "Không vấn đề gì, chuyện này cứ giao cho tôi làm." Vạn Cổ và Bạch Khởi không nói gì, mà quay đầu tiếp tục nhìn người áo đen kia.

Thật sự rất tò mò gã rốt cuộc có thể chống đỡ đến khi nào.

Tuy nhiên rất nhanh bọn họ liền biết người áo đen này chỉ là miệng lưỡi cứng rắn, kỳ thực chẳng làm được gì cả.

Nam Kiều vẻ mặt chán ghét nhìn bộ dạng đối phương, bất mãn lẩm bẩm nói: "Đây là chuyện gì vậy chứ?

Còn tưởng gã kiên nhẫn đến mức nào, kết quả còn không bằng dược nhân mà chúng ta gặp trước đây lợi hại." Cái này thật sự khá khó chịu. "Cái này làm sao đây?" Người đó dường như sắp hết mạng

rồi.

Rốt cuộc là khả năng chịu đựng của người này quá kém, hay là độc dược của Vạn Cổ quá lợi hại?

Bạch Khởi và Nam Kiều đồng thời quay đầu nhìn Vạn Cổ: "Tình huống gì vậy?

Có phải dược hiệu độc dược của cậu quá nặng?

Khiến sự việc biến thành như thế này?" Vạn Cổ đối với chuyện này cũng rất đau đầu, bất lực nói: "Cái này tôi cũng không biết a, tôi cũng chưa từng thử qua." Đối mặt với biểu cảm như vậy của Vạn Cổ, Nam Kiều và Bạch Khởi cũng có chút bất lực.

Chuyện đã đến nước này thì bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Trừ tự nhận xui xẻo ra thì còn có thể làm sao? "May mà chúng ta đã hỏi trước những gì cần hỏi, nếu không gặp phải tình huống này chẳng phải chỉ biết trừng mắt nhìn sao?" Tuy rằng người này biết được tin tức cũng không nhiều, bất quá may mắn là bọn họ đã hỏi trước vấn đề này.

Bạch Khởi đồng tình gật đầu: "Nói không sai." Vạn Cổ khẽ ho một tiếng, cái này thật sự không có quá nhiều liên quan đến cậu ta, ai biết cuối cùng sẽ biến thành như thế này? "Chúng ta đi chứ?" "Đợi xác định người đó chết rồi hãy nói." Nam Kiều suy nghĩ một chút nói. "Được, cứ theo lời Nam Kiều nói." Ba người đợi một lúc, sau khi xác định người áo đen đã chết rồi mới rời đi tìm Tô Ngọc.

Chuyện ba người không nhìn thấy là sau khi bọn họ rời đi, người áo đen đang nằm trên đất đột nhiên mở mắt ra, sau đó lại từ từ nhắm mắt lại.

Tô Ngọc nhìn ba người đi tới, trên mặt mang theo nụ cười nhạt: "Các cậu đến rồi?

Hỏi được tin tức chưa?" "Hỏi được một ít, bất quá người này biết được sự tình không nhiều lắm, cơ bản đều là tin tức chúng ta bên này đã sớm biết, không có giá trị lợi dụng gì nhiều." Bạch Khởi cau mày nói.

Nam Kiều cũng kể lại tin tức bọn họ hỏi được cho Tô Ngọc nghe một lượt, Tô Ngọc nghe xong trong mắt mang theo vẻ suy tư sâu sắc.

Xem ra Bắc Nặc Phong này vẫn là một người tương đối cẩn thận, nếu không cũng sẽ không như vậy. "Anh Ngọc, anh đang nghĩ gì vậy?" "Không có gì, anh chỉ đang nghĩ Bắc Nặc Phong này có lẽ trừ tâm phúc của mình ra thì rất ít khi nói cho người bên cạnh kế hoạch của bọn họ." Hiển nhiên người áo đen này cũng không phải tâm phúc của gã.

Nếu không cũng sẽ không chỉ biết có chút chuyện này.

Nam Kiều suy nghĩ một chút hỏi: "Vậy chúng ta có nên trực tiếp ra tay đi bắt một người khác về hỏi không?" Biết mình biết ta trăm trận trăm thắng, mọi người đều biết đạo lý này. "Không cần đâu, tin tức chúng ta biết cũng đã đủ nhiều rồi, có hay không từ bên bọn họ biết được tin tức đối với chúng ta không còn quan trọng đến vậy." Tô Ngọc suy nghĩ một lát sau lắc đầu từ chối, không định để Nam Kiều và bọn họ đi làm chuyện này.

Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ bất lực gật đầu, đã vậy anh Ngọc đã nói như thế rồi thì bọn họ cũng không có gì để nói, cứ toàn tâm nghe theo anh Ngọc là được rồi. "Anh Ngọc, độc dược của Vạn Cổ quá lợi hại rồi, mới một lúc mà người đã chết rồi, tiếp theo phải làm sao đây?" Nam Kiều hưng phấn nhìn Tô Ngọc.

Nhìn Nam Kiều bộ dạng quá hưng phấn như vậy, Tô Ngọc còn có gì mà không biết chứ? "Cậu có ý tưởng gì sao?" Tô Ngọc giả vờ không biết ý Nam Kiều mà hỏi ngược lại.

Nam Kiều hắc hắc cười rộ lên: "Chúng ta đem người trả về cho Bắc Nặc Phong, anh Ngọc anh thấy ý kiến này thế nào?

Có phải vô cùng hay không?" Tô Ngọc buồn cười nhìn Nam Kiều, đứa trẻ này thật sự một chút cũng không buông tha người khác.

Bắc Nặc Phong nếu như nhìn thấy chuyện Nam Kiều làm thì chắc hận chết cậu ta mất.

Vô tội nhìn Tô Ngọc, Nam Kiều tiếp tục truy vấn: "Anh Ngọc, làm như vậy không tốt sao?" Cậu ta cảm thấy đây là ý kiến tốt nhất rồi, sao lại cảm thấy anh Ngọc dường như không mấy hứng thú vậy?

Đây là vì sao?

Tô Ngọc đưa tay gõ nhẹ vào Nam Kiều một cái, không vui nói: "Tốt, cậu vui là được, chuyện này các cậu tự mình đi làm đi." Nam Kiều nhướng mày nhìn Bạch Khởi và Vạn Cổ bên cạnh, xem cậu ta nói gì?

Chỉ cần là yêu cầu bọn họ đưa ra, anh Ngọc nhất định sẽ đồng ý, sao có thể không đồng ý lời của bọn họ chứ?

Bạch Khởi và Vạn Cổ cứ thế nhìn Nam Kiều vẻ mặt đắc ý, cậu ta thật đúng là kiêu ngạo.

Bất quá anh Ngọc có phải quá nuông chiều Nam Kiều rồi không?

Cứ tiếp tục như vậy Nam Kiều chắc phải lên trời mất. "Anh Ngọc, anh cũng quá nuông chiều Nam Kiều rồi." Bạch Khởi nhịn không được lẩm bẩm nói.

Nam Kiều trừng mắt nhìn Bạch Khởi không phục nói: "Bạch Khởi, cậu có phải muốn đánh nhau với tôi không?" "Đánh nhau là chuyện mà kẻ ngốc mới đi làm, cậu muốn đi thì cậu đi đi, đừng đến tìm tôi." Bạch Khởi liếc Nam Kiều một cái, hắn ngốc mới đi đơn đả độc đấu với Nam Kiều. "Cậu..." Nam Kiều thật sự tức điên, người này thật sự quá đáng ghét. "Được rồi, đừng làm ồn nữa, ý tưởng của Nam Kiều rất hay đó, dù sao chuyện Bắc Nặc Phong làm đối với chúng ta có chút phiền phức, đã vậy Bắc Nặc Phong không biết tốt xấu mà đến tìm anh gây phiền phức, vậy thì đừng trách chúng ta đối với gã không khách khí." Tô Ngọc lạnh lùng cười nói.

Bất kể những chuyện Bắc Nặc Phong muốn làm có thành công hay không, nhưng đối với anh mà nói chính là đang khiêu khích anh.

Nam Kiều không ngừng gật đầu: "Anh Ngọc nói không sai, người ta đã khiêu khích đến tận cửa rồi, chúng ta đương nhiên phải trả ơn lại chứ." "Hơn nữa chúng ta chỉ là bắt được kẻ ám sát thái tử của quốc gia khác, vừa hay phát hiện là người của Bắc quốc nên trả về cho bọn họ, cái này có liên quan gì đến chúng ta đâu chứ?" Nam Kiều nói lời này nghe vô cùng đường hoàng.

Bạch Khởi cảm thấy Nam Kiều bây giờ đúng là được voi đòi tiên, anh Ngọc đã cho cậu ta cơ hội này, kết quả người này kiêu ngạo đến mức sắp lên trời rồi. "Nam Kiều, sao cậu không lên trời luôn đi?" Bạch Khởi không vui nói.

Nam Kiều nghe xong lập tức không vui: "Tôi làm sao?

Lẽ nào tôi nói không đúng sao?" Nói xong còn quay đầu nhìn Tô Ngọc, ý đó chính là muốn Tô Ngọc đến phân xử giúp cậu ta.

Tô Ngọc khẽ ho một tiếng, cười khổ nói: "Cái này không liên quan đến anh, các cậu đừng đến tìm anh." Từ khi quen biết, bọn họ vẫn luôn ở chung như thế này, nhiều năm như vậy anh cũng đã quen rồi.

Chương 2018

Anh giúp ai cũng không tốt, cuối cùng vẫn là ai cũng đừng giúp.

Nam Kiều thấy Tô Ngọc dường như thật sự không định nhúng tay vào chuyện giữa bọn họ, thế là tự mình ra tay: "Đừng tưởng tôi không đối phó được với cậu." Cuối cùng vẫn là Bạch Khởi xin lỗi Nam Kiều sau đó chuyện này mới xem như xong.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong mắt Tô Ngọc đều là vẻ bất lực. "Hai cậu rõ ràng tình cảm rất tốt, sao luôn thích cãi vã đánh nhau vậy?" Đối với chuyện này Tô Ngọc có chút không thể lý giải.

Nam Kiều và Bạch Khởi nhìn nhau cười tủm tỉm nói: "Đây đại khái chính là cách ở chung của chính bọn tôi đó?" "Đúng vậy." "Được rồi, người giao cho hai cậu xử lý, anh đi cung nói với hoàng huynh chuyện này một chút, để huynh ấy cũng có sự chuẩn bị trong lòng." Tô Ngọc không định quản chuyện này, ai đề xuất thì người đó đi làm.

Nam Kiều cũng không tức giận phất tay: "Anh Ngọc cứ yên tâm, nhất định sẽ không để bọn họ phát hiện đâu." Cậu ta đã bắt đầu mong chờ rồi đây.

Chỉ là không biết sau này Bắc Nặc Phong có trực tiếp tức chết không.

Bạch Khởi nhìn Nam Kiều: "Cậu định làm thế nào?" "Đến lúc đó cậu sẽ biết, tôi nhất định sẽ cho Bắc Nặc Phong một bất ngờ vô cùng lớn." Nam Kiều nói một cách đầy ẩn ý.

Bạch Khởi nhìn thấy cậu ta như vậy liền biết cậu ta sắp lừa gạt người khác rồi.

Sáng hôm sau, Bắc Nặc Phong ngồi dậy từ trên giường, liền nhìn thấy thi thể trong phòng.

Bắc Nặc Phong vốn dĩ tinh thần còn có chút mơ màng, sau khi nhìn thấy người trên đất liền lập tức tỉnh táo lại.

Gã sắc mặt khó coi đứng dậy đi tới, sau đó gọi tâm phúc của mình đến. "Tối hôm qua có ai đến không?" Bắc Nặc Phong vẻ mặt âm trầm hỏi.

Ám vệ thủ lĩnh là tâm phúc của Bắc Nặc Phong có chút nghi hoặc: "Thuộc hạ không hề phát hiện có người nào xuất hiện ở đây, chủ tử có chuyện gì vậy?" Bắc Nặc Phong nhường đường để ám vệ thủ lĩnh của mình từ bên ngoài vào nhà.

Vừa vào liền nhìn thấy thuộc hạ của mình nằm trên đất, đối với chuyện này sắc mặt ám vệ thủ lĩnh có chút khó coi.

Bọn họ tối hôm qua quả thực không phát hiện có người nào đến.

Nhưng trong phòng của chủ tử bọn họ lại bị người ta ném vào một cỗ thi thể. "Gọi người đến." Bắc Nặc Phong vừa nhìn đã nhận ra người này là người gã phái đi ám sát Lí Nhĩ, võ công của người này như thế nào Bắc Nặc Phong biết rất rõ, nhưng bây giờ lại bị người ta ném ở đây như vậy, đối với gã mà nói đây đơn giản chính là sỉ nhục lớn. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Trên người tuy có một số vết thương ngoài da, nhưng những vết thương này không chí mạng, rốt cuộc là chuyện gì còn phải để ngự y theo chúng ta đến xem mới biết." Ám vệ thủ lĩnh cau mày mở miệng nói.

Bắc Nặc Phong vẻ mặt âm trầm gật đầu: "Gọi bọn họ đến." "Vâng." Rất nhanh ngự y và các đại thần khác đã đến.

Nhìn thấy thi thể trên đất xong tất cả mọi người đều trầm mặc: "Điện hạ đây..." "Ngự y mau đến xem gã rốt cuộc là tình huống gì." Bắc Nặc Phong bây giờ không có tâm trạng để giải thích nhiều như vậy với bọn họ, gã chỉ muốn biết rốt cuộc là chuyện gì. "Vâng." Ngự y đi đến bên cạnh ngồi xuống kiểm tra thi thể, tay còn chưa chạm vào mặt gã, thì thi thể vốn dĩ đã có chút lạnh lẽo kia đột nhiên mở mắt ra.

Biến cố đột nhiên này dọa ngự y giật mình, khi ngự y muốn nói gì đó, người nằm trên đất đột nhiên giơ tay lên, móng tay biến thành rất dài.

Móng tay dài sắc nhọn cứa vào cổ họng ngự y.

Máu lập tức phun ra, bắn lên quần áo của Bắc Nặc Phong.

Ngự y rất nhanh mất mạng, sau khi ngự y chết, thi thể trên đất đột nhiên đứng dậy, tấn công Bắc Nặc Phong.

Ám vệ thủ lĩnh nhìn thấy cảnh này liền vội vàng chắn trước mặt Bắc Nặc Phong.

Người mà trước đây có thể dễ dàng chế phục, bây giờ lại có chút yếu thế.

Điều này khiến tâm trạng của Bắc Nặc Phong vô cùng tệ.

Sắc mặt càng khó coi đến cực điểm.

Đây rốt cuộc là loại biến thái gì?

Lại có thể có thực lực như vậy.

Ám vệ thủ lĩnh bị gã một quyền đánh bay ra ngoài, nhất thời không thể hồi phục.

Giải quyết xong người cản đường, người áo đen tiếp tục tấn công Bắc Nặc Phong, cánh tay, ngực, thậm chí cả cổ đều bị cào rách.

Nếu không phải vì Bắc Nặc Phong kịp thời né tránh, e rằng cũng giống như ngự y mà máu tươi bắn tung tóe ngay tại chỗ.

Bắc Nặc Phong biết tình huống này căn bản không thể dựa vào người khác, chỉ có thể tự mình nghĩ cách.

Người áo đen rất nhanh tìm được cơ hội, khi gã muốn ra tay thì Bắc Nặc Phong né tránh.

Rất nhanh Bắc Nặc Phong cũng nhìn ra được nhược điểm của người áo đen này.

Khi Bắc Nặc Phong phản công, bàn tay thiếu chút nữa đâm vào ngực gã lập tức dừng lại, sau đó tất cả mọi người liền nhìn thấy thân thể gã nhanh chóng khô quắt lại, cả người giống như bị sấy khô phong hóa trong nháy mắt.

Thịt trên người rất nhanh liền biến mất, cuối cùng chỉ còn lại một đống xương trắng.

Mà đầu lâu của gã lại một chút cũng không sao, cứ thế trừng trừng đôi mắt lớn nhìn Bắc Nặc Phong.

Đưa tay ôm lấy ngực mình, người này rốt cuộc là chuyện gì?

Rõ ràng đã chết rồi, sao lại đột nhiên sống lại?

Hơn nữa còn giết chết mấy người của gã.

Bây giờ lại đột nhiên biến thành một đống xương trắng.

Mà đống xương trắng này lại là thân thể của gã?

Đầu lâu này thậm chí một chút cũng không sao.

Đại tế ti vào lúc này mới chậm rãi đến, nhìn đống xương trắng và thi thể trong phòng cau mày hỏi về tình huống lúc đó.

Bắc Nặc Phong nói xong có chút phiền não nói: "Đây rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?" "Chắc là độc." Độc?

Bắc Nặc Phong cau mày, các loại độc dược kỳ lạ gã cũng không phải chưa từng thấy qua, vì sao bây giờ lại gặp phải thứ như vậy?

"Vì sao người này rõ ràng đã chết rồi còn có thể sống lại?" Bắc Nặc Phong không hiểu hỏi. "Tôi trên người bị gã cào bị thương có khi nào cũng bị trúng độc không?" Đây là vấn đề mà Bắc Nặc Phong quan tâm nhất. "Sau này hãy nói." Đại tế ti lắc đầu không tiếp tục nói chuyện này, mà là nghiêm túc kiểm tra đống xương trắng và thi thể bên cạnh.

Sau khi kiểm tra xong: "Độc thật âm ngoan, dược hiệu thật bá đạo." "Chuyện gì vậy?" Bắc Nặc Phong trong lòng đột nhiên có dự cảm không lành. "Bảo người đem tất cả những thi thể này thiêu đi, nếu không sẽ có kết quả tương tự." Đại tế ti sắc mặt khó coi nói.

Bắc Nặc Phong vội vàng phân phó người đi làm, phân phó xong nhìn vết thương trên người mình có chút phiền não hỏi: "Bây giờ tôi phải làm sao đây?" Tình huống hiện tại của gã sẽ rất phiền phức đúng không?

Chương 2019

"Tôi trước tiên cho điện hạ ăn một viên giải độc hoàn, chúng ta phải mau chóng tìm được người đã hạ độc gã, bắt bọn họ giao ra thuốc giải." Đại tế ti sắc mặt khó coi nói.

Thật không ngờ ở Huyền quốc lại có người dùng độc lợi hại đến vậy. "Chắc là người của Ngọc Vương gia." Bắc Nặc Phong sắc mặt khó coi nói. "Là anh ấy?

Nếu là như vậy thì chúng ta muốn từ trong tay anh ấy lấy được thứ này gần như là chuyện không thể." Bọn họ muốn mạng sống của vợ con Tô Ngọc, cho dù Tô Ngọc có thuốc giải này anh ấy cũng sẽ không cho bọn họ, đây mới là điều nan giải nhất.

Đạo lý này Bắc Nặc Phong biết, nhưng lẽ nào gã phải như vậy mà trúng độc cuối cùng biến thành bộ dạng của người này sao? "Đại tế ti lẽ nào ông cũng không có cách giải độc sao?" "Độc này luyện chế như thế nào, bên trong rốt cuộc có dược liệu gì, những thứ này tôi đều không biết." Đại tế ti cười khổ nói.

Trong tình huống không biết gì cả thì ông có thể làm gì?

Cuối cùng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn sự việc xảy ra.

Bắc Nặc Phong vẻ mặt âm trầm, thật sự ghen tỵ a.

Tô Ngọc bên cạnh vì sao luôn có nhiều người tài năng và kỳ lạ như vậy chứ?

Nếu những người này đều là người bên cạnh gã, hà cớ gì phải lo bá nghiệp không thành?

Chỉ đáng tiếc bọn họ đều là người của Tô Ngọc. "Chúng ta bây giờ phải mau chóng trở về kinh thành, đi tìm Huyền Phỉ Nhiên từ bên này gây áp lực để Tô Ngọc giao ra thuốc giải." Đại tế ti sắc mặt khó coi nói.

Chuyện này không thể tiếp tục kéo dài.

Thời gian lâu rồi ai biết sẽ biến thành cái dạng gì?

Bắc Nặc Phong mím chặt môi không nói lời nào, gã vốn định tính kế để người bên Huyền quốc đến cầu xin bọn họ đến.

Kết quả lại biến thành như thế này.

Một người đã hủy đi tất cả kế hoạch của gã. "Điện hạ tôi biết người muốn Tô Ngọc và Huyền quốc bên này mất mặt, bất quá tình huống hiện tại đã không thể để chúng ta tiếp tục đợi nữa." Đại tế ti cười khổ nói.

Bắc Nặc Phong đương nhiên biết đạo lý này, khiến Huyền quốc mất mặt cố nhiên quan trọng, nhưng độc trên người gã càng quan trọng hơn.

Gã cũng chỉ có thể thay đổi kế hoạch trước đó. "Thông báo xuống dưới chuẩn bị tiến kinh." Thị vệ ở biên giới vội vàng đi thông báo chuyện đến kinh thành.

Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong, có chút lo lắng nói: "Giờ chúng ta lo lắng là họ không chịu lấy đồ ra, nếu vậy thì muốn có được thuốc giải chắc là…" "Nếu Huyền Phỉ Nhiên mở lời, anh ta sẽ không từ chối.

Dù sao Tô Ngọc cũng rất kính trọng Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên đã mở lời thì anh ta sẽ đồng ý, sẽ không chọn từ chối." "Đây cũng là điểm tốt của Tô Ngọc đó." Tuy nhiên, Đại tế ti lại không mấy lạc quan về chuyện này: "Điện hạ, chuyện này ngài đừng quá tự tin thì hơn." Giờ còn chưa gặp Huyền Phỉ Nhiên, ai biết cuối cùng sẽ thế nào?

Hơn nữa, theo những gì ông ta biết về Huyền Phỉ Nhiên, thì Huyền Phỉ Nhiên cũng rất tốt với Tô Ngọc, chỉ cần Tô Ngọc muốn làm gì thì anh ta sẽ không can thiệp quá nhiều.

Tình hình hiện tại thế nào, trong lòng họ đều rõ, đã như vậy thì hà tất phải làm gì? "Đại tế ti, lời này của ông là ý gì?" Nghe Đại tế ti nói vậy, Bắc Nặc Phong ít nhiều cũng không vui. "Đây là quan hệ giữa hai nước, Huyền Phỉ Nhiên còn có thể vì một Vương gia mà khiến quan hệ giữa hai nước trở nên xấu đi sao?" Anh ta không tin Huyền Phỉ Nhiên sẽ làm vậy.

Nhưng Đại tế ti lại bất lực lắc đầu: "Nếu chuyện chúng ta làm trước đó không bị Tô Ngọc và những người khác phát hiện thì lời nói này còn có độ tin cậy, nhưng bây giờ căn bản không phải vậy." Họ đã đắc tội với Huyền quốc và Tô Ngọc rồi, bên họ làm sao có thể chọn hợp tác với Bắc quốc được?

Nói những mối quan hệ khác thì càng buồn cười.

Rốt cuộc họ nghĩ gì vậy? "Mặc kệ thế nào, cứ thử một lần rồi nói sau." Bắc Nặc Phong căn bản không để ý chuyện này, anh ta bây giờ chỉ cảm thấy mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi, cho dù bên Huyền quốc không đồng ý cũng phải đồng ý, không thể để mọi lợi ích đều bị Huyền quốc chiếm hết.

Đại tế ti tuy biết ý của Bắc Nặc Phong nhưng không đồng ý việc Bắc Nặc Phong đi tìm Huyền Phỉ Nhiên, gặp người có lẽ chỉ là tự rước nhục vào thân. "Điện hạ, chuyện này chúng ta vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói." Đại tế ti không định đồng ý ý kiến của Bắc Nặc Phong.

Hiện tại họ đang ở trên đất của Huyền quốc, vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn, còn những chuyện khác thì tính sau. "Đại tế ti, ông có phải là quá coi trọng người của Huyền quốc rồi không?" Bắc Nặc

Phong bất mãn hỏi.

Đại tế ti bất lực lắc đầu: "Không phải tôi quá coi trọng họ, mà là ngài quá coi thường họ rồi, Điện hạ ngài vẫn nên suy nghĩ kỹ về tình hình hiện tại của Huyền quốc đi." Ông ta tuy không muốn thừa nhận Bắc quốc không bằng người khác, nhưng đây là sự thật.

Dù họ không đồng ý thế nào thì cũng là lẽ đương nhiên.

Lần này họ đến đây mục đích cũng rất rõ ràng, chính là vì Vương Cẩn Hòa và con của cô ấy, bất kể là cô ấy hay con của cô ấy, chỉ cần có thể đưa người về Bắc quốc thì mọi việc họ làm đều thành công.

Bắc Nặc Phong còn muốn nói gì đó, nhưng Đại tế ti lại mở miệng nói: "Điện hạ, ngài đừng quên mục đích chúng ta đến đây là gì." Bắc Nặc Phong lập tức im lặng: "Trong tình huống hiện tại, chúng ta làm gì cũng vô ích." Tô Ngọc dám làm như vậy chắc chắn là đã chuẩn bị kỹ càng rồi, đã như vậy, họ làm nhiều chuyện như thế thì có ích gì? "Mặc kệ thế nào, Vương Cẩn Hòa và con của cô ấy chúng ta nhất định phải có được." Đại tế ti nghiêm túc nói.

Chỉ cần có được những người này, họ có lẽ sẽ biết Vương Cẩn Hòa đã làm thế nào. "Đạo lý này chúng ta đều biết, nhưng ngài nghĩ Vương Cẩn Hòa và đứa bé dễ có được như vậy sao?" Chỉ riêng những người bên cạnh Tô Ngọc, còn có ám vệ bên cạnh Vương Cẩn Hòa và đứa bé cùng với bản lĩnh của chính họ, đã khiến họ khó mà theo kịp rồi.

Mà nơi này còn là địa bàn của họ, muốn bắt đi Vương phi và con trai của Vương gia trên địa bàn của người khác, đây đối với các quốc gia khác mà nói chính là một sự khiêu khích.

Bắc Nặc Phong thậm chí cảm thấy mọi chuyện lần này đều là lời cảnh cáo mà Tô Ngọc và những người khác dành cho họ.

Cảnh cáo họ tốt nhất nên an phận một chút, đừng làm những chuyện không nên làm. "Sẽ luôn có cách thôi, đừng quên những cách chúng ta đã nghĩ ra khi đến đây." Đại tế ti nhìn dáng vẻ suy sụp của Bắc Nặc Phong, cau mày nói.

Bắc Nặc Phong không nói gì, hiển nhiên không mấy đồng tình với suy nghĩ của Đại tế ti.

Nhưng lúc này Bắc Nặc Phong cũng không nói ra, chỉ bình tĩnh nhìn Đại tế ti.

Thấy anh ta nhìn mình, Đại tế ti cau mày nói: "Ngài nhìn tôi làm gì?" "Không có gì, chúng ta chuẩn bị đi kinh thành." Chất độc trên người anh ta đúng là một phiền phức, phải giải độc càng sớm càng tốt, nếu không ai biết sau này sẽ thế nào? "Tôi đi chuẩn bị." Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti rời đi, lông mày hơi cau lại, đáy mắt mang theo vài phần chán ghét, không biết anh ta đang nghĩ gì.

Khi căn phòng dần trở nên yên tĩnh, Nam Kiều, người ẩn mình trên mái nhà xem kịch, cũng lặng lẽ rời đi như khi cô đến.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều trở về, trong mắt đầy bất lực: "Em lại đi đâu rồi?

Nhìn xem, mắt thâm quầng cả rồi." "Cũng không làm gì, chỉ là đi đưa người cho Bắc Nặc Phong, tiện thể xem kịch một lúc, còn thu được một ít tin tức." Nam Kiều đắc ý nhìn Tô Ngọc.

Chương 2020

"Ồ?

Tin tức gì?

Em nói nghe xem nào?" Thấy Nam Kiều vui vẻ như vậy, có vẻ đó là tin tức mà họ không biết. "Chính là mục đích cuối cùng của việc bên Bắc quốc đến đây, em nghe Bắc Nặc Phong và Đại tế ti của anh ta nói." "Lần này mục đích của họ vẫn là chị dâu và Tiểu Bảo, chính là muốn bắt chị dâu và Tiểu Bảo đưa về Bắc quốc.

Hơn nữa nghe giọng điệu của Đại tế ti kia hình như đã nghĩ ra cách rồi.

Ngọc ca ca, anh phải chuẩn bị sớm đấy, nếu không đến lúc đó sẽ phiền phức lắm." Nam Kiều lo lắng chính là điều này, cô sợ đến lúc đó bên Tô Ngọc sẽ trở tay không kịp. "Tin tức em mang về này rất hữu ích, nhưng cũng không sao cả.

Anh muốn xem rốt cuộc họ có cách gì, có thể mang vợ con của anh đi, đưa đến Bắc quốc bên kia." Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng nói.

Nam Kiều nhìn dáng vẻ tự tin của Tô Ngọc liền biết lần này anh nghiêm túc rồi. "Ngọc ca ca, anh đã nghĩ ra cách đối phó với người của Bắc quốc rồi sao?" Nam Kiều lập tức hứng thú, cô bây giờ thật sự rất mong chờ. "Ngọc ca ca, sau này chúng em có thể giúp không?" Đây đối với Nam Kiều mới là chuyện quan trọng nhất.

Tô Ngọc cười khẽ: "Sao vậy?

Lo lắng đến mức anh không để lại cho các em cơ hội ra tay sao?" Sau khi bị Tô Ngọc trêu chọc, Nam Kiều không những không tức giận mà còn đương nhiên gật đầu: "Đương nhiên rồi, Ngọc ca ca, nếu anh ra tay thì làm gì còn chuyện của chúng em nữa." Cô đã lâu rồi không ra tay, nếu có cơ hội này đương nhiên vẫn muốn động thủ một chút. "Yên tâm đi, đến lúc đó nhất định sẽ có lúc các em ra tay." Tô Ngọc bật cười lắc đầu, cảm thấy Nam Kiều thật sự quá ngốc, có cả suy nghĩ này.

Nói xong chuyện Bắc quốc, Nam Kiều còn có một chuyện muốn nói với Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, em còn một chuyện muốn nói với anh, anh có muốn biết không?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều bí ẩn, có chút bất ngờ.

Anh hiếm khi thấy Nam Kiều như vậy, nên bây giờ thấy cô ấy như thế khiến anh vô cùng ngạc nhiên. "Ồ?

Vậy em nói xem có chuyện gì muốn nói với anh?" Tô Ngọc quả thực có chút tò mò về chuyện Nam Kiều sắp kể. "Chuyện này còn có một người nữa cũng phải có mặt mới được, dù sao cũng liên quan mật thiết đến cậu ấy mà." Nam Kiều cười hắc hắc nói.

Sau đó cô cho người gọi Vạn Cổ và những người khác đến.

Chuyện thú vị như vậy đương nhiên cũng phải để những người khác biết.

Không thể chỉ mình cô biết được.

Rất nhanh, những người khác đều đến.

Thái Huyền nhìn Nam Kiều hỏi: "Có chuyện gì muốn nói với chúng tôi?

Đến mức phải bí ẩn vậy sao?" Ngay cả Vạn Cổ cũng thấy rất ngạc nhiên, rốt cuộc là chuyện gì mà khiến Nam Kiều phải gọi tất cả họ đến?

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều mở lời: "Bây giờ người đã đến đông đủ rồi, em có nên nói cho chúng tôi biết rốt cuộc là chuyện gì không?"

Nam Kiều cười hắc hắc: "Đương nhiên rồi." "Trước đó chúng ta không phải đã lấy người của Bắc Nặc Phong ra thử thuốc sao?

Sau đó người chết rồi chúng ta đã trả về." Bạch Khởi không chịu nổi dáng vẻ bí ẩn của Nam Kiều, không vui nói: "Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Có gì thì em nói nhanh lên đi, làm cái gì vậy chứ?" "Anh gấp cái gì?

Em đây không phải đang nói sao?" Nam Kiều không vui nhìn Bạch Khởi đang vội vàng.

Không phải đang nói đó sao?

Vội vàng làm gì?

Ngược lại, đương sự Vạn Cổ lại không hề sốt ruột chút nào.

Nam Kiều nhìn anh ta: "Anh không muốn biết thuốc của anh có hiệu quả gì sao?" Vạn Cổ khó hiểu nhìn Nam Kiều: "Người đã chết rồi thì còn có hiệu quả gì nữa?" "Nếu đúng chỉ là như vậy, em gọi mọi người đến làm gì?

Không phải là lãng phí thời gian sao?" Nam Kiều không vui nói.

Những người này rốt cuộc có thể nghe cô nói chuyện tử tế không?

Sao không hề lo lắng chút nào vậy?

Mọi người đều nhìn Nam Kiều như vậy, giữa chừng còn có thể xảy ra chuyện gì nữa sao? "Sau khi Bắc Nặc Phong tỉnh lại phát hiện thi thể, đã cho gọi Đại tế ti và thầy thuốc của họ đến.

Sau đó, tên áo đen đã chết đột nhiên mở mắt giết chết thầy thuốc, rồi làm bị thương thủ lĩnh ám vệ của Bắc Nặc Phong, sau đó lại giết vài đại thần, không những thế còn làm Bắc Nặc Phong bị thương." Mọi người kinh ngạc nhìn Nam Kiều, đây rốt cuộc là thật hay giả?

Nam Kiều sẽ không đùa với họ đấy chứ? "Nam Kiều, chuyện này em không thể đùa được đâu." "Thật sự không đùa với mọi người đâu." Nam Kiều nghiêm túc nói. "Bởi vì Bắc Nặc Phong này cũng trúng độc rồi, đây chính là lý do họ chuẩn bị đến kinh thành." Bạch Khởi biết họ muốn làm gì.

Họ muốn bên Huyền quốc đến cầu xin người của Bắc quốc đến, kết quả bây giờ lại chủ động đến.

Nếu không phải thật sự đã xảy ra chuyện gì, Bắc Nặc Phong tuyệt đối sẽ không đưa ra quyết định như vậy. "Hiệu quả này không tệ, thế mà còn có thể khiến người ta sau khi chết một thời gian lại sống dậy một lần nữa." Vạn Cổ vuốt cằm nói với vẻ thích thú. "Nhưng em nghe Đại tế ti của Bắc quốc nói, độc này hình như sẽ lây nhiễm sang người khác." Cảm giác dường như còn khá nguy hiểm.

Lúc đó Đại tế ti và những người khác đều đã đốt thi thể rồi. "Không đâu, độc dược này sẽ không lây nhiễm sang người khác." "Vậy Bắc Nặc Phong tại sao lại trúng độc?" Nam Kiều tò mò hỏi.

Đã không lây nhiễm như vậy, tại sao đối phương còn trúng độc? "Đó là vì tôi còn hạ một loại độc khác lên người đó." Như vậy, sau khi Bắc Nặc Phong và những người khác bị tên áo đen cào trúng thì đương nhiên sẽ trúng độc.

Nam Kiều và Bạch Khởi cứ thế nhìn Vạn Cổ.

Cô nhớ lúc đó họ đều ở cùng nhau mà?

Lúc đó sao họ không thấy Vạn Cổ hạ độc? "Anh hạ độc lúc nào vậy?

Sao chúng tôi không thấy?" Nam Kiều thật sự cảm thấy quá kỳ lạ.

Rốt cuộc Vạn Cổ hạ độc lúc nào?

Chương 2021

Thế mà có thể qua mắt được họ.

Vạn Cổ không giải thích với Nam Kiều và những người khác, khi nào hạ độc đương nhiên anh ta biết là được rồi, không cần thiết phải nói rõ ràng tất cả mọi chuyện với họ.

Tuy nhiên Nam Kiều và những người khác không buông tha Vạn Cổ, liền đuổi theo anh ta.

Thái Huyền quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Nếu thật sự là như vậy, sau khi Bắc Nặc Phong đến đây e rằng sẽ gây phiền phức cho các anh, anh nghĩ sao?" "Dù sao Bắc Nặc Phong muốn thuốc giải, chắc chắn sẽ đến tìm anh." "Tìm tôi có ích gì?

Anh ta trúng độc thì liên quan gì đến tôi?" Tô Ngọc dựa vào ghế hỏi một cách thờ ơ.

Độc này đâu phải anh hạ, tìm anh làm gì? "Anh ta có lẽ sẽ tìm Hoàng thượng, nói rằng độc này là do người của anh hạ, đến lúc đó anh không lo lắng sao?" Đã đến lúc nào rồi, tên nhóc này sao nhìn vẫn điềm tĩnh như vậy?

Thật sự không để ý chút nào sao?

Về điều này Tô Ngọc hoàn toàn không lo lắng: "Chuyện này anh cứ yên tâm, giữa việc đối đầu với Bắc quốc và tôi, Hoàng huynh sẽ vô điều kiện chọn tôi." Thái Huyền ngẩn người nhìn Tô Ngọc, khi anh nói câu này không hề có chút do dự, cũng không hề ngừng lại, anh tự tin đến vậy.

Tự tin rằng Huyền Phỉ Nhiên sẽ không làm hại anh.

Điều này khiến tâm trạng Thái Huyền có chút phức tạp: "Tại sao anh lại nghĩ anh ấy sẽ chọn anh?" "Thái Huyền, nếu Hoàng huynh muốn chọn lợi ích, thì tôi sẽ không phải là Ngọc Vương quyền khuynh thiên hạ, mà chỉ là một người bình thường rồi." Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Nhưng lời anh nói không sai, tình trạng hiện tại của anh quả thực là quyền khuynh thiên hạ.

Trừ Huyền Phỉ Nhiên ra, quyền lực của anh là lớn nhất.

Đã như vậy, anh còn có gì phải lo lắng?

Thái Huyền nhìn người trước mặt với vẻ mặt phức tạp, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Anh thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?

Nếu bên anh xảy ra chuyện gì, mọi việc sẽ trở nên rất phiền phức." Thái Huyền nghiêm túc nhìn Tô Ngọc hỏi.

Anh ta chưa từng gặp Huyền Phỉ Nhiên nên không biết Huyền Phỉ Nhiên là người như thế nào, nhưng người này lại được Tô Ngọc tín nhiệm đến vậy, chắc chắn là một người rất thú vị.

Nhìn dáng vẻ tin tưởng của Tô Ngọc, anh ta đã bắt đầu mong chờ được gặp vị Hoàng thượng này rồi.

Chỉ là không biết vị Hoàng thượng này có giống như Tô Ngọc nói hay không. "Anh không cần lo lắng tôi và Hoàng huynh sẽ trở mặt, tính cách của Nam Kiều và những người khác thế nào anh biết mà, nếu Hoàng huynh không thực sự rất tốt, họ sẽ không chọn giúp Hoàng huynh đâu." Lời này của Tô Ngọc nói quả thật không sai.

Những người tinh quái như Nam Kiều và những người khác, làm sao có thể dễ dàng tin tưởng một người?

Hơn nữa người này còn là người nắm quyền.

Người có thể khiến họ tin tưởng và giúp đỡ, chắc chắn cũng không phải hạng xoàng. "Thôi được rồi, đã các anh đều nghĩ như vậy, thì tôi còn có thể nói gì nữa?" Họ vui là được. "Thái Huyền, tôi biết anh bây giờ có thể ít nhiều còn chưa công nhận Hoàng huynh, nhưng đợi khi nào anh gặp anh ấy rồi anh sẽ biết tại sao tôi nhất định phải giúp anh ấy đến vậy." Tô Ngọc nghiêm túc giải thích.

Nếu đối phương không phải Thái Huyền, Tô Ngọc có lẽ sẽ không giải thích nhiều như vậy.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc, thấy vẻ mặt đó của anh thì không nhịn được bật cười: "Đã anh nói như vậy thì tôi còn có thể nói gì nữa?" Người mà Tô Ngọc còn công nhận thì anh ta còn có thể làm gì?

Ngoài tin tưởng ra thì hình như cũng không còn cách nào khác. "Anh sẽ sớm biết suy nghĩ của tôi là đúng thôi." Tô Ngọc tự tin nhìn người trước mặt, cười nói. "Tôi chờ xem." Còn ở một bên khác, bên Bắc quốc sau khi chuẩn bị đến kinh thành thì không để lộ chút tin tức nào cho họ.

Sau khi thu xếp xong xuôi, Đại tế ti đến tìm anh ta: "Điện hạ, người của các quốc gia khác chúng ta còn quản không?" Nếu không quản thì sau này e rằng sẽ gây ra không ít chuyện.

Về điều này họ ít nhiều vẫn có chút lo lắng.

Dù sao hiện tại họ cũng đang trong mối quan hệ hợp tác với Bắc quốc.

Đáy mắt Bắc Nặc Phong mang theo sự khó chịu, hiển nhiên đã bắt đầu bất mãn với những người này. "Từ khi bắt đầu hợp tác đến giờ họ không có bất kỳ tác dụng nào đối với chúng ta, đã như vậy chúng ta hà tất phải nể mặt họ?" Bắc Nặc Phong nói với vẻ chán ghét.

Những người một chút tác dụng cũng không có, còn chỉ biết gây phiền phức thì là cái thá gì chứ?

Bây giờ họ muốn đi, tại sao phải nhắc nhở họ?

Tự mình không có não còn muốn làm gì nữa?

Nghe Bắc Nặc Phong nói vậy, Đại tế ti có chút không đồng tình nhìn anh ta: "Điện hạ, nếu chúng ta thật sự làm như vậy, sau này đối với chúng ta sẽ không có bất kỳ lợi ích nào, dù sao sau này chúng ta vẫn cần người giúp chúng ta xông pha phía trước." Nếu cứ thế từ bỏ, thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Bắc Nặc Phong nghe lời Đại tế ti nói, lông mày cau chặt, tâm trạng cũng khó coi đến cực điểm. "Không cần nữa, đến lúc đó cứ nói tôi trúng độc đang vội vã đến kinh thành tìm thầy thuốc là được rồi." Bắc Nặc Phong suy nghĩ một lát vẫn quyết định không quản những người đó.

Nghe lời Bắc Nặc Phong nói, trong lòng Đại tế ti có chút bất lực, xem ra Điện hạ đã nghĩ kỹ tất cả rồi.

Anh ta căn bản không muốn quản chuyện này. "Điện hạ, ngài thật sự đã nghĩ kỹ rồi sao?

Ngay cả khi sau này đối với chúng ta không có bất kỳ lợi ích nào, thậm chí có thể mang lại phiền phức, ngài cũng không quản họ sao?

Muốn từ bỏ họ sao?" Đại tế ti bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Nếu trong tình huống này Điện hạ vẫn chọn từ bỏ những người này thì ông ta cũng không có gì để nói.

Chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong mắt Bắc Nặc Phong đầy vẻ bất mãn: "Thôi được rồi, tôi biết tôi đang làm gì." Việc họ muốn làm sẽ không vì mất đi vài gia tộc này mà có bất kỳ thay đổi nào.

Điều này là không cần nghi ngờ.

Chuyện này ai nói cũng vậy thôi.

Đại tế ti còn muốn nói gì đó, nhưng thấy dáng vẻ không muốn tiếp tục nói của Bắc Nặc Phong, cuối cùng ông ta chọn im lặng.

Thôi vậy, đã Điện hạ nói như vậy, họ còn có gì để nói nữa?

Ngoài việc chọn đồng ý ra thì hình như cũng không còn cách nào khác.

Mặc kệ bên Đại tế ti nghĩ thế nào, nhưng bên Bắc Nặc Phong đã quyết tâm không quản họ nữa rồi.

Chương 2022

Chỉ là không biết các quốc gia khác sau khi biết người mà họ giúp đỡ lại chọn từ bỏ họ thì sẽ có kết quả gì.

Đột nhiên trở nên có chút mong chờ. "Chúng ta rời đi vào nửa đêm." Đại tế ti bất lực lắc đầu, trước đây còn cảm thấy vị Thái tử Điện hạ này là một người rất không tồi, nhưng sau lần chung sống này Đại tế ti mới biết thế nào là "nhân bất khả mạo tương, hải thủy bất khả đấu lượng" (không thể trông mặt mà bắt hình dong), đặc biệt là thái độ đối đãi với người bên cạnh.

Xem ra sau này bất kể làm việc gì, đối với Thái tử Điện hạ cần đề phòng thì vẫn phải đề phòng.

Để đến lúc đó ngay cả mình cũng bị hại.

Nếu Bắc Nặc Phong biết vì những hành động của anh ta mà khiến Đại tế ti thất vọng, chắc sẽ tức chết mất thôi?

Tối hôm đó, người của Bắc quốc lặng lẽ rời đi.

Sau khi người rời đi, bên Tô Ngọc đã biết rồi.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa đang ngủ say bên cạnh, cúi đầu hôn lên trán cô, sau đó khoác áo ra ngoài. "Có chuyện gì vậy?" "Bắc Nặc Phong đã dẫn người đêm qua nhập kinh rồi." Tô Ngọc nheo mắt nhìn người đến báo tin, lông mày hơi cau lại: "Ồ?

Những người khác cũng đi cùng sao?" Về điều này vẻ mặt Nguyên Bảo ít nhiều có chút kỳ lạ: "Thiếu gia, chuyện này rất kỳ lạ, anh ta không hề gọi những người khác đi cùng." Bắc Nặc Phong này thật sự là một người ích kỷ, nếu không phải vậy thì cũng sẽ không đến mức gây ra tình cảnh bây giờ. "Bên Bắc Nặc Phong không những không gọi những người khác, thậm chí ngay cả lúc họ đi còn chọn rời đi vào ban đêm để tránh bị họ phát hiện." Nguyên Bảo có chút hả hê nói.

Trước đó không phải vui vẻ hợp tác với người ta sao?

Bây giờ nhìn xem mới bao lâu đã thành ra thế này rồi, người ta còn không tìm thấy đường sống nữa. "Thiếu gia, sau này anh nói người của vài quốc gia khác có chọn từ bỏ Bắc quốc không?" Anh ta đã bắt đầu mong chờ rồi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Chuyện này không phải là chuyện chúng ta cần bận tâm, người nên lo lắng chẳng lẽ không phải là Bắc quốc sao?" Khó khăn lắm mới tìm được vài quốc gia hợp tác với họ, kết quả còn chưa làm được gì, người ta đã lục đục nội bộ rồi.

Thật đúng là thú vị. "Thiếu gia, anh đi nghỉ trước đi, có gì ngày mai nói." "Được." Sáng ngày hôm sau, sau khi Tô Ngọc tỉnh dậy mới biết người của Bắc quốc đã đến, nhưng không có ai đi nghênh đón họ.

Về điều này Bắc Nặc Phong vô cùng bất mãn, cảm thấy Huyền quốc không coi họ ra gì. "Huyền quốc này rốt cuộc có ý gì?

Đối xử với chúng ta như vậy sao?" Bắc Nặc Phong ở cổng thành nói với vẻ mặt u ám.

Đại tế ti không nói gì, nhìn sắc trời vừa hửng sáng khẽ thở dài một tiếng.

Điện hạ không hề xem xét đến thời gian họ đến, và thời gian họ đến sao?

Đến vào giữa đêm, anh ta còn mong người ta cứ ở đây chờ sao?

Đây là suy nghĩ gì vậy?

Đại thần bên cạnh nghe lời anh ta nói, trong mắt đều là bất lực: "Điện hạ, chúng ta đến vào giữa đêm, trời vừa hửng sáng người ta chưa chắc đã dậy, vậy làm sao có thể ở đây tiếp đón chúng ta?" Thái tử Điện hạ của họ tổng không thể bắt người ta không phân biệt ngày đêm mà ở đây chờ chứ?

Nếu là như vậy thì ít nhiều có chút quá đáng.

Nếu Điện hạ của họ thật sự nghĩ như vậy, thì anh ta ít nhiều có chút gây sự vô lý.

Nghe lời các đại thần Bắc quốc nói, Bắc Nặc Phong cau mày không vui nhìn họ một cái, tâm trạng vô cùng tệ nói: "Cần đến các ngươi nói sao?" Theo Bắc Nặc Phong, bất kể họ đến đây lúc nào, người của Bắc quốc đều nên ngoan ngoãn chờ đợi, chứ không phải không biết tốt xấu như vậy.

Đại tế ti thất vọng nhìn Bắc Nặc Phong: "Điện hạ, ngài vẫn nên dừng lại đúng lúc thì hơn." "Ở Bắc quốc ngài nói gì mọi người đều có thể nghe theo, nhưng đây là Huyền quốc, chúng ta không có bất kỳ mối quan hệ nào với Huyền quốc, và Huyền quốc là nơi cao hơn tất cả các quốc gia của chúng ta, nếu ngài tiếp tục như vậy, cuối cùng chỉ mang lại phiền phức cho chúng ta." Rốt cuộc anh ta nghĩ gì vậy?

Lời này đối với Bắc Nặc Phong mà nói chính là một cái tát thẳng vào mặt anh ta. "Đại tế ti, ông cho rằng chúng ta không thể vượt qua Huyền quốc sao?" Nhận thức này khiến Bắc Nặc Phong vô cùng bất mãn.

Vẫn chưa làm gì cả, họ đã lùi bước trước rồi.

Đại tế ti im lặng nhìn Bắc Nặc Phong, điểm tự biết mình này ông ta vẫn có.

Đừng nói là đối phó cả Huyền quốc, ngay cả việc đơn thuần đối phó với một mình Tô Ngọc, họ cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Lần này đến đây chẳng qua là họ đã nắm được tiên cơ, mới có cơ hội ra tay với Tô Ngọc, nếu mất đi cơ hội này, họ sẽ chẳng còn gì. "Điện hạ, con người vẫn không nên quá kiêu ngạo, ngài có hiểu ý tôi không?" Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong nói. "Cho dù chúng ta có cơ hội vượt qua Huyền quốc, cho dù ngài có coi thường Huyền quốc, thì ngài cũng phải đợi sau khi chúng ta hoàn toàn có được Huyền quốc." Cái này là cái gì với cái gì chứ?

Đã bắt đầu như vậy rồi sao? "Điện hạ, đây là lần cuối cùng tôi nhắc nhở ngài, dạo gần đây ngài quả thực quá kiêu ngạo rồi." Đại tế ti lạnh mặt nhìn Bắc Nặc Phong.

Cũng không biết Bắc Nặc Phong dạo gần đây bị làm sao, từ khi đến Huyền quốc thì cả người kiêu ngạo lên rất nhiều, giống như căn bản không coi ai ra gì vậy.

Điều này đối với họ mà nói không phải là chuyện tốt. "Ngài là Thái tử của Bắc quốc, đại diện cho cả Bắc quốc.

Ngài cũng rất rõ chúng ta đối mặt với điều gì trong chuyến đi này, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chỉ khiến kế hoạch của chúng ta thất bại, đây chẳng lẽ là điều ngài muốn thấy sao?" Đại tế ti nói với vẻ đau đầu, giọng điệu thấm thía nhìn Bắc Nặc Phong.

Nghe lời này, Bắc Nặc Phong cau mày, tâm trạng có chút không tốt, nhưng lời Đại tế ti nói anh ta cũng không thể không nghe.

Mục đích chuyến đi Huyền quốc lần này của họ vô cùng quan trọng, nếu vì thái độ của anh ta mà khiến tất cả mọi việc không thể hoàn thành, thì đây không phải là chuyện tốt.

Thấy Bắc Nặc Phong không nói gì, các đại thần bên cạnh mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước đó Điện hạ muốn người của Huyền quốc đến cầu xin họ đến kinh thành, nhưng họ không đồng ý, kết quả bây giờ anh ta đến vào giữa đêm, trời chưa sáng cũng phải nói người ta không phải.

Họ đều không biết nên nói Bắc Nặc Phong thế nào cho phải.

Bây giờ thấy anh ta nghe lời Đại tế ti không nói thêm gì nữa, họ mới hoàn toàn yên tâm.

Nếu Điện hạ của họ tiếp tục như trước, chắc chắn sẽ mang lại phiền phức không đáng có cho chuyến đi Huyền quốc lần này của họ.

Điều này lại hà tất phải như vậy chứ?

Bắc Nặc Phong nhìn vẻ mặt khó coi đến chết được của tất cả mọi người.

Nhưng lúc này cũng không tiện nói bận rộn, nói nhiều quá sẽ có người có ý kiến, hay là nói ít đi vài câu.

Bất kể trong lòng Bắc Nặc Phong nghĩ gì, họ đều không biết, chỉ có thể bất lực nhìn người trước mặt. "Các ngươi vẻ mặt gì vậy?" Thấy anh ta đã nhượng bộ rồi, các đại thần trông có vẻ vẫn còn bất mãn, sắc mặt anh ta lập tức sa sầm.

Chương 2023

Anh ta đã đồng ý lời họ nói rồi, những người này còn muốn gì nữa?

Cảm tình đây vẫn là lỗi của anh ta sao?

Các đại thần cảm thấy mình thật sự quá vô tội rồi, họ lại không làm gì cũng bị người ta đối xử như vậy, thật sự tức chết mất. "Thôi được rồi Điện hạ, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này, chúng ta vào kinh thành trước mới là quan trọng nhất." Đại tế ti cau mày nói.

Đã đến lúc nào rồi còn muốn gây phiền phức cho người nhà mình?

Đây không phải là tự mình tìm việc để làm sao?

Bắc Nặc Phong mặt không biểu cảm nhìn Đại tế ti, đối với lời ông ta nói vô cùng không vui. "Đại tế ti, ông đây là đang trách móc tôi?" Đại tế ti không vui nhìn Bắc Nặc Phong, sắc mặt khó coi nói: "Điện hạ, ngài xác định muốn tiếp tục ở đây nói những chuyện này với chúng tôi sao?" Bắc Nặc Phong im lặng không nói, chỉ bình tĩnh nhìn người trước mặt. "Nếu Điện hạ còn muốn dây dưa không dứt ở cổng thành của người ta, ngài có thể tiếp tục." Đại tế ti lạnh lùng nhìn Bắc Nặc Phong, lần này ông ta thật sự hoàn toàn thất vọng về vị Điện hạ này.

Nhìn xem Thái tử của Huyền quốc.

Tuy họ không đến, nhưng chuyện Thái tử Huyền quốc Huyền Hoằng Nghị tiếp đãi sứ thần các nước trong khoảng thời gian này ông ta đều biết.

Tuổi còn nhỏ mà làm việc lại vô cùng chu đáo, là điều mà một người trưởng thành như Bắc Nặc Phong cũng không sánh bằng.

Bây giờ Bắc Nặc Phong lại vì những chuyện nhỏ nhặt này mà dây dưa không dứt ở đây, ông ta thật sự tức giận rồi. "Điện hạ, chúng ta đại diện cho cả Bắc quốc chứ không phải một mình ngài, hy vọng ngài minh bạch." Đại tế ti mặt lạnh lùng mở lời nói.

Bắc Nặc Phong há miệng, nhất thời không biết nên nói gì. "Nói một câu khó nghe, trong việc xử lý đại sự ngài còn không bằng Huyền Hoằng Nghị của Huyền quốc." Đại tế ti nói câu này cũng thật sự không lo Bắc Nặc Phong tức giận.

Bắc Nặc Phong nghe lời này cũng thật sự biến sắc, các đại thần bên cạnh kinh ngạc nhìn Đại tế ti, Đại tế ti nói lời này chẳng lẽ không lo Điện hạ tức giận sao? "Đại tế ti, ông đừng nói nữa..." Một đại thần vội vàng mở lời nói.

Bắc Nặc Phong mặt âm trầm nhìn Đại tế ti: "Ông nói tôi không bằng một đứa trẻ?" "Điện hạ, những chuyện ngài làm gần đây có chỗ nào sánh được với một đứa trẻ?" Đại tế ti bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong hỏi. "Người ta một đứa trẻ mới sáu bảy tuổi, trong việc xử lý tiếp đãi sứ thần các nước, làm rất tốt, thậm chí có thể nói là không có gì đáng chê trách?

Hoàn toàn không vì mình là Thái tử của Huyền quốc mà kiêu ngạo ngang ngược không coi ai ra gì, còn ngài thì sao?

Ngài nhìn xem ngài đã làm gì?" Chuyện nặng nhẹ khẩn cấp anh ta đều không có một kế hoạch nào, thậm chí hoàn toàn không coi là chuyện gì.

Đã như vậy rồi, anh ta còn dám nói mình sánh được với Thái tử của Huyền quốc sao? "Tình hình chúng ta bây giờ ngài không biết sao?

Đã bắt đầu kiêu ngạo không coi ai ra gì rồi, Điện hạ vẫn nên suy nghĩ kỹ đi, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, ngôi vị Hoàng đế Bắc quốc sẽ không còn liên quan gì đến ngài nữa." Đại tế ti từng chữ từng câu

nói.

Tâm trạng Bắc Nặc Phong càng tệ hơn, ánh mắt nhìn Đại tế ti cũng tràn đầy tức giận: "Ông..." Các đại thần bên cạnh vội vàng ngăn hai người lại: "Điện hạ, Đại tế ti cũng là vì tốt cho ngài, ngài nghĩ đến vài Hoàng tử trong nước đi, họ đều đang nhòm ngó vị trí của ngài, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, sau này thật sự không có lợi gì cho ngài, ngài cũng không muốn như vậy phải không?" "Phải đó Điện hạ, Đại tế ti là vì coi trọng ngài mới nói như vậy, chúng ta ở quốc gia khác thì nên đàng hoàng, chứ không phải khi mục tiêu còn chưa đạt được mà đã như bây giờ, điều này chỉ khiến ngài bị các Hoàng tử khác nắm được nhược điểm." Các Hoàng tử khác đang có ý định xây dựng quan hệ tốt với Huyền quốc, chứ không phải bắt cóc vợ con Tô Ngọc.

Đối với suy nghĩ này họ kiên quyết phản đối.

Bởi vì bản thân họ vốn không tin vào cái gọi là trường sinh bất lão.

Họ vẫn luôn cho rằng sinh lão bệnh tử mới là lẽ thường.

Còn về trường sinh bất lão gì đó, chỉ có kẻ ngốc mới tin.

Bắc Nặc Phong dần bình tĩnh lại, đúng rồi, anh ta còn có vài đệ đệ đang muốn tranh giành vị trí Thái tử Bắc quốc.

Anh ta làm sao có thể để họ đắc ý được? "Tôi biết phải làm gì rồi." Nhìn Bắc Nặc Phong cuối cùng cũng bình tĩnh lại, các đại thần khác đều hơi thở phào nhẹ nhõm.

Khi Thiên Thần Vũ và Không Tịch Đại sư đến cổng thành thì thấy người của Bắc quốc đang cãi vã ồn ào ở đây. "Sư phụ, họ đang làm gì vậy?" "Không liên quan đến chúng ta, chúng ta đi thôi, đi gặp Ngọc Vương và Ngọc Vương phi." Không Tịch chỉ liếc nhìn phía Bắc Nặc Phong một cái rồi quay đầu đi không để ý nữa.

Thiên Thần Vũ nhún vai, theo Không Tịch đi về phía cổng thành.

Đại tế ti thấy Không Tịch thì hơi bất ngờ: "Không Tịch, không ngờ lần này anh cũng tới, là vì Ngọc Vương gia và bọn họ à?

Nhưng tiếc là anh không có cơ hội đó đâu." Không Tịch ngước mắt nhìn Đại tế ti một cái, cười hiền hòa, còn những điều khác thì không nói gì.

Thấy Không Tịch như vậy, Đại tế ti khẽ nhíu mày: hắn ta có ý gì?

Đây là đang chế nhạo mình sao? "Không Tịch, anh có ý gì?" "Khi các người làm những chuyện này, không nghĩ sẽ có báo ứng sao?" Không Tịch bình tĩnh nhìn họ hỏi.

Những lời này khiến Đại tế ti và nhóm người đó vô cùng bất mãn: "Báo ứng cái gì?

Những gì chúng tôi làm đều đúng cả, không hề sai." Không Tịch nhìn Đại tế ti rất lâu, khẽ mỉm cười: "Nếu đã vậy, vậy chúc các người sớm hoàn thành những gì mình muốn." Nói rồi dẫn Thiên Thần Vũ rời đi.

Thiên Thần Vũ và Bắc Nặc Phong biết nhau, nhưng là kẻ thù.

Bắc Nặc Phong nhíu mày nhìn Thiên Thần Vũ theo Không Tịch đi tới, khẽ cau mày: "Thiên Thần Vũ, cậu đến đây làm gì?" Thiên Thần Vũ ngước mắt nhìn Bắc Nặc Phong, cà lơ phất phơ nói: "Sao?

Nơi này đã bị cậu Bắc Nặc Phong mua lại rồi à?

Hay là ở đây có ghi tên cậu Bắc Nặc Phong nên chúng tôi không được qua?" "Thiên Thần Vũ, cậu lớn mật thật, cậu đừng quên cậu là người của Bắc quốc." Thiên Thần Vũ thờ ơ nhún vai: "Cái này đối với tôi không quan trọng lắm, nếu có thể, tôi cũng có thể không phải người của Bắc quốc." Hiện giờ Bắc quốc đã thành ra cái dạng gì rồi?

Người một lòng vì bách tính thì không có gì cả, ngược lại loại người đi đường tà đạo này lại được coi trọng.

Sau đó, ánh mắt anh ta chuyển sang Đại tế ti: "Đại tế ti, nhiệm vụ của ông vốn là phò tá người kế nhiệm, giúp Bắc quốc ngày càng tốt đẹp hơn, nhưng ông nhìn xem bây giờ ông đã biến thành cái dạng gì rồi?" "Ông..." "Cái gì mà trường sinh bất lão chứ, loại lời nói ngu xuẩn đó mà ông cũng tin được, tôi thật không biết ông nghĩ thế nào nữa." Thiên Thần Vũ thật sự không thể hiểu nổi những người này rốt cuộc có phải đầu óc có vấn đề không.

Nếu không có vấn đề thì sao có thể làm ra chuyện như vậy? "Cho dù các người có trường sinh, vậy dựa vào trường sinh các người có thể khiến bách tính sống tốt hơn sao?

Hay các người dựa vào cái đó có thể khiến tất cả bách tính của Bắc quốc đều có được cuộc sống như bách tính Huyền quốc sao?" Họ chỉ nghĩ đến những cái đó, sao không nghĩ kỹ xem, làm như vậy sau này sẽ có ảnh hưởng xấu gì đến Bắc quốc?

Đại tế ti khó chịu nhìn Thiên Thần Vũ, đây là lần đầu tiên ông ta bị một vãn bối mắng thành ra thế này, thật sự khiến người ta tức giận mà. "Thiên Thần Vũ, cậu lớn mật thật." "Đúng là tôi gan lớn thật, nói thật ra thì các người quá coi trọng mình, cũng quá coi thường Tô Ngọc, các người tự lo liệu đi, sư phụ, chúng ta đi thôi." Thiên Thần Vũ nói với Không Tịch.

Không Tịch gật đầu với Thiên Thần Vũ, hai người đi vào khi cổng thành mở ra.

Nhìn cổng thành đang mở, vị đại thần bên cạnh nghi ngờ nhìn Bắc Nặc Phong: "Cái này...

Chương 2024

chúng ta có nên vào không?" "Người của Bắc quốc còn chưa đến, chúng ta vào làm gì?" Vào đó để mất mặt, để người ta cười chê sao?

Nghe giọng điệu âm dương quái khí của Bắc Nặc Phong, vị đại thần mím chặt môi không nói một lời.

Ông ta cũng chỉ vì muốn tốt cho mọi người thôi, điện hạ hà tất phải như vậy?

Chẳng lẽ người ta không đến thì họ cũng không vào sao?

Đợi một lúc, bách tính vào kinh thành làm ăn ngày càng đông, Bắc Nặc Phong và nhóm người họ lại cứ đứng chắn ở phía trước, chặn kín cả cửa thành.

Bách tính phía sau không thể vào thành, tức giận vô cùng: "Mấy người phía trước đang làm gì vậy?

Nhanh lên đi, phía sau còn nhiều bách tính muốn vào thành nữa." "Các người chắn ở phía trước làm gì vậy?

Phía sau còn nhiều người muốn vào nữa!" Người giữ thành thấy mấy cỗ xe ngựa chắn ở đó, bất mãn đi tới hỏi. "Chúng tôi là người Bắc quốc đến, người của quốc gia các người đâu, sao không ra đón chúng tôi?" "Người của Bắc quốc đến thì sao?

Tự mình không đến sớm, Thái tử điện hạ của chúng tôi đã đợi ở đây gần nửa tháng rồi mà các người cứ ở lại các thị trấn phía trước, giờ còn mong Thái tử điện hạ của chúng tôi đến đón các người à?" Thị vệ giữ thành không chút khách khí nói.

Hậu quả do mình gây ra thì đừng có mà lèo nhèo ở đây, thật mất mặt. "Ngươi lớn mật!" "Tôi lớn mật chỗ nào?

Lời tôi nói chẳng lẽ không phải sự thật sao?

Sớm đã đến đây rồi nhưng cứ cố chấp không chịu vào, hại Thái tử điện hạ của chúng tôi phải đợi trắng cả nửa tháng trời, bây giờ các người đến đây lại muốn Thái tử điện hạ của chúng tôi ra đón các người?

Nghĩ cái gì vậy?

Coi Thái tử điện hạ của chúng tôi là ai?

Là loại người các người gọi là đến sao?" "Điện hạ của chúng tôi rất bận, các người nghĩ giống như các người có thể lãng phí lâu như vậy sao?" Năm nay là ngày lành Huyền quốc dời đô, Điện hạ tuy chỉ là một đứa trẻ, nhưng việc phải làm cũng không ít.

Việc chiêu đãi sứ thần các nước khác đều giao cho Điện hạ, đâu có nhiều thời gian mà tiếp đón họ? "Thái tử điện hạ của chúng tôi hiện đang bận tiếp đãi sứ thần các nước khác, không rảnh để quản các người, nếu các người muốn thì tôi phái người đưa các người đến hành cung, nếu không muốn thì cứ tiếp tục đợi đi, nhưng phiền các người dắt xe ngựa sang bên kia để bách tính phía sau vào thành." Bách tính đều từ các thị trấn khác đến, chỉ vì muốn kiếm chút tiền từ việc buôn bán nhỏ ở đây, họ cũng không dễ dàng gì.

Người Bắc quốc ở đây làm mất thời gian, bách tính mà bán hàng xong về muộn thì sẽ không an toàn.

Đại tế ti nhíu mày, thì ra mọi hành động của họ đều đã bị người Huyền quốc biết hết rồi.

Bách tính nghe lời tướng sĩ giữ thành nói thì bất mãn lên tiếng: "Trước đó có bao nhiêu đại nhân vật như Thái tử, công chúa các kiểu đến, người ta cũng đâu có nhiều chuyện như vậy đâu." Thật không biết những người này rốt cuộc nghĩ thế nào nữa. "Đúng vậy chứ sao?

Khi người ta đến đối xử với Thái tử điện hạ và hai vị thiếu gia của chúng ta đều rất khiêm tốn, sao người này lại như vậy?" Mấy ngày nay họ làm ăn cũng gặp được một số hoàng tử công chúa các nước khác, người ta mua đồ cũng không hề tỏ vẻ cao sang, ngược lại còn rất lễ phép, họ đều rất có thiện cảm với những công chúa hoàng tử đó.

Nhưng người Bắc quốc này lại khiến họ vô cùng bất mãn.

Loại người gì thế này chứ?

Muốn bắt nạt Thái tử điện hạ của họ sao? "Điện hạ, chúng ta vào trước đi." Đại tế ti nghe bách tính ngày càng bất mãn với họ, khẽ nhíu mày, nhắc nhở Bắc Nặc Phong.

Nếu người Huyền quốc không biết những chuyện này, họ muốn làm gì cũng được.

Nhưng bây giờ người Huyền quốc đã biết họ cố ý đợi lâu như vậy, điều này khiến họ rất bị động.

Lúc này tốt nhất nên giữ thái độ khiêm tốn một chút.

Tránh gây rắc rối không cần thiết. "Không được, phải để Tô Ngọc và bọn họ ra đón chúng ta mới vào." Bắc Nặc Phong sao có thể cứ thế này mà quay về được?

Bách tính nghe vậy thì nắm đấm vô thức cứng lại. "Còn muốn Vương gia của chúng ta ra đón các người vào à?

Các người xứng đáng sao?" "Vương gia của chúng ta là người như thế nào?

Người ấy rất bận, đâu có thời gian mà quản các người?" Gần đây có quá nhiều người đến, thêm vào đó Vương gia gần đây cũng có rất nhiều việc, sao có thể đích thân ra đón người được?

Huống chi, chẳng phải chỉ là người Bắc quốc đến thôi sao?

Đừng nói là để Vương gia ra đón người, họ còn cảm thấy ngay cả Thái tử điện hạ của họ ra đón cũng là một sự sỉ nhục đối với Điện hạ.

Đại tế ti tức giận đến mức suýt thổ huyết.

Bắc Nặc Phong rốt cuộc muốn làm gì?

Làm như vậy có lợi gì cho cậu ta?

Ngoài việc khiến Bắc quốc mất mặt trước mọi người thì còn làm được gì nữa? "Điện hạ, cậu hãy nghĩ kỹ rồi hãy nói những lời như vậy." Đại tế ti nghiến răng nhìn Bắc Nặc Phong, tức giận quát.

Hôm nay nếu Bắc Nặc Phong thật sự làm như vậy, họ cũng đừng hòng vào nữa.

Toàn là cái gì thế này? "Chuyện này ta biết phải làm thế nào, các người im miệng đi cho ta." Bắc Nặc Phong căn bản không nghe lọt tai lời người khác nói, trong lòng chỉ nghĩ làm sao để họ im miệng.

Làm sao để Tô Ngọc phải ra đón họ vào.

Mục đích của cậu ta khi làm như vậy chính là muốn làm Tô Ngọc khó xử.

Mục đích của cậu ta đã là vậy, sao cậu ta có thể dễ dàng bỏ qua Tô Ngọc được?

Cậu ta nghĩ gì chứ?

Thật là ngây thơ và nực cười. "Điện hạ, cậu phải nghĩ cho rõ." Đừng để đến lúc không làm rạng danh mà ngược lại còn khiến Bắc quốc mất mặt hoàn toàn, như vậy thì thật khó coi.

Bách tính bên cạnh sắc mặt khó coi nhìn Bắc Nặc Phong: "Loại người như vậy mà cũng có tư cách bắt Vương gia của chúng ta ra đón các người sao?

Thật sự không có chút tự biết mình nào." Lời của bách tính khiến Đại tế ti và các đại thần đều cảm thấy mất mặt.

Trước đó không phải vẫn rất tốt sao?

Chương 2025

Bây giờ lại đang làm gì nữa?

Làm như vậy chỉ khiến họ gặp thêm rắc rối thôi. "Điện hạ, cậu hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy làm những chuyện này, đừng làm lớn chuyện lên." Hiện tại bách tính Huyền quốc đã vô cùng bất mãn với họ rồi, cậu ta còn muốn thế nào nữa?

Cứ làm mất mặt trước mọi người như vậy cậu ta sẽ vui sao?

Ông ta khẽ nhíu mày, sắc mặt khó coi nói: "Điện hạ, bây giờ cậu đại diện cho Bắc quốc, cậu chắc chắn muốn làm như vậy sao?" Bắc Nặc Phong mặt mày âm trầm: "Chính vì ta đại diện cho Bắc quốc nên ta mới chọn làm như vậy, nếu các người không muốn, cứ nói thẳng ra, các người muốn rời đi ta cũng sẽ không ngăn cản." Những lời này khiến Đại tế ti suýt thổ huyết, khi cậu ta nói những lời này, có nghĩ đến cảm nhận của họ không? "Điện hạ, có chuyện gì chúng ta vào trong rồi nói." Đại tế ti nhìn sắc mặt bách tính bên cạnh, nhíu mày bất mãn nói.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, ông ta còn lo rằng những thứ trong tay bách tính cuối cùng sẽ ném hết vào mặt họ.

Vị đại thần bên cạnh cảm thấy mặt mình thật sự rất đau, như thể bị người ta tát một cái vào mặt vậy.

Thật sự rất đau.

Mà cái tát này lại chính là do điện hạ của họ tát vào mặt họ.

Bách tính bên cạnh tức giời bật cười: "Ngươi chẳng qua chỉ là Thái tử của một tiểu quốc mà thôi, thân phận của Vương gia chúng ta ngang hàng với cha ngươi, cho dù là cha ngươi đứng trước mặt

Vương gia của chúng ta cũng phải lễ nhượng ba phần, ngươi một Thái tử lại muốn Vương gia của chúng ta ra đón ngươi, ngươi tính là cái thứ gì?" Bách tính thật sự quá tức giận rồi.

Bắc Nặc Phong này chính là cố ý, cậu ta chính là muốn Vương gia mất mặt.

Loại người như vậy thật sự đã làm mất hết thể diện. "Nói không sai, Vương gia của chúng ta gần đây có rất nhiều việc, các người muốn vào chúng tôi sẽ đưa các người đi, nếu các người không đi thì đó là chuyện của các người, đừng quên là do chính các người làm lỡ thời gian nên mới không có người đến đón các người, các người có tư cách gì mà muốn Vương gia đến đón các người?" Tướng sĩ giữ cửa thành lạnh lùng nói.

Nói xong rồi nhìn bách tính ở phía sau: "Chúng tôi sẽ mở con đường khác, các người đi đường đó vào thành." Bách tính nhìn các quan viên Bắc quốc bên cạnh một cái: "Đại nhân, vậy những người này phải làm sao?" "Không làm sao cả, họ đã thích ở đây thì cứ tiếp tục ở đi, không ai quản họ đâu, các người đừng làm lỡ thời gian bày hàng ra bán." "Vâng ạ." Con đường khác cũng có thể vào thành, nhưng con đường đó rất ít khi được mở.

Nếu không phải người của Bắc quốc cứ chắn đường mọi người, họ cũng không đến mức phải mở con đường đó.

Người Bắc quốc có thời gian để lãng phí, nhưng bách tính của họ thì không.

Gần đây người đến kinh thành nhiều, những món đồ nhỏ họ làm ra được người các nước rất thích, có thể nhân cơ hội này mà kiếm một khoản tiền.

Cơ hội này không thể tùy tiện bỏ lỡ được.

Con đường khác được mở ra, bách tính lũ lượt từ con đường khác đi vào, sau khi vào thì đến nơi có thể bày hàng và bắt đầu buôn bán.

Còn về người Bắc quốc, sau khi bách tính đã vào hết, họ vẫn còn ở đó.

Sắc mặt của đại thần và Đại tế ti vô cùng khó coi, bây giờ họ xem như đã hiểu ra rồi, Bắc Nặc Phong chính là cố ý.

Nhưng Bắc Nặc Phong trước đây không phải như vậy, gần đây sao lại như biến thành một người khác vậy?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong khoảng thời gian này?

Khiến mọi chuyện đi đến bước đường này.

Bất kể chuyện gì đã xảy ra thì đối với Bắc quốc họ đều không phải là chuyện tốt. "Đại tế ti, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Vị đại thần bên cạnh nghi ngờ nhìn Đại tế ti hỏi.

Họ không thể cứ ở mãi đây được chứ?

Bây giờ nguyên nhân họ đến muộn đã bị mọi người biết hết rồi, đây là muốn người khác chỉ trỏ mới vui sao?

Điện hạ rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Bất kể Bắc Nặc Phong nghĩ gì, Đại tế ti đều không biết, nhưng việc phải làm sau đó ông ta đã nghĩ kỹ rồi.

Khi Bắc Nặc Phong đang hò hét đòi Tô Ngọc ra đón, Đại tế ti nhân lúc Bắc Nặc Phong không chú ý, dùng thủ đao đánh vào gáy cậu ta.

Toàn thân Bắc Nặc Phong đổ gục vào người Đại tế ti.

Đỡ Bắc Nặc Phong, Đại tế ti nhìn tướng sĩ giữ thành: "Các vị, làm phiền rồi." Thấy Đại tế ti làm như vậy, tướng sĩ giữ thành trợn mắt há mồm nhìn ông ta, thủ đoạn này cũng quá tàn nhẫn rồi.

Trực tiếp đánh ngất người ta. "Đi theo chúng tôi." Hai tướng sĩ dẫn Đại tế ti và nhóm người họ đến hành cung, một người khác đi Ngọc Vương phủ tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, tướng sĩ giữ thành đến tìm người, nói có chuyện muốn bẩm báo." Nguyên Bảo tìm thấy Tô Ngọc đang cùng Tiểu Bảo và các con luyện võ thì nói. "Cho họ vào." "Vâng." Tướng sĩ giữ thành nhanh chóng bước vào: "Thuộc hạ tham kiến Vương gia." "Đứng dậy đi, ngươi không ở đó giữ thành mà lại đến tìm bản vương có chuyện gì?" "Bẩm Vương gia, người của Bắc quốc đã đến, nhưng họ yêu cầu Vương gia đích thân ra đón họ." Tướng sĩ giữ thành nói.

Nghe lời này, đáy mắt Tô Ngọc thoáng hiện vẻ lạnh lẽo khó hiểu: "Ồ?

Vậy sao?" "Nhưng chúng tôi đã không đồng ý, ngay cả bách tính cũng không vui, sau đó Đại tế ti của Bắc quốc đã đánh ngất Thái tử của Bắc quốc." Tô Ngọc càng thấy hứng thú hơn.

Theo như họ hiểu về Bắc Nặc Phong, cậu ta không nên làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy mới phải, nhưng nghĩ lại, trạng thái hiện giờ của cậu ta thật sự khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ. "Bắc Nặc Phong là thế nào?" "Không rõ, từ đầu thái độ của cậu ta đã vô cùng kiêu ngạo, không chỉ kiêu ngạo mà còn nói rất nhiều lời khiến người ta bất mãn." Tướng sĩ nói.

Tô Ngọc đưa tay sờ cằm, Bắc Nặc Phong này có chút thú vị.

Không chỉ thú vị, mà những chuyện cậu ta làm cũng rất hay ho, chỉ là không biết sau này cậu ta sẽ làm ra chuyện gì nữa.

Thật sự là cực kỳ thú vị.

Nguyên Bảo thì hơi bất ngờ: "Thiếu gia, liệu đây có phải là Bắc Nặc Phong giả vờ để chúng ta xem không?" Tô Ngọc lắc đầu: "Chắc là không đến mức đó đâu, chỉ có thể nói là Bắc Nặc Phong chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó, nếu không cũng sẽ không biến thành như vậy." Nguyên Bảo chợt hiểu ra gật đầu, đã Thiếu gia nói như vậy thì chắc chắn là như thế.

Chỉ là không biết cuối cùng sẽ ra sao. "Thiếu gia, chúng ta có nên đến hành cung xem không?" "Không cần, họ tự mình sẽ tìm đến thôi." Tô Ngọc nói xong rồi nhìn tướng sĩ trước mặt: "Ngươi cứ đi làm việc của mình đi, chuyện này bản vương đã biết rồi." "Vâng." Sau khi người đó rời đi, Tiểu Bảo và các con không tiếp tục luyện võ nữa, mà nhìn Tô Ngọc đầy hứng thú nói: "Cha, cha nói xem Bắc Nặc Phong này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Sao cậu ta đột nhiên lại biến thành như vậy?" Rõ ràng biết người Huyền quốc đã biết tình hình của cậu ta, cũng biết họ đã làm gì, nếu đã vậy, chẳng phải nên khiêm tốn hơn, không gây thêm chuyện sao?

Nhưng Bắc Nặc Phong này hình như không giống như cậu bé nghĩ, khi làm việc thì kiêu ngạo đến cực điểm, cũng không biết người này rốt cuộc nghĩ gì. "Cha, con có một vấn đề." Tiểu Bảo suy nghĩ rất lâu vẫn không hiểu rõ người Bắc quốc này rốt cuộc muốn làm gì. "Ừm?

Con muốn hỏi gì?

Con hỏi đi." Mặc dù mình chưa chắc sẽ trả lời, nhưng vấn đề của con trai thì anh vẫn rất muốn biết. "Cha, là thế này, theo trạng thái giao đấu của chúng ta với Bắc Nặc Phong trước đây thì Bắc Nặc Phong người này vẫn khá tốt, nhưng gần đây cậu ta hình như đã thay đổi rất nhiều, không chỉ vậy, thậm chí còn có cảm giác Huyền quốc đã là của cậu ta rồi." Tiểu Bảo suy nghĩ một lát rồi nói.

Tô Ngọc vô cùng đồng tình với lời Tiểu Bảo nói: "Con nói không sai." "Hoàng thúc, cháu có chút không thể hiểu được, Bắc Nặc Phong này rốt cuộc vì sao lại có suy nghĩ như vậy?" Là do Huyền quốc bên này cho cậu ta cảm giác quá yếu sao?

Chương 2026

Nên họ mới nghĩ như vậy?

Phải biết rằng Huyền quốc đây mạnh hơn Bắc quốc không biết bao nhiêu lần.

Nhưng Bắc Nặc Phong sao vẫn có suy nghĩ như vậy?

Cứ như thể cậu ta đã quyết tâm giành được toàn bộ Huyền quốc vậy. "Hoàng thúc, sao cháu lại cảm thấy Bắc Nặc Phong này hình như là đến với sự tự tin ngút trời vậy?

Thậm chí còn nói với chúng ta rằng nơi này cậu ta đã định đoạt rồi." Hoằng Nghị cảm thấy Bắc Nặc Phong chính là ý đó.

Cậu ta chính là đang nói với tất cả mọi người rằng cậu ta đến với quyết tâm thắng lợi tuyệt đối. "Họ chỉ mang theo có bấy nhiêu người, vì sao lại có sự tự tin như vậy?

Cậu ta dựa vào cái gì mà nghĩ rằng có thể giành được bất kỳ lợi ích nào từ tay Huyền quốc?" Hoằng Nghị thật sự không hiểu Bắc Nặc Phong rốt cuộc nghĩ gì, cậu bé thậm chí còn cảm thấy Bắc Nặc Phong có lẽ đã nghĩ quá nhiều rồi.

Một đội ngũ không có mấy người, sao có thể so sánh với trăm vạn hùng binh của Huyền quốc?

Tình hình quân sự hiện tại của Huyền quốc thế nào, chỉ có họ mới biết.

Bên Bắc quốc này muốn so với họ, cơ hội là không thể. "Bởi vì mục đích của Bắc quốc khi đến đây căn bản không phải là Huyền quốc." Hoằng Nghị kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nếu không phải vì Huyền quốc mà đến, vậy Bắc quốc rốt cuộc muốn làm gì? "Hoàng thúc, nếu họ không phải vì Huyền quốc mà đến, vậy họ đến vì cái gì?

Làm như vậy đối với họ rốt cuộc có lợi gì?" Làm như vậy ngoài việc kết oán với Huyền quốc ra, hầu như không có bất kỳ lợi ích nào. "Lúc này nếu Bắc quốc kết oán với chúng ta, đối với họ không có lợi ích gì, đã vậy Bắc Nặc Phong vì sao còn phải làm như vậy?

Làm như vậy đối với chúng ta cũng không có tác dụng gì phải không ạ?" Hoằng Nghị suy nghĩ một lát rồi nói ra suy nghĩ của mình.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Hoằng Nghị, lời cháu nói không sai, cậu ta làm như vậy, đối với họ quả thực không có lợi ích gì, nhưng chúng ta cũng không cần quản nhiều như vậy, cậu ta muốn làm gì thì đó là chuyện của cậu ta, chúng ta chỉ cần quan sát, cuối cùng cứ theo ý của chúng ta là được." Họ là chủ nhà, không tiện thật sự làm gì, nếu Bắc Nặc Phong và nhóm người họ tự mình động thủ thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn khác.

Lần này Bắc Nặc Phong đến rõ ràng là mang theo quyết tâm thắng lợi, vậy thì cậu ta nhất định sẽ động thủ.

Một khi Bắc Nặc Phong ra tay thì họ muốn làm gì sau đó sẽ đơn giản hơn rất nhiều. "Thì ra là vậy, nhưng Hoàng thúc, người vẫn chưa nói cho cháu biết mục đích của Bắc quốc khi đến đây là gì." Chỉ khi biết mục đích của Bắc quốc khi đến đây thì họ mới tiện ra tay phải không?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Hoằng Nghị: "Vấn đề này đơn giản vậy sao, mục đích của họ khi đến đây chẳng qua là để tìm anh trai các con thôi, đương nhiên còn có cả thím của các con nữa." Hoằng Nghị nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, bất mãn nhìn Tô Ngọc nói: "Hoàng thúc, đã đến nước này rồi mà người sao lại không lo lắng chút nào vậy?" Người ta đã chuẩn bị đến gây rắc rối, muốn bắt thím và các anh trai đi rồi, Hoàng thúc lại không có chút phản ứng nào, rốt cuộc là nghĩ gì vậy? "Hoàng thúc, cháu thật sự rất tò mò người rốt cuộc nghĩ gì." "Hoằng Nghị, dù sao chúng ta cũng là chủ nhà, nếu chúng ta ra tay trực tiếp khi họ chưa làm gì, đến lúc đó ngược lại sẽ mang lại rắc rối không cần thiết cho chúng ta, cháu có hiểu không?" Tô Ngọc cũng không tức giận, ngược lại còn nghiêm túc giải thích nguyên nhân của việc làm như vậy cho Hoằng Nghị.

Hoằng Nghị nghe xong thì hơi thất vọng nói: "Thật là phiền phức." Chỉ vì đây là địa bàn của Huyền quốc, nên không thể làm việc tùy tiện, thật đáng tiếc quá. "Hoàng thúc, cho dù là vậy, người cũng không thể để thím và các anh chịu uất ức đâu nhé." Hoằng Nghị nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói, vẻ mặt không yên tâm đó, khiến Tô Ngọc trong mắt đều là vẻ bất lực.

Đứa trẻ này rốt cuộc không tin anh đến mức nào mà lại không yên tâm như vậy? "Hoàng thúc lại khiến cháu không yên tâm đến thế sao?" Tô Ngọc không nhịn được hỏi. "Không phải vậy đâu, cháu chỉ lo lắng thôi, quan tâm một chút đến thím và các anh là chuyện bình thường mà, Hoàng thúc đừng nghĩ nhiều." Hoằng Nghị cười hì hì nói.

Tô Ngọc không nói gì, thằng nhóc này rốt cuộc thế nào, anh còn không biết sao? "Con cứ lo làm việc của mình đi, việc của con đã làm xong chưa?" "Làm thì chưa xong đâu, nhưng mà, con cảm thấy con còn có thể giúp anh con một chút nữa." "..." Tô Ngọc còn không muốn vạch trần suy nghĩ như vậy của Hoằng Nghị.

Còn giúp Tiểu Bảo một chút nữa sao?

Tiểu Bảo không gây thêm rắc rối cho anh đã là khá lắm rồi, vậy mà còn có suy nghĩ như vậy, đứa trẻ này thật không biết nghĩ gì.

Bất kể Hoằng Nghị nghĩ gì, Tô Ngọc cũng không thật sự làm gì Hoằng Nghị: "Các con cứ đi làm việc của mình đi, ta còn có việc phải làm." Hoằng Nghị và Tiểu Bảo nhìn nhau, cười hì hì nói: "Hoàng thúc à, cháu hỏi người một vấn đề, chẳng lẽ người không thể dẫn chúng cháu đi cùng sao?" "Các con không phải còn bận sao?" Tô Ngọc cười như không cười hỏi.

Thằng nhóc thối này, thật sự tưởng mình không có cách nào trị nó sao?

Hoằng Nghị lập tức cảm thấy mặt mình bị tát chan chát, khó chịu không tả nổi.

Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt của Hoằng Nghị có chút khó nói, đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Nó mới lớn bao nhiêu mà đã muốn lừa cha nó rồi?

Thật sự quá không biết trời cao đất rộng.

Hoằng Nghị thật sự quá ngốc. "Cha, con và Hoằng Nghị đi trước đây, chúng con thật sự còn có việc phải làm." "Đừng đến hành cung tìm Bắc Nặc Phong." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy, không cần nghĩ nhiều cũng biết Tiểu Bảo rốt cuộc muốn làm gì.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc vẻ mặt bất lực, không vui nói: "Con nói cha à, cha không cho chúng con đi qua, chúng con cũng khó xử lắm chứ, dù sao chúng con cũng là chủ nhà cha nói có đúng không?" "À đúng rồi cha, bây giờ chỉ có người Bắc quốc tự mình đến, vậy còn mấy nước còn lại chúng ta có cần đến đón không?" Tiểu Bảo nghĩ đến chuyện này, kỳ lạ hỏi. "Không cần." Tiểu Bảo và Hoằng Nghị nhìn nhau, có chút lo lắng: "Thật sự không cần sao?

Đến lúc đó họ sẽ không đến gây rắc rối cho cha chứ?" Nếu những người này không gây rắc rối thì đối với Tiểu Bảo cũng không có gì to tát, nhưng nếu sau này họ sẽ mang lại rắc rối cho Tô Ngọc, thì cậu bé không muốn những người này đến gây rắc rối nữa, cùng lắm thì họ đi một chuyến là xong.

Tô Ngọc đưa tay cốc đầu Tiểu Bảo một cái: "Nói con thông minh, sao lúc này con lại ngốc ra vậy?" "À?" "Đây là chuyện giữa mấy nước đó và Bắc quốc, liên quan gì đến ta?

Hơn nữa, họ bây giờ liệu có biết người Bắc quốc đã đi rồi không, đó vẫn còn là một vấn đề, con tìm họ làm gì?" Tiểu Bảo nghe xong lập tức cảm thấy rất đúng: "Cha nói không sai, chẳng phải việc này tất cả đều do mấy nước đó tự chuốc lấy sao?

Cuối cùng họ ra sao thì liên quan gì đến chúng ta nữa?" Nghĩ vậy, Tiểu Bảo lập tức gật đầu đồng ý, cảm thấy lời cha mình nói vô cùng chính xác. "Chờ khi người của mấy nước kia đến, chúng ta sẽ sắp xếp họ ở cạnh Bắc quốc, họ chẳng phải là một phe sao?

Nếu ở cùng nhau, chắc sẽ rất vui vẻ chứ?" Người còn chưa đến, Tiểu Bảo đã bắt đầu nảy ra ý đồ xấu rồi. "Tiểu Bảo, đừng có trực tiếp treo mấy chữ 'hạnh phúc khi thấy tai họa người khác' lên mặt." Những gì anh đã dạy Tiểu Bảo đều bị cậu bé quên hết rồi sao?

Đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Cha, con cũng chỉ ở trước mặt cha mới như vậy thôi, trước mặt người khác con đâu có như vậy bao giờ, cha không thể vu oan cho con đâu." Tô Ngọc biết tính cách của Tiểu Bảo, đối với việc này cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn hai người. "Sau này muốn xem kịch hay, con đừng có gây ra nhiều rắc rối vào lúc này, dù sao sau này người của mấy nước khác cũng sẽ đến gây rắc rối thôi." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị nhìn nhau, quả nhiên là vậy, vẫn là cha anh nghĩ thấu đáo hơn, anh chẳng là gì cả. "Cha nói quá đúng, từ nay về sau chúng con đều nghe lời cha." "Biết rồi thì tốt, đi chơi đi." Tiểu Bảo và Hoằng Nghị dẫn các đứa trẻ khác đều đi rồi.

Nguyên Bảo thấy mấy đứa trẻ đều đi rồi, đứng bên cạnh Tô Ngọc: "Thiếu gia, về chuyện này người nghĩ thế nào?

Người thật sự định cứ thế này mà bỏ qua cho Bắc Nặc Phong sao?" Theo tính cách của Tô Ngọc, anh ta thật sự không phải loại người như vậy.

Chương 2027

"Đương nhiên là không, nhưng những gì ta nói với Tiểu Bảo và bọn chúng cũng không phải đùa, bây giờ quả thực chưa phải lúc động đến Bắc Nặc Phong." Khách đến thì là khách.

Hơn nữa, Bắc Nặc Phong còn trúng độc nữa, anh càng không vội.

Bây giờ người đang sốt ruột không phải họ, mà là người Bắc quốc.

Anh muốn xem người Bắc quốc sau này có thể làm ra chuyện gì.

Và có thể kiêu ngạo đến mức nào.

Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc như vậy thì biết anh đã suy tính kỹ càng rồi, sau này sẽ xảy ra chuyện gì, thật sự không ai biết.

Chỉ hy vọng Tô Ngọc bên này kiềm chế một chút, đừng làm người ta chết mất. "Thiếu gia, người nghĩ Bắc Nặc Phong khi nào sẽ đến tìm người?" Nguyên Bảo đối với điều này vô cùng tò mò.

Tô Ngọc lắc đầu: "Trước khi độc phát, cậu ta sẽ không đến tìm ta đâu." Về chuyện này, Tô Ngọc vô cùng khẳng định nói.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Nguyên Bảo nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Huống chi bên cạnh Bắc Nặc Phong còn có một Đại tế ti của Bắc quốc, ông ta chắc cũng khá lợi hại, đến lúc đó chúng ta cứ xem thôi." Anh cũng rất muốn xem Đại tế ti này rốt cuộc có năng lực như thế nào, có thể có địa vị như vậy ở Bắc quốc.

Và vì sao có thể khiến người Bắc quốc bên kia đưa ra quyết định như vậy.

Rốt cuộc là vì thực lực của ông ta thật sự rất lợi hại, hay vì lý do gì khác? "Vậy chúng ta tạm thời không quản nữa sao?" "Ừm, không quản nữa, cứ xem bên Bắc quốc xử lý thế nào trước, chờ họ xử lý xong rồi chúng ta sẽ tính chuyện khác." Tô Ngọc ánh mắt hơi lạnh lùng nói. "Vâng." Ở một bên khác, Đại tế ti đưa Bắc Nặc Phong về đến chỗ nghỉ tạm thời xong, bắt đầu kiểm tra cho Bắc Nặc Phong.

Kể từ khi đến Huyền quốc, Bắc Nặc Phong cứ như biến thành một người khác, điều này khiến ông ta vô cùng lo lắng.

Hôm nay những việc Bắc Nặc Phong làm lại càng khiến Đại tế ti tức giận hơn, sau khi quay về càng quyết định nhất định phải kiểm tra kỹ cho Bắc Nặc Phong một lần, xem Bắc Nặc Phong ngoài việc trúng độc ra, còn xảy ra chuyện gì nữa.

Tuy nhiên, khi Đại tế ti kiểm tra cho Bắc Nặc Phong, ông ta lại phát hiện trên người cậu ta có dấu hiệu của cổ trùng.

Mà cổ trùng này lại là loại đặc hữu của Bắc quốc.

Hoàn toàn không giống với cổ trùng bên Nam Cương.

Khẽ nhíu mày, sắc mặt của Đại tế ti vô cùng khó coi, lông mày cũng nhíu chặt.

Rốt cuộc là ai đã hạ cổ cho Thái tử? "Đại tế ti, Điện hạ rốt cuộc bị làm sao vậy?" Điện hạ nhìn thế này cũng quá dọa người rồi.

Sao người lại đột nhiên như biến thành một người khác vậy.

Đại tế ti sắc mặt khó coi nói: "Điện hạ không chỉ trúng độc, mà còn trúng cổ." Những người bên cạnh nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi: "Chẳng lẽ đây cũng là do Tiểu Vương gia Nam Cương làm sao?" Đại tế ti khẽ lắc đầu: "Cái này không phải do Tiểu Vương gia Nam Cương làm, mà là cổ trùng đặc hữu của Bắc quốc chúng ta, khi đến những nơi khác thì không thể tồn tại được." Vì điều kiện này, có thể kết luận rằng cổ này không phải do người Huyền quốc hạ.

Vị Tiểu Vương gia Nam Cương kia tuy dùng cổ rất lợi hại, nhưng vì yếu tố môi trường mà cổ không thể nuôi ở những nơi khác thì cho dù Nam Kiều có lợi hại đến đâu cũng vô dụng.

Vị đại thần bên cạnh nghe nói đó là cổ trùng đặc hữu của quốc gia họ, lập tức có chút căng thẳng: "Đại tế ti, vậy đây là ai làm?" Đại tế ti lắc đầu, ai làm thì ông ta không rõ, nhưng ông ta biết chắc chắn có liên quan đến mấy vị hoàng tử.

Bởi vì chỉ khi Bắc Nặc Phong gặp chuyện thì mới có cơ hội cho họ.

Mà Bắc Nặc Phong là người xuất sắc nhất trong số họ.

Suy nghĩ cũng càng giống với suy nghĩ của họ.

Đối mặt với tình huống như vậy, người họ ủng hộ đương nhiên là Bắc Nặc Phong.

Nếu họ cứ mãi không phát hiện ra tình hình trên người Bắc Nặc Phong, chỉ để cậu ta tiếp tục như vậy, sau này cho dù năng lực của Bắc Nặc Phong có xuất chúng đến đâu, e rằng Bắc Nặc Phong cũng sẽ bị loại bỏ.

Thái tử điện hạ mà lại hư hỏng như vậy, điều quan trọng nhất vẫn là năng lực cá nhân và trạng thái tinh thần.

Theo tình hình hiện tại của Bắc Nặc Phong, nóng nảy dễ giận, lại còn vô cùng tự cho mình là đúng, nếu thật sự đối đầu với mấy hoàng tử khác thì căn bản không phải đối thủ.

Việc cần làm bây giờ là giải trừ cổ trên người Bắc Nặc Phong trước, để hắn khôi phục bình thường rồi nói tiếp.

“Đại tế ti, vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?

Không thể cứ để mọi chuyện tiếp diễn thế này được, phải không?” Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ trước đây của Bắc Nặc Phong, da đầu bọn họ đều tê dại.

Nếu cứ để mặc Bắc Nặc Phong tiếp tục như vậy, đến lúc đó chỉ càng đắc tội nhiều người hơn.

Đắc tội người là chuyện nhỏ, mất mặt mới là chuyện lớn.

Nếu làm lớn chuyện thì khi về bọn họ cũng khó mà ăn nói được.

Cho dù Bệ hạ đối xử rất tốt với điện hạ cũng vô ích thôi.

Liên quan đến thể diện của Bắc quốc, Bệ hạ chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Bọn họ vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Lời này nói không sai, chúng tôi thật sự rất lo lắng về tình hình này, chúng tôi nên làm gì đây?” Các đại thần thật sự quá lo lắng không biết sau này phải làm sao.

“Còn một chuyện nữa, nếu sau này người của mấy quốc gia bị điện hạ bỏ rơi đều đến, chúng ta lại phải làm sao?” Chỉ cần nghĩ thôi là bọn họ đã thấy đau đầu.

Rõ ràng đều là đi cùng nhau, sao cuối cùng lại thành ra thế này?

“Chuyện này để sau hãy nói, bây giờ bọn họ còn chưa tới, chúng ta còn có chút thời gian, tất cả hãy đợi sau khi điện hạ được giải cổ rồi nói.” Bây giờ nói nhiều như vậy có ích gì?

Cuối cùng người mất mặt chẳng phải là chính bọn họ sao?

Nghe vậy, mấy vị đại thần khẽ nhíu mày, trong lòng bọn họ ít nhiều cũng có chút bất mãn.

Chỉ là bọn họ cũng rất rõ tình hình hiện tại chỉ có thể như vậy, nói thêm nữa cũng đã vô dụng.

“Đại tế ti, vậy chuyện này làm phiền ngài rồi.” Các đại thần nhìn nhau một cái, ở đây bọn họ ngoại trừ vu y đã chết thì chỉ có Đại tế ti biết chuyện cổ trùng, lúc này nếu ông ấy muốn giải cổ trùng thì hẳn là tương đối đơn giản hơn.

Nghĩ vậy, ánh mắt mấy người nhìn Đại tế ti càng thêm sáng ngời.

Đại tế ti thấy ánh mắt đó của bọn họ thì khẽ nhíu mày, đối với thái độ của bọn họ có chút bất đắc dĩ: "Ta chỉ có thể cố gắng thử xem sao." Những thứ ông ấy biết cũng không phải là mấy cái này, những thứ này chẳng qua ông ấy dùng để giết thời gian lúc rảnh rỗi thôi.

Bây giờ bị bọn họ dồn ép phải làm, ông ấy thật sự có chút không chịu nổi.

Mấy vị đại thần căn bản không tin lời Đại tế ti nói: "Đại tế ti lợi hại như vậy chắc chắn làm được, chúng tôi tin Đại tế ti." Đại tế ti bị lời nói của bọn họ làm tức đến bật cười, không có thiện ý nói: "Các ông tin ta, ta còn không muốn tin chính mình nữa là, thôi được rồi, việc ai nấy làm đi." Không muốn tiếp tục nhìn thấy bọn họ, cứ thế này Đại tế ti cảm thấy tóc mình cũng sắp rụng hết rồi.

Ông ấy nói cố gắng, cũng thật sự chỉ có thể cố gắng thử xem sao, ngoài cách này ra thì thật sự không còn chút biện pháp nào nữa.

Chương 2028

Chỉ có thể hy vọng cổ độc này là cái mà ông ấy có thể giải được.

Nếu không được thì sau này e rằng chỉ có thể đi tìm Tô Ngọc, nhưng nếu tìm Tô Ngọc thì hắn cũng chưa chắc đã để Nam Kiều đến giúp đỡ.

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện có thể xảy ra sau này, Đại tế ti đã thấy vô cùng đau đầu.

Trong lòng càng hận thấu xương kẻ đã ra tay với Bắc Nặc Phong.

Nếu không có chuyện gì thì gây ra nông nỗi này làm gì?

Có lẽ đứa trẻ đã hạ cổ cho Bắc Nặc Phong vào lúc bọn họ đến Huyền quốc.

Hơn nữa lại không phải là loại cổ trùng gây đau đớn muốn chết, loại cổ trùng này chẳng qua chỉ có thể khiến người ta mất mặt mà thôi.

Bởi vì khả năng này, Đại tế ti càng thêm chắc chắn cổ này là do một trong mấy vị hoàng tử ra tay.

Mục đích của bọn họ không phải là muốn mạng của Bắc Nặc Phong, mà là muốn Bắc Nặc Phong mất mặt.

Nếu Bắc Nặc Phong thật sự mất mặt ở đây, sau khi về Bệ hạ tuyệt đối sẽ không bỏ qua, đến lúc đó rất có thể sẽ gây ra chuyện lớn.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Đại tế ti đã nhíu mày.

Cuối cùng thì là ai đã làm?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ đến những chuyện này, mà là nói rằng sau khi giải được cổ trùng ở đây thì có lẽ sẽ biết được.

Ông ấy cũng rất muốn xem rốt cuộc là ai ngay cả thể diện của quốc gia cũng không màng, lại đối xử với ca ca mình như vậy.

Tương tự như vậy, sau đó Đại tế ti bắt đầu tìm cách giải cổ cho Bắc Nặc Phong.

Nhưng bên ông ấy căn bản không có chút biện pháp nào.

Thậm chí không có bất kỳ manh mối nào.

Cổ trùng này dường như lại có chút khác biệt so với những loại cổ trùng ông ấy từng biết.

Ông ấy thật sự rất lo lắng liệu giữa chừng có xảy ra chuyện gì không.

Đại tế ti bước ra khỏi phòng, người đang đợi ở cửa thấy Đại tế ti ra nhanh như vậy thì vội vàng đi tới hỏi với vẻ vô cùng mong đợi: “Đại tế ti, bây giờ tình hình thế nào rồi?” Đại tế ti nhíu mày lắc đầu, tình hình hiện tại một chút cũng không tốt.

Thấy biểu cảm này của Đại tế ti, trong lòng mọi người đều thắt lại.

Chẳng lẽ bên điện hạ có vấn đề gì rồi sao?

“Đại tế ti, ngài cứ nói thẳng cho chúng tôi biết, chúng tôi có thể gánh vác được.” Một người trong số đó nhìn Đại tế ti nói rất nghiêm túc.

Đại tế ti nhìn bọn họ một cái, thật sao?

Gánh vác được sao?

“Tình hình bên điện hạ nghiêm trọng hơn chúng ta nghĩ một chút, loại cổ trùng này tuy ta biết là gì, nhưng ta không có cách nào giải được.” Đại tế ti nhíu mày bất đắc dĩ nói.

Nghe vậy, sắc mặt mấy vị đại thần đều thay đổi, không dám tin hỏi: “Đại tế ti, ngài nói gì?

Ngài nói chính ngài cũng không có cách nào sao?

Sao có thể như vậy được?” Theo ý của bọn họ, Đại tế ti nhất định có cách giải cổ trùng trên người điện hạ, nhưng bây giờ nếu ngay cả Đại tế ti cũng không có cách nào thì bọn họ phải làm sao?

“Ta sớm đã nói với các ông rồi, ta tuy hiểu biết nhưng không lợi hại đến thế.” Nếu có vu y ở đây thì nhất định không thành vấn đề, nhưng vấn đề là vu y đã bị Bắc Nặc Phong một đòn giết chết, bọn họ đều không có cách nào.

Lúc này có thể làm gì?

“Đại tế ti, nếu là như vậy thì chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ bỏ qua như vậy sao?” Một người trong số đó không nhịn được mở miệng hỏi.

Đại tế ti liếc nhìn người hỏi chuyện, ông ấy cũng rất muốn biết tiếp theo phải làm sao, có thời gian ở đây hỏi ông ấy, chi bằng cùng nhau nghĩ cách.

Bên cạnh có một vị đại thần dường như đã nhìn ra suy nghĩ của Đại tế ti, nhíu mày mở miệng nói: “Cách duy nhất của chúng ta bây giờ là đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc.” Mấy vị đại thần khác quay đầu nhìn người nói chuyện: “Tìm Huyền Phỉ Nhiên?

Tìm hắn làm gì, hắn cũng không biết giải cổ.” “Hắn thật sự không biết giải cổ, lời này các ông nói không sai, nhưng vấn đề là Nam Kiều biết, hắn là tiểu vương gia Nam Cương tinh thông các loại vu cổ chi thuật, nếu có thể để hắn đến giúp đỡ thì đối với chúng ta tuyệt đối có nhiều lợi ích hơn.” Vị đại thần vừa nói chuyện mở miệng nói.

Đến lúc đó có lẽ còn có thể giúp điện hạ giải cả độc trên người.

Suy nghĩ của Đại tế ti cũng giống với suy nghĩ của hắn, bọn họ bây giờ không có chút biện pháp nào, cũng chỉ có thể tìm Huyền quốc giúp đỡ.

"Bây giờ Nam Cương Vương cũng ở đây, chỉ cần có Nam Cương Vương và tiểu vương gia Nam Cương giúp đỡ thì tự nhiên sẽ dễ dàng hơn, đến lúc đó có lẽ có thể giúp bọn họ giải quyết nhiều rắc rối hơn, ít nhất là để bọn họ không phải vì độc của Bắc Nặc Phong mà đi cầu người khác." Mấy vị đại thần bên cạnh nhìn nhau, có chút do dự nói: "Đại tế ti, lời này nói thật sự không sai, nhưng các ông xác định người ta nguyện ý giúp đỡ sao?" Nếu Nam Cương và Huyền quốc đều không nguyện ý giúp đỡ thì phải làm sao?

"Có gì mà không nguyện ý giúp đỡ?

Chúng ta bây giờ dù sao cũng là đến Huyền quốc tham gia đại điển Thiên Đô của bọn họ, nếu chút chuyện nhỏ này bọn họ cũng không nguyện ý giúp đỡ thì quá mất mặt cho quốc gia đứng đầu của bọn họ rồi." Đại tế ti cười lạnh nói.

Mấy vị đại thần bên cạnh nhìn nhau, lời tuy nói vậy, nhưng có những lời bọn họ không biết có nên tiếp tục nói hay không.

"Mục đích của chúng ta lần này đến là để đối phó với vợ con của Ngọc Vương gia, nếu để bên đó biết được thì bọn họ chưa chắc đã giúp đỡ." Chuyện của Lý Nhĩ trước đây, bọn họ cũng không biết đối phương có nói tất cả những gì mình biết cho Tô Ngọc hay không, còn có tên áo đen vì ám sát Lý Nhĩ mà bị Tô Ngọc bắt đi, không ai biết hắn sẽ nói gì.

Dù sao thủ đoạn của người trong tay Tô Ngọc thật sự quá lợi hại, bọn họ căn bản không thể dự liệu được người của bọn họ cuối cùng sẽ nói gì.

"Cho dù thế nào chúng ta cũng phải thử một lần, dù sao chúng ta cũng không thể bỏ mặc điện hạ, nếu cứ tiếp tục như vậy, ai trong các ông có thể gánh vác được hậu quả khác?” Đại tế ti liếc nhìn mấy vị đại thần, nhíu mày nói.

Nghe vậy, một người trong số đó mở miệng: “Nếu là như vậy, chúng ta chi bằng trực tiếp đi tìm Ngọc Vương gia, như vậy chẳng phải tiết kiệm thời gian hơn sao?” Nghe vậy, Đại tế ti không có thiện ý liếc nhìn người nói chuyện, liếc một cái rồi nói: “Vì các ông vừa nãy còn lo lắng mục đích chúng ta đến là để ra tay với vợ con của Tô Ngọc, các ông cảm thấy chúng ta trực tiếp đi tìm Tô Ngọc thì hắn sẽ cho chúng ta cơ hội này sao?” Nam Kiều quá nghe lời Tô Ngọc rồi, nếu bọn họ trực tiếp đi tìm Tô Ngọc thì Nam Kiều chắc chắn sẽ không giúp đỡ.

Dù sao những chuyện Nam Kiều biết chắc chắn không ít hơn Tô Ngọc, thậm chí có thể Tô Ngọc biết bao nhiêu thì Nam Kiều cũng biết bấy nhiêu.

Đã như vậy thì bọn họ còn gì để nói nữa?

Nghe vậy, người bên cạnh nhíu mày, tâm trạng có chút phức tạp: “Nhưng Hoàng thượng Huyền quốc đối với Tô Ngọc cũng vô cùng tốt, các ông xác định chúng ta nếu đi tìm người thì thật sự không có bất kỳ vấn đề gì sao?” Cho dù bọn họ đi tìm Huyền Phỉ Nhiên thì sao?

Chỉ cần Huyền Phỉ Nhiên đẩy tất cả mọi chuyện sang Tô Ngọc, bảo bọn họ trực tiếp đi tìm Tô Ngọc, vậy kết quả chẳng phải cũng như nhau sao?

Như vậy thì bọn họ cũng không nhận được bất kỳ lợi ích nào.

“Đúng vậy, chúng ta phải tìm được một phương pháp chắc chắn thành công, chỉ có như vậy bọn họ mới đồng ý giúp chúng ta, bằng không cho dù chúng ta đi tìm Huyền Phỉ Nhiên cũng vô ích.” Một vị đại thần trong số đó nhíu mày nói.

Nghe lời của bọn họ, Đại tế ti khẽ nhíu mày: “Rốt cuộc các ông muốn nói gì?” “Chúng tôi không muốn nói gì cả, chúng tôi chỉ cảm thấy trước khi đưa ra phương án chắc chắn thì không thể hành động mạo hiểm.” Vị đại thần cũng không cảm thấy mình đã làm gì sai, chỉ muốn có sự nắm chắc hơn rồi mới đi tìm Huyền Phỉ Nhiên, chỉ có như vậy bọn họ mới có thêm tự tin.

Nếu bây giờ mà đi tìm Huyền Phỉ Nhiên thì hắn chắc chắn sẽ đẩy tất cả mọi chuyện cho Tô Ngọc, đến lúc đó bảo bọn họ đi tìm Tô Ngọc thì bọn họ muốn làm gì cũng vô ích.

Đại khái không có bất kỳ ai nguyện ý giúp đỡ kẻ có ý đồ xấu với vợ con của mình.

Ít nhất bọn họ cho rằng Tô Ngọc không phải là người như vậy.

Chương 2029

Nghe lời này, Đại tế ti trầm mặc không nói gì, quả thật như bọn họ nói, nếu cứ tiếp tục như vậy thì đối với bọn họ mà nói quả thật là một rắc rối.

“Đại tế ti, bất kể thế nào, chuyện này chúng ta đều phải tính toán kỹ lưỡng.” “Ừm, trước tiên phải nghĩ kỹ xem nên làm gì rồi mới đi tìm Huyền Phỉ Nhiên.” Bất kể thế nào, bọn họ nhất định phải mời được người của Nam Cương đến giúp đỡ.

Nếu không thể giải được cổ độc cho điện hạ của bọn họ thì đến lúc đó sẽ là vấn đề của bọn họ.

Nghĩ vậy, Đại tế ti dường như lại cảm thấy không còn tức giận đến thế nữa.

Trong khi Đại tế ti và những người khác đang cân nhắc xem nên làm gì, thì mấy quốc gia liên minh với Bắc quốc đã phát hiện ra vấn đề.

“Người bên Bắc quốc hình như đều biến mất rồi.” “Cái gì?

Bọn họ sẽ không phải chỉ là đi ra ngoài chứ?” Người bên cạnh với vẻ mặt u ám lắc đầu: “Bọn họ không phải đi ra ngoài, bọn họ chỉ là đã rời đi đến kinh thành rồi, hơn nữa còn là rời đi lúc nửa đêm.” Người nói chuyện là người có quan hệ tốt nhất với Lý Nhĩ.

Khi biết Bắc Nặc Phong dẫn người Bắc quốc rời khỏi đây, hắn đã hối hận rồi.

Sớm biết thế này hắn đã nên dẫn người đi cùng Lý Nhĩ và những người khác rời đi, chứ không phải ở lại đây ngốc nghếch chờ đợi tình hình bên Bắc quốc.

Kết quả bây giờ người Bắc quốc đã đi rồi, cứ thế bỏ rơi bọn họ ở đây, thậm chí ngay cả một lời cũng không nói với bọn họ, cứ thế mà đi.

Bây giờ nhớ lại lời Lý Nhĩ nói, sự phức tạp trong lòng có thể tưởng tượng được.

Lúc đó Lý Nhĩ nói người Bắc quốc chẳng qua chỉ coi bọn họ là quân cờ, chỉ là lúc đó hắn cũng không tin, bây giờ hắn thật sự tin rồi, Bắc Nặc Phong và những người khác thật sự chỉ coi bọn họ là quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Khi có ích thì dùng một chút, khi vô dụng thì trực tiếp vứt bỏ.

Bây giờ xem ra ngu xuẩn không phải Lý Nhĩ, mà là chính bọn họ.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều có chút hoảng sợ, lo lắng nhìn người bên cạnh: “Anh nói gì?

Bọn họ vậy mà lại đi từ nửa đêm sao?

Nếu là như vậy thì chúng ta phải làm sao?” Chẳng lẽ cứ để đối phương bỏ rơi bọn họ như vậy sao?

Hay là cứ xấu hổ ở đây chờ đợi?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, mặt của những người khác đều đen lại.

“Không được, chúng ta không thể cứ như vậy ở đây chờ đợi, nếu là như vậy thì sau này thể diện của chúng ta sẽ hoàn toàn mất hết.” Người Bắc quốc đều đã đi rồi thì bọn họ còn tiếp tục ở lại làm gì.

Với quốc lực của mấy quốc gia bọn họ căn bản không có bản lĩnh đối đầu với người Huyền quốc, bọn họ vẫn nên lựa chọn ngoan ngoãn đi đến kinh thành thì hơn.

Ít nhất như vậy sẽ không quá xấu hổ.

Nhưng cũng có người không cam lòng cứ thế bị người khác bỏ rơi: “Không được, chuyện này chúng ta không thể cứ bỏ qua như vậy, nhất định phải tìm người Bắc quốc nói rõ ràng.” Lời này khiến những người khác đều trầm mặc, bạn của Lý Nhĩ liếc nhìn hắn một cái: “Muốn đi thì tự anh đi, đừng đến tìm tôi, chuyện này không liên quan đến tôi, sau này đừng trước mặt tôi nhắc đến người Bắc quốc nữa, nhắc một lần, tôi chửi một lần.” “Anh muốn bỏ cuộc sao?

Chúng ta khó khăn lắm mới đi đến lúc này, anh phải suy nghĩ kỹ càng đó.” Nghe vậy, người bên cạnh không nhịn được châm chọc cười lên: “Không bỏ cuộc thì chờ bị người bên Bắc quốc bỏ rơi một lần nữa sao?

Các ông có mặt mũi chờ đợi, tôi thì không có mặt mũi tiếp tục đi mất mặt đâu.” “Hơn nữa, thông qua chuyện lần này tôi cũng coi như đã nhìn rõ rồi, bọn họ chính là coi chúng ta là quân cờ có thể lợi dụng, khi không có tác dụng thì bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ, nếu các ông vẫn muốn tiếp tục thì cứ tùy các ông, nhưng đừng đến tìm tôi nữa, tôi và Bắc quốc không có bất kỳ quan hệ nào.” Nói xong dặn dò người dưới tay thu dọn đồ đạc, cùng nhau đi đến kinh thành.

Lúc đó hắn đã nên đi theo Lý Nhĩ và những người khác trở về, chứ không phải ở lại đây tiếp tục ngây ngốc.

Nghĩ đến những lời hắn đã nói với Lý Nhĩ lúc đó, hận không thể tự vả vào mặt mình một cái, lúc đó hắn đã nói những lời ngu xuẩn gì vậy, sao có thể làm như vậy được chứ?

Những người khác cứ thế nhìn người trước mặt, hắn thật sự định cứ bỏ qua như vậy sao?

Hắn chẳng lẽ thật sự một chút cũng không để ý việc mình bị Bắc quốc làm cho mất mặt sao?

“Anh ở trong tay Bắc quốc chịu nhiều ủy khuất như vậy, anh cũng không để ý sao?

Không muốn đòi lại công bằng với bọn họ sao?” Người trước mặt nhìn hắn nghiêm túc hỏi.

Đối với điều này, người đàn ông lạnh lùng liếc nhìn bọn họ một cái, bình tĩnh nói: “Cho dù có đòi lại công bằng thì có thể làm được gì?

Người ta có thể cho anh cái gì?” “Đến lúc đó người ta chỉ cần tùy tiện tìm một cái cớ để giải thích một chút thì anh có thể làm gì người ta?” Quốc gia của bọn họ tuy không phải là quốc gia nhỏ nhất hoặc yếu nhất, nhưng thật sự muốn so với Bắc quốc thì quốc gia của bọn họ vẫn còn kém xa.

Nếu thật sự đối đầu với Bắc quốc thì bọn họ cũng sẽ phải chịu thiệt thòi, đã như vậy thì còn gì để truy cứu nữa?

Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, đây đối với tất cả mọi người đều là kết quả tốt nhất.

Đặc biệt là đối với tình hình của chính bọn họ là tốt nhất.

Hắn không muốn tiếp tục liên quan đến người Bắc quốc nữa, đừng đến lúc đó lại bị bọn họ lật kèo, đến lúc đó mới thật sự có nỗi khổ không nói nên lời.

Nghĩ vậy thì tốc độ dọn đồ của người càng nhanh hơn.

Những người khác nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng nếu để bọn họ cứ bỏ qua như vậy thì hắn cũng có chút không thể chấp nhận.

Đợi người rời đi xong nhìn những người khác: “Các ông nghĩ sao?” “Hắn không nguyện ý đi cùng chúng ta thì chúng ta tự đi, thật sự cho rằng chúng ta cần hắn giúp đỡ sao?

Thật nực cười.” Người bên cạnh nhìn nhau một cái, vô cùng tán đồng với lời của hắn.

Chẳng phải vậy sao?

Bọn họ sẽ không làm một người ngốc nghếch chịu thiệt như vậy.

Bất kể trong lòng bọn họ nghĩ gì, người rời đi trước đã không biết được, hắn thật sự đang kêu người rời đi.

Lần này không có người bên Bắc quốc đuổi giết bọn họ, đường đến kinh thành của bọn họ coi như là khá thuận lợi.

Sau khi bọn họ rời đi không lâu, những người khác cũng theo đó rời đi, bọn họ vô cùng rõ ràng, nếu cứ tiếp tục như vậy thì sau này ngược lại sẽ khiến mình bị động.

Bây giờ bọn họ và Bắc quốc đã trở mặt rồi, tiếp tục ở lại chỉ có thể coi là tự vả vào mặt mình.

Điều này thật sự quá mất mặt rồi.

Mặc dù lúc này đến Huyền quốc, thể diện của bọn họ cũng không tốt hơn là bao, thậm chí rất có thể sẽ bị Lý Nhĩ cười nhạo.

Chuyện như vậy tuyệt đối không thể xảy ra.

Chỉ cần nghĩ đến sau này bọn họ sẽ bị Lý Nhĩ sỉ nhục, trong lòng đã vô cùng khó chịu.

Lý Nhĩ đã chọn quyết định đúng đắn nhất vào thời điểm thích hợp.

Nếu lúc đó bọn họ đi cùng Lý Nhĩ rời đi, thì bây giờ cũng không đến nông nỗi này.

Nhưng lúc đó bọn họ đều nghĩ đến việc sau khi thành công có thể cùng Bắc quốc nhận được bao nhiêu thứ tốt, chứ không phải là sau khi thất bại bọn họ sẽ có kết cục gì.

Bây giờ bọn họ cứ thế bị người ta bỏ rơi, trong lòng thật sự rất khó chịu.

Chương 2030

“Bất kể hắn có nguyện ý đi cùng chúng ta hay không, hôm nay chúng ta nhất định phải tìm hắn gây rắc rối.” Bất kể thế nào, bên Bắc quốc nhất định phải cho bọn họ một lời giải thích.

Nếu lời giải thích này không làm bọn họ hài lòng, bọn họ sẽ không bỏ qua như vậy.

“Nói không sai.” Một nhóm người sau khi thu dọn đồ đạc xong thì rời đi đến kinh thành.

Đến kinh thành xong thấy người đến đón bọn họ, nhíu mày nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Sao không có ai đến đón chúng ta vậy, như vậy thì chúng ta phải đi theo ai?” “Nói không sai.” Một người trong số đó đi đến cửa nhìn người giữ thành, bất mãn hỏi: “Vì sao người của quốc gia các ông không đến đón chúng tôi?” “Không đến đón các ông chẳng qua là vì chính các ông làm việc quá đáng mà thôi.” Người giữ thành lạnh lùng hừ một tiếng, không có thiện ý nói: “Các ông chẳng qua chỉ là một tướng sĩ giữ thành nhỏ bé, có tư cách gì mà nói chuyện như vậy với chúng tôi?” Hắn dù sao cũng là một vị đại thần của một quốc gia, hắn chẳng qua chỉ là một tướng sĩ, vậy mà cũng dám nói chuyện như vậy với hắn, thật sự quá đáng rồi.

“Các ông để Thái tử điện hạ của chúng tôi đợi các ông nửa tháng trời, các ông có tư cách đó sao?

Các ông cũng không có tư cách để điện hạ của chúng tôi đợi lâu như vậy.” Đã những người này đều là không biết tự lượng sức mình như vậy, thì còn gì để nói nữa?

“Anh nói bậy gì đó?

Ai đã để hắn đợi?” Khi nói lời này ít nhiều vẫn có chút chột dạ.

Dù sao chuyện này quả thật là do bọn họ làm ra.

Bây giờ bị người khác nói ra trước mặt nhiều người như vậy, bọn họ ít nhiều cũng cảm thấy có chút mất mặt.

Bất kể bọn họ nghĩ gì, tướng sĩ giữ thành đều không biết.

“Các ông nếu muốn vào thành thì cứ theo người của chúng tôi đến hành cung, nếu muốn để điện hạ của chúng tôi đích thân đến đón các ông, thì các ông có lẽ sẽ không có cơ hội đó đâu.” Cũng không quản bọn họ nghĩ gì, nói xong liền tiếp tục làm tròn chức trách của mình, nghiêm túc giữ thành.

Người của mấy quốc gia nghe vậy thì sắc mặt khó coi không thôi, nhưng lại không có cách nào đối phó với những tướng sĩ giữ thành này.

Đối mặt với tình huống như vậy, chỉ có thể đi theo rời đi.

Người đi đường bên cạnh nhìn bọn họ với ánh mắt đã trở nên kỳ lạ.

Nếu không nhanh chóng rời đi thì đến lúc đó bọn họ rất có thể sẽ bị dân chúng Huyền quốc ghét bỏ.

Chuyện mất mặt như vậy bọn họ thật sự không làm được.

Nhìn những người còn muốn nói gì đó, một vị đại thần trong số đó nhíu mày bất mãn mở miệng nói: “Nếu các ông không muốn vào, các ông có thể ở đây đợi Thái tử Huyền quốc đến đón các ông.” Chuyện này vốn dĩ là do bọn họ sai, Thái tử Huyền quốc không nói gì cả, còn im lặng đợi bọn họ gần nửa tháng đã là rất tốt rồi.

Nếu đổi thành người khác thì sẽ không lãng phí thời gian như vậy đâu.

Là Thái tử của một quốc gia, cho dù chỉ là một đứa trẻ mấy tuổi thì bận rộn đến mức nào, bọn họ cũng đều biết.

“Thôi được rồi, nhanh đi thôi.” Tự mình gây ra, còn mong người ta phối hợp để cho bọn họ thể diện sao?

Thái tử Huyền quốc dựa vào cái gì mà phải chiều chuộng bọn họ?

Vị đại thần bên cạnh còn muốn nói gì đó cảm thấy vô cùng không cam lòng, nhưng không dám tin cũng không có cách nào, chỉ có thể ấm ức đi theo tướng sĩ giữ thành cùng đến hành cung.

Mà lúc này người của Bắc quốc vẫn không biết bọn họ đã đến.

Đại tế ti và Bắc Nặc Phong hai người vẫn luôn giằng co, các đại thần bên cạnh đều không biết nên giúp ai cho phải.

Một bên là Thái tử, một bên là Đại tế ti, giúp ai cũng không đúng.

Do dự một chút nhìn hai người bất đắc dĩ mở miệng: “Điện hạ, Đại tế ti, hay là chúng ta cứ làm xong những việc cần làm tạm thời rồi hãy bàn luận chuyện này?” Tình hình hiện tại là như thế nào thì bọn họ đều biết, nếu Đại tế ti và điện hạ cứ tiếp tục cãi nhau như vậy thì đến lúc đó bọn họ sẽ không làm được việc gì cả.

“Tại sao?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti tức giận hỏi.

Hắn không thể ngờ Đại tế ti vậy mà lại dám đánh ngất hắn rồi mang vào đây.

Hắn là muốn để Tô Ngọc đến đón hắn.

Bây giờ tất cả mọi thứ đều bị Đại tế ti phá hủy rồi.

Đại tế ti không những không để ý dáng vẻ tức giận của hắn, mà ngược lại còn vô cùng bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong: “Ngươi biết vì sao ngươi lại biến thành như vậy không?

Ngươi chẳng lẽ còn chưa phát hiện thân thể của mình đã có vấn đề rồi sao?” “Bây giờ ngươi không quan tâm đến vấn đề thân thể của mình, ngươi chỉ quan tâm là ngươi không nhận được sự tôn trọng của bọn họ, không làm cho Tô Ngọc mất mặt, ngươi có nghĩ đến khả năng cuối cùng người mất mặt có thể là chính ngươi không?” Đại tế ti tức giận vì không thể rèn sắt thành thép mà nói.

“Trên người ngươi không những có độc mà còn có cổ, mà loại cổ này là đặc hữu của một quốc gia khác, bọn họ không phải muốn mạng ngươi, mà là muốn ngươi mất mặt ở Huyền quốc, tốt nhất là có thể khiến người Huyền quốc bắt đầu căm ghét người Bắc quốc.” Đại tế ti vô cùng bình tĩnh nói cho hắn biết vấn đề trên người Bắc Nặc Phong.

Nếu sau khi biết vấn đề trên người mình mà Bắc Nặc Phong vẫn còn như vậy, thì ông ấy cũng không có gì để nói nữa.

Bắc Nặc Phong chính mình đều muốn như vậy, ông ấy còn có thể nói gì?

Chẳng lẽ còn có thể cứ bám lấy hắn không buông sao?

Chuyện ngu xuẩn như vậy ai muốn làm thì cứ làm đi.

“Ngươi…” Bắc Nặc Phong nhíu mày căn bản không tin chuyện này là thật.

“Sao có thể?

Ai sẽ hạ cổ cho ta?” Ở bên Bắc quốc lúc đó hắn làm bất cứ chuyện gì cũng vô cùng cẩn thận, sẽ không để xảy ra chuyện.

Ai có thể trong tình huống không ai hay biết mà hạ loại cổ trùng này cho hắn.

Thấy Bắc Nặc Phong đối với điều này một chút cũng không tin, Đại tế ti cũng không hề ngạc nhiên.

Kể từ trước đến nay Bắc Nặc Phong người này đã thay đổi rồi.

“Từ khi đến Huyền quốc thì ngươi biến thành dáng vẻ như thế nào, trong lòng ngươi không có chút tự biết nào sao?

Bây giờ ngươi đang trong tình huống như thế nào ngươi tự mình không biết sao?” “Bắc Nặc Phong, ngươi gần đây đừng làm bất cứ điều gì, ta sẽ đi tìm bên Huyền quốc, mời Nam Kiều đến xem cho ngươi.” Đại tế ti đưa tay xoa xoa thái dương, lần này ông ấy không nên đến đây.

Đối mặt với Bắc Nặc Phong đơn giản là còn khó chịu hơn cả việc ông ấy đối mặt với những người bên Bắc quốc.

Nhưng bây giờ cho dù có tức giận đến thế nào thì có thể làm được gì?

Chẳng phải vẫn không làm được gì sao?

Không làm được cũng đành vậy, còn phải giúp Bắc Nặc Phong dọn dẹp những đống hỗn độn hắn gây ra này.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, tâm trạng của Đại tế ti càng khó chịu hơn.

“Ngươi im miệng cho ta, chuyện này ta biết phải làm thế nào, không cần ngươi ở đây mất mặt đâu.” Không sai, trong lòng Bắc Nặc Phong, Đại tế ti mới là người mất mặt.

Chứ không phải hắn.

Đại tế ti kinh ngạc nhìn Bắc Nặc Phong, hắn vậy mà lại có thể nói ra lời như vậy.

Nghĩ đến Bắc Nặc Phong ở Bắc quốc đối xử với ông ấy như thế nào, bây giờ lại đối xử với ông ấy như thế nào, tâm trạng của Đại tế ti thật sự quá khó chịu rồi.

Các đại thần bên cạnh không dám tin nhìn Bắc Nặc Phong, trong mắt đều là kinh ngạc: “Điện hạ ngài đang nói gì?” Đại tế ti đã ủng hộ điện hạ làm Thái tử như thế nào, hắn chẳng lẽ đã quên rồi sao?

Chương 2031

Bây giờ vậy mà lại làm chuyện như vậy, hắn có phải là bị bệnh não không?

“Điện hạ, sao ngài có thể nói chuyện như vậy với Đại tế ti?

Đại tế ti là người ủng hộ ngài nhất, nhưng bây giờ ngài đối xử với Đại tế ti như thế nào?” Rõ ràng ở Bắc quốc lúc đó không phải như vậy.

Sao đến đây cả người lại thay đổi rồi?

Trước đây bọn họ thông cảm cho Bắc Nặc Phong là bị cổ trùng quấy phá, nhưng bây giờ rõ ràng biết tình hình của mình mà còn nói những lời như vậy, thật sự có chút quá đáng rồi.

“Nói không sai, vì sao Đại tế ti lại ủng hộ ngài như vậy, chẳng phải là vì sự chân thành của ngài đối với Đại tế ti lúc ban đầu sao?

Bằng không ngài cho rằng Đại tế ti thật sự không có người nào khác để lựa chọn sao?” Các đại thần thật sự quá tức giận rồi.

Bắc Nặc Phong lạnh lùng nhìn người nói chuyện như vậy với hắn: “Các ông im miệng cho ta, lời gì cũng dám nói sao?” “Các ông là đại thần của Bắc quốc, không phải đại thần của ông ấy.” Đại tế ti vẫn luôn rất bình tĩnh, đối với lời của Bắc Nặc Phong một chút cũng không để ý, không những không để ý mà ngược lại còn vô cùng vui vẻ, đối mặt với tình huống như vậy, các đại thần bên cạnh không khỏi có chút lo lắng: “Đại tế ti ngài không sao chứ?” “Không sao.” Đây chính là người mà ông ấy một lòng ủng hộ.

Bây giờ vậy mà lại biến thành dáng vẻ này.

Lúc đó ông ấy đã không nên lựa chọn người này, lựa chọn mấy vị hoàng tử khác còn tốt hơn hắn không biết bao nhiêu lần.

“Các ông đi nghỉ đi, những chuyện khác không cần quản nữa.” Thấy dáng vẻ này của hắn là đã vô cùng hài lòng với trạng thái hiện tại rồi.

Đã như vậy, Đại tế ti cũng không có gì để nói nữa.

“Ngươi nếu không tin thì ngươi cũng có thể cứ như bây giờ, sau này mất mặt như thế nào, ngươi vẫn cứ là kẻ thù như thế nào, đừng đến tìm chúng ta.” Đừng đến lúc đó gây ra một số chuyện rồi lại muốn tìm bọn họ giải quyết nữa.

Bắc Nặc Phong nói xong những lời này thì có chút hối hận, nhưng hắn cũng không biết mình bị làm sao.

Cứ thế không tự chủ được mà nói ra.

“Ta…” “Thôi được rồi, không cần nói nhiều nữa, ngươi nói đúng, ta không nên quản nhiều như vậy.” Hắn như thế nào thì liên quan gì đến ông ấy là một người bình thường chứ?

Ông ấy việc gì phải như vậy chứ?

Một lòng vì Bắc Nặc Phong mà suy nghĩ, cuối cùng nhận được những gì?

Chính là thái độ như vậy của Bắc Nặc Phong?

Đây là lần đầu tiên Đại tế ti hối hận vì đã giúp Bắc Nặc Phong, nếu ông ấy không giúp Bắc Nặc Phong.

Nếu liên thủ với các hoàng tử khác, liệu mọi chuyện có không biến thành như thế này không?

Thần sắc phức tạp nhìn Bắc Nặc Phong, cuối cùng không nói gì cả quay người rời đi.

Mấy vị đại thần thấy Đại tế ti quay người rời đi như vậy, có chút lo lắng, vội vàng đuổi theo: "Đại tế ti ngài đang làm gì vậy, ngài cũng biết Thái tử điện hạ là vì trúng cổ nên mới như vậy, hắn cũng không phải cố ý, lần này ngài cứ tha thứ cho hắn đi?" Nghe lời của đại thần, Đại tế ti không nói gì, ông ấy biết Bắc Nặc Phong là vì cổ trùng mà ra nông nỗi này, nhưng thái độ như vậy của hắn khiến Đại tế ti nguội lạnh.

Bởi vì loại cổ trùng này không có tác dụng gì khác, tác dụng lớn nhất chính là phóng thích cái tôi sâu thẳm trong nội tâm, Bắc Nặc Phong bây giờ như vậy chỉ có thể nói rõ, Bắc Nặc Phong trước đây chính là dáng vẻ này.

Nếu không phải như vậy thì cho dù bị cổ trùng ảnh hưởng cũng sẽ không biến thành như thế này.

Bây giờ và trước đây chênh lệch lớn đến như vậy, chỉ có thể nói rõ Bắc Nặc Phong chính là người như vậy, chỉ là bình thường ngụy trang quá tốt mà thôi.

"Đại tế ti ngài…" "Cổ trùng này có tác dụng gì các ông trong lòng thực ra cũng hiểu rõ, không cần ta nói nhiều như vậy." Đại tế ti châm chọc nói.

Nghe lời này, những người khác đều trầm mặc, không tiếp tục nói chuyện.

Đại tế ti nói không sai, cổ trùng này không nổi danh, chỉ là để vạch trần bộ mặt giả tạo của một số người, khiến họ mất mặt mà thôi.

Nhưng nếu đối phương trong ngoài như một thì cổ trùng này căn bản sẽ không có tác dụng.

Đại tế ti cười khổ, nhìn mọi người nhất thời không biết nên nói gì.

Phải rồi, nếu trạng thái thật sự của Thái tử điện hạ không phải như vậy, thì cổ trùng này chẳng có tác dụng gì cả.

Thật không ngờ một người rất tốt trong lòng họ, bây giờ lại trở thành bộ dạng này, thật sự quá thất vọng rồi.

“Mặc dù là như vậy, nhưng…” một trong số các đại thần có chút do dự nhìn Đại tế ti, không biết có nên nói tiếp hay không.

“Rốt cuộc anh muốn nói gì?” Đại tế ti nhìn dáng vẻ do dự của ông ta, bình tĩnh hỏi.

“Đại tế ti, tôi chỉ muốn nói, cho dù là như vậy, hắn bây giờ vẫn là Thái tử, chúng ta thật sự không quản sao?” Nếu họ không quản, sau này Hoàng thượng biết được chắc chắn sẽ gây khó dễ cho họ.

Hoàng thượng gây khó dễ, họ thật sự không chịu nổi.

Dù sao Hoàng thượng rất yêu thích Thái tử.

Cũng chính vì điều này, Thái tử mới có thể nổi bật hơn những hoàng tử khác.

Chỉ là bây giờ khi đã biết Bắc Nặc Phong là người như thế nào, trong lòng họ ít nhiều vẫn có chút khó chịu.

“Người ta đã không tin chúng ta thì có thể làm gì?

Ngoài việc bình tĩnh chấp nhận, anh còn có ý tưởng nào khác sao?” Đại tế ti bực bội nói.

Lúc họ đến nói chuyện với Bắc Nặc Phong, đâu phải không biết thái độ của hắn là gì.

Hắn đã như vậy rồi, họ còn có thể làm gì nữa?

Ngoài việc giả vờ như không có gì xảy ra, mặc kệ Bắc Nặc Phong làm những việc hắn cho là đúng, họ còn có thể làm gì nữa?

Các đại thần không biết phải phản bác lời của Đại tế ti thế nào, chỉ có thể bình tĩnh đứng đó, khẽ nhíu mày: “Vậy là không quản nữa sao?” Dù sao đến lúc mất mặt, mất mặt không phải là của riêng họ, mà là của cả Bắc quốc.

“Nếu không thì sao?

Chính hắn còn chẳng quan tâm sau này có mất mặt hay không, chúng ta quan tâm những thứ này thì có ích gì?” Đại tế ti bực bội nói.

Đối với thái độ của Bắc Nặc Phong, lần này Đại tế ti thật sự rất tức giận.

Ông ấy một lòng vì Bắc Nặc Phong mà suy nghĩ, nhưng hắn đã làm gì?

Những việc hắn làm thật sự quá tổn thương người khác.

Các đại thần bên cạnh nhìn nhau, ban đầu còn tưởng Đại tế ti chỉ nói đùa, không ngờ ông ấy lại làm thật.

“Cái này…” “Thôi được rồi, nếu các người muốn giúp hắn thì cứ tự mình đi, không cần đến tìm ta.

Ta sau này đã không giúp được gì nữa, nghĩ lại thì hắn chắc cũng không cần ta giúp.” Nếu đã như vậy thì hà tất ông ấy phải tự chuốc lấy bực tức?

Bất kể Đại tế ti nghĩ gì trong lòng, những người khác đều không biết, họ chỉ biết rằng lần này Thái tử điện hạ thật sự đã chọc giận Đại tế ti.

Khẽ nhíu mày, các đại thần nhìn nhau, cuối cùng không tiếp tục khuyên Đại tế ti.

Chương 2032

Dù sao Đại tế ti là người như thế nào họ biết rất rõ.

Tiếp tục nói nữa thì cùng lắm cũng chỉ khiến Đại tế ti thêm tức giận, không có tác dụng gì khác.

Đại tế ti nói chuyện xong với họ thì bỏ đi.

Ở một bên khác, Bắc Nặc Phong ngồi đó bực bội, không biết đang nghĩ gì.

Hắn cũng từng nghĩ đến việc đi tìm Đại tế ti nói chuyện này, nhưng mối quan hệ giữa hắn và Đại tế ti trước đây khiến hắn không biết mở lời thế nào.

Cuối cùng hắn cũng không đi tìm.

Hắn không đi tìm Đại tế ti, nghĩ rằng Đại tế ti sau này chắc sẽ đến tìm hắn.

Nghĩ vậy, Bắc Nặc Phong liền không có gánh nặng gì, không quan tâm đến tình hình bên phía Đại tế ti nữa.

Tuy nhiên, Bắc Nặc Phong không đợi được Đại tế ti, mà lại đợi được người của mấy quốc gia khác.

Nhìn thấy người của mấy quốc gia, Bắc Nặc Phong có chút bất mãn, nhíu mày hỏi: “Các người đến làm gì?” Mấy người nghe Bắc Nặc Phong chất vấn, mặt đều đen lại: “Ngươi hỏi chúng ta đến làm gì?

Lúc ngươi rời đi vì sao không gọi chúng ta cùng đi?

Mà lại một mình rời đi?

Ngươi có biết chúng ta và các ngươi là đồng minh không?” Bọn họ vì hợp tác với Bắc quốc mà đã trở mặt với Huyền quốc.

Kết quả cái tên khốn này lại đối xử với họ như vậy sao?

Sao họ lại không chú ý đến Bắc Nặc Phong là một người lãnh đạm đến thế?

“Các người bây giờ không phải đã đến rồi sao?” Bắc Nặc Phong không hề để ý đến sự bất mãn của họ.

Chỉ cảm thấy họ đã đến rồi, trước đây thế nào thì không liên quan gì cả.

Bây giờ họ cứ bám lấy không buông, thật sự rất phiền phức.

Người của mấy quốc gia nghe Bắc Nặc Phong nói câu nói nhẹ tênh đó, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

“Bắc Nặc Phong ngươi…” “Đã các người đều đến rồi thì đừng nói những lời này nữa, sau này ta có chuyện muốn nói với các người, các người giúp ta làm vài việc.” Bắc Nặc Phong nói những lời này mà không hề thấy có gì không đúng, cũng không cảm thấy mình hình như đã làm sai, ngược lại còn coi những người của mấy quốc gia này là thuộc hạ của mình.

Muốn sai bảo thế nào thì sai bảo thế đó, căn bản không để ý người ta có cam lòng hay không.

Các hoàng tử, thái tử của mấy quốc gia nghe Bắc Nặc Phong nói vậy, tức đến bật cười.

Bọn họ trên dưới đánh giá Bắc Nặc Phong rồi trào phúng nói: “Ngươi tưởng ngươi là ai chứ?

Đã như vậy rồi mà ngươi còn có ý tứ đến tìm chúng ta, thậm chí còn nói gì mà giúp ngươi làm vài việc?

Bắc Nặc Phong, chúng ta trước đây sao không phát hiện các ngươi lại vô liêm sỉ đến thế?” Đúng vậy, Bắc Nặc Phong chính là vô liêm sỉ, hơn nữa còn không phải là vô liêm sỉ bình thường, những việc hắn làm nếu để người khác biết được, e rằng người ta còn muốn cho hắn hai cái tát, đây là loại người gì vậy chứ.

“Các người đến tìm ta không phải là để tiếp tục hợp tác với Bắc quốc sao?

Nói ra loại lời này mà bản thân không thấy đáng xấu hổ sao?” Thật là nực cười.

Bọn họ chính là muốn cùng Bắc quốc chia cắt những thứ thuộc về Huyền quốc, nhưng bọn họ cũng không nhìn lại xem mình là cái gì, hắn cũng không phải là tên ngốc để bị lợi dụng, làm sao có thể đưa hết những thứ mình sắp có được cho bọn họ?

Hắn cũng không ngốc!

“Ngươi nghĩ nhiều rồi, chúng ta đến tìm ngươi chỉ là muốn ngươi cho chúng ta một lời giải thích, còn về cái gọi là tiếp tục hợp tác với Bắc quốc, người nghĩ nhiều là ngươi.” Đã bị người khác vứt bỏ một lần rồi, bọn họ còn có thể để người khác vứt bỏ thêm một lần nữa sao?

Bọn họ cũng không phải là những người không có não.

“Bắc Nặc Phong, người của quốc gia các ngươi đến tìm chúng ta lúc đó đâu có như vậy, chúng ta bây giờ cũng chưa hoàn toàn đạt được hợp tác, cho dù chúng ta muốn rút lui thì ngươi có thể làm gì được chúng ta?” “Nói không sai, hôm nay nếu ngươi không cho chúng ta một lời giải thích, chuyện này chưa xong đâu.” Bắc Nặc Phong nhíu mày nhìn bọn họ, trong lòng cảm thấy mấy người này thật sự không biết tốt xấu.

Lời giải thích gì chứ?

Chỉ là những quốc gia bé tí, cũng có ý tứ đến đòi lời giải thích với hắn?

Bọn họ tính là cái gì chứ?

“Lời giải thích?

Ta cần phải cho các người lời giải thích gì?

Các người tính là cái gì mà chúng ta phải cho các người lời giải thích?” Bắc Nặc Phong châm biếm nói.

“Mấy quốc gia bé tí mà dám đến trêu chọc ta?

Cẩn thận ta thu thập cả các người, các người vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời thì hơn, dù sao…” bọn họ bây giờ chẳng phải cũng đã trở mặt với Huyền quốc rồi sao?

Tiếp tục như vậy thì có lợi gì cho họ chứ?

“Ngươi…” Bất kể bọn họ tức giận thế nào, nhưng có một điểm Bắc Nặc Phong nói rất đúng, quốc gia của bọn họ quả thật không lớn, nếu Bắc quốc muốn ra tay với họ thì họ cũng vô lực phản kháng.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, cơn giận trong lòng họ lại bùng lên.

Bắc Nặc Phong nhìn dáng vẻ đó của họ, khóe miệng khẽ nhếch: “Xem ra các người đã ý thức được tình cảnh hiện tại của mình rồi, nếu đã như vậy, thì cứ yên tĩnh một chút đừng nói trắng ra mọi chuyện như vậy được không?” “Ngoan ngoãn nghe lời nói không chừng sau này còn có cơ hội của các người, nếu các người cứ như vậy, thì đừng trách ta không khách khí với các người.” Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ với vẻ trào phúng.

Tất cả mọi người cứ thế nhìn Bắc Nặc Phong, trước đây sao không phát hiện tên này lại vô liêm sỉ đến thế?

Hắn làm sao có thể nói ra lời như vậy chứ?

“Bắc Nặc Phong, chúng ta thật không ngờ ngươi lại là loại người như vậy.” Một người trong số đó nghiến răng tức giận nói.

“Đúng vậy, ban đầu khi đến tìm chúng ta thì nói hay biết bao, bây giờ thì lại đến uy hiếp chúng ta sao?

Bắc Nặc Phong, ngươi nghĩ rằng ngươi làm như vậy thì chúng ta không có cách nào với ngươi sao?” Bắc Nặc Phong cười nói: “Các người có thể làm gì ta?

Hợp tác với Huyền quốc sao?

Chỉ tiếc là, hiện tại trong mắt bọn họ, các người và ta là đối tác hợp tác, làm sao bọn họ có thể quan tâm đến sống chết của các người?” Người của mấy quốc gia không dám tin nhìn Bắc Nặc Phong, trong mắt đều là sự không thể tin được, thì ra mục đích trước đây của hắn là đây.

“Ban đầu ngươi đối xử với chúng ta như vậy là vì ngươi nghĩ rằng chỉ cần chúng ta đồng ý hợp tác với các ngươi, thì sau này muốn hợp tác với Huyền quốc sẽ không còn cơ hội nữa.

Những quốc gia như chúng ta, chỉ cần không thể hợp tác với Huyền quốc, cho dù sau này mục đích của các ngươi đạt được, thậm chí không hoàn thành lời hứa với chúng ta, các ngươi cũng không cần phải trả bất kỳ giá nào.

Bởi vì chúng ta không phải đối thủ của các ngươi, mà muốn đối phó với các ngươi, Huyền quốc đã không còn rồi, các ngươi đánh chủ ý này, ta nói không sai chứ?” Có người cuối cùng cũng nhìn rõ bộ mặt thật của Bắc Nặc Phong, sắc mặt khó coi nghiến răng chất vấn.

Nếu thật sự là như vậy, thì lần này bọn họ thật sự đã lỗ nặng.

Đây chính là trộm gà không thành lại mất nắm gạo.

Chương 2033

Vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

Bắc Nặc Phong nghe đối phương đã đoán trúng tất cả, không tức giận cũng không vội vã, ngược lại còn bình thản vỗ tay tán thưởng: "Ngươi nói không sai, ta chính là nghĩ như vậy, ngươi có thể đoán được ta nghĩ gì, thật sự khiến ta bất ngờ đó." "Nhưng cho dù các người đoán được thì có thể làm gì ta?" Bắc Nặc Phong không những không nhận mình làm sai, ngược lại còn vô cùng kiêu ngạo hỏi.

"Ngươi…" Thái tử chất vấn Bắc Nặc Phong tức đến toàn thân phát run, hắn thật sự không ngờ sự tin tưởng vào Bắc quốc lúc đó, bây giờ lại biến thành lưỡi dao sắc bén đâm vào họ.

Hắn hít sâu một hơi, nén xuống sự phẫn nộ trong lòng: "Được, hy vọng ngươi sau này đừng hối hận." Hối hận?

Bắc Nặc Phong khinh thường nhìn người nói chuyện, hắn có gì mà phải hối hận?

Chẳng qua chỉ là tức giận thôi, có gì đáng nói chứ?

Nói xong quay đầu nhìn người bên cạnh: "Các người có đi hay không?" Người ta đã nói đến mức này rồi, nếu còn không rời đi, đây không phải là tự vả mặt mình sao?

Tất cả mọi người nhìn nhau, rồi cùng nhau rời đi.

Phải rồi, Bắc Nặc Phong căn bản không coi trọng họ, hắn lợi dụng họ đã rõ ràng đến mức này, nếu đã như vậy, họ vì sao còn phải tiếp tục ở lại?

Ở lại không phải là để người ta chê cười sao?

"Chúng ta cùng ngươi đi." Bây giờ họ thật sự rất hâm mộ Lý Nhĩ đã sớm cắt đứt quan hệ với người ở đây, có lẽ trước đây còn phải chịu một số lời uy hiếp, nhưng ít nhất hắn không tận mắt thấy người bên Bắc quốc kiêu ngạo đến mức nào.

Bắc Nặc Phong nhướng mày nhìn bọn họ, cười như không cười hỏi: “Sao, muốn đi rồi sao?

Không tiếp tục ở lại đây nữa sao?” Tất cả mọi người dừng bước một chút, quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong, hắn lúc này kiêu ngạo đến mức khiến người ta thật sự cảm thấy ghê tởm.

Lúc đó bọn họ làm sao lại cảm thấy Bắc Nặc Phong là một người không tệ chứ?

Chỉ cần nghĩ đến tình huống lúc đó, họ hận không thể tự cho mình một cái tát, đây là cái gì với cái gì chứ?

“Chúng ta đi thôi.” “Nếu các người bây giờ tiếp tục giúp ta làm việc, ta vẫn có thể cho các người một chút lợi ích, thế nào?

Các người có đồng ý không?” Bắc Nặc Phong như không hề nhìn thấy vẻ tức giận của họ, tiếp tục mở miệng hỏi.

Chỉ là lời nói của hắn khiến những người đến tìm hắn tức giận không nhẹ.

Tên Bắc Nặc Phong này nói đến cùng chính là cố ý phải không?

Cố ý nói những lời như vậy là muốn chọc giận họ sao?

Nếu đúng là như vậy, thì Bắc Nặc Phong đã thành công rồi, họ thật sự đã tức giận.

Quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong kiêu ngạo, một người trong số đó mở miệng nói: “Bắc Nặc Phong, ngươi cho rằng ngươi và Bắc quốc đã thu tất cả các quốc gia vào trong túi rồi sao?

Đừng quên ngươi còn cần một thời gian để đối phó với Huyền quốc, mà Huyền quốc cũng không phải là ngươi muốn đối phó là có thể đối phó được.” “Ta muốn xem ngươi làm sao từ trong tay Tô Ngọc và bọn họ đoạt được tất cả mọi thứ.” Nếu nói bây giờ Bắc Nặc Phong ghét nghe nhất điều gì, thì đó chắc chắn là câu nói này.

Nghe lời hắn nói, sắc mặt Bắc Nặc Phong trở nên âm trầm: “Ngươi cho ta câm miệng, ta nói Huyền quốc là của ta thì chỉ có thể là của ta.” Nhìn dáng vẻ tức giận mất kiểm soát của Bắc Nặc Phong, người nói chuyện cười càng vui vẻ hơn: “Thật sao?

Vậy thì thật sự khiến ngươi thất vọng rồi, chuyện này không phải ngươi nói là của ngươi thì là của ngươi, vẫn phải xem ngươi làm sao từ trong tay người ta đoạt được quốc gia của người ta.” “Bắc Nặc Phong, tình hình hiện tại của Huyền quốc không phải là ngươi nói nói là có thể đạt được.

Ta đã bắt đầu mong chờ cảnh ngươi bị Tô Ngọc nghiền nát đến không còn mảnh vụn nào.

Lúc đó ta nhất định sẽ bảo quốc gia của ta đốt pháo hoa ba ngày ba đêm, lúc đó nhất định sẽ rất thú vị.” Người này nói chuyện như thể sợ không chọc tức chết Bắc Nặc Phong, từng lời từng chữ đều nói ra những lời như vậy, khiến những người bên cạnh nghe cũng rất tức giận, huống chi là đương sự Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong tức đến toàn thân phát run, nhìn sắc mặt người nói chuyện cũng khó coi đến cực điểm: “Ngươi thật to gan…” “Ta quả thật rất to gan, nhưng ngươi có thể làm gì ta chứ?

Ta đâu phải người của quốc gia các ngươi, ta cũng không phải thuộc hạ của ngươi, cho dù ngươi muốn mạng của ta, ngươi dám ra tay vào lúc này sao?” Trước đây hắn sao lại ngốc đến vậy chứ?

Chuyện gì cũng nghe theo Bắc Nặc Phong.

Bây giờ xem ra Bắc Nặc Phong cũng chỉ có vậy thôi.

Người bên cạnh không nhịn được giơ ngón cái lên.

Lời này nói thật sự quá hay.

Chỉ là không biết Bắc Nặc Phong có tức giận hay không.

Hắn có tức giận hay không họ không biết, nhưng nhìn dáng vẻ tức giận mất kiểm soát của hắn, tâm trạng của họ lại khá tốt.

Đối mặt với tình huống như của Bắc Nặc Phong, những người khác cũng biết tiếp tục nói nữa thì cuối cùng khó chịu cũng là chính họ, vì vậy không nói gì mà quay người rời đi.

“Các người phải nghĩ kỹ đó, rời đi rồi các người sẽ không còn bất kỳ cơ hội nào nữa, chỉ cần các người tiếp tục giúp ta, bây giờ lập tức xin lỗi ta, ta vẫn có thể cho các người một chút cơ hội.” Bắc Nặc Phong nhìn thái độ nói chuyện của họ cao ngạo đến mức nào.

Nhìn Bắc Nặc Phong với nụ cười lạnh: “Không cần.” Hắn bây giờ đã đắc tội Bắc Nặc Phong rồi, nếu tiếp tục đi theo Bắc Nặc Phong thì đến lúc đó xui xẻo cũng vẫn là chính hắn, nếu đã như vậy, hắn còn có gì để nói?

Chi bằng cứ như bây giờ, tuy giống như đang phá quán tử, nhưng ít nhất sẽ không có ai ở đây chỉ trỏ vào hắn.

Tốt biết bao.

Cũng không cần bị người ta coi như thuộc hạ mà sai bảo ở đây.

Chỉ cần nghĩ đến những gì Bắc Nặc Phong đã làm trong khoảng thời gian theo Bắc quốc, hắn liền cảm thấy quyết định hiện tại của mình không có vấn đề gì.

“Thái tử Bắc quốc, ta đang mong chờ xem ngươi có bản lĩnh đoạt được Huyền quốc từ tay Tô Ngọc hay không đó.” Nếu không thể đạt được, thì Bắc Nặc Phong nói gì cũng chỉ là nói suông.

Vậy thì còn có ý nghĩa gì nữa?

“Nói không sai, hy vọng ngươi sớm đoạt được Huyền quốc nhé.” Trước đây nói lời này là thật lòng mong chờ Bắc quốc có thể làm được, bây giờ nói lời này chẳng qua chỉ là sự trào phúng đối với bên Bắc quốc.

Bọn họ muốn xem cuối cùng bên Bắc quốc có thể làm ra chuyện gì.

Lời nói của họ thật sự đã chọc giận triệt để Bắc Nặc Phong, sắc mặt âm trầm nhìn bóng lưng họ rời đi.

Những người này thật sự quá lớn gan, làm sao bọn họ dám nói những lời như vậy với mình chứ.

Chuyện xảy ra ở đây rất nhanh đã truyền đến chỗ Đại tế ti.

Đại tế ti biết được chỉ cười nhẹ một tiếng, còn về những thứ khác thì không nói gì.

Các đại thần cũng không ngờ Bắc Nặc Phong lại dựa vào sức một mình mà đắc tội nhiều người đến thế.

“Thái tử này rốt cuộc muốn làm gì?” “Chắc là hắn cảm thấy chuyện của mình sắp thành công rồi, cho nên mới như vậy.” Nhưng cho dù biết cũng không nên làm vậy chứ?

Bây giờ còn chưa có chút manh mối nào, hắn làm như vậy chẳng qua chỉ là tự chuốc lấy phiền phức mà thôi.

“Không quản nữa, hắn muốn làm thế nào thì làm thế đó, chúng ta cũng không quản được hắn.” Bây giờ ngay cả lời của Đại tế ti Thái tử còn không nghe, lời của những người như họ, e rằng hắn càng không muốn nghe.

Đã như vậy rồi thì nói ra còn có ý nghĩa gì nữa?

Tất cả mọi người liền im lặng.

Chương 2034

Phải rồi, bọn họ cũng không quản được, muốn làm thế nào thì làm thế đó.

Còn người của mấy quốc gia sau khi về đến chỗ ở thì bắt đầu liên minh với những người khác, đại khái là muốn làm ra chuyện gì đó.

Tuy nhiên, nghe tin này xong tất cả mọi người đều im lặng.

Chuyện bây giờ đã thành ra thế này rồi, họ còn có gì để nói?

“Các người rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Chúng ta không thể cứ bị người ta ức hiếp mà không nói một lời nào sao?” Một người trong số đó không chịu nổi không khí như vậy, bất mãn mở miệng nói.

Nhìn người nói chuyện một cái: “Nếu không thì sao?

Anh đi đánh hắn một trận sao?” Nếu làm vậy mà có ích thì họ cũng không đến mức phải ấm ức như vậy.

“Chúng ta không thể tìm Tô Ngọc và bọn họ giúp đỡ sao?

Dù sao Tô Ngọc và bọn họ cũng có thù với bên Bắc quốc, nếu chúng ta đồng ý giúp đỡ, Tô Ngọc cũng không có khả năng không đồng ý.” Nghe lời này xong, tất cả mọi người biểu cảm kỳ lạ nhìn người nói chuyện, hắn đối với Tô Ngọc rốt cuộc có hiểu lầm gì?

Nếu không có thì sao có thể nói ra lời như vậy?

“Các người đừng chỉ nhìn tôi như vậy, các người rốt cuộc nghĩ gì, bây giờ chúng ta nếu đi tìm Tô Ngọc, chắc chắn là có thể thành công.” “Không phải nói cái khác, tôi chỉ hỏi anh một câu, nếu như có người liên kết với những người khác để đối phó với anh, vì giữa bọn họ xảy ra mâu thuẫn nên bây giờ muốn tìm anh, anh sẽ chọn làm thế nào?” “Đương nhiên là không đồng ý rồi.” Đối phương không cần nghĩ ngợi liền mở miệng nói.

Người hỏi câu này cười nói: “Phải rồi, chính anh còn không đồng ý, anh dựa vào cái gì mà nghĩ người ta sẽ đồng ý?” “Một quốc gia lớn như vậy, không thể cứ so đo tính toán với chúng ta như vậy chứ?” Người kia ngượng ngùng mở miệng nói.

“Ngô Kim Ngọc, ngươi nghĩ gì vậy?

Người ta một quốc gia lớn thì sao chứ?

Người ta không nên có suy nghĩ của riêng mình, bất kể chúng ta làm gì thì người ta cũng phải bao dung sao?

Dựa vào cái gì chứ?” “Hướng Ngọc Giang, ngươi có ý gì?

Ngươi đang sỉ nhục ta sao?” Người bên cạnh nhìn hai người đột nhiên cãi nhau có chút bất đắc dĩ: “Thôi được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, bây giờ cũng không phải là lúc cãi nhau, chúng ta phải nghĩ xem phải làm thế nào.” “Làm sao đây, làm sao đây, các ngươi chỉ biết hỏi làm sao đây, sao bản thân không tự biết nghĩ cách đi?” Ngô Kim Ngọc tức giận nói.

Đây điển hình là đang giận cá chém thớt.

Hướng Ngọc Giang nhíu mày nhìn Ngô Kim Ngọc, có chút chán ghét nói: “Ngươi cãi nhau với ta thì cứ cãi với ta, ngươi trút giận lên người khác làm gì?

Người ta nợ ngươi sao?” “Nói không sai, chúng ta không nợ ngươi, đừng nghĩ rằng chúng ta là người của quốc gia các ngươi mà ngươi có thể quát tháo, ở chỗ chúng ta ai lại cao quý hơn ai chứ.” Mọi người không phải là hoàng tử thì cũng là thái tử, thân phận đều như nhau.

Nếu đã như vậy thì còn có gì để nói?

“Ngươi…” “Thôi được rồi, chúng ta đi trước đây, ngươi muốn làm gì thì tự mình đi làm, đừng đến tìm chúng ta, chúng ta không có thời gian.” Nói xong liền bỏ đi, không cho chút cơ hội nào.

Ngô Kim Ngọc tức giận trừng mắt nhìn Hướng Ngọc Giang, sắc mặt khó coi nói: “Ngươi bây giờ hài lòng rồi chứ?” “Ta hài lòng cái gì?

Tất cả những chuyện này chẳng phải là ngươi tự chuốc lấy sao?” Hướng Ngọc Giang trào phúng nói.

Hướng Ngọc Giang lười nói thêm với hắn, hắn cũng phải về suy nghĩ kỹ xem sau này nên làm gì.

Cũng không thể tiếp tục như vậy được.

Tiếp tục như vậy thì đến lúc đó thật sự không có cách nào.

Bây giờ tranh thủ sự việc còn có thể cứu vãn, hãy suy nghĩ thêm một chút đi.

Sự việc bên hành cung được người truyền đến chỗ Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nghe tin này cảm thấy vô cùng thú vị: “Những người này thật sự rất thú vị.” “Trước đây còn tưởng rằng bọn họ liên thủ lại lợi hại thế nào chứ, kết quả mới đến đâu mà đã trực tiếp cãi nhau rồi.” Sự hợp tác như vậy thực chất là yếu ớt nhất.

“Sau này bọn họ đại khái sẽ đến tìm anh cùng đối phó với Bắc Nặc Phong, tướng công anh nghĩ sao về vấn đề này?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: “Cái này anh còn cần nghĩ sao?

Đương nhiên là không đồng ý rồi, cãi nhau với người khác xong thì đến tìm chúng ta?

Coi chúng ta là cái gì chứ?

Là tên ngốc bị lợi dụng sao?” Vương Cẩn Hòa liền biết Tô Ngọc sẽ nói như vậy: “Như vậy cũng đúng, anh trong lòng có tính toán là được rồi, em sẽ không quản chuyện này nữa.” Tô Ngọc đưa tay nhéo nhéo má Vương Cẩn Hòa, có chút bất mãn lẩm bẩm nói: “Anh nghe em nói linh tinh gì đó, Bắc quốc bên kia đối với chuyện của em hẳn là còn chưa bỏ cuộc, sau này em ra ngoài nhất định phải cẩn thận một chút, đừng để anh lo lắng biết không?” Anh gần đây rất bận, cũng không có thời gian thường xuyên ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa, chỉ có thể dặn dò cô bất kể đi đâu cũng phải dẫn người theo, phòng ngừa người của Bắc quốc ra tay với cô.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ bất đắc dĩ, những lời như vậy anh ấy đã nói rất nhiều lần rồi, sao vẫn còn nói mãi thế?

Nhìn Tô Ngọc nghiêm túc, Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói: “Anh cứ yên tâm đi, bất kể em đi đâu, em nhất định sẽ dẫn người theo, anh không cần lo lắng cho sự an toàn của em đâu.” Hơn nữa cho dù cô không muốn dẫn người khác theo thì người khác cũng không đồng ý đâu.

Cho dù cô không cho người đi theo, người bên cạnh cô cũng không đồng ý, cô còn có thể nói gì?

“Anh không phải không biết người anh phái đến bên cạnh em cố chấp đến mức nào, bảo bọn họ đừng cứ đi theo em mà bọn họ cũng không nghe.” Tình huống này cô còn có thể làm sao?

Tô Ngọc không những không tức giận, mà còn đồng tình gật đầu: “Chính là nên như vậy, bọn họ như vậy anh càng phải phát nhiều tiền hơn cho bọn họ.” “…” Vương Cẩn Hòa nghe lời Tô Ngọc nói, cảm thấy người này chính là cố ý.

“Tuy anh chưa từng nghĩ đến việc giúp bọn họ cùng đối phó với Bắc quốc, nhưng bọn họ có lẽ sẽ tìm Hoàng huynh, đến lúc đó để

Hoàng huynh cùng thuyết phục anh, anh không lo lắng sao?” Vương Cẩn Hòa không trêu chọc Tô Ngọc nữa, mà trực tiếp hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: “Không có gì đáng lo cả, cho dù Huyền quốc sẽ không làm gì các quốc gia đó, nhưng sau này nếu Huyền quốc hợp tác với các quốc gia khác, cũng sẽ không chọn những quốc gia như vậy.

Đây chính là một đám cỏ đầu tường, những người như vậy chúng ta hà tất phải xem trọng quá mức?” Vương Cẩn Hòa đồng tình gật đầu: “Anh nói đúng, bây giờ nhìn bọn họ như vậy em cũng cảm thấy không nên hợp tác với người khác.” “Bọn họ vì tình hình bên Bắc quốc mà đưa ra lựa chọn như vậy, vậy sau này nếu bọn họ bất mãn với Huyền quốc thì có phải cũng sẽ cùng người khác đối phó với Huyền quốc không?” Vương Cẩn Hòa đối với loại cỏ đầu tường này cũng có chút bất mãn.

“Nói không sai, Hoàng huynh bên kia đại khái cũng đã biết rồi, chúng ta không cần quá lo lắng.” Nghiêm túc nhìn Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói: “Anh nói Bắc Nặc Phong rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Tô Ngọc sững sờ một chút, anh hình như còn chưa kể chuyện này cho Vương Cẩn Hòa.

“Hoàng tử bên Bắc quốc đã hạ cổ cho hắn.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc một chút, đây là huynh đệ tương tàn sao?

“Là những hoàng tử khác?

Muốn giết Bắc Nặc Phong để thay thế sao?” “Em đoán không sai, đúng là như vậy, nhưng cổ trùng này có chút thú vị.

Trước đây anh và Nam Kiều đã bàn bạc rồi, cổ trùng này cô ấy rất hứng thú, nếu Bắc quốc đến cô ấy có thể sẽ giúp, nhưng sau này có chữa khỏi được hay không thì không biết.” Tô Ngọc nghĩ đến lời Nam Kiều nói lúc đó, bất đắc dĩ lắc đầu.

Có đôi khi Nam Kiều thật sự rất tùy hứng.

Nhưng đối với bọn họ thì không sao, còn về người khác nghĩ thế nào, thì không liên quan gì đến bọn họ.

Vương Cẩn Hòa nhìn thẳng vào Tô Ngọc, dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc khẽ nhướng mày: “Nhìn anh như vậy làm gì?” “Không có gì, anh cứ như vậy mặc cho Nam Kiều đi giải độc cho hắn sao?” “Loại độc dược vạn cổ này Nam Kiều và bọn họ đều đã nghiên cứu qua rồi, kết quả cuối cùng là loại độc này không dễ giải, bọn họ muốn giải độc cho Bắc Nặc Phong e rằng cần phải tốn không ít công sức.

Dựa theo tính cách hiện tại của Bắc Nặc Phong, chỉ cần độc chưa phát tác hắn có lẽ sẽ không coi đó là chuyện gì.” Chuyện cổ trùng này hắn còn có thể coi như không có gì xảy ra, bây giờ tình huống này thì càng như vậy.

“Thật sao?” “Đúng, Bắc Nặc Phong bây giờ sẽ không nghĩ đến việc đến tìm anh, hắn đại khái là muốn nói ra trước mặt tất cả mọi người.

Nghĩ rằng làm như vậy khi nói trước mặt nhiều người như thế, cho dù Huyền quốc bên này có không muốn đến đâu, cũng không tiện từ chối.” Sau khi biết Bắc Nặc Phong có ý gì, Tô Ngọc liền đoán được hắn muốn làm gì rồi.

Nhưng hắn nghĩ như vậy cũng vô dụng, dù sao những thứ trong tay anh cũng tốt hơn bên hắn không biết bao nhiêu.

“Thật sao?

Chương 2035

Anh một chút cũng không lo lắng Bắc Nặc Phong sao?" Vương Cẩn Hòa biểu cảm kỳ lạ nhìn Tô Ngọc hỏi.

Dù sao chuyện này nếu không giải quyết tốt, có thể sẽ mang lại phiền phức cho họ.

"Không lo lắng, bất kể hắn muốn làm gì đều vô dụng, dù sao những thứ trong tay chúng ta tốt hơn bên hắn không biết bao nhiêu." Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa đang lo lắng điều gì.

Cho dù Bắc Nặc Phong nói ra trước mặt tất cả mọi người cũng vô dụng, chuyện anh không muốn đồng ý thì ai cũng không thể bắt anh đồng ý, cho dù là Hoàng huynh cũng không được.

"Anh trong lòng có tính toán là được, nhìn anh như vậy em yên tâm rồi." "Yên tâm đi, Bắc Nặc Phong sẽ không thành công, nếu có thể giải độc thì dược liệu tính của ai?

Coi chúng ta là tên ngốc bị lợi dụng sao?" Tô Ngọc cười lạnh nói, đối với những chuyện mà bên họ làm ra không hề quan tâm.

"Anh có ý là Bắc Nặc Phong còn muốn chúng ta trả tiền dược liệu?" Chuyện này thật sự có thể vô liêm sỉ đến thế sao?

"Em nói không sai, chúng ta giải độc cho bọn họ mà bọn họ còn chưa từng nghĩ đến việc cho chúng ta bất kỳ lợi ích nào, thậm chí dược liệu cũng cần chúng ta tự mình giải quyết." Vương Cẩn Hòa nhìn người trước mặt không chút biểu cảm, nếu đúng là như vậy, thì thật sự quá thê lương rồi.

Khẽ nhíu mày: "Người của Bắc quốc sao lại tính toán đến thế?

Đây là Thái tử của quốc gia bọn họ, không liên quan gì đến chúng ta, còn muốn chúng ta đi giúp giải quyết?" Người của Bắc quốc có phải quá tự cao tự đại rồi không?

"Đúng là như vậy, Đại tế ti của bọn họ ban đầu còn muốn Huyền quốc giúp hắn giải cổ, nhưng bây giờ ông ấy hình như không còn ý nghĩ đó nữa rồi." Tô Ngọc nghĩ đến chuyện hai người trở mặt, khóe miệng khẽ nhếch cười như không cười nói.

"Vì sao?" Vị Đại tế ti đó cô trước đây đã từng nghe nói qua, không phải là ông ấy ủng hộ Bắc Nặc Phong sao?

Bây giờ sao lại không quản Bắc Nặc Phong nữa?

"Vì Bắc Nặc Phong đã cãi nhau với ông ấy." Tô Ngọc giải thích cho Vương Cẩn Hòa về công dụng của cổ trùng đó, nói xong Vương Cẩn Hòa liền hiểu.

"Xem ra những hành động gần đây của Bắc Nặc Phong đã khiến bọn họ biết hắn là người như thế nào.

Vì biết người mình nhìn trúng là loại người gì, nên Đại tế ti này đã tức giận, em nói không sai chứ?" Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm, cười hì hì nói.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Nương tử của anh thật sự lợi hại, em nói không sai, bây giờ Đại tế ti đã biết bộ mặt thật của Bắc Nặc Phong, ông ấy ban đầu muốn cứu vãn một chút, kết quả Bắc Nặc Phong lại quá không biết tốt xấu." "Thái độ đối với Đại tế ti vô cùng tệ, sau đó còn nói ra những lời rất khó nghe." Chính vì điều này mà Đại tế ti mới trở mặt với Bắc Nặc Phong.

"Bây giờ Đại tế ti của Bắc quốc đã không muốn quản Bắc Nặc Phong nữa, nếu hắn tiếp tục như vậy, Đại tế ti của Bắc quốc có lẽ sẽ chọn những hoàng tử khác." Tô Ngọc nói với vẻ thích thú.

Anh đã bắt đầu mong chờ chuyện này xảy ra rồi.

“À?

Vậy các hoàng tử khác của Bắc quốc thế nào?” Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi.

“Các hoàng tử khác tốt hơn Bắc Nặc Phong một chút, bọn họ là những người duy nhất phản đối Hoàng đế Bắc quốc và Đại tế ti.

Bọn họ cho rằng trường sinh bất lão đều là giả dối, không nên vì những thứ hư vô mờ mịt này mà trở thành kẻ thù với chúng ta.

Bọn họ càng có xu hướng hợp tác với chúng ta, mua những thứ có thể kéo dài tuổi thọ từ tay chúng ta.” Nói chung thái độ của bọn họ tốt hơn một chút.

Thậm chí còn chưa từng nghĩ đến việc hợp tác với Bắc Nặc Phong và bọn họ.

Cũng chưa từng nghĩ Bắc quốc có thể đạt được lợi ích từ tay Huyền quốc.

“Nhị hoàng tử vì cực lực phản đối nên bị cấm túc, thậm chí không cho bất kỳ cơ hội nào.” “Người của anh bên đó truyền tin tức về là hắn còn chưa được thả ra.” “Thật sao?

Vậy thì hoàng tử đó cũng không tệ sao?” Vương Cẩn Hòa đưa tay sờ cằm hỏi.

“Thật sự rất tốt, nhưng cụ thể ra sao thì còn phải xem sau này anh ta làm những gì.” Tô Ngọc sẽ không vì chuyện hiện tại mà phán định một người có tốt hay không.

Một người thế nào, sau này có thể đoạt được Bắc quốc hay không, đoạt được Bắc quốc rồi sẽ làm gì, đó đều là những chuyện phải cân nhắc sau này.

Đối mặt với tình huống như vậy, trong lòng Tô Ngọc đầy sự chán ghét, anh không hề có chút thiện cảm nào với người của Bắc quốc.

“Anh không định nhúng tay sao?” Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc khẽ cười: “Không nhúng tay, dù sao chuyện này không liên quan nhiều đến chúng ta, trước tiên nó là vấn đề nội bộ của Bắc quốc.” Bọn họ đã làm gì, nên làm thế nào, đó đều là chuyện của mấy vị hoàng tử Bắc quốc, có liên quan gì đến Huyền quốc anh chứ?

Vương Cẩn Hòa hơi nghi ngờ nhìn Tô Ngọc: “Anh thật sự nghĩ vậy sao?

Em cứ cảm thấy không phải như lời anh nói chút nào?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: “Ồ?

Không phải như anh nói, vậy em thấy sẽ là thế nào?” “Em nghĩ anh chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua Bắc Nặc Phong như vậy.” Tô Ngọc không nhịn được bật cười: “Anh đúng là chưa từng nghĩ đến Bắc Nặc Phong.” “Hả?” “Kẻ nào dám động ý đồ với em, anh sẽ không bỏ qua.” Đặc biệt là loại người như Bắc Nặc Phong, không chỉ muốn đối phó với vợ mình, mà còn muốn làm hại cả con cái trong nhà anh, thì anh lại càng không đời nào bỏ qua.

“Em và các con đều là điểm yếu trong lòng anh, với những kẻ có ý đồ làm hại các em, anh chưa bao giờ nói sẽ bỏ qua cho chúng.” Tô Ngọc cười lạnh một tiếng nói.

Anh đã cảnh cáo Bắc Nặc Phong rồi, nhưng tên này vẫn không coi lời anh nói ra gì, đã vậy thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

Chỉ cần Bắc Nặc Phong và bọn chúng tự gánh chịu hậu quả là được.

Sự đoán xét của Vương Cẩn Hòa không sai, những người đó quả thật đã đến tìm Tô Ngọc.

Ngay ngày thứ ba, mấy người đều đã đến.

“Thiếu gia, người của các quốc gia khác đến rồi, ngài xem có muốn gặp không ạ?” Nguyên Bảo từ bên ngoài đi vào, nhíu mày hỏi.

Tô Ngọc không ngẩng đầu lên nói: “Không, ngươi cứ tự xử lý là được.” “Vâng ạ.” Nguyên Bảo bước ra, nhìn những người đang đứng trước cửa Ngọc Vương phủ.

Thấy Nguyên Bảo ra ngoài, họ vội vàng đuổi theo: “Chúng tôi muốn gặp Vương gia.” “Thiếu gia vào cung rồi chưa về.” Nguyên Bảo lạnh lùng nói.

Nghe vậy, người của các quốc gia kia căn bản không tin đó là thật.

“Sao có thể?

Chúng tôi đã nghe ngóng được Ngọc Vương đang ở Vương phủ mới đến đây.” Nếu Ngọc Vương thật sự không ở đây, bọn họ sẽ không đến.

Bây giờ Nguyên Bảo lại bảo người không có ở đây, vào cung chưa về, bọn họ hoàn toàn không tin.

Nguyên Bảo nghe vậy, ánh mắt đột nhiên lạnh đi: “Các người giám thị Ngọc Vương phủ sao?” Ngô Kim Ngọc nghẹn lời, lập tức nhận ra mình đã nói lời không nên nói.

Ngô Kim Ngọc cười khan nói: “Chúng tôi không hề giám thị Ngọc Vương phủ, chúng tôi chỉ muốn tìm Vương gia.” “Thiếu gia không có ở phủ, xin mời các vị về.” Mặc dù bọn họ đã nói là biết Tô Ngọc đang ở trong phủ, nhưng Nguyên Bảo vẫn không chịu cho họ gặp mặt.

Toàn lũ gì đâu!

Ngô Kim Ngọc vốn tưởng rằng mình nói như vậy là có thể gặp được Tô Ngọc, nào ngờ lại nhận được kết quả như vậy, điều này khiến bọn họ vô cùng bất mãn.

“Chúng tôi đến gặp Vương gia có chuyện rất quan trọng muốn nói, làm phiền cậu thông báo một tiếng.” Ngô Kim Ngọc kìm nén lửa giận trong lòng, nhìn Nguyên Bảo trước mặt cười nói.

Dáng vẻ đó hạ thấp tư thái của mình xuống rất nhiều.

Người bình thường thấy thế sẽ không nói nhiều, mà đồng ý ngay, nhưng đáng tiếc, người trước mặt hắn không phải ai khác, mà là Nguyên Bảo.

Trong lòng Nguyên Bảo, mệnh lệnh của Tô Ngọc cao hơn tất cả, làm sao cậu có thể chọn cách khiến Tô Ngọc thất vọng được chứ?

Chương 2036

“Ngươi chỉ là một hạ nhân, có tư cách gì mà nói những lời như vậy?” Người bọn họ muốn gặp là Tô Ngọc, còn Nguyên Bảo chỉ là một hạ nhân không biết trời cao đất rộng là gì.

Dựa vào sự sủng ái của Ngọc Vương mà ngang ngược đến vậy.

Chờ gặp được Ngọc Vương, nhất định phải nói rõ với Ngọc Vương một tiếng, cho Vương gia biết người của mình rốt cuộc vô lý đến mức nào.

Hắn chỉ là một hạ nhân, có tư cách gì mà nói những lời như vậy với những vị hoàng tử như bọn họ?

“Thiếu gia không có ở đây, xin mời về.” Nguyên Bảo căn bản không coi lời bọn họ nói ra gì, mà không khách khí nói.

Ngô Kim Ngọc tức đến không chịu được, nhưng Nguyên Bảo bẩm sinh lại là người được Ngọc Vương sủng ái, hắn căn bản không có cách nào động thủ với Nguyên Bảo.

Nếu chỉ là một hạ nhân bình thường, hắn ta dù có động thủ thì Ngọc Vương cũng chỉ tức giận, không thể làm gì hắn, nhưng nếu hắn động thủ với Nguyên Bảo, thì mọi chuyện sẽ hỏng bét.

“Nếu đã như vậy, chúng tôi sẽ đợi Ngọc Vương ở đây, chuyện này rất quan trọng, chắc hẳn Ngọc Vương cũng sẽ đồng ý.” Ngô Kim Ngọc mặt không biểu cảm nhìn Nguyên Bảo nói.

Dáng vẻ đó cứ như muốn nói thẳng Nguyên Bảo đã làm lỡ đại sự của bọn họ.

“Các vị tùy ý.” Nói xong Nguyên Bảo xoay người rời đi, còn về sự bất mãn và trách móc trong mắt Ngô Kim Ngọc, trong mắt cậu căn bản không là gì cả.

Bất kể Ngô Kim Ngọc và bọn họ có ánh mắt thế nào, Nguyên Bảo đi vào, còn người gác cổng thì trừng mắt nhìn bọn họ.

Hoàn toàn không coi ai ra gì.

Thấy thái độ như vậy của họ, Ngô Kim Ngọc bất mãn.

Đây không phải là nơi của Ngọc Vương sao?

Sao những người này lại không hiểu quy tắc chút nào?

“Người của Ngọc Vương phủ này rốt cuộc là sao?

Đạo đãi khách của bọn họ là như vậy sao?” Sau khi Nguyên Bảo rời đi, Ngô Kim Ngọc bắt đầu bất mãn mà cằn nhằn.

Người bên cạnh nhìn nhau, hoàn toàn không để lời Ngô Kim Ngọc nói vào tai.

“Rốt cuộc các người nghĩ gì vậy?

Ít nhất cũng phải lên tiếng chứ, chẳng lẽ tôi cứ đứng đây nói một mình mãi sao?” Ngô Kim Ngọc bất mãn chất vấn.

Những người khác bình tĩnh nhìn Ngô Kim Ngọc, vẻ mặt có chút khó nói hết.

Mối quan hệ giữa bọn họ và Ngọc Vương thật sự không tốt đến mức đó.

Cũng không biết Ngô Kim Ngọc lấy đâu ra sự tự tin, lại muốn người của Vương phủ phải nể mặt bọn họ.

Phải biết rằng trước đây bọn họ từng định cùng người của Bắc quốc đối phó Tô Ngọc, thậm chí còn muốn bắt đi vợ con người ta.

Chuyện này nếu đổi lại là bọn họ, đã sớm muốn động thủ giết người rồi.

Cần gì phải đợi đến bây giờ.

“Tôi đang nói chuyện với các người đấy, rốt cuộc các người nghĩ gì vậy?

Ít nhất cũng phải nói với tôi một câu chứ.” Ngô Kim Ngọc thấy đến lúc này mà bọn họ vẫn không nói gì, lập tức có chút bất mãn nói.

“Ngươi muốn chúng ta nói gì?

Tình hình giữa chúng ta và Ngọc Vương bên này thế nào, trong lòng ngươi không biết sao?” Một người trong số đó không vui nói.

Những người khác nhìn nhau, nhíu mày, không vui nói: “Chúng ta đúng là muốn đối phó Bắc quốc, nhưng ngươi cũng phải xem người ta có sẵn lòng giúp chúng ta hay không đã.” Trước khi Tô Ngọc không muốn giúp bọn họ, dù bọn họ có nhiều ý tưởng đến đâu cũng vô dụng.

Dù sao người ta căn bản không coi bọn họ ra gì.

“Ngô Kim Ngọc, chúng ta và Ngọc Vương có mâu thuẫn, ngươi đừng có nghĩ rằng người ta nhất định phải giúp chúng ta, nếu ngươi vẫn giữ suy nghĩ như vậy, ta chỉ có thể nói, đừng mơ nữa.” Ngô Kim Ngọc nghe đến đây thì sao còn không hiểu đạo lý?

“Tôi dù có nghĩ như vậy thì sao chứ?

Chúng ta trước đây tuy có suy nghĩ đó, nhưng bây giờ vợ con Tô Ngọc có gặp chuyện gì đâu?

Đã không có chuyện gì, vậy chúng ta nghĩ nhiều làm gì?

Thân là một Vương gia, anh ta cũng quá nhỏ mọn rồi.” Nghe lời này, người bên cạnh lại càng tức giận hơn.

Bọn họ thật sự không muốn tiếp tục ở cùng cái tên ngốc này nữa.

Sớm muộn gì cũng sẽ gây rắc rối cho bọn họ.

“Tôi đi trước đây.” “Ngươi đi đâu?” “Có người quá tự cho mình là đúng rồi, tôi không sánh bằng, để bảo vệ quốc gia của mình, tôi quyết định rút lui, các người muốn làm gì thì tự làm đi, đừng có quấy rầy tôi, như vậy thật vô vị.” Nói xong liền bỏ đi.

Hắn đúng là có vấn đề về đầu óc mới đến đây tìm Tô Ngọc.

Chuyện này chi bằng dừng lại ở đây, tìm Tô Ngọc thật sự là tự chuốc lấy phiền phức.

Hắn căn bản không tin lời Nguyên Bảo nói, người chắc chắn ở trong Vương phủ, chỉ là không muốn gặp bọn họ mà thôi.

Hắn đã nhìn rõ, Ngô Kim Ngọc và bọn họ vẫn chưa nhìn rõ.

Chuyện Huyền quốc tặng lễ, hắn ta cũng biết.

Nhưng hắn cũng biết lý do vì sao Huyền quốc không cho bọn họ.

Bọn họ đều muốn làm mất mặt Huyền quốc rồi, vậy người Huyền quốc lấy lý do gì mà cho đồ bọn họ?

Đâu phải đồ ngốc.

“Điện hạ, khi ngài nói những lời này, có phải nên nghĩ lại xem trước đây chúng ta đã làm gì người ta không?

Bọn họ đã gần như vứt mặt người ta xuống đất mà giẫm rồi, Bắc Nặc Phong trong lòng không có chút tự biết sao?

Nếu lời này hắn ta thật sự hỏi ra, đến lúc đó người mất mặt nhất định sẽ biến thành bọn họ.

“Cái này…” “Điện hạ, ngài tự mình nghĩ cho kỹ đi, sau này chúng ta còn phải tìm người giúp ngài giải độc, nếu ngài cứ tiếp tục như vậy, tôi cũng hết cách rồi.” Nếu không phải Hoàng thượng bên kia khó ăn nói, hắn ta thật sự không muốn để ý đến người này chút nào.

“Đại tế ti, ngươi đang bất mãn với ta sao?” Nếu là trước đây, Bắc

Nặc Phong hỏi câu hỏi như vậy, Đại tế ti chắc chắn sẽ giả vờ như không nghe thấy gì, nhưng bây giờ Bắc Nặc Phong hỏi câu này, hắn ta đã có chút không muốn quan tâm Bắc Nặc Phong có vui hay không nữa rồi.

“Phải thì sao?” “Điện hạ, từ khi đến đây cho đến giờ ngài đã làm bao nhiêu chuyện mà chúng thần không đồng ý rồi?

Ngài thấy mình có chỗ nào khiến chúng thần hài lòng không?” Điều hắn hối hận nhất chính là việc này.

Ban đầu hắn không nên quan tâm Bắc Nặc Phong, sống chết của hắn thì liên quan gì đến bọn họ?

Chương 2037

Hít sâu một hơi, nén xuống cơn giận trong lòng, Đại tế ti lạnh lùng nói.

Các đại thần đi cùng Đại tế ti đối với lời Đại tế ti nói, một chút cũng không bất ngờ.

Lần này Đại tế ti thật sự tức giận rồi.

“Điện hạ, hy vọng ngài làm tốt việc trong phận sự của mình, ngoài ra những chuyện khác thì đừng nghĩ đến nữa.” Bắc Nặc Phong ném chiếc cốc trong tay về phía Đại tế ti, nếu không phải đại thần bên cạnh kéo Đại tế ti một cái, đầu hắn rất có thể đã bị đập nát.

Đại thần quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong, trong mắt đầy phẫn nộ.

Đây chính là Thái tử điện hạ của bọn họ sao?

So với Thái tử Huyền quốc, khoảng cách thật sự quá lớn.

“Điện hạ, ngài làm gì vậy?

Ngài không biết Đại tế ti quan trọng đến mức nào đối với Bắc quốc chúng ta sao?” Một người như vậy rốt cuộc có tư cách gì để được công nhận?

Trước đây bọn họ sao không phát hiện vị Thái tử này lại hay ra vẻ như vậy?

Nếu sớm biết hắn là người như thế này, bọn họ đã không chọn Bắc Nặc Phong rồi.

Bắc Nặc Phong cười lạnh một tiếng nói: “Hắn ta chẳng qua chỉ là một đại thần, ta muốn động đến hắn thì động, còn cần các ngươi đồng ý sao?” “Hắn ta tự mình phạm thượng trước, ta chẳng qua chỉ là trừng phạt nhỏ, bây giờ không phải không sao rồi sao?” Bắc Nặc Phong liếc nhìn Đại tế ti một cái, hoàn toàn không để sự phẫn nộ trong mắt hắn ta vào đâu.

“Ngài…” Đại thần bên cạnh đã gần như tức chết rồi, sao lại có người như vậy chứ?

Khi hắn ta nói những lời này sao lại bình tĩnh đến thế, hắn ta không lo lắng Đại tế ti sẽ gặp chuyện sao?

“Được, được lắm.” Đại thần bên cạnh giật mình, Đại tế ti có phải hồ đồ rồi không, nếu không thì sao lại nói ra những lời như vậy.

“Đại tế ti, ngài làm sao vậy?

Sao lại nói những lời như thế?” “Không sao, tôi chỉ muốn xem Thái tử điện hạ của chúng ta còn có thể làm ra chuyện gì nữa.” Đại tế ti sắc bén nhìn Bắc Nặc Phong.

Bây giờ hắn đã biết rồi, hắn mang trách nhiệm đến đây, không muốn Bắc Nặc Phong làm mất mặt Bắc quốc, nhưng hiện tại xem ra người ta căn bản không cần.

Hắn đã không còn bận tâm nhiều nữa.

Hắn châm biếm nhìn người trước mặt: “Thái tử điện hạ đã như vậy, vậy tôi xin cáo từ trước, sau này có chuyện gì cũng đừng đến tìm tôi, tôi chỉ là một người bình thường, không giúp được ngài việc gì đâu.” Các đại thần bên cạnh nhìn nhau, đều cảm thấy lần này hắn nói thật, không phải đùa giỡn.

Quay đầu nhìn người bên cạnh, dùng ánh mắt ra hiệu cho bọn họ mau nói gì đó để phá vỡ cục diện bế tắc.

Hiện tại còn chưa có gì, bọn họ đã như vậy rồi, sau này thì sao?

“Đại tế ti, chúng ta đến đây đều có chung một mục đích, chúng ta hãy nói chuyện tử tế, đừng kích động.” Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng bọn họ đã gần như hận chết Bắc Nặc Phong rồi.

Đại tế ti đối với Bắc quốc vô cùng quan trọng, nếu Bắc Nặc Phong cứ tiếp tục như vậy, chọc giận Đại tế ti, khiến hắn sau này không còn muốn quản chuyện của Bắc Nặc Phong nữa, thì đó sẽ là một tổn thất lớn đối với bọn họ.

Đại thần quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong, có chút bất lực nói: “Điện hạ, ngài lẽ nào không rõ Đại tế ti quan trọng đến mức nào đối với Bắc quốc chúng ta sao?

Ngài làm như vậy sau này còn làm sao mà chung sống hòa thuận được?” Hắn ta thật sự sắp tức chết rồi.

Bọn họ vẫn luôn giúp đỡ Bắc Nặc Phong, nhưng đến bây giờ, Bắc Nặc Phong lại làm ra chuyện như vậy, thật sự quá thất vọng.

“Ta là Thái tử.” Hắn là Thái tử, dù có nói gì đi nữa, bọn họ có thể làm gì được hắn?

Đại thần nghe Thái tử nói lời như vậy, tức đến suýt thổ huyết.

“Ngài…” “Ta sao?

Chẳng lẽ ta nói không đúng?

Hắn ta làm gì cũng phải nghe ta, bây giờ ta làm như vậy hắn ta còn nói được gì?” Bắc Nặc Phong coi thường nói.

“Không bao lâu nữa, Bắc quốc này sẽ là của ta, các ngươi có thể làm gì được ta?” Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ, ánh mắt sắc bén hỏi.

Mấy vị đại thần còn hy vọng vào Bắc Nặc Phong, nghe hắn nói vậy, triệt để thất vọng.

Hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong: “Ngài chắc chắn chứ?” “Được rồi, nói gì cũng phiền phức, mau cút đi.” Bắc Nặc

Phong mất kiên nhẫn nói.

Hắn đã không muốn tiếp tục nói chuyện với bọn họ nữa rồi.

Đại thần tức đến run cả người, vừa định nói gì đó thì bị Đại tế ti bên cạnh ngăn lại: “Được rồi, đã người ta đã nói như vậy, chúng ta cũng đừng nói nhiều nữa, chúng ta đi thôi.” Vì Bắc Nặc Phong tự tin có thể đoạt được Bắc quốc như vậy, vậy thì hắn muốn xem rốt cuộc hắn có bản lĩnh gì để đoạt được tất cả mọi thứ của Bắc quốc.

Đại thần từng bị Bắc Nặc Phong chèn ép quay đầu nhìn Đại tế ti, có chút lo lắng hỏi: “Đại tế ti, bây giờ chúng thần phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ bỏ cuộc như vậy sao?” Cứ thế bỏ cuộc thì trong lòng bọn họ cũng có chút không cam tâm.

Nhưng nếu tiếp tục thì lại phải chịu sự mỉa mai của Bắc Nặc Phong, bọn họ cũng không chịu nổi.

Đặc biệt là thái độ hiện tại của Bắc Nặc Phong thật sự quá thất vọng.

Nhíu mày khẽ, Đại tế ti trầm giọng nói: “Hãy chuẩn bị thay người.” Chẳng qua chỉ là một vị trí Thái tử, bọn họ muốn thay người thì cũng không phải là không thể.

“Đại tế ti, ý của ngài là…” “Ừm, hắn ta đã như vậy rồi, nếu để Bắc quốc lọt vào tay hắn thì sau này sẽ thế nào chúng ta không thể đoán trước, bây giờ chỉ có thể chọn thay người.” Đại tế ti nghiêm túc nói với những người đi cùng bên cạnh.

Những người khác trầm mặc không nói gì, tuy rằng bọn họ không mấy sẵn lòng thừa nhận, nhưng không thể không nói Đại tế ti nói không sai, quả thật là như vậy.

Bắc Nặc Phong hiện tại đã thay đổi đến mức bọn họ không còn nhận ra nữa, nếu cứ tiếp tục như vậy, sau này Bắc quốc có thể đi đến đâu bọn họ cũng không dám nói.

“Nhưng các hoàng tử khác thì lại hy vọng chúng ta giữ quan hệ tốt với Huyền quốc, tốt nhất là có thể hợp tác, nếu chúng ta chọn người khác, vậy chúng ta có phải cũng phải làm theo ý của các hoàng tử khác không?” Bọn họ đã chuẩn bị nhiều như vậy, nếu lúc này thay đổi, đối với bọn họ mà nói tổn thất cũng rất lớn, đây không phải là điều bọn họ muốn thấy.

Đối với điều này, Đại tế ti nhíu mày, cũng có chút lo lắng.

Sau khi biết tính cách của Bắc Nặc Phong, hắn vẫn luôn cân nhắc chuyện này, nếu làm theo những gì bọn họ nghĩ, sau này sẽ thế nào không ai biết được.

Nhưng hiện tại mối quan hệ giữa bọn họ và Huyền quốc cũng không thật sự tốt đến mức đó, nếu bọn họ muốn hợp tác với Huyền quốc, cũng không biết Huyền quốc có dễ dàng chấp nhận bọn họ không.

Đây mới là điều khiến hắn lo lắng nhất.

Hơn nữa, nếu hợp tác với Huyền quốc, mọi thứ bọn họ muốn làm, còn có việc lợi dụng Vương Cẩn Hòa để đạt được sự trường sinh bất lão sẽ phải gác lại.

Mà đây là điều Hoàng thượng và hắn đều không muốn thấy.

Nghĩ đến đây, Đại tế ti hít sâu một hơi, nhíu mày nói: “Trước tiên đừng vội, chúng ta cứ xem xét đã, còn về tình hình sau này, chúng ta sẽ nói sau.” Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa có uy vọng rất cao ở Huyền quốc.

Chỉ cần hắn có thể hủy hoại uy vọng của hai người Tô Ngọc, sau này sẽ thế nào, quả thật rất khó nói.

Mà đây là một cơ hội.

Cứ thử một chút xem sao, nếu không được, thì để các hoàng tử khác đến đàm phán với người của Huyền quốc.

Chương 2038

“Đại tế ti, ngài sẽ không còn muốn làm theo những gì chúng ta đã bàn bạc trước đây nữa chứ?” Đại thần kinh ngạc nhìn Đại tế ti hỏi.

Đại tế ti lạnh lùng gật đầu: “Ừm, các ngươi đoán không sai, ta quả thật đang nghĩ như vậy, chỉ cần chúng ta thành công, ít nhiều vẫn có cơ hội.” “Nhưng nếu chúng ta thất bại thì sao?” Nếu thất bại thì bọn họ phải làm thế nào?

“Vấn đề này Đại tế ti rốt cuộc có cân nhắc chưa?” “Được rồi, vấn đề này chúng ta đừng quản nhiều nữa, chúng ta chỉ cần đạt được tất cả những điều này là đủ rồi, còn về chuyện sau này, chúng ta sẽ nói sau, hơn nữa nếu chúng ta thất bại, để các hoàng tử khác đến giúp đàm phán với Huyền quốc, chẳng phải cũng như vậy sao?” Đại tế ti nhíu mày tùy tiện nói.

Một câu nói khiến các đại thần bên cạnh đều câm nín, Đại tế ti có biết mình đang nói gì không?

Còn để các hoàng tử khác đến giúp đàm phán?

Đến lúc đó các hoàng tử khác làm sao có thể đồng ý chuyện này được?

Nếu thành công, lợi ích là của bọn họ, nếu thất bại, mọi thứ đều do các hoàng tử đến dọn dẹp tàn cục.

Chuyện này dù nói thế nào cũng có chút không hợp lý phải không?

“Đại tế ti, làm như vậy có hơi không hay không?” Một trong số các đại thần thận trọng nói.

“Chuyện như vậy đừng nói là mấy vị hoàng tử, ngay cả chúng thần nghe xong cũng thấy không cam lòng, cũng sẽ bất mãn với sự sắp xếp này, dù sao bọn họ chẳng nhận được lợi ích gì, lại còn phải đến dọn dẹp đống đổ nát, nếu cái đống đổ nát này không dọn dẹp tốt, cuối cùng người xui xẻo chẳng phải là chính bọn họ sao?" Đại thần bên cạnh cũng vô cùng đồng tình nói.

Lời nói ra khiến Đại tế ti không nhịn được liếc nhìn bọn họ một cái: "Các ngươi dường như có chút bất mãn với ý của ta?" "Quả thật bất mãn, chúng thần chỉ cảm thấy làm như vậy không hay lắm, đổi lại là một người bình thường cũng sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy, đâu phải kẻ ngốc, lấy gì mà phải dọn dẹp tàn cục cho chúng ta chứ?" Đại thần cũng không khiến Đại tế ti thất vọng, khi nói lời này cũng tương đối không khách khí.

"Hơn nữa, Đại tế ti, ngài dựa vào đâu mà nghĩ rằng, sau khi chúng ta đối đầu với người của Huyền quốc, bọn họ vẫn có thể rộng lượng nói lời tha thứ với chúng ta?" Chuyện này chẳng phải là nói nhảm sao?

Nếu Huyền quốc đối phó bọn họ, kết quả vì thực lực của bọn họ quá mạnh, Huyền quốc không nhận được lợi ích gì, cuối cùng không còn cách nào khác đành phải chọn hòa đàm, trong tình huống đó Bắc quốc có thể đồng ý sao?

Chắc chắn là không đồng ý.

Chuyện mà bọn họ còn không đồng ý được, vậy sao lại nghĩ rằng người của Huyền quốc có thể đồng ý?

Chỉ vì người ta là đại quốc, cho nên chuyện đáng lẽ phải đồng ý thì nhất định phải làm theo ý của bọn họ sao?

Toàn là bệnh gì đâu không.

Hắn ta không hề nghĩ rằng người của Huyền quốc dễ đối phó như vậy.

"Được rồi, các ngươi nói ít thôi, hiện tại tất cả mọi thứ chúng ta đều đã chuẩn bị xong rồi, bất kể có động thủ hay không đều không có lợi cho chúng ta, chi bằng liều một phen, còn về chuyện sau khi thất bại, đó là chuyện của mấy vị hoàng tử, chúng ta không cần lo lắng." Cho bọn họ cơ hội này cũng là coi trọng bọn họ, bọn họ còn dám có ý kiến gì sao?

Mấy vị đại thần nhìn nhau, đều cảm thấy Đại tế ti làm như vậy thật sự có chút quá đáng.

"Đại tế ti, ngài làm như vậy có cân nhắc đến cảm xúc của mấy vị hoàng tử không?

Thái tử đã như vậy rồi, chẳng lẽ ngài còn muốn phế luôn cả mấy vị hoàng tử sao?" Đại thần hoàn toàn không đồng tình với lời của Đại tế ti.

Bọn họ đã không thể chịu đựng thêm những tổn thất như vậy nữa.

Nếu Đại tế ti vẫn cứ tiếp tục như thế, thì cũng quá thất vọng rồi.

"Được rồi, chuyện này các ngươi không cần quản, cứ làm theo lời ta nói, nghe rõ chưa?" Đại tế ti lạnh lùng nhìn bọn họ, nghiêm túc nói.

Mấy người nhìn nhau, trong lòng đầy sự thất vọng đối với Đại tế ti: "Đại tế ti, khi ngài làm như vậy có cân nhắc đến sự tôn kính của mấy vị hoàng tử đối với ngài không?" Mặc dù Đại tế ti không chọn mấy vị hoàng tử, nhưng các hoàng tử thật sự vô cùng tôn kính hắn, nhưng bây giờ họ tôn kính người thì lại thành ra thế này sao?

Thật đáng buồn cười lại đáng thương.

Đột nhiên có chút đồng tình với mấy vị hoàng tử rồi.

"Rốt cuộc các ngươi muốn nói gì?" Đại tế ti sắc bén nhìn bọn họ, đã đến lúc nào rồi mà còn nói những lời như vậy, không thấy mất mặt sao?

“Chuyện lần này cứ làm theo lời ta nói, còn về sau ta tự nhiên sẽ bồi thường cho mấy vị hoàng tử.” Đại tế ti bình tĩnh nói.

Làm như vậy cũng chỉ là để xem năng lực của mỗi người bọn họ mà thôi, cũng không có ý gì khác, nếu bọn họ ngay cả chút chuyện này cũng không làm tốt, thì còn làm sao làm cái Thái tử này, làm Hoàng thượng của Bắc quốc này được?

Hắn làm như vậy đều là vì tốt cho mấy vị hoàng tử.

Sao bọn họ lại không hiểu chứ?

Nếu mấy vị đại thần biết được lời này, chắc là sẽ tức đến thổ huyết, loại lời này cũng chỉ có Đại tế ti mới có thể nói ra.

Bọn họ nghe mà còn thấy không biết xấu hổ.

Khi mấy vị đại thần còn muốn nói gì đó, Đại tế ti đã không cho bọn họ cơ hội nói nữa: “Được rồi, chuyện này đến đây là kết thúc, đừng tiếp tục nói nữa, nói thêm cũng vô ích.” Mọi người cứ nhìn Đại tế ti như vậy, biểu cảm phức tạp khó tả.

“Đại tế ti, ngài có nghĩ đến sau này phải làm sao không?

Nếu mấy vị hoàng tử không muốn làm theo ý của ngài thì sao?” Vậy bọn họ chẳng lẽ cứ bỏ mặc Bắc quốc không quan tâm sao?

Khi Đại tế ti cân nhắc những chuyện này, chẳng lẽ không thể cân nhắc rõ ràng cả hậu quả sau khi thất bại sao?

Hắn làm như vậy thật sự không lo lắng chút nào rằng các hoàng tử khác sẽ không vui sao?

“Bọn họ sẽ không đâu.” Đại tế ti vô cùng quả quyết nói.

Mấy vị hoàng tử đều muốn nhận được sự ủng hộ của hắn, lần này có cơ hội rồi, bọn họ tự nhiên muốn thử.

Một trong số các đại thần nhíu mày nhìn Đại tế ti: “Đại tế ti, trên đời này căn bản không có cái gọi là trường sinh bất lão, ngài vì sao lại nói như vậy với Hoàng thượng?” Đây là vấn đề mà hắn vẫn luôn không nghĩ ra.

Hắn thật sự không hiểu Đại tế ti làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là muốn gây phiền phức cho Ngọc Vương và Vương phi nhà người ta?

Đại tế ti liếc nhìn bọn họ một cái, không vui nói: “Cái gì gọi là không có trường sinh bất lão?

Ta nói có thì nhất định sẽ có, chỉ là các ngươi không biết gì mà thôi.” Nghe lời Đại tế ti nói, mọi người nhìn nhau, trong lòng đều bất lực.

“Đại tế ti… chuyện này căn bản không thể nào, ngài…” “Được rồi, có thể hay không, chúng ta thử rồi sẽ biết.” Đại tế ti ngắt lời bọn họ, nghiêm khắc nói.

Thử?

Dùng tính mạng để thử sao?

Bất kể là Vương Cẩn Hòa, hay mấy đứa trẻ, đó đều là tính mạng.

Hắn muốn trường sinh bất lão, thì lại muốn người ta vì tư lợi của mình mà phải trả giá sao?

Chuyện này dựa vào cái gì?

“Đại tế ti, đã ngài nói như vậy, thì chúng thần cũng không có gì để nói, nếu sau này vì chuyện này mà khiến Huyền quốc khởi binh đối phó Bắc quốc chúng ta, tất cả đều là lỗi của Đại tế ti và các vị, các vị tốt nhất nên suy nghĩ kỹ.” Nhìn người trước mặt, đại thần nghiêm túc nói.

“Được rồi, bây giờ nói những lời này có ích gì?

Nói nhiều hơn nữa kết quả cũng như nhau, sẽ không có bất kỳ thay đổi nào.” Đại tế ti mất kiên nhẫn nói.

Chương 2039

Thật không biết bọn họ rốt cuộc nghĩ gì.

“Ngươi…” “Đại tế ti, chúng thần vẫn hy vọng ngài có thể hiểu rõ, tính mạng của các vị là tính mạng, tính mạng của người ta cũng là tính mạng.” Bọn họ lúc đầu nghe thấy cái gọi là trường sinh bất lão cũng rất kích động, dù sao đây đối với tất cả mọi người mà nói đều là một sự cám dỗ lớn lao.

Sau đó mấy vị hoàng tử ra sức tranh cãi, nhưng vẫn không thể khiến Đại tế ti và bọn họ thay đổi chủ ý.

Có lẽ là từ lúc đó, trong lòng bọn họ cũng không còn cái gọi là trường sinh bất lão nữa.

Dù sao đây chẳng qua chỉ là thứ có trong tranh vẽ mà thôi.

Làm sao có thể uống máu người ta là có thể đạt được hiệu quả trường sinh?

Nếu là như vậy, Tô Ngọc chẳng phải đã sớm động thủ rồi sao?

Khi đến đây bọn họ cũng đã cân nhắc rất nhiều, bây giờ lại thấy Thái tử và Đại tế ti đều biến thành thế này, tâm trạng của bọn họ không thể không phức tạp.

Thậm chí không thể hiểu nổi rốt cuộc bọn họ nghĩ gì.

Vì sao nhất định phải làm như vậy mới vui?

“Đại tế ti, chúng thần vẫn hy vọng ngài có thể suy nghĩ thêm, dù sao đây không phải là chuyện nhỏ.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Không tiếp tục nghe Đại tế ti nói những chuyện vớ vẩn này nữa.

Đại tế ti nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, thất vọng lắc đầu nói:

“Đúng là những kẻ ngu xuẩn.” Mấy vị đại thần trở về nơi ở, vẫn luôn trầm mặc không nói gì, cuối cùng có người không chịu nổi bầu không khí như vậy đã lên tiếng: “Các ngươi nghĩ sao?

Chuyện này có nên nói với mấy vị hoàng tử khác một tiếng không?

Để bọn họ chuẩn bị?” “Ta thấy có thể, vẫn là nên nói trước với các hoàng tử khác đi?” “Được.” Mấy người gửi thư đi xong mới thở phào nhẹ nhõm.

Hy vọng mấy vị hoàng tử có thể chuẩn bị sẵn sàng, đừng để bọn họ đắc ý.

Đây chính là Huyền quốc đấy, đối đầu với Huyền quốc rốt cuộc có lợi ích gì chứ?

Trước đây bọn họ thật sự quá ngu xuẩn, lại cứ nghĩ làm như vậy có thể mang lại lợi ích to lớn.

Hiện tại xem ra thật sự là không có lợi ích gì, phiền phức thì lại một đống.

Hít sâu một hơi, nén xuống sự bất mãn trong lòng: “Các ngươi nói cái gọi là trường sinh bất lão này, Đại tế ti rốt cuộc nghe từ đâu ra vậy?” Trước đây sao chưa từng nghe Đại tế ti nói những chuyện này?

Nhưng chính là mấy năm nay Đại tế ti bắt đầu điên cuồng theo đuổi cái sự trường sinh bất lão đó.

Mà Hoàng thượng không những không nói sai về Đại tế ti, lại còn cùng với Đại tế ti, đều cảm thấy trên đời này sẽ có chuyện trường sinh bất lão như vậy.

“Không biết, thôi bỏ đi, những chuyện này chúng ta đều đừng quản nữa, dù sao chúng ta có nghĩ nhiều đến đâu cũng vô dụng, Đại tế ti và Hoàng thượng cũng sẽ không nghe chúng ta, hiện tại chỉ có thể trông cậy vào mấy vị hoàng tử bên kia có thể mang lại cho chúng ta một vài bất ngờ thôi.” Những người khác nhìn nhau, lời này tuy không sai nhưng sao nghe cứ thấy khó chịu kiểu gì.

Nguyên Bảo thấy Tô Ngọc đi tới, vội vàng lại gần: "Thiếu gia, tin tức từ hành cung bên kia đã đến rồi." Tô Ngọc nhướn mày nhìn Nguyên Bảo.

Từ khi người Bắc quốc đến đây, anh đã cho người giám sát họ, muốn nắm bắt một số thông tin.

Không ngờ đã đến lúc này mà người Bắc quốc vẫn chưa phát hiện ra điều gì, điều này thật thú vị. "Tin tức gì?" "Đại tế ti và mấy vị đại thần đã trở mặt với nhau rồi." Nguyên Bảo nhịn cười nói.

Thái Huyền cứng đờ người, khó hiểu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "A Ngọc, có phải cậu lại làm chuyện gì mờ ám không?" Lườm Thái Huyền một cái, Tô Ngọc bực bội nói: "Không phải tôi nói cậu chứ, cậu rốt cuộc có biết nói chuyện không hả?" Cái quỷ gì thế này?

Cái gì mà anh làm chuyện mờ ám?

Câu này nói ra Thái Huyền thật sự nghĩ mình sẽ không động thủ đánh cậu ta sao? "A Ngọc, cậu đừng nhìn tôi như vậy.

Không phải tôi muốn nghĩ thế, mà là những biểu hiện này rõ ràng là có ý đó, cái này cũng không thể trách tôi được, cậu nói có đúng không?" Thái Huyền nhìn vẻ mặt âm trầm của Tô Ngọc, cười khan nói.

Tô Ngọc liếc Thái Huyền một cái, không thèm để ý đến cậu ta, quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh: "Cậu nói tiếp đi." "Vâng." Nguyên Bảo tiếp tục nói: "Đại tế ti vẫn không từ bỏ quyết định bắt Phu nhân và Tiểu thiếu gia, nhưng mấy vị đại thần có chút không hài lòng." Sau khi nghe Nguyên Bảo nói xong, vẻ mặt Thái Huyền có chút kỳ lạ, đây rốt cuộc là tình huống gì.

Cậu ta quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, vẻ mặt kỳ quái hỏi: "A Ngọc, tôi hỏi cậu một câu, cậu nói xem Đại tế ti này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?" Hắn ta nghĩ thật hay, thành công thì mọi lợi lộc đều thuộc về Bắc Nặc Phong và hắn ta, thất bại thì lại để mấy vị hoàng tử gánh tội thay?

Mấy vị hoàng tử này chẳng phải quá đáng thương rồi sao? "Mấy vị hoàng tử này đúng là xui xẻo thật, chưa kể chẳng được lợi lộc gì, còn phải đến lau mông cho cái tên Thái tử Bắc Nặc Phong kia." Thái Huyền cười nói.

Chỉ là tiếng cười này nghe thế nào cũng khiến người ta cảm thấy cậu ta đang hả hê.

Liếc Thái Huyền một cái, Tô Ngọc bực mình nói: "Cậu hả hê thì ít nhất cũng phải giấu đi chứ." Thái Huyền 'hắc hắc' một tiếng, nhướn mày nói: "Cái đó không được, đây là niềm vui cuối cùng của tôi rồi." Tô Ngọc lườm Thái Huyền một cái, không nói gì thêm.

Còn về chuyện Bắc quốc ở hành cung, anh cũng không để tâm quá nhiều. "Thiếu gia, những người đang đợi bên ngoài, cậu định xử lý thế nào?" Người ta bây giờ vẫn còn đang đợi kìa.

Nguyên Bảo nghĩ rằng họ đợi một lúc không thấy người thì chắc sẽ đi thôi, nhưng không ngờ những người này lại kiên trì như vậy, không đợi được người cũng vẫn cứ đợi, thật không biết họ nghĩ gì nữa. "Vậy sao?

Nếu họ muốn đợi, cứ để họ đợi mãi đi.

Không ai yêu cầu họ làm như vậy." Tô Ngọc thờ ơ nói.

Với thái độ của họ, anh căn bản không để vào mắt. "Vâng." Nguyên Bảo không hề phản ứng gì trước lời của Tô Ngọc.

Cậu ta biết rất rõ, Tô Ngọc chắc chắn sẽ lựa chọn cách làm này.

Dù sao thì cách làm và thái độ của Ngô Kim Ngọc bọn họ quả thực đã khiến người ta có chút bất mãn rồi.

Thái Huyền nghe hai người nói xong chuyện này mới lên tiếng: "Thiên Thần Vũ đã đến rồi, đi cùng còn có Không Tịch đại sư." Động tác trong tay Tô Ngọc khựng lại một chút, sau đó anh khẽ cười: "Cái này tôi biết, họ đã đến từ trước rồi." "Về chuyện này cậu không có ý kiến gì sao?" Thái Huyền không bỏ cuộc, nhìn chằm chằm vào mắt Tô Ngọc, cau mày hỏi. "Cậu muốn tôi có ý kiến gì?

Cãi nhau với anh ta, hay chủ động đi tìm anh ta?" Tô Ngọc bực bội nói.

Tay anh vuốt ve chuỗi hạt Phật trên cổ tay.

Nếu không phải Nam Kiều phát hiện, anh và Tiểu Hòa bây giờ sẽ thế nào, không ai biết được.

Anh không biết chuyện này có liên quan đến Thiên Thần Vũ hay không, nhưng trước khi chưa xác định rõ ràng, anh và Thiên Thần Vũ cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường mà thôi.

Thiên Thần Vũ không giống Thái Huyền, không thể khiến anh toàn tâm toàn ý tin tưởng. "Xem ra cậu đã không còn tin tưởng anh ta rồi." Thái Huyền còn có đạo lý nào mà không hiểu nữa.

Chương 2040

Nhưng nghĩ lại thì cũng đúng, chuỗi hạt Phật này là Thiên Thần Vũ đưa, rốt cuộc là vì nguyên cớ gì ai mà biết được?

Nếu thật sự là anh ta làm, vậy thì mọi chuyện tốt đẹp bây giờ đều là đang tự đâm dao vào mình, chuyện ngu xuẩn như vậy, cậu ta tin Tô Ngọc nói gì cũng sẽ không muốn làm. "Sau này nếu Thiên Thần Vũ dẫn Không Tịch đại sư đến tìm cậu, nói muốn gặp cậu, cậu định làm thế nào?" Thực ra bọn họ đều biết, chuyện này chỉ là vấn đề sớm muộn mà thôi.

Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Thái Huyền, đột nhiên cười lên: "Đã đến thì đương nhiên phải gặp rồi, dù sao tôi cũng rất muốn gặp riêng Không Tịch đại sư." Có những chuyện cần biết, bọn họ vẫn phải biết một chút, không thể cứ mãi như bây giờ, không biết gì cả.

Nếu cứ như vậy, đến lúc đó còn có ý nghĩa gì nữa? "Xem ra cậu đã nghĩ kỹ hết rồi, căn bản không cần tôi phải lo lắng nữa." Thái Huyền nhìn Tô Ngọc cảm khái nói.

Chẳng trách anh có được thành tựu như ngày hôm nay, bây giờ xem ra cũng tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Tính cách đi một bước nhìn trăm bước này, cậu ta thật sự một chút cũng không thể sánh bằng.

Chỉ hy vọng sau này Tô Ngọc có thể thoải mái hơn một chút, đừng cứ căng thẳng như vậy, điều này chẳng có lợi gì cho anh. "Cậu không cần lo cho tôi, tôi bây giờ rất tốt, có vợ con, lại còn có nhiều người thân như vậy, tôi thật sự không sao." Tô Ngọc biết ý của Thái Huyền là gì khi chưa nói hết lời, anh chỉ mỉm cười với Thái Huyền, không nói thêm lời nào thừa thãi.

Thái Huyền cứ nhìn Tô Ngọc như vậy, Tô Ngọc cũng nhìn lại cậu ta, sau đó cả hai đều không nhịn được bật cười: "Cậu vui là được rồi." "Còn về Bắc quốc bên này, cậu định tính thế nào?

Cứ để họ nhảy nhót trước mặt cậu mãi à?

Đây không phải tính cách của cậu." Thái Huyền nhìn chằm chằm Tô Ngọc hỏi.

Người Bắc quốc này đúng là đáng ghét thật, rõ ràng mọi chuyện đã đoán được, đã nghĩ ra hết rồi, vậy mà vẫn không từ bỏ ý định đến gây phiền phức.

Bọn họ đúng là kiên định. "Không cần chúng ta động thủ, chúng ta chỉ cần nhìn họ tự giết nhau là được." Anh chỉ cần tùy ý làm chút thủ đoạn ở giữa, là Đại tế ti và Bắc Nặc Phong sẽ đánh nhau ngay.

Đã có cách tốt hơn, việc gì phải tự làm bẩn tay mình?

Điều này chẳng có ý nghĩa gì.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, khóe miệng Thái Huyền giật giật, nhìn anh: "Xem ra người Bắc quốc mà đối đầu với cậu thì đúng là xui xẻo thật, cậu đã tính toán kỹ lưỡng mọi thứ, chỉ chờ họ tự chui vào thôi." Nếu nghe lời các đại thần, có lẽ họ vẫn còn cơ hội rút lui, nhưng họ dường như đã từ bỏ cơ hội này rồi. "Ừm, cậu nói không sai, cái này tôi gọi là úng trung tróc miết (bắt rùa trong chum)." Tô Ngọc tựa vào ghế, vô cùng thư thả nói. "Cha, bên ngoài có một hòa thượng đến." Khi hai người đang trò chuyện, Tiểu Bảo từ bên ngoài đi vào nói.

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo: "Hòa thượng?" "Chỉ có một mình ông ta thôi sao?" Thái Huyền cũng ngạc nhiên nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: "Lúc con đưa các em về thì thấy ông ấy đứng một mình ở cổng, còn có mấy người của các quốc gia khác nữa." "Chúng con hỏi ông ấy, ông ấy nói đến tìm cha." Tiểu Bảo cũng có chút không hiểu mục đích của vị hòa thượng già này đến tìm cha là gì, nhưng nhìn vẻ mặt ông ấy có vẻ rất vội vàng. "Cha, ông ấy có vẻ rất vội, cha xem chúng con nên làm thế nào?" Tiểu Bảo có chút bất lực.

Bởi vì con biết cha đã nói với người ngoài rằng cha không có ở phủ.

Nếu cho người ta vào chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

Chuyện như vậy cha làm sao có thể để xảy ra được. "Đúng vậy cha, chuyện này cha xem chúng con nên làm thế nào?" Tiểu Trí cau mày, đối với chuyện này ít nhiều cũng có chút lo lắng, không muốn để chuyện như vậy lại xảy ra lần nữa.

Tô Ngọc khẽ cau mày, ánh mắt có chút sắc bén: "Không cần để ý đến chuyện này." Tiểu Bảo và bọn họ nhìn nhau, thật sự không cần để ý sao? "Cha, chúng ta thật sự không cần để ý chuyện này sao?" "Không cần để ý, lời cha nói chẳng lẽ còn có thể là giả sao?

Còn về phía Đại sư, con cứ nói với ông ấy là ngày mai hãy đến." "Được rồi, vậy con đi nói với ông ấy một tiếng." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, một mình ra ngoài tìm Không Tịch đại sư.

Tiểu Bảo đối mặt với Không Tịch đại sư vẫn rất lễ phép. "Đại sư, cha con đã vào cung gặp Hoàng bá bá rồi, còn nương con bên đó không tiện tiếp khách, nên đành làm phiền ngài ngày mai lại đến." Tiểu Bảo áy náy nói.

Không Tịch đại sư nhìn Tiểu Bảo cũng không vạch trần cậu bé, mà mỉm cười nói: "Nếu đã như vậy, vậy ta xin cáo từ trước.

Ở đây có một phong thư và một số đồ vật, làm phiền Tiểu thiếu gia giúp ta chuyển giao cho phụ thân của cậu." Tiểu Bảo nhướn mày nhìn Không Tịch đại sư, xem ra vị Đại sư này vẫn có sự chuẩn bị.

"Điều này đương nhiên, sau này con nhất định sẽ giao cho cha con." "Như vậy rất tốt, làm phiền rồi." "Không phiền đâu." Sau khi Đại sư rời đi, Tiểu Bảo cầm đồ vật chuẩn bị rời khỏi, nhưng Ngô Kim Ngọc làm sao có thể để cậu bé rời đi như vậy, vội vàng chặn trước mặt Tiểu Bảo: "Chúng tôi muốn gặp phụ thân của cậu." "Cha con vào cung chưa về, mấy vị tìm nhầm người rồi." Tiểu Bảo cau mày, trong mắt lộ rõ sự không vui.

Người này rốt cuộc muốn làm gì? "Không thể nào, chúng tôi đã điều tra rồi, phụ thân cậu căn bản không đi." Ánh mắt Tiểu Bảo đột nhiên trở nên lạnh lẽo, nhìn Ngô Kim Ngọc với vẻ cảnh cáo: "Vậy thì sao?

Bà muốn nói gì?" Cha dù có không đi thì họ làm gì được?

Họ nói đã đi, thì là đã đi.

Cho dù Ngô Kim Ngọc bọn họ biết đây là lời từ chối, thì có thể làm gì?

Chẳng lẽ họ còn có thể tự tiện xông vào Vương phủ sao?

Thật là những kẻ buồn cười. "Bà..." "Tôi làm sao?" Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn đối phương. "Bất kể mục đích của mấy người đến đây tìm cha tôi là gì, nhưng mấy người hãy nhớ kỹ cho tôi, đây là Huyền quốc, đây là Ngọc Vương phủ chứ không phải quốc gia của mấy người, cũng không phải phủ đệ của mấy người, càng không phải nơi mấy người muốn làm gì thì làm.

Nếu mấy người còn muốn sống yên ổn, thì đừng đến đây gây phiền phức, tất cả mọi chuyện Hoàng bá bá tự có định đoạt." Tiểu Bảo lạnh lùng nói với vẻ không vui.

Ngô Kim Ngọc lần đầu tiên bị một đứa trẻ nói cho không nói nên lời, nhưng nghe cậu bé nói vậy, trong lòng liền cảm thấy vô cùng khó chịu. "Bà..." Người bên cạnh thấy Ngô Kim Ngọc dường như có chút tức giận, vội vàng cản bà ta lại, không cho bà ta động thủ. "Bà bình tĩnh một chút." Đây là con trai bảo bối của Ngọc Vương, nếu họ dám ức hiếp con trai bảo bối của người ta, sau khi Ngọc Vương biết được thì bọn họ mới thật sự là ăn không hết gói đem về.

Ngô Kim Ngọc bị người ta ngăn lại, cũng biết người trước mặt là ai, bà ta hít một hơi thật sâu, nén giận trong lòng, nhìn Tiểu Bảo trước mặt, cau mày nói: "Tôi chỉ muốn nói cho cậu biết, chúng ta có thể cùng nhau đối phó với người Bắc quốc." Tiểu Bảo nghe vậy thấy có chút buồn cười: "Cùng nhau đối phó người Bắc quốc?

Bà dựa vào đâu mà nghĩ chúng tôi nguyện ý cùng mấy người đối phó với họ?" "Lại vì sao lại nghĩ chúng tôi sẽ hợp tác với một đám cỏ đầu tường?

Ai mà biết được mấy người có phải đang ngụy trang hay không?

Mục đích là sau khi thiết lập quan hệ tốt với chúng tôi, lại đi giúp người Bắc quốc gây phiền phức cho chúng tôi?" Tiểu Bảo cười lạnh nói.

Loại chuyện này thật sự quá nhiều rồi. "Cậu...

Chúng tôi lần này thật sự muốn hợp tác với Huyền quốc bên này." Tiểu Bảo cười như không cười nhìn bọn họ, vẻ mặt trào phúng nói: "Nếu tôi không nhầm thì mấy người và Huyền quốc bên này đã ký kết hiệp ước trăm năm, còn từ Huyền quốc bên này mà có được rất nhiều giống cây lương thực cao sản.

Chương 2041

Thế nhưng cuối cùng thì sao?

Cầm lợi ích do Huyền quốc ban cho, lại đi hợp tác với người Bắc quốc, ý đồ động thủ với Huyền quốc, lời này tôi nói không sai chứ?" Lời nói của Tiểu Bảo khiến sắc mặt Ngô Kim Ngọc bọn họ đều thay đổi.

Con trai của Ngọc Vương này là biến thái sao?

Sao chuyện như vậy cũng có thể biết rõ đến thế? "Mấy người nhìn xem, đã biết mình làm những chuyện gì rồi mà còn muốn đến gây phiền phức đòi hợp tác, mấy người thật sự nghĩ Huyền quốc chúng tôi không có ai sao?

Hay là chúng tôi thèm hợp tác với mấy người lắm sao?

Từ khi nào mà mấy người này lại trở nên ngu xuẩn đến vậy?" Tiểu Bảo châm chọc hỏi.

Một câu nói khiến người ta tức giận hoàn toàn, Ngô Kim Ngọc chưa từng bị người ta sỉ nhục như vậy bao giờ. "Sao vậy?

Thấy tôi nói không đúng, nên định tức giận à?

Nhưng rốt cuộc mấy người lấy đâu ra mặt mũi mà tức giận với chúng tôi vậy?" Tiểu Bảo giả vờ rất khó hiểu hỏi bà ta. "Kẻ bội ước là mấy người, kẻ ăn xong rồi lại cắn trả cũng là mấy người.

Mấy người xem, mấy người làm nhiều chuyện như vậy, chúng tôi lại không đi tìm phiền phức của mấy người, vậy mà mấy người vẫn không biết đủ, rốt cuộc mấy người muốn làm gì nữa đây?" Tiểu Bảo bình tĩnh nhìn bọn họ, vẻ mặt đau khổ hỏi.

Một câu nói khiến Ngô Kim Ngọc bọn họ có chút bực bội.

Mọi lời lẽ đều bị cái tên tiểu tử thối này nói hết rồi, bọn họ còn có thể nói gì nữa?

Quan trọng là, bọn họ vậy mà còn không nói lại được cái tên tiểu tử thối này.

Điều này quả thật quá mất mặt.

Tay run rẩy chỉ vào người trước mặt, sắc mặt Ngô Kim Ngọc khó coi đến cực điểm.

Ngược lại, Tiểu Bảo bình tĩnh nhìn bọn họ: "Nếu không có chuyện gì thì mấy người có thể đi rồi, cứ đứng chắn ở cửa nhà tôi như vậy làm gì?

Nhà tôi không thiếu mấy người 'môn thần' như vậy." Những người gác cổng nghe thấy lời của Tiểu Bảo, không nhịn được bật cười.

Tiểu thiếu gia nói những lời như vậy thật thú vị.

Nhưng mấy người kia chắc sẽ không thấy thú vị đâu nhỉ?

Dù sao thì đó là đang châm chọc bọn họ mà. "Tiểu thiếu gia, những chuyện này cứ giao cho chúng tôi xử lý là được, cậu cứ đi làm việc của mình đi, không cần để ý đến họ." Người gác cổng vội vàng nói.

Tiểu thiếu gia của bọn họ cũng có rất nhiều việc phải làm, cũng rất bận rộn, không có thời gian nhàn rỗi ở đây mà nói chuyện phiếm với những người này.

Tiểu Bảo rất hài lòng gật đầu: "Được, vậy giao cho mấy người đó." "Vâng." Tiểu Bảo cuối cùng nói một câu: "Cũng nên có chút tự biết mình đi, đừng có lúc nào cũng nghĩ cha tôi là người dễ nói chuyện như vậy." Nói xong, Tiểu Bảo cầm đồ vật đi thẳng, không thèm liếc bọn họ một cái.

Ngô Kim Ngọc bọn họ bị Tiểu Bảo mắng cho một trận như vậy, tâm trạng thật sự có thể tưởng tượng được.

Cho dù đứa trẻ này nhìn qua như một thiếu niên, nhưng tuổi tác cũng chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi bình thường, vậy mà bây giờ bà ta lại bị một đứa trẻ mười một tuổi làm cho mất mặt, điều này đối với bà ta mà nói quả thực là sỉ nhục lớn. "Cái chết tiệt..." Người gác cổng nghe thấy lời này liền không vui, âm trầm nhìn người nói chuyện: "Bà nói ai chết tiệt hả?

Bà nói lại cho chúng tôi nghe xem?" Mấy thị vệ gác cổng khác cũng trừng mắt nhìn Ngô Kim Ngọc.

Tiểu thiếu gia của bọn họ là bảo bối của Vương phủ, là loại người như họ muốn sỉ nhục thì có thể sỉ nhục sao?

Thật là ngu xuẩn.

Người bên cạnh Ngô Kim Ngọc đưa tay kéo bà ta một cái.

Trước mặt người ta mà sỉ nhục tiểu thiếu gia của người ta, đây không phải là tự rước lấy khổ sao?

Bất kể bọn họ nghĩ gì, Ngô Kim Ngọc chỉ cảm thấy hôm nay mình mất mặt quá lớn rồi.

Trong lòng không chỉ nảy sinh oán hận với Bắc Nặc Phong, mà ngay cả Tô Ngọc cũng vậy.

Rõ ràng ở nhà lại nói là không có ở đây, thật là quá đáng.

Liếc nhìn người trước mặt, Ngô Kim Ngọc cuối cùng chọn quay người rời đi.

Bất kể thế nào, sau này phải xử lý ra sao thì đó đều là chuyện của bọn họ rồi. "Chúng ta đi." Nhìn người rời đi, thị vệ hừ một tiếng, thật sự nghĩ bọn họ không biết chuyện gì đang xảy ra sao?

Quả nhiên vẫn là Tiểu thiếu gia lợi hại, chỉ vài câu nói đã đuổi người đi rồi.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo ôm một cái hộp quay về, có chút ngạc nhiên hỏi: "Tiểu Bảo con mang đồ gì về vậy?" "Cha, cái này là Không Tịch đại sư đưa cho con, ông ấy nói giao cho cha." Tiểu Bảo đưa cả đồ vật và thư tín cho Tô Ngọc.

Thái Huyền lập tức hứng thú, đi đến bên cạnh Tô Ngọc cùng anh nhìn cái hộp: "A Ngọc, cậu nghĩ bên trong sẽ là gì?" "Cái này thì không rõ lắm, là đồ gì thì vẫn phải đợi tôi xem xong mới biết." "Để Nam Kiều bọn họ đến đây, đề phòng vạn nhất." Thái Huyền nghĩ đến điều gì đó, cau mày nói rất nghiêm túc.

Ai biết được bên trong có phải là thứ gì đó có thể gây hại cho Tô Ngọc bọn họ hay không.

Tô Ngọc sững người một chút, sau đó bất lực lắc đầu: "Được." Nam Kiều và Vạn Cổ bọn họ rất nhanh đã đến. "Ngọc ca ca, anh tìm chúng tôi có chuyện gì vậy?" Nam Kiều đến nơi liền thẳng thắn ngồi xuống bên cạnh Tô Ngọc hỏi.

Nếu bị Nam Cận nhìn thấy thì lại sẽ nói cô ấy không ổn trọng nữa rồi. "Đây là đồ do Không Tịch đại sư gửi đến, các em xem trên đó có thứ gì không nên có không." Tô Ngọc chỉ vào đồ vật bên cạnh nói.

Nam Kiều và Vạn Cổ nhìn qua, sau khi kiểm tra kỹ lưỡng mới nói: "Ngọc ca ca yên tâm, bên trong không có thứ gì không nên có." "Nhưng bên trong có gì hay không thì phải mở ra xem rồi chúng ta mới biết." "Vậy thì mở ra đi." Sau khi Tô Ngọc mở hộp ra, Nam Kiều bọn họ ghé vào kiểm tra, cẩn thận kiểm tra đi kiểm tra lại một lần nữa mới xác định bên trong không có thứ gì không nên có. "Ngọc ca ca yên tâm, bên trong không có gì bất thường, mọi thứ đều bình thường." "Vậy thì tốt." Tô Ngọc mở thư tín ra xem, sau khi đọc xong thì khẽ cau mày, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi: "Lại là như vậy sao?" "A Ngọc, có chuyện gì vậy?" Thái Huyền nghe lời Tô Ngọc nói, sắc mặt thay đổi, nhìn Tô Ngọc hỏi. "Cậu xem trước đi." Tô Ngọc đưa thư tín trong tay cho Thái Huyền.

Thái Huyền xem xong thì trầm mặc, lại là như vậy. "Đồ vật bên trong này..." Nhìn cái hộp trước mặt Tô Ngọc, Thái Huyền có chút đau đầu.

Món đồ này, bất kể có cần hay không, đối với bọn họ đều là một phiền phức lớn.

Tô Ngọc ừ một tiếng: "Tôi xem trước đã, đợi xem xong rồi hãy nói." "Được." Tô Ngọc mở hộp ra xem, bên trong là một số tài liệu, thông tin về người ngoài hành tinh.

Sau khi xem xong, Tô Ngọc có chút không hiểu, mục đích của Không Tịch đại sư khi đưa cái này cho anh rốt cuộc là gì?

Chương 2042

Nhưng có thể thấy, mỗi lần có người ngoài hành tinh xuất hiện, là lại có một lần đại thống nhất.

Mà hiện tại Huyền quốc đã thống nhất được hơn một nửa, phần còn lại đều là một số quốc gia nhỏ, cũng không có bất kỳ sự khác biệt nào so với việc thống nhất.

Chỉ riêng những gì được ghi chép lại, những năm này tổng cộng đã xuất hiện bốn người ngoài hành tinh.

Một là Thiên Cổ Nhất Đế, một là thừa tướng, một là nữ tướng quân tuyệt thế đầu tiên dưới gầm trời, và người cuối cùng chính là Vương Cẩn Hòa.

Mà Vương Cẩn Hòa lại không giống những người ngoài hành tinh khác, cô không tham gia triều chính, cũng không có bản lĩnh gì đặc biệt, chỉ là sau khi cô đến thì cuộc sống của bách tính đã tốt đẹp hơn, vấn đề lương thực cũng từ đó biến mất.

Điều này đối với bọn họ là một chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là, tại sao lần này lại có người đi tìm phiền phức cho Tiểu Hòa?

Dựa theo tình hình trên đó mà xem, sự xuất hiện của người ngoài hành tinh, đối với tất cả mọi người đều là chuyện tốt.

Thái Huyền cũng đã đọc xong, đối với điều này cậu ta có chút chấn kinh: "Người ngoài hành tinh?

Nói là Tiểu Hòa sao?" "Ừm." Tô Ngọc gật đầu. "Nhưng tôi không hiểu, sự xuất hiện của Tiểu Hòa đối với các quốc gia đều là chuyện tốt, họ làm như vậy chẳng lẽ không lo lắng chút nào sao?" Thái Huyền không nhịn được hỏi.

Sự xuất hiện của Vương Cẩn Hòa, đối với bách tính dưới gầm trời đều là phúc khí, bởi vì sự xuất hiện của cô ấy đã khiến bách tính có thể ăn no mặc ấm, không cần lo lắng chuyện đói ăn, lạnh mặc nữa.

Không những thế, bọn họ còn kiếm được rất nhiều tiền.

Nếu bách tính biết có người động thủ với Vương Cẩn Hòa, chắc hẳn sẽ vô cùng tức giận nhỉ? "A Ngọc, cậu có suy nghĩ gì về chuyện này không?" Thái Huyền rất muốn hỏi ý kiến của Tô Ngọc rốt cuộc là gì.

Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Thái Huyền: "Đây là vợ tôi, cậu nghĩ tôi sẽ có suy nghĩ gì?" "Cái này cũng đúng, nhưng tôi thấy Bắc quốc bên kia có chút phiền phức rồi." Ý nghĩ trường sinh bất lão của họ rốt cuộc là từ khi nào có vậy? "Ừm." "Bây giờ đã biết chuyện này rồi, A Ngọc, cậu có tính toán gì không?" Tô Ngọc có chút kỳ lạ nhìn Thái Huyền, đối với chuyện này anh có thể có tính toán gì chứ? "Cậu không lo chuyện này bị nhiều người biết đến hơn sao?" Nếu bị người khác biết được, đối với bọn họ mà nói thì không tốt chút nào.

Hơn nữa, với tính cách của Tô Ngọc, anh thật sự rất khó có thể bình tĩnh được.

Đặc biệt là khi người bị tổn hại lại là người vợ mà anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Thái Huyền, hít một hơi thật sâu: "Không sao." "Không sao?" "Thái Huyền, tôi từng bước đi đến ngày hôm nay cũng không phải là người dễ bắt nạt đâu." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Lạc Diễm cười lạnh nói: "Ai dám làm hại chị dâu, tôi sẽ dùng hỏa dược tiễn bọn họ một đoạn." Dưới sự giúp đỡ của Vương Cẩn Hòa, hỏa dược trong tay Lạc Diễm có sức sát thương lớn hơn nhiều. "A

Ngọc, cậu nghĩ thế nào?" "Lạc Diễm, em làm thêm nhiều hỏa dược lợi hại nhất trong tay em ra đi." "Nam Kiều, gửi thư về cho Thẩm lão đại nói bên tôi cần người, La Hậu thông báo cho người của chúng ta toàn diện hoạt động, bảo họ cẩn thận đừng để bị phát hiện." "Bạch Khởi, cậu và Vạn Cổ chuẩn bị dược liệu càng nhiều càng tốt." Ánh mắt Bạch Khởi khẽ lóe lên, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Ngọc ca, anh định... chuẩn bị chiến tranh sao?" Sao cảm thấy Ngọc ca ca lần này dường như muốn chơi thật?

Ngọc ca ca muốn chuẩn bị chiến tranh, không ai có thể ngăn cản được.

Ngay cả Nhiên ca cũng sẽ chọn ủng hộ Ngọc ca ca. "Tôi muốn xem có bao nhiêu kẻ dám động thổ trên đầu Huyền quốc." Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn bọn họ, nghiêm túc nói. "Nhưng bên Nhiên ca, anh phải nói chuyện tử tế với anh ấy một chút." Nam Kiều có chút xoắn xuýt nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên khuyên Tô Ngọc thế nào.

Luôn cảm thấy làm như vậy ít nhiều có chút không tốt. "Ừm, lát nữa tôi sẽ đi tìm Hoàng huynh bàn bạc một chút, những việc tôi phân phó các em làm đều phải thực hiện cho tốt." Tô Ngọc nhìn bọn họ, ý vị thâm trường nói.

Tất cả mọi người nhìn nhau, vẻ mặt ít nhiều có chút kỳ lạ.

Xem ra Ngọc ca lần này là chơi thật, không phải đùa giỡn với bọn họ.

Nhưng sao lại cảm thấy có chút mong đợi một cách khó hiểu vậy? "Ngọc ca yên tâm, chúng tôi sẽ xử lý tốt, anh không cần lo lắng, anh chỉ cần nói rõ với Nhiên ca là được." Nam Kiều suy nghĩ một lát rồi nói.

Tô Ngọc đưa tay vỗ vai Nam Kiều một cái: "Yên tâm đi, tôi đi đây." "Ngọc ca, lúc anh ra ngoài phải chú ý đó, bên ngoài vẫn còn người đang đợi anh kìa." Nam Kiều nghĩ đến chuyện này, cười nói.

Vẻ mặt đó khiến Tô Ngọc lắc đầu lia lịa. "Nam Kiều thúc thúc, lần này chú có lẽ sai rồi." "Ồ?" "Người đã bị con đuổi đi rồi." Tiểu Bảo cười tủm tỉm nói, vẻ đắc ý giữa lông mày cậu bé là điều họ muốn lờ đi cũng không thể. "Thì ra là vậy, vậy thì không cần lo lắng nữa rồi, Ngọc ca ca anh có thể đi được rồi." Hai người bên cạnh cứ nhìn Nam Kiều như vậy, ánh mắt ít nhiều có chút kỳ lạ. "Tôi đi trước đây, các em đi làm việc của mình đi." Tô Ngọc không để ý đến Nam Kiều, đứng dậy rời đi.

Sau khi anh đi, Nam Kiều đưa tay xoa cằm nói: "Bạch Khởi, mấy cậu nói xem Ngọc ca ca rốt cuộc muốn làm gì?" "Trước Tiểu Hòa, thiên hạ này từng xuất hiện ba người ngoài hành tinh.

Mà ba lần đó, mỗi lần đều sẽ thống nhất thiên hạ.

Ngay cả khi có người không muốn chiến tranh xảy ra, cuối cùng đều sẽ vì các loại chuyện mà buộc phải chuẩn bị chiến đấu đến mức động thủ." Thái Huyền nhìn Nam Kiều bọn họ nói.

Nam Kiều và những người khác nhìn nhau, trong mắt đều là sự chấn kinh.

Lại còn có chuyện như vậy sao?

Điều này chẳng phải quá mức kinh ngạc rồi sao? "Chuyện này là thật sao?" Nam Kiều không nhịn được hỏi. "Phải, nhưng lần này sẽ thế nào thì không ai biết được." Phải làm thế nào thực ra là tùy thuộc vào Tô Ngọc muốn ra sao.

Nếu anh không muốn đánh, thiên hạ này chắc chắn sẽ yên ổn, nhưng nếu có người ép anh phải đánh, thì thiên hạ sẽ thế nào vẫn chưa thể biết được. "Nếu A Ngọc đã nói như vậy rồi, việc chúng ta cần làm bây giờ là giúp anh ấy chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ.

Như vậy, sau này khi gặp tình huống cần thiết, chúng ta cũng có thể lập tức hành động, chứ không phải bị động phản kích.

Tôi nói vậy các cậu đã hiểu chưa?" Thái Huyền biết ý của Tô Ngọc đại khái là như vậy.

Nam Kiều bọn họ nhìn nhau, lại là như vậy sao?

Nếu là như vậy, thì có những chuyện dường như có thể giải thích được rồi. "Nếu đã vậy thì chúng ta quả thực phải chuẩn bị thật tốt, dù sao người Bắc quốc này vẫn luôn không từ bỏ chuyện này, sau này có động thủ hay không chúng ta tạm thời cũng không biết được." La Hậu bình tĩnh nói.

Đối với chuyện đánh trận này, cô ấy cũng không để ý.

Đối với cô ấy mà nói căn bản không quan trọng, quan trọng là Ngọc ca nói đánh, thì bọn họ liền đánh.

Chương 2043

Căn bản không sợ.

Tiểu Bảo cũng biết không ít chuyện về Bắc quốc, nghe lời La Hậu nói tiếp: "Lời tuy là vậy, nhưng chiếu theo dã tâm của Hoàng thượng và Đại tế ti Bắc quốc hiện tại, sau này họ sẽ làm gì thật sự không rõ lắm, cái này còn phải xem chúng ta bên này sẽ làm thế nào." "Tiểu Bảo, con có ý kiến gì không?" Đứa trẻ Tiểu Bảo này tinh quái lắm, nếu cậu bé thật sự muốn làm gì, người bình thường thật sự không thể tính kế hơn cậu bé được.

Tiểu Bảo đưa tay vuốt cằm, 'hắc hắc' cười lên: "Đương nhiên là có chuyện tốt rồi." Nam Kiều bọn họ nhìn nhau, mỗi lần Tiểu Bảo lộ ra vẻ mặt như vậy thì chỉ có một khả năng, có người sắp gặp xui xẻo rồi.

Bất kể trong lòng bọn họ nghĩ gì, Tô Ngọc đều không biết, anh rời Vương phủ đi đến hoàng cung.

Huyền Phỉ Nhiên nghe người nói Tô Ngọc đến thì có chút ngạc nhiên, dù sao Tô Ngọc cũng đã mấy ngày không vào cung rồi.

Đều đang giúp anh ấy xử lý một số chuyện bên ngoài.

Còn một thời gian nữa mới đến Thiên Đô đại điển, bọn họ đều bận rộn.

Hôm nay Tô Ngọc đến đây muốn làm gì? "Tiểu Ngọc, em đến tìm ta có phải có chuyện gì quan trọng không?" "Thật vậy, Hoàng huynh, anh xem cái này trước đi, đây là đồ do Không Tịch đại sư gửi đến." Tô Ngọc đưa tất cả đồ vật mà Không Tịch đại sư đưa cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên liếc nhìn đồ vật trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc: "Không Tịch đại sư?

Vị Không Tịch đại sư được đồn là trên thông thiên văn dưới tường địa lý đó sao?" "Vâng." "Được, ta xem trước đã, em cứ ngồi đi." Tô Ngọc ngồi bên cạnh đợi Huyền Phỉ Nhiên xem xong, anh ấy xem xong thì cau mày: "Người ngoài hành tinh?

Người này xuất hiện?" "Là Tiểu Hòa." "Cái gì?" Huyền Phỉ Nhiên chấn kinh nhìn Tô Ngọc.

Lại là Vương Cẩn Hòa sao? "Trước đây em chưa giải thích rõ với Hoàng huynh, nguyên nhân người Bắc quốc đối phó với Tiểu Hòa, một phần là vì chuyện người ngoài hành tinh này.

Đại tế ti Bắc quốc không biết làm sao mà biết được, sau đó liền cảm thấy máu của Tiểu Hòa có thể khiến bọn họ trường sinh bất lão, nên mới có chuyện sau này xảy ra." Tô Ngọc khẽ thở dài một tiếng, bất lực nói.

Huyền Phỉ Nhiên cau mày, có chút lo lắng nói: "Nếu là như vậy, Tiểu Hòa có thể sẽ gặp nguy hiểm rồi." Đối với chuyện người ngoài hành tinh, Huyền Phỉ Nhiên ít nhiều cũng biết một chút.

Bởi vì mỗi lần có người như vậy xuất hiện, đều sẽ đón chào một thịnh thế và sự thống nhất.

Sự xuất hiện của Tiểu Hòa, đã khiến giống cây lương thực cao sản xuất hiện.

Đồng thời cũng giúp giải quyết rất nhiều vấn đề trong cuộc sống của bách tính.

Hiện tại bách tính của Huyền quốc có thể nói là giàu có nhất trong tất cả các quốc gia nhỉ?

Mà quốc khố của Huyền quốc cũng là giàu có nhất trong tất cả các quốc gia.

Ngoài ra còn có binh lực cũng vậy.

Điều kiện như vậy dường như cũng phù hợp với tiêu chuẩn xuất hiện của người ngoài hành tinh. "Tiểu Ngọc, em thành thật nói với ta, rốt cuộc em nghĩ thế nào?" Tô Ngọc không thể nào vô duyên vô cớ lại đến tìm anh ấy, chắc chắn còn nghĩ đến điều gì đó, nếu không thì làm sao lại như vậy?

Tô Ngọc híp mắt nói: "Hoàng huynh, em đã thông báo cho Nam Kiều bọn họ bắt đầu chuẩn bị rồi." "Chuyện này ta có thể hiểu, nhưng Tiểu Ngọc em đừng quên chúng ta đã ký kết hiệp ước trăm năm, không thể tùy tiện phát động chiến tranh." Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu nói.

Ban đầu bọn họ nghĩ rằng để bách tính các quốc gia có thể tu dưỡng một thời gian, cũng để vùng đất này yên bình một chút, nên đã ký kết hiệp ước trăm năm.

Nhưng bây giờ xem ra, hiệp ước trăm năm này ký không đúng lúc rồi. "Hoàng huynh, những gì anh nói em đều hiểu, chúng ta quả thực đã ký kết hiệp ước trăm năm, nhưng nếu người vi phạm hiệp ước không phải chúng ta, mà là người khác, là người khác muốn phát động chiến tranh với chúng ta thì sao?" Đến lúc đó bọn họ sẽ không phải chủ động đánh trận, mà là bị động phản kích.

Huyền Phỉ Nhiên vẻ mặt kỳ lạ nhìn Tô Ngọc: "Xem ra em đã nghĩ kỹ rồi." Tô Ngọc ừ một tiếng: "Vì em đã đến tìm Hoàng huynh rồi, đương nhiên mọi thứ đều đã nghĩ kỹ, cân nhắc ổn thỏa.

Giờ chúng ta chỉ là bắt đầu chuẩn bị thôi, còn về sau làm thế nào thì phải xem những quốc gia khác định làm gì nữa." Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc, đây mới là lúc nào mà đã bắt đầu chuẩn bị rồi?

E rằng một khi chuyện xảy ra, cậu ta sẽ khiến các quốc gia gây sự phải tan tành. "Tiểu Ngọc, anh không quan tâm em muốn làm gì, nhưng em phải nhớ kỹ, hãy tự chăm sóc tốt bản thân, đừng để bị thương.

Em đừng quên bên cạnh em còn có Tiểu Hòa và các con, không được xảy ra chuyện, biết chưa?" Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Với tình cảm của cậu ta và Vương Cẩn Hòa, một khi Tô Ngọc có chuyện, Vương Cẩn Hòa nhất định sẽ không thể sống yên ổn được.

Tô Ngọc đương nhiên hiểu ý của Huyền Phỉ Nhiên, trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa: "Hoàng huynh cứ yên tâm, còn có Tiểu Hòa và các con ở đây, hơn nữa, bên cạnh em còn có mọi người, em đương nhiên sẽ không để xảy ra chuyện gì." Mà điều Tô Ngọc không nói là, bây giờ cũng chẳng có mấy ai là đối thủ của anh.

Lời này nói ra chắc chắn sẽ khiến người ta cảm thấy anh quá kiêu ngạo, nhưng sự thật đúng là như vậy.

Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, thoáng cái đã nhận ra cậu ta nói không thật lòng. "Thôi được rồi, nhìn em thế này là anh biết em đang nghĩ gì rồi, đừng ở đây chọc anh tức giận." "Hoàng huynh, ngày mai em sẽ lên triều, đến lúc đó chúng ta sẽ cùng các tướng quân khác bàn bạc kỹ lưỡng mọi chuyện." Tô Ngọc cũng không tức giận, mà tiếp tục nói.

Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, em cứ làm theo ý mình, những chuyện khác anh không nói nhiều nữa." "Được." Sau khi Tô Ngọc rời đi, Huyền Phỉ Nhiên khẽ nhíu mày, hy vọng những kẻ kia đừng làm quá lớn chuyện, cũng đừng để Tiểu Ngọc có cơ hội ra tay.

Anh nhìn thấy lần chuẩn bị này của Tiểu Ngọc, cứ như là muốn động thủ thật vậy. "Hoàng thượng, người không lo lắng cho Vương gia sao?" Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài: "Tiểu Ngọc không phải người bốc đồng như vậy, vì cậu ta đã nói ra rồi, vậy chắc chắn đã nghĩ kỹ cả rồi." Anh biết Tô Ngọc muốn làm gì.

Chẳng qua là không muốn ai tiếp tục dòm ngó Huyền quốc nữa thôi.

Hiện tại các quốc gia phương Bắc bắt đầu nhìn Huyền quốc, nhìn Tiểu Hòa và bọn trẻ bằng ánh mắt thèm muốn.

Với tính cách của Tiểu Ngọc, nhất định sẽ không bỏ qua như vậy.

Cậu ta làm chuyện này, muốn ra tay với các quốc gia phương Bắc cũng là có lý do.

Anh chỉ lo đến lúc đó các quốc gia phương Bắc sẽ giở trò khác, cuối cùng khiến Tô Ngọc khó chịu, còn khiến Tô Ngọc trở thành đối tượng bị thiên hạ chê cười. "Hoàng thượng, nô tài nghĩ người không cần lo lắng đâu ạ.

Vương gia là người thế nào, người và Vương phi đã làm biết bao nhiêu chuyện tốt cho dân thiên hạ, ai cũng biết cả.

Nếu người của các quốc gia khác ra tay trước để đối phó Huyền quốc, Vương gia đến lúc đó ra tay thì cùng lắm chỉ là bảo vệ Huyền quốc, chứ không phải xâm lược quốc gia khác." Lai Phúc suy nghĩ một lát rồi nói.

Những năm nay hắn đi theo Huyền Phỉ Nhiên đã thấy quá nhiều, cũng biết Tô Ngọc đã làm biết bao nhiêu chuyện vì Huyền quốc. "Những điều ngươi nói trẫm đều biết, nhưng nào có ngăn được việc có những kẻ tin vào lời đồn đại của người khác." Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nói.

Từ xưa đến nay, những lời đồn thổi ác ý luôn có thể hại chết người. "Hoàng thượng, chỉ cần đến lúc đó giết gà dọa khỉ là đủ rồi ạ."

Ngọc Vương tốt đến mức nào, người hiểu anh đều biết.

Nếu trong tình huống này mà còn có kẻ đến gây phiền phức cho Vương gia, thì chỉ có thể chứng minh một điều, đầu óc những kẻ đó ít nhiều có vấn đề. "Ngươi nói không sai." Huyền Phỉ Nhiên đồng tình gật đầu.

Ngày mai đợi Tiểu Ngọc đến rồi bọn họ sẽ bàn bạc kỹ lưỡng thêm.

Chương 2044

Tiểu Bảo thấy Tô Ngọc trở về, vội vàng chạy tới hỏi với vẻ mặt mong đợi: "Cha, hoàng bá bá đã đồng ý chưa ạ?" Mặc dù biết Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn sẽ đồng ý, Tiểu Bảo vẫn không kìm được mà hỏi. "Bên Hoàng huynh đã đồng ý rồi, ngày mai cha sẽ đi thượng triều, đến lúc đó sẽ nói chuyện với các tướng quân một chút." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Tiểu Bảo không nhịn được cười: "Cha mà đi thượng triều, chắc mấy vị đại thần kia lại lo sốt vó lên." "Không sao, gần đây cha không có thời gian đi tìm phiền phức cho họ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là họ không làm chuyện gì khiến cha tức giận mà muốn tìm phiền phức." Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, liền biết Tô Ngọc sẽ nói những lời như vậy.

Sau khi biết sắp xếp của Tô Ngọc, Tiểu Bảo chợt nghĩ ra một chuyện: "Cha không phải nói ngày mai muốn gặp Không Tịch Đại sư sao?

Nếu mà đi thượng triều thì e là đến trưa cũng chưa về được." "Không sao, đến lúc đó cứ để Không Tịch Đại sư đợi một lát là được." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Anh không hề bận tâm. "Vâng." Quả nhiên giống như Tiểu Bảo nói, ngày hôm sau, tất cả mọi người khi thấy Tô Ngọc đi thượng triều đều vô thức cứng đờ người, họ cảnh giác nhìn Tô Ngọc: "Vương gia hôm nay sao lại nghĩ đến chuyện thượng triều?

Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ: "Mấy vị đã làm chuyện gì gây nguy hại cho Huyền quốc sao?

Mà lại lo lắng tôi đến thượng triều như vậy?" Các đại thần nghe

Tô Ngọc nói, vội vàng đáp: "Vương gia, lời này người không thể nói như vậy, sao chúng tôi có thể làm chuyện tổn hại Huyền quốc được chứ." Nhìn các vị đại thần ra sức phủ nhận, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Nếu các vị chẳng làm gì cả, vậy các vị đang lo lắng điều gì?" Người bị Tô Ngọc nghẹn lời thì lập tức không nói gì nữa, hình như đúng là có vấn đề.

Rốt cuộc họ đang lo lắng điều gì? "Là chúng ta nghĩ nhiều rồi." Nhưng rốt cuộc mục đích Vương gia hôm nay đến thượng triều là vì chuyện gì?

Thừa tướng đi đến bên Tô Ngọc, nhìn anh hỏi: "Vương gia hôm nay có phải có chuyện gì muốn nói không?" Tô Ngọc không thường xuyên thượng triều, nhưng mỗi lần thượng triều nhất định có chuyện muốn nói.

Mà chuyện này còn rất quan trọng. "Sau này các vị sẽ biết." Thừa tướng và các đại thần khác nhìn nhau, trong mắt mang theo sự ngạc nhiên.

Nhưng cũng không hỏi thêm, chỉ khẽ gật đầu: "Vâng." Thế nhưng, từ lúc thượng triều đến lúc tan triều, Tô Ngọc không nói một lời, chỉ đứng bên cạnh nghe họ nói chuyện.

Điều này khiến Thừa tướng và họ có chút bất đắc dĩ.

Khi các đại thần chuẩn bị ra về, Thừa tướng, các tướng quân, cùng những người của Công bộ, Hộ bộ đều bị Tô Ngọc gọi lại.

Tô Cửu đi đến trước mặt Tô Ngọc, nhíu mày hỏi: "Tiểu Ngọc, em muốn làm gì?" "Anh cứ yên tâm, em không muốn làm gì cả, chỉ muốn làm một vài chuyện thôi, yên tâm, sẽ không làm gì các anh đâu." Tô Ngọc với vẻ mặt "tôi rất dễ tính" khiến Thừa tướng và những người khác một chút cũng không tin. "Em nói lời này lúc nào mà bản thân em tin không?" Tô Cửu bực mình hỏi. "..." Tô Ngọc im lặng nhìn Tô Cửu, đại ca này của anh có được không đây?

Sao lại có thể nói như vậy chứ? "Đại ca, em nói anh nghe, anh nói thế sẽ làm tổn thương em đấy." Tô Ngọc bực bội nói. "Được rồi, đừng có làm nũng ở đây nữa, thật thà nói xem rốt cuộc em muốn làm gì?" Các đại thần khác chưa rời đi bên cạnh nghe Tô Cửu nói cũng xích lại gần hỏi: "Đúng vậy, Vương gia muốn làm gì?

Tại sao không thể nói trước với chúng tôi một chút?

Hay Vương gia cảm thấy những chuyện này chúng tôi không nên biết?" Tô Ngọc nhìn người vừa nói chuyện một cái, cười như không cười nói: "Người quý ở chỗ có tự biết mình, các vị nói xem?" Người bị Tô Ngọc chặn họng thì bất mãn nhìn anh.

Ngại thân phận của Tô Ngọc nên không dám nói nhiều, chỉ có thể bình tĩnh nhìn Tô Ngọc: "Vương gia làm như vậy, người không biết còn tưởng Huyền quốc này là của Tô gia các người đấy." Lời nói mỉa mai này ai nghe cũng muốn đánh người. "Nếu không phải nghĩ như vậy, sao Vương gia lại có thể chỉ huy các vị đại thần như thế?" Thừa tướng và họ vừa định nói, đã bị Tô Ngọc ngăn lại: "Các anh cứ đứng bên cạnh xem đi, bổn vương muốn xem họ còn muốn nói gì nữa." Thừa tướng và họ nhìn nhau, không nói gì, xem ra Vương gia lại muốn chỉnh đốn người rồi.

Chỉ là không biết lần này có bao nhiêu người sẽ gặp xui xẻo đây.

Thừa tướng và mấy vị tướng quân nhìn người vừa nói chuyện một cái đầy thâm ý.

Đại thần này là người mới được thăng chức hai năm trước, xem ra giờ đây ông ta không còn cần thiết phải ở lại đây nữa.

Còn về những người khác, Vương gia sau này e là sẽ cùng nhau "dọn dẹp" hết.

Anh đã bắt đầu mong chờ rồi, đây là chuyện gì vậy? "Nói tiếp đi." Tô Ngọc ngước mắt nhìn đối phương, ánh mắt đó khiến người chất vấn Tô Ngọc không dám nói một lời nào. "Sao vậy?

Bổn vương cho ngươi nói thì ngươi lại không dám nói nữa à?" Tô Ngọc chế giễu hỏi. "Tô Ngọc, ngươi thật sự quá kiêu ngạo rồi, ngươi làm như vậy không lo Hoàng thượng có một ngày sẽ thất vọng về ngươi sao?

Đừng tưởng bây giờ ngươi là Vương gia thì có thể một tay che trời!" Tô Ngọc cười khẽ: "Nói gì mà một tay che trời thì bổn vương thật sự không làm được, nhưng bổn vương một tay che cái 'trời' của các ngươi thì vẫn làm được đấy, ngươi có muốn thử xem không?" "Ngươi..." "Còn nữa, dám gọi thẳng tên bổn vương, là ai cho ngươi cái gan đó?

Địa vị còn không bằng Thừa tướng, không bằng mấy lão tướng quân, vậy mà cũng dám gọi thẳng tên anh à?

Thật đúng là đồ không biết tốt xấu." Sắc mặt của vị đại thần vừa gọi thẳng tên Tô Ngọc lập tức thay đổi.

Ông ta đã làm gì vậy?

Sao có thể vào lúc này lại xưng hô Tô Ngọc như thế? "Lần trước người dám xưng hô bổn vương như vậy, bây giờ không biết đã ở phương nào rồi, không biết lần này ngươi sẽ có kết cục thế nào." Lúc này, Lai Phúc từ bên ngoài bước vào: "Phùng Khương trực tiếp gọi húy danh Ngọc Vương, đại bất kính với Vương gia, đánh hai mươi trượng, đóng cửa suy nghĩ lỗi một tháng." Lai Phúc nói xong nhìn Phùng Khương: "Phùng đại nhân, Vương gia là đệ đệ mà ngay cả Hoàng thượng cũng phải cưng chiều bảo vệ, ngươi có tư cách gì mà lại khinh thường chất vấn Vương gia như vậy?" "Còn về việc Vương gia vì sao không nói chuyện muốn nói trên triều đường, đó là vì các ngươi còn chưa có tư cách để nghe chuyện Vương gia muốn nói, nói như vậy, ngươi đã hiểu chưa?" Chuyện này chỉ có một số đại thần chủ chốt mới được biết.

Ngoại trừ họ, không ai khác được nghe.

Sắc mặt Phùng Khương thay đổi liên tục, không dám nói thêm gì. "Vương gia, các vị đại nhân, Hoàng thượng đã đợi các vị rồi ạ." Tô Ngọc nhìn Phùng Khương một cái, cười như không cười nói: "Nếu đã vậy, vậy chúng ta đi trước đây." Sau khi mọi người rời đi, Phùng Khương nhìn những người khác, mỉa mai nói: "Đây là ý gì?

Chúng ta không phải là đại thần của Huyền quốc sao?" "Tại sao những chuyện này chúng ta không thể biết?" Tần Sóc nhìn Phùng Khương một cái: "Tại sao ư?

Bởi vì những chuyện này là rất quan trọng, chỉ có vài vị đại thần mới được biết, đạo lý 'người đông mắt tạp' Phùng đại nhân sẽ không không hiểu chứ?" Vương Tĩnh Vũ lạnh nhạt nhìn Phùng Khương: "Mỗi lần có đại sự cần chuẩn bị, nhưng còn chưa thể công bố ra ngoài thì đều chỉ có Thừa tướng và những người đó biết, những chuyện còn lại, đến lúc chúng ta cần biết thì tự nhiên sẽ biết thôi." "Nói không sai.

Phùng đại nhân gấp gáp muốn biết là vì sao?" "Các ngươi...

Ai cũng là đại thần, sao chúng ta lại phải thấp hơn người khác một bậc?" Phùng Khương vẫn có chút không cam lòng, bất mãn nhìn những người trước mặt nói. "Vì quan chức của chúng ta không cao bằng họ, biết cũng không nhiều bằng họ, lý do này đủ chưa ạ?" "Xem ra Phùng đại nhân cảm thấy hình phạt Hoàng thượng ban quá nhẹ, đến nỗi người mới dám nói những lời như vậy." Sắc mặt Phùng Khương hơi thay đổi, nghĩ đến chuyện này, ông ta âm trầm nhìn Vương Tĩnh Vũ và những người khác. "Đồ chó săn." "Các người bảo vệ Tô Ngọc như vậy, là anh ta đã cho các người lợi lộc gì sao?

Thật không ngờ mà." Lúc này Phùng Khương giống như một con chó điên, gặp ai cũng muốn cắn một miếng.

Vương Tĩnh Vũ một chút cũng không tức giận, chỉ nhàn nhạt nhìn Phùng Khương: "Ông vẫn nên đi nhận hình phạt của mình trước đi.

Mong rằng ông không làm chuyện gì có lỗi với Huyền quốc, có lỗi với bộ quan phục này của ông." Các đại thần bên cạnh đồng tình gật đầu, nếu Phùng Khương thật sự đã làm gì, đến lúc đó Tô Ngọc chắc chắn sẽ không bỏ qua cho ông ta.

Sắc mặt Phùng Khương thay đổi liên tục: "Các ngươi..." Nhìn Phùng Khương đầy ẩn ý: "Chúng ta thì sao?" "Tĩnh Vũ, chúng ta đi thôi, không cần nói nhiều với ông ta." Lời nói không hợp thì nửa câu cũng thừa.

Có chuyện gì mà họ cần biết thì tự nhiên sẽ biết, hà tất phải tìm hiểu rõ ràng như vậy?

Chương 2045

Chẳng phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao? "Các người thật sự quá đáng mà." Tất cả mọi người nhìn nhau, họ lại làm gì rồi?

Sao lại quá đáng? "Đi thôi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: "Có kẻ nào không an phận à?" "Không an phận thì chưa đến mức, nhưng chỉ là thấy tôi chướng mắt thôi, ai bảo tôi được Hoàng huynh cưng chiều lại còn chức cao quyền trọng chứ?" Tô Ngọc xòe tay bất đắc dĩ nói.

Bị người ta cứ đeo bám không buông như vậy, anh cũng rất bất lực.

Chỉ là không biết kẻ đó có thể chống đỡ được đến bao giờ. "Thằng nhóc này, nói năng gì vậy?

Em là em trai ta, ta không cưng chiều em thì cưng chiều ai?" Tô Cửu bên cạnh khẽ ho một tiếng: "Hoàng thượng, thần mới là anh ruột của Tiểu Ngọc." "Thế à?

Ngươi hỏi Tiểu Ngọc xem, ngươi nhìn xem ta có phải anh của nó không." Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nói.

Các đại thần bên cạnh khẽ ho một tiếng, cúi đầu giả vờ như không biết gì.

Mỗi lần Vương gia trở về, Hoàng thượng và Tô đại nhân đều phải có một trận "tranh giành".

Cuối cùng vẫn là Vương gia đứng ra nói chuyện rồi mới coi như chưa có chuyện gì xảy ra.

Hoàng thượng và Tô đại nhân đều đã trưởng thành rồi, vậy mà còn làm những chuyện như vậy, cũng không thấy mất mặt sao. "Hoàng huynh, anh và đại ca đều lớn từng nào rồi, vậy mà vẫn làm như thế sao?" Tô Ngọc bực bội nói. "Được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa, nói chuyện khác đi." Huyền Phỉ Nhiên cười chuyển đề tài. "Vương gia, hôm nay người có chuyện gì quan trọng muốn nói đúng không?

Người cứ nói thẳng ra đi, không cần giấu giếm làm gì." "Chuẩn bị chiến tranh, chuẩn bị đánh trận." Tất cả mọi người đều bị sáu chữ này của Tô Ngọc làm cho hoảng sợ.

Bao gồm cả Tô Cửu. "Tiểu Ngọc, chuyện này là sao vậy?

Em đừng quên chúng ta đã ký kết hiệp ước trăm năm, nếu chúng ta lúc này phát động chiến tranh, chẳng phải là tự vả vào mặt mình sao?" Tô Cửu nhíu mày nói.

Các đại thần khác vô cùng đồng tình gật đầu: "Tô đại nhân nói không sai, Vương gia người cần phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới hành động ạ." "Vương gia rốt cuộc người nghĩ gì vậy?

Hiệp ước mà chúng ta ký kết năm xưa chính là do một tay người xúc tiến, lúc này người lại muốn phát động chiến tranh, điều này có phải là không hay lắm không?" Mấy vị tướng quân thì không sợ đánh trận, dù sao bây giờ chỉ cần đánh trận, lương thảo, dược liệu đều do Vương gia bỏ ra, họ căn bản không cần lo lắng, chỉ cần cố gắng giành chiến thắng lớn là đủ rồi.

Nhưng Vương gia làm ra chuyện này rốt cuộc là vì cái gì?

Họ đều có chút không hiểu. "Bổn vương đâu có nói chúng ta muốn chủ động phát động chiến tranh, nếu người khác muốn ra tay với Huyền quốc chúng ta thì sao?

Các vị thấy nên làm thế nào?" Tô Ngọc nhìn những người trước mặt hỏi.

Tất cả mọi người đều im lặng, nếu có người muốn đến gây sự với họ, thậm chí tấn công Huyền quốc, thì họ quả thật nên bắt đầu chuẩn bị rồi. "Vương gia, có phải người đã nhận được tin tức gì rồi không?" Thừa tướng đột nhiên mở lời hỏi.

Nếu không phải nhận được tin tức xác thực, Vương gia sẽ không đưa ra quyết định như vậy, giữa chừng này chắc chắn có điều gì đó mà họ đều không biết. "Ừm, các vị xem trước đi." Sau khi mọi người truyền tay nhau đọc xong tin tức Tô Ngọc mang đến, đều nhíu mày.

Nếu là như vậy, họ quả thật cần phải bắt đầu chuẩn bị rồi. "Rất nhiều thứ tôi đã cho người bắt đầu chuẩn bị rồi, còn về phía tướng sĩ, các vị tướng quân đừng quên luyện binh đấy." Tất cả mọi người vô thức nhìn Huyền Phỉ Nhiên bên cạnh.

Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn họ: "Các ngươi cứ nhìn chằm chằm trẫm như vậy làm gì?

Chuyện này Tiểu Ngọc đã vào cung nói với trẫm từ hôm qua rồi, tất cả mọi việc cứ theo lời cậu ta mà làm là được." "Hoàng thượng, chúng thần có thể biết vì sao không ạ?" Với tính cách của Huyền Phỉ Nhiên, anh ta nhất định sẽ không làm loại chuyện này. "Từng nghe nói về thiên ngoại lai khách chưa?" Bốn chữ "thiên ngoại lai khách" khiến mọi người nhìn nhau, có người chưa từng nghe, nhưng cũng có người đã nghe qua. "Ý của Hoàng thượng là..." "Ừm, nếu không có ai gây sự thì Huyền quốc sẽ không làm gì, nhưng nếu có kẻ không biết sống chết, Huyền quốc chúng ta nhất định sẽ không bỏ qua như vậy." Không phải vì họ mạnh mẽ mà phải nhường nhịn người khác, để họ muốn làm gì thì làm, điều này đơn giản là chuyện hoang đường. "Sau này các quốc gia phương Bắc sẽ gây ra một vài chuyện, đến lúc đó phải làm thế nào, các ngươi hãy phối hợp với Tiểu Ngọc, nhất định không được để ai làm tổn hại đến vợ chồng Tiểu Ngọc và con cái họ, kể cả tổn hại về mặt ngôn ngữ cũng không được bỏ qua, các ngươi hiểu chưa?" Huyền Phỉ Nhiên nghiêm túc nhìn họ, lạnh lùng nói.

Nghe những lời này, mấy vị đại thần không biết nên nói gì mới phải: "Hoàng thượng, chúng thần có thể hỏi các quốc gia phương Bắc sẽ làm gì không ạ?" "Nói cho các ngươi biết cũng không sao, các quốc gia phương Bắc không biết từ đâu biết được cái gọi là trường sinh bất lão, thậm chí tin rằng chỉ cần có được máu của Tiểu Hòa và con của cô ấy, uống vào là có thể trường sinh bất lão.

Sau đó Đại tế ti của họ sẽ gây phiền phức cho vợ chồng Tiểu Ngọc trong yến hội, đến lúc đó phải làm thế nào thì trong lòng các ngươi hẳn đã có tính toán rồi." Tô Cửu không vui nhìn Tô Ngọc: "Chuyện này sao em không nói với anh?" Còn coi anh là anh trai nữa không? "Lúc về em đã định nói với anh rồi, chỉ là sau này hai chúng ta đều quá bận, nên em chẳng nói gì cả." Tô Ngọc vô tội nhìn Tô Cửu.

Không phải anh không nói, mà là thời gian trước họ thật sự rất bận.

Bận đến nỗi không có thời gian nói chuyện phiếm.

Đối với cái cớ này, Tô Cửu miễn cưỡng chấp nhận được. "Nếu đã như vậy, còn có anh trai này ở đây, họ có thể làm gì được em?" Tô Cửu lạnh lùng cười nói. "Vâng." Thừa tướng và họ cũng từ trong những lời này mà hoàn hồn lại, biểu cảm có chút phức tạp, cũng có chút khó nói. "Vương gia, người của các quốc gia phương Bắc đó đầu óc chắc không được linh hoạt lắm nhỉ?" Thừa tướng không nhịn được hỏi. "Nói sao?" "Chuyện như vậy mà họ cũng tin sao?" "Tin." "..." Tất cả mọi người nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt khó nói.

Người của các quốc gia phương Bắc rốt cuộc đã chống đỡ đến bây giờ bằng cách nào?

Hoàng thượng của họ thật sự không phải kẻ ngốc sao?

Nếu không tại sao lại có thể nói ra những lời như vậy? "Vương gia, tôi có chút không hiểu ý của các quốc gia phương Bắc này." "Đúng vậy, trường sinh bất lão này chỉ có cái gọi là thần tiên và yêu quái mới có thôi, một phàm nhân mà có thể sống thọ hơn một chút đã là giỏi lắm rồi, họ còn muốn trở thành lão quái vật hay sao?" Tô Ngọc bị lời nói của họ chọc cười.

Nhưng sự thật cũng đúng là như vậy.

Những người này thật sự ngu xuẩn đến tột cùng.

Khi họ làm những chuyện này, thật sự không suy nghĩ xem bản thân có gánh vác nổi không sao? "Hoàng thượng người cứ yên tâm, sau này chúng thần biết phải làm gì rồi ạ." "Vậy thì giao cho các ngươi." "Vâng." Sau khi bàn bạc xong xuôi mọi chuyện, Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc: "Sau khi về hãy nói với Tiểu Hòa, lúc cô ấy ra ngoài nhất định phải cẩn thận, còn những người bên cạnh cô ấy cũng không được thiếu một ai, Tiểu Ngọc, chuyện này em phải để tâm một chút đấy." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên với vẻ mặt không cảm xúc, đây là vợ của anh, anh còn không biết phải sắp xếp thế nào sao? "Hoàng thượng, người lo lắng như vậy thì có chút thừa thãi rồi.

Chương 2046

Vương gia cưng chiều Vương phi đến mức nào chứ?

Rõ ràng biết có người âm mưu bất chính với Vương phi, Vương gia sao có thể không coi là chuyện gì chứ?" Thừa tướng buồn cười phản bác.

Nhìn vẻ mặt của Vương gia kìa, chắc là không vui rồi nhỉ?

Cũng không biết Hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sao lại có thể nói ra những lời như vậy. "Trẫm chỉ là lo Tiểu Ngọc bận rộn quá, tiện miệng nhắc nhở một chút thôi." Huyền Phỉ Nhiên nhịn cười nói. "..." Mọi người nhìn Huyền Phỉ Nhiên, vẻ mặt đó không tả xiết là thú vị đến mức nào.

Huyền Phỉ Nhiên bị chọc cười không ngừng. "Được rồi, được rồi, trẫm không nói nhiều về chuyện này nữa.

Còn về phía Phùng Khương, Tiểu Ngọc, em cứ cho người đi điều tra, xem vị Phùng đại nhân này phía sau đã làm bao nhiêu chuyện, vừa hay Vương Tĩnh Vũ và họ cũng nên tiến thêm một bước rồi." Kể từ khi Vương Tĩnh Vũ và họ được điều về, làm việc thật sự rất hợp ý anh.

Bất kể chuyện gì, chỉ cần đến tay họ, anh đều không cần lo lắng nhiều. "Hoàng huynh cứ yên tâm, em biết sẽ liệu mà làm." "Được, vậy em tự xử lý đi, anh không quản nữa." "Vâng." Thừa tướng và họ đối với việc Hoàng thượng buông quyền đã vô cùng bình tĩnh rồi.

Hoàng thượng còn làm như vậy, họ còn có thể làm gì?

Nhất định là nghe Vương gia thôi. "Hoàng huynh, sau đó em còn phải gặp Không Tịch Đại sư, em xin phép về trước đây, bên huynh có chuyện gì thì cứ sai người qua nói với em." Tô Ngọc nhìn thời gian thấy cũng gần đến lúc phải về rồi. "Được, em cứ đi làm việc của mình đi, một khi có chuyện gì, em phải nói trước với anh một tiếng, để chúng ta cũng có sự chuẩn bị." Huyền Phỉ Nhiên không yên tâm nói. "Vâng." Sau khi Tô Ngọc rời đi, Huyền Phỉ Nhiên bắt đầu nghiêm túc, rất nhiều mệnh lệnh được ban xuống.

Thừa tướng và họ cũng vô cùng nghiêm túc.

Hiện tại Vương gia đã bắt đầu chuẩn bị rồi, họ cũng coi như là xong.

Khi Tô Ngọc trở về Vương phủ thì vừa hay gặp Không Tịch Đại sư đến.

Không Tịch Đại sư nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt từ bi: "Tham kiến Vương gia." "Đại sư không cần đa lễ, mời vào trong." Hai người cùng vào Vương phủ, sau đó đi đến thư phòng của Tô Ngọc. "Đại sư, lời chúc mừng mà người gửi cho tôi hôm qua tôi đã xem rồi, nhưng tôi rất muốn biết vì sao Đại sư lại gửi cho tôi." "Hơn nữa, Đại sư biết Thiên Thần Vũ là bạn của tôi, nhưng lại không cho người đi cùng anh ta đến đây, điều này lại là vì sao?" Tô Ngọc liên tiếp hai câu hỏi, khiến trên mặt Đại sư mang theo một nụ cười nhẹ.

Không Tịch Đại sư nhìn chuỗi hạt Phật trên cổ tay Tô Ngọc một cái rồi bất đắc dĩ nói: "Vì sao bần tăng không đưa anh ta đến, Vương gia chẳng phải đã sớm biết rồi sao?" Ông ta cũng không ngờ rằng đồ mà Thiên Thần Vũ tặng cho Tô Ngọc lại có cổ trùng.

Nếu không phải Tô Ngọc và họ phát hiện ra, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Đến lúc đó mảnh đất này sẽ trở thành thế nào, thật sự không ai biết. "Vương gia, là bần tăng quản giáo không nghiêm, đã khiến Vương gia phải chịu tội rồi." Không Tịch Đại sư bất đắc dĩ mở lời nói. "Đại sư đã có chứng cứ xác thực rồi sao?" "Anh ta đã chọn gia tộc của mình giữa Vương gia và gia tộc, chuyện này Vương gia..." Không Tịch cũng không biết nên giải thích với Tô Ngọc thế nào. "Đại sư không cần giải thích gì với bổn vương, chuyện này không liên quan đến người, tất cả mọi chuyện đều là lựa chọn của chính anh ta." Tô Ngọc dường như không hề đau lòng vì chuyện này, không những không đau lòng, ngược lại còn vô cùng bình tĩnh.

Không Tịch nhìn Tô Ngọc như vậy, khẽ thở dài, Ngọc Vương quả nhiên là một hiền vương. "Vương gia, bần tăng có thể đi theo Vương gia không?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Không Tịch, chuyện này anh còn chưa nghĩ tới. "Đại sư vì sao lại muốn chọn đi theo tôi?" "Bần tăng muốn thanh lý môn hộ, anh ta rõ ràng biết sau khi người và Vương phi xảy ra chuyện, mảnh đất này sẽ biến thành thế nào, vậy mà anh ta vẫn chọn giúp đỡ những kẻ ác." "Người chẳng lẽ không sợ bổn vương biến thành loại người giết người không chớp mắt, cuối cùng hủy hoại tất cả mọi thứ này sao?" Tô Ngọc cười như không cười nhìn Không Tịch hỏi.

Trong đôi mắt của Không Tịch, tràn đầy trí tuệ.

Nghe Tô Ngọc nói như vậy, ông ta khẽ cười lắc đầu: "Bần tăng tin Vương gia sẽ không làm chuyện như vậy." "Ồ?

Thế sao?" "Phải." "Lần này anh ta đến đây mục đích là gì?" Tô Ngọc nhìn Không Tịch hỏi.

Kỳ thực khi Thiên Thần Vũ đến, anh ít nhiều đã đoán được một vài điều rồi. "Vương gia thông tuệ hơn người, hẳn đã sớm đoán được mục đích anh ta đến đây là gì rồi, cần gì phải hỏi bần tăng?" Không Tịch cười lắc đầu, bất đắc dĩ nói. "Vương gia, những ngày này người và Vương phi hãy đến nghe bần tăng giảng kinh một canh giờ mỗi ngày." "Được." Tô Ngọc biết Không Tịch đã nói như vậy thì ắt có lý do của người.

Sau khi hai người nói chuyện xong, Tô Ngọc gọi Nguyên Bảo đến: "Nguyên Bảo, Không Tịch Đại sư sau này sẽ ở lại Vương phủ một thời gian, ngươi hãy đưa Đại sư đi nghỉ ngơi một chút, sắp xếp cho người một nơi yên tĩnh hơn." Đối với sự sắp xếp của Tô Ngọc, Không Tịch Đại sư vô cùng hài lòng: "Như vậy đa tạ Vương gia." "Không cần khách sáo, dù sao chúng ta cũng là đôi bên cùng có lợi." Không Tịch muốn theo anh để thanh lý môn hộ, còn anh cũng cần Không Tịch giúp anh đối phó với Đại tế ti của các quốc gia phương Bắc.

Giữa họ không cần phải khách sáo như vậy.

Không Tịch cười mà không nói, như thể không biết mục đích của Tô Ngọc vậy. "Như vậy làm phiền rồi." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc, thấy anh cười cười không nói gì, lúc này mới yên tâm dẫn Không Tịch Đại sư đi nghỉ ngơi.

Sau khi sắp xếp xong, Nguyên Bảo mới đến thư phòng tìm Tô Ngọc, khi đến nơi thì Thái Huyền và Nam Kiều đã ở đó rồi. "Không Tịch Đại sư nói thế nào?" Thái Huyền hỏi. "Chuyện trong dự liệu." Tô Ngọc vừa nói vậy, Thái Huyền liền hiểu ra lựa chọn của Thiên Thần Vũ là gì. "Thì ra là vậy, xem ra anh ta đã quên một vài chuyện rồi." "Chuyện này không còn quan trọng nữa, sau khi anh ta đưa ra lựa chọn thì đã không còn bất kỳ mối quan hệ nào với chúng ta." Thái Huyền kỳ thực khá lo Tô Ngọc sẽ không vui, thấy anh như vậy ngược lại lại yên tâm. "Ban đầu tôi còn lo anh sẽ không vui, giờ xem ra là tôi lo lắng quá rồi." "Thái Huyền, bạn bè tôi đủ nhiều rồi, có hay không có anh ta đối với tôi căn bản không quan trọng." Tô Ngọc vô tư nói.

Nếu Thiên Thần Vũ chọn họ, coi họ là bạn thì anh đương nhiên cũng sẽ coi Thiên Thần Vũ như Thái Huyền và họ mà đối đãi, nhưng bây giờ xem ra không cần nữa rồi.

Thái Huyền bị câu "bạn bè rất nhiều" của Tô Ngọc chọc cười.

Nhưng đúng là như vậy, riêng người của Vong Ưu Thành đã bao nhiêu rồi?

Lại còn hoàng tử của mỗi quốc gia.

Cũng như bạn bè của một số thế gia.

Có những người này ở đây, Tô Ngọc quả thật không cần thêm một người bạn là Thiên Thần Vũ.

Một người tốt như Tô Ngọc, cũng không biết Thiên Thần Vũ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Vì sao lại lựa chọn như vậy. "Nếu cuối cùng hai người đối đầu, A Ngọc, anh định làm thế nào?" Tô Ngọc vô tư lắc đầu: "Không làm thế nào cả, bởi vì người này không thuộc về tôi." "Hả?

Anh không định đối phó Thiên Thần Vũ sao?

Chương 2047

Điều này không giống với tính cách của Tô Ngọc chút nào.

Dù sao Thiên Thần Vũ cũng muốn đối phó họ mà." "Anh ta còn chưa đến lượt tôi đối phó, có một người khác càng muốn tự tay xử lý anh ta hơn." Thái Huyền chợt tỉnh ngộ nhìn Tô Ngọc: "Anh nói là Không Tịch Đại sư?" "Đúng vậy, Không Tịch Đại sư sở dĩ ở lại Vương phủ, mục đích chính là để thanh lý môn hộ." Tô Ngọc kể cho họ nghe chuyện bên phía Không Tịch Đại sư.

Sau khi nghe xong, Nam Kiều xoa cằm nói: "Xem ra Không Tịch Đại sư này dường như vẫn là người không tồi nhỉ." "Em nói không sai." "Nhưng Không Tịch Đại sư vì sao lại muốn anh và chị dâu đi nghe người giảng kinh?" Nam Kiều không hiểu hỏi. "Một chuyện rất đơn giản, theo Không Tịch Đại sư, linh hồn và thân thể của tôi với Tiểu Hòa vẫn chưa đạt đến độ khế hợp hoàn hảo.

Trong trạng thái này, rất dễ bị Đại tế ti của các quốc gia phương Bắc lợi dụng kẽ hở.

Ông ấy làm như vậy có lẽ là để thân thể và linh hồn của chúng ta khế hợp hơn, cũng để Đại tế ti của các quốc gia phương Bắc không thể tìm phiền phức cho chúng ta." Tô Ngọc nghĩ đến lời Không Tịch Đại sư nói với anh, giải thích đơn giản.

Nam Kiều và họ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó có chút ngại ngùng hỏi: "Ngọc ca ca, hai người nói hết bí mật này cho chúng tôi biết, hai người chẳng lẽ không lo lắng chút nào sao?" Tô Ngọc bị hỏi có chút khó hiểu: "Tôi có gì mà phải lo chứ?

Mấy đứa là em trai tôi, còn có thể bán đứng tôi sao?" "Thế thì chắc chắn sẽ không bán đứng anh rồi." "Đấy không phải là đúng rồi sao?

Nghĩ nhiều làm gì." Tô Ngọc bực bội búng nhẹ trán Nam Kiều một cái.

Nam Kiều cũng không tức giận, xoa trán cười nói: "Ngọc ca ca, chúng tôi biết rồi." Cảm giác được tin tưởng hoàn toàn như vậy thật là không tồi.

Quay đầu nhìn La Hậu và họ, quả nhiên suy nghĩ của họ cũng giống anh. "A Ngọc, dù sao đi nữa, sau này vẫn phải cẩn thận Thiên Thần Vũ.

Vì Không Tịch ở đây rồi, tôi nghĩ anh ta chắc sẽ rất nhanh tìm đến." Thái Huyền không yên tâm nói. "Yên tâm đi, tôi đã có tính toán rồi.

Anh ta đến hay không đến, đối với chúng ta đều không có tổn thất gì, chẳng qua là gặp lại bạn bè ngày xưa thôi, cậu nói xem?" Thái Huyền không biết vì sao Tô Ngọc lại có thể phóng khoáng đến vậy, dù sao Tô Ngọc ngày xưa cũng coi Thiên Thần Vũ là bạn tốt.

Chẳng lẽ là vì Tô Ngọc có quá nhiều bạn bè?

Thái Huyền cứ thế nhìn chằm chằm Tô Ngọc, khiến Tô Ngọc có chút khó hiểu: "Cậu cứ nhìn chằm chằm tôi thế làm gì?

Mặt tôi có hoa chắc, mà cậu cứ nhìn mãi thế?" Lời trêu chọc của Tô Ngọc khiến Thái Huyền có chút bất đắc dĩ, không vui lườm anh một cái: "Cậu im đi, tôi nói chuyện nghiêm túc, đừng có đùa giỡn ở đây." "Anh thật sự không bận tâm chút nào sao?" Thái Huyền nhìn Tô Ngọc hỏi. "Tại sao phải bận tâm?

Tôi với hắn ta tuy là bạn, nhưng cũng lâu rồi không gặp," Tô Ngọc tùy ý nói. "Lần trước gặp mặt hắn ta đã tặng tôi cổ trùng và phệ hồn hương rồi, từ lúc đó tôi đã biết mối quan hệ giữa tôi với hắn ta thực ra không tốt đến thế, hắn ta cũng chẳng thân thiết gì với chúng ta." Lời nói của Tô Ngọc khiến Thái Huyền vừa thấy có lý, vừa có chút bất đắc dĩ: "A Ngọc, nhưng anh đã giúp hắn ta rất nhiều mà." "Thì sao chứ?

Tôi giúp hắn ta bao nhiêu là nể mặt bạn bè mà thôi, còn hắn ta có chấp nhận hay có giữ được mãi thế không, đó là quyết định của chính hắn ta, liên quan gì đến chúng ta?" Tô Ngọc vô tư nói. "Chúng ta luôn coi trọng mối quan hệ giữa mình với người khác, nhưng không thể yêu cầu người khác cũng giống mình được, cậu thấy có lý không?" Tô Ngọc cười giải thích.

Thái Huyền kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, rõ ràng là cậu ta muốn đến an ủi Tô Ngọc, nhưng không ngờ cuối cùng lại bị Tô Ngọc an ủi ngược lại. "A Ngọc, tôi hiểu ý anh rồi, nhưng bên Thiên Thần Vũ thì anh vẫn nên cẩn thận một chút, tôi cảm giác hắn ta sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu," Thái Huyền không yên tâm nói.

Cổ trùng và phệ hồn hương đều không đạt được tác dụng gì, sau này Thiên Thần Vũ rất có thể sẽ chọn cách khác để đối phó với Tô Ngọc. "Không sao, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn," Tô Ngọc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Thái Huyền đã không biết nên nói gì cho phải nữa, anh ấy đang nói cái gì vậy chứ? "Thôi được, đã anh nói vậy thì tôi còn biết nói gì nữa?" Thái Huyền không vui nói.

Người trong cuộc còn chẳng sốt ruột, mình là người ngoài sốt ruột làm gì?

Chẳng phải tự mình chuốc lấy phiền phức sao? "Thôi được rồi, đừng giận nữa, lớn rồi mà." "Ngọc ca ca, hay là chúng ta đi gặp Thiên Thần Vũ một chuyến đi?" Nam Kiều không nhịn được mở miệng hỏi. "Không cần đâu, hắn ta sẽ tự đến thôi.

Đến lúc đó mấy đứa muốn chơi cũng có cơ hội, không cần thiết phải chủ động đi tìm hắn ta lúc này.

Chúng ta còn nhiều việc phải làm, hắn ta không đáng để chúng ta bỏ dở công việc trong tay mà đi tìm," Tô Ngọc an ủi nói.

Nếu Nam Kiều và bọn họ chủ động đi tìm người, đến cuối cùng lại trở thành lỗi của bọn họ.

Đó không phải là chuyện tốt.

Nam Kiều có chút không vui nhìn Tô Ngọc, cuối cùng cũng chỉ có thể ấm ức gật đầu đồng ý: "Vậy được rồi." "Đi làm việc đi." Thái Huyền nhìn bóng lưng Nam Kiều rời đi, bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Anh không cho Nam Kiều đi gây rắc rối thế này, nó trong lòng chắc chắn không vui đâu." "Gây rắc rối lúc nào mà chẳng được, không nhất thiết phải là lúc này.

Thế này mới thú vị chứ, cậu thấy đúng không?" Tô Ngọc nhướng mày nói.

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kỳ lạ, cậu ta hình như đã biết Tô Ngọc muốn làm gì rồi. "Xem ra anh đã nghĩ xong phải làm thế nào rồi, nhưng anh phải suy nghĩ thật kỹ đấy." "Ừm, yên tâm đi." "Được." Quả nhiên không khác mấy so với suy nghĩ của Thái Huyền, Không Tịch Đại sư vừa đến phủ Vương gia ở được mấy ngày thì Thiên Thần Vũ đã đến rồi. "Vị công tử này tìm ai?" Thiên Thần Vũ nghênh ngang định đi thẳng vào phủ Vương gia, nhưng còn chưa bước vào đã bị người chặn lại. "Ta đến tìm Tô Ngọc, ta với Tô Ngọc là bạn bè, mấy người cứ cho ta vào thẳng là được," Thiên Thần Vũ tùy ý nói.

Thái độ tùy tiện đó cứ như thể đây là nhà của hắn ta vậy.

Vệ binh gác cổng cau mày nhìn người không thèm quản gì đã muốn xông vào, vội vàng bước tới chặn lại, bất mãn nói: "Vị công tử này chúng tôi chưa từng gặp ngài, xin ngài chờ một chút, chúng tôi cần vào báo với Vương gia một tiếng, nếu không ngài không thể vào được." Thiên Thần Vũ cau mày nhìn người đang nói chuyện với mình, sắc mặt vô cùng khó coi: "Ta với Tô Ngọc là bạn bè quen biết mười mấy năm rồi." "Bất kể quen biết bao lâu, chỉ cần là người chúng tôi chưa từng gặp thì đều phải vào báo, trước đó ngài không thể vào được." "Đúng thế, vạn nhất ngài lợi dụng cái cớ này để làm hại Vương gia, Vương phi và các vị tiểu thiếu gia thì sao?" Bất kể nói thế nào, vệ binh gác cổng vẫn không chịu cho Thiên Thần Vũ vào.

Thậm chí khi hắn ta nói là bạn của Tô Ngọc, họ cũng giả vờ như không nghe thấy gì.

Thiên Thần Vũ không thèm để ý đến họ, đi thẳng vào trong.

Vệ binh vội vàng chặn lại, ánh mắt sắc bén nói: "Nếu vị công tử này còn cố tình xông vào như vậy, chúng tôi sẽ dùng biện pháp khác để mời ngài rời đi." "Đây là Ngọc Vương phủ của Huyền quốc chúng tôi, không phải nơi ngài muốn vào là có thể tùy tiện xông vào.

Nếu vị công tử này vẫn không biết lễ số như vậy, chúng tôi chỉ có thể dùng biện pháp đặc biệt để mời ngài rời đi." Vốn dĩ nghe nói Thiên Thần Vũ là bạn của Tô Ngọc, họ cũng còn khách khí đôi chút, dù sao bạn bè của Vương gia cũng rất nhiều, ai mà biết có phải thật không.

Nhưng người này lại hoàn toàn khác so với những người bạn đến tìm Vương gia trước đây.

Những người trước đó đến tìm Vương gia đều rất khách khí, khi họ nói cần báo cáo thì cũng không hề tức giận, không những không giận mà còn lễ phép chờ đợi, chứ không giống người này tùy tiện muốn xông vào. "Người đến tìm Vương gia của chúng tôi nhiều lắm rồi, bạn bè là hoàng tử thái tử của Vương gia chúng tôi cũng gặp nhiều rồi, nhưng chưa từng thấy người nào như ngài.

Đã nói cần báo cáo mà còn muốn xông vào, ngài coi đây là nhà của ngài chắc?" Thiên Thần Vũ tuy không vui, nhưng cũng ý thức được đây không phải là nơi hắn ta có thể tùy tiện xông vào, chỉ đành ấm ức đứng đợi ở cổng.

Vệ binh đi báo cáo Tô Ngọc trước khi rời đi còn cẩn thận dặn dò: "Kêu thêm mấy người nữa đến đây, nếu hắn ta vẫn cố tình xông vào như trước thì cứ trực tiếp tống ra ngoài, bên chúng ta không cần vị khách như thế." "Vâng." Sau khi người đi, mấy vệ binh vẫn chằm chằm nhìn người trước mặt, bộ dạng đó khiến Thiên Thần Vũ mất hết thể diện, ai có thể ngờ lần đầu tiên đến chỗ Tô Ngọc lại bị người ta chặn lại như vậy.

Và lần này cũng khiến hắn ta hoàn toàn nhận ra khoảng cách giữa hắn ta và Tô Ngọc rốt cuộc lớn đến mức nào.

Khẽ cau mày, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu.

Chương 2048

Tô Ngọc khi ở trước mặt bọn họ, anh ấy chưa bao giờ tỏ ra cao cao tại thượng, hắn ta cũng từng cảm thấy Tô Ngọc chỉ là một người bình thường.

Nhưng hôm nay, khi muốn gặp Tô Ngọc mà còn cần thông báo, hắn ta mới biết khoảng cách giữa mình và Tô Ngọc rốt cuộc lớn đến mức nào.

Cũng chính vì điều này, hắn ta đối với Tô Ngọc lại nảy sinh lòng đố kỵ.

Thậm chí còn có suy nghĩ cực đoan hơn, đó là hủy hoại tất cả những gì Tô Ngọc đang có.

Khi hắn ta không có gì cả, Tô Ngọc dựa vào cái gì mà cái gì cũng có được?

Hắn ta và Tô Ngọc chẳng phải là cùng một phe sao?

Cứ nghĩ đến những điều này, ý niệm đó trong lòng Thiên Thần Vũ không sao xua tan được.

Vệ binh đến tiền viện: "Nguyên Húc đại ca, bên ngoài có một người tự xưng là bạn của Vương gia, còn chưa được thông báo đã muốn xông thẳng vào phủ Vương gia." "Cái gì?

Đối phương tên là gì?" Nguyên Húc thật không ngờ lại gặp phải loại người như vậy, thật là nực cười. "Thuộc hạ không hỏi, hiện tại hắn ta vẫn đang đợi ở cổng." "Chuyện này tôi biết rồi, tôi đi nói với thiếu gia một tiếng." Nói xong, liền quay người đi thư phòng tìm Tô Ngọc. "Thiếu gia, Thiên Thần Vũ chắc đã đến rồi," Nguyên Húc trầm giọng nói. "Hơn nữa huynh đệ ở cổng còn nói, sau khi Thiên Thần Vũ đến đây, hoàn toàn không để ý đây là Ngọc Vương phủ, không nói lời nào đã muốn xông thẳng vào," Nguyên Húc chán ghét nói.

Cái tên Thiên Thần Vũ này cũng quá không hiểu quy tắc rồi, nơi như thế này muốn xông vào là có thể tùy tiện xông vào sao? "Xem ra Thiên Thần Vũ thật sự coi mình là cái gì rồi, không nói tiếng nào đã muốn xông vào?" "Đúng là loại người gì đây." "A Ngọc, anh có muốn gặp hắn ta không?" Thái Huyền nhìn Tô Ngọc hỏi. "Gặp thì chắc chắn phải gặp rồi, dù sao người ta cũng đã tìm đến tận cửa." "Anh muốn gặp hắn ta thì không thành vấn đề, nhưng anh phải dẫn theo Nam Kiều, Bạch Khởi và Vạn Cổ nữa, đề phòng hắn ta lại mang theo mấy thứ kỳ lạ trên người," Thái Huyền không yên tâm nói.

Bọn họ đều không biết mục đích lần này Thiên Thần Vũ đến là gì, nhưng đề phòng vẫn là hơn.

Nghe lời Thái Huyền nói, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: "Được rồi, tôi biết rồi." "Nguyên Húc, cậu thông báo cho người bên ngoài cho người đó vào đi." "Vâng." "Vương gia cho phép ngài vào." Thiên Thần Vũ không nói gì, đi theo người dẫn đường vào trong.

Ngọc Vương phủ mới xây rất rộng lớn, đình đài lầu các, giả sơn ao hồ, vườn hoa... không gì là không tinh xảo.

Từ những điều này có thể thấy được Hoàng thượng Huyền quốc rốt cuộc sủng ái Tô Ngọc đến mức nào.

Mỗi khi đi qua một nơi, nhìn thấy những thứ khác biệt, trong lòng Thiên Thần Vũ lại có chút khó chịu.

Tất cả những thứ này Tô Ngọc có thể sở hữu, tại sao hắn ta lại không thể?

Tuy nhiên, đây vẫn chưa phải là điều khiến Thiên Thần Vũ đố kỵ nhất.

Khi hắn ta đến tiền sảnh, phát hiện những đồ vật bày trí trong phòng, cả bàn ghế đều là những thứ tốt giá trị liên thành.

Tô Ngọc nửa cười nửa không nhìn Thiên Thần Vũ một cái.

Khi Thiên Thần Vũ bước vào và nhìn thấy những thứ này, anh ấy dường như đã thấy sự đố kỵ trong mắt Thiên Thần Vũ.

Thật là thú vị, Thiên Thần Vũ vậy mà đã bắt đầu đố kỵ với anh rồi. "A Ngọc, thật không ngờ đấy, ta đến gặp ngươi mà còn cần thông báo, không thông báo thì những hạ nhân nhà ngươi cứ chặn ta lại không cho vào, thậm chí còn muốn động thủ với ta.

Ngươi phải nói chuyện cho ra nhẽ với bọn họ, làm vậy không tốt đâu, dễ đắc tội người khác, ngươi thấy đúng không?" Thiên Thần Vũ vừa bước vào đã nhìn xung quanh một lượt rồi mở miệng nói. "Họ chỉ là tận trung chức trách mà thôi, chuyện như vậy tôi làm sao lại trách mắng họ được?

Chắc ngươi cũng từng trải qua chuyện tương tự, nên hẳn phải biết tình huống thế nào, ngươi cứ rộng lượng một chút đi, đừng so đo với họ." Nghe những lời này, mặt Thiên Thần Vũ tối sầm lại.

Vậy mà lại muốn hắn ta rộng lượng với mấy tên hạ nhân, rốt cuộc Tô Ngọc nói câu này là có ý gì?

Chẳng lẽ là cảm thấy hắn ta chỉ xứng đáng nhận được đối đãi như vậy sao? "Mục đích hôm nay ngươi đến tìm tôi rốt cuộc là gì?" Tô Ngọc cau mày nhìn người trước mặt hỏi. "Tôi muốn đến tìm sư phụ của tôi." "Ồ?

Không Tịch Đại sư?" "Phải, tôi với sư phụ cùng đến.

Ai ngờ sư phụ đến chỗ anh xong thì không trở về nữa, tôi có chút lo lắng nên qua xem sao." Lời này của Thiên Thần Vũ chính là ngấm ngầm chỉ trích Tô Ngọc đã giam cầm Không Tịch Đại sư.

Tô Ngọc là ai chứ?

Anh ấy làm sao có thể không nghe ra ý ngoài lời của Thiên Thần Vũ? "Ngươi muốn nói là tôi đã giam cầm Không Tịch Đại sư?" "Tôi đâu có nói lời như vậy, là A Ngọc anh hiểu lầm tôi rồi, chúng ta là bạn bè, tôi làm sao có thể nghi ngờ anh làm chuyện đó được," Thiên Thần Vũ cười nói.

Bộ dạng đó nhìn qua có vẻ vô hại, nhưng lại lộ rõ đầy sơ hở.

Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ đầy thâm ý: "Ồ?

Hóa ra ngươi lại nghĩ như vậy sao?

Tôi còn tưởng trong lòng ngươi tôi là loại người tùy tiện giam cầm người khác chứ." Thái Huyền và Nam Kiều đều không nói gì, chỉ nhìn Thiên Thần Vũ và Tô Ngọc.

Nghe lời Tô Ngọc nói xong, Thái Huyền khẽ ho một tiếng, suýt chút nữa bật cười. "Thái Huyền, cậu cũng nói giúp tôi một lời đi, tôi rõ ràng không có ý đó, là A Ngọc anh ấy hiểu lầm tôi rồi." Thiên Thần Vũ ngượng nghịu cười một tiếng, sau đó quay đầu nhìn Thái Huyền đang ngồi bên cạnh không nói gì.

Thái Huyền xua tay: "Lời này cậu không thể đến tìm tôi nói, cho dù có tìm thì cậu cũng nên tìm A Ngọc, dù sao đây là vấn đề của hai người các cậu, tìm tôi làm gì?" "Thái Huyền, chúng ta chẳng phải cũng là bạn bè sao?

Cậu giúp tôi giải thích với A Ngọc một chút đi." "Tôi có thể giải thích gì chứ?

Tôi cũng đâu biết lời cậu nói rốt cuộc có ý gì." Hắn ta rõ ràng là muốn trách A Ngọc đã giam cầm sư phụ của hắn ta, giờ lại nói mấy lời đường hoàng như vậy, chẳng phải buồn cười sao? "Thiên Thần Vũ, nếu là tôi thì tôi cũng sẽ cảm thấy cậu đang trách tôi, nên tôi thấy lời của A Ngọc hoàn toàn không có vấn đề, ngược lại là khi cậu nói chuyện nên chú ý hơn một chút." Thái Huyền thấy sau khi mình nói xong Thiên Thần Vũ dường như còn muốn nói gì đó, liền tiếp tục nói.

Cậu ta muốn xem Thiên Thần Vũ có thể không biết xấu hổ đến mức nào.

Thiên Thần Vũ cau mày, không vui nói: "Không phải chứ?

Cái này mà cậu cũng tin sao?

Cậu như vậy thật không đủ nghĩa khí, cậu là không coi tôi là bạn bè.

Xem ra trong lòng cậu, A Ngọc còn quan trọng hơn tôi nhiều." "Cậu chẳng phải đã sớm biết rồi sao?

Giờ mới đến nói cái này thì có hơi..." Thái Huyền không nói hết lời, nhưng Thiên Thần Vũ có thể nghe ra ý cậu ta là gì.

Chương 2049

Thiên Thần Vũ nhìn Thái Huyền với vẻ mặt cứng đờ, xem ra lần này đến đây Thái Huyền thật sự đã liên kết với Tô Ngọc rồi. "Thái Huyền, cậu nói câu này là có ý gì?" "Có ý gì thì chúng tôi đều hiểu, đừng có giả bộ giả vịt ở đây nữa.

Ngươi muốn làm gì thì cứ nói thẳng ra đi, không cần phải nói vòng vo chẳng đâu vào đâu như vậy." Thái Huyền bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ nói.

Thiên Thần Vũ cau mày, bất mãn nhìn hai người: "Tôi chẳng qua là đến tìm sư phụ thôi." "Vậy sao?

Nguyên Bảo, đưa hắn ta đến chỗ Không Tịch Đại sư." "Vâng." Thiên Thần Vũ có chút choáng váng, Tô Ngọc đây là có ý gì?

Thấy Thiên Thần Vũ không phản ứng, Nam Kiều nói giọng mỉa mai: "Ngươi chẳng phải đến tìm sư phụ của ngươi sao?

Bây giờ Ngọc ca ca đã cho người đưa ngươi đi gặp Không Tịch Đại sư rồi, ngươi còn ở lại đây làm gì?

Chẳng phải là làm trò cười cho thiên hạ sao?" "Đúng vậy, ngươi đã muốn tìm sư phụ, sao còn không đi?" Thiên Thần Vũ nén giận trong lòng, nở một nụ cười không giống cười: "Nếu đã vậy thì tôi đi gặp sư phụ trước.

A Ngọc, tôi cảm thấy người bên cạnh anh đều có chút hiểu lầm về tôi, hy vọng anh có thể giúp tôi giải thích một chút." Nói xong liền bỏ đi, không để lại cho họ một chút cơ hội nào để nói chuyện.

Nam Kiều châm chọc nhìn bóng lưng Thiên Thần Vũ rời đi: "Ngọc ca ca, hắn ta kêu anh giúp giải thích đó, anh thật sự không định giải thích một chút sao?" Tô Ngọc khẽ đánh Nam Kiều một cái, không vui nói: "Em lại nói lung tung cái gì đấy?" Nam Kiều trợn tròn mắt nhìn Tô Ngọc, không vui nói: "Ngọc ca ca, đây không phải em nói lung tung, người ta nói đúng là như vậy mà." "Người ta nói như vậy là việc của hắn ta, liên quan gì đến chúng ta?" Tô Ngọc không vui nói.

Thái Huyền không tham gia vào cuộc đùa giỡn giữa họ, mà mở miệng nói: "Nam Kiều, tình hình thế nào rồi?" Khi Nam Kiều và bọn họ đến, anh đã nói rất rõ ràng với họ, dặn họ chú ý tình hình trên người Thiên Thần Vũ.

Hắn ta đã đến thì chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc như vậy.

Chắc chắn sẽ còn làm chuyện gì đó.

Nghe Thái Huyền nói chuyện chính sự, vẻ mặt Nam Kiều và bọn họ cũng trở nên nghiêm túc, cau mày nói: "Ngọc ca ca, trên người Thiên Thần Vũ em ngửi thấy một mùi hương kỳ lạ, không giống đàn hương hay gì cả." Nhưng cụ thể là gì thì cô bé cũng không rõ.

Vạn Cổ bên cạnh mặt mày u ám mở miệng: "Đây là mùi hương kích hoạt phệ hồn hương." Sắc mặt Nam Kiều và Bạch Khởi đột nhiên thay đổi lớn, Nam Kiều càng lạnh mặt hơn, định bước ra ngoài nhưng bị Tô Ngọc chặn lại. "Đi đâu đấy?" "Ngọc ca ca, em đi đánh chết hắn ta." Nam Kiều thật sự quá tức giận.

Người này đến tìm sư phụ là giả, thực chất là để kích hoạt phệ hồn hương trên người Ngọc ca ca mới là quan trọng nhất đúng không? "Bình tĩnh chút đi." "Ngọc ca ca, anh bảo em làm sao bình tĩnh được?

Tên khốn này vậy mà lại muốn hại anh, em tuyệt đối sẽ không tha cho hắn ta!" Nam Kiều càng nghĩ càng tức giận, sao lại có loại người ghê tởm, không biết xấu hổ đến thế.

Lại còn muốn Ngọc ca ca giúp hắn ta giải thích nữa chứ, đúng là loại người gì vậy! "Được rồi, tôi không sao cả mà đúng không?

Chuyện này lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau xử lý," Tô Ngọc lạnh mặt nói.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Nam Kiều bất mãn nói: "Ngọc ca ca, anh định xử lý thế nào?" "Yên tâm đi, tôi sẽ không chịu thiệt đâu, em tin tôi được không?" Tô Ngọc có suy nghĩ của riêng mình, vì Thiên Thần Vũ muốn chơi, anh ấy sẽ cho hắn ta một cơ hội.

Anh ấy muốn lôi cả người đứng sau Thiên Thần Vũ ra.

Chỉ có như vậy, anh ấy mới có thể hoàn toàn yên tâm. "Nam Kiều, chúng ta muốn lấy mạng Thiên Thần Vũ rất đơn giản, trực tiếp ra tay là được.

Dù sao hắn ta cũng không phải đối thủ của chúng ta, nhưng người đứng sau Thiên Thần Vũ thì chúng ta lại không cách nào biết được," Tô Ngọc khẽ nói với Nam Kiều.

Nam Kiều cau mày, do dự một chút hỏi: "Ngọc ca ca, ý anh là muốn lợi dụng Thiên Thần Vũ để lôi người đứng sau ra?

Thiên Thần Vũ này chẳng phải là người của Bắc quốc sao?

Vậy người đứng sau hắn ta hoặc là Thiên Thần gia, hoặc là Hoàng thất Bắc quốc." "Cái này chưa chắc." Bạch Khởi và Vạn Cổ cũng đã nghe ra ý ngoài lời của Tô Ngọc: "Ý của Ngọc ca là, phía sau hắn ta còn có người khác?" "Đúng, rất có khả năng là như vậy, nên chúng ta không thể ra tay với hắn ta ngay lúc này.

Sau khi ra tay, chúng ta muốn tìm người nữa thì sẽ khá phiền phức," Tô Ngọc cười nói.

Nam Kiều cau mày, cô bé biết cách làm của Tô Ngọc là đúng, nhưng trong lòng sao cũng cảm thấy không vui. "Ngọc ca ca, em cứ thấy không vui.

Chẳng lẽ chúng ta cứ thế bỏ qua cho Thiên Thần Vũ sao?" Nam Kiều không cam lòng hỏi.

Dù có thể đánh cho hắn ta một trận cũng tốt.

Nếu cái gì cũng không làm được, lòng cô bé lập tức nguội lạnh. "Bây giờ thì không được, đợi đến lúc có thể ra tay, tôi sẽ giao tên này cho em được không?" Tô Ngọc dỗ dành Nam Kiều nói.

Nam Kiều lườm Tô Ngọc một cái, không vui nói: "Ngọc ca ca, anh đừng lúc nào cũng dỗ em như dỗ trẻ con được không?" "Trong lòng tôi, em mãi mãi là thiếu niên mười bốn mười lăm tuổi." Bởi vì sự cưng chiều của anh, Nam Kiều dù đã có con trai, cũng vẫn tính cách như thuở ban đầu. "A Ngọc, nếu anh cứ tiếp tục cưng chiều Nam Kiều và bọn họ như vậy, sớm muộn gì họ cũng bị anh làm hư mất thôi, tôi xem đến lúc đó anh làm thế nào," Thái Huyền bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Mấy tiểu tử này rõ ràng đều đã có con rồi, vậy mà A Ngọc vẫn cứ cưng chiều họ như cưng chiều trẻ con.

Thật không biết A Ngọc nghĩ gì nữa. "Không sao đâu, bọn họ đều tự biết chừng mực, cũng sẽ không làm ra chuyện gì không nên làm, chuyện này chúng ta hoàn toàn không cần lo lắng," Tô Ngọc tùy ý nói.

Đối với việc người khác nói anh cưng chiều làm hư Nam Kiều và bọn họ, anh không cảm thấy có gì.

Đệ đệ bảo bối của mình, anh không cưng chiều thì ai cưng chiều chứ?

Thái Huyền nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt không cảm xúc, người này có biết mình rốt cuộc đang nói gì không?

Nam Kiều vốn có chút ngượng ngùng, nghe lời Thái Huyền nói xong lại có chút không vui: "Thái Huyền đại ca, em thấy anh là đang đố kỵ chúng em, đố kỵ chúng em có Ngọc ca ca cưng chiều đúng không?

Em nói có đúng không?" "Em nói đúng hết, anh thật sự rất đố kỵ các em, ai bảo các em may mắn thế, gặp được một người huynh trưởng như vậy chứ." Tô Ngọc này, làm huynh trưởng được đến mức này, thật sự đã là cực hạn rồi. "Làm anh mà đến mức như anh, cũng thật là vô địch rồi." Tô Ngọc cười gật đầu: "Tôi cũng thấy mình làm huynh trưởng không tệ chút nào." Nam Kiều và Bạch Khởi đồng thanh nói: "Ngọc ca ca là huynh trưởng tốt nhất thiên hạ, không có ai hơn." "..." Thái Huyền cạn lời nhìn họ.

Được cưng chiều là họ, đương nhiên họ sẽ nói như vậy rồi.

Ở một bên khác, sau khi Thiên Thần Vũ đến nơi Không Tịch Đại sư ở, người dẫn đường mở miệng nói: "Vị công tử này xin chờ một lát, Đại sư không thích bị người khác quấy rầy.

Vương gia phân phó nếu có người muốn gặp Đại sư thì cần phải được Đại sư đồng ý." "Tôi là đồ đệ của ông ấy." Hắn ta đâu thể làm gì Không Tịch Đại sư được, đến mức phải đề phòng hắn ta như vậy sao?

Mấy người này thật sự quá đáng mà. "Bất kể ngài có quan hệ gì với Đại sư, đều cần phải thông báo một tiếng.

Đây là lời Vương gia nói, Đại sư cũng đã đồng ý rồi, xin vị công tử này đừng làm khó chúng tôi." Thiên Thần Vũ hít sâu một hơi, nén lại lửa giận trong lòng, đứng đợi ở đó. "Đại sư, đồ đệ của ngài muốn đến gặp ngài, không biết ngài có muốn gặp không?" Không Tịch Đại sư biết Thiên Thần Vũ sẽ đến tìm mình, đứng dậy đi ra ngoài: "Ta đi gặp một lát." "Vâng." Thiên Thần Vũ thấy Không Tịch Đại sư đi ra, liền vội vàng bước tới: "Sư phụ, sao người lại âm thầm đến đây?

Con lo chết mất, chúng ta bây giờ về đi ạ?" Không Tịch Đại sư lắc đầu: "Không được, sau này ta sẽ ở tại phủ Vương gia, con tự về đi." Mục đích hắn ta đến rốt cuộc là gì, họ đều hiểu rõ.

Chương 2050

Thiên Thần Vũ cau mày nhìn Không Tịch Đại sư, trong lòng có chút bất mãn: "Sư phụ, người làm sao vậy?

Người có chỗ nào không hài lòng về con thì có thể nói thẳng với con mà?" "Thiên Thần Vũ, con làm gì thì trong lòng con tự rõ, không cần đến chỗ bần tăng nói.

Từ nay về sau, duyên phận thầy trò chúng ta đã tận, đừng gọi ta là sư phụ nữa." Sắc mặt Thiên Thần Vũ lập tức thay đổi, đầy vẻ dữ tợn nhìn Không Tịch Đại sư từng rất tốt với mình.

Bây giờ vậy mà lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với hắn ta?

Nói cái gì mà duyên phận đã tận, toàn là lời vớ vẩn. "Sư phụ, có phải Tô Ngọc đã nói gì trước mặt người không?" "Có phải anh ta đã ly gián tình cảm giữa chúng ta không?

Sư phụ, người nói cho con biết tại sao vậy?" Thiên Thần Vũ nghiến răng phẫn nộ chất vấn.

Đại sư bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ đang nổi giận lôi đình, trên mặt mang theo nụ cười nhàn nhạt: "Chuyện này không liên quan đến Vương gia, mà là con đã làm trái với lời ta dạy bảo.

Thiên Thần Vũ, những chuyện tốt con và gia đình con đã làm, ta đều đã biết rồi.

Con đi đi, đừng đến nữa." Đến bao nhiêu lần kết quả cũng vậy thôi, chi bằng đừng đến nữa.

Tay Thiên Thần Vũ khẽ run, nói gì cũng không muốn tin Không Tịch Đại sư muốn đoạn tuyệt quan hệ với hắn ta. "Sư phụ, người thật sự muốn làm như vậy sao?

Con là đồ đệ của người, chẳng lẽ người không nên giúp con sao?" "Tô Ngọc có gì tốt chứ?

Bên cạnh anh ta đã có bao nhiêu người giúp đỡ rồi, tại sao cuối cùng sư phụ của mình cũng phải theo anh ta?

Anh ta rốt cuộc có gì tốt?" "Ta vì sao phải giúp con?" Giúp Thiên Thần Vũ sẽ tạo thành vô số sát nghiệp, mà ta là người xuất gia.

Không muốn thấy thiên hạ đại loạn, cũng không muốn thấy bá tánh lầm than.

Càng không muốn thấy mảnh đại lục này vì đồ đệ của mình mà tan đàn xẻ nghé.

Nếu thật sự xảy ra chuyện như vậy, thì ta chính là tội nhân thiên cổ.

Ta tuyệt đối không thể dung thứ chuyện như vậy xảy ra.

Thiên Thần Vũ bật cười ha hả: "Người là sư phụ của con mà không giúp con, người lại muốn đi giúp Tô Ngọc?

Tô Ngọc rốt cuộc có gì tốt?

Tại sao tất cả mọi người đều muốn giúp anh ta?" "Con rốt cuộc có chỗ nào không bằng anh ta?" Nghe những lời chất vấn của Thiên Thần Vũ, Không Tịch Đại sư không nói nhiều, chỉ bình tĩnh nhìn hắn ta: "Vương gia rốt cuộc có gì tốt, những điểm tốt của anh ấy thì quá nhiều rồi.

Có tài hoa xuất chúng, có lòng từ bi, bất kể làm gì cũng đều nghĩ đến bá tánh.

Còn con thì sao?

Rõ ràng biết sau khi vợ chồng họ xảy ra chuyện sẽ gây ra bao nhiêu tổn hại cho mảnh đất này, nhưng con đã khi nào nghe lời ta chưa?" "Khi ta ban đầu bảo con đi tìm Ngọc Vương và họ dặn dò một số chuyện, con đã nói gì với họ?" Thiên Thần Vũ á khẩu, thực ra những lời hắn ta nói với Tô Ngọc ban đầu đều là do hắn ta tự bịa ra.

Bởi vì hắn ta không muốn Tô Ngọc trở thành một người càng cao cao tại thượng hơn nữa.

Nhưng tất cả những điều này chỉ có bọn họ mới biết, sư phụ của mình rốt cuộc làm sao mà biết được? "Sư phụ, chuyện này con có thể giải thích với người." "Giải thích?

Con muốn giải thích gì với ta?

Giải thích con đã đối phó Ngọc Vương thế nào?

Hay giải thích con đã giả vờ vâng lời nhưng ngấm ngầm làm trái ra sao?" Không Tịch lần đầu tiên thất vọng về một người đến vậy.

Mà người này lại là đồ đệ ông coi trọng nhất.

Khẽ thở dài một tiếng, ông thật sự đã thất vọng rồi. "Ta trước đây vẫn luôn cảm thấy con cũng là một đứa trẻ rất tốt, nhưng giờ xem ra là ta đã nghĩ nhiều rồi.

Lòng con đã lớn, đã không còn là Thiên Thần Vũ của ngày xưa nữa rồi." Đồng thời cũng trở nên xa lạ đến mức ông không còn nhận ra.

Thiên Thần Vũ vốn nghĩ rằng hắn ta có thể giải thích, xin lỗi thì Không Tịch Đại sư sẽ không sao, nhưng nhìn đôi mắt Không Tịch Đại sư như có thể nhìn thấu mọi thứ, hắn ta liền không nói được lời nào. "Ngọc Vương chính là thiên chi kiêu tử, đồng thời cũng là người được trời chọn.

Còn các con vọng tưởng tranh đoạt gì với anh ấy, đều sẽ phải trả giá đắt." "Ha ha, cái gì mà thiên tuyển chi nhân chó má chứ, cho dù có là như vậy thì sao?

Anh ta chẳng phải cũng chỉ là một Vương gia thôi sao." "Anh ấy là Vương gia bởi vì anh ấy đã gặp được Huyền Phỉ Nhiên, vị Thiên cổ Nhất đế.

Bởi vì người đó luôn nghĩ cho bá tánh, lại có thể lắng nghe lời can gián, thậm chí làm được thân cận hiền thần, xa lánh tiểu nhân, sẽ không nghi kỵ công thần, cũng giỏi dùng người, cho nên anh ấy mới lui về sau màn." "Nếu Tô Ngọc gặp phải không phải là vị hoàng đế như vậy, thì Huyền quốc hiện tại đã sớm đổi chủ rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?" "Người nói cái gì?" "Nếu không phải Hoàng đế hiện tại là Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc đã sớm lên ngôi vị này rồi.

Anh ấy vì sao không muốn?

Bởi vì có một người thích hợp hơn anh ấy ở vị trí đó, cho nên vị thiên tuyển chi tử này mới trở thành quân sư phò tá.

Ta nói vậy, chắc con nên hiểu ý rồi." Không Tịch Đại sư lạnh lùng nói.

Sau khi Tô Ngọc trở về kiếp này, ông đã biết vận mệnh của người này, chỉ là không ngờ những người liên tiếp gặp được đều khiến anh ấy thay đổi.

Đầu tiên là Vương Cẩn Hòa và hai mẹ con, sau đó là Hoàng thượng và Thái hậu, tiếp theo là tất cả mọi người ở Vong Ưu Thành. "Được rồi, những gì cần nói bần tăng đều đã nói cả rồi, con đi đi, sau này đừng đến nữa." Nói xong, Không Tịch Đại sư cho người mời Thiên Thần Vũ rời đi.

Ông không muốn tiếp tục nhìn thấy Thiên Thần Vũ ở đây.

Thiên Thần Vũ lạnh mặt rời đi, sau đó đi tìm Tô Ngọc.

Vừa nhìn thấy Tô Ngọc, Thiên Thần Vũ đã nghiến răng chất vấn: "Tô Ngọc, rốt cuộc anh đã nói gì với sư phụ của tôi?

Tại sao ông ấy lại muốn đoạn tuyệt quan hệ với tôi?" Tô Ngọc nghe vậy có chút khó hiểu, người này hỏi vấn đề này có phải là hỏi nhầm người rồi không? "Thiên Thần Vũ, ngươi và sư phụ ngươi thế nào, thì liên quan gì đến tôi?

Đừng có ở đây lải nhải vô lý nữa, làm mấy chuyện này thật sự chẳng có ý nghĩa gì." Tô Ngọc cau mày, từ khi Không Tịch Đại sư đến đây, anh ấy chỉ gặp mặt một ngày đầu tiên, sau đó thì chưa từng gặp nữa.

Bây giờ lại đến tìm anh ấy nói chuyện này?

Có bệnh à?

Nam Kiều lạnh mặt nhìn Thiên Thần Vũ: "Ngọc ca ca còn không thèm nói xấu sau lưng người khác, anh ấy không phải loại người như ngươi." "Tôi đang nói chuyện với Tô Ngọc, mấy người câm miệng hết đi!" Nam Kiều vừa định nổi đóa thì bị Tô Ngọc cản lại.

“Ngọc ca ca, hắn...” “Yên tâm đi, anh đã bao giờ để em chịu thiệt thòi đâu?” Tô Ngọc không nhìn Nam Kiều, chỉ lạnh nhạt nói.

Chương 2051

Nam Kiều ngẩn ra một lát, rồi yên lòng.

Đúng vậy, cho dù Ngọc ca ca làm bao nhiêu chuyện, bên cạnh anh có bao nhiêu bạn bè, anh ấy chưa bao giờ để mấy người bọn họ phải chịu ủy khuất.

Vương Cẩn Hòa và Thu Ý mang trái cây từ ngoài về thì nhìn thấy cảnh này, cô tò mò hỏi: "Mấy người làm gì thế?

Nam Kiều, em sao vậy?

Có phải ai bắt nạt em không?" "Chị dâu, có người mắng em!" Thiên Thần Vũ thấy Nam Kiều này đúng là nói bậy, cái gì mà mắng cậu ta chứ?

Cậu ta đã làm chuyện đó bao giờ?

Nam Kiều này cũng quá đáng rồi.

"Nam Kiều, cậu nói rõ ràng xem ai mắng cậu!" Thiên Thần Vũ nghiến răng giận dữ chất vấn.

"Chính là cậu mắng tôi đó!" Nam Kiều vội vàng nói.

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, không hài lòng nhìn Thiên Thần Vũ: "Tại sao lại bắt nạt con nhà tôi?" "Cậu ta lớn vậy rồi mà còn là con nít à?" "Mặc kệ cậu ta lớn thế nào, đối với chúng tôi thì vẫn là con nhà tôi, còn cậu chẳng qua chỉ là một người ngoài.

Một người ngoài chạy đến nhà tôi bắt nạt con nhà tôi, cậu tính là cái thá gì?" Từ khi Vương Cẩn Hòa biết những việc Thiên Thần Vũ làm, cô đã hoàn toàn nổi giận.

Cô lạnh lùng, ghét bỏ nhìn Thiên Thần Vũ nói.

Thiên Thần Vũ nghẹn lời, nhìn Tô Ngọc: “Lời vợ anh nói là có ý gì?

Anh không muốn làm bạn với tôi nữa phải không?” Tô Ngọc thờ ơ liếc Thiên Thần Vũ: “Làm bạn gì chứ?

Tôi không có loại bạn như cậu.” “Tiểu Hòa nói không sai, Nam Kiều là người của Ngọc Vương phủ tôi, cậu ấy trong nhà này là chủ tử, còn cậu thì không.

Cho nên đừng đến đây mà muốn thân thiết với chúng tôi.

Em trai tôi là người thế nào, chúng tôi rõ ràng lắm.” Tô Ngọc lạnh nhạt nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Thiên Thần Vũ thay đổi hẳn.

“Được rồi, tôi không nói chuyện này nữa.

Vậy anh nói cho tôi biết đi, tại sao anh lại nói xấu tôi trước mặt sư phụ tôi?” Theo Thiên Thần Vũ, Tô Ngọc chính là đã nói điều không tốt về hắn.

Nếu không phải vậy, Không Tịch đại sư làm sao lại không muốn hắn làm đệ tử?

“Nếu không phải vì anh, sư phụ tôi làm sao lại không muốn tôi làm đệ tử?

Tô Ngọc, tất cả những chuyện này đều là lỗi của anh!” Nghe lời này, Tô Ngọc thấy hơi buồn cười: “Cậu nói đây là lỗi của tôi à?

Tôi còn nói là cậu tự chuốc lấy đấy.” Vương Cẩn Hòa nghe mà mơ hồ, quay đầu nhìn Nam Kiều bên cạnh: “Chuyện này là sao?

Sao mấy đứa lại cãi nhau?” “Ai mà biết hắn ta nghĩ gì chứ, hắn đi gặp Không Tịch đại sư rồi không biết hai người nói gì.

Không Tịch đại sư hình như muốn đuổi hắn ra khỏi môn phái, sau đó hắn ta liền nghĩ là Ngọc ca ca đã nói gì đó trước mặt Không Tịch đại sư.

Thế là vừa đến đã hỏi Ngọc ca ca chuyện này, làm như Ngọc ca ca rỗi hơi lắm vậy.” Nam Kiều lẩm bẩm nói.

“Hơn nữa, từ khi Không Tịch đại sư đến ở, Ngọc ca ca đâu có đi gặp ai.

Làm sao có thể nói gì với Không Tịch đại sư được?

Hắn ta cũng ngốc quá rồi!” Càng nói, Nam Kiều càng tức giận.

Vương Cẩn Hòa nghe xong không nhịn được bật cười, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Còn có chuyện như vậy nữa à?” Người nào ở bên Tô Ngọc lâu, phàm là hiểu anh ấy, đều sẽ không nói ra lời như vậy.

Bởi vì Tô Ngọc không bao giờ nói xấu người khác sau lưng, anh ấy muốn làm gì thì đều trực tiếp cầm bằng chứng ra mà “đập thẳng mặt”.

“Cậu cũng quá xem thường chồng tôi rồi, à không, không phải cậu xem thường chồng tôi, mà là cậu quá đề cao bản thân mình.

Chồng tôi là người thế nào ai cũng biết.

Nếu anh ấy muốn xử lý cậu, cậu còn không vào được kinh thành nữa là.

Hơn nữa, chồng tôi không thích nói xấu người khác sau lưng, không giống loại người như cậu!” Vương Cẩn Hòa đứng trước mặt Tô Ngọc, bảo vệ anh mà nói.

Lời của Vương Cẩn Hòa khiến Thiên Thần Vũ thấy hơi mất mặt: “Cô...” “Nếu không còn gì để nói, cậu có thể rời đi rồi.” Tô Ngọc ngắt lời Thiên Thần Vũ, lạnh lùng mở miệng nói.

“Nguyên Bảo, tiễn khách!” Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ, từng chữ từng câu nói.

Đây là lần Thiên Thần Vũ cảm thấy mất mặt nhất.

Tô Ngọc sao anh ta có thể như vậy...

“Tô Ngọc, chúng ta là bạn bè mà!” “Loại bạn như cậu, tôi Tô Ngọc không có, mời!” Thiên Thần Vũ biết mọi chuyện đã đến nước này, hắn có nói gì cũng vô ích, chỉ có thể ấm ức rời đi.

Nguyên Bảo nhìn người đó rời đi rồi mới quay lại.

Còn Thiên Thần Vũ, sau khi rời Vương phủ, khóe miệng nở một nụ cười u ám.

Tô Ngọc tưởng thế là thành công rồi sao?

Thật là quá ngây thơ!

Hắn ta đang đợi ngày đó đến.

Không biết khi đó Tô Ngọc sẽ có biểu hiện thế nào?

Hắn ta thật sự rất mong chờ!

Nam Kiều đứng bên cạnh Tô Ngọc, lo lắng nói: “Vạn Cổ, mùi hương này sẽ không gây hại cho Ngọc ca ca và những người khác chứ?” Vạn Cổ ừ một tiếng: “Phệ Hồn Hương và Cổ trùng đã không còn nữa, đương nhiên là vô dụng, em không cần lo lắng.” “Thế thì tốt rồi.” “Tiểu Hòa, chúng ta cũng nên đi tìm Đại sư thôi.” Vương Cẩn Hòa lúc này mới nhớ ra chuyện phải đi nghe Không Tịch đại sư giảng kinh mỗi ngày.

“Được thôi, chúng ta đi qua đó đi.” Khi hai người họ đi qua, Không Tịch đại sư đã chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, cứ như đã biết trước họ sẽ đến vậy.

“Đại sư, làm phiền người rồi.” “Không phiền đâu.” Hai người xếp bằng ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt lắng nghe Không Tịch đại sư giảng kinh.

Không biết tại sao, sau khi nghe được một canh giờ, Vương Cẩn Hòa cảm thấy cơ thể mình nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Không biết có phải là do cô ảo giác không.

“Đại sư, ngày mai gặp lại ạ.” “Được.” Trên đường về, Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi: “Em thấy sau khi nghe Đại sư giảng kinh, cơ thể em hình như nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chồng có cảm giác như vậy không?” Tô Ngọc gật đầu: “Đúng là có cảm giác như vậy.” Hai người nhìn nhau, trong mắt đều tràn đầy kinh ngạc, thật sự không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

“Sau này mỗi ngày chúng ta đều đến đây một chuyến.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói.

“Được thôi.” Sau khi hai người về, Nguyên Bảo bên kia gửi tin tức đến: “Thiếu gia, Thiên Thần Vũ sau khi rời Vương phủ đã đi gặp một người, nhưng người đó cụ thể là ai thì chúng tôi vẫn chưa điều tra rõ.

Chương 2052

Nếu chúng tôi đến quá gần sẽ bị người ta phát hiện.” “Không sao, tiếp tục theo dõi Thiên Thần Vũ.” “Vâng.” “Tình hình bên Bắc Nặc Phong thế nào rồi?” Tô Ngọc nghĩ đến Bắc Nặc Phong đang trúng độc.

“Sau khi hắn ta phát độc một lần, liền đi tìm Đại tế sư, sau đó chắc sẽ vào cung diện kiến Hoàng thượng.” Nguyên Bảo nghĩ đến bộ dạng của Thiên Thần Vũ mà thấy buồn cười.

Không ngờ Bắc Nặc Phong cũng có ngày này.

Không biết sau này Bắc Nặc Phong sẽ dùng thái độ kiêu ngạo nào để tìm phiền phức cho họ nữa đây?

Dù sao bây giờ họ đang có việc cầu người mà, đúng không?

“Không sao, cứ đợi bọn họ đến tìm.” “Thiếu gia, bên mấy vị Hoàng tử khác của Bắc Quốc còn cần đi liên hệ nữa không?” Tô Ngọc cười lắc đầu: “Không cần đi liên hệ với bọn họ nữa.” Bây giờ đã có kế hoạch khác rồi, chuyện này đương nhiên không cần làm nữa, còn tiết kiệm được thời gian cho họ.

“Vì chuyện Bắc Nặc Phong phát độc, mối quan hệ giữa hắn ta và Đại tế sư hình như đã tốt lên không ít, sau này có thể còn tiếp tục liên thủ.

Nhưng các đại thần khác có vẻ không đồng ý, thái độ đối với Bắc Nặc Phong cũng thay đổi nhiều rồi.” Nguyên Bảo tiếp tục nói về tin tức cấp dưới gửi đến.

Tô Ngọc ừ một tiếng, không nói gì thêm.

Chỉ là dáng vẻ này khiến Nguyên Bảo bên cạnh hơi bất ngờ: “Thiếu gia, ngài không lo lắng sao?” “Tôi nên lo lắng điều gì?”

Nguyên Bảo khẽ cười, không thể không nói Thiếu gia nói đúng, cậu ta nên lo lắng điều gì chứ?

Kẻ cần lo lắng chẳng phải là Bắc Nặc Phong và bọn họ sao?

"Thiếu gia, ngài nói người Thiên Thần Vũ gặp có phải là Bắc Nặc Phong không?" Nguyên Bảo đột nhiên có một suy đoán.

Nếu là Bắc Nặc Phong thì vấn đề của họ có thể giải quyết được không ít.

Ít nhất thì người đứng sau đã lộ diện rồi.

"Chưa chắc." "Vậy à." "Đừng vội, chúng ta còn nhiều thời gian mà, không cần lo lắng chuyện này." Tô Ngọc biết Nguyên Bảo đang lo lắng điều gì, nhưng cũng chính vì biết cậu ta lo lắng điều gì nên mới an ủi như vậy.

"Vâng." Đại tế sư nhìn Bắc Nặc Phong lại một lần nữa phát độc, liền biết chuyện này không thể cứ thế mà chờ đợi được nữa.

"Ngày mai chúng ta sẽ đi gặp Huyền Phỉ Nhiên." Dù thế nào đi nữa, nhất định phải tìm người đến giải độc cho Bắc Nặc Phong.

Cứ tiếp tục như vậy, hắn ta có thể bị đau đớn đến chết mất.

"Đi ngay bây giờ đi." Bắc Nặc Phong đau đớn nói.

Khi độc phát thật sự rất đau, hắn ta thật sự rất muốn cứ thế chết đi cho xong, ít nhất như vậy sẽ không cần tiếp tục chịu tội ở đây nữa.

"Điện hạ, bây giờ đã là nửa đêm rồi, chúng ta đi cũng chưa chắc đã gặp được Huyền Phỉ Nhiên.

Chi bằng sáng sớm mai thần sẽ đi, ở đây còn chút thuốc, người uống trước đi." Đại tế sư nhíu mày nói.

Đã đến lúc nào rồi mà trong lòng Bắc Nặc Phong vẫn chưa có tính toán gì sao?

Sao có thể nói ra lời như vậy?

Thật là tức chết người mà.

“Nhưng mà...” “Điện hạ, lần này người cứ nghe thần đi, một lát nữa sẽ ổn thôi.” Bắc Nặc Phong sắc mặt khó coi gật đầu, trong lòng tuy có chút bất mãn, cũng có chút không cam lòng, nhưng hắn ta có thể làm gì được?

Tình huống hiện tại chỉ có thể tự mình cố gắng chịu đựng.

Sáng sớm ngày thứ hai, Đại tế sư liền đi gặp Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên vừa tan triều đã nghe nói Đại tế sư của Bắc Quốc muốn gặp hắn.

Hắn lập tức biết mục đích đối phương đến là gì.

Xem ra Bắc Nặc Phong đã bắt đầu phát độc rồi.

Nếu không phát độc thì chắc họ sẽ không tìm đến.

“Cho hắn vào.” “Tham kiến Huyền Quốc Bệ hạ.” “Không cần đa lễ.

Không biết Đại tế sư hôm nay đến đây có chuyện gì?” Huyền Phỉ Nhiên mỉm cười nhìn Đại tế sư hỏi.

“Trước đây người của Huyền Quốc đã hạ độc Điện hạ của chúng tôi, chúng tôi hy vọng Huyền Quốc Bệ hạ có thể tìm ra người đó, rồi giải độc cho Điện hạ của chúng tôi.” Đại tế sư không hề che giấu mà nói.

Ý của hắn khi nói lời này là để cho Huyền Phỉ Nhiên biết, tất cả những chuyện này đều do Huyền Quốc gây ra, họ phải trả giá.

Còn họ thì không cần làm gì cả, lại trở thành nạn nhân.

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Đại tế sư đã vô cùng vui vẻ.

Nhưng Huyền Phỉ Nhiên không phải là người dễ bị lừa gạt.

Nghe Đại tế sư nói lời như vậy, hắn kinh ngạc hỏi: “Nếu đã như vậy, vậy trẫm muốn hỏi Đại tế sư nói là do người của Huyền Quốc trẫm làm, vậy các ngươi có chứng cứ gì không?” “Không có.” Đại tế sư trầm mặc một lát mới mở miệng nói.

Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được bật cười: “Vậy ý này là Đại tế sư thực ra không có bất kỳ chứng cứ nào, chỉ bắt đầu nghi ngờ người của Huyền Quốc trẫm sao?

Đại tế sư làm như vậy chẳng phải hơi quá đáng rồi sao?” “Chính là người của Huyền Quốc các ngươi làm.” “Bằng chứng đâu?” Đại tế sư trầm mặc không nói gì, hắn có thể nói gì đây?

Chẳng lẽ nói là do họ truy sát Lý Nhĩ mới gây ra kết quả này sao?

Nếu nói ra thì mất mặt biết bao!

“Đại tế sư, ngươi có chứng cứ gì không?

Nếu ngươi có chứng cứ, trẫm lập tức sẽ đưa người đó đến trước mặt ngươi, tuyệt đối không nói hai lời.” Bản thân họ vốn đã đuối lý, bây giờ nghe Huyền Phỉ Nhiên bức người hỏi vấn đề này, hắn lập tức không biết phải mở miệng thế nào cho phải.

Chứng cứ thì họ không có.

Nhưng họ biết tất cả những chuyện này đều do Tô Ngọc bên đó làm.

Nhưng biết thì sao?

Họ căn bản không có cơ hội.

“Đại tế sư, bất kể chuyện gì cũng cần phải có bằng chứng, không có kiểu như ngươi, nói là ai làm thì trẫm phải đi tìm phiền phức của người đó.

Trên đời này đâu ra chuyện tốt như vậy chứ?” Huyền Phỉ Nhiên lạnh mặt nói.

Rõ ràng vì lời nói của Đại tế sư mà đã tức giận.

Đại tế sư không nói gì, nhưng Huyền Phỉ Nhiên rõ ràng không muốn để hắn như vậy, liền mở miệng nói: “Đại tế sư, ngươi còn gì muốn nói về chuyện này không?” “Đương nhiên có.

Cái độc này thần hy vọng Hoàng thượng có thể giúp chúng thần điều tra rõ ràng.” “Đại tế sư, lời ngươi nói là đang làm khó người khác rồi.

Hơn nữa, theo ý ngươi, chuyện này là thật sao?

Chương 2053

Nếu đã vậy, trẫm có phải cũng có thể hợp lý nghi ngờ rằng người bên cạnh ngươi cố ý nói bị trúng độc để vu oan cho người của Huyền Quốc trẫm không?” Huyền Phỉ Nhiên làm Hoàng thượng nhiều năm như vậy, cũng không phải là ăn chay.

Đại tế sư nghẹn lại một chút, không biết nên phản bác Huyền Phỉ Nhiên thế nào cho phải.

Dù sao trong tình huống không có chứng cứ, Huyền Phỉ Nhiên muốn nghi ngờ như vậy cũng là hợp tình hợp lý.

Huyền Phỉ Nhiên cười như không cười nhìn Đại tế sư: “Sao vậy?

Đại tế sư còn gì muốn nói nữa không?” Đại tế sư lập tức không nói gì nữa, chỉ bình tĩnh nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Hoàng thượng, nếu người đã nói như vậy thì thần cũng không có gì để phản bác.

Nhưng có một điều thần hy vọng Hoàng thượng có thể giúp chúng thần.” “Nói nghe xem.” “Điện hạ của chúng thần hai hôm nay phát độc rất nghiêm trọng, nghe nói Ngọc Vương trong tay có mấy vị thần y, hy vọng người có thể sai người giúp Điện hạ của chúng thần giải độc.” Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu.

Nhìn thấy Huyền Phỉ Nhiên như vậy, Đại tế sư nhíu mày, hắn là có ý gì?

“Hoàng thượng, người không muốn giúp chúng thần sao?” “Không phải không muốn giúp, mà là người trong tay Tiểu Ngọc chưa chắc đã nghe lời trẫm.

Ngươi muốn sai người giúp các ngươi, vậy chỉ có một cách, ngươi tự mình đi nói chuyện với Tiểu Ngọc.

Chỉ cần Tiểu Ngọc đồng ý thì đương nhiên sẽ có thể giải độc cho Điện hạ của các ngươi.” Huyền Phỉ Nhiên nói lời này cũng không sai.

Dù sao Nam Kiều và những người khác càng nghe lời Tiểu Ngọc.

Hơn nữa, Bắc Nặc Phong trước đây từng muốn ra tay với Tiểu Hòa và những người khác, món nợ này Tiểu Ngọc còn chưa tính với người Bắc Quốc đâu, họ thì hay rồi, tự mình tìm đến tận cửa, thật đúng là thú vị.

“Hoàng thượng, chuyện này dù sao cũng là người của Huyền Quốc người, chẳng lẽ người thật sự không có chút biện pháp nào sao?” “Không có cách nào.

Bọn họ chỉ nghe lời Tiểu Ngọc.

Trẫm chỉ có thể giúp các ngươi bắc cầu, còn chuyện sau đó các ngươi tự mình giải quyết, đừng đến tìm trẫm, dù sao tìm trẫm cũng vô dụng.” Đại tế sư chưa bao giờ tức giận đến thế.

Huyền Phỉ Nhiên này rốt cuộc có còn là quân vương một nước nữa không?

Chuyện nhỏ này mà cũng cần phải hỏi?

Hắn ta căn bản không tin những lời Huyền Phỉ Nhiên nói là thật: “Người là Hoàng thượng của Huyền Quốc, sai bọn họ giúp đỡ còn cần phải tìm Tô Ngọc sao?” “Bọn họ đâu phải thuộc hạ của trẫm, cũng không phải quan viên của Huyền Quốc.

Bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè bên Tiểu Ngọc.

Chúng ta muốn tìm họ giúp đỡ, đương nhiên phải tìm Tiểu Ngọc để nói.

Dù sao Tiểu Ngọc có mối quan hệ tốt hơn với họ, vì trẫm ngày thường muốn tìm họ giúp đỡ cũng sẽ làm như vậy.” Huyền Phỉ Nhiên làm như không nghe thấy hàm ý trong lời hắn ta, mỉm cười giải thích nói.

Một phen lời nói khiến Đại tế sư nhíu mày: “Hoàng thượng, bất kể thế nào, chuyện này vẫn xin người giúp đỡ một tay.

Dù sao người cũng không thể nhìn Điện hạ của chúng thần xảy ra chuyện ở Huyền Quốc, người nói có đúng không?” Lời của Đại tế sư này chính là trực tiếp chạy đến uy hiếp Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên nghe lời này cũng cảm thấy vô cùng thú vị: “Ồ?

Ngươi đang uy hiếp trẫm sao?

Ngươi nghĩ làm như vậy trẫm sẽ ra lệnh Tiểu Ngọc và bọn họ đến giúp các ngươi à?” “Hay là các ngươi biết rõ có mâu thuẫn với Tiểu Ngọc nên không dám tìm Tiểu Ngọc, chỉ có thể đến tìm trẫm?

Dù sao nếu tìm trẫm thì các ngươi còn có chút cơ hội, nhưng nếu tìm Tiểu Ngọc thì các ngươi sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.” Huyền Phỉ Nhiên vốn không muốn làm mất mặt bọn họ, nhưng có những người được đằng chân lân đằng đầu, nói mấy lời cũng cực kỳ khó nghe, điều này khiến Huyền Phỉ Nhiên vô cùng không vui.

Vì họ đã dám uy hiếp, vậy hắn cũng không có gì phải khách khí nữa.

“Huyền Quốc Bệ hạ, lời người nói là có ý gì?” “Ý gì à?

Trẫm chính là ý mặt chữ.

Ngươi muốn tìm người bên Tiểu Ngọc giúp đỡ, trẫm có thể giúp ngươi nói.

Còn về sau sẽ có kết quả thế nào thì trẫm không quản được.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng mở miệng nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Đại tế sư thay đổi liên tục, ánh mắt nhìn Huyền Phỉ Nhiên cũng thay đổi rất nhiều.

Bấy lâu nay cứ nghĩ Huyền Phỉ Nhiên chẳng qua chỉ là nhờ Tô Ngọc mới có được ngày hôm nay, bây giờ xem ra không phải vậy.

Hắn cũng không hề yếu ớt như họ nghĩ.

Càng không dễ bắt nạt như thế.

Khi hắn còn muốn nói gì đó, Huyền Phỉ Nhiên đã không muốn nghe hắn nói thêm nữa.

Mà là nhìn Lai Phúc bên cạnh: "Lai Phúc, ngươi đi tìm Ngọc Vương, bảo cậu ấy đến đây một chuyến.

Các ngươi có gì thì cứ nói trực tiếp, nếu Tiểu Ngọc đồng ý giúp đỡ thì cậu ấy sẽ chấp thuận, còn nếu không đồng ý, vậy thì cũng xin các ngươi tự tìm nguyên nhân từ chính mình." "Tại sao một người có tính cách tốt như vậy, lương thiện như vậy như Tiểu Ngọc, lại không muốn giúp các ngươi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt nói.

Thái độ đó có lẽ là điều Đại tế sư chưa từng gặp qua.

Đại tế sư tức giận không nhẹ, bất mãn nhìn Huyền Phỉ Nhiên, sắc mặt khó coi đến cực điểm.

"Đại tế sư không cần nhìn trẫm như vậy, Lai Phúc, đi đi." Lai Phúc cúi người rời đi.

Rất nhanh đã đến Ngọc Vương phủ.

"Vương gia, Lai Phúc công công đã đến." "Ồ?

Sao hắn hôm nay lại đến?

Cho hắn vào." Tô Ngọc vừa nghĩ là biết chuyện gì rồi.

Xem ra người bên Bắc Quốc đã đi tìm Hoàng huynh.

Hoàng huynh đến tìm anh, xem ra là định trao quyền chủ động vào

tay anh.

Khóe miệng khẽ cong lên, quả nhiên vẫn là Hoàng huynh đối tốt với anh nhất.

Đối với người bên Bắc Quốc, anh đã bắt đầu mong chờ rồi đây.

Bất kể bọn họ nghĩ gì, Tô Ngọc bên này đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

“Tham kiến Vương gia.” “Không cần đa lễ, Lai Phúc công công đến đây là vì chuyện bên Bắc Quốc sao?” “Đúng là như vậy.

Đại tế sư của Bắc Quốc đã đi tìm Hoàng thượng, muốn Hoàng thượng sai Nam Kiều thiếu gia và bọn họ đi giải độc cho Thái tử của Bắc Quốc.

Thậm chí còn nói độc này là do người của Huyền Quốc chúng ta hạ, muốn người của Huyền Quốc chúng ta phải trả giá cho chuyện này.” Lai Phúc kể lại toàn bộ lời Đại tế sư đã nói cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe xong khẽ cười lạnh, thật sự không ngờ lại có chuyện như vậy xảy ra.

“Mặt mũi bọn họ cũng thật lớn, lời này cũng có thể nói ra miệng.

Chương 2054

Vậy bên Hoàng huynh nói thế nào?” Tô Ngọc có chút lo lắng hỏi.

“Hoàng thượng cũng không nói gì, chỉ là sai Đại tế sư của Bắc Quốc đưa ra chứng cứ.

Nhưng Đại tế sư không đưa ra được chứng cứ, không còn cách nào khác, chỉ đành chấp nhận.” Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của vị Đại tế sư kia, Lai Phúc đã cảm thấy buồn cười.

Rõ ràng biết trong tình huống không có chứng cứ, vậy mà vẫn có thể nói ra lời như vậy, vị Đại tế sư này cũng là một kẻ ngốc.

Tô Ngọc đã biết kết quả cuối cùng sẽ thành ra thế này, đáy mắt mang theo ý cười: “Vậy sao?

Nếu đã như vậy thì tôi yên tâm rồi.” “Vương gia, ngài xem có nên đi một chuyến không?

Ý của Hoàng thượng là nếu ngài đồng ý để Nam Kiều thiếu gia và bọn họ đi xem thì ngài cứ đồng ý, nếu ngài không muốn thì cứ từ chối.

Chuyện này hoàn toàn do ngài tự quyết định.” Lai Phúc cười nói.

Tô Ngọc tâm trạng vô cùng tốt gật đầu: “Được, chuyện này tôi biết rồi.” “Ngọc ca ca, hay là chúng em đi cùng anh nhé?” Nam Kiều lại gần Tô Ngọc, cười hỏi.

Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, anh nhìn có vẻ dễ bị bắt nạt đến vậy sao?

Còn phải để em trai đi cùng nữa à?

“Cái này thì không cần đâu, mấy đứa cứ ở nhà đợi anh.

Sau này thế nào, có tin tức anh sẽ về nói cho mấy đứa biết.” Nam Kiều không vui nhìn Tô Ngọc, Ngọc ca ca sao lại không hiểu lòng cậu ấy chứ?

Cậu ấy chỉ muốn đi theo xem vị Đại tế sư kia là người thế nào.

Thấy Nam Kiều có chút không vui, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu: “Được rồi, anh đưa em đi cùng không được sao?” Nam Kiều đắc ý cười với Bạch Khởi và những người khác.

Cậu ta biết ngay là làm vậy Ngọc ca ca nhất định sẽ đồng ý đưa cậu ta đi cùng.

Tô Ngọc nhìn đến đây, làm gì còn chuyện gì không hiểu nữa.

Anh đưa tay chỉ vào Nam Kiều, dở khóc dở cười nói: “Cái thằng nhóc thối này, còn biết cả tính toán với anh cơ đấy?” “Không có!

Là anh tự mình đồng ý mà.

Ngọc ca ca, anh đã đồng ý với em rồi, không thể đổi ý đâu.

Anh đã nói là không được đổi ý mà.” Tô Ngọc còn chưa nói lời nào muốn đổi ý, kết quả Nam Kiều đã thao thao bất tuyệt một tràng.

Lai Phúc bên cạnh cười không ngừng, hắn cảm thấy mỗi lần nhìn Tô Ngọc nói chuyện với Nam Kiều và bọn họ thật sự rất buồn cười.

“Vương gia, chúng ta đi thôi?” “Muốn đi thì còn không mau theo lên?” Tô Ngọc lườm Nam Kiều một cái đầy bực bội.

Nam Kiều cười hì hì, vội vàng đi theo.

Sau khi đi theo còn quay đầu ra hiệu với Bạch Khởi và những người khác.

Vương Cẩn Hòa vừa hay nhìn thấy cảnh này, cô kỳ lạ quay đầu nhìn Bạch Khởi và những người khác: “Mấy đứa lại muốn làm gì nữa vậy?

Sao chị cứ cảm thấy mấy đứa và Nam Kiều bọn nó không có ý tốt gì thế?” Bạch Khởi vội vàng mở miệng nói: “Chị dâu, chị hiểu lầm bọn em rồi, bọn em rất tốt bụng mà.” “...” Vương Cẩn Hòa cứ thế nhìn Bạch Khởi, còn rất tốt bụng à?

Cậu ta có biết mình đang nói gì không?

Sớm muộn gì cũng bị bọn họ chọc tức chết mất.

“Được rồi được rồi, chị không nói chuyện này với cậu nữa.

Chị đi làm việc đây, mấy đứa cũng đi làm việc của mình đi.” Vương Cẩn Hòa xua tay, không tiếp tục nói chuyện này với Bạch Khởi và những người khác.

Đợi Vương Cẩn Hòa đi rồi, Bạch Khởi và những người khác nhìn nhau: “Thế nào rồi Vạn Cổ?

Sau này chúng ta phải làm gì?

Cái độc của Bắc Nặc Phong này chúng ta có nên giải cho hắn không?” “Không muốn.” Bạch Khởi vô cùng tán đồng gật đầu: “Em cũng nghĩ như anh vậy, cái tai họa như Bắc Nặc Phong này em cũng không muốn giải độc cho hắn.

Nhưng nếu không giúp, bên Nhiên ca sẽ không hay cho lắm.” Bọn họ thật sự không muốn giúp người cứu người.

Cái Bắc Nặc Phong này đã làm bao nhiêu chuyện ghê tởm rồi, còn muốn bọn họ cứu hắn ta sao?

Chẳng phải là bắt bọn họ tự vả miệng mình à?

Ai muốn làm cái chuyện này chứ?

Nếu họ muốn cứu người thì đã không chọn cách hạ độc Bắc Nặc Phong rồi.

Vạn Cổ liếc Bạch Khởi một cái, tùy ý nói: “Chuyện này không sao, cứ xem Thiếu gia và bọn họ bên kia xử lý thế nào.” “Chúng ta không có khả năng này, chỉ có thể giúp hắn ta kiềm chế độc trong người một chút.

Thế chẳng phải chúng ta cũng đã giúp rồi sao?” Vạn Cổ cười lạnh nói.

“Hơn nữa, xét về tính cách của Bắc Nặc Phong, đến lúc đó hắn ta nhất định sẽ không vui, thậm chí sẽ nói ra vài lời khó nghe.

Chỉ cần hắn ta đã nói ra những lời đó, chẳng phải chúng ta muốn làm gì thì làm sao?” Vạn Cổ cũng không tức giận, mà là cười như không cười nói, hắn muốn xem Bắc Nặc Phong và bọn họ có thể không biết xấu hổ đến mức nào.

Bạch Khởi mắt lập tức sáng lên, vẻ mặt mong chờ nhìn Vạn Cổ: “Vạn Cổ đại ca, anh nói thế hình như cũng không sai à, nếu chúng ta làm như vậy thì đến lúc đó chẳng phải sẽ dễ dàng hơn sao?” Theo ý của Vạn Cổ, chỉ cần Bắc Nặc Phong dám nói lời khó nghe với bọn họ, họ sẽ trực tiếp bỏ qua không làm nữa.

Hắn ta không phải rất lợi hại sao?

Đã lợi hại như vậy thì tự mình đi tìm người đi, hà tất lại đến tìm bọn họ làm gì chứ?

Đúng không?

Đưa tay sờ cằm, Bạch Khởi càng nghĩ càng thấy khả thi.

“Đợi Thiếu gia và bọn họ về rồi nói, bây giờ chuyện này chúng ta nói cũng không tính.” Vạn Cổ nhún vai.

Bọn họ thì nghĩ vậy, nhưng Tô Ngọc nghĩ thế nào thì họ cũng không biết, vẫn phải xem tình hình bên Tô Ngọc thế nào mới được.

“Được.” Tô Ngọc và Nam Kiều cùng Lai Phúc đến Ngự Thư

phòng.

“Nhiên ca, bọn em đến rồi.” “Nam Kiều cũng đến rồi, ngồi đi.” Đại tế sư nhíu mày nhìn cảnh này, Nam Kiều và những người khác ở Huyền Quốc địa vị cao đến vậy sao?

Huyền Phỉ Nhiên vậy mà không hề tức giận chút nào.

Phải biết rằng Nam Kiều còn chưa hành lễ với hắn nữa.

Huyền Phỉ Nhiên này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

“Không ngờ Tiểu Vương gia của Nam Cương ở Huyền Quốc địa vị cũng cao như vậy à.” Nam Kiều liếc đối phương một cái đầy ẩn ý, cười như không cười nói: “Ừ, anh nói không sai, tôi ở đây địa vị quả thật rất cao.

Chương 2055

Sao vậy?

Anh có vẻ không phục lắm à?” “Không đến mức đó, chỉ là hơi bất ngờ thôi.

Dù sao cậu hình như không phải người của Huyền Quốc mà.” Người của Nam Cương ở Huyền Quốc lại có địa vị cao đến vậy, điều này có thích hợp không?

“Ồ?

Anh để ý chuyện này à?

Vậy thì thật khiến anh thất vọng rồi.

Ai bảo Nhiên ca cũng là anh trai tôi chứ?” Nam Kiều trông có vẻ đắc ý hết mức.

Đại tế sư làm như không hiểu, mở miệng nói: “Xem ra có một vị Vương gia làm anh trai quả thật rất tốt, khiến cậu ở Huyền Quốc cũng có được vị trí cao như vậy.” Nam Kiều ngốc sao?

Không, Nam Kiều một chút cũng không ngốc, không những không ngốc mà còn vô cùng thông minh, thông minh đến mức có thể hiểu rõ người này rốt cuộc có ý gì.

“Đại tế sư, mục đích anh đến tìm Nhiên ca tôi chính là muốn tôi và Bạch Khởi bọn họ đi giải độc cho Thái tử Điện hạ của Bắc Quốc các anh, tôi nói không sai chứ?” Nam Kiều cũng không tức giận, ngược lại còn cười hỏi.

“Đúng là như vậy.” Đại tế sư còn chưa mở miệng, Huyền Phỉ Nhiên bên cạnh đã nói.

“Nhiên ca, anh đồng ý rồi à?” Nam Kiều vẻ mặt mong chờ nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên cười lắc đầu: “Cái này thì không đồng ý, dù sao có đồng ý hay không là chuyện của các em, anh đây nói có tính toán gì chứ?” “Không đồng ý à, thế thì tốt rồi.” Nụ cười trên mặt Nam Kiều thu lại.

“Vì Đại tế sư bây giờ đang có việc cầu chúng tôi, vậy anh làm sao có thể vừa muốn cầu xin chúng tôi, lại vừa ở đây cố gắng chia rẽ mối quan hệ giữa Ngọc ca ca và Nhiên ca tôi?

Anh là đang chê Thái tử Điện hạ của các anh lúc phát độc còn chưa đủ khó chịu sao?” Lời của Nam Kiều này đã tương đương với một lời cảnh cáo đối với hắn.

Sắc mặt Đại tế sư hơi biến đổi, nhìn Nam Kiều với ánh mắt mang theo ý cười: “Tiểu Vương gia nghĩ nhiều rồi, thần không hề có ý nghĩ như vậy.” “Anh có nghĩ như vậy hay không bản vương không muốn biết, bản vương chỉ biết điều bản vương nghe được là ý này.

Tôi có một Vương gia ca ca thì sao?

Anh trai tôi địa vị cao quyền trọng thì sao?

Là Nhiên ca tôi ban cho.

Tôi ở Huyền Quốc mọi thân phận địa vị đều là Nhiên ca ban cho.

Nhiên ca cho phép chúng tôi không cần quỳ lạy hành lễ, anh có thể làm gì chúng tôi chứ?” Vì Đại tế sư muốn làm bộ làm tịch, vậy thì cho hắn ta một chiêu phủ đầu rút củi đáy nồi vậy.

Đem tất cả mọi chuyện nói thẳng ra mặt, như vậy chẳng phải càng thú vị hơn sao?

“Nam Kiều, cậu...” “Tôi thế nào?

Đố kỵ à?

Chỉ tiếc là anh không có cơ hội như vậy, mà người Bắc Quốc cũng sẽ không cho anh có thân phận địa vị như thế.

Anh nói xem có khó chịu không chứ?” Miệng Nam Kiều cứ như bị trúng độc, lời nói ra càng khó nghe càng khó nghe.

Nghe vậy, Huyền Phỉ Nhiên không ngừng lắc đầu.

Thằng nhóc này đang nói cái gì kỳ lạ vậy chứ?

“Được rồi Nam Kiều, bất kể nói thế nào thì người ta cũng là khách, em nói lời như vậy thì không hay chút nào.

Đến lúc đó người ta lại nghĩ Huyền Quốc chúng ta ức hiếp người khác.” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm mặt nói.

Nhưng trong giọng điệu căn bản không có ý trách mắng Nam Kiều, mà ngược lại là đang nói cho Đại tế sư nghe.

“Được rồi Đại tế sư, Nam Kiều và những người khác ở Huyền Quốc có địa vị gì đều là do trẫm ban cho.

Ngươi cũng không cần vòng vo tam quốc mà nói là vì Tiểu Ngọc, không cần thiết.

Cuối cùng, người trẫm đã gọi đến cho ngươi rồi.

Còn về việc ngươi có thể khiến Nam Kiều và bọn họ giúp đỡ hay không, thì phải xem bản lĩnh của chính ngươi.

Chuyện này trẫm sẽ không nhúng tay vào.” Huyền Phỉ Nhiên rất nhanh đã nói rõ ràng rành mạch, không có chút ý muốn giúp đỡ nào.

Đại tế sư nhíu mày, liếc Nam Kiều một cái, đột nhiên có chút hối hận vì đã nói lời như vậy vào lúc này.

“Tiểu Vương gia của Nam Cương không đến nỗi nhỏ mọn như vậy chứ?” “Lời này anh nói sai rồi.

Tôi là người nhỏ mọn như vậy đó, là người hay thù dai như vậy đó.” Nam Kiều vội vàng kêu dừng, cậu ta và người này đâu có quan hệ tốt đến thế, ở đây mà muốn bắt chuyện thân mật gì chứ?

“Tiểu Vương gia cần phải thế nào thì mới ra tay giúp đỡ?” Đại tế sư nghiêm túc hỏi.

Hắn ta vốn chỉ muốn nhân cơ hội này để chia rẽ mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên, nhưng bây giờ xem ra không có cách nào chia rẽ được rồi.

Không những không chia rẽ thành công mối quan hệ giữa họ, mà ngược lại còn khiến hắn ta có chút mất mặt.

“Chuyện này tôi nói không tính, anh phải hỏi Ngọc ca ca của tôi.” Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh nói.

Trong lòng Đại tế sư có chút tức giận, trời sinh không dám nói gì nữa, chỉ có thể nhìn Tô Ngọc: “Ngọc Vương, không biết có thể làm phiền ngài giúp Điện hạ của chúng tôi giải độc không?” Được thôi.” Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Tô Ngọc không hề suy nghĩ mà trực tiếp đồng ý.

Nam Kiều không dám tin nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca, anh làm gì vậy?

Tại sao lại đồng ý?” Cậu không muốn giải độc cho Bắc Nặc Phong.

Đừng nói Nam Kiều, ngay cả Huyền Phỉ Nhiên cũng thấy vô cùng bất ngờ, Tô Ngọc lại đồng ý nhanh như vậy.

Theo tính cách của hắn thì không nên thế.

Tô Ngọc an ủi nhìn Nam Kiều, thấy vậy Huyền Phỉ Nhiên liền biết Tô Ngọc chắc chắn đã có sắp xếp gì đó.

Nếu không hắn sẽ không đưa ra lựa chọn như thế này.

“Ngọc ca…” Tô Ngọc vỗ vỗ vai Nam Kiều, cậu dù không hài lòng cũng chỉ có thể im lặng không nói gì.

Đại tế ti cảnh giác nhìn Tô Ngọc.

Hắn lại đồng ý nhanh vậy sao?

Giữa chừng sẽ không có điều gì hắn chưa lường tới chứ?

“Ngọc Vương, ngài nói thật sao?

Ngài thật sự nguyện ý để bọn họ đi giải độc cho điện hạ của chúng tôi?” Đại tế ti không chắc chắn hỏi.

Chương 2056

Ông ta luôn nghi ngờ Tô Ngọc có âm mưu gì đó.

“Có gì mà không nguyện ý?

Huyền quốc chúng tôi thân là chủ nhà, đã là có người bệnh cần đại phu thì chúng tôi đương nhiên phải giúp.

Nhưng tôi có câu xấu nói trước, Nam Kiều là tiểu vương gia Nam Cương, Bạch Khởi là gia chủ Bạch gia dược thế gia, Vạn Cổ là tiểu đồ đệ được sủng ái nhất của thần y, thân phận của bất kỳ ai cũng không hề thấp hơn Bắc Nặc Phong.” Tô Ngọc cảm thấy có những lời nên nói rõ vào lúc này thì tốt hơn, đỡ để đến lúc đó xảy ra tranh chấp.

“Không chỉ vậy, Nam Kiều, Bạch Khởi bọn họ là những đệ đệ tôi yêu chiều bảo vệ mà lớn lên, bọn họ cũng trưởng thành ở Vong Ưu thành, tính tình có thể không được tốt lắm, còn xin các vị thứ lỗi nhiều.” Nam Kiều nghe Tô Ngọc nói vậy, lập tức hiểu ra anh muốn nói gì.

Khóe môi Nam Kiều khẽ cong lên: “Ngọc ca nói không sai, bọn em là những đệ đệ được anh ấy bảo vệ mà lớn lên, chứ không phải người mà các người muốn ức hiếp là có thể tùy tiện ức hiếp.

Đương nhiên, bọn em cũng không phải nơi để các người tùy tiện trút giận.

Bây giờ nói rõ ràng mọi chuyện rồi thì bọn em dễ làm việc hơn, các người thấy sao?” Nam Kiều xoa cằm nhìn Đại tế ti nói.

Đại tế ti còn có thể nói gì?

Người ta đã nói rõ ràng như vậy rồi.

Nam Kiều hài lòng gật đầu: “Rất tốt.” Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ lắc đầu, với tính cách của Nam Kiều và bọn họ, nếu ở hành cung mà chịu ủy khuất gì, bọn họ sẽ không phải loại người nhịn nhục không nói gì.

Nếu Bắc Nặc Phong không biết tốt xấu mà trút giận lên Nam Kiều và bọn họ, thì sẽ có chuyện hay để xem.

“Nếu đã như vậy, Tiểu Ngọc, cậu đưa Nam Kiều và bọn họ đến hành cung một chuyến đi.” Huyền Phỉ Nhiên giả vờ như không biết Tô Ngọc muốn làm gì, cười nói.

“Được.” Tô Ngọc đưa Nam Kiều về vương phủ.

Vừa về đến, Bạch Khởi và Vạn Cổ đã đi tới: “Ngọc ca, anh đồng ý chưa?” “Đồng ý rồi.” “Ngọc ca, sao anh lại đồng ý?” Bạch Khởi kinh ngạc hỏi.

Theo tính cách của Tô Ngọc, chuyện này không thể nào đồng ý được, nhưng anh lại đồng ý?

Sao có thể chứ?

“Thật sự đã đồng ý.” “Ngọc ca, anh thành thật nói cho bọn em biết, có phải có người uy hiếp anh không?” Vạn Cổ liếc cậu một cái, bực bội nói: “Ai có thể uy hiếp thiếu gia chứ?” Từ trước đến nay chỉ có Tô Ngọc đi uy hiếp người khác, chứ làm gì có ai uy hiếp Tô Ngọc.

Bọn họ thật sự nghĩ nhiều quá rồi.

“Nam Kiều, chuyện này là sao?” Bạch Khởi nghĩ lại lời Vạn Cổ nói cũng đúng, thật sự không ai có thể ức hiếp Tô Ngọc.

“Ngọc ca thật sự đã đồng ý, nhưng theo tình hình hiện tại của Bắc Nặc Phong, hắn rất dễ nổi nóng, thậm chí còn trút giận lên bọn em.

Bọn em là ai chứ?

Cũng là người mà Bắc Nặc Phong muốn trút giận là trút được sao?" Nam Kiều cười lạnh một tiếng nói.

Bạch Khởi lập tức hiểu ra ý Tô Ngọc.

Suy nghĩ của cậu ta lại trùng hợp với Vạn Cổ.

Thật thú vị.

"Ngọc ca, suy nghĩ của anh và Vạn Cổ gần như giống nhau.

Nếu không biết chuyện gì đang xảy ra, em còn tưởng anh và Vạn Cổ đã bàn bạc trước rồi chứ." Bạch Khởi trêu chọc nói.

"Tiếp theo nên làm thế nào thì các cậu cứ làm thế, nếu không muốn giải độc cho hắn thì cứ chế ra thuốc áp chế độc là được." Đến lúc đó người Bắc quốc cũng không thể nói gì.

Nói bọn họ không tận tâm sao?

Nhưng Nam Kiều và bọn họ chẳng phải đã nghiên cứu ra thuốc áp chế độc tố rồi sao?

"Ngọc ca cứ yên tâm, bọn em biết phải làm gì rồi." Bạch Khởi cười hì hì nói.

"Bây giờ đi thôi, tôi đưa các cậu đến hành cung bên đó." "Được." Khi bọn họ đến hành cung, Bắc Nặc Phong vừa kết thúc một đợt độc phát.

Thấy bọn họ chậm trễ đến, vừa định nổi giận đã bị Đại tế ti ngăn lại.

Đại tế ti nhìn Nam Kiều và bọn họ, cười nói: "Làm phiền các vị rồi." "Không sao." Nam Kiều liếc nhìn người đang cố kìm nén cơn giận không thể phát tiết ra, khóe môi khẽ cong lên, thật là thú vị.

"Ngọc ca, bọn em khi nào bắt đầu?" Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc chỉ vào người bên cạnh, cười nói: "Khi nào bắt đầu chuyện này tôi nói không tính, cậu phải hỏi bọn họ mới biết." Ánh mắt Nam Kiều chuyển sang bọn họ.

"Bây giờ có thể bắt đầu rồi." Đại tế ti liếc Bắc Nặc Phong một cái, cười nói.

Nam Kiều gật đầu, cùng Bạch Khởi và bọn họ bắt đầu bắt mạch cho Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong nhíu mày, vẻ mặt bất mãn nhìn người trước mặt, nhưng nghĩ đến lời Đại tế ti nói, hắn chỉ có thể nhịn xuống không nói gì.

Đợi sau khi cả ba người đều bắt mạch xong, Tô Ngọc mới hỏi: "Bây giờ tình hình thế nào rồi?" "Ngọc ca, hắn bị trúng độc và bị hạ cổ, nhưng con cổ trùng này có chút thú vị, không chí mạng, muốn giải thì lúc nào cũng được, chỉ là chất độc này hơi phiền phức, em tạm thời không có cách nào." Nam Kiều bất đắc dĩ xòe tay nói.

Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết, sau đó nhìn Bạch Khởi và Vạn Cổ: "Bên các cậu thì sao?" "Độc đã xảy ra biến hóa, khá phiền phức." "Tức là tạm thời không có cách nào giải độc?" Tô Ngọc nhíu mày hỏi.

Bạch Khởi gật đầu: "Phải, loại độc dược này rất kỳ lạ, không biết hắn có phải xui xẻo không, lại đúng vào lúc độc phát lần này mà chất độc lại sinh ra biến hóa, cho dù bọn em có cách thì bây giờ cũng rất khó giải quyết." Đại tế ti nhíu mày nhìn bọn họ, quả nhiên là do bọn họ làm sao?

"Đại tế ti không cần nhìn Vạn Cổ và Bạch Khởi như vậy, phần lớn các loại độc dược bọn họ đều biết rõ là chuyện gì." Tô Ngọc liếc Đại tế ti một cái, hờ hững nói.

Ánh mắt Đại tế ti hơi lóe lên: "Vương gia lo xa rồi." Tô Ngọc cười mà không nói, chỉ nhìn Đại tế ti một cái rồi im lặng.

Đại tế ti cũng không tức giận mà nhìn bọn họ hỏi: “Nếu đã như vậy, sau này chúng tôi có thể giải quyết được không?” “Cần nhiều dược liệu, một phần chúng tôi có trong tay, nhưng dược liệu quá quý giá, cần các vị tự trả tiền.

Còn phần dược liệu chúng tôi không có thì các vị chỉ có thể tự đi tìm.” Bạch Khởi tùy tiện nói.

Nghe lời này, Bắc Nặc Phong vô cùng bất mãn, tại sao còn phải để bọn họ tự bỏ tiền?

“Bắc Nặc Phong, hy vọng cậu làm rõ, bọn em không nợ cậu, không lẽ cậu không tự bỏ tiền mà còn muốn bọn em bỏ tiền ra giải độc cho cậu sao?” “Rốt cuộc thì chất độc của ta là chuyện gì, các người tự biết rõ trong lòng.” Bắc Nặc Phong hừ lạnh một tiếng, bất mãn nói.

“Bắc Nặc Phong, cậu nói lời này có thể sẽ phải trả giá đắt đấy.” Nam Kiều lạnh lùng nói.

“Bọn em bây giờ không có cách nào giải độc, chỉ có thể áp chế trước.” “Không được, các người nhất định phải giải độc cho ta.” Nỗi đau khổ này hắn thật sự không muốn trải qua thêm lần nào nữa, nó thật sự quá thống khổ.

“Bắc Nặc Phong, bây giờ không phải lúc cậu nói chuyện, cũng không phải lúc cậu muốn làm gì thì làm.

Tôi mong cậu làm rõ.” Nam Kiều lạnh lùng quát.

“Cậu…” “Bọn em có năng lực gì bọn em biết, muốn giải độc cần một khoảng thời gian.

Các vị có thể chọn đến lúc đó rồi giải độc, hay bây giờ áp chế trước, chuyện này bọn em không can thiệp, lựa chọn thế nào là việc của chính các vị.” Bạch Khởi hừ lạnh một tiếng nói.

Bây giờ quyền lựa chọn đã nằm trong tay bọn họ, nên làm thế nào phải do bọn họ tự lựa chọn và cân nhắc.

Chương 2057

Mà Bắc Nặc Phong không cam lòng chỉ tạm thời áp chế chất độc này.

Áp chế không phải là giải trừ, sau này sẽ thế nào bọn họ cũng không thể đảm bảo.

“Làm phiền các vị trước tiên giúp điện hạ chúng tôi áp chế chất độc trong người.” Ông ta có thể nhìn ra những điều Nam Kiều và bọn họ nói là thật, không hề đùa giỡn.

“Không được, ta không đồng ý.” “Điện hạ, Nam Kiều và bọn họ nói là thật, không hề lừa người.” Chất độc này trước đó ông ta đã tìm một số người đến xem cho Bắc Nặc Phong, đều nói là vô phương cứu chữa.

Bọn họ đã tìm bao nhiêu người Bắc Nặc Phong trong lòng cũng rõ.

Nam Kiều và bọn họ vào lúc này đã có thể áp chế chất độc đã là rất tốt rồi.

Nếu Bắc Nặc Phong cứ tiếp tục kén cá chọn canh như vậy, sau này người ta muốn làm gì cũng không biết đâu.

Tốt hơn là ngoan ngoãn nghe lời.

“Không được…” “Tiểu vương gia, các cậu không cần nghe điện hạ của chúng tôi, chuyện này cứ nghe lời tôi.” Đại tế ti lười để ý lời Bắc Nặc Phong, nhíu mày bất mãn nói.

“Điện hạ, ngài cứ nghe lời Đại tế ti đi, có thể áp chế được thì tốt hơn là mỗi ngày độc phát mấy lần.” Mỗi lần độc phát, Bắc Nặc Phong lại như một kẻ điên, chỉ biết tìm phiền phức cho bọn họ.

Bây giờ nếu có thể áp chế chất độc xuống thì đối với bọn họ cũng là một chuyện tốt.

“Đúng vậy điện hạ, ngài nghĩ xem lúc độc phát khó chịu đến mức nào?

Bây giờ áp chế chất độc xuống trước không tốt sao?” Thật không biết hắn đang gây rối gì nữa.

Cứ tiếp tục làm loạn như vậy có ý nghĩa gì?

Bắc Nặc Phong nghe bọn họ đều đang nói về lỗi của mình, tâm trạng vô cùng tệ: “Các ngươi…” “Điện hạ, nếu ngài cứ nhất quyết muốn giải độc một lần, vậy sau này lúc độc phát thì đừng có làm loạn.” Nam Kiều và bọn họ khẽ ho khan một tiếng, cố nén cười.

Đại thần Bắc quốc này thật thú vị.

Lại dám nói chuyện như vậy với điện hạ của họ, thật là đáng gờm.

“Điện hạ, ngài tự chọn đi.” Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ, lời đã nói đến mức này rồi, hắn còn có thể chọn lựa sao?

“Ta biết rồi.” Đại tế ti nhìn Nam Kiều và bọn họ: “Vậy thì làm phiền rồi.” “Được.” Bạch Khởi đi sang một bên, cầm giấy bút bắt đầu viết đơn thuốc.

Viết xong liền đưa cho Vạn Cổ và bọn họ xem: “Các cậu xem còn có gì cần thêm không.” “Thế này đủ rồi, rất tốt.” Vạn Cổ liếc nhìn một cái.

“Vậy được, cứ thế đi.” “Tôi nói trước với các vị, dược liệu áp chế độc trong phòng thuốc của Ngọc ca có, bọn em cũng không đòi giá cao.

Một thang thuốc này làm thành ba mươi viên hoàn, mỗi ngày ba viên, có thể uống mười ngày.

Trong đó có ba loại dược liệu vô cùng quý giá, thu các vị năm trăm lạng là không nhiều, số dược liệu còn lại không đắt, tổng cộng một trăm lạng là đủ.

Về phần tiền khám và phí thủ công bọn em sẽ không lấy của các vị, tổng cộng là sáu trăm lạng.” Giá của thang thuốc này là như vậy, Bạch Khởi cũng không đòi thêm tiền của bọn họ.

Đại tế ti không có ý kiến, chỉ hỏi: “Loại thuốc áp chế này có thể làm thêm một ít không?” “Không được, vì các vị cũng rất rõ, chất độc này sẽ phát sinh biến hóa, làm nhiều đến lúc độc phát sinh biến hóa thì thuốc này sẽ vô dụng.” Bạch Khởi lắc đầu từ chối.

Không phải bọn họ không làm, mà là làm cũng vô ích.

Đại tế ti hiểu ra gật đầu: “Được, vậy làm phiền ba vị rồi.” Sau đó Đại tế ti lấy tiền đưa cho Nam Kiều và bọn họ.

“Bọn em xin phép về trước, sau khi thuốc làm xong bọn em sẽ cho người đưa đến cho các vị.” “Vậy thì đa tạ.” “Đây là hai bản đơn thuốc, tôi có thể đưa cho các vị một bản, các vị cũng có thể đi tìm người xem giá thuốc này có phải như vậy không.” Bạch Khởi lại viết thêm một bản đơn thuốc đưa cho Đại tế ti và bọn họ.

Điều này căn bản không sợ bọn họ đi điều tra.

Đại tế ti nhìn thái độ của bọn họ liền biết chuyện này bọn họ không làm trò gì, nếu thật sự có làm gì bọn họ sẽ không như vậy.

“Cái này không cần đâu, tôi tin các vị sẽ không.” Bạch Khởi không nói gì, chỉ đặt đơn thuốc lên bàn rồi cùng Tô Ngọc và bọn họ rời đi.

“Ngọc ca, bọn em đi thôi.” “Ừ.” Đợi sau khi bọn họ đều rời đi, Bắc Nặc Phong mới giận dữ nói: “Bọn họ là ý gì?

Đây là coi thường ta sao?” Đại tế ti nhịn mãi không được, giận dữ nói: “Đủ rồi, chúng ta có quan hệ gì với người ta mà cậu không rõ trong lòng sao?

Người ta có thể đến đều là vì chúng ta đang ở địa phận Huyền quốc, nếu không phải vì chúng ta ở Huyền quốc, cậu nghĩ chúng ta có thể mời được người ta sao?” “Chất độc của ta là do bọn họ hạ.” “Cậu nói là do bọn họ hạ, có bằng chứng không?” Bọn họ đều biết chất độc của Bắc Nặc Phong là do người của Tô Ngọc làm, nhưng bọn họ không có bằng chứng.

Trong tình huống không có bằng chứng, bọn họ có thể nói gì?

Chẳng phải Tô Ngọc nói gì thì là thế đó sao?

Bọn họ có thể làm gì?

“Nhưng đây chính là do bọn họ làm.” “Vấn đề này cậu không cần nói, tất cả chúng tôi đều biết là do người của Tô Ngọc làm, nhưng cho dù chúng tôi biết thì có thể làm gì?

Không có bằng chứng có thể chứng minh là do bọn họ làm, lẽ nào cậu còn muốn làm ầm ĩ chuyện chúng ta truy sát Lý Nhĩ lên để mọi người đều biết sao?” Đại tế ti giận dữ quát.

Ai mà chẳng biết là do bọn họ làm chứ?

Cho dù biết thì có thể làm gì?

Bọn họ không thể làm gì cả.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn, bây giờ Nam Kiều và bọn họ đến giúp còn cần phải nói một tiếng cảm ơn.

Sau này cho dù bỏ ra nhiều tiền hơn nữa bọn họ cũng không thể oán trách.

Chẳng phải là vì bọn họ không có bằng chứng sao?

“Cậu…” Bắc Nặc Phong nghẹn lời.

Đúng vậy, trong tình huống không có bằng chứng bọn họ có thể nói gì?

Có thể nói chuyện Lý Nhĩ sao?

Nếu nói ra, đến lúc đó phiền phức không phải Huyền quốc, mà là Bắc quốc của bọn họ.

"Điện hạ, những gì cần nói tôi đã nói với ngài rồi, hy vọng ngài đừng làm những chuyện vô ích như vậy nữa.

Làm ra cuối cùng người mất mặt cũng chỉ là người của chúng ta, đối với ngài thì có lợi gì?" Đại tế ti đưa tay xoa xoa thái dương, bực bội nói.

Bắc Nặc Phong im lặng không nói gì.

Nhưng chuyện này hắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.

"Ta biết rồi, các ngươi đừng nói thêm gì nữa." Bắc Nặc Phong lạnh mặt nói.

Đã nói đi nói lại nhiều lần như vậy rồi, cũng không biết có phiền không nữa.

Đại tế ti và bọn họ nhìn nhau, thấy vẻ sốt ruột của Bắc Nặc Phong, trong lòng cũng rất bất lực, nếu có thể bọn họ cũng không muốn nói nhiều như vậy.

Chương 2058

Bọn họ chỉ lo sau này Bắc Nặc Phong không nhịn được mà đi gây sự với Nam Kiều và bọn họ.

Đến lúc đó nếu Nam Kiều và bọn họ trực tiếp bỏ cuộc không làm nữa, hắn có thể làm gì được Nam Kiều và bọn họ?

“Điện hạ, bất kể ngài có muốn nghe những lời chúng tôi nói này hay không, tôi cũng phải nói với ngài một câu, thân phận của Nam Kiều và bọn họ ngang hàng với ngài.

Nếu ngài còn muốn giải độc, vậy thì hãy kiềm chế tính khí của mình lại, đừng đối đầu với bọn họ vào lúc này, dù sao đối đầu chỉ mang lại phiền phức cho ngài, không có bất kỳ lợi ích nào.” Đại tế ti bất chấp Bắc Nặc Phong có muốn nghe hay không, vẫn tiếp tục nói.

Nghe lời này, Bắc Nặc Phong có chút bất mãn: “Các ngươi là ý gì?

Cảm thấy ta không bằng hắn sao?” “Không phải nói điện hạ không bằng ai, mà là bây giờ chúng ta đang có việc cầu cạnh người ta, và tính mạng của ngài cũng nằm trong tay người khác.

Muốn giải độc thì hãy nghe lời tôi.

Còn nếu điện hạ không muốn giải độc, vậy ngài muốn làm gì tùy ý, tôi cũng không quản.” Đại tế ti bình tĩnh nói.

Sau thời gian dài như vậy ông ta đã nghĩ thông suốt rồi.

Những gì cần nói ông ta sẽ nói rõ ràng tất cả, cũng để Bắc Nặc Phong biết.

Nhưng nếu bản thân hắn không nghe, vậy sau này phải trả giá gì, đó cũng là vấn đề của chính bọn họ, không liên quan gì đến ông ta.

“Những gì cần nói tôi đã nói rất rõ với điện hạ rồi, nếu điện hạ không muốn nghe tôi cũng không có gì để nói, xin phép đi trước.” Nói xong ông ta quay người rời đi.

Mấy vị đại thần nhìn nhau rồi cũng theo sau rời đi.

Bắc Nặc Phong nhìn thái độ của bọn họ, khẽ nhíu mày, sắc mặt cũng có chút khó coi.

Xem ra bọn họ đã nghĩ thông suốt rồi, muốn đến tìm phiền phức cho chính mình rồi.

“Đại tế ti, ông nói điện hạ có thể nhịn được không?” Một trong các đại thần nhìn Đại tế ti, nhíu mày có chút lo lắng hỏi.

Đại tế ti nhún vai: “Ai mà biết được?” Các đại thần bên cạnh nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Chuyện này…” “Thôi được rồi, không cần nói nhiều nữa, những gì cần nói chúng ta đều đã nói rất rõ với hắn rồi.

Sau này thế nào, hắn tự biết trong lòng, chúng ta không cần quản quá nhiều.” Nói nhiều hơn nữa mà hắn không nghe lọt tai thì cũng không có cách nào, bọn họ có thể làm gì?

Chi bằng cứ mặc cho Bắc Nặc Phong làm những gì hắn muốn, chỉ cần hắn có thể gánh chịu hậu quả là được.

“Vâng.” Sau khi Tô Ngọc và bọn họ về đến vương phủ, Nam Kiều và bọn họ liền đi làm thuốc viên áp chế độc tố.

Vương Cẩn Hòa đi tới ngồi cạnh Tô Ngọc: “Chàng ơi, tình hình bên đó thế nào rồi?” “Thật sự đã trúng độc, hơn nữa độc tố còn phát sinh biến hóa, bây giờ có chút khó giải quyết.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, không dám tin hỏi: “Không phải chứ?

Chất độc này còn có thể phát sinh biến hóa sao?” Chuyện này không phải quá thần kỳ sao?

“Đúng là như vậy, Vạn Cổ và bọn họ đã xác nhận rồi.” Vương Cẩn Hòa đưa tay xoa cằm, nói với vẻ đầy ẩn ý: “Nếu đã như vậy, vậy thì việc giải độc cho hắn có phải sẽ trở nên càng khó giải quyết hơn không?

Đến lúc đó cho dù không thể giải độc thì bọn họ cũng không có gì để nói đúng không?” “Còn nữa, Bắc Nặc Phong có nghi ngờ việc trúng độc này là do bọn em giở trò không?” Vương Cẩn Hòa có chút lo lắng về điều này.

“Em cứ yên tâm đi, cho dù bọn họ nghi ngờ là do chúng ta làm thì có thể làm gì?

Bọn họ không có bằng chứng.” Vương Cẩn Hòa bừng tỉnh gật đầu: “Anh nói không sai, bên Bắc quốc không có bất kỳ bằng chứng nào, mà bọn họ cũng không thể nói chuyện truy sát Lý Nhĩ ra, nếu nói ra, phiền phức ngược lại còn nhiều hơn.” “Em nói không sai, cho nên cho dù bọn họ biết độc là do chúng ta hạ thì thế nào?

Bọn họ cũng không có cách nào với chúng ta cả.” Tô Ngọc chính là ý này.

Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười: “Thì ra là vậy, nhưng nếu để Nam Kiều và bọn họ giải độc cho Bắc Nặc Phong, e rằng sẽ cảm thấy có chút ấm ức nhỉ?” Cô biết Nam Kiều và bọn họ ghét Bắc Nặc Phong đến mức nào.

“Cái này không sao.” Tô Ngọc cười lắc đầu nói.

Vương Cẩn Hòa cứ nhìn Tô Ngọc như vậy: “Anh chắc chắn không sao chứ?” “Ừ, nếu chất độc cứ mãi không giải được, đến lúc đó Bắc Nặc Phong tự mình sẽ không giữ được bình tĩnh.

Một khi hắn không giữ được bình tĩnh thì Nam Kiều và bọn họ muốn thoát khỏi chuyện này sẽ càng đơn giản hơn.” Tô Ngọc giải thích sơ qua cho Vương Cẩn Hòa, cô liền hiểu ra ý nghĩa.

Vương Cẩn Hòa bừng tỉnh gật đầu: “Thì ra là vậy, nếu đã như vậy, thì em hiểu rồi.” “Cho nên không cần lo lắng, bây giờ thuốc áp chế độc, cứ coi như là bố thí cho bọn họ vậy.” “Được.” Mất hai ngày mới làm ra thuốc áp chế độc.

Sau khi làm xong liền đưa đến cho người Bắc quốc.

Nam Kiều và bọn họ không tự mình đi.

Người đi đưa thuốc là Nguyên Húc.

Vừa bước vào đã nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn của Bắc Nặc Phong, còn có những lời chửi rủa nhắm vào Nam Kiều và bọn họ.

“Nam Kiều và bọn họ có phải cố ý không?

Lâu như vậy rồi mà vẫn chưa đưa thuốc đến cho ta.” Bắc Nặc Phong giận dữ nói.

Nói xong lại là một tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Nguyên Húc lạnh lùng lắng nghe lời nói bên trong, các tướng sĩ Bắc quốc bên cạnh nhìn nhau, nếu cứ tiếp tục như vậy, đến lúc đó người mất mặt sẽ là chính bọn họ.

Một tiếng ho khan nhẹ: “Đại tế ti, người của Ngọc Vương phủ đã đưa thuốc đến rồi.” Đại tế ti bên trong nghe thấy tiếng động, sắc mặt hơi thay đổi, lông mày cũng nhíu lại, liếc nhìn Bắc Nặc Phong đang nằm trên đất.

Những lời Bắc Nặc Phong vừa nói, người của Ngọc Vương phủ rốt cuộc đã nghe thấy bao nhiêu?

Nếu những lời này để Nam Kiều và bọn họ nghe thấy thì sẽ rắc rối to.

Đại tế ti để các đại thần khác trông chừng Bắc Nặc Phong, tự mình đi ra ngoài lấy thuốc.

Vừa ra ngoài đã thấy Nguyên Húc với vẻ mặt khó hiểu, từ biểu cảm cũng không thể nhìn ra điều gì.

“Đa tạ.” Nguyên Húc đưa thuốc cho Đại tế ti xong liền quay người rời đi, không nói thêm một lời, cũng không tỏ vẻ tức giận.

Thấy bộ dạng này của cậu ta, Đại tế ti đột nhiên không biết đây là ý gì nữa.

Lông mày khẽ nhíu lại, nhìn người đang rời đi, quay đầu hỏi thị vệ bên cạnh: “Cậu ta đến bao lâu rồi?” “Vừa mới đến.” “Có nghe thấy gì không?” “Có nghe thấy điện hạ chửi rủa tiểu vương gia Nam Cương và bọn họ, nhưng không nhiều lắm.” Kể từ khi độc phát bắt đầu, điện hạ đã bắt đầu chửi rủa tiểu vương gia Nam Cương và bọn họ.

Thậm chí còn cho rằng, bọn họ lâu như vậy vẫn chưa đưa thuốc đến là cố ý.

Đại tế ti hít sâu một hơi, nhíu mày, quả nhiên đã bị nghe thấy.

Nhưng Nguyên Húc vẫn giả vờ như không biết gì, điều này khiến ông ta có chút lo lắng.

Bất kể thế nào, bây giờ trước tiên hãy đưa thuốc cho Bắc Nặc Phong uống.

Áp chế độc phát mới là quan trọng hơn.

Sau khi Bắc Nặc Phong uống thuốc không bao lâu, những cơn đau nhói trên người từ từ biến mất.

Cảm thấy chất độc đã bị áp chế xuống, vẻ mặt của Bắc Nặc Phong càng trở nên dữ tợn đáng sợ: “Bọn chúng là cố ý đúng không?

Chương 2059

Rõ ràng biết bên ta cần, bọn chúng lại lâu như vậy mới mang đến cho ta.” “Đợi sau khi ta giải độc xong, ta nhất định sẽ không tha cho bọn chúng.” Rõ ràng có thể khiến hắn dễ chịu hơn sớm một chút, nhưng Nam Kiều và bọn họ lại làm ra chuyện như vậy, thật sự quá khiến hắn tức giận.

Đại tế ti sốt ruột nhìn hắn, nhíu mày: “Người ta cũng cần phối thuốc, không đơn giản như vậy.” Theo ý của Đại tế ti mà nói, tốc độ của bọn họ đã rất nhanh rồi, chỉ là không ngờ đã như vậy rồi, vẫn khiến Bắc Nặc Phong không hài lòng.

“Người của Ngọc Vương phủ đến đưa thuốc đã nghe thấy ngài chửi rủa bọn họ rồi, chuyện này sau này còn không biết giải quyết thế nào.” “Vấn đề của bọn họ, ông muốn giải quyết thế nào?” Bắc Nặc Phong bất mãn nhìn Đại tế ti, có chút sốt ruột nói.

Đại tế ti lần đầu tiên cảm thấy Bắc Nặc Phong là loại người cù nhây vô lý như vậy.

“Điện hạ, người ta phối thuốc là cần thời gian.” “Chuyện này không liên quan đến ta, bọn họ đã muốn đến giải độc cho ta thì nên dùng tốc độ nhanh nhất, chứ không phải dây dưa như vậy.” Bắc Nặc Phong căn bản không nghe lọt tai chuyện này, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Hắn chính là cảm thấy Nam Kiều và bọn họ quá đáng, đã đến lúc này rồi mà lại còn đối xử với hắn như vậy.

Đối mặt với lời của Bắc Nặc Phong, Đại tế ti đã không còn lời nào để nói.

“Được, nếu ngài muốn nói như vậy, vậy tôi cũng không nói nhiều nữa.

Sau này nếu bọn họ không muốn tiếp tục giải độc cho ngài, thì đó cũng là việc của chính ngài, đừng cứ bám riết lấy người ta không tha." Đến lúc này mà vẫn còn như vậy, Đại tế ti cũng không muốn nhìn mặt người nữa.

Bắc Nặc Phong không nói gì, hắn sẽ không cho Nam Kiều và bọn họ cơ hội này.

Vì bọn họ đã đồng ý rồi, thì phải làm đến cùng.

Nguyên Húc về đến Ngọc Vương phủ liền kể lại chuyện này cho Nam Kiều và bọn họ.

Nam Kiều và bọn họ nghe xong sắc mặt lập tức âm trầm.

Bắc Nặc Phong này thật đúng là thiếu đòn.

"Nam Kiều, viết đơn thuốc giải độc ra, những dược liệu cần bọn họ tìm cũng viết xuống.

Còn về khi nào tìm được, khi nào giải độc, đó là việc của chính bọn họ." Tô Ngọc nghe xong lại bất thường không hề tức giận, mà bình tĩnh nói.

Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ nhìn nhau, quả nhiên vẫn là Ngọc ca lợi hại.

Không phải chê bai bọn họ sao?

Vậy thì được thôi, tự đi tìm thuốc đi, tìm không được thì tự đợi chết, liên quan gì đến bọn họ?

"Được rồi, Ngọc ca, bọn em đi đây." Rất nhanh Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ đã bàn bạc ra đơn thuốc, cần bên Bắc quốc tự tìm bảy loại dược liệu, bảy loại dược liệu này thực ra Thái Huyền đều có trong tay, nhưng tại sao bọn họ lại phải lấy ra chứ?

"Nguyên Húc đại ca, làm phiền anh chạy thêm một chuyến nữa, nói cho bọn họ biết tốt nhất nên tìm dược liệu nhanh lên, nếu không đến lúc độc phát sinh biến hóa thì sẽ rắc rối to.” “Được.” Nguyên Húc đi rồi lại quay lại là điều Đại tế ti và bọn họ không ngờ tới.

Đại tế ti nhìn Nguyên Húc, trong lòng có chút cảnh giác: “Có chuyện gì?” “Đây là đơn thuốc, bảy loại dược liệu dưới đây là cần các vị tự tìm, khi nào tìm được thì khi đó mới bắt đầu bàn chuyện giải độc.” Nói xong Nguyên Húc liền đi.

Khi Đại tế ti còn muốn hỏi gì đó, thì thấy Nguyên Húc trực tiếp rời đi.

Chỉ trong chớp mắt, người đó đã đến cửa rồi.

Người này cũng là một cao thủ a.

Nhìn những người này, trong lòng Đại tế ti ít nhiều có chút ghen tị.

Người tài trong tay Tô Ngọc cũng quá nhiều rồi.

Đại tế ti nhanh chóng bình tĩnh lại, nhìn người bên cạnh, bắt đầu chuẩn bị.

“Đại tế ti, những dược liệu này ở đâu mới có?” “Bắc quốc có ba loại, còn lại phải đi tìm.” Bắc Nặc Phong nghe nói phải đợi bọn họ tự tìm được dược liệu xong mới có thể giải độc cho hắn, tâm trạng lập tức không tốt.

“Đại tế ti, đã phải tìm dược liệu thì các người còn ngây ra đó làm gì?” “Còn nữa, bên Tô Ngọc và bọn họ chắc chắn có dược liệu, chỉ là bọn họ không muốn lấy ra mà thôi.” Bắc Nặc Phong cảm thấy Nam Kiều và bọn họ chắc chắn biết dược liệu ở đâu.

“Các người đi tìm Tô Ngọc bảo hắn lấy dược liệu ra.” Nghe Bắc Nặc Phong ra lệnh một cách hiển nhiên như vậy, Đại tế ti bình tĩnh hỏi: “Trước tiên không nói người ta rốt cuộc có hay không, cho dù có, người ta dựa vào cái gì mà phải đưa cho ngài?

Ngài là người thân gì của Tô Ngọc?” “Ngươi...

Ngươi rốt cuộc là người của ai?

Sao cứ thích nói giúp Tô Ngọc vậy?

Hắn rốt cuộc đã cho ngươi lợi lộc gì rồi?” Bắc Nặc Phong âm trầm mặt, bất mãn hỏi.

Đại tế ti khẽ thở dài, thất vọng nhìn Bắc Nặc Phong: “Không phải tôi muốn nói giúp hắn, mà là sự thật vốn là như vậy.” “Ngươi…” “Điện hạ, hãy nghỉ ngơi cho tốt đi.” Ông ta đã lười phải đối phó với Bắc Nặc Phong nữa rồi.

Bắc Nặc Phong không cam tâm nhìn Đại tế ti rời đi.

Trong lòng vô cùng hối hận.

Nguyên Húc trở về báo cáo tiến độ sự việc.

“Được rồi, chuyện tiếp theo không liên quan gì đến bọn em nữa, bọn họ muốn làm thế nào, có thể làm đến mức nào, đó là năng lực của chính bọn họ.” Nam Kiều lập tức bật cười.

Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, nhìn Nam Kiều đưa tay vỗ cậu một cái: “Cậu đấy.” “Ngọc ca, sau này anh còn bận gì nữa?

Bọn em giúp anh.” “Chuyện bên tôi đã gần xong rồi, chuyện tôi phân phó các cậu đã làm tốt chưa?” “Ngọc ca cứ yên tâm, chuyện anh giao bọn em làm, bọn em khi nào mà chưa làm tốt chứ?” Nam Kiều bất mãn hỏi.

“Vậy tôi yên tâm rồi, các cậu cứ làm việc của mình đi, không cần lo cho tôi nữa.” “Được.” Sau khi mọi người đi hết, Nguyên Bảo đi tới, thì thầm vào tai Tô Ngọc điều gì đó.

“Tin tức chính xác?” “Chính xác.” “Được, nếu đã vậy, vậy thì kế hoạch trước đây của chúng ta cũng bắt đầu đi.” Vốn dĩ không muốn làm gì, ai ngờ những người này cứ luôn muốn đến gây phiền phức.

“Vậy tôi phái người qua đó nhé?” “Được.” Nguyên Bảo nhanh chóng rời đi, để lại một mình Tô Ngọc ngồi đó không biết đang nghĩ gì.

Mà gần đây Tiểu Bảo và bọn họ cũng có rất nhiều việc, mỗi ngày cùng Hoằng Nghị chuẩn bị một số việc lặt vặt của kinh đô.

Ngoài ra còn phải dẫn người đi khắp nơi chơi.

Ngày hôm đó, Tiểu Bảo và bọn họ như thường lệ dẫn người của các quốc gia đi dạo khắp nơi.

Bên này vì kiến nghị ban đầu của Vương Cẩn Hòa, những nơi để chơi lại rất nhiều.

Cũng khiến người của các quốc gia khác chơi rất vui vẻ.

Sau khi dạo phố một buổi sáng, Tiểu Bảo và bọn họ dẫn mọi người đến nhà hàng của mình để ăn cơm.

Vốn dĩ lúc bắt đầu mọi chuyện vẫn ổn, nhưng sau khi bắt đầu ăn cơm, có vài người lại trở nên kỳ lạ.

“Huyền Thái tử, tôi có chút chuyện muốn hỏi ngài.” Khi Hoằng Nghị đang nói chuyện với người bên cạnh, Ngô Kim Ngọc đột nhiên mở lời.

Hoằng Nghị quay đầu nhìn cô ta, không còn sự ôn hòa ban nãy, thay vào đó là sự lạnh nhạt.

Sự khác biệt trong thái độ này khiến Ngô Kim Ngọc có chút bất mãn.

“Huyền Thái tử, ngài là ý gì đây?

Chương 2060

Là coi thường người của quốc gia chúng tôi sao?” Ngô Kim Ngọc sắc mặt khó coi hỏi.

Mặc dù Ngô quốc không bằng Huyền quốc, nhưng ít ra cũng là một quốc gia không tồi, vậy mà bây giờ Hoằng Nghị lại vô lễ như vậy, điều này khiến sắc mặt Ngô Kim Ngọc vô cùng tệ, đồng thời càng cảm thấy Hoằng Nghị chính là coi thường Ngô quốc.

“Thái tử Ngô quốc chụp mũ tội danh này cho kẻ cướp e rằng có chút quá đáng, nói thật, cái danh này tôi thật sự không gánh nổi đâu.” Hoằng Nghị thản nhiên mở miệng nói.

Những người có quan hệ tốt với Huyền quốc đều biết Hoằng Nghị có tính cách thế nào.

Dù sao thì sau khi đến đây, chính Hoằng Nghị đã dẫn bọn họ đi chơi khắp nơi.

Bây giờ nghe Ngô Kim Ngọc nói những lời như vậy, bọn họ cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

“Ngô Kim Ngọc, cậu đang làm gì vậy?

Quan hệ còn có thân sơ khác biệt, cậu không thể mong tất cả mọi người đều tươi cười với cậu được chứ?” “Đúng thế.” “Tôi đang nói chuyện với Huyền Thái tử, liên quan gì đến mấy người?” Ngô Kim Ngọc giận dữ nói.

Tiểu Bảo híp mắt nhìn Ngô Kim Ngọc, cậu đã nhìn ra rồi, hôm nay người này chỉ muốn gây sự.

“Ồ?

Vậy ngươi muốn nói gì với Hoằng Nghị?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn Ngô Kim Ngọc hỏi.

"Cũng không có gì, chỉ là nghe nói bên Huyền quốc đã tặng rất nhiều đồ cho người của các nước, có chuyện này không?" Ngô Kim Ngọc cũng không tiếp tục giấu giếm, mà hỏi thẳng.

Lần này người trả lời là Hoằng Nghị, hắn cứ nhìn người trước mặt: "Ngươi nói không sai, quả thực có chuyện này.

Chúng ta không chỉ tặng cho hoàng tử, đại thần các nước, chúng ta còn tặng cho các tướng sĩ cùng đến, có vấn đề gì sao?" "Nếu đã vậy, tại sao các quốc gia như chúng ta lại không có?" Ngô Kim Ngọc không khách khí hỏi.

Nói xong không cho Hoằng Nghị và bọn họ cơ hội nói, lại tiếp tục mở miệng: "Hay là Huyền Thái tử khinh thường các quốc gia như chúng ta, cho nên mới đối xử phân biệt như vậy?" "Cái này thì không có, nhưng phụ hoàng ta nói, đồ của Huyền quốc chúng ta chỉ tặng cho bạn bè của Huyền quốc.

Còn những kẻ có dã tâm sói thì thôi, không xứng." Hoằng Nghị một chút cũng không khách khí nói.

Sắc mặt Ngô Kim Ngọc khó coi nhìn Hoằng Nghị, lời này của hắn là đang nói Ngô quốc và những người của các quốc gia khác không xứng sao?

"Huyền Thái tử nói lời này e rằng có chút quá đáng?" "Quá đáng sao?

Bây giờ ta cũng có một vấn đề muốn hỏi ngươi, khi câu kết với Bắc quốc, ngươi có nghĩ đến ngày hôm nay không?" Hoằng Nghị nửa cười nửa không nhìn Ngô Kim Ngọc hỏi.

Sắc mặt Ngô Kim Ngọc lập tức biến đổi, nhíu mày nhìn Hoằng Nghị: "Ngươi có ý gì?" "Ngươi sẽ không nghĩ chúng ta cái gì cũng không biết chứ?

Khi ý đồ đối phó Huyền quốc, sao không nghĩ đến điều này?" Hoằng Nghị châm chọc nói.

Sắc mặt Ngô Kim Ngọc trắng bệch nhìn Hoằng Nghị, lời này của hắn là đang tự vả mặt mình sao?

"Tôi cũng là người đến Huyền quốc, các người đối xử hậu hĩnh với người này, bạc bẽo với người kia không sợ bị người khác chê cười sao?" Ngô Kim Ngọc lạnh lùng chất vấn.

"Chúng ta có gì mà phải sợ?

Có người còn không cần mặt mũi nữa, chúng ta còn lo lắng gì?" "Hơn nữa, dù chúng ta có muốn tặng gì, thì cũng tặng cho những người có quan hệ tốt với chúng ta.

Loại người như ngươi, ta không thích tặng thì sao?" Hoằng Nghị nói lời này đường đường chính chính, nhưng lại không khiến người khác tìm ra bất kỳ điểm sai nào.

Dù sao Hoằng Nghị nói cũng không sai.

Khi Ngô Kim Ngọc cấu kết với người khác đối phó Huyền quốc, sao không nghĩ đến có một ngày cũng phải cầu cạnh Huyền quốc chứ?

"Huyền Thái tử nói vậy dường như cũng không sai." Ngô Kim Ngọc liếc nhìn người vừa nói: "Chuyện này liên quan gì đến ngươi?" "Quả thực không liên quan, chỉ là không chịu nổi có người lại vô liêm sỉ như vậy thôi.

Một mặt muốn đối phó Huyền quốc, mặt khác lại muốn có được những thứ tốt đẹp từ Huyền quốc, trên đời này không có cái lý lẽ đó đâu nhỉ?" Người nói cũng không tức giận, mà cười hỏi.

"Ngươi……" "Nếu là tôi, tôi cũng sẽ làm chuyện tương tự như

Huyền Thái tử.” Bọn họ không thấy điều này có gì đáng cười.

Chỉ thấy người đáng cười là Ngô Kim Ngọc.

Nếu bọn họ làm chuyện tương tự như Ngô quốc, bọn họ sẽ không dám nói lời như vậy vào lúc này, chẳng phải là tự vả mặt mình sao?

Tự vả mặt đã đành, quan trọng nhất là mất mặt, mặt mũi của chính mình đã mất hết rồi.

“Đúng là như vậy, không có gì đáng để chê cười cả.

Chúng tôi chỉ cảm thấy người đáng bị chê cười là ngươi, chứ không phải Huyền Thái tử.” Ngô Kim Ngọc nhìn mọi người đều đang nói về mình, lập tức không nói gì nữa.

Hoằng Nghị nhìn những người giúp hắn nói chuyện, trong lòng cân nhắc lát nữa có nên tặng thêm cho bọn họ một phần quà nữa không?

Rất nhanh đồ ăn đã được mang lên.

Nhìn những món ăn chưa từng thấy bao giờ, Ngô Kim Ngọc nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Món này trước đây tôi đến đây sao chưa từng ăn qua?” “Đây là món mới ra, nương của tôi vừa mới nghiên cứu ra.” Tiểu Bảo bên cạnh giải thích nói.

“Thì ra là vậy.” “Chúng tôi đã bắt đầu mong chờ xem trong buổi yến tiệc sẽ được ăn những món ngon gì rồi.” Dù sao lần trước ở kinh thành bọn họ đã ăn lẩu rất ngon, lần này trời nóng, chắc không ăn món đó đâu nhỉ?

“Các ngươi sẽ bất ngờ đấy.” Hoằng Nghị tự tin nói.

Bởi vì những thứ này đều do hoàng thẩm (mẹ của Tiểu Bảo) làm ra.

Ngay cả ngự trù cũng nói ngon.

Ngô Kim Ngọc nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy mình hình như bị cô lập, cảm giác này đối với Ngô Kim Ngọc mà nói một chút cũng không tốt, thậm chí còn khiến hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rất nhanh hoa quả được mang lên, là một đĩa trái cây đầy đủ.

Lúc người bên cạnh vừa định lấy thì bị Ngô Kim Ngọc giật lấy, hơn nữa không cho người khác chạm vào.

Sắc mặt Hoằng Nghị lập tức trở nên u ám: “Thái tử Ngô quốc đây là có ý gì?” “Đã Huyền quốc đại thủ bút như vậy, chắc cũng không để ý chút đồ này đâu nhỉ.” Ngô Kim Ngọc không những không cảm thấy mất mặt, ngược lại còn nói với vẻ đường đường chính chính.

Tiểu Bảo dùng ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Ngô Kim Ngọc.

Ngô quốc đã nghèo đến mức này rồi sao?

Ngay cả chút hoa quả này cũng phải tranh giành?

Hoằng Nghị còn muốn nói gì, nhưng bị Tiểu Bảo ngăn lại.

Tiểu Trí bên cạnh nhíu mày, không biết có nên mở miệng nói chuyện hay không.

Nói ra thì người ta có thể nói là ức hiếp bọn họ, không nói ra thì chính mình lại cảm thấy ấm ức khó chịu.

Thấy mọi người đều không nói gì, Ngô Kim Ngọc yên tâm ăn uống.

Ăn một miếng liền biết tại sao hoa quả từ Ngọc Vương phủ lại bán đắt như vậy rồi.

Chương 2061

Mắt đảo một vòng, Ngô Kim Ngọc nhìn Tiểu Bảo và bọn họ với ánh mắt giống như nhìn thấy một miếng thịt lớn vậy.

“Ngươi chính là thiếu gia của Ngọc Vương phủ phải không?” Ánh mắt Ngô Kim Ngọc đặt lên người Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo bưng một ly nước ép trái cây nhướng mày nhìn Ngô Kim Ngọc, rất muốn biết hắn muốn làm gì.

“Nếu trái cây nhà các ngươi tốt như vậy, mà các ngươi lại không trồng được nhiều đến thế, sao không nghĩ đến việc chia sẻ cho người khác một ít?

Chẳng phải có những quốc gia tốt sao?

Các ngươi chia sẻ phương pháp trồng trọt ra, nếu như vậy, mọi người đều sẽ cảm ơn các ngươi, ngươi thấy thế nào?” Ngô Kim Ngọc cảm thấy ý tưởng của mình không có vấn đề gì, cũng cảm thấy Tiểu Bảo và bọn họ vì danh tiếng của mình nhất định sẽ đồng ý.

Tiểu Bảo đánh giá Ngô Kim Ngọc từ trên xuống dưới, trong mắt mang theo sự châm chọc: “Không thế nào cả.” Ngô Kim Ngọc sững sờ, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: “Ngươi vậy mà không đồng ý?” “Ngươi nói không sai, tôi quả thực không đồng ý, nhưng ngươi có thể làm gì tôi?” Tiểu Bảo lạnh lùng cười nói.

Kế hoạch của người này quả thực rất rõ ràng.

Từ xa đã có thể biết hắn rốt cuộc muốn làm gì rồi.

“Các người làm như vậy không cảm thấy ích kỷ sao?” “Không thấy, tôi thấy rất tốt.

Phương pháp trồng trọt do nhà tôi nghiên cứu ra, tại sao phải đưa cho các người?” Tiểu Bảo chống cằm hỏi ngược lại.

“Làm như vậy có thể khiến các người có được rất nhiều uy vọng.” Ngô Kim Ngọc không nghĩ ngợi gì nói.

Có thể có được hay không hắn không biết, nhưng hắn biết nếu bọn họ có được những thứ trong tay Ngọc Vương phủ, sẽ có nhiều lợi ích hơn.

“Vậy thì phải khiến ngươi thất vọng rồi.

Hạt giống năng suất cao do nương tôi trồng ra đã có thể khiến nhà tôi có được rất nhiều uy vọng rồi.

Nếu đã như vậy, tại sao chúng tôi còn phải lấy đồ nhà mình ra đưa cho các người?

Coi nhà tôi là kẻ ngu ngốc sao?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn Ngô Kim Ngọc.

Cậu dựa vào ghế, cả người trông có vẻ lười biếng, nhưng chính vì thế lại khiến Ngô Kim Ngọc cảm thấy có chút chột dạ.

Đứa trẻ này rõ ràng chỉ là một người mười một, mười hai tuổi, sao khí thế lại đáng sợ đến vậy?

Còn mấy đứa trẻ bên cạnh nữa, đặc biệt là khí trường của Huyền Hoằng Nghị thậm chí còn mạnh hơn cả phụ hoàng của hắn.

Đây chẳng qua cũng chỉ là một đứa trẻ vài tuổi thôi mà.

Ngọc Vương rốt cuộc đã dạy dỗ con cái thế nào?

Vậy mà có thể khiến con cái trưởng thành đáng sợ như vậy.

“Thái tử Ngô quốc, ngươi còn lời gì muốn nói sao?” Tiểu Bảo nửa cười nửa không nhìn Ngô Kim Ngọc hỏi.

Ngô Kim Ngọc lập tức im lặng, chỉ nhìn Tiểu Bảo.

“Có những thứ tốt như vậy lại không muốn chia sẻ, các người còn nói gì là lương thiện, kỳ thực các người mới là những kẻ ích kỷ nhất.” Hoẳng Nghị vừa định nói thì bị Tiểu Bảo ngăn lại: “Tôi nghe nói bên Ngô quốc có tám, chín mỏ sắt lớn, hay là ngươi cũng chia sẻ ra đi?” “Dựa vào cái gì?

Đây là đồ của Ngô quốc chúng tôi, ngươi vậy mà lại nhòm ngó đồ của quốc gia chúng tôi, các người thật sự là quá vô liêm sỉ.” Ngô Kim Ngọc không nghĩ ngợi gì liền giận dữ nói.

Điều hắn không chú ý là, sau khi hắn nói xong, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn lên người hắn.

Ánh mắt nhìn hắn cũng trở nên kỳ quái.

Ánh mắt đó khiến người ta ít nhiều cũng có chút chột dạ.

Ngô Kim Ngọc cảnh giác nhìn bọn họ nhíu mày hỏi: “Các người nhìn tôi làm gì?” “Không có gì, chỉ là muốn xem rốt cuộc là loại quốc gia nào, loại người nào có thể vô liêm sỉ đến mức này.” Người bên cạnh rất tùy ý nói.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” “Ngươi nói mỏ sắt là của Ngô quốc các ngươi, chúng tôi nhòm ngó là vô liêm sỉ?

Vậy phương pháp trồng trọt hoa quả rau củ, ngươi bảo chúng tôi chia sẻ ra thì là có liêm sỉ sao?

Kế hoạch của ngươi tính toán thật sự là quá rõ ràng rồi.” Tiểu Bảo châm chọc nói.

Từng gặp qua nhiều người thừa kế các quốc gia, Tiểu Bảo vẫn là lần đầu tiên gặp loại người vô liêm sỉ như vậy.

“Nói không sai, đồ của ngươi không muốn lấy ra chia sẻ, lại muốn Huyền quốc lấy đồ của bọn họ ra, có phải hơi quá đáng rồi không?” “Huyền quốc gia sản đồ sộ như vậy, chẳng lẽ đó không phải là việc bọn họ nên làm sao?” “Ồ, vậy hay là Ngô quốc các ngươi cống nạp quốc gia của mình lên đi?

Dù sao cũng coi như góp phần nhỏ cho Huyền quốc, ngươi nói có đúng không?” Tiểu Bảo ánh mắt sắc bén nhìn Ngô Kim Ngọc.

Từng gặp qua người không biết xấu hổ, nhưng chưa từng gặp người không biết xấu hổ đến mức này.

Loại người này rốt cuộc sống đến bây giờ bằng cách nào?

Tô Ngôn Triệt chống cằm nhìn Ngô Kim Ngọc: “Tôi rất tò mò Ngô quốc các ngươi chọn Thái tử thế nào.” “Ngươi nói lời này có ý gì?” “Không có ý gì, chỉ là nghĩa đen thôi.

Ngươi nói đầu óc ngươi ngu ngốc như vậy, phụ hoàng ngươi làm sao lại chọn ngươi làm Thái tử?

Chẳng lẽ ông ấy không chút nào lo lắng ngươi sẽ khiến Ngô quốc mất đi sao?” Những người bên cạnh tuy không nói gì, nhưng cũng có suy nghĩ tương tự.

Thậm chí còn đang cân nhắc mối quan hệ với Ngô quốc, nếu Ngô quốc mà vẫn là Ngô Kim Ngọc làm Thái tử, thì tất cả hợp tác nên chấm dứt.

Kẻo đến lúc đó khiến bọn họ chết không toàn thây.

“Câu hỏi này hay đấy.” Ngô Kim Ngọc sắc mặt u ám nhìn Tô Ngôn Triệt.

Dáng vẻ đó giống như thẹn quá hóa giận sau khi bị người khác vạch trần.

Tiểu Bảo liếc mắt đã nhìn ra Ngô Kim Ngọc đang nghĩ gì.

“Xem ra ngôi Thái tử của ngươi danh không chính ngôn không thuận a.” Tiểu Bảo nói đầy ẩn ý.

Ngô Kim Ngọc tâm trạng càng tệ hơn: "Ngươi câm miệng cho ta, chuyện này liên quan gì đến ngươi?" "Quả thực không liên quan, nhưng tôi chỉ rất tò mò, loại người như ngươi làm sao lại lớn lên ở Ngô quốc và sống đến bây giờ." Tiểu Bảo nhướng mày nói.

Ngô Kim Ngọc im lặng, nghĩ đến tình hình ở Ngô quốc, đột nhiên cười một cách kỳ lạ.

Sau khi cười xong, nhìn biểu cảm của Tiểu Bảo và bọn họ rất kỳ quái.

Nhưng cũng chỉ là thoáng qua, sau đó lại khôi phục vẻ ban đầu.

Mặc dù hắn rất nhanh, nhưng vẫn bị Tiểu Bảo nhìn thấy rõ ràng.

Đối với điều này, Tiểu Bảo cũng không quá để tâm, rất nhanh liền vứt ra sau đầu.

Sau đó những việc Ngô Kim Ngọc làm khiến Tiểu Bảo rất muốn ném người này ra ngoài.

"Tô Tử Khâm, cậu luôn như vậy sao?" Sau khi ăn cơm xong, Ngô Kim Ngọc đột nhiên mở miệng hỏi.

Chương 2062

Tiểu Bảo không hiểu hắn hỏi lời này có ý gì.

“Hả?” “Luôn được sủng ái như vậy, luôn cao cao tại thượng như vậy sao?” Tiểu Bảo ừ một tiếng: “Ngươi nói không sai, từ khi cha tôi trở về, tôi vẫn luôn như vậy.” Từ khi cha tìm thấy bọn họ, thân phận địa vị của cậu chỉ có càng ngày càng cao, chưa bao giờ thấp kém.

“Chậc, có một người xuất sắc như vậy ở cùng quốc gia với ngươi, không biết ngươi có lo lắng đến mức mất ngủ không?” Lời này Ngô Kim Ngọc nhìn Hoẳng Nghị nói.

Hoẳng Nghị lạnh lùng nhìn Ngô Kim Ngọc: “Ngươi đây là đang cố ý gây chia rẽ mối quan hệ giữa ta và ca ca sao?” Người này thật sự quá ngu ngốc, vậy mà lại chọn gây chia rẽ mối quan hệ giữa hắn và ca ca.

“Không phải gây chia rẽ mà chỉ là nhắc nhở ngươi, để ngươi cẩn thận một chút, dù sao có người a, biết người biết mặt không biết lòng, ngươi nói có đúng không?” Ngô Kim Ngọc nghịch chiếc chén trong tay, nhìn Hoẳng Nghị nói.

“Ngươi nói không sai, loại người như ngươi chính là như vậy.” Hoẳng Nghị cười lạnh nói.

Hắn là do ca ca dẫn dắt lớn lên, ca ca là người như thế nào, đối xử với hắn ra sao, hắn trong lòng rất rõ ràng, không đến lượt một người ngoài ở đây nói ba nói bốn.

“Xem ra ngươi rất tin tưởng hắn a, ngươi nói Ngọc Vương đã quyền khuynh triều chính rồi, nếu con trai hắn cũng như vậy, ngươi là Thái tử……” Ngô Kim Ngọc dường như không biết sự bất mãn của Hoẳng Nghị đối với hắn, tiếp tục mở miệng nói.

“Thật sự khiến ngươi thất vọng rồi, ta là do ca ca dẫn dắt lớn lên, ta cũng là do hoàng thúc dạy dỗ lớn lên, hoàng thúc và ca ca như vậy, ta và phụ hoàng đều biết rất rõ ràng, không cần một người ngoài như ngươi chen mồm vào, ngươi còn không xứng, biết không?” Hoằng Nghị lạnh mặt nói.

Giọng điệu đã có chút không tốt rồi.

Nhưng không phải tức giận Tiểu Bảo và bọn họ, mà là tức giận sự không biết tự lượng sức của người này.

Tiểu Bảo đưa tay vỗ vai Hoằng Nghị: “Đối với loại người không được ai sủng ái này, quan hệ giữa chúng ta hắn sẽ không hiểu đâu, dù sao bên cạnh hắn luôn tràn ngập sự tính toán.” “Tràn ngập tính toán thì thôi đi, lại còn không ai thật lòng với hắn.” “Thì ra là vậy.” Hoằng Nghị chợt hiểu ra nói.

“Chính vì điều này, nên hắn thấy chúng ta không vừa mắt phải không?” Hoằng Nghị đánh giá người trước mặt châm chọc nói.

“Hoằng Nghị thật thông minh, chính là như cậu nghĩ đấy.” Nếu không phải vì chính mình không có người có thể tin tưởng, luôn sống trong tính toán, làm sao lại không chịu nổi khi thấy người khác tốt đẹp chứ?

Ngô Kim Ngọc cứ như vậy nhìn Hoằng Nghị và Tiểu Bảo, mối quan hệ giữa hai người dường như tốt như anh em ruột.

Mà ánh mắt của Huyền Hoằng Nghị nhìn Tiểu Bảo cũng vô cùng tin tưởng.

Dường như hắn chưa bao giờ nghi ngờ Tiểu Bảo sẽ làm hại hắn.

Tình cảm như vậy thật sự khiến người ta đố kỵ.

Người bên cạnh nhẹ ho một tiếng, mở miệng nói: “Được rồi được rồi, chúng ta ăn xong rồi, hôm nay cũng đã đi dạo một vòng bên ngoài, đều đã mệt rồi, chúng ta về trước đi.” Nếu tiếp tục như vậy, hắn lo lắng Tô Tử Khâm sau này sẽ trực tiếp xử lý Ngô Kim Ngọc.

Mặc dù cậu chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, nhưng hắn lại cảm thấy Tô Tử Khâm mười một tuổi đối đầu với người này, có thể trực tiếp nghiền nát hắn.

Ngô Kim Ngọc căn bản không phải đối thủ của bọn họ.

Vì lợi ích của Ngô Kim Ngọc, bọn họ vẫn nên đi sớm thì hơn.

“Đúng vậy, sau này chúng ta lại hẹn nhé.” Lần sau hẹn ra ngoài chơi nhất định không thể dẫn Ngô Kim Ngọc đi cùng, thật sự quá mất mặt.

Hôm nay đã làm đủ chuyện mất mặt rồi, hắn thật sự không muốn nhìn thấy người này chút nào.

Ngô Kim Ngọc nghe ra ý ngoài lời của bọn họ, trong lòng ít nhiều cũng có chút khó chịu, nhưng vẫn không nói gì, trông có vẻ hơi khác biệt so với trước đó.

“Vậy được, hôm nay chúng ta về trước, sau này muốn đi đâu, chúng ta bàn bạc kỹ rồi đi.” “Cái này không thành vấn đề, vậy chúng ta về thôi.” Mọi người lần lượt rời đi, người cuối cùng đi là Ngô Kim Ngọc.

Hắn khi rời đi nhìn Hoằng Nghị một cái, ánh mắt đó có chút đáng ghét.

Dáng vẻ Ngô Kim Ngọc dường như đang nói Hoằng Nghị là đồ ngốc, vậy mà lại tin tưởng bọn họ như vậy.

“Ca ca, chúng ta đi thôi.” Hoằng Nghị không để ý Ngô Kim Ngọc, người này nói cho cùng cũng chỉ là đố kỵ hắn có nhiều người bên cạnh như vậy.

“Được, chúng ta về nhà.” Tiểu Bảo dẫn Triệt Nhi và bọn họ về đến nhà, tâm trạng đều vô cùng không tốt, Tiểu Bảo vốn luôn tươi cười trên mặt cũng không còn nụ cười nữa.

Không chỉ riêng cậu, ngay cả Tô Ngôn Triệt và Tiểu Trí cũng đều có biểu cảm như vậy.

Trước đây mỗi ngày ra ngoài về đều rất vui vẻ, hơn nữa cười rất tươi.

Nhưng hôm nay về thì hoàn toàn không giống.

“Xảy ra chuyện gì rồi?

Cha thấy tâm trạng các con hình như không được tốt lắm.” “Cha, mấy người của mấy quốc gia mới đến thật phiền phức.” “Đúng vậy, đặc biệt là người tên Ngô Kim Ngọc đó.” Người của các quốc gia khác có tự biết mình, đến cùng cũng không nói gì nhiều.

Chỉ có Ngô Kim Ngọc này như bị bệnh thần kinh, bám riết không buông đã đành, nói chuyện cũng rất khó nghe.

“Ồ?

Hắn đã làm gì?” Tô Ngọc thật sự quá tò mò.

Người này rốt cuộc đã làm gì, mà có thể khiến biểu cảm của Tiểu Bảo trở nên khó coi như vậy.

Tiểu Bảo lộ ra vẻ ghét bỏ: “Còn có thể là gì?

Bọn họ rốt cuộc lấy đâu ra cái tự tin đó chứ?

Còn bảo chúng ta đã cho các nước khác bao nhiêu đồ thì cũng phải cho bọn họ bấy nhiêu.” “Đặc biệt là cái người tên Ngô Kim Ngọc đó, hắn càng kỳ quặc hơn, nói rằng chúng ta đã đối xử bạc bẽo với bọn họ, nhất định phải cho bọn họ thêm chút đồ để xin lỗi.

Cha ơi, cha nói xem sao lại có loại người vô liêm sỉ đến vậy chứ?”

Da mặt người này quả thật quá dày.

Loại lời này cũng có thể nói ra.

Hắn cũng không ngại mất mặt.

Tô Ngọc cười khẽ, nhìn vẻ mặt tức giận bất mãn của Tiểu Bảo, nhịn không được cảm thấy buồn cười, nhìn Tiểu Bảo rất không vui, cậu đang nói chuyện nghiêm túc với Tô Ngọc mà, sao cha lại cười chứ.

“Cha, con nói thật đấy, cha cười cái gì ở đây?” Tiểu Bảo bất mãn nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Con chỉ vì chuyện này mà tức giận sao?” “Đương nhiên không phải rồi.” Ánh mắt Tô Ngọc đặt lên người Tô Ngôn Triệt: “Triệt Nhi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mà khiến ca ca con tức giận đến vậy?” Tô Ngôn Triệt trầm mặc không nói gì, vẻ ghét bỏ trong mắt lại hiện rõ mồn một.

Tô Ngọc nhìn hai anh em như vậy, cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Hai đứa trẻ này rốt cuộc làm sao vậy?

Lại có biểu cảm như thế này?

“Tiểu Trí?” Ánh mắt Tô Ngọc đặt lên người Tiểu Trí, cậu bé không thể cũng không nói gì chứ?

Tiểu Trí nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt không nói nên lời, không phải cậu không muốn nói, mà là những người như Ngô Kim Ngọc này thật sự quá mất mặt rồi.

Đặc biệt là Ngô Kim Ngọc.

Cậu bé cảm thấy quốc gia mà Ngô Kim Ngọc đang ở, mặt mũi đều đã mất hết rồi.

Chương 2063

“Các con đây là tình huống gì?

Mau kể cho cha nghe xem.” Nhìn mấy đứa trẻ đều có vẻ mặt như vậy, Tô Ngọc càng thêm tò mò.

Rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến mấy đứa trẻ đều ghét bỏ đến mức này.

Tiểu Trí hít sâu một hơi, kể lại tất cả chuyện xảy ra hôm nay cho Tô Ngọc nghe.

Sau khi Tô Ngọc nghe xong, vẻ mặt trông có vẻ không nói nên lời.

“Cha, cha thấy Ngô Kim Ngọc rốt cuộc có ý gì?

Con thật sự không thể hiểu Ngô Kim Ngọc rốt cuộc muốn làm gì, hắn làm như vậy rốt cuộc có lợi ích gì?

Chỉ để cho mình vui vẻ một chút sao?

Đây chẳng phải là đầu óc có vấn đề, đáng đánh sao?” “Ngô Kim Ngọc à, khi hắn hợp tác với Bắc quốc, cha đã điều tra chuyện của Ngô quốc rồi.” Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, ngồi bên cạnh Tô Ngọc, bọn họ cảm thấy nhất định có thể nhận được tin tức tốt từ Tô Ngọc.

Thấy mấy đứa trẻ đều nhìn mình chằm chằm, Tô Ngọc buồn cười nói: “Các con lại muốn biết đến vậy sao?” “Đương nhiên muốn rồi.” “Cha, con muốn biết cái vị Thái tử này của hắn rốt cuộc là làm sao mà có được?

Người Ngô quốc bọn họ thật sự không có chút ý kiến nào sao?

Còn việc hợp tác với Bắc quốc rốt cuộc là ý của hắn hay là ý của Ngô quốc?” Tô Ngôn Triệt nhìn Tô Ngọc nói ra vấn đề của mình.

“Ngoài cái này ra các con còn muốn biết gì nữa?” “Ngô Kim Ngọc là loại người như thế nào.” Tiểu Bảo nghĩ nghĩ, điều cậu muốn biết nhất bây giờ đại khái cũng chính là vấn đề này rồi.

“Ồ?

Vậy sao?

Vấn đề này thì rất đơn giản rồi.

Ngô Kim Ngọc người này thì không ra sao cả, dễ bị người khác dẫn dắt.

Còn về việc tại sao có thể trở thành Thái tử, người như vậy trở thành Thái tử có tác dụng gì, chắc không cần cha nói các con cũng có thể đoán được.” Tô Ngọc không cho bọn họ một câu trả lời hoàn chỉnh, mà mở miệng nói như vậy.

Tiểu Bảo và bọn họ nhìn nhau: “Làm con tốt thí sao?” Nếu bên Ngô quốc có một người thừa kế vô cùng xuất sắc, mà người thừa kế này còn nhỏ tuổi, vậy thì tìm một kẻ vô dụng để làm con tốt thí là cách tốt nhất.

Mà Ngô Kim Ngọc chính là lựa chọn tốt nhất.

“Trước khi làm Thái tử, Ngô Kim Ngọc trong lòng rất rõ ràng hắn chỉ có thể làm một vương gia bình thường, cho nên chưa bao giờ nghĩ mình sẽ có một ngày làm Thái tử.

Nhưng khi hắn trở thành Thái tử, biết được Thái tử có thể có những quyền lợi địa vị như thế nào, hắn liền thay đổi.” Một người nếu chưa từng đứng trên đỉnh cao quyền lực, sẽ không có dục vọng như vậy, nhưng khi một người đã có ý nghĩ như vậy, tất cả mọi thứ liền thay đổi, hơn nữa thay đổi vô cùng khó tin.

“Cha, ý cha là, Ngô Kim Ngọc đã có những ý nghĩ không nên có sao?” Tiểu Bảo kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy, hắn rất rõ năng lực của mình ở đâu, cũng rất rõ nếu mình cứ tiếp tục nghĩ như vậy, một khi đệ đệ của hắn trưởng thành, thì chính là lúc hắn bị phế bỏ ngôi Thái tử.

Mấy năm làm Thái tử này, đối với hắn mà nói quá quan trọng rồi.” Tô Ngọc nói nhỏ giải thích cho bọn họ.

Tiểu Trí nhíu mày: “Cái này cũng đúng, khi một người đã mê muội trong quyền lực địa vị, thì sẽ trở nên không từ thủ đoạn.” “Chính vì hắn luôn bị người khác lợi dụng, bị người khác tính toán, bên cạnh cũng không có ai có thể nói chuyện.

Cho nên thấy tình cảm giữa Tiểu Bảo và Hoằng Nghị rất tốt, liền định đến gây chia rẽ mối quan hệ giữa bọn họ, muốn Hoằng Nghị cũng giống như hắn, chỉ có một mình?” Sau khi nghe lời Tô Ngọc nói, Tiểu Trí nhíu mày nói.

Thực ra chuyện này cũng không thể trách Hoàng thượng Ngô quốc coi hắn như con tốt thí.

Làm như vậy chỉ là để Ngô quốc ngày càng tốt đẹp hơn mà thôi.

Hắn biết rõ năng lực của mình ở đâu, qua hai năm này đợi đệ đệ của mình có thể tự mình gánh vác, sau đó trao trả lại ngôi Thái tử, việc gì nên giúp thì giúp, chắc chắn đứa trẻ kia của Ngô quốc sẽ đối xử tử tế với hắn.

“Cha, đứa trẻ kia của Ngô quốc là người như thế nào?” “Cũng được, rất xuất sắc, cũng không phải người tàn bạo gì, đối với ca ca của mình đều rất kính trọng.” “Nếu là như vậy, Ngô Kim Ngọc sau mấy năm này trao trả lại ngôi Thái tử, hắn cũng có thể sống không tồi.

Hắn bây giờ làm như vậy, chỉ sẽ khiến Hoàng thượng Ngô quốc và đứa trẻ kia ghen ghét sao?” Một khi Ngô Kim Ngọc lại làm ra những chuyện không nên làm, vậy thì tất cả mọi thứ của hắn sẽ không còn gì nữa.

“Quả thực là như vậy, chuyện lần này cha tạm thời vẫn chưa điều tra ra là ý của Ngô Kim Ngọc, hay là ý của Ngô quốc.

Nhưng có một điểm đã rất rõ ràng rồi, mục đích Ngô Kim Ngọc đến đây chính là muốn tìm kiếm đồng minh, để địa vị của hắn ở Ngô quốc trở nên cao hơn.” Tiểu Bảo biểu cảm có chút kỳ lạ, không biết có nên nói hay không.

“Tiểu Bảo con có lời gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra đi, không cần như vậy.” Tô Ngọc liếc Tiểu Bảo một cái, chỉ một cái liền biết cậu nhất định còn có ý nghĩ gì muốn nói.

“Con chỉ rất tò mò, tại sao hắn lại cảm thấy sau khi làm như vậy thì có thể tìm được đồng minh chứ?” Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc vẻ mặt cạn lời hỏi.

Tô Ngọc sững sờ một chút, nhịn không được bật cười: “Tiểu Bảo con hỏi vấn đề như vậy cha bây giờ thật sự không biết phải trả lời con thế nào.” “Cha muốn trả lời thế nào cũng được, nhưng con thấy cha vẫn nên nói cho con nghe đi?” “Hắn đầu tiên chọn người là Bắc quốc, hắn muốn có lợi ích từ Bắc quốc, chỉ là đáng tiếc, bên Bắc quốc không thành công.

Bây giờ bọn họ với Bắc quốc cũng đã trở mặt, cho nên mới nghĩ đến việc tìm chúng ta.

Mà hôm nay hắn nói chuyện với các con chẳng qua là dò la thôi, hắn chỉ muốn biết, có thể từ tay chúng ta có được lợi ích tương ứng để nâng cao địa vị của mình hay không.” Tô Ngọc nói xong bưng chén trà lên uống một ngụm.

Tiểu Bảo vẫn có chút không thể hiểu được.

Làm như vậy có tác dụng gì?

Chẳng phải vẫn không được gì sao?

Không những vậy, ngay cả danh tiếng của mình cũng mất hết.

Những thứ này có thể quan trọng đến vậy sao?

“Cha, hắn làm như vậy chẳng phải tự vả mặt mình sao?

Hắn chẳng lẽ không chút nào lo lắng vấn đề này sao?” Tiểu Bảo thật sự cảm thấy người này có bệnh.

“Tại sao phải lo lắng?” “À?

Không lo lắng sao?” “Không cần lo lắng, hắn là người của Ngô quốc, mà đây là Huyền quốc.

Còn về những chuyện hắn làm, chỉ cần có thể đạt được mục đích dự kiến của hắn, còn quá trình là như thế nào đối với hắn mà nói một chút cũng không quan trọng.” Ngô Kim Ngọc này có thể coi là người khá bất chấp rồi.

“Là như vậy sao?” “Tất nhiên là như vậy rồi, người này các con không cần quản, sau này hắn chắc chắn còn sẽ đến tìm các con.” Tô Ngọc nhìn mấy đứa trẻ cười nói.

Vừa nghe nói Ngô Kim Ngọc sau này còn sẽ đến tìm bọn họ, tâm trạng Tiểu Bảo và bọn họ lại càng tệ hơn.

“Được rồi, các con nhìn xem biểu cảm này là sao, lại không vui đến vậy sao?” Tô Ngọc dở khóc dở cười hỏi.

“Đương nhiên rồi, cha con thật sự phát ngán Ngô Kim Ngọc rồi, sau này con có thể không quản hắn không?” “Nếu hắn không đến tìm các con, thì các con không quản hắn cũng được, nhưng nếu hắn đến tìm thì các con không có cách nào từ chối, bởi vì việc của các con chính là như vậy.” Tô Ngọc nhịn cười nói.

Hắn thật sự rất ít khi thấy Tiểu Bảo bộ dạng ấm ức lại bất lực

như vậy.

“Cha ơi, con không thể không đi sao?” Không làm cái việc này nữa được không?

“Được thì được thôi, nhưng các con nỡ lòng nào để Hoằng Nghị một mình đi?

Chương 2064

Nếu các con nỡ lòng, cha thì không có ý kiến gì." Tô Ngọc vẻ mặt không quan tâm nói.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cứ nhìn Tô Ngọc.

Cha nói vậy chẳng phải là nói thừa sao?

Bọn họ làm sao có thể để Hoằng Nghị một mình đi đối mặt với những người này?

Lỡ sau này những người đó cậy đông hiếp Hoằng Nghị thì sao?

Tô Ngọc nắm tay đặt lên miệng khẽ ho một tiếng, sau đó nhịn không được bật cười: "Sao?

Không bỏ gánh nữa à?" "Biết làm sao được?

Đây là chuyện của Hoằng Nghị, chúng ta nếu không giúp hắn, hắn sẽ phải một mình đi đối mặt rồi.

Thôi được rồi, chúng ta vẫn nên cùng nhau đi." Tiểu Bảo nghĩ, nếu Ngô Kim Ngọc quá đáng ghét, cậu sẽ trực tiếp ra tay luôn, bất kể đối phương là Thái tử của quốc gia nào.

"Được, cứ làm theo ý con nói." "Cha, nếu Ngô Kim Ngọc chọc con, con có thể ra tay không?" Vấn đề này đối với Tiểu Bảo mà nói vô cùng quan trọng.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Cái này đương nhiên là được, chỉ cần con cảm thấy không có vấn đề gì, cha cũng không nói gì." "Nhưng con phải nhớ khách đến thì là khách, nếu thật sự có lúc đó, đừng để bị người khác ức hiếp là được." Đây chính là yêu cầu duy nhất của Tô Ngọc đối với Tiểu Bảo và bọn họ.

“Cha chúng con biết rồi, vẫn là cha đối tốt với chúng con nhất.” Tiểu Bảo xích lại gần Tô Ngọc cười hì hì nói.

Bạch Tiểu Bảo một cái, Tô Ngọc đưa tay nhéo má cậu: “Con tưởng cha không biết con đang nghĩ gì sao?” “Con biết cha là người lợi hại nhất, cha ơi chúng con đi làm bài tập đây.” Nói xong liền gạt tay Tô Ngọc ra rồi chạy.

Dáng vẻ đó khiến Tô Ngọc không nhịn được cười.

Hắn đáng sợ đến vậy sao?

Mà phải chạy nhanh đến thế?

Vương Cẩn Hòa đến tìm Tô Ngọc thì nhìn thấy bóng lưng Tiểu Bảo và bọn họ nhanh chóng chạy đi.

“Tướng công chàng có phải đã ức hiếp Tiểu Bảo và bọn nhỏ rồi không?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc xong trực tiếp hỏi.

Lời này nói ra thật sự không chút khách khí.

Tô Ngọc cảm thấy mình thật sự quá oan uổng: “Nương tử ta ức hiếp các con lúc nào chứ?” Hắn từ trước đến nay chưa từng ức hiếp Tiểu Bảo và bọn nhỏ, đã như vậy rồi vậy mà còn bị thê tử hiểu lầm.

Hắn thật sự quá thảm rồi.

Em tưởng anh không biết à?

Anh thường xuyên bắt nạt chúng nó, chỉ là không để em thấy thôi.

Quan trọng là Tiểu Bảo và bọn trẻ bị bắt nạt xong còn chưa kịp phản ứng, còn tưởng Tô Ngọc đối xử tốt với chúng nó.

Cứ nghĩ đến đây là Vương Cẩn Hòa lại thấy mấy đứa con mình còn thiếu trải nghiệm, quá đơn thuần. "Anh định khi nào cho Tiểu Bảo đi rèn luyện?" Vương Cẩn Hòa hỏi.

Tiểu Bảo giờ đã rất lợi hại rồi, sau này cũng nên đi rèn luyện thôi.

Chỉ có sau khi rèn luyện, Tiểu Bảo mới có thể trở nên tốt hơn. "Không vội, đợi nó mười hai tuổi đã." Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi đưa ra một khoảng thời gian. "Hoàng huynh đã nói rồi, đợi sau Đại điển thiên đô, sẽ sắc phong Tiểu Bảo làm Ngọc Vương Thế tử, trong thời gian này công việc cũng sẽ rất nhiều, cho dù anh định cho Tiểu Bảo đi, nó cũng không có nhiều thời gian." Tô Ngọc nghĩ đến những việc phải làm sắp tới cũng thấy đau đầu.

Anh luôn cảm thấy mình đã sắp xếp quá nhiều việc cho con trai.

Nhưng Tiểu Bảo và các con đều có trách nhiệm riêng, trừ Hi Hi ra, mỗi đứa đều phải trưởng thành đến một mức độ nhất định mới được.

Dù anh muốn mềm lòng cũng không được.

Thế giới này là như vậy, kẻ thích nghi thì sống sót, kẻ mạnh thường rất bận rộn. "Anh nói cũng đúng, đợi sau khi xong việc ở đây, chúng ta đưa bọn trẻ đi phương Nam chơi, đợi từ phương Nam về Dụ Hòa quận, thì để chúng nó đi rèn luyện thôi.

Còn về Tiểu Trí, em cũng cảm thấy nó nên cùng Trường Nhạc ra ngoài rèn luyện hai năm." Hiện giờ hai đứa trẻ còn nhỏ, dù là Tiểu Trí nhập triều đình hay làm gì khác cũng chưa phải lúc, đợi Tiểu Trí mười tám tuổi rồi tính.

Hiện tại trong triều đình cũng có khá nhiều người tài, căn bản không cần bọn trẻ phải lo lắng gì. "Được, đều nghe em." Trừ mấy đứa nhỏ, từ phương Nam trở về anh định sẽ đuổi tất cả mọi người đi rèn luyện.

Không làm nên trò trống gì thì đừng hòng quay lại. "Không phải nghe em, anh mới là người dạy dỗ chúng nó, tình hình của chúng nó thế nào anh rõ nhất, nên sắp xếp thế nào anh phải sắp xếp cho tốt, đừng để đường con cái đi quá gian nan." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa không biết phải làm sao với cô. "Yên tâm, em đã sắp xếp xong rồi." Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn anh, bất mãn hỏi: "Ồ, anh đã sắp xếp xong rồi mà còn đến nói với em chuyện này?

Anh nói xem anh có phải cố ý không?" "Không phải." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, tựa vào lòng Tô Ngọc, khẽ nhíu mày: "Chàng ơi em có chuyện muốn hỏi anh." "Ừ?" "Người đã đến đủ cả rồi, thời gian cũng đã trôi qua lâu như vậy, chúng ta có phải nên tổ chức Đại điển thiên đô không?" Lâu lắm rồi, em cũng đang mong chờ đây.

Kết quả là bọn họ cứ như nhập định, một chút cũng không lo lắng sẽ xảy ra vấn đề. "Chuyện này không vội, còn mười ngày nữa, việc này không thể làm qua loa được, phải xem ngày." Tô Ngọc bất lực nói. "À, nói như vậy thì đúng là phải xem ngày mới có thể làm." "Vậy nên đừng vội." "Được." Ngô Kim Ngọc về đến hành cung, ngồi trên ghế nghĩ đến sự tin tưởng lẫn nhau giữa Hoằng Nghị và Tiểu Bảo mà thấy khó chịu.

Trên đường về hắn vẫn luôn nghĩ, rốt cuộc mình có người nào có thể hoàn toàn tin tưởng không.

Nghĩ rất lâu sau đó, Ngô Kim Ngọc phát hiện, bên cạnh hắn lại không có người như vậy.

Huyền Hoằng Nghị thật là hạnh phúc.

Sau này khi Tiểu Bảo và bọn trẻ dẫn người khác ra ngoài, Ngô Kim Ngọc không biết là hắn thật sự không hiểu hay là giả vờ.

Hắn cứ thích đi theo, đi theo thì đi theo đi, cái miệng còn rất hỗn, có lúc nói chuyện vô cùng khó nghe.

Nhưng hắn lại cứ thích nói.

Cứ nói xem chuyện này có khó chịu không.

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị bọn họ vẫn luôn nghĩ đây là địa bàn của mình, mình là chủ nhân không thể chấp nhặt khách nhân.

Nhưng Tiểu Bảo không ngờ Ngô Kim Ngọc lại đáng ghét đến mức này.

Nhìn tòa lầu trước mặt, Tiểu Bảo sắc mặt âm trầm nhìn chằm chằm Ngô Kim Ngọc.

Ngay cả những người bên cạnh cũng kinh ngạc nhìn hắn, thật sự không ngờ Ngô Kim Ngọc lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Chương 2065

"Sao các người không đi nữa?

Đi chứ, ta mời." Ngô Kim Ngọc căn bản không thèm để ý bên cạnh có còn trẻ con hay không mà ngang ngược nói.

Tiểu Bảo nhịn rồi nhịn, cuối cùng không nhịn được: "Chúng ta đi thôi." Ngô Kim Ngọc đưa tay chặn Tiểu Bảo lại, hỏi: "Cậu không phải là chưa từng đến nơi như thế này chứ?

Đây là nơi tốt đấy, đảm bảo cậu đi một lần còn muốn đi lần thứ hai." Tiểu Bảo lạnh mặt nhìn Ngô Kim Ngọc: "Anh tốt nhất là buông tay." "Đi thôi." Ngô Kim Ngọc hoàn toàn không để lời cảnh cáo của Tiểu Bảo vào mắt, kéo người là muốn đi vào trong.

Tiểu Bảo nhẫn nhịn không thể nhẫn được nữa, trực tiếp ném Ngô Kim Ngọc ra ngoài.

Một người cao một mét bảy mươi tám, ít nhất cũng nặng bảy mươi cân.

Kết quả lại bị Tiểu Bảo nhấc bổng lên như nhấc gà con.

Nhấc lên còn chưa đủ, còn bị Tiểu Bảo ném sang một bên. "Thật sự không ngờ đấy, người của Huyền quốc lại đối đãi khách nhân của các người như vậy sao?

Thật sự khiến ta mở rộng tầm mắt đấy." Ngô Kim Ngọc không những không tức giận, ngược lại còn cười nhạo nói. "Không phải nói gì mà hòa bình sao?

Đây chính là cái gọi là hòa bình của các người?

Ta thấy à, cái hòa bình của các người thật sự không chịu nổi một đòn." Ngô Kim Ngọc châm chọc nói.

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn Ngô Kim Ngọc trước mặt, nhìn thế nào cũng muốn trực tiếp xử lý hắn.

Không chỉ rất muốn xử lý hắn, còn muốn động tay đánh người nữa chứ.

Hoằng Nghị nhìn vẻ kiêu căng của Ngô Kim Ngọc, vừa định động thủ thì bị Tiểu Bảo đánh một trận. "Ngô Kim Ngọc anh coi chúng tôi là đồ ngốc à?

Đệ đệ tôi năm nay mới ba tuổi, anh lại dám ép chúng tôi đến cái nơi như thế này?

Anh coi tôi đã chết rồi sao?" Tiểu Bảo giận dữ nói.

Ngô Kim Ngọc dẫn bọn họ đến là thanh lâu.

Hoàn toàn không để ý ý muốn của người khác mà kéo người vào trong.

Hắn thật sự coi thường mình sao?

Thật nực cười.

Ngô Kim Ngọc vốn tưởng bọn họ chắc chắn sẽ nhịn nhường.

Chỉ là không ngờ Tiểu Bảo lại dám động thủ thật. "Cậu không sợ tôi làm lớn chuyện sao?" Ngô Kim Ngọc lau miệng hỏi. "Làm lớn thì sao?

Ngô Kim Ngọc anh dám không?" "Cưỡng ép kéo mấy đứa trẻ bảy, mười tuổi đến thanh lâu, chuyện này nếu thật sự nói ra, anh nói xem đến lúc đó người mất mặt sẽ là chúng tôi hay là anh đây?" Ngô Kim Ngọc im lặng, hắn biết Tiểu Bảo nói không sai, nếu thật sự làm lớn chuyện, đến lúc đó người sai không phải Tiểu Bảo mà là hắn.

Không những vậy, bách tính Huyền quốc e rằng cũng sẽ không đồng tình với hắn.

Ngược lại còn sẽ mắng chửi hắn không phải.

Thậm chí sẽ cảm thấy hắn đã làm hư Thái tử điện hạ và Thế tử của Huyền quốc.

Đến lúc đó mới là phiền phức thật sự. "Xem ra anh đã nghĩ thông suốt rồi, đã nghĩ thông suốt rồi thì làm ơn an phận một chút đi, tránh cho tôi còn phải động tay dạy dỗ người ta, anh nói xem?" Tiểu Bảo nhìn Ngô Kim Ngọc cười lạnh nói. "Đã anh thích thanh lâu đến vậy, tôi sẽ thành toàn cho anh." Tiểu Bảo bảo người ném hắn vào, sau đó dặn dò những người ở đây không cho Ngô Kim Ngọc chơi chán thì không được cho hắn đi.

Những người ở thanh lâu tùy tiện không biết thân phận của bọn họ, nhưng từ cuộc trò chuyện thì đã biết tất cả. "Thiếu gia yên tâm, nô gia sẽ làm được." "Được rồi, các cô cứ dẫn hắn đi chơi cho tốt đi, nói với người của các cô, nhất định phải chơi cho tới bến, chơi cho vui vẻ." "Vâng." Sau khi đưa Ngô Kim Ngọc vào, Tiểu Bảo dẫn người đến sòng bạc của mình.

Ở đây cái gì cũng có để chơi.

Rất thích hợp cho bọn họ.

Ngô Kim Ngọc bị đưa vào thanh lâu xong thì mặt tái mét.

Hắn căn bản không hề nghĩ sẽ đi vào, mục đích của hắn chẳng qua là muốn người Huyền quốc biết Thái tử và Thế tử tương lai của Ngọc Vương phủ là loại người gì.

Tuổi còn nhỏ đã đi thanh lâu, tin tức này nếu truyền ra, hắn sẽ không tin những người này còn có thể tin tưởng Tiểu Bảo và bọn trẻ như vậy.

Chỉ là hắn không ngờ Tiểu Bảo nói động thủ là trực tiếp động thủ, hoàn toàn không cho hắn thời gian phản ứng.

Mà người ở thanh lâu lại nghe lời Tiểu Bảo.

Từ khi vào đến giờ, hắn đã muốn đi, thậm chí còn cảm thấy những người ở đây vô cùng đáng sợ. "Các người cút hết đi cho ta." Ngô Kim Ngọc nghiến răng nói. "Chuyện này không được đâu ạ, các thiếu gia dặn chúng tôi phải tiếp đãi quý khách cho tốt, nếu tiếp đãi không tốt thì đó là lỗi của chúng tôi rồi." Trước đó cô ta có nghe Ngô Kim Ngọc nói gì đó, thậm chí còn thấy hắn muốn dẫn bọn trẻ đến thanh lâu, chuyện này dù nói thế nào cũng là lỗi của Ngô Kim Ngọc. "Các người cút hết đi, tôi ở đây không cần các người làm gì, các người muốn tìm người thì trực tiếp đi tìm Tô Tử Khâm và Huyền Hoằng Nghị, đừng đến tìm tôi." Ngô Kim Ngọc đầu đau nhức khó chịu, nhìn những cô gái trước mặt giận dữ nói. "Không biết vị khách nhân này có biết điện hạ của chúng tôi mới bảy tuổi không ạ?" Cô nương nhìn Ngô Kim Ngọc cười hỏi.

Những năm này cuộc sống của bọn họ đã tốt hơn rất nhiều.

Mà tất cả những điều này đều do Ngọc Vương phủ gián tiếp tạo thành, đương nhiên uy nghiêm của Hoàng thượng cũng là điều không thể thiếu.

Bây giờ người này lại dám gây phiền phức cho Thái tử và Thế tử tương lai của bọn họ.

Bọn họ tuy là phong trần nữ tử, nhưng cốt cách của bọn họ không biết đã tốt hơn bao nhiêu người khác. "Đương nhiên biết." "Được rồi các chị em, lại đây hầu hạ vị công tử này cho tốt, nhất định phải làm cho vị công tử này lưu luyến quên lối về, biết chưa?" "Vâng." Ngô Kim Ngọc cuối cùng bị người ta lôi ra ngoài một cách chật vật.

Sau khi nghỉ ngơi tử tế trong hành cung, Ngô Kim Ngọc liền chạy đi tìm Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng thượng, Thái tử Ngô quốc cầu kiến." "Cho hắn vào." Ngô Kim Ngọc gặp Huyền Phỉ Nhiên xong, sắc mặt khó coi đến mấy phần: "Bệ hạ Huyền quốc, hy vọng ngài có thể cho ta một lời giải thích." Huyền Phỉ Nhiên khó hiểu nhìn người đang nói, có chút buồn cười hỏi: "Thái tử Ngô quốc, anh chưa nói gì mà đã muốn trẫm cho anh một lời giải thích, không biết đã xảy ra chuyện gì?" "Ta đến tham gia Đại điển thiên đô của các người, kết quả Thái tử của quốc gia các người lại sai người ném ta vào thanh lâu." Ngô Kim Ngọc bây giờ đã quên mất, là hắn đã dẫn người đến đó trước.

Mà hắn biết rõ còn có mấy đứa trẻ đi cùng, cũng muốn kéo bọn chúng vào.

Chương 2066

Hắn có được ngày hôm nay đều là tự chuốc lấy.

Chuyện này Huyền Phỉ Nhiên đã biết, Hoằng Nghị sau khi từ bên ngoài về đã nói với anh ấy.

Anh ấy chỉ có thể nói Tiểu Bảo và bọn trẻ làm rất hay.

Dám dẫn con cháu của bọn họ đến thanh lâu, người này lá gan thật sự quá lớn. "Bệ hạ Huyền quốc, ngài cứ nói xem bây giờ chuyện này chúng ta nên giải quyết thế nào đây?" "Giải quyết thì phải giải quyết, nhưng không thể chỉ nghe một mình anh nói, Lai Phúc đi gọi tất cả những người đã ở cùng nhau ngày hôm qua đến đây, chúng ta đối chất trực tiếp.

Anh đến hành cung thì tiện đường ghé Ngọc Vương phủ một chuyến, báo với Tiểu Ngọc bảo bọn họ cũng đến đây một chuyến, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Tiểu Bảo." Không phải muốn một lời giải thích sao?

Tất cả bọn họ đều ở đây, chỉ không biết lời giải thích này Ngô Kim Ngọc có chịu đựng nổi không.

Nghe Huyền Phỉ Nhiên nói muốn gọi tất cả những người hôm qua ở cùng đến, hắn lập tức có chút chột dạ: "Cái này không cần đâu ạ, Bệ hạ Huyền quốc, chúng ta ở đây giải quyết riêng là được rồi." "Cái này không được, trẫm xử lý bất cứ việc gì cũng đều giảng chứng cứ, không thể chỉ nghe lời một mình anh.

Nếu chuyện này thật sự giống như anh nói, vậy trẫm và Tiểu Ngọc đều sẽ cho anh một lời giải thích, nhưng nếu chuyện này không phải như anh nói, vậy thì xin lỗi, trẫm sẽ yêu cầu anh công khai xin lỗi con cháu trong gia đình trẫm." Huyền Phỉ Nhiên không khách khí nói.

Hoàn toàn không vì Ngô Kim Ngọc là người của quốc gia khác mà dung túng cho hắn. "Vâng." Lai Phúc đi Ngọc Vương phủ trước, nói với Tô Ngọc và Tiểu Bảo bọn họ về chuyện này.

Tiểu Bảo nghe xong cảm thấy vô cùng khó tin, người này lại còn dám 'ác giả cáo trạng' sao? "Cha, chúng ta đi xem thử." Tiểu Bảo nói câu này khi mà người ta còn có thể cảm nhận được vẻ nghiến răng nghiến lợi của nó.

Tô Ngọc khẽ cười: "Được, gọi anh con và Triệt Nhi bọn chúng ta cùng đi." "Vương gia và các tiểu thiếu gia đi trước, nô tài còn phải đi hành cung một chuyến." Lời của Lai Phúc khiến Tô Ngọc đoán được Huyền Phỉ Nhiên muốn làm gì. "Vậy chúng ta đi trước, sau này các ngươi tự đến." "Vâng." Ngô Kim Ngọc thấy Tô Ngọc đến thì theo bản năng quay đầu, trông rất chột dạ. "Anh không phải nói chúng tôi bắt nạt anh sao?

Bây giờ cha tôi đã đến rồi, anh cứ nói xem chúng tôi đã bắt nạt anh như thế nào?

Chuyện vu khống ngược trắng trợn như thế này tôi thật sự là lần đầu tiên gặp." Tiểu Bảo bị người này chọc cười.

Tô Ngọc khẽ cười, nhìn Tiểu Bảo cũng không bảo nó im miệng.

Tô Ngôn Hi nhíu mày nhìn Ngô Kim Ngọc: "Cha, người này không phải người tốt." Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đều bật cười.

Bọn họ đương nhiên biết Ngô Kim Ngọc không phải người tốt, nếu là người tốt làm sao lại dẫn trẻ con đến nơi như thanh lâu?

Không những đi rồi còn muốn kéo bọn chúng vào.

Loại người này sinh ra là lãng phí.

Ngô Kim Ngọc liếc nhìn Tô Ngôn Hi một cái, vừa định nói gì thì thấy Tô Ngọc âm trầm nhìn hắn, vẻ mặt trông có chút đáng sợ. "Anh...

anh muốn làm gì?" "Anh có ý kiến gì với con gái tôi sao?" Tiểu Bảo cũng chắn trước Tô Ngôn Hi: "Muốn động đến em gái tôi à?

Xem ra anh còn chưa bị đánh đau." Lời này của Tiểu Bảo dường như khiến Ngô Kim Ngọc tìm được điểm yếu, hắn kiêu ngạo cười lớn: "Bệ hạ Huyền quốc ngài nghe thấy chưa?

Tô Tử Khâm đã thừa nhận động thủ với ta rồi, đã thế này rồi, chẳng lẽ ngài vẫn không làm gì sao?" "Đồ ngốc." Tiểu Bảo lườm một cái, không khách khí nói.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo, biết nó hôm nay không vui, đáy mắt mang theo ý cười. "Yên tâm đi, sau này cứ theo lẽ mà làm, không cần lo lắng sẽ gây phiền phức cho chúng ta." Vốn dĩ Tiểu Bảo và bọn trẻ đã không sợ, bây giờ nghe Tô Ngọc đảm bảo thì bọn chúng càng không sợ nữa.

Tiểu Bảo càng khiêu khích nhìn Ngô Kim Ngọc.

Cho dù hắn tìm được cái gọi là 'chứng cứ' thì sao chứ?

Cha và Hoàng bá bá sẽ không tin hắn đâu, thật đáng thương. "Hoàng thượng, các vị công tử cùng đi hôm qua đã đến, bọn họ đều có lời muốn nói." Lai Phúc từ bên ngoài bước vào, liếc nhìn Ngô Kim Ngọc một cái.

Loại người này rốt cuộc là làm sao mà đến Huyền quốc được vậy?

Hay là Ngô quốc cử hắn đến chỉ để sỉ nhục Huyền quốc?

Tất cả mọi người đều đã đến, thấy Ngô Kim Ngọc thì đều có chút bất mãn.

Người này rốt cuộc muốn làm gì?

Những chuyện đã làm trước đây còn chưa đủ mất mặt, chưa đủ quá đáng sao? "Bệ hạ Huyền quốc, không biết ngài mời chúng tôi đến đây có chuyện gì không?" Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu: "Các vị nói không sai, trẫm mời các vị đến đây quả thực có việc." Huyền Phỉ Nhiên kể lại sự việc cho bọn họ nghe một lượt, sau khi nghe xong, tất cả mọi người đều dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Ngô Kim Ngọc.

Có một người nóng tính trực tiếp đối đáp: "Ngô Kim Ngọc, anh còn cần mặt mũi không?" Người này thật sự quá không biết xấu hổ, loại lời này rốt cuộc là nói ra bằng cách nào? "Nói không sai, hôm qua anh không thèm để ý trước mặt có trẻ con hay không, có tiểu cô nương hay không, cũng không thèm để ý người ta có thành niên rồi hay không, cứ thế mà dẫn người đến những nơi đó.

Cái đó đã đành, anh còn muốn kéo con trai của Ngọc Vương gia vào, anh muốn làm gì?" "Anh đây là muốn cho người Huyền quốc biết Thái tử và thiếu gia Vương phủ của mình là người như thế nào?

Hay là anh là loại người gì, anh cũng muốn bọn họ cũng theo đó mà biến thành loại người đó?" Ngô Kim Ngọc là loại người gì, bọn họ bây giờ cũng đã hiểu ít nhiều, bọn họ thật sự có chút không thể hiểu nổi, người này rốt cuộc muốn làm gì?

Mình không xuất sắc thì không cho phép người khác xuất sắc sao? "Ngô Kim Ngọc, rốt cuộc anh làm sao lại dám đến đây 'ác giả cáo trạng' vậy?" Ngô Kim Ngọc sắc mặt trắng bệch nhìn những người trước mặt, tức tối nói: "Các người đã nhận lợi ích của bọn họ rồi đương nhiên là giúp bọn họ nói rồi." "Lúc đó ngoài chúng tôi ra còn có rất nhiều người bình thường cũng ở đó, có cần phải đi tìm tất cả đến để đối chất với anh không?" Nói họ bị mua chuộc, vậy thì tìm người khác đến là được.

Huyền quốc này có thể mua chuộc một người, mười người, còn có thể mua chuộc tất cả mọi người sao?

Hắn nghĩ quá cao về người của Huyền quốc này rồi. "Nói không sai, nếu Thái tử Ngô quốc còn có dị nghị về chuyện này, chúng ta có thể gọi tất cả những người có mặt hôm đó đến, nếu anh cho rằng chúng tôi sẽ thông đồng trước với bọn họ, có thể cử người của anh đi tìm." Huyền Phỉ Nhiên lúc này cũng mở miệng nói.

Nói xong còn cười nhìn hắn: "Thái tử Ngô quốc, trẫm thấy quyết định này của trẫm thế nào?

Nếu vẫn còn bất mãn, chúng ta còn có thể dùng một phương pháp khác, chỉ cần anh cho rằng phương pháp nào công bằng thì đều có thể, anh nói xem thế nào?" Ngô Kim Ngọc không nói gì, không phải không muốn nói, mà là không biết phải nói gì.

Huyền Phỉ Nhiên đã chặn tất cả các con đường của hắn rồi.

Hắn còn có thể làm thế nào? "Không cần đâu." "Vậy, bây giờ Thái tử Ngô quốc anh còn muốn chúng tôi tiếp tục cho anh một lời giải thích nữa không?" Huyền Phỉ Nhiên cười nói.

Nghe những lời này, Ngô Kim Ngọc lộ ra một nụ cười không phải là cười, cứ thế nhìn Huyền Phỉ Nhiên, thật sự rất muốn động thủ.

Tô Ngọc ngồi bên cạnh nhìn Ngô Kim Ngọc, mọi biến đổi biểu cảm của hắn đều nhìn thấy rõ ràng.

Chương 2067

"Thái tử Ngô quốc, anh còn có việc gì sao?" Tô Ngọc hỏi đầy ẩn ý.

Ngô Kim Ngọc như bị người ta bóp nghẹt cổ họng, mím chặt môi không dám nói một lời nào.

Đối với điều này Tô Ngọc cũng không vội, mà là tiếp tục hỏi: "Nếu Thái tử Ngô quốc cảm thấy chúng tôi đang ép buộc anh trả lời vấn đề này, anh cũng có thể chọn phương pháp khác, chúng tôi đều có thể làm theo ý anh, không cần khách khí với chúng tôi." Ngô Kim Ngọc mấp máy môi, cho dù có cho thêm bao nhiêu cơ hội cũng vô ích thôi.

Chuyện này nếu thật sự nói ra thì đúng là lỗi của hắn, đã vậy, hắn nói nhiều như vậy người ta lại làm sao nghe?

Quan trọng hơn là hắn nói ra cũng chỉ là tự vả vào mặt mình.

Ngoài ra không có tác dụng gì khác. "Thái tử Ngô quốc, trước đó anh không phải đã rất kích động nói Tiểu Bảo và bọn trẻ bắt nạt anh sao?

Bây giờ trẫm đã cho anh cơ hội rồi, sao anh lại... không còn quan tâm lắm nữa?" Huyền Phỉ Nhiên giả vờ nghi ngờ nhìn người trước mặt hỏi.

Tất cả mọi người có mặt cũng nhìn Ngô Kim Ngọc, bọn họ cũng rất muốn biết người này có thể không biết xấu hổ đến mức nào. 'Ác giả cáo trạng' đã đành, nếu hắn còn có thể làm ra chuyện đảo lộn đúng sai, vậy bọn họ cũng có thể giúp nói vài lời.

Cứ xem người này có sợ mình mất mặt đến mức tất cả các quốc gia đều biết hay không.

Ngô Kim Ngọc không nói gì, nhưng Huyền Phỉ Nhiên thì không thể: "Xem ra Thái tử Ngô quốc đã không còn gì muốn nói, nhưng trẫm ở đây lại có vài lời muốn nói." "Cái gì?" Ngô Kim Ngọc theo bản năng nhìn Tô Ngọc, lời này của anh ta có ý gì? "Anh cứ thế chạy đến trước mặt trẫm vu oan con trai trẫm, muốn trẫm cho anh một lời giải thích, bây giờ xem ra anh đã dẫn người đến đủ rồi, đang đợi trẫm cho anh lời giải thích, sao anh lại không nói được gì nữa?

Nếu đã như vậy, vậy có phải ngược lại anh nên cho trẫm một lời giải thích không?" Huyền Phỉ Nhiên nhẹ nhàng gõ ngón tay lên mặt bàn.

Âm thanh đó khiến Ngô Kim Ngọc hoảng sợ, thậm chí có chút khó chịu.

Nhìn những người bên cạnh, muốn tìm người giúp hắn nói đỡ, nhưng nhìn một vòng thì phát hiện những người ở đây đều có quan hệ không tốt với hắn, thậm chí còn có những người hắn đã đắc tội.

Tất cả mọi người đều nhìn hắn, dường như muốn xem hắn giải quyết chuyện này thế nào.

Dáng vẻ này khiến Ngô Kim Ngọc có chút hoảng loạn. "Các người nhìn cái gì mà nhìn?

Đừng tiếp tục nhìn chằm chằm ta như vậy." Ngô Kim Ngọc có chút xấu hổ nói. "Không nhìn gì cả, chỉ là xem xem anh rốt cuộc làm sao mà có thể làm được việc không biết xấu hổ đến mức này." Người bên cạnh cười tủm tỉm nói.

Những người khác khẽ ho một tiếng, lời này nói không sai, quả thực có chút không biết xấu hổ rồi.

Chính mình làm ra chuyện như vậy, hắn làm sao còn mặt mũi mà đến cáo trạng chứ?

Tiểu Bảo cử động cổ tay, ánh mắt hung ác nhìn Ngô Kim Ngọc: "Nếu anh cảm thấy tôi đánh anh trước đó quá nhẹ, tôi có thể đánh anh thêm một trận nữa." Hoằng Nghị khẽ cười: "Nếu bị ca ca đánh một trận, sau này sẽ thế nào thì không ai biết đâu nhé." "Dù sao ca ca có thể nương tay một lần, sẽ không nương tay lần thứ hai, anh phải suy nghĩ cho kỹ rồi đấy." Ngô Kim Ngọc nghe những lời này mặt lập tức đen lại.

Huyền Hoằng Nghị đây là đang uy hiếp hắn sao? "Hoằng Nghị không chỉ là đang uy hiếp anh, cậu ấy chẳng qua là đang nhắc nhở anh thôi." "Ca ca nói không sai, tôi chỉ là đang nhắc nhở anh thôi." "Được rồi hai đứa, bây giờ Thái tử Ngô quốc, anh phải cho trẫm một lời giải thích về chuyện này rồi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Ngô Kim Ngọc nói.

Ngô Kim Ngọc nhìn cái thế này là biết hôm nay mình nếu không nói gì đó, hoặc không làm gì đó, thì e rằng sẽ không có cách nào rời đi. "Chuyện hôm qua là lỗi của ta, ta ở đây xin lỗi mấy vị." Ngô Kim Ngọc cúi đầu nói.

Chỉ là lời nói ra có chút nghiến răng nghiến lợi, nghe ra dường như còn có chút không cam lòng. "Thái tử Ngô quốc, nếu lời xin lỗi không được chân thành lắm, vậy thì thôi đi." Tô Ngọc nhàn nhạt nói.

Ngô Kim Ngọc bị nói đến đỏ mặt tía tai, thậm chí có chút xấu hổ: "Ta đã xin lỗi rồi, các người còn muốn ta thế nào nữa?" Chẳng lẽ còn muốn hắn quỳ xuống mới được sao? "Không thế nào cả, đã lời xin lỗi của Thái tử Ngô quốc là như vậy, vậy chúng tôi cũng không có gì để nói, cứ thế đi." Tô Ngọc nhìn Ngô Kim Ngọc nói đầy ẩn ý.

Ngô Kim Ngọc trong lòng có chút hoảng loạn, nhìn ánh mắt của Tô Ngọc cũng mang theo sự nghi ngờ, hắn luôn cảm thấy Tô Ngọc muốn nói không phải là điều này. "Hoàng huynh, chuyện này cứ thế đi, dù sao Tiểu Bảo và các con cũng không chịu tổn hại gì." Tô Ngọc cười nói.

Ngô Kim Ngọc nghe những lời này suýt nữa tức đến hộc máu, đối với bọn họ mà nói đương nhiên không chịu tổn hại gì, vì người chịu tổn hại là hắn. "Các người..." "Thái tử Ngô quốc có vấn đề gì với chuyện này sao?" Tô Ngọc nhìn sang.

Ánh mắt đó khiến Ngô Kim Ngọc không nói được một lời, thậm chí không dám nói thêm gì, chỉ có thể trơ mắt nhìn. "Không vấn đề gì." "Vậy hôm nay đã làm phiền các vị rồi." Huyền Phỉ Nhiên vừa nhìn thấy vẻ mặt của Tô Ngọc là biết anh ấy đang nghĩ gì.

Chắc chắn sẽ không bỏ qua chuyện này dễ dàng đâu, còn về sau sẽ thế nào, thì phải xem bọn họ làm thế nào với chuyện này thôi. "Không phiền đâu." Đợi mọi người đi hết, Tiểu Bảo mới mở miệng nói: "Cha, chúng ta cứ thế bỏ qua cho Ngô Kim Ngọc sao?" Người này trước đó đã làm không ít chuyện kinh tởm, cứ nghĩ đến những chuyện đó là nó lại thấy ghê tởm. "Hiện tại tạm thời cứ như vậy đi, dù sao chúng ta đường còn dài." Tô Ngọc khẽ nheo mắt lạnh lùng nói.

Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn tán đồng lời của Tô Ngọc: "Cha con nói không sai, muốn làm gì chúng ta sau này cứ trực tiếp động thủ là được, không cần lo lắng như vậy." "Hoàng bá bá, con không lo lắng chuyện này, chỉ là cảm thấy ở trong lãnh thổ Huyền quốc chúng ta muốn làm gì cũng bị bó buộc, đối với chúng ta mà nói quá phiền phức." Tiểu Bảo nhíu mày lầm bầm nói vẻ bất mãn. "Tiểu Bảo con yên tâm đi, với trạng thái của Ngô Kim Ngọc hiện giờ sau này đại khái còn sẽ làm ra rất nhiều chuyện, đến lúc đó chúng ta sẽ tính." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc, thật sự là như vậy sao? "Thật sao?" "Chuyện lần này đối với Ngô Kim Ngọc mà nói vô cùng mất mặt, hắn nhất định sẽ tìm cách lấy lại thể diện từ tay chúng ta, sau này hắn muốn gây phiền phức, cha và Hoàng huynh sẽ không ra tay, sau này phải làm thế nào thì tùy vào các con." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo ôn nhu nói.

Tiểu Bảo và Hoằng Nghị bọn họ nhìn nhau, chợt hiểu ra gật đầu.

Nói như vậy thì nó đã hiểu ý rồi.

Sau này bọn họ đối xử với Ngô Kim Ngọc thế nào, tùy thuộc vào Ngô Kim Ngọc đã làm gì.

Nó đã bắt đầu mong chờ rồi đấy. "Cha, chúng con biết rồi, cha yên tâm, chúng con nhất định sẽ khiến hắn lưu luyến quên lối về." Tiểu Bảo phấn khích nói. "Được." Huyền Phỉ Nhiên nhìn mấy đứa trẻ phấn khích như vậy, không kìm được mà tạt một gáo nước lạnh. "Nếu sau này hắn không làm gì cả, vậy thì các con sẽ không có cách nào gây phiền phức cho người ta đâu." Tiểu Bảo và bọn trẻ đồng loạt quay đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên. "Hoàng bá bá, người đừng nói những lời như vậy vào lúc này chứ, điều này quá đả kích người khác rồi." Dù sao bọn chúng đang nghĩ cách đối phó với Ngô Kim Ngọc mà.

Kết quả lại có một câu như vậy.

Đây không phải là làm cho bọn chúng thất vọng thì là gì?

Huyền Phỉ Nhiên cười haha.

Chương 2068

"Được ta đều nghe theo các con." "Tiểu Bảo, các con cứ ra ngoài chơi đi, cha và Hoàng bá bá còn có chút chuyện cần bàn." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và các con, bảo bọn chúng rời đi trước.

Tiểu Bảo và các con gật đầu, tuy tò mò nhưng cũng biết có những chuyện không phải bọn chúng tò mò là có thể biết được.

Đợi bọn trẻ rời đi hết, Huyền Phỉ Nhiên mới hỏi: "Nói đi, có chuyện gì muốn nói với ta?

Còn làm vẻ thần bí như vậy." "Quả thực có chút chuyện, liên quan đến Ngô quốc và Bắc quốc." Tô Ngọc từ Ngự thư phòng bước ra, tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên trở nên nặng nề.

Lai Phúc bên cạnh thấy anh ấy như vậy liền nói: "Hoàng thượng, thật ra ngài không cần quá lo lắng, dù sao trước đó Vương gia cũng đã nói rồi, anh ấy đã chuẩn bị những thứ cần chuẩn bị rồi, chúng ta căn bản không cần lo lắng." "Anh nói không sai, có Tiểu Ngọc ở đây trẫm quả thực có thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều, chỉ là đã làm khó Tiểu Ngọc rồi." Rõ ràng đối với những chuyện này một chút suy nghĩ cũng không có, thậm chí còn không thích, nhưng vì Huyền quốc, vì giúp anh ấy, Tiểu Ngọc chỉ có thể giao thiệp với người của các quốc gia này.

Còn phải thường xuyên giúp anh ấy trông chừng người của các quốc gia này, đề phòng bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể trực tiếp ra tay. "Hoàng thượng, nếu ngài cứ khách sáo với Vương gia như vậy, anh ấy ngược lại sẽ không vui đâu." Vương gia đối xử với Hoàng thượng thế nào, những người như bọn họ đều nhìn thấy rõ.

Đối với Vương gia mà nói, chỉ cần có thể giúp được Hoàng thượng thì đó đều là chuyện tốt.

Chỉ là Hoàng thượng luôn nghĩ rằng mình đã làm Vương gia chịu thiệt thòi.

Huyền Phỉ Nhiên không kìm được bật cười.

Đúng vậy, suy nghĩ như vậy của anh ấy nếu để Tiểu Ngọc biết được, trong lòng anh ấy sẽ không vui đâu.

Tô Ngọc ngồi trong đình nhìn mấy đứa trẻ đang trò chuyện.

Tiểu Bảo vô tình nhìn thấy Tô Ngọc ngồi ở đó nhìn bọn chúng không biết đang nghĩ gì.

Cũng không đến nói chuyện với bọn chúng.

Thả đồ trong tay xuống đi đến tìm Tô Ngọc. "Cha, cha đang nghĩ gì vậy?" "Tiểu Bảo con thấy Huyền quốc thế nào?" Tiểu Bảo ngây người một chút, không hiểu vì sao Tô Ngọc lại đột nhiên hỏi câu hỏi như vậy. "Cha, cha sao vậy?

Sao lại đột nhiên hỏi câu hỏi như vậy?" "Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn hỏi thôi." "Cũng muốn nghe suy nghĩ của các con." Tiểu Bảo ngồi bên cạnh Tô Ngọc, dáng vẻ rất tùy ý và lười biếng. "Cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt, nhưng có một điều con có thể khẳng định chắc chắn, đó là Huyền quốc là quốc gia tốt nhất, đối với con là như vậy." "Ồ?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo, dường như không ngờ trong lòng Tiểu Bảo Huyền quốc lại quan trọng đến vậy.

Tiểu Bảo mấp máy môi nói ra suy nghĩ của mình: "Tuy Huyền quốc có những nơi có thể còn chưa được như ý, nhưng chúng ta có Hoàng thượng tốt nhất, đại thần tốt nhất, đương nhiên bách tính cũng vô cùng tốt." Tô Ngọc bị câu nói này của Tiểu Bảo chọc cười. "Ồ?

Trong lòng con Huyền quốc là như vậy sao?" Tiểu Bảo gật đầu: "Đúng vậy, đối với con Huyền quốc là như vậy." "Tuy con cũng chưa đi qua nhiều nơi, cũng chưa đi hết Huyền quốc, nhưng những năm này những nỗ lực của cha và Hoàng bá bá cùng các vị đại thần con vẫn biết." Bọn họ đã làm nhiều như vậy không phải là để Huyền quốc ngày càng tốt hơn sao?

Các quốc gia khác là như thế nào, Tiểu Bảo cũng không biết.

Nhưng Huyền quốc hiện tại có thể nói là vạn người một lòng, chỉ vì muốn Huyền quốc tốt hơn.

Trạng thái như vậy thì bất kỳ ai cũng không thể phá vỡ, cũng không thể lay chuyển được. "Cha, thật ra có những chuyện cha thật sự không cần lo lắng, cha thấy có thể làm được, những chuyện sẽ không mang lại tổn hại cho bách tính, cha đều có thể trực tiếp làm, con tin chắc chắn sẽ có rất nhiều người ủng hộ cha." Tiểu Bảo không biết vì sao Tô Ngọc lại hỏi những vấn đề này, nhưng nó biết Tô Ngọc đã hỏi thì chắc chắn sẽ có một vài suy nghĩ.

Hơn nữa còn là những suy nghĩ tốt cho Huyền quốc.

Nếu đã như vậy, vậy thì nó càng không cần lo lắng nữa.

Bây giờ chỉ cần là chuyện cha và Hoàng bá bá làm thì bách tính đều sẽ ủng hộ.

“Cha, cha và chú Hoàng không phải là một người, hai người là cả một tập thể, phía sau còn có rất nhiều người ủng hộ hai người, giống như dượng và các cậu vậy, thậm chí cả những bách tính bình thường nữa.

Có lẽ họ không giúp được nhiều, nhưng những gì cha nói muốn làm, họ sẽ vô điều kiện đồng ý, thậm chí làm tốt hơn.” Lời của Tiểu Bảo khiến Tô Ngọc bật cười, vừa buồn cười vừa cảm thán.

Từ bao giờ mà Tô Ngọc ta lại cần con trai mình an ủi thế này?

“Chuyện này cha biết rồi, con đi chơi với Hoằng Nghị và mọi người đi, lát nữa chúng ta sẽ về.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo cười nói.

Tiểu Bảo nhìn chằm chằm Tô Ngọc: “Cha thật sự không sao nữa chứ?” “Cha con là ai?

Có thể có chuyện gì chứ?” Tiểu Bảo gật đầu tỏ vẻ hiểu ra, lời này nói cũng không sai.

“Cha, nếu có chuyện gì cần con giúp, cha cứ nói thẳng, giờ con cũng có thể giúp cha rồi.” Tiểu Bảo trước khi đi tìm Hoằng Nghị và mọi người, quay đầu nhìn Tô Ngọc nói rất nghiêm t túc.

Tô Ngọc ngây người một chút, sau đó không nhịn được bật cười, đưa tay xoa đầu Tiểu Bảo: “Được, khi nào cần cha sẽ tìm con.” Tiểu Bảo đưa tay gạt tay Tô Ngọc xuống, bực bội nói: “Cha, con lớn thế này rồi, sao cha vẫn thích xoa đầu con vậy?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn vẻ mặt không vui của Tiểu Bảo, ánh mắt đầy ý cười: “Dù con có lớn thế nào đi nữa thì đối với cha vẫn là con trai, nên con cứ chịu đựng đi.” Liếc Tô Ngọc một cái, Tiểu Bảo không nói gì, chỉ nói qua loa: “Vậy con đi chơi với Hoằng Nghị và mọi người đây.” “Được, con đi đi.” Sau khi Tiểu Bảo đi, nụ cười trên mặt Tô Ngọc dần thu lại, nghĩ đến lời Tiểu Bảo nói, sau đó không nhịn được bật cười.

Không ngờ mình lại không nhìn thấu bằng một đứa trẻ.

Chẳng lẽ mình đã già rồi sao?

Tô Ngọc bắt đầu không nhịn được nghi ngờ chính mình.

Nguyên Bảo đứng sau lưng Tô Ngọc: “Thiếu gia, cậu đang nghĩ gì vậy?” “Không có gì, chỉ là cảm thấy mình đã già rồi.” Nguyên Bảo dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tô Ngọc, đặc biệt là khuôn mặt trông chỉ khoảng hai mươi tuổi của cậu ta.

“Thiếu gia, cậu đừng dùng cái mặt này mà nói với tôi là cậu đã già rồi.” Nguyên Bảo bực bội nói.

Bây giờ Tô Ngọc trông thế nào, cậu ta không tự biết sao?

Sao lại dám nói lời như vậy?

Tô Ngọc nghĩ đến khuôn mặt mình, cười khẽ: “Cái này thì không liên quan đến tôi, mọi chuyện đều do Tiểu Hòa làm ra.” Nguyên Bảo liếc Tô Ngọc một cái, không muốn nói chuyện với cậu ta.

“Thiếu gia, cậu dám nói lời này trước mặt Thiếu phu nhân không?” Nguyên Bảo hỏi thẳng thừng.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Nguyên Bảo: “Sao?

Trông cậu có vẻ rất mong chờ cuộc sống của tôi nhỉ.” “Không phải mong chờ cuộc sống của cậu, tôi chỉ muốn hỏi cậu, tại sao khi nói những lời này lại không dám đi nói với phu nhân?” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo, luôn cảm thấy hôm nay cậu ta chính là đến để gây rắc rối cho mình.

“Cậu không nhìn tôi mất mặt thì trong lòng có phải không vui lắm không?” Tô Ngọc bực bội hỏi.

“Cái đó thì không đến mức.” “Thiếu gia, cái mặt cậu thật sự quá non, nên đừng nói với tôi mấy lời như ‘cậu đã già rồi’ gì đó, đợi bốn năm mươi năm nữa cậu hãy nói với tôi chuyện này.” Nguyên Bảo bực bội nói.

Tô Ngọc cười lắc đầu, không nói gì thêm.

Chỉ nhìn Tiểu Bảo và mọi người.

Nguyên Bảo đứng cạnh Tô Ngọc cùng cậu ta nhìn Tiểu Bảo và mọi người chơi đùa.

“Thiếu gia, cậu đang nhìn gì vậy?” Nhìn mãi mà không phát hiện thiếu gia rốt cuộc đang nhìn gì.

“Không nhìn gì cả, chỉ là cảm thấy cuộc sống vô tư lự của Tiểu Bảo và mọi người cũng sắp kết thúc rồi.” Tô Ngọc bất lực lắc đầu

nói.

Nguyên Bảo cứng người nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, cậu nói trước cho tôi biết cậu định làm gì đi?” “Tôi cũng chẳng định làm gì, chỉ là Tiểu Bảo và mọi người nên ra ngoài rèn luyện rồi.” Tiểu Trí đã muộn rồi.

Chương 2069

Tiểu Bảo sau mười hai tuổi cũng phải bắt đầu ra ngoài.

“Thiếu gia, có phải quá sớm không?” “Không sớm đâu, Tiểu Trí đã mười bốn tuổi rồi, Tiểu Bảo cũng sắp mười một tuổi, những gì cần chuẩn bị thì cũng nên bắt đầu chuẩn bị đi thôi.” Tô Ngọc khẽ thở dài, bất lực nói.

Nguyên Bảo có chút không đồng tình với việc Tô Ngọc cho bọn trẻ ra ngoài rèn luyện sớm như vậy.

Rèn luyện lúc nào cũng được, nhưng vào lúc này, hơn nữa lại là lúc một số quốc gia còn có ý đồ khác, thì đối với Tiểu Bảo và mọi người mà nói sẽ có chút phiền phức.

“Thiếu gia, dù thế nào cũng phải đợi chúng ta ổn định cục diện giữa các quốc gia rồi hãy nói, bây giờ mà để bọn trẻ đi thì chúng tôi không yên tâm.” Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Tô Ngọc đương nhiên biết ý của Nguyên Bảo.

“Yên tâm đi, tạm thời sẽ không để bọn trẻ ra ngoài đâu.” Nếu sau này xảy ra chiến tranh, Tiểu Bảo và mọi người có một nơi khác để rèn luyện, việc rời đi vào lúc này có lẽ không quan trọng lắm.

Nguyên Bảo có chút không tin lời Tô Ngọc, cứ nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, cậu có phải đang có ý đồ xấu không?” “Làm sao vậy được?

Rèn luyện ở đâu cũng được, không chỉ là bọn trẻ, ngay cả Hoằng Nghị và mọi người cũng phải đi cùng.” Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, Tiểu Bảo và Tiểu Trí thì cũng được đi, nhưng lúc này mà để Hoằng Nghị và mọi người đi rèn luyện thì có phải hơi vội vàng quá

không?

“Thiếu gia, tôi thấy cậu làm vậy hơi vội vàng quá.” Nguyên Bảo nói ra suy nghĩ của mình.

“Nguyên Bảo, rèn luyện đâu nhất thiết phải rời xa chúng ta mới rèn luyện được, ngay cả ở bên cạnh chúng ta cũng được mà.” Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo nói.

Nguyên Bảo lập tức nghĩ đến những việc Tô Ngọc đã sắp xếp trước đó.

“Thiếu gia, ý cậu là…” “Cậu nghĩ không sai đâu, tôi chính là có ý này.” Nguyên Bảo lập tức không còn lời nào để nói, nếu là như vậy, thì đối với họ mà nói có lẽ cũng không quá nghiêm trọng.

“Nếu là như vậy, chúng ta đứng bên cạnh mà nhìn thì dường như cũng có thể chấp nhận được.” Nguyên Bảo xoa cằm nói.

“Vậy nên cậu không cần lo lắng, cho dù bọn trẻ tự mình ra ngoài rèn luyện thì người bên cạnh cũng sẽ không thiếu đâu, chuyện này cậu có thể hoàn toàn yên tâm.” Tô Ngọc biết Nguyên Bảo đang lo lắng điều gì.

Nguyên Bảo hiểu được ý Tô Ngọc muốn nói gì.

Dù sao Tiểu Bảo và mọi người có trách nhiệm riêng, việc rèn luyện cũng thực sự cần thiết.

Chỉ là trong mắt Nguyên Bảo, bọn trẻ vẫn còn là trẻ con.

Lúc này đi rèn luyện vẫn còn quá sớm.

Cậu ta vẫn hy vọng Tô Ngọc sẽ cho chúng đi muộn hơn một chút.

Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, cậu không thể tùy tiện ném bọn trẻ ra ngoài rèn luyện đâu, cho dù là đi rèn luyện cũng phải chuẩn bị sẵn sàng rồi mới được đi.” Tô Ngọc trêu chọc nhìn Nguyên Bảo:

“Nguyên Bảo, tôi phải làm sao với cậu đây, cậu cứ bảo vệ bọn trẻ như con nít ấy?” “Bọn chúng bây giờ vốn dĩ chỉ là trẻ con, tôi bảo vệ thì có gì sai chứ?” Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi không khách khí.

Tô Ngọc không nói lại Nguyên Bảo, chỉ quay đầu nhìn Tiểu Bảo và mọi người.

“Bắc quốc bên kia có động tĩnh gì không?” “Không có động tĩnh gì, sau khi có thuốc khống chế độc, Bắc Nặc Phong đã yên tĩnh hơn rất nhiều.” Tô Ngọc “ừm” một tiếng tỏ vẻ đã biết.

Theo lời Nam Kiều và mọi người nói, khi thuốc chưa uống hết, thì độc sẽ phát sinh biến hóa.

Đến lúc đó thuốc sẽ vô dụng.

Không biết trước đó họ có thể tìm được đủ mấy loại dược liệu cần thiết hay không.

“Họ tìm dược liệu thế nào rồi?” “Trừ những thứ Bắc quốc vốn có, còn lại vẫn đang tìm.” “Ồ?

Khá thú vị đấy.” “Thiếu gia, cậu nói xem họ có tìm được không?” “Có tìm được hay không không liên quan đến chúng ta, những dược liệu này trong tay chúng ta không có.” Cứ đơn giản như vậy thôi.

Nguyên Bảo gật đầu tỏ vẻ đồng tình: “Thiếu gia nói không sai, những dược liệu này chúng ta quả thực không có, họ muốn tìm thế nào, khi nào tìm được đó là chuyện của họ.” “Vậy nên chuyện này chúng ta không cần quản nhiều quá, quản nhiều quá ngược lại là lỗi của chúng ta.” Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, không nhịn được bật cười, chẳng lẽ không phải vì thiếu gia muốn xem trò cười của họ nên mới vậy sao?

“Thiếu gia, cậu làm như vậy, nếu người ta biết được e là sẽ không vui đâu.” Nếu dược liệu trong tay Thái Huyền không bị họ phát hiện thì còn đỡ, nếu phát hiện ra thì Bắc quốc bên kia sẽ có ý kiến.

"Yên tâm đi, họ không có cách nào phát hiện được đâu." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

"Ồ?" "Dược liệu trong tay Thái Huyền không mấy người biết, người của Huyền Môn còn chưa chắc biết nhiều, người ngoài thì càng không biết." "Cũng đúng." Hai người vừa trò chuyện vừa nhìn Tiểu Bảo và mọi người chơi đùa.

Đợi đến khi thời gian gần đúng thì gọi mọi người cùng đi.

Hoằng Nghị chặn Tô Ngọc lại: "Hoàng thúc, không thể để các anh ở lại cung hai ngày sao?" "Chuyện này con hỏi ta vô ích, con phải hỏi các anh của con, nếu các anh ấy đồng ý thì có thể ở lại đây." Tô Ngọc biết ngay cuối cùng sẽ thành ra như vậy.

Hoằng Nghị quay đầu nhìn Tiểu Bảo và mọi người bên cạnh: "Các anh, các anh có thể ở lại đây chơi hai ngày rồi hãy về không?" "Được." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút, gần đây cũng không có chuyện gì, những việc cần làm đã làm xong hết rồi, chuyện bây giờ đều là của Tô Ngọc và mọi người.

Vì chuyện của Ngô Kim Ngọc xảy ra, Tiểu Bảo và mọi người quyết định sau này người của các quốc gia khác muốn chơi thế nào thì cứ để họ tự lo, bọn trẻ sẽ không can thiệp nữa.

Chơi như vậy sẽ tự do hơn một chút, dù sao bọn trẻ vẫn còn là trẻ con.

"Sau này không đi tìm người khác nữa sao?" Tiểu Bảo lắc đầu: "Không định đi nữa, sau khi chuyện hôm qua xảy ra thì chúng con đã quyết định rồi, cứ để họ tự chơi đi, chúng con sẽ không chịu trách nhiệm nữa." Tô Ngọc gật đầu tỏ vẻ đã biết.

Chắc là chuyện hôm qua khiến Tiểu Bảo và mọi người không hài

lòng.

"Nếu đã vậy, cứ làm theo ý các con là được." "Cảm ơn cha." "Khách sáo gì chứ?

Nếu đã vậy thì hôm nay các con không định về sao?" Tô Ngọc nhìn mấy đứa trẻ hỏi.

"Không về." "Vậy ta và Nguyên Bảo về trước đây, các con chơi chán thì tự về." Nói xong Tô Ngọc dẫn Nguyên Bảo rời đi.

Hai người vừa ra khỏi cung môn đã bị người chặn lại.

Nhìn người chặn đường trước mặt, Tô Ngọc cau mày có chút bất mãn.

Đây là ý gì?

"Đại tế ti, các ông có chuyện gì sao?" Tô Ngọc cau mày nhìn họ hỏi.

Những người này không có việc gì đến tìm cậu ta làm gì?

"Ngọc Vương, chúng tôi cần gặp Tiểu Vương gia Nam Cương và mọi người." Đại tế ti nghiêm túc nói.

"Ồ?" "Thuốc làm trước đó không có tác dụng nữa rồi." Tô Ngọc nghe xong liền biết là ý gì.

"Xem ra loại độc này lại biến đổi rồi, các ông đi theo tôi đi, tôi đưa các ông đi tìm Nam Kiều và mọi người." Tô Ngọc cũng không làm khó Đại tế ti và mọi người, ngược lại còn chủ động nói.

Lúc đến, Đại tế ti đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Tô Ngọc làm khó, kết quả Tô Ngọc lại không có ý làm khó chút nào?

Cậu ta thay đổi lúc nào mà dễ nói chuyện vậy?

"Vương gia thật sự muốn giúp chúng tôi đi tìm Tiểu Vương gia sao?” “Vì chúng tôi đã đồng ý rồi, đương nhiên phải chịu trách nhiệm đến cùng, nhưng dược liệu bên các ông cũng phải chuẩn bị nhanh chóng, nếu không thì Nam Kiều và mọi người dù có tài giỏi đến mấy cũng vô dụng, đừng đến lúc tìm được thuốc thì lại không dùng được nữa, dù sao tốc độ biến đổi của loại độc này quá nhanh.” Tô Ngọc dẫn Đại tế ti và mọi người về Vương phủ.

Đại tế ti trầm mặc không nói gì bên cạnh.

Có bốn loại dược liệu họ còn chưa có chút manh mối nào, điều này làm sao họ tìm được?

“Ngọc Vương, bên ngài có manh mối gì về những dược liệu này không?” “Xin lỗi, những dược liệu này chúng tôi không có, còn về việc ở đâu có thì chúng tôi cũng không rõ lắm.” Tô Ngọc nói với vẻ áy náy.

Chương 2070

Nếu không biết chuyện gì đang xảy ra, Nguyên Bảo đã tin thật rồi.

Nhưng cậu ta lại biết rõ sự thật.

“Thiếu gia nói đúng, những dược liệu này chúng tôi cũng đang tìm, nhưng vẫn chưa tìm thấy.” Nguyên Bảo lúc này cũng thật sự đang nói dối không chớp mắt, căn bản không phải như vậy.

Họ biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng Đại tế ti và mọi người không biết mà.

Biểu cảm của hai người quá chân thành, Đại tế ti căn bản không có lý do để nghi ngờ họ.

“Là vậy sao?

Dù sao đi nữa, vẫn phải làm phiền Vương gia giúp tìm dược liệu, bên chúng tôi tự mình chưa chắc đã tìm được.” Đại tế ti do dự một chút, nhìn Tô Ngọc nói.

Nguyên Bảo theo bản năng nhìn Tô Ngọc, cậu ta cũng rất muốn biết Tô Ngọc có đồng ý giúp không.

Trong tầm mắt tò mò của Nguyên Bảo, Tô Ngọc cười nói: “Cái đó đương nhiên.” “Vậy làm phiền rồi.” Tô Ngọc cười mà không nói gì, chỉ nhìn về phía trước.

Về đến Vương phủ, Tô Ngọc tìm Nam Kiều và mọi người, nói cho họ nghe chuyện này.

Nam Kiều và Bạch Khởi đối với chuyện này không hề bất ngờ chút nào.

“Chúng tôi đã sớm đoán được rồi, chỉ là không ngờ lại nhanh đến vậy thôi.” Nam Kiều nhún vai nói.

“Vậy chỉ có thể nói Bắc Nặc Phong xui xẻo rồi.” “Đúng vậy, Ngọc ca ca, trước đây chúng tôi cũng chỉ nghi ngờ, bây giờ thì đã xác định rồi, tốc độ biến đổi của loại độc này cực kỳ nhanh, nếu họ không tìm được dược liệu chúng ta cần trong thời gian ngắn, thì đến lúc họ tìm được, có lẽ chúng ta đã không cần nữa rồi.” Đến lúc đó loại độc này sẽ trở nên cực kỳ khó giải quyết.

Đến lúc đó họ cũng chưa chắc có thể giải quyết được một lần.

“Chuyện này sau đó các cậu nói với Đại tế ti một chút, để họ có sự chuẩn bị tâm lý.” “Không thành vấn đề.” Chuyện này đương nhiên phải nói với Đại tế ti và mọi người rồi.

Không chỉ phải nói cho Đại tế ti, mà còn phải nói cho Bắc Nặc Phong.

Để hắn biết bây giờ tính mạng của mình gian nan đến mức nào.

Hắn sẽ không tin nổi, thân thể của mình đã thành ra thế này rồi, hắn còn có thời gian và sức lực để gây rắc rối cho Huyền quốc sao.

Chỉ cần nghĩ đến là đã thấy vô cùng kích thích rồi.

Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, ánh mắt đầy ý cười: “Nam Kiều, tôi sao lại cảm thấy cậu không có ý tốt vậy?” Nam Kiều trợn tròn mắt bất mãn nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca ca, sao anh lại nói vậy chứ?

Em rất tốt bụng mà.” “Ngọc ca, Bắc quốc bên kia không đến tìm anh giúp sao?” “Đã tìm rồi.” “À?” Nam Kiều và Bạch Khởi cùng nhìn Tô Ngọc, trong mắt đều là kinh ngạc: “Ngọc ca, anh nói gì cơ?

Đã tìm rồi sao?” “Đúng vậy, quả thực đã tìm rồi.” Nam Kiều kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Ngọc ca ca, hắn ta đến tìm anh lúc nào vậy?

Sao chúng em không hề biết?” “Chính là hôm nay, lúc chúng ta quay về.” “Hắn hy vọng Ngọc Vương phủ chúng ta cũng giúp tìm dược liệu, cảm thấy chỉ dựa vào họ thì không có cách nào tìm nhanh hơn.” Thực ra chỉ cần họ muốn, lập tức có thể lấy dược liệu ra, chẳng qua là vấn đề không muốn mà thôi.

“Ngọc ca, bên anh tính thế nào?” Bạch Khởi tựa vào một bên cột, cau mày hỏi.

“Tôi còn chưa ‘lấy đức báo oán’ đến mức này đâu.” Tô Ngọc nói đầy châm biếm.

Cái tên Bắc Nặc Phong này muốn đối phó với vợ mình, trong tình huống như vậy còn muốn cậu ta giúp tìm dược liệu sao?

Cái tên ngu ngốc này sao lại ngây thơ cho rằng, cậu ta thật sự sẽ làm vậy chứ?

Thật nực cười.

Vạn Cổ và họ nhìn nhau, trong mắt đều có ý cười, họ biết ngay cuối cùng sẽ là kết quả này.

Dù sao thiếu gia hận không thể giết chết Bắc Nặc Phong mà.

“Vậy chúng ta làm sao đây?

Cứ giả vờ tìm một chút sao?” Nam Kiều đưa tay xoa cằm nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Ừm, tìm một chút đi, để Bắc quốc biết chúng ta đang giúp tìm là được rồi.” Còn những cái khác không cần quản nhiều như vậy.

Nghe lời này Nam Kiều và mọi người liền biết là ý gì rồi.

“Ngọc ca ca yên tâm, chúng em nhất định sẽ cho họ biết.” Nam Kiều cười híp mắt nói.

“Được, chuyện này giao cho các cậu đấy.” “Không thành vấn đề.”

"Bây giờ đi cùng Đại tế ti Bắc quốc đến hành cung bên đó đi, ông ta đang đợi các cậu bên ngoài." Nam Kiều nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc: "Ngọc ca ca, anh không đi cùng chúng em sao?" Nếu Ngọc ca ca không đi, cô cũng không muốn đi.

Nhìn vẻ mặt này của Nam Kiều, Tô Ngọc liền biết cô đang nghĩ gì, chỉ có thể bất lực gật đầu: "Anh đi cùng các em." Nam Kiều lúc này mới vui vẻ gật đầu: "Được." Bạch Khởi và Vạn Cổ nhìn nhau, ánh mắt đầy ý cười: "Vậy chúng ta cùng đi." Đại tế ti nhìn Tô Ngọc dẫn người đi ra, ánh mắt hơi lóe lên: "Ngọc Vương, lần này làm phiền ngài rồi." "Tiểu Vương gia, đa tạ." Nam Kiều xua tay: "Không cần nói cảm ơn với chúng tôi, sau này tình hình thế nào còn phải đợi chúng tôi đến xem rồi mới biết." "Được." Khi Đại tế ti dẫn Nam Kiều và mọi người đến hành cung, liền nghe thấy Bắc Nặc Phong đang chửi bới ầm ĩ bên trong.

"Cái tên Tô Ngọc đáng chết, hắn có phải cố ý không?

Đã đi bao lâu rồi, sao người vẫn chưa đến?" Lời này nếu hắn nói ra, còn cảm thấy mặt mình bị tát mạnh một cái.

Điều này cũng quá mất mặt.

"Đại tế ti, xem ra Thái tử quý quốc không cần chúng tôi giải độc cho hắn, nghe cái giọng chửi bới đầy khí thế của hắn đi, tôi tin các ông cũng sẽ có cách thôi." Trong lúc Đại tế ti đang suy nghĩ chuyện này nên làm thế nào, Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Đại tế ti nói với vẻ mặt không cảm xúc.

Tô Ngọc hoàn toàn không dám nghĩ khi họ chưa nghe thấy, lời nói của Bắc Nặc Phong khó nghe đến mức nào.

"Ngọc Vương, chuyện này là lỗi của điện hạ chúng tôi, sau đó tôi sẽ bảo hắn xin lỗi các ngài." Đại tế ti vội vàng nói.

Đánh giá kỹ lưỡng Đại tế ti trước mặt, Tô Ngọc châm biếm nói: “Cái đó thì không cần, Nam Kiều, chúng ta đi thôi.” Nam Kiều và Bạch Khởi ban đầu cũng rất tức giận, nhưng bây giờ nhìn thấy Tô Ngọc như vậy, lập tức không tức giận nữa.

Cái tên Bắc Nặc Phong này đúng là tự tìm chết.

Vốn dĩ Ngọc ca ca đã để cho hắn một con đường sống, chỉ cần họ tìm được dược liệu cần thiết, là có thể giúp hắn giải độc.

Kết quả lại là thế này sao?

Đại tế ti trơ mắt nhìn họ muốn đi, trong lòng vô cùng phiền muộn, sự thất vọng đối với Bắc Nặc Phong cũng lên đến đỉnh điểm.

Khi chuẩn bị rời đi, Nam Kiều quay đầu nhìn Đại tế ti cười nói: “Nói thật, Ngọc ca ca đã nói với chúng tôi, chỉ cần các ông tìm được những dược liệu đó, chúng tôi có thể đồng ý giúp cứu Bắc Nặc Phong, giải độc cho hắn, sẽ không vì những hành động của hắn mà giở trò gì cả.” “Đúng vậy, nhưng bây giờ xem ra, chúng tôi không cần bận tâm chuyện này nữa rồi.” Bạch Khởi châm biếm nói.

“Vốn dĩ không muốn giải độc cho Bắc Nặc Phong, vì nơi này là địa bàn của Nhiên ca, vì vấn đề bang giao giữa hai nước, nên mới miễn cưỡng đồng ý giúp, thật không ngờ có người lại muốn tìm chết đến vậy.” Lúc này không những không cung kính với người có thể giải độc cho mình, ngược lại còn chửi bới người ta khi độc phát tác.

Thật không biết những người này rốt cuộc nghĩ gì nữa.

“Không cần nói nhiều nữa, chúng ta nên đi thôi.” Tô Ngọc thấy họ vẫn còn nói những lời này với Đại tế ti Bắc quốc, cau mày có chút bất mãn.

Vẻ mặt đó trông có vẻ không vui khi họ tiếp tục nói chuyện này.

Nam Kiều và mọi người cười hì hì, đi theo Tô Ngọc.

Khi đi đến cửa còn quay đầu nhìn Đại tế ti một cái.

Ánh mắt đó khiến Đại tế ti tức đến mức suýt bốc khói.

Chương 2071

Mặt mày u ám đẩy cửa bước vào.

Vừa vào đã nghe thấy giọng chửi rủa khó nghe của Bắc Nặc Phong.

Nếu không phải Nam Kiều và mọi người đã đi rồi, bây giờ nghe thấy những lời này, có lẽ sẽ trực tiếp hạ độc giết chết Bắc Nặc Phong sao?

Lời này ngay cả ông ta nghe cũng cảm thấy quá độc ác, huống chi là người trong cuộc?

Đi đến trước mặt Bắc Nặc Phong đứng lại.

Bắc Nặc Phong đang đau đớn muốn chết mà chửi bới, thấy Đại tế ti quay về, mà ông ta chỉ có một mình, Nam Kiều và mọi người căn bản không đến, thì cơn giận bị đau đớn giày vò lập tức bùng lên: “Bọn họ đâu?” “Đã đến, rồi lại đi rồi.” Đại tế ti nói rất bình tĩnh.

“Sau này dù ngươi có đau đến mức nào, cũng phải nhịn cho ta.” Đại thần bên cạnh bị lời Đại tế ti dọa giật mình: “Đại tế ti, chuyện này là sao?

Tình hình của điện hạ căn bản không thể chịu đựng được.” “Đây là do hắn tự chuốc lấy.” Đại thần trong lòng giật mình, nghĩ đến việc Bắc Nặc Phong chửi bới Nam Kiều và mọi người vừa nãy, chẳng lẽ họ đều nghe thấy rồi sao?

“Các ông không đoán sai đâu, những lời chửi rủa của hắn, người ta đều nghe thấy hết rồi, vừa nãy người ta đứng ngay ở cửa nghe hắn nói những lời khó nghe đến mức khiến người ta cảm thấy ghê tởm.” “Tôi đã nói từ sớm rồi, bất kể là Nam Kiều hay Bạch Khởi, thân phận địa vị của họ đều không kém hắn bao nhiêu, nhưng có người lại không nghe lọt tai, luôn cho rằng mình là Thái tử thì có thể cao cao tại thượng, thậm chí hơn người một bậc, thậm chí còn cho rằng mình muốn chửi rủa người khác thế nào cũng là chuyện đương nhiên.” Đại tế ti chưa bao giờ tức giận như bây giờ.

“Nam Kiều và mọi người đã nói rồi, vốn dĩ nể mặt Huyền quốc, chỉ cần chúng ta tìm được những dược liệu đó, là có thể giải độc cho hắn theo như đã hẹn, tôi thậm chí đã thuyết phục được Ngọc Vương giúp chúng ta cùng tìm dược liệu, nhưng bây giờ đây là cái gì?” Đại tế ti nén giận nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Bắc Nặc Phong theo bản năng quay đầu, có chút ý tứ chột dạ.

Thấy hắn như vậy, Đại tế ti cảm thấy người như vậy sớm chết đi còn tốt hơn.

Sự chột dạ của Bắc Nặc Phong cũng chỉ trong chốc lát, rất nhanh cơn đau đã khiến hắn mất kiểm soát: “Là ông không có bản lĩnh gọi người đến, ông còn...

ông còn đổ lỗi cho tôi... tôi, tôi về sau nhất định sẽ nói với phụ hoàng ông bình thường làm việc thế nào.” Nghe lời Bắc Nặc Phong nói, Đại tế ti không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ cảm thấy lạnh lòng.

Ông ta đã làm nhiều như vậy, vì giúp Bắc Nặc Phong mà làm mọi thứ, kết cục cuối cùng lại là thế này sao?

“Ngọc Vương đã nói rồi, loại độc này chúng ta tự mình nghĩ cách, họ không quản nữa.” Đại tế ti trông như già đi hơn mười tuổi.

Đại thần bên cạnh nghe cũng thấy không dễ chịu trong lòng.

Đại tế ti vì Bắc Nặc Phong đã làm bao nhiêu việc họ đều thấy rõ, nhưng bây giờ Bắc Nặc Phong lại nói ra những lời như vậy, điều này chẳng phải quá đáng lắm sao?

“Điện hạ, sao ngài có thể nói những lời như vậy?

Mọi việc Đại tế ti làm đều là vì tốt cho ngài, ngài làm vậy e là quá đáng rồi.” “Đúng vậy, tất cả những chuyện này rõ ràng là lỗi của ngài, sao ngài lại có thể gây phiền phức cho Đại tế ti chứ?” Chỉ cần nghe thấy điều này, họ đã thấy không thoải mái trong lòng.

Đại tế ti ngay từ đầu khi tìm Huyền quốc giúp đỡ đã nói rất rõ ràng, bảo Bắc Nặc Phong thận trọng lời nói, đừng nói những lời không nên nói.

Nhưng bây giờ chỉ vì hắn khó chịu mà chửi rủa người ta, hơn nữa còn chửi rất khó nghe.

Chửi đã đành, cuối cùng lại còn để người ta nghe thấy thì có chút quá đáng rồi.

Bây giờ người ta không muốn giúp nữa, họ dù có tức giận đến mấy thì có thể làm gì được?

“Các ông còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau đi tìm người về cho ta.” Bắc Nặc Phong nói với vẻ đau khổ.

Nghe lời này, Đại tế ti đánh giá Bắc Nặc Phong: “Khi ngươi chửi rủa người khác sao không nghĩ đến sẽ có ngày hôm nay?” “Tôi…” “Tôi có từng nói với ngươi chưa, bây giờ ngươi còn có việc cần nhờ người khác?” Những gì nên nói, không nên nói ông ta đều đã nói hết rồi, nhưng Bắc Nặc Phong cứ không chịu nghe.

Hắn cứ thích hễ không vui là lại chửi Nam Kiều và mọi người.

Cảm thấy họ không lập tức giải độc cho mình là cố ý.

Trước đây chỉ chửi sau lưng, Tô Ngọc và mọi người không nghe thấy, thì còn có thể bỏ qua.

Hôm nay độc phát tác, rõ ràng biết ông ta sẽ đi tìm họ, vậy mà còn không biết kiềm chế.

Không những thế, còn nói càng lúc càng khó nghe.

“Rõ ràng biết tôi sẽ đi tìm họ đến để khống chế độc cho ngươi, nhưng ngươi cứ vờ như không có chuyện gì xảy ra, cho rằng làm như vậy là có thể đạt được điều mình muốn sao?” Đại tế ti bình tĩnh nhìn họ hỏi.

“Tôi…” Bắc Nặc Phong do dự một chút, trong lòng cũng biết chuyện hôm nay đến nước này, đều là do hắn tự chuốc lấy.

“Bây giờ ngươi muốn ta đi tìm người về, ta không có cái mặt đó.” Đại tế ti lạnh lùng nói.

Vừa nãy cái vẻ mặt của Tô Ngọc đã cho thấy chuyện này chưa kết thúc rồi.

Nếu Bắc Nặc Phong chỉ chửi rủa Tô Ngọc, chuyện này có lẽ còn có đường lui.

Nhưng đáng tiếc hắn lại chửi Nam Kiều và mọi người.

Mà Nam Kiều và mọi người lại là những người em trai được Tô Ngọc luôn yêu chiều bảo vệ.

Mà Tô Ngọc lại là một tên “cuồng em trai”, họ căn bản không có cách nào giải thích rõ ràng chuyện này.

“Tô Ngọc yêu thương nhất chính là mấy người em trai Nam Kiều và mọi người, sau khi ngươi chửi rủa họ như vậy, Tô Ngọc còn có thể không để tâm chút nào sao?

Còn có thể gọi họ đến giúp ngươi khống chế độc, giải độc sao?” Ông ta tin lời Nam Kiều và mọi người nói là thật.

“Ngươi có biết hôm nay ta đã khó khăn lắm mới thuyết phục được Tô Ngọc giúp cùng tìm dược liệu không, quyền thế địa vị của hắn, cũng như tổ chức tình báo trong tay hắn, có thể tìm được dược liệu nhanh hơn chúng ta, nhưng đáng tiếc tất cả mọi thứ đều bị chính ngươi hủy hoại rồi.” “Người ta cũng đã nói rồi, họ vốn dĩ không định vì chuyện ngươi muốn đối phó với Ngọc Vương phi mà làm gì ngươi cả, chỉ cần dược liệu đến là sẽ giúp ngươi giải độc, Tô Ngọc cũng đã đồng ý giúp tìm dược liệu, bây giờ thì hay rồi, tất cả mọi thứ đều bị chính tay ngươi hủy hoại rồi, ngươi còn có gì để nói nữa không?” Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong không nói gì, nói với vẻ giận dữ vì không thể làm gì được.

“Ngươi cho dù gần đây không coi chúng ta ra gì, ta cũng không nói gì, tùy ngươi muốn thế nào cũng được, nhưng nếu ngươi còn muốn nhờ người khác giúp, thì nên tự làm rõ mình đang ở vị trí nào.” Nếu không trúng độc, Bắc Nặc Phong dù có muốn lên trời ông ta cũng không quản nhiều như vậy.

Nhưng đáng tiếc Bắc Nặc Phong lại trúng độc rồi, mà loại độc này lại cần Nam Kiều và mọi người giúp mới có thể giải được.

Người ngu xuẩn đến mức không nhìn rõ tình thế như vậy, Đại tế ti thật không biết nên nói gì cho phải nữa.

Hít một hơi thật sâu, nén cơn giận trong lòng, nhìn Bắc Nặc Phong: “Chuyện đã đến nước này, ta đã hết cách rồi, nếu ngươi muốn họ giúp, tự mình đi tìm người đi.” Nói xong liền bỏ đi.

Để lại Đại thần bên cạnh không biết nên làm thế nào cho phải.

“Đại tế ti, chuyện này chúng ta cùng nhau nghĩ cách giải quyết trước đã, nếu thật sự không được, chúng ta sẽ cùng đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc, nếu có ngài ấy mở lời, chắc sẽ không thành vấn đề đâu.” Nói cho cùng thì dù thế nào đây cũng là Thái tử của quốc gia họ, tổng không thể nhìn người xảy ra chuyện chứ?

Đại tế ti tức đến bật cười: “Các ông nghĩ tại sao khi tôi vừa quay lại lại phải nói với hắn đừng chửi rủa người khác, đừng trút giận lên người khác?” Đại thần đang nói chuyện theo bản năng hỏi: “Cái gì?” “Đó là vì người ta lúc đó đã nói rất rõ ràng, có thể cho chúng ta cơ hội này cũng có thể để Nam Kiều và mọi người đến giúp, nhưng nếu có người chửi rủa Nam Kiều và mọi người, thì hậu quả tự chịu, bây giờ hậu quả thì cần có người đến gánh chịu rồi.” Ai cần Nam Kiều và mọi người giúp, người đó tự mình gánh chịu tất cả chuyện này đi.

Ông ta một chút cũng không muốn quản những người này nữa.

Nhìn thôi đã thấy tức giận rồi.

Đại thần bên cạnh lập tức hoảng sợ: “Đại tế ti, nếu là như vậy, thì chúng ta chẳng phải không còn cách nào sao?” “Các ông nói không sai, quả thực không còn cách nào nữa rồi.” Bắc Nặc Phong cau mày, hắn rất rõ ràng lời Đại tế ti là nói cho hắn nghe.

Chỉ là hắn không tin mà thôi.

“Nếu có thể khiến họ đồng ý lần đầu, thì sẽ có cơ hội thứ hai, ông lại đi nghĩ cách đi.” Bắc Nặc Phong gầm lên giận dữ nói.

Chương 2072

Đại tế ti nghe rất khó chịu.

“Ta đã nói rất rõ ràng rồi, ta không có cách nào giúp ngươi, sau này nên làm gì, ngươi tự mình liệu mà làm đi, đừng đến tìm ta nữa, ta đối với ngươi đã coi như tận tình tận nghĩa rồi, Bắc Nặc Phong, là chính ngươi không nghe lời ta mới tạo thành cục diện hiện tại, nên làm gì, ngươi tự mình liệu mà làm đi.” Nói xong liền quay người rời đi.

Bắc Nặc Phong tức đến mức không chịu nổi, thậm chí còn cảm thấy Tô Ngọc và bọn họ quá nhỏ mọn.

Hắn chẳng qua là lúc độc phát đau không chịu nổi, chửi rủa bọn họ vài câu thôi mà, vậy mà lại đối xử với hắn như vậy, thật sự quá đáng!

Đại Tế sư và bọn họ không biết suy nghĩ của Bắc Nặc Phong, nếu mà biết thì chắc chắn sẽ tát cho hắn vài cái để hắn tỉnh ra.

Nam Kiều và bọn họ vốn đã nhẫn nhịn sự ghê tởm, định đến xem Bắc Nặc Phong thế nào, ai ngờ hắn lại cho bọn họ một bất ngờ lớn, thật sự quá thú vị!

“Ngọc ca ca, sau này chúng ta không cần quản Bắc Nặc Phong nữa phải không?” Nam Kiều hai mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc hỏi.

Không cần, lúc đó khi đồng ý giúp Đại Tế sư giải độc cho hắn, chúng ta đã nói rất rõ ràng rồi.

Tô Ngọc cũng có tâm trạng rất tốt.

Vốn dĩ tưởng rằng còn cần một khoảng thời gian nữa mới thoát khỏi chuyện này, không ngờ Bắc Nặc Phong lại “lực bất tòng tâm” như vậy, khiến bọn họ giải quyết mọi chuyện dễ dàng đến thế.

“Tuy nói là vậy, nhưng Ngọc ca, Bắc Nặc Phong sau này e là sẽ không chịu bỏ qua đâu, chúng ta có nên nghĩ cách gì không?” Bạch Khởi hỏi.

“Không cần nghĩ cách, sau này Bắc Nặc Phong dám đến, thì phải chuẩn bị tâm lý.

Khi đồng ý giúp Bắc quốc bên kia giải độc cho Bắc Nặc Phong, anh đã chuẩn bị sẵn rồi.

Hơn nữa là chuẩn bị đặc biệt cho Bắc Nặc Phong.

Anh muốn xem, vì để sống mà Bắc Nặc Phong có thể làm được đến mức nào.” Vạn Cổ đưa tay sờ cằm nói: “Thiếu gia, chất độc của Bắc Nặc Phong biến đổi rất nhanh, mỗi lần phát tác sẽ đau đớn hơn lần trước, hắn cũng không còn nhiều thời gian và cơ hội nữa đâu.” “Ồ?

Nói vậy là sao?” Nghe vậy, Tô Ngọc đã có chút tò mò.

Lại còn có loại độc dược như vậy sao?

Thật thú vị!

“Chất độc này tổng cộng có thể biến đổi bảy lần, sau bảy lần lại từ từ trở về điểm ban đầu, đến khi trở về điểm ban đầu thì mạng hắn cũng chỉ còn thoi thóp thôi.” Đến lúc đó dù có tất cả dược liệu, dù bọn họ có ra tay thì Bắc Nặc Phong cũng khó mà cứu vãn được.

Nghe vậy, Tô Ngọc khẽ cười: “Thì ra là vậy, Vạn Cổ, mấy loại độc ngươi làm ra thật sự rất thú vị đấy.” “Đó là đương nhiên.” Dám ra tay với phu nhân và bọn họ, Bắc Nặc Phong quả là có gan lớn.

Bạch Khởi và Nam Kiều nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ hả hê.

Rõ ràng có cơ hội sống, mà Bắc Nặc Phong lại cứ thích lấy mạng mình ra đùa giỡn.

Sau này bọn họ cứ xem kịch vui là được, Ngọc ca ca chắc chắn còn sắp xếp chuyện thú vị hơn nữa.

Đột nhiên có chút mong đợi rồi.

“Hai người nhìn gì?” Thấy Nam Kiều và bọn họ đều nhìn chằm chằm vào mình, Tô Ngọc cau mày hỏi.

“Không có gì, chúng em chỉ cảm thấy Ngọc ca ca thật sự quá lợi hại.” Tô Ngọc lắc đầu, đi trước về Vương phủ.

Vương Cẩn Hòa thấy bọn họ ra ngoài nhanh như vậy đã về, trong mắt đầy vẻ ngạc nhiên: “Sao các anh về nhanh vậy?

Có phải xảy ra chuyện gì không?” “Quả thật có chút chuyện.” Tô Ngọc đơn giản vài câu đã kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện xảy ra ở hành cung.

Vương Cẩn Hòa nghe xong, biểu cảm ít nhiều cũng có chút khó nói thành lời.

“Cái Bắc Nặc Phong này có phải ở đây không được bình thường không?” Vương Cẩn Hòa đưa tay chỉ vào đầu mình hỏi.

Rõ ràng biết mình còn cần Nam Kiều và bọn họ giúp giải độc, kết quả không những không coi trọng mà còn chửi rủa Nam Kiều và bọn họ?

Không biết Nam Kiều và bọn họ ngoài chuyện mạng sống ra thì tính khí đều không tốt sao?

“Nam Kiều và bọn họ không thu thập Bắc Nặc Phong à?” Nam Kiều vô cùng tiếc nuối nói: “Chúng em cũng muốn thu thập Bắc Nặc Phong lắm, nhưng Ngọc ca ca không đồng ý, chúng em đành phải tạm tha cho hắn vậy.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Là chuyện như vậy sao?” Tô Ngọc ừ một tiếng: “Quả thật là vậy.” “Tại sao?” Bắc Nặc Phong vốn dĩ đã đáng bị đánh, có thu thập cũng chẳng sao, sao anh lại còn bắt đầu bảo vệ hắn ta vậy?

“Không nên quá bắt nạt người khác.” Vương Cẩn Hòa chợt hiểu ra, gật đầu.

Cô đã hiểu rồi.

Bắc Nặc Phong bây giờ đã trúng độc, cho dù có chửi rủa đi nữa, sau khi mọi người biết cũng sẽ nói rằng hắn chẳng qua là đau đến cực điểm nên mới như vậy thôi.

Bọn họ tức giận mà rút lại lời hứa cũng là điều có thể, dù sao trước đó đã nói rõ rồi, nhưng lúc này nếu quá đáng, người ta sẽ nói bọn họ nhỏ mọn, Bắc Nặc Phong đã như vậy rồi mà bọn họ còn đổ đá xuống giếng.

Cách làm này ít nhiều cũng hơi quá đáng.

“Nếu ở nơi khác, thật sự có thể trừng trị Bắc Nặc Phong một trận cho hả dạ.” Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói.

Tô Ngọc khẽ mỉm cười.

Có thể khiến Vương Cẩn Hòa, người vốn không mấy hứng thú với những chuyện này, nói ra lời như vậy thì Bắc Nặc Phong cũng là một nhân tài.

Đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc khẽ cười: “Không vui à?” Vương Cẩn Hòa dứt khoát lắc đầu: “Không đến mức không vui, nhưng em chỉ cảm thấy Bắc Nặc Phong đến đây thật đúng lúc.” “Tiếp theo bọn họ muốn làm gì anh đã điều tra được chưa?” “Yên tâm, anh đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi.” Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt nhìn Tô Ngọc, dù sao có sự chuẩn bị là tốt.

Chuyện Bắc Nặc Phong trúng độc rất nhanh mọi người đều biết.

Ngô Kim Ngọc nghe tin này thì phấn khích không thôi, thì ra Bắc

Nặc Phong cũng có ngày hôm nay à.

Cô ta còn tưởng Bắc Nặc Phong lợi hại đến mức nào, không ngờ cũng chỉ đến vậy.

Vì chuyện này, Ngô Kim Ngọc còn đặc biệt đi tìm Bắc Nặc Phong một phen, kết quả bị Bắc Nặc Phong đánh bị thương.

Vì vậy, Ngô Kim Ngọc nuốt không trôi cục tức này, muốn tìm Huyền Phỉ Nhiên giúp đỡ hòa giải.

Huyền Phỉ Nhiên đưa tay xoa xoa thái dương, sự chán ghét dành cho Ngô Kim Ngọc đã đạt đến cực điểm.

Cô nói không có chuyện gì mà cứ đi gây sự với người ta làm gì?

Rõ ràng biết người ta trúng độc tâm trạng chắc chắn không tốt, còn ở đây lải nhải, thậm chí đi khiêu khích người ta.

Trong tình huống này, Bắc Nặc Phong không đánh cô ta thì còn đánh ai?

"Bệ hạ Huyền quốc, chuyện này người xem xử lý thế nào đây?" Huyền Phỉ Nhiên bị câu nói này khiến vô cùng khó chịu.

"Ha, xử lý thế nào?

Các ngươi không phải người của Huyền quốc, chuyện giữa các ngươi tự mình xử lý là được, đến tìm trẫm làm gì?

Sẽ không thật sự nghĩ rằng trẫm có thể giúp các ngươi giải quyết mọi vấn đề đó chứ?" Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy bọn họ thật sự có chút ngu ngốc.

Làm chuyện gì cũng ngốc như vậy.

Chương 2073

“Người không quản sao?” Ngô Kim Ngọc vốn tưởng rằng đến đây sau Huyền Phỉ Nhiên chắc chắn sẽ giúp đỡ, ai ngờ Huyền Phỉ Nhiên lại không quản, điều này khiến Ngô Kim Ngọc cảm thấy mình như bị ai đó tát mạnh một cái.

Cảm giác này thật sự quá khó chịu.

“Trẫm tại sao phải quản?

Đây chẳng lẽ không phải chuyện của chính các ngươi sao?” Bắc Nặc Phong biết ngay sẽ có kết quả như vậy, bọn họ đều không phải người của Huyền quốc, người của hai nước bọn họ gây mâu thuẫn, tại sao Huyền quốc ở đây phải giúp đỡ chứ?

Ngô Kim Ngọc này cũng là một kẻ ngu ngốc, chuyện như vậy mà cũng không nhìn ra.

Chẳng trách trước đây bị người ta hãm hại thê thảm như vậy.

Bị đánh rồi mà cũng không dám nói nhiều.

“Ngô Kim Ngọc, cô tưởng vậy là có thể giải quyết được sao?

Đồ ngu ngốc.” Trong mắt Ngô Kim Ngọc tràn đầy vẻ âm u, cô ta quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong, châm chọc nói: “Dù sao cũng mạnh hơn loại người trúng độc đoản mệnh như anh nhiều.” Lời nói của Ngô Kim Ngọc vừa thốt ra, như đâm một nhát dao chí mạng vào tim Bắc Nặc Phong.

Vẻ mặt kiêu ngạo của Bắc Nặc Phong vừa rồi, trong khoảnh khắc này lập tức bình tĩnh lại, trong ánh mắt bình tĩnh đó, là một cơn bão tố ẩn chứa.

Huyền Phỉ Nhiên giả vờ không nhìn thấy phong ba sóng gió giữa hai người, mà im lặng phê duyệt tấu chương của mình.

“Nếu hai vị không có việc gì, trẫm ở đây còn có việc phải xử lý, sẽ không giữ hai vị nữa.

Còn về mâu thuẫn giữa hai vị, làm phiền hai vị tự mình giải quyết, nếu hai vị có gây ra án mạng gì thì đó cũng là trách nhiệm của quốc gia các vị, đừng đến tìm trẫm, càng đừng liên lụy đến Huyền quốc.” Lời nói của Huyền Phỉ Nhiên trực tiếp đẩy mọi chuyện của hai người sang cho chính bọn họ.

Bắc Nặc Phong trong lòng ảo não, xem ra thái độ của Huyền quốc đối với bọn họ thật sự rất tệ.

Nếu thái độ tốt thì cũng sẽ không nói ra những lời như vậy.

“Bệ hạ Huyền quốc, ta có chút việc muốn bàn bạc riêng với người.” Bắc Nặc Phong nghĩ đã đến đây rồi thì cùng lúc nói luôn chuyện giải độc.

Khỏi phải sau này mình lại phải chạy thêm lần nữa, đến lúc đó phiền phức biết bao?

“Ồ?

Không biết Thái tử Bắc quốc có chuyện gì muốn nói với trẫm?” Huyền Phỉ Nhiên giả vờ như mình không biết gì nhìn Bắc Nặc Phong kỳ lạ hỏi.

Bắc Nặc Phong cau mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, dường như đang xem hắn có thật sự không biết gì không.

Nếu thật sự không biết gì, vậy có thể châm ngòi mối quan hệ giữa hai người không?

Về điều này, Bắc Nặc Phong suy nghĩ nhiều hơn.

Tô Ngọc bây giờ có được địa vị như vậy, chẳng phải vì mối quan hệ tốt với Huyền Phỉ Nhiên sao?

Nếu mối quan hệ giữa hai người xuất hiện vấn đề, vậy thì bọn họ có thể đánh từng người một.

Huyền Phỉ Nhiên trong lúc Bắc Nặc Phong trầm mặc vẫn luôn nhìn hắn, nhìn vẻ mặt hắn không ngừng biến đổi, liền biết người này chắc chắn không có ý tốt.

Thậm chí còn đang nghĩ đến những chuyện không nên có.

“Thái tử có chuyện gì muốn nói thì bây giờ có thể nói rồi, trẫm sau này còn rất nhiều việc phải bận, e là không có cơ hội nghe ngươi nói riêng những chuyện này.” Huyền Phỉ Nhiên lạnh nhạt nói.

Giọng điệu đó không khác gì trực tiếp nói cho Bắc Nặc Phong biết, chuyện ngươi muốn nói trẫm không có hứng thú, ngươi không muốn nói thì mau đi đi.

Bắc Nặc Phong liếc nhìn Ngô Kim Ngọc bên cạnh, cô ta giả vờ không nhìn thấy.

Cô ta muốn nghe xem Bắc Nặc Phong rốt cuộc muốn nói gì với Hoàng thượng Huyền quốc.

Vạn nhất là để đối phó với Ngô quốc bọn họ thì sao?

Nếu như vậy thì Ngô quốc bên kia không chịu nổi đòn giáng này.

Cô ta vẫn nên nghe một chút thì hơn.

“Chuyện này không liên quan gì đến cô, cô ở đây làm gì?” Bắc Nặc Phong ghét bỏ nhìn Ngô Kim Ngọc nói.

“Anh quản tôi sao?

Đây là hoàng cung Huyền quốc, không phải của Bắc quốc anh, Hoàng đế Huyền quốc còn chưa đuổi tôi đi, anh có tư cách gì mà ở đây đuổi tôi đi chứ?” Ngô Kim Ngọc hừ một tiếng không khách khí

hỏi.

Bắc Nặc Phong sắc mặt khó coi nhìn Ngô Kim Ngọc, nói chuyện này trước mặt Ngô Kim Ngọc khiến hắn có chút không vui.

Thấy bọn họ cứ giằng co như vậy, Huyền Phỉ Nhiên cau mày có chút không vui: “Các ngươi rốt cuộc muốn nói gì?

Trẫm bên này còn rất nhiều việc phải xử lý, không có thời gian ở đây xem các ngươi như vậy.” “Bệ hạ Huyền quốc, ta cũng không có việc gì, chỉ là muốn thỉnh người tìm Ngọc Vương, bảo hắn gọi Nam Kiều và những người khác giải độc cho ta.” Huyền Phỉ Nhiên bất ngờ nhìn Bắc Nặc Phong: “Giải độc cho ngươi?

Trước đây Tiểu Ngọc không phải đã dẫn người đi rồi sao?

Hơn nữa hắn còn nói với trẫm, chỉ cần các ngươi tìm được dược liệu, rất nhanh là có thể giải độc, ngươi bây giờ đến tìm trẫm nói chuyện này là vì sao?” “Ngọc Vương và bọn họ không muốn giải độc cho ta nữa.” Bắc Nặc Phong nói như vậy dường như cũng không sai.

Tô Ngọc và bọn họ quả thật không muốn nữa.

“Ừm?

Chỉ cần là chuyện Tiểu Ngọc đã đồng ý thì hắn đều sẽ làm được, lúc này hắn đột nhiên không vui là vì sao?” Bắc Nặc Phong theo bản năng cúi đầu không nói gì, thấy vẻ mặt hắn như vậy, những người bên cạnh sao còn có thể không hiểu đạo lý chứ?

“Ngươi đã làm gì Tiểu Ngọc và bọn họ?” Bắc Nặc Phong cười gượng nói: “Ta và bọn họ có chút hiểu lầm.” “Tiểu Ngọc không phải là người nhỏ mọn như vậy, chắc chắn là ngươi đã làm gì đó chạm đến giới hạn của hắn, hắn mới đưa ra lựa chọn như vậy, nếu ngươi vẫn giữ thái độ này, sau này chỉ có thể tự mình tìm Tiểu Ngọc thôi.” Huyền Phỉ Nhiên nghiêm mặt nói.

Chuyện này Tô Ngọc quả thật không nói với hắn, nhưng hắn ít nhiều cũng biết một chút.

Dù sao hành cung bên kia hắn cũng đã cho người theo dõi rồi.

Bây giờ Bắc Nặc Phong nói chỉ là một chút chuyện nhỏ, ai tin chứ?

"Bệ hạ Huyền quốc, ta nói đều là thật, không lừa người." "Ngươi muốn trẫm gọi Tiểu Ngọc đến đối chất mặt đối mặt với ngươi thì ngươi mới nói thật sao?" Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Bắc Nặc Phong không nói gì nữa, Tô Ngọc vừa đến không phải sẽ biết hết mọi chuyện sao?

Lúc này Ngô Kim Ngọc bên cạnh hả hê nói: "Về vấn đề này, anh không cần hỏi Ngọc Vương, tôi biết." Trước đây Ngọc Vương dẫn Nam Kiều và bọn họ đi để áp chế chất độc cho Bắc Nặc Phong, còn chưa vào cửa đã nghe thấy Bắc Nặc Phong ở đó chửi rủa bọn họ, từ Ngọc Vương đến Nam Kiều và bọn họ, cuối cùng thậm chí ngay cả Đại Tế sư và đại thần Bắc quốc cũng không ai thoát, chính vì chuyện này Ngọc Vương mới dẫn người rời đi.

Lời nói của Ngô Kim Ngọc giống như xé toạc tấm màn che xấu hổ trên người Bắc Nặc Phong sớm hơn dự kiến.

Khiến Bắc Nặc Phong cứ thế mà phơi bày trước mặt mọi người.

Bắc Nặc Phong theo bản năng nắm chặt hai tay, vẻ mặt căm hận nhìn Ngô Kim Ngọc: "Cô dám…" "Tôi có gì mà không dám?

Những gì cần nói tôi đã nói rồi, vậy thì tôi đi trước đây." Nói xong liền quay người rời đi, không thèm liếc nhìn Bắc Nặc Phong một cái.

Bắc Nặc Phong tức đến mức suýt thổ huyết.

Chương 2074

Cô ta đã nói hết rồi, bây giờ đi còn có ích gì?

Bắc Nặc Phong cũng đã nhận ra, Ngô Kim Ngọc gây rắc rối chính là cố ý.

“Chuyện này là thật sao?” Nghe xong lời của Ngô Kim Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên ánh mắt sắc bén nhìn Bắc Nặc Phong.

Vẻ mặt đó vừa nhìn là biết đã tức giận rồi.

“Không phải đâu, về chuyện này ta có thể giải thích.” Bắc Nặc Phong tuy nói mình muốn giải thích, nhưng lời đến khóe miệng thì mọi lời giải thích đều đã vô dụng.

“Giải thích thì không cần, trẫm chỉ muốn biết đây có phải là thật không.” Bắc Nặc Phong bất lực gật đầu, chuyện này đã có người nói ra rồi, cho dù hắn bây giờ phủ nhận cũng vô ích.

Không những vô ích mà còn khiến người ta xem thường hắn.

“Là thật.” “Nếu đã như vậy, ngươi không cần đến tìm trẫm nữa, chuyện này trẫm nói không có tác dụng.

Trước đây khi Đại Tế sư đến tìm trẫm, Tiểu Ngọc đã nói rất rõ ràng rồi, Nam Kiều và bọn họ cũng là những thiên chi kiêu tử, hơn nữa tính khí của bọn họ cũng không hề tốt như ngươi nghĩ.

Huyền Phỉ Nhiên cau mày không vui nói.

“Huống hồ Tiểu Ngọc vốn dĩ đã có ý kiến với các ngươi, bây giờ các ngươi còn muốn tìm Tiểu Ngọc giúp đỡ, e là không có cơ hội rồi, trẫm không thể giúp các ngươi được, còn phải làm thế nào thì tùy các ngươi thôi.” Huyền Phỉ Nhiên nói đầy ẩn ý.

“Người là Hoàng thượng Huyền quốc, làm sao có thể không giúp được?

Chỉ cần người nguyện ý.” Huyền Phỉ Nhiên cảm thấy lời nói của Bắc Nặc Phong dường như cũng không có gì sai.

“Ngươi nói không sai.” “Vậy nên vẫn cần Bệ hạ Huyền quốc giúp đỡ chúng ta, không biết có được không?” Bắc Nặc Phong nghe những lời của Huyền Phỉ Nhiên, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra vẫn còn cơ hội.

Hắn đã nói mà, đến tìm Huyền Phỉ Nhiên hữu ích hơn nhiều so với trực tiếp tìm Tô Ngọc.

Dù sao Huyền Phỉ Nhiên dù nói thế nào cũng là Hoàng đế Huyền quốc, còn Tô Ngọc chẳng qua chỉ là một Vương gia.

Quyền lực có lớn đến mấy cũng không thể sánh bằng một mình Huyền Phỉ Nhiên.

Vương Cẩn Hòa gật đầu đồng ý: “Vậy được rồi.” Nam Kiều ngồi bên cạnh nghe hai người đối thoại: “Theo tính cách của Bắc Nặc Phong, điều đầu tiên hắn làm lẽ ra là ép buộc chúng ta chủ động đề nghị giải độc cho hắn, thậm chí còn muốn chúng ta lấy dược liệu ra.” Trước đây Bắc Nặc Phong chẳng phải có suy nghĩ như vậy sao?

“Nam Kiều nói đúng.” Vương Cẩn Hòa nhìn người này, lại nhìn người kia.

Quả nhiên, cô không thích hợp suy nghĩ những chuyện này, cô chỉ thích hợp với những chuyện tương đối trực tiếp thôi.

Bằng không đầu óc cô sẽ không xoay chuyển kịp.

“Thôi, em không nói chuyện này với các anh nữa, em ra ngoài một chuyến.” Tô Ngọc vội vàng đưa tay kéo Vương Cẩn Hòa đang muốn rời đi, cau mày hỏi: “Đi làm gì?” “Bí mật.” Tô Ngọc nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, từ khi nào mà vợ mình cũng có bí mật với mình rồi?

“Ai da, anh sau này sẽ biết thôi.” Nói xong liền gạt tay Tô Ngọc ra rồi đi.

Nam Kiều và bọn họ dùng ánh mắt ra hiệu cho người bên cạnh, vẻ mặt đó rất tinh quái.

Bạch Khởi giả vờ không nhìn thấy ám hiệu của Nam Kiều.

Lúc này anh ta cảm thấy tốt nhất là không nên làm phiền Ngọc ca thì hơn, kẻo bọn họ gặp xui.

“Các em nói Tiểu Hòa có chuyện gì giấu anh?” Tô Ngọc cau mày nói.

Anh thật sự không biết có chuyện gì có thể khiến Vương Cẩn Hòa làm như vậy.

Nam Kiều và bọn họ quay đầu nhìn trời nhìn đất, chỉ không nhìn Tô Ngọc.

Ngọc ca ca vẫn nên tự mình nghĩ cách tìm hiểu đi.

Tô Ngọc thấy bọn họ như vậy thì không vui nói: “Thôi không nói với các em nữa, anh đi tìm Tiểu Bảo và các con, hỏi xem bọn chúng có biết không.” Nói xong liền đi.

Đợi người đi rồi, Vạn Cổ trong mắt lộ vẻ cười, như thể đã biết hết mọi chuyện.

Nam Kiều và bọn họ nhìn nụ cười của Vạn Cổ liền vội vàng xích lại gần: “Vạn Cổ, anh có biết gì không?” “Vài ngày nữa là mùng chín rồi.” Mùng chín?

Nam Kiều và Bạch Khởi nhìn nhau, chợt hiểu ra: “Thời gian trôi nhanh thật.” “Ai nói không phải chứ?

Vậy chúng ta cũng đi chuẩn bị một chút.” Xem ra Ngọc ca đã hoàn toàn quên mất rồi.

“Được, mau đi thôi, chúng ta cũng đi chuẩn bị đây.” Nói xong đều đi rồi.

Vạn Cổ khẽ cười, Tô Ngọc sẽ rất hạnh phúc phải không?

Bọn họ đang nghĩ gì Tô Ngọc không hề biết, khi Tô Ngọc tìm thấy Tiểu Bảo và các con, bọn chúng cũng thần thần bí bí.

“Tiểu Bảo, các con có biết mẹ con gần đây đang làm gì không?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo trực tiếp hỏi.

“Sao vậy ạ?” “Mẹ con vậy mà lại có bí mật với cha.” Về chuyện của Vương Cẩn Hòa, anh đều biết hết, bất kể bên cô xảy ra chuyện gì, Vương Cẩn Hòa đều sẽ nói cho anh biết.

Nhưng đây là lần duy nhất, khi anh hỏi thì Vương Cẩn Hòa lại nói với anh là bí mật?

Đây là chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Tiểu Bảo lắc đầu: “Chuyện này chúng con không biết, mẹ không nói với chúng con.” Tô Ngọc vẻ mặt nghi ngờ nhìn Tiểu Bảo: “Con nói thật sao?” Khi nói lời này còn nhìn sang Tô Ngôn Triệt và các con khác.

Mấy đứa trẻ đều lắc đầu tỏ vẻ không biết chuyện này.

Tô Ngọc nhìn hồi lâu cũng không nhìn ra điều gì, đành phải rời đi.

“Được rồi, vậy cha đi thư phòng xử lý việc, khi mẹ con về thì bảo mẹ con đến tìm cha.” “Vâng.” Đợi Tô Ngọc đi rồi và đi xa rồi, Tiểu Bảo và các con mới thở phào nhẹ nhõm.

Cha mà không đi khỏi đây nữa, bọn chúng đều sẽ không chịu nổi, đến lúc đó chắc chắn sẽ bại lộ.

Sau khi Tô Ngọc rời đi vẫn cảm thấy có chút không đúng, Tiểu Bảo và các con trông có vẻ hơi căng thẳng?

Nói chuyện với anh thì có gì mà phải căng thẳng chứ?

Hay là bọn chúng thật sự đang giấu anh chuyện gì?

Nên mới không dám nói chuyện với anh?

Suy nghĩ hồi lâu, Tô Ngọc cũng không nghĩ ra rốt cuộc có chuyện gì có thể khiến Tiểu Bảo và các con đối xử với anh như vậy.

Đưa tay sờ cằm, tầm mắt Tô Ngọc đặt ra bên ngoài.

Thấy Nguyên Bảo bước vào: “Nguyên Bảo, ngươi có thấy hai hôm nay Tiểu Hòa cứ kỳ kỳ quái quái không?” “Có sao ạ?” Sao anh ta lại không phát hiện ra?

“Có chứ, hai hôm nay cứ thần thần bí bí, anh hỏi cô ấy đi đâu còn giữ bí mật với anh.” Tô Ngọc cau mày, canh cánh trong lòng về chuyện này.

Chương 2075

Vương Cẩn Hòa vốn luôn có chuyện gì cũng sẽ nói cho anh biết, lần này vậy mà lại chọn cách giấu anh.

Chuyện này tuyệt đối không bình thường.

"Còn Tiểu Bảo và các con, khi nói chuyện với anh vậy mà còn căng thẳng, ngươi nói có kỳ lạ không?" Tô Ngọc tiếp tục nói.

Nguyên Bảo lắc đầu: "Có gì mà kỳ lạ?

Trước đây Tiểu thiếu gia và các con cũng không phải chưa từng như vậy, tôi thấy là ngài nghĩ nhiều rồi." Tô Ngọc cau mày, kỳ lạ nhìn Nguyên Bảo một cái, lẽ nào anh thật sự nghĩ nhiều rồi sao?

Không phải vậy chứ.

"Anh không nên nghĩ nhiều." "Ngài đừng nghĩ nữa, đã phu nhân không nói cho ngài biết, có lẽ là không muốn cho ngài biết, đợi khi phu nhân cảm thấy có thể cho ngài biết thì tự nhiên sẽ nói cho ngài biết thôi, ngài sốt ruột làm gì?" Nguyên Bảo bất lực nói.

Trước đây cũng không phát hiện ra Thiếu gia là người sốt sắng như vậy.

Sao đột nhiên lại thay đổi.

Chẳng qua là phu nhân có chuyện không nói cho anh biết thôi mà, sao lại thành ra thế này?

Tô Ngọc suy nghĩ kỹ lại cảm thấy Nguyên Bảo nói cũng có lý, liền gật đầu: "Được rồi, ngươi nói vậy dường như cũng không vấn đề gì." Vì sự an ủi của Nguyên Bảo, Tô Ngọc cũng không tiếp tục nghĩ về vấn đề này, mà tiếp tục bận rộn với công việc trong tay.

Ở nơi Tô Ngọc không nhìn thấy, Nguyên Bảo khẽ cười không tiếng động.

Tuy nhiên Tô Ngọc càng ngày càng cảm thấy tình hình không đúng lắm.

Người trong nhà nhìn anh với ánh mắt hơi kỳ lạ, hơn nữa còn chủ động đến chia sẻ công việc trong tay anh.

Chỉ cần là những việc bọn họ có thể làm, đều bị bọn họ lấy đi hết.

Đều không cho anh đụng vào.

Trừ một số chuyện khác ra.

Gọi Nguyên Bảo đang muốn đi lại, Tô Ngọc cau mày hỏi: "Nguyên Bảo, hôm nay các ngươi rốt cuộc là tình huống gì?" "Ơ?

Tình huống gì ạ?" Nguyên Bảo giả vờ vô tội nhìn Tô Ngọc, như thể đang hỏi ngài đang nói gì vậy.

"Mấy ngày gần đây các ngươi không được bình thường, không chỉ Tiểu Hòa, ngay cả ngươi và Nam Kiều bọn họ cũng vậy, các ngươi có phải có chuyện gì giấu anh không?" Tô Ngọc nhìn chằm chằm Nguyên Bảo hỏi.

Mấy ngày nay ánh mắt của bọn họ khiến anh toàn thân không thoải mái.

Bây giờ cuối cùng cũng gặp được người rồi, tự nhiên phải tìm cách hỏi cho rõ đây rốt cuộc là chuyện gì.

Nguyên Bảo khẽ hắng giọng rồi vô cảm nói: "Ngài đừng nghĩ nhiều nữa, cũng không có chuyện gì lớn." Tô Ngọc căn bản không tin lời Nguyên Bảo nói: "Ngươi nói không có chuyện gì lớn, ngươi nghiêm túc sao?

Không đùa với anh chứ?" Nguyên Bảo dở khóc dở cười nhìn người trước mặt: “Tôi đùa với ngài làm gì?

Nói thật với ngài đấy.” “Anh không tin.” Tô Ngọc không hề nghĩ ngợi liền lắc đầu nói.

Mấy ngày nay bọn họ luôn thần thần bí bí, nói thật sự không có chuyện gì thì anh mới không tin.

Bọn họ chắc chắn có chuyện gì giấu anh không nói.

“Nguyên Bảo, rốt cuộc là chuyện gì?

Các ngươi rốt cuộc có chuyện gì giấu anh?” Tô Ngọc hôm nay với thái độ này xem ra không hỏi ra được thì sẽ không chịu thôi.

“Không có.” Tô Ngọc thấy Nguyên Bảo như vậy liền biết anh ta chắc chắn sẽ không nói, không còn cách nào cũng không tiếp tục hỏi.

“Thiếu gia, nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây, dù sao bên tôi còn có chút việc phải làm.” Nói xong liền đứng dậy rời đi.

Tô Ngọc nheo mắt nhìn Nguyên Bảo rời đi, cảm giác kỳ lạ trong lòng càng rõ ràng hơn.

Anh muốn xem những người này giấu anh rốt cuộc đã làm những gì, đặc biệt là Vương Cẩn Hòa.

Mấy ngày gần đây sáng đi tối về, hỏi cô ấy đi đâu cũng không nói, không nói thì thôi còn không cho anh đi điều tra, cũng không cho những người bên cạnh nói cho anh biết.

Đây vẫn là lần đầu tiên đấy.

Đưa tay xoa xoa thái dương, vì hành động này của bọn họ mà mấy ngày gần đây anh không muốn làm việc đàng hoàng nữa.

Cứ nghĩ mãi chuyện này.

Khẽ thở dài một tiếng, Tô Ngọc đưa tay xoa xoa thái dương.

Thôi được, không nói thì không nói vậy, anh không tin là bọn họ có thể không nói mãi được?

Sớm muộn gì cũng sẽ biết thôi.

Đến ngày mùng chín, Vương Cẩn Hòa hiếm hoi không ra ngoài.

Tô Ngọc hiếm hoi dậy muộn, vốn tưởng Vương Cẩn Hòa đã đi rồi, ai ngờ cô ấy vậy mà vẫn ở nhà.

Điều này khiến Tô Ngọc cảm thấy vô cùng kỳ lạ.

Đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đưa tay ôm cô ấy: "Hôm nay không ra ngoài sao?" Vương Cẩn Hòa liếc nhìn Tô Ngọc: "Không ra ngoài, hôm nay ở nhà có việc." "Việc gì?

Anh có thể biết không?" Tô Ngọc cảm thấy mình thật sự quá ti tiện, từ khi nào anh lại ti tiện như vậy chứ?

"Đương nhiên có thể." Khi Tô Ngọc chuẩn bị hỏi thì nghe thấy Vương Cẩn Hòa nói: "Tuy em có thể cho anh biết, nhưng không phải bây giờ, đừng hỏi, hỏi cũng không nói." "…" Tô Ngọc im lặng nhìn Vương Cẩn Hòa, cô bé này cố ý sao?

"Tiểu Hòa, em gần đây rốt cuộc đang bận gì vậy?

Tại sao không thể nói cho anh biết?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa bắt đầu tố cáo hành vi của cô ấy.

"Không nói cho anh biết." "Tiểu Hòa…" "Hỏi cũng không nói đâu, được rồi chúng ta đi thôi, đi ăn gì đó." Vương Cẩn Hòa kéo Tô Ngọc ra ngoài.

Sau đó Tiểu Bảo và các con nhìn thấy Tô Ngọc vẻ mặt bất lực bị Vương Cẩn Hòa kéo ra ngoài.

Thấy vẻ mặt của Tô Ngọc như vậy, Tiểu Bảo và các con không nhịn được cười, cha cũng quá đáng thương rồi phải không?

Vậy mà lại bị mẹ bắt nạt như vậy.

Nếu cứ tiếp tục đợi nữa, bọn chúng thật sự không biết nên nói gì cho phải.

“Mấy vị thúc thúc, làm phiền các vị rồi.” “Không phiền, nhưng nếu các con mà không đến nữa, chúng ta thật sự không biết nên nói gì cho phải nữa.” “Chúng ta mau đi ăn cơm thôi.” “Được, đi ăn cơm.” Lúc ăn cơm, đồ ăn được bày rất nhiều, Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa: “Hôm nay là ngày gì?

Làm nhiều món ăn vậy?” Lúc này Tiểu Bảo bưng một bát mì đến đặt trước mặt Tô Ngọc.

Trong bát mì này còn có một quả trứng luộc lòng đào.

Chương 2076

“Cha, sinh nhật vui vẻ.” Tô Ngọc nghe lời Tiểu Bảo nói liền sững lại, ngây người nhìn con trai mình, suy nghĩ hồi lâu mới nhớ ra hôm nay là mùng chín, cũng là sinh nhật của anh.

Tô Ngọc bất lực cười.

Nam Kiều và bọn họ đừng phá hỏng nhé, bây giờ Tiểu Bảo nói ra cuối cùng cũng vui rồi, lũ lượt đi lấy quà sinh nhật cho Tô Ngọc.

“Ngọc ca ca, sinh nhật vui vẻ.” Không chỉ bọn họ, ngay cả mấy người đến từ hành cung cũng đã chuẩn bị quà.

“Tốt lắm, các ngươi đều thông đồng với nhau.” Anh cứ bảo mấy tên này khi ở thư phòng làm gì mà cứ không có gì cũng tìm chuyện để nói.

“Xem ra chúng ta đến không muộn.” Nghe thấy tiếng nói Tô Ngọc nhìn sang, là Huyền Phỉ Nhiên và Thái hậu bọn họ, ngoài ra vợ chồng Tô Cửu cũng dẫn Tô Cẩm Trần đến.

Tô Cẩm Trần vừa xuống đã ôm một cái hộp chạy về phía Tô Ngọc: “Hoàng thúc sinh nhật vui vẻ.” “Cảm ơn Trần nhi.” Mấy ngày sinh nhật này của anh đều là Vương Cẩn Hòa nấu mì trường thọ cho anh, sau đó cùng các con và Nam Kiều bọn họ ăn mừng.

Ai ngờ năm nay Vương Cẩn Hòa lại cho anh một bất ngờ lớn như vậy.

Có bất ngờ mà cũng có cảm động.

“Các ngươi có phải đã biết từ sớm rồi không?” Tô Ngọc nhìn bọn họ hỏi.

“Quả thật đã biết, anh ở bên ngoài nhiều năm như vậy chúng ta cũng chưa từng tổ chức sinh nhật cho anh, vừa hay lần này anh ở đây, tất cả chúng ta đều ở đây, cùng nhau tổ chức một lần.” Huyền Phỉ Nhiên đương nhiên gật đầu.

Khi Tô Ngọc chuẩn bị nói gì đó, Nguyên Bảo cũng dâng lên món quà của mình.

“Nguyên Bảo, ngươi không phải nói ngươi không biết sao?” Nói cái gì mà không vấn đề gì.

À, vấn đề lớn nhất chính là bọn họ đấy.

Nguyên Bảo không nhịn được cười: “Đây là phu nhân dặn dò, đây không phải là muốn cho ngài một bất ngờ lớn sao?” Lườm Nguyên Bảo một cái, bất ngờ lớn gì chứ, anh còn tưởng những người bên cạnh mình có phải đã đồng loạt phản bội rồi không.

“Các ngươi thật là… làm sao anh nói các ngươi đây?” Tô Ngọc không biết phải trêu chọc bọn họ thế nào nữa.

Nhận ra ý của Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên buồn cười nói: “Anh à, đừng giận nữa, Tiểu Hòa và bọn họ cũng chỉ là muốn cho anh một bất ngờ nên mới giấu anh thôi.” “Vui không?” Tô Ngọc không nhịn được bật cười, nói không vui thì đúng là giả.

Trọng sinh một lần, những người quan trọng đều ở bên cạnh, bây giờ còn cùng nhau đón sinh nhật cho anh, cảm giác này đã không thể dùng từ "vui" để hình dung được nữa rồi. "Cha ăn mì trường thọ trước đi, không lát nữa sẽ không ngon đâu." Mì trường thọ mẹ nấu là ngon nhất.

Mỗi năm khi mấy anh em bọn họ đón sinh nhật, ngoài bánh kem mẹ làm ra thì còn có một bát mì trường thọ ngon lành nữa. "Phải đó, Tiểu Ngọc con ăn trước đi." "Được." Tô Ngọc ngồi xuống bên cạnh Vương Cẩn Hòa, ăn xong bát mì chỉ trong vài miếng.

Ăn xong, anh nhìn Vương Cẩn Hòa: "Quà của anh đâu?" Vương Cẩn Hòa nghe Tô Ngọc nói vậy, không giấu nổi vẻ hờn dỗi: "Đâu ra cái kiểu tự động đòi quà như anh chứ?" "Ai cũng tặng quà cho anh rồi, có mỗi em là chưa thôi." Món quà anh muốn nhất cũng chính là món quà Vương Cẩn Hòa tặng, năm nào cũng vậy.

Vương Cẩn Hòa giả vờ không tình nguyện, lấy ra một cái hộp đưa cho Tô Ngọc: "Đây, quà của anh." Tô Ngọc háo hức mở hộp ra, bên trong là sáu cây trâm cài tóc với hình dáng và màu sắc khác nhau.

Những vết chạm khắc bằng bạc trên đó vẫn còn rất rõ ràng.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa: "Em tự tay làm à?" "Đúng vậy, anh có thích không?" Mắt Tô Ngọc ánh lên vẻ bất ngờ và vui sướng, quà sinh nhật của anh năm nào cũng do Vương Cẩn Hòa tự tay làm. "Đương nhiên là thích rồi." Nhưng Tô Ngọc như nghĩ đến điều gì đó, nắm lấy tay Vương Cẩn Hòa, nhìn những vết thương trên ngón tay cô, khẽ nhíu mày. "Có đau không?" Từ khi ở bên Vương Cẩn Hòa, anh chưa từng để tay cô bị thương bao giờ.

Giờ đây, trên ngón tay cô lại có thêm nhiều vết thương như vậy, giống như một khối ngọc quý bị thêm vài vết xước, hoàn toàn phá hỏng vẻ đẹp của nó.

Anh vẫn luôn bảo vệ Vương Cẩn Hòa thật tốt, ngay cả đôi tay cô cũng vậy.

Kết quả là bây giờ vì anh mà tay Vương Cẩn Hòa lại thành ra thế này, điều này khiến Tô Ngọc cảm thấy không thoải mái chút nào.

Vương Cẩn Hòa rút tay về, nhìn Tô Ngọc đang nhíu chặt mày, ánh mắt tràn đầy bất lực: "Em không sao đâu, hai hôm nữa là khỏi thôi." Tô Ngọc cứ nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, ánh mắt đó khiến cô vô cùng bất lực: "Em nói thật mà, vài hôm nữa là khỏi rồi." Cô chỉ là không cẩn thận làm bị thương thôi, đối với cô mà nói thực ra không có gì to tát cả.

Thế mà trong lòng Tô Ngọc dường như lại trở thành chuyện vô cùng nghiêm trọng.

Tô Ngọc cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa.

Những người bên cạnh nhìn vẻ mặt lo lắng của Tô Ngọc, bất lực lắc đầu.

Nhưng họ cũng chẳng nói gì. "Con đây là đang an ủi chú đó, sao chú lại còn chê con?" "Tuy rằng trong lòng cha, mẹ con là quan trọng nhất, nhưng con với các em trai, em gái tuyệt đối đứng thứ hai, đương nhiên còn có anh trai nữa." Sau đó mới đến nhóm chú Nam Kiều và những người khác.

Thái Huyền lập tức im lặng, vì Tiểu Bảo nói không sai, trong lòng Tô Ngọc, mấy đứa trẻ có địa vị chỉ đứng sau Vương Cẩn Hòa.

Sau đó mới đến Nam Kiều và nhóm người đó, cùng với những người thân khác của Tô Ngọc. "Được rồi, cháu nói gì cũng đúng." Thái Huyền bất lực lắc đầu.

Nói về chuyện này, anh ta không thể nào nói lại Tiểu Bảo được.

Chỉ mong Tiểu Bảo đừng nói nữa, nếu không thì mặt mũi anh ta sẽ mất hết.

Tiểu Bảo nhìn Thái Huyền hừ một tiếng, thấy trong tô canh gà có một cái đùi gà lớn, bèn gắp đùi gà đặt vào bát Tô Ngọc. "Cha, cha ăn đi." Tô Ngọc ngẩn ra một chút, nhìn đùi gà trong bát: "Con không thích ăn à?" "Hôm nay cha là người mừng thọ, cha ăn đi." "Tiểu Bảo nói không sai, nào chúng ta cùng nâng ly chúc mừng người mừng thọ!" Huyền Phỉ Nhiên vừa nói vừa nâng ly cùng mọi người. "Cảm ơn Hoàng huynh." "A Ngọc, chúc mừng sinh nhật, mong em mãi mãi hạnh phúc như thế này." "Cảm ơn." Ngẩng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang trò chuyện với các con, trên mặt Tô Ngọc hiện lên nụ cười dịu dàng.

Anh ấy giờ rất hạnh phúc, từ khi trở về tìm được hai mẹ con Vương Cẩn Hòa thì vẫn luôn hạnh phúc như vậy.

Sau này cũng sẽ như thế.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc: "Cha rất vui phải không ạ?" Tô Ngọc ừ một tiếng: "Phải, rất vui." Anh đã có được tất cả những gì mình muốn, còn những thứ khác, anh không còn mong muốn gì nữa.

Bữa cơm diễn ra rất vui vẻ, Tô Ngọc cũng uống khá nhiều rượu, đợi đến khi ăn xong, anh đã say mèm, ôm chặt lấy Vương Cẩn Hòa không buông.

Nhìn người bên cạnh đang ôm chặt mình không buông, Vương Cẩn Hòa hơi bất lực, tửu lượng của Tô Ngọc hiện tại rất tốt, thế mà còn có thể say, đủ thấy anh đã uống bao nhiêu rồi.

Nam Kiều và những người khác quen Tô Ngọc bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên họ thấy anh say.

Đã tám năm rồi nhỉ?

Lần nào chẳng phải Ngọc ca chuốc say bọn họ xong rồi còn một mình nhâm nhi, vậy mà hôm nay lại say sao?

Hơn nữa, sau khi say lại cứ ôm chặt chị dâu không buông.

Đây là lần đầu tiên họ thấy cảnh Tô Ngọc bám người như vậy.

Sao mà đáng yêu một cách khó hiểu thế nhỉ?

Vương Cẩn Hòa đưa tay chạm vào má Tô Ngọc: "Anh say rồi à?" "Không say." Tô Ngọc mở mắt nhìn Vương Cẩn Hòa, ánh mắt trông rất mơ màng.

Chương 2077

Vương Cẩn Hòa đưa tay đỡ trán, khẽ cười thành tiếng, sao mà anh nhà cô lại đáng yêu đến thế chứ?

Thật là thú vị quá đi.

Tiểu Bảo và các em ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, cha như thế này, rõ ràng đã say rồi sao còn nói là không say chứ?

Cậu bé ghé sát bên Vương Cẩn Hòa, nhỏ giọng hỏi: "Mẹ ơi, rõ ràng cha đã say rồi, sao cha cứ nói là mình không say ạ?" "Người say rượu thì thường sẽ không nói là mình say đâu." "Thì ra là vậy." "Mẹ đỡ cha con về nghỉ một lát đây, các con cứ tự chơi đi." "Dạ." Tô Cửu và Huyền Phỉ Nhiên nhìn nhau, biết rằng Tô Ngọc hôm nay rất vui nên mới như vậy.

Nhưng nghĩ lại thì cũng phải thôi, bao nhiêu năm rồi, đây là lần đầu tiên tất cả mọi người cùng đón sinh nhật cho anh ấy đúng không?

Cũng khó trách!

Vương Cẩn Hòa đỡ Tô Ngọc về phòng, vừa đặt anh lên giường, Tô Ngọc dường như tỉnh táo hẳn, cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa.

Cô đưa tay che mắt Tô Ngọc: "Nhìn em như thế làm gì?" "Không có gì." "Sao em lại nghĩ đến việc tổ chức cho anh một buổi sinh nhật như thế này?" Thực ra Tô Ngọc có thể nói là không say. "Trước đây toàn là bọn em tổ chức cho anh, lần này anh khó khăn lắm mới trở về, đương nhiên phải tìm một cơ hội để mọi người cùng nhau tổ chức sinh nhật cho anh rồi." Suy nghĩ của Vương Cẩn Hòa thực ra rất đơn giản.

Những năm qua họ ít khi ở lại đây, cũng ít khi ở bên gia đình và bạn bè.

Lần này vừa hay bạn bè và người thân của Tô Ngọc hầu như đều ở bên, tự nhiên cô muốn tổ chức cho anh một buổi sinh nhật thật đặc biệt.

Chỉ là cô không ngờ Tô Ngọc lại vui đến mức uống say như vậy.

Mà cũng không thể nói là say.

Chẳng phải có câu rượu không say người, người tự say sao?

Tình trạng của Tô Ngọc bây giờ đại khái là như vậy. "Anh có khó chịu không?" "Toàn là rượu ngon nhất nên đương nhiên không khó chịu, hơn nữa anh cũng không thật sự say mà." Tô Ngọc cười lắc đầu. "Dù có say hay không thì anh cứ nghỉ ngơi một lát đi." Vương Cẩn Hòa nhẹ giọng an ủi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, anh ngủ một lát đây." "Em ở lại với anh." Tô Ngọc kéo Vương Cẩn Hòa lại không cho cô rời đi, nói thế nào cũng muốn cô ở bên cạnh mình. "Được." Vương Cẩn Hòa ngồi bên mép giường, nhìn Tô Ngọc đang gối đầu trên đùi mình mà ngủ.

Ngủ khoảng một tiếng rưỡi thì Tô Ngọc tỉnh dậy.

Nhìn Vương Cẩn Hòa đang tựa vào đầu giường ngủ say, trong lòng Tô Ngọc dâng lên sự ấm áp.

Anh nhẹ nhàng đứng dậy, bế Vương Cẩn Hòa đặt lên giường.

Vừa đặt cô xuống, Vương Cẩn Hòa đã mở mắt: "Anh tỉnh rồi à?" "Ừm, anh nghỉ ngơi xong rồi, em có muốn ngủ thêm một lát không?" "Ừm, em ngủ thêm lát nữa." Nói xong, cô nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Đợi Vương Cẩn Hòa ngủ say, Tô Ngọc đứng dậy đi đến bàn trang điểm của cô, những cây trâm Vương Cẩn Hòa tặng anh đều đặt ở đó.

Anh tháo tóc dài của mình ra, dùng những cây trâm Vương Cẩn Hòa tặng để cài lại.

Đừng nói là trông khá đẹp mắt đấy chứ.

Sửa soạn xong xuôi, Tô Ngọc mới đi ra ngoài.

Huyền Phỉ Nhiên và Tô Cửu bọn họ đều đã đi rồi.

Mấy người bên hành cung cũng đã rời đi sau bữa cơm.

Nam Kiều và những người khác thấy Tô Ngọc đi ra, trên mặt đều nở nụ cười: "Ngọc ca ca, anh tỉnh rồi." "Tay nghề của chị dâu thật sự không tồi, cây trâm rất hợp với anh đấy." Bạch Khởi nhìn cây trâm ngọc trên đầu Tô Ngọc, mở miệng nói.

Chỉ cần nhìn qua là có thể biết cây trâm ngọc này là do Vương Cẩn Hòa tặng.

Tô Ngọc trên mặt mang theo nụ cười: "Anh cũng thấy vậy." Bạch Khởi và những người khác không nói thêm gì nhiều, chỉ nhìn Tô Ngọc, bất kể thế nào, chỉ cần Ngọc ca vui là được rồi, còn những chuyện khác thì họ không nghĩ nhiều đến vậy.

Trong khi Tô Ngọc đang vui vẻ đón sinh nhật, thì có một người lại đau đớn đến mức không muốn sống.

Đại tế ti nhìn người trước mặt, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh.

Bất kể tình hình hắn ta hiện tại thế nào, đều không liên quan đến họ.

Nếu không phải Bắc Nặc Phong tự tìm đường chết, hắn cũng sẽ không đến nông nỗi như ngày hôm nay.

Mấy ngày nay Bắc Nặc Phong thật sự quá đau đớn, mỗi lần độc phát, hắn ta đều hận không thể tự bóp chết mình.

Cảm giác này khiến hắn ta chỉ muốn chết đi để thoát khỏi tất cả.

Khẽ nhíu mày, Bắc Nặc Phong đau khổ ngẩng đầu nhìn Đại tế ti: "Đi… đi tìm Tô Ngọc bọn họ." Đại tế ti nghe Bắc Nặc Phong nói vậy, cười nhạo: "Chúng ta thì muốn đi đó, nhưng ngài đã cho chúng ta cơ hội sao?" "Đi mau." Bắc Nặc Phong không muốn nghe họ nói những lời này, giờ hắn chỉ muốn mình dễ chịu hơn một chút, chứ không phải nghe Đại tế ti nói mấy chuyện vớ vẩn ở đây.

Đại tế ti liếc nhìn Bắc Nặc Phong một cái rồi quay người rời đi, Bắc Nặc Phong tưởng rằng Đại tế ti đi tìm Tô Ngọc bọn họ rồi.

Thế nhưng Đại tế ti chỉ muốn ra ngoài hít thở không khí, còn chuyện đi tìm người thì hắn ta căn bản không hề có ý định đó.

Trước đây hắn đã đi hai lần rồi.

Cả hai lần đó lần nào mà hắn không phải cúi đầu?

Kết quả Bắc Nặc Phong đã làm gì?

Các đại thần cũng không muốn ở bên trong nghe Bắc Nặc Phong nói những lời đó, càng không muốn nghe hắn ta mắng chửi.

Thế là họ lần lượt đi ra đứng bên cạnh Đại tế ti. "Đại tế ti, chúng ta thật sự không đi tìm Ngọc Vương sao?" "Nếu là các ngươi, các ngươi sẽ giúp hắn ta sao?" Mọi người nhìn nhau, lập tức im lặng.

Phải đó, tại sao họ phải giúp chứ?

Chẳng phải tất cả những gì hắn ta đang có bây giờ đều là do hắn tự chuốc lấy sao?

Nếu không phải vì hắn đã sỉ nhục Ngọc Vương bọn họ, sự việc cũng sẽ không đến mức này.

Bây giờ Tô Ngọc bọn họ không giúp nữa, hắn ta còn có thể nói gì đây chứ? "Thôi kệ đi, sau này hắn ta muốn làm gì thì cứ tự mình làm đi, chúng ta không có bản lĩnh giúp hắn ta có được tất cả những thứ này." Đại tế ti cười khổ nói.

Điều Bắc Nặc Phong muốn làm nhất chính là giải độc, nhưng bây giờ những người có thể giúp hắn ta giải độc đều đã bị hắn ta mắng chửi rồi, còn gì để nói nữa chứ?

Các đại thần bên cạnh im lặng không nói gì.

Không phải sao?

Muốn giải độc, bây giờ chỉ có thể trông vào bản lĩnh của hắn ta thôi, nếu có thể khiến Ngọc Vương bọn họ nguôi giận thì dường như vẫn còn cơ hội.

Chương 2078

"Đi thôi, đợi khi hắn ta qua cơn độc phát là được rồi." Bắc Nặc Phong vẫn còn đang suy nghĩ đợi Đại tế ti và bọn họ đi tìm Tô Ngọc, nhưng kết quả là Đại tế ti và bọn họ ngay cả ý muốn quản hắn ta cũng không còn nữa.

Chỉ mặc kệ hắn ta tự sinh tự diệt.

Đợi đến khi cơn độc phát của Bắc Nặc Phong kết thúc, toàn thân hắn ta đầy mồ hôi, trên người còn vương mùi máu tanh.

Rõ ràng vừa rồi Bắc Nặc Phong đã tự làm mình bị thương. "Đại tế ti bọn họ đâu?" Bắc Nặc Phong nhìn thị vệ đang đến dọn dẹp cho hắn, khàn giọng hỏi.

Thị vệ im lặng không nói gì, trông có vẻ như không dám nói.

Bắc Nặc Phong liếc nhìn đối phương một cái: "Câm rồi à?" "Người ta bảo họ đi tìm, họ đã tìm được chưa?" Đại tế ti bọn họ có phải là quá vô dụng không, ngay cả chuyện nhỏ thế này cũng không làm được sao?

Thị vệ nhìn Bắc Nặc Phong nhất thời không biết có nên nói hay không. "Ngươi nhìn ta như thế làm gì?

Có gì cứ nói thẳng." Hắn ta luôn cảm thấy lời thị vệ muốn nói có lẽ không dễ nghe chút nào.

Thị vệ lúng túng nói: "Đại tế ti và bọn họ không hề đi tìm Ngọc Vương." Bắc Nặc Phong nghe vậy, động tác thay quần áo dừng lại một chút: "Ngươi nói gì cơ?" Lệnh của hắn ta bây giờ đã không còn tác dụng với Đại tế ti và bọn họ nữa rồi sao? "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" "Đại tế ti bọn họ cho rằng là do chủ tử đã đắc tội với Ngọc

Vương bọn họ mới dẫn đến cục diện hiện tại, cho dù có muốn đi tìm Tô Ngọc bọn họ, cũng mong chủ tử tự mình đi tìm người." Thị vệ lúng túng nói.

Nếu có thể, giờ hắn ta thật sự hận không thể rời khỏi đây ngay lập tức.

Hắn ta rất lo lắng sau này điện hạ sẽ gây rắc rối cho hắn ta. "Đúng là có gan lớn thật." "Chủ tử, ngài không sao chứ?" Thị vệ nghe Bắc Nặc Phong nói vậy, có chút lo lắng hỏi. "Gần đây bọn họ đang làm gì?" Bắc Nặc Phong nhận ra dạo gần đây Đại tế ti thật sự không còn quan tâm đến hắn ta nữa.

Thậm chí khi hắn ta nói chuyện, Đại tế ti cũng nửa nghe nửa không, thái độ đó dường như hoàn toàn không coi hắn ta ra gì.

Kết quả này là điều Bắc Nặc Phong không muốn thấy. "Đại tế ti bọn họ gần đây đang làm việc khác." "Việc khác?

Bọn họ đang làm gì?" "Cái này..." "Nói đi." "Đang sắp xếp chuyện sau này, nhưng họ dường như định tự mình xử lý, nếu chuyện đã bàn bạc trước đó không thành công thì sẽ đổ hết mọi tội lỗi lên đầu chủ tử, sau đó để mấy vị hoàng tử khác đến cầu hòa." Thị vệ nhíu mày, kể lại những tin tức mình biết cho Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong kinh ngạc nhìn thị vệ của mình.

Chuyện này mà hắn ta cũng có thể điều tra ra sao? "Ngươi làm sao mà biết được?" "Nghe thấy thôi, Đại tế ti bọn họ không phát hiện ra." Thực ra Đại tế ti còn lén lút nói rất nhiều, làm rất nhiều chuyện.

Tại sao Đại tế ti lần này không quản điện hạ nữa, chẳng phải vì Đại tế ti đã quyết định từ bỏ chủ tử rồi sao?

Chính vì đã từ bỏ, nên sống chết của chủ tử đối với Đại tế ti đã không còn ý nghĩa gì nữa.

Bây giờ Đại tế ti đã nắm giữ tất cả mọi chuyện và mọi người trong tay.

Sau này bọn họ muốn làm gì có lẽ sẽ rất khó khăn. "Chủ tử, sau này ngài phải cẩn thận một chút." "Sao cơ?" "Thuộc hạ lo lắng Đại tế ti sẽ ra tay với ngài." Chỉ cần Đại tế ti lôi kéo được tất cả các đại thần về phe mình, sau này chủ tử sẽ cô lập không có ai giúp đỡ, đến lúc đó có chuyện gì xảy ra chẳng phải là do họ nói sao?

Khi đó chủ tử sẽ oan ức biết bao. "Thì ra là vậy, ta nói sao dạo này thái độ của bọn họ đối với ta lại như thế, hóa ra là vậy, thật khiến ta thất vọng." "Chủ tử, sau này chúng ta phải làm sao?

Có cần dạy cho bọn họ một bài học không?" Người trước mặt nghiêm túc nhìn Bắc Nặc Phong hỏi. "Dạy thì phải dạy, nhưng không phải bây giờ." "Nhưng độc trên người chủ tử..." "Xem ra ta phải đi gặp Tô Ngọc rồi." Chỉ là không biết hắn ta có thể gặp được người hay không.

Nếu có thể gặp được, hắn ta thật sự muốn xem Vương Cẩn Hòa rốt cuộc có điểm gì xuất sắc, mà có thể khiến Tô Ngọc đối xử với cô như vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì Vương Cẩn Hòa đã sinh cho anh mấy đứa con?

Nếu là như vậy thì cũng không nên đúng không?

Dù sao thì chỉ cần là phụ nữ đều có thể sinh con, hà tất phải câu nệ một người làm gì?

Muốn mỹ nhân thế nào mà chẳng có?

Bắc Nặc Phong sửa soạn xong xuôi, liền dẫn người đi tìm Tô Ngọc.

Đại tế ti biết Bắc Nặc Phong dẫn người ra ngoài, nhưng một chút cũng không để tâm. "Đại tế ti, ngài nói điện hạ có thể khiến Tô Ngọc đổi ý giúp đỡ không?" "Ai mà biết được chứ?" Ánh mắt Đại tế ti thâm thúy, đáy mắt ánh lên vẻ lạnh lẽo.

Hoàng tử này không còn cần thiết phải sống nữa.

Hắn ta nên vì Bắc quốc mà lấy thân tuẫn quốc. "Tiến hành theo kế hoạch đã định." Các đại thần bên cạnh có chút lo lắng: "Tiến hành theo kế hoạch đã định thì không vấn đề gì, chỉ là chúng ta lo lắng một chuyện." "Chuyện gì?" Đến lúc này rồi còn có chuyện gì mà không thể nói chứ?

Cái vẻ ấp a ấp úng này là muốn cho ai xem? "Thế này, tôi luôn cảm thấy chuyện lần này của chúng ta sẽ không thành công, hay là..." "Không cần phải nghĩ lại.

Chúng ta khó khăn lắm mới đi đến bước này, nếu theo ý các ngươi mà đổi thời gian thì tất cả những gì chúng ta đã chuẩn bị đều sẽ đổ sông đổ biển." Không những đổ sông đổ biển mà còn khiến Huyền quốc sinh ra nỗi sợ hãi đối với họ.

Đây không phải là điều họ muốn thấy. "Nhưng mà... tiếp tục như vậy sẽ rất bất lợi cho chúng ta." "..." Dù những người bên cạnh nói gì, Đại tế ti đều không chấp nhận. "Các ngươi không cần bận tâm chuyện này, cứ làm theo lời ta nói." "Nhưng mà..." "Không có nhưng nhị gì hết, cứ thế mà quyết định đi." Tất cả mọi người bất lực nhìn nhau, đã vậy thì Đại tế ti nói sao họ làm vậy.

Chỉ mong sau này điện hạ đừng đến gây rắc rối cho họ.

Khi Bắc Nặc Phong đến Ngọc Vương phủ, vẻ mặt hắn ta có chút phức tạp. "Ta là Bắc Nặc Phong, ta muốn gặp Tô Ngọc." "Xin đợi một lát." Tô Ngọc đang trò chuyện với Nam Kiều và những người khác, nghe tin Bắc Nặc Phong đến tìm mình một chút cũng không bất ngờ. "Cho người vào." "Vâng." Sau khi Bắc Nặc Phong bước vào Ngọc Vương phủ, hắn ta cảm thấy vô cùng khó tin.

Hắn ta luôn nghĩ Ngọc Vương phủ sẽ là một nơi cực kỳ xa hoa.

Nhưng bây giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Chương 2079

Nơi này là một vẻ xa hoa kín đáo.

Chỉ cần nhìn những loại hoa cỏ trồng trong vườn là biết.

Khi tìm thấy Tô Ngọc, anh đang ở cùng Nam Kiều và những người khác.

Nhìn không khí giữa họ, Bắc Nặc Phong cảm thấy có chút phức tạp.

Mối quan hệ giữa Tô Ngọc và Nam Kiều bọn họ thật sự quá đáng ngưỡng mộ.

Nếu có thể, hắn ta cũng muốn gặp được những người như vậy.

Chỉ tiếc là hắn ta không có cơ hội đó. "Ngọc Vương." Tô Ngọc gật đầu: "Có chuyện gì?" "Ta hy vọng ngài có thể để Nam Kiều và những người khác giúp ta giải độc." Tô Ngọc hứng thú nhìn Bắc Nặc Phong: "Tại sao cậu lại nghĩ tôi sẽ đồng ý với cậu?" "Ngài sẽ đồng ý thôi." Nam Kiều nghiêng đầu nhìn Bắc Nặc Phong, người này hơi kỳ lạ. "Cậu dựa vào đâu mà nghĩ Ngọc ca ca của tôi sẽ đồng ý với cậu?" "Các người chẳng lẽ không muốn biết tại sao chúng ta lại nhắm vào gia đình các người, cuối cùng còn muốn lấy mạng vợ ngài sao?" Bắc Nặc Phong thả ra một quả bom tấn.

Tô Ngọc nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong, người này muốn nói gì đây? "Biết hay không đều không quan trọng." Trong lòng Tô Ngọc tuy kinh ngạc, nhưng anh cũng chẳng muốn nói gì nhiều, chỉ bình thản nhìn hắn ta. "Thật sao?" Nam Kiều và những người khác nhìn Tô Ngọc với ánh mắt lo lắng, Ngọc ca ca thật sự không để tâm chút nào sao?

Không thể nào chứ? "Ngọc ca ca..." Tô Ngọc đưa tay vỗ vỗ vai Nam Kiều: "Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì đâu." "Vâng." "Nếu cậu đến để nói chuyện này thì cậu có thể đi rồi." "Ngọc Vương, chúng ta làm một giao dịch đi." Bắc Nặc Phong đã đến rồi thì hắn ta không nghĩ đến chuyện về tay không.

Tô Ngọc híp mắt nhìn Bắc Nặc Phong: "Xem ra cậu đã chuẩn bị xé bỏ mặt nạ với Đại tế ti rồi." Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc không phủ nhận cũng không thừa nhận: "Không biết Ngọc Vương có bằng lòng hợp tác với ta không?" "Tôi nghĩ cậu nhầm rồi, tôi sẽ không hợp tác với một người muốn đối phó với vợ tôi." Bắc Nặc Phong cười lắc đầu: "Ngài sẽ đồng ý hợp tác với ta thôi." Nam Kiều và những người khác thấy Bắc Nặc Phong lúc này lại tự tin đến vậy, trong lòng đều có chút kinh ngạc, không biết Bắc Nặc Phong lấy tự tin ở đâu ra mà cho rằng Ngọc ca sẽ hợp tác với loại người như thế.

Nhưng mà...

Nam Kiều đột nhiên phát hiện ra điều gì đó, nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong, người này dường như có chút khác lạ.

Rốt cuộc là khác ở điểm nào nhỉ?

Hắn ta luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Tô Ngọc ừ một tiếng, Bắc Nặc Phong lần này quả thực rất kỳ lạ.

Bắc Nặc Phong bị đối xử lạnh nhạt cũng không tức giận, ngược lại nhìn họ cười như không cười hỏi: "Các người có muốn biết ai là kẻ đã hạ cổ cho ta không?" Nam Kiều thờ ơ nhún vai: "Đó là chuyện của cậu, không liên quan gì đến chúng tôi." Bạch Khởi lười biếng dựa vào ghế, tùy ý nói: "Cổ của cậu chắc đã được giải rồi chứ?" Ánh mắt Bắc Nặc Phong khẽ lóe lên: "Không hổ là gia chủ Bạch gia." Tô Ngọc ngồi trên ghế với vẻ thiếu hứng thú, dường như không quan tâm đến vấn đề họ đang nói.

Khi nói chuyện với Bạch Khởi và những người khác, ánh mắt Bắc Nặc Phong phần lớn đều đặt trên người Tô Ngọc.

Thấy Tô Ngọc dường như không có ý định nói thêm gì về chuyện này, Bắc Nặc Phong có chút kinh ngạc.

Anh ta lại có thể bình tĩnh đến thế sao? "Ngài thật sự không muốn biết chút nào ư?" Bắc Nặc Phong không nhịn được nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không có gì muốn biết cả." Tô Ngọc căn bản không để tâm đến chuyện này.

Bắc Nặc Phong lần đầu tiên không thể nhìn thấu Tô Ngọc rốt cuộc là người như thế nào.

Hắn ta sớm đã bắt đầu tính toán đối phó với vợ chồng Tô Ngọc rồi, kết quả Tô Ngọc rõ ràng biết chuyện này, lại chẳng làm gì cả.

Cứ như thể anh ta làm gì, Tô Ngọc căn bản không để ý vậy.

Kết quả này khiến hắn ta cảm thấy có chút khó tin. "Có chuyện gì à?" Thấy Bắc Nặc Phong cứ nhìn mình chằm chằm, Tô Ngọc ngước mắt nhìn lại.

Anh rất muốn biết mục đích Bắc Nặc Phong cứ nhìn anh như vậy là gì. "Không có, ta chỉ muốn các người giúp ta giải độc, có điều kiện gì ngài có thể nói thẳng." Tô Ngọc cười, trào phúng nhìn Bắc Nặc Phong: "Cậu nghĩ dựa theo mâu thuẫn giữa cậu và chúng tôi, tôi sẽ chọn đồng ý giúp cậu giải độc sao?

Đến lúc nào rồi mà người này sao vẫn ngây thơ đến vậy?" "..." Bắc Nặc Phong đương nhiên biết điều này. "Ta sẽ dùng một tin tức tình báo bên Bắc quốc để đổi lấy." Bắc Nặc Phong trầm mặc một lát, nhìn Tô Ngọc nói.

Nam Kiều và Bạch Khởi đồng thời nhìn Tô Ngọc, không biết cuối cùng anh sẽ lựa chọn thế nào.

Mà tin tức tình báo của Bắc Nặc Phong lại là gì đây?

Bắc Nặc Phong không nói gì, chỉ nhìn Tô Ngọc và những người khác, muốn xem sau đó họ sẽ nói gì.

Nếu không phải vì chất độc này thật sự quá dày vò, hắn ta cũng sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy. "Tô Ngọc, những gì cần nói ta đã nói với ngài rồi, sau này thế nào ngài có thể suy nghĩ." Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc trầm giọng nói, vẻ mặt nghiêm túc.

Lý do hắn ta đồng ý đưa một tin tức tình báo cho Tô Ngọc, thực ra quan trọng nhất vẫn là vì thái độ của Đại tế ti và bọn họ.

Đại tế ti dám làm chuyện như vậy chỉ có thể chứng tỏ người cha tốt của hắn ta cũng đã đồng ý rồi, đã như vậy, hắn ta cũng không muốn có bất kỳ quan hệ gì với bọn họ nữa.

Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Bắc Nặc Phong: "Cậu có thể nói ra nghe thử." Bắc Nặc Phong bị chọc cười, Tô Ngọc quả nhiên là một người không chịu thiệt thòi.

Nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác.

Muốn giải độc thì nhất định phải thông qua bên Tô Ngọc, nếu Tô Ngọc không đồng ý thì mọi thứ đều vô dụng.

Dù sao Nam Kiều và những người khác cũng không phải là người hắn ta có thể tùy tiện mua chuộc được. "Người đầu tiên nói ra chuyện trường sinh bất lão chính là Đại tế ti." Tất cả mọi người nhìn Bắc Nặc Phong, rồi sao nữa?

Chuyện này chẳng phải đã biết từ lâu rồi sao?

Bây giờ nói ra điều này dường như cũng không có ý nghĩa gì. "Ta biết các người muốn nói gì, cho rằng ta nói điều này không có ý nghĩa sao?" "Mười năm trước, Đại tế ti đột nhiên có sự thay đổi lớn, hắn ta rời đi một thời gian, sau khi trở về thì cả người đều thay đổi, hắn ta đã bàn bạc bí mật với phụ hoàng ta rất lâu, sau đó liên hệ với Tạ Thầm." Tô Ngọc nhíu mày, mười năm trước anh và Tiểu Hòa vẫn còn chưa đến đây.

Đại tế ti làm như vậy rốt cuộc có mục đích gì? "Sau đó, hắn ta đã chuẩn bị hơn hai năm, mãi đến tám năm trước thì đột nhiên thay đổi, cả người trở nên cực kỳ điên cuồng, cứ luôn miệng nói 'cuối cùng cũng đến rồi', cùng với một vài lời khác mà ta không hiểu rõ lắm.

Từ lúc đó trở đi, hắn ta bắt đầu nói gì đó với phụ hoàng ta, còn nói gì thì ta tin đến giờ các người cũng đã hiểu rõ rồi." "Rồi sao nữa?" Tô Ngọc khẽ gõ ngón tay lên tay vịn ghế.

Vậy nên người có vấn đề lớn nhất hiện giờ là Đại tế ti?

Hắn ta có khả năng giống như bọn họ.

Nếu đúng như vậy, đối với họ thì lại là một phiền phức cực lớn, đến lúc đó sẽ rất khó để kết thúc.

Chương 2080

Tô Ngọc khẽ nhíu mày, phân tích những lời Bắc Nặc Phong vừa nói. "Sau đó phụ hoàng ta bắt đầu ra tay với Lỗ quốc bên kia, Lỗ quốc và Bắc quốc có khoảng cách rất gần, vì vậy mục tiêu đầu tiên của bọn họ là Lỗ quốc, sau đó sẽ từ từ từng bước xâm chiếm các quốc gia khác.

Chỉ là bọn họ đều không ngờ đã làm nhiều như vậy, cuối cùng lại bị các người nhanh chân đoạt mất." Bắc Nặc Phong khẽ thở dài, bất lực nói.

Phải nói là vận khí bên Huyền quốc thật sự rất tốt.

Bất kể làm chuyện gì cũng đều thành công.

Nhưng vấn đề lớn nhất chính là Tô Ngọc.

Nếu không có hai vợ chồng Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, Huyền quốc sẽ không thuận lợi như vậy. "Vào thời điểm giống cây trồng năng suất cao ra đời, Đại tế ti đã điên loạn một thời gian, lúc đó hắn ta cứ luôn miệng nói những điều như 'không thể nào'.

Sau khi Lỗ quốc trở thành vật trong túi của Huyền quốc các người, hắn ta đã hận hai vợ chồng các người, chuyện sau đó chắc không cần ta nói thêm ngài cũng đoán được rồi." Tô Ngọc ừ một tiếng, hầu hết thông tin từ những chuyện Bắc Nặc Phong kể anh đều đã biết, nhưng vẫn còn một điểm không rõ lắm. "Cha cậu tại sao lại tin tưởng Đại tế ti đến vậy?" "Không biết." "Các người có quan hệ gì với Thiên Thần gia?" "Thiên Thần gia?

Thiên Thần gia là một gia tộc khá lớn ở bên đó." Bắc Nặc Phong nói. "Ta biết ngài muốn hỏi gì, là chuyện liên quan đến Thiên Thần Vũ phải không?" Bắc Nặc Phong bình tĩnh nói.

Hắn ta biết Tô Ngọc và Thiên Thần Vũ là bạn bè, chuyện liên quan đến Thiên Thần gia, hắn ta ít nhiều cũng biết một chút.

Đặc biệt là về Thiên Thần Vũ.

Trước đây khi biết Thiên Thần Vũ có quan hệ với Thái Huyền, hắn ta còn ngấm ngầm giở trò một chút. "Cổ của cậu là do Đại tế ti của các người hạ đúng không?" Bắc Nặc Phong ừ một tiếng: "Ngài nói không sai." "Tại sao?" Trước đây Đại tế ti không phải vẫn luôn ủng hộ Bắc Nặc Phong sao?

Sao đột nhiên lại hạ độc cho Bắc Nặc Phong?

Chẳng phải đây là tự tìm rắc rối cho mình ư?

Người bình thường không nên làm như vậy chứ. "Chuyện này ta vẫn chưa rõ lắm, nhưng nếu muốn điều tra thì cũng cần một thời gian.

Những chuyện này ta đã cho người đi điều tra rồi, ít nhất phải nửa tháng nữa mới có thể biết được." "Thời gian gần đây ông ta đã làm không ít chuyện, các người tốt nhất tự mình cẩn thận." "Ngoài ra, ở đây còn có một thứ muốn đưa cho anh, xem xong rồi anh hãy cân nhắc xem có muốn Nam Kiều và những người khác giúp tôi giải độc không." Về điều này, Bắc Nặc Phong lại rất bình tĩnh.

Anh ta tin rằng con át chủ bài trong tay mình là thứ mà Tô Ngọc và những người khác muốn.

Chỉ cần Tô Ngọc muốn, anh ta sẽ có cơ hội.

Tô Ngọc đưa tay nhận lấy thứ mà Bắc Nặc Phong đưa qua.

Đến nước này, anh cũng không lo Bắc Nặc Phong giở trò gì, trừ khi anh ta không muốn sống nữa.

"Ngọc ca ca, anh không sợ anh ta giở trò sao?" Cứ thế mà cầm lấy, Ngọc ca ca có phải là quá tin người rồi không?

Xoa đầu Nam Kiều, Tô Ngọc cười nói: “Sẽ không đâu, trừ khi anh ta không muốn sống nữa.” Nam Kiều tức giận nhìn Tô Ngọc một cái: “Ngọc ca ca, anh đừng có lúc nào cũng xoa đầu em, em đã là mẹ của mấy đứa trẻ rồi đấy.” “Ừ.” Tô Ngọc khẽ ừ một tiếng, căn bản không nghe lọt tai lời Nam Kiều nói.

Nam Kiều cảm thấy mình như đấm vào bông, chẳng còn tâm trạng nào nữa.

“Ngọc ca ca, em phát hiện anh lúc nào cũng thích bắt nạt em.” “Làm việc chính trước đã.” Nam Kiều miễn cưỡng gật đầu, thôi vậy, Ngọc ca ca nói gì thì là thế đó.

Tô Ngọc nhìn thông tin mà Bắc Nặc Phong đưa qua, khẽ nhíu mày.

Sau khi đọc xong, anh đột nhiên cười: “Đại Tế sư của các người đúng là thú vị thật đấy.” “Dám động thủ với bổn vương ngay tại đại bản doanh của bổn vương, ông ta nghĩ bổn vương là quả hồng mềm dễ dàng bị ông ta nắn bóp chắc?” “Ông ta có lẽ rất tự tin vào thứ của mình, cho nên mới làm vậy, nhưng anh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Tô Ngọc biểu cảm quái dị nhìn Bắc Nặc Phong, nếu anh không nhớ nhầm thì người này và bọn họ lẽ ra phải là đối địch mà?

Trước đó còn muốn lấy mạng Tiểu Hòa và bọn họ, vậy mà bây giờ lại đi nhắc nhở anh?

“Mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Một kẻ muốn mạng vợ con ta lại đến dặn dò ta?” Tô Ngọc châm chọc nói.

Bắc Nặc Phong khẽ hắng giọng, ngại ngùng quay mặt đi, giả vờ như không có gì xảy ra.

“Nhìn gì?” “Ừ?

Ta không nhìn gì cả, chẳng qua là đang xem đồ hiếm mà thôi.” Tô

Ngọc tùy tiện nói.

Bắc Nặc Phong nghẹn lời, chẳng nói được câu nào, tức giận nhìn Tô Ngọc một cái: “Anh…” “Những gì cần nói, cần đưa, tôi đều đã đưa cho anh rồi, bây giờ có phải là lúc để anh cân nhắc chuyện giải độc cho tôi không?” “Mười vạn lượng vàng.” Bắc Nặc Phong trừng mắt nhìn Tô Ngọc: “Anh sao không đi cướp luôn đi?” “Ta quả thật là đang cướp.” Tô Ngọc không những không thấy ngại ngùng, ngược lại còn nói với vẻ đường hoàng.

Bắc Nặc Phong nghiến răng nhìn Tô Ngọc, người này là cố ý.

Không phải là ỷ vào việc mình còn phải tìm bọn họ giải độc nên mới dám làm thế sao?

Thật là quá đáng.

“Đưa hay không thì anh tự lựa chọn, tôi và Nam Kiều bọn họ sẽ không tùy tiện ép buộc người khác đâu.” Tô Ngọc nói với vẻ không quan trọng.

Chẳng qua chỉ là mười vạn lượng vàng mà thôi, có hay không cũng chẳng quan trọng với bọn họ.

Bắc Nặc Phong coi như đã phát hiện ra, từ khi anh ta đến Ngọc Vương phủ đã rơi vào tính toán của Tô Ngọc.

Bất kể thế nào, đối với Tô Ngọc thì không hề chịu thiệt, còn anh ta bất kể làm thế nào cũng đều thiệt lớn.

“Còn chuyện gì nữa sao?” Tô Ngọc ngẩng mắt nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

“Không có.” “Nếu đã vậy, khi nào tiền đến đủ, khi đó sẽ giải độc cho anh.” Bắc Nặc Phong nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, nghiến răng nghiến lợi hỏi: “Trong tay anh có dược liệu sao?” “Không có.” Tô Ngọc lắc đầu.

“Vậy tôi mang vàng đến rồi, anh làm sao mà để bọn họ giải độc cho tôi?

Không lẽ còn phải đi tìm từ từ sao?” “Thái Huyền có dược liệu.” Tô Ngọc tùy tiện nói.

Câu nói này đối với Bắc Nặc Phong mà nói quả thật là một đòn chí mạng.

“Anh… Anh cố ý?” Chỉ cần nghĩ đến chuyện trước đó xảy ra, Bắc Nặc Phong tức đến nghiến răng.

“Không nói là không.” Anh ta vốn không nghĩ đến việc giải độc cho Bắc Nặc Phong.

Rốt cuộc có thế nào thì có liên quan gì chứ?

“Anh… Tô Ngọc, tôi thật không ngờ anh lại là loại người như vậy, tôi là khách đến đây.” Người này thật là đáng ghét.

Nhưng anh ta lại không đánh thắng Tô Ngọc, lại chẳng làm gì được Tô Ngọc.

Tô Ngọc cười lạnh một tiếng: “Khách nhân thì phải có dáng vẻ của khách nhân.” Nếu không phải thứ Bắc Nặc Phong đưa sau đó thực sự hữu dụng, anh cũng sẽ không đồng ý yêu cầu này.

Chương 2081

Thật sự nghĩ người của mình dễ bị bắt nạt sao?

“Anh…” Bắc Nặc Phong lập tức không nói nên lời, người này thật là quá đáng ghét.

“Anh có thể đi rồi, khi nào nghĩ kỹ rồi thì quay lại, Nguyên Bảo mời anh ta ra ngoài.” Tô Ngọc không có một chút thái độ tốt nào.

Để người ở chỗ của mình lâu như vậy đã là giới hạn rồi.

Nếu cứ tiếp tục để người ta ở lại, anh có thể sẽ dọn dẹp người đó.

Anh không có kiên nhẫn tốt như vậy.

“Được, cáo từ.” Bất kể thế nào, ít nhất chuyện này cũng đã có kết quả.

Xem ra sau khi về phải chuẩn bị đối phó với Đại Tế sư rồi, để khỏi phải ngày nào cũng lo ông ta tính kế.

Sau khi Bắc Nặc Phong rời đi, Nam Kiều và những người khác có chút khó hiểu nói: “Ngọc ca ca, tại sao anh lại cho Bắc Nặc Phong cơ hội này?” Nam Kiều nói không sai, đó chính là một cơ hội.

Rõ ràng anh ấy ghét Bắc Nặc Phong như vậy.

Theo tính cách của Tô Ngọc, cho dù có nghe được tin tức của Bắc Nặc Phong cũng không đến mức đồng ý sảng khoái như vậy.

Huống chi bọn họ đều cảm thấy những tin tức mà Bắc Nặc Phong nói tuy có cái bọn họ không rõ, nhưng cũng không thể nói là giải độc liền giải độc được.

“Những tin tức anh ta chưa nói đều ở trên cái này rồi, trên này đều là kế hoạch chi tiết và phân bổ nhân lực của Đại Tế sư.” Đối với điều này, Nam Kiều và những người khác miễn cưỡng cảm thấy đủ dùng: “Cũng được.” “Nhưng em thấy Ngọc ca ca đòi tiền khám bệnh ít quá.” Chỉ mười vạn lượng vàng, thật sự rất ít.

“Không sao, còn có cơ hội.” “Được.” Đại Tế sư nhìn Bắc Nặc Phong bình tĩnh trở về từ bên ngoài, muốn nhìn ra điều gì đó trên mặt anh ta, nhưng kết quả là chẳng thấy gì cả.

Sau khi anh ta trở về thì đi thẳng về chỗ của mình.

Hiện tại, người mà Bắc Nặc Phong có thể tin tưởng chỉ còn là thị vệ của mình và số ám vệ còn lại không nhiều.

Còn về Đại Tế sư và những đại thần kia, anh ta căn bản không để vào mắt.

Cũng không còn tin tưởng bất cứ ai trong số họ nữa.

Nếu cứ tiếp tục tin tưởng bọn họ như vậy, người gặp xui xẻo cuối cùng sẽ là chính anh ta.

Đại Tế sư nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong trở về nhưng lại làm như không thấy bọn họ, tâm trạng này thực sự không tốt chút nào.

“Đại Tế sư, ý của anh ta là gì?” Đây là chê bai bọn họ sao?

Hay là không muốn nhìn thấy bọn họ?

Bất kể là loại nào cũng đều khiến người ta không thích.

“Không cần quản anh ta, sau này anh ta muốn làm gì thì cứ để anh ta làm, ta muốn xem anh ta có thể đi đến bước nào.” Đại Tế sư cười lạnh một tiếng nói.

Các đại thần cảm thấy làm vậy không tốt lắm, hơn nữa nhìn dáng vẻ của Thái tử điện hạ vừa rồi, dường như đã thay đổi rất nhiều.

“Đại Tế sư, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên để mắt đến điện hạ một chút thì hơn, dù sao thì tình hình hiện tại chúng ta vẫn nên cẩn thận là trên hết.” Thái tử điện hạ hôm nay trông có vẻ không được bình thường, ông ta cảm thấy vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

“Không cần để ý.” Các đại thần kinh ngạc nhìn Đại Tế sư, lời này của ông ta có ý gì?

Cái gì mà không cần để ý?

Từ biểu cảm của Bắc Nặc Phong là có thể thấy, trạng thái của anh ta hiện tại rất không đúng.

Khi đi đến trước mặt bọn họ thì như thể không nhìn thấy ai vậy, trạng thái như vậy có đúng không?

Nhưng Đại Tế sư lại nói cái gì mà không cần để ý?

“Đại Tế sư, điện hạ biết rất nhiều chuyện, nếu cứ tiếp tục như vậy, vạn nhất anh ta vì giải độc mà hợp tác với Tô Ngọc, đây đối với chúng ta mà nói không phải là chuyện tốt.” Các đại thần đã nghĩ đến một tầng quan hệ sâu hơn, nếu cứ tiếp tục như vậy, đến cuối cùng người chịu tổn thất vẫn là bọn họ.

Đại Tế sư sẽ không đến mức không hiểu điều này chứ?

“Anh ta sẽ không làm vậy đâu.” Đại Tế sư rất chắc chắn nói.

Bắc Nặc Phong là người như thế nào Đại Tế sư rất rõ trong lòng, ông ta cũng biết Bắc Nặc Phong sẽ không hợp tác với Tô Ngọc.

“Đại Tế sư, anh cứ khẳng định như vậy sao?” Đại thần bên cạnh đầu tiên là sững sờ, sau đó nhíu mày hỏi.

Đại Tế sư nói câu này có phải là có chút kiêu ngạo quá rồi không?

“Đương nhiên, Bắc Nặc Phong và Tô Ngọc có thù oán với nhau, sao lại đưa ra lựa chọn như vậy được.” Đại Tế sư tùy tiện nói.

Ngay cả khi Bắc Nặc Phong có ý nghĩ đó, phía Tô Ngọc cũng tuyệt đối sẽ không hợp tác với Bắc Nặc Phong.

Dù sao thì những việc Bắc Nặc Phong đã làm hiện tại cũng ít thôi.

Nếu ông ta là Tô Ngọc, tuyệt đối sẽ không hợp tác với Bắc Nặc Phong, cho dù Bắc Nặc Phong trong tay có thông tin mà bọn họ muốn đi nữa.

Các đại thần bên cạnh nhìn nhau, theo lời Đại Tế sư nói dường như cũng không sai.

“Lời tuy nói vậy, nhưng vẫn phải để mắt đến một chút, đừng để xảy ra chuyện không nên.” “Nói không sai, chúng ta nghĩ vậy là một chuyện, Tô Ngọc có muốn làm vậy hay không lại là một chuyện khác.” Các đại thần vẫn cảm thấy bọn họ nên để mắt đến phía Bắc Nặc Phong.

Đề phòng bên đó làm ra chuyện gì không nên.

“Không cần để ý, việc anh ta cần làm bây giờ không phải là chuyện đó, mà là suy nghĩ làm sao để mình sống sót.” Tốc độ lây lan của độc thật sự quá nhanh.

Mỗi lần độc phát đều có thể khiến Bắc Nặc Phong đau đớn không muốn sống.

Một người như vậy đối với bọn họ cũng tương đương với bị phế rồi.

Một phế vật như vậy bọn họ cũng không cần thiết phải giữ lại.

Những người bên cạnh nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì với ông ta.

Nhưng ông ta nói thẳng ra như vậy, có phải là hơi quá đáng rồi không?

“Một phế vật đã không còn giá trị lợi dụng đối với chúng ta đã không còn tác dụng lớn nữa, còn những chuyện khác, bây giờ chúng ta không cần quản.” Đại Tế sư lạnh giọng nói.

Dường như không muốn bọn họ lãng phí thời gian vào chuyện này.

Các đại thần bên cạnh im lặng không nói gì, nếu là như vậy, đối với bọn họ thật sự có chút không công bằng.

“Đại Tế sư, ông nói những lời này ở đây không sợ Thái tử điện hạ nghe thấy sao?” Dù sao thì ở đây vẫn còn người của điện hạ, nếu để người của điện hạ nghe thấy, đến lúc đó ít nhiều sẽ phát sinh một số mâu thuẫn, cho nên lúc này vẫn nên khiêm tốn một chút thì hơn.

“Thôi được rồi, các người không cần nhìn chằm chằm ta như vậy, không cần thiết.” “Ngay cả khi anh ta hiện tại có nghe thấy những lời ta nói thì có thể làm gì?

Anh ta còn muốn động thủ với ta sao?

Chương 2082

Bắc Nặc Phong người này đối với chúng ta mà nói đã bị phế rồi, chúng ta không cần phải cân nhắc nhiều như vậy nữa.” “Nhưng…” Các đại thần vẫn có chút lo lắng, bất kể nói thế nào, thực lực của Thái tử vẫn ở đó.

Gây chuyện quá lớn, đến lúc đó rất khó thu dọn, vạn nhất điện hạ đến lúc đó biết những chuyện này mà gây phiền phức, địa vị của bọn họ không cao bằng điện hạ.

Đại Tế sư không tiếp tục nói chuyện này với bọn họ, chỉ quay người rời đi.

Dáng vẻ đó đã hoàn toàn không coi Bắc Nặc Phong ra gì nữa.

Các đại thần nhìn nhau, nhất thời không biết phải làm sao cho phải.

“Chúng ta bây giờ phải làm sao?

Lẽ nào phải tiếp tục như vậy sao?” Người bên cạnh có chút đau đầu hỏi.

“Chuyện này chúng ta không cần nghĩ, cứ xem Đại Tế sư sau này muốn làm gì đã.” Đại thần bên cạnh với vẻ mặt bất lực nói.

Những gì cần nói đều đã nói rồi.

Đại Tế sư vẫn muốn một mình hành động, bọn họ cũng không có cách nào.

Chỉ hy vọng sau này đừng liên lụy đến bọn họ thì tốt.

Còn Đại Tế sư không biết rằng những lời ông ta nói đã bị Bắc Nặc Phong biết được.

Hơn nữa còn là từng chữ không sai truyền đến tai anh ta.

“Chủ tử, Đại Tế sư này đúng là quá đáng, sao ông ta lại có thể nói những lời như vậy.” Đây là nói Thái tử điện hạ hiện tại chẳng đáng một xu, anh ta thật sự cảm thấy điện hạ có chút ủy khuất.

Bắc Nặc Phong cười vô tư: “Ta cũng rất muốn xem bọn họ rốt cuộc còn có thể kiêu ngạo đến bao giờ.” “Vậy phía Đại Tế sư chúng ta không quản nữa sao?” Hiện tại Đại Tế sư thật sự không coi điện hạ ra gì, thái độ này thật sự rất không đúng.

Bất kể nói thế nào, điện hạ cũng là Thái tử của Bắc quốc.

Ông ta chẳng qua chỉ là một Đại Tế sư mà thôi, ông ta sao dám làm chuyện như vậy?

Đối mặt với lời của thị vệ, Bắc Nặc Phong một chút cũng không tức giận.

Ngược lại còn cười nhạt.

Thấy Bắc Nặc Phong như vậy, trong mắt thị vệ mang theo vẻ bất lực: “Chủ tử, sao người không tức giận?” Không những không tức giận mà trông còn rất vui vẻ, đây là chuyện gì vậy?

“Chuyện này đối với ta cũng chẳng có gì đáng tức giận, ngày sau sẽ thấy rõ.” Một câu nói khiến ánh mắt thị vệ khẽ lóe lên, nhíu mày: “Điện hạ, người muốn…” “Không cần nói ra, cứ xem trước đã.” “Vâng.” “Đi chuẩn bị cho ta mười vạn lượng vàng, càng nhanh càng tốt.” “Vâng.” Sau khi thị vệ lui xuống, Bắc Nặc Phong lười biếng tựa vào ghế, Đại Tế sư này quả thật là không đợi được nữa rồi.

Đối với cổ độc, anh ta hiểu biết nhiều hơn so với phù thủy y thuật, muốn hóa giải cũng rất dễ dàng.

Nhưng những điều này Đại Tế sư đều không biết.

Ban đầu khi biết mình bị hạ cổ, anh ta chỉ muốn xem người đứng sau muốn làm gì, cho nên mới không làm gì cả, ngược lại còn để mọi chuyện phát triển.

Sau khi mọi chuyện bắt đầu ồn ào, anh ta đã biết mục đích của đối phương là gì rồi.

Nhưng cũng khá thú vị.

Đưa tay chống cằm, ánh mắt Bắc Nặc Phong lạnh lẽo.

Sau này nên trả thù lại thế nào đây?

Người như anh ta ấy mà, mọi thứ đều tốt, chỉ có điều hơi hay thù dai.

Đại Tế sư nhìn người trước mặt: “Chuẩn bị xong chưa?” “Đã chuẩn bị xong rồi, nhưng Đại Tế sư nhất định phải làm như vậy sao?” Đây chính là Thái tử của Bắc quốc.

“Bắc quốc còn rất nhiều hoàng tử, muốn bồi dưỡng một Thái tử xuất sắc hơn cũng không phải là không thể.” Điều quan trọng nhất là ông ta muốn không phải là người như Bắc Nặc Phong, ông ta muốn chỉ là một Thái tử bù nhìn mà thôi.

Ông ta đã cống hiến rất nhiều cho Bắc quốc, sau này cũng nên để ông ta nghỉ ngơi một chút rồi.

Bọn họ đã ở Bắc quốc đủ lâu, có những thứ nên trả lại cho nó thì cũng phải trả lại rồi.

Đương nhiên, những điều này bây giờ vẫn chưa phải lúc để nói.

Ông ta phải đợi đến thời điểm thích hợp mới nói ra, đến lúc đó ông ta sẽ có thể lựa chọn theo ý mình để làm chuyện này rồi.

Thật thú vị, nghĩ thôi đã thấy mong chờ.

Trong căn phòng chỉ có một mình, Đại Tế sư cuối cùng cũng không giấu giếm nữa, hai mắt điên cuồng nhìn người trước mặt, dáng vẻ đó nếu người bên cạnh nhìn thấy nhất định sẽ nghĩ mình đã nhìn nhầm.

Đại Tế sư vốn dĩ rất dễ gần trong ngày thường, sao lúc này lại biến thành như vậy chứ?

Bắc Nặc Phong đợi tổng cộng ba ngày, lúc này mới chuẩn bị xong tiền.

“Chủ tử, tiền đã chuẩn bị xong rồi, bây giờ đi tìm Ngọc Vương sao?” Thị vệ tìm đến Bắc Nặc Phong, mừng rỡ nói.

Sau khi tiền được chuẩn bị xong, cơ thể của chủ tử bọn họ sẽ không còn vấn đề gì nữa, nghĩ đến thôi đã thấy vui rồi.

Bắc Nặc Phong ừ một tiếng: “Đi thôi.” Hai người ra ngoài thì thấy Đại Tế sư và những người khác ở đó, không nói nhiều mà trực tiếp rời đi.

Đại Tế sư nhíu mày nhìn hai người rời đi, trong lòng có chút bất mãn.

Trước đây Bắc Nặc Phong cho dù có làm loạn thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn đối xử khách khí với ông ta.

Nhưng hiện tại Bắc Nặc Phong dường như đã thực sự thay đổi rồi.

Mấy ngày nay bọn họ không gặp Bắc Nặc Phong, khi Bắc Nặc Phong độc phát bọn họ dường như cũng không biết.

Tin tức này đối với bọn họ mà nói không phải là chuyện tốt lành gì.

“Các người nghĩ sao?” “Đại Tế sư, tôi phát hiện điện hạ gần đây dường như đã thay đổi rất nhiều, hình như đã không còn quản chúng ta muốn làm gì nữa rồi.” Đại thần do dự một chút, nhìn Đại Tế sư không chắc chắn nói.

Cảm giác này khiến bọn họ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Cần biết rằng Bắc Nặc Phong trước đây không phải như vậy.

Trước đây khi Bắc Nặc Phong độc phát, anh ta đã mắng bọn họ té tát.

Những lời đó khó nghe đến mức nào thì có bấy nhiêu.

Bây giờ lại không nói một lời nào, điều này khiến bọn họ cảm thấy có chút khó hiểu.

“Các người nói có phải có chuyện gì đó mà chúng ta không biết không?” “Mục đích điện hạ ra ngoài là gì?” “Khi các người muốn biết sao không tự mình đi hỏi?

Các người đến hỏi ta làm gì?” Đại Tế sư bực bội nói.

Những chuyện này lẽ nào không phải nên đi hỏi Bắc Nặc Phong sao?

Chương 2083

Đến tìm ông ta thì có tác dụng gì?

Các đại thần lúng túng không biết nên nói gì cho phải, chỉ cảm thấy những chuyện bọn họ đã làm có chút quá đáng.

“Mấy ngày nay khi điện hạ độc phát chúng ta đều không đi thăm, bây giờ nói những lời này…” Có phải là hơi quá rồi không?

“Chẳng lẽ đây không phải là do anh ta tự tìm sao?” Đại Tế sư lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Những người khác nhìn nhau im lặng không nói, nếu nói như vậy thì dường như cũng không phải là không có lý.

“Được rồi, sau này cứ để mắt đến một chút là được.” Không biết tại sao, hôm nay Bắc Nặc Phong ra ngoài khiến ông ta có một dự cảm vô cùng xấu.

Anh ta rốt cuộc đã đi làm gì rồi?

Bắc Nặc Phong mặc kệ Đại Tế sư và những người khác trong lòng nghĩ thế nào, dẫn người đi rồi.

Đến Ngọc Vương phủ thì Tô Ngọc không có ở đó, chỉ có Vương Cẩn Hòa và Nam Kiều bọn họ ở lại.

Trước đó khi Tô Ngọc còn ở đó, Nam Kiều và những người khác ít nhiều còn khách khí một chút, nhưng bây giờ Tô Ngọc không có ở đó, bọn họ ngay cả một sắc mặt tốt cũng không cho anh ta xem.

“Đây là mười vạn lượng kim phiếu.” Bắc Nặc Phong lấy ra một xấp kim phiếu nhìn Nam Kiều và những người khác nói.

Nam Kiều tuy không tình nguyện, nhưng Tô Ngọc đã nói muốn giúp anh ta giải độc thì nhất định phải giúp, nếu không đến lúc đó người mất mặt sẽ là Ngọc ca ca.

“Bắc Nặc Phong, chúng tôi có thể giải độc cho anh, nhưng sau này anh tốt nhất nên cẩn thận một chút.” Nam Kiều lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Nếu anh ta còn dám làm ra chuyện gì không nên, vậy thì đừng trách bọn họ không khách khí.

Bắc Nặc Phong khóe miệng giật giật nhìn Nam Kiều, đây là đang uy hiếp anh ta sao?

“Tôi biết.” Bọn họ có thể hạ độc anh ta một lần, thì có thể hạ lần thứ hai, điều này có gì mà lạ chứ?

Nam Kiều hừ một tiếng: “Tốt nhất là giống như anh nói, anh thật sự biết, nếu không tôi sẽ đấm anh chết.” “Không cần, trong tay chúng tôi có nhiều loại độc, muốn làm gì cũng được.” “…” Bắc Nặc Phong khó nói nên lời nhìn bọn họ.

Ngay trước mặt anh ta mà uy hiếp anh ta, điều này có phải là hơi quá đáng rồi không?

“Các người uy hiếp tôi như vậy có phải là quá đáng rồi không?” Bắc Nặc Phong bất mãn nhìn bọn họ.

“Không quá đáng, chỉ là cảnh cáo anh một chút, đừng đối với Ngọc ca ca và Tử Khâm của tôi mà động tâm tư không nên.” Nam Kiều hừ một tiếng, không khách khí nói.

Bắc Nặc Phong đưa tay xoa xoa thái dương, lần đầu tiên cảm thấy Nam Kiều này rất khó dây dưa.

“Hai ngày sau anh hãy cho người đến lấy thuốc, anh cứ như vậy mà luôn đến tìm Ngọc ca ca sẽ mang lại phiền phức cho chúng tôi đấy.” Nam Kiều nghiêm mặt bất mãn nói.

Bắc Nặc Phong mà đến thêm mấy lần nữa, sau này nhất định sẽ bị Đại Tế sư của bọn họ phát hiện.

“Sau này tôi sẽ tự mình đến, yên tâm tôi sẽ không để bọn họ phát hiện đâu.” Bắc Nặc Phong bảo đảm nói.

Nam Kiều nhìn chằm chằm Bắc Nặc Phong miễn cưỡng gật đầu: “Được.” Đạt được kết quả mình muốn, Bắc Nặc Phong dẫn thị vệ quay người rời đi.

Thị vệ đi theo sau Bắc Nặc Phong: “Chủ tử, bọn họ sẽ không giở trò chứ?” “Sẽ không, Tô Ngọc không phải là loại người như vậy.” Tuy không mấy thích Tô Ngọc, nhưng anh ta biết Tô Ngọc là người giữ chữ tín.

Đã đồng ý thì nhất định sẽ làm được.

Sẽ không có ý nghĩ khác.

“Quả thật vậy.” Hai người trở về thì Đại Tế sư đã đợi bọn họ rất lâu rồi.

Thấy người về, Đại Tế sư nhíu mày hỏi: “Đi đâu vậy?” Bắc Nặc Phong châm chọc nhìn Đại Tế sư một cái: “Bản cung đi đâu thì có liên quan gì đến ông?

Hay là bản cung ra ngoài đã phải thông báo cho Đại Tế sư, phải được Đại Tế sư cho phép mới được đi?” Đại Tế sư nghe Bắc Nặc Phong nói với giọng điệu quá khích như vậy thì khẽ nhíu mày: “Anh biết tôi không có ý đó.” “Tôi cũng là lo cho anh, vạn nhất anh ở bên ngoài độc phát thì làm sao?

Anh vẫn nên cẩn thận một chút đừng để mình bị thương.” Bắc Nặc Phong đánh giá Đại Tế sư từ trên xuống dưới, ánh mắt mang theo vẻ trêu tức, thật không ngờ, Đại Tế sư lại có lúc quan tâm anh ta.

“Quan tâm thì không cần đâu, sự quan tâm của ông bản cung không gánh nổi, nếu không có chuyện gì ông có thể đi rồi.” Bắc Nặc Phong tùy tiện ngồi xuống bên cạnh, nhàn nhạt ra lệnh.

Nghe lời này, Đại Tế sư nhíu mày, trong lòng sinh ra bất mãn với Bắc Nặc Phong.

“Điện hạ nói cái gì vậy, đừng quên chúng ta là cùng một phe.” Bắc Nặc Phong cười ha hả, tiếng cười mang theo sự châm chọc, thái độ này khiến sắc mặt vốn dĩ đã không đẹp của Đại Tế sư càng trở nên khó coi hơn.

“Anh đây là ý gì?

Điện hạ là muốn gây nội chiến với chúng tôi sao, anh làm vậy sau này chỉ khiến Tô Ngọc nắm được nhược điểm thôi.” Đại Tế sư nhíu mày, giả vờ bất lực nói.

“Có liên quan gì đến ông?” “Anh…” “Trước đây khi bản cung độc phát, các người không một ai xuất hiện trước mặt bản cung, bản cung còn tưởng các người chính là có ý đó, chính là muốn làm như vậy chứ.” Bắc Nặc Phong chống cằm, hứng thú nhìn Đại Tế sư.

Anh ta rất muốn nghe xem Đại Tế sư bây giờ còn có thể nói ra lời gì.

Đại Tế sư biểu cảm cứng đờ một chút, không ngờ Bắc Nặc Phong lại nói thẳng chuyện này ra.

Đây chẳng phải là đang vả mặt bọn họ sao?

“Điện hạ đã hiểu lầm chúng tôi rồi.” Bây giờ Đại Tế sư ngoài nói là hiểu lầm thì còn có thể làm gì nữa?

“Bản cung hiểu lầm điều gì rồi?

Hiểu lầm các người không đến thăm ta không phải là cố ý sao?

Hay là hiểu lầm các người điều gì rồi?

Ông có thể tiếp tục nói.” Đại Tế sư muốn giải thích, nhưng lại không biết bắt đầu từ đâu.

Chỉ có thể bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong, dáng vẻ bất lực đó cứ như thể Bắc Nặc Phong đã làm chuyện gì không nên vậy, dáng vẻ này khiến Bắc Nặc Phong cảm thấy buồn cười.

“Còn chuyện gì nữa sao?” “Nếu không có chuyện gì ông có thể đi rồi.” Đại Tế sư biết Bắc Nặc Phong đã hoàn toàn ly tâm với bọn họ.

Nhưng điều này cũng không sao, dù sao thì cũng là một người sắp chết.

“Anh đã đi tìm Ngọc Vương chưa?” “Đi hay không thì có liên quan gì đến ông?” Bắc Nặc Phong không muốn nói những chuyện này với Đại Tế sư.

Cứ nói đến những điều này là anh ta sẽ không nhịn được mà nghĩ đến chuyện người này đã làm với mình.

Khẽ nhíu mày: “Bất kể thế nào chúng ta mới là người của cùng một quốc gia, tôi hy vọng điện hạ vẫn nên nghĩ kỹ rồi hẵng nói.” “Ông nói không sai, ta độc phát không đi tìm Tô Ngọc đến, ông nói ta đắc tội Tô Ngọc và những người khác thì ta cũng không có gì để nói, nhưng các người đối với ta độc phát lại không quan tâm, nếu không biết các người cũng là người của Bắc quốc, ta còn phải nghĩ các người hận không thể ta chết đi thì các người mới vui vẻ cơ.” Bắc Nặc Phong ý vị thâm trường nói.

Khi nói những lời này, ánh mắt anh ta vẫn luôn đặt trên người Đại Tế sư, dường như muốn nhìn ra điều gì đó trên mặt ông ta.

Đại Tế sư hít thở ngừng lại một chút, lúng túng nhìn Bắc Nặc Phong.

Bọn họ quả thật là nghĩ như vậy, nhưng từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ để Bắc Nặc Phong biết chuyện này.

Nếu để anh ta biết thì còn ra thể thống gì?

Chương 2084

Theo tính cách của anh ta, chẳng phải sẽ gây chuyện lớn sao?

“Điện hạ đã nghĩ nhiều rồi, người đã hiểu lầm chúng tôi rồi, chúng tôi thật sự không có ý đó.” “Có phải có ý đó hay không, ông tự mình biết là được, không cần đến nói với ta.” Bắc Nặc Phong bình tĩnh nói.

Dáng vẻ đó cứ như thể không hề quan tâm đến những lời Đại Tế sư và những người khác nói.

Đối với thái độ này của anh ta, Đại Tế sư nghĩ đến Bắc Nặc Phong trước khi bị trúng cổ độc.

Ánh mắt thăm dò nhìn Bắc Nặc Phong, Đại Tế sư khẽ nhíu mày.

Tình hình của Bắc Nặc Phong rốt cuộc là tốt hay xấu?

Cổ độc của anh ta rốt cuộc đã được giải hay chưa?

Tất cả những điều này đều là những gì Đại Tế sư đang nôn nóng muốn biết.

“Điện hạ, cổ độc của người đã được giải rồi sao?

Là Nam Kiều giúp sao?” Đại Tế sư nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

“Có được giải hay không thì có liên quan gì đến ông?

Hơn nữa ông dường như rất quan tâm đến chuyện này, không biết vì sao?” Bắc Nặc Phong hỏi.

Đại Tế sư nghẹn lời, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Điện hạ, người đã hiểu lầm tôi rồi, tôi thật sự không có ý đó.” “Ông có thể đi rồi.” Luôn miệng nói không có ý đó, vậy không biết ông ta còn muốn có ý gì nữa?

Còn muốn động thủ với anh ta sao?

“Điện hạ, bất kể người có tin hay không, chuyện này tôi thật sự không làm gì cả.” Bắc Nặc Phong cảm thấy càng buồn cười hơn.

“Đại Tế sư nói lời này quả thật rất kỳ lạ, tôi khi nào nói ông đã làm gì đâu?

Đại Tế sư nói lời này phải chăng chính là cái gọi là không đánh mà tự khai sao?” Bắc Nặc Phong chơi vị nhìn Đại Tế sư châm chọc hỏi.

Đại Tế sư lập tức không nói nên lời.

Lông mày cũng khẽ nhíu lại, dường như có chút bất mãn với lời của Bắc Nặc Phong.

“Điện hạ chớ nói bậy, không có chuyện này.” Về chuyện này, Bắc Nặc Phong cũng không truy cứu ngay lập tức, mà là để Đại Tế sư rời đi.

Mọi thứ đều đợi anh ta giải độc xong rồi nói, còn những chuyện khác hiện tại anh ta không muốn để ý.

Đại Tế sư không muốn vào lúc này tranh chấp với Bắc Nặc Phong, ông ta bây giờ phải lập tức xác định Bắc Nặc Phong rốt cuộc có phải đã giải được cổ độc hay chưa.

Nếu đã giải được, sau này ông ta sẽ phải cẩn thận hơn nữa, đề phòng bị Bắc Nặc Phong nắm được nhược điểm.

Còn có một số chuyện tuyệt đối không thể để Bắc Nặc Phong biết được.

“Nếu điện hạ không muốn nhìn thấy tôi, vậy tôi xin phép đi trước.” Nói xong liền trực tiếp rời đi.

Nhìn Đại Tế sư rời đi, thị vệ khẽ nhíu mày: “Điện hạ, người lúc này nói chuyện này với Đại Tế sư, đây chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao?" Anh ta có chút không hiểu điện hạ rốt cuộc muốn làm gì rồi.

Làm vậy dường như cũng chẳng có lợi ích gì.

"Không sao, ông ta sau này chắc sẽ không đến gần ta nữa đâu." Bắc Nặc Phong nheo mắt lạnh lùng nói.

Điều ông ta muốn biết nhất bây giờ có lẽ là liệu cổ độc của mình có được giải hay chưa?

Nếu không thể biết được, ông ta ước chừng cả đêm cũng không ngủ được.

"Điện hạ, người không lo lắng sao?" "Không có gì đáng lo cả." "…" Thị vệ nhìn dáng vẻ vô tư của Bắc Nặc Phong, đột nhiên không biết bọn họ dẫn điện hạ rốt cuộc là có ý gì nữa rồi.

Khẽ thở dài một tiếng, biểu cảm trên mặt ít nhiều có chút bất lực.

Thôi vậy, nếu điện hạ đã nói như vậy, thì cứ thế đi.

Sau này để mắt đến Đại Tế sư và những người khác một chút, còn những chuyện khác thì không quản nữa.

Điện hạ hẳn là vẫn còn kế hoạch của riêng mình.

Quả nhiên giống như Bắc Nặc Phong nghĩ, sau khi Đại Tế sư rời đi thì khẽ nhíu mày.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy.

Hiện tại phù thủy y thuật đã chết rồi, muốn tìm một người đến giúp, điều này dường như không thể.

Trừ phi là Nam Kiều đã giúp giải cổ độc.

Nếu không Bắc Nặc Phong sẽ không có sự thay đổi lớn như vậy.

Còn Nam Kiều lúc này lại không biết mình trong tình huống không hề hay biết đã bị gán cho một tội danh.

Đại Tế sư bình tĩnh một lát rồi gọi những người khác đến: “Tình hình có biến.” Các đại thần nhìn nhau, sau đó nhìn Đại Tế sư: “Đại Tế sư, lời này của ông có ý gì?

Cái gì mà tình hình có biến?

Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì sao?” “Quả thật đã xảy ra một số chuyện, cổ độc của Thái tử dường như đã được giải rồi, người đã thay đổi rất nhiều.” Đại Tế sư nhíu mày nói.

Nghe lời này bọn họ có chút không thể hiểu được Đại Tế sư nói những lời này rốt cuộc có ý gì.

“Đại Tế sư, cổ độc của điện hạ được giải đối với chúng ta mà nói chẳng phải là kết quả tốt hơn sao?

Sao ông nhìn lại có vẻ không vui vậy?” Đúng vậy, Đại Tế sư chính là cảm thấy không vui.

Cổ độc của Bắc Nặc Phong được giải, sẽ gây ảnh hưởng không cần thiết đến kế hoạch của ông ta.

Ông ta không thể để mọi chuyện tiếp tục phát triển như vậy.

Nhất định phải giải quyết triệt để chuyện này.

“Đúng vậy, điện hạ bây giờ cổ độc đã được giải rồi chúng ta trực tiếp để điện hạ đi làm chuyện tiếp theo không phải tốt hơn sao?

Hà tất lại tiếp tục làm loạn nữa chứ?” Trước đây điện hạ tính cách đại biến cũng chỉ vì anh ta trúng cổ độc, bây giờ người đã khỏe rồi, chẳng phải là vui mừng lớn sao?

Đại Tế sư sắc mặt khó coi nhìn người nói chuyện một cái: “Anh biết mình đang nói gì không?” “Đương nhiên biết, anh ta là Thái tử làm những chuyện này lẽ nào không phải là đương nhiên sao?” Đại Tế sư này tức giận đến mức khó hiểu.

Khiến bọn họ đều cảm thấy có chút cạn lời.

Đây là cái gì với cái gì.

Chương 2085

“Cổ độc của anh ta tuy đã được giải, nhưng độc trên người vẫn chưa được giải, các người lại không phải không biết tình hình cụ thể, hiện tại cơ thể điện hạ không tốt, nếu cứ tiếp tục đến giúp chúng ta, điều này chẳng phải sẽ trì hoãn việc điều trị của anh ta sao?” Đại Tế sư nói lời này một cách đường hoàng, lại khiến người khác không cảm thấy có gì sai.

“Các người nhìn tôi như vậy làm gì?

Lẽ nào tôi nói không đúng sao?” Đại Tế sư giả vờ vô tội nhìn những người khác.

Kiểu cách như vậy khiến mấy vị quan viên cảm thấy không tự nhiên, Đại tế ti cứ làm ra vẻ này luôn khiến người ta thấy là lạ.

Một Đại tế ti đã mấy chục tuổi đầu rồi mà còn giả vờ ngây thơ như thế, sao mà không khó chịu cho được?

“Đại tế ti, ông cứ nói chuyện bình thường với chúng tôi đi.” Cũng đâu phải tiểu cô nương trẻ tuổi, đã từng này tuổi rồi, lại còn là đàn ông, dùng giọng điệu đó mà không thấy mất mặt sao?

Bất kể trong lòng họ nghĩ gì, Đại tế ti đều không hay biết.

“Thôi được rồi, nói chuyện chính.” Đại tế ti ho nhẹ một tiếng, nhìn mọi người rồi nghiêm mặt nói.

Thấy Đại tế ti trở lại dáng vẻ này, tất cả mọi người cuối cùng cũng yên tâm.

Đây mới là Đại tế ti bình thường.

Lúc nãy đó là cái quái gì vậy?

“Phía Thái tử điện hạ, mọi người nhất định phải trông chừng, đừng để cậu ấy tự tiện rời khỏi đây.” “Đại tế ti, e rằng chuyện này chúng tôi không làm được.” Một vị quan viên bên cạnh đau đầu nói.

Đại tế ti bất mãn nhìn họ: “Tại sao lại không làm được?

Chẳng phải rất đơn giản sao?

Sao lại không làm được chứ?

Có phải quá vô dụng rồi không?” “Thái tử là Thái tử, cậu ấy muốn đi đâu chẳng lẽ chúng tôi có thể cản được sao?

Đại tế ti, ông cũng quá xem trọng chúng tôi rồi.” Những người bên cạnh đồng tình gật đầu: “Đúng vậy, lời Đại tế ti nói thật là kỳ lạ.” Bọn họ chỉ là quan viên của Bắc quốc, đâu phải Hoàng thượng hay gì đó, lời họ nói Thái tử điện hạ sẽ nghe theo sao?

Nếu nghĩ như vậy thì Đại tế ti đúng là quá xem trọng bọn họ rồi.

Đại tế ti cạn lời nhìn những người trước mặt, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Bao giờ thì bọn họ mới giúp ích được đây?

Hai hôm nay, Đại tế ti vẫn luôn phái người theo dõi Bắc Nặc Phong.

Về điều này, Bắc Nặc Phong cũng biết.

“Điện hạ, Đại tế ti cứ giám sát chúng ta mãi, sau này ngài định làm thế nào?

Cứ thế bỏ qua sao?” Thị vệ rất bất mãn với sự giám sát của Đại tế ti và nhóm người đó.

Vị Đại tế ti này cũng quá đáng rồi.

Chỉ là một tế ti mà dám làm ra chuyện như vậy.

Đây chẳng phải là đang vả mặt điện hạ sao?

“Điện hạ, có cần chúng tôi đi xử lý người đó không?” Chỉ cần người đó bị xử lý thì sau này sẽ không có vấn đề lớn nữa.

Chỉ là xem phía điện hạ nghĩ sao thôi.

Bắc Nặc Phong không muốn xử lý người vào lúc này.

Nếu bây giờ mà làm mất người thì sẽ hơi phiền phức.

“Không vội, điểm yếu không thể để lọt vào tay Đại tế ti, cũng không thể cho bọn họ cơ hội gây rắc rối cho ta.” Bắc Nặc Phong lạnh lùng nói.

Lời vừa dứt, những người bên cạnh đồng tình gật đầu: “Điện hạ nói đúng.” “Nhưng sau này điện hạ phải đi giải độc, nếu để Đại tế ti bọn họ biết e rằng sẽ có chút phiền phức.” Đây mới là vấn đề mà thị vệ lo lắng nhất.

“Không sao, sau đó cậu hãy cải trang thành ta ở lại đây.” Thị vệ chợt bừng tỉnh nhìn Bắc Nặc Phong, hóa ra điện hạ đã sớm nghĩ kỹ rồi.

Chỉ là chưa nói ra vào lúc này thôi.

“Điện hạ, ngài thật sự không lo lắng chút nào sao?” “Tôi có gì mà phải lo chứ?” Nhìn vẻ mặt chắc chắn của Tô Ngọc, những người bên cạnh càng không biết nên nói gì.

Sau thời gian Nam Kiều hẹn, Bắc Nặc Phong cải trang thành một người vô danh rời khỏi hành cung.

Vì hành cung có người thay thế nên Đại tế ti và những người khác tạm thời không phát hiện ra điều gì.

Đến Ngọc Vương phủ, Bắc Nặc Phong mới dùng diện mạo thật của mình đi gặp Tô Ngọc.

Lần này Tô Ngọc quả nhiên đã đến.

Thấy Bắc Nặc Phong đến, anh không hề tỏ ra bất ngờ chút nào.

“Xem ra cậu đã thoát thân rồi.” “Thoát thân thì không đến nỗi, chỉ là tôi cho người ở lại đó, còn mình ra ngoài một chuyến trước thôi.” Bắc Nặc Phong thản nhiên nói.

Tô Ngọc không nói nhiều, mà nhìn Nam Kiều: “Nam Kiều, thuốc giải đã ra chưa?” “Ngọc ca ca yên tâm, thuốc giải đã có rồi, chuyện này anh có thể hoàn toàn yên tâm, không cần lo lắng.” “Vậy thì giao người đó cho mọi người vậy.” “Không thành vấn đề.” Nam Kiều nhìn Bắc Nặc Phong có vẻ tiều tụy, xem ra lần phát độc trước đó đã khiến cậu ta không chịu nổi rồi.

“Đi theo chúng tôi.” Lần này Bắc Nặc Phong không nói gì, cứ thế đi theo Nam Kiều và mọi người, trông có vẻ rất tin tưởng Nam Kiều.

Đến phòng thuốc, ba người bắt đầu giải độc cho Bắc Nặc Phong.

Sau khi giải độc xong, mặt Bắc Nặc Phong trắng bệch.

Tuy nhiên, cậu ta cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

Nhìn Nam Kiều và những người trước mặt, Bắc Nặc Phong khàn giọng nói: “Đa tạ.” “Hừ.” Nam Kiều hừ một tiếng, rõ ràng không muốn nói nhiều với Bắc Nặc Phong.

Theo ý của Nam Kiều, nếu không phải vì có Tô Ngọc ở đây, cô ta sẽ chẳng thèm quan tâm đến sống chết của người này.

Rõ ràng thực lực còn không mạnh bằng Ngọc ca ca, vậy mà người này lại không tự biết mình, luôn cho rằng có thể đối phó với Ngọc ca ca.

“Tự lo lấy, đừng để chúng tôi tìm được cơ hội, nếu không chúng tôi có thể trực tiếp giết chết cậu đấy.” Nam Kiều không phải loại người dễ nói chuyện như Tô Ngọc, vừa mở miệng đã là sự khinh thường và đe dọa dành cho Bắc Nặc Phong.

Hơn nữa, còn khiến Bắc Nặc Phong không nói được lời nào.

Bắc Nặc Phong bất lực nhìn Nam Kiều: "Không phải, Nam Kiều, sao ngày nào cậu cũng chỉ nghĩ đến chuyện đe dọa tôi vậy?

Tô Ngọc có biết chuyện cậu làm không?" Thằng nhóc này chắc chắn là cố ý.

Nam Kiều liếc Bắc Nặc Phong một cái, lười biếng chẳng buồn nói chuyện với cậu ta.

Về điều này, Bắc Nặc Phong bị chọc cười: "Dù sao đi nữa, vẫn cảm ơn mọi người đã giúp tôi giải độc." Nam Kiều bĩu môi không trả lời.

Chương 2086

Nếu không phải vì Tô Ngọc, dù Bắc Nặc Phong có chết ngay trước mặt bọn họ cũng chẳng liên quan gì đến cô ta.

“Cậu có thể đi rồi.” Bắc Nặc Phong bị Nam Kiều chọc cười.

Cái tiểu gia hỏa này tính khí cũng lớn thật đấy.

“Được.” Sau khi Bắc Nặc Phong rời đi, cậu ta không đi ngay mà tìm đến Tô Ngọc.

“Cậu có muốn hợp tác với tôi không?” Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc hỏi.

Nghe câu hỏi của Bắc Nặc Phong, Tô Ngọc chỉ tay về phía cửa: “Cậu có thể đi rồi.” Bắc Nặc Phong không những không rời đi mà còn ngồi xuống cạnh Tô Ngọc: “Tôi không đùa với cậu, tôi nói thật đấy, hai hôm nay tôi lại có chút phát hiện mới.” Tô Ngọc nhíu mày nhìn người bên cạnh, sắc mặt không được tốt lắm.

Sao lại có cảm giác Bắc Nặc Phong sau khi giải cổ độc cứ như thể được “thả rông” vậy?

“Cậu không phải chỉ muốn trường sinh bất lão sao?

Chúng ta không phải người cùng một loại, cậu cứ làm những gì mình thích đi, còn những chuyện khác tôi không có hứng thú.” Tô Ngọc nhíu mày lạnh nhạt nói.

“Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy, thấy trường sinh khá tốt, nhưng gần đây, đặc biệt là sau khi tôi giải được cổ độc, tôi phát hiện trường sinh một chút cũng không tốt.” Bắc Nặc Phong nhíu mày nói.

Khi một người đau khổ đến mức muốn chết, nhưng lại không có tư cách để chết, điều này đối với một người mà nói thật sự quá khó khăn.

Cứ thế sống đến già, sống đến chết thực ra cũng khá tốt.

Chỉ là khác biệt giữa sống ít năm hơn và sống nhiều năm hơn mà thôi.

Nam Kiều và những người khác nghe Bắc Nặc Phong nói, nhìn cậu ta như thể đang nhìn một kẻ kỳ lạ vậy.

Tính toán lâu như vậy, nói thay đổi là thay đổi sao?

Cô ta làm sao mà tin được chứ?

“Ngọc ca ca, anh đừng tin cái tên khốn này.” Bắc Nặc Phong không vui liếc Nam Kiều một cái, bất mãn nói: “Sao tôi lại không thể tin được?

Những gì tôi nói đều là thật, sao lại không thể tin được?

Thằng nhóc thối này có phải quá đáng rồi không?” Nam Kiều khinh thường đảo mắt một vòng, bực mình nói: “Tại sao không thể tin, tự cậu không biết sao?” “Tôi…” Bắc Nặc Phong đột nhiên cảm thấy rất tức giận, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh.

“Anh cứ thế nhìn em trai mình bắt nạt người khác sao?” Cậu ta đã nói rõ ràng như vậy rồi, sao Nam Kiều vẫn không chịu tin cậu ta?

Tô Ngọc quay đầu nhìn người trước mặt, nhíu mày nói: “Cái này không liên quan đến tôi.” “Hả?” “Tôi không thấy em trai tôi bắt nạt cậu.” Bắc Nặc Phong thực sự rất muốn tức giận, nhưng lại chẳng thể tức giận nổi một chút nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Ngọc và Nam Kiều đang đắc ý.

Hít sâu một hơi, nén sự bất mãn trong lòng xuống, nhíu mày nói: “Thôi được rồi, tôi không nói chuyện này với mọi người nữa, chúng ta nói chuyện khác đi.” Về chuyện này, bây giờ có nói cũng chẳng ích gì, chi bằng thay đổi suy nghĩ của mỗi người.

“Đại tế ti muốn Bắc quốc, không, cũng không thể nói là muốn Bắc quốc, ông ta muốn tất cả các quốc gia.” Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc trầm giọng nói.

“Ồ?” Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy hứng thú.

Chỉ là một tế ti mà thôi, tại sao ông ta lại nghĩ mình có thể đoạt được cả Bắc quốc, thậm chí là các quốc gia khác nữa?

Anh đã bắt đầu tò mò rồi.

“Cậu cũng rất tò mò đúng không?

Mấy ngày nay tôi vẫn luôn tò mò một chuyện, rốt cuộc mục đích ông ta làm những chuyện này là gì, cho đến khi…” Những chuyện gần đây, chuyện Đại tế ti hạ cổ cho cậu ta, và những thông tin cậu ta thu được từ hành động của Đại tế ti đều khiến cậu ta nhận ra Đại tế ti là một người đầy tham vọng.

Hiện tại, nhìn bề ngoài thì Đại tế ti dường như chỉ vì trường sinh bất lão.

Thực chất, mục đích của ông ta là muốn thông qua tay Tô Ngọc để hủy diệt toàn bộ Bắc quốc.

Cứ như vậy, ông ta sẽ có cơ hội để thừa cơ.

“Ông ta còn làm gì nữa?” “Cũng không có gì, chỉ là gần đây tôi phát hiện ông ta luôn liên lạc với một nhóm người mà tôi chưa từng gặp bao giờ, thậm chí không phải người của Bắc quốc chúng ta.” Nếu không phải hai hôm nay Đại tế ti có gặp một lần thì cậu ta thật sự không biết chuyện này.

Nam Kiều nghe Bắc Nặc Phong nói mà chẳng thấy có gì, ngược lại còn thấy Bắc quốc đáng đời.

Vì một cái gọi là trường sinh bất lão mà làm ra chuyện như vậy, thật sự muốn cho những người này thấy rõ bản chất của mình là gì.

Sau khi tỉnh lại còn tự cho mình là đúng nữa.

Bạch Khởi không dễ nói chuyện như Tô Ngọc, sau khi nghe Bắc Nặc Phong nói xong, anh ta không chút khách khí nói: “Chẳng lẽ chuyện này không phải do chính các người tự tay gây ra sao?” Nam Kiều cực kỳ đồng tình gật đầu: “Đúng vậy.” Nghe những lời này, tất cả mọi người đều nhìn họ bằng ánh mắt rất kỳ lạ.

“Hai người đừng tới gây rối, tôi và Tô Ngọc có chuyện muốn nói.” Bắc Nặc Phong bực mình nói.

Lời này nói ra thật sự quá khiến người ta tức giận.

“Vậy thì sao?” Tô Ngọc nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Nói với anh những điều này thì có ích gì?

Nó liên quan gì đến nhà bọn họ?

Một câu nói khiến khóe miệng Bắc Nặc Phong co giật nhìn anh: “Cậu lẽ nào thật sự, một chút cũng không để ý chuyện này sao?” Vị Tô Ngọc này cậu ta thật sự không đoán được.

Cậu ta biết Tô Ngọc thực ra rất hứng thú với chuyện này, nhưng những lời anh nói bây giờ có hơi quá đáng không?

“Nhìn tôi làm gì?” “Không có gì, tôi chỉ muốn biết một chuyện, khi cậu làm như vậy có cân nhắc đến cảm nhận của tôi không?

Cậu làm như vậy rõ ràng là đang chọc tức tôi, cậu cũng quá đáng rồi.” Lời tố cáo của Bắc Nặc Phong khiến Tô Ngọc nhíu mày: “Rồi sao nữa?” Nói nhiều như vậy rốt cuộc là muốn làm gì?

Đến bây giờ vẫn chưa nói ra.

“Chúng ta hợp tác đi?

Bây giờ ông ta muốn mạng của tôi, cũng muốn mạng của những người bên cạnh cậu, chỉ có chúng ta hợp tác mới có thể đạt được kết quả tốt hơn, phải không?” Bắc Nặc Phong cảm thấy đây là một chuyện đôi bên cùng có lợi, Tô Ngọc chắc chắn sẽ không từ chối mới phải.

Tuy nhiên, cậu ta vẫn quá xem thường Tô Ngọc.

Nghe lời cậu ta nói, Tô Ngọc lắc đầu: “Tôi không có ý định hợp tác với cậu.” Một câu nói khiến Bắc Nặc Phong nghẹn lời: “Tôi không đùa với cậu, tôi nghiêm túc đấy, thật sự muốn hợp tác với cậu.” Tô Ngọc ừ một tiếng: “Những gì cậu nói tôi đều biết, tôi cũng biết cậu muốn hợp tác với tôi.” “Vì cậu đã biết hết rồi, vậy thì sự hợp tác giữa chúng ta không phải nên tiếp tục sao?

Đây là tình huống gì vậy?” Rốt cuộc Tô Ngọc nghĩ gì?

Cậu ta thật sự, một chút cũng không hiểu.

“Bắc Nặc Phong, cậu sẽ không nghĩ là tôi đã quên hết những chuyện cậu làm với vợ con tôi trước đây đấy chứ?” Tô Ngọc mỉa mai nói.

Nam Kiều lúc này cũng lên tiếng đúng lúc: “Tôi nhắc cậu một câu, Ngọc ca ca của tôi rất hay ghi thù, cậu không có cơ hội đâu.” Tô Ngọc liếc Nam Kiều một cái, không phản bác lời cô ta, dù sao anh vốn là một người rất hay ghi thù, Nam Kiều nói vậy cũng không sai.

“Không phải, tôi có thể xin lỗi, chỉ cần cậu đồng ý hợp tác với tôi.” Người này sao lại không theo lẽ thường mà ra bài chứ?

Có phải hơi quá rồi không?

Chương 2087

"Không cần, tôi không cần lời xin lỗi của cậu, bây giờ độc của cậu cũng đã giải rồi, cậu có thể tự mình đi, còn về chuyện cậu nói đối phó với Đại tế ti của Bắc quốc các cậu, tôi tin Tô Ngọc tôi vẫn có khả năng khiến ông ta có đi mà không có về." Tô Ngọc bình tĩnh nói.

Hoàn toàn không hứng thú với đề nghị của Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong thất bại nhìn Tô Ngọc, sao người này lại không ăn mềm ăn cứng gì hết vậy?

May mà Nam Kiều và mọi người không biết Bắc Nặc Phong đang nghĩ gì, nếu không chắc chắn sẽ đắc ý nói với cậu ta rằng, Tô Ngọc không phải là người không ăn mềm ăn cứng, chỉ là không quan tâm đến thái độ của một số người xa lạ mà thôi.

Bây giờ dù cậu ta có nói thêm gì cũng vô ích.

Người ta căn bản không coi trọng cậu ta.

"Được, nếu đã như vậy thì tôi đi trước đây, sau này nếu cậu thay đổi ý định thì có thể đến tìm tôi, tôi sẽ đợi cậu." Tô Ngọc và Nam Kiều nghe câu "tôi sẽ đợi cậu" này, luôn cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nhíu mày liếc Bắc Nặc Phong một cái: "Cút." Vương Cẩn Hòa đi tới vừa lúc nghe được mấy câu đối thoại này của hai người.

Cô đi đến, nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong nói: "Chồng tôi đã có vợ con rồi, cậu dẹp cái ý nghĩ đó đi." Tô Ngọc và Bắc Nặc Phong đồng thời nhìn Vương Cẩn Hòa, luôn cảm thấy Tiểu Hòa hình như đã hiểu lầm điều gì đó.

Nhưng anh lại không có cách nào để giải thích.

Chuyện này thật là quá đáng.

“Ngọc Vương phi, cô nói cái gì vậy?

Cô có phải đã hiểu lầm điều gì không?” “Vậy cô đợi chồng tôi làm gì?” “Tôi đợi anh ấy hợp tác với tôi chứ làm gì.” Bắc Nặc Phong bực mình nói.

Ngoài việc đợi Tô Ngọc hợp tác ra thì cậu ta còn có thể đợi cái gì nữa.

Vương Cẩn Hòa đánh giá Bắc Nặc Phong từ trên xuống dưới, vẻ mặt khinh thường nói: “Chồng à, người này nhìn có vẻ không được thông minh lắm, hay là thôi đi?” Khóe mắt Tô Ngọc ánh lên ý cười, nương tử nhà anh sao lại đáng yêu đến thế chứ?

Anh cúi xuống hôn lên má Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nghiêm túc nói: “Yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ không hợp tác với cậu ta đâu, chuyện này anh có thể đảm bảo.” Nghe lời Tô Ngọc nói, Vương Cẩn Hòa hoàn toàn yên tâm.

Dù sao lời Tô Ngọc nói vẫn khiến cô tin tưởng hơn.

“Vậy thì tốt rồi, anh phải tránh xa loại người này ra, người này nhìn đã không phải là người tốt rồi, dù sao trước đây giữa anh ta và chúng ta còn có thù, lỡ đâu anh ta cố ý tính kế chúng ta thì sao?” Vương Cẩn Hòa không có mấy thiện cảm với Bắc Nặc Phong, thậm chí là không thích.

Bây giờ có cơ hội khiến cậu ta không vui, Vương Cẩn Hòa đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Tô Ngọc cười khẽ, nhìn Vương Cẩn Hòa nói: “Anh biết rồi.” “Hai vợ chồng các người cứ thích lấy tôi ra làm trò đùa, chuyện này có thú vị không?” Hai người này có phải hơi quá đáng rồi không?

“Không thú vị, vậy nên cậu có thể đi rồi.” Bắc Nặc Phong bị chọc cười, đầu tiên là Nam Kiều, sau đó là Tô Ngọc, bây giờ lại đến

Vương Cẩn Hòa, cậu ta thật sự không được ai ưa sao?

“Được rồi, nếu các người không ưa tôi thì tôi đi trước đây, còn về chuyện sau này, các người tự mình cẩn thận đấy.” Vì không muốn hợp tác cùng nhau, vậy thì chỉ có thể dặn dò bọn họ cẩn thận mà thôi.

Để sau khi tỉnh rồi lại làm ra chuyện gì đó.

“Cậu có thể đi rồi.” Bắc Nặc Phong bực mình liếc Tô Ngọc một cái, rồi tự mình rời đi.

Bước ra khỏi Ngọc Vương phủ, tâm trạng của Bắc Nặc Phong cuối cùng cũng tốt hơn.

Xem ra Nam Kiều và những người khác quả thực rất lợi hại, độc đơn giản như vậy mà cũng giải được.

Mặc dù ở giữa có thể là do tiện lợi vì độc là do họ hạ, nhưng dù sao cũng đã giải được rồi.

Vương Cẩn Hòa ghé sát vào Tô Ngọc, bất mãn nhíu mày nói: “Chồng ơi, em một chút cũng không thích người này, anh cũng không được thích, biết chưa?” “Được, anh đều nghe em, trong nhà chúng ta em là người quyết định.” Vốn dĩ anh cũng chẳng có thiện cảm gì với Bắc Nặc Phong, bây giờ lại được vợ nói như vậy, thì càng chẳng có chút nào nữa.

Bất kể bây giờ Bắc Nặc Phong có đồng lòng hay không, bọn họ cũng không thể trở thành đồng minh, dù sao Bắc Nặc Phong không đáng tin cậy.

Nghe lời này, Nam Kiều và những người bên cạnh khinh thường đảo mắt, bực mình nói: “Ngọc ca ca, anh đừng lúc nào cũng ra vẻ trời đất bao la, chị dâu là lớn nhất được không?” Điều này với Tô Ngọc trong lòng cô ta vẫn có chút khác biệt.

“Cậu đâu phải ngày đầu tiên biết trong lòng tôi, chị dâu cậu là quan trọng nhất.” “…” Nam Kiều và Bạch Khởi mấy người vậy mà không nói được lời nào.

Khẽ thở dài một tiếng, tất cả mọi người đều nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt phức tạp: “Ngọc ca ca, anh thay đổi rồi.” “Được rồi, đừng đùa nữa, cho người theo dõi Đại tế ti, tình hình bên Thẩm lão đại thế nào rồi?” “Người sắp đến rồi.” “Vậy thì tốt.” Đại tế ti vẫn luôn chú ý đến tình hình của Bắc Nặc Phong, khi ông ta biết Bắc Nặc Phong mấy ngày nay không phát độc, sắc mặt liền thay đổi.

Ông ta vội vàng đến tìm Bắc Nặc Phong: “Độc của Thái tử điện hạ đã giải rồi sao?” Khi nói lời này, ánh mắt Đại tế ti gắt gao nhìn chằm chằm người trước mặt, trông có vẻ hơi đáng sợ.

Bắc Nặc Phong chỉ lướt nhìn đối phương một cái, thản nhiên nói: “Ừ, ông nói đúng.” “Cậu đã làm thế nào để Tô Ngọc tìm Nam Kiều và những người khác giải độc cho cậu?

Hơn nữa, những dược liệu này cậu tìm được khi nào?” Gần đây thấy Bắc Nặc Phong không làm gì cả, ông ta cứ nghĩ Bắc Nặc Phong đã thỏa hiệp rồi.

Ai ngờ cậu ta không những không thỏa hiệp, ngược lại còn làm một số chuyện không nên làm.

Thậm chí còn khiến Tô Ngọc đồng ý giải độc cho cậu ta.

Trong khoảng thời gian ông ta không biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Rốt cuộc là điều gì đã khiến Tô Ngọc bất chấp những chuyện trước đây mà cũng muốn giải độc cho Bắc Nặc Phong?

Tô Ngọc và những người khác có thể giải độc cho Bắc Nặc Phong nhanh như vậy chỉ có thể chứng minh một điều, đó là trong tay Tô Ngọc có dược liệu mà họ cần.

Trước đây Tô Ngọc để bọn họ tự đi tìm dược liệu là cố ý.

“Trong tay Tô Ngọc vẫn luôn có dược liệu đúng không?” Đại tế ti nghiến răng nhìn cậu ta chất vấn.

Bắc Nặc Phong bình tĩnh nhìn Đại tế ti, đối với lời ông ta nói, cậu ta cảm thấy có chút buồn cười.

“Bất kể có phải hay không thì có liên quan gì đến ông?

Đừng quá tự cho mình là quan trọng nữa.” “Bắc Nặc Phong, tôi không muốn nói chuyện này với cậu, cậu nói rõ cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra.” Ông ta bây giờ chỉ muốn biết rốt cuộc Bắc Nặc Phong đã làm gì.

Nếu Bắc Nặc Phong không phải trả bất cứ giá nào, thì Tô Ngọc dựa vào đâu mà giúp đỡ?

Nhíu mày, Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti với ánh mắt sắc bén: “Đại tế ti, ông đang chất vấn bản cung sao?” “Không phải chất vấn Thái tử điện hạ, chỉ là để ngăn ngừa điện hạ làm sai, tôi phải biết giữa ngài và Tô Ngọc rốt cuộc đã làm giao dịch gì.” Đại tế ti cảm thấy mình nói như vậy thật sự không có vấn đề gì.

Ông ta không tin Tô Ngọc đột nhiên tốt bụng đồng ý giúp đỡ.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Bắc Nặc Phong không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Đại tế ti, cảm thấy có chút khó tin.

“Ông nói xong chưa?” “Nói xong rồi thì ông có thể ra ngoài được rồi, còn về việc tôi làm thế nào để Tô Ngọc bên kia giúp tôi giải độc thì có liên quan gì đến ông?

Nếu Đại tế ti thật sự muốn biết thì cũng có thể đi tìm Tô Ngọc hỏi tình hình, dù sao anh ấy có lẽ sẽ rõ ràng hơn, còn về những thông tin khác muốn biết thì phải xem Đại tế ti ông có bản lĩnh đó không.” Bắc Nặc Phong thản nhiên nói.

Một câu nói khiến Đại tế ti nghiến răng nhìn Bắc Nặc Phong.

Về điều này, Bắc Nặc Phong một chút cũng không tức giận, không những không tức giận mà ngược lại còn cười rất vui vẻ.

“Cậu…” “Đừng nghĩ tôi đang đùa với ông, Đại tế ti không phải rất lợi hại sao?

Chắc hẳn chuyện đơn giản như thế này không làm khó được Đại tế ti, sau này phải làm thế nào, thì tùy Đại tế ti ông vậy.” Bắc Nặc Phong cười nói.

Chương 2088

Trong lời nói ngụ ý nâng Đại tế ti lên rất cao.

Đại tế ti còn không biết Bắc Nặc Phong có ý gì sao?

Thật sự quá kỳ cục rồi.

Hít sâu một hơi nén sự bất mãn trong lòng: “Điện hạ, tôi thật sự không ngờ ngài lại là một người vì bản thân mà không từ thủ đoạn, ngài làm như vậy có cân nhắc đến sau này Bắc quốc sẽ ra sao không?

Nếu lần này nhiệm vụ của chúng ta không hoàn thành được, chuyện này xin điện hạ tự mình đi giải thích với Hoàng thượng.” Bắc Nặc Phong còn tưởng Đại tế ti sẽ giở chiêu trò gì, nhưng không ngờ ông ta lại chọn cách lấy phụ hoàng ra để uy hiếp cậu ta.

Nhưng lần này Đại tế ti đã tính sai rồi.

“Tướng ở ngoài, quân lệnh có chỗ không chịu, cho dù ở trong một quốc gia, trên chiến trường cũng có thể như vậy, chúng ta bây giờ còn đang ở quốc gia khác, khi ông dùng phụ hoàng của tôi để uy hiếp tôi, có từng nghĩ mình rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào không?” Bắc Nặc Phong mỉa mai nói.

Nước xa không cứu được lửa gần, lẽ nào ông ta còn không hiểu đạo lý này sao?

Đại tế ti vốn nghĩ rằng có uy nghiêm của Hoàng thượng, Bắc Nặc Phong dù làm gì cũng sẽ có chút kiêng dè.

Ai ngờ Bắc Nặc Phong lại dám nói ra những lời như vậy.

Nhíu chặt mày, Bắc Nặc Phong khoảng thời gian này rốt cuộc nghĩ gì?

Sao lại làm ra chuyện như vậy?

“Điện hạ đây là ngay cả Hoàng thượng cũng không để vào mắt nữa sao?

Quả nhiên vẫn kiêu ngạo như thường.” Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong mỉa mai nói.

“Đại tế ti quá lời rồi, những lời này chẳng phải tôi đều học từ Đại tế ti ông sao?

Không đáng phải nói như vậy đâu.” Ông âm dương quái khí sao?

Tưởng ai cũng không biết à!

Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong như nhìn quái vật, cậu ta nói cái gì vậy?

Nói cái gì mà học từ ông ta?

Lời này nghe thật khó chịu.

“Thái tử điện hạ, bây giờ tôi không muốn nói chuyện này với ngài, tôi chỉ muốn biết rốt cuộc ngài đã giải độc bằng cách nào, và dược liệu giải độc của ngài từ đâu mà có.” Đại tế ti biết tiếp tục nói chuyện này với Bắc Nặc Phong chắc chắn không ổn, vì vậy nhíu mày chuyển chủ đề.

Bắc Nặc Phong thản nhiên mở lời: “Dược liệu này từ đâu mà có thì có liên quan gì đến ông?

Ông không giúp tìm dược liệu thì cũng không cho tôi đi tìm hay sao?” Đối với lời nói của Bắc Nặc Phong như vậy, Đại tế ti căn bản không tin.

Trước đây khi bọn họ tìm kiếm thì không có chút tin tức nào, không những thế dược liệu ở Bắc quốc dù có muốn gửi đến đây cũng cần thời gian.

Hơn nữa, bên kia cũng không có ý định gửi dược liệu đến.

Nếu đã như vậy, dược liệu trong tay Bắc Nặc Phong rốt cuộc là từ đâu mà có?

Nghĩ đến điều gì đó, Đại tế ti hỏi: “Là Ngọc Vương bên kia đưa dược liệu cho cậu đúng không?

Hơn nữa độc cũng là do anh ta giải cho cậu.” Bắc Nặc Phong không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Đại tế ti.

Nhìn dáng vẻ tức giận đến điên cuồng của ông ta, Bắc Nặc Phong cảm thấy khá thú vị.

“Nếu Đại tế ti không có chuyện gì thì ông có thể rời đi rồi, bản cung cần nghỉ ngơi.” Bắc Nặc Phong không có ý định giải thích gì cho Đại tế ti, mà là trực tiếp cho người tiễn khách.

Trước khi chưa đạt được kết quả mình mong muốn, Đại tế ti chắc chắn sẽ không muốn rời đi, ông ta bình tĩnh nhìn người trước mặt: “Điện hạ, chúng ta mới là người cùng một phe, chuyện này đối với chúng ta vô cùng quan trọng, hy vọng ngài đừng giấu giếm.” “Dù tôi có giấu giếm thì ông có thể làm gì?” “Hơn nữa, ông lấy thân phận gì để chất vấn bản cung?” “Và câu hỏi cuối cùng, cái gì gọi là đối với chúng ta vô cùng quan trọng?

Chẳng lẽ không phải đối với ông là vô cùng quan trọng sao?” Thật sự nghĩ rằng cậu ta không biết ông ta rốt cuộc đang nghĩ gì sao?

Đại tế ti nhìn cậu ta với vẻ mặt dò xét, không biết cậu ta rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Điện hạ, ngài nói như vậy quá khiến người ta đau lòng rồi, từ trước đến nay đều là tôi giúp ngài, tôi khi nào thì đối xử không tốt với ngài chứ?” Nếu một số chuyện không thể làm được thì cứ trực tiếp đổi một phương pháp khác.

Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti với vẻ mặt kỳ lạ: “Đại tế ti, ông nói con cổ này của tôi là ai đã hạ?” Câu hỏi bất ngờ của Bắc Nặc Phong khiến cơ thể Đại tế ti cứng đờ.

“Cái này… tôi không biết, chuyện này trước đây tôi đã cho người đi điều tra rồi, không có kết quả.” Đại tế ti cụp mắt xuống, bất lực nói.

Nghe vậy, Bắc Nặc Phong càng thêm hứng thú: “Ồ?

Ông nói không điều tra ra kết quả à?” “Đương nhiên là không điều tra ra, nếu bên tôi điều tra ra bất kỳ kết quả nào nhất định sẽ báo cho điện hạ.” Đại tế ti nghiêm túc nói.

“Thật sao?” “Đại tế ti, ông nói lạ không lạ, khi chúng ta xuất phát thì không có chuyện gì, gần đến Huyền quốc thì tôi lại trúng cổ, ông nói xem là vì sao?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti tò mò hỏi.

Đại tế ti trầm mặc nhìn Bắc Nặc Phong, ánh mắt đầy sự dò xét.

Ông ta rất muốn biết mục đích Bắc Nặc Phong hỏi câu hỏi này là gì.

“Cái này không biết.” “Không biết?

Đại tế ti, khi ông nói lời này ông nghĩ tôi có tin không?” “Điện hạ đây là ý gì?” Thấy Bắc Nặc Phong như vậy, Đại tế ti cũng hết cách, nhìn thẳng vào cậu ta hỏi.

“Ý gì?

Chính là ý rất đơn giản, tôi cũng không có ý nghĩ gì cả, chỉ là thấy tò mò thôi.” “Nếu mấy người em trai tôi muốn đối phó với tôi như vậy, thì chắc chắn sẽ ra tay khi tôi còn ở Bắc quốc rồi, nhưng họ không làm thế, mãi đến khi tôi đến Huyền quốc mới ra tay, ông nói xem chuyện này có hơi kỳ lạ không?” Bắc Nặc Phong cười nhìn Đại tế ti hỏi.

Đại tế ti không nói gì, chỉ đứng yên lặng.

Trong lòng ông ta suy nghĩ không ngừng cuộn trào, mục đích cậu ta nói những lời này là gì?

Chẳng lẽ chỉ đơn thuần là muốn hỏi ông ta chuyện này?

Nếu không phải muốn hỏi chuyện này thì mục đích Bắc Nặc Phong nói những điều này là gì?

Hay là cậu ta đã biết tất cả rồi?

Mục đích nói điều này chỉ là muốn thăm dò ông ta?

Dù là nguyên nhân gì, Đại tế ti cũng không thể cứ thế bỏ qua.

“Điện hạ nói đùa rồi, chuyện này tôi sao mà biết được.” Bắc Nặc Phong gật đầu đầy ẩn ý: “Ồ?

Hóa ra về chuyện này Đại tế ti cũng không biết sao, tôi còn tưởng Đại tế ti thông hiểu cổ kim thì ngay cả chuyện này cũng biết chứ, bây giờ xem ra không phải vậy.” “Điện hạ có lời gì muốn nói thì cứ nói thẳng ra là được, không cần phải nói những lời như vậy để khiêu khích tôi.” “Đại tế ti, ông nói vậy là hiểu lầm tôi rồi, mục đích tôi nói điều này chẳng qua là muốn biết rốt cuộc ông có ý gì, ông lại muốn làm gì.” “Hơn nữa con cổ độc này đến cũng thật kỳ lạ, tuy nói cổ độc của tôi bây giờ đã giải rồi, nhưng kết quả truy tra tôi vẫn cần mà, phải không?” Bắc Nặc Phong cười như không cười nhìn Đại tế ti hỏi.

Đại tế ti lập tức im lặng, trong lòng cũng rất tức giận Bắc Nặc Phong.

Tức giận đồng thời cũng cảm thấy Tô Ngọc và những người khác thật là lắm chuyện, nếu không phải Tô Ngọc và bọn họ đã làm ra chuyện như vậy, khiến Bắc Nặc Phong giải độc, thì cậu ta cũng sẽ không ở trước mặt mình mà hùng hổ như thế.

Chương 2089

“Nếu điện hạ không muốn nói, vậy thì tôi xin đi trước, chỉ hy vọng điện hạ đừng làm chuyện có lỗi với Bắc quốc.” Bắc Nặc Phong cười khẽ, Đại tế ti chạy đến nói chuyện này với cậu ta, thật sự khá thú vị.

“Đại tế ti, lời ông nói hình như có chút không đúng rồi, cái gì gọi là tôi làm chuyện có lỗi với Bắc quốc?

Người có lỗi với Bắc quốc thật sự là tôi sao?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti với ánh mắt sắc bén.

Ánh mắt đó dường như đang nói cho ông ta biết, mình đã biết tất cả mọi chuyện.

Ánh mắt Đại tế ti theo bản năng né tránh, không biết nên nói gì cho phải.

“Lời ngài nói là có ý gì?

Là muốn nói tôi đã làm chuyện gì có lỗi với Bắc quốc sao?” Đại tế ti giận dữ nói.

Trông như thể thật sự đã chịu uất ức tày trời.

“Có hay không tôi cũng không nói, nhưng Đại tế ti ông trong lòng tự biết là được, đúng rồi, Đại tế ti, tôi còn một chuyện muốn nói với ông.” Bắc Nặc Phong đột nhiên rất muốn nhìn thấy vẻ mặt ông ta biến sắc.

Nhíu mày nhìn Bắc Nặc Phong, trong lòng Đại tế ti có dự cảm không lành.

Bắc Nặc Phong này rốt cuộc có ý gì?

Điều cậu ta muốn nói lại là gì?

“Điện hạ rốt cuộc muốn nói gì?

Nếu không có chuyện gì thì tôi đi trước đây.” Nói xong liền quay người muốn rời đi.

“Đại tế ti, ông có biết bản cung thực ra cũng hiểu biết chút ít về cổ trùng không?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti đầy ẩn ý hỏi.

Sắc mặt Đại tế ti lập tức biến đổi, nhìn Bắc Nặc Phong với ánh mắt không dám tin: “Cậu nói cái gì?” “Nói thật, thuật vu cổ của tôi thực ra còn lợi hại hơn vu y một chút đấy.” Một câu nói khiến sắc mặt Đại tế ti đều thay đổi.

“Không thể nào.” “Có gì là không thể?

Cậu ta ngay cả con cổ này cũng có thể giải, những cái khác còn cần phải nói sao?

“Ông muốn biết người dạy tôi là ai không?” Trong lòng Đại Tế ti có chút hoảng loạn, ánh mắt nhìn Bắc Nặc Phong cuối cùng cũng thay đổi, trở nên vô cùng hoảng sợ. "Đại Tế ti, ngươi không cần phải hoảng sợ như vậy, dù sao thì người này ngươi cũng rất quen thuộc, mà con cổ trùng ta đang trúng này, ta tin là ngươi cũng rất rõ nó từ đâu mà ra." Bắc Nặc Phong vừa cười cợt vừa nhìn Đại Tế ti nói.

Đại Tế ti vô thức lùi lại một bước, lẽ nào là người đó? "Xem ra ngươi đã đoán ra rồi, chính là sư phụ của ngươi đã dạy ta." Bắc Nặc Phong nhìn Đại Tế ti, từng chữ từng chữ nói. "Không thể nào, ông ấy đã chết rồi." Hơn nữa còn là do chính tay hắn tiễn đi.

Người đã chết rồi, làm sao có thể còn sống để dạy Bắc Nặc Phong điều này?

Tất cả cổ trùng mà ông ấy nuôi dưỡng đều nằm trong tay hắn, căn bản không ai biết.

Nếu người đó thật sự còn sống, tại sao ông ấy không xuất hiện?

Điều này căn bản không phải sự thật, Bắc Nặc Phong chỉ đang lừa hắn thôi. "Đừng tưởng ngươi nói như vậy ta sẽ tin ngươi, Bắc Nặc Phong, lúc ngươi nói câu này cũng không xem thử ông ấy chết khi nào." Đại Tế ti nghiến răng nói.

Bắc Nặc Phong bật cười nhỏ: "Thật khiến ngươi thất vọng rồi, năm đó ông ấy không chết, mà là được ta cứu sống.

Chuyện ngươi giết ông ấy ta cũng biết, tất cả cổ trùng của ông ấy đều ở trong tay ngươi, điều này ta cũng biết, và ông ấy còn dạy ta cách hóa giải những con cổ trùng này." Đại Tế ti đột nhiên nhận ra điều gì đó, không dám tin nhìn Bắc Nặc Phong: "Độc cổ của ngươi không phải do Lạc Diễm giải, là do chính ngươi tự giải đúng không?" Bắc Nặc Phong về điều này cũng không hề che giấu, mà trực tiếp gật đầu thừa nhận. "Ừm, ngươi nói không sai, quả thực là ta tự giải, nhưng cho dù ngươi có biết thì sao?" Bắc Nặc Phong châm chọc nói. "Hạ cổ cho ta, khiến mọi người cảm thấy ta không phải là một người dễ gần, thậm chí muốn tước đoạt tất cả quyền lực của ta, Đại Tế ti, ngươi nói rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Ánh mắt Đại Tế ti khẽ lóe lên, nhìn Bắc Nặc Phong nói: "Không có gì, chỉ là không muốn thấy ngươi quá vất vả mà thôi." Nếu Bắc Nặc Phong thật sự tin lời này, vậy thì hắn chính là một tên ngu xuẩn.

Nhìn bộ dạng của Đại Tế ti, Bắc Nặc Phong mỉa mai nói: "Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?" Đại Tế ti im lặng không nói, việc tin hay không tin đối với hắn không quan trọng.

Điều hắn cần làm bây giờ là phủi sạch mọi liên quan, không để Bắc Nặc Phong nắm được nhược điểm của mình. "Những chứng cứ cần có ta đều đã có rồi, Đại Tế ti, ngươi nói có phải rất bất ngờ không?" Bắc Nặc Phong hỏi. "À đúng rồi, bản cung còn có một chuyện muốn hỏi ý kiến Đại Tế ti, những người ngươi gặp trước đây ta sao chưa từng thấy bao giờ?

Trông cũng không giống người Bắc quốc, không biết những người này là ai nhỉ?" Vì Đại Tế ti vừa rồi còn hùng hổ chất vấn chuyện hắn giải độc, vậy thì bây giờ hắn hỏi chuyện khác chắc cũng không có vấn đề gì chứ?

Nếu trước đó Đại Tế ti còn có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, còn có thể nhẫn nhịn cảm thấy chỉ cần không thừa nhận thì sẽ không sao, nhưng khoảnh khắc này, sắc mặt hắn thực sự đã thay đổi.

Những chuyện này Bắc Nặc Phong rốt cuộc đã phát hiện từ đâu?

Tại sao hắn lại biết nhiều như vậy? "Ngươi làm sao biết những điều này?" "Nếu muốn người không biết, trừ phi mình đừng làm, Đại Tế ti, ngươi thực sự khiến ta rất thất vọng." Bắc Nặc Phong tiếc nuối nhìn Đại Tế ti.

Trong kế hoạch của Đại Tế ti không có việc hắn bị người khác phát hiện, bây giờ hắn bị người khác biết rồi, tâm trạng không thể không khó chịu.

Rõ ràng hắn đã cố gắng che giấu, tại sao vẫn bị Bắc Nặc Phong phát hiện ra.

Nhưng đã bị phát hiện rồi, vậy thì hắn cũng không cần thiết phải tiếp tục che giấu nữa, nhìn Bắc Nặc Phong châm chọc nói: "Dù ngươi có biết thì sao?

Ngươi nghĩ ngươi nói ra xong phụ hoàng của ngươi sẽ tin ngươi sao?" Bây giờ người mà Hoàng đế Bắc quốc tin tưởng nhất không phải là Bắc Nặc Phong, mà là hắn, Đại Tế ti này. "Không sao cả, điều này đối với ta không quan trọng lắm." Dù thế nào cũng được, liên quan gì đến hắn chứ? "Ngươi vậy mà không để ý?" Đại Tế ti kinh ngạc nhìn Bắc Nặc Phong, hắn biết những chuyện này xong lẽ nào không hề lo lắng tình hình Bắc quốc sao?

Điều này làm sao có thể? "Có gì mà phải để ý, dù sao thì ngươi cũng không thể có được Bắc quốc." Hắn là Thái tử, chỉ cần có hắn ở đây, Đại Tế ti không có đất để tác oai tác quái.

Đại Tế ti đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nhìn Bắc Nặc Phong nghiến răng hỏi: "Ngươi sớm đã biết ta hạ cổ cho ngươi rồi?" "Ngươi nói không sai, lúc ngươi hạ cổ ta đã biết rồi, chỉ là ta lúc đó muốn xem mục đích ngươi hạ cổ cho ta là gì, cho nên ta vẫn luôn không nói gì, chỉ nhìn ngươi động thủ, nhưng ngươi lại khiến ta khá thất vọng." Không ngờ chỉ là loại cổ trùng có thể thay đổi tính cách và tính khí này.

Tuy nhiên, nếu hắn không biết những điều này, e rằng Đại Tế ti thật sự đã đắc ý.

Sau này cho dù có biết cũng vô ích, dù sao thì mọi chuyện cũng đã xảy ra rồi. "Ngươi..." "Ta thật không ngờ ngươi lại là một người có tâm cơ sâu như vậy." Những việc làm của Bắc Nặc Phong thực sự khiến hắn lo lắng.

Tại sao mọi chuyện cuối cùng lại trở thành như vậy?

Rõ ràng mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn. "Ngươi hạ cổ cho ta là một quyết định không tồi, nhưng đáng tiếc là ngươi không điều tra rõ ràng, cũng không biết ta thực ra khá hiểu biết về chuyện này." Bắc Nặc Phong mỉa mai nói.

Chương 2090

Lời này nghe có vẻ có chút hả hê.

Sắc mặt Đại Tế ti khó coi nhìn Bắc Nặc Phong, tâm trạng hắn thực sự không tốt chút nào. "Nếu Thái tử điện hạ không có việc gì nữa thì ta xin phép đi trước." Hắn cần phải suy nghĩ xem sau này nên đối phó với Bắc Nặc Phong như thế nào.

Vì Bắc Nặc Phong đã biết những chuyện này, vậy thì việc hắn giải độc cũng không còn gì là bí ẩn nữa.

Bắc Nặc Phong khẳng định đã đạt được hợp tác với Huyền quốc.

Mặc dù không biết họ đã làm gì, nhưng chắc chắn là những chuyện mà hắn không hề biết.

Hơn nữa còn là một số chuyện Tô Ngọc vô cùng hứng thú.

Nếu không theo tính cách của Tô Ngọc tuyệt đối sẽ không làm những việc như vậy. "Đi thong thả không tiễn." Bắc Nặc Phong nói ra tất cả, chỉ có thể đại diện cho một vấn đề, đó là hắn đã nghĩ ra đối sách để đối phó với Đại Tế ti, căn bản không lo lắng Đại Tế ti sau này sẽ làm gì.

Hít sâu một hơi, Đại Tế ti với vẻ mặt âm trầm quay người rời đi.

Mấy vị đại thần nhìn Đại Tế ti đi ra từ chỗ Bắc Nặc Phong, hơn nữa sau khi ra ngoài sắc mặt còn vô cùng khó coi, lập tức lo lắng hỏi: "Đại Tế ti làm sao vậy?

Lẽ nào Điện hạ lại mắng ngươi?" Gần đây tính khí của Bắc Nặc Phong quả thực không được tốt, họ đều biết điều đó.

Nhưng nếu Điện hạ cứ tùy tiện mắng Đại Tế ti như vậy thì cũng có chút quá đáng. "Không sao cả." Đại Tế ti bây giờ không có tâm trạng để khách sáo với họ, tùy tiện qua loa một chút rồi trực tiếp rời đi.

Những vị đại thần còn lại nhìn nhau, rốt cuộc đây là tình huống gì? "Đại Tế ti sao trông có vẻ không vui lắm?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Không biết, hay là chúng ta đi hỏi Điện hạ?

Nếu hỏi Điện hạ thì chắc ngài ấy sẽ biết chuyện gì đó chăng?" Một trong số các đại thần có chút không chắc chắn hỏi.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào hắn, có người không vui nói: "Ngươi muốn hỏi thì đi mà hỏi đi, tình hình bên Điện hạ như thế nào, ngươi còn không biết sao?" Bây giờ mà đi tìm Thái tử hỏi chuyện này, chính là đi tìm lời mắng, bọn họ mới không muốn bị mắng đâu.

Người bên cạnh cũng thấy đúng. "Vậy chúng ta cứ đứng nhìn như vậy sao?" Như vậy có vẻ không hay lắm?

Có thể khiến Đại Tế ti tức giận đến mức này, cũng không biết Thái tử lại nói những lời khó nghe nào nữa.

Khiến Đại Tế ti ngay cả một câu cũng không muốn nói.

Thị vệ của Bắc Nặc Phong nghe thấy lời họ nói thì nhíu mày, trong mắt đầy vẻ bất mãn với họ. "Nói gì mà vấn đề của Điện hạ, sao các ngươi không đi hỏi Đại Tế ti đã làm những gì?" Các đại thần thấy thị vệ của Bắc Nặc Phong đi tới, lập tức có chút lúng túng, thậm chí có chút chột dạ quay đầu đi.

Ai mà ngờ được cuối cùng lại bị người của Điện hạ để mắt tới. "Chúng ta đây chẳng qua là nói bừa thôi mà?" Bọn họ cũng không có ý gì khác, chẳng qua là nói bừa mấy câu, có cần phải mắng vậy không?

Thị vệ lạnh lùng cười nhìn họ châm chọc nói: "Các ngươi thấy có đáng hay không?

Ta nói thẳng cho các ngươi biết, chuyện này không phải lỗi của Điện hạ, có vấn đề gì thì các ngươi cứ đi hỏi Đại Tế ti của các ngươi, đừng đến gây phiền phức cho Điện hạ, các ngươi còn không xứng." Rõ ràng đều là đại thần Bắc quốc, kết quả bây giờ đều đã trở thành đại thần của Đại Tế ti rồi.

Thật không biết những người này sau khi biết Đại Tế ti đã làm gì, liệu có còn như bây giờ mà bênh vực Đại Tế ti không?

Mọi người nhìn nhau, thị vệ này rốt cuộc có ý gì? "Ngươi nói lời này có ý gì?

Có gì muốn nói thì nói thẳng ra đi, không cần phải vòng vo như vậy." Làm như vậy e rằng không tốt.

Thị vệ nhìn họ, cuối cùng chọn không nói thẳng: "Các ngươi sẽ sớm biết thôi, nhưng không phải bây giờ." Nói xong cũng không quản đến biểu cảm của mấy vị đại thần, quay người trở về.

Bắc Nặc Phong nhìn thị vệ quay lại, bất lực lắc đầu: "Ngươi nói với họ những điều này làm gì?

Nói nhiều hơn nữa cũng chẳng có tác dụng gì." "Điện hạ không thể vì vô ích mà không nói gì cả, nói ra mới là tốt nhất." "Cũng để họ biết Đại Tế ti của họ rốt cuộc đã làm những gì, nhưng thuộc hạ vẫn chưa nói chuyện đó cho họ, Điện hạ, người định khi nào thì nói?" Thị vệ nhìn Bắc Nặc Phong tò mò hỏi. "Không vội, chúng ta cứ xem Đại Tế ti còn có thể làm ra chuyện gì nữa, ngươi hãy lệnh cho người của chúng ta bí mật đến đây, đừng để Đại Tế ti biết." Bắc Nặc Phong nghĩ đến điều gì đó rồi căn dặn.

Thị vệ nhíu mày: "Cho người của chúng ta đến thì không vấn đề gì, nhưng có lẽ không thể giấu được bên Ngọc Vương." Bắc Nặc Phong thờ ơ lắc đầu: "Về chuyện này ta vốn dĩ cũng không định giấu họ." "Thuộc hạ lập tức đi làm." Nhìn người rời đi, Bắc Nặc Phong khẽ thở dài, Đại Tế ti thực sự khiến hắn đánh giá thấp.

Không ngờ dã tâm của Đại Tế ti lớn đến như vậy, trước đây hắn còn nghĩ Đại Tế ti đã giúp hắn nhiều như vậy, sau này nhất định phải đối xử tốt với Đại Tế ti, bây giờ xem ra tất cả mọi thứ đều có mục đích.

Chẳng qua là để khiến hắn tin tưởng hắn mà làm ra một loạt chuyện như vậy thôi.

Các đại thần bên ngoài nhìn nhau, cân nhắc ý nghĩa lời nói của thị vệ. "Chúng ta vẫn nên đi tìm Đại Tế ti đi." "Đúng vậy." Bắc Nặc Phong rất nhanh đã biết họ đều đi tìm Đại Tế ti, về điều này Bắc Nặc Phong cười một cách đầy ẩn ý, những người này xem ra đã đưa ra quyết định rồi.

Dù sao thì trong lòng họ, địa vị của Đại Tế ti đã quan trọng hơn hắn rất nhiều. "Điện hạ, tại sao người không nói ra tất cả mọi chuyện ngay bây giờ?

Chỉ cần người nói ra thì họ sẽ không đi tìm Đại Tế ti nữa, đến lúc đó bên cạnh người cũng sẽ có người giúp đỡ." Đến lúc đó cũng sẽ không bị động như vậy. "Dù thế nào đi nữa, chuyện này chúng ta cứ giả vờ như không biết gì cả, mọi chuyện đợi đến khi Điện hạ mở lời rồi hãy nói.

Bây giờ cho dù họ muốn làm gì cũng vô ích, chi bằng đợi bên Điện hạ mở lời rồi họ hẵng đi giúp." "Cũng được." "Nhưng mối quan hệ giữa chúng ta và Đại Tế ti trước đây rất tốt, Điện hạ biết chuyện đó xong còn nguyện ý nói cho chúng ta biết không?" Có người đột nhiên hỏi.

Tất cả các đại thần lập tức im lặng, đây hình như cũng là một vấn đề.

Bất kể các đại thần Bắc quốc nghĩ gì, Tô Ngọc đã biết chuyện Đại Tế ti liên lạc với người khác rồi. "Ngọc ca, xem ra Bắc Nặc Phong đã vạch trần Đại Tế ti rồi, nếu không phải như vậy thì Đại Tế ti hẳn sẽ không vội vàng đến thế." Bạch Khởi cân nhắc một lát rồi nói ra suy nghĩ của mình. "Đúng vậy, nhưng chúng ta bây giờ cũng không biết Đại Tế ti rốt cuộc khi nào sẽ ra tay, nếu lúc hắn ra tay mà chúng ta không biết gì cả, chúng ta cũng không có cách nào kiểm soát được." "Cái này không vội, bất kể hắn làm gì cũng không thoát khỏi tầm mắt của chúng ta, cho nên các ngươi không cần quá lo lắng, có chuyện gì thì đến lúc đó hãy nói." Những gì cần sắp xếp đều đã sắp xếp xong, mọi việc tiếp theo sẽ phải xem hắn làm như thế nào. "Ngọc ca ca, huynh đã sắp xếp xong hết rồi sao?" "Ừm." "Còn mấy ngày nữa là đến Thiên Đô Đại Điển rồi, đến lúc đó nhất định phải cẩn thận, một khi phát hiện bất kỳ kẻ nào có ý đồ bất chính, chúng ta trực tiếp ra tay thu dọn bọn chúng, đừng để chúng quấy rầy Hoàng huynh." "Không vấn đề gì, những chuyện này không cần Nhiên ca phải bận tâm, chúng ta sẽ xử lý tốt." Tô Ngọc cười gật đầu: "Các ngươi có suy nghĩ như vậy rất tốt, khiến ta rất vui." "Ngọc ca ca vui là được." Cùng với thời gian trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày Đại Điển.

Ngày đó rất náo nhiệt.

Việc đầu tiên cần làm là tế tổ.

Bắc Nặc Phong và những người của các quốc gia khác đứng cùng nhau, nhìn Huyền Phỉ Nhiên tế tổ.

Còn Tô Ngọc thì đứng thấp hơn một chút, từ đó có thể thấy địa vị của Tô Ngọc ở Huyền quốc cao đến mức nào.

Chương 2091

Đại Tế ti đứng cạnh Bắc Nặc Phong nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn phát hiện ở đây có rất nhiều cao thủ.

Hắn khẽ nhíu mày, trước đây không hề có những người này, rốt cuộc là chuyện gì? "Trước đây không hề có những người này, những người này rốt cuộc từ đâu mà ra?" Sao lại cảm thấy sự xuất hiện của những người này là để nhắm vào bọn họ?

Bắc Nặc Phong liếc nhìn Đại Tế ti bên cạnh, châm chọc nói: "Những người này đều đến từ Vong Ưu Thành, thế nào?

Có phải rất bất ngờ không?" Đại Tế ti nghe lời này sắc mặt lập tức thay đổi: "Ngươi nói gì?

Những người này vậy mà đều là người của Vong Ưu Thành?" "Ngươi nói không sai, quả thực đều là người của Vong Ưu Thành." Đại Tế ti trong lòng có chút bực bội, những người của Vong Ưu Thành này có phải có bệnh không, không có việc gì không ở trong Vong Ưu Thành, đến đây làm gì? "Họ đến đây làm gì?" "Tô Ngọc ở Vong Ưu Thành có địa vị tuyệt đối, hắn muốn gọi mấy người đến chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi." Bắc Nặc Phong tùy ý nói.

Mấy ngày nay Đại Tế ti nhìn hắn cứ như chuyện trước đó chưa hề xảy ra, nói chuyện nghe còn khiến người ta thấy buồn cười. "Chuyện này ngươi có phải đã biết từ sớm rồi không?" Đại Tế ti nghĩ đến điều gì đó, nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Thái độ của Bắc Nặc Phong thực sự quá bình thản, dường như đã biết tất cả mọi chuyện từ sớm. "Ngươi nói không sai, ta quả thực đã biết, nhưng điều đó thì sao?" Hắn cho dù biết người của Vong Ưu Thành đến, điều này thì có liên quan gì đến hắn?

Thật là một người ngu xuẩn.

Sắc mặt Đại Tế ti rất khó coi: "Vì ngươi đã biết có người của Vong Ưu Thành đến, vậy tại sao ngươi không nói cho ta biết?

Làm như vậy đối với ngươi có lợi ích gì?

Thái tử điện hạ, ngươi thực sự khiến ta quá thất vọng rồi, ngươi làm sao có thể làm ra chuyện như vậy?" Thất vọng?

Bắc Nặc Phong như thể nghe thấy một câu chuyện cười lớn nhất trên đời, châm chọc nhìn người trước mặt. "Thất vọng?

Ngươi có biết điều đó có liên quan gì đến ta không?

Tại sao ta phải nói cho ngươi biết?

Đại Tế ti, ngươi sẽ không nghĩ rằng mấy ngày nay bản cung không nói chuyện cũ, là đã quên rồi chứ?" Bắc Nặc Phong ánh mắt sắc bén nhìn Đại Tế ti ghét bỏ nói.

Sắc mặt Đại Tế ti khó coi nhìn Bắc Nặc Phong. "Chúng ta mới là người của cùng một quốc gia." "Lời này ngươi có lẽ nói sai rồi, ta và ngươi dường như không phải người của cùng một quốc gia, giữa chúng ta không có nhiều mối quan hệ." Bắc Nặc Phong nhìn về phía trước bình tĩnh nói.

Các đại thần phía sau nghe cuộc đối thoại của hai người, sắc mặt hơi thay đổi.

Quả nhiên đúng như họ nghĩ, Điện hạ đã sớm biết chuyện bên Đại Tế ti rồi.

Đã biết rồi, tại sao lúc này lại không nói một lời nào?

Nhìn bóng lưng Bắc Nặc Phong, các đại thần Bắc quốc thần sắc có chút phức tạp, xem ra Điện hạ thật sự không tin họ nữa rồi.

Sau này phải nói chuyện tử tế với Điện hạ, không thể để chuyện như vậy tiếp tục xảy ra.

Trong lúc họ thì thầm nói chuyện, Huyền Phỉ Nhiên đã tế tổ xong, cũng coi như báo cáo tổ tiên chuyện Thiên Đô Đại Điển.

Sau khi tế tổ kết thúc, tất cả mọi người đều đến hoàng cung, và những sự việc sau đó cũng đến lúc.

Đại Tế ti ánh mắt u sâu nhìn Tô Ngọc ở phía trên.

Hắn đã đợi lâu như vậy cuối cùng cũng đợi được đến ngày hôm nay rồi.

Thật khiến hắn mong chờ a.

Không biết Tô Ngọc và bọn họ sau khi trở thành mục tiêu của tất cả mọi người, Huyền Phỉ Nhiên liệu có còn bảo vệ được họ không.

Hắn chính là muốn Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc trở mặt thành thù.

Chỉ có như vậy Huyền quốc mới có cơ hội công đánh.

Nếu hai người vẫn thân thiết như bây giờ, bọn họ căn bản không tìm được bất kỳ kẽ hở nào.

Chỉ cần Huyền Phỉ Nhiên không tin Tô Ngọc, bắt đầu nghi ngờ hắn, thì cơ hội của bọn họ cũng sẽ đến.

Trở về cung sau, có rất nhiều buổi biểu diễn.

Sau đó còn có quà tặng từ các quốc gia.

Đợi đến khi thời gian gần đúng, Đại Tế ti đột nhiên nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói: "Bệ hạ Huyền quốc, không phải ta muốn làm mất hứng của các ngươi vào lúc này, mà là Huyền quốc của các ngươi yêu nghiệt hoành hành a." Lời này vừa ra, tất cả mọi người đều im lặng, đồng thời quay đầu nhìn về phía Bắc quốc.

Bắc Nặc Phong thấy mọi người đều nhìn chằm chằm vào họ, nhíu mày liếc Đại Tế ti một cái, sau đó đứng dậy đi sang một bên. "Những gì Đại Tế ti làm không liên quan đến ta." Chuyện Đại Tế ti làm thì liên quan gì đến hắn, Bắc Nặc Phong?

Các đại thần Bắc quốc thấy Bắc Nặc Phong như vậy, lặng lẽ đứng dậy đi theo.

Cuối cùng, trên vị trí của Bắc quốc chỉ còn lại một mình Đại Tế ti.

Bắc Nặc Phong còn cảm thấy như vậy chưa đủ: "Chuyện này không liên quan đến chúng ta." Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Bắc Nặc Phong, khao khát sống sót này có phải quá mạnh mẽ rồi không?

Trực tiếp bỏ đi, không thèm quản Đại Tế ti sống chết thế nào.

Thật thú vị. "Ồ?

Ngươi nói yêu nghiệt hoành hành là có ý gì?" "Tự nhiên là Ngọc Vương và Ngọc Vương phi hai người, hai người này đều là tướng yểu mệnh, lẽ ra mấy năm trước đã phải qua đời rồi, sẽ không sống đến tận bây giờ." Đại Tế ti không hề có ý che giấu, nhìn Huyền Phỉ Nhiên trực tiếp nói.

Các đại thần Huyền quốc và những người giao hảo với Tô Ngọc đều bất mãn nhìn Đại Tế ti. "Đại Tế ti, ngươi lời này không thể nói bừa, nói bừa thì phải trả giá đắt đó." Thừa tướng Huyền quốc lạnh lùng nhìn Đại Tế ti ghét bỏ nói.

Lúc này Vương Tĩnh Vũ cũng mở miệng: "Đại Tế ti nói muội muội và em rể của bản quan đều là tướng yểu mệnh, không biết ngươi có bằng chứng gì để chứng minh tất cả những điều này?" Đại Tế ti chờ đợi chính là câu nói này: "Ta tự nhiên có cách chứng minh." "Người bình thường nghe thấy một âm thanh từ phía ta sẽ không có vấn đề gì, vì linh hồn và cơ thể vô cùng khăng khít, nhưng họ thì khác, một khi họ nghe thấy, sẽ xảy ra biến hóa, cả người trạng thái sẽ vô cùng không đúng, muốn xem họ có phải không, thử một lần là biết." Đại Tế ti không chút khách khí nói.

Còn về những ánh mắt bất mãn nhìn hắn, hắn căn bản không để tâm.

Ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên đặt trên người Tô Ngọc, người sau gật đầu.

Thấy cảnh này Huyền Phỉ Nhiên hoàn toàn yên tâm, xem ra vấn đề này đã được Không Tịch đại sư giải quyết rồi. "Cho ngươi thử nghiệm thì không vấn đề gì, nhưng nếu Tiểu Hòa và Tiểu Ngọc không phải như ngươi nói, ngươi sẽ làm thế nào?" Không thể để hắn muốn làm gì thì làm chứ?

Chương 2092

"Đúng vậy, Vương gia và Vương phi của chúng ta ở Huyền quốc có địa vị dưới một người, trên vạn người, không thể các ngươi nói gì là được nấy, càng không thể các ngươi muốn làm gì thì làm." "Vương gia và Vương phi của chúng ta là người tốt, lại bị ngươi nói thành yêu nghiệt, chuyện này dù nói thế nào đi nữa ngươi cũng phải cho chúng ta một lời giải thích." Cho hắn thử thì được, nhưng sau đó thì sao?

Đại Tế ti nhíu mày nhìn những người đang nói chuyện, thái độ của họ khiến hắn có chút không vui: "Chuyện này đối với các ngươi là lợi ích, ta giúp các ngươi giải quyết yêu nghiệt." Ý ngoài lời chính là các ngươi không cảm kích ta cũng thôi đi, vậy mà còn nói ra những lời như vậy.

Bộ dạng này chẳng phải là muốn tranh công trước mặt họ sao?

Thật là những kẻ ngu xuẩn.

Sắc mặt Vương Tĩnh Vũ có chút khó coi, người này khi chưa làm gì cả, đã một tiếng yêu nghiệt, hai tiếng yêu nghiệt, nghe khiến người ta khó chịu trong lòng. "Ngươi nói muội muội của ta và bọn họ là yêu nghiệt, thì họ là yêu nghiệt sao?

Vì Hoàng thượng muốn cho ngươi cơ hội này, vậy thì ta cũng không nói gì nữa, nhưng có một chuyện vẫn cần phải làm rõ, nếu muội muội của ta và bọn họ không phải yêu nghiệt thì ngươi sẽ làm thế nào?" "Đúng vậy, Vương gia và Vương phi của chúng ta không phải là người mà ngươi muốn ô miệt là có thể ô miệt đâu." Các đại thần Huyền quốc đối với sự nghi ngờ của Đại Tế ti đều vô cùng bất mãn.

Vương gia và Vương phi của họ là người như thế nào mà họ lại không biết?

Vương gia và Vương phi bất kể làm gì cũng đều vì Huyền quốc, vì bách tính mà suy nghĩ, từ trước đến nay chưa từng làm hại một người vô tội nào.

Người như vậy cho dù họ là yêu nghiệt thì có thể làm gì?

Họ nguyện ý cung phụng không được sao? "Đại Tế ti, ngươi đã nghĩ xong sẽ làm thế nào chưa?" Thừa tướng nhìn Đại Tế ti hỏi.

Đại Tế ti im lặng không nói gì, đối với những câu hỏi sắp mở ra từ họ, hắn một chút cũng không muốn nghe. "Đây là chuyện ta làm vì các ngươi, ta cũng là vì Huyền quốc của các ngươi mà tốt." "Ý ngươi là ngươi muốn ra tay với Vương gia và Vương phi của chúng ta, sau khi thất bại lại không muốn gánh vác hậu quả này, có phải ý này không?" Đại Tế ti không nói gì, nhưng tất cả mọi người đều đã biết ý gì rồi.

Đây chẳng phải là muốn không tốn công sức mà lại muốn làm khó Huyền quốc của họ sao? "Nếu là như vậy, thì chúng ta sẽ không cho ngươi cơ hội thử nghiệm." "Đây là vì các ngươi tốt." Đại Tế ti cảm thấy họ thật là không biết tốt xấu.

Hắn nguyện ý giúp đỡ họ thì họ nên cảm ơn đội ơn.

Bây giờ họ vậy mà không coi lời hắn nói ra gì, điều này có phải có chút quá đáng rồi không?

Nghe lời này, Thừa tướng tức cười: "Vương gia và Vương phi của chúng ta là người như thế nào chúng ta biết, loại yêu nghiệt làm việc vì bách tính mà không lưu danh này, ngươi có biết ở đâu có không?

Chúng ta lại đi tìm vài người về." Lời nói của Thừa tướng khiến các đại thần Huyền quốc không nhịn được cười. "Loại yêu nghiệt như vậy chúng ta vui lòng nuôi dưỡng, ngươi lại có thể làm gì chúng ta?

Chúng ta nuôi yêu nghiệt cũng không ăn cơm gạo nhà ngươi, các ngươi có tư cách gì mà xen vào?" Lời này nói ra càng thêm quá đáng.

Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn người nói chuyện, người nói chuyện đó thấy Tô Ngọc như vậy thì khẽ ho một tiếng. "Vương gia, chúng ta đây chẳng phải là vì bảo vệ ngài sao?

Đừng để ý." Tô Ngọc hừ một tiếng không nói gì, chỉ tiếp tục chuẩn bị đồ ăn cho Vương Cẩn Hòa.

Còn lúc này Vương Cẩn Hòa hứng thú ăn uống cũng đã hết.

Cô chỉ muốn xem kịch thôi.

Các đại thần Huyền quốc này cũng đều là một lũ kịch sĩ, nói lời này thật sự quá buồn cười.

Bắc Nặc Phong cụp mắt xuống, ánh mắt khẽ lóe lên, người của Huyền quốc này thật sự rất thú vị.

Chuyện như vậy cũng có thể làm ra, nhưng thật không tồi.

Lời họ nói cũng không sai, nếu là loại yêu nghiệt như vậy ai mà không muốn?

Có thêm vài người cũng có thể nuôi dưỡng được mà?

Đừng nói là Huyền quốc muốn, ngay cả hắn cũng muốn.

Xoa cằm, Bắc Nặc Phong lúc này mở miệng nói: "Loại yêu nghiệt như vậy bản cung cũng rất muốn có, không biết ở đâu có?

Ta cũng không cần nhiều, cho ta một người là được rồi." Một Tô Ngọc hoặc Vương Cẩn Hòa như vậy thì đều là phát tài rồi.

Đại Tế ti tức đến suýt thổ huyết, bất mãn nhìn Bắc Nặc Phong.

"Điện hạ, bây giờ không phải lúc người ở đây đùa giỡn." "Hả?

Ta trông giống như đang đùa giỡn với ngươi sao?

Ta sao lại không phát hiện ra chứ?" "Chuyện của Bắc quốc các ngươi đợi riêng tư giải quyết, bây giờ Đại Tế ti Bắc quốc vừa đến đã nói Vương gia Huyền quốc của ta là yêu nghiệt, ngươi muốn chứng thực chính mình, chúng ta cũng có thể đồng ý, nhưng các ngươi vẫn phải đưa ra một món tiền đủ sức hấp dẫn chúng ta trước đã, trước đó giữa chúng ta không có gì đáng nói." Huyền Phỉ Nhiên lúc này gằn giọng nói.

Ánh mắt nhìn Đại Tế ti đã tràn đầy sự lạnh lẽo.

Mặc dù trước đó đã biết Đại Tế ti này nhất định sẽ đến gây phiền phức, chỉ là không ngờ lại đến nhanh như vậy mà thôi.

Bắc Nặc Phong cười với Huyền Phỉ Nhiên, sau đó không nói một lời nào, chỉnh tề đoan trang nhìn Đại Tế ti, hắn cũng rất muốn biết Đại Tế ti này sau đó có thể làm ra chuyện gì, dù sao người lợi hại như vậy, hẳn là vẫn còn khá lợi hại.

Ánh mắt Đại Tế ti đặt trên người Bắc Nặc Phong, dáng vẻ đó là muốn Bắc Nặc Phong đến giúp đỡ.

Thế nhưng lại khiến hắn thất vọng rồi, Bắc Nặc Phong không những không giúp đỡ, còn quay đầu đi không định nhìn hắn. "Đại Tế ti, ngươi nhìn ta như vậy cũng vô ích, sau này ngươi muốn làm gì thì đó là chuyện của chính ngươi, đừng liên lụy đến những người vô tội như chúng ta." Bắc Nặc Phong trực tiếp mở lời từ chối.

Các đại thần có chút lo lắng nhìn Bắc Nặc Phong, chuyện này là đã nói với Hoàng thượng khi đến đây rồi, bây giờ Điện hạ vậy mà lại nuốt lời, điều này có vẻ không hay lắm? "Điện hạ, chúng ta không thể nuốt lời vào lúc này, nuốt lời xong trở về bên Hoàng thượng không dễ ăn nói đâu." "Chẳng lẽ đây không phải chuyện do Đại Tế ti gây ra sao?

Vì hắn có yêu cầu như vậy, vậy thì bên Huyền quốc muốn có thái độ của hắn, điều này không phải rất bình thường sao?

Hắn là Đại Tế ti của Bắc quốc, người ta là Vương gia của Huyền quốc, người ta là người như thế nào thì liên quan gì đến hắn?

Chuyện này quản cũng quá nhiều rồi." Bắc Nặc Phong châm chọc nói.

Lời này nói ra thực sự là không hề giữ chút thể diện nào cho Đại Tế ti.

Các đại thần bên cạnh nhìn nhau, họ xem ra đã nhìn ra rồi, mối quan hệ giữa Điện hạ và Đại Tế ti thật sự đã tan vỡ.

Trước đây họ còn nghĩ qua một thời gian nữa thì sẽ ổn thôi, bây giờ xem ra quả nhiên là họ đã nghĩ nhiều rồi.

Điện hạ căn bản không hề nghĩ đến việc hòa thuận với Đại Tế ti.

Ngay cả họ cũng như vậy, bên Đại Tế ti hình như cũng thế.

Đối với sự thức thời của Bắc Nặc Phong, Huyền Phỉ Nhiên rất hài lòng: "Nhìn xem Thái tử Bắc quốc các ngươi còn nói như vậy, Đại Tế ti đã nghĩ xong sẽ bồi thường cho Ngọc Vương như thế nào chưa?

Chương 2093

Nếu đã nghĩ xong thì ngươi muốn chứng thực lời ngươi nói như thế nào cũng được." Đại Tế ti trừng mắt nhìn Bắc Nặc Phong, chuyện lần này hắn đã ghi nhớ.

Sau này đừng để hắn tìm được cơ hội, nếu không nhất định sẽ khiến Bắc Nặc Phong phải trả giá đắt.

Bắc Nặc Phong gây rắc rối cho họ.

Rõ ràng biết tình hình hiện tại của họ mà Đại tế ti lại dám làm vậy!

Lúc đến thì nói rõ ràng lắm, sao bây giờ lại thay đổi hoàn toàn rồi?

“Điện hạ có lời nào thì thuộc hạ mong ngài suy nghĩ kỹ rồi hãy nói, đừng làm những việc khiến mình phải hối hận.” Đại tế ti nghiến răng đe dọa.

Bắc Nặc Phong còn chưa kịp mở miệng, Tô Ngọc đã cười như không cười hỏi: “Bị chính Thái tử của các người vạch trần thì liền giận tím mặt, quay sang uy hiếp Thái tử à?” “Một Đại tế ti như ông mà lại uy hiếp Thái tử của quốc gia mình, hình như hơi quá đáng thì phải?” Tô Ngọc mân mê chén rượu trong tay, hỏi đầy vẻ trêu chọc.

“Hay ở Bắc quốc các người làm việc kiểu này à?

Thái tử của các người có thể bị đại thần tùy tiện mắng mỏ, uy hiếp, mà chẳng ai quản sao?” Tô Ngọc nói một tràng, mỗi câu đều là giúp Bắc Nặc Phong.

Mà những lời ấy, Đại tế ti bọn họ lại chẳng tiện phản bác.

“Nếu tình huống này xảy ra ở Huyền quốc, loại người như ông đã sớm bị bản vương đánh chết rồi, còn có thể ở đây mà chỉ trỏ lung tung à?" Tô Ngọc châm biếm nói.

Nghe vậy, Đại tế ti có chút xấu hổ: "Ngọc Vương đừng cố lảng tránh sang chuyện khác, ngài biết rõ rốt cuộc đây là chuyện gì, bây giờ nói vậy chẳng qua là muốn chuyện này cho qua thôi." "Cái này thì không phải, ông muốn nói bản vương muốn làm cái này cũng chẳng có gì to tát, bản vương cũng không phải không muốn cho ông cơ hội.

Ông bây giờ chỉ cần nói cho bản vương biết, nếu bản vương và Vương phi không phải là yêu nghiệt trong miệng ông, ông sẽ làm thế nào?

Đừng nói với tôi mấy câu vì 'muốn tốt cho mọi người', bản vương chỉ biết trong tình huống không cân xứng, ông muốn bản vương cùng ông gây rối, đó là điều tuyệt đối không thể." Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Lời nói ra khiến Đại tế ti nghẹn họng.

Đúng rồi, Tô Ngọc từ trước đến nay chưa từng nói không muốn giúp kiểm chứng, anh ấy chỉ muốn Đại tế ti bên này đưa ra một lời hứa mà thôi.

Bất kể Đại tế ti trong lòng nghĩ gì, Vương Cẩn Hòa cũng đã mở miệng: "Hôm nay là đại điển thiên đô của Huyền quốc, mà vị Đại tế ti này lại gây rắc rối cho chúng tôi, không biết Đại tế ti có thể cho chúng tôi một lời giải thích không?" "À, không đúng, không phải ông phải giải thích cho chúng tôi mà là ông phải giải thích cho Hoàng thượng Huyền quốc.

Dù sao chuyện này quả thật rất xui xẻo." Huyền Phỉ Nhiên sau khi Vương Cẩn Hòa nói xong, nhìn đối phương: "Tiểu Hòa nói không sai, quả thật là như vậy." "Không biết Đại tế ti muốn bồi thường Huyền quốc thế nào đây?

Ông làm như vậy là không đặt trẫm và Huyền quốc vào mắt, hay là Đại tế ti ông đại diện cho Bắc quốc muốn tuyên chiến với Huyền quốc chúng tôi?” Huyền Phỉ Nhiên nói lời này ra thì sự việc lớn chuyện rồi.

Nếu Đại tế ti bên này xử lý không khéo, thì đó là vấn đề giữa hai quốc gia.

Không những vậy, còn là sự khiêu khích, thậm chí là bất mãn của Bắc quốc đối với Huyền quốc.

Chuyện như vậy, Huyền Phỉ Nhiên tìm Đại tế ti đòi lời giải thích, hoàn toàn không có gì sai.

Bắc Nặc Phong bên cạnh nhìn Đại tế ti bị tất cả người Huyền quốc chất vấn, tâm trạng vô cùng tốt.

“Đại tế ti ông đã nghĩ xong nên làm thế nào chưa?

Dù sao đây là ở Huyền quốc, ông đã phá hỏng đại điển thiên đô của Huyền quốc, Hoàng thượng Huyền quốc có quyền tìm ông đòi lời giải thích, không biết ông muốn giải quyết ra sao?” Bắc Nặc Phong lúc này đột nhiên mở miệng, đây chính là giáng thêm đòn chí mạng vào Đại tế ti.

Đại tế ti sắc mặt khó coi nhìn Bắc Nặc Phong: “Điện hạ ngài đừng quên ngài cũng là người Bắc quốc.” “Bản cung quả thật là người Bắc quốc, nhưng chuyện này không phải bản cung bảo ông làm.

Ông tự mình làm chuyện, lại muốn đổ lên đầu bản cung, ông nghĩ bản cung sẽ thừa nhận à?” Bắc Nặc Phong căn bản không thèm để ý Đại tế ti, thậm chí lúc này còn thừa nước đục thả câu.

Đại tế ti dường như không ngờ Bắc Nặc Phong lại cùng người Huyền quốc gây khó dễ cho mình lúc này.

Nghiến răng nhìn Bắc Nặc Phong: “Tôi thật không ngờ, Thái tử của chúng ta, lại giúp người khác đối phó người của mình.” Câu nói của Đại tế ti khiến các đại thần bên cạnh cũng cảm thấy Bắc Nặc Phong có chút quá đáng.

“Điện hạ chúng ta mới là người một nhà, ngài sao có thể giúp Huyền quốc nói chuyện chứ?” Đây không phải là “ăn cây táo rào cây sung” thì là gì?

Bắc Nặc Phong lạnh nhạt nhìn những người chỉ trích mình, lạnh lùng hỏi: “Là ta bảo hắn lúc này đưa ra vấn đề như vậy sao?” “Không phải, nhưng...” Đại thần biết không phải Bắc Nặc Phong bảo Đại tế ti làm vậy.

Nhưng dù sao họ cũng là người một nhà, chẳng lẽ không nên đồng lòng đối ngoại sao?

Sao lúc này lại bắt đầu tự gây rối nội bộ rồi?

“Huyền quốc bên này cũng không đưa ra yêu cầu gì quá đáng, chỉ là yêu cầu Đại tế ti hứa nếu không đạt được kết quả mình muốn thì sẽ thế nào mà thôi.

Chuyện này đối với Đại tế ti mà nói dễ dàng biết bao, nếu Đại tế ti không đồng ý, người ta dựa vào đâu mà đồng ý?

Nếu đổi lại là các người, các người có bằng lòng đồng ý không?” Bắc Nặc Phong hỏi thẳng.

Ánh mắt sắc bén nhìn họ, ánh mắt như vậy khiến mấy đại thần không dám nhìn thẳng hắn.

“Điện hạ cái này... cái này sao có thể như nhau chứ?” “Không giống nhau ư?

Vậy các người nói cho ta biết có gì khác nhau?

Hay các người cho rằng các người đến gây rắc rối, người ta

Huyền quốc còn phải nhường nhịn các người?

Cái này gọi là gì?

Cái này không gọi là đại lượng, cái này gọi là tự làm thấp mình.” Tô Ngọc đối với cách làm của Bắc Nặc Phong khá hài lòng.

Miễn cưỡng liếc Bắc Nặc Phong một cái, nhíu mày nói: “Bắc Nặc Phong, người của các người thì tự mình quản lý cho tốt đi, tính tình bản vương không được tốt cho lắm.” “Được, nếu họ có vấn đề gì thì Vương gia cứ tùy tiện xử lý, ta không can thiệp.” Bắc Nặc Phong vô tư nói.

Dường như những người trước mặt căn bản không phải người Bắc quốc của hắn, chỉ là những người xa lạ mà thôi.

Đối với sự thức thời của Bắc Nặc Phong, Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đều rất hài lòng.

“Vì Thái tử Bắc quốc đã nói như vậy rồi, không biết Đại tế ti có gì muốn nói, còn ông đã nghĩ xong chưa?” Một câu nói, một vấn đề, khiến Đại tế ti có chút sốt ruột.

Chuyện này không giống với những gì hắn nghĩ.

Hắn vốn tưởng mình nói ra xong, các đại thần Huyền quốc sẽ giúp đỡ cùng nhau đối phó Tô Ngọc.

Ai ngờ sự việc không như hắn nghĩ.

Người Huyền quốc không những không ủng hộ hắn, ngược lại còn giúp Tô Ngọc.

Điều này đối với hắn có chút khó hiểu.

“Nếu không thành công, thứ này có thể đưa cho Vương gia, coi như là lời bồi thường cho Vương gia.” Đại tế ti biết lúc này nếu không lấy thứ gì ra, thì không cách nào tiếp tục sự việc.

Nhìn thứ Đại tế ti lấy ra, Tô Ngọc không nhận ra.

Anh không nhận ra, nhưng Bạch Khởi và Nam Kiều thì nhận ra: “Ngọc ca, đây là thứ tốt, có thể giữ lại.” “Được, vì Bạch Khởi bọn họ đều nói vậy rồi, vậy thì làm đi.” Tô Ngọc ngồi trên ghế nói một cách tùy ý.

Đại tế ti trong lòng cười lạnh một tiếng, Tô Ngọc đối với Bạch Khởi bọn họ đúng là tốt không thể tả, chuyện này cũng có thể đồng ý.

Chương 2094

Tuy nhiên sau này Tô Ngọc có lẽ sẽ hối hận vì đã quá cưng chiều Nam Kiều và những người khác.

“Vương gia và Vương phi đã chuẩn bị xong chưa?” “Chuyện này thì đương nhiên rồi, chúng tôi cũng rất muốn xem Đại tế ti có bản lĩnh thế nào, có thể làm được chuyện như vậy.” Tô Ngọc chống cằm, thong dong nhìn Đại tế ti.

Vẻ mặt đầy mong chờ, dường như người bị nhắm đến không phải anh, mà là người khác vậy.

Đại tế ti chú ý đến vẻ mặt của Tô Ngọc, khẽ nhíu mày.

Tô Ngọc trông có vẻ không hề lo lắng chút nào.

Nhưng điều này cũng không sao, anh ấy có lo lắng hay không đối với hắn không quan trọng, chỉ cần đạt được kết quả mình muốn là đủ rồi.

Nghĩ vậy, Đại tế ti cũng chẳng quan tâm Tô Ngọc vì sao lại có trạng thái như vậy.

Đứng trước Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, Đại tế ti bắt đầu niệm một đoạn ngôn ngữ khó hiểu.

Ngôn ngữ này khiến những người có mặt đều mơ hồ, càng nghi hoặc nhìn Đại tế ti.

Cái này rốt cuộc có tác dụng gì?

Chẳng lẽ vì cái này, là có thể biết Vương gia và Vương phi có phải yêu nghiệt hay không?

Xem hồi lâu cũng không thấy Vương gia và những người khác có biến hóa gì.

Chẳng lẽ là làm sai rồi sao?

“Tôi nói vị Đại tế ti này, ông có xong chưa vậy?” Đã qua một nén hương rồi, Vương gia và Vương phi vẫn không có bất kỳ biến hóa nào, ngược lại Đại tế ti này mồ hôi lạnh không ngừng tuôn rơi.

Sắc mặt Đại tế ti vô cùng khó coi, trong mắt đầy sự chấn động đối với chuyện này: “Cái này không thể nào.” Nếu theo tình huống bình thường, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa sớm đã có biến hóa, nhưng bây giờ đã qua một nén hương rồi, hai người vẫn không có chút biến hóa nào.

Không những không có mà còn chán đến mức buồn ngủ.

“Ông xong chưa vậy?

Tôi hơi buồn ngủ rồi.” Vương Cẩn Hòa chống cằm hỏi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Vương Cẩn Hòa cảm thấy cô sẽ ngủ gật mất.

Cũng không biết người này nghĩ gì.

“Ông... các người sao có thể không sao chứ?” Tô Ngọc chống cằm nhìn đối diện: “À?

Chúng tôi vốn dĩ không sao, có gì kỳ lạ đâu?” Bản lĩnh của chính hắn không đủ, ngược lại còn trách bọn họ sao?

Đại tế ti căn bản không tin điều này là thật.

Suy nghĩ một lát, hắn lấy ra một cây sáo.

Nhìn thấy cây sáo, sắc mặt Nam Kiều lập tức thay đổi.

Hắn ta sao lại có thứ này?

Tô Ngọc thấy Nam Kiều và những người khác biến sắc, khẽ lắc đầu với họ, không định cho họ tiếp tục.

“Ngọc ca ca...” Nam Kiều có chút lo lắng nhìn Tô Ngọc.

Đối với cây sáo này, Tô Ngọc ít nhiều cũng hiểu một chút.

“Xem ra đồ trong tay các người thật sự không ít, nhưng chỉ có vậy thôi sao?” Ánh mắt Đại tế ti vẫn luôn đặt trên người Tô Ngọc, thấy anh đối với đồ của mình như vậy không thèm để ý, Đại tế ti khẽ nhíu mày: “Ngọc Vương ngài đừng quá kiêu ngạo.” Tô Ngọc cười mà không nói: “Có kiêu ngạo hay không bản vương nói mới tính, còn ông nói không tính.” Đại tế ti lạnh lùng nhìn đối phương, tâm trạng không tốt: “Ông...” “Tôi bây giờ không nói với ông mấy chuyện này.

Sau này nếu ông không sao, tôi không những dâng lên thứ tôi vừa lấy ra, tôi còn có thể quỳ xuống xin lỗi ông.” Đại tế ti lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Ánh mắt đặt lên chuỗi hạt Phật bằng gỗ đàn hương mà Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đang đeo trên cổ tay.

Tô Ngọc vẫn luôn chú ý đến ánh mắt của Đại tế ti, khi thấy hắn ta nhìn chằm chằm vào chuỗi hạt Phật trên tay mình thì biết là chuyện gì rồi.

Anh nhìn hắn ta đầy ý vị rồi bật cười: “Tất cả mọi người có mặt đều đã nghe rồi, đến lúc đó phải giúp chúng tôi làm chứng đấy nhé.” Những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc nghe anh nói vậy, vội vàng gật đầu nói: “A Ngọc cậu cứ yên tâm, chúng tôi đều đang nhìn đây.

Hắn ta mà dám đổi ý cũng phải xem chúng tôi có đồng ý không đã.” “Nói không sai, chúng tôi không đồng ý loại người này làm loại chuyện này.” “Chuyện này không liên quan đến các vị.” Đại tế ti nhìn những người đang giận dữ nhìn mình, lạnh lùng nói.

“Ông nói không sai, chuyện này quả thật không liên quan đến chúng tôi, nhưng chúng tôi chỉ là đến làm chứng cho A Ngọc, chứ không phải đến gây rắc rối cho ông.

Đại tế ti, ông tốt nhất là nói được làm được, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí với ông.” Đại tế ti quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong, hy vọng Bắc Nặc Phong ra mặt giúp đỡ.

Tuy nhiên Bắc Nặc Phong căn bản không để tâm đến ai, không kiên nhẫn nói: “Ông đừng nhìn ta, chuyện này không liên quan đến ta.

Là ông tự mình gây ra, đã tự mình gây ra chuyện không nên gây, vậy thì ông phải trả giá cho điều đó.

Còn về phía ta, ông thế nào, thì không có bất kỳ liên quan nào đến ta cả.” “Điện hạ, bất kể thế nào, Đại tế ti cũng là người của chúng ta, chúng ta giúp ông ta đi.” Nhìn Đại tế ti bị nhiều người của các quốc gia khác gây khó dễ, đại thần bên cạnh có chút không đành lòng, nhíu mày nói.

“Các người muốn giúp thì tự mình đi giúp, liên quan gì đến bản cung?

Là bản cung bảo ông ta làm như vậy sao?” Tất cả những chuyện này đều do Đại tế ti tự mình làm ra, ông ta tự mình làm chuyện thì bọn họ dựa vào đâu mà phải cùng Đại tế ti gánh chịu?

Đại thần lần đầu tiên cảm thấy Bắc Nặc Phong cố chấp như vậy.

“Điện hạ, Đại tế ti làm như vậy cũng là vì Bắc quốc chúng ta, ngài bây giờ sao lại biến thành như vậy?

Đối xử với người có công của Bắc quốc chúng ta cũng lạnh nhạt như vậy.

Chờ sau khi trở về, thần nhất định sẽ nói rõ với Hoàng thượng.” Nghe lời đe dọa của đại thần, Bắc Nặc Phong đột nhiên bật cười, cười như không cười nhìn họ: “Ồ?

Đây là các người tự mình nói đấy nhé, muốn nói thì cứ tự nhiên.

Chỉ là không biết khi các người biết Đại tế ti của các người là loại người thế nào, các người có còn có thể nói ra lời như vậy nữa không.” Đại thần nghe lời của Bắc Nặc Phong, nhìn nhau.

Hắn ta có ý gì?

Hay hắn ta thật sự có chuyện gì đó giấu giếm họ?

“Điện hạ ngài có chuyện gì chưa nói với chúng tôi sao?” “Phải thì sao?

Không cần các người hỏi ta, bản cung vốn dĩ không nghĩ sẽ nói cho các người biết, vì bản cung không tin tưởng các người.” Nói xong, anh đi đến chỗ ngồi của mình, vẻ mặt lạnh lùng nhìn đối phương.

Đại thần lập tức nghẹn lời, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến Thái tử nói ra lời như vậy.

Do dự một chút, mấy người sau khi suy nghĩ nhìn Bắc Nặc Phong nói: “Điện hạ, bất kể ngài có bất mãn gì với Đại tế ti, ông ta đều là người của quốc gia chúng ta.

Nếu ông ta xảy ra chuyện, ngài trở về cũng không dễ ăn nói không phải sao?” Bắc Nặc Phong giả vờ không nghe thấy lời họ nói, cả người giống như nhập định, ngồi ở đó không nói lời nào.

Chương 2095

Nhìn Bắc Nặc Phong như vậy, các đại thần cũng bó tay với hắn.

“Xem ra Thái tử của các người là người thức thời, biết rõ chuyện này ai sai.

Đại tế ti ông có thể bắt đầu rồi.” “Trước khi bắt đầu chúng tôi vẫn phải nhắc nhở ông một câu, đừng tiếp tục gây rắc rối, dù sao ông không có cơ hội này, tôi nói có đúng không?” “Còn nữa, nếu A Ngọc và những người khác sau này vẫn không có chuyện gì, vậy thì xin các người hãy xin lỗi A Ngọc.” Nam Kiều bên cạnh mở miệng nói: “Nhớ kỹ ông đã nói là quỳ xuống xin lỗi đấy nhé.” “Lời tôi nói tự nhiên tôi nhớ, không cần các người nhắc nhở tôi, cũng hy vọng các người đừng ở đây can thiệp chuyện của tôi.” Tô Ngọc nhìn họ một cái: “Được rồi, bây giờ sân khấu giao cho Đại tế ti Bắc quốc.” “Cũng để chúng ta xem Đại tế ti này có năng lực mạnh đến đâu.” Tô Ngọc nói lời này đầy ẩn ý, rốt cuộc là muốn xem bản lĩnh của người ta, hay là muốn chế giễu người ta?

Ai cũng biết trong lòng.

Các đại thần Huyền quốc nghe lời Tô Ngọc, cảm thấy may mắn vì họ đã không đắc tội anh, nếu không anh chỉ cần mở miệng là có thể khiến người ta xấu hổ chết.

“Ông có thể bắt đầu rồi.” Đại tế ti hít một hơi sâu, bắt đầu thổi cây sáo trong tay.

Âm thanh dần trở nên dồn dập.

Đại tế ti vẫn luôn nhìn chằm chằm Tô Ngọc và Vương phi, nhưng hắn ta dường như không có chút biện pháp nào.

Họ thậm chí không có chút biến hóa nào, chuyện này cũng quá kỳ lạ rồi sao?

Lại qua một nén hương nữa, Nam Kiều chống cằm nói với vẻ mất hứng: “Đại tế ti ông vẫn chưa xong sao?” “Tôi thấy Ngọc ca ca và tẩu tử hình như cũng không có biến hóa gì, ông sẽ không làm sai rồi chứ?” Nam Kiều châm biếm nói.

“Nam Kiều nói không sai, ông đã thổi lâu như vậy rồi, họ vẫn không có bất kỳ phản ứng nào, ông có nên quỳ xuống xin lỗi không?” “Nếu Đại tế ti cảm thấy đây là vấn đề thời gian không đủ, vậy thì chúng tôi cũng có thể cho ông một chút thời gian, nhưng vẫn hy vọng ông nói thẳng cho chúng tôi biết, ông còn cần bao lâu nữa.” Bạch Khởi nói rất bình tĩnh.

Đối với điều này, anh ấy một chút cũng không lo lắng hay sốt ruột.

Đại tế ti sắc mặt trắng bệch nhìn Tô Ngọc và Vương phi.

Sao lại không sao?

Hắn ta không phải đã nói nhìn Tô Ngọc bọn họ đeo sao?

Hơn nữa bây giờ Tô Ngọc bọn họ trên cổ tay cũng vẫn đeo thứ này.

“Sao có thể vô dụng được.” Chuyện này rốt cuộc là sao?

“Ông là muốn nói cổ trùng và phệ hồn hương mà các người đã bỏ vào trong chuỗi hạt Phật sao?” Tô Ngọc giơ tay lên cho mọi người nhìn chuỗi hạt Phật trên cổ tay anh.

“Cái gì?

Phệ hồn hương?

Tiểu Ngọc đây là thứ gì?” Còn về cổ trùng thì Huyền Phỉ Nhiên không để ý lắm, dù sao bên cạnh Tô Ngọc còn có Nam Kiều.

Có cô ấy ở đó, cổ trùng gì cũng có thể giải được, nhưng cái phệ hồn hương này vừa nghe đã không phải thứ tốt lành gì.

Chắc chắn sẽ mang lại rắc rối không cần thiết cho Tô Ngọc và những người khác.

“Tiểu Hòa, các người trúng cái này rốt cuộc là thứ gì?

Các người nhanh nói cho chúng tôi biết, có cách nào giải được không?” “Hoàng huynh anh yên tâm đi, thứ này vừa đến tay chúng tôi đã biết rồi, cũng là lúc đó đã đổi đi rồi.

Chúng tôi bây giờ trên tay đeo chỉ là chuỗi hạt Phật bình thường mà thôi.” Tô Ngọc nói lời này là để giải thích cho Huyền Phỉ Nhiên, cũng là để giải thích cho Đại tế ti nghe.

Đại tế ti tuyệt vọng nhìn Tô Ngọc.

Hóa ra họ đã biết rồi.

Nhưng Thiên Thần Vũ không phải là bạn của hắn sao?

Chẳng lẽ Tô Ngọc ngay cả bạn của mình cũng không tin tưởng sao?

Nếu không phải như vậy, anh ấy làm sao có thể biết tất cả những điều này?

“Tiểu Ngọc, cái phệ hồn hương này dùng để làm gì?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc nghiến răng hỏi.

Cũng không có gì, chỉ là đeo lâu rồi, sẽ khiến người ta trở nên cáu kỉnh, cuối cùng tôi sẽ biến thành cỗ máy giết người trong tay họ mà thôi.

Tô Ngọc nói lời này rất đơn giản, nhưng những người khác lại hiểu ra ý tứ trong lời nói.

Bắc quốc này muốn khống chế Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, để hai vợ chồng họ phục vụ cho Bắc quốc.

“Đây là cho Ngọc Vương.” Bất kể trong lòng có đau xót thế nào, Đại tế ti vẫn lấy thứ ra.

Sau khi giao đồ cho Tô Ngọc, Đại tế ti không có động tác nào khác.

Dường như những lời hắn ta nói trước đó đã hoàn toàn quên mất.

Tô Ngọc cũng không tức giận lắm, chỉ bình tĩnh nhìn Đại tế ti: “Đại tế ti có phải còn quên chuyện gì không?” Đại tế ti ánh mắt khẽ lóe lên, bình tĩnh nhìn Tô Ngọc: “Không biết Vương gia nói là gì?

Tôi đã thừa nhận vấn đề của mình rồi, Ngọc Vương sẽ không còn muốn ép người quá đáng chứ?” Đại tế ti nói vậy là không muốn quỳ xuống xin lỗi.

Vấn đề của chính mình mà còn có thể nói ra một cách đường hoàng như vậy, có lẽ chỉ có một mình Đại tế ti này thôi.

“Thật không ngờ người Bắc quốc các người lại là loại người như vậy, thật sự không biết xấu hổ.

Đã nói là phải quỳ xuống xin lỗi A Ngọc, sao?

Chuyện này kết thúc rồi, lời hứa quỳ xuống xin lỗi đã quên rồi à?” “Người Bắc quốc các người thật sự thất tín quá.” “Các người nói Đại tế ti thôi, đừng nhìn chằm chằm ta, ta và hắn ta không có quan hệ gì.” Thấy họ nói chuyện đều nhìn chằm chằm mình, Bắc Nặc Phong cuối cùng nhịn không được mở miệng nói.

Chuyện này là cái quái gì chứ.

Tô Ngọc khẽ cười, Bắc Nặc Phong này đúng là một nhân tài, lời như vậy cũng có thể nói ra.

“Tuy nhiên các người nói cũng đúng, đã hứa rồi thì nên thực hiện.

Giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, thật sự là không đúng.”

Người bên cạnh nhìn Đại tế ti cười nói: “Ông nghe xem, ngay cả Điện hạ của các người cũng đã nói rất rõ rồi.

Các người hôm nay chính là phải xin lỗi họ, nếu không xin lỗi, chúng tôi thật sự có thể không bỏ qua cho các người đâu.” “Nói chuyện thì nghiêm túc một chút, không phải là không bỏ qua cho họ, mà là không bỏ qua cho Đại tế ti.” Chuyện này nếu nói sau lưng rồi không thừa nhận cũng được, đằng này lại nói trước mặt nhiều người như vậy mà còn không chịu thừa nhận, đây không phải là tự rước lấy rắc rối sao?

Mấy năm nay Tô Ngọc đã giúp họ không ít, khiến quốc gia của họ cũng ngày càng tốt hơn.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội họ giúp Tô Ngọc, họ tự nhiên không muốn bỏ qua.

“Thế nào?

Các người nghĩ xong chưa?

Nên làm gì chắc không cần chúng tôi nhắc nhở các người chứ?” “Là Đại tế ti.” “Đúng, Đại tế ti ông bây giờ có thể quỳ xuống xin lỗi A Ngọc rồi, yên tâm, chúng tôi cũng không làm khó ông, ông chỉ cần xin lỗi là được.” Đại tế ti nhìn tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm hắn, vẻ mặt đó chính là muốn hắn quỳ xuống xin lỗi Tô Ngọc.

Nhưng chuyện quỳ xuống này, Đại tế ti tuyệt đối không muốn đồng ý.

“Nếu Đại tế ti không muốn làm như vậy, chúng tôi cũng không tiện nói gì, nhưng hậu quả tự chịu đấy nhé.” Lời này bất kể nghe thế nào cũng khiến người ta cảm thấy đây là đang đe dọa người khác.

Chương 2096

“Được rồi, đều là người văn minh, nói chuyện cho tử tế, đừng động một tí là đi đe dọa người khác, như vậy không tốt.” “A Ngọc, không phải chúng tôi muốn đi đe dọa người khác, mà là tên này quá không biết xấu hổ rồi.

Hắn tự mình làm ra chuyện mà còn không thừa nhận sao?” Thật sự càng nghĩ càng tức giận.

“Yên tâm, hắn sẽ xin lỗi thôi.” Tô Ngọc nhìn Đại tế ti đầy tự tin.

Đại tế ti không để ý Tô Ngọc, chỉ đứng đó.

Tuy nhiên rất nhanh hắn ta đã cảm thấy không đúng, áp lực trên người hắn ta dường như đột nhiên tăng lên.

Cả người cũng bắt đầu phát lạnh.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Ánh mắt vô thức đặt lên người Tô Ngọc, phản ứng đầu tiên của hắn ta là Tô Ngọc chắc chắn đã làm gì đó, nếu không hắn ta cũng sẽ không như vậy.

Tuy nhiên Tô Ngọc trông quá bình tĩnh.

Chân của Đại tế ti bắt đầu khẽ cong lại, trong mắt người khác thì là hắn ta không muốn quỳ xuống xin lỗi Tô Ngọc.

“Đại tế ti, ông còn cơ hội cuối cùng.” Tô Ngọc mân mê chén rượu trong tay, ngửi mùi rượu nói một cách tùy ý.

Căn bản không thèm để ý chút phản kháng nhỏ này của Đại tế ti.

Đại tế ti mồ hôi lạnh chảy ròng ròng: “Là ông đã động tay động chân với tôi đúng không?” “Nếu chỉ là bản thân hắn ta, căn bản sẽ không chọn quỳ xuống xin lỗi Tô Ngọc.

Giữa chừng chắc chắn có vấn đề gì đó, chỉ là hắn ta vẫn chưa phát hiện ra mà thôi.” Tô Ngọc cười như không cười nhìn Đại tế ti: “Lời này sao có thể nói như vậy chứ?

Ông có chứng cứ gì chứng minh là bản vương làm?” Đại tế ti có thể có chứng cứ sao?

Hắn ta tự nhiên là không có, nhưng không có chứng cứ thì hắn ta không thể chứng minh Tô Ngọc đã làm gì với hắn ta.

Nhưng tình huống hiện tại của hắn ta quả thật không đúng.

“Đại tế ti đã nghĩ xong nên làm gì chưa?

Nếu chưa nghĩ xong, bản vương còn có thể cho ông thêm chút thời gian, chỉ là không biết ông còn có thể chống đỡ được không?” Tô Ngọc vô vị nói.

Nghe qua cứ như đang nói hôm nay thời tiết rất đẹp vậy.

Đại tế ti không nói gì, chỉ cố gắng hết sức chống đỡ áp lực trên người.

Tuy nhiên Tô Ngọc đã không còn kiên nhẫn muốn tiếp tục chơi đùa với hắn ta nữa.

Khi áp lực trên người Đại tế ti hơi lỏng, áp lực từ Tô Ngọc đột nhiên ập đến mặt Đại tế ti.

Đại tế ti lập tức quỳ sụp xuống đất, một tiếng “ầm” vang lên khiến những người đứng cạnh đều cảm thấy đau thấu xương.

Nhìn Đại tế ti như vậy, người bên cạnh đồng tình nói: “Các người nói hắn ta sớm một chút quỳ xuống xin lỗi không phải là được rồi sao?

Bây giờ làm cái lễ lớn như vậy, cẩn thận đến lúc đó xương đầu gối đều bị dập nát, như vậy thì không đáng chút nào.” “Nói không sai, Đại tế ti này cũng quá không biết nghĩ rồi.” Xem hồi lâu họ cũng coi như đã nhìn ra, Đại tế ti vừa rồi như vậy là do Tô Ngọc gây ra, chỉ là Đại tế ti không hề để ý.

Kết quả bây giờ thì xui xẻo rồi đúng không?

Bị Tô Ngọc đối xử như vậy, thật sự quá đáng thương.

Người bên cạnh nhìn Tô Ngọc: “Vương gia ngài nói xương đầu gối của hắn ta sẽ không bị vỡ chứ?” “Chắc là không đến mức.” Loại người này xương cốt không đến mức yếu ớt như vậy mới phải.

Biểu cảm của Đại tế ti đau đớn đến mức đã bắt đầu vặn vẹo.

Các đại thần bên cạnh không ngừng quay đầu nhìn Bắc Nặc Phong: “Điện hạ ngài cứ trơ mắt nhìn người Huyền quốc bắt nạt Đại tế ti sao?” “Cái gì gọi là bắt nạt?

Người ta chẳng qua là ‘gậy ông đập lưng ông’ mà thôi.” “Khi Đại tế ti gây rắc rối cho Tô Ngọc trước mặt nhiều người như vậy, thì đã nên biết sẽ có kết cục như bây giờ.

Hơn nữa, quỳ xuống xin lỗi cũng là do ông ta tự mình đồng ý, đã đồng ý rồi thì phải trả giá cho điều đó.” Chuyện này bất kể ai nói cũng vô dụng.

“Người ta đường đường là một Ngọc Vương, dựa vào đâu mà phải cùng các người ở đây gây rối?” “Ông ta như vậy sỉ nhục Ngọc Vương, Ngọc Vương chỉ là lấy lại những thứ mình xứng đáng có được, cái này có gì không đúng?

Hơn nữa, Ngọc Vương đã từng cho ông ta cơ hội, nếu không phải ông ta tự mình không biết tốt xấu, sự việc cũng sẽ không biến thành như bây giờ.” Tô Ngọc không động thủ thì ông ta ngoan ngoãn quỳ xuống xin lỗi không phải là được rồi sao?

Bây giờ để Tô Ngọc động thủ, đây không phải tự mình chuốc lấy sao?

“Tôi lần đầu tiên cảm thấy Bắc Nặc Phong ngài nói chuyện nghe hay đến vậy, chỉ tiếc là, người Bắc quốc các người không biết tốt xấu.” Chuyện đã đến nước này, họ còn có gì để nói?

Hoặc là còn muốn bắt nạt người khác sao?

“Xin lỗi chứ?” Tô Ngọc không để ý lời nói của mọi người, mà là bình tĩnh nhìn Đại tế ti hỏi.

Đại tế ti vẻ mặt khuất nhục nhìn Tô Ngọc: “Có phải lão già Không Tịch đó đã giúp các người không?” Nếu lúc này Đại tế ti còn không biết Tô Ngọc bên cạnh có người giúp đỡ, thì đó mới thật sự là ngu ngốc.

“Có phải có người giúp chúng tôi hay không, cái này với ông có liên quan gì sao?” Tô Ngọc không có ý định nói thật.

“Cho dù ông không nói tôi cũng đoán được, chính là lão già đó làm.

Hắn ta lại dám phá hỏng chuyện của tôi.” Đáng lẽ trước đây phải trực tiếp động thủ lấy mạng lão già đó.

Lúc đó hắn ta không nên vì thân phận của Không Tịch mà không động thủ.

Bây giờ thì hay rồi, cơ hội duy nhất cuối cùng cũng hoàn toàn mất đi.

“Để ông thất vọng rồi, Không Tịch đại sư một chút chuyện gì cũng không có.” “Tô Ngọc ông...” “Cho nên người nên có chuyện là chính ông.” Tô Ngọc vẻ mặt không biểu cảm nhìn họ, lạnh lùng nói.

Sắc mặt Đại tế ti thay đổi hết lần này đến lần khác, sao lại gặp phải Tô Ngọc như vậy.

Anh ta sao có thể lợi hại đến thế?

“Xin lỗi chứ?” Tô Ngọc lười đáp lời hắn ta, tiếp tục hỏi.

Đại tế ti không nói gì, Tô Ngọc cũng không tức giận, chỉ để hắn ta một lần rồi một lần nữa quỳ trên đất.

Cuối cùng còn khiến cơ thể hắn ta bị cong gập lại.

Đại tế ti phun ra một ngụm máu.

Các đại thần Bắc quốc thấy cảnh này vội vàng nói: “Ngọc Vương, Đại tế ti của chúng tôi đã quỳ xuống rồi, ngài còn muốn thế nào nữa?” “Không muốn thế nào, bản vương chẳng qua là muốn ông ta giữ lời hứa thôi, điều này lẽ nào cũng sai sao?” Người bên cạnh vội vàng lắc đầu; “Đương nhiên không sai, chuyện này Vương gia làm rất tốt.

Đối với loại người này thì nên như vậy, một chút thể diện cũng không cần cho.” Tô Ngọc khẽ cười, cười như không cười nhìn những người bên cạnh: “Xem ra đã để các người thất vọng rồi, mọi người đều ủng hộ tôi, không phải các người.” Đại tế ti biết nếu mình không tiếp tục xin lỗi, xương đầu gối của hắn ta sẽ không giữ được.

“Ngọc Vương xin lỗi, chuyện trước đó là lỗi của tôi, không nên vu khống ngài.

Tôi một lần nữa xin lỗi ngài và Ngọc Vương phi.” Đại tế ti nghiến răng nói lời xin lỗi.

Chương 2097

Tô Ngọc cũng không tức giận mà nhìn Đại tế ti nói: “Ông xem ông kìa, sớm một chút xin lỗi không phải là được rồi sao?

Cũng không đến mức phải chịu ấm ức như vậy, ông nói đúng không?” Người bên cạnh cúi đầu, đều không dám nhìn ánh mắt của Tô Ngọc.

Lúc này Tô Ngọc thật sự quá đáng sợ.

Những người có quan hệ tốt với Tô Ngọc không khỏi nghĩ, may mắn là họ có quan hệ rất tốt với Tô Ngọc, chứ không phải là kẻ thù của anh ấy.

Nếu là kẻ địch, chắc chắn đến chết cũng không biết chết thế nào.

Thật sự quá thảm rồi, nhìn Đại tế tư là biết ngay.

“Ngọc, sao chúng tôi cứ thấy võ công của anh hình như lại càng lợi hại hơn vậy?” “Tôi chắc chắn phải lợi hại hơn chứ, chẳng lẽ lại càng ngày càng tệ đi à?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn người vừa nói, không vui đáp.

Con người thì càng ngày càng mạnh lên, chứ đâu có thụt lùi.

“Điều này thì đúng.

Tôi bây giờ rất may mắn vì chúng ta là bạn chứ không phải kẻ thù.” Cảm giác làm bạn với Tô Ngọc thật sự quá tốt, nhưng nếu là đối thủ của hắn thì nhất định phải cẩn thận.

Bằng không đến lúc chết cũng không biết chết thế nào, thảm thiết làm sao?

“Đại tế tư, ông xem ông làm gì chứ?” Cứ cố đối đầu với Tô Ngọc, giờ thì hay rồi chứ gì?

Tô Ngọc căn bản không thèm để bọn họ vào mắt.

“Nếu không có gì, tôi đi trước đây.” Hắn bây giờ phải về xem lại đầu gối của mình, tuyệt đối không thể trở thành phế nhân được.

“Huyền quốc ức hiếp người quá đáng, chuyện này chúng tôi sẽ không bỏ qua đâu.” Một vị đại thần bên cạnh bước đến đỡ Đại tế tư, nghiến răng nói.

Tô Ngọc liếc mắt nhìn bọn họ, nghe những lời ngông cuồng đó: “Bắc Nặc Phong, anh cũng có ý đó sao?” Bắc Nặc Phong dứt khoát lắc đầu: “Anh thấy tôi giống người có suy nghĩ đó sao?

Tôi đã nói rồi, nếu bọn họ ai chọc giận các người, các người muốn làm gì thì làm, không liên quan gì đến tôi.” Bắc Nặc Phong đã hoàn toàn thất vọng về bọn họ, sau này muốn làm gì thì làm, chỉ cần không liên lụy đến hắn là được.

Vương Cẩn Hòa nhìn thái độ buông xuôi của Bắc Nặc Phong, hơi buồn cười lắc đầu: “Thái tử điện hạ, trước đây anh đâu phải người như vậy, sao bây giờ cứ như biến thành người khác thế?” “Lòng người thì ai mà chẳng thay đổi, tôi thay đổi một chút cũng chẳng sao.” Bắc Nặc Phong thản nhiên nói.

Ánh mắt hắn nhìn Tô Ngọc mang theo vẻ phức tạp, quả nhiên mà, Tô Ngọc là người thế nào chứ?

Dù hắn không hiểu y thuật hay độc thuật, thì bên cạnh hắn vẫn còn những người khác.

Làm sao một người như vậy lại gặp chuyện được?

Hắn đã nghĩ quá nhiều rồi.

“Trước đây tôi còn hơi lo anh không phải đối thủ của Đại tế tư, dù sao trong tay Đại tế tư có rất nhiều thứ quái lạ, giờ xem ra sự lo lắng của tôi thật sự là thừa thãi.” Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc đầy cảm khái nói.

“Ừm, anh biết là tốt rồi.” Các đại thần thấy Đại tế tư đã gặp chuyện, mà Bắc Nặc Phong vẫn ở đây trò chuyện vui vẻ với Tô Ngọc, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Điện hạ, dù anh có bất mãn với Đại tế tư thì cũng không nên vào lúc này lại nói cười vui vẻ với bọn họ chứ?

Anh làm như vậy có hơi quá đáng không?” “Còn có chuyện quá đáng hơn nữa.” “Anh…” “Nếu các người không muốn tiếp tục ở đây thì có thể rời đi, không ai cầu xin các người ở lại, cũng không ai bận tâm các người có ở lại hay không.” Bắc Nặc Phong lạnh nhạt nói.

Các đại thần Bắc quốc xem ra đã hiểu, bây giờ Bắc Nặc Phong và Huyền quốc mới là một phe, hắn đã phản bội Bắc quốc rồi.

“Chuyện lần này chúng tôi sẽ báo cáo sự thật cho Hoàng thượng, sau này anh tự về mà giải thích với Hoàng thượng.” Nghe vậy, Bắc Nặc Phong đột nhiên cảm thấy những người này nói chuyện thật thú vị.

“Tùy các người.” Đại thần nghẹn lời không nói được gì.

Đại tế tư nhìn Bắc Nặc Phong thật sâu một cái, cuối cùng chọn để đại thần đưa hắn về.

Không ngờ sau khi buông bỏ tất cả, Bắc Nặc Phong lại có thể máu lạnh đến mức này.

Thấy bọn họ gặp chuyện mà hắn vẫn có thể trơ mắt nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, bao gồm cả bọn họ.

“Đi thôi.” Tô Ngọc nhìn Đại tế tư và đoàn người rời đi, nhướng mày hỏi: “Anh thật sự không đi xem sao?

Dù sao đó cũng là Đại tế tư mà.” “Có gì mà phải xem, chẳng qua chỉ là một Đại tế tư thôi, chưa đến lượt tôi phải đến thăm viếng.” Sau khi Đại tế tư và bọn họ rời đi, mọi người trở nên vui vẻ hòa thuận.

Trải qua tất cả mọi chuyện vừa rồi, những người khác cũng không dám khiêu khích uy nghiêm của Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên nữa.

Vì vậy, buổi yến tiệc sau đó được tổ chức khá suôn sẻ, ít nhất là không còn lộn xộn như trước nữa.

Sau khi yến tiệc kết thúc, Bắc Nặc Phong cùng Tô Ngọc và mọi người trở về.

“Anh sao lại nghĩ vậy?” “Cái gì?” “Đại tế tư và bọn họ, anh cứ thế bỏ qua sao?

Tô Ngọc, điều này không giống tính cách của anh.” Bắc Nặc Phong cau mày nói.

Một câu nói khiến Tô Ngọc nhìn hắn với ánh mắt khác: “Xem ra anh thật sự đã trở mặt với bọn họ, nếu không cũng sẽ không lúc nào cũng muốn lấy mạng bọn họ.” “Nhưng Bắc Nặc Phong, có lẽ anh đã tính toán sai rồi.” “À?” “Đừng có ý đồ dùng tay tôi để giúp anh làm việc, cái giá này có lẽ anh không gánh nổi đâu.” Tô Ngọc nhìn Bắc Nặc Phong bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng nói.

“Bắc Nặc Phong, nếu anh muốn giống như vị Đại tế tư kia của các anh, thì cứ trực tiếp ra tay tính kế Ngọc ca ca đi, đừng đến lúc đó lại gặp đại nạn.” Nam Kiều hả hê nói.

Bắc Nặc Phong làm sao không biết Nam Kiều muốn làm gì?

Chẳng qua là muốn nhìn hắn gặp xui xẻo mà thôi.

“Làm cô thất vọng rồi, cô muốn nhìn tôi gặp xui xẻo là không có cơ hội đâu.” “Vậy thì thật đáng tiếc, nhưng cũng không sao, tôi chỉ cần nhìn thấy điều tôi muốn là đủ rồi, còn là nhìn thấy ở đâu thì không quan trọng lắm.” “Thật sao?” “Bắc Nặc Phong, anh có thời gian ở đây nói chuyện phiếm với chúng tôi thì tốt nhất nên quay về xem Đại tế tư của các anh đi, tôi thấy mấy vị đại thần của anh, đối với anh đúng là hận đến tận xương tủy rồi đó.” Nam Kiều nhìn Bắc Nặc Phong đầy thông cảm.

Người này sau khi trở về e rằng sẽ không có ngày tháng tốt đẹp, ít nhất là tạm thời sẽ như vậy.

Bắc Nặc Phong thờ ơ nhún vai: “Chuyện này đối với tôi không có gì to tát.” “Anh nghĩ kỹ là được.” “Tôi đi trước đây.” Khi đi đến bên cạnh xe ngựa, Bắc Nặc Phong quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Cẩn thận Thiên Thần Vũ.” Tô Ngọc sững người một lát, rồi thờ ơ gật đầu, liệu có nghe lọt tai hay không thì chỉ mình hắn mới biết.

Bắc Nặc Phong cũng không truy cứu Tô Ngọc rốt cuộc có nghe lọt tai hay không.

Những lời cần nói hắn đều đã nói rất rõ ràng rồi, còn sau này thế nào, thì xem Tô Ngọc muốn làm gì.

Bắc Nặc Phong trở lại hành cung sau đó thấy tất cả các đại thần đều đứng đợi hắn, đối với việc này Bắc Nặc Phong cũng không quá bất ngờ.

Hắn thậm chí không thèm nhìn bọn họ một cái, mà đi thẳng qua bên cạnh rời đi.

Những người bên cạnh thấy Bắc Nặc Phong như vậy có chút không chấp nhận được, vươn tay chặn bước chân hắn.

“Điện hạ, anh có nên đi xem tình hình của Đại tế tư không?

Tốt nhất là mời Bạch Khởi đến xem cho ông ấy.” Bắc Nặc Phong giống như nghe thấy chuyện cười lớn nhất trên đời, nhìn người trước mặt thấy có chút buồn cười.

“Ồ?

Các người nói gì cơ?

Bảo tôi đi xem ông ta thì cũng thôi đi, còn muốn tôi đến chỗ Ngọc Vương mời Bạch Khởi qua sao?

Các người lợi hại như vậy sao chính mình không đi?

Chương 2098

Là không muốn sao?” Bắc Nặc Phong giận dữ quát.

Chẳng qua chỉ là đại thần mà thôi, thật sự cho rằng bọn họ cái gì cũng có thể can thiệp sao?

“Điện hạ, anh làm như vậy sau khi trở về sẽ mất đi sự ủng hộ của chúng tôi, nếu anh không muốn mất đi ngôi Thái tử thì tốt nhất nên kiềm chế một chút, để đến lúc đó điện hạ lại cảm thấy là chúng tôi không đúng.” Bắc Nặc Phong cứ thế nhìn bọn họ: “Không biết gì cả thật là tốt mà.” “Anh nói gì?

Cái gì không biết gì cả?” “Nếu Đại tế tư sắp chết thì các người hãy đến tìm tôi nói chuyện này, còn bây giờ ông ta không sao, thì các người cút càng xa càng tốt cho tôi, tôi không muốn giải thích với các người.” Bắc Nặc Phong lười biếng đáp lời bọn họ.

Tuy nhiên, Bắc Nặc Phong không muốn đáp lời bọn họ, cuối cùng ngược lại có người không vui.

“Rốt cuộc là không muốn giải thích với chúng tôi, hay là anh căn bản không biết phải nói thế nào?

Anh trước đây đâu phải như vậy, chúng tôi rất muốn biết Tô Ngọc đã nói gì với anh khi giải độc cho anh?

Khiến anh sau chuyện đó đối với chúng tôi không có bất kỳ thái độ tốt nào.” Đại thần nhìn Bắc Nặc Phong một bộ dạng hôm nay nếu không nói rõ ràng thì sẽ không xong.

Bắc Nặc Phong cau mày: “Các người thật là hết lần này đến lần khác.” “Điện hạ, chỉ cần nói rõ ràng thì chúng tôi đương nhiên sẽ không đến làm phiền anh, nhưng nếu anh không muốn nói gì thì chúng tôi cũng sẽ không bỏ qua đâu.” Đại thần nghiêm mặt nói.

Bắc Nặc Phong cứ thế nhìn bọn họ, ít nhiều cảm thấy có chút buồn cười.

“Thật sao?

Vậy thì thật khiến các người thất vọng rồi, tôi không muốn nói với các người, đương nhiên các người cũng có thể đi tìm Đại tế tư bảo ông ta nói cho các người biết, nhưng người này tuyệt đối không phải là tôi.” Nói xong đẩy người cản đường đi ra, trở về nơi mình ở.

Các đại thần quay đầu nhìn bóng lưng Bắc Nặc Phong rời đi, trong lòng có chút phức tạp.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mà khiến Thái tử biến thành bộ dạng này.

Bọn họ không thể từ chỗ Bắc Nặc Phong có được câu trả lời, vậy chỉ có thể chọn đi tìm Đại tế tư.

Lúc này Đại tế tư đã có y sư đến khám rồi.

“Đại tế tư, giữa ông và điện hạ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao anh ấy cứ cảm thấy hình như rất không thích chúng tôi?” Bắc Nặc Phong đối với bọn họ là thật sự không thích, không thích đến mức có chút chán ghét.

“Chuyện này liên quan gì đến tôi?” Vươn tay xoa xoa thái dương, đại thần bất lực nhìn Đại tế tư: “Đại tế tư, chuyện này chúng ta không thể cứ thế bỏ qua, bây giờ chúng ta nhất định phải biết giữa ông và điện hạ rốt cuộc là thế nào, chỉ có như vậy chúng ta mới biết sau này nên làm gì.” “Ông cứ mãi không nói gì như vậy, đối với chúng tôi chẳng có lợi gì.” Đã đến mức này rồi, hai người này một câu cũng không nói, đây chẳng phải là gây phiền phức cho bọn họ sao?

“Chuyện này không cần đến tìm tôi, có chuyện gì các người cứ trực tiếp nói với hắn là được.” “Ông…” Đại thần thấy hắn cũng vậy, lảng tránh không nói, bèn nghiêm mặt nói: “Vì Đại tế tư ông có suy nghĩ như vậy, vậy chúng tôi sẽ không quản nữa.” Dù sao người bị thương là Đại tế tư chứ không phải bọn họ, đã như vậy, thì còn gì mà phải bận tâm nữa.

Người trong cuộc còn không bận tâm, bọn họ cũng không cần quản nhiều như vậy.

Lo chuyện bao đồng sẽ mất mạng, vì để sống lâu trăm tuổi, bọn họ vẫn nên rời đi thôi.

Bắc Nặc Phong vốn tưởng Đại tế tư khẳng định sẽ nói lỗi của hắn, kết quả lại không có sao?

Điều này khiến Bắc Nặc Phong ít nhiều cảm thấy có chút kỳ lạ.

Mấy ngày nay áp lực bên phía Bắc quốc luôn rất thấp, không phải bên Bắc Nặc Phong thì là bên Đại tế tư, khiến các đại thần Bắc quốc có chút đau đầu.

Bọn họ bây giờ muốn làm gì cũng không làm được.

Cứ nhìn hai người giận dỗi gây chuyện.

Cuối cùng một vị đại thần có chức vị cao nhất không chịu nổi nữa, ông ta đi tìm Bắc Nặc Phong.

“Điện hạ, hai người có mâu thuẫn gì thì có thể trực tiếp nói ra, đừng ở đây hành hạ những người bình thường như chúng tôi.” Đại thần mặt đầy bất mãn nhìn Bắc Nặc Phong.

Bọn họ rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

“Sau này chúng ta hủy diệt Bắc quốc xong vẫn phải cùng nhau giúp Bắc quốc làm việc, các người bây giờ đều như thế này, đợi về sau chúng ta phải làm sao?

Các người đã nghĩ tới chưa?" Hơn nữa ở quốc gia khác lại làm ầm ĩ đến mức này thì hay ho gì sao?

Chuyện mất mặt như vậy bọn họ làm sao lại làm ra được?

"Điện hạ, anh có biết bây giờ có bao nhiêu người đang xem chúng ta cười nhạo không?" Đại thần thấy Bắc Nặc Phong không nói gì, tiếp tục hỏi.

Bắc Nặc Phong lạnh lùng nhìn người vừa nói, đợi hắn nói xong mới mở miệng hỏi: "À, thật là buồn cười." Đại thần không thích nghe những lời âm dương quái khí của Bắc Nặc Phong, nghe vậy trong lòng rất không thoải mái.

"Điện hạ, nếu anh có vấn đề gì anh có thể nói thẳng, không cần như vậy." "Các người trông có vẻ rất muốn biết tại sao tôi lại đối xử với Đại tế tư như vậy đúng không?" Bắc Nặc Phong thấy bọn họ sắp phát điên, đột nhiên mở miệng hỏi.

"Vâng." Chỉ khi biết bọn họ đã làm gì, giữa bọn họ có mâu thuẫn gì, thì bọn họ mới có thể từng bước phá giải để giải quyết ổn thỏa chuyện này.

"Các người chỉ biết tôi nhắm vào Đại tế tư, vậy các người có biết cổ độc của tôi là do Đại tế tư hạ không?" Bắc Nặc Phong nói xong vẫn nhìn bọn họ.

Nghe Bắc Nặc Phong nói, tất cả mọi người không dám tin nhìn hắn.

"Điện hạ, những lời như vậy anh không thể nói đâu." Đại tế tư trước đây đối với điện hạ là người tốt nhất, làm sao có thể vào lúc này hạ cổ độc cho hắn?

Đây chẳng phải là nói bậy nói bạ sao?

“Điện hạ, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?” Bắc Nặc Phong biết bọn họ sẽ nói những lời như vậy, đối với điều này cũng không quá bận tâm.

“Hiểu lầm?

Hiểu lầm gì cơ?

Các người có thể không biết, tôi cũng hiểu về cổ trùng, hơn nữa còn hiểu biết nhiều hơn cả vị Vu y cùng đến với chúng ta, khi ông ta hạ cổ cho tôi là tôi đã biết rồi.” Bắc Nặc Phong vào lúc tất cả mọi người đều không tin, ném ra một quả bom.

Khiến các đại thần Bắc quốc không dám tin.

“Cái… cái này làm sao có thể?” Đại tế tư ngày thường trông tốt như vậy, làm sao lại làm chuyện như thế với điện hạ, điện hạ khẳng định là đã nhầm rồi.

“Các người nói làm sao có thể là muốn nói gì?

Là nói ông ta sẽ không hạ cổ độc cho tôi, hay là nói tôi không hiểu?” Hai vấn đề khiến các đại thần đều im lặng.

Trong lòng bọn họ không tin Đại tế tư hạ cổ độc cho Bắc Nặc Phong.

Nhưng bọn họ rất rõ ràng, nếu chuyện này không phải là thật, Bắc Nặc Phong tuyệt đối sẽ không vào lúc này nói ra.

Hít một hơi thật sâu, nén xuống sự nghi ngờ trong lòng: “Điện hạ, Đại tế tư vẫn luôn là người ủng hộ anh, ông ta tại sao lại làm như vậy?

Anh bị trúng cổ độc sau đó tính tình đại biến thành ra thế này, điều này đối với ông ta chẳng có lợi gì.” “Ừm, các người nói đúng, quả thực chẳng có lợi gì, cho dù không có lợi thì sao?

Ông ta chỉ muốn tôi mất đi sự giúp đỡ của các người, muốn tôi trở thành một người cô độc, các người xem, khi tôi giải cổ độc xong, các người chẳng phải đã như vậy sao?

Tất cả mọi người đều nghe lời Đại tế tư, còn tôi là Thái tử các người còn nhớ là ai không?” Bắc Nặc Phong mặc kệ bọn họ có tin hay không, trực tiếp mở miệng nói.

Các đại thần ngơ ngác nhìn Bắc Nặc Phong, bây giờ xem ra là thật rồi.

Chương 2099

Bắc Nặc Phong không hề nói đùa với bọn họ.

“Điện hạ, giữa chuyện này khẳng định có hiểu lầm gì đó, chúng tôi…” Các đại thần vẫn cảm thấy Đại tế tư sẽ không đối xử với Bắc Nặc Phong như vậy.

Bắc Nặc Phong cười khẩy: “Vì các người đều đã chọn tin ông ta, vậy thì đừng đến tìm tôi nữa, nói các người lại không tin, hà tất gì chứ?” Các đại thần cảm thấy mình không nên như vậy, nhưng họ chính là không muốn tin Đại tế tư sẽ làm loại chuyện này.

Dù sao Đại tế tư đã giúp Bắc Nặc Phong rất nhiều, nếu ông ta thật sự làm vậy, thì mục đích của ông ta là gì?

“Điện hạ, không phải tôi không muốn tin anh, mà là Đại tế tư ngày thường đối với anh không phải rất tốt sao?

Nếu chuyện này thật sự là do Đại tế tư làm, vậy thì mục đích của ông ta là gì?

Điều này có lợi gì cho ông ta?” “Bản cung năng lực xuất chúng, là hoàng tử Bắc quốc xuất sắc nhất, nếu tôi gặp chuyện, các người nói sau này sẽ thế nào?” Bắc Nặc Phong thản nhiên hỏi.

Các đại thần cau mày nhìn Bắc Nặc Phong, sau này sẽ thế nào?

Điều đó còn phải nói sao?

Đương nhiên là trực tiếp thay một Thái tử khác rồi.

Dù sao Thái tử này đã bị phế rồi, cũng chẳng có tác dụng gì lớn lao.

“Xem ra trong lòng các người đã có suy nghĩ rồi.” Bắc Nặc Phong tùy ý nói.

“Đến lúc đó phụ hoàng qua đời, tôi cũng mất đi thực quyền, vậy thì ở Bắc quốc quyền lực lớn nhất chính là Đại tế tư này, đến lúc đó nếu ông ta tìm một người không có bản lĩnh nào đó để kế thừa Bắc quốc, các người nói sẽ thế nào?” “Cái gì?” Các đại thần sắc mặt lập tức thay đổi, nếu thật sự có vấn đề như vậy, thì quả thực vô cùng phiền phức.

“Trước đây tôi thấy Đại tế tư qua lại với một số người, mà những người đó tôi không quen biết, không những không quen biết mà bọn họ cũng không phải người của Huyền quốc, tôi nói như vậy các người hiểu rồi chứ?” Bắc Nặc Phong cảm thấy nếu hắn đã nói rõ ràng như vậy, mà bọn họ vẫn chưa hiểu, thì chỉ có thể nói rằng, bọn họ thật sự quá ngu ngốc.

“Ý của điện hạ là Đại tế tư có liên hệ với những người khác?

Mục đích chính là để đoạt lấy Bắc quốc?” “Chứ còn gì nữa?

Ông ta làm vậy là để chơi cho vui sao?” Bắc Nặc Phong nghe thấy câu hỏi ngớ ngẩn của bọn họ, không vui hỏi lại.

Lúc này trong số các đại thần có một người đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

“Trước đây sau khi Đại tế tư tranh chấp với anh chúng tôi đi tìm ông ta, hình như cũng nghe thấy tin tức gì đó, nhưng lúc đó chúng tôi không dám tiếp tục nghe, nghe một lúc thì chúng tôi rời đi, chẳng lẽ người lúc đó chính là người Đại tế tư cấu kết sao?” Nếu trước đây bọn họ vẫn không tin lời Bắc Nặc Phong, bây giờ nghĩ đến những điểm liên quan đến nhau, lập tức căng thẳng nói.

“Vì đã đoán ra rồi, vậy các người có thể đi rồi.” Những lời cần nói đều đã nói xong, bọn họ tiếp tục ở lại cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Còn về việc sau này bọn họ có còn tiếp tục tin Đại tế tư nữa hay không thì đó là chuyện của riêng bọn họ.

“Điện hạ, sau này anh có tính toán gì?

Anh trực tiếp nói với chúng tôi đi, đến lúc đó chúng tôi cũng dễ giúp anh.” Các đại thần trong lòng đầy sự hối lỗi đối với Bắc Nặc Phong.

Bọn họ đã làm gì vậy chứ.

Vốn dĩ điện hạ mới là người chịu ủy khuất, kết quả bọn họ còn luôn hiểu lầm điện hạ.

Nhưng điện hạ tại sao lại không nói cho bọn họ biết chứ?

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của mấy vị đại thần, Bắc Nặc Phong cười mỉa mai nói: “Lúc đó các người đều nghe theo ông ta, đã như vậy, tôi nói gì các người lại tin sao?” “Hôm nay Đại tế tư làm những chuyện này điện hạ có biết không?” “Không biết.” Hắn lúc đó nghe Đại tế tư nói còn cảm thấy không thể tin được.

“Chuyện yêu nghiệt Quan Vũ thì tôi ít nhiều cũng biết một chút, nhưng chuyện ông ta hạ Phệ Hồn Hương cho Ngọc Vương và Vương phi thì tôi căn bản không hề biết, có thể thấy Đại tế tư rốt cuộc đã che giấu chúng ta bao nhiêu chuyện.” Bắc Nặc Phong lạnh lùng nói.

Các đại thần sắc mặt khó coi nhìn Bắc Nặc Phong, đúng vậy, Đại tế tư rốt cuộc đã che giấu bọn họ bao nhiêu chuyện?

“Chuyện Phệ Hồn Hương của Quan Vũ chúng tôi cũng chưa từng nghe nói qua.” “Còn một chuyện nữa, nhưng đây là suy đoán của tôi.” Đại tế tư cân nhắc một lát, cuối cùng vẫn quyết định nói cho bọn họ biết.

Dù sao những chuyện khác đều đã nói rồi, cuối cùng còn lại điểm này nói hay không nói cũng như nhau.

“Điện hạ xin cứ nói.” “Sở dĩ Đại tế tư ra tay với vợ chồng Tô Ngọc, mục đích ngoài việc châm ngòi quan hệ giữa Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên ra, thì còn muốn chọc giận Huyền Phỉ Nhiên, nếu tôi không giải cổ độc, vậy thì tất cả mọi chuyện đều sẽ đổ lên đầu tôi, sau khi đổ lên đầu tôi mà vẫn không có cách nào giải quyết thì chỉ còn một cách.” Các đại thần cũng không ngu ngốc, vừa nghe liền biết ý của Bắc Nặc Phong rồi.

Dù sao chuyện này trước đây Đại tế tư cũng đã từng nhắc đến.

“Để các hoàng tử khác đến xin lỗi.” “Nói không sai, đây chính là kế hoạch của Đại tế tư.” “Để các hoàng tử đều phải đến xin lỗi Huyền quốc, vậy Bắc quốc chúng ta chẳng phải sẽ không còn người nào có thể dùng sao?

Sức khỏe của Hoàng thượng mấy năm nay không tốt, nếu lúc đó Bắc quốc không có một hoàng tử nào, Hoàng thượng lại xảy ra chuyện gì đó mà bên cạnh chỉ có Đại tế tư, vậy thì…” Các đại thần không dám nói tiếp.

Bọn họ dường như đã phát hiện ra điều gì đó vô cùng quan trọng.

“Xem ra các người rất thông minh, mục đích của ông ta chính là cái này, dựa vào tay Huyền quốc để loại bỏ mấy vị hoàng tử của Bắc quốc, đến lúc đó phụ hoàng lại xảy ra chuyện, thì Bắc quốc sẽ không có người nào có thể dùng.” “Cái này…” Toàn thân các đại thần đều run rẩy.

Nếu hắn không hiểu về cổ trùng, nếu hắn không biết gì cả… Chuyện này hắn không dám nghĩ tới.

Như vậy đến lúc đó chẳng phải sẽ để Đại tế tư đắc ý sao?

“Điện hạ, chuyện này chúng ta phải nghĩ cách thôi, không thể để ông ta tiếp tục như vậy nữa, bằng không đến lúc đó Bắc quốc sẽ xong đời.” Đại tế tư là người thế nào bọn họ ít nhiều cũng biết.

Nếu Bắc quốc rơi vào tay Đại tế tư, sau này sẽ thế nào không ai biết.

Bọn họ phải vào lúc này bóp chết tất cả mọi chuyện.

Thậm chí không cho Đại tế tư có cách nào tiếp tục nữa.

“Điện hạ, hay là chúng ta trực tiếp ra tay đi.” Một trong số các đại thần nghiến răng nói.

Vì Đại tế tư đã bắt đầu ra tay rồi, vậy bọn họ cũng không cần thiết phải tiếp tục nghe lời Đại tế tư nữa.

Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ anh một câu, tôi một lời đều muốn ra tay với Đại tế tư, đột nhiên cảm thấy những người này cũng thật thú vị.

“Trước đây các người chẳng phải vẫn luôn nghe lời ông ta sao?

Sao?

Bây giờ không nghe nữa à?” Mặc dù các đại thần biết Bắc Nặc Phong nói câu này chính là muốn khiến bọn họ mất mặt, bọn họ cũng không có cách nào phản bác.

Bởi vì trước đây bọn họ quả thực đã nghe lời Đại tế tư, bất kể Bắc Nặc Phong không nói, khi hắn phát độc còn không quan tâm không đếm xỉa đến.

“Điện hạ, anh đừng châm chọc chúng tôi nữa, trước đây chúng tôi… chúng tôi đây chẳng phải là không biết sao?” Thêm vào trạng thái của Bắc Nặc Phong lúc đó, bọn họ đều không muốn bị mắng, chẳng phải cứ thế làm rồi sao?

“Điện hạ, sau này chúng tôi đều nghe anh, anh bảo chúng tôi làm gì chúng tôi sẽ làm cái đó, tuyệt đối không có hai lời.” “Các người ra ngoài trước đi, sau này làm thế nào tôi còn phải cân nhắc một chút." Mặc dù có chút không vui, nhưng bọn họ cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

"Vậy được." Các đại thần ra ngoài sau đó, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, điện hạ của bọn họ hình như không dặn dò chuyện này không được nói cho Đại tế tư biết.

"Điện hạ không quản chúng tôi có nên nói cho Đại tế tư biết chuyện này không sao?" Một người trong số đó lẩm bẩm nói.

Hắn rốt cuộc là không bận tâm, hay là không coi lời nói của bọn họ là chuyện gì to tát sao?

Bất kể là vế trước hay vế sau đều khá đau lòng, cũng khá khiến người ta buồn bã.

Chương 2100

"Chắc là điện hạ vẫn không tin chúng tôi." Một trong các đại thần bất lực nói.

Nếu là hắn, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn chắc cũng không thể tin tưởng được đâu nhỉ?

"Thôi vậy, chúng ta nhất định sẽ để điện hạ nhìn thấy sự kiên định của chúng ta, nhất định sẽ để hắn tin tưởng chúng ta." Chuyện trước đây đã xảy ra, bọn họ cũng không có cách nào thay đổi, nhưng bây giờ thì khác.

Bây giờ bọn họ đã biết Đại tế tư là người như thế nào.

Bọn họ lại làm sao có thể cho Đại tế tư cơ hội này, lại làm sao có thể để Thái tử điện hạ cô đơn đối phó với Đại tế tư?

Đại tế tư hôm nay vì Bắc Nặc Phong mà bị mất mặt trong cung, sau khi trở về đã nổi trận lôi đình.

Nếu là trước đây các đại thần biết chắc chắn sẽ đi tìm ông ta, nhưng lần này một đại thần cũng không đi tìm ông ta.

Điều này khiến Đại tế tư có chút bất mãn, chẳng lẽ bọn họ vì thái độ của Bắc Nặc Phong đối với ông ta mà cũng thay đổi sao?

Hay là vì chuyện gì?

Để biết tại sao mấy vị đại thần lại thay đổi, Đại tế tư ngày thứ hai đi ra ngoài, ông ta phát hiện, các đại thần tuy rằng vẫn nói chuyện với ông ta, chỉ là không còn cung kính như vậy nữa.

"Các người đây là sao vậy?" Không chịu nổi sự khác biệt này, Đại tế tư cau mày nói.

“Chúng tôi có sao đâu.” Mấy vị đại thần vội vàng nói.

Dáng vẻ đó trông như thật sự không có vấn đề gì.

Nhưng Đại tế tư nhìn thì thấy rất không ổn.

“Các người rất không ổn, rốt cuộc là chuyện gì?

Có phải đã nghe Bắc Nặc Phong nói gì với các người không?” Đại tế tư nhìn đối phương bằng ánh mắt sắc bén, lạnh lùng quát.

Một trong các đại thần khó hiểu nhìn Đại tế tư hỏi: “Đại tế tư, câu này nói ra nghe có chút kỳ lạ rồi, chúng tôi đều chưa nói gì cả, sao ông lại nói điện hạ đã nói gì với chúng tôi?

Ông vu khống điện hạ như vậy hình như không hay lắm đâu nhỉ?” “Đúng vậy, Đại tế tư, hôm qua ông làm những chuyện đó, tại sao không nói trước với chúng tôi một tiếng?” Vị đại thần cầm đầu nhìn Đại tế tư bằng ánh mắt sắc bén, vô cùng bất mãn với cách làm của ông ta.

“Chuyện ông làm hôm qua, chúng tôi chỉ biết tình hình của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi, nhưng chuyện ông hạ độc, hạ Phệ Hồn Hương cho Ngọc Vương và bọn họ thì ông chưa từng nói với chúng tôi, bây giờ Huyền quốc đã có đủ chứng cứ, đặc biệt là chuyện ông làm hôm qua, đã khiến Huyền quốc có đủ lý do để ra tay với chúng ta.” Các đại thần bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu, nếu chỉ vì đối phương là yêu nghiệt mà bọn họ gây sự, sau này còn có thể tìm cớ lừa dối cho qua.

Nhưng chuyện ông ta hạ độc, hạ cổ cho hai vị Vương gia và Vương phi, thì không đơn giản như vậy mà lừa dối cho qua được.

Bây giờ Huyền quốc còn chưa nói gì, đợi khi Hoàng thượng Huyền quốc muốn truy cứu, bọn họ lại phải làm sao?

Chuyện này Đại tế tư khi làm như vậy, có từng cân nhắc qua chưa?

“Không phải tôi hạ độc.” Đại tế tư cau mày nói.

Các đại thần bên cạnh giống như nghe thấy chuyện cười lớn nhất trên đời, nhìn ánh mắt của Đại tế tư đều trở nên kỳ lạ.

“Đại tế tư, ông xem chúng tôi có phải rất dễ bị lừa dối không?

Ông nói gì thì là vậy sao?” Từ khi nào, trong mắt Đại tế tư, bọn họ đã biến thành những người ngu ngốc như vậy?

“Các người lại nói bậy bạ gì nữa?” “Nếu ông không hạ cổ độc, hạ độc cho bọn họ, vậy thì ông làm sao biết bọn họ trúng độc và trúng cổ?

Hơn nữa còn lấy ra thứ có thể khống chế bọn họ?

Cái này ông muốn giải thích thế nào?” Đại thần nhìn Đại tế tư một chút cũng không khách khí hỏi.

Ở nơi tối tăm nghe bọn họ nói chuyện, Bắc Nặc Phong cũng đi ra ngoài, cười như không cười hỏi: “Vấn đề này tôi cũng rất tò mò.” “Hay là Đại tế tư giải đáp cho chúng ta một chút đi, đây là chuyện ngay cả tôi cũng không biết, rốt cuộc ông làm sao mà biết được?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế tư bằng ánh mắt sắc bén, một chút cũng không khách khí hỏi.

Đối mặt với chất vấn của Bắc Nặc Phong và các đại thần, Đại tế tư không nói nên lời, thậm chí không biết phải phản bác thế nào.

Lông mày hơi nhíu lại, trong lòng tính toán xem nên làm thế nào để bọn họ tin lời mình.

Nhưng nghĩ rất lâu, cũng không nghĩ ra cách giải quyết chuyện này.

“Đại tế tư đã nghĩ kỹ chưa?

Ông bây giờ không chỉ giải thích với chúng ta, sau này ông còn phải giải thích với Hoàng thượng Huyền quốc, ông bây giờ, đối với Huyền quốc mà nói, chính là người mưu hại Vương gia và Vương phi của bọn họ, chuyện này nếu để bách tính Huyền quốc biết được, ông có biết sẽ có hậu quả gì không?" Bắc Nặc Phong bình tĩnh nhìn Đại tế tư mỉa mai hỏi.

Đại tế tư lập tức im lặng không nói.

Dân tâm của vợ chồng Tô Ngọc ở Huyền quốc lớn đến mức nào, ông ta cũng biết.

Chỉ là yếu hơn bên Bắc Nặc Phong một chút mà thôi.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ riêng bách tính ở đây cũng có thể mắng ông ta đến mức không dám ra khỏi cửa.

"Điện hạ, Hoàng thượng Huyền quốc đã phái người đến mời anh vào cung, đồng thời cũng muốn mời Đại tế tư cùng đi." Thị vệ của Bắc Nặc Phong vội vàng từ bên ngoài chạy vào nói.

Bắc Nặc Phong cười khẽ, nhìn Đại tế tư bằng ánh mắt đầy ẩn ý: "Xem ra bên Huyền quốc muốn tính sổ sau rồi, Đại tế tư, trên đường đi ông phải nghĩ kỹ xem chuyện này ông nên giải thích thế nào, bọn họ không giống như chúng ta dễ bị lừa dối, ông nói vài câu tùy tiện là chúng ta có thể tin ông đâu." Các đại thần bên cạnh không ngừng gật đầu: "Điện hạ nói không sai, Đại tế tư, ông vẫn nên nghĩ kỹ sau đó rồi hãy nói đi." Chuyện hôm qua không chỉ bên Huyền quốc bị đánh úp bất ngờ, mà ngay cả bọn họ cũng vậy.

Đối với chuyện Đại tế tư làm, bọn họ thật sự không hề biết một chút nào.

Vươn tay xoa xoa thái dương, đại thần nói: "Đại tế tư, chuyện này hy vọng ông có thể giải quyết rõ ràng, đừng mang lại phiền phức cho

Bắc quốc, khi chúng ta đến đây chỉ nói là muốn vạch trần thân phận của Ngọc Vương và Ngọc Vương phi, chúng ta đâu có nói là muốn hạ độc cho hai người.

Chuyện hạ độc, nếu không bị bại lộ thì còn tốt, bọn họ vẫn còn cơ hội, nhưng chuyện này một khi bị bại lộ, bọn họ sẽ xong đời.

Nếu xử lý không tốt, bên Huyền quốc rất có khả năng sẽ xuất binh đánh Bắc quốc.

Lúc này Huyền quốc mà ra tay với Bắc quốc, đến lúc đó Lạc Diễm lại chuẩn bị một số thuốc nổ cho bọn họ, đến lúc đó tuyệt đối có thể gây ra tuyết lở trên diện rộng ở Bắc quốc.

Đến lúc đó sẽ càng thêm phiền phức." "Đại tế tư vì Huyền quốc mà cân nhắc, cũng xin ông hãy làm tốt việc mình nên làm, đồng thời thu dọn sạch sẽ những việc ông đã làm, đừng liên lụy đến tất cả mọi người của Bắc quốc, Bắc quốc bây giờ không chịu nổi sự trả thù của một cường quốc đâu." "Đúng vậy, chính là trả thù.

Ông ta hạ độc cho Ngọc Vương và Vương phi, mặc dù chuyện này không thành công, nhưng ông ta quả thực đã làm như vậy." Điều này đối với Huyền quốc mà nói chính là sự khiêu khích trắng trợn.

Huyền quốc lại làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ?

Đại tế tư có chút bực bội nhìn người đang nói: "Chuyện này không liên quan đến các người, các người đều im miệng cho tôi." Mới đến đâu chứ?

Bọn họ đã nhút nhát như vậy rồi sao?

Lúc này đã sợ hãi như vậy, tương lai nếu có vấn đề gì xảy ra, những người này chẳng phải sẽ trực tiếp đầu hàng vào phe Huyền quốc sao?

Vị đại thần lạnh lùng nói: "Thật ra chúng ta cần xác nhận mối quan hệ của ông ta, nhưng vì Bắc quốc, chúng ta phải nhìn Đại tế ti giải quyết chuyện này.

Nếu vì lý do cá nhân của ông mà gây ra tổn hại không đáng có cho bách tính Bắc quốc, chuyện này chúng tôi tuyệt đối không thể chấp nhận.

Khi Đại tế ti cân nhắc những chuyện này, ông có từng nghĩ đến việc thương lượng với chúng tôi không?

Ông có từng nghĩ nếu thành công thì phải làm gì không?

Chương 2101

Ngay cả khi Ngọc Vương thành cuồng ma sát nhân, ông có chắc chắn mình nhất định có thể khống chế được hắn không?

Nếu không khống chế được thì sao?” Những vấn đề này Đại tế ti có từng cân nhắc chưa?

Thật quá đáng rồi.

Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti châm chọc nói: “Tô Ngọc người này không dễ khống chế như các người nghĩ đâu.

Rõ ràng bên cạnh hắn có một đống thần y, độc y, mà các người còn dám hạ độc, hạ cổ cho hắn?

Tôi thật bội phục các người là anh hùng đấy.” “Đại tế ti, nếu chuyện hôm nay ông không thể làm tốt, vậy thì tôi chỉ có thể nói với ông một câu, sau này sự trả thù của Huyền quốc và Ngọc Vương ông hãy một mình gánh chịu, đừng liên lụy đến Bắc quốc.” “Tôi tin rằng Hoàng thượng khi biết những chuyện ông làm cũng sẽ đồng ý thôi, dù sao ông làm việc thật sự quá đáng, thậm chí còn chẳng nói với chúng tôi một tiếng.

Đừng quên, ông bây giờ vẫn là người của Bắc quốc đấy.” Những lời chỉ trích của Bắc Nặc Phong và vị đại thần khiến Đại tế ti trong lòng càng thêm bất mãn, ánh mắt nhìn Bắc Nặc Phong và họ trở nên u ám, độc ác.

Thấy biểu cảm như vậy của Đại tế ti, Bắc Nặc Phong chẳng hề bận tâm: “Đại tế ti ông không cần nhìn tôi như vậy, ông nhìn tôi như vậy cũng vô dụng.” “Tôi nói chẳng qua là sự thật, ông có gan thì giết hết chúng tôi đi.” “Nhưng dù ông có giết hết chúng tôi thì có ích gì?

Tô Ngọc vẫn sẽ không bỏ qua cho ông đâu.” Bắc Nặc Phong từng bước đi đến trước mặt Đại tế ti, trực diện ánh mắt độc ác và bất mãn của ông ta.

Một người như vậy, trước đây rốt cuộc tại sao mình lại tin tưởng ông ta đến vậy?

Còn để ông ta giúp mình làm rất nhiều việc nữa chứ?

Kết quả nhận được là gì?

Là cổ trùng ông ta hạ, là ông ta muốn hủy hoại tất cả của mình.

Thậm chí muốn lấy mạng mình.

Nghĩ đến đây, Bắc Nặc Phong liền cảm thấy có chút buồn cười.

“Đại tế ti, tôi từng thật sự rất tôn trọng ông đấy.” Tại sao lại biến thành như vậy?

Làm Đại tế ti của Bắc quốc tử tế không tốt sao?

Cứ nhất định phải làm chuyện không nên làm.

“Ông…” Đại tế ti nhìn Bắc Nặc Phong như vậy bỗng nhiên có chút không biết phải phản bác thế nào.

Thậm chí không biết đối mặt với Bắc Nặc Phong như vậy ra sao.

Sau khi cân nhắc rất lâu, Đại tế ti chỉ có thể chọn cách im lặng.

“Ông không nói cũng không sao, bây giờ ông phải đi với tôi rồi, bên Huyền quốc còn đang chờ lời giải thích của ông.” Chuyện Đại tế ti nói Tô Ngọc bọn họ là yêu nghiệt ngày hôm qua, sau khi Đại tế ti quỳ xuống xin lỗi thì đã kết thúc.

Nhưng hôm nay phải đối mặt là chuyện ông ta hạ độc, hạ cổ cho Tô Ngọc bọn họ, dựa theo sự sủng ái và yêu thích của Huyền Phỉ Nhiên dành cho Tô Ngọc, chuyện này e rằng không dễ dàng kết thúc.

Không những không dễ dàng kết thúc, có lẽ còn mang lại nhiều phiền phức hơn.

Nhìn Đại tế ti thật sâu một cái, Bắc Nặc Phong trực tiếp bước ra ngoài, vị đại thần nhìn Bắc Nặc Phong đi ra, vô thức đi theo, nhưng cuối cùng vẫn chọn ở lại.

Tin rằng bên Huyền quốc chắc sẽ không gây phiền phức cho điện hạ.

Đại tế ti không muốn đi, bây giờ chỉ có thể tìm cơ hội rời đi trước.

Sau khi rời hành cung, Đại tế ti liền chuẩn bị rời đi.

Vừa trốn ra đã bị người chặn lại.

Người đứng trước mặt ông ta là Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn Đại tế ti: “Đại tế ti ông đây là muốn đi đâu?” Nam Kiều đứng trên mái nhà nhìn xuống Đại tế ti, trong mắt tràn đầy sự châm chọc: “Không dám đi gặp Ngọc ca ca bọn họ mà lại định lén lút bỏ trốn sao?

Đại tế ti ông nghĩ đây là nơi nào?

Là nơi ông muốn đi thì đi được sao?” Quả nhiên đúng như Ngọc ca ca đã nói, Đại tế ti sẽ không ngoan ngoãn đi theo đâu.

Ông ta chắc chắn sẽ chọn cách bỏ trốn.

Chỉ cần trốn khỏi kinh thành, bọn họ sẽ không có cách nào đối phó ông ta.

Cho nên khi người trong cung đến thông báo, bọn họ cũng đi theo.

Quả nhiên đúng như Tô Ngọc đã nói, Đại tế ti quả nhiên muốn bỏ trốn.

Đại tế ti mặt không cảm xúc nhìn bọn họ: “Tôi muốn đi không ai có thể ngăn được.” Nói xong ném xuống một quả bom khói.

Nhưng khi khói tan đi, Đại tế ti đã biến mất.

Nam Kiều vẻ mặt tiếc nuối nói: “Ai da, thật sơ suất, lại để người ta chạy mất rồi.” Nguyên Bảo đứng dưới đất lạnh lùng lên tiếng: “Không cần vội, ông ta không chạy thoát được đâu.” “Tôi đương nhiên biết ông ta chắc chắn không chạy thoát được, cho nên đối với chuyện này tôi căn bản không sốt ruột.” Nam Kiều nhảy phốc một cái đã đến bên Nguyên Bảo.

“Chúng ta đi đến địa điểm tiếp theo xem sao?” “Đi thôi.” Khi hai người đến nơi, Đại tế ti đã đánh nhau với La Hậu rồi.

Nam Kiều tặc lưỡi kêu lên: “Ghê gớm thật, lại dám đối đầu với La Hậu, Đại tế ti tôi thật kính ông là một hán tử, lại dám đánh nhau với La Hậu, ông thật sự lợi hại đấy.” Nghe lời Nam Kiều nói, ánh mắt Đại tế ti chuyển qua nhìn.

Ngay cái nhìn đó, ông ta bị La Hậu đấm một quyền vào cột sống.

Không đánh gãy cột sống của ông ta, nhưng cũng khiến ông ta đau đến mức không đứng dậy nổi.

Khẽ cau mày, nhìn người trước mặt: “Bên cạnh Ngọc Vương vậy mà lại có nhiều cao thủ đến vậy.” Trong lời nói tràn đầy sự đố kỵ với Tô Ngọc.

Nam Kiều nhún vai: “Chuyện này không có cách nào khác, ai bảo Ngọc ca ca của tôi đáng yêu đến vậy chứ?” “Đi thôi, dẫn người về, Thiếu gia và Hoàng thượng còn đang chờ đấy.” “Được.” Nguyên Bảo xách Đại tế ti đi ngay, Nam Kiều và La Hậu đi phía sau.

“Chuyện hôm qua đã khiến Nguyên Bảo đại ca giận điên lên rồi, sau này Đại tế ti này cũng không biết sẽ có kết cục thế nào.” Bọn họ ở bên cạnh Tô Ngọc lâu như vậy, bọn họ biết rằng trong lòng Nguyên

Bảo, địa vị của Tô Ngọc mới là quan trọng nhất.

Quan trọng như vợ con của anh ấy.

Bây giờ lại có người dám hạ độc cho Ngọc ca ca, loại người như vậy rơi vào tay Nguyên Bảo thì chắc chắn không có kết cục tốt đẹp gì.

Dù sao Nguyên Bảo đánh người là thật sự đau.

Ngay cả bọn họ cũng không dám thật sự đối đầu với Nguyên Bảo, lại chẳng muốn sống nữa à.

Nam Kiều không nhịn được lên tiếng hỏi: "Các anh nói Nguyên Bảo đại ca có đánh ông ta một trận trên đường không?" "Chuyện này khó nói." Có bị đánh hay không anh ta cũng không chắc lắm.

La Hậu cau mày nói: "Tôi nghĩ bây giờ chắc sẽ không ra tay, nhưng sau đó nếu ông ta không cho Ngọc ca một lời giải thích, Nguyên Bảo đại ca có thể sẽ ra tay ngay." "Kệ đi, chúng ta cứ đi theo xem sao, nếu có cần chúng ta cũng có thể giúp một tay." "Cái này được đấy, vậy chúng ta đi nhanh thôi." Khi hai người đi theo, mặt Đại tế ti đã đỏ bừng.

Nam Kiều đi qua do dự nói với Nguyên Bảo: "Nguyên Bảo đại ca, anh cứ siết cổ người ta như vậy, chúng ta sợ còn chưa đến hoàng cung, người đã chết rồi." Nguyên Bảo cúi đầu nhìn Đại tế ti một cái, cái dáng vẻ đó quả thực có chút nguy hiểm.

Khẽ cau mày: "Tôi biết rồi." Nguyên Bảo cau mày có chút thiếu kiên nhẫn vứt người sang một bên.

"Đừng giở trò, nếu không, nắm đấm của tôi không nhận người đâu." Đến lúc này rồi Nguyên Bảo vậy mà còn nghĩ đến việc uy hiếp người ta, Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, trong mắt tràn đầy sự bất lực.

Chương 2102

“Nguyên Bảo đại ca anh hăm dọa người ta như vậy có phải không hay lắm không?

Dù sao cũng là người của quốc gia khác, ý tứ một chút là được rồi, nếu làm quá đáng thì sao, lại gây phiền phức cho Ngọc ca ca thì sao?” “Một hung thủ hạ độc mưu hại Vương gia của Huyền quốc không có tư cách nhận được ưu đãi của chúng ta.” Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, thôi được, bọn họ coi như đã hiểu ra rồi, hôm nay Nguyên Bảo tính khí có chút lớn, bất kể ai đến hôm nay, e rằng cũng vô dụng.

Trừ phi là Ngọc ca ca tự mình đến.

Nhưng dù người đến, chỉ cần là chuyện Nguyên Bảo đại ca muốn làm, Ngọc ca ca còn chưa chắc đã ra tay ngăn cản.

Cho nên cuối cùng thì kết quả vẫn là Đại tế ti này xui xẻo.

Đại tế ti không thèm quan tâm bọn họ đang nói gì, ôm cổ mình, một lúc lâu sau mới hoàn hồn.

“Tôi… tôi nhất định phải kiện các người, tôi là người của Bắc quốc, các người dám đối xử với tôi như vậy sao?

Chuyện này tôi tuyệt đối sẽ không bỏ qua đâu.” Nam Kiều nghe vậy nhìn ông ta như nhìn quái vật: “Không phải chứ?

Câu này ông ta cũng nói ra được sao?

Ông ta đã nghĩ xem mình ở đây còn đang khó giữ thân mình không?” Một người khó giữ thân mình lại muốn gây phiền phức cho bọn họ sao?

Ai đã cho ông ta dũng khí vậy?

Thật sự quá lợi hại đi?

“Chính xác, ông còn chưa giải thích rõ ràng với chúng tôi, mà đã muốn kiện chúng tôi rồi sao?

Ông chắc chắn ở địa bàn của chúng tôi mà kiện người của chúng tôi thì có tác dụng không?” Nguyên Bảo châm chọc nhìn Đại tế ti: “Ông muốn kiện tôi lúc nào cũng được, nhưng bây giờ đi với chúng tôi.” “Nếu còn dám chạy, tôi sẽ đánh gãy chân ông, có Bạch Khởi bọn họ ở đó, chân ông sẽ không sao đâu.” Nguyên Bảo âm u nói.

Nhìn dáng vẻ này, nếu không phải sau này còn phải dẫn người vào cung, hắn e rằng có thể đánh người này một trận trước.

Nam Kiều và La Hậu nhìn nhau, quả nhiên, Nguyên Bảo đại ca khi tức giận thì không thể chọc vào được.

Người này cũng không biết nghĩ gì, lại dám chọc giận Nguyên Bảo đại ca.

“Hai người mau theo sau.” “Đến rồi.” Khi Bắc Nặc Phong đến hoàng cung, liền thấy Nguyên Bảo bọn họ dẫn theo Đại tế ti cũng đã đến.

Cau mày nhìn Đại tế ti, chuyện gì thế này?

Trong lúc mình không biết đã xảy ra chuyện gì không hay sao?

Bắc Nặc Phong nhìn Nguyên Bảo bọn họ do dự một chút rồi đi qua hỏi: “Các người đây là…” “Không có gì, chỉ là bắt người muốn bỏ trốn về thôi.” Nguyên Bảo nói nhẹ bẫng.

Một câu nói, khiến sắc mặt Bắc Nặc Phong trở nên không tốt lắm.

Ánh mắt dừng lại trên Đại tế ti, vẻ mặt âm trầm chất vấn: “Ông… ông lại muốn bỏ trốn sao?” Đại tế ti rốt cuộc nghĩ gì, tại sao lại muốn bỏ trốn ở địa bàn của Tô Ngọc?

Lại còn nghĩ Tô Ngọc là một kẻ ngốc hay một tên đần sao?

Chuyện đơn giản như vậy mà cũng không nghĩ ra sao?

Họ có thể bắt được Đại tế ti kịp thời như vậy, e rằng Tô Ngọc đã đoán được Đại tế ti sau khi rời hành cung sẽ chọn cách bỏ trốn, từ đó thoát khỏi sự truy cứu của Huyền quốc.

Đại tế ti quả thực đã nghĩ đến việc này, chỉ là ông ta không ngờ bên Tô Ngọc đã sắp xếp mọi thứ.

Cho dù ông ta mọc cánh, e rằng cũng không thể bay ra ngoài.

“Đại tế ti ông không quên bên cạnh Tô Ngọc có rất nhiều người tài giỏi, hơn nữa Tô Ngọc bản thân đã là một yêu nghiệt, ông nghĩ hắn không biết ý nghĩ của ông sao?” Bắc Nặc Phong thất vọng nhìn Đại tế ti.

Còn tưởng Đại tế ti sẽ làm được chuyện gì ghê gớm, kết quả lại chỉ có vậy thôi.

Tự mình bỏ trốn, để lại đống rắc rối cho mình xử lý.

Thật không ngờ Đại tế ti lại là người như vậy.

Đại tế ti lúc này thậm chí còn không muốn giả vờ nữa, nhìn Bắc Nặc Phong ghét bỏ nói: “Nếu không phải ông quá vô dụng, chuyện cũng sẽ không đến mức này.” Bắc Nặc Phong chẳng hề tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn Đại tế ti, ánh mắt lạnh băng nói: “Lẽ nào như vậy không phải là điều ông muốn sao?

Ông là người đầu tiên hạ cổ cho tôi thì mới có ngày hôm nay.” Nguyên Bảo thiếu kiên nhẫn nhìn hai người: “Hai người có chuyện gì thì về sau hẵng nói, đây không phải nơi để hai người nói chuyện.” “Ông…” Đại tế ti chưa bao giờ bị người khác đối xử như vậy, nhìn Nam Kiều bọn họ trong lòng đầy hận ý.

Những người này đừng để ông ta tìm được cơ hội, nếu không ông ta nhất định sẽ lấy mạng bọn họ.

Nam Kiều nhìn một cái đã đoán ra suy nghĩ của Đại tế ti, thờ ơ hỏi: “Đại tế ti có vẻ có chút không phục nhỉ?

Sao?

Muốn ra tay với chúng tôi sao?

Ông cũng có thể thử xem, xem chúng tôi có cho ông cơ hội đó không.” “Tôi dẫn người vào trước.” Nguyên Bảo lười nói nhiều với bọn họ, dẫn người vào ngự thư phòng.

Thấy Nguyên Bảo dẫn người vào, Tô Ngọc liền biết mình đoán không sai, Đại tế ti này định bỏ mặc người của Bắc quốc, tự mình rời đi.

Thậm chí còn vứt lại tất cả đống hỗn độn mà ông ta gây ra cho Bắc Nặc Phong.

Nhìn Bắc Nặc Phong đi theo phía sau một cái, người này thật đúng là xui xẻo, lại bị kẻ như vậy nhắm trúng.

Bắc Nặc Phong suy nghĩ một chút, không nhịn được nói: “Tô Ngọc tuy rằng tôi biết tôi rất lợi hại, nhưng hy vọng anh đừng lúc nào cũng nhìn chằm chằm tôi như vậy, anh làm vậy sẽ khiến tôi cảm thấy tôi rất mất mặt.” “Anh còn biết mình rất mất mặt sao?” Hắn còn tưởng Bắc Nặc Phong căn bản không biết những điều này chứ.

“Thôi được, tôi không nói với anh những chuyện này, sau này phải làm gì, anh cứ nói thẳng là được, không cần nể mặt tôi như vậy.” Tô Ngọc khinh bỉ nhìn Bắc Nặc Phong một cái.

Người này thật đúng là biết tự tìm thể diện cho mình, làm sao anh ta lại có thể nói ra những lời như vậy chứ?

Thật là không biết xấu hổ.

“Anh đúng là không biết xấu hổ.” “Nói vậy không đúng rồi, Tô Ngọc sau này…” “Bắc Nặc Phong tôi không dễ nói chuyện như anh nghĩ đâu.” Tô Ngọc ngắt lời Bắc Nặc Phong, lạnh lùng nói.

Bắc Nặc Phong bất lực thở dài, anh ta biết trước sẽ là kết quả này mà.

“Vậy được rồi.” Người đã đến, Tô Ngọc nhìn Đại tế ti: “Tối qua cộng thêm khoảng thời gian dài hôm nay, ông đã nghĩ kỹ xem phải giải thích thế nào chưa?” Bắc Nặc Phong ngạc nhiên nhìn Tô Ngọc, đây là tình huống gì?

Sao lại cảm thấy không giống với những gì mình nghĩ chứ?

Vừa muốn nói gì đó, liền thấy ánh mắt Tô Ngọc hận không thể giết chết mình, suy nghĩ một lát sau, anh ta vẫn quyết định không nói gì nữa.

Lúc này nói gì đối với anh ta cũng không phải chuyện tốt.

Bắc Nặc Phong nói: “Anh cứ tự nhiên.” Đại tế ti lạnh lùng hừ một tiếng, không nói một lời.

La Hậu cau mày nhìn Đại tế ti cứng miệng: “Ngọc ca, người này xem ra miệng còn khá cứng, hay là để bên Nam Kiều ra tay?” “Không cần, tôi tin Đại tế ti sẽ nói.” Tô Ngọc nhìn Đại tế ti thờ ơ nói.

Huyền Phỉ Nhiên vẫn luôn theo dõi có chút lo lắng: “Tiểu Ngọc, hay là cứ để Nam Kiều ra tay đi?

Nếu Nam Kiều ra tay, tốc độ sẽ nhanh hơn một chút, cũng tiện hơn một chút.” Nam Kiều cũng không ngừng gật đầu bên cạnh: “Ngọc ca ca em thấy Nhiên ca nói đúng đấy, hay là cứ để em làm đi?” “Yên tâm đi, anh có chừng mực, các em không cần lo lắng.” Tô Ngọc tự tin nói.

Chương 2103

Thấy Tô Ngọc như vậy, Nam Kiều bọn họ cũng không tiện nói gì thêm, chỉ có thể gật đầu đồng ý: “Vậy được thôi, nếu không được thì giao cho em, chỉ cần người rơi vào tay em thì không có ai không ngoan ngoãn nghe lời đâu.” “Được.” Bắc Nặc Phong ngồi một bên không nói lời nào, anh ta cũng muốn xem Tô Ngọc làm thế nào để Đại tế ti mở miệng.

Dù sao Đại tế ti này cũng không phải người tốt lành gì.

Để ông ta nói ra, e rằng không dễ dàng như vậy.

“Đại tế ti, đây là cơ hội cuối cùng cho ông, ông đã nghĩ kỹ chưa?” Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Đại tế ti hỏi.

“Tô Ngọc, anh có bản lĩnh gì thì cứ dùng thẳng ra đi, nếu tôi nói, tôi là cháu trai của anh.” Đại tế ti căn bản sẽ không nói ra bất kỳ thông tin nào liên quan đến chuyện này.

Tô Ngọc cười khẩy một tiếng: “Cháu trai thì không cần đâu, cháu trai của bổn vương chắc chắn là phi thường xuất sắc, loại cháu chắt bất hiếu như ông bổn vương không có.” “Ông…” Bắc Nặc Phong nhịn không được cười phá lên, vị Ngọc Vương này thật đúng là thú vị, loại lời này hắn làm sao có thể nói ra với vẻ mặt không cảm xúc như vậy?

Khi nói những lời này, hắn thật sự không cười sao?

Nhìn chằm chằm Tô Ngọc, Bắc Nặc Phong không nhịn được lên tiếng: “Tô Ngọc, đây là Đại tế ti của Bắc quốc chúng tôi đó.” “Vậy thì sao?

Ngay cả Hoàng thượng của Bắc quốc các người tôi cũng không thèm để mắt đến.” Tô Ngọc cứ kiêu căng như vậy đấy.

Hậu duệ tử tôn của hắn chắc chắn là rồng trong loài người, còn loại như Đại tế ti này, ngay cả xách giày cho bọn họ cũng không xứng.

Còn về vị Hoàng thượng của Bắc quốc kia thì chỉ là một tên ngu xuẩn đầu óc không minh mẫn, để loại người như vậy làm cháu chắt cho hắn, hắn còn lo tổ tông trong nhà không đồng ý nữa chứ.

Bắc Nặc Phong vẻ mặt cạn lời nhìn Tô Ngọc, người này nói chuyện thì cứ nói chuyện tử tế, thái độ gì thế này?

Làm sao có thể kiêu ngạo đến mức này?

“Tô Ngọc, anh cũng quá kiêu ngạo rồi đấy?” “Ừm, tôi kiêu ngạo thì sao?” “…” Bắc Nặc Phong tức đến mức không muốn nói lời nào nữa.

Nam Kiều bọn họ không nhịn được cười phá lên, Bắc Nặc Phong muốn nói chuyện này với Ngọc ca ca, e rằng không được đâu.

Dù sao anh ta cũng không có cơ hội đó nữa.

“Xem ra Đại tế ti thật sự không muốn nói rồi, nhưng cũng không sao, tôi nghĩ có một người chắc chắn có thể nói cho chúng ta biết, Nguyên Bảo, dẫn người vào.” Đại tế ti trong lòng bỗng chốc có chút hoảng loạn, Tô Ngọc đây rốt cuộc là có ý gì?

Lẽ nào bên bọn họ đã biết được điều gì rồi sao?

Không thể nào, tất cả mọi chuyện của mình đều giấu kín, làm sao Tô Ngọc bọn họ có thể biết được chứ?

Nghĩ như vậy, Đại tế ti hơi yên tâm hơn một chút.

Tuy nhiên, trái tim ông ta vừa mới thả lỏng, sau khi nhìn thấy người bước vào, cả người ông ta đã ngây ra.

Không dám tin nhìn người bước vào, sắc mặt thay đổi liên tục.

Tô Ngọc vuốt ve ngón tay mình, cười như không cười nhìn Đại tế ti: “Đại tế ti, chẳng qua chỉ là một người bình thường thôi, sao khi nhìn thấy anh ta mà sắc mặt ông lại thay đổi lớn đến vậy?

Hay là ông và anh ta có mối quan hệ không thể cho ai biết sao?” “Tô Ngọc, anh làm gì thế?” “Không có gì, chẳng qua là mời anh đến trò chuyện một chút.” Tô Ngọc ngước mắt nhìn người đã đi đến bên cạnh Đại tế ti, ý vị thâm trường nói, khi nói chuyện ánh mắt như có như không đặt trên Đại tế ti.

Đại tế ti chú ý đến ánh mắt của Tô Ngọc, toàn thân bắt đầu lạnh đi.

Ông ta biết rồi, Tô Ngọc làm vậy, thật sự đã biết chuyện giữa ông ta và Thiên Thần Vũ rồi.

Đúng vậy, người được Nguyên Bảo dẫn đến sau đó chính là Thiên Thần Vũ, người đã quen biết Tô Ngọc từ rất lâu, từng là bạn bè.

Thiên Thần Vũ đối với lời nói của Đại tế ti không có chút phản ứng nào, chỉ nhìn Tô Ngọc: “Anh muốn làm gì?” “Không muốn làm gì?

Hạ cổ cho tôi vui lắm sao?” Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ hỏi.

Vẻ mặt lãnh đạm của Thiên Thần Vũ cuối cùng cũng không giữ được nữa khi nghe Tô Ngọc nói điều này.

“Anh…” Lẽ nào bọn họ đều đã biết rồi sao?

Chuyện xảy ra ngày hôm qua anh ta đã biết.

Khi biết Tô Ngọc hoàn toàn không sao, anh ta cảm thấy vô cùng bất ngờ, rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

Nhưng bây giờ nhìn thấy Tô Ngọc và Đại tế ti, anh ta dường như đã hiểu ra tất cả.

“Anh vậy mà lại không sao.” Vì Tô Ngọc bọn họ đã biết rồi, anh ta cũng không có gì phải che giấu nữa.

“Xem ra khi anh đưa tôi chuỗi hạt gỗ đàn hương, anh đã sớm biết các người đã thả cổ trùng và hương Phệ Hồn rồi.” Tô Ngọc không chút bất ngờ nói.

Thiên Thần Vũ gật đầu: “Anh nói đúng, chuyện này tôi quả thực đã biết.” Ban đầu anh ta nghĩ rằng, với sự giúp đỡ của những thứ này, anh ta có thể đối phó với Tô Ngọc, khiến mọi thứ của Tô Ngọc trở lại quỹ đạo cũ.

Nhưng bây giờ xem ra tất cả đều thất bại rồi.

Đại tế ti vội vàng nói: “Chuyện này không liên quan gì đến anh ta, các người có chuyện gì thì cứ nhắm vào tôi, đừng gây phiền phức cho anh ta.” Tô Ngọc ý vị thâm trường nhìn người trước mặt, cười như không cười hỏi Thiên Thần Vũ: “Anh nói anh và ông ta sẽ là mối quan hệ gì nhỉ?

Có thể khiến ông ta bất chấp tất cả để bảo vệ anh như vậy?” Thiên Thần Vũ cau mày, Tô Ngọc rốt cuộc muốn nói gì?

Anh ta và Đại tế ti của Bắc quốc chẳng qua chỉ là mối quan hệ hợp tác mà thôi.

Ngoài mối quan hệ này ra còn có thể là gì nữa?

Tô Ngọc ha ha cười lớn: “Xem ra ông ta thật sự đã bảo vệ anh rất tốt, khi anh chẳng biết gì cả, ông ta đã làm tất cả cho anh rồi.” Thiên Thần Vũ cau mày nhìn Tô Ngọc, đối với lời nói của hắn có chút bất mãn: “Tô Ngọc anh rốt cuộc là có ý gì?

Có lời thì anh cứ nói thẳng, không cần phải nói vòng vo như vậy.” Đại tế ti làm sao có thể để Tô Ngọc nói rõ mọi chuyện?

Đại tế ti vội vàng ngắt lời Tô Ngọc, vẻ mặt cảnh giác nhìn hắn: “Tô Ngọc anh đừng nói nữa, chuyện này là lỗi của tôi, tất cả mọi chuyện đều do tôi làm, anh muốn gây phiền phức thì có thể trực tiếp đến tìm tôi, không cần thiết phải tìm một người vô tội.” Tô Ngọc cười khẽ: “Ông nói Thiên Thần Vũ là vô tội sao?

Chỉ riêng việc anh ta dám hạ độc, hạ cổ cho tôi, chuyện này anh ta đã không còn vô tội nữa rồi.” Cổ trùng và độc là do Đại tế ti đưa, nhưng người ra tay với hắn là Thiên Thần Vũ, hai người chia đều trách nhiệm.

Thái Huyền vẫn ngồi một bên không nói lời nào, đột nhiên đứng dậy.

Mục đích hôm nay anh ta nhất định phải đi cùng Tô Ngọc là vì anh ta biết Thiên Thần Vũ cũng sẽ đến.

Thái Huyền mấy bước đi đến trước mặt Thiên Thần Vũ, giơ tay đấm một quyền vào mặt anh ta: “Thiên Thần Vũ anh đúng là khiến người ta thất vọng mà, sao anh có thể đối xử với A Ngọc như vậy?” Không những vậy, đánh một cái thấy không đủ, lại đánh thêm một cái nữa.

Đại tế ti thấy cảnh này vội vàng chạy đến ngăn cản: “Thái Huyền anh làm gì thế?” “Làm gì sao?

Chẳng qua là đánh một tên bạch nhãn lang vong ân phụ nghĩa mà thôi, tôi còn có thể làm gì nữa?” Đúng vậy, trong lòng Thái Huyền, Thiên Thần Vũ chính là một tên bạch nhãn lang không hơn không kém.

“Tôi là bạch nhãn lang sao?

Thái Huyền anh căn bản chẳng biết gì cả.” “Tôi không biết gì sao?

Anh nói cho tôi biết, tôi không biết gì?

Anh có thể nói A Ngọc chưa từng cứu anh không?

Anh có thể nói một số thứ trước đây của anh không phải A Ngọc cho anh không?” Thái Huyền thấy Thiên Thần Vũ dáng vẻ quỷ quái này, cảm thấy vô cùng không hả giận, lại đấm thêm một quyền vào mặt anh ta.

Chương 2104

Thiên Thần Vũ không có gì để nói về chuyện này, vì anh ta rất rõ Thái Huyền nói đều là thật, và những điều này cũng là do Tô Ngọc làm.

Nói đúng ra, anh ta còn nợ Tô Ngọc mấy mạng.

Thái Huyền lạnh lùng nhìn Thiên Thần Vũ hỏi: “Xem ra anh đã nhớ ra rồi, anh nói anh, một người nợ A Ngọc mấy mạng, có tư cách gì mà đối xử với anh ấy như vậy?” Thiên Thần Vũ vẫn luôn không nói lời nào, rất lâu sau mới lên tiếng: “Anh không hiểu.” “Tôi không hiểu sao?

Tôi không hiểu cái gì?

Là lòng hư vinh đáng cười của anh, hay sự tự ti đáng châm chọc của anh?

Anh đố kỵ tất cả những gì A Ngọc đang có hiện tại, cho rằng anh không kém A Ngọc bao nhiêu, tại sao anh ấy không chỉ là Vương gia của Huyền quốc, ngay cả những người ở Vong Ưu thành cũng phải đối xử với anh ấy như vậy?

Anh có phải cảm thấy nếu anh có tất cả những điều này, anh có thể làm tốt hơn A Ngọc không?” Là bạn bè mười mấy năm, Thái Huyền lại không biết Thiên Thần Vũ biến thành như vậy là vì sao sao?

Khi ba người quen biết, tình cảnh của Tô Ngọc là tồi tệ nhất.

Kết quả thì sao?

Kết quả anh ấy lại trở thành người tốt nhất trong số bọn họ, không những vậy lại còn có được rất nhiều thứ mà bọn họ không có được.

Vợ, con, và cả rất nhiều bạn bè nữa.

Cuối cùng chính là tất cả những gì anh ấy đang có hiện tại.

“Nói cho cùng anh vẫn là tự ti.” “Thái Huyền anh câm miệng đi, đừng nghĩ rằng anh thật sự hiểu tôi đến mức nào.” Thiên Thần Vũ rất ghét nghe có người nói anh ta không bằng Tô Ngọc.

Trước đây là sư phụ của anh ta, luôn nói Tô Ngọc tốt đến mức nào.

Bây giờ lại là Thái Huyền nói trước mặt anh ta.

Thiên Thần Vũ nhìn chằm chằm Thái Huyền chất vấn: “Thái Huyền, chúng ta sớm đã không còn cơ hội rồi, rõ ràng chúng ta cũng là bạn bè, tại sao cuối cùng anh lại giúp người ấy mà không phải tôi?” “Tại sao?

Câu hỏi này hỏi rất hay.” Thái Huyền bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ hỏi: “Anh nói tôi tại sao giúp anh ấy mà không giúp anh?

Bởi vì A Ngọc vì tôi và vợ con tôi mà đã làm đủ nhiều rồi, còn về việc tại sao không giúp anh, anh có biết anh bắt đầu thay đổi từ khi nào không?

Từ khi anh biết A Ngọc trở thành Vương gia của Huyền quốc thì anh đã thay đổi rồi, trở nên âm dương quái khí, trở nên bắt đầu nói xấu A Ngọc trước mặt tôi, lúc đó anh có biết mặt mũi anh trông như thế nào không?” Huyền Phỉ Nhiên ánh mắt đặt trên Tô Ngọc, lại còn có chuyện như vậy sao?

Anh ấy có biết không?

Chú ý đến ánh mắt của Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc khẽ lắc đầu.

Đối với chuyện Thiên Thần Vũ đố kỵ hắn, hắn thật sự không biết.

Nếu không phải Thái Huyền nói ra, hắn có lẽ cả đời cũng không biết chuyện này.

Thái Huyền vẻ mặt thất vọng nhìn Thiên Thần Vũ, chua xót nói: “Anh lúc đó thật sự quá xấu xí, anh thậm chí còn biểu hiện ra ý muốn hủy diệt A Ngọc, tôi và anh đều là người được A Ngọc cứu, nhưng tôi và anh lại không giống nhau, tôi biết ơn, tôi biết A Ngọc là ân nhân cứu mạng của tôi, bất kể thế nào, tôi cũng sẽ không làm bất cứ điều gì tổn hại đến anh ấy, còn anh thì khác, anh chỉ biết cái lòng tự tôn đáng thương của mình, ngay cả người đã cho anh sống đến bây giờ anh cũng đã quên rồi.” “Anh nói tình cảm của chúng ta năm xưa tốt đẹp đến vậy, chúng ta cùng nhau trò chuyện đủ điều trên trời dưới biển, tại sao cuối cùng lại biến thành như vậy?” Bọn họ biến thành như vậy, cùng lắm là vì lòng tự tôn của Thiên Thần Vũ, và sự đố kỵ của anh ta đối với Tô Ngọc.

Thiên Thần Vũ ha ha cười lớn, đối với lời Thái Huyền nói không thèm để ý: “Đừng nói lời lẽ hoa mỹ như vậy, tôi đã bảo anh ấy cứu tôi sao?

Tôi chẳng bảo anh ấy làm gì cả, là anh ấy tự mình muốn cứu tôi.” Là Tô Ngọc tự mình lo chuyện bao đồng, liên quan gì đến anh ta chứ?

Nếu đã không hài lòng như vậy, lúc đó đừng cứu anh ta.

Lời này nói ra đừng nói bên Thái Huyền nghe không lọt tai, ngay cả Nguyên Bảo bọn họ cũng nghe không lọt tai.

Nguyên Bảo âm trầm nhìn Thiên Thần Vũ, đột nhiên ra tay siết cổ anh ta: “Không phải cảm thấy thiếu gia nhà tôi tự mình đa tình cứu mạng anh sao?

Nếu đã vậy, vậy thì trả lại mạng cho anh ấy đi, như vậy anh sẽ không phải khổ não nữa.” Nam Kiều bọn họ bị cơn giận trên người Nguyên Bảo làm cho giật mình.

Đây đại khái là lần đầu tiên bọn họ thấy Nguyên Bảo tính cách rất tốt lại tức giận.

Hơn nữa còn muốn giết người ngay trước mặt Hoàng thượng.

Lén lút nhìn Huyền Phỉ Nhiên một cái, ban đầu cứ tưởng anh ấy sẽ không vui.

Kết quả anh ấy cau mày nhưng không nói một lời.

Trên người anh ấy cũng mang theo sự bất mãn, nhưng tất cả điều này đều là đối với Thiên Thần Vũ chứ không phải đối với Nguyên Bảo.

Xem ra Nhiên ca cũng tức giận với Thiên Thần Vũ này rồi.

Người như vậy thật không xứng.

“Ngọc ca ca hay là cứ lấy mạng anh ta đi?

Anh xem dù sao người ta cũng không quý trọng lắm, anh thấy có đúng không?” Tô Ngọc nói: “Em nói đúng, là tôi đã làm sai.” Tô Ngọc lại không ngờ đến lúc này rồi, Thiên Thần Vũ lại còn có thể cứng miệng đến mức này.

Thiên Thần Vũ đây là lần đầu tiên cảm thấy mình gần cái chết đến vậy.

“Nguyên Bảo, buông anh ta ra trước đi.” Khi Thiên Thần Vũ tưởng rằng mình sắp chết, Tô Ngọc đột nhiên lên tiếng nói.

Nguyên Bảo quay đầu bất mãn nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, tại sao?” Anh ta đã nói những lời như vậy rồi, thiếu gia sao còn muốn giúp anh ta?

“Tôi không phải vì giúp anh ta, chỉ là có một số chuyện còn chưa nói rõ, anh ta còn chưa thể chết.” Ánh mắt Bắc Nặc Phong đặt trên Đại tế ti đang vẻ mặt lo lắng, nhưng không nói được lời nào.

Đối với điều này Bắc Nặc Phong không nhịn được cau mày, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Một Đại tế ti ích kỷ tự lợi lại có thể lo lắng cho một người như vậy sao?

Điều này khiến anh ta cảm thấy có chút khó tin.

“Còn có mối quan hệ giữa Đại tế ti và Thiên Thần Vũ chưa nói rõ.” Khi Tô Ngọc đang suy nghĩ có nên nói thẳng ra không, Bắc Nặc Phong lên tiếng nói.

Đại tế ti buột miệng nói: “Chúng tôi không có quan hệ gì.” Nói xong còn ngây người một lát.

Vừa rồi ông ta bị người ta điểm huyệt đạo câm, không nói được lời nào, nhưng bây giờ ông ta lại đột nhiên lên tiếng, đây rốt cuộc là có ý gì?

Người bên cạnh Tô Ngọc rốt cuộc đã làm gì ông ta?

Nam Kiều lạnh lùng hừ một tiếng nói: “Vừa rồi Thái Huyền ca đã nói chuyện với anh ta rồi, ông cứ nghỉ ngơi cho tốt đi.” Vừa rồi Đại tế ti không nói được lời nào chính là do Nam Kiều ra tay.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều một cái, “Từ khi nào mà hắn cũng phải đến lượt Nam Kiều bọn họ bảo vệ rồi?” Nam Kiều nói: “Ngọc ca anh yên tâm, chúng em sẽ bảo vệ anh thật tốt.” “Được, vậy tôi giao cho các em bảo vệ rồi đấy.” Tô Ngọc cảm động nói.

“Được.” Bắc Nặc Phong nhìn bọn họ như vậy cảm thấy đau mắt, thà rằng mắt không thấy tâm không phiền, ánh mắt đặt trên Đại tế ti: “Đại tế ti ông đã nói không có quan hệ gì với anh ta, vậy tại sao ông lại lo lắng cho anh ta đến vậy?

Ông có thể giải thích rõ cho tôi nghe không?

Tôi, một Thái tử, thật sự rất tò mò.” Ngay cả khi Đại tế ti đối tốt với anh ta nhất, cũng chưa từng lo lắng như vậy.

“Trước đây ông cũng khá tốt với tôi, nhưng lúc đó ông không tốt với tôi như bây giờ đâu.

Chương 2105

Đại tế tự, tôi có thể hỏi rốt cuộc đây là chuyện gì không?

Chuyện này chẳng lẽ ông không nên cho tôi một lời giải thích sao?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế tự nghiêm túc hỏi.

Đại tế tự không nói gì, mà nhìn Tô Ngọc: “Mọi chuyện tôi đều có thể nói cho Vương gia biết, nhưng Vương gia hãy bảo cậu ta rời đi.

Chỉ cần cậu ta rời đi, tôi sẽ nói tất cả, nếu không thì hai người đừng hòng bắt tôi nói bất cứ thông tin nào.” “Đại tế tự, ông đang đàm phán điều kiện với tôi, hay đang uy hiếp bổn vương?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Đại tế tự hỏi.

Đại tế tự nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi: “Bất kể Vương gia nghĩ thế nào, tôi chỉ có yêu cầu này thôi.” Ông ta không thể để ai biết chuyện của Thiên Thần Vũ.

Nhưng Đại tế tự đã quên mất, ông ta càng như vậy, người khác càng tò mò.

“Đại tế tự, rốt cuộc hai người có quan hệ gì?

Khiến ông phải che giấu mọi thứ vì cậu ta đến vậy?” Bắc Nặc Phong thật sự không chịu nổi nữa, người này rốt cuộc là ai?

Lại có quan hệ gì với Đại tế tự?

Vì sao Đại tế tự lại có thể vì cậu ta mà làm đến mức này?

Cậu ta có gì tốt chứ?

Từng câu hỏi một hiện lên trong đầu anh ta.

Ánh mắt nhìn Thiên Thần Vũ cũng đầy dò xét.

“Đại tế tự, ông vẫn chưa nhận ra sao?

Ông càng muốn bảo vệ người này, ông càng lộ rõ.

Người này đối với ông chắc hẳn là rất quan trọng đúng không?

Cậu ta chẳng qua chỉ là thiếu gia nhà Thiên Thần, vì sao ông lại tốt với cậu ta đến vậy?

Vấn đề này Đại tế tự có thể trả lời tôi một chút không?

Hơn nữa, nếu tôi nhớ không lầm, ông và nhà Thiên Thần đáng lẽ không có giao thiệp gì mới phải, vậy bây giờ lại là tình huống gì?

Hôm nay cho dù ông không nói, sau này tôi cũng sẽ tìm cách làm rõ.

Đại tế tự có muốn bảo vệ người này thì cũng phải xem tôi có đồng ý không đã.

Còn chuyện hạ độc Tô Ngọc và bọn họ, Đại tế tự sẽ không thật sự nghĩ rằng chẳng có chuyện gì xảy ra đâu nhỉ?

Sau một thời gian tìm hiểu, tôi đã nhận ra, Tô Ngọc tuyệt đối không phải người lấy đức báo oán.

Hắn chính là loại có thù tất báo.

Đắc tội với Tô Ngọc thì chết có lẽ là một sự giải thoát.” “Chuyện này không liên quan đến cậu, tốt nhất cậu đừng nhúng tay vào.” Đại tế tự nhìn Thiên Thần Vũ, không thể để cậu ta can dự.

“Để ông thất vọng rồi, tôi thật sự sẽ nhúng tay vào đấy.

Tô Ngọc, anh có thể nói cho tôi nghe chuyện của họ được không?” Ánh mắt Bắc Nặc Phong chuyển sang Tô Ngọc.

Đại tế tự càng không muốn họ biết, anh ta lại càng muốn biết.

“Bổn vương không có trách nhiệm giải đáp thắc mắc cho cậu.” Tô Ngọc liếc nhìn Bắc Nặc Phong một cái, không vui nói.

“Này Tô Ngọc, bây giờ chúng ta ít nhất cũng có chung kẻ thù mà, chẳng phải đã nói kẻ thù của kẻ thù chính là bạn sao?

Sao anh lại có thể đối xử với tôi như vậy?

Anh có phải hơi quá đáng rồi không?” Bắc Nặc Phong bất mãn nhìn Tô Ngọc.

“Đừng có bắt chuyện thân thiết với tôi, trong lòng tôi, kẻ thù của kẻ thù vẫn là kẻ thù.” Hắn vẫn chưa yếu đến mức phải tìm đồng minh.

“Anh...

Tô Ngọc, tôi còn tưởng ít nhất chúng ta cũng có thể làm bạn rồi chứ.” Tô Ngọc liếc nhìn Bắc Nặc Phong một cái, quyết định không nói chuyện với anh ta nữa.

Kiểu người thích mơ mộng hão huyền này, đúng là hết thuốc chữa.

“Tô Ngọc, anh đang có biểu cảm gì vậy?

Tôi đắc tội gì với anh sao?” “Có hay không thì trong lòng cậu tự rõ.

Đừng nói với tôi mấy chuyện vợ con tôi bây giờ không sao, không sao không có nghĩa là cậu có thể coi như chưa làm gì cả.

Cậu có thể nghĩ vậy, nhưng tôi thì không.” “...” Bắc Nặc Phong giờ mới biết vì sao nhiều người lại nói Tô Ngọc rất hay ghi thù.

Trước đây anh ta còn thấy không sao cả.

Dù sao thì cũng không có kẻ thù vĩnh viễn đúng không?

Nhưng thái độ của Tô Ngọc lúc này lại khiến anh ta cảm thấy mất mặt.

Đối với chuyện này, Tô Ngọc thật sự không cho một chút cơ hội

nào.

“Được thôi, vậy chúng ta tạm thời hợp tác một chút thì được chứ?” “Cậu phế vật đến mức này rồi sao?” “Hả?” Tô Ngọc nói anh ta phế vật?

Người này có phải hơi quá đáng và quá kiêu ngạo rồi không?

“Tô Ngọc, lúc anh nói những lời này có phải hơi quá đáng rồi không?” “Không thấy quá đáng.” “Đến người của chính quốc gia mình mà còn không điều tra ra được, cậu còn có ích gì nữa?” Một câu nói của Tô Ngọc bình thản như không, khiến Bắc Nặc Phong tức đến mức suýt chút nữa đã đánh nhau với hắn.

Nếu không phải vì anh ta biết mình không đánh lại Tô Ngọc, thì đã trực tiếp ra tay rồi.

“Cậu muốn đánh nhau với tôi sao?

Tôi thấy cậu vẫn nên tỉnh táo lại đi.” Loại người như Bắc Nặc Phong, có đến mấy chục người nữa cũng chỉ là bị nghiền ép mà thôi.

Bọn họ ngay cả Bạch Khởi yếu nhất còn không đánh lại được mà còn muốn ra tay với hắn sao?

Thật là ngu xuẩn đến tột độ.

“Trước khi tôi xử lý xong mọi việc thì ngậm miệng lại, đừng để tôi nghe thấy bất cứ tiếng động nào của cậu nữa, hiểu chưa?” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn Bắc Nặc Phong nói.

Bởi vì sự can dự của anh ta mà mọi chuyện suýt nữa bị lãng phí.

Nếu không phải biết anh ta và Đại tế tự ít nhiều có chút thù hận, hắn đã nghi ngờ người này có phải cố ý hay không rồi.

“Là lỗi của tôi, tôi không nên nói chuyện.” Bắc Nặc Phong im lặng ngậm miệng lại, anh ta cảm thấy nếu mình còn nói nữa, Nam Kiều có thể sẽ trực tiếp ra tay với anh ta.

Chương 2106

Sau khi giải quyết Bắc Nặc Phong, ánh mắt Tô Ngọc chuyển sang Đại tế tự: “Ông không đủ tư cách để đàm phán điều kiện với tôi, trước đó tôi đã nói rồi, ông chỉ có một cơ hội, hơn nữa đó là cơ hội cuối cùng.” “Anh... chẳng lẽ anh không muốn biết chuyện sau đó sao?” “Mọi chuyện đã đến nước này, chuyện sau đó là thế nào đối với tôi đã không còn quan trọng nữa.

Chắc hẳn các người vẫn chưa nhận được tin tức, nhưng người tôi phái đến Bắc quốc chắc là sắp quay về rồi.” Sắc mặt Bắc Nặc Phong đột nhiên thay đổi, cảnh giác nhìn Tô Ngọc, người này phái người đến Bắc quốc vào lúc này có mục đích gì?

“Tô Ngọc, anh đã làm gì?” Khi Bắc Nặc Phong hỏi câu này, giọng anh ta còn run rẩy.

“Cũng không có gì, chỉ là bảo bọn họ mang một ít thuốc nổ tăng cường do Lạc Diễm chế tạo đi qua đó thôi, cũng không nghiêm trọng lắm, chỉ là sẽ xảy ra vài trận tuyết lở thôi.” Tô Ngọc bình thản nói như không.

Bắc Nặc Phong toàn thân lạnh toát, chuyện anh ta lo lắng cuối cùng vẫn xảy ra.

“Tại sao?

Bọn họ vô tội mà.” Bắc Nặc Phong khản giọng chất vấn.

“Vô tội?

Thế nào là vô tội?

Vợ tôi không biết võ công thì không vô tội sao?

Mấy đứa con thơ dại của tôi thì không vô tội sao?

Dựa vào cái gì mà các người nói muốn trường sinh, thì lại muốn bắt bọn họ đi lấy máu?

Tất cả những chuyện này đều là do các người tự chuốc lấy, không trách được tôi.” Hắn cũng không muốn làm vậy, nhưng người Bắc quốc quá không biết điều rồi.

“Bắc Nặc Phong, từ lần chia tay ở Huyền Môn, tôi đã tha cho cậu rồi, chỉ cần sau khi cậu trở về bảo người Bắc quốc bên đó an phận thủ thường, bổn vương cũng sẽ không động thủ với Bắc quốc.

Nhưng các người lại khiến tôi quá thất vọng, cũng cho tôi cơ hội ra tay.

Đây là do các người tự chuốc lấy, hiểu không?” Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong nói.

Bắc Nặc Phong ngã phịch xuống ghế, ngây người nhìn Tô Ngọc.

Hóa ra Tô Ngọc cũng có thể không lương thiện đến vậy.

“Trong tay Lạc Diễm còn rất nhiều thuốc nổ có uy lực lớn hơn.

Chỉ cần tôi muốn, chỉ cần dùng thuốc nổ cũng đủ để người dân đất nước các người chết dưới những trận tuyết lở.” Lời này Tô Ngọc nói ra một cách bình thản, căn bản không coi là chuyện gì to tát.

Nhưng những người khác, đặc biệt là người Bắc quốc sau khi nghe xong, da đầu đều tê dại.

Tô Ngọc khi làm chuyện này thật sự không cân nhắc đến bách tính của các quốc gia khác sao?

“Tô Ngọc, anh sao dám?” Đại tế tự kinh hãi nhìn Tô Ngọc, trước đây ông ta chưa bao giờ nghĩ rằng Tô Ngọc có một ngày lại làm ra chuyện này.

Hơn nữa còn là trong lúc tất cả mọi người đều không biết, đã đưa người đến Bắc quốc, thậm chí đã sử dụng thuốc nổ do Lạc Diễm chế tạo.

Hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Tô Ngọc, anh nói rõ xem, rốt cuộc anh muốn làm gì?” Tô Ngọc cười khẽ: “Tôi thì chẳng nghĩ muốn làm gì cả, mà là các người muốn làm gì?

Bổn vương đã đưa ra quyết định này khi biết các người khiêu khích Huyền quốc, muốn người Huyền quốc phải cầu xin các người vào kinh.

Mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình làm, cậu nói có đúng không?” Ánh mắt Tô Ngọc chuyển sang Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong ngây người nhìn Tô Ngọc, giọng nói vô cùng khó khăn hỏi: “Anh chỉ vì chuyện này thôi sao?” “Nếu không thì cậu nghĩ tôi vì cái gì?” Hắn không vì chuyện này thì còn có thể vì cái gì?

“Anh...” Bắc Nặc Phong chưa bao giờ cảm thấy tức giận và bất mãn như lúc này.

“Tức giận rồi sao?

Khi biết được kế hoạch của Bắc quốc các người, tôi cũng tức giận như vậy đấy.” Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Bắc Nặc Phong, nửa cười nửa không nói.

Sắc mặt Bắc Nặc Phong khó coi nhìn Tô Ngọc, anh ta cảm thấy mọi chuyện căn bản không phải như vậy.

“Tô Ngọc, rốt cuộc anh có ý gì?

Vì sao lại muốn đối xử với bách tính Bắc quốc của tôi như vậy?” “Chẳng phải các người cũng định đối xử với người Huyền quốc của tôi như vậy sao?

Tôi làm thế này gọi là gì?

Lấy gậy ông đập lưng ông à?” Tô Ngọc ngồi trên ghế, tùy ý nói.

Những lời nói ra khiến Bắc Nặc Phong có chút không thể chấp nhận được.

“Không... anh không thể đối xử với Bắc quốc như vậy.” “Biết rõ thực lực giữa Bắc quốc và Huyền quốc có sự chênh lệch rất lớn, vì sao còn muốn tự chuốc lấy khổ sở?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn bọn họ hỏi.

Nói xong, ánh mắt hắn chuyển sang Đại tế tự: “Hay là các người đã đặt tất cả hy vọng vào cái gọi là Đại tế tự của các người?

Cảm thấy có ông ta tồn tại, các người là có thể gây tổn hại cho tôi và vợ tôi sao?

Hay là các người nghĩ rằng dùng cái danh yêu nghiệt này, là có thể gây chia rẽ quan hệ giữa bổn vương và Hoàng huynh sao?” Tô Ngọc sắc bén nhìn bọn họ.

Bắc Nặc Phong ngã phịch xuống ghế.

Suốt thời gian qua anh ta cứ nghĩ Tô Ngọc đã quên chuyện trước đó rồi, hắn không còn muốn gây phiền phức cho Bắc quốc nữa.

Nhưng bây giờ anh ta mới biết tất cả mọi chuyện chỉ là do anh ta tự cho là vậy mà thôi.

Tô Ngọc chưa bao giờ quên những việc họ muốn làm, thậm chí những gì họ định làm sau đó Tô Ngọc cũng đều biết cả.

Hành động như vậy khiến Bắc Nặc Phong và bọn họ cảm thấy đáng sợ.

“Tô Ngọc, anh thật sự quá đáng sợ rồi.” “Bổn vương đã thúc đẩy hiệp ước trăm năm, mục đích là để mọi người có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, để bách tính có thể sống tốt hơn, nhưng sao các người lại không biết điều đến vậy chứ?” Tô Ngọc khinh thường nhìn bọn họ.

Hắn không muốn tìm phiền phức, nhưng phiền phức luôn tự tìm đến, đối với chuyện này hắn có thể làm gì đây?

Trừ phản kích ra, dường như đã không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

“Tô Ngọc, anh làm như vậy, chẳng lẽ không sợ bị người đời chê cười sao?” “Nếu hai chuyện này bị mọi người biết, cậu nghĩ cuối cùng ai sẽ là người bị chê cười?

Bắc Nặc Phong, các người đừng quên, hiệp ước trăm năm cũng có Bắc quốc các người trong đó.

Sao vậy?

Sống mấy năm ngày tháng tốt đẹp rồi, thì quên cả hiệp ước trăm năm do chính tay mình ký kết rồi sao?” Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Bắc Nặc Phong và bọn họ hỏi.

Chương 2107

Bắc Nặc Phong lúc này mới nhớ ra, đúng vậy, ban đầu vì sự phát triển của Bắc quốc, họ cũng đã ký kết hiệp ước trăm năm này.

Kết quả bây giờ lại biến thành ra nông nỗi này.

Nếu người bên ngoài biết được sau khi đất nước của họ ký kết hiệp ước trăm năm, còn chủ động gây phiền phức cho Huyền quốc, e rằng Bắc quốc sẽ bị người của tất cả các quốc gia khinh thường.

Đặc biệt là Huyền quốc hiện tại đã là một đại quốc nhất đẳng, đối đầu với Huyền quốc, bọn họ căn bản không có bất kỳ cơ hội nào.

Khác với sự ngây dại và không cam tâm của Bắc Nặc Phong, Đại tế tự lại tỏ ra không hề bận tâm.

“Cậu có biết vì sao Đại tế tự của các người lại không bận tâm đến chuyện này như vậy không?” Tô Ngọc chuyển giọng, nhìn Bắc Nặc Phong hỏi.

Bắc Nặc Phong quay đầu nhìn Tô Ngọc, lời này của hắn lại có ý gì?

Ánh mắt không kìm được rơi vào người Đại tế tự.

Khi nhìn thấy Đại tế tự bình tĩnh không chút dao động, Bắc Nặc Phong nhíu mày.

Đại tế tự dường như thật sự giống như Tô Ngọc nói, một chút cũng không bận tâm đến chuyện này, vì sao lại như vậy?

“Anh có phải biết chuyện gì rồi không?” “Tôi quả thực biết một vài chuyện.

Cậu có biết vì sao Đại tế tự lại phải che chở Thiên Thần Vũ đến vậy không?" Chủ đề vốn đã bị chuyển đi, lại vì một câu nói của Tô Ngọc mà quay trở lại.

Khuôn mặt bình tĩnh của Đại tế tự trong khoảnh khắc này trở nên dữ tợn và đáng sợ.

"Tô Ngọc rốt cuộc anh muốn làm gì?

Anh nói Bắc quốc thì cứ nói Bắc quốc, vì sao lại phải lôi những người vô tội vào?" Đại tế tự phẫn nộ chất vấn.

Nguyên Bảo lạnh lùng nhìn Đại tế tự, người này nhìn qua có vẻ hơi cần được giáo huấn rồi.

Bước tới, một quyền đánh vào ngực Đại tế tự: "Khi nói chuyện với thiếu gia của chúng tôi, tốt nhất ông nên khách khí một chút, ông nghĩ mình đang nói chuyện với ai vậy?

Nói cái gì mà vô tội chứ, chính cậu ta đã hạ độc thiếu gia và thiếu phu nhân đấy, loại người như vậy, dù thiếu gia có muốn lấy mạng cậu ta, thì ông có thể làm gì?" Nguyên Bảo khinh thường nói.

Một câu nói khiến sắc mặt Đại tế tự trở nên lạnh lẽo, đúng vậy, Tô Ngọc là Ngọc Vương, bất kể ông ta có nghĩ Thiên Thần Vũ vô tội đến đâu, nhưng việc Thiên Thần Vũ ra tay với Tô Ngọc thì bọn họ căn bản không thể giải thích rõ ràng được.

Nếu tiếp tục như vậy, quan hệ giữa họ nhất định sẽ bị Tô Ngọc vạch trần.

"Tô Ngọc, rốt cuộc ai trong số họ có quan hệ mật thiết?

Ông ta vì sao lại tốt với Thiên Thần Vũ đến vậy?" Bắc Nặc Phong hiện tại chỉ muốn biết rốt cuộc mọi chuyện này là sao.

Một người như Đại tế tự, sao lại đột nhiên tốt với một người như vậy?

“Trước khi nói chuyện này, chúng ta hãy nói một chuyện khác đã.

Cậu đoán xem, Đại tế tự vội vàng ra tay với bổn vương như vậy, mục đích của ông ta là gì?” Tô Ngọc đột nhiên hỏi ngược lại.

Một câu nói khiến Bắc Nặc Phong nhíu mày.

Đúng vậy, Đại tế tự liều mạng đối phó Tô Ngọc như vậy, rốt cuộc ông ta muốn làm gì?

Hay là vì bên cạnh hắn có thứ gì đó đáng để ông ta tính kế?

“Đại tế tự muốn đối phó với tôi, mục đích là để gây chia rẽ quan hệ giữa tôi và Hoàng huynh.

Ông ta rất rõ ràng, chỉ cần gây chia rẽ được quan hệ giữa chúng tôi, mọi chuyện sẽ trở nên thuận lợi.

Ít nhất là sau khi tôi và Hoàng huynh trở mặt, người của Vong Ưu thành chưa chắc sẽ tiếp tục giúp Hoàng huynh.

Đây là một đòn giáng đối với Hoàng huynh, nhưng lại là một cơ hội cho ông ta.” Cùng với lời kể của Tô Ngọc, đầu óc Bắc Nặc Phong dần trở nên tỉnh táo.

Huyền Phi Nhiên mất đi sự bảo hộ của Vong Ưu thành sẽ trở nên yếu ớt, chỉ cần giết Huyền Phi Nhiên, Huyền quốc sẽ trở thành rắn mất đầu.

Thái tử còn nhỏ tuổi dù có thiên phú dị bẩm cũng không cách nào ngay lập tức kiểm soát Huyền quốc, mà Tô Ngọc vì đã trở mặt với Huyền Phi Nhiên, chắc chắn sẽ không quản đứa trẻ này.

Đến lúc đó, lại một lần nữa liên hợp với người của các quốc gia khác, chỉ cần Tô Ngọc không nhúng tay vào, bọn họ muốn đoạt lấy Huyền quốc sẽ là chuyện dễ như trở bàn tay.

Một khi đoạt được Huyền quốc, anh ta đã vì bị Đại tế tự hạ cổ mà phế bỏ, Đại tế tự chỉ sẽ chọn một hoàng thượng trong số mấy người em của anh ta, nếu hoàng thượng đó là một con rối thì sao?

Kế hoạch của Đại tế tự móc nối từng vòng một, mà Tô Ngọc chính là vòng quan trọng nhất.

Đại tế tự không chỉ muốn gây chia rẽ quan hệ giữa hắn và Huyền Phi Nhiên, mà còn muốn biến Tô Ngọc thành con át chủ bài lợi hại nhất trong tay ông ta.

Đến lúc đó, Vương Cẩn Hòa và mấy mẹ con đều nằm trong tay Đại tế tự, vì vợ con mà sống, Tô Ngọc khó bảo sẽ không nghe lời Đại tế tự, giúp ông ta làm những chuyện không muốn.

Bắc Nặc Phong nghiến răng nói: “Căn bản không có cái gì gọi là trường sinh bất lão, ông ta nói điều này chỉ có một mục đích, đó là giam cầm vợ con anh, dùng để uy hiếp anh giúp ông ta làm việc, tôi nói có đúng không?” “Vẫn chưa tính là quá ngu xuẩn.” Tô Ngọc gật đầu, lạnh nhạt nói.

Bắc Nặc Phong suýt chút nữa bị Tô Ngọc chọc tức chết, người này khi nói chuyện có thể nói những lời dễ nghe một chút không?

Cái gì mà “vẫn chưa tính là quá nguẩn”?

“Tính kế tôi, chia rẽ thế lực của Huyền quốc, hủy hoại uy vọng của cậu ở Bắc quốc, sau đó lại chọn một con rối không có năng lực gì, cộng thêm việc nắm giữ vợ con tôi làm con tin.

Cậu nói xem, ông ta lợi dụng người Bắc quốc làm nhiều chuyện như vậy, mục đích sẽ là gì?” Tô Ngọc nhìn Bắc Nặc Phong hỏi một cách đầy ẩn ý.

Bắc Nặc Phong nhíu mày nhìn Tô Ngọc, ánh mắt mang theo vẻ mơ hồ.

Đúng vậy, mục đích là gì?

Đại tế tự không có vợ con, dù ông ta có đoạt được Bắc quốc thì cũng có thể làm gì?

Cuối cùng cũng không thể truyền thừa lại.

Đã như vậy, ông ta tốn nhiều công sức như thế rốt cuộc là vì cái gì?

Khoan đã, hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Đại tế tự quả thực không có vợ con.

Nhưng thái độ của ông ta đối với Thiên Thần Vũ có phải quá kỳ lạ rồi không?

Ông ta cũng quá để ý đến Thiên Thần Vũ.

Vì sao lại như vậy?

Ánh mắt chuyển sang Thiên Thần Vũ, anh ta cứ nhìn Thiên Thần Vũ, nhưng không phát hiện ra sơ hở nào.

“Thiên Thần Vũ là con trai của Đại tế tự đúng không?” Mang theo nghi hoặc trong lòng, Bắc Nặc Phong nhìn Tô Ngọc, khàn giọng hỏi.

Chương 2108

“Cậu nghĩ sao?” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Bắc Nặc Phong, không khẳng định cũng không phủ định.

Tay Bắc Nặc Phong khẽ run rẩy, nếu thật sự là như vậy, thì dường như tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Đại tế tự làm nhiều chuyện như vậy, mục đích cuối cùng chẳng qua là để con trai ông ta lên làm hoàng đế, trở thành bá chủ thiên hạ.

Thậm chí còn muốn Tô Ngọc phục tùng ông ta.

“Bắc Nặc Phong cậu đang nói bậy bạ gì đấy?

Làm sao tôi có thể có con được?” Đại tế tự vô cùng kích động nói.

Những lời nói ra khiến Bắc Nặc Phong cảm thấy có chút buồn cười.

“Nếu ông không phải, vậy ông đang kích động cái gì?” Bắc Nặc Phong sắc bén nhìn Đại tế tự hỏi.

“Từ khi người này xuất hiện, ông đã tỏ ra vô cùng căng thẳng, sự căng thẳng này đã vượt qua mối quan hệ bình thường rồi.

Trừ khi giữa hai người là quan hệ cha con, tôi thật sự không nghĩ ra hai người còn có mối quan hệ nào khác, Đại tế tự, ông nói xem?” Tính kế Bắc quốc, tính kế Tô Ngọc và Huyền quốc, tất cả chỉ vì một Thiên Thần Vũ.

Làm nhiều chuyện như vậy, ông ta còn nói hai người không có quan hệ gì sao?

Thật là quá buồn cười.

“Anh... dù anh có tin hay không, tôi và cậu ta đều không có quan hệ gì.” Nam Kiều đứng bên cạnh nhìn Đại tế tự, tùy ý nói: “Cái này tôi có thể giải quyết được, chỉ cần các người cho tôi nghiệm chứng xem có quan hệ huyết thống hay không là được rồi chứ gì?” “Không được.” Đại tế tự không nghĩ ngợi gì liền từ chối.

“Vì sao không được?” Bắc Nặc Phong hỏi ngược lại.

“Nếu ông đã nói giữa hai người không có quan hệ gì, vậy vì sao ông lại sợ sự nghiệm chứng của cô ấy?

Hay là vì ông đang có tật giật mình?” Bắc Nặc Phong cứ thế nhìn Đại tế tự.

Đại tế tự lập tức nhíu mày, suy nghĩ xem làm thế nào để thoát khỏi chuyện này, còn Thiên Thần Vũ nhíu mày nhìn dáng vẻ đó của ông ta, tâm trạng có chút bực bội.

Rốt cuộc bọn họ lại làm sao biết được tất cả những điều này?

“Tô Ngọc, rốt cuộc anh biết bao nhiêu rồi?” Thiên Thần Vũ nhìn Tô Ngọc, nhíu mày hỏi.

“Vẫn khiến cậu thất vọng rồi, chuyện tôi biết cũng không nhiều lắm, chỉ là những việc các người làm tôi đều đã biết cả rồi, thế nào?

Có phải rất kinh ngạc không?” Tô Ngọc nửa cười nửa không nhìn Thiên Thần Vũ hỏi.

“Vậy trước đó anh vì sao không nói?” Tô Ngọc cảm thấy có chút buồn cười: “Vì sao tôi phải nói?

Nếu sớm nói ra chuyện này, vậy hắn còn có thú vui gì nữa?

Chẳng phải sẽ không được thấy cảnh tượng thú vị như vậy sao?” “Anh...” Thiên Thần Vũ chưa bao giờ nghĩ Tô Ngọc lại là một người lợi hại đến vậy.

Hắn ta vậy mà đã điều tra rõ ràng tất cả mọi chuyện khi tất cả bọn họ còn chưa hề hay biết.

“Tô Ngọc, tất cả mọi người đều đã coi thường anh.” Tô Ngọc tùy tiện lắc lắc ngón tay: “Không, không phải tất cả mọi người đều đã coi thường tôi, mà là các người quá đề cao bản thân mình rồi.

Cho rằng những việc các người làm là vạn vô nhất thất, cảm thấy các người đã làm thì sẽ thành công, tất cả kế hoạch đều sẽ đi theo ý muốn của các người.

Chỉ là không ngờ kế hoạch của các người tôi đã sớm nhìn thấu, thậm chí còn đã chuẩn bị sẵn sàng.

Thảo nào Không Tịch lại muốn đoạn tuyệt quan hệ thầy trò với tôi, ông ấy làm vậy, chỉ là vì các người khi lấy được chuỗi hạt Phật đã biết bên trên có cài đặt thủ đoạn, tôi nói có đúng không?” Thiên Thần Vũ nghiến răng nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc gật đầu: “Cậu nói không sai, bất quá Không Tịch đại sư quả thực vẫn muốn gặp cậu.” Thiên Thần Vũ không nói gì, chỉ bình tĩnh đứng đó, khẽ nhíu mày, cũng không biết đang nghĩ gì.

Từ cuộc đối thoại của hai người, Bắc Nặc Phong còn có lý lẽ gì mà không hiểu nữa?

Thiên Thần Vũ quả thực là con trai của Đại tế tự.

Hai người đã sớm biết, tình cảm vẫn coi như ổn.

Anh ta mặt mũi âm trầm nhìn Đại tế tự, nhịn rồi nhịn cuối cùng vẫn không nhịn được, giơ tay đấm một quyền vào mặt Đại tế tự.

Nhìn dáng vẻ Đại tế tự không hề lay chuyển, Bắc Nặc Phong nghiến răng nói: “Đồ khốn!” “Phế vật, nếu không phải Tô Ngọc quá thông minh, đã sớm biết hết mọi chuyện, cậu nghĩ người Bắc quốc các người sẽ là đối thủ của cha con chúng tôi sao?” Đại tế tự khinh thường nhìn Bắc Nặc Phong, châm biếm nói.

Đây là lần đầu tiên Bắc Nặc Phong bị người khác chế giễu như vậy, hơn nữa còn là bị Đại tế tự, người đã giúp đỡ anh ta từ nhỏ.

“Ông giết sư phụ của mình cũng vì chuyện này sao?” “Cậu nói không sai, là ông ta quá vướng víu rồi.” Đối với Đại tế tự mà nói, chỉ cần là người cản đường ông ta, đều vô cùng vướng víu, đều phải loại bỏ.

Vốn dĩ bên Bắc Nặc Phong đã thành công rồi, ai ngờ lão già kia lại không chết.

Hít sâu một hơi nén xuống sự tức giận trong lòng, Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế tự: “Rốt cuộc thì kẻ ngu xuẩn vẫn là chúng ta.

Tô Ngọc, người này nên xử trí thế nào thì anh tự quyết định đi, chúng tôi không quản nữa.” Bắc Nặc Phong vốn nghĩ rằng dù sao cũng là Đại tế tự của Bắc quốc, dù có phải trả một chút cái giá cũng phải để người sống trở về.

Chỉ là không ngờ từ đầu đến cuối, Đại tế tự này trong lòng chưa bao giờ có sự tồn tại của bọn họ.

Đối với ông ta mà nói, bọn họ chỉ là một quân cờ có thể lợi dụng.

Thật là thất vọng.

Lời nói của Bắc Nặc Phong khiến Tô Ngọc bật cười châm biếm: “Còn 'các người không quản nữa' ư, nói cứ như các người quản được vậy.

Ở Huyền quốc, tôi muốn xem Bắc quốc các người có bao nhiêu cái mạng để chết, mà dám đến cứu ông ta.” Tô Ngọc chính là tự tin đến thế, bá khí đến thế.

Nghe lời này, Bắc Nặc Phong đã không biết phải tức giận thế nào nữa rồi.

Anh ta đưa tay xoa xoa thái dương, bất lực nói: “Tô Ngọc, anh một ngày không gây phiền phức cho tôi, là một ngày không vui đúng không?” Toàn bộ văn bản đã được kiểm tra lại.

Tô Ngọc không để ý đến Bắc Nặc Phong mà nhìn Thiên Thần Vũ.

“Cậu và ông ta nhận nhau là vì ông ta nói sẽ khiến cậu trở thành bá chủ thiên hạ, tôi nói không sai chứ?

Cũng chính từ lúc đó mà cả con người cậu đã thay đổi.” Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ vô cùng quả quyết nói.

“Có thể làm bá chủ thiên hạ, vì sao tôi không làm?” Thiên Thần Vũ bất cần nói.

“Thật sự là khiến cậu thất vọng rồi, cậu không có tư cách đó.” “Tô Ngọc, anh sẽ không nghĩ rằng hôm nay tôi đến đây mà không có bất kỳ sự chuẩn bị nào chứ?

Anh dám động vào tôi thử xem?

Vợ con anh anh không muốn nữa sao?” Nghe thấy điều này, Tô Ngọc vẫn chưa có phản ứng gì, Huyền Phi Nhiên đã có chút lo lắng: “Tiểu Ngọc...” “Hoàng huynh đừng lo.” Huyền Phi Nhiên nhìn dáng vẻ không hề vội vàng của Tô Ngọc, khẽ nhíu mày, rốt cuộc hắn đang gặp tình huống gì?

Nhìn qua dường như không chút lo lắng nào?

Chương 2109

“Cậu sai người đi bắt vợ con tôi đến uy hiếp tôi, có từng nghĩ tôi sẽ chọn cách tóm gọn cả ổ chuột không?” Tô Ngọc nửa cười nửa không nhìn Thiên Thần Vũ hỏi.

Sự kiêu ngạo trên mặt Thiên Thần Vũ lập tức đông cứng lại, cậu ta cứ thế nhìn Tô Ngọc: “Anh... anh nói cái gì?

Cậu có biết bên cạnh bổn vương có bao nhiêu người không?

Cậu có biết vì tất cả những chuyện này, bổn vương đã gọi bao nhiêu người từ Vong Ưu thành trở về không?” Từng câu hỏi một của Tô Ngọc khiến Thiên Thần Vũ nghẹn lời.

“Anh đã sớm biết chúng tôi sẽ làm như vậy sao?” “Chó cùng đường còn biết nhảy tường cơ mà, các người làm như vậy thì có vấn đề gì sao?” Tô Ngọc lạnh nhạt nhìn bọn họ, tùy ý hỏi.

“Anh...” Thiên Thần Vũ gân xanh nổi đầy.

Cậu ta cứ nghĩ mình đã sắp xếp ổn thỏa mọi chuyện rồi, chỉ là không ngờ Tô Ngọc mới là con chim hoàng yến đó.

Hắn ta vậy mà đã nghĩ đến tất cả những việc cậu ta sẽ làm, không những nghĩ đến mà còn đã sắp xếp xong xuôi.

Lúc này, Lai Phúc từ bên ngoài đi vào: “Hoàng thượng, Tiểu Bảo thiếu gia đến rồi.” “Cho Tiểu Bảo vào.” Sau khi Tiểu Bảo bước vào, tất cả mọi người đều nhìn thấy vết máu trên người cậu bé, cả bộ y phục trắng đã bị vết máu nhuộm đỏ.

Ngay cả trên mặt cũng có.

Huyền Phi Nhiên thấy Tiểu Bảo như vậy lập tức có chút lo lắng, vội vàng đi tới hỏi: “Tiểu Bảo, con làm sao vậy?

Sao tự nhiên lại bị thương rồi?” “Hoàng bá bá đừng lo, người bị thương không phải con, những vết máu này đều là của người khác, không phải của con.” Tiểu Bảo ngoan ngoãn nói với Huyền Phi Nhiên, hoàn toàn khác với dáng vẻ đầy sát khí khi vừa bước vào.

“Vậy thì tốt rồi.

Có người đến Vương phủ sao?” Tiểu Bảo gật đầu: “Có ạ, không những có nhiều người đến mà còn không ít đâu, nhưng đều bị bắt rồi.

Một số chết rồi, một số vẫn còn sống.” Nói xong, Tiểu Bảo đi đến trước mặt Tô Ngọc, nghiêm túc nhìn hắn: “Cha, con đã làm được rồi.” Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu Tiểu Bảo: “Rất lợi hại.” Thiên Thần Vũ kinh hãi nhìn Tiểu Bảo toàn thân đầy máu.

Đây chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi, vì sao cậu bé lại có thể lợi hại đến mức này?

Chuyện này không thể nào!

“Tô Ngọc, anh vậy mà lại để một đứa trẻ mười tuổi làm ra tội nghiệt như vậy, chẳng lẽ anh không lo sẽ bị phản phệ sao?” Thiên Thần Vũ âm hiểm nói.

Tô Ngọc này thật sự là chịu chi quá, ngay cả con trai bảo bối của mình cũng có thể đưa ra.

Tô Ngọc lạnh nhạt liếc Thiên Thần Vũ một cái: “Đồ ngốc.” Thái Huyền vô cùng đồng tình gật đầu: “A Ngọc nói không sai, đúng là một tên ngốc.” “Thái Huyền, chúng ta cũng là bạn bè, anh không cần thiết phải giậu đổ bìm leo với tôi như vậy chứ.” Trong lòng Thiên Thần Vũ, Thái Huyền làm như vậy chính là giậu đổ bìm leo.

“Lời này cậu nói sai rồi, tôi không phải đang giậu đổ bìm leo, tôi chỉ là... giúp người thân không giúp người ngoài thôi.

Hơn nữa, thật sự mà nói thì người không có lý cũng là cậu.

Bản thân không có mệnh đế vương, lại cứ khăng khăng làm ra chuyện như vậy, trách được ai đây?” Đại tế tự chết lặng nhìn Tô Ngọc, hắn sao có thể mạnh mẽ đến mức này?

Tô Ngọc vậy mà đã sớm biết rõ suy nghĩ của bọn họ.

Thiên Thần Vũ nghe lời của Thái Huyền, cảm thấy anh ta chỉ là nói lời hoa mỹ: “Anh nói như vậy chẳng qua là vì Tô Ngọc là Vương gia của Huyền quốc, anh lấy lòng hắn để có được lợi ích mà thôi.” Hiện tại tất cả cơ hội đều đã không còn, cậu ta cũng không cần thiết phải nói tiếp nữa.

“Vậy thì thật sự là khiến cậu thất vọng rồi, cho dù tôi không lấy lòng A Ngọc, tôi cũng có thể có được lợi ích, hơn nữa lợi ích này thật sự không ít.” Từ khi Thái Huyền gặp lại Tô Ngọc, những món đồ tốt trong tay Tô Ngọc, anh ta thật sự không thiếu cái gì để ăn uống.

Những thứ người khác cần phải trả giá rất lớn mới mua được, đến chỗ anh ta, tùy tiện ăn, muốn ăn gì thì ăn đó.

Không có thì trực tiếp tìm người lấy là được, chính là kiêu ngạo đến vậy.

“Anh...” “Tiểu Ngọc, hai người này con định xử trí thế nào?” Huyền Phi Nhiên đưa tay xoa xoa thái dương, vẻ mặt bất lực hỏi.

Nghe thấy lời này, Tô Ngọc suy nghĩ một chút mới mở miệng: “Chuyện này Hoàng huynh thấy xử lý thế nào thì chúng ta xử lý như vậy đi.” “Được, đã như vậy, mưu hại Vương gia và Vương phi của Huyền quốc đều là tội chết.” Hai người này đều nhất định phải chết.

Bất kể là đối với Huyền quốc hay đối với vợ chồng Tô Ngọc, bọn họ đều đã gây ra không ít tổn hại, đã vậy, cũng không cần thiết phải giữ lại nữa.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Được, vậy đành làm phiền Hoàng huynh rồi.” “Không cần khách sáo với ta.

Lai Phúc, ngươi đi gọi Tô Cửu đến đây, hai người này giao cho hắn xử lý, ba ngày sau vấn trảm.” Lời nói của Huyền Phi Nhiên khiến Đại tế tự lo lắng, ngay cả Thiên Thần Vũ cũng nhíu mày.

“Các người không thể động thủ với chúng tôi, chúng tôi không phải người của Huyền quốc các người, các người không có tư cách xử tử chúng tôi.” Đại tế tự nhìn Huyền Phi Nhiên, kiêu ngạo nói.

Chỉ cần họ có thể quay về Bắc quốc, thì tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết được.

Ánh mắt chuyển sang Bắc Nặc Phong, bây giờ chỉ có thể nhờ Bắc Nặc Phong giúp đỡ thôi.

Nhận ra ý của Đại tế tự, Bắc Nặc Phong không nhịn được bật cười: “Lúc ông nhờ tôi giúp đỡ, ông có từng nghĩ đến những hành vi ông đã làm với tôi trước đây không?” “Anh...

đây là chuyện riêng của chúng ta, anh có cần thiết phải nói trước mặt nhiều người như vậy không?” Đại tế tự tức tối, đã đến lúc này rồi mà Bắc Nặc Phong vẫn còn so đo tính toán như vậy.

Đối với Đại tế ti mà nói, tình huống hiện tại của Bắc Nặc Phong chính là có lỗi với cả Bắc quốc.

Bọn họ mới là người một nhà, còn Huyền quốc tính là cái gì?

Chẳng phải bọn họ nên cùng nhau đối phó Huyền quốc sao?

Sao đến chỗ Bắc Nặc Phong lại thành ra để người của Huyền quốc đối phó bọn họ?

Bắc Nặc Phong cảm thấy có chút buồn cười: “Đại tế ti, ông có phải đã quên hết những chuyện ông làm với tôi rồi không?” Đại tế ti nghe Bắc Nặc Phong nói, hô hấp lập tức ngừng trệ, ngơ ngác nhìn

Bắc Nặc Phong: “Cô làm vậy là để mượn tay bọn họ báo thù tôi sao?

Cô đừng quên Tô Ngọc đã dùng thuốc nổ ở Bắc quốc, không biết đã gây ra bao nhiêu thương vong cho bách tính.

Nếu để Hoàng thượng biết cô bất phân phải trái như vậy, cô nghĩ cô còn cơ hội sao?” Bắc Nặc Phong là lần đầu tiên nhìn thấy Đại tế ti như vậy, đột nhiên cảm thấy vô cùng thú vị.

Hóa ra Đại tế ti cũng có lúc sốt ruột, hóa ra Đại tế ti cũng có lúc không làm được gì, thật là thú vị.

Nhìn Bắc Nặc Phong không nói một lời, Đại tế ti nhíu chặt mày, rốt cuộc cô ta có ý gì?

“Bắc Nặc Phong, rốt cuộc cô có ý gì?” “Đại tế ti, bây giờ ông đang xúc phạm luật pháp của Huyền quốc, ông muốn sát hại Vương gia của bọn họ.

Ông nghĩ chỉ cần tôi mở miệng, Huyền quốc sẽ bỏ qua cho các người sao?” Bắc Nặc Phong tự biết cô không có bản lĩnh đó, cũng không tìm được bất kỳ lý do nào để bọn họ bỏ qua cho Đại tế ti.

“Đại tế ti, thay vì nói những lời này với tôi lúc này, ông chi bằng hãy nói chuyện tử tế với con trai ông.

Dù sao ông đối xử với nó tốt như vậy, cuối cùng lại muốn hại chết chính con trai mình.

Ông nói nó sẽ nghĩ thế nào?” Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti nói một cách vô cảm.

Đại tế ti tức đến không nhẹ, đã đến nước này rồi mà tên khốn này vẫn còn dám châm ngòi quan hệ giữa bọn họ, thật là quá đáng.

“Bắc Nặc Phong, cô không cần châm ngòi quan hệ giữa chúng ta.” Đại tế ti nghiến răng nói, ông ta sẽ không tin Thiên Thần Vũ thật sự sẽ tin cô ta chứ?

Chương 2110

Bắc Nặc Phong như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thế gian, cười như không cười nhìn Đại tế ti: "Không phải chứ?

Đại tế ti, ông sẽ không nghĩ quan hệ giữa hai người còn cần tôi châm ngòi chứ?" Đại tế ti này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin, cho rằng đứa con trai nhận lại nửa đường này sẽ không vì chuyện này mà trách cứ ông ta?

Nếu thật sự không nghĩ tới, Đại tế ti này có phải hơi quá ngây thơ rồi không?

"Bắc Nặc Phong, nếu cô không muốn giúp thì câm miệng đi." Sao đâu đâu cũng có cô ta?

Lúc nói chuyện, ánh mắt đặt lên người Thiên Thần Vũ ở bên cạnh, trong mắt đầy vẻ căng thẳng, ông ta rất lo Thiên Thần Vũ sẽ tin những lời Bắc Nặc Phong nói.

Nhìn thấy vẻ mặt căng thẳng của Đại tế ti, Bắc Nặc Phong không nhịn được cười: "Thật không ngờ, có một ngày Đại tế ti lại có lúc như thế này." "Cô…" Thiên Thần Vũ hiển nhiên cũng không ngờ cuối cùng không những không đạt được thứ mình muốn, bây giờ thậm chí còn phải mất cả mạng sống.

"Thiên Thần Vũ trước kia có quan hệ khá tốt với Ngọc Vương gia bọn họ, hai người còn là bạn bè mười mấy năm.

Kết quả chỉ vì vài câu nói của ông mà Thiên Thần Vũ đã có những suy nghĩ không nên có, cuối cùng trở thành ra như bây giờ.

Đại tế ti, tất cả những chuyện này chẳng lẽ không phải là lỗi của ông sao?" Bắc Nặc Phong nhìn Đại tế ti nói đầy ẩn ý.

Với quan hệ giữa cô và Đại tế ti, tại sao Đại tế ti lại nghĩ cô sẽ chọn giúp ông ta chứ?

Thật là ngây thơ đến buồn cười.

“Bắc Nặc Phong, cô tốt nhất nên câm miệng đi.” Đại tế ti sắp phát điên rồi, không ngờ Bắc Nặc Phong không những không giúp mà còn chọn cách ‘đạp đổ giếng khi người rơi’.

“Bắc Nặc Phong, chuyện cô ‘đạp đổ giếng khi người rơi’ hôm nay tôi sẽ ghi nhớ.” Một khi ông ta còn có cơ hội sống sót, ông ta sẽ không cho Bắc Nặc Phong bất kỳ cơ hội nào.

Ông ta nhất định sẽ lấy mạng của Bắc Nặc Phong.

Bắc Nặc Phong có thèm để ý Đại tế ti sao?

Đương nhiên là không, ánh mắt cô vẫn luôn đặt trên người Thiên Thần Vũ, nhìn thấy trong ánh mắt bình tĩnh của anh ta có thêm gì đó, Bắc Nặc Phong liền biết mình dường như đã thành công rồi.

“Đại tế ti, nếu ông không lợi dụng quan hệ giữa Thiên Thần Vũ và Tô Ngọc mà chọn hạ độc Tô Ngọc, anh ta cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Anh ta vẫn là đệ tử của Không Tịch Đại sư, vẫn là đại thiếu gia của Thiên Thần gia.

Ông nói anh ta rốt cuộc đã làm gì có lỗi với ông mà ông phải hãm hại anh ta như vậy?” Bắc Nặc Phong nói không khách khí.

Một câu nói khiến anh ta toàn thân phát lạnh, vừa định nói, liền nghe Thiên Thần Vũ nói: “Các người có chuyện thì đi tìm ông ta, chuyện này không liên quan đến tôi, các người không có tư cách giết tôi.” Nếu có thể sống sót, ai cũng không muốn chết như vậy.

Người khác thì như thế, anh ta đương nhiên cũng như thế.

Ánh mắt Thiên Thần Vũ đặt lên người Thái Huyền.

Thái Huyền nhíu mày nhìn đối phương: “Nhìn cái gì?” Thiên Thần Vũ này rốt cuộc là sao vậy?

Anh ta luôn nhìn chằm chằm mình một cách bất chấp sống chết như vậy, mục đích rốt cuộc là gì?

“Thái Huyền, chúng ta là bạn bè, chẳng lẽ anh muốn cứ thế nhìn ông ta lấy mạng tôi sao?” Nhìn Thái Huyền, Thiên Thần Vũ nghiêm túc nói.

Thái Huyền dùng một ánh mắt vô cùng kỳ lạ nhìn Thiên Thần Vũ.

Anh ta rốt cuộc có ý gì?

Mình không muốn chết còn kéo cả mình vào sao?

Cái này là cái gì với cái gì vậy?

“Đừng nói chúng ta là bạn bè, người như anh chúng ta thật sự không xứng.

Là bạn bè mà anh còn đối xử với Tô Ngọc như vậy, nếu không phải bạn bè, anh còn đối xử với cậu ấy thế nào?

Thiên Thần Vũ, bất kể anh sau này có kết cục gì thì đó cũng là do anh tự tìm lấy, đừng ở đây mà khóc lóc kể lể với tôi.” Thái Huyền nghiêm túc nhìn Thiên Thần Vũ nói.

Mỗi người đều phải trả giá cho những việc mình làm, bất kể là ai cũng vậy, Thiên Thần Vũ cớ gì lại không cần?

“Thiên Thần Vũ, nếu anh không vì ghen tị mà làm những việc này với A Ngọc, chúng ta bây giờ thật sự có thể vẫn là bạn bè.

Khi anh giao chuỗi hạt có cổ trùng và Phệ Hồn Hương cho A Ngọc, anh đã nghĩ gì?

Anh có phải nghĩ rằng, chỉ cần A Ngọc xảy ra chuyện, anh sẽ có cơ hội sao?" Thái Huyền nhìn Thiên Thần Vũ hỏi với ánh mắt sắc bén.

Thiên Thần Vũ nhíu mày nhìn Thái Huyền, không biết anh ta đang kích động cái gì, mình đối phó cũng không phải là anh ta.

Nhìn thoáng qua Tô Ngọc ở bên cạnh, Thiên Thần Vũ trầm mặc một lát nói: "Bọn họ bây giờ chẳng phải không sao sao?

Bọn họ không sao, thì làm sao có thể nói tôi sát hại Vương gia Vương phi của Huyền quốc?" Thái Huyền kinh ngạc nhìn Thiên Thần Vũ, anh ta thật sự chưa từng thấy người nào vô liêm sỉ đến vậy.

"Thiên Thần Vũ, anh thật sự đủ vô liêm sỉ rồi đấy, anh có phải nghĩ rằng chỉ cần chuyện chưa xảy ra, anh liền chưa làm gì cả sao?" Thái Huyền bị lời nói của Thiên Thần Vũ chọc cười, cái này là cái gì với cái gì vậy?

"Tôi…" Thiên Thần Vũ quả thực là nghĩ như vậy, nhưng anh ta hình như không thể nói ra, nhìn vẻ mặt của Thái Huyền, nếu anh ta nói ra, hình như sẽ rất phiền phức.

"Thiên Thần Vũ, anh thật sự khiến người ta cảm thấy nực cười." Thái Huyền vốn dĩ cảm thấy người như Thiên Thần Vũ ít nhất cũng là dám làm dám chịu, bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy.

Anh ta chỉ là một kẻ ngụy quân tử dám làm không dám chịu.

Biết Thái Huyền sẽ không giúp mình, ánh mắt Thiên Thần Vũ cuối cùng vẫn đặt lên người Tô Ngọc.

"Tô Ngọc, chúng ta còn là bạn bè không?" Thiên Thần Vũ hỏi Tô Ngọc với vẻ mặt gượng gạo.

Tất cả mọi người có mặt, bao gồm cả Đại tế ti, đều nhìn chằm chằm Thiên Thần Vũ, lời nói của người này có ý gì?

Cái gì mà họ còn là bạn bè hay không?

Huyền Phỉ Nhiên sắc mặt khó coi nhìn chằm chằm Tô Ngọc, trong mắt mang theo cảnh cáo, Tiểu Ngọc mà dám nói bất kỳ lời nào về việc cậu ấy và Thiên Thần Vũ là bạn bè, anh nhất định sẽ bị Tô Ngọc chọc tức chết.

Người này đã động đến đầu anh ấy rồi, anh ấy mà… đừng nói Tô Ngọc trực tiếp đồng ý, ngay cả khi chỉ nghĩ vậy, bọn họ đều cảm thấy vô cùng ấm ức.

“Vậy thật sự xin lỗi, loại bạn bè có thể lấy mạng bất cứ lúc nào như anh, tôi thật sự không xứng để kết giao.” Tô Ngọc bình tĩnh nhìn Thiên Thần Vũ nói, nghe lời cậu ấy nói, Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng yên tâm.

Phải vậy chứ, Tiểu Ngọc vẫn biết rõ tình hình.

Sẽ không vì quen biết mười mấy năm mà mềm lòng.

Tiểu Bảo ánh mắt lạnh lùng nhìn đối phương, trong mắt toàn là sát khí.

“Một kẻ muốn bắt chúng ta, cũng xứng nói chuyện bạn bè với cha tôi sao?

Anh có tư cách đó không?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn anh ta nói đầy căm ghét.

Thiên Thần Vũ nhíu mày, hóa ra thật sự không được sao?

Chương 2111

Anh ta còn tưởng người như Tô Ngọc sẽ không để ý đến những chuyện này, bây giờ xem ra căn bản không phải như vậy.

“Tô Ngọc, tôi đã nhìn lầm anh rồi, hóa ra anh cũng không có gì khác biệt so với những người khác.” Thiên Thần Vũ bình tĩnh nhìn Tô Ngọc châm biếm nói.

Tô Ngọc dùng một ánh mắt khó tả nhìn người trước mặt, khi định nói gì đó, Thái Huyền đã ra tay, một cú đấm đánh vào mặt anh ta.

Cuối cùng còn cảm thấy chưa hả giận, quay lại tát thêm một cái.

“Thiên Thần Vũ, người như anh cũng xứng nói với A Ngọc là nhìn lầm người sao?

Trước kia khi anh tìm đến chúng tôi, chúng tôi đều vẫn coi anh là bạn bè, kết quả anh quay lưng liền tìm phiền phức cho A Ngọc, thậm chí còn muốn lấy mạng A Ngọc.

Phải là chúng tôi đã nhìn lầm anh mới đúng.” Không có cái mạng đó, lại cứ muốn có được tất cả mọi thứ, Thiên Thần Vũ này thật sự châm biếm không thôi.

Thiên Thần Vũ mím chặt môi, nhìn Thái Huyền với ánh mắt đầy trêu tức: “Tôi không tin trong lòng anh không có những suy nghĩ như vậy, Thái Huyền anh thật ra cũng ghen tị với cậu ấy đúng không?

Rõ ràng là người nhỏ nhất trong số chúng ta, dựa vào đâu mà cậu ấy lại có được tất cả mọi thứ bây giờ?” “Tôi tại sao phải ghen tị?

A Ngọc có được tất cả mọi thứ bây giờ đều là nhờ bản lĩnh của chính cậu ấy, anh có gì muốn nói, sao không tự hỏi bản thân mình tại sao lại không có bản lĩnh như vậy?” Huyền Phỉ Nhiên đưa tay xoa xoa thái dương, nhíu mày bất mãn nói: “Được rồi, các người đừng nói nữa.” “Tô Cửu người đã giao cho cậu, sau này cậu giám trảm.” Không lập tức đưa người đi, chỉ là nhìn Tô Ngọc dường như còn có gì đó muốn nói với Thiên Thần Vũ, ai ngờ lại là kết quả như thế này.

Sớm biết Thiên Thần Vũ có thể nói ra loại lời này, anh ấy đã không để Tô Ngọc nói dù chỉ một câu với anh ta.

Tô Ngọc nhìn Thiên Thần Vũ rất lâu, không nói gì, mặc cho Huyền Phỉ Nhiên quyết định chuyện này.

Thái Huyền liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Trước kia tôi còn tưởng cậu lừa tôi hoặc đùa với tôi, bây giờ xem ra đúng là như vậy, chúc mừng cậu.” “Cảm ơn.” Tiểu Bảo ngồi bên cạnh nghe hai người đối thoại, cuối cùng không nhịn được mở miệng nói: “Thái Huyền bá bá, thật ra chú không cần lo lắng, Hoàng bá bá đối với mấy anh em cháu và đối với con ruột của mình đều như nhau, sao có thể không tốt với cha cháu chứ?” “Thế sao?

Cái này cũng không sao, chú chỉ lo lắng cho cha cháu thôi.” “Bây giờ còn lo lắng không?” Tiểu Bảo cười hì hì hỏi.

“Không lo lắng nữa.” Tận mắt chứng kiến sự sủng ái của Hoàng thượng dành cho Tô Ngọc xong, Thái Huyền còn có gì mà phải lo lắng nữa?

“Thế thì đúng rồi còn gì?” Thái Huyền buồn cười lắc đầu, thằng bé này… Trở về nhà, Tô Ngọc sải bước đi tìm Vương Cẩn Hòa, nhìn thấy Vương Cẩn Hòa vẫn an toàn ngồi trong sân, cậu mới thở phào nhẹ nhõm.

Bước qua ôm lấy Vương Cẩn Hòa, khẽ nói: “Không sao là tốt rồi.” Vương Cẩn Hòa đầu tiên là sững sờ, sau đó bật cười: “Tướng công anh về rồi.” “Đúng vậy, anh về rồi.” Đưa tay ôm lấy Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa có chút không yên tâm hỏi: “Chuyện bên anh thế nào rồi?” “Yên tâm đi, tình hình bên anh khá tốt, đã giải quyết ổn thỏa rồi, ba ngày sau giám trảm.” Tô Ngọc kể cho Vương Cẩn Hòa nghe chuyện trong cung.

Biết bọn họ sẽ bị chém đầu, Vương Cẩn Hòa vô cùng kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Sẽ bị chém đầu?

Người Bắc quốc chẳng lẽ không có ý kiến gì sao?” Dù sao đây cũng là Đại tế ti và thiếu chủ của một gia tộc lớn ở Bắc quốc, bọn họ nói chém đầu là trực tiếp chém đầu sao?

Như vậy có gây ra rắc rối không?

“Bọn họ có thể nói gì?

Chúng ta không truy cứu trách nhiệm của bọn họ đã là rất tốt rồi, bọn họ lại còn dám có ý kiến sao?” Tô Ngọc như nghe thấy chuyện cười lớn nhất thế gian, nói một cách không chút khách khí.

Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu, nhưng nghĩ kỹ lại thì đúng là như vậy: “Sau này chuyện này sẽ kết thúc sao?” Nếu chuyện này kết thúc ở đây, chẳng phải tất cả những chuẩn bị trước đó của Tô Ngọc đều phí công rồi sao?

“Có lẽ vậy, nhưng có vài người vẫn đang rục rịch.” Tô Ngọc biết Vương Cẩn Hòa có ý gì, cậu cũng không cảm thấy tất cả những sắp xếp của mình đều là phí công, dù sao người Bắc quốc đã bị trấn áp, những quốc gia khác thì chưa.

Bọn họ vẫn có cơ hội ra tay, chỉ xem những người đó trong lòng nghĩ gì thôi.

Nghe lời này, ánh mắt Vương Cẩn Hòa ít nhiều có chút phức tạp, vẫn còn người muốn đối phó Huyền quốc sao?

Đây chẳng phải là ‘lấy trứng chọi đá’, tự tìm đường chết sao?

“Là ai còn đang rục rịch vậy?” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc tò mò hỏi.

“Rất nhanh em sẽ biết thôi, có mấy quốc gia không hài lòng với tình hình hiện tại của mình, muốn ra điều kiện với Huyền quốc đó.” Tô Ngọc châm biếm nói.

Vương Cẩn Hòa trợn mắt há mồm nhìn Tô Ngọc, vậy mà vẫn còn có người muốn ra điều kiện với Huyền quốc sao?

Loại người này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

“Anh chắc chắn thật sự có người muốn ra điều kiện với Huyền quốc sao?” Cô sao lại có cảm giác khó tin như vậy chứ?

Tô Ngọc cười gật đầu, quả thực có người có ý nghĩ đó.

Trước kia còn ngoan ngoãn thu mình lại, đại khái là muốn chờ tình hình bên Bắc quốc để quyết định.

Dù sao có thêm một trợ lực đối với bọn họ mà nói chẳng phải tốt hơn sao?

Nhưng bây giờ Bắc quốc đã xảy ra chuyện, bọn họ dù có muốn hợp tác với Bắc quốc, Bắc Nặc Phong cũng chưa chắc đã đồng ý, bọn họ chỉ có thể tự mình ra tay.

Chỉ là không biết bọn họ còn có thể nhịn được bao lâu.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến điều gì, nhìn Tô Ngọc nhíu mày nói: “Tướng công, anh có phải đã biết những chuyện này từ sớm rồi không?” Nếu không biết Tô Ngọc lẽ ra sẽ không trực tiếp nói ra, thậm chí còn cho người chuẩn bị, nhìn như vậy, Tô Ngọc căn bản đã sớm nắm chắc phần thắng rồi.

Bây giờ chỉ là ‘rùa trong chum’, chờ bọn họ tự mình chui vào để một mẻ bắt gọn thôi.

“Quả thực đã điều tra ra một số, mấy quốc gia này là láng giềng của Huyền quốc.” “Quốc gia của bọn họ đã bố trí binh lực ở biên thành rồi sao?” Vương Cẩn Hòa vừa nghĩ liền biết Tô Ngọc nói có ý gì, nếu thật sự giống như cô nghĩ, vậy thì Tô Ngọc làm như vậy cũng không thể trách được.

Tô Ngọc cười gật đầu: “Nương tử của anh thật là thông minh, biên cảnh quả thực có dấu hiệu này, anh nghĩ khi bọn họ mở miệng, chính là lúc đại quân của mấy quốc gia áp sát biên giới.” Vương Cẩn Hòa không ngừng lắc đầu, đưa tay nhéo mặt Tô Ngọc: “Em phát hiện anh hình như rất kiêu ngạo thì phải?” “Kiêu ngạo?

Anh kiêu ngạo lúc nào chứ?

Nương tử em đừng nói lung tung.” Cậu rõ ràng là một người vô cùng khiêm tốn.

Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, bực bội nói: “Em không tin lời anh nói đâu, anh sớm đã biết người ta muốn dùng binh với Huyền quốc, nhưng anh lại không nói, không những không nói còn tính toán đâu vào đấy, chờ bọn họ tự mình chui vào rồi một mẻ bắt gọn, anh vậy mà còn dám nói mình không kiêu ngạo sao?” Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ lời vợ nói, sau đó cười nói: “Anh đây không gọi là kiêu ngạo, anh đây cùng lắm chỉ là thông minh thôi, em xem tướng công em thông minh đến mức nào?” Vương Cẩn Hòa vẻ mặt cạn lời nhìn Tô Ngọc, đã thấy người vô liêm sỉ rồi, chưa thấy ai vô liêm sỉ như Tô Ngọc, vậy mà còn dám tự khen mình như thế?

“Anh định khi nào nói chuyện này với Hoàng huynh?

Hoàng huynh bên đó biết trước thì mới dễ chuẩn bị sớm.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc không yên tâm hỏi.

“Yên tâm, hai ngày nữa anh sẽ nói với anh ấy, hơn nữa lúc đó mấy quốc gia kia chắc cũng không nhịn được nữa rồi.” Tô Ngọc biết

Vương Cẩn Hòa đang lo lắng chuyện này, nhưng cậu ấy hiển nhiên đã suy nghĩ kỹ hơn Vương Cẩn Hòa một chút.

Thấy Tô Ngọc đã tính toán đâu vào đấy, Vương Cẩn Hòa cũng không tiếp tục truy hỏi chuyện này, mà nhìn Tô Ngọc lo lắng nói: “Dù thế nào đi nữa, anh vẫn phải giúp đỡ Hoàng huynh nhiều hơn một chút, để tránh sau này Hoàng huynh bị người khác bắt nạt.” Hoàng huynh bây giờ một mình quản lý Huyền quốc lớn như vậy cũng không dễ dàng, bọn họ có thể giúp được thì cứ giúp thêm một chút.

“Yên tâm đi, anh sẽ cố gắng hết sức giúp Hoàng huynh, sẽ không để Hoàng huynh phải chịu ấm ức, chuyện này em có thể hoàn toàn yên tâm.” Tô Ngọc đảm bảo nói.

Vương Cẩn Hòa cười gật đầu, có thể như vậy đương nhiên là tốt nhất.

Khi hai người trò chuyện, Tiểu Bảo cùng với Nguyên Bảo và những người khác đang dọn dẹp bãi chiến trường, nhìn căn nhà trở nên tan hoang, Tiểu Bảo tâm trạng vô cùng tệ.

Nhà bọn họ rõ ràng đang tốt đẹp, nếu không phải vì tên khốn Thiên Thần Vũ kia, liệu có thành ra thế này không?

Thật sự quá tức giận.

“Tiểu Bảo, cậu lại đang nghĩ gì vậy?” Tiểu Trí đi đến bên cạnh Tiểu Bảo nhìn vẻ mặt hung ác của cậu bé, không nhịn được hỏi.

“Ca ca, cháu thật sự rất muốn đi đánh Thiên Thần Vũ một trận, nếu không phải vì tên khốn này, nhà chúng ta cũng không đến mức thành ra thế này.” Chỉ nghĩ thôi đã thấy tức giận.

“Được rồi, đừng tức giận nữa.” Tiểu Bảo liếc Tiểu Trí trước mặt một cái, bĩu môi nói: “Sao có thể không tức giận chứ?

Chương 2112

Mặc dù chúng ta không ở đây lâu, nhưng đây cũng là nhà của chúng ta, anh ta vậy mà dám cho người đến nhà chúng ta gây sự sao?” Càng nghĩ Tiểu Bảo càng muốn đánh người, khiến Tiểu Trí ở bên cạnh bất lực lắc đầu.

Thằng bé này chắc chỉ có cha nó mới trị được thôi.

“Cậu bây giờ đi cũng vô ích, dù sao cũng sắp bị chém đầu rồi.” Tiểu Trí vô tình châm chọc nói.

Tiểu Bảo vẻ mặt ai oán nhìn Tiểu Trí, sao cậu bé lại cảm thấy hôm nay ca ca toàn phá đám mình vậy chứ?

Ca ca có phải không thích mình nữa rồi không?

Ấm ức nhìn Tiểu Trí: “Ca ca có phải không thích cháu nữa rồi không?

Lần nào cũng dùng dao đâm vào tim cháu.” Nghe lời Tiểu Bảo nói, Tiểu Trí khóe miệng co giật nhìn cậu bé, thằng bé này còn có thể giả vờ giống thật hơn chút nữa không?

Thái Huyền ở bên cạnh nhìn Tiểu Bảo như vậy, không nhịn được bật cười: “Tiểu Bảo, cháu tuy không thể đi tìm phiền phức của Thiên Thần Vũ, nhưng các cháu không phải còn tìm được rất nhiều kẻ đồng lõa sao?

Chuyện ra tay thì mấy người đó, cháu thu thập mấy người đó không phải là được rồi sao?” Lời đề nghị của Thái Huyền khiến Tiểu Bảo nghiêm túc suy nghĩ, Tiểu Trí quay đầu nhìn Thái Huyền, trong mắt toàn là bất lực, cậu vốn dĩ chỉ muốn Tiểu Bảo đừng tùy tiện động thủ với người khác, bây giờ thì hay rồi, bị Thiên Thần Vũ nói như vậy, Tiểu Bảo dù không hứng thú cũng phải ra tay.

Cái này là cái gì với cái gì vậy?

“Thái Huyền bá bá, chú không có việc gì đến đây góp vui làm gì?” Thái Huyền bực bội nói.

“Đây không phải là giúp Tiểu Bảo giải quyết vấn đề sao?” Tiểu Bảo lúc này đang không vui, anh ấy chẳng phải nên khiến Tiểu Bảo vui vẻ hơn một chút sao?

Dù sao cứ tiếp tục như vậy, cảm xúc của Tiểu Bảo sẽ chỉ càng lớn, điều này đối với Tiểu Bảo mà nói không phải là chuyện tốt gì.

“Vẫn là Thái Huyền bá bá hiểu cháu nhất, cháu cảm thấy Thái Huyền bá bá nói hình như cũng không sai, vậy cháu sẽ đi nhà lao dạo một vòng rồi về.” Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo vác tay đi khỏi, nhất thời có chút lo lắng, quay đầu nhìn Thái Huyền ở bên cạnh: “Thái Huyền bá bá, chú sao có thể cho Tiểu Bảo ra cái ý này chứ?

Vạn nhất xảy ra chuyện thì sao?” “Tiểu Trí à, cháu còn nhỏ, suy nghĩ của cháu không giống với chúng ta.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy là vì nhà bị phá hủy nên vô cùng không vui, nếu cháu cứ tiếp tục không cho nó xả cơn giận này ra, sau này nó có lẽ sẽ tức đến phát bệnh mất.

Có lúc ‘tắc bất như sơ’ (ngăn cản không bằng khơi thông), ý của chú cháu hiểu không?” Thái Huyền biết Tiểu Trí lo lắng cho sự an toàn của Tiểu Bảo, nhưng nếu cứ mãi để Tiểu Bảo như vậy sau này chưa chắc đã là chuyện tốt, chi bằng để Tiểu Bảo phát tiết sự bất mãn trong lòng, ngược lại sẽ tốt hơn.

Tiểu Trí nhíu mày, suy nghĩ kỹ lời Thái Huyền nói, nửa ngày sau mới bất lực gật đầu: “Thái Huyền bá bá nói không sai, Tiểu Bảo quá để ý đến gia đình mình, bây giờ bị người ta phá hủy nó khẳng định sẽ cảm thấy là chính mình đã không bảo vệ tốt gia đình.” Nghĩ thông suốt xong, Tiểu Trí cũng không quản Tiểu Bảo nữa, những người đó thế nào cậu không quản được, quan trọng nhất vẫn là đệ đệ của mình.

Chỉ cần đệ đệ vui vẻ, nó muốn làm gì cũng được.

“Đúng là đạo lý này, vậy thì cứ để Tiểu Bảo tự mình xử lý đi, xử lý xong tâm trạng cũng sẽ tốt hơn một chút.” Thái Huyền bất lực lắc đầu nói.

“Cũng phải.” Tiểu Trí nghĩ vậy cũng không vội vàng nữa, mặc cho Tiểu Bảo đi gây rắc rối.

Tiểu Bảo đến nhà lao xong, nhìn những người bị bọn họ bắt đến, khóe miệng khẽ cong lên.

“Thiếu gia.” Người bên trong nhìn thấy Tiểu Bảo đến liền vội vàng lấy ghế cho cậu bé.

Tiểu Bảo gật đầu với bọn họ, ngồi xuống bên cạnh, nhìn những người bên trong, ánh mắt sắc bén nói: “Các người khiến tôi rất tức giận đó.” “Dám phá hoại nhà của tôi?

Ai cho các người cái gan đó?” Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn bọn họ nói.

Những người bị nhốt bên trong không dám coi thường Tiểu Bảo chút nào, bởi vì những chấn động mà đứa trẻ này mang lại cho bọn họ trước đó thật sự quá nhiều.

Đứa trẻ này rõ ràng mới chỉ mười một tuổi, nhưng cậu bé lại có thực lực vô cùng kiêu ngạo, là điều bọn họ không dám tưởng tượng.

“Các người nói hay không nói đối với tôi thật sự không có gì khác biệt, dù sao Thiên Thần Vũ cũng đã sắp bị chém đầu rồi.” Tiểu Bảo thờ ơ nói.

Những người bị nhốt đồng loạt nhìn Tiểu Bảo, trong mắt đều là kinh ngạc, đây là ý gì?

“Thiếu gia là người Bắc quốc.” Đã là người Bắc quốc, Huyền quốc bên này đương nhiên không có tư cách ra tay với anh ta.

Nghe lời này, Tiểu Bảo cảm thấy có chút buồn cười: “Thế sao?

Thật sự khiến các người thất vọng rồi, chúng ta không những muốn mạng của Thiên Thần Vũ, ngay cả mạng của Đại tế ti Bắc quốc các người cũng muốn giữ lại ở Huyền quốc này.” Nghe lời này, những người bên trong càng không tin, nhíu mày nói: “Đừng có ở đây nói bừa.” “Ba ngày sau giám trảm.” Cậu nói bừa sao?

Những người này thật sự khiến người ta thất vọng, cậu đã nói rõ ràng như vậy vậy mà còn không tin.

Nghe Tiểu Bảo nói ba ngày sau giám trảm, tất cả mọi người đều sợ hãi, nếu thật sự là như vậy thì tất cả mọi thứ mới thật sự kết thúc rồi.

“Xem ra các người còn chưa biết à?” “Thật sự xin lỗi, tôi quên các người vẫn luôn bị nhốt ở đây, đương nhiên không biết chuyện này, nhưng không sao, người bên ngoài đều biết rồi.” Tiểu Bảo một chút cũng không vội vàng đi gây phiền phức, mà là muốn xem vẻ mặt sốt ruột của bọn họ.

Vẻ mặt như vậy nhất định vô cùng thú vị.

“Các người…” “Thái tử Bắc quốc sẽ không khoanh tay đứng nhìn chuyện này xảy ra.” Đây là hy vọng duy nhất của bọn họ.

Tuy nhiên, điều khiến anh ta thất vọng là, Tiểu Bảo nghe lời anh ta nói liền cười: “Thế sao?

Nếu các người đã nghĩ như vậy, vậy thì tôi sẽ nói cho các người biết, Thái tử Bắc quốc các người thật sự không quản.” “Không thể nào.” Đây là sự hợp tác giữa bọn họ và hoàng thất Bắc quốc, bọn họ làm sao có thể chọn không quản?

“Các người không cần châm ngòi quan hệ của chúng ta, các người nghĩ chúng ta sẽ tin sao?” Người đứng đầu lạnh lùng cười nói.

“Đại tế ti muốn mạng của Bắc Nặc Phong, đã hạ cổ cho cô ấy, sau đó còn muốn tất cả các đại thần Bắc quốc đều từ bỏ cô ấy, các người nói Bắc Nặc Phong còn có giúp vị thiếu gia và Đại tế ti của các người không?” Nếu là Bắc Nặc Phong, cô ấy có lẽ còn muốn giết chết Đại tế ti ấy chứ.

Lời nói của Tiểu Bảo khiến người ta kinh hãi.

Nếu thật sự giống như cậu ấy nói, vậy thì Bắc Nặc Phong không muốn giúp đỡ dường như cũng không có vấn đề gì.

Mấy người nghiến răng nhìn Tiểu Bảo, anh ta biết đứa trẻ này khẳng định là cố ý nói như vậy, nhưng trong ánh mắt cậu bé không có bất kỳ sự lừa dối nào mà chỉ có sự nghiêm túc.

Nhưng điều này có thể sao?

Hoàn toàn không thể nào chứ?

Mấy người nhìn nhau liền đột nhiên ra tay.

Võ công trên người bọn họ khi vào đây căn bản không bị phế bỏ.

Bây giờ đứa trẻ này ở đây, chỉ cần bọn họ bắt được đứa trẻ này, liền có cơ hội đòi lại thiếu gia của bọn họ.

Tiểu Bảo nhìn mấy người ra tay, cười châm biếm: “Các người nghĩ tại sao lại không phế võ công của các người?

Tôi nghĩ, người bên cạnh tôi sẽ không ngu xuẩn đến vậy đâu.” “Các người…” “Các người thật sự khiến tôi rất thất vọng đó.” “A.” Lời Tiểu Bảo vừa dứt, mấy người liền thét lên thảm thiết, cũng không biết là sao, toàn thân đau đến mức không dám động đậy thêm một chút nào nữa.

Đối mặt với tình huống như vậy, Tiểu Bảo dường như một chút cũng không bất ngờ.

Đặc biệt là khi nhìn thấy mấy người bắt đầu tự tương tàn, những người bên cạnh đều ngây ngốc, đây là tình huống gì vậy?

Thiếu gia không làm gì cả, bọn họ liền bắt đầu nội chiến sao?

Cái này có phải là quá biết cách tạo cơ hội rồi không?

Người đứng bên cạnh Tiểu Bảo không nói một lời nào, cùng Tiểu Bảo nhìn những người bên trong tự tương tàn.

Chương 2113

Tiểu Bảo vân vê ngón tay mình: “Các người muốn bắt tôi để đổi Thiên Thần Vũ, chỉ tiếc là, các người không có cơ hội đó nữa rồi.” Mấy người đau đến cực điểm, sắc mặt trắng bệch nhìn Tiểu Bảo.

“Tại… tại sao…” Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn bọn họ: “Khi các người được đưa đến đây đã trúng độc rồi, sao?

Các người vẫn chưa phát hiện sao?” Mấy người đau khổ nhìn Tiểu Bảo, bọn họ vậy mà đã trúng độc rồi sao?

Rốt cuộc là khi nào?

“Nếu để các người biết chú Nam Kiều hạ độc khi nào, chú ấy còn làm ăn gì nữa?” Tiểu Bảo châm biếm nói.

Mấy người này một khi vận dụng nội lực sẽ đau đến không muốn sống, đây cũng là lý do tại sao sau khi nhốt người vào lại không phế võ công của bọn họ.

Cười khẽ, Tiểu Bảo cười như không cười nhìn người trước mặt: “Thật sự khiến người ta thất vọng quá.” “Bây giờ các người vẫn còn một cơ hội, chỉ cần các người bằng lòng nói ra, tôi cũng không phải không thể bỏ qua cho các người.” Tiểu Bảo đưa tay sờ cằm nghiêm túc nói.

Quản chuyện này, đối với Tiểu Bảo mà nói không qua là một chuyện nhỏ, không cần quá để ý.

“Đừng hòng.” “Thế sao?” Ngón tay Tiểu Bảo nhẹ nhàng gõ vào tay vịn ghế, âm thanh đó khiến mấy người càng thêm đau khổ.

Người từ chối Tiểu Bảo vẻ mặt đau đớn nhìn cậu bé: “Cậu… rốt cuộc là ai?” “Thiếu gia của Ngọc Vương phủ, không lâu nữa sẽ là

Thế tử của Ngọc Vương phủ rồi.” Tiểu Bảo dựa vào ghế, tùy ý nói.

Người đứng cạnh Tiểu Bảo nhìn họ, thầm nghĩ người này có bị ngốc không.

Thiếu gia và Vương gia giống nhau như đúc, vậy mà người này lại có thể hỏi ra câu như vậy, thật không biết đầu óc ăn cái gì mà ra.

“Thế tử Ngọc Vương phủ?” Không ngờ đứa bé này lại là người thừa kế của Ngọc Vương.

Thảo nào nó còn nhỏ tuổi mà đã lợi hại như vậy.

Tô Ngọc bận rộn xong, định đi tìm Tiểu Bảo thì phát hiện thằng bé không có ở đó.

Anh tìm một vòng, cuối cùng mới biết từ miệng Tiểu Trí rằng Tiểu Bảo đã đi xem mấy người bị nhốt rồi.

Về chuyện này, Tô Ngọc chỉ cần đoán sơ qua là biết Tiểu Bảo đang nghĩ gì.

“Cha, anh tìm Tiểu Bảo có chuyện gì không ạ?” “Không có chuyện gì nữa rồi.” Tô Ngọc cười lắc đầu.

Tiểu Trí khó hiểu nhìn Tô Ngọc, sao hai người lại đột nhiên không có chuyện gì nữa?

Thật không hiểu cha có ý gì.

“À?” “Chỉ là bận xong thì qua thăm Tiểu Bảo thôi.” Tô Ngọc cười lắc đầu nói.

Nghe Tô Ngọc nói, Tiểu Trí dường như đã biết nguyên nhân Tô Ngọc đến đây.

Mục đích cha đến đây thực ra cũng là vì lo lắng cho Tiểu Bảo phải không?

“Cha, chú Thái Huyền bảo Tiểu Bảo đi tìm mấy người đó, nói là muốn Tiểu Bảo trút hết những bất mãn trong lòng ra.” Tiểu Trí giải thích.

Tô Ngọc “Ừ” một tiếng: “Được, chuyện này cha biết rồi.” “Cha, anh nói Tiểu Bảo thật sự không sao chứ?” Tiểu Trí lo lắng nhìn Tô Ngọc.

“Thằng bé sẽ không sao đâu, con cứ yên tâm.” Tiểu Trí từ trước đến nay luôn tin tưởng Tô Ngọc vô điều kiện.

Vì Tô Ngọc nói sẽ không sao, vậy thì nhất định sẽ không sao.

“Không cần lo lắng.” “Vâng.” “Đợi Tiểu Bảo ra ngoài, con bảo thằng bé đến tìm cha một lát, cha có chuyện muốn nói với nó.” Tô Ngọc dặn dò.

“Cha, có phải là chuyện của Vũ thế tử không ạ?” Tiểu Trí tò mò hỏi.

Tô Ngọc “Ừ” một tiếng: “Đúng vậy, là chuyện của Vũ thế tử, phải chuẩn bị cho Tiểu Bảo rồi.” Tiểu Trí gật đầu ra vẻ đã hiểu, trong lòng mừng thay cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo cuối cùng cũng sắp trở thành người thừa kế rồi.

“Tuyệt quá, nhưng Tiểu Bảo có lẽ sẽ không vui đâu.” Tiểu Trí không nhịn được cười.

Mặc dù Tiểu Bảo đã sớm biết sẽ có ngày này, nhưng thằng bé chắc chắn sẽ không thích trở thành thế tử nhanh như vậy.

Dù sao thì đối với Tiểu Bảo, một khi đã làm thế tử, thằng bé sẽ không còn tự do nữa.

Trước đây, thằng bé luôn cằn nhằn như vậy, giờ thì hay rồi, ngày này thật sự đã đến, Tiểu Bảo chắc là sẽ tức chết mất.

Tô Ngọc cười khẽ: “Không vui là một chuyện, còn gánh vác trách nhiệm mà mình nên gánh vác lại là chuyện khác.” Nhận vị trí thế tử Ngọc Vương phủ vào lúc này, Tiểu Bảo quả thực sẽ không vui, nhưng cũng chỉ không vui một lát thôi.

Dù sao Tiểu Bảo cũng biết đây là trách nhiệm của mình.

“Cha, Tiểu Bảo mới mười một tuổi, có phải hơi sớm không ạ?” Tiểu Trí nghĩ, nếu có thể tranh thủ thêm cho Tiểu Bảo một hai năm nữa thì cũng tốt.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Tiểu Trí nỗ lực tranh thủ cho Tiểu Bảo, bất đắc dĩ cười lắc đầu: “Con yên tâm đi, dù Tiểu Bảo có làm thế tử thì cũng phải sau mười sáu tuổi mới bắt đầu tiếp quản công việc của Vương phủ.” Còn việc kế thừa mọi thứ của Vương phủ, thì phải sau hai mươi tuổi rồi.

Tất cả đều tùy thuộc vào ý nguyện của Tiểu Bảo.

Tiểu Trí kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Cha, đây là thật sao ạ?” Cậu bé còn đang lo Tiểu Bảo nhỏ tuổi như vậy đã phải học cách xử lý công việc Vương phủ, không ngờ cha lại không có ý nghĩ đó.

Ngay cả sau khi kế thừa vị trí thế tử, cũng không nghĩ đến việc để Tiểu Bảo lập tức tiếp quản.

“Là thật, cha đã lên kế hoạch rồi, thằng bé còn năm năm để chơi đó.” Mười sáu tuổi là độ tuổi vừa phải.

“Tuyệt quá.” Tiểu Bảo từ địa lao đi ra, liền nghe thấy Tiểu Trí nói câu “tuyệt quá”: “Anh à, cái gì mà tuyệt quá?

Anh đang nói gì với cha vậy?” Tô Ngọc quay đầu nhìn Tiểu Bảo đang đi tới: “Tâm trạng đã tốt hơn chưa?” Tiểu Bảo bị Tô Ngọc nhìn đến có chút ngượng ngùng: “Cha...” “Hử?” Phản ứng của Tô Ngọc khiến Tiểu Bảo ngây người, ngơ ngác nhìn anh: “Cha, vừa nãy cha với anh đang nói gì vậy?” “Không có gì, mọi chuyện bên này tạm thời kết thúc rồi.

Việc con trở thành thế tử Ngọc Vương phủ cũng phải được đưa vào chương trình nghị sự rồi.” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nói.

Quả nhiên giống như Tiểu Trí nghĩ, sau khi nghe tin này, Tiểu Bảo lập tức ỉu xìu, trông chẳng vui vẻ chút nào.

“Cha à, không thể muộn hơn một chút sao?” Tiểu Bảo đáng thương nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: “Chỉ là để con nhận vị trí thế tử thôi, chứ có bảo con lập tức bắt đầu học quản lý Ngọc Vương phủ đâu.

Cha đã nói rồi mà, cho dù muốn con tiếp quản Vương phủ thì đó cũng là chuyện sau khi con mười sáu tuổi, chứ không phải bây giờ.” Tiểu Bảo suy nghĩ kỹ, hình như cha quả thật đã nói với thằng bé chuyện này rồi.

Chẳng lẽ thằng bé đã lo lắng vô ích sao?

“Vậy là con còn năm năm để chơi sao?” Tiểu Bảo phấn khích.

Tô Ngọc cười khẽ: “Ừ, năm năm thời gian đủ cho con chơi chưa?

Đợi đến khi con đủ mười sáu tuổi, rồi hãy bắt đầu học tất cả mọi thứ của Ngọc Vương phủ.” “Vâng.” Trước đây khi cha nói, thằng bé cứ nghĩ dù vẫn có thể chơi nhưng một số việc của Ngọc Vương phủ vẫn phải học.

Kết quả bây giờ lại được bảo là còn mấy năm nữa để chơi, làm sao thằng bé không vui cho được?

“Cảm ơn cha, vẫn là cha đối tốt với con nhất.” Tiểu Bảo phấn khích nói.

Chương 2114

Chút giận dỗi còn sót lại trong lòng đã sớm tan biến.

Nhìn Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc mỉm cười dịu dàng.

Chớp mắt tám năm đã trôi qua, đứa trẻ nhỏ bé ngày nào giờ đã cao lớn như vậy.

Anh đưa tay xoa mạnh đầu Tiểu Bảo: “Tám năm rồi, sao con vẫn cứ như thế này vậy?” Chỉ cần là chuyện khiến Tiểu Bảo vui, thằng bé đều có thể phấn khích như vậy.

Tô Ngọc nhìn mà thấy buồn cười.

Tiểu Bảo đắc ý nhìn Tô Ngọc: “Đó là vì cha và mẹ đối tốt với con mà.” Từ khi cha đến bên cạnh, thằng bé vẫn luôn được bao bọc trong hạnh phúc, muốn làm gì thì làm đó, muốn chơi gì thì có cái đó.

Tình cảm của cha và mẹ tốt không gì sánh bằng, còn có cả những chú bác xung quanh nữa.

Tình cảm giữa mỗi người đều đáng để thằng bé học hỏi nghiêm túc.

Chính vì lớn lên trong bầu không khí như vậy, thằng bé cũng chưa từng trải qua những điều người khác đã trải qua, nên mỗi ngày đều sống rất vui vẻ.

Bao nhiêu năm qua, có lẽ năm duy nhất thằng bé chịu khổ chịu tội chính là năm trúng hàn độc.

Sau này có thêm các anh em trai và em gái, cha dạy dỗ chúng phải yêu thương lẫn nhau.

Tuy số lượng đông, nhưng chúng chưa bao giờ cãi vã hay giận dỗi, ngược lại còn chơi đùa rất vui vẻ cùng nhau.

Điều này ở những nhà khác không có.

“Thôi con đi chuẩn bị đi, đến lúc cha sẽ nói với con.” “Vâng.” Tiểu Trí đứng bên cạnh nhìn Tiểu Bảo nói chuyện với Tô Ngọc, ánh mắt tràn đầy dịu dàng.

Những năm đầu đời của cậu bé có lẽ không tốt lắm, nhưng từ khi quen biết Tiểu Bảo và đến Ngọc Vương phủ, cậu bé cũng giống như Tiểu Bảo, đều lớn lên trong tình yêu thương.

Bất kể cha đối xử với Tiểu Bảo và các em thế nào, thì cũng đối xử với cậu bé như vậy.

Hơn nữa, những chú xung quanh cũng sẽ không vì cậu bé không phải con ruột của cha mà đối xử tệ bạc.

Ngược lại, họ đối xử với cậu bé cũng giống như đối với Tiểu Bảo và Triệt Nhi.

Chỉ cần nghĩ đến thôi, cậu bé đã cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Tô Ngọc nói chuyện với hai anh em một lúc rồi chọn rời đi.

Đợi anh đi rồi, Tiểu Trí mới nhìn Tiểu Bảo lo lắng hỏi: “Tiểu Bảo, cậu thật sự không sao chứ?” Tiểu Bảo biết Tiểu Trí đang lo lắng cho mình, cười lắc đầu: “Anh cứ yên tâm, em thật sự không sao đâu, anh không cần lo cho em.” Thật ra Tiểu Bảo biết Tô Ngọc đã rất phóng túng với mình rồi.

Cùng là người thừa kế, thằng bé phải đến mười sáu tuổi mới bắt đầu học những việc này, nhưng Hoằng Nghị mới ba bốn tuổi đã bắt đầu học tất cả mọi thứ cần học trong tương lai rồi.

Cho nên đối với chuyện còn có thể chơi thêm vài năm nữa, thằng bé thật sự nên biết đủ rồi.

Thấy Tiểu Bảo như vậy, Tiểu Trí còn có thể nói gì nữa?

Chỉ đành bất đắc dĩ gật đầu: “Được thôi, đã vậy rồi thì sau này có chuyện gì cần anh giúp, cậu cứ nói thẳng với anh.” Tiểu Bảo liền gật đầu, đương nhiên thằng bé tin lời Tiểu Trí.

Thằng bé tin rằng nếu một ngày nào đó mình cần anh giúp, anh ấy nhất định sẽ giúp mình.

“Anh cứ làm những gì anh thích đi, còn về phía em, khi nào em cần thì nhất định sẽ tìm anh giúp, anh không cần lo lắng đâu.” Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí rất nghiêm túc nói.

Thật ra thằng bé cũng biết bên anh ấy cũng rất bận rộn, dù sao sau này anh ấy phải giúp Hoằng Nghị, những thứ cần học thực ra cũng không ít hơn mình, thậm chí bây giờ đã bắt đầu rồi.

“Anh à, bên anh cũng không thiếu việc đâu, anh không cần cứ nhìn em mãi, bên em không sao đâu.” Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí kiên định nói.

Tiểu Trí “Ừ” một tiếng: “Anh biết rồi, bên anh vẫn ổn, vẫn khá thoải mái, nhưng sau này sẽ thế nào, anh còn phải xem xét thêm.” “Được.” Hai người vừa trò chuyện vừa rời đi.

Lúc này, trong hành cung, mấy người đang tụ tập lại, nhíu mày nói: “Bây giờ Bắc quốc bên kia đã bị Tô Ngọc xử lý rồi, chúng ta bên này phải làm sao đây?

Là tiếp tục hay là bỏ qua?” Người bên cạnh liếc nhìn người vừa nói, bực bội bảo: “Cậu nói bỏ qua sao?

Cậu có biết mình đang nói gì không?

Nếu thật sự bỏ qua, vậy những sự chuẩn bị mà mấy quốc gia chúng ta đã làm sẽ phải làm sao?

Chuyện này cậu có từng nghĩ đến chưa?” Người nói muốn bỏ qua lập tức im lặng, nhíu mày nhìn người bên cạnh: “Tôi biết ý của các vị, nhưng tình hình bây giờ đã thành ra thế này rồi, nếu tiếp tục thì chẳng có lợi ích gì cho chúng ta cả, điều này các vị lẽ nào còn không hiểu sao?”, “Những gì cậu nói chúng tôi đều biết, nhưng cậu không cần lo lắng chuyện này.” “Sao có thể không lo lắng chứ?” Đối phương có chút kích động nói.

Nghe vậy, người kia khẽ nhíu mày, ánh mắt tràn đầy bất lực: “Bên Quốc Kiến đã chuẩn bị xong hết rồi, nếu lúc này chúng ta nói bỏ qua thì họ cũng sẽ không đồng ý, vậy đành phải tiếp tục làm theo những gì đã thỏa thuận trước đó thôi.” Mọi người đều im lặng, đúng vậy, mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, cho dù lúc này họ không muốn tiếp tục cũng chẳng còn tác dụng gì nữa.

Dù sao thì làm sao họ có thể từ bỏ một cơ hội tốt như vậy chứ?

“Các vị thật sự đã nghĩ kỹ chưa?

Tôi có chút lo lắng.” Người của Bắc quốc đều không nhận được bất kỳ lợi ích nào từ tay Huyền quốc, cuối cùng cả Đại Tế Ti lẫn thiếu gia Thiên Thần gia đều đã bị mất mạng.

Nếu họ ra tay thì sau này sẽ ra sao?

Họ căn bản không dám nghĩ tới.

“Được rồi, lúc này các vị cũng không cần lo lắng, cứ trực tiếp đến tìm Hoàng đế Huyền quốc mà nói ra suy nghĩ và yêu cầu của chúng ta là được.

Chắc hẳn Hoàng đế Huyền quốc cũng biết phải làm thế nào.” Một người trong số đó suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc nói.

Chỉ cần tùy tiện chia ra một chút thứ gì đó, là có thể khiến nơi này trở nên bình tĩnh.

Nghĩ bụng, Hoàng đế Huyền quốc chắc sẽ không từ chối đâu.

Vị hoàng tử nãy giờ không nói gì nghe vậy liền không nhịn được cười: “Lời cậu nói thật đúng là thú vị, thế nào là ‘biết phải làm thế nào’?” Những người này đúng là nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, cứ tưởng Huyền quốc cũng giống như những quốc gia mà họ từng đối phó trước đây sao?

Bị đe dọa một chút là có thể đồng ý những yêu cầu vô lý như vậy của họ sao?

“Nếu tôi là các vị, tôi chắc chắn sẽ không nói những lời như vậy với Huyền quốc.

Đừng đến lúc đó tự rước nhục vào thân thì không hay đâu.” “Lời cậu nói là có ý gì?

Trần Phi, cậu đừng tưởng ông ngoại và các cậu của cậu có chút bản lĩnh thì cậu có thể làm ra chuyện như vậy.” Nghe vậy, Trần Phi không nhịn được cười: “Các vị nghĩ Hoàng đế Huyền quốc là người thế nào?

Các vị lại nghĩ Huyền quốc là nơi nào?

Là nơi mà các vị muốn làm càn thì làm càn sao?” Lần này thật ra cậu ta cũng không muốn đến, vì vừa đến là biết sẽ mất mặt.

Nhưng phụ hoàng bên kia lại bắt cậu ta phải đến, giúp đỡ cái gọi là “anh trai” này hoàn thành mọi chuyện mà họ sắp làm.

Trước đây chưa cảm thấy gì, nhưng sau khi ở Huyền quốc lâu rồi, cậu ta mới thấy những người này đúng là nói chuyện hão huyền.

“Trần Vũ, anh vẫn còn quá ngốc.

Còn các vị nữa, tôi nhắc nhở các vị một câu, nếu các vị không muốn xảy ra chuyện gì, tốt nhất đừng nói gì cả.

Chương 2115

Chuyện này đến đây là kết thúc.

Đương nhiên, nếu các vị muốn tất cả mọi thứ của mình đều tan biến, các vị cũng có thể giả vờ không nghe thấy lời tôi nói.

Những điều này đối với tôi đều không quan trọng, các vị vui là được.” Trần Phi vô vị nói.

“Đả kích?

Các vị có biết Huyền quốc có thực lực thế nào không?

Chỉ riêng người của Vong Ưu thành đã có thể quét sạch quân đội rồi, vậy mà các vị vẫn còn ngây thơ nghĩ đến việc đi gây phiền phức cho Tô Ngọc, thậm chí muốn động thủ với Huyền quốc.” “Tôi nói xem, các vị đã ngây thơ từ khi nào vậy?” Trần Phi liếc nhìn mọi người, cười lạnh nói.

“Trần Phi, tôi cảnh cáo cậu lần cuối, đừng có nói bậy nữa.

Tôi không muốn nghe cậu nói những lời này.

Mọi chuyện của chúng ta đều đã tính toán kỹ rồi, tốt nhất cậu nên cẩn thận một chút, đừng nói ra những lời khiến mọi người không vui.

Bằng không đến lúc đó ai xui xẻo thì không biết đâu, cậu thấy sao?” Trần Vũ lạnh lùng nhìn Trần Phi, người em trai này.

Đối với người em trai này, hắn thật sự không hề thích chút nào.

Khi đến, hắn căn bản không muốn dẫn người này theo, nhưng phụ hoàng cứ nhất quyết bắt cậu ta đi cùng.

Nếu đi cùng mà giúp đỡ thì không nói làm gì, nhưng bây giờ Trần Phi không những không giúp đỡ mà còn quay sang chỉ trích họ sai, loại người như vậy căn bản không xứng đáng.

“Lúc Trần Phi đến, tôi đã không nên nghe lời phụ hoàng mà để cậu đi cùng.” Bây giờ là lúc cần đồng lòng hợp sức, kết quả cậu ta lại ở đây cản trở.

“Anh nghĩ tôi muốn đến sao?” Nếu không phải phụ hoàng nhất định bắt cậu ta đến, cậu ta mới chẳng có ý nghĩ này.

Đi khắp nơi chơi không tốt hơn sao?

Cứ nhất định phải đi cùng Trần Vũ, còn phải nhìn sắc mặt hắn.

“Nếu không phải phụ hoàng nói nhất định phải để tôi đi cùng, anh nghĩ tôi vui vẻ sao?

Là ông ngoại và các cậu của tôi cho tôi tiền không đủ, hay là sao?

Tôi phải đi theo anh ngàn dặm đến đây chịu tội?

Trần Vũ, anh muốn làm gì thì làm, không liên quan đến tôi, nhưng anh đừng có nghĩ đến chuyện đến đây gây sự với tôi, làm những chuyện không nên làm.

Anh nghĩ anh là ai chứ?” Chẳng phải chỉ là Thái tử thôi sao?

Nếu không phải cậu ta không muốn quốc gia này, không muốn làm Thái tử, anh nghĩ anh có cơ hội này sao?

Một người chẳng là gì cả, rốt cuộc sao có thể nói ra những lời như vậy?

Một câu nói khiến sắc mặt Trần Vũ thay đổi liên tục, hơn nữa còn rất khó coi: “Trần Phi, cậu...” “Được rồi, hai anh em các cậu đừng cãi nhau nữa.

Có chuyện gì chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Trần Phi, dù sao đây cũng là anh trai và là Thái tử của cậu, cậu không thể nhường hắn một chút sao?” Người có quan hệ tốt với Trần Vũ nhíu mày bất mãn nói.

Ánh mắt nhìn Trần Phi càng khiến hắn thấy cậu ta đúng là không hiểu chuyện, thậm chí họ còn không nên để cậu ta đến đây.

Thấy cảnh này, Trần Phi cảm thấy người này cũng là một kẻ có vấn đề về đầu óc.

“Hắn là đứa trẻ ba tuổi sao?

Cãi không lại tôi thì còn muốn tôi nhường hắn?

Hắn không phải anh trai sao?

Không phải anh trai nên nhường em trai mình sao?

Nếu không làm được thì đừng có nói ở đây.

Hơn nữa, cậu chỉ là con của một đại thần, đến đây chỉ trích, quát mắng tôi, cậu còn chưa có tư cách đó.” Trần Phi lạnh lùng nói.

Cho dù cậu ta thế nào đi nữa, cũng không đến lượt con trai của một đại thần đến nói cậu ta.

“Hơn nữa, cậu gọi thẳng tên tôi như vậy, là cha mẹ cậu dạy cậu sao?” Trần Phi nhìn người đang nói với ánh mắt sắc bén, lạnh lùng hỏi.

Một câu nói khiến đối phương cứng họng, chỉ có thể nhìn Trần Phi như vậy.

“Xem ra cậu không biết phải nói gì rồi, đã vậy thì im miệng đi, đừng có lúc nào cũng chạy đến trước mặt tôi tìm kiếm sự chú ý.” Nói xong, Trần Phi nhìn tất cả mọi người có mặt, lạnh lùng mở miệng: “Chuyện võ sự này tôi chỉ nói một lần thôi, các vị hãy nghĩ cho kỹ.

Huyền quốc dù là tài lực hay binh lực đều mạnh hơn mấy quốc gia chúng ta không biết bao nhiêu lần.

Cho dù mấy quốc gia chúng ta cùng nhau gây áp lực lên họ cũng sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu." "Nếu các vị không muốn làm mọi chuyện lớn hơn nữa, tốt nhất các vị đừng có ý nghĩ đó nữa.

Bằng không, cuối cùng kẻ xui xẻo và chịu thiệt đều là các vị.

Lời này tôi đã nói ở đây rồi, nếu các vị muốn dâng đất cho Huyền quốc, tôi cũng không có ý kiến gì." Trần Phi thờ ơ nói.

Sau khi đến đây, cậu ta mới biết Huyền quốc lợi hại đến mức nào.

Những quốc gia như họ chỉ là để luyện tay, cho dù có thêm mấy nước nữa cũng không phải đối thủ của Huyền quốc.

Nếu những người này thật sự không nghe lời, trực tiếp ra tay, vậy thì đến lúc đó các quốc gia của họ sẽ có kết quả thế nào đều là do họ tự chuốc lấy, chuyện này không thể trách người khác được.

"Lời tôi đã nói đến đây rồi, còn việc các vị có nghe lọt tai hay không thì đó là chuyện của các vị, không liên quan đến tôi.

Được rồi, bây giờ tôi phải ra ngoài đây.

Còn việc sau này các vị muốn làm gì, làm ơn đừng đến tìm tôi, tôi không có thời gian nghe các vị nói mấy chuyện này." Trần Phi nhăn mặt cau mày nói.

Trần Vũ tức giận nhìn Trần Phi, vô cùng bất mãn nói: "Trần Phi, cậu đến đây rốt cuộc là để làm gì?

Nếu cậu không muốn đến thì nói sớm đi, bây giờ bất mãn thì có tác dụng gì?" "Tôi thích đấy, anh quản được sao?" Trần Phi cười lạnh một tiếng nói.

"Nếu anh không muốn tôi đến, sao lúc đó anh không nói với phụ hoàng đi?" Trần Phi bực bội nói.

Một câu nói khiến Trần Vũ cứng họng, hắn có thể nói gì chứ?

Vì thế lực nhà ông ngoại Trần Phi, hắn và mẫu hậu làm gì cũng phải cẩn thận một chút, phụ hoàng đối với hai mẹ con hắn không tốt bằng mẹ con Trần Phi.

Lúc đó hắn cũng không muốn Trần Phi đến, luôn cảm thấy Trần Phi đến đây nhất định sẽ làm hỏng việc.

Nhưng phụ hoàng căn bản không nghĩ vậy, ông ấy cứ muốn Trần Phi đến.

Chương 2116

Còn mục đích đến đây là gì, không cần cái tên thư đồng tốt bụng kia nói, Trần Vũ cũng biết.

“Anh nghĩ có sự tồn tại của ông ngoại nhà cậu, hai mẹ con cậu có thể có được thứ tốt đẹp sao?

Trần Phi, tôi nói cho cậu biết, chỉ cần có hai mẹ con tôi ở đây, các cậu đừng hòng.” Trần Vũ âm trầm nói với khuôn mặt khó coi.

Nghe vậy, Trần Phi khinh thường đảo mắt một vòng, bực bội nói: “Ồ?

Vậy sao?

Thế anh thử xem, hai mẹ con anh có dám làm gì tôi và mẫu phi của tôi không?” Khi Trần Phi nói lời này rất kiêu ngạo, nhưng Trần Vũ lại chẳng có cách nào đối phó với cậu ta.

Bởi vì Trần Phi nói không sai, họ quả thật không dám làm gì.

Chỉ vì phụ hoàng không những ban thánh chỉ trống cho mẹ con cậu ta, mà còn ban cả miễn tử kim bài, đây là những thứ phụ hoàng ban cho hắn khi hắn lên làm Thái tử.

Hắn lúc đó không biết nguyên nhân là gì, sau này nghe mẫu hậu nói mới biết, mục đích phụ hoàng làm như vậy là để bảo vệ hai mẹ con Trần Phi, phòng ngừa việc hắn sau khi lên ngôi hoàng vị sẽ ra tay đối phó với họ.

Mới có lúc nào mà phụ hoàng đã bắt đầu chuẩn bị đường lui cho hai mẹ con cậu ta rồi, quả nhiên không hổ là đứa con trai mà phụ hoàng yêu thích nhất.

“Trần Phi, cậu đừng quá kiêu ngạo!

Đừng tưởng trong tay cậu có những thứ đó thì tôi chẳng có cách nào với các cậu.

Tôi nói cho cậu biết, đừng hòng.” Trần Vũ nói với vẻ âm hiểm.

Người của mấy quốc gia bên cạnh nhìn hai anh em họ tranh chấp, nhíu mày nói: “Hai cậu đang làm gì vậy?

Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Các cậu là người cùng một quốc gia, lúc này mà gây chuyện thì không hay đâu.” Mặc dù đây là điều họ vui mừng nhìn thấy, nhưng tình hình hiện tại không thể để họ tiếp tục tranh chấp như vậy được.

Đến lúc đó, kẻ chuốc lấy phiền phức không phải chỉ riêng họ, mà là tất cả mọi người.

Trần Phi lạnh lùng liếc nhìn người khuyên can, mỉa mai nói: “Những gì cần nói tôi đã nói xong rồi.

Nếu các vị vẫn muốn tiếp tục gây phiền phức cho Huyền quốc, vậy tôi cũng chẳng có gì để nói nữa.” “Các vị muốn dùng vài câu nói để chia cắt lãnh thổ của người ta, cũng không biết các vị dựa vào cái gì, chỉ dựa vào chút binh lính ở biên giới đó sao?

Đến Huyền quốc thì chẳng là gì cả, đừng đến lúc đó lại ‘mất cả chì lẫn chài’.” Trần Phi mỉa mai nói.

Cậu ta đã có thể tưởng tượng ra kết cục của những người này sau này.

Nếu họ nghe lời, cuối cùng vẫn có thể có một kết quả tốt.

Nếu không nghe, thì cậu ta cũng không còn cách nào, dù sao có những người muốn tìm chết, người khác cũng không thể làm gì được họ đúng không?

“Trần Phi, cậu nghĩ cậu lợi hại đến mức nào?

Cậu nói thế này thì là thế này sao?

Thật là ngu xuẩn, tôi thấy cậu chính là yếu đuối, không dám động thủ với Huyền quốc." Có nhiều người như vậy ở đây, họ không tin Huyền quốc bên này thật sự có thể không quản gì cả, không nói gì cả.

Thậm chí không sợ những quốc gia này trực tiếp phát động chiến tranh.

Trần Phi mỉa mai nhìn Trần Vũ, người này làm việc không thích động não sao?

Lời gì cũng có thể nói ra.

"Trần Vũ, các vị đừng quên, mấy năm trước quốc gia của chúng ta đã ký kết Bách Niên Hợp Ước với Huyền quốc.

Quốc gia chúng ta đột nhiên kéo đại quân áp sát biên giới như vậy, đây chính là vi phạm quy tắc lúc bấy giờ.

Nếu các quốc gia khác muốn can thiệp, chúng ta cũng chẳng có cách nào đúng không?" Trần Phi lấy Bách Niên Hợp Ước năm đó ra để nói chuyện.

Lúc đó Huyền quốc là thời điểm phát triển thịnh vượng nhất, nhưng họ lại không nghĩ đến việc đồng ý, mà là để mỗi quốc gia đều có thể nghỉ ngơi dưỡng sức, vì vậy mới có cái gọi là Bách Niên Hợp Ước.

Kết quả mới có mấy năm mà đã có người không nhịn được, muốn gây chuyện rồi.

Chỉ là khi họ muốn gây chuyện, lại không xem xét xem mình có đủ tư cách hay không.

"Huyền quốc vì sự phát triển của tất cả các quốc gia, đã chủ động đề xuất Bách Niên Hợp Ước, vậy mà các vị thì hay rồi, lại muốn ra tay với người ta.” Trần Phi nhìn họ như nhìn những kẻ ngốc.

Việc ra tay thì thôi đi, người ta đã bắt đầu kéo đại quân áp sát biên giới rồi, đến lúc đó nếu Huyền quốc muốn xử lý người, thì kẻ đầu tiên bị động thủ chắc chắn là mấy quốc gia này.

Mà lúc đó ai dám nói gì chứ?

Cho dù họ có điểm nào để tố cáo, người ta cũng có thể nói thẳng rằng, chính họ đã vi phạm quy tắc trước.

Họ đã vi phạm quy tắc trước, lẽ nào không cho phép người ta phản công sao?

Thật là chuyện vô lý.

“Họ là đại quốc, lẽ nào còn so đo tính toán?” Trần Phi nhìn bộ dạng hiển nhiên đó của họ, đã không muốn nói nữa rồi.

Đã có những kẻ không biết tốt xấu muốn tìm chết, vậy thì cậu ta cũng chẳng có gì để nói, chỉ có thể nhìn những người này tự tìm đường chết, ngoài ra hình như cũng chẳng có cách nào khác nữa.

Hít sâu một hơi, Trần Phi nén xuống sự bất mãn trong lòng đối với họ, lạnh lùng mở miệng nói: “Được thôi, đã vậy các vị đều nói thế rồi thì tôi còn có thể nói gì nữa?

Các vị vui là được, chỉ cần sau này các vị không hối hận, cứ coi như tôi chưa nói gì.” Trần Phi nói xong liền bỏ đi, đối với những kẻ ngu xuẩn như vậy, cậu ta tạm thời không muốn dính dáng gì.

“Cậu...” Những người khác nhìn Trần Phi rời đi như vậy, có chút bất mãn nói: “Trần Vũ, người em trai này của cậu có phải quá kiêu ngạo rồi không?

Hơn nữa cậu ta đúng là quá giỏi việc ‘tăng ý chí người khác, diệt uy phong của mình’ rồi.” “Chẳng phải sao?

Nhiều quốc gia chúng ta cùng nhau, lẽ nào còn không thể lay chuyển được Huyền quốc sao?” Họ mới không tin Huyền quốc thật sự lợi hại đến vậy.

Nếu thật sự lợi hại như thế thì họ sẽ không làm gì sao?

Thật là nực cười.

Có những người bản thân không dám làm, lại không cho người khác làm, nói chính là loại người như Trần Phi.

“Không cần để ý đến cậu ta, chúng ta hãy nghĩ kỹ xem sau này nên làm thế nào, đảm bảo mọi chuyện chúng ta muốn làm sau này có thể thành công một lần.” “Được.” Mấy người ngồi cùng nhau bàn bạc, còn Trần Phi thì dẫn người đi ra ngoài.

Cuối cùng, cậu ta lại đi đến cửa Ngọc Vương phủ.

Thị vệ bên cạnh Trần Phi có chút lo lắng nhìn cậu ta: “Điện hạ, ngài đến đây làm gì?” Nơi này là địa bàn của Ngọc Vương, họ đến dường như có chút không ổn, đặc biệt là Thái tử bây giờ còn đang bí mật mưu tính đối phó Huyền quốc.

Họ đến đây chẳng phải là tự chuốc lấy rắc rối cho mình sao?

“Tôi muốn đi gặp Tô Ngọc.” Thị vệ kinh ngạc nhìn cậu ta: “Điện hạ, ngài đừng làm càn, đến lúc Thái tử biết được lại sẽ gây phiền phức cho ngài đấy.” Trần Phi biết thị vệ của mình là vì tốt cho cậu ta, nhưng cậu ta không thể cứ vậy mà bỏ qua.

Chương 2117

“Tôi biết ý cậu, tôi và phụ hoàng đều không muốn đối đầu với người của Huyền quốc.

Nhưng những người thuộc phe Trần Vũ, khi có kẻ đến tìm đã bắt đầu rục rịch rồi.

Họ đều muốn dựa vào cơ hội lần này để mở rộng lãnh thổ của chúng ta, nhưng họ không nghĩ đến nếu thất bại thì sẽ ra sao.” Trần Phi bất đắc dĩ nói.

“Phụ hoàng bên kia bị phe Trần Vũ ép bức quá mạnh, ông ấy bảo tôi đến đây thực ra là có mục đích.” Cũng chính vì điều này, cho dù Trần Phi có bất mãn Trần Vũ đến mấy, có không muốn đến nơi này đến mấy, thì vẫn phải đến.

Sau này muốn làm gì thì phải gặp Tô Ngọc xong mới có thể tiếp tục được.

Thị vệ đột nhiên nhớ ra, trước khi rời đi, Hoàng thượng quả thật đã gặp Điện hạ của họ.

Lẽ nào chính là lúc đó Hoàng thượng đã giao nhiệm vụ cho Điện hạ rồi sao?

“Điện hạ, vậy bây giờ chúng ta đi chứ ạ?” Thị vệ nhìn Trần Phi hỏi.

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Người ở cổng Vương phủ nhìn hai người đi tới, tiến lên chặn họ lại: “Các vị tìm ai?” “Tôi là Tam hoàng tử Trần Phi của Trần quốc, đến gặp Vương gia của các vị có việc.” Trần Phi nói với thái độ không kiêu căng cũng không hèn mọn.

Không quá hèn mọn, nhưng cũng không kiêu ngạo.

Thái độ khiến người ta vẫn rất hài lòng.

“Tam hoàng tử xin đợi một lát, hạ nhân đi bẩm báo Vương gia.” “Làm phiền rồi.” Sau khi thị vệ đi vào, Trần Phi vẫn đứng đó đợi.

“Điện hạ, ngài đến thẳng đây như vậy, lẽ nào không lo lắng chút nào bị Thái tử biết sao?

Điện hạ của tôi sao lại bất cẩn như thế?” “Biết thì sao chứ?

Tôi muốn gặp ai là tự do của tôi, có liên quan gì đến họ?” Trần Phi hừ lạnh một tiếng nói.

Cậu ta không cho rằng lúc này Trần Vũ dám làm gì mình.

Một khi cậu ta xảy ra chuyện, ông ngoại và những người phe ông ấy sẽ không chịu bỏ qua.

Thị vệ lập tức im lặng không nói gì, đứng cạnh Trần Phi cùng cậu ta đợi người đến.

“Chủ tử, Tam hoàng tử Trần Phi của Trần quốc muốn gặp ngài.” Tô Ngọc có chút ngạc nhiên: “Tam hoàng tử Trần quốc này không có việc gì lại muốn gặp tôi làm gì?” Tô Ngọc có chút tò mò.

Nếu anh không nhầm, Trần quốc cũng nằm trong số những kẻ đang đối phó Huyền quốc.

Lúc này cậu ta đến gặp mình, quả thật là thú vị.

“Đi mời người vào đi.” “Vâng.” “A Ngọc, anh nói xem mục đích người này đến tìm anh là gì?” Thái Huyền có chút tò mò hỏi.

Đây đều là những người sắp trở thành đối thủ và kẻ địch, vậy mà lại đến tìm anh vào lúc này sao?

Thật đúng là có chút khó tin.

“Chuyện này tôi cũng không biết, nhưng không sao cả, đợi gặp người rồi tự nhiên sẽ rõ.” Tô Ngọc tùy ý nói.

Đối với Trần Phi này, anh đột nhiên cảm thấy có chút hứng thú.

“Được, vậy chúng ta cùng xem rốt cuộc là tình hình thế nào.” “Được thôi.” Rất nhanh, thị vệ bên ngoài dẫn Trần Phi vào: “Ngọc Vương.” “Tam hoàng tử mời ngồi, hôm nay ngài đến tìm tôi có mục đích gì?” Tô Ngọc không có ý định vòng vo, trực tiếp hỏi.

Trần Phi không hề ngạc nhiên về điều này, nhìn Tô Ngọc nói: “Tôi muốn hợp tác với Ngọc Vương.” “Hợp tác?” Tô Ngọc thấy có chút buồn cười, người này lại muốn hợp tác với anh sao?

Rốt cuộc là nghĩ thế nào?

“Ngài chắc chắn muốn hợp tác với tôi sao?” “Đúng vậy.” “Vì sao?” Tô Ngọc giả vờ như không biết gì mà hỏi.

“Ngọc Vương, ngài đừng giả vờ nữa, chúng ta cứ nói thẳng với nhau đi.” Trần Phi nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Tô Ngọc cười mà không nói, chỉ nhìn Trần Phi như vậy, rất muốn biết rốt cuộc Trần Phi muốn nói gì.

“Tôi biết ngài chắc chắn đã biết rồi, dù sao tổ chức tình báo Dục Vọng của chúng ta ai cũng rõ.

Tôi không tin động tĩnh lớn như vậy ở biên giới mà ngài lại không biết gì cả.” Trần Phi nhìn thẳng vào Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Trần Phi, người này thật sự khá thú vị.

“Ừm, vậy thì sao?” Tô Ngọc đột nhiên có chút tò mò, rốt cuộc thì sự hợp tác mà người này nói với cậu là gì.

“Cùng các quốc gia khác gây phiền phức cho Huyền quốc, đây không phải ý của Trần quốc chúng tôi.” “Ồ?” Đã làm đến nước này rồi mà vẫn không phải ý của họ sao?

Vậy cái gì mới là ý của họ?

“Tôi và Hoàng thượng đều muốn tuân theo ước hẹn trăm năm, sau đó hợp tác với Huyền quốc để Trần quốc phát triển ổn định, nhưng Trần Vũ bọn họ không nghĩ như vậy.

Những năm gần đây Trần quốc càng ngày càng tốt, bọn họ liền nảy sinh những ý nghĩ không nên có, muốn giành thêm thổ địa từ Huyền quốc.” Khi Trần Phi nói đến đây, trong mắt tràn đầy sự chán ghét đối với Trần Vũ và phe cánh của hắn.

“Hoàng thượng một nước lại không có cách nào ngăn cản?

Lời này nói ra cậu có tin không?” Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Trần Phi khẽ thở dài một tiếng: “Nếu là trước đây, Hoàng thượng đúng là nói một không hai, nhưng gần đây Người thân thể không khỏe.

Người của Hoàng hậu vì muốn ngăn cản Hoàng thượng đột nhiên hạ chiếu thư phong tôi làm Thái tử, nên bọn họ đã tính toán ra tay trước.

Mà chuyện lần này cũng là một phép thử đối với Trần Vũ, một khi thành công, hắn sẽ là Hoàng đế của Trần quốc.” “Ồ?

Lại còn có chuyện như vậy sao?

Bọn họ giam cầm phụ thân của cậu rồi?” “Tạm thời thì chưa, Hoàng thượng dặn tôi và mẫu phi đừng hành động thiếu suy nghĩ, chúng tôi tạm thời cũng không có cách nào.” Nghĩ đến đây, trong mắt Trần Phi tràn đầy lửa giận.

“Trước đây Hoàng thượng vốn dĩ định phong tôi làm Thái tử, chỉ là tôi không có chí hướng đó.

Nhưng sau đó thì sức khỏe của Người trở nên rất tệ, tôi cũng rất lo cho Người.

Trước khi chúng tôi rời đi, Hoàng thượng đã gọi tôi vào gặp mặt, đồng thời dặn tôi giao cho Ngọc Vương một phong thư.

Hoàng thượng nói rằng sau khi Ngọc Vương đọc xong nhất định sẽ đồng ý hợp tác với chúng tôi.” Trần Phi lấy lá thư giấu trong ngực ra, nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc có chút tò mò, rốt cuộc là loại thư tín gì mà lại khiến Hoàng thượng Trần quốc tự tin đến vậy?

Sau khi đọc xong, vẻ mặt của Tô Ngọc có chút cổ quái.

Hoàng đế Trần quốc này thật đúng là thú vị, muốn lợi dụng tay cậu để chỉnh đốn con trai mình, sau đó dọn dẹp chướng ngại cho Trần Phi.

“Bây giờ cậu vẫn nghĩ như vậy sao?” “Cái gì?” “Không muốn làm Thái tử.” Trần Phi lắc đầu: “Tôi không muốn thì có ích gì, có những lúc không phải cứ tôi không muốn là được.” Hoàng thượng còn nói với cậu ta rằng, đây là lần cuối cùng cậu ta có thể tùy ý rời khỏi Trần quốc mà không bị cấm đoán.

Từ đó về sau, cậu ta biết rằng sau khi trở về, có lẽ mình sẽ là Thái tử của Trần quốc.

Chương 2118

Còn về phần Trần Vũ, hoặc là bị giam cầm, hoặc là sẽ trở thành một phế nhân.

Hoặc bị giáng làm thứ dân.

Đương nhiên, sau này hắn sẽ có kết cục ra sao thì phải xem hắn tự mình làm thế nào, nếu không tốt, vậy chỉ có thể nói là xui xẻo.

“Ngọc Vương thế nào?

Cậu có đồng ý hợp tác với chúng tôi không?” Trần Phi nhìn Tô Ngọc nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc cười khẽ: “Quặng sắt miễn phí đưa đến tận cửa, không lấy thì phí.” Không sai, phụ thân của Trần Phi đã tặng cho Huyền quốc một mỏ quặng sắt vừa mới được phát hiện, hơn nữa còn rất lớn, nằm ngay tại biên giới giữa Trần quốc và Huyền quốc, mà bọn họ còn chưa bắt đầu khai thác.

Mỏ quặng sắt này đã là thành ý lớn nhất mà họ có thể đưa ra.

“Vậy chúng ta hợp tác vui vẻ nhé.” Trần Phi lúc này mới biết Hoàng thượng đã tặng cái gì.

Quặng sắt vô cùng quan trọng đối với mỗi quốc gia, vậy mà bây giờ lại trực tiếp tặng cho Huyền quốc một mỏ quặng.

Chẳng trách Hoàng thượng lại nói sau khi Tô Ngọc xem xong sẽ đồng ý hợp tác với Trần quốc.

Nếu đổi lại là cậu ta, chắc cũng sẽ đồng ý thôi, đúng như Tô Ngọc nói, quặng sắt tự nhiên mà có, không lấy thì phí.

“Được, sau này có chuyện gì cậu cứ trực tiếp đến tìm tôi, không cần lo lắng gì cả.” Tô Ngọc nghĩ ngợi rồi nhìn Trần Phi nói.

Đã nhận đồ của người ta, đương nhiên phải cho người ta một chút đảm bảo.

“Tôi cũng không có yêu cầu gì, nghe nói rau củ quả bên cậu có thể điều dưỡng cơ thể.

Khi về, cậu cho tôi một ít rau củ và nước rượu là được.” Sức khỏe Hoàng thượng không tốt, cậu ta mang về cho Hoàng thượng dùng, đến lúc đó chắc sẽ khỏe hơn một chút.

“Được, không thành vấn đề.” “Vậy thì đa tạ.” “Không có gì, chuyện này đối với tôi mà nói không đáng là gì.” Lời này Tô Ngọc cũng không nói sai, dù sao trong nhà cũng có một đống, chỉ là tùy tiện cho một ít mà thôi.

So với mỏ quặng sắt này thì đúng là quá nhỏ bé.

Bởi vậy, đồ này cho đi thì cứ cho đi.

“Vậy tôi không khách khí nữa.

Ngọc Vương, nếu có thể, liệu có thể mời gia chủ Bạch gia đi xem bệnh cho Hoàng thượng không?” Trần Phi do dự một lát rồi nói.

“Ồ?” “Hoàng thượng của tôi là sau khi định phong tôi làm Thái tử thì sức khỏe mới dần dần không tốt, tôi không tin có chuyện trùng hợp như vậy.” Trần Phi nghiến răng nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc nhướng mày nhìn Trần Phi: “Vậy cậu muốn thế nào?” “Tôi muốn biết có phải Hoàng thượng của tôi đã bị hạ độc hay không.” Trần Phi nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

“Được, chuyện này sau tôi sẽ bảo Bạch Khởi sắp xếp một chút.

Bạch gia bọn họ có rất nhiều người y thuật cao siêu, nếu cậu ta tự mình đi, trái lại sẽ gây sự chú ý của Hoàng hậu.” Tô Ngọc nhìn Trần

Phi, rất nhanh đã nghĩ ra cách giải quyết.

Trần Phi vì lo lắng mà rối trí, vậy mà quên mất chuyện này.

Nhưng nghĩ lại thì cũng phải, Bạch Khởi là nhân vật nổi tiếng bên cạnh Tô Ngọc, không ít người biết cậu ta.

Nếu cậu ta đi, chắc chắn sẽ không thể tiếp cận Hoàng thượng.

Chi bằng để người khác đi.

“Đa tạ Ngọc Vương.” “Không cần khách khí, cứ coi như là tiền thù lao cho mỏ quặng sắt đi.” Trần Phi không nhịn được cười, không ngờ Tô Ngọc lại không giống như cậu ta tưởng tượng.

Mỏ quặng sắt này là giao dịch của họ, cũng là sự hợp tác.

Cậu ta chưa từng nghĩ sẽ dùng mỏ quặng sắt để đổi lấy thứ gì, nhưng bên Tô Ngọc lại...

Nhìn Tô Ngọc, Trần Phi khẽ cười.

“Đây là ngọc bội của tôi, đợi bên Bạch gia chủ sắp xếp xong, cậu cứ để người của cậu ta mang miếng ngọc bội này đến tìm ông ngoại và cậu của tôi, họ sẽ đưa vào trong.” Trần Phi tháo ngọc bội bên hông xuống nói.

“Được.” Nhìn miếng ngọc bội trong tay, xem ra Trần Phi và phụ thân cậu ta có mối quan hệ khá tốt.

Nếu không cũng sẽ không như vậy.

“Nếu đã vậy, tôi xin phép rời đi trước.” Sau khi tiễn Trần Phi đi, Thái Huyền kinh ngạc nói: “Hoàng gia cũng có tình phụ tử như vậy sao?” Trần Phi vậy mà vì Hoàng thượng Trần quốc mà có thể làm ra chuyện như vậy, xem ra thật sự không tồi chút nào.

“Chuyện này có gì mà không thể?

Cậu xem tình cảm giữa Hoàng huynh và Mẫu hậu không phải cũng rất tốt sao?

Còn Hoằng Nghị và Hoàng huynh cũng không đến nỗi tệ như vậy, cậu nói có đúng không?" Nghe vậy, Thái Huyền gật đầu đồng tình: "Cậu nói đúng, nhưng nếu Trần Vũ biết Trần Phi đến tìm cậu, e rằng hai anh em bọn họ lại gây sự nữa rồi." "Chuyện đó liên quan gì đến tôi?

Đây là chuyện của hai anh em bọn họ, muốn xử lý thế nào cũng là do họ tự quyết định, chúng ta chẳng qua chỉ là những người đứng ngoài xem mà thôi." Tô Ngọc nhún vai nói.

Thái Huyền cười khẽ: "Nhưng tôi thấy nếu bọn họ cãi nhau, cái tên Trần Vũ kia chắc không phải đối thủ của Trần Phi." Tô Ngọc cười gật đầu, cậu và Thái Huyền có cùng suy nghĩ.

Trần Phi trước đây đã che giấu bản thân quá kỹ, nhưng cậu ta biết sau khi trở về sẽ là Thái tử của Trần quốc, có lẽ sẽ không còn nhượng bộ Trần Vũ nữa.

Một khi Trần Phi không nhịn Trần Vũ nữa, vậy thì có kịch hay để xem rồi, chỉ tiếc là bọn họ không thể tận mắt chứng kiến.

"Tôi vào cung một chuyến, đem mỏ quặng này cho Hoàng huynh." "Cậu đối với anh ấy thật tốt." Thái Huyền nói với giọng chua chát.

Tô Ngọc bao giờ mới có thể tốt với cậu ta như đối với Huyền Phỉ Nhiên?

Mỗi lần thấy Tô Ngọc tốt với Huyền Phỉ Nhiên là cậu ta lại ghen tị vô cùng.

"Đương nhiên rồi, hơn nữa mỏ quặng sắt này để trong tay tôi cũng không có tác dụng gì." Tô Ngọc cười nói.

Nghe vậy, Thái Huyền lập tức không cách nào phản bác, hình như cũng đúng thật.

Quặng sắt đến tay Huyền Phỉ Nhiên mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất.

Trong tay Tô Ngọc căn bản chẳng có tác dụng gì.

“Tôi đi trước đây.” Sau khi người đi khỏi, Nam Kiều vội vàng chạy đến, thấy Thái Huyền một mình ở đây, liền kỳ lạ hỏi: “Thái Huyền đại ca sao chỉ có một mình anh ở đây vậy?

Ngọc ca ca đâu?

Không phải nói Ngọc ca ca ở cùng anh sao?” “Cậu ấy vào cung rồi, nếu em đến sớm một chút là tìm được người rồi.

Sao vậy?

Có phải xảy ra chuyện gì không?” Thái Huyền nhìn vẻ mặt sốt ruột của cô bé, nhíu mày hỏi.

“Có chuyện gì thì nói với anh, anh xem bên anh có thể xử lý trước được không.” Nam Kiều lắc đầu: “Chuyện này không được, liên quan đến mấy quốc gia khác.

Chương 2119

Bọn họ hình như định đưa chuyện này ra vào lúc Tiểu Bảo được phong tước.” Đây cũng là lý do vì sao Nam Kiều lại vội vàng đến như vậy.

“Cái gì?

Lại dám muốn phá hỏng ngày tốt của Tiểu Bảo khi được phong Thế tử sao?

Bọn họ có phải muốn tìm chết không?” Thái Huyền nói với ánh mắt sắc lạnh.

“Em cũng nghĩ như vậy, nếu bọn họ dám phá hỏng ngày lành của Tiểu Bảo, em nhất định sẽ không bỏ qua cho bọn họ.” Nam Kiều lạnh lùng nói.

“Chuyện này đợi A Ngọc về rồi hỏi cậu ấy, xem cậu ấy xử lý thế nào.” Thái Huyền nhíu mày nói.

Nếu là một số chuyện liên quan đến Vương phủ, anh có thể giúp thì sẽ giúp xử lý.

Nhưng đây là đại sự của Tiểu Bảo, anh thật sự không thể giúp được.

Người có thể làm chủ cũng chỉ có vợ chồng Tô Ngọc.

“Em cũng nghĩ vậy.

Mà này Thái Huyền đại ca, cậu ấy vào cung tìm Nhiên ca làm gì vậy?” Nam Kiều nghi hoặc hỏi.

Gần đây Ngọc ca ca thuộc dạng không có chuyện gì thì sẽ không vào cung.

Trước đó mới vào cung một chuyến, sao giờ lại đi nữa rồi?

“Được một mỏ quặng sắt thì không vội vàng đem đi tặng cho người ta sao?” Thái Huyền nói lời này vẫn còn chua chát.

Nam Kiều nghe mà thấy buồn cười: “Thái Huyền đại ca anh còn ghen tị sao?” “Sao mà không ghen tị được?

Chẳng lẽ em không ghen tị sao?

Cậu ấy đối với anh nào có tốt như vậy, đối với Hoàng thượng thì tốt biết bao.” Thái Huyền bực bội nói.

Nam Kiều nghiêng đầu nhìn Thái Huyền, vô tư nói: “Em không ghen tị đâu, vì Ngọc ca ca của em cũng rất tốt với em mà.” Tốt y như với Nhiên ca, đã như vậy, cậu ấy còn có gì mà phải ghen tị đâu?

Nghe vậy, Thái Huyền đột nhiên cảm thấy tự kỷ.

Đúng vậy, Tô Ngọc đối với Nam Kiều và bọn họ cũng rất tốt.

Phải biết rằng Nam Kiều và những người khác gần như được Tô Ngọc cưng chiều như con trai vậy.

Đối xử với Tiểu Bảo và bọn trẻ thế nào, thì đối xử với Nam Kiều và bọn họ cũng gần như vậy.

“Thái Huyền đại ca, anh lớn thế rồi sao còn bận tâm chuyện này vậy?” “Em không bận tâm sao?

Nếu Ngọc ca ca của em đối với em cũng như đối với anh, anh không tin trong lòng em không có suy nghĩ gì.” Thái Huyền bực bội lườm cô bé một cái, vẻ mặt ghét bỏ nói.

Nam Kiều cười hắc hắc, vẻ mặt đắc ý nói: “Chuyện này thật sự khiến anh thất vọng rồi, Ngọc ca ca sẽ không đối xử với em như vậy đâu.

Anh cũng chỉ có thể ghen tị với chúng em thôi.” Nam Kiều càng nói càng đắc ý, cái vẻ kiêu căng vô cùng đó khiến Thái Huyền tức đến mức suýt thổ huyết.

Nhưng hình như cô bé nói cũng không sai, dù sao Tô Ngọc thật sự sẽ không đối xử với họ như vậy.

Ai oán nhìn Nam Kiều một cái, Thái Huyền bất lực nói: “Quả nhiên là tuổi nhỏ có lợi thế.” “Nhưng Nhiên ca với anh thì bằng tuổi nhau mà.” “...” Đột nhiên không muốn nói chuyện với Nam Kiều nữa là sao đây?

Khi hai người bên này đang đấu khẩu, Tô Ngọc đã vào cung rồi.

“Tiểu Ngọc hôm nay sao có thời gian đến tìm anh?

Em phải biết em là người không việc gì không đến Tam Bảo điện mà.” Hơn nữa hôm qua mới đến, hôm nay lại đến, chuyện này không giống với những gì Tô Ngọc sẽ làm.

“Đến tặng Hoàng huynh một mỏ quặng sắt.” Tô Ngọc đi tới, giao địa khế mỏ quặng sắt cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, trong mắt tràn đầy vẻ chấn động: “Tiểu Ngọc, em lấy cái này từ đâu ra vậy?” Trước đây sao không nghe Tiểu Ngọc nói có thứ này?

Bây giờ lại trực tiếp lấy ra rồi?

“Là Hoàng đế Trần quốc tặng.” “Hoàng đế Trần quốc?” Huyền Phỉ Nhiên càng thêm nghi hoặc, tự dưng không có chuyện gì, Hoàng đế Trần quốc tại sao lại tặng quặng sắt cho họ?

“Ừm.” Tô Ngọc kể cho Huyền Phỉ Nhiên tình hình bên Trần quốc, người sau nghe xong liền hiểu ý của Hoàng đế Trần quốc, đây chính là con bài để họ hợp tác với Huyền quốc.

“Nếu đã vậy, em định làm thế nào?” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô

Ngọc, nhíu mày hỏi.

“Chuyện đơn giản thôi mà, đồng ý là được, cũng chẳng có gì khó khăn cả.” Tô Ngọc vô tư nói.

Đồ đã nhận rồi, bọn họ cũng không thể trả lại phải không?

Hơn nữa, đồ đã đến tay rồi cậu ấy sao có thể trả lại?

“Nếu em đã nghĩ kỹ rồi, vậy chuyện này cứ giao cho em xử lý đi.” “Được.” “Hoàng huynh, vậy em xin phép về trước.” Đồ đã đưa đến, cậu ấy cũng không muốn ở lại đây nữa.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, thật không biết Tô Ngọc rốt cuộc nghĩ thế nào, gần đây cứ không thích vào cung.

“Trong cung của anh có ai làm em không vui sao?” Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được mở lời hỏi.

Tô Ngọc lắc đầu: “Chuyện này thì không có.” “Nếu không có, vậy em vào cung cứ như thể muốn mạng em vậy, là vì cái gì?” Huyền Phỉ Nhiên bực bội nói.

“Không có việc gì thì em đến làm gì?” “Không có việc gì thì em không thể đến thăm anh và Mẫu hậu sao?

Đồ tiểu bạch nhãn lang này.” Huyền Phỉ Nhiên bực bội nhìn Tô Ngọc nói.

Nghe xem đây là những lời gì?

Không có chuyện gì thì không đến ư?

Vậy sau này khi anh giao vương vị cho Tiểu Bảo, cậu ấy có phải sẽ không bao giờ đến cung nữa không?

Chỉ nghĩ đến điều này thôi, tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên đã rất tệ rồi.

Anh ta đã cưng chiều cái thứ gì vậy?

Tô Ngọc nhìn chằm chằm Huyền Phỉ Nhiên đang thừa cơ gây sự, có chút đau đầu nói: “Hoàng huynh, anh thừa biết em không có ý đó mà.” “Vậy em có ý gì?” Tô Ngọc lập tức im lặng.

Được rồi, cậu ấy không nói nữa thì không được sao?

Xem xem đây là chuyện gì nữa đây.

“Hoàng huynh, em đi trước đây, trong nhà còn có việc phải làm.” Tô Ngọc vội vàng chuyển chủ đề, bực bội nói.

Lườm Tô Ngọc một cái, Huyền Phỉ Nhiên một chút cũng không muốn nói chuyện với cậu ấy.

Chương 2120

“Được rồi, sau này không có việc gì thì cũng đến thăm anh và Mẫu hậu nhé, đừng làm như chúng ta ngược đãi em vậy.” Tô Ngọc làm như vậy, người không biết còn tưởng bọn họ ngược đãi cậu ấy.

Cứ thế này thì ngày nào cũng không muốn vào cung.

Tô Ngọc không nhịn được cười: “Em đương nhiên biết Hoàng huynh và mọi người sẽ không ngược đãi em mà.” “Nếu đã vậy thì đừng làm như cái cung này có hồng thủy mãnh thú vậy chứ.” Huyền Phỉ Nhiên nói với giọng khuyên nhủ ân cần.

“Vâng.” Tô Ngọc ngoài việc đồng ý ra thì còn có thể làm gì?

“Tiểu Ngọc, không lâu nữa các em cũng phải về Dụ Hòa quận rồi.” Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên nói một câu không đầu không cuối.

Tô Ngọc sững người một chút, hình như đã hiểu ý của Huyền Phỉ Nhiên.

Đúng vậy, sau khi chuyện bên này kết thúc, bọn họ sẽ phải rời đi.

Lần sau trở lại sẽ là một năm sau.

Trầm mặc không nói, thấy Tô Ngọc như vậy, Huyền Phỉ Nhiên bực bội nói: “Em xem em kìa, sắp đi rồi mà cũng không biết ở lại bầu bạn với chúng ta nhiều hơn một chút.” Đối với chuyện này Tô Ngọc còn có thể làm sao?

Ngoài việc đồng ý ra hình như cũng không có cách nào khác.

“Vâng.” Thấy Tô Ngọc đồng ý, tâm trạng Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng tốt lên: “Thế này thì còn tạm được.

Mặc dù Mẫu hậu không nói, nhưng anh biết Người rất nhớ các em.

Cho dù em không đến bầu bạn với anh thì cũng nên bầu bạn với Mẫu hậu nhiều hơn, kẻo sau khi các em đi rồi Người lại một mình buồn bã.” Tô Ngọc nhíu mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên: “Mẫu hậu sẽ buồn sau khi chúng em đi sao?” “Chẳng phải sao?

Lần nào cũng vậy, chỉ là Người biết các em không đi cũng không được, nên không bảo anh nói với em.” Huyền Phỉ Nhiên nghĩ đến mẫu thân cũng rất bất lực.

Anh biết Tô Ngọc không thích hoàng cung là vì không thích bị ràng buộc, nên không có việc gì thì không thích đến.

Nhưng vì nghĩ cho Mẫu hậu, anh cũng không thể không nói với Tô Ngọc như vậy.

Chỉ hy vọng Tô Ngọc bên này có thể có chút thay đổi.

Và Tô Ngọc cũng quả thực đã đưa ra quyết định: “Vậy sau này em sẽ đến bầu bạn với Mẫu hậu nhiều hơn.” “Không chỉ em phải đến, mà còn phải đưa Tiểu Hòa và bọn trẻ đến nữa.

Em đâu phải không biết Mẫu hậu thích trẻ con nhất.

Ngày thường chỉ có Hoành Cảnh ở đây, sau này các em cũng sẽ đưa Hoành Cảnh đi rồi.” Nói đến việc con trai sau này lại phải theo Tô Ngọc và bọn họ rời đi, tâm trạng Huyền Phỉ Nhiên ít nhiều có chút không mấy vui vẻ.

Nhưng vì nghĩ cho tương lai của con trai, anh cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

“Vâng.” Tô Ngọc trầm mặc một lát rồi nói.

“Vậy thì tốt, chỉ cần các em không có việc gì thì đến bầu bạn với Mẫu hậu nhiều hơn, Người sẽ vui.” “Hoàng huynh, em biết rồi.”

“Được rồi, em đi làm việc của mình đi.” Tảng đá trong lòng Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng rơi xuống.

Khi Tô Ngọc rời khỏi hoàng cung, cậu thấy hình như mình hơi quá đáng.

Mẫu hậu đối với bọn họ tốt như vậy, vậy mà cậu lại không nghĩ đến việc bầu bạn với Người nhiều hơn.

Trần Phi trở về hành cung, còn chưa kịp đi vào đã bị người chặn lại.

Nhìn Trần Vũ trước mặt, trong mắt Trần Phi tràn đầy chán ghét: “Ngươi làm gì?” “Ngươi đã đi đâu?” “Đi đâu liên quan gì đến ngươi?” Chuyện của cậu ta còn chưa đến lượt Trần Vũ quyết định.

“Đừng tưởng ta không biết ngươi đi tìm Tô Ngọc, ngươi tìm hắn làm gì?” Ánh mắt dò xét đó khiến Trần Phi thấy vô cùng bực bội.

“Tôi có đi tìm Tô Ngọc thì ngươi có thể làm gì tôi?” Người này thật sự tự cho mình là một chuyện lớn sao?

“Trần Phi ngươi đừng quên, chúng ta bây giờ và Tô Ngọc là kẻ thù.” “Nói chuyện thì nói cho rõ ràng, là ngươi và Tô Ngọc là kẻ thù, nhưng tôi thì không.

Ngươi muốn làm gì tôi không quản, nhưng ngươi cũng đừng can thiệp vào chuyện của tôi.” Trần Phi lạnh lùng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Vũ thay đổi: “Trần Phi ngươi... ngươi có ý gì?” “Ý trên mặt chữ đó.

Các ngươi có thể không quan tâm đến Hoàng thượng, nhưng tôi không thể không quan tâm.

Bên Tô Ngọc có rất nhiều thần y, tôi đến tìm Tô Ngọc cầu y không được sao?” Trần Phi cười lạnh nói.

Cậu ta muốn xem Trần Vũ có dám nói rằng cậu ta đi cầu y không được hay không.

Quả nhiên, nghe Trần Phi nói vậy, Trần Vũ lập tức không nói nên lời, ánh mắt nhìn Trần Phi đầy dò xét, dường như đang xem cậu ta nói có phải thật không.

"Trần Vũ, đôi khi tôi thật sự thấy ngươi quá ích kỷ rồi." Trần Phi nhìn Trần Vũ nghiêm túc nói.

"Ngươi..." Trần Vũ nhíu mày nhìn Trần Phi, hắn một chút cũng không muốn Hoàng thượng khỏe lại, Người cứ nên mãi như vậy.

Chỉ có như vậy, thực quyền trong tay Thái tử là hắn mới càng nhiều.

Nhưng hắn lại không thể nói ra, nếu thật sự nói ra lời như vậy, thì hắn chính là đại nghịch bất đạo.

Để những đại thần ở kinh thành biết được, hắn cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Dù sao Hoàng thượng khi tại vị cũng là một Hoàng đế tốt.

Ngoại trừ các đại thần phe cánh của hắn, những người khác đều nghe theo Người.

Hắn khó khăn lắm mới có được ngày hôm nay, một chút cũng không muốn ai phá hoại tất cả những gì hắn có.

Trần Vũ khẽ nhíu mày, vô cùng bất mãn nói: "Rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ ngươi thấy y thuật của Thái y Trần quốc chúng ta không bằng người bên cạnh Tô Ngọc sao?" Nghe vậy, Trần Phi thấy Trần Vũ có chút buồn cười.

Người này rốt cuộc lấy tự tin ở đâu ra mà cho rằng người của

Trần quốc có thể sánh ngang với đại phu bên cạnh Tô Ngọc?

“Ngươi nói không sai, tôi thật sự thấy không bằng người bên cạnh Tô Ngọc.

Người bên cạnh người ta không phải đồ đệ của thần y, thì cũng là Tiểu Vương gia Nam Cương, còn có gia chủ của thế gia y dược.

Tôi ngược lại muốn hỏi xem, Trần quốc chúng ta khi nào mới có loại người này.” Trần Phi bình tĩnh nhìn Trần Vũ hỏi.

Một tràng lời nói này không nghi ngờ gì đã tát thẳng vào mặt Trần Vũ.

“Ngươi...” Trần Vũ rất tức giận, nhưng lời cậu ta nói mình lại không cách nào phản bác, chỉ có thể oán hận nhìn Trần Phi trước mặt.

“Ngươi cũng không cần nhìn tôi như vậy, tôi biết các ngươi chắc chắn không muốn Hoàng thượng khỏe lại, dù sao nếu Hoàng thượng khỏe lại, Thái tử như ngươi sẽ không còn nhiều thực quyền như vậy nữa.” Trần Phi châm chọc nói.

Ánh mắt Trần Vũ khẽ lóe lên, quả thật đúng như Trần Phi nói, hắn không thể để Hoàng thượng khỏe lại.

Nhưng lúc này hắn cũng không thể nói thẳng ra, nhíu mày bất mãn nói: “Trần Phi, ta biết ngươi không hài lòng với ta, nhưng ngươi cũng không thể nói như vậy.

Chương 2121

Đó cũng là phụ thân của ta, ta sao có thể không mong Người khỏe lại?

Ngươi đừng có ở đây nói bừa.” Một câu nói liền đổ lỗi cho Trần Phi, khiến cậu ta có chút cạn lời, đồng thời cũng thấy buồn cười.

“Ồ?

Thật sao?

Vậy thì thật đáng thất vọng.” “Ngươi...

Trần Vũ, trong lòng ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì thì ngươi tự biết.

Ngươi không tìm đại phu cho Hoàng thượng cũng không sao, tôi có thể tự tìm.

Ngươi cũng có thể thử cản tôi xem.” Trần Phi hừ lạnh một tiếng nói.

Các đại thần Trần quốc nghe thấy hai người đang tranh cãi, lập tức thấy bất lực.

Vội vàng đi tới hỏi: “Thái tử điện hạ, Tam hoàng tử, hai vị rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Hai người này ngày nào cũng cãi nhau, khiến ông ta có chút phiền não.

“Không có gì, tôi lo cho Hoàng thượng nên đến Ngọc Vương phủ tìm đại phu cho Người, chỉ là Hoàng huynh nhìn có vẻ không vui lắm.” Trần Vũ vẻ mặt bất lực nhìn đại thần đang đi tới, dáng vẻ như thể bị oan ức gì đó.

“Mọi người đều biết đại phu của Ngọc Vương phủ tốt đến mức nào.

Chỉ cần có thể để người của họ đến xem bệnh cho Hoàng thượng, thì Người nhất định sẽ không sao.

Nhưng Hoàng huynh cứ nói tôi đến tìm Tô Ngọc là phản bội Trần quốc.” Trần Phi chua chát nói.

Trần Vũ nghe Trần Phi nói những lời trắng trợn đổi trắng thay đen này, giận dữ nói: “Trần Phi ngươi câm miệng cho ta!

Ta khi nào nói như vậy?” “Ngươi chính là nói vậy đó.

Ngươi vốn dĩ đã bất mãn với tôi, ngươi chính là nghĩ tôi đến Ngọc Vương phủ tìm Tô Ngọc là để đối phó với ngươi.” Trần Phi sẽ để ý chuyện này ư?

Lúc đó chỉ có hai người bọn họ ở đó, bọn họ nói gì ai mà biết được?

“Trần Phi ngươi từ khi nào lại trở thành kẻ trắng trợn đổi trắng thay đen như vậy?” Trần Vũ tức đến không nhẹ, nhìn Trần Phi giận dữ nói.

“Hoàng huynh, khi tôi vừa về, ngươi có cản tôi không?” “Có, nhưng...” “Ngươi cản tôi lại rồi có chất vấn tôi vì sao lại đến Ngọc Vương phủ không?” Trần Phi không cho hắn cơ hội phản bác, lại hỏi thêm một câu.

Trần Vũ lập tức im lặng, chuyện này hắn quả thật đã làm.

“Mọi người xem, hắn ta đã mặc nhận rồi.” Trần Vũ giận dữ nhìn Trần Phi, tức đến muốn chết rồi.

Trần Phi này thật sự quá đáng.

Nhìn các đại thần Trần quốc, ánh mắt họ nhìn mình đều có chút bất mãn.

Trong số này có mấy người đều là người của Hoàng thượng Trần quốc.

Mục đích của họ đến đây lần này cũng là muốn tìm đại phu từ Ngọc Vương phủ.

Dù sao Ngọc Vương phủ quả thật có rất nhiều thần y.

Có họ ở đó, Hoàng thượng sẽ không sao.

Khi họ còn chưa nghĩ ra cách tìm Ngọc Vương, Tam hoàng tử đã đi rồi.

Nhưng khi cậu ta đi tìm đại phu cho Hoàng thượng, lại bị Thái tử chất vấn.

Trước đó, khi Thái tử và phe cánh của hắn muốn đối phó với Huyền quốc cùng với các nước khác, bọn họ đã nói gì cũng không đồng ý.

Nhưng người ở đây cứ như lũ ngốc, nói gì cũng là nói vậy, làm sao cũng không chấp nhận.

Đã như vậy rồi, bọn họ còn có thể làm gì?

Chỉ có thể theo ý Hoàng thượng mà cùng đến.

Kết quả thì sao?

Nhìn bọn họ, đại thần thật sự cảm thấy Trần Vũ không bằng Trần Phi.

Trong lòng Trần Vũ toàn là quyền thế địa vị, nhưng Trần Phi thì không như vậy, cậu ta chỉ nghĩ làm sao để mời đại phu cho Hoàng thượng.

Chỉ xét riêng điểm này thôi, Tam hoàng tử đã hơn hắn không biết bao nhiêu rồi.

“Thái tử điện hạ, cho dù ngài là trữ quân, ngài cũng không thể như thế.

Khi ngài làm những chuyện này, không thấy mình quá đáng sao?” Đại thần nhìn người trước mặt với ánh mắt sắc bén, giận dữ nói.

Một câu nói khiến Trần Vũ có chút phiền não, ánh mắt nhìn Trần Phi càng tràn đầy sát khí.

“Thái tử, ngài nhìn Tam hoàng tử như vậy làm gì?

Ngài vì đối phó Huyền quốc mà không muốn tìm đại phu cho Hoàng thượng, điểm này chúng tôi đều chấp nhận.

Nhưng ngài cũng không thể ngăn cản Tam hoàng tử tìm đại phu cho Hoàng thượng được, ngài đây là đại bất hiếu!” Lời của đại thần khiến sắc mặt Trần Vũ tái xanh nhìn Trần Phi.

Trần Phi khẽ nhếch môi, nở một nụ cười nhạt với hắn.

Nhìn cậu ta như vậy, Trần Vũ nào còn có đạo lý gì mà không hiểu?

Ngay từ đầu Trần Phi đã tính kế hắn rồi.

Mẹ kiếp, bản thân hắn còn chưa phát hiện ra, không phát hiện ra thì thôi đi, vậy mà còn trúng kế của cậu ta.

“Hoàng huynh, ngươi không cần nhìn tôi như vậy.

Chuyện khác ngươi muốn làm gì tôi không quản, nhưng về chuyện đến Ngọc Vương phủ thỉnh đại phu, tôi sẽ không thỏa hiệp.

Đại phu của Ngọc Vương phủ, cho dù tôi có quỳ xuống cầu xin Tô Ngọc thì cũng phải mời đến xem bệnh cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng, tôi cứu định rồi!” Sau này cậu ta sẽ phải giám sát Trần Vũ thật kỹ.

Chỉ có như vậy mới không thể để hắn truyền tin tức cho người bên kia, khiến bọn họ ra tay trước.

Trần Vũ siết chặt tay thành nắm đấm, hai mắt đỏ ngầu nhìn Trần Phi.

“Trần Phi ngươi đúng là giỏi giang, ta khi nào nói không cho ngươi mời đại phu?” Khi Trần Vũ nói lời này, gần như là nghiến răng nghiến lợi.

Hắn chưa từng nghĩ đến người đệ đệ mà hắn luôn xem thường này, một ngày nào đó lại có thể đâm hắn một nhát dao đau điếng.

Chương 2122

Trần Phi cười như không cười nhìn Trần Vũ: “Ngươi không cần nhìn chằm chằm tôi như vậy.

Hoàng huynh nói ngươi không cản tôi, vậy ngươi cứ cản tôi mãi làm gì?

Tôi đã giải thích với ngươi là tôi chỉ đi tìm đại phu cho Hoàng thượng, nhưng ngươi vẫn không buông tha tôi, đây là vì sao?” Trần Vũ lập tức nghẹn lời, bởi vì chính hắn cũng không nói ra được nguyên nhân.

Không, không phải không nói ra được nguyên nhân, mà là vì hắn căn bản không tin Trần Phi đến tìm Tô Ngọc chỉ đơn thuần là để tìm đại phu chữa bệnh cho Hoàng thượng.

Một ngày trước khi bọn họ rời đi, Hoàng thượng đã gặp Trần Phi, hai người nói chuyện rất lâu bên trong.

Còn về việc đã nói gì thì người ngoài căn bản không biết, ngay cả Mẫu hậu đi dò hỏi cũng không có tin tức.

Đối với chuyện này, hắn vẫn luôn đề phòng Trần Phi, bởi vì Trần Phi cũng như Hoàng thượng, đều là phế vật.

Đều không dám mạo hiểm.

Hắn lo lắng Trần Phi đến tìm Tô Ngọc là để nói những lời không nên nói với Tô Ngọc.

Nhưng bây giờ có nhiều người đang nhìn, nếu hắn vẫn tiếp tục cản Trần Phi như vậy, thì cũng có lý do để nói hắn là cố ý.

Thậm chí còn phải làm rõ chuyện hắn không muốn đệ đệ của mình tìm đại phu cho phụ thân.

“Thái tử, cho dù ngài không giúp thì cũng đừng gây rối được không?” Đại thần bất mãn nhìn Trần Vũ, bất lực nói.

Cho dù không biết phải làm thế nào, thì ít nhất cũng đừng ở đây cản trở chứ?

Trần Vũ tức đến toàn thân run rẩy: “Các ngươi nói gì?” Bọn khốn này lại dám nói hắn đang cản trở sao?

Bọn chúng không coi Thái tử là hắn ra gì sao.

“Chúng tôi nói sai sao?

Chúng tôi và Thái tử không cùng một phe.

Ngài muốn làm gì với người của các quốc gia khác là chuyện của ngài, nhưng xin ngài đừng liên lụy chúng tôi trong việc tìm đại phu cho Hoàng thượng.” Đại thần lạnh lùng nói.

Trần Vũ cuối cùng cũng nhận ra có điều không ổn, nhìn mấy vị đại thần trước mặt, nhíu mày: “Đây mới là mục đích các ngươi đến đây sao?” “Ngài nói không sai, mục đích chúng tôi đến đây chính là để tìm đại phu chữa bệnh cho Hoàng thượng.

Nếu không ngài nghĩ chúng tôi đến làm gì?” Đại thần lạnh nhạt nhìn Trần Vũ, châm chọc nói.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Vũ u ám nhìn bọn họ.

Tốt, thật sự quá tốt rồi.

Khi bọn họ muốn cùng đến, hắn còn tưởng mục đích của họ là để giúp hắn, nhưng bây giờ hắn mới biết căn bản không phải như vậy.

“Các ngươi vậy mà là vì chuyện này mà đến.” Sớm biết như vậy, hắn đã đổi người của mình đi cùng rồi.

Bây giờ thì hay rồi, người đến toàn là những kẻ có quan hệ tốt với Trần Phi.

“Thái tử, ngài đừng quên Hoàng thượng là phụ thân của ngài.

Ngài đừng làm quá đáng như vậy.” Đại thần thất vọng nhìn Trần Vũ nói.

Trần Phi thấy mục đích của mình đã đạt được, liền thích hợp mở lời: “Nếu Hoàng huynh không có chuyện gì nữa, vậy tôi xin phép đi trước.

Tôi vẫn hy vọng sau này khi tôi đi tìm Ngọc Vương, Hoàng huynh đừng hỏi những câu như vậy nữa, nếu không bản thân tôi cũng khá khó chịu.” Nói xong liền quay người bỏ đi, mấy vị đại thần cũng vội vàng theo sau, không hề có ý định muốn nói chuyện tiếp với Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn bọn họ rời đi, tức đến toàn thân run rẩy.

Hay cho một Trần Phi, hay cho một Hoàng thượng.

Vậy mà lúc lâm chung cũng muốn tính kế hắn.

Mấy vị đại thần theo Trần Phi về nơi anh ta ở, đợi đến khi chỉ còn người nhà mới đầy vẻ mong đợi nhìn Trần Phi: "Điện hạ, Ngọc Vương nói sao?

Cậu ấy đồng ý giúp đỡ không?" "Đồng ý rồi, đợi chúng ta về, anh ấy còn sẽ tặng tôi một ít rau quả và rượu để mang về cho phụ hoàng dùng, cơ thể hẳn sẽ khá hơn một chút." Trần Phi nhìn mấy vị đại thần cười nói.

Những đại thần này là nhóm người kiên định đứng về phía phụ hoàng, không giống những người khác.

Nghe vậy, mấy vị đại thần đều yên tâm: "Vậy còn đại phu thì sao?" "Yên tâm, Ngọc Vương cũng nói rồi, tuy không thể để Bạch gia chủ đến, nhưng có thể cử một người có y thuật chỉ kém ông ấy một chút đến đó, dù sao thân phận của Bạch gia chủ đặc biệt, dễ gây chú ý cho Hoàng hậu." Trần Phi kể cho họ nghe chuyện đã thương lượng với Tô Ngọc.

Mấy vị đại thần nghe xong gật đầu liên tục: "Vẫn là Điện hạ nghĩ chu đáo." Dù là Bạch Khởi hay Nam Kiều, họ đều là người thân cận của Tô Ngọc, nếu đến đó chắc chắn sẽ gây rắc rối, chi bằng cử người khác đi, như vậy lại thoải mái hơn nhiều. "Điện hạ cũng thấy Trần Vũ chỉ là một kẻ hữu dũng vô mưu, làm việc không bao giờ nghĩ đến hậu quả.

Nếu chúng ta cứ tiếp tục buông thả như vậy, chẳng có lợi ích gì cho chúng ta.

Dù vậy, Điện hạ vẫn kiên định với quyết định của mình sao?" Một trong các đại thần nhìn Trần Phi nghiêm túc nói.

Trần Phi khẽ thở dài: "Nếu có thể lựa chọn, tôi vẫn giữ ý nghĩ đó.

Nhưng Nhị hoàng huynh xảy ra chuyện, hai đệ đệ còn nhỏ, mà Trần Vũ lại là người như vậy." Nhị hoàng huynh và hai đệ đệ đều là người thân cùng cha cùng mẹ với anh, anh cảm thấy rằng cơ thể của Nhị hoàng huynh cũng là do Trần Vũ và bọn họ ra tay, chỉ là anh không có bằng chứng.

Ca ca tài hoa hơn người ngày nào giờ đã thành tàn phế, cả người thay đổi rất nhiều, cũng không thích ra ngoài nữa.

Trước đây ca ca không như vậy. "Mấy người cũng biết hai đệ đệ là sinh đôi, Trần quốc bên này từ lâu đã có quy định không thể để sinh đôi làm Hoàng đế.

Nếu Nhị ca có thể khỏe lại, tôi cũng không cần phải xoắn xuýt như vậy nữa." Trần Phi nói xong thì sững người.

Đúng vậy, trước đây anh sao lại không nghĩ ra nhỉ?

Mấy vị đại thần nghĩ đến Nhị hoàng tử cũng thấy rất đau lòng.

Nhị hoàng tử là người xuất sắc nhất trong năm hoàng tử, là người được Hoàng thượng bồi dưỡng làm người kế vị, ai ngờ cuối cùng lại trở thành ra nông nỗi đó. "Điện hạ nói không sai, nhưng cơ thể của Nhị hoàng tử thì các đại thần khác sẽ không đồng ý." Người bên cạnh bất lực nói.

Sao họ có thể để một người tàn phế làm Hoàng đế chứ? "Các người nói xem, nếu ca ca có thể khỏe lại thì sao?" Lời của Trần Phi khiến mấy vị đại thần nhìn nhau, Điện hạ đây là ý gì? "Tôi có thể lại đi cầu Tô Ngọc, chỉ cần có thể chữa khỏi cho ca ca, bất kỳ yêu cầu gì tôi cũng có thể đồng ý." Ca ca hiện tại sa sút như vậy, anh không thể tiếp tục mặc kệ.

Nếu ca ca có thể khỏe lại, thì anh chẳng phải có thể không làm Thái tử, không làm Hoàng đế nữa sao?

Dù sao ca ca đối với ba người em ruột của họ vẫn rất tốt. "Quả thực khả thi, nhưng Ngọc Vương liệu có đồng ý không?" Họ có chút lo lắng về điều này.

Chương 2123

Dù sao họ đã tìm Ngọc Vương một lần rồi, nếu lại đến lần nữa, anh ấy liệu có cảm thấy họ quá tham lam, đến cả Hoàng thượng cũng không quan tâm nữa không? "Mấy người yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ lo, bất kể tốn bao nhiêu tiền, tôi cũng phải chữa khỏi cho ca ca.

Không chỉ vì bản thân tôi, mà còn vì ca ca nữa.

Ca ca là một người xuất sắc như vậy, để anh ấy cứ mãi thế này, tôi thật không đành lòng." Trần Phi cau mày nói.

Các đại thần bên cạnh cũng có chút mong đợi, nếu Nhị hoàng tử thật sự có thể khỏe lại, thì đâu còn chuyện gì đến Thái tử hiện tại nữa?

Trần quốc không phải là quốc gia truyền ngôi theo dòng dõi trực tiếp, mà luôn là người tài giỏi mới được, và Nhị hoàng tử mới là người lợi hại nhất. "Mai tôi sẽ đi tìm Tô Ngọc." "Được, nếu sau này Ngọc Vương có yêu cầu gì, Điện hạ cứ nói với chúng tôi, chúng tôi sẽ cùng giúp anh hoàn thành." Đại thần nhìn Trần Phi nghiêm túc nói. "Được, chuyện này cứ giao cho tôi." Trần Phi cam đoan nói.

Trần Phi cảm thấy Tô Ngọc chắc chắn sẽ đồng ý, dù sao đây cũng chỉ là việc tiện tay, đến lúc đó anh ta đưa ra đủ thù lao là được.

Ngày hôm sau, Trần Phi đến Ngọc Vương phủ.

Tô Ngọc nghe nói Trần Phi lại đến thì hơi cạn lời.

Đợi người vào, Tô Ngọc nhìn Trần Phi: "Hôm qua cậu chẳng phải vừa đến sao?

Giao dịch của chúng ta cũng đã đạt thành rồi, hôm nay cậu còn đến làm gì?" Anh không thích giao thiệp với những người này.

Cảm thấy không thoải mái. "Ngọc Vương, tôi muốn cầu xin anh một chuyện." Trần Phi nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Cầu xin?

Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Trần Phi, rốt cuộc là chuyện gì mà có thể khiến Trần Phi nói ra từ "cầu xin" như vậy? "Nói xem." "Ca ca Trần Húc của tôi là người được phụ hoàng tôi bồi dưỡng làm người kế vị, nhưng một năm trước ca ca tôi xảy ra chuyện, giờ hai chân anh ấy không thể cử động được." Tô Ngọc vừa nghe Trần Phi nói vậy liền biết anh ta có ý gì. "Vậy cậu muốn người của Bạch gia qua đó nhân tiện xem xem có thể chữa khỏi cho ca ca cậu không?" "Đúng, tôi có ý đó.

Anh muốn bao nhiêu tiền khám bệnh tôi cũng có thể chi trả, chỉ cần các anh có thể cứu ca ca tôi là được." Trần Phi nghiêm túc nói.

Tô Ngọc nhướn mày nhìn Trần Phi: "Cậu không lo sau khi anh ấy khỏi sẽ giành lấy tất cả mọi thứ của cậu sao?" "Tôi có gì mà phải lo?

Ca ca tôi vốn dĩ là người được bồi dưỡng làm người kế vị.

Ca ca tôi tuy không xuất sắc như anh, nhưng ở Trần quốc chúng tôi cũng là một thiên tài tài hoa hơn người.

Từ khi chân ca ca tôi xảy ra chuyện, anh ấy rất ít ra ngoài, tôi không muốn thấy anh ấy như vậy." Trần Phi khẽ thở dài, bất lực nói. "Hai người quan hệ rất tốt sao?" "Đương nhiên là tốt rồi, ca ca lớn hơn tôi năm tuổi, tôi từ nhỏ đã lớn lên bên cạnh anh ấy.

Còn hai đệ đệ nữa, anh ấy đối xử với chúng tôi đều rất tốt, sẽ không làm ra chuyện gì tổn hại chúng tôi đâu." Đối với điều này, Trần Phi vô cùng chắc chắn.

Với tình anh em như vậy, Tô Ngọc vẫn bằng lòng giúp đỡ. "Được, đến lúc đó cứ bảo Bạch Khởi nói với người kia một tiếng là được.

Nhưng ca ca cậu có muốn tiếp tục trị liệu hay không thì không liên quan đến chúng tôi." Tô Ngọc nhìn người trước mặt nghiêm túc nói.

Trần Phi sững sờ một chút, hiểu ý Tô Ngọc. "Tôi biết anh có ý gì, nhưng tôi không lo lắng về điều đó, ca ca tôi nhất định sẽ đồng ý." "Vậy thì được, hy vọng sẽ không làm cậu thất vọng." "Ngọc Vương, các anh trực tiếp đến khám cần bao nhiêu tiền khám bệnh?" Sau khi mọi chuyện được xác nhận, Trần Phi nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc sai người gọi Bạch Khởi đến. "Ngọc ca, anh gọi tôi có chuyện gì?" "Cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là người này muốn nói chuyện với cậu một chút." "Hả?" "Tam hoàng tử của Trần quốc mà tôi nói với cậu hôm qua, anh ta muốn người cậu phái đi tiện thể chữa bệnh cho ca ca của anh ta.

Hỏi tiền khám là bao nhiêu, tôi không rõ tiêu chuẩn thu phí của Bạch gia các cậu, nên gọi cậu đến, hai người nói chuyện trực tiếp." Mặc dù anh đã lấy được một mỏ quặng sắt, nhưng đó là điều kiện hợp tác, là thù lao cho việc họ giúp Trần quốc loại bỏ Trần Vũ.

Bạch Khởi biết sau đó còn phải cứu thêm một người nữa, liền hỏi Trần Phi vài câu: "Ca ca cậu bị làm sao vậy?" Trần Phi lắc đầu: "Ngự y vẫn luôn không tra ra được nguyên nhân là gì, chỉ nói là sau khi bị thương thì đột nhiên trở nên như vậy, thậm chí không có cơ hội khỏi. " Cứ nghĩ đến điều này, trong lòng Trần Phi lại vô cùng đau khổ, nếu tìm được nguyên nhân thì còn đỡ, nhưng không tìm được nguyên nhân thì họ căn bản chẳng có cách nào cả.

Không tìm được nguyên nhân, ngự y không thể đối chứng hạ dược, họ dù có muốn giúp cũng không được.

Nghĩ thôi cũng thấy vô cùng bất lực.

Bạch Khởi như có điều suy nghĩ nhìn Trần Phi: "Mấy người chưa từng nghĩ đến khả năng anh ta bị trúng độc sao?" Trúng độc?

Trần Phi ngây ngốc nhìn Bạch Khởi, hóa ra lại có khả năng là trúng độc sao? "Nhưng những người bên chúng tôi đều đã xem qua, đều nói không tìm được nguyên nhân, cũng không nói là trúng độc gì cả." Về điều này, Trần Phi cau mày có chút lo lắng nói.

Nghe vậy, Bạch Khởi gần như đã hiểu rõ.

Những người họ tìm đến để chữa chân cho ca ca anh ta, chưa chắc đã là người đáng tin cậy. "Trần Phi, khi mấy người chữa bệnh cho ca ca, chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến khả năng những người mấy người tìm đến, không phải là người có thể tin tưởng được sao?" Trần Phi trầm mặc không nói, sau đó cười khổ.

Tình huống như vậy, họ quả thật đã từng gặp qua. "Lần trước khi chữa bệnh cho ca ca tôi, đã phát hiện đối phương bị người mua chuộc rồi, hắn không phải đến chữa bệnh cho ca ca tôi, mà là đến để khiến cơ thể của anh ấy không thể khỏi được." Cứ nghĩ đến những chuyện này, trong mắt Trần Phi tràn đầy hận ý.

Anh biết những chuyện này có thể là ai làm, nhưng lại không có chứng cứ.

Vì thế, họ chỉ có thể gây rắc rối cho vị đại phu đó, họ đã dùng rất nhiều thủ đoạn nhưng vẫn không thể moi ra từ miệng vị đại phu kia là ai đã sai hắn đến gây rắc rối.

Nghe vậy, Tô Ngọc ngạc nhiên nhìn Bạch Khởi: "Bạch Khởi, cậu đã nghĩ ra rồi sao?" "Ừ, đại ca của cậu ta rất có thể là bị trúng độc, chỉ là khá phức tạp mà thôi.

Còn những người đã tìm trước đây, phần lớn đã bị người mua chuộc rồi.

Sau này vẫn không nên để họ đến xem chân ca ca cậu, đề phòng họ ra tay, đến lúc đó dù có cơ hội cũng không làm được gì." Bạch Khởi nhìn Trần Phi nói đầy ẩn ý.

Trần Phi cười khổ: "Các anh nói đúng, trước đây chúng tôi quá ngu xuẩn, lại tin tưởng vào chuyện như vậy.

Bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần các anh có thể giúp tôi chữa khỏi cho ca ca, tôi nhất định sẽ cảm kích các anh." "Bất kể bao nhiêu tiền chúng tôi cũng có thể chi trả." Anh ta cũng không nghĩ đến việc lợi dụng thân phận của mình, hoặc tìm Huyền Phỉ Nhiên giúp đỡ để có được sự trợ giúp của họ.

Trần Phi rất rõ, khi muốn tìm người giúp đỡ, thì phải biết mình cần phải trả giá thế nào.

Không phải có thân phận thì muốn làm khó người khác.

Đối với thái độ chân thành của Trần Phi, Bạch Khởi vẫn rất có thiện cảm.

Chương 2124

"Để chữa bệnh cho phụ hoàng cậu, chúng tôi có thể giảm giá.

Dù sao Ngọc ca cũng đã nhận được không ít đồ từ bên cậu, chữa bệnh cho phụ hoàng cậu là Ngọc ca đã đồng ý rồi, chúng tôi thu tiền cũng không tiện thu quá nhiều.

Còn về ca ca cậu, nghe cậu nói vậy, tôi cũng đã rõ trong lòng.

Chân ca ca cậu, ít nhất cần ba tháng mới có thể hoàn toàn khỏi.

Người của tôi sau khi đến đó sẽ phải ở lại rất lâu, nên chi phí sẽ hơi đắt một chút.

Tất cả cộng lại, tổng cộng là năm vạn lượng." Bạch Khởi đưa ra một con số.

Trần Phi vốn rất căng thẳng, nhưng khi nghe Bạch Khởi nói chỉ cần năm vạn lượng, anh ta liền kinh ngạc: "Hả?

Anh không phải nói sẽ khá đắt sao?

Bây giờ cũng chỉ có năm vạn lượng thôi." Cái này cũng quá ít rồi, anh ta không cảm thấy đắt chút nào.

Nam Kiều đi cùng nghe Trần Phi lại bắt đầu nghi ngờ vấn đề này, bực mình nói: "Là vì Bạch Khởi nể mặt Ngọc ca ca nên mới giảm giá cho cậu, nếu không thì ít nhất cũng phải mười vạn lượng, mà còn là ít nhất mười vạn lượng đấy." Người này nghĩ cái gì vậy?

Tưởng đơn giản như thế là khỏi được sao?

Nếu không phải Ngọc ca có chút thiện cảm với người này, thì căn bản không thể nào.

Anh ta nghĩ đơn giản quá rồi.

Nghe những lời này, Trần Phi nhìn Bạch Khởi, thấy anh ấy không phản bác liền biết Nam Kiều nói đều là thật. "Vương gia, chuyện lần này tôi thực sự rất cảm kích." Trần Phi nhìn Tô Ngọc nói.

Khi anh ta đến tìm Tô Ngọc, vẫn luôn rất lo lắng, không biết có được giúp đỡ không.

Ai ngờ Tô Ngọc không chỉ đồng ý giúp đỡ, mà Bạch Khởi còn giảm giá cho anh ta nữa.

Họ thật sự rất tốt. "Sau này đã muốn hợp tác, tôi hy vọng đối tác hợp tác của Huyền quốc là một người thông minh, chứ không phải một kẻ phế vật như Trần Vũ.

Ý của tôi, cậu hẳn đã hiểu." Tô Ngọc nhìn Trần Phi nói.

Trần Phi gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Anh yên tâm, yêu cầu của anh ca ca tôi có thể làm được, ca ca tôi là người xuất sắc nhất Trần quốc." "Ngoài ngọc bội cậu đưa hôm qua làm tín vật, chúng tôi còn cần cậu viết một phong thư cho ông ngoại của cậu, để tránh họ nghĩ rằng chúng tôi cướp đồ của cậu mà giả mạo đến đó." Tô Ngọc nhìn Trần Phi bình tĩnh nói.

Một câu nói khiến Trần Phi cười lên: "Được." Bây giờ chuyện của ca ca và phụ hoàng đều đã được giải quyết, tâm trạng Trần Phi vô cùng tốt. "Được, tôi biết rồi." "Cậu biết là tốt rồi, cứ viết ở đây đi.

Viết xong, tôi sẽ sắp xếp người đến đó ngay." Bạch Khởi bên cạnh nói.

Thái độ của người này cũng không tệ, thảo nào Ngọc ca lại giúp. "Chúng tôi thích giao thiệp với người thông minh." Trần Phi cười mà không nói, đối với việc Trần Vũ là người như thế nào, anh ta cũng không có gì để nói thêm nữa, dù sao Trần Vũ cũng coi như là đã hoàn toàn phế bỏ rồi.

Trần Phi quá rõ Trần Vũ là người thế nào.

Anh ta có được mọi thứ hiện tại, chẳng qua là vì có một người mẹ tốt và một ông ngoại tốt mà thôi.

Nếu không có Hoàng hậu và Tướng quốc, Trần Vũ tính là gì?

Còn về phía ca ca.

Nếu không phải bọn họ ra tay với ca ca, thì bây giờ người làm Thái tử còn chưa biết là ai đâu. "Ngọc Vương, tôi nợ anh một ân tình, sau này có chỗ nào cần, anh có thể trực tiếp nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp." Trần Phi nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói. "Được, tôi nhớ rồi." "Vậy tôi xin cáo từ trước, sau này tôi còn phải đến Ngọc Vương phủ quấy rầy vài lần, dù sao diễn kịch cũng phải diễn cho giống một chút, còn hy vọng Vương gia đừng để ý." Trần Phi nói ra kế hoạch của mình sau đó, vẻ mặt có chút áy náy.

Tô Ngọc nhìn Trần Phi lắc đầu: "Không sao cả." "Đa tạ, vậy tôi đi trước đây." Nhìn Trần Phi rời đi, Nam Kiều có chút nghi hoặc nói: "Trần Phi này thật sự không để tâm đến ngôi vị Hoàng đế không nằm trong tay mình sao?

Thật sự nghĩ như vậy hay còn có ý nghĩ khác?" "Là nghĩ như vậy đấy, dù sao ca ca của anh ta quả thực là người xuất sắc nhất Trần quốc, cũng là người được Hoàng đế Trần quốc bồi dưỡng làm Thái tử.

Lúc sắp làm Thái tử thì bị người ta hãm hại, chuyện này mà nói không liên quan gì đến Hoàng hậu và bọn họ, ai mà tin chứ?" Tô Ngọc mỉa mai nói.

Nam Kiều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, ra là thế. "Nếu thật sự là như vậy, thì vị đại phu tìm sau này rất có thể cũng có liên quan đến Hoàng hậu và bọn họ.

Nhưng Trần Phi này cũng khá tệ, lại không tìm được chút cơ hội nào để giúp ca ca mình." Dù không tìm được cơ hội giúp đỡ, thì ít nhất cũng phải tìm được người đứng sau đối phương, kết quả vẫn không tìm được. "Một khi đối phương có điểm yếu bị người khác nắm giữ, thì dù có đau khổ đến mấy cũng sẽ không nói ra, chỉ có thể nói rằng người đứng sau khi lợi dụng người ta, vẫn còn nắm giữ điểm yếu của đối phương." Tô Ngọc tùy ý nói.

Chỉ có như vậy, đối phương mới sẽ không nói ra dưới bất kỳ sự đe dọa hay dụ dỗ nào.

Nam Kiều cau mày, một lúc lâu sau mới mở miệng nói: "Nếu là như vậy, thì chúng ta có nên giúp đỡ không?" "Cậu đây không phải là giúp đỡ, cậu đây là sợ thiên hạ không loạn." Tô Ngọc bực mình nhìn Nam Kiều nói.

Nghe lời Tô Ngọc, Nam Kiều ngượng ngùng cười: "Ngọc ca ca, em đâu có, em chỉ nghĩ là họ vô dụng như vậy, thì chúng ta cứ giúp một tay đi, như vậy chúng ta chẳng phải có thể xem kịch vui rồi sao?" Cô ấy chỉ muốn xem kịch thôi, chứ không phải sợ thiên hạ không loạn.

Bạch Khởi và Lạc Diễm bên cạnh cạn lời nhìn Nam Kiều, người này nói nghe có vẻ đường hoàng như vậy, nhưng thực tế suy nghĩ chẳng phải vẫn y chang sao?

Chính là muốn gây chuyện đấy thôi.

Hơn nữa còn muốn nhận được sự ủng hộ của Ngọc ca, đây chẳng phải tự mình chuốc lấy rắc rối sao? "Nam Kiều, tôi thấy cậu tỉnh lại đi, Ngọc ca sẽ không đồng ý loại yêu cầu vô lý này của cậu đâu." Bạch Khởi bực mình nói.

Tô Ngọc quả thực sẽ không đồng ý cho Nam Kiều nhúng tay vào chuyện của Trần quốc.

Dù sao đây là chuyện nội bộ của người ta, họ nhúng tay vào thì tính là sao? "Ngọc ca ca, thật sự không được sao?" Nam Kiều đáng thương nhìn Tô Ngọc, tủi thân hỏi. "Thôi được rồi, đừng ở đây giả đáng thương với tôi nữa, tôi còn không biết cậu sao?" Tô Ngọc nhìn Nam Kiều bực mình nói. "Nhưng em..." "Không có nhưng nhị gì cả, chuyện này Trần Phi và bọn họ sẽ tự xử lý, cậu muốn xem thì sau này cứ cho người theo dõi là được, không cần chúng ta đích thân ra tay." Một khi ca ca của Trần Phi khỏi bệnh, đó chính là lúc đối phó với Hoàng hậu và bọn họ.

Điều họ cần làm bây giờ là giúp Trần Phi chữa khỏi cho ca ca anh ta, chỉ cần người được chữa khỏi, sau này muốn xem kịch vui gì cũng được.

Hà tất phải kéo mọi chuyện vào mình làm gì?

Đây chẳng phải là tự mình chuốc lấy rắc rối sao?

Nam Kiều nghe lời Tô Ngọc, bất lực gật đầu: "Vậy à, vậy được thôi." "Ngoan đi." "Vâng." Trần Phi trở về, Trần Vũ chắn trước mặt anh.

Chương 2125

Trần Phi nhìn người trước mặt rồi bước sang một bên rời đi.

Vừa đi được hai bước, đã bị Trần Vũ giữ chặt lấy cánh tay: "Cậu làm gì vậy?" Trần Vũ với vẻ mặt khó coi nhìn Trần Phi: "Cậu lại đến Ngọc Vương phủ rồi phải không?" "Ừ, đến tìm đại phu cho phụ hoàng, sao vậy?

Cậu có điều gì muốn nói à?

Cậu muốn nói thì cứ nói, nhưng tôi chưa chắc đã nghe đâu." Trần Phi lạnh nhạt nói.

Đồng thời gạt cánh tay hắn khỏi vai mình. "Đừng có động tay động chân với tôi, tôi với cậu thật sự không thân thiết." Trần Phi chán ghét nói. "Trần Phi, chuyện này còn chưa đến lúc, cậu đừng ở đây gây thêm rắc rối cho chúng ta.

Cậu làm như vậy đã khiến người khác nghi ngờ tôi rồi, cậu muốn tôi làm chuyện khác thế nào nữa đây?" Về điều này, Trần Vũ vô cùng tức giận, chính vì chuyện này mà những người khác đều không còn muốn tin tưởng hắn nữa, điều này khiến hắn rất tức giận.

Nghe những lời này, Trần Phi như nghe được chuyện cười gì đó, mỉa mai nói: "Đối với cậu mà nói, chẳng lẽ tính mạng của phụ hoàng còn không quan trọng bằng những chuyện cậu đang làm sao?" Trần Vũ lập tức im lặng, lời như vậy hắn thực sự không dám nói, nếu dám nói tính mạng phụ hoàng không quan trọng bằng những chuyện này, chẳng phải là trực tiếp nói hắn muốn nhìn phụ hoàng sớm chết sao?

Nếu là người của mình thì còn đỡ, nhưng bây giờ đều là người của họ, hắn mà làm gì, những đại thần này có lẽ sẽ lấy mạng hắn mất.

Dù lúc này họ không nói gì, nhưng sau này sẽ làm gì thì thật sự không ai biết được. "Trần Vũ, tôi không quản cậu muốn làm gì, nhưng lời tôi nói hôm nay đặt ở đây rồi, đối với tôi mà nói, tính mạng của phụ hoàng mới là quan trọng nhất.

Tôi không quản tôi đến Ngọc Vương phủ đã mang đến cho cậu bao nhiêu rắc rối, tôi chỉ biết tôi muốn phụ hoàng được sống tốt." Trần Phi nhìn Trần Vũ từng chữ từng câu nói. "Sau này tôi vẫn sẽ đến tìm Tô Ngọc, cho đến khi anh ấy đồng ý thì thôi.

Tôi nói trước cho cậu biết, hy vọng sau này cậu đừng tiếp tục cản trở tôi." Trần Phi lạnh lùng nhìn Trần Vũ nói. "Đây đã là lần thứ hai cậu nghi ngờ tôi rồi, tôi không nói gì cả, nhưng nếu có thêm một lần nữa, tôi sẽ phải nghi ngờ liệu cậu có phải là không muốn phụ hoàng khỏe lại không đấy." Trần Phi vẻ mặt dò xét nhìn Trần Vũ, dáng vẻ đó khiến Trần Vũ tức không nhẹ, anh ta đúng là biết cách ăn nói, những lời nói ra này đều đủ để đặt hắn lên giàn lửa nướng.

Hắn khẽ cau mày, sắc mặt không được đẹp: "Trần Phi, cậu đừng có nói bậy, tôi có ý nghĩ đó từ bao giờ?" Trần Vũ thật sự muốn tức chết rồi.

Hắn sao dám nói ra những lời như vậy chứ, thật sự quá đáng rồi. "Không có sao?

Nếu vậy thì cậu tức giận làm gì?

Nếu cậu cũng muốn phụ hoàng sống tốt, chẳng lẽ suy nghĩ của cậu không giống tôi sao?

Tôi đi tìm Ngọc Vương chẳng lẽ cậu không nên vui mừng sao?

Cậu còn nghi ngờ, mắng mỏ tôi làm gì?" Trần Phi hỏi dồn dập từng câu hỏi một, khiến Trần Vũ theo bản năng lùi lại phía sau. "Tôi... tôi không có ý đó, tôi chỉ là cảm thấy chúng ta đều đã đi đến bước này rồi, tự nhiên phải lấy chuyện này làm trọng tâm.

Còn về chuyện tìm đại phu, chúng ta có thể nói sau." Trần Vũ lắp bắp tìm cho mình một cái cớ.

Nghe cái cớ này, Trần Phi như nghe được chuyện cười gì đó, đánh giá người trước mặt từ trên xuống dưới. "Nếu các cậu thật sự thành công, đến lúc đó thế nào cũng đắc tội với Hoàng đế Huyền quốc và Ngọc Vương.

Cậu đã đắc tội với người ta rồi thì còn làm sao đi tìm người ta đồng ý cứu phụ hoàng?

Trần Vũ, tôi thấy cậu chính là cố ý." Trần Phi tức giận nói.

Trước đây anh ta chỉ cảm thấy Trần Vũ quá ích kỷ, nhưng ít nhiều vẫn có tình cảm với phụ hoàng.

Nhưng bây giờ mới biết mình đã sai đến mức nào.

Trong lòng Trần Vũ, phụ hoàng vĩnh viễn không quan trọng bằng những chuyện hắn muốn làm.

Vĩnh viễn phải nhường đường cho những việc hắn làm, đã như vậy thì còn gì để nói nữa? "Trần Vũ, cậu đừng quên, chuyện này không phải phụ hoàng muốn cậu làm, mà là những người như các cậu dựa vào việc phụ hoàng bị bệnh, ép buộc phụ hoàng, phụ hoàng bất đắc dĩ mới đồng ý." Lời của Trần Phi trực tiếp đâm xuyên nội tâm Trần Vũ, hắn theo bản năng quay đầu không dám nhìn vào mắt Trần Phi.

Anh ta nói không sai, phụ hoàng vẫn luôn không muốn đối đầu với Huyền quốc.

Người vẫn hy vọng đạt được hợp tác với Huyền quốc, sau đó phát triển ổn định.

Chuyện lần này đều là do mẫu hậu và ông ngoại giúp hắn có được.

Hắn nhất định phải làm tốt.

Nhưng bây giờ nghe Trần Phi nói vậy, hắn lại cảm thấy vô cùng uất ức. "Trần Vũ, cậu nhớ cho tôi, tôi không quản các cậu muốn làm gì, nhưng tôi muốn cứu cha tôi." Trần Phi nhìn Trần Vũ từng chữ từng câu nói.

Nghe lời Trần Phi, Trần Vũ nhất thời không nói được lời phản bác nào.

Hắn cũng không dám phản bác vào lúc này.

Trần Phi nói không sai, anh ta chỉ là đi tìm Tô Ngọc cầu y mà thôi, hắn không thể cản trở, không những không thể cản trở mà còn phải ủng hộ.

Nhưng sau khi ủng hộ, người cuối cùng được lợi lại là Trần Phi, điều này khiến hắn trong lòng có chút không cam tâm. "Được rồi, tôi còn có việc, không nói nhiều với hoàng huynh nữa." Nói xong liền bỏ đi, không thèm liếc nhìn Trần Vũ một cái nào.

Trần Vũ nhìn Trần Phi như vậy, sắc mặt khó coi đến cực điểm, ánh mắt nhìn Trần Phi đã tràn đầy phẫn nộ.

Hay cho một Trần Phi!

Hắn mới là Thái tử, Trần Phi vậy mà dám coi thường hắn, thậm chí còn dám nói chuyện như vậy với hắn.

Quả nhiên đúng như mẫu hậu đã nói, bọn họ nhất định phải đối phó với anh ta sớm một chút mới được, nếu không đến lúc đó chỉ mang đến rắc rối cho bọn họ.

Nhưng thánh chỉ và miễn tử kim bài trong tay Trần Phi lại là một rắc rối lớn.

Có những thứ này, hắn căn bản không thể động thủ với mấy mẹ con Trần Phi.

Huống hồ bây giờ phụ hoàng vẫn còn sống, phụ hoàng còn sống một ngày thì bọn họ không thể động thủ với gia đình Trần Phi.

Nghĩ đến điều này, trong mắt Trần Vũ tràn đầy vẻ độc ác, hy vọng khi trở về người đó đã chết rồi.

Hắn sẽ không để Trần Phi có cơ hội cứu sống anh ta đâu.

Chương 2126

Bọn họ vất vả lắm mới đạt được mọi thứ này, một khi anh ta khỏe lại, thì mọi thứ bọn họ đã làm đều sẽ uổng phí.

Tuy nhiên, lúc này Trần Vũ vẫn không biết, Trần Phi không chỉ muốn cứu Hoàng thượng, mà còn muốn cứu người đệ đệ vẫn luôn bị hắn chèn ép kia.

Sau đó Trần Phi quả nhiên mỗi ngày đều đến tìm Tô Ngọc, có lúc thời gian dài, có lúc thời gian ngắn.

Khi Tô Ngọc và bọn họ vào cung, Trần Phi cứ một mình ngồi đó, đợi đến khi thời gian gần đủ mới rời đi.

Hôm nay, Tô Ngọc dẫn vợ con từ trong cung về, liền nghe Nguyên Húc bất lực nói: "Thiếu gia, Tam hoàng tử của Trần quốc này rốt cuộc còn muốn ở đây bao lâu nữa ạ?" Cứ mỗi ngày đều đến, cậu ta cũng không biết có phiền không. "Mặc kệ anh ta, thời gian chắc cũng sắp hết rồi." Tô Ngọc nói đầy ẩn ý.

Trần Phi đã liên tục đến đây tám chín ngày rồi, mà người của Bạch gia cũng đã nhanh chóng phi ngựa đến Trần quốc.

Lúc này hẳn là đã đến biên giới Trần quốc rồi.

Từ biên giới Trần quốc đến kinh thành Trần quốc, đại khái cần sáu ngày đường.

Vài ngày nữa, Trần Phi sẽ báo tin này cho người Trần quốc, Trần Vũ biết tin này muốn ngăn cản cũng không còn cơ hội nữa rồi.

Chờ đến khi Hoàng hậu Trần quốc nhận được tin tức, người của Bạch gia có lẽ đều đã bắt đầu chữa bệnh cho Hoàng thượng Trần quốc rồi.

Nghĩ thôi cũng thấy thú vị. "Thiếu gia ý anh là, Tam hoàng tử sẽ đợi người của Bạch Khởi thiếu gia gần đến đó rồi mới nói ra tin tức này ạ?" Nguyên Húc ngạc nhiên hỏi.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Cậu nói không sai, quả thực là như vậy đấy." "Đây chính là lợi dụng sự chênh lệch thời gian để làm việc.

Ngoài chúng ta ra, không ai biết Trần Phi đến Ngọc Vương phủ sau đó đã làm gì.

Nhưng trong mắt người ngoài, anh ta chính là một hiếu tử không ngừng đến cầu xin người khác vì phụ thân mình." Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh nói.

Trước đây cô không biết chuyện của Trần Phi, sau này người này thường xuyên đến, cô cũng hỏi Tô Ngọc mới biết.

Nhưng người này thật sự rất hiếu thuận, vì phụ thân và ca ca của mình mà có thể cúi đầu cầu xin người khác.

Khá tốt đấy. "Thì ra là vậy, nhưng Trần Vũ có lẽ sẽ thất vọng rồi." "Nói không sai, nhưng điều đó thì có quan hệ gì đâu?" Vương Cẩn Hòa thản nhiên nói. "Thời gian cũng gần đủ rồi, bọn họ hẳn cũng sắp ra tay rồi chứ?" Vương Cẩn Hòa quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh hỏi, rất mong chờ chuyện này.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Vương Cẩn Hòa đang đi bên cạnh mình, buồn cười hỏi: "Sao em lại muốn xem như vậy?" "Đương nhiên rồi, đợi nhiều ngày như vậy họ đều không ra tay, nếu không ra tay nữa em còn phải nghi ngờ liệu họ có bỏ cuộc không đấy." Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói. "Nói không sai, quả thực sắp rồi." "Vậy chúng ta cứ xem kịch thôi." "Được." Trần Vũ ngồi trong phòng mình: "Trần Phi về rồi?

Hôm nay đến đó bao lâu?" "Một tiếng rưỡi." Trần Vũ cười lạnh nói: "Thời gian của anh ta đúng là dư dả, Ngọc Vương người ta còn không muốn đồng ý, vậy mà anh ta lại cứ lần lượt đến đó, thật đúng là làm mất mặt Trần quốc." Thị vệ bên cạnh không nói gì, nhưng hắn cảm thấy Ngọc Vương không lâu nữa rất có thể sẽ đồng ý, dù sao Tam hoàng tử trong chuyện này thật sự rất kiên nhẫn, hơn nữa lại rất chân thành, nếu hắn là Ngọc Vương thì nhất định sẽ đồng ý.

Đương nhiên, những lời như vậy hắn không nói ra, lo lắng nói ra sẽ bị Trần Vũ mắng.

Dù sao tâm trạng của hắn ta bây giờ hình như vẫn còn khá tốt. "Được rồi, chuyện này tôi biết rồi.

Tiếp tục cho người theo dõi Trần Phi, có tin tức gì lập tức đến báo cho tôi." "Vâng." Trần Phi trở về, các đại thần liền vội vàng đi tới: "Điện hạ còn muốn giả vờ bao lâu nữa?" Rõ ràng Ngọc Vương đã sớm đồng ý rồi, sao anh ấy còn mỗi ngày đều đến?

Đây chẳng phải là gây thêm rắc rối cho Ngọc Vương sao?

Bọn họ đều không biết Ngọc Vương đã nhẫn nhịn như thế nào.

Nếu là họ, chắc là không có bản lĩnh đó đâu. "Chuyện này Ngọc Vương biết mà, tôi chỉ đến đó ngồi một lát, cũng không cần anh ấy tiếp đãi tôi." Việc họ có ở đó hay không cũng không quan trọng lắm với anh ta. "Lời thì nói vậy, nhưng sau này Điện hạ vẫn nên chuẩn bị một ít lễ vật đưa đến Ngọc Vương phủ đi, khoảng thời gian này Điện hạ quả thực đã làm phiền người ta rồi." Đại thần khẽ thở dài.

Cũng may là Ngọc Vương tính tình tốt, nên không nói gì.

Nếu đổi thành một người tính tình không tốt, chắc chắn sẽ lập tức đuổi anh ta ra ngoài. "Yên tâm, tôi đã cho người chuẩn bị rồi, Ngọc Vương đồng ý cho người đến chữa bệnh cho phụ hoàng, tôi tặng lễ vật đến Ngọc Vương phủ chuyện này rất hợp lý đúng không?" Trần

Phi cười hỏi. "Vậy thì đúng rồi." Thấy Trần Phi đã sớm nghĩ kỹ, họ tự nhiên yên tâm. "Điện hạ có suy nghĩ như vậy chúng tôi yên tâm rồi, nhưng anh dự định khi nào sẽ nói chuyện này với Trần Vũ?" "Sáu ngày sau." "Sáu ngày sau?

Vì sao vậy?" Đại thần kỳ lạ hỏi. "Bởi vì sáu ngày sau, người đến chữa bệnh cho phụ hoàng và ca ca sẽ đến.

Một khi người đến rồi tôi mới nói với Trần Vũ, đợi đến khi hắn ta biết tin và truyền tin về, ít nhất cũng phải mất năm ngày.

Mà trong năm ngày này, không chừng vị đại phu đó đã có thể chữa khỏi cho phụ hoàng rồi." Anh ta chính là muốn đợi đến khi phụ hoàng gần khỏi bệnh rồi mới để Hoàng hậu biết.

Lúc này dù bà ta có biết cũng đã vô năng vi lực rồi. "Hoàng hậu biết tin này sau đó nhất định sẽ cho người canh giữ kinh thành." Trần Phi cười lạnh nói.

Đối với thủ đoạn làm việc của hai mẹ con kia, anh ta đã sớm biết là thế nào rồi.

Đại thần bên cạnh vẻ mặt kinh ngạc nhìn Trần Phi, hóa ra không phải Điện hạ họ làm bừa, mà là Điện hạ đã sớm nghĩ kỹ phải làm thế nào rồi.

Ở thôn Liễu, các đại thần bên cạnh kinh ngạc nói: "Điện hạ quả nhiên là người khác biệt." Họ đều cảm thấy Hoàng thượng đột nhiên ngã bệnh là do trúng độc, chỉ là vẫn chưa tìm ra nguyên nhân.

Hiện tại người đã đến, nếu là trúng độc thì việc giải độc chỉ là vấn đề thời gian.

Giống như lời Điện hạ đã nói, có lẽ trong vài ngày, thần y đã có thể chữa khỏi bệnh cho Hoàng thượng rồi.

Được giao nhiệm vụ này, Bạch Liễu đã phi ngựa ngày đêm nửa tháng trời mới đến được kinh thành Trần quốc.

Vừa đến kinh thành Trần quốc, Bạch Liễu lập tức đến nhà ông ngoại của Trần Phi, Phùng lão tướng quân.

Bạch Liễu đi đến cổng, nhìn người đang chặn mình, lấy ra một khối ngọc bội.

Người gác cổng thấy ngọc bội liền vội vàng cung kính lùi lại: "Công tử đúng là khách quý, xin mời vào trong." Người có ngọc bội của Tam hoàng tử tuyệt đối không phải người tầm thường.

Chắc chắn là người được Tam hoàng tử phái đến truyền tin. "Dẫn tôi đi gặp lão gia nhà các ông." "Vâng." Một người dẫn Bạch Liễu vào trong, người còn lại vội vàng đi tìm Phùng lão gia tử.

Chương 2127

"Lão tướng quân, bên ngoài có một vị công tử mang ngọc bội của Điện hạ đến." Phùng lão tướng quân nghe vậy liền đứng bật dậy: "Người đang ở đâu?" Mấy ngày trước ông đã nhận được thư của cháu trai, nói rằng bên Ngọc Vương đã đồng ý tìm người đến chữa bệnh cho Hoàng thượng, hơn nữa lại là người có y thuật tốt nhất của Bạch gia, chỉ đứng sau gia chủ.

Ông đã chờ mấy ngày rồi, cuối cùng người cũng đã đến.

Phùng lão tướng quân vội vàng ra ngoài nghênh đón.

Khi thấy một người trẻ tuổi đi theo người trong nhà, Phùng lão tướng quân hoàn toàn không hề nghi ngờ hay không tin tưởng. "Ngươi chính là thần y từ Bạch gia đến phải không?

Mau mời vào trong." Bạch Liễu theo Phùng lão tướng quân vào, khá hài lòng với thái độ của họ.

Sau khi vào nhà, Phùng lão tướng quân mở lời: "Phiền công tử đã chạy xa đến vậy." "Không sao, gia chủ nhà chúng tôi và Vương gia đã nhận thù lao của các ông rồi." Lần này, thù lao anh nhận được là bốn vạn lượng bạc, còn một vạn lượng thì sung công.

Đây đều là quy củ.

Chỉ một lần khám bệnh mà kiếm được bốn vạn lượng bạc, với anh mà nói thì số tiền này khá nhiều. "Tìm cho tôi một người trong nhà các ông, tốt nhất là người mà trong cung ai cũng biết." Bạch Liễu nhìn Phùng lão tướng quân nói.

Phùng lão tướng quân vội vàng gọi cháu trai út của mình là Phùng Thiên Tường ra.

Nhìn Phùng Thiên Tường, Bạch Liễu gật đầu, sau khi quan sát kỹ lưỡng thì nói: "Gần đây đừng tùy tiện ra ngoài." Phùng Thiên Tường ngơ ngác nhìn Bạch Liễu: "Tại sao ạ?" Phùng lão tướng quân đánh nhẹ vào Phùng Thiên Tường một cái: "Thần y nói không được thì không được, con ở đâu ra mà lắm lời thế?" Bạch Liễu khẽ cười, sau đó lấy ra một cái hộp, bên trong có rất nhiều dụng cụ.

Tiếp đó, trước mặt hai ông cháu, anh từ từ bắt đầu trang điểm.

Sau đó, Phùng Thiên Tường kinh ngạc nhìn thấy, vị thần y này vậy mà từ từ biến thành bộ dạng của mình.

Hơn nữa, còn vô cùng giống.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ đều không thể tin đây là thật.

Nói hai người là anh em song sinh có lẽ cũng có người tin.

Phùng Thiên Tường kinh ngạc nhìn Bạch Liễu: "Sao mà giống thế, công tử định làm gì vậy?" "Có ích, cho nên gần đây con đừng xuất hiện trước mặt người khác, đặc biệt là khi ta ra ngoài thì con không được ra ngoài, hiểu chưa?" Bạch Liễu mở lời nói.

Phùng Thiên Tường ngây người nhìn Bạch Liễu, sau đó chỉ vào anh kinh ngạc nói: "Gia gia... anh ta... anh ta ngay cả giọng nói cũng giống con." Người này sao mà đáng sợ thế, chỉ nghe cậu nói chuyện mà đã biến thành bộ dạng này rồi.

Phùng lão tướng quân kinh ngạc nhìn Bạch Liễu: "Thần y thật giỏi." "Chẳng qua chỉ là trò mèo vặt vãnh thôi." "Thiên Tường, thần y là người mà nhị biểu ca con mời từ Ngọc Vương phủ đến để chữa bệnh cho Hoàng thượng và đại biểu ca con.

Cậu ấy muốn dùng thân phận của con để đường đường chính chính vào cung, cho nên gần đây con ít ra ngoài, đừng để chuyện này công cốc, biết chưa?" Phùng lão tướng quân nhìn cháu trai mình nghiêm túc nói.

Phùng Thiên Tường không phải trẻ con, biết rõ mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Cậu cũng rất rõ, nếu Hoàng thượng và cô phụ có chuyện, Phùng gia bọn họ nhất định sẽ không có kết cục tốt đẹp. "Gia gia yên tâm, gần đây con sẽ ở nhà, ai đến tìm con cũng không ra ngoài." "Đứa trẻ ngoan." Phùng lão tướng quân biết cháu trai út của mình là người thích chơi đùa nhất, bây giờ bắt nó không đi đâu cả, cứ ngoan ngoãn ở nhà thế này thì quá khó cho nó rồi. "Thần y ca ca, anh có thể dạy em được không ạ?

Anh nhận em làm đồ đệ được không?" "Không được, lão tướng quân làm phiền ông đưa tôi vào hoàng cung trước." Bạch Liễu nhìn Phùng lão tướng quân nói. "Được rồi, Thiên Tường đừng làm phiền thần y." Phùng Thiên Tường nhìn Bạch Liễu với ánh mắt nóng bỏng, hiện tại thần y còn có việc, không có thời gian nhận đồ đệ, nhưng cậu nhất định sẽ khiến thần y đồng ý nhận cậu làm đồ đệ. "Gia gia con biết rồi." "Thần y mời lối này." "Tướng quân, sau khi ra ngoài thì gọi tôi là Thiên Tường sẽ tốt hơn." "Tự nhiên." Phùng lão tướng quân đưa Bạch Liễu vào cung.

Bọn họ thường xuyên vào cung, người trong cung cũng biết Phùng Thiên Tường là người của Phùng gia, nên không hề ngăn cản.

Mà Hoàng hậu hiện tại đang bận việc khác, Hoàng thượng vẫn luôn do mẫu thân của Trần Phi là Phùng Quý phi đích thân chăm sóc.

Trong tẩm cung của bà đều là những người đáng tin cậy, không cần phải lo lắng gì.

Phùng Quý phi thấy phụ thân dẫn cháu trai đến, vẻ lo âu trên mặt cuối cùng cũng tan biến đi một chút: "Cha, cha đến rồi, Thiên Tường cũng đến." "Hoàng thượng bây giờ sao rồi?" Phùng Quý phi cười khổ lắc đầu, tình trạng của Hoàng thượng không tốt lắm, nếu không tìm được cách thì sẽ rất phiền phức. "Trước hết đưa chúng ta vào xem sao." Phùng Quý phi không nghĩ nhiều, liền dẫn hai người vào.

Vừa vào, Bạch Liễu liền đi đến bên giường bắt đầu bắt mạch cho Hoàng thượng.

Phùng Quý phi nhíu mày nhìn Bạch Liễu: "Cha, Thiên Tường hôm nay sao thế?" "Đây không phải Thiên Tường, đây là thần y Bạch gia do tiểu Phi mời từ Ngọc Vương phủ đến, chuyên đến để chữa bệnh cho Hoàng thượng và nhị hoàng tử.

Bộ dạng này chỉ là để tiện lợi, không cần lo lắng." Phùng lão tướng quân giải thích nói.

Phùng Quý phi kinh ngạc nhìn người trước mặt, trong mắt tràn đầy vẻ không tin nổi: "Vậy đây là..." "Đây là dịch dung." Phùng Quý phi lập tức yên tâm, đi đến bên giường nhìn Bạch Liễu: "Thần y, sao rồi?" "Đơn giản thôi, Hoàng thượng đã trúng độc rồi, một loại độc tương đối hiếm gặp, nhưng cũng dễ giải." Phùng Quý phi nghe Hoàng thượng quả nhiên đã trúng độc, sắc mặt vô cùng khó coi. "Bọn họ đúng là không từ thủ đoạn nào, vậy mà dám..." Phùng Quý phi thật sự quá tức giận rồi.

Hoàng thượng rất tốt, tuy nói không sánh bằng Hoàng thượng Huyền quốc, nhưng so với Hoàng thượng các nước khác cũng có thể coi là một minh quân.

Kết quả cuối cùng lại bị chính con trai và người đầu ấp tay gối hạ độc.

Nếu Hoàng thượng tỉnh lại biết được, sẽ đau lòng biết bao? "Thần y cần bao lâu mới có thể giải độc?

Có yêu cầu gì ngài cứ nói thẳng với tôi." Phùng Quý phi nhìn Bạch Liễu sốt ruột hỏi. "Không cần bà, thuốc men tôi đều có sẵn ở đây, bà cứ cho người canh chừng bên ngoài, đừng để ai làm phiền là được." "Được." Phùng Quý phi đích thân ra ngoài canh chừng, hôm nay cho dù Hoàng hậu đến cũng đừng hòng vào được.

Sau khi Phùng Quý phi ra ngoài, Bạch Liễu bắt đầu giải độc, sau khi cho uống thuốc giải độc hoàn, liền bắt đầu châm cứu.

Phùng lão tướng quân đứng bên cạnh nhìn máu đen từ từ trào ra trên cây kim bạc, sắc mặt vô cùng khó coi.

Ông có thể nói là đã nhìn Hoàng thượng lớn lên, Hoàng thượng cũng một lòng vì quốc gia mà làm việc, kết quả lại biến thành thế này, chịu nhiều tội khổ như vậy.

Thật đáng ghét.

Không lâu sau khi Phùng Quý phi ra ngoài, Hoàng hậu liền đến. "Hoàng hậu." Phùng Quý phi ngồi đó nhìn Hoàng hậu mà không hành lễ.

Bởi vì Hoàng thượng đã miễn lễ cho bà, lễ của bất cứ ai bà cũng có thể không cần hành.

Nhìn Phùng Quý phi ngồi vững vàng ở đó, sắc mặt Hoàng hậu vô cùng khó coi. "Phùng Quý phi quả nhiên được sủng ái, thấy Hoàng hậu cũng không hành lễ." "Tỷ tỷ nói đùa rồi, Hoàng thượng đặc biệt cho phép thiếp không cần hành lễ." Phùng Quý phi cười nói.

Chương 2128

Dáng vẻ đó khiến Hoàng hậu vô cùng đố kỵ, dựa vào đâu mà tất cả mọi thứ đều thuộc về Phùng Quý phi mà không phải bà? "Ngươi..." "Thiếp làm sao?" "Hoàng hậu mấy ngày nay đến cung thiếp có việc gì?" "Nghe nói phụ thân của ngươi đến rồi?" "Đúng vậy, phụ thân vào trong thăm Hoàng thượng rồi, sao thế?

Phụ thân của thiếp, Đại tướng quân đương triều, chẳng lẽ còn không thể vào thăm Hoàng thượng ư?" Phùng Quý phi lạnh lùng nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu không nói gì, với những cống hiến của Phùng lão tướng quân cho Trần quốc, bà muốn đối phó với lão già này không dễ chút nào. "Thiếp chẳng qua là đến xem ngươi chăm sóc Hoàng thượng thế nào rồi, Quý phi cần gì phải như thế?" Hoàng hậu đè nén sự bất mãn trong lòng, nhìn Phùng Quý phi nói. "Không làm phiền ngươi lo lắng, Hoàng thượng đối đãi với thiếp tốt như vậy, thiếp chăm sóc Hoàng thượng chu đáo là điều nên làm." Sắc mặt Hoàng hậu rất khó coi, cảm thấy người phụ nữ này lại đang châm chọc mình. "Phùng Quý phi ngươi đừng quá kiêu ngạo." "Lời tương tự thiếp xin gửi lại cho Hoàng hậu, nếu Hoàng hậu không có việc gì thì có thể rời đi rồi.

Thiếp nghĩ Hoàng thượng không muốn nhìn thấy ngươi, vì sức khỏe của Hoàng thượng, thiếp nghĩ Hoàng hậu có thể hiểu được chứ?" Phùng Quý phi với vẻ mặt tươi cười, nhẹ nhàng nói với Hoàng hậu.

Nhưng những lời nói ra lại khiến Hoàng hậu không thể phản bác.

Trước đây Hoàng thượng nhìn bà còn không thèm liếc mắt một cái, thậm chí còn trực tiếp bảo bà cút đi.

Bởi vậy còn vì tức giận mà ngất xỉu, chính vì chuyện này mà bà bị các đại thần khiển trách rất lâu, từ đó về sau bà rất ít khi đến đây.

Nhưng bây giờ nghe Phùng Quý phi nói vậy, bà thật sự không nén được giận. "Ngươi..." "Người đâu, tiễn khách." "Hoàng hậu cứ đi làm việc của mình đi, cung thiếp không hoan nghênh ngươi." Hoàng hậu cười lạnh một tiếng, bà ta muốn xem tiện nhân này còn có thể kiêu ngạo đến bao giờ.

Chỉ cần Hoàng thượng chết, bà ta sẽ lập tức bắt người phụ nữ này đến Hoàng lăng canh giữ Hoàng thượng, không phải tình cảm tốt đẹp lắm sao?

Vậy thì cùng nhau đi theo đi.

Chỉ cần không còn người phụ nữ này, mấy đứa con khác, bà ta muốn xử lý thế nào mà chẳng được?

Nghĩ vậy, tâm trạng Hoàng hậu cuối cùng cũng tốt hơn một chút, nhìn Phùng Quý phi nói: "Đã vậy thì thiếp cáo từ.

Phùng Quý phi phải chăm sóc Hoàng thượng thật tốt, tuyệt đối đừng để Hoàng thượng xảy ra chuyện.

Nếu không, cái mạng của ngươi cũng sẽ không còn." "Không làm phiền Hoàng hậu lo lắng, nếu có thể, thiếp nguyện ý ở bên Hoàng thượng." Lời này không phải nói cho Hoàng hậu nghe, vì bà ấy thật sự nghĩ như vậy. "Thiếp sẽ chờ xem." Bà ta muốn xem Phùng Quý phi có thật sự nguyện ý cùng Hoàng thượng chết không.

Sau khi Hoàng hậu rời đi, Phùng Quý phi thở phào nhẹ nhõm.

Bà vú bên cạnh Phùng Quý phi lo lắng nói: "Nương nương, tình trạng của Hoàng thượng không tốt lắm, sau này chúng ta phải làm sao đây?" Những thái y có quan hệ tốt với họ và trung thành với Hoàng thượng đều bị Hoàng hậu dùng đủ loại lý do đuổi đi rồi, hiện tại những người họ có thể tìm được đều là người của Hoàng hậu.

Bọn họ thật sự không còn cách nào.

Nếu cứ tiếp tục kéo dài thế này, e rằng Hoàng thượng sẽ không ổn. "Không cần lo lắng." Thần y mà con trai bà tìm đến lợi hại như vậy, sẽ không có chuyện gì đâu.

Quả nhiên, không lâu sau, Phùng lão tướng quân liền dẫn Bạch Liễu đi ra. "Cha, sao rồi?" "Thần y, Hoàng thượng không sao rồi chứ?" Phùng Quý phi vội vàng đứng dậy nói. "Không sao rồi, đây là thuốc điều dưỡng, sau này ăn vài ngày là được." "Tốt quá rồi." Bà vú bên cạnh ngơ ngác nhìn Bạch Liễu, đây không phải thiếu gia Thiên Tường sao?

Khi nào thì biến thành thần y rồi?

Đương nhiên những lời không nên hỏi thì bà cũng sẽ không hỏi. "Thần y, Hoàng thượng khi nào thì tỉnh lại?" "Đã tỉnh rồi." Phùng Quý phi vừa nghe thấy, không kịp nói nhiều với Bạch Liễu, vội vàng đi vào.

Quả nhiên, đi đến bên giường liền thấy Hoàng thượng đã mở mắt.

Nước mắt bà ấy lập tức rơi xuống: "Hoàng thượng, người cuối cùng cũng không sao rồi, người làm thiếp sợ chết khiếp." "Không cần lo lắng, trẫm không sao." "Đi gọi nhạc phụ và thần y vào đây." Hoàng thượng nhìn Phùng Quý phi khóc mà có chút đau lòng, đặc biệt là vẻ mặt tiều tụy của bà.

Xem ra gần đây chăm sóc ông thật sự rất vất vả. "Khoảng thời gian gần đây đã vất vả cho ái phi rồi." Phùng Quý phi vội vàng lắc đầu: "Thiếp không vất vả, chỉ cần Hoàng thượng không sao, thì hơn mọi thứ." "Thiếp sẽ đi gọi cha vào đây." Rất nhanh, Phùng Quý phi ra ngoài gọi Phùng lão tướng quân và Bạch Liễu.

Dưới sự giúp đỡ của Phùng Quý phi, Hoàng thượng ngồi dậy nhìn lão tướng quân: "Nhạc phụ, khoảng thời gian trẫm trúng độc, làm phiền ông đã gánh vác triều đình rồi." Ông tin rằng, triều đình hiện tại vẫn không có vấn đề gì lớn, đều là nhờ nhạc phụ và những người khác giúp đỡ.

Nếu không, triều đình này đã là thiên hạ của tiện nhân Hoàng hậu rồi. "Hoàng thượng không cần nói những lời này với lão thần, đây đều là những việc lão thần nên làm." "Thần y không biết ngài có loại thuốc nào có thể khiến tình trạng sức khỏe của trẫm giống như bị trúng độc không?" Ông muốn xem Hoàng hậu bọn họ còn có thể làm ra chuyện gì nữa. "Không vấn đề gì, chuyện này đơn giản thôi." Bạch Liễu lấy ra một viên thuốc đưa cho Hoàng thượng.

Hoàng thượng không chút do dự ăn vào, không hề nghi ngờ viên thuốc này có vấn đề hay không.

Bạch Liễu đối với sự tin tưởng của Hoàng thượng vẫn rất vui vẻ. "Viên thuốc này sau khi uống vào, trừ phi là gia chủ và thần y chúng tôi đến, nếu không sẽ không ai biết được, đặc biệt là các thái y bên ngài." "Tốt quá rồi, đa tạ thần y.

À, thần y có thể đi xem con trai của trẫm được không?" Hoàng thượng với vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Bạch Liễu hỏi. "Mục đích tôi đến đây ngoài việc chữa bệnh cho ngài ra, còn phải chữa bệnh cho nhị hoàng tử nữa." "Thật sao?" Thật là tốt quá rồi, con trai ông cũng có khả năng hồi phục rồi. "Ngài nên may mắn vì có một người con trai tốt, nó có một người em trai tốt, là Tam hoàng tử đã đến cầu Vương gia để gia chủ chúng tôi giúp đỡ đó." Bạch Liễu trực tiếp nói.

Hoàng thượng không nhịn được cười, đối với người con trai Trần Phi này ông vô cùng hài lòng.

Không đúng, phải nói là bốn người con trai mà Phùng Quý phi sinh cho ông, ông đều rất yêu thích và hài lòng. "Mẫu phi, chúng con đến rồi, phụ hoàng hôm nay đỡ hơn chưa ạ?" Hoàng thượng vừa định nói gì đó, thì nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng của lão Tứ và lão Ngũ.

Phùng Quý phi đi ra ngoài, nhìn hai người con trai song sinh của mình cười nói: "Phụ hoàng của các con đã tỉnh rồi." Hai đứa trẻ song sinh vừa nghe liền mắt sáng rỡ, vội vàng chạy vào.

Nhìn Hoàng thượng đang ngồi trên giường, bọn chúng không thể vui mừng hơn: "Phụ hoàng, người tỉnh rồi!

Người đã lâu rồi không ăn cơm cùng chúng con." "Đợi phụ hoàng khỏi hẳn rồi sẽ ăn cơm cùng các con.

Gần đây các con có nghe lời mẫu phi và ngoại công không?" "Có ạ." "Vậy thì tốt." "Biểu ca, anh cũng ở đây ạ." Hai đứa trẻ song sinh nhìn Bạch Liễu vội vàng chào hỏi. "Anh không phải biểu ca, anh là ai?" Một hoàng tử khác nhíu mày nhìn Bạch Liễu với ánh mắt vô cùng cảnh giác. "Ca ca, đây vốn dĩ là biểu ca mà." "Không phải, trên người anh ta có mùi thuốc, biểu ca không có mùi này." Thị giác của Tứ hoàng tử từ nhỏ đã khác thường, cho dù là mùi rất nhỏ cũng có thể phân biệt được.

Bạch Liễu nhướng mày nhìn bọn họ: "Cặp song sinh này của Hoàng thượng rất không tệ." "Tiểu Tứ đừng vô lễ, vị này là thần y, là người mà Tam ca con mời đến để chữa bệnh cho phụ hoàng và nhị ca.

Chương 2129

Phụ hoàng có thể tỉnh lại đều là công lao của cậu ấy." Tứ hoàng tử nghe Hoàng thượng nói người này vậy mà là thần y, vội vàng cúi người xin lỗi: "Thần y, xin lỗi, vừa rồi thái độ của con không tốt." "Oa, tại sao anh lại giống biểu ca con vậy?" "Cái này gọi là dịch dung." "Có vẻ rất thú vị, chúng con có học được không ạ?" "Không được." Tứ hoàng tử nghiêm túc suy nghĩ một lúc, đột nhiên quỳ xuống đất: "Con có thể nhận anh làm sư phụ không?" Bạch Liễu nhướng mày nhìn Tứ hoàng tử: "Tại sao con muốn nhận ta làm sư phụ?" "Con muốn học y, chỉ cần con học được y thuật như anh, sau này con sẽ không sợ phụ hoàng và ca ca xảy ra chuyện nữa." Khoảng thời gian phụ hoàng hôn mê, cậu bé thật sự rất sợ hãi, sợ phụ hoàng cũng giống như bà ngoại, ngủ rồi sẽ không tỉnh lại nữa.

Bạch Liễu quay đầu nhìn Hoàng thượng và Phùng Quý phi, có chút đau đầu hỏi: "Các ngài cũng đồng ý cho con trai mình học y với tôi sao?

Nếu nó muốn học y với tôi, thì phải cùng tôi rời Trần quốc về Bạch gia." Hoàng thượng nhíu mày nhìn hai người con trai mình, vừa định nói gì thì Tứ hoàng tử đã mở lời: "Phụ hoàng, con muốn học y, như vậy con có thể bảo vệ ca ca, đệ đệ, còn có thể bảo vệ người và mẫu phi." "Phụ hoàng, con cũng muốn học bản lĩnh." Ngũ hoàng tử cũng không ngừng mở lời. "Được thôi, thần y không thì ông xem thử hai tiểu tử nhà trẫm có thiên phú không, nếu có thì..." Để con đi Bạch gia bọn họ cũng chấp nhận, chỉ cần con có thể học được bản lĩnh thì được.

Dù sao hai đứa nhỏ này không có duyên với ngai vàng, tổng cộng cũng phải học chút gì đó.

Dù không nỡ nhưng nhẫn nhịn là được.

Bạch Liễu thấy bọn họ đều đồng ý, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi có thể cho các con một cơ hội." "Cơ hội gì ạ?" Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử kích động hỏi. "Học thuộc lòng sách." "Chỉ đơn giản vậy thôi sao?" Ngũ hoàng tử tò mò hỏi.

Trí nhớ của cậu bé và ca ca rất tốt, bọn họ học thuộc lòng sách luôn là nhanh nhất và tốt nhất.

Phụ hoàng mỗi lần đều khen ngợi bọn họ.

Bạch Liễu từ trong túi thuốc của mình lấy ra mấy quyển sách, trong đó có hai quyển dày đến ba tấc. "Năm ngày, học thuộc xong tôi sẽ nhận các con làm đồ đệ.

Không chỉ tôi dạy các con, tôi còn có thể để gia chủ cũng dạy các con, ngay cả võ công những thứ này cũng có thể." Bạch Liễu đặt sách dược liệu xuống bên cạnh, nhìn hai đứa trẻ nói.

Hai đứa trẻ nhìn quyển sách dày như vậy, biểu cảm có chút ngây ngốc: "Dày thế sao?

Học thuộc hết ạ?" "Đúng vậy, đây là sách dược liệu, nếu các con muốn học y, những thứ cần học thuộc còn nhiều hơn thế này rất nhiều.

Nếu các con ngay cả chút này cũng không học thuộc được, vậy thì các con đừng theo tôi học y nữa." Bạch Liễu không khách khí nói.

Tứ hoàng tử nghiêm túc mở lời: "Con có thể làm được." Ngũ hoàng tử cũng vội vàng nói: "Ca ca làm được con cũng làm được." "Tốt, vậy năm ngày sau tôi sẽ đến kiểm tra.

Tôi đang ở Ngọc Vương phủ cùng gia chủ.

Ngọc Vương phủ có rất nhiều thần y, bọn họ đều không tiếc công sức dạy dỗ thế hệ sau.

Cho nên có nắm bắt được cơ hội này hay không thì phải xem các con có bản lĩnh hay không." Bạch Liễu nhìn hai đứa trẻ nói.

Nghe những lời này, Hoàng thượng có chút kinh ngạc: "Ý là sau này bọn chúng rất có khả năng được Ngọc Vương chỉ dạy?" "Không sai, trẻ con trong Vương phủ đều do Vương gia chỉ dạy, bất kể là đệ tử thu nhận, hay là con cháu trong nhà đều như vậy." Hai đứa trẻ này mới bảy tuổi, đang là lúc học tập.

Nếu nắm bắt được cơ hội này, thiên phú cũng không thấp thì tương lai có thể có thành tựu không nhỏ. "Con nhất định có thể." Tứ hoàng tử biết Ngọc Vương là ai.

Người cậu bé sùng bái nhất ngoài phụ hoàng ra chính là Ngọc Vương.

Nhìn Tứ hoàng tử đột nhiên có chút kích động, Bạch Liễu cảm thấy có chút khó hiểu: "Đây là tình huống gì?" "Đứa trẻ này ngoài trẫm ra, người sùng bái nhất chính là Ngọc Vương.

Bây giờ biết mình có cơ hội học tập cùng Ngọc Vương, nó đương nhiên kích động rồi." Hoàng thượng bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Tuy nhiên Ngọc Vương quả thực rất xuất sắc, điểm này không có gì phải phủ nhận.

Thì ra là người sùng bái Vương gia à. "Vậy con càng phải nỗ lực hơn nữa." "Con sẽ cố gắng." "Hoàng thượng, lão thần xin đưa thần y đến chỗ nhị hoàng tử một chuyến, xem sớm một chút cũng có thể điều trị sớm một chút." Thấy Hoàng thượng có điều muốn dặn dò Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, Phùng lão tướng quân vội vàng nói. "Làm phiền nhạc phụ rồi." "Không phiền." Bạch Liễu cùng Phùng lão tướng quân rời cung, sau đó đi đến phủ đệ của nhị hoàng tử.

Khi vào trong, thấy người tùy thân chăm sóc nhị hoàng tử vẻ mặt đầy lo âu, Bạch Liễu vội vàng bước tới: "Quản gia, nhị hoàng tử sao vậy?" "Tướng quân, ngài cuối cùng cũng đến rồi, ngài đi xem Điện hạ đi." "Chuyện gì vậy?" "Hôm nay Hoàng tiểu thư đến rồi, cô ta đến để hủy hôn với Điện hạ, nói không thể để Điện hạ cứ thế này mà làm lỡ dở cô ta.

Sau đó tôi cho người đi hỏi thăm một chút, thì ra Hoàng gia đã bắt tay với Hoàng hậu rồi." Quản gia bất đắc dĩ nói.

Nghe những lời này, sắc mặt Phùng lão tướng quân vô cùng khó coi: "Ta đi xem nhị Điện hạ đây." Phùng lão tướng quân dẫn Bạch Liễu vào trong, đi đến thì thấy nhị hoàng tử đang ngồi bên hồ nước. "Tiểu Húc, con đang làm gì vậy?" Lão tướng quân bước tới lo lắng hỏi.

Trần Húc quay đầu nhìn Phùng lão tướng quân, ánh mắt vô cùng trống rỗng.

Cậu và Hoàng tiểu thư là thanh mai trúc mã, hai người từ nhỏ đã có hôn ước, kết quả bây giờ lại...

Cậu cúi đầu nhìn chân mình, cậu từng nghĩ chân mình có vấn đề, chỉ cần vị hôn thê còn ở bên mình thì mọi chuyện đều không đáng kể, nhưng cuối cùng lại... "Tiểu Húc đừng buồn, đại trượng phu lo gì không có vợ." "Ông ngoại, người xem con thế này, ai sẽ nhìn trúng một kẻ phế vật như con chứ?" "Ai nói Tiểu Húc nhà ta là phế vật?

Tiểu Húc nhà ta là thiên tài số một của Trần quốc, trước đây là vậy, bây giờ là vậy, tương lai cũng là vậy." Phùng lão tướng quân nhìn cháu ngoại của mình, nghiêm túc nói. "Ông ngoại đừng an ủi con nữa, con bây giờ có khác gì một phế nhân đâu?" Chân cậu đã bị phế rồi, thật sự không tốt như ông ngoại nói. "Chân con vẫn còn cứu được, tiểu Phi không phải đã đến Huyền quốc rồi sao?

Nó đã đến Ngọc Vương phủ cầu xin Ngọc Vương, tìm thần y đến chữa bệnh cho con.

Đó là thần y của Bạch gia, chỉ đứng sau gia chủ Bạch gia, con sẽ khỏi thôi." Nhìn cháu ngoại mình biến thành thế này, ông thật sự rất hận người của Hoàng gia.

Rõ ràng cháu ngoại đang ở thời điểm tăm tối nhất, kết quả có người lại coi thường tất cả, nhất định phải đến lúc này để đâm thêm một nhát dao. "Ông ngoại, không cần nữa đâu." Trần Húc lắc đầu.

Cậu đã tìm rất nhiều đại phu rồi, nhưng cậu vẫn không nhận được kết quả mình mong muốn, chân cậu vẫn cứ như vậy.

Cho dù có bao nhiêu đại phu đến cũng đều như vậy. "Tiểu Húc, con không thể để công sức của đệ đệ con uổng phí được chứ?" Phùng lão gia tử nhíu mày nhìn cháu ngoại mình bất đắc dĩ nói.

Bạch Liễu nhíu mày nhìn Trần Húc, một lát sau mới nói: "Xem ra đệ đệ của ngươi quỳ xuống cầu Vương gia để gia chủ chúng tôi tìm người đến chữa bệnh cho ngươi là nhầm rồi." Trần Húc nghe những lời này đột nhiên trừng to hai mắt, quay đầu nhìn Bạch Liễu, không dám tin hỏi: "Anh nói cái gì?

Đệ đệ của tôi quỳ xuống cầu Ngọc Vương?" Bạch Liễu rất bình tĩnh gật đầu: "Đúng vậy, để ngươi có thể đứng dậy trở lại, nó đã tìm Vương gia nửa tháng trời, số lần quỳ xuống trước mặt Vương gia không dưới năm lần.

Chính vì Vương gia thấy nó thành tâm, nên mới đồng ý bảo gia chủ chúng tôi đi nói chuyện." "Một hoàng tử vậy mà vì chữa bệnh cho ngươi mà trực tiếp quỳ xuống, kết quả ta đến rồi mà ngươi ngay cả dũng khí thử một lần cũng không có.

Khổ tâm của đệ đệ ngươi coi như hoàn toàn uổng phí rồi." Bạch

Liễu châm chọc nói. "Nó còn muốn đợi ngươi khỏi bệnh rồi có thể gánh vác Trần quốc, bảo vệ cha mẹ và hai đứa em trai nhỏ tuổi của ngươi nữa." Trần Húc ngây người nhìn Bạch Liễu, tiểu Phi sao có thể làm chuyện như vậy?

Tiểu Phi là một người kiêu ngạo như thế, sao có thể như thế được? "Nó sao có thể..." "Vấn đề này gia chủ chúng tôi cũng từng hỏi, Tam hoàng tử nói, ca ca của nó là một thiên tài kinh tài diễm diễm, tuy không sánh bằng Vương gia chúng tôi, nhưng cũng là một người vô cùng xuất sắc, cũng là một người ca ca vô cùng tốt.

Chương 2130

Nó không muốn thấy ngươi vì chuyện này mà trở nên u sầu không vui.

Chỉ là bây giờ xem ra đệ đệ ngươi đã nghĩ nhiều rồi, ngươi chính là một kẻ nhu nhược, một kẻ nhu nhược không dám đối mặt với hiện thực." Chẳng qua chỉ là bị vị hôn thê hủy hôn thôi, có gì to tát đâu?

Chuyện như vậy trên đời này nhiều lắm, chỉ vì chuyện này mà sống chết, đây không phải yếu đuối thì là gì?

Phùng lão tướng quân cũng không ngờ Trần Phi lại có thể làm được đến mức này, vậy mà quỳ xuống cầu Ngọc Vương, đứa bé này vì tìm đại phu rốt cuộc đã chịu bao nhiêu ấm ức?

Nhìn Trần Húc ở bên cạnh, Phùng lão gia tử bây giờ cũng cảm thấy nếu Trần Húc vẫn cứ phản đối không chịu chữa bệnh, thì cậu ta thật sự là không biết tốt xấu.

Trần Húc ngây người nhìn Bạch Liễu: "Đệ đệ của tôi sao có thể như vậy..." "Sao lại không thể?

Mục đích đệ đệ ngươi làm như vậy chỉ là muốn để người ca ca ngày xưa của nó quay trở lại mà thôi, suy nghĩ của nó không sai, sai vẫn luôn là ngươi.

Ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, nếu ngươi sau này vẫn quyết định không muốn chữa bệnh, vậy ta cũng không có gì để nói, ít nhất ngươi thế nào cũng không liên quan gì đến ta." Bạch Liễu vô vị nói. "Phùng lão tướng quân, chúng ta đi thôi." Bạch Liễu nhìn Phùng lão tướng quân nói.

Phùng lão tướng quân muốn nói gì đó nhưng bị Bạch Liễu ngăn lại.

Bạch Liễu hiểu ý gật đầu, anh ấy dường như đã hiểu ý mình.

Thở dài một hơi nặng nề, lão tướng quân thất vọng nhìn Trần Húc: "Con hãy suy nghĩ kỹ đi, có phải con muốn để mọi nỗ lực của tiểu Phi đều uổng phí không?" "Con..." "Được rồi, chúng ta cũng không làm phiền con nữa.

Nếu con cảm thấy sau này cứ tiếp tục tự hủy hoại bản thân như vậy, thì cứ như vậy đi, chúng ta cũng không có gì để nói, con vui là được." Phùng lão gia tử đau khổ nói.

Nhìn dáng vẻ như vậy của Phùng lão gia tử, trong lòng Trần Húc ít nhiều cũng có chút không thoải mái.

Chỉ là Phùng lão gia tử đã không cho cậu cơ hội nói chuyện, dẫn Bạch Liễu đi luôn.

Sau khi rời khỏi phủ hoàng tử, Phùng lão tướng quân mới nhìn Bạch Liễu: "Thần y, cháu ngoại ta thật sự đã quỳ xuống cầu Ngọc Vương sao?" "Không có, tôi nói bừa thôi, nhưng nếu Vương gia không đồng ý, có lẽ nó thật sự sẽ làm như vậy.

Ông nên biết cháu ngoại của ông coi trọng người thân của mình đến mức nào chứ." Phùng lão tướng quân đồng tình gật đầu, đúng vậy, cháu ngoại là như thế, nó không quan tâm danh lợi địa vị, thứ nó quan tâm chỉ có người thân.

Thật sự mà nói để làm chuyện như vậy, nó hoàn toàn có thể làm được. "Ông nói nó có thể nghĩ thông suốt không?" Phùng lão tướng quân vẫn còn có chút lo lắng nói.

Đối với điều này, Bạch Liễu cười lạnh nói: "Nếu đã như vậy mà nó còn không nghĩ thông suốt, thì các ông hãy bỏ rơi người này đi, người này hoàn toàn hết cứu rồi." "Một người phụ nữ như vậy sớm bỏ đi chẳng phải sớm tốt hơn sao?

Tại sao phải đau khổ đến thế?" Bạch Liễu không thể hiểu được.

Người ta đã đạp mũi lên mặt rồi, cậu ta còn ở đây thất thần, làm vậy cho ai xem chứ?

Trừ những người tốt với cậu ta sẽ đau lòng lo lắng ra, ai còn quản sống chết của cậu ta nữa chứ.

Phùng lão tướng quân cảm thấy Bạch Liễu nói rất đúng, nếu Trần Húc thật sự không nghĩ thông suốt, thì bọn họ dù làm bao nhiêu chuyện cũng đã vô ích rồi.

Sau khi Phùng lão tướng quân và Bạch Liễu cùng rời đi, Trần Húc suy nghĩ những lời Bạch Liễu nói.

Đệ đệ là một người kiêu ngạo như vậy, vậy mà vì cậu mà quỳ xuống cầu Ngọc Vương, điều này làm tiểu Phi sao có thể chấp nhận được?

Nếu cậu không chấp nhận, tiểu Phi biết được sẽ không rất thất vọng sao?

Tiểu Phi rõ ràng không thích những chuyện này, vì cậu xảy ra chuyện nên tiểu Phi phải gánh vác tất cả.

Cậu khẽ thở dài, ngồi bên hồ nước không biết phải làm sao cho phải.

Quản gia đi đến thấy Trần Húc như vậy không khỏi có chút lo lắng: "Điện hạ, ngài sao vậy?

Có phải xảy ra chuyện gì không?" "Tiểu Phi vì tìm thần y đến chữa chân cho ta, nó đã quỳ xuống cầu Ngọc Vương." Trần Húc lẩm bẩm nói.

Nghe những lời này, quản gia kinh ngạc: "Cái gì?

Tam hoàng tử ngài ấy..." "Điện hạ, vậy ngài đã đồng ý chưa?" "Ta chưa đồng ý." Nghe những lời này, quản gia lập tức thất vọng: "Tại sao chứ?

Đây là cơ hội mà Tam Điện hạ đã vất vả cầu xin mới có được, ngài cho dù không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho Hoàng thượng, nương nương và mấy đứa em trai của ngài chứ." "Chỉ cần ngài khỏe lại, mới có thể bảo vệ bọn họ, Điện hạ, ngài nghĩ xem Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử mới bảy tuổi thôi." Bọn chúng đều còn là trẻ con.

Nếu để Thái tử làm Hoàng thượng, bọn chúng còn có thể sống sót sao?

Nghe lời quản gia nói, Trần Húc im lặng không nói gì.

Đúng vậy, lão Tứ và lão Ngũ đều mới bảy tuổi, nếu bọn chúng cũng xảy ra chuyện...

Trần Húc không dám nghĩ tới. "Điện hạ, lão nô không biết Hoàng tiểu thư đã nói gì với ngài, nhưng ngài phải nhớ rằng bên cạnh ngài còn có những người thân này, ngài không thể vì những lời cô ta nói mà tự hủy hoại bản thân.

Nếu ngài cứ như vậy, ngài để Hoàng thượng và nương nương phải làm sao đây?" Quản gia nhìn Trần Húc bất đắc dĩ nói.

Trần Húc nghĩ những lời quản gia nói, đúng vậy, cậu còn có cha mẹ và đệ đệ cần chăm sóc, không thể tiếp tục như thế này nữa. "Điện hạ, ngài hãy suy nghĩ kỹ đi, nếu ngài nghĩ thông suốt thì lão nô sẽ đưa ngài đến phủ tướng quân, cầu thần y chữa chân cho ngài.

Ngài không thể phụ tấm lòng của Tam hoàng tử được." Nếu để Tam hoàng tử biết được trong lòng sẽ đau khổ biết bao.

Trần Húc hít sâu một hơi: "Ta biết rồi." Cậu quả thật cần suy nghĩ kỹ về chuyện này.

Thấy Trần Húc đã có ý định trong lòng, quản gia yên tâm hẳn.

Điều ông an tâm nhất chính là Trần Húc.

Giờ thấy Trần Húc như vậy, ông cũng thanh thản rồi. "Vậy Điện hạ cứ suy nghĩ kỹ, lão nô xin cáo lui trước." Ông cần đi chuẩn bị thật tốt, phòng khi Trần Húc nghĩ thông suốt và họ muốn ra ngoài.Sau khi quản gia rời đi, Trần Húc nhìn những con cá chép trong ao, đột nhiên không kìm được bật cười.

Cười xong, mày cậu hơi nhíu lại, cảm thấy bất đắc dĩ về chuyện này.

Cậu thật sự không biết vị thần y kia là do Trần Phi đã dùng cách đó để mời về.

Trong lòng cậu vừa đau xót, lại vừa thấy ấm áp, vì tất cả những gì em trai đã làm cho cậu.

Phải rồi, em ấy vì cậu mà ngay cả mặt mũi của mình cũng không cần, cậu còn có gì mà phải đau khổ nữa chứ?

Bây giờ không phải lúc để cậu bi lụy sầu não, mà là lúc cậu phải chuyên tâm chữa trị, sau đó làm chỗ dựa cho các em.

Quản gia nói không sai, không có vị hôn thê, cậu vẫn còn phụ hoàng và mẫu phi, còn ba đứa em trai ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Lại còn có ông ngoại và các cậu đối xử tốt với cậu.

Chương 2131

Có những người này rồi, còn việc người khác thế nào, thật ra đã không còn quá quan trọng với cậu nữa phải không?

Nghĩ thông suốt xong, Trần Húc thở phào nhẹ nhõm, nỗi uất ức phẫn nộ trong lòng cuối cùng cũng biến mất.Đến tối, khi quản gia gặp lại Trần Húc, ông phát hiện tâm trạng Trần Húc đã tốt hơn rất nhiều, vẻ u ám trong mắt cũng tan biến. "Điện hạ đã nghĩ thông suốt rồi ư?" Quản gia nhìn Trần Húc đầy mong đợi, nếu điện hạ có thể nghĩ thông vào lúc này thì đó mới là chuyện tốt. "Ta đã nghĩ thông rồi, ngày mai chúng ta sẽ đến nhà ông ngoại." "Tốt, tốt!" Quản gia mừng rôn, từ khi chân điện hạ bị thương, ông đã lâu lắm rồi không được vui vẻ như vậy.

Giờ thấy điện hạ vui, ông cũng vui lây.Ngày hôm sau, khi Trần Húc xuất hiện ở phủ Tướng quân, Bạch Khởi một chút cũng không ngạc nhiên.

Lúc này, Trần Phi vừa từ Ngọc Vương phủ đi ra.

Duỗi lưng một cái, Trần Phi nhìn đám đông trước mặt, khẽ cười.

Thị vệ phía sau có chút khó hiểu nhìn Trần Phi, không biết điện hạ bị làm sao.

Sao đột nhiên lại bật cười? "Điện hạ đang cười gì vậy?""Không có gì, ta nghĩ lúc này phụ hoàng hẳn đã không sao rồi, còn huynh trưởng chắc cũng đã bắt đầu chữa trị.

Ta thật tò mò không biết khi họ biết tin này sẽ có phản ứng gì." Trần Phi cười khẽ.

Y đã nóng lòng muốn xem Trần Vũ sẽ có biểu cảm thế nào khi biết y đã cầu được cơ hội này.

Thị vệ bên cạnh im lặng không nói gì.

Không thể không thừa nhận suy nghĩ của Tam hoàng tử rất đúng, nếu để Thái tử biết được, e là lại phải lo sốt vó rồi. "Đi thôi, chúng ta về thôi.

Huyền quốc này cũng có nhiều đồ tốt đấy chứ, đợi khi nào chúng ta về sẽ chuẩn bị chút quà cho hai tiểu gia hỏa kia." Nghĩ đến hai đứa em trai bảy tuổi, Trần Phi đầy ý cười trong mắt.

Y bắt đầu tìm kiếm xem sau khi về sẽ chuẩn bị quà gì cho hai đứa em. "Là Điện hạ tặng, hai tiểu điện hạ nhất định sẽ thích." Thị vệ của Trần Phi cười nói.

Bởi vì hai tiểu điện hạ của họ thật sự rất ngoan ngoãn và hiểu chuyện. "Đúng vậy, trước khi đi chúng ta sẽ đến mua, bây giờ thì về hành cung trước đã." Y về còn có việc, cũng muốn xem biểu cảm của Trần Vũ sau đó. "Vâng." Hai người vui vẻ trở về hành cung.Nghe vậy, Trần Vũ cuối cùng cũng yên tâm, may mà vẫn kịp. "Vậy thì tốt." Nghe Trần Vũ nói vậy, Trần Phi dùng ánh mắt cực kỳ kỳ quái nhìn Trần Vũ: "Hoàng huynh nói câu đó là có ý gì?

Cái gì mà 'vậy thì tốt'?" "A?

Ta không có ý gì cả." Trần Vũ biết mình lỡ lời, vội vàng chối.

Trần Phi nheo mắt nhìn dáng vẻ Trần Vũ: "Nhưng mà nói đến đây, từ khi ta nói đã nhận được sự giúp đỡ của Ngọc Vương, huynh hình như không được vui lắm, sao vậy?

Hoàng huynh lẽ nào không muốn Ngọc Vương đồng ý giúp chúng ta ư?" "Làm... làm sao có thể chứ?" Dù có nghĩ gì lúc này y cũng không thể nói ra. "Vậy thì tốt nhất, ta thấy Hoàng huynh không vui như vậy, ta còn tưởng Hoàng huynh rất bất mãn với ta, và cả việc ta tìm người chữa bệnh cho phụ hoàng.

Nhưng Vương gia thấy ta thành tâm, ngài ấy còn đồng ý cho người giúp huynh trưởng khám bệnh nữa đấy, Hoàng huynh thấy thế nào?" Y chính là muốn Trần Vũ biết.

Những người họ làm tổn thương sẽ không sao cả, kẻ gặp chuyện chỉ có thể là họ. "Huynh nói gì?

Tô Ngọc ngay cả lão nhị cũng muốn giúp chữa trị?" Trần Vũ hỏi với vẻ mặt âm trầm.

Cái Ngọc Vương này sao mà đáng ghét vậy?

Chuyện gì cũng muốn xen vào?Trần Phi gật đầu: "Đúng vậy, nói là đến lúc đó sẽ cùng đi khám.

Ngọc Vương này cũng tốt bụng ghê, Hoàng huynh nói xem có đúng không?" Trần Phi vờ như không thấy sắc mặt âm trầm của Trần Vũ, ngược lại còn cười nói.

Điều Trần Vũ ghét nhất bây giờ là gì, đó chắc chắn là có người làm gián đoạn tiến độ công việc của y. "Phải." Câu này hầu như là thốt ra từ kẽ răng. "Ta cũng thấy Ngọc Vương rất tốt, trước đây còn nghe người ta nói ngài ấy khó gần, giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

Ta thấy chắc là có kẻ cố ý nói thế, chỉ muốn phá hoại danh tiếng của Ngọc Vương thôi." Trần Phi lẩm bẩm nói.

Những lời lẩm bẩm này Trần Vũ nghe rõ mồn một.

Nghe vậy, sắc mặt Trần Vũ không mấy dễ coi, ánh mắt nhìn Trần Phi cũng mang theo sự tức giận: "Sao?

Cậu đang nói ta ư?"Những lời như vậy y đã từng nói với Trần Phi, giờ Trần Phi lại nói bóng nói gió ở đây là sao? "Không có mà, Hoàng huynh thật sự hiểu lầm ta rồi.

Huynh xem, khi nào ta nói huynh?

Chỗ nào ta nhắc đến tên huynh?

Chẳng phải là không có sao?" Trần Phi lắc đầu vẻ bất đắc dĩ, cảm thấy Trần Vũ thật sự quá nhạy cảm. "Hoàng huynh, ta đang nói người ngoài kia, chứ không phải nói huynh.

Huynh đừng nhạy cảm quá thế, huynh như vậy thật sự không tốt đâu." Trần Phi bất lực nói.

Những lời này, nếu nghe kỹ và suy nghĩ, e là có thể làm Trần Vũ tức chết."Ngài ấy thật sự nói vậy sao?

Muốn chữa trị cho lão nhị?" Trần Vũ tiếp tục hỏi. "Cái này thì đương nhiên rồi.

Nhưng mà Hoàng huynh, huynh hình như không vui lắm à?

Đây là vì sao?" Trần Phi cau mày, nghi hoặc hỏi Trần Vũ. "Làm sao có thể chứ?

Lão nhị khỏe lại thì chúng ta đương nhiên vui rồi." Trần Vũ nặn ra một nụ cười không giống cười, nhìn Trần Phi nói.

Chương 2132

Trần Phi bật cười: "Ta đã nói mà, Hoàng huynh sao lại không vui chứ?

Dù sao trước đây Hoàng huynh cũng từng nói rồi, sau khi tìm được thần y sẽ giúp huynh trưởng mời ngài ấy.

Bây giờ Hoàng huynh chưa tìm được thần y mà ta đã tìm được rồi, huynh hẳn phải vui mừng cho chúng ta chứ?

Dù sao chuyện này cũng không cần làm phiền Hoàng huynh giúp đỡ nữa, Hoàng huynh nói xem có đúng không?"Trần Phi nói những lời này chính là cố ý nói cho Trần Vũ nghe, chỉ muốn Trần Vũ biết, không phải ai cũng có thể ức hiếp bọn họ.

Càng muốn Trần Vũ biết rằng, chỉ cần Trần Húc khỏe lại, thì cái vị trí Thái tử này của y sẽ danh bất chính ngôn bất thuận, mà còn chẳng là gì cả. "Đương nhiên." Trần Vũ bây giờ gần như sắp tức chết rồi.

Nhưng trớ trêu thay bản thân y lại chẳng có chút cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn, không chỉ phải nhìn mà còn phải phụ họa theo lời y, ngoài ra còn phải giả vờ rất vui vẻ.

Tình cảnh này quả thực sắp bức y phát điên rồi."Chúc mừng rồi, không có việc gì nữa ta xin phép đi trước." Nói xong, y quay người rời đi.

Trần Vũ lo lắng nếu mình không đi nữa, cuối cùng sẽ trực tiếp ra tay với Trần Phi. "Đi thong thả không tiễn." Đợi khi không còn thấy bóng dáng y nữa, thị vệ bên cạnh mới không kìm được bật cười. "Điện hạ nhìn xem dáng vẻ của Thái tử vừa nãy kìa?

Thật buồn cười chết mất." Thị vệ cười không ngớt.

Vị Thái tử này chính là không muốn Hoàng thượng và Nhị hoàng tử khỏe lại, dù sao sau khi khỏe lại, liệu cái vị trí Thái tử này của y có còn giữ được không, tất cả đều phải xem tâm trạng của Nhị hoàng tử.

Để ngăn chặn việc mình mất đi ngôi vị Thái tử, bọn họ chắc chắn sẽ làm gì đó.

Đến lúc đó, bên Hoàng thượng sẽ dễ dàng ra tay."Đúng vậy, chuyện này cũng coi như đã tạm kết thúc, phần còn lại thì xem chúng ta xử lý thế nào." Trần Phi nói đầy ẩn ý.

Thị vệ bên cạnh cũng cười theo.

Đại thần nhanh chóng đến tìm Trần Phi: "Điện hạ, ngài đã làm gì vậy?

Ta thấy Thái tử nổi giận đùng đùng." "Cũng không có gì, chỉ là nói cho y biết Ngọc Vương đã đồng ý giúp ta thôi." Chỉ một tin tức như vậy mà đã có thể khiến Trần Vũ mất kiểm soát, chuyện này cũng khá thú vị.

Đại thần nghe Trần Phi nói nhẹ bẫng như vậy, không kìm được bật cười.

Tam hoàng tử này cũng quá xấu tính rồi, vậy mà còn nói không có gì.

Chuyện như vậy mà Thái tử biết được, y không tức giận mới là lạ thật. "Điện hạ, ngài thật sự quá xấu.""Đây là lợi tức mà bọn họ phải trả lại.

Còn về mọi chuyện khác, đợi huynh trưởng sắp xếp.

Có huynh trưởng ở đây, phụ hoàng lại khỏe mạnh, bọn họ căn bản không phải đối thủ của phụ hoàng và huynh trưởng." Trần Phi nói thẳng thừng.

Vị trí Thái tử này của Trần Vũ vốn dĩ không phải là của y.

Y đã ngồi lâu như vậy rồi, cũng đến lúc trả lại rồi. "Nếu phe Thái tử không đồng ý thì sao?

Dù sao chuyện này cũng khá phiền phức." Đại thần cau mày nói.

Hoàng hậu, Thừa tướng và những người đó đâu phải dễ trêu chọc.

Nếu thật sự xảy ra chuyện, ông có chút lo lắng..."Cái này không thành vấn đề, chỉ cần Trần Vũ ở đây phạm lỗi lớn, sau khi trở về y chắc chắn sẽ phải trả giá đắt.

Chuyện này chúng ta không cần nói, đến lúc huynh trưởng khỏe lại, y lại phạm sai lầm, phụ hoàng muốn thu hồi ngôi vị Thái tử của y cũng chỉ là chuyện một lời nói mà thôi." Dù sao không phải phụ hoàng muốn đoạt ngôi vị Thái tử của y, mà là bản thân y không giữ được, tự mình phạm lỗi.

Huống hồ những chuyện này y đã từng nhắc nhở rồi. "Đúng là như vậy." Đại thần nghĩ đến lời Trần Phi nói, cảm thấy y nói quá đúng.

Trần Vũ làm sai thì bị phạt là phải, nếu sai lầm này lớn hơn một chút thì càng thú vị."Vì vậy chúng ta cứ chờ xem thôi, khi cần thiết thì giúp Huyền quốc một tay.

Đến lúc đó còn cần hai nước chúng ta diễn một vở kịch nữa." Trần Phi nheo mắt nói.

Y đã nghĩ xong chuyện này phải giải quyết thế nào rồi, nhưng sau khi giải quyết xong y lại có chút lo lắng. "Điện hạ trông ngài có vẻ hơi lo lắng?" "Ta muốn diễn kịch với Huyền quốc, để việc Trần Vũ làm sai càng nghiêm trọng hơn.

Như vậy khi y bị phạt, phụ hoàng sẽ có thể dứt khoát ra tay, không cần phải nể mặt Hoàng hậu và Thừa tướng nữa." Trần Phi nói, giọng điệu chẳng hề lo lắng chút nào.

Những lời y nói ra thật sự có thể dọa chết người. "Kiểu này hình như cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Huyền quốc có bằng lòng hợp tác với chúng ta không?" "Cho nên ta mới lo lắng điều này." Chứ không lẽ họ nghĩ y lo lắng chuyện gì khác sao? "..." Đại thần lập tức im lặng, thì ra điện hạ lo lắng vấn đề này à.

Nhưng sau này dường như cũng dễ giải quyết thôi. "Ngày mai khi đi tặng lễ cho Ngọc Vương, sẽ hỏi ý kiến ngài ấy.

Nếu ngài ấy đồng ý thì ta có thể liên hệ phụ hoàng rồi." Trần Phi xoa cằm nói.

Y rất kích động về chuyện này."Vâng." Về phía Trần Vũ, từ khi biết Tô Ngọc đã dám nói ra chuyện này, tâm trạng y liền trở nên cực kỳ tệ, động một chút là nổi nóng.

Cắn ngón tay mình, sắc mặt Trần Vũ có chút khó coi.

Không được, y không thể ngồi yên chờ chết như vậy.

Cái lão già kia chẳng phải muốn trao ngôi vị hoàng đế này cho Trần Húc sao?

Vậy thì y sẽ cho cái lão già đó cùng Trần Húc xuống địa phủ đoàn tụ luôn.

Nghĩ xong, Trần Vũ viết thư cho Hoàng hậu nói về chuyện này, thậm chí còn dặn bà phải chặn hết những đại phu đến đó, tuyệt đối không được để họ đến, càng không được để ai đi thăm cái lão già đó.Chuyện của bọn họ rốt cuộc là thế nào thì người sáng mắt đều nhìn ra được, chỉ là không có chứng cứ nên không thể nói mà thôi.

Bọn họ khó khăn lắm mới đi đến bước này, tuyệt đối không thể để Tô Ngọc tiếp tục can thiệp vào chuyện của họ.

Nếu cứ tiếp tục can thiệp như vậy, y thật sự không biết phải làm sao nữa.

Bây giờ mẫu hậu và những người khác cũng không có ở đây, căn bản không có ai để nói chuyện này với y.

Mày hơi nhíu lại, Trần Vũ có chút lo lắng, vạn nhất phụ hoàng thật sự khỏe lại thì sao?

Chương 2133

Lắc lắc đầu, ánh mắt Trần Vũ đột nhiên trở nên cực kỳ kiên định: "Bất kể thế nào, những gì nên có được, y nhất định phải giành lại!"Nghĩ thông suốt xong, Trần Vũ bắt đầu viết thư cho Hoàng hậu, kể cho bà nghe chuyện bên này, đồng thời dặn bà nhất định phải trông chừng Hoàng thượng và Trần Húc thật kỹ.

Tuyệt đối không được để họ khỏe lại.

Gửi thư đi xong, Trần Vũ mới thở phào nhẹ nhõm.

May mà bọn họ vẫn còn thời gian, nếu không có thời gian thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn chấm dứt.

Về phía Tô Ngọc, y có lẽ cũng nên tìm người rồi, bất kể mục đích Tô Ngọc làm như vậy là gì, nhưng ngài ấy quả thật quá đáng, chuyện của quốc gia khác ngài ấy dựa vào đâu mà xen vào?Tô Ngọc lúc này còn chưa biết, vì ngài ấy đồng ý giúp Trần Phi mà đã bị Trần Vũ căm hận rồi.

Ngày hôm sau, Trần Vũ mang theo một đống đồ đến Ngọc Vương phủ.

Vốn dĩ tưởng rằng Trần Phi hôm nay sẽ không đến, Tô Ngọc nhìn người xông vào với vẻ mặt khó tả, có chút đau đầu nói: "Không phải ta nói ngươi, rốt cuộc ngươi còn muốn làm gì nữa?" Chuyện nên làm thì đã làm rồi, thời gian nên đợi cũng đã đến rồi, rốt cuộc là làm cái quái gì vậy?Nhìn dáng vẻ Tô Ngọc đang cạn lời, Trần Phi khẽ ho một tiếng, ngượng ngùng nói: "Ngọc Vương, ta không có ý gì khác, chỉ là mang chút đồ đến tặng mọi người thôi." Tô Ngọc cứ thế nhìn Trần Phi, không nói một lời.

Dáng vẻ này khiến Trần Phi sợ hãi. "Vương gia, ngài đừng nhìn ta như vậy được không?

Ngài nhìn ta thế này, ta thấy khá đáng sợ đó.""Nói đi, ngươi đến tìm ta rốt cuộc còn có chuyện gì muốn nói?" Tô Ngọc không tin Trần Phi chỉ đơn thuần đến nói mấy lời này, hoặc là tặng chút đồ.

Người này tuyệt đối không có ý tốt.

Trần Phi khẽ ho một tiếng, cực kỳ ngượng ngùng nói: "Cái này... thật ra ta có chuyện muốn tìm ngài." Nam Kiều và những người khác nhìn Trần Phi, Ngọc ca ca vậy mà nói trúng phóc.

Người này đúng là "không có việc thì không đến Tam Bảo Điện" mà.

Quả thật là có chuyện muốn cầu Ngọc ca, nhưng có vẻ y hơi có vấn đề."Ừm?

Ngươi nói thử xem." Trong khi Nam Kiều và những người khác vẫn còn đang nghĩ về chuyện này, Tô Ngọc đã lên tiếng. "Ngọc ca ca sẽ không lại đồng ý yêu cầu kỳ quái nào của y nữa chứ?" Nam Kiều cau mày, có chút bất mãn hỏi.

Ngọc ca ca đối với Trần Phi này có phải quá tốt rồi không?

Nhìn Trần Phi, trong mắt Nam Kiều đầy vẻ chán ghét.Nhìn Nam Kiều như vậy, khóe miệng Trần Phi giật giật.

Y đâu có giành Ngọc Vương với Nam Kiều, mà cô ấy phải làm đến mức này sao?

Như vậy có phải hơi quá đáng rồi không?

Tô Ngọc đánh nhẹ Nam Kiều một cái, dở khóc dở cười giải thích: "Em làm gì vậy?" "Em chỉ là không vui thôi.

Em thấy Ngọc ca ca đối với người này có phải quá bao dung rồi không?

Bạch Khởi, mấy người nói xem có đúng không?" Nam Kiều tự mình thấy chưa đủ, còn muốn tìm Bạch Khởi và những người bên cạnh cùng giúp nói chuyện.

Bạch Khởi và mọi người cực kỳ đồng tình gật đầu. "Nói đúng lắm, đúng là như vậy.""Ngọc ca ca nghe chưa, đây đâu phải mình em nói, Bạch Khởi và mọi người cũng nghĩ vậy đó." Nam Kiều vẻ mặt tủi thân nhìn Tô Ngọc, bĩu môi nói đầy bất mãn.

Tô Ngọc cứ thế nhìn Nam Kiều, trong mắt đầy vẻ bất lực. "Nhóc con này, em biết mình đang nói gì không?" Tô Ngọc không vui nhìn Nam Kiều, giữa ngài ấy và Trần Phi chẳng qua chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Sao đến chỗ Nam Kiều và mọi người lại biến thành một mối quan hệ kỳ quái nào đó rồi? "Em đương nhiên biết." Nam Kiều bĩu môi nói, không phục.

Bất kể bọn họ có quan hệ gì, tóm lại cô bé cứ cảm thấy Ngọc ca ca đối với người này thật sự quá tốt."Ta với y chỉ là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi, có thể kiếm được một chút ích lợi." Tô Ngọc thấy Nam Kiều cần giải thích, bất lực lắc đầu nói.

Đứa em trai nhà mình, tự mình cưng chiều đến mức này, ngài ấy ngoài dỗ dành ra thì còn có thể làm gì nữa? "Thật không?" "Đương nhiên là thật." Thấy Tô Ngọc nói nghiêm túc, Nam Kiều miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Vậy thì được rồi, em sẽ không vì chuyện này mà không vui nữa." Nghe Nam Kiều nói vậy, Tô Ngọc bật cười vì tức, hóa ra còn phải cảm ơn cô bé nữa à?

Đối với tình cảm giữa Tô Ngọc và Nam Kiều, nói thật Trần Phi vẫn rất hâm mộ, nhưng nghĩ đến huynh trưởng và các em trai ở nhà, y lại không còn hâm mộ nữa.

Y có huynh trưởng, có các em trai, không cần hâm mộ Nam

Kiều."Chúng ta tiếp tục chủ đề trước đi." Tô Ngọc nhìn Trần Phi nói. "Ta biết sau này chắc chắn sẽ có chiến tranh bất thường xảy ra.

Ta hy vọng Vương gia khi đánh Trần Vũ, hãy đánh thật nặng tay." "Ồ?

Vì sao?" "Vì có những người không nếm mùi thất bại thì không biết cách làm người." Nghe lời này, Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị.

Trần Vũ rốt cuộc đã đắc tội với đứa em trai này thế nào mà lại khiến Trần Phi muốn mượn tay mình để xử lý người?"Vương gia rốt cuộc ngài có suy nghĩ gì, ngài có thể trực tiếp nói với ta, sau này ta sẽ nói với phụ hoàng." Trần Phi thấy Tô Ngọc không biết đang nghĩ gì, liền tiếp tục hỏi.

Tô Ngọc đương nhiên hiểu ý Trần Phi, nhưng nếu ngài ấy ra tay, sẽ tính theo thành trì.

Chuyện như vậy bọn họ không thấy xót sao? "Trần Phi, ngươi muốn ta giáo huấn Trần Vũ để y phạm sai lầm, chuyện này rất đơn giản, ta có thể làm bất cứ lúc nào.

Nhưng ngươi phải nhớ, nếu ta thật sự ra tay, thì mọi thứ sẽ phải theo quy tắc của ta.

Ta phát động chiến tranh sẽ không chơi trò đánh trận giả với các ngươi đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Trần Phi.

Tô Ngọc lúc này đã không còn là Tô Ngọc dễ nói chuyện kia nữa, mà là Ngọc Vương một lòng vì Huyền quốc.Khi Trần Phi nói về chuyện này, y đã biết Tô Ngọc rốt cuộc là người có tính cách thế nào rồi.

Đối với điều này y ít nhiều cũng đã hiểu. "Ta biết Ngọc Vương có tính cách thế nào, nhưng ta có thể dùng những thứ có giá trị để đổi với ngài." Trần Phi khi đến đây đã nghĩ kỹ phải làm gì rồi.

Vì vậy khi làm việc y chuẩn bị rất đầy đủ, những thứ có thể dùng để giao dịch với Tô Ngọc cũng không ít.

Chỉ là xem Tô Ngọc thích thứ gì mà thôi. "Ồ?" "Ta muốn xem xem là thứ có giá trị gì mà lại khiến ngươi nói ra những lời như vậy." Tô Ngọc nói với vẻ rất hứng thú.

Người này quả thật thú vị.Trần Phi lấy ra mấy tờ giấy: "Đây đều là các mỏ khoáng sản dưới danh nghĩa của ta.

Tuy không có mỏ sắt, nhưng có rất nhiều mỏ đá quý, trong đó có một mỏ nguyên thạch." Tô Ngọc nhướng mày ngạc nhiên nhìn Trần Phi: "Ngươi chắc chắn muốn đưa những thứ này cho ta chứ?

Dù sao đây đều là đồ tốt mà." "Đương nhiên." "Xem ra ngươi thật sự rất hận y." Tô Ngọc không ngờ Trần Phi lại bất chấp tất cả để đối phó với Trần Vũ."Sao có thể không hận chứ?

Phụ hoàng và huynh trưởng đều là vì y mà ra nông nỗi này, y phải trả giá đắt cho những việc mình đã làm." Trần Phi nghiêm túc nhìn Tô Ngọc nói.

Nếu Trần Vũ không ra tay với phụ hoàng và huynh trưởng, y cũng sẽ không chọn cách đối phó Trần Vũ như thế này.

Chương 2134

Nhưng Trần Vũ đã làm quá nhiều chuyện rồi.

Y là do phụ hoàng tự tay dạy dỗ mà lớn lên, cuối cùng nhận được là gì chứ?"Ngọc Vương, không phải ta nhất định phải đối phó Trần Vũ, mà là khi Trần Vũ làm việc thật sự quá đáng.

Phụ hoàng ta lúc đầu đối xử với chúng ta đều như nhau, đối với chúng ta thế nào thì đối với y cũng thế, chưa từng nói là đối tốt với chúng ta mà đối tệ với y.

Nhưng y bây giờ đang làm cái quái gì chứ?" Trần Phi thật sự quá tức giận.

Trần Vũ như vậy giữ lại có ích gì?

Chi bằng sớm xử lý đi còn nhẹ nhõm hơn một chút.

Tô Ngọc nghe những lời chua chát của Trần Phi, cũng hiểu ra nguyên nhân vì sao y muốn đối phó Trần Vũ.Nếu Trần Vũ là người như vậy, thì bọn họ quả thật nên chỉnh đốn y cho thật tốt.

Ngay cả phụ thân đối xử tốt với y mà y còn có thể đối đãi như vậy, loại người này thật sự không thể giữ lại. "Trước đây ta đã thật sự nói với phụ hoàng, nhưng phụ hoàng ta cứ không tin.

Bây giờ tin rồi chứ?

Tin rồi thì có ích gì?

Chẳng phải vẫn bị người ta tính kế thành ra cái dạng quỷ quái này sao?" Trần Phi nói với vẻ bực bội.

Hồi đó phụ hoàng luôn nói Trần Vũ cũng là đứa trẻ ngoan như bọn họ, bảo y đừng nhìn người bằng ánh mắt có thành kiến.

Kết quả thì sao?

Trần Vũ là người thế nào, bây giờ phụ hoàng hẳn cũng đã rõ rồi chứ?Tô Ngọc khóe miệng giật giật nghe Trần Phi than vãn về phụ thân mình.

Người này quả thật ra tay tàn nhẫn đến mức ngay cả phụ thân mình cũng không tha.

Người này lợi hại thật. "Chuyện này ta cũng không có ý gì khác, chỉ là thấy phụ hoàng ta thật sự quá xui xẻo thôi." Trần Phi bất lực nói.

Nam Kiều và Bạch Khởi cứ thế nhìn Trần Phi.

Cậu than vãn phụ thân cậu như vậy có thật sự tốt không?

Hơn nữa lại còn than vãn trước mặt những người xa lạ như bọn họ.

Đúng là một đứa con hiếu thảo, nhưng không nhiều, có thể biến thành bất hiếu bất cứ lúc nào. "Trần Phi, ngươi chắc chắn muốn tiếp tục ở chỗ ta than vãn phụ thân ngươi sao?" Tô Ngọc cũng chưa từng thấy chuyện kỳ quái như vậy, bị người ta bám riết than vãn.Trần Phi khẽ ho một tiếng, phát hiện mình hình như nói hơi nhiều rồi, lập tức có chút ngại ngùng: "Xin lỗi nhé, ta nói hơi nhiều rồi." Tô Ngọc bật cười.

Hóa ra người này còn biết mình nói nhiều à? "Được rồi, chuyện này ta có thể đồng ý với ngươi.

Sau khi mọi chuyện kết thúc, sẽ trả thành trì lại cho các ngươi.

Nhưng chuyện này ngươi tốt nhất vẫn nên bàn bạc với phụ hoàng ngươi một chút, kẻo sau này ông ấy biết được lại tức đến hộc máu." Tô Ngọc nói với vẻ không vui. "Đương nhiên, tình hình bên ta ta cũng sẽ nói với Hoàng huynh." "Được, vậy ta xin phép về trước." Trần Phi lập tức hài lòng.Sau khi Trần Phi rời đi, Nam Kiều nhìn Tô Ngọc bên cạnh, biểu cảm có chút khó tả: "Ngọc ca ca, em thật sự chưa từng thấy đứa con nào như vậy." "Chắc là bắt đầu 'thả rông bản thân' rồi." Trần Phi đi ra ngoài rồi lại quay lại.

Thấy y, Nam Kiều bực bội hỏi: "Ngươi sao lại quay lại rồi?

Ngươi lại đến tìm Ngọc ca ca của ta làm gì?" Đã ra khỏi Ngọc Vương phủ rồi mà?

Người này lại quay lại?

Thật sự quá đáng ghét."Ta không có ý gì khác, ta chỉ muốn hỏi sau này ta còn có thể đến tìm mọi người chơi không?" Trần Phi nhìn họ hỏi.

Ở đây y cảm thấy Tô Ngọc và Nam Kiều chơi vui hơn, còn với người khác thì y không hợp.

Tô Ngọc nhìn Trần Phi, người này đầu óc chắc chắn có chút vấn đề. "Chuyện này ta không có gì để nói.""Cậu đừng đến nữa, cậu đã đến bao nhiêu ngày rồi?

Cậu cứ ngày nào cũng đến nhà Ngọc ca ca của tôi, cậu đã bị ngài ấy đánh đến chỗ nào rồi?

Cậu muốn bám riết lấy nhà họ không chịu đi sao?" Nam Kiều bực bội nhìn Trần Phi hỏi.

Đối với vấn đề này, Trần Phi có chút ngại ngùng không biết trả lời thế nào, chỉ nhìn Tô Ngọc, một lúc lâu sau mới ngượng nghịu nói: "Ta cũng không có ý gì khác, ta chỉ nghĩ nếu có thể ở bên mọi người thêm một chút thì tốt rồi.

Dù sao ta còn phải ở đây một thời gian, đối với chuyện của Trần Vũ và bọn họ, ta không có hứng thú quản." Nam Kiều thật sự không ngờ Trần Phi lại là người như vậy: "Ngọc ca ca, anh nghĩ sao?""Cứ ở hành cung mà nghỉ ngơi cho tốt đi." Tô Ngọc đối với Trần Phi cũng có chút cạn lời rồi, không có chuyện gì là cứ muốn đến chỗ ngài ấy, đến làm gì chứ?

Nói cho Trần Vũ biết quan hệ giữa họ rất tốt sao?

Hay là để Trần Vũ đoán ra giữa họ có quan hệ hoặc hợp tác rồi?

Cái đầu óc của Trần Phi này rốt cuộc mọc ra thế nào mà lại đáng ghét như vậy chứ? "Ta chỉ là muốn kết thêm vài người bạn, mọi người cũng đừng nói ta như vậy mà." Trần Phi tủi thân nói. "..." Người này sao lại không giống với người trước đây đã thấy.

Nam Kiều và Tô Ngọc cũng có cùng suy nghĩ, Trần Phi bây giờ thật sự quá cạn lời, hơn nữa còn khá đáng sợ. "Trần Phi, ngươi có thể đi rồi." "Thật sự không thể đến sao?" Trần Phi vẫn không bỏ cuộc, vẻ mặt mong đợi nhìn Tô Ngọc hỏi. "Không thể, hay là ngươi muốn Trần Vũ đoán ra giữa chúng ta có hợp tác gì?" Tô Ngọc cau mày nhìn Trần Phi.Trần Phi khẽ thở dài một tiếng, bất lực nói: "Vậy... vậy được rồi, sau này ta sẽ cẩn thận hơn." Xem ra trước khi rời đi y sẽ không có cơ hội đến Ngọc Vương phủ nữa rồi.

Hôm nay đến Ngọc Vương phủ còn phải viện cớ tặng lễ vật mới đến được.

Sau này y nghĩ xem có phải còn phải tìm cớ nữa không?

Chỉ nghĩ thôi Trần Phi đã thấy vô cùng phiền phức. "Vậy ta xin phép đi trước." Đã không thể ở lại, sau này cũng không thể đến, y chỉ đành chọn rời đi thôi.

Ngoài ra thì còn có cách nào nữa chứ?

Nhìn dáng vẻ Trần Phi tủi thân rời đi, Tô Ngọc bật cười vì tức.

Người này rốt cuộc là tình huống gì?

Chương 2135

Y vậy mà còn tủi thân nữa.

Người tủi thân rốt cuộc là ai đây?Đợi người rời đi xong, Nam Kiều mới không kìm được nói: "Cái Trần Phi này rốt cuộc là sao vậy?

Sao đột nhiên lại như biến thành người khác thế, trước đây trông đâu có như vậy, bây giờ thì ngây ngốc quá rồi?" Tô Ngọc đồng tình gật đầu, ngài ấy cũng cảm thấy Trần Phi bây giờ thật sự có chút ngớ ngẩn. "Thôi bỏ đi, kệ y.

Y biết sau này phải làm gì, dù sao chuyện này đối với y còn quan trọng hơn nhiều so với chúng ta.

Y sẽ không để chuyện này xảy ra bất kỳ biến cố nào đâu." Tô Ngọc lắc đầu nói.

Điểm tự tin này ngài ấy ít nhiều vẫn có.

Nghe Tô Ngọc nói, bọn họ cuối cùng cũng yên tâm.

Chỉ cần người đó không đến, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Trần Phi sau khi rời khỏi Vương phủ, cả người lại thay đổi một chút.

Đối với điều này, thị vệ bên cạnh đã quen rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, Trần Phi khi ở Trần quốc cũng đều như vậy.

Nhưng đây đều là khi ở trước mặt những người thân quen mới như vậy.

Thấy Trần Phi ở trước mặt Tô Ngọc và mọi người như thế, thị vệ đều ngây người.

Điện hạ đây là coi Ngọc Vương và bọn họ như những người bạn rất thân rồi. "Thật là chán ngắt, nếu không phải cái tên hỗn đản Trần Vũ đó cứ thích gây rắc rối cho người khác, chúng ta cũng đâu đến nỗi thành ra thế này." Càng nghĩ càng giận. "Điện hạ, cậu cứ nghe lời Ngọc Vương đi.

Dù sao thì sau này sẽ rất phiền phức, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." Trong một số việc, Trần Vũ chỉ biết mù quáng tự đại, nhưng ở phương diện này thì quả thật rất lợi hại, bọn họ không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Trần Phi đương nhiên biết phải nghe Tô Ngọc, cậu ta không muốn việc mình muốn làm cuối cùng lại vì nguyên nhân của bản thân mà công cốc. "Tôi biết rồi, đi về đây." Trần Phi không chỉ biết không thể đến Ngọc Vương phủ, mà còn biết Ngọc Vương và bọn họ đã bắt đầu chán ghét cậu ta rồi.

Cứ nghĩ đến tâm trạng này là thấy lạnh lẽo vô cùng.Quay về hành cung, vẻ mặt Trần Phi ủ rũ, tinh thần trông không tốt mấy.

Thấy cậu ta như vậy, Trần Vũ không hề lo lắng, không những không lo lắng mà còn có chút hả hê.

Thật không ngờ, Trần Phi cũng có lúc thế này.

Nhưng trước mặt nhiều người như vậy, hắn ta vẫn đến hỏi thăm một tiếng.

Kẻo lại có người nói này nói nọ.

Đi đến trước mặt Trần Phi, Trần Vũ hỏi: "Cậu sao thế?

Trông cái bộ dạng này?""Không có gì." Trần Phi hờ hững lắc đầu, không muốn nói chuyện với Trần Vũ.

Tâm trạng cậu ta lúc này thật sự vô cùng tệ. "Tôi chỉ quan tâm cậu thôi, cậu cũng không đến nỗi vậy chứ?" Thái độ kiểu gì vậy?Trần Phi dùng ánh mắt cực kỳ kỳ lạ nhìn Trần Vũ, người này vậy mà cũng đến quan tâm tình hình của mình?

E là hoàng thử lang đi chúc Tết gà, chẳng có ý tốt gì đâu."Không cần đâu, tôi không có gì cần cậu quan tâm cả." Trần Vũ sốt ruột nói: "Nếu cậu đã nói vậy thì tôi mặc kệ cậu.

Tôi chỉ nghĩ cậu là con trai được phụ hoàng yêu thích, nếu cậu xảy ra chuyện ở đây, chẳng phải tôi sẽ xui xẻo sao?

Chuyện như vậy tôi sẽ không làm đâu."Trần Phi cảm thấy điều này mới giống chuyện Trần Vũ sẽ làm. "Thật sao?

Vậy cậu thật sự thất vọng rồi, không đạt được yêu cầu của cậu.

Tôi chẳng qua chỉ vì sau này không thể đến Ngọc Vương phủ nên tâm trạng không tốt thôi." Trần Phi chính là muốn cho Trần Vũ biết, hắn ta thật ra đang tự mình đa tình.

Những điều hắn nói, liệu cậu ta có lựa chọn không?

Căn bản là không.

Đã không lựa chọn thì còn gì để nói nữa?Trần Vũ khó coi nhìn Trần Phi, vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Cậu chỉ vì chuyện này mà không vui sao?"Trần Phi gật đầu: "Đúng vậy, sau khi tiếp xúc tôi thấy Ngọc Vương này người cũng khá tốt, tôi rất muốn kết bạn với hắn."Trần Vũ khó coi nhìn Trần Phi, hắn luôn cảm thấy Trần Phi này cố ý gây sự. "Trần Phi, cậu cố ý đúng không?" Trần Vũ nhìn Trần Phi, giận dữ quát.Trần Phi thấy Trần Vũ nói lời này thật sự rất khó hiểu. "Trần Vũ, cậu lại nói cái gì vậy?

Tôi lại cố ý thế nào?

Tôi muốn kết bạn với Tô Ngọc, đây cũng là chuyện của riêng tôi mà, liên quan gì đến cậu, Trần Vũ?"Trần Vũ giận dữ nói: "Cậu rõ ràng biết sau này tôi muốn làm gì, vậy mà cậu còn muốn kết bạn với Tô

Ngọc?

Có phải sau khi làm bạn rồi cậu sẽ bắt đầu bán đứng Trần quốc không?" Cái mũ lớn này trực tiếp chụp lên đầu Trần Phi.Trần Phi bị cái vẻ hiển nhiên của Trần Vũ chọc tức đến bật cười: "Trần Phi, cậu biết không?

Cái bộ dạng của cậu thật sự quá buồn cười.""Cậu nói linh tinh gì vậy?""Tôi có nói linh tinh hay không thì tự cậu biết trong lòng."Trần Phi bực mình nói: "Đây không phải là chuyện của Trần quốc chúng ta, đây chẳng qua là quyết định mà các người ỷ vào việc phụ hoàng thân thể không tốt, hôn mê bất tỉnh mà mạnh mẽ đưa ra thôi.

Có bao nhiêu người ủng hộ phụ hoàng đồng ý với các người?

Cho dù các người cứ khăng khăng làm theo ý mình thì có thể làm gì?

Tôi không thể nói là tôi không thích sao?"Trần Vũ biết chuyện này quả thật bọn họ đuối lý: "Cậu là người của Trần quốc, bất kể chúng ta đưa ra quyết định gì, cậu cũng nên tin tưởng chúng ta, chứ không phải đối đầu với tôi như vậy, cậu biết không?""Xin lỗi, tôi không biết.

Cậu muốn làm gì thì đó là chuyện của cậu, đừng đến tìm tôi.

Tôi muốn kết bạn với ai cũng là chuyện của tôi, không hy vọng cậu can thiệp.

Lời này cậu nghe rõ chưa?" Trần Phi ánh mắt sắc bén nhìn Trần Vũ.

Cậu ta hy vọng đây là lần cuối cùng mình nói những lời như vậy, chứ không phải tiếp tục nói với Trần Vũ về chuyện này."Trần Vũ, mối quan hệ giữa chúng ta như thế nào, thật ra cậu tự biết trong lòng.

Thật sự không cần thiết phải nói mối quan hệ này ra như vậy, chẳng có ý nghĩa gì.""Cuối cùng nhắc cậu một câu, đừng có suốt ngày đến tìm tôi, chuyện cậu muốn làm đối với tôi mà nói một chút cũng không quan trọng, hiểu chưa?" Trần Phi nói từng câu từng chữ.

Nói xong liền bỏ đi, để lại một mình Trần Vũ ở đó tức giận.Trần Vũ cau mày, không được, chuyện này hắn ta không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Sau khi nghĩ thông suốt, Trần Vũ đi tìm những người khác. "Chúng ta phải nhanh chóng ra tay thôi, nếu cứ tiếp tục như vậy, cuối cùng chúng ta có thể sẽ không còn cơ hội nào nữa." Một khi Thế tử của Ngọc Vương phủ được xác định, bọn họ cũng sẽ phải rời đi.

Chương 2136

Thời gian của bọn họ không còn nhiều, chỉ có một cơ hội như vậy thôi, nếu cứ tiếp tục, sẽ không có lợi cho bất kỳ ai.

Bọn họ còn chưa đạt được thứ mình muốn, làm sao cam tâm rời đi như vậy được.

Chỉ là có người lòng đã bắt đầu dao động.

Ngay cả khi không có Trần Phi ở đây, vẫn có người mở lời nói: "Hay là, chúng ta bỏ đi?""Bỏ đi sao?

Các người không phải không biết chúng ta đã chuẩn bị bao nhiêu, kết quả là các người lại ở đây nói với chúng tôi là bỏ đi sao?" Người bên cạnh bất mãn nói.

Chỉ lần này thôi mà cái giá bọn họ phải trả cũng quá lớn rồi.

Vậy mà bây giờ lại có người nói chuyện này cứ thế bỏ qua sao?

Hắn ta có nghĩ đến cuối cùng sẽ có tổn thất gì không?Trần Vũ mở miệng nói: "Nói không sai, chuyện này chúng ta chỉ có thể tiến lên, không thể lùi bước, tướng sĩ biên quan vẫn đang đợi tin tức của chúng ta." Người vừa nói chuyện trước đó có chút phiền não, đối với cách làm này của bọn họ không hài lòng lắm."Các người nói xong chưa?

Nếu mọi chuyện không đơn giản như chúng ta nghĩ, thì phải làm sao?""Tôi thấy cậu đây là lo bò trắng răng." Có người bất mãn lẩm bẩm nói.

Đã đến lúc nào rồi mà còn làm chuyện như vậy, thật sự quá mất mặt."Rốt cuộc là tôi lo bò trắng răng, hay là các người quá coi thường mọi chuyện?

Trần Phi đã nhắc nhở một lần rồi, bây giờ tôi cũng nhắc nhở một lần, nếu các người vẫn muốn tiếp tục, thì chuyện này không liên quan đến tôi." Khoảng thời gian này sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, hắn đã viết thư về nói rõ với phụ hoàng.

Rõ ràng biết bọn họ không phải đối thủ mà còn muốn gây phiền phức, đây không phải tự ngược thì là gì?

Sau khi phụ hoàng cân nhắc lại cũng đồng ý với ý tưởng của hắn, bảo hắn tự xem xét mà làm."Cậu... cậu đây là muốn hủy lời hứa?"Đối phương cau mày, vô cùng không vui nói: "Cái gì mà hủy lời hứa?

Chúng ta đâu có ký kết quan hệ gì, chẳng qua là không muốn cùng các người đi chịu chết không được sao?" Toàn là hạng người gì vậy.

Lời nói thật sự khó nghe chết đi được."Cậu..." "Tôi đã nói rõ rồi, sau này các người muốn làm gì thì đó là chuyện của các người, đừng đến tìm tôi." Hắn cau mày, bất mãn nói. "Thôi được rồi, sau này mọi chuyện tôi sẽ không tham gia nữa, các người muốn làm gì thì làm đi, không còn liên quan gì đến tôi nữa." Nói xong liền bỏ đi.

Hắn phát hiện sau khi nói ra những lời này, tâm trạng dường như tốt hơn rất nhiều. "Chúng ta phải làm sao?

Còn tiếp tục không?""Đương nhiên phải tiếp tục, chúng ta nghĩ kỹ rồi sẽ ra tay." Trần Vũ vội vàng nói.

Mặc dù thiếu đi binh lực của một quốc gia, nhưng đối với bọn họ mà nói ảnh hưởng hẳn là không lớn lắm, dù sao thì bọn họ vẫn còn sáu quốc gia cùng nhau mà. "Cũng đúng." Sáu người không biết đã thương lượng bao lâu mới xong, đợi đến khi bọn họ đi ra, trên mặt mỗi người đều mang theo vẻ hưng phấn, giống như thật sự đã đạt được thứ gì đó tốt đẹp vậy.

Nhìn bộ dạng u mê của bọn họ, Trần Phi "a a" cười.

Xem ra những người này đã bắt đầu sốt ruột muốn đi tìm chết rồi.

Trần Vũ này thì cậu ta thật sự không khuyên nổi.

Tự làm bậy thì không thể sống được.

Trần Phi lắc đầu rời đi.

Hiện tại, Trần Phi nhàn nhã đi chơi, còn việc bọn họ làm gì thì hoàn toàn không bận tâm.Trong khi Trần Vũ và bọn họ đang chuẩn bị, Hoàng hậu Trần quốc cũng nhận được thư của Trần Vũ.

Vốn dĩ còn đang cười, sắc mặt Hoàng hậu dần trở nên vô cùng khó coi, còn rất nghiêm trọng.

Bà cau mày nói: "Tô Ngọc, tại sao hắn ta nhất định phải đến phá hỏng chuyện của chúng ta?""Hoàng hậu nương nương, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Cung nữ bên cạnh lo lắng nhìn Hoàng hậu.

Hoàng hậu không nói gì, chuyện như vậy sao có thể để bọn họ biết được. "Sai người đi mời Thừa tướng đến." "Vâng." Khi Thừa tướng đến, vừa mới ngồi xuống đã bất đắc dĩ nói: "Nương nương hôm nay vội vàng gọi lão thần đến như vậy, có phải đã xảy ra chuyện gì không?"Hoàng hậu sắc mặt khó coi nói: "Trần Phi đã tìm đến Tô Ngọc giúp đỡ, đã phái người y thuật rất giỏi, không lâu nữa sẽ đến Trần quốc."Nếu Hoàng thượng hoàn toàn khỏe lại, thì bọn họ sẽ hoàn toàn xong đời.

Lông mày hơi cau lại, bây giờ phải làm sao?

Hoặc là dốc toàn lực ngăn cản người từ bên ngoài đến, hoặc là trực tiếp ra tay.

Nhưng vào lúc này ra tay đối với bọn họ mà nói cái giá thật sự quá lớn.

Bọn họ từ trước đến nay chưa từng nghĩ sẽ dùng cái giá như vậy để đổi lấy tất cả những gì mình muốn.

Sắc mặt Thừa tướng chợt biến: "Cái gì?

Lại còn có chuyện như vậy sao?"Hoàng hậu sắc mặt khó coi nói: "Đúng vậy, đây là tin tức Vũ nhi gửi về, Trần Phi đã dùng nửa tháng để thuyết phục Tô Ngọc, không chỉ muốn cứu Hoàng thượng, mà còn cả Trần Húc bên kia nữa."Nhìn Thừa tướng, Hoàng hậu bất đắc dĩ mở lời: "Cha, chuyện của Hoàng thượng và Trần Húc rốt cuộc là sao, chúng ta đều rất rõ.

Nếu người của Bạch gia thật sự đến, chuyện chúng ta làm sẽ hoàn toàn không giấu được nữa." Thừa tướng cau mày, ông ấy đồng tình với lời này.Bây giờ bất kể dùng phương pháp nào, bọn họ cũng không thể để Hoàng thượng và Trần Húc gặp được thần y mà Trần Phi tìm đến.

Bọn họ đã rất khó khăn mới tống khứ hết những thái y giỏi nhất của Thái Y viện, bây giờ tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra lần nữa. "Cha, người định làm thế nào?" Hoàng hậu nhìn phụ thân mình, cau mày hỏi.

Thừa tướng cau mày lắc đầu: "Ta vẫn chưa nghĩ ra, con định làm sao?"Hoàng hậu độc ác nói: "Con cũng không biết, cách an toàn nhất chính là trực tiếp ra tay." Trực tiếp ra tay, đó là chuyện một lần vĩnh viễn, chỉ cần thành công thì con trai bà sẽ là Hoàng thượng, còn bà sẽ là Thái hậu. "Suy nghĩ của con không sai, nhưng không thể để người khác biết là chúng ta làm, nếu không chúng ta cũng sẽ gặp họa không nhỏ." Thừa tướng nhìn con gái mình, cau mày nói. "Bây giờ chúng ta phải làm là đưa Hoàng thượng ra khỏi chỗ Phùng Quý phi.

Có bọn họ ở đó, chúng ta muốn ra tay cũng không dễ dàng." Bên cạnh bọn họ quả thật có người, nhưng Phùng gia xuất thân từ tướng môn, đa số võ tướng trong triều đều nghe lời Phùng gia.

Bọn họ muốn mua chuộc người cũng không đơn giản như vậy.

Chuyện này bọn họ nhất định phải suy nghĩ thật kỹ càng mới được.Cau mày nhìn phụ thân bên cạnh, Hoàng hậu tiếp tục mở lời nói: "Cha, bây giờ con có ý nghĩ như vậy, người thấy thế nào?"Thừa tướng bất đắc dĩ nói: "Ý tưởng thì tốt, nhưng người của Phùng gia sau khi Nhị hoàng tử và Hoàng thượng liên tiếp xảy ra chuyện thì đã không còn tin tưởng chúng ta nữa rồi." Trong tình huống này, bọn họ muốn đưa Hoàng thượng khỏi tay Phùng gia gần như là không thể.

Phùng Quý phi này trước khi nhập cung cũng là người võ nghệ cao cường, cưỡi ngựa bắn cung, còn có võ công thì không cần phải nói.

Nếu thật sự gây sự, ai xui xẻo thì còn chưa chắc đâu. "Cha, chúng ta cứ bỏ qua như vậy sao?" Hoàng hậu cau mày, bất mãn nói.

Tình huống bây giờ bọn họ đã không còn đường lui nào cả.

Một khi Hoàng thượng khỏe lại, chuyện bọn họ làm sẽ trực tiếp bị bại lộ, không thể tiếp tục như vậy được.Thừa tướng đương nhiên biết ý của con gái, bất đắc dĩ mở lời nói: "Ta biết ý của con, chỉ là có những chuyện không phải chúng ta muốn làm ngay là có thể làm được."Thừa tướng sau khi cân nhắc đã chọn một phương pháp tương đối ổn thỏa: "Chúng ta trước hết ngăn cản người lạ vào kinh, những chuyện còn lại chúng ta nghĩ cách sau." Chỉ cần người đó không thể đến kinh thành, ông ta muốn xem đối phương làm sao trị bệnh cho Hoàng thượng và Trần Húc.Chỉ cần hai người đó không khỏe lại, tất cả mọi thứ đều còn kịp. "Được." Hoàng hậu cũng biết, nếu chọc giận Phùng Quý phi thì bà ấy là kiểu người có thể làm ra bất cứ chuyện gì.

Sau khi Thừa tướng rời đi, liền phân phó mọi việc xuống.

Động tĩnh của Thừa tướng và Hoàng hậu rất nhanh đã bị Phùng lão tướng quân và bọn họ phát hiện.

Chương 2137

Phùng lão tướng quân hừ lạnh một tiếng nói: "Xem ra quả thật giống như Tiểu Phi nói, may mà thằng bé đã trì hoãn được một thời gian."Bạch Liễu ngồi bên cạnh, khóe môi hơi cong lên, Tam hoàng tử này cũng khá thú vị.

Đây là muốn xem Hoàng hậu và bọn họ tức điên lên đến mức nào đây?

Tam hoàng tử Trần Phi dám làm như vậy, đại khái là biết Hoàng hậu và bọn họ kiêng dè thế lực của Phùng gia không dám trực tiếp ra tay, chỉ có thể chọn cách vòng vo.

Bọn họ làm như vậy không sai, chỉ tiếc là Trần Phi đã tính kế hết cả rồi.

Hiện tại Hoàng thượng đã giải độc, cơ thể Nhị hoàng tử Trần Húc cũng đang hồi phục ổn định.Chân của Nhị hoàng tử chỉ là lâu ngày không vận động, cần một thời gian để phục hồi chức năng thôi.

Còn về Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử, hai người này quả thật có chút thiên phú tập võ, nhưng thiên phú tốt nhất là Tứ hoàng tử, Ngũ hoàng tử thì yếu hơn một chút, nhưng cậu ta lại rất có hứng thú với độc dược, hơn nữa còn có thiên phú.

Hắn cảm thấy sau khi trở về thì Vạn Cổ và Nam Kiều sẽ có việc để làm rồi.Khoảng thời gian gần đây, hai tiểu gia hỏa này ngoài việc học thuộc lòng thì vẫn là học thuộc lòng.

Nhưng lần này hai người lại học thuộc một cách thích thú, khiến Hoàng thượng và Phùng Quý phi bọn họ nhìn mà trợn mắt há mồm.

Dường như không ngờ con trai mình lại có một mặt như vậy.

Người buồn bực nhất có lẽ là Phùng Thiên Tường, hắn cũng muốn bái sư, kết quả Bạch Liễu cũng đưa cho hắn mấy quyển sách, cuối cùng kết quả cho thấy hắn thật sự không hợp học y.

Đành phải chịu vậy.Lão tướng quân nhìn cháu ngoại mình, mong đợi hỏi: "Bạch công tử, cơ thể cháu ngoại của tôi còn bao lâu nữa mới có thể hoàn toàn hồi phục?"Bạch Liễu nói: "Tình trạng của Nhị hoàng tử khá đơn giản, cơ thể hắn sở dĩ như vậy chẳng qua là vì toàn xem những thầy thuốc dung tục thôi.

Bây giờ chỉ cần tập luyện một chút là không sao nữa." Vốn dĩ còn tưởng phải ba tháng mới xong, không ngờ thêm mười ngày nửa tháng nữa là hắn có thể trực tiếp rời đi rồi.Phùng lão tướng quân vui mừng khôn xiết, quá tốt rồi, cháu ngoại cuối cùng cũng sắp khỏe lại rồi. "Nửa tháng sau tôi sẽ đưa Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử rời đi." Bạch Liễu nhìn Phùng lão tướng quân nói.Nghe thấy lời này, sắc mặt Phùng lão tướng quân lập tức thay đổi, không dám tin nhìn Bạch Liễu: "Nhanh vậy sao?""Lúc này rời đi là tốt nhất, nếu chúng ta rời đi quá muộn thì sẽ không có lợi gì, đặc biệt là sau khi Hoàng hậu biết Hoàng thượng và Nhị hoàng tử đã khỏe lại." Một khi bọn họ khỏe lại, tình hình Trần quốc sẽ thay đổi hoàn toàn. "Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử không có năng lực tự vệ, bọn họ ở lại đây đối với các người mà nói sẽ chỉ là con cờ của Hoàng hậu và phe cánh của bà ta." Bạch Liễu nhìn Phùng lão tướng quân, giải thích nói. "Tôi biết ông muốn nói gì, ông muốn nói rằng các người có thể bảo vệ tốt một đứa trẻ, điều này tôi tin.

Nhưng các người cũng phải nhớ cái gì gọi là 'dễ tránh thương sáng, khó phòng tên ngầm'.

Để hai đứa trẻ không có khả năng tự vệ ở lại đây, đây đối với các người mà nói chính là một điểm yếu chí mạng.

Bất cứ lúc nào cũng có thể mang đến đòn đánh chí mạng cho các người, chi bằng trực tiếp đưa đi, để bọn chúng tránh xa tranh chấp này."Phùng lão tướng quân trầm mặc nhìn Bạch Liễu, lời này nói không sai, chỉ là...

ông ấy lo Hoàng thượng và con gái (Phùng Quý phi) sẽ không đồng ý. "Yên tâm đi, bọn họ sẽ đồng ý thôi.

Bất kể là vì muốn bọn chúng tránh xa cung biến, hay là vì muốn hai hoàng tử học được bản lĩnh, bọn họ đều sẽ buông tay để hai đứa trẻ đi theo tôi." Bạch Liễu tự tin nói.

Hoàng thượng Trần quốc nếu không phải là kẻ ngốc, thì sẽ biết con trai mình sau khi đến Ngọc Vương phủ sẽ nhận được sự giáo dưỡng như thế nào.

Vương gia tự mình dạy dỗ, đây không phải là ai muốn đi là có thể đi được.

Có người bỏ tiền ra nhờ Vương gia giúp điều giáo con cái, Vương gia còn không đồng ý, cái này lại miễn phí, bọn họ còn có gì mà không hài lòng chứ?Phùng lão tướng quân lập tức trầm mặc, lời Bạch Liễu nói không sai, nếu là bọn họ thì bọn họ cũng sẽ đồng ý.

Thở dài một tiếng, lão tướng quân bất đắc dĩ nói: "Chỉ là có chút lo cho hai đứa trẻ.""Có gì mà phải lo lắng?

Đâu phải là không cho người ta trở về?

Thái tử điện hạ của Huyền quốc chúng tôi, từ mấy tháng tuổi đã đi theo Vương gia rồi, cho nên Thái tử của chúng tôi bây giờ vô cùng xuất sắc, cho dù người cũng chỉ là một đứa trẻ mấy tuổi.

Trẻ con nhỏ thì sao?

Nhỏ hơn nữa cũng đâu thể nhỏ hơn Thái tử của Huyền quốc chúng tôi được?"Thái tử bây giờ xuất sắc như vậy đều không thể tách rời sự dạy dỗ của Vương gia.

Đối với lời của Bạch Liễu, lão tướng quân phát hiện mình lại không nói nên lời, dù sao Bạch Liễu nói rất đúng.

Rất nhiều chuyện chỉ có bọn họ để ý, còn những người thật sự muốn con cái tốt, ngay từ đầu đã lựa chọn buông tay rồi.

Dù sao chỉ có như vậy bọn chúng mới có thể trưởng thành nhanh chóng.Bạch Liễu trực tiếp nói: "Bọn chúng tuy không thể làm Hoàng thượng, nhưng đâu có nói không thể làm quan?

Nếu ca ca của bọn chúng làm Hoàng đế, bên cạnh chẳng phải cần người giúp đỡ sao?

Tôi nghĩ hai tiểu gia hỏa này nhất định rất muốn sau khi học thành trở về giúp đỡ ca ca của mình chứ?" Đây cũng là lời mà hắn đã nghe hai đứa trẻ nói trước đó.

Bọn chúng đã giao ước, nhất định phải chăm chỉ học tập theo bọn họ, đợi tương lai học giỏi rồi sẽ về giúp Nhị hoàng tử.

Chính vì điều này mà hắn mới muốn rời đi sớm.

An toàn có đảm bảo.

Lão tướng quân suy nghĩ rất lâu sau đó bất đắc dĩ mở lời nói: "Chuyện này sau đó tôi sẽ vào cung nói với Hoàng thượng và bọn họ.""Bao lâu thì bọn chúng có thể về một lần?" "Một năm." "Tốt quá rồi." Phùng lão tướng quân tưởng rằng cháu ngoại đi học sẽ rất lâu không thể về, không ngờ mỗi năm đều có thể về, như vậy thì cũng không phải không thể chấp nhận được.

Lão tướng quân sau khi nhận được tin tức, ngay trong ngày đã vào cung nói chuyện này với Phùng Quý phi và Hoàng thượng. "Bọn chúng thật sự muốn đi sao?" "Quả thật phải rời đi rồi." "Lần này sẽ đưa Tứ hoàng tử và Ngũ hoàng tử đi." Hoàng thượng bất đắc dĩ nói: "Bọn chúng đã bái sư rồi, mỗi ngày đều say mê học tập không thể dứt ra được, chúng ta cũng chỉ có thể đồng ý thôi." Nếu có thể, ông cũng hy vọng hai đứa con trai sinh đôi của mình có thể ở lại bên cạnh.

Nhưng nếu ở lại bên cạnh thì sẽ bỏ lỡ một cơ hội vô cùng tốt.Nếu là ông bỏ lỡ cơ hội như vậy, ông nhất định sẽ hối hận.

Huống hồ người mà Tiểu Tứ sùng bái trong lòng lại là Ngọc Vương, cơ hội này bọn chúng nhất định không muốn từ bỏ.Phùng lão tướng quân còn có thể nói gì nữa?

Thần y nói không sai, Tiểu Tứ và bọn chúng ở lại đây không tốt cho bọn chúng, đặc biệt là chuyện sẽ xảy ra sau này, bọn chúng ở lại đây Hoàng hậu quả thật có khả năng bắt người uy hiếp chúng ta.

Đi theo Bạch Liễu rời đi mới là kết quả tốt nhất.

Vì Hoàng thượng và bọn họ đều đã đồng ý rồi, nên ông cũng không nói gì nữa.

Ông rất mong chờ hai hoàng tử sau khi trở về từ chỗ Ngọc Vương sẽ hoàn toàn thay đổi thành bộ dạng như thế nào, bọn họ cũng muốn xem bản lĩnh dạy người của Tô Ngọc có thật sự lợi hại đến vậy không. "Nhưng mỗi năm đều có thể về một lần, như vậy dường như cũng có thể chấp nhận được." "Đúng vậy, có thể về là tốt rồi." Chỉ sợ sau này mấy năm đều không thể về.

Trong mười ngày này, Bạch Liễu đều ở bên giúp Trần Húc phục hồi chức năng.

Khi việc phục hồi của Trần Húc kết thúc, Bạch Liễu cũng chuẩn bị rời đi. "Tiên sinh thật sự muốn rời đi sao?" Trần Húc nhìn Bạch Liễu hỏi.

Nếu có thể, hắn thật sự rất hy vọng Bạch Liễu có thể ở lại. "Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, đương nhiên là phải trở về rồi.""Thật sao?" Trần Húc đột nhiên có chút ghen tị với Tô Ngọc.

Tại sao bên cạnh Tô Ngọc lại có nhiều người giúp đỡ như vậy?

Hơn nữa đều là các loại năng nhân. "Ông là người ở bên cạnh Ngọc Vương sao?" "Đúng vậy." Trần Húc nghe lời Bạch Liễu nói, đột nhiên vô cùng hứng thú với Tô Ngọc.

Chương 2138

Rốt cuộc là một người như thế nào mới có thể điều khiển được nhiều thiên tài đến vậy?

Thiên tài đều kiêu ngạo, người bình thường bọn họ căn bản sẽ không để ý.

Nhưng đối với một người như Tô Ngọc, bọn họ lại mỗi người đều yêu thích Tô Ngọc đến vậy, thậm chí còn nguyện ý nghe lời Tô Ngọc.

Trên người Tô Ngọc rốt cuộc có ma lực gì mà có thể khiến những người này đối với hắn khuynh đảo như vậy?"Thần y, ông có thể nói cho tôi biết Ngọc Vương rốt cuộc là người như thế nào không?

Những người xuất sắc như các ông, tại sao đều thích ở bên cạnh Ngọc Vương?" Hắn rất muốn biết sự chênh lệch giữa mình và Ngọc Vương rốt cuộc là gì, và sự chênh lệch này rốt cuộc lớn đến mức nào.Bạch Liễu nhướng mày nhìn hắn: "Cậu thật sự rất muốn biết sao?"Trần Húc gật đầu, hắn quả thật rất muốn biết Tô Ngọc rốt cuộc có gì tốt, mà khiến những người này một lòng một dạ với hắn, thậm chí không hề có ý nghĩ phản bội Tô Ngọc.

Thấy Trần Húc thật sự hiếu kỳ, Bạch Liễu cũng không giấu giếm, mà trực tiếp nói: "Vì hắn là Tô Ngọc."Đối với câu trả lời này của Bạch Liễu, Trần Húc có chút không thể lý giải.

Cái gì gọi là vì hắn là Tô Ngọc?

Chẳng lẽ chỉ vì cái tên của hắn thôi sao?

Nhìn vẻ mặt mơ hồ của Trần Húc, liền biết hắn thật ra vẫn chưa hiểu.

Nhưng chưa hiểu cũng không có gì lạ. "Nói thế nào nhỉ, tôi dám nói Vương gia còn chân thành hơn tất cả các cậu.

Người khác đối xử tốt với hắn một phần, hắn có thể đối xử tốt với người ta mười phần.

Đó chính là Vương gia Tô Ngọc của chúng tôi." Điều này là hắn đã tận mắt chứng kiến.

Chỉ cần là người đối tốt với Vương gia, Vương gia đều sẽ báo đáp lại bọn họ.

Hơn nữa sẽ đối xử với bọn họ còn tốt hơn.

Cứ như Gia chủ của bọn họ vậy.

Khi ở Bạch gia, Gia chủ là một người cao cao tại thượng vô cùng uy nghiêm, là người mà bọn họ không dám đến gần.Nhưng sau khi đến Ngọc Vương phủ, Gia chủ của bọn họ lại như biến thành một người khác vậy, vô cùng thoải mái, thậm chí cứ như một đứa trẻ, cho dù bây giờ hắn đã thành thân, đã có con rồi cũng vậy.

Nghe những lời này, vẻ mặt Trần Húc có chút phức tạp, vậy mà lại là như thế sao?

Thật sự khiến người ta bất ngờ. "Tôi cứ nghĩ ông sẽ nói hắn có ơn cứu mạng với các ông, nên các ông mới đối xử với hắn như vậy.

Bây giờ xem ra căn bản không phải như thế." Trần Húc ngộ ra nói. "Đương nhiên không phải." "Có lẽ có người không phải, nhưng có người cũng phải.

Không nói là ơn cứu mạng, mà có lẽ là tia sáng đầu tiên trong lòng một số người.

Vương gia của chúng tôi à, hắn chính là sự cứu rỗi của rất nhiều người." Là tia sáng trong bóng tối.

Trần Húc chấn kinh nhìn Bạch Liễu, hắn vậy mà lại đánh giá Tô Ngọc cao đến thế.

Dùng từ "ánh sáng", và "cứu rỗi" để hình dung Tô Ngọc, trong khoảnh khắc này, hắn cảm thấy vô cùng không hợp, nhưng lại không có lập trường để nói gì. "Tôi biết cậu sẽ không tin, thậm chí còn nghĩ tôi nói những lời này là nói bừa.

Nhưng những người chưa từng tiếp xúc với Vương gia, chúng tôi có giải thích thế nào cậu vẫn sẽ không hiểu." Bạch Liễu cười lắc đầu nói.

Sức hấp dẫn của Vương gia chỉ có sau khi tiếp xúc mới có thể hiểu được.

Dựa vào miệng lưỡi mà nói, đại khái không ai sẽ tin.

Dù sao Vương gia của bọn họ là một người hoàn mỹ như vậy.

Thấy Bạch Liễu như thế, Trần Húc biết muốn hỏi thêm nữa đã là không thể, vì vậy không tiếp tục truy vấn, chỉ là đối với Ngọc Vương này vẫn tràn đầy hiếu kỳ.

Mà đệ đệ của hắn cũng rất thích Ngọc Vương. "Sau này tôi sẽ rời đi, cậu tự chú ý an toàn.

Ít nhất còn cần mười ngày nữa.

Huấn luyện theo kế hoạch tôi đã lập cho cậu, đừng lười biếng cũng đừng tham lam quá." Thiếu thì vô dụng, nhiều quá cũng không tốt. "Được." Hai ngày sau, Bạch Liễu nhìn hai hoàng tử đến Phùng gia. "Các cậu còn có cơ hội cuối cùng để ở lại.

Một khi đã đi theo tôi thì các cậu sẽ không còn đường quay đầu lại đâu, biết không?" Một khi hai đứa trẻ đã rời khỏi Phùng gia cùng hắn, thì bọn chúng nhất định phải đi theo đến Huyền quốc.

Không thể bỏ dở giữa chừng. "Chúng tôi không vấn đề gì, chúng tôi sẽ cùng ông rời đi." "Được." "Về chào tạm biệt gia đình các cậu đi, sau đó chúng ta sẽ đi." "Dạ." Hai đứa trẻ đi chào tạm biệt Hoàng thượng và bọn họ.

Hoàng thượng dịu dàng nhìn hai đứa trẻ đã dần lớn lên, dịu dàng nói: "Các con sau khi đến Ngọc Vương phủ nhất định phải nghe lời Ngọc Vương, không được nghịch ngợm biết chưa?""Phụ hoàng người yên tâm, chúng con đều nhớ kỹ rồi, nhất định sẽ không quên đâu." "Vậy thì tốt." Ngày thứ hai, Bạch Liễu dẫn theo hai hoàng tử đã dịch dung rời đi.

Lúc đi thậm chí còn nghênh ngang bước ra ngoài.

Mấy ngày sau, Bạch Liễu và bọn họ đã đến biên giới Huyền quốc.

Tứ hoàng tử liền quay người nhìn vùng đất Trần quốc phía sau: "Sư phụ, người nói phụ hoàng và mẫu phi sẽ không sao chứ?""Yên tâm đi, mẫu phi của cậu sẽ bảo vệ tốt phụ hoàng của cậu thôi." Ngũ hoàng tử chớp chớp mắt: "Tại sao mẫu hậu lại phải bảo vệ phụ hoàng?

Không phải phụ hoàng nên bảo vệ mẫu hậu sao?"Bạch Liễu tùy ý nói: "Vì võ công của mẫu phi cậu hơn phụ hoàng cậu không biết bao nhiêu, lúc cần thiết ra tay cứu vãn tình thế vẫn có thể."Tứ hoàng tử rõ ràng trầm ổn hơn Ngũ hoàng tử một chút, lông mày hơi cau lại: "Sư phụ, bây giờ bọn họ hẳn đã bắt đầu ra tay rồi phải không?"Không có hai người bọn chúng, hắn tin phụ hoàng và bọn họ thật sự sẽ không nhẫn nhượng nữa.

Quả nhiên, sau khi xác định bọn chúng đã đến Huyền quốc, Hoàng thượng Trần quốc lần đầu tiên rời khỏi tẩm cung của Phùng Quý phi, đột nhiên xuất hiện trên buổi tảo triều.

Khi Thừa tướng nhìn thấy Hoàng thượng, sắc mặt đã thay đổi, Hoàng thượng bây giờ trông như không có bất kỳ chuyện gì xảy ra.

Hoàn toàn khác với trạng thái trước đó. "Có tấu bản thì dâng tấu, không có thì bãi triều." Tất cả mọi người hiện tại đều vô cùng chấn kinh, tại sao Hoàng thượng lại xuất hiện ở đây?

Trước đó không phải nói Hoàng thượng đã bệnh nặng sao?

Nhưng Hoàng thượng bây giờ trông có chỗ nào giống người có bệnh đâu?

Thấy mọi người đều không nói gì, Hoàng thượng Trần quốc không tức giận, mà nói: "Khoảng thời gian này Trẫm biết các ngươi vẫn luôn rất hiếu kỳ rốt cuộc Trẫm đã xảy ra chuyện gì, bây giờ Trẫm sẽ nói cho các ngươi biết.""Hoàng thượng, cầu Hoàng thượng làm chủ cho lão thần ạ." Đột nhiên một thái y của Thái Y viện bước ra quỳ xuống đất.

Hoàng thượng liếc mắt một cái liền nhận ra, người quỳ xuống là người của ông. "Nói đi." "Sau khi Hoàng thượng xảy ra chuyện, mấy người chúng thần ở Thái Y viện đã bị Thừa tướng dùng đủ loại cớ để điều đi nơi khác.

Chương 2139

Nhưng chúng thần đi rồi lại chẳng có chuyện gì, không có chuyện gì thì thôi đi, hắn còn giam chúng thần lại không cho chúng thần trở về." Khi thái y nói những lời này, mọi người gần như có thể nghe thấy tiếng hắn nghiến răng nghiến lợi.Có thể thấy thái y này rốt cuộc ghét Thừa tướng và phe cánh của ông ta đến mức nào. "Hoàng thượng, lão thần oan uổng ạ, lão thần từ trước đến nay chưa từng làm chuyện như vậy, cầu Hoàng thượng minh xét." Nhìn bộ dạng đó của Thừa tướng, Hoàng thượng cười nhạo: "Thừa tướng, ngươi thật đúng là Thừa tướng tốt của Trẫm a."Thừa tướng vô thức cúi đầu không dám nhìn vào mắt Hoàng thượng, sợ Hoàng thượng sẽ nhìn ra điều gì đó không nên thấy từ trong ánh mắt ông.

Hoàng thượng Trần quốc liếc nhìn Thừa tướng một cái: "Thái y, những chuyện này sau này Trẫm sẽ thanh toán từng món một."Thái y thấy Hoàng thượng đã nói như vậy, bọn họ cũng không tiếp tục dây dưa.

May mà Hoàng thượng đã gặp được cao thủ, nếu không đợi đến khi bọn họ tìm được cơ hội trở về, Hoàng thượng chẳng phải đã băng hà rồi sao?

Chỉ cần nghĩ đến đó, thái y đã tràn đầy ghê tởm đối với Thừa tướng.

Bọn họ muốn làm gì chỉ cần suy nghĩ một chút là biết ngay. "Thừa tướng, các ngươi thật đúng là giỏi tính toán a, rõ ràng biết Hoàng thượng cần chúng ta, cuối cùng còn tống mấy thái y y thuật tốt nhất của chúng ta đi.

Bây giờ còn nói ngươi oan uổng sao?"Thừa tướng cau mày, trong lòng suy nghĩ chuyện này phải làm sao mới có thể cho qua được.

Mà Hoàng thượng trông có vẻ không muốn bỏ qua cho Thừa tướng.

Chỉ là ngại sau lưng Thừa tướng còn có một số người không nên có, ông tạm thời vẫn chưa thể ra tay.

Đợi lão nhị khỏe lại rồi cùng ông ra tay mới là quan trọng nhất.

Nếu ông ra tay thì sẽ không để bọn họ có cơ hội lật mình, đề phòng gia đình Thừa tướng lại khôi phục, đến lúc đó phản phệ lên người bọn họ, chi bằng trước tiên cứ hoãn lại, sau đó rồi tính.

Các thái y lúc này nhìn mấy người kia tràn đầy hận ý, vị Thừa tướng và Hoàng hậu này thật sự quá đáng.

Nếu lúc đó vì những việc bọn họ làm mà Hoàng thượng xảy ra chuyện, thì bọn họ cả đời cũng sẽ không tha thứ cho bản thân.

Mà bên phía Thừa tướng lại luôn gây rắc rối cho Hoàng thượng, thậm chí còn không muốn cho họ chữa trị cho Hoàng thượng.

Một vị thái y lớn tuổi nhất trong Thái y viện, trung thành nhất với Hoàng thượng, nghiến răng nhìn Thừa tướng nói: “Thừa tướng, chuyện này ngài nhất định phải cho chúng tôi một lời giải thích, vì sao khi Hoàng thượng trọng bệnh lại lợi dụng thân phận của các người để điều chúng tôi đi?” Mặc dù bây giờ Hoàng thượng trông đã ổn, nhưng chuyện cũ thì đối với họ vẫn chưa qua.

Nếu Hoàng thượng mà có mệnh hệ gì trong chuyện này, thì bọn họ phải làm sao?

Nghe lời thái y nói, Thừa tướng cau mày: “Thái y, lúc đó thật sự có việc cần các vị đi.” “Có việc cần chúng tôi đi ư?

Sao ngài không cho người khác đi?

Tôi hiểu rồi, vì những người như chúng tôi đây trung thành với Hoàng thượng, các người để ngăn chúng tôi chữa bệnh cho Hoàng thượng, nên mới đưa ra lựa chọn như vậy, tôi nói không sai chứ?” “Phùng thái y, ông đừng nói bậy, chúng tôi khi nào có ý nghĩ như vậy?” Thừa tướng vội vàng hỏi lại.

Trong lòng ông ta càng thêm bực bội không thôi, nhìn ánh mắt của ông ta cũng đầy vẻ bất mãn, vị Phùng thái y này đúng là tự tìm đường chết.

“Tôi nói bậy ư?

Nếu các người không có ý nghĩ như vậy, vậy tại sao những người các người điều đi đều là những người trung thành với Hoàng thượng?

Những người khác thì không ai đi cả?” Phùng thái y nhìn Thừa tướng hỏi thẳng thừng, không chút khách khí.

Thừa tướng nhất thời không biết phải nói gì, chỉ có thể đứng lặng im.

“Nhìn xem, bây giờ ngài không còn gì để nói rồi chứ?

Khi ngài làm những chuyện này, chính là cố ý, cố ý điều chúng tôi đi.” Phùng thái y thật sự rất tức giận, chưa từng thấy người nào như vậy.

“Ngài...” Hoàng thượng nhìn hai người đang tranh cãi không ngừng, ánh mắt sắc bén nhìn Thừa tướng: “Thừa tướng, ngài còn gì để giải thích không?” Thừa tướng á khẩu.

Chuyện này ông ta thực sự không có cách nào giải thích, vì nếu thật sự nói ra, người sai thật sự là ông ta.

Lúc đó chỉ nghĩ đến việc đưa tất cả mọi người đi, nhưng lại không nghĩ đến sau khi họ quay về thì phải làm sao.

Bây giờ nghĩ lại cũng thấy phiền phức.

Hoàng thượng còn chưa định nói gì, mà Phùng thái y này lại vẫn còn gây chuyện ở đây.

Ánh mắt lạnh lùng nhìn Phùng thái y, Thừa tướng cau mày, trong lòng căm ghét Phùng thái y đã đến cực điểm.

“Ngài không cần nhìn tôi như vậy, hôm nay tôi chính là muốn một lời giải thích, nếu không phải có người chữa khỏi cho Hoàng thượng, vậy thì bây giờ tình hình của Hoàng thượng ra sao không ai biết được, sao?

Các người cho rằng chuyện này đến đây là kết thúc hoàn toàn sao?

Tôi nói cho ngài biết, đừng có mơ.” Hôm nay nếu Thừa tướng không thể cho ông một câu trả lời thỏa đáng, ông sẽ bắt Thừa tướng phải trả giá cho việc này.

“Phùng thái y, ông đừng quá đáng.” “Tôi quá đáng ư?

Rốt cuộc ai mới là người quá đáng?

Chuyện Hoàng thượng bị bệnh lớn như vậy, các người lại vào lúc này vì mấy chuyện vặt vãnh mà điều chúng tôi đi, Thừa tướng, ngài muốn mọi người cùng nói xem rốt cuộc ai mới là người quá đáng không?” Phùng thái y sắp bị người này làm cho tức chết, chỉ cần nghĩ đến những việc họ đã làm, Phùng thái y đã không còn chút thiện cảm nào với Thái tử Trần Vũ nữa.

“Một người như ngài, tôi thật sự rất lo lắng Thái tử sẽ làm ra chuyện gì, hoặc có thể nói là Thái tử có biết chuyện này không.” Nghe Phùng thái y lại bắt đầu lôi Thái tử vào, Thừa tướng mặt mày khó coi nói: “Phùng thái y, ông đang nói bậy bạ gì vậy?

Chuyện này không liên quan đến Thái tử, ông đừng tùy tiện đổ vấy ở đây.” “Rốt cuộc tôi là tùy tiện đổ vấy, hay là các người tự mình chột dạ, trong lòng các người tự có số.” Phùng thái y hừ lạnh một tiếng nói.

Hoàng thượng nhìn Phùng thái y như uống thuốc súng vậy, bất lực lắc đầu: “Phùng thái y, không cần nói nhiều nữa.” “Hoàng thượng, lão thần thật sự rất tức giận, rõ ràng những chuyện ở bên đó các đại phu đều có thể tự mình giải quyết được, khi chúng tôi đến đó thì đã giải quyết gần xong rồi, nhưng khi chúng tôi chuẩn bị đi thì họ lại không cho chúng tôi rời đi, nếu nói đây không phải cố ý thì ai tin chứ?” Phùng thái y nghiến răng giận dữ nói.

Nghe lời này, Hoàng thượng cau mày nhìn Thừa tướng: “Thừa tướng, rốt cuộc là chuyện gì?

Nếu thật sự là như vậy, ngài quả thật như Phùng thái y nói, cần phải cho chúng tôi một lời giải thích.” Các đại thần bên cạnh cũng nhìn Thừa tướng.

Chuyện này liên quan đến sự an toàn của Hoàng thượng, bọn họ không thể cứ thế bỏ qua, cũng không thể để Thừa tướng dễ dàng lấp liếm cho qua.

“Phùng thái y nói không sai, Thừa tướng, bây giờ ngài có cần phải cho những người như chúng tôi một lời giải thích không?” Người cùng Phùng thái y bị điều đi hỏi Thừa tướng.

“Lúc đó người bên đó trực tiếp nói, chúng tôi không được rời đi, nói gì cũng không cho chúng tôi đi, nói là bên trên có phân phó, không biết là phân phó của ai mà lại có thể đối xử với những thái y như chúng tôi như vậy?” Lời của thái y khiến Thừa tướng cau mày, bọn họ rốt cuộc ăn cái gì mà làm việc tệ vậy?

Chuyện đơn giản như vậy mà cũng bị người ta phát hiện, đúng là đồ ngu xuẩn.

“Mấy vị thái y, tôi nghĩ các vị đã hiểu lầm, tôi chỉ là...” “Ngài chỉ là gì?

Các người chỉ là muốn chúng tôi rời khỏi đây, sau khi đến bên kia, mọi chuyện đã giải quyết xong rồi mà vẫn không cho chúng tôi quay về, mục đích của các người chính là muốn chúng tôi bỏ lỡ thời gian vàng để chữa trị cho Hoàng thượng, Thừa tướng, lần này các người thật sự quá đáng rồi.” Lời của thái y khiến những người thuộc phái bảo hoàng cau mày, đặc biệt là Phùng lão tướng quân.

“Thừa tướng, việc này ngài làm thật thú vị, ngài hãy nói rõ xem mục đích của ngài là gì, đừng nói với chúng tôi rằng làm như vậy là vì Hoàng thượng tốt, vì Trần quốc tốt, cách nói như vậy ở chỗ chúng tôi không có tác dụng.” Những người bên cạnh đồng tình nói: “Lão tướng quân nói không sai, Thừa tướng, hôm nay ngài nhất định phải cho tất cả chúng tôi một lời giải thích.” Thừa tướng cũng không ngờ đám lão già ở Thái y viện này sau khi quay về lại bắt đầu ra tay với ông ta.

Chuyện này ông ta căn bản không có cách nào giải thích, ông ta chỉ có thể im lặng không nói gì.

Hoàng thượng liếc nhìn Thừa tướng, cau mày nói: “Thừa tướng, không nói gì cũng không giải thích, cái này tính là sao?” “Hoàng thượng, lão thần oan uổng.” Thừa tướng bây giờ cũng chỉ có thể nói ra lời như vậy.

Nghe lời Thừa tướng nói, thái y càng tức giận hơn: “Ngài oan uổng?

Những vấn đề tôi hỏi thì có gì oan uổng ngài chứ?

Chương 2140

Ngài hãy trực tiếp nói ra trước mặt nhiều người như vậy đi, nếu thật sự oan uổng ngài, tôi sẽ trực tiếp từ bỏ chức quan này, cáo lão về quê.” Thừa tướng này rốt cuộc là cái thứ gì?

Bản thân đã làm nhiều chuyện như vậy, dám làm mà không dám nhận sao?

Thừa tướng cau mày, hoàn toàn không ngờ Phùng thái y lại đưa ra lựa chọn như vậy.

Lúc này ông ta mới thực sự cưỡi hổ khó xuống.

“Lão thái y, chuyện này là lỗi của tôi, tôi ở đây xin lỗi ngài.” Phùng thái y bị tức đến bật cười: “Xin lỗi?

Xin lỗi thì có tác dụng gì?” Phùng thái y cảm thấy người này thật sự quá ngu xuẩn, sao có thể nói ra lời xin lỗi như vậy?

Đây vẫn là Thừa tướng ngày xưa sao?

“Xin lỗi ư?

Thừa tướng, ngài nghĩ bây giờ Hoàng thượng đã không sao, một câu xin lỗi của ngài là có thể xóa bỏ những chuyện các người đã làm sao?” Phùng thái y mặt mày khó coi nhìn Thừa tướng, nghiến răng giận dữ quát.

Nghe lời này, Thừa tướng đưa mắt nhìn Hoàng thượng, hy vọng Hoàng thượng lúc này sẽ ra mặt nói vài lời.

Kết quả Hoàng thượng như không nhìn thấy, căn bản không để ý đến Thừa tướng.

Nếu đến lúc này Thừa tướng vẫn không hiểu ý của Hoàng thượng, thì chức Thừa tướng bấy nhiêu năm của ông ta cũng coi như làm uổng phí.

Xem ra chuyện trước đây đã khiến Hoàng thượng vô cùng bất mãn, Thừa tướng cau mày bắt đầu suy nghĩ làm thế nào để lấp liếm cho qua chuyện này.

Khi Thừa tướng đang suy nghĩ chuyện này, Hoàng thượng mở lời: "Người đâu, áp Thừa tướng xuống đánh ba mươi đại bản, cấm túc ba tháng, phạt bổng lộc một năm." Thừa tướng đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hoàng thượng, cấm túc phạt bổng lộc ông ta đều không nói gì, nhưng Hoàng thượng lại muốn động thủ đánh ông ta?

Những người cùng phe với Thừa tướng vội vàng quỳ xuống cầu xin, nói đủ lời, Hoàng thượng một chữ cũng không nói, điều này khiến tất cả mọi người đều bắt đầu lo lắng.

Hoàng thượng rốt cuộc có ý gì?

Có thể hay không cũng nói một câu, cứ một chữ cũng không nói thì tính là sao?

"Những người vừa cầu tình, tất cả đều bị đánh ba mươi đại bản." Lời này vừa nói ra, sắc mặt những người đang quỳ trên đất cầu xin lập tức thay đổi.

Bọn họ chỉ là cầu tình mà cũng bị đánh.

"Thừa tướng làm sai chuyện lại còn có nhiều người cầu tình cho ông ta như vậy, các ngươi thật đúng là những đại thần tốt của trẫm." Hoàng thượng lạnh lùng nói.

"Phùng lão tướng quân, ông hãy cho người trông chừng, ai dám thả lỏng thì đánh luôn cả bọn họ." Bây giờ còn chưa đến lúc triệt để đối phó Thừa tướng và phe cánh của ông ta, nhưng đánh cho bọn họ một trận thì vẫn có thể.

Nghe lời này, Phùng lão tướng quân bước ra: “Lão thần tuân chỉ.” Phùng lão tướng quân cười như không cười nhìn Thừa tướng: “Thừa tướng, đắc tội rồi.” “Bãi triều.” Sau khi bãi triều, Phùng lão tướng quân nhìn người đánh bọn họ xong mới rời đi.

Mà chuyện bên này vừa kết thúc thì bên kia Hoàng hậu đã biết tin.

“Ngươi nói cái gì?

Hoàng thượng tỉnh rồi?

Không những tỉnh mà còn đi thượng triều rồi?

Chuyện này vì sao không ai nói với bổn cung?” Hoàng hậu nhìn người bên cạnh, sắc mặt vô cùng âm trầm nói.

Trước đó không phải đã hôn mê không biết lúc nào sẽ chết rồi sao?

Bây giờ tình huống này lại là sao?

“Nô tỳ cũng không biết, là đột nhiên xảy ra.” Người bên cạnh cũng rất bất lực.

Nếu sớm biết thì làm sao bọn họ có thể không báo cho Hoàng hậu?

Nếu không nói với Hoàng hậu, cuối cùng người chịu thiệt thòi sẽ là bọn họ, làm sao họ có thể ngu xuẩn đến thế.

“Đáng chết, chắc chắn là do Phùng quý phi và phe cánh của bà ta làm.” Nếu không phải chuyện do Phùng quý phi và phe cánh của bà ta gây ra, bà ta tin rằng Hoàng thượng căn bản không thể khỏi bệnh được.

Còn nữa, Hoàng nhi không phải nói bên Tô Ngọc mới vừa đồng ý yêu cầu của Trần Phi sao?

Người đáng lẽ không nhanh như vậy đến đây mới đúng, nhưng tại sao Hoàng thượng lại đã khỏi rồi?

Hoàng hậu vô cùng khó hiểu về chuyện này.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Đột nhiên Hoàng hậu như nghĩ ra điều gì đó, cau chặt mày, sắc mặt càng thêm khó coi đến cực điểm.

Tất cả bọn họ đều đã bị Trần Phi tính kế.

Rất có khả năng Trần Phi đã sớm nhận được sự giúp đỡ của Tô Ngọc, nhưng hắn ta không nói ra, mà mỗi ngày đến Ngọc Vương phủ để quấy nhiễu tầm mắt của mọi người.

Chờ đến khi thần y đã đến đây rồi mới cho Trần Vũ biết chuyện này, như vậy sẽ có một khoảng thời gian chênh lệch, khi bọn họ biết tin thì Hoàng thượng rất có thể đã khỏi bệnh rồi.

Nghĩ đến khả năng này, sắc mặt Hoàng hậu lập tức tái nhợt.

Cái này sao có thể?

Nếu là như vậy, vậy chân của Trần Húc không phải cũng đã khỏi rồi sao?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Hoàng hậu đã cảm thấy hoảng sợ.

Sự tồn tại của Trần Húc mang lại áp lực quá lớn cho bọn họ.

“Đáng chết.” Thật không ngờ đã đến nước này, bọn họ lại còn có thể lật mình.

Nếu sớm biết, lúc đó bà ta không nên cố kỵ bên Hoàng thượng, trực tiếp cho người giết Trần Húc, chứ không phải hạ độc để hắn ta trở thành phế nhân.

“Lập tức cho người gửi thư cho Thái tử, bảo hắn nhất định phải thành công.” Nếu bên Vũ nhi không thể thành công, một khi hắn ta quay về, điều chờ đợi hắn ta là gì, bọn họ trong lòng đều rất rõ ràng.

Không nói Trần Vũ, ngay cả bọn họ cũng có thể sẽ phải chịu đựng những oan ức không giống ai.

Thậm chí có thể còn bị xử phạt.

Dù sao thì độc của Hoàng thượng và Trần Húc đều là do bọn họ hạ.

Một khi bị Hoàng thượng tóm được bằng chứng, tất cả mọi thứ đều sẽ tiêu tan.

Cau chặt mày, Hoàng hậu bắt đầu suy nghĩ chuyện sau này phải làm sao.

Nếu tiếp tục như vậy, chỉ sẽ mang lại phiền phức không cần thiết cho bọn họ.

Chương 2141

Hoàng thượng đã khỏi bệnh, phần lớn binh quyền lại nằm trong tay Phùng gia, bọn họ muốn làm gì vào lúc này cũng gần như không thể.

Mặc dù bọn họ đã dùng rất nhiều biện pháp cũng chỉ lôi kéo được vài võ tướng, so với Phùng gia thì khoảng cách thực sự quá lớn.

Cau mày, bọn họ phải làm sao mới có thể phá vỡ cục diện này?

Những gì Hoàng hậu có thể nghĩ đến, Thừa tướng tự nhiên cũng đã nghĩ đến.

Trở về nhà nằm vật ra giường, Thừa tướng sắc mặt vô cùng khó coi.

“Đáng chết, Hoàng thượng và Phùng gia lại dám tính kế chúng ta.” Thừa tướng mặt mày âm trầm nói.

Điều khiến ông ta chấn động nhất vẫn là Trần Phi, không ngờ hắn ta lại có sự tính toán như vậy.

“Cha, cha nói gì vậy?” “Cha thấy Tam hoàng tử đã sớm đạt thành hợp tác với Ngọc Vương rồi, còn việc tại sao bây giờ mới nói, chính là muốn thần y đến chữa bệnh cho Hoàng thượng và Trần Húc trước, như vậy bọn ta căn bản sẽ không biết, đợi đến khi bọn ta biết thì bọn họ đều đã gần khỏi bệnh rồi.” Lúc này bọn họ có muốn làm gì cũng đã vô dụng.

“Cha, ý của cha là...” “Ừm, thần y có lẽ đã sớm đến rồi, bây giờ có lẽ cũng đã đi rồi.” Thừa tướng sắc mặt khó coi nói.

Nghe lời này, con trai lớn của Thừa tướng cau mày nói: “Cha, ý của cha là...” “Ừm, Trần Húc có lẽ cũng đã khỏi bệnh rồi.” Nếu Trần

Húc khỏi bệnh, đó đối với bọn họ tuyệt đối là một đòn đả kích.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” “Cứ xem xét đã, lúc này chúng ta không thể hành động thiếu suy nghĩ.” Thừa tướng cau mày nghiêm túc nói.

“Vâng.” Sau khi Bạch Liễu đưa hai hoàng tử lặng lẽ rời đi, kinh thành Trần quốc liền hoàn toàn thay đổi.

Đến Huyền quốc, tất cả mọi chuyện đều không còn liên quan đến cô nữa.

Vào lúc này, Trần Vũ cũng nhận được thư do Hoàng hậu gửi đến.

Sau khi đọc xong bức thư Hoàng hậu gửi đến, sắc mặt Trần Vũ lập tức trở nên khó coi.

Hắn đột ngột đứng dậy khỏi ghế, sắc mặt khó coi trừng mắt nhìn đối phương: “Trần Phi đáng chết.” Mặt mày âm trầm bước ra ngoài, nhìn Trần Phi đang ung dung ngồi uống trà bên ngoài, Trần Vũ càng thêm tức giận.

“Trần Phi...” “Có chuyện gì?” Trần Phi nhướng mày nhìn Trần Vũ.

Xem ra bọn họ đã biết vấn đề rồi, nếu không cũng sẽ không đến tìm hắn vào lúc này.

Trần Vũ sắc mặt khó coi nhìn Trần Phi: “Anh là cố ý đúng không?” Trần Phi giả vờ như không biết gì, vô tội nhìn Trần Vũ: “Ừm?

Gì mà tôi cố ý?” Dáng vẻ đó như thể đang hỏi anh đang nói gì vậy.

Trần Vũ căn bản không tin dáng vẻ quỷ quyệt này của Trần Phi: “Anh đã sớm thỏa thuận với Ngọc Vương rồi, sau đó anh cứ luôn đến Ngọc Vương phủ chẳng qua là diễn trò cho tôi xem đúng không?” Nhìn dáng vẻ phẫn nộ của Trần Vũ, Trần Phi khẽ cười: “Xem ra anh vẫn rất thông minh mà, đã biết rồi thì xem ra phụ hoàng cũng đã khỏi bệnh rồi.” “Trần Phi, sao anh không nói trước với tôi?” Trần Vũ nghiến răng nhìn Trần Phi, dáng vẻ tức giận như muốn ăn tươi nuốt sống Trần Phi vậy.

Trần Phi đối với điều này vô cùng vô tội: “Anh với tôi có quan hệ gì mà tôi phải nói cho anh biết?” “Trần Vũ, ca ca của tôi cũng sắp khỏi bệnh rồi, không biết sau khi trở về sẽ trở thành thế nào đây?

Sao hả?

Anh có mong đợi lắm không?” Trần Phi cười hỏi.

Tuy nhiên, nụ cười này đến chỗ Trần Phi lại biến thành vẻ hả hê.

Tay khẽ run rẩy, Trần Vũ âm hiểm nhìn Trần Phi: “Anh cố ý làm khó tôi?” “Cái này anh thật sự nói sai rồi, tôi cố ý làm khó anh để làm gì?

Tôi chẳng qua chỉ muốn ca ca và phụ thân của tôi khỏe lại mà thôi, anh không cần quá tự cho mình là trung tâm.” Trần Phi cười như không cười nói.

Trần Vũ sẽ không thật sự nghĩ rằng hắn làm như vậy là để làm khó hắn ta chứ?

Nếu là như vậy, người này cũng quá ngây thơ rồi.

“Trần Phi anh...” “Tôi sao?” “Hoàng huynh, sao huynh trông có vẻ không vui lắm vậy?

Chẳng lẽ phụ thân và đệ đệ của huynh khỏe lại mà huynh lại không vui sao?” Trần Phi nhìn Trần Vũ cười như không cười hỏi.

Trần Vũ á khẩu.

“Tam hoàng tử nói không sai, Thái tử, huynh đây là sao?

Bất kể Tam hoàng tử nói với huynh khi nào, nhưng cậu ấy cũng là vì Hoàng thượng và Nhị hoàng tử mà tốt, huynh tức giận như vậy làm gì?

Hay là huynh cảm thấy sức khỏe của Hoàng thượng và Nhị hoàng tử còn không quan trọng bằng thể diện của huynh?" Vị đại thần từ bên ngoài bước vào, nhìn hai người họ và lạnh lùng mở lời nói.

"Các người...

Tôi là hoàng huynh của hắn ta, chuyện lớn như vậy hắn ta không nên nói với tôi một tiếng sao?

Bây giờ cái này tính là sao?" Trần Vũ sắc mặt khó coi nói.

Nghe lời này, các đại thần bên cạnh cau mày, sự thất vọng của họ đối với Trần Vũ đã đạt đến đỉnh điểm, lông mày cũng nhíu chặt.

"Bây giờ huynh không phải đã biết rồi sao?

Tam hoàng tử chẳng qua là chậm vài ngày nói với huynh mà thôi, huynh tức giận làm gì?

Hay là huynh căn bản không muốn Hoàng thượng và Nhị hoàng tử khỏe lại?" Đại thần ánh mắt sắc bén nhìn Trần Vũ, chất vấn.

Trần Vũ thật sự không muốn Hoàng thượng và bọn họ khỏe lại, một khi người khỏe rồi, tất cả những gì hắn ta đã làm đều đổ sông đổ biển, nhưng bản thân hắn ta có dám nói ra lời như vậy sao?

Nếu lời như vậy mà trực tiếp nói ra, thì cái xương sống này của hắn ta cũng có thể bị người ta chọc gãy.

Chuyện như vậy hắn ta làm sao có thể làm ra được?

Bây giờ những đại thần này vốn đã vô cùng bất mãn với hắn ta rồi, nếu tiếp tục như vậy, hắn ta e là sẽ càng chẳng nhận được lợi ích gì.

Hít một hơi thật sâu nén xuống sự bất mãn trong lòng, Trần Vũ cau mày không hài lòng nói: “Các người đây là ý gì?” “Ý trên mặt chữ, anh chẳng lẽ không nghe hiểu sao?” “Hoàng huynh, em chỉ là không muốn chuyện xảy ra bất trắc, lẽ nào điều này cũng sai sao?” Trần Phi vô tội nhìn Trần Vũ thất vọng hỏi.

Cau mày nhìn Trần Phi, Trần Vũ sắc mặt rất khó coi: “Nói cho tôi biết sau đó thì có bất trắc gì?” “Thân thể của phụ hoàng và ca ca của tôi rốt cuộc là chuyện gì đến bây giờ vẫn chưa ai tra ra được, các thái y y thuật giỏi lại bị điều đi một cách khó hiểu, anh nói xem đây là vì sao?

Đây không phải là muốn mạng của phụ hoàng sao?

Đã như vậy, tôi vì sao phải nói trước chuyện này ra?” Trần Phi cười lạnh nói.

Nghe lời này, ánh mắt Trần Vũ khẽ lóe lên: “Anh nói với tôi sau đó tôi cũng sẽ không nói cho người khác, hay là anh không tin tôi?” “Tôi thật sự không tin anh.” Trần Phi nói thẳng thừng, không chút khách khí.

Sắc mặt Trần Vũ lập tức thay đổi: “Anh nói cái gì?” “Tôi nói cái gì?

Tôi đã sớm nhận được thư do ngoại công và bọn họ gửi đến rồi, sau khi chúng tôi rời khỏi Trần quốc, ngoại tổ Thừa tướng và Hoàng hậu của anh đã lợi dụng quyền lực trong tay các người để điều tất cả các thái y giỏi đi, anh có thể giải thích cho tôi biết đây là vì sao không?” Trần Phi ánh mắt sắc bén nhìn Trần Vũ, lạnh lùng quát.

“Anh nói bậy bạ gì vậy?

Căn bản không có chuyện này.” “Có hay không có chuyện này, trong lòng anh rõ ràng nhất.” Trần Phi châm biếm nói.

Chương 2142

“Phùng thái y và bọn họ đều đã quay về rồi, nghe nói sau khi bên kia không có chuyện gì nữa mà vẫn không cho họ quay về, anh nói cho tôi biết đây lại là vì sao?

Khi phụ hoàng trọng bệnh, ngoại tổ của anh lại làm ra chuyện như vậy, ông ta muốn làm gì?” Câu hỏi của Trần Phi tới tấp, khiến Trần Vũ căn bản không đỡ nổi.

Đáng chết, Trần Phi từ khi nào lại trở nên lợi hại như vậy?

Các đại thần bên cạnh nghe lời này sắc mặt đều thay đổi, tình hình của Hoàng thượng ra sao, trong lòng bọn họ rất rõ ràng.

Kết quả Thừa tướng lại điều Phùng thái y và bọn họ đi, đây là ý gì?

“Thái tử, các người là muốn mạng của Hoàng thượng sao?” Đại thần nhìn Trần Vũ nghiến răng giận dữ hỏi.

“Đây là vu khống.” Lúc này Trần Vũ đã hối hận rồi, hắn ta không nên đến hỏi Trần Phi.

Chuyện này rốt cuộc là thế nào hắn ta còn rõ hơn bất kỳ ai.

Nhưng hắn ta căn bản không thể thừa nhận, một khi thừa nhận rồi, tất cả mọi thứ đều sẽ tiêu tan.

“Có phải vu khống hay không đợi chúng ta quay về rồi sẽ biết.” Sắc mặt Trần Vũ thay đổi, ánh mắt nhìn Trần Phi cũng có biến hóa.

Phải rồi, bất kể thế nào, một khi không quay về, mọi chuyện đều sẽ xảy ra thay đổi, bất kể bọn họ có muốn hay không cũng đều là như vậy.

Xem ra đúng như mẫu hậu nói, chuyện lần này hắn ta nhất định phải nắm lấy, nếu không thì sẽ hoàn toàn xong đời.

Hít một hơi thật sâu, Trần Vũ không tiếp tục tranh cãi với Trần Phi nữa mà quay người rời đi.

Hắn ta phải đi chuẩn bị những việc còn lại, còn về Trần Phi đây, đợi sau khi hắn ta trở thành Hoàng thượng, hắn ta nhất định sẽ khiến Trần Phi phải trả giá đắt.

Và cả người không ngừng giúp Trần Phi này nữa.

Cau mày, Trần Vũ mặt mày âm trầm đi tìm người khác.

“Điện hạ, tình hình của Hoàng thượng và bọn họ thế nào rồi?” Người bên cạnh kích động nhìn Trần Phi hỏi.

“Yên tâm, người đã rất ổn rồi.” “Thật sao?” “Ừm, bất kể là phụ hoàng hay ca ca thì bọn họ đều là do trúng độc.” Nghe lời này lập tức yên tâm: “Vậy thì tốt rồi, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút, bây giờ Hoàng hậu và Thừa tướng bọn họ chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy.” Điều họ lo lắng vẫn là chuyện này.

Một lần không thành công thì sợ bọn họ lại ra tay lần nữa.

“Đã có một lần rồi, tôi tin phụ hoàng và bọn họ nhất định sẽ ra tay.” Huống hồ phụ hoàng cũng không phải là người ngu xuẩn đến vậy, làm sao có thể vấp ngã ở cùng một chỗ hai lần?

Các đại thần bên cạnh nghe Trần Phi giải thích, cảm thấy hắn nói cũng không sai, hình như quả thật là như vậy.

Hoàng thượng và Nhị hoàng tử đều không phải là người hiền lành, bây giờ người đã khỏe lại, Hoàng hậu và phe cánh của bà ta muốn làm gì ngược lại sẽ trở nên khó khăn.

Nghĩ vậy, bọn họ hoàn toàn yên tâm.

“Tôi đi tìm Tô Ngọc nói chuyện này.” Các đại thần bên cạnh mặt mày bất lực nhìn Trần Phi, có chút đau đầu nói: “Điện hạ, Ngọc Vương có cho cậu đi không?” Trần Phi bất lực thở dài: “Các người nói tôi chỉ là đi tìm Tô Ngọc nói chuyện phiếm thôi, sao anh ấy lại không cho tôi đi chứ?” Nghe Trần Phi nói vậy, những người khác không vui liếc nhìn hắn một cái: “Cậu có ý tứ nói sao?” Cứ ngày nào cũng đến như vậy ai mà chịu nổi chứ?

“Điện hạ, nếu là cậu, cậu có cho đi không?” Trần Phi lập tức im lặng, nếu là hắn, có lẽ, đại khái là không muốn cho người ta đến chứ?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng kỳ quái.

“Không được, hôm nay tôi đến tìm anh ấy là có chuyện quan trọng muốn nói, anh ấy không thể không cho tôi vào.” Trần Phi trầm tư nói.

“...” Các đại thần bên cạnh mặt mày bất lực nhìn Trần Phi, họ thực sự không hiểu Trần Phi rốt cuộc vì sao lại thích Ngọc Vương đến vậy.

“Điện hạ, cậu rất thích Ngọc Vương sao?” Một trong các đại thần thực sự không nhịn được mở miệng hỏi.

Trần Phi gật đầu: “Ừm, khá thích, các người không thấy Tô Ngọc thật ra rất tốt sao?

Ở cùng anh ấy cũng rất thoải mái.” Một người như vậy làm sao có ai không thích chứ?

Trừ phi là loại người ngay từ đầu đã mang mục đích khi giao du với Tô Ngọc.

Việc Tô Ngọc có nhiều bạn bè như vậy đã nói lên tất cả rồi.

“Bên Tô Ngọc có nhiều bạn bè như vậy, cũng không thiếu tôi một người, sao anh ấy lại không thích tôi như vậy chứ?” Các đại thần bên cạnh mặt mày bất lực nhìn Trần Phi, không vui nói: “Điện hạ, cậu chỉ lớn hơn con trai lớn của người ta có hai tuổi.” Cậu chỉ là người xấp xỉ tuổi con trai anh ấy, cậu có ý tứ nói muốn làm bạn với người ta sao?

“...” Đến lượt Trần Phi cạn lời, quay đầu nhìn người của mình, không vui nói: “Các người không nói thì chẳng ai coi các người là câm đâu.” Hắn đương nhiên biết mình và Tô Tử Khâm thực ra không chênh lệch bao nhiêu.

“Các người nhìn gương mặt Tô Ngọc xem có giống người có con trai lớn như vậy không?” Tô Ngọc này bảo dưỡng tốt quá đi mất.

Trông cũng không lớn hơn hắn là bao nhiêu tuổi.

Người này cũng không biết làm thế nào mà được vậy.

“Bất kể gương mặt anh ấy có giống người có con trai lớn như vậy hay không, nhưng anh ấy chính là có con trai lớn như vậy thì cậu làm gì được?

Cậu làm bạn với người ta, người ta coi cậu là vãn bối.” Đại thần không vui nói.

“Tôi mặc kệ, tôi vẫn phải đi tìm Tô Ngọc.” Hắn chính là muốn đi cùng Tô Ngọc chia sẻ niềm vui này một chút, ai cũng không thể ngăn cản hắn.

Nghe lời Trần Phi nói, các đại thần bất lực nhìn nhau, xem ra Điện hạ nói thật rồi.

Đột nhiên có chút đồng tình với Ngọc Vương là sao?

Điện hạ của bọn họ chính là người như vậy, e rằng Ngọc Vương sẽ gặp phiền phức rồi.

Nhìn Trần Phi không màng đến sự ngăn cản của bọn họ mà rời đi, các đại thần chỉ có thể bất lực lắc đầu, thôi vậy, Điện hạ muốn làm gì thì làm đi, bọn họ cũng không ngăn được người.

Trần Phi đến Ngọc Vương phủ, Tô Ngọc liền biết.

Anh đưa tay đỡ trán, bất lực nói: “Tiểu Trí, con cùng Tiểu Bảo đi tiếp đón người ta đi, đừng để cậu ấy đến tìm ta.” “Được.” Tiểu Trí cũng rất cạn lời, Trần Phi này rốt cuộc làm sao vậy?

Luôn thích đến tìm cha.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí cùng đi gặp Trần Phi, thấy bọn họ, Trần Phi có chút bất ngờ: “Phụ thân của các con đâu?” “Đang bận, cậu trực tiếp nói xem cậu đến làm gì?” Tiểu Bảo nhìn Trần Phi không vòng vo mà trực tiếp hỏi.

“Tôi chỉ là đến tìm anh ấy.” Trần Phi ngượng nghịu nói.

“Trần Phi, cha tôi rất bận, cha tôi không giống cậu, cậu hiểu không?” Tiểu Bảo cau mày bất mãn nhìn Trần Phi, người này rốt cuộc làm sao vậy?

“Tôi chỉ là muốn nói với anh ấy rằng phụ hoàng và ca ca của tôi đã không sao rồi.” Trần Phi ngượng nghịu nói.

“Cái này không cần nói, y thuật của Bạch Liễu thúc thúc thế nào chúng tôi đều rất rõ, anh ấy đã ra tay thì phụ thân và ca ca của cậu tự nhiên sẽ không sao.” Tiểu Trí cau mày nói.

Trần Phi chỉ đơn thuần vì chuyện này mà đến tìm phụ thân sao?

Đây không phải là lãng phí thời gian của cha sao?

Chương 2143

Chẳng trách cha lại muốn bọn họ đến gặp người này, xem ra là không muốn có quá nhiều dính líu với người này.

“Các con...” Trần Phi có chút không vui.

Bất kể nói thế nào, mình cũng là Tam hoàng tử của Trần quốc, thái độ của bọn họ là sao đây?

“Trần Phi, cậu biết cậu vì chuyện nhỏ nhặt này mà đến tìm cha tôi sẽ làm lỡ bao nhiêu việc của cha tôi không?

Anh ấy là Vương gia của Huyền quốc, cho dù không vào triều cũng có rất nhiều việc phải làm, không giống cậu.” “Không sai.” “Gần đây cha tôi đã bận đến mức ngay cả thời gian ở bên chúng tôi cũng không có, cậu nghĩ cha tôi sẽ vì chuyện nhỏ nhặt này mà gặp cậu sao?” Tiểu Bảo hy vọng Trần Phi nhận rõ hiện thực.

“Tôi biết ý cậu đến tìm cha tôi, chỉ là muốn chia sẻ niềm vui của cậu với cha tôi, nhưng cha tôi thật sự không có thời gian.” Tiểu Bảo cau mày nhìn Trần Phi.

“Hơn nữa, cha tôi giúp người khác cũng chỉ vì đôi bên cùng có lợi mà thôi, cậu chỉ là một hoàng tử của Trần quốc, từ trước đến nay đều là ca ca cậu giúp cậu gánh vác, cậu làm toàn những chuyện cậu thích, nhưng cha tôi thì không giống cậu.” Tiểu Bảo thấy Trần Phi không vui thì tiếp tục nói.

“Cha tôi và mẹ tôi phải chịu trách nhiệm về vấn đề lương thực của toàn bộ Huyền quốc, ngoài ra cha tôi còn phải giúp hoàng bá bá xử lý rất nhiều việc, gần đây lại là lúc tôi sắp trở thành Thế tử của Ngọc Vương phủ, cha tôi rất bận không có thời gian nói chuyện này với cậu, cậu hiểu không?” Trần Phi mím chặt môi có chút bất mãn, hắn ta không tin Tô Ngọc ngay cả một chút thời gian cũng không thể dành cho hắn ta.

Vào lúc này, Nguyên Bảo từ bên ngoài bước vào: “Tiểu Bảo thiếu gia ở đâu?” “Cha đang ở thư phòng cùng Nam Kiều thúc thúc và bọn họ bàn chuyện, Nguyên Bảo thúc thúc, có phải xảy ra chuyện gì không?” “Biên quan có biến động.” Nghe lời này, Tiểu Bảo cau mày.

“Vậy thúc thúc nhanh đi tìm cha đi.” “Được, người cứ tiếp đãi đã, thiếu gia e là lại phải bận rất nhiều ngày nữa rồi.” Nguyên Bảo cau mày lẩm bẩm nói.

Rất nhanh Nguyên Bảo liền rời đi, để lại Tiểu Bảo và bọn họ.

Tiểu Bảo lo lắng chuyện này, không muốn tiếp tục nói chuyện với Trần Phi nữa: “Trần Phi, nếu cậu không có việc gì thì cậu cứ về trước đi, bên này tôi còn có việc phải làm.” Nói xong liền chuẩn bị rời đi.

Mà Trần Phi thì có chút nghi ngờ bọn họ làm như vậy là có phải diễn trò cho hắn ta xem hay không.

“Xin cáo từ.” Nhìn Trần Phi rời đi, Tiểu Bảo cau mày: “Hắn ta đại khái không tin đây là thật đúng không?” Cứ tưởng Trần Phi có chút khác biệt, bây giờ xem ra kết luận này vẫn còn quá sớm.

“Hắn ta cũng không có vấn đề gì lớn, chỉ là khi ở Trần quốc thì được người ta nâng niu, khi muốn gặp ai cũng được người khác chiều chuộng, đến đây chênh lệch quá lớn tự nhiên sẽ có suy nghĩ.” Tiểu Trí buồn cười lắc đầu nói.

Tiểu Bảo tự nhiên cũng biết những gì Tiểu Trí nói đều là thật: “Chúng ta không thể chiều chuộng hắn ta.” “Quả thật, chúng ta đi thôi, xem tình hình thế nào, sau này chúng ta rất có thể sẽ cùng Hoằng Nghị đi biên quan rèn luyện.” Nếu bên biên quan xảy ra vấn đề, bọn họ nhất định phải đi.

“Được.” Các đại thần thấy Trần Phi sau khi quay về tâm trạng không tốt, liền đi qua hỏi: “Điện hạ, huynh làm sao vậy?” “Tôi lại đáng ghét đến vậy sao?” “Điện hạ, tại sao anh lại hỏi như vậy?” Sau khi Trần Phi kể lại chuyện bên Ngọc Vương phủ cho các đại thần, họ nhìn nhau bất lực nói: “Họ nói đúng đấy, Ngọc Vương thật sự có rất nhiều việc phải làm.

Ngoài triều chính, ngài ấy còn có vô số chuyện làm ăn phải xử lý, nếu không thì sao ngài ấy có thể giàu có địch quốc, cũng không thể mỗi lần đánh trận đều lấy tiền, thuốc men, lương thực ra được.” “Nhưng dưới tay ngài ấy không phải có rất nhiều người sao?

Cứ để họ làm là được rồi, sao đến thời gian nói chuyện với tôi cũng không có?” Trần Phi bất mãn nói.

Hắn cao hứng đi qua, kết quả người tiếp đón lại là con trai của Ngọc Vương.

“Điện hạ, ngài phải biết rằng thân phận của Ngọc Vương có thể sánh ngang với Hoàng đế Huyền quốc, tôi nói vậy ngài có hiểu không?

Ngài chỉ là một Hoàng tử của Trần quốc, nói thẳng ra, nếu ngài ấy trực tiếp cho người chặn ngài ở ngoài Vương phủ, ngài cũng chẳng thể nói gì được.” “Huống hồ, ngài và ngài ấy căn bản không phải người cùng đẳng cấp.

Dù là Hoàng thượng đến, khi đối đãi với Ngọc Vương cũng phải khách khí, chứ đừng nói là bảo Ngọc Vương bỏ việc xuống để trò chuyện với ngài.” Đại thần biết Trần Phi được nuông chiều từ nhỏ, cũng biết địa vị của hắn khi ở Trần quốc.

Nhưng đây là Huyền quốc, không phải Trần quốc.

Ngọc Vương cũng chẳng cần nể mặt hắn.

“Điện hạ, tôi hiểu ý ngài.

Tôi biết ngài nghĩ rằng trước đây ngài đã liên tục đến đó rất lâu, nên ngài khác với những người khác.

Nhưng tôi phải nói cho ngài biết, trước đây vì hợp tác nên Ngọc Vương mới nể mặt như vậy.

Ngài cứ mãi qua đó làm phiền, chỉ khiến người ta cảm thấy phản cảm thôi." Các đại thần cũng không hiểu Trần Phi nghĩ gì, đột nhiên lại cảm thấy mình khác biệt ở chỗ Tô Ngọc.

Các đại thần bên cạnh vô cùng tán đồng điều này, nếu Trần Phi cứ tiếp tục như vậy, sau này sẽ có phiền phức.

"Chẳng lẽ tôi không thể làm bạn với ngài ấy sao?" "Theo tôi thấy, Ngọc Vương chỉ coi ngài là một đứa trẻ thôi." Ngài ấy có thể cử hai người con trai xuất sắc nhất của mình ra tiếp đón Trần Phi đã là rất nể mặt rồi.

Nếu Trần Phi cứ tiếp tục dây dưa, e rằng sau này sẽ khiến Tô Ngọc bất mãn.

"Điện hạ, những chuyện cần đàm phán đều đã xong rồi.

Nếu chúng ta cứ tiếp tục tìm Tô Ngọc, ngài vẫn muốn chứng minh mình là người đặc biệt đối với Tô Ngọc, thì e rằng sau này sẽ gây phiền phức cho chúng ta." Người bên cạnh bất lực nói.

Nghe vậy, Trần Phi im lặng.

"Tôi kém cỏi đến vậy sao?" "Không phải Điện hạ kém cỏi, mà là bên cạnh Ngọc Vương có quá nhiều thiên tài.

Con cái của ngài ấy, con cái của bạn bè, và cả bạn bè của chính ngài ấy, đều là những thiên tài bậc nhất." Nói một câu khó nghe, nếu Trần Phi ở bên cạnh Tô Ngọc, thì người kém cỏi nhất bên cạnh Tô Ngọc chắc chắn là Trần Phi, điều này không cần phải nghi ngờ gì.

Trần Phi mím chặt môi, cau mày, cuối cùng cũng nhẹ nhõm nói: “Tôi biết rồi.” “Điện hạ, tôi biết ngài chỉ muốn làm bạn với Ngọc Vương, nhưng khoảng cách giữa hai người thực sự quá lớn, ngài ấy sẽ không đồng ý đâu.” “…” “Hơn nữa, người ta bận là thật sự bận, ngài còn chưa đạt đến đẳng cấp đó, chúng tôi có nói ngài cũng sẽ không tin đâu.” Đại thần bên cạnh bất lực nói.

Nghe lời của đại thần, Trần Phi còn biết làm sao được?

Chỉ có thể bất lực đồng ý.

“Được rồi, tôi biết rồi.” “Điện hạ, nếu ngài muốn kết bạn, ngài có thể kết bạn với con trai của ngài ấy.” Trần Phi lắc đầu, thôi bỏ đi, hắn cảm thấy con trai của Tô Ngọc không thích hắn lắm.

Thôi, hắn vốn chỉ muốn làm bạn với Tô Ngọc, đã vậy thì cứ thế đi, đỡ sau này còn bị người ta nói.

Đại thần thấy hắn đã thông suốt mới yên tâm: “Ngài có thể nghĩ thông là tốt rồi, sau này chúng ta cũng phải để mắt đến Thái tử một chút, phòng khi ngài ấy làm ra chuyện gì.” “Được.” “À phải rồi, chuyện biên quan bên kia chúng ta đã nhận được tin tức gì chưa?” Trần Phi nhớ đến chuyện này liền nhìn đại thần bên cạnh hỏi.

Sắc mặt đại thần bên cạnh rất khó coi, cau mày nói: “Chúng ta đã nhận được tin rồi.” “Tình hình cụ thể thế nào?” “Tình hình hiện tại là vài quốc gia đã dự định đồng thời ra tay, dùng chuyện này để ép Huyền quốc đồng ý yêu cầu của họ.

Tôi nghĩ Thái tử và những người khác sẽ sớm đi tìm Hoàng đế Huyền quốc thôi.” Đại thần cau mày nói.

Ông ta luôn có một dự cảm không tốt, rốt cuộc bọn họ đang làm gì?

Sao có thể làm ra chuyện như vậy?

“Cái gì?” Chuyện này lại là thật sao?

Hắn trước đây còn nghi ngờ đây là giả, là bọn họ bịa ra để lừa hắn, giờ xem ra hoàn toàn không phải vậy.

“Hiện tại chúng ta phải làm gì đây?” “Chúng ta không giúp được gì đâu, ngài cũng không cần quá lo lắng, Huyền quốc cũng không phải là ăn chay đâu.” Đại thần cau mày, có chút bất lực nói.

Nghe lời đại thần, hắn nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Huyền quốc thật sự không sao chứ?” Trần Phi vẫn còn hơi lo lắng, nếu thật sự xảy ra chuyện thì phải làm sao đây?

“Yên tâm đi, Huyền quốc đã phát triển nhiều năm như vậy rồi, tình hình hiện tại của họ ra sao, chúng ta căn bản không biết.” Đại thần Trần quốc cau mày nói.

Huyền quốc này quá thần bí, họ chỉ ra tay khi đối phó Tề quốc và Lỗ quốc.

Nhưng từ sau đó, Huyền quốc vẫn luôn luyện binh, còn thế nào thì căn bản không ai biết.

Chương 2144

Lần này vài quốc gia liên hợp khiêu khích, e rằng sẽ triệt để khiến mọi người biết Huyền quốc mới là bá chủ của thiên hạ này.

Còn những kẻ gây rối như bọn họ chỉ có thể bị hủy diệt mà thôi.

“Mấy năm trước Huyền quốc đã lợi hại như vậy, bây giờ càng không cần phải nói, Điện hạ ngài hoàn toàn không cần lo lắng.” Nghe vậy, Trần Phi không vui.

Hắn đâu có lo lắng, chỉ là sợ Trần quốc bị liên lụy mà thôi.

“Tôi chỉ lo Ngọc Vương nổi giận rồi diệt cả Trần quốc.” Phụ hoàng hắn đâu có nghĩ đến chuyện đối đầu với Huyền quốc, ông ấy còn muốn hợp tác với Huyền quốc nữa.

Nếu Trần quốc vì chuyện này mà bị diệt vong, đó mới là phiền phức thật sự.

“Điện hạ không phải đã đạt thành hợp tác với Ngọc Vương rồi sao?” Ngọc Vương không phải loại người thất hứa.

Tin rằng Trần quốc hẳn sẽ không sao đâu.

“Ngài nói đúng, chúng ta có hợp tác.” Trần Phi nghĩ đến điều này, trong lòng yên tâm rất nhiều.

Tiểu Bảo và những người khác đến thư phòng thì nghe thấy Nguyên Bảo đang báo cáo với Tô Ngọc về chuyện biên quan.

Nghe xong, Tiểu Bảo cau mày, vậy mà còn có chuyện như vậy sao?

“Cha, sau này cha có tính toán gì?” “Những gì cần sắp xếp anh đều đã sắp xếp xong rồi, còn sau này thế nào thì phải xem những kẻ đó làm gì.

Các con chuẩn bị sẵn sàng đi, bất cứ lúc nào cũng có thể phải ra biên quan." "Vâng." Tô Ngọc rời đi, Tiểu Bảo ngồi trên ghế nhìn những người bên cạnh, cau mày nói: "Mấy quốc gia này đúng là nóng lòng tìm chết thật." "Đúng vậy, Tiểu Bảo, cậu nghĩ sao?" "Cứ làm như cần làm thôi, chẳng qua Trần Phi sẽ khó chịu lắm đây." Tiểu Bảo hả hê nói.

Tiểu Trí bất lực nhìn Tiểu Bảo: "Đừng có hả hê lộ liễu thế chứ." Tiểu Bảo lắc lắc ngón tay, cười hì hì nói: "Tớ đâu có hả hê gì đâu." Cùng lắm là tớ chỉ muốn xem kịch thôi.

Tiểu Trí liếc Tiểu Bảo một cái, lời thằng nhóc này nói cậu ta mới không tin.

"Cậu ơi, tớ nói thật đấy, cậu còn không tin tớ sao?" Tiểu Bảo đáng thương nhìn Tiểu Trí hỏi.

Đối với bộ dạng này của Tiểu Bảo, Tiểu Trí không nhịn được tự vỗ trán mình một cái, cậu ta đã nhìn ra rồi, Tiểu Bảo chính là thích làm nũng.

"Tin." Mỗi lần nhìn thấy Tiểu Bảo như vậy, Tiểu Trí đều cảm thấy vô cùng bất lực.

Cũng không biết Tiểu Bảo rốt cuộc nghĩ gì, lần nào cũng vậy, cứ thích xem kịch.

Tô Ngọc đến hoàng cung sau đó kể cho Huyền Phỉ Nhiên nghe chuyện biên quan.

Nghe xong, Huyền Phỉ Nhiên cau mày: "Xem ra cơ hội mà chúng ta để lại cho người ta, người ta cũng không muốn lắm nhỉ." Tô Ngọc "Ừm" một tiếng: "Hoàng huynh, anh có tính toán gì không?" Huyền Phỉ Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Chẳng phải mọi chuyện em đã xử lý xong rồi sao?” “Hả?” Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Cúi đầu nhìn Huyền Phỉ Nhiên, Tô Ngọc cau mày: “Hoàng huynh, anh sẽ không đến mức để em đi xử lý mấy chuyện này chứ?” “Ừ, chính là như em nghĩ đấy.” Tô Ngọc nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn có nên cảm ơn Hoàng huynh đã tin tưởng không nhỉ?

“Không cần cảm ơn ta.” Nhìn bộ dạng Tô Ngọc, Huyền Phỉ Nhiên liền biết hắn đang nghĩ gì.

Chỉ cần nhìn Tô Ngọc như vậy, Huyền Phỉ Nhiên lại cảm thấy có chút thú vị.

Liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, Tô Ngọc không có hơi tốt nói: “Hoàng huynh, em phát hiện bây giờ anh càng ngày càng không biết liêm sỉ là gì rồi đấy.” “Với em, ta cần liêm sỉ làm gì?” Nếu là người khác, hắn có lẽ còn phải suy nghĩ ít nhiều, nhưng người trước mặt là Tô Ngọc, hắn căn bản không cần phải bận tâm.

Tô Ngọc không có hơi tốt nhìn Huyền Phỉ Nhiên, sao hắn lại cảm thấy da mặt Hoàng huynh đột nhiên dày lên rồi?

“Đừng nhìn ta như vậy, ta nói thật với em, ngày mai em đến triều, cùng những người khác bàn bạc chuyện này.

Vì họ muốn ra tay, vậy thì chúng ta cứ cho họ một cơ hội.” Huyền Phỉ Nhiên nói với ánh mắt sắc bén.

Hắn thật sự thất vọng về những quốc gia này.

Đối với những quốc gia này, hắn đã rất tốt rồi.

Sao đến chỗ họ lại thành vấn đề của họ được chứ?

“Bọn họ quá không biết đủ rồi.” Huyền Phỉ Nhiên hừ lạnh một tiếng nói.

Vì hiệp ước trăm năm, chỉ cần là chuyện không tệ với họ, chỉ cần họ nói, hắn gần như đều sẽ đồng ý.

Có yêu cầu gì chỉ cần không quá đáng hắn đều sẽ đồng ý, chỉ là sự đồng ý của hắn dường như lại khiến một số kẻ được đà lấn tới.

“Hoàng huynh, anh đã nghĩ kỹ chưa?” “Có gì mà chưa nghĩ kỹ?

Chuyện này phải làm thế nào thì chúng ta tự ra tay là được.

Lần này phải khiến tất cả mọi người đều biết Huyền quốc chúng ta cũng không dễ chọc đâu.” Huyền Phỉ Nhiên hừ lạnh một tiếng nói.

Để khỏi những kẻ đó cứ nghĩ rằng Huyền quốc của họ trông có vẻ rất dễ bắt nạt, muốn làm gì thì làm.

Nếu là vậy thì bọn họ đã sai to rồi.

Huyền quốc không đơn giản như họ nghĩ, cũng không yếu đuối như họ tưởng.

“Được.” Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên có cùng suy nghĩ, đã có kẻ không biết điều, vậy thì cứ để bọn họ biết thế nào là hối hận.

Hai người bàn bạc xong, Tô Ngọc liền rời đi trước.

Lai Phúc nhìn Tô Ngọc rời đi: “Hoàng thượng, người nói Vương gia có hối hận chuyện đã thúc đẩy hiệp ước trăm năm hồi đó không?” “Tiểu Ngọc sẽ không hối hận đâu, dù sao thì đa số các quốc gia vẫn rất tốt.” Hiện tại kẻ gây rối chỉ là số ít quốc gia, không liên quan gì nhiều đến phần lớn các quốc gia, đã vậy thì Tiểu Ngọc việc gì phải hối hận?

Lai Phúc cũng nghĩ đúng là vậy, quan hệ giữa Huyền quốc và các quốc gia khác vẫn rất tốt.

Dù sao Huyền quốc quả thật đã giúp các quốc gia khác rất nhiều.

Cũng giúp họ có được nhiều sự phát triển, chỉ tiếc là có những kẻ thật sự không biết xấu hổ.

Rõ ràng đã được hưởng lợi rồi, lại còn tham lam không biết chán.

“Không cần quản bọn họ.” “Vương gia lần này trông có vẻ hơi tức giận.” Lai Phúc cau mày nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói.

“Sao có thể không tức giận?

Đây là chuyện do hắn một tay thúc đẩy, ý định ban đầu của chúng ta là để mọi người đều có cơ hội nghỉ ngơi dưỡng sức, nên khi gặp chuyện, chỉ cần không phải yêu cầu quá đáng chúng ta đều sẽ đồng ý.

Ai ngờ có kẻ lại dựa vào điều này, vậy mà còn muốn Huyền quốc chúng ta nhượng lại một ít lãnh thổ.” Chỉ cần nghĩ đến sau này bọn họ sẽ có những yêu cầu như vậy, Huyền Phỉ Nhiên liền cảm thấy vô cùng buồn cười.

Đối với chuyện này Huyền Phỉ Nhiên thực ra cũng có chút thất vọng, rõ ràng có thể sống tốt đẹp, sao lại không biết điều như vậy chứ?

“Hoàng thượng không cần bận tâm đến bọn họ, sẽ có lúc bọn họ phải hối hận thôi.” Lai Phúc cũng cảm thấy những người của các quốc gia này thật không biết điều.

Hoàng thượng giúp họ phát triển đất nước, kết quả họ lại coi lòng tốt của Hoàng thượng và Vương gia là sự yếu đuối, cho rằng bất kể họ đưa ra yêu cầu gì Hoàng thượng cũng sẽ đồng ý.

Chương 2145

Đến nước này rồi mà những người đó vẫn còn ngây thơ như vậy sao?

“Thật sự sẽ hối hận, hơn nữa ngày đó đã rất nhanh đến rồi.” Một khi chiến tranh bắt đầu bọn họ sẽ hối hận thôi.

Với chút binh lực đó của họ căn bản không phải đối thủ của họ.

Mấy năm nay binh sĩ Huyền quốc chưa từng ra tay, nhưng huấn luyện thì chưa bao giờ dừng lại.

Hắn và Tiểu Ngọc mỗi năm đều bỏ ra một khoản tiền để huấn luyện binh sĩ.

Hiện tại, binh sĩ của Huyền quốc có thể nói là một trong những đội quân mạnh nhất.

Những kẻ như vậy muốn tìm phiền phức với họ chính là tự rước lấy họa.

“Đã như vậy, Hoàng thượng vì sao còn phải lo lắng?” Lai Phúc nhìn Huyền Phỉ Nhiên hỏi ngược lại.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực nói: “Lo lắng thì chắc chắn sẽ lo lắng.” “Hoàng thượng lo lắng bách tính của những quốc gia này sẽ vong ân bội nghĩa sao?” Lai Phúc nghĩ một lát liền biết là chuyện gì.

Huyền Phỉ Nhiên tuy không nói, nhưng điều Lai Phúc nói chính là điều hắn đang lo lắng.

Nếu bách tính của những quốc gia này không biết điều, vong ân bội nghĩa, hắn sẽ cảm thấy những việc hắn và Tiểu Ngọc đã làm bao nhiêu năm nay đều trở nên vô ích.

Về chuyện này, Lai Phúc nhất thời không biết nên an ủi Huyền Phỉ Nhiên thế nào, chỉ có thể lặng lẽ đứng bên cạnh, hy vọng tâm trạng của Huyền Phỉ Nhiên có thể tốt hơn một chút.

"Hoàng thượng đừng lo lắng, sẽ không sao đâu." "Hy vọng là vậy." Tô Ngọc về nhà sau đó không đến thư phòng, mà là đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, ngồi bên cạnh nhìn cô làm việc.

"Anh nhìn gì đấy?" Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, chỉ là muốn nhìn em thôi." Tô Ngọc lắc đầu, hắn cũng không biết mình bị làm sao, sau khi về lại không muốn đi tìm ai, chỉ muốn ngồi bên cạnh Vương Cẩn Hòa bầu bạn với cô.

Ngay cả việc chỉ nhìn cô cũng được.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc đột nhiên trở nên khác thường, cân nhắc một chút mới hỏi: "Anh không vui vì chuyện mấy quốc gia đó à?" Tô Ngọc không nói gì, nhưng Vương Cẩn Hòa nhìn thái độ đó là biết ngay ý hắn.

"Anh đang lo lắng gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Những chuyện này Vương Cẩn Hòa đều biết, cô đã chứng kiến Tô Ngọc và những người khác đối xử với các quốc gia khác ra sao, muốn khiến các quốc gia khác cũng dần trở nên tốt đẹp hơn.

Ai ngờ vào lúc này lại có người làm ra chuyện như vậy.

Nếu chỉ là một quốc gia, có lẽ Tô Ngọc còn không có suy nghĩ này.

Nhưng lần này có thể thấy được có bao nhiêu quốc gia có dã tâm, muốn ra tay với Huyền quốc.

Ban đầu cùng Bắc quốc, muốn cho Huyền quốc một đòn phủ đầu, kết quả chính mình lại mất mặt.

Lần này lại là người của vài quốc gia liên hợp lại, lợi dụng biến cố ở biên quan để uy hiếp họ.

Làm như vậy rốt cuộc là vì cái gì?

Vì họ quản lý quốc gia quá mệt mỏi, muốn tặng cho Huyền quốc, sau đó họ làm ông chủ rảnh rỗi sao?

“Tiểu Hòa, anh cũng không biết phải nói với em thế nào, chỉ là trong lòng có chút không thoải mái.” Tô Ngọc khẽ thở dài, bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa nghe một cái liền hiểu: “Anh lo lắng bách tính của mấy quốc gia này cũng có cùng suy nghĩ với bọn họ sao?” “Cũng gần như vậy, nếu họ thật sự là những người như thế, anh sẽ phải suy nghĩ xem chuyện anh làm hồi đó rốt cuộc là vì cái gì?

Nếu họ cho rằng chúng ta lo chuyện bao đồng, vậy thì lúc đó anh nên thừa thắng xông lên, trực tiếp ra tay với các quốc gia này.” Tô Ngọc nói với ánh mắt sắc bén.

Việc các quốc gia này không biết điều khiến hắn có chút không vui.

“Đừng không vui nữa.” “Anh không có không vui, anh chỉ là cảm thấy chuyện đã làm hồi đó có lẽ là sai, anh đáng lẽ nên dẫn binh trực tiếp thu phục tất cả các quốc gia này.” Tô Ngọc cau mày nói.

Nếu hồi đó là lựa chọn như vậy, có lẽ chuyện bây giờ đã khác rồi.

Vương Cẩn Hòa nghe lời Tô Ngọc nói có chút dở khóc dở cười.

Cô biết Tô Ngọc không phải ý đó, chỉ là có chút tức giận vì mấy quốc gia này không biết cố gắng thôi.

“Được rồi, đừng tức giận nữa.” “Không tức giận, không có gì đáng tức giận cả, chỉ là cảm thấy bất mãn thôi.” Nghe lời nói khẩu thị tâm phi của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa không nhịn được bật cười.

Vừa cười vừa không cười nhìn Tô Ngọc, hắn thật sự nghĩ như vậy sao?

“Đừng nhìn anh như vậy, anh không đùa đâu, thật sự nghĩ như vậy đấy.” Tô Ngọc mặt lạnh nói với vẻ bất mãn.

“Được rồi, anh nói gì cũng đúng, em không nói gì nữa.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc như vậy, không nhịn được cười.

Nghe tiếng cười của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc nhất thời có chút hối hận vì đã đến tìm cô vào lúc này.

“Tiểu Hòa, vui lắm phải không?” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, âm trầm hỏi.

Vương Cẩn Hòa vội vàng ngừng cười, nhìn Tô Ngọc nói: “Không có.” “Giờ mới biết sợ à?

Anh nói cho em biết, đã muộn rồi.” Nói xong, hắn ôm Vương Cẩn Hòa đi.

Trước khi ngủ, Vương Cẩn Hòa trong lòng đều nghĩ không nên đối xử với Tô Ngọc như vậy.

Sớm biết chọc cười Tô Ngọc lại phải trả cái giá lớn đến thế, cô đã không làm vậy rồi.

Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa với ánh mắt dịu dàng, tâm trạng cũng tốt lên.

May mà Vương Cẩn Hòa lúc này đã ngủ say không biết suy nghĩ của Tô Ngọc, nếu không cô có thể đã đạp Tô Ngọc xuống giường rồi.

Tô Ngọc tinh thần tốt lên liền đi tìm Nam Kiều và những người khác.

“Ngọc ca ca, Nhiên ca bên đó nói sao rồi?” Nam Kiều và những người khác nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt kinh ngạc và mừng rỡ.

Bọn họ có phải sắp có chuyện vui rồi không?

“Ngày mai anh đi thượng triều, mọi chuyện đợi sau khi anh về rồi nói.” “Thế cũng được, nhưng Ngọc ca, nếu phải đánh trận, chúng ta có nên đi cùng không?” Bạch Khởi hứng thú hỏi.

Tô Ngọc nhìn vẻ mặt đầy mong đợi của họ, bất lực lắc đầu: “Sao?

Mấy đứa có vẻ rất mong chờ à?” “Đương nhiên là mong chờ rồi, chúng ta đã rất lâu không gặp chuyện vui như vậy rồi.

Bên Bắc quốc đã nhát gan rồi, chúng ta cũng không tiện làm gì nữa.” Nam Kiều vô cùng tiếc nuối nói.

Về điều này, Bạch Khởi và những người khác đều cảm thấy Nam Kiều nói đúng.

Ban đầu họ còn tưởng người Bắc quốc ít nhiều có thể chống đỡ được một chút, kết quả sau khi Đại Tế sư của họ chết, bên Bắc quốc trực tiếp nhận thua, còn dâng lên lễ vật bồi thường.

Chương 2146

Người ta đã chuẩn bị sẵn đồ vật bồi thường và xin lỗi rồi, họ còn biết làm sao được?

Ngoại trừ đồng ý ra thì dường như cũng chẳng có gì để nói nữa.

“Ngày mai nếu quyết định phải đi kinh thành, anh sẽ cho mấy đứa đi.” Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói.

Nghe lời này, mắt Nam Kiều sáng rực.

Thật là quá tốt rồi.

“Cha, chúng con cũng đi sao?” Tiểu Bảo lúc này mở miệng hỏi.

“Ừ, Hoằng Nghị cũng đi, nếu các con đi, Tiểu Bảo, con có trách nhiệm bảo vệ an toàn cho Hoằng Nghị, làm được không?” Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nghiêm túc hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: “Cha yên tâm, con sẽ bảo vệ Hoằng Nghị thật tốt.” Võ công của cậu bé đủ để bảo vệ an toàn cho Hoằng Nghị, điểm này cậu bé rất tự tin.

Nam Kiều và những người khác kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, cau mày nói: “Ngọc ca, anh thật sự muốn Hoằng Nghị và bọn họ đi sao?” “Hoằng Nghị là trữ quân, có những chuyện nên tiếp xúc thì vẫn phải tiếp xúc.” Tô Ngọc biết ý của Nam Kiều và những người khác.

Cảm thấy Hoằng Nghị còn nhỏ, lúc này tiếp xúc chiến tranh dường như không tốt.

Nhưng không tiếp xúc cũng không được.

“Yên tâm, anh sẽ phái người đi theo Hoằng Nghị và bọn họ.” “Đến lúc đó chúng ta cũng qua đó đi, như vậy cũng có thể giúp trông chừng

Hoằng Nghị một chút.” Bạch Khởi suy nghĩ một chút rồi nói.

Đối với Hoằng Nghị, đứa trẻ này họ cũng rất yêu thích, áp lực trên người đứa trẻ này quá lớn.

Họ có thể giúp được chút nào thì giúp chút đó.

Ngoài ra họ cũng không có cách nào khác.

Tô Ngọc “Ừm” một tiếng: “Được, đến lúc đó mấy đứa cũng qua đó.” “Ngọc ca, chúng ta cũng đi.” Lạc Diễm không cam chịu yếu thế nói.

“Vậy được, đến lúc đó mấy đứa cứ theo Hoằng Nghị và bọn họ đi, anh và Hoàng huynh sẽ ở kinh thành trấn giữ, anh xem thử ngoài những chuyện này ra bọn họ còn có thể làm được gì nữa.” Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng nói.

Nam Kiều và những người khác tuy hơi không vui vì Tô Ngọc không đi, nhưng cũng không nghĩ nhiều.

“Được, Ngọc ca, đợi chúng ta về rồi có phải sẽ rời đi không?” “Ừ, đợi mấy đứa về, chúng ta sẽ đi phương nam, dẫn mấy đứa nhỏ đi xem biển cả, sau khi xem xong chúng ta sẽ về Dụ Hòa quận.” Tô Ngọc nói cho họ biết hành trình sau này, để họ trong lòng có chuẩn bị.

“Được.” Bất kể ở đâu, chỉ cần có thể đi theo Ngọc ca là tốt rồi.

Ngày thứ hai, Tô Ngọc thượng triều, nhiều đại thần mới sau chuyện trước đó không dám tùy tiện gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Bọn họ cũng lo lắng sau khi họ gây phiền phức, Tô Ngọc sẽ đi tìm sơ hở của họ, đến lúc đó tiền đồ của họ sẽ mất hết.

Sau khi bãi triều, Tô Ngọc cùng vài võ tướng đến Ngự Thư phòng, người đi cùng còn có Tô Cửu.

“Tiểu Ngọc, bên em lại có tin tức gì rồi?” “Người tặng lãnh thổ cho chúng ta đến rồi.” Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tô Cửu nói.

Tô Cửu nghe lời này có chút khó hiểu: “Tặng lãnh thổ?” “Ừ, biên quan bên đó có biến động, các anh chắc là phải đi rồi.” Tô Ngọc cũng không giấu giếm, dù sao đến Ngự Thư phòng sau đó họ cũng sẽ biết thôi.

Tô Cửu cau mày nhìn Tô Ngọc: “Tin tức đã xác định chưa?” Tô Ngọc “Ừm” một tiếng: “Đương nhiên là đã xác định rồi.” Trước đó không phải còn chưa có tin tức sao?

Những người bên cạnh nghe lời của hai anh em Tô Ngọc, đều cau mày.

Mấy quốc gia này thật sự là tự lượng sức mình.

Người khác có thể không biết, nhưng họ rất rõ thực lực của Huyền quốc mạnh đến mức nào.

Họ mà động thủ với Huyền quốc thì chẳng khác nào lấy trứng chọi đá, thật không ngờ lại có người thích chuyện này.

Chẳng trách Vương gia nói có người đến tặng lãnh thổ cho họ.

Đây chẳng phải là tặng lãnh thổ sao?

Bất kể bọn họ nghĩ gì, Tô Ngọc đều không biết.

Rất nhanh, đoàn người đến Ngự Thư phòng.

“Tiểu Ngọc, em hãy nói cho mọi người nghe tin tức em nhận được.” “Vâng.” Tô Ngọc kể lại tất cả tin tức nhận được cho họ nghe một lượt.

Nghe nói có bảy tám quốc gia muốn động thủ với họ, binh lực đã bố trí đến biên quan, hơn nữa còn chuẩn bị ra tay bất cứ lúc nào, sắc mặt của mấy võ tướng vô cùng khó coi.

“Nếu không phải Hoàng thượng và Vương gia giúp đỡ họ, lại còn lập ra hiệp ước trăm năm, thì quốc gia của họ đã sớm không còn rồi.

Bây giờ vậy mà còn dám nói những lời như vậy sao?" Đại thần bên cạnh tức giận nói.

"Đúng vậy, cũng không biết bọn họ rốt cuộc nghĩ gì." Đại thần bên cạnh vô cùng thất vọng nói.

"Bất kể bọn họ nghĩ gì, bây giờ chúng ta cần làm là khiến họ phải nhận bài học và trả giá vì chuyện này." Lần này họ sẽ không dễ nói chuyện như vậy nữa.

Dù sao người gây hấn trước là bọn họ chứ không phải Huyền quốc.

"Hoàng thượng, sau này người có tính toán gì không?

Cứ nói thẳng, chúng thần sẽ ra tay." "Tiểu Ngọc, em sắp xếp đi." Tô Ngọc liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, hắn biết Hoàng huynh chắc chắn sẽ lười biếng vào lúc này.

Tô Ngọc bắt đầu phân công người, mỗi tướng quân dẫn người đối phó với một quốc gia.

"Yên tâm, lương thảo thuốc men đã được đưa đến rồi, ta vẫn nói một câu, cứ yên tâm mà đánh.

Chỉ cần còn một hơi thở, chúng ta đều có thể cứu người về.

Mặc dù là vậy, vẫn hy vọng mọi người đều có thể bình an trở về." Mặc dù điều này không mấy khả năng, dù sao đánh trận làm sao có thể không bị thương?

"Vâng." "Còn về Thái tử điện hạ sẽ đi cùng, cùng đi còn có Nam Kiều và Tiểu Bảo bọn họ.

Kinh thành chỉ cần để lại ta và Hoàng huynh là đủ rồi, chúng ta ở đây xem thử bọn họ còn có thể làm ra chuyện gì nữa.

Tô Ngọc nhìn tất cả mọi người nói.

Đối với sự sắp xếp của Tô Ngọc, tất cả mọi người đều không có ý kiến.

Cách sắp xếp của Vương gia như vậy là tốt nhất.

Huyền Phỉ Nhiên nghe nói Hoằng Nghị cũng phải đi, một chút cũng không bất ngờ, dù sao Hoằng Nghị cũng cần lịch luyện.

“Hoàng huynh, bên Hoằng Nghị cứ giao cho anh nói chuyện với con, còn lại giao cho em.” “Được.” “Các anh cũng về chuẩn bị một chút đi, ngày mốt bí mật xuất phát.” “Vâng.” Sau khi bàn bạc xong, Tô Ngọc liền rời đi, Huyền Phỉ Nhiên cũng đến chỗ Hoằng Nghị.

“Phụ hoàng, người đến rồi.” Huyền Phỉ Nhiên bước vào nhìn Hoằng Nghị: “Con đang làm gì vậy?” “Con đang đọc binh thư Hoàng thúc đưa, Phụ hoàng đến tìm nhi thần có phải có chuyện gì không ạ?” Hoằng Nghị tò mò nhìn Huyền Phỉ Nhiên, nghi hoặc hỏi.

Chương 2147

Huyền Phỉ Nhiên khẽ ho một tiếng, cười nói: “Đến tìm con thật sự có chút chuyện muốn nói với con.

Có vài quốc gia đã bố trí binh lực ở biên quan, hiện tại đã bắt đầu xảy ra xung đột rồi.

Lần này con phải đi, ngày mốt xuất phát.” “Các ca ca có đi không ạ?” Hoằng Nghị tò mò hỏi.

“Bọn họ cũng sẽ đi, bao gồm cả Nam Kiều thúc thúc của con nữa, nên con yên tâm đừng lo lắng.” Huyền Phỉ Nhiên nhìn Hoằng Nghị rất nghiêm túc nói.

Hoằng Nghị gật đầu mạnh: “Phụ hoàng, nhi thần biết rồi ạ.” “Con biết là tốt rồi.” “Lần này đi phải theo Tô Cửu bá bá học hỏi thật kỹ, biết không?” “Phụ hoàng yên tâm, sau khi con đến đó nhất định sẽ xem nhiều học nhiều, người đừng lo lắng cho con.” Hoằng Nghị biết Huyền Phỉ Nhiên đang lo lắng cho mình, vội vàng mở miệng nói.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ thở dài, bất lực nói: “Sao có thể không lo lắng?

Lần này là đi lịch luyện mà lại còn ở chiến trường.” Bọn họ có phải quá vội vàng rồi không?

“Phụ hoàng yên tâm, con đã theo Hoàng thúc học lâu như vậy rồi, con làm được mà, người đừng lo lắng cho con.” Hoằng Nghị nhìn Huyền Phỉ Nhiên an ủi nói.

“Được.” Lời tuy nói vậy, nhưng đáng lo vẫn sẽ lo.

Không phải vì bên cạnh Hoằng Nghị có người bầu bạn thì sẽ không lo lắng.

“Phụ hoàng, con thật sự không sao đâu.” “Sau đó con đi nói chuyện với mẫu hậu và Hoàng tổ mẫu đi, dù sao ngày mốt các con sẽ phải đi rồi.” Lần này đi lại phải mấy tháng mới về được.

“Vâng.” “Vậy con cứ bận đi, phụ hoàng đi Ngự Thư phòng phê tấu chương.” Tiễn Huyền Phỉ Nhiên đi xong, Hoằng Nghị đọc xong binh thư mới đi bầu bạn với Hoàng hậu và Hoàng thái hậu.

Buổi tối, Hoàng hậu biết Hoằng Nghị phải ra chiến trường thì có chút không nỡ, nhưng bà biết thân là trữ quân một nước, Hoằng Nghị nhất định phải đi lịch luyện.

Nếu cứ mãi được mọi người che chở, kinh nghiệm thực chiến của Hoằng Nghị e rằng sẽ không quá mạnh.

“Đừng lo lắng, Tiểu Bảo và Nam Kiều bọn họ cũng sẽ cùng đi.” “Nam Kiều bọn họ cũng đi sao?” “Ừ, cả bốn đứa đều đi.” Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu.

Quả thật cả bốn đều phải đi.

“Vậy thì tốt rồi.” Tuy là để Hoằng Nghị đi lịch luyện, nhưng có Nam Kiều và những người khác ở bên cạnh trông chừng, bà cũng có thể yên tâm hơn một chút.

Đối với tài năng của Nam Kiều và những người khác, Hoàng hậu vẫn rất tin tưởng.

Vương Cẩn Hòa biết Tiểu Bảo và Hoằng Nghị phải ra chiến trường thì cau mày.

Tô Ngọc vươn tay vuốt phẳng hàng mày của cô: “Không muốn để chúng đi à?” “Tiểu Bảo thì còn được, nhưng Hoằng Nghị mới bao lớn chứ?” Đứa trẻ nhỏ như vậy sao có thể để chúng ra chiến trường chứ?

Tô Ngọc rốt cuộc nghĩ gì vậy?

“Tướng công, anh nói cho em nghe rốt cuộc anh nghĩ gì đi.” Vì sao lại muốn để hai đứa trẻ đi chiến trường.

“Mục đích chính của Hoằng Nghị lần này đi là để xem và học.” Xem và học?

Vương Cẩn Hòa nghi hoặc nhìn Tô Ngọc, không hiểu ý hắn là gì.

“Hoằng Nghị là Thái tử, là trữ quân tương lai, việc lịch luyện của con chắc chắn không thể thiếu.” “Lần này là một cơ hội rất tốt nên anh mới để Hoằng Nghị và bọn chúng đi, để xem tình hình các vị tướng quân, rồi xem chuyện hai nước giao chiến, như vậy sẽ mang lại cho Hoằng Nghị những suy nghĩ khác biệt.” Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc nói đều đúng, nhưng nghĩ đến hai đứa trẻ đều phải ra chiến trường, tâm trạng của cô ít nhiều cũng có chút phức tạp.

“Tướng công, nhất định phải đi sao?” “Đúng.” Nghe lời này, Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất lực thỏa hiệp.

“Vậy được rồi.” Nghe lời này, Vương Cẩn Hòa biết chuyện này chỉ có thể như vậy, không còn đường lui nào.

Hắn cúi người ôm lấy Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc cười hỏi: “Không vui à?” “Không vui thì không đến mức, em biết anh cũng là vì tốt cho các con, em chỉ là có chút không nỡ chúng, cũng có chút lo lắng.” Vương Cẩn Hòa khẽ thở dài, bất lực nói.

“Yên tâm đi, đừng lo lắng, bên cạnh chúng có rất nhiều người, anh cũng sẽ không để chúng cứ thế ra biên quan đâu.” Chuyện này hắn không thể làm được, dù sao bất kể là Hoằng Nghị hay Tiểu Bảo đều vô cùng quan trọng đối với họ.

Vương Cẩn Hòa trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, sự sắp xếp như vậy cô rất hài lòng, tương đối mà nói cũng rất an toàn.

“Vậy em yên tâm rồi.” Chỉ cần bọn trẻ không sao, Vương Cẩn

Hòa yên tâm mọi chuyện khác.

“Sao?

Trong lòng em, anh lại là người như thế à?

Đến cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong ư?” Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa có vẻ mới mẻ như vậy, không nhịn được trêu chọc hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ ho một tiếng, biết mình làm vậy đối với Tô Ngọc mà nói cũng là một sự tổn thương, liền nói: “Cái này thì không hề, nhưng em lo lắng cho bọn nhỏ cũng chỉ là bản năng thôi.” Dù sao cô là một người mẹ, đột nhiên nghe nói con trai mình, cùng đứa trẻ cô nhìn lớn lên từ nhỏ muốn rời đi ra chiến trường, sao cô có thể không lo lắng chứ?

Bị Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc cảm thấy điều đó cũng có lý: “Dù anh thấy em đang qua loa đấy, nhưng anh vẫn tin em.” Nghe Tô Ngọc nói với giọng điệu trịnh trọng, Vương Cẩn Hòa không nhịn được lườm anh một cái, vẻ mặt ghét bỏ nói: “Em nghe anh nói lung tung đấy.” Đến ngày Tô Ngọc đã định, không một ai đi tiễn, Hoằng Nghị và Tiểu Bảo bí mật rời đi.

Bọn họ làm vậy là để những quốc gia còn ở đây không thể phát giác.

Vương Cẩn Hòa nhìn bóng lưng họ rời đi, quay đầu nhìn người bên cạnh: “Bọn nhỏ sẽ an toàn trở về đúng không?” “Đương nhiên rồi, không thiếu một ai đâu, tất cả sẽ bình an trở về, em đừng lo lắng.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa, nghiêm túc cam đoan.

Vương Cẩn Hòa đang cau mày cuối cùng cũng giãn ra.

“Về nhà thôi.” Trở về nhà, hai đứa trẻ còn lại là Triệt Nhi và Hi Hi, nhìn thân thể mình với vẻ mặt ghét bỏ, sao chuyện thú vị như vậy mà bọn chúng không được đi chứ?

Chỉ có anh cả và anh hai được đi cùng anh Hoằng Nghị.

Tô Ngọc nhìn hai đứa trẻ ghét bỏ bản thân như vậy, không nhịn được bật cười: “Hai đứa này, đang làm gì đó?” Có cần phải ghét bỏ bản thân đến thế không?

Nhìn ánh mắt đó, người không biết còn tưởng bị người khác bắt nạt đấy.

Triệt Nhi bất mãn nhíu mày, không vui nói: “Cha ơi, sao chúng con không được đi?” Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn hai đứa trẻ: “Đây là đi đánh trận chứ có phải đi chơi đâu, hai đứa làm gì mà thế này?” “Mẹ ơi, con biết là đi đánh trận, nhưng con cũng muốn đi.” Tô Ngôn Hi đáng thương nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa đưa tay chọc chọc trán Tô Ngôn Hi, không vui nói: “Con đó, ở nhà cho mẹ.” Tô Ngôn Hi quay đầu nhìn Tô Ngọc, vẻ mặt đó khiến Tô Ngọc không nhịn được bật cười: “Thôi được rồi, các con không cần nhìn cha mẹ bằng ánh mắt đó, dù có nhìn thế cũng vô dụng thôi, cha sẽ không giúp các con đâu.” Lườm người trước mặt một cái, Tô Ngọc không vui nói: “Hai đứa cứ ngoan ngoãn ở nhà.

Muốn rèn luyện thì đợi khi lớn bằng anh con rồi hẵng đi.” Mấy đứa trẻ còn lại biết Tiểu Bảo đã đi biên quan thì đều kéo đến.

Tô Cẩm Trần bĩu môi nhìn Tô Ngọc: “Chú út ơi, sao chúng con không được đi?” Tô Ngọc nhất thời cạn lời, ra là mấy đứa nhóc này cũng muốn đi sao?

“Các con đừng nhìn chú như thế, muốn đi cũng vô dụng.

Anh Triệt và chị Hi còn không được đi, các con nghĩ chú sẽ để các con đi sao?” Mấy đứa trẻ này khi nào thì trở nên ngây thơ như vậy chứ?

Tưởng rằng cứ đến tìm anh là sẽ không sao à?

Dư Mạch Sâm trừng mắt nhìn Tô Ngọc: “Dượng ơi, con lớn hơn Hoằng Nghị sao lại không cho con đi?” Tô Ngọc lườm Dư Mạch Sâm một cái, không vui nói: “Đây là đi chiến trường, không phải đi chơi đâu.

Các con đang làm cái gì vậy hả?” Mấy đứa trẻ này cũng không biết sao nữa, chiến trường có gì hay ho đâu?

Đứa nào đứa nấy đều muốn đi.

“Thôi được rồi, Tiểu Bảo và Tiểu Trí đi là vì chúng đã lớn.

Còn Hoằng Nghị, đó là vì cậu ấy thân là trữ quân, nhất định phải đi rèn luyện.” Tô Ngọc không vui giải thích.

Chương 2148

Nghe những lời này, mấy đứa trẻ nhìn nhau, tuy đã biết kết quả, nhưng vẫn không vui thì làm sao đây?

Tô Minh Hiên ôm Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn anh: “Chú út ơi, khi nào chúng con mới được đi rèn luyện?

Chúng con cũng muốn ra ngoài.” “Bản lĩnh phải luyện cho tốt đã rồi hẵng nói.

Còn chưa biết đi mà đã muốn chạy rồi.” Tô Ngọc cốc đầu Tô Minh Hiên một cái, không vui nói.

Mấy đứa trẻ nghe Tô Ngọc nói vậy thì có chút thất vọng.

Thôi, đã thế thì bọn chúng đành phải đi luyện võ công thật tốt, kẻo lần sau gặp chuyện hay như vậy lại không được đi nữa.

Mấy đứa trẻ nghĩ thông rồi cùng nhau rời đi.

Nhìn bọn chúng rời đi, Vương Cẩn Hòa đứng bên cạnh Tô Ngọc, vẻ mặt không thể tin được nói: “Mấy đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy chứ?

Mới bé tí đã muốn ra chiến trường rồi.” Cô chưa từng thấy tình huống như vậy, cũng không biết mấy đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì.

Bọn chúng không hề sợ hãi chút nào sao?

“Trâu non không sợ cọp.” Tô Ngọc đánh giá mấy đứa trẻ.

Chính là vì còn là trẻ con, nên mới không sợ trời không sợ đất như vậy.

Nhưng nếu nhát gan, cái gì cũng sợ thì họ lại phải lo lắng.

Hiện tại như vậy cũng không tồi.

“Anh lại đang nghĩ chuyện không đâu đúng không?” Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa nói là nghĩ chuyện không đâu liền bật cười: “Cái gì mà chuyện không đâu chứ?” “Chính là chuyện liên quan đến mấy đứa trẻ con đó.

Em cứ có cảm giác ánh mắt anh vừa nãy nhìn bọn chúng có vẻ không đúng.” Vương Cẩn Hòa dò xét nhìn Tô Ngọc nói.

Cô có thể đảm bảo, Tô Ngọc tuyệt đối không có ý tốt.

“Tiểu Hòa, em phải tin anh, anh là người tốt mà.

Bọn nhỏ là bảo bối của chúng ta, sao anh có thể ra tay với chúng chứ, em nói xem có phải không?” Tô Ngọc mỉm cười hỏi.

Lời này tuy nói vậy, nhưng nghe sao vẫn thấy kỳ lạ vậy?

“Anh nghĩ em nên tin anh à?” “Đương nhiên rồi.” “Vậy tiếp theo anh định làm gì?” Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc như vậy liền biết mình căn bản không thể có được kết quả mình muốn, liền không vui nói.

Nghe lời này, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: “Yên tâm đi, sau này không phải là chúng ta phải làm gì nữa, mà là xem bọn họ định làm gì.” Biên quan đã ra tay rồi, bên này chắc cũng sắp đến lúc rồi.

Tô Ngọc cảm thấy chắc là trong mấy ngày này thôi.

“Mấy ngày này anh có thể sẽ rất bận, không có thời gian ở bên em.” “Anh cứ bận việc của anh, em tự tìm chút chuyện để làm.

Anh không cần lo cho em và bọn nhỏ.” “Được.” Đối với Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc rất yên tâm.

“Khi ra ngoài vẫn phải cẩn thận.

Những người cần đưa theo thì tuyệt đối không được thiếu, em biết không?" Tình hình hiện tại không giống, vì thế Tô Ngọc không yên tâm nói.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc, có những lúc anh thật sự rất lằng nhằng.

"Anh có thể hoàn toàn yên tâm, em biết phải làm thế nào mà." Tô Ngọc đã phân tích cho cô tường tận như vậy, nếu cô còn không biết tình hình hiện tại, thì cô thật sự đã sống uổng phí rồi.

Cái đầu này cũng nên đi rèn lại thôi.

"Vậy thì anh hoàn toàn yên tâm rồi." Quả nhiên sau hôm đó Tô Ngọc bắt đầu bận rộn, Trần Vũ và mấy người đó cũng tập trung lại mỗi ngày.

Trần Phi biết tin này cũng vờ như không biết gì, cứ xem bọn họ tự tìm đường chết trước mặt Tô Ngọc thế nào.

Tô Ngọc là người thế nào?

Bọn họ lại dám muốn tính kế Tô Ngọc, thật là không biết tự lượng sức mình.

Vốn dĩ Trần Phi không định nhúng tay vào chuyện này, kết quả Trần Vũ lại không chịu bỏ qua cho anh ấy.

Tối hôm đó, khi Trần Phi chuẩn bị đi dạo trong vườn hoa, Trần Vũ đột nhiên đi tới chặn đường anh ấy.

Nhìn Trần Vũ đứng trước mặt mình, Trần Phi cảm thấy có chút khó tả.

Toàn là chuyện gì thế này chứ?

"Thái tử đến tìm tôi có chuyện gì vậy?" Trần Phi nhìn Trần Vũ bình tĩnh hỏi.

Còn về chuyện anh ấy đã biết thì giả vờ như không biết gì.

“Anh cũng là người của Trần quốc.” Trần Phi nhíu mày bất mãn nhìn Trần Vũ: “Thì sao?” Anh ấy cũng là người của Trần quốc thì sao chứ?

Trần Vũ này rốt cuộc muốn làm gì?

“Vì anh là người của Trần quốc nên anh phải giúp chúng tôi.” Trần Vũ nói lời này rất đường hoàng, nghe Trần Phi bật cười châm biếm.

“Vậy rốt cuộc anh muốn làm gì?” Trần Phi ánh mắt sắc bén nhìn Trần Vũ, anh ấy muốn xem Trần Vũ này có thể nói ra lời gì không biết xấu hổ đây?

“Chúng tôi cần anh giúp đỡ.” Trần Vũ vờ như không thấy biểu cảm của Trần Phi, nói thẳng.

Trần Phi căn bản không nghĩ tới Trần Vũ lại đến tìm anh ấy giúp đỡ, liền dùng một ánh mắt cực kỳ kinh ngạc nhìn Trần Vũ: “Tôi đã nói từ sớm rồi, những chuyện này tôi sẽ không nhúng tay vào.

Các người muốn làm gì thì tự quyết, đừng đến tìm tôi.” Anh ấy không muốn đối đầu với Tô Ngọc, dù sao đây cũng không phải là chuyện tốt.

“Trần Phi, anh là người của Trần quốc thì anh cũng phải cùng chúng tôi làm chuyện này.” “Phải?

Trần Vũ, chuyện này không phải do phụ hoàng và chúng ta cùng quyết định, đây chỉ là ý riêng của mấy người.

Một khi đã ra tay thì đừng có hối hận.

Còn về tôi, tôi luôn nghiêng về phía hợp tác với Huyền quốc, vậy nên đương nhiên tôi sẽ không cùng mấy người đối phó Huyền quốc.” Trần Phi nói một cách thẳng thừng.

Chỉ là anh ấy thẳng thừng, còn Trần Vũ thì suýt chút nữa tức chết.

“Trần Phi, đây là cơ hội cuối cùng, anh hãy nghĩ kỹ rồi hẵng nói.” Trần Vũ nhìn Trần Phi, ý vị thâm trường nói.

Trần Phi càng thấy buồn cười: “Thật sao?

Vậy thì quả là khiến anh thất vọng rồi.

Chương 2149

Tôi chẳng có hứng thú với ‘cơ hội cuối cùng’ của anh đâu.” “Các người muốn làm gì thì đó là chuyện của mấy người, đừng có lôi tôi vào, chẳng có ý nghĩa gì cả.” Nhíu mày nhìn người trước mặt, tầm mắt Trần Vũ rơi vào mặt Trần Phi, hắn muốn tìm bất kỳ manh mối nào trên mặt Trần Phi để chứng minh anh ấy rất hứng thú với chuyện này.

Kết quả dù nhìn thế nào, Trần Phi cũng không hứng thú với chuyện này, bây giờ hắn phải làm sao đây?

Bọn họ muốn Trần Phi cùng đi là có lý do riêng của họ.

Nếu bây giờ Trần Phi không đi nữa, thì còn có tác dụng gì?

“Trần Vũ, anh căn bản sẽ không có ý tốt để tôi đi đâu, rốt cuộc là có mục đích gì?” Trần Phi cứ thế nhìn Trần Vũ, căn bản không tin hắn có ý tốt như vậy.

“Trần Phi, tôi đây là vì tốt cho anh đấy.

Anh không lĩnh tình thì thôi, sao lại có thể nghi ngờ tôi chứ?” Trần Phi vẻ mặt kỳ quái nhìn Trần Vũ, nói sao đây?

Trần Vũ bộ dạng này khiến anh ấy nghĩ đến một câu nói.

Chồn chúc tết gà, chẳng có ý tốt.

“Rốt cuộc là vì tốt cho tôi, hay là không có ý tốt, Trần Vũ, anh coi tôi là đồ ngốc à?

Sao?

Mấy người muốn ra tay mà lại muốn tìm tôi giúp sao?

Trần Vũ, nói thật thì tôi thật sự coi thường anh đấy.” Trần Phi một câu nói liền chọc thủng tâm tư của Trần Vũ.

“Tôi đang nghĩ, gần đây tôi nhận được tin tức là biên quan của mấy quốc gia đều đã có động tĩnh.

Bên tôi đã biết rồi, anh nói bên Ngọc Vương có biết không?

Nếu đã biết rồi, anh đoán họ sẽ làm gì?” Trần Phi ý vị thâm trường nhìn họ hỏi.

Ánh mắt Trần Vũ hơi lóe lên, không tin lời Trần Phi.

“Anh đừng có ở đây mà nói mấy lời dọa người.” Trần Vũ căn bản không tin Tô Ngọc đã biết chuyện này.

Nhìn Trần Vũ tự tin như vậy, Trần Phi thất vọng lắc đầu: “Trần Vũ, anh thật sự khiến tôi thất vọng đấy.

Ngọc Vương là người thế nào mà anh còn không biết sao?

Mạng lưới tình báo của ông ấy là lợi hại nhất trong số tất cả mọi người.

Chuyện nhỏ này đến tôi còn biết, sao ông ấy có thể không biết chứ?” Trần Vũ này đối với bản thân và người bên cạnh tự tin đến mức nào mà lời này cũng có thể nói ra miệng.

“Anh…” “Trần Vũ, nếu mấy người vẫn giữ suy nghĩ đó, thì người thua cuối cùng chỉ có mấy người thôi.” Trần Phi vô cùng quả quyết nói.

Sắc mặt Trần Vũ nhất thời âm trầm xuống, nhìn Trần Phi bất mãn nói: “Anh nếu không muốn giúp chúng tôi thì thôi, không cần phải nói những lời như vậy với chúng tôi.” Nghe lời Trần Vũ nói, Trần Phi nhất thời không muốn mở miệng nữa.

Xem ra lời anh ấy nói, người này căn bản không tin.

“Nếu anh không tin thì thôi.

Anh muốn làm gì thì đó là chuyện của anh, anh tự xem liệu mà làm đi, tôi không quản được.” Nói xong liền rời đi khỏi Trần Vũ.

Trần Vũ nhìn bóng lưng Trần Phi, nhíu mày, lẽ nào Tô Ngọc và bọn họ thật sự đã sớm biết rồi sao?

Nếu là như vậy thì anh ấy sẽ làm gì?

Vừa nghĩ vậy, Trần Vũ liền phát hiện mình hình như đã bị lời Trần Phi ảnh hưởng rồi.

Quay về nơi họ thương lượng chuyện, Trần Vũ nhìn những người khác: “Tôi đã đi tìm Trần Phi rồi, nhưng anh ấy từ chối tôi.” “Cái gì?

Anh ấy không phải cũng là người Trần quốc sao?

Tại sao lại từ chối anh?” Người bên cạnh nhíu mày bất mãn nói.

Bọn họ vốn dĩ nghĩ Trần Phi có chút quan hệ với Tô Ngọc, nếu lôi kéo Trần Phi qua giúp đỡ, có lẽ sẽ dễ thành công hơn, kết quả Trần Phi lại không chịu qua?

“Anh ấy đâu phải em trai ruột của tôi, sao có thể nghe lời tôi?

Khi tôi đi tìm anh ấy tôi đã nói rồi, chỉ có thể thử một chút thôi.” Trần Vũ nhíu mày bất mãn nói.

Nghe lời Trần Vũ nói, những người khác nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

Bởi vì Trần Vũ quả thật đã nói như vậy.

“Còn một chuyện, tôi cần nói với mấy người, Trần Phi nói anh ấy đã biết chuyện biên quan rồi.” “Cái gì?

Anh ấy đã biết thì nên giúp chúng ta chứ.” “Chúng ta cần chú ý không phải chuyện này, mà là Tô Ngọc và bọn họ khẳng định cũng đã biết tin tức này rồi.” Trần Vũ nghiêm túc nhìn họ nói.

Những người của quốc gia khác lắc đầu: “Không thể nào, chuyện này chúng tôi là bí mật tiến hành.” “Nói không sai, chuyện chúng tôi bí mật tiến hành bên Huyền quốc sao có thể biết được?” Bọn họ đối với chuyện này có đủ sự tự tin.

Nhìn vẻ mặt tự tin của bọn họ, Trần Vũ ngược lại càng không phải là tư vị.

“Trần Phi nói rất rõ ràng, mạng lưới tình báo của Tô Ngọc là lợi hại nhất trong số tất cả mọi người.

Anh ấy đã biết chuyện thì Tô Ngọc không thể không biết.

Nếu bên Tô Ngọc đã bắt đầu chuẩn bị, thì chúng ta phải ra tay sớm.” Trần Vũ nhìn họ nói.

Hắn cũng từng nghe nói về chuyện của Tô Ngọc.

“Không thể nào.” Bọn họ vẫn cảm thấy không tin.

Bọn họ không tin một Tô Ngọc có thể lợi hại đến mức nào.

“Mấy người có biết chuyện về Lỗ quốc không?” Trần Vũ đột nhiên nghĩ đến chuyện của Lỗ quốc, nhìn họ hỏi.

Lỗ quốc?

Bọn họ đương nhiên biết.

Sự diệt vong của Lỗ quốc đã khiến tất cả bọn họ chấn động, dù sao nơi này là Đại hoàng tử của Lỗ quốc tặng cho Huyền quốc.

Bọn họ căn bản không biết người Lỗ quốc này rốt cuộc muốn làm gì.

“Anh đột nhiên nói Lỗ quốc làm gì?” “Hiện tại khi Lỗ quốc và Huyền quốc xảy ra chiến tranh, bên Lỗ quốc đã xảy ra rất nhiều chuyện, chuyện trẻ con bị hút máu, Hoàng đế Lỗ quốc vì trường sinh bất lão mà sát hại bách tính của chính quốc gia mình, những chuyện như vậy thật sự quá nhiều rồi.” “Những chuyện này ẩn giấu như vậy, anh ấy làm sao biết được?” Một câu hỏi khiến tất cả mọi người đều im lặng, đúng vậy, lúc đó Hoàng đế Lỗ quốc luôn che giấu chuyện này, Tô Ngọc rốt cuộc làm sao biết được?

Không chỉ biết mà còn biết cả thi cốt của trẻ con.

Chương 2150

Nếu nói như vậy, Tô Ngọc còn biết chuyện ẩn bí như thế, thì việc biết chuyện bọn họ muốn làm hình như cũng rất đơn giản.

“Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Hay là chúng ta cứ trực tiếp ra tay đi?” “Tôi cũng có suy nghĩ như vậy.

Sau khi nghe lời Trần Phi nói, tôi cứ có dự cảm không lành.” Trần Vũ nhíu mày nói.

“Được, ngày mai chúng ta sẽ đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc, nhất định phải sớm có được thứ chúng ta muốn.” Người bên cạnh nghiêm túc nói.

“Chúng tôi cũng có suy nghĩ như vậy.” Trần Phi biết họ ngày mai sẽ đi tìm Huyền Phỉ Nhiên thì khẽ bật cười.

Xem ra lời anh ấy nói vẫn chưa khiến những người này từ bỏ suy nghĩ đó.

Đã vậy thì cũng không có gì để nói nữa.

Anh ấy khẽ thở dài một tiếng, đã đến lúc này rồi, bọn họ lại còn muốn liều một phen.

Vốn dĩ còn muốn cứu bọn họ, bây giờ xem ra không cần nữa rồi.

Đối với loại kẻ ngu xuẩn này anh ấy một chút cũng không muốn dính dáng đến.

“Điện hạ, chuyện này chúng ta thật sự không quản nữa sao?” Vị đại thần bên cạnh có chút lo lắng nhìn Trần Phi.

“Không phải là không quản nữa, mà là lúc này bọn họ đã không nghe lọt tai bất kỳ lời nào nữa rồi.

Trong lòng họ chỉ nghĩ làm sao để có được thứ họ muốn từ Huyền quốc, mà chưa từng nghĩ Huyền quốc đã đối xử tận tình tận nghĩa với các quốc gia chúng ta rồi." Trần Phi bất đắc dĩ lắc đầu nói.

Đại thần trầm mặc không nói gì, lời này nói ra hình như cũng không có vấn đề gì.

"Điện hạ, ngài nói tại sao bọn họ lại làm vậy?

Hơn nữa bọn họ trông có vẻ còn rất tự tin." Đại thần thật sự không thể hiểu nổi suy nghĩ của bọn họ.

Huyền quốc là một cái ao lớn mạnh như vậy, bọn họ đến uy hiếp người ta thật sự không có vấn đề gì sao?

"Mấy năm nay Huyền quốc vẫn luôn giúp đỡ mọi người phát triển.

Chỉ cần có chỗ Huyền quốc có thể giúp được, không quá đáng thì họ đều sẽ đồng ý.

Có lẽ chính vì điều này, nên có người liền cảm thấy dù bọn họ đưa ra yêu cầu như vậy Huyền quốc cũng sẽ đồng ý." Dù sao trong lòng bọn họ, Hoàng thượng Huyền quốc chính là dễ nói chuyện như vậy.

Đại thần vô cùng kinh ngạc nhìn Trần Phi, nhíu mày nói: "Thì ra là như vậy sao?" Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Huyền quốc những năm này đã giúp đỡ quá nhiều quốc gia rồi.

Đến nỗi có người đã bắt đầu quên mất công lao của ai mà họ có được ngày hôm nay.

"Anh đoán một khi Tô Ngọc và bọn họ hối hận vì đã đạt thành hiệp ước trăm năm, sẽ có kết quả gì?" Trần Phi nhìn vị đại thần bên cạnh, mở miệng hỏi.

Sắc mặt đại thần đột nhiên biến đổi, nhìn Trần Phi cảnh giác hỏi: “Điện hạ, lời này của ngài có ý gì?” “Lời này của tôi cũng không có ý gì lớn, chỉ là ý mặt chữ mà thôi, mấy người nghĩ xem sẽ thế nào?” “Một khi Huyền quốc có suy nghĩ hối hận, họ muốn ra tay thì cũng không ai có thể nói gì, đặc biệt là những người của mấy quốc gia này.

Họ hoàn toàn có thể bị thu vào trong túi, hơn nữa còn không ai dám nói gì.” Đại thần nghiến răng nói.

Dù sao những người của mấy quốc gia này đều là tự chuốc lấy, Huyền quốc đối xử với họ tốt như vậy, kết quả họ lại cắn ngược một miếng, tự mình phát động chiến tranh trước.

Huyền quốc không phải không kiêng kỵ hiệp ước trăm năm, mà là có người đã vi phạm trước, còn liên hợp lại đối phó Huyền quốc.

“Ngài nói cuối cùng sẽ thế nào?” “Giết gà dọa khỉ.” “Mấy quốc gia này chính là con gà đó.” Còn về những quốc gia rục rịch khác thì chính là con khỉ đó.

“Nhưng những quốc gia khác cũng không có suy nghĩ gì khác.” “Không có suy nghĩ gì khác?

Ngài chắc chắn thật sự không có suy nghĩ gì sao?” Trần Phi nhìn anh ta hỏi.

Đại thần nhất thời không nói gì, anh ta cũng không biết có suy nghĩ gì hay không.

“Những quốc gia có quan hệ tốt với Tô Ngọc đương nhiên sẽ không có suy nghĩ này, bởi vì những thứ họ có được nhiều hơn chúng ta rất nhiều.

Giữ quan hệ tốt với Huyền quốc có thể phát triển ổn định nên họ đương nhiên sẽ không có suy nghĩ gì, nhưng những người khác thì lại không giống.

Cảm thấy quốc gia mình bây giờ đã tốt rồi, chỉ cần liên hợp với người khác là có thể đối phó bá chủ Huyền quốc, thật là không biết tự lượng sức mình.

“Điện hạ, vậy Trần quốc chúng ta chẳng phải là…” Bọn họ chẳng phải cũng sẽ trở thành con gà đó sao?

“Tôi và Tô Ngọc có hợp tác, tôi dùng bảy mỏ đá quý trong tay mình đổi lấy sự bình an của Trần quốc.

Bây giờ điều cần làm chính là chỉnh đốn Trần Vũ, để anh ta biết thế nào là người ngoài có người giỏi hơn, quan trọng nhất là tôi muốn anh ta mắc lỗi, hơn nữa là một sai lầm lớn không thể vãn hồi, chỉ có như vậy anh trai tôi mới có thể danh chính ngôn thuận làm thái tử.” Trần Phi đối với họ cũng không có gì phải giấu giếm.

Dù sao cũng đều là những đại thần trung thành với họ.

Đại thần nhất thời có chút kinh ngạc mừng rỡ: “Thân thể Nhị hoàng tử đã khỏi rồi sao?” “Đúng vậy, đã khỏi rồi.” Mấy vị đại thần nhất thời vui mừng: “Thật sự quá tốt rồi.” Bọn họ thật sự quá vui mừng rồi.

“Điện hạ, sau này phải làm gì?

Ngài cứ nói chúng tôi sẽ giúp.” Mấy vị đại thần kích động không thôi.

Trần Phi buồn cười lắc đầu: “Mấy người không cần vội, bên tôi đã chuẩn bị xong rồi.” “Sau này cứ xem bên Tô Ngọc sẽ làm gì thôi.” Trần Phi ý vị thâm trường nói.

Đại thần nhất thời yên tâm.

Bây giờ chỉ còn xem kết quả sau này thôi.

“Thôi được rồi, chúng ta không cần quá quan tâm đến chuyện này, cứ xem sau này thế nào.

Ngày mai bọn họ đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc thì chúng ta cứ vờ như không biết gì, tôi muốn xem ngày mai bọn họ sẽ trở về với bộ dạng thảm hại như thế nào.” Đi uy hiếp Huyền Phỉ Nhiên sao?

Vậy cũng phải xem bọn họ có tư cách đó không đã.

Bọn họ thật sự cho rằng Huyền Phỉ Nhiên là người dễ bắt nạt sao?

Trong mắt người ngoài, Huyền Phỉ Nhiên có lẽ là nhờ Tô Ngọc mới có được ngày hôm nay.

Nhưng khi Tô Ngọc còn chưa giúp ông ấy, khi Tô Ngọc còn chưa trở thành Ngọc Vương, ông ấy đã dựa vào bản lĩnh của mình để trấn áp Đại tướng quân Tạ Thầm lúc bấy giờ.

Lúc đó Tạ Thầm đã dùng mọi cách để đàn áp hoàng quyền.

Mặc dù có sự giúp đỡ của mẫu tộc hoàng hậu, nhưng vẫn có chút khó khăn.

Nhưng ngay trong hoàn cảnh như vậy, Huyền Phỉ Nhiên vẫn có thể khiến Huyền quốc dần dần tốt lên, khiến thực lực của mình dần dần mạnh mẽ hơn, điều này nói lên điều gì?

Nói lên rằng Huyền Phỉ Nhiên cũng là một đế vương phi thường có năng lực.

Chương 2151

Ít nhất là những người bọn họ không thể sánh bằng.

Trong tình huống như vậy, bọn họ lại còn muốn đi tìm phiền phức cho người khác.

Chẳng phải đây là tự dâng mình đến để người ta thu dọn sao?

Thật không biết trong lòng bọn họ rốt cuộc nghĩ gì.

“Điện hạ, Hoàng đế Huyền quốc quả thật rất lợi hại.” Đại thần Trần quốc mở miệng nói.

“Đương nhiên, nếu không lợi hại, khi Tô Ngọc còn chưa xuất hiện, ông ấy đã sớm bị Tạ Thầm nuốt chửng rồi.” Chuyện về Huyền quốc anh ấy đã tìm hiểu khi đến đây.

Cũng biết lúc đó Huyền Phỉ Nhiên đã khó khăn đến mức nào.

Nhưng chính trong hoàn cảnh như vậy, ông ấy vẫn có thể chống đỡ được áp lực từ Tạ Thầm, sau đó dưới áp lực này phát triển thế lực của mình, đã là tương đối không tồi rồi.

Nếu đổi thành người khác, có lẽ lúc đó, họ đã sớm trở thành con rối trong tay Tạ Thầm, và Huyền quốc đã bị Tạ Thầm thu vào trong túi rồi.

Tô Ngọc quả thật đã giúp Huyền Phỉ Nhiên rất nhiều, nhưng Huyền Phỉ Nhiên bản thân cũng rất lợi hại.

Nhìn người bên cạnh một cái, Trần Phi thản nhiên nói: “Trần Vũ muốn làm gì chúng ta đều không quản, cứ xem anh ta tự mình làm bậy đi.” “Điện hạ, thái tử muốn làm gì, chúng tôi không quan tâm.

Chúng tôi bây giờ lo lắng chính là việc anh ta làm vậy sẽ mang lại phiền phức cho Trần quốc chúng ta.” Nếu không phải điện hạ đã sớm thương lượng tốt với Ngọc Vương, thì tất cả mọi thứ của họ sẽ hoàn toàn kết thúc.

Trần quốc có lẽ cũng sẽ trở thành vật hy sinh lần này, trở thành một trong những vùng đất mở rộng của Huyền quốc.

“Chúng ta đã sớm thương lượng tốt với Tô Ngọc rồi.

Hơn nữa chúng ta cũng không nghĩ đến việc đối đầu với Huyền quốc.

Tôi, phụ hoàng và anh cả đều nghĩ cách hợp tác với Huyền quốc.” Trần Phi nhìn vị đại thần bên cạnh nói.

Người bên cạnh nghe lời này tán đồng gật đầu.

Lời này nói ra không sai, may mà điện hạ đã sớm chuẩn bị, nếu không Trần quốc đã bị Trần Vũ hại chết rồi.

“Ngọc Vương kỳ thực cũng khá dễ nói chuyện.” Nhưng dễ nói chuyện là một chuyện, còn thu dọn những kẻ không biết tốt xấu lại là một chuyện khác.

Vị đại thần bên cạnh thần sắc phức tạp nhìn Trần Phi, đối với chuyện anh ấy nói Tô Ngọc rất dễ nói chuyện thì họ một chút cũng không tin.

“Điện hạ, lời này ngài nói ra ai có thể tin chứ?” “Thật sự đó, Tô Ngọc là người kỳ thực rất ôn hòa, cũng rất dễ nói chuyện.

Ông ấy đối phó với người khác chỉ là những kẻ làm hại gia đình, bạn bè của ông ấy, những kẻ bất lợi cho Huyền quốc.

Chỉ có những người như vậy ông ấy mới ra tay tàn nhẫn.” Anh ấy biết rất nhiều chuyện về Tô Ngọc.

Cũng biết Tô Ngọc đã bỏ qua cho rất nhiều người.

Nếu không phải vì Tô Ngọc thật sự rất ôn hòa, anh ấy có lẽ cũng sẽ không lựa chọn như vậy.

“Ngọc Vương là người mà, người không hiểu ông ấy chỉ cảm thấy ông ấy khó gần, nhưng khi anh thật sự hiểu ông ấy rồi, anh sẽ biết ông ấy là người như thế nào.

Ông ấy là người không thích sát lục, chỉ là có người không nhìn rõ mà thôi.” Trần Phi khẽ thở dài nói.

Nghe lời này, vị đại thần bên cạnh nhìn nhau, thật sự là như vậy sao?

Bọn họ không tin đó là thật.

“Mấy người tìm hiểu thêm về chuyện của Ngọc Vương, mấy người sẽ biết ông ấy là người như thế nào.” “Mấy người đợi lát nữa đi tìm Trần Vũ, nói với anh ta lần cuối, nếu anh ta vẫn quyết định như vậy, thì chúng ta sẽ không quản nữa.” Trần Phi nhìn vị đại thần bên cạnh nói.

Dù sao Trần Vũ cũng là người của Trần quốc.

Nếu lần cuối cùng nhắc nhở mà Trần Vũ có thể nghe lọt tai, thì anh ấy cũng sẽ không nói thêm gì nữa.

Nhưng nếu không nghe lọt tai, còn muốn cùng những người khác ra tay, thì đừng trách họ không quản Trần Vũ nữa.

Đến lúc đó Trần Vũ có kết cục thế nào thì đó là do anh ấy tự chuốc lấy.

Đại thần nhìn nhau, nhìn Trần Phi trước mặt bất đắc dĩ nói: “Điện hạ, anh ta chưa chắc sẽ nghe lời chúng ta.” Anh ta thật sự quá đáng ghét.

“Thái tử điện hạ, nếu ngài vẫn muốn tiếp tục cố chấp như vậy, sau này xảy ra chuyện gì, thì ngài tự mình gánh chịu hậu quả đó.” Đại thần nghiêm túc nhìn Trần Vũ nói.

Trần Vũ hừ lạnh một tiếng: “Tự mình gánh chịu hậu quả thì tự mình gánh chịu, mấy người tưởng tôi sẽ sợ sao?” Nhìn Trần Vũ như vậy, vị đại thần đến khuyên nhủ liền thất vọng.

“Thái tử điện hạ, ngài…” “Thôi được rồi, đừng nói nữa, chúng ta đi.” Vị đại thần dẫn đầu lạnh lùng nhìn họ, chán ghét nói.

Tam hoàng tử còn tốt bụng bảo họ đến nhắc nhở Trần Vũ, kết quả người này căn bản không xem chuyện này là gì.

Thật sự quá đáng ghét.

“Thái tử điện hạ, ngài tự lo liệu đi, sau này có thế nào chúng tôi cũng không giúp ngài được nữa.” Nói xong quay người rời đi.

Mấy vị đại thần bất đắc dĩ lắc đầu, đây là cơ hội cuối cùng họ dành cho thái tử.

Kết quả người này hình như căn bản không xem những lời này là gì.

“Anh…” Khi Trần Vũ còn muốn nói gì đó, họ đã không muốn cho Trần Vũ cơ hội này nữa, mà trực tiếp rời đi.

Nhìn bóng lưng đại thần rời đi, Trần Vũ càng cảm thấy là Trần Phi đã sai họ đến.

Còn về mục đích này chính là đơn thuần để anh ta từ bỏ, cuối cùng để Trần Phi và Trần Húc được lợi.

Đại thần trở về bên Trần Phi, nói với anh ấy chuyện của Trần Vũ, rất lâu sau đó Trần Phi không nhịn được bật cười.

Anh ấy biết Trần Vũ khẳng định sẽ như vậy.

Thật đáng tiếc.

“Điện hạ, chúng ta không quản nữa sao?” “Chuyện cần nhắc nhở chúng ta cũng đã nhắc nhở rồi, anh ta tự mình không nghe chúng ta cũng không quản được, cứ vậy đi.” Trần Phi nhìn vị đại thần tùy ý nói.

Có người chính là trời sinh thích tự tìm đường chết, loại người như vậy chính là không thấy quan tài không đổ lệ.

Đại thần vốn nghĩ họ đi tìm người thì Trần Vũ ít nhiều sẽ nghe lời khuyên, nhưng Trần Vũ căn bản không xem chuyện này ra gì, thậm chí chẳng thèm nghe lời khuyên của họ.

“Điện hạ, sau này chúng ta nên làm thế nào?” “Cứ theo dõi là được.” Cơ hội đã cho, y cũng đã khuyên Trần Vũ rồi.

Nếu Trần Vũ vẫn tiếp tục như vậy, hậu quả cuối cùng ra sao, đành xem chính y vậy.

“Vâng.” Tối, Trần Vũ ngồi trên ghế, nhìn ánh trăng ngoài kia, ngày mai mọi chuyện đều có thể kết thúc rồi.

Chương 2152

Sáng sớm hôm sau, Trần Vũ dẫn người rời đi, lúc đi đến cửa thì thấy Trần Phi đang đứng đó không biết nhìn gì.

Nhìn Trần Phi, Trần Vũ nhíu mày, không để ý nhiều mà đi thẳng.

Lúc Trần Vũ đi đến gần, Trần Phi mở miệng nói: "Anh nghĩ kỹ chưa?" "Trần Phi, chuyện của tôi còn chưa đến lượt anh nhúng tay vào, hôm qua là anh cho người đến đúng không?

Trần Phi, anh đừng tưởng dùng thủ đoạn như vậy là tôi có thể tin anh, đừng ngây thơ nữa." Trần Vũ lạnh lùng nói.

Trần Phi cười khẽ, không nói thêm.

Y đã hiểu ý Trần Vũ.

Nhìn Trần Vũ rời đi, Trần Phi đột nhiên nói: "Hy vọng anh đừng hối hận." Bước chân Trần Vũ dừng lại một chút, châm biếm nói: "Không liên quan đến anh." Trần Phi ngẩng đầu nhìn trời, phải, không liên quan đến y.

Trần Vũ làm những chuyện này thì liên quan gì đến y chứ?

Đại thần đi đến bên cạnh Trần Phi: "Điện hạ..." "Đừng nhìn tôi như vậy, tất cả những gì y làm đều không liên quan đến tôi, sau này y muốn làm gì cũng là chuyện của y." "Đi thôi, chuẩn bị một chút, sau này chúng ta nên về rồi." Trần Phi nói với Đại thần bên cạnh.

"Vâng." Thời gian họ ở đây đã đủ lâu rồi, nếu cứ tiếp tục ở lại cũng chẳng có ích lợi gì cho họ.

Chi bằng rời đi trước.

Còn về phía Trần Vũ, y có thể rời đi được hay không đã là một vấn đề.

“Đợi qua hôm nay chúng ta cũng sẽ đi gặp Hoàng thượng Huyền quốc, sau đó nói với ngài một tiếng rồi chúng ta sẽ đi.” “Vâng.” Sau khi Trần Vũ bước ra ngoài, những người khác đã đến: “Chúng ta đi thôi.” Trần Vũ và bọn họ còn chưa đến cổng cung thì Tô Ngọc đã biết chuyện họ đi tìm Huyền Phi Nhiên.

“Cuối cùng cũng ra tay rồi.” Tô Ngọc đang ở bên cạnh Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm nói.

Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa bên cạnh: “Tiểu Hòa, anh và Nguyên Bảo đi vào cung trước đây.” “Được, đừng bắt nạt người ta đấy.” “Em yên tâm.” Anh ta thực sự sẽ không bắt nạt người khác, chỉ là sẽ cho những kẻ đó biết thế nào là không biết tự lượng sức mình thôi.

“…” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc như vậy, anh ấy nói yên tâm, sao cô lại càng không yên tâm chứ?

“Tiểu Hòa em yên tâm, anh sẽ luôn để lại cho bọn họ một con đường sống mà.” Tô Ngọc ôn nhu nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Vương Cẩn Hòa im lặng nhìn Tô Ngọc, nhất thời không biết nên nói gì cho phải.

“Chỉ để lại một con đường sống?” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, anh ấy làm vậy chỉ để lại một con đường sống cho người ta, không phải là không hay lắm sao?

“Đương nhiên, dù sao đi nữa, họ cũng là hoàng tử các quốc gia khác, không thể để họ chết ở đây được.” Lời này Tô Ngọc nói một cách đường hoàng, chính đáng.

“…” Vương Cẩn Hòa lập tức cạn lời, anh ấy nói câu này thật sự không cần suy nghĩ đến cảm nhận của người khác sao?

“Tiểu Hòa đừng lo lắng, bọn họ đã dám làm chuyện như vậy thì nên chuẩn bị gánh chịu hậu quả, điều này không thể trách người khác được.” Tô Ngọc lạnh giọng nói.

Nghe thấy lời này, Vương Cẩn Hòa im lặng.

Phải rồi, người khiêu khích trước nay chưa từng là Tô Ngọc hay Huyền quốc, mà là những kẻ này.

Đã khiêu khích thì nên chuẩn bị sẵn sàng.

“Anh đi đi, em ở nhà đợi anh về.” Tiểu Bảo và bọn trẻ đều đã đi rồi, chỉ còn Triệt Nhi và Hi Nhi vẫn còn ở nhà, cô ít nhiều vẫn cảm thấy an ủi.

Nghe thấy lời này, Tô Ngọc cúi đầu hôn lên má Vương Cẩn Hòa rồi mới rời đi.

Vương Cẩn Hòa dịu dàng nhìn bóng lưng Tô Ngọc rời đi, hy vọng những người của Trần quốc đừng chọc giận Tô Ngọc.

Bằng không e là sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Trần Vũ và bọn họ vừa đến Ngự Thư Phòng, Tô Ngọc đã theo sau tới ngay.

Nghe thấy Tô Ngọc cũng đến, tim mọi người đều nhảy thót một cái, ánh mắt hơi lóe lên, Tô Ngọc làm sao lại biết chuyện họ đến đây chứ?

“Cuối cùng cũng ra tay rồi.” “Hoàng thượng, Vương gia đến rồi.” “Vậy à?

Cho Tiểu Ngọc vào đi.” Vẻ mặt lạnh nhạt của Huyền Phi Nhiên sau khi nghe thấy tên Tô Ngọc liền nở nụ cười ôn hòa.

Bộ dạng đó khiến Trần Vũ và bọn họ vô thức nhìn nhau, lông mày hơi nhíu lại, xem ra Tô Ngọc này thật sự rất được sủng ái.

Nhìn Tô Ngọc bước vào, Trần Vũ khẽ nhíu mày.

Vì chuyện Tô Ngọc giúp Trần Phi, y rất bất mãn với Tô Ngọc.

Y cho rằng Tô Ngọc chỉ là đang lo chuyện bao đồng.

Nếu không phải vì Tô Ngọc, phụ hoàng y có lẽ đã chết rồi.

Còn về Trần Húc, e là cũng chẳng sống được bao lâu.

Nhưng bây giờ mọi thứ đều bị Tô Ngọc phá hỏng.

Tô Ngọc nhìn Trần Vũ chằm chằm vào mình với vẻ mặt căm hận, khóe môi khẽ cong lên.

“Thái tử Trần quốc à?

Anh nhìn tôi chằm chằm như vậy có chuyện gì sao?” Tô Ngọc nửa cười nửa không nhìn Trần Vũ.

Trần Vũ quay đầu không tiếp tục nhìn Tô Ngọc, y quả thật muốn hỏi Tô Ngọc vấn đề này, nhưng tuyệt đối không phải bây giờ.

Lông mày hơi nhíu lại, mục đích Tô Ngọc đến hôm nay rốt cuộc là gì?

Hay anh ấy chỉ đơn thuần đến đây để xem sao?

Chẳng có ý định gì khác?

Bất kể mục đích Tô Ngọc đến hôm nay là gì, sau này y đều phải hỏi cho rõ, tại sao Tô Ngọc lại giúp Trần Phi.

Giúp Trần Phi thì rốt cuộc có lợi gì cho anh ấy.

Tô Ngọc tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, chống cằm nhìn họ: “Chuyện đã nói xong chưa?

Nếu chưa xong thì bây giờ có thể tiếp tục rồi.” Huyền Phi Nhiên nhìn dáng vẻ tùy ý của Tô Ngọc, bất lực lắc đầu: “Còn chưa bắt đầu đâu, họ vừa đến thì anh đã theo tới rồi.” “Ồ, xem ra tôi đến không đúng lúc, hay là tôi đến chỗ mẫu hậu chờ một lát nhé?” Tô Ngọc nhìn Huyền Phi Nhiên nghiêm túc hỏi.

“Đợi các anh nói chuyện gần xong rồi tôi đến nhé?” Tô Ngọc càng nghĩ càng thấy làm như vậy rất tốt.

Liếc Tô Ngọc một cái, Huyền Phi Nhiên không tức giận nói: “Anh cứ ngoan ngoãn ở yên đấy cho tôi.” Tô Ngọc với vẻ mặt bất lực nói: “Xem ra hết cơ hội rồi.” Trần Vũ và bọn họ nhìn Tô Ngọc nói chuyện với Huyền Phi Nhiên, thái độ giữa hai người thật sự quá khác biệt, Tô Ngọc cứ như đang ở nhà mình vậy.

Ánh mắt chuyển sang Huyền Phi Nhiên, lẽ nào Huyền Phi Nhiên thật sự không để ý đến sự vô lễ của Tô Ngọc?

Hay mục đích Huyền Phi Nhiên làm vậy chỉ là để nâng đỡ rồi hãm hại Tô Ngọc?

Chương 2153

Nhất thời họ cũng không rõ Huyền Phi Nhiên đối với Tô Ngọc rốt cuộc là thật lòng hay giả dối.

Trong lòng Trần Vũ và bọn họ, nguyên nhân Huyền Phi Nhiên đối xử tốt với Tô Ngọc như vậy đại khái là vì Tô Ngọc hiện tại vẫn còn giá trị lợi dụng.

Một khi Tô Ngọc không còn giá trị lợi dụng, e là anh ấy cũng sẽ chết thôi phải không?

Hơn nữa, Tô Ngọc này cũng thật ngu xuẩn đến cùng cực.

Người ta chẳng qua chỉ lợi dụng anh ấy mà thôi, vậy mà anh ấy lại có thể kiêu ngạo đến thế vào lúc này.

“Xem ra Hoàng thượng Huyền quốc và Ngọc Vương có tình cảm rất tốt.” Tô Ngọc ừ một tiếng: “Ừ, sao?

Anh ghen tị à?” Một câu “Anh ghen tị à?” khiến sắc mặt Trần Vũ lập tức thay đổi.

Kiểu sủng ái này ai mà ghen tị được?

Kiểu nâng đỡ rồi hãm hại này mới là chí mạng.

“Chuyện như vậy, anh cứ giữ lấy cho riêng mình đi.” Trần Vũ cười lạnh nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Trần Vũ, anh ta có phải đã hiểu lầm điều gì không?

Huyền Phi Nhiên bất lực nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này toàn nói những lời dễ gây hiểu lầm.

“Hôm nay các ngươi đến tìm trẫm mục đích là gì?” Huyền Phi

Nhiên không tiếp tục quản Tô Ngọc, mà nhìn thẳng vào họ hỏi.

Ngài không có nhiều thời gian để dây dưa với họ.

Thấy Huyền Phi Nhiên mở miệng hỏi, Trần Vũ và bọn họ nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Rõ ràng lúc đến đã nghĩ kỹ nên làm thế nào rồi.

Nhưng bây giờ lại chẳng nói được gì.

Thậm chí không biết nên mở miệng ra sao.

Thấy họ đều im lặng không nói gì, Tô Ngọc nhướng mày nhìn họ: "Các anh chỉ đến để nhìn Hoàng huynh của tôi ngây người à?" "Anh…" "Có gì thì nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian ở đây, thời gian của Hoàng huynh tôi không phải để các anh lãng phí như vậy đâu." Tô Ngọc lạnh lùng nói.

Huyền Phi Nhiên ừ một tiếng, nhìn Trần Vũ và bọn họ: "Các ngươi cứ nói thẳng là được, không cần vòng vo ở đây." Thấy Huyền Phi Nhiên đã mở miệng, Trần Vũ và bọn họ nhìn nhau, một người trong số đó liền nói thẳng: "Bởi vì Bệ hạ Huyền quốc đã mở lời, vậy chúng tôi cũng không khách khí mà nói thẳng vậy." Huyền Phi Nhiên nửa cười nửa không nhìn họ: "Vậy à?

Các ngươi nói đi, trẫm nghe." "Không biết Hoàng thượng đã bao lâu không quan tâm đến chuyện biên quan rồi?" Huyền Phi Nhiên ý vị thâm trường nhìn họ: "Ồ?

Vậy ý của các ngươi là sao?" Người nói chuyện nhíu mày nhìn Huyền Phi Nhiên, ngài ấy dường như chẳng vội vàng chút nào?

Trần Vũ và bọn họ nhìn nhau, lông mày khẽ nhíu lại, nhất thời không biết nên làm thế nào.

Cuối cùng vẫn là người nói chuyện mở miệng: "Bệ hạ Huyền quốc, ngài có biết biên quan của các ngài đã có đại quân áp sát biên giới rồi không?” Huyền Phi Nhiên nhướng mày nhìn Tô Ngọc: “Tiểu Ngọc, người ta nói đại quân đã áp sát biên giới rồi kìa.” “Tôi nghe thấy rồi.” “Về chuyện này anh có suy nghĩ gì không?” Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

“Chẳng có suy nghĩ gì cả, cứ nói thẳng các anh muốn làm gì là được.” Tô Ngọc sốt ruột nói, cảm thấy những người này nói chuyện thật sự quá rườm rà.

Lời Tô Ngọc nói khiến sắc mặt của mấy vị hoàng tử các nước khác lập tức thay đổi.

Thái độ của hai người này thật sự rất kỳ lạ.

“Các anh cứ nói thẳng đi.” “Ở đây lãng phí thời gian cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Tô Ngọc vừa nghịch ngón tay vừa nói.

Sau đó ngồi thẳng người, mặt không cảm xúc nhìn Trần Vũ và bọn họ.

“Mấy quốc gia các anh đồng thời xuất binh tấn công Huyền quốc, đây là vì sao?

Mục đích của các anh lại là gì?” Trần Vũ khẽ cười, xem ra Tô Ngọc thật sự rất thông minh.

“Chúng tôi cũng chẳng có mục đích gì, nếu Huyền quốc có thể chia một ít đất đai cho chúng tôi, thì mọi chuyện đều dễ nói, tôi nghĩ Huyền quốc hẳn không muốn phát động chiến tranh phải không?” Trần Vũ nhìn Huyền Phi Nhiên nói.

Huyền Phi Nhiên ánh mắt sắc bén nhìn mấy người bên cạnh Trần Vũ hỏi: “Các anh cũng nghĩ như vậy à?” “Thiên hạ có nhiều quốc gia như vậy, không thể chỉ có một mình Huyền quốc độc bá, cho dù chia cho chúng tôi một ít đất đai, đối với các ngài cũng không có tổn hại gì, Bệ hạ Huyền quốc ngài thấy thế nào?” Trần Vũ nghe lời người bên cạnh nói, tán đồng: “Nói không sai, chỉ cần Bệ hạ Huyền quốc đồng ý yêu cầu của chúng tôi, chúng tôi tự nhiên sẽ không nói gì nữa, chỉ cần các ngài đồng ý, chúng tôi có thể lập tức rút quân.” Nghe thấy lời này, Huyền Phi Nhiên như thể nghe thấy chuyện cười nào đó, trào phúng nhìn họ.

“À, các ngươi đang uy hiếp trẫm sao?” Huyền Phi Nhiên lạnh lùng nhìn họ, chán ghét hỏi.

Nghe thấy lời này, Trần Vũ mở miệng nói: “Hoàng thượng ngài nghĩ nhiều rồi, chúng tôi không phải đang uy hiếp ngài, chúng tôi chẳng qua chỉ đang bàn bạc với ngài một chút thôi.” Bàn bạc?

Sau khi đại quân áp sát biên giới lại đến nói chuyện bàn bạc gì với ngài?

Những người này thật sự rất thú vị.

“Vậy sao?

Thế thì thật sự phải khiến các ngươi thất vọng rồi, trẫm chưa từng nghĩ sẽ làm chuyện đáng xấu hổ như vậy.” Huyền Phi Nhiên hừ lạnh một tiếng nói.

Bất kể là vì lý do gì, ngài cũng sẽ không đồng ý.

Chưa nói đến việc không xem lời của họ ra gì, chỉ riêng hậu quả và cái giá phải trả sau khi đồng ý cũng không phải là điều họ có thể chịu đựng được.

Vẻ mặt khó coi nhìn những người trước mặt, Huyền Phi Nhiên ánh mắt sắc bén nói: “Bây giờ nếu cho người rút quân, trẫm sẽ xem như chưa có chuyện gì xảy ra, vẫn tuân thủ bách niên hòa ước sẽ không động thủ với các ngươi.” Đây là cơ hội cuối cùng Huyền Phi Nhiên dành cho họ.

Nếu không thể nắm bắt cơ hội này, thì đừng trách ngài không khách khí.

Nghe thấy lời này của Huyền Phi Nhiên, Trần Vũ và bọn họ căn bản không để tâm, không những thế, còn cảm thấy Huyền Phi Nhiên chỉ là tự tìm đường chết.

“Nếu Hoàng thượng Huyền quốc nhất định muốn làm như vậy, chúng tôi tự nhiên sẽ phụng bồi đến cùng, các anh nói có phải không?” Trần Vũ nhìn những người bên cạnh, nửa cười nửa không hỏi.

Y cảm thấy Huyền Phi Nhiên chẳng qua chỉ là đang dọa dẫm họ thôi.

Căn bản không có chuyện đó.

“Nói không sai, chúng tôi cũng không yêu cầu quá cao, chỉ là muốn các ngài chia Dụ Hòa quận ra thôi, sau khi chia ra thì diện tích lãnh thổ của Huyền quốc các ngài vẫn là lớn nhất.” Vị hoàng tử đầu tiên lên tiếng vừa mở miệng đã khiến Huyền Phi Nhiên bật cười vì tức giận.

“Vậy sao?” Ánh mắt Huyền Phi Nhiên chuyển sang Tô Ngọc: “Tiểu Ngọc, có người muốn Dụ Hòa quận của anh, anh thấy thế nào?” “Chẳng có gì, Hoàng huynh, có muốn diện tích lãnh thổ của Huyền quốc tăng thêm một chút nữa không?” Tô Ngọc tùy ý hỏi.

Dường như chuyện đánh trận này đối với Tô Ngọc mà nói chỉ là một chuyện rất bình thường.

“Được.” Huyền Phi Nhiên vừa nghe đã biết Tô Ngọc muốn làm gì rồi.

“Lẽ nào các ngài còn muốn dựa vào sức mạnh của một mình Huyền quốc để đối phó với nhiều quốc gia chúng tôi sao?” Trần Vũ nhíu mày nhìn Tô Ngọc và Huyền Phi Nhiên.

Họ làm như vậy không lo bá tánh Huyền quốc không đồng ý sao?

“Gan của các anh lớn thật đấy.” “Bản vương đã cho các anh quá nhiều cơ hội rồi, đã vậy các anh lại không biết tốt xấu, thì đừng trách bản vương không khách khí với các anh nữa.” Tô Ngọc đột nhiên mở miệng nói.

Nghe thấy lời này, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào Tô Ngọc: “Anh có ý gì?” “Khi bản vương từ Dụ Hòa quận trở về, lương thảo, dược liệu đều đã chuẩn bị xong rồi.” “Sau khi đến kinh thành, đã bàn bạc kỹ với Hoàng huynh, và cả các vị Tướng quân ở kinh thành rồi.” “Cái gì?” Trần Vũ và bọn họ trong lòng lập tức có dự cảm không lành.

Chương 2154

"Ý của các anh là…" "Ý là lúc các anh còn chưa đến kinh thành, Tiểu Ngọc đã chuẩn bị xong mọi chuyện rồi, còn các anh chẳng qua chỉ là con rùa trong chum của chúng tôi mà thôi." Huyền Phi Nhiên ở bên cạnh trào phúng giải thích.

Trần Vũ và bọn họ kinh ngạc nhìn hai người Huyền Phi Nhiên, sao có thể như vậy?

Chuyện này rốt cuộc họ làm sao biết trước được?

"Ban đầu mục đích của chúng tôi chẳng qua chỉ là để đối phó với Bắc quốc mà thôi, ai ngờ các anh cũng không yên phận." Khi biết mấy quốc gia chuẩn bị động thủ với Huyền quốc, Tô Ngọc đã bàn bạc với ngài ấy, mọi thứ đều đã vận chuyển đến biên quan, binh sĩ cũng đã sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Sắc mặt Trần Vũ và bọn họ lập tức thay đổi: "Các anh rốt cuộc biết những chuyện này từ khi nào?" "Lúc các anh vừa đến tôi đã biết rồi." Tô Ngọc lười biếng dựa vào ghế, tùy ý nói.

"Tôi là Vương gia của Huyền quốc, rất nhiều việc đều cần bản vương xử lý, các anh cho rằng biên quan bên đó xuất hiện tình huống dị thường tôi sẽ không quản sao?

Hay các anh cho rằng tôi sẽ giả vờ như không biết gì cả?

Hoặc là, các anh nghĩ mạng lưới tình báo của tôi đã yếu đến mức này rồi sao?" Lời Tô Ngọc nói khiến Trần Vũ và bọn họ toàn thân phát lạnh, không dám tin nhìn anh ấy.

Sao có thể chứ?

Tô Ngọc làm sao có thể lợi hại đến vậy?

Họ căn bản không tin tất cả những điều này là thật.

“Các anh không cần nhìn tôi như vậy.” “Bản vương làm việc từ trước đến nay không bao giờ tìm người gây phiền phức, nhưng nếu các anh cố ý gây chuyện với tôi, vậy xin lỗi, các anh cũng phải trả cái giá tương xứng.” Tô Ngọc trào phúng nhìn họ nói.

“Cuối cùng, bản vương hỏi thêm các anh một vấn đề, các anh nghĩ Huyền quốc rốt cuộc có bao nhiêu binh lực?” Tô Ngọc trào phúng nhìn họ, châm biếm nói.

Trần Vũ và bọn họ nhìn nhau, về chuyện Huyền quốc rốt cuộc có bao nhiêu binh lực, họ thật sự không rõ lắm.

“Hiện tại binh lực của Huyền quốc vượt quá năm trăm vạn, các anh nói đối phó với mấy quốc gia của các anh cần bao lâu?” Huyền Phi Nhiên nhìn họ với vẻ thích thú, châm biếm hỏi.

Trần Vũ và bọn họ vẻ mặt kinh ngạc nhìn hai người Huyền Phi Nhiên, trong mắt đều là không dám tin: “Cái... cái này không thể nào.” Sao họ lại có nhiều người như vậy chứ?

“Các anh nghĩ những năm nay Huyền quốc chúng tôi phát triển là vì cái gì?” Tất cả mọi người lập tức im lặng không nói gì.

“Anh…” “Trước đó Hoàng huynh đã cho các anh cơ hội rồi, đáng tiếc các anh căn bản không cần, đã như vậy thì đừng hối hận.” Nghe lời Tô Ngọc nói, Trần Vũ và bọn họ lập tức nhớ đến lời Huyền Phi Nhiên đã nói trước đó.

Huyền Phi Nhiên nói, bây giờ nếu rút quân thì xem như chưa có chuyện gì xảy ra, họ cứ nghĩ Huyền Phi Nhiên chẳng qua chỉ là đang cố chống đỡ, bây giờ xem ra căn bản không phải vậy.

Huyền Phi Nhiên và bọn họ đã sớm chuẩn bị xong rồi, chỉ xem họ sẽ làm thế nào.

Lạnh...

đây là cảm giác duy nhất của họ lúc này.

Vốn tưởng rằng lần này họ sắp thành công rồi, ai ngờ lại thành ra thế này.

“Các anh…” “Tiểu Ngọc, cứ theo lời anh đã nói trước đó mà phân phó xuống đi.” Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc mở miệng nói.

Tô Ngọc ừ một tiếng: “Được.” Trần Vũ đột nhiên nhớ đến lời Trần Phi đã nhắc nhở y vào tối qua và sáng nay.

Còn có tình hình của Tô Ngọc mà Trần Phi đã nói trước đó.

Nhưng y căn bản không tin.

Cũng không coi lời Trần Phi ra gì.

Bây giờ xem ra người sai không phải Trần Phi mà là chính y.

Trần Vũ mím chặt môi, nhìn Tô Ngọc: “Bách niên hòa ước là do chính các anh ký kết.” “Nói không sai, có bách niên hòa ước ở đó, các anh không thể động thủ với chúng tôi.” Mấy người kia như thể vớ được cọng rơm cứu mạng, vội vàng nói.

Mà Tô Ngọc thì trào phúng nói: “Vậy thì thật sự phải khiến các anh thất vọng rồi, người động thủ trước không phải chúng tôi, mà là các anh.” “Chính các anh là người phá hoại hòa ước chúng tôi đã ký kết trước, đã vậy các anh đều đã lỏng tay rồi, chúng tôi chẳng qua chỉ bị buộc phải phản kích mà thôi, điều này có gì sai sao?” Huyền Phi Nhiên hết sức bình tĩnh nhìn những người trước mặt, ý vị thâm trường hỏi.

Một câu nói khiến Trần Vũ và bọn họ không lời nào để nói.

Huyền Phi Nhiên thấy họ không lời nào để nói, liền bật cười: “Trẫm đã cho các ngươi cơ hội rồi, là chính các ngươi không biết trân trọng, điều này cũng không thể trách trẫm.” “Lai Phúc, mời họ ra ngoài.” Lai Phúc đi đến trước mặt Trần Vũ và bọn họ, trên mặt nở nụ cười: “Mấy vị xin mời.” Những người của mấy quốc gia này cũng không biết nghĩ gì, lại còn muốn Huyền quốc chia đất cho họ.

Thậm chí còn muốn cả Dụ Hòa quận, sao họ không nói thẳng là chia luôn Huyền quốc cho họ đi?

“Hoàng thượng Huyền quốc, chuyện này…” “Chuyện này đến đây là kết thúc rồi, trẫm không có gì để nói với các ngươi.” Huyền Phi Nhiên ngắt lời họ, lạnh lùng nói.

Mọi người lập tức im lặng nhìn Huyền Phi Nhiên, thấy Huyền Phi Nhiên thật sự không muốn để ý đến họ, chỉ đành rời đi trước.

Trong lòng vẫn còn mang hy vọng, chỉ cần Huyền Phi Nhiên và bọn họ không động thủ thì sẽ chẳng có chuyện gì cả.

Tuy nhiên điều này cũng chỉ là họ tự nghĩ mà thôi.

Huyền Phi Nhiên và Tô Ngọc đã đưa ra quyết định rồi, vậy nhất định sẽ không tùy tiện bỏ qua.

Đợi mọi người đều rời đi, Huyền Phi Nhiên nhìn Tô Ngọc thất vọng nói: “Mặc dù đã sớm biết rồi, nhưng khi nghe họ nói ra, trong lòng ít nhiều vẫn có chút không thoải mái.” Nhìn Huyền Phi Nhiên như vậy, Tô Ngọc dựa vào ghế, bất lực lắc đầu nói: “Hoàng huynh, có những người là như vậy, em đã bắt đầu hối hận vì ban đầu đã thúc đẩy bách niên hòa ước này rồi.” Có những quốc gia, có những người thật sự rất tốt, những năm nay cũng không có ý đồ gì khác.

Nhưng có những người vì họ đã làm ra những chuyện gì, kết quả lại thành ra thế này.

Ai có thể ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra?

Nghĩ mà thấy thật nực cười.

“Anh nói không sai.” Bây giờ Huyền Phi Nhiên cũng có chút hối hận rồi, nếu như ban đầu không thúc đẩy bách niên hòa ước này, thì bây giờ họ muốn động thủ chẳng phải vẫn có thể tùy tiện ra tay sao.

“Vậy bá tánh của mấy quốc gia kia anh định làm thế nào?” “Hãy cho họ biết tại sao chúng ta phát động chiến tranh, người phát động chiến tranh không phải chúng ta, mà là chính họ, đã vậy họ đều đã làm như vậy rồi, thì nên chuẩn bị gánh chịu hậu quả.” Tô Ngọc suy nghĩ một lát rồi nói.

Nghe thấy lời này, Huyền Phi Nhiên gật đầu: “Anh nói không sai, chúng ta cũng không thể để người ta cảm thấy mình là kẻ ngốc.” Những người của mấy quốc gia này thật sự khiến ngài rất thất vọng, làm chút chuyện mà cũng thấy thật nực cười.

Sao họ lại nghĩ rằng cứ đề xuất ra là có thể được đồng ý chứ?

Chỉ vì một chút binh lực trong tay họ sao?

“Dù sao đi nữa, chuyện ở đây chúng ta vẫn phải canh chừng cẩn thận, đừng để họ có cơ hội nữa.” “Yên tâm, những việc cần sắp xếp em đều đã sắp xếp xong cả rồi, Hoàng huynh anh không cần quá lo lắng.” Tô Ngọc rất rõ Huyền Phi Nhiên đang lo lắng điều gì, chính vì biết ngài ấy đang lo lắng nên Tô Ngọc mới sắp xếp mọi chuyện từ trước.

Lời Tô Ngọc nói, Huyền Phi Nhiên hoàn toàn yên tâm.

Chỉ cần anh ấy đã nói, thì sẽ hoàn toàn không có vấn đề gì.

“Có em ở đây, thật sự đã giúp anh bớt đi rất nhiều việc.” Huyền Phi Nhiên không nhịn được cảm khái nói.

Tô Ngọc không tức giận liếc Huyền Phi Nhiên một cái: “Anh cũng đừng nghĩ cứ để em làm mãi, nếu em làm hết mọi việc rồi, anh còn làm gì nữa?” “Nếu em giúp anh làm xong mọi việc, anh tự nhiên có thể nghỉ ngơi rồi.” Lời này Huyền Phi Nhiên nói một cách đường hoàng chính đáng.

Tô Ngọc bị anh ấy chọc cho bật cười.

Chương 2155

“Hoàng huynh, anh nói lời này thật sự quá không biết xấu hổ rồi.” Huyền Phi Nhiên ha ha cười lớn: “Thôi được rồi, không nói chuyện này nữa, sai người canh chừng tốt mấy tên của các quốc gia kia đi.” “Yên tâm đi, em cũng sẽ không lấy mạng họ đâu.” Tô Ngọc bất mãn lẩm bẩm nói.

Huyền Phi Nhiên bị Tô Ngọc chọc cho bật cười, không tức giận nói: “Sao?

Anh còn muốn ra tay với người ta à?” “Đương nhiên rồi.” “Nhưng em cũng biết họ vẫn là người của các quốc gia khác, chúng ta mà động thủ vào lúc này thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì, nghĩ đi nghĩ lại vẫn là thôi vậy.” Tô Ngọc bất lực nói.

Khóe miệng giật giật nhìn Tô Ngọc, Huyền Phi Nhiên không tức giận liếc anh ấy một cái.

Thằng nhóc này thật sự lời gì cũng có thể nói ra được.

“Anh cứ nghĩ trong lòng thôi, chuyện này không thể làm.” “Hoàng huynh anh cứ yên tâm đi, em biết nên làm thế nào, về chuyện này anh hoàn toàn không cần lo lắng.” “Được.” Tô Ngọc và Huyền Phi Nhiên bàn bạc xong chuyện hậu sự rồi mới chuẩn bị rời đi.

“Hoàng huynh, em về đây.” “Đi đi.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc trở về, vội vàng hỏi: “Thế nào rồi?

Họ muốn làm gì?” “Gần giống với thông tin chúng ta đã biết, họ chính là muốn lãnh thổ của Huyền quốc?” “À?

Thật sự muốn lãnh thổ sao?

Họ muốn địa phương nào?” Vương Cẩn Hòa nghi hoặc hỏi.

“Là Dụ Hòa quận của chúng ta.” Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc không nói nên lời, có chút không chắc chắn hỏi: “Họ muốn cả Dụ Hòa quận sao?” “Đúng, chính là cả Dụ Hòa quận.” Tô Ngọc gật đầu, về chuyện này anh ấy cũng cảm thấy rất cạn lời.

Muốn đất đai lại muốn đến tận đầu anh ấy rồi.

Mặc dù đối với Dụ Hòa quận anh ấy cảm thấy có cũng được không có cũng chẳng sao, nhưng cũng không có chuyện quốc gia khác muốn đến chia cắt lãnh thổ của anh ấy.

“…” “Em đang nghĩ gì vậy?” “Không có gì, mấy quốc gia này đều sẽ phải trả giá cho lựa chọn của mình.” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói.

Về điều này Vương Cẩn Hòa không phản bác, vì cô biết lời Tô Ngọc nói không sai.

Đã làm rồi thì nên biết sẽ có hậu quả gì.

Đây đều là lỗi của chính họ, cũng không thể đổ lỗi cho người khác.

Sau khi Trần Vũ và bọn họ trở về hành cung, Trần Vũ liền trực tiếp đi tìm Trần Phi.

Nhìn Trần Vũ với vẻ mặt tức giận bực bội như vậy, Trần Phi liền biết họ đã thất bại.

“Về rồi à.” Trần Phi giọng điệu bình tĩnh hỏi, như thể đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy.

“Anh có phải đã sớm biết rồi không?” Trần Vũ nhìn Trần Phi nghiến răng chất vấn.

“Đoán được rồi.” Trần Phi tùy ý nói trong lúc chỉnh lại ống tay áo của mình.

“Anh...

đã vậy anh biết tại sao không nói cho chúng tôi?

Anh chính là cố ý muốn nhìn chúng tôi mất mặt đúng không?

Trần Phi, anh chính là muốn thông qua chuyện này để gây phiền phức cho tôi, tôi nói có đúng không?” Nghe Trần Vũ nói, Trần Phi nhíu mày, vẻ mặt khó coi nhìn Trần Vũ: “Trần Vũ tôi cảnh cáo anh, anh đừng có tùy tiện ra ngoài cắn càn.” “Anh…” “Nếu tôi không nhầm, tối qua tôi đã cho Đại thần đi tìm anh, bảo anh từ bỏ, sáng nay tôi cũng đi tìm anh, kết quả anh nói gì?

Anh căn bản không tin phải không?” Trần Phi không chịu đổ vỏ.

“Ngoài ra, một thời gian trước tôi cũng đã nói với anh, mạng lưới tình báo của Tô Ngọc rất lợi hại, anh làm như vậy chỉ là tự rước lấy nhục, tôi có nói những điều này không?” Trần Phi lạnh lùng nhìn Trần Vũ chất vấn.

Trần Vũ lập tức im lặng không nói gì nữa, nhíu mày nhìn Trần Phi.

Phải, những chuyện này anh ta đều đã nói.

Chỉ là lúc đó y căn bản không nghe lọt tai, cảm thấy Trần Phi nói những lời như vậy chỉ là để y từ bỏ, cuối cùng y không thể hoàn thành những chuyện này, sẽ khiến địa vị của họ trong lòng phụ hoàng bị hạ thấp.

Cuối cùng không thể làm được những việc họ muốn làm.

Ai ngờ họ lại làm thật.

Trần Phi thật sự là đang nhắc nhở y, chứ không phải đang tính kế y.

“Những gì cần nói tôi đều đã nói rõ rồi, sau này các anh muốn làm gì, đó đều là chuyện của chính các anh, không liên quan một chút nào đến chúng tôi.” Trần Phi nhìn Trần Vũ.

“Chỉ vì sự cố chấp của anh, bây giờ Trần quốc chúng ta cũng phải đối mặt với vấn đề chiến tranh, Trần Vũ, nếu Trần quốc có chuyện gì, anh chính là tội nhân này.” Trần Phi nhìn Trần Vũ, từng chữ từng câu nói.

Trần Vũ mím chặt môi, không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng y không cam lòng cứ thế bỏ qua.

Nhìn Trần Phi rất lâu, Trần Vũ đột nhiên mở miệng nói: “Anh không phải đã đến Ngọc Vương phủ nhiều lần rồi sao?

Anh và Ngọc Vương hẳn là bạn bè chứ?

Chỉ cần anh mở miệng thì Trần quốc nhất định sẽ không có chuyện gì.” Trần Vũ vô cùng rõ ràng, một khi Trần quốc bên này xảy ra chuyện, thì y cũng hoàn toàn xong đời rồi.

Thân là Thái tử, y không những không mang lại lợi ích cho Trần quốc, mà còn mang đến chiến tranh và phiền phức cho Trần quốc.

Chuyện bên này cộng thêm chuyện của phụ hoàng và Nhị hoàng tử, y tin rằng họ nhất định sẽ không bỏ qua cho mình.

Vị Thái tử Trần quốc này sau này e là cũng không làm được nữa rồi.

“Tôi cũng chỉ lớn hơn con trai lớn của Ngọc Vương hai tuổi, trong lòng anh ấy tôi chẳng qua chỉ là người cùng thế hệ với con trai anh ấy, tôi làm bạn của anh ấy ư?

Anh thật sự quá coi trọng tôi rồi, Trần Vũ, đã vậy chuyện này là do chính anh làm ra, thì anh nhất định phải gánh chịu hậu quả này, chứ không phải nghĩ đến chuyện để chúng tôi giúp anh, đi giải quyết chuyện này.” Trần Phi nhìn Trần Vũ hết sức nghiêm túc nói.

Đối với chuyện của Trần Vũ, Trần Phi cảm thấy y thật sự rất không có trách nhiệm.

Đã là do phán đoán sai lầm của y, khiến chuyện này biến thành ra nông nỗi này, thì cho dù phải trả giá lớn đến đâu, y cũng nên tự mình xử lý tốt chuyện này.

Chứ không phải cứ nghĩ đến việc để người khác dọn dẹp đống hỗn độn cho y.

Trần Vũ căn bản không đồng tình với lời Trần Phi nói: “Ai chịu hậu quả?

Hậu quả này chính là anh chịu, chuyện này đều là lỗi của anh, là anh đã không ngăn cản tôi.” Trần Phi không ngờ Trần Vũ lại có thể vô liêm sỉ đến mức này.

Rốt cuộc y lấy đâu ra mặt mũi để nói ra những lời như vậy chứ?

Thật sự quá ghê tởm người khác rồi.

“Trần Vũ, anh thật sự quá không biết xấu hổ rồi.” Trần Phi bị chọc cho bật cười.

“Trần Phi, chuyện này nếu anh không giải quyết tốt, anh cũng đừng hòng có bất kỳ kết quả tốt đẹp nào, tôi cũng sẽ không để anh yên đâu.” Trần Vũ nghiến răng giận dữ nói.

Chương 2156

Trần Phi vẻ mặt thất vọng nhìn Trần Vũ: “Vậy sao?

Nhưng anh không có cơ hội đó đâu.” “Anh cho dù muốn đổ hết chuyện này lên đầu tôi, cũng phải xem anh có bản lĩnh đó không, Đại thần đều biết chuyện này rốt cuộc là thế nào, anh muốn đổ cho tôi ư?

Đừng hòng.” Trần Phi hừ lạnh một tiếng nói.

“Chuyện này tôi đã viết thư về báo cho phụ hoàng rồi, Trần Vũ, anh vẫn nên nghĩ kỹ xem sau này nên giải thích chuyện này với phụ hoàng thế nào đi.” Trần Phi cười lạnh nói.

Trần Vũ trợn tròn mắt tức giận nhìn Trần Phi: “Ai cho anh viết thư?” “Tay này mọc trên người tôi, tôi muốn viết tự nhiên sẽ viết, anh nếu không muốn thì cũng không có cách nào, chỉ có thể tự mình nhịn thôi.” “Trần Phi anh... anh đừng có được nước lấn tới.” “Vậy thì thật đáng tiếc, người được nước lấn tới vẫn luôn là anh.” “Trần Vũ, tôi đã nhắc nhở anh rất nhiều lần rồi.” Nếu anh ta không nhắc nhở Trần Vũ, mà Trần Vũ lại đổ hết mọi chuyện lên đầu anh ta, thì anh ta còn thấy có thể thông cảm được.

Nhưng anh ta đã nhắc nhở Trần Vũ không dưới ba lần, mà Trần Vũ không nghe một lần nào.

Trong tình huống này, Trần Vũ dựa vào cái gì mà đổ hết trách nhiệm lên người anh ta? "Người mà Trần Vũ muốn hợp tác với bọn họ là mẹ con cậu, cùng với cả nhà ngoại tổ của cậu.

Phụ hoàng chưa bao giờ nói muốn đối địch với Huyền quốc.

Tình hình hiện tại hoàn toàn là do sai lầm của các người." Trần Phi nhìn Trần Vũ và đám người kia, ánh mắt sắc như dao nói.

Trần Vũ khó coi nhìn Trần Phi, muốn nói gì đó nhưng không thể phản bác lại lời Trần Phi, chỉ có thể tức giận nhìn anh ta.

Trần Phi nhìn dáng vẻ tức giận của Trần Vũ, bật cười chế giễu: "Cậu không cần phải nhìn tôi như vậy." "Trần Vũ, cậu tưởng cứ đổ hết mọi chuyện lên đầu tôi là xong sao?

Đúng là ngây thơ." Trần Phi châm biếm nói.

Mấy chuyện này rốt cuộc là thế nào, phụ hoàng biết rõ mồn một.

Cho dù cậu ta có nói vậy đi nữa, cũng phải xem phụ hoàng có đồng ý hay không chứ? "Trần Phi, cậu đừng quá kiêu ngạo." Nghe tiếng Trần Vũ nghiến răng nghiến lợi, Trần Phi chợt bật cười: "Rốt cuộc ai mới là người kiêu ngạo?" "Cậu..." "Trần Vũ, cậu đừng quên, rốt cuộc là ai đã làm những chuyện này, phụ hoàng và các đại thần trong triều đều biết cả.

Cậu nghĩ cậu nói là tôi thì mọi người sẽ tin cậu sao?" Trần Phi nhìn Trần Vũ, từng chữ từng câu nói.

Những lời nói ra khiến Trần Vũ vô cùng khó xử.

Các đại thần biết Trần Vũ trở về liền vội vàng đến tìm Trần Phi, ai ngờ vừa đến đã nghe Trần Vũ nói những lời như vậy.

Nghe Trần Vũ lại muốn đổ hết mọi chuyện lên đầu Trần Phi, bọn họ đều tức giận. "Thái tử điện hạ, người đừng quá đáng.

Người làm những chuyện này là ngài, đừng lúc nào cũng nghĩ đến việc đổ lỗi cho người khác." "Đúng vậy, những chuyện này chúng thần sẽ bẩm báo đầy đủ lên Hoàng thượng." Trần Phi cười như không cười nhìn Trần Vũ: "Trần Vũ, cậu nghe thấy chưa?

Đừng nghĩ làm như vậy là không có vấn đề gì.

Đây mới là điều ngu xuẩn nhất.

Bây giờ cậu vẫn nên suy nghĩ kỹ xem làm thế nào để giảm thiểu tổn thất của Trần quốc đi." "Trần Phi, cậu..." "Trần Vũ, tôi đã nhắc nhở cậu quá nhiều lần rồi, nhưng cậu không nghe một lần nào.

Đã tự mình không nghe thì đừng nói là chúng tôi không giúp.

Ngay cả sáng nay, nếu Trần Vũ nghe lời tôi, mọi chuyện cũng sẽ không đến mức này.

Trần Vũ không nghe lấy một lời nào.

Cậu ta không nghe thì thôi đi, đằng này còn làm mọi chuyện ra nông nỗi này." Vị đại thần đứng bên cạnh hừ lạnh một tiếng nói: "Nhị hoàng tử đã đối xử với ngài rất nhân nghĩa." "Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên suy nghĩ nhiều hơn về những việc mình đã làm." Thái tử nắm chặt hai tay thành nắm đấm, vẻ mặt cực kỳ khó coi nhìn bọn họ.

Từ bao giờ mà bọn họ cũng dám nói chuyện với mình như vậy? "Các người..." "Chúng thần làm sao?

Thái tử điện hạ, ngài vẫn nên lo xử lý tốt những chuyện này đi." Đại thần cười lạnh nói. "Điện hạ, người đừng mềm lòng mà đi giúp đỡ đấy." Trần Phi bất lực nhún vai: "Giúp đỡ?

Các người nhìn tôi thế này có giống như có thể giúp được gì sao?" Bây giờ nếu anh ta đi tìm Tô Ngọc, e rằng Tô Ngọc sẽ không thèm liếc anh ta lấy một cái. "Thôi được rồi, mọi người cứ lo việc của mình đi.

Còn về sau mọi chuyện sẽ ra sao, chúng ta cũng không ai nói trước được." Trần Phi khoát tay, bất đắc dĩ nói.

Trần Vũ nhìn bọn họ với ánh mắt âm hiểm: "Trần Phi, tốt nhất là các người ngoan ngoãn giúp tôi, nếu không thì đừng ai hòng sống sót trở về." Trần Phi và các đại thần khác nhìn nhau, sắc mặt u ám hỏi: "Cậu đang uy hiếp chúng tôi đó sao?" "Uy hiếp các người thì sao?

Các người dù có muốn đối phó với tôi cũng phải xem có bản lĩnh hay không đã." Trần Vũ cười lạnh nói.

Cậu ta không thể để chuyện này xảy ra, càng không thể để những người của Trần quốc biết mình đã làm gì. "Trần Vũ, cậu nghĩ những người bên cạnh cậu có thể đối phó với tôi sao?

Cậu có ám vệ, tôi cũng có ám vệ, đừng tưởng chỉ mình cậu có người." Trần Phi lạnh lùng nhìn Trần Vũ.

Anh ta thậm chí còn không ngờ Trần Vũ lại không dám làm mà cũng không dám nhận.

Lại còn nói ra những lời như vậy, người này quá ngu xuẩn rồi. "Cậu..." Trần Vũ lập tức không biết phải phản bác thế nào, Trần Phi nói không sai, cậu ta có người bên cạnh, nhưng Trần Phi còn có nhiều người hơn.

Cậu ta phải làm sao để uy hiếp Trần Phi đây?

Chẳng lẽ chỉ có thể trơ mắt nhìn Trần Phi đắc ý trước mặt mình sao?

Không, bọn họ không thể để chuyện này xảy ra.

Cậu ta nhất định phải để Trần Phi đi dọn dẹp cái mớ hỗn độn này, nhưng cậu ta phải làm sao đây?

Trong lúc Trần Vũ đang suy nghĩ điều này, vị đại thần đứng bên cạnh khó coi mở miệng: "Điện hạ, chuyện này người đã nói với Hoàng thượng chưa?" Bọn họ không thể dung thứ cho việc Trần Vũ làm như vậy.

Rõ ràng là tự mình làm sai chuyện, lại còn muốn đổ lỗi cho người khác. "Chuyện này tôi đã nói với phụ hoàng rồi, vài ngày nữa phụ hoàng hẳn sẽ nhận được tin tức.

Trần Vũ, cậu tự giải quyết cho tốt đi." Sắc mặt Trần Vũ lập tức biến đổi, cậu ta cứ tưởng Trần Phi chỉ nói suông, nhưng không ngờ anh ta lại làm thật. "Cậu không tin cũng không sao, chỉ cần tin tức Huyền quốc công đánh các quốc gia khác truyền đến, tất cả những gì cậu làm cũng sẽ bị mọi người biết.

Đến lúc đó, phụ hoàng căn bản không cần tìm cớ gì nữa, cậu cái chức Thái tử này cũng đừng hòng tiếp tục làm.

Chương 2157

Cho dù có thừa tướng bọn họ giúp đỡ thì sao chứ?" Trần Phi không quan tâm Trần Vũ có hiểu hay không, điều anh ta quan tâm là Trần Vũ có hiểu chuyện sau này hay không.

Trần Vũ tức đến nỗi toàn thân run rẩy, một đứa con thứ mà lại dám nói chuyện với cậu ta như vậy.

Cái tên Trần Phi này đúng là kiêu ngạo quá mức.

Lúc này, thị vệ của Trần Phi từ bên ngoài bước vào.

Khi bước vào thấy Trần Vũ ở đây, sắc mặt thị vệ vô cùng khó coi. "Điện hạ, Hoàng cung Huyền quốc bên kia đã công bố tin tức rồi." "Tin tức gì?" Ánh mắt Trần Phi và Trần Vũ đồng thời nhìn qua. "Thái tử điện hạ cùng người của mấy quốc gia khác đã đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc, ý đồ dùng vấn đề đại quân biên quan để uy hiếp Hoàng thượng Huyền quốc, nhằm đạt được mục đích khiến Hoàng thượng Huyền quốc phải phân chia đất đai.

Điện hạ, người có biết bọn họ tham lam đến mức nào không?" Thị vệ khi biết chuyện này còn tưởng mình nghe nhầm.

Sau khi xem đi xem lại mấy lần mới phát hiện ra đó là sự thật.

Trần Phi trong lòng lập tức có một dự cảm vô cùng tồi tệ, anh ta nhìn thị vệ của mình, cau mày hỏi: "Chuyện này là thế nào?" "Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ là bọn họ muốn Huyền quốc lấy Dụ Hòa quận hiện tại ra chia cho mấy quốc gia." Trần Phi tưởng mình nghe nhầm, anh ta nhìn người của mình hỏi: "Cậu nói gì?

Bọn họ muốn địa phương nào?" "Dụ Hòa quận, vốn là Lỗ quốc." Trần Phi bị những lời này chọc tức đến bật cười, anh ta quay đầu nhìn Trần Vũ: "Các người lại muốn Huyền quốc chia Dụ Hòa quận của họ ra cho các người sao?

Sao các người không lên trời luôn đi?" Trần Phi cứ tưởng cho dù bọn họ có nói những lời như vậy cũng sẽ không quá đáng, kết quả là bọn họ không chỉ quá đáng mà còn "hét giá trên trời" nữa chứ.

Rốt cuộc những lời này bọn họ nói ra bằng cách nào vậy? "Trần Phi, cậu im miệng cho tôi." "Im miệng?

Tôi tại sao phải im miệng?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Các người rốt cuộc lấy đâu ra mặt mũi mà bắt người ta chia Dụ Hòa quận ra chứ?" Anh ta cứ tưởng Trần Vũ và bọn họ cho dù có nói, cũng chỉ nói bừa vài địa phương thôi, kết quả là vừa nói đã là cả Dụ Hòa quận.

Đó chính là địa bàn của Ngọc Vương gia đấy. "Tôi nói các người rốt cuộc ngu xuẩn đến mức nào mới có thể nói ra những lời như vậy?

Lại còn tự cho là đúng, cảm thấy các người có thể thành công ư?" Trần Phi tức muốn chết.

Những người này thật sự quá ngu ngốc rồi. "Trần Phi, cậu đừng tưởng tôi không dám động đến cậu." Trần Vũ trên đường trở về cũng đã cảm thấy nơi bọn họ muốn quá nhiều.

Nhưng tự mình biết là một chuyện, bị Trần Phi nói bóng nói gió châm chọc lại là một chuyện khác. "Sao?

Giận quá mất khôn à?

Sớm biết thế này thì các người việc gì phải vô liêm sỉ đến vậy?" "Cậu..." "Tôi làm sao?" "Trần Phi, tốt nhất cậu nên im miệng cho tôi." "Tôi tại sao phải im miệng?

Trần Vũ, lúc các người nói những lời này đều không động não sao?

Huyền quốc có địa vị thế nào?

Các người có địa vị thế nào?

Tưởng rằng binh quyền của vài quốc gia là có thể uy hiếp được người ta sao?" Huyền quốc lớn như vậy, binh lực của họ chỉ có nhiều hơn, căn bản sẽ không thiếu đi đâu.

Hơn nữa, Huyền quốc thân là bá chủ, nếu chỉ vì vài quốc gia vây công mà họ đã phải chia Dụ Hòa quận ra, vậy sau này ai muốn đất của Huyền quốc chẳng lẽ cũng có thể dùng phương pháp tương tự sao?

Đến lúc đó Huyền quốc phải làm thế nào?

Trần Vũ và bọn họ chẳng lẽ chưa từng nghĩ đến vấn đề này? "Cậu..." Trần Phi nói không sai, với binh lực của Huyền quốc như vậy, bọn họ căn bản không thể lay chuyển được gì. "Trước hết không nói đến vấn đề binh lực, chỉ xét riêng chuyện này thôi, các người dựa vào cái gì mà nghĩ rằng các người uy hiếp Huyền quốc thì Huyền quốc sẽ đồng ý với các người?

Nếu lần này đồng ý với các người, chẳng lẽ lần sau Huyền quốc lại phải dâng đất đai của mình cho người khác sao?

Chuyện này chỉ cần nghĩ thôi cũng biết là không thể, vậy mà các người lại còn tự cho là đúng, tưởng rằng bọn họ sẽ đồng ý sao?" Lời nói của Trần Phi khiến Trần Vũ vô cùng xấu hổ và khó coi.

Cậu ta giờ cũng đã biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này rồi.

Nhưng tự mình biết là một chuyện, bị Trần Phi nói bóng nói gió châm chọc lại là một chuyện khác. "Trần Phi, cậu im miệng cho tôi, ở đây không có chỗ cho cậu nói chuyện." "Cậu có thể đi rồi, chuyện này đừng hòng tôi giúp cậu dọn dẹp mớ hỗn độn.

Bách tính bên này đều đã biết rồi, bách tính của quốc gia chúng ta e rằng cũng rất nhanh sẽ biết.

Trần Vũ, cậu chính là tội nhân của quốc gia.

Cậu vẫn nên tự mình nghĩ xem làm thế nào để xử lý chuyện này đi.

Cho Thái tử rời đi." Trần Phi nhìn thị vệ của mình, mở miệng ra lệnh. "Vâng." Thị vệ bước đến bên Trần Vũ, lạnh nhạt nhìn cậu ta: "Thái tử điện hạ, xin ngài rời khỏi đây, điện hạ của chúng tôi không hoan nghênh ngài." Trần Vũ lạnh lùng liếc nhìn Trần Phi một cái, cau mày rời đi.

Hiện tại cậu ta không muốn tiếp tục nói chuyện với Trần Phi, cậu ta chỉ muốn biết những chuyện sau này phải giải quyết thế nào.

Nếu không thể giải quyết, vị trí Thái tử này của cậu ta thật sự sẽ mất.

Và đó tuyệt đối không phải điều cậu ta muốn thấy.

Sau khi Trần Vũ rời đi, các đại thần mới hoàn hồn. "Bọn họ rốt cuộc có bao nhiêu lá gan mà dám đưa ra yêu cầu như vậy với Huyền quốc chứ?" Đại thần nghiến răng nghiến lợi, nói vẻ hận không thể rèn sắt thành thép.

Trần Phi cười nhạo: "Bọn họ cứ nghĩ binh lực của vài quốc gia là có thể khiến Huyền quốc khuất phục, lại không xem xem Huyền Phỉ Nhiên là ai." Chỉ vài quốc gia mà có thể uy hiếp được sao?

Cho dù bọn họ có thêm vài quốc gia nữa, cũng chưa chắc đã uy hiếp được Huyền quốc.

Chỉ tiếc là Trần Vũ và bọn họ rốt cuộc vẫn không nghĩ thông.

Một khi bọn họ đã nghĩ thông thì sẽ không nói những lời như vậy, thậm chí sẽ không đi tìm Huyền Phỉ Nhiên.

Bọn họ làm những chuyện như thế này, chỉ là đã tạo cơ hội cho Huyền Phỉ Nhiên ra tay thôi.

Chương 2158

"E rằng Hoàng thượng Huyền quốc và bọn họ hiện tại đã vô cùng hối hận vì đã thúc đẩy bách niên hợp ước rồi." Trần Phi khẽ thở dài một tiếng, bất đắc dĩ nói.

Nghe lời Trần Phi nói, các đại thần đứng bên cạnh không nói gì, vì Trần Phi nói không sai.

Nếu là bọn họ trải qua chuyện như vậy, bọn họ cũng sẽ hối hận về bách niên hợp ước.

Ở một diễn biến khác, khi bách tính kinh thành biết chuyện, họ tức giận mắng chửi thậm tệ những người của các quốc gia kia.

Hoàng thượng của họ đã tốt bụng cho họ cơ hội, còn lập ra cái gọi là bách niên hợp ước, kết quả là có những kẻ lại không tự lượng sức mình, dám uy hiếp Hoàng thượng của họ sao?

Lại còn đại quân áp cảnh gì chứ?

Thật sự coi bọn họ là kẻ ăn chay sao?

Sau đó, trong kinh thành xuất hiện một tình huống, những đứa trẻ tuổi đều chuẩn bị đi tòng quân.

Thật sự coi bách tính Huyền quốc của bọn họ là những người dễ bị hù dọa sao?

Thật là không biết điều.

Khi Trần Phi biết những đứa trẻ ở Huyền quốc trạc tuổi anh ta đều chuẩn bị đi tòng quân để đối phó với mấy quốc gia kia, anh ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Người Huyền quốc lại đoàn kết đến mức này sao?

Một Huyền quốc như vậy thì bọn họ phải đánh trả thế nào đây?

Chuyện Trần Phi biết thì Trần Vũ cũng đã biết.

Những người đi cùng cậu ta cũng đều biết.

Khi biết bách tính Huyền quốc đều muốn đi lính, bọn họ hoàn toàn hoảng loạn.

Thì ra bách tính Huyền quốc lại ủng hộ hoàng quyền của họ đến vậy.

Như vậy, bọn họ muốn làm gì cũng đã hoàn toàn không còn cơ hội nữa.

Tô Ngọc sau khi biết tin này, dưới sự chỉ thị của Huyền Phỉ Nhiên, đã đi gặp bách tính.

Thấy Tô Ngọc xuất hiện, bách tính đều vô cùng kích động.

Binh bộ Thượng thư cũng đi bên cạnh, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn những người bách tính đang kích động. "Tham kiến Vương gia." "Bình thân." Tô Ngọc nhìn bách tính, vẻ mặt bất đắc dĩ, thật không biết những người bách tính này đến làm náo nhiệt cái gì. "Vương gia, mấy quốc gia này đã không biết xấu hổ như vậy, chúng ta cứ trực tiếp ra tay đi.

Nếu không ai nói một tiếng, chúng ta có rất nhiều người mà." Một người bách tính vừa đứng dậy đã vội vàng nói. "Lời này nói không sai, nếu thật sự không làm gì, chẳng lẽ lại để người ta coi Huyền quốc chúng ta không có ai sao?

Ai cũng dám đến bắt nạt một chút sao?" Bách tính giận dữ nói.

Tô Ngọc nhìn bọn họ, bất đắc dĩ lắc đầu: "Chuyện này bản vương và Hoàng huynh đã sắp xếp ổn thỏa từ sớm rồi, các người không cần lo lắng." "Vương gia, lần này người và Hoàng thượng không thể tha cho những kẻ này được nữa.

Chúng ta biết người và Hoàng thượng có lòng tốt, muốn các quốc gia đều có thể phát triển ổn định, cũng muốn bách tính các nước có cuộc sống tốt đẹp, nhưng người và Hoàng thượng nghĩ như vậy, còn bọn chúng thì không.

Người xem, những kẻ này chính là một lũ sói mắt trắng." Lấy hạt giống lương thực Huyền quốc cấp mà có cuộc sống tốt đẹp, bây giờ lại đến đối phó với người Huyền quốc.

Những kẻ này thật sự quá đáng rồi. "Chúng ta biết, lần này đương nhiên sẽ không tha cho bọn chúng." Còn về việc có diệt quốc bọn chúng hay không, thì phải xem tâm trạng của họ thế nào.

Đối với bản vương và Hoàng huynh, có những kẻ "giết gà dọa khỉ" thì quan trọng hơn.

Còn về kết quả cuối cùng, đương nhiên là bọn chúng phải tự mình gánh chịu. "Vương gia, thật sự không cần chúng ta tòng quân sao?" "Không cần các người, tình hình quân đội Huyền quốc hiện tại vô cùng thích hợp, cho dù có thêm vài quốc gia nữa cũng chưa chắc đã là đối thủ của chúng ta.

Mấy năm nay các tướng sĩ của chúng ta vẫn luôn nỗ lực huấn luyện, tuy không nói là có thể một địch trăm, nhưng một người đối phó với vài người thì vẫn không thành vấn đề." Đây vẫn là Tô Ngọc nói giảm nhẹ đi rồi.

Bách tính nghe lời Tô Ngọc nói đều vô cùng kinh ngạc, tướng sĩ của họ lại đã lợi hại đến mức này sao? "Cái này cũng quá lợi hại rồi." "Vương gia, nếu chúng ta không giúp được gì, người hãy giúp chúng ta hỏi Hoàng thượng xem có cần lương thực không.

Nếu cần, chúng ta cũng có thể lấy ra." Bách tính vội vàng nói.

Vấn đề binh lực không cần họ lo lắng, vậy vấn đề lương thực thì sao?

Bây giờ họ có lương thực, nếu Hoàng thượng cần thì họ cũng có thể lấy ra. "Cái này cũng không cần, khi biết những quốc gia này không có ý tốt, Hoàng huynh đã phân phó bản vương đưa lương thảo và dược liệu đến biên quan rồi, đủ cho tướng sĩ ăn, các người không cần lo lắng." Tô Ngọc vẫn vô cùng ôn hòa với bách tính của mình.

Thấy lương thực cũng không cần họ lo lắng, bách tính vẻ mặt bất đắc dĩ, họ muốn giúp đỡ thế nào cũng không có cách nào sao? "Vương gia, thật sự không cần chúng ta giúp đỡ sao?" Một người bách tính trong số đó thất vọng nhìn Tô Ngọc. "Thật sự không cần, những chuyện này Hoàng huynh và bản vương có thể ứng phó được.

Các người cần làm là sống tốt cuộc sống của mình, chỉ khi các người sống tốt, Hoàng huynh và bản vương mới không cảm thấy những gì đã làm là sai lầm." Tô Ngọc nhìn bách tính, nghiêm túc nói. "Hoàng huynh làm nhiều như vậy, chỉ là để các người có thể an cư lạc nghiệp.

Chỉ cần các người sống tốt, chúng ta mới có thể yên tâm.

Còn về chuyện đánh trận, các người không cần lo lắng, chúng ta đã chuẩn bị đủ lương thực và thảo dược rồi." Nghe Tô Ngọc giải thích, bách tính cuối cùng cũng yên tâm. "Nếu Vương gia đã nói như vậy, chúng ta cũng không miễn cưỡng.

Nhưng Vương gia, người hãy nói với Hoàng thượng một tiếng, bất kể thế nào, chúng ta đều ủng hộ ngài ấy.

Ngài ấy muốn phát động chiến tranh với những kẻ này chúng ta cũng ủng hộ, muốn làm việc khác cũng được.

Nếu quốc gia khi nào cần chúng ta giúp đỡ, người hãy cho ngài ấy truyền tin ra, cần tiền, cần lương, cần người, chúng ta đều có thể chuẩn bị sẵn sàng." Một người đàn ông trung niên trong số đó nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc mở miệng nói. "Lời này nói không sai, chúng ta không thể giúp được việc gì lớn, nhưng lương thảo thì chúng ta vẫn có thể góp lại được.

Bảo chúng ta ra chiến trường chúng ta cũng có thể." Bách tính nhìn Tô Ngọc, vô cùng nghiêm túc nói.

Tô Ngọc bị bách tính cảm động.

Chương 2159

Thì ra khi họ giúp đỡ bách tính, bách tính vẫn luôn ghi nhớ ơn tốt của họ. "Được, tôi sẽ nói với Hoàng huynh." Dưới sự khuyên giải của Tô Ngọc, bách tính cuối cùng cũng lần lượt rời đi.

Sau khi mọi người rời đi, Binh bộ Thượng thư và những người khác mới thở phào nhẹ nhõm: "Vương gia, chuyện này thật sự chỉ có ngài mới có thể giải quyết được, chúng thần nói gì bọn họ cũng không nghe." "Nhưng mà, có được những người bách tính như thế này có lẽ là độc nhất vô nhị ở tất cả các quốc gia." Binh bộ Thượng thư cười ha hả nói.

Có bách tính ủng hộ triều đình như vậy, bọn họ còn có gì không hài lòng nữa chứ?

Tô Ngọc gật đầu: "Nói không sai, bách tính cũng có lòng tốt, họ cũng chỉ là muốn giúp đỡ mà thôi." "Vương gia, người và Hoàng thượng định xử lý những người của mấy quốc gia kia thế nào?

Những kẻ đó thật sự không ra gì cả." Chỉ cần nghĩ đến những thứ mà họ đã tặng đi trong mấy năm qua đều coi như cho không, Binh bộ Thượng thư trong lòng lại cảm thấy không vui. "Yên tâm đi, người đã đến biên quan rồi, sau này phải làm gì bọn họ đều biết.

Chuyện này sẽ không dễ dàng kết thúc đâu." Tô Ngọc an ủi nói.

Đã dám đến khiêu khích thì phải chuẩn bị tinh thần bị đánh gãy chân. "Vậy thì chúng thần yên tâm rồi, phải làm như vậy, không thể tha cho bọn chúng, nếu không thì thật sự coi Huyền quốc chúng ta dễ bị bắt nạt sao?" Binh bộ Thượng thư bất mãn lẩm bẩm nói.

Nghe lời ông ta nói, Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Yên tâm, chuyện này chúng ta sẽ xử lý tốt." "Vậy thì được." Sau khi xử lý xong chuyện bên này, Tô Ngọc liền vào cung, lần lượt bẩm báo tình hình sự việc cho Huyền Phỉ Nhiên.

Đương nhiên, ý nguyện của bách tính cũng được anh ta kể lại không sót một chữ nào.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Huyền Phỉ Nhiên trong lòng không sao tả xiết.

Thì ra khi họ bảo vệ bách tính, bách tính cũng luôn nghĩ đến việc bảo vệ họ.

Đồng thời cũng muốn bảo vệ Huyền quốc, cảm giác này thật sự rất tuyệt vời.

Giống như những gì mình đã làm được họ công nhận, được thừa nhận vậy. "Tiểu Ngọc, anh đã thành công rồi phải không?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc, nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc cười mà không nói, chỉ nhìn anh ta.

Thấy Tô Ngọc như vậy, Huyền Phỉ Nhiên không vui nói: "Em đừng nhìn anh như vậy, mau nói cho anh nghe đi." "Đúng vậy, Hoàng huynh đã thành công rồi." "Vậy thì tốt." Nghe Tô Ngọc nói như vậy, Huyền Phỉ Nhiên cuối cùng cũng không nhịn được cười.

Anh ta đã làm nhiều như vậy chỉ vì điều này, bây giờ nghe bách tính nói những lời như vậy, trong lòng thật sự rất thoải mái, cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ. "Tiểu Ngọc, anh thật sự rất vui." Không phải vui vì mình đã đạt được thành tựu lớn lao gì, mà là vì mình đã nhận được sự công nhận của bách tính.

Tô Ngọc gật đầu: "Vâng, ý anh em hiểu." Liếc Tô Ngọc một cái, Huyền Phỉ Nhiên không vui nói: "Em hiểu cái gì?" Tô Ngọc im lặng nhìn Huyền Phỉ Nhiên, luôn cảm thấy Hoàng huynh đang trêu chọc mình, là anh ta nghĩ nhiều sao? "Hoàng huynh, anh đừng trêu chọc em nữa." "Anh không trêu chọc em, em nghĩ nhiều rồi." "Hừ, đã vậy Hoàng huynh cứ vui vẻ đi, em mặc kệ." Tô Ngọc bất mãn nói, định trực tiếp làm kẻ đứng sau để khỏi bị Huyền Phỉ Nhiên trêu chọc nữa.

Huyền Phỉ Nhiên bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc, thằng nhóc này cố ý đó chứ gì? "Tiểu Ngọc, em làm vậy có nghĩ đến cảm nhận của anh không?" "Lúc anh nói những lời đó có nghĩ đến cảm nhận của em không?" Tô Ngọc không vui liếc Huyền Phỉ Nhiên một cái, không khách khí hỏi.

Huyền Phỉ Nhiên khẽ ho một tiếng, được rồi, anh ta hình như cũng không có tư cách gì để nói Tô Ngọc sai cả. "Thôi được rồi, chúng ta không nói chuyện này nữa." Cuối cùng vẫn là Huyền Phỉ Nhiên nhượng bộ trước.

Kẻo lại khiến cậu ta không vui. "Chúng ta nói chuyện chính sự trước, em định xử lý mấy người đó thế nào?" Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Ngọc hỏi.

Sau khi xảy ra chuyện như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ chọn rời khỏi Huyền quốc, nhanh chóng trở về quốc gia của mình.

Nếu lúc này để bọn họ trở về, đối với họ cũng chẳng có lợi ích gì, nhưng nếu không để họ rời đi thì cũng là một phiền phức.

Về vấn đề này, Huyền Phỉ Nhiên có chút do dự, rốt cuộc có nên cho phép họ rời đi hay không. "Bọn họ muốn đi, chúng ta đương nhiên phải để họ rời khỏi.

Nhưng sau này sẽ phải trả giá thế nào, đó là chuyện của chính bọn họ." "Em nói đúng." Huyền Phỉ Nhiên biết rằng hỏi Tô Ngọc vấn đề này sẽ nhận được kết quả mình muốn. "Chuyện này giao cho em xử lý." "Vâng." Tô Ngọc rời khỏi Hoàng cung, nhìn cảnh vật bên ngoài, tâm trạng vô cùng tốt.

Không chỉ Huyền Phỉ Nhiên vì chuyện này mà vui, ngay cả anh ta cũng vậy.

Anh ta vẫn luôn cảm thấy cuộc sống của bách tính không liên quan quá nhiều đến mình, nhưng bây giờ xem ra không phải vậy.

Thực ra bách tính sống thế nào, cũng là do họ nỗ lực mà có được.

Nhìn thấy bách tính công nhận như vậy, họ cũng cảm thấy rất tốt.

Ít nhất trong lòng Tô Ngọc là như thế. "Tiểu Hòa đang bận gì vậy?" "Không có gì, gần đây trái cây trong vườn đều lần lượt ra quả, chưởng quỹ bên Tứ Quý qua tìm em bàn chuyện này, anh ta vừa mới rời đi." Vương Cẩn Hòa ngẩng đầu nhìn Tô Ngọc nói.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc đến bên cô ngồi xuống, cau mày nói: "Chuyện bên đó không phải tự anh ta quyết định là được rồi sao?

Sao còn phải chạy đến tìm em?" Về chuyện này, Tô Ngọc có chút bất mãn.

Thật là không cho Tiểu Hòa nghỉ ngơi chút nào. "Cái này cũng không sao, bọn họ bận quá không kịp xử lý thì đến tìm em cũng không vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa tùy ý lắc đầu nói.

Về chuyện này, cô nghĩ lại không nhiều như Tô Ngọc.

Chỉ cần có thể cùng nhau giải quyết mọi chuyện, đối với họ đều là chuyện tốt. "Được rồi, anh đừng lúc nào cũng nghĩ em không làm được việc gì cả.

Em làm chút việc, ngược lại còn thấy tốt hơn." Nếu không thì Tô Ngọc thường xuyên bận rộn không có thời gian ở bên cô, con cái cũng có việc của riêng chúng, chỉ còn một mình cô nhàn rỗi không có việc gì làm, thế thì thật là mất mặt quá đi chứ? "Chán rồi sao?" Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, Tô Ngọc liền biết Vương Cẩn Hòa chắc chắn là chán rồi.

Vương Cẩn Hòa đưa tay ôm lấy Tô Ngọc: "Nói chán thì chắc chắn là có chút rồi, dù sao sau khi trở về nhiều chuyện em đều không nhúng tay vào, muốn giúp thì bọn họ đã làm rất tốt rồi, em muốn giúp cũng không có cơ hội này." Nghe Vương Cẩn Hòa lẩm bẩm gì đó, Tô Ngọc trong mắt mang theo ý cười. "Thật sao?

Vậy thì thật là ủy khuất cho nương tử của anh rồi." Tô Ngọc nói khẽ, cười.

Liếc Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa không vui nói: "Em nghe anh nói bậy bạ gì đó." "Không nói bậy, anh nói thật đấy." "Em mới không tin anh đâu." "Thật mà." "Mà này, bên anh có chuyện gì vậy?

Em thấy anh vội vàng đi ra ngoài." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này, có chút lo lắng hỏi.

Chương 2160

Tô Ngọc suy nghĩ một lát mới mở miệng nói: "Thật ra cũng không có gì to tát, chỉ là bách tính biết chuyện Trần quốc bọn họ làm thì tức giận, một số đứa trẻ muốn tòng quân giúp đỡ thôi." Nghe Tô Ngọc nói về chuyện bách tính làm, Vương Cẩn Hòa lập tức có chút kinh ngạc: "Gì cơ?

Lại còn có chuyện như vậy sao?

Đây là thật ư?" "Cái này đương nhiên là thật, anh đâu thể lừa em được, đúng không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ lại, hình như cũng đúng, Tô Ngọc từ trước đến nay chưa bao giờ lừa cô.

Nếu Tô Ngọc đã nói ra, vậy nhất định là thật. "Anh và Hoàng huynh hẳn là đều rất vui phải không?" Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm vào mắt Tô Ngọc hỏi. "Đương nhiên là vui." "Em biết mà, vậy Trần quốc bên đó anh và Hoàng huynh định xử lý thế nào?" Về chuyện này, Vương Cẩn Hòa cũng không biết nhiều lắm, cô cảm thấy có một số chuyện không thể tùy tiện hỏi.

Nên lúc đó cũng không hỏi nhiều.

Nghe lời này, Tô Ngọc khẽ cười: "Đương nhiên là bọn họ phải trả giá thế nào thì sẽ phải trả giá thế ấy rồi, em nói đúng không?" "Đó là đương nhiên." "Hôm nay anh không có việc gì rồi, em muốn làm gì?

Anh đều sẽ ở bên em." "Vậy anh đi cùng em ra vườn quả dạo chơi đi?

Chúng ta đưa mấy đứa trẻ cùng đi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một lát, hình như cũng không có việc gì để làm, thế là cô nghĩ đến việc đưa các con ra vườn quả hái trái cây ăn, mấy đứa trẻ chắc sẽ rất vui.

Nghe lời này, Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Như vậy cũng được, vậy chúng ta chuẩn bị một chút, rồi đưa bọn trẻ qua đó." "Được ạ." Hai người sửa soạn một chút, ngày hôm sau dẫn các con cùng đi vườn quả.

Cùng đi còn có Minh Uyển Ninh, và Minh Vãn Khinh nữa.

Mọi người ở nhà đều cảm thấy có chút nhàm chán, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài cùng nhau, đương nhiên ai cũng sẽ rất vui.

Đến vườn quả, Triệt Nhi không có hứng thú đi hái trái cây cùng bọn họ, cậu bé cùng Liệt Dương tìm một chỗ rồi nằm trên lưng Liệt Dương, mơ mơ màng màng ngủ.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy dáng vẻ này của Tô Ngôn Triệt, vừa buồn cười vừa bất lực mà bật cười.

Đứa bé này bị làm sao vậy?

Cả ngày cứ chỉ muốn ngủ thôi sao? "Ông xã, anh xem con trai anh kìa." Tô Ngọc nhìn theo hướng Vương Cẩn Hòa chỉ, thấy Tô Ngôn Triệt nằm trên lưng Liệt Dương, đã mơ mơ màng màng ngủ, lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Anh đưa tay xoa xoa giữa trán, Tô Ngọc vừa buồn cười vừa bất lực mở miệng nói: "Nương tử, em nói xem đứa bé này rốt cuộc bị làm sao vậy?" Cậu bé dường như không mấy hứng thú với việc đi chơi.

Đã không hứng thú thì thôi đi, đằng này lại còn có thể ngủ thiếp đi ở đây.

Nếu anh không nhầm thì Triệt Nhi cũng không mới ngủ dậy được bao lâu phải không?

Có buồn ngủ đến vậy sao? "Tính cách cậu bé vốn là như vậy, chúng ta có nên gọi Triệt Nhi qua đây không?" Vương Cẩn Hòa có chút đau đầu hỏi.

Đứa bé này quá yên tĩnh rồi, khi có Tiểu Bảo ở đây thì làm gì cũng sẽ kéo Triệt Nhi đi cùng, nhưng Tiểu Bảo đi rồi thì Triệt Nhi dường như mất hết hứng thú với những chuyện này.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Cái này thì không cần đâu." "Chúng ta gọi cậu bé qua đây, bản thân cậu bé cũng sẽ không vui.

Đã vậy thì việc gì phải làm chứ?

Cứ để cậu bé ngủ đi." Tô Ngọc bất đắc dĩ nói.

Nếu thật sự gọi cậu bé đến thì sẽ thế nào, anh ta thật sự không biết.

Đứa bé này tính cách rất lười. "Anh nói cũng đúng." Hai người cũng không quản Tô Ngôn Triệt, chỉ hái một ít trái cây mà Tô Ngôn Triệt thích ăn.

Chơi ở vườn quả cả một ngày mới chuẩn bị về.

Lúc về, Tô Ngôn Triệt cầm trái cây ăn: "Mẹ, tại sao chúng ta lại phải tự mình đến đây?" Thực ra, Tô Ngôn Triệt không hiểu suy nghĩ của mẹ.

Rõ ràng trái cây này đã có người hái sẵn cho bọn họ ăn rồi, đã vậy hà cớ gì còn phải tự mình đến đây?

“Vốn dĩ là đưa các con đến chơi, ai ngờ con lại không mấy hứng thú với cái này,” Vương Cẩn Hòa nói với giọng không vui.

Sau đó cô nghĩ đến điều gì, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: “Anh nói xem, đợi Tiểu Bảo về, sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc, chúng ta đưa mọi người xuống phương nam, liệu thằng bé có cũng sẽ như vậy không?” “Anh không biết, nếu là vậy thì thằng bé sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ,” Tô Ngọc vừa xoa cằm vừa nhìn Triệt Nhi, tiếc nuối nói.

Về chuyện phương nam, Triệt Nhi đã nghe Tiểu Bảo và mọi người kể rất nhiều lần rồi.

Thằng bé vẫn rất hứng thú với những thứ ở đó, dù sao thì cũng chưa từng thấy bao giờ.

“Mẹ, con vẫn rất hứng thú với những thứ ở đó ạ,” Tô Ngôn Triệt nghiêm túc nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

“Thật sao?

Vậy đến lúc đó chúng ta sẽ đi chơi thêm mấy ngày nữa, chơi xong rồi mới về Dụ Hòa quận.” “Vâng ạ.” Thằng bé cũng muốn xem hải âu và cá heo mà các anh nó kể, với cả ốc mượn hồn ở đó rốt cuộc trông như thế nào.

Nhìn dáng vẻ mong chờ của Triệt Nhi, Vương Cẩn Hòa cảm thấy hơi ngạc nhiên, hóa ra Triệt Nhi cũng không phải là cái gì cũng không thích.

Thằng bé cũng có thứ mình thích, điều này thật sự không dễ dàng gì.

“Thật sự rất mong chờ sao?” Vương Cẩn Hòa nhìn Triệt Nhi hỏi.

“Con chưa từng thấy, con nghe các anh nói những thứ ở đó rất thú vị ạ,” Tô Ngôn Triệt suy nghĩ một lát rồi nói.

Nghe Tô Ngôn Triệt nói vậy, Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn nhau, trong mắt đều là sự bất đắc dĩ, hóa ra chỉ vì chưa từng thấy nên mới thấy thú vị thôi.

Nhưng nghĩ lại thì hình như cũng đúng.

Những món đồ nhỏ này đối với trẻ con mà nói thật sự rất tốt.

Tô Ngọc đưa tay xoa xoa đầu Tô Ngôn Triệt: “Đợi các anh con về, sau khi mọi chuyện ở đây giải quyết xong, chúng ta sẽ đưa con đi chơi, được không?" Tô Ngôn Triệt gật đầu đồng ý: "Dạ được, cha và các anh bao giờ thì về ạ?" "Các anh con mới đi được bao lâu mà con đã nhớ vậy rồi?" Tô Ngôn Triệt cười gật đầu, thằng bé thật sự rất nhớ các anh rồi.

"Cái này chắc còn cần một thời gian nữa, nhưng cũng sẽ không quá lâu đâu," Tô Ngọc biết rằng một khi bên này ra tay, thì bên kia cũng khó mà chống đỡ được.

Nghe lời Tô Ngọc nói, Tô Ngôn Triệt miễn cưỡng gật đầu.

Tô Ngọc và mọi người chơi về, liền nghe nói người của mấy quốc gia đang chuẩn bị trở về.

Về chuyện này, Tô Ngọc không bày tỏ thái độ, khi họ đề xuất thì anh không ngăn cản, trực tiếp đồng ý.

Nhìn dáng vẻ của Tô Ngọc, Trần Vũ cảm thấy người này thật sự có ý đồ xấu.

Hắn nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Ngươi... thật sự bằng lòng cho chúng ta rời đi?" Tô Ngọc không để ý đến Trần Vũ, ngồi bên cạnh không nói gì.

Chương 2161

Trần Phi liếc nhìn Trần Vũ một cái, trong mắt toàn là thất vọng về hắn, mọi chuyện đã đến nước này rồi, người ta hà cớ gì mà không muốn cho bọn họ rời đi?

Thật là buồn cười.

“Ngươi...” “Ngọc Vương, lần này đã gây phiền phức cho các ngài rồi, sau đó chúng tôi xin phép đi trước,” Trần Phi bước ra nhìn Tô Ngọc nói.

“Tùy ý,” Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng.

Thái độ của anh đã nói rõ ràng rằng anh và Trần Phi không có quan hệ gì quá lớn.

Điều này khiến Trần Vũ, người vẫn còn muốn lợi dụng Trần Phi để giải quyết chuyện này, phải nhíu mày.

Chẳng lẽ thật sự như Trần Phi nói, hắn và Tô Ngọc không có quan hệ gì lớn sao?

Sao có thể chứ?

Hắn một chút cũng không tin đây là sự thật.

Trần Phi gật đầu xoay người rời đi, không hề có ý định dây dưa.

Trần Vũ còn muốn nói gì đó thì thấy Trần Phi đã đi mất, hắn vô cùng bất mãn về điều này.

Sau khi rời khỏi Ngọc Vương phủ, hắn chặn Trần Phi lại, bất mãn mở miệng: “Ngươi không thấy ta với Ngọc Vương còn có chuyện muốn nói sao?” Trần Phi liếc nhìn Trần Vũ một cái, nhàn nhạt nói: “Không thấy.” “Trần Phi ngươi...” “Trần Vũ, ta biết ngươi vẫn luôn không từ bỏ việc lợi dụng ta để giải quyết chuyện này từ phía Ngọc Vương, chỉ tiếc là, hôm nay ngươi cũng đã thấy rồi, ta và Ngọc Vương thực ra không có quan hệ gì quá lớn." Hít một hơi thật sâu, kìm nén sự bất mãn trong lòng, Trần Vũ sắc mặt khó coi nói: "Ta còn tưởng ngươi với hắn có quan hệ tốt đến mức nào, giờ xem ra cũng chỉ đến thế mà thôi." Nghe lời này, Trần Phi một chút cũng không tức giận, không những không tức giận mà ngược lại còn cười mỉa mai: "Trần Vũ, ta và Ngọc Vương có quan hệ gì thì liên quan gì đến ngươi?

Ngươi muốn giải quyết chuyện này thì tự mình đi tìm Ngọc Vương, đừng có ý đồ tính kế lợi dụng ta." Trần Vũ cứ thế nhìn Trần Phi, trong mắt đầy vẻ dò xét.

Có thật sự như hắn nghĩ không?

Hay tất cả những điều này chỉ là Tô Ngọc cố ý giả vờ?

Dù vì lý do gì, những việc Trần Phi làm, những lời hắn nói, đều khiến Tô Ngọc vô cùng bất mãn.

"Trần Vũ, ngươi tự lo liệu đi." "Ngươi..." "Ta làm sao?" "Chúng ta đi," Trần Phi dẫn người rời khỏi bên cạnh Trần Vũ.

Trong suốt quá trình, hắn không hề liếc nhìn Trần Vũ một cái nào.

Trần Vũ mặt không biểu cảm nhìn bóng lưng Trần Phi rời đi.

Đã Trần Phi không muốn giúp, vậy thì đừng trách hắn không khách khí.

Đoạn đường về, Trần Phi đừng hòng rời đi bình an vô sự.

Hắn đã không có kết quả tốt, Trần Phi sẽ không nghĩ rằng mình có thể có kết quả tốt đẹp sao?

Thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Khi trở về thu dọn đồ đạc, một vị đại thần đi đến bên Trần Phi:

“Điện hạ, sau này ngài phải cẩn thận một chút, tôi thấy Thái tử muốn đối phó với ngài.” Trần Phi biết Trần Vũ chắc chắn sẽ không bỏ qua dễ dàng như vậy, nghe lời đại thần nói, hắn không nhịn được cười: “Cái này không sao.” “Hắn muốn làm gì cũng phải xem ta có cho hắn cơ hội đó không đã,” Trần Phi cười lạnh nói.

Đại thần đứng cạnh kinh ngạc nhìn Trần Phi, hóa ra Điện hạ đã sớm nghĩ kỹ phải làm thế nào rồi sao?

Nếu vậy, đúng là ông đã nghĩ nhiều rồi.

“Các ngươi không cần đi theo ta, các ngươi đi thu dọn một chút, ngày mai chúng ta sẽ đi.” “Nếu Thái tử không muốn cùng chúng ta rời đi thì sao?” Đây mới là điều họ lo lắng.

Về chuyện này, Trần Phi thì không có suy nghĩ gì: “Mặc kệ Trần Vũ muốn làm gì, nếu hắn muốn đi cùng chúng ta thì cứ đi cùng, nếu hắn không muốn đi cùng chúng ta, vậy thì cứ để hắn tự mình rời đi, chuyện này không liên quan gì nhiều đến chúng ta.” Không muốn đi, cứ tiếp tục ở lại đây thì tốt thôi, nhưng cũng phải xem người ta có còn tiếp đãi hắn nữa không.

Đối xử với người của Huyền quốc như vậy, người ta sao có thể tiếp đãi được?

Nếu Trần Vũ lúc này còn không đi, đó cũng là tự rước nhục vào thân.

“Chúng ta chỉ cần lo cho bản thân là được, còn về Trần Vũ và những người bên cạnh hắn, nếu hắn muốn tự đi tìm cái chết thì chúng ta cũng không thể quản được,” Trần Phi nhìn mấy vị đại thần bên cạnh nói.

Hắn và Trần Vũ cũng coi như đã hoàn toàn trở mặt rồi.

Sau này Trần Vũ muốn làm gì thì đó cũng là chuyện của hắn, không liên quan gì đến bọn họ.

Đại thần bên cạnh đồng tình gật đầu: “Điện hạ, vậy chúng tôi đi thu dọn đồ đạc đây.” Trần Phi gật đầu: “Ừm, các ngươi đi đi.” Khi các đại thần đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi, Trần Phi cũng đang thu dọn.

Lần này đến Huyền quốc, thu hoạch của họ cũng coi như không tệ, chỉ có Trần Vũ và những người khác là sẽ phải chịu thiệt thòi.

Trần Vũ biết tin Trần Phi và mọi người sắp trở về, liền đến tìm Trần Phi: “Các ngươi muốn về rồi sao?” “Không về thì lẽ nào cứ tiếp tục ở lại đây để làm trò cười sao?” Trần Phi nói với giọng không vui.

Hắn chê trách bọn họ làm trò cười chưa đủ nhiều sao?

Nghe xem những lời này là gì chứ?

“Trần Phi, ngươi đang trách ta sao?” Trần Vũ sắc mặt âm trầm nhìn Trần Phi.

Trần Phi liếc nhìn Trần Vũ một cái, ánh mắt có chút lạnh nhạt: “Trần Vũ, về chuyện này ta không muốn nói nhiều nữa.” Chuyện này rốt cuộc có phải lỗi của Trần Vũ hay không, bọn họ đều rõ như ban ngày, nếu Trần Vũ lúc này vẫn còn cảm thấy mình không sai, thì hắn cũng chẳng có gì để nói nữa.

“Trần Phi, ngươi đứng lại cho ta.” Thấy Trần Phi muốn rời đi, Trần Vũ bước qua chặn hắn lại.

Trần Phi nhíu mày nhìn Trần Vũ trước mặt: “Ngươi rốt cuộc còn muốn thế nào nữa?” Người này rốt cuộc có hết chưa vậy?

Đã đến nước này rồi, rốt cuộc còn có gì để nói nữa?

“Trần Phi, ngươi nghĩ ngươi là cái thá gì?

Ta mới là Thái tử của Trần quốc, ngươi vậy mà dám nói chuyện với ta như thế sao?” Trần Vũ nghiến răng giận dữ nói.

Nghe lời Trần Vũ nói, Trần Phi cười mỉa mai: “Ngươi lúc này mới đến nói với ta ngươi là Thái tử của Trần quốc sao?

Khi ngươi làm ra chuyện thế này, rước họa vào Trần quốc, thì ngươi đã không còn là Thái tử của Trần quốc nữa rồi.” Nghe Trần Phi nói vậy, Trần Vũ im lặng, nhưng sự im lặng này cũng chỉ trong chốc lát.

“Đừng tưởng ngươi cậy vào sự sủng ái của Phụ hoàng mà có thể nói những lời như vậy, hiện tại rốt cuộc là tình hình thế nào còn chưa chắc đâu, không phải ngươi nói không phải là không phải,” Trần Vũ hừ lạnh một tiếng nói.

Về chuyện này, Trần Phi cũng không tức giận: “Nếu ngươi cảm thấy mình vẫn là Thái tử của Trần quốc, vậy chúng ta cũng không có gì để nói, dù sao thì tình hình hiện tại mọi người đều thấy rõ, chỉ cần Trần quốc bên này xảy ra bất kỳ vấn đề gì, đó đều là sai lầm của ngươi, Trần Vũ.” Chuyện này Trần Vũ không có cách nào phủ nhận được.

Trần Vũ im lặng không mở miệng, nhưng hắn cũng biết Trần Phi nói không sai, chuyện này hắn thật sự không cách nào phủ nhận.

Hắn nhíu mày thật chặt, Trần Vũ trầm giọng nói: “Ngươi muốn thế nào thì mới giúp ta?” “Để ngươi thất vọng rồi, dù thế nào ta cũng sẽ không chọn giúp ngươi, Trần Vũ, khi ngươi không nghe lời khuyên của chúng ta mà cố chấp làm theo ý mình, ngươi đã nên biết sẽ có chuyện như ngày hôm nay xảy ra rồi,” Trần Phi lắc đầu.

Mọi chuyện đã xảy ra rồi, cho dù hắn có khả năng thì cũng không giúp được gì.

Huống hồ hắn cũng không có khả năng đó.

“Trần Vũ, ngươi phải biết các ngươi đối phó không phải là một quốc gia nhỏ, mà là bá chủ thiên hạ.” “Trước đây ta đã nói với ngươi rồi, chỉ cần ngươi nghe một lời khuyên của chúng ta, mọi chuyện cũng sẽ không biến thành thế này, nhưng ngươi từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến việc nghe lời chúng ta nói.” Những lời như vậy hắn đã nói với Trần Vũ rất nhiều lần, nhưng Trần Vũ cứ như không nghe lọt tai, đã vậy thì còn có gì để nói nữa?

Trần Vũ sắc mặt khó coi nhìn Trần Phi, nhíu mày nói: “Ta thấy ngươi không phải là không có khả năng giúp ta, mà ngươi chỉ đơn thuần là không muốn giúp mà thôi.” Nghe lời này, Trần Phi cũng không muốn khách sáo suông với hắn nữa, mà trực tiếp nói: “Ngươi nói không sai, ta chính là không muốn giúp ngươi, ngươi có thể làm gì ta?” “Trần Phi ngươi...

Chương 2162

chúng ta đều là người của Trần quốc, Trần quốc bên đó xảy ra chuyện thì rốt cuộc có lợi gì cho ngươi?” Trần Phi từ khi nào lại trở nên nhỏ mọn như vậy?

“Đối với ta thì không có lợi gì, nhưng khi ta muốn giúp ngươi, ngươi có nghe không?” “Ta...” Trần Vũ bị lời Trần Phi chặn họng, một câu cũng không nói ra được, chỉ có thể bất đắc dĩ nhìn Trần Phi.

“Chuyện đã đến nước này rồi, bây giờ nói mấy thứ đó cũng vô dụng thôi, hiện tại việc cần làm là chúng ta cùng nhau nghĩ cách giải quyết chuyện này, chứ không phải truy cứu trách nhiệm của ta.” Trần Vũ nghĩ rất đơn giản, chỉ cần Trần Phi giúp hắn giải quyết chuyện này, thì Hoàng thượng dù có biết cũng không thể làm gì hắn được.

Cái bàn tính này đúng là rất hay.

Chỉ tiếc là, Trần Phi căn bản không mắc lừa.

“Chuyện này ta không giúp ngươi được, ngươi tự liệu mà làm đi,” Trần Phi bình tĩnh nhìn Trần Vũ nói.

Trần Vũ sắc mặt âm trầm nhìn Trần Phi: “Trần Phi, ngươi thật sự không muốn giúp sao?” Trần Phi “ừ” một tiếng: “Không muốn.” Trần Vũ độc ác nhìn Trần Phi: “Đã ngươi không muốn giúp, vậy thì ngươi đi chết đi.” Nói xong, khi Trần Phi còn chưa kịp phản ứng thì hắn đã ra tay.

Thế nhưng, Trần Phi đã chuẩn bị sẵn từ đầu thì làm sao có thể thua Trần Vũ vào lúc này chứ?

Hắn né người tránh khỏi đòn tấn công của Trần Vũ, Trần Phi bình tĩnh nhìn Trần Vũ: “Ngươi đúng là không biết sống chết, lúc này rồi mà còn muốn ra tay với ta.” Trần Vũ kinh ngạc nhìn Trần Phi, dường như rất bất ngờ về việc Trần Phi biết võ công.

“Ngươi sao lại biết võ công?” Trước đây Trần Phi chưa từng thể hiện ra là mình biết võ công.

Giờ đây Trần Phi rõ ràng là biết võ công.

“Ta khi nào nói ta không biết võ công rồi?” “Ngươi vậy mà lại lừa gạt chúng ta?” Trần Phi đã lợi hại như vậy, vậy Trần Húc có phải cũng che giấu gì đó với bọn họ không?

Nếu là vậy, thì những việc bọn họ muốn làm còn có thể thành công sao?

“Không có lừa gạt gì cả, chỉ là không muốn nói ra thôi, nhưng điều này cũng có lợi, nếu đã nói ra, ta làm sao biết ngươi còn muốn ra tay giết ta chứ?” Trần Phi biết Trần Vũ chắc chắn sẽ không bỏ qua cho hắn, chỉ là không ngờ Trần Vũ lại ra tay ngay tại Huyền quốc này.

Đây là muốn đổ cái chết của hắn lên đầu Huyền quốc sao?

Trần Vũ này đúng là nghĩ nhiều thật.

“Trần Phi, huynh đệ các ngươi quả nhiên có vấn đề, ta trước đây đã nói rồi, chỉ là không ai tin ta.” “Đa tạ lời khen.” “Trần Vũ, ngươi lúc này đối với ta ra tay còn khiến ta bắt đầu nghi ngờ các ngươi nữa.” Trần Phi nhìn ánh mắt Trần Vũ rất sắc bén.

Nếu có thể khiến Trần Vũ thừa nhận chuyện này, thì đối với việc sau này của bọn họ lại có chút lợi ích.

“Ta không biết ngươi đang nói gì.” Dù cho Trần Phi hiện tại đã mất lý trí, Trần Vũ vẫn ý thức được Trần Phi muốn nói gì, hắn lập tức mở miệng nói.

Trần Phi thất vọng nhìn Trần Vũ, thật sự khiến người ta thất vọng quá, vậy mà không thể đạt được kết quả mong muốn.

“Ngươi...” “Trần Vũ, chuyện này Phụ hoàng chắc hẳn đã điều tra rõ rồi, bất kể ngươi có thừa nhận hay không thì đối với chúng ta cũng không có gì khác biệt.” “Vậy chúng ta chờ xem.” Trần Vũ căn bản không tin Phụ hoàng có thể điều tra rõ ràng chuyện này.

Hắn cảm thấy Trần Phi chính là đang lừa hắn, chính là muốn lợi dụng lời hắn nói để đối phó Mẫu hậu và bọn họ.

Trần Vũ đừng hòng nghĩ đến.

“Trần Phi, ngươi muốn lợi dụng ta để đối phó Mẫu hậu, ta nói cho ngươi biết ngươi vẫn nên tỉnh táo lại đi, ta sẽ không để ngươi đạt được mục đích đâu,” Trần Vũ hừ lạnh một tiếng nói.

Trần Phi không nói gì, rời khỏi bên cạnh Trần Vũ, đi tìm các đại thần để bàn về chuyện rời đi.

Trần Vũ cứ thế bị ngó lơ, nếu là trước đây Trần Vũ chắc chắn sẽ đi tìm Trần Phi mà tranh luận, nhưng lần này hắn chỉ đứng nhìn Trần Phi rời đi.

Đợi đến khi bóng dáng Trần Phi biến mất, hắn mới xoay người quay về thu dọn đồ đạc, đã người của Trần quốc đều muốn đi rồi, hắn thân là Thái tử Trần quốc đương nhiên cũng phải đi cùng bọn họ.

Đến biên quan rồi có lẽ hắn có thể nói rõ tình hình bên này cho các tướng sĩ bên kia biết, như vậy ít nhất cũng có thể nhận được một ít tình báo.

Thế nhưng Trần Vũ không biết rằng, khi bọn họ đến biên quan, mấy thành trì của Trần quốc đã rơi vào tay Huyền quốc, còn hắn cũng đã trở thành tội nhân trong miệng bách tính.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Phi và mọi người đã chọn rời đi.

Khi họ rời đi, Lai Phúc đến bẩm báo: “Hoàng thượng, người của Trần quốc đã rời đi rồi, người của các quốc gia khác cũng đang chuẩn bị rời đi.” “Trẫm biết rồi.” Đã hứa cho bọn họ rời đi, Huyền Phỉ Nhiên liền không nghĩ đến chuyện ngăn cản bọn họ.

Khi Huyền Phỉ Nhiên biết tin, Tô Ngọc cũng đồng thời biết tin họ đã rời đi.

Sau khi biết tin, Tô Ngọc đã gửi một phong thư cho Tiểu Bảo và những người khác.

Còn nội dung trong thư thì chỉ có Tô Ngọc mới biết.

“Anh và Hoàng huynh thật sự không nghĩ đến chuyện ngăn cản bọn họ rời đi sao?” Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh Tô Ngọc, nhíu mày có chút lo lắng hỏi.

Tô Ngọc nghiêng đầu nhìn Vương Cẩn Hòa không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh, ánh mắt vô cùng dịu dàng: “Dù nói thế nào thì họ cũng là người của quốc gia khác, hai quân giao chiến không giết sứ giả, đây là quy tắc, đương nhiên phải cho họ rời đi.” Vương Cẩn Hòa nhìn chằm chằm vào mắt Tô Ngọc: “Sao em cứ cảm thấy anh không nghĩ như vậy chứ?

Anh có phải còn có ý đồ gì khác không?” “Không có ý đồ gì cả, chuyện họ làm anh sẽ khiến họ phải trả giá đắt, còn phần còn lại thì không phải là việc của anh nữa.” Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, sao cứ cảm thấy Tô Ngọc nói chuyện có ý tại ngôn ngoại vậy nhỉ?

“Anh rốt cuộc nghĩ gì vậy?” “Mấy người này sau khi về chắc chắn sẽ không có ngày tháng yên ổn đâu, đã vậy anh hà cớ gì còn phải ra tay?” Cha của bọn họ đều sẽ ra tay với bọn họ rồi, anh hà tất phải nhúng tay vào chứ?

Nghe lời này, Vương Cẩn Hòa làm sao còn không hiểu ra được?

Người này định lợi dụng người của mấy quốc gia khác để xử lý mấy vị hoàng tử này, hơn nữa còn có thể đạt được kết quả không ngờ.

“Quả nhiên em vẫn còn quá ngây thơ rồi.” Tô Ngọc cười khẽ, nhìn ánh mắt Vương Cẩn Hòa vô cùng dịu dàng: “Đây chính là mục tiêu cả đời của anh.” Khiến cho vợ anh mãi mãi ngây thơ đơn thuần như vậy.

Khiến cho trong mắt Vương Cẩn Hòa vĩnh viễn chỉ có mấy cha con bọn họ, còn những chuyện khác thì không cần cô phải bận tâm, tất cả mọi thứ đều có anh và Tiểu Bảo xử lý.

Cô liếc Tô Ngọc một cái: “Anh như vậy thì không lo em gặp phải chuyện gì sao?

Gặp phải người xấu sao?” Tên này thật sự một chút cũng không lo lắng cho mình sao?

“Không lo lắng, có những chuyện chỉ cần anh biết là được rồi, còn về việc em nói gặp phải người nào đó thì càng không cần lo, dù sao bên cạnh em còn có không ít người theo dõi, nếu chuyện gì cũng cần em tự xử lý thì anh còn cần bọn họ làm gì?” Lời này Tô Ngọc nói ra thật sự vô cùng hùng hồn chính đáng.

Vương Cẩn Hòa bị lời nói của Tô Ngọc làm cho tức mà bật cười.

Cô đưa tay đánh Tô Ngọc một cái, nói với giọng không vui: “Em thấy anh ở đây nói bừa rồi.” “Không nói bừa, anh nói thật đấy, em cứ yên tâm làm những việc mình thích là được rồi, còn những chuyện khác có anh và những người khác lo, không cần em phải xử lý,” Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc: “Anh dù gì cũng phải cho em một cơ hội ra tay chứ.” “Em muốn ra tay?

Chuyện này đơn giản mà, anh sẽ cùng em.” “...” Vương Cẩn Hòa đột nhiên một câu cũng không muốn nói với Tô Ngọc nữa, tên này nói lời này lúc nào cũng không cần cân nhắc cảm nhận của cô sao?

Anh ấy là ai chứ?

Là Ngọc Vương quyền khuynh triều chính, đối đầu với anh ấy thì chẳng phải là bị điên rồi sao?

Cô đang nghĩ gì vậy chứ?

Tô Ngọc ghé sát vào Vương Cẩn Hòa, cưng chiều nói: “Thế nào?

Có muốn thử xem không?

Dù sao chúng ta cũng chưa từng là đối thủ mà.” Mặt đen lại, Vương Cẩn Hòa đưa tay đẩy người ra, nói với giọng không vui: “Anh tránh ra cho em, em bây giờ một câu cũng không muốn nói với anh.” Người gì đâu không!

Chương 2163

“Giận rồi sao?” Tô Ngọc nhìn chằm chằm Vương Cẩn Hòa, vợ yêu của anh ấy chắc không đến nỗi nhỏ mọn như vậy chứ?

“Không có, đã anh nói vậy rồi, em sẽ không quản nữa.” “Được, không cần quản, em chỉ cần quản anh và các con là được rồi, còn người khác thì không cần để ý.” Vương Cẩn Hòa cảm thấy Tô Ngọc nói chuyện chính là cố ý, nào có chuyện như anh ấy nói chứ?

Thật là quá đáng.

“Bị anh làm gián đoạn như vậy, em quên mất không hỏi anh rồi, đối với cuộc chiến tranh lần này anh rốt cuộc nghĩ thế nào?” Vương Cẩn Hòa đột nhiên nhớ ra mục đích mình đến tìm Tô Ngọc, nhíu mày hỏi.

“Cái này vẫn chưa nghĩ xong.” Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: “Anh nói vẫn chưa nghĩ xong sao?” Người này sẽ không phải là định ra tay với quốc gia của người ta chứ?

Nếu là vậy, chuyện này sẽ không phải rất phiền phức sao?

Thậm chí bị người khác nhắm tới sao?

“Anh thì một chút cũng không lo lắng mình bị người ta nhắm tới.” “Có gì mà phải lo lắng?

Cho dù bọn họ nhắm vào anh thì sao chứ, bọn họ căn bản không phải đối thủ của anh,” Tô Ngọc vô cùng tự tin nói về điều này.

Anh không phải loại người có thể tùy tiện đối phó được.

Anh nói vậy cũng không phải vì mình quá tự phụ, chẳng qua là anh có sự tự tin và nắm chắc tuyệt đối nên mới như vậy.

“Điều đó cũng đúng.” “Nếu người nắm quyền của các quốc gia đó sớm ra mặt nói chuyện, anh có thể sẽ chọn bỏ qua cho bọn họ, còn nếu muốn đối đầu gay gắt với chúng ta, thì kết quả cuối cùng sẽ phải xem số mệnh của bọn họ rồi,” Tô Ngọc tùy ý nói.

Đối với suy nghĩ của bọn họ, Tô Ngọc cũng không coi trọng lắm.

“Thế này cũng tốt, nhưng anh phải nói với Tiểu Bảo và các con đừng tùy tiện làm hại dân thường.” Đây là giới hạn của Vương Cẩn Hòa.

Cô cũng biết chuyện lần này Huyền quốc chắc chắn không thể nuốt giận vào trong.

Nếu lần này không làm gì cả, vậy sau này khi các quốc gia khác có ý đồ thì có phải cũng sẽ làm như vậy không?

Nếu người của mỗi quốc gia đều học theo cách làm của họ, tùy tiện từ Huyền quốc mà có được lãnh thổ của Huyền quốc, vậy thì sao?

Lần này bọn họ không làm gì cả, trong mắt người khác chính là dù sao cũng sẽ không có tổn hại gì, đã vậy thì có gì mà phải lo lắng?

Muốn làm gì thì cứ làm.

Cho nên lần này chính là muốn cho tất cả mọi người biết, những kẻ có ý đồ với Huyền quốc cuối cùng đều sẽ không có kết quả tốt.

Đây là để bảo vệ Huyền quốc, cũng là để cảnh cáo các quốc gia khác, cảnh cáo họ đừng tùy tiện ra tay, để tránh tương lai sẽ tự rước phiền phức vào mình, như vậy thì không tốt chút nào.

“Mục đích của anh chỉ là để cảnh cáo các quốc gia khác, đóng vai trò ‘giết gà dọa khỉ’, cũng không hề nghĩ đến việc thật sự muốn làm gì họ, cho nên khi Tiểu Bảo và những người khác rời đi, anh đã nói rõ với thằng bé rồi, đừng làm những việc hại dân thường.” Dù sao thì trong chiến tranh, dân thường mới là người vô tội nhất.

Nghe Tô Ngọc đã có sắp xếp của riêng mình, cũng không nghĩ đến chuyện làm hại dân thường, Vương Cẩn Hòa lập tức yên tâm.

“Vậy thì tốt rồi.” “Không cảm thấy anh làm như vậy là không đúng sao?” “Có gì mà không đúng chứ, anh cũng chưa từng nghĩ đến việc chủ động đi gây sự với người khác, là do bọn họ tự mình sai.” Nếu không phải người của Trần quốc và các quốc gia đó tự mình đến gây phiền phức, cô tin Tô Ngọc chắc chắn sẽ không ra tay với bọn họ.

Điểm tự tin này Vương Cẩn Hòa vẫn có.

“Có những lúc con người cũng không thể tỏ ra quá yếu đuối dễ bị bắt nạt được, con người đã vậy, huống hồ là một quốc gia.

Nếu một quốc gia tỏ ra quá yếu đuối, vậy sau này còn làm sao bảo vệ được người dân của mình?

Yếu thì phải chịu đòn, đây là đạo lý ngàn đời không đổi.” Tô Ngọc dịu dàng nhìn Vương Cẩn Hòa, cô vẫn luôn là một người rất lương thiện.

Nhưng khi đối mặt với những chuyện này lại nhìn rất rõ ràng, anh đôi khi còn lo lắng cách làm của mình sẽ khiến Vương Cẩn Hòa không vui, giờ xem ra sự lo lắng của anh là thừa thãi rồi.

“Vợ yêu, em thật tốt.” Đưa tay đẩy người đang dính lấy mình ra, Vương Cẩn Hòa nói với giọng không vui: “Em nghe anh ở đây nói bừa, đã anh sắp xếp xong xuôi rồi, vậy cứ làm theo lời anh nói đi, em sẽ không quản nữa.” “Được.” Khi Tiểu Bảo và mọi người nhận được thư của Tô Ngọc, khóe môi hơi cong lên.

“Tiểu Bảo, là thư của cha sao?” Tiểu Trí đi đến bên cạnh Tiểu Bảo, tò mò hỏi.

Tiểu Bảo gật đầu: “Đúng là thư của cha.” “Cha nói gì vậy?” Tiểu

Bảo giơ giơ lá thư trong tay, bất đắc dĩ nói: “Cái này tớ còn chưa xem, tớ cũng không biết cha nói gì, cậu và tớ cùng xem đi.” “Được.” Tiểu Bảo mở thư của Tô Ngọc ra, hai người cùng nhau đọc.

Đọc xong, biểu cảm của Tiểu Bảo hơi kỳ quái.

Cha vậy mà lại thả bọn họ đi sao?

“Dã tâm của Trần Vũ và bọn họ thật quá lớn, vậy mà lại muốn Huyền quốc giao Dụ Hòa quận cho bọn họ, bọn họ không sợ Hoàng bá bá không đồng ý sao?” Chuyện này chỉ cần là người không có vấn đề về đầu óc thì đều biết chắc chắn sẽ không thành công.

Vậy mà bọn họ lại dám nói ra?

Một Dụ Hòa quận chính là một phần ba lãnh thổ của toàn bộ Huyền quốc.

Bọn họ cũng chẳng biết từ đâu ra cái mặt mà dám nói những lời như vậy.

Thật sự quá không biết xấu hổ rồi.

“Bọn họ thật sự dám nói ra miệng, nhưng nói những lời như vậy mà cha lại không giữ người ở Huyền quốc mà lại thả bọn họ đi sao?” Tiểu Trí kinh ngạc nói.

Đối với suy nghĩ của cha, cậu thật sự không thể hiểu được.

Với những người như vậy, nếu Tô Ngọc bằng lòng, cho dù không thả bọn họ đi cũng không ai dám nói gì.

“Tớ đại khái có thể đoán được mục đích cha làm như vậy là gì rồi,” Tiểu Bảo vừa xoa cằm vừa nói.

Tiểu Trí quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, trong mắt đầy vẻ tò mò: “Ồ?

Là vì sao?” “Bọn họ là Hoàng tử và Thái tử của các quốc gia khác, nếu chúng ta ra tay, đến lúc đó sẽ là vấn đề của chúng ta, cho nên cha đã chọn bỏ qua cho bọn họ,” Tiểu Bảo như có điều suy nghĩ nói.

“Vậy bọn họ làm chuyện như vậy mà cha lại đơn giản bỏ qua cho bọn họ như thế sao?” Theo tính cách của cha, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bọn họ như vậy được?

Chắc chắn giữa chuyện này có vấn đề.

“Chuyện này có gì mà đơn giản chứ, cha không phải đã căn dặn chúng ta trước khi bọn họ trở về, nhất định phải chiếm hạ mấy thành trì sao?” Tiểu Bảo cười tủm tỉm nhìn Tiểu Trí nói.

Tiểu Trí đầu tiên ngây người ra, sau đó bật cười.

Cậu đã hiểu rồi.

Vì làm trò mà để mất nhiều thành trì như vậy, đợi những người này trở về liệu còn có kết quả tốt để gặt hái không?

Điều đó đừng hòng mà nghĩ tới.

“Cho nên, chúng ta nên chuẩn bị ra tay rồi, dù sao thì yêu cầu của cha chúng ta vẫn phải đạt được,” Tiểu Bảo nói đầy thâm ý.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo, vẻ mặt bất đắc dĩ lắc đầu: “Chúng ta đi bàn bạc kỹ với Đại bá đã, phải được Đại bá đồng ý chúng ta mới có thể ra tay đúng không?” “Được, chúng ta đi thôi.” Tô Cửu biết suy nghĩ của Tô Ngọc xong, nói với giọng không vui: “Thằng nhóc thối này, chỉ biết gây phiền phức cho chúng ta thôi.” Tuy miệng nói vậy, nhưng trong mắt ông lại ánh lên vẻ hưng phấn, dáng vẻ như thể giây tiếp theo sẽ trực tiếp ra tay vậy.

Về điều này, Tiểu Bảo và Tiểu Trí nhìn nhau, trong mắt đều là sự bất đắc dĩ.

Chương 2164

Thôi vậy, thôi vậy.

Đại bá cũng chỉ là mạnh miệng thôi, thực tế thì yêu cầu của cha chỉ cần không quá đáng thì Đại bá đều sẽ giúp hoàn thành.

Giống như bây giờ.

Chuyện này đối với Đại bá mà nói cũng không phải là chuyện gì khó khăn.

Mục đích bọn họ đến đây vốn dĩ cũng là để ra tay với các thành trì của các quốc gia khác, yêu cầu của cha cũng không có gì to tát, chỉ là phát động tấn công sớm hơn một chút mà thôi.

Khi Tô Cửu và những người khác bàn bạc chuyện này, Hoằng Nghị và mọi người đều ngồi bên cạnh lắng nghe, khi không có ý kiến nào hay hơn thì cứ im lặng lắng nghe.

Có ý kiến gì mà Tô Cửu và mọi người chưa nghĩ đến thì sẽ mở miệng đưa ra suy nghĩ của mình.

Tô Cửu và mọi người nghe ý kiến của mấy đứa trẻ, cũng không cảm thấy bọn chúng là trẻ con thì không muốn nghe theo.

“Tiểu Bảo, các con còn có ý kiến gì không?” “Không có ạ, suy nghĩ của chúng con cũng tương tự như của Đại bá, hiện tại việc cần làm là giành lấy tiên cơ rồi trực tiếp ra tay.” “Bên cha con đã chuẩn bị xong chưa?” Tô Cửu nghĩ đến chuyện này liền hỏi.

Vẫn là phải để bên đó biết trước lý do bọn họ ra tay, bọn họ mới dễ dàng xuất kích, tránh bị người khác nói là không tuân thủ ràng buộc của hiệp ước trăm năm.

“Đại bá, chuyện này hai ngày trước đã có tin tức rồi, tin tức đã truyền đến bên kia, bách tính của mấy quốc gia này đã biết Hoàng thượng và Thái tử của họ đã làm những gì rồi," Hoằng Nghị cười tủm tỉm mở miệng nói.

Tô Cửu cười gật đầu, đối với chuyện này vẫn rất vui mừng.

"Thật sao?

Nếu vậy thì đương nhiên là tốt nhất rồi." "Đó là đương nhiên." "Chờ thêm hai ngày nữa, sau khi tin tức lan truyền ra thì chúng ta sẽ ra tay," Tô Cửu suy nghĩ một lát rồi nói.

"Vâng." Tất cả mọi người đều đi xuống chuẩn bị, Tiểu Bảo cũng phái người luôn theo dõi sát sao tình hình của các quốc gia.

Thế nhưng, khi bách tính của mấy quốc gia đó biết rằng Hoàng thượng của họ khi ở Huyền quốc, lại còn có ý đồ dùng đại quân áp sát biên giới để uy hiếp, thì tất cả đều đã ngây người ra.

Hoàng thượng và Thái tử của họ rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Tại sao lại có thể làm ra chuyện như vậy?

Thật sự quá tổn thương lòng người.

Khi Trần quốc bên kia biết tin này, bách tính đều không tin đây là quyết định của Hoàng thượng và những người khác.

Bởi vì Hoàng thượng của họ vẫn luôn rất tốt, không thể nào làm ra chuyện tổn hại quốc gia, tổn hại bách tính như vậy.

Lúc này đột nhiên truyền ra, tất cả những chuyện này đều là Hoàng hậu và Thái tử Trần Vũ lợi dụng lúc Hoàng thượng lâm bệnh hôn mê mà đưa ra quyết định.

Đợi đến khi Hoàng thượng tỉnh lại muốn ngăn cản thì Thái tử Trần Vũ đã dẫn người đến Huyền quốc rồi.

Cùng đi còn có Tam Hoàng tử và các đại thần phái bảo hoàng.

Cũng chính vì sự đi theo của bọn họ mà Hoàng thượng và Nhị Hoàng tử mới có cơ hội hồi phục.

Khi bách tính biết tin này thì tức giận không nhẹ.

Khi Thừa tướng và những người khác biết muốn trấn áp tin tức này thì đã không kịp nữa rồi, mọi chuyện đã hoàn toàn lan truyền, bách tính cũng tràn đầy bất mãn và phẫn nộ đối với bọn họ.

Thậm chí có người còn chạy đến cửa phủ Thừa tướng ném đá, rau thối các thứ.

Sau khi biết chuyện này, Thừa tướng tức đến toàn thân run rẩy.

Con trai Thừa tướng giận dữ nói: "Cha, mấy tên dân đen này rốt cuộc muốn làm gì?" Từng người, từng người một, chẳng lẽ đều không muốn sống nữa sao?

Dám đối xử với bọn họ như vậy à?

Thừa tướng nhíu mày nhìn con trai: "Mấy lời này khi ra ngoài thì đừng có nói." Nếu nói ra để người khác nghe thấy thì gia đình bọn họ còn có ngày tốt lành để sống nữa không?

Nghe vậy, con trai Thừa tướng có chút không cam tâm: "Cha, con biết ý cha, nhưng lẽ nào chúng ta cứ thế bỏ qua sao?" "Không bỏ qua thì chúng ta còn có thể làm gì?" Thừa tướng không vui nói.

Chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là biết đã xảy ra chuyện gì rồi. "Nhưng… cha, cha nói rốt cuộc chuyện này là ai làm?" Con trai Thừa tướng nhíu mày hỏi.

Trong lòng hắn thật ra đã đại khái biết là ai làm rồi, chỉ là không nói ra mà thôi. "Còn có thể là ai?

Lúc này nhất định phải an ủi bách tính, mà chúng ta chính là đối tượng tốt nhất để an ủi bách tính." Thừa tướng không vui nói.

Chuyện này chắc chắn là bên Hoàng thượng đã nói ra.

Nhưng bọn họ không có cách nào phản bác, bởi vì chuyện này quả thật là do bọn họ tự ý làm chủ.

Con trai Thừa tướng nói với vẻ mặt khó coi: "Hắn ta muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn xé toang mặt với bọn họ sao?" "Cho dù là thế thì sao?

Hơn nữa, chúng ta cũng không thể xác định đây là do bọn họ làm." Thừa tướng cười lạnh nói.

Bọn họ cho dù lúc này có đi tìm Hoàng thượng chất vấn chuyện này thì có thể làm gì?

Hoàng thượng sẽ thừa nhận chuyện này là do bọn họ làm ư?

Căn bản là không.

Đến lúc đó trực tiếp nói là bên Huyền quốc làm thì bọn họ có thể làm gì được?

Bọn họ còn có thể đi tìm rắc rối với Huyền quốc hay sao?

Mấy quốc gia cùng nhau đại quân áp cảnh mà Huyền quốc bên kia còn không sợ, còn gây ra chuyện như vậy, chỉ riêng mấy người bọn họ qua đó thì còn không đủ để người ta tùy ý chém giết sao.

Con trai Thừa tướng nhíu mày nhìn cha mình, sắc mặt ít nhiều có chút khó coi: "Nhưng mà…" "Cái gì mà nhưng?" "Vậy chuyện này chúng ta cứ thế bỏ qua sao?" Bọn họ cứ thế tự mình chịu thiệt sao?

Điều này khiến hắn làm sao có thể cam tâm được? "Con không cam tâm, cha cũng vậy, nhưng sự việc đã đến nước này, chúng ta còn có thể làm gì?

Huyền quốc có một Tô Ngọc, còn có một Huyền Phỉ Nhiên, trừ phi là tất cả các quốc gia liên hợp lại, nếu không thì cơ hội đối phó bọn họ gần như không có." Nhưng muốn tập hợp tất cả các quốc gia lại thì nói dễ hơn làm.

Trước tiên nói đến Nam Cương bọn họ, tiểu vương gia của Nam Cương và Tô Ngọc có mối quan hệ thân như huynh đệ.

Tiếp theo là một số quốc gia khác, những người kế thừa của họ và Tô Ngọc là những người bạn rất tốt.

Chương 2165

Trong tình huống này, bọn họ phải làm thế nào để lôi kéo những người này cùng giúp bọn họ đối phó với Tô Ngọc?

Điều này đơn giản là si tâm vọng tưởng.

Nhíu chặt mày, con trai Thừa tướng lập tức không nói gì nữa, muốn tất cả các quốc gia liên hợp lại đối phó Huyền quốc, điều này hầu như không thể. "Cha, vậy chúng ta bây giờ phải làm sao?

Từ tình hình của Hoàng thượng mà xem, hắn ta chính là muốn đối phó với chúng ta rồi." Con trai Thừa tướng nhíu mày, lo lắng nói.

Nghe vậy, Thừa tướng cười khổ lắc đầu: "Hôm nay ta vào cung gặp chị con, hỏi xem chị con có ý kiến gì về chuyện này không." "Nhưng mà…" Hắn cảm thấy chuyện này chưa chắc đã thành công. "Dù thế nào, xảy ra chuyện như vậy nhất định phải bàn bạc với chị con, cho dù bên chúng ta có chuyện thì chị con cũng phải biết, để trong lòng chị ấy ít nhiều có sự chuẩn bị." Thừa tướng bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu bọn họ có chuyện thì Hoàng hậu chắc cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Dù sao trong lòng Hoàng thượng, cả gia đình bọn họ đều là người xấu. "Vậy cha đi nói với chị một tiếng, từ khi Hoàng thượng khỏi bệnh, những ngày tháng của chị ở trong cung không được tốt lắm." Con trai Thừa tướng nhíu mày, bất mãn nói.

Sự bất mãn này là nhắm vào Hoàng thượng. "Được." Chiều hôm đó Thừa tướng liền chuẩn bị vào cung gặp Hoàng hậu.

Kết quả đến cửa cung lại bị chặn lại. "Các ngươi làm gì?

Bổn quan muốn vào gặp Hoàng hậu." Thừa tướng nhìn thị vệ gác cổng, vẻ mặt không vui.

Trước đây khi ông đến, ai dám ngăn cản ông?

Bây giờ thật sự là ai cũng dám đến bắt nạt ông sao? "Thừa tướng, không phải tiểu nhân không cho ngài vào, thật sự là chúng ta cũng không có cách nào, bên Hoàng thượng chúng ta không tiện ăn nói." Thị vệ gác cổng bất đắc dĩ lên tiếng nói.

Đây là mệnh lệnh của Hoàng thượng, bọn họ có thể làm gì được?

Cho dù là Thừa tướng cũng không thể cho vào.

Thừa tướng nhíu mày nhìn thị vệ trước mặt: "Ngươi nói cái gì?

Đây là Hoàng thượng phân phó sao?" "Vâng, Hoàng thượng mấy ngày trước đã phân phó không cho phép nam nhân bên ngoài tùy tiện ra vào hậu cung, Thừa tướng, chúng ta cũng là bất đắc dĩ, hy vọng Thừa tướng đừng làm khó chúng ta." Nghe vậy, sắc mặt Thừa tướng vô cùng khó coi, ông rất rõ ràng quyết định này của Hoàng thượng là nhắm vào bọn họ. "Đúng là một kế sách hay." Thừa tướng nghiến răng lẩm bẩm nói.

Nghe lời Thừa tướng, thị vệ kỳ lạ nhìn ông: "Thừa tướng ngài vừa nói gì?" "Không nói gì." Thừa tướng nói nhàn nhạt.

Thị vệ kỳ lạ nhìn Thừa tướng, đối với chuyện này có chút không hiểu, rõ ràng hắn nghe thấy Thừa tướng nói gì đó về kế sách, sao đến chỗ Thừa tướng lại thành không nói gì rồi? "Thật sự không thể vào sao?" Thừa tướng vẫn có chút không cam lòng hỏi.

Thị vệ bất đắc dĩ lắc đầu: "Thừa tướng thật sự không thể vào, hy vọng ngài đừng làm khó chúng ta." "Đúng vậy Thừa tướng, nếu hôm nay chúng ta để ngài vào, sau này người xui xẻo chính là chúng ta, đến lúc đó chúng ta đừng nói là mất chức, có thể ngay cả mạng sống cũng không còn." Những chuyện bên ngoài kỳ thật bọn họ ít nhiều cũng biết một ít.

Khi biết Thái tử lại cùng người của các quốc gia khác muốn đối phó Huyền quốc, bọn họ căn bản không tin đó là sự thật.

Nhưng bên kia đã truyền đến tin tức, binh sĩ biên quan quả thật đã đến biên giới Huyền quốc.

Chỉ cần một chút sơ sẩy, hai bên có thể trực tiếp giao chiến.

Bọn họ vất vả lắm mới có được cuộc sống tốt đẹp ngày hôm nay, tất cả đều phải dựa vào Huyền quốc, nhưng bây giờ người của quốc gia bọn họ lại có ý đồ với Huyền quốc, còn muốn Huyền quốc nhượng lại Dụ Hòa quận.

Thật không biết bọn họ nghĩ cái gì, Dụ Hòa quận này là một phần ba lãnh thổ của Huyền quốc đấy.

Chỉ cần là người không ngốc thì sẽ không đồng ý.

Huống chi Hoàng thượng và Ngọc Vương của Huyền quốc lại thông minh như vậy, bọn họ sao có thể đồng ý yêu cầu này? "Thông cảm một chút?" Thừa tướng suy nghĩ một chút, lấy ra một ít ngân phiếu đưa cho hai người.

Hai người vội vàng từ chối.

Nếu là trước đây thì bọn họ có thể nhắm mắt làm ngơ, dù sao Hoàng thượng cũng không yêu cầu gì về chuyện này.

Nhưng bây giờ tình hình khác, Hoàng thượng bên kia đã nói rõ ràng, không thể cho người vào.

Đã như vậy, nếu bọn họ để người vào, đây chẳng phải là đối đầu với Hoàng thượng sao?

Thôi đi, bọn họ không có bản lĩnh đó, cũng không có gan đó. "Thừa tướng, tiền này ngài cứ lấy về đi, chuyện này chúng ta thật sự không giúp ngài được." Thị vệ nhìn Thừa tướng nói với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Nghe lời thị vệ, Thừa tướng nhíu mày, trước đây những binh sĩ này đều tương đối dễ nói chuyện.

Chuyện như vậy cũng không phải lần đầu tiên xảy ra, bọn họ thường nhắm một mắt mở một mắt là chuyện qua đi rồi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ khẳng định như vậy nói chuyện này không được, thậm chí có tiền cũng không muốn. "Thừa tướng, ta cứ nói thẳng với ngài đi, Hoàng thượng đã nói nếu chúng ta dám kháng chỉ bất tuân, đến lúc đó người chết chính là chúng ta, cho dù chúng ta có lấy tiền của ngài để ngài vào, chúng ta cũng không có mạng để tiêu." Thị vệ nhìn Thừa tướng bất đắc dĩ nói.

Nghe lời thị vệ, Thừa tướng liền rõ ràng biết hôm nay ông không có cách nào gặp được người rồi.

Nhìn vào cung một cái, hy vọng con gái ông mọi chuyện đều tốt.

Con trai Thừa tướng nhìn thấy Thừa tướng về nhanh như vậy, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc: "Cha sao cha về nhanh vậy?" Ngày trước cha vào cung gặp chị thì đều phải mất một lúc mới về, chưa bao giờ về nhanh như vậy. "Không gặp được chị con." Nghe vậy, trong mắt con trai Thừa tướng đều là sự chấn động: "Cha nói gì?

Cha lại không gặp được chị sao?

Chuyện này là sao?" "Hoàng thượng hạ lệnh không cho phép nam nhân bên ngoài vào hậu cung, hắn ta chính là đang nhắm vào chúng ta." Thừa tướng nói với vẻ mặt khó coi.

Con trai Thừa tướng nhíu mày: "Cha, vậy chuyện này chúng ta phải làm sao?

Thật sự không còn cách nào nữa sao?

Chúng ta không gặp được chị sao?" Thừa tướng gật đầu với vẻ mặt khó coi: "Thật vậy, ta vốn định cho bọn họ một ít tiền, sau đó nhờ bọn họ thông cảm cho ta, kết quả bọn họ trực tiếp không cần tiền của ta, thậm chí trực tiếp nói với ta rằng cho dù bọn họ có lấy tiền của ta thì cũng không có mạng để tiêu." Tiền và mạng cái nào quan trọng hơn, chỉ cần là người có não đều biết.

Bọn họ cũng biết nên chọn cái nào.

Chương 2166

Nghe vậy, sắc mặt con trai Thừa tướng có chút khó coi: "Cha, hắn ta lại đã ngoan độc đến mức này rồi sao?" "Dù thế nào, chuyện này không thể cứ thế bỏ qua." Thừa tướng nói với vẻ mặt khó coi. "Cha, hắn ta làm như vậy chính là đang nhắm vào chúng ta, không muốn chúng ta gặp chị, hắn ta có phải đã biết một số chuyện gì rồi không?" Con trai Thừa tướng lo lắng nói.

Nếu những chuyện bọn họ làm bị Hoàng thượng biết, thì không chỉ chị hắn, mà ngay cả bọn họ có lẽ cũng chẳng có kết cục tốt đẹp gì.

Chuyện này bọn họ không thể ngồi yên chờ chết.

Một khi bên Hoàng thượng xác định được những chuyện bọn họ làm, thì đến lúc đó không phải là chuyện chết một hai người, mà là chuyện chết cả gia đình rồi.

Chuyện này bọn họ tuyệt đối không thể để nó xảy ra. "Bây giờ chúng ta cũng không có cách nào tốt, chỉ có thể đi một bước xem một bước." Thừa tướng nói với vẻ mặt đau khổ.

Nghe vậy, con trai Thừa tướng cũng không biết nói gì cho phải, chỉ có thể bất đắc dĩ gật đầu. "Cha, tạm thời cũng chỉ có thể như vậy thôi, trước tiên cứ xem Hoàng thượng bên kia định làm gì đã." Điều Thừa tướng không biết là, sau khi ông rời đi, người gác cổng cung liền đi gặp Hoàng thượng. "Tham kiến Hoàng thượng." "Có chuyện gì?" "Hoàng thượng, Thừa tướng vừa đến, ông ta muốn gặp Hoàng hậu." "Thật sao?" Hoàng thượng đối với chuyện này một chút cũng không bất ngờ, bên ngoài xảy ra chuyện như vậy Thừa tướng chắc chắn là muốn đến bàn bạc kỹ lưỡng với Hoàng hậu chuyện này.

Ít nhất là để Hoàng hậu trong lòng có tính toán, biết sau này nên làm gì.

Bất quá hắn sớm đã đề phòng Thừa tướng rồi, ông ta muốn làm điều này, cũng phải xem mình có cho ông ta cơ hội này không. "Tiếp tục canh gác, không cho phép bọn họ vào." "Vâng, Hoàng thượng." Thị vệ bước ra khỏi Ngự Thư Phòng sau đó thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là bọn họ không vì tiền mà thả Thừa tướng vào, nếu không thì bọn họ chắc chắn đã chết rồi.

Trần Húc nhìn Hoàng thượng nói: "Phụ hoàng, sự việc đã đến nước này, chúng ta nên làm gì?" "Đừng vội, đệ đệ con đã đạt được hợp tác với Ngọc Vương bên kia, chuyện lần này đối với chúng ta mà nói tổn thất cũng không lớn, bất quá sau này con phải chuẩn bị đi đến Huyền quốc, mới có thể khiến Huyền quốc nhìn thấy thành ý của chúng ta." Hoàng thượng nghĩ rất đơn giản, cho dù Tiểu Phi bên kia đã đạt được hợp tác với Tô Ngọc, nhưng những bước cần đi thì vẫn phải đi.

Trần Húc gật đầu, đối với suy nghĩ của phụ hoàng mình, hắn vẫn vô cùng tán thành: "Phụ hoàng, người định khi nào động thủ với Thừa tướng bọn họ?" "Tạm thời không vội, đợi sau này rồi nói." Hoàng thượng hừ lạnh một tiếng, đối với Thừa tướng bọn họ hắn không hề có ý định bỏ qua.

Bọn họ trước tiên là ra tay với con trai mình, sau đó lại ra tay với hắn.

Cuối cùng còn lấy tất cả của Trần quốc ra để đánh cược.

Nếu không phải Tiểu Phi, sau này Trần quốc sẽ tổn thất bao nhiêu thì không ai biết được.

Các quốc gia khác sau này sẽ ra sao cũng phải xem Huyền quốc bên kia có thể tha cho bọn họ không. "Cha, Huyền quốc chắc sẽ không làm quá đáng chứ?" Dù sao Hoàng thượng Huyền quốc vẫn rất dễ nói chuyện. "Không quá đáng sao?

Ít nhất là mấy tòa thành bắt đầu, bọn họ muốn là một phần ba đất đai của Huyền quốc." Hắn cũng không ngờ Trần Vũ bọn họ lại có thể ngang ngược đến mức này.

Vừa mở miệng đã muốn cả Dụ Hòa quận.

Bọn họ sao không bay lên trời luôn đi? "Nếu con bị người khác uy hiếp như vậy, con sẽ chọn tùy tiện bỏ qua cho bọn họ sao?" Hoàng thượng nhìn người con trai mình xem trọng nhất hỏi.

Trần Húc nhíu mày, nếu hắn ở vị trí của Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc, hắn có chọn bỏ qua cho người của mấy quốc gia kia không?

Câu trả lời là không.

Bởi vì làm như vậy sẽ khiến người khác cảm thấy mình dễ bị bắt nạt. "Con xem, ngay cả con cũng sẽ không làm như vậy, huống chi là Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc chứ, lần này bọn họ làm có lẽ là để cảnh cáo các quốc gia khác, để những người của các quốc gia khác biết rằng tôn nghiêm của Huyền quốc không cho phép bất kỳ ai khiêu khích." Nếu lần này người của Huyền quốc không làm gì, thì sau này có phải sẽ xảy ra chuyện tương tự không?

Đến lúc đó Huyền quốc phải làm sao?

Lại như lần này nhẫn nhịn không nói gì, không làm gì sao?

Hắn cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc đều không phải là loại người dễ bị người khác chèn ép. "Huyền Phỉ Nhiên người này con đừng nhìn hắn dễ gần, thực tế cũng là một người không dễ gần đâu." Hoàng thượng bất đắc dĩ lắc đầu nói. "Từ khi hắn chưa có Tô Ngọc giúp đỡ mà vẫn có thể chống lại Tạ Thầm nhiều năm như vậy, còn có thể trong lúc chống đỡ phát triển thế lực của mình thì có thể thấy được rồi." Những năm này Huyền Phỉ Nhiên tuy có Tô Ngọc giúp đỡ, nhưng nhìn qua có vẻ ôn hòa hơn rất nhiều, điều này cũng chỉ là vì có nhiều chuyện Tô Ngọc đang giúp đỡ, hắn không cần phải bận tâm.

Nhưng tình hình thực tế là như nhau.

Huyền Phỉ Nhiên vẫn là Huyền Phỉ Nhiên, một chút cũng không thay đổi.

Trần Húc gật đầu tỏ vẻ hiểu rõ: "Phụ hoàng nói không sai." "Tất cả mọi người đều cảm thấy Huyền quốc là vì có Tô Ngọc mới phát triển đến mức này, đó là do bọn họ chưa tìm hiểu về Huyền Phỉ Nhiên, khi ngoại thích nắm quyền, hắn vẫn không khuất phục, mà âm thầm tích tụ thực lực chống lại Tạ Thầm." "Phụ hoàng, người hãy kể thêm cho con nghe về Huyền Phỉ Nhiên đi ạ." Hắn rất muốn biết Huyền Phỉ Nhiên rốt cuộc đã đi đến ngày hôm nay như thế nào. "Được, vậy ta sẽ kể cho con nghe về Hoàng đế Huyền quốc." Trần Húc chăm chú lắng nghe phụ thân kể về Huyền Phỉ Nhiên.

Hoàng thượng Trần quốc kể đại khái một tiếng rưỡi, khoảng thời gian này cũng khiến hắn hiểu rõ Huyền Phỉ Nhiên là người như thế nào.

Ngay cả khi ngoại thích nắm quyền, áp lực đè nặng, hắn vẫn có thể chịu đựng áp lực đó để cưới người mình yêu làm Hoàng hậu, hơn nữa còn có thể bảo vệ Hoàng hậu tốt như vậy, đồng thời dưới sự giúp đỡ của mẫu tộc Hoàng hậu để trấn áp Tạ Thầm.

Ngoài công lao của gia đình Hoàng hậu ra, còn có bản lĩnh của chính Huyền Phỉ Nhiên.

Sau đó là anh trai của Tô Ngọc, Tô Cửu, mấy năm ở Đại Lý Tự làm một tiểu quan, mục đích chính là không để người của Tạ Thầm xâm nhập Đại Lý Tự.

Phải đến khi Tô Ngọc xuất hiện, giúp Huyền Phỉ Nhiên giải quyết Tạ Thầm, thì mọi thứ mới trở nên tốt đẹp.

Sau đó là giống cây trồng năng suất cao và các loại công việc khác.

Vì vậy Huyền Phỉ Nhiên trở nên nhàn rỗi hơn rất nhiều, cũng khiến người ta cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên dựa vào Tô Ngọc mới có được ngày hôm nay. "Phụ hoàng, Huyền Phỉ Nhiên thật sự rất sủng Tô Ngọc sao?

Là Hoàng thượng, chẳng lẽ không có tâm tư nghi kỵ sao?" "Rất nhiều người đều cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên đối xử tốt với Tô Ngọc chẳng qua là lợi dụng Tô Ngọc mà thôi, nhưng không ai biết rằng Tô Ngọc căn bản không bận tâm đến những điều này, thứ hắn muốn cũng chỉ là một cuộc sống đơn thuần, còn việc giúp Huyền Phỉ Nhiên chỉ là vì Huyền Phỉ Nhiên và Thái hậu đối xử với hắn đều rất tốt." Tô Ngọc người này thật sự rất đơn thuần.

Ai đối xử tốt với hắn, hắn sẽ gấp bội đối xử tốt với người đó. "Tô Ngọc thực ra vẫn là một người rất lương thiện." Hoàng thượng Trần quốc không nhịn được lên tiếng nói.

Nghe lời của phụ thân, Trần Húc có chút không thể lý giải: "Phụ hoàng, người nói Tô Ngọc là một người lương thiện?

Điều này không đúng chứ?

Hắn đã đối phó với rất nhiều gia tộc, rất nhiều người đã chết." Hoàng thượng Trần quốc gật đầu: "Con nói không sai, quả thật rất nhiều người đã chết, nhưng con không thể chỉ nhìn số người chết, con phải nhìn số người hắn đã tha." "Tha bao nhiêu người?" "Đúng vậy, hắn đối phó với Tạ Thầm đã là chuyện của tám năm trước rồi, lúc đó con mới chưa đầy mười tuổi, con không biết cũng là bình thường, những chuyện người nhà họ Tạ làm theo lý mà nói, đã đủ để tru di cửu tộc, nhưng bọn họ không làm, những người nhà họ Tạ không tham gia vào những chuyện đó, còn có những đứa trẻ không biết gì, Tô Ngọc đều đã tha cho tất cả, những gia tộc sau này cũng vậy." "Tô Ngọc lấy mạng của những kẻ phản quốc, và những kẻ đã làm những chuyện không thể tha thứ, như vậy con còn nói hắn không phải là một người lương thiện sao?" "Hơn nữa, dựa theo quốc lực và tình hình của Huyền quốc lúc bấy giờ, Tô Ngọc dù không nói đến Bách Niên Hiệp Ước cũng không sao, bởi vì bọn họ muốn phát động chiến tranh thì không ai có thể nói gì, nhưng Tô Ngọc vì muốn tất cả mọi người đều có thể an cư lạc nghiệp, hắn đã thúc đẩy Bách Niên Hiệp Ước, và lúc đó Huyền Phỉ Nhiên cũng không hề có ý định ra tay với mọi người, khi Tô Ngọc đề xuất thì đã đồng ý." Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc thực sự rất tốt.

Chỉ là có những người a, luôn không biết trân trọng.

Coi lời nói tốt đẹp của người ta là dễ bị bắt nạt.

Chương 2167

Trần Húc trầm mặc, nếu nói như vậy, thì Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên thực ra đều là những người rất dễ nói chuyện, thậm chí là rất lương thiện. "Nếu là như vậy, bọn họ tại sao lại làm như thế?

Làm như vậy chẳng phải là khiến Hoàng thượng Huyền quốc tìm rắc rối với bọn họ sao?" Hoàng đế Trần quốc cười lạnh một tiếng: "Quả thật là như vậy, bọn họ dám làm như vậy có lẽ cũng là vì Huyền quốc mấy năm nay quá dễ đối xử, chỉ cần mọi người cần Huyền quốc giúp đỡ thì bọn họ đều sẽ đồng ý, đến nỗi bọn họ cảm thấy Hoàng thượng Huyền quốc khi bọn họ đưa ra yêu cầu này, cũng sẽ trực tiếp đồng ý." Trần Húc nhất thời không biết nên nói gì cho phải, chuyện ngu xuẩn như vậy rốt cuộc ai sẽ tin là thật? "Phụ hoàng, bọn họ lấy đâu ra sự tự tin đó?" Hoàng thượng Trần quốc lắc đầu: "Bọn họ lấy đâu ra sự tự tin ta không biết, ta chỉ biết bọn họ quả thật có suy nghĩ như vậy, lần này ta để con qua đó chủ yếu cũng là muốn con học hỏi Hoàng thượng Huyền quốc cho thật tốt." "Phụ hoàng người yên tâm, con sẽ làm." Trần Húc lập tức hiểu được ý định của phụ thân.

Nói thật, hắn cũng rất muốn gặp Huyền Phỉ Nhiên và Tô Ngọc, hắn muốn biết mình và hai người đó rốt cuộc có khác biệt gì.

Nếu có chỗ nào có thể học hỏi, hắn khẳng định sẽ đi học hỏi cho thật tốt. "Phụ hoàng, Huyền quốc bên kia chắc đã bắt đầu hành động rồi phải không?" Trần Húc nhíu mày hỏi. "Gần như rồi." Trần Húc không nói gì, chỉ nhìn phụ thân mình, suy nghĩ về những chuyện sau này.

Bọn họ sau này muốn làm gì xem ra đều cần đợi Huyền quốc bên kia kết thúc mới có thể đưa ra quyết định.

Trước đó thì thôi vậy.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong, Tô Cửu bọn họ trực tiếp định đoạt.

Người của mấy quốc gia, trừ bên Trần quốc, những người khác đều không tin Huyền quốc sẽ ra tay với bọn họ.

Khi chiến tranh đồng thời bùng nổ, Hoàng thượng của mấy quốc gia lập tức hoảng loạn. "Ngươi nói cái gì?

Huyền quốc lại động thủ sao?

Không phải nói bọn họ sẽ không để ý chuyện này, sẽ không động thủ sao?" Đã nói là không động thủ, bây giờ lại là tình huống gì?

Cảnh tượng như vậy diễn ra trong hoàng cung của mấy quốc gia. "Hoàng thượng, chuyện này… chúng ta cũng không biết, trước đây nhìn Huyền quốc bên kia dễ nói chuyện như vậy, chúng ta cứ nghĩ…" Nghĩ cái gì bọn họ không nói ra, nhưng ý tứ Hoàng thượng của bọn họ đều nghe hiểu.

Cảm tình bọn họ cảm thấy bên Huyền quốc dễ bắt nạt, cho nên mới chọn làm chuyện như vậy sao?

Cái đầu của những người này rốt cuộc là dùng để làm gì?

Chuyện như vậy bọn họ rốt cuộc đã làm ra như thế nào?

Đối với chuyện này, hắn bây giờ thực sự vô cùng nghi ngờ. "Trước đây bất kể chúng ta đưa ra yêu cầu gì, Huyền quốc bên kia đều đồng ý." Huyền Phỉ Nhiên luôn đồng ý yêu cầu của bọn họ, lại có lúc tức giận từ chối, điều này thật sự quá không thể tin được.

Đối với những lời bọn họ nói, Hoàng thượng các nước đều bất lực không nói thêm gì được.

Dù sao trước đây bọn họ cũng có suy nghĩ như vậy, cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên chắc sẽ không tức giận, đối với yêu cầu nhỏ bé này của bọn họ chắc sẽ đồng ý mới phải.

Kết quả lại biến thành cái bộ dạng này.

Ngay cả khi đại quân áp cảnh, Huyền Phỉ Nhiên cũng không hề thỏa hiệp.

Không những không hề thỏa hiệp mà còn đối đầu với mấy quốc gia bọn họ.

Nhìn tình hình của bọn họ thậm chí không lo lắng sẽ thua bọn họ.

Và sự thật cũng là như vậy, sau khi Huyền quốc bắt đầu ra tay, bọn họ mới biết Huyền quốc làm như vậy thực ra là có chỗ dựa.

Một tòa thành chỉ mất hai ngày đã trực tiếp bị chiếm.

Ban đầu bách tính trong thành rất lo lắng bọn họ có thể sẽ chọc giận người của Huyền quốc, đến lúc đó người của Huyền quốc sẽ ra tay với bọn họ, nhưng sau đó bọn họ mới phát hiện, người của Huyền quốc thật sự rất tốt, căn bản sẽ không động đến bách tính một li một lai.

Bây giờ xem ra, bọn họ có lẽ đã hiểu vì sao người của Tề quốc và Lỗ quốc năm đó lại chọn mở cửa thành nghênh đón binh sĩ Huyền quốc nhập thành, đó là vì binh sĩ Huyền quốc thực sự rất tốt.

Sau khi chiếm được tòa thành đầu tiên, binh sĩ Huyền quốc thế như chẻ tre, mấy ngày liền liên tiếp chiếm được ba tòa thành.

Chờ Trần Vũ và Trần Phi bọn họ đến biên quan thì phát hiện, Trần quốc đã mất năm tòa thành trì.

Tin tức này đối với Trần Vũ mà nói tuyệt đối không tốt.

Trần Vũ vẫn luôn cảm thấy đối mặt với binh sĩ của mấy quốc gia, bên Huyền quốc chắc chắn sẽ không sao đâu.

Ít nhất cũng sẽ suy nghĩ một chút, nhưng hắn không ngờ rằng, bên

Huyền quốc lại trực tiếp động thủ.

Không chừa lại một chút đường lui nào.

Nhíu mày, sắc mặt rất khó coi.

Trần Phi liếc nhìn Trần Vũ bên cạnh: "Đây là những gì anh muốn nhìn thấy sao?" Trần Vũ biến sắc, hắn muốn nhìn thấy chuyện như vậy từ khi nào? "Trần Phi, cô câm miệng đi, bớt nói mấy lời âm dương quái khí ở đây với tôi." Trần Vũ nghiến răng tức giận nói.

Trần Phi cười mỉa: "Tôi âm dương quái khí ư?

Trần Vũ, nếu không phải vì sự ngu xuẩn của anh, Trần quốc chúng ta sẽ không mất năm thành trì này." "Anh vẫn nên suy nghĩ kỹ xem về sau phải giải thích với phụ hoàng thế nào đi." Trần Phi cười lạnh nói.

Nghe lời Trần Phi, Trần Vũ trầm mặc.

Đúng vậy, bây giờ căn bản không phải lúc nói chuyện này, chỉ cần nghĩ đến những chuyện mà hắn sắp phải đối mặt sau khi trở về, Trần Vũ liền hoàn toàn ngây người.

Đồng thời cũng rất hối hận vì sao không nghe lời khuyên của Trần Phi bọn họ, nhất định phải đi tìm rắc rối với Tô Ngọc bọn họ.

Chẳng phải tự chuốc lấy khó xử là gì?

Hoàng thượng Trần quốc biết Trần quốc mất năm thành trì sau đó đã nổi giận trong buổi chầu.

Nhìn những người cùng phe với Thừa tướng, Hoàng thượng tức giận nói: "Đây là những gì các ngươi cho rằng có thể thành công ư?" "Đây là những gì các ngươi nói nhất định có thể giành được đất đai của Huyền quốc ư?" Những đại thần cực lực ủng hộ Trần Vũ lúc này đều cúi đầu không dám nói thêm một lời nào, sợ nói nhiều sẽ tự rước lấy rắc rối không đáng có.

Ngay cả Thừa tướng cũng trầm mặc.

Lần này quả thật là bọn họ đã làm sai rồi.

Là do bọn họ quá tự phụ, cho rằng bên Huyền quốc rất dễ nói chuyện.

Chỉ cần có đại quân áp cảnh, cho dù bọn họ muốn đất đai của Huyền quốc, Huyền Phỉ Nhiên cũng không dám nói gì.

Dù sao một quốc gia đột nhiên đối đầu với mấy quốc gia, cho dù là một quốc gia như Huyền quốc cũng chẳng có lợi ích gì.

Chương 2168

Nhưng bây giờ ông mới biết bọn họ đã sai lầm đến mức nào. "Thừa tướng, chuyện này chính là do ngươi một tay thúc đẩy, bây giờ ngươi còn có gì muốn nói không?" Hoàng thượng lạnh lùng nhìn Thừa tướng, tức giận chất vấn.

Thừa tướng nhất thời không biết nên phản bác lời Hoàng thượng như thế nào, cũng không biết dùng phương pháp nào để tự biện minh cho mình, chỉ có thể không nói một lời.

Những người bên cạnh có quan hệ tốt với Thừa tướng, lúc này cũng không dám cầu xin cho ông, chỉ có thể cúi đầu nhìn xuống đất, không dám nói thêm một lời nào.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, Thừa tướng tuy không vui, nhưng cũng không có cách nào yêu cầu bọn họ lúc này còn có thể nghĩa vô phản cố giúp mình.

Cuối cùng Thừa tướng cũng lên tiếng: "Hoàng thượng, lão thần cũng là vì Trần quốc tốt." "Nếu Trần quốc có thể có được một số đất đai của Huyền quốc, quốc gia chúng ta chẳng phải đã mở rộng rồi sao?" Lời Thừa tướng nói quả thật là đủ quang minh chính đại.

Nghe qua liền khiến người ta cảm thấy vô cùng buồn cười. "Ồ?

Như vậy nói ra trẫm còn phải cảm ơn ngươi sao?

Cảm ơn ngươi vì tất cả những gì ngươi đã làm cho Trần quốc." Hoàng thượng Trần quốc bị Thừa tướng chọc tức bật cười, châm chọc hỏi.

Các đại thần bên dưới cẩn thận nhìn Thừa tướng, trong mắt đều là vẻ bất đắc dĩ, đã đến nước này rồi Thừa tướng sao còn cứ khiêu khích Hoàng thượng?

Lúc này Thừa tướng chẳng lẽ không nên xin lỗi nhận lỗi với Hoàng thượng sao?

Sao Thừa tướng không nhận lỗi thì thôi, lại còn nói ra những lời như vậy, đây chẳng phải là cố ý khiến Hoàng thượng khó chịu trong lòng sao? "Thừa tướng, ngài bớt nói hai câu đi." Một đại thần có quan hệ tạm được với Thừa tướng, không nhịn được lên tiếng nói.

Chuyện đã đến nước này, Thừa tướng lại vẫn có thể nói ra những lời như vậy, thật không biết Thừa tướng rốt cuộc đang nghĩ gì.

Bất kể Thừa tướng nghĩ gì, hắn cũng không muốn quản nữa, bây giờ khiến Hoàng thượng nguôi giận mới là quan trọng nhất.

Nếu không Hoàng thượng tức giận, người xui xẻo nhất chẳng phải vẫn là bọn họ sao?

Thừa tướng liếc nhìn người vừa nói chuyện, nhíu mày có chút bất mãn.

Lời ông nói vốn là thật, sao lại không cho nói nữa? "Hoàng thượng…" "Câm miệng, trẫm không muốn nghe ngươi nói thêm dù chỉ một câu, từ hôm nay trở đi Thừa tướng cấm túc nửa năm, phạt bổng lộc một năm." Thừa tướng nghe vậy sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Hoàng thượng này rốt cuộc có ý gì?

Hắn làm như vậy có ý nghĩa gì không? "Hoàng thượng, lão thần có lời muốn nói." Thừa tướng nói với vẻ mặt lạnh tanh.

Hoàng thượng nghe vậy cười lạnh: "Sao?

Trần Tường có ý kiến gì về lời nói của trẫm không?

Hay là ngươi muốn trẫm tính sổ kỹ càng với ngươi?" Trong giọng nói của Hoàng thượng mang theo sự uy hiếp rõ ràng.

Lời này chỉ cần là người có não đều có thể nghe ra.

Thừa tướng đương nhiên cũng nghe ra, nhíu mày nhìn Hoàng thượng, trong tay hắn rốt cuộc có gì?

Chẳng lẽ những chuyện bọn họ làm, hắn thật sự đều biết hết rồi sao?

Nhưng mà không phải chứ, với tính cách của hắn như vậy, sao có thể biết tất cả những chuyện này? "Nhị Hoàng tử nghe lệnh." "Nhi thần có mặt." Từ khi Trần Húc khỏi bệnh liền bắt đầu lên chầu, khi Trần Húc lên chầu, người của phe Hoàng thượng đương nhiên là vui mừng, nhưng người của phe Thừa tướng bọn họ thì tức giận đến mức nào thì tức giận bấy nhiêu, chỉ trách Tô Ngọc xen vào việc của người khác.

Nếu không phải Tô Ngọc xen vào việc của người khác để đại phu đến chữa bệnh cho bọn họ, bây giờ Trần quốc này nói không chừng đã là thiên hạ của bọn họ rồi.

Lại sao có thể bị người khác chế ngự như vậy?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Thừa tướng liền vô cùng hối hận vì chỉ khiến bọn họ bị bệnh, chứ không trực tiếp chết đi cho rồi.

Nếu bọn họ chết đi thì Hoàng thượng bây giờ chính là cháu ngoại của mình.

Lúc đó ai còn dám nói không phải của ông?

Chỉ tiếc là bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội này rồi.

Thực sự là không còn cách nào nữa. "Trẫm lệnh cho ngươi mang người đi Huyền quốc cầu hòa, bất kể phải trả giá đắt như thế nào cũng phải giải quyết chuyện này." Hoàng thượng Trần quốc nhìn Trần

Húc nói.

Đối với chuyện này Trần Húc sớm đã biết rồi, cho nên cũng không mấy bất ngờ. "Vâng, nhi thần nhất định không phụ mệnh phụ hoàng, đạt thành hòa giải với Huyền quốc, làm sâu sắc thêm quan hệ hợp tác giữa hai nước." Trần Húc cung kính nói.

Những người cùng phe với Thừa tướng nhíu mày, đối với chuyện này ít nhiều có chút bất mãn: "Hoàng thượng không thể như vậy ạ." "Vậy các ngươi muốn trẫm nhìn Trần quốc hủy diệt trong tay các ngươi hay sao?

Hay là các ngươi có phương pháp nào tốt hơn hòa giải?

Nếu các ngươi có cách, trẫm sẽ không để Nhị Hoàng tử đi Huyền quốc." Hoàng thượng lạnh lùng nhìn bọn họ, khinh thường nói.

Hắn đúng là muốn cho bọn họ cơ hội này, nhưng bọn họ có tư cách đó sao?

Hay là bọn họ có bản lĩnh làm được chuyện như vậy?

Không có bản lĩnh thì đừng tùy tiện nói chuyện.

Nghe lời Hoàng thượng, tất cả mọi người đều bắt đầu trầm mặc không nói gì.

Đúng vậy, trừ hòa đàm ra, bây giờ dường như đã không còn cách nào tốt hơn nữa rồi. "Hoàng thượng, chuyện này…" Hoàng thượng Trần quốc lạnh lùng nhìn các đại thần: "Sao nào?

Trẫm đã cho các khanh cơ hội nói rồi, giờ thì các khanh có thể mở miệng được chưa?" Một câu nói của Hoàng thượng Trần quốc khiến các đại thần phản đối Trần Húc đi Huyền quốc đều im lặng. "Sao?

Giờ các khanh đều không có gì để nói sao?" Phùng lão gia tử thấy họ như vậy, đứng ra nói: "Không có khả năng giải quyết vấn đề, lại không cho Hoàng thượng phái Nhị hoàng tử đi giải quyết, các khanh muốn nhìn thấy Trần quốc diệt vong sao?" "Nhưng cho dù muốn làm việc này, cũng nên là Thái tử đi, Nhị hoàng tử đi, ít nhiều gì cũng có chút danh bất chính ngôn bất thuận." Một trong các đại thần không phục nói.

Nghe vậy, Phùng lão gia tử tức đến bật cười: "Chuyện này chính là do Thái tử gây ra, Thái tử đã đắc tội người của Huyền quốc rồi, các khanh nghĩ Hoàng thượng Huyền quốc còn cho hắn cơ hội nói chuyện sao?" "Từ khi nào mà các đại thần các khanh nói chuyện cũng không cần dùng đến đầu óc nữa vậy?" Phùng lão tướng quân chán ghét nói.

Khi mấy vị đại thần còn muốn nói gì đó, Phùng lão tướng quân liền cất tiếng: "Nếu các khanh là Hoàng thượng Huyền quốc, các khanh có để chuyện như vậy xảy ra không?" Một câu nói đơn giản khiến các đại thần ủng hộ Trần Vũ đều im bặt.

Chương 2169

Đúng vậy, nếu họ là Hoàng thượng Huyền quốc, e rằng họ sẽ không cho Trần Vũ bất kỳ cơ hội nói chuyện nào.

Để Trần Vũ đi đàm phán, e rằng chỉ là đổ thêm dầu vào lửa.

Các đại thần nhíu mày, không dám nói thêm nữa. "Không biết bảo vệ Trần quốc thì thôi đi, còn muốn kéo chân Trần quốc, các khanh làm đại thần như vậy cũng không biết để làm gì." Ông ấy thật sự quá thất vọng về những người này.

Ủng hộ ai đó thật sự quan trọng đến mức khiến họ bất chấp tất cả mọi thứ của Trần quốc sao?

Nghe vậy, Thừa tướng mặt mày tối sầm nhìn người trước mặt: "Phùng lão tướng quân nói vậy không đúng rồi phải không?" "Có gì mà không đúng?

Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Lúc các khanh để Thái tử đồng ý những chuyện này, có nghĩ đến nếu Huyền quốc không đồng ý thì sao không?" "Hơn nữa, từ trước đến nay Hoàng thượng đều chú trọng hợp tác với Huyền quốc, chưa từng nghĩ đến việc phá hoại quan hệ hợp tác giữa đôi bên, vì sao các khanh lại bất chấp ý nguyện của Hoàng thượng nhất định muốn hợp tác với người khác?" Phùng lão tướng quân đặt ra từng câu hỏi khiến Thừa tướng cứng họng.

Vấn đề này họ căn bản không thể nào trả lời hay giải thích được. "Lão tướng quân, chúng ta hiện tại không nói chuyện này." "Ồ?

Các khanh nói chúng ta hiện tại không nói chuyện này à?

Vậy thì các khanh thử nói xem, chúng ta muốn nói chuyện gì?

Nói chuyện các khanh nhân lúc Hoàng thượng bệnh tật không khỏe, làm trái ý Hoàng thượng kháng chỉ sao?

Hay là nói, chuyện lần này Hoàng thượng bị bệnh các khanh đã đuổi thái y đi?

Hay là, vì sao Hoàng thượng đột nhiên lại trúng độc?

Rốt cuộc là ai đã hạ độc Hoàng thượng?" Phùng lão tướng quân nhìn Thừa tướng trước mặt, ánh mắt sắc bén, từng lời từng chữ hỏi.

Mỗi vấn đề này đều không phải là vấn đề nhỏ, nhưng Thừa tướng lại không thể trả lời một câu nào.

Tay run run, Thừa tướng mặt khó coi nhìn Phùng lão tướng quân, sắc mặt âm trầm nói: "Lão tướng quân nói vậy có hơi quá rồi không?" "Quá sao?

Chẳng lẽ những vấn đề này trong lòng Thừa tướng chỉ là một số vấn đề có cũng được mà không có cũng chẳng sao?

Nếu vậy, thì coi như lão phu chưa nói gì." Những vấn đề này đều là những vấn đề lớn liên quan đến Hoàng thượng.

Vậy mà trong mắt Thừa tướng lại thành "hơi quá"?

Thừa tướng nghe Phùng lão tướng quân đào hố cho mình thì nhíu mày, sắc mặt cũng có phần khó coi.

Vấn đề này dù hắn trả lời thế nào cũng không được, cuối cùng đều sẽ bị người ta trách móc.

Thừa tướng cắn răng, vội vàng quỳ xuống đất, nhíu mày nói: "Hoàng thượng, lão thần tuyệt đối không có ý đó." "Vậy Thừa tướng nói xem ngài có ý gì?

Ngài rốt cuộc bất mãn chuyện gì?" Phùng lão tướng quân trực tiếp mở miệng hỏi khi Hoàng thượng không tiện nói chuyện.

Trong lòng Thừa tướng hận không thôi.

Hôm nay lão già này nhất định phải gây sự với hắn sao?

Hoàng thượng biết hiện tại chưa phải lúc đối phó với Thừa tướng và phe cánh, liền lên tiếng: "Được rồi, chuyện này giao cho Nhị hoàng tử đi xử lý, ai còn ý kiến thì đưa ra cách giải quyết hiệu quả nhất, Trẫm sẽ nghe theo các khanh, nếu không có cách nào thật sự hiệu quả, thì tất cả im miệng cho Trẫm, đừng ở đây làm bộ làm tịch nữa." Điều ông ấy ghét nhất chính là loại người không làm được việc nhưng vẫn còn kiêu ngạo.

Các đại thần bên dưới cúi đầu không dám nói gì.

Mặc dù họ không muốn Nhị hoàng tử đi xử lý chuyện này, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn sự việc diễn ra.

Trừ phi họ có thể nghĩ ra cách vẹn toàn.

Nhưng Hoàng hậu chỉ có một người con trai duy nhất là Thái tử, bốn vị hoàng tử còn lại đều là do Phùng quý phi sinh ra.

Mấy vị hoàng tử tình cảm rất tốt, họ không thể nào giúp Hoàng hậu được. "Bãi triều." Phía Hoàng hậu rất nhanh đã biết chuyện thượng triều, vội vàng cho người đi gọi Thừa tướng.

Tuy nhiên, lần này cung nữ lại khó xử nhìn bà: "Nương nương, e rằng không được ạ." "Không được?

Bổn cung muốn gặp phụ thân của mình mà cũng không được sao?" Hoàng hậu nghe vậy lập tức nổi giận, cực kỳ bất mãn với cung nữ đang nói. "Nương nương, không phải nô tỳ không đi, mà là Hoàng thượng đã hạ lệnh từ trước, không cho phép nam nhân bên ngoài tùy tiện vào hậu cung, nếu để Hoàng thượng biết được, phạt roi là chuyện nhỏ, quan trọng nhất có thể sẽ mất mạng ạ." Mọi người cũng rất lo lắng cuối cùng mình sẽ phải chịu kết cục như vậy, chỉ đành bất lực giải thích với Hoàng hậu.

Hoàng hậu kinh ngạc nhìn nha hoàn của mình: "Chuyện này là thật sao?

Là chuyện khi nào vậy?" "Chuyện này... là chuyện mấy hôm trước ạ, lúc đó chúng ta muốn thưa với Nương nương, nhưng chúng ta vừa định nói thì Nương nương đã cắt ngang lời chúng ta, không muốn nghe chúng ta nói tiếp." Đối với chuyện này, nha hoàn cũng rất bất lực.

Chỉ hy vọng Nương nương đừng đổ hết mọi chuyện lên đầu họ.

Hoàng hậu sắc mặt âm trầm, không nói gì nhiều, chỉ nhíu chặt mày, không biết đang suy nghĩ gì. "Người Phùng gia gần đây cũng không đến sao?" "Người Phùng gia không đến ạ." Điều nha hoàn không nói là, người Phùng gia rất ít khi đến hậu cung, hầu như không bao giờ đến.

Chỉ có Thừa tướng và phe cánh của ông ấy mới thường xuyên đến gặp Nương nương.

Đương nhiên, những lời này họ tuyệt đối không thể nói ra.

Nếu nói ra, Hoàng hậu không biết sẽ đối phó với họ thế nào.

Có đôi khi họ thật sự rất hâm mộ những người hầu hạ Phùng quý phi.

Những người đó hầu hạ Phùng quý phi căn bản không cần lo lắng mình sẽ trở thành bao cát trút giận bất cứ lúc nào.

Hoàng hậu nhíu mày nhìn nha hoàn mà mình mang từ nhà đến, bà rất rõ nha hoàn của mình không thể nào lừa dối bà. "Sao có thể chứ?

Hoàng thượng làm như vậy rốt cuộc là có mục đích gì?" Hoàng hậu nghiến răng nói.

Con trai tiện nhân Phùng quý phi đã khỏe rồi, không những khỏe mà còn được Hoàng thượng phái đi làm chuyện quan trọng như vậy.

Còn con trai bà thì lại bị Hoàng thượng ghét bỏ.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, liệu vị trí Thái tử của con trai bà còn có thể giữ vững được không?

Nha hoàn nhìn Hoàng hậu như vậy, do dự một lát rồi nói: "Nương nương, Huyền quốc đã chiếm mất năm tòa thành trì của Trần quốc rồi ạ." Sắc mặt Hoàng hậu lập tức thay đổi, đúng vậy, năm tòa thành trì của Trần quốc đã bị Huyền quốc chiếm mất, mà tất cả chuyện này đều là do bọn họ gây ra.

Chương 2170

Vì Trần Vũ đã mất đi mấy tòa thành trì, chuyện này Hoàng thượng chắc chắn sẽ không bỏ qua. "Các ngươi đi thăm dò thái độ của Hoàng thượng về chuyện này, sau đó quay lại báo cho bổn cung." Hai hàng nha hoàn cung nữ nhìn nhau, trong lòng có chút bất lực, chỉ đành mở miệng nói: "Vâng ạ." Chuyện này còn cần Hoàng thượng có thái độ gì nữa sao?

Thái độ của Hoàng thượng đối với họ vốn dĩ đã rất không tốt, giờ Thái tử lại gây ra chuyện như vậy, đây chẳng phải là...

Sau khi các cung nữ đều đi ra ngoài, một người bất lực lên tiếng: "Chúng ta phải làm sao đây?

Có cần đi thăm dò không?" "Cứ đi thăm dò một chút đi, thăm dò được bao nhiêu thì thăm dò, nếu không có cách nào thăm dò được, thì đó cũng không phải lỗi của chúng ta." Một tiểu thái giám trong số đó bất lực nói.

Kỳ thực chuyện này đã quá rõ ràng rồi.

Hoàng thượng đã để Nhị hoàng tử đi xử lý chuyện này rồi, sao lại không có suy nghĩ gì về Thái tử chứ?

Những chuyện mà Thái tử điện hạ đã làm thật sự đã quá đáng lắm rồi.

Nhưng ai cũng không thể ngờ, cuối cùng mọi chuyện lại thành ra thế này. "Đi thôi." Hoàng hậu ngồi trên ghế nhíu mày, sắc mặt có chút khó coi, nếu biết Hoàng thượng sau khi khỏe lại sẽ làm ra những chuyện này, đáng lẽ bà phải ra tay trực tiếp với Hoàng thượng ngay từ đầu, hà tất còn cho Hoàng thượng một cơ hội.

Giờ thì hay rồi, vì lúc đó bà mềm lòng, tất cả mọi chuyện đều đi theo hướng mà họ không thể chấp nhận được.

Nha hoàn bên cạnh thấy Hoàng hậu không vui như vậy, trong mắt đều là vẻ bất lực. "Nương nương, có những chuyện đã xảy ra rồi, chúng ta cũng không thể làm gì được nữa, giờ chỉ có thể nghĩ cách giảm thiểu tổn thất đến mức thấp nhất.

Hiện tại Thái tử điện hạ còn chưa về, nếu điện hạ trở về rồi, e rằng Hoàng thượng sẽ có lời muốn nói." Hoàng hậu đương nhiên biết ý của nha hoàn, chính vì biết ý nên trong lòng mới phức tạp.

Điều bà lo lắng nhất bây giờ vẫn là liệu Hoàng thượng có biết tất cả những chuyện họ đã làm hay không.

Nếu biết rồi, thì họ sẽ có kết cục thế nào?

Chuyện này bà còn không dám nghĩ đến.

Nếu chuyện bà đã làm với Nhị hoàng tử và Hoàng thượng bị phát hiện, e rằng cuộc sống của bà cũng sẽ không dễ dàng gì. "Nương nương không cần lo lắng." Nha hoàn nhìn Hoàng hậu như vậy, không nhịn được an ủi nói.

Hoàng hậu không nói gì.

Mọi chuyện đã đến bước này rồi, bà làm sao có thể không lo lắng chứ?

Nha hoàn dường như cũng nhận ra có điều không ổn, liền nói: "Nương nương, tức thì hiện tại có lo lắng thế nào thì chuyện cũng đã xảy ra rồi, chúng ta không thể bàn bạc chuyện này với Thừa tướng, Nương nương nếu cứ như vậy mãi, sau này phải làm sao?" Hoàng hậu nghe thấy nha hoàn nói cũng phải, chỉ đành gật đầu: "Bổn cung biết rồi." Trần Húc sau khi nhận được lệnh của Hoàng thượng, liền dẫn người cùng đi Huyền quốc.

Trên đường đi, vô tình gặp Trần Phi và Trần Vũ đang quay về.

Mặc dù biết Trần Húc sau này chắc chắn sẽ không sao, nhưng khi Trần Phi thấy người đứng trước mặt mình, và Trần Húc đã hồi phục như trước khi xảy ra chuyện, tâm trạng cậu ấy lập tức trở nên rất tốt.

Cậu chạy đến bên Trần Húc, nhìn khắp lượt anh: "Anh, anh khỏe rồi sao?

Không sao nữa sao?" "Đúng vậy, anh đã không sao rồi, điều này còn phải nhờ em tìm cho anh một đại phu tốt như vậy." Nếu không phải đệ đệ giúp tìm đại phu từ Huyền quốc về, e rằng anh ấy bây giờ vẫn còn như vậy. "Vậy thì tốt rồi, đúng rồi anh, bây giờ anh phải đi đâu vậy?" "Đi Huyền quốc, để đàm phán với Hoàng thượng Huyền quốc về việc hòa đàm." Lúc Trần Húc nói chuyện, không hề nhìn Trần Vũ bên cạnh một cái, nhàn nhạt nói với đệ đệ mình.

Trần Vũ nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, chuyện như vậy Trần Húc rốt cuộc có tư cách gì mà làm? "Tôi là Thái tử, chuyện này đáng lẽ tôi phải làm mới phải." Trần Vũ lúc này lên tiếng.

Nghe lời Trần Vũ nói, Trần Phi không nhã nhặn lườm một cái: "Trần Vũ, nếu huynh đi, huynh chắc chắn không phải đổ thêm dầu vào lửa sao?" "Trần Phi, đệ nói linh tinh gì vậy?" Hắn đi sao lại là đổ thêm dầu vào lửa? "Em nói linh tinh chỗ nào?

Huynh đã đắc tội hoàn toàn với Hoàng thượng Huyền quốc rồi, huynh còn mong có thể nhận được lợi ích từ tay Hoàng thượng Huyền quốc hay sao?

Đừng đến lúc đó đi rồi, không những không đạt được hòa đàm giữa hai nước, lại còn chọc giận Hoàng thượng Huyền quốc, như vậy, đến lúc đó Trần quốc sẽ thật sự bị hủy hoại hoàn toàn trong tay huynh." Trần Vũ này cũng không biết tự tin từ đâu ra, cho rằng hắn đi rồi thì chuyện này sẽ giải quyết được.

Trần Vũ rất muốn phản bác lời Trần Phi, nhưng nghĩ đến thái độ khác biệt của Huyền Phỉ Nhiên đối với hắn và Trần Phi, hắn có thể thấy, nếu lần này mình đi, có lẽ thật sự sẽ làm hỏng chuyện.

Nếu chuyện hỏng rồi, phụ hoàng tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho hắn.

Hắn không muốn làm chuyện như vậy.

Nhưng đây là cơ hội duy nhất để hắn lập công chuộc tội, nếu mất đi cơ hội này, thì...

Chỉ cần nghĩ đến những chuyện phải đối mặt sau khi trở về, Trần Vũ đã không muốn quay về nữa. "Hoàng huynh, lúc em ra ngoài phụ hoàng đã dặn dò rồi, nếu trên đường gặp các huynh, thì bảo huynh hãy nhanh chóng quay về." Trần Húc thông minh đến nhường nào?

Sao anh ấy lại không nhìn ra Trần Vũ muốn nhận nhiệm vụ lần này là vì lý do gì chứ?

Chẳng qua là muốn lợi dụng cơ hội này để sau khi trở về không bị phụ hoàng trừng phạt mà thôi.

Chỉ tiếc là, anh ấy làm sao có thể cho Trần Vũ cơ hội này chứ?

Lời này phụ hoàng tuy rằng không nói, nhưng cho dù phụ hoàng có ở đây cũng sẽ không vạch trần anh ấy.

Dù sao trong lòng phụ hoàng, Trần Vũ đã coi như hoàn toàn bị phế bỏ rồi. "Chuyện này không thể nào." "Hoàng huynh, vì huynh mà Trần quốc chúng ta đã mất đi năm tòa thành trì, sau này có lẽ còn nhiều hơn nữa, huynh nghĩ phụ hoàng có để huynh nhanh chóng quay về không?" Trần Húc nhìn Trần Vũ nửa cười nửa không hỏi.

Trần Vũ lập tức im lặng.

Đúng vậy, nếu đổi lại hắn là phụ hoàng, hắn cũng sẽ đưa ra yêu cầu như vậy.

Năm tòa thành trì, đó không phải là năm nơi nhỏ bé đơn giản, đó là năm tòa thành trì thật sự.

Chuyện này phụ hoàng chắc chắn sẽ rất tức giận.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt có thể tức giận của Hoàng thượng, hắn liền hoảng hốt.

Không biết mình nên làm thế nào cho phải.

Trần Phi đứng bên cạnh xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn, nói: "Hoàng huynh, xem ra huynh không thể tranh với anh của em được rồi, huynh chỉ đành nhanh chóng quay về thôi." Nghe vậy, Trần Vũ sắc mặt rất khó coi, chỉ đành rời đi trước.

Trần Húc lo lắng nhìn Trần Phi nói: "Em tự mình cẩn thận một chút." "Anh cứ yên tâm đi, em cũng không phải ai cũng có thể bắt nạt được đâu, càng không phải hắn nói muốn đối phó là có thể đối phó được." Trần Phi liếc nhìn bóng lưng Trần Vũ, hừ lạnh một tiếng nói.

Trần Húc bất lực lắc đầu, thôi vậy, đệ đệ này rốt cuộc là người thế nào, anh ấy trong lòng vẫn rất rõ. "Nếu đã như vậy thì em nhanh chóng quay về đi, mẫu phi cũng rất lo cho em." Trần Phi đã đi được một thời gian rồi, mẫu phi quả thật rất nhớ cậu ấy.

Chương 2171

"Em biết rồi, anh đi Huyền quốc sau phải cẩn thận một chút." Trần Húc nhướng mày nhìn đệ đệ mình, ngạc nhiên hỏi: "Vì sao phải cẩn thận một chút?

Chẳng lẽ Hoàng thượng Huyền quốc còn là một quái vật ăn thịt người sao?" Trần Phi suy nghĩ một lát rồi nói: "Cũng không phải vậy, người đó không những không phải quái vật ăn thịt người, mà còn rất dễ nói chuyện, lần này nếu không phải bọn họ quá đáng, e rằng người đó cũng sẽ không làm như vậy." Mấy quốc gia hiện giờ đều đang mất thành trì, tất cả chuyện này chẳng phải đều là lỗi của Trần Vũ và bọn họ sao? "Bọn họ thật sự đã yêu cầu Hoàng thượng Huyền quốc chia cắt một phần ba lãnh thổ của Huyền quốc sao?" Trần Húc cứ tưởng chuyện này đã bị phóng đại, nhìn Trần Phi hỏi.

Trần Phi gật đầu: "Anh nói không sai, quả thật là đã đòi một phần ba quốc thổ của Huyền quốc." "Mọi người đều biết Dụ Hòa quận của Huyền quốc, đó là quốc thổ của Lỗ quốc trước đây, bọn họ muốn Huyền quốc giao toàn bộ quốc thổ của Lỗ quốc cho mấy quốc gia chia nhau.

Anh, nếu là anh, anh sẽ làm chuyện này thế nào?" Trần Phi bất lực nhìn Trần Húc nói.

Trần Húc vẫn luôn nghĩ chuyện này có lẽ có yếu tố phóng đại, nhưng anh ấy không ngờ tất cả mọi chuyện lại đều là thật?

Trần Vũ và bọn họ rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Đó chính là quốc thổ của Lỗ quốc trước đây.

Khi Lỗ quốc chưa bị Huyền quốc chiếm đóng, nó chính là quốc gia lớn nhất, nói là một phần ba của Huyền quốc còn là nói ít đó.

Khẩu vị của những người này thật sự đủ lớn. "Anh, em nói cho anh nghe, khi em biết tin này em đã từng nghĩ có phải bọn họ điên rồi không." Nếu không điên thì sao lại nói ra những lời như vậy?

Trần Húc im lặng nhìn Trần Phi, lời này nói không sai, bọn họ quả thật đã điên rồi. "Lúc đó Hoàng thượng Huyền quốc và Tô Ngọc có thái độ thế nào?" "Chuyện này thì em không biết rồi, lúc đó em không đi, em nói với anh này, lúc bọn họ đi tìm Hoàng thượng Huyền quốc, em còn tốt bụng nhắc nhở Trần Vũ hai lần, kết quả hắn lại cho rằng em không muốn thấy hắn tốt, đối với chuyện này em còn có thể làm gì được chứ?" Trần Phi cảm thấy những gì mình nên làm đã làm rồi, nhưng Trần Vũ vẫn không nghe, cậu ấy cũng chẳng còn cách nào nữa.

Nghe lời đệ đệ nói, Trần Húc khẽ nhíu mày: "Lại còn có chuyện như vậy?

Trần Vũ này thật là không biết tốt xấu." Trần Phi không ngừng gật đầu, chẳng phải nói đúng rồi sao?

Thiếu gia cậu ấy cảm thấy Trần Vũ quá không biết tốt xấu. "Anh, phụ hoàng có suy nghĩ gì về chuyện lần này không?" Trần Phi tò mò hỏi.

Cậu ấy rất muốn biết phụ hoàng có tức giận về chuyện này không.

Nghe vậy, Trần Húc cũng không giấu giếm quá nhiều: "Sau khi hắn trở về, vị trí Thái tử này e rằng sẽ không giữ được nữa." Tin tức này đối với Trần Phi mà nói thì không thể nào vui hơn được nữa. "Vậy thì tốt quá rồi, vậy đợi anh từ Huyền quốc về, anh có phải sẽ trở thành Thái tử không?" Trần Phi đầy mong đợi nhìn Trần Húc.

Trần Húc tuy không nói nhưng biểu cảm của anh ấy đã nói lên tất cả. "Xem ra phụ hoàng cũng có ý này, đúng rồi, lúc phụ hoàng để anh đến Huyền quốc, các đại thần khác có đồng ý không?" "Đương nhiên là không đồng ý, bọn họ còn không muốn để Trần quốc yếu thế hơn Huyền quốc chứ." Nghe vậy, Trần Phi còn thiếu chút nữa là lườm đến tận trời.

Không có khí thế nói: "Bọn họ có thể nói ra những lời như vậy, xem ra cũng không thông minh lắm." Không hòa đàm với Huyền quốc chẳng lẽ lại trơ mắt nhìn Trần quốc diệt vong sao, bọn họ rốt cuộc nghĩ gì vậy? "Phụ hoàng nói thế nào?" "Cũng không nói gì nhiều, chỉ là để bọn họ giải quyết chuyện này, thì ông ấy sẽ không để anh đi Huyền quốc." Trần Húc nghĩ đến vẻ mặt của các đại thần lúc đó, anh ấy liền cảm thấy buồn cười.

Trần Phi hừ một tiếng: "Không cần nói cũng biết, em đã biết chắc chắn là người của tên Trần Vũ đó rồi." "Em nói không sai, quả thật là người của Trần Vũ, chính vì là người của hắn, phụ hoàng mới tức giận, lúc đó bọn họ không thể chống lại ý của phụ hoàng, liền muốn để Trần Vũ đi làm chuyện này, nhưng phụ hoàng cũng từ chối, cho rằng Trần Vũ chính là kẻ đầu sỏ gây họa của chuyện này, để hắn đi chẳng phải là đang gây sự với Hoàng thượng Huyền quốc sao?" Trần Phi đồng tình gật đầu: "Đúng vậy, xem ra sau này phải tìm vài người không tệ ra làm rồi." Những người này, từng người từng người một đều phải thay thế hết.

Loại người như bọn họ không xứng làm quan viên ở Trần quốc.

Loại người như vậy, rốt cuộc lấy đâu ra cái khí thế để nói những lời đó chứ? "Còn bên Thừa tướng thì sao?

Hắn ta không bàn bạc chuyện gì với Hoàng hậu sao?" Với tính cách của Hoàng hậu, không để bà làm gì e rằng không được. "Hoàng thượng không cho phép Thừa tướng nhập cung rồi, cho dù hắn có kế hoạch gì muốn nói với Hoàng hậu thì cũng vô dụng, vì phụ hoàng tuyệt đối sẽ không cho phép." Trần Húc trong mắt mang ý cười, nhìn đệ đệ mình nói.

Khi nghe lời này, Trần Phi vui mừng khôn xiết. "Thật là tốt quá rồi, xem ra phụ hoàng đã không muốn để bọn họ tiếp tục kiêu ngạo nữa." Trần Phi vui vẻ nói. "Là ý đó." "Vậy thì tốt rồi, anh về sau em sẽ xem xét các quan viên hiện tại, xem ai có thể dùng được, đợi anh về rồi chúng ta lại cùng phụ hoàng bàn bạc, tốt nhất là có thể thay thế toàn bộ người của Thừa tướng." Suy nghĩ của Trần Phi rất đơn giản, những người của Thừa tướng trong lòng đều chỉ muốn giúp Thừa tướng và phe cánh của ông ta.

Căn bản không nghĩ đến quyết định của họ có lợi gì cho Trần quốc.

Nếu đã như vậy, loại người như bọn họ cũng không cần giữ lại nữa.

Suy nghĩ của Trần Húc và Trần Phi là giống nhau: "Được, sau khi em về thì hãy bàn bạc chuyện này với phụ hoàng trước." Dù sao hiện tại phụ hoàng vẫn là Hoàng thượng của Trần quốc, nếu bọn họ làm động thái lớn như vậy mà không nói với phụ hoàng, trong lòng phụ hoàng sẽ không vui. "Anh cứ yên tâm đi, em chưa từng nghĩ sẽ tự mình làm chuyện này một mình." Trần Phi biết Trần Húc có ý gì.

Tuy phụ hoàng đối xử với bọn họ rất tốt, nhưng có những chuyện không thể làm thì họ cũng sẽ không làm.

Những gì cần bàn bạc với phụ hoàng thì vẫn phải bàn bạc rõ ràng, để tránh sau này gây ra những chuyện không đáng có. "Vậy thì tốt rồi, sau đó em về đi, anh cũng phải lên đường rồi." "Được, đúng rồi, Thái tử Huyền quốc đang ở biên quan, anh đến đó sau có thể đến gặp cậu ấy trước, con trai của Tô Ngọc cũng ở đó." Trần Húc kinh ngạc nhìn Trần Phi: "Nếu anh không nhầm thì đứa trẻ này mới bảy tuổi phải không?" "Đúng vậy, quả thật là bảy tuổi." Trần Húc cảm thấy có chút không thể tin nổi: "Bọn họ lại để một đứa trẻ bảy tuổi đi biên quan?

Rốt cuộc là nghĩ gì vậy?" "Chắc là muốn học hỏi một chút, Hoàng thượng Huyền quốc và Tô Ngọc trong việc nuôi dạy con cái thật sự rất lợi hại, em đã từng tiếp xúc với mấy người con trai của họ, mỗi người đều rất xuất sắc, huống chi là Huyền Hoằng Nghị lớn lên từ nhỏ cùng Ngọc Vương." Trần Phi rất khâm phục tài năng của Tô Ngọc. "Trước đây em từng muốn kết bạn với Tô Ngọc, nhưng Tô Ngọc hình như không coi trọng em." "Vì sao?" Đệ đệ của anh ấy cũng rất tốt, vậy mà Tô Ngọc lại không coi trọng sao?

Hai ngày sau, Huyền Phỉ Nhiên gặp Trần Húc, người đi cùng còn có Tô Ngọc.

Khi thấy Tô Ngọc, Trần Húc không khỏi có chút ngạc nhiên.

Đây chính là Ngọc Vương của Huyền quốc sao?

Trông anh ấy có vẻ quá trẻ rồi nhỉ?

Căn bản không giống một người đã gần ba mươi tuổi, nói anh ấy mới hai mươi cũng có người tin. "Đa tạ Ngọc Vương đã cứu mạng phụ hoàng và em." Trần Húc nhìn Tô Ngọc chân thành cảm ơn. "Chỉ là tiện tay thôi." Trần Húc cười cười không nói nhiều, nhưng anh ấy rất rõ, nếu là người khác căn bản sẽ không quan tâm đến sống chết của họ.

Đặc biệt là khi họ còn là người của địch quốc. "Bệ hạ Huyền quốc, mục đích chúng tôi đến đây lần này là để hòa đàm với Huyền quốc." Trần Húc nhìn Huyền Phỉ Nhiên chân thành nói. "Đây là thư tín phụ hoàng em nhờ em giao cho Hoàng thượng, kính xin Hoàng thượng xem qua." Trần Húc nhìn Huyền Phỉ Nhiên chân thành nói.

Lai Phúc đi tới nhận lấy thư tín trong tay anh ấy, đưa cho Huyền Phỉ Nhiên.

Huyền Phỉ Nhiên xem xong không nhịn được bật cười, xem ra Hoàng thượng Trần quốc cũng là một người thông minh. "Tiểu Ngọc, em cũng xem đi." Ánh mắt Trần Húc vô thức đặt lên người Tô Ngọc.

Chương 2172

Trong mắt Hoàng thượng Huyền quốc, Tô Ngọc vậy mà đã quan trọng đến mức này rồi sao?

Tô Ngọc đưa tay nhận lấy thư tín mà Lai Phúc đưa qua, đọc xong liền nhìn Trần Húc với vẻ không rõ ý: "Đây là ý của phụ thân huynh sao?" Trần Húc có chút không hiểu ý của Tô Ngọc, nhưng vẫn lên tiếng: "Vâng ạ." Tô Ngọc đầy ẩn ý nhìn Trần Húc: "Ồ?

Vậy sao?

Phụ thân huynh cũng có chút thú vị đấy." Trần Húc nghe lời Tô Ngọc nói có chút kinh ngạc: "Gì cơ?" "Nếu bổn vương không nhầm thì Trần Phi hẳn đã nói với các huynh về sự hợp tác giữa bổn vương và cậu ấy rồi." Tô Ngọc một tay chống cằm, tùy ý nói.

Trần Húc sững người, chuyện này anh ấy quả thật đã nghe phụ hoàng nói qua. "Chuyện này em quả thật đã nghe phụ hoàng nói qua." "Vì huynh đã nghe phụ hoàng huynh nói rồi, vậy thì huynh nên biết giao dịch giữa bổn vương và Trần Phi, cậu ấy đã cho chúng ta không ít khoáng sản, bổn vương và Hoàng huynh cũng đã hứa sẽ không đòi quốc thổ của Trần quốc, bây giờ các huynh lại chủ động dâng quốc thổ cho chúng ta, thật là thú vị đấy." Tô Ngọc nửa cười nửa không nói.

Trần Húc nghe vậy mới hiểu ra Tô Ngọc nói là chuyện này. "Phụ hoàng em chỉ cảm thấy nếu quốc gia chúng em cuối cùng đều được hoàn trả lại, sẽ gây phiền phức cho Huyền quốc các ngài, dù sao còn mấy quốc gia khác có quốc thổ cũng đã rơi vào tay Huyền quốc, làm như vậy không thích hợp." Trần Húc cân nhắc một lát rồi nói.

Nghe vậy, Tô Ngọc khẽ cười.

Không thể không nói, họ thật sự là những người thông minh.

Nếu quốc thổ của Trần quốc được hoàn trả lại, thì họ sẽ phải đối mặt với cảnh các quốc gia khác đến đòi lại quốc thổ của họ.

Anh ấy vốn dĩ đã có tính toán rõ ràng rồi.

Nhưng chuyện mà Trần quốc làm lại khiến anh ấy có chút ngạc nhiên. "Năm tòa thành trì xác định sẽ giao cho chúng ta sao?" Huyền Phỉ Nhiên lúc này lên tiếng hỏi. "Đương nhiên." Huyền Phỉ Nhiên thấy Trần Húc và bọn họ thật lòng, bèn nhìn Tô Ngọc nói: "Tiểu Ngọc, đã là Trần quốc bên này đưa ra quyết định rồi, vậy thì số khoáng sản Trần Phi đã đưa cho em trước đây cứ trực tiếp trả lại cho người ta đi." Tổng không thể vừa muốn thành trì của người ta lại không trả khoáng sản của người ta chứ?

Bọn họ còn chưa lòng dạ đen tối đến mức đó.

Tô Ngọc vô cùng miễn cưỡng gật đầu đồng ý: "Được thôi, nghe lời Hoàng huynh vậy." Huyền Phỉ Nhiên dịu dàng nhìn Tô Ngọc, kỳ thực có đôi khi Tô Ngọc thật sự là một người rất dễ nói chuyện. "Nguyên Bảo, ngươi quay về lấy số khoáng sản đó giao cho Thái tử Trần quốc." Tô Ngọc đối với số khoáng sản này kỳ thực căn bản không hề để tâm, quay đầu nhìn Nguyên Bảo bên cạnh dặn dò nói. "Vâng." Trần Húc đối với cách làm của Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên, trong lòng không khỏi có chút cảm khái, Hoàng thượng và Vương gia của Huyền quốc này thật sự rất khác biệt.

Bọn họ đối với những thứ đã có được hình như chẳng hề để ý chút nào.

Nếu đổi sang tay người khác, e rằng đã sớm giữ chặt lấy rồi, chứ sẽ không quản xem đó có phải là của mình hay không. "Các ngài thật sự rất khác biệt." Trần Húc không nhịn được lên tiếng nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Trần Húc: "Ồ?

Có gì khác biệt sao?

Chẳng phải đều có hai mắt một mũi sao?" "Thủ đoạn làm việc của các ngài, nếu là người khác, cho dù có chiếm được mấy tòa thành trì cũng sẽ không nghĩ đến việc trả lại số khoáng sản của Trần Phi cho chúng em." Trần Húc nghiêm túc nhìn hai người nói.

Tô Ngọc cứ tưởng anh ấy muốn nói chuyện gì, không ngờ lại chỉ vì chuyện này. "Ồ, hóa ra huynh muốn nói chuyện này à, đây là một chuyện đơn giản thôi mà, những thứ trong tay bổn vương và Hoàng huynh còn nhiều hơn các huynh tưởng rất nhiều, đã như vậy thì chúng ta hà tất phải cần chút đồ của các huynh chứ?" Tô Ngọc một chút cũng không khách khí nói.

Huyền Phỉ Nhiên đồng tình gật đầu, những năm nay thứ trong tay bọn họ quả thật đã nhiều lên.

Hơn nữa là nhiều đến mức người ngoài không thể tưởng tượng được.

Đối với mấy khoáng sản mà Trần Phi đưa, bọn họ quả thật chưa từng để mắt tới. "..." Trần Húc không biết nói gì nhìn Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên, hóa ra là vì bọn họ quá giàu có, nên căn bản mới không để ý chuyện này sao?

Anh ấy có thể nói đúng là không hổ danh là người của Huyền quốc sao? "Trần Húc, có một chuyện chúng tôi cần phải nói rõ với huynh, sự hợp tác mà chúng tôi đàm phán với huynh, nhất định phải là sau khi huynh trở thành Thái tử của Trần quốc mới có thể từng bước hứa hẹn, trước đó sự hợp tác này sẽ không có hiệu lực, trong lòng huynh chắc hẳn rất rõ." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Trần Húc lên tiếng nói.

Tô Ngọc đồng tình gật đầu: "Hoàng huynh nói không sai, chúng tôi không hề tin tưởng Trần Vũ và phe cánh của hắn." Trần Húc vô cùng bình tĩnh gật đầu: "Những điều các ngài nói em đều biết, sau khi về em sẽ nói chuyện này với phụ hoàng." "Rất tốt." "Em sẽ đi vào ngày mốt." Chuyện này vẫn phải lập tức về nói rõ với phụ hoàng.

Kẻo một số hợp tác đã đàm phán tốt đẹp với Huyền quốc lại thất bại.

Anh ấy không muốn mình phải đi công cốc một chuyến.

Huyền Phỉ Nhiên gật đầu: "Vậy thì không giữ huynh lại nữa." Sau đó, anh ấy viết hai phong thư đưa cho Trần Húc: "Hai phong thư này, một phong là gửi cho Tô Cửu, một phong khác là gửi cho Hoằng Nghị, huynh đến biên quan sau thì giao cho bọn họ, bọn họ sẽ biết phải làm gì." Trần Húc nhận được thư tín của Huyền Phỉ Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm: "Được, đa tạ Hoàng thượng." Huyền Phỉ Nhiên lắc đầu: "Không cần nói cảm ơn ta." Không lâu sau, Nguyên Bảo liền mang địa khế mà Trần Phi đã đưa trở về, tất cả đều là của Trần Phi. "Đây là đồ của đệ đệ huynh." "Đa tạ." Trần Húc nhận lấy nhưng không xem.

Anh ấy tin rằng Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đã nguyện ý trả lại thì sẽ không nghĩ đến việc dùng đồ giả để lừa gạt anh ấy.

Ở Huyền quốc chỉ ở lại năm sáu ngày, Trần Húc liền rời đi.

Vương Cẩn Hòa khi biết Trần Húc đã đi thì trong lòng có chút bất ngờ, quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh: "Anh ấy đi nhanh vậy sao?" "Chuyện cần làm đều đã làm xong rồi, anh ấy không đi thì ở lại đây làm gì?" Tô Ngọc nói lời này một cách đương nhiên, khiến Vương Cẩn Hòa trong lòng có chút bất lực. "Anh đúng là..." "Nhưng năm tòa thành trì này lại trực tiếp giao cho chúng ta sao?" Người Trần quốc này dường như cũng khá hào phóng.

Nếu cha mẹ thích con thì tại sao không thể ở lại với con thêm một thời gian rồi mới đi?

Con biết chú cũng muốn đưa cô đi chơi, nhưng vì Triệt Nhi với Hi Hi chúng nó còn nhỏ, chú mới không đi, là muốn đợi chúng nó lớn lên rồi mới đi.” Sâm Sâm thực ra rất thông minh, bình thường cái gì cũng nhìn rất rõ.

Nghe Sâm Sâm nói vậy, Vương Cẩn Hòa vừa không vui vừa có chút lo lắng: “Sâm Sâm, mẹ không có ý không thích con.” “Vậy tại sao cha mẹ không thể ở lại với con thêm một thời gian?” Sâm Sâm nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi một cách nghiêm túc.

Đừng tưởng nó là trẻ con mà có thể lừa dối, nó không tin những lời cô nói.

Vương Cẩn Hòa á khẩu, vấn đề này xem ra đúng là không có lời giải đáp.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, chăm chú nhìn anh, ý tứ rất rõ ràng, như thể đang hỏi bây giờ phải làm sao.

“Sâm Sâm, con có thấy đi cùng anh và chị vui không?” Tô Ngọc nhìn Sâm Sâm hỏi.

“Vui ạ.” Sâm Sâm gật đầu.

Thực ra nó thích đi cùng cô chú, vì bên cạnh cô chú có nhiều trẻ con, nó không cô đơn.

“Chính vì điều đó, mẹ con mới yên tâm để con ở đây.” “Nhưng khi ở cùng nhau, con vẫn muốn cha mẹ ở bên con nhiều hơn, cho dù có muốn đi chơi, đi trễ một chút không được sao?” Sâm Sâm ngơ ngác nhìn Tô Ngọc hỏi.

Đối với câu hỏi này, Tô Ngọc có chút không biết phải trả lời thế nào.

Tô Ngọc nhìn Tô Ngôn Triệt bên cạnh, cậu bé gật đầu: “Chú út, chúng ta đi đá cầu đi.” “Đi nào, chúng ta cùng đi.” Tô Cẩm Trần và Tô Minh Hiên cũng lên tiếng nói.

Tô Minh Hiên là từ nhỏ đã lớn lên cùng Bảo ca.

Chương 2173

Còn về Tô Cẩm Trần, mỗi lần gặp Tô Cửu, Tô Cửu đều sẽ cố gắng hết sức ở bên cậu bé, nên có chút không hiểu suy nghĩ của Sâm Sâm, nhưng thấy Sâm Sâm không vui, đương nhiên bọn họ cũng không thể bỏ qua như vậy, liền vội vàng lên tiếng nói.

"Được." Đợi mấy đứa trẻ đi rồi, Vương Cẩn Hòa cau mày nói: "Em đã nói Sâm Sâm dạo gần đây trông không vui lắm, em còn tưởng nó bị sao, không ngờ lại chỉ vì chuyện này." Tô Ngọc cũng không biết nói gì về cha mẹ vợ.

Nếu Sâm Sâm không yêu cầu cha mẹ ở bên nó nhiều hơn, thì chuyện này dễ giải quyết, nhưng Sâm Sâm đã bày tỏ mong muốn được ở bên cha mẹ nhiều hơn, vậy mà cha mẹ vẫn cứ đi.

Điều này khiến Tô Ngọc có chút không thể hiểu được.

Sâm Sâm cũng là do bọn họ nhìn lớn lên, hai năm nay lại là do tự mình dẫn dắt, tình cảm đương nhiên không giống nhau.

Cha mẹ vợ không nghĩ rằng giao con cho bọn họ là không cần ở bên cạnh nữa chứ?

Nhìn anh trai và Hoàng huynh xem, mỗi lần nhìn thấy con đều dành rất nhiều thời gian để ở bên Trần Nhi và Hoằng Nghị.

Chỉ lo tình cảm của bọn họ không tốt.

Kết quả đến chỗ cha mẹ vợ lại xảy ra chuyện như vậy.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương, Tô Ngọc bất đắc dĩ nói: "Chúng ta viết thư hỏi cha mẹ vợ xem sao." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu: "Được, chúng ta hỏi xem cha mẹ rốt cuộc nghĩ thế nào." Sau đó Vương Cẩn Hòa viết thư gửi cho Vương Đại Quý.

Vài ngày sau, Vương Đại Quý nhận được thư của Vương Cẩn Hòa.

Cố thị đứng bên cạnh nhìn Vương Đại Quý: “Có chuyện gì vậy?” “Em xem, Sâm Sâm cứ tưởng chúng ta không thích nó nữa.” Vương Đại Quý bất đắc dĩ nói.

Cố thị ngạc nhiên nhìn chồng mình, cúi đầu nhìn bức thư trong tay.

Đọc xong nhất thời không biết nói gì cho phải.

“Thằng nhóc thối này.” “May mà những thứ chúng ta cần tìm đều đã tìm thấy rồi, bây giờ về thôi.” Vương Đại Quý lên tiếng nói.

“Được.” Hai người thúc ngựa mang đồ đạc quay về.

Vài ngày sau cuối cùng cũng về đến Ngọc Vương phủ.

Khi về, Sâm Sâm đã theo Tô Cẩm Trần và mấy đứa bé đến nhà họ Tô chơi, không có ở nhà.

Vương Cẩn Hòa thấy hai vợ chồng về thì có chút ngạc nhiên: “Mẹ, cha mẹ về rồi.” “Con viết thư cho chúng ta nói chuyện như vậy, chúng ta làm sao không về được?” Vương Đại Quý dở khóc dở cười nói.

Tô Ngọc cau mày nhìn Vương Đại Quý: “Cha mẹ vợ…” “Sinh thần bảy tuổi của Sâm Sâm sắp đến rồi.” Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc sững người, đúng là như vậy.

“Sâm Sâm thích chơi cờ, chúng ta đi tìm vị đại sư chế cờ giỏi nhất, làm cho nó một bộ cờ, ai ngờ lại bị nó hiểu lầm.” Bọn họ chính là biết lần này Tô Ngọc sẽ ở kinh thành lâu hơn một chút, nên mới vội vàng trở về.

Mục đích chính là để ở bên Sâm Sâm nhiều ngày hơn.

Sở dĩ trước đó rời đi, là vì bọn họ tìm được một khối ngọc ấm rất lớn, định dùng ngọc ấm chế tạo một bộ cờ, ai ngờ lại bị đứa trẻ hiểu lầm.

Tô Ngọc hiểu ra gật đầu, thì ra là vì chuyện này.

Nghĩ như vậy hình như có thể chấp nhận được rồi.

"Vậy thì tốt, cha mẹ không thấy bộ dạng không vui của Sâm Sâm đâu." Vương Cẩn Hòa còn tưởng cha mẹ chỉ muốn chơi mà không cần con trai mình nữa.

"Nếu không phải Sâm Sâm thích ở bên cạnh các con, bên cạnh các con có nhiều trẻ con, chúng ta nhất định sẽ mang nó đi." Vương Đại Quý vừa buồn cười vừa lắc đầu nói.

Con trai thích nhất là đi theo Tô Ngọc, vì đi theo Tô Ngọc không chỉ học được nhiều thứ, mà bên cạnh còn có nhiều trẻ con có thể chơi cùng nó.

"Vậy thì tốt." Buổi chiều khi Sâm Sâm trở về thấy vợ chồng Cố thị có chút ngạc nhiên: "Mẹ, cha, sao cha mẹ lại về rồi?" "Con đoán xem chúng ta về làm gì?" Vương Đại Quý không nhịn được bắt đầu trêu chọc con trai mình.

Sâm Sâm liếc cha mình một cái: "Con không muốn biết." Vương Đại Quý nhướng mày nhìn con trai mình: "Thật sự không muốn biết?" Sâm Sâm lắc đầu: "Không muốn biết." "Ồ, thì ra có người không muốn biết sao?" Sâm Sâm không nói gì, thấy bộ dạng đó của nó, Vương Đại Quý quay đầu nhìn Cố thị bên cạnh nói: "Bà xã, hay là chúng ta tiếp tục đi chơi đi?" Nghe lời Vương Đại Quý nói, Sâm Sâm cau chặt mày, cuối cùng chọn cách quay người bỏ đi: "Tùy cha mẹ." Nhìn Sâm Sâm rời đi, Vương Đại Quý liền ngây người.

Ngơ ngác nhìn Sâm Sâm đã đi mất, tình huống này là sao?

Thằng bé thật sự không thèm để ý đến ông rồi sao?

Cố thị không vui liếc Vương Đại Quý một cái: “Anh xem, con trai giận rồi tự đi dỗ đi.” Tô Ngôn Triệt bất mãn nhìn Vương Đại Quý, đã về thì về đi, sao vừa về đã bắt nạt chú út?

Nó không thích ông ngoại nữa.

“Chúc anh may mắn.” Tô Ngọc ở bên cạnh hả hê nói.

Vốn dĩ khi Sâm Sâm nhìn thấy hai người, trong mắt còn mang theo sự vui mừng.

Ai ngờ Vương Đại Quý một câu nói liền khiến mọi chuyện tan biến.

Anh đưa tay xoa xoa thái dương: “Thằng nhóc thối này.” “Nó muốn làm gì vậy?” Cố thị không vui nhìn anh: “Anh tự mình bắt nạt con trai mình còn có ý tứ hỏi nó muốn làm gì?

Nếu anh không dỗ được con trai, thì cút vào thư phòng mà ngủ đi.” Tô Ngọc đồng cảm nhìn Vương Đại Quý, cha vợ thật đáng thương.

“Tiểu Ngọc, con đừng giúp anh ta.” Thấy Vương Đại Quý nhìn Tô Ngọc, Cố thị lập tức biết anh ta muốn làm gì, tự mình chọc giận con trai lại còn muốn con rể giúp đỡ?

Tên này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Bất kể Vương Đại Quý nghĩ gì, anh ta bây giờ thật sự khó chịu.

“Mau đi dỗ con trai đi.” Cố thị trừng mắt nhìn Vương Đại Quý không vui nói.

Con trai đã giận rồi, vậy mà còn có ý tứ ở đây sao?

Tô Ngọc vẻ mặt đồng cảm nhìn Vương Đại Quý.

Đối với chuyện này, anh cũng đành bó tay.

Chỉ có thể đồng cảm với cha vợ đại nhân một chút.

Vương Đại Quý vẻ mặt bất đắc dĩ, bất kể là vì con trai, hay là vì không phải ngủ thư phòng, anh ta cũng phải đi dỗ tiểu tổ tông trong nhà.

Sau khi Vương Đại Quý đi, Cố thị cũng đi theo.

Đợi mọi người đi rồi Tô Ngôn Triệt không vui nói: “Ông ngoại đáng đời.” Chú út vốn dĩ rất nhớ cha mẹ, kết quả tự mình tác oai tác quái.

Tô Minh Hiên tán đồng gật đầu: “Nói đúng.” Giải thích rõ ràng để ở chung không tốt hơn sao?

Cứ thích trêu chọc người ta.

Bây giờ thì hay rồi chứ?

Trực tiếp trêu chọc người ta quá đáng.

Cha mẹ bọn họ sao lại không chú ý một chút chứ?

Chương 2174

Tô Ngọc nhìn con trai mình và những đứa trẻ khác chê trách cha vợ mà dở khóc dở cười nói: “Được rồi, đó là trưởng bối của các con, không thể nói như vậy.” “Cha vẫn tốt, cha không như chú út, cha là người cha tốt nhất.” Tô Minh Hiên ở bên cạnh gật đầu: “Cha con cũng tốt, nếu cha con sinh thêm hai đứa em trai em gái nữa thì càng tốt.” Bảo ca vừa từ bên ngoài vào thì nghe thấy con trai nói vậy.

Anh đi qua bế con trai lên: “Con đã có bốn đứa em trai em gái rồi còn chưa đủ sao?” “Con không có em trai em gái của riêng mình, con cũng muốn có em trai em gái của riêng mình.” Tô Minh Hiên tủi thân nhìn Bảo ca nói.

Nhìn bộ dạng đó của Tô Minh Hiên, Bảo ca còn có thể nói gì.

Anh đưa tay xoa xoa đầu con trai: “Sau này rồi tính.” “Không mà, chú út nói rồi bảo cha mẹ sớm có con, như vậy có thể cùng nhau dạy dỗ.” Tô Minh Hiên trợn tròn mắt nhìn Bảo ca nói.

Nghe lời Tô Minh Hiên nói, Bảo ca quay đầu nhìn Tô Ngọc: “Thiếu gia, anh đã nói gì với trẻ con vậy?” “Không nói gì, chuyện này không phải ai cũng biết sao?” Tô Ngọc vẻ mặt kỳ lạ nhìn Bảo ca hỏi một cách khó hiểu.

Bảo ca bị Tô Ngọc làm cho á khẩu không nói được lời nào.

Vô cùng bất đắc dĩ nhìn Tô Ngọc.

“Thiếu gia, anh như vậy rất dễ bị đánh đó.” “Anh đánh thắng tôi sao?” “…” Bảo ca bây giờ thật sự không muốn nói chuyện với Tô Ngọc nữa rồi.

“Cha không phải đối thủ của chú út đâu.” Tô Minh Hiên đột nhiên lên tiếng nói.

Trong mắt Tô Minh Hiên, chú út của cậu bé là người lợi hại nhất.

Bảo ca khóe miệng co giật nhìn con trai mình: “Tôi lại kém cỏi đến vậy sao?” “Cha cũng rất lợi hại, chỉ là không lợi hại bằng chú út, chú út là người lợi hại nhất.” Tô Ngôn Triệt tán đồng gật đầu: “Đúng vậy, cha là người lợi hại nhất.” Vương Cẩn Hòa nhìn mấy đứa trẻ đều cùng nhau nói Tô Ngọc lợi hại, không nhịn được bật cười: “Chàng nghe bọn trẻ nói chàng lợi hại nhất, trong lòng chàng có suy nghĩ gì không?” “Rất có mắt nhìn.” Vương Cẩn Hòa liếc Tô Ngọc một cái, quả nhiên không nên mong đợi người này nói ra lời hay ý đẹp gì.

Cô mặt không biểu cảm đưa tay đẩy anh ra, Vương Cẩn Hòa không vui nói: “Em nghe chàng nói bậy.” “Không nói bậy, tôi nói thật đó, vốn dĩ bọn trẻ rất có mắt nhìn.” Bọn trẻ có mắt nhìn lại không cho bọn chúng nói sao?

Tiểu Hòa cũng quá nghiêm khắc rồi.

Không lâu sau, vợ chồng Vương Đại Quý dẫn Sâm Sâm đến.

Mặc dù Sâm Sâm vẫn còn hơi làm mình làm mẩy, nhưng có thể thấy, nó đã không còn giận như trước nữa.

“Không giận nữa sao?” Tô Ngọc nhìn Sâm Sâm cười hỏi.

Sâm Sâm liếc Vương Đại Quý bên cạnh một cái, lẩm bẩm nói: “Tạm thời không giận nữa.” Tô Ngọc cười khẽ, cha vợ thật đúng là xui xẻo.

Lại chỉ là tạm thời không giận nữa.

Vương Cẩn Hòa nhìn Sâm Sâm không nhịn được bật cười: “Sâm Sâm vẫn còn giận sao?” “Hừ.” Sâm Sâm kiêu ngạo hừ một tiếng.

Tô Ngọc đi đến trước mặt Sâm Sâm đưa tay xoa xoa đầu nó: “Nếu cha mẹ con muốn đưa con đi cùng, con có đi không?” “Con không đi đâu, con muốn chơi với Triệt Nhi và bọn chúng, cha con không biết chăm trẻ con đâu.” Sâm Sâm nói với vẻ vô cùng ghét bỏ.

Tô Ngọc trêu chọc nhìn Sâm Sâm: “Không ngờ Sâm Sâm chúng ta ghét bỏ như vậy sao?

Đã ghét bỏ rồi vậy chúng ta đừng cần họ nữa được không?” Sâm Sâm cứ thế nhìn Tô Ngọc, khiến Tô Ngọc cười không ngừng.

“Được rồi không trêu con nữa.” Sau khi vợ chồng Vương Đại Quý trở về, tâm trạng của Sâm Sâm cũng tốt lên rất nhiều.

Không còn giận nữa, cũng không còn tự giác ở một mình nữa.

Nhìn Sâm Sâm vui vẻ hơn rất nhiều, Vương Cẩn Hòa biết thằng nhóc này trong lòng vẫn nhớ cha mẹ.

Buổi tối Vương Tĩnh Vũ dẫn vợ con đến.

Con trai của bọn họ cũng đã ba tuổi rồi.

Nhìn thấy đột nhiên có nhiều ca ca như vậy, nó nghiêng đầu nhìn bọn họ: “Cha, nhiều ca ca quá.” Vương Tĩnh Vũ đưa tay xoa đầu con trai: “Các ca ca ít khi về kinh thành, nên con chưa gặp bao giờ, nhưng sau này con chắc sẽ ở chung một thời gian dài.” Đây là con trai của Vương Tĩnh Vũ, Mặc Nhi.

Vốn dĩ khi đứa trẻ hai tuổi anh đã định gửi đến chỗ Tô Ngọc nuôi dưỡng, chỉ là vợ anh nói đứa trẻ còn nhỏ, ba tuổi mới gửi đến.

Vương Tĩnh Vũ thấy vợ không nỡ xa con trai, cũng chỉ đành đồng ý.

Nhưng lần này Tiểu Hòa và Tô Ngọc trở về, chắc chắn sẽ yêu cầu bọn họ đưa đứa trẻ đi.

“Mặc Nhi, gọi cô cô, cô phụ.” “Cô cô, cô phụ.” Mặc Nhi gọi một tiếng non nớt.

Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc nhìn đứa trẻ trước mặt, Vương Cẩn Hòa thì vô cùng vui vẻ.

Nhưng biểu cảm của Tô Ngọc ít nhiều có chút khó tả.

Sau đó ánh mắt anh chuyển sang Vương Tĩnh Vũ: “Thật sự định để tôi đưa đi sao?” Vương Tĩnh Vũ nghiêm túc gật đầu: “Ừ, đứa trẻ ở bên em có thể học được nhiều thứ hơn là ở bên anh.” “Hơn nữa, các em cũng mỗi năm đều sẽ trở về mà.” Vương Cẩn Hòa cúi đầu nhìn thằng nhóc trước mặt: “Anh, anh đã nói với nó chưa?” “Đã nói rồi.” Mặc Nhi nghe lời cha và cô nói, biểu cảm có chút tủi thân.

Ánh mắt nhìn Vương Cẩn Hòa cũng mang theo vẻ đáng thương: “Cô cô, tại sao con phải đi cùng cô chú?” “Vì cô phụ là người thầy giỏi nhất, cha con muốn con học được nhiều thứ, nên mới muốn con đi cùng chúng ta.” Vương Cẩn Hòa nhẹ nhàng giải thích.

Mặc Nhi vẫn cảm thấy không vui: “Vậy tại sao không thể để cô phụ ở lại đây?” Như vậy nó sẽ không phải rời xa mẹ.

Văn Tư Đồng do dự một chút, nhìn Vương Tĩnh Vũ nói: “Chàng ơi, hay là chúng ta vẫn không để đứa trẻ đi Dụ Hòa quận nữa, ở đây chàng dạy dỗ đứa trẻ cũng vậy thôi.” “Hơn nữa, cha mẹ con mà biết đứa trẻ rời xa chúng ta cũng sẽ không vui đâu.” Mặc Nhi gần như là do mẹ của Văn Tư Đồng giúp đỡ nuôi lớn.

Mẹ cha cô ấy chỉ là về quê rồi, nếu đợi họ trở về thấy đứa trẻ không có ở đây sẽ không vui.

Mặc Nhi có tình cảm tốt hơn với cha mẹ của Văn Tư Đồng, ngược lại với ông nội Vương Đại Quý thì tình cảm không mấy tốt.

Nghe lời Văn Tư Đồng nói, Vương Đại Quý và Cố thị đều cau mày, có chút không đồng tình với cách nói của cô ấy.

“Khi chúng ta đến không phải đã nói rõ rồi sao?” Vương Tĩnh Vũ cau mày nhìn Văn Tư Đồng nói.

Bọn họ trước đó đã thương lượng xong rồi, chính vì đã thương lượng xong nên mới đề xuất với Tô Ngọc, nhưng bây giờ Văn Tư Đồng lại trước mặt Tô Ngọc mà đổi ý, cái này tính là gì?

Hơn nữa Mặc Nhi năm nay đã hơn ba tuổi rồi, cũng nên bắt đầu học vỡ lòng rồi, nhưng mẹ vợ cô ấy cứ nghĩ đứa trẻ còn nhỏ, nói gì cũng không chịu.

“Mẹ vợ cô ấy quá cưng chiều đứa trẻ rồi, vốn dĩ ba tuổi là tuổi nên bắt đầu học vỡ lòng mà họ cứ nói là nhỏ, bình thường làm sai chuyện cũng bênh vực nó, tiếp tục như vậy cô muốn con của chúng ta biến thành một công tử bột sao?” Vương Tĩnh Vũ bất mãn nhìn Văn Tư Đồng.

Nghe lời Vương Tĩnh Vũ nói, tâm trạng Văn Tư Đồng có chút không tốt.

Đồng thời cũng có chút chột dạ, vì những chuyện này đúng là mẹ cô ấy đã làm.

Họ nghĩ đứa trẻ còn nhỏ nên luôn bênh vực nó.

Làm sai chuyện cũng không cho Vương Tĩnh Vũ trừng phạt.

“Nếu cô không đồng ý cũng được, tôi sẽ để cha mẹ tôi ở lại đây chăm sóc đứa trẻ.” Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng bất mãn nói.

“Nhưng Mặc Nhi vẫn luôn là do mẹ tôi chăm sóc.” “Là họ chăm sóc, nhưng họ có nghiêm túc dạy dỗ đứa trẻ không?

Họ hoàn toàn là đang hại đứa trẻ.” Vương Tĩnh Vũ không nói chuyện này thì thôi, vừa nói đến chuyện này liền hoàn toàn tức giận.

Anh vẻ mặt bất mãn nhìn Văn Tư Đồng.

Vương Cẩn Hòa ngạc nhiên nhìn Vương Tĩnh Vũ và Văn Tư Đồng, sao lại cảm thấy giữa bọn họ hình như đã thay đổi rất nhiều.

Không giống như lúc mới cưới nữa.

Chương 2175

“Anh, chuyện này không cần vội vàng như vậy, sau này chúng ta vẫn sẽ ở đây một thời gian, đợi chúng ta đi rồi các anh chị hãy đưa ra quyết định cũng được.” Vương Cẩn Hòa không muốn tiếp tục nhìn hai người tranh cãi, vội vàng lên tiếng nói.

Nghe lời em gái nói, Vương Tĩnh Vũ cau mày không nói thêm gì nữa.

Còn Văn Tư Đồng cũng mím chặt môi không biết đang nghĩ gì.

Sau bữa ăn với không khí kỳ lạ, gia đình Vương Tĩnh Vũ rời đi.

Đợi mọi người đi rồi, Sâm Sâm lạnh nhạt hừ một tiếng nói: “Không muốn giao người cho cô phụ dạy dỗ, nói cứ như cô phụ thiếu gì ấy.” Nếu không phải con trai của anh trai, cô phụ mới không thèm giúp.

Chị dâu này cũng là người nông cạn.

Vương Cẩn Hòa vẫn cảm thấy có gì đó không ổn: “Mẹ, rốt cuộc ở giữa đã xảy ra chuyện gì mà lại thành ra như vậy?” Lúc họ cưới nhau tình cảm rõ ràng rất tốt mà?

Sao bây giờ anh trai lại có vẻ rất bất mãn với chị dâu.

Cố thị cau mày nói: “Đại khái là theo anh trai con đi phương Bắc mấy năm, lại tự mình làm chủ quen rồi thôi.” “Sau khi đứa trẻ ra đời, ta và cha con vốn định ở lại chăm sóc đứa trẻ, nhưng người ta không đồng ý, trực tiếp để mẹ cô ấy đến, một hai lần chúng ta cũng không nói gì, nhưng thời gian dài rồi, chúng ta cũng cảm thấy rất vô vị, nghĩ rằng cô ấy đã muốn làm vậy thì cứ thế đi.” Cố thị bất mãn nói.

Vương Cẩn Hòa như nghe thấy điều gì đó: “Mẹ nói họ không muốn để chúng ta nhìn đứa trẻ sao?” “Đúng vậy, sau này khi chúng ta về cùng ăn Tết, muốn ở bên đứa trẻ, nhưng cô ấy không muốn để đứa trẻ tiếp xúc quá nhiều với chúng ta, chúng ta nói muốn đưa đứa trẻ đi thì cô ấy liền đưa đứa trẻ đi, lấy lý do là đứa trẻ khó chăm.” Trước đây còn thấy cô con dâu này khá tốt, nhưng hai năm nay những việc cô ấy làm khiến Cố thị thất vọng.

“Nếu cô ấy vẫn một mực không đồng ý để đứa trẻ đi cùng các con, ta và cha con sẽ ở lại, chưa phân gia ta cũng chưa chết, cái nhà này vẫn là ta và bà nội con quyết định.” Cố thị lạnh nhạt hừ một tiếng nói.

“Gia đình họ muốn nuôi con của nhà ta thành nhị thế tổ, cũng phải xem ta và cha con có đồng ý không.” Cố thị lạnh lùng nói.

Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nói gì cho phải.

Chị dâu trước đây cô ấy rất coi trọng, bây giờ lại biến thành ra nông nỗi này, thật sự khiến người ta bất ngờ.

“Như vậy cũng được.” Đối với chuyện này Tô Ngọc thì không có gì muốn nói, mỗi người mỗi ý, chỉ xem sau này anh trai có thể làm được đến mức nào.

Quyền lực quả nhiên sẽ khiến một người thay đổi.

Sau khi Vương Tĩnh Vũ đưa Văn Tư Đồng về, liền bảo người của mình đưa Mặc Nhi xuống.

Nhìn sắc mặt khó coi của Vương Tĩnh Vũ, Văn Tư Đồng biết anh ấy đã giận rồi.

“Em chỉ là không muốn đứa trẻ rời xa chúng ta mà thôi.” Văn Tư Đồng cảm thấy mình làm vậy là đúng.

“Cô nghĩ mẹ cô ấy có thể dạy dỗ tốt đứa trẻ sao?” Từ trước đến nay Vương Tĩnh Vũ đều cho Văn Tư Đồng đủ mặt mũi, có những chuyện không nên nói anh ấy sẽ không nói.

Nhưng bây giờ những việc Văn Tư Đồng làm khiến anh ấy quá thất vọng rồi.

“Em…” Văn Tư Đồng muốn nói có thể, nhưng cô ấy cũng biết mẹ mình căn bản không làm được.

“Đây không phải còn có anh sao?” Nghe lời Văn Tư Đồng nói, Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng cười một tiếng: “Tôi đã nói ba lần trở lên là muốn dạy vỡ lòng cho đứa trẻ rồi, mẹ cô ấy nói thế nào?

Bà ấy lại có thái độ ra sao?” Văn Tư Đồng lập tức im lặng, mỗi lần Vương Tĩnh Vũ nói muốn dạy vỡ lòng cho đứa trẻ thì mẹ cô ấy đều sẽ vô cùng không vui, nói anh ấy một chút cũng không biết thương con mình.

“Con của gia đình cô thì các người dạy dỗ thế nào là chuyện của các người, nhưng nó là con của nhà họ Dư tôi, tôi tuyệt đối sẽ không để nó bị cưng chiều thành một kẻ cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết là đồ bỏ đi.” Một hai năm nay Vương Tĩnh Vũ vô cùng bất mãn với cha mẹ vợ.

Anh ấy thật sự không biết họ rốt cuộc nghĩ gì.

Làm như vậy căn bản không phải vì tốt cho đứa trẻ, đây căn bản là đang hại đứa trẻ.

“Lời anh nói có vẻ nghiêm trọng rồi đó?” “Có nghiêm trọng hay không cô tự mình biết rõ, còn một chuyện nữa, cô và mẹ cô ấy không cho Mặc Nhi tiếp xúc với cha mẹ tôi là vì lý do gì?” Vương Tĩnh Vũ ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng lập tức có chút chột dạ: “Em nào có không cho họ tiếp xúc chứ?” “Khi một tuổi, cha mẹ tôi từ bên ngoài trở về, nói muốn ở cùng chúng ta giúp chúng ta chăm sóc đứa trẻ, cô nói thế nào?

Sau đó hai năm cha mẹ tôi trở về muốn gần gũi với cháu trai mình một chút, còn chưa được một nén hương thì cô đã đưa đứa trẻ đi rồi, tại sao lại như vậy?” Trước đây anh ấy không nói không có nghĩa là anh ấy thật sự không biết gì.

Văn Tư Đồng thấy anh ấy nói thật, liền chột dạ cúi đầu.

Cô ấy đúng là đã làm như vậy.

Vì mẹ cô ấy nói sau này tất cả mọi thứ của nhà họ Dư đều là của con trai cô ấy, họ nhất định phải để đứa trẻ gần gũi với họ.

Còn về ông bà thì mối quan hệ vừa phải là được.

Lúc đó cô ấy cũng không muốn, nhưng sau này không biết sao lại nghe lời mẹ mình.

“Hôm nay tôi sẽ đặt lời ở đây, bất kể các người có đồng ý hay không, bất kể cha mẹ tôi có vui hay không, tôi cũng sẽ để em rể đưa đứa trẻ đi, nếu cô không muốn người ta đưa đi cũng được, cha mẹ tôi sẽ trở về ở, cô đừng quên chúng ta chưa phân gia, người làm chủ gia đình vẫn là mẹ tôi và bà nội tôi.” Vì ông bà và cha mẹ đều đi du ngoạn, khi ở phương Bắc Văn Tư Đồng lại tự mình làm chủ mấy năm, điều này khiến Văn Tư Đồng hoàn toàn thay đổi.

“Tôi biết mẹ cô ấy đã nói gì với cô, không phải chỉ muốn nắm gia đình chúng ta trong tay sao?

Nhưng các người cũng đừng quên, mẹ tôi là người dễ nói chuyện không sai, nhưng tôi là con trai độc nhất trong nhà, khi mẹ tôi chưa giao quyền thì người làm chủ gia đình vẫn là mẹ tôi.” Lần này Vương Tĩnh Vũ thật sự đã giận rồi.

Chung sống với Vương Tĩnh Vũ nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Văn Tư Đồng thấy Vương Tĩnh Vũ giận.

Ngây ngốc nhìn Vương Tĩnh Vũ, Văn Tư Đồng nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ có thể trơ mắt nhìn anh ấy rời đi.

Văn Tư Đồng ngồi sụp xuống ghế, ánh mắt có chút hoảng hốt, Vương Tĩnh Vũ nói không sai, cái nhà này vẫn là mẹ chồng làm chủ, những năm nay cứ tưởng mẹ chồng không quản chuyện của bọn họ, khiến cô ấy và mẹ cô ấy đều có chút kiêu ngạo.

Bây giờ Vương Tĩnh Vũ nói như vậy, cô ấy liền hoàn toàn ngây người.

Mẹ cô ấy cũng không có ở đây, cô ấy cũng không biết phải làm sao cho phải nữa.

Vương Tĩnh Vũ vẫn luôn rất tin tưởng Văn Tư Đồng, nhưng những việc cô ấy làm thật sự quá đáng, quá khiến người ta thất vọng rồi.

Ngày hôm sau Vương Tĩnh Vũ xin nghỉ một ngày ở nha môn, sau khi tan triều trở về liền dẫn đứa trẻ ra ngoài.

Văn Tư Đồng thức dậy sau đó đi tìm đứa trẻ mới biết đứa trẻ đã bị Vương Tĩnh Vũ đưa đi rồi.

Vương Tĩnh Vũ đưa đứa trẻ đi cũng không làm gì nó, chỉ là đi xem những công tử bột bị cưng chiều hư hỏng mỗi ngày đều làm gì, xem xong lại dẫn nó đi xem bọn chúng cuối cùng sẽ có kết cục ra sao.

Khi nhìn thấy những người đó bị đánh, sắc mặt Mặc Nhi đều trắng bệch.

Rốt cuộc cũng chỉ là một đứa trẻ ba tuổi.

“Bọn chúng chính là vì gia đình quá cưng chiều, cái gì cũng không học nên cuối cùng trở nên vô pháp vô thiên, thành ra bộ dạng này, Mặc Nhi cũng muốn cuối cùng mình biến thành như vậy sao?” Vương Tĩnh Vũ nói với giọng điệu vô cùng bình tĩnh.

Nghe lời Vương Tĩnh Vũ nói, Mặc Nhi vô thức lắc đầu.

“Con không muốn.” Nó không muốn bị đánh, nó không muốn biến thành bộ dạng kỳ lạ đó.

“Vậy cha đưa con đi xem các ca ca luyện võ và học tập có được không?” Vương Tĩnh Vũ nhìn đứa trẻ như vậy cười hỏi.

“Được.” Lần này Mặc Nhi dường như không còn phản đối việc học nữa.

Khi nó đến, mấy đứa trẻ vẫn chưa kết thúc buổi luyện tập sáng nay.

Chương 2176

Chúng vẫn đang tập võ.

Mặc Nhi nghiêng đầu nhìn Tô Cẩm Trần và Tô Minh Hiên hai người luyện võ đều có bài bản, lập tức có chút ngại ngùng.

Nó cũng lớn chừng đó, nhưng bây giờ cái gì cũng không biết làm.

Sau khi luyện võ xong là học cầm, kỳ, thư, họa.

Nhìn thấy bọn chúng phải học nhiều thứ như vậy, Mặc Nhi ngạc nhiên hỏi: “Cha, các ca ca phải học nhiều thứ như vậy sao?

Tại sao?” “Vì các ca ca không muốn dựa dẫm vào cha mẹ để sống.” “Cha mẹ của bọn chúng đều là những người lợi hại hơn cha, nhưng bọn chúng vẫn học tập nghiêm túc như vậy, vì bọn chúng đều biết cha mẹ không thể dựa dẫm cả đời.” Mặc Nhi cau mày nhìn cha mình, thật sự là như vậy sao?

“Con nghĩ cha sẽ lừa dối con sao?” Mặc Nhi suy nghĩ một chút khẽ lắc đầu: “Không ạ.” “Đúng vậy, cha sẽ không lừa dối con, cho nên đây đều là sự thật, còn về con chỉ cần nghĩ xem muốn làm gì, tự mình lựa chọn đi.” Vương Tĩnh Vũ hôm qua thật sự rất giận.

Con trai bị họ nuôi dưỡng đến mức không có chút tiến thủ nào, hơn nữa lại không chịu được khổ.

Đứa trẻ như vậy sau này phải làm sao?

Bây giờ nhìn thấy đứa trẻ như vậy, anh ấy liền biết đứa trẻ vẫn chưa bị nuôi phế hoàn toàn vẫn còn cơ hội.

“Cha muốn con đi cùng cô chú nghe lời cô phụ dạy bảo, đó là vì cha không hy vọng con có một ngày biến thành một công tử bột, chỉ biết gây chuyện thị phi, cuối cùng còn làm hại chính mình và gia đình.”

“Cha cũng không yêu cầu con phải lợi hại đến mức nào, chỉ cần con lớn lên có khả năng sinh tồn là đủ rồi, chứ không phải sau khi không có những người như chúng ta, con cái gì cũng không làm được, con có hiểu ý cha không?” Lời Vương Tĩnh Vũ nói đối với Mặc Nhi mà nói vô cùng khác biệt.

Vì trước đây bà ngoại bọn họ đều nói với nó tất cả mọi thứ trong nhà đều là của nó.

Cho dù nó cái gì cũng không làm đều được, nhưng bây giờ xem ra hình như không phải như vậy.

Nó nghiêng đầu nhìn cha mình, sự nghiêm túc trong mắt anh ấy không giống như diễn kịch.

Không biết tại sao, Mặc Nhi lúc này ý thức được hình như cha mới là người thật lòng hy vọng nó tốt.

Còn bà ngoại bọn họ đều không phải.

“Cha, con biết rồi.” “Hôm nay ở nhà cô cô chơi với ông bà được không?” “Được.” Mặc Nhi không nghĩ ngợi gì mà đồng ý ngay.

Vương Tĩnh Vũ dẫn đứa trẻ đi tìm vợ chồng Cố thị.

“Mẹ, con còn có việc phải làm, Mặc Nhi hôm nay sẽ ở cùng cha mẹ.” Cố thị nhướng mày nhìn con trai mình, sau đó cười gật đầu: “Được, con có việc thì cứ đi làm đi, đứa trẻ sẽ ở cùng chúng ta.” “Con cảm ơn mẹ.” Sau đó cúi đầu nhìn Mặc Nhi bên cạnh: “Ngoan ngoãn nghe lời ông bà nhé.” “Được.” Mặc Nhi và vợ chồng Cố thị không quá quen thuộc, lúc đầu không muốn ở cùng họ, nhưng sau đó thì muốn.

Hơn nữa còn ở chung rất tốt.

Nó phát hiện ông bà rất lợi hại.

Lợi hại hơn ông bà ngoại của nó.

Cố thị nhìn cháu trai quấn quýt bên chồng, trong mắt mang theo ý cười.

Xem ra đứa trẻ này vẫn chưa bị dạy hư hoàn toàn, may mà bọn họ phát hiện sớm, nếu không đứa trẻ đã bị hư hỏng rồi.

“Ông nội, chú út tại sao lại lợi hại như vậy?” Buổi tối Mặc Nhi đi cùng Vương Đại Quý chơi cờ với Sâm Sâm, thấy Sâm Sâm lợi hại như vậy liền kinh ngạc hỏi.

“Vì chú út con đi theo cô phụ con học tập, nên mới lợi hại như vậy, khi nó lớn chừng con thì ông nội cũng rất cưng chiều, sau này theo cô phụ con học tập rồi mới trở nên lợi hại như vậy, thế nào, con có muốn giống chú út không?” Vương Đại Quý cúi đầu nhìn đứa trẻ trong lòng cười hỏi.

Mặc Nhi vội vàng gật đầu: “Con muốn, con muốn.” Nó cũng muốn lợi hại giống chú út.

Chú út thật sự rất lợi hại a.

Sâm Sâm liếc Mặc Nhi một cái, hôm nay nó nhìn thuận mắt hơn nhiều.

Ở đây một ngày, Mặc Nhi phát hiện, nhà cô chú vui hơn nhà nó nhiều.

Hơn nữa còn có rất nhiều ca ca chơi cùng nó, những ca ca này đều rất lợi hại.

Nó chính là đứa kém cỏi nhất.

Nó không muốn như vậy, nó cũng muốn lợi hại giống các ca ca. "Ông nội, cháu cũng muốn đi theo dượng, cháu cũng muốn học tập cùng dượng, cháu cũng muốn trở nên lợi hại giống như chú út và các anh." Mặc Khiên nắm tay ông nội, nghiêm túc nói. "Được, vậy hôm nay ở lại đi, ngày mai bắt đầu theo dượng con học tập, nhưng một khi đã bắt đầu thì không được bỏ cuộc đâu đấy." Ông lo lắng Mặc Khiên mới ngày đầu đã nản chí.

Mặc Khiên nghiêm túc lắc đầu: "Cháu sẽ không bỏ cuộc đâu." "Được." Buổi tối, Mặc Khiên ngủ cùng chú út Mạch Sâm.

Trước khi ngủ, Mặc Khiên nói: "Nếu chú út biết nhà dượng vui như vậy, ông bà nội tốt như vậy, cháu mới không thèm đến nhà ông bà ngoại." "Không thích à?" Mạch Sâm quay đầu nhìn đứa trẻ bên cạnh. "Cũng không phải không thích, chỉ là bà ngoại luôn nói với cháu mấy lời đó, trước đây nghe thì không cảm thấy gì, chỉ là sau khi ở chung với ông bà nội, cháu phát hiện cháu thích ông bà nội hơn." Mặc Khiên cũng không nói rõ được là vì sao, nhưng cậu bé chính là thích ông bà nội.

Cũng thích cả nhà cô nữa. "Vậy sau này cháu cứ đi theo mọi người, con cháu nhà họ Vương chúng ta tuyệt đối không thể làm một phế vật ăn no chờ chết, biết chưa?" Mạch Sâm đối với người nhà họ Văn cũng có chút bất mãn.

Họ đã nhồi nhét cái gì vào đầu một đứa trẻ vậy chứ? "Vâng ạ." Hai đứa trẻ nói chuyện một lúc rồi ngủ thiếp đi.

Trong khi đó, Văn Tư Đồng nhìn Vương Tĩnh Vũ đang ngồi bên cạnh: "Tại sao anh không đón con về?" "Để con bồi dưỡng tình cảm với ông bà nội một chút, sao thế?" Vương Tĩnh Vũ lạnh nhạt hỏi.

Anh rất rõ cha mẹ mình và các cháu là người như thế nào, chỉ cần ở bên đó chơi, con trai chắc chắn sẽ thích cha mẹ anh. "Anh biết rõ em luôn mang Mặc Nhi theo bên mình mà." Văn Tư Đồng vô cùng bất mãn nói.

Nghe vậy, Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng một lúc lâu mới mở miệng: "Trước đây em luôn không cho cha mẹ anh tiếp xúc với con, bây giờ anh định để ông cháu họ tụ họp vui vẻ, như vậy mà em cũng không đồng ý?" Văn Tư Đồng nhất thời không biết phản bác thế nào.

Thấy cô như vậy, Vương Tĩnh Vũ cười châm chọc: "Anh vẫn luôn cảm thấy em là một cô gái tốt, ít nhất là mấy năm anh cưới em đều như vậy.

Nhưng anh không ngờ mới có mấy năm, em lại biến thành cái dạng này." "Khi em mới gả vào nhà anh, cha mẹ anh có đối xử tệ với em nửa phần nào không?" "Em vì tai nạn mà bị thương thân thể, mãi không mang thai, cha mẹ anh có tỏ ra bất mãn với em chút nào không?" "Em không cho họ gần gũi với cháu, cha mẹ anh có tỏ ra phẫn nộ với em nửa phần nào không?" Ba câu hỏi liên tiếp khiến Văn Tư Đồng có chút xấu hổ vô cùng.

Quả thực đó là những việc họ chưa từng làm. "Em xem, cha mẹ anh chưa từng đối xử tệ với em dù chỉ một chút, nhưng tại sao em lại đối xử với họ như vậy?

Họ coi em như con gái ruột, còn em thì sao?

Nghe mẹ em nói vài câu đã làm ra những chuyện như thế, em làm vậy không thấy thẹn với lương tâm à?" Vương Tĩnh Vũ ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng.

Đã mở lời rồi thì anh sẽ nói rõ ràng với cô.

Văn Tư Đồng sắc mặt trắng bệch nhìn chồng mình, nhất thời không biết nên nói gì. "Em..." Nghĩ kỹ lại thì chuyện này đúng là lỗi của cô.

Chương 2177

Cha đã nói với cô đừng làm như vậy, nhưng mẹ không đồng tình, cảm thấy Vương Tĩnh Vũ làm quan, tiền bạc trong nhà khi chia gia tài chắc chắn phải để lại cho chú em chồng mới mấy tuổi đầu kia.

Lúc đó cô nghĩ sẽ không như vậy, nhưng nghe mẹ nói nhiều, cô cũng bắt đầu thấy có khả năng đó.

Quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ bên cạnh.

Mấy năm nay tuy anh bận rộn công việc nhưng đối xử với cô thực sự rất tốt.

Rốt cuộc cô đã làm gì mà lại đi phòng bị chồng mình như vậy? "Anh, xin lỗi, em biết sai rồi." Văn Tư Đồng nhìn Vương Tĩnh Vũ, trong lòng khó chịu nói.

Vương Tĩnh Vũ khẽ thở dài: "Anh biết trong lòng mẹ em nghĩ gì, nhưng mấy năm nay tiền lời Tiểu Hòa chia cho chúng ta, cho dù chúng ta không làm gì, cho dù cha mẹ thực sự để lại tất cả cho Sâm Sâm, thì gia đình mình cũng có thể cơm áo không lo." Anh hiện tại thực sự không thiếu tiền.

Mỗi năm bên chỗ em gái ít nhất cũng có mấy chục vạn lượng tiền chia lãi.

Có số tiền đó, anh còn lo lắng cái gì? "Em biết rồi." "Sau này những lời mẹ em nói, cái nào nghe được thì nghe, không nghe được thì đừng nghe.

Đừng lúc nào cũng nghĩ nhà mình là thân thích của Ngọc Vương thì có thể muốn làm gì thì làm.

Anh nói cho em biết, chuyện đó là không thể nào.

Nếu nhà chúng ta làm chuyện gì tày trời sai trái mà để Tô Ngọc biết được, cậu ấy nên làm thế nào vẫn sẽ làm như thế, sẽ không cho chúng ta bất kỳ cơ hội nào đâu." Vương Tĩnh Vũ nhìn cô nghiêm túc nói.

Nghe vậy, Văn Tư Đồng nghĩ đến con người của Tô Ngọc liền trầm mặc.

Trước đây mẹ cô cậy vào thân phận thông gia với Vương gia để làm một số chuyện, sau khi bị cha phát hiện đã trừng phạt bà một trận, thậm chí còn phải đi khắc phục hậu quả mới giấu nhẹm được chuyện này đi.

Lúc đó mẹ còn phàn nàn với cô, cảm thấy cha làm vậy là quá đáng.

Khi ấy cô cũng nghĩ như vậy, thậm chí còn đi hỏi cha vấn đề này.

Khi cô biết rõ mọi chuyện mới hiểu mục đích cha làm vậy là vì cái gì.

Hóa ra bên phía cha đã sớm biết Vương gia là người như thế nào, cũng không phải ai cũng có thể lợi dụng danh tiếng của Vương gia.

Cho nên lần đó cha mới tức giận như vậy. "Anh à, em biết rồi." "Mấy ngày này cứ để Mặc Nhi đi theo ông bà nội đi, có Sâm Sâm ở đó, qua một thời gian nữa em sẽ thấy, con trai chúng ta tuyệt đối sẽ thay đổi lớn." Vương Tĩnh Vũ vô cùng tự tin về điều này. "Được, ngày mai em sẽ đi xin lỗi cha mẹ." Đều là lỗi của cô mới khiến mọi chuyện thành ra thế này. "Được, em đi đi." Nếu cha mẹ có thể hàn gắn quan hệ với Tư Đồng, anh đương nhiên là vui mừng.

Sáng sớm hôm sau, lúc Mạch Sâm tỉnh dậy cũng gọi Mặc Khiên dậy theo.

Tuy có chút không tình nguyện, nhưng biết phải dậy tập võ, Mặc Khiên vẫn bò dậy.

Tô Ngọc nhìn thấy Mặc Khiên cũng có mặt thì không hề ngạc nhiên.

Để Triệt Nhi và mấy đứa lớn tự luyện võ, anh thì dạy dỗ ba nhóc tì nhỏ, đặc biệt là Mặc Khiên.

Lúc mới bắt đầu, Mặc Khiên có chút không trụ nổi.

Tô Ngọc cũng không làm khó cậu bé, làm xong mấy bài cơ bản nhất liền cho cậu nghỉ ngơi. "Tự mình hoạt động một chút trước đã, đừng ngồi xuống ngay, như vậy không tốt cho cơ thể." Tô Ngọc nhìn Mặc Khiên đang định ngồi xuống liền dặn dò.

Nghe lời Tô Ngọc, Mặc Khiên bắt đầu đi lại quanh đó, đợi đến khi không còn khó chịu nữa mới đứng bên cạnh nhìn mọi người tập võ.

Đợi xem xong mới đầy mong đợi hỏi Tô Ngọc: "Dượng ơi, cháu phải mất bao lâu mới có thể lợi hại như vậy ạ?" "Phải mất vài năm đấy, dù sao các anh chị của cháu cũng đã luyện công mấy năm rồi." Hôm nay Mặc Khiên rất biết cách làm người khác yêu quý.

Ít nhất cũng khiến anh cảm thấy đứa trẻ này cũng không tệ.

Luyện võ xong, Tô Ngọc dẫn bọn trẻ đến thư phòng, giao bài tập cho những đứa khác rồi bắt đầu dạy Mặc Khiên.

Lúc này Văn Tư Đồng cũng đến.

Văn Tư Đồng quỳ xuống ngay trước mặt Cố Cửu Ninh và ông bà: "Cha mẹ, trước đây là con bị ma xui quỷ khiến làm nhiều chuyện sai trái, bây giờ con biết lỗi rồi, hy vọng cha mẹ có thể tha thứ cho con lần này." Cố Cửu Ninh kinh ngạc nhìn Văn Tư Đồng, không ngờ cô lại chọn đến xin lỗi họ. "Đứng lên đi, sau này đừng như vậy nữa là được." "Con cảm ơn mẹ." Văn Tư Đồng không ngờ Cố Cửu Ninh lại dễ dàng tha thứ cho mình như vậy.

Nếu là người khác, chắc còn không biết sẽ cho cô sắc mặt thế nào

nữa.

Nghĩ đến đây, trong lòng Cố Cửu Ninh càng thêm khó chịu.

Cô cũng quá không ra gì rồi, sao có thể đối xử với cha mẹ chồng như vậy?

Cha mẹ chồng vẫn luôn công bằng, sao cô có thể nghe tin lời mẹ đẻ mình chứ?

Cô thật sự quá đáng trách. "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa." Nhìn dáng vẻ tự trách này của Văn Tư Đồng, Cố Cửu Ninh liền biết cô đang nghĩ gì, bất lực lắc đầu nói. "Vâng." Văn Tư Đồng ở lại Vương phủ một lúc, vì trong nhà còn có việc nên đi về trước.

Lúc đi, cô lén nhìn Mặc Khiên một cái.

Cậu bé đang cầm bút lông nghiêm túc viết chữ, đó là hình ảnh cô chưa từng thấy bao giờ.

Xem ra suy nghĩ của chồng mới là đúng.

Con trai họ không cần cha mẹ nuông chiều, con trai họ cần cha mẹ chắp cho đôi cánh để cậu bé bay cao.

Trước đây đều là cô sai rồi.

Sau khi Văn Tư Đồng rời đi, Tô Ngọc nhìn về phía đó một cái rồi không để ý nữa.

Viết xong hai trang chữ lớn, Tô Ngọc cho ba đứa nhỏ tự đi chơi. "Dượng thật tốt, không giống mấy thầy giáo khác." Mặc Khiên nhịn không được nói.

Tô Cẩm Trần gật đầu đương nhiên: "Đương nhiên rồi, chú tớ là giỏi nhất mà." "..." Mặc Khiên nhìn cậu bạn một cái không nói gì, bây giờ cậu cũng cảm thấy dượng là lợi hại nhất.

Mặc Khiên cứ thế ở lại Vương phủ, vợ chồng Vương Tĩnh Vũ lúc nào không bận thì qua thăm con.

Mà thằng bé khi thấy bố mẹ cũng chẳng tỏ ra nhớ nhung gì lắm, càng không nói muốn cùng họ về nhà.

Chương 2178

Ngược lại Văn Tư Đồng nhịn không được trêu chọc: "Mặc Nhi, con xem con ở nhà cô đã lâu như vậy rồi, có phải nên cùng ba mẹ về rồi không?" Vừa nghe bảo phải về, Mặc Khiên vội vàng nấp sau lưng Tô Ngọc, thò cái đầu nhỏ ra nhìn họ: "Con mới không thèm về, con muốn theo dượng học bản lĩnh, ba mẹ đều không lợi hại bằng dượng.

Còn nữa, ở nhà không có các anh các chị, cũng không có em trai em gái đáng yêu, con không về với ba mẹ đâu." Mặc Khiên dạo này chơi ở đây vui vẻ lắm.

Có anh chị chơi cùng, không muốn chơi thì đi tìm các em.

Cậu bé việc gì phải theo ba mẹ về?

Cậu đâu có ngốc.

Văn Tư Đồng bị Mặc Khiên chọc cười: "Trước đó là ai nói không muốn đến hả?" "Không phải con." Mặc Khiên không cần suy nghĩ liền chối bay.

Lời nói ra khiến người ta dở khóc dở cười.

Văn Tư Đồng bất lực lắc đầu, nhìn người trước mặt buồn cười nói: "Xem ra sau này Mặc Nhi ăn vạ các em rồi." "Dượng ơi cháu không về đâu." Mặc Khiên lo lắng Tô Ngọc bắt mình về, nắm chặt áo Tô Ngọc cuống quýt nói. "Được, không về." Mấy ngày nay biểu hiện của nhóc con này thực sự làm anh bất ngờ.

Vốn tưởng là một đứa trẻ bị chiều hư, lúc học tập chắc chắn sẽ có nhiều thói xấu, ai ngờ không những không có tật xấu nào mà còn vô cùng nghiêm túc.

Đứa trẻ nghiêm túc thì ai mà không thích?

Hơn nữa hiện tại tính cách vẫn chưa định hình, uốn nắn lại là được.

Mặc Khiên vừa nghe Tô Ngọc nói không bắt về liền đắc ý không thôi, nhìn hai người kia không ngừng khoe khoang: "Con cứ không về với ba mẹ đấy, ba mẹ không lợi hại bằng dượng, nấu ăn không ngon bằng cô, con không đi.

Sau này dượng và mọi người còn phải về quận Dụ Hòa, rất xa rất xa, đến lúc đó con sẽ không gặp được mọi người nữa." "Con mới không sợ, em Hoành Cảnh cũng đi cùng mà, em ấy nhỏ xíu còn không sợ, con lớn thế này con càng không sợ." Hơn nữa còn có chú út ở bên cạnh nữa mà.

Văn Tư Đồng không dám tin nhìn Mặc Khiên, đây vẫn là đứa con trai bám người của cô sao?

Vương Tĩnh Vũ tuy biết sẽ có kết quả này, nhưng khi nghe con trai nói vậy vẫn có chút bất lực. "Con trai, lúc con nói những lời này có phải nên cân nhắc ý kiến của ba và mẹ con một chút không?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Mặc Khiên hỏi. "Là ba bảo con đi theo dượng mà." "..." Vương Tĩnh Vũ lập tức câm nín.

Sao cảm giác mới một thời gian không gặp, nhóc con nhà mình không còn dễ lừa như trước nữa?

Nhưng như vậy cũng tốt.

Anh nhìn Tô Ngọc ngồi bên cạnh: "Tiểu Ngọc, đa tạ nhé." "Không cần khách sáo, thằng bé rất thông minh." Mặc Khiên quả thực là một đứa trẻ thông minh, tuy chưa đến mức học một biết mười, nhưng cũng tốt hơn người khác rất nhiều.

Đợi lớn lên chắc chắn có thể giúp đỡ Hoằng Nghị.

Cả nhà vui vẻ ăn cơm, vợ chồng Vương Tĩnh Vũ biết Mặc Khiên không chịu về nên đành tự mình về nhà.

Vừa về đến nơi đã thấy vợ chồng Văn gia đang ở đó.

Anh có chút ngạc nhiên: "Cha mẹ, không phải hai người về quê rồi sao?

Sao lại quay lại nhanh như vậy?" "Là cậu của con ở bên đó xảy ra chuyện rồi, con rể à, con đi tìm Vương gia giúp chúng ta được không?" Văn phu nhân nhìn Vương Tĩnh Vũ vội vàng nói.

Bây giờ chỉ có con rể mới có thể giúp họ.

Nghe lời Văn phu nhân, Vương Tĩnh Vũ nhíu mày, vừa định nói thì nghe thấy ông nhạc Văn lão bản phẫn nộ lên tiếng: "Tĩnh Vũ, con không cần quản." Văn phu nhân nghe vậy liền không vui: "Sao ông có thể như vậy?

Đó là em trai ruột của tôi đấy." "Em ruột thì sao?

Đó là nó đáng đời." "Ông..." Văn phu nhân tức giận không thôi, nhưng không làm gì được chồng mình, chỉ đành chuyển ánh mắt sang Vương Tĩnh Vũ. "Tĩnh Vũ, mẹ biết con cũng rất lợi hại, con nể mặt Tư Đồng mà cứu cậu ấy đi, dù sao đó cũng là trưởng bối của các con mà." Văn phu nhân cảm thấy bọn họ có bản lĩnh như vậy thì nên giúp đỡ, chứ không phải bỏ mặc.

Vương Tĩnh Vũ nghe càng mơ hồ, quay đầu nhìn cha vợ đang phẫn nộ: "Cha, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Đúng đấy cha, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, cha nói cho bọn con nghe trước đã, không nói thì sao bọn con biết phải làm thế nào?" Văn Tư Đồng cũng vội vàng nói. "Cái ông cậu quý hóa của con cậy vào việc chúng ta có quan hệ thông gia với Vương gia, lại dám ở quê diễu võ dương oai.

Các con đều biết Tri phủ và Huyện lệnh ở đó đều là người rất tốt, tự nhiên sẽ không tha cho hắn." "Đó đều là mấy chuyện nhỏ thôi mà."

Văn phu nhân vội vàng giải thích.

Nhìn Văn phu nhân một cái, Văn lão bản càng thêm thất vọng: "Chuyện nhỏ?

Nó đã gây ra án mạng rồi, đây còn là chuyện nhỏ sao?

Hơn nữa không chỉ hại chết một cô gái, mà là mấy mạng người đấy." Văn phu nhân trong lòng hoảng hốt, theo bản năng quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ.

Khi thấy Vương Tĩnh Vũ nhíu mày, biểu cảm khó coi, bà ta lập tức luống cuống. "Cái này... nó không phải đã biết hối hận rồi sao?

Nó cũng biết sai rồi, chúng ta cứ giúp nó lần này đi, chỉ lần này thôi." Văn phu nhân biết rất rõ, nếu bên Vương gia không giúp, em trai bà ta chết chắc. "Hối hận?

Tôi thấy nó không phải hối hận, nó là muốn hại chết chúng ta.

Tôi bảo sao không lễ không tết lại nghĩ đến chuyện bảo chúng ta về quê, hóa ra là muốn chúng ta giúp dọn dẹp đống rắc rối." Văn lão bản chỉ cần nghĩ đến bộ dạng đó của bọn họ là thấy tức giận.

Văn phu nhân cảm thấy có chút xấu hổ, trong lòng cũng khó chịu, nhưng dù sao đó cũng là em trai mình, bà ta không thể bỏ mặc được. "Tĩnh Vũ, mẹ biết chỉ cần con mở miệng Vương gia chắc chắn sẽ giúp, cầu xin con giúp chúng ta lần này, xin con đấy." Văn phu nhân biết nói chuyện này với chồng mình căn bản không thông, chỉ đành nhìn Vương Tĩnh Vũ cầu khẩn.

Văn Tư Đồng không dám tin nhìn mẹ mình: "Mẹ biết mẹ đang nói gì không?

Cậu con là giết người đấy." "Chỉ cần Vương gia giúp chuyện này..." "Đủ rồi, nếu bà muốn giúp thì cút khỏi nhà tôi." Văn lão bản cắt ngang lời vợ, tức giận đến run người.

Nhìn bộ dạng này bà ta còn cảm thấy đây không phải chuyện lớn sao?

Chỉ cần Vương gia ra tay thì mấy mạng người kia chết cũng là chết uổng?

Bà ta là ai chứ?

Mà có thể khiến Vương gia làm vậy vì bà ta?

Đây là lần đầu tiên Vương Tĩnh Vũ thấy cha vợ tức giận như vậy, anh kinh ngạc nhìn ông: "Cha, có phải còn xảy ra chuyện gì nữa không?" "Đúng vậy, nó không chỉ hại tính mạng mấy cô gái, còn cậy thân phận Vương gia chiếm đoạt ruộng đất của dân thường, người ta báo quan nó liền muốn đánh chết người ta.

Con nói xem làm gì có kiểu hành xử như vậy?

Thế mà bọn họ còn không thấy mình sai, còn cho là lỗi của người ta, loại chuyện táng tận lương tâm này chúng ta không làm được." Đối với Văn lão bản, loại chuyện này thực sự quá ác độc.

Chương 2179

Nhưng Văn phu nhân lại vô cùng không cho là đúng, nói một cách không chút khách khí: "Bọn họ chẳng qua chỉ là đám dân đen, thân phận đó so với chúng ta được sao?" Nghe câu này, Vương Tĩnh Vũ đã hiểu ra vấn đề. "Cha, con đi tìm Vương gia." Văn lão bản nghe vậy nhíu mày: "Con đừng có làm bậy." "Ông câm miệng cho tôi, ông không giúp còn không cho con rể giúp tôi sao?" Văn phu nhân giận dữ nói.

Trong lòng càng nghĩ vẫn là con rể này đáng tin cậy.

Tuy nhiên, Vương Tĩnh Vũ lại lạnh lùng nhìn bà ta một cái: "Con sẽ bảo Tiểu Ngọc qua đó một chuyến, sau đó nên xử lý thế nào thì xử lý thế ấy.

Một kẻ chẳng là cái thá gì cũng dám chê bai bách tính?

Còn dám bại hoại danh tiếng của Vương gia?

Muốn cái mạng của ông ta cũng là ông ta đáng đời." Nụ cười trên mặt Văn phu nhân còn chưa kịp tắt đã nghe thấy Vương Tĩnh Vũ nói những lời như vậy. "Đó là cậu của con, sao con có thể làm thế?" "Một người cậu chỉ có duyên gặp một lần, ông ta sống hay chết liên quan gì đến con?" Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng nói.

Văn phu nhân tức giận đỏ cả mắt, bà ta quay đầu nhìn Văn Tư Đồng bên cạnh: "Con nói sao?" "Mẹ, giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa, ngay cả Vương gia cũng sẽ không tùy tiện lấy mạng một người, ông ta tính là cái gì?

Thật sự muốn truy cứu, ngay cả chúng ta cũng sẽ bị họ làm liên lụy." Mẹ cô rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Lại còn muốn chồng cô đi cứu người.

Là chê cuộc sống gần đây của họ quá tốt rồi sao? "Mày... mày là đồ ăn cháo đá bát, cậu mày đối xử tệ với mày sao?

Mày lại đối xử với cậu mày như vậy?" "Vậy mẹ nói xem, ông ta tốt với con ở chỗ nào?" Văn Tư Đồng bình tĩnh nhìn mẹ mình.

Ông cậu đó chính là được ông bà ngoại nuông chiều nên mới thành ra như vậy.

Ở nhà thì ra vẻ cao cao tại thượng, đối với cô càng là mắt không thấy tâm không phiền.

Lúc này lại nói ông ta tốt với cô bao nhiêu, đúng là chuyện cười lớn nhất thiên hạ. "Mày..." "Tĩnh Vũ, con mau đi nói với Vương gia chuyện này một chút." Văn lão bản giục. "Vâng." Vương Tĩnh Vũ nhìn cũng không nhìn Văn phu nhân một cái, xoay người rời đi. "Không được, cậu không được động vào em trai tôi, cậu quay lại đây cho tôi." Nhưng Vương Tĩnh Vũ căn bản không định nghe bà ta, trực tiếp bỏ đi.

Văn phu nhân trừng mắt nhìn chồng: "Ông bây giờ hài lòng rồi chứ?

Lấy mạng em trai tôi đối với ông rốt cuộc có lợi lộc gì?" "Là không có lợi lộc gì, chẳng qua tôi thấy cái thằng em trai đó của bà quả thực nên nhận chút bài học rồi." Văn lão bản lạnh lùng nhìn vợ, vẻ mặt đầy chán ghét.

Nghe lời chồng, người Văn phu nhân cứng đờ, quay đầu nhìn Văn Tư Đồng, nhịn không được tát một cái vào mặt con gái: "Mày là đồ vô ơn bạc nghĩa, cậu mày xảy ra chuyện lớn như vậy mà mày lại thờ ơ, còn xúi giục Vương Tĩnh Vũ đi đối phó cậu mày." Văn Tư Đồng bị mẹ tát một cái đến ngây người, ngơ ngác nhìn mẹ mình.

Vì một kẻ giết người mà mẹ cô lại ra tay đánh cô?

Văn lão bản thấy con gái bị đánh, sắc mặt lập tức thay đổi, giơ tay tát lại vào mặt Văn phu nhân. "Tôi lại thấy Tư Đồng làm đúng đấy, nếu bà có gì bất mãn với chúng tôi thì bà cút về nhà mẹ đẻ bà đi." Cùng lắm thì ông trực tiếp bỏ vợ.

Loại chuyện tùy tiện lấy mạng người thế này mà bà ta cũng bao che được.

Thật quá đáng.

Văn phu nhân ôm mặt, không dám tin nhìn chồng: "Ông nói cái gì?" "Tôi nói, nếu bà có gì bất mãn với nhà chúng tôi, hoặc cảm thấy nhà bà rất tốt, thì bà trực tiếp cút đi cho tôi, cút càng xa càng tốt, tôi có thể trực tiếp bỏ vợ." Văn lão bản nhìn Văn phu nhân gằn từng chữ. "Tĩnh Vũ khó khăn lắm mới đi được đến vị trí ngày hôm nay, bà lại muốn vì đứa em trai không ra gì của bà mà hại tiền đồ của nó, tôi tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra." Ông biết bản lĩnh của Vương Tĩnh Vũ, cũng biết người như con rể sau này chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn.

Đó là con rể của ông, nó tốt thì nhà ông cũng sẽ tốt lây, sao ông có thể để loại chuyện này xảy ra? "Tư Đồng, con đi đón con về đi, ở đây có cha lo." "Cha, con đang ở Vương phủ, mấy ngày nay đều ở Vương phủ học tập cùng Sâm Sâm, sau này Vương gia bọn họ đi cũng sẽ đưa Sâm Sâm đi cùng." Văn Tư Đồng thấy may mắn vì lúc mẹ chưa về cô đã tỉnh ngộ.

Nếu không lúc này có khi cô cũng giống mẹ làm ra chuyện hồ đồ.

Nghe con gái nói, Văn lão bản biết con gái đã thay đổi. "Như vậy là đúng, nếu không phải Tĩnh Vũ và Vương phi là anh em, Mặc Nhi cũng không có cơ hội như vậy." Văn lão bản cảm thán.

Văn phu nhân nghe vậy càng tức giận: "Ai cho phép mày đưa con đến Ngọc Vương phủ?

Đưa người về đây cho tao." Văn Tư Đồng hiện tại không nghe lời mẹ nữa, thấy dáng vẻ cuồng loạn này của bà, cười lạnh nói: "Đó là con cháu nhà họ Vương, con giao cho cha mẹ chồng trông nom thì sao nào?" Hôm nay nhìn tình hình của con trai, có vẻ thằng bé thích ông bà nội hơn.

Cô làm sao có thể để con trai thất vọng. "Mày... tao nói với mày bao nhiêu lời, mày đều coi như không nghe thấy phải không?" Đây là lần đầu tiên bà ta ghét con gái mình đến thế. "Trước đây con chính là nghe lời mẹ, suýt chút nữa hại con trai con, bây giờ con sẽ không nghe nữa." Bây giờ cô mới biết cái gì mới là kết quả tốt nhất cho con. "Tư Đồng, con đi bôi thuốc đi, chỗ này giao cho cha." Ông thực sự quá chán ghét người trước mặt này rồi.

Đã đến nước này rồi mà còn làm ra chuyện như vậy.

Văn Tư Đồng xoay người rời đi, trong lòng hoàn toàn hết hy vọng với mẹ.

Đã là tội giết người rồi, bà ta vậy mà còn muốn Vương gia đến giúp giải quyết, bà ta rốt cuộc lấy đâu ra suy nghĩ đó vậy?

Chuyện này chẳng phải quá đáng lắm sao?

Văn Tư Đồng không biết hai người sau đó nói gì, Vương Tĩnh Vũ cũng không biết.

Tô Ngọc nhìn Vương Tĩnh Vũ đột nhiên quay lại liền nhíu mày hỏi: "Anh chị không phải đã về rồi sao?

Sao lại quay lại nữa?" Cũng không phải Tô Ngọc không muốn gặp người, mà đơn thuần tò mò sao Vương Tĩnh Vũ đi rồi lại quay lại.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc, cười khổ kể lại sự việc một lần. "Sự việc là như thế." Tô Ngọc nheo mắt nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Lại còn có chuyện như vậy?" "Đúng vậy." "Ngày mai tôi sẽ qua đó một chuyến, tôi muốn xem kẻ nào dám bại hoại danh tiếng của tôi." Những người có quan hệ tốt với anh đều biết làm vậy sẽ có kết cục gì.

Mấy kẻ chẳng ra gì này lại không biết tốt xấu. "Được." Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc áy náy nói: "Tiểu Ngọc, chuyện này là chúng tôi gây phiền phức cho cậu rồi." "Không sao, anh chị cũng đâu biết sẽ xảy ra chuyện như vậy." Vương Tĩnh Vũ và vợ vẫn có giới hạn, căn bản sẽ không cùng Văn phu nhân cấu kết làm bậy.

Đã vậy thì anh còn gì để nói?

Chương 2180

Chi bằng cứ xem họ xử lý thế nào. "Tôi đi trước đây, tôi lo họ ở nhà cãi nhau." Tô Ngọc ừ một tiếng, nghĩ đến điều gì đó liền nhìn Vương Tĩnh Vũ nói: "Đại ca, tuy tôi biết suy nghĩ của anh, nhưng anh chung quy không phải đi ở rể, họ có con trai của họ, không nên cứ ở mãi nhà anh như thế." Nếu Văn phu nhân là người biết điều, cho dù có ở cũng không sao, nhưng trời sinh bà ta là kẻ không biết điều.

Anh không muốn Vương Tĩnh Vũ vì người nhà họ Văn mà xảy ra chuyện.

Cho nên cái gì cần nhắc nhở vẫn phải nhắc nhở.

Vương Tĩnh Vũ hiểu ý của Tô Ngọc, thực ra anh cũng nghĩ như vậy. "Tôi cũng nghĩ giống cậu, trước đây chỉ là không có cái cớ, nghĩ nể mặt con cái nên không nói gì, nhưng lần này bà ấy vừa khéo cho tôi cái cớ này." Vương Tĩnh Vũ cân nhắc rồi nói.

Đối với cha vợ muốn ở lại nhà, anh vẫn vô cùng hoan nghênh.

Dù sao cha vợ cũng là người không tồi.

Nhưng Văn phu nhân thì anh một chút cũng không muốn nhìn thấy nữa. "Anh trong lòng hiểu rõ là tốt." Sau khi Vương Tĩnh Vũ rời đi, Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn: "Anh nói xem Văn phu nhân rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Đây là chê những ngày tháng hiện tại sống không vui vẻ sao?

Nên mới đưa ra lựa chọn như vậy?" "Ai biết được?

Có điều chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, sau này họ ra sao cũng là chuyện của người ta, em nói đúng không?" Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Anh nói không sai." Đại ca về rồi tự nhiên sẽ không để người ta tiếp tục ở lại trong nhà.

Chỉ cần người đi rồi, mọi chuyện đều dễ nói.

Quả nhiên, Vương Tĩnh Vũ trở về liền nói chuyện với Văn lão bản một lần.

Văn lão bản biết con rể muốn nói gì, cho dù Vương Tĩnh Vũ không nói gì, ông cũng sẽ làm như vậy. "Tĩnh Vũ, chuyện này con không cần lo, cha sẽ xử lý tốt." "Cha, thật sự rất xin lỗi, con cũng không nghĩ sẽ như vậy." "Con xin lỗi cha làm gì?

Cha cũng không ngờ người nhà bà ấy lại có thể làm ra chuyện như thế, bên phía con định thế nào?" "Không định thế nào cả, chỉ cảm thấy họ làm quá đáng rồi." Văn lão bản khẽ thở dài, cười khổ nói: "Thôi bỏ đi, mấy chuyện này chúng ta tự biết là được, sau này Vương gia muốn làm gì thì để Vương gia tự làm, mấy chuyện này chúng ta chỉ là dân thường căn bản không giúp được gì." Nghe cha vợ nói vậy, Vương Tĩnh Vũ tán đồng gật đầu: "Cha nói không sai." "Trước đây cha đã định về rồi, dù sao anh cả con là trưởng nam của cha, cha không ở nhà con trai, lại chạy đến nhà con rể ở, ai nhìn vào cũng nói không hay, còn đem lại phiền phức cho con.

Chỉ là lúc đó có chuyện của con cháu nên chúng ta mới ở lại, bây giờ sự việc ầm ĩ thế này, cha đương nhiên không thể để bà ấy tiếp tục ở lại đây." Văn phu nhân tiếp tục ở lại đây chính là gây phiền phức cho vợ chồng con rể.

Loại chuyện này sao ông có thể để nó xảy ra?

Bất kể trong lòng Vương Tĩnh Vũ nghĩ gì, Văn lão bản đã nói thẳng ra rồi. "Cha, cha và anh cả lúc nào rảnh thì qua chơi, cũng không có gì đâu." "Được." Hôm sau, Văn lão bản mặc kệ sự phản đối của Văn phu nhân, đưa người về quê.

Về đến nhà liền cãi nhau với bà ta. "Cái nhà này có gì tốt chứ?

Có thể sánh bằng chỗ Vương Tĩnh Vũ sao?

Ông muốn chuyển nhà thì cả nhà chúng ta qua đó ở chẳng phải là được rồi sao?" Văn phu nhân không những không thấy mình sai, ngược lại còn thấy mình làm vậy chẳng có gì không đúng.

Nghe vợ nói vậy, Văn lão bản ánh mắt sắc bén nhìn bà ta: "Nếu bà có gì bất mãn với nhà chúng tôi thì cút thẳng đi, chỗ tôi không cần bà ở lại." Đối mặt với lời của chồng, Văn phu nhân lập tức không dám nói nữa.

Lúc này, vợ chồng Tô Ngọc cũng đã thu dọn xong, định đưa bọn trẻ về thôn Tạ gia ở một thời gian, nhân tiện xử lý đám người kia.

Mất mười ngày đường để đến được thôn Tạ gia.

Lúc Vương Cẩn Hòa và mọi người nghỉ ngơi, Tô Ngọc đưa Nguyên Bảo cùng đến nha môn Tri phủ. "Tham kiến Vương gia." Tri phủ chính là huyện lệnh năm xưa, hiện tại đã lên đến chức Tri phủ. "Đứng lên đi, bản vương nghe nói có người bại hoại danh tiếng của bản vương, người đang ở đâu?" Tri phủ biết ngay Tô Ngọc đến vì chuyện này.

Vương gia làm sao có thể có loại thân thích như vậy? "Đã bị giam trong đại lao rồi." Trước đó nhạc mẫu của anh vợ Vương gia có đến, muốn ông ta thả người, nhưng ông ta qua lại với vợ chồng Tô Ngọc quá lâu rồi, tự nhiên biết họ là người như thế nào.

Đối với sự uy hiếp của nhà mẹ đẻ Văn phu nhân, ông ta một chút cũng không để tâm.

Bọn họ không có gan làm gì đâu. "Thông báo xuống dưới, chuẩn bị thăng đường." "Vâng." Tri phủ rất nhanh đã truyền tin ra ngoài.

Bách tính biết chuyện này đều lũ lượt kéo đến, họ cũng muốn xem

Vương gia liệu có bao che cho loại người như vậy không.

Người nhà mẹ đẻ của Văn phu nhân cũng đến.

Bọn họ nghĩ Ngọc Vương đến là để chống lưng cho họ.

Bao gồm cả em trai của Văn phu nhân cũng nghĩ như vậy.

Cho nên khi đến đại đường nha môn còn vô cùng hống hách chỉ tay vào Tri phủ: "Vương gia đến rồi, các người chết chắc rồi." Tri phủ cười lạnh nói: "Là ai chết chắc còn chưa biết đâu." Ông...

Vương gia là anh vợ của con rể cháu tôi, ông ấy đã đến rồi, là đến vì tôi, ông ấy đến thì tôi sẽ không sao, còn chức quan của ông thì coi chừng không giữ được đâu." Em trai Văn phu nhân ngông nghênh nhìn Tri phủ.

Dân chúng vây xem ở cửa nghe thấy hắn nói vậy, nhìn thái độ của hắn đối với Tri phủ, tức giận đến xanh mét mặt.

Tri phủ là một vị quan tốt, không thể bị người khác ức hiếp như vậy.

Chỉ là không biết tình hình bên Vương gia thế nào?

Một người như vậy Vương gia chắc sẽ không giúp đỡ đâu nhỉ?

Tô Ngọc bước ra, thản nhiên ngồi xuống ghế.

Tri phủ thấy người thì vội vàng đi tới quỳ xuống: "Hạ quan ra mắt Vương gia." Người bên ngoài nghe nói Vương gia đến, lập tức quỳ rạp xuống đất: "Ra mắt Vương gia." Mà em trai Văn phu nhân tự cho mình là bề trên, căn bản không có ý định hành lễ với Tô Ngọc.

Hắn không những không hành lễ, còn kiêu ngạo nhìn Tô Ngọc: "Khi nào thì tôi được đi?" Giọng điệu này, không biết còn tưởng hắn là ai của Tô Ngọc nữa.

Đúng là tên không biết trời cao đất dày. "Nguyên Húc, hắn không biết cách hành lễ, anh dạy hắn đi." "Vâng." Nguyên Húc đi đến bên cạnh em trai Văn phu nhân, một cước đá vào chân hắn.

Em trai Văn phu nhân lập tức quỳ sụp xuống đất, đau đến tái mặt.

Em trai Văn phu nhân không dám tin nhìn Tô Ngọc: "Tôi là bề trên của anh, anh lại dám đối xử với tôi như vậy?" Tô Ngọc khinh thường cười nhạt: "Dám làm bề trên của ta, gan của ngươi thật sự rất lớn đấy." "Ngay cả những trưởng bối chính tông trong gia tộc của ta cũng không dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi tính là cái thá gì?" Nghe lời Tô Ngọc nói, mặt em trai Văn phu nhân biến sắc.

Khi hắn định nói gì đó thì Tô Ngọc đã mở miệng: "Người đâu, đối với bổn vương bất kính thì đánh." "Vâng." Tri phủ đã sớm muốn đánh tên khốn này rồi.

Chương 2181

Bây giờ có lời của Vương gia ở đây, ông còn gì phải lo lắng nữa?

Tranh trừng nhìn Tô Ngọc: "Anh... anh đối xử với tôi như vậy không sợ em gái tôi trả thù anh vợ của anh sao?" Tô Ngọc càng thấy thú vị: "Ngươi đây là đang uy hiếp bổn vương?" "Tội danh uy hiếp Vương gia, các ngươi xác định mình gánh nổi không?" "Có chứng cứ chưa?" Tô Ngọc cũng không muốn vòng vo với người này, thẳng thừng hỏi. "Vương gia cứ yên tâm, chúng hạ quan đã có đủ chứng cứ rồi." Tri phủ vừa nói vừa liếc em trai Văn phu nhân một cái.

Người như vậy đáng lẽ phải chết quách đi cho xong, còn dám đến đây muốn thân thiết với Vương gia sao?

Thật là không biết sống chết.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Vì đã có chứng cứ rồi, hắn đã hủy hoại danh tiếng của bổn vương, hại chết nhiều cô nương như vậy, còn ức hiếp bá tánh, ba ngày sau chém đầu thị chúng." "Vâng." Em trai Văn phu nhân nghe thấy Tô Ngọc không những không đến giúp hắn mà còn đến để lấy mạng hắn, cả người hắn mềm nhũn ra trên đất.

Mẹ hắn càng không tin nhìn Tô Ngọc: "Sao có thể chứ?

Con gái tôi đã nói rồi, nhất định sẽ để Vương gia giúp chúng tôi mà, sao anh lại có thể đối xử với chúng tôi như vậy?" Bà ta chỉ có một đứa con trai như vậy, nếu nó chết thì bà ta phải làm sao? "Dám lạm dụng danh tiếng của bổn vương để thỏa mãn tư dục của các ngươi, gan của các ngươi thật sự rất lớn." Tô Ngọc dùng ánh mắt sắc bén nhìn cả gia đình bọn họ. "Với hành vi như thế này của các ngươi, dù bổn vương có gây phiền phức cho tất cả mọi người trong gia đình các ngươi, thì các ngươi cũng làm gì được bổn vương?" Nghe lời Tô

Ngọc nói, tất cả mọi người đều im lặng, không dám nói thêm một lời nào.

Sợ rằng bên Tô Ngọc sẽ trực tiếp ra tay. "Đưa đi, nếu có ai dám ngăn cản, đánh chết." Con trai của mình là một mạng, con trai của họ cũng là một mạng, hắn tin những người này còn chưa ngu xuẩn đến mức đó.

Nghe lời này, người nhà Văn phu nhân đều không dám nói thêm gì nữa.

Thậm chí còn bắt đầu suy nghĩ về lời Tô Ngọc vừa nói, lời Vương gia vừa nói rốt cuộc là có ý gì?

Chẳng lẽ còn đối phó cả người nhà họ sao?

Dân chúng nghe thấy Tô Ngọc không đến giúp bọn họ thì vui mừng cười rộ lên.

Thật quá tốt rồi, Vương gia quả nhiên vẫn là Vương gia đó.

Những người này Vương gia căn bản không quen biết, bọn họ chỉ đang cố gắng nhận vơ họ hàng thôi.

Người như vậy bị Vương gia thu thập cũng đáng đời.

Mọi chuyện xử lý xong, Tô Ngọc nói chuyện với Tri phủ để hiểu thêm về tình hình nơi đây rồi rời đi.

Sau khi người rời đi, Tri phủ mới nhìn người nhà Văn phu nhân: "Các người tưởng rằng tìm con gái các người đến là sẽ không sao à?

Tôi nói cho các người biết, Vương gia ông ấy không phải loại người như vậy đâu, các người muốn lợi dụng thân phận của Vương gia để con trai các người được sống sót, vậy thì thật sự là khiến các người thất vọng rồi." Tri phủ nhìn người đã từng kiêu ngạo với mình mà cười lạnh.

Có những người đúng là ngu dốt như vậy.

Thật sự nghĩ mọi chuyện đều theo ý họ sao?

Họ muốn làm gì thì làm đó à?

Đúng là không biết trời cao đất dày.

Người đã từng vênh váo với Tri phủ, sắc mặt thay đổi liên tục, thật sự không ngờ cuối cùng Tô Ngọc lại đến, nhưng mục đích của người ta lại là để tìm rắc rối cho bọn họ.

Tay hắn run run, nhìn người trước mặt, trong lòng có chút hoảng sợ. "Ông..." "Giải tán." Sau khi giải tán, mọi người đều tản đi, người nhà Văn phu nhân cũng thất thần bỏ đi.

Vốn dĩ còn mang theo hy vọng, kết quả bây giờ tất cả hy vọng đều tan biến.

Điều này làm sao bọn họ có thể chấp nhận được?

Thất thần rời khỏi nha môn, khi đi ra ngoài thì dân chúng bắt đầu chỉ trỏ bọn họ. "Đáng đời." "Không quản tốt con trai mình thì sẽ có kết cục như vậy, lại không phải thân thích ruột thịt, bọn họ làm sao có thể lợi dụng thân phận Vương gia để mưu cầu lợi ích cho mình chứ?" "Nói không sai, Vương gia là Vương gia tốt nhất của Huyền quốc chúng ta rồi, làm sao có thể giúp đỡ loại người như bọn họ được." Mặc dù trước đây họ cũng có chút lo lắng, nhưng họ vẫn tin Tô Ngọc sẽ không phải là người như vậy.

Bây giờ họ cuối cùng cũng có thể trực tiếp nói ra, Tô Ngọc sẽ không đối xử với họ như thế.

Nghe những lời dân chúng bên cạnh nói, cha mẹ Văn phu nhân cúi đầu, trong lòng tràn ngập căm hận đối với Văn phu nhân.

Cô ta không phải đã đảm bảo sẽ không sao sao?

Không phải đã nói Vương gia nhất định sẽ đồng ý giúp bọn họ sao?

Bây giờ thì tính là sao đây?

Hơn nữa, khi họ lần đầu tiên lợi dụng thân phận Vương gia để mưu cầu lợi ích, không phải đã hỏi qua rồi sao?

Lúc đó nói rất rõ ràng, sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ thì tính là sao đây? "Con nha đầu chết tiệt kia, nó nói sẽ cứu em trai nó, bây giờ em trai nó sắp bị chém đầu rồi, nó thì ở đâu?" Nếu là trước đó họ còn cảm thấy ít nhiều có chút hy vọng, nhưng bây giờ họ cảm thấy không còn chút hy vọng nào.

Bởi vì người đến là Tô Ngọc, chính là người mà họ nương tựa.

Hiện tại mọi chuyện đã định, họ cũng hoàn toàn mất đi cơ hội này. "Đi thôi, về thôi." Em dâu và cháu gái của Văn phu nhân không hề có chút phản ứng nào.

Thậm chí còn không có ý nghĩ tức giận hay đau buồn.

Có thể thấy bình thường hắn đối xử với vợ con trong nhà tệ đến mức nào.

Nhưng đây cũng là nhân quả, cũng là hắn tự làm tự chịu.

Sau khi Tô Ngọc về nhà, Vương Cẩn Hòa nhìn anh: "Sao rồi anh?" "Giải quyết xong rồi, bọn họ còn tưởng anh đến giúp họ đấy." Tô Ngọc châm biếm nói.

Vương Cẩn Hòa ngơ ngác nhìn Tô Ngọc: "Không phải chứ?

Bọn họ lại nghĩ anh đến giúp họ sao?" Tô Ngọc cười gật đầu: "Không những thế còn tự nhận là bề trên của anh, thái độ rất kiêu căng." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết phải nói sao về gia đình này. "Gia đình này có phải quá ngu ngốc rồi không?" Vương Cẩn Hòa nhịn đi nhịn lại cuối cùng vẫn không nhịn được, bất đắc dĩ hỏi. "Ai mà biết được?

Nhưng chuyện này không liên quan nhiều đến chúng ta." "Chúng ta chơi vài ngày rồi về, tình hình biên quan chắc đã bước vào giai đoạn quyết liệt rồi." Tô Ngọc nheo mắt nói.

Chương 2182

Vương Cẩn Hòa gật đầu: "Được." Một bên khác, Tiểu Bảo và Hoàng Nghị đứng cùng nhau, quan sát cuộc chiến bên dưới.

Tiểu Trí nhíu mày, đối với cuộc chiến như vậy thực ra ít nhiều cũng có chút không thích ứng.

Chỉ là tình hình hiện tại hắn biết rõ.

Bọn họ phải giúp Hoàng Nghị. "Anh trai, người của mấy quốc gia này thật sự rất cứng đầu, đến bây giờ vẫn không định đầu hàng." Điều này thật sự rất thú vị.

Tiểu Bảo cũng có chút bất ngờ về điều này: "Bọn họ đã mất mười tòa thành rồi phải không?" Hoàng Nghị gật đầu: "Trừ Trần quốc ra, các nước khác đều đã mất mười tòa thành." Chỉ có thể nói người bên Trần quốc thông minh, biết phải làm gì.

Chứ không phải cứ cứng đối cứng với bọn họ.

Cứng đối cứng thì có ý nghĩa gì chứ?

Không phải tự mình rước lấy phiền phức thì là gì? "Vì bọn họ muốn tiếp tục kháng cự, vậy chúng ta cũng có thể tiếp tục ra tay rồi." Tiểu Bảo nheo mắt nói.

Đã cho nhiều cơ hội như vậy mà không biết trân trọng, đã vậy thì cứ trực tiếp ra tay là được.

Nam Kiều và những người khác đứng dựa cằm nhìn cuộc chiến bên dưới: "Tôi rất tò mò không biết bọn họ lấy đâu ra tự tin mà cứ đánh mãi với chúng ta như vậy?" Thật sự rất thú vị.

Tiểu Bảo liếc Nam Kiều một cái, thấy ông nói không sai. "Có khi nào bọn họ tự mình không muốn quốc gia này nữa không?" Hoàng

Nghị bên cạnh đột nhiên mở miệng nói.

Nghe lời Hoàng Nghị nói, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Hoàng Nghị bị nhìn đến có chút ngại ngùng: "Tôi... tôi nói sai sao?" "Không nói sai, có lẽ rất có khả năng là như anh nói, nhưng cũng không sao, nếu không muốn thì chúng ta cũng không ngại trực tiếp thu lấy." "Nói không sai." Nam Kiều nghe mấy đứa trẻ đối thoại mà trong mắt đầy vẻ bất lực.

Không có Ngọc ca ca bên cạnh trông chừng, dùng lời của chị dâu mà nói, Tiểu Bảo và bọn chúng đã bắt đầu "thả phanh tự do" rồi.

Đối với chuyện này thì bọn chúng chẳng bận tâm chút nào.

Chỉ cần đạt được lợi ích mà mình muốn, đạt được kết quả mình mong muốn là được rồi.

Trận chiến này không ngoài dự đoán, bọn họ lại thắng rồi.

Khi Tiểu Bảo và những người khác chuẩn bị rời đi, Tiểu Bảo đột nhiên nhìn thấy trong đại quân đối phương xuất hiện vài người kỳ lạ.

Trông có vẻ vô cùng lợi hại. "Thú vị thật, Nam Kiều thúc thúc, chú bảo vệ Hoàng Nghị cẩn thận, cháu xuống gặp mấy người này, cháu muốn xem bọn họ lợi hại đến mức nào." "Được, con tự mình cẩn thận, nếu có thể bắt sống thì con để lại cho ta một tên sống." Nam Kiều nhìn Tiểu Bảo, không yên tâm dặn dò. "Yên tâm đi, không thành vấn đề." Tiểu Bảo bay người xuống, chặn lại công kích của mấy người kia.

Tiểu Bảo với bộ y phục trắng tinh trên chiến trường vô cùng nổi bật.

Tất cả mọi người trên tường thành đều nhìn Tiểu Bảo, đặc biệt là La Hậu và những người khác, bọn họ đều lo lắng Tiểu Bảo sẽ chịu thiệt vào lúc này.

Mà Tiểu Bảo căn bản không biết sự lo lắng của bọn họ, khi ra tay thì càng lúc càng tàn nhẫn. "Đây là con trai của Tô Ngọc, chỉ cần bắt được con trai hắn là chúng ta thắng." Không biết ai đó đột nhiên nói một câu như vậy.

Nghe đối phương nói, Tiểu Bảo cười khẽ: "Ồ?

Các ngươi lại muốn bắt ta sao?

Vậy ta ngược lại muốn xem các ngươi có bản lĩnh đó không." Các cao thủ có mặt tại đó đột nhiên phát động công kích về phía Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo một chút cũng không lo lắng, ung dung đối phó với bọn họ.

Tô Cửu ở không xa vẫn luôn nhìn Tiểu Bảo, thấy Tiểu Bảo không có chuyện gì mới yên tâm.

Mấy người kia cứ nghĩ bắt Tiểu Bảo thực ra rất đơn giản, nhưng khi thực sự ra tay bọn họ mới phát hiện, võ công của đứa trẻ này lại lợi hại đến vậy.

Thậm chí lợi hại đến mức họ không tìm thấy bất kỳ sơ hở nào trên người đứa trẻ này.

Điều này thật quá khó tin. "Đây thật sự chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi sao?" Một người trong số đó không nhịn được mở miệng nói.

Một đứa trẻ mười một tuổi đã có thực lực như vậy, vậy Ngọc Vương rốt cuộc lợi hại đến mức nào?

Bọn họ căn bản không dám nghĩ tới. "Là hay không, các ngươi có thể về cùng ta nói chuyện đàng hoàng." Nói xong, Tiểu Bảo trực tiếp ra tay, kẻ nào đáng đánh tàn phế thì đánh tàn phế, kẻ nào có thể bắt sống thì bắt sống.

Còn kẻ nào không thể bắt sống thì trực tiếp cho chết trên chiến trường.

Khi Tiểu Bảo dọn dẹp sạch sẽ bọn chúng, tướng quân của đối phương lập tức ngây người.

Hắn không dám tin nhìn Tô Ngọc, làm sao bên cạnh anh ta lại có người như vậy, có thể làm được đến mức này?

Bọn họ căn bản không tin đây là sự thật.

Bất kể vị tướng quân này có tin hay không, hắn cũng đã bại trận.

Hơn nữa còn thất bại thảm hại.

Tay hắn run run, nhìn đại quân trước mặt, hắn hối hận rồi.

Luôn cho rằng cứ kiên trì như vậy, dựa vào những người trong tay thì họ vẫn còn cơ hội.

Nhưng cuối cùng mới phát hiện, tất cả chỉ là do hắn tự cho là đúng mà thôi.

Bọn họ căn bản không phải đối thủ của người ta.

Mà người ta lại chỉ là một đứa trẻ.

Còn gì có thể đả kích người hơn điều này nữa không?

Tay hắn run run, nhìn người trước mặt, hắn không khỏi có chút hối hận.

Tô Cửu thấy người đã được dọn dẹp sạch sẽ, lạnh lùng mở miệng nói: "Giết." Một tiếng lệnh hạ, tướng sĩ Huyền quốc khí thế như chẻ tre.

Chương 2183

Quân địch đã mất ý chí chiến đấu, chỉ còn cách bại trận.

Một tin tức xấu nối tiếp tin tức xấu truyền đến các quốc gia, khi họ biết lại mất thêm một tòa thành nữa, liền nổi trận lôi đình. "Đây là cái các ngươi nói còn cơ hội sao?

Bây giờ cơ hội là gì?

Cơ hội này chính là các ngươi đã mang đến phiền phức cho chúng ta!" Hoàng thượng nghiến răng nghiến lợi nhìn xuống những người bên dưới nói. "Nếu chuyện này các ngươi không thể cho chúng ta một lời giải thích, chuyện này chúng ta sẽ không xong đâu." Nghe lời đó, đối phương cười lạnh một tiếng: "Đây không phải là do ngươi tự mình đồng ý sao?

Bây giờ thua con trai Tô Ngọc rồi lại quay sang trách chúng ta sao?" "Ngươi... người đâu chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta trực tiếp phái người đi hòa đàm." Nghe lời này đối phương còn muốn nói gì đó, nhưng đã không còn cơ hội rồi: "Đuổi người đó ra ngoài cho ta." "Vâng." Sau khi kẻ gây sự bị đuổi ra ngoài, cuối cùng cũng yên tĩnh.

Sau khi đuổi người đi, một nhóm người bắt đầu bàn bạc chuyện hòa đàm.

Chuyện lần này bọn họ chắc chắn sẽ tổn thất rất nhiều.

Nhưng dù có tổn thất cũng không có cách nào khác, ai bảo bọn họ không ra tay sớm chứ?

Nếu như giống Trần quốc, sớm đã hòa đàm với Huyền quốc, thì họ cũng không đến nỗi liên tục mất thêm năm tòa thành.

Điều này đối với họ tuyệt đối không phải chuyện tốt. "Không biết

Huyền quốc có thể trả lại thành trì cho chúng ta không." Một vị đại thần đột nhiên mở miệng nói.

Hoàng thượng nhìn ánh mắt của hắn cứ như đang nhìn một tên ngốc vậy.

Những thứ đã có trong tay rồi, ai sẽ mang ra trả chứ?

Đâu phải là kẻ ngốc. "Bây giờ lập tức nghĩ xem sau này chúng ta phải làm sao." "Trừ hòa đàm ra thì không còn cách nào khác." "Vậy thì cứ cho người đi đi, sau đó để đệ nhất mỹ nhân của chúng ta cũng đi theo, nhất định phải liên hôn với bên Huyền quốc." Chỉ có như vậy bên Huyền quốc mới thật sự bỏ qua cho bọn họ.

Nhưng có người lại cảm thấy chuyện này không dễ thành công như vậy.

Không những không dễ thành công mà còn có thể gây ra không ít rắc rối cho họ.

Vị đại thần do dự một chút, muốn nói điều này không khả thi, nhưng nhìn dáng vẻ của Hoàng thượng cuối cùng vẫn chọn không nói gì.

Dù sao thì, bọn họ vui là được.

Suy nghĩ của các quốc gia khác cũng giống bên này, đồng thời phái người đi hòa đàm.

Tiểu Bảo và những người khác sau khi nhận được tin tức thì ít nhiều vẫn có chút thất vọng. "Ta còn tưởng bọn họ thật sự có thể cứng đối cứng với chúng ta đến cùng chứ, bây giờ xem ra cũng chẳng ra sao cả." Nghe lời đó, người bên cạnh không nhịn được cười: "Lời này con nói không đúng rồi." "Không có sự ủng hộ của người khác thì, bọn họ không hòa đàm chẳng lẽ còn đợi diệt quốc sao?" "Nói cũng phải." Nhưng điều này thì làm sao đây? "Mọi chuyện cuối cùng cũng kết thúc rồi, như vậy chúng ta có thể chuẩn bị về rồi." "Đại bá, chuyện còn lại giao cho các chú, chúng cháu về trước đây." Tiểu Bảo hưng phấn nói.

Chiến tranh đã kết thúc, bọn họ cũng nên về nhà rồi. "Được, các cháu đi trước đi." Tô Cửu biết mấy đứa trẻ này không đánh trận nữa thì chắc chắn không ở yên được.

Đừng nói là trẻ con, ngay cả Nam Kiều và những người khác cũng không muốn tiếp tục ở lại đây nữa, thật sự quá phiền phức. "Nam Kiều, các chú bảo vệ Tiểu Bảo và bọn chúng cẩn thận." "Đại ca cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ hộ tống Tiểu Bảo và bọn chúng về." "Được." Ngày thứ hai, Tiểu Bảo và những người khác cùng nhau cưỡi ngựa trở về.

Khi bọn họ đến kinh thành thì Tô Ngọc và những người khác cũng vừa mới về.

Thấy Tiểu Bảo và những người khác phong trần mệt mỏi trở về, anh nhướng mày hỏi: "Chuyện bên kia giải quyết ổn thỏa rồi chứ?" "Đã xong rồi ạ, chuyện còn lại Đại bá đang xử lý, cháu với Hoàng Nghị và các anh ấy đã về trước rồi." Chuyện còn lại dù không có bọn họ cũng có thể hoàn thành rất tốt.

Đã như vậy, bọn họ còn ở lại đó làm gì nữa?

Chẳng phải tự mình rước lấy phiền phức sao? "Vậy thì về nhà nghỉ ngơi thật tốt đi, nhìn các cháu một thân bẩn thỉu kìa." "Được, đi đi." Hoàng Nghị đến tẩm cung của Hoàng hậu.

Hoàng Cảnh thấy Hoàng Nghị liền bật khóc.

Thấy Huyền Hoàng Cảnh khóc, Hoàng Nghị vội vàng đi tới ôm lấy em: "Khóc gì vậy?" "Anh trai đi đâu vậy?" Em đã lâu lắm rồi không gặp anh. "Anh trai đi đánh kẻ xấu." "Sau này cũng đưa Cảnh Nhi đi theo nữa." Huyền Hoàng Cảnh tủi thân nhìn Hoàng Nghị.

Dáng vẻ đó cứ như thể nếu Hoàng Nghị không đồng ý thì em có thể bật khóc ngay lập tức.

Hoàng Nghị không nhịn được cười: "Được, đều nghe em." Sau này rời đi cũng sẽ mang theo em trai, đồng ý cũng chẳng sao.

Hoàng hậu đợi hai huynh đệ nói chuyện xong mới nhìn hai người nói: "Mệt không?" "Mẫu hậu, con không mệt." Hoàng Nghị ôm Hoàng Cảnh ngồi bên cạnh Hoàng hậu, kể cho bà nghe một số chuyện thú vị ở biên quan.

Hoàng hậu và Trường Nhạc nghe rất say sưa.

Còn Huyền Hoàng Cảnh, mặt mày mơ màng ngồi trong lòng Huyền Hoàng Nghị.

Em nhìn anh rồi lại sờ má anh, sau đó lấy tóc của Huyền Hoàng Nghị ra nghịch trong tay.

Cuối cùng còn quấn cả tay mình vào.

Hoàng Nghị cúi đầu nhìn Huyền Hoàng Cảnh, bất đắc dĩ lắc đầu.

Anh kéo tay em, cẩn thận gỡ sợi tóc bị quấn trên tay em ra. "Anh trai giỏi quá." Hoàng Nghị không nhịn được cười, như vậy đã giỏi rồi sao?

Trường Nhạc nhìn Hoàng Cảnh cảm thấy có chút khó tin: "Khi con không ở đây, Cảnh Nhi cứ tìm con mãi, không tìm thấy thì khóc." "Rõ ràng chúng ta gặp Cảnh Nhi cùng một khoảng thời gian mà, sao Cảnh Nhi lại đối với con tốt hơn đối với ta vậy?" Hoàng Nghị nghe lời "tố cáo" của chị mà thấy buồn cười: "Cái này con không biết." Anh ấy cảm thấy em trai mình khá giống mình.

Nghe Hoàng thúc nói, hồi nhỏ anh ấy cũng vậy.

Cứ thích theo Hoàng thúc và mọi người.

Cũng thích nghe Hoàng thúc dạy học cho các anh em.

Bây giờ nghĩ lại thì mọi chuyện đều có thể truy tìm dấu vết.

Hoàng hậu nhìn Huyền Hoàng Cảnh cười hỏi: "Sau này Cảnh Nhi cũng đi học cùng anh trai có được không?" "Dạ được, muốn đi." Nói đến học tập, Hoàng Cảnh liền kích động.

Cứ như thể hận không thể đi ngay bây giờ vậy.

Chương 2184

Hoàng Nghị nhìn mà tấm tắc khen.

Anh ấy cảm thấy em trai mình khá giống mình.

Nghe Hoàng thúc nói, hồi nhỏ anh ấy cũng vậy.

Cứ thích theo Hoàng thúc và mọi người.

Cũng thích nghe Hoàng thúc dạy học cho các anh em.

Bây giờ nghĩ lại thì mọi chuyện đều có thể truy tìm dấu vết.

Sau khi Hoàng Nghị và những người khác trở về, sinh nhật của Dư Mạch Sâm cũng đến.

Ngày hôm đó, Vương Cẩn Hòa đã làm rất nhiều món ngon cho Dư Mạch Sâm, đương nhiên cũng làm chiếc bánh sinh nhật không thể thiếu mỗi năm của trẻ con.

Dư Mạch Sâm nhìn những món quà trong tay, mắt sáng lấp lánh: "Nhiều quà quá." "Chúng ta không đến muộn chứ?" Vương Tĩnh Vũ dắt Văn Tứ Đồng đến, cười hỏi. "Anh cả, chị cả đã tặng quà cho em rồi, anh tặng em quà gì?" Dư Mạch Sâm nhìn Vương Tĩnh Vũ, mặt đầy mong đợi hỏi.

Vương Tĩnh Vũ đưa tay chạm nhẹ vào trán Dư Mạch Sâm, buồn cười nói: "Có ai lại trực tiếp đòi quà như em không?" "Đương nhiên có rồi, anh cả sẽ không phải là không chuẩn bị quà cho em đâu chứ?

Anh như vậy có phải quá keo kiệt không?" Dư Mạch Sâm mắt long lanh nhìn Vương Tĩnh Vũ. "Yên tâm đi, đã chuẩn bị quà cho em rồi, là một bộ kỳ phổ mà em thích, xem này." Đây là một bản cổ phổ mà anh đã mất rất lâu mới tìm được.

Sau khi tìm thấy, anh cảm thấy món đồ này rất hợp với em trai.

Dù sao thì thiên phú cờ vây của Sâm Sâm là số một.

Tặng cho em ấy thì đương nhiên không còn gì tốt hơn.

Dư Mạch Sâm mặt đầy mong đợi xem xét, sau khi xem xong càng kinh ngạc không thôi: "Tả phu, anh mau đến xem bộ kỳ phổ mà anh cả tặng em này, cái này có phải là phần trên của bộ kỳ phổ trong tay anh không?" Dư Mạch Sâm cầm kỳ phổ chạy về phía Tô Ngọc.

Nghe lời Dư Mạch Sâm nói, Tô Ngọc có chút ngạc nhiên.

Anh đón lấy bộ kỳ phổ mà em ấy đưa tới xem.

Sau khi xem xong, anh khá bất ngờ: "Không ngờ thật sự là vậy." "Tả phu, vì bộ kỳ phổ này đã tìm được rồi, anh có phải nên tiếp tục dạy em không?" Vì bộ kỳ phổ này không có phần trên nên tả phu không thể dạy em ấy, bây giờ tốt rồi, phần trên đã có được, sau này có thể tiếp tục học cờ với tả phu rồi.

Vui quá.

Nhìn dáng vẻ vui mừng của Dư Mạch Sâm, Vương Cẩn Hòa buồn cười hỏi: "Vui đến thế sao?" "Chị cả không học chơi cờ thì chị sẽ không hiểu đâu." Dư Mạch Sâm lắc lắc ngón tay, cười híp mắt nói.

Dư Mặc Khiên bên cạnh nghiêng đầu nhìn Dư Mạch Sâm: "Chú nhỏ, chơi cờ này có vui không ạ?" Sao cậu cảm thấy vừa chơi cờ là mình đã muốn ngủ rồi?

Dư Mạch Sâm suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói: "Cháu thích thì chắc chắn sẽ thấy vui rồi, nếu cháu không thích thì cháu chắc chắn sẽ thấy không thích, cái này không thể phán định được." Nghe lời đó, Dư Mặc Khiên bĩu môi nói: "Cháu thấy học vẽ với học đàn vui hơn nhiều." Cũng vì vậy mà Tô Ngọc không dạy Dư Mặc Khiên chơi cờ.

Cậu bé đối với cờ vây thật sự chẳng biết gì.

Vừa dạy là bắt đầu ngủ.

Khiến Tô Ngọc cũng rất cạn lời.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc: "Mặc Nhi không thích chơi cờ sao?" "Vô cùng không thích, thậm chí đến mức ghét bỏ." "Thôi được, vậy thì không học cờ nữa, nhưng chuyện này anh hiểu rõ hơn em, cứ nghe anh." "Được." Khi Dư Mạch Sâm nhận được quân cờ mà vợ chồng Cố Cửu Ninh tặng, mắt em ấy sáng rực lên: "Oa, cái này làm bằng ngọc ấm phải không ạ?" "Thằng bé con này cũng sành sỏi đấy chứ." Cố Cửu Ninh buồn cười nói. "Đó là đương nhiên rồi, cháu theo tả phu lâu như vậy, năng lực giám bảo ít nhiều cũng có một chút chứ." Mặc dù không nhiều lắm, nhưng có còn hơn không phải không?

Nhìn dáng vẻ của em ấy, Tô Ngọc bất đắc dĩ lắc đầu, đối với đứa trẻ này anh thật sự hết cách rồi.

Hôm nay có lẽ là ngày Dư Mạch Sâm vui vẻ nhất. "Tả phu, khi nào chúng ta về vậy?

Cháu muốn mang hết quà đi." Dư Mạch Sâm nhìn Tô Ngọc, vô cùng mong đợi hỏi. "Còn một thời gian nữa, yên tâm đi sẽ không để quà của cháu ở đây đâu." Đứa trẻ này cũng không biết mắc bệnh gì, cũng không biết từ khi nào lại trở thành một tên tiểu tham tiền rồi. "Vậy thì tốt rồi." Dư Thanh Phong nhìn Tô Ngọc: "Tiểu Ngọc, các con định khi nào thì về?" "Chắc là sau khi các quốc gia khác đến hòa đàm, đương nhiên nếu họ đến vào thời điểm Tiểu Bảo đã kế thừa vị trí Thế tử." Nếu đến trước đó, anh nhất định sẽ đợi đến khi Tiểu Bảo kế thừa vị trí Thế tử xong mới rời đi. "Phải rồi, Tiểu Bảo năm nay đã mười một tuổi rồi, thêm những chuyện gần đây nó đã làm thì Hoàng thượng bên đó chắc chắn muốn định lại thân phận Thế tử." Cố Cửu Ninh nhíu mày nói. "Quả thực là vậy." "Vậy được, đến lúc đó chúng ta đi cùng các con vậy." Đợi cháu trai của mình qua gia đình rồi tính.

Vương Tĩnh Vũ nhìn hai người: "Nương, người lại muốn đi nữa sao?" "Con cái lại không ở cùng các con, chúng ta ở lại đây làm gì?" Vương Tĩnh Vũ im lặng nhìn mẫu thân mình, đột nhiên cảm thấy mình đúng là đồ nhặt về.

Con trai không ở nhà, là họ không muốn ở lại sao?

Đây là đạo lý gì vậy? "Nương, người đã chơi lâu như vậy rồi, còn chơi nữa sao?" Vương Tĩnh Vũ không nhịn được mà than vãn. "Em trai con theo em rể con đi Dụ Hòa quận, con trai con cũng theo qua đó, chúng ta không đi thì ở lại đây trừng mắt nhìn con sao?" Cố Cửu Ninh liếc trắng mắt, bực mình nói.

Nghe lời của mẫu thân, Vương Tĩnh Vũ lập tức cạn lời.

Hắn đã nhìn ra rồi, trong lòng nương chỉ có em trai và cháu trai, hắn và Tiểu Hòa (Vương Cẩn Hòa) chính là đồ nhặt về. "Nương, con với Tiểu Hòa người không quản nữa sao?" "Tiểu Hòa có em rể con quản, chăm sóc không biết tốt đến mức nào, con xen vào làm gì?

Còn con... con là một người đàn ông trưởng thành còn muốn mẫu thân già cả của mình quản sao?

Con không thấy ngại à?" Cố Cửu Ninh mặt đầy vẻ chê bai nói.

Nghe lời này, khóe miệng Vương Tĩnh Vũ co giật nhìn Cố Cửu Ninh.

Thôi được rồi, vì em rể đáng tin cậy nên nương mới yên tâm giao em gái cho em rể, hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Nương có phải hơi quá đáng rồi không?

Bất kể trong lòng nghĩ gì, Cố Cửu Ninh chỉ liếc hắn một cái, chê bai nói: "Thôi được rồi, đừng ở đây làm ồn nữa, ta nhìn đau mắt quá."

Đành phải không nói gì nữa, nói nhiều cũng là lỗi của mình.

Vương Cẩn Hòa nghe cuộc đối thoại của hai người mà không nhịn được cười, sao nương lại đối xử với anh trai như vậy chứ?

Nhưng cô thật sự cảm thấy rất thú vị. "Nhìn cái dáng vẻ của con kìa, bị em gái con chê cười rồi, con không thấy ngại à?" Cố Cửu Ninh bực mình nói.

Chương 2185

Đã lớn từng này rồi, lại còn dám ghen tị với em trai, em gái, và cả con trai mình nữa chứ.

Vương Tĩnh Vũ quay đầu nhìn Văn Tứ Đồng, sau đó phát hiện Văn Tứ Đồng cũng đang cười, hơn nữa còn cười rất vui vẻ.

Ngay cả vợ cũng không giúp hắn nữa.

Lại còn ở đây chê cười hắn.

Điều này có phải hơi quá đáng rồi không?

Sau khi đùa giỡn xong, Vương Tĩnh Vũ nhìn Cố Cửu Ninh nói: "Nương, người đi chơi cũng cẩn thận một chút nhé." "Được rồi, ta biết rồi, con đừng lo lắng nữa." Bà đi cùng chồng, chồng bà cũng không phải người hiền lành gì, làm sao có thể xảy ra chuyện được, thằng con này đúng là hay lo lắng.

Vương Tĩnh Vũ quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, dùng ánh mắt ra hiệu muốn Vương Cẩn Hòa ra giúp đỡ nói vài câu.

Vương Cẩn Hòa cười nói: "Anh cứ yên tâm đi, cha cũng rất lợi hại, hơn nữa bên cạnh cũng có người của Đại bá phái đến bảo vệ, sẽ không có chuyện gì đâu." Cố Cửu Ninh rất đồng tình với lời con gái nói: "Em gái con nói không sai, con một mình ở kinh thành, người cần lo lắng chính là con đó." Dù sao thì kinh thành này còn có một Văn phu nhân nữa chứ. "À mà Tiểu Hòa, em trai của Văn phu nhân thế nào rồi?" Cố Cửu Ninh đột nhiên nhớ ra chuyện này, nhìn con gái mình hỏi. "Người đó đã chết rồi, hắn ta kiêu ngạo đến mức khi gặp Tô Ngọc không hành lễ, chuyện đó thì thôi đi, hắn ta lại còn muốn làm bề trên của Tô Ngọc, có thể thấy khi chúng ta không biết, hắn ta đã làm bao nhiêu chuyện ngạo mạn rồi." Vương Cẩn Hòa nghĩ đến thái độ của người đó mà cau chặt mày, trong lòng cô đối với em trai Văn phu nhân một chút thiện cảm cũng không có.

Vương Tĩnh Vũ kinh ngạc nhìn em gái mình: "Lại còn có chuyện như vậy sao?" "Đương nhiên là có rồi, bọn họ còn nghĩ chúng ta đến giúp họ nữa chứ, thật sự rất buồn cười." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Vương Tĩnh Vũ nhíu mày, đây chính là cái Văn phu nhân nói là đã biết lỗi rồi sao?

Vương gia đến rồi mà còn có thể kiêu ngạo như vậy, nếu không có mặt thì bọn họ phải kiêu ngạo đến mức nào?

Chỉ cần nghĩ thôi, Vương Tĩnh Vũ đã cảm thấy vô cùng khó chịu.

Chuyện này nếu không phải Tô Ngọc trực tiếp đi giải quyết, sau này sẽ gây ra chuyện lớn đến mức nào bọn họ căn bản không dám nghĩ tới.

Hít sâu một hơi, nén lại sự bất mãn trong lòng, Vương Tĩnh Vũ nhíu mày nói: "Sau đó thì sao?" "Sau đó đương nhiên là Tô Ngọc trực tiếp nói muốn chém đầu người đó, người nhà họ còn không vui đâu, chắc là Văn phu nhân đã nói với họ, nhất định sẽ giúp đỡ." Vương Cẩn Hòa thoáng nghĩ liền biết được gia đình này có sự tự tin từ đâu mà ra.

Văn phu nhân cảm thấy con rể mình là anh vợ của Vương gia, chỉ cần bên con rể nói với Vương gia một tiếng, bọn họ có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Chỉ tiếc là, tất cả điều đó đều khiến bọn họ thất vọng.

Tô Ngọc không làm theo ý họ.

Không những không làm theo ý họ, mà còn ra tay rất tàn nhẫn, trực tiếp lấy mạng đối phương. "Anh cả, em thấy anh phải cẩn thận với mẹ vợ của anh, dù sao chúng ta vừa mới lấy mạng em trai bà ấy, sau này bà ấy có thể sẽ quay lại tìm phiền phức cho anh đấy." Vương Cẩn Hòa cũng không bận tâm đến suy nghĩ của Văn Tứ Đồng bên cạnh, trực tiếp mở miệng nói.

Văn Tứ Đồng nghe lời này, lông mày vô thức nhíu lại, trong lòng cô cảm thấy mẫu thân mình sẽ không phải là người như vậy, nhưng nhìn dáng vẻ của Vương Cẩn Hòa, cô lại không biết phải phản bác thế nào.

Dù sao thì mẫu thân cô quả thực là người như vậy, và cũng quả thực đã làm những chuyện như vậy. "Tướng công, sau này chúng ta về thì hãy nói chuyện với cha một tiếng nhé." Văn Tứ Đồng chủ động mở miệng nói.

Cô không muốn sau này chồng mình nghe lời em gái mà đến tìm lỗi của họ. "Được." Vương Tĩnh Vũ liếc Văn Tứ Đồng một cái, không biết đang nghĩ gì.

Chỉ là cách làm của Văn Tứ Đồng lại khiến Vương Tĩnh Vũ hài lòng.

Sau khi rời khỏi Vương phủ, Văn Tứ Đồng và Vương Tĩnh Vũ đến Văn gia.

Văn lão bản thấy con gái và con rể đến còn chưa kịp mở miệng, đã thấy vợ mình lao về phía con rể. "Vương Tĩnh Vũ, sao anh còn dám đến nhà tôi?

Là anh đã hại chết em trai tôi, tôi muốn anh đền mạng!" Văn phu nhân vẻ mặt dữ tợn nhìn Vương Tĩnh Vũ, gào thét giận dữ.

Trời biết khi bà ta nhìn thấy em trai mình bị Ngọc Vương chém giết thì tâm trạng thế nào?

Mẹ bà ta trong thư toàn là sự bất mãn và phẫn nộ đối với bà ta.

Nói bà ta hứa hẹn gì cũng chẳng làm được.

Không những vậy, còn nói sau này không cho bà ta về nữa.

Chỉ vì Vương Tĩnh Vũ mà bà ta trở thành người không có nhà mẹ đẻ.

Vương Tĩnh Vũ không ngờ một câu nói tùy tiện của Tiểu Hòa lại thành sự thật.

Văn Tứ Đồng nhíu mày nói: "Nương, chuyện này rốt cuộc có liên quan gì đến tướng công chứ?

Chẳng lẽ không phải vì cậu đã làm sai sao?" "Đều là lỗi của hắn, em rể của hắn không phải là Vương gia sao?

Không phải được Hoàng thượng sủng ái sao?

Đã như vậy, tại sao ngay cả chuyện đơn giản như thế cũng không làm được?" Nghe lời Văn phu nhân ăn nói không chừng mực, Văn lão bản cuối cùng cũng nổi giận: "Ngươi ngậm miệng lại cho ta!

Hoàng thượng và Vương gia là người mà bà ta có thể tùy tiện nói sao?

Có phải bây giờ gia đình họ sống quá tốt rồi không?" "Tôi... tôi có lỗi gì?

Tất cả đều là lỗi của bọn họ!" Văn phu nhân giận dữ nói. "Cha, người không biết cậu của con kiêu căng đến mức nào đâu, tự mình làm sai chuyện, khi thấy Vương gia không những không biết hối cải, còn cố ý muốn làm bề trên của Vương gia, thậm chí nói chuyện rất khó nghe." Văn Tứ Đồng trước đó còn định nói giúp Văn phu nhân, nhưng bây giờ xem ra việc giúp đỡ đó là không thể rồi.

Mẹ cô ấy chỉ biết nghĩ đến nhà mẹ đẻ và em trai mình.

Trước đây sao cô không nhận ra mẹ mình là người như thế này nhỉ? "Mẹ, mẹ không thể không nói lý lẽ như vậy được." Văn Tư Đồng cảm thấy mẹ mình thật sự quá đáng, phàm là chuyện gì cũng không thèm nhìn chân tướng, chỉ biết xem đối phương có phải người thân của mình hay không. "Mẹ nói cho con biết, chuyện cậu làm vốn dĩ là chuyện chém đầu, con không thể bao che cho cậu ấy như thế được." Văn Tư Đồng giận dữ nói.

Văn phu nhân hiện tại chẳng nghe lọt tai lời nào, em trai bà ta đã chết rồi, mà con gái bà ta lại còn đứng đây nói xấu cậu nó, như vậy có phải là quá đáng lắm không?

Nhìn Văn Tư Đồng, Văn phu nhân cảm thấy cô và Vương Tĩnh Vũ bọn họ đều cùng một giuộc. "Mày câm miệng cho tao, đó là cậu của mày, cậu mày đã chết rồi, sao mày còn mặt mũi nào nói xấu cậu nữa hả?

Văn Tư Đồng, rốt cuộc mày có tâm hay không?" Văn phu nhân bất mãn quát mắng. "Mạng của cậu mày chẳng lẽ không phải là mạng sao?

Chương 2186

Một mạng người sờ sờ ra đó cứ thế bị bọn họ hủy hoại.

Như vậy thì thôi đi, bọn họ lại còn nói những lời khó nghe đến thế." "Mẹ..." Văn Tư Đồng không dám tin nhìn mẹ mình.

Rốt cuộc sao bà có thể nói ra những lời như vậy chứ. "Mẹ, lúc mẹ nói những lời này, mẹ có từng nghĩ đến những người bị cậu sát hại hay không?

Mạng của cậu là mạng, chẳng lẽ mạng của bọn họ thì không phải sao?

Chẳng lẽ bọn họ đáng đời chắc?" Văn Tư Đồng phẫn nộ nói.

Nghe thấy lời này, Văn phu nhân rốt cuộc không nhịn được nữa, tát một cái thật mạnh lên mặt Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng ôm mặt, ngây ngốc nhìn Văn phu nhân.

Ông chủ Văn đứng nhìn nãy giờ dường như cũng không ngờ Văn phu nhân lại ra tay đánh Văn Tư Đồng. "Bà làm cái gì vậy?" Văn phu nhân quay đầu, vẻ mặt đầy thù hận nhìn chồng mình: "Tôi đánh con gái mình, ông cũng có ý kiến sao?" Câu nói này khiến trong lòng ông chủ Văn vô cùng khó chịu. "Chẳng lẽ Đồng Đồng nói sai?" Ông chủ Văn lạnh lùng nhìn thê tử của mình, ông thật sự không biết thê tử mình đã đến mức độ này rồi.

Không phân biệt trắng đen phải trái.

Thật sự quá đáng. "Ông câm miệng cho tôi, em trai tôi đã chết rồi, các người còn muốn thế nào nữa?

Mấy con đàn bà kia dù có chết thì đã sao?

Đó là do bọn họ tự mình không biết xấu hổ chạy đến quyến rũ em trai tôi, bọn họ chết cũng đáng đời." Văn phu nhân vẻ mặt dữ tợn nhìn chồng mình, lạnh lùng nói.

Một câu nói khiến ông chủ Văn vẻ mặt bi thống nhìn thê tử. "Trong lòng bà, mấy mạng người cũng không bằng mạng của em trai bà sao?" "Không bằng, bọn họ chết thì chết rồi, tại sao còn muốn hại chết em trai tôi?" Văn phu nhân dữ tợn nói.

Nghe Văn phu nhân nói vậy, ông chủ Văn và vợ chồng Vương Tĩnh Vũ đều chết lặng, không dám tin nhìn người trước mặt.

Văn Tư Đồng càng cảm thấy toàn thân phát lạnh nhìn Văn phu nhân.

Hóa ra mẹ mình đã hồ đồ đến mức này rồi. "Mẹ, sao mẹ có thể nói những lời như vậy?

Ai cũng là con người do cha mẹ sinh ra, dựa vào đâu mà bọn họ đáng đời chết trong tay cậu?

Người ta đã qua đời rồi, mẹ còn ở đây nói xấu người ta, có phải là quá đáng lắm không?" Văn Tư Đồng nhịn rồi lại nhịn, thực sự không nhịn nổi nữa, giận dữ nói.

Nghe Văn Tư Đồng nói, Văn phu nhân như bị ma ám: "Mày câm miệng cho tao, đều là lỗi của mày, nếu không phải mày đối xử với cậu mày như vậy thì sự tình cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này." Văn Tư Đồng cảm thấy mình ngốc luôn rồi, hoàn toàn không hiểu nổi mẹ mình rốt cuộc muốn làm cái gì. "Mẹ, mẹ muốn làm cái nhà này gà bay chó sủa mới vui lòng phải không?" Văn Tư Đồng trừng mắt nhìn bà, giận dữ nói.

Nghe vậy, Văn phu nhân càng tức giận hơn: "Không phải tôi muốn làm gà bay chó sủa, là các người khiến tôi không vui, tất cả đều là lỗi của các người." Ông chủ Văn nhìn thê tử, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về việc này.

Ông không biết tại sao thê tử mình lại biến thành bộ dạng hiện tại.

Nhưng bây giờ ông cũng phát hiện ra, trong lòng bà ta dường như người nhà mẹ đẻ đã quan trọng hơn tất cả.

Nếu cứ như vậy, sau này phải làm sao? "Đủ rồi, bà câm miệng cho tôi." Ông chủ Văn không thể nhịn được nữa nói.

Văn phu nhân bị dáng vẻ này của ông chủ Văn làm cho giật mình, ngây ngốc nhìn ông.

Ông chủ Văn lạnh lùng nhìn chằm chằm bà: "Chuyện này vốn dĩ là lỗi của em trai bà, là nó làm chuyện chém đầu trước mới ra nông nỗi này.

Nếu bà còn vì chuyện này mà tiếp tục làm loạn, tôi có thể trực tiếp bảo bà cút về đó đấy." Sắc mặt Văn phu nhân khó coi nhìn chồng, ông ấy lại dám đuổi bà đi.

Bà đã không thể về nhà mẹ đẻ được nữa, nếu rời khỏi Văn gia bà còn có thể đi đâu?

Bà làm như vậy chủ yếu là muốn nói cho người nhà họ Văn biết sự bất mãn của mình.

Bất mãn xong chính là muốn Vương Tĩnh Vũ đi tìm Ngọc Vương, bảo Ngọc Vương bồi thường cho nhà mẹ đẻ bà.

Chỉ có như vậy bà mới có thể dựa vào chút bồi thường này mà quay lại nhà mẹ đẻ.

Bà tuyệt đối sẽ không bỏ qua như vậy đâu.

Nhìn bà như vậy, Văn Tư Đồng đột nhiên lên tiếng: "Mẹ làm loạn ghê gớm như vậy, thật ra trong lòng vẫn là muốn đòi chút lợi ích cho nhà bọn họ đúng không?" Văn phu nhân chột dạ quay đầu đi, sau đó cứng cổ nhìn Văn Tư Đồng: "Mày câm miệng, căn bản không có chuyện đó." "Có chuyện đó hay không trong lòng mẹ tự rõ, không cần nói nhiều với con." Văn Tư Đồng nhìn bà như vậy thì còn đạo lý gì mà không hiểu?

Vương Tĩnh Vũ nghe Văn Tư Đồng nói vậy mới phản ứng lại, hóa ra Văn phu nhân làm loạn như vậy thực chất là để giúp nhà mẹ đẻ đòi lợi ích từ trong tay bọn họ.

Đối với việc này, Vương Tĩnh Vũ trầm mặc, tại sao bà ta lại cảm thấy bọn họ sẽ vì bà ta làm loạn mà đưa lợi ích chứ?

Rốt cuộc phải ngu ngốc đến mức nào mới có suy nghĩ như vậy?

Văn phu nhân thấy mọi người đều nhìn chằm chằm mình, lập tức mở miệng nói: "Đã các người nói toạc ra rồi, thì tôi cũng không khách sáo với các người nữa.

Mặc kệ các người làm thế nào, nhất định phải đòi chút lợi ích từ phía Vương gia qua cho nhà tôi, nếu không chuyện này chưa xong đâu." Đừng nói là Vương Tĩnh Vũ, ngay cả ông chủ Văn cũng cảm thấy vô cùng khó tin. "Bà nói cái gì?" Ông chủ Văn giọng bình tĩnh nhìn Văn phu nhân.

Dáng vẻ đó không nhìn ra hỉ nộ, cũng không biết ông có thực sự tức giận hay không. "Tôi nói sai sao?

Em trai tôi chính là bị bọn họ hại chết, đã hại chết em trai tôi thì phải bồi thường cho nhà chúng tôi chứ." Văn phu nhân đến giờ vẫn chưa thấy mình sai.

Không những thế còn kiêu ngạo muốn Ngọc Vương bồi thường.

Rốt cuộc bà ta lấy đâu ra cái mặt mũi đó vậy?

Văn Tư Đồng mặt mày trắng bệch nhìn Văn phu nhân, đột nhiên bật cười. "Cha, chuyện này cha định làm thế nào?" Văn Tư Đồng trước đó nghe Vương Cẩn Hòa nói Văn phu nhân không tốt, cô còn cảm thấy Vương Cẩn Hòa không nên làm vậy, nhưng giờ mới phát hiện, người ta nhìn mọi chuyện thấu đáo vô cùng.

Nếu Văn phu nhân tiếp tục ở lại Văn gia, thật sự sẽ đem lại cho bọn họ rất nhiều phiền toái không đáng có.

Ông chủ Văn hít sâu một hơi nhìn con gái nói: "Hôm nay các con đừng về vội, cha cho người đi gọi anh cả và em trai con về." Rõ ràng là tên em vợ kia làm sai, kết quả đến chỗ thê tử, lại biến thành Vương gia bọn họ làm hại người nhà bà ta, còn phải bồi thường cho bọn họ?

Chương 2187

Đây là cái chuyện gì vậy trời!

Nếu chuyện này cứ tiếp tục buông xuôi, sau này sẽ có kết quả gì trong lòng họ đều rất rõ.

Nếu ông chủ Văn bọn họ không muốn liên lụy đến người nhà, thì đừng tiếp tục dung túng Văn phu nhân nữa.

Hậu quả của việc dung túng, bọn họ căn bản gánh vác không nổi.

Văn Tư Đồng lo lắng nhìn cha mình: "Cha, cha định..." Ông chủ Văn giơ tay cắt ngang lời con gái, nhíu mày bất lực nói: "Những năm nay nhà chúng ta vì Vương gia mà nhận được bao nhiêu lợi ích, trong lòng các con tự hiểu rõ." Về điểm này Văn Tư Đồng vô cùng tán đồng, cha nói không sai, mấy năm nay nhờ có Vương gia mà chuyện làm ăn của nhà họ càng ngày càng tốt.

Nhà họ có được cơ ngơi như hiện tại cũng là nhờ dựa vào Vương gia.

Nếu không có Vương gia làm chỗ dựa phía sau, nhà họ thật sự sẽ không đi đến bước này.

Đây đều là điều bọn họ nên cảm kích.

Nhưng tại sao mẹ cô lại chẳng để trong lòng chút nào chứ?

Làm như vậy rốt cuộc có lợi gì cho mẹ? "Mẹ, mẹ còn cơ hội cuối cùng đấy." Văn Tư Đồng nhìn mẹ mình, nghiêm túc mở miệng nói. "Tao không cần cơ hội gì hết, tao không sai." Văn phu nhân đến giờ vẫn chưa ý thức được mình rốt cuộc đã làm sai điều gì, vẫn cảm thấy suy nghĩ của mình không sai.

Điều này đối với Văn Tư Đồng mà nói chính là đàn gảy tai trâu.

"Mẹ, nếu đến giờ mẹ vẫn không biết hối cải, đến lúc xảy ra chuyện mẹ tự mình chịu trách nhiệm, con và cha sẽ không lo cho mẹ đâu." Văn Tư Đồng nhìn mẹ mình cảnh cáo.

Nghe lời con gái, trong lòng Văn phu nhân đầy phẫn nộ: "Tao không tin cha mày có thể làm gì tao." Bà sinh ba đứa con, còn có hai đứa con trai, cho dù ông muốn làm gì, hai đứa con trai ngoan cũng sẽ không để mặc đâu. "Mẹ đừng tưởng ỷ vào có đại ca và em trai mà có thể không kiêng nể gì." Văn Tư Đồng còn lạ gì suy nghĩ của Văn phu nhân?

Đa phần là cảm thấy mình sinh được ba đứa con, trong đó có hai con trai, nên chẳng lo cha làm gì được.

Nếu là chuyện nhỏ thì còn được, nhưng lần này chuyện bà làm đã chạm đến giới hạn của cha rồi.

Sơ sẩy một chút còn đem lại phiền phức cho cả nhà.

Cho dù anh trai có hiếu thuận đến đâu, một khi đụng chạm đến chuyện của gia đình thì anh ấy vẫn có thể nhìn rõ.

Em trai hiện tại cũng là người có chủ kiến.

Sẽ không nghe mẹ ở đây hồ ngôn loạn ngữ đâu. "Mẹ tưởng đại ca và em trai sẽ còn nghe mẹ sao?" Văn Tư Đồng nghiến răng nói.

Văn phu nhân không cho là đúng mở miệng: "Tao là mẹ chúng nó, chúng nó không nghe tao thì nghe ai?" Nghe câu này, Văn Tư Đồng bật cười: "Mẹ có thể chưa rõ, đại ca và em trai không phải loại người ngu hiếu, không phải mẹ nói gì là nghe nấy đâu." Gần hai năm nay lúc Văn phu nhân làm việc quá đáng, các anh đều đã nói với bà rất nhiều.

Khi đó cô cũng không nghe lọt tai, nhưng đến giờ cô mới biết ngay cả em trai nhỏ hơn mình vài tuổi nhìn nhận vấn đề còn rõ ràng hơn mình nhiều.

Hiện tại Văn Tư Đồng thực sự rất hối hận khi đó không nghe lời anh và em trai, xem mình đã làm cái gì đây. "Mày hồ thuyết, lời tao nói chúng nó đều sẽ nghe." Khi Văn Tư Đồng còn định nói gì đó, Vương Tĩnh Vũ ở bên cạnh ngăn cô lại, không để cô tiếp tục mở miệng. "Được rồi, bây giờ em có nói gì bà ấy cũng không nghe đâu, đợi đại ca và em trai về bà ấy sẽ biết thôi." Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng bất lực nói.

Hiện tại tranh chấp với bà ấy kịch liệt hơn thì có thể làm được gì?

Đến cuối cùng chẳng phải vẫn là kết quả như nhau sao?

Văn Tư Đồng nghe Vương Tĩnh Vũ nói, cảm thấy anh nói không sai, hiện tại vẫn là đừng tranh chấp nhiều như vậy nữa.

Có lời gì đợi anh và em trai về rồi hẵng nói.

Buổi tối, anh và em trai của Văn Tư Đồng đều đã về.

Ông chủ Văn còn chưa nói gì, Văn phu nhân đã khóc lóc kể lể. "Con trai, cha con và em gái con thật sự quá đáng, vậy mà lại mặc kệ sống chết của cậu con." Nghe vậy, anh cả của Văn Tư Đồng nhíu mày: "Ông ấy lại làm gì rồi?" Văn phu nhân nghe lời Văn Tiên lập tức bất mãn: "Cái gì gọi là cậu con lại làm gì rồi?

Văn Tiên, con có còn tim không hả?" Văn Tiên nghe mẹ mình nói vậy, lạnh lùng đáp: "Chẳng lẽ con nói sai?

Mấy năm nay chuyện ông ấy làm còn chưa đủ nhiều sao?

Mẹ nói thẳng đi, ông ấy lại làm gì rồi?" Trước đó Văn Tiên vẫn luôn đi làm ăn xa, biết không nhiều chuyện trong nhà.

Anh cũng chỉ mới về hai ba ngày nay.

Hiện tại nghe Văn phu nhân nói vậy, anh chỉ có một cảm giác, đó là ông cậu quý hóa kia chắc chắn lại làm chuyện gì không nên làm rồi.

Văn phu nhân nhíu mày giận dữ nói: "Bọn họ đều hại chết cậu con rồi, con còn ở thời điểm này nói xấu cậu con, Văn Tiên sao con lại độc ác như vậy?" Văn Tiên kinh ngạc nhìn Văn phu nhân, ông cậu kia thế mà đã chết rồi?

Chuyện này là sao?

Anh quay đầu nhìn cha và em gái: "Cha, chuyện này là thế nào?" "Cậu con lợi dụng danh tiếng Vương gia hại chết mấy cô nương không nói, còn đi chiếm đoạt ruộng đất của bá tánh, vì hai chuyện này mà bị tri phủ bắt giam.

Bà ngoại con bảo nhà ta qua đó, muốn lợi dụng quan hệ giữa em rể con và Vương gia để chạy tội.

Kết quả lúc Vương gia đi xử lý việc này, ông ta còn kiêu ngạo muốn làm trưởng bối của Vương gia.

Chưa hết, cái giá tử kia bày ra còn lớn hơn cả Vương gia nữa." Ông chủ Văn nhìn Văn phu nhân một cái, châm chọc nói.

Ông biết tính cách Văn Tiên.

Nghe chuyện tên kia làm sao có thể nói đỡ cho Văn phu nhân được.

Quả nhiên, sau khi nghe xong, sắc mặt Văn Tiên muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Vẻ mặt anh âm trầm nhìn Văn phu nhân: "Mẹ nói ông ấy bị cha và mọi người hại chết?

Sao con lại cảm thấy ông ấy chết là đáng đời nhỉ?" Văn Tiên nói chuyện còn khó nghe hơn Văn Tư Đồng nhiều.

Văn phu nhân vốn tưởng con trai về sẽ chống lưng cho mình, kết quả lại thế này? "Văn Tiên con nói bậy gì đó?

Đây không phải lỗi của cậu con, đây là lỗi của bọn họ, là lỗi của

Tô Ngọc." Văn phu nhân mạnh miệng nói. "Đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ, hắn chỉ cần nhắm một mắt mở một mắt là qua, nhưng tại sao hắn lại ra tay với cậu con?" Văn phu nhân gan lớn thật, dám nói cả Tô Ngọc.

Chương 2188

Văn Tiên quay sang cha: "Trước đó bà ấy cũng nói chuyện kiểu này sao?

Cũng vu oan cho Vương gia như thế này?" Ông chủ Văn ừ một tiếng: "Nói không sai, bà ấy còn nói đây là lỗi của Vương gia, muốn bắt Vương gia đưa lợi ích bồi thường cho nhà mẹ đẻ bà ấy, còn muốn bắt em gái em rể con đi làm việc này.

Chuyện này mà để Vương gia biết được, chúng ta còn ngẩng đầu thế nào trước mặt thông gia?" Đây chưa phải là điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là nếu chuyện này thật sự làm rồi, nhà bọn họ còn không biết sẽ kiêu ngạo thế nào, có phải sau này thường xuyên lôi chuyện này ra nói hay không?

Có phải mỗi lần nhà họ đề xuất, Vương gia đều phải bồi thường tổn thất cho nhà họ hay không?

Như vậy chẳng phải là không bao giờ dứt sao?

Vương gia bên kia chẳng phải sẽ bị bọn họ quấn lấy mãi sao?

Văn Tiên nhìn mẹ mình: "Mẹ cũng có suy nghĩ như vậy phải không?" Văn phu nhân nhìn ánh mắt Văn Tiên, theo bản năng né tránh, dáng vẻ đó trông có vẻ không muốn nói ra. "Mẹ... chẳng lẽ mẹ nói sai sao?

Chuyện này vốn dĩ là lỗi của Ngọc Vương." Văn phu nhân chột dạ xong lại cảm thấy mình nói vậy chẳng có gì sai.

Chỉ cần bọn họ bồi thường tổn thất cho nhà bà, chuyện này coi như xong. "Được, nếu đã vậy mẹ tự đi tìm Vương gia mà nói." Văn Tiên lạnh lùng nói. "Đúng rồi, lúc đi đừng dùng danh tiếng Văn gia, cũng đừng dùng thân phận của em gái bọn họ, mẹ cứ lấy thân phận chị gái của người bị hại mà đi." Văn Tiên nhìn mẹ mình nói thẳng.

Mặc kệ là dùng danh tiếng của em gái bọn họ hay danh nghĩa Văn gia, anh đều cảm thấy mất mặt.

Mà bọn họ cũng không ném nổi cái mặt này.

Nếu để người ta biết anh và em trai có một người mẹ như vậy, mặt mũi bọn họ thật sự không biết giấu vào đâu.

Văn phu nhân nghe vậy căn bản không đồng ý: "Sao có thể chứ?" Nếu không dùng thân phận của bọn họ để nói, có lẽ bà ngay cả cơ hội gặp mặt Ngọc Vương cũng không có, bà dựa vào cái gì chứ? "Sao lại không thể?

Mẹ không phải muốn đòi lại công đạo cho em trai mẹ sao?

Vậy mẹ cứ dùng thân phận chị gái ông ta mà đi, nhà chúng ta và em gái đều chưa từng nghĩ đến việc này, mẹ đến tìm bọn con nhờ giúp đỡ là không hợp lý." Văn Tiên một chút cũng không khách sáo nói.

Lúc Văn phu nhân định nói gì đó, em trai Văn Tiên là Văn Trủng từ bên ngoài đi vào: "Cha, hôm nay cha gọi con về có việc gì không?" Ông chủ Văn kể lại sự tình một lượt cho con trai út nghe.

Văn Trủng nghe xong nụ cười trên mặt lập tức biến thành vô cùng âm trầm.

Ánh mắt anh đặt lên người Văn phu nhân: "Mẹ thật sự muốn làm như vậy?" Anh thật sự không ngờ, mẹ mình lại là một người chị tốt đến thế.

Nhưng người như vậy ở Văn gia không thích hợp.

Đối với cậu con trai út này, Văn phu nhân ít nhiều vẫn có chút sợ hãi. "Mẹ, trước kia con có nói với mẹ không, chuyện nhà bọn họ đừng có quản nữa?

Còn nữa, ông cậu kia chính là một kẻ khốn nạn, ông ta có chết cũng là đáng đời." Tính cách Văn Trủng không giống Văn Tiên và mọi người, con người anh đặc biệt tàn nhẫn.

Nhưng đó là đối với kẻ địch, anh tàn nhẫn nhưng đồng thời trong lòng vẫn mang theo sự lương thiện.

Người như vậy tương lai ắt làm nên chuyện lớn.

Sau khi biết những việc ông cậu kia làm, anh đã nói rất rõ ràng không cho cha mẹ đi quản.

Đương nhiên cũng không cho chị gái và anh rể quản chuyện này.

Chuyện này cho dù bọn họ mở miệng thì Vương gia cũng sẽ không tha cho tên khốn đó. "Mấy năm nay các người ỷ vào quan hệ giữa anh rể và Vương gia làm bao nhiêu chuyện còn ít sao?" Văn Trủng nhìn Văn phu nhân giận dữ quát.

Nghe lời Văn Trủng, Văn phu nhân càng tức giận: "Mày câm miệng, đó là cậu mày, cũng là nhà ông ngoại mày." "Cậu như thế, ông ngoại như thế, con thà không có còn hơn." Đối với Văn Trủng mà nói, quân tử ái tài thủ chi hữu đạo.

Loại người kia chính là phạm tội. "Lúc ông ta hại chết con gái nhà người ta thì nên biết mình sẽ có kết cục này." Văn Trủng cười lạnh nói. "Đừng nói là chỉ lấy mạng một mình ông ta, cho dù xử lý cả cái nhà mẹ đẻ của mẹ, con cũng thấy không quá đáng." Bọn họ ỷ vào thân phận Vương gia làm bao nhiêu chuyện, anh tin Vương gia đều biết.

Tại sao không động đến bọn họ, đây chẳng phải là vì nể mặt chị gái và anh rể sao?

Bọn họ giữ được phần lớn gia nghiệp không biết cảm kích thì thôi, lại còn dám ở đây gây sự?

Tưởng Vương gia ăn chay chắc? "Văn Trủng mày câm miệng, sao mày có thể nói ra những lời như vậy?" Văn phu nhân ban đầu tưởng con trai về sẽ giúp bà.

Nhưng hiện tại nhìn thấy con trai như vậy, bà hận không thể chưa từng sinh ra hai đứa con trai này. "Mẹ nên thấy may mắn vì Vương gia không hốt cả ổ nhà mẹ đi đấy." Văn Trủng châm chọc nói.

Văn phu nhân chỉ vào Văn Trủng tức đến toàn thân phát run.

Văn Tiên biết ngay em trai về sẽ như thế này.

Em trai mới là người xuất sắc nhất trong tương lai của gia đình bọn họ.

Văn phu nhân muốn từ chỗ anh nhận được sự giúp đỡ gần như là chuyện không thể nào. "Mẹ hỏi câu cuối cùng, hôm nay các con rốt cuộc có giúp mẹ không?" Văn phu nhân nhìn bọn họ hỏi. "Không giúp, bọn con không có mặt mũi đi tìm Vương gia." "Mày..." "Bà có thể đi." Ông chủ Văn đột nhiên nói.

Văn Trủng bất mãn nhìn cha mình: "Cha, cha làm gì vậy?" Ông chủ Văn không để ý con trai, nhìn Văn phu nhân: "Tôi sẽ viết một bức thư bỏ vợ (hưu thư) ngay bây giờ.

Cầm hưu thư xong, bà muốn làm gì thì làm, mọi việc bà làm đều không liên quan gì đến Văn gia chúng tôi nữa." "Con trai con gái tôi có thể là người bình thường tầm thường, cũng có thể đứng vững trên quan trường, nhưng có một điểm, chúng nó không thể trợ Trụ vi ngược." Ông chủ Văn biết các con mình đều rất tốt.

Cho dù con gái từng bị vợ dỗ ngọt, nhưng giờ cũng đã thay đổi, trở lại dáng vẻ trước kia.

Chỉ có bà vợ này là vẫn muốn kiếm chác lợi ích từ con cái.

Nếu làm ăn đàng hoàng, muốn mượn nhân mạch một chút thì không ai nói gì.

Dù sao nhân mạch của Vương gia thì Văn gia bọn họ cũng đã dùng rồi, Vương gia cũng chẳng nói gì, bởi vì nhà họ đều làm ăn chân chính.

Chương 2189

Chưa từng nghĩ sẽ đối phó ai, cũng chưa từng cậy thế Vương gia làm những chuyện mình không nên làm.

Những điều này đều không có.

Nhưng người nhà Văn phu nhân lại khác, thật đúng là không coi mình là người ngoài. "Người nhà bà cũng được lắm, chẳng coi mình là người ngoài chút nào, tưởng Vương gia là người nhà bà thật à?

Muốn làm gì thì làm?" Ông chủ Văn quát lớn.

Nghe vậy Văn phu nhân tức giận đến run người: "Ông..." "Tôi làm sao?

Tôi cảnh cáo bà, bà tốt nhất an phận một chút cho tôi, nếu không muốn bị bỏ, thì đừng quản chuyện nhà mẹ đẻ nữa.

Nếu bà cứ khăng khăng muốn làm như vậy, thì tôi chỉ có thể bảo bà rời khỏi Văn gia chúng tôi." Chỉ cần không phải người nhà họ Văn nữa, bà ta có muốn lên trời ông cũng chẳng quản được.

Văn phu nhân không dám tin nhìn chồng mình, sao ông có thể nói ra những lời như vậy. "Tôi là vợ ông, tôi gả cho ông ba mươi năm rồi, sao ông có thể vì chuyện nhỏ này mà đối xử với tôi như vậy?" Văn phu nhân chỉ vào ông chủ Văn không dám tin nói.

Ông chủ Văn và anh em Văn Tiên đều bị chọc cho tức cười, đặc biệt là Văn Trủng. "Đủ rồi, bà câm miệng đi." "Bà đúng là hết thuốc chữa rồi." Ông chủ Văn vốn dĩ viết hưu thư còn có chút không nỡ, dù sao cũng là vợ chồng ba mươi năm.

Mấy năm nay tình cảm hai người cũng không tệ.

Nhưng nghe Văn phu nhân nói vậy, ông thực sự tức giận.

Lạnh lùng nhìn Văn phu nhân, ông chủ Văn hít sâu một hơi: "Đã vậy tôi cũng không quản được bà nữa, từ nay về sau bà không còn là người nhà họ Văn tôi nữa." Nói xong ông rất nhanh viết xong hưu thư đưa cho Văn phu nhân. "Lão đại, chỗ con giữ danh sách của hồi môn của mẹ con, trừ của hồi môn ra con đưa thêm cho bà ấy năm vạn lượng bạc, chúng ta đối với bà ấy cũng coi như nhân chí nghĩa tận rồi." Ông chủ Văn đưa tay day mi tâm khó chịu nói.

Văn phu nhân nghe ông chủ Văn nói, biểu tình trở nên ngây dại, dường như nghe không hiểu ông chủ Văn rốt cuộc đang nói gì.

Bà quay đầu nhìn con gái: "Cha con vừa nói gì?" "Hưu thư của cha đã đưa cho mẹ rồi." Văn Tư Đồng vẻ mặt phức tạp nói. "Không thể nào, sao ông ấy có thể đối xử với mẹ như vậy?" Văn Tư Đồng càng không biết nên nói gì cho phải.

Hưu thư đã đặt ở đây rồi, mẹ cô lại còn cảm thấy không phải là thật, nếu đây không phải thật thì cái gì mới là thật? "Mẹ, hưu thư của cha đã đặt ở đây rồi." Văn phu nhân cuối cùng cũng phản ứng lại, lao về phía ông chủ Văn, giơ tay định đánh ông, kết quả bị Văn Trủng ngăn lại.

Văn Trủng lạnh lùng nhìn bà: "Mẹ náo loạn đủ chưa?" Nghe Văn Trủng nói, cánh tay đang giơ lên của Văn phu nhân lập tức hạ xuống. "Mẹ..." "Ngay trước khi mẹ nói muốn anh rể bảo toàn cái mạng cho tên khốn đó, cha vẫn còn do dự có nên viết hưu thư hay không.

Nhưng mẹ giỏi thật đấy, một câu nói đã khiến cha xác định suy nghĩ trong lòng mình." Văn Trủng còn lạ gì ý của cha mình?

Nhưng có người lại không hiểu. "Mẹ chỉ muốn giúp cậu con, chẳng lẽ sai sao?" "Ông ta làm cái gì?" Văn Trủng lãnh đạm nhìn Văn phu nhân. "Giết người." "Giết người đền mạng nghe bao giờ chưa?

Một mạng người đã như vậy, ông ta còn giết mấy người, ông ta đúng là giỏi thật đấy." Văn Trủng cười lạnh vỗ tay nói.

Văn phu nhân nhíu mày, cứ cảm thấy lời con trai nói chẳng phải lời hay ý đẹp gì. "Nhưng đó là cậu của con." "Thì sao?

Ông ta là giết người, không phải tùy tiện đánh vài người.

Nếu ông ta chỉ đánh người, mẹ không cần nói, nên bồi tiền thì bồi tiền, nên mời đại phu thì mời đại phu.

Nhưng đây là chuyện bồi tiền mời đại phu là giải quyết được sao?" Văn Trủng cảm thấy nếu chỉ là xô xát chân tay, những rắc rối như vậy bọn họ có thể giúp chắc chắn sẽ giúp.

Nhưng kia là cái gì?

Đó là mấy mạng người. "Ngay cả Vương gia Vương phi hay Hoàng thượng cũng không tùy tiện lấy mạng người, trừ khi kẻ đó phạm tội chém đầu.

Hoàng thượng và Vương gia còn như thế, thân phận ông ta còn cao quý hơn Vương gia với Hoàng thượng chắc?" Văn Trủng lạnh lùng nói.

Anh thật không biết người mẹ này của mình rốt cuộc muốn làm gì.

Ông chủ Văn và Văn Tiên đối với việc này thập phần tán đồng.

Ngay cả Vương Tĩnh Vũ cũng không nói gì.

Nếu chỉ là cãi vã bình thường, muốn giúp đỡ không cần nhờ đến Tiểu Ngọc, anh cũng có thể giúp.

Nhưng vấn đề không phải như vậy.

Văn phu nhân không ngừng lắc đầu, bà không muốn nghe bọn họ nói những lời này, bà chỉ muốn em trai mình bình an vô sự.

Bà làm như vậy một chút cũng không sai.

Nhìn Văn phu nhân như vậy, Văn Trủng cảm thấy mình khổ khẩu bà tâm nãy giờ phí công vô ích. "Cha, để bà ấy đi đi, đỡ để sau này liên lụy nhà mình." Ông chủ Văn thất vọng nhìn Văn phu nhân, ánh mắt vô cùng tiếc nuối.

Tại sao cuối cùng lại biến thành thế này?

Chẳng lẽ bà ấy không thể nghĩ cho ông và ba đứa con, còn cả các cháu sao? "Thôi, cánh tay không vặn được bắp đùi, đã bà ấy khăng khăng như vậy, chúng ta cũng hết cách." "Lão đại, đưa người đi thu dọn đồ đạc cho bà ấy, rồi đưa đến viện tử kia." Khi trong nhà có nhiều tiền, ông cũng đã mua cho Văn phu nhân một cái viện riêng, hiện tại xem ra lúc đó thật có tầm nhìn xa.

Văn Tiên gật đầu đáp ứng: "Cha, con biết rồi." Sau đó Văn Tiên dẫn người đi thu dọn đồ đạc cho Văn phu nhân.

Đợi đồ đạc thu dọn xong, Văn phu nhân vẫn chưa hết phát điên.

Ông chủ Văn bất lực lắc đầu.

Văn Tư Đồng cũng là lần đầu tiên kiến thức được sự nan giải của mẹ mình.

Văn Tiên và Văn Trủng thấy bà lúc này còn làm loạn, không kiên nhẫn đưa người đi.

Cùng đi theo còn có nha hoàn và bà tử thường ngày hầu hạ Văn phu nhân.

Chương 2190

Đợi xung quanh yên tĩnh lại, Văn phu nhân mới giật mình nhận ra mình thế mà đã đến một nơi khác.

Nhìn thấy ma ma của mình, Văn phu nhân cuống quýt hỏi chuyện gì xảy ra.

Ma ma kể lại mọi chuyện cho bà nghe.

Đối với những việc Văn phu nhân làm, trong lòng bà ấy cũng bất mãn.

Rõ ràng là lỗi của đối phương, sao cuối cùng lại làm như Văn gia có lỗi với phu nhân vậy.

Bà ấy ở bên cạnh nhìn mấy chục năm rồi, biết lão gia đối xử với phu nhân tốt thế nào.

Nhưng phu nhân lại không biết trân trọng.

Cứ cảm thấy tất cả của nhà mẹ đẻ quan trọng hơn chồng con mình. "Sao bọn họ có thể đối xử với tôi như vậy?

Tôi chỉ muốn giúp nhà mẹ đẻ, chẳng lẽ tôi sai sao?" Văn phu nhân hét lên.

Ma ma nghe Văn phu nhân nói mà nhíu mày, sắc mặt cũng ít nhiều có chút khó coi. "Phu nhân, người không những sai mà còn đại sai đặc sai.

Người ta là Vương gia, danh tiếng của ngài ấy dễ dùng thế sao?

Làm hỏng danh tiếng Vương gia, tình huống nghiêm trọng có thể liên lụy đến tất cả người nhà của người.

Hiện tại Vương gia không truy cứu trách nhiệm nhà mẹ đẻ người là người đã phải cảm kích rồi, chứ không phải ở đây làm loạn như vậy." Ma ma nhíu mày thập phần bất mãn nói.

Văn phu nhân lại cảm thấy đây đều không phải là thật. "Không, bà nói không đúng, chỉ mượn danh tiếng một chút thì sao chứ?

Lại chẳng gây thương tổn gì cho hắn." Văn phu nhân cảm thấy đây chẳng qua chỉ là một chuyện rất nhỏ, sao hắn lại để ý chứ.

Ma ma thực sự không nhịn được nữa, giơ tay tát cho Văn phu nhân một cái.

Văn phu nhân bị đánh đến ngẩn người.

Nha hoàn bên cạnh cũng ngây ngốc nhìn ma ma.

Bọn họ cảm thấy ma ma thật sự quá lợi hại, thế mà dám trực tiếp động thủ. "Phu nhân, người biết mình đang nói gì không?

Nếu Ngọc Vương hẹp hòi một chút, dựa vào những việc em trai người làm, ngài ấy có thể tâu Hoàng thượng chém đầu cả tam tộc nhà người đấy.

Giờ chỉ chết một người mà người đã sống chết thế này." Nha hoàn bên cạnh vô cùng tán đồng gật đầu, Vương gia đã là vô cùng tốt bụng rồi.

Địa vị của Vương gia ở các nước rốt cuộc cao bao nhiêu, danh tiếng uy vọng tốt thế nào bọn họ đều biết.

Lúc này đột nhiên xuất hiện một người làm hỏng danh tiếng Vương gia, nếu đến lúc đó bá tánh đều tin là thật, thì phải làm sao?

Người nhà bọn họ có thể vì việc mình làm mà trả giá đắt không?

Đã không trả giá nổi, thì an phân một chút đi. "Vì chuyện này mà bà đã bị lão gia hưu rồi, bà còn không biết hối cải, ngu ngốc đến mức muốn các thiếu gia mặc kệ bà thì bà mới vui sao?" Lời của bà vú như một gậy giáng thẳng vào đầu.

Đúng vậy, bà ta vì gia đình đã làm nhiều việc như thế, nhưng bọn họ đối xử với bà ta như thế nào?

Không được, chuyện này không thể cứ như vậy mà xong được.

Văn phu nhân bất chấp lúc này trời đã tối, một mình chạy ra ngoài.

Bà vú và nha hoàn nhìn thấy bà ta như vậy thì biết là có chuyện chẳng lành, vội vàng đuổi theo.

Khi bọn họ nhìn thấy Văn phu nhân chạy đến cửa Vương phủ, suýt chút nữa thì ngất xỉu. "Vú, chúng ta bây giờ phải làm sao?" "Sao bà ấy lại chạy đến cửa Vương phủ thế này?

Đây không phải là tự tìm đường chết sao?" "Đưa người về, ngươi đi tìm lão gia và các thiếu gia." "Vâng." Bà vú dẫn theo hai nha hoàn còn lại vội vàng chạy tới, kéo lấy Văn phu nhân đang kích động. "Phu nhân, bà đừng làm loạn nữa, bây giờ theo chúng tôi về đi." Bà vú nghiến răng giận dữ nói. "Chúng bay cút hết ra cho ta." "Tô Ngọc, mày cút ra đây cho tao." Bà vú nghe thấy Văn phu nhân không những gọi thẳng tên húy của Vương gia mà còn nói những lời như vậy, suýt chút nữa thì tức chết tại chỗ.

Lính gác cổng nghe thấy thế liền nhìn Văn phu nhân: "To gan, bà là ai mà dám chạy đến cửa Vương phủ gây sự?" "Tao là bề trên của Tô Ngọc, bảo nó cút ra đây cho tao.

Tao có chuyện muốn hỏi nó, em trai tao chẳng qua chỉ phạm một chút lỗi nhỏ, sao nó có thể độc ác như vậy, đòi mạng em trai tao?" Người dân đi dạo chợ đêm trên phố nhíu mày, người này là ai vậy?

Sao bà ta có thể vu khống Vương gia như thế?

Vương gia là người tốt như vậy, sao bà ta có thể nói ra những lời đó?

Một đứa trẻ vốn là người Tề quốc nghe thấy có người nói xấu Tô Ngọc, lập tức bất mãn, nhặt hòn đá dưới đất ném về phía Văn phu nhân. "Bà câm miệng, Vương gia không phải người như vậy, bà đúng là nói hươu nói vượn." "Nói không sai, Vương gia nhà chúng ta là người tốt, ngài ấy cũng tốt giống như Hoàng thượng vậy.

Nhờ có Hoàng thượng và Vương gia nên chúng ta mới có được những ngày tháng tốt đẹp như hiện tại." Bọn họ không cho phép ai nói xấu Vương gia. "Một lũ điêu dân, chúng bay lại dám động thủ với tao." "Đánh bà là còn nhẹ đấy, đáng lẽ phải tống hạng người như bà vào đại lao." Để cho bà ta tỉnh táo lại một chút.

Rất nhanh, màn kịch náo loạn trước cửa Vương phủ đã đến tai Tô Ngọc.

Khi hắn dẫn người đi ra thì nghe thấy Văn phu nhân đang chửi bới ầm ĩ. "Tham kiến Vương gia." Tô Ngọc liếc nhìn người đang quỳ dưới đất: "Đều đứng dậy đi." "Tô Ngọc, cuối cùng mày cũng chịu ra rồi.

Nếu không phải tại mày thì tao cũng không ra nông nỗi này.

Em trai tao chết rồi, nhà mẹ đẻ không cho tao về, bây giờ chồng tao cũng hưu tao rồi, tất cả đều là lỗi của mày." Văn phu nhân nhìn thấy Tô Ngọc chẳng những không tém tém lại mà còn quá quắt hơn, những lời chỉ trích Tô Ngọc cũng nhiều thêm. "Giữa đường nhục mạ Vương gia, bắt lại." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Văn phu nhân.

Lúc này, một đứa trẻ bên cạnh trừng mắt nhìn Văn phu nhân, bất mãn nói: "Vương gia, bà ta còn nói là bề trên của ngài." "Bề trên?

Kẻ dám nhận là bề trên của bản vương đều là người ruột thịt của bản vương, hoặc là người ruột thịt của Vương phi, bà tính là cái thá gì?" Nếu là người hiểu chuyện, nhận là bề trên hắn cũng chẳng nói gì.

Chương 2191

Nhưng loại người không biết trời cao đất dày này, nhận là họ hàng hắn còn thấy mất mặt. "Tô Ngọc, mày..." "Vả miệng." Tô Ngọc ngắt lời Văn phu nhân, không chút khách khí ra lệnh.

Văn phu nhân này mình không nói gì bà ta lại tưởng mình không dám làm gì chắc?

Nguyên Bảo bước tới, giơ tay tát hai cái thật mạnh.

Bao nhiêu năm nay thật sự chưa có ai dám nói xấu Tô Ngọc như vậy, thậm chí còn chạy đến tận cửa để nhục mạ.

Đây đúng là lần đầu tiên.

Khi Văn lão bản và các con đến nơi thì nhìn thấy Văn phu nhân đang bị đánh.

Đi tới bên cạnh, Văn Tiên hỏi những người vây xem mới biết Văn phu nhân lại dám nhục mạ Vương gia, hơn nữa còn chỉ mặt gọi tên mà chửi.

Cũng khó trách Vương gia lại động thủ đánh người.

Tô Ngọc phất tay cho Nguyên Bảo dừng lại, đợi Nguyên Bảo dừng tay xong mới mở miệng nói: "Đã đến cửa Vương phủ của bản vương gây sự, vậy thì bản vương sẽ nói cho rõ ràng.

Về chuyện tại sao em trai bà lại chết trong tay bản vương, tổng cộng có ba tội danh." "Thứ nhất, hắn giết sáu cô gái vô tội.

Thứ hai, cưỡng chiếm ruộng đất của dân chúng.

Thứ ba, bất kính với bản vương.

Bà là mẹ vợ của anh vợ bản vương, theo lý mà nói, nếu em trai bà chỉ phạm tội thứ ba, bản vương có thể giả vờ như không có gì xảy ra.

Nhưng sáu mạng người, cùng với việc cưỡng chiếm đất đai của dân, không dễ dàng bỏ qua như vậy đâu." "Đó chỉ là chuyện nhỏ, chỉ cần mày giả vờ không thấy..." "Không thể nào.

Bản vương là Vương gia của Huyền quốc, bản vương đã tự tay giám trảm biết bao nhiêu người, trong đó còn có người cùng gia tộc với nhạc phụ bản vương, thậm chí là anh em thứ xuất.

Bọn họ thông địch phản quốc bản vương đều không tha cho bất kỳ ai, huống chi là người không có quan hệ gì với bản vương." "Nếu lúc này bản vương vì có chút quan hệ họ hàng mà hắn giết người bản vương cũng coi như không có chuyện gì, vậy sau này uy nghiêm của bản vương để đâu?" Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng nói.

Dân chúng xung quanh nghe xong mới biết đầu đuôi câu chuyện.

Hóa ra là như vậy. "Người này cũng quá quắt lắm rồi?

Sao bà ta còn mặt mũi nói là Vương gia hại bà ta chứ?" Lúc này Văn lão bản bước ra nói: "Tôi đã hưu bà rồi, bà không còn quan hệ gì với Vương gia nữa.

Bà biết rõ tất cả đều là lỗi của em trai bà, vậy mà bà còn muốn bảo con gái con rể đến tìm Vương gia, nói cái gì mà Vương gia có lỗi với nhà bà, muốn Vương gia bồi thường tổn thất cho nhà bà.

Chúng tôi không đồng ý thì bà không ngừng làm loạn, bất kể chúng tôi nói thế nào cũng vô dụng." "Chính vì chuyện này nên tôi mới quyết định bỏ vợ." Văn lão bản nói hết sự thật ra.

Dân chúng cảm thấy Văn lão bản không làm sai.

Người vợ như thế này giữ lại có tác dụng gì?

Đến lúc đó chỉ mang lại rắc rối không cần thiết cho gia đình bọn họ, hà tất phải khổ vậy? "Làm tốt lắm." "Không sai, lấy vợ phải lấy người hiền đức, vợ như thế này có cũng bằng không." Loại phụ nữ này tặng cho bọn họ, bọn họ cũng chẳng thèm.

Thứ gì đâu... "Lũ chúng bay câm miệng, rõ ràng chỉ là chuyện một câu nói, chỉ cần Tô Ngọc nói một câu thì em trai tao sẽ không sao, sự việc cuối cùng cũng sẽ không biến thành như thế này.

Sao nó lại không thể tha cho em trai tao chứ?" Văn phu nhân gào thét điên cuồng.

Dân chúng nhìn Văn phu nhân, cảm thấy người này thật sự hết thuốc chữa rồi.

Tô Ngọc nhìn đám người Văn lão bản: "Tuy ông là nhạc phụ của đại ca, nhưng chuyện nhục mạ bản vương không thể bỏ qua dễ dàng như vậy được." Văn lão bản cười khổ gật đầu, có thể nói với bọn họ một tiếng, không liên lụy đến bọn họ đã là nể mặt Vương Tĩnh Vũ lắm rồi. "Nguyên Bảo, đưa người đến chỗ Phủ doãn, nói rõ ràng với họ nguyên do, trong một khoảng thời gian ngắn bản vương không muốn nhìn thấy người này." "Vâng, thiếu gia." Nguyên Bảo dẫn người lôi Văn phu nhân đi.

Sắp bị nhốt vào đại lao rồi mà Văn phu nhân vẫn còn chửi rủa Tô Ngọc.

Nói một câu bất hiếu, Văn Tiên và Văn Trủng hiện tại cảm thấy chuyện bỏ mẹ mình là đúng đắn.

Nếu cha không bỏ vợ, thì hiện tại nhà họ có phải cũng bị liên lụy rồi không?

Chỉ mới nghĩ thôi bọn họ đã thấy đáng sợ.

Văn lão bản nhìn theo Văn phu nhân bị giải đi, sự thất vọng trong lòng có thể hình dung được.

Ông đối xử với Văn phu nhân cũng coi như là tốt, nhưng cuối cùng trong lòng người ta ông lại chẳng quan trọng đến thế.

Vì nhà mẹ đẻ mà chuyện gì bà ta cũng làm được, thậm chí dám đến tìm Vương gia, còn dám nhục mạ Vương gia.

Thật không biết bà ta lấy đâu ra bản lĩnh đó. "Vương gia, chuyện lần này là lỗi của tôi, là tôi không quản tốt bà ấy." Dù Tô Ngọc không mở miệng nói gì, Văn lão bản cũng biết chuyện này là lỗi của ông.

Nếu ngay từ đầu ông không để Văn phu nhân can thiệp vào việc này, sự tình có lẽ đã không đến nông nỗi này.

Nghĩ đến mà thấy bi ai. "Không sao." Cho dù trong lòng Tô Ngọc thật sự có chút bất mãn, thì lúc này cũng không tiện nói thêm gì.

Văn lão bản nghe Tô Ngọc nói vậy cuối cùng cũng yên tâm, chỉ là nhìn vẻ lạnh nhạt của Tô Ngọc, trong lòng ông thừa hiểu Tô Ngọc đang bất mãn với bọn họ.

Tô Ngọc thân phận gì chứ?

Chắc chưa từng bị ai nhục mạ như thế bao giờ.

Khẽ thở dài một tiếng, sau chuyện này thái độ của Ngọc Vương đối với nhà họ chắc cũng chẳng tốt đẹp gì nữa. "Vương gia, chúng tôi về trước đây." Tô Ngọc không nói gì, chỉ thản nhiên gật đầu.

Thấy Tô Ngọc như vậy, cha con nhà họ Văn cũng chỉ đành rời đi.

Sau khi Văn lão bản và các con trở về, Văn Tư Đồng vội vàng chạy tới: "Cha, tình hình thế nào rồi?" "Đã không sao rồi." Văn Tư Đồng nghe cha nói vậy, lông mày hơi nhíu lại, sắc mặt có chút khó coi: "Cha, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Mẹ con lại làm loạn cái gì nữa?" "Mẹ con chạy đến cửa Vương phủ nhục mạ Vương gia." Văn Tư Đồng mím chặt môi, chuyện này cô biết, vì trước đó khi nha hoàn đến tìm họ, họ đều đã nghe thấy rồi. "Cha, vậy bây giờ..." "Bà ấy đã bị bắt đến chỗ Phủ doãn rồi." Văn lão bản cười khổ nói.

Nghe thấy lời này, Văn Tư Đồng có chút ngẩn người: "Cái gì?

Chương 2192

Sao lại có thể như vậy?" "Đồng Đồng, con cảm thấy không nên như vậy sao?" Văn lão bản đột nhiên nhìn con gái mình hỏi.

Văn Tư Đồng nhíu mày, không biết cha mình có ý gì.

Văn Tiên và Văn Trủng cũng nhìn Văn Tư Đồng. "Con chỉ cảm thấy quan hệ hai nhà chúng ta..." Văn Tư Đồng cân nhắc từ ngữ một chút, nhưng lời còn chưa nói hết đã bị cắt ngang. "Đủ rồi, chị, chị từ khi nào cũng trở nên không phân biệt phải trái như vậy?" Văn Trủng bất mãn nhìn Văn Tư Đồng chất vấn.

Văn Tư Đồng có chút mất mặt: "Em nói cái gì vậy?" "Em nói cái gì à?

Giữa đường nhục mạ Vương gia hoàng thất, chị có biết đó là tội danh gì không?" Văn Trủng lạnh lùng nhìn chị gái mình, không chút khách sáo hỏi.

Sắc mặt Văn Tư Đồng trắng bệch, đúng vậy, cô dường như đã quên mất người ta là Vương gia, đâu phải là người tùy tiện để ai cũng có thể sỉ nhục.

Lúc này Vương Tĩnh Vũ lên tiếng: "Từ khi Tiểu Ngọc làm Vương gia, chưa ai dám nhục mạ đệ ấy giữa đường như vậy." Nói thật, phản ứng vừa rồi của Văn Tư Đồng thực sự khiến anh có chút thất vọng.

Chuyện Văn phu nhân làm cô lại cảm thấy không có vấn đề gì?

Cảm thấy là người thân thì không nên động thủ?

Từ khi nào Văn Tư Đồng làm việc lại hồ đồ đến mức này? "Anh, em không có ý đó, anh hiểu lầm em rồi." Cô nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ như vậy thì biết anh đã hiểu lầm. "Có phải hiểu lầm hay không, trong lòng em tự rõ, anh cũng không muốn nói nhiều." "Chỉ là thái độ vừa rồi của em đã nói lên tất cả, có phải vừa rồi em còn cảm thấy Tiểu Ngọc chuyện bé xé ra to không?" Vương Tĩnh Vũ ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng hỏi.

Văn Tư Đồng im lặng không nói gì, vừa rồi cô quả thực đã nghĩ như vậy. "Văn Tư Đồng, điều em nên thấy may mắn là Tiểu Ngọc không tính toán với gia đình em.

Nếu đệ ấy tính toán, thì nhà các em không chỉ đơn giản là bị trừng phạt thế này đâu.

Chuyện này nói nhỏ là nhục mạ Tam Vương gia, nói lớn là nhục mạ hoàng thất, bất mãn với hoàng thất." Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng nói. "Đến giờ em vẫn còn thấy Tiểu Ngọc chuyện bé xé ra to sao?" Vương Tĩnh Vũ nói xong lại hỏi Văn Tư Đồng.

Sắc mặt Văn Tư Đồng lập tức thay đổi, thật sự nghiêm trọng đến thế sao?

Văn Trủng nhìn Văn Tư Đồng một cái, ghét bỏ nói: "Thật không biết anh rể lúc đầu nhìn trúng chị ở điểm nào.

Chị biết rõ ngài ấy là người như thế nào, bây giờ lại còn dám nói những lời như vậy, chị thật sự làm người ta quá thất vọng." Đừng nói anh rể thất vọng về chị ấy, ngay cả cậu nhìn thấy chị gái mình như thế này cũng rất thất vọng.

Đúng là chuyện không rơi vào người mình nên không có cảm giác gì.

Nhưng một khi mọi chuyện đổ lên đầu mình thì sẽ khác ngay. "Chị..." Văn Tư Đồng theo bản năng nhìn Vương Tĩnh Vũ, thấy anh mặt mũi lạnh tanh như không có chuyện gì xảy ra, lập tức nhíu mày. "Em... em không có ý đó, là mọi người đều hiểu lầm em rồi." Vương

Tĩnh Vũ không nói gì, chỉ nhìn Văn Tư Đồng.

Rốt cuộc có phải anh hiểu lầm hay không, thực ra trong lòng mọi người đều rõ. "Được rồi, chị đừng ở đây giải thích kiểu đó nữa, chị giải thích như vậy càng làm người ta khó chịu hơn." Văn Trủng mất kiên nhẫn nói. "Trước đây em còn tưởng chị đã nhìn rõ bộ mặt thật của bà ấy rồi, chỉ là không ngờ chị lại như vậy." Cậu thật sự tưởng Văn Tư Đồng có cùng suy nghĩ với họ, nhưng giờ xem ra chỉ là bọn họ tự đa tình mà thôi. "Chị..." Văn Tư Đồng theo bản năng nhìn Vương Tĩnh Vũ hy vọng anh có thể nói đỡ cho mình vài câu, nhưng anh chỉ nhíu mày ngồi đó không biết đang nghĩ gì.

Văn Tư Đồng lập tức có chút hoảng hốt, không biết nên nói với anh thế nào. "Anh, có phải anh không muốn để ý đến em nữa không?" Văn Tư Đồng nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi.

Trong lòng Văn Tư Đồng có chút khó chịu, chẳng lẽ người vợ là mình đây trong lòng anh còn không quan trọng bằng đám người Tô Ngọc sao?

Chẳng qua chỉ là có thêm chút suy nghĩ khác biệt, Vương Tĩnh Vũ liền đối xử với cô như vậy.

Thế này có phải hơi quá đáng không?

Nghĩ đến đây, trong lòng Văn Tư Đồng ít nhiều có chút oán trách Tô Ngọc.

Cho rằng hắn không nên chuyện bé xé ra to như vậy.

Vương Tĩnh Vũ nhìn cô: "Có phải em vẫn còn oán trách Tiểu Ngọc, cảm thấy đệ ấy không nên không nể mặt em?

Dù sao em cũng là chị dâu của đệ ấy, mà đó lại là mẹ em?" Văn Tư Đồng có chút xấu hổ, không dám nhìn vào mắt Vương Tĩnh Vũ.

Văn Trủng bị bộ dạng này của Văn Tư Đồng chọc cho cười tức.

"Chị giỏi thật đấy." "Anh rể, chuyện này anh định làm thế nào?" "Nếu chị cậu cảm thấy Tiểu Ngọc không nên chuyện bé xé ra to như vậy, hay là chúng ta để Hoàng thượng biết chuyện này rồi hãy xử lý?" Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn Văn Tư Đồng.

Anh thật sự cảm thấy Văn Tư Đồng đúng là không biết tốt xấu.

Tô Ngọc đã bỏ qua cho Văn gia như vậy rồi, cô lại còn ở đây gây sự.

Văn Trủng lập tức nhìn Vương Tĩnh Vũ, biểu cảm có chút lo lắng, sợ Vương Tĩnh Vũ làm thật: "Anh rể..." Lúc này Văn lão bản lên tiếng: "Chuyện này Vương gia xử lý không sai, người sai là con." Văn Tư Đồng nhíu mày, không thừa nhận cách nói của họ: "Người sai sao lại là con chứ?" "Nếu Vương gia thật sự không nể mặt Tĩnh Vũ mà trực tiếp xử lý, cả nhà chúng ta đều không thoát khỏi liên quan, chỉ trừng phạt mẹ con đối với Vương gia mà nói đã là nhân chí nghĩa tận rồi, con còn muốn thế nào nữa?" Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng hỏi.

Văn Tư Đồng im lặng không nói gì, trước đó cô chỉ cảm thấy mẹ mình đã bị hưu rồi, Tô Ngọc cứ truy cùng diệt tận như vậy có phải quá đáng lắm không? "Văn Tư Đồng, con đừng quên đó là Ngọc Vương, Ngọc Vương dưới một người trên vạn người.

Mẹ con trước mặt bao nhiêu người nhục mạ Vương gia đương triều, nếu chuyện này Vương gia không xử lý, con biết sẽ có hậu quả gì không?" Văn lão bản thấy Văn Tư Đồng vẫn còn vẻ không phục, tiếp tục hỏi.

Văn Tư Đồng nhíu mày, không biết Văn lão bản hỏi câu này rốt cuộc là có ý gì. "Cha, con... con không hiểu ý cha." "Không hiểu phải không?

Vậy cha nói rõ hơn một chút.

Nếu chuyện này mở ra tiền lệ, có người nhục mạ Vương gia nhưng không chịu bất cứ trừng phạt nào, vậy có phải tất cả mọi người đều có thể đi nhục mạ Vương gia?

Đến lúc đó uy nghiêm của hoàng gia để đâu?

Ngài ấy không vì bản thân, thì cho dù vì thể diện của hoàng gia cũng sẽ không tha cho mẹ con." Văn lão bản nhìn nhận rất rõ ràng.

Chương 2193

Chuyện này bên trên Tô Ngọc xử lý đã rất tốt rồi.

Chỉ là có người vẫn không biết đủ.

Và người không biết đủ đó chính là Văn Tư Đồng. "Nếu Vương gia muốn, ngài ấy có thể trực tiếp lấy mạng mẹ con." Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng từng câu từng chữ nói.

Văn Tư Đồng nghe cha nói vậy lập tức có chút hoảng hốt: "Cha, chuyện này con..." "Được rồi, chuyện này đừng nói nữa.

Con gả cho Tĩnh Vũ xong có những chuyện con cũng nên hiểu một chút, con cũng không thể để thằng bé cứ che chở cho con mãi được." Văn Tư Đồng mấy năm nay rốt cuộc đang làm cái gì vậy? "Thân là vợ quan viên, loại chuyện nhỏ này con lẽ ra đều phải biết, nhưng con bây giờ lại..." Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng với vẻ mặt thất vọng, ông còn chẳng còn mặt mũi nào bảo Vương Tĩnh Vũ đừng để ý chuyện này nữa.

Văn Tư Đồng nhìn Vương Tĩnh Vũ, lúc này Vương Tĩnh Vũ đột nhiên đứng dậy nói: "Cha, con còn có công vụ phải xử lý, con đi trước đây." "Được." Văn Tư Đồng lập tức hoảng lên: "Anh giận rồi sao?" Văn Trủng nghe Văn Tư Đồng nói vậy mắt trợn trắng suýt lộn lên trời.

Vấn đề rõ ràng như thế, sao chị ấy lại hỏi ra được?

Cậu vừa định nói thì bị Văn Tiên ngăn lại, bất mãn quay đầu nhìn Văn Tiên: "Anh cả, anh làm gì vậy?" Sao lại không cho cậu nói? "Được rồi, chuyện này để hai người bọn họ tự xử lý." Văn Tư Đồng muốn đi theo Vương Tĩnh Vũ rời đi, nhưng bị Văn lão bản gọi lại. "Đồng Đồng, con tạm thời đừng theo Tĩnh Vũ về." Văn Tư Đồng quay đầu nhìn cha mình: "Cha, tại sao?" "Không tại sao cả.

Tĩnh Vũ, con bận thì con đi trước đi." Văn lão bản nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Ông có vài lời muốn nói rõ với Văn Tư Đồng.

Phòng ngừa sau này hai người xảy ra vấn đề gì.

Vương Tĩnh Vũ gật đầu: "Vâng, cha, con đi trước." Sau khi Vương Tĩnh Vũ đi rồi, Văn Trủng bất mãn nói: "Chị vui rồi chứ?" "Chị..." Văn Tư Đồng cũng rất tủi thân, rốt cuộc cô đã làm gì sai?

Khiến họ đều bất mãn với cô như vậy? "Chị có phải cảm thấy chị chẳng làm sai gì cả?

Rằng anh rể không nên làm như vậy?" Văn Trủng nhìn người đến giờ vẫn còn u mê không tỉnh, cười lạnh hỏi.

Văn Tư Đồng tuy không nói gì nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng.

Văn lão bản khẽ thở dài nhìn Văn Tư Đồng: "Nếu bây giờ con đi theo nó về, có phải con còn định chất vấn Tĩnh Vũ tại sao lại giận con không?" Văn Tư Đồng không nói gì, hiển nhiên cô chính là nghĩ như vậy.

Chính là đang tính lát nữa sẽ đi tìm Vương Tĩnh Vũ gây chuyện. "Cha bây giờ cũng rất nghi ngờ, bao nhiêu năm qua rốt cuộc Tĩnh Vũ đã chịu đựng con như thế nào." Văn lão bản thấy Văn Tư Đồng không nói gì, tức quá hóa cười. "Cha, rốt cuộc cha là cha con hay cha anh ấy hả?" Sao ai cũng nói đỡ cho anh ấy, chẳng ai giúp cô cả. "Chuyện này không liên quan đến việc cha là cha ai, cha chỉ đứng về phía lẽ phải mà nói.

Cha cũng không muốn nói nhiều với con, nếu con còn muốn sống tốt với Tĩnh Vũ, thì sau này con bớt gây chuyện cho cha." Trước đó ông còn tưởng con gái giờ đã nghĩ thông suốt, hiện tại xem ra căn bản không có chuyện đó.

Mấy năm nay Văn phu nhân ảnh hưởng đến nó vẫn rất lớn.

Không phải một câu nói, một chuyện là có thể khiến nó sửa đổi được.

Cho nên Văn lão bản cũng không muốn nói quá nhiều với cô. "Cha, cha đang nói gì vậy?

Con với Tĩnh Vũ tình cảm tốt như thế, cha đừng ở đây nói linh tinh." Văn Tư Đồng theo bản năng mở miệng nói.

Cảm thấy lời Văn lão bản nói thật sự có chút quá đáng.

Sao ông có thể nói những lời như vậy? "Bây giờ biết cha nói quá đáng rồi?

Con nghĩ lại thái độ lạnh nhạt vừa rồi của Tĩnh Vũ đối với con xem, con vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề sao?" Văn lão bản cười lạnh nói.

Hoàn toàn không vì Văn Tư Đồng là con gái mình mà thiên vị.

Văn Tư Đồng sắc mặt thương bạch nhìn Văn lão bản.

Phải rồi, vừa nãy thái độ của Vương Tĩnh Vũ với cô thực sự không tốt lắm.

Chẳng lẽ trong lòng anh mọi chuyện đã thành ra như vậy rồi sao? "Nếu cha đều biết rồi, tại sao không cho con đi theo anh ấy cùng về?" Văn Tư Đồng oán trách Văn lão bản làm hại cô.

Văn lão bản lập tức bị chọc cười: "Con còn mặt mũi hỏi cha à?

Cha cũng rất muốn hỏi con, con về rồi con định nói gì với Tĩnh Vũ?" "Chỉ trích Vương gia không nể mặt nhà các con mà tha cho mẹ con, hay là cãi nhau với Tĩnh Vũ?" Văn Tư Đồng im lặng không mở miệng, nhưng ý tứ đã tương đối rõ ràng.

Nếu đi theo Vương Tĩnh Vũ về, cô có lẽ thực sự sẽ làm như vậy. "Tại sao cha lại giữ con ở lại?

Cha chính là muốn con biết sau này con rốt cuộc muốn làm cái gì.

Nếu con không muốn sống cùng Tĩnh Vũ nữa, bây giờ con cứ đi tìm nó, tùy các con cãi nhau thế nào cha cũng không quản.

Nhưng nếu con còn muốn sống yên ổn với Tĩnh Vũ, con an phận một chút cho cha." Văn lão bản sắc mặt khó coi nói.

Văn Tiên và Văn Trủng tán đồng gật đầu, những gì cha nói cũng không phải là không có khả năng.

Theo tính cách của Văn Tư Đồng, thật sự có thể làm ra chuyện về nhà rồi tìm anh rể cãi nhau. "Cha, cha cứ không muốn thấy con sống tốt sao?

Cứ muốn con với anh ấy chia tay có phải không?" Văn Tư Đồng bị nói đến mức không chịu nổi, nhìn Văn lão bản chất vấn đầy trách móc.

Nghe lời Văn Tư Đồng nói, Văn lão bản như nghe được chuyện cười gì đó, châm chọc mở miệng: "Cha muốn các con chia tay?

Không phải con muốn về gây sự với người ta sao?" Văn Tiên cũng có chút bất mãn nhìn Văn Tư Đồng: "Đồng Đồng, sao em lại nói chuyện với cha như thế?

Anh thấy cha chính là quá chiều em rồi nên mới khiến em trở thành bộ dạng như bây giờ." Đúng là lời gì cũng dám nói ra ngoài?

Thật không biết phải trái.

Chương 2194

Văn Trủng trào phúng mở miệng: "Chị nếu cảm thấy cha nói không đúng thì bây giờ chị về đi, cứ đi cãi nhau với anh rể, bảo anh ấy thả người đàn bà kia ra, chị xem xem sau này anh rể còn quan tâm đến chị nữa không." Người gì đâu, sai rành rành là người đàn bà kia, sao đến chỗ Văn Tư Đồng thì người làm sai lại có lý rồi?

Người không làm sai lại chẳng được lợi lộc gì? "Anh rể hôm nay không nổi giận đã là vô cùng nể mặt rồi, chị lại còn đi hỏi anh ấy có phải giận rồi không?

Rốt cuộc chị nghĩ cái gì vậy hả?" Văn Trủng nhìn Văn Tư Đồng như nhìn kẻ ngốc.

Cậu thật sự không biết rốt cuộc Văn Tư Đồng có thái độ gì.

Loại lời nói đó rốt cuộc làm sao mà thốt ra được. "Cậu... sao cậu có thể nói chị như thế?

Chị là chị gái cậu." "Nếu không phải vì chị là chị gái tôi, tôi mới chẳng thèm quản chị sống chết thế nào đâu." Văn Trủng không vui nhìn chị gái mình một cái, lầm bầm bất mãn nói.

Văn Tư Đồng tức đến mức toàn thân run rẩy, chuyển tầm mắt sang người Văn lão bản: "Cha, cha xem nó kìa, nó nói những lời gì vậy?

Sao nó có thể nói chuyện với con như thế?" "Em trai con nói chẳng lẽ không phải sự thật sao?" Văn lão bản nhìn con gái mình, vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Văn Tư Đồng thấy cha mình cũng nói vậy thì có chút xấu hổ, cũng có chút không vui. "Cha, con là con gái cha mà." Văn Tư Đồng thẹn quá hóa giận nhìn Văn lão bản nói.

Văn lão bản thất vọng nhìn Văn Tư Đồng: "Chính vì con là con gái cha nên cha mới nói với con những lời này, nếu con không phải con gái cha thì cha cũng chẳng quản con sống chết ra sao." Nếu đây không phải con gái ông, sau này nó sống những ngày tháng thế nào thì có liên quan gì đến ông?

Tay Văn Tư Đồng hơi run rẩy, cha nói vậy là ý gì?

Là không muốn quản cô nữa sao? "Văn Tư Đồng, con tự mình suy nghĩ thật kỹ xem hành vi hôm nay của con rốt cuộc đúng hay sai." Văn Tiên thất vọng nhìn Văn Tư Đồng. "Hai năm gần đây em thực sự làm người ta quá thất vọng." Văn Tiên tiếc nuối nói.

Hai ba năm nay, nhất là sau khi đứa bé chào đời, Văn Tư Đồng đã bị Văn phu nhân làm cho lệch lạc rồi.

Đến chuyện không cho bố mẹ chồng tiếp xúc với cháu cũng làm được.

Khi trở về nghe nói cô đã xin lỗi bố mẹ chồng, lúc đó anh còn cảm thấy cô em gái này ít nhiều vẫn còn tốt.

Nhưng giờ xem ra lời này nói vẫn còn quá sớm.

Văn Tư Đồng mím chặt môi, nhìn anh trai mình, mấp máy môi. "Em..." "Được rồi, những gì cần nói chúng tôi đều đã nói rồi, sau này em muốn thế nào thì tự em cân nhắc đi, anh với cha và em út cũng không quản nổi em nhiều như thế." Bất kể bọn họ nói nhiều thế nào, nếu Văn Tư Đồng không nghe thì bọn họ cũng chẳng có cách nào cả.

Khẽ thở dài một tiếng, Văn Tiên nói với Văn lão bản một câu rồi đi nghỉ ngơi.

Văn Trủng thấy Văn Tiên đi rồi, bản thân cũng không muốn ở lại.

Hai đứa con trai đều đi rồi, Văn lão bản tự nhiên cũng không giữ lại.

Về phần Văn Tư Đồng, bọn họ đều đã nói ra suy nghĩ của mình rồi.

Sau này Văn Tư Đồng muốn làm thế nào, đó là chuyện của chính cô, ông cũng không tiện can thiệp quá nhiều.

Văn Tư Đồng nhìn cha và anh em lần lượt rời đi, trong lòng có chút không cam tâm.

Tại sao sự việc cuối cùng lại biến thành như thế này?

Vương Tĩnh Vũ rời khỏi Văn gia không lập tức trở về nhà, mà đi đến Vương phủ.

Nhìn thấy Vương Tĩnh Vũ một mình đi tới, Vương Cẩn Hòa có chút nghi hoặc: "Anh, sao hôm nay anh lại đi một mình qua đây?" Vương Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn vợ chồng Vương Cẩn Hòa, vẻ mặt nghiêm túc: "Anh qua đây là có chuyện muốn nói với hai đứa." "Hả?

Chuyện gì vậy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc bên cạnh, tò mò hỏi.

Đối với việc này Tô Ngọc không nói gì, nhưng trong lòng đã đoán được những lời Vương Tĩnh Vũ có thể sẽ nói. "Sau này đối xử với Văn Tư Đồng không cần khách sáo như vậy nữa." Vương Tĩnh Vũ thần sắc đạm mạc mở miệng.

Vương Cẩn Hòa không biết giữa họ đã xảy ra vấn đề gì, kinh ngạc nhìn anh trai mình: "Anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sao tự nhiên anh lại nói cái này?" "Không có gì, anh chỉ cảm thấy có đôi khi hai đứa cho người ta sắc mặt tốt, người ta lại không coi ra gì.

Đã như vậy, hà tất phải làm mình khó chịu chứ?" Nghe lời Vương Tĩnh Vũ nói, Vương Cẩn Hòa dường như biết đã xảy ra chuyện gì. "Anh, hai ngày nay có phải lại xảy ra chuyện gì rồi không?" Nếu không phải đã xảy ra chuyện gì, anh trai sẽ không nói những lời như vậy.

Vương Tĩnh Vũ kể lại vắn tắt chuyện xảy ra hôm nay cho Vương Cẩn Hòa nghe. "Anh biết Tiểu Ngọc đã nể mặt anh mà không truy cứu trách nhiệm của những người khác, nhưng trong lòng cô ấy vẫn cảm thấy Tiểu Ngọc không nể mặt, vẫn cảm thấy Tiểu Ngọc không nên đối xử với mẹ cô ấy như vậy.

Đã thế thì cái mặt mũi này không cần nể nữa cũng được." Vương Tĩnh Vũ vẻ mặt bình tĩnh nói.

Vương Cẩn Hòa cùng Tô Ngọc bên cạnh nhìn nhau, lông mày theo bản năng nhíu lại: "Anh, anh thật sự nghĩ kỹ rồi chứ?

Nếu làm như vậy, sau này chị ấy có thể sẽ đến tìm anh gây phiền phức, anh chắc chắn không?" "Ừ, anh chắc chắn." "Còn chuyện gây phiền phức cho anh, tùy cô ấy." Nếu làm không quá đáng, anh có thể giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, cũng sẽ không tranh chấp nhiều với Văn Tư Đồng.

Nhưng nếu cô ấy làm loạn quá đáng, bản thân anh tự nhiên cũng sẽ không chiều theo. "Anh trong lòng hiểu rõ là tốt rồi." "Anh qua đây chỉ để nói với hai đứa chuyện này thôi, nếu hai đứa đều đã biết rồi thì anh về trước đây." Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa cười ôn nhu nói.

Vương Cẩn Hòa gật đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ rời đi.

Đợi người đi rồi, Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trong lòng có chút không thoải mái. "Đang nghĩ gì vậy?" "Anh à, con người thật sự sẽ thay đổi ghê gớm đến thế sao?

Trước đây là một người tốt như vậy, sao bây giờ lại biến thành thế này?" "Dưới sự tác động ngầm của một số người, thay đổi cũng là chuyện bình thường.

Hơn nữa, được người ta tâng bốc nhiều rồi, tự nhiên cũng không biết thân phận địa vị của mình là gì nữa." Tô Ngọc ý vị thâm trường nói.

Vương Cẩn Hòa không hiểu ý của Tô Ngọc: "Anh, có phải anh còn chuyện gì chưa nói cho anh trai biết không?" "Quả thực có một chút, nhưng không vội.

Nếu Văn Tư Đồng không biết hối cải mà còn tiếp tục như vậy, đến lúc đó anh sẽ nói với anh vợ, đừng lo lắng." Tô Ngọc an ủi nhìn Vương Cẩn Hòa nói.

Nhưng Vương Cẩn Hòa lại có chút lo lắng nhìn Tô Ngọc, trong lòng bất an về chuyện này.

Chương 2195

"Thật sự sẽ không có vấn đề gì chứ?" Vương Cẩn Hòa không yên tâm hỏi. "Có anh ở đây em còn lo lắng cái gì?" Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu, nói như vậy hình như cũng không sai.

Tô Ngọc làm việc luôn nghiêm cẩn, giao cho chàng ấy mình cũng có thể yên tâm.

Nghĩ vậy Vương Cẩn Hòa liền không bận tâm chuyện này nữa.

Theo việc người của các quốc gia khác từ từ kéo đến, Tô Ngọc cũng trở nên bận rộn hơn.

Mà lúc này Văn Tư Đồng đột nhiên muốn đến tìm Vương Cẩn Hòa.

Động tác trong tay Vương Cẩn Hòa khựng lại một chút.

Kể từ ngày anh trai đến đây, vợ chồng họ đều không tới nữa.

Mục đích Văn Tư Đồng đột nhiên qua đây tìm cô rốt cuộc là gì? "Tiểu thư, có cho người vào không?" Thu Ý nhìn Vương Cẩn Hòa nhỏ giọng hỏi." Vương Cẩn Hòa suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý: "Cho chị ta vào đi." Cô cũng muốn biết sau bao nhiêu ngày, Văn Tư Đồng đến tìm mình có mục đích gì.

Văn Tư Đồng từ bên ngoài đi vào, sau đó liền cảm nhận rõ ràng thái độ của người trong Vương phủ đối với mình dường như đã thay đổi.

Mày hơi nhíu lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng mặc kệ đã xảy ra chuyện gì, Văn Tư Đồng lúc này cũng không có thời gian để ý tới.

Tầm mắt của cô ta vẫn luôn đặt trên người Vương Cẩn Hòa.

Thu Ý nhìn thấy bộ dạng này của Văn Tư Đồng, bất mãn nhíu mày.

Văn Tư Đồng này rốt cuộc muốn làm gì?

Cứ nhìn chằm chằm tiểu thư như vậy để làm gì? "Đại thiếu phu nhân, tiểu thư nhà chúng tôi là Vương phi, chị cứ nhìn chằm chằm tiểu thư nhà tôi như vậy là không hợp thích đâu." Khi Thu Ý nói lời này, trong giọng điệu đều là sự bất mãn.

Văn Tư Đồng nhíu mày nhìn Thu Ý một cái, trong lòng có chút không vui mở miệng: "Em dâu, dù sao chị cũng là chị dâu của em, nha hoàn của em nói chuyện như vậy có phải là hơi không giữ quy củ không?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày, cô dường như đã biết vì sao Vương Tĩnh Vũ lại nói những lời như vậy rồi.

Vì sao không để bọn họ cho Văn Tư Đồng sắc mặt tốt.

Văn Tư Đồng thấy Vương Cẩn Hòa không nói lời nào, còn tưởng rằng cô cũng đồng tình với lời mình nói, lập tức tiếp tục nói: "Em dâu, không phải chị dâu nói em, nhưng loại nha hoàn thế này em không thể chiều hư được.

Lúc nên trừng phạt thì vẫn phải trừng phạt." Nghe Văn Tư Đồng nói hết câu này đến câu khác, vẻ mặt Vương Cẩn Hòa càng thêm khó coi. "Chị là muốn nhúng tay vào chuyện của Ngọc Vương phủ tôi sao?

Nếu chị đã biết rõ ràng như vậy, hay là để chị tới quản chuyện Ngọc Vương phủ của tôi?

Chị thấy thế nào?" Vương Cẩn Hòa lạnh lùng nhìn Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng đang nói hăng say lập tức cứng đờ người ngồi ở đó.

Ánh mắt kinh ngạc nhìn Vương Cẩn Hòa. "Em dâu, em hiểu lầm rồi, chị dâu không có ý này." Văn Tư Đồng biết Vương Cẩn Hòa không vui, vội vàng mở miệng dỗ dành.

Vương Cẩn Hòa cười lạnh một tiếng: "Ồ?

Chị nói chị không có ý đó, vậy chị nói cho tôi biết, rốt cuộc chị có ý gì?

Thu Ý là nha hoàn thiếp thân của tôi, em ấy chẳng qua chỉ nhắc nhở chị một câu, chị đã muốn nhúng tay bảo tôi trừng phạt em ấy.

Người biết chuyện thì rõ chị là chị dâu tôi nên mới nói năng như vậy, người không biết còn tưởng rằng nữ chủ nhân của Ngọc Vương phủ chúng tôi đã đổi người rồi đấy." Vương Cẩn Hòa lạnh lùng mở miệng nói.

Sắc mặt Văn Tư Đồng lập tức trở nên có chút khó coi, nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em nói lời này là có ý gì?" "Không có ý gì cả, chính là ý trên mặt chữ.

Chị dâu thật sự cho rằng chị là vợ của anh trai tôi thì có thể quản đến trong phủ của tôi sao?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn cô ta, vẻ mặt không vui chất vấn. "Tiểu Hòa sao em lại nói chuyện như vậy?

Chị làm như vậy chẳng phải là muốn tốt cho em sao, lo lắng em bị nô bộc lừa gạt, sao em lại không biết lòng tốt của người khác thế hả?" Văn Tư Đồng cảm thấy mình là muốn tốt cho Vương Cẩn Hòa, kết quả mình nói nhiều như vậy, Vương Cẩn Hòa căn bản không để vào mắt.

Không để vào mắt thì cũng thôi đi, lại còn nói ra những lời như vậy. "Đủ rồi, thảo nào trước đó anh trai qua đây nói với chúng tôi, không cần nể mặt chị.

Tôi ban đầu còn tưởng là vấn đề ở anh ấy, hiện tại xem ra quả thực không thể quá nể mặt chị được." Biểu cảm của Vương Cẩn Hòa lập tức trở nên âm trầm.

Nếu nói cô ghét nhất là cái gì, tất nhiên chính là câu nói "đây đều là muốn tốt cho em".

Muốn tốt cho ai? "Em nói cái gì?" Văn Tư Đồng thoáng nghe rõ lời Vương Cẩn Hòa, theo bản năng hỏi lại. "Tôi nói anh trai tôi trước đó đã tới Vương phủ, anh ấy nói với chúng tôi sau này gặp chị không cần phải nể mặt như vậy, cái gì nên để chị hành lễ thì hành lễ, cái gì nên để chị quỳ xuống thì quỳ xuống." Sắc mặt Văn Tư Đồng xanh mét khó coi, không tin đây là sự thật: "Điều này không có khả năng, anh trai em làm sao có thể nói những lời như vậy, em bớt ở đây nói hươu nói vượn đi." "Tin hay không tùy chị.

Văn Tư Đồng, trước kia nể mặt anh trai tôi, tôi nguyện ý cho chị mặt mũi, cho nên có đôi khi chị nói chuyện tôi cũng không nói gì, nhưng nếu tôi không nể mặt chị thì chị cái gì cũng không phải." Vương Cẩn Hòa vốn định nói chuyện tử tế với Văn Tư Đồng, kết quả người này lại kiêu ngạo đến mức muốn quản cả chuyện trong Vương phủ, còn chạy tới dạy cô làm việc.

Từ khi làm Ngọc Vương phi đến nay, còn chưa thật sự có ai dạy cô làm việc như vậy.

Hiện tại xuất hiện một người, người này lại còn là chị dâu của cô, thật là nực cười vô cùng. "Em……" "Chẳng qua chỉ là một nha hoàn, em vì một nha hoàn mà lại nói chuyện với chị dâu mình như thế, em có phải là quá đáng lắm không?" Văn Tư Đồng nhìn Vương Cẩn Hòa nghiến răng giận dữ nói. "Tôi quá đáng?

Người quá đáng là ai?

Thu Ý chẳng qua chỉ nhắc nhở chị đừng có nhìn chằm chằm tôi, chị liền bắt đầu nói nó không phải, thậm chí còn muốn tôi đánh nó?

Từ khi nào nha hoàn của tôi cũng đến lượt chị trừng phạt rồi?" Văn Tư Đồng bất mãn, Vương Cẩn Hòa càng tức giận. "Chuyện Ngọc Vương phủ của tôi còn chưa đến lượt chị lắm lời." Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng nói.

Văn Tư Đồng nhìn dáng vẻ bất mãn này của cô, dường như cũng ý thức được mình có chút quá đáng, bất quá vẫn có chút không hài lòng, chỉ có thể nhìn Vương Cẩn Hòa, nhíu mày nói: "Em……" "Nếu chị chỉ đến để nói với tôi chuyện này, vậy chị có thể đi được rồi, đừng tiếp tục ở lại Vương phủ." Vương Cẩn Hòa cắt ngang lời Văn Tư Đồng, lạnh lùng hạ lệnh đuổi khách.

Đối với loại khách nhân không hiểu quy củ này, cô thật sự một chút thiện cảm cũng không có. "Chị tới tìm em có việc." Văn Tư Đồng lúc này mới nhớ tới mục đích mình tới tìm Vương Cẩn Hòa là gì.

Chương 2196

Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trong lòng có chút bất mãn, nhưng vẫn nhịn xuống hỏi: "Nói." "Chị ở Văn gia đã được mấy hôm rồi, anh trai em vẫn không tới Văn gia đón chị, cho nên chị muốn……" Văn Tư Đồng có chút xấu hổ, lời phía sau cũng không biết nên nói thế nào.

Dù sao vừa rồi cô ta mới tranh chấp với Vương Cẩn Hòa, lúc này lại cầu xin Vương Cẩn Hòa giúp đỡ có phải là hơi mất mặt không?

Vương Cẩn Hòa tức quá hóa cười, không ngờ mục đích Văn Tư Đồng tới tìm cô lại là vì chuyện này.

Thấy Vương Cẩn Hòa cười, Văn Tư Đồng lập tức có chút thẹn quá hóa giận, bất mãn nhìn cô: "Em cười cái gì?" "Không có gì, bất quá chị phải làm rõ ràng, đây là chuyện giữa chị và anh trai tôi, tôi không có quyền can thiệp, chị muốn về thì tự mình về là được." Vương Cẩn Hòa đạm mạc nói.

Văn Tư Đồng muốn về mà còn phải bắt anh trai đi đón, đây là đạo lý gì? "Em……" Văn Tư Đồng sao lại chưa từng nghĩ tới chuyện tự mình về?

Ngay cả anh trai cô ta cũng bảo cô ta tự mình về, nhưng cô ta không cam lòng.

Cô ta cảm thấy mình tự về thật sự quá mất mặt, nói gì cũng muốn Vương Tĩnh Vũ phải đi đón.

Nếu không cô ta sẽ không về.

Bọn họ khuyên mấy lần không được, cũng không tiếp tục khuyên nữa.

Chỉ nghĩ nếu cô ta không nghe thì cũng hết cách.

Cô ta muốn đợi Vương Tĩnh Vũ tới đón, vậy thì cứ đợi thôi.

Có lẽ cha cô ta cũng không ngờ cô ta sẽ trực tiếp tới tìm Vương Cẩn Hòa nhỉ? "Em không muốn giúp chị?" "Tôi và anh trai chị tách ra như vậy có lợi ích gì cho em?" Văn Tư Đồng nhíu mày nhìn Vương Cẩn Hòa bất mãn hỏi.

Vương Cẩn Hòa đột nhiên cười lớn: "Chuyện của các người có liên quan gì đến tôi?

Chị muốn về thì cứ trực tiếp về, cứ nhất thiết phải bắt anh tôi đi đón chị?

Cảm thấy làm như vậy thì sẽ thành lỗi của người khác, không phải lỗi của chị nữa à?" Văn Tư Đồng này rốt cuộc là logic kiểu gì?

Loại lời nói này rốt cuộc làm sao cô ta nói ra được? "Chị chỉ là muốn em giúp chị mà thôi." Văn Tư Đồng thấy Vương Cẩn Hòa cứ nhìn chằm chằm mình, nhất thời cũng không tiện tiếp tục nhìn cô, chỉ có thể theo bản năng quay đầu đi. "Đầu tiên tôi không có nghĩa vụ phải giúp chị giải quyết chuyện này.

Thứ hai, chị và anh tôi thành ra như vậy rốt cuộc là như thế nào, cần tôi nói lại cho chị nghe sao?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng hỏi.

Rõ ràng là vấn đề của chính cô ta, Văn Tư Đồng làm thế nào mà đẩy hết mọi chuyện lên đầu người khác được? "Từ chuyện trước kia bắt đầu, chị vẫn luôn không cảm thấy mình làm sai đúng không?

Vẫn cảm thấy chị là đúng?

Còn có thể đẩy vấn đề lên người khác." Vương Cẩn Hòa mặc kệ Văn Tư Đồng có biểu cảm gì, trực tiếp mở miệng mắng thẳng. "Chị không phải không biết anh trai tôi gần đây đi theo Tô Ngọc bận rộn tiếp đãi đại thần và hoàng tử các nước khác chứ?" Khi Vương Cẩn

Hòa nói lời này, tầm mắt vẫn luôn đặt trên người Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng theo bản năng né tránh, về chuyện này quả thật cô ta có biết, chỉ là không để trong lòng.

Cảm thấy Vương Tĩnh Vũ chẳng qua chỉ đi đón cô ta một chuyến cũng sẽ không chậm trễ bao nhiêu thời gian.

Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Văn Tư Đồng đang quay đầu đi, bất lực nói: "Văn Tư Đồng, tôi cứ tưởng chị sẽ khác biệt." Văn Tư Đồng có thể cảm nhận được thái độ của Vương Cẩn Hòa đối với mình đã không còn như trước.

Là loại thất vọng tuyệt đối. "Chị rõ ràng biết anh trai tôi hiện tại đang bận, chị còn muốn anh ấy đi đón chị, anh ấy không đi thì chị liền tới tìm tôi?

Chị dựa vào cái gì cảm thấy tôi sẽ nói đỡ cho chị?" Nếu là lỗi của Vương Tĩnh Vũ, cô sẽ giúp, nhưng vấn đề là có phải không?

Tự mình làm sai chuyện, ở nhà mẹ đẻ mấy ngày, tự mình một thân một mình về thì mất mặt, liền đòi anh trai đi đón về.

Văn Tư Đồng này nghĩ sao mà ngây thơ thế? "Chị……" "Chuyện này chị không cần nói với tôi nữa, chị muốn về thì tự về, chị nếu muốn dùng chuyện này để uy hiếp anh tôi sau đó bắt anh ấy đón chị về, vậy thì chị sai hoàn toàn rồi." Vương Tĩnh Vũ là người có tính cách thế nào cô rất rõ.

Nếu chỉ là chuyện vô thưởng vô phạt, Vương Tĩnh Vũ nguyện ý chiều chuộng Văn Tư Đồng.

Nhưng đụng đến vấn đề nguyên tắc, mặc kệ Văn Tư Đồng tìm ai cũng vô dụng.

Anh ấy tuyệt đối sẽ không cúi đầu.

Nếu Văn Tư Đồng còn muốn từ phương diện này bắt anh trai cúi đầu, vậy cô ta thật sự phải thất vọng rồi. "Văn Tư Đồng, chị tới tìm tôi vô dụng thôi, anh trai tôi sẽ không cúi đầu với chị đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Văn Tư Đồng nói.

Văn Tư Đồng không cho rằng Vương Tĩnh Vũ sẽ mặc kệ. "Chúng ta còn có một đứa con trai, dù nể mặt con trai anh ấy cũng sẽ không mặc kệ chị, huống chi chị về cũng đâu mất bao nhiêu thời gian." Văn Tư Đồng cắn môi nói.

Cô ta rất rõ Vương Tĩnh Vũ thương yêu nhất chính là cô em gái này, chỉ cần Vương Cẩn Hòa mở miệng giúp đỡ, anh ấy nhất định sẽ nghe. "Tiểu Hòa, chỉ cần em mở miệng nói giúp chị, anh trai em sẽ không mặc kệ chị đâu, nể mặt Mặc Nhi của chị, em giúp chị lần này đi được không?

Thật sự chỉ lần cuối cùng này thôi." Văn Tư Đồng không nhìn biểu cảm của Vương Cẩn Hòa, mà vẻ mặt chờ mong nhìn cô.

Cô ta cảm thấy đây chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói của Vương Cẩn Hòa.

Chỉ cần Vương Cẩn Hòa mở miệng, Vương Tĩnh Vũ nhất định sẽ đi đón cô ta về nhà, như vậy mọi chuyện đều kết thúc rồi.

Chuyện tốt biết bao.

Vương Cẩn Hòa tức đến bật cười: "Chị nghĩ hay thật đấy, hay là thả mẹ chị ra luôn, để Tô Ngọc xin lỗi bà ta, bảo là không nên đối xử với các người như vậy?" Mắt Văn Tư Đồng sáng lên, vội vàng lắc đầu: "Cái này…… cái này thì không cần." "Tôi còn tưởng chị đã không cần mặt mũi đến mức độ này rồi chứ.

Chị đi đi, yêu cầu của chị tôi không có cách nào đáp ứng, tôi cũng sẽ không đáp ứng." Vương Cẩn Hòa lạnh mặt mở miệng nói.

Lời nói ra khiến nụ cười trên mặt Văn Tư Đồng trở nên cứng đờ. "Đây chỉ là chuyện một câu nói của em, tại sao em lại không thể giúp chị?" Văn Tư Đồng không cam lòng nói. "Anh ấy mới là anh ruột của tôi, nếu không phải vì anh trai tôi, chị nghĩ tôi sẽ quen biết chị?" Nếu không phải vì Vương Tĩnh Vũ, ai mà biết Văn Tư Đồng là ai?

Lần đầu tiên cô gặp Văn Tư Đồng cảm thấy người này rất tốt, hiện tại nhìn lại chỉ thấy cạn lời.

Người này rốt cuộc sao lại biến thành như vậy?

Chương 2197

Cái dáng vẻ đương nhiên này, người không biết còn tưởng cô ta đã làm gì vĩ đại lắm. "Chị có thể đi rồi, nếu còn không đi, lát nữa náo loạn lên sẽ rất khó coi." Vương Cẩn Hòa nhìn người trước mặt, gằn từng chữ nói.

Sau này mặc kệ tình cảm Vương Tĩnh Vũ và Văn Tư Đồng thế nào, Vương Cẩn Hòa cảm thấy cô đối với Văn Tư Đồng đã không thể quay lại như trước kia nữa.

Văn Tư Đồng còn muốn nói gì đó, nhưng nhìn thấy dáng vẻ không chút khách khí kia của Vương Cẩn Hòa, đành xoay người rời đi.

Chờ người đi rồi, Thu Ý nhíu mày mở miệng: "Tiểu thư, người này sao lại biến thành như vậy?" Trước kia cũng đâu có thế, hiện tại sao lại…… "Không giữ được bản tâm của mình, cuối cùng liền biến thành cái dạng này." Vương Cẩn Hòa buồn cười lắc đầu nói.

Chỉ là nụ cười kia tịnh không chạm đến đáy mắt. "Tiểu thư, nếu đại thiếu gia trở về, chúng ta nên nói thế nào?" Thu Ý lo lắng chính là cái này. "Đương nhiên là nói thẳng rồi." Vương Cẩn Hòa mười phần tùy ý nói.

Thu Ý lập tức không nói gì nữa.

Buổi tối khi Vương Tĩnh Vũ cùng Tô Ngọc trở về ăn cơm, Vương Cẩn Hòa nói với anh chuyện này.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói, trong mắt Vương Tĩnh Vũ mang theo sự thất vọng rõ ràng.

Xem ra trước kia anh thật sự quá dung túng Văn Tư Đồng rồi. "Tiểu Hòa, chuyện này em không cần để ý, anh sẽ xử lý." Muốn anh đi đón cô ta về?

Ý tưởng này rất hay, chỉ tiếc là không có khả năng.

Anh không có bản lĩnh chiều chuộng như vậy.

Văn Tư Đồng sau khi về đến nhà, Văn Trủng vừa vặn muốn đi ra ngoài.

Nhìn thấy người trở về, Văn Trủng không thèm để ý, định lách người rời đi.

Văn Tư Đồng thẹn quá hóa giận nhìn Văn Trủng: "Cậu nhìn thấy chị mình mà thái độ như vậy sao?" Nghe Văn Tư Đồng nói, Văn Trủng cười: "Không thái độ như vậy, chị còn trông mong tôi đối với chị có thái độ gì nữa?" "Cậu……" "Được rồi, chúng ta ai mà chẳng biết ai, mấy lời này đừng nói nữa, đừng có ở chỗ người khác chịu ấm ức rồi lại muốn tới tìm tôi gây phiền phức." Văn Trủng biết hôm nay Văn Tư Đồng đi tìm Ngọc Vương phi, chỉ là hiện tại xem ra Ngọc Vương phi căn bản không cho cô ta sắc mặt tốt.

Văn Tư Đồng vừa định nói gì đó, Văn lão bản liền từ phía sau đi ra: "Hai đứa lại đang làm cái gì?" "Cha, không có gì, con còn có việc đi trước đây." Văn lão bản gật gật đầu, thái độ đối với con trai út vẫn vô cùng tốt.

Chờ Văn Trủng rời đi, Văn lão bản mới nhìn Văn Tư Đồng: "Con đi tìm Vương phi?" Câu này không phải là hỏi Văn Tư Đồng, mà là ngữ khí vô cùng chắc chắn.

Hiển nhiên ba cha con đều đã biết hôm nay Văn Tư Đồng ra cửa rốt cuộc là đi làm gì.

Văn Tư Đồng cúi thấp đầu, qua một lúc lâu mới ngẩng đầu nhìn cha mình, một chút cũng không khách khí nói: "Mọi người không giúp con, còn không cho phép con đi tìm người khác hay sao?" "Vậy Vương phi chịu giúp con rồi à?" Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng mười phần bình tĩnh hỏi.

Văn Tư Đồng nhíu mày, rất bất mãn với Văn lão bản: "Có phải mọi người đã đi nói gì với cô ấy không?" Trong khoảnh khắc Văn lão bản hỏi ra, Văn Tư Đồng không nghĩ đến vấn đề của chính mình, mà nghĩ rằng Văn lão bản bọn họ muốn làm cô ta mất mặt nên đã đi tìm Vương Cẩn Hòa trước.

Nghe được lời này, Văn lão bản thật sự cảm thấy vô cùng buồn cười. "Chúng ta làm gì có thời gian đi tìm Vương phi bọn họ gây phiền phức, xảy ra chuyện đừng có chỉ chăm chăm đẩy vấn đề lên người khác." Văn lão bản không vui quát lớn.

Vấn đề của chính mình cô ta còn muốn đổ thừa lên người khác bao nhiêu lần mới vui lòng? "Cha nói bậy, nếu không phải vì nguyên nhân của mọi người, tại sao cô ấy lại không chịu giúp con?" Văn lão bản khẽ thở dài, khổ sở nhìn Văn Tư Đồng, ông hiện tại thật sự rất hối hận.

Những năm đó không nên nghe lời vợ trước, để bà ta cùng sống với con gái, giúp đỡ trông cháu.

Nhìn xem mới bốn năm năm, Văn Tư Đồng liền từ một cô nương tri thư đạt lý biến thành cái bộ dạng quỷ quái này. "Văn Tư Đồng, con hôm nay thật sự làm cha quá thất vọng." Văn lão bản khổ sở nói. "Cha hiện tại hối hận nhất chính là để mẹ con đi theo sống với các con mấy năm, nếu không phải vì cái này, con cũng không đến mức biến thành bộ dạng hiện tại." Văn Tư Đồng nhìn Văn lão bản như vậy, cũng không biết có phải đột nhiên nảy sinh lương tri hay không, lập tức không đành lòng nói: "Cha, cha đừng giận, con…… con không cố ý." "Có phải cố ý hay không đều đã không quan trọng nữa, cứ như vậy đi." "Cha……" "Chuyện của con sau này đều không liên quan đến chúng ta nữa." Văn lão bản sau khi suy đi tính lại, nhìn Văn Tư Đồng vẻ mặt phức tạp nói.

Đồng tử Văn Tư Đồng hơi co lại, cứ như vậy nhìn Văn lão bản: "Cha cũng không cần con nữa sao?" "Không phải cha không cần con nữa, mà là những chuyện con làm thật sự khiến cha rất không thích, con thật sự quá đáng rồi." Khi Văn Tư Đồng nói ra muốn Vương Tĩnh Vũ tới đón cô ta về, Văn lão bản đối với đứa con gái này đã triệt để thất vọng.

Ông thà rằng mình không có đứa con gái như vậy. "Chuyện này rốt cuộc là lỗi của ai, trong lòng chúng ta đều biết rõ, còn có Tĩnh Vũ gần đây thật sự rất bận, con lại không quan tâm Tĩnh Vũ đang làm gì, nhất định bắt nó tới đón con, cha hôm nay nói thẳng cho con biết, Tĩnh Vũ nó sẽ không tới đón con đâu." Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng nghiêm túc nói. "Điều này không có khả năng, anh ấy từng nói sẽ cả đời đối tốt với con." Văn Tư Đồng không tin lời Văn lão bản nói là sự thật.

Không những không tin, còn kiên định cho rằng chỉ cần Vương Tĩnh Vũ biết chuyện này, nhất định sẽ tới đón cô ta về. "Tự mình trở về, nhận sai với Tĩnh Vũ, sau đó ngày tháng nên sống thế nào thì sống thế ấy, hoặc là con nhất định phải kiên trì bắt Tĩnh Vũ qua đây đón con, hai lựa chọn này con tự mình chọn một cái đi." Văn lão bản lười cùng Văn Tư Đồng đôi co, mà trực tiếp đưa ra một kết quả.

Kết quả này làm cho mày Văn Tư Đồng nhíu chặt, hai lựa chọn này cô ta tự nhiên là muốn cái thứ hai.

Nhìn Văn Tư Đồng như vậy, Văn lão bản hoàn toàn hiểu được, thẻ đánh bạc cuối cùng ông tìm cho cô ta, cô ta cũng không nắm chắc được. "Được, nếu con kiên định muốn lựa chọn thứ hai, vậy con đừng hối hận." Văn lão bản bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng nói.

Với tính cách của Vương Tĩnh Vũ, bảo cậu ấy qua đây đón Văn

Tư Đồng gần như là chuyện không thể nào.

Mặc kệ thế nào, ông có thể làm cũng chỉ có thế.

Còn chuyện về sau ông thật sự cũng bất lực rồi.

Buổi tối lúc nghỉ ngơi, Vương Cẩn Hòa dựa vào trong ngực Tô Ngọc ôm eo hắn, có chút khó chịu nói: "Anh à, nếu cuối cùng nháo đến trở mặt với Văn Tư Đồng, anh trai hẳn là sẽ rất khó chịu nhỉ?" Trước kia anh trai thật sự rất thích cô ta mà.

Ai có thể ngờ có một ngày Văn Tư Đồng lại biến thành bộ dạng này.

Bọn họ đều không ngờ tới không phải sao?

Tô Ngọc giúp Vương Cẩn Hòa đắp chăn kỹ càng, lúc này mới ôm người: "Cái này khó nói, bất quá tình huống hiện tại của Văn Tư Đồng nếu vẫn không biết hối cải, đại ca mặc kệ đối phương là hoàn toàn có khả năng." Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Vậy anh nói xem cô ta có thể quay đầu không?" "Cái này không dễ nói, mấy năm gần đây Văn Tư Đồng đi theo Văn phu nhân thời gian dài, lại theo Văn phu nhân đi gặp không ít người thân phận không tương xứng, nhiễm quá nhiều khí thế chợ búa, cô ta hoặc là lúc này đều sẽ cảm thấy hết thảy đều là lỗi của đại ca, là lỗi của chúng ta." Ở trong lòng Văn Tư Đồng, rất có thể tất cả mọi người đều có lỗi, duy độc bản thân cô ta là không có lỗi.

Trước đó còn không cảm thấy vấn đề lớn bao nhiêu, còn tưởng rằng chuyện Dư Mặc Khiên đã là cực hạn, hiện tại xem ra vẫn là cô nhìn nhầm rồi. "Thôi được rồi, chuyện này chúng ta đừng quản nữa, đại ca tự biết nên làm thế nào." Tô Ngọc không vui khi để Vương Cẩn Hòa tiếp tục nói chuyện này. "Đều đã rất muộn rồi, nghỉ ngơi sớm một chút, có chuyện gì ngày mai chúng ta nói sau." Vương Cẩn Hòa liếc xéo Tô Ngọc một cái, gần đây hắn bận như vậy, trừ bỏ buổi tối có chút thời gian nói chuyện, buổi sáng lúc cô dậy thì Tô Ngọc đã sớm đi rồi.

Còn nói gì nữa? "Đồ lừa đảo." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng, lầm bầm nói.

Tô Ngọc sửng sốt một chút, rốt cuộc hiểu được vì sao Vương Cẩn Hòa lại nói hắn là kẻ lừa đảo.

Nhéo nhéo chóp mũi Vương Cẩn Hòa: "Mau ngủ đi, nếu không anh sẽ giúp em đấy." Nhìn dáng vẻ cảnh cáo này của Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa bất mãn nhắm mắt lại, không được một lát liền ngủ mất.

Đều buồn ngủ thành cái dạng này rồi còn nhớ thương chuyện của đại ca, sao không thấy nha đầu này nghĩ đến hắn chứ.

Chương 2198

Thật sự quá ghen tị rồi.

Ngày hôm sau khi Vương Cẩn Hòa ngủ dậy, Tô Ngọc thế nhưng vẫn còn ở đó, lập tức kinh ngạc hỏi: "Hôm nay anh không bận à?

Sao vẫn còn ở đây thế?" "Sao?

Hôm qua em không phải nói anh là kẻ lừa đảo à?

Hôm nay anh ở lại bồi em còn không tốt?" Tô Ngọc bất mãn nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Mới được bao lâu, đã bắt đầu ghét bỏ hắn rồi? "Tiểu Hòa, có phải em bắt đầu chán anh rồi không?" Tô Ngọc nhìn chằm chằm mắt Vương Cẩn Hòa, một chút cũng không khách khí hỏi.

Vương Cẩn Hòa liếc xéo Tô Ngọc một cái, vừa định nói chuyện liền nghe thấy Tô Ngọc tiếp tục nói: "Chẳng lẽ là anh lớn lên quá xấu?" Nghe được lời này Vương Cẩn Hòa suýt chút nữa không cho Tô Ngọc một cái tát. "Nếu không phải anh quá xấu, thì chính là anh quá già rồi?" Hắn cũng đã là người sắp ba mươi tuổi.

Phỏng chừng cũng có người sẽ ghét bỏ hắn già đi?

Lúc nghĩ như vậy còn nhìn Vương Cẩn Hòa một cái, ý tứ phi thường rõ ràng.

Người khác cũng sẽ không ghét bỏ hắn, người duy nhất có khả năng ghét bỏ hắn già chính là Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa rốt cuộc nhịn không được cho Tô Ngọc một cái tát, tức giận nói: "Anh bớt não bổ cho em nhờ, anh đang nghĩ cái gì thế hả?" Với cái mặt này của Tô Ngọc ai sẽ nói hắn xấu hắn già?

Tên khốn nạn này thật sự là…… Cô đã không biết nên nói cái gì rồi. "Nương tử em quả nhiên không thích anh nữa, em đều đã động thủ đánh anh rồi." Tô Ngọc che chỗ mình bị đánh, ai oán nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa không nói chuyện, cũng không để ý tới Tô Ngọc, cô chỉ muốn xem xem Tô Ngọc rốt cuộc có thể không cần mặt mũi đến mức độ nào. "Nương tử có phải em bắt đầu ghét bỏ anh rồi không?

Quả nhiên là như thế, anh biết ngay cuối cùng sẽ biến thành như vậy." Nói xong cái dáng vẻ đáng thương hề hề kia làm Vương Cẩn Hòa nhìn mà đau cả đầu. "Ừ, anh nói không sai, em chính là bắt đầu ghét bỏ anh rồi đấy." Khi Vương Cẩn Hòa nói lời này mắt trắng đều sắp trợn lên trời rồi. "……" Tô Ngọc cứ thế nhìn Vương Cẩn Hòa, tình huống gì đây?

Sao lại không giống như hắn thiết kế thế?

Tiểu Hòa không phải nên nói bồi thường cho hắn sao?

Vươn tay nhéo mặt Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa tức giận nói: "Anh ngậm miệng cho em, đừng tưởng rằng em không biết anh đang nghĩ cái gì, muốn em bồi thường anh?

Nằm mơ." "Sắp đến giờ anh phải ra ngoài rồi." Vương Cẩn Hòa chỉ hướng cửa nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tâm hồn anh bị tổn thương rồi, em không bồi thường anh cũng không sao, anh tự mình đòi bồi thường." Kết quả Tô Ngọc tự mình đòi bồi thường chính là hắn thần thanh khí sảng ra cửa, còn Vương Cẩn Hòa thì mặt trời lên cao mới rời giường.

Lúc từ trên giường bò dậy, mặt Vương Cẩn Hòa đều đen sì.

Thu Ý yếu ớt đứng ở bên cạnh, một câu cũng không dám nói.

Cô gia cũng thật là, hắn chọc tiểu thư thì thôi đi, thế mà lại không dỗ dành tiểu thư cho tốt.

Để bọn nha hoàn các cô phải gánh chịu lửa giận của tiểu thư.

Cả một ngày tâm tình Vương Cẩn Hòa đều không tốt lắm, mới đầu Tiểu Bảo bọn họ còn rất kỳ quái, nhưng khi nhìn thấy Vương Cẩn Hòa thu dọn thư phòng, bọn họ liền biết là chuyện như thế nào.

Vì thế buổi tối lúc Tô Ngọc trở về liền nhìn thấy tất cả mọi người đều đang nhìn mình.

Đặc biệt là ánh mắt kia của Thu Ý, nhìn có vẻ quá hả hê khi người gặp họa rồi.

Nguyên Bảo nhìn thê tử, tổng cảm thấy hôm nay khẳng định đã xảy ra chuyện gì.

Chờ Tô Ngọc đi rồi, Nguyên Bảo đi đến bên cạnh Thu Ý, vẻ mặt tò mò hỏi: "Em cười cái gì thế?" Thu Ý quả quyết lắc đầu: "Đâu có, em không cười gì cả." Nguyên Bảo cứ thế nhìn Thu Ý, anh ngược lại muốn xem xem mình có nguyện ý tin lời cô nói hay không?

Thấy Nguyên Bảo cứ nhìn mình chằm chằm như vậy, Thu Ý cuối cùng vẫn là bại trận, bất đắc dĩ mở miệng nói: "Được rồi, em nói cho anh biết, cô gia hôm nay phải ngủ thư phòng." Nguyên Bảo vẻ mặt cứng ngắc nhìn thê tử: "Thật hay giả?" "Đương nhiên là thật, giường nệm ở thư phòng phu nhân đều đã thu dọn ra rồi." Thu Ý nhún nhún vai nói.

Ai bảo cô gia luôn khi dễ tiểu thư chứ?

Hiện tại xong đời rồi, bị tiểu thư xử lý rồi nhé?

Nguyên Bảo khóe miệng run rẩy nhìn thê tử, trong mắt đều là vẻ bất đắc dĩ: "Thật hả?" "Ừ, chính là thật." "Anh đi xem thiếu gia." Nhìn Nguyên Bảo muốn đi, Thu Ý vội vàng kéo người lại, bất mãn nói: "Anh đi làm gì?" "Anh đi xem xem." Để thiếu gia ngủ thư phòng, chuyện này nghĩ cũng đừng nghĩ.

Thiếu gia khẳng định sẽ không cứ thế thỏa hiệp đâu. "Anh đi lúc này làm gì?

Lúc này qua đó tiểu thư khẳng định đang mắng cô gia, anh đi nhìn thấy dáng vẻ mất mặt của cô gia, anh không lo lắng cô gia trực tiếp xử lý anh à?" "Không sao." Xử lý thì xử lý, chuyện này đối với anh không có gì. "Không được, lát nữa hãy đi." Nguyên Bảo đi khẳng định muốn nói giúp cho cô gia, cô không muốn để trượng phu qua đó sớm như vậy.

Chính là nên để cô gia chịu chút giáo huấn mới được.

Nguyên Bảo bất đắc dĩ nhìn Thu Ý, chỉ có thể chờ một chút.

Mà khi Tô Ngọc đi tìm Vương Cẩn Hòa phát hiện hắn thế nhưng không thể vào phòng.

Trong lúc Tô Ngọc suy nghĩ xem nên nói với Vương Cẩn Hòa thế nào, Tiểu Bảo trộm nhìn từ trong góc ra.

Thấy Tiểu Bảo, Tô Ngọc nhướng mày hỏi: "Tiểu Bảo con lại đây." Chờ Tiểu Bảo qua, Tô Ngọc mới mở miệng nói: "Tiểu Bảo con biết mẹ con bị sao không?" Tiểu Bảo không nói lời nào, đẩy Tô Ngọc đi về phía thư phòng, sau khi đẩy người vào xong chính mình nhanh chóng chạy mất.

Tô Ngọc đối với việc này có chút khó hiểu, Tiểu Bảo đứa nhỏ này sao thế?

Đẩy hắn vào đây cũng không nói làm gì.

Bất quá rất nhanh Tô Ngọc liền phát hiện thư phòng của mình dường như có chỗ không thích hợp.

Tô Ngọc nhíu mày đi qua, nhìn chiếc giường nệm đã được thu dọn tốt, bên trên có gối có chăn, chính là không có Vương Cẩn Hòa.

Vươn tay sờ cằm, xem ra sáng nay khi dễ người ta quá tàn nhẫn, giận rồi.

Đi đến trước bàn sách, Tô Ngọc định xử lý việc công trước một chút, rồi lại đi tìm Vương Cẩn Hòa.

Kết quả trên bàn sách đặt một tờ giấy, bên trên viết mấy chữ: "Anh cứ ở thư phòng mà đợi đi." Nhìn chữ viết trên giấy, Tô Ngọc nhịn không được bật cười.

Nương tử của hắn sao có thể đáng yêu như thế chứ?

Chương 2199

Đối với Tô Ngọc mà nói, Vương Cẩn Hòa thật sự quá đáng yêu.

Tự mình cầm tờ giấy ngẩn ngơ một lúc, Nguyên Bảo mới đi tới.

Nhìn Tô Ngọc một chút cũng không sốt ruột, Nguyên Bảo nhướng mày hỏi: "Thiếu gia một chút cũng không vội?" Đều bị đuổi ra ngủ thư phòng rồi, thế mà một chút ý kiến cũng không có.

Thật không biết hắn nghĩ như thế nào. "Không sao." "Không sao?

Thiếu gia cũng đừng chọc phu nhân giận đến mức càng thêm tức giận đấy." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc mở miệng nói. "Sẽ không." Hắn thích bên cạnh có Vương Cẩn Hòa mới có thể ngủ, Vương Cẩn Hòa lại hạ tất chưa từng quen có hắn ở bên cạnh mới có thể ngủ?

Chỉ cần lát nữa nói chuyện tử tế với Tiểu Hòa một chút là không có vấn đề gì rồi.

Nguyên Bảo biểu cảm quái dị nhìn Tô Ngọc, không biết nên nói hắn dũng cảm hay là thế nào nữa. "Đừng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta." "Vậy tôi mặc kệ thiếu gia đấy nhé." Nguyên Bảo nhìn Tô Ngọc không xác định hỏi.

Tô Ngọc hừ một tiếng: "Không phải ngươi nghe lời Thu Ý mặc kệ rồi sao?" Nếu là trước kia, biết chuyện như vậy Nguyên Bảo khẳng định sẽ trước tiên tới tìm hắn, kết quả hiện tại thì hay rồi, Nguyên Bảo căn bản không có ý tứ tới tìm hắn.

Đều đợi hắn tự mình ở một mình một lúc mới đến, đây là nguyên nhân gì còn cần nói sao?

Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, lời này anh không có cách nào phản bác, dù sao đây quả thực là sự thật.

Mặc kệ đối phương trong lòng nghĩ như thế nào, Tô Ngọc đều không để ý tới anh.

Mà là tiếp tục làm việc.

Chờ sau khi kết thúc mới nhìn Nguyên Bảo: "Ngươi còn ở đây làm gì?" Nguyên Bảo nhướng mày nhìn Tô Ngọc, cái gì cũng không nói liền xoay người rời đi.

Sau khi ra khỏi viện của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, Nguyên Bảo liền nhìn thấy mấy người đứng ở cửa, khóe miệng run rẩy nhìn bọn họ: "Mấy người đây là làm gì?" "Không có gì, chính là muốn xem xem bên phía Ngọc ca ca là tình huống gì." Trước đó bọn họ nhìn thấy Vương Cẩn Hòa vẻ mặt đầy nộ khí thu dọn thư phòng, cũng không biết Ngọc ca có thể về phòng hay không.

Nói thật, đi theo Ngọc ca lâu như vậy, bọn họ chưa từng thấy anh ấy chịu thiệt bao giờ.

Cho nên lần này bọn họ thực sự quá tò mò.

Nguyên Bảo bực bội nhìn bọn họ: "Đã giờ này rồi, các cậu còn muốn xem trò cười của thiếu gia, để thiếu gia biết được thì không có quả ngon để ăn đâu." "Hiện tại Ngọc ca không phải không biết sao?" Nam Kiều lẩm bẩm nói.

Nói xong lại tò mò nhìn Nguyên Bảo: "Cậu chắc chắn cậu không muốn xem Ngọc ca ca chịu thiệt?" "Muốn xem thiếu gia chịu thiệt thì các cậu đừng hòng, phu nhân sẽ không làm thế đâu." Nguyên Bảo bực dọc nói.

Đừng thấy phu nhân ra tay nhanh chuẩn độc, nhưng thực tế chỉ cần thiếu gia tùy tiện giả bộ đáng thương một chút, phu nhân sẽ tha thứ cho thiếu gia ngay.

Chuyện bọn họ muốn xem thiếu gia chịu thiệt là không thể nào xảy ra. "Tẩu tử thật sự sẽ không làm thế sao?" Bọn họ thấy tẩu tử sẽ không dễ dàng tha thứ cho Ngọc ca ca như vậy đâu nhỉ? "Các cậu nếu không tin thì cứ nhìn xem." Quả nhiên, Tô Ngọc chẳng tốn bao nhiêu công sức đã khiến Vương Cẩn Hòa tha thứ cho mình.

Biết được tin này, trong mắt đám Nam Kiều đều là sự thất vọng đối với Vương Cẩn Hòa.

Tẩu tử sao có thể như vậy chứ?

Cơ hội tốt như thế, cũng không biết dạy dỗ Ngọc ca một trận.

Tuy nhiên điều họ không biết là, tuy Vương Cẩn Hòa đã miễn cưỡng coi như tha thứ cho Tô Ngọc, nhưng cô cũng không thực sự bỏ qua hoàn toàn.

Chỉ là cho Tô Ngọc vào phòng, còn chuyện đồng sàng cộng chẩm thì tuyệt đối không có khả năng.

Đây cũng là do Tô Ngọc giả bộ đáng thương, nói rằng đám Nam Kiều biết chuyện này khẳng định sẽ xem trò cười của anh.

Tuy tức giận, nhưng Vương Cẩn Hòa cảm thấy cũng không thể để Tô Ngọc bị người ta chê cười.

Đây mới là nguyên nhân cô để Tô Ngọc đi vào.

Nếu không phải vì không muốn thấy anh bị người ta chê cười, cô thật sự sẽ để Tô Ngọc ngủ thư phòng.

Để tránh mỗi lần anh đều quá đáng như vậy.

Khẽ ho một tiếng, Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, vươn tay ôm lấy người: "Anh biết ngay là em sẽ không để anh bị đám Nam Kiều chê cười mà." Với sự hiểu biết của anh về đám Nam Kiều, chính mình gặp phải chuyện như vậy, bọn họ không xem trò cười mới là lạ.

Vươn tay đẩy người ra, Vương Cẩn Hòa lườm anh một cái rõ dài: "Làm cái gì?

Làm cái gì?

Đừng có ở đây động tay động chân, như vậy không thích hợp." "Chúng ta là vợ chồng, sao lại không thích hợp chứ." Vương Cẩn Hòa trừng tròn mắt, bất mãn nhìn Tô Ngọc: "Anh an phận một chút cho em, em còn chưa triệt để tha thứ cho anh đâu." Tô Ngọc khẽ thở dài một tiếng, được rồi, xem ra ngày tháng tốt đẹp của anh đi tong rồi.

Nhìn cái giường êm bên cạnh, Tô Ngọc vẻ mặt đầy rầu rĩ.

Chẳng lẽ thật sự bị Tiểu Hòa đuổi sang một bên ngủ?

Anh không muốn như vậy đâu. "Tiểu Hòa, anh sai rồi." Tô Ngọc quả đoán nhận sai, còn về cái gì mà khí khái nam tử các loại, đối với anh mà nói căn bản chẳng là gì.

Chỉ cần Tiểu Hòa không tiếp tục giận anh, đây đối với anh chỉ là chuyện nhỏ.

Vương Cẩn Hòa bị Tô Ngọc chọc cho tức cười, bực mình nói: "Anh đúng là một chút mặt mũi cũng không cần nữa rồi." "Mặt mũi đâu có quan trọng bằng nương tử của anh." Tô Ngọc nói câu này cực kỳ lý lẽ hùng hồn.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt bất lực lắc đầu, đối với Tô Ngọc đúng là một chút biện pháp cũng không có.

Vươn tay chọc chọc vào má Tô Ngọc: "Để Nam Kiều bọn họ nhìn thấy khẳng định sẽ cười nhạo anh." Tô Ngọc vô tư nói: "Cái này có quan hệ gì?

Hơn nữa bọn họ cũng không biết." Vương Cẩn Hòa nghẹn lời không nói được gì, người này hiện tại là định liệu chắc chắn mình sẽ không nói ra, cho nên đã không còn kiêng nể gì nữa chứ gì? "Em thấy anh chính là cậy vào việc em sẽ không để anh mất mặt, cho nên mới dám kiêu ngạo như vậy." Vương Cẩn Hòa bực bội nói.

Giống như cô hiểu rõ Tô Ngọc, Tô Ngọc cũng vô cùng hiểu rõ cô, đại khái biết mình sẽ không nỡ để anh mất mặt, cho nên mới có thể không kiêng nể gì như thế.

Tô Ngọc vươn tay ôm Vương Cẩn Hòa, thấp giọng cười: "Đúng vậy, em từng nói với anh, người được thiên vị, vĩnh viễn đều sẽ được sủng mà kiêu, mà anh chính là như thế." Đối với anh và Tiểu Hòa mà nói, hai người bọn họ chính là sự thiên vị vĩnh viễn của đối phương.

Cái này dù là ai đến cũng không thể phủ nhận.

Vương Cẩn Hòa bị câu này của Tô Ngọc chọc cười, bất quá ngẫm lại dường như cũng đúng là thật.

Nhìn thấy Vương Cẩn Hòa cười, Tô Ngọc liền biết chuyện này hầu như là không còn vấn đề gì nữa.

Tuy nhiên Vương Cẩn Hòa lại hừ một tiếng, bực mình nói: "Đừng tưởng rằng em không biết anh đang nghĩ cái gì, anh chính là muốn lừa phỉnh em." "..." Tô Ngọc vẻ mặt bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa, Tiểu Hòa lần này sao lại khó lừa như vậy chứ.

Chương 2200

Tô Ngọc khẽ thở dài, đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa ôm lấy người: "Tiểu Hòa, anh biết sai rồi, đừng giận nữa được không?

Lần sau nhất định sẽ không như vậy nữa." Vương Cẩn Hòa vẻ mặt hồ nghi nhìn Tô Ngọc, căn bản không tin cái câu "lần sau sẽ không" của anh là thật.

Lườm Tô Ngọc một cái, Vương Cẩn Hòa lầm bầm nói: "Không tin anh, loại lời này anh nói nhiều lần lắm rồi." "..." Tô Ngọc cẩn thận ngẫm nghĩ, loại lời này mình đúng là từng nói.

Cuối cùng phát hiện, anh quả thực từng nói, hơn nữa còn nói không chỉ một lần.

Được rồi, trước kia nói quá nhiều lần, ở chỗ Tiểu Hòa đã không còn tác dụng nữa. "Nốt lần này thôi." Tô Ngọc túm lấy áo Vương Cẩn Hòa nói.

Còn chuyện sau này thế nào, sau này hãy nói.

Trước tiên qua được cửa ải hiện tại đã.

Vương Cẩn Hòa trên dưới đánh giá Tô Ngọc, không nhịn được lại lườm một cái: "Anh cảm thấy em sẽ tin anh sao?" "Tiểu Hòa, anh là tướng công của em mà, tin thì vẫn có thể tin được chứ." Lại lườm Tô Ngọc, Vương Cẩn Hòa ghét bỏ mở miệng: "Chuyện khác em khẳng định có thể tin anh, nhưng chuyện này anh tuyệt đối không đáng tin." "..." Được rồi, hiện tại xem ra mình nói cái gì cũng đã vô dụng.

Vậy thì thôi, đã nói gì cũng vô dụng, cứ ôm người không buông là được.

Vương Cẩn Hòa vẻ mặt khó hiểu nhìn Tô Ngọc: "Anh đây là tình huống gì?" "Không có gì, anh còn không thể ôm nương tử của anh sao?" "Tránh ra, em muốn đi nghỉ ngơi." "Em bồi anh cùng nhau." Tô Ngọc chặt chẽ ôm lấy Vương Cẩn Hòa, nói cái gì cũng không chịu buông ra.

Điều này khiến Vương Cẩn Hòa vô cùng bất lực.

Người này rõ ràng là cố ý mà?

Nếu không phải vậy, anh làm sao có thể quấn lấy cô không buông như thế? "Em không giận nữa." Tô Ngọc đã giở trò vô lại như vậy rồi, Vương Cẩn Hòa còn có thể làm sao?

Chỉ có thể ấm ức từ bỏ việc trừng trị Tô Ngọc.

Tô Ngọc thấp giọng cười, quả nhiên a, khi đối đãi với Tiểu Hòa, vẫn là không cần mặt mũi quan trọng nhất, còn lại những thứ khác đều là phù du.

Vương Cẩn Hòa nhìn thấy Tô Ngọc bộ dạng này, liền biết mình lại trúng chiêu bài cũ rích của anh, vươn tay nhéo tai anh bực bội nói: "Em thấy anh chính là cố ý." Vươn tay gỡ bàn tay trên tai xuống, Tô Ngọc đặt cằm lên vai Vương Cẩn Hòa: "Anh cũng đâu nói không phải." Vương Cẩn Hòa nhất thời không biết nên nói Tô Ngọc cái gì mới tốt, anh nói câu nào cũng đầy đạo lý, chính mình thế mà lại không lời nào để chống đỡ. "Người của mấy quốc gia kia có phải đã lục tục đến rồi không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Chắc phải đến đông đủ rồi thì Tô Ngọc mới nhàn nhã như vậy chứ?

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng là đã đến rồi, sau đó thì xem chúng ta muốn từ trong tay đối phương đạt được lợi ích gì thôi." Nghe Tô Ngọc nói lời như vậy, Vương Cẩn Hòa liền biết Tô Ngọc khẳng định đã nghĩ kỹ muốn cái gì rồi. "Có phải anh đã bàn với Hoàng huynh là muốn đòi cái gì từ tay bọn họ rồi không?" Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghĩ đến cái gì, nhìn Tô Ngọc vẻ mặt đầy mong đợi hỏi.

Tô Ngọc buồn cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, sao em lại thông minh như vậy chứ?

Sự việc hôm qua cơ bản đã hoàn thành, còn vì sao anh vẫn phải qua đó, đều là vì để nói với Hoàng huynh những thứ muốn đạt được từ tay bọn họ sau này." Vương Cẩn Hòa trầm mặc nhìn Tô Ngọc, tổng cảm thấy người này có phải quá gian manh rồi không?

Lúc này mà đã tính toán xong rồi? "Anh thật sự đã nói rõ ràng với Hoàng huynh rồi?" "Nói rõ rồi, cái này em cứ yên tâm đi." "Được rồi." "Chuyện bên này kết thúc, chúng ta cũng sắp phải đi rồi nhỉ?

Em cứ cảm thấy chuyện bên phía đại ca e rằng không dễ giải quyết như vậy.

Chỉ tội nghiệp cho Dư Mặc, đứa trẻ này." "Nhìn cách làm của cô ta thời gian gần đây, anh lại cảm thấy đứa trẻ đi theo chúng ta rời khỏi cũng là một loại nhân từ đối với nó." Tô Ngọc khẽ thở dài nói.

Có một người mẹ như vậy, lớn lên bên cạnh lâu dài, sau này sẽ biến thành dạng gì, bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Nhưng Văn Tư Đồng thì lại có thể làm ra được.

Dạng người như vậy nuôi dạy con cái thì thật sự chẳng tốt đẹp gì.

Cũng không phải nói đại ca thì không thể giáo dục tốt con cái, chỉ là hiện tại đứa trẻ còn nhỏ, mà việc trong tay đại ca cũng không ít, không thể thời khắc chăm sóc con, nếu bên này xảy ra chuyện gì, anh ấy cũng không thể biết trước.

Nếu Văn Tư Đồng lại cho người trên lừa dưới giấu, thì càng nguy to.

Có lẽ đợi đến lúc con cái đều trường oai (hư hỏng) rồi, người làm cha như anh ấy mới có thể biết.

Nghĩ đến cái này, Tô Ngọc nhíu mày, có chút bất lực nói: "Cũng may đứa bé này hiện tại vẫn còn đơn thuần, đi theo những đứa trẻ khác, mấy thói quen xấu kia rất nhanh sẽ sửa đổi được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày, trong lòng ít nhiều có chút khó chịu. "Em trước kia còn rất thích người chị dâu này." Vương Cẩn Hòa trầm mặc một lát, nhíu mày bất lực nói. "Anh hiểu, lúc gặp mặt lần đầu tiên Văn Tư Đồng cũng xác thực không tồi." Trước khi Vương Tĩnh Vũ bọn họ đi phương Bắc, Tô Ngọc cũng từng gặp Văn Tư Đồng vài lần.

Lúc ấy cô ta vẫn là một cô nương vô cùng đơn thuần, ai biết hiện tại lại biến thành cái dạng này.

Vương Cẩn Hòa lập tức trầm mặc.

Đúng vậy, lúc mới gặp người còn rất tốt, sao lại biến thành như vậy chứ? "Tướng công, anh nói quyền thế thật sự sẽ thay đổi một con người sao?" "Sẽ, cũng sẽ không." "Em xem chúng ta không phải chẳng có thay đổi gì sao?" Trước kia là dạng gì, hiện tại hầu như vẫn là dạng đó.

Chẳng qua là có thêm chút thân phận và địa vị mà thôi. "Em xem đại ca bọn họ không phải cũng không có thay đổi gì sao?" Có em rể là Vương gia như mình, kỳ thực Vương Tĩnh Vũ có thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, nhưng Vương Tĩnh Vũ chưa bao giờ có ý nghĩ muốn từ trên người anh đạt được lợi ích gì.

Hiện tại vị trí của Vương Tĩnh Vũ trên triều đường, đều là dựa vào chính bản thân anh ấy từng bước đi lên.

Trừ bỏ lúc ban đầu Vương Tĩnh Vũ bọn họ nhân phẩm xác thực không tồi, anh có đề cập với Hoàng huynh một chút, sau đó thì không còn lợi dụng thân phận của mình để đòi hỏi bất kỳ lợi ích nào cho

Vương Tĩnh Vũ nữa.

Bởi vì biết Vương Tĩnh Vũ là tính cách gì, khi Vương Tĩnh Vũ bọn họ đều không mở miệng, Tô Ngọc cũng không nói thêm gì nhiều.

Vương Cẩn Hòa ngẫm lại hình như cũng đúng, người bên cạnh không thay đổi vẫn là đa số.

Giống như Ninh Ninh bọn họ cũng là như thế.

Vẫn giống hệt lúc mới quen biết.

Thật muốn nói ra thì thân phận của Ninh Ninh còn cao hơn Văn Tư Đồng nhiều.

Nghĩ vậy, Vương Cẩn Hòa dường như cũng không còn tức giận nữa. "Cho nên a, người ta thế nào chúng ta cũng không quan tâm, cô ta muốn làm gì cũng là chuyện của bản thân cô ta, em nói có phải không?" "Chuyện này giao cho đại ca xử lý là tốt nhất, dù sao chúng ta làm em gái và em rể cũng không thích hợp." Tô Ngọc bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa mở miệng nói. "Anh nói đúng, vậy chuyện này chúng ta cứ mặc kệ, vẫn là đợi ca ca tự mình xử lý đi." Vương Cẩn Hòa chần chờ một chút rồi nói. "Được." Vương Tĩnh Vũ thu dọn xong xuôi rốt cuộc cũng có thể về nhà, về đến nhà thì trừ người làm ra chẳng có ai khác.

Cha mẹ cũng đang ở nhà em gái, không muốn trở về.

Chương 2201

Bất quá ngẫm lại cũng đúng, một cái nhà như thế này ai mà muốn về chứ?

Ngồi trong thư phòng, Vương Tĩnh Vũ nghĩ đến Văn Tư Đồng, rốt cuộc là điều gì đã khiến cô ta biến thành cái dạng vô lý gây sự như hiện tại?

Nghĩ rất nhiều chuyện những năm này, Vương Tĩnh Vũ phát hiện mọi thứ hiện tại kỳ thực đều là do chính anh tạo thành.

Là anh đã dung túng Văn Tư Đồng.

Anh lại có tư cách gì nói Văn Tư Đồng không đúng?

Chỉ là gần đây những việc Văn Tư Đồng làm đã khiến anh có chút không hài lòng. "Thiếu gia ngài đã về?

Phu nhân trước đó cho người nhắn lời lại cho ngài, nếu ngài không đi đón phu nhân, phu nhân sẽ không trở về." Vương Tĩnh Vũ vừa mới vuốt xuôi mọi chuyện, nghe được lời tiểu tư nói liền nhíu mày. "Ta biết rồi." Vương Tĩnh Vũ mặt vô cảm nói.

Nhìn bộ dạng mặt vô cảm này của Vương Tĩnh Vũ, tiểu tư bên cạnh lập tức có chút lo lắng. "Thiếu gia ngài không đi đón phu nhân sao?" Tiểu tư chần chờ một chút nhìn Vương Tĩnh Vũ hỏi. "Tại sao ta phải đi?" Vương Tĩnh Vũ nhìn tiểu tư của mình hỏi ngược lại.

Tiểu tư ngẩn người, trước kia thiếu gia không phải chuyện gì cũng chiều chuộng phu nhân sao?

Sao hiện tại lại biến thành như vậy rồi?

Thiếu gia rốt cuộc là nghĩ như thế nào?

Chẳng lẽ thiếu gia vì chuyện này mà đã tức giận rồi?

Nghĩ hồi lâu cũng không thể nghĩ ra là chuyện gì.

Tiểu tư không tiếp tục suy nghĩ chuyện này nữa, dù sao chuyện này thế nào đối với hắn mà nói đã không quan trọng.

Dù sao chủ tử của hắn không phải phu nhân, mà là thiếu gia.

Hắn chỉ phụ trách đem lời phu nhân nói chuyển lại cho thiếu gia là đủ rồi. "Vương Khuê, cậu theo ta bao nhiêu năm rồi?" "Được tám năm rồi ạ." Vương Khuê nghĩ một chút rồi đáp.

Hắn là lứa người đầu tiên được mua về từ bên chỗ Vương Cẩn Hòa, lúc đó hắn đã đi theo thiếu gia rồi.

Vương Tĩnh Vũ lúc này mới nhớ ra, tiểu tư này là đi theo anh ngay từ đầu.

Đến hiện tại cũng đã được mấy năm rồi. "Cậu cảm thấy những năm này phu nhân thế nào?" Tiểu tư ngẩn người, có chút rối rắm nhìn Vương Tĩnh Vũ, thiếu gia hỏi hắn vấn đề này dường như không tốt lắm đâu nhỉ? "Thiếu gia, ngài hỏi tôi câu này có phải không hay lắm không?" Dù sao bọn họ là phu thê, là chủ tử, mà hắn chẳng qua chỉ là một tiểu tư bình thường mà thôi.

Hắn cũng không dám trực tiếp nói ra.

Nếu nói ra, thì phiền phức to. "Cậu cứ yên tâm nói, ta sẽ không làm gì cậu đâu." Vương Tĩnh Vũ biết hắn đang lo lắng điều gì, bất lực mở miệng.

Nghe được lời của Vương Tĩnh Vũ, tiểu tư lập tức yên tâm. "Từ khi phu nhân mang thai sinh hạ tiểu thiếu gia xong thì đã thay đổi rồi, đặc biệt là sau khi sinh tiểu thiếu gia." Trước kia người còn rất tốt, chỉ là sau khi tiểu thiếu gia ra đời thì tất cả mọi thứ đều thay đổi.

Vương Khuê thật cảm thấy thiếu phu nhân gả cho thiếu gia nhà bọn họ thực sự đã vô cùng hạnh phúc rồi.

Dù sao thiếu gia bọn họ là người tốt, đối xử với cô ta cũng tốt, lão gia phu nhân, cùng lão thái gia bọn họ đều đi ra ngoài chơi.

Trước đó lúc tiểu thiếu gia ra đời, cô ta không cho lão gia phu nhân bế, thậm chí không cho đến gần, bọn họ đã cảm thấy thiếu phu nhân làm chuyện này quá đáng rồi.

Ai ngờ thế mà còn có chuyện quá đáng hơn.

Chính mình làm sai chuyện, thế mà còn muốn bắt thiếu gia đi đón?

Không đi đón thì không về?

Đặc biệt là lúc thiếu gia còn đang bận rộn cũng không ngừng náo loạn.

Hắn cũng không biết cái này có gì để mà náo. "Thiếu gia, ngài sau này định làm thế nào?" "Cậu nói tiếp đi." Vương Tĩnh Vũ không trả lời câu hỏi của Vương Khuê, mà nhìn hắn bảo nói tiếp.

Vương Khuê có chút rối rắm nhìn Vương Tĩnh Vũ, cân nhắc hồi lâu mới tiếp tục mở miệng nói: "Thiếu gia, từ sau khi tiểu thiếu gia ra đời, phu nhân liền thay đổi rất nhiều." "Hửm?" "Lúc mẫu thân của thiếu phu nhân ở bên này, xúi giục phu nhân làm những chuyện kia thật sự rất quá đáng." Vương Khuê cuối cùng vẫn chọn đem những chuyện Văn Tư Đồng và mẹ cô ta làm nói cho Vương Tĩnh Vũ.

Càng nghe, sắc mặt Vương Tĩnh Vũ càng khó coi, hóa ra lúc anh không biết, mẹ con Văn Tư Đồng thế mà đã làm nhiều chuyện như vậy.

Đặc biệt là nha hoàn hơi có chút hảo cảm với anh đều bị Văn phu nhân xúi giục Văn Tư Đồng đem bán đi.

Hơn nữa còn là bán đến một số nơi dơ bẩn.

Anh chưa bao giờ nghĩ muốn cùng người khác ở bên nhau, nhưng cách làm của Văn Tư Đồng bọn họ thực sự quá phận một chút.

Bọn họ cho dù không thích, muốn đem người bán đi, thì cũng bán vào một nơi tốt một chút, bán vào trong thanh lâu, đây không phải là hủy hoại cả đời con gái nhà người ta sao?

Nhưng đây còn không phải là quá đáng nhất, quá đáng nhất là nha hoàn của chính Văn Tư Đồng vì thích anh, mà bị cô ta hoạt hoạt đánh chết. "Lúc xảy ra chuyện này, thiếu gia ngài vì công vụ đi vắng, đợi lúc ngài trở về, thiếu phu nhân đã đem chuyện này ém xuống, mọi người cũng không dám nói cho ngài." Dù sao Vương Tĩnh Vũ cũng giao cả cái nhà này cho Văn Tư Đồng quản lý.

Nếu nói với thiếu gia, ai biết sau đó có mang lại phiền phức cho bọn họ không?

Thậm chí bọn họ cũng lo lắng Văn Tư Đồng biết bọn họ mách lẻo với thiếu gia xong sẽ lấy mạng bọn họ.

Do đó bọn họ cái gì cũng không nói.

Nếu không phải hôm nay Vương Tĩnh Vũ trực tiếp bắt hắn nói, hứa không quách tội hắn, thì hắn cũng sẽ không nói ra.

Vương Tĩnh Vũ sắc mặt âm trầm nhìn phía trước: "Đều như vậy rồi mà còn muốn ta đi đón cô ta về?" "Cô ta có phải cảm thấy trong cái nhà này chỉ cần ta không mở miệng, cô ta liền có thể một tay che trời rồi không?" Vương Tĩnh Vũ hiện tại cũng rất hối hận, năm đó tại sao lại để Văn Tư Đồng trực tiếp quản gia.

Anh lẽ ra nên để cha mẹ đều ở lại trong nhà, sau đó quản lý cái nhà này thật tốt.

Hiện tại hay rồi, Văn Tư Đồng thế mà làm ra nhiều chuyện như

vậy.

Chương 2202

Nhíu mày, Vương Tĩnh Vũ bắt đầu cân nhắc anh rốt cuộc có nên đi mời mẹ về một thời gian hay không.

Vương Khuê rũ mắt không nói thêm gì, những lời hắn nói đều là sự thật, không có bất kỳ thêm mắm dặm muối nào. "Cậu lui xuống đi, chuyện này ta biết rồi." "Vâng." Sau khi Vương Khuê đi ra ngoài, trong đôi mắt đỏ hoe rốt cuộc nhịn không được rơi lệ: "Ta sẽ báo thù cho muội, yên tâm đi." Người bị Văn Tư Đồng bán đi kia chính là người hắn thích.

Hai người bọn họ đều đã nói xong sau đó sẽ nhờ thiếu gia thành toàn.

Nhưng chính vì cô ấy nói vài câu khen thiếu gia rất tốt, liền bị phu nhân để mắt tới.

Đợi đến lúc hắn biết chuyện đi tìm người, cô ấy đã chịu không nổi nhục nhã tự sát rồi.

Những điều này hắn đều không nói cho Vương Tĩnh Vũ.

Nhưng khi có thể đổ thêm dầu vào lửa cho Văn Tư Đồng, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Lần này cũng không phải hắn muốn tìm Văn Tư Đồng gây phiền toái, mà là thiếu gia tức giận rồi.

Hắn có thể làm sao chứ?

Hiện tại thiếu gia đối với Văn Tư Đồng đã thất vọng rồi, cho dù sau này Văn Tư Đồng trở về, địa vị của cô ta trong nhà cũng sẽ không cao như thế nữa, càng huống chi sau này tiểu thiếu gia sẽ bị Vương gia bọn họ mang đi, Văn Tư Đồng lại càng không có chỗ dựa.

Quang tưởng tượng thôi cũng cảm thấy thập phần chờ mong.

Hắn đảo mắt muốn xem xem sau này Văn Tư Đồng còn có thể làm ra chuyện gì.

Sau khi Vương Khuê rời đi, Vương Tĩnh Vũ cho người đi điều tra những chuyện hắn nói.

Tuy tin tưởng Vương Khuê sẽ không lừa gạt mình, nhưng anh làm việc thích dùng chứng cứ để nói chuyện.

Vẫn là cứ điều tra rõ ràng trước rồi nói sau.

Cái này không điều tra thì thôi, vừa điều tra Vương Tĩnh Vũ suýt chút nữa bị tức chết.

Những chuyện Văn Tư Đồng làm còn nhiều hơn Vương Khuê nói nhiều.

Cũng may còn chưa làm một số chuyện nguy hại trong nhà, nguy hại đến anh và quốc gia, nếu không anh không ngại trực tiếp động thủ.

Chỉ là những chuyện Văn Tư Đồng làm rất mất mặt, thậm chí ghê tởm người khác.

Cậy vào mình là chị dâu của Vương gia Vương phi, thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Còn bắt nạt rất nhiều người.

Mọi người ngại Văn Tư Đồng là chị dâu của hai người Tô Ngọc, cũng không dám nói gì.

Nhưng sự bất mãn trong lòng là có thể tưởng tượng được.

Nhíu mày, trầm mặt dẫn người đi đến Văn gia.

Vương Khuê đi theo sau Vương Tĩnh Vũ đến Văn gia.

Nhìn thấy thiếu gia tức giận chuẩn bị ra cửa như vậy, Vương Khuê liền biết thiếu gia khẳng định không phải đi đón Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng nghe được chuyện Vương Tĩnh Vũ đến thì tâm trạng vô cùng tốt.

Cô ta biết ngay sẽ như vậy mà, Vương Tĩnh Vũ sao có thể mặc kệ người vợ như cô ta được?

Điều này là không thể.

Đợi Văn Tư Đồng thu dọn trang điểm xong đi ra phía trước, vừa tới gần Vương Tĩnh Vũ còn chưa kịp mở miệng, thì đã bị Vương Tĩnh Vũ tát cho một cái. "Bốp." Ba cha con Văn lão bản cùng Văn Tư Đồng đều giật nảy mình. "Cái này... con rể, chuyện này là như thế nào?" Vương Tĩnh Vũ hít sâu một hơi nhìn Văn lão bản bên cạnh, dùng sức lực rất lớn mới không đem sự tình giận cá chém thớt lên người ông ấy. "Nhạc phụ, ngài xem trước xem Văn Tư Đồng những năm này nhân lúc con không ở nhà đã làm cái gì." Vương Tĩnh Vũ day day mi tâm, có chút đau đầu nói.

Tay Văn lão bản hơi run rẩy một chút, có thể khiến Vương Tĩnh Vũ tức giận thành cái dạng này, Văn Tư Đồng rốt cuộc đã làm gì?

Khi Văn lão bản xem xong, không dám tin tưởng nhìn con gái của mình, đây thật sự là chuyện con gái ông làm ra?

Trên này thế mà có án mạng.

Lúc Văn lão bản xem xong, Văn Tư Đồng cũng phản ứng lại, cô ta ôm mặt phẫn nộ nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Vương Tĩnh Vũ, anh thế mà dám động thủ đánh tôi?" Cô ta ban đầu còn tưởng Vương Tĩnh Vũ đến đón cô ta về nhà, ai ngờ vừa đến nơi Vương Tĩnh Vũ cái gì cũng không nói trực tiếp cho cô ta một cái tát.

Đây là cái gì? "Ta thấy Tĩnh Vũ đánh hay lắm." Văn lão bản sắc mặt âm trầm nói.

Văn Tư Đồng ngơ ngác nhìn cha của mình: "Cha, cha đang nói hươu nói vượn cái gì vậy?

Con là con gái của cha mà, lúc này cha không giúp con thì thôi, cha thế mà còn nói anh ta đánh hay lắm?

Cha rốt cuộc là cha của ai?" "Ta nếu có một đứa con trai như Tĩnh Vũ, ta nằm mơ cũng có thể cười tỉnh." Văn lão bản cười lạnh nói.

Văn Tiên và Văn Trủng nhìn nhau: "Cha, xảy ra chuyện gì vậy?" Văn lão bản đau lòng nhìn hai đứa con trai của mình, cười khổ đem đồ vật trong tay đưa cho bọn họ: "Các con cũng xem đi." Cũng không biết ông rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, mà có một đứa con gái như vậy.

Văn Tiên và Văn Trủng nghi hoặc cầm lên xem, xem xong đều dùng ánh mắt không dám tin nhìn Văn Tư Đồng.

Thảo nào cha lại nói cái gì mà đánh hay lắm.

Chẳng phải là đánh hay lắm sao?

Lúc nó làm những chuyện này thật sự không quan tâm đến tình cảnh của muội phu à? "Văn Tư Đồng, sao em lại biến thành cái dạng này?

Em của trước kia đơn thuần thiện lương đâu rồi?" Văn Tiên vẻ mặt thống hận nhìn Văn Tư Đồng, khó chịu hỏi. "Em không biết các người đang nói cái gì." Văn Tư Đồng nhíu mày.

Thật sự là không hiểu bọn họ rốt cuộc đang nói cái gì. "Cô tự mình xem đi." Văn Tiên thấy cô ta đến hiện tại vẫn còn không biết xấu hổ như vậy, chỉ có thể đem đồ vật trong tay ném lên người cô ta, để cô ta tự mình xem.

Văn Tư Đồng cầm lấy tờ giấy bị ném trên người lên xem, lúc mới bắt đầu còn không sợ hãi gì, nhưng càng xem sắc mặt càng trắng.

Chương 2203

Cuối cùng biến thành trắng bệch.

Mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ, hóa ra anh ấy đều đã biết rồi.

Cho nên mới có thể trực tiếp qua đây tìm mình. "Tướng công, anh nghe em giải thích, sự tình không phải như vậy." Văn Tư Đồng cũng không còn bộ dạng cao ngạo trước đó, cuống cuồng nhìn Vương Tĩnh Vũ nói. "Không phải như vậy, thế là như thế nào?

Tôi tưởng cô chỉ là giở thói tiểu thư thôi, nhưng tôi thật sự không ngờ cô lại làm ra chuyện như vậy." Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng với ánh mắt đầy thất vọng, anh thật sự không biết Văn Tư Đồng rốt cuộc bị làm sao.

Đột nhiên lại biến thành cái dạng này.

Văn Tư Đồng không ngừng lắc đầu: "Không phải đâu, anh nghe em giải thích." "Cái này còn có gì để giải thích?

Cô có thể nói những chuyện này cô một việc cũng chưa làm không?" Vương Tĩnh Vũ cứ thế nhìn Văn Tư Đồng, từng câu từng chữ hỏi. "Hay là cô cảm thấy những cái này đều là tôi hiểu lầm cô?" Văn Tư Đồng lập tức trầm mặc, những chuyện này cô ta xác thực đều đã làm, căn bản không có vu oan cho cô ta. "Tướng công, anh đừng như vậy, em biết sai rồi, anh tha thứ cho em được không?

Lần này em thật sự sẽ không náo loạn nữa." Trước kia Văn Tư Đồng còn thập phần chắc chắn Vương Tĩnh Vũ thích cô ta.

Chỉ cần cô ta nói gì, chỉ cần những việc không phạm vào nguyên tắc lớn, Vương Tĩnh Vũ sẽ không quản cô ta.

Nhưng khi cô ta nhìn thấy những chứng cứ này, mới biết Vương Tĩnh Vũ không biết những chuyện này chẳng qua là vì tín nhiệm cô ta, cho nên mới luôn không điều tra.

Khi anh bắt đầu điều tra thì mình căn bản không giấu được, dùng bốn chữ "không chỗ che thân" để hình dung cũng không quá đáng.

Văn lão bản nhìn Văn Tư Đồng, biết có ngày hôm nay thì lúc trước cần gì phải làm thế.

Văn Tư Đồng cầu xin nhìn Văn lão bản bên cạnh: "Cha, mọi người giúp con với." "Giúp con?

Chúng ta lấy cái gì giúp con?

Văn Tư Đồng, ta thật không ngờ a, con thế mà đã lợi hại đến mức dám hại nhân mạng rồi.

Nếu nha hoàn xác thực phạm phải lỗi lớn đáng chết, thì con trừng phạt cũng không có gì đáng trách, nhưng nha hoàn phạm lỗi chẳng qua là chuyện vô thưởng vô phạt, con nếu không thích, tìm cho nha hoàn đó một người gả đi, hoặc là bán đi đều được.

Nhưng Văn Tư Đồng con lại không làm thế, không những không làm mà còn trực tiếp động thủ." "Đây không phải lỗi của con, là lỗi của con tiện nhân đó." Văn Tư Đồng điên cuồng nói.

Nếu không phải ả ta cứ muốn làm thiếp cho tướng công, cô ta cũng không đến mức ra tay độc ác như vậy.

Ả rõ ràng là nha hoàn của mình, nhưng lại cứ muốn đào góc tường nhà mình. "Vậy những chuyện khác thì sao?

Chuyện khác rốt cuộc là lỗi của họ, hay là lỗi của em?

Lúc Tĩnh Vũ đi ra ngoài làm việc, em cậy vào thân phận của Vương gia và Vương phi đi chèn ép bắt nạt một số người, những cái này em lại nói thế nào?

Người ta đắc tội gì em hả?" Văn Tiên cũng mở miệng hỏi.

Nếu nói giết nha hoàn của mình là lỗi của nha hoàn đó, là ả không nên tơ tưởng thứ không thuộc về mình.

Nhưng những chuyện khác thì sao?

Văn Tư Đồng chột dạ cúi đầu, những chuyện này chẳng qua là vì thỏa mãn lòng hư vinh của cô ta mà thôi. "Em..." "Những người bị em bắt nạt chèn ép, chưa bao giờ đắc tội em, chỉ vì bọn họ ăn mặc trang điểm đẹp hơn em?

Cho nên em liền đi chèn ép sỉ nhục người ta?

Văn Tư Đồng, chúng ta thật sự không ngờ em lại là loại người như vậy." "Vì cái gọi là lòng hư vinh của em mà em bất chấp tất cả." Văn Tiên thất vọng nhìn Văn Tư Đồng nói. "Văn Tư Đồng, cô không phải em gái tôi." Văn Trủng tuy rằng không nói chuyện, nhưng ý tứ cũng vô cùng rõ ràng, cậu không có người chị gái như vậy.

Cuối cùng Văn lão bản nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Tĩnh Vũ, chuyện này con tự mình xem xét xử lý, ta không quản nữa, nếu con muốn bỏ vợ hoặc là hòa ly, chúng ta đều tôn trọng lựa chọn của con." Nghe được lời này, Văn Tư Đồng khó chịu như phải ăn ruồi bọ: "Cha đang nói cái gì vậy?" "Con là nương thân của Mặc Nhi, con sẽ không hòa ly, mọi người đừng hòng nghĩ đến." Văn Tư Đồng nghiến răng nói.

Cô ta sẽ không để chuyện như vậy xảy ra.

Văn lão bản bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng một cái: "Con câm miệng cho ta." "Ngày tháng tốt lành con không muốn, cứ phải đi theo nương của con làm mình làm mẩy, cuối cùng náo thành cái dạng này, cái này có thể trách ai?

Tất cả những thứ này còn không phải là lỗi của con sao?" Văn lão bản bị Văn Tư Đồng chọc cho tức cười, châm chọc nói.

Văn Tư Đồng quay đầu nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Tướng công, anh không thể đối xử với em như vậy." Trước kia cô ta sống chết muốn Vương Tĩnh Vũ qua đây đón cô ta, nếu sớm biết sẽ như vậy, cô ta đã tự mình trở về rồi.

Nếu cô ta tự mình trở về, sự tình có lẽ cũng không đến mức rơi vào tình cảnh hôm nay. "Tướng công, em thật sự biết sai rồi, anh hãy tin em lần này, đừng giận nữa được không?" Văn Tư Đồng đi đến bên cạnh Vương Tĩnh Vũ kéo áo anh cầu xin nói.

Trước kia cô ta có chuyện gì đều làm nũng với Vương Tĩnh Vũ như vậy, mà mỗi khi lúc này Vương Tĩnh Vũ sẽ đáp ứng cô ta.

Cô ta tin tưởng lần này cũng sẽ như vậy.

Tuy nhiên lần này Văn Tư Đồng đại khái là nhầm rồi, nhìn Văn Tư Đồng đang làm nũng bên cạnh, vươn tay gạt tay cô ta ra: "Lần này cô thật sự quá đáng rồi." Sắc mặt Văn Tư Đồng trắng bệch, ngơ ngác nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Chẳng lẽ anh cũng không quản em nữa sao?

Anh thật sự muốn giống như cha nói đối xử với em như vậy?" Cô ta không thể chấp nhận kết quả như thế này. "Anh nói cho em biết có phải đã có người khác rồi không?

Cho nên mới phải đối xử với em tàn nhẫn như thế?" Vương Tĩnh Vũ chưa bao giờ đối xử với cô ta như vậy, lần này anh làm thế khẳng định là vì lý do này.

Nếu không phải vì cái này, Vương Tĩnh Vũ không có khả năng sẽ đối xử không tốt với cô ta.

Cô ta không tin.

Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng, trong mắt đầy sự thất vọng, đều đến lúc này rồi, Văn Tư Đồng chẳng lẽ còn không biết hối cải sao?

Đừng nói Vương Tĩnh Vũ, ngay cả anh em Văn Tiên bên cạnh đều nghe không lọt tai nữa rồi. "Văn Tư Đồng, em còn có lương tâm không hả?

Từ khi em gả cho muội phu, muội phu đối với em rốt cuộc tốt bao nhiêu, trong lòng em không biết sao?

Hiện tại em làm sai chuyện, muội phu còn chưa nói gì đâu, em đã bắt đầu hắt nước bẩn lên người cậu ấy rồi?" Văn Tiên không chịu nổi nói.

Văn Trủng từ nhỏ đã rất sùng bái Vương Tĩnh Vũ càng tức giận không nhẹ: "Nói thật lòng, Văn Tư Đồng cô căn bản không xứng với một người anh rể tốt như vậy của tôi." Văn Tư Đồng kinh ngạc nhìn đệ đệ của mình, không dám tin hỏi: "Văn Trủng, cậu đang nói hươu nói vượn cái gì thế?" "Cái gì gọi là em đang nói cái gì?

Chương 2204

Chẳng lẽ em nói sai sao?

Anh rể tốt như vậy, người như chị làm sao xứng với anh ấy?" Văn Trủng chán ghét nhìn người chị gái này của mình.

Văn Tư Đồng chỉ vào Văn Trủng, quay đầu nhìn ông Văn: "Cha, cha xem nó nói cái gì kìa?

Con là chị nó, sao nó có thể nói với con như vậy?" "Lão nhị chẳng lẽ nói sai sao?" Ông Văn cũng chẳng cảm thấy con trai mình nói sai chỗ nào.

Không những không sai, ông còn thấy con trai nói như vậy là đúng. "Cha, sao cả cha cũng nói như vậy?" Văn Tư Đồng vốn nghĩ cha mình bất kể thế nào cũng sẽ nói đỡ cho cô, nhưng ông đang nói cái quỷ gì vậy? "Tại sao tao không thể nói như vậy?

Từ lúc mày gả cho Tĩnh Vũ đến nay, thằng bé có chỗ nào đối xử không tốt với mày?" Ông Văn nhìn Văn Tư Đồng, không chút khách khí hỏi lại.

Văn Tư Đồng im lặng, cô thừa nhận Vương Tĩnh Vũ đối xử với cô quả thực rất tốt. "Đã đối xử tốt với con như vậy, tại sao anh ấy lại không thể tha thứ cho con lần này?

Con cũng đâu có làm chuyện gì tổn hại đến anh ấy." Văn Tư Đồng ngang ngược vô lý nói.

Trong lòng cô chỉ có một ý nghĩ, đó là Vương Tĩnh Vũ đã thích cô như vậy thì nên tha thứ cho cô, chứ không phải lúc này lại gây phiền phức cho cô, anh làm như vậy vị miễn cũng quá đáng rồi.

Vương Tĩnh Vũ cười khẽ, ánh mắt nhìn Văn Tư Đồng mang theo sự châm chọc: "Nhìn ý của cô thì hình như vẫn là lỗi của tôi?" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?" Chuyện này vốn dĩ là lỗi của Vương Tĩnh Vũ. "Được, nếu cô đã nói như vậy, người vợ như cô tôi cũng không với cao nổi.

Cô đã thấy tôi không đủ tốt, vậy thì cứ như thế đi." "Con đi trước đây." Vương Tĩnh Vũ nhìn ông Văn đứng bên cạnh nói.

Văn Tư Đồng lập tức hoảng loạn, vội vàng đi đến trước mặt Vương Tĩnh Vũ chặn lại: "Anh nói rõ ràng cho em, anh nói vậy là có ý gì?" "Lời tôi nói chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?" "Văn Tư Đồng, cô bây giờ thực sự thay đổi khiến tôi cảm thấy sợ hãi." Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng nói từng câu từng chữ, ánh mắt nhìn cô cũng tràn đầy sự thống hận.

Văn Tư Đồng chú ý đến ánh mắt của Vương Tĩnh Vũ, theo bản năng lùi lại một bước.

Cô lại nhìn thấy sự thống hận trong mắt anh?

Sao Vương Tĩnh Vũ có thể đối xử với cô như vậy? "Văn Tư Đồng, tôi đã cho cô cơ hội.

Nếu cô vẫn cảm thấy đây là lỗi của tôi, không liên quan gì đến cô, vậy tôi cũng không còn gì để nói, cô vui là được." Vương Tĩnh Vũ vẻ mặt bình tĩnh nhìn cô.

Sau này sống thế nào là chuyện của Văn Tư Đồng.

Nếu đến nước này mà cô vẫn cảm thấy mình đúng, không có bất kỳ lỗi lầm nào, thì anh cũng chẳng còn gì để nói.

Văn Tư Đồng muốn thế nào thì cứ thế ấy, không liên quan gì đến anh nữa. "Anh không thể đối xử với em như vậy, hôm nay anh đến là để đón em về mà." Văn Tư Đồng cố chấp nói.

Vương Tĩnh Vũ cười châm chọc, đến lúc này rồi mà trong lòng

Văn Tư Đồng vẫn chỉ nghĩ làm sao để giữ thể diện.

Còn những việc cô ta đã làm dường như đều trở nên không quan trọng nữa. "Văn Tư Đồng, cô đúng là làm tôi..." Vương Tĩnh Vũ cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung về cô nữa.

Cau mày nhìn cô, anh hít sâu một hơi: "Sau này làm thế nào cô tự mình xem mà giải quyết, không cần nhờ người đưa tin cho tôi nữa." "Đợi cô nghĩ thông suốt rồi hãy thông báo cho tôi, những chuyện dư thừa hiện tại tôi một câu cũng không muốn nói." Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh nói. "Vương Tĩnh Vũ, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Anh không thể đối xử với em như vậy." Văn Tư Đồng sắc mặt khó coi. "Văn Tư Đồng, không phải tôi muốn đối xử với cô như vậy, mà là tự cô đi đến bước đường này." Nếu anh đối xử tệ với cô, cô làm như vậy anh không có gì để nói.

Điều đó chỉ có thể trách anh không quan tâm cô.

Nhưng những gì anh cho cô còn chưa đủ nhiều sao? "Văn Tư Đồng, sự tôn trọng và tình cảm tôi có thể cho cô tôi đều đã cho rồi, nhưng cô trả lại cho tôi là cái gì?

Là không thấu hiểu?

Là sự tùy hứng sao?" Vương Tĩnh Vũ nghiêm túc hỏi.

Văn Tư Đồng há miệng, nhất thời không biết nên làm thế nào mới tốt. "Em... em không phải, em không có suy nghĩ đó, anh tin em đi." "Tin cô?

Cô tưởng lúc này tôi còn tin cô được sao?

Cô tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, tôi còn có công vụ phải xử lý, tôi đi trước." Xử lý công vụ chẳng qua chỉ là một cái cớ.

Thực ra anh chỉ muốn đi tìm vợ chồng Tiểu Hòa nói chuyện.

Anh thực sự không hiểu sao một người lại có thể thay đổi lớn đến thế.

Trước khi xảy ra những vấn đề này, Văn Tư Đồng rõ ràng một chút vấn đề cũng không có, sao giờ lại biến thành cái dạng này?

Vương Tĩnh Vũ chào hỏi ông Văn xong liền rời đi, suốt cả quá trình không nhìn Văn Tư Đồng lấy một cái.

Lúc này Văn Tư Đồng mới biết hoảng sợ.

Lần này cô thực sự ý thức được Vương Tĩnh Vũ làm thật rồi. "Cha, đại ca, mọi người giúp con với." Văn Tư Đồng vẻ mặt cuống quýt nhìn cha và anh em mình.

Văn Trủng cười lạnh mở miệng: "Đây đều là chị tự tìm đường chết, trách được ai?" "Cha..." Văn Tư Đồng quay đầu nhìn ông Văn, căn bản không thèm để ý đến Văn Trủng.

Trong cái nhà này người làm chủ là cha chứ không phải nó.

Ông Văn thất vọng nhìn con gái: "Con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, Tĩnh Vũ còn lưu lại đường lui, nhưng không phải chúng ta giúp là có thể giải quyết được." "Không phải đâu cha... mọi người giúp con nhất định là được mà..." Văn Tư Đồng sốt ruột nài nỉ.

Vương Tĩnh Vũ tôn trọng cha như vậy, chỉ cần cha mở miệng anh ấy sẽ nghe.

Ông Văn lắc đầu: "Không phải chúng ta giúp con là được, chúng ta thực sự không giúp nổi." "Cha, mọi người không thể bỏ mặc con..." "Tao đã nói rồi, chuyện này chỉ có thể dựa vào chính mày.

Chương 2205

Là cuối cùng ly hôn hay cùng Tĩnh Vũ sống tốt qua ngày, chỉ có thể xem bản lĩnh của mày thôi." Ông Văn bất lực nói.

Văn Tư Đồng nhíu mày, những lời ông Văn nói cô căn bản nghe không lọt tai: "Mọi người... sao các người lại phế vật như vậy, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong, giống như mẹ nói, dựa vào các người chúng tôi cái gì cũng không có." Văn Tiên - anh cả của cô, vốn dĩ còn nghĩ sẽ giúp đỡ, nhưng ai ngờ Văn Tư Đồng lại có thể nói với cha mình như vậy.

Sao cô ta có thể... sao có thể thốt ra những lời như thế... "Văn Tư Đồng, mày câm miệng cho tao." Cô ta thực sự biết mình đang nói gì không? "Tại sao tôi phải câm miệng?

Tôi nói sai chỗ nào?" Văn Tư Đồng nhìn Văn Tiên.

Văn Tiên còn định nói gì đó thì Văn Trủng đã lên tiếng trước: "Đại ca, lời này Văn Tư Đồng nói cũng không sai, chúng ta đúng là phế vật, cho nên chuyện của chị ta chúng ta căn bản không quản được." Văn Tiên nhìn em trai, bất lực lắc đầu, sự việc đã đến mức này rồi sao còn gây chuyện nữa? "Lão nhị, đừng hồ nháo." Văn Trủng bất mãn nhìn anh cả: "Đại ca, em hồ nháo lúc nào?

Chị ta không phải rất có bản lĩnh sao?

Nếu có bản lĩnh thì tự mình giải quyết chuyện này đi, tìm chúng ta làm gì?

Chúng ta vốn dĩ chỉ là phế vật, không giúp được gì cho chị ta, chị ta nếu không phải phế vật thì tự đi mà làm, tìm chúng ta làm gì?" Văn Trủng hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói.

Nói xong, cậu ta mặt vô cảm nhìn Văn Tư Đồng: "Dù sao hôm nay tôi để lời nói ở đây: Văn Tư Đồng, sau này chuyện của chị không liên quan gì đến chúng tôi, đừng đến tìm tôi nữa.

Cho dù cha và đại ca sau này nể tình máu mủ mà giúp chị, đó cũng là chuyện của họ, tôi sẽ không quan tâm chị.

Từ nay về sau tôi cũng không có người chị như chị." Văn Tư Đồng sắc mặt khó coi nhìn Văn Trủng.

Văn Trủng lợi hại thế nào, thiên phú cao bao nhiêu cô vẫn biết.

Nếu Văn Trủng không quan tâm cô thì sau này có thể sẽ hơi phiền phức, nhưng có cha và đại ca ở đây, cậu ta cũng không dám làm gì quá đáng.

Nghĩ vậy, Văn Tư Đồng hừ một tiếng: "Cậu tưởng tôi sợ cậu chắc?" "Cha, con đi trước đây, sau này chuyện liên quan đến Văn Tư Đồng đừng tìm con nữa." Nói xong cậu ta bỏ đi thẳng.

Mấy năm nay cậu ta ở kinh thành cũng có một tòa viện tử.

Nhất là lúc mới đến đây, cậu ta đã dùng tiền riêng mua nhà.

Cậu ta biết sản nghiệp Văn gia sau này chắc chắn là của đại ca, cho nên tự mình mua chỗ ở, khi nào không muốn về nhà thì ra chỗ khác. "Con lại đi à?" "Con có chỗ ở bên ngoài, không ở nhà nữa." Nói xong liền đi mất.

Văn Tư Đồng bất mãn nhìn bóng lưng cậu ta, sắc mặt khó coi nói: "Cha, cha xem thái độ của nó kìa?" "Đủ rồi, mày còn chê cái nhà này náo loạn chưa đủ lớn hay sao?" Ông Văn phiền chán nói.

Tại sao Văn Trủng lại như vậy trong lòng cô không rõ sao?

Tất cả chuyện này là do cô gây ra, sao lại mặt dày kéo lên người lão nhị.

Văn Tiên nhìn bộ dạng xảy ra chuyện chỉ biết đổ lỗi cho người khác của em gái, trong mắt đều là sự thất vọng. "Văn Tư Đồng, anh thật không ngờ em lại là người như thế." "Là nó tự muốn đi thì liên quan gì đến em?

Anh không nói nó thì thôi lại còn quay sang nói em?" Văn Tư Đồng hiện tại vốn đã rất phiền, kết quả anh ruột còn nói cô như vậy.

Thế này chẳng phải quá đáng lắm sao.

Văn Tiên còn định nói gì đó thì bị ông Văn ngăn lại.

Ông thất vọng nhìn con gái: "Con tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, chuyện này chúng ta không giúp được." Nói xong ông gọi Văn Tiên rời đi.

Nha hoàn bên cạnh thấy tình hình không ổn cũng vội vàng chuồn mất.

Văn Tư Đồng đứng một mình ở đó, trong lòng vô cùng ủy khuất, cảm thấy bọn họ chính là cố ý để cô mất mặt. *** Tại Ngọc Vương phủ, Vương Cẩn Hòa nhìn Vương Tĩnh Vũ trầm mặc ít nói đi vào, đến nơi rồi lại ngồi một mình ngẩn người, không biết đang nghĩ gì.

Nam Kiều và mọi người tò mò nhìn anh, liếc mắt nhìn nhau, đại ca hôm nay sao vậy?

Trước đây anh ấy đến đâu có như thế này.

Sao hôm nay đột nhiên lại thay đổi hẳn? "Tĩnh Vũ đại ca, anh sao vậy?

Có chuyện gì anh cứ nói với bọn em, anh xem bọn em đông người như vậy, chẳng lẽ còn không giúp anh giải quyết được sao?" Nam Kiều ngồi xuống bên cạnh Vương Tĩnh Vũ hỏi. "Không có gì, anh chỉ đang nghĩ sao một người lại có thể thay đổi nhanh đến thế." Vương Tĩnh Vũ khẽ thở dài, bất lực nói.

Vương Cẩn Hòa vừa nghe liền biết chắc chắn lại là chuyện liên quan đến Văn Tư Đồng: "Anh, anh nói cho bọn em nghe xem là chuyện gì đi?" "Còn có thể là chuyện gì nữa?

Anh làm xong việc trở về, Vương Khuê nói với anh là cô ấy gửi tin nhắn đến, bắt anh phải đi đón, nếu không sẽ không chịu về nhà.

Lúc đó anh liền hỏi Vương Khuê một số chuyện, sau đó tự mình đi điều tra một chút.

Điều tra xong anh mới biết mình đúng là một thằng ngốc." Vương Tĩnh Vũ châm chọc nói. "Anh đừng nói vậy, anh kể cho bọn em nghe rốt cuộc là chuyện gì trước đã." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng khó chịu của anh trai, không nhịn được nói.

Vương Tĩnh Vũ cũng không còn mặt mũi nào để kể chuyện này với Vương Cẩn Hòa, bèn đưa tất cả bằng chứng mình điều tra được cho cô: "Anh thực sự không còn mặt mũi nào để nói, em tự xem đi." Vương Cẩn Hòa bất lực nhìn Vương Tĩnh Vũ, cuối cùng không còn cách nào khác đành cầm lấy xem.

Bằng chứng chưa xem hết, chỉ mới xem một nửa, mày Vương Cẩn Hòa đã nhíu lại, sắc mặt cũng trở nên khó coi: "Đại ca, chuyện này xác định là thật sao?" "Tự nhiên là thật, nếu không phải thật, anh cũng sẽ không khó chịu như vậy." Vương Tĩnh Vũ cười khổ.

Nếu không phải là thật, anh cũng chẳng đến mức này, cũng sẽ không giận Văn Tư Đồng như vậy. "Anh thật sự không biết cô ấy biến thành như vậy từ lúc nào, tất cả chuyện này đều là lỗi của anh." Vương Tĩnh Vũ khổ sở nói.

Vương Cẩn Hòa nhìn anh trai, thật sự không ngờ Văn Tư Đồng lại biến chất đến mức này, thảo nào lúc nãy anh ấy đến lại trong trạng thái đó.

Nam Kiều và mọi người tò mò ghé mắt xem một chút, xem xong mày cũng nhíu chặt: "Cái này không phải chứ?" Tĩnh Vũ đại ca tốt với cô ấy như vậy, sao cô ấy có thể làm ra loại chuyện này? "Lúc mới biết anh cũng thấy không thể tin nổi, anh cứ nghĩ có phải mình điều tra sai rồi không, nhưng sự thật chính là như vậy.

Anh không sai, người sai là Văn Tư Đồng." Vương Tĩnh Vũ có thể hiểu được sự kinh ngạc của họ lúc này, bởi vì lúc đó anh cũng y hệt như vậy.

Thậm chí còn cảm thấy không dám tin hơn cả họ.

Chương 2206

"Đại ca, anh định làm thế nào?" Chuyện này không ai có thể giúp Vương Tĩnh Vũ, chỉ có thể xem anh tự mình muốn làm gì.

Bọn họ cũng không tiện nói nhiều. "Nếu cô ấy làm sai, biết mình sai thì cũng thôi đi, nhưng đằng này lại không hề, không những không thấy mình sai mà còn cho rằng tất cả đều là lỗi của anh." Vương Tĩnh Vũ kể lại mọi chuyện cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nghe xong liền trầm mặc.

Sao Văn Tư Đồng có thể nói ra những lời như vậy?

Lúc nói những lời đó cô ta thực sự không cần cân nhắc đến cảm nhận của đại ca sao? "Đại ca, bất kể anh muốn làm gì bọn em đều sẽ ủng hộ anh, anh yên tâm đi." "Tiểu Hòa, sau này Mặc Nhi phải phiền các em giúp anh chăm sóc một chút, sau này cô ấy có thể sẽ lợi dụng đứa bé để uy hiếp anh." Vương Tĩnh Vũ hiện tại thực sự quá hiểu Văn Tư Đồng rồi.

Loại chuyện này cô ta thật sự có thể làm ra. "Cứ để thằng bé ở đây, nếu cô ta muốn đến gặp con, chúng ta cũng không ngăn được." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nói.

Vương Tĩnh Vũ tự nhiên hiểu đạo lý này: "Anh biết, nhưng nhờ các em giúp anh một thời gian." "Mặc Nhi ở bên bọn em tự nhiên là không có vấn đề gì." Vương Cẩn Hòa hiểu suy nghĩ của anh trai. "Tiểu Hòa, chuyện lần này thật sự đa tạ em." Nếu không phải nhóm Tiểu Hòa giúp chăm sóc Mặc Nhi, xảy ra nhiều chuyện như vậy anh thật sự không biết nên làm thế nào mới tốt.

Đây là Ngọc Vương phủ, Văn Tư Đồng cho dù muốn đến làm loạn cũng phải xem bản thân có bản lĩnh đó hay không. "Tiểu Hòa, anh về trước đây, có một số việc cũng cần phải xử lý một chút." "Vâng, đại ca nếu có chỗ nào cần giúp đỡ, anh có thể trực tiếp nói với em, không cần khách sáo với bọn em." Vương Cẩn Hòa biết mình cũng không giúp được gì nhiều cho chuyện riêng của anh trai, chỉ có thể đợi anh mở lời nhờ giúp đỡ. "Yên tâm, nếu cần giúp anh sẽ tìm các em." Vương Tĩnh Vũ cười gật đầu.

Nếu anh thực sự không có cách nào xử lý, anh sẽ nói với Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa nhìn anh trai rời khỏi nhà, trong mắt đều là vẻ lo lắng. "Tẩu tẩu, hay là chúng ta đi điều tra một chút?" Nam Kiều thấy Vương Cẩn Hòa lo lắng, vội vàng hỏi. "Tạm thời không cần đâu." Vương Cẩn Hòa lắc đầu.

Dù thế nào chỉ cần đại ca sống vui vẻ là được.

Đây dù sao cũng là chuyện của đại ca, bọn họ tùy tiện đi điều tra cũng không phải chuyện tốt.

Buổi tối Tô Ngọc về liền biết chuyện giữa Vương Tĩnh Vũ và Văn Tư Đồng.

Đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc ngồi xuống hỏi: "Đang lo lắng cho đại ca?" "Anh đều biết rồi à?" "Ừ, anh biết cả rồi." "Hôm nay đại ca đến nói với em, em còn tưởng mình nghe nhầm, nếu không sao có thể xảy ra chuyện như vậy?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt không thể tin nổi.

Tô Ngọc nhìn vợ: "Cảm thấy cô ta không nên là người như vậy?" "Đúng, em quả thực không ngờ có ngày cô ấy lại biến thành thế này." Người ta nói lâu ngày mới biết lòng người, quả nhiên không sai.

Trước kia nhìn họ là một đôi rất tốt, vốn tưởng sau này sẽ ngày càng tốt hơn, ai ngờ cuối cùng lại thành ra nông nỗi này.

Không những không tốt hơn mà cô ta còn thay đổi rất nhiều. "Đừng lo, đại ca có thể xử lý tốt, chúng ta chỉ cần giúp đỡ khi anh ấy cần là được." Tô Ngọc rất rõ sự lo lắng của Vương Cẩn Hòa, nhưng bọn họ hiện tại dù có lo lắng đến đâu cũng vô dụng.

Chuyện này nếu họ nhúng tay vào, Văn Tư Đồng có thể sẽ đi rêu rao với người ngoài là Ngọc Vương phủ ức hiếp một phu nhân yếu đuối như cô ta.

Nếu xảy ra chuyện như vậy, đến lúc đó đại ca ngược lại sẽ chịu liên lụy không nhỏ. "Được rồi." Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh Tô Ngọc lâu như vậy, có một số việc cũng không phải thực sự không hiểu gì.

Ngược lại cô còn biết rất nhiều. "Chúng ta hiện tại cũng chỉ có thể nhìn đại ca, xem sau này anh ấy có cần gì không, nếu có thì em sẽ giúp." "Được." Những ngày sau đó Văn Tư Đồng vẫn luôn không có phản ứng gì, mãi cho đến trước ngày yến tiệc chiêu đãi các quốc gia một hôm cô ta mới đến.

Nghe tin Văn Tư Đồng tới, Vương Cẩn Hòa liền biết chuyện này không tránh được, chỉ có thể đối mặt. "Cho cô ta vào đi." Lần này Văn Tư Đồng đến đã không còn kiêu ngạo như trước, cô ta nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tôi muốn gặp Mặc Nhi." Vương Cẩn Hòa nghe vậy theo bản năng nhíu mày, nhưng cũng không nói gì, cho người đi dẫn Mặc Nhi tới.

Mặc Nhi được dẫn đến, nhìn thấy Văn Tư Đồng vẫn rất vui vẻ: "Mẹ, sao mẹ lại đến đây?" Văn Tư Đồng nhìn thấy con trai như nhìn thấy hy vọng, vội vàng đi đến ôm lấy thằng bé: "Mặc Nhi, chúng ta không ở lại đây nữa, con theo mẹ về nhà." Nói xong liền ôm Mặc Nhi định đi.

Thái độ của cô ta khiến Mặc Nhi hoảng sợ, thằng bé giãy giụa không ngừng trong lòng cô ta: "Con không muốn về với mẹ." Thằng bé ở nhà cô cô rất vui, có nhiều anh chị em chơi cùng, còn học được rất nhiều kiến thức, nó mới không muốn về. "Không được, hôm nay con bắt buộc phải về với mẹ." Văn Tư Đồng hiện tại căn bản nghe không lọt tai, sắc mặt dữ tợn nói.

Mặc Nhi bị bộ dạng này của cô ta dọa sợ: "Cô cô, con không muốn về, cha đã nói rồi, sẽ không bắt con về, con vui vẻ ở đây đến bao giờ thì ở đến lúc đó." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Văn Tư Đồng: "Buông Mặc Nhi ra, cô không nghe thấy thằng bé đã bắt đầu sợ cô rồi sao?" "Tôi không buông, đây là con trai tôi, tôi tự mình chăm sóc là chuyện đương nhiên." Nói xong ôm lấy Mặc Nhi định bỏ đi. "Cô cô!" Mặc Nhi bị bộ dạng này của mẹ dọa khóc, không ngừng khóc gọi không muốn đi theo Văn Tư Đồng. "Chặn cô ta lại." Văn Tư Đồng bị người chặn lại.

Cô ta chẳng qua chỉ là một quan gia phu nhân sống trong nhung lụa, so với ám vệ trong phủ thì căn bản không thể so sánh.

Khi Văn Tư Đồng ôm chặt Mặc Nhi, thằng bé tìm cơ hội cắn một cái vào bàn tay đang bịt miệng mình.

Văn Tư Đồng bị đau liền buông tay vứt đứa bé ra, Vương Cẩn Hòa vội vàng lao tới định đỡ.

Nhưng Thu Ý đã nhanh hơn một bước đỡ được Mặc Nhi.

Mà Mặc Nhi sợ hãi nhìn Vương Cẩn Hòa, ở trong lòng Thu Ý không ngừng giãy giụa. "Cô cô, con muốn cô cô." Vương Cẩn Hòa không lập tức qua ôm Mặc Nhi mà đi đến bên cạnh Văn Tư Đồng, tát mạnh một cái vào mặt cô ta: "Văn Tư Đồng, cô biết mình đang làm cái gì không?

Cô dọa thằng bé sợ rồi." "Các người đã làm gì con trai tôi?" Văn Tư Đồng không quan tâm mình có bị đánh hay không, cô ta phẫn nộ trừng mắt nhìn Vương Cẩn Hòa quát.

Vương Cẩn Hòa tức quá hóa cười: "Mặc Nhi nhìn thấy cô vốn rất vui vẻ, tại sao thằng bé lại phản ứng như vậy?

Đều là vì cô đã dọa nó sợ, cô còn đưa tay bịt miệng không cho nó nói chuyện, lỡ xảy ra chuyện thì làm sao?" "Văn Tư Đồng, sao tôi lại không phát hiện ra cô là một kẻ ích kỷ khốn nạn như thế chứ?" Vương Cẩn Hòa chán ghét nhìn cô ta.

Nếu nói chuyện tử tế với đứa trẻ, chưa chắc nó đã không chịu theo về, nhưng Văn Tư Đồng vừa đến đã muốn cướp đứa trẻ mang về, thế này là thế nào? "Cô câm miệng cho tôi, đây là chuyện nhà tôi liên quan gì đến cô?

Trả con lại cho tôi!" Văn Tư Đồng như phát điên nói.

Mặc Nhi lại càng bị bộ dạng này của cô ta làm cho hoảng sợ. "Cô cô, con không đi theo bà ấy, con không về." Trong lòng Mặc Nhi, Văn Tư Đồng là một người mẹ rất dịu dàng, sao đột nhiên lại biến thành bộ dạng này? "Mặc Nhi, con... có phải cha con đã nói xấu mẹ với con không?

Chương 2207

Hay là bọn họ đã nói gì với con?" Vương Cẩn Hòa trước đó nghe Vương Tĩnh Vũ nói Văn Tư Đồng bây giờ cứ làm sai là đổ lỗi lên đầu người khác, ban đầu cô còn không thấy có gì, nhưng giờ xem ra đúng là có chút vấn đề thật.

Cau mày nhìn Văn Tư Đồng: "Cô đủ rồi đấy, đứa bé rốt cuộc tại sao lại sợ cô như vậy, trong lòng cô không rõ sao?" Vương Cẩn Hòa đi đến bên cạnh Thu Ý, đưa tay ôm lấy Mặc Nhi: "Đừng khóc." Mặc Nhi ôm chặt cổ Vương Cẩn Hòa, ủy khuất nói: "Bà ấy không phải mẹ con, mẹ con mới không hung dữ như thế.

Cô cô, con muốn đi tìm các anh, con không muốn ở lại đây, con không muốn đi theo bà ấy, bà ấy là người xấu." Vương Cẩn Hòa nhíu mày nhìn Mặc Nhi, xem ra đứa bé lần này thực sự bị dọa sợ rồi. "Mày nói cái gì?

Mày nói tao là người xấu?" Văn Tư Đồng không dám tin nhìn con trai.

Thấy Văn Tư Đồng còn định phát điên, Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Làm cho cô ta câm miệng bình tĩnh lại chút đi." Ám vệ điểm huyệt câm của Văn Tư Đồng, cô ta phát hiện mình đột nhiên không thể nói chuyện được nữa. "Yên tâm sẽ không làm gì cô đâu, chỉ là để cô bình tĩnh lại chút thôi." Sau đó cô nhìn Thu Ý đứng bên cạnh, đưa đứa bé cho cô ấy. "Đưa Mặc Nhi đi tìm bọn Tiểu Bảo, tạm thời đừng qua đây nữa." "Vâng." Thu Ý gật đầu, liếc nhìn Văn Tư Đồng một cái.

Cô nương trước kia cảm giác cũng khá tốt sao giờ lại biến thành cái dạng này rồi. "Không được, các người thả con trai tôi ra." (Văn Tư Đồng muốn nói nhưng không ra tiếng).

Mặc Nhi theo bản năng ôm lấy Thu Ý, biểu cảm trông cũng có chút căng thẳng.

Thu Ý bế Mặc Nhi rời đi, suốt quá trình Mặc Nhi đều không biểu hiện ý muốn theo Văn Tư Đồng.

Khi cô ta định đuổi theo, Vương Cẩn Hòa chắn trước mặt: "Đủ rồi." Tiếng quát giận dữ khiến Văn Tư Đồng theo bản năng đứng sững lại, cô ta quay người nhìn Vương Cẩn Hòa nhíu mày (đã được giải huyệt hoặc dùng ánh mắt), nói: "Tôi hiện tại vẫn là chị dâu của cô, sao cô có thể nói chuyện với tôi như vậy?" "Tôi nói chuyện với cô thế nào?

Chẳng lẽ cô không nhìn thấy biểu cảm sợ hãi của đứa bé sao?" Vương Cẩn Hòa thực sự tức giận. "Nó đã bắt đầu sợ cô rồi, sao cô vẫn cứ cái bộ dạng quỷ quái này?

Văn Tư Đồng, lúc cô làm những việc này sao không nghĩ kỹ đó là con trai của cô?" Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Văn Tư Đồng: "Lúc cô tóm lấy thằng bé trong tâm trạng đó, cô có từng nghĩ nó có sợ hay không?" Cô vốn nghĩ dù thế nào đi nữa, Văn Tư Đồng ít nhất cũng sẽ nghĩ đến con mình nên không quá đáng lắm đâu?

Ai ngờ người này không những quá đáng mà còn vô cùng quá đáng.

Văn Tư Đồng cứng người lại, cúi đầu không nói gì.

Lúc làm việc đó cô quả thực không cân nhắc đến khả năng chịu đựng của đứa trẻ. "Lúc cô bịt miệng Mặc Nhi như vậy, cô có từng nghĩ nếu lỡ tay, hoặc ra tay quá nặng, Mặc Nhi sẽ thế nào không?

Thằng bé có khả năng sẽ chết trong tay chính mẹ ruột mình, những điều này cô đã cân nhắc chưa?" Vương Cẩn Hòa nhìn Văn Tư Đồng hỏi từng câu từng chữ.

Văn Tư Đồng lập tức trầm mặc, không biết nên phản bác lời Vương Cẩn Hòa thế nào.

Lúc đó cô nghĩ gì?

Cô chỉ nghĩ đến việc mang Mặc Nhi đi, như vậy Vương Tĩnh Vũ sẽ có thể khôi phục quan hệ ban đầu với cô.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ lỡ như mình không làm được thì sẽ thế nào. "Cô xem, khi gặp chuyện cô đều không cân nhắc đến tình trạng của con cái, một người như cô có tư cách gì ở đây nói Mặc Nhi không đúng?" Bất kể Văn Tư Đồng làm gì, Vương Cẩn Hòa đều cảm thấy có thể lý giải.

Nhưng đối xử với con mình như vậy thì Vương Cẩn Hòa không thể hiểu nổi, cũng không cách nào tha thứ.

Văn Tư Đồng đột nhiên ôm mặt khóc lóc đau khổ: "Tôi có thể làm gì?

Tất cả chuyện này đều là do Vương Tĩnh Vũ ép tôi." Nếu không phải anh ta căn bản không quan tâm đến cô, một chút tình mặt mũi cũng không lưu, thì cô có biến thành thế này không?

Căn bản là sẽ không.

Vương Cẩn Hòa thất vọng nhìn Văn Tư Đồng: "Không phải đại ca ép cô, tất cả chuyện này đều là do cô tự mình làm, đến giờ cô vẫn không chịu thừa nhận sao?" "Tôi không có..." "Cô có hay không trong lòng cô tự rõ, cũng không cần nói với tôi." Vương Cẩn Hòa căn bản không muốn thảo luận vấn đề này với Văn Tư Đồng, vì vấn đề này đối với cô không quan trọng. "Cô..." Văn Tư Đồng cắn môi.

Nhìn Vương Cẩn Hòa một lúc lâu, cô ta mới nói: "Cô là em gái anh ấy, đương nhiên cô sẽ nói đỡ cho anh ấy." Cô ta cứ cảm thấy Vương Cẩn Hòa nói chuyện không công bằng. "Chuyện này tôi sẽ không thiên vị ai.

Văn Tư Đồng, sự việc phát triển đến lúc này, cô thực sự tưởng chúng tôi cái gì cũng không biết sao?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn Văn Tư Đồng, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Văn Tư Đồng theo bản năng siết chặt quần áo, không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt Vương Cẩn Hòa, bộ dạng đó vừa nhìn liền biết chắc chắn là chột dạ. "Tôi... tôi vốn dĩ không có." Vương Cẩn Hòa cười lạnh: "Những thứ đại ca điều tra được chúng tôi đều đã xem qua, những chuyện cần biết chúng tôi cũng đều biết rồi.

Văn Tư Đồng, lúc này cô đến nói những lời này, thực sự không cần thiết." Văn Tư Đồng ngơ ngác nhìn Vương Cẩn Hòa, đợi phản ứng lại thì biểu cảm có chút thẹn quá hóa giận: "Cô... cô là cố ý đúng không?" Vương Cẩn Hòa vẻ mặt khó hiểu nhìn cô ta, người này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? "Nhìn tôi mất mặt cô rất vui vẻ đúng không?" Văn Tư Đồng thấy Vương Cẩn Hòa không nói gì, liền cho rằng mình nói trúng rồi.

Nếu không phải nói trúng, sao Vương Cẩn Hòa lại không nói gì chứ?

Vương Cẩn Hòa không dám tin nhìn Văn Tư Đồng, loại lời này sao cô ta có thể thốt ra khỏi miệng được? "Người đâu, mời Văn phu nhân ra ngoài." Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi, nén sự bất mãn trong lòng, lạnh lùng lên tiếng. "Cô không thể đối xử với tôi như vậy, tôi là chị dâu của cô." Văn Tư Đồng vội vàng nói.

Nếu hôm nay bị mời ra ngoài, thì mọi thứ coi như xong.

Cô còn cần mặt mũi nữa không. "Văn Tư Đồng, nếu cô còn muốn làm chị dâu tôi thì tốt nhất cô nên nghĩ cách để anh tôi tha thứ cho cô đi, những việc cô làm thực sự quá đáng rồi." Vương Cẩn Hòa bình tĩnh nhìn cô ta.

Đến lúc này rồi mà cái Văn Tư Đồng để ý vẫn là cái gọi là thể diện, thật nực cười. "Cô gọi anh trai cô đến đây." Văn Tư Đồng căn bản không quan tâm thái độ của Vương Cẩn Hòa, trực tiếp ra lệnh.

Cô biết rõ mình muốn gặp Vương Tĩnh Vũ thực ra hơi khó khăn, nhưng Vương Cẩn Hòa thì khác.

Chỉ cần Vương Cẩn Hòa bên này động thủ, Vương Tĩnh Vũ dù bận đến mấy cũng sẽ đến. "Cô tưởng anh tôi cũng giống như cô rảnh rỗi không có việc gì làm sao?" Vương Cẩn Hòa nhíu mày bất mãn chất vấn.

Văn Tư Đồng căn bản không nghe lời Vương Cẩn Hòa, mà trực tiếp nói: "Tôi mặc kệ cô nói nhiều như vậy, bây giờ tôi muốn gặp anh trai cô." "Đưa ra ngoài." Vương Cẩn Hòa lười nói chuyện với Văn Tư Đồng ở đây, đứng dậy rời đi.

Còn về việc cô ta có muốn đi hay không, chuyện này không do cô ta quyết định.

Chương 2208

Văn Tư Đồng muốn qua tìm Vương Cẩn Hòa, nhưng vừa bước ra một bước đã bị chặn lại.

Bất kể Văn Tư Đồng không tình nguyện thế nào, cuối cùng vẫn bị đuổi ra khỏi Vương phủ.

Rời khỏi Vương phủ, Văn Tư Đồng cuối cùng chọn cách quay về nhà riêng của Vương Tĩnh Vũ.

Khi cô ta về đến nhà, người hầu trong nhà đều ngẩn ra một chút, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường. "Phu nhân." Văn Tư Đồng cau mày nhìn người trước mặt một cái, không nói gì mà đi về viện tử của mình. "Khi nào thiếu gia về thì báo cho ta." Văn Tư Đồng nhìn người trong viện phân phó. "Vâng." Khi Văn Tư Đồng đi nghỉ ngơi, người hầu trong nhà đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ còn tưởng Văn Tư Đồng sẽ không quay lại nữa.

Ít nhất là hiện tại sẽ không quay lại.

Bây giờ thiếu gia đang bận rộn, sau này bọn họ phải làm sao?

Bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ đến vấn đề này. "Chúng ta bây giờ nên làm gì đây?

Có cần báo trước với thiếu gia một tiếng không?" Bọn họ thực sự bị dọa sợ rồi.

Những ngày này phu nhân và tiểu thiếu gia tuy không ở nhà, nhưng bọn họ đều biết tiểu thiếu gia đã đến Vương phủ, còn phu nhân thì ở nhà mẹ đẻ.

Về lý do tại sao, mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, chỉ là không nói thẳng ra mà thôi.

Nhưng bây giờ Văn Tư Đồng đột nhiên trở về như thế này, đối với bọn họ mà nói ít nhiều vẫn gây ra chút tranh nghị. "Chắc chắn là phải nói rồi, tôi ra ngoài đợi, các người tự mình cẩn thận một chút, đừng để người ta gây phiền phức cho mình." Nhìn qua tâm trạng của Văn Tư Đồng đang cực kỳ tồi tệ, nếu để cô ta nhắm vào thì chẳng phải tự mình chuốc họa vào thân sao?

Người bên cạnh mười phần tán đồng gật đầu: "Nói không sai.

Thôi, các người tự mình cẩn thận một chút." Hạ nhân cứ đứng đợi bên ngoài mãi cho đến chiều, Vương Tĩnh Vũ mới trở về.

Vương Tĩnh Vũ mang theo một thân mệt mỏi về nhà, vừa nhìn thấy người đứng đợi ở cửa liền kỳ quái nhìn qua: "Ngươi ở đây làm gì?" Hạ nhân vội vàng bước tới: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân đã về rồi ạ." Vương Tĩnh Vũ nhíu mày, không phải nói nếu anh không đi đón thì người sẽ không về sao?

Bây giờ là thế nào đây? "Thiếu gia, chúng ta bây giờ nên làm gì?" "Được rồi, chuyện này không liên quan đến các ngươi, không cần để ý, không có việc gì cần thiết thì đừng xuất hiện trước mặt cô ấy là được." Vương Tĩnh Vũ suy nghĩ một chút rồi nói. "Vâng." Hạ nhân đột nhiên cảm thấy may mắn vì thiếu gia nhà mình là một người rất dễ chung sống, không giống như một số người, căn bản không quan tâm đến sự sống chết của đám hạ nhân bọn họ.

Vương Tĩnh Vũ không đi tìm Văn Tư Đồng ngay, làm như căn bản không biết người đã về.

Sau khi về đến nhà, anh đi thẳng vào thư phòng bận rộn công việc của mình.

Đến tận bữa tối Văn Tư Đồng mới biết chuyện Vương Tĩnh Vũ đã về.

Nghe tin Vương Tĩnh Vũ đã về từ buổi chiều, sắc mặt Văn Tư Đồng lập tức trở nên vô cùng khó coi. "Mấy người có ý gì hả?

Lời tôi nói lúc vừa về không tính là gì có phải không?" Văn Tư Đồng lạnh lùng nhìn bọn họ, lớn tiếng quát tháo. "Thiếu gia đang ở thư phòng, nô tỳ dù có nói với phu nhân thì phu nhân cũng không gặp được thiếu gia đâu ạ." Nha hoàn bất lực mở miệng nói.

Văn Tư Đồng cười lạnh một tiếng, xem ra người trong nhà thấy cô không có mặt thời gian qua nên đều kiêu ngạo cả rồi nhỉ? "Người đâu, đánh cho ta." Văn Tư Đồng lạnh lùng nhìn đối phương, không chút khách khí ra lệnh.

Nha hoàn ngẩng đầu nhìn Văn Tư Đồng: "Phu nhân dựa vào cái gì mà đánh nô tỳ?" "Dựa vào việc ta là chủ, còn ngươi là tớ." Sau khi nha hoàn bị phạt xong, Văn Tư Đồng mới lạnh lùng nhìn bọn họ: "Các ngươi nhớ kỹ cho ta, ta mới là chủ nhân của cái nhà này." Sau đó không ai dám nói gì nữa, Văn Tư Đồng cũng chẳng để ý.

Chỉ cần bọn họ nhớ kỹ ai là chủ nhân là được.

Mà chuyện xảy ra bên này, Vương Tĩnh Vũ bên kia cũng rất nhanh đã biết.

Vương Khuê nhíu mày, trong lòng vô cùng bất mãn.

Văn Tư Đồng này thật đúng là chứng nào tật nấy, bản thân làm sai chuyện gì còn cần người khác nói hay sao?

Cô ta sao có thể mặt dày đối xử với người dưới như vậy?

Chẳng lẽ còn tưởng bây giờ là lúc thiếu gia cái gì cũng chiều theo cô ta, vẫn là lúc thiếu gia còn sủng ái cô ta chắc? "Đứng ở cửa làm gì?" Vương Tĩnh Vũ ngẩng đầu nhìn Vương Khuê một cái, nhíu mày hỏi.

Vương Khuê hít sâu một hơi bước vào, bất lực nói: "Thiếu gia, Thiếu phu nhân vừa về lại bắt đầu gây phiền phức cho nha hoàn rồi." "Có chuyện gì?" "Nha hoàn chỉ nói thiếu gia đang bận ở thư phòng, dù Thiếu phu nhân biết ngài về cũng không gặp được người, sau đó Thiếu phu nhân tức giận, phạt người ta một trận." Người trong nhà đều biết khi Vương Tĩnh Vũ làm việc trong thư phòng thì tuyệt đối không được quấy rầy.

Nhưng Văn Tư Đồng dường như căn bản không ý thức được vấn đề này.

Cô ta còn cảm thấy nha hoàn đang qua mặt mình.

Kỳ thực căn bản không cần thiết phải như vậy. "Đúng là uy phong thật đấy.

Vương Khuê, cậu cho người đưa chút thuốc trị thương cho nha hoàn đi, còn chuyện khác, tôi sẽ xử lý." Vương Tĩnh Vũ nhíu mày, trong lòng càng thêm bất mãn với Văn Tư Đồng. "Vâng, thiếu gia." Vương Tĩnh Vũ đặt bút lông trong tay xuống, đưa tay day day mi tâm, tâm trạng ít nhiều vẫn có chút phức tạp.

Đã đến nước này rồi, rốt cuộc là Văn Tư Đồng thực sự không biết hay là giả vờ không biết?

Cô làm như vậy thật sự không lo lắng cho bản thân mình sao?

Văn Tư Đồng vốn định đợi lát nữa Vương Tĩnh Vũ qua tìm mình sẽ nói chuyện đàng hoàng với anh, thế nhưng đợi đến tận đêm khuya Vương Tĩnh Vũ vẫn không tới.

Vì chuyện này, Văn Tư Đồng lại phát tiết một trận lôi đình.

Nếu không phải biết Vương Tĩnh Vũ nghỉ ngơi ngay tại viện của mình, cô ta đã lập tức xông đi tìm người rồi.

Ngày hôm sau khi Văn Tư Đồng đi tìm Vương Tĩnh Vũ thì anh đã ra ngoài thượng triều.

Hôm nay còn rất nhiều việc phải làm, anh căn bản không có tâm trạng để đối phó với Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng chặn Vương Khuê lại, sắc mặt khó coi hỏi: "Người đâu?" Vương Khuê mạc danh kỳ diệu nhìn Văn Tư Đồng một cái: "Giờ này đương nhiên thiếu gia đã vào cung thượng triều rồi." Không thượng triều chẳng lẽ còn ở nhà chắc?

Chương 2209

"Chàng biết ta đã về rồi đúng không?" "Nếu Thiếu phu nhân không có việc gì, tôi còn rất nhiều việc phải làm, xin phép đi trước." Vương Khuê căn bản không muốn để ý tới Văn Tư Đồng, đây chẳng phải là chuyện rõ rành rành sao?

Hà tất phải hỏi một câu thừa thãi như vậy? "Vương Khuê, ngươi đứng lại đó cho ta.

Ngươi tưởng ngươi là người của chàng thì ta không dám động vào ngươi chắc?" "Cô là Thiếu phu nhân, cô muốn động vào một hạ nhân như nô tài, nô tài đương nhiên không dám nói cô sai." Vương Khuê không kiêu ngạo không tự ti nhìn Văn Tư Đồng nói.

Tuy nhiên Văn Tư Đồng rất rõ ràng, rất nhiều việc trong tay Vương Tĩnh Vũ đều giao cho Vương Khuê làm.

Nếu hôm nay cô ta thực sự làm gì quá đáng, đến lúc đó có thể sẽ mang lại phiền phức cho chính mình, căn bản không cần thiết phải làm vậy. "Gan của ngươi cũng lớn thật đấy." Văn Tư Đồng nghiến răng giận dữ nói. "Nếu phu nhân không có việc gì, nô tài xin phép đi trước." Sau khi người mình thích bị Văn Tư Đồng bức tử, cậu ta đối với vị Thiếu phu nhân này đã không còn chút hảo cảm nào nữa.

Theo cậu ta thấy, loại người như vậy căn bản không xứng với thiếu gia nhà bọn họ.

Thiếu gia xuất sắc như thế, sao có thể xứng đôi với loại người này?

Văn Tư Đồng mặt mày âm trầm nhìn Vương Khuê rời đi, cả quá trình biểu cảm đều cực kỳ tồi tệ.

Dáng vẻ đó, sắc mặt đó tương đương khó coi.

Đám nha hoàn bên cạnh đều cúi đầu, coi như không nhìn thấy chuyện vừa xảy ra.

Chuyện hôm qua vẫn còn rành rành trước mắt, bọn họ không muốn trở thành người tiếp theo.

Nhíu mày, tâm trạng Văn Tư Đồng cực kỳ không tốt, nhưng cô ta cũng không muốn vừa về đã khiến Vương Tĩnh Vũ không hài lòng, cho nên cũng không dám làm chuyện quá phận. "Ra ngoài canh chừng, khi nào người về thì báo cho ta, nếu còn giống như hôm qua thì coi chừng cái da của các ngươi." Văn Tư Đồng lạnh lùng nhìn bọn họ.

Mấy nha hoàn vội vàng rời đi, hôm nay bọn họ không dám lơ là nữa.

Có điều thiếu gia có chịu gặp cô ta hay không lại là chuyện khác.

Dù sao chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến bọn họ.

Hôm nay Tô Ngọc cũng thượng triều, các đại thần khi nhìn thấy Tô Ngọc vẫn cứ rón ra rón rén, sợ chọc giận hắn.

Tô Ngọc nhìn đám đại thần nhìn mình như nhìn rắn rết, đột nhiên cảm thấy chẳng có chút ý nghĩa nào.

Đã qua bao lâu rồi, chẳng lẽ bọn họ vẫn chưa quen sao?

Khả năng thích ứng kiểu gì vậy, đúng là đồ vô dụng.

Sau khi bãi triều, Tô Cửu đi tới bên cạnh Tô Ngọc, buồn cười nhìn hắn: "Hôm nay sao lại nghĩ tới chuyện đi thượng triều vậy?" Dạo gần đây Tô Ngọc có chuyện gì đều trực tiếp đi tìm Huyền Phỉ Nhiên, chưa từng nghĩ tới việc trực tiếp lên triều, kết quả hôm nay đột nhiên xuất hiện, nhìn xem dọa đám đại thần kia sợ đến mức nào. "Không có gì, chỉ là muốn tới xem thử thôi.

Chỉ là đệ không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà bọn họ vẫn chưa quen, đệ vừa đến liền giống như chuột thấy mèo vậy, thật không biết bọn họ nghĩ cái gì nữa." Tô Ngọc mười phần ghét bỏ nói.

Nếu hắn muốn động thủ thì đã sớm động thủ rồi, còn đợi đến lúc này sao?

Bọn họ có phải bị ngốc rồi không?

Mọi người nghe thấy lời của Tô Ngọc, biểu cảm ít nhiều đều có chút xấu hổ, ngượng ngùng nói: "Chúng tôi đây không phải là... không phải là thấy Vương gia nên có chút căng thẳng sao?" Thừa tướng nhịn không được bật cười: "Cũng không phải là vấn đề này, chỉ là mỗi lần Vương gia tới đây đều không nói chuyện, cứ đứng lù lù ở đó, sắc mặt lại có chút không tốt, mọi người đều sẽ tưởng rằng có phải lại có chỗ nào làm không tốt khiến ngài bất mãn hay không." Hoặc là có phải có kẻ nào chán sống đắc tội với người ta, Vương gia định trực tiếp động thủ ngay trên triều.

Ai biết được Vương gia cái gì cũng không làm, bọn họ biết làm sao bây giờ?

Tô Ngọc tức giận lườm bọn họ một cái: "Đồ túng bao (kẻ hèn nhát)." Người bên cạnh nghe Tô Ngọc nói vậy cũng không giận, bị mắng là túng bao thì cứ mắng đi, bọn họ còn có thể nói gì?

Gặp phải người như Tô Ngọc, bọn họ chỉ có thể tự mình nhận lấy thôi. "Vương gia, ngài còn định ở lại đây bao lâu?" Thừa tướng nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc ngước mắt nhìn người vừa nói: "Sao thế?

Giờ đã không muốn nhìn thấy ta rồi à?

Hay là ông làm chuyện gì mờ ám, lo lắng ta ở lại đây khiến ông không vui?" "Vương gia, chuyện này làm gì có, ngài đừng có ở đây mà nói bậy." Nghe Tô Ngọc nói thế, còn ra thể thống gì nữa?

Vương gia đây không phải là đang gây rắc rối cho ông ấy sao?

Tô Ngọc bực bội nhìn Thừa tướng một cái, ghét bỏ nói: "Đã không làm gì, sao lại mặt dày nói những lời như thế?" "..." Nghe câu này, Thừa tướng lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Vương gia lúc nói lời này thật sự không cần quan tâm đến cảm nhận của bọn họ một chút sao?

Ông ai oán nhìn Tô Ngọc một cái: "Vương gia, ngài nói lời này thì cũng nên chú ý đến cái thân già này của tôi một chút chứ." Ông tuổi đã cao rồi, nếu Vương gia còn tiếp tục nói như vậy, ông thật sự chịu không nổi.

Tô Ngọc liếc xéo bọn họ, ghét bỏ nói: "Được rồi, nhìn xem các người ra cái dạng gì kìa." Nghe lời Tô Ngọc, Thừa tướng không nhịn được cười: "Vương gia, nếu con trai ngài kế thừa tước vị Ngọc Vương, ngài có đưa Vương phi về kinh thành không?" "Ta về kinh thành làm cái gì?

Ta đưa thê tử đi khắp nơi du ngoạn không được sao?" Hắn ăn no rửng mỡ hay sao mà về đây tự tìm việc cho mình? "Nếu ta thực sự trở về mà không đi nữa, các người thật sự ngủ ngon được sao?" Tô Ngọc nhìn Thừa tướng cười lạnh, giọng điệu chẳng mấy thiện cảm.

Thừa tướng lập tức im bặt, đối với lời của Tô Ngọc thì ông thấy cũng chẳng có gì to tát, nhưng có vài người phỏng chừng là thật sự mất ngủ rồi. "Các người ngủ được, nhưng có người thì chưa chắc.

Đợi Tiểu Bảo thực sự kế thừa tước vị Ngọc Vương, đó là chuyện của Tiểu Bảo, đến lúc đó không liên quan đến ta, các người cũng đừng tìm ta." Tô Ngọc tùy ý nói.

Có người nghe thấy lời của Tô Ngọc, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Con trai của Tô Ngọc chẳng lẽ còn có thể lợi hại như hắn chắc?

Tô Ngọc liếc nhìn đối phương một cái, không nói gì.

Nếu bọn họ tưởng rằng sau khi mình thoái vị sẽ không còn ai kiềm chế được bọn họ, thì đã lầm to rồi.

Đứa trẻ Tiểu Bảo này, chỉ có thể dùng một câu để hình dung: Thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam (trò giỏi hơn thầy).

Bọn họ muốn thoát khỏi tay Tiểu Bảo, e là không có cơ hội đâu.

Nếu bọn họ còn chưa ý thức được vấn đề này, sau này e rằng sẽ phải chịu thiệt thòi lớn.

Tô Cửu đương nhiên biết Tiểu Bảo là đứa trẻ như thế nào.

Chương 2210

Cũng nhìn thấy vẻ mặt thở phào nhẹ nhõm của vài người nào đó.

Thấy bọn họ như vậy, Tô Cửu khẽ cười thành tiếng.

Thừa tướng lúc này mở miệng nói: "Con trai ngài nghĩ lại cũng không tệ đâu." "Đương nhiên." Con trai hắn đương nhiên không tệ.

Có điều một số người sẽ không tin, không những không tin, ngược lại còn cảm thấy bọn họ đang nói bậy.

Căn bản sẽ không có chuyện như vậy.

Thật là nực cười.

Nhìn những kẻ đang tỏ vẻ không cho là đúng kia một cái, Thừa tướng cười mà không nói.

Khi Thái tử và bọn họ bước vào triều đường, mọi chuyện sẽ trở nên khác biệt.

Vị Ngọc Vương tương lai này e rằng cũng không đơn giản như vậy.

Có điều một số kẻ hiện tại vẫn chưa ý thức được. "Các người cứ làm việc của mình đi, ta đi tìm Hoàng huynh." Tô Ngọc thong thả bước đi.

Sau khi hắn đi, mọi người rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có người đi tới bên cạnh Tô Cửu, nhịn không được hỏi: "Đại nhân, đệ đệ ngài hôm nay tới đây rốt cuộc là có mục đích gì?" "Ngươi muốn biết à?

Tiểu Ngọc hiện tại chắc vẫn chưa đi xa, có muốn ta cho ngươi một cơ hội không?

Ngươi bây giờ đuổi theo hỏi xem Tiểu Ngọc muốn làm gì, ngươi thấy thế nào?" Tô Cửu đầy ẩn ý nhìn người vừa hỏi.

Vương Tĩnh Vũ nhìn vị đại thần kia một cái: "Tô đại nhân nói không sai, vừa rồi lúc Vương gia còn ở đây sao Tống đại nhân không hỏi?

Có lẽ lúc đó Vương gia sẽ trả lời câu hỏi của ông đấy." "Bây giờ Vương gia đi rồi ông lại đi hỏi Tô đại nhân, Tô đại nhân làm sao biết Vương gia tới làm gì?" Tống đại nhân là người trở về cùng đợt với Vương Tĩnh Vũ, năng lực làm việc chẳng ra sao, ngược lại rất thích luồn cúi.

Có điều vì chưa bị nắm thóp nên hiện tại vẫn bình an vô sự.

Chỉ là không ngờ Tô Ngọc chẳng qua mới tới thượng triều một lần, đã có người mở miệng hỏi dò rồi.

Thật thú vị. "Vương Tĩnh Vũ, ngươi nói vậy là có ý gì?" "Không có ý gì cả, ý trên mặt chữ thôi, sao nào?

Tống đại nhân có vấn đề gì à?" Tống đại nhân nhìn người đang chằm chằm nhìn mình bên cạnh: "Chuyện này liên quan gì đến ngươi?" "Liên quan đến ta thì đúng là không nhiều, nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở Tống đại nhân một tiếng, Vương gia không thích có người lén lút nghe ngấu chuyện của ngài ấy.

Nếu để Vương gia biết được, Vương gia nảy sinh nghi ngờ với ông thì không tốt đâu, ông nói có phải không?" Tô Ngọc (Vương Tĩnh Vũ?) chế giễu nhìn ông ta nói. "Ngươi..." "Hửm?" Hít sâu một hơi nén sự phẫn nộ trong lòng xuống, Tống đại nhân hừ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Tuy nhiên điều Tống đại nhân không biết là, sau khi ông ta đi, Tô Ngọc không biết từ chỗ nào lại bước ra.

Nhìn thấy Tô Ngọc bước ra, tất cả mọi người đều giật nảy mình. "Vương gia, không phải ngài đi tìm Hoàng thượng rồi sao?" Thừa tướng theo bản năng hỏi. "Vốn dĩ là định đi, nhưng vừa rồi ta nhớ ra một chuyện muốn tìm Tĩnh Vũ, chỉ là không ngờ lại nghe được những lời như vậy, thật khiến ta bất ngờ đấy." Tô Ngọc vuốt cằm nói.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp loại đại thần muốn nghe ngóng hành tung của hắn.

Thật là thú vị.

Tất cả mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì cho phải. "Vấn đề này..." "Hửm?" Tô Ngọc nhìn bọn họ, vấn đề này thì làm sao? "Bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu tiên có người nghe ngóng hành tung của bổn vương, cũng khá mới lạ đấy." Tô Ngọc đầy ẩn ý nhìn thoáng ra bên ngoài.

Thừa tướng và mọi người nhìn nhau, nhất thời không biết nên nói gì. "Vương gia, ngài đây là..." Một vị đại thần có quan hệ khá tốt với Tống đại nhân nhìn Tô Ngọc, chần chờ một chút rồi hỏi. "Cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi." Tô Ngọc cắt ngang lời đối phương, cảnh cáo.

Đối phương lập tức im lặng, ông ta với Tống đại nhân tuy quan hệ tốt, nhưng cũng chưa tốt đến mức trực tiếp đem bản thân mình đáp vào.

Nếu vừa rồi ông ta còn định giúp Tống đại nhân một tay, thì hiện tại hoàn toàn không còn ý định đó nữa.

Ông ta không dám đi gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Gây chuyện với Tô Ngọc chẳng khác nào chán sống.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Tô Ngọc: "Vương gia?" "Đi thôi, đi với ta một chuyến, có chút chuyện muốn nói với huynh.

Sau đó ta hơi bận, chưa chắc có thời gian." Tô Ngọc nhìn Vương Tĩnh Vũ nói. "Được." Vương Tĩnh Vũ đi theo Tô Ngọc rời đi, mọi người nhìn bóng lưng hai người, nhất thời không biết nên nói gì.

Đây là tình huống gì? "Tô đại nhân, ngài biết Vương gia và Vương đại nhân là có chuyện gì không?" Người vừa hỏi Tô Ngọc lúc nãy nhìn sang Tô Cửu. "Tiểu Ngọc chắc chưa đi xa đâu, hay là ngươi tự mình gọi người lại, sau đó hỏi xem Tiểu Ngọc muốn làm gì?" Tô Cửu nhìn kẻ đặt câu hỏi, lạnh lùng nói.

Đối phương cười gượng nhìn Tô Cửu, trong lòng lại có chút bất mãn.

Bất kể nói thế nào bọn họ đều là đồng triều làm quan, hắn cho dù có một đệ đệ làm Vương gia thì có phải cũng quá kiêu ngạo rồi không? "Có phải cảm thấy Tiểu Ngọc vừa rồi không trực tiếp động thủ hoặc mở miệng, trong lòng ngươi cảm thấy rất không thoải mái đúng không?" Tô Cửu lạnh lùng nhìn đối phương, không chút khách khí hỏi thẳng.

Nghe lời cảnh cáo của Tô Cửu, người kia lập tức không dám hỏi nhiều thêm một câu. "Tô đại nhân lo xa rồi." "Tốt nhất là ta lo xa.

Tiểu Ngọc chẳng qua là không có tâm trạng gây phiền phức cho các người thôi.

Ngươi đừng có tưởng Tiểu Ngọc hoàn toàn không biết gì về một số chuyện nhé?

Ngoan ngoãn giúp Hoàng thượng làm việc thì không sao, nhưng nếu các người dám làm bất cứ chuyện gì tổn hại đến Hoàng thượng, thì đừng trách chúng ta ra tay độc ác." Tô Cửu cảnh cáo nhìn đối phương nói.

Vị đại thần kia sắc mặt lập tức thay đổi, bất mãn nhìn Tô Cửu:

"Tô đại nhân nói lời này là có ý gì?

Chương 2211

Chúng tôi đối với Hoàng thượng trung thành tuyệt đối." "Nếu là trung thành tuyệt đối thật thì đương nhiên là tốt nhất, đừng để chúng ta tìm được cơ hội." Tô Cửu lạnh nhạt nhìn đối phương, nói xong liền trực tiếp rời đi.

Việc của hắn hôm nay cũng không ít, an toàn trong cung đều giao cho hắn phụ trách.

Căn bản không có thời gian ở đây tán gẫu với mấy người này.

Nhìn bóng lưng Tô Cửu rời đi, vị đại thần kia tức đến xanh mặt: "Hắn tưởng hắn là cái thá gì?

Lại dám nói những lời như vậy?" "Ông bớt nói vài câu đi, nếu thực sự làm lớn chuyện, Hoàng thượng sẽ không đứng về phía ông đâu.

Còn nữa, ông đã làm gì trong lòng ông tự rõ, không nói ra không có nghĩa là mọi người thực sự không biết.

Ông chỉ có một cơ hội này thôi, còn có lần sau, không cần Vương gia động thủ, chúng tôi cũng sẽ không tha cho ông, hiểu chưa?" Thừa tướng ánh mắt sắc bén nhìn ông ta.

Bản thân làm gì trong lòng không có chút số nào sao?

Sao còn mặt mũi nói huynh đệ Tô Ngọc không đúng?

Người bị Thừa tướng nói đến mức mặt mũi khó coi, theo bản năng quay đầu đi, không dám nhìn biểu cảm của ông. "Tôi... tôi không biết các người đang nói gì." Nhìn người rời đi, mấy vị đại thần bên cạnh đầy ẩn ý nói: "Có phải thật sự không biết hay không, thì phải xem tự bản thân ông ta rồi." "Cái gì nên nhắc nhở chúng ta cũng đã nhắc nhở rồi, nếu vẫn cứ chứng nào tật nấy, đại khái trước khi Vương gia đi chúng ta sẽ phải nói lời tạm biệt với ông ta thôi." Đã biết Vương gia sắp rời đi, lại biết có người mang mầm mống tai họa, ngài ấy sẽ không để người đó yên ổn ở lại đây đâu.

Trừ phi người này biết thế nào là 'làm tốt bổn phận thì dừng'. "Thôi bỏ đi, chuyện này cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, đừng quản nữa." "Nói cũng phải." Vương Tĩnh Vũ đi theo Tô Ngọc rời đi: "Tiểu Ngọc, đệ tìm huynh có việc gì?" "Đúng, hôm qua Văn Tư Đồng đến Vương phủ, cô ta đã gặp Mặc Nhi.

Có điều hôm qua Mặc Nhi bị cô ta dọa sợ, thời gian tới tốt nhất đừng để thằng bé qua đó." Còn về chuyện này, tối qua hắn và Vương Cẩn Hòa cũng cân nhắc xem có nên nói cho Vương Tĩnh Vũ hay không.

Cuối cùng cảm thấy Vương Tĩnh Vũ là cha của Dư Mặc Khiên, anh có tư cách biết một số chuyện của Dư Mặc Khiên ở Vương phủ.

Chính vì vậy hôm nay hắn mới gọi Vương Tĩnh Vũ lại, muốn nói với anh một tiếng, để anh biết thái độ của Văn Tư Đồng.

Sắc mặt Vương Tĩnh Vũ có chút khó coi: "Tối nay huynh sẽ qua Vương phủ thăm Mặc Nhi." Dạo gần đây, chỉ cần có thời gian anh đều sẽ đến Vương phủ thăm Dư Mặc Khiên, mỗi lần qua đó anh đều có thể phát hiện sự thay đổi của thằng bé.

Từ khi đến Vương phủ, Dư Mặc Khiên thực sự như biến thành một người khác.

Cả người hoàn toàn khác hẳn. "Tiểu Ngọc, thời gian qua thực sự làm phiền hai đứa rồi, cứ phải chăm sóc Mặc Nhi mãi." "Khách sáo với đệ làm gì?

Đứa bé chẳng phải cũng gọi đệ một tiếng dượng sao?" Tô Ngọc tức giận lườm Vương Tĩnh Vũ một cái. "Chuyện này đệ chỉ nói cho huynh biết để huynh liệu trong lòng.

Đệ đi gặp Hoàng huynh trước để bàn chuyện buổi tối.

Nếu huynh lúc này không có việc gì nhất định phải làm, thì đi thăm Mặc Nhi trước đi, buổi tối huynh cũng chưa chắc có thời gian đi thăm nó đâu." Tô Ngọc nghĩ đến việc buổi tối bọn họ còn có việc phải làm, lập tức mở miệng nói.

Vương Tĩnh Vũ nghĩ ngợi, tối nay bọn họ đúng là phải bận, cũng không biết khi nào mới có thể kết thúc.

Nếu anh đi muộn, đứa bé có thể đã ngủ rồi.

Chi bằng nghe lời Tô Ngọc, hôm nay qua gặp con sớm một chút.

Rất nhiều việc đã xử lý xong, lại có người khác ở đó, anh vắng mặt một lát cũng không sao. "Được, vậy lát nữa huynh đi thăm Mặc Nhi." Tô Ngọc gật đầu xoay người rời đi.

Sau khi Vương Tĩnh Vũ rời đi, liền đi thẳng tới Vương phủ.

Thấy Vương Tĩnh Vũ tới, Vương Cẩn Hòa một chút cũng không ngạc nhiên. "Tiểu Hòa, chuyện hôm qua làm phiền em rồi." Vốn dĩ bọn họ không cần phải bị Văn Tư Đồng quấy nhiễu.

Nếu không phải vì người anh trai là mình đây, Vương Cẩn Hòa hà tất phải như vậy?

Vương Cẩn Hòa bất mãn nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Anh cả, anh nói cái gì thế hả?

Anh còn coi em là em gái không?" "Em đương nhiên là em gái của anh." "Đã là em gái anh, anh đừng có nói với em những lời như thế, làm như quan hệ chúng ta tệ lắm vậy." Cô không thích Vương Tĩnh Vũ nói chuyện với bọn họ kiểu đó, cứ như người xa lạ.

Vương Tĩnh Vũ cười gật đầu: "Được, nghe em." "Thế còn tạm được." "Mặc Nhi hiện tại đang học cùng Tiểu Bảo, anh có muốn đi xem không?" Vương Cẩn Hòa biết anh tới thăm Dư Mặc Khiên, bèn mở miệng hỏi. "Được." Vương Cẩn Hòa bảo Nguyên Húc đưa người tới thư phòng nơi mấy đứa trẻ đang học.

Vương Tĩnh Vũ đi tới, nhìn thấy Dư Mặc Khiên đang ngồi trước bàn chăm chú nghe giảng.

Dáng vẻ nghiêm túc đó, lúc ở nhà làm gì có?

Xem ra anh đưa con tới đây là đúng đắn.

Nếu không đứa bé này cũng không biết sẽ biến thành dạng gì nữa.

Có điều Tiểu Ngọc dạy dỗ trẻ con đúng là lợi hại.

Đối với việc để Dư Mặc Khiên đi theo Tô Ngọc bọn họ trở về, Vương Tĩnh Vũ càng thêm kiên định.

Đợi mãi đến khi Dư Mặc Khiên tan học, Vương Tĩnh Vũ mới bước tới.

Dư Mặc Khiên nhìn thấy cha mình tới, mắt lập tức sáng rực lên.

Cậu bé vội vàng từ bên trong chạy ra, nhìn Vương Tĩnh Vũ vui vẻ nói: "Cha, cha tới thăm con ạ." "Đúng rồi, cha tới xem Mặc Nhi nhà ta dạo này có nghe lời cô cô không." Vương Tĩnh Vũ trêu chọc nói.

Dư Mặc Khiên vội vàng mở miệng: "Con đương nhiên nghe lời rồi." "Tốt, Mặc Nhi nhà ta rất ngoan.

Đi, cha đưa con đi dạo." Nói rồi khom lưng chuẩn bị bế đứa bé lên.

Khi chưa bế Dư Mặc Khiên, Vương Tĩnh Vũ đã kinh ngạc hỏi: "Mặc Nhi, dạo này con có phải cao lên rồi không?" Anh cảm giác Dư Mặc Khiên dường như đúng là cao hơn một chút.

Dư Mặc Khiên cười hì hì: "Con cũng thấy con đã cao lên một chút rồi, cha ơi con có phải rất lợi hại không?" Nhìn đứa bé vẻ mặt đắc ý, Vương Tĩnh Vũ khẽ cười: "Phải, Mặc Nhi nhà ta rất lợi hại." Sau khi đùa giỡn với Vương Tĩnh Vũ một hồi, Dư Mặc Khiên cuối cùng vẫn không giấu được chuyện, kể lại sự việc hôm qua cho Vương Tĩnh Vũ: "Cha, tại sao hôm qua nương lại đối xử với con như vậy?" "Con đã nói là không về nhà, nương còn muốn bịt miệng con bắt con về, con không muốn đi đâu." Dư Mặc Khiên tủi thân nói.

Vương Tĩnh Vũ không biết nên giải thích với Dư Mặc Khiên thế nào: "Cha và nương bên này xảy ra chút chuyện, nên cô ấy mới như vậy." "Có phải vì chuyện của bà ngoại không?" Dư Mặc Khiên theo bản năng hỏi. "Sao con biết?" Vương Tĩnh Vũ kỳ quái nhìn Dư Mặc Khiên.

Một đứa trẻ mới hơn ba tuổi, sao lại biết chuyện này? "Con lén nghe thấy cô cô nói với dượng, họ nói nương làm sai chuyện mà còn không biết hối cải, còn muốn đổ lỗi lên người cha, có phải như vậy không?" Dư Mặc Khiên mê mang nhìn Vương Tĩnh Vũ, có chút không thể hiểu được chuyện như vậy.

Chương 2212

Nghe câu hỏi của Dư Mặc Khiên, Vương Tĩnh Vũ xoa xoa cái đầu nhỏ của cậu bé, buồn cười nói: "Chuyện này cha sẽ tự mình xử lý, con không cần để ý nhiều thế đâu." "Mới không phải, con có thể cảm giác được cha không vui." "Không phải không vui đâu, có Mặc Nhi ở đây cha sẽ rất vui." Vương Tĩnh Vũ nhìn Dư Mặc Khiên cười nói.

Thấy Vương Tĩnh Vũ cười, Dư Mặc Khiên cũng tưởng những lời anh nói đều là thật.

Chính vì sự tồn tại của cậu bé, anh mới có thể cười vui vẻ như vậy. "Vậy thì tốt." "Cha, cha có chuyện gì thì nhất định phải nói cho con biết, việc gì con giúp được con nhất định sẽ giúp cha." Dư Mặc Khiên nhìn Vương Tĩnh Vũ nghiêm túc nói.

Vương Tĩnh Vũ dở khóc dở cười nhìn Dư Mặc Khiên: "Con chỉ là một đứa trẻ con, còn quản chuyện người lớn hả?" "Đúng thế, cho dù con không giúp được gì, nhưng con có thể ở bên cạnh cha mà." Dư Mặc Khiên cười hì hì nói.

Dáng vẻ vô ưu vô lo đó khiến Vương Tĩnh Vũ nhịn không được cũng cười theo. "Mặc Nhi, con thích ở nhà cô cô không?" Dư Mặc Khiên hai mắt sáng lấp lánh gật đầu: "Con thích, con thích nhà cô cô lắm, nhà cô cô có rất nhiều anh chị, họ đều chơi với con, bài tập con không biết làm họ cũng sẽ dạy con." "Thật sao?" "Vâng ạ." Dư Mặc Khiên ngồi trong lòng Vương Tĩnh Vũ, kể cho anh nghe những chuyện xảy ra gần đây.

Nghe con trai kể chuyện, tâm trạng Vương Tĩnh Vũ cũng tốt lên theo.

Anh nhéo nhéo má đứa trẻ.

Chơi cùng con một lúc lâu, Vương Tĩnh Vũ mới chuẩn bị rời đi. "Hôm nay cha còn có việc phải làm, cha đi trước nhé, sau này có chuyện gì con cứ nói trực tiếp với cô cô, biết chưa?" Vương Tĩnh Vũ không yên tâm dặn dò. "Vâng, cha làm xong việc nhớ đến thăm con nhé." Dư Mặc Khiên không nỡ nói.

Vương Tĩnh Vũ "ừ" một tiếng đồng ý yêu cầu của Dư Mặc Khiên.

Lúc Vương Tĩnh Vũ đi, anh nói với Vương Cẩn Hòa một tiếng.

Chuyện xảy ra gần đây vợ chồng Dư Thanh Phong cũng đều biết.

Đợi Vương Tĩnh Vũ đi rồi, hai vợ chồng mới qua tìm Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, anh con qua tìm con có phải có chuyện gì muốn nói không?" "Cha nương hai người yên tâm đi, đại ca hôm nay qua đây chỉ là để thăm Mặc Nhi thôi.

Chuyện xảy ra hôm qua bọn con lo Mặc Nhi sợ hãi nên đã nói với đại ca, nghĩ là có đại ca ở đây, Mặc Nhi sẽ không sao đâu." Vương Cẩn Hòa kể lại quyết định của bọn họ cho hai người nghe.

Nghe xong, hai người khẽ thở dài một tiếng: "Ai mà ngờ được đôi phu thê tình cảm tốt đẹp năm xưa, giờ lại biến thành cái dạng này chứ?" Thật không biết bọn họ rốt cuộc nghĩ cái gì.

Nghe vậy, Vương Cẩn Hòa cũng không biết nên nói gì cho phải: "Trước đây con cũng từng rất thích chị ấy." Hai người Dư Thanh Phong không nói gì, lúc đó bọn họ cũng rất thích Văn Tư Đồng.

Nhưng ai có thể ngờ được có một ngày Văn Tư Đồng cuối cùng lại biến thành một kẻ tư lợi như thế này.

Bọn họ biết làm sao bây giờ?

Cuối cùng chẳng phải vẫn là tự mình ấm ức chịu đựng sao? "Cha nương, hai người cảm thấy đại ca và chị ấy cuối cùng sẽ thế nào?" Vương Cẩn Hòa có chút phức tạp hỏi. "Cái này thì khó nói lắm, bất kể nói thế nào vẫn phải xem anh con nghĩ ra sao.

Nhưng dù nó nghĩ thế nào, quyết định ra sao chúng ta đều đừng can thiệp, bản thân nó thấy nên làm thế là được rồi." Cố Cửu Ninh bất lực nói.

Bà vẫn hy vọng con trai có thể sống vui vẻ, chỉ là sự việc đã ầm ĩ đến mức này rồi, bà dù có nhiều suy nghĩ hơn nữa cũng đã vô dụng.

Dù sao phía Văn Tư Đồng cũng sẽ không vì chuyện này mà coi như chưa từng có gì xảy ra.

Rốt cuộc trong tay Văn Tư Đồng còn có một mạng người.

Hơn nữa con bé kia vô tội biết bao.

Cứ thế bị Văn Tư Đồng gián tiếp hại chết.

Tâm trạng bà đối với Văn Tư Đồng hiện tại cũng vô cùng phức tạp.

Vương Cẩn Hòa nhìn Cố Cửu Ninh: "Thôi, nương, chuyện này chúng ta đừng nghĩ nữa, xem sau này anh trai quyết định thế nào đi." "Được, đây dù sao cũng là chuyện của anh con, chúng ta không tiện nói nhiều." "Không sai." Vương Tĩnh Vũ sau khi rời khỏi Vương phủ liền chọn quay về nhà.

Anh biết mình về thì Văn Tư Đồng chắc chắn sẽ biết.

Có điều một số chuyện bọn họ cũng nên giải quyết cho đàng hoàng.

Càng để lâu càng thêm phiền.

Quả nhiên, sau khi Vương Tĩnh Vũ về, Văn Tư Đồng liền biết tin.

Văn Tư Đồng hừ lạnh một tiếng: "Ta không tin chàng bây giờ còn có thể trốn tránh ta." Nha hoàn bên cạnh nghe thấy lời của Văn Tư Đồng thì im lặng không nói gì.

Kỳ thực thiếu gia đâu có ý định trốn tránh cô ta, chẳng qua là cô ta tự mình đa tình mà thôi.

Thật sự tưởng mình ghê gớm lắm sao?

Văn Tư Đồng không mang theo nha hoàn, một mình đi tìm Vương Tĩnh Vũ, quan trọng nhất là cô ta lo Vương Tĩnh Vũ sẽ không giữ thể diện cho mình.

Cô không muốn mất mặt trước đám nha hoàn, đây mới quyết định đi một mình.

Tuy nhiên, điều bất ngờ là hôm nay Vương Tĩnh Vũ không ở thư phòng mà lại ở tiền sảnh.

Vương Tĩnh Vũ nhìn thấy Văn Tư Đồng đi tới thì chẳng hề ngạc nhiên chút nào.

Anh chỉ liếc nhìn một cái rồi cúi đầu uống trà, hoàn toàn không có ý định nói chuyện với cô.

Văn Tư Đồng vô cùng bất mãn với thái độ này: "Vương Tĩnh Vũ, anh có ý gì?

Anh đã trốn tránh em lâu như vậy rồi, còn muốn tiếp tục trốn nữa sao?" "Trốn cô?

Văn Tư Đồng, cô quá đề cao bản thân rồi.

Tôi căn bản không cần thiết phải làm vậy, tôi chỉ đơn thuần là không muốn nhìn thấy cô mà thôi." Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng nhìn Văn Tư Đồng.

Đôi vợ chồng này trước đây tình cảm vẫn rất tốt.

Ai có thể ngờ rằng chỉ trong vòng hai tháng, cuối cùng lại biến thành cái dạng này.

Sắc mặt Văn Tư Đồng lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Vương Tĩnh

Vũ cũng trở nên rất khó coi: "Vương Tĩnh Vũ, anh nói vậy là có ý gì?" "Không có ý gì cả, chỉ là nghĩa trên mặt chữ thôi, không muốn nhìn thấy cô, chưa nghe hiểu cần tôi nói lại lần nữa không?" Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng, nói từng câu từng chữ, đảm bảo lần này cô ta có thể nghe rõ.

Văn Tư Đồng tự nhiên không phải là không nghe hiểu, sắc mặt cô trắng bệch nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Em là vợ anh, em sinh cho anh một đứa con trai, anh lại đối xử với em như vậy sao?" "Chính vì sau khi sinh Mặc Nhi, cô mới biến thành cái dạng này.

Cô cảm thấy cô sinh được con trai, cô đã đứng vững gót chân ở nhà tôi rồi, cho nên bất cứ việc gì muốn làm thì cứ trực tiếp làm, có phải không?" Vương Tĩnh Vũ mặt vô cảm nhìn Văn Tư Đồng.

Bộ dạng này khiến Văn Tư Đồng giật mình hoảng sợ.

Trước đây bất kể Văn Tư Đồng làm gì, tâm trạng của Vương Tĩnh Vũ vẫn còn mang theo chút kiềm chế, nhưng tình hình hiện tại dường như đã thay đổi không ít.

Chương 2213

Những lời cô vừa nói, dường như thật sự đã chọc giận Vương Tĩnh Vũ rồi.

Văn Tư Đồng vẻ mặt xấu hổ nhìn chồng: "Lời này là em nói sai, em..." "Không, cô nói không sai." Vương Tĩnh Vũ ngắt lời, nhìn chằm chằm cô ta như đang suy tính điều gì.

Văn Tư Đồng nhíu mày, anh ấy rốt cuộc muốn làm gì?

Đây là lần duy nhất Văn Tư Đồng không thể nhìn thấu suy nghĩ của Vương Tĩnh Vũ. "Hôm qua cô đến Vương phủ phải không?" Vương Tĩnh Vũ lạnh nhạt hỏi.

Sắc mặt Văn Tư Đồng lập tức biến đổi: "Em có đi, nhưng em đi thăm con trai mình cũng không được sao?" Cô cảm thấy yêu cầu này của Vương Tĩnh Vũ chẳng phải là quá đáng lắm sao? "Cô rốt cuộc là đi thăm con, hay là đi cướp con, trong lòng cô không có số hay sao?" Vương Tĩnh Vũ căn bản không tin những lời ngụy biện này.

Cái gì mà thăm con, chẳng qua chỉ là một cái cớ. "Anh..." "Vương Tĩnh Vũ, anh nói lời này có phải quá khó nghe rồi không?

Cái gì gọi là cướp con?

Đó rõ ràng là con của em." Văn Tư Đồng cảm thấy bản thân có chút ủy khuất, con trai của mình, cô đi thăm thì có làm sao? "Bịt miệng đứa trẻ, mặc kệ đứa trẻ sống chết nhất định phải mang người đi, đây chính là cái gọi là đi thăm con của cô sao?" Văn Tư Đồng lập tức hiểu ra: "Xem ra là Vương Cẩn Hòa bọn họ nói với anh.

Cô ta không phải là em gái anh sao?

Tại sao cô ta lại phải mách lẻo với anh?

Nhìn thấy anh trai chị dâu mình cãi nhau thì tâm trạng cô ta mới tốt có phải không?

Đúng là đồ sao chổi." Văn Tư Đồng cảm thấy sự chất vấn hiện tại của Vương Tĩnh Vũ, tất cả mọi chuyện đều bắt nguồn từ Vương Cẩn Hòa.

Nếu chuyện này Vương Cẩn Hòa không nói ra, bọn họ cũng sẽ không xảy ra tranh cãi vào lúc này. "Cô vị miễn quá coi trọng bản thân mình rồi." "Văn Tư Đồng, xem ra sự kiêu ngạo những năm nay đã biến cô thành một kẻ vong ơn bội nghĩa, một con sói mắt trắng chính hiệu." Hiện tại đối với anh, Văn Tư Đồng chính là một kẻ vô ơn không hơn không kém.

Những năm nay em gái và em rể đối xử với bọn họ tốt bao nhiêu, Văn Tư Đồng thật sự không nhớ sao? "Em là sói mắt trắng?

Kẻ vô ơn rốt cuộc là ai?" "A, nhìn bộ dạng này của cô, cô đối với em gái và các cháu tôi dường như rất tốt nhỉ?

Vậy cô nói cho tôi nghe xem, cô đối xử với em gái và các cháu tôi tốt bao nhiêu?" Vương Tĩnh Vũ mặt vô cảm hỏi lại.

Văn Tư Đồng muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện mình dường như thật sự không đối xử tốt với Vương Cẩn Hòa bọn họ bao nhiêu. "Chúng ta sau khi thành thân liền đi về phương Bắc, sau đó Tiểu Hòa bọn họ đi Dụ Hòa quận, thời gian dài ở nơi đó, chúng ta rất ít khi gặp mặt.

Lễ tết tôi nói gửi cho Tiểu Hòa bọn họ chút đồ, cô còn nhớ cô đã nói thế nào không?" Vương Tĩnh Vũ hỏi.

Đã nói đến nước này, vậy thì mọi người cứ trực tiếp nói rõ ràng ra đi.

Để tránh sau này Văn Tư Đồng lại cảm thấy cô ta chịu bao nhiêu ủy khuất.

Văn Tư Đồng ngẫm nghĩ lại những lời nói lúc đó, cô ta lúc ấy bảo rằng Vương Cẩn Hòa bọn họ cũng không thiếu chút đồ này, không tặng cũng chẳng sao. "Xem ra cô đã nhớ lại rồi.

Mỗi năm chúng ta nhận được bao nhiêu quà cáp từ em gái, cô một chút cũng không đáp lễ thì thôi đi, cô thậm chí còn có thể nói em gái tôi là kẻ vô ơn." "Ngoại trừ quà cáp lễ tết, còn có một chuyện tôi cũng cần nói rõ với cô, đó là về việc làm ăn của nhà cô.

Cô tưởng rằng không có Tiểu Ngọc ở bên cạnh giúp đỡ, việc làm ăn nhà cô thật sự có thể làm đến mức độ hiện tại sao?" "Cuối cùng, sức khỏe cô hiện tại tốt như vậy là nhờ công lao của ai?

Đều là của Tiểu Hòa.

Những bảo bối đó của con bé chúng ta trước giờ đều tùy ý ăn, tùy ý lấy, kết quả thì sao?

Con bé nhận được lợi ích gì?" Vương Tĩnh Vũ thất vọng nhìn Văn Tư Đồng, trong lòng có chút khó chịu.

Anh đã nói hết rồi, cũng không thấy Văn Tư Đồng nói gì, Vương Tĩnh Vũ lúc này mới mở miệng: "Tôi đã nói xong rồi, cô bây giờ nói cho tôi nghe, cô đối với em gái tôi bọn họ có chỗ nào tốt?

Hoặc là nói nhà cô đối với Vương phủ bên kia có sự giúp đỡ gì, mà khiến cô dám trực tiếp mắng Tiểu Hòa bọn họ là kẻ vô ơn?" Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh nhìn vợ mình.

Anh hiện tại ngay cả tức giận cũng không muốn nữa.

Cảm giác căn bản không cần thiết, người ta hoàn toàn nói không thông.

Văn Tư Đồng thẹn quá hóa giận nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Bọn họ vốn dĩ đâu có thiếu mấy thứ này, em nói sai sao?" "Tiểu Hòa bọn họ đúng là không thiếu chút đồ này của tôi, nhưng đây là vấn đề lễ tiết.

Văn Tư Đồng, trước đây tôi thật không phát hiện ra cô lại là người như thế này." Vương Tĩnh Vũ thất vọng nói.

Văn Tư Đồng cau mày bất mãn nhìn chồng, chuyện này cô chẳng có gì để nói với anh cả.

Nói ra cuối cùng người mất mặt cũng là chính cô. "Mấy chuyện này không phải đều qua rồi sao?

Hơn nữa sau đó anh cũng chẳng gửi đi rồi còn gì?

Anh hà tất phải ở đây so đo tính toán." "A, tôi chỉ là tính sổ nợ cũ với cô, tôi liền trở thành so đo tính toán?" Vương Tĩnh Vũ cảm thấy có chút không thể tin nổi.

Đây thật sự là lời Văn Tư Đồng nói ra sao.

Văn Tư Đồng há miệng, vừa định nói chuyện thì bị Vương Tĩnh Vũ cắt ngang. "Tôi như vậy là tính toán, thế cô nói cho tôi biết, cô nhận sự che chở của em gái tôi, cuối cùng lại nói em gái tôi là kẻ vô ơn, cái này lại tính là gì?" "Cô đây có phải là ăn xong liền quẹt mỏ chửi mẹ không?" Vương Tĩnh Vũ thật sự không muốn nói lời khó nghe.

Anh với Văn Tư Đồng cũng là có mấy năm tình cảm. "Văn Tư Đồng, nhà tôi không có bất kỳ ai làm chuyện có lỗi với cô hay có lỗi với Văn gia.

Cô làm những chuyện này quá đáng lắm rồi.

Hôm nay chúng ta cũng nói thẳng một lần cho xong, những việc cô làm cô cũng tự mình ngẫm lại đi.

Nếu sau này cô vẫn cảm thấy cô không làm sai, cô là đúng, vậy tôi cũng không còn gì để nói nữa." Lời đã nói đến nước này, chỉ cần là người thông minh đều biết là ý gì.

Nhưng Văn Tư Đồng cứ thích giả vờ nghe không hiểu: "Anh có ý gì?" "Không cần giả vờ, tôi biết cô nghe hiểu.

Văn Tư Đồng, đây là cơ hội cuối cùng tôi cho cô, nếu cô vẫn cứ làm như vậy, thì chẳng còn ý nghĩa gì nữa đâu." Vương Tĩnh Vũ day day mi tâm nói.

Chương 2214

Văn Tư Đồng muốn lấp liếm cho qua chuyện này, ai ngờ lại gặp phải tình huống thế này.

Nhìn Vương Tĩnh Vũ, cô há miệng: "Chuyện này rõ ràng rất dễ giải quyết, chỉ cần anh giả vờ như chưa có gì xảy ra, chúng ta vẫn có thể sống như trước đây, tại sao anh nhất định phải làm như vậy?" "Hóa ra đây lại là lỗi của tôi?" Vương Tĩnh Vũ bị chọc giận đến bật cười, ánh mắt nhìn Văn Tư Đồng càng thêm lạnh lùng.

Đáy mắt Văn Tư Đồng lộ rõ vẻ ảo não, xem ra cô lại nói sai rồi. "Em không phải có ý đó." "Vậy cô có ý gì?" Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh hỏi.

Văn Tư Đồng lúc này có thể nói gì? "Em chỉ cảm thấy chuyện này đều đã qua rồi, nương em hiện tại cũng chịu trừng phạt rồi, chúng ta không phải nên sống cuộc sống của mình sao?

Tại sao..." Văn Tư Đồng nói năng có chút lộn xộn.

Chỉ là nói đến cuối cùng, ngay cả chính cô cũng không biết nên nói gì mới tốt. "Em...

Tĩnh Vũ, em thật sự không có ý đó." "Nương cô xác thực đã chịu trừng phạt, còn cô thì sao?" Văn Tư Đồng sững người, ngơ ngác nhìn Vương Tĩnh Vũ, giọng nói đã bắt đầu run rẩy: "Em là vợ anh, anh rốt cuộc muốn làm gì hả?" "Tôi làm gì?

Văn Tư Đồng, sự việc xảy ra đến giờ, những chuyện cô làm, có khoảnh khắc nào cô cảm thấy mình làm sai chưa?

Cô không có, cô luôn luôn đùn đẩy trách nhiệm.

Cô giết người, cô nói là lỗi của đối phương; cô làm rất nhiều chuyện không tốt với chúng tôi, cô vẫn cảm thấy đó không phải lỗi của cô, đó là vấn đề của người khác.

Từ đầu đến cuối, cô đã từng nhận sai chưa?" Vương Tĩnh Vũ gầm lên giận dữ. "Cô cảm thấy đã qua rồi, đó là vì cô cảm thấy thế.

Nhưng ở chỗ chúng tôi, chuyện này chưa bao giờ trôi qua cả." Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng nhấn mạnh từng chữ.

Văn Tư Đồng ngẩn ngơ nhìn chồng, chính vì điều này mà Vương Tĩnh Vũ mới tức giận như vậy sao? "Em xin lỗi còn không được sao?" Vương Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy mình nói nhiều như vậy, đều là nói nhảm. "Không cần đâu." Văn Tư Đồng nghe thấy lời Vương Tĩnh Vũ thì cũng có chút không vui: "Anh rốt cuộc muốn thế nào?

Em không xin lỗi thì anh nói em, em hiện tại xin lỗi rồi anh lại bảo không cần." Văn Tư Đồng cảm thấy Vương Tĩnh Vũ làm vậy là cố ý, cố ý làm cô khó xử vào lúc này. "Lời xin lỗi không thật lòng thì không cần đâu.

Tôi vẫn luôn cho rằng cô ít nhất vẫn còn chút lương tri, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy, cô căn bản không có thứ gọi là lương tri." Lời này của Vương Tĩnh Vũ mắng quá độc ác.

Nhưng nói cũng không sai. "Em..." "Văn Tư Đồng, cô quả thực là hết thuốc chữa." Nói xong anh đứng dậy rời đi, không cho Văn Tư Đồng bất kỳ cơ hội nói chuyện nào nữa.

Văn Tư Đồng ngẩn người nhìn theo bóng lưng chồng, anh cứ thế mà đi sao? "Vương Tĩnh Vũ, anh đứng lại cho tôi." Văn Tư Đồng biết rất rõ nếu hôm nay thật sự để Vương Tĩnh Vũ đi, có lẽ sau này sẽ mang lại rất nhiều rắc rối.

Sau này chưa chắc đã có lúc nào Vương Tĩnh Vũ chịu nói chuyện tử tế với cô nữa.

Tuy nhiên Vương Tĩnh Vũ hôm nay là làm thật, không nói đùa với cô.

Vương Khuê đi theo Vương Tĩnh Vũ, trước khi rời đi còn liếc nhìn Văn Tư Đồng một cái, trong mắt cũng mang theo ý cười, chỉ là nụ cười đó rơi vào mắt Văn Tư Đồng lại là sự châm chọc.

Tuy rằng đúng là Vương Khuê đang châm chọc cô thật.

Văn Tư Đồng sắc mặt khó coi nhìn bóng lưng Vương Khuê rời đi.

Đáng chết.

Nếu không phải vì Vương Khuê là người bên cạnh Vương Tĩnh Vũ, trước đó cô đã trực tiếp ra tay rồi.

Chẳng qua chỉ là tùy tiện làm chút chuyện, Vương Tĩnh Vũ lại đối xử với cô như vậy.

Còn nói sẽ cả đời đối tốt với cô, cái "cả đời" của Vương Tĩnh Vũ cũng thật ngắn ngủi.

Cũng may Vương Tĩnh Vũ không biết suy nghĩ trong lòng Văn Tư Đồng, nếu không chắc sẽ tức chết mất.

Vương Tĩnh Vũ rời đi sau đó liền tiếp tục đi làm công vụ của mình, còn về phần Văn Tư Đồng vẫn cứ cái dạng này, y nguyên không cảm thấy mình làm sai chỗ nào.

Không những thế, thậm chí còn cảm thấy người có lỗi là Vương Tĩnh Vũ.

Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Khuê bên cạnh: "Đưa người về, chuyển hết những đồ dùng thường ngày của tôi sang viện khác." Anh hiện tại ngay cả ở cùng một viện với Văn Tư Đồng cũng thấy không vui, càng không muốn nói với cô thêm dù chỉ một câu. "Thiếu gia?

Ngài không định về đó nữa?" Vương Khuê biết Vương Tĩnh Vũ hôm nay rất tức giận vì thái độ của Văn Tư Đồng, chỉ là không ngờ lại giận thành cái dạng này. "Ừ, không định về nữa." Đã Văn Tư Đồng thích nơi đó, cứ để cô ta tự mình ở là được.

Hôm nay là cơ hội cuối cùng anh cho Văn Tư Đồng, nếu cô thật sự biết mình sai, tiến hành bù đắp cho những việc sai trái đã làm, thì anh cũng không đến mức sẽ như thế này.

Nhưng hiện tại hoàn toàn khác rồi.

Đã đến nước này mà Văn Tư Đồng vẫn cảm thấy mình không có lỗi gì, còn đối đãi với chuyện này một cách hời hợt như thế, đối với việc này Vương Tĩnh Vũ hoàn toàn không thể chấp nhận.

Vương Khuê tuy rằng ngoài mặt không biểu hiện ra, nhưng trong lòng vẫn vô cùng vui vẻ. "Vâng, thiếu gia." Khi Vương Khuê dẫn người về chuyển đồ thì đúng lúc gặp phải Văn Tư Đồng. "Các người muốn chuyển đồ của chàng đi đâu?" Văn Tư Đồng liếc mắt liền nhận ra những thứ này đều là đồ Vương Tĩnh Vũ thường dùng.

Bọn họ lúc này chuyển đồ đi làm gì? "Việc này Thiếu phu nhân vẫn là tự mình đi hỏi thiếu gia đi." Vương Khuê sẽ nói cho Văn Tư Đồng biết sao?

Hầu như là không thể nào. "Vương Khuê, các người hôm nay nếu không nói rõ ràng thì một kẻ cũng đừng hòng bước ra khỏi đây." Văn Tư Đồng biết nếu để Vương Tĩnh Vũ chuyển đồ đi, anh tự mình ra chỗ khác ở, vậy cô một mình ở lại đây còn có ý nghĩa gì? "Thiếu phu nhân, người tưởng rằng người có thể ngăn được chúng tôi sao?" Vương Khuê biết Văn Tư Đồng hiện tại đã không còn được Vương Tĩnh Vũ yêu thích, nên thái độ đối với cô cũng không còn tốt như trước.

Cậu ta là nô tài của Vương Tĩnh Vũ, chứ không phải của Văn Tư Đồng. "Ngươi...

Chương 2215

Đợi chàng quay lại, ta nhất định phải cho chàng biết nô tài thân cận của chàng rốt cuộc vong chủ như thế nào.

Ta là chủ tử của ngươi mà ngươi lại dám đối với ta như vậy?

Vương Khuê, ngươi tưởng ngươi là cái thá gì?" Đến lúc này rồi mà Văn Tư Đồng vẫn cảm thấy chuyện đó chẳng có gì.

Cô ta có biết mình rốt cuộc đang nói gì không?

Vương Khuê ngược lại một chút cũng không tức giận, chỉ bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng: "Tôi xác thực chỉ là một nô tài, nhưng tôi cũng chỉ là nô tài của thiếu gia.

Thiếu gia bảo tôi làm gì tôi tự nhiên sẽ làm cái đó, ngài ấy bảo tôi đến thu dọn thì tôi tự nhiên phải thu dọn đồ đạc của ngài ấy cho tốt." Văn Tư Đồng sắc mặt khó coi nhìn Vương Khuê, cậu ta nói như vậy tự nhiên là không sai. "Vương Khuê, ngươi tốt nhất có thể vẫn luôn kiêu ngạo như vậy." Văn Tư Đồng nghiến răng giận dữ nói.

Cho dù Vương Tĩnh Vũ hiện tại làm gì thì cũng chỉ là vì tức giận mới như thế, cô không tin Vương Tĩnh Vũ thật sự sẽ đối xử với cô như vậy.

Vương Khuê cười nhìn Văn Tư Đồng: "Phu nhân có thời gian đến gây rắc rối cho tôi, chi bằng trước tiên hãy nghĩ xem người nên làm thế nào mới tốt.

Dù sao hiện tại thiếu gia đối với người đã thất vọng tột cùng rồi." Vương Khuê nhìn Văn Tư Đồng nói từng câu từng chữ.

Nói xong liền nhìn người bên cạnh: "Mang theo đồ đạc, chúng ta đi." Văn Tư Đồng chỉ có thể trơ mắt nhìn nhóm người Vương Khuê rời đi, trong lòng đều nghĩ đến câu nói kia của Vương Khuê: đối với cô thất vọng tột cùng.

Cô căn bản không tin đây là sự thật.

Vương Khuê trở về cũng không giấu giếm Vương Tĩnh Vũ, mà đem những chuyện cần nói đều kể cho anh nghe.

Vương Tĩnh Vũ nghe lời Vương Khuê nói, khẽ thở dài một tiếng: "Sau này đừng như vậy nữa." Vương Khuê gật đầu: "Thiếu gia ngài yên tâm, chúng tôi biết rồi." "Biết là được." Để Vương Khuê đi sắp xếp đồ đạc, Vương Tĩnh Vũ liền rời đi.

Còn về phía Văn Tư Đồng muốn làm thế nào, lựa chọn ra sao, đó cũng là chuyện của chính cô.

Văn Tư Đồng ở nhà ngẩn người một lúc rồi bỏ đi, trở về Văn gia.

Nhìn thấy Văn Tư Đồng mới về hai hôm lại chạy qua đây, Văn lão bản chỉ cảm thấy đau đầu. "Cha, lần này cha nhất định phải giúp con a." Văn Tư Đồng nhìn thấy Văn lão bản liền ủy khuất nói.

Văn lão bản theo bản năng nhíu mày: "Mày lại làm cái gì rồi?" Văn Tư Đồng không khỏi có chút chột dạ, nhưng nghe thấy cha hỏi như vậy, cái gì mà "lại làm cái gì", tâm trạng quả thực có chút không vui: "Cha, cái gì gọi là con lại làm cái gì?" "Nếu mày thật sự không làm gì cả, tại sao lại chạy đến bảo tao giúp mày?" Văn lão bản nhìn con gái, hỏi thẳng thừng không chút khách khí.

Ông quá hiểu đứa con gái này của mình rồi, nếu không phải thật sự đã gây họa, nó còn có thể nói ra những lời như vậy sao?

Chuyện này căn bản là không thể nào.

Văn Tư Đồng sắc mặt khó coi nhìn cha mình: "Cha, con không đáng để cha tin tưởng như vậy sao?

Sao cha lại không tin con?" "Trước đây tao cũng tin mày, nhưng mày đã làm những gì?" Văn lão bản thất vọng hỏi.

Văn Tư Đồng nín thinh, nhíu mày chuyển chủ đề: "Cha, con không phải đến nói với cha chuyện này, con đến là tìm cha giúp con, cha rốt cuộc có chịu giúp con hay không?" "Tao cái gì cũng không biết, mày bảo tao giúp mày cái gì?" Văn lão bản nhíu mày bất mãn hỏi lại. "Cha, con nói nghiêm túc với cha đấy, không đùa với cha đâu." Văn Tư Đồng thẹn quá hóa giận nói.

Văn lão bản liếc nhìn con gái, ông trông có giống đang đùa với nó không? "Tao cũng đang nói thật với mày, tao cũng không đùa với mày." Văn lão bản nghiêm túc nói. "Nhìn cái dạng này của mày, chắc chắn mày lại làm chuyện gì khiến Tĩnh Vũ tức giận rồi, giữa mày và Tĩnh Vũ chắc chắn lại xảy ra vấn đề, nếu không mày cũng sẽ không tìm đến tao vào lúc này." Gần đây những chuyện Văn Tư Đồng làm quả thực có hơi nhiều, ông cũng có thể hiểu cho Vương Tĩnh Vũ.

Chỉ là Văn Tư Đồng nếu đã đến nước này mà còn không biết hối cải, thì cuối cùng hai người sẽ ra sao, thật sự khó mà nói trước được.

Nhíu mày nhìn con gái, trong lòng Văn lão bản có chút lo lắng, nếu Văn Tư Đồng cứ mãi như vậy, thì đứa con rể Tĩnh Vũ này ông còn giữ được không? "Trước đây tao đã nói với mày rồi, tự mình suy nghĩ cho kỹ xem mày đã làm những gì, nếu mày cứ tiếp tục như vậy, Thiên Vương lão tử đến cũng không giúp được mày đâu." Văn lão bản nhíu mày nói. "Cha, hiện tại con không muốn nghe mấy lời này, con chỉ muốn cha giúp con." Văn Tư Đồng vẻ mặt mất kiên nhẫn nói.

Trước đó là Vương Tĩnh Vũ nói với cô những lời này, bây giờ lại đến cha ruột cũng nói như vậy, cô nghe đến phát phiền rồi.

Nhíu mày nhìn con gái, Văn lão bản hít sâu một hơi, ánh mắt nhìn cô mang theo vẻ lạnh nhạt: "Chuyện này mày tự mình xem mà làm đi, tao không giúp được gì cho mày đâu." Văn Tư Đồng vừa nghe, sắc mặt lập tức thay đổi: "Cha, sao cha có thể như vậy?

Cha không thể nào không giúp được con." "Tao quả thực không giúp được, tao già rồi, có những chuyện không quản nổi nữa." Văn lão bản nói xong liền quay người bỏ đi, một chút ý tứ muốn nói thêm với con gái cũng không có.

Văn Tư Đồng không thể nào để Văn lão bản rời đi vào lúc này, cô quay người lại túm lấy áo ông không cho đi: "Không được, hôm nay cha nếu không đồng ý giúp con, cha không được đi." Văn lão bản lần đầu tiên cảm thấy mình chán ghét đứa con gái này. "Buông tay." Văn lão bản nhíu mày mất kiên nhẫn lên tiếng. "Con không, hôm nay cha bắt buộc phải đồng ý với con, nếu không chuyện này chúng ta chưa xong đâu." Văn lão bản không muốn tiếp tục đôi co với con gái, đưa tay muốn đẩy người ra.

Văn Tư Đồng lôi kéo không buông, giữa lúc hai người tranh chấp, Văn Tư Đồng đẩy Văn lão bản ngã xuống đất.

Văn lão bản ngã xuống đất bất tỉnh nhân sự, bên cạnh cũng không có ai khác.

Nhìn thấy cảnh này, Văn Tư Đồng lập tức hoảng loạn.

Việc đầu tiên cô làm không phải là gọi người tới xem tình hình cha mình, mà là vội vội vàng vàng rời đi.

Lúc đi còn chẳng thèm nhìn Văn lão bản lấy một cái, thậm chí mặc kệ sự sống chết của cha ruột.

Đợi đến khi Văn lão bản được người phát hiện, là do thị vệ bên cạnh ông có việc qua tìm, lúc này mới phát hiện người đã ngã trên đất, không biết đã hôn mê bất tỉnh từ lúc nào.

Thị vệ khẩn trương đi gọi người tới, một bên phân phó người tìm đại phu, một bên cho người đi gọi Văn Tiên và Văn Trủng trở về.

Văn Tiên và Văn Trủng gặp nhau ngay tại cửa. "Đại ca, sức khỏe của cha vẫn luôn rất tốt, sao đột nhiên lại ngất xỉu?" "Không biết nữa." Văn Tiên cũng cảm thấy rất kỳ lạ.

Hai người biết hiện tại có hỏi cũng không được tin tức gì, chỉ đành đi xem Văn lão bản trước.

Nhìn thấy cha, sắc mặt ông xám ngoét, trông rất tệ. "Đại phu, cha tôi thế nào rồi?" "Lão gia là do tức giận công tâm, hơn nữa đầu bị va đập, tình hình không được tốt lắm." Đại phu nhíu mày lo lắng nói. "Trước đó sức khỏe ngài ấy vốn đã không tốt, chúng tôi đã dặn không được tức giận, kết quả lại..." Đại phu có chút rầu rĩ. "Cha không phải đang yên lành ở nhà sao?

Sao có thể tức giận?" "Đại ca, bây giờ không phải lúc hỏi cái này, chúng ta nghĩ cách cứu cha trước đã.

Em đi tìm tỷ phu, nếu là Bạch Khởi công tử bọn họ qua khám cho cha thì nhất định sẽ không sao." Văn Trủng vội vàng nói. "Được." Văn Trủng vội vàng đi tìm Vương Tĩnh Vũ, đến nhà anh mới biết Vương Tĩnh Vũ đã chuyển đi nơi khác sống.

Chương 2216

"Tỷ phu không ở đây nữa?

Chuyện này là sao?" Văn Trủng kỳ quái hỏi. "Không biết, hôm nay thiếu gia bảo Vương Khuê bọn họ qua mang đồ đạc đi rồi." "Ngươi có biết tỷ phu sống ở đâu không?" "Biết, ở cái viện đối diện xéo Vương phủ ấy, chỗ đó là Vương phi tặng cho thiếu gia." "Đa tạ." Văn Trủng đi tìm Vương Tĩnh Vũ, nhưng anh đã ra ngoài không có nhà.

May là Vương Khuê đang ở đó. "Văn thiếu gia, sao cậu lại tới đây?" Vương Khuê đối với Văn Trủng vẫn rất tôn trọng, bởi vì cậu ấy và Văn Tư Đồng không phải cùng một loại người. "Cha tôi bị bệnh, tôi muốn qua nhờ tỷ phu giúp đỡ tìm Bạch Khởi đến xem thử." Văn Trủng vội vàng nói rõ mục đích của mình. "Tôi đi tìm thiếu gia ngay đây." Tuy rằng nghi hoặc Văn lão bản sức khỏe tốt sao lại xảy ra chuyện, Vương Khuê vẫn khẩn trương đến nha môn tìm người.

Vương Tĩnh Vũ sau khi biết tin cha vợ trọng bệnh hiện đang nằm liệt giường, liền báo với cấp trên một tiếng rồi vội vàng rời đi. "Tiểu Hòa, Bạch Khởi bọn họ có ở đây không?" Vương Tĩnh Vũ sốt ruột nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Có, sao vậy?" "Nhạc phụ bên kia xảy ra chút chuyện, ông ấy hiện tại vẫn hôn mê bất tỉnh, anh muốn mời Bạch Khởi bọn họ qua giúp xem thử." "Được, em cho người đi gọi Bạch Khởi và Vạn Cổ bọn họ, để bọn họ đi cùng anh một chuyến." Vương Cẩn Hòa cũng rất kỳ lạ, Văn lão bản sao lại đột nhiên xảy ra chuyện. "Được." Văn Trủng vừa nghe, trong mắt đều là vui mừng: "Tốt quá rồi, đa tạ Vương phi." "Không cần khách sáo." Bạch Khởi và Nam Kiều sau khi biết chuyện cũng không từ chối, đi theo Vương Tĩnh Vũ đến Văn gia.

Khi ba người bắt mạch cho Văn lão bản xong, sắc mặt có chút khó coi.

Văn Trủng và Văn Tiên nhìn thấy cảnh này tim đều run rẩy: "Bạch Khởi, cha tôi ông ấy thế nào rồi?" "Quá muộn rồi." "Cái gì?" "Các người đã chậm trễ quá nhiều thời gian, tại sao không tìm đại phu ngay từ lúc đầu?" Bạch Khởi nhíu mày bất mãn hỏi. "Cái này... chúng tôi không biết cha xảy ra chuyện, là do thị vệ của cha phát hiện ra." Văn Tiên ngơ ngác nói.

Hai năm nay sức khỏe cha vẫn luôn rất tốt, bọn họ chưa từng nghĩ ông sẽ biến thành dạng này. "Được rồi Bạch Khởi, khoan hãy nói chuyện này, chúng ta cứu người trước." Nam Kiều cũng có chút bất mãn, nhưng hiện tại không phải lúc nói chuyện này. "Được." Ba người hợp lực mới cứu được người về: "Tuy rằng giữ được mạng, nhưng sức khỏe chắc chắn sẽ giảm sút nhiều so với trước kia.

Không những thế, sau này nhất định không được để ông ấy tức giận." "Được, chúng tôi biết rồi." "Chuyện này các người tốt nhất nên điều tra kỹ một chút.

Ông ấy ban đầu là do nộ hỏa công tâm mới ra nông nỗi này, hơn nữa sau khi hôn mê còn bị chậm trễ một khoảng thời gian dài, nếu không chúng tôi tuyệt đối nắm chắc chữa khỏi cho ông ấy." Bạch Khởi nhíu mày bất mãn nói.

Bệnh nhân đã ra nông nỗi này rồi, sao bọn họ cứ như không biết gì cả, thật không biết nghĩ thế nào.

Huynh đệ hai người vội vàng gật đầu: "Được được, chúng tôi biết rồi." Bạch Khởi để lại đơn thuốc cho họ: "Đây đều là thuốc thường dùng, đại phu nhà các người chắc là có thể xử lý tốt, có việc gì các người hãy đến tìm tôi." "Được, đa tạ." Sau khi ba người rời đi, Văn Tiên gọi tất cả mọi người lại: "Chuyện này rốt cuộc là thế nào?"

Người thị vệ phát hiện Văn lão bản đầu tiên đem sự việc kể cho Văn Tiên.

Văn Tiên sắc mặt khó coi nhìn hắn: "Ý của ngươi là người cuối cùng gặp cha là Văn Tư Đồng?" "Vâng, tiểu thư hôm nay có về, nhưng chưa được bao lâu thì vội vã bỏ đi.

Cô ấy đi được một lát, thuộc hạ thấy thời gian cũng kha khá liền đến tìm lão gia, vì hôm nay ngài ấy có hẹn với người khác cùng ra ngoài.

Lúc thuộc hạ đến tìm người thì lão gia đã nằm trên đất bất tỉnh nhân sự rồi." Sắc mặt thị vệ cũng rất khó coi.

Nếu không có điều gì ngoài ý muốn, Văn lão bản biến thành như vậy chính là vì Văn Tư Đồng.

Hơn nữa sau khi cha xảy ra chuyện, Văn Tư Đồng còn chọn cách trực tiếp rời đi, ngay cả đại phu cũng không gọi, cứ thế vứt cha nằm dưới đất mặc kệ không quan tâm.

Văn Tiên chỉ cần nghĩ đến khả năng này, trong lòng liền tràn ngập hận ý đối với Văn Tư Đồng.

Văn Trủng cũng không ngờ sự thể lại là như vậy.

Cậu nhớ tới điều gì đó, nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Tỷ phu, tại sao anh lại dọn ra khỏi nhà vậy?" Vương Tĩnh Vũ biết lúc này nói nhiều cũng vô dụng, chỉ đem chuyện giữa anh và Văn Tư Đồng kể cho hai người nghe.

Khi bọn họ biết Văn Tư Đồng lại dám nói Vương Cẩn Hòa là kẻ vô ơn, còn nói những lời rất khó nghe, trong mắt đều là vẻ không dám tin: "Những lời như vậy sao nó có thể nói ra khỏi miệng được chứ?" Cậu hiện tại cũng coi như hiểu được vì sao Vương Tĩnh Vũ phải dọn đi rồi.

Nếu đổi lại là cậu, còn không biết sẽ làm ra chuyện gì nữa đây. "Tỷ phu thật sự xin lỗi, gây thêm phiền phức cho anh rồi." Văn Trủng khổ sở nói.

Vương phi bọn họ đối với Văn Tư Đồng thật sự không còn gì để nói, vậy mà lúc này Văn Tư Đồng lại còn nói xấu Vương phi, trong lòng cô ta rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Vương Tĩnh Vũ lắc đầu: "Không sao, chuyện này cũng có liên quan chút ít đến anh." Văn Tiên lắc đầu: "Cái này thì liên quan gì đến anh?

Vương phi đối với cả nhà chúng ta, còn có đối với nó như thế nào, chúng ta đều rõ như ban ngày." Muốn nói kẻ vô ơn, kẻ vô ơn thật sự, kẻ ăn cháo đá bát chính là thứ hỗn trướng Văn Tư Đồng này mới đúng.

Sao nó có thể mặt dày nói Vương phi là kẻ vô ơn chứ?

Thật sự quá ghê tởm rồi. "Sau này các cậu định làm thế nào?" "Hai huynh đệ chúng em đều sẽ dọn về đây ở, sau đó tìm vài người được việc để chăm sóc cha." Hiện tại việc làm ăn nhà họ cũng coi như không tệ, cho dù không tiếp tục mở rộng kinh doanh cũng chẳng sao cả.

Đối với Văn Tiên mà nói, không có gì quan trọng hơn cha mình.

Vương Tĩnh Vũ gật đầu, suy nghĩ của bọn họ như vậy cũng không có gì sai. "Muội phu, anh nếu bận thì cứ đi làm việc của anh trước đi, bên này chúng tôi không sao đâu, yên tâm nhé." Văn Tiên nhìn Vương Tĩnh Vũ nói.

Anh ấy là từ nha môn chạy tới đây.

Gần đây cũng bận rộn, chắc chắn còn rất nhiều việc phải làm.

Vương Tĩnh Vũ cân nhắc một chút rồi gật đầu đồng ý: "Được, nếu đã vậy tôi đi trước, có việc gì các cậu cứ đến tìm tôi." "Được." Tiễn Vương Tĩnh Vũ đi xong, sắc mặt Văn Tiên trở nên khó coi, trong mắt Văn Trủng càng là tràn ngập lửa giận. "Lão nhị, em trông chừng cha." "Vâng." Văn Trủng hiện tại một chút cũng không muốn nhìn thấy Văn Tư Đồng, chuyện này vẫn là để đại ca đi xử lý thì tốt hơn, tránh cho lát nữa cậu ra tay không biết nặng nhẹ, làm ra chuyện khiến người ta không vui.

Vương Cẩn Hòa nhìn Nam Kiều bọn họ trở về: "Tình hình thế nào rồi?" "Không tốt lắm, thời gian bị trì hoãn quá lâu." Nhìn bộ dạng bọn họ hẳn là đã đoán được chuyện gì xảy ra, nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến bọn họ, cô cũng không tiện hỏi quá nhiều. "Biết là chuyện gì xảy ra không?" "Cái này chúng tôi không rõ lắm." "Vậy rốt cuộc bệnh tình thế nào?" Nam Kiều kể bệnh tình của Văn lão bản cho Vương Cẩn Hòa, cô nghe xong cảm thấy có chút giống như chứng trúng phong ở kiếp trước.

Tình trạng trúng phong này khả đại khả tiểu, còn không được tức giận. "Không thể trị khỏi sao?" "Giữ được cái mạng đã là không tồi rồi." Nam Kiều bất lực nhìn Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa ngẫm nghĩ kỹ càng, trong tình huống này giữ được mạng sống quả thực đã là rất tốt rồi.

Cũng không thể cưỡng cầu quá nhiều: "Các người nói đúng, vất vả rồi." "Chuyện này có đáng là gì đâu?" "Vậy mọi người đi làm việc đi." Vương Cẩn Hòa định bụng sau này sẽ đi thăm dò tình hình của Văn lão bản, hoặc đợi đại ca làm xong việc sẽ bảo huynh ấy qua hỏi xem rốt cuộc là có chuyện gì. "Được." *** Văn Tiên lạnh lùng đi đến nơi ở của Văn Tư Đồng.

Từ sau khi ở Văn gia trở về, Văn Tư Đồng vẫn luôn lo lắng, sợ hãi bên phía Văn lão bản xảy ra chuyện, càng sợ hơn là nếu ông ấy có mệnh hệ gì, Văn Tiên bọn họ sẽ đổ hết tội lỗi lên đầu cô ta.

Chuyện này tuyệt đối không thể xảy ra.

Chương 2217

"Phu nhân, Văn thiếu gia đến rồi." Trong lúc Văn Tư Đồng đang cân nhắc chuyện này thì nha hoàn từ bên ngoài đi vào thông báo. "Cứ nói tôi không có ở đây." Văn Tư Đồng không chút suy nghĩ đáp lại.

Văn Tiên vừa bước vào đã nghe thấy Văn Tư Đồng nói những lời như vậy. "Văn Tư Đồng, bỏ mặc người cha đang hôn mê bất tỉnh mà bỏ trốn, cô còn có lương tâm không?" Văn Tiên nghiến răng giận dữ nói.

Văn Tư Đồng hoảng hốt nhìn Văn Tiên, cô ta không ngờ người lại đến nhanh như vậy: "Em... em không biết anh đang nói gì, cha... cha làm sao rồi?" Văn Tiên thật sự không ngờ, đã đến nước này rồi mà Văn Tư Đồng vẫn còn có thể thốt ra những lời giả tạo đó. "Văn Tư Đồng, cô có biết cha đã tỉnh rồi không?" Thực ra Văn lão bản vẫn còn đang hôn mê, nhưng anh chỉ là không muốn nhìn thấy cái bộ dạng này của Văn Tư Đồng.

Vừa nghe thấy Văn lão bản đã tỉnh lại, vẻ trấn định gượng gạo của Văn Tư Đồng lập tức biến mất: "Không phải em... nếu không phải vì ông ấy không chịu giúp em, em cũng sẽ không lỡ tay đẩy ông ấy một cái.

Em thật sự không cố ý, em cũng không biết ông ấy chỉ bị va đập một chút sao lại biến thành như vậy." Văn Tiên sắc mặt khó coi nhìn Văn Tư Đồng, nghe xem cô ta đang nói cái gì thế này? "Văn Tư Đồng, sao cô có thể nói ra những lời như vậy?

Nếu chỉ là lỡ tay đẩy, tại sao cô lại bỏ chạy?

Tại sao không gọi đại phu cho cha?

Cô là cố ý đúng không?

Vì cha không chịu lo cho cô, nên cô cố ý làm ra chuyện như vậy, tôi nói có đúng không?" Văn Tiên giận dữ chất vấn.

Văn Tư Đồng vốn dĩ đã suy sụp vì lời nói của Văn Tiên, nhưng giờ nghe anh buộc tội thì lập tức nổi giận. "Ai mà biết ông ấy lại vô dụng như thế?

Chỉ va một cái đã biến thành ra nông nỗi này." Văn Tư Đồng trơ trẽn nói.

Văn Tiên nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng không nhịn được nữa, giơ tay tát mạnh vào mặt Văn Tư Đồng. "Văn Tư Đồng, tuy cô là con gái, nhưng cha chưa từng để cô chịu thiệt thòi, cô nói tiếng người hay tiếng thú vậy?" Văn Tiên nhìn Văn Tư Đồng chất vấn.

Văn Tư Đồng ôm mặt cười lớn: "Ông ấy đáng đời, tôi đã cầu xin ông ấy rồi, ông ấy vẫn không chịu giúp tôi.

Đó đều là lỗi của ông ấy, nếu ngay từ đầu ông ấy đồng ý giúp tôi thì sự việc cũng sẽ không biến thành cái dạng này.

Đây là quả báo của ông ấy, tuyệt đối là quả báo." Nhìn bộ dạng dữ tợn của Văn Tư Đồng, Văn Tiên hiểu rõ, con người này xem như đã hoàn toàn hết thuốc chữa. "Văn Tư Đồng, cô thật sự làm tôi quá thất vọng." "Từ hôm nay trở đi, cô không còn là người nhà họ Văn nữa, cũng đừng bao giờ bước chân vào Văn gia.

Thấy một lần tôi đánh một lần, không tin thì cô cứ thử xem." Nói xong anh quay người bỏ đi.

Văn Tư Đồng nhìn bóng lưng Văn Tiên rời đi mới chợt nhận ra mình vừa nói cái gì.

Nếu không còn Văn gia làm chỗ dựa, thì sau này cô ta phải làm sao? "Không, đại ca em sai rồi, em sẽ đi xin lỗi cha, em thật sự biết sai rồi." Văn Tư Đồng nắm lấy tay Văn Tiên, gấp gáp nói.

Văn Tiên hiện tại căn bản không tin bất kỳ lời nào của Văn Tư Đồng.

Ánh mắt anh sắc bén nhìn cô ta: "Những gì cô nói bây giờ, tôi một chữ cũng không tin." "Dựa vào đâu mà anh không tin em?" "Văn Tư Đồng, cô thật sự nên soi gương xem cái bộ mặt lúc nãy cô rủa cha đáng đời nó như thế nào." Sắc mặt Văn Tư Đồng thay đổi liên tục: "Chẳng lẽ em nói sai sao?" "Cô nói không sai, cho nên tôi quyết định để cô cút xéo.

Cút được bao xa thì cút, đừng bao giờ xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa.

Nếu không phải vì cô, cha cũng sẽ không biến thành phế nhân.

Nếu không phải chúng tôi cầu xin bên Vương phủ, cha đã mất mạng rồi.

Văn Tư Đồng, bây giờ cô hài lòng chưa?

Hại người cha yêu thương cô nhất thành ra nông nỗi này." Thảo nào Văn Tư Đồng có thể nói ra câu "cha đáng đời".

Hóa ra con người này đã sớm không phải là người em gái mà họ từng quen biết.

Văn Tư Đồng đã trở nên máu lạnh, thậm chí ngay cả mặt mũi cũng không cần nữa.

Trong lúc Văn Tư Đồng còn đang ngẩn ngơ, Văn Tiên đã đi trước.

Ánh mắt của nha hoàn bên cạnh nhìn Văn Tư Đồng cũng thay đổi.

Lão gia chính là cha ruột của cô ta, sao cô ta có thể làm ra chuyện tày đình như vậy?

Thật sự quá đáng.

Họ hoàn toàn không ngờ Văn Tư Đồng lại là loại người này.

Sau này bọn họ ở lại đây liệu còn giữ được mạng không?

Văn Tư Đồng ngay cả cha ruột còn đối xử như thế, thì đối với bọn họ chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Văn Trủng nhìn Văn Tiên trở về: "Đại ca, tình hình thế nào rồi?" "Anh đã đoạn tuyệt quan hệ với Văn Tư Đồng rồi." Văn Tiên kể lại những lời Văn Tư Đồng đã nói cho Văn Trủng nghe.

Văn Trủng nghe xong mắt đỏ hoe, không dám tin nhìn anh trai mình: "Đại ca, đây là sự thật sao?

Nó thật sự nói những lời đó?" Văn Tiên chua xót gật đầu: "Đúng vậy, nó xác thực đã làm như thế." Văn Trủng vô thức siết chặt hai tay: "Em đi tìm nó." Nó hại cha ra nông nỗi này, sao còn dám nói những lời đó? "Đứng lại." "Đại ca, anh xem nó hại cha thành ra cái dạng gì rồi?

Anh bây giờ còn muốn nói đỡ cho nó sao?" Văn Trủng nhìn Văn Tiên giận dữ nói. "Đại ca không có ý nói đỡ cho nó, chỉ là cảm thấy không đáng." "Từ nay về sau nó ra sao không liên quan gì đến chúng ta nữa, bây giờ cũng không cần thiết đi tìm nó, việc quan trọng nhất của chúng ta là chăm sóc tốt cho cha." "Vậy sau này em còn có thể đi tìm anh rể không?" "Anh ấy là cha của Mặc Nhi, mà chúng ta là cậu của Mặc Nhi, chúng ta có thể đi thăm Mặc Nhi." Văn Tiên chỉ là không muốn nhìn thấy Văn Tư Đồng, nhưng với cha con Vương Tĩnh Vũ, bọn họ vẫn rất vui lòng gặp mặt.

Văn Trủng cuối cùng cũng yên tâm: "Vậy thì tốt, vậy sau này em không gọi là anh rể nữa, em gọi là anh Tĩnh Vũ, anh thấy thế nào?" "Được." Sau đó hai huynh đệ vẫn luôn túc trực bên cạnh Văn lão bản. *** Vương Tĩnh Vũ đang đứng bên cạnh Tô Ngọc, nói chuyện về buổi yến tiệc tối nay.

Tô Ngọc nhận ra Vương Tĩnh Vũ có chút tâm trí không yên: "Đại ca, xảy ra chuyện gì rồi?" "Không có gì." "Cứ nhìn cái dạng này của anh mà bảo không có gì?" Tô Ngọc vẻ mặt ghét bỏ nhìn Vương Tĩnh Vũ, giọng điệu không vui.

Vương Tĩnh Vũ khẽ thở dài, kể lại chuyện Văn Tư Đồng đã làm cho Tô Ngọc nghe.

Chương 2218

Tô Ngọc nghe xong liền nhíu mày. "Văn Tư Đồng vậy mà ngay cả cha ruột của mình cũng không quan tâm?" "Ừ, nghe Bạch Khởi bọn họ nói, tình hình sau này của nhạc phụ có thể không tốt lắm, nếu nghiêm trọng thì e rằng nửa đời sau phải ngồi xe lăn." Đang là một người khỏe mạnh bỗng nhiên biến thành như vậy, cũng không biết nhạc phụ có chấp nhận nổi không. "Sao lại thế?

Bạch Khởi bọn họ cũng không có cách nào à?" "Bạch Khởi nói thời gian trì hoãn quá lâu." "Văn Tư Đồng sau khi ông ấy hôn mê đã bỏ đi ngay.

Nếu không phải nhạc phụ sau đó có hẹn đi gặp bạn bè, thị vệ của ông ấy qua tìm, thì còn không biết phải đợi đến bao giờ mới được phát hiện." Vương Tĩnh Vũ bất lực nói.

Nếu là ở tiền sảnh thì còn đỡ, người qua kẻ lại nhiều.

Nhưng lúc đó Văn lão bản đang ở trong thư phòng xử lý chuyện làm ăn, trong thư phòng chỉ có một mình ông ấy.

Nếu không nhờ thị vệ phát hiện kịp thời, e rằng người đã không còn rồi. "Ngày mai anh có muốn đưa Mặc Nhi về thăm ông ấy không?

Dù sao Mặc Nhi cũng là cháu ngoại của ông ấy." "Anh cũng nghĩ vậy, định làm xong việc hôm nay sẽ đưa Mặc Nhi về thăm." "Còn về phía Văn Tư Đồng, chuyện này tuy không nên do em nói với anh, nhưng em vẫn hy vọng anh suy nghĩ kỹ xem sau này nên làm thế nào, cứ dây dưa mãi như thế này đối với anh không phải chuyện tốt." Tô Ngọc nhìn Vương Tĩnh Vũ nghiêm túc nói.

Vương Tĩnh Vũ tuy không nói gì, nhưng ý tứ đã vô cùng rõ ràng. "Yên tâm, chuyện này cũng thực sự nên có một kết thúc rồi." "Đại ca trong lòng anh tự biết tính toán là được." Kết quả tối hôm đó khiến cả Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên đều vô cùng hài lòng.

Không những lấy được thành trì, mà còn nhận được bồi thường từ mấy quốc gia kia, kết quả này vô cùng tốt đẹp.

Còn về một vài khúc nhạc đệm xảy ra ở giữa, đối với họ cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Ngày hôm sau, Vương Tĩnh Vũ nghỉ ngơi xong liền đến Vương phủ.

Vì Dư Mặc Khiên vẫn đang học bài nên anh không qua quấy rầy, mà ngồi nói chuyện với vợ chồng Vương Cẩn Hòa.

Vương Cẩn Hòa cũng từ miệng Tô Ngọc biết được chuyện xảy ra hôm qua.

Thật sự không ngờ sự việc cuối cùng lại đi đến bước đường này. "Đại ca, anh vẫn ổn chứ?" "Anh không sao, chỉ là chuyện này đối với anh đả kích vẫn hơi lớn một chút." Vương Tĩnh Vũ nhìn Vương Cẩn Hòa cười khổ nói. "Đại ca, em vẫn câu nói đó, nếu có chỗ nào cần bọn em giúp đỡ, anh cứ nói thẳng với bọn em." "Được." Đợi Dư Mặc Khiên làm xong bài tập, Vương Tĩnh Vũ mới đi tìm cậu bé: "Hôm nay Mặc Nhi cùng cha đi thăm ông ngoại được không?" "Tại sao ạ?" "Vì ông ngoại bị bệnh rồi." "Dạ được." Vừa nghe ông ngoại bị bệnh, Dư Mặc Khiên liền vội vàng đồng ý.

Không những đồng ý, cậu bé còn đi xin Vương Cẩn Hòa loại trái cây mà Văn lão bản thích ăn.

Nhìn một đứa trẻ ba tuổi còn biết quan tâm đến ông ngoại, vậy mà Văn Tư Đồng lại làm ra chuyện bỏ rơi cha ruột, thật sự quá tức giận.

Vương Cẩn Hòa cho người chuẩn bị ít trái cây cho đứa trẻ, lúc này mới để cậu bé cùng Vương Tĩnh Vũ rời đi.

Nhìn bóng lưng hai cha con, Vương Cẩn Hòa không nhịn được cảm thán: "Văn Tư Đồng đúng là sống uổng phí, vậy mà còn không bằng một đứa trẻ." Tô Ngọc vô cùng tán đồng gật đầu: "Em nói không sai." Khi Vương Tĩnh Vũ đưa con đến Văn gia, Văn Tiên và Văn Trủng đều có chút mệt mỏi. "Đại ca, hai người không sao chứ?" "Bọn anh không sao, sao em lại đưa Mặc Nhi qua đây?" "Cha xảy ra chuyện, em đưa Mặc Nhi đến thăm." Dư Mặc Khiên nghe nhắc đến mình, vội vàng lên tiếng: "Cậu ơi, trái cây nhà cô cô ngon lắm, đợi ông ngoại ăn xong nhất định sẽ khỏe lại thôi." Văn Trủng và Văn Tiên mắt hơi ươn ướt, một đứa trẻ nhỏ như vậy còn biết quan tâm cha, kết quả Văn Tư Đồng đã làm gì?

Cô ta đúng là cầm thú cũng không bằng. "Được, đợi ông ngoại tỉnh lại cậu nhất định sẽ cho ông ngoại ăn, để ông ngoại mau chóng khỏe lại, Mặc Nhi thấy có được không?" Văn Tiên cúi người bế đứa trẻ lên. "Dạ được." Vương Tĩnh Vũ đưa con cùng anh em Văn Tiên ngồi đợi, mãi đến chiều người mới tỉnh lại.

Văn lão bản sau khi tỉnh dậy liền phát hiện cơ thể mình không ổn. "Cha, cha tỉnh rồi." Nhìn con trai, con rể và cháu ngoại bên giường, Văn lão bản hỏi: "Cha bị làm sao thế này?" Văn Tiên và Văn Trủng đều không biết nên mở lời thế nào. "Được rồi, rốt cuộc cha bị làm sao các con cứ nói, để cha chuẩn bị tâm lý." Văn lão bản vừa nhìn bộ dạng này của họ là biết tình hình của mình chắc chắn không tốt lắm.

Văn Tiên cân nhắc một lát, cuối cùng quyết định nói cho Văn lão bản biết tình hình cụ thể. "Cha, Bạch Khởi nói nếu chúng ta không từ bỏ thì vẫn còn cơ hội." Văn Tiên thấy Văn lão bản im lặng, vội vàng an ủi.

Văn lão bản xua tay buồn cười nói: "Thôi đi, cha còn cần các con an ủi sao?

Yên tâm đi, cha già này vẫn ổn lắm.

Đúng lúc nhân dịp bị bệnh, cha có thể nghỉ ngơi cho khỏe, chuyện làm ăn giao lại cho con, hai anh em các con phải hỗ trợ lẫn nhau thật tốt biết không?" Con gái ông dạy dỗ không xong, may mà còn có hai đứa con trai.

Hai anh em vội vàng gật đầu: "Cha yên tâm, chúng con sẽ làm được." Văn lão bản nhìn họ: "Được rồi, các con đừng như vậy, cùng lắm là không đi lại được, sau này cần người hầu hạ thôi.

Ít nhất cha chưa liệt giường, nỗ lực một chút vẫn có cơ hội đi lại được, các con nói có đúng không?" Văn Tiên và Văn Trủng nghe lời cha nói, trong lòng càng thêm khó chịu.

Rõ ràng người bị bệnh là cha, người đau khổ cũng nên là cha, nhưng sao cảm giác cha lại chẳng buồn chút nào vậy.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ của hai anh em, Văn lão bản buồn cười giải thích: "Cha đã thế này rồi, hà tất phải tự oán tự than?

Chi bằng nghĩ đến những điều tốt đẹp, tuổi này của cha cũng nên hưởng phúc rồi." "Cha yên tâm, chúng con nhất định sẽ chăm sóc cha thật tốt." "Cha biết các con hiếu thuận." "Ông ngoại ăn cái này đi, là con xin cô cô đấy, chỉ cho ông ngoại ăn thôi, không cho cậu với anh chị ăn đâu." Dư Mặc Khiên từ khe hở chui ra, bàn tay nhỏ cầm một quả táo to gần bằng mặt cậu bé. "Cháu ngoan của ông ngoại, cháu cũng đến à." "Vâng ạ, cha nói ông ngoại bị bệnh nên đưa con đến thăm ông ngoại.

Con lấy cho ông ngoại nhiều trái cây lắm, đợi ông ngoại ăn hết, con lại đi xin cô cô." "Được, ông ngoại cảm ơn Mặc Nhi.

Cháu kể cho ông ngoại nghe dạo này ở nhà cô cô có vui không?" Văn lão bản nhìn Dư Mặc Khiên hỏi. "Vui lắm ạ, con còn học đàn nữa, dượng đều khen con có thiên phú đó." Mặc Nhi đắc ý nói. "Mặc Nhi nhà ta giỏi thế sao?" "Vâng ạ, con biết đàn khúc nhạc, con đàn cho ông ngoại nghe được không?" Dư Mặc Khiên vẻ mặt mong chờ nhìn Văn lão bản. "Được chứ." Văn lão bản sai thị vệ đi lấy đàn cho Dư Mặc Khiên.

Dư Mặc Khiên nhận được đàn liền tìm một chỗ ngồi gảy, đừng nói là đàn cũng ra ngô ra khoai phết, nếu là trước đây bọn họ căn bản không dám tin. "Mặc Nhi nhà ta giỏi thật đấy." Vương Tĩnh Vũ nhìn thấy Dư Mặc Khiên có thể làm cho Văn lão bản vui vẻ, bớt đi nỗi buồn, trong lòng cũng rất mừng.

Mấy ngày sau đó, chỉ cần Vương Tĩnh Vũ rảnh rỗi, anh sẽ đưa Dư Mặc Khiên sang Văn gia thăm Văn lão bản.

Mà mấy ngày nay Văn lão bản cũng biết chuyện con trai cả đã đoạn tuyệt quan hệ với Văn Tư Đồng.

Đối với kết quả này, Văn lão bản chỉ thoáng buồn bã một chút rồi không nghĩ nhiều nữa.

Văn Tiên lúc đầu còn lo lắng Văn lão bản sẽ không đồng ý với cách làm của mình.

Nhưng sau đó thấy ông không quá để ý mới hoàn toàn yên tâm. "Được rồi, hai anh em các con không cần nhìn cha như vậy." Văn lão bản khẽ thở dài.

Chương 2219

Mấy ngày nay ông đã nghe con trai kể lại, sau khi ông hôn mê Văn Tư Đồng đã bỏ đi như thế nào.

Sau đó còn nói ra những lời không nên nói.

Tình phụ tử giữa ông và Văn Tư Đồng đã hoàn toàn chấm dứt vào lúc đó rồi. "Cha không sao chứ?" Văn Tiên nhìn dáng vẻ buồn bã của cha, lo lắng hỏi. "Không sao, chỉ cảm thấy bao năm qua tấm lòng của cha coi như cho chó ăn rồi." Văn lão bản cười khổ.

Văn Tiên và Văn Trủng nhìn nhau: "Cha đừng nói vậy." "Được rồi, dặn dò người trong nhà một tiếng, sau này Văn Tư Đồng có đến thì đừng cho nó vào, cái nhà này của chúng ta, nó không xứng bước chân vào." Văn lão bản cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

Điều khiến ông đau lòng nhất không phải là việc Văn Tư Đồng bỏ mặc ông.

Mà là những lời cô ta nói khi Văn Tiên tìm đến.

Khi cô ta nói những lời đó thật sự không hề nghĩ đến cảm nhận của ông, cứ thế trực tiếp thốt ra.

Đó mới là điều khiến ông thất vọng nhất.

Đây chính là đứa con gái mà ông nâng niu chiều chuộng bao nhiêu năm qua.

Nhưng cuối cùng nhận lại được là cái gì?

Văn Tiên và Văn Trủng nhìn nhau, họ có thể cảm nhận được nỗi buồn trong lòng cha.

Nhưng cha có thể nói ra những lời như vậy hẳn là cũng đã hạ quyết tâm rồi.

Ở một bên khác, Văn Tư Đồng mấy ngày nay vẫn luôn lo lắng về Văn lão bản.

Không phải lo cho sức khỏe của ông, mà là lo Văn lão bản cũng sẽ đồng ý với lời của Văn Tiên, không cho cô ta quay về.

Ở nhà được vài ngày, Văn Tư Đồng cuối cùng không nhịn được nữa, một mình tìm đến Văn gia.

Đến cổng Văn gia thì gặp Vương Tĩnh Vũ.

Nhìn thấy Văn Tư Đồng đi tới, mày Vương Tĩnh Vũ theo bản năng nhíu lại.

Thấy anh, trong lòng Văn Tư Đồng có chút vui mừng, vội vàng đi tới: "Sao anh lại ở đây?

Anh định bao giờ thì về?" Nhìn bộ dạng của Vương Tĩnh Vũ thì chắc là mấy ngày gần đây đều qua bên này, nếu biết Vương Tĩnh Vũ qua đây, cô ta đã không ru rú ở nhà lâu như vậy.

Vương Tĩnh Vũ bế Mặc Nhi liếc nhìn Văn Tư Đồng một cái, không thèm để ý đến cô ta mà đi thẳng vào Văn gia.

Văn Tư Đồng vội vàng đuổi theo: "Em đang nói chuyện với anh, sao anh không trả lời em?" Vương Tĩnh Vũ lạnh nhạt nhìn Văn Tư Đồng: "Nếu cô đến thăm cha mình thì cứ việc vào, không cần hỏi tôi mấy câu đó ở đây." "Chúng ta là vợ chồng, chúng ta cùng vào không tốt sao?" Văn Tư Đồng cảm thấy có chút ấm ức. "Rất nhanh sẽ không còn là vợ chồng nữa, Văn Tư Đồng, đến giờ phút này cô vẫn chưa ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề sao?

Tôi thật sự không ngờ, đối với người cha yêu thương mình mà cô cũng có thể máu lạnh như thế." Vương Tĩnh Vũ bình tĩnh nhìn Văn Tư Đồng.

Sắc mặt Văn Tư Đồng trắng bệch, nhìn Vương Tĩnh Vũ mấp máy môi: "Em..." "Văn Tư Đồng, ông ấy đối xử tốt với cô thế nào cô tự mình biết rõ, nhưng cô chọc ông ấy tức đến ngất xỉu rồi thậm chí không thèm nhìn ông ấy một cái đã bỏ đi, cô không cảm thấy mình quá đáng lắm sao?" Vương Tĩnh Vũ chất vấn.

Văn Tư Đồng há miệng muốn giải thích, nhưng cô ta hoàn toàn không biết mình nên giải thích thế nào.

Bây giờ nếu giải thích, Vương Tĩnh Vũ chắc cũng sẽ không tin đâu nhỉ?

Dù sao những chuyện đó đều là sự thật. "Em đã biết sai rồi." "Biết sai rồi?

Nếu cô biết sai, cô đã không nói ra những lời kiểu như cha mình 'đáng đời' đó.

Văn Tư Đồng, cô nói cô biết sai, rốt cuộc là thật sự biết sai hay là vì bị mọi người chỉ trích nên mới nhận sai?" Loại chuyện này Vương Tĩnh Vũ thật sự đã thấy quá nhiều rồi.

Đây cũng không phải lần đầu tiên Văn Tư Đồng nói như vậy. "Văn Tư Đồng, trước đây đối với tôi cô cũng như thế, chỉ khi thực sự hết cách mới lựa chọn nói mình sai, thực ra đối với những chuyện đó cô căn bản là không hề để tâm." Vương Tĩnh Vũ châm chọc nói.

Văn Tư Đồng còn muốn nói gì đó, nhưng Vương Tĩnh Vũ đã không muốn nghe nữa.

Anh bế Dư Mặc Khiên đi vào Văn gia.

Dư Mặc Khiên khi nhìn thấy Văn Tư Đồng thì vẫn luôn im lặng, không những không nói gì mà còn vô thức ôm chặt lấy Vương Tĩnh Vũ, bộ dạng như sợ hãi Văn Tư Đồng sẽ đột nhiên bắt mình đi. "Cha ơi chúng ta đi thăm ông ngoại, đằng kia có chong chóng, chúng ta mua một cái cho ông ngoại được không?" Dư Mặc Khiên không muốn để Vương Tĩnh Vũ cứ nói chuyện với Văn Tư Đồng, bèn lên tiếng. "Được, chúng ta đi mua chong chóng." Vương Tĩnh Vũ đưa Dư Mặc Khiên đi mua một cái chong chóng rất đẹp.

Dư Mặc Khiên cầm chong chóng cười rất vui vẻ.

Vương Tĩnh Vũ nhìn con trai vui vẻ như vậy, đột nhiên nhớ đến lúc Tiểu Bảo cũng tầm tuổi này.

Khi đó Tô Ngọc vừa đến tìm Tiểu Bảo, rồi đưa Tiểu Bảo đi chơi, thường sẽ đặt Tiểu Bảo ngồi lên vai.

Cúi đầu nhìn con trai trong lòng, Vương Tĩnh Vũ hỏi: "Có muốn ngồi trên vai cha chơi không?" Dư Mặc Khiên ngạc nhiên nhìn Vương Tĩnh Vũ: "Cha ơi, được không ạ?" "Đương nhiên là được." "Con muốn." "Được." Vương Tĩnh Vũ đặt Dư Mặc Khiên lên vai mình để cậu bé ôm lấy đầu mình, tay cũng giữ lấy Dư Mặc Khiên.

Lúc này Dư Mặc Khiên đột nhiên phát hiện ra tầm nhìn khác hẳn ngày thường. "Cha ơi, chúng ta đi thôi." "Được." Văn Tư Đồng đi sau hai người, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi, Vương Tĩnh Vũ vậy mà lại làm ra hành động như thế?

Khoảnh khắc đầu tiên Văn Tư Đồng cảm thấy làm vậy không tốt, vội vàng đi tới nói: "Anh là quan, sao có thể làm như vậy?

Anh làm thế này để đồng liêu nhìn thấy, họ sẽ nói anh thế nào?" Văn Tư Đồng cảm thấy mình nói vậy đều là muốn tốt cho Vương Tĩnh Vũ.

Anh chắc chắn sẽ nghe lọt tai.

Thế nhưng Vương Tĩnh Vũ căn bản chẳng thèm để ý lời cô ta nói.

Đối với Vương Tĩnh Vũ mà nói, người ta đường đường là Tô Ngọc còn làm được, anh chẳng qua chỉ là một chức quan nhỏ, có gì mà không làm được?

Anh đưa con trai mình đi chơi, ai có thể nói ra nói vào cái gì? "Tôi đưa con trai tôi đi chơi, liên quan gì đến bọn họ?" Vốn dĩ nghe Văn Tư Đồng nói xong, trong lòng Dư Mặc Khiên vẫn có chút thất vọng, cảm thấy Vương Tĩnh Vũ chắc chắn sẽ không cho cậu bé cơ hội này nữa.

Ai ngờ đâu lại không phải, Vương Tĩnh Vũ căn bản không nghe lời Văn Tư Đồng. "Mặc Nhi, chúng ta cứ thế này đi vào nhà ông ngoại được không?" "Dạ được." Vương Tĩnh Vũ đưa Dư Mặc Khiên vào Văn gia, Văn Tư Đồng trong lòng tuy bất mãn, nhưng bị Vương Tĩnh Vũ làm mất mặt, cũng không tiện nói thêm gì, chỉ đành đi theo vào.

Nhìn hai cha con bọn họ như vậy, Văn Tư Đồng cảm thấy mình bị gạt ra ngoài rìa.

Chương 2220

Trong lòng có chút khó chịu.

Họ rõ ràng là người một nhà mà.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Cẩn Hòa gật đầu liên tục: "Mẹ nói không sai." Vương Tĩnh Vũ đột nhiên cảm thấy chút mất mát trong lòng cũng tan biến.

Bên cạnh anh còn có nhiều người như vậy, người vợ như thế không cần cũng tốt.

Nghĩ thông suốt rồi, Vương Tĩnh Vũ ăn xong cơm tối liền trở về.

Sau đó một thời gian, Vương Tĩnh Vũ ngày nào cũng đến Vương phủ ăn cơm, vì anh biết thời gian ở bên con trai cũng không còn nhiều.

Có lúc cũng sẽ đưa con sang thăm Văn gia.

Người nhà họ Văn biết anh muốn hòa ly với Văn Tư Đồng đều không nói gì.

Vương Tĩnh Vũ cũng chỉ bảo với họ rằng sau này khi Mặc Nhi cùng Tô Ngọc bọn họ trở về, sẽ đưa đứa bé đến thăm họ.

Đối với điều này, Văn lão bản và mọi người đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Mà thời gian này Văn Tư Đồng cũng thường xuyên tìm Vương Tĩnh Vũ, chỉ là lần này Vương Tĩnh Vũ đã quyết tâm không muốn dính dáng gì đến cô ta nữa, cho nên một chút sắc mặt tốt cũng không cho.

Có một lần Văn Tư Đồng chặn Vương Tĩnh Vũ lại: "Tình cảm bao nhiêu năm của chúng ta, anh nhất định phải đối xử với em như vậy sao?" "Tôi tưởng lời tôi nói đã rất rõ ràng rồi, những gì cần nói tôi đã nói hết, cô nghĩ kỹ rồi hãy đến nói chuyện với tôi, còn những chuyện khác tôi không muốn để ý." Vương Tĩnh Vũ nhìn Văn Tư Đồng nghiêm túc nói.

Đây cũng là lần cuối cùng Văn Tư Đồng đến tìm Vương Tĩnh Vũ.

Cô ta vốn nghĩ nếu Vương Tĩnh Vũ hối hận thì cả nhà cùng vui, nhưng không ngờ Vương Tĩnh Vũ căn bản không hề có suy nghĩ đó.

Không những không có suy nghĩ đó, thái độ muốn hòa ly còn vô cùng kiên quyết.

Văn Tư Đồng nhìn Vương Tĩnh Vũ hồi lâu mới mở miệng nói: "Được, nếu anh đã nói như vậy, thì em cũng chẳng còn gì để nói, cứ như vậy đi, chúng ta hòa ly." Có được sự đồng ý của Văn Tư Đồng, mọi chuyện trở nên đơn giản hơn nhiều. "Vương Tĩnh Vũ, anh nhớ kỹ cho, không phải anh không cần tôi, mà là tôi không cần anh." Nhìn bộ dạng này của Văn Tư Đồng, Vương Tĩnh Vũ không nói gì, cô ta nói gì cũng được, bản thân cô ta thấy vui là được, anh cũng chẳng muốn nói nhiều nữa.

Thấy Vương Tĩnh Vũ một chút phản ứng cũng không có, trong lòng Văn Tư Đồng có chút không cam tâm.

Dựa vào đâu mà chỉ có mình cô ta khó chịu?

Mặc kệ Văn Tư Đồng trong lòng nghĩ thế nào, giấy hòa ly của Vương Tĩnh Vũ đã viết xong.

Cầm lấy giấy hòa ly nhìn Vương Tĩnh Vũ, Văn Tư Đồng đột nhiên cười lớn: "Ha ha, Vương Tĩnh Vũ, tôi thật sự hối hận vì đã gả cho anh." Cô ta vẫn luôn cho rằng Vương Tĩnh Vũ sẽ đối xử tốt với mình cả đời, không ngờ cuối cùng lại đi đến bước đường này.

Vương Tĩnh Vũ nhíu mày nhìn Văn Tư Đồng một cái, cuối cùng chọn cách im lặng, trực tiếp quay người bỏ đi.

Cái thái độ đó của cô ta làm như thể là lỗi của anh, là anh phụ tình cảm của cô ta vậy.

Đã đến nước này rồi mà Văn Tư Đồng vẫn còn nghĩ đến cái gọi là sĩ diện hão đó, thật nực cười hết sức. "Vương Tĩnh Vũ, tôi nhất định sẽ khiến anh hối hận." Bước chân của Vương Tĩnh Vũ khựng lại một chút, không nói gì mà đi về hướng ngược lại với Văn Tư Đồng.

Văn Tư Đồng ngẩn ngơ nhìn bóng lưng Vương Tĩnh Vũ rời đi, trong lòng thật sự rất buồn.

Trong khoảnh khắc này, cô ta có chút hối hận vì đã đồng ý hòa ly với Vương Tĩnh Vũ.

Nhìn tờ giấy hòa ly trong tay, Văn Tư Đồng cười chua xót, thôi bỏ đi, cứ như vậy đi.

Chuyện bên phía Vương Tĩnh Vũ cũng coi như tạm xong một giai đoạn, yến tiệc của Tiểu Bảo cũng sắp bắt đầu.

Tiểu Bảo gục xuống bàn, tâm trạng có vẻ không tốt lắm.

Vương Cẩn Hòa nhìn cậu bé như vậy không nhịn được buồn cười: "Tiểu Bảo, con sao thế?

Trông có vẻ không vui lắm." "Mẹ, cái chức Thế tử này không thể để Hoàng bá bá hạ thánh chỉ là xong sao ạ?

Tại sao nhất định phải mở tiệc vậy?" Tiểu Bảo vẻ mặt ai oán nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Cậu bé không muốn đi để người ta nhìn ngó như khỉ trong sở thú. "Hoàng bá bá của con đã chuẩn bị xong hết rồi, con còn có thể không đi sao?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo buồn cười hỏi.

Nghe vậy, Tiểu Bảo càng khó chịu hơn: "Trước đây sao lại không nói chuyện này ạ?" "Bởi vì người để mắt đến Ngọc Vương phủ quá nhiều, nếu chuyện này không làm long trọng, có người sẽ không coi Thế tử như con ra gì, bởi vì hào quang của cha con quá lớn." Vương Cẩn Hòa biết Tiểu Bảo không thích những chuyện thế này, nhưng có những việc không phải họ muốn thế nào là được thế ấy. "Nhưng mà..." Tiểu Bảo cũng hiểu lời Vương Cẩn Hòa nói, nhưng hiểu là một chuyện, thực sự làm lại là chuyện khác. "Vị trí của Ngọc Vương phủ quá quan trọng, làm như vậy cũng là điều nên làm, cũng chỉ một lần này thôi, lần sau chính là lúc con kế thừa vương vị rồi." "..." Tiểu Bảo chỉ cảm thấy thật sự rất phiền phức. "Thôi được rồi ạ." Buổi tối khi Vương Cẩn Hòa nói chuyện này với Tô Ngọc, Tô Ngọc chẳng ngạc nhiên chút nào: "Tiểu Bảo có suy nghĩ như vậy anh cũng không bất ngờ, trẻ con nhà chúng ta làm việc đều không thích phô trương như thế." "Nói nghe cũng không sai." "Cho nên ấy mà, Tiểu Bảo vẫn là tiếp xúc quá ít, sau này con làm Vương gia những chuyện như thế này chỉ có nhiều hơn chứ không ít đi đâu, con phải từ từ tập làm quen thôi." "Anh nói đúng." "Vậy đợi Tiểu Bảo xong việc bên này chúng ta sẽ rời đi?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi. "Đúng vậy, chúng ta còn mấy nơi cần đi nữa." Anh còn định đi Vong Ưu thành xem sao.

Đến Vong Ưu thành xong còn phải đi một chuyến xuống phía Nam.

Sau đó mới quay về quận Dụ Hòa.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tỏ vẻ đã biết: "Xem ra anh vẫn muốn về Vong Ưu thành xem thử?" "Đúng thế, từ khi rời đi vẫn chưa về thăm lần nào, cũng không biết tình hình bên đó thế nào rồi." Tô Ngọc nhíu mày nói.

Vong Ưu thành sau khi mở rộng cũng không biết ra hình dáng gì, tình hình cuối cùng sẽ ra sao.

Những chuyện này đều cần anh đích thân qua xem xét. "Cái này mà anh cũng lo lắng à?" Vương Cẩn Hòa buồn cười hỏi. "Chắc chắn là lo rồi, dù sao người ở Vong Ưu thành rất ít khi tiếp xúc với người bên ngoài, cũng không biết họ chung sống với người khác thế nào." Tuy Tô Ngọc muốn Vong Ưu thành phát triển tốt, nhưng cũng chưa từng nghĩ muốn để người dân Vong Ưu thành chịu thiệt thòi. "Được, vậy đến lúc đó chúng ta sẽ đi xem tình hình thế nào, nếu không đi xem chắc anh cũng chẳng yên tâm nổi đâu." Vương Cẩn Hòa cười nói.

Tô Ngọc cũng có chút ngượng ngùng: "Tiểu Hòa em đừng có cười anh, dù sao trước khi gặp anh, bọn họ rất ít tiếp xúc với người ngoài, đột nhiên bắt họ chung sống với nhiều người như vậy, anh thật sự không yên tâm." Vương Cẩn Hòa cười gật đầu: "Ừm, anh nói đúng, em tin lời anh nói." "..." Câu này nghe sao cứ kỳ kỳ quái quái. "Tiểu Hòa, câu này của em nói ra thực ra chẳng khác gì chưa nói cả." Vương Cẩn Hòa cười ha hả.

Nhìn dáng vẻ kiêu ngạo này của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc hai mắt hơi híp lại, đột nhiên động thủ.

Đến cuối cùng Vương Cẩn Hòa cũng không hiểu mình rốt cuộc đã chọc giận Tô Ngọc ở chỗ nào.

Thời gian yến tiệc rất nhanh đã đến.

Trong triều có vài đại thần cảm thấy Huyền Phỉ Nhiên làm vậy là hơi chuyện bé xé ra to, nhưng họ cũng không dám nói nhiều.

Dù sao đó cũng là con trai của Ngọc Vương.

Chương 2221

Con trai của Ngọc Vương đâu phải người họ muốn bắt nạt là bắt nạt được.

Hơn nữa bọn họ cũng chẳng muốn dây vào cái người Ngọc Vương này.

Con người này chính là một tên điên không hơn không kém.

Bọn họ nào dám tùy tiện trêu chọc Tô Ngọc, cũng đâu phải là chán sống rồi.

Chính vì sự tồn tại của Tô Ngọc, cho dù có bao nhiêu bất mãn với yến hội này, bọn họ cũng không dám ho he một câu. "Thiếu gia, có người rất bất mãn về chuyện này." Nguyên Bảo đứng bên cạnh Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Anh biết." Nguyên Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Anh biết sao?" "Ừ, bọn họ cảm thấy chẳng qua chỉ là một cái vị trí Thế tử mà thôi, không nên long trọng như vậy.

Chỉ tiếc là, bọn họ dù trong lòng có bất mãn đến đâu cũng không dám nói gì nhiều.

Chuyện này bọn họ không gây sự thì không cần để ý, bọn họ bất mãn thế nào cũng chẳng dám nói ra đâu." Tô Ngọc tùy ý nói.

Nguyên Bảo gật đầu, quả thực là như vậy.

Đến ngày hôm đó, Tiểu Bảo vẫn cứ làm những gì mình nên làm, căn bản không hề có bất kỳ sự kích động hay suy nghĩ dư thừa nào, một lòng chỉ nghĩ làm sao để bản thân vui vẻ hơn một chút.

Đến buổi chiều, cậu bé mới miễn cưỡng đi theo vợ chồng Tô Ngọc nhập cung.

Vừa xuống xe ngựa, vẻ mặt không tình nguyện của Tiểu Bảo liền thu lại, dáng vẻ kia thật sự có chút dọa người.

Những đại thần bất mãn với chuyện này, khi nhìn thấy Tiểu Bảo lại cảm thấy có chút chột dạ.

Đặc biệt là khí tràng trên người Tiểu Bảo, bọn họ vừa nhìn thấy trong nháy mắt đã càng thêm sợ hãi, theo bản năng quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào mắt cậu.

Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn thoáng qua, không thèm để ý.

Đến sảnh yến hội, một số người có quan hệ tốt với Tiểu Bảo đều đã đến. "Tiểu Bảo, chúc mừng cậu." "Cảm ơn." Những người này quan hệ với Tiểu Bảo thật sự rất tốt, tuy rằng mỗi năm chỉ có thể gặp một lần, nhưng khi gặp nhau mọi người đều chơi rất vui vẻ.

Khi biết Tiểu Bảo làm Thế tử Ngọc Vương phủ, bọn họ đều không có bất kỳ sự ghen tị hay ý nghĩ xấu nào khác, chỉ một lòng vui mừng thay cho Tiểu Bảo. "Đa tạ, sau này mọi người có rảnh thì có thể đến Dụ Hòa quận tìm tớ chơi." "Được, vậy bọn tớ sẽ không khách sáo đâu, đến lúc đó bọn tớ qua nhất định sẽ nói trước với cậu." Một người trong đó cười nói. "Sau này có thường xuyên trở về không?" Một thiếu niên trạc tuổi Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Về thì chắc chắn là phải về rồi, năm nào cũng sẽ về." "Vậy thì tốt." Sau khi yến hội bắt đầu, Huyền Phỉ Nhiên đích thân tuyên bố thân phận Thế tử Ngọc Vương phủ của Tiểu Bảo.

Bắt đầu từ giờ khắc này, Tiểu Bảo không phải là thiếu gia của Ngọc Vương phủ nữa, mà là Thế tử.

Tiểu Trí ngồi bên cạnh Tô Ngọc, vui mừng thay cho Tiểu Bảo.

Em trai của cậu thật sự vô cùng xuất sắc.

Yến hội rất nhanh đã kết thúc, khi rời đi, có người lẩm bẩm nói:

"Chỉ là một cái Thế tử mà thôi, hiện tại đã như vậy, tương lai lúc kế thừa vương vị còn không biết sẽ ra cái dạng gì nữa.

Hơn nữa, cũng đâu phải cứ làm Thế tử xong là có thể trở thành Ngọc Vương đâu." Khi nghe thấy câu này, Tiểu Bảo chỉ liếc nhìn người nói chuyện một cái, sau đó đi theo Tô Ngọc rời đi.

Tiểu Trí nhìn thoáng qua, phát hiện người kia là một kẻ rất bất mãn với Tiểu Bảo, thường xuyên tìm bọn họ gây phiền phức.

Thật không ngờ người này lại dám chạy đến trước mặt Tiểu Bảo nói những lời như vậy. "Anh, chúng ta về thôi." Tiểu Bảo không muốn gây sự vào lúc này.

Dù sao cũng phải nể mặt Huyền Phỉ Nhiên.

Tuy nhiên, sự phớt lờ của Tiểu Bảo trong mắt đối phương lại biến thành chột dạ. "Ta thấy có người ấy à, chính là không có tự biết mình, không có bản lĩnh như vậy thì nên nói thẳng ra, trước mặt bao nhiêu người kế thừa vị trí Thế tử này cũng không biết có mất mặt hay không." "Thật không biết Ngọc Vương nghĩ thế nào, chỉ vì đứa con trai này giống ngài ấy nhất nên mới chọn nó làm Thế tử sao?

Ngọc Vương này cũng chẳng ra làm sao cả." Cho rằng Tiểu Bảo sợ, thiếu niên kia mạnh miệng nói.

Tiểu Bảo ánh mắt sắc bén nhìn đối phương, gan cũng lớn thật đấy.

Khi Tiểu Trí định nói gì đó, thì người Tiểu Bảo đã đến ngay trước mặt đối phương.

Trong lúc mọi người còn đang kinh ngạc, cậu đột nhiên ra tay tát thẳng vào mặt hắn. "Anh nói tôi không xứng làm Thế tử này, tôi chỉ coi như bị chó cắn một cái, dù sao tôi cũng chưa đưa ra được công tích gì hơn người để chứng minh bản thân.

Nhưng anh lại dám nói cha tôi không phải, thì tôi có thể giết chết anh." Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn hắn.

Vị đại thần bên cạnh bị dọa sợ, không ngờ Tiểu Bảo nói động thủ là động thủ ngay.

Ông ta thấy Tiểu Bảo không nói gì cứ tưởng cậu đã ngầm thừa nhận, nhưng cũng không ngờ Tiểu Bảo ra tay lại nhanh như vậy. "Mày... mày muốn làm gì?" "Tôi muốn làm gì?

Tuy anh không dạy bảo tốt con trai anh, tôi sẽ giúp anh dạy dỗ.

Cho dù bản Thế tử có thế nào đi nữa, thì tôi cũng là Thế tử của Ngọc Vương phủ.

Hắn chỉ là con trai một đại thần, có tư cách gì nói chuyện với bản Thế tử như vậy?" Cậu không nói lời nào thì thật sự bị người ta coi là dễ bắt nạt sao? "Tôi không muốn để ý tới hắn, hắn lại tưởng mình là cái thá gì chứ?

Thậm chí còn dám nói đến trên đầu cha tôi, hắn đã có thể nói ra những lời như vậy, thế thì đây cũng là ý của anh sao?" Tiểu Bảo ánh mắt sắc bén nhìn vị đại thần kia, một chút cũng không khách khí hỏi. "Thế tử đừng nói bậy." Vị đại thần giật mình.

Cho dù ông ta thực sự có nói những lời như vậy, thì vào lúc này cũng không dám thừa nhận.

Cẩn thận liếc nhìn Tô Ngọc đang im lặng đứng bên cạnh, ông ta có chút không nắm chắc Tô Ngọc rốt cuộc có ý gì. "Vương gia, chuyện này là lỗi của con trai hạ quan, còn hy vọng Vương gia lượng thứ, nó chỉ là một đứa trẻ." Tiểu Bảo cười lạnh: "Một đứa trẻ mười sáu tuổi?

Đều đã là người mười sáu tuổi rồi, sao hắn còn mặt mũi nói những lời như vậy?

Sao thế?

Cái đạo lý họa từ miệng mà ra anh chưa từng nói với hắn à?

Chương 2222

Còn nữa, không phải chuyện gì cũng có thể dùng một câu 'nó vẫn còn là trẻ con' để giải quyết đâu." Vị đại thần nuốt nước miếng, lúc này mới nhớ ra Tiểu Bảo vẫn chỉ là một đứa trẻ mười một tuổi.

Con trai ông ta còn lớn hơn Tiểu Bảo năm tuổi.

Tiểu Bảo lạnh lùng nhìn người vừa nói xấu mình: "Phó Trạch Thiên, tôi biết anh đang nghĩ gì, chẳng qua chỉ là ghen tị mà thôi.

Đã như vậy bản Thế tử sẽ cho anh một cơ hội.

Anh không phải coi thường tôi sao?

Cầm kỳ thi họa, võ công cưỡi ngựa bắn cung tùy anh chọn một môn, chỉ cần anh có thể thắng tôi, tôi sẽ đi tìm Hoàng bác bác bảo người ban cho anh một tước vị, thấy thế nào?" Nghe Tiểu Bảo nói vậy, trong lòng Phó Trạch Thiên có dự cảm không lành: "Tôi không muốn." "Phế vật." Tiểu Bảo cười lạnh nói.

Tước vị dâng đến tận cửa mà cũng không dám lấy, không phải phế vật thì là gì? "Đã như vậy, thì ngậm cái miệng của anh lại cho tôi, đừng để tôi biết anh lại nói những lời không nên nói." Tiểu Bảo cười lạnh một tiếng.

Tiểu Trí bất lực lắc đầu: "Các người có phải đã quên rồi không, năm ngoái Tiểu Bảo đã thi đậu Cử nhân, không những là Cử nhân nhỏ tuổi nhất, mà còn dùng thành tích đứng đầu để đạt được danh hiệu này." "Cử nhân mười một tuổi...

Không biết anh hiện tại mười sáu tuổi đã có công danh gì rồi?" Tiểu Trí nhìn Phó Trạch Thiên cười như không cười hỏi.

Những người vây xem đều trầm mặc.

Đúng rồi, năm ngoái Tiểu Bảo đã thi Cử nhân ở Dụ Hòa quận.

Cậu là Cử nhân nhỏ tuổi nhất trong lịch sử, hơn nữa còn phá vỡ kỷ lục Tam nguyên liên tiếp của phụ thân Tô Ngọc.

Phó Trạch Thiên sắc mặt tái nhợt nhìn Tiểu Bảo.

Phải rồi, sự xuất sắc của Tiểu Bảo là điều ai cũng biết.

Chỉ là Tô Ngọc thực sự quá mức chói mắt, khiến người ta có chút không nhìn thấy sự tồn tại của Tiểu Bảo.

Nhưng nếu không nhìn Tô Ngọc, chỉ nhìn Tiểu Bảo, cậu ở tuổi mười một có được thành tích như hiện tại đã là vô cùng xuất sắc rồi.

Con nhà ai có thể so được với con trai của Ngọc Vương?

Nghĩ như vậy, việc cậu làm Thế tử Ngọc Vương phủ dường như cũng là chúng vọng sở quy.

Dù sao Ngọc Vương phủ cũng vô cùng quan trọng.

Tiểu Bảo nhìn Phó Trạch Thiên đã biến sắc: "Lần sau muốn tìm tôi gây phiền phức thì động não trước đi, đừng để bản thân ra về quá khó coi." "Mày..." "Sao thế, anh hình như còn có ý kiến gì với tôi à?" Tiểu Bảo nghiêng đầu nhìn Phó Trạch Thiên, cười như không cười hỏi.

Phó Trạch Thiên lập tức im lặng.

Hắn căn bản không có ý nghĩ đó. "Nếu anh không có ý nghĩ đó thì đừng tiếp tục đến trước mặt tôi gây sự, nếu không tôi sẽ nhịn không được mà động thủ với anh đấy, tin rằng anh cũng không muốn như vậy đúng không?" Tiểu Bảo nhìn Phó Trạch Thiên cười hỏi.

Không biết tại sao, Phó Trạch Thiên luôn cảm thấy nụ cười này của Tiểu Bảo có chút đáng sợ.

Giống như muốn lấy mạng hắn vậy. "Đi thôi." Tiểu Bảo quay lại bên cạnh Tô Ngọc, nói với mọi người.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo buồn cười lắc đầu, đứa nhỏ này chính là như vậy.

Bất quá chỉ là mấy chuyện nhỏ không ảnh hưởng đến toàn cục mà thôi.

Trên đường trở về, gia đình Tiểu Bảo không đi xe ngựa mà cùng nhau đi bộ, định đi dạo phố ngắm nghía một chút.

Thế nhưng khi nhìn thấy một người, Tiểu Bảo theo bản năng nhíu mày, chửi thầm một tiếng: "Xui xẻo." Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc không nhịn được cười, Tô Ngọc còn vỗ nhẹ Tiểu Bảo một cái: "Nói cái gì thế hả?" "Chẳng lẽ con nói sai sao?

Vốn dĩ là xui xẻo mà, ai biết sắp đi rồi còn nhìn thấy người này." Tiểu Bảo bất mãn nói.

Tiểu Trí khi nhìn thấy người đó cũng theo bản năng nhíu mày, trong lòng đối với người đến cũng có chút không thích.

Cố Tĩnh nhìn thấy Tiểu Trí thì có một thoáng vui mừng, nhưng ngay sau đó lại thấy vẻ mặt nhíu mày bất mãn của cậu.

Tiểu Trí như vậy làm cho trong lòng Cố Tĩnh có chút khó chịu.

Bà ta đi đến trước mặt Tiểu Trí.

Kể từ lần đó, việc làm ăn của bà ta ngày càng tệ hại, cuối cùng chỉ có thể chọn bán cửa hàng đi.

Nghe nói Tô Ngọc bọn họ đã trở lại, bà ta mới đến đây xem thử.

Bà ta đến đây đã được nửa tháng rồi, nhưng một lần cũng không gặp được Tiểu Trí, ngay lúc bà ta tưởng rằng mình sắp không gặp được người nữa thì lại nhìn thấy cậu trên đường lớn.

Tuy rằng Tiểu Trí không thích bà ta, nhưng bà ta vẫn rất vui mừng.

Đi đến trước mặt Tiểu Trí, Cố Tĩnh cười nói: "Đã lâu không gặp." Tiểu Trí nhíu mày không nói gì, đi lướt qua người bà ta.

Nụ cười trên mặt Cố Tĩnh lập tức đông cứng lại, quay đầu nhìn Tiểu Trí đang rời đi: "Tiểu Trí, ta là mẹ con, con nhìn thấy ta đến một tiếng chào cũng không có sao?" Bà ta hiện tại thực sự rất hối hận, ban đầu tại sao lại chọn con đường làm ăn ba năm trong tay Tô Ngọc, mà không phải là chọn Tiểu Trí.

Nếu chọn Tiểu Trí thì bà ta hiện tại cũng không đến mức như thế này.

Bà ta vẫn là mẹ của Tiểu Trí, vẫn có thể lợi dụng Ngọc Vương phủ bên này để làm ăn kiếm tiền.

Nhưng hiện tại tất cả mọi thứ đều không còn.

Tiểu Trí bất mãn nhìn Cố Tĩnh: "Bà không phải mẹ tôi, tôi cũng không có người mẹ như bà." "Mẹ tôi là Ngọc Vương phi, còn tôi không quen biết bà, vị đại thẩm này xin bà đừng có lúc nào cũng nhận nhầm người." Tiểu Trí mặt vô cảm nhìn Cố Tĩnh, trong mắt đều là sự chán ghét và không thích đối với bà ta.

Cố Tĩnh nghe Tiểu Trí gọi mình là đại thẩm, bà ta cảm thấy ngạt thở. "Không, sao con có thể gọi ta như vậy?

Ta là mẹ con, ta là mẹ ruột của con." Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn, thực sự là nhịn không nổi, chắn trước mặt Tiểu Trí: "Xem ra bài học lúc đó cho bà vẫn chưa đủ." Thân thể Cố Tĩnh lập tức cứng đờ, nhìn Vương Cẩn Hòa: "Cô..." "Chúng tôi chẳng phải đã nói đừng đến tìm Tiểu Trí gây phiền phức sao?" Vương Cẩn Hòa ánh mắt sắc bén nhìn người trước mặt, chán ghét hỏi. "Tôi trả lại số tiền kiếm được cho các người, các người trả lại con cho tôi đi, tôi chỉ có mỗi Tiểu Trí thôi." Cố Tĩnh nhìn Vương Cẩn Hòa cầu xin. "Cố Tĩnh, tôi cứ tưởng bà lợi hại thế nào chứ, lúc đầu thề thốt nói muốn con đường làm ăn trong tay Tô Ngọc, vì cái đó mà bà ngay cả con trai mình cũng không cần, kết quả hiện tại bà lại nói bà hối hận rồi?" Vương Cẩn Hòa cảm thấy những lời Cố Tĩnh nói thật sự quá nực cười.

Cô thật không biết Cố Tĩnh rốt cuộc nghĩ cái gì.

Cố Tĩnh mặc kệ Vương Cẩn Hòa nghĩ thế nào, bà ta cứ thế nhìn cô: "Các người còn có nhiều con cái như vậy, tại sao nhất định phải giành con của tôi?" Tiểu Trí rốt cuộc không nhịn nổi nữa, ánh mắt sắc bén nhìn Cố Tĩnh: "Không phải mẹ tôi muốn cướp tôi từ bên cạnh các người, là các người tự mình không cần tôi." "Cố Tĩnh, lúc đầu bà vì muốn chuẩn bị đồ cho đứa con kia mà bà không cần đứa con trai này, tôi là bị bà đích thân đẩy đến bên cạnh cha mẹ tôi, bà hiện tại lại có tư cách gì nói những lời này với họ?" Tiểu Trí thật sự không hiểu Cố Tĩnh rốt cuộc muốn làm gì.

Tại sao bọn họ đều đã đến đây rồi, Cố Tĩnh còn muốn bám theo? "Tiểu Trí." Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí không để cậu tiếp tục nói.

Chương 2223

"Nguyên Bảo, các cậu đưa Tiểu Trí về trước đi." Tô Ngọc nhìn đám người Nguyên Bảo nói. "Vâng." Cố Tĩnh trơ mắt nhìn Tiểu Trí bị người của Tô Ngọc đưa đi: "Không, các người không thể đưa con trai tôi đi." Nói xong chạy lên kéo lấy cánh tay Tiểu Trí không buông.

Tiểu Trí ánh mắt hơi lạnh, hất người ra: "Tôi tuy nói không phải là Thế tử Ngọc Vương phủ, nhưng tôi cũng là Đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, sao bà dám đối xử với tôi như vậy?" "Con..." Cố Tĩnh bị ánh mắt của Tiểu Trí nhìn đến mức theo bản năng lùi lại hai bước. "Tiểu Trí, tại sao?" "Tại sao ư?

Bởi vì tôi ghét bà." "Con..." "Cuộc sống hiện tại của tôi rất tốt, tôi không cần bà đến tìm tôi, tôi cũng không có người mẹ như bà, nếu bà còn tới nữa thì tôi sẽ động thủ với bà, đây là lời cảnh cáo cuối cùng tôi dành cho bà." Đây đã là lần thứ tư Cố Tĩnh đến tìm cậu rồi.

Trước kia cậu không biết là chuyện gì, nhưng hiện tại cậu đã biết rồi, cậu rất căm hận loại người như Cố Tĩnh, rõ ràng biết mình đã làm gì, cuối cùng còn giả vờ như mình vô tội đến tìm bọn họ.

Thật sự quá nực cười. "Tiểu Trí, mẹ... mẹ không phải, mẹ thích con mà." "Thích?

Cái thích của bà chính là cướp đi tất cả mọi thứ của tôi sao?" Tiểu Trí bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh hỏi.

Thân thể Cố Tĩnh cứng đờ, những việc này bà ta trước kia quả thực đã làm.

Nhưng hiện tại bà ta chẳng phải đã hối hận rồi sao.

Tại sao Tiểu Trí không thể thông cảm cho bà ta một chút? "Tiểu

Trí, mẹ không phải thế, lúc đó mẹ cũng là..." "Bà là gì cũng không liên quan đến tôi, tôi không muốn nhìn thấy bà." Cố Tĩnh hiện tại chỉ muốn Tiểu Trí trở về bên cạnh, đối với những lời khó nghe Tiểu Trí nói, bà ta đều có thể chấp nhận. "Tiểu Trí, đây là lỗi của mẹ, mẹ đã biết sai rồi, con tha thứ cho mẹ một lần được không?

Trước kia đối xử không tốt với con, hiện tại mẹ đều sẽ bù đắp từng chút một cho con, con hãy tin tưởng mẹ lần này đi?" Cố Tĩnh vẻ mặt chờ mong nhìn Tiểu Trí nói.

Tiểu Trí lạnh lùng cười rộ lên: "Tôi không cần bà bù đắp, tôi ngược lại còn muốn cảm ơn bà." Cố Tĩnh không thể chấp nhận việc Tiểu Trí nói những lời như vậy với mình, bà ta cũng rất rõ nguyên nhân Tiểu Trí nói cảm ơn bà ta là gì. "Không, Tiểu Trí con không thể đối xử với mẹ như vậy, ta là mẹ con mà, con trước kia không phải thích mẹ nhất sao?" Trước kia Tiểu Trí rất thích bà ta, có cái gì ngon đều sẽ để dành cho bà ta.

Bà ta không tin Tiểu Trí thật sự không cần bà ta nữa.

Tuy nhiên Tiểu Trí với ánh mắt đầy xa lạ nhìn Cố Tĩnh: "Những gì bà nói tôi đều đã không nhớ rõ nữa." Những chuyện này có lẽ đã thực sự từng xảy ra, đó cũng là chuyện trước kia rồi.

Cậu hiện tại cái gì cũng đã quên, mặc kệ Cố Tĩnh nói gì, cậu đều không nhớ.

Cậu chỉ nhớ Cố Tĩnh đến tìm cậu gây phiền phức, chỉ nhớ Cố Tĩnh luôn muốn kiếm chuyện với cha cậu.

Còn nhớ cả bộ mặt dữ tợn kia của bà ta. "Không..." Sao cậu có thể nói không nhớ rõ bà ta? "Bởi vì bà nên tôi mới chọn quên đi tất cả chuyện trước kia, hiện tại bà đến nói với tôi cái này, kỳ thực không cần thiết." Tiểu Trí không thể hiểu nổi suy nghĩ của Cố Tĩnh.

Cậu cái gì cũng đã quên, bà ta mới đến nói với cậu chuyện trước kia, việc này có ý nghĩa sao?

Chỉ cần lúc đầu công bằng với cậu một chút, sự việc cũng sẽ không đi đến nước này ngày hôm nay.

Lúc đầu chẳng phải tự bà ta muốn làm như vậy sao?

Hiện tại hà tất lại chạy đến trước mặt cậu tìm cớ?

Còn muốn dùng tình cảm từng có để bắt cóc cậu.

Chỉ tiếc là, cậu sớm đã không nhớ chuyện xưa nữa rồi. "Đối với ký ức về bà, tôi chỉ có sự đốt đốt bức nhân, muốn tôi đem tất cả những gì thuộc về tôi cho đứa con kia.

Quan hệ giữa chúng ta trước kia chính là như vậy, hiện tại đến nói với tôi cái gì mà tình thân, bà cảm thấy có khả năng này sao?" Tiểu Trí bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh.

Đã bà ta không biết điều thì cũng đừng trách cậu nói chuyện không khách sáo với Cố Tĩnh. "Tiểu Trí con không thể nói chuyện với mẹ như vậy, mẹ hiện tại đã biết sai rồi, con tha thứ cho mẹ lần này đi, chỉ một lần này thôi, mẹ nhất định sẽ làm một người mẹ thật tốt, con tin tưởng mẹ." Cố Tĩnh nhìn Tiểu Trí vội vàng nói.

Tiểu Trí cười khẽ: "Bà hiện tại muốn làm một người mẹ tốt rồi?

Chỉ tiếc là, tôi đã không còn hiếm lạ người mẹ này nữa." "Không... có phải bọn họ nói gì với con không?

Những gì bọn họ nói đều không phải thật, con tin tưởng mẹ, mẹ thật sự..." "Đủ rồi, bản thân bà là người như thế nào bà không biết sao?

Bà lại có tư cách gì nói cha mẹ tôi không phải?

Cha mẹ tôi là cha mẹ tốt nhất trên đời này, còn bà không xứng."

Tiểu Trí bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh, sắc mặt đạm mạc nói. "Cứ như vậy đi, sau này đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa, cho dù bà có đến một trăm lần nữa thì kết quả cũng vẫn như vậy thôi, tôi và bà không có bất cứ quan hệ gì, hy vọng bà nhận rõ hiện thực." Trong giọng nói của Tiểu Trí mang theo sự mất kiên nhẫn đối với Cố Tĩnh.

Cố Tĩnh không ngừng lắc đầu, bà ta không tin Tiểu Trí sẽ đối xử với bà ta như vậy.

Tiểu Trí rõ ràng là một đứa trẻ vô cùng ôn hòa, đứa trẻ này sao có thể như vậy? "Tiểu Trí, mẹ biết hiện tại con không thể chấp nhận mẹ, là vì mẹ đã làm một số chuyện không tốt, nhưng mẹ hiện tại thật sự đã biết sai rồi, con hãy tha thứ cho mẹ lần này đi." Cố Tĩnh biết chỉ có Tiểu Trí tha thứ cho bà ta, bà ta mới có thể tiếp tục đạt được lợi ích từ chỗ Tô Ngọc.

Nhưng mà Tiểu Trí hiện tại đã không còn là đứa trẻ mấy tuổi nữa, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra Cố Tĩnh đang nghĩ gì.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa vẫn luôn không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn Tiểu Trí, nhìn cậu như vậy, trong lòng ít nhiều có chút bất đắc dĩ. "Tiểu Trí, chuyện này có thể để cha mẹ xử lý, con không cần suy nghĩ nhiều như vậy." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Trí buồn bã nói.

Bọn họ để Tiểu Trí quên đi tất cả, chính là muốn Tiểu Trí sống tốt hơn một chút, đừng vì chuyện trước kia mà phiền não, nhưng hiện tại phát hiện hình như thứ làm phiền nhiễu Tiểu Trí vẫn là những chuyện này.

Nghĩ đến đây, Vương Cẩn Hòa vẻ mặt chán ghét liếc Cố Tĩnh một cái.

Loại người này, cô thật sự rất không thích, cũng vô cùng căm hận.

Tại sao cứ không thể để Tiểu Trí sống tốt hơn một chút chứ?

Cố Tĩnh nghe thấy lời của Tiểu Trí, bà ta theo bản năng phản bác: "Con nói bậy, mẹ không có ý nghĩ như vậy." "Bà có ý nghĩ như vậy hay không, đó đều là chuyện của bà, liên quan gì đến tôi?

Cố Tĩnh, tôi chưa từng nghĩ bà lại là người như vậy." "Cũng không đúng, bà vẫn luôn là người như vậy, vì lợi ích mình mong muốn, có thể hy sinh tất cả mọi thứ." Tiểu Trí nghĩ đến điều gì đó lại một lần nữa phản bác nói.

Cố Tĩnh trừng lớn hai mắt cứ thế nhìn Tiểu Trí: "Con đang nói bậy bạ gì đó?" "Tôi có đang nói bậy hay không chẳng lẽ bà không biết sao?

Chương 2224

Sau chuyện lần trước hẳn là không còn mấy người làm ăn với bà nữa đúng không?

Cuộc sống của bà chắc hẳn cũng không tốt như bà tưởng tượng, cho nên bà nhớ đến đứa con trai này, nhưng bà cũng không phải thật sự biết sai, bà chỉ là muốn tiếp tục lấy được lợi ích từ trong tay tôi, chỉ thế mà thôi." Tiểu Trí vẻ mặt bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh châm chọc nói. "Mẹ... mẹ không có." Cố Tĩnh gian nan nói.

Tiểu Trí liếc Cố Tĩnh một cái: "Lời này nói ra bản thân bà tin sao?" Nói bà ta không có ý nghĩ như vậy, rốt cuộc là đang lừa gạt chính mình hay là đang lừa gạt cậu?

Cố Tĩnh cũng thật là nực cười. "Bà nghĩ gì tôi đều nhìn ra được, trong mắt bà đều là dã tâm và toan tính, dùng ánh mắt như vậy nói chuyện với tôi, bà tưởng tôi thật sự ngu xuẩn đến mức độ này, sẽ chọn tin tưởng bà sao?" Tiểu Trí lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh, vẻ mặt châm chọc nói.

Cố Tĩnh sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Trí, không ngờ đứa trẻ này hiện tại đã trưởng thành đến mức độ này.

Thật sự khiến bà ta khiếp sợ.

Khiếp sợ đồng thời trong lòng cũng vô cùng hối hận, lúc đầu tại sao lại đối xử với nó như vậy.

Nếu lúc ấy không chọn từ bỏ đứa trẻ này, tình huống hiện tại có phải sẽ khác đi không?

Nghĩ đến khả năng này lông mày Cố Tĩnh nhíu chặt, sắc mặt khó coi nhìn Tiểu Trí: "Con tưởng con là cái thá gì tốt đẹp?

Con chính là đồ khốn nạn vong ân phụ nghĩa." Cố Tĩnh biết sau khi không thể đạt được gì từ chỗ Tiểu Trí, liền nghiến răng nói.

Nghe thấy lời này, Tiểu Trí đột nhiên cười rộ lên, ánh mắt nhìn Cố Tĩnh càng tràn đầy sự châm chọc: "Tôi vong ân phụ nghĩa?

Kẻ vong ân phụ nghĩa rốt cuộc là ai?

Bà từ trong tay cha mẹ tôi đạt được bao nhiêu lợi ích chắc không cần tôi nhắc nhở bà chứ?" Cố Tĩnh lập tức im lặng, bà ta hiện tại còn có thể có nhiều tiền như vậy, xác thực là vì duyên cớ của Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa. "Nhìn xem, chính bà cũng thừa nhận rồi, bà từ chỗ cha mẹ tôi đạt được không ít lợi ích, nhưng bà cầm được lợi ích xong lại đến tìm tôi gây phiền phức?

Cố Tĩnh, trên đời này không có chuyện tốt như vậy đâu." Tiểu Trí tùy ý nhìn Cố Tĩnh nói.

Cố Tĩnh bị Tiểu Trí nói đến mức không biết nên phản bác lời cậu thế nào mới có thể khiến Tiểu Trí tin tưởng bà ta. "Mẹ không có." "Tôi đã không muốn nghe bà nói những lời này nữa, Cố Tĩnh, hy vọng đây là lần cuối cùng bà đến tìm tôi, nếu còn có lần sau, tôi sẽ khiến bà ngay cả những thứ còn sót lại hiện tại cũng mất trắng, đừng không tin tôi làm được." Tiểu Trí nhìn Cố Tĩnh lạnh lùng cảnh cáo.

Cậu đã không muốn nhìn thấy Cố Tĩnh, cũng không muốn tiếp tục nói nhiều với Cố Tĩnh như vậy nữa.

Sắc mặt Cố Tĩnh lập tức thay đổi, ánh mắt nhìn Tiểu Trí cũng mang theo bất mãn: "Con đây là muốn đoạn tuyệt mọi quan hệ với ta?" "Bà cũng có thể cho là như vậy." Tiểu Trí tùy ý nói. "Bất quá có một điểm tôi nghĩ bà nói sai rồi, quan hệ giữa tôi và bà vốn dĩ đã chẳng tốt đẹp gì." Tiểu Trí châm chọc nói: "Đối với tôi mà nói, bà chẳng qua chỉ là một người lạ mà thôi, đừng coi trọng bản thân quá, bà còn chưa có tư cách như vậy." Cố Tĩnh toàn thân phát lạnh, khi bà ta đến tìm Tiểu

Trí thật sự không nghĩ tới Tiểu Trí lại có lúc máu lạnh như vậy. "Con..." "Đừng cảm thấy tôi máu lạnh, nếu tôi có tình huống như vậy bà không cần để ý, dù sao tôi đây cũng là học theo bà thôi, sao bà lại không vui rồi?" Tiểu Trí vẻ mặt khổ não nhìn Cố Tĩnh hỏi.

Cố Tĩnh tức giận đến mức toàn thân run rẩy, bà ta cảm thấy đứa trẻ này nói những lời như vậy chính là cố ý, nó cố ý nói những lời này kỳ thực chính là muốn làm bà ta khó xử. "Mày..." "Tiểu Trí, chúng ta đi thôi." Tô Ngọc vẫn luôn không nói gì vào lúc này mở miệng nói. "Vâng, cha, chúng ta về thôi, con muốn ăn món mẹ nấu." Tiểu Trí nhìn Tô Ngọc nói.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh mở miệng: "Được, về làm món con thích ăn cho con." "Cảm ơn mẹ." Cả nhóm người chuẩn bị trở về, Cố Tĩnh chỉ có thể trơ mắt nhìn như vậy.

Trước kia Tiểu Trí cũng thân mật với bà ta như thế, nhưng đó đã là chuyện của rất nhiều năm trước rồi.

Kể từ sau khi con trai út ra đời, giữa bọn họ đã không còn quan hệ gì nữa.

Hiện tại điều duy nhất Cố Tĩnh hối hận đại khái chính là để Tiểu Trí ở cùng Tiểu Bảo.

Nếu không phải như vậy, đứa trẻ này cũng sẽ không trở thành cái dạng này.

Cố Tĩnh còn muốn đuổi theo, Tô Ngọc xoay người lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh: "Dám tiếp tục bám theo tìm Tiểu Trí gây phiền phức, tôi sẽ khiến những thứ còn lại trong tay bà cũng không giữ được đâu." Bước chân Cố Tĩnh lập tức dừng lại.

Tiểu Trí nói những lời như vậy trong lòng bà ta còn có chút hoài nghi, dù sao cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Nhưng nếu người nói lời này là Tô Ngọc, bà ta liền không dám nói thêm gì nữa.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Tô Ngọc đưa bọn trẻ rời đi.

Dù sao Tô Ngọc có bản lĩnh như vậy, cũng có thể thực sự ra tay với bà ta. "Vương gia, đây là con trai tôi." "Cố Tĩnh, nó họ Tô, không họ Cố cũng không họ Trương." Tô Ngọc lạnh lùng cảnh cáo. "Đây là con trai của bản vương, từ mấy năm trước đã là như vậy rồi." Cố Tĩnh đối mặt với sự cường thế của Tô Ngọc căn bản không dám nói nhiều, chỉ có thể uất ức quay đầu nhìn Tiểu Trí: "Con cũng nghĩ như vậy?" "Tôi có cha mẹ của mình, mà người đó không phải là bà." Tiểu Trí bình tĩnh nhìn Cố Tĩnh nói.

Nói xong đi theo đám người Tô Ngọc, một ánh mắt cũng không để lại cho bà ta.

Cố Tĩnh ngây ngốc nhìn Tiểu Trí rời đi.

Chẳng lẽ bà ta thật sự phải mất đi đứa con trai này sao?

Không, chuyện này bà ta tuyệt đối không thể chấp nhận.

Cố Tĩnh vội vàng đuổi theo, vừa đi ra được hai bước liền bị Nguyên Bảo chặn lại: "Cố phu nhân, nếu bà tiếp tục đuổi theo, vậy tôi sẽ động thủ với bà.

Đại thiếu gia nhà chúng tôi không phải người bà muốn vứt bỏ thì vứt bỏ, muốn tìm về thì tìm về, đừng để bản thân mất mặt, làm lớn chuyện người khó coi chính là bà đấy." Sự việc đều đã đến nước này rồi, sao Cố Tĩnh còn không có mắt nhìn như vậy chứ?

Luôn muốn từ trên người Tiểu Trí đạt được lợi ích.

Lợi ích này là thứ bà ta muốn là có thể có được sao?

Thật là nực cười lại bi ai.

Cố Tĩnh dừng bước nhìn Nguyên Bảo: "Bọn họ đều có nhiều con như vậy rồi, tại sao còn muốn tranh giành con với ta?" "Nếu bà cảm thấy là thiếu gia tranh giành con với bà, bà cứ đi đến phủ doãn cáo thiếu gia, có điều bà phải nghĩ cho kỹ, dù sao bà đi kiện thiếu gia, cuối cùng người xui xẻo có thể là chính bà, dẫu sao năm đó đã viết hiệp nghị, còn có một bản đang ở chỗ phủ doãn đấy." Nguyên Bảo vô cùng thản nhiên nói.

Tay Cố Tĩnh hơi run rẩy, sao lại như vậy? "Ta..." "Cho nên Cố Tĩnh, bà còn muốn tiếp tục đi tìm thiếu gia nhà chúng tôi gây phiền phức nữa không?" Nguyên Bảo đứng trước mặt Cố Tĩnh tùy ý hỏi.

Cố Tĩnh đương nhiên biết lúc đầu là ai đúng ai sai, không những bà ta biết rõ sự tình thế nào mà rất nhiều người cũng biết.

Hiện tại nếu bà ta thực sự làm lớn chuyện, cuối cùng người xui xẻo vẫn là chính bà ta.

Mà đây tuyệt đối không phải điều bà ta muốn thấy.

Cho dù có không cam lòng đến đâu, Cố Tĩnh cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Tiểu Trí rời đi.

Chương 2225

Cơ hội khôi phục vinh diệu cứ thế triệt để mất đi.

Tuy nhiên Cố Tĩnh một chút cũng không cảm thấy đây là lỗi của bà ta, ngược lại còn cảm thấy đây đều là vấn đề của bản thân Tiểu Trí.

Nếu lúc đầu Tiểu Trí không giống như kẻ điên có thể phát điên bất cứ lúc nào, bà ta cũng không đến mức làm sự việc thành ra cái dạng này.

Cho nên, tất cả những chuyện này đều là lỗi của Tiểu Trí.

Tiểu Trí đi theo Tô Ngọc trở về, Tô Ngọc cúi đầu nhìn cậu: "Thế nào?

Tâm trạng vẫn không tốt sao?" "Không có không tốt, chỉ là cảm thấy có chút nực cười, con là một đứa trẻ cũng biết việc mình làm nhất định phải tự mình gánh vác, nhưng có những người sao lại cứ không hiểu chứ?" Tiểu Trí châm chọc nói. "Con cảm thấy là vì cái gì?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Trí hỏi.

Tiểu Trí nghĩ cũng không nghĩ trực tiếp mở miệng nói: "Con cảm thấy đó đều là vì bà ta muốn quyền lợi có thể đạt được trong tay con, càng muốn những mối quan hệ trong tay cha." "Ừm." "Bà ta hiện tại tuy rằng vẫn còn một ít tiền, nhưng tình hình đã không bằng trước kia, theo dã tâm của bà ta khẳng định không muốn cứ như vậy mà thôi, nếu bà ta không muốn như vậy, thì chỉ có thể chọn ra tay từ trên người con." Suy nghĩ của Cố Tĩnh kỳ thực cũng không sai, chỉ cần quan hệ tốt với cậu, lại có thể được cậu thừa nhận, ít nhiều đều có thể nhận được sự chiếu cố của Tô Ngọc.

Chỉ là Cố Tĩnh dựa vào cái gì mà cảm thấy bà ta đến tùy tiện nói một tiếng biết sai rồi, cậu liền phải tha thứ cho bà ta?

Cái gì mà quan hệ huyết thống, cái gì mà tình cảm trước kia, cậu cái gì cũng không biết, cậu chỉ biết là Cố Tĩnh không cần cậu.

Cậu chỉ biết bản thân hiện tại có thể sống tốt như vậy, là Tô Ngọc bọn họ mang đến.

Còn về phần Cố Tĩnh, cậu căn bản không có bất kỳ ý nghĩ nào.

Cậu hiện tại chỉ muốn cho Cố Tĩnh biết, có một số việc không phải hối hận là có thể quay lại như xưa, cậu vẫn chưa ngốc đến thế. "Những chuyện này không cần để ý quá nhiều, con chỉ cần làm những gì con cho là đúng là được rồi." Tô Ngọc cũng không biết nên an ủi Tiểu Trí như thế nào.

Tuy nhiên, theo anh thấy thì tình hình hiện tại của Tiểu Trí cũng khá ổn, không cần anh phải an ủi, tự thằng bé có thể điều chỉnh được tâm trạng của mình. "Con không sao, chỉ là cảm thấy hơi phiền phức thôi, không muốn nhìn thấy bà ta." Tiểu Trí nhíu mày nói. "Không muốn gặp cũng chẳng sao, mấy ngày nữa chúng ta sẽ rời kinh thành đi Vong Ưu Thành rồi." Tô Ngọc an ủi.

Nghe tin sắp đi Vong Ưu Thành, đám Tiểu Bảo đều có chút kích động. "Cha, chúng ta thực sự đi Vong Ưu Thành ạ?" "Đúng vậy, bên đó xây xong rồi mà chúng ta chưa đi xem bao giờ, chúng ta qua đó xem thử phát triển thế nào." Tô Ngọc cười giải thích mục đích đi Vong Ưu Thành cho bọn trẻ. "Cái này hay nha, con muốn đi Vong Ưu Thành lâu rồi, may mà cha quyết định đi, không thì con cũng định tự mình đi đấy." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc lẩm bẩm.

Tô Ngọc cứ thế nhìn Tiểu Bảo: "Thì ra con còn định đi một mình à?" Tiểu Bảo khẽ ho một tiếng, vô tội nhìn Tô Ngọc: "Cha, đây là suy nghĩ của cha thôi, con chưa bao giờ nghĩ như vậy, cha đừng hiểu lầm con." Nhìn cái dáng vẻ không thật lòng này của Tiểu Bảo, Tô Ngọc còn lạ gì ý tứ của nó? "Con qua đó làm gì?" "Trừ việc xem chuyện làm ăn của con ở Vong Ưu Thành ra, đương nhiên là muốn đi tỷ thí với người bên đó một chút rồi." Tiểu Bảo nói câu này vô cùng lý lẽ hùng hồn.

Tô Ngọc mặt không cảm xúc nhìn Tiểu Bảo, cân nhắc một lát mới trầm giọng nói: "Vậy à?

Đã thế thì ngày mai cha tỷ thí với con nhé?" "Được ạ." Tiểu Bảo thản nhiên đáp.

Thực ra trong lòng cậu bé rất rõ, tỷ thí với Tô Ngọc hiệu quả mới là tốt nhất, vì có thể học được rất nhiều thứ. "Cha, vậy chúng ta nói rồi nhé, con muốn tỷ thí đàng hoàng với cha đấy." Tiểu Bảo cười hì hì nói.

Nam Kiều ở bên cạnh nghe Tiểu Bảo nói vậy đều bất lực lắc đầu.

Đứa nhỏ này không biết anh Ngọc lợi hại thế nào sao? "Tiểu Bảo, cháu đúng là nghé con không sợ cọp mà." Nam Kiều bất lực lắc đầu nói.

Tiểu Bảo lập tức cười rộ lên: "Đương nhiên rồi, cháu là người lập chí muốn vượt qua cha cháu mà." Nhìn dáng vẻ này của Tiểu Bảo, bọn Nam Kiều không nhịn được cười.

Muốn vượt qua anh Ngọc, ý tưởng này thì tốt đấy, nhưng không thực tế cho lắm. "Nguyện vọng lớn nhất của con là nhanh chóng để cha con về hưu sớm." Tiểu Bảo liếc nhìn Tô Ngọc bên cạnh, cười hì hì nói. "..." Tất cả mọi người im lặng nhìn Tiểu Bảo.

Khi nói câu này, cháu thực sự không cần cân nhắc cảm nhận của cha cháu sao?

Bọn Nam Kiều quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Anh Ngọc, hiện tại anh có suy nghĩ gì không?" "Anh rất mong chờ ngày đó đến." Tô Ngọc nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nhìn họ nói.

Nam Kiều nhìn Tiểu Trí bên cạnh, đột nhiên nghĩ đến một vấn đề. "Anh Ngọc, em đột nhiên nghĩ đến một chuyện." "Hả?" Tô Ngọc ngước mắt nhìn Nam Kiều, rất muốn biết tên nhóc này lại định nói gì. "Hì hì, thực ra cũng không phải vấn đề lớn gì, chỉ là muốn hỏi anh, thêm vài năm nữa chắc anh cũng lên chức ông rồi nhỉ?" Nam Kiều đột nhiên nói. "Lúc đó anh chắc mới hơn ba mươi tuổi chứ mấy?" Nam Kiều nói xong, tất cả mọi người đều bật cười.

Còn Vương Cẩn Hòa thì bị sốc không nhẹ.

Ông?

Quay đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh, lại nhìn Tiểu Trí.

Hiện tại vợ chồng họ đều chưa đến ba mươi tuổi.

Tiểu Trí nếu mười bảy, mười tám tuổi thành thân, lúc đó bọn họ mới hơn ba mươi một chút.

Đợi bọn trẻ sinh con...

Vương Cẩn Hòa chỉ mới nghĩ thôi đã thấy nổi da gà.

Cô quay sang nhìn Tô Ngọc: "Có một đứa con trai lớn thế này dường như cũng không tốt lắm." "Cho dù lên chức bà nội thì em vẫn là người đẹp nhất." "Đến lúc đó chị dâu làm bà nội rồi, chắc chắn sẽ bị người ta nói thành hai mẹ con mất, hiện tại Tiểu Trí đứng cùng chị dâu, ai dám bảo là hai mẹ con chứ?" Nam Kiều không nhịn được mở miệng nói.

Nghe Nam Kiều nói vậy, Vương Cẩn Hòa cảm thấy mình chẳng được an ủi chút nào.

Ngược lại Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Câu này Nam Kiều nói không sai, cơ bản sẽ không ai nghĩ Tiểu Trí là con trai của

Tiểu Hòa." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, ghét bỏ nói: "Lão hóa ngược cũng là lỗi của em sao?" "Không, là lỗi của anh." Người bên cạnh nghe hai người đối thoại đều trợn trắng mắt.

Đã bao nhiêu năm rồi, tình cảm hai người vẫn tốt như vậy.

Cũng chính vì sự tồn tại của họ, tình cảm của bọn Nam Kiều cũng rất tốt, dù sao cũng có một tấm gương như vậy ở đây.

Tiểu Trí nghe Nam Kiều nói, vẻ mặt cũng có chút quái dị, chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó cậu đã thấy thật khó tin. "Không chỉ mình tớ, cho dù lúc Tiểu Bảo thành thân sinh con, mẹ cũng là bà nội trẻ nhất." Cứ nhìn dáng vẻ cô gái nhỏ hiện tại của mẹ, lúc Tiểu Bảo thành thân ước chừng cũng chỉ trông lớn hơn vài tuổi, ngoài cái đó ra chắc chẳng có gì thay đổi. "..." Tất cả mọi người đều im lặng, hình như đúng là vậy thật. "..." Vương Cẩn Hòa lườm Tiểu Trí một cái.

Chương 2226

Đứa nhỏ này tâm trạng tốt rồi liền lôi cô ra trêu chọc phải không?

Cô đưa tay chọc chọc vào đầu Tiểu Trí, mắng yêu: "Mẹ thấy con là tâm trạng tốt rồi đấy." Tâm trạng tốt đến mức có thể trêu chọc người làm mẹ này rồi.

Tiểu Trí bị Vương Cẩn Hòa nói đến mức có chút ngại ngùng: "Mẹ, con cũng đâu nói sai?

Mẹ vốn dĩ rất trẻ, mười năm nữa mẹ vẫn sẽ rất trẻ." Bà mẹ trẻ như vậy, ai có được?

Dù sao cậu cũng có!

Nhìn dáng vẻ đắc ý này của Tiểu Trí, Vương Cẩn Hòa im lặng.

Cô quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Sao em cảm giác em trẻ trung mà mấy đứa con trai lại có vẻ rất đắc ý nhỉ?" "Đương nhiên rồi, mẹ của ai có thể trẻ như mẹ của con chứ?" "Cũng may cha nhìn cũng rất trẻ, nếu không chắc chắn sẽ có người dị nghị." Tiểu Bảo chỉ cần nghĩ đến việc Vương Cẩn Hòa cực kỳ trẻ trung, còn Tô Ngọc trông có vẻ già nua, liền lầm bầm nói. "Cha, con nói cho cha biết, cha cũng phải bảo dưỡng đàng hoàng cùng với mẹ con, nếu không sau này ra đường người ta lại bảo cha là bố của mẹ con đấy." "..." Lần này đến lượt Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa cạn lời.

Tô Ngọc nghiến răng nhìn Tiểu Bảo: "Tô Tử Khâm, cha thấy hôm nay con ngứa đòn rồi." Nói xong liền muốn động thủ.

Tiểu Bảo thấy tình hình không ổn, vội vàng nói với Vương Cẩn Hòa: "Mẹ nhìn cha kìa, có phải là thẹn quá hóa giận rồi không?" Vương Cẩn Hòa khóe miệng giật giật nhìn Tiểu Bảo, quả nhiên đứa nhỏ này là ngứa đòn thật rồi. "Tướng công, em ủng hộ anh xử lý đứa nhỏ này." Nói thế mà nghe được à?

Tô Ngọc cũng chỉ lớn hơn cô một tuổi, hai người họ ăn gì cũng giống nhau.

Tô Ngọc còn có thể già đến mức làm bố cô được sao? "Mẹ, mẹ không thể bỏ đá xuống giếng như thế." Tiểu Bảo vừa chạy vừa cuống cuồng nói.

Vương Cẩn Hòa hừ lạnh một tiếng: "Mẹ thấy con là đáng đời." Bọn Nam Kiều cười ngất nhìn Tiểu Bảo bị Tô Ngọc đuổi chạy.

Thực tế Tô Ngọc cũng đã giữ thể diện lắm rồi, không dùng toàn lực đuổi theo Tiểu Bảo, nếu không cậu bé đã phải mất mặt ngay trên đường lớn.

Nếu không thì Tiểu Bảo còn định thoát khỏi tay Tô Ngọc sao?

Đang nghĩ gì vậy chứ?

Tiểu Bảo hiển nhiên cũng phát hiện ra điều này, có thể chạy nhanh bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

Tô Ngọc ung dung đuổi theo phía sau, cái thái độ nhàn nhã đó làm Tiểu Bảo tức điên lên được.

Chuyện này là sao chứ.

Về đến Vương phủ, Tiểu Bảo chạy biến đi mất.

Đối với việc này Tô Ngọc cũng không vội, có chuyện gì mai tính sau.

Tiểu Trí thấy Tô Ngọc dường như không vội đi tìm Tiểu Bảo, lập tức có chút kinh ngạc.

Theo bản lĩnh của Tô Ngọc, Tiểu Bảo lẽ ra không thể nào thoát khỏi tay anh mới đúng.

Hiện tại là tình huống gì đây? "Chú Ngọc, chú không đi tìm Tiểu Bảo ạ?" Tiểu Trí không biết mở miệng hỏi thế nào, nhưng Nam Kiều thì khác, cậu thật sự rất tò mò vì sao Tô Ngọc không đi tìm. "Ngày mai Tiểu Bảo phải tỷ thí với anh." Tô Ngọc nhướng mày nói. "..." Tất cả mọi người cứ thế nhìn Tô Ngọc. "Anh Ngọc, anh định xử lý Tiểu Bảo thật à?" Thế có phải hơi ác quá không? "Ừ, đứa nhỏ này nợ đòn." Tô Ngọc gật đầu.

Dám trêu chọc đến cả anh và Tiểu Hòa, không dạy dỗ một chút sao được?

Bọn Nam Kiều nhìn nhau, xong đời rồi, Tiểu Bảo hôm nay triệt để xui xẻo rồi. "Chị dâu, chị cũng không quản sao?" "Ừ, dạy dỗ một chút cũng tốt." Vương Cẩn Hòa hừ một tiếng nói.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói vậy, mọi người đều không nói gì nữa.

Được rồi, lần này không ai cứu được Tiểu Bảo nữa rồi.

Ngay cả chị dâu cũng bảo phải dạy dỗ, thì Tiểu Bảo càng không có cơ hội.

Mà lúc này Tiểu Bảo vẫn chưa biết chuyện này.

Sáng hôm sau, khi Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngọc, cậu im lặng một lúc.

Có phải cậu tự mình dâng mỡ đến miệng mèo không? "Cha, con nhớ ra con còn chút việc, con đi trước đây." Nói xong xoay người định chuồn.

Tuy nhiên Tô Ngọc có cho Tiểu Bảo cơ hội này không?

Tô Ngọc ra tay là thật sự không nương tình.

Tiểu Bảo đáng thương hề hề nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha ra tay cũng nặng quá rồi." "Nặng sao?

Ta thấy vừa sức." Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng. "..." Tiểu Bảo nằm ườn ra đất ăn vạ, cậu cứ không chịu dậy đấy, xem cha còn làm gì được cậu.

Tô Ngọc cạn lời nhìn dáng vẻ ăn vạ của Tiểu Bảo: "Đừng tưởng cha không biết tình trạng của con, mau dậy đi." "Con không dậy, con mà dậy chắc chắn cha lại bắt nạt con, con mới không ngốc thế." Tiểu Bảo hừ một tiếng.

Cậu chỉ nói bâng quơ một câu, kết quả cha lại đối xử với cậu như thế, thật sự quá đáng.

Tô Ngọc lập tức bị chọc cười: "Còn dám nói lung tung nữa không?" "Hứ." Tiểu Bảo hừ một tiếng, không thừa nhận mình vì nói linh tinh mới bị cha xử lý.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo như vậy, bất lực lắc đầu: "Được rồi mau dậy đi.

Cha nhớ là cha đâu có ra tay nặng." "Cha còn muốn ra tay nặng với con?

Con còn là con trai bảo bối của cha không thế?" Tiểu Bảo bật dậy khỏi mặt đất, nhìn Tô Ngọc bất mãn hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Phải, con là con trai bảo bối của cha, nhưng cũng không ảnh hưởng đến việc cha dạy dỗ con." "..." Tiểu Bảo không muốn nói chuyện với Tô Ngọc nữa.

Cha cậu đúng là quá đáng. "Cha, con nói cho cha biết, cha làm thế là không đúng." Cậu là con trai của cha mà.

Chương 2227

Không thể lúc nào cũng nghĩ đến chuyện xử lý cậu được. "Cha cảnh cáo con, lần sau còn nói những lời như thế nữa, cha vẫn sẽ xử lý con." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo nghiêm khắc nói.

Tiểu Bảo đáng thương nhìn Tô Ngọc, cậu đã làm gì sai chứ?

Sao lại bị cha làm tổn thương thế này?

Tô Ngọc hừ lạnh: "Sao?

Con còn không phục?" "Không phục." "Vậy còn muốn tiếp tục đánh với cha không?" Tô Ngọc nhướng mày hỏi.

Tiểu Bảo lườm Tô Ngọc một cái, tức tối nói: "Con mới không thèm đánh với cha, con đâu có ngốc." Biết rõ đánh không lại mà còn đánh, đấy không phải là tỷ thí, đấy là không biết tự lượng sức mình.

Đám Nam Kiều xem kịch vui bên cạnh cười ngất, không ngờ Tiểu Bảo cũng có lúc bị chỉnh đốn thế này.

Tô Ngôn Triệt nhìn Tiểu Bảo, bất lực lắc đầu, anh trai đúng là tự tìm đường chết.

Cậu bé đi đến kéo Tiểu Bảo dậy: "Biết rõ trong lòng cha thì mẹ là quan trọng nhất, anh còn nói những lời như thế, cha không xử lý anh thì xử lý ai?" "..." Tiểu Bảo bất lực nhìn Tô Ngôn Triệt.

Cái thằng nhóc này cũng đến lên lớp cậu nữa.

Liệt Dương đi theo bên cạnh Tô Ngôn Triệt, tặng cho Tiểu Bảo một nụ cười chế giễu vô tình.

Tiểu Bảo nhìn Liệt Dương, nó mà cũng dám cười nhạo cậu sao?

Cậu đưa tay véo má Liệt Dương: "Khá lắm, ngươi mà cũng dám cười nhạo ta?" Liệt Dương lắc đầu liên tục cũng không tránh thoát, cuối cùng vẫn là Tô Ngôn Triệt nhìn không nổi nữa mới giải cứu Liệt Dương ra. "Anh, anh đừng có lúc nào cũng bắt nạt Liệt Dương." Tô Ngôn Triệt nhíu mày nhìn Tiểu Bảo, trong mắt đều là sự bất mãn.

Anh trai lớn thế rồi sao còn thích bắt nạt Liệt Dương.

Liệt Dương ở bên cạnh gật đầu lia lịa, vẫn là tiểu chủ nhân tốt nhất.

Vì màn đánh trống lảng của Tô Ngôn Triệt và Liệt Dương, chuyện này cứ thế mà qua đi.

Mà bên phía Tô Ngọc cũng bắt đầu chuẩn bị chuyện rời đi.

Huyền Phỉ Nhiên biết bọn Tô Ngọc sắp đi thì vô cùng luyến tiếc.

Anh nhìn Tô Ngọc: "Thật sự phải đi sao?

Ở lại thêm mấy ngày đi." "Ở thêm mấy ngày thì cũng vẫn phải đi thôi, năm nào bọn đệ cũng về mà, Hoàng huynh không cần luyến tiếc đệ thế đâu." Tô Ngọc nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói. "Đi đi, các đệ ở kinh thành lâu như vậy, ta đã bắt đầu thấy không nỡ xa các đệ rồi." Ở lâu như vậy đột nhiên bảo đi, ai mà nỡ chứ? "Hoàng huynh, đã mấy năm rồi mà huynh vẫn chưa quen à?" "Không quen nổi, lần này Cảnh nhi cũng muốn đi theo các đệ." Huyền Phỉ Nhiên không nhịn được cảm thán. "Qua hai năm nữa Tiểu Trí và Trường Lạc sẽ trở về." Hai năm này nhiệm vụ của Tiểu Trí là lịch luyện, sau hai năm lịch luyện trở về sẽ tham gia khoa cử.

Huyền Phỉ Nhiên lườm Tô Ngọc một cái, tức giận nói: "Ta đúng là cảm ơn đệ đã an ủi ta một cách qua loa như thế." "Đệ nói không sai mà, hai năm tới Tiểu Trí chủ yếu là lịch luyện, hai năm sau sẽ về, đến lúc đó Tiểu Trí và Trường Lạc thành thân ngay hay đợi thêm hai năm nữa là tùy các huynh." Tô Ngọc ngồi bên cạnh nhìn Huyền Phỉ Nhiên

nói.

Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên có chút buồn bã: "Chớp mắt một cái Trường Lạc đã đến tuổi phải thành thân rồi." "Đúng vậy." "Phải rồi, trước đó các đệ gặp Cố Tĩnh ở trên phố à?" Huyền Phỉ Nhiên nhớ tới chuyện này liền nhìn Tô Ngọc hỏi.

Đối với việc Huyền Phỉ Nhiên biết chuyện này, Tô Ngọc một chút cũng không ngạc nhiên. "Bọn đệ đúng là có gặp bà ta." "Bà ta muốn làm gì?" Mục đích của người phụ nữ này rốt cuộc là gì?

Lúc nào cũng đến gây phiền phức như vậy có gì thú vị? "Muốn để Tiểu Trí nhận lại bà ta, sau đó từ chỗ Tiểu Trí đạt được lợi ích mà đệ cho." Nghe Tô Ngọc giải thích, mặt Huyền Phỉ Nhiên đen lại: "Bà ta sao còn mặt mũi mà đến tìm Tiểu Trí?

Đúng là không biết trời cao đất dày." "Đừng để bà ta tiếp tục dính dáng đến Tiểu Trí, dù sao cũng là người đã sớm không còn quan hệ gì." Huyền Phỉ Nhiên có chút không yên tâm nhìn Tô Ngọc. "Hoàng huynh cứ yên tâm đi, mấy chuyện này đệ đều sắp xếp ổn thỏa rồi, sẽ không để Tiểu Trí chịu ấm ức đâu." Tô Ngọc còn lạ gì Huyền Phỉ Nhiên đang nghĩ gì?

Lúc che chở con rể như vậy cũng không cần cân nhắc xem anh có vui hay không sao? "Đệ làm cái vẻ mặt gì đấy?" "Không có gì, Hoàng huynh, đệ đi thăm Mẫu hậu đây, huynh cứ làm việc của huynh đi." Nói xong liền chuồn thẳng.

Huyền Phỉ Nhiên bất lực lắc đầu, cũng không ngăn cản anh đi tìm Thái hậu.

Khi Tô Ngọc đến tẩm cung của Thái hậu, Hoàng hậu và Huyền Hoằng Cảnh cũng đang ở đó.

Huyền Hoằng Cảnh nhìn thấy Tô Ngọc tới, lảo đảo đứng dậy đi về phía anh, ôm chầm lấy chân Tô Ngọc: "Hoàng thúc bế bế." Tô Ngọc bế Huyền Hoằng Cảnh đang ôm chân mình không buông lên: "Mẫu hậu, Hoàng tẩu." "Tiểu Ngọc đến rồi à?

Các con có phải sắp đi rồi không?" Thái hậu nhìn Tô Ngọc hỏi.

Tô Ngọc nhất thời không biết nên trả lời câu hỏi của Thái hậu thế nào.

Nhìn Tô Ngọc như vậy, Thái hậu buồn cười lắc đầu nói: "Được rồi, con đừng có rối rắm ở đây nữa, các con muốn làm gì thì cứ đi làm đi, không cần để ý đến bà già này." "Mẫu hậu đừng nói linh tinh, lúc nào rảnh rỗi Người cũng có thể đưa mọi người đi dạo tứ phía mà, đi Dụ Hòa quận cũng được, dù sao hậu cung còn có Hoàng tẩu trông coi, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì lớn." Tô Ngọc cảm thấy Thái hậu chính là rảnh rỗi không có việc gì làm nên mới tìm anh gây phiền phức.

Chỉ cần tìm chút việc cho Thái hậu làm, Thái hậu sẽ không thấy nhàm chán nữa.

Thái hậu lườm Tô Ngọc một cái: "Con nói cái lời gì thế hả?" "Con nói đương nhiên đều là lời thật lòng rồi." Tô Ngọc thản nhiên đáp.

Nghe vậy, Thái hậu buồn cười lắc đầu: "Con đấy, đã bao nhiêu tuổi rồi?

Vẫn cứ như đứa trẻ con." "Hoàng tẩu tuy một mình cũng lo liệu được, nhưng có ta ở đây còn có thể giúp con bé một chút, không để mấy kẻ không có mắt đến gây phiền phức." Thái hậu hừ lạnh một tiếng.

Có bà tọa trấn ở hậu cung, ai dám nói Hoàng hậu không phải?

Tô Ngọc nhíu mày: "Phi tử trong hậu cung lại làm loạn à?" "Cái này thì không có, con cũng đừng lo lắng quá." Có bà và Hoàng hậu ở đây thì cũng không loạn lên được.

Chỉ là tuy không làm loạn được, nhưng có đôi khi vẫn khá chướng mắt.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy khó chịu.

Tô Ngọc vừa nhìn Thái hậu thế này là biết có chuyện gì rồi: "Mẫu hậu, Người và Hoàng tẩu cũng đừng giữ thể diện quá cho một số người, hoàn toàn không cần thiết." "Con cứ yên tâm, ta và Hoàng tẩu của con biết phải làm thế nào." "Vậy được, có chuyện gì hai người cứ nói với Hoàng huynh, hậu cung của huynh ấy để huynh ấy tự quản." Tô Ngọc bực dọc nói.

Nghe vậy Hoàng hậu không nhịn được bật cười: "Việc của Hoàng thượng nhiều lắm, mấy chuyện này ta và Mẫu hậu có thể giải quyết." "Hoàng thúc đi." "Đi?

Đi đâu?" "Tìm ca ca." "..." Hoàng hậu và Thái hậu bất lực lắc đầu. "Trước đó bọn ta nói chuyện phiếm có nhắc đến việc các con sắp rời đi, kết quả đứa nhỏ này nhớ kỹ, sợ các con đi mất không đưa nó theo." Hoàng hậu có chút buồn bã, sao trẻ con trong nhà đứa nào cũng thích đám Tiểu Ngọc thế nhỉ?

Huyền Hoằng Cảnh mở to đôi mắt tròn xoe cứ thế nhìn chằm chằm Tô Ngọc. "Hoàng thúc đưa Cảnh nhi đi, tìm ca ca." Mấy tháng nay Huyền Hoằng Cảnh đã biết nói nhiều hơn, nghe mà Tô Ngọc thấy buồn cười.

Chương 2228

"Sao?

Muốn đi theo Hoàng thúc thế à?" Tô Ngọc buồn cười hỏi.

Huyền Hoằng Cảnh gật đầu liên tục: "Đi." "Được được được, lát nữa đưa con đi tìm ca ca." Tô Ngọc bị Huyền Hoằng Cảnh làm ồn đến đau cả đầu.

Nghe Tô Ngọc nói sẽ đưa đi tìm anh trai, Huyền Hoằng Cảnh cuối cùng cũng không quấy nữa.

Hoàng hậu cũng hỏi thăm chuyện Cố Tĩnh.

Biết Cố Tĩnh vẫn đang tìm Tiểu Trí gây phiền phức, bà nhíu mày: "Như vậy sao?

Cứ để Tiểu Trí yên tâm là được." "Vâng." Tô Ngọc bồi chuyện Thái hậu một lát mới đưa Huyền Hoằng Cảnh về.

Về đến Vương phủ, thấy bọn Nam Kiều cũng đang đưa bọn trẻ chơi ở bên ngoài.

Cảnh nhi nhìn thấy họ mắt liền sáng lên: "Đệ đệ muội muội." Tô Ngọc khẽ cười, đặt Huyền Hoằng Cảnh xuống đất, để cậu bé tự đi chơi với bọn Nam Kỳ.

Tiểu Bảo nhìn nhóc con vừa đi tới: "Cha, sao cha lại đưa cái thứ nhỏ xíu này đến đây?" Huyền Hoằng Cảnh nghe Tiểu Bảo nói xấu mình, tức giận phồng má nhìn Tiểu Bảo: "Ca ca xấu." Tiểu Bảo đưa tay chỉ vào mình, cậu mà xấu á?

Hoằng Nghị đưa tay chọc chọc vào má Huyền Hoằng Cảnh: "Nhớ anh à?" "Nhớ." Trong khi bọn trẻ đang chơi đùa vui vẻ, Hoàng hậu cho người đi gọi Cố Tĩnh vào cung.

Khi Cố Tĩnh vào cung mới hậu tri hậu giác nhớ ra một chuyện, Tiểu Trí và công chúa Trường Lạc đã sớm đính hôn, hai người là vị hôn phu thê, mà bà ta cũng coi như thông gia với Hoàng thượng và Hoàng hậu. "Dân phụ tham kiến Hoàng hậu nương nương." "Cố Tĩnh, ngươi năm lần bảy lượt tìm Tiểu Trí gây phiền phức, ngươi muốn làm gì?" Hoàng hậu ánh mắt sắc bén nhìn Cố Tĩnh, không khách khí hỏi.

Cố Tĩnh trong nháy mắt hiểu ra mục đích Hoàng hậu gọi bà ta vào cung là gì.

Chỉ là để cảnh cáo bà ta mà thôi. "Hoàng hậu nương nương, bất kể nói thế nào, Tiểu Trí cũng là con trai ruột của tôi, tôi muốn bù đắp cho thằng bé thì có gì sai?" Cố Tĩnh không những không cảm thấy mình làm sai điều gì, ngược lại còn cho rằng tất cả đều là lỗi của bọn Tô Ngọc.

Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh: "Cố Tĩnh, ngươi không phải muốn bù đắp cho Tiểu Trí, ngươi chỉ muốn nhận được sự giúp đỡ của Tiểu Trí, còn muốn lợi dụng Tiểu Trí để có được các mối quan hệ bên phía Tiểu Ngọc, từ đó giúp ngươi đông sơn tái khởi, Bản cung nói không sai chứ?" Ánh mắt Cố Tĩnh hơi lóe lên, chuyện này Hoàng hậu nói không sai, nhưng bà ta có thể thừa nhận sao?

Bà ta căn bản sẽ không thừa nhận. "Nương nương, tôi không có." "Cố Tĩnh, chuyện của ngươi Bản cung đều đã biết hết rồi, loại phụ nữ như ngươi Bản cung gặp quá nhiều, ngươi tưởng ngươi nói một câu không có là Bản cung sẽ tin ngươi sao?" Người này đúng là ngây thơ đến nực cười.

Sắc mặt Cố Tĩnh có chút khó coi, không muốn nghe Hoàng hậu nói những lời này.

Nhưng đây là Hoàng hậu, là mẫu nghi thiên hạ, bà ta chỉ là một dân thường, căn bản không dám lớn tiếng với Hoàng hậu. "Hoàng hậu nương nương cũng là người làm mẹ, chẳng lẽ cũng không thể thể lượng cho tâm trạng của một người làm mẹ như tôi sao?" Cố Tĩnh khổ sở nói. "Bản cung đúng là người làm mẹ, nhưng Bản cung không dùng con cái để đổi lấy lợi ích cho bản thân.

Chuyện năm đó Bản cung và Hoàng thượng đều biết, sau này ngươi đi tìm Tiểu Trí gây phiền phức chúng ta cũng đều biết, không tìm ngươi tính sổ chỉ là vì bọn Tiểu Ngọc có thể xử lý tốt." Hoàng hậu nhìn Cố Tĩnh với vẻ mặt thản nhiên. "Nhưng hiện tại, ngươi hết lần này đến lần khác đến tìm con rể tương lai của Bản cung gây phiền phức, chuyện này Bản cung tự nhiên sẽ không cứ thế bỏ qua." Đồng tử Cố Tĩnh hơi co lại, nhìn Hoàng hậu với ánh mắt không cam lòng. "Hoàng hậu nương nương, ý người là gì?" "Mọi người đều là người thông minh, đã như vậy, ta cũng nói thẳng luôn, Tiểu Trí là con rể của Bản cung, vào lúc ngươi lựa chọn vứt bỏ thằng bé thì nó đã có cha mẹ của riêng mình rồi, nếu ngươi còn muốn tiếp tục gây phiền phức, thì chính là đối đầu với cả Hoàng gia." Cố Tĩnh biết đây là lời cảnh cáo của Hoàng hậu dành cho bà ta.

Bà ta thực sự không hiểu, tại sao chỉ là một đứa con nuôi mà bọn họ lại có thể để ý đến như vậy.

Trước tiên là Vương Cẩn Hòa và Tô Ngọc, bà ta vẫn luôn cho rằng chẳng qua chỉ là một đứa con nuôi, bọn họ đối với Tiểu Trí chắc cũng không tốt đến thế.

Nhưng bà ta nghĩ thế nào cũng không ngờ tới, bọn họ đối xử với Tiểu Trí và con ruột của mình chẳng có gì khác biệt.

Thậm chí còn để Tiểu Trí đính hôn với công chúa.

Đó chính là công chúa lá ngọc cành vàng!

Lúc đầu nghe tin này, bà ta cảm thấy Hoàng thượng bọn họ sở dĩ đồng ý yêu cầu này chẳng qua là vì nể mặt Tô Ngọc.

Nhưng hiện tại nhìn thấy tình huống này bà ta mới ý thức được, sự tình có lẽ không phải như bà ta nghĩ.

Bà ta nhíu mày, Hoàng hậu đối với Tiểu Trí lại tốt đến như vậy.

Thằng bé chẳng qua chỉ là một đứa trẻ có thể mất kiểm soát bất cứ lúc nào, sao bọn họ lại tốt với nó thế?

Cố Tĩnh thực sự có chút không thể lý giải nổi. "Đó chẳng qua chỉ là một đứa trẻ tùy thời đều sẽ mất kiểm soát, cuối cùng biến thành kẻ điên, tại sao các người lại để ý đến thế chứ?" Cố Tĩnh không nhịn được hỏi.

Lời nói của Cố Tĩnh làm Hoàng hậu vô cùng bất mãn.

Cái bà Cố Tĩnh này đang nói cái gì vậy? "Cố Tĩnh, không phải ai cũng giống như ngươi để ý đến cái đó, huống chi Tiểu Trí bao nhiêu năm nay cũng chưa từng mất kiểm soát lần nào." Hoàng hậu lạnh lùng nhìn Cố Tĩnh nói.

Tay Cố Tĩnh hơi run rẩy, phải rồi, người vẫn luôn để ý chuyện đó chỉ có bà ta.

Còn Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa, bọn họ chưa bao giờ để ý đến vấn đề này, bọn họ đối với Tiểu Trí bất kể lúc nào cũng kiên nhẫn chăm sóc.

Lúc Tiểu Trí khó coi nhất bọn họ cũng đã từng thấy rồi, sao có thể lo lắng vấn đề này? "Ngươi biết sự khác biệt giữa ngươi và bọn Tiểu Hòa là gì không?

Khác biệt ở chỗ ngươi chỉ cân nhắc cho bản thân mình, còn bọn Tiểu Ngọc xưa nay đều cân nhắc cho tình hình của Tiểu Trí, còn về việc nó sẽ ra sao, bọn Tiểu Ngọc chưa bao giờ tính toán quá nhiều." Hoàng hậu nhìn Cố Tĩnh không chút khách khí nói.

Nghe Hoàng hậu nói những lời như vậy, Cố Tĩnh nhíu mày, căn bản không tin đây là sự thật. "Không ai lại không để ý đến tình trạng tinh thần của một đứa trẻ, nhất là loại trẻ con tùy thời đều có khả năng phát điên như nó." Cố Tĩnh nói những lời như vậy chính là đang nhắc nhở Hoàng hậu, một đứa con rể như vậy bọn họ thực sự cần sao? "Tiểu Trí sở dĩ tinh thần xuất hiện vấn đề, đều là do hồi nhỏ các ngươi không bảo vệ tốt thằng bé, cho nên mới bị như vậy.

Nhưng Cố Tĩnh, ngươi quên rồi sao, những chuyện không vui hồi nhỏ Tiểu Trí đều đã không còn nhớ nữa, và thằng bé hiện tại đang lớn lên trong tình yêu thương." Hoàng hậu biết Cố Tĩnh có ý gì.

Trong lòng tuy tức giận nhưng bà vẫn nhịn không phát hỏa.

Hoàng hậu muốn cho Cố Tĩnh biết, Tiểu Trí là đứa con bà ta vứt bỏ không cần, nhưng lại là bảo bối được bọn họ nâng niu trong lòng bàn tay.

Cố Tĩnh vì lời nói của Hoàng hậu mà sắc mặt lập tức trở nên vô cùng trắng bệch.

Phải rồi, sao bà ta lại quên mất.

Lúc bà ta nói Tiểu Trí sẽ mất kiểm soát, đứa trẻ đó thực ra đã sớm quên đi chuyện trước kia, đã sớm không còn nhớ gì nữa. "Tiểu Trí đã không còn nhớ gì nữa, những chuyện ngươi nói cũng sẽ không xảy ra, Cố Tĩnh, ngươi nói những lời này chẳng qua là để che đậy sự ích kỷ trong nội tâm ngươi mà thôi." Hoàng hậu nhìn Cố Tĩnh gằn từng chữ.

Chương 2229

Cố Tĩnh nhíu mày, trong mắt đều là sự không cam lòng: "Không... tôi không ích kỷ, trong tình huống lúc đó, tôi lựa chọn đứa con tốt hơn thì có gì sai?" "Ngươi quả thực không sai, nhưng ngươi đã dùng Tiểu Trí để đổi lấy thứ ngươi muốn, vậy ngươi còn gì để nói nữa?" Hoàng hậu cứ thế nhìn Cố Tĩnh mỉa mai hỏi. "Ngươi cứ năm lần bảy lượt đến tìm Tiểu Trí, ngươi coi những người như chúng ta là người chết hết rồi sao?" Sắc mặt Hoàng hậu lập tức thay đổi, cả người trở nên vô cùng nghiêm túc.

Dáng vẻ đó khiến Cố Tĩnh không dám lỗ mãng. "Là ngươi lựa chọn vứt bỏ Tiểu Trí trước, hiện tại Tiểu Trí nhờ bọn Tiểu Ngọc mà có cuộc sống mới, còn ngươi tự mình sống không tốt, ngươi liền muốn đòi lại đứa con trai này, sau đó lại một lần nữa lợi dụng nó để có được tất cả những gì ngươi muốn.

Cố Tĩnh, trên đời không có chuyện tốt như vậy đâu, cũng không phải ngươi muốn thế nào là được thế ấy." Hoàng hậu thản nhiên mở miệng nói. "Không, nó chính là con trai tôi." Tuy rằng Cố Tĩnh đã hiểu ý của Hoàng hậu, nhưng bà ta vẫn không muốn thừa nhận.

Bà ta chính là mẹ ruột của Tiểu Trí, Tiểu Trí sao có thể đối xử với bà ta như vậy? "Cảm thấy Tiểu Trí đối với ngươi quá tàn nhẫn?

Không nhận người mẹ là ngươi?

Nhưng chẳng phải những cái đó đều là học từ ngươi sao?" Hoàng hậu mỉa mai nói. "Tôi..." Cố Tĩnh lập tức nghẹn lời, thân thể có chút cứng đờ, không dám nhìn Hoàng hậu.

Khi bà ta càng không thừa nhận điều gì, thì lại càng có người vạch trần điều đó bên tai bà ta. "Hôm nay Bản cung gọi ngươi vào cung, chính là muốn cho ngươi biết, Tiểu Trí hiện tại tên là Tô Tử Tiêu, không phải là cái tên Trương Trí Lâm năm xưa nữa, thằng bé là đại thiếu gia của Ngọc Vương phủ, cũng là con rể của Bản cung và Hoàng thượng, không phải kẻ mà ngươi muốn tính kế là có thể tính kế được." Hoàng hậu ánh mắt sắc bén nhìn Cố Tĩnh, chán ghét nói.

Bà ta không nên đối với em trai mình keo kiệt như vậy, nhưng bà ta chưa bao giờ nghĩ tới lúc đó Tiểu Trí cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Sau đó bà ta vẫn kiên định lựa chọn đứa con trai út của mình.

Nhưng con trai út thì sao?

Hiện tại chẳng phải cũng không đi theo bà ta?

Mà là lựa chọn cha của nó?

Không những không đi theo cô ta, mà ngay cả khi cô ta tìm đến, ánh mắt của con trai út nhìn cô ta cũng vô cùng xa lạ, giống như hoàn toàn không quen biết vậy.

Rốt cuộc lúc đó cô ta làm những chuyện này để làm gì?

Vì con trai út mà bỏ rơi con trai cả, nhưng cuối cùng con trai út lại không chịu nhận cô ta nữa. "Xem ra ngươi đã nghĩ thông suốt rồi.

Cố Tĩnh, là ngươi có lỗi với Tiểu Trí, hiện tại ngươi cũng không có tư cách đến tìm nó, nó cũng không muốn nhìn thấy người như ngươi." Cố Tĩnh rất muốn phản bác lời Hoàng hậu, rất muốn nói Tiểu Trí không phải không muốn gặp cô ta.

Nhưng những lời như vậy cô ta thật sự không thốt nên lời, bởi vì khi Tiểu Trí nhìn cô ta, ánh mắt lạnh băng đến thế.

Thậm chí trong đôi mắt đó còn chứa đựng sự chán ghét đối với cô ta. "Tiểu Trí là tính cách thế nào, chúng ta hiểu rõ hơn ngươi.

Một khi sự bám riết của ngươi khiến nó chán ghét, nó nhất định sẽ không bỏ qua chuyện này đâu." Hoàng hậu bình tĩnh nói những lời như đâm vào tim Cố Tĩnh.

Cơ thể Cố Tĩnh không ngừng run rẩy, tại sao cuối cùng lại biến thành thế này? "Nương nương, tôi chỉ còn một đứa con trai này thôi." "Ngươi còn một đứa con trai út, mà Tiểu Trí vào lúc ngươi lựa chọn bỏ rơi nó đã không còn là con trai ngươi nữa rồi, đây là chuyện mọi người đều biết.

Người nước Huyền cũng đều biết, Đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương tên là Tô Tử Khâm.

Cố Tĩnh, hiện tại trong tay ngươi còn không ít tiền, đủ cho ngươi sinh sống, ngươi nên biết đủ đi." Ánh mắt Hoàng hậu đột nhiên trở nên cứng rắn.

Cố Tĩnh thân thể cứng đờ quỳ trên mặt đất.

Thật sự không còn cơ hội nữa sao?

Cô ta thật không cam lòng.

Tại sao cuối cùng lại ra nông nỗi này? "Ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ đi, là cầm số tiền hiện có sống tốt nửa đời sau, hay là vì bám riết lấy Tiểu Trí mà cuối cùng trở nên tay trắng, tự ngươi cân nhắc cho rõ, dù sao đây cũng là tương lai của ngươi." Hoàng hậu nói đầy ẩn ý. "Người đâu, đưa cô ta ra ngoài." "Vâng." Cố Tĩnh hồn xiêu phách lạc rời khỏi hoàng cung.

Khi đến đây cô ta vô cùng kiên định, cô ta cảm thấy chỉ cần mình kiên trì, Tiểu Trí cuối cùng nhất định sẽ quay về bên cạnh cô ta.

Cô ta vẫn là mẹ nuôi của phủ Ngọc Vương.

Những gì cô ta đã mất cũng có thể lấy lại được, nhưng hiện tại tất cả đã biến thành bọt nước.

Tiểu Trí đối với cô ta chỉ có chán ghét, sẽ không lựa chọn tha thứ cho cô ta.

Mà người của phủ Ngọc Vương, còn cả Hoàng hậu đều đang cảnh cáo cô ta.

Không cho cô ta đến gần Tiểu Trí.

Nhưng cô ta chính là không cam tâm.

Rõ ràng tất cả mọi thứ đã ở ngay trước mắt, sao lại không thể nắm bắt được chứ?

Cố Tĩnh rời khỏi hoàng cung rồi trở về nơi ở.

Biểu cảm cả người có chút ngây dại, không biết đang nghĩ gì.

Nha hoàn và ma ma đi cùng cô ta nhìn thấy cô ta như vậy tâm trạng cũng có chút phức tạp.

Thật ra lúc đến đây bọn họ đã biết sẽ không có kết quả tốt đẹp gì. "Tôi thật sự sai rồi sao?" "Hiện tại tôi đã biết sai rồi, tại sao bọn họ vẫn không để tôi được toại nguyện?" Nha hoàn bên cạnh bất lực lên tiếng: "Tiểu thư, lúc đầu chính là người đã sai.

Nhị thiếu gia là con trai người, Đại thiếu gia cũng vậy, nhưng người vì Nhị thiếu gia mà bỏ rơi Đại thiếu gia.

Bây giờ Đại thiếu gia đã không còn nhớ người nữa, cho dù người có không cam tâm đến đâu cũng vô dụng thôi." Ma ma cũng mở lời: "Đúng vậy tiểu thư, nếu người cứ tiếp tục như thế này, chỉ khiến Ngọc Vương nổi giận.

Thủ đoạn của Ngọc Vương chúng ta đều biết, đến lúc đó đừng để được không bù mất, như vậy thì không tốt đâu." Nghe lời ma ma và nha hoàn nói, sắc mặt Cố Tĩnh càng thêm trắng bệch. "Thật sự không còn cơ hội nào sao?" Cố Tĩnh ngơ ngác hỏi.

Chương 2230

Nha hoàn và ma ma nhìn nhau, nha hoàn nói: "Nếu Đại thiếu gia còn nhớ người thì có lẽ còn cơ hội, nhưng hiện tại Đại thiếu gia hoàn toàn không nhớ người, cho dù có ký ức về người thì đó cũng đều là những ký ức không tốt đẹp, bất kể tiểu thư làm gì cũng không thể thay đổi được." Cố Tĩnh trầm mặc.

Chuyện mà nha hoàn còn nhìn thấu, cô ta lại có chút không nhìn rõ. "Hóa ra tất cả mọi người đều nhìn rõ rồi, chỉ có tôi..." Chỉ có cô ta vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề này.

Thật là nực cười.

Nha hoàn nhìn dáng vẻ này của Cố Tĩnh, tình hình dường như có chút không ổn: "Tiểu thư..." "Tôi không sao, em nói xem tôi đã làm nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?" Cố Tĩnh chua xót nói.

Câu hỏi của Cố Tĩnh nha hoàn không biết phải trả lời thế nào.

Chỉ biết Đại thiếu gia hiện tại sống rất vui vẻ, cậu ấy là vị hôn phu của Trưởng công chúa, còn là Đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương.

Cậu ấy có một người cha là Vương gia yêu chiều che chở.

Tiền đồ của cậu ấy là không thể hạn lượng.

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì đến bọn họ chứ?

Đương nhiên lời này nha hoàn không nói ra, cô ấy biết Cố Tĩnh chắc chắn không muốn nghe những lời này.

Cố Tĩnh cười khổ.

Thật ra trong lòng cô ta sớm đã biết là không thể nào nữa rồi, nhưng cô ta cứ không cam tâm.

Dựa vào đâu mà bọn họ sống tốt như vậy, còn cô ta lại biến thành bộ dạng như bây giờ?

Nhưng khi nghe Hoàng hậu nói những lời đó, cô ta chỉ cảm thấy vô cùng xấu hổ, tại sao bản thân cuối cùng lại trở nên thế này? "Tiểu thư, sau này chúng ta phải làm sao?" Nha hoàn nhìn Cố Tĩnh, không chắc chắn hỏi.

Cố Tĩnh chua xót mở miệng: "Chúng ta đi thôi." Rời khỏi nơi này đối với cô ta có lẽ là tốt nhất.

Cho dù không muốn từ bỏ Tiểu Trí, nhưng Cố Tĩnh cũng biết giữa cô ta và Tiểu Trí đã hoàn toàn không còn cơ hội.

Tiểu Trí sau này dù có xuất sắc đến đâu, người ta cũng chỉ nói nó là Đại thiếu gia của phủ Ngọc Vương.

Là do Ngọc Vương và Ngọc Vương phi dạy dỗ có phương pháp.

Còn cô ta, Cố Tĩnh là ai?

Là người mẹ ruột đã bỏ rơi nó.

Nhưng ai sẽ còn nhớ đến cô ta chứ? "Thu dọn đồ đạc một chút, chúng ta đi thôi, tìm một nơi nào đó ở lại." Cố Tĩnh cười khổ nói.

Hiện tại lại đột nhiên rời đi.

Khi Tô Ngọc biết Hoàng hậu đã gặp Cố Tĩnh, liền hiểu vì sao Cố Tĩnh đột nhiên lại có sự thay đổi như vậy.

Chuyện này đều có dấu vết để lần ra. "Cố Tĩnh đi rồi." Tô Ngọc gọi Tiểu Trí đến, nhìn cậu bé nói.

Tiểu Trí ngẩn người một chút, sau đó nói: "Cha, bà ấy đi hay không đi cũng không liên quan đến con." Tô Ngọc khẽ cười: "Trong lòng con tự hiểu là được." "Chuẩn bị một chút, chúng ta cũng nên đi rồi." Tiểu Trí nghe nói sắp cùng Tô Ngọc rời đi thì tâm trạng rất tốt.

Còn về phần Cố Tĩnh, hiện tại đối với cậu bé mà nói chỉ là một người xa lạ.

Sau này cũng sẽ như vậy.

Bà ta đi hay ở, chẳng liên quan gì đến cậu bé cả. "Cha, vậy con đi thu dọn đồ đạc đây." Tiểu Trí vui vẻ rời đi.

Nhìn bóng lưng Tiểu Trí rời đi, Tô Ngọc khẽ thở dài, Tiểu Trí quả thực không còn để ý đến Cố Tĩnh nữa.

Chỉ là có những chuyện vẫn để lại dấu vết trong lòng cậu bé.

Nhưng thời gian lâu dần, chỉ cần Cố Tĩnh không tiếp tục xuất hiện trước mặt Tiểu Trí thì chắc sẽ không có vấn đề gì.

Vương Cẩn Hòa biết tin Cố Tĩnh rời đi thì hừ một tiếng: "Rời đi càng tốt, đỡ phải lúc nào cũng đến tìm Tiểu Trí gây phiền phức, ảnh hưởng đến cuộc sống của thằng bé." Tô Ngọc thấy Vương Cẩn Hòa tức giận, vội vàng lên tiếng an ủi: "Được rồi đừng giận nữa, người cũng đã đi rồi, em bây giờ có giận cũng chẳng có ích gì, em nói có đúng không?" "Cũng may là bà ta đi rồi, nếu còn chấp mê bất ngộ, đến lúc đó em sẽ đánh bà ta." Vương Cẩn Hòa nhìn tay mình hừ một tiếng, bất mãn lẩm bẩm. "Người đều đi rồi, em bây giờ nói thì người ta cũng không biết, cũng không đánh được người ta, ngược lại còn làm mình tức giận, em nói có phải không?" Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa chọc cười.

Nha đầu này nghĩ gì thế không biết? "Được rồi, nhưng sau này Cố Tĩnh chắc sẽ không quay lại nữa đâu nhỉ?" Vương Cẩn Hòa không yên tâm hỏi.

Nếu sau này Cố Tĩnh còn đến, cô nhất định phải cho Cố Tĩnh một bài học nhớ đời.

Tô Ngọc cũng trở nên nghiêm túc: "Tiểu Hòa em yên tâm đi, không có lần sau đâu." Tô Ngọc khẳng định chắc nịch.

Nếu sau này Cố Tĩnh vẫn không biết tốt xấu mà đến tìm Tiểu Trí gây phiền phức, anh ít nhiều cũng sẽ khiến Cố Tĩnh phải trả giá đắt. "Thật sao?" "Thật, lần sau bà ta còn xuất hiện trước mặt Tiểu Trí nói năng linh tinh, anh sẽ khiến bà ta trắng tay." Đã không muốn sống yên ổn, thì tìm chút việc cho Cố Tĩnh làm vậy.

Đỡ phải sau này lại có chuyện gì lại đến tìm anh.

Vương Cẩn Hòa lúc này mới hài lòng gật đầu: "Thế mới đúng, đối với cách làm này của anh em vô cùng hài lòng." "Hài lòng là tốt rồi, sau này chúng ta thu dọn một chút để đi Vong Ưu Thành." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa cười nói.

Vương Cẩn Hòa miễn cưỡng gật đầu: "Được thôi, em vẫn rất thích Vong Ưu Thành." Cũng không biết Vong Ưu Thành hiện tại đã biến thành dạng gì rồi.

Liệu có khác với lúc bọn họ đến lần đầu tiên hay không? "Chắc chắn là khác với lần đầu tiên đến rồi, nếu vẫn giống lúc đó, thì những nỗ lực trước đây của chúng ta chẳng phải uổng phí sao?" Tô Ngọc liếc mắt một cái là nhìn ra Vương Cẩn Hòa đang nghĩ gì.

Thấy suy nghĩ này của cô, Tô Ngọc không nhịn được bật cười.

Nương tử nhà anh sao lại có thể đáng yêu như vậy? "Anh nói cũng đúng." Vương Cẩn Hòa đã bắt đầu mong chờ chuyến đi đến Vong Ưu Thành.

Mấy đứa nhỏ Tiểu Bảo biết sắp đi Vong Ưu Thành cũng bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Tô Ngôn Triệt không có gì nhiều để thu dọn, cậu bé đều mang theo

Liệt Dương, còn những thứ khác có người chuẩn bị cho cậu bé.

Tiểu Bảo thu dọn xong qua xem Tô Ngôn Triệt, kết quả thấy cậu bé đang nằm một mình trên ghế, Liệt Dương thì nằm sấp bên cạnh.

Chương 2231

Liệt Dương đã trưởng thành, to lớn nằm trên đất vừa vặn chắn cho Tô Ngôn Triệt, không để cậu bé ngã xuống.

Nghe thấy tiếng bước chân, Liệt Dương mở mắt ra, thấy là Tiểu Bảo thì lại nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

Thấy Liệt Dương như vậy, Tiểu Bảo bất lực lắc đầu.

Chuyện gì thế này.

Lười y hệt chủ nhân của nó.

Mấy ngày nay Tô Ngọc bọn họ bận rộn tụ tập cùng gia đình bạn bè.

Tô Ngọc nhìn Tô Tích: "Ông nội, chúng cháu định đi Vong Ưu Thành, sau khi đi Vong Ưu Thành sẽ xuống phía Nam xem sao, ông có muốn đi cùng chúng cháu không?" Tô Tích cân nhắc một chút rồi gật đầu đồng ý: "Được, đến lúc đó ông đi cùng các cháu, gọi cả ông ngoại cháu nữa nhé?" "Hiện tại Dương Gia Bảo đã có cậu mợ quản lý rồi, ông ấy cũng không có việc gì, chúng ta gọi ông ấy đi cùng đi?

Đỡ để ông ấy ở Dương Gia Bảo buồn chán." Tô Tích không nhịn được nghĩ đến người bạn già Dương Chấn Uy của mình. "Cái này đương nhiên là được, trước đó cháu đã viết thư cho ông ngoại rồi, nếu ông ấy muốn đi cùng chúng ta thì chắc người cũng sắp đến nơi rồi." Tô Ngọc cười nói.

Tô Tích nghe vậy buồn cười lắc đầu: "Xem ra sự lo lắng của ông là thừa rồi." Tô Ngọc gật đầu: "Ông nội vẫn rất có sự tự hiểu mình đấy ạ." Liếc Tô Ngọc một cái, Tô Tích bực bội nói: "Cháu ngày nào không châm chọc ông là trong lòng khó chịu à?" "Không khó chịu, cháu chỉ nói với ông một chút về việc cháu đã chuẩn bị xong thôi, ông nội đừng có oan uổng cho cháu." Tô Tích cười ha hả, ông mới không tin lời Tô Ngọc nói là thật.

Tuy nhiên Dương Chấn Uy quả thực cũng có hứng thú với Vong Ưu Thành.

Sau khi nhận được thư của Tô Ngọc liền vội vã đến ngay.

Ông đến trước khi Tô Ngọc bọn họ rời đi hai ngày.

Tiểu Bảo nhìn thấy Dương Chấn Uy thì vô cùng vui vẻ: "Cụ ngoại, cụ đến rồi." "Mới bao lâu không gặp?

Tiểu Bảo đã cao thế này rồi?

Đều là đứa trẻ lớn cả rồi." Tiểu Trí cũng đi tới: "Cụ ngoại." "Ngoan lắm, đi theo cha các cháu vẫn ổn cả chứ?" "Rất ổn ạ, sau này cụ ngoại cũng đi chơi cùng chúng cháu nhé." "Được, đi cùng các cháu." Tô Ngọc nhìn Dương Chấn Uy bị bọn trẻ vây quanh, nhướng mày nói: "Ông ngoại đến đây không bị thiệt thòi chứ?

Ông nhìn xem trong nhà có bao nhiêu là nhóc con này." Người già thích nhìn thấy điều gì nhất?

Đương nhiên là con cháu đầy đàn rồi.

Tô Ngọc gọi bọn Nam Kiều lại: "Ông ngoại, trước đây cháu chỉ viết thư kể cho ông chuyện của bọn Nam Kiều, bây giờ cũng nên để các em ấy chính thức ra mắt ông một chút." "Nam Kiều, Bạch Khởi, Lạc Diễm và La Hầu, bọn họ là em trai của cháu, đây là ông ngoại cháu Dương Chấn Uy, các em cũng theo anh gọi là ông ngoại đi." Tô Ngọc giới thiệu cho họ. "Trước đây định đưa các em ấy đến Dương Gia Bảo nhận nhà, chỉ là mãi không có cơ hội, bây giờ ông đến rồi, thì chính thức giới thiệu cho ông ngoại làm quen." "Ông ngoại." Bốn người Nam Kiều cũng rất thích Dương Chấn Uy.

Tuy đây là lần đầu gặp mặt, nhưng mỗi năm khi Dương Chấn Uy gửi đồ cho Tô Ngọc cũng đều chọn một phần cho bọn họ. "Đều là trẻ ngoan, ông ngoại bỗng chốc có thêm nhiều cháu ngoại với chắt ngoại thế này, thật tốt quá." "Đó là đương nhiên, ông ngoại, sau này chúng cháu cùng ông về, ông có thể khoe khoang với bạn già của ông rồi, cháu ngoại của ông rất xuất sắc, chắt ngoại của ông cũng rất xuất sắc, bọn họ đều không có đâu." Tô Ngọc nghiêm túc nói những lời buồn cười.

Dương Chấn Uy bị câu nói này của Tô Ngọc chọc cười: "Cháu đang nói cái gì thế hả?" "Cháu nói đều là sự thật mà." Tô Ngọc nói câu này với vẻ đương nhiên. "Cháu nói không sai." Dương Chấn Uy nhìn Tô Ngọc rất lâu mới mở miệng nói.

Sau khi Dương Chấn Uy đến, Vương Cẩn Hòa cùng mọi người làm một bữa tiệc lớn chiêu đãi.

Hai ngày sau, Tô Ngọc bọn họ đưa cả đại gia đình rời khỏi kinh thành.

Lần này cùng rời đi còn có Huyền Hoằng Cảnh.

Huyền Hoằng Cảnh ôm Huyền Phỉ Nhiên: "Phụ hoàng, con sẽ quay lại thăm người và mẫu hậu cùng hoàng tổ mẫu." Huyền Phỉ Nhiên cười gật đầu, thật làm khó Huyền Hoằng Cảnh phải nói câu dài như vậy. "Được, vậy phụ hoàng sẽ đợi Cảnh nhi về thăm chúng ta." "Vâng." Sau cuộc chia tay ngắn ngủi, đoàn người Tô Ngọc khởi hành rời đi.

Hoàng hậu đứng bên cạnh Huyền Phỉ Nhiên nhìn bóng lưng bọn trẻ rời đi, tâm trạng đột nhiên có chút buồn bã, mấy tháng nay có bọn trẻ ở bên cạnh náo nhiệt biết bao. "Đột nhiên đi thế này ta thấy không quen chút nào." Hoàng hậu nhìn Huyền Phỉ Nhiên nói. "Trẫm cũng không quen, nhưng lần này có thể ở lại đây lâu như vậy đã là rất tốt rồi." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Hoàng hậu bất lực nói.

Mấy năm trước mỗi lần về thời gian ở lại đều không nhiều, đâu có giống lần này?

Lần này về ở lại được lâu hơn. "Chàng nói cũng đúng, như vậy cũng tốt." "Nói đúng lắm, chúng ta cũng về thôi." "Được." Trên đường đến Vong Ưu Thành, vì có trẻ con và người già, Tô Ngọc bọn họ không vội vã đi đường.

Hầu như đều là vừa đi vừa chơi.

Tô Tích và Dương Chấn Uy, hai ông lão có chút ngạc nhiên: "Các cháu mỗi lần ra ngoài đều như thế này sao?" Tô Ngọc gật đầu: "Đúng ạ, lúc đi đường cũng đưa bọn trẻ đi chỗ này chỗ kia xem, như vậy coi như đi du ngoạn luôn." Tô Tích và Dương Chấn Uy đối với việc này vô cùng hài lòng: "Các cháu làm thế này rất tốt, nên như vậy." Tô Ngọc lấy chút đồ ăn cho hai ông: "Mang theo trẻ con mà, có thể để chúng chơi ở bên ngoài nhiều hơn thì cứ chơi." "Như vậy rất tốt, ra ngoài đi lại nhiều cũng có thể mở mang kiến thức." "Cháu cũng thấy thế." Trẻ con ra ngoài là vui nhất.

Mỗi lần đều có thể gặp được những người và việc khác nhau.

Đi đường được nửa tháng, cuối cùng bọn họ cũng đến Vong Ưu Thành.

Đến Vong Ưu Thành, quả nhiên nơi này đã trở nên khác biệt.

Những khu đất trống bên ngoài đều đã xây dựng rất nhiều nhà cửa.

Nơi này cũng đông đúc hơn nhiều.

Trên mặt mọi người đều mang theo nụ cười.

Tô Tích và Dương Chấn Uy đây là lần đầu tiên đến, nhìn thấy tình cảnh như vậy không khỏi có chút bất ngờ. "Đây chính là Vong Ưu Thành?

Nhìn có vẻ cũng không khác gì bên ngoài lắm, sao qua miệng người khác lại thành ra như thế kia?" Dương Chấn Uy kinh ngạc hỏi. "Ông ngoại, tình hình bên này trước đây không phải như thế này đâu, chỗ này cũng là một hai năm nay mới biến thành thế này thôi, đây chỉ là khu ngoại thành được mở rộng ra, nội thành còn phải đi vào trong nữa." Tô Ngọc giải thích tình hình cho Dương Chấn Uy bọn họ.

Dương Chấn Uy bọn họ sau khi biết rõ sự tình thì liền hiểu ra. "Tiểu Bảo, các cháu đến Vong Ưu Thành có sợ không?" "Không sợ ạ, chúng cháu đã ở đây một thời gian rất dài rồi." "Ai bảo là không chứ?" Dương Chấn Uy nhíu mày nhìn Tô Ngọc: "Trẻ con còn nhỏ thế này cháu đã đưa chúng đến đây rồi?" "Ông ngoại, cháu ngoại ông là một trong những thành chủ của Vong Ưu Thành, cháu đưa con mình đến đây còn có thể có vấn đề gì được chứ?" Tô Ngọc cảm thấy mình thật quá oan uổng.

Nghe thấy lời này, Dương Chấn Uy kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Cháu nói cháu là thành chủ nơi này?

Sao chúng ta chưa từng nghe cháu nhắc đến?" "..." Tô Ngọc đột nhiên không muốn nói chuyện với Dương Chấn Uy bọn họ nữa.

Chuyện gì thế này. "Đây là chuyện từ rất lâu trước kia rồi, hơn nữa mọi người cũng đâu có hỏi cháu, cháu nói thế nào được?" Tô Ngọc bất mãn lầm bầm.

Dương Chấn Uy lập tức bị chọc cười: "Hóa ra đây lại là lỗi của chúng ta sao?" "Ông ngoại, đây không phải lỗi của mọi người, là lỗi của cháu." Nhìn Dương Chấn Uy, Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Là cháu không khoe khoang nói với mọi người cháu là thành chủ Vong Ưu Thành, đây là lỗi của cháu." Tiểu Bảo bọn họ bị lời của Tô Ngọc chọc cười, quả nhiên mà.

Chương 2232

Khi gặp ông cố bọn họ, dù ở bên ngoài có lợi hại đến đâu thì vẫn phải dỗ dành người già. "Ông ngoại chúng ta đi thôi, lát nữa cháu đưa mọi người đi xem xung quanh." Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, vội vàng chuyển chủ đề.

Liếc Tô Ngọc một cái, ông bực bội nói: "Lần này bỏ qua cho cháu đấy." Nhưng nghĩ lại cũng đúng, Tô Ngọc cũng không thể trực tiếp chạy đến nói với bọn họ rằng nó là chỗ dựa của Vong Ưu Thành, nó cũng không thể khoe khoang với bọn họ chứ?

Bọn họ không hỏi Tô Ngọc, theo tính cách của nó thì đúng là sẽ không chủ động nói gì.

Vì muốn xem tình hình hiện tại của Vong Ưu Thành, Tô Tích bọn họ cũng không ngồi xe ngựa mà đi bộ vào nội thành.

Đến ngoại thành nhìn thấy rất nhiều cây ăn quả.

Tô Tích kinh ngạc nhìn những cây ăn quả ở đây: "Nơi này vậy mà còn trồng nhiều cây ăn quả thế này sao?" "Đúng ạ, đây đều là lúc chúng cháu tới đây, Tiểu Hòa giúp cùng trồng đấy, vào bên trong mọi người sẽ biết." Tô Ngọc không nhịn được tỏ vẻ bí mật.

Theo Tô Ngọc vào thành, Tô Tích bọn họ đều ngây người.

Trong Vong Ưu Thành vậy mà lại đẹp như thế?

Hơn nữa còn có rất nhiều trẻ con.

Những đứa trẻ này đều đang vây quanh một cái bể nước không biết đang xem gì.

Tô Tích và Dương Chấn Uy tò mò đi qua xem.

Khi nhìn thấy cá nuôi bên trong, Tô Tích bọn họ bắt đầu nghi ngờ rốt cuộc Tô Ngọc nghĩ thế nào. "Mấy cái này cũng là các cháu nghĩ ra?" Tô Tích biểu cảm quái dị hỏi. "Cái này không phải cháu nghĩ, là Tiểu Hòa nghĩ ra, cháu thấy rất tuyệt." Tô Ngọc nhìn Tô Tích cười nói. "Ông cũng biết là không tệ, nhưng lúc đó rốt cuộc các cháu nghĩ thế nào?

Sao lại nghĩ đến việc làm nhiều thứ như vậy trong Vong Ưu Thành?" Tô Tích thực sự nghĩ không thông.

Tô Ngọc không nhịn được bật cười: "Thật ra chuyện này cũng rất đơn giản." "Ông nội, lúc đó chúng cháu đến đây thì thấy cuộc sống ở Vong Ưu Thành quá đơn điệu, cho nên mới nghĩ trồng chút hoa cỏ cho họ, trẻ con cũng không có gì chơi, liền nuôi một ít cá ở bên cạnh, như vậy trẻ con lúc rảnh rỗi cũng có thể đến ngắm hoa cỏ, ngắm cá." Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh giải thích với Tô Tích.

Tô Tích nghe Vương Cẩn Hòa giải thích, cảm thấy tình huống này dường như cũng khá tốt. "Nếu là như vậy thì cũng tốt thật.

Cho dù là trẻ con lớn lên ở Vong Ưu Thành, chúng cũng vẫn là trẻ con, cũng muốn được vui chơi." "Đi thôi ông nội, chúng ta đi nghỉ ngơi trước." "Được." Trên đường về, Tô Tích và Dương Chấn Uy liền được chứng kiến uy vọng của Tô Ngọc ở Vong Ưu Thành cao đến mức nào.

Suốt dọc đường những người nhìn thấy đều chào hỏi Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Ngay cả một số đứa trẻ cũng nhận ra bọn Tiểu Bảo, Tiểu Trí. "Tiểu Bảo các cậu đến rồi." "Đúng vậy, đợi bọn tớ nghỉ ngơi xong, ngày mai sẽ đến tìm các cậu." Tiểu Bảo nói với đối phương. "Thế thì tốt quá, các cậu đi lâu lắm rồi, bọn tớ đều rất nhớ các cậu." Đứa trẻ bên cạnh nhìn Tiểu Bảo vui vẻ nói.

Sau khi Tiểu Bảo bọn họ rời đi, bọn chúng đều cảm thấy Vong Ưu Thành chẳng còn gì thú vị nữa.

May mà hiện tại Tiểu Bảo bọn họ lại về rồi. "Bọn tớ cũng nhớ các cậu lắm, đến lúc đó giới thiệu mấy em trai em gái cho các cậu làm quen." Nghe Tiểu Bảo nói, đứa trẻ lớn nhất kinh ngạc hỏi: "Cái gì?

Nhà cậu lại có thêm em bé rồi à?" "Đúng thế, thêm bốn đứa nữa." "Thế thì tốt quá rồi, đến lúc đó các cậu dẫn các em ấy cùng đến nhé." "Được." Tiểu Bảo bọn họ chào hỏi bạn bè xong mới đi theo Tô Ngọc rời đi.

Tô Tích nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cháu có quan hệ rất tốt với trẻ con ở đây nhỉ?" Tiểu Bảo gật đầu: "Quả thực rất tốt ạ." Tô Tích quay đầu nhìn Tô Ngọc, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tô Ngọc... cháu đã làm cái gì hả?" Tô Ngọc bất lực day day tai mình, vẻ mặt ai oán nhìn ông nội mình: "Ông nội, cháu có thể làm gì chứ?

Lúc cháu đưa Tiểu Bảo bọn nó đến đây, bọn nó rảnh rỗi không có việc gì liền đi tìm trẻ con ở đây cùng tập võ, cùng chung sống mấy tháng trời sao có thể không có tình cảm?" Tiểu Bảo liên tục gật đầu: "Cha nói không sai, chúng cháu đều là giao tình cùng nhau huấn luyện, hơn nữa chúng cháu còn lên lôi đài tỷ thí nữa." "Tỷ thí?" "Đúng ạ, lát nữa cháu đưa ông cố đi xem, thú vị lắm." Tiểu Bảo hai mắt sáng rực nói.

Cậu bé rất nhớ những trận tỷ thí ở đây.

Đợi nghỉ ngơi xong cậu bé cũng muốn đi xem thử.

Tô Ngôn Triệt liếc Tiểu Bảo một cái, bực bội nói: "Anh hai, miệng anh nói là đưa ông cố bọn họ đi xem, thực ra là chính anh muốn đi đánh lôi đài." Đối với việc này Tiểu Bảo cũng không giận, ngược lại cười nói: "Anh cũng đâu có nói là không phải đâu?

Như vậy mới có thể nâng cao thực lực bản thân nhanh hơn, em nói có đúng không?" Tô Ngôn Triệt đột nhiên cảm thấy anh trai nhà mình thật quá không biết xấu hổ rồi. "Anh hai, em thật sự thấy anh không biết xấu hổ." "Bình thường không nói năng gì, bây giờ châm chọc anh thì em lại nói vui vẻ thế nhỉ?" Tô Ngọc bực bội nhìn Tô Ngôn Triệt nói.

Tô Ngôn Triệt cứ thế cười nhìn Tiểu Bảo.

Cũng không biết làm sao, có đôi khi cậu bé cứ thích đối đầu với Tiểu Bảo.

Cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì.

Mà chuyện này Tiểu Bảo đã sớm phát hiện ra.

Chỉ là vì Tô Ngôn Triệt bình thường thực sự rất ít nói, nên mới dung túng cho cậu bé làm những chuyện như vậy.

Nếu không thì em trai khiêu khích anh trai như thế, không bị đánh làm sao mà được?

Tô Tích nghe Tiểu Bảo muốn đi đánh lôi đài thì có chút lo lắng: "Việc này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Tiểu Bảo vẫn còn là một đứa trẻ mà." "Ông nội yên tâm đi, sẽ không nguy hiểm đâu ạ." "Vậy thì tốt." Nghỉ ngơi một ngày, hôm sau Tiểu Bảo liền dẫn Huyền Hoằng Cảnh bọn họ cùng đến sân huấn luyện.

Qua đó nhìn thấy là một bé con tinh xảo, trẻ con ở Vong Ưu Thành đều vô cùng thích thú. "Tiểu Bảo bọn họ cũng nhỏ quá, không biết đến bao giờ mới có thể cùng chúng ta tập võ nhỉ." "Đúng thế đúng thế, trắng trẻo đáng yêu quá." ......

Nghe mọi người mỗi người một câu, Tiểu Bảo nhướng mày nói: "Trẻ con nhà tớ đương nhiên là đáng yêu rồi, các cậu cũng chỉ có thể tưởng tượng thôi." "Không sao, em trai em gái của cậu cũng chính là em trai em gái của bọn tớ." Không có em trai em gái thì sao chứ?

Hiện tại chẳng phải có sẵn rồi sao?

Hơn nữa mấy đứa em này còn đáng yêu như vậy.

Em trai em gái nhà ai có thể đáng yêu bằng nhà họ chứ?

Đừng có mơ.

Tiểu Bảo liếc bọn họ một cái, đây rõ ràng là em trai em gái của bọn cậu, sao lại biến thành của những người này rồi?

Đối với việc này Tiểu Bảo chỉ thầm oán thán trong lòng chứ cũng không nói ra.

Huyền Hoằng Cảnh bọn họ cứ đứng bên cạnh nhìn Tiểu Bảo bọn họ đối luyện.

Chương 2233

Dáng vẻ ngoan ngoãn đáng yêu đó đã làm tan chảy trái tim bọn họ.

Buổi chiều Tiểu Bảo bọn họ đưa hai ông Tô Tích đến nơi đánh lôi đài.

Nơi như thế này Tô Tích và Dương Chấn Uy đều là lần đầu tiên đến.

Khi nhìn thấy mấy đứa trẻ vài tuổi cũng lên đài thì có chút kinh ngạc.

Kinh ngạc qua đi chính là vô cùng hứng thú.

Không biết trẻ con ở đây và trẻ con bên ngoài có gì khác biệt?

Khi xem qua bọn chúng đối đánh, Tô Tích bọn họ liền biết có gì khác biệt rồi.

Trẻ con ở đây một chút cũng không giả tạo, ngược lại vô cùng kiên định.

Thảo nào người ở đây đều có thể lợi hại như vậy.

Ngay cả trẻ con cũng như thế, càng đừng nói đến người lớn.

Xem một lát Tiểu Bảo liền lên lôi đài, Tô Tích và Dương Chấn Uy nhíu mày, trong lòng đều có chút lo lắng.

Nhưng rất nhanh bọn họ liền phát hiện sự lo lắng của mình là thừa thãi.

Bởi vì võ công của Tiểu Bảo tốt hơn bọn họ tưởng tượng rất nhiều.

Khi Tiểu Bảo lại thắng thêm một trận, người đối đánh với cậu bé trợn mắt, bực bội nói: "Cậu rốt cuộc ăn cái gì mà lớn thế?

Rõ ràng chỉ là một đứa nhỏ xíu, kết quả khi đánh người lại đau như vậy." Tiểu Bảo bật cười: "Tớ ăn cơm để lớn đấy." Nghe lời Tiểu Bảo nói, tất cả mọi người đều ném cho cậu bé một cái liếc mắt.

Cậu bé tưởng bọn họ sẽ tin sao? "Cha tớ lợi hại như vậy, tớ còn có thể quá yếu sao?" Tiểu Bảo nhướng mày nhìn bọn họ nói.

Cậu bé chính là người muốn vượt qua cha mình, nếu lúc này mà không lợi hại, thì sau này phải làm sao?

Nhắc đến Tô Ngọc, những người có quan hệ tốt với anh đều bực bội nói: "Đừng có nói với bọn tớ về cái tên biến thái là cha cậu." Đó đâu phải là người.

Chính là một con quái vật.

Tô Ngọc có thể nói là người đến Vong Ưu Thành rèn luyện sau cùng.

Kết quả!

Tốc độ trưởng thành của người này quả là hết nói nổi.

Người ta còn đang học đi, anh đã bắt đầu chạy rồi.

Đợi người ta bắt đầu chạy, Tô Ngọc đã sắp bay lên trời rồi. "..." Tiểu Bảo lập tức câm nín.

Tô Tích và Dương Chấn Uy vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người nói về Tô Ngọc như vậy. "Danh tiếng của cha cháu ở đây vang dội thế sao?" Tô Tích tò mò hỏi. "Cụ à, người ở đây chưa bị cha đánh qua chắc không có mấy người đâu ạ." Tô Ngôn Triệt ở bên cạnh nghĩ nghĩ rồi trả lời.

Tô Tích và Dương Chấn Uy đều cười ra nước mắt: "Sao bị các cháu nói như vậy, cha cháu cứ như là thú dữ vậy." "Cụ ơi, ở Vong Ưu Thành danh tiếng của cha cháu cũng chẳng khác gì thú dữ đâu ạ, cha lợi hại quá, người ta đều đánh không lại cha." Trong mắt Tô Tích và Dương Chấn Uy đều là sự tự hào.

Tiểu Ngọc hóa ra dù ở nơi nào cũng xuất sắc như vậy. "Cha cháu ấy à từ nhỏ đã xuất sắc, trừ việc không chịu làm quan ra, nó làm việc gì cũng đều có thể làm tốt nhất." Chỉ cần nghĩ đến chuyện Tô Ngọc đọc sách, Tô Tích lại thấy đau lòng.

Tô Ngôn Triệt bọn họ nhìn nhau, cụ sao lại nghĩ đến chuyện cha không chịu đọc sách nữa rồi? "Cụ à, cha không đọc sách đã nhiều năm rồi, cha bây giờ đều là dạy chúng cháu đọc sách." Tiểu Trí tán đồng gật đầu: "Triệt nhi nói không sai, cha bây giờ đều là dạy chúng cháu rồi." Tô Tích bị hai đứa trẻ làm cho nghẹn lời không nói được gì, chỉ có thể bất lực nhìn chúng. "Cụ à, đây đều là chuyện từ nhiều năm trước rồi, cụ có tiếc nuối cũng vô dụng, hơn nữa cha cháu bây giờ cũng đã là Vương gia rồi, dưới một người trên vạn người mà." Tô Ngôn Triệt nghiêm túc nói.

Cụ cứ luôn nói chuyện này, tâm trạng cậu bé cũng không tốt.

Vẫn là phải để cụ từ bỏ việc tiếp tục lải nhải chuyện này. "Trong lòng cụ khó chịu chứ, cháu nói xem thiên phú cha cháu tốt như vậy không đi làm quan thì thôi đi, anh trai cháu trò giỏi hơn thầy sao cũng không chịu đi thế?" Tô Tích càng nghĩ càng thấy tức giận.

Tiểu Bảo rõ ràng thành tựu có thể cao hơn, sao lại không chịu làm quan?

Tô Ngôn Triệt nghe lời Tô Tích, bắt đầu suy nghĩ vấn đề này. "Bởi vì anh trai cũng kế thừa phủ Ngọc Vương, anh ấy lớn lên chính là Ngọc Vương rồi, làm quan hình như không cần thiết đâu nhỉ?" Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Tô Tích nói.

Tô Tích hiện tại không chỉ là khó chịu nữa, ông cảm thấy đứa chắt nội nhỏ này chính là đến để sát nhân tru tâm. "Mục tiêu của anh trai là vượt qua cha, cho nên cụ không cần lo lắng đâu, anh trai nhất định sẽ còn lợi hại hơn cha." Tô Tích nhìn chắt trai đang an ủi mình, đột nhiên cảm thấy chẳng được an ủi chút nào.

Tiểu Bảo càng xuất sắc, ông càng cảm thấy nghẹn lòng, chuyện này là sao chứ. "Cụ ơi, cụ sao thế?" Nhìn Tô Tích không nói câu nào, Tô Ngôn Triệt chớp chớp mắt ngây thơ hỏi.

Sao cậu bé cảm thấy cụ mình hình như không vui lắm? "Không sao, chỉ là anh cháu càng xuất sắc, trong lòng cụ càng khó chịu." Tô Tích bất lực nói.

Tiểu Bảo quả thực là một đứa trẻ vô cùng xuất sắc, nhưng sao thằng bé lại không thích làm quan đến thế chứ?

Tô Ngôn Triệt không thể hiểu được suy nghĩ của Tô Tích: "Cụ ơi, anh ấy làm Vương gia không phải cũng giống vậy sao?

Sao cụ cứ nhất định phải để anh ấy làm quan?

Làm quan rốt cuộc có gì tốt?" "Hơn nữa, chẳng phải anh cả sắp làm quan rồi sao?

Sao cụ vẫn không vui?" Tô Ngôn Triệt nói ra nghi hoặc trong lòng.

Tô Tích ho nhẹ một tiếng, nhất thời không biết nên giải thích với cậu bé thế nào cho phải. "Thiên phú của anh cháu tốt như vậy..." "Thiên phú tốt, anh ấy làm Vương gia cũng vậy mà?

Trách nhiệm còn lớn hơn làm quan nhiều.

Chương 2234

Dù sao chuyện anh ấy phải quản lý sau này là cả quận Dụ Hòa, chứ không chỉ đơn thuần là vài việc nhỏ." Không chỉ vậy, một số việc bên Ngọc Vương phủ anh ấy cũng phải chuẩn bị cho tốt. "Vị trí của Ngọc Vương phủ đặc biệt, có rất nhiều việc đều nằm ở đây, cha hiện tại đã phải quản lý rồi.

Sau này anh cả chắc chắn cũng như vậy, tính ra áp lực và việc anh ấy phải làm trong tương lai còn nhiều và quan trọng hơn làm quan, sao cụ lại không cân nhắc điều này chứ?" Tô Ngôn Triệt nghiêng đầu nhìn Tô Tích tò mò hỏi.

Tô Tích lập tức im bặt, bị Triệt nhi nói như vậy, hình như cũng không sai?

Dương Chấn Uy nhìn ông lắc đầu bất lực: "Tôi thấy ông còn không nhìn thấu đáo bằng Triệt nhi, Tiểu Bảo làm Ngọc Vương là lựa chọn tốt nhất." Bất kể nhìn từ phương diện nào, Tiểu Bảo đều là người xuất sắc nhất.

Tô Tích nghe Dương Chấn Uy nói, biểu cảm có chút hoảng hốt: "Theo các người nói, hình như cũng không sai thật." "Còn phải nói sao?

Chúng tôi nói vốn dĩ đã không sai rồi." "Tô Tích, ông cứ suy nghĩ cho kỹ đi, tình hình của bọn trẻ hiện tại đã rất tốt rồi, ông đừng cứ mãi nghĩ đến việc bắt nó làm quan nữa.

Nếu Tiểu Bảo làm quan, cái Ngọc Vương phủ này tính sao?" Dương Chấn Uy bực bội nói.

Có một câu Triệt nhi nói không sai, lúc Tô Tích thấy thiên phú của Tiểu Bảo thích hợp làm quan, lại không nghĩ đến những việc Tiểu

Bảo phải làm sau này.

Thằng bé hiện tại đã là Thế tử của Ngọc Vương phủ rồi, không có lý nào làm Thế tử xong lại đi làm Thừa tướng.

Nếu Tiểu Bảo còn đi làm quan, sau này nó sẽ bận đến mức nào?

Tô Tích thở dài: "Được rồi, các người đừng nói nữa, tôi biết rồi." Sau này ông không nhắc đến vấn đề này nữa là được chứ gì?

Nhìn xem thái độ của mọi người đối với ông kìa. "Như vậy là tốt nhất." Tiểu Bảo từ trên lôi đài bước xuống liền phát hiện ánh mắt Tô Tích nhìn mình dường như có chút thay đổi.

Cậu bé nghi hoặc nhìn Tô Tích: "Cụ ơi, cụ sao thế?" "Cụ không sao." Tiểu Bảo càng thấy kỳ lạ hơn, Tô Tích thế này hình như có chút vấn đề.

Cậu quay đầu nhìn Tô Ngôn Triệt bên cạnh, cậu em trai nhún vai với cậu.

Tiểu Bảo cũng không hỏi, tiếp tục đưa hai người già đi dạo những nơi khác.

Đợi đi hết các nơi, Tiểu Bảo mới đưa mọi người về nhà.

Cả ngày hôm nay, Tô Tích và Dương Chấn Uy cũng thực sự được kiến thức xem Vong Ưu thành rốt cuộc là nơi như thế nào.

Nơi này nếu nói thật lòng, còn tốt hơn rất nhiều so với một số thành trì bên ngoài.

Tô Tích nghĩ vậy không nhịn được cười: "Nơi này quả thực rất tốt." "Cụ thích là được rồi ạ." Đợi Tô Tích và Dương Chấn Uy tự đi dạo, Tiểu Bảo mới hỏi Triệt nhi chuyện xảy ra hôm nay: "Triệt nhi, chuyện lúc nãy là sao?" Tô Ngôn Triệt kể lại mọi chuyện cho Tiểu Bảo nghe, Tiểu Bảo có chút bất lực: "Đã lâu như vậy rồi, sao cụ vẫn chưa quen nhỉ." Từ năm ba tuổi cậu đã nói sẽ không chọn làm quan, hiện tại làm Thế tử Ngọc Vương phủ lại càng không, vậy mà cụ vẫn chưa nghĩ thông.

Thấy cậu thể hiện xuất sắc vẫn sẽ không vui.

Thật không biết rốt cuộc cụ đang nghĩ gì. "Có điều hiện tại em nói với ông ngoại và cụ rồi, chắc cụ sẽ không lải nhải với anh nữa đâu." Tô Ngôn Triệt không nhịn được cười nói.

Cậu bé biết anh trai cũng rất bất lực về chuyện này, ít nhất tình huống bên phía cụ cũng làm anh trai khó xử. "Chuyện này thật sự cảm ơn em.

Nếu không cụ còn không biết sẽ tiếp tục lải nhải đến bao giờ." "Đúng rồi anh hai, lần này về Vong Ưu thành anh có suy nghĩ gì khác không?" Tô Ngôn Triệt ngồi bên cạnh Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo nhướng mày nhìn Tô Ngôn Triệt: "Hả?

Em có suy nghĩ gì?" "Anh hai, hiện tại là em đang hỏi anh, không phải anh hỏi em." Tô Ngôn Triệt bất mãn lầm bầm. "Người đông rồi, tình hình Vong Ưu thành cũng không còn thuần túy như trước nữa." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngôn Triệt cười nói.

Tô Ngôn Triệt gật đầu, suy nghĩ giống hệt Tiểu Bảo: "Em không thích một số người ở đây lắm, nhưng những người này cũng không phải dân gốc Vong Ưu thành, chắc là người mới đến sau này." "Đây là chuyện không thể tránh khỏi, người đông thì việc nhiều, rất nhiều thứ cũng sẽ trở nên hỗn loạn." Tiểu Bảo nhíu mày nghĩ đến vấn đề phát hiện ra sau khi đi dạo một vòng hôm nay. "Có điều hiện tại vấn đề vẫn chưa lớn, chúng ta đều có thể phát hiện ra, cha và bác Thẩm Quyết chắc cũng đã phát hiện rồi, sau này họ chắc chắn sẽ có điều chỉnh đối với tình hình Vong Ưu thành." Đối với Tô Ngọc và Thẩm Quyết, Tiểu Bảo vô cùng tin tưởng. "Cũng đúng." "Vậy nếu cha và mọi người không phát hiện thì sao?" Tô Ngôn Triệt đột nhiên hỏi. "Nếu cha không phát hiện, chúng ta sẽ tự đi xử lý việc này.

Hoặc đến lúc đó nói với cha cũng được." "Vậy được." Trong lúc Tiểu Bảo và em trai nói chuyện, Thẩm Quyết cũng đang bàn bạc với Tô Ngọc về chuyện Vong Ưu thành. "A Ngọc, tình hình cụ thể là như vậy, cậu nghĩ sao?" "Quy tắc của Vong Ưu thành cứ đặt ở đó, tất cả làm theo quy tắc, ai thật sự làm ra chuyện gì thì cứ trực tiếp xử lý theo án, sau này không cho người đó vào nội thành nữa là được." Tô Ngọc suy nghĩ một chút rồi nói ra dự định của mình.

Nơi đông người thì không thể nào giữ cho Vong Ưu thành mãi không có biến hóa như trước kia.

Dù sao nơi này cũng đã có rất nhiều người mới đến.

Có điều những người mới này nếu muốn gây chuyện thì cũng phải xem họ có cho cơ hội đó hay không.

Thẩm Quyết tán đồng gật đầu: "Tôi cũng nghĩ giống cậu, nhưng sau này thế nào còn phải xem lựa chọn của chính bọn họ." "Ừ, chúng ta hoan nghênh người đến cư trú, nhưng cũng không phải ai cũng có thể đến.

Hiện tại phát hiện vấn đề thì phải giải quyết kịp thời, tránh để người ta cảm thấy Vong Ưu thành chúng ta không có họ thì không được." Có những người đã có suy nghĩ như vậy rồi.

Thậm chí bắt đầu kiêu ngạo trong Vong Ưu thành.

Điểm này Thẩm Quyết đã sớm phát hiện.

Những kẻ này cảm thấy sự phát triển của Vong Ưu thành không thể tách rời sự tồn tại của họ, nhưng họ lại quên một điểm, cho dù không có họ, Vong Ưu thành vẫn sẽ có càng nhiều người đến hơn.

Bọn họ muốn phớt lờ quy tắc của Vong Ưu thành là chuyện không thể nào. "Đúng rồi A Ngọc, còn một chuyện nữa." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, biểu cảm trở nên nghiêm túc. "Hả?

Còn chuyện gì?" "Chuyện này liên quan đến Lăng quốc." "Lăng quốc?" Lần trước qua đó, nhóm Tô Ngọc đã phát hiện tình hình bên Lăng quốc không tốt lắm.

Hiện tại bên đó lại xảy ra vấn đề sao? "Sao thế?" "Trong khoảng thời gian các cậu rời đi, có rất nhiều người Lăng quốc đã đến Vong Ưu thành.

Hiện tại một số người ở ngoại thành, và cả hai gia tộc mới vào nội thành đều là chuyển từ Lăng quốc sang." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc giải thích. "Từ sau khi người Lăng quốc qua đây nhiều, tôi bắt đầu điều tra tình hình bên đó.

Cuộc tranh đấu giữa các hoàng tử đã đến giai đoạn gay cấn, hơn nữa bọn họ có khả năng sẽ ra tay từ phía Huyền quốc." Thẩm Quyết kể hết những thông tin mình điều tra được cho Tô Ngọc.

Tô Ngọc nghe xong biểu cảm có chút khó nói, không biết nên nói gì cho phải. "Thật không ngờ, bọn họ lại đưa ra lựa chọn như vậy." Anh tưởng rằng tình hình Lăng quốc cùng lắm chỉ là đấu đá nội bộ, không ngờ bọn họ vẫn chứng nào tật nấy, còn muốn gây phiền phức cho Huyền quốc sao?

Chương 2235

"Cậu không điều tra à?" "Không, tôi không quan tâm lắm đến tình hình Lăng quốc, hiện tại xem ra dã tâm của người Lăng quốc vẫn còn." Trước đó Lăng quốc đã lén lút gây chuyện, chỉ là sau này khi sắp động thủ thì họ lại rút lui trước một bước theo kế hoạch, khiến anh muốn kiếm chuyện cũng không có cơ hội.

Hơn nữa lần đó người Huyền quốc cũng rất thông minh, hoàng thất gần như không tham gia, anh dù muốn động thủ cũng không tìm được cái cớ thích hợp.

Ngược lại sẽ bị Lăng quốc nắm thóp. "Tôi trước đây chưa định đối phó Lăng quốc, nếu lần này bọn họ thực sự không biết tốt xấu mà đến đối phó Huyền quốc, vậy tôi cũng không ngại tóm gọn bọn họ một mẻ, tiếp tục mở rộng lãnh thổ Huyền quốc." Tô Ngọc hừ lạnh một tiếng.

Thẩm Quyết cười khẽ: "Đã cậu có suy nghĩ như vậy, tôi sẽ tặng cậu một món quà." "Quà?

Thẩm lão đại, anh lại bày trò gì thế?" "Không bày trò gì cả, chỉ là tặng cậu một món quà thôi, đừng căng thẳng thế." Thẩm Quyết nói đầy ẩn ý.

Tô Ngọc cứ thế nhìn Thẩm Quyết, nhất thời không biết nên nói anh ta thế nào. "Thẩm lão đại, tôi cảm thấy anh không có ý tốt." Thẩm Quyết cười ha hả, cười xong mới mở miệng nói: "Thực ra chỉ là một chuyện rất đơn giản, trong số các gia tộc vào nội thành, có một gia tộc là nhà ngoại của một vị hoàng tử bên đó." Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết: "Anh chắc chứ?" Thẩm Quyết gật đầu: "Chắc chắn, tôi đã điều tra rồi, là nhà ông ngoại của Tứ hoàng tử, cậu nói xem có thú vị không?" Lại đột nhiên đến đây vào lúc này. "Bọn họ đến xong đã làm gì?" Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết thế này là biết những kẻ đó làm chắc chắn không chỉ có thế. "Bọn họ đang lôi kéo người trong thành." "..." Tô Ngọc có chút buồn bực, đám người này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin mà cảm thấy người Vong Ưu thành có thể bị họ lôi kéo? "Mọi người nghĩ sao?" "Đều nói đầu óc bọn họ có bệnh." Hiện tại cuộc sống ở Vong Ưu thành tốt biết bao, bọn họ việc gì phải đi theo người ta đánh đánh giết giết?

Cuộc sống chém giết đó bọn họ đã sớm chán ngấy rồi.

Có điều mọi người đều nói, nếu là Huyền quốc và Tô Ngọc bên này cần, bọn họ có thể ra tay.

Dù sao Tô Ngọc và Hoàng thượng Huyền quốc đều giúp đỡ bọn họ rất nhiều.

Bọn họ cũng sẵn lòng giúp đỡ.

Nhưng người khác muốn tính kế bắt bọn họ đi làm việc?

Chuyện đó thì đừng hòng mơ tưởng.

Tô Ngọc biết ngay sẽ có kết quả này: "Vậy là được rồi, mọi người đã đánh đánh giết giết nửa đời người, chẳng lẽ không được sống những ngày yên ổn sao?" "Nói không sai." Thẩm Quyết tán đồng gật đầu.

Có những kẻ vẫn chưa nhìn rõ hiện thực. "Bị từ chối xong chẳng lẽ bọn họ không từ bỏ?" Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết tò mò hỏi.

Thẩm Quyết bực bội nói: "Từ bỏ cái gì?

Thứ bọn họ muốn nhất hiện tại chẳng phải là sự ủng hộ của Vong Ưu thành sao?

Hiện tại có cơ hội như vậy làm sao bọn họ có thể chọn từ bỏ.

A Ngọc, nếu là cậu, cơ hội ngay trước mắt rồi cậu có chọn từ bỏ không?" Tô Ngọc cười khẽ, đừng nói chứ, nếu là anh thì đúng là sẽ không chọn từ bỏ.

Dù sao liều một phen vẫn có khả năng thực hiện được.

Không liều thì ai biết cuối cùng sẽ có kết quả gì? "Thế chẳng phải đúng rồi sao?

Lợi ích đặt ngay trước mắt làm sao bọn họ có thể cứ thế từ bỏ." Thẩm Quyết cười lạnh. "Cậu cứ nhìn xem, hiện tại các cậu đã về rồi, sau này bọn họ chắc chắn còn không ít tiểu xảo đâu." Thẩm Quyết hừ lạnh.

Nghe Thẩm Quyết nói vậy, Tô Ngọc không để ý nói: "Bọn họ có tiểu xảo gì tôi lại không quan tâm lắm." "Thật không?" Thẩm Quyết chẳng tin Tô Ngọc lại nói ra những lời như vậy. "Đương nhiên là thật, tôi còn có thể lừa anh sao?" Tô Ngọc bực mình nói.

Thẩm Quyết lập tức cảm thấy vô cùng kỳ lạ, ánh mắt nhìn Tô Ngọc cũng thay đổi rất nhiều: "A Ngọc, sao tôi cảm thấy cậu không bình thường, nếu là trước đây cậu nghe những lời này chắc chắn đã xử lý người ta rồi, sao giờ cậu lại không để ý?" Tô Ngọc diễn vở này rốt cuộc là muốn làm gì đây? "Có tiểu xảo thì chúng ta mới dễ tìm được điểm yếu của đối phương chứ, anh nói có phải không?" Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết nhướng mày hỏi.

Thẩm Quyết im lặng nhìn Tô Ngọc, anh biết ngay sẽ là kết quả này mà.

Đã bảo thằng nhóc thối Tô Ngọc này sao có thể đưa ra lựa chọn như vậy vào lúc này chứ? "Tôi đã bảo là cậu không bình thường mà." "..." Tô Ngọc khinh bỉ liếc Thẩm Quyết một cái, cái gì gọi là anh không bình thường.

Suy nghĩ này của anh không phải rất bình thường sao? "Thẩm lão đại, ít nhiều vẫn phải cho người ta chút hy vọng chứ, dù sao người ta vì lôi kéo chúng ta mà chạy đến tận Vong Ưu thành, còn vừa đến đã là bao nhiêu người như thế, chúng ta cũng không thể để người ta đi công cốc được." Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết đầy ẩn ý.

Nhìn Tô Ngọc nói xong liền rời đi, Thẩm Quyết tức cười.

Quả nhiên thâm độc vẫn là Tô Ngọc thâm độc, đây là nói tiếng người sao, người không biết còn tưởng bọn họ bắt nạt người ta thế nào ấy chứ.

Anh đã bảo Tô Ngọc chắc chắn sẽ không trơ mắt nhìn sự việc xảy ra, hóa ra là đang đợi ở đây sao?

A Ngọc quả nhiên vẫn là A Ngọc đó, không hề thay đổi.

Quả nhiên vẫn phải là nhóm A Ngọc về Vong Ưu thành mới thú vị.

Nhìn xem, vừa về là họ đã có kịch hay để xem rồi.

Chỉ là không biết đám người kia trong lòng sẽ nghĩ thế nào?

Biết tất cả mọi chuyện đều là A Ngọc tính kế, liệu có bị tức chết không nhỉ?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy vô cùng mong đợi.

Mà Tô Ngọc sau khi rời khỏi chỗ Thẩm Quyết, liền cảm nhận rõ ràng có người đang theo dõi mình.

Ánh mắt anh hơi lạnh đi, xem ra có những kẻ đúng là không biết tốt xấu.

Tô Ngọc dừng bước một chút, sau đó làm như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục đi về phía trước. "A Ngọc, hôm nay sao chỉ có một mình cậu?

Tiểu Bảo và Tiểu Hòa đâu?" Bên cạnh có người nhìn Tô Ngọc cười ha hả chào hỏi. "Tiểu Hòa đang ở nhà, còn Tiểu Bảo thì đưa ông nội và ông ngoại tôi đi dạo Vong Ưu thành." "Vong Ưu thành hiện tại cũng khá thú vị, có thể để mấy cụ chơi thêm vài ngày ở đây." "Sẽ mà, ông nội tôi cũng rất hứng thú với nơi này, không cần tôi nói, họ chắc chắn sẽ chọn ở lại chơi thêm một thời gian." Tô Ngọc cười nói. "Vậy thì được, đúng rồi, cà chua tôi trồng đã ăn được rồi, có muốn hái một ít về ăn không?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn người nói chuyện: "Anh còn biết trồng cà chua cơ à?" "Cậu coi thường ai đấy?

Cà chua tôi trồng là tốt nhất ở khu này đấy nhé." Đối phương bực mình nói.

Chương 2236

"Vậy được, tôi hái mấy quả." "Đi, tôi đưa cậu đi." Đợi Tô Ngọc đi theo đối phương ra ruộng, phát hiện cà chua anh ta trồng quả thực rất tốt: "Lợi hại thật." "Đương nhiên rồi." "Nhà cậu đông con, cậu hái nhiều thêm mấy quả đi, nếu là người khác tôi không cho đâu đấy." "Đa tạ." Tô Ngọc hái khá nhiều cà chua mới ra về, trên đường lại gặp những người khác, bọn họ cũng hái rau mình trồng cho Tô Ngọc, chẳng mấy chốc Tô Ngọc đã thu hoạch đầy tay. "A Ngọc, cậu xem rau chúng tôi trồng thế nào?

Có phải rất tốt không?" Họ hiện tại niềm vui lớn nhất chính là nhìn rau quả mình trồng lớn lên có thể ăn được.

Cảm giác thỏa mãn này thực sự rất tuyệt.

Trong nhà còn trồng một ít hoa cỏ nữa.

Họ hiện tại ngoại trừ những buổi huấn luyện cần thiết, thì đều so xem rau quả ai trồng tốt hơn.

Huấn luyện cũng là để thân thủ không bị thụt lùi, dù sao sau này họ còn phải giúp Tô Ngọc và Hoàng thượng.

Thân thủ này không thể thụt lùi được. "Thực sự quá lợi hại, mọi người cũng đừng chỉ lo trồng hoa trồng rau mà lơ là võ công của mình đấy nhé." "Yên tâm, bọn tôi ngày nào cũng luyện công, chuyện cậu nói không tồn tại đâu, dù sao chúng tôi còn phải giúp cậu mà." "Vậy được, tôi về trước đây, rảnh rỗi chúng ta cùng uống rượu." "Được." "A Ngọc, có người theo dõi cậu." Lúc Tô Ngọc đi, có người nói nhỏ với anh.

Tô Ngọc "ừ" một tiếng: "Tôi đều biết rồi." "Trong lòng cậu nắm rõ là được, đám người này không có ý tốt, cậu cẩn thận vẫn hơn, người trong nhà cũng dặn dò một tiếng, phòng ngừa bọn họ mắc lừa." "Được." Tô Ngọc cáo từ bọn họ xong mới xách rau về.

Trên đường về lại mua thêm ít thịt.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc xách nhiều đồ về như vậy có chút kinh ngạc: "Anh đi đâu thế?" "Người trong thành cho rau, thịt là anh mua lúc về." Tô Ngọc bỏ rau vào bếp, giải thích với Vương Cẩn Hòa. "Người trong thành trồng rau đúng là rất được nha." Vương Cẩn Hòa nhìn rau Tô Ngọc mang về kinh ngạc nói. "Đúng là trồng rất tốt, à đúng rồi Tiểu Hòa, anh có chuyện muốn nói với mọi người, chúng ta đi tìm nhóm Tiểu Bảo đi." Anh không muốn cứ nói mãi vấn đề này. "Được." Đợi tất cả mọi người đến đông đủ, Tô Ngọc mới nói cho họ biết tình hình bên Lăng quốc.

Nam Kiều nghe thấy có kẻ muốn lôi kéo người Vong Ưu thành thì trợn mắt muốn lên tận trời. "Đám người này thật đúng là không biết trời cao đất dày, nghĩ gì thế không biết." "Chắc là cảm thấy những gì tôi làm được thì họ cũng có thể, chỉ cần có được sự ủng hộ của Vong Ưu thành, sau này họ muốn làm gì cũng sẽ nhẹ nhàng hơn một chút." Tô Ngọc tùy ý nói.

Ngoài nguyên nhân này ra anh dường như cũng không nghĩ ra nguyên nhân nào khác.

Nhóm Nam Kiều lập tức cạn lời, chuyện này là sao chứ. "Ngọc ca ca, đám người này nghĩ cũng nhiều thật." "Anh nói với mấy đứa chuyện này chỉ là muốn mấy đứa cẩn thận đừng để người ta lừa thôi, sau này làm thế nào, trong lòng chúng ta tự biết là được." Nam Kiều đảo mắt một vòng, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn Tô Ngọc: "Ý của Ngọc ca ca là chúng ta có thể chơi đùa với bọn họ một chút?" "Ừ, chỉ cần không quá đáng, mấy đứa muốn làm gì thì làm." Tô Ngọc cho họ một cơ hội động thủ.

Nhóm Nam Kiều lập tức vui vẻ: "Thật sao ạ?" "Đương nhiên là thật." "Thế thì tốt quá rồi." Nhóm Tiểu Bảo cũng rất hứng thú với chuyện này, chỉ có Tô Ngôn Triệt là thiếu hứng thú.

Tay vuốt ve đầu Liệt Dương, Tô Ngôn Triệt dựa vào ghế nghe mà buồn ngủ rũ rượi.

Tiểu Bảo vô tình nhìn thấy bộ dạng này của Tô Ngôn Triệt, khóe miệng giật giật, Triệt nhi đúng là làm cậu bó tay.

Khi bọn họ nói chuyện hưng phấn như thế, Triệt nhi vẫn có thể buồn ngủ.

Đúng là chẳng nể mặt mũi chút nào. "Triệt nhi, em không hứng thú với chuyện này à?" "Chẳng có ý nghĩa gì, chuyện này có các anh là được rồi." Tô Ngôn Triệt mở mắt nhìn Tiểu Bảo nói.

Có các anh ở đó, cậu bé dù không làm gì cũng không sao.

Tô Ngọc biết tính cách con trai út thế nào, bất lực lắc đầu. "Em cảm thấy em như vậy có tốt không?" Tiểu Bảo bực mình nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi. "Lần nào không phải bọn anh lôi kéo em thì em mới chịu ra ngoài?" Tiểu Bảo trợn mắt sắp lên tận trời rồi.

Lời của Tiểu Bảo khiến Tô Ngôn Triệt cười hì hì. "Em không muốn động đậy." "Lúc em nghịch cơ quan cũng đâu thấy em không muốn động." Tiểu Bảo lườm Tô Ngôn Triệt một cái thật dài, bực bội nói.

Tô Ngôn Triệt ngây thơ nhìn Tiểu Bảo, đó là sở thích của cậu bé, sao có thể không muốn động chứ?

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng này của Tô Ngôn Triệt là biết cậu bé đang nghĩ gì.

Quả nhiên, bọn họ không xứng có được sự quan tâm của Tô Ngôn Triệt.

Không biết tại sao, chỉ nghĩ thôi trong lòng đã cảm thấy có chút ấm ức là thế nào nhỉ? "Anh hai, anh đừng suy nghĩ linh tinh." Tô Ngôn Triệt đột nhiên nói. "Hừ, em đối với thuật cơ quan của em còn tốt hơn với bọn anh." Tiểu Bảo càng nghĩ càng khó chịu.

Tô Ngôn Triệt quay đầu nhìn Tô Ngọc muốn nhờ cha giúp, kết quả Tô Ngọc làm như không thấy, để cậu bé tự giải quyết.

Đối với tính cách này của Tô Ngôn Triệt, Tô Ngọc tỏ vẻ anh cũng vô cùng bất mãn.

Đã vậy thì nên để nhóm Tiểu Bảo dạy dỗ Triệt nhi một trận ra trò, tránh cho thằng bé cứ mãi không chịu vận động.

Tô Ngôn Triệt thở dài, trong lòng đều là sự bất lực đối với Tô Ngọc.

Từ bao giờ cha cũng thích hùa theo các anh bắt nạt cậu rồi? "Triệt nhi, là con làm tổn thương trái tim anh con đấy." Tô Ngọc dường như nhìn ra Tô Ngôn Triệt đang nghĩ gì, không chút khách khí nói.

Đối với việc này Tô Ngôn Triệt còn biết làm sao?

Chỉ đành bất lực nói: "Anh hai yên tâm, sau này em nhất định sẽ đối tốt với các anh hơn một chút." "Thật không?" Phối hợp với Tô Ngọc giả vờ tức giận, Tiểu Bảo kinh ngạc nhìn Tô Ngôn Triệt, vẻ mặt không tin tưởng kia khiến Tô Ngôn Triệt có chút hoang mang.

Chẳng lẽ lời của mình anh trai lại không tin tưởng đến thế?

Tuy cậu lười vận động, nhưng mỗi lần các anh rủ đi chơi cùng, cậu cũng đi theo mà.

Có phải tự mình ở lì trong nhà ngủ đâu. "Thật mà." Tuy nghĩ là vậy, nhưng Triệt nhi vẫn nghiêm túc gật đầu nói. "Vậy được, sau này anh tin em." Tiểu Bảo lúc này mới hài lòng nói.

Nhìn Tiểu Bảo, Tô Ngôn Triệt đột nhiên cảm thấy mình hình như bị cha và anh trai cùng nhau tính kế, nhưng cậu không có bằng chứng. "Anh hai anh xấu quá đi, chỉ biết bắt nạt em." Tô Ngôn Triệt bực bội nói.

Đây là anh trai kiểu gì thế?

Chỉ biết bắt nạt em.

Chương 2237

Tiểu Bảo cười rộ lên, nhất là sau khi nhìn thấy vẻ mặt bất mãn này của Triệt nhi, tâm trạng càng tốt hơn.

Nhìn thấy Tiểu Bảo cười vui vẻ như vậy, tâm trạng Tô Ngôn Triệt càng khỏi phải nói, cảm thấy những lời Tiểu Bảo nói hôm nay có khả năng là cố ý. "Nhìn anh như vậy làm gì?" Tiểu Bảo nhướng mày hỏi. "Anh là cố ý." Tiểu Bảo cười mà không nói, cậu cũng đâu nói mình không cố ý.

Cậu chỉ là không muốn để Triệt nhi cứ lủi thủi một mình, dù nói thế nào cũng phải cùng họ đi dạo khắp nơi.

Cậu bé đã giỏi như vậy rồi, con trai cậu sao có thể cái gì cũng không biết, lại chỉ là một đứa trẻ chỉ biết ngủ?

Lời này nói ra chắc cũng chẳng ai chịu tin.

Kẻ theo dõi bọn họ trước đó nhíu mày, có chút bất mãn với cách nói của cậu bé.

Chỉ là nghĩ đến thân phận của mình trong gia tộc, chỉ đành miễn cưỡng gật đầu: "Được, vậy tôi tiếp tục đi điều tra, xem tình hình thế nào, nếu vẫn như vậy cậu phải chuẩn bị cho tốt." "Được." Lại theo dõi thêm nhiều ngày, kẻ theo dõi vẫn không phát hiện ra Tô Ngôn Triệt rốt cuộc có gì xuất sắc.

So với anh trai cậu bé thì thực sự kém xa.

Một đứa trẻ như vậy bọn họ muốn đối phó chắc rất đơn giản. "Bàng Khải Hàng, tôi lại đi xem rồi, quả thực giống hệt kết quả lần trước tôi điều tra." Bàng Khải Hàng nhìn đối phương một cái: "Thật sự là vậy?" "Đương nhiên rồi, nếu cậu không tin thì cậu có thể tự mình đi xem, đừng làm như tôi đang lừa cậu thật vậy." Kẻ đi theo dõi lập tức có chút bất mãn.

Thái độ này của hắn rõ ràng là không tin tưởng bọn họ.

Bàng Khải Hàng thấy gã tức giận, vội vàng nói: "Cốc Thành, tôi không có ý đó, tình huống của chúng ta hiện tại là thế nào cậu cũng biết rồi, chúng ta đi mỗi bước đều phải cẩn thận cẩn thận rồi lại cẩn thận, nếu không sau này chỉ đem lại cho mình phiền phức không đáng có." "Tôi biết ý cậu là gì, nhưng Tô Ngọc và người dưới tay hắn ta quá thâm hiểm, chúng ta bắt buộc phải đến lúc vạn vô nhất thất mới có thể động thủ." Cốc Thành không nói gì, nhưng lời của Bàng Khải Hàng gã vẫn nghe lọt tai. "Bên kia tình hình thế nào rồi?" Cốc Thành không muốn nói nhiều nữa mà nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Đối với vấn đề này Bàng Khải Hàng nhíu mày, cũng có chút lo lắng: "Tình hình đều vẫn ổn.

Có điều đám Thái tử động tác quá lớn, bên này chúng ta bắt buộc phải đẩy nhanh tốc độ, nếu không sau này sẽ vô dụng mất." Bàng Khải Hàng nghĩ đến tình hình bên đó đau đầu nói.

Cốc Thành bất mãn nhìn Bàng Khải Hàng: "Người Vong Ưu thành cứ như đá trong hố xí, vừa thối vừa cứng, chúng ta đến đây cũng đã mấy tháng rồi, lôi kéo người cũng đã một thời gian, nhưng người Vong Ưu thành không một ai đồng ý hợp tác với chúng ta." "Cho dù họ không đồng ý, chúng ta vẫn phải tiếp tục nỗ lực, thực lực người Vong Ưu thành thế nào, đến đây rồi cậu chắc cũng đã biết." Bàng Khải Hàng nhìn Cốc Thành bất lực nói. "Việc này tôi không có bản lĩnh đó, cậu nếu cảm thấy mình không thành vấn đề thì cậu đi đi, đừng có kéo theo tôi." Nghe lời này, Bàng Khải Hàng nhíu mày: "Việc này không phải bên cậu đang phụ trách sao?" "Bên tôi phụ trách?

Cậu nói cho tôi nghe xem, tôi phải phụ trách những việc này, còn phải phụ trách theo dõi tình hình bên phía nhóm Tô Ngọc, tôi cái gì cũng làm rồi thì cậu làm gì?" Cốc Thành lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Bàng Khải Hàng nhíu mày, trước đây gã đâu có như vậy. "Có ai nói gì trước mặt cậu sao?" Bàng Khải Hàng hỏi. "Cái này thì không có, chỉ là tôi cảm thấy cậu đang coi tôi là thằng ngốc để lợi dụng." Cốc Thành lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng nói.

Bàng Khải Hàng nhíu mày, hắn căn bản chưa từng nghĩ như vậy. "Mọi người đều cùng nhau đến, không có lý nào việc gì cũng là tôi làm, mà cậu lại chẳng cần làm gì cả, dựa vào đâu chứ?" Cốc Thành nhìn Bàng Khải Hàng không chút khách khí hỏi.

Trong lòng Bàng Khải Hàng có chút bất mãn, rốt cuộc là ai nói gì với Cốc Thành?

Nếu không phải có người nói gì đó với Cốc Thành, gã sẽ không làm chuyện như vậy. "Nếu không có việc gì tôi đi trước đây." Nói xong Cốc Thành liền bỏ đi, cơ hội nói chuyện cũng không chừa lại cho Bàng Khải Hàng.

Bàng Khải Hàng gọi người của mình tới: "Đi điều tra xem, rốt cuộc là ai đã nói gì với Cốc Thành." Bởi vì Cốc Thành có năng lực này, nên hắn mới để Cốc Thành làm những việc đó, kết quả hiện tại Cốc Thành lại định không làm nữa?

Chuyện này sao có thể? "Vâng." Cốc Thành thực sự nói được làm được, nói mặc kệ là trực tiếp mặc kệ.

Mỗi ngày chỉ chuyên chú theo dõi nhóm Tiểu Bảo.

Tâm trạng Tô Ngôn Triệt trở nên không tốt. "Anh hai, chúng ta còn phải để mặc bọn người này đi theo sau lưng quá lâu nữa không?

Em không muốn nhìn thấy bọn họ." Tô Ngôn Triệt nhíu mày bất mãn nói.

Đám người này thực sự rất phiền phức, chỉ nghĩ thôi đã thấy chán ghét.

Lại còn ngày nào cũng nhìn thấy người đi theo sau lưng, cảm giác này thực sự chẳng tốt chút nào. "Không cần quá lâu đâu, bọn họ cũng sắp động thủ rồi." Tại sao ngày nào bọn cậu cũng ra ngoài?

Còn không phải vì biết có người luôn đi theo bọn cậu sao?

Để đám người này động thủ, bắt cái đuôi của bọn họ vào tay, cậu mới không có thời gian ngày nào cũng đi loăng quăng bên ngoài.

Tô Ngôn Triệt miễn cưỡng gật đầu.

Đã anh trai nói vậy, thì nhịn chút đi.

Có điều đợi khi bắt được người, nhất định phải cho đám người này biết tay.

Sao bọn họ dám cứ đi theo bọn cậu mãi thế? "Anh hai, bọn họ sẽ không nghi ngờ chúng ta đã biết sự tồn tại của bọn họ rồi chứ?" Tô Ngôn Triệt nhíu mày vẻ mặt đầy lo âu hỏi.

Tiểu Bảo bất lực nhìn Tô Ngôn Triệt: "Nếu bọn họ phát hiện ra, thì hiện tại đã không đi theo sau chúng ta rồi." Có điều cậu cũng rất tò mò, đám người này rốt cuộc lấy đâu ra tự tin, cảm thấy bọn cậu sẽ không phát hiện ra phía sau có cái đuôi đi theo?

Thật thú vị làm sao. "Bọn họ quá ngu xuẩn." Cuối cùng Tô Ngôn Triệt đưa ra một đáp án.

Tiểu Bảo nghe thấy lời của Tô Ngôn Triệt không nhịn được cười: "Em nói không sai, quả thực có hơi ngu xuẩn.

Thôi được rồi mặc kệ bọn họ, chúng ta chơi cái của chúng ta." Đã muốn theo thì cứ để bọn họ theo đi. "Được thôi." Kẻ theo dõi phía sau nhíu mày. "Đại ca, bọn họ ngày nào cũng ở cùng nhau, chúng ta muốn làm gì cũng không có cách, chúng ta bây giờ nên làm thế nào?" Người bên cạnh Cốc Thành lo lắng hỏi. "Không vội, chúng ta xem tình hình trước đã, sau này hẵng nói." Gã không tin đứa trẻ này có thể thực sự đi theo anh trai nó mãi.

Rất nhanh, nhóm Cốc Thành đã tìm được cơ hội.

Thuộc hạ của Cốc Thành đột nhiên nói: "Đại ca, chúng ta muốn động thủ có cần nói với Bàng thiếu gia một tiếng không?" Nghe thấy lời này sắc mặt Cốc Thành trở nên khó coi: "Bàng Khải Hàng hắn là cái thá gì?

Chương 2238

Tao muốn làm việc tại sao phải nói với hắn?" Người bên cạnh nhìn nhau, không dám nói nhiều.

Trước đây quan hệ giữa đại ca và Bàng Khải Hàng chẳng phải rất tốt sao?

Sao đột nhiên lại biến thành thế này rồi?

Mấy người có chút nghi hoặc. "Các người nhìn tao như vậy làm gì?

Việc cần làm đều đã làm rồi, còn muốn thế nào nữa?

Hơn nữa chúng ta cũng không phải thằng ngốc chịu thiệt, dựa vào đâu Cốc Thành này một mình vất vả mà hắn sống tốt như thế, còn chúng ta chuyện gì cũng phải tự mình làm?" Hắn hiện tại ghét nhất là có người nói với hắn về Bàng Khải Hàng.

Bọn họ đều là qua đây làm việc, dựa vào đâu ngày nào cũng là bọn họ tự mình làm, còn Bàng Khải Hàng ở nhà ưu tiên cái gì cũng không làm?

Càng nghĩ sắc mặt Cốc Thành càng khó coi.

Người của hắn ngẫm nghĩ kỹ lại hình như đúng là như vậy.

Từ khi đến nơi này, làm việc đều là bọn họ, còn Bàng Khải Hàng và người dưới tay hắn đều chẳng mấy khi động thủ.

Nếu đại ca không nói ra, bọn họ còn chưa ý thức được vấn đề này. "Đại ca, vậy chuyện này chúng ta cứ tự mình làm?" "Ừ, đi theo, tìm cơ hội bắt đứa trẻ này đi." Chỉ cần có đứa trẻ này trong tay, bọn họ muốn đối phó Tô Ngọc sẽ trở nên đơn giản.

Như vậy sau này thứ bọn họ có thể đạt được sẽ càng nhiều hơn.

Đến lúc đó Bàng Khải Hàng tính là cái thá gì?

Bàng Khải Hàng tịnh không biết nhóm Cốc Thành sắp động thủ rồi, hắn vẫn đang bàn bạc chuyện sau này với người của mình. "Thiếu gia, bên phía Cốc Thành vẫn không thể từ bỏ." "Ta biết, dù sao người dễ dùng như vậy vẫn là khó tìm." Bàng Khải Hàng lạnh lùng nói.

Người bên cạnh nhìn nhau, bọn họ không phải ý này, Thiếu gia có phải hiểu lầm gì rồi không? "Các người nhìn ta làm gì?

Việc ta dặn dò trước đó mau đi làm đi." "Vâng, có điều sau khi nhóm Tô Ngọc trở về, chúng ta muốn lôi kéo người Vong Ưu thành trở nên càng khó khăn hơn." Bàng Khải Hàng đương nhiên biết hiện tại sự việc trở nên khó khăn hơn rồi.

Cho dù khó khăn thì sao chứ?

Việc cần làm vẫn phải làm. "Bất kể có bao nhiêu khó khăn, việc cần làm vẫn phải làm." Bàng Khải Hàng nghiêm túc nói. "Tình hình hiện tại các người cũng biết là thế nào rồi, người Vong Ưu thành đối với chúng ta mà nói cũng rất quan trọng." Có thể nhận được sự ủng hộ của Vong Ưu thành, bọn họ sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Người của Bàng Khải Hàng lập tức im bặt.

Bọn họ cũng biết tình hình hiện tại, nếu có thể nhận được sự ủng hộ của người Vong Ưu Thành, bọn họ quả thực sẽ nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Thậm chí có thể lợi dụng người Vong Ưu Thành để quay lại đối phó với Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên.

Nhưng tình hình hiện tại là bọn họ không có cách nào moi được bất kỳ tin tức gì từ miệng những người này.

Không những không lấy được tin tức, bọn họ thậm chí còn không nhận được sự tin tưởng của đối phương.

Khi không thể khiến đối phương tin tưởng, bọn họ còn làm sao đi lôi kéo người ta?

Thiếu gia nói thì đơn giản, nhưng thực sự bắt tay vào làm thì chẳng dễ dàng chút nào. "Thiếu gia, tôi biết suy nghĩ của cậu, nhưng muốn trực tiếp lôi kéo người Vong Ưu Thành lúc này là cơ hội không thể nào có được." Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn thuộc hạ của mình, tỏ vẻ vô cùng bất mãn với lời hắn nói: "Tôi đã nói rất rõ ràng rồi, cho dù khó khăn cũng phải có được sự ủng hộ của họ, người chúng ta muốn đối phó là Tô Ngọc." Hiện tại người có thể đối phó với Tô Ngọc, đại khái cũng chỉ có người bên phía Vong Ưu Thành mà thôi.

Hắn không muốn nghe người của mình nói những lời bàn lùi như vậy, hắn chỉ muốn kết quả. "Vâng." Người bên cạnh bất đắc dĩ gật đầu.

Tình huống hiện tại, bọn họ ngoại trừ đồng ý với chủ tử thì chẳng còn cách nào khác.

Kể từ sau khi Cốc Thành không chịu hợp tác với Bàng Khải Hàng, ngày nào hắn cũng chỉ đi theo nhóm Tô Ngôn Triệt.

Cuối cùng cũng để hắn tìm được một cơ hội Tô Ngôn Triệt đi lẻ. "Chuẩn bị đi, tìm chỗ nào vắng người, chúng ta trực tiếp ra tay." Cốc Thành nhìn người bên cạnh mình, nghiêm túc nói.

Người bên cạnh nhìn nhau, cũng không muốn mạo hiểm vào lúc này. "Đại ca, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút, coi chừng có bẫy." Một đứa trẻ mấy tuổi đầu, nhóm Tô Ngọc sao có thể để nó đi một mình bên ngoài?

Bọn họ không tin chuyện này là thật.

Nghe thấy lời của người mình, Cốc Thành bất mãn nhìn bọn họ: "Chúng ta đã điều tra lâu như vậy rồi, tình hình thế nào các người đều thấy cả, đã đến nước này rồi mà các người còn không tin chuyện này sao?" Người bên cạnh nhìn nhau, không biết có nên nghe theo Cốc Thành hay không.

Cốc Thành thấy bọn họ chần chừ, mất kiên nhẫn nói: "Các người tốt nhất nghĩ cho kỹ, cơ hội này các người rốt cuộc có muốn làm cùng hay không?

Nếu các người không muốn làm cùng, vậy thì tôi tự mình ra tay." Đến lúc đó bọn họ có hối hận cũng vô dụng, bọn họ đã mất đi tư cách này.

Mấy người bên cạnh nhìn nhau, cuối cùng chọn đi cùng Cốc Thành.

Bất kể thế nào vẫn cứ liều một phen, nhỡ đâu lại thành công thì sao?

Chỉ cần bọn họ có thể thành công bắt được con trai của Tô Ngọc, vậy là bọn họ thành công rồi.

Mấy người đi theo sau lưng Tô Ngôn Triệt, sau khi đi đến một nơi hẻo lánh, tất cả mọi người chắn trước mặt cậu bé.

Nhìn những kẻ đang vây quanh mình, Tô Ngôn Triệt nhíu mày: "Các người là ai?

Tại sao lại ở chỗ này?" "Chúng ta là người đến mời cậu đi làm khách, thế nào?

Cậu bây giờ đi cùng chúng ta đi." Cốc Thành nhìn Tô Ngôn Triệt cười nói.

Bộ dạng kia nhìn qua chính là không có ý tốt. "Loại người như các người chính là 'mèo khóc chuột giả từ bi', không có ý tốt, các người tưởng tôi sẽ tin lời các người chắc?" Tô Ngôn Triệt nhìn bọn họ như nhìn kẻ ngốc.

Những kẻ này sao có thể ngu xuẩn đến mức độ này?

Hay là bọn họ cảm thấy cậu bé thực sự sẽ tin bọn họ?

Chương 2239

"Đã cậu không chịu, vậy thì đừng trách chúng ta động thủ." Nói xong liền trực tiếp ra tay.

Tô Ngôn Triệt giả vờ đánh không lại, để bị bọn họ bắt đi. "Tự mình đi theo chúng ta có phải tốt hơn không?

Cậu cứ phải để chúng ta dùng thủ đoạn mới chịu đi cùng, đây không phải là tự chuốc lấy cực khổ sao?" Cốc Thành nhìn Tô Ngôn Triệt châm chọc nói.

Xem ra con trai của Ngọc Vương cũng chẳng ra làm sao, dễ dàng như vậy đã bị bọn họ bắt được.

Những người đi cùng Cốc Thành cảm thấy chuyện này thực sự quá thuận lợi.

Thuận lợi đến mức bọn họ không dám tin chuyện này là thật. "Chuyện này cũng quá thuận lợi rồi, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Một người trong số đó không chắc chắn hỏi. "Được rồi, cậu đừng có tự mình dọa mình nữa, chúng ta cứ đưa người về trước đã." "Được." Đợi sau khi bọn họ đưa Tô Ngôn Triệt rời đi, nhóm Tiểu Bảo từ trong góc bước ra. "Để loại người như thế này qua đây gây chuyện, Lăng quốc có phải là hết người rồi không?" Tiểu Bảo khoanh tay trước ngực nhìn theo hướng Tô Ngôn Triệt bị đưa đi.

Vấn đề rõ ràng như vậy mà bọn chúng lại chẳng coi ra gì.

Tiểu Trí đưa tay day day mi tâm, bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào vậy?

Triệt nhi làm bậy, cậu cũng hùa theo em ấy?" "Triệt nhi đã không vui rồi, nếu không giải quyết đám người này, Triệt nhi sẽ giận đấy."

Tiểu Bảo bất đắc dĩ nói.

Cậu bé quả thực rất muốn tiếp tục chơi đùa với đám người này, nhưng Tô Ngôn Triệt không chịu.

Triệt nhi không chịu thì bọn họ còn chơi thế nào?

Tự nhiên chỉ có thể nghe theo Triệt nhi.

Nếu Triệt nhi không vui, bọn họ chơi cũng chẳng vui vẻ gì, tội gì phải thế?

Tiểu Trí không nói nữa, nhìn Tiểu Bảo một cái rồi tức giận nói: "Cậu cứ chiều hư Triệt nhi đi, để cha biết được đoán chừng sẽ giận đấy." "Cái này không sao, chuyện này cha đã giao cho chúng ta rồi, tự nhiên là chúng ta muốn làm gì thì làm, đi thôi chúng ta mau đuổi theo, tớ cũng muốn xem xem sau đó còn có những kẻ nào sẽ tới." Tiểu Bảo híp mắt nói.

Đã muốn xử lý người, vậy thì xử lý cùng một lúc luôn cho xong, đỡ cho sau này phiền phức.

Tiểu Trí đi theo Tiểu Bảo, trong lòng mười phần lo lắng.

Bất kể thế nào Triệt nhi cũng chỉ là một đứa bé sáu bảy tuổi.

Cậu bé cho dù có lợi hại đến đâu, hắn cũng vẫn sẽ lo lắng. "Ca ca không cần lo lắng, anh phải tin tưởng người đi theo bên cạnh Triệt nhi, anh cũng phải tin tưởng em, có em ở đây Triệt nhi sẽ không sao đâu, càng huống hồ Liệt Dương đã đuổi theo rồi." Bọn chúng bắt Triệt nhi đi, Liệt Dương là người tức giận nhất.

Bọn chúng nếu không làm hại Triệt nhi thì còn đỡ, nếu làm hại Triệt nhi thì cứ liệu mà 'ăn không hết thì gói đem về'. "Hơn nữa bản thân Triệt nhi cũng không phải dạng vừa." Âm công của cậu bé mới thực sự là phòng bất thắng phòng. "Cậu nói vậy hình như cũng đúng." Tiểu Trí nghe Tiểu Bảo giải thích, cũng yên tâm hơn một chút. "Bất kể thế nào, chúng ta vẫn nên mau chóng đuổi theo đi, kẻo lát nữa Triệt nhi chịu thiệt." Tiểu Trí không yên tâm thúc giục. "Được, chúng ta đi ngay bây giờ." Đi theo Cốc Thành bọn họ đến một cái sân, nơi này Tiểu Bảo vẫn biết.

Chẳng lẽ người ở đây đã đạt thành hợp tác với nhóm Cốc Thành rồi? "Nơi này……" "Ừ, chúng ta đi tìm người trước." Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí đi tìm chủ nhân ngôi nhà này.

Khi tìm được người thì đối phương đang ở ngoài ruộng xem rau của mình. "Lâm thúc, sao chú lại ở đây?" Lâm thúc ngẩng đầu nhìn nhóm Tiểu Bảo: "Sao các cháu lại tới đây?" "Lâm thúc, nhà của chú còn ở không?" "Căn nhà đó trước đây chú đã cho người khác thuê rồi, bọn họ là từ bên Lăng quốc qua đây làm ăn, nhưng Thẩm lão đại nói cho bọn họ thuê cũng không sao, chú liền cho bọn họ thuê." Lâm thúc vừa nghe nhóm Tiểu Bảo đến hỏi chuyện này, vội vàng giải thích.

Chỗ chú ấy ở hiện tại tốt hơn căn nhà cũ kia nhiều. "Xảy ra chuyện gì rồi?

Có phải người ở trong đó bắt nạt các cháu không?" Giải thích xong, Lâm thúc liền phản ứng lại, nhíu mày nhìn nhóm Tiểu Bảo hỏi.

Nếu đám người kia dám bắt nạt nhóm Tiểu Bảo, chú ấy nhất định phải đi xử lý người.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghe xong nhìn nhau, xem ra chỉ là hiểu lầm. "Hóa ra là vậy." "Tiểu Bảo, các cháu còn chưa nói với chú là có chuyện gì đâu, có phải bọn họ bắt nạt các cháu không?

Nếu có người bắt nạt các cháu, các cháu cứ nói với chú, chú lập tức đi đuổi bọn họ đi." Ở nhà của chú, thế mà còn dám bắt nạt người Vong Ưu Thành, thật coi bọn họ là người chết sao? "Người ở đó có phải tên là Cốc Thành không ạ?" Tiểu Bảo nhìn Lâm thúc hỏi.

Lâm thúc nghĩ nghĩ: "Đúng là tên này." "Tiểu Bảo, cháu cứ nói thật với chú, có phải đã xảy ra chuyện gì không?" "Đúng là có xảy ra chút chuyện, hắn bắt Triệt nhi đi rồi, bọn cháu thấy hắn đi vào nhà của chú, cho nên qua đây tìm chú hỏi một chút." Tiểu Bảo giải thích.

Nghe thấy lời này, Lâm thúc suýt chút nữa bị Tiểu Bảo chọc tức chết. "Các cháu lúc nào đến hỏi chú mà chẳng được?

Nhất định phải là lúc này sao?

Các cháu mặc kệ Triệt nhi hả?

Nhỡ Triệt nhi xảy ra chuyện gì thì làm thế nào?" Lâm thúc giận dữ nói.

Sau đó dẫn theo nhóm Tiểu Bảo chuẩn bị đi tìm Cốc Thành: "Đi, chú đi cùng các cháu." "Hai đứa các cháu thật là không biết phân biệt nặng nhẹ, tình hình hiện tại, sự an toàn của Triệt nhi mới là quan trọng nhất biết không?

Bất kể có nghi hoặc gì, các cháu đều nên cứu Triệt nhi ra rồi hẵng tới tìm chú mà hỏi." Lâm thúc suốt dọc đường đều đang trách mắng nhóm Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí nghe đến mức phải day day lỗ tai mình. "Lâm thúc, bên cạnh Triệt nhi có người đi theo mà, hơn nữa âm công của em ấy chú cũng không phải không biết lợi hại thế nào, bọn chúng muốn làm hại Triệt nhi cơ bản là chuyện không thể nào, chú cứ yên tâm đi." Tiểu Bảo tủi thân giải thích.

Lâm thúc tức giận lườm Tiểu Bảo một cái: "Lời này cháu đừng có nói bậy như thế, Triệt nhi chỉ là một đứa bé." "……" Tiểu Bảo coi như nhìn ra rồi, trước khi đưa Triệt nhi về, bên phía Lâm thúc sẽ không hài lòng với bọn họ.

Chỉ lải nhải bọn họ thôi đã là nể mặt lắm rồi.

Lâm thúc dẫn người về căn nhà cũ của mình.

Vừa vào đã nghe thấy tiếng của Triệt nhi: "Các người tốt nhất vẫn là thả tôi ra, nếu không các người sẽ gặp xui xẻo đấy." Cốc Thành nhìn Tô Ngôn Triệt một cái: "Chúng ta bắt cậu tới đây thì chưa từng nghĩ đến việc thả cậu, ít nhất trước khi đạt được kết quả chúng ta mong muốn, cậu muốn đi là chuyện không thể nào." Tô Ngôn Triệt đối với việc này một chút cũng không tức giận, không những không giận, ngược lại tâm trạng còn rất tốt: "Các người bắt tôi là để uy hiếp cha tôi, bắt cha tôi làm một số việc ông ấy không muốn làm, tôi nói không sai chứ?" Nghe thấy lời của Tô Ngôn Triệt, Cốc Thành nhìn cậu bé, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ mấy tuổi, sao nó có thể nghĩ đến những thứ này? "Phải thì thế nào?

Chương 2240

Nghe nói Ngọc Vương vô cùng coi trọng con cái của mình, thiết nghĩ dùng sự an toàn của cậu để hắn giúp chúng ta làm chút chuyện hẳn là không thành vấn đề." Cốc Thành nhìn Tô Ngôn Triệt nói.

Khi nói chuyện này, Cốc Thành liền cảm thấy Tô Ngôn Triệt là một 'đại bảo bối'.

Một bảo bối lớn có thể mang lại cho hắn vô số lợi ích. "Ngươi có biết những kẻ trước đây có ý đồ bắt cóc muội muội tôi để uy hiếp cha tôi hiện giờ thế nào rồi không?" Tô Ngôn Triệt ý vị thâm trường nhìn Cốc Thành hỏi.

Cốc Thành nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt, lời này của nó là có ý gì? "Ngươi có phải muốn biết tôi nói với ngươi cái này là có ý gì không?

Đã ngươi muốn biết, vậy tôi cũng miễn cưỡng nói cho ngươi biết vậy, kẻ trước đây muốn bắt cóc muội muội tôi để uy hiếp cha tôi tên là Miêu Cảnh, ngươi có biết người này hiện tại đang ở nơi nào không?" Tô Ngôn Triệt nhàn nhã hỏi.

Bộ dạng nhàn nhã này giống như cậu bé không phải bị người ta bắt tới, mà là tự mình đến đây chơi vậy.

Cốc Thành không để ý đến Tô Ngôn Triệt, hắn không tin Tô Ngọc thực sự mặc kệ con trai mình. "Ngươi không muốn biết à?

Nhưng không sao, ta muốn nói cho ngươi biết, kẻ trước muốn bắt muội muội ta, hiện tại cỏ trên mộ đã cao lắm rồi." "Khi chúng ta còn rất nhỏ, có một gia tộc đã làm hại ca ca ta, ngươi biết cuối cùng gia tộc này thế nào rồi không?

Gia tộc này cuối cùng bị cha ta tru di cửu tộc, một người cũng không chừa lại, ngươi nói ngươi bắt ta, muốn dùng ta để tính kế cha ta, sau khi bị cha ta biết được ngươi sẽ có kết cục gì?" Tô Ngôn Triệt hỏi.

Cốc Thành cảm thấy Tô Ngôn Triệt nói những lời như vậy chính là đang uy hiếp hắn. "Mày đây là đang uy hiếp tao?" Tô Ngôn Triệt cười gật đầu: "Ừ, ngươi nói không sai, tôi đúng là đang uy hiếp ngươi, có điều mấy chuyện này cũng xác thực là thật." "Cốc Thành, cái nhà này không phải của ngươi đúng không?

Hẳn là của một người chú ở Vong Ưu Thành cho ngươi ở mới đúng, ngươi nói xem nếu chú ấy biết ngươi bắt cóc ta, ngươi sẽ có kết cục gì?" Tô Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành tiếp tục uy hiếp.

Cốc Thành khóe miệng co giật nhìn Tô Ngôn Triệt, đứa nhỏ này coi hắn là kẻ ngốc sao? "Không để hắn biết là được chứ gì?

Đợi đến lúc hắn biết thì đã là lúc ta đạt được kết quả mong muốn rồi." Cốc Thành cười ha hả.

Bộ dạng kia nhìn qua ít nhiều vẫn có chút kiêu ngạo. "Thế à?" "Đương nhiên." Cốc Thành nghĩ cũng không nghĩ liền trả lời.

Tuy nhiên hắn lập tức phản ứng lại, giọng nói này không đúng.

Đây không phải giọng của Tô Ngôn Triệt.

Không những không phải giọng của nó, giọng nói này nghe còn có chút quen tai. "Vừa rồi là ai đang nói chuyện?" "Chủ nhân của ngôi nhà này, Lâm thúc thúc, vừa rồi ngươi không phải nói ngươi không sợ sao?

Ta nghĩ hiện tại ngươi hẳn cũng vô cùng kiên định, đừng có sợ nha." Tiểu Bảo nghe giọng của Tô Ngôn Triệt, khóe miệng co giật nhìn cánh cửa đang đóng.

Cậu bây giờ một chút cũng không muốn nói chuyện với Tô Ngôn

Triệt.

Bình thường lúc nói chuyện phiếm với bọn cậu thì ít lời như thể không biết nói chuyện vậy.

Kết quả nói chuyện với tên Cốc Thành này thế mà lại nói nhiều như thế.

Tên nhóc thối này rốt cuộc có để bọn cậu ở trong lòng hay không?

Tiểu Trí cũng cảm thấy hôm nay Triệt nhi hình như nói hơi nhiều.

Cốc Thành quay đầu nhìn về hướng cửa, đúng lúc này cửa bị người ta đẩy ra.

Người đến không những là Lâm thúc, còn có Tiểu Bảo và Tiểu Trí. "Cốc Thành phải không?

Ngươi đã hết cơ hội rồi." Tô Ngôn Triệt mười phần tiếc nuối nói.

Tiểu Bảo tức giận lườm Tô Ngôn Triệt một cái: "Em nhìn qua có vẻ còn rất thất vọng thay cho hắn nhỉ?" "Đúng vậy, khó khăn lắm mới bắt được em, kết quả lúc này lại bị người ta phát hiện, ca ca, anh nói xem hắn có phải rất xui xẻo không?" Tô Ngôn Triệt nhìn Tiểu Bảo cười hỏi.

Tiểu Bảo tức giận mở miệng: "Hắn có xui xẻo hay không anh không biết, nhưng lát nữa anh có thể khiến em rất xui xẻo đấy." Tô Ngôn Triệt trừng mắt với Tiểu Bảo: "Ca ca, em là em ruột của anh đấy, sao anh nỡ đối xử với em như vậy?" Đưa tay day day mi tâm, từ khi nào Triệt nhi biến thành thế này rồi?

Quả thực chính là một tiểu 'diễn sâu'.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Cốc Thành trực tiếp bóp lấy cổ Triệt nhi: "Đã các người đều đến rồi, vậy vừa hay không cần ta đi tìm các người." Khi cổ Triệt nhi bị người ta bóp trong tay, sắc mặt Tiểu Bảo lập tức thay đổi.

Triệt nhi là đứa bé bọn họ cưng chiều, kết quả hiện tại lại bị người ta đối xử như vậy, thế mà có kẻ dám bóp cổ Triệt nhi?

Quả thực là tìm chết.

Triệt nhi theo bản năng nhíu mày, cảm giác này thực sự không tốt chút nào.

Cậu bé rất không thích. "Triệt nhi, em tự mình ra tay hay là anh ra tay?" Tiểu Bảo nhìn cái tay kia của Cốc Thành, đã bắt đầu cân nhắc lát nữa phải xử lý Cốc Thành thế nào rồi. "Ngọc Vương phủ Thế tử phải không?

Ta khuyên ngươi một câu, đừng có tùy tiện lộn xộn, nếu không em trai ngươi sẽ mất mạng đấy." Cốc Thành dùng lực trong tay, nhìn bộ dạng kia của Tô Ngôn Triệt, trong lòng có chút kích động.

Chính là thế này.

Hắn chỉ thích nhìn thấy đứa trẻ này có bộ dạng này, thật là thú vị.

Tô Ngôn Triệt nhíu mày, trên người tên này rốt cuộc là mùi gì vậy?

Thế mà lại khó ngửi như thế.

Giống như rất lâu rồi chưa tắm vậy.

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, mặt Tô Ngôn Triệt đều đen lại. "Ngươi bao lâu rồi chưa tắm?

Trên người hôi quá." Tô Ngôn Triệt nhịn rồi lại nhịn vẫn không nhịn được, trực tiếp hỏi Cốc Thành.

Tiểu Bảo và Tiểu Trí suýt chút nữa ngã lăn ra đất, lúc Triệt nhi hỏi câu này, có thể nhìn xem hiện tại là tình huống gì trước không?

Đứa nhỏ này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Chương 2241

Sao lại cứ…… Em ấy thật đúng là một chút cũng không lo lắng nhỉ.

Cốc Thành không ngờ mình thế mà lại bị một đứa bé ghét bỏ. "Liên quan gì đến mày." Tô Ngôn Triệt vừa nghe liền biết tên này khẳng định là rất lâu chưa tắm rồi, nếu không sẽ không có thái độ như vậy.

Cậu bé thế mà lại tiếp xúc với loại người này lâu như vậy?

Càng nghĩ sắc mặt Tô Ngôn Triệt càng khó coi.

Mà Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí trong nháy mắt đã hiểu suy nghĩ của Tô Ngôn Triệt rồi.

Đồng tình nhìn Cốc Thành một cái, Triệt nhi ghét nhất chính là cái này.

Tên này hôm nay xui xẻo rồi. "Buông ta ra." Tô Ngôn Triệt lạnh lùng nói. "Mày tốt nhất đừng có động đậy, nếu không cái cổ này của mày sẽ bị tao bẻ gãy đấy." Thấy Tô Ngôn Triệt lúc này còn lộn xộn như vậy, Cốc Thành vô cùng bất mãn quát lớn.

Nó thật đúng là không sợ chết mà.

Tô Ngôn Triệt hít sâu một hơi, đã hắn không nghe vậy thì trực tiếp động thủ thôi.

Lúc Cốc Thành không chú ý, Triệt nhi đột nhiên ra tay, tay túm lấy cánh tay Cốc Thành, vừa dùng lực, Cốc Thành đau đớn buông Tô Ngôn Triệt ra.

Tô Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành vẻ mặt đau đớn, sắc mặt âm trầm nói: "Ta ghét nhất là loại người như ngươi." Lâm thúc nhìn Tô Ngôn

Triệt như vậy, trong nháy mắt biết mình đã lo lắng vô ích rồi. "Triệt nhi, có phải cháu cố ý đi theo hắn không?" Lâm thúc nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt hỏi.

Tô Ngôn Triệt nhíu mày ừ một tiếng: "Muốn xem xem bọn họ định làm gì." "Bây giờ thấy rồi chứ?" "Vẫn chưa thấy được kết quả cháu muốn, cháu hiện tại vô cùng không vui." Tô Ngôn Triệt sắc mặt âm trầm nhìn người bên cạnh nói.

Tiểu Bảo cùng người bên cạnh nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười: "Đi thôi, về tắm rửa là sạch ngay." "Ca ca, đem cả tên này về nữa, hắn hẳn là biết không ít tin tức, em đi trước đây." Nói xong Tô Ngôn Triệt liền chạy biến, tốc độ kia khiến nhóm Tiểu Bảo nhìn mà than thở không bằng. "Quả nhiên chỉ có lúc này mới có thể khiến Triệt nhi hoạt động." Tiểu Trí nhịn không được cảm thán nói.

Nếu hỏi Tô Ngôn Triệt lúc nào tích cực nhất, thì khẳng định là lúc trên người bị bẩn cần đi tắm là tích cực nhất.

Nhìn tình hình hiện tại là biết rồi.

Tiểu Bảo đi đến trước mặt Cốc Thành, một cước đá tới.

Cú đá này của Tiểu Bảo trực tiếp làm Cốc Thành gãy hai cái xương sườn. "Dám bóp cổ em trai ta, gan của ngươi cũng lớn đấy." Tiểu Bảo nhìn Cốc Thành nói.

Cốc Thành ôm ngực nhìn Tiểu Bảo, sắc mặt rất là tái nhợt, có thể thấy được cú đá này của Tiểu Bảo rốt cuộc nặng đến mức nào. "Em trai ta từ lúc sinh ra đến giờ, chưa từng bị ai đối xử như vậy, bắt em trai ta về thì nên cung phụng như tổ tông, dám làm hại em trai ta, ngươi chán sống rồi?" Tiểu Bảo ánh mắt sắc bén nhìn Cốc Thành.

Cốc Thành suýt chút nữa bị chọc tức chết, người này có phải bị điên không?

Bắt người tới là để làm con tin, chứ có phải tìm cho mình một ông tổ tông về đâu. "Ngươi đối xử với người khác thế nào ta mặc kệ, nhưng đối với em trai ta thì phải là như vậy." Lâm thúc bất đắc dĩ nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, yêu cầu này của cháu có phải quá hà khắc rồi không?" Còn phải cung phụng Triệt nhi như tổ tông? "Có sao ạ?

Em trai cháu là bảo bối của nhà cháu, bọn họ mời em trai cháu qua đây thì phải có đãi ngộ như vậy." Tiểu Bảo nhìn Lâm thúc nghiêm túc nói.

Tiểu Trí không ngăn cản Tiểu Bảo, có điều đối với lời Tiểu Bảo nói, cậu cũng vô cùng tán đồng.

Triệt nhi có khi nào bị người ta đối xử như vậy?

Tên Cốc Thành này đúng là to gan thật. "Tiểu Bảo, chúng ta cứ đưa người về trước đã, sau đó hãy nói, mấy kẻ khác ở đây cũng phải bắt đi cùng." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo nói. "Ừ, bắt đi hết, mang về giao cho Nam Kiều thúc thúc bọn họ, thiết nghĩ Nam Kiều thúc thúc hẳn là có thể cho chúng ta một kết quả không tồi." Cậu rất muốn biết ngoại trừ Cốc Thành ra còn có những ai đến.

Đương nhiên còn có một tên Bàng Khải Hàng.

Người này tương đối mà nói thì thông minh hơn một chút, nhưng cũng chỉ là thông minh hơn một chút mà thôi.

Những kẻ cùng Cốc Thành bắt Tô Ngôn Triệt, hiện tại vô cùng hối hận, tại sao lại đi theo hắn làm chuyện thế này?

Trước đó hắn còn nói đứa bé này chỉ là một phế vật bình thường.

Giờ thì hay rồi, phế vật gì chứ, quả thực là chuyện cười. "Mày không phải nói nó chỉ là một đứa trẻ bình thường, là đứa con kém cỏi nhất của Ngọc Vương sao?

Mày nhìn xem đây chính là 'kém cỏi' mà mày nói đấy hả?" Người bên cạnh Cốc Thành đều sắp tức chết rồi, bọn họ chính là bị Cốc Thành lừa gạt.

Tiểu Bảo cùng Tiểu Trí giống như nghe được chuyện gì nực cười lắm, không dám tin nhìn bọn họ.

Bọn họ biết mình đang nói cái gì không vậy?

Lâm thúc cũng vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Cốc Thành cùng người bên cạnh hắn, tên này nói cái lời quỷ quái gì thế?

Triệt nhi là kém nhất?

Nếu Triệt nhi mà là kém nhất, vậy cái thế giới này chẳng còn ai là không kém cả.

Bọn họ rốt cuộc là từ đâu mà rút ra kết luận này? "Tại sao các người lại cảm thấy Triệt nhi nhà tôi là kém nhất?" Tiểu Bảo tò mò hỏi, cậu thực sự rất tò mò những người này rốt cuộc nghĩ thế nào. "Chúng tao theo dõi các người một thời gian, phát hiện đứa bé này không phải đang ngủ, thì chính là lúc sắp ngủ, mỗi lần làm chuyện gì cũng đều hôn hôn trầm trầm, nhìn qua giống như sắp ngủ gật đến nơi vậy." Tiểu Bảo cạn lời nhìn bọn họ, đám người này cũng thật đủ ly kỳ, loại lời này cũng có thể nói ra được, bọn họ rốt cuộc nghĩ cái gì thế hả? "Triệt nhi chỉ là tính cách như vậy thôi, em ấy từ lúc sinh ra đã thích ngủ." Chỉ vì thích ngủ mà bị người ta nói là kém nhất?

Không biết Triệt nhi nghe được những lời này trong lòng sẽ nghĩ thế nào.

Tiểu Bảo đột nhiên rất muốn biết Triệt nhi sau khi biết đánh giá của những người này về mình thì sẽ có biểu cảm gì.

Tiểu Trí đưa tay day day mi tâm, một khi Triệt nhi biết đám người này nói em ấy như vậy, nhất định sẽ giận lắm. "Tiểu Bảo, chuyện này không cần nói cho Triệt nhi biết đâu." "Thế không được, tớ phải để em ấy biết một chút việc bản thân cứ ngủ suốt đã gây ra hậu quả thế nào." Tiểu Bảo hả hê nói.

Chương 2242

Lâm thúc cốc đầu Tiểu Bảo một cái, tức giận nói: "Đấy là em trai cháu đấy, có ai 'hố' em trai như cháu không?" "Có ạ, chú không phải thấy rồi sao?

Cháu chính là hố em trai như vậy đấy." Tiểu Bảo cười nói.

Tiểu Trí bất đắc dĩ lắc đầu, được rồi, sau này Triệt nhi sẽ bắt đầu hoài nghi nhân sinh cho xem.

Sau khi đưa người về, Tiểu Bảo lập tức đi tìm Tô Ngọc, Tô Ngọc không có ở đó, chỉ có Vương Cẩn Hòa. "Mẹ, Triệt nhi đâu ạ?" "Nó về cái là đi tắm ngay, vẫn chưa xong." "Vậy được con đợi một lát." Vương Cẩn Hòa nhìn có chút khó hiểu: "Tiểu Bảo, con tìm Triệt nhi có việc gì?" Tiểu Bảo vội vàng lắc đầu: "Không có gì ạ, chỉ là muốn nói với Triệt nhi chút chuyện thôi." Đợi Tô Ngọc về rồi mà Tô Ngôn Triệt vẫn chưa ra. "Bệnh sạch sẽ này của Triệt nhi thực sự đã đến mức 'người thần căm phẫn' rồi." Tiểu Bảo tức giận nói. "Ca ca, anh lại đang nói xấu em rồi." Tô Ngôn Triệt tắm xong đi ra liền nghe thấy Tiểu Bảo đang nói xấu mình, lập tức bất mãn nói. "Anh cũng đâu có nói sai, anh về được bao lâu rồi?

Em còn về trước bọn anh đấy, tắm rửa lâu như vậy mới xong." Tiểu Bảo không cảm thấy mình nói sai cái gì.

Tô Ngôn Triệt bất mãn nhìn Tiểu Bảo: "Ca ca, người tên kia bẩn quá, đều không tắm rửa gì cả, còn có mùi nữa." Tô Ngọc nghe có chút không hiểu đầu đuôi, nhìn hai anh em hỏi: "Các con đây là tình huống gì?" "Cha, hôm nay xảy ra chút chuyện." Tiểu Bảo kể lại hết chuyện xảy ra hôm nay cho Tô Ngọc. "Chính là như vậy, Triệt nhi về trước xong là cứ ở lì trong phòng tắm." Tiểu Bảo nhịn không được cười phá lên.

Tô Ngọc cạn lời nhìn hai anh em, lúc bọn nó nói lời này thực sự không cần suy xét đến cảm nhận của ông bô này một chút sao? "Các con chỉ biết hồ nháo." "Cha, cái này thực sự không liên quan đến bọn con mà, bọn họ cứ bám theo bọn con suốt, Triệt nhi bị theo đuôi đến mức mất kiên nhẫn, không muốn để bọn họ tiếp tục đi theo nữa." Tiểu Bảo cũng rất bất đắc dĩ.

Vốn dĩ cậu còn có tính toán riêng của mình, kết quả lại biến thành thế này.

Nhưng mà em trai không vui, cậu biết làm sao được? "Không có lần sau đâu đấy." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo tức giận nói.

Tiểu Bảo cười hì hì: "Cha, con biết rồi." Nói xong mắt đảo một vòng, nhìn Tô Ngọc hỏi: "Cha, cha biết tại sao bọn họ lại muốn bắt Triệt nhi không?" Đối với cái này Tô Ngôn Triệt cũng rất tò mò. "Vì sao?" Tô Ngọc cũng cảm thấy tò mò, trong nhà có rất nhiều đứa bé nhỏ hơn Triệt nhi, sao bọn họ không bắt người khác, lại chuyên môn bắt Triệt nhi?

Tô Ngôn Triệt cũng quay đầu nhìn Tiểu Bảo, rất tò mò vì sao những người này lại muốn bắt cậu bé. "Bởi vì bọn họ cảm thấy Triệt nhi là yếu nhất, cảm thấy bắt Triệt nhi dễ dàng hơn một chút cho nên chọn Triệt nhi." Tiểu Bảo thấy Triệt nhi cũng đang nghe, cười nói.

Triệt nhi vừa nghe cái này lập tức không vui: "Thế này là ý gì?" Cái gì gọi là cậu là yếu nhất?

Cậu yếu nhất bao giờ?

Những kẻ này rốt cuộc có mắt nhìn hay không vậy?

Tô Ngọc cũng cảm thấy có chút kinh ngạc, kẻ bắt Triệt nhi thế mà lại cảm thấy Triệt nhi là yếu nhất?

Bọn họ rốt cuộc nghĩ cái gì vậy? "Tại sao lại cảm thấy Triệt nhi là yếu nhất?" Triệt nhi rốt cuộc chỗ nào biểu hiện rất yếu rồi?

Hắn dạy dỗ Tô Ngôn Triệt bao nhiêu năm nay, sao hắn không biết Triệt nhi là đứa yếu nhất trong đám trẻ nhỉ?

Thiên phú của Triệt nhi rất tốt, tập võ cũng rất nghiêm túc, dù thế nào cũng sẽ không phải là yếu nhất.

Hắn thực sự rất tò mò đám người này rốt cuộc là từ đâu mà cảm thấy Triệt nhi là yếu nhất? "Bọn họ theo dõi chúng con một thời gian, sau đó nhìn thấy Triệt nhi lúc ra ngoài cùng chúng con không phải đang ngủ thì là chuẩn bị ngủ, sau đó liền cảm thấy Triệt nhi bình thường không có gì lạ, khẳng định là yếu nhất, cho nên cứ thế thôi?" Lúc Tiểu Bảo nói còn nhìn Triệt nhi một cái, quả nhiên, biểu cảm kia của Triệt nhi phải nói là khó coi bao nhiêu thì có bấy nhiêu. "Con ngủ thì làm sao?

Lúc con tập võ sao bọn họ không nhìn xem?" Chỉ vì cậu ngủ mà cảm thấy cậu là yếu nhất? "Bởi vì em đều không đánh lôi đài, bọn họ lại chưa từng nhìn thấy thực lực của em, liền cảm thấy em là yếu nhất rồi." Tiểu Bảo nhịn không được bật cười.

Mặt Tô Ngôn Triệt càng đen hơn: "Con ngủ ngại gì đến chuyện của hắn?" Cậu ngày nào cũng đều rất nỗ lực luyện công, tranh thủ ngủ một lát thì làm sao?

Không đánh lôi đài thì làm sao?

Cậu không thích không được à?

Nhìn bộ dạng bất mãn này của Triệt nhi, Tiểu Bảo nhịn không được cười nói: "Anh xem sau này em còn muốn lười biếng nữa hay không, em nhìn xem người ta nhìn em thế nào kìa." "Hừ, em giống loại người sẽ vì loại người này mà thay đổi tính cách sao?" Cậu lại không phải thật sự yếu nhất.

Bắt cậu vì một câu nói của người ta mà từ bỏ việc ngủ, cậu nghĩ cũng đừng nghĩ.

Tiểu Bảo thất vọng nhìn Tô Ngôn Triệt: "Triệt nhi, không phải anh nói em, sao em lại thích ngủ như thế chứ?" "Cái này sao em biết được?

Em chính là thích ngủ, ngủ để lớn." Tô Ngôn Triệt nói lời này cực kỳ lý lẽ hùng hồn.

Tiểu Bảo khóe miệng co giật nhìn Tô Ngôn Triệt: "Trong nhà có bao nhiêu đứa bé cần lớn, sao chẳng đứa nào giống em như thế?" "Đại khái là phương thức lớn lên không giống nhau." Tô Ngôn Triệt ở bên cạnh Tiểu Bảo nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc.

Tiểu Bảo cạn lời rồi, đây là coi cậu là kẻ ngốc để lừa gạt hả?

Cốc đầu Tô Ngôn Triệt một cái, Tiểu Bảo bĩu môi nói: "Em đây là vì chuyện ngủ mà đúng là không từ thủ đoạn nào nha." "Ca ca, tên Cốc Thành đâu rồi?" Tô Ngôn Triệt đột nhiên nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Em tìm hắn làm gì?" "Đi tìm hắn nói chuyện phiếm." Tô Ngôn Triệt vẻ mặt ngoan ngoãn nói.

Chỉ là sao Tiểu Bảo cảm thấy không giống như vậy nhỉ? "Người đã đưa về rồi, đại khái đang ở trong địa lao, em muốn đi thì tự mình đi tìm đi." "Vâng." Tô Ngôn Triệt lững thững đi mất.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha nói xem Triệt nhi có khi nào đi tẩn cho người ta một trận không?" Đừng nhìn Triệt nhi hiện tại nhìn qua có vẻ rất không để ý, thực tế trong lòng cậu bé tức giận không chịu được.

Sau đó đoán chừng sẽ ra tay với Cốc Thành. "Không có gì to tát, cứ coi như tiền lãi Cốc Thành ra tay với Triệt nhi đi." Chỉ là đánh một trận mà thôi, người lại không chết, cái này có gì to tát đâu?

Tiểu Bảo trầm mặc nhìn Tô Ngọc, cậu đột nhiên cảm thấy cha hình như cũng khá tùy hứng. "Cha, cha làm như vậy thật sự không lo lắng Triệt nhi lật trời à?" "Lúc con như vậy ta cũng đâu có lo lắng con sẽ lật trời." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo nói.

Muốn nói thích gây chuyện, tất nhiên là Tiểu Bảo rồi.

Năm đó khi tất cả mọi người đều không biết, cậu đã dám đi đánh hắc quyền.

Khi cậu mới sáu tuổi, đã dám kiến nghị với Hoàng huynh trực tiếp đánh hạ cả Tề quốc.

Ra ngoài làm ăn còn có thể cố ý để người ta cướp bóc.

Chương 2243

Thật sự mà nói, Tiểu Bảo còn lăn lộn nhiều hơn Triệt nhi.

Triệt nhi chính là không thích động đậy, có việc hay không có việc đều thích ngủ.

So với bộ dạng ầm ĩ của Tiểu Bảo thì Triệt nhi quả thực quá ngoan rồi. "Cha, con cũng không có ý định lật trời đâu, cha đừng có hiểu lầm con." "Con muốn quậy phá cũng chẳng sai, có điều việc con làm cũng chẳng khác biệt là mấy." Tô Ngọc bực mình liếc nhìn Tiểu Bảo một cái. "Loại chuyện này con làm bao nhiêu lần rồi, trong lòng không có chút tự giác nào à?" Tô Ngôn Triệt ở bên cạnh gật đầu vô cùng tán thành, cha nói không sai, anh trai mới là người khó quản nhất.

Tiểu Bảo nhìn thấy Tô Ngôn Triệt gật gù bên cạnh, lập tức bị chọc cười vì tức, bực bội lườm Tô Ngôn Triệt: "Em ở đó gật đầu cái gì?" "Em thấy cha nói đúng mà." Tô Ngôn Triệt tỏ vẻ vô tội nhìn Tiểu Bảo. "..." Tiểu Bảo đột nhiên rất muốn xử lý thằng em này, làm sao bây giờ?

Tô Ngọc bất đắc dĩ nhìn hai anh em đang nháo nhào: "Chuyện sau đó con đi xem thử xem, rốt cuộc là có chuyện gì." "Cái tên Cốc Thành này cùng một phe với Bàng Khải Hàng, ban đầu quan hệ hai người cũng khá tốt, nhưng sau đó không biết xảy ra chuyện gì, hắn cắt đứt quan hệ với Bàng Khải Hàng.

Hắn phụ trách theo dõi chúng ta, còn việc lôi kéo người của Vong Ưu thành là do người bên phía Bàng Khải Hàng làm." Tiểu Bảo nhíu mày giải thích với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai: "Con chắc chắn chứ?" "Chắc chắn ạ, có điều con lại cảm thấy bên phía hắn có vấn đề gì đó." Tiểu

Bảo đăm chiêu nói.

Cậu rất tò mò tại sao Cốc Thành đột nhiên lại trở mặt với Bàng Khải Hàng.

Dù sao trước đó quan hệ giữa bọn họ vẫn rất tốt. "Con có thể đi hỏi thử." Tô Ngọc nhướng mày gợi ý.

Đã tò mò thì cứ đi thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình trước đã rồi tính sau.

Tiểu Bảo cân nhắc một chút rồi quả quyết lắc đầu: "Thôi bỏ đi ạ, hiện tại Triệt nhi đang ở bên đó, con không cần qua đó nữa." Nghe vậy, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Cũng chỉ có con mới khiến Triệt nhi có động lực." Tiểu Bảo nhún vai: "Cha à, con mà không để mắt tới nó, cha xem nó lười đến mức nào rồi." Nhắc đến Tô Ngôn Triệt, Tiểu Bảo muốn trợn mắt lên tận trời.

Tô Ngọc không nhịn được cười, lời này nghe hình như cũng không sai. "Sau này có rảnh con cứ chịu khó dắt Triệt nhi đi dạo khắp nơi nhiều vào." Tô Ngọc giao việc này cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo im lặng nhìn cha mình, cha vừa giao cho cậu một nhiệm vụ không dễ hoàn thành chút nào. "Cha, cha nghĩ Triệt nhi sẽ chịu đi ra ngoài cùng con sao?

Lần này đi theo cũng là do nói ngon nói ngọt mãi nó mới chịu đi cùng đấy.

Sau này nó có chịu tiếp tục theo con ra ngoài hay không còn là một vấn đề." "Sẽ chịu thôi." Tuy rằng Triệt nhi thỉnh thoảng thích đối đầu với Tiểu Bảo, nhưng tình cảm giữa hai anh em vẫn rất tốt, lời Tiểu Bảo nói Triệt nhi vẫn nghe lọt tai.

Đã như vậy thì có gì mà không được?

Tiểu Bảo ai oán nhìn Tô Ngọc, cha thật sự không cần cân nhắc đến cảm nhận của con sao? "Con cũng đâu muốn nhìn thấy Triệt nhi cứ ru rú ở trong nhà mãi đúng không?" Tô Ngọc hỏi ngược lại.

Tiểu Bảo im lặng.

Nếu nói về điều này thì đúng là cậu không muốn để Tô Ngôn Triệt tiếp tục ở lì trong nhà. "Con xem, chính con cũng đâu muốn để Triệt nhi ở nhà." "Nếu Triệt nhi giống như Hi Hi thì con mới mặc kệ nó." Tiểu Bảo lầm bầm.

Hi Hi thì thích chạy nhảy khắp nơi, tinh lực dồi dào vô cùng, Triệt nhi đừng nói là giống Hi Hi, chỉ cần hiếu động bằng một nửa con bé thôi là cậu đã không thèm quản rồi. "Anh trai, em làm sao cơ?" Tô Ngôn Hi đang ăn trái cây đột nhiên nghe thấy Tiểu Bảo nhắc đến mình, ngẩng đầu nhìn anh, mơ màng hỏi.

Tiểu Bảo lắc đầu: "Anh nói Hi Hi rất ngoan." Hi Hi nghe vậy "ồ" một tiếng rồi tiếp tục ăn trái cây, dáng vẻ thật sự vô ưu vô lo.

Nhưng cũng bình thường, Tô Ngôn Hi là cô con gái đầu tiên trong nhà, mọi người đều cưng chiều, nuôi dưỡng ra tính cách như vậy cũng là lẽ đương nhiên.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo, nghe cậu than phiền về Triệt nhi, dở khóc dở cười nói: "Triệt nhi tính cách vốn là như vậy, nó chịu khó học hành đã là rất tốt rồi, còn những chuyện khác chúng ta cũng không thể cưỡng cầu quá nhiều." Tiểu Bảo thở dài thườn thượt, nhìn Vương Cẩn Hòa ai oán nói: "Mẹ à, tật xấu của Triệt nhi nhiều quá, mẹ nhìn cái tính khiết phích của nó xem..." Chỉ cần nghĩ tới thôi là Tiểu Bảo đã thấy đau đầu. "Con bắt đầu chê bai em trai rồi đấy à?" Vương Cẩn Hòa bất đắc dĩ hỏi.

Tiểu Bảo suy nghĩ một chút rồi quả quyết lắc đầu: "Con cũng không phải chê em, chỉ là đôi khi cảm thấy Triệt nhi làm người ta đau đầu quá thôi." Ghét bỏ em trai là chuyện không thể nào, nhưng phàn nàn thì chắc chắn phải có. "Con đấy." Vương Cẩn Hòa thấy Tiểu Bảo như vậy liền biết cậu chỉ than vãn đôi chút về Triệt nhi chứ không có ý gì khác.

Nhưng chính sự than vãn này cũng khiến Vương Cẩn Hòa không khỏi có chút đau đầu.

Mà Tô Ngôn Triệt - người đang đi tìm đám Cốc Thành - hoàn toàn không biết mình đang bị anh trai phàn nàn.

Cậu bé nhìn đám người Cốc Thành: "Các người là ai phái tới?" Cốc Thành hừ lạnh một tiếng, có vẻ không muốn nói chuyện này với Tô Ngôn Triệt.

Đối với thái độ này, Tô Ngôn Triệt cũng không giận, tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống. "Nghe nói trong lòng các người ta là kẻ yếu nhất, cho nên các người mới đối xử với ta như vậy sao?" Tô Ngôn Triệt thản nhiên nhìn Cốc Thành hỏi.

Cốc Thành nhíu mày, đứa bé này tới tìm bọn họ chỉ để nói chuyện này?

Cốc Thành im lặng không đáp, chỉ bình tĩnh nhìn Tô Ngôn Triệt: "Ngươi không cần phí công vô ích trên người chúng ta, cho dù ngươi có hỏi, chúng ta cũng sẽ không nói cho ngươi biết đâu." "Không sao, ta cũng chưa từng nghĩ các người sẽ nói cho ta biết, ta chỉ tới tán gẫu với các người thôi, nhiều chuyện các người không nói cũng không sao." Tô Ngôn Triệt tỏ vẻ vô so, dáng vẻ dường như thật sự không để ý.

Điều này khiến Cốc Thành có chút kinh ngạc, đứa bé này rốt cuộc có ý gì?

Nếu nó không định bắt mình khai ra những chuyện kia, vậy nó nói nhiều như thế để làm gì? "Ông có biết ta giỏi nhất là cái gì không?" Tô

Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành đột nhiên mở miệng hỏi.

Cốc Thành không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Tô Ngôn Triệt, hắn biết rất rõ nói nhiều sai nhiều.

Lúc này không nói gì mới là tốt nhất. "Ông tưởng không nói gì là xong chuyện sao?

Từ bao giờ người như các ông cũng trở nên ngây thơ như thế rồi?" Tô Ngôn Triệt kinh ngạc nhìn Cốc Thành, giọng điệu trào phúng.

Cốc Thành nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt: "Có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng, không cần ở đây vòng vo tam quốc." "Đã như vậy, ta đành miễn cưỡng nói cho ông biết vậy." "Thứ ta giỏi nhất, chính là thôi miên." Thôi miên?

Biểu cảm trên mặt Cốc Thành lập tức thay đổi.

Thôi miên này chẳng phải chuyện tốt lành gì, người bị thôi miên sẽ vô tri vô giác bị người ta moi tin tức, khiến bản thân không biết mình đã bị lộ thông tin từ lúc nào.

Tuy trước mặt chỉ là một đứa trẻ, nhưng chuyện thôi miên quá mức quỷ dị, hắn vẫn có chút lo lắng.

Nhìn Cốc Thành trong nháy mắt trở nên căng thẳng, Tô Ngôn Triệt cảm thấy buồn cười.

Nếu cậu muốn thôi miên Cốc Thành, còn cần hắn ở đây cảnh giác sao?

Chương 2244

Thật nực cười. "Rốt cuộc ngươi muốn thế nào?" "Không muốn thế nào cả, chỉ muốn nhắc nhở ông một câu, ông phòng bị ta như vậy là vô dụng, bởi vì nếu ta muốn thôi miên ông, ông sẽ không có cơ hội ngăn cản đâu." Tô Ngôn Triệt nói đầy ẩn ý.

Cốc Thành kinh hãi nhìn Tô Ngôn Triệt, đứa bé này mới bao lớn, vậy mà lại có bản lĩnh như thế?

Sao có thể chứ?

Chẳng lẽ chỉ vì nó là con trai của Tô Ngọc nên mới có thiên phú nghịch thiên như vậy? "Đừng nghi ngờ, ta thật sự làm được đấy." Tô Ngôn Triệt cười như không cười nhìn đối phương. "Ông muốn bây giờ tự nói với ta, hay là đợi ta ra tay khiến ông mở miệng nói?" Tô Ngôn Triệt đột nhiên thay đổi thái độ, ánh mắt nhìn Cốc Thành cũng thay đổi theo.

Đây là lần đầu tiên Cốc Thành cảm nhận được sự sợ hãi từ một đứa trẻ.

Mà đây mới chỉ là một đứa bé bảy tuổi.

Chẳng lẽ con trai của Ngọc Vương thật sự xuất sắc đến thế sao? "Ngươi biết rồi cũng vô dụng." Ánh mắt Cốc Thành hơi lóe lên, nhìn Tô Ngôn Triệt nói.

Tô Ngôn Triệt cũng không giận, chỉ hờ hững nhìn hắn: "Có vô dụng hay không ông nói không tính, ta tự mình nói mới tính." "Ngươi..." Cốc Thành nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt, đứa nhỏ này rốt cuộc muốn làm gì? "Thật ra ông không nói ta cũng biết, ông hẳn là người của Lăng quốc nhỉ?

Mục đích bọn họ phái ông tới là gì, ta đại khái cũng biết được một ít từ chỗ cha ta, mục đích của các người là lấy được từ bên chúng ta một số thứ không thuộc về các người." "Các người còn đang lôi kéo người của Vong Ưu thành, ta nói không sai chứ?" Tô Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành hỏi.

Ánh mắt Cốc Thành hơi dao động, nhìn Tô Ngôn Triệt với vẻ kinh ngạc, đứa bé này... sao nó lại biết?

Ngọc Vương thật sự ngay cả chuyện quốc gia đại sự thế này cũng nói cho con trẻ nghe sao?

Theo dõi lâu như vậy, hắn vẫn luôn cảm thấy đứa bé này là đứa kém cỏi nhất trong số các con của Ngọc Vương, hiện tại xem ra không phải đứa bé quá kém, mà là hắn đã quá coi thường người ta.

Tô Ngôn Triệt tự nhiên nhìn ra ý tứ trong mắt Cốc Thành: "Có phải cảm thấy ta rất kém cỏi không?" Cốc Thành không nói gì, nếu đứa trẻ như Tô Ngôn Triệt mà còn gọi là quá kém, thì phải như thế nào mới gọi là không kém?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, Cốc Thành cảm giác mình sắp hít thở không thông. "Thế nào?

Bây giờ ông chịu nói chưa?" Tô Ngôn Triệt đổi giọng, tiếp tục hỏi.

Hôm nay cậu nhất định phải moi được chuyện về Lăng quốc từ miệng Cốc Thành.

Trong lòng Cốc Thành nôn nóng bất an, hắn biết cho dù mình không nói, cuối cùng đứa bé này cũng sẽ dùng thủ đoạn khác bắt mình nói ra, đây chỉ là vấn đề thời gian. "Những tin tức ngươi đều biết cả rồi, tại sao còn muốn hỏi ta?" Cốc Thành tiếp tục đánh thái cực với Tô Ngôn Triệt, cũng không có ý định mở miệng. "Không vì sao cả, đơn thuần vì ta không có việc gì làm, đương nhiên ta càng muốn nghe được những tin tức khác biệt từ miệng ông." Tô Ngôn Triệt cũng không giấu giếm, nói thẳng suy nghĩ của mình.

Cốc Thành cảm thấy đứa bé này đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi. "Ngươi muốn biết những tin tức đó từ chỗ ta, e rằng phải làm ngươi thất vọng rồi." Cốc Thành cuối cùng quyết định không nói gì cả.

Một khi nói ra, hắn sẽ chẳng còn cơ hội nào nữa.

Tô Ngôn Triệt gật đầu, tỏ vẻ hiểu cho cách làm của Cốc Thành. "Ông làm như vậy ta cũng hiểu, nhưng ông chắc chắn là không nói?" Tô Ngôn Triệt tiếp tục hỏi.

Sau đó mặc kệ Tô Ngôn Triệt nói gì với Cốc Thành, hắn đều không mở miệng, bày ra bộ dạng muốn chém muốn giết tùy ngươi.

Đối với việc này Tô Ngôn Triệt cũng không giận, chỉ nhìn Cốc Thành, khóe miệng khẽ nhếch lên: "Ông không nói cũng không sao, chuyện này đối với ta mà nói vấn đề không lớn." Ánh mắt Cốc Thành biến đổi, hắn biết đứa bé này rất có khả năng sẽ thôi miên mình, nhưng hắn thật sự không thể nói tin tức cho nó biết.

Nếu hắn bỏ cuộc vào lúc này thì mọi chuyện sẽ hoàn toàn vô nghĩa. "Ông còn một cơ hội cuối cùng." Tô Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành nhàn nhạt nói.

Cốc Thành vẫn không chịu mở miệng, hắn không tin đứa bé này thật sự lợi hại đến thế, chuyện hắn không nói, nó còn có thể cạy miệng hắn sao.

Hắn không hy vọng người nhà của mình sẽ vì chuyện này mà bị liên lụy.

Tô Ngôn Triệt nhìn Cốc Thành, gật đầu hiểu rõ: "Ông không muốn nói cũng không sao, ta sẽ khiến ông tự nói ra." Ngay sau đó, Cốc Thành liền cảm thấy đầu óc choáng váng, đôi mắt dần dần trở nên vô hồn.

Những người ở bên cạnh Cốc Thành kinh hãi nhìn Tô Ngôn Triệt.

Vừa rồi Cốc Thành vẫn còn bình thường, bây giờ đột nhiên biến thành cái dạng này, bọn họ không cho rằng đây chỉ là sự cố ngẫu nhiên.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nó đã làm gì Cốc Thành để hắn biến thành như vậy.

Có người vừa định mở miệng, Tô Ngôn Triệt liếc mắt nhìn sang, làm động tác im lặng.

Chỉ một động tác đơn giản đã khiến mấy người kia cảm thấy da đầu tê dại.

Ngọc Vương rốt cuộc nuôi dạy con cái kiểu gì vậy?

Lại để một đứa bé bảy tuổi có ánh mắt nguy hiểm như thế. "Yên lặng một chút, đừng làm những chuyện khiến ta tức giận." Tô Ngôn Triệt cảnh cáo.

Mấy người kia không dám nói gì, chỉ đành trân trân nhìn Tô Ngôn Triệt thẩm vấn Cốc Thành về chuyện của Lăng quốc. "Các người tại sao lại đến Vong Ưu thành?" "Lôi kéo người của Vong Ưu thành." "Sau đó?" "Lợi dụng người Vong Ưu thành đối phó Tô Ngọc và Huyền quốc." Tô Ngôn Triệt nhíu mày, xem ra tin tức cha bọn họ có được không sai. "Hiện tại đã lôi kéo được bao nhiêu người rồi?" Cốc Thành lập tức im lặng, qua một lúc lâu sau mới mở miệng: "Chưa có ai." "Không thể lôi kéo người Vong Ưu thành, các người định làm thế nào?" Tô Ngôn Triệt hỏi đầy ẩn ý.

Nghe câu này, ánh mắt Cốc Thành thoáng chút giằng co, nhưng rất nhanh đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh: "Nếu không thể lôi kéo người

Vong Ưu thành, sẽ chia rẽ quan hệ giữa Vong Ưu thành và hoàng thất Huyền quốc, khiến Huyền quốc sinh nội loạn." Tô Ngôn Triệt nghe xong có chút tức giận, người Lăng quốc này đúng là thiếu đòn.

Huyền quốc nỗ lực muốn hòa bình, kết quả luôn có kẻ muốn tới khiêu khích. "Muốn Huyền quốc nội loạn?

Bọn họ cũng to gan thật." Những người đi cùng Cốc Thành nuốt nước bọt, một câu cũng không dám nói, lúc này nếu bọn họ lên tiếng thì có bị đứa bé này xử lý không?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Chương 2245

Nếu trước đây có người nói với bọn họ rằng có một ngày bọn họ sẽ vì sợ một đứa bé mà không dám nói chuyện, bọn họ nhất định sẽ đánh cho kẻ đó cha mẹ nhận không ra. "Kế hoạch của các người." Tô Ngôn Triệt không để ý đến mấy người đang run rẩy bên cạnh, tiếp tục hỏi. "Hủy hoại vợ con của Tô Ngọc, đổ vạ lên đầu người Vong Ưu thành." Cốc Thành tiếp tục nói. "..." Tô Ngôn Triệt cạn lời nhìn Cốc Thành.

Bọn họ rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Loại suy nghĩ này mà cũng có được?

Đưa tay day day mi tâm, người Lăng quốc này trông có vẻ không được thông minh cho lắm.

Cha thật sự cần thiết phải đấu đá với những kẻ như vậy sao?

Tô Ngôn Triệt đã bắt đầu nghi ngờ kẻ đưa ra kế hoạch này ở Lăng quốc đầu óc có vấn đề hay không.

Cho dù bọn họ không hiểu rõ quan hệ giữa Vong Ưu thành và cha cậu, nhưng ít nhất cũng phải nghe ngóng một chút rồi hãy tới chứ, đúng là mở miệng nói bừa. "Ai đề xuất biện pháp này?" Tô Ngôn Triệt cố gắng để bản thân trông không tức giận đến thế, nhưng tiếng nghiến răng lại rõ ràng như vậy. "Tứ hoàng tử." "..." Rất tốt, cậu nhớ kỹ tên Tứ hoàng tử Lăng quốc này rồi.

Cậu ngược lại muốn xem xem, vị Tứ hoàng tử này sau đó có thể làm ra chuyện gì.

Đợi hỏi xong những tin tức cần thiết, Tô Ngôn Triệt giải trừ thôi miên cho Cốc Thành.

Cốc Thành vừa tỉnh táo lại liền cảnh giác nhìn Tô Ngôn Triệt: "Ngươi đã làm gì ta?" Tô Ngôn Triệt cười như không cười nhìn đối phương: "Ông yên tâm, ta cũng không làm gì ông cả, chỉ hỏi ông mấy câu thôi." Cốc Thành nghe xong liền biết Tô Ngôn Triệt đã thôi miên mình, khiến hắn nói ra tất cả mọi chuyện.

Liếc nhìn mấy người bên cạnh một cái, Cốc Thành có chút bất mãn, tại sao bọn họ không ngăn cản nó?

Những người bên cạnh cười khổ nhìn Cốc Thành, bọn họ cũng muốn ngăn cản lắm chứ, nhưng đứa bé này trông quá nguy hiểm.

Bọn họ không dám! "Tin tức cần biết ta đều đã biết rồi, vậy chúc các người ở đây vui vẻ, các người yên tâm, không bao lâu nữa Bàng Khải Hàng sẽ tới làm bạn với các người thôi." Tô Ngôn Triệt đứng dậy phủi quần áo, nói với Cốc Thành những lời khiến hắn hối hận không thôi.

Sao hắn lại bị một đứa bé thôi miên được chứ?

Còn nữa, đứa bé này ra tay với hắn từ lúc nào?

Hắn lại không hề phát hiện ra chút nào.

Cốc Thành nghĩ mãi không thông, chỉ đành trơ mắt nhìn Tô Ngôn Triệt rời đi.

Tiểu Bảo nhìn Tô Ngôn Triệt từ bên ngoài đi vào, đáy mắt mang theo ý cười: "Triệt nhi, em đang nghĩ gì thế?" "Không có gì, chỉ là đang nghĩ người Lăng quốc ngu xuẩn như vậy, cha thật sự muốn đích thân động thủ với bọn họ sao?" Tô Ngôn Triệt nhíu mày nghiêm túc hỏi.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn con trai: "Hửm?

Tại sao lại cảm thấy bọn họ rất ngu xuẩn?" Tô Ngôn Triệt kể lại những tin tức mình hỏi được cho Tô Ngọc: "Cha, tên Tứ hoàng tử này trông có vẻ không thông minh lắm, hắn ở Lăng quốc làm sao có thể sống sót giữa mấy huynh đệ hoàng thất của mình vậy?" Tô Ngọc bị câu hỏi nghiêm túc của Tô Ngôn Triệt chọc cười: "Câu hỏi này con không nên hỏi cha, mà nên đi hỏi Tứ hoàng tử Lăng quốc ấy." Chỉ cần là người đã tìm hiểu kỹ về Vong Ưu thành và người của anh thì sẽ không nói ra những lời như vậy, thật không biết tên Tứ hoàng tử Lăng quốc này rốt cuộc đã uống bao nhiêu rượu mới có thể thốt ra những lời đó.

Hoằng Nghị nghiêm túc nghe những tin tức Tô Ngôn Triệt có được, nghe xong liền nhíu mày: "Hoàng thúc, chúng ta có thể ra tay trước với tên Tứ hoàng tử Lăng quốc này không ạ?" "Tại sao chúng ta phải ra tay?

Để bọn họ tự tàn sát lẫn nhau không tốt hơn sao?" Tô Ngọc nhìn Hoằng Nghị hỏi.

Mấy đứa trẻ đều dồn ánh mắt về phía Tô Ngọc, cuối cùng Tiểu Bảo hỏi: "Cha, cha căn bản chưa từng nghĩ tới việc tự mình ra tay?" "Tạm thời chưa có suy nghĩ như vậy, sau này nếu Lăng quốc không nhận được bài học thì chưa biết chừng." Tô Ngọc tùy ý nói.

Bọn họ làm gì, phụ thuộc vào việc người bên Lăng quốc sẽ làm gì.

Bọn họ khiêm tốn làm người thì xin chào tôi tốt anh tốt mọi người đều tốt.

Còn nếu bọn họ không biết tốt xấu, cảm thấy Huyền quốc dễ bắt nạt, tùy tiện muốn tới bắt nạt một chút, vậy thì chỉ có thể là Huyền quốc tốt, bọn họ không tốt rồi. "Vậy chuyện này có cần báo cho Hoàng bác bác không ạ?" "Tự nhiên là phải để Hoàng bác bác của các con biết rồi, tuy việc này chúng ta đều có thể giải quyết, nhưng Huyền quốc là thiên hạ của bác ấy, loại chuyện này phải nói với bác ấy một tiếng để bác ấy biết sự tình thế nào, còn sau đó làm gì thì xem bác ấy phân phó." Tô Ngọc không cần suy nghĩ liền đáp.

Đây là quốc gia đại sự, một Vương gia như anh tự mình xử lý xong việc mà còn không báo cho hoàng huynh một tiếng, như vậy rất dễ khiến người ta chia rẽ quan hệ giữa anh và hoàng huynh.

Loại chuyện này sao anh có thể để nó xảy ra được?

Tiểu Bảo hiểu rõ gật đầu: "Vậy chúng con đợi tin của Hoàng bác bác." "Được." Tối hôm đó Tô Ngọc viết thư cho Huyền Phỉ Nhiên kể về chuyện Lăng quốc.

Còn có dự định những việc bọn họ sẽ làm sau đó, hỏi xem Huyền Phỉ Nhiên nghĩ thế nào.

Sau khi gửi thư đi, Tô Ngọc cũng không để ý đến chuyện này nữa, còn về mấy đứa trẻ, chúng muốn đi chơi đùa với Bàng Khải Hàng thì cứ tùy chúng đi.

Tin tức Cốc Thành bị bắt rất nhanh đã đến tai Bàng Khải Hàng. "Cốc Thành bị Tô Ngọc bắt đi rồi?

Đây là vì sao?" Bàng Khải Hàng nghiến răng hỏi.

Chuyện này lại là thế nào?

Tên Cốc Thành này rốt cuộc làm ăn kiểu gì vậy?

Người bên cạnh bất đắc dĩ nói: "Cốc Thành bắt cóc con trai út của Tô Ngọc đưa về nơi hắn ở, hắn bị hai đứa con trai khác của Tô Ngọc theo dõi mà cũng không biết." "..." Bàng Khải Hàng có chút cạn lời: "Ta đã nói với hắn sự việc không đơn giản như vậy, hắn không nghe lọt tai câu nào sao?" Cốc Thành trước đó vẫn luôn nói Tô Ngôn Triệt là đứa trẻ bình thường thế nào, trong lời nói đều là ý muốn ra tay với bọn trẻ.

Kết quả bây giờ hay rồi chứ?

Bản thân bắt được người ta, nhưng chính hắn cũng bị người ta bắt lại.

Người đi cùng Bàng Khải Hàng hiện tại lo lắng không phải là sự an toàn của Cốc Thành: "Thiếu gia, liệu Cốc Thành có nói ra kế hoạch của chúng ta không?" "Hắn không dám đâu, dù sao hắn cũng không muốn cha mẹ mình xảy ra chuyện." Bàng Khải Hàng mười phần chắc chắn nói. "Nếu bên phía Ngọc Vương dùng một số thủ đoạn thì sao?" Thuộc hạ nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Dù sao cao nhân bên cạnh Tô Ngọc thật sự quá nhiều.

Chỉ là khiến người ta nói thật, việc này đối với bọn họ mà nói chắc không khó khăn lắm. "Nếu là như vậy, chúng ta chỉ đành lùi một bước, dùng kế hoạch khác." Bàng Khải Hàng cũng rất không hài lòng.

Cũng không biết tên Cốc Thành này rốt cuộc nghĩ cái gì.

Hắn đã dặn đi dặn lại là không được tùy tiện ra tay.

Bây giờ thì hay rồi, hắn ra tay xong, bản thân mình lại là người biết chuyện sau khi hắn bị bắt.

Tên Cốc Thành này cũng khá thật đấy.

Chương 2246

"Chúng ta có cần cứu Cốc Thành ra không?" Cứu thì lãng phí nhân lực, không cứu thì Cốc Thành lại còn chút giá trị.

Bàng Khải Hàng cân nhắc xong liền hạ lệnh: "Sau này chuyện của Cốc Thành không liên quan đến chúng ta, lúc hắn làm việc này thì nên biết sẽ có kết quả như vậy." "Thiếu gia, ý của ngài là trực tiếp bỏ mặc Cốc Thành?" Thuộc hạ của Bàng Khải Hàng kinh ngạc nhìn hắn.

Bỏ mặc thì không có vấn đề gì, nhưng vấn đề nằm ở chỗ Cốc Thành và Cốc gia vẫn còn giá trị lợi dụng, bọn họ lúc này mà bỏ mặc người ta, rất có khả năng khiến người Cốc gia bất mãn. "Thiếu gia, Tứ hoàng tử còn muốn có được sự ủng hộ của Cốc gia, chúng ta bỏ mặc người..." Bàng Khải Hàng đương nhiên biết làm như vậy không ổn, nhưng không làm thế thì biết làm sao?

Bên phía Cốc Thành đã xảy ra chuyện như vậy, bọn họ còn có thể tự mình lộ diện, sau đó tự nộp mạng vào tay Tô Ngọc sao?

Phải toàn quân bị diệt mới coi là xứng đáng với người nhà Cốc Thành à?

Đây là cách làm gì chứ?

Thuộc hạ vô cùng tán đồng lời Cốc Thành, nhưng tán đồng là một chuyện, thật sự làm như vậy lại là chuyện khác. "Thiếu gia, tuy chúng ta muốn từ bỏ Cốc Thành, nhưng vẫn phải làm bộ làm tịch một chút, ít nhất để người Cốc gia biết chúng ta không hề bỏ mặc Cốc Thành, vì cứu hắn mà người của chúng ta cũng tổn thất một ít." Như vậy Cốc gia biết được thì dù có ý kiến cũng không thể nói gì.

Dù sao bọn họ cũng đã đi cứu Cốc Thành, chỉ là không thành công mà thôi.

Lời của thuộc hạ khiến Bàng Khải Hàng không nhịn được cười: "Ngươi làm như vậy cũng không phải không được.

Theo ý ngươi, tìm vài kẻ không phục tùng đi cứu Cốc Thành, còn hậu quả của bọn chúng thế nào, chỉ có thể xem tạo hóa của chúng thôi." "Vâng." Bàng Khải Hàng nhìn thuộc hạ rời đi, đưa tay day mi tâm, hiện tại hắn không muốn nghe chuyện về Cốc Thành nữa.

Nếu không phải vì Tứ hoàng tử, hắn làm sao lại có quan hệ qua lại như vậy với người Cốc gia?

Những người được sắp xếp đi cứu Cốc Thành đều không kìm được sự bất mãn, mày cũng hơi nhíu lại: "Tại sao lại là chúng ta đi?" "Đây là phân phó của thiếu gia, Cốc Thành cũng là người Cốc gia các ngươi, chính các ngươi còn không đi cứu người, còn trông mong chúng ta đi sao?" Người của Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn bọn họ bất mãn chất vấn.

Người Cốc gia ánh mắt sắc bén nhìn người của Bàng Khải Hàng: "Để người Cốc gia chúng ta đi cứu người?

Chuyện này không thành vấn đề, vậy người của các ngươi làm gì?" "Chỉ có mấy người chúng ta mà các ngươi bảo đi xông vào nơi ở của Ngọc Vương?

Thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc sao?" Người Cốc gia cười lạnh hỏi.

Bọn họ không quá thông minh, nhưng cũng tuyệt đối không ngốc. "Các ngươi chỉ bảo người Cốc gia chúng ta đi cứu người, là vì sao?" Người Cốc gia đốt đốt bức người hỏi. "Đó là người nhà các ngươi." "Ta thấy không chỉ đơn giản vì hắn là người nhà chúng ta đâu nhỉ?

Các ngươi làm vậy chẳng qua là muốn để Cốc gia biết các ngươi không bỏ mặc Cốc Thành, các ngươi cũng đã cho người đi cứu, còn kết quả cuối cùng thế nào thì không liên quan đến các ngươi nữa, ta nói không sai chứ?" Một người anh họ của Cốc Thành cười lạnh hỏi. "Ngươi nghĩ nhiều rồi." Cho dù là tình huống như vậy, hắn cũng không thể thừa nhận. "Ngươi không thừa nhận cũng không sao, người Cốc gia chúng ta biết chuyện gì đang xảy ra là đủ rồi, đừng hòng coi người nhà chúng ta là kẻ ngốc, chuyện này ta sẽ nói với bác cả và ông nội ta." "Cốc Lực, ngươi muốn làm gì?" Thuộc hạ của Bàng Khải Hàng nghe vậy thì hoảng hốt, vội vàng bất mãn chất vấn.

Cốc Lực thấy hắn cuống lên, trong lòng càng khẳng định đây chính là mục đích của bọn họ.

Nguyên nhân bọn họ làm như vậy chính là để bọn họ gánh tội thay cho bên phía Bàng Khải Hàng.

Không phải vì để ứng phó với người Cốc gia, thì e rằng Bàng Khải Hàng ngay cả Cốc Thành cũng chẳng thèm quản đâu nhỉ?

Thị vệ của Bàng Khải Hàng nhíu mày, chuyện này bị người bên Cốc gia biết được thì không phải chuyện tốt lành gì.

Hắn nhíu mày, tên Cốc Lực này rốt cuộc muốn làm gì? "Về nói với Bàng Khải Hàng, đường đệ ta vì giúp Tứ hoàng tử mới bị bắt, hắn muốn dùng kiểu giải cứu thế này để đuổi khéo chúng ta, thì cũng đừng trách chúng ta ra tay với hắn." Cốc Lực cười lạnh nói.

Người nhà bọn họ cũng không phải dễ bắt nạt như vậy.

Thuộc hạ của Bàng Khải Hàng liếc nhìn Cốc Lực một cái, xoay người rời đi, còn đi làm gì thì cũng không ai biết. "Anh, sau đó chúng ta làm thế nào?

Cốc Thành bị bên phía Ngọc Vương bắt đi, chúng ta không có cách nào cứu người." Cốc Thành vẫn luôn giúp Bàng Khải Hàng, tại sao đột nhiên lại thay đổi? "Gần đây Cốc Thành đều không đi tìm Bàng

Khải Hàng, không những không tìm người, còn cắt đứt quan hệ với hắn, ở giữa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chúng ta cũng không biết." Cốc Lực nhíu mày.

Lúc đó anh ta đã thấy kỳ lạ, hỏi Cốc Thành hắn cũng không nói.

Trông có vẻ như đã xảy ra tranh chấp gì đó với Bàng Khải Hàng.

Hiện tại Bàng Khải Hàng lại làm ra loại chuyện này, anh ta thật sự rất nghi ngờ sự thay đổi của Cốc Thành là do bên phía Bàng Khải Hàng đã làm chuyện gì có lỗi với hắn. "Chúng ta có nên nói chuyện này cho ông nội biết không?" Hiện tại ông nội bọn họ vẫn chưa triệt để chọn phe.

Đến giúp đỡ cũng chỉ vì ông nội nợ ông cụ nhà họ Bàng một ân tình. "Các em thấy sao?" "Ông nội bảo chúng ta tới giúp đỡ chỉ là để trả ân tình cho Bàng gia, nhưng hiện tại người Bàng gia lại bắt chúng ta tới chỗ Ngọc Vương nộp mạng, chuyện này chúng ta cũng không thể cứ thế cho qua được." Em ruột của Cốc Lực lên tiếng. "Chí Minh nói không sai." Cốc Chí Minh nhìn Cốc Lực: "Anh, em cảm thấy Bàng Khải Hàng bảo chúng ta đi cứu Cốc Thành, đó là vì hắn cảm thấy lúc chúng ta làm việc không nghe lời hắn, cho nên muốn trừ khử chúng ta." "Nói không sai, đồng thời với việc trừ khử chúng ta, cũng để ông nội biết chuyện này không liên quan đến hắn, hắn cứu người nhưng không cứu được." Cốc Lực cảm thấy Cốc Chí Minh nói rất đúng, đây chính là kế hoạch của Bàng Khải Hàng. "Đã như vậy, chúng ta đem chuyện này nói cho ông nội, ông nội biết rồi sẽ bảo chúng ta nên làm thế nào, chúng ta nghe theo ông nội." Cốc Lực suy nghĩ một chút rồi quyết định làm theo ý kiến của bọn họ, báo chuyện này cho ông nội. "Được." Trong lúc Cốc Lực và mọi người đang bận rộn, người của Bàng Khải Hàng cũng đã trở về. "Về rồi à?

Đã nói rõ với bọn họ chưa?

Khi nào bọn họ đi?" Bàng Khải Hàng nhìn người của mình hỏi. "Thiếu gia, bọn họ không những không đi, mà còn định nói chuyện này cho Cốc lão gia tử." Nghe vậy, Bàng Khải Hàng theo bản năng nhíu mày, có chút bất mãn hỏi: "Chuyện này là sao?" Bọn họ đều là người Cốc gia, không nên cảm thấy yêu cầu của hắn quá đáng vào lúc này mới phải.

Chẳng lẽ bọn họ không muốn cứu em trai mình nữa? "Bọn họ đã đoán được dự tính của chúng ta rồi, hiện tại Cốc gia qua đây giúp đỡ đều là để trả nợ ân tình của lão gia tử, nếu chuyện này để bên Cốc gia biết được, e rằng đối với chúng ta chẳng có lợi lộc gì." Bàng Khải Hàng nhíu mày, cảm thấy người Cốc gia đúng là vô lý gây sự, bây giờ là lúc để ý mấy chuyện này sao? "Thiếu gia, có cần để người của chúng ta đi cùng không?" "Nơi ở của Tô Ngọc, người của chúng ta mà đi thì căn bản không có lợi, từ sau khi chuyện hôm đó xảy ra, Cốc Thành đã hoàn toàn thay đổi, muốn hắn làm gì đó gần như là không thể nào." Bàng Khải Hàng lắc đầu nói, không tán đồng lời của thuộc hạ. "Nhưng mà... chẳng lẽ chúng ta cứ mặc kệ như vậy sao?

Bọn họ sẽ không thật sự nói chuyện này cho bên Cốc gia biết chứ?" "Cho dù bọn họ nói cũng vô dụng, trong mắt người ngoài thì Cốc gia và chúng ta đều là cùng một phe, bọn họ làm như vậy chẳng qua là tự đẩy mình lên đầu sóng ngọn gió mà thôi." Bàng Khải Hàng chắc chắn nói.

Chỉ cần người Cốc gia còn muốn tiếp tục hợp tác với bọn họ, thì nên biết lúc này phải lựa chọn thế nào.

Lời giải thích của Bàng Khải Hàng khiến thuộc hạ gật đầu tán thành: "Nói như vậy thì đúng là không cần để ý, có điều bên phía ông cụ chúng ta cũng phải nói trước một tiếng, đề phòng bên Cốc gia tìm tới cửa mà ông cụ lại không biết gì." Bàng Khải Hàng miễn cưỡng gật đầu: "Ừ, chuyện lôi kéo bên kia cứ tiếp tục làm đi." "Gần đây có mấy người thái độ hơi lung lay, nhưng xem ra khả năng bọn họ không dám nghĩ tới vẫn lớn hơn một chút." Nghe thấy có người hứng thú với chuyện của bọn họ, trong mắt Bàng Khải Hàng đều là vui mừng: "Thật sự có người lung lay rồi?" Chỉ cần có một người lung lay, thì sẽ có người thứ hai, hắn tin rằng sau đó chắc chắn sẽ còn nhiều người nguyện ý hợp tác với bọn họ hơn nữa.

Chương 2247

"Vâng, có điều tôi cảm thấy rất kỳ lạ." "Không cần quản, tiếp tục đi liên hệ với bọn họ, bất kể bọn họ có yêu cầu gì, cái nào đáp ứng được thì nhất định phải đáp ứng." Bàng Khải Hàng hưng phấn phân phó.

Bất kể thế nào, có khởi đầu thì sẽ có thể đạt được kết quả tốt hơn.

Hắn không tin tất cả người Vong Ưu thành đều nguyện ý nịnh bợ Tô Ngọc. "Thanh Dương, mau đi làm việc này đi, đừng để lãng phí thời gian, có thể lôi kéo được thì cứ cố gắng lôi kéo thêm nhiều người." Bàng Khải Hàng nhìn thị vệ của mình, mở miệng phân phó.

Thanh Dương còn muốn nói gì đó, nhưng Bàng Khải Hàng vì thấy bọn họ đã buông lỏng nên kích động, không muốn tiếp tục nghe nữa.

Bất đắc dĩ thở dài, Thanh Dương chỉ đành nhanh chóng đi làm.

Hy vọng chuyện này là thật, không phải người của Vong Ưu thành đang tính kế bọn họ.

Nếu đây là Tô Ngọc cùng người của Vong Ưu thành hợp lại tính kế bọn họ, thì sự việc sẽ phiền toái lắm. "Thiếu gia, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút." Thanh Dương suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn chọn nhắc nhở Bàng Khải Hàng một câu.

Bàng Khải Hàng hiện tại đang lúc cao hứng, nghe hắn nói những lời như vậy, trong lòng liền có chút không vui: "Thanh Dương, chuyện này trong lòng ta tự có tính toán, ngươi không cần nói với ta cái này, ngươi tự làm tốt việc của mình là được." Thân thể Thanh Dương cứng đờ một chút, không dám tin nhìn chủ tử của mình.

Hắn làm vậy cũng là vì tốt cho y, nhưng cuối cùng lại thành ra thế này? "Vâng." Thanh Dương sau khi nghe xong, kỳ thực có chút thất vọng.

Hắn nói nhiều mục đích như vậy chẳng phải là lo lắng sau này y sẽ bị đám người Tô Ngọc tính kế sao?

Nhưng cuối cùng chủ tử của hắn làm thế nào?

Y lại...

Thôi bỏ đi, nếu không có chuyện gì tự nhiên là tốt, nếu có chuyện hắn đã nhắc nhở rồi mà Bàng Khải Hàng cũng không nghe, vậy thì đó là chuyện của chính y.

Rất nhanh, Huyền Phỉ Nhiên đã nhận được thư của Tô Ngọc.

Khi Huyền Phỉ Nhiên nhìn thấy nội dung Tô Ngọc gửi, mày theo bản năng nhíu lại, đối với người Lăng quốc mười phần bất mãn.

Bọn họ đã tha cho Lăng quốc hai lần rồi, đám người đó còn không biết tốt xấu mà qua đây gây phiền toái.

Còn muốn châm ngòi mối quan hệ giữa bọn họ và Vong Ưu thành.

Thật sự coi mình là cái thá gì chứ?

Vong Ưu thành bên kia có Tô Ngọc và Thẩm Quyết ở đó, căn bản sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Huống chi quan hệ giữa hắn và Vong Ưu thành cũng cực kỳ tốt.

Huyền Phỉ Nhiên suy nghĩ xong, liền viết một phong thư gửi cho Tô Ngọc.

Ý tứ đại khái chính là Tô Ngọc muốn làm gì thì làm, nếu Lăng quốc bên kia thực sự quá đáng, muốn đánh trận thì cứ trực tiếp động thủ.

Tóm lại một câu, tất cả mọi việc đều giao cho Tô Ngọc xử lý, nếu muốn đánh trận, cứ gửi thư về, hắn sẽ gửi tướng quân qua.

Hắn ngược lại muốn xem xem cuối cùng kẻ làm rùa rụt cổ rốt cuộc là ai.

Viết thư xong, Huyền Phỉ Nhiên liền nhanh chóng cho ưng gửi đến chỗ Tô Ngọc.

Khi Tô Ngọc nhận được thư của Huyền Phỉ Nhiên, thì Cốc gia lão gia tử cũng nhận được thư của nhóm Cốc Lực.

Cốc gia lão gia tử nhìn thư cháu trai gửi tới, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Người Bàng gia này thật sự coi bọn họ là kẻ ngốc nhiều tiền sao? "Cha, chuyện này làm sao bây giờ?" "Ta đích thân đi Vong Ưu thành một chuyến, nếu người Bàng gia bên kia muốn lấy người nhà chúng ta ra khai đao, vậy thì đừng trách ta trở mặt không nhận người.

Nhà chúng ta cũng giúp Bàng gia không ít, còn có chuyện của Tứ hoàng tử bên này chúng ta cũng đã giúp, hiện tại Bàng Khải Hàng làm việc đã thiếu đạo đức như vậy, thì đừng trách ta trở mặt." Cốc gia lão gia tử hừ lạnh một tiếng nói. "Lấy cái bảo bối liên quan đến cơ quan thuật của nhà chúng ta ra đây." "Cha, đó không phải là đồ sưu tầm của cha sao?" "Con trai út của Ngọc Vương có thiên phú phi thường đối với cơ quan thuật." Cốc gia lão gia tử nhìn con trai mình mở miệng nói.

Nghe vậy, cha của Cốc Thành kinh ngạc nhìn Cốc gia lão gia tử: "Cha làm sao biết được?" "Trước đây người của Long gia cùng người Tổ gia cùng nhau đối phó thê tử của Tô Ngọc, khi người của Vong Ưu thành bị chặn lại, chính là đứa bé kia đã bố trí trận pháp, giúp bọn họ tranh thủ được đủ nhiều thời gian." Cốc gia lão gia tử biết về những chuyện này nhiều hơn những người khác trong nhà một chút.

Cha của Cốc Thành chấn kinh nhìn ông: "Nhưng lúc đó đứa bé kia cũng đâu có lớn lắm đâu?" "Quả thực không lớn lắm, chỉ độ sáu bảy tuổi." "Đứa bé nhỏ như vậy, làm sao có thể..." "Đối với chúng ta mà nói quả thực không cách nào lý giải, nhưng cao thủ bên cạnh Tô Ngọc quá nhiều, đứa bé kia lại có thiên phú, ở Vong Ưu thành tìm vài người biết cơ quan thuật cũng không khó khăn, quan trọng nhất là truyền gia bảo do tổ tiên Miêu gia để lại cũng bị bọn họ tặng cho Ngọc Vương rồi." Lúc đó Miêu gia vì bảo trụ tất cả mọi người trong nhà, chỉ có thể lựa chọn giao những thứ này ra.

Nếu không phải vì cái truyền gia bảo kia, thì Miêu gia sẽ ra sao, vẫn chưa ai biết được.

Cha của Cốc Thành dường như đã hiểu vì sao Cốc gia lão gia tử lại muốn lấy cơ quan thuật mà ông sưu tầm ra.

Đây chính là nhắm vào đứa bé kia. "Đợi Cốc Thành trở về nhất định phải dạy dỗ lại một trận, nó từ bao giờ lại trở nên không có mắt nhìn người như vậy?" Cốc gia lão gia tử đen mặt nói.

Cha của Cốc Thành tán đồng gật đầu.

Con trai của Ngọc Vương làm sao có thể là một người bình thường tầm thường?

Mà Cốc Thành lại chỉ vì con nhà người ta thích ngủ, liền phán định nó là đứa kém cỏi nhất trong mấy đứa con của Ngọc Vương.

Thật không biết lúc đó Cốc Thành nghĩ cái gì. "Giữa nó và Bàng Khải Hàng hẳn là cũng có hiểu lầm gì đó chứ?" Lúc này, cha của Cốc Thành nhíu mày mở miệng nói. "Cái này thì không rõ, chỉ biết Cốc Thành bên này đột nhiên không hợp tác với Bàng Khải Hàng nữa, hơn nữa thái độ đối với Bàng Khải Hàng cũng cực kỳ không tốt, cụ thể là vì cái gì, chúng ta cũng không rõ lắm." Cốc gia lão gia tử nhíu mày nói.

Ông cảm thấy sự tình không đơn giản như vậy.

Chuyện giữa Cốc Thành và Bàng Khải Hàng ông vẫn biết, cháu trai đối xử với người này không tệ, cũng là thật tâm coi người ta là bạn tốt.

Nếu không phải vì Bàng Khải Hàng đã làm gì đó, cháu trai hẳn là không đến mức như vậy. "Đợi Cốc Thành về rồi chúng ta hỏi nó xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, khiến nó đột nhiên biến thành như vậy." "Được." Cốc gia lão gia tử bảo cha của Cốc Thành chuẩn bị kỹ càng những thứ cần thiết.

Sau khi thu dọn xong, ông đích thân dẫn người đi Vong Ưu thành.

Mà lúc này, Tô Ngọc đang nói cho người của Vong Ưu thành nghe về mệnh lệnh của Huyền Phỉ Nhiên.

Đây quả là một chuyện khá thú vị. "Hoàng thượng thật đúng là tin tưởng chúng ta." Thẩm Quyết buồn cười nói.

Trong thư nói rất nhiều chuyện, nhưng lại không có một câu nào là bảo Tô Ngọc phòng bị bọn họ.

Chương 2248

Có thể thấy Huyền Phỉ Nhiên đối với bọn họ cũng là tương đối tín nhiệm. "Đó là cái chắc, các người là dạng người gì Hoàng huynh hiện tại cũng đều biết rồi." Dù sao Huyền Phỉ Nhiên cùng Vong Ưu thành bên này ở chung thời gian cũng rất dài.

Người Vong Ưu thành tính cách thế nào hắn còn có thể không biết?

Nếu chỉ vì chuyện này mà Huyền Phỉ Nhiên bắt đầu hoài nghi bọn họ, thì Huyền Phỉ Nhiên đã không phải là Huyền Phỉ Nhiên. "Có một Hoàng thượng như vậy cũng rất tốt." Thẩm Quyết nhịn không được cười lên. "Đương nhiên rồi." Tô Ngọc nói câu này một cách hiển nhiên, đối với Huyền Phỉ Nhiên anh là vô điều kiện tin tưởng. "Đã như vậy chúng tôi cũng giúp cậu tìm chút tin tức, nếu Lăng quốc bên kia có động tĩnh gì, chúng tôi sẽ nói với cậu trước." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc mở miệng nói. "Được, vậy làm phiền Thẩm lão đại rồi." "Còn khách sáo với tôi làm gì?" Thẩm Quyết lườm Tô Ngọc một cái, thằng nhãi này từ bao giờ trở nên khách sáo như vậy?

Hơn nữa còn là khách sáo với hắn. "Xác thực, với cậu thì không cần khách sáo." Tô Ngọc nói xong chính mình cũng nhịn không được cười lên. "Biết là tốt, đúng rồi, Bàng Khải Hàng bên kia có vẻ đã tin tưởng rồi." Thẩm Quyết lại nói với Tô Ngọc một tin tức coi như là tốt. "Nếu tôi không nhớ nhầm, thị vệ bên cạnh Bàng Khải Hàng là một người cực kỳ thông minh, Bàng Khải Hàng không phát hiện ra điều gì không đúng, chẳng lẽ hắn cũng không phát hiện?" Tô Ngọc kinh ngạc hỏi.

Khi biết chuyện bên phía Bàng Khải Hàng, anh liền đi điều tra qua

Bàng Khải Hàng cùng người bên cạnh y.

Tên thị vệ tên Thanh Dương bên cạnh y là thực sự không tệ.

Cũng là một người thông minh.

Hơn nữa trước đây rất nhiều chuyện Bàng Khải Hàng làm, đều là hắn ở bên cạnh giúp đỡ.

Nếu không phải vì Thanh Dương, địa vị của Bàng Khải Hàng tại Bàng gia cũng sẽ không cao như vậy. "Quả thực như thế, bất quá Thanh Dương tuy rằng hoài nghi cũng đã nhắc nhở Bàng Khải Hàng, nhưng Bàng Khải Hàng cũng không tin lời Thanh Dương nói." Biểu tình của Tô Ngọc có chút một lời khó nói hết, tên Bàng Khải Hàng này rốt cuộc là loại xuẩn ngốc gì vậy?

Rốt cuộc não có bao nhiêu vấn đề mới có thể làm ra chuyện như thế? "Thẩm lão đại, cậu nói xem Thanh Dương liệu có đầu quân về chỗ tôi không?" Tô Ngọc đột nhiên nhìn Thẩm Quyết hỏi.

Thẩm Quyết bị Tô Ngọc chọc cho tức cười: "Cậu còn ngắm trúng thị vệ nhà người ta rồi?" "Ừ, nhìn trúng rồi, thị vệ này cứ đi theo Bàng Khải Hàng như vậy quả thực là phí phạm của trời." Tô Ngọc cười lạnh nói.

Thẩm Quyết đối với việc này mười phần tán đồng gật đầu: "Cậu nói như vậy dường như cũng không sai." "Đó là đương nhiên." "Có điều Thanh Dương đối với Bàng Khải Hàng cực kỳ trung thành, cho dù Bàng Khải Hàng bất mãn với hắn, hắn cũng chưa từng nghĩ tới muốn phản bội Bàng Khải Hàng, cậu muốn để Thanh Dương về phe cậu, phỏng chừng có chút phiền phức." Thẩm Quyết đối với Thanh Dương cũng hiểu biết một chút.

Người này chính là một kẻ đầu gỗ.

Cho dù lúc đó bản thân rất tức giận, nhưng qua một lúc sau liền hết giận.

Không những không giận còn tiếp tục giúp Bàng Khải Hàng làm việc.

Lúc hắn biết chuyện này đều trực tiếp cạn lời.

Chưa từng thấy qua người nào như vậy.

Tô Ngọc không nói chuyện, nhưng anh rất muốn xem xem Thanh Dương có thực sự giống như Thẩm lão đại nói, trung thành như vậy không? "A Ngọc, cậu có phải hay không lại đang tính kế cái gì rồi?

Nhìn cậu như vậy là biết cậu không an hảo tâm." Thẩm Quyết nhìn chằm chằm Tô Ngọc tò mò hỏi.

Tô Ngọc cảm thấy mình rất vô tội: "Cái này tôi thật sự chưa làm gì, Thẩm lão đại cậu đừng tùy tiện hoài nghi tôi." Thẩm Quyết nhìn Tô Ngọc, trán trợn ngược mắt, tức giận nói: "Chỉ cái bộ dạng này của cậu, cậu nói cậu không có ý nghĩ gì?

Câu này cậu nói ra tự cậu có tin không?" "..." Tô Ngọc trầm mặc một chút, anh hình như cũng thật sự không tin lắm mình sẽ làm chuyện như vậy. "Cậu xem xem chính cậu còn không tin đây là thật." "..." Tô Ngọc mặt vô biểu tình nhìn Thẩm Quyết.

Thẩm lão đại hôm nay nhất định phải gây sự với anh sao?

Không gây sự thì bản thân không vui à? "Chỗ Thanh Dương cậu có thể thử xem, tôi cảm thấy tin tức Thanh Dương biết sẽ nhiều hơn một chút." "Có điều bên phía hắn xảy ra một chuyện, cậu nếu biết được, hẳn là sẽ rất vui." Thẩm Quyết hả hê cười lên. "Hả?" "Hắn bảo người Cốc gia một mình đi đến chỗ cậu cứu Cốc Thành, nhưng bọn họ phi thường có tự biết rõ mình, biết đi rồi thì sẽ không về được, không những thế, còn biết hắn đây là đang tính kế bọn họ." "Sau đó thì sao?" "Nhóm Cốc Lực đều không đồng ý, không những không đồng ý, còn đem chuyện này nói cho Cốc gia lão gia tử, tính toán thời gian thì Cốc gia lão gia tử hẳn là biết tin rồi." Chuyện này cũng xác thực là Bàng Khải Hàng làm không có đạo đức.

Cốc Thành là vì giúp bọn họ mới đem chính mình đưa vào tay Tô Ngọc, kết quả Bàng Khải Hàng lại ngay cả ý tứ giúp đỡ cứu người cũng không có, trực tiếp coi người Cốc gia thành kẻ ngốc chịu trận thay.

Tô Ngọc rất ít quan chú ý đến những người này, hiện tại nghe Thẩm Quyết nói mấy chuyện này cảm thấy cũng khá thú vị. "A Ngọc cậu sẽ không phải là không biết chứ?

Theo thực lực của cậu không nên a." Thẩm Quyết thấy Tô Ngọc như vậy, liền biết anh đối với chuyện này biết không nhiều lắm, lập tức kỳ quái hỏi. "Chuyện này Tiểu Bảo bọn nhỏ nói muốn tự mình xử lý, bọn nó đều nói như vậy rồi, tôi cũng không cần thiết làm quá lớn, tôi liền giao chuyện này cho Tiểu Bảo bọn nó đi điều tra, những gì bọn nó biết có khả năng còn nhiều hơn tôi." Thẩm Quyết bị chọc cho tức cười: "Cậu ngược lại là yên tâm về bọn nó, cậu giao cho bọn nó rồi thì triệt để không quản nữa?

Ngay cả điều tra một chút cũng không muốn?" "Là Tiểu Bảo nói không cho tôi điều tra." Anh đã đáp ứng rồi thì Tiểu Bảo tự nhiên sẽ không đổi ý vào lúc này.

Thẩm Quyết nhất thời không biết nên nói cái gì cho tốt.

Tô Ngọc đối với đám Tiểu Bảo thật đúng là sủng đến lợi hại.

Loại chuyện này cũng có thể đáp ứng. "Tiểu Ngọc cậu cũng quá chiều bọn nó rồi, chuyện như vậy cậu cũng có thể đáp ứng được." Tô Ngọc không sao cả nhún vai: "Bọn nó cần lịch luyện, hiện tại có một cơ hội có sẵn dâng tới cửa, tôi đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này." "Cậu nói cũng có đạo lý, nhưng sau đó cậu vẫn là phải cẩn thận một chút, phòng ngừa đám Tiểu Bảo bị người ta tính kế." Tuy nói là tin tưởng đám Tiểu Bảo, nhưng cẩn thận vẫn hơn.

Đây là đạo lý thiên cổ bất biến. "Yên tâm." Năng lực của Tiểu Bảo cũng không chỉ là những gì bọn họ nhìn thấy, người làm cho Tiểu Bảo bị lật xe, vẫn chưa xuất hiện đâu.

Thẩm Quyết không tin Tô Ngọc, chủ yếu là biểu tình của anh quá bình tĩnh. "Cậu tốt nhất để ý đám Tiểu Bảo cho tôi một chút, bọn nó mà xảy ra chuyện gì cậu xem tôi xử lý cậu thế nào, còn có chuyện bên phía Hoàng thượng, cậu cũng phải nói với bọn họ một chút, cái gì cần chuẩn bị cũng phải chuẩn bị cho tốt, phòng ngừa Lăng quốc bên kia đột nhiên lên cơn điên muốn cùng Huyền quốc đánh trận." Thẩm Quyết lải nhải nói.

Bộ dạng này người không biết còn tưởng hắn đã bảy lão tám mươi, trở nên nói nhiều thích càm ràm rồi. "Thẩm lão đại, cậu biết cậu hiện tại giống cái dạng gì không?" Tô Ngọc đột nhiên nhìn Thẩm Quyết hỏi. "Cái gì?" Thẩm Quyết không nghe ra ẩn ý trong lời nói của Tô Ngọc. "Cậu cứ như ông nội và ông ngoại tôi vậy, họ biết tôi giao sự tình cho đám Tiểu Bảo xong cũng lải nhải với tôi như thế." Tô Ngọc nhìn Thẩm Quyết cười nói.

Chương 2249

Thẩm Quyết nghe xong mặt đều đen lại, hắn có già như vậy sao?

Thế mà đã thành người vai ông rồi. "Cậu cút cho tôi." Thẩm Quyết ghét bỏ nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc ha ha cười lên: "Cái gì cần nói tôi đã nói xong rồi, tôi về trước đây." "Mau cút đi." Hắn hiện tại một chút cũng không muốn nhìn thấy Tô Ngọc.

Nhìn thấy Tô Ngọc hắn cảm thấy đau đầu.

Tô Ngọc phất phất tay rời khỏi phủ thành chủ của Thẩm Quyết.

Khi Tô Ngọc trở về, Tô Ngôn Triệt lại một lần nữa một mình đi gặp Cốc Thành.

Lần này Cốc Thành vừa nhìn thấy Tô Ngôn Triệt liền vẻ mặt cảnh giác nhìn cậu bé.

Rất lo lắng Tô Ngôn Triệt lại làm chuyện gì không nên làm với hắn.

Tô Ngôn Triệt nhìn hắn như vậy hừ một tiếng: "Ông cho dù có phòng bị tôi như vậy cũng vô dụng, tôi nếu muốn làm gì ông, ông tưởng ông có cơ hội phòng bị?" "Ngươi muốn thế nào?" "Đừng căng thẳng, tôi chỉ đến nói cho ông một tin tức tốt." Thái độ của Cốc Thành đối với Tô Ngôn Triệt y nguyên vẫn là cảnh giác.

Trước đó thủ đoạn của Tô Ngôn Triệt đã làm cho hắn chịu thiệt thòi.

Đây là lần đầu tiên hắn chịu thiệt trong tay một đứa bé, làm cho hắn cảm thấy mười phần mất mặt.

Hiện tại đứa bé này đột nhiên tới tìm mình, còn nói cái gì lại có tin tức tốt muốn nói cho hắn, hắn liền cảm thấy đứa bé này khẳng định là không an hảo tâm. "Tin tức tốt gì, đừng tưởng những lời ngươi nói ta sẽ tin." Cốc Thành cười lạnh nói. "Ông đối với tôi mà nói đã không còn giá trị lợi dụng, tôi có cần thiết phải lừa gạt ông?" Tô Ngôn Triệt bỉ ổi nói.

Tin tức cần biết cậu bé đã moi được từ miệng người này rồi, hắn còn có tin tức gì hữu dụng đối với cậu bé nữa sao?

Thật là nực cười. "Ngươi..." "Đã như vậy, ngươi tới tìm ta làm gì?" Cốc Thành cảm thấy đứa bé này thật sự rất mâu thuẫn.

Đã nói hắn đối với nó không còn giá trị lợi dụng, vậy nó lại qua đây làm gì? "Tôi đã nói rồi, tôi qua đây nói cho ông một tin tức tốt, nhưng trước khi nói tin tức tốt này, tôi còn có một tin tức muốn nói cho ông, là liên quan đến chuyện các anh họ Cốc Lực của ông, cái này ông muốn biết không?" Tô Ngôn Triệt ngồi trên ghế, chống cằm nhìn Cốc Thành.

Bộ dạng kia nếu không phải là địa điểm không đúng, đều sẽ khiến người ta hoài nghi bọn họ là bạn vong niên.

Cốc Thành vừa nghe có liên quan đến nhóm Cốc Lực, liền trở nên khẩn trương: "Ngươi làm gì các anh họ của ta rồi?" "Yên tâm, tôi chưa làm gì các anh họ của ông cả, bọn họ cũng không đáng để tôi động thủ, bất quá tôi ngược lại rất đồng tình với ông." Tô Ngôn Triệt cũng không biết là vì cái gì, nói chuyện với Cốc Thành nói rất nhiều.

Cốc Thành nghe có chút không kiên nhẫn, đứa bé này rốt cuộc là có ý gì? "Ngươi..." "Ông là vì Tứ hoàng tử Lăng quốc mới tới nơi này, mà người Cốc gia các ông qua đây giúp Bàng Khải Hàng cũng chỉ vì ông nội ông nợ ông nội Bàng gia một ân tình, cái này tôi không nói sai chứ?" Tô Ngôn Triệt hỏi.

Chuyện này xác thực là như vậy, nhưng bọn họ làm sao mà biết được? "Ông vì giúp Tứ hoàng tử, giúp Bàng gia bắt tôi, ngược lại bị chúng tôi bắt, chuyện này vốn dĩ phải là vấn đề của Bàng gia, kết quả ông có biết Bàng Khải Hàng đã đưa ra quyết định gì không?" Tô Ngôn Triệt tâm tình rất tốt hỏi.

Trong lòng Cốc Thành có dự cảm không lành: "Ngươi muốn nói cái gì thì nói thẳng đi." Luôn cứ ấp a ấp úng như vậy, nghe khiến hắn khó chịu. "Đã ông yêu cầu, tôi sẽ nói cho ông biết, Bàng Khải Hàng lo lắng hắn mặc kệ ông sẽ khiến người Cốc gia bất mãn, từ đó khiến bọn họ mất đi cơ hội lôi kéo Cốc gia các ông, thế là giao nhiệm vụ cứu ông cho nhóm Cốc Lực, ông nói xem nhiệm vụ này thế nào?" Tô Ngôn Triệt nói xong nhàn nhã nhìn Cốc Thành.

Cậu bé rất muốn xem xem Cốc Thành sẽ có biểu tình gì.

Đây nhất định rất thú vị.

Quả nhiên, Cốc Thành sau khi nghe lời Tô Ngôn Triệt nói sắc mặt lập tức thay đổi: "Tên chết tiệt Bàng Khải Hàng, hắn sao dám làm như vậy?" Bên phía Tô Ngọc có bao nhiêu cao thủ?

Các anh họ hắn tới chỉ có thể nói là có đi không về.

Bàng Kỳ Thượng này là muốn bọn họ đều hủy ở chỗ này a.

Đáng chết. "Các anh họ ta..." "Ông yên tâm, bọn họ thông minh hơn ông nhiều, biết Bàng Khải Hàng đây là bảo bọn họ đi chịu chết, cho nên lựa chọn không đến." Cốc Thành nghe xong rốt cuộc yên tâm, chỉ cần các anh họ không sao là tốt.

Mà chính bản thân hắn, chỉ có thể nói là hắn đáng đời.

Là do tự hắn nhìn người không rõ. "Sự tình tôi đã nói với ông rồi, vậy bây giờ tôi sẽ nói cho ông tin tức tốt kia nhé." Tô Ngôn Triệt hứng thú bừng bừng nhìn Cốc Thành.

Nhìn cái dạng này của Tô Ngôn Triệt, Cốc Thành chỉ cảm thấy đầu đau. "Ngươi rốt cuộc còn muốn nói cái gì?" Chuyện cần nói không phải đã nói xong rồi sao?

Nó còn muốn nói với mình cái gì? "Ông nội ông sắp đến rồi." Cốc Thành còn chưa phản ứng kịp, liền nghe Tô Ngôn Triệt nói với hắn cái này.

Nghe được tin tức này, sắc mặt Cốc Thành đều thay đổi: "Ngươi nói cái gì?

Ông nội ta đến rồi?

Điều này không thể nào." "Các anh họ ông sau khi biết mục đích của Bàng Khải Hàng, liền đem chuyện này nói cho ông nội ông, sau đó ông nội ông liền đến, ông đoán xem ông ấy đến rồi sẽ làm gì?" Tô Ngôn Triệt cười như không cười hỏi.

Cốc Thành nhíu mày nhìn Tô Ngôn Triệt, đứa bé này nói là sự thật.

Ông nội thật sự đến rồi. "Ông nội ta..." "Được rồi, tin tức tôi đã nói cho ông, tôi đi trước đây." Nói xong đứng dậy, chuẩn bị rời đi. "Ông nội ta và bọn họ không liên quan đến chuyện này." Cốc Thành sốt ruột nói.

Chuyện này là hắn làm, không thể để ông nội bọn họ bị liên lụy.

Tô Ngôn Triệt xoay người nhìn Cốc Thành, đầy ẩn ý nói: "Ừ ông nói không sai, nhưng cái này cũng không phải tôi quyết định được." Cốc Thành còn muốn nói gì đó, Tô Ngôn Triệt đã rời đi rồi, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không cho hắn.

Cốc Thành ngơ ngác ngồi ở đó, ông nội thế mà lại tới?

Ông nội đã lớn tuổi như vậy rồi, hắn làm sao có thể để ông nội vì hắn mà tới Vong Ưu thành chu toàn?

Tên chết tiệt Bàng Khải Hàng...

Hắn tưởng rằng những chuyện Bàng Khải Hàng làm trước đó đã đủ quá đáng rồi, không ngờ y thế mà còn muốn để các anh họ của hắn tới chịu chết.

Chương 2250

Chỉ cần hắn có thể từ nơi này đi ra, hắn nhất định sẽ không tha cho tên khốn nạn Bàng Khải Hàng kia.

Hắn sao lại dám!

Tiểu Bảo dựa vào cột nhìn Tô Ngôn Triệt: "Thái độ của em đối với người này có chút kỳ quái." "Anh hai, anh không cảm thấy hắn rất thú vị sao?

Em đối với chuyện giữa hắn và Bàng Khải Hàng rất có hứng thú." "Hả?" Tiểu Bảo hứng thú dạt dào nhìn Tô Ngôn Triệt.

Muốn biết đứa em trai này muốn làm gì. "Anh hai, anh nói xem để Cốc gia và Bàng gia trở mặt thành thù, chủ ý này thế nào?" Tô Ngôn Triệt vẻ mặt mong đợi nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo bị chọc cười: "Em muốn để hai nhà bọn họ tự tương tàn sát?" "Cái này thì không đến mức, nhưng sau khi trải qua chuyện lần này, Cốc gia đối với Bàng gia hẳn là sẽ không còn hảo cảm gì." "Xác thực." Dù sao ai cũng không muốn ở chung với kẻ muốn mạng cháu trai mình.

Chuyện này Bàng Khải Hàng đã làm sai rồi.

Không nỡ để người của mình tới chịu chết, liền đẩy người Cốc gia ra chịu chết, biện pháp này xác thực rất tốt, chỉ tiếc là y làm sai rồi.

Người Cốc gia cũng không phải dễ bắt nạt như vậy. "Đợi gặp Cốc gia lão gia tử rồi nói sau." "Chuyện này muốn thao tác cũng là có thể, cứ xem sau đó bọn họ làm thế nào." "Được." Cốc gia lão gia tử mất sáu ngày thời gian mới từ Lăng quốc tới Vong Ưu thành.

Nhóm Cốc Lực biết Cốc gia lão gia tử qua đây đều rất bất ngờ.

Đặc biệt là nhìn thấy bộ dáng phong trần mệt mỏi của ông, trong lòng càng khó chịu: "Ông nội sao ông lại tới đây?" "Ta có thể không tới sao?

Tình huống bên phía em họ các cháu không tốt lắm, ta nếu không tới, các cháu căn bản giải quyết không được." Cũng không thể để cháu trai cứ bị giam ở chỗ Vương gia mãi.

Thời gian dài ai biết bên phía Vương gia sẽ đưa ra quyết định gì.

Ông vẫn là phải đích thân qua xem mới có thể yên tâm.

Nghe lão gia tử nói, nhóm Cốc Lực lập tức trầm mặc, bởi vì bọn họ nghĩ thời gian dài như vậy, xác thực không nghĩ ra phải làm sao để cứu em trai mình về từ tay Ngọc Vương. "Ông nội, chuyện này chúng ta nên làm gì bây giờ?" Cốc Lực nhìn Cốc gia lão gia tử lo lắng nói. "Bàng Khải Hàng bên kia thật sự quá quá đáng, đây là coi chúng ta thành kẻ ngốc rồi." Cốc Lực sắc mặt khó coi nói. "Ân tình của Bàng gia ta đã trả rồi, sau này chúng ta và Bàng gia không có quan hệ, Tứ hoàng tử muốn làm gì đều không liên quan đến chúng ta." Đối với tranh đấu giữa các hoàng tử, nhà bọn họ từ trước đến nay không hứng thú.

Nếu không phải vì vấn đề ân tình, ông sẽ không để cháu trai mình qua đây.

Cốc Lực đối với quyết định của Cốc lão gia tử một chút cũng không bất ngờ.

Dù sao ông nội nghĩ xa hơn bọn họ một chút.

Chỉ cần ông nội bên này quyết định, những người khác trong nhà cũng sẽ không nói gì. "Ông nội, chuyện này chúng cháu nghe ông." Cốc lão gia tử lúc này mới hài lòng gật đầu. "Quan hệ giữa Cốc Thành và Bàng Khải Hàng trước đó vẫn khá tốt, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?" Cốc lão gia tử nhíu mày hỏi.

Cốc Lực lắc đầu: "Chuyện này chúng cháu cũng không rõ lắm, chúng cháu cũng từng hỏi Cốc Thành, nhưng nó không nói với chúng cháu, chỉ nói chuyện này trong lòng nó tự biết, nhưng chúng cháu đều cảm thấy khẳng định là Bàng Khải Hàng đã làm chuyện gì đó giẫm vào ranh giới cuối cùng của Cốc Thành mới khiến nó biến thành như vậy." Cốc lão gia tử tán đồng gật đầu, theo tính cách của Cốc Thành, điều này thật sự có khả năng. "Đợi Cốc Thành về rồi, chúng ta hỏi một chút là biết." Cốc lão gia tử suy nghĩ một chút nói. "Ông nội, ông nghĩ kỹ muốn cứu Cốc Thành thế nào chưa?" Ngọc Vương bọn họ vốn không phải là người dễ nói chuyện, ông nội thật sự có cách cứu Cốc Thành về từ tay Ngọc Vương sao?

Bọn họ sao lại có chút lo lắng nhỉ? "Yên tâm ta đã có cách rồi, nghỉ ngơi hai ngày chúng ta cùng đi gặp Ngọc Vương." "Vâng." Tin tức Cốc lão gia tử qua đây tự nhiên không giấu được Bàng Khải Hàng. "Ngươi nói cái gì?

Cốc gia lão gia tử tới rồi?" Bàng Khải Hàng nhìn Thanh Dương nhíu mày hỏi. "Vâng, hôm nay vừa đến, nhìn bộ dạng kia hẳn là cưỡi ngựa chạy nhanh tới." Thanh Dương gật đầu nói.

Lúc hắn biết Cốc gia lão gia tử qua đây cũng có chút bất ngờ. "Chuyện này sao ông nội bọn họ không cho ta tin tức?" "Có khả năng Cốc gia lão gia tử sau khi biết chuyện liền trực tiếp qua đây, cũng không đi tìm lão gia tử." Thanh Dương hơi suy nghĩ một chút liền biết là chuyện gì xảy ra.

Chuyện Thiếu gia làm đã chọc giận Cốc gia lão gia tử, ông ấy khẳng định sẽ không cứ thế mà bỏ qua.

Hiện tại Cốc lão gia tử xuất hiện ở đây, đã nói lên tất cả.

Bàng Khải Hàng lập tức có chút hoảng, bọn họ nếu đi tìm ông nội có lẽ còn có cơ hội, nhưng ông ấy lại không đi tìm ông nội, chuyện này liền phiền toái lớn rồi. "Cốc gia lão gia tử không đi tìm ông nội nói rõ chuyện này ở chỗ ông ấy đã không có bất kỳ dư địa thương lượng nào, sau này bọn họ e rằng sẽ không giúp chúng ta nữa." Cái này mới là điều Bàng Khải Hàng lo lắng.

Cốc gia lão gia tử ngay từ đầu vốn dĩ đã chưa từng nghĩ muốn tham dự vào tranh đấu giữa các hoàng tử.

Vẫn là ông nội đi nói rồi, ông ấy mới miễn cưỡng nguyện ý để người trong nhà giúp bọn họ một chút.

Kết quả hắn làm một chuyện, lại đem đến phiền toái lớn như vậy.

Nếu ông nội biết được khẳng định sẽ tức giận.

Hiện tại phải làm sao đây? "Chúng ta đi gặp người ta, giải thích với ông ấy một chút." Thanh Dương không nói gì, lúc này đi giải thích dường như vô dụng rồi.

Nhưng nếu Thiếu gia nói muốn đi, vậy thì qua đó là được.

Nhóm Cốc Lực nghe tin Bàng Khải Hàng muốn gặp Cốc lão gia tử liền cười lạnh một tiếng: "Tin tức của hắn ngược lại là linh thông." "Không gặp." Cốc lão gia tử lần này là một chút mặt mũi cũng không muốn cho nữa. "Vâng ông nội." Cốc Lực đi ra ngoài nhìn Bàng Khải Hàng đang đứng ở cửa.

Bàng Khải Hàng nhìn thấy Cốc Lực đi ra liền vội vàng đi qua cười nói: "Cốc Lực đại ca, Cốc gia gia tới sao các anh cũng không nói với tôi một tiếng?" "Cậu với ông nội tôi có quan hệ gì?

Ông nội tôi tới vì sao phải báo cho cậu?" Cốc Lực lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Biểu tình Bàng Khải Hàng có chút cứng ngắc, nhưng rất nhanh liền khôi phục bình tĩnh: "Cốc Lực đại ca tôi biết các anh bất mãn với tôi, tôi hiện tại đến xin lỗi Cốc gia gia đây." "Xin lỗi thì không cần, ông nội tôi không muốn gặp cậu, đã muốn xin lỗi thì lúc sớm sao không tới?

Ông nội tôi đến rồi mới tới?

Bàng Khải Hàng cậu tưởng cậu đánh cái bàn tính gì chúng tôi không biết sao?" Cốc Lực châm chọc nói. "Cái này...

Chương 2251

Cốc Lực đại ca chuyện lần này thực sự tôi không đúng, tôi bồi tội với các anh, sau đó tôi sẽ nghĩ cách cùng các anh cứu Cốc Thành." Bất kể thái độ của Cốc Lực không tốt thế nào, Bàng Khải Hàng đều là ngon ngọt nói. "Không cần, ông nội tôi đã nghĩ ra cách cứu Cốc Thành rồi, không lao phiền cậu thao tâm nữa." Bàng Khải Hàng nghe thấy lời này lập tức có chút ngây người.

Thân thể cứng ngắc nhìn Cốc Lực: "Cái này..." "Bàng thiếu gia sau này đừng tới nơi này nữa, chỗ chúng tôi không thích hợp cho cậu tới." Cốc Lực nói xong xoay người trở về, trở về xong còn cho người đóng cửa lại, không cho y cơ hội đi vào.

Bàng Khải Hàng trơ mắt nhìn Cốc Lực rời đi, mày nhíu lại, tâm tình cũng cực kỳ không tốt.

Hắn đều đã cho bọn họ bậc thang xuống rồi, bọn họ còn muốn thế nào?

Bọn họ làm như vậy có phải là quá đáng rồi không? "Chúng ta đi." Đã bọn họ không hiếm lạ thì hắn cũng chẳng có gì để nói.

Hắn cũng không phải không tới tìm bọn họ, là tự bọn họ không muốn tiếp nhận hắn, cái này với hắn lại có quan hệ gì chứ?

Thanh Dương nhìn Bàng Khải Hàng như vậy, bất đắc dĩ lắc đầu. "Thiếu gia, chúng ta đợi thêm chút nữa đi." Ít nhất để người ta nhìn thấy chút thành ý xin lỗi.

Nhưng mà Bàng Khải Hàng hiện tại chỉ cảm thấy mình mất mặt, lại làm sao có thể tiếp tục lưu lại nơi này? "Trở về, còn chê chưa đủ mất mặt sao?

Ta đều đã qua đây xin lỗi, thậm chí nói muốn giúp đỡ cứu người rồi, bọn họ còn muốn thế nào?

Ngươi xem xem vừa rồi Cốc Lực đó là thái độ gì?" Bàng Khải Hàng thật sự rất tức giận.

Hắn chưa từng bị người ta đối xử như vậy.

Thanh Dương nhìn Bàng Khải Hàng như vậy đột nhiên có chút hoài nghi những năm nay mình luôn giúp y rốt cuộc là đúng hay sai.

Hắn chuyện gì cũng giúp Bàng Khải Hàng làm tốt, để cho y cảm thấy bản thân không gì không làm được, đây cũng không phải chuyện tốt gì.

Nhíu mày, Thanh Dương mở miệng nói: "Thiếu gia, cậu nên chú ý thái độ của mình một chút, hiện tại tình huống này, một khi làm không tốt, Cốc gia sẽ cùng Bàng gia quyết liệt, hiện tại loại tình huống này nếu Cốc gia thật sự cùng Bàng gia quyết liệt, địa vị của cậu tại Bàng gia cũng sẽ bị uy hiếp." "Đủ rồi, Thanh Dương lời ta nói ngươi không nghe hiểu có phải không?" Bàng Khải Hàng trừng mắt nhìn Thanh Dương, gần đây Thanh Dương thật sự quá coi mình là một nhân vật rồi.

Thanh Dương nhíu mày nhìn Bàng Khải Hàng.

Y đây là có ý gì? "Thanh Dương đừng quên ngươi chỉ là một tên nô tài." Biểu tình trên mặt Thanh Dương tuy rằng không có biến hóa gì, nhưng trong lòng xung kích có thể nghĩ mà biết.

Lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng, đây đã là lần thứ hai rồi.

Xem ra những năm này hắn giúp Bàng Khải Hàng là không nên.

Hắn đáng lẽ nên để Bàng Khải Hàng tự sinh tự diệt. "Vâng." Bàng Khải Hàng mạc danh kỳ diệu nhìn Thanh Dương một cái, tổng cảm thấy thái độ của Thanh Dương kỳ kỳ quái quái, nhưng cụ thể lại không nói lên được.

Rất nhanh hắn đã gạt bỏ suy nghĩ đó, dù sao Thanh Dương cũng là người của hắn, lại trung thành, có việc gì cũng là Thanh Dương thay hắn đi làm.

Hắn có được địa vị như hiện tại cũng là do Thanh Dương mang lại.

Bao nhiêu năm nay vẫn luôn như vậy, hắn cũng chẳng thay đổi gì.

Trước đây hắn chẳng phải cũng bất mãn với Thanh Dương, mắng mỏ Thanh Dương sao?

Cậu ta chẳng phải vẫn làm việc cho hắn như thường đó ư.

Nghĩ vậy, Bàng Khải Hàng càng thêm không coi trọng sự hy sinh của Thanh Dương.

Hắn cảm thấy Thanh Dương đã là người của hắn thì phải giúp hắn làm việc, đó là điều đương nhiên.

Thanh Dương không biết Bàng Khải Hàng đang nghĩ gì, nhưng từ thái độ của hắn đã nhìn ra được.

Thanh Dương lại một lần nữa hoài nghi chính mình, cậu làm vì Bàng Khải Hàng nhiều như vậy, rốt cuộc là vì cái gì? "Thanh Dương, cậu làm cái gì đấy?" Bàng Khải Hàng đều đã đi rồi, thấy Thanh Dương vẫn đứng tại chỗ, hắn có chút bất mãn hỏi.

Thanh Dương không nói gì, đi theo Bàng Khải Hàng rời đi. "Người đã đi rồi?" Cốc lão gia tử nhìn Cốc Lực hỏi. "Ông nội, quả nhiên như ông nói, Bàng Khải Hàng đã đi rồi, còn cảm thấy chúng ta không biết điều.

Thanh Dương đi theo người như vậy đúng là lãng phí." Thanh Dương xác thực là một nhân tài hiếm có, chỉ là Bàng Khải Hàng lại không phải một người chủ tốt.

Người như Thanh Dương rơi vào tay Bàng Khải Hàng quả thực là phí phạm của trời. "Mạng của Thanh Dương là do Bàng Khải Hàng cứu, cậu ta tự nhiên trung thành với hắn, có điều lòng trung thành của Thanh Dương có lẽ cũng không còn bao nhiêu nữa đâu." Cốc lão gia tử ý vị thâm trường nói.

Cốc Lực kinh ngạc nhìn ông nội mình: "Ông nội, sao ông lại nói vậy?

Cháu thấy Thanh Dương vẫn rất nghe lời mà." "Nghe lời là một chuyện, nhưng nghe lời cũng chia làm rất nhiều loại.

Các cháu cứ nhìn đi, nếu Bàng Khải Hàng tiếp tục đối xử với Thanh Dương như vậy, cuối cùng Thanh Dương chỉ sẽ rơi vào tay kẻ khác." Chỉ là không biết Thanh Dương cuối cùng sẽ đi theo ai. "Không đến mức đó chứ?

Thanh Dương trung thành như vậy, chắc sẽ không từ bỏ Bàng Khải Hàng đâu." "Thanh Dương xác thực sẽ không từ bỏ Bàng Khải Hàng, nhưng nếu là Bàng Khải Hàng vì bản thân mình mà từ bỏ Thanh Dương thì sao?" "Cái gì?" Cốc Lực vẫn có chút không hiểu.

Nhưng Cốc lão gia tử đã không định nói tiếp nữa. "Tự mình suy nghĩ đi, không nghĩ ra thì cứ chăm chú mà nhìn, đừng ở đây gây phiền phức cho ông." Cốc lão gia tử bực bội nói.

Cốc Lực vô tội nhìn ông nội, anh cũng đâu có nói gì, sao ông nội lại bắt đầu ghét bỏ anh rồi?

Thanh Dương đi theo Bàng Khải Hàng trở về, thái độ đã lạnh nhạt hơn rất nhiều, rất nhiều việc đều là Bàng Khải Hàng phân phó cậu mới đi làm.

Có những việc tuy cậu vẫn sẽ chủ động làm, nhưng cũng sẽ không làm quá nhiều.

Đối với việc này Bàng Khải Hàng vẫn chưa phát hiện, nhưng những người luôn quan sát bọn họ lại phát hiện ra.

Nguyên Húc tìm đến Tô Ngọc: "Thiếu gia, cậu không muốn lôi kéo Thanh Dương qua đây sao?

Có lẽ là cơ hội đấy." "Hả?" Tô Ngọc nghe xong lập tức thấy hứng thú.

Nguyên Húc kể lại những gì mình phát hiện cho Tô Ngọc.

Chương 2252

Tô Ngọc nghe xong không nhịn được bật cười: "Bàng Khải Hàng này đúng là một bảo bối nha." Một thị vệ trung thành như vậy mà cũng có thể bức ép thành ra thế này, hắn quả thực là nhân tài. "Thiếu gia, chúng ta có cần đẩy thêm một cái ở phía sau không?" Theo dõi Thanh Dương bọn họ lâu như vậy, Nguyên Húc cũng biết Thanh Dương là người thế nào.

Ánh mắt của thiếu gia quả thực không có vấn đề.

Năng lực của Thanh Dương rất tốt, nếu đến bên cạnh thiếu gia, cũng sẽ thêm một viên đại tướng.

Anh đã bắt đầu mong chờ rồi. "Không cần, Bàng Khải Hàng tự biết cách tìm đường chết." Tô Ngọc lắc đầu.

Chuyện này nếu quá cố ý thì sẽ mất hay. "Vâng." "Thiếu gia, nếu Bàng Khải Hàng thay đổi thái độ, vậy chẳng phải cậu sẽ không đạt được kết quả mình muốn sao?" Nguyên Húc nhịn không được hỏi.

Sao thiếu gia nhìn qua có vẻ chẳng hề vội vàng gì cả. "Sẽ không đâu, Bàng Khải Hàng đã có suy nghĩ như vậy thì sẽ không thay đổi.

Hắn cảm thấy mặc kệ đối xử với Thanh Dương thế nào, Thanh Dương đều sẽ không phản bội hắn, chỉ là hắn quên mất lòng người đều làm bằng máu thịt." Một người dốc hết tất cả nhưng không được công nhận, còn bị oán trách, lúc mới đầu có lẽ không có gì to tát, nhưng thời gian dài vấn đề sẽ nảy sinh.

Hiện tại thái độ của Thanh Dương đối với Bàng Khải Hàng đã nói lên tất cả.

Nguyên Húc hiểu rõ gật đầu, đạo lý là như vậy, nhưng thiếu gia nói hình như cũng không sai.

Hiện tại trạng thái của Thanh Dương chính là lúc đang thất vọng về Bàng Khải Hàng nhỉ?

Vậy bọn họ chỉ cần đợi Thanh Dương đến bên cạnh thiếu gia là đủ rồi.

Rất nhanh, Cốc lão gia tử đã dẫn theo Cốc Lực đến nơi ở của Tô Ngọc. "Thiếu gia, Cốc gia lão gia tử mang theo cháu trai đến." Nguyên Bảo đi tìm Tô Ngọc báo cáo. "Bọn họ đến làm gì?" "Bọn họ muốn gặp thiếu gia, là vì Cốc Thành mà đến." "Ừm, cho người vào đi." Cốc gia không đi gặp người nhà họ Bàng mà trực tiếp đến Vong Ưu Thành, có chút thú vị.

Anh muốn xem Cốc gia lão gia tử thuyết phục anh thế nào để thả Cốc Thành.

Cốc lão gia tử khi nghe Tô Ngọc cho ông vào thì vẫn có chút bất ngờ.

Dù sao Tô Ngọc là người thế nào, trong lòng ông vẫn biết rõ. "Đi thôi." Cốc Lực bọn họ đi theo sau lưng Cốc lão gia tử vào trong.

Vừa đi vào, Cốc Lực đã cảm nhận được áp lực rất lớn.

Nhưng bên cạnh lại chẳng nhìn thấy một ai, xem ra người khác nói bên cạnh Ngọc Vương đều là cao thủ, điều này là thật. "Tham kiến Ngọc Vương." "Miễn lễ." Cốc lão gia tử không mở miệng, Tô Ngọc cũng không mở miệng, chỉ ngồi bên cạnh bưng chén trà chậm rãi ung dung uống.

Thái độ này khiến Cốc gia lão gia tử tự thẹn không bằng.

Cuối cùng vẫn là Cốc gia lão gia tử mở lời trước: "Vương gia, hôm nay tôi đến là vì đứa cháu trai bất thành khí của tôi." "Ừ, nếu các người đến vì Cốc Thành, thì cũng biết hắn đã làm gì.

Dám động đến con trai ta, gan của hắn cũng lớn lắm." Tô Ngọc nghe Cốc lão gia tử mở miệng, chén trà trong tay đặt xuống bàn.

Tiếng chén trà đặt xuống bàn lọt vào tai Cốc Lực bọn họ, lại khiến bọn họ cảm thấy áp lực chưa từng có.

Rõ ràng Tô Ngọc cũng chỉ trạc tuổi bọn họ, sao khí tràng lại mạnh mẽ đến thế.

Anh ta rõ ràng cũng không tức giận, nhưng lại khiến người ta cảm thấy tim đập chân run.

Người này quá đáng sợ.

Quả không hổ là Ngọc Vương. "Tôi nguyện ý đem cơ quan thuật mà tôi sưu tầm rất lâu tặng cho Vương gia, thứ này con cái nhà Vương mẫu có lẽ sẽ cần." Cốc lão gia tử nhìn Tô Ngọc mở lời.

Nghe thấy lời ông nội, sắc mặt Cốc Lực đều biến đổi, kinh ngạc nhìn Cốc lão gia tử: "Ông nội, sao ông có thể lấy cái này ra?

Đây chính là bảo bối của ông mà?" Thứ này ông nội cũng mang đến rồi?

Chẳng lẽ chỉ có như vậy mới có thể khiến Ngọc Vương buông tha Cốc Thành sao?

Hơn nữa cơ quan thuật này phức tạp như vậy, bên cạnh Vương gia thật sự có người biết dùng sao?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Cốc lão gia tử: "Xem ra ông rất hiểu rõ ta và người bên cạnh ta." "Tôi muốn đến cứu cháu trai, tự nhiên phải biết một số tình hình bên phía Vương gia." Nghe lời Cốc lão gia tử, Tô Ngọc từ chối cho ý kiến nhìn bọn họ. "Đi gọi Triệt nhi lại đây." Nguyên Bảo rất nhanh dẫn Tô Ngôn Triệt tới, nhìn thấy người Cốc gia, Tô Ngôn Triệt một chút cũng không bất ngờ.

Lúc Cốc lão gia tử đến Vong Ưu Thành cậu bé đã biết rồi.

Hiện tại nhìn thấy người cũng không ngạc nhiên. "Cha, cha gọi con đến làm gì?

Con đang đấu với các anh mà." Tô Ngôn Triệt nhìn Tô Ngọc hỏi. "Ông ta trong tay có đồ vật về cơ quan thuật, con có muốn không?" Tô Ngọc cũng không giấu giếm Tô Ngôn Triệt, trực tiếp nói lý do gọi cậu bé đến.

Tô Ngôn Triệt đối với việc này có chút kinh ngạc: "Trong tay họ lại có đồ vật về cơ quan thuật?" "Xác thực là có, thế nào?

Hứng thú không?" Đôi mắt Tô Ngôn Triệt sáng rực, gật đầu liên tục: "Đương nhiên hứng thú rồi, có điều con phải xem xem có phải thứ con chưa có hay không, nếu không phải thì con không cần." "Được." Nói chuyện với Tô Ngôn Triệt xong, tầm mắt Tô Ngọc đặt lên người Cốc gia lão gia tử.

Cốc gia lão gia tử tự nhiên biết Tô Ngọc có ý gì.

Ông lấy đồ vật của mình ra đặt sang một bên: "Cậu bé có thể xem thử." Tô Ngôn Triệt cầm lấy nghiêm túc xem xét, xem xong có chút vui mừng: "Cha, cái này hơi giống cái con lấy được ở Miêu gia trước đó, chắc là xuất phát từ tay một người, nhưng lại không giống nhau." Đây đúng là bảo bối tốt nha, cậu bé muốn. "Cha biết rồi, con đi tìm Tiểu Bảo bọn họ đi." Tô Ngôn Triệt nhìn thoáng qua nhóm Cốc lão gia tử bên cạnh, ngoan ngoãn rời đi.

Cốc Lực bọn họ chấn kinh nhìn một màn này diễn ra.

Đứa trẻ này thế mà lại xem hiểu cơ quan thuật?

Sao có thể chứ?

Nhìn Cốc lão gia tử một cái, chẳng lẽ ông nội đã sớm biết rồi?

Chính vì biết con trai Ngọc Vương đang học cơ quan thuật, nên mới chọn đem thứ này cho con trai Ngọc Vương?

Chương 2253

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, Cốc Lực bọn họ đều bắt đầu hoài nghi cuộc đời.

Cùng là con người, sao con trai Ngọc Vương lại có thể xuất sắc như vậy. "Ta có thể thả Cốc Thành, nhưng chỉ một lần này thôi, không có lần sau đâu.

Các người cũng không phải lúc nào cũng có thứ đồ như thế này để đến trao đổi với bổn vương." Kể từ khi con trai thích, anh thả Cốc Thành cũng chẳng sao.

Dù gì Cốc Thành cũng chẳng chiếm được lợi ích gì từ tay Triệt nhi. "Tự nhiên là vậy." Nếu sau này người Cốc gia còn đến gây phiền phức cho Ngọc Vương, vậy ai gây chuyện người đó tự chịu trách nhiệm, ông cũng không quản nữa.

Ông có thể quản một lần, không quản được lần thứ hai. "Nguyên Bảo, đi đưa Cốc Thành tới đây." "Vâng." Cốc Lực bọn họ kinh ngạc nhìn Tô Ngọc, thế mà đơn giản như vậy đã thả Cốc Thành? "Vương gia thật sự sẽ thả Cốc Thành?" Cốc Lực nhịn không được mở miệng hỏi.

Chuyện này sẽ không phải là giả chứ?

Tô Ngọc nhìn Cốc Lực một cái, lạnh nhạt nói: "Nếu cảm thấy để Cốc Thành tiếp tục ở lại chỗ ta cũng không tệ, thì cứ để hắn tiếp tục bị nhốt đi." Cốc Lực nghe xong vội vàng lắc đầu: "Vương gia, tôi không có ý đó." Tô Ngọc không nói gì, rất nhanh Cốc Thành đã bị đưa tới.

Nhìn thấy Cốc lão gia tử, Cốc Thành lập tức có chút sốt ruột: "Ông nội, sao ông lại tới đây?" "Ông không đến thì thằng nhãi ranh mày sắp mất mạng rồi." Cốc lão gia tử bực bội nói.

Ông tin Tô Ngọc sẽ không giữ Cốc Thành mãi, nhưng hắn cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho người ta.

Trong lòng Cốc Thành có chút khó chịu, tầm mắt đặt lên người Tô Ngọc bên cạnh, trong tay anh đang nghịch một món đồ.

Món đồ này nhìn qua có chút quen mắt, đây không phải là cơ quan thuật mà ông nội thích nhất sao?

Tuy ông nội vẫn luôn không giải được, nhưng cũng không ngăn cản được việc ông yêu thích nó.

Nhưng bây giờ sao thứ này lại xuất hiện trong tay Ngọc Vương? "Vương gia, đồ trong tay ngài là của ông nội tôi." "Ừ, trước đây đúng là của ông nội cậu, nhưng bây giờ đã là của ta rồi." Tô Ngọc mặt vô cảm nhìn Cốc Thành nói.

Cốc Thành quay đầu nhìn Cốc Lực: "Anh họ, chuyện này là thật sao?" "Ừ, nếu không cậu tưởng ông nội cứu cậu kiểu gì?" Cốc Lực biết Cốc Thành có chút không thể chấp nhận kết quả này, nhưng không chấp nhận cũng không được, dù sao đồ cũng đã là của Ngọc Vương rồi. "Chuyện này...

Ông nội, sao ông có thể lấy cái này ra?

Đây chính là thứ ông thích nhất mà." "Thích nữa thì thế nào?

Mạng của mày quan trọng nhất, sau này đừng có phạm ngu nữa." Cái gì cũng chưa điều tra rõ ràng đã ra tay với con trai nhà người ta.

Nó hiện tại còn sống đều là do Vương gia nhân từ rồi.

Cốc Thành cúi đầu vô cùng tự trách, nếu không phải vì anh ta, ông nội cũng không đến mức phải lấy đồ ra. "Các người có thể đi rồi, có điều khuyên các người một câu, sau này đừng làm chuyện tương tự

nữa.

Kẻ tìm con trai ta thường đều không có kết cục tốt đẹp gì đâu, Cốc Thành, cậu tốt nhất nhớ kỹ cho bổn vương." Nếu không phải Triệt nhi thích cơ quan thuật, cũng có hứng thú với cái này, anh sẽ không cứ thế mà buông tha cho Cốc Thành.

Cốc Thành còn chưa nói gì, Cốc lão gia tử bên cạnh đã mở miệng: "Vương gia yên tâm, tôi sẽ trông chừng đứa cháu bất thành khí này, sẽ không để nó đến gây phiền phức cho Vương gia và con cái ngài nữa." "Như vậy là tốt nhất." "Nguyên Bảo, tiễn khách." Nói xong Tô Ngọc đứng dậy cầm đồ rời đi.

Cốc Thành trơ mắt nhìn Tô Ngọc cầm đồ của ông nội mình đi mất, trong lòng là một cảm giác không nói nên lời. "Ông nội..." "Câm miệng." Lúc Cốc Thành định nói gì đó, Cốc lão gia tử ánh mắt sắc bén nhìn anh ta.

Ông dùng thứ đó mới đổi được thằng nhãi này về, nó mà dám nói mấy lời khiến người ta chán ghét, thì đừng trách ông không khách khí.

Cốc Thành tủi thân đứng bên cạnh, anh ta còn là đứa cháu trai ông nội thích nhất không vậy?

Sao cảm giác ông nội ghét bỏ anh ta thế? "Ông nội, ông có đến mức ghét bỏ cháu thế không?" "Không ghét bỏ mày, chẳng lẽ còn phải cung phụng mày lên à?" Cốc Thành cười khan: "Cái này thì không cần." Cốc lão gia tử hừ lạnh một tiếng: "Mau đi thôi, đừng ở đây làm mất mặt Cốc gia chúng ta." Cốc Thành đáng thương đi theo Cốc lão gia tử trở về.

Sau khi về đến chỗ ở, Cốc Thành nhìn Cốc lão gia tử: "Ông nội, chuyện này..." "Mày biết mày sai ở đâu không?" Cốc lão gia tử thấy Cốc Thành muốn nói chuyện này, lập tức nhìn anh ta hỏi.

Sai ở đâu?

Cốc Thành ngẩn người một chút, ông nội nói vậy là ý gì?

Chẳng lẽ anh ta làm sai rồi? "Ông nội, cháu không sai..." "Mày còn nói mày không sai?

Mày biết Tô Ngôn Triệt là ai không?" Cốc lão gia tử sắp bị đứa cháu ngu xuẩn này chọc tức chết rồi. "Chính là con trai của Ngọc Vương." "Mày nói không sai, nó đúng là con trai Ngọc Vương, nhưng mày biết nó xuất sắc cỡ nào không?

Cái đầu mày mọc trên cổ là để trang trí cho đẹp à?" Cốc lão gia tử bất mãn hỏi. "Ông nội, ông...

ông có ý gì?" "Ông có ý gì?

Mày có biết đứa bé đó xuất sắc bao nhiêu không?" "Nó chỉ là một người có thiên phú thôi miên tốt một chút thôi, ngoài cái đó ra hình như cũng chẳng có gì." Cốc Thành thấy sắc mặt ông nội vì lời nói của mình mà trở nên rất khó coi, giọng nói cũng càng lúc càng nhỏ. "Mày biết cơ quan thuật của ông là ai muốn không?" "Cháu không biết." Cốc Thành lắc đầu, cái này sao anh ta biết được. "Không biết?

Cái này là Tô Ngôn Triệt, đứa bé đó muốn đấy." Cốc Thành kinh ngạc nhìn ông nội mình: "Nó á?

Sao có thể?" "Tại sao không thể?" Cốc lão gia tử hiện tại cảm thấy cháu trai mình bị bắt cũng là đáng đời.

Nó đã bị Tô Ngôn Triệt bắt nhốt bao nhiêu ngày, thế mà vẫn chưa nhận rõ hiện thực, vẫn cảm thấy Tô Ngôn Triệt chỉ là một đứa trẻ bình thường?

Nó rốt cuộc là cái não gì vậy? "Đứa bé đó thiên phú về cơ quan thuật quả thực nghịch thiên.

Năm ngoái người Long gia và Tổ gia thuê một lượng lớn cao thủ đến Vong Ưu Thành ý đồ bắt cóc Ngọc Vương phi, cuối cùng suýt chút nữa toàn quân bị diệt.

Lúc các cao thủ ở Vong Ưu Thành bị người ta cầm chân, mày biết là ai đã kéo dài thời gian cho Ngọc Vương phi không?" Cốc lão gia tử cảm thấy có một số việc vẫn phải nói rõ ràng với nó, kẻo tối ngày cứ vô tri như vậy. "Ai?" Cốc Thành đột nhiên có dự cảm không tốt lắm, không phải như anh ta nghĩ chứ?

Chương 2254

"Chính là Tô Ngôn Triệt.

Nó tự tay thiết kế cơ quan, cùng mấy người biết cơ quan thuật ở Vong Ưu Thành làm ra, chống đỡ được cuộc tấn công gần một canh giờ." "Ngoài ra nó còn có một con bạch hổ tùy tùng bên cạnh, cái này chẳng lẽ mày không biết?" Con trai Ngọc Vương có một con bạch hổ, chuyện này rất nhiều người đều biết.

Mặc kệ Ngọc Vương bọn họ đi đâu cũng sẽ mang theo con bạch hổ đó.

Cháu trai ông theo dõi người ta lâu như vậy, thế mà cái gì cũng không biết?

Cốc Thành nhíu mày, có chuyện này sao?

Sao anh ta không biết?

Cốc lão gia tử nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc này của Cốc Thành, tức đến đau tim.

Hận không thể cho Cốc Thành một cái tát.

Cái thằng hỗn trướng này, thật sự muốn chọc ông tức chết mà. "Cốc Thành, đồ hỗn trướng này, mày muốn chọc ông tức chết mày mới vui phải không?" "Ông nội, cháu không có." Cốc Thành yếu ớt phản bác.

Anh ta lúc nào muốn chọc ông nội tức chết chứ?

Ông nội quả thực là đang nói hươu nói vượn. "Không có?

Mày cái gì cũng chưa điều tra rõ ràng đã dám ra tay với con trai Ngọc Vương rồi?

Còn cảm thấy nó là đứa kém nhất?

Ông thấy mày mới là ngay cả một đứa trẻ cũng không bằng." Cốc lão gia tử tức giận chỉ vào Cốc Thành mắng một trận.

Cốc Thành lén lút nhìn đám Cốc Lực một cái, hy vọng bọn họ có thể giúp đỡ, kết quả Cốc Lực bọn họ nhìn anh ta với vẻ 'biết làm sao được'.

Lúc ông nội tức giận, bọn họ cũng không dám ở bên cạnh giúp đỡ, đến lúc đó xui xẻo chính là bọn họ.

Cốc Thành thấy bọn họ như vậy, chỉ đành tự mình hứng chịu cơn thịnh nộ của ông nội. "Ông nội, ông đừng giận nữa, cháu biết sai rồi." "Mày biết sai rồi?

Ông thấy mày chính là đang có lệ với ông.

Cho dù mày không điều tra rõ tình hình của người ta, nhưng mày có thể dùng cái đầu heo của mày nghĩ thử xem?

Thân là con trai Ngọc Vương, nó sẽ đi một mình đến nơi hẻo lánh sao?

Bên cạnh con cái của Ngọc Vương, ít nhất có mười cao thủ lợi hại hơn mày bảo vệ trong bóng tối, nhất cử nhất động của mày đều nằm trong tầm kiểm soát của người ta." Cốc lão gia tử chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Đều đã đến nước này rồi, tên hỗn trướng này lại còn mặt mũi ở đây nói với ông cái này?

Cốc Thành nghe xong, hậu tri hậu giác nói: "Ông nội, ý ông là cháu bị mấy đứa trẻ đó tính kế?" Cốc lão gia tử rất muốn không cần đứa cháu này nữa.

Quả thực là hết thuốc chữa.

Nó bị bắt lâu như vậy, thế mà vẫn chưa ý thức được mình bị một đám trẻ con tính kế?

Cốc Lực bọn họ cũng nhìn Cốc Thành, đây rốt cuộc là cái loại ngốc nghếch gì vậy?

Sao có thể vô tri đến thế? "Cốc Thành, chúng tôi thật sự rất tò mò cậu rốt cuộc ăn cái gì mà lớn lên, sao cậu có thể nói ra những lời như vậy chứ?" Sắc mặt Cốc Thành lập tức trở nên có chút vi diệu.

Anh ta thế mà bị mấy đứa trẻ chơi xỏ?

Nói cách khác, sau này mấy đứa trẻ đó mỗi ngày ra ngoài, đều là cố ý?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, cả người Cốc Thành đều không ổn.

Anh ta hình như thật sự không bằng một đứa trẻ. "Mày có biết đứa bé đó không chỉ thôi miên và cơ quan thuật giỏi, âm công của nó cũng rất lợi hại." "..." Cốc Thành ngốc ra nhìn ông nội mình.

Một đứa trẻ sáu bảy tuổi thật sự lợi hại như vậy sao?

Ông nội có phải quá đề cao đứa bé này rồi không? "Sao?

Đến lúc này rồi mày vẫn tưởng ông đang lừa mày à?

Mày đến đó lâu như vậy mà chưa phát hiện người ở Vong Ưu Thành đối xử với bọn nó đều rất tốt sao?

Lúc nói chuyện với bọn nó đều là thái độ tôn kính." Cốc lão gia tử đã triệt để từ bỏ đứa cháu này rồi, xem ra nó chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đã vậy, cứ để nó chết được rõ ràng.

Cốc Thành ngơ ngác nhìn Cốc lão gia tử. "Người Vong Ưu Thành từ người lớn đến trẻ nhỏ đều là cường giả vi tôn, nếu không phải vì chúng nó đủ mạnh, tại sao trẻ con ở Vong Ưu Thành lại tôn trọng chúng nó như vậy?" Cốc lão gia tử thấm thía nói. "Ông nội, nhưng bọn họ vẫn chỉ là trẻ con." "Chỉ là trẻ con thì sao?

Có một người cha như Ngọc Vương, bên cạnh tiếp xúc lại là những người như Nam Kiều, Bạch Khởi, điều kiện học tập tốt như vậy, chúng nó muốn học cái gì mà không học được?

Người Ngọc Vương quen biết còn nhiều hơn mày tưởng tượng, muốn tìm sư phụ dạy bản lĩnh cho chúng nó, chẳng phải chỉ là chuyện một câu nói sao?" Nhân mạch của Ngọc Vương là thứ bọn họ nghĩ cũng không dám nghĩ.

Cũng chỉ có tên ngu xuẩn này mới cảm thấy người ta kém cỏi. "Ông có thể nói cho mày biết, mày một kẻ hơn hai mươi tuổi rồi, học được đồ vật còn chưa nhiều bằng mấy đứa trẻ con nhà người ta." Cốc lão gia tử mười phần chắc chắn nói.

Lúc này Cốc Thành cũng không dám phản bác ông nội mình. "Mày đừng không tin, con cái trong nhà Ngọc Vương, cầm kỳ thi họa, võ công kỵ xạ, mấy thứ này đều chỉ là cơ sở mà thôi." Cốc lão gia tử bực bội nói.

Đối với đứa cháu này, ông bất lực đồng thời lại có chút mùi vị chỉ tiếc rèn sắt không thành thép ở bên trong.

Cốc Lực bọn họ cũng rất kinh ngạc, thảo nào con cái nhà Ngọc Vương đều xuất sắc như vậy.

Hóa ra Ngọc Vương thật sự rất coi trọng việc giáo dục bọn nhỏ.

Chương 2255

"Người như Vương gia dạy dỗ con cái mới là lợi hại nhất, phù hoa công tử đương như thị, gia tộc bình thường căn bản không so được." Cốc lão gia tử khẽ thở dài một tiếng cảm khái nói. "Chuyện này coi như cho các cháu một bài học, cũng để các cháu biết cái gì gọi là tam tư nhi hậu hành." "Ông nội, chúng cháu biết rồi." "Ông nội, bên phía Bàng gia..." Cốc Thành nhìn Cốc lão gia tử có chút chần chờ nói.

Ông nội đã đồng ý với người ta, lật lọng như vậy có phải không tốt lắm không? "Chuyện này không cần mày bận tâm, quan hệ với Bàng gia sau này cứ như vậy đi, nhân tình nên trả ông cũng đã trả rồi, sau này nhà họ muốn làm gì đều là chuyện của chính họ, không liên quan đến chúng ta." Lão gia tử nhìn cháu trai mình nghiêm túc nói.

Trong lòng Cốc Thành thở phào nhẹ nhõm, anh ta cũng không muốn tiếp tục hợp tác với người nhà họ Bàng.

Hợp tác với người như vậy chính là rước bực vào thân. "Ông nội, cháu biết rồi." Cốc Lực nhìn Cốc Thành, cuối cùng vẫn lựa chọn hỏi: "Cốc Thành, anh có chuyện muốn hỏi cậu." "Anh họ cứ nói." "Cậu và Bàng Khải Hàng quan hệ vẫn luôn rất tốt, tại sao đột nhiên lại trở mặt thành thù?" Cốc Lực nhìn Cốc Thành hỏi.

Cốc Thành lập tức trở nên trầm mặc, không muốn nói những chuyện này. "Anh họ, chuyện này em có thể không nói không?" Cốc Lực nhíu mày nhìn Cốc Thành, ý gì đây? "Đến bây giờ mày còn muốn giúp Bàng Khải Hàng giấu giếm hay sao?

Cốc Thành, trong đầu mày chứa cái gì vậy?" Cốc lão gia tử bất mãn nhìn cháu trai mình, nó biết mình đang làm gì không?

Đã đến lúc này rồi mà còn muốn giúp đối phương che giấu.

Nó làm nhiều như vậy, người ta có quan tâm đến sống chết của nó không?

Cốc Thành trầm mặc không nói lời nào, nhìn thấy bộ dạng này của anh ta, Cốc gia lão gia tử càng thêm giận dữ: "Mày rốt cuộc có nói hay không?" "Ông nội, chuyện này cháu không muốn nói." Cốc Thành cuối cùng vẫn quyết định không muốn nói chuyện này cho Cốc lão gia tử.

Cốc Lực đối với cách làm của Cốc Thành cũng có chút bất mãn: "Cốc Thành, rốt cuộc cậu nghĩ thế nào vậy?

Hay là cậu vẫn muốn tiếp tục làm bạn với hắn?" Bàng Khải Hàng không phải người bạn đáng để kết giao, sao đứa em này của anh lại ngu xuẩn như thế nhỉ?

Chẳng lẽ trải qua lần này còn chưa nhìn rõ đối phương là hạng người gì sao? "Anh họ, mọi người đừng hỏi nữa." Cốc Thành nhìn anh họ mình một cái, cười khổ nói.

Cốc lão gia tử ánh mắt sắc bén nhìn Cốc Thành: "Rốt cuộc là chuyện gì?

Cốc Thành, hôm nay nếu mày không nói, ông sẽ để anh họ mày đích thân đi điều tra, mày tự mình nói, hay là để chúng ta tự đi điều tra?

Cái này mày tự chọn." Cốc Thành cười khổ nhìn Cốc lão gia tử: "Ông nội, ông nhất định phải ép cháu như vậy sao?" "Không phải ông muốn ép mày, mà là chuyện lần này mày làm khiến ông vô cùng không hài lòng." Cốc lão gia tử thất vọng nhìn Cốc Thành. "Mày là con cháu Cốc gia ta, ông dạy bọn bay làm việc kiểu úy úy súc súc như thế bao giờ?" Cốc lão gia tử không vui nhìn Cốc Thành nghiêm khắc nói.

Cốc Thành há miệng, đúng vậy, ông nội chưa bao giờ dạy dỗ anh ta như thế. "Cốc Thành, ông nội vì cậu mà từ Lăng quốc đến đây, lúc mới đến đây cậu biết ông nội chật vật thế nào không?

Bây giờ cậu còn muốn để ông nội vì chuyện của cậu mà bận tâm nữa sao?" Cốc Lực quở trách.

Sắc mặt Cốc Thành trắng bệch nhìn anh họ, tầm mắt đặt lên người Cốc lão gia tử.

Trong mắt Cốc lão gia tử đều là thất vọng, anh ta biết lần này, anh ta đã làm ông nội thất vọng rồi.

Nhưng chuyện này nói ra ít nhiều có chút mất mặt.

Cuối cùng dưới sự kiên trì của người nhà, Cốc Thành đem sự tình đều nói ra cho người nhà biết.

Nghe xong lời Cốc Thành, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Thì ra là vì vợ của anh ta.

Cốc Thành rất thích vợ mình, là người tốn rất nhiều tâm tư mới cưới về được.

Kết quả trước đó anh ta phát hiện người vợ mình thật lòng thích thế mà lại là Bàng Khải Hàng.

Lúc đầu gả cho anh ta, cũng chỉ là để chọc tức Bàng Khải Hàng.

Mà những năm này cô ta và Bàng Khải Hàng vẫn luôn có liên lạc.

Sở dĩ bọn họ quyết liệt, cũng là vì Cốc Thành phát hiện quan hệ giữa hai người.

Còn nhìn thấy hai người trực tiếp ôm nhau, cho nên mới cùng Bàng Khải Hàng trở mặt.

Người Cốc gia nghe xong, một lời khó nói hết nhìn Cốc Thành.

Thảo nào nó thế nào cũng không chịu nói.

Hóa ra là vì chuyện này.

Vậy thì vợ của Cốc Thành những năm này không có con cũng là vì không muốn sinh con cho Cốc Thành rồi?

Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, người Cốc gia tức đến mức não cũng ong ong.

Cốc Thành nhà bọn họ đối xử với người phụ nữ kia tốt biết bao nhiêu, kết quả hiện tại lại đáp lại nó thế này?

Vị này cũng quá đáng lắm rồi?

Mặc kệ Cốc Thành trong lòng nghĩ thế nào, Cốc Lực bọn họ đã tức giận rồi. "Chuyện này mày định làm thế nào?" Cốc lão gia tử nhìn Cốc Thành hỏi. "Bỏ vợ." Cho dù anh ta có thích người phụ nữ kia thế nào, cũng bị việc làm của cô ta làm thương thấu tâm can, hiện tại anh ta một câu cũng không muốn nói với người phụ nữ kia.

Thảo nào lúc trước cô ta nói gì cũng muốn đi theo cùng đến Vong Ưu Thành, anh ta còn tưởng là những năm này anh ta đối tốt với cô, khiến cô để mình trong lòng.

Hóa ra căn bản không phải như vậy, sở dĩ cô ta đi theo, chỉ là để gặp Bàng Khải Hàng mà thôi, ngẫm lại thật đúng là nực cười. "Trong lòng mày biết rõ là tốt rồi." "Ông nội, xin lỗi, cháu làm mất mặt mọi người rồi." "Mày nếu ở trong tình huống này mà còn giả vờ hồ đồ, đó mới là làm mất mặt gia đình chúng ta, hiện tại mày không mất mặt, mất mặt là bọn họ." Cốc lão gia tử cũng đau lòng cho cháu trai mình.

Bị người mình thích và bạn thân nhất làm tổn thương, cảm giác này tuy ông chưa từng trải qua, nhưng ông cũng hiểu. "Cảm ơn ông nội." "Mặc kệ mày làm gì ông nội đều sẽ ủng hộ mày, làm chính mình là tốt rồi." Cốc lão gia tử nhìn cháu trai mình nghiêm túc nói. "Vâng." Tin tức Cốc Thành được người Cốc gia cứu ra, Bàng Khải Hàng rất nhanh đã biết.

Biết tin này đồng thời, hắn cũng rất tò mò người Cốc gia rốt cuộc làm thế nào mà làm được. "Chúng ta đi tìm Cốc Thành đi?" Vợ của Cốc Thành biết Cốc Thành trở về, tìm đến Bàng Khải Hàng mở lời.

Chương 2256

Từ sau hai ngày hôm đó Cốc Thành không còn nói với cô ta một câu nào nữa, không những không nói chuyện với cô ta, bao nhiêu năm nay, chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy.

Cho dù lúc cô ta nói không muốn có con, Cốc Thành cũng chưa từng như thế.

Lần này Cốc Thành khiến cô ta cảm thấy khủng hoảng.

Cô ta sợ có một ngày Cốc Thành thật sự sẽ vứt bỏ mình rồi rời đi. "Chúng ta xác thực cũng nên đi gặp Cốc Thành rồi." Bàng Khải Hàng cân nhắc một chút rồi mở miệng nói.

Hắn cũng rất rõ ràng chuyện này cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, cái gì nên nói rõ ràng thì vẫn phải nói rõ ràng.

Hắn và Lâm Song Nhi căn bản không có quan hệ gì, tất cả những gì Cốc Thành nhìn thấy chẳng qua chỉ là hiểu lầm mà thôi. "Lần này giải thích rõ ràng với cậu ấy xong, em đừng đến tìm anh nữa." Bàng Khải Hàng nhìn Lâm Song Nhi nói.

Thân thể Lâm Song Nhi cứng đờ, không dám tin nhìn Bàng Khải Hàng: "Anh nói cái gì?" Hắn thế mà nói không cho cô ta đến tìm hắn nữa?

Sao có thể chứ?

Cô ta đi theo Cốc Thành cùng đến Vong Ưu Thành chính là muốn gặp hắn, không muốn xa cách hắn thời gian dài như vậy.

Nhưng hiện tại hắn lại nói với cô ta, đừng đến tìm hắn nữa.

Chuyện này là sao? "Lâm Song Nhi, em đừng quên, em đã sớm lấy chồng rồi, em là vợ của Cốc Thành, chúng ta như vậy không thích hợp." Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn Lâm Song Nhi nói.

Nghe lời Bàng Khải Hàng, Lâm Song Nhi cười: "Bây giờ anh nói với em cái này?

Những năm qua lúc chúng ta giấu Cốc Thành lén lút gặp mặt, sao anh không nói với em chúng ta không nên như thế, em đã là vợ của người khác rồi?" Cô ta thật sự cảm thấy Bàng Khải Hàng là một kẻ vô cùng quá đáng, những năm này cô ta vì Bàng Khải Hàng làm nhiều như vậy, cuối cùng nhận được chỉ là một câu đừng gặp lại nữa của hắn sao?

Vậy những việc cô ta làm bao năm qua đều là vì cái gì? "Đủ rồi, quan hệ của chúng ta vốn dĩ không nên như vậy, cái gì nên nói anh cũng đã nói rõ với em rồi, sau này anh cũng sẽ không gặp em nữa, bây giờ cùng anh đi tìm Cốc Thành, chúng ta nói rõ ràng tất cả mọi chuyện, em và cậu ấy sống cho tốt, sau này em cũng không cần vì anh làm gì cả." Hiện tại hắn đã không cần Lâm Song Nhi giúp hắn làm gì nữa rồi.

Hiện tại chỉ hy vọng Lâm Song Nhi đừng lúc nào cũng xuất hiện trước mặt mình, như vậy để người ta hiểu lầm thì không hay.

Lâm Song Nhi lúc này mới ý thức được Bàng Khải Hàng rốt cuộc tàn nhẫn đến mức nào. "Nếu em nói em mang thai, đứa bé là của anh thì sao?" Lâm Song Nhi nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Bàng Khải Hàng không nhịn được nhớ đến chuyện trước đó, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi: "Đứa bé này không phải của tôi, là của cô và Cốc Thành." Nghe thấy lời này, Lâm Song Nhi cười lớn ha hả: "Huynh ấy chưa từng chạm vào tôi, đứa bé này từ đâu mà ra?" Bàng Khải Hàng kinh ngạc nhìn Lâm Song Nhi, cô ta lại nói Cốc Thành chưa từng chạm vào cô ta?

Chuyện này sao có thể? "Cô đừng có ở đây nói bậy." "Tôi có nói bậy hay không trong lòng anh rất rõ." Bàng Khải Hàng nhíu mày, chuyện này có vẻ là thật.

Hiện tại sự việc phiền phức rồi.

Nếu Cốc Thành làm lớn chuyện này, vậy thanh danh của hắn...

Lúc này, điều Bàng Khải Hàng nghĩ đến không phải là làm sao giải quyết vấn đề, mà là thanh danh của chính mình. "Đứa bé này không được sinh ra.

Nếu cô muốn giữ, vậy thì nghĩ cách làm cho Cốc Thành tin rằng đó là con của hắn đi." Bàng Khải Hàng nói gần như vô tình.

Nghe Bàng Khải Hàng nói vậy, lần đầu tiên Lâm Song Nhi biết người đàn ông này lại có thể tuyệt tình đến thế.

Tay hơi run rẩy, Lâm Song Nhi ngơ ngác nhìn Bàng Khải Hàng: "Quả nhiên không hổ là thiếu chủ Bàng gia, làm việc thật tàn nhẫn.

Lúc trước khi anh nhờ tôi giúp đỡ, thái độ đâu có như thế này." Hiện tại không cần cô nữa, ngay cả con của mình cũng có thể nói bỏ là bỏ, thật nực cười.

Bàng Khải Hàng biết mình làm vậy quả thực không đúng, nhưng đứa bé này hắn tuyệt đối không thể nhận. "Cô biết quan hệ giữa chúng ta mà, nếu thật sự giữ đứa bé này lại, thanh danh của cô và tôi còn cần hay không?

Nếu Cốc Thành làm lớn chuyện, chúng ta cùng nhau tiêu đời." Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn Lâm Song Nhi nói. "Tôi sẽ hòa ly với huynh ấy, anh cưới tôi, như vậy sẽ không có chuyện gì nữa." Lâm Song Nhi nhìn Bàng Khải Hàng đầy mong đợi. "Chuyện đó không thể nào, Lâm Song Nhi, cô đừng ngây thơ như vậy được không?" "Anh..." "Nếu cô hòa ly rồi tôi cưới cô, người ta sẽ nghĩ thế nào?

Còn nữa, tôi đã có thê tử rồi, tôi sẽ không cưới cô." Bàng Khải

Hàng nhìn Lâm Song Nhi nghiêm túc nói. "Cách giải quyết tôi đã đưa cho cô rồi, làm thế nào là chuyện của cô." Nói xong Bàng Khải Hàng liền rời đi, một cơ hội nói chuyện cũng không lưu lại cho Lâm Song Nhi.

Lâm Song Nhi đứng ngẩn ngơ tại chỗ, cô vốn tưởng rằng sau khi có con, Bàng Khải Hàng nể mặt đứa bé sẽ quan tâm đến cô hơn một chút, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Cô đi theo sau lưng Bàng Khải Hàng, cùng đi tìm Cốc Thành.

Cốc Thành biết hai người đến, trong mắt đều là sự chán ghét đối với bọn họ. "Cốc Thành, gặp một lần cũng tốt, có một số việc cũng nên giải quyết rồi." Cốc lão gia tử nhìn Cốc Thành mở miệng nói.

Cốc Thành vốn không muốn gặp bọn họ, nhưng nghe ông nội nói vậy thì nhíu mày, cuối cùng vẫn chọn nghe lời ông.

Bàng Khải Hàng và Lâm Song Nhi vốn tưởng hôm nay sẽ không gặp được Cốc Thành, không ngờ lại gặp được người.

Khi nhìn thấy người, Bàng Khải Hàng đột nhiên không biết nói gì.

Ngược lại Lâm Song Nhi mở miệng trước: "Huynh không sao thì tốt quá." "Vậy sao?

Làm phiền hai người lén lút hẹn hò rồi?" Cốc Thành châm chọc nhìn Lâm Song Nhi nói.

Lâm Song Nhi kinh ngạc nhìn Cốc Thành, huynh ấy đang nói cái gì vậy?

Trước đây Cốc Thành tuyệt đối sẽ không đối xử với cô như thế, hiện tại ý huynh ấy là sao? "Cốc Thành, huynh..." "Cốc Thành, chuyện này chỉ là hiểu lầm, tôi và cô ấy không có gì cả, anh đừng để ý." "Nếu thê tử của anh ôm ấp người đàn ông khác, thường xuyên lén lút gặp mặt, mà người đàn ông này lại là bạn tốt từng thân thiết của anh, hắn còn dẫn theo thê tử của anh đến trước mặt anh nghiêm túc giải thích rằng đây là hiểu lầm, anh có tin không?" Cốc Thành thản nhiên nhìn Bàng Khải Hàng hỏi ngược lại.

Bàng Khải Hàng cứng họng, chỉ cần nghĩ đến khả năng đó, trong lòng hắn đã tràn đầy lệ khí. "Chẳng qua chỉ là nói miệng thôi, tức giận làm gì?" Cốc Thành mỉa mai nói.

Hắn phát hiện làm như vậy rất tốt, ít nhất bản thân cũng thấy vui vẻ. "Anh..." "Cốc Thành, chúng tôi thật sự không có gì." "Có hay không trong lòng hai người tự rõ.

Chương 2257

Đã đến đây rồi thì nói cho rõ ràng, bắt đầu từ hôm nay Cốc gia và Bàng gia không còn bất kỳ quan hệ nào nữa, sau khi hợp tác xong cũng sẽ lần lượt rút lại." Cốc Thành nhìn Bàng Khải Hàng tuyên bố.

Sắc mặt Bàng Khải Hàng lập tức thay đổi, hợp tác với Cốc gia mang lại lợi ích cực lớn cho Bàng gia bọn họ.

Nếu người trong nhà biết vì hắn mà Cốc gia đoạn tuyệt mọi hợp tác với Bàng gia, thì mọi thứ xong đời. "Đây là hưu thư." Cốc Thành đưa tờ hưu thư đã viết sẵn cho Lâm Song Nhi.

Lâm Song Nhi ngơ ngác nhìn tờ giấy được đưa tới: "Huynh... huynh muốn bỏ tôi?" "Không sai, tôi muốn hưu thê." Cốc Thành nhìn Lâm Song Nhi nói thẳng.

Lâm Song Nhi lắc đầu liên tục: "Không, huynh không thể đối xử với tôi như vậy." "Lâm Song Nhi, tôi với cô thành thân đã hơn mười năm rồi.

Bấy nhiêu năm cô không cho tôi chạm vào người, tôi cũng tôn trọng ý kiến của cô, thật sự không chạm vào cô, nhưng cô cũng đừng coi tôi là thằng ngu." Cô ta làm như vậy chẳng phải vì muốn giữ gìn sự trong sạch cho Bàng Khải Hàng sao? "Tại sao cô không muốn cho tôi chạm vào, thật sự muốn tôi nói toạc ra không?" Cốc Thành ánh mắt bình tĩnh nhìn Lâm Song Nhi.

Lâm Song Nhi há miệng, đột nhiên phát hiện mình dường như không nói được gì.

Bởi vì cô rất rõ, nếu lời này nói ra thì mọi thứ đều chấm dứt. "Cho nên đừng ép tôi nói lời khó nghe." "Cốc Thành, sau này tôi và anh ta sẽ không còn liên lạc gì nữa, huynh cũng không cần phải như vậy, chúng ta cứ sống tốt qua ngày đi." Cốc Thành như nghe được chuyện cười lớn nhất thiên hạ: "Bàng Khải Hàng, anh bảo tôi sống tốt với cô ta?

Nếu thê tử của anh mười mấy năm như một ngày vì người đàn ông khác mà thủ tiết, khi anh phát hiện cô ta và người đàn ông kia ám muội không rõ, anh còn có thể sống tốt với cô ta sao?" Sắc mặt Bàng Khải Hàng có chút cứng đờ, hắn không thích Cốc Thành chuyện gì cũng lôi lên người hắn để nói. "Hiện tại đang nói chuyện của anh, anh không cần cứ lôi tôi vào như vậy." Bàng Khải Hàng nói lời này chẳng qua là muốn chuyển chủ đề. "Anh là không muốn tôi lôi anh vào, hay là không dám để tôi nói đến anh?

Dù sao trong lòng thê tử tôi cũng chứa anh mười mấy năm nay, anh có phải rất đắc ý không?" Cốc Thành nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Bàng Khải Hàng tuy không nói gì, nhưng có một điểm Cốc Thành nói không sai, trước đây hắn quả thực rất đắc ý.

Cốc Thành xuất sắc thì thế nào, trong lòng thê tử hắn chẳng phải chỉ có mình hắn sao?

Nhưng hiện tại sự đắc ý này giống như xương cá mắc trong cổ họng, khó mà nuốt trôi.

Hiện tại hắn đã bắt đầu hối hận tại sao lúc đầu lại đi trêu chọc Lâm Song Nhi, tại sao lại lợi dụng cô ta.

Nếu không phải vì chuyện này, quan hệ giữa hắn và Cốc Thành cũng không đến mức như vậy.

Hiện tại những lời Cốc Thành nói tuy nghe như đang hỏi hắn, thực tế cũng là đang làm hắn khó xử.

Lâm Song Nhi lắc đầu liên tục: "Không phải như vậy." "Lâm Song Nhi, cô dám nói giữa cô và hắn thật sự không xảy ra chuyện gì không?" Cốc Thành lạnh lùng nhìn Lâm Song Nhi và Bàng Khải Hàng chất vấn.

Hai người lập tức trầm mặc không mở miệng.

Chỉ phản ứng này đã đủ nói lên tất cả.

Giữa hai người quả thực có quan hệ không thể cho ai biết. "Cô hiện tại thật sự làm tôi ghê tởm." Trước đây hắn thích Lâm Song Nhi bao nhiêu, hiện tại lại ghê tởm cô ta bấy nhiêu.

Lâm Song Nhi hưởng thụ sự tốt đẹp của Cốc Thành mười mấy năm, giờ đột nhiên nghe Cốc Thành nói vậy, cô lập tức có chút không thể chấp nhận. "Không, đây không phải sự thật, huynh không phải như vậy." Lâm Song Nhi lắc đầu liên tục, nói gì cũng không chịu thừa nhận tất cả chuyện này là thật.

Cốc Thành nhìn bộ dạng này của Lâm Song Nhi: "Thời gian mười mấy năm, tôi cho dù có ủ một hòn đá cũng nên ủ cho ấm rồi, nhưng lại không ủ ấm được trái tim cô." Cô ta vẫn luôn nghĩ đến Bàng Khải Hàng.

Loại người như vậy làm sao xứng với hắn?

Bàng Khải Hàng nhíu mày, hắn đột nhiên ý thức được sự việc dường như đang phát triển theo hướng hắn không muốn biết. "Cốc Thành, chuyện này chúng ta có thể giải thích..." "Giải thích?

Chuyện này có gì để giải thích?

Các người muốn thế nào thì cứ thế ấy, liên quan gì đến tôi?

Tôi hiện tại bỏ vợ, các người không phải có thể danh chính ngôn thuận ở bên nhau sao?

Hà tất phải đến nói với tôi đây là hiểu lầm?" Cốc Thành vẻ mặt châm chọc nói.

Bàng Khải Hàng nhíu mày bất mãn mở miệng: "Tôi thừa nhận chuyện này là tôi không đúng, nhưng chúng tôi chưa làm bất cứ chuyện gì có lỗi với anh, anh cần gì phải làm lớn chuyện đến mức này?" Cốc Thành cứ thế nhìn hai người, nhìn đến mức Bàng Khải Hàng theo bản năng cúi đầu, thậm chí không dám nhìn vào ánh mắt của Cốc Thành. "Anh nói giữa hai người không có bất kỳ quan hệ gì?

Được, tôi đi tìm đại phu tới, chỉ cần kiểm tra một chút, tất cả kết quả đều sẽ rõ ràng ngay, có cần tôi làm như vậy không?" Cốc Thành bình tĩnh nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Bất kể là Bàng Khải Hàng hay Lâm Song Nhi ở bên cạnh, sắc mặt lập tức thay đổi, hơn nữa còn biến đổi rất khó coi.

Nếu đại phu đến, vậy thì mọi chuyện giữa họ chẳng phải sẽ bại lộ sao?

Nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, Cốc Thành cười châm chọc: "Đã không muốn tôi làm như vậy, thì đừng có đến đây giáo huấn tôi.

Giáo huấn tôi, anh còn chưa xứng." "Cầm hưu thư cút đi, từ nay về sau hai chúng ta không còn bất kỳ quan hệ nào nữa." Từng sự yêu thích trước kia, đến bây giờ giống như một cái gai đâm vào tim hắn, muốn bao nhiêu khó chịu có bấy nhiêu khó chịu.

Lâm Song Nhi sắc mặt trắng bệch nhìn Cốc Thành: "Em hiện tại nguyện ý cùng huynh sống tốt, huynh..." "Tôi không nguyện ý." Thật tưởng rằng cô ta nói nguyện ý là được sao?

Ý kiến của hắn không quan trọng à?

Cái loại người gì vậy.

Lâm Song Nhi hoang mang rồi, những năm này cô được Cốc Thành cưng chiều, giờ Cốc Thành vì Bàng Khải Hàng mà muốn bỏ cô, điều này khiến cô có chút không biết làm sao.

Cô thậm chí rất rõ, sau khi bị bỏ, cô ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không về được. "Huynh rõ ràng biết nếu em rời khỏi nơi này, em ngay cả nhà mẹ đẻ cũng không về được." Lâm Song Nhi gian nan nhìn Cốc Thành, cắn môi nói.

Cốc Thành cười lạnh một tiếng: "Chuyện đó liên quan gì đến tôi?

Cô không phải luôn tâm tâm niệm niệm Bàng Khải Hàng sao?

Thậm chí vì hắn mà thủ thân như ngọc bao nhiêu năm, không thể về nhà thì cô cứ trực tiếp đi theo Bàng Khải Hàng về nhà chẳng phải được rồi sao?" Một câu nói của Cốc Thành khiến Lâm Song Nhi hoàn toàn chết lặng.

Càng làm cô suy sụp hơn chính là thái độ của Bàng Khải Hàng.

Nghe Cốc Thành nói những lời như vậy, Bàng Khải Hàng ở bên cạnh bất mãn mở miệng: "Cốc Thành, đây là thê tử của anh, liên quan gì đến tôi?

Chương 2258

Anh đừng có để người này ăn vạ lên người tôi." Lâm Song Nhi không dám tin nhìn Bàng Khải Hàng, hắn nói cái gì?

Hắn lại nói mình là đang ăn vạ hắn? "Bàng Khải Hàng, anh nói cái gì?" Lâm Song Nhi nhìn Bàng Khải Hàng hỏi. "Tôi và cô không có quan hệ, sau này cô muốn đi đâu đó là chuyện của cô, đừng lôi tôi vào." Cốc Thành ở bên cạnh nhìn bộ dạng này của hai người, cười châm chọc.

Đây chính là người mà Lâm Song Nhi nhớ thương mười mấy năm, thật nực cười.

Lúc này Lâm Song Nhi hiển nhiên cũng ý thức được, người từng nói sẽ đối tốt với cô, người trong mười mấy năm nay luôn dịu dàng dỗ dành cô, lại là loại người như thế này. "Ha ha, Bàng Khải Hàng, những năm này tôi vì anh làm nhiều chuyện như vậy, nhưng tôi làm sao cũng không ngờ cuối cùng mình lại rơi vào kết cục thế này." Cô vẫn luôn cho rằng dù có một ngày cô và Cốc Thành chia tay, cuối cùng Bàng Khải Hàng cũng sẽ ở bên cô.

Cho dù hai người không ở bên nhau, ít nhất hắn đối với cô cũng có chân tâm.

Nhưng đến lúc này Lâm Song Nhi mới phát hiện, tất cả chỉ là do cô tự tưởng tượng, trong lòng Bàng Khải Hàng chưa bao giờ có cô.

Cứ thế nhìn Bàng Khải Hàng, Lâm Song Nhi cười lớn ha hả, rốt cuộc cô đã làm cái gì thế này?

Một Cốc Thành một lòng một dạ với cô thì cô không cần, cô lại đi thích một kẻ không có trái tim.

Bàng Khải Hàng bất mãn nhìn Lâm Song Nhi: "Tôi và cô không có bất kỳ quan hệ nào, cô đừng có nói hươu nói vượn." "Cốc Thành, cô ta chính là bị anh kích động nên mới nói những lời như vậy, anh đừng tin cô ta." Lâm Song Nhi nghe Bàng Khải Hàng vu khống mình phát điên, đột nhiên cười lên.

Tiếng cười có chút điên cuồng: "Vậy sao?" "Tôi có thứ này muốn giao cho anh." Biểu cảm của Lâm Song Nhi đột nhiên trở nên kiên định, cô cứ thế nhìn Cốc Thành. "Cái gì?" Đợi đến khi Bàng Khải Hàng thoát thân từ chỗ Cốc Thành muốn đi tìm cô thì đã không thấy người đâu nữa.

Mà lúc này Bàng Khải Hàng vẫn còn đang nghĩ làm sao mới có thể đoạt lại cái rương mà Lâm Song Nhi để lại cho Cốc Thành từ trong tay hắn. "Cốc Thành, lời của cô ta anh sẽ không tin thật chứ?" Bàng Khải Hàng có chút kinh hãi.

Những năm nay rốt cuộc hắn đã làm bao nhiêu chuyện với Cốc gia, hắn vẫn nhớ rõ.

Những chuyện này rất nhiều đều là dựa vào Lâm Song Nhi hoàn thành.

Hắn biết Lâm Song Nhi thích hắn, chưa từng nghĩ tới có một ngày Lâm Song Nhi lại hung hăng đâm hắn một nhát dao. "Lâm Song Nhi lúc nãy vẫn có thể tin được." Cốc Thành mở rương ra xem, khi nhìn thấy tất cả mọi thứ bên trong, hai mắt đỏ ngầu.

Đám người Cốc Lực thấy Cốc Thành như vậy, vội vàng đi tới, nhìn thứ trong tay hắn, sắc mặt cũng theo đó mà thay đổi.

Bàng Khải Hàng khi nhìn thấy bọn họ đổi sắc mặt, trong lòng liền có một loại dự cảm vô cùng xấu. "Có chuyện gì vậy?" Cốc lão gia tử thấy bọn họ xem đồ Lâm Song Nhi đưa mà sắc mặt đều biến đổi, lập tức có chút nghi hoặc.

Rốt cuộc là thứ gì có thể khiến bọn họ như vậy?

Cốc Lực trầm mặc đưa thứ trong tay qua, khi nhìn thấy, Cốc lão gia tử trừng lớn hai mắt, quay đầu nhìn Bàng Khải Hàng.

Ánh mắt như vậy khiến Bàng Khải Hàng theo bản năng lùi lại một bước.

Mà Cốc Thành đã nhịn không nổi nữa, trực tiếp động thủ với Bàng Khải Hàng: "Bàng Khải Hàng, người nhà các người lại dám động thủ với người nhà tôi, còn hại chết bao nhiêu người nhà tôi như vậy." Nhà bọn họ mấy năm trước từng xảy ra chuyện, khi đó người trong nhà chết mười mấy người, nhỏ nhất mới chín tuổi.

Đó là em trai hắn.

Nhưng hiện tại lại cho hắn biết, kẻ hại chết người thân của hắn lại là người hắn từng coi là bạn tốt.

Trong mắt Bàng Khải Hàng mang theo sự khủng hoảng, chuyện này người nhà bọn họ vậy mà đã biết rồi?

Sao có thể?

Cốc Thành ra tay hung hăng đánh Bàng Khải Hàng một trận, nếu không phải vì Thanh Dương, hắn có thể bị đánh chết ở đây.

Cốc lão gia tử tay nổi đầy gân xanh, đủ thấy ông tức giận đến mức nào. "Từ hôm nay trở đi, Cốc gia chúng ta và Bàng gia không đội trời chung." Cốc lão gia tử âm trầm mặt mày nói.

Bọn họ không phải muốn cho Tứ hoàng tử làm Thái tử Lăng quốc sao?

Vậy ông nhất định sẽ làm cho Tứ hoàng tử vô duyên với ngôi vị Thái tử. "Ông nội, ở đây còn rất nhiều đồ, chúng ta tiếp tục xem xem." Cốc Thành bình tĩnh lại, nhìn đồ trong rương.

Đồ trong này quá nhiều, bọn họ chỉ mới xem một chút, phần lớn vẫn chưa xem.

Bọn họ muốn xem xem, Bàng gia ở giữa chuyện này rốt cuộc còn làm bao nhiêu chuyện tốt.

Cốc lão gia tử lúc này mới nhớ ra, ở đây còn rất nhiều thứ bọn họ chưa xem.

Bọn họ muốn xem thử Bàng gia này còn làm bao nhiêu chuyện nữa.

Khi bọn họ xem xong tất cả bằng chứng, đã không biết nên dùng ngôn ngữ gì để hình dung Bàng gia nữa.

Vậy mà từ sớm như thế đã bắt đầu tính kế Ngọc Vương rồi.

Bọn họ khi tính kế Ngọc Vương, thật sự không lo lắng toàn quân bị diệt sao? "Ông nội, chúng ta hợp tác với Ngọc Vương đi." Cốc Thành nhìn Cốc lão gia tử mở miệng nói. "Suy nghĩ của ông giống cháu, chuyện này ông sẽ đích thân đi bàn với Ngọc Vương." Ánh mắt Cốc lão gia tử sắc bén nói.

Ông vẫn luôn cảm thấy mình nợ Bàng lão gia tử nhân tình, hiện tại xem ra là Bàng gia nợ Cốc gia bọn họ mười mấy mạng người. "Cốc Lực, các con truyền tin tức về cho cha các con, bảo bọn họ chuẩn bị sẵn sàng bắt đầu đối phó Bàng gia." Cốc lão gia tử lạnh lùng mở miệng phân phó. "Vâng, ông nội." Trong lòng đám người Cốc Lực oán hận đối với Bàng gia không ít hơn Cốc lão gia tử.

Chỉ cần nghĩ đến việc nhà bọn họ vẫn luôn coi Bàng gia là ân nhân, ông nội thậm chí vì cái này mà nợ nhân tình người Bàng gia, bọn họ liền cảm thấy vô cùng ghê tởm. "Cốc Thành, người của Bàng gia ở Vong Ưu Thành giao cho cháu đối phó." Bàng gia hiện tại rất nhiều người đều đang ở Vong Ưu Thành.

Mục đích của bọn họ chính là vì Vong Ưu Thành mà đến.

Ở bên Lăng quốc người lại không nhiều, điều này cũng thuận tiện cho bọn họ đối phó Bàng gia. "Mọi người bắt đầu chuẩn bị đi, ông đi gặp Ngọc Vương." "Vâng." Cốc Thành và Cốc Lực không phản bác lời lão gia tử, đương nhiên lúc này bọn họ cũng không dám phản bác.

Ông nội đã nhiều năm không quản chuyện gia tộc, lần này ông nội ra tay, đây là trực tiếp muốn khai chiến với Bàng gia a.

Chương 2259

Ông nội một khi ra tay, vậy Bàng gia không chết cũng phải lột da.

Khi Cốc lão gia tử phân phó bọn họ làm việc, Bàng Khải Hàng bị Thanh Dương đưa về. "Thiếu gia, chuyện này phải lập tức nói với gia chủ bọn họ, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng." Thanh Dương nhíu mày mở miệng nói.

Tuy nhiên Bàng Khải Hàng lại theo bản năng phản đối: "Không được, nếu chuyện này nói với cha bọn họ, địa vị của ta ở Bàng gia sẽ mất hết." Chính vì hắn trêu chọc Lâm Song Nhi, cuối cùng mới biến thành thế này, người Cốc gia cũng là vì cái này mới biết về chuyện mấy năm trước.

Hắn không thể để chuyện này xảy ra.

Thanh Dương nhíu mày nhìn Bàng Khải Hàng, đối với cách làm của hắn vô cùng bất mãn: "Thiếu gia, chuyện này đã liên lụy đến Bàng gia, ngài cho dù không nói cũng vô dụng, ngài căn bản giải quyết không được chuyện này." Giữa Cốc gia và Bàng gia là cách nhau mười mấy mạng người.

Không phải Bàng Khải Hàng nói giải quyết là có thể giải quyết được, một mình hắn không thể làm được.

Hơn nữa hiện tại không phải lúc hắn để ý đến thanh danh, hiện tại quan trọng hơn là nhắc nhở Bàng gia bên kia chuẩn bị sẵn sàng.

Để tránh Cốc gia ra tay với Bàng gia.

Tuy nhiên Bàng Khải Hàng lại không có suy nghĩ như vậy, bất mãn nhìn Thanh Dương: "Ta mới là chủ tử, ngươi không cần nói với ta những thứ này, ngươi nghe ta là được." Ý này chính là không muốn để Thanh Dương nói chuyện này cho người Bàng gia biết.

Thanh Dương lại một lần nữa thất vọng về Bàng Khải Hàng, hắn có biết mình làm như vậy sẽ mang lại bao nhiêu phiền phức cho bọn họ không?

Bản thân không có bản lĩnh, thì không thể nghe ý kiến của người khác sao? "Thiếu gia..." "Đủ rồi, chuyện này ngươi không cần tiếp tục nói với ta, hiện tại việc ngươi cần làm là đi tìm Lâm Song Nhi về đây." Hắn thật sự không ngờ, cuối cùng lại là Lâm Song Nhi đâm dao sau lưng hắn.

Đây chính là cái gọi là tình cảm của cô ta?

Thật không đáng một xu.

Thanh Dương nén sự bất mãn trong lòng, nhìn Bàng Khải Hàng nói: "Thiếu gia, ngài bây giờ dù có tìm được cô ta cũng đã vô dụng rồi, những gì người Cốc gia cần biết đều đã biết rồi." Cốc gia lão gia tử khi còn trẻ cũng là một người uy phong lẫm liệt, sẽ không vì hiện tại ông ấy già rồi mà thủ đoạn và khí phách năm xưa biến mất.

Nếu Bàng Khải Hàng đến giờ vẫn còn suy nghĩ như vậy, thì tất cả mọi thứ đều xong rồi. "Đủ rồi, ta đã nói chuyện này không cần ngươi nói nhiều, ngươi chỉ cần làm theo ý ta là được, Thanh Dương, đừng tưởng rằng ngươi giúp bản thiếu gia làm vài việc là ngươi có thể can thiệp vào chuyện của bản thiếu gia." Bàng Khải Hàng chán ghét nhìn Thanh Dương nói.

Thanh Dương nghe ra ý của Bàng Khải Hàng, sắc mặt khó coi nhìn hắn, mày nhíu chặt: "Ngài..." "Mau đi đi." Bàng Khải Hàng lúc này đã quên mất những năm qua Thanh Dương giúp hắn thế nào, bảo vệ hắn ra sao.

Nếu không phải có Thanh Dương ở đó, hắn sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi, đâu còn tư cách ở đây ra oai thiếu gia với Thanh Dương? "Vâng." Thanh Dương nhắm mắt lại, khi mở ra lần nữa trong mắt đều là sự lạnh lùng.

Chút ân tình cuối cùng đối với Bàng Khải Hàng cũng biến mất không thấy.

Từ nay về sau, hắn cũng sẽ không tận lực giúp Bàng Khải Hàng nữa.

Hắn có thể đi đến bước nào thì xem tạo hóa của chính hắn.

Mà hiện tại Bàng Khải Hàng vẫn chưa ý thức được vì hành vi của mình, hắn sắp mất đi một người một lòng suy nghĩ cho hắn.

Thanh Dương sau khi rời đi, nghĩ đến nể tình cha và ông nội của Bàng Khải Hàng đối xử với hắn cũng coi như không tệ, liền truyền tin tức này về.

Còn về tình huống sau đó thế nào, thì không liên quan đến hắn nữa.

Hắn có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. *** Tô Ngọc biết tin Cốc lão gia tử lại tới tìm mình thì nhíu mày.

Vương Cẩn Hòa ở bên cạnh cũng có chút bất ngờ: "Cốc Thành không phải đã cùng bọn họ về rồi sao?

Cốc gia lão gia tử này còn tới làm gì?" "Không biết." Tô Ngọc lắc đầu.

Lúc này Nam Kiều từ bên ngoài đi vào: "Ngọc ca ca, chuyện này em biết." "Hả?" Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Nam Kiều, ra hiệu cho cậu mau nói.

Nam Kiều kể lại tin tức mình có được cho Tô Ngọc nghe. "Em chính là rất tò mò tại sao Cốc Thành lại trở mặt với Bàng Khải Hàng nên đi dạo một chút, kết quả gặp Bàng Khải Hàng và Lâm Song Nhi đi tìm Cốc Thành, sau đó liền nghe được những chuyện này.

Hiện tại xem ra Bàng gia còn nợ Cốc gia mười mấy mạng người, trước đây không biết, bây giờ người Cốc gia biết rồi, khẳng định sẽ không cứ thế bỏ qua cho Bàng gia." Nam Kiều đối với việc mình nghe lén người ta nói chuyện một chút ngại ngùng cũng không có, nhìn qua còn có chút lý sự hùng hồn.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt: "Cốc Thành này cũng đúng là một kẻ 'đổ vỏ' vĩ đại thật." "Tẩu tử còn có chuyện ly kỳ hơn, Lâm Song Nhi mang thai con của Bàng Khải Hàng, Bàng Khải Hàng vì lúc này mà vứt bỏ Lâm Song Nhi, cuối cùng bị Lâm Song Nhi đâm sau lưng, hiện tại Lâm Song Nhi đã trốn đi rồi." Vương Cẩn Hòa nhíu mày: "Cô ta trốn đi làm gì?

Bàng Khải Hàng hiện tại phải lo là làm sao giải quyết chuyện này chứ?" "Tẩu tử nói không sai, người bình thường quả thực nên mau chóng thông báo chuyện này cho gia tộc, sau đó chuẩn bị phòng ngự sự tấn công của Cốc gia.

Nhưng Bàng Khải Hàng vì mặt mũi của mình, vì không để địa vị của mình ở Bàng gia bị tổn hại, đã chọn giấu giếm, thậm chí cho người của hắn đi tìm Lâm Song Nhi." Do đó có thể thấy Lâm Song Nhi vẫn hiểu rõ Bàng Khải Hàng.

Biết cô đâm Bàng Khải Hàng một nhát dao hắn khẳng định sẽ không tha cho cô, cho nên dùng tốc độ nhanh nhất trực tiếp trốn đi, để Bàng Khải Hàng căn bản không tìm thấy.

Chỉ cần qua đoạn thời gian này, cô muốn đi đâu cũng được.

Dù sao lúc đó, Bàng Khải Hàng cũng không có thời gian đi tìm cô nữa.

Mà Bàng gia bị Cốc gia nhắm vào tự nhiên cũng phân thân thiếu thuật. "Thanh Dương không làm gì sao?" "Thanh Dương nhắc nhở Bàng Khải Hàng rồi, chỉ tiếc là hắn không nghe, chẳng những không nghe còn nói một số lời khó nghe.

Ngọc ca ca, anh muốn để Thanh Dương đến giúp anh, đoán chừng không bao lâu nữa sẽ thành công thôi." Cậu cũng tìm hiểu một thời gian, Thanh Dương người này quả thực vô cùng không tệ.

Đến dưới trướng Ngọc ca ca cũng được. "Chắc chắn vậy sao?" "Đương nhiên rồi, Thanh Dương đã báo chuyện bên này cho cha và ông nội của Bàng Khải Hàng rồi, một khi Bàng Khải Hàng biết, tất nhiên sẽ ra tay với hắn, đến lúc đó sẽ trở nên đơn giản hơn." Nam Kiều nói suy nghĩ của mình cho Tô Ngọc. "Không tệ nha, đều có thể thông qua chút chuyện này mà biết suy nghĩ của người ta rồi." Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Nam Kiều nói.

Nam Kiều lườm Tô Ngọc một cái: "Ngọc ca ca, em dù sao cũng đi theo bên cạnh anh bao nhiêu năm, cho dù em có ngốc thế nào cũng học được chút gì đó chứ?

Hơn nữa em cũng đâu có ngốc." Tô Ngọc nhịn cười gật đầu, Nam Kiều nói không sai.

Cậu ấy thực ra rất thông minh, học cái gì cũng rất nhanh, chỉ là xem bản thân cậu ấy có muốn học hay không mà thôi.

Nếu chịu học, cậu ấy có cái gì học không được?

Chỉ là có đôi khi Nam Kiều hơi lười một chút. "Nguyên Bảo, ngươi cho người để mắt đến Bàng Khải Hàng, bên phía Thanh Dương lúc cần thiết thì giúp đỡ một chút, đừng quá lộ liễu." Hắn cũng không muốn sau khi đưa người về lại bị nghi ngờ. "Vâng." Nguyên Bảo biết Tô Ngọc muốn gì.

Chính vì biết, khi hắn làm việc mới càng trở nên nghiêm túc hơn.

Chương 2260

Khi Tô Ngọc muốn đưa Thanh Dương về dưới trướng, trong mắt Nguyên Bảo, Thanh Dương đã là người của Tô Ngọc rồi.

Hắn muốn để Thanh Dương làm việc cho Tô Ngọc, tự nhiên sẽ khiến Thanh Dương tâm cam tình nguyện mà đến. "Thiếu gia yên tâm, chuyện Thanh Dương để tôi đi giải quyết." Nguyên Bảo nghĩ nghĩ nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Được, Nguyên Bảo, ngươi đích thân đi ta sẽ yên tâm hơn." "Vâng." Nam Kiều chống cằm nhìn bóng lưng Nguyên Bảo rời đi: "Ngọc ca ca, sao em cảm giác Nguyên Bảo rất để tâm đến người này?" "Bởi vì anh rất để tâm đến Thanh Dương, cho nên khi anh nói muốn Thanh Dương về bên này, trong lòng Nguyên Bảo hắn đã là người của Ngọc Vương phủ chúng ta rồi." Tô Ngọc biết suy nghĩ của Nguyên Bảo, khi Nam Kiều hỏi cũng giải thích cho cậu một chút.

Nam Kiều chớp chớp mắt, lại còn có chuyện như vậy? "Cũng đúng." Người Ngọc ca ca đã nhắm trúng sao có thể để hắn chạy thoát?

Mà Nguyên Bảo trực tiếp đi, thì cơ bản đã định đoạt rồi. "Đúng rồi Ngọc ca ca, Cốc lão gia tử này còn đang đợi bên ngoài đấy, em thấy ông ta đến tìm anh, đoán chừng là muốn cùng anh hợp tác đối phó Bàng gia, thậm chí là Lăng quốc." Nam Kiều đăm chiêu nói.

Theo tình hình hiện tại mà xem, Cốc lão gia tử làm như vậy vẫn là vô cùng có khả năng. "Nguyên Húc, mời Cốc lão gia tử vào." Tô Ngọc nhướng mày nhìn Cốc lão gia tử: "Ý ông là họ muốn hợp tác với phía Lăng quốc, cùng nhau động thủ với Huyền quốc?" Cốc lão gia tử gật đầu, quả nhiên nói chuyện với người thông minh thật thoải mái, chỉ cần nói sơ qua là đối phương đã hiểu ý tứ. "Họ đã bắt đầu liên hệ rồi, sau này chắc chẳng cần bao lâu nữa sẽ ra tay." Cốc lão gia tử đem những tin tức mình biết được kể hết cho Tô Ngọc.

Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc ở bên cạnh: "Mấy quốc gia này cảm thấy bồi thường trước đó, cũng như hơn mười tòa thành bị mất là quá ít sao?" Mấy quốc gia này rốt cuộc đang nghĩ cái gì vậy?

Thế mà lại chọn hợp tác với Lăng quốc vào lúc này?

Kết cục của việc bảo hổ lột da, họ thực sự đã nghĩ kỹ chưa?

Trước đó Tô Ngọc không đốt đốt bức người, cũng không để Tiểu Bảo thừa thắng truy kích, bọn họ thì hay rồi.

Buông tha cho bọn họ, bọn họ lại chạy tới gây phiền phức.

Người của những quốc gia này cũng khá thú vị.

Cốc lão gia tử vô cùng tán đồng với cách nói của Vương Cẩn Hòa, hoặc có lẽ mấy quốc gia này cảm thấy diệt quốc mới là tốt nhất.

Mất hơn mười tòa thành trì, muốn cùng Lăng quốc lấy lại, cũng phải xem bọn họ có bản lĩnh đó hay không. "Sau này tôi sẽ cho người gửi tới một số chi tiết về việc hợp tác mà họ đã chuẩn bị." Cốc lão gia tử mở lời.

Còn việc Tô Ngọc có hợp tác với ông hay không, điều này hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo lắng của ông.

Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Cốc lão gia tử: "Ông không lo lắng Bản vương sau đó sẽ không hợp tác với ông sao?" Cốc lão gia tử lắc đầu: "Không lo lắng, chỉ cần Vương gia nhận đồ trong tay tôi, bất kể có hợp tác hay không, chuyện này tôi đều đã lời rồi." Tô Ngọc không nhịn được bật cười, Cốc lão gia tử này cũng có chút thú vị, lời nói ra cũng rất hay: "Ông nói không sai." "Đã như vậy, Bản vương sẽ đợi chi tiết hợp tác trong tay Cốc lão gia tử." Anh cũng muốn xem rốt cuộc có những quốc gia nào muốn tìm đường chết.

Nếu bọn họ đã nóng lòng muốn chết như vậy, anh cũng nên cho người ta cơ hội này chứ nhỉ?

Cốc lão gia tử biết Tô Ngọc chắc chắn sẽ hợp tác với bọn họ: "Đa tạ Vương gia." "Chuyện đôi bên cùng có lợi mà thôi." "Vương gia nói phải." "Như vậy tôi xin phép đi trước, đợi đồ đến nơi tôi sẽ lại tới tìm Vương gia." Mục đích Cốc lão gia tử muốn đã đạt được, không nên tiếp tục ở lại đây.

Ông cũng phải về sắp xếp chuyện khác. "Lão gia tử cứ tự nhiên." Cốc lão gia tử hành lễ xong liền xoay người rời đi.

Nhìn bóng lưng Cốc lão gia tử rời đi, Vương Cẩn Hòa đột nhiên có cảm giác khó tả. "Đang nghĩ gì vậy?" Tô Ngọc quay đầu liền thấy Vương Cẩn Hòa nhìn bóng lưng Cốc lão gia tử chằm chằm, không biết đang suy nghĩ điều gì. "Không có gì, một người lớn tuổi như vậy còn phải bôn ba vì gia tộc, cũng chẳng dễ chịu gì." "Nếu lời họ nói không sai, thì người mà Bàng gia hại chết hẳn là dòng chính, là người nhà ruột thịt của Cốc lão gia tử, trong đó có một người là cháu trai ruột của ông ấy." Tô Ngọc giải thích.

Vương Cẩn Hòa gật đầu hiểu rõ, nếu là như vậy thì mọi việc họ làm cũng có thể lý giải được.

Người nhà qua đời vốn đã là chuyện bi thương, mà nhà họ một lần lại chết nhiều người như vậy, không chỉ thế còn bị người ta lừa gạt bao nhiêu năm.

Dùng chuyện này đổi lấy ân tình của Cốc gia, hiện tại Cốc gia biết được chân tướng sự việc, bọn họ đối với người nhà họ Bàng tất nhiên hận thấu xương tủy. "Xem ra phía Lăng quốc cũng sắp xảy ra chuyện rồi." Vương Cẩn Hòa hả hê nói. "Chính xác." Một khi Cốc gia và Bàng gia náo loạn lên, người bị liên lụy chính là Tứ hoàng tử Lăng quốc.

Mà vào cơ hội tốt lúc này, các hoàng tử khác và Thái tử sao có thể không động thủ?

Một khi các hoàng tử khác hành động, những người còn lại cũng dễ thu thập rồi.

Đến lúc đó bọn họ muốn đối phó Lăng quốc chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. "Phía Hoàng huynh anh định khi nào thì nói với huynh ấy?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc hỏi.

Cô biết anh chắc chắn sẽ không giấu giếm Huyền Phỉ Nhiên những chuyện này. "Đợi phía Cốc gia gửi thông tin chi tiết hơn tới rồi nói sau." Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, cô mới không tin Tô Ngọc thực sự hoàn toàn dựa vào tin tức từ phía Cốc gia. "Anh thực sự chỉ dựa vào Cốc gia cung cấp tin tức sao?" Mạng lưới tình báo của anh lợi hại đến mức nào, cô vẫn biết rõ.

Nếu Tô Ngọc chỉ lấy tin tức từ Cốc gia mà đã phán định chiến sự này, cô căn bản không tin.

Tô Ngọc cười ha ha: "Không tin anh sao?" "Không phải không tin anh, mà là em cảm thấy anh sẽ không tùy tiện như vậy trong chuyện này." Vương Cẩn Hòa nói ra suy nghĩ của mình. "Vẫn là nương tử hiểu anh, anh quả thực không đơn độc dựa vào tin tức từ Cốc gia về chuyện Lăng quốc.

Thực tế, người của anh ở Lăng quốc đã gửi toàn bộ tin tức về rồi, bao gồm việc Lăng quốc đã tiếp xúc với mấy quốc gia, có mấy quốc gia đã đồng ý yêu cầu của bọn họ." Tô Ngọc đối với Vương Cẩn Hòa cũng chẳng có gì phải giấu giếm.

Vương Cẩn Hòa biết ngay sẽ như vậy mà, dù sao khi Tô Ngọc làm việc, anh thực sự cân nhắc kỹ lưỡng mọi phương diện. "Tin tức người của anh lấy được thế nào?" Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi. "Cũng gần giống như lời Cốc lão gia tử nói." Vương Cẩn Hòa nghe vậy càng thêm mơ hồ: "Đã như vậy, tại sao anh còn phải đợi chi tiết phía Cốc gia gửi tới rồi mới nói chuyện này với Hoàng huynh?" Hiện tại nói trực tiếp cho Hoàng huynh không tốt sao?

Vương Cẩn Hòa càng không hiểu ý tứ của Tô Ngọc. "Tiểu Hòa, nếu anh đã muốn truyền tin tức về, vậy tất nhiên phải là một tin tức có đầy đủ mọi chi tiết.

Đợi tin tức của anh truyền về, phía bên kia cũng nên bắt đầu chuẩn bị rồi." Chuyện Lăng quốc muốn động thủ với Huyền quốc, Huyền Phỉ Nhiên đã biết rồi.

Hơn nữa Lưu Thương Các cũng nằm trong tay Huyền Phỉ Nhiên, tin tức huynh ấy biết được cũng không ít.

Đã như vậy anh cũng không lo lắng tin tức phía Huyền Phỉ Nhiên không linh thông.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, thì ra lần này anh gửi tin tức về là định để kinh thành bên kia chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ sao? "Có phải anh đã bắt đầu cho người chuẩn bị lương thảo và dược liệu rồi không?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến điều gì đó, kinh ngạc hỏi.

Chương 2261

"Biên giới các nước đã bí mật được gửi tới ba mươi vạn cân lương thảo, cùng vô số các loại dược liệu." Anh chưa bao giờ đánh trận mà không chuẩn bị.

Đánh trận từ xưa đến nay đều là binh mã chưa động lương thảo đi trước, ở chỗ anh lại càng như vậy.

Anh sẽ để các tướng sĩ yên tâm mạnh dạn đi đánh trận.

Sẽ không phải lo lắng liệu có đột nhiên hết lương thảo, không có chi viện hay không.

Những việc thường xuyên phát sinh trên chiến trường này, anh và Huyền Phỉ Nhiên tuyệt đối sẽ không để chuyện tương tự xảy ra ở Huyền quốc của họ.

Vương Cẩn Hòa gật đầu tán đồng: "Anh nói vậy cũng không sai, quả thực nên chuẩn bị đồ đạc đầy đủ trước, như vậy khi tướng sĩ đánh trận cũng yên tâm hơn." "Anh chính là có ý này." "Đã như vậy anh cứ làm việc của anh đi, em không quấy rầy anh nữa." Vương Cẩn Hòa biết Tô Ngọc sau đó khẳng định còn có việc phải làm.

Cô mà ở đây, Tô Ngọc không chừng lại tốn thời gian để tiếp cô, cô vẫn là nên đi làm việc của mình trước. "Đi làm gì đó?" Tô Ngọc kéo tay Vương Cẩn Hòa lại, cau mày hỏi. "Đi xem trái cây những người khác trồng ở Vong Ưu Thành, hôm qua đã nói rồi mà." Biết Vương Cẩn Hòa đi xem trái cây cho mọi người, lúc này anh mới miễn cưỡng gật đầu: "Được rồi." Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng không tình nguyện này của Tô Ngọc, không nhịn được bật cười: "Ngọc Vương, anh bao nhiêu tuổi rồi?" Đều là cha của bốn đứa trẻ rồi, sao anh còn có thể đáng yêu như vậy? "Chuyện này không liên quan đến việc anh bao nhiêu tuổi." Tô Ngọc một chút cũng không thấy xấu hổ.

Anh chính là thích ở cùng thê tử của mình, ai dám nói gì nào. "Buổi tối muốn ăn gì?

Em làm xong về sẽ mang đồ ăn về cùng." Vương Cẩn Hòa biết ý của Tô Ngọc, bất lực lắc đầu nói. "Ăn gì cũng được, hay là chúng ta ăn lẩu cà chua đi?" Món này tuy không có vị cay nồng của lẩu cay, nhưng bọn trẻ thích ăn, Vương Cẩn Hòa làm cũng khá ngon.

Mỗi lần làm món này, ngay cả Triệt Nhi cũng sẽ ăn theo rất nhiều. "Được, lúc về em sẽ mang nguyên liệu về." "Đi đi, về sớm chút." "Được." Đợi Vương Cẩn Hòa đi khỏi, bộ dạng dính người kia của Tô Ngọc liền biến mất, anh cho gọi những người khác tới. "Ngọc ca ca có phải lại có chuyện gì vui muốn để bọn em đi làm không?" Nam Kiều nhìn thấy Tô Ngọc liền nóng lòng hỏi.

Cậu biết Cốc lão gia tử có chuyện muốn nói với Tô Ngọc xong liền đi tìm con trai, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc đó người ở đấy cũng chỉ có Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa.

Hiện tại Tô Ngọc đột nhiên gọi bọn họ tới, tất nhiên là Cốc lão gia tử đã nói gì đó với Ngọc ca ca.

Ngay cả bọn Tiểu Bảo cũng rất tò mò mục đích Tô Ngọc đột nhiên gọi bọn họ tới là gì. "Mọi người xem tin tức ta vừa nhận được cách đây không lâu trước đi." Tô Ngọc không vội nói nguyên nhân gọi bọn họ qua là gì, chỉ bảo bọn họ xem tin tức mình nhận được trước.

Tất cả mọi người nhìn nhau, chụm đầu lại xem.

Xem xong Tiểu Bảo và Hoằng Nghị đều tỏ vẻ không thể hiểu nổi. "Cha, Hoàng thượng của mấy nước này đầu óc có phải không được tốt lắm không?" Tiểu Bảo không nhịn được buông lời chê bai.

Hoằng Nghị vô cùng tán đồng với lời của Tiểu Bảo, cậu bé không ngừng gật đầu ủng hộ: "Đệ cảm thấy ca ca nói không sai." Mới bồi thường cho bọn họ được bao lâu chứ?

Có được hai tháng chưa?

Thế mà lại cấu kết với người bên phía Lăng quốc, định gây phiền phức cho họ?

Người của mấy quốc gia này trông có vẻ không được thông minh cho lắm. "Cha, cha biết bọn họ nghĩ gì không?" Dù cho đầu óc Tiểu Bảo thông minh, lúc này cũng không hiểu nổi người của mấy quốc gia này rốt cuộc muốn làm gì. "Chắc là cảm thấy bọn họ tự mình quản lý đất nước quá mệt mỏi, cho nên muốn tặng đất nước của mình cho chúng ta." Tô Ngọc ở đây nghiêm túc nói hươu nói vượn.

Tất cả mọi người cứ thế nhìn Tô Ngọc, cha nhìn xem bọn con có tin lời này không? "Cha, bọn con đang nói nghiêm túc với cha đấy, cha có thể đừng nói nhảm không?" Tiểu Bảo có chút đau đầu nói.

Tuy nhiên Tô Ngọc lại không nhịn được bật cười: "Cha cũng là nghiêm túc, chỉ có thể nói lên rằng số vàng bạc triệu bồi thường trước đó, cùng với mười tòa thành trì vẫn chưa đủ nhiều, khiến bọn họ vẫn còn thời gian tới tìm chúng ta gây phiền phức." Tiểu Bảo không ngừng gật đầu, cậu bé cũng cảm thấy như vậy. "Cha, nếu đã như vậy, lần này chúng ta trực tiếp tóm gọn bọn họ một mẻ luôn đi." Đỡ cho bọn chúng cứ nhảy ra hoài.

Cứ thỉnh thoảng lại xuất hiện một chút, làm cậu bé thấy hơi phiền rồi.

Vốn dĩ còn tưởng rời khỏi Vong Ưu Thành, đi một chuyến xuống phía Nam xong, cậu bé có thể dẫn người ra ngoài lịch luyện, ai ngờ đám người này lại gây phiền phức cho cậu bé. "Không vui rồi à?" "Con đã định sẵn là sau khi đi phía Nam xong sẽ về Dụ Hòa quận ở một thời gian, rồi con sẽ dẫn người của mình đi ra ngoài dạo một vòng, ai ngờ đám người này lại tới gây chuyện." Chỉ cần nghĩ đến điều này, tâm trạng Tiểu Bảo liền không tốt.

Nghe thấy lời của Tiểu Bảo, Tô Ngọc không nhịn được cười: "Xem ra con đã sắp xếp xong xuôi rồi nhỉ." "Đương nhiên ạ." Cậu bé cũng muốn giống cha đi khắp nơi nhìn ngắm.

Nhưng sao đám người này cứ luôn muốn tới gây phiền phức vậy?

Còn cùng Lăng quốc hợp mưu?

Bọn họ đúng là to gan thật.

Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo tức giận cũng không nói gì, dù sao lần này người của các quốc gia kia quả thực thiếu đòn. "Cha, có phải cha cũng nghĩ như vậy không?" "Ừ, đợi tin tức phía Cốc gia tới xong sẽ gửi thư cho Hoàng bác con, để bên đó chuẩn bị sẵn sàng." Tô Ngọc cũng không giấu giếm, kể tin tức cho bọn Tiểu Bảo.

Nam Kiều đưa tay sờ cằm: "Ngọc ca ca, vậy chúng ta có phải nên làm chút thuốc ra không?" Lần này e rằng không dễ dàng như trước đó.

Vẫn nên làm chút thuốc để sẵn, phòng ngừa vạn nhất. "Được, mấy ngày nay mọi người vất vả một chút, dẫn người đi chuẩn bị sẵn một số loại thuốc cần thiết." "Không thành vấn đề." Việc này đối với bọn Nam Kiều mà nói chẳng qua là chuyện nhỏ.

Hoằng Nghị cân nhắc xem sau đó phải làm gì: "Chuyện sau này Hoàng thúc vẫn giao cho con sao?" "Chuyện đối phó Lăng quốc tự nhiên là phải giao cho con rồi." Hoằng Nghị là Thái tử, cần học tập và trải nghiệm nhiều chuyện hơn.

Anh tự nhiên không thể để Hoằng Nghị bỏ lỡ cơ hội này.

Hoằng Nghị hai mắt sáng lấp lánh nhìn Tô Ngọc, ánh mắt đó khiến Tô Ngọc có chút bất lực: "Nhìn ta chằm chằm như vậy làm gì?" "Cảm ơn Hoàng thúc." Tô Ngọc bị câu cảm ơn này của Hoằng Nghị chọc cười: "Bảo con đi đánh trận mà con còn cảm ơn ta?" Đứa nhỏ này. "Con vẫn cần lịch luyện." Hoằng Nghị nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Cậu bé biết thân là Thái tử, cậu bé cần học hỏi rất nhiều điều, cho nên mỗi một lần học tập, cậu bé đều vô cùng nghiêm túc và mong đợi.

Tô Ngọc biết tâm tư của Hoằng Nghị, chỉ có thể nói: "Yên tâm đi, cơ hội lịch luyện sẽ không thiếu đâu." "Con biết rồi ạ." "Ca ca, huynh giúp đệ nâng cao khả năng thực chiến một chút nhé?" Hoằng Nghị quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh, vẻ mặt đầy mong đợi hỏi.

Tuy không biết mình có ra chiến trường hay không, nhưng Hoằng Nghị cảm thấy vẫn nên cố gắng nâng cao thực lực một chút thì tốt hơn.

Chuẩn bị tốt, ai cũng không biết trên chiến trường sẽ xảy ra chuyện gì.

Chương 2262

"Được." Hiển nhiên Tiểu Bảo cũng biết điều này.

Tình trạng hiện tại của Hoằng Nghị để bọn Nam Kiều dạy dỗ cũng không thực tế, chi bằng giao cho Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo chính là người từng bước đi lên như vậy, cậu bé có lẽ rõ hơn phương pháp nào thích hợp với Hoằng Nghị.

Thương lượng xong xuôi, người cần đi chuẩn bị thuốc thì đi, còn bọn trẻ thì đi huấn luyện thực chiến cho bản thân, một chút cũng không để Tô Ngọc phải bận tâm.

Mà Vương Cẩn Hòa lúc ra khỏi thành cũng bị người ta chặn lại.

Nhìn người trước mặt, Vương Cẩn Hòa có chút kinh ngạc, đây không phải Bàng Khải Hàng sao?

Hắn ta qua đây tìm cô với mục đích gì?

Vương Cẩn Hòa không để ý đến Bàng Khải Hàng, mà định tránh sang một bên rời đi.

Bàng Khải Hàng nhíu mày chắn đường Vương Cẩn Hòa, đối với việc này Vương Cẩn Hòa cũng bắt đầu bất mãn: "Anh muốn làm gì?" Bàng Khải Hàng cười nhìn Vương Cẩn Hòa: "Ngọc Vương phi không cần vội, chỉ là muốn mời cô đi nói chuyện chút thôi." Vương Cẩn Hòa không nhịn được cười: "Đã biết tôi là Ngọc Vương phi, anh nên biết anh không mời nổi tôi đâu." "Có mời được hay không, việc này không lao phiền Ngọc Vương phi bận tâm." Hắn ta biết phía Cốc gia đã đi tìm Ngọc Vương, có lẽ bọn họ đã đạt được thỏa thuận hợp tác.

Hắn ta không muốn để Tô Ngọc đạt thành hợp tác với Cốc gia, thì chỉ có thể tới tìm Vương Cẩn Hòa.

Chỉ có khiến Vương Cẩn Hòa nằm trong tay mình, Tô Ngọc mới không chọn hợp tác với bên Cốc gia.

Nếu anh ta vẫn muốn tiếp tục hợp tác với Cốc gia, vậy thì chỉ có thể động thủ với Ngọc Vương phi thôi.

Trừ khi Tô Ngọc không cần Vương phi của mình nữa, bằng không anh ta hẳn phải hiểu ý của hắn.

Thu Ý đứng chắn trước mặt Vương Cẩn Hòa, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn ta.

Bàng Khải Hàng này đúng là to gan thật.

Ngay cả Vương phi cũng dám đánh chủ ý.

Thật sự không sợ sau khi Vương gia biết được sẽ tìm hắn gây phiền phức sao?

Một số người Vong Ưu Thành chú ý tới tình huống ở đây, vội vàng đi tới: "Tiểu Hòa, có chuyện gì vậy?

Hắn muốn làm gì cô?" Bọn họ đã nhìn một lúc rồi, người này cứ chặn Vương Cẩn Hòa mãi không cho người ta đi. "Vị công tử này muốn mời tôi đi làm khách." Vương Cẩn Hòa cũng không giấu giếm, giải thích.

Nghe Vương Cẩn Hòa nói Bàng Khải Hàng muốn mời cô đi làm khách, tất cả mọi người đều không nhịn được nhíu mày. "Mời cô đi làm khách?

Người này rõ ràng là không có ý tốt, Tiểu Hòa cô phải cẩn thận một chút." Nếu Tiểu Hòa xảy ra chuyện, A Ngọc sẽ trực tiếp phát điên mất.

Đến lúc đó tất cả mọi người đều xui xẻo.

Đương nhiên xui xẻo nhất chắc chắn là Bàng Khải Hàng. "Tôi biết, nhưng người này dường như vô cùng tự tin có thể đưa tôi đi." Vương Cẩn Hòa đối với việc này cũng có chút tò mò, Bàng Khải Hàng rốt cuộc lấy đâu ra sự tự tin đó.

Cảm thấy cô thực sự chỉ mang theo một nha hoàn là dám đi lại ở đây sao?

Còn nữa, cho dù cô thực sự chỉ mang theo một người, nhưng địa vị của cô ở Vong Ưu Thành cũng không khác biệt mấy so với Tô Ngọc và Thẩm lão đại.

Hắn dựa vào cái gì mà cảm thấy có thể bắt cô đi ngay tại nội thành Vong Ưu Thành?

Điều Vương Cẩn Hòa nghĩ đến, Bàng Khải Hàng tự nhiên cũng nghĩ tới, đặc biệt là khi nhìn thấy người Vong Ưu Thành ở bên cạnh đang nhìn mình chằm chằm như hổ rình mồi, Bàng Khải Hàng lúc này mới ý thức được, hắn ta đã chọn sai địa điểm rồi.

Ở trong Vong Ưu Thành, cho dù Vương Cẩn Hòa chỉ có một mình, hắn ta cũng không bắt người đi được. "Đã làm phiền rồi." Bàng Khải Hàng nói xong xoay người rời đi, đối với việc này Vương Cẩn Hòa một câu cũng không nói, chỉ thản nhiên nhìn theo.

Tất cả mọi người nhìn nhau, thê tử của A Ngọc đây là sao vậy? "Tiểu Hòa cô không tức giận ư?

Có cần đi nói với A Ngọc một tiếng không?" Người hỏi Vương Cẩn Hòa đầu tiên mở miệng. "Không cần, tôi rất tò mò hắn có người nào đang giúp đỡ, còn cả mục đích của hắn." Bàng Khải Hàng dám trực tiếp tới tìm cô, nói không có người giúp đỡ là không thể nào.

Trước đó cũng không thấy Bàng Khải Hàng tìm cô gây phiền phức, nhưng lần này Bàng Khải Hàng lại dám trực tiếp động thủ, chuyện này đúng là có chút thú vị.

Mục đích làm vậy rốt cuộc là gì đây?

Những người đứng bên cạnh bất lực nhìn nhau, bọn họ còn có thể làm sao?

Nhìn dáng vẻ này của Vương Cẩn Hòa thì cô ấy là cố ý rồi. "Được rồi, sau này nếu gặp chuyện gì nhất định phải nói với chúng tôi." "Yên tâm đi, tôi sẽ nói mà." Vương Cẩn Hòa nghiêm túc gật đầu, có người giúp đỡ sao lại không cần chứ?

Cô cũng đâu phải kẻ ngốc. "Vậy cô đi làm việc đi." Vương Cẩn Hòa chào hỏi bọn họ xong mới dẫn Thu Ý ra khỏi thành đi tới vườn cây ăn quả.

Trên đường đi, Thu Ý nhíu mày: "Tiểu thư, người nói xem mục đích hắn làm vậy là gì?" "Dùng ta uy hiếp Tô Ngọc." Vương Cẩn Hòa vô cùng chắc chắn nói.

Bàng Khải Hàng vào lúc này dám làm như vậy, hiển nhiên có thứ gì đó uy hiếp đến hắn ta rồi.

Mà gần đây cũng chỉ có chuyện phía Cốc gia là có thể tạo thành uy hiếp cho hắn.

Xem ra Bàng Khải Hàng đã biết phía Cốc gia tìm Tô Ngọc hợp tác rồi.

Nếu không hắn ta cũng sẽ không tìm tới cửa vào lúc này.

Người bên cạnh hiểu rõ gật đầu, nếu là như vậy thì người này dường như thật sự có chút vấn đề. "Tiểu thư, vậy chúng ta còn tiếp tục đi ra ngoài không?" Thu Ý có chút lo lắng hỏi. "Tại sao không đi?

Hắn muốn động thủ chúng ta cũng không thể cứ trốn mãi, dù sao cũng luôn phải cho một cơ hội, có điều bọn họ có thể nắm bắt được cơ hội này hay không thì phải xem bọn họ có bản lĩnh đó không đã." Vương Cẩn Hòa cười ôn hòa.

Người muốn bắt cô những năm qua cũng không phải một hai người, cuối cùng đều chẳng có mấy ai thành công, đây là vì sao chứ?

Cô cũng không muốn nói, cô cũng không muốn hỏi.

Thu Ý nhìn Vương Cẩn Hòa như vậy không nhịn được bật cười: "Tiểu thư nói đúng, vậy chúng ta đi thôi." Bàng Khải Hàng vẫn luôn quan sát trong bóng tối, thấy Vương Cẩn Hòa cứ thế đi ra ngoài, mày nhíu lại: "Cô ta thế mà một chút cũng không lo lắng?" Biết rõ mình muốn mời cô ta về làm khách, Vương Cẩn Hòa thế mà vẫn không để ý như vậy, đây là coi thường ai chứ?

Chương 2263

Thanh Dương ở bên cạnh lạnh nhạt mở miệng: "Ngọc Vương phi ở vị trí này, sóng to gió lớn gì mà chưa từng gặp?

Cùng với sự xuất hiện của rau quả dưỡng sinh, người muốn mời Ngọc Vương phi làm khách quá nhiều rồi." Tại sao không có ai thành công?

Chuyện này chẳng lẽ không phải do bên cạnh Ngọc Vương phi có quá nhiều cao thủ sao?

Lúc tới hắn đã nhắc nhở phải suy nghĩ kỹ rồi mới làm, kết quả có người lại cứ không tin.

Giờ thì hay rồi, trực tiếp bị vả mặt.

Bàng Khải Hàng bất mãn nhìn Thanh Dương bên cạnh: "Ta muốn nghe không phải là cái này, ta muốn biết làm thế nào mới có thể mời Ngọc Vương phi về." "Thuộc hạ không có bản lĩnh này, người bên cạnh Ngọc Vương phi thuộc hạ đều không phải đối thủ, ngay cả nha hoàn bên cạnh Ngọc Vương phi cũng biết võ công." Có thể thấy Ngọc Vương đã chuẩn bị rất đầy đủ cho sự an toàn của Ngọc Vương phi. "Năm xưa Long gia và Tổ gia nhiều người như vậy cũng không thể bắt Ngọc Vương phi đi, thiếu gia người quá đề cao thuộc hạ rồi." Thanh Dương một chút cũng không khách khí nói.

Bàng Khải Hàng tức giận không thôi: "Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, cần ngươi còn có tác dụng gì?" Không biết bắt đầu từ khi nào, yêu cầu của Bàng Khải Hàng đối với Thanh Dương cũng theo đó mà cao lên, chỉ cần Thanh Dương không làm được kết quả hắn ta muốn, hắn ta sẽ vô cùng bất mãn với Thanh Dương.

Thậm chí cảm thấy Thanh Dương chỉ là một phế vật.

Điểm này Thanh Dương đã phát hiện ra rồi, nhưng Bàng Khải Hàng vẫn chưa phát hiện.

Thanh Dương nghe thấy Bàng Khải Hàng nói mình như vậy, một chút cũng không bất ngờ, dù sao số lần xảy ra chuyện như vậy đã quá nhiều rồi.

Hắn có lẽ đều đã quen rồi.

Chỉ là sự bất mãn trong lòng vẫn rõ ràng như vậy.

Hắn một lòng suy nghĩ cho Bàng Khải Hàng, cuối cùng nhận lại đều là kết quả gì?

Chỉ cần nghĩ thôi Thanh Dương đã thấy bi ai. "Thiếu gia nói phải, thuộc hạ quả thực vô dụng." Thanh Dương cúi đầu không nhìn Bàng Khải Hàng nữa.

Chỉ là lời này lọt vào tai Bàng Khải Hàng lại có chút âm dương quái khí. "Ngươi đây là có ý gì?

Ngươi chẳng qua chỉ là hạ nhân của ta, ta nói ngươi vài câu cũng không được sao?" Bàng Khải Hàng cũng bất mãn rồi.

Hắn ta cảm thấy cho Thanh Dương quá nhiều mặt mũi, cũng để hắn quá coi trọng bản thân mình rồi.

Thanh Dương không nói gì, hắn cảm thấy sau này Bàng Khải Hàng muốn làm gì thì làm đi, hắn dù sao cũng mặc kệ rồi.

Bàng Khải Hàng không vui nhìn Thanh Dương, sự bất mãn với Thanh Dương càng rõ ràng hơn.

Quả nhiên bất kể lúc nào, có một số người chính là thích được nuông chiều sinh hư.

Mà Thanh Dương chính là loại người như vậy. "Thanh Dương, tốt nhất ngươi nên biết thân phận của mình, đừng có nghĩ những chuyện mình không nên nghĩ." Thanh Dương nhìn Bàng Khải Hàng, đột nhiên cảm thấy những chuyện mình giúp hắn ta làm bao năm qua, chính là làm lợi cho kẻ vong ơn bội nghĩa.

Thật sự mà nói, tất cả mọi thứ Bàng Khải Hàng có hiện tại đều là do hắn kiếm về, kết quả hiện tại Bàng Khải Hàng lại như vậy...

Thật nực cười. "Là thuộc hạ đã vượt quyền." Sau đó Thanh Dương một câu cũng không nói nữa.

Còn việc giúp Bàng Khải Hàng?

Hắn nghĩ cũng chưa từng nghĩ tới.

Sau này việc gì nên làm, có thể làm hắn sẽ làm, nhưng việc không nên làm, không thể làm, hắn tuyệt đối sẽ không đi làm.

Dù sao chuyện này có liên quan gì đến hắn đâu?

Làm rồi người ta cũng chưa chắc sẽ cảm kích mình.

Bàng Khải Hàng có chút bất mãn với thái độ của Thanh Dương, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, xem ra Thanh Dương cũng không cần thiết giữ lại nữa rồi.

Có điều cứ như vậy để hắn đi Bàng Khải Hàng cũng không cam lòng.

Xem ra sau này phải suy nghĩ kỹ xem chuyện này nên làm thế nào.

Thanh Dương tịnh không biết Bàng Khải Hàng lúc này đã bắt đầu cân nhắc làm sao vắt kiệt giá trị lợi dụng cuối cùng của hắn.

Vương Cẩn Hòa đi dạo trong vườn cây ăn quả, xem qua cây ăn quả cho bọn họ xong mới dẫn Thu Ý rời đi.

Đi ra phố mua không ít rau dưa trái cây, còn có các loại thịt.

Định về làm lẩu cà chua ăn.

Tô Ngọc làm xong việc ra ngoài tìm Vương Cẩn Hòa thì thấy hai người xách một đống đồ về.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Vương Cẩn Hòa, đón lấy đồ trong tay cô, Nguyên Bảo bên kia cũng đón lấy đồ của Thu Ý: "Sao mua nhiều thế?" "Anh không phải nói muốn ăn lẩu sao?

Đồ nhiều một chút ăn vui hơn." Vương Cẩn Hòa cười giải thích.

Nghe Vương Cẩn Hòa giải thích, Tô Ngọc có chút bất lực, sớm biết vậy đã không để cô tự đi mua rồi.

Để bọn Nguyên Húc đi mua có phải tốt hơn không? "Em cũng không cho người về nói với bọn anh một tiếng." "Anh không phải tới rồi sao?

Đi thôi chúng ta về nhà." "Được." Trên đường về, Thu Ý kể cho Nguyên Bảo chuyện gặp Bàng Khải Hàng, đồng thời Tô Ngọc cũng nghe hiểu rồi, tên phế vật Bàng Khải Hàng kia thế mà lại muốn mời Tiểu Hòa đi làm khách?

Thật đúng là một chút cũng không sợ anh thu thập hắn ta nhỉ. "Tiểu Hòa, chuyện Bàng Khải Hàng em thấy thế nào?" "Mục đích của hắn chính là muốn dùng em để uy hiếp anh, khiến anh không thể hợp tác với người của Cốc gia, chỉ là hắn quá coi thường người bên cạnh chúng ta rồi." Một mình hắn, chỉ dựa vào Thanh Dương bên cạnh hắn mà muốn bắt cô đi?

Đây là coi thường ai chứ.

Tô Ngọc bị Vương Cẩn Hòa chọc cười, bất lực nhìn cô: "Anh thấy em đúng là kiêu ngạo." Vương Cẩn Hòa nhướng mày nhìn Tô Ngọc: "Đây không phải sự tự tin anh cho em sao?" Có trượng phu của mình ở đây, cô muốn kiêu ngạo thế nào thì kiêu ngạo thế ấy, chỉ cần cô vui là được.

Tô Ngọc bị một câu của Vương Cẩn Hòa làm cho vui vẻ, đưa tay ôm Vương Cẩn Hòa cười nói: "Ừ, nương tử nhà anh nói không sai, anh chính là sự tự tin của em, em muốn làm gì cũng được, không ai dám nói em không phải vào lúc này." "Đương nhiên rồi." Trong lúc nói chuyện, một nhóm người về đến nhà, Vương Cẩn Hòa bắt đầu vào bếp chuẩn bị.

Bọn Tiểu Bảo biết tối nay Vương Cẩn Hòa làm lẩu cho bọn chúng ăn thì vô cùng vui vẻ.

Ngay cả Tô Ngôn Triệt biết Vương Cẩn Hòa làm lẩu cà chua xong cũng có chút mong chờ.

Đối với lẩu bọn chúng ăn không ít, nhưng Tô Ngôn Triệt thích nhất chính là lẩu cà chua, ăn rất ngon.

Chương 2264

Nha hoàn ở bên cạnh giúp Vương Cẩn Hòa sơ chế sạch sẽ tất cả các loại rau, sau đó Vương Cẩn Hòa bắt đầu ninh nước dùng.

Một lần ninh là không ít, dù sao người trong nhà vẫn rất nhiều.

Đợi Vương Cẩn Hòa chuẩn bị xong, cũng gần đến giờ ăn cơm.

Mấy đứa trẻ biết đã chuẩn bị xong liền nhao nhao chạy qua giúp đỡ.

Chuẩn bị xong xuôi, cả nhà ngồi cùng nhau ăn lẩu.

Bọn Nam Kiều đều có mặt.

Thẩm Quyết đi qua nhìn thấy bọn họ ăn lẩu khí thế ngất trời, đột nhiên có chút ghen tị. "Nhìn thấy mọi người thế này tôi cũng bắt đầu ghen tị rồi." Thẩm Quyết cảm thán nói. "Thẩm lão đại cùng vào ăn chút đi?" Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn Thẩm Quyết hỏi.

Thẩm Quyết cân nhắc một chút liền gật đầu đồng ý: "Được, vậy tôi không khách sáo với cậu nữa." Thẩm Quyết ăn lẩu, cảm giác không giống lắm với những loại từng ăn trước đây, mùi vị này trẻ con thích hơn một chút. "Tôi cảm thấy món lẩu này của mọi người nếu bán ở Vong Ưu Thành nhất định sẽ rất đắt hàng." Thẩm Quyết không nhịn được nói.

Tiểu Bảo bên cạnh ăn xong miếng thịt trong miệng mới mở lời: "Cháu đã đang chuẩn bị rồi." Động tác trong tay Thẩm Quyết cứng lại một chút, kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo, cháu nói thật sao?" "Đương nhiên là thật, cháu rất nghiêm túc mà." Tiểu Bảo nói như chuyện đương nhiên. "Chú còn tưởng sẽ là cha cháu bên này chuẩn bị chứ, kết quả là cháu làm ăn sao?" "Cha cháu chướng mắt chút lợi nhỏ này." Quan trọng nhất là cậu bé đã nói với mẹ trước rồi.

Tô Ngọc cảm thấy mình bị con trai nói xấu: "Cha chướng mắt chút lợi nhỏ này bao giờ?

Con nếu cảm thấy để cha làm vụ làm ăn này cũng được, cha cũng không ngại." Tiểu Bảo vừa nghe lập tức trừng mắt: "Cha, con đã nói với mẹ xong rồi, cha đừng tranh với con được không?" Cậu bé có thể khẳng định, nếu cha mà làm ăn, thì chắc chắn là mạnh tay chi lớn.

Sẽ không mở từng nhà một. "Còn nói cha chướng mắt nữa không?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo, cười như không cười hỏi.

Tiểu Bảo đau khổ nói: "Cha, con biết sai rồi." "Biết là tốt, làm ăn buôn bán cha cái gì cũng làm được." Nếu không phải Tiểu Bảo có hứng thú, anh sẽ nhường cho Tiểu Bảo sao?

Cậu bé đang đùa gì vậy.

Tiểu Bảo thở dài, ai oán nhìn phụ thân của mình một cái: "Cha, con vẫn là trẻ con, cha không thể nhường con một chút sao?" "Trên thương trường chỉ nói chuyện làm ăn hiểu không?" Tuy biết Tiểu Bảo chỉ đang phàn nàn với mình, Tô Ngọc vẫn không nhịn được cười nói. "Cha, con phát hiện muốn bắt nạt cha một chút thật sự quá khó." Nhìn xem cha cậu bé nói lời gì kìa?

Căn bản là không có ý định nhường cậu bé. "Giờ con mới biết à?" Còn muốn bắt nạt anh?

Đứa nhỏ này nghĩ gì vậy?

Anh không bắt nạt bọn chúng đã là tốt lắm rồi. "..." Tiểu Bảo cạn lời, cậu bé vẫn là tiếp tục ăn đi.

Nói chuyện với cha cậu bé những thứ này, bản thân cậu bé đoán chừng chỉ có thể tự làm mình tức chết. "Được rồi đừng bắt nạt Tiểu

Bảo nữa." Cuối cùng vẫn là Vương Cẩn Hòa nhìn không nổi nữa, đưa tay kéo Tô Ngọc một cái, bất lực nói.

Tô Ngọc cảm thấy mình bị Vương Cẩn Hòa oan uổng rồi: "Anh bắt nạt nó lúc nào?

Rõ ràng là nó bắt nạt anh." Tiểu Bảo nghe thấy lời này, dùng ánh mắt không dám tin nhìn anh: "Cha, cha nói lời này mà không thấy ngại sao?" "Cha có gì mà ngại chứ?

Chẳng lẽ không phải như vậy à?" "..." Tiểu Bảo một lời khó nói hết nhìn Tô Ngọc, cha đều đã bao nhiêu tuổi rồi?

Tô Ngôn Triệt nhìn cái này lại nhìn cái kia, cuối cùng quyết định vẫn là ăn đồ ăn thôi.

Mà Tô Ngôn Hi lại tò mò nhìn Tiểu Bảo: "Ca ca, mỗi lần huynh khiêu khích cha, huynh đều chưa từng thắng." Không biết bắt đầu từ lúc nào, chỉ cần tìm được cơ hội là Tiểu Bảo sẽ đi khiêu khích Tô Ngọc, nhưng mỗi lần đều kết thúc bằng thất bại.

Tô Ngọc khẽ cười, nhìn xem con gái đều biết rồi, mà chỉ có cái thằng nhóc thối này còn tưởng anh không nhìn ra?

Tiểu Bảo giả vờ vô tội nói: "Huynh mới không có ý khiêu khích cha đâu nhé." "Thật sự không có?" Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo khẽ ho một tiếng: "Con vẫn là ăn thịt đi." Tô Ngọc buồn cười lắc đầu, mặc kệ Tiểu Bảo chuyển chủ đề.

Nam Kiều và mọi người nghe thấy cuộc đối thoại của họ đều cảm thấy có chút buồn cười.

Tiểu Bảo lần nào cũng muốn khiêu khích Ngọc ca, nhưng lần nào cũng bị Ngọc ca vô tình đàn áp.

Nhưng Tiểu Bảo không những không cảm thấy gì, ngược lại càng thua càng hăng.

Thật không biết Tiểu Bảo lấy đâu ra nhiều tinh lực như vậy. "Tiểu Bảo, cháu chưa từng nghĩ đến việc tém tém lại sao?

Cháu lại đấu không lại Ngọc ca ca." Nam Kiều tò mò hỏi. "Hiện tại đấu không lại, không đại biểu sau này đấu không lại." Không thể vì cậu đấu không lại cha thì cái gì cũng không làm chứ?

Thế thì mất mặt lắm.

Tất cả mọi người đều không nhịn được bật cười, cảm thấy Tiểu Bảo đôi khi thật sự quá đáng yêu. "Cháu nói không sai, bọn chú ủng hộ cháu." Bọn họ đều biết mục tiêu của Tiểu Bảo là vượt qua Tô Ngọc.

Hiện tại Tô Ngọc đối với cậu bé mà nói chính là ngọn núi lớn chắn ngang trước mặt, không cách nào vượt qua.

Nhưng cậu bé lại không cam tâm chịu thua, luôn muốn thử sức.

Đối với Tiểu Bảo, mỗi một lần thử sức có lẽ đều là một lần tiến bộ.

Mỗi lần như vậy, Tô Ngọc cũng hùa theo đấu trí đấu dũng với Tiểu Bảo, có lúc nhìn thấy dáng vẻ tức giận phồng má của Tiểu Bảo, anh còn cảm thấy rất thú vị.

Thế là số lần như vậy lại càng nhiều hơn.

Tiểu Bảo hừ một tiếng, không vui nói: "Cha con thường xuyên cố ý gây phiền phức cho con." Tô Ngọc cảm thấy Tiểu Bảo nghĩ nhiều rồi: "Cha cố ý gây phiền phức cho con lúc nào?

Chẳng lẽ không phải tự con đến gây sự với cha rồi bị cha xử lý sao?" Tô Ngọc cảm thấy Tiểu Bảo đúng là cố ý nói những lời này.

Tiểu Bảo vẻ mặt cạn lời nhìn chằm chằm Tô Ngọc, thật sự vô cùng không vui, cha cậu bé không thể nhường cậu bé một chút sao? "Cha, cha không thể nhường con một chút à?" Tiểu Bảo có chút rối rắm hỏi.

Chương 2265

"Không thể, đây là niềm vui của cha." Nếu anh thật sự nhường Tiểu Bảo, bản thân anh có lẽ cũng sẽ không vui.

Tiểu Bảo bực bội lườm cha ruột mình một cái, sau đó quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa, đáng thương nói: "Mẹ nhìn cha xem, cha cứ đối xử với con như thế đấy." Vương Cẩn Hòa xua tay: "Chuyện của cha con hai người mẹ không xen vào." Cũng không phải cô chưa từng nghĩ đến việc nói đỡ cho Tiểu Bảo.

Nhưng nếu cô nói đỡ cho Tiểu Bảo, người bên cạnh sẽ không hài lòng, sẽ ghen.

Anh mà ghen thì chính cô sẽ là người xui xẻo.

Cho nên chuyện này cứ để cha con bọn họ tự giải quyết đi. "Con trai, chuyện này cha con hai người tự giải quyết đi, mẹ không giúp được con đâu." Vương Cẩn Hòa nhìn Tiểu Bảo vô cùng nghiêm túc nói.

Tiểu Bảo không ngờ Vương Cẩn Hòa cũng không giúp mình.

Cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Cha, cha đã làm gì mẹ con rồi?" "Không làm gì cả, mẹ là vợ cha, giúp cha không phải là chuyện đương nhiên sao?" Tô Ngọc nói câu này cực kỳ hùng hồn, nhưng sao nghe cứ khiến người ta không tin tưởng thế nhỉ? "Con mới không tin cha, cha khẳng định đã làm gì mẹ con rồi." Vương Cẩn Hòa không nói chuyện, hai cha con anh nói thế nào là chuyện của hai người, đừng có lôi kéo lên người tôi.

Đến cả Tô Tích và Dương Chấn Uy cũng vui vẻ nhìn hai cha con đối chọi gay gắt, phải biết rằng Tô Ngọc chưa bao giờ chịu thiệt.

Cũng không ai có thể khiến anh chịu thiệt.

Bọn họ đều muốn xem xem Tiểu Bảo có thể làm Tô Ngọc chịu thiệt hay không, tự nhiên cũng sẽ không mở miệng nói gì.

Tiểu Bảo ai oán nhìn lướt qua mọi người một lượt, cậu bé coi như phát hiện ra rồi, mọi người đều đang xem cậu đấu với cha, nhưng lại chẳng có một ai đến giúp cậu. "Anh ơi ăn thịt không?" Cuối cùng vẫn là Tô Ngôn Triệt nhìn không nổi nữa, gắp cho Tiểu Bảo miếng thịt cậu thích ăn. "Ăn." Không giúp thì không giúp, sớm muộn gì cũng có một ngày cậu sẽ thắng cha.

Nhìn dáng vẻ biến bi phẫn thành sự thèm ăn của Tiểu Bảo, tất cả mọi người đều không nhịn được phì cười.

Trong đó Tô Ngọc là người cười vui vẻ nhất. "Tiểu Bảo, con tiếp tục nỗ lực nhé." "Con sẽ làm được." Thẩm Quyết bất lực lắc đầu, sao y cảm thấy Tiểu Bảo bị Tô Ngọc tính kế nhỉ? "A Ngọc, cậu đừng có lúc nào cũng tính kế Tiểu Bảo." Thẩm Quyết không nhịn được nhìn Tô Ngọc phàn nàn. "Thẩm lão đại, anh thấy tôi tính kế Tiểu Bảo lúc nào?" Tô Ngọc không thừa nhận mình đang tính kế Tiểu Bảo, anh đối xử tốt với con trai như vậy, sao có thể là đang tính kế chứ?

Thẩm lão đại có biết nói chuyện không đấy? "Nhìn Tiểu Bảo tủi thân chưa kìa." "Anh không cảm thấy Tiểu Bảo như vậy rất thú vị sao?" Tô Ngọc chống cằm nhìn Tiểu Bảo đang ăn thịt, cười hỏi.

Thẩm Quyết rối rắm nhìn Tiểu Bảo đang ăn thịt bên cạnh, có chút không thể lý giải được cách nói này của Tô Ngọc.

Có điều nhìn Tiểu Bảo thế này, hình như đúng là khá thú vị?

Tiểu Bảo chú ý tới ánh mắt trầm mặc của Thẩm Quyết, lườm một cái rõ kém duyên.

Cậu bé coi như nhìn ra rồi, cha cậu chính là cố ý.

Bác Thẩm Quyết cũng bị cha lôi kéo về cùng một phe rồi, đến lúc đó chắc chắn sẽ cùng nhau xem kịch vui.

Sự âm hiểm xảo trá của cha cậu, hiện tại cậu đã nhìn thấu rồi.

Thảo nào những đối thủ kia đều đánh không lại cha.

Vương Cẩn Hòa nhìn bộ dạng này của Tiểu Bảo, đột nhiên rất tò mò con trai đang nghĩ gì.

Ghé sát vào Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa tò mò hỏi: "Tiểu Bảo, con đang nghĩ gì thế?" "Con chỉ đang nghĩ trước đây sao con không phát hiện ra cha lại âm hiểm xảo trá như vậy, nhiều người như thế đều đánh không lại cha, thậm chí trên thương trường cũng không phải đối thủ, có phải là vì lý do này không?" Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc hỏi ra một câu vô cùng ngây thơ.

Tô Ngọc chỉ vào Tiểu Bảo, trực tiếp bị chọc cười: "Cái thằng nhóc thối này, con có biết mình đang nói gì không hả?" "Con biết ạ." Chẳng lẽ cậu nói sai rồi?

Vương Cẩn Hòa thấy Tô Ngọc hình như đang cân nhắc điều gì đó, vội vàng vươn tay túm lấy áo Tô Ngọc nghiêm túc nói: "Đây là con trai ruột của chúng ta đấy." Đứa con trai này là ruột thịt, không phải nhặt được đâu, anh tém tém lại chút đi.

Đừng có bắt nạt Tiểu Bảo quá đáng.

Đối với yêu cầu của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc vẫn là phải nghe. "Được rồi, nghe em." Đây là con trai bảo bối của mình, cho dù muốn hố con trai thì cũng không thể hố quá đáng được.

Có điều, ở những chỗ Tiểu Hòa không biết thì cái gì nên hố vẫn phải hố.

Anh hiện tại không có việc gì làm, chỉ có thể hố con trai tìm niềm vui thôi.

Tiểu Bảo đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Ngẩng đầu liền nhìn thấy ánh mắt đầy ẩn ý của Tô Ngọc, cậu bé cứ cảm thấy cha hình như sắp tính kế mình.

Không được, cậu phải nghĩ cách tính kế cha mới được, không thể cứ để bản thân thua cha mãi.

Thua mãi, cậu không cần mặt mũi sao? *** Tô Ngọc không biết Tiểu Bảo đang nghĩ gì, có điều nhìn thấy cảm xúc đột nhiên dâng cao của con, anh cảm thấy khá thú vị.

Ăn lẩu xong, Tiểu Bảo trở về phòng mình bắt đầu suy tính chuyện sau này, Tiểu Trí qua tìm Tiểu Bảo thì bắt gặp dáng vẻ nghiêm túc này của cậu: "Tiểu Bảo, cậu đang nghĩ gì thế?" "Anh, anh nói xem em có thể tính kế được cha không?" Tiểu Bảo đột nhiên nhìn Tiểu Trí hỏi.

Tiểu Trí nghẹn lời một chút, không biết nên nói gì với Tiểu Bảo cho phải. "Cậu muốn tính kế chú Ngọc?" "Không được sao?" "Cũng không phải là không được, chỉ là anh cảm thấy giai đoạn hiện tại cậu muốn tính kế chú ấy e là không được đâu, dù sao cậu cũng là do chú ấy một tay dạy dỗ lớn lên, cậu muốn tính kế vào lúc này, e rằng cậu còn chưa động thủ thì chú ấy đã biết cậu muốn làm gì rồi." Tiểu Trí lắc đầu.

Không phải cậu nhóc coi thường Tiểu Bảo, mà là Tô Ngọc quá hiểu con trai mình.

Chỉ cần Tiểu Bảo có một ánh mắt, Tô Ngọc đã biết cậu muốn làm gì, trong tình huống như vậy, Tiểu Bảo còn tính kế cha thế nào được? "Đây không phải là tự dâng mình lên cho chú ấy tính kế sao?" Cũng không biết Tiểu Bảo nghĩ thế nào mà lại thích đối đầu với cha mình như vậy, đặc biệt là một hai năm gần đây.

Từ sau khi Tiểu Bảo bắt đầu tự mình làm ăn buôn bán, cậu bé thường xuyên gây phiền phức cho Tô Ngọc.

Chỉ cần tìm được cơ hội là sẽ tìm mọi cách gây chuyện.

Mỗi lần Tô Ngọc cũng phối hợp với Tiểu Bảo, có điều lần nào Tiểu Bảo cũng là người bị cha bắt nạt tơi bời.

Mỗi lần bị cha bắt nạt, cậu bé cũng không giận, ngược lại bắt đầu kiểm điểm xem mình thua ở đâu.

Kiểm điểm xong lại tiếp tục.

Càng thua càng hăng!

Chương 2266

"Anh nói cũng đúng, cha hiểu em quá, em muốn làm gì cha đều đoán được, thật chẳng có chút thú vị nào." Tiểu Bảo vẻ mặt tiếc nuối nói.

Xem ra cậu còn phải học hỏi thêm những thứ mà cha không biết, chỉ có như vậy khi đối phó với cha, cậu mới có cơ hội thắng.

Tiểu Bảo càng nghĩ càng thấy khả thi. "Tiểu Bảo, tại sao cậu lại chấp nhất chuyện muốn thắng cha mình như vậy?" Tiểu Trí cuối cùng cũng không nhịn được hỏi ra vấn đề này. "Chỉ cần em thắng được cha thì chứng minh em có thể gánh vác được Ngọc Vương phủ, đến lúc đó cha có thể yên tâm đưa mẹ ra ngoài chơi rồi." Những năm này cha luôn đặt trọng tâm vào bọn họ và Huyền quốc.

Thời gian cha ở bên cạnh mẹ nhìn thì nhiều, nhưng kỳ thực cũng chẳng có bao nhiêu.

Cậu biết cha thật ra rất muốn đưa mẹ đi khắp nơi dạo chơi.

Nhưng vì bọn cậu, vì Huyền quốc, cha luôn không có thời gian.

Cậu hiện tại chỉ có thể nỗ lực để bản thân trưởng thành, như vậy cậu có thể sớm tiếp quản Ngọc Vương phủ, đến lúc đó cha có thể đi làm chuyện cha muốn làm nhất, đưa mẹ đi khắp mảnh đất này.

Tiểu Trí khiếp sợ nhìn Tiểu Bảo.

Cậu nhóc cứ tưởng Tiểu Bảo luôn tìm Tô Ngọc gây phiền phức chỉ là để thỏa mãn bản thân, nhưng cậu không ngờ mục đích Tiểu Bảo làm vậy lại là để cha có thể sớm đưa mẹ đi chơi. "Cậu cứ luôn khiêu khích chú ấy chính là vì cái này?" Tiểu Trí ngơ ngác hỏi.

Tiểu Bảo gật gật đầu: "Đúng vậy, cha hiện tại vẫn chưa nói với em chuyện Ngọc Vương phủ, rất nhiều chuyện cha đều không nói cho em biết, em biết cha cảm thấy em còn nhỏ, những chuyện này tạm thời không cần nói với em, vậy em sẽ dùng phương pháp của mình để cha biết em đã không còn là đứa trẻ cần cha bảo vệ nữa rồi." Từ khi cha đến bên cạnh, vẫn luôn là cha bảo vệ cậu và mẹ.

Hiện tại cậu muốn cha biết cậu đã lớn rồi, cũng có thể bảo vệ cha và mẹ. "Hóa ra là như vậy, anh tin cậu nhất định có thể làm được." Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo vô cùng kiên định nói.

Thiên phú của Tiểu Bảo tốt như vậy, còn xuất sắc như thế, cậu muốn làm gì hẳn là đều không thành vấn đề, cậu nhóc cảm thấy Tiểu Bảo hoàn toàn có thể. "Em sẽ làm được." "Có điều cậu cũng không cần tạo áp lực quá lớn cho bản thân, dù sao cậu cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ, cho dù muộn một chút cũng được mà, không phải chú Ngọc đã nói rồi sao?" Chuyện khi nào Tiểu Bảo bắt đầu tiếp xúc việc trong vương phủ, Tô Ngọc đều đã sắp xếp xong xuôi.

Thực ra cứ đi theo sự sắp xếp của Tô Ngọc cũng chẳng có gì không tốt, chỉ là suy nghĩ của Tiểu Bảo và suy nghĩ của họ dường như không giống nhau lắm. "Anh yên tâm, em biết phải làm thế nào." Cha quả thực từng nói, năm cậu mười sáu tuổi mới bắt đầu tiếp xúc việc của vương phủ, đợi khi cậu nắm vững mọi việc thì sẽ để cậu kế thừa vị trí Ngọc Vương.

Nhưng cậu cảm thấy đến mười sáu tuổi vẫn là thời gian quá dài.

Cậu kế thừa vị trí Ngọc Vương lúc nào không quan trọng, quan trọng là cậu muốn sớm san sẻ một chút việc cho cha, để cha có thể ở bên mẹ nhiều hơn, không cần lo lắng nhiều như vậy.

Lần này vốn dĩ là cả nhà ra ngoài chơi, kết quả chỉ vì người của Lăng quốc mà sau đó họ còn rất nhiều việc phải làm, điều này khiến cậu vô cùng bất mãn.

Cảm thấy người của Lăng quốc đúng là thiếu đánh. "Anh, em cảm thấy người Lăng quốc thật sự rất khiến người ta tức giận." Tiểu Bảo nhíu mày, vẻ mặt chán ghét nói.

Mấy năm trước đã không phải đối thủ của cha cậu rồi, hiện tại bọn họ còn muốn làm gì cha cậu sao? "Cậu nói đúng, có điều chú Ngọc bên kia đã sắp xếp xong rồi, đến lúc đó chúng ta giúp đỡ chú ấy, chắc là sẽ rất nhanh giải quyết xong chuyện này thôi." Tiểu Bảo mười phần miễn cưỡng gật đầu, cậu cũng biết đạo lý này.

Có điều chính là bất mãn với bọn họ, những kẻ này luôn không muốn nhìn thấy gia đình cậu sống tốt.

Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo như vậy bất lực lắc đầu: "Được rồi cậu đừng giận nữa, hay là nghĩ xem làm sao so chiêu với chú Ngọc đi." "Đương nhiên rồi." Tiểu Trí trò chuyện với Tiểu Bảo một lát rồi rời đi.

Trước khi đi, Tiểu Bảo nhìn Tiểu Trí vô cùng gấp gáp nói: "Anh ơi chuyện này anh đừng nói với cha em nhé." "Được, anh sẽ không nói với chú ấy đâu." "Cảm ơn anh." "Không cần khách sáo, cậu đừng thức muộn quá, ngủ sớm đi nhé." "Vâng." Tiễn Tiểu Trí xong, Tiểu Bảo nghĩ rất lâu cũng không nghĩ ra cách gì hay, cuối cùng chỉ đành tạm thời cứ như vậy trước, tất cả đợi cậu tìm được cơ hội rồi tính sau. *** Động tác bên phía Cốc gia cũng vô cùng nhanh chóng, chi tiết hợp tác giữa Lăng quốc và vài quốc gia khác rất nhanh đã tới tay.

Lần này người đưa tới cũng là Cốc lão gia tử. "Vương gia, tất cả chi tiết đều ở đây, ngài có thể xem qua." Cốc lão gia tử nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc xem qua một lượt, xem xong liền cười: "Lăng quốc các người cũng thú vị thật đấy." Mấy hoàng tử đánh nhau túi bụi, mỗi người đều có toan tính riêng, kết quả Hoàng thượng của bọn họ lại dám lấy Huyền quốc ra làm trù mã cho các con.

Còn muốn lợi dụng Huyền quốc để giúp bọn họ lựa chọn người kế vị?

Chỉ cần ai lấy được nhiều đất đai của Huyền quốc nhất thì sẽ có được vị trí Hoàng đế.

Chuyện này đối với Tô Ngọc mà nói quả thực là một trò cười.

Huyền quốc từ bao giờ đến lượt loại người này tới khoa tay múa chân?

Còn nữa, bọn họ muốn tính kế Huyền quốc cũng phải xem xem mình có bản lĩnh đó hay không. "Tin tức ta đã nhận được, còn về sau này, chúng ta sẽ không giúp ông đối phó Bàng gia, đây là chuyện của hai gia tộc các người, mà Bàng gia cũng không phải người của Huyền quốc, cái này ông nên biết.

Có điều phía Lăng quốc thì Bản vương tự nhiên sẽ không bỏ qua cho bọn họ, chuyện này ông có thể yên tâm." Anh coi như nhìn ra rồi, Cốc lão gia tử này không những muốn đối phó Bàng gia, mà ngay cả Lăng quốc cũng muốn hủy diệt.

Nếu không sẽ không đưa những thứ này tới tay anh.

Cốc lão gia tử nghe thấy lời của Tô Ngọc, trong lòng thở phào nhẹ nhõm, ông nhìn Tô Ngọc vô cùng nghiêm túc nói: "Bên phía Bàng gia không cần Vương gia giúp tôi, chỉ cần Vương gia để tâm nhiều hơn đến chuyện của Lăng quốc thì chính là giúp đỡ chúng tôi rồi." Cái ông muốn chính là hủy diệt Lăng quốc.

Kết quả lần này kỳ thực còn có một việc, trong chuyện của gia đình ông, không những Tứ hoàng tử bên kia động thủ, mà ngay cả Hoàng thượng cũng động thủ.

Bàng gia ra tay với người nhà họ cũng là do Hoàng thượng ngầm đồng ý.

Mà nguyên nhân cuối cùng chỉ là vì Cốc gia bọn họ không thể để Hoàng gia sử dụng.

Trong lòng những kẻ đó, chỉ cần là người không thể để họ sử dụng, kết cục cuối cùng đều là bị trừ khử.

Không có được thì hủy diệt, đây đúng thật là chuyện Hoàng gia làm ra.

Lúc đó ông thật sự rất hâm mộ những gia tộc ở Huyền quốc.

Bọn họ phát triển thế nào, Hoàng thất Huyền quốc bên này đều sẽ không nói nhiều, chỉ cần không làm chuyện tổn hại Huyền quốc, phản bội Huyền quốc là được.

So với Hoàng thượng của Huyền quốc, Hoàng thượng Lăng quốc thật chẳng là cái thá gì.

Hoàng thượng Lăng quốc muốn bọn họ giúp Hoàng gia, chỉ là vì muốn lấy tiền của nhà họ mà thôi.

Chính là đơn giản như vậy.

Nghĩ lại thật sự cảm thấy nực cười.

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Cốc lão gia tử, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, sự thay đổi cảm xúc của ông ta quả thực rất lớn.

Hình như đã xảy ra chuyện gì không nên xảy ra, khiến ông ta bắt đầu căm hận người của Hoàng thất Lăng quốc rồi.

Chương 2267

"Ông hình như rất căm hận người của Lăng quốc?" "Những kẻ như Hoàng thất Lăng quốc có gì đáng để người ta thích chứ?" Cốc lão gia tử nhìn Tô Ngọc cười khổ nói.

Nếu là giống như Hoàng thất Huyền quốc, cho dù Hoàng thượng không nói, đến lúc cần giúp đỡ ông cũng sẽ đi giúp.

Nhưng có những kẻ đối xử với người ta không tốt, lại còn muốn đoạt lấy đồ từ trong tay người ta.

Không có được thì muốn đi cướp.

Thậm chí muốn cả mạng người ta.

Chuyện này có gì khác biệt với cường đạo?

Ông chướng mắt loại người như Lăng quốc, cho nên muốn hủy diệt Lăng quốc.

Nếu Hoàng thượng của Lăng quốc cũng biến thành Hoàng thượng của Huyền quốc thì tự nhiên là tốt nhất.

Đây cũng là điều mà rất nhiều người trong các thế gia thương buôn mong muốn. "Ngọc Vương, chúng tôi mong chờ ngày Lăng quốc biến thành Huyền quốc." Ông tin tưởng ngày này hẳn là sẽ không còn xa nữa.

Xem ra người Lăng quốc thật sự không mấy thân thiện với những gia tộc này, nếu không bọn họ cũng không đến mức mong chờ Lăng quốc đổi chủ.

Chuyện này đúng là rất thú vị. "Sẽ có thôi." Năm lần bảy lượt khiêu khích, anh cũng chưa từng nghĩ sẽ tiếp tục buông tha cho người Lăng quốc. "Đa tạ Vương gia, đồ tôi đã đưa đến, tôi xin phép cáo từ."

Tô Ngọc nhìn Cốc lão gia tử rời đi, trong tay mân mê đồ ông ta đưa tới, tâm tình vô cùng tốt. "Ngọc ca, anh lại đang tính kế ai thế?" Bạch Khởi qua tìm Tô Ngọc có việc, kết quả vừa đến đã nhìn thấy dáng vẻ tâm tình rất tốt này của Tô Ngọc.

Trông rõ ràng là đang muốn tính kế người khác.

Hy vọng người bị tính kế sẽ không phải là bọn họ.

Nghe thấy giọng Bạch Khởi, Tô Ngọc ngẩng đầu nhìn cậu: "Qua tìm tôi có phải có chuyện gì không?" "Quả thực có chút việc, một số dược liệu bên này không đủ rồi, có khả năng phải cho người đưa một ít qua đây." Cậu qua đây chính là vì dược liệu. "Cần dược liệu gì cậu đưa tôi một danh sách, tôi cho người đưa tới cho các cậu." Chút dược liệu này đối với Tô Ngọc mà nói không là gì cả.

Muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Bạch Khởi giao danh sách cho Tô Ngọc: "Ngọc ca, vừa nãy anh nghĩ gì thế?

Đây là cái gì?" "Đây là một số chi tiết Lăng quốc cùng vài quốc gia khác thương lượng muốn đối phó Huyền quốc, còn có một số bằng chứng khác, khá thú vị." Tô Ngọc nhìn đống đồ trên bàn tùy ý nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Bạch Khởi có chút kinh ngạc nhìn anh: "Cái gì?

Ngọc ca, thứ này sao lại thú vị?" Ngọc ca có phải bị kích thích rồi không? "Cậu xem đi thì biết." Bạch Khởi tốn chút thời gian xem xong, lập tức trầm mặc.

Hình như giống như Ngọc ca nói, người này đúng là rất thú vị. "Hoàng thượng Lăng quốc nghĩ thế nào vậy?" Bạch Khởi nhịn không được hỏi.

Lại dám đến khiêu khích Ngọc ca?

Gan của người này đúng là rất lớn.

Lớn đến mức cậu cũng bắt đầu bội phục rồi.

Tô Ngọc cười lắc đầu: "Cái này tôi cũng không rõ, có điều cũng không sao, bọn họ dám làm như vậy thì phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, dù sao tôi và Huyền quốc cũng không phải dễ bắt nạt như vậy." Bạch Khởi tán đồng gật đầu, Ngọc ca dễ bắt nạt?

Cái này rốt cuộc là ai đồn?

Thật sự không sợ sau đó bị Ngọc ca hung hăng xử lý một trận sao? "Sau này chúng ta cùng đi chứ?" "Đến lúc đó hẵng hay, xem tình hình của Tiểu Bảo bọn nó đã." "Ngọc ca, anh có cảm thấy Tiểu Bảo hai năm gần đây thay đổi có chút kỳ quái không?" Vấn đề này Bạch Khởi đã nghĩ rất lâu rồi.

Rõ ràng là hai cha con tình cảm rất tốt, nhưng Tiểu Bảo khi gặp chuyện lại cứ thích luận bàn với Ngọc ca, còn lần nào cũng thua Ngọc ca, cho dù là mình thua thằng bé cũng không giận, ngược lại còn vui vẻ hớn hở.

Cậu cũng không biết Tiểu Bảo rốt cuộc đang vui vẻ cái gì. "Chuyện này không cần vội đâu nhỉ?" Bạch Khởi ở bên cạnh khẽ ho một tiếng nói. "Nói cũng đúng, chuyện này chỉ có thể thuận theo tự nhiên." Trẻ con cũng không phải muốn là có thể lập tức chui ra được, sau này thế nào vẫn là phải xem chính bản thân chúng nó.

Đối với việc này Tô Ngọc cũng không tiếp tục bàn luận nhiều. "Ngọc ca, vậy em đi làm việc trước đây." Cậu trong tay còn rất nhiều việc phải làm. "Được." Tô Ngọc ngồi trên ghế nghĩ về vấn đề Bạch Khởi hỏi.

Không nói người khác, chính bản thân anh hiện tại đều rất muốn biết có một ngày Tiểu Bảo có thể trưởng thành đến địa bộ nào.

Mỗi khi nhìn thấy Tiểu Bảo dưới tay mình ngày càng xuất sắc, anh liền cảm thấy rất có thành tựu.

Thành tựu lớn nhất của anh hiện tại chính là nuôi dạy các con khôn lớn thành người, nhìn chúng dưới sự dạy dỗ của mình ngày càng giỏi giang.

Chỉ cần nghĩ đến việc các con sẽ trưởng thành theo dáng vẻ mình mong muốn, anh liền rất vui vẻ.

Đối với anh mà nói, chỉ cần các con sống vui vẻ là tốt rồi.

Nhưng mỗi đứa chúng nó đều có suy nghĩ riêng.

Cũng biết bản thân muốn cái gì.

Chính vì điều này, anh dùng hết bản lĩnh của mình để dạy dỗ chúng.

Hiện tại xem ra đã có kết quả rồi, bởi vì Tiểu Bảo thật sự vô cùng xuất sắc.

Chỉ là Tiểu Bảo đối với bản thân vẫn chưa đủ hài lòng.

Nhưng Tiểu Bảo không ý thức được một chuyện, bản thân thằng bé đã đủ xuất sắc rồi, hiện tại cần làm chính là khiến người bên cạnh mình nhiều lên.

Một mình thằng bé cho dù có lợi hại đến đâu, cũng không có cách nào kiêm cố hết mọi việc.

Không biết Tiểu Bảo khi nào mới có thể ý thức được vấn đề này.

Đang suy nghĩ thì má đột nhiên bị người ta chọc một cái.

Chương 2268

Quay đầu liền nhìn thấy Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh mình: "Anh lại đang nghĩ gì thế?

Có phải lại đang nghĩ cách bắt nạt Tiểu Bảo không?" "Anh nào có bắt nạt Tiểu Bảo, anh chỉ là để thằng bé mau chóng trưởng thành thành dáng vẻ mà nó mong muốn thôi." Tô Ngọc khi nói những lời này vẻ mặt nghiêm túc, hơn nữa vô cùng hùng hồn.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, bực bội mở miệng: "Em nghe anh ở đây nói hươu nói vượn." "Anh không có nói linh tinh, anh nói đều là thật." "Anh cứ luôn châm phong tương đối với Tiểu Bảo như vậy?

Thằng bé nếu có chỗ nào không đúng, anh trực tiếp nói với nó không tốt sao?" Cô thật sự không hiểu Tô Ngọc rốt cuộc nghĩ thế nào, muốn dạy dỗ con trai ruột, lại không chịu nói thẳng, cứ như nói thẳng ra thì sẽ lấy mạng anh vậy.

Chỉ cần nghĩ thôi Vương Cẩn Hòa đã thấy hơi đau đầu. "Tiểu Hòa, niềm vui này em không hiểu đâu, để Tiểu Bảo tự mình phát hiện ra còn thú vị hơn nhiều so với anh trực tiếp nói cho thằng bé, anh ở lúc này chỉ cần phụ trách dẫn dắt là được rồi." Nếu trong tình huống như vậy mà Tiểu Bảo vẫn chưa ý thức được vấn đề của mình, thì anh mới nên trực tiếp nói cho Tiểu Bảo.

Đối với Tiểu Bảo, anh đã dùng tất cả sự kiên nhẫn.

Anh có rất nhiều thời gian giúp Tiểu Bảo trưởng thành thành dáng vẻ thằng bé mong muốn. "Em nói không lại anh." Đạo lý này Vương Cẩn Hòa cũng hiểu.

Có đôi khi trực tiếp nói cho con trẻ, con trẻ chưa chắc đã vì thế mà hài lòng.

Chi bằng tốn chút thời gian để nó tự mình ý thức được. "Đã như vậy thì con trai em giao cho anh đấy, anh cũng đừng có lúc nào cũng bắt nạt con." Vương Cẩn Hòa bực mình nói.

Từ khi Tiểu Bảo bắt đầu khiêu khích Tô Ngọc, anh liền thường xuyên bắt nạt Tiểu Bảo, thậm chí lấy đó làm niềm vui.

Nếu không phải biết Tô Ngọc vô cùng sủng ái Tiểu Bảo, cô cũng phải nghi ngờ Tô Ngọc có phải là cố ý hay không. "Tiểu Hòa, anh không có bắt nạt con trai, có lần nào không phải con trai đến bắt nạt anh chứ?" Tô Ngọc cảm thấy bản thân có chút tủi thân, rõ ràng đây là lỗi của con, sao lại còn kéo lên người anh rồi. "Con trai còn nhỏ anh không thể nhường nó à?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc nói ra một câu như vậy.

Tô Ngọc vô cùng thương tâm nhìn Vương Cẩn Hòa: "Tiểu Hòa, em làm tổn thương anh rồi, ở trong lòng em con trai có phải quan trọng hơn anh không?" Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc: "Con trai lớn của anh qua hai năm nữa là sắp thành thân rồi, sao anh không biết xấu hổ mà nói ra những lời như vậy chứ?" Cô sao lại cảm giác Tô Ngọc hai năm nay hình như trở nên ấu trĩ hơn rồi? "Sao anh không thể nói chứ?

Em là thê tử của anh, em vốn dĩ nên giúp anh, Tiểu Bảo muốn tìm người giúp nó, sau này tìm một cô con dâu về giúp nó đi." Vương Cẩn Hòa bị câu nói này của Tô Ngọc chọc cho tức cười.

Tiểu Bảo còn chưa đầy mười hai tuổi đâu, anh đã bắt đầu nghĩ đến chuyện con dâu rồi?

Vươn tay đẩy cái đầu bên cạnh ra, Vương Cẩn Hòa bực mình nói: "Tiểu Bảo còn nhỏ, đừng có lúc nào cũng nghĩ mấy chuyện linh tinh này." Tô Ngọc kỳ thực cũng chỉ tùy tiện nói vậy thôi, không ngờ

Vương Cẩn Hòa lại nghe lọt tai.

Điều này khiến anh cảm thấy rất thú vị. "Tiểu Hòa, trước đó em đi xem vườn cây ăn quả bên này, tình hình thế nào?" Tô Ngọc nghĩ không thể tiếp tục nói vấn đề của Tiểu Bảo nữa, nếu tiếp tục nói vấn đề của Tiểu Bảo, lát nữa e là Tiểu Hòa lại giận, vẫn là thôi đi.

Nghe Tô Ngọc chuyển chủ đề một cách thiếu thành ý như vậy, Vương Cẩn Hòa cho anh một cái xem thường: "Xê ra." "Cái này không được." "Tiểu Hòa mau nói với anh xem." Anh chỉ đi dạo qua một lần, sau đó chưa đi lại, cụ thể là tình huống gì anh thật sự không rõ lắm. "Không thể không nói bọn họ chăm sóc mấy cây ăn quả này rất tốt." Vương Cẩn Hòa đối với người của Vong Ưu Thành vẫn vô cùng khẳng định. "Thế à?" "Đúng vậy, quả kết cũng không tệ, năm nay chắc là có một vụ thu hoạch tốt." "Vậy thì tốt." Năm ngoái trồng xuống năm nay có thể thu hoạch, chuyện này đối với người dân Vong Ưu Thành mà nói hẳn là một kết quả viên mãn. "Chúng ta khi nào thì rời khỏi Vong Ưu Thành?" Vương Cẩn Hòa nghĩ đến chuyện này hỏi. "Việc này không vội." Hiện tại vẫn còn người ở đây, anh cũng rất muốn xem xem Bàng Khải Hàng này có thể làm ra chuyện gì ở đây. "Anh không vội chuyện của Lăng quốc?" "Chuyện của Lăng quốc không cần chúng ta qua đó, đến lúc đó Tiểu Bảo và Hoằng Nghị đi là được rồi, còn về các quốc gia khác trực tiếp để các tướng quân trong triều đi, chúng ta ở lại bên Vong Ưu Thành này một thời gian." Tô Ngọc cân nhắc một chút, bên này đại khái là trọng điểm của phía Lăng quốc.

Anh phải ở đây canh chừng, phòng ngừa có người động thủ với Vong Ưu Thành.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc: "Anh lo lắng Vong Ưu Thành xảy ra chuyện?" "Đúng, từ việc bọn Bàng Khải Hàng tới đây là biết Lăng quốc bên kia đã để mắt tới Vong Ưu Thành rồi, anh không thể để nơi này xảy ra chuyện, anh ở đây canh chừng, đợi Lăng quốc bên kia giải quyết xong xuôi chúng ta sẽ rời đi xuống phía Nam." Vương Cẩn Hòa hiểu rõ gật đầu, cô cũng là nhớ ra nên hỏi chút thôi, Vong Ưu Thành bên này hiện tại cũng rất tốt. "Vậy cứ làm theo lời anh nói đi." "Được, có điều em có chán không?" Tô Ngọc lo lắng nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi.

Vương Cẩn Hòa khẽ lắc đầu: "Chán thì cũng không chán, có điều đôi khi vẫn sẽ có một chút xíu." Dù sao ở bên này ngoại trừ thê tử của bọn Nam Kiều ra, cô cũng không quen biết ai.

Những người quen biết khác lại đều là nam tử cũng không tiện, những lúc như vậy cô sẽ cảm thấy có chút nhàm chán. "Vậy lúc nào không có việc gì em cứ cùng người khác ra ngoài đi dạo, đừng có ở một mình, đợi anh làm xong việc, anh sẽ cùng em đi ra ngoài." Anh dạo này cũng có rất nhiều việc, không có cách nào ở bên em, chỉ đành để em chịu thiệt thòi rồi. "Anh không cần lo cho em đâu, nếu em thật sự muốn ra ngoài thì sẽ đi dạo cùng bọn Khinh Khinh, anh đừng lo lắng." Nhìn dáng vẻ của Tô Ngọc là biết ngay anh đang tự trách. "Là anh không tốt, dạo này không ở bên em." Tô Ngọc nâng mặt Vương Cẩn Hòa lên, nghiêm túc nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa bực mình lườm anh một cái: "Anh lại nói linh tinh gì thế?" "Chúng ta đã là vợ chồng bao nhiêu năm rồi, anh thế nào em còn không biết sao?

Hơn nữa, bây giờ anh bận rộn em cũng có thể hiểu được.

Anh cứ yên tâm làm tốt việc của mình là được, còn những chuyện khác không sao cả, em sẽ tự biết tìm cách giết thời gian." Tô Ngọc thật sự đã làm rất tốt rồi, cô còn có gì không hài lòng chứ?

Tô Ngọc đã đối tốt với cô như vậy, nếu cô còn không biết đủ, đây chẳng phải là không biết tốt xấu thì là gì? "Tiểu Hòa, em thật sự quá hiểu chuyện." Tô Ngọc cuối cùng nói ra một câu như vậy. "Em có phải cô bé mười mấy tuổi đâu." Cô đã không còn ở độ tuổi đó nữa, chỉ là sao cô cảm thấy lời này của Tô Ngọc có chút kỳ quái nhỉ? "Em nói đúng, em đã là mẹ của bốn đứa trẻ rồi." Tô Ngọc nói xong chính mình cũng không nhịn được cười.

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc một cái, thật không biết anh đang cười cái gì. "Hôm nay anh làm xong việc chưa?" "Việc cần làm anh đều đã làm xong rồi, bây giờ có thể ở bên em.

Em muốn làm gì, anh sẽ đi làm cùng em." Tô Ngọc nghĩ một lát, công việc hôm nay đều đã sắp xếp xong, còn lại đều là những việc không gấp.

Như vậy anh có thể ở bên Vương Cẩn Hòa rồi. "Vậy chúng ta cùng ra ngoài dạo phố được không?" Từ khi đến Vong Ưu thành, hai người họ vẫn chưa cùng nhau đi dạo phố lần nào. "Được." Đối với yêu cầu của Vương Cẩn Hòa, Tô Ngọc xưa nay chưa từng từ chối.

Lần này cũng vậy.

Vương Cẩn Hòa kéo tay Tô Ngọc đi ra ngoài.

Nguyên Bảo vừa đến tìm Tô Ngọc thấy vậy liền lặng lẽ rời đi.

Thiếu gia có vẻ muốn ra ngoài cùng thiếu phu nhân, nếu vậy cậu ta sẽ không làm phiền, dù sao việc trong tay cũng không quá gấp.

Đợi thiếu gia và thiếu phu nhân trở về rồi nói cũng không muộn.

Chương 2269

Nghĩ vậy, Nguyên Bảo cầm đồ trong tay rời đi.

Tô Ngọc đi theo Vương Cẩn Hòa dạo quanh Vong Ưu thành, từ nội thành đến ngoại thành.

Sau khi đi một vòng cẩn thận, Tô Ngọc phát hiện Vong Ưu thành bây giờ đã thật sự khác xưa.

Nụ cười của mọi người nhiều hơn, không chỉ vậy, họ cũng trở nên vui vẻ hơn.

Người ở đây cũng rất đông, đã rất giống với những thành thị bình thường.

Việc còn lại chỉ là chờ nơi này xây dựng xong hoàn toàn là sẽ giống như bên ngoài. "Vong Ưu thành bây giờ có phải đã khác rồi không?" Vương Cẩn Hòa nghiêng đầu nhìn Tô Ngọc bên cạnh.

Tô Ngọc cười gật đầu: "Đúng vậy, Vong Ưu thành bây giờ tràn đầy sức sống hơn.

Như vậy rất tốt, người dân ở đây chắc hẳn cũng sẽ rất thích." "Chắc chắn sẽ thích, dù sao đây cũng là nơi họ bảo vệ." Nơi này ban đầu có lẽ không tốt đến thế, nhưng nó đã trở thành nhà của rất nhiều người.

Nhà của mình sao lại không đối xử tốt được chứ? "Em nói đúng." Tô Ngọc yên lặng ở bên Vương Cẩn Hòa, cô hứng thú với thứ gì thì hai người dừng lại xem một lúc.

Nếu hết hứng thú lại rời đi.

Cứ như vậy, Tô Ngọc đi dạo cùng Vương Cẩn Hòa cả một buổi chiều.

Tô Ngọc phát hiện sau khi đi dạo phố về, tâm trạng của Vương Cẩn Hòa dường như đã tốt hơn rất nhiều.

Điều này cũng khiến Tô Ngọc có chút tự trách, gần đây đúng là anh đã lơ là Tiểu Hòa rồi.

Sau này nhất định sẽ không như vậy nữa.

Nguyên Bảo nghe tin Tô Ngọc trở về liền mang đồ trong tay đến tìm anh: "Thiếu gia, đây là tin tức gửi đến lúc trưa." Tô Ngọc không hỏi Nguyên Bảo tại sao đến bây giờ mới đưa qua, anh nhận lấy xem.

Đều là tình hình của mấy quốc gia.

Nhìn tin tức trên đó, Tô Ngọc nhíu mày, có chút không hài lòng về chuyện này: "Mấy quốc gia này thật đúng là không coi mình là người ngoài nhỉ." "Thiếu gia, người định làm thế nào?" Tin tức này cậu ta cũng đã xem qua, cũng biết mấy quốc gia kia hiện đang làm gì.

Chính vì biết nên cậu ta mới có chút tức giận.

Trước đây tha cho mấy quốc gia đó quả là một việc không tốt.

Lẽ ra lúc đó nên để chúng nếm mùi đau khổ luôn, để khỏi lần này lại muốn đến gây sự. "Thiếu gia, chuyện này phải báo cho Hoàng thượng một tiếng, kinh thành bên kia cũng phải chuẩn bị." Nói không chừng chiến tranh sẽ bắt đầu bất cứ lúc nào. "Ừm, lát nữa ta sẽ viết thư về báo cho hoàng huynh một tiếng." Tô Ngọc nói với ánh mắt lạnh băng.

Lần này cho dù chúng có cầu hòa, cũng sẽ không tha cho chúng. "Nguyên Bảo, ngươi cho người mau chóng đưa vật tư cần thiết đến biên quan, chuẩn bị đánh một trận kéo dài." Tô Ngọc phân phó. "Vâng." Lương thực và dược liệu họ có rất nhiều, chỉ xem người của mấy quốc gia kia có chịu nổi sự tàn phá này không, xem trong tay chúng có đủ vật tư để chống đỡ cuộc chiến kéo dài nhiều năm như vậy không.

Sau khi Nguyên Bảo rời đi, Tô Ngọc viết một bức thư cho Huyền Phỉ Nhiên gửi về kinh thành.

Khi thư của Tô Ngọc sắp đến kinh thành, người của nhà họ Bàng ở Lăng quốc cũng đã đến.

Bàng Khải Hàng nghe tin có người nhà họ Bàng đến thì sắc mặt biến đổi, quay đầu nhìn người bên cạnh: "Chuyện gì thế này?

Tại sao họ lại đến đây?" Chuyện ở Vong Ưu thành đều đã giao cho hắn làm, tại sao người ở Lăng quốc lại đến vào lúc này?

Bàng Khải Hàng biết tin này, phản ứng đầu tiên là do Thanh Dương nói.

Thanh Dương không hề bất ngờ khi người bên kia tới, bởi vì lần này suy nghĩ của Bàng Khải Hàng đã sai rồi.

Thanh Dương không nói gì, chỉ yên lặng đứng đó.

Dáng vẻ này của cậu trong mắt Bàng Khải Hàng chính là ngầm thừa nhận.

Bàng Khải Hàng tức giận chỉ tay vào Thanh Dương: "Ngươi giỏi lắm, lại dám phản bội ta vào lúc này." Thanh Dương sớm đã biết Bàng Khải Hàng là người thế nào, nên khi hắn nói những lời này, cậu không hề tức giận.

Không những không tức giận mà còn vô cùng bình tĩnh nhìn hắn: "Thiếu gia, chuyện này người không xử lý được.

Dù tôi không nói, sau này khi nhà họ Cốc đối phó với nhà họ Bàng thì họ cũng sẽ biết." Đợi đến lúc đó, tổn thất của nhà họ Bàng e là sẽ bắt đầu tăng lên, tội của Bàng Khải Hàng sẽ càng lớn hơn.

Thế nhưng Bàng Khải Hàng căn bản không nghe. "Ta không muốn nghe ngươi nói mấy cái này, câm miệng cho ta." Bàng Khải Hàng tức điên lên.

Hắn bây giờ chỉ nghĩ đến việc Thanh Dương đã phản bội hắn vào lúc này. "Thanh Dương, ta đối xử với ngươi không tốt sao?

Tại sao ngươi lại đối xử với ta như vậy?" Bàng Khải Hàng giận dữ chất vấn.

Nghe Bàng Khải Hàng chất vấn, Thanh Dương trong lòng cũng cảm thấy có chút nực cười.

Nói là đối tốt với cậu ư?

Thật sự đã đối tốt với cậu sao?

Khi cần thì nói năng nhỏ nhẹ, khi không cần thì chán ghét la mắng, đó chẳng lẽ là cái gọi là tốt của hắn?

Nếu là vậy, cậu thật sự không hiếm lạ, cũng không cần. "Thiếu gia, thuộc hạ làm vậy là vì người." Thanh Dương không giải thích nhiều, chỉ nói như vậy.

Thế nhưng Bàng Khải Hàng đã khẳng định Thanh Dương phản bội hắn, lời của Thanh Dương hắn chỉ cảm thấy là đang thoái thác trách nhiệm. "Chỉ vì trước đây ta nói ngươi mấy câu, mà ngươi lại đối xử với ta như vậy.

Thanh Dương, ta thật sự đã nhìn lầm ngươi." Bàng Khải Hàng giận dữ nói.

Thanh Dương nhìn dáng vẻ tức giận này của Bàng Khải Hàng, bắt đầu cân nhắc xem mình có nên tiếp tục đi theo hắn không. "Thiếu gia..." "Cút." Không cho Thanh Dương cơ hội nói hết lời, Bàng Khải Hàng nghiến răng giận dữ quát.

Thanh Dương mím chặt môi nhìn Bàng Khải Hàng.

Chương 2270

Bàng Khải Hàng lúc này đâu còn dáng vẻ như lúc cậu giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ?

Lúc đó Bàng Khải Hàng vui mừng biết bao, thậm chí còn nói sau này họ là huynh đệ.

Giờ xem ra, huynh đệ chó má gì chứ, cậu căn bản không thèm.

Hít một hơi thật sâu để nén sự bất mãn trong lòng, Thanh Dương nhìn Bàng Khải Hàng, lạnh lùng nói: "Vâng." Lúc Thanh Dương đi ra ngoài thì gặp Bàng gia chủ đang đi vào.

Thấy Thanh Dương, sắc mặt Bàng gia chủ vô cùng khó coi: "Ngươi vẫn luôn ở bên cạnh Bàng Khải Hàng, tại sao không ngăn nó lại?" Thanh Dương vốn nghĩ Bàng gia chủ ít nhiều cũng là người nói lý lẽ.

Nhưng giờ xem ra, ông ta cũng chẳng phải người tốt gì. "Thanh Dương, ta đang hỏi ngươi đấy, ngươi điếc à?" Thanh Dương đột nhiên cười một tiếng: "Thuộc hạ chỉ là một nô tài, có những việc không làm được." Bàng gia chủ sững người một lúc, sau đó sắc mặt có chút khó coi: "Thanh Dương, ngươi đang bất mãn à?" "Thuộc hạ không dám." Bàng gia chủ coi như đã nhìn ra, người mà ông ta coi trọng này cũng đã nảy sinh ý phản. "Thanh Dương, chú ý thân phận của ngươi, đừng tưởng ngươi giúp thiếu gia có được vài thứ thì thân phận của ngươi đã khác.

Ngươi chẳng qua chỉ là một con chó của nhà họ Bàng ta." Bàng gia chủ nói những lời này để cảnh cáo Thanh Dương.

Thanh Dương nghe xong liền cười khẽ: "Ồ, vậy sao?" Bàng gia chủ không để ý đến Thanh Dương mà đi thẳng vào trong.

Bàng Khải Hàng thấy người đến thì trong lòng yên tâm: "Cha, sao cha lại đến?" "Ta có thể không đến sao?

Rốt cuộc con làm sao thế?

Sao lại để xảy ra sơ suất lớn như vậy?

Bây giờ ông nội con và bác cả con đều đã bắt đầu bất mãn với con rồi, chuyện này phải xử lý cho tốt." Mấy năm nay nhà bọn họ đúng là làm không tệ, nhưng so với nhà họ Cốc vẫn còn kém một chút.

Nếu bên nhà họ Cốc nhất quyết ra tay với họ, họ chưa chắc đã được lợi gì. "Còn không phải tại Lâm Song Nhi, con tiện nhân đó." Nếu không phải vì cô ta, mình cũng không đến mức bị động như vậy. "Rốt cuộc là chuyện gì?

Lâm Song Nhi không phải rất thích con sao?

Sao đột nhiên lại thành ra thế này?" Chuyện của Lâm Song Nhi ông ta có biết.

Vì biết con trai mình chỉ lợi dụng cô ta, nên cũng ngầm cho phép.

Ai ngờ vào thời điểm mấu chốt này lại bị đâm một nhát.

Bàng Khải Hàng kể lại mọi chuyện cho cha mình nghe, Bàng gia chủ nghe xong có chút bất lực nhìn hắn: "Khải Hàng, không phải ta nói con, lúc này con đi kích thích cô ta làm gì?" Chẳng trách Lâm Song Nhi lại bất chấp tất cả mà ra tay, đây không phải là do con trai ông ta tự chuốc lấy sao? "Cha, sao cha cũng nói vậy?

Đây chẳng phải là lỗi của Lâm Song Nhi sao?" Bàng Khải Hàng bất mãn nhìn Bàng gia chủ nói. "Cô ta đã không còn gì cả, con còn bỏ đá xuống giếng vào lúc này, lẽ nào con còn làm đúng?" Lúc này hắn càng nên giúp Lâm Song Nhi.

Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, chỉ cần hắn mở miệng giúp đỡ, Lâm Song Nhi đều sẽ một lòng một dạ với hắn, sau này làm gì cũng có thể giúp.

Nhưng hắn đã làm gì?

Trực tiếp tạo ra một kẻ thù cho mình.

Bàng Khải Hàng nghe vậy có chút không vui: "Cha..." "Được rồi, biết con không thích nghe, nhưng lần này đúng là con đã làm sai rồi.

Còn Thanh Dương thì sao?" Bàng gia chủ hỏi. "Còn có thể là sao nữa?

Cậu ta được sủng ái nên sinh kiêu ngạo thôi." Bàng Khải Hàng cảm thấy mình nói vậy không sai. "Ta mới là thiếu gia của cậu ta, cậu ta làm gì cũng muốn quản ta, ta làm gì cậu ta cũng thấy không đúng, còn nói ta không phải, ta chỉ nói cậu ta mấy câu thôi mà." Bàng Khải Hàng bất mãn nói.

Nghe vậy, Bàng gia chủ cũng coi như đã hiểu ra chuyện gì. "Nếu đã vậy thì chuyện này không cần nói nhiều nữa.

Nhưng Thanh Dương là người có năng lực, sau này con còn phải dựa vào nó, đừng làm quá đáng quá." Bàng gia chủ cũng không cảm thấy Bàng Khải Hàng làm sai. "Con biết rồi, cha yên tâm đi.

Con có ơn cứu mạng với cậu ta, cậu ta còn có thể làm gì con được chứ?" Bàng Khải Hàng vô cùng tự tin nói.

Mấy năm nay Thanh Dương giúp hắn như vậy, chẳng phải là vì hắn đã cứu Thanh Dương sao? "Con biết là tốt rồi, nhưng vẫn đừng làm quá đáng, cẩn thận đến lúc lại phản tác dụng." Bàng gia chủ không yên tâm dặn dò.

Bàng Khải Hàng ghét nhất là nghe những lời này: "Cha, con biết rồi, cha đừng nói mãi với con về chuyện này nữa, nghe phiền chết đi được." Nghe con trai nói vậy, Bàng gia chủ bực mình nói: "Ta làm vậy là vì ai?

Con đừng quên địa vị hiện tại của con có một nửa công lao là của Thanh Dương, nên đối xử tốt với người ta một chút, nghe chưa?

Nhưng cũng không cần quá tốt, tốt hơn những người khác một chút là được." Bàng gia chủ và Bàng Khải Hàng từ trong xương tủy đều là cùng một loại người.

Đương nhiên trước đây Thanh Dương không biết, nhưng bây giờ đã biết rồi.

Thanh Dương vốn định nói với họ một vài tin tức về nhà họ Cốc, ai ngờ vừa đến đã nghe họ nói những lời như vậy.

Cậu nhếch môi, sau này cũng không cần đối xử quá tốt với những người này nữa.

Cho dù Bàng Khải Hàng là ân nhân cứu mạng, thì bao nhiêu năm qua, những gì cần trả cậu cũng đã trả hết cho Bàng Khải Hàng rồi.

Lặng lẽ rời khỏi sân của Bàng Khải Hàng, cậu bây giờ không muốn quan tâm nhiều nữa.

Họ có thể đi đến đâu, có thể hòa giải với người nhà họ Cốc hay không, đó là chuyện của họ.

Cậu chẳng qua chỉ là một nô tài, một thuộc hạ, có liên quan gì đến cậu chứ?

Hai cha con đang nói chuyện bên trong hoàn toàn không biết thái độ của Thanh Dương đã thay đổi trong nháy mắt. "Cha, con biết cả rồi, cha cứ yên tâm.

Nhưng cha đến đây định làm thế nào?

Nếu chỉ có bọn Cốc Thành thì chúng ta còn có thể nghĩ cách, nhưng lão gia tử nhà họ Cốc cũng ở đây, sau khi biết chuyện nhà họ

Cốc và nhà chúng ta, muốn dùng ân tình với ông nội để giải quyết chuyện này đã không còn tác dụng nữa." Bây giờ nhà họ Cốc đã biết họ lừa gạt, tình hình này thật sự rất phiền phức. "Ta biết." "Cha biết?

Chương 2271

Cha có phải đã tìm được cơ hội gì rồi không?" Bàng Khải Hàng tò mò nhìn cha mình hỏi. "Yên tâm đi, lần này chúng ta không vội tìm nhà họ Cốc giải quyết chuyện này.

Việc chúng ta cần làm là nhắm vào người của Vong Ưu thành." Những người này quan trọng hơn người nhà họ Cốc nhiều.

Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn Bàng gia chủ: "Cha, ý của cha là tạm thời không quan tâm đến nhà họ Cốc?

Nhưng nếu bên đó muốn đối phó chúng ta, chúng ta làm vậy có..." "Sẽ không đâu, đến lúc đó cứ để Thanh Dương đi xử lý là được." Bàng gia chủ nói không chút khách khí, ông ta rất tin tưởng vào bản lĩnh của Thanh Dương. "Lúc cậu vui vẻ mang cây trâm mua cho Cát Vũ trở về thì cô ấy đã không còn nữa." "Ngươi không có suy nghĩ gì khác, chỉ vì người mình thích và con cái tương lai mà tính toán.

Nhưng Bàng Khải Hàng không nghĩ vậy.

Hắn cảm thấy đã có người chia sẻ tâm tư của ngươi, nếu ngươi thật sự thành thân sinh con, trọng tâm của ngươi sẽ đặt lên vợ con, vì vậy hắn đã chọn cho người lấy mạng Cát Vũ." Tô Ngọc giải thích đơn giản.

Nói ra, Cát Vũ cũng chỉ là gặp phải tai bay vạ gió.

Nếu không quen biết Thanh Dương, cô ấy vẫn còn cả một cuộc đời tốt đẹp. "Chỉ vì điều này?" "Đúng vậy, lúc đó Bàng Khải Hàng đã giao cho ngươi một việc phải không?

Việc đó chẳng qua chỉ là một chuyện nhỏ không quan trọng.

Ngươi thông minh như vậy, chẳng lẽ vẫn chưa nghĩ ra tại sao hắn lại làm thế?" Tô Ngọc nhìn Thanh Dương, cười như không cười hỏi.

Thân thể Thanh Dương cứng đờ nhìn Tô Ngọc.

Tại sao Bàng Khải Hàng lại làm vậy?

Mục đích của hắn tự nhiên là để điều cậu đi, từ đó ra tay với Cát Vũ. "Đa tạ Ngọc Vương gia đã cho ta biết chân tướng.

Ta đã tìm hung thủ rất lâu rồi." Chỉ là không ngờ cuối cùng người giết người mình thích lại chính là kẻ mà mình một lòng bảo vệ, thật nực cười làm sao.

Mà nguyên nhân hắn ra tay chỉ là không muốn cậu có vợ con.

Điều này đối với cậu thật sự quá đau khổ.

Tô Ngọc nhìn dáng vẻ này của cậu không hề bất ngờ.

Dù sao người mình yêu bị kẻ mình vẫn luôn giúp đỡ bảo vệ giết chết, nếu cậu không có chút phản ứng nào thì mới là có vấn đề. "Đa tạ Vương gia đã cho ta biết chân tướng." "Những gì bản vương bảo Nguyên Húc nói với ngươi, ngươi có thể suy nghĩ một chút." Tô Ngọc nhìn Thanh Dương nói.

Bước chân rời đi của Thanh Dương dừng lại một chút, cậu quay đầu nhìn Tô Ngọc: "Ta sẽ suy nghĩ, nhưng trước đó ta cần đi làm một vài chuyện khác." "Ngươi cứ tự nhiên." Thanh Dương không nghĩ Tô Ngọc nói những điều này chỉ để dụ cậu về phe mình.

Có lẽ có một phần nguyên nhân đó, nhưng cậu rất cảm kích Tô Ngọc.

Nếu không phải vì Tô Ngọc cho cậu biết những điều này, cậu còn không biết mình sẽ giúp kẻ thù của mình trong bao lâu nữa.

Sau khi rời khỏi chỗ Tô Ngọc, Thanh Dương đến chỗ Bàng Khải Hàng.

Nguyên Húc đi dạo đến bên cạnh Tô Ngọc, có chút đắn đo hỏi: "Thiếu gia, cậu ta một mình quay về có được không?

Đừng để bị bọn kia ăn thịt mất." "Không được cũng phải được, đây là việc cậu ta nên làm." "Hay là tôi đi xem thử?

Lúc thích hợp cũng có thể giúp một tay." Nguyên Húc nghĩ nghĩ, cảm thấy Thanh Dương một mình quay về, bây giờ Bàng gia chủ cũng đã tới, người bên cạnh ông ta chắc cũng không ít, một mình Thanh Dương chưa chắc đã là đối thủ của họ. "Ngọc ca ca, có chuyện gì vui không?

Kêu em với." Gần đây cô toàn bận làm thuốc, thật sự không có thời gian chơi.

Cô sắp chán chết rồi đây.

Tô Ngọc nhìn Nam Kiều không có chút tinh thần nào, không nhịn được cười: "Được, em đi cùng Nguyên Húc đi." "Ngọc ca ca, anh tốt quá!

Nguyên Húc, chúng ta đi nhanh thôi, có gì vui thì dẫn em đi xem." Nam Kiều kích động nói. "Vâng." Nguyên Húc dẫn Nam Kiều đến nhà Bàng Khải Hàng, trên đường đi đã kể cho Nam Kiều nghe chuyện của Thanh Dương.

Nam Kiều nghe xong lập tức có hứng thú: "Cái này hay đó, em thích." Nghe Nam Kiều nói, Nguyên Húc biết ngay kết quả sẽ là như vậy.

Thanh Dương nén giận đến trước mặt Bàng Khải Hàng.

Thấy cậu như vậy, Bàng Khải Hàng bất mãn quát: "Ngươi đi đâu thế?

Tại sao giờ này mới về?

Ngươi có biết ta tìm ngươi có việc không?" "Tiểu Vũ chết như thế nào?" Thanh Dương nhìn Bàng Khải Hàng, phớt lờ sự bất mãn và lời quát mắng của hắn.

Cậu bây giờ chỉ muốn báo thù cho Cát Vũ.

Cái tên này khiến Bàng Khải Hàng mất kiên nhẫn: "Ngươi nói ai?

Ta căn bản không quen người này." "Ngươi nói ngươi không quen?

Được, vậy ta nhắc cho ngươi nhớ, Cát Vũ, cô gái ta thích.

Khi ta muốn chuộc thân, ngươi đã dùng lý do này để bắt ta đi làm một việc, hứa với ta sau khi trở về sẽ cho ta tự do.

Đợi ta trở về thì Tiểu Vũ đã mất mạng rồi, chuyện này ngươi còn nhớ không?" Thanh Dương hỏi từng chữ một.

Bị Thanh Dương nhắc như vậy, Bàng Khải Hàng liền nhớ ra là ai.

Hắn bất giác nhíu mày, sao cậu ta lại biết chuyện này?

Hắn nhíu mày nhìn Thanh Dương: "Làm sao ngươi biết?" Cậu ta đã nói ra những lời như vậy, chắc chắn đã biết mọi chuyện rồi.

Bàng Khải Hàng lúc này có nói gì cũng vô dụng, chẳng bằng thừa nhận thẳng thắn. "Ngươi thừa nhận là ngươi cho người giết Tiểu Vũ?" Thanh Dương bình tĩnh hỏi. "Là ta thì sao?" Bàng Khải Hàng mất kiên nhẫn nói.

Hắn không cho rằng mình làm vậy có gì sai.

Lúc đó là lúc hắn cần Thanh Dương nhất, kết quả Thanh Dương lại vì một người phụ nữ mà muốn chuộc thân.

Chương 2272

Mặc dù Thanh Dương nói sau này vẫn sẽ ở bên cạnh giúp hắn, nhưng hắn căn bản không tin lời đó.

Có vợ con rồi, Thanh Dương cũng sẽ có điểm yếu.

Nếu người khác dùng vợ con để uy hiếp cậu ta, liệu Thanh Dương có đồng ý không?

Kết quả này là điều hắn không muốn thấy.

Vì vậy hắn đã ra tay trước, lấy mạng người phụ nữ đó.

Hắn vẫn luôn cho rằng chuyện này đã qua, nên không để tâm, ai ngờ Thanh Dương lại tìm đến tận cửa, còn biết được chuyện này. "Tại sao?" Cơn giận của Thanh Dương đã lên đến đỉnh điểm, hai mắt cậu đỏ ngầu nhìn Bàng Khải Hàng chất vấn.

Nghe Thanh Dương hỏi tại sao, Bàng Khải Hàng như nghe được chuyện gì đó nực cười: "Ngươi là người của ta, ngươi muốn thành hôn cũng phải xem ta có đồng ý không.

Ta không đồng ý thì ngươi không được thành thân, chuyện này còn cần ta nói thêm gì nữa sao?" "Chỉ vì điều đó?" Thanh Dương đã không thể kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng. "Không sai." Cuối cùng, sợi dây lý trí cuối cùng trong đầu Thanh Dương đã đứt phựt.

Cậu tung một quyền vào ngực Bàng Khải Hàng.

Bàng Khải Hàng bị hành động đột ngột này của cậu dọa sợ, thậm chí không dám tin Thanh Dương lại dám ra tay với mình. "Thanh Dương, ngươi dám ra tay với ta?

Ta là ân nhân cứu mạng của ngươi đấy." Mấy năm nay chẳng phải vì điều này mà Thanh Dương mới luôn giúp hắn làm việc sao?

Bây giờ cũng vậy thôi. "Từ lúc ngươi giết Tiểu Vũ, ngươi chính là kẻ thù của ta.

Còn về ơn cứu mạng của ngươi, bao nhiêu năm qua ta sớm đã trả hết cho ngươi rồi.

Ngươi có được địa vị hôm nay, tất cả đều là ta mang lại cho ngươi." Nếu không có cậu, Bàng Khải Hàng ở nhà họ Bàng thì là cái thá gì?

Vậy mà hắn chỉ vì những chuyện này mà tùy tiện lấy đi mạng sống của một người, thậm chí không cảm thấy mình đã làm gì sai.

Thật nực cười đến cùng cực.

Ôm lấy ngực mình, Bàng Khải Hàng thậm chí có thể cảm nhận được rằng giờ phút này Thanh Dương thật sự muốn giết hắn. "Thanh Dương, ngươi dám ra tay với ta, cha ta và họ chắc chắn sẽ không tha cho ngươi đâu." Nhìn Thanh Dương đang bước về phía mình, Bàng Khải Hàng kích động nói. "Ngươi muốn gì ta đều có thể bồi thường cho ngươi, chuyện này chúng ta cứ coi như cho qua đi." Bàng Khải Hàng cảm thấy Thanh Dương làm vậy chẳng qua là có điều mong cầu mà thôi.

Chỉ cần hắn đồng ý yêu cầu của Thanh Dương, cuối cùng Thanh Dương còn không phải sẽ ngoan ngoãn ở lại đây giúp hắn sao?

Nhưng lần này hắn phải thất vọng rồi, bởi vì Thanh Dương căn bản sẽ không cho hắn cơ hội.

Cậu làm như vậy cũng không phải vì bản thân muốn đạt được thứ gì.

Chỉ là vì cô nương vô tội đã chết kia. "Những thứ của anh tôi chẳng thèm để vào mắt." Năm đó Thanh Dương từng nhìn thấy thi thể Cát Vũ, biết cô chết thảm thương đến mức nào.

Vì vậy cậu không hề muốn để Bàng Khải Hàng chết quá nhẹ nhàng.

Nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, Thanh Dương cười lạnh nói: "Anh yên tâm đi, tôi sẽ không lấy mạng anh vào lúc này đâu.

Tiểu Vũ của tôi chịu bao nhiêu tổn thương, tôi sẽ trả lại đủ cho anh." Thanh Dương lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng đang ngã trên mặt đất.

Khoảnh khắc này Bàng Khải Hàng trông thật vô dụng.

Hắn cứ thế lê lết thân thể bỏ chạy, còn Thanh Dương thì chậm rãi đi theo phía sau.

Vết thương trên người Bàng Khải Hàng ngày càng nhiều, vết máu cũng theo hướng hắn rời đi mà kéo dài, không ngừng kéo dài.

Bàng Khải Hàng rất nhanh đã bò đến chỗ cha mình, túm lấy quần áo ông ta: "Cha!

Thanh Dương điên rồi!" Thấy bộ dạng này của con trai, Bàng gia chủ giật nảy mình: "Chuyện này là sao?

Là kẻ nào đã làm con ra nông nỗi này?" "Là Thanh Dương!

Cha, nó đã không nghe lời nữa rồi, cha giết nó đi, giết nó đi!" Bàng Khải Hàng hiện tại chỉ nghĩ nhất định phải giết Thanh Dương.

Chỉ có giết Thanh Dương xong, hắn mới có thể an toàn.

Bàng gia chủ nhìn Thanh Dương xách kiếm từ bên ngoài đi vào, trên kiếm vẫn còn đang nhỏ máu, nhìn qua là biết máu của Bàng Khải Hàng. "Thanh Dương, ngươi đang làm cái gì vậy?

Khải Hàng là ân nhân cứu mạng của ngươi, sao ngươi có thể đối xử với nó như thế?" Bàng gia chủ nhíu mày nhìn Thanh Dương, không vui lên tiếng.

Thanh Dương khẽ cười: "Tại sao ư?

Sao ông không hỏi xem đứa con trai ngoan của ông đã làm những gì?

Đừng nói với tôi cái gì mà ân nhân cứu mạng, vị trí Thiếu chủ của hắn là do tôi giúp hắn đoạt được, những năm nay số lần cứu hắn cũng không ít, mạng tôi nợ hắn sớm đã trả xong rồi.

Nhưng hắn sao cứ không muốn để tôi sống tốt thế nhỉ?" Nghe Thanh Dương nói vậy, Bàng gia chủ càng nghi hoặc: "Thanh Dương, giữa các ngươi có phải có hiểu lầm gì không?" "Không có hiểu lầm gì cả, hắn giết người tôi yêu, ông biết người tôi yêu chết như thế nào không?

Trên người cô ấy đều là vết thương lớn nhỏ, cô ấy là bị ngược đãi mà chết." Thanh Dương cười lớn, ánh mắt nhìn hai cha con bọn họ mang theo cừu hận.

Bàng gia chủ quay đầu nhìn Bàng Khải Hàng: "Thật sự có chuyện đó sao?" "Đều là lỗi của cô ta!

Là cô ta vì một người phụ nữ mà muốn thoát khỏi nhà chúng ta.

Đã không nghe lời thì con phải cho cô ta một bài học, để cô ta biết kết cục của việc không nghe lời." Bàng Khải Hàng không cảm thấy chuyện này là lỗi của mình, hắn chỉ thấy tất cả đều là lỗi của Thanh Dương.

Nếu không phải vì Thanh Dương vào lúc đó làm ra chuyện như vậy, hắn cũng sẽ không chọn ra tay với người phụ nữ kia. "Vốn dĩ con chỉ muốn cô ta chủ động rời xa mày, để mày không còn tâm tư rời khỏi Bàng gia nữa.

Chỉ cần cô ta đồng ý, con sẽ thả cô ta.

Ai biết người phụ nữ kia lại không biết tốt xấu như thế, lại dám nói chuyện với con kiểu đó." Bàng Khải Hàng nén đau đớn gào lên.

Bất kể hắn nói thế nào, trong lòng người phụ nữ kia chỉ muốn ở bên cạnh Thanh Dương.

Chương 2273

Bất kể hắn cho lợi ích gì cũng không đồng ý.

Hết cách, hắn chỉ đành dùng phương pháp khác để ép người phụ nữ kia thỏa hiệp, ai ngờ cô ta thà chết cũng không chịu rời xa Thanh Dương.

Cho nên hắn chỉ đành giết cô ta.

Đơn giản vậy thôi.

Bàng gia chủ nghe giọng điệu của Bàng Khải Hàng mà tức suýt hộc máu.

Đứa con trai này rốt cuộc nghĩ cái gì vậy?

Chuyện này thực ra rất dễ giải quyết, chỉ cần nó đồng ý yêu cầu của Thanh Dương, sau đó để Thanh Dương dẫn người về, bất kể Thanh Dương có phải người Bàng gia hay không thì sau đó chẳng phải vẫn sẽ ngoan ngoãn nghe lời sao?

Đến lúc đó nó muốn sai bảo Thanh Dương làm gì mà chẳng được?

Đằng này người mình thích đều bị bọn họ nắm trong tay, kết quả đứa con trai ngu ngốc này lại giết con tin.

Giết thì cũng thôi đi, còn để cho Thanh Dương biết.

Giờ thì hay rồi? "Thanh Dương, chuyện này đã qua lâu như vậy rồi, hiện tại Khải Hàng cũng biết mình sai rồi, chuyện này cứ thế bỏ qua đi, ngươi thấy thế nào?" Bàng gia chủ nhìn Thanh Dương thương lượng.

Thái độ của ông ta chính là đang muốn lấp liếm cho qua chuyện.

Nhìn qua thì giống như đang nói đỡ cho Thanh Dương, thực tế vẫn là muốn bảo vệ con trai mình, không để con mình bị thương.

Thanh Dương nhìn Bàng gia chủ: "Biết sai rồi?

Loại lời nói này cũng chỉ có những kẻ như các người mới nói ra được." Lời Bàng Khải Hàng vừa nói có chỗ nào giống biết sai?

Hắn không những không cho rằng mình làm sai bất cứ việc gì, ngược lại còn cảm thấy tất cả đều là lỗi của bọn họ.

Rằng hắn không nên thích người khác.

Rằng Cát Vũ không nên phản kháng hắn, không nghe lời hắn.

Nhưng dựa vào cái gì?

Bọn họ tại sao phải nghe lời Bàng Khải Hàng?

Tiểu Vũ cũng không phải người Bàng gia, hắn dựa vào cái gì yêu cầu Tiểu Vũ phải nghe lời hắn?

Thanh Dương không muốn nói nhiều với bọn họ, con dao găm trong tay phi thẳng về phía Bàng Khải Hàng khi Bàng gia chủ chưa kịp phản ứng.

Thị vệ của Bàng gia chủ kịp thời chạy tới, đánh lệch con dao, nhưng nó vẫn đâm mạnh vào bả vai Bàng Khải Hàng.

Ôm lấy bả vai, Bàng Khải Hàng thảm thiết kêu lên.

Bàng gia chủ thấy Thanh Dương lúc này mà còn dám làm hại con trai mình, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm khó coi. "Giết hắn!" "Rõ." Thanh Dương xoay người rời đi, lần này không thể giết Bàng Khải Hàng, cậu còn khối cơ hội để giết hắn.

Cậu trước đó không giết Bàng Khải Hàng ngay cũng chỉ vì không muốn để hắn chết nhanh như vậy.

Cậu muốn để Bàng Khải Hàng phải luôn sống trong sợ hãi.

Võ công của Thanh Dương thực sự rất tốt, cho dù đối mặt với ám vệ của Bàng gia chủ cũng có thể đứng ở thế bất bại.

Tuy nhiên song quyền nan địch tứ thủ, cậu cuối cùng vẫn bị thương.

Lúc Thanh Dương tưởng mình sẽ chết, một quả bom khói nổ tung xung quanh cậu.

Sau đó cậu bị người ta mang đi.

Đợi khói tan hết, người đã không còn ở đó nữa.

Bàng gia chủ nhíu mày, rốt cuộc là ai đã cứu người bọn họ muốn bắt?

Lúc này Thanh Dương bị người ta cứu đi, chuyện này đối với bọn họ thật sự không phải tin tốt lành gì.

Đặc biệt là phía con trai ông, sau này e là phải sống nơm nớp lo sợ một thời gian rồi.

Bàng Khải Hàng cứ thế trơ mắt nhìn Thanh Dương bị người ta mang đi: "Cha, cha mau cho người đi tìm nó, tìm được nó rồi nhất định phải giết chết nó." Chỉ cần Thanh Dương còn sống thì sẽ không buông tha cho hắn.

Đây là kết luận Bàng Khải Hàng rút ra sau khi trải qua sự việc vừa rồi. "Đi tìm!" Cho dù Bàng Khải Hàng không nói, Bàng gia chủ cũng sẽ đi tìm.

Thanh Dương dám ngay trước mặt ông ta làm hại con trai ông ta, quả thực là sỉ nhục ông ta.

Chuyện này ông ta tuyệt đối không thể nhịn. "Rõ." *** Thanh Dương nhìn Nguyên Húc bên cạnh: "Đa tạ." "Cậu rất ngu." Rõ ràng có thể một đao giết chết Bàng Khải Hàng, lại cứ phải cho hắn một cơ hội cầu cứu.

Nam Kiều nhìn Thanh Dương một cái, châm chọc nói: "Nếu không phải bọn tôi đi theo, cái mạng này của cậu cũng chẳng còn, cậu còn muốn đối phó Bàng Khải Hàng?" Thanh Dương sai ở chỗ nói nhảm với đám người kia quá nhiều.

Muốn xử lý người thì đơn giản biết bao?

Tìm được cơ hội trực tiếp ra tay là xong, kết quả Thanh Dương lại cho Bàng Khải Hàng cơ hội đi tìm cứu viện.

Mà cứu viện của hắn đến rồi, Thanh Dương lại còn chẳng coi ra gì, nói gì cũng không chịu rời đi.

Thế là sao? "Tiểu Vũ của tôi chết thê thảm như vậy, tôi cũng sẽ không để Bàng Khải Hàng chết đơn giản thế đâu, tôi muốn hắn phải luôn sống trong nỗi sợ hãi có thể bị tôi giết bất cứ lúc nào." Thanh Dương bình tĩnh nói.

Thanh Dương biết chuyện này mình quả thực làm sai.

Nhưng cậu chính là không muốn nhìn thấy cái dáng vẻ hống hách của Bàng Khải Hàng. "Đi thôi, về trước đã, nhưng mà bọn họ chắc sẽ tìm cậu đấy, một thời gian sau này đừng rời khỏi nhà Ngọc ca ca." Ở chỗ Ngọc ca ca thì người Bàng gia dù có biết cũng không dám tìm tới.

Huống hồ chuyện này bọn họ cũng không biết. "Được." Tô Ngọc nhìn Thanh Dương bị nhóm Nguyên Húc mang về trong bộ dạng nhếch nhác, có chút bất ngờ hỏi: "Chuyện này là sao?" Nam Kiều tranh trước kể lại sự tình cho Tô Ngọc, nói xong còn nhịn không được oán thầm: "Ngọc ca ca, anh nói xem cậu ta có phải rất ngốc không?" "Đúng là rất ngốc." "Nhưng mà đây cũng là thường tình của con người, nếu là anh, anh cũng sẽ lựa chọn giống cậu ấy." Tô Ngọc có thể hiểu cho Thanh Dương.

Người mình thích trước khi chết phải chịu đau đớn như vậy, đương nhiên cũng muốn để kẻ đầu sỏ gây tội nếm thử một chút.

Chương 2274

Cho nên Thanh Dương làm vậy cũng không sai.

Thanh Dương kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Ngài thật sự không thấy tôi sai sao?" "Nếu cậu biết người mình yêu là bị hắn hại chết mà cậu vẫn thờ ơ, thế thì tôi mới phải nghi ngờ có phải mình nhìn lầm người rồi hay không, loại người như vậy tôi còn cần làm gì." Tô Ngọc lạnh lùng nhìn Thanh Dương nói thẳng.

Thanh Dương nghe vậy không những không tức giận, ngược lại còn thở phào nhẹ nhõm. "Đa tạ." Bất kể là vì cái gì, cậu đều nên nói với Tô Ngọc một tiếng cảm ơn. "Sau này có dự định gì?" "Báo thù xong sẽ nghe theo sự sai bảo của ngài." Thanh Dương không chút do dự đáp.

Tuy cậu chưa từng tiếp xúc với Tô Ngọc, nhưng lại từng nghe nói về anh.

Tô Ngọc đối xử với người mình rất tốt.

Nếu ban đầu cậu là người của Tô Ngọc, có lẽ hiện tại con cái với Cát Vũ cũng đã có rồi nhỉ?

Nghĩ đến đây Thanh Dương cười khổ, là cậu không có cái phúc khí đó. "Người tôi muốn cậu đi theo không phải là tôi, mà là con trai tôi, cũng là Ngọc Vương tương lai.

Nguyên Bảo, cậu đi gọi Tiểu Bảo đến đây một chuyến." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo bên cạnh phân phó. "Vâng." Rất nhanh Tiểu Bảo người đầy mồ hôi đã chạy tới.

Thấy Tiểu Bảo như vậy, Tô Ngọc buồn cười hỏi: "Con đi làm cái gì vậy?

Nhìn con mồ hôi đầm đìa kìa." "Con cũng có làm gì đâu, chỉ là đang luyện võ thôi." Tiểu Bảo tùy ý lau mồ hôi trên mặt, "Cha bảo chú Nguyên Bảo gọi con qua đây có phải có việc gì không?" "Ừ, người này là Thanh Dương, sau này cậu ấy sẽ đi theo con." Tiểu Bảo nhìn Thanh Dương đầy thương tích, kinh ngạc hỏi: "Đây không phải người bên cạnh Bàng Khải Hàng sao?

Cha làm sao bắt người về được thế?" Con người Thanh Dương này Tiểu Bảo có biết.

Chính vì biết nên cậu bé mới kinh ngạc.

Người này rất xuất sắc, nhưng lại rất trung thành với Bàng Khải Hàng.

Tuy nhiên nhìn ý tứ hiện tại của cha, anh ta là đầu quân cho Ngọc Vương phủ rồi? "Xảy ra một số chuyện, hiện tại cậu ấy và Bàng Khải Hàng là kẻ thù." Tô Ngọc đơn giản giải thích quan hệ hiện tại giữa Thanh Dương và Bàng Khải Hàng cho Tiểu Bảo.

Nghe xong, biểu cảm của Tiểu Bảo có chút một lời khó nói hết: "Cái tên Bàng Khải Hàng này đầu óc có vấn đề à?" Nhìn Tiểu Bảo chỉ vào đầu mình với vẻ mặt ghét bỏ, Tô Ngọc buồn cười lắc đầu: "Hắn quả thực không thông minh đến thế, hắn có được tất cả của ngày hôm nay đều là dựa vào Thanh Dương mà có." Đối với việc này Tiểu Bảo càng coi thường Bàng Khải Hàng hơn: "Người như thế rốt cuộc lấy đâu ra mặt mũi vậy?" Người ta giúp hắn đạt được bao nhiêu thứ, kết quả tên kia nói giết vị hôn thê của người ta là giết luôn?

Thế cũng quá đáng lắm rồi. "Sau này chú muốn làm gì?" "Trước tiên báo thù, sau đó đi theo hai người." "Vậy chú đi theo tôi đi, bên cạnh cha tôi người đã rất đông rồi, chú qua đó e là cũng chẳng có việc gì làm." Tiểu Bảo lẩm bẩm nói.

Nói xong lại nhìn Thanh Dương, rồi lại nhìn Tô Ngọc, sau đó bắt đầu trầm mặc không nói.

Tô Ngọc nhìn cậu bé như vậy liền biết Tiểu Bảo đã bắt đầu ý thức được điều gì đó. "Con trai nghĩ gì thế?" "Cha, con biết khoảng cách giữa con và cha là gì rồi." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói. "Ồ?

Nói nghe xem." "Năng lực bản thân con không có vấn đề, hiện tại cha không muốn để con tiếp xúc việc của Ngọc Vương phủ là vì bên cạnh con nhân lực có thể dùng không nhiều." Tiểu Bảo vô cùng kiên định về điều này.

Cậu bé tin rằng Tô Ngọc chính là có ý này.

Cha tại sao trừ những lúc bắt buộc phải bận rộn ra thì có rất nhiều thời gian bên cạnh mẹ?

Đó là vì bên cạnh cha có đủ loại người đang giúp cha.

Mọi việc đều có người cha tin tưởng đi làm, cho nên cha mới có đủ thời gian để dạy bảo bọn họ, còn có thời gian bên cạnh mẹ.

Mà bên cạnh cậu bé hiện tại tuy cũng có người, nhưng vẫn chưa đủ để cai quản những việc cậu sắp phải tiếp nhận trong tay cha.

Một khi cậu bắt đầu tiếp nhận việc trong tay Tô Ngọc, có khả năng một số việc làm ăn của cha cũng sẽ giao cho cậu.

Đến lúc đó không có đủ người, cậu e là bận đến thời gian nghỉ ngơi cũng không có. "Cha, việc của vương phủ cha cứ tự mình trông coi trước đi." Tiểu Bảo nhìn Tô Ngọc nghiêm túc nói.

Cậu bé hiện tại không vội nữa.

Cậu không muốn bị việc của vương phủ đè cho không bò dậy nổi.

Chỉ mới nghĩ thôi đã thấy vô cùng đáng sợ.

Tô Ngọc khẽ cười: "Sao thế?

Giờ lại không vội nữa à?" "Không vội nữa, cha còn trẻ như vậy, tiếp tục làm vài chục năm nữa cũng không thành vấn đề." Tiểu Bảo nghiêm túc nói.

Thanh Dương nhìn hai cha con bọn họ nói chuyện mà có chút kinh ngạc.

Ngọc Vương đối với con trai mình thật sự rất tốt. "Cậu không cần quá kinh ngạc, đợi cậu ở đây lâu rồi, cậu sẽ quen với kiểu nói chuyện của Ngọc ca ca và bọn trẻ thôi." Ngọc ca ca đại khái là người cha ít ra dáng cha nhất rồi.

Tiểu Bảo tán đồng gật đầu: "Chú Nam Kiều nói không sai." Nói xong nhìn vết thương trên người Thanh Dương với vẻ ghét bỏ: "Chú Nam Kiều khám cho chú ấy chưa, không có việc gì lớn chứ?" "Yên tâm, trên đường về ta đã khám rồi, chút nội thương, vài vết ngoại thương, không chết được, qua một thời gian là khỏi." Nam Kiều xua tay tùy ý nói.

Mấy vết thương kiểu này đối với đám Nam Kiều mà nói thì chẳng tính là bị thương.

Thanh Dương kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo.

Trước đây ở Bàng gia không phải cậu chưa từng bị thương, chỉ là mỗi lần bị thương xong đều là tự mình xử lý, Bàng Khải Hàng căn bản sẽ không quản cậu.

Đừng nói để đại phu khám cho cậu, ngay cả một câu quan tâm cũng chưa từng nói.

Nhưng hiện tại đến nơi này xong dường như mọi thứ đều không giống nữa, người mà sau này mình đi theo, dường như cũng rất tốt.

Tiểu Bảo thấy Thanh Dương dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, có chút khó hiểu hỏi: "Chú cứ nhìn chằm chằm tôi như vậy làm gì?" "Tôi cảm thấy cậu rất khác biệt." Thanh Dương suy nghĩ một chút rồi cho Tiểu Bảo một đáp án.

Tiểu Bảo bị lời này của Thanh Dương chọc cười: "Có gì khác biệt?

Chẳng phải giống chú, cũng có hai mắt một cái miệng?" Trừ những cái đó ra cậu bé còn có chỗ nào khác Thanh Dương sao? "Không phải, thái độ của các người đối đãi với người bên cạnh rất khác." Thanh Dương lắc đầu giải thích.

So với gia đình Tô Ngọc, Thanh Dương cảm thấy gia đình Bàng Khải Hàng thật sự chẳng ra cái gì.

Tiểu Bảo còn tưởng cậu ta nói cái gì, không ngờ chỉ là chuyện này.

Chương 2275

"Việc này có gì lạ đâu?" "Chuyện này chẳng lẽ không lạ sao?

Không phải ai đối với hạ nhân cũng giống như nhà cậu đâu." Những gia tộc như vậy cậu đã gặp quá nhiều, cho nên đối với lời Tiểu Bảo nói, cậu có chút không dám khen tặng. "Hạ nhân thì sao chứ?

Đối với bọn tôi mà nói hạ nhân cũng là người, cũng là người nhà của chúng tôi.

Được rồi, chú mau đi dưỡng thương cho tốt đi, nhìn cái bộ dạng này thấy ghê người." Cái bộ dạng toàn thân là máu này nhìn qua thật sự vô cùng ngứa mắt. "Được." Hóa ra hạ nhân ở chỗ Ngọc Vương lại được bọn họ coi thành người nhà mình.

Người của Ngọc Vương phủ này cũng thật thú vị.

Đối với cuộc giao lưu giữa Tiểu Bảo và Thanh Dương, Tô Ngọc không để ý quá nhiều, chỉ đứng nhìn bọn họ.

Nhìn thấy Thanh Dương đã giao cho Tiểu Bảo, vậy thì làm thế nào, chung sống ra sao là chuyện của bọn họ, anh làm cha cũng không tiện xen vào chuyện giữa hai người. "Cha, con đi đây." Tiểu Bảo biết mình khiếm khuyết cái gì, lại có được một nhân tài không tồi, tâm trạng rất tốt mà rời đi.

Tô Ngọc bất lực lắc đầu: "Được, con đi đi." Thanh Dương nhìn Tiểu Bảo rời đi, đang cân nhắc xem mình có nên đi theo không.

Nguyên Húc bên cạnh vỗ một cái vào vai cậu: "Được rồi, bên cạnh tiểu thiếu gia tạm thời còn chưa dùng đến cậu đâu, cậu vẫn là đi dưỡng thương cho tốt trước đã." "..." Thanh Dương quay đầu nhìn

Nguyên Húc, như vậy thật sự ổn sao? "Cậu đừng có làm như Ngọc Vương phủ ngược đãi người ta vậy, đều bị thương rồi còn muốn làm việc.

Cậu muốn làm việc thì cơ hội còn nhiều lắm, nhưng không phải bây giờ.

Đợi cậu dưỡng thương xong rồi hẵng suy nghĩ chuyện này, trong thời gian đó cậu cũng ngẫm nghĩ xem cậu muốn báo thù thế nào." Nguyên Húc còn lạ gì suy nghĩ của Thanh Dương?

Xem ra Thanh Dương sống ở Bàng gia cũng chẳng tốt đẹp gì.

Đã thương thành thế này rồi mà còn nghĩ đến làm việc.

Thật không biết nghĩ thế nào nữa. "Thanh Dương, Ngọc Vương phủ chúng tôi và nơi đó không giống nhau, đừng dùng cách làm của cậu tại Bàng gia để làm việc ở Ngọc Vương phủ, như vậy không tốt đâu." Nguyên Húc nhìn Thanh Dương giải thích.

Thanh Dương nghiêng đầu nhìn Nguyên Húc, Ngọc Vương phủ này dường như nhẹ nhàng hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. "Trong vương phủ rất tự do, chúng ta hiện tại đang ở Vong Ưu Thành, đợi về Dụ Hòa quận cậu sẽ biết, lúc không có việc cậu muốn làm gì cũng được, hiện tại quan trọng nhất với cậu chính là dưỡng thương." Nguyên Húc vỗ vai Thanh Dương giải thích.

Thanh Dương dời tầm mắt sang Tô Ngọc, người sau gật đầu: "Nguyên Húc, cậu đưa cậu ấy xuống nghỉ ngơi đi.

Nghĩ xong báo thù thế nào thì cậu có thể nói với Nguyên Húc, cần giúp đỡ cũng có thể trực tiếp mở miệng, bọn họ cũng có thể giúp cậu." Thanh Dương trong lòng có chút cảm động: "Đa tạ Vương gia." "Đi nghỉ đi." "Đi theo tôi." Thanh Dương đi theo sau Nguyên Húc rời đi.

Lúc đi đến sân nhìn thấy rất nhiều đứa trẻ đang luyện võ trong sân, trong đó còn có mấy đứa rất nhỏ.

Đứng bên cạnh nhìn một lúc, Thanh Dương kinh ngạc nói: "Bọn họ nhỏ như vậy đã bắt đầu tập võ sao?" Như vậy có phải quá nhỏ không? "Mấy đứa nhỏ thì đi theo mấy đứa lớn học, mấy đứa lớn đều luyện võ rất lâu rồi, không cần quản bọn nó, mệt thì bọn nó sẽ tự nghỉ." Nguyên Húc nhìn về phía đám Tiểu Bảo một cái, ngay cả Huyền Hoằng Cảnh vừa đi vững chưa được bao lâu cũng bắt đầu khoa tay múa chân luyện võ.

Cũng không biết cái tên nhóc con kia sao lại cứ thích đọ sức với võ công, mỗi lần đều vô cùng nghiêm túc.

Thanh Dương chấn kinh nhìn Nguyên Húc bên cạnh.

Con cái nhà Ngọc Vương xuất sắc như vậy quả nhiên là có nguyên nhân.

Nếu ở các gia tộc khác, những đứa trẻ nhỏ như vậy đều còn đang ở độ tuổi nghịch ngợm phá phách, sao có thể ngoan ngoãn luyện võ như thế?

Cứ lấy người Bàng gia ra mà nói, con cái nhà bọn họ đều lớn hơn lũ trẻ này, nhưng mỗi ngày vì để trốn học mà dùng đủ mọi thủ đoạn, chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Mà những bậc trưởng bối kia cũng nuông chiều, nói không muốn học là cho nghỉ.

Đâu có giống những đứa trẻ này, nghiêm túc tập võ như vậy.

Con cái của Ngọc Vương quả nhiên rất khác biệt. "Cậu nhìn ra cái gì rồi?" Thấy bộ dạng chấn kinh của Thanh Dương, Nguyên Húc có chút buồn cười hỏi. "Con cái Ngọc Vương gia xuất sắc như vậy cũng là có nguyên nhân." Thanh Dương nhịn không được mở miệng nói.

"Muốn làm gì thì phải trả giá cái đó, bọn nó đều có mục tiêu của riêng mình.

Vì để làm tốt chuyện mình muốn làm, bọn nó tự nhiên sẽ nỗ lực hơn chúng ta tưởng nhiều." Nguyên Húc nhìn đám trẻ vẫn đang nỗ lực kia một cái.

Nhưng Thanh Dương cũng nói không sai, bọn nó quả thực đều vô cùng xuất sắc. "Đi thôi, sau này cậu sẽ thường xuyên thấy bọn nó dậy sớm tập võ, không cần thiết cứ đứng mãi ở đây nhìn đâu." Thấy Thanh Dương đứng bên cạnh dường như không muốn đi, Nguyên Húc trêu chọc.

Thanh Dương đột nhiên có chút ngại ngùng, đi theo Nguyên Húc rời đi. "Đây là nơi cậu ở, trước khi vết thương lành hẳn thì tạm thời không cần nghĩ quá nhiều, có những chuyện không phải cậu muốn là có thể giải quyết, đạo lý này cậu hẳn phải rõ hơn tôi." Nguyên Húc nhìn Thanh Dương mở miệng nói. "Tôi biết, đa tạ." "Cậu nghỉ ngơi đi, tôi đi đây." Đợi Nguyên Húc đi rồi, Thanh Dương ngồi trên giường nghĩ về những chuyện xảy ra hai ngày nay.

Chỉ cần nghĩ đến bộ mặt của Bàng Khải Hàng, Thanh Dương liền hận không thể lấy mạng hắn.

Nhưng hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Cậu muốn để Bàng Khải Hàng chết đi trong sự sụp đổ.

Chỉ có như vậy mới có thể báo thù cho Cát Vũ.

Bất kể trong lòng Thanh Dương nghĩ thế nào, người khác đều không biết.

Nhưng Bàng Khải Hàng hiện tại quả thực đã bắt đầu cuống lên rồi.

Người nhà hắn mãi không tìm thấy Thanh Dương, cũng không biết

Thanh Dương đang ở nơi nào.

Mà hắn lại cứ luôn bị người ta theo dõi, chuyện này đối với Bàng Khải Hàng mà nói tuyệt đối là không thể nhẫn nhịn. "Tìm được Thanh Dương chưa?" Người của Bàng gia chủ lắc đầu: "Chưa tìm được, Vong Ưu Thành lớn như vậy, chúng thuộc hạ muốn tìm cũng rất phiền phức.

Hơn nữa nơi này có quá nhiều địa phương không thể tùy tiện xông vào, độ khó khi tìm hắn lại càng lớn hơn." Đây mới là chỗ phiền phức nhất.

Nghe vậy, cảm xúc của Bàng Khải Hàng trở nên kích động: "Không tìm được?

Sao lại không tìm được chứ?

Chương 2276

Nó mà cứ sống, người chết sẽ biến thành ta!

Cha, cha cho người tiếp tục đi tìm đi, nhất định phải tìm được người!" Bàng Khải Hàng trông có chút điên cuồng, có lẽ là tinh thần đã chịu sự đả kích.

Bàng gia chủ nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, mày nhíu chặt, ông ta đối với đứa con trai này đột nhiên có chút thất vọng.

Trước kia có Thanh Dương thì còn chưa thấy gì, nhưng Thanh Dương vừa rời đi, ông ta liền phát hiện đứa con này căn bản là một kẻ vô dụng, chuyện gì cũng làm không xong, không những làm không xong việc mà tính khí còn rất lớn.

Nhìn Bàng Khải Hàng như vậy, Bàng gia chủ trầm giọng quát: "Đủ rồi, con nhìn xem con bây giờ giống cái dạng gì?" "Cha, hiện tại người muốn tìm con gây phiền phức là Thanh Dương, là Thanh Dương cha có biết hay không?" Bàng Khải Hàng hiện tại căn bản không nghe lọt tai. "Nó còn sống thì đầu con sẽ khó giữ được bất cứ lúc nào, người nó muốn đối phó lại không phải là cha, cha đương nhiên không vội rồi." Nhưng hắn vội a.

Chỉ cần Thanh Dương không sao, nhất định sẽ quay lại.

Nếu để những người trong nhà biết, khẳng định sẽ cười nhạo hắn.

Không được, hắn tuyệt đối không thể để chuyện như vậy xảy ra.

Hắn nhất định phải lấy mạng Thanh Dương.

Bàng gia chủ đưa tay day day mi tâm: "Được rồi, Thanh Dương tạm thời sẽ không tới tìm con đâu.

Hiện tại chúng ta còn có chuyện quan trọng hơn phải làm.

Nếu con còn muốn cái vị trí Thiếu chủ Bàng gia này thì con bình tĩnh lại một chút cho ta, đừng có nghi thần nghi quỷ như vậy nữa." "Đúng đó Thiếu chủ, hiện tại chúng ta còn rất nhiều việc phải đối mặt.

Lúc chúng ta tới, có người trong gia tộc đã rất bất mãn với ngài rồi, nếu ngài tiếp tục như vậy, vị trí Thiếu chủ này của ngài cũng không giữ được đâu." Vị trí Thiếu chủ này ai cũng biết là làm sao mà có.

Mà trong gia tộc, người xuất sắc hơn bản thân Bàng Khải Hàng có đầy rẫy, sở dĩ bọn họ không làm Thiếu chủ là vì trong tay bọn họ không có một nô tài có bản lĩnh như Thanh Dương.

Bàng Khải Hàng ánh mắt âm u nhìn người của Bàng gia chủ.

Hiện tại ngay cả một thị vệ cũng dám nói chuyện với hắn như vậy sao?

Đây là đang coi thường hắn? "Ngươi nói cái gì?" "Được rồi, nó cũng nói không sai, hiện tại sự việc xác thực chính là như vậy.

Con muốn giữ vị trí Thiếu chủ thì mau chóng bình tĩnh lại cho ta, cùng ta giải quyết hết những việc sau này.

Nếu không, sau này nháo ra chuyện gì thì con tự đi mà xử lý." Bàng gia chủ quát lên.

Sự tình đều đã như thế này rồi mà còn đang nghĩ đến cái gọi là thể diện của bản thân.

Cái thể diện này giữ thì có tác dụng gì?

Có thể ăn hay là có thể uống?

Hiện tại quan trọng nhất là nghĩ xem giải quyết sự việc thế nào. "Cha cũng không giúp con?" "Ta đương nhiên muốn giúp con, nhưng con cũng phải làm rõ hiện tại là tình huống gì.

Không phải chúng ta muốn làm gì là có thể làm cái nấy, phía Cốc gia đã hổ rình mồi rồi, con còn muốn tiếp tục như vậy nữa sao?" Bàng gia xảy ra chuyện, thế tất sẽ liên lụy đến Tứ hoàng tử.

Đến lúc đó nhà bọn họ cũng không dễ sống. "Chỉ cần Tứ hoàng tử bên kia có thể lên làm Hoàng đế, tình huống nhà chúng ta sẽ tốt hơn rất nhiều, đến lúc đó đừng nói một cái Cốc gia, cho dù có thêm mấy cái nữa cũng vô dụng." Chỉ cần cháu trai ông ta thành Hoàng thượng, địa vị nhà bọn họ tự nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Cũng không biết có phải lời khuyên của Bàng gia chủ có tác dụng hay không, Bàng Khải Hàng không tiếp tục cuồng loạn đòi cho người đi tìm Thanh Dương nữa, mà bắt đầu cùng Bàng gia chủ xử lý phiền phức do Cốc gia mang tới.

Nhìn con trai rốt cuộc cũng chịu nghe lời, trong lòng Bàng gia chủ thở phào nhẹ nhõm.

Tốt quá rồi, sau này không cần lo lắng đứa con này gây ra chuyện gì nữa.

Thị vệ bên cạnh cũng thở phào.

May mà Thiếu chủ nghe lời Gia chủ.

Nếu không sau này còn không biết sẽ náo ra bao nhiêu chuyện cười nữa.

Điều bọn họ không nói cho Bàng Khải Hàng biết là, sau khi chuyện của Cốc gia nổ ra, những người không hợp với hắn trong gia tộc đều đang xem chuyện cười của hắn.

Hận không thể để hắn xảy ra chuyện sớm một chút thì tốt.

Mà điều này thì không phải thứ bọn họ có thể nói. *** Cốc lão gia tử biết chuyện của Bàng gia chủ nhưng căn bản không để ý.

Cốc Thành đi tới trước mặt Cốc lão gia tử: "Ông nội, Bàng gia chủ tới rồi, chúng ta làm thế nào?" "Bên kia có cha cháu bọn họ lo rồi, ông không lo lắng.

Bên này chẳng qua chỉ là hai cha con Bàng Khải Hàng, hai người đều quá mức tự phụ, cảm thấy chuyện nhà chúng ta cho dù không cần xử lý ngay cũng chẳng sao.

Bọn họ hiện tại muốn làm nhất đại khái chính là làm sao lôi kéo người của Vong Ưu Thành nhỉ?" Cốc lão gia tử quá rõ tâm tư của Bàng gia chủ rồi.

Người của Vong Ưu Thành ở đây, đối với bọn họ mà nói quả thực là một miếng thịt béo bở.

Chỉ cần là kẻ có dã tâm đều muốn qua đây cắn một miếng, chỉ tiếc người ta căn bản chướng mắt bọn họ. "Trước đó cháu thấy có người đã buông lỏng rồi, có lẽ thực sự có thể đồng ý với Bàng gia." Cốc Thành nhíu mày có chút lo lắng nói.

Nghe Cốc Thành nói vậy, Cốc lão gia tử cười ha hả: "Cháu trai, đừng ngốc quá." "A?" Cốc Thành nghi hoặc nhìn Cốc lão gia tử, không hiểu ông nói vậy là có ý gì. "Người Vong Ưu Thành đi theo bên cạnh Ngọc Vương thứ tốt gì mà chưa từng thấy?

Rượu và trái cây, rau quả dưỡng sinh của người ta càng là muốn ăn thì tùy tiện ăn, mấy thứ này chúng ta muốn mua đều phải tốn rất nhiều thời gian còn chưa chắc mua được.

Những người đã thấy qua mấy thứ này rồi, bọn họ còn để ý cái gì?" Đến Vong Ưu Thành lâu như vậy, ông đối với Vong Ưu Thành ít nhiều cũng coi như có hiểu biết.

Những người này không thích gò bó, thích tự do.

Rõ ràng có năng lực, lại mỗi ngày đều ở chợ bán rau củ hoa quả.

Trông còn có vẻ vô cùng vui vẻ.

Sau khi tìm hiểu, Cốc lão gia tử liền biết Bàng gia muốn mua chuộc bọn họ gần như là không thể. "Thật sự là như vậy?" "Đúng, muốn bọn họ giúp đỡ trừ phi bọn họ tâm cam tình nguyện, mua chuộc là vô dụng.

Mà người có thể khiến bọn họ tâm cam tình nguyện, ông thấy cũng chỉ có Ngọc Vương và Hoàng đế Huyền quốc thôi." Chủ yếu là hai người này đối xử với người Vong Ưu Thành thực sự quá tốt.

Chương 2277

Bao gồm cả Hoàng thượng Huyền quốc cũng như vậy.

Không có Hoàng thượng ủng hộ, Vong Ưu Thành này không thể phát triển đến tình trạng này.

Chỉ một cái Vong Ưu Thành này, nếu đặt ở quốc gia khác ai có thể không kiêng kỵ?

Hận không thể chèn ép đến không còn một mống, ai sẽ giống như bây giờ?

Trực tiếp dâng đến tận cửa giúp người ta mở rộng thế lực.

Nếu không phải tuyệt đối tin tưởng, Hoàng thượng Huyền quốc tuyệt đối không làm được điểm này.

Điều này chứng minh quan hệ giữa Hoàng thượng Huyền quốc với Thành chủ Vong Ưu Thành, cũng như người bên này đều vô cùng tốt. "Thì ra là thế, vậy tất cả những chuyện này..." "Hoặc là chỉ là cái bẫy nhắm vào Bàng gia thôi, tình huống cụ thể thế nào, chúng ta sau này tiếp tục xem sẽ biết." Cốc lão gia tử ý vị thâm trường nói. "Vâng thưa ông." Hai ngày nay Bàng Khải Hàng luôn dẫn Bàng gia chủ đi gặp những người đã liên hệ trước đó.

Mỗi một lần gặp mặt tâm tình Bàng Khải Hàng đều vô cùng không tốt.

Bởi vì bọn họ không đồng ý nhưng cũng không từ chối, căn bản không biết bọn họ rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Lại một lần đi thăm hỏi trở về, Bàng Khải Hàng rốt cuộc không nhịn được nữa nghiến răng nói: "Cha, bọn họ rốt cuộc muốn làm cái gì?" Muốn hay không thì đồng ý hoặc trực tiếp từ chối, thật sự khó khăn đến thế sao? "Bọn họ có lẽ chưa từng nghĩ đến việc muốn đồng ý giúp chúng ta." Sắc mặt Bàng gia chủ cũng vô cùng khó coi.

Đi lại nhiều ngày như vậy ông ta coi như đã nhìn ra rồi, đám người Vong Ưu Thành này chính là đang trêu đùa bọn họ cho vui.

Nhưng bọn họ lại thật sự không dám nói gì, bởi vì đánh không lại người ta. "Cha, chúng ta làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ vẫn còn muốn tiếp tục sao?" Nhìn Bàng Khải Hàng đang cau mày, Bàng gia chủ cũng chẳng muốn tiếp tục tìm người nữa. "Thử lần cuối cùng đi, nếu vẫn không được thì sau đó chúng ta sẽ trực tiếp từ bỏ." Bàng gia chủ cũng có toan tính của riêng mình.

Nhìn thái độ của đối phương, tình huống đã rất khác rồi.

Bọn họ cũng không còn nhiều thời gian để tiếp tục dây dưa với người của Vong Ưu thành nữa.

Nhưng Bàng Khải Hàng trong lòng lại có chút bất mãn: "Cha, bọn họ đã đối xử với chúng ta như vậy rồi, chúng ta còn đi làm gì?

Đi để bọn họ sỉ nhục sao?" Bàng gia chủ bất lực nhìn con trai mình: "Khải Hàng, sự việc không đơn giản như con nghĩ đâu.

Chúng ta muốn tìm người ta giúp đỡ, có những chuyện là bắt buộc phải trải qua." Cầu người thì tính là gì?

Chỉ cần nhận được sự giúp đỡ của đối phương thì mọi chuyện đều dễ nói, chỉ sợ bọn họ không những không giúp mà còn trực tiếp ra tay với mình.

Khi Bàng Khải Hàng định nói gì đó, thị vệ của Bàng gia chủ từ bên ngoài đi vào, nhíu mày nghiêm túc nói: "Gia chủ, xảy ra chuyện rồi." "Chuyện gì?" Bàng gia chủ nhìn thị vệ của mình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì mà khiến vẻ mặt hắn trở nên ngưng trọng như vậy. "Là phía Cốc gia." "Cốc gia?

Bọn họ muốn làm gì?" "Sản nghiệp của chúng ta ở Vong Ưu thành đã bắt đầu bị bọn họ công kích.

Hơn nữa bọn họ đã chuẩn bị từ rất lâu rồi, vừa ra tay là cướp đi mối làm ăn của chúng ta.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, tất cả mọi thứ ở Vong Ưu thành đều sẽ bị bọn họ cướp mất." Chuyện này là không thể nghi ngờ.

Nghe thấy lời này, Bàng Khải Hàng tức giận đến mức toàn thân run rẩy. "Cốc Thành chết tiệt, hắn... bọn họ thế mà dám đối xử với chúng ta như vậy?

Bọn họ đúng là..." Bàng Khải Hàng muốn mắng chửi nhưng lại phát hiện mình dường như không mắng ra lời.

Bất kể người ta ra tay thế nào thì cũng là lỗi của chính bọn họ, có liên quan gì đến người ta đâu chứ? "Cha, chúng ta tiếp theo phải làm sao đây?" Bàng Khải Hàng nhìn cha mình, sốt ruột hỏi.

Hắn hiện tại một chút cách cũng không có, nếu Thanh Dương còn ở đây thì tốt rồi.

Lúc này, Bàng Khải Hàng không nhịn được mà nhớ đến Thanh Dương, người từng giúp hắn giải quyết mọi rắc rối.

Cũng vì thế mà hắn bắt đầu hối hận vì sao lại làm những chuyện kia.

Hiện tại Bàng Khải Hàng cũng hiểu ra những lời Bàng gia chủ nói với hắn.

Chuyện này đúng là hắn đã làm sai.

Nhưng bây giờ có biết sai cũng vô dụng rồi.

Thanh Dương đã trở mặt với hắn, cũng không biết người hiện tại đang ở nơi nào.

Đừng nói là xin lỗi Thanh Dương, ngay cả mặt mũi cũng không gặp được. "Cha, chúng ta đi tìm Thanh Dương về đi, cậu ấy nhất định có cách." Lúc chưa xảy ra chuyện thì hắn thấy Thanh Dương chỗ nào cũng không tốt, nhưng vừa xảy ra chuyện lại nhớ tới cái tốt của Thanh Dương, đây chính là sự xấu xí của lòng người.

Nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, Bàng gia chủ thất vọng lắc đầu: "Con cảm thấy lúc này Thanh Dương còn sẽ quay lại sao?" "Nó hiện tại đã hận con thấu xương, con muốn nó quay lại là chê cái mạng mình sống quá lâu rồi sao?" Hay là muốn để Thanh Dương quay lại cùng giúp người khác đối phó bọn họ?

Lúc nói năng làm việc chẳng lẽ không thể động não sao?

Nghe cha mình nói như vậy, tâm trạng Bàng Khải Hàng cũng trở nên tồi tệ: "Cha, vậy cha nói xem chúng ta phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn sản nghiệp nhà chúng ta cuối cùng đều biến thành của Cốc gia?" Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, cha nói thử xem có cách nào khả thi không chứ.

Nghe vậy, Bàng gia chủ tức giận nói: "Nếu không phải con cứ dây dưa không dứt với Lâm Song Nhi như thế, cuối cùng sẽ biến thành như vậy sao?" Bọn họ cũng sẽ không trở mặt với Cốc gia, càng không biến thành tình cảnh này. "Con mà có chút não thì sự việc cũng sẽ không biến thành như vậy." Lúc này Bàng gia chủ cũng chẳng màng đến tâm trạng của Bàng Khải Hàng nữa, nói thẳng.

Bàng Khải Hàng mặt mày sa sầm nhìn cha mình: "Cha, cha đây là đang trách con sao?" "Chuyện đối phó Cốc gia đâu phải do con đề xuất, là ông nội cùng cha và Tứ hoàng tử đề xuất mà.

Hiện tại xảy ra chuyện, các người liền muốn đẩy hết trách nhiệm lên người con?

Con nói cho cha biết, đừng có mà mơ." Bàng Khải Hàng hừ lạnh một tiếng, không chút khách khí nói.

Câu nói này của Bàng Khải Hàng suýt chút nữa làm Bàng gia chủ tức chết.

Ông run rẩy chỉ tay vào mặt con trai: "Con đang nói cái lời hỗn xược gì vậy?" Bàng Khải Hàng hừ một tiếng: "Con nói sai chỗ nào?

Chương 2278

Con căn bản chẳng có gì sai cả." "Bàng Khải Hàng, con..." Thị vệ bên cạnh bất mãn nhìn Bàng Khải Hàng.

Hiện tại gia chủ đang giúp hắn giải quyết chuyện hắn gây ra, hắn có thái độ gì vậy? "Thiếu chủ, gia chủ đến Vong Ưu thành cũng là để giúp ngài giải quyết rắc rối ngài gây ra, sao ngài có thể nói chuyện với gia chủ như vậy?" Xem ra thiếu chủ thật sự giống như những người khác nói, một chút tác dụng cũng không có.

Không những vô dụng mà còn tự phụ đến cực điểm.

Giống như ai cũng nợ hắn vậy.

Loại người này thật khiến người ta không thoải mái. "Câm miệng, mày chỉ là một con chó của nhà tao, mày cũng xứng đứng ở đây chỉ trích bản thiếu chủ sao?" Bàng Khải Hàng lạnh lùng quát lớn, đối với tên thị vệ này cũng vô cùng bất mãn.

Nghe Bàng Khải Hàng nói lời như vậy với thị vệ của mình, sắc mặt Bàng gia chủ cũng trở nên âm trầm, giơ tay tát cho Bàng Khải Hàng một cái.

Bàng Khải Hàng ôm mặt, liếm liếm khóe miệng: "Ông chỉ vì một thứ như vậy mà đánh tôi?" "Đủ rồi, con còn chưa điên đủ sao?" Bàng gia chủ nghiến răng giận dữ quát.

Rốt cuộc đây là đứa con kiểu gì vậy?

Tại sao nó lại là con trai ông chứ?

Nếu Bàng Khải Hàng không phải con trai ông, thì nó sống chết thế nào có liên quan gì đến ông?

Thảo nào cuối cùng lại trở mặt thành thù với Thanh Dương. "Bàng

Khải Hàng, con có chút não đi, đừng để sau khi Thanh Dương đi rồi thì con liền biến thành một kẻ phế vật." Bàng gia chủ sắc mặt khó coi mắng.

Bàng Khải Hàng cười lớn: "Cuối cùng ông cũng thừa nhận rồi đúng không?

Trước mặt người ngoài thì tỏ ra đối tốt với tôi thế nào, thực tế ông chưa bao giờ coi trọng tôi, chỉ vì tất cả những gì tôi có đều là do Thanh Dương mang lại, tôi nói không sai chứ?" Nghe Bàng Khải Hàng nói những lời này, Bàng gia chủ cảm thấy đứa con trai này như bị điên rồi.

Nó thật sự quá chọc tức người khác. "Con đang nói lời hỗn xược gì vậy?

Chúng ta làm nhiều chuyện như thế chẳng lẽ không phải vì con sao?" "Vì tôi?

Các người làm chuyện nào là vì tôi?

Các người đều là vì Tứ hoàng tử, tất cả các người đều đang giúp Tứ hoàng tử." Nói cái gì mà vì hắn?

Quả thực là chuyện cười, bọn họ làm như vậy chẳng lẽ không phải để Tứ hoàng tử có thể lên làm Hoàng đế Lăng quốc sao? "Mẫu thân của Tứ hoàng tử là cô ruột của con, bà ấy đối xử tốt với con bao nhiêu trong lòng con không rõ sao?

Biểu đệ con lên làm Hoàng đế thì nhà chúng ta có bao nhiêu lợi ích, chẳng lẽ con không biết?" Cho dù có ngu xuẩn thế nào cũng không nên nói ra những lời như vậy.

Bàng Khải Hàng không nói gì, cô cô đối xử với hắn quả thực rất tốt.

Hắn cũng biết Tứ hoàng tử làm Hoàng đế thì nhà hắn có bao nhiêu lợi ích, nhưng hắn chính là không cam lòng.

Tại sao hắn phải chịu đựng những thứ này?

Tại sao hắn lại không có bản lĩnh như Thanh Dương? "Ông vẫn là coi thường tôi đúng không?

Cảm thấy tôi cái gì cũng là dựa vào Thanh Dương mà có được." Dù sao trong gia tộc, người nghĩ như vậy quá nhiều rồi.

Bàng gia chủ cứ bình tĩnh nhìn Bàng Khải Hàng như vậy, muốn xem hắn còn có thể phát điên đến mức nào. "Tôi biết người trong gia tộc đều coi thường tôi, đều cảm thấy tôi không có bản lĩnh, tất cả mọi thứ đều dựa vào Thanh Dương mà có, ngay cả hạ nhân trong nhà, thái độ đối với Thanh Dương còn tốt hơn đối với tôi." Bàng Khải Hàng châm chọc cười rộ lên.

Khi ở trong gia tộc hắn chưa bao giờ nghĩ đến những điều này, bọn họ nhìn thế nào nói thế nào đều là chuyện của bọn họ, có liên quan gì đến hắn đâu?

Nhưng người nói nhiều lên, người chỉ trỏ hắn nhiều lên, hắn có thể làm sao?

Hắn chẳng lẽ không nên tức giận, không nên phẫn nộ sao?

Bàng gia chủ nghe lời của Bàng Khải Hàng, lông mày hơi nhíu lại, mà Bàng Khải Hàng căn bản không quan tâm ông ta mà tiếp tục nói: "Nếu tôi có năng lực như vậy, tôi còn cần phải nhìn sắc mặt người khác sao?" Tại sao hắn không muốn để Thanh Dương rời đi?

Tại sao nhất định phải giết người Thanh Dương thích?

Còn không phải vì hắn biết một khi có người trong lòng, Thanh Dương sẽ không còn là thị vệ của một mình hắn nữa.

Đến lúc đó cậu ta sẽ có gia đình riêng, người yêu riêng, lúc ấy hắn làm những chuyện này còn có tác dụng gì không?

Chẳng có tác dụng gì cả.

Đã như vậy, tại sao hắn phải thả Thanh Dương đi?

Điều hắn hối hận nhất có lẽ là không trừ khử gia đình của người phụ nữ kia.

Lúc đó nên giết hết những kẻ nhìn thấy chuyện này.

Như vậy sẽ không ai biết rốt cuộc hắn đã làm gì.

Bàng gia chủ khẽ thở dài một tiếng, ông cũng biết con trai có rất nhiều ủy khuất trong chuyện này, nhưng chuyện nào ra chuyện đó. "Cha biết con đang nghĩ gì, nhưng hiện tại không phải là lúc con nghĩ đến những chuyện này.

Chúng ta muốn đối phó không chỉ là Cốc gia, còn có phía Ngọc Vương nữa, chẳng lẽ con nhất định phải như vậy sao?" Bàng gia chủ nhìn Bàng Khải Hàng hỏi.

Bàng Khải Hàng châm chọc cười: "Vậy thì thế nào?

Tôi chỉ là một tên phế vật cái gì cũng không biết mà thôi, tôi có thể có bản lĩnh gì?" Nghe con trai vọng tự phỉ bạc như vậy, tâm trạng Bàng gia chủ cũng trở nên tồi tệ. "Khải Hàng, con đang nói lời hỗn xược gì vậy?" "Chẳng lẽ tôi nói sai sao?

Chính ông đã nói rồi còn gì." Bàng Khải Hàng nhìn Bàng gia chủ chằm chằm.

Bàng Khải Hàng hiện tại thật sự rất hối hận, tại sao nhất định phải đối xử với Thanh Dương như thế.

Nếu không phải hắn đối xử với Thanh Dương như vậy, sự việc dường như sẽ không phức tạp đến thế.

Nếu ban đầu hắn không chọn giết Cát Vũ, sự việc có phải sẽ không biến thành như vậy không?

Tuy nhiên tất cả những điều này chỉ là do hắn tự nghĩ mà thôi.

Chương 2279

"Bất kể hiện tại con nghĩ thế nào thì cũng vô dụng rồi, chẳng lẽ con còn chưa ý thức được sao?" Bàng gia chủ nhìn bộ dạng đồi phế này của Bàng Khải Hàng, có chút đau đầu nói. "Chuyện này đã không còn quan trọng nữa." Bàng Khải Hàng lắc đầu nói.

Những chuyện phải đối mặt này, hắn phát hiện chính mình cái gì cũng không làm được, thậm chí không có cách nào giúp đỡ.

Cha hắn nói cũng không sai, hắn rời khỏi Thanh Dương thì chính là một phế vật.

Một phế vật có thể làm tốt cái gì?

Trơ mắt nhìn Bàng Khải Hàng biến thành bộ dạng này, Bàng gia chủ sắc mặt âm trầm, cuối cùng không nhịn được lại tát cho Bàng Khải Hàng một cái.

Nhìn gò má sưng đỏ của Bàng Khải Hàng: "Cha biết con đang nghĩ gì, hiện tại không phải lúc con tự ai oán tự thương hại." "Nếu con cứ mãi như vậy thì cút cho ta, con không phải là người của Bàng gia ta." Bàng gia bọn họ không có loại hèn nhát chưa đánh đã bại này.

Bàng Khải Hàng đưa tay ôm mặt, nhìn Bàng gia chủ một hồi lâu, chậm rãi xoay người rời đi.

Bàng gia chủ nhíu mày nhìn hắn như vậy, không khỏi có chút đau đầu.

Thị vệ bên cạnh cũng rất bất lực, gia chủ làm như vậy đều là vì muốn tốt cho thiếu gia.

Nhưng sao thiếu gia lại không biết trân trọng chứ? "Gia chủ, hiện tại chúng ta phải làm sao?

Thiếu chủ như vậy không ổn đâu." Thị vệ có chút bất lực nói.

Nghe vậy, Bàng gia chủ khẽ thở dài: "Để cho nó tự mình suy nghĩ kỹ đi." Chỉ cần suy nghĩ kỹ, nó rồi sẽ nghĩ thông suốt thôi. "Gia chủ, thuộc hạ chỉ lo lắng thiếu chủ mãi không nghĩ thông, nếu như vậy chuyện bên phía chúng ta..." Chỉ cần nghĩ đến là hắn đã thấy đau đầu.

Quan trọng hơn là trạng thái hiện tại của Bàng Khải Hàng thật sự không đúng. "Gia chủ, hay là chúng ta đi theo xem sao?

Thuộc hạ có chút lo lắng." "Đi thôi." Hai người đi theo, cũng không biết Bàng Khải Hàng muốn làm gì, cứ đi lung tung trong Vong Ưu thành.

Thấy hắn như vậy, Bàng gia chủ nhíu mày, rốt cuộc nó muốn thế nào?

Sự việc đã đến nước này rồi, chẳng lẽ nó muốn cứ mãi như vậy không chịu chấp nhận sao?

Nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, ông có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. "Gia chủ, có cần đưa thiếu gia về không?" "Không cần, nó muốn đi thì cứ để nó đi." Nói xong cũng mặc kệ Bàng Khải Hàng, dẫn người rời đi. *** Chuyện bên phía Bàng Khải Hàng rất nhanh đã bị Thanh Dương biết được.

Chuyện này vẫn là do Nguyên Húc nói với cậu. "Thế nào?

Nghe xong tâm trạng có phải tốt hơn chút rồi không?" Nguyên Húc cười ha ha hỏi.

Thanh Dương bình tĩnh nhìn Nguyên Húc: "Không có gì để tâm trạng tốt cả." "Người ta hiện tại hối hận rồi đấy, là muốn tìm cậu về." Nguyên Húc nhìn Thanh Dương trêu chọc.

Về?

Thanh Dương đột nhiên cười rộ lên, về làm gì?

Về giết Bàng Khải Hàng à? "Hắn chẳng qua là không có năng lực làm được chuyện Bàng gia chủ yêu cầu hắn làm nên mới nghĩ đến tôi, nếu hắn có bản lĩnh đó, hắn sẽ không nghĩ như vậy, trước đó không phải còn tìm rất nhiều người muốn lấy mạng tôi sao?" Hiện tại lại nói cái gì mà hắn muốn tìm cậu về? "Quả thực, nhưng hiện tại hắn hẳn là vô cùng hối hận vì lúc đó đã đối xử với cậu như vậy nhỉ?" "Hối hận cũng đã vô dụng rồi." Cậu cũng không còn là Thanh Dương của lúc đó nữa.

Không phải hắn nói hối hận là cậu sẽ ngoan ngoãn đi theo về.

Một câu hối hận của hắn có thể làm cho người cậu yêu sống lại sao?

Đã không thể thì sự hối hận của hắn, lời xin lỗi của hắn đều là một câu nói nhảm.

Nguyên Húc cười lớn: "Cậu quả nhiên rất thú vị, ở chung với người như cậu thật sự không tệ." Thanh Dương vô cảm nhìn Nguyên Húc, tên này lại đang nói cái gì vậy? "Không nói đùa với cậu, tôi là nghiêm túc đấy." "Tôi cũng không nói đùa với cậu." "Bàng Khải Hàng hiện tại đã mất đi tất cả ý chí chiến đấu, tôi thấy bộ dạng đó của hắn cũng chẳng khác gì chờ chết, về việc này cậu có gì muốn nói không?" Động tác trên tay Thanh Dương dừng lại một chút, sau đó thản nhiên mở miệng nói: "Về việc này, tôi rất vui." "..." Nguyên Húc đột nhiên cảm thấy Thanh Dương thật sự một chút thú vị cũng không có. "Thanh Dương, cậu cũng quá nhạt nhẽo rồi, thật là chẳng có chút thú vị nào." "Tôi muốn nghỉ ngơi." Thanh Dương nhìn Nguyên Húc, mặt không biểu cảm nói.

Ở đây thời gian dài, Thanh Dương phát hiện người ở đây thật sự rất dễ chung sống, có đôi khi trêu đùa cũng không sao, mọi người đều sẽ không tức giận.

Cảm giác này thật sự rất tốt.

Cậu thật sự rất thích cảm giác như vậy.

Nguyên Húc bị dáng vẻ này của Thanh Dương chọc cười: "Không phải là cái dáng vẻ cẩn thận dè dặt lúc mới đến nữa rồi?" Hiện tại đều biết chê bai hắn rồi, thật sự là khá lắm. "Ừ." Thanh Dương gật đầu, cậu cũng không cảm thấy mình như vậy có gì không tốt.

Nguyên Húc đối với việc này thập phần hài lòng: "Sớm như vậy không phải tốt hơn sao?

Cậu nhìn cậu xem, cả ngày cứ làm bộ làm tịch, cậu không khó chịu thì tôi nhìn cũng thấy khó chịu." Thanh Dương dùng ánh mắt nhìn kẻ thiểu năng nhìn Nguyên Húc, tên này rốt cuộc đang nói lời quỷ quái gì vậy? "Hắn hiện tại là lúc dễ đối phó nhất, cậu nghĩ kỹ muốn làm thế nào chưa?" Đùa xong, Nguyên Húc ngồi bên cạnh nhìn Thanh Dương hỏi.

Gần đây hai ngày, trạng thái của Bàng Khải Hàng vô cùng không đúng. "Từ sau khi cha hắn nói hắn là phế vật, hắn dường như thật sự biến thành phế vật rồi, lúc đầu cậu làm thế nào mà đưa một người như vậy lên vị trí thiếu chủ thế?" Đối với việc một người như vậy làm thiếu chủ, hắn thật sự quá tò mò.

Thanh Dương nhíu mày, thật không ngờ sau khi rời đi, Bàng Khải Hàng thế mà ngay cả bản lĩnh làm việc của mình cũng không còn. "Tôi ngược lại cảm thấy cậu làm như vậy thật sự rất lợi hại, trực tiếp nuôi người ta thành phế vật luôn rồi." Nguyên Húc cảm thấy bộ dạng này của Bàng Khải Hàng đa phần là có liên quan đến việc Thanh Dương làm cho hắn quá nhiều việc.

Cái gì cũng không cần làm, lại có thể hưởng thụ thành quả nên có, thế thì tốt biết bao.

Có người như vậy thì mình còn làm việc làm gì?

Nếu là người khác có lẽ sẽ nâng niu người như thế, kết quả Bàng Khải Hàng lại là một kẻ lập dị.

Còn giết luôn người ta thích.

Cũng không biết hắn nghĩ thế nào.

Chương 2280

Thanh Dương bình tĩnh nhìn Nguyên Húc đang tò mò: "Cậu tò mò chuyện này như vậy, Vương gia có biết không?" "Tất cả mọi người đều rất tò mò, lại không chỉ riêng mình tôi." Nguyên Húc nhún vai nói.

Kỳ thực tò mò nhất vẫn là đám Nam Kiều.

Bọn họ đối với con người Thanh Dương thật sự rất có hứng thú, có bản lĩnh như vậy lại đi theo một tên phế vật, thật sự là làm khó cậu rồi.

Thanh Dương đưa tay day day mi tâm, cái Ngọc Vương phủ này rốt cuộc đều là những kẻ kỳ quặc gì vậy?

Đối với chuyện bát quái của người khác lại tò mò như thế sao?

Tò mò nhiều thế làm gì?

Tò mò xong thì chuyện gì cũng giải quyết được à? "Lúc ở Bàng gia, tất cả mọi người đều cảm thấy tất cả những gì hắn có được đều là do tôi mang lại, kỳ thực có những việc cũng là do tự hắn làm, chỉ là bọn họ không tin mà thôi.

Có khả năng chính là bắt đầu từ lúc đó, hắn đã oán hận tôi rồi." Sau khi đến Vong Ưu thành thì tình huống này càng rõ ràng hơn.

Hắn luôn chèn ép cậu, dáng vẻ đó chính là không muốn để cậu có cơ hội xuất đầu lộ diện.

Nhíu mày, tâm trạng Thanh Dương ít nhiều vẫn có chút phức tạp. "Vậy sao?

Nhưng tôi thấy hắn hiện tại như vậy, cũng không giống người có thể tự mình làm việc." Nguyên Húc nghi ngờ nhìn Thanh Dương.

Bàng Khải Hàng thật sự như lời cậu nói sao? "Tôi nói là thật, tôi không cần thiết phải lừa gạt cậu." Thanh Dương có chút bất lực nhìn Nguyên Húc nói. "Cái này cũng đúng, nhưng hắn hiện tại đa phần cũng phế rồi, sau này cái ghế thiếu chủ Bàng gia e rằng cũng không giữ được.

Theo tính cách nâng cao đạp thấp của một số người, sau này cho dù cậu không làm gì hắn, người này e rằng cũng chẳng có tiền đồ gì." Nguyên Húc nghiêm túc nói.

Một người thất bại không đáng sợ, chuyện đáng sợ là hắn ngay cả ý nghĩ làm lại từ đầu cũng không dám có, đây mới là điều bi ai nhất.

Thanh Dương nhíu mày, cậu biết lời này của Nguyên Húc có ý gì. "Tôi ra ngoài xem một chút." Thanh Dương cuối cùng chọn đi xem Bàng Khải Hàng.

Nguyên Húc cạn lời nhìn Thanh Dương rời đi, quả nhiên a, trong lòng cậu ta cũng rất giằng co phức tạp nhỉ?

Nhưng chuyện này có liên quan gì đến hắn đâu?

Nghĩ vậy Nguyên Húc liền tản bộ rời đi.

Mà Thanh Dương rất nhanh đã tìm thấy Bàng Khải Hàng.

Bàng Khải Hàng nhìn Thanh Dương đứng bên cạnh mình: "Cậu cũng là đến xem trò cười của tôi?

Nhưng cũng đúng, dù sao chúng ta hiện tại là kẻ thù." "Cậu muốn giết tôi báo thù cho Cát Vũ thì cậu cứ trực tiếp ra tay đi." Hắn cũng không còn tâm tư muốn lấy mạng Thanh Dương nữa.

Không những không có, thậm chí ngay cả hỏi cậu gần đây ở nơi nào cũng không có.

Thanh Dương lạnh lùng nhìn Bàng Khải Hàng: "Người như cậu sống còn khó chịu hơn là tôi giết cậu, nhìn những thứ thuộc về mình mất đi từng chút một, cảm giác này hẳn là đau khổ hơn nhỉ?" Đặc biệt là khi thứ mình muốn sắp đạt được, lại trong khoảnh khắc mất đi.

Bàng Khải Hàng thân thể cứng đờ nhìn Thanh Dương, ngay cả cậu cũng coi thường hắn sao?

Nhưng Thanh Dương dựa vào cái gì mà coi thường hắn? "Nếu không phải vì cậu, tôi hiện tại cũng sẽ không biến thành như vậy, cậu dựa vào cái gì mà coi thường tôi như thế?" Bàng Khải Hàng thẹn quá hóa giận nói. "Chính bản thân cậu còn coi thường chính mình, còn trông mong ai có thể coi trọng cậu?" Thanh Dương cười lạnh nói.

Sự việc xảy ra xong thì bắt đầu tự làm tự chịu, người như vậy còn trông mong người khác có thể coi trọng hắn?

Bàng Khải Hàng còn muốn nói gì đó, Thanh Dương đột nhiên động thủ bẻ gãy cánh tay của hắn: "Đây là cậu nợ tôi, từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ gì nữa." Nói xong xoay người rời đi, một cái ánh mắt cũng không cho Bàng Khải Hàng.

Bàng Khải Hàng ngơ ngác nhìn bóng lưng Thanh Dương rời đi, muốn đuổi theo nhưng lại phát hiện mình đuổi theo rồi cũng không biết nói gì.

Nếu không phải cơn đau trên cánh tay nhắc nhở hắn Thanh Dương thật sự đã tới, hắn đều phải nghi ngờ tất cả những điều này có phải là thật hay không.

Nhìn bóng lưng Thanh Dương rời đi, thật sự là vì chính hắn coi thường chính mình sao?

Bàng Khải Hàng chua xót cười rộ lên.

Hắn cũng không muốn, trước kia hắn cũng nỗ lực làm rất nhiều việc và cũng làm rất tốt, nhưng không ai tin là do hắn làm.

Bắt đầu từ lúc đó hắn liền cái gì cũng không muốn làm nữa, chờ Thanh Dương giúp hắn làm xong chẳng lẽ không tốt sao?

Nhưng hiện tại hắn mới phát hiện có người có lẽ giúp được một lúc, nhưng không giúp được hắn cả đời.

Bàng Khải Hàng ôm cánh tay mình, hắn trước kia cũng không phải thật sự rất ghét Thanh Dương, hắn cũng từng coi Thanh Dương là huynh đệ của mình.

Bắt đầu thay đổi từ khi nào nhỉ?

Là khi người ta chỉ nhìn thấy năng lực của Thanh Dương, hay là ánh sáng trong mắt Thanh Dương khi nhắc đến người phụ nữ kia?

Lúc đó hắn chỉ cảm thấy mình bị người ta phản bội, cho nên rất căm hận Thanh Dương.

Nhưng hiện tại nghĩ nhiều như vậy dường như cũng không còn ý nghĩa nữa.

Dù sao Thanh Dương và hắn đã không còn quan hệ gì rồi.

Bàng Khải Hàng trầm mặc đi trở về, Bàng gia chủ nhìn thấy sắc mặt hắn lập tức thay đổi: "Chuyện này là thế nào?" "Không có gì." Bàng Khải Hàng nói xong liền đi.

Bàng gia chủ nhìn Bàng Khải Hàng như vậy có chút bất lực, cũng có chút thất vọng.

Đứa con trai này rốt cuộc phải đến khi nào mới có thể hiểu chuyện một chút?

Mới có thể không khiến ông phải bận tâm như vậy? "Gia chủ, hắn là Thanh Dương." Thị vệ của Bàng gia chủ đứng bên cạnh chần chờ một chút rồi nói.

Tuy rằng không biết vì sao Thanh Dương chỉ phế đi một cánh tay của hắn, không có trực tiếp lấy mạng hắn.

Nhưng từ thái độ của Bàng Khải Hàng mà xem, người động thủ với hắn chắc chắn là Thanh Dương không sai.

Bàng gia chủ cũng có suy nghĩ như vậy: "Tìm Thanh Dương đi." "Vẫn luôn không có tin tức." Ông cho người tìm lại, nhưng tìm rất lâu đều không tìm thấy người.

Chương 2281

Nghe vậy, Bàng gia chủ nhíu mày: "Không tìm thấy người?" "Vâng, xác thực không tìm thấy." Nếu không tìm thấy người, chỉ có thể nói rõ Thanh Dương hiện tại hẳn là đang ở bên phía Ngọc Vương, hoặc là ở chỗ những người kia ở Vong Ưu thành.

Nếu đúng là như vậy thì rắc rối rồi. "Không cần tìm nữa." Bàng gia chủ khẽ thở dài một tiếng, nhíu mày nói.

Thị vệ kinh ngạc nhìn ông: "Gia chủ, chúng ta thật sự không tìm nữa?" "Người đoán chừng là bị người của Ngọc Vương đưa đi, người mà Ngọc Vương đưa đi chúng ta đi đâu mà tìm?" Bọn họ còn có thể tìm được?

Nghĩ cái gì thế?

Thị vệ lúc này mới nhớ ra, người có thể khiến bọn họ một chút tin tức cũng không tìm thấy đại khái cũng chỉ có Ngọc Vương.

Thị vệ nghe lời Bàng gia chủ, mày nhíu lại, trong lòng cũng có chút lo lắng: "Nếu cậu ta thật sự đi sang phía Ngọc Vương, đối với chúng ta mà nói cũng không phải chuyện tốt gì." Chủ yếu là Thanh Dương biết quá nhiều tin tức của Bàng gia.

Nếu cậu ta đem những tin tức này nói cho Ngọc Vương, vậy đối với bọn họ thật sự là tai họa ngập đầu. "Hiện tại chúng ta không có cách nào đi tìm Thanh Dương gây phiền phức." Cho dù biết kết quả cuối cùng là như vậy thì có thể làm sao?

Bọn họ cũng không có cách nào đi đòi công đạo.

Chủ yếu là người hiện tại đã ở bên đó rồi.

Bọn họ còn có thể đến chỗ Ngọc Vương ở để tìm Thanh Dương hay sao?

Lại không phải là sống không kiên nhẫn nữa rồi.

Nếu Ngọc Vương cũng giống như những người ông biết thì còn dễ nói, chỉ tiếc Ngọc Vương không phải người dễ bắt nạt như vậy. "Ngọc Vương, con người này có một điểm, hắn vô cùng bao che người của mình, chỉ cần là người hắn nhận định, ai dám bắt nạt tất nhiên sẽ không có kết cục tốt." Bàng gia chủ nhìn người bên cạnh bất lực mở miệng nói.

Nghe Bàng gia chủ nói, thị vệ bên cạnh trầm mặc, đúng vậy, Ngọc Vương đối xử tốt với người bên cạnh đến mức khiến người ta ghen tị.

Thanh Dương có thể đến bên cạnh Ngọc Vương cũng không biết là đi vận may gì. "Được rồi, không nói chuyện bên phía Thanh Dương nữa, hiện tại giải quyết người của Cốc gia bên này trước mới là quan trọng nhất." Bàng gia chủ nhíu mày có chút đau đầu nói.

Nghe vậy, thị vệ cũng có chút phát sầu.

Hiện tại Cốc gia và Bàng gia cũng coi như là hoàn toàn xé rách mặt, muốn làm gì e rằng cũng không dễ dàng. "Chúng ta nghĩ cách đi tìm người trước đã." Bàng gia chủ suy tính một chút, nhìn người bên cạnh nhíu mày nói.

Bất kể thế nào, hai nhà bọn họ cũng là giao tình nhiều năm như vậy, ông không tin Cốc lão gia tử thật sự muốn đi đến bước lưỡng bại câu thương kia.

Thị vệ tuy rằng không tán đồng cách làm như vậy, nhưng hiện tại cũng chỉ có thể đi thử xem sao.

Chỉ cần bên này thành công, tin rằng tình hình ở bản gia bên Lăng quốc cũng sẽ tốt lên theo.

Chỉ có như vậy bọn họ mới có nhiều thời gian và cơ hội hơn. "Chúng ta hiện tại đi tìm Cốc lão gia tử." Bàng gia chủ dẫn thị vệ đi tìm Cốc lão gia tử.

Còn về phần Bàng Khải Hàng muốn làm gì, ông căn bản không định để ý, còn vết thương trên tay hắn, hắn tự mình về đi tìm đại phu.

Đã lớn như vậy rồi, còn có thể không biết tìm đại phu hay sao?

Bàng Khải Hàng biết Bàng gia chủ đi tìm Cốc lão gia tử xong chỉ cười cười.

Cốc lão gia tử là người như thế nào, người cha này của hắn thật đúng là một chút cũng không rõ a. "Thiếu gia, ngài đi khám đại phu trước, chữa trị tay cho ngài rồi nói sau." Thị vệ bên cạnh nhìn Bàng Khải Hàng lo lắng nói.

Kỳ thực thiếu gia đối với bọn họ vẫn rất tốt.

Đối xử như vậy với Thanh Dương cũng chỉ vì Thanh Dương đã vượt qua thiếu gia, cuối cùng mới biến thành bộ dạng này.

Nếu không phải Thanh Dương quá xuất sắc, khiến thiếu gia có cảm giác nguy cơ, sự việc hoặc giả cũng sẽ không biến thành như vậy.

Chỉ là đáng tiếc, hắn hiện tại cho dù biết điều này cũng không thể nói nhiều như vậy.

Dù sao tình huống giữa thiếu gia và Thanh Dương đã như thế này rồi, cho dù nói nhiều thì Thanh Dương cũng sẽ không quay lại. "Ta biết rồi." Thị vệ bồi Bàng Khải Hàng đi khám đại phu.

Lúc về thì Bàng gia chủ vẫn chưa về, đối với việc này Bàng Khải Hàng cũng không để ý.

Mà lúc này Bàng gia chủ ngay cả mặt mũi Cốc lão gia tử cũng chưa gặp được, càng đừng nói đến việc để người Cốc gia tha thứ cho bọn họ.

Bàng gia chủ nhíu mày đứng ở cửa, ông có thể khẳng định người Cốc gia đều ở nhà.

Nhưng hiện tại là có ý gì?

Người Cốc gia là không muốn gặp bọn họ hay là thế nào?

Cho dù hiện tại quan hệ của bọn họ không tốt, nhưng tới cửa là khách, bọn họ làm như vậy có phải là quá coi thường người khác không? "Gia chủ, hôm nay chúng ta e rằng không gặp được người rồi." Thị vệ bên cạnh nhíu mày nói.

Từ thái độ này của Cốc gia có thể nhìn ra, chuyện này căn bản không có đường sống hòa giải.

Đây đối với bọn họ không phải chuyện tốt gì. "Mặc kệ thế nào, chuyện nên làm vẫn phải làm, không ra cũng không sao, ta có rất nhiều thời gian ở đây chờ bọn họ đi ra." Bàng gia chủ lạnh lùng nói.

Không muốn gặp ông?

Vậy ông hôm nay nhất định phải gặp được người mới thôi.

Ông ngược lại muốn xem người Cốc gia có phải cứ ở trong nhà mãi không ra hay không.

Nhìn Bàng gia chủ như vậy, trong lòng thị vệ ít nhiều có chút bất lực: "Vâng." Cốc lão gia tử biết chuyện xong thì vô cùng thờ ơ nói: "Đây đúng thật là tính cách của hắn." "Ông nội, chúng ta thật sự muốn để hắn cứ chờ ở bên ngoài như vậy sao?" Cốc Thành nhíu mày hỏi.

Người như vậy ở cửa chờ bọn họ, hắn đều ngại quá xui xẻo. "Vậy con muốn làm sao?" "Con..." Cốc Thành nhíu mày không biết nên làm thế nào.

Nếu nhìn thấy Bàng gia chủ, hắn sẽ hận không thể giết chết người đó để báo thù cho đệ đệ, cho người thân của mình. "Hiện tại chúng ta còn chưa thể động thủ, chỉ có thể tạm thời cứ như vậy trước đã." Cốc lão gia tử nhíu mày nói.

Chương 2282

Nghe lời của Cốc lão gia tử, trong lòng Cốc Thành có chút khó chịu: "Ông nội, hắn là muốn tới hòa giải với chúng ta đi?" "Đúng, hiện tại tình huống của Bàng gia không chịu nổi đả kích như vậy, hắn không muốn khi đối đầu với Ngọc Vương lại phải đối đầu với chúng ta, như vậy Tứ hoàng tử bên kia sẽ chỉ càng thêm phiền toái, cho nên hắn mới đưa ra lựa chọn như vậy." Chỉ cần tạm thời trấn an bọn họ, chuyện sau này sẽ trở nên đơn giản hơn.

Nghe vậy, Cốc Thành nhất thời không biết nên nói Bàng gia chủ là thông minh hay là ngu xuẩn nữa.

Giữa hai nhà bọn họ cách nhau mười mấy mạng người, là hắn nói hòa giải là có thể hòa giải sao?

Từ bao giờ hắn lại ngu xuẩn như thế rồi? "Ông nội, hắn làm như vậy thật sự coi chúng ta là kẻ ngu chắc?" "Không phải coi chúng ta là kẻ ngu, chỉ là cảm thấy sự việc đều đã qua nhiều năm như vậy rồi, mà quan hệ hai nhà chúng ta vẫn luôn thân cận, hắn có thể bồi thường cho chúng ta một ít đồ, sau đó để chuyện này cứ thế trôi qua." Cốc lão gia tử đối với Bàng gia chủ không thể bảo là không hiểu rõ.

Hắn vừa động là ông đã biết hắn đang nghĩ gì rồi.

Đáy mắt Cốc Thành tràn đầy sự chán ghét đối với Bàng gia chủ. "Lại là như vậy sao?" "Ừ, chính là như vậy." "Ông nội, vậy có muốn cho người vào không?

Trực tiếp nói rõ ràng, cũng đỡ để sau này hắn tiếp tục qua đây dây dưa." Bọn họ sẽ không hòa giải với Bàng gia, những người này cho dù ở bên ngoài chờ bao lâu cũng vô dụng. "Con nói đúng, đi gọi người vào đây." Cốc lão gia tử mắt hơi híp lại, nhìn về phía trước cũng không biết đang nghĩ gì.

Cốc Lực đợi sau khi Cốc Thành đi ra ngoài mới hỏi: "Ông nội, ông để Cốc Thành đi thật không lo lắng nó trực tiếp động thủ sao?" Cốc lão gia tử cười khẽ: "Cái này các con cứ yên tâm đi, đừng quá xem thường Cốc Thành, nó tuy rằng xúc động dễ nổi giận, nhưng lúc nào nên làm cái gì, nó vẫn biết rõ." "Là vậy sao?" Cốc Lực đối với việc này tỏ vẻ vô cùng nghi ngờ. "Con cứ nhìn là được." Cốc Lực có chút không hiểu rốt cuộc ông nội mình muốn làm gì, nhưng ông nội đã nói như vậy, cậu cũng chỉ đành mặc nhận, chỉ hy vọng chuyện sau đó đừng làm quá lớn.

Bàng gia chủ nhìn thấy Cốc Thành từ bên trong đi ra, theo bản năng nhíu mày.

Cốc Thành nhìn thấy bộ dạng này của ông ta liền cười lạnh một tiếng, người này còn muốn ông nội hắn đích thân ra đón hay sao?

Thật là ngu xuẩn. "Có chuyện gì?" Cốc Thành đứng trước mặt Bàng gia chủ, không khách khí hỏi. "Tôi muốn gặp Cốc lão gia tử." "Vào đi." Cốc Thành liếc nhìn Bàng gia chủ một cái, trong lòng tuy bất mãn với người này nhưng cũng nghe lời ông nội, để ông ta vào.

Nhưng chính thái độ này lại khiến Bàng gia chủ cảnh giác nhìn hắn, người không biết còn tưởng Cốc Thành muốn làm gì ông ta.

Thấy ông ta như vậy, Cốc Thành cười khẩy nói: "Nếu tôi muốn làm gì ông thì tôi đã sớm ra tay rồi, ông nghĩ tôi còn đợi đến bây giờ sao?" Bàng gia chủ ngẫm nghĩ thấy cũng phải. "Cậu..." "Muốn vào thì vào." Cốc Thành xoay người đi vào trước.

Trời mới biết hắn đã dùng bao nhiêu sức lực mới nhịn được không trực tiếp động thủ.

Hắn biết ông nội muốn gặp người này chắc chắn là có nguyên nhân.

Bất kể ông nội định liệu thế nào, hắn đều nghe theo, nhưng riêng Bàng gia chủ này, hắn vĩnh viễn sẽ không tha thứ.

Nên gài bẫy thế nào thì gài bẫy thế ấy, không chịu nổi thì đi chết đi cho rồi.

Bàng gia chủ rất nhanh đã gặp được Cốc lão gia tử.

Khi nhìn thấy Cốc lão gia tử, mày ông ta nhíu lại, thái độ của Cốc lão gia tử đối với ông ta cũng đã thay đổi.

Trước đây dù có bất mãn cũng không đến mức này, nhưng hiện tại Cốc lão gia tử dường như thật sự không còn chút thiện chí nào với Bàng gia bọn họ.

Cốc lão gia tử đạm mạc nhìn Bàng gia chủ: "Ông ở bên ngoài cứ nhất định đòi gặp tôi là có chuyện gì?" Nghe Cốc lão gia tử hỏi thẳng, Bàng gia chủ ngược lại không biết nên nói gì. "Bác..." "Không cần xưng hô như vậy, tôi không nhận nổi tiếng bác này của ông, có chuyện gì cứ nói thẳng là được." Cốc lão gia tử cắt ngang lời Bàng gia chủ.

Khẩu phật tâm xà chính là để nói loại người này.

Miệng thì gọi bác, thực tế trong lòng lại toan tính làm sao để đối phó với người nhà bọn họ.

Loại người như vậy sao còn mặt mũi xuất hiện trước mặt người nhà ông. "Bác, tôi biết chuyện trước kia mọi người trong lòng không vui, nhưng chuyện này đã qua nhiều năm như vậy rồi, mọi người có yêu cầu gì đều có thể đề xuất, chỉ cần chúng tôi làm được nhất định sẽ bồi thường, chuyện này chúng ta cứ coi như cho qua có được không?" Bàng gia chủ biết nếu mình cứ tiếp tục ngây ra đó thì sẽ chẳng làm được việc gì, bèn nhìn Cốc lão gia tử nói. "Bồi thường?"

Cốc Thành sắc mặt khó coi nhìn Bàng gia chủ: "Ông nói muốn bồi thường?

Được thôi, ông làm cho mười mấy người nhà tôi sống lại đi, chúng tôi sẽ coi như chuyện này chưa từng xảy ra." Nghe vậy, Bàng gia chủ theo bản năng nhíu mày: "Cậu đây không phải là cường nhân sở nan sao?" Người chết không thể sống lại, chuyện này ông ta căn bản không làm được. "Nhà chúng tôi không cần cái gọi là bồi thường của các người, thứ chúng tôi muốn chỉ là mười mấy mạng người nhà tôi." Cốc Thành lạnh lùng nói.

Bàng gia chủ bất mãn liếc Cốc Thành một cái, ông ta đang nói chuyện với Cốc lão gia tử, Cốc Thành là một vãn bối xen mồm vào làm gì? "Cốc Thành, tôi hiện tại không nói chuyện với cậu, tôi đang đàm phán với ông nội cậu." Bàng gia chủ sa sầm mặt nói.

Sau đó nhìn Cốc lão gia tử mở miệng: "Bác cũng không muốn nhìn thấy hai nhà chúng ta lưỡng bại câu thương chứ?" "Ông đây là đang uy hiếp tôi?" Cốc lão gia tử ánh mắt sắc bén nhìn Bàng gia chủ, mặt mày âm trầm hỏi.

Bàng gia chủ lắc đầu: "Tôi không có ý uy hiếp bác, tôi chỉ cảm thấy hai nhà chúng ta cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, chi bằng nghĩ ra một biện pháp dung hòa để chuyện này qua đi." "Bàng gia chúng tôi nguyện ý đưa cho các người năm mươi vạn lượng..." Bàng gia chủ còn chưa nói hết câu, Cốc Thành đã cầm một ly trà ném thẳng vào người ông ta.

Ném ly trà còn chưa đủ, Cốc Thành lao tới túm lấy áo ông ta, đấm một quyền vào mặt. "Năm mươi vạn lượng?

Ông coi năm mươi vạn lượng nhà ông đáng giá bao nhiêu?

Ông sao dám nói ra những lời như vậy?" Cốc Thành tức đến đỏ ngầu hai mắt.

Ông ta sao có thể nói ra những lời khinh miêu đạm tả như thế?

Ngay cả Cốc lão gia tử nghe vậy sắc mặt cũng rất khó coi.

Thị vệ của Bàng gia chủ thấy Cốc Thành động thủ liền vội vàng lao tới giúp đỡ, nhưng còn chưa đến gần Cốc Thành đã bị bọn người Cốc Lực chặn lại: "Đừng có lộn xộn, cẩn thận bị thương đấy." Bọn họ không ra tay, nhưng để Cốc Thành ra tay cũng như nhau cả thôi.

Lúc Bàng gia chủ nói ra những lời đó, bọn họ đã muốn đánh người rồi, chỉ là Cốc Thành nhanh hơn một bước.

Bọn họ cũng mất cơ hội.

Cốc Thành nhìn Bàng gia chủ đang chảy máu khóe miệng, âm ngoan nói: "Ông sao dám nói ra câu đó?" "Cốc Thành, tao là gia chủ Bàng gia, mày lại dám đánh tao?" "Đánh ông thì sao?

Tôi cho dù lấy mạng ông, ông làm gì được tôi?" Cốc Thành cười lạnh nói. "Cho dù tôi lấy mạng ông, nhà các người cũng vẫn còn nợ Cốc gia tôi mười mấy mạng người.

Những người đó đều là con cháu dòng chính của Cốc gia tôi, các người hại chết nhiều con cháu dòng chính nhà tôi như vậy, tôi chỉ đánh ông một trận, ông còn dám làm ầm ĩ?" Cốc Thành nói từng câu từng chữ.

Lời nói ra khiến Bàng gia chủ không thể phản bác.

Năm đó bọn họ chính là thấy con cháu Cốc gia ai nấy đều rất xuất sắc, vì để Bàng gia không bị tụt hậu quá xa so với Cốc gia nên mới động thủ giết nhiều người dòng chính của Cốc gia như vậy.

Chương 2283

Kết quả bây giờ lại gặp quả báo.

Cốc lão gia tử lúc này mới lên tiếng: "Ném nó ra ngoài." "Vâng." Cốc Thành thích nhất là làm việc này.

Hắn xách Bàng gia chủ ném ra ngoài cửa.

Nhìn người ngã trên mặt đất, Cốc Thành cười lạnh nói: "Ông yên tâm, nhà tôi chết bao nhiêu người, nhà các người cũng phải chết bấy nhiêu người, như vậy mới coi là lời xin lỗi đối với nhà tôi." Nghe Cốc Thành nói vậy, sắc mặt Bàng gia chủ lập tức thay đổi: "Các người muốn làm gì?" "Bàng gia chủ, con trai út của ông rất xuất sắc đúng không?" Nghe nhắc đến con trai út, Bàng gia chủ ngẩng đầu nhìn Cốc Thành: "Các người muốn làm gì?

Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ." "A, em trai tôi thì không phải là trẻ con chắc?

Bàng gia chủ, các người đã dám làm chuyện như vậy thì nên vì đó mà trả giá đắt, đừng nói với tôi cái gì mà con trai ông vẫn là một đứa trẻ.

Giết người đền mạng là chuyện thiên kinh địa nghĩa." "Cốc Thành, cậu..." "Bàng gia chủ, sau này đừng đến tìm chúng tôi nữa, cho dù ông có đến thêm mấy lần cũng vô dụng, dù sao ông nội tôi cũng đã không muốn gặp ông rồi." Năm mươi vạn lượng mà muốn bọn họ chấp nhận chuyện này, thậm chí cho qua mọi chuyện.

Bàng gia chủ tính toán hay thật đấy.

Mười mấy mạng người nhà họ trong lòng ông ta lại đê tiện như vậy sao?

Bàng gia chủ này, hắn nhớ kỹ rồi.

Cốc Thành liếc nhìn Bàng gia chủ một cái rồi xoay người rời đi.

Bàng gia chủ mặt mũi xanh mét, trong lòng càng thêm lo lắng tột độ.

Nếu con trai út cũng xảy ra chuyện thì phải làm sao? "Chúng ta về trước đã." Bàng gia chủ cuống cuồng đứng dậy, dẫn người về nơi ở tạm thời.

Ông ta nhất định phải nhanh chóng trở về Lăng quốc, ông ta lo lắng về muộn thì con trai út sẽ xảy ra chuyện.

Bàng Khải Hàng nhìn thấy ông ta chật vật trở về, tuy có chút kinh ngạc nhưng không có gì bất ngờ.

Bàng gia chủ nhìn Bàng Khải Hàng: "Chuyện ở bên này mày tự xử lý, ngày mai tao về." Bàng Khải Hàng nhíu mày nhìn Bàng gia chủ: "Tại sao?" "Bọn họ muốn động thủ với em trai mày, tao phải về canh chừng em mày.

Chuyện ở bên này là do mày tự gây ra, bây giờ mày tự giải quyết đi." Bàng gia chủ nhíu mày nhìn Bàng Khải Hàng, mất kiên nhẫn nói.

Trong lòng Bàng Khải Hàng lạnh lẽo, cứ thế nhìn Bàng gia chủ: "Vì nó mà ông muốn quay về, mặc kệ tôi sao?" "Đây là chuyện do mày tự làm ra, tao đã nói rồi, mày tự giải quyết, đừng nghĩ đến việc để chúng tao giúp mày.

Mày đem lại phiền phức lớn như vậy cho Bàng gia, cái chức thiếu chủ này mày cũng đừng làm nữa." Nói xong liền dẫn người đi thu dọn đồ đạc.

Bàng Khải Hàng không rời đi, cứ ngồi đó nhìn Bàng gia chủ vội vàng thu dọn xong rồi rời đi.

Cả quá trình không nhìn hắn lấy một cái.

Nhìn bóng lưng Bàng gia chủ rời đi, Bàng Khải Hàng cười lớn ha hả.

Trong tiếng cười mang theo chút điên cuồng.

Thật là châm biếm a.

Hắn còn tưởng Bàng gia chủ đến để giúp hắn, dù sao đi nữa ông ta cũng là cha ruột hắn, ông ta đáng lẽ sẽ giúp hắn.

Nhưng giờ xem ra là hắn nghĩ nhiều rồi.

Ông ta sao có thể giúp hắn chứ? "Thiếu gia, ngài không sao chứ?

Ông ấy cũng quá đáng lắm rồi." Tiểu thiếu gia là con trai ông ấy, thiếu gia thì không phải sao?

Huống hồ những năm nay thiếu gia mang lại cho ông ấy bao nhiêu lợi ích, kết quả bây giờ xảy ra chút chuyện, ông ấy lại đối xử với thiếu gia như vậy, thật sự quá quá đáng.

Bàng Khải Hàng lấy ra một món đồ, khóe miệng nhếch lên nụ cười châm chọc. "Vốn dĩ ta còn muốn giúp bọn họ, đã như vậy thì chúng ta tự cứu mình thôi." Thanh Dương lúc đi theo hắn thật ra đã chuẩn bị cho hắn rất nhiều thứ.

Chỉ cần có những thứ này, hắn cho dù cả đời không làm gì cũng sẽ không đến nỗi nào.

Mà những thứ này người Bàng gia không hề hay biết. "Thiếu gia, ngài định...?" "Đi thôi, chúng ta đi tìm người Cốc gia, tặng cho họ thêm một bất ngờ." Hắn nghĩ món đồ này đến tay Cốc gia, bọn họ nhất định sẽ vô cùng vui vẻ.

Thị vệ bên cạnh có chút đau đầu nhìn Bàng Khải Hàng, sao cảm giác sau khi Thanh Dương không còn ở đây, thiếu gia cứ như biến thành người khác, thật sự quá khó hầu hạ. "Thiếu gia, ngài định..." "Ừ, đi thôi." Bàng Khải Hàng dẫn người đến cửa Cốc gia. "Đi nói với Cốc Thành, tôi có một món đại lễ muốn tặng cho hắn, nếu hắn không ra thì đừng hối hận." Đứng ở cửa, Bàng Khải Hàng mở miệng nói.

Người gác cửa chần chừ nhìn Bàng Khải Hàng một cái, cuối cùng chọn đi tìm Cốc Thành.

Cốc Thành nghe nói Bàng Khải Hàng đến tìm mình, còn nói muốn tặng hắn thứ gì đó, mày nhíu chặt: "Ra xem sao." Trong lúc Cốc Thành còn đang cân nhắc có nên đi hay không, ông nội ở bên cạnh đã quyết định thay hắn. "Ông nội, ông tin hắn thực sự có thể đưa cho chúng ta cái gì sao?" "Có phải đưa được cái gì hay không, cháu ra xem sẽ biết." Cốc lão gia tử lắc đầu nói.

Có một người cha như Bàng gia chủ, Bàng Khải Hàng biến thành bộ dạng hiện tại thật ra cũng là tình hữu khả nguyên. "Vâng." Vì lời của Cốc lão gia tử, Cốc Thành đi ra ngoài cửa, nhìn thấy Bàng Khải Hàng.

Thấy Cốc Thành, Bàng Khải Hàng cũng không nói gì, chỉ đưa cho hắn một chiếc hộp nhỏ: "Danh sách cụ thể những kẻ hại người nhà cậu, còn về sản nghiệp ở Vong Ưu thành, các người muốn thì cứ lấy hết đi, người ở đây sau này tôi không quản nữa." Cốc Thành nhíu mày nhìn Bàng Khải Hàng: "Anh muốn làm gì?" "Chẳng qua là tự cứu mà thôi, đồ cần đưa cho các cậu tôi đã đưa rồi, bây giờ tôi phải đi đến một nơi khác." Bàng Khải Hàng phất phất tay xoay người rời đi.

Cốc Thành nhíu mày nhìn theo, cái gì mà tự cứu?

Hắn đang nói cái gì vậy?

Thôi bỏ đi, mặc kệ hắn muốn làm gì đều không liên quan đến mình.

Khi Cốc Thành định quay vào, Bàng Khải Hàng đột nhiên gọi giật lại: "Cốc Thành." Cốc Thành quay lại nhìn hắn.

Bàng Khải Hàng quay đầu nhìn Cốc Thành: "Xin lỗi." Hắn biết Cốc Thành vẫn luôn coi hắn là bạn bè thật lòng, là hắn luôn toan tính với Cốc Thành.

Câu xin lỗi này là hắn nợ Cốc Thành.

Cốc Thành nhếch mép, không nói gì, xoay người bỏ đi.

Thấy Cốc Thành như vậy, Bàng Khải Hàng cũng không tức giận, dẫn thị vệ của mình đi đến một nơi khác.

Mà nơi này chính là nơi ở của Tô Ngọc.

Thị vệ nhìn Bàng Khải Hàng: "Thiếu gia, ngài đến tìm Ngọc Vương?" "Ừ, bọn họ muốn vứt bỏ ta, cũng phải xem ta có cho bọn họ cơ hội này hay không." Trong đáy mắt Bàng Khải Hàng mang theo sự âm ngoan.

Chương 2284

Đã dám vứt bỏ hắn, vậy thì hứng chịu sự báo thù của hắn đi.

Hắn sẽ cho bọn họ một bất ngờ cực lớn.

Thị vệ theo Bàng Khải Hàng đi đến cửa nhà Ngọc Vương. "Tôi muốn gặp Ngọc Vương, tôi có một số tình báo về Lăng quốc muốn đưa cho ngài ấy." Bàng Khải Hàng nhìn người gác cửa nói.

Người gác cửa xoay người đi vào. "Chủ tử, Bàng Khải Hàng đến rồi, hắn nói có một số tình báo liên quan đến Lăng quốc muốn đưa cho ngài." Tô Ngọc cảm thấy rất kinh ngạc: "Hắn lại muốn đưa cho ta tình báo Lăng quốc?

Bàng Khải Hàng này có chút thú vị." "Bàng Khải Hàng và Bàng gia đã xảy ra chuyện gì?

Sao đột nhiên lại làm chuyện như vậy?

Thật sự quá kỳ quái." "Cái này thuộc hạ biết, Bàng gia chủ đã đến Cốc gia, muốn dùng tiền giải quyết chuyện giữa hai nhà." "Dùng tiền giải quyết chuyện này?" Tô Ngọc đột nhiên rất tò mò Bàng gia chủ này làm sao mà lên làm gia chủ được, thật sự quá ngu xuẩn.

Người chết đều là con cháu dòng chính của Cốc gia, ông ta tưởng dùng tiền là có thể giải quyết được sao? "Sau đó thì sao?" "Sau đó Cốc Thành nói muốn động thủ với con trai út của ông ta, ông ta liền vội vàng rời khỏi Vong Ưu thành, lúc đi còn đẩy hết mọi việc lên đầu Bàng Khải Hàng, còn nói Bàng Khải Hàng không còn là thiếu chủ Bàng gia nữa." Nguyên Bảo đem tin tức mình biết báo lại cho Tô Ngọc. "Bàng Khải Hàng sau khi bị Bàng gia chủ vứt bỏ, đã đến Cốc gia đưa danh sách chủ chốt những kẻ đối phó Cốc gia cho bọn họ.

Thuộc hạ thấy lần này hắn làm thật rồi, muốn dìm chết Bàng gia." Tô Ngọc cảm thấy rất thú vị: "Lại còn có người như vậy?

Hắn làm sụp đổ gia tộc của chính mình thì có lợi ích gì cho hắn?" Thanh Dương nghe vậy liền mở miệng: "Tự cứu." "Tự cứu?" Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Thanh Dương. "Xác thực là tự cứu.

Một khi hắn mất đi vị trí thiếu chủ Bàng gia, nguy hiểm phải đối mặt sẽ rất nhiều, những kẻ kia sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Bàng Khải Hàng nếu không muốn chết thì hắn sẽ không chịu để yên như vậy.

Chỉ có khiến Bàng gia bận rộn đến mức không có thời gian tìm hắn, hắn mới an toàn." "Đây là muốn tự tương tàn sát?" Tô Ngọc kinh ngạc nhìn Thanh Dương hỏi.

Thanh Dương "ừ" một tiếng: "Đại khái là ý này." "Đấu đá nội bộ của Bàng gia vô cùng lợi hại, trong tay Bàng Khải Hàng còn nắm giữ một số thứ, mà những thứ này người Bàng gia ai cũng muốn.

Ngoài những thứ Bàng gia không biết, thì những thứ Bàng gia biết nếu rơi vào tay bọn họ cũng là một khoản tài sản lớn.

Chỉ cần Bàng Khải Hàng xảy ra chuyện, đồ sẽ là của bọn họ." "Hắn lúc này ngược lại trở nên thông minh rồi.

Lại biết đâm dao sau lưng bọn họ." "Hắn hẳn là đã muốn giúp Bàng gia chủ, chỉ tiếc, Bàng gia chủ chọn vứt bỏ hắn, đối với việc này hắn cũng chỉ có thể chọn tự cứu.

Đây có lẽ là biện pháp bất đắc dĩ thôi." Nguyên Húc nhìn Thanh Dương: "Ngươi muốn giúp hắn?" "Tôi và hắn đã không còn quan hệ gì nữa." Thanh Dương lắc đầu tùy ý nói.

Từ khi hắn đánh gãy tay Bàng Khải Hàng, hắn là hắn, Bàng Khải

Hàng là Bàng Khải Hàng.

Hai người bọn họ không còn bất cứ dính dáng nào.

Nguyên Húc nhìn bộ dạng này của Bàng Khải Hàng, sao cảm giác có chút không tin lời hắn nói là thật nhỉ? "Cho người vào đi." Tô Ngọc lúc này mở miệng phân phó. "Vâng." Tô Ngọc nhìn Thanh Dương: "Muốn gặp mặt không?" "Không cần đâu, tôi lui xuống trước." Thanh Dương cúi thấp đầu, hắn và Bàng Khải Hàng vĩnh viễn sẽ không hòa giải.

Cho nên cũng không cần thiết phải cho hắn cơ hội gặp mặt như vậy.

Tô Ngọc nhìn Thanh Dương một lúc lâu mới cười gật đầu: "Ngươi đi đi." Thanh Dương đi chưa được bao lâu thì Bàng Khải Hàng vào.

Tay hắn bị thương. "Ngọc Vương, đây là những tin tức tôi muốn đưa cho ngài, một số sự sắp xếp của Tứ hoàng tử bọn họ, hy vọng có ích cho các ngài." Bàng Khải Hàng bình tĩnh nhìn Tô Ngọc nói. "Ngươi đưa cho bản vương, ngươi có biết sẽ có kết quả gì không?" "Tôi đã không còn để ý nữa rồi." Bàng Khải Hàng vô cảm nói.

Đã muốn hắn chết, vậy thì cùng chết đi.

Nếu có người Bàng gia chôn cùng, cùng chết cũng chẳng có gì không tốt.

Nhìn Bàng Khải Hàng như vậy, Tô Ngọc biết hắn đã bị người cha ruột làm cho tổn thương thấu tim rồi. "Được, sau này người của Ngọc Vương phủ sẽ không làm gì ngươi." Tô Ngọc nhàn nhạt mở miệng.

Đối với Bàng Khải Hàng này hắn không có yêu cầu gì, chỉ là không ngờ Tô Ngọc lại chủ động nói ra chuyện này. "Đa tạ Vương gia." Nói xong Bàng Khải Hàng theo bản năng nhìn xung quanh, không thấy người cần tìm liền cười khổ một tiếng. "Hắn không muốn gặp ngươi." "Tôi biết, nếu không còn chuyện gì tôi đi trước." Biểu cảm Bàng Khải Hàng trở nên kiên định. "Tùy ý." Bàng Khải Hàng dẫn người rời đi, Tô Ngọc chống cằm nhìn bóng lưng Bàng Khải Hàng, đột nhiên cảm thấy người này có chút thú vị. "Bàng Khải Hàng này cũng khá thú vị đấy." Tô Ngọc đưa ra một đáp án vô cùng khẳng định. "Biết có hôm nay, hà tất lúc trước." Nguyên Bảo ở bên cạnh oán thầm.

Tô Ngọc cười ha hả: "Đúng vậy, biết có hôm nay hà tất lúc trước." Nếu không phải Bàng Khải Hàng làm những chuyện đó, hắn và Thanh Dương cũng không cần đi đến bước đường này.

Có những chuyện không thể vãn hồi.

Đó chính là hiện thực.

Làm xong tất cả, Bàng Khải Hàng thu dọn đồ đạc dẫn người của mình rời đi.

Hắn muốn xem xem Huyền quốc rốt cuộc là một quốc gia như thế nào.

Tại sao bách tính đều hâm mộ cuộc sống của người dân Huyền quốc. "Thiếu gia, chúng ta bây giờ đi đâu?" "Đi dạo quanh Huyền quốc này, xem Huyền quốc và những nơi khác có gì khác biệt." Bàng Khải Hàng tùy ý nói. "Vậy còn Bàng gia?

Thiếu gia không định quay về nữa sao?" "Đó đâu phải là nhà ta, chúng ta không về nữa." "Vâng." Bất kể thiếu gia đi đâu, bọn họ đi theo là được.

Tô Ngọc cầm tin tức Bàng Khải Hàng đưa xem xét, xem xong tâm trạng ít nhiều có chút kỳ diệu.

Đừng nói, những thứ Bàng Khải Hàng đưa thật sự là thứ hắn không có, thậm chí không điều tra ra được.

Đưa tay sờ cằm, Tô Ngọc có chút tò mò Bàng Khải Hàng rốt cuộc là có năng lực hay không đây?

Chương 2285

Nhưng người đã đi rồi, hắn dù có tò mò thế nào, phỏng chừng cũng chẳng ai giải đáp nghi hoặc cho hắn. "Thiếu gia, tin tức này có vấn đề?" "Không những không có vấn đề, ngược lại còn mang đến cho chúng ta một số lợi ích." Tô Ngọc đưa tin tức trong tay cho Nguyên Bảo, để hắn tự xem.

Nguyên Bảo xem xong có chút kinh ngạc: "Hắn làm sao biết được?" "Thiếu chủ Bàng gia, trước đây địa vị ở Bàng gia cũng không tồi, muốn biết những chuyện này phỏng chừng cũng không khó." "Nếu để Bàng gia chủ biết được, vì sự vứt bỏ của ông ta mà chúng ta có được tin tức như vậy, ông ta chắc tức chết." "Có tức cũng vô dụng, Bàng Khải Hàng đã dẫn người rời đi rồi, nhìn bộ dạng kia là không định về Bàng gia nữa, sau này hắn và Bàng gia phỏng chừng cũng chẳng còn quan hệ gì." Tô Ngọc cảm thấy chuyện Bàng Khải Hàng làm vô cùng không tồi, biết lúc nào nên làm gì, biết buông bỏ.

Nguyên Bảo không nói gì, nhưng đối với cách nói của Tô Ngọc hắn vẫn tán đồng. "Đem cái này giao cho Tiểu Bảo và Hoằng Nghị, sau đó phải làm gì để hai đứa nó tự xem mà làm." "Vâng." Nguyên Bảo trong lòng bất lực, thiếu gia lại muốn lười biếng giao việc cho tiểu thiếu gia làm rồi. "Nguyên Bảo, ta đây không phải lười biếng, ta đây là cho Tiểu Bảo bọn nó cơ hội lịch luyện." Tô Ngọc nhìn Nguyên Bảo đang thập phần không tán đồng với suy nghĩ của mình. "..." Lời này ít nhiều có chút quan miện đường hoàng rồi.

Có điều trước đó thiếu gia cũng xác thực định giao chuyện Lăng quốc cho tiểu thiếu gia và Thái tử điện hạ.

Bây giờ làm như vậy dường như cũng chẳng có gì không đúng.

Nghĩ vậy, Nguyên Bảo đem đồ đến chỗ Tiểu Bảo.

Tiểu Bảo trầm mặc nhìn tin tức trong tay: "Cái này là cho con?" "Cho con và Thái tử điện hạ." Hoằng Nghị vừa nghe thấy có liên quan đến mình liền vội vàng đi tới ghé vào cạnh Tiểu Bảo cùng xem.

Nhìn nội dung bên trên, trong mắt Hoằng Nghị mang theo chút vô tội. "Tin tức này đến cũng đúng lúc thật, anh trai, chúng ta có phải nên chuẩn bị khởi hành rồi không?" Hoằng Nghị nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Tiểu Bảo thu lại thư trong tay: "Chúng ta đi tìm cha." "Được." Được rồi, Hoàng thúc nghĩ còn nhiều hơn bọn họ, lúc bọn họ còn chưa nghĩ đến thì Hoàng thúc đã làm xong rồi. "Những việc vụn vặt này ta đã làm xong cho các con rồi, chuyện tiếp theo phải dựa vào bản lĩnh của các con." Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo và Hoằng Nghị nói.

Tiểu Trí ở bên cạnh nhìn bọn họ: "Cha, con cũng đi cùng." Nam Kiều và Bạch Khởi bọn họ biết Tiểu Bảo sắp xuất phát đi biên quan cũng đi theo: "Ngọc ca, bọn em cũng cùng qua đó." "Được." "Về nhà tụ họp với người thân trước đã, sau đó hẵng đi." "Đã rõ." Nam Kiều trở về nhìn thấy Minh Uyển Khinh đang chơi cùng Nam Kỳ.

Nam Kỳ thấy Nam Kiều đi tới liền lảo đảo chạy về phía này: "Cha cha." Nam Kiều khom lưng bế Nam Kỳ đang ôm chặt đùi mình lên: "Kỳ Nhi ở với nương có ngoan không?" Thực ra trong mắt Nam Kiều, Nam Kỳ chính là một tiểu quỷ đảo đản, chuyện gì cũng dám làm.

Nhưng trời sinh gây chuyện xong lại dùng vẻ mặt vô tội nhìn người khác, làm người ta ngại mắng nó.

Nam Kỳ nghiêng đầu nhìn Nam Kiều: "Ngoan ngoan." Nam Kiều nhịn không được cười lên: "Vậy sau này Kỳ Nhi ở với nương cũng phải ngoan ngoãn nghe lời, biết chưa?" "Cha cha?" Nam Kỳ mê mang nhìn Nam Kiều, dường như đang hỏi anh muốn làm gì.

Minh Uyển Khinh đi tới hỏi: "Anh muốn cùng Tiểu Bảo bọn nó đi biên quan sao?" "Ừ, lần này đánh trận với Lăng quốc không dễ đánh, anh và Bạch Khởi bọn họ đi theo Hoằng Nghị, có thể bảo vệ an toàn cho bọn nó." "Như vậy cũng tốt, nhưng trên chiến trường anh cũng phải cẩn thận một chút." Minh Uyển Khinh đã sớm biết Nam Kiều muốn đi theo ra chiến trường, cho nên đối với việc này cũng không bất ngờ.

Có điều lo lắng thì vẫn có. "Yên tâm đi, em và Kỳ Nhi đều ở đây mà, anh nhất định sẽ bình an trở về." Nam Kiều vươn tay ôm Minh Uyển Khinh an ủi nói.

Nam Kỳ nhìn người này, lại nhìn người kia, sau đó tự chơi ngón tay nhỏ của mình.

Cha nương không chơi với nó, nó tự mình cũng có thể chơi vui vẻ.

Nhìn bộ dạng này của Nam Kỳ, Nam Kiều nhịn không được cười: "Cha của con trai ngốc." "Đệ đệ." Nam Kỳ đột nhiên mở miệng nói.

Nam Kiều phì cười: "Kỳ Nhi nhà chúng ta muốn có em trai rồi sao?" "Muội muội." "..." Cho nên đây là muốn em trai hay em gái?

Tô Ngọc quay đầu nhìn Nam Kiều: "Khinh Khinh mang thai rồi?" "Đúng, còn chưa được một tháng." "Ngọc ca ca em thật sự thấy thần kỳ, Kỳ Nhi hai hôm nay cứ thích gọi đệ đệ muội muội, nhưng đối với con của Bạch Khởi bọn họ lại không gọi, cho nên em bắt mạch cho Khinh Khinh thì phát hiện cô ấy mang thai rồi.

Anh nói xem miệng của tiểu gia hỏa này có phải được khai quang rồi không?" Nam Kiều kinh kỳ nhìn Nam Kỳ nói.

Nghe Nam Kiều nói cái này, Nam Kỳ đưa tay che mặt mình lại, sợ Nam Kiều lại nhéo má nó. "Em chính vì cái này mà nhéo má Kỳ Nhi?" "Đúng vậy." Nam Kiều khẽ ho một tiếng, hắn xác thực là vì cái này mà nhéo má con trai. "Nhìn xem, làm người thằng bé bẩn hết rồi, đưa về thay quần áo đi." "Không muốn." Nam Kỳ đưa tay ôm cổ Tô Ngọc, nói gì cũng không chịu đi theo Nam Kiều. "Cha xấu." Tô Ngọc cuối cùng nhịn không được cười lên, nhìn Nam Kiều: "Nhìn xem em đắc tội với Kỳ Nhi rồi chứ gì?" Bây giờ Kỳ Nhi đều không thèm để ý đến hắn nữa.

Xem Nam Kiều có cao hứng nổi không.

Nam Kiều cũng rất vô tội, hắn chỉ nhéo má con trai một cái, sao lại bị con trai ghét bỏ rồi?

Cuối cùng Nam Kiều dỗ dành một lúc lâu mới khiến Nam Kỳ miễn cưỡng theo hắn về.

Lúc đi vẫn còn lệ nóng quanh tròng nhìn Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhìn Nam Kỳ rưng rưng nước mắt rời đi, người không biết còn tưởng Nam Kiều thật sự làm gì nó, hoặc là ngược đãi nó rồi.

Nam Kiều vươn tay nhéo mông con trai: "Cha lại không véo con, con có cần thiết đối xử với cha như vậy không?" Đứa trẻ này thật sự còn cần nữa sao?

Dứt khoát tặng cho Ngọc ca ca cho rồi.

Hắn hiện tại dường như đã hiểu cảm giác của Tô Cửu đại ca khi nhìn Trần Nhi thân thiết với Ngọc ca ca, trong lòng khó chịu thế nào, hắn bây giờ cũng y như vậy.

Sau này hắn sẽ không bao giờ cười nhạo Tô Cửu đại ca nữa. "Con thích bác như vậy, đem con tặng cho bác được không?" Nam Kiều cúi đầu nhìn con trai trong lòng trêu chọc hỏi. "Được." Nam Kiều vốn chỉ nói đùa, kết quả Nam Kỳ lại gật đầu nói được một cách nghiêm túc như vậy.

Điều này khiến Nam Kiều cảm thấy vô cùng nghẹn khuất. "Tìm bác." Nam Kỳ chỉ vào chỗ Tô Ngọc, thập phần kích động nói. "..." Nam Kiều mặt vô biểu tình nhìn Nam Kỳ, nó ngược lại chẳng khách sáo chút nào, nói tìm là đòi đi tìm ngay.

Hơn nữa còn cứ nhìn chằm chằm vào chỗ Ngọc ca ca.

Quay đầu nhìn thê tử bên cạnh, Nam Kiều đáng thương nói: "Khinh Khinh, con trai chúng ta còn cần nữa không?" "Vẫn có thể cần." Minh Uyển Khinh cũng cười không ngừng được.

Nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt tủi thân của Nam Kiều, cảm giác này càng thêm rõ ràng.

Nam Kiều vẻ mặt ai oán nhìn Minh Uyển Khinh, Khinh Khinh còn là vợ hắn không vậy?

Sao có thể giúp con trai bắt nạt hắn như thế? "Kỳ Nhi đối với anh đã tốt lắm rồi, ít nhất không giống Trần Nhi cứ nhìn thấy tỷ phu là xông vào châm chọc." Tô Cẩm Trần và Tô Cửu hai người cứ như kiếp trước là kẻ thù vậy.

Lúc không gặp thì Tô Cẩm Trần cũng nhớ Tô Cửu, nhưng hễ gặp người rồi, Tô Cẩm Trần đối với Tô Cửu lại là muốn bao nhiêu ghét bỏ có bấy nhiêu ghét bỏ.

Nam Kiều nghĩ đến thái độ của Nam Kỳ đối với mình, nói như vậy hình như cũng không sai? "Khinh Khinh, bị em nói như vậy, anh hình như có chút đắc ý rồi." Nam Kiều nói xong tự mình cũng nhịn không được cười lên.

Chương 2286

Cúi đầu nhìn bụng Minh Uyển Khinh: "Anh hy vọng đứa này là con gái." Hắn thèm muốn tiểu cô nương trong nhà đã lâu rồi.

Hiện tại người thừa kế hắn đã có, đương nhiên cũng muốn một cô con gái mềm mại đáng yêu.

Tốt nhất là cô con gái rất thích hắn.

Minh Uyển Khinh buồn cười lắc đầu: "Cái này thì không biết được, phải đợi bảo bảo sinh ra mới biết là trai hay gái." "Nhất định là con gái." Nam Kiều nhìn bụng Minh Uyển Khinh vô cùng kiên định nói.

Lời này cũng không biết là nói cho mình nghe hay nói cho người khác nghe. "Được, nhất định là con gái." Nam Kiều chấp niệm với con gái, Minh Uyển Khinh cũng không cảm thấy có gì không tốt.

Có con trai rồi, bản thân cô cũng muốn có một cô con gái. "Đệ đệ muội muội." Nam Kỳ túm lấy hai người lại mở miệng lần nữa.

Hai người nhìn nhau, không thể nào là song thai chứ?

Nghiêng đầu nhìn Minh Uyển Khinh: "Khinh Khinh, nhà em có từng xuất hiện song thai không?" "Nhà bà ngoại có." Nói xong hai người đều nhịn không được trầm mặc.

Đồng thời cúi đầu nhìn chiếc bụng vẫn còn bằng phẳng kia.

Sẽ không thật sự bị con trai nói trúng, là hai đứa nhóc chứ? "Nếu là hai đứa nhóc thì sau này chúng ta không sinh nữa, cứ ba đứa thôi được không?" Nam Kiều nhìn Minh Uyển Khinh giọng nói có chút kích động hỏi.

Minh Uyển Khinh cười gật đầu: "Được, đều nghe anh." Rất nhanh người trong nhà đều biết tin Minh Uyển Khinh mang thai.

Nam Kiều càng lôi kéo Bạch Khởi: "Bạch Khởi, cậu bắt mạch cho Khinh Khinh, xem xem tình hình thế nào." "Tự cậu không biết làm à?" Tuy oán thầm Nam Kiều, nhưng Bạch Khởi vẫn vươn tay bắt mạch cho Minh Uyển Khinh. "Hả?" Bạch Khởi đột nhiên phát hiện có chút không đúng.

Sau khi bắt mạch kỹ càng liền nhịn không được cười lên: "Nam Kiều chúc mừng cậu, là song thai." Mọi người nghe tin này đều chấn kinh, bao gồm cả Tô Ngọc.

Lần này đến là hai đứa luôn?

Tô Minh Hiên quay đầu nhìn Nguyên Bảo: "Cha, Nam Kỳ đệ đệ đều sắp có em trai em gái của riêng mình rồi, con khi nào mới có em trai em gái của mình?" Cậu bé muốn có em trai em gái của riêng mình đã lâu rồi, nhưng cha nương cứ không chịu sinh cho cậu.

Tô Minh Hiên chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, ủy khuất kéo tay hắn: "Tiểu thúc thúc, cha con chỉ biết bắt nạt con, thúc xem Kỳ Nhi đều có em trai em gái rồi, chỉ có con là không có." Hoằng Nghị ca ca cũng có em trai của mình, cậu thì không có.

Nguyên Bảo khóe miệng co rút nhìn con trai đi cáo trạng, trong mắt đều là bất lực. "Hiên Nhi, chuyện này không có đâu." "Cha cứ có, cha chính là bắt nạt con." Tô Minh Hiên càng nghĩ càng ủy khuất.

Tiểu Bảo nhìn bộ dạng đau đầu của Nguyên Bảo, bất đắc dĩ nói: "Nguyên Bảo thúc thúc, thúc thế này cũng quá bắt nạt người ta rồi, Hiên Nhi đã sớm muốn có em trai em gái rồi." Tiểu Trí tán đồng gật đầu.

Lúc Hoành Cảnh còn chưa ra đời Hiên Nhi đã muốn có em trai em gái, cứ muốn làm anh trai.

Bây giờ Kỳ Nhi mới hơn một tuổi đã sắp có em trai em gái rồi, kết quả cậu bé vẫn chưa có.

Như vậy làm sao Triệt Nhi không làm ầm ĩ cho được?

Tô Ngọc nhịn cười nhìn Nguyên Bảo, rất muốn xem hắn bây giờ phải làm sao.

Nguyên Bảo đưa tay day mi tâm, bất lực nhìn con trai mình: "Hiên Nhi, chuyện này chúng ta để sau hãy nói có được không?" Đối với con trai hắn gần như là hữu cầu tất ứng, nhưng có những lúc yêu cầu của con trai hắn thật sự không cách nào làm được. "Con không thèm để ý đến cha nữa." Tô Minh Hiên ôm lấy Tô Ngọc không thèm để ý Nguyên Bảo.

Nói không để ý là thật sự một câu cũng không nói với Nguyên Bảo, mặc kệ Nguyên Bảo dỗ dành thế nào cũng vô dụng.

Tô Ngọc bế Tô Minh Hiên ngồi lên đùi mình: "Muốn có em trai em gái đến vậy sao?" "Muốn ạ." Tô Minh Hiên gật đầu thật mạnh.

Bên cạnh, Tô Cẩm Trần nhìn Tô Minh Hiên nhỏ hơn mình vài tháng đang đòi em trai em gái, cũng chạy đến bên cạnh Tô Ngọc: "Tiểu thúc thúc, thúc nói xem cha nương có sinh em trai em gái cho con không?" "Con tự viết thư về hỏi cha nương con đi." Tô Ngọc nhìn thêm một đứa nữa đến hỏi hắn đòi em gái, cảm thấy đầu mình cũng to ra rồi.

Vương Cẩn Hòa ngồi bên cạnh nhìn Tô Ngọc bị bọn trẻ vây quanh đòi em trai em gái, cảm thấy bộ dạng này thật sự quá thú vị. "Tiểu Hòa, em cười cái gì?" Tô Ngọc quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa hỏi. "Không có gì, em hiện tại phát hiện bọn trẻ trong nhà hễ có chút ủy khuất gì là chạy đến tìm anh, cha nương ruột nói gì cũng vô dụng." Vương Cẩn Hòa nói xong chính mình cũng nhịn không được cười lên.

Tô Ngọc đối với việc này cũng thập phần bất đắc dĩ, hắn cũng không biết tại sao lại thế.

Bọn trẻ trong nhà đều thích hắn.

Đương nhiên cũng rất thích Tiểu Hòa.

Bất kể ở trước mặt cha mẹ mình là đứa trẻ nghịch ngợm thế nào, sau khi đến bên cạnh Tiểu Hòa sẽ trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Có đôi khi ngay cả hắn cũng cảm thấy vô cùng kinh kỳ. "Tiểu thúc thúc, bảo cha nương cũng sinh cho con một đứa em trai em gái đi?

Đến lúc em trai em gái lớn rồi thì đưa chúng nó qua đây." Tô Cẩm Trần hai mắt sáng rực nhìn Tô Ngọc nói.

Tô Ngọc khóe miệng co rút nhìn Tô Cẩm Trần: "Nếu con nói như vậy với cha con, cha con phỏng chừng sẽ cho con một cái xem thường đấy." "Tại sao ạ?" Tô Cẩm Trần kỳ quái hỏi. "Cái này còn chưa sinh ra đâu, con đã nghĩ đến việc để em trai em gái đến bên cạnh ta, cha con có đồng ý không?" Nghe Tô Ngọc nói, Tô Cẩm Trần càng thêm nghi hoặc: "Sao cha con lại không đồng ý chứ?

Con đi theo tiểu thúc thúc từ lúc còn bé xíu mà." Tô Cẩm Trần cảm thấy mình là như vậy, các em của cậu bé chắc chắn cũng như vậy.

Thanh Dương đứng sau lưng Tiểu Bảo, vẻ mặt đầy mê mang nhìn cảnh này.

Trẻ con đều chạy tới đòi Ngọc Vương đẻ em trai em gái cho sao?

Đòi em trai em gái không phải đi tìm cha mẹ mình thì hữu dụng hơn à?

Sao đến chỗ bọn họ, đứa trẻ nào muốn có em cũng chạy tới tìm Ngọc Vương thế?

Có chắc là không tìm nhầm người không? "Con còn bé tí đã đi theo ta, con tưởng là cha mẹ con muốn thế chắc?

Đó là do cha mẹ con không dỗ được con, chứ nếu trong nhà có một người dỗ được con thôi, thì con cũng phải đợi đến lúc lớn bằng Hoành Cảnh mới được qua đây đi theo ta." Tô Ngọc nhéo má Tô Cẩm Trần, bực bội nói.

Thanh Dương nghe xong càng thêm nghi hoặc, làm cha mẹ mà còn không dỗ được con trai ruột của mình sao?

Chuyện này chắc không đến mức đó chứ? "Đại bá của cậu không dỗ được đứa em trai này à?" Thanh Dương hỏi.

Chương 2287

Tiểu Bảo "ừm" một tiếng: "Trần nhi từ lúc sinh ra đã rất thích cha tớ, lúc mới sinh chỉ cần cha tớ không đi thăm một ngày là em ấy khóc." "Lúc nghiêm trọng nhất là khi cha tớ bận chuyện khoa cử, mấy ngày liền không qua, em ấy cứ khóc suốt, không ăn không ngủ.

Sau này cha tớ qua thăm Trần nhi, em ấy mới ngoan ngoãn uống sữa đi ngủ, lần đó ăn no xong cũng ngủ luôn trong lòng cha tớ." Nhớ lại chuyện lúc đó, Tiểu Bảo cảm thấy rất buồn cười.

Thanh Dương kinh ngạc nhìn Tiểu Bảo: "Lại còn có chuyện như vậy nữa?" "Đúng là có chuyện đó, chuyện chú chưa thấy còn nhiều lắm, đều là do Trần nhi gây ra cả.

Đại bá tớ không muốn sinh thêm đứa thứ hai cũng là vì lo lại đẻ ra một đứa giống hệt Trần nhi." Tiểu Bảo giải thích đơn giản với Thanh Dương, nhưng Thanh Dương cũng đủ hiểu đứa trẻ này "bá đạo" cỡ nào.

Ở đây lâu như vậy, hắn cũng biết Tô Cẩm Trần là một đứa trẻ rất ngoan ngoãn hiểu chuyện, hơn nữa còn cực kỳ thông minh.

Chỉ không ngờ đứa bé này lại có lúc khiến người ta đau đầu đến thế. "Con thấy cha con lo xa quá rồi, chú nhìn xem mọi người đều thích tiểu thúc thúc như thế, cho dù chú ấy có giấu đi chăng nữa, con thấy các em vẫn cứ thích chú ấy, thà cứ hào phóng ra còn hơn." Tô Ngọc đưa tay day trán, bất lực nhìn Tô Cẩm Trần đang nói lý lẽ đâu ra đấy. "Con muốn cha con sinh em cho con thì tự viết thư cho họ đi, giờ con biết chữ rồi, việc của mình tự mình làm." "Thế còn Hiên nhi thì sao?" Tô Cẩm Trần không phục nhìn Tô Minh Hiên.

Tô Ngọc cúi đầu nhìn Tô Minh Hiên đang ngồi trong lòng mình, khẽ cười: "Không cần ta phải làm gì cả." Chỉ cần Hiên nhi làm bộ dạng này, chẳng bao lâu nữa Nguyên Bảo sẽ thỏa hiệp ngay thôi.

Nguyên Bảo thực sự rất sủng ái Hiên nhi.

Gần như Hiên nhi muốn hắn làm gì hắn cũng đồng ý.

Bây giờ chẳng qua chỉ là muốn có thêm em, việc này đối với Nguyên Bảo mà nói không khó.

Tô Minh Hiên hừ một tiếng, phồng má nhìn Nguyên Bảo.

Nguyên Bảo bị nhìn bằng ánh mắt như vậy, có chút đau đầu nói: "Được rồi, cha đồng ý với con được chưa?" Vừa nghe Nguyên Bảo nói thế, mắt Tô Minh Hiên lập tức sáng lấp lánh.

Nhìn Nguyên Bảo, Tô Minh Hiên vẻ mặt đầy mong đợi hỏi: "Thật ạ?" "Thật." "Cha, cha tốt quá đi." "..." Bây giờ đồng ý yêu cầu thì là cha tốt quá, lúc nãy mặc kệ không để ý thì một câu cũng chẳng thèm nói với hắn.

Đưa tay nhéo má Tô Minh Hiên, Nguyên Bảo bất lực lắc đầu: "Con bị tiểu thúc con chiều hư rồi." Tô Ngọc đâu có chịu cõng cái nồi này: "Huynh nói đệ chiều Hiên nhi?

Người chiều Hiên nhi rốt cuộc là ai hả?" "..." Nguyên Bảo khẽ ho một tiếng, người chiều Hiên nhi hơn hình như là chính hắn thì phải?

Tiểu Bảo nhìn hai đứa em đang nháo nhào đòi em, sau đó quay sang nhìn Tô Ngọc: "Cha, hay là cha với mẹ sinh thêm cho bọn con một đứa em trai hoặc em gái nữa đi?" Nếu có hai đứa thì cũng không phải không được. "Đừng có hùa theo góp vui." "Con nghiêm túc mà." "Ở đây trừ Tiểu Trí và Trường Nhạc ra thì con là lớn nhất, con tự đếm xem mình đã có bao nhiêu đứa em rồi?" Đã nhiều em như thế rồi mà nó còn chê ít à? "Chú Nam Kiều của con bên này sau này sẽ có thêm hai đứa, chú Nguyên Bảo, đại bá các con bên kia cũng sẽ có thêm con, còn cả các con của chú Lạc Diễm nữa, con còn muốn bao nhiêu em trai em gái nữa hả?" Tô Ngọc nhìn Tiểu Bảo hỏi thẳng thừng.

Tiểu Bảo vô tội chớp mắt nhìn Tô Ngọc, có nhiều thế sao? "Hiện tại số đứa gọi con là anh đã là chín đứa rồi, còn hai đứa đang trong bụng nữa, vẫn chưa hài lòng à?" Thanh Dương nhịn cười nhìn Tiểu Bảo, đột nhiên cảm thấy cậu bé cũng khá thú vị.

Từ lúc quen biết đến giờ, hắn luôn cảm thấy Tiểu Bảo là một đứa trẻ rất già dặn.

Nhưng hiện tại xem ra hoàn toàn khác, cậu bé cũng rất ham chơi.

Tiểu Bảo vô tội nhìn Tô Ngọc: "Con đã có nhiều em trai em gái thế rồi ạ?" "Con nghĩ sao?" Tiểu Trí không nhịn được bật cười: "Tiểu Bảo, cậu giục cha mẹ cậu còn không bằng đi giục người khác ấy." Cha đã nói sớm là sẽ không sinh thêm con nữa, cũng không biết Tiểu Bảo nghĩ gì mà cứ nhè Tô Ngọc ra.

Tiểu Bảo ai oán nhìn Tô Ngọc một cái, sao cha lại không thể hiểu lòng cậu chứ? "Con thích trẻ con thật thì đợi con lớn lên cưới vợ xong, con sinh mấy đứa ta cũng mặc kệ." Tiểu Bảo giật giật khóe miệng nhìn Tô Ngọc: "Cha, con còn chưa đầy mười hai tuổi." "Con chỉ là một đứa trẻ mười hai tuổi thôi, cha nói chuyện này với con, cha thấy có hợp lý không?" Cậu chẳng qua chỉ giục cha mẹ sinh thêm em thôi mà?

Sao đến chỗ cha lại thành nói chuyện này với cậu rồi?

Tô Ngọc nhướng mày nhìn Tiểu Bảo: "Thế à?" Một câu "thế à" làm Tiểu Bảo tức anh ách. "Ta đi chuẩn bị chuyện đến biên quan đây, Thanh Dương ngươi đi cùng ta." Thanh Dương khom người hành lễ xong mới đi theo sau lưng Tiểu Bảo rời đi.

Vương Cẩn Hòa bất lực lắc đầu nhìn Tô Ngọc: "Sao anh cứ thích bắt nạt Tiểu Bảo thế?" "Đâu có, trêu nó chút thôi mà." Tô Ngọc không cảm thấy mình làm thế là bắt nạt Tiểu Bảo, anh cảm thấy Tiểu Bảo cố ý nói vậy thôi.

Đã Tiểu Bảo ra chiêu rồi, anh đương nhiên phải cho Tiểu Bảo biết thế nào là nhân gian hiểm ác.

Cha vẫn là cha của nó.

Vương Cẩn Hòa bực mình lườm Tô Ngọc một cái, bất lực lắc đầu: "Anh cứ bắt nạt Tiểu Bảo đi, coi chừng thằng bé không thèm để ý đến anh nữa đấy." "Không đâu." Tiểu Bảo thích anh như thế, sao có thể không để ý đến anh?

Vương Cẩn Hòa lườm Tô Ngọc, cũng không nói tiếp nữa.

Sau đó Nam Kiều và mọi người bắt đầu chuẩn bị chuyện đi biên quan, trước khi đi nhìn người vợ vừa mới biết tin mang thai, trong lòng Nam Kiều tràn đầy không nỡ.

Minh Uyển Khinh đi đến trước mặt Nam Kiều, đưa tay ôm lấy hắn: "Em và con ở nhà đợi chàng về, có Ngọc ca và tẩu tử ở đây chàng cứ yên tâm." "Được, bọn ta sẽ cố gắng quay về sớm nhất có thể." "Đừng quá nôn nóng, cẩn thận là trên hết." "Được." Nhóm Tiểu Bảo đứng bên cạnh đợi Nam Kiều, một lát sau Nam Kiều buông Minh Uyển Khinh ra, nhìn Nam Kỳ đứng bên cạnh, ngồi xổm xuống nhìn vào mắt con: "Kỳ nhi giúp cha chăm sóc tốt cho mẹ nhé." Nam Kỳ nghiêng đầu nhìn Nam Kiều, dường như không hiểu Nam Kiều đang nói gì, chỉ ngây ngô nhìn hắn.

Nhìn Nam Kỳ như vậy, Nam Kiều cũng không giận, chỉ đưa tay nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của con, buồn cười nói: "Ta đang nghĩ gì thế này?

Con làm sao mà nghe hiểu ta nói gì được chứ?" "Kỳ nhi chăm sóc mẹ." Nam Kỳ nhìn Nam Kiều, nói cực kỳ nghiêm túc.

Nam Kiều kinh ngạc nhìn Nam Kỳ, vốn tưởng Nam Kỳ chắc chắn không nghe hiểu, kết quả thằng bé lại nói ra câu như vậy. "Được, Kỳ nhi giúp cha chăm sóc mẹ." Nam Kiều dịu dàng nói.

Tô Ngọc đi đến bên cạnh Nam Kiều, vỗ vỗ vai hắn: "Đừng lo lắng, có ta và chị dâu đệ ở đây, Khinh Khinh sẽ không sao đâu.

An tâm đánh giặc đi." "Vâng." Nam Kiều ôm Minh Uyển Khinh cái cuối cùng, sau đó cùng nhóm Tiểu Bảo rời đi.

Tô Ngọc đứng bên cạnh Vương Cẩn Hòa, cùng Minh Uyển Khinh nhìn theo bóng lưng bọn họ.

Cùng đi còn có Diêu Thi Hàm.

Cô ấy cũng bế con ra tiễn La Hậu rồi mới về.

Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ như vậy, trong lòng thở dài, nghĩ thầm sau này sẽ cùng Tô Ngọc chăm sóc bọn họ nhiều hơn một chút.

Chỉ có như vậy mới khiến La Hậu và mọi người yên tâm.

Cùng Diêu Thi Hàm và mọi người đứng bên cạnh nhìn một lúc, cho đến khi nhóm La Hậu đi khuất bóng mới cùng nhau quay về. "Khinh Khinh, sau này các em có việc gì cứ đến nói với anh chị, đừng ngại ngùng nhé." Vương Cẩn Hòa nhìn Minh Uyển Khinh và mọi người mở lời.

Mấy người Minh Uyển Khinh cười gật đầu: "Tẩu tử, chị không cần lo cho bọn em, bọn em không sao đâu." "Thật sự không sao chứ?" Vương Cẩn Hòa nhìn bọn họ.

Đã đến lúc này rồi còn nghĩ đến chuyện an ủi cô, mấy cô nương này sao lại ngốc nghếch thế? "Bọn em thật sự không sao, bọn em tin các chàng sẽ rất nhanh quay về thôi." Minh Uyển Khinh nhìn Vương

Cẩn Hòa nói nghiêm túc.

Các chàng đều rất lợi hại, trận chiến lần này cũng rất phiền phức, các chàng phải bảo vệ Hoằng Nghị, chuyện này đều có thể hiểu được.

Bọn họ cũng rất ủng hộ, bất kể thế nào, chỉ cần người có thể sống sót trở về là được.

Chương 2288

Còn những chuyện khác bọn họ đều không để ý.

Hơn nữa bọn họ tin tưởng, chỉ cần bọn họ và con cái ở nhà chờ đợi, các chàng sẽ bảo vệ tốt sự an toàn của bản thân, sau đó nhất định sẽ quay về.

Nghe Minh Uyển Khinh nói vậy, Vương Cẩn Hòa mỉm cười gật đầu: "Các em nói đúng, họ nhất định sẽ an toàn trở về." "Đi thôi, chúng ta về nào." Nam Kỳ quay đầu nhìn về hướng Nam Kiều rời đi, đôi mày nhỏ nhíu lại, trong mắt có chút ngơ ngác.

Cha sao lại đi rồi? "Cha." "Cha đi làm việc rồi, đợi cha làm xong sẽ về." Minh Uyển Khinh nhìn Nam Kỳ khẽ giải thích.

Biểu cảm của Nam Kỳ vẫn hơi ngốc nghếch: "Về." "Đúng rồi, đợi cha đánh đuổi người xấu xong xuôi, cha sẽ về, đến lúc đó sẽ về chơi với Kỳ nhi." Minh Uyển Khinh cúi đầu nhìn Nam Kỳ, giọng nói rất dịu dàng.

Cũng không biết Nam Kỳ có nghe hiểu hay không, sau đó thằng bé không tiếp tục nháo đòi cha nữa, mà cứ nhìn chằm chằm mẹ mình, có điều thỉnh thoảng vẫn nhìn ra bên ngoài gọi Nam Kiều.

Nhóm Nam Kiều sau khi rời khỏi Vong Ưu Thành liền đi thẳng đến biên quan.

Khi bọn họ lên đường, phía Huyền Phỉ Nhiên cũng nhận được tin Tô Ngọc đã đi.

Nhìn tin tức Tô Ngọc truyền đến, Huyền Phỉ Nhiên vội vàng triệu tập các tướng quân và Thừa tướng.

Khi Tô Cửu biết chuyện này, mày nhíu chặt: "Người của mấy quốc gia này đúng là không biết tốt xấu." Bọn họ đều đã cho đám người này cơ hội rồi, nhưng bọn chúng dường như chẳng coi ra gì. "Nói không sai, lần này chắc chắn không thể dễ dàng buông tha cho bọn chúng như vậy." Mới rời khỏi Huyền quốc được bao lâu?

Bọn chúng đã bắt đầu hùa với kẻ khác đối phó bọn họ rồi?

Đám người này thật sự coi bọn họ là dễ bắt nạt sao?

Đúng là không biết trời cao đất dày. "Ý của Tiểu Ngọc cũng là như vậy, đã không chịu nghe lời sau khi mất mười tòa thành trì và khoản bồi thường, thì lần này trực tiếp lấy luôn cả quốc gia của bọn chúng đi." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng mở miệng.

Đối với bọn chúng, hắn thực sự có chút coi thường.

Nghe Huyền Phỉ Nhiên nói vậy, Tô Cửu vô cùng tán đồng. "Tô Cửu, lần này các khanh chia nhau đi các chiến trường, còn phía Lăng quốc thì Hoằng Nghị và Tiểu Bảo đã đi rồi, bên đó không cần các khanh bận tâm, các khanh chỉ cần đối phó với mấy quốc gia còn lại là được." Huyền Phỉ Nhiên nhìn Tô Cửu và các tướng quân khác phân phó. "Thần tuân chỉ." "Lương thảo và dược liệu Tiểu Ngọc đã cho người vận chuyển đi ngay khi nhận được tin rồi, không cần lo lắng chuyện lương thảo và dược liệu, mấy thứ này đảm bảo đủ dùng." Huyền Phỉ Nhiên nhìn bọn họ cười nói.

Nghe vậy, tất cả mọi người đều bật cười, mấy năm nay bất kể trận đánh nào đối với bọn họ cũng đều rất nhẹ nhàng, bọn họ căn bản không cần lo lắng chuyện thiếu lương thảo dược liệu, chỉ cần nghĩ cách đánh thắng trận là được.

Nếu Hoàng thượng và Vương gia đã làm tốt công tác hậu cần như vậy mà bọn họ còn không thể đánh thắng trận, thì đó mới là rắc rối lớn. "Được rồi, các khanh về chuẩn bị một chút, ba ngày sau xuất phát." "Rõ." Minh Vãn Ninh biết Tô Cửu sắp đi đánh giặc cũng không nói gì nhiều, chỉ chuẩn bị đồ đạc cho hắn mang theo.

Tô Cửu nhìn Minh Vãn Ninh như vậy, đi tới ôm lấy cô từ phía sau, trong lòng có chút phức tạp cũng có chút khó chịu. "Ninh Ninh, anh không sao đâu." "Em biết, em không sợ chàng đi đánh giặc, chỉ cần chàng có thể bình an trở về là được." Cô đối với Tô Cửu chỉ có yêu cầu nhỏ nhoi này. "Yên tâm, anh nhất định sẽ bình an trở về." "Vâng." Ngày hôm sau, Huyền Phỉ Nhiên tuyên bố chuyện này trên triều đường, các đại thần khác biết tin đều có chút bất ngờ.

Có một vị đại thần lên tiếng vào lúc này: "Hoàng thượng, người của mấy quốc gia kia trước đó mới gửi bồi thường cho chúng ta, bây giờ chúng ta lại đánh nhau với họ thì có phải không hay lắm không?" "Đúng vậy Hoàng thượng, làm thế sẽ khiến Huyền quốc chúng ta mang tiếng nhỏ nhen." Huyền Phỉ Nhiên ngồi trên long ỷ lạnh lùng nhìn hai người vừa nói.

Lúc này Vương Tĩnh Vũ lên tiếng: "Theo ý các ông, người ta đã cấu kết với Lăng quốc đánh chúng ta rồi, chúng ta còn phải đợi họ đánh tới tận cửa mới đánh lại à?" "Nói không sai, lời hai vị đại nhân nói nghe như thể muốn bảo Hoàng thượng trả lại mấy tòa thành trì và đống bồi thường họ gửi đến trước đó ấy nhỉ?

Nếu được thì chia luôn quận Dụ Hòa cho họ càng tốt đúng không?" Tần Sóc cũng lên tiếng, lạnh lùng nhìn bọn họ khinh thường hỏi.

Hai vị đại thần bị Vương Tĩnh Vũ và Tần Sóc nói móc cho sắc mặt có chút khó coi. "Vương Tĩnh Vũ, Tần Sóc, bọn ta nói như thế bao giờ?

Các ngươi đừng có ngậm máu phun người." Hai người nói đánh giặc là không tốt thẹn quá hóa giận nhìn Vương Tĩnh Vũ và Tần Sóc quát lớn. "Các ông đúng là không nói những lời đó, các ông chỉ nghĩ trong lòng thế thôi, ta nói không sai chứ?" Vương Tĩnh Vũ châm chọc nói. "Người biết chuyện thì hiểu các ông là người Huyền quốc, kẻ không biết còn tưởng các ông là thám tử do mấy quốc gia kia cài vào đấy, những lời như thế mà các ông cũng mặt dày nói ra được?" Vương Tĩnh Vũ nhìn bọn họ với vẻ mặt đầy chán ghét.

Hai người kia còn định nói gì đó, Huyền Phỉ Nhiên đã lên tiếng: "Các khanh giỏi lắm." Hai người phản đối chiến tranh nghe Huyền Phỉ Nhiên nói vậy, sắc mặt lập tức thay đổi: "Hoàng thượng, thần..." "Tô Cửu, các khanh đi chuẩn bị đi, ngày kia xuất phát.

Lần này không những phải đánh, mà còn phải đánh cho bọn chúng đau nhớ đời cho trẫm." Huyền Phỉ Nhiên không thèm để ý đến hai kẻ kia, mà nhìn Tô Cửu và các tướng lĩnh nói. "Tuân chỉ." Sau đó Huyền Phỉ Nhiên bàn bạc với họ về chuyện đánh giặc và một số việc khác, suốt quá trình không cho hai kẻ kia cơ hội nói tiếp.

Sau khi mọi việc đã được an bài, bãi triều rời đi.

Tô Cửu nhìn hai người kia: "Hai vị thực sự rất khá đấy." "Ai bảo không phải chứ, người ta đã bắt nạt đến tận cửa rồi, họ lại còn đứng đây nói cái gì mà không hay, không biết còn tưởng là đại thần của mấy quốc gia kia ấy chứ.

Có điều hai vị phải chú ý đấy, tốt nhất là hai vị không có chút quan hệ nào với người của hai quốc gia kia, nếu không thì..." Thừa tướng nhìn bọn họ cười lạnh một tiếng.

Cũng không biết hai người này rốt cuộc nghĩ gì mà có thể nói ra những lời đó.

Vương Tĩnh Vũ lạnh lùng liếc nhìn bọn họ, trong mắt đều là sự bất mãn đối với hai người: "Chúng ta đi trước đi, còn bao nhiêu việc phải làm, đâu có giống mấy kẻ này." "Nói không sai." Mọi người lần lượt rời đi, chỉ để lại hai người đứng đó nhìn nhau, trong lòng càng thêm hối hận vô cùng.

Biết trước sẽ xảy ra chuyện thế này thì bọn họ đã không nói những lời đó rồi, giờ thì hay rồi, tất cả xong đời rồi.

Bọn họ nói những lời như vậy ngay lúc sắp đánh nhau, Hoàng thượng sẽ nhìn bọn họ thế nào?

Chỉ cần nghĩ đến những lời Hoàng thượng nói với họ sau đó, trước mắt hai người tối sầm, suýt nữa ngã lăn ra đất. "Chúng ta bây giờ phải làm sao?" Nếu Hoàng thượng nghi ngờ bọn họ, thì tất cả xong đời. "Chúng ta chưa nói gì cả, sau này có chuyện gì hãy nói." Người bên cạnh ấp úng mở miệng.

Hắn cũng không ngờ chỉ một câu nói đơn giản lại gây ra nguy hiểm như vậy.

Hắn thực sự hối hận rồi, tại sao cứ phải nói những lời đó chứ?

Đưa tay day day mi tâm, một người trong đó nói: "Chúng ta cứ về trước đã, sau này hãy tính xem chuyện này nên làm thế nào." Không thể để chuyện này cứ tiếp diễn như vậy được. "Được, chúng ta về trước rồi tính." Bây giờ sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể tính sau.

Trở lại Ngự thư phòng, Lai Phúc nhíu mày nói: "Hoàng thượng, hai vị đại nhân đó..." "Cho người đi tra, trẫm muốn xem bọn họ giấu trẫm bao nhiêu chuyện." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói. "Vâng, Hoàng thượng." Huyền Phỉ Nhiên bên này nhất định phải điều tra, tốc độ tự nhiên sẽ rất nhanh.

Chỉ mất vài ngày, tất cả tư liệu, bọn họ gần đây tiếp xúc với ai đều được điều tra rõ ràng.

Sau khi điều tra rõ, ánh mắt Huyền Phỉ Nhiên hơi lạnh đi, hai kẻ này đúng là giỏi thật.

Chương 2289

Dám làm cả những chuyện như vậy.

Hôm sau lâm triều, hai người kia đã ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề.

Ánh mắt Hoàng thượng nhìn bọn họ đã thay đổi.

Ánh mắt đó như muốn đâm dao vào người bọn họ vậy.

Kết quả này bọn họ không thể chấp nhận được. "Đây là tin tức trẫm mới điều tra được, cũng cho mọi người xem qua." Huyền Phỉ Nhiên quay đầu nhìn Lai Phúc bên cạnh.

Lai Phúc đưa bằng chứng xuống cho mọi người xem.

Khi nhìn thấy bằng chứng Huyền Phỉ Nhiên đưa ra, tất cả mọi người đều nhíu mày, ánh mắt nhìn hai người kia cũng thay đổi theo.

Hai người chú ý đến ánh mắt của mọi người, trong lòng có chút căng thẳng.

Rốt cuộc là cái gì?

Tại sao bọn họ xem xong sắc mặt và ánh mắt đều thay đổi?

Đặc biệt là ánh mắt nhìn bọn họ.

Nuốt nước bọt, một người trong đó vừa định mở miệng thì nghe Huyền Phỉ Nhiên nói: "Xem ra hai ngươi cũng rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì, đã vậy thì cho các ngươi xem." "Lai Phúc, đưa đồ cho hai người bọn họ xem." Huyền Phỉ Nhiên nhìn hai người với ánh mắt thâm sâu khó lường.

Hai người nhìn Lai Phúc, rất nhanh bằng chứng trên tay Lai Phúc đã đến tay bọn họ.

Chưa xem hết, sắc mặt hai người đã trắng bệch, không dám tin nhìn bằng chứng trong tay.

Sau đó bằng chứng rơi xuống đất, sao có thể như vậy?

Mới được bao lâu chứ?

Những chuyện bọn họ làm đều đã bị Hoàng thượng tra ra rồi?

Chẳng lẽ là Ngọc Vương?

Không, không thể nào!

Ngọc Vương rời kinh thành đã lâu, hiện tại còn không biết đang ở nơi nào, sao có thể biết chuyện này?

Cho dù biết chuyện này cũng sẽ không phát hiện ra vấn đề của bọn họ nhanh như vậy.

Chuyện này không thể nào.

Hai người vội vàng quỳ xuống đất: "Hoàng thượng, chúng thần bị oan." Nhìn dáng vẻ cầu xin của hai người, Huyền Phỉ Nhiên đột nhiên cảm thấy nực cười. "Oan uổng?

Đây là người của trẫm đích thân đi điều tra, các ngươi nói với trẫm là oan uổng?" Nếu không phải hai người nôn nóng như vậy, bọn họ cũng không đến mức bị phát hiện nhanh thế.

Hai người quỳ trên mặt đất, thân thể khẽ run rẩy, bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ, chỉ nói hai câu mà tất cả mọi chuyện đều bị Hoàng thượng phát hiện.

Nếu biết sẽ có kết quả này, bọn họ nhất định sẽ không mở miệng nói những lời đó vào lúc ấy.

Bất kể hai người hối hận thế nào, sự việc đã thành định cục. "Người đâu, giải xuống giam vào đại lao." Hai người bị lôi đi, một người trong đó không ngừng giãy giụa: "Hoàng thượng, đều là bọn họ ép chúng thần, cầu Hoàng thượng tha cho chúng thần lần này, Hoàng thượng... chúng thần bị oan." Tiếng của hai người dần đi xa, Huyền Phỉ Nhiên nghe bọn họ nói những lời đó, trong mắt đều là sự mỉa mai.

Nói cái gì mà bị oan uổng, lời này nói ra ai tin được?

Ai lại đi tin chứ?

Thừa tướng và mọi người bất lực lắc đầu, cái này gọi là gì?

Ngày tháng yên ổn không muốn lại cứ thích tìm kích thích, giờ thì hay rồi?

Tự chơi mình vào đại lao luôn.

Là Huyền quốc còn chưa đủ mạnh sao?

Khiến bọn họ còn có suy nghĩ liên thủ với người ngoài đối phó Huyền quốc?

Bãi triều, Huyền Phỉ Nhiên trở lại Ngự thư phòng, nhìn thư Hoằng Nghị gửi về, lông mày hơi nhíu lại.

Xem ra tình hình bên đó cũng không tốt lắm, không mấy lạc quan. "Hoàng thượng, bên phía điện hạ tình hình không tốt sao?" "Lăng quốc bên kia đã bắt đầu dẫn đại quân động thủ rồi, thời cơ Hoằng Nghị và mọi người qua đó vừa vặn, còn mấy quốc gia kia, binh lực của bọn chúng tạm thời dùng để giúp Lăng quốc, đợi đám Tô Cửu đến nơi thì mới bắt đầu điều động." Huyền Phỉ Nhiên lạnh lùng nói.

Lăng quốc đã bắt đầu hổ thị đăm đăm với Huyền quốc từ mấy năm trước, đã vậy thì xem ai cao tay hơn ai.

Tướng quân Lăng quốc nghe báo cáo từ tiền tuyến: "Ngươi nói cái gì?

Bên phía Huyền quốc thế mà đã chuẩn bị xong rồi?" "Vâng, người đến còn là Thái tử Huyền quốc và con trai của Ngọc Vương." Chiến tích của hai người này trước đó khiến bọn họ không dám coi thường dù cả hai vẫn còn là trẻ con. "Cùng đi còn có đám Nam Kiều, chúng ta muốn lấy được Huyền quốc e là không dễ dàng." Nguyên soái cầm quân nhìn binh lính của mình với ánh mắt hơi lạnh, nhíu mày nói: "Làm tốt chuẩn bị theo sự sắp xếp của chúng ta, chẳng qua chỉ là hai thằng nhãi ranh, chỉ cần bắt được Thái tử Huyền quốc hoặc con trai Ngọc Vương là chúng ta thắng rồi." Hai đứa trẻ này có địa vị siêu nhiên ở Huyền quốc, chỉ cần bọn họ bắt được cả hai, hoặc một trong hai, thì việc đối phó với Huyền quốc sẽ trở nên đơn giản hơn.

Người của Long gia đứng bên cạnh nghe Nguyên soái nói vậy đột nhiên bật cười, trong mắt càng mang theo sự châm chọc: "Nguyên soái vẫn đừng nên tự tin quá như vậy thì hơn, kẻo đến lúc cuối lại mất mặt." Tất cả mọi người đều biết con trai Tô Ngọc và Thái tử Huyền quốc đều vô cùng quan trọng đối với Huyền quốc.

Chỉ cần bắt được là có thể ảnh hưởng đến Huyền quốc.

Nhưng người thực sự làm được lại có mấy ai?

Bây giờ tướng quân Lăng quốc lại nói chắc nịch như vậy, cứ như thể bọn họ nhất định bắt được hai đứa trẻ này không bằng.

Đúng là vừa đáng thương vừa nực cười.

Bọn họ có biết hai đứa trẻ đó rốt cuộc là người như thế nào không?

Biết đứa bé tên Tô Tử Khâm kia lợi hại đến mức nào không?

Nói nó là Tô Ngọc thứ hai cũng không ngoa.

Đứa trẻ đó, chỉ có ai từng tự mình đối đầu mới biết nó xuất sắc đến nhường nào. "Long Khiếu, ngươi có ý gì?" Nguyên soái Lăng quốc nghe hắn nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên đen sì khó coi.

Chương 2290

Hắn đang nói chuyện ở đây thì Long Khiếu có ý gì?

Cố ý nói những lời này để hắn mất mặt trước mặt mọi người sao? "Ý gì ư?

Các người có biết Tô Tử Khâm là một đứa trẻ như thế nào không?" Long Khiếu nhìn bọn họ lạnh lùng hỏi.

Lúc cái gì cũng không biết thì rốt cuộc bọn họ lấy đâu ra sự tự tin đó hả?

Lời của Long Khiếu khiến Nguyên soái Lăng quốc nhíu mày: "Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ ranh, nó còn có thể lợi hại đến mức nào được chứ?" Hắn ta có phải là quá đề cao đứa trẻ này rồi không? "Ha, đúng là rất lợi hại, tuy chỉ là một đứa trẻ chưa đầy mười hai tuổi, nhưng bản lĩnh của nó đã có thể được gọi là Tô Ngọc thứ hai rồi, mà nếu ngươi thực sự muốn động thủ, ngươi căn bản không phải là đối thủ của nó." Long Khiếu nói lời này vô cùng chắc chắn.

Nhưng tướng quân Lăng quốc lại vô cùng bất mãn với hắn. "Long Khiếu, ngươi đừng có ở đây mà nói hươu nói vượn." Nguyên soái Lăng quốc sa sầm mặt mũi quát.

Hắn nói như vậy không phải là đang làm loạn quân tâm sao?

Để mọi người biết hắn thế mà lại không bằng một đứa trẻ thì hắn phải làm sao?

Chẳng lẽ để tướng sĩ Lăng quốc bắt đầu nghi ngờ hắn sao?

Chỉ cần nghĩ đến điều này, sắc mặt Nguyên soái Lăng quốc đã vô cùng bất mãn.

Long Khiếu nghe ra ý của hắn, buồn cười nhìn hắn: "Những gì cần nói ta đã nói rồi, nếu ngươi không tin thì ta cũng hết cách." "Người Long gia chúng ta đã từng tiếp xúc với đứa trẻ Tô Tử Khâm này, biết nó là người như thế nào, cũng biết nó lợi hại đến đâu, điều nên nhắc nhở ta đã nhắc nhở ngươi rồi, nếu Nguyên soái không tin, nhất định phải coi thường đứa trẻ này, vậy thì tùy ngươi, chỉ cần sau này đừng hối hận là được." Long Khiếu có thể nhìn ra vị Nguyên soái này căn bản không để lời hắn nói trong lòng, thậm chí còn có chút bất mãn với những gì hắn nói.

Chỉ là Lăng quốc dù sao cũng là quốc gia Long gia đang ở, hắn cũng không muốn sau này Lăng quốc trở thành vật trong túi của Huyền quốc.

Trước đó Long gia không gặp chuyện giống như Tổ gia, chỉ bị người của Vong Ưu Thành trả thù, đều là vì Long gia không phải người Huyền quốc.

Nếu không thì còn chẳng biết sẽ biến thành cái dạng gì nữa.

Chỉ cần tưởng tượng thôi hắn đã thấy lo lắng.

Nếu Lăng quốc thực sự biến thành của Huyền quốc, liệu Tô Ngọc có ghi hận chuyện trước kia mà ra tay với Long gia không? "Đủ rồi Long Khiếu, trận chiến này là do ta đánh, ngươi nói với ta những lời này, ngươi tính là cái thá gì?" Nguyên soái Lăng quốc bất mãn nhìn hắn quát lớn. "Còn nữa, Long gia các ngươi đối đầu với người khác mà thua bọn họ chẳng qua là vì người nhà các ngươi là phế vật, nhưng chúng ta hiện tại không giống thế." Bọn họ là người trong triều đình Lăng quốc, chứ đâu phải cái loại gia tộc này có thể so sánh được.

Long Khiếu nghe Nguyên soái Lăng quốc nói vậy, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, lạnh lùng nhìn hắn. "Đã vậy, ta chống mắt lên xem Nguyên soái rốt cuộc lợi hại đến đâu." Long Khiếu nói xong xoay người rời đi, còn về cái gã làm tướng quân này, hắn chẳng ôm bất cứ hy vọng nào nữa.

Một kẻ như vậy, rốt cuộc làm sao mà leo lên được vị trí này?

Vì người ta là trẻ con nên coi thường người ta sao?

Hắn đã bắt đầu mong chờ đám người Lăng quốc này bị vả mặt rồi.

Long Khiếu đi rồi, Nguyên soái Lăng quốc hừ lạnh một tiếng nói: "Không cần để ý đến hắn, chúng ta bàn bạc trước xem trận sau đánh thế nào." Bàn bạc xong xuôi mọi người lui xuống chuẩn bị.

Và trận chiến đầu tiên rất nhanh đã bắt đầu.

Tiểu Bảo nhìn quân Lăng quốc tấn công, khẽ nhướng mày: "Thế này là coi thường chúng ta à." "Anh cũng thấy bọn họ quá nóng vội." Hoằng Nghị tán đồng nói.

Trận chiến này của bọn họ căn bản không có chiến thuật gì quá chi tiết, mà là trực tiếp động thủ.

Từ đó có thể thấy Nguyên soái bên Lăng quốc vì bọn họ là trẻ con nên coi thường, lựa chọn phương pháp trực tiếp nhất. "Ca ca, đệ có một ý tưởng." Hoằng Nghị nhìn chiến huống trên chiến trường, thong thả mở miệng nói. "Cứ làm theo lời đệ nói đi." Vì ý tưởng của Hoằng Nghị, trận đầu tiên, phía Lăng quốc thắng thảm.

Còn phía Huyền quốc không có ai thương vong.

Bọn họ tuy không biết tại sao Thái tử lại muốn bọn họ thua Lăng quốc, nhưng tất cả mọi người vẫn làm theo.

Còn Nguyên soái Lăng quốc bên kia khi biết thương vong của tướng sĩ phe mình, bỗng bật dậy khỏi ghế: "Ngươi nói cái gì?

Thương vong của chúng ta mà lại lớn như thế?" Trên chiến trường chết nhiều người như vậy, chẳng lẽ đều là người của bọn họ?

"Thương vong của Huyền quốc thì sao?" Tướng quân Lăng quốc nghiến răng hỏi.

Chiến tranh đánh thành thế này, bọn họ đều tổn thất nhiều như vậy, người bên Huyền quốc chết hẳn là phải nhiều hơn mới đúng.

Tuy nhiên hắn đã phải thất vọng rồi.

Người dưới trướng đến báo cáo lập tức im lặng. "Nói." Nguyên soái Lăng quốc thấy người của mình làm bộ dạng như vậy, lạnh lùng quát.

Người đến báo cáo bất lực nhìn Nguyên soái của bọn họ: "Nguyên soái, lúc chúng ta dọn dẹp chiến trường không hề phát hiện thi thể của quân Huyền quốc." Nguyên soái Lăng quốc trợn tròn mắt: "Ngươi nói không phát hiện thi thể tướng sĩ Huyền quốc?" "Vâng." Nói vậy thì thương vong lớn là Lăng quốc.

Tuy thắng rồi, nhưng căn cứ vào số người thương vong mà nói, bọn họ đã thua.

Hơn nữa còn thua vô cùng thê thảm.

Nguyên soái Lăng quốc hiển nhiên không tin đây là sự thật.

Rất nhanh đã chuẩn bị cho trận chiến thứ hai.

Và lần này cũng như vậy, thắng thảm.

Số người chết còn nhiều hơn lần trước một chút.

Phía Huyền quốc vẫn không có ai tử vong.

Kết quả này khiến Nguyên soái Lăng quốc vô cùng không cam tâm.

Rõ ràng thắng rồi, tại sao cuối cùng bọn họ nhận được lại là kết quả thế này?

Đây căn bản không phải điều hắn muốn.

Lúc này Nguyên soái Lăng quốc nghĩ đến Long Khiếu: "Đi gọi Long Khiếu đến đây cho ta." Long Khiếu đến nơi nhìn Nguyên soái Lăng quốc: "Tô Tử Khâm rốt cuộc là người như thế nào?" "Chúc mừng Tướng quân liên thắng hai trận." Long Khiếu không trả lời câu hỏi của Nguyên soái Lăng quốc, mà nhìn hắn cười chúc mừng.

Chỉ là lời chúc mừng này trong mắt Tướng quân Lăng quốc lại chính là sự mỉa mai đối với hắn.

Chương 2291

"Long Khiếu, ngươi đây là đang mỉa mai bản Nguyên soái đấy à?" Nguyên soái Lăng quốc mặt mày âm trầm nhìn Long Khiếu.

Long Khiếu vội vàng mở miệng: "Nguyên soái ngài hiểu lầm ta rồi, ngài lợi hại như thế, liên thắng hai trận, ta chẳng qua chỉ là một kẻ bình thường, sao dám mỉa mai ngài chứ?" Sắc mặt Nguyên soái Lăng quốc lập tức thay đổi, âm trầm nhìn Long Khiếu: "Long Khiếu, cậu bớt ở đó mà nói cái giọng âm dương quái khí đi." "Tôi chỉ là một nhân vật nhỏ bé bình thường, sao dám âm dương quái khí với Nguyên soái chứ, Nguyên soái thật sự hiểu lầm tôi rồi." Long Khiếu làm ra vẻ vô tội nhìn Nguyên soái Lăng quốc.

Nguyên soái Lăng quốc lạnh lùng nhìn hắn: "Ta để cậu đến đây không phải để nói chuyện này.

Về chuyện của Tô Tử Khâm, rốt cuộc cậu biết được bao nhiêu?" Long Khiếu biết ông ta muốn nói gì, nhưng hiện tại chỉ cảm thấy châm biếm. "Những gì tôi biết trước đây đều đã nói với Tướng quân rồi, chỉ tiếc là Tướng quân dường như không lọt tai." Long Khiếu tiếc nuối nhìn Tướng quân Lăng quốc nói.

Tướng quân Lăng quốc bất mãn nhìn Long Khiếu, cái ông ta muốn biết không phải là mấy thứ phiến diện đó, ông ta muốn biết nhiều hơn về đứa trẻ kia.

Người của Long gia không phải đã từng giao thủ với nó sao?

Đã như vậy, bọn họ lẽ ra phải biết nhiều hơn mới đúng.

Sao có thể chỉ biết mấy thứ hời hợt như vậy? "Tôi biết cũng chỉ có bấy nhiêu thôi." Vốn dĩ hắn định nói kỹ càng với bọn họ về chuyện của Tô Tử Khâm, nhưng những lời nói lúc đầu của Nguyên soái Lăng quốc, cũng như sự khinh thường của ông ta đối với họ đã khiến hắn mất đi hứng thú muốn chia sẻ.

Không phải đắc ý lắm sao?

Không phải coi thường đứa trẻ đó lắm sao?

Vậy thì cứ tiếp tục kiêu ngạo, tiếp tục đắc ý đi, để xem cuối cùng sẽ nhận được kết quả như thế nào. "Nguyên soái, những gì cần nói tôi đều đã nói với ông rồi, còn về nhiều thông tin hơn thì tôi cũng không có cách nào cung cấp, vẫn mong Tướng quân lượng thứ." Long Khiếu vẻ mặt bất lực nhìn Tướng quân Lăng quốc, làm như thật sự là như vậy.

Sắc mặt Nguyên soái Lăng quốc khó coi nhìn Long Khiếu: "Để cậu đến đây là để dùng vào lúc này, cậu lại dám làm như vậy?" Nghe lời Nguyên soái, trong giọng nói của Long Khiếu mang theo chút trào phúng: "Những gì nên nói tôi đã nói hết rồi, Nguyên soái còn muốn tôi nói cái gì?" Nguyên soái Lăng quốc vô cùng khẳng định, những gì hắn biết chắc chắn vẫn chưa nói rõ với mình, nhưng cho dù biết thì cũng vô dụng.

Nhìn bộ dạng này của Long Khiếu, hắn ta vốn không định nói thật với mình. "Long Khiếu, cậu có biết cậu không nói sẽ có hậu quả gì không?

Nếu làm lỡ chiến sự, cậu có gánh nổi hậu quả này không?" Nguyên soái Lăng quốc nghiến răng quát.

Long Khiếu cảm thấy Nguyên soái Lăng quốc nói lời này có chút quá đáng rồi, chuyện này thì có liên quan gì đến hắn? "Nguyên soái nói lời này hơi quá rồi, đánh trận không phải là tôi đánh, sao lại còn lôi tôi vào?

Còn nữa, tôi đã nói với ông rồi, người ta chính là Tô Ngọc thứ hai, điều này chẳng lẽ nói còn chưa đủ rõ ràng sao?

Hay là các người đối với Tô Ngọc vẫn chưa đủ hiểu, không biết Tô Ngọc là người như thế nào?" Nếu rõ ràng Tô Ngọc là người như thế nào, ông ta đại khái sẽ biết Tô Tử Khâm là đứa trẻ ra sao.

Hắn thậm chí cảm thấy Tô Tử Khâm trong tương lai vào một ngày nào đó nhất định sẽ vượt qua thành tựu của Tô Ngọc, trở thành đệ nhất nhân của vùng đất này. "Cậu..." Nguyên soái Lăng quốc thẹn quá hóa giận nhìn Long Khiếu, nhưng một câu cũng không nói nên lời, chỉ biết trừng mắt nhìn hắn.

Đối với Tô Ngọc, có lẽ ông ta không hoàn toàn hiểu rõ, nhưng năng lực của hắn, thủ đoạn làm việc của hắn thì ít nhiều cũng biết một chút.

Nhưng chính vì biết những điều này, ông ta mới cảm thấy Long Khiếu đang nói hươu nói vượn.

Chẳng qua chỉ là một đứa trẻ thôi mà, sao có thể nhận được đánh giá cao như vậy? "Nếu đến lúc này Nguyên soái vẫn cảm thấy đối phương chỉ là một đứa trẻ, là do tôi đánh giá quá cao, vậy tôi cũng không còn gì để nói, ông vui là được." Long Khiếu nhìn Nguyên soái Lăng quốc nghiêm túc nói.

Đã nói thật mà không nghe, vậy thì bọn họ cứ tiếp tục tự lừa mình dối người đi, có liên quan gì đến hắn đâu? "Cuối cùng Nguyên soái đừng quên, đánh trận là việc của quân nhân các người, có liên quan gì đến thế gia chúng tôi bên này?" Nguyên soái Lăng quốc mặt vô cảm nhìn Long Khiếu, đột nhiên nghi ngờ mục đích Long Khiếu đến đây rốt cuộc là gì.

Hắn ta thật sự không phải đến để gây chuyện chứ? "Long Khiếu, Hoàng thượng chính là biết nhà các người có hiềm khích với bên phía Tô Ngọc, các người cũng rất hiểu Tô Ngọc nên mới để cậu qua đây hỗ trợ bản Nguyên soái, cậu đây là muốn kháng chỉ bất tuân?" Nguyên soái Lăng quốc biết mình bây giờ nói lý lẽ với Long Khiếu cũng vô dụng, chỉ có thể chọn dùng một cách khác.

Ông ta muốn xem xem, Long Khiếu khi đối mặt với phân phó của Hoàng thượng, liệu còn có thể nói ra những lời như vậy hay không.

Long Khiếu khẽ cười: "Nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho tôi, tôi đã hoàn thành rồi, nhiệm vụ còn lại chính là của bản thân ông." "Long Khiếu, cậu..." Đây căn bản là cưỡng từ đoạt lý.

Cái gì gọi là nhiệm vụ đã hoàn thành, còn lại là nhiệm vụ của ông ta? "Nguyên soái nếu không còn việc gì thì tôi đi trước đây." Long Khiếu nhìn Nguyên soái Lăng quốc, thái độ vô cùng cung kính.

Nhưng thái độ cung kính này lại khơi dậy sự bất mãn của Nguyên soái Lăng quốc.

Ông ta cảm thấy Long Khiếu đang khiêu khích quyền uy của mình. "Nguyên soái, sau này vẫn hy vọng các người tiếp tục nỗ lực." Long Khiếu nhìn Nguyên soái Lăng quốc nói một câu, nói xong liền lựa chọn rời đi.

Nghe câu này, Nguyên soái Lăng quốc sắc mặt đen sì nhìn bóng lưng hắn rời đi. "Nguyên soái, tên Long Khiếu này là muốn đối đầu với chúng ta sao?" "Cho người chằm chằm hắn, một khi hắn làm chuyện không nên làm, thì đừng trách ta không khách khí với hắn.

Còn về phía Huyền quốc, tiếp tục công đánh." Nguyên soái Lăng quốc hừ lạnh một tiếng phân phó.

Ông ta cứ không tin một đứa trẻ rốt cuộc có thể lợi hại đến mức nào.

Hắn ta dù có nói đứa trẻ đó lợi hại, thì đó cũng chỉ là một đứa trẻ chưa đến mười hai tuổi.

So với Tô Ngọc, nó vẫn còn quá non nớt.

Suy nghĩ của Nguyên soái Lăng quốc thì Long Khiếu không biết, hắn hiện tại chỉ muốn xem xem trận trượng này bọn họ có thể đánh như thế nào.

Cho dù hắn không phải là một tướng quân, cũng biết hai lần thắng thảm hại vừa rồi có vấn đề.

Nếu ông ta vẫn chưa phát hiện ra, vậy thì chỉ có thể để càng nhiều người đi nộp mạng hơn thôi.

Khi Long Khiếu nghe được tin Nguyên soái đã tiếp tục đi công đánh thành trì của Huyền quốc, hắn trầm mặc.

Xem ra hắn vẫn là đánh giá bọn họ quá cao rồi.

Nguyên soái Lăng quốc cưỡi ngựa nhìn các tướng sĩ chém giết, đặc biệt là quan sát tình hình Huyền quốc.

Ông ta phát hiện là do mình nghĩ nhiều rồi, tướng sĩ Huyền quốc cũng chỉ có vậy, tịnh không quá lợi hại.

Xem ra sự quái dị trong lòng trước đó là do ông ta đa nghi.

Lại một lần nữa đánh thắng, trên mặt Nguyên soái Lăng quốc lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng.

Long Khiếu khi biết tin tức này thì cười không thành tiếng.

Chương 2292

Thật là thú vị!

Đã thế này rồi mà vẫn chưa phát hiện ra.

Lăng quốc để một người như vậy qua công đánh Huyền quốc, thật sự không phải là đang tặng đầu người cho Huyền quốc sao?

Sau khi liên tiếp thua ba lần, quân doanh Huyền quốc bên này cũng bắt đầu chuẩn bị rồi. "Thái tử điện hạ, Nguyên soái Lăng quốc hẳn là bắt đầu tin tưởng chúng ta rồi." Vị tướng quân bên cạnh vẻ mặt quái dị nói. "Đã như vậy, cứ làm theo lời bản cung nói, chuẩn bị cho tốt." Ánh mắt Hoằng Nghị hơi lạnh.

Tặng hắn ta ba trận thắng lợi, cậu ngược lại muốn xem xem vị Nguyên soái Lăng quốc này có tiếp nổi hay không. "Vâng." Bên phía Lăng quốc sau khi thắng liên tiếp mấy trận thì bắt đầu chuẩn bị chuyện công thành.

Khi người của Long Khiếu qua báo tin này cho hắn, trong mắt Long Khiếu đều là vẻ không dám tin: "Ngươi nói bọn họ đã bắt đầu chuẩn bị công thành rồi?" "Vâng, Nguyên soái đã bắt đầu cho người chuẩn bị rồi, nhưng thuộc hạ cứ cảm thấy không ổn." Người của Long Khiếu cau mày nói. "Đương nhiên là không ổn, ngươi thật sự tưởng mấy trận thắng đó là do bọn họ dựa vào thực lực mà đánh thắng sao?" Long Khiếu nhìn thuộc hạ của mình, đưa tay day day mi tâm, vô cùng đau đầu nói. "Thiếu gia, ý của ngài là..." "Ừ, mấy trận này đều là Huyền quốc tặng cho Lăng quốc, nếu ông ta thực sự tự cao tự đại đến mức coi thường người Huyền quốc, thì Lăng quốc xong đời rồi." Long Khiếu cau mày nói. "Thiếu gia, ngài có muốn đi nhắc nhở bọn họ một chút không?" "Nhắc nhở?

Ta nhắc nhở thì ngươi nghĩ bọn họ có thể nghe lọt tai sao?" Long Khiếu ngược lại muốn nhắc nhở, nhưng hiện tại thắng được mấy trận, bọn họ đã bắt đầu kiêu ngạo rồi.

Bây giờ đang là lúc bọn họ đắc ý, lời của loại người như hắn nói ra mà bọn họ nghe lọt tai mới là lạ. "Nếu không nhắc nhở, chẳng phải là dâng mỡ đến miệng người Huyền quốc sao?" Thị vệ của Long Khiếu có chút lo lắng nhìn hắn. "Dù sao đây cũng là nhiệm vụ Hoàng thượng giao cho thiếu gia, nếu thiếu gia vào lúc này cái gì cũng không làm, sau này thật sự xảy ra chuyện, vị Nguyên soái này e rằng sẽ đổ hết mọi lỗi lầm lên đầu ngài." Long Khiếu tuy không muốn quản bọn họ, nhưng lời của thị vệ hắn vẫn nghe lọt.

Dù hắn có bất mãn thế nào, cũng biết bọn họ chắc chắn sẽ không cho sắc mặt tốt, nhưng chuyện này quả thật không thể không làm gì cả.

Nếu thật sự không làm gì, chuyện hắn phải đối mặt sau này phỏng chừng sẽ phiền phức lớn. "Đi thôi, đi gặp vị Nguyên soái kiêu ngạo này." Long Khiếu suy nghĩ rõ ràng lợi hại xong, khẽ thở dài một tiếng nói.

Có đôi khi quá tỉnh táo cũng không tốt.

Nhìn những kẻ ngu xuẩn này không ngừng muốn đi nộp mạng, hắn liền cảm thấy đầu rất đau.

Nguyên soái Lăng quốc nhìn thấy Long Khiếu đi tới, lông mày nhíu lại: "Cậu đến làm gì?" Long Khiếu bị câu "cậu đến làm gì" này chọc tức. "Nghe nói Nguyên soái chuẩn bị công thành rồi?" Long Khiếu nhìn Nguyên soái hỏi. "Tin tức của cậu cũng linh thông thật đấy, ta vừa mới quyết định cậu đã biết rồi?" "Cậu trước đó nói Tô Tử Khâm lợi hại thế này thế nọ, hiện tại ta thấy nó cũng chỉ có vậy." Nguyên soái Lăng quốc vẻ mặt châm chọc nói.

Nghe lời này, Long Khiếu hận không thể quay người bỏ đi ngay, đây là cái thứ gì vậy?

Còn thật sự không biết đối phương là người như thế nào sao? "Ý của Nguyên soái là ông căn bản không coi người ta ra gì đúng không?" "Không phải ta không coi bọn họ ra gì, mà là bọn họ không xứng." "Đã Tướng quân nói như vậy rồi, vậy tôi khuyên ông công thành cần tin tức, suy xét nhiều hơn thì ông cũng sẽ không nghe đâu nhỉ?" Long Khiếu nhìn Nguyên soái lạnh lùng hỏi. "Nếu cậu đến để nói chuyện này thì cậu có thể đi được rồi." Nguyên soái Lăng quốc nghe ra ý của Long Khiếu, sắc mặt không được tốt lắm nói.

Long Khiếu gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Rất tốt, nếu ông đã nói như vậy, vậy tôi cũng không khuyên ông nữa, sau này xảy ra chuyện gì ông tự gánh hậu quả, những gì nên nhắc nhở, tôi đã nhắc nhở rồi, là tự ông không nghe." "Cút." Nguyên soái Lăng quốc không nghe ra ẩn ý của Long Khiếu, trực tiếp bảo Long Khiếu cút.

Nếu là theo tính cách trước đây của Long Khiếu, chắc chắn sẽ buông lời châm chọc một phen, nhưng lần này hoàn toàn không mỉa mai Nguyên soái Lăng quốc, mà trực tiếp quay người bỏ đi.

Khi các tướng sĩ Lăng quốc leo lên thành lầu, vừa lên đến nơi liền bị người đánh ngất, rất nhanh y phục trên người họ bị lột sạch, mặc lên người tướng sĩ Huyền quốc.

Nhìn thấy người của mình đã chiếm lĩnh được thành lầu biên quan của Huyền quốc, Tướng quân Lăng quốc vô cùng hưng phấn.

Ông ta đợi ngày này đã đợi rất lâu rồi.

Hiện tại ông ta cuối cùng cũng thực hiện được mục tiêu của mình.

Nhưng Phó tướng bên cạnh lại cảm thấy không ổn. "Nguyên soái, chuyện này nhìn qua vô cùng cổ quái." Phó tướng sốt ruột nói. "Cổ quái cái gì?" "Sức chiến đấu của tướng sĩ Huyền quốc thế nào chúng ta đều biết, trước đây chúng ta đánh với họ cũng không ít lần, nhưng hôm nay tình hình của họ rất không đúng." Chẳng lẽ đối phương một chút cũng không phản kháng cứ để cho bọn họ đánh sao?

Nguyên soái Lăng quốc cau mày suy nghĩ lời Phó quan nói, nghe xong chân mày vẫn nhíu chặt.

Tầm mắt phóng lên thành lầu, cờ của bọn họ đã cắm lên đó, từng binh sĩ mặc áo giáp Lăng quốc đứng trên thành lầu, chút nghi hoặc trong lòng Nguyên soái Lăng quốc bị ý niệm chiến thắng đánh tan. "Được rồi, sự thật đã bày ra trước mắt, chúng ta chính là thắng rồi, tướng sĩ Lăng quốc chúng ta chính là lợi hại hơn tướng sĩ Huyền quốc." "Nguyên soái..." Phó quan bên cạnh còn muốn nói gì đó, nhưng hắn đã không còn cơ hội nữa. "Vào trong, những kẻ không nên giữ thì đừng giữ, việc đầu tiên là tìm Tô Tử Khâm và Huyền Hoằng Nghị." Nguyên soái Lăng quốc nhìn người bên cạnh phân phó. "Vâng." Các tướng quân bên cạnh cũng bắt đầu ma quyền sát chưởng.

Bọn họ tuy cũng cảm thấy không ổn, nhưng Nguyên soái đều không thấy có vấn đề, bọn họ cũng không nói ra.

Tuy nhiên điều bọn họ không biết là, chính vì điểm này, bọn họ đã triệt để mất đi một cơ hội đào sinh. "Xông lên." Nguyên soái Lăng quốc dẫn người tiên phong xông qua, nhìn những người đang phá cổng thành, bắt đầu hét lên với người trên thành lầu: "Mau xuống mở cổng thành." Vừa hô mở cổng thành, Nguyên soái Lăng quốc liền nghe thấy bên trong truyền đến âm thanh.

Rất nhanh cổng thành từ từ được mở ra.

Nguyên soái Lăng quốc hưng phấn nhìn cổng thành mở rộng, sau khi cổng mở, ông ta dẫn quân xông vào thành.

Khi quân đội của họ từ từ tiến vào trong thành, chỉ còn lại chưa đến một phần ba số người vẫn còn ở bên ngoài, rốt cuộc cũng có người phát hiện ra điểm bất thường. "Nguyên soái, tình hình không đúng, ở đây hình như một bóng người cũng không có." "Tìm." Nguyên soái Lăng quốc cau mày, ông ta không tin phán đoán của mình là sai. "Nguyên soái, bên này không có người." "Bên này cũng không có người." "..." Sau đó những người đến báo cáo đều nói với Nguyên soái Lăng quốc rằng nơi bọn họ đi tìm căn bản không có người.

Biết được tin tức này, sắc mặt Phó tướng bên cạnh đều biến đổi, quay đầu nhìn Nguyên soái: "Nguyên soái, tình hình này không ổn." "Tiếp tục đi vào trong." Nguyên soái nhìn Phó tướng của mình một cái, tiếp tục mở miệng nói.

Nghe lời Nguyên soái, sắc mặt Phó tướng đều thay đổi: "Nguyên soái, tình huống này..." "Được rồi, chuyện này các người nghe ta là được, tiếp tục đi vào trong." Nguyên soái ngắt lời Phó tướng, nghiêm túc nói.

Ông ta không hy vọng có người vào lúc ông ta đưa ra quyết định lại đến quấy rầy, còn muốn dạy ông ta làm việc.

Lời của Nguyên soái Lăng quốc khiến Phó tướng có chút thất vọng, đều đã rõ ràng như vậy rồi, ông ta thế mà vẫn chưa phát hiện đây là một cái bẫy sao?

Còn muốn nói gì đó, nhưng Nguyên soái đã không định tiếp tục nghe nữa, mà dẫn người tiếp tục đi vào trong.

Chương 2293

Khi những người còn lại đều vào thành, cổng thành đột nhiên bị người đóng lại. "Rầm" một tiếng vang lên.

Tiếng đóng cửa quá lớn kia, trong tòa thành yên tĩnh này lại vang dội như vậy.

Phó tướng khi nghe thấy âm thanh này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ, đó là triệt để xong đời rồi.

Hắn biết điều này có nghĩa là gì, nhưng chính vì biết, trong lòng hắn mới khó chịu.

Cái bẫy rõ ràng như thế mà Nguyên soái cũng không phát hiện, sau này xảy ra chuyện bọn họ biết làm thế nào? "Xảy ra chuyện gì vậy?" Nguyên soái Lăng quốc hiển nhiên cũng nghe thấy âm thanh này, quay đầu nhìn lại.

Nhưng ông ta ở tít phía trước, đối với tình huống phát sinh phía sau nhìn không được rõ ràng.

Phó tướng khổ sở mở miệng nói: "Cổng thành bị đóng, chúng ta trúng kế rồi." Nguyên soái Lăng quốc nghe Phó tướng nói vậy sắc mặt lập tức thay đổi: "Đừng có nói bậy." Phó tướng thân thể cứng đờ nhìn Nguyên soái Lăng quốc, đều đã như vậy rồi, Nguyên soái thế mà vẫn không chịu tin đây là sự thật sao? "Nguyên soái..." Phó tướng còn muốn nói gì đó, liền nhìn thấy trên lầu đối diện xuất hiện mấy người.

Mà đứng đầu chính là Tiểu Bảo và Hoằng Nghị. "Rầm rập rầm rập." Tiếng bước chân sau đó vang lên, tiếng bước chân này vô cùng đều đặn.

Nghe âm thanh này là biết ngay quân đội xuất hiện.

Lúc này Nguyên soái cuối cùng cũng ý thức được chính mình rốt cuộc đã bỏ lỡ điều gì.

Sắc mặt Nguyên soái Lăng quốc biến đổi liên tục: "Sao có thể như vậy?" Phó tướng bên cạnh chán nản cúi đầu.

Bất kể là Long Khiếu hay hắn đều đã nhắc nhở, nhưng Nguyên soái cứ không nghe, cứ một mực làm theo ý mình.

Bây giờ lại hỏi sao có thể như vậy?

Ông ta làm sao mà hỏi ra miệng được câu đó?

Ngay khi Phó tướng định nói gì đó, Nguyên soái Lăng quốc cũng nhìn thấy người trên thành lầu đối diện.

Nhìn thấy hai đứa trẻ kia, mà một trong số đó trong mắt đều là vẻ châm chọc và đùa cợt.

Bộ dạng đó phảng phất như đang nói bọn họ quá ngu xuẩn.

Nhìn biểu cảm của người đó, Nguyên soái Lăng quốc tức đến mức cơ mặt giật giật.

Gương mặt giống Tô Ngọc như đúc kia, không cần hỏi cũng biết đó là con trai của Ngọc Vương.

Nó chính là đứa trẻ tên Tô Tử Khâm.

Nguyên soái Lăng quốc biết bọn họ lúc này đã hoàn toàn không còn đường lui nữa, chỉ có thể nhìn người trên lầu, nghiến răng nói: "Bắt lấy bọn nó, bản Nguyên soái trọng thưởng." Phó tướng bên cạnh nghe lời Nguyên soái, suýt chút nữa ngất xỉu tại chỗ.

Rốt cuộc ông ta đang nghĩ cái gì vậy?

Sao có thể nói ra những lời như thế?

Hiện tại việc bọn họ cần làm chẳng lẽ không phải là trước tiên để mọi người rút khỏi tòa thành này, giữ mạng cho mọi người sao? "Nguyên soái, việc quan trọng nhất bây giờ là để người của chúng ta rút ra ngoài trước đã." Phó tướng ngăn Nguyên soái Lăng quốc lại, sốt ruột nói.

Nguyên soái Lăng quốc nhìn Phó tướng của mình một cái: "Ngươi tưởng ta không biết sao?

Nhưng chúng ta hiện tại nhìn là biết bị người ta bao vây rồi, ngươi muốn đi cũng phải xem người ta có nguyện ý cho chúng ta đi hay không." "Nếu lúc này chúng ta có thể bắt được một trong hai người Tô Tử Khâm và Huyền Hoằng Nghị, chúng ta muốn rời khỏi đây chẳng qua chỉ là chuyện một câu nói." Nguyên soái Lăng quốc nhìn Phó tướng bên cạnh nghiêm túc nói.

Phó tướng hiện tại cả người đều choáng váng.

Nguyên soái biết mình đang nói gì không? "Nguyên soái, ông còn nhớ lời Long Khiếu nói không?

Hắn đánh giá Tô Tử Khâm rất cao, hơn nữa năm đó bọn họ thất bại có một phần nguyên nhân là do Tô Tử Khâm." Phó tướng sốt ruột nhìn Nguyên soái.

Hy vọng lần này ông ta có thể nghe lọt lời mình nói, đừng tiếp tục cố chấp như vậy nữa, làm vậy thật sự không có lợi ích gì. "Được rồi, chuyện này ta biết nên làm thế nào, không cần ngươi đến nhắc nhở ta." Nguyên soái Lăng quốc mất kiên nhẫn nói.

Tiểu Bảo ở trên lầu nhìn bộ dạng tranh chấp của bọn họ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, đáy mắt mang theo ý vị thâm trường. "Anh ra tay đi." Hoằng Nghị cũng nhìn thấy bộ dạng tranh chấp của bọn họ, quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh nói.

Đối với hai người này, cậu cũng sẽ không bỏ qua.

Tiểu Bảo cười gật đầu, cầm lấy cung tên bên cạnh giương cung bắn tên.

Tiếng xé gió "vút" một cái vang lên, khiến Nguyên soái Lăng quốc theo bản năng quay đầu lại.

Nhìn mũi tên đang bay tới, Nguyên soái Lăng quốc muốn tránh đã không kịp, liền kéo một tướng sĩ bên cạnh chắn trước mặt mình.

Tướng sĩ bên cạnh không ngờ mấy lần trước đánh trận không chết, hôm nay lại chết trong tay người mình.

Mà người này còn là Nguyên soái.

Nguyên soái không muốn chết, chẳng lẽ bọn họ muốn chết hay sao?

Phó tướng bị vết máu của tướng sĩ bắn lên mặt, hắn trừng lớn mắt nhìn người bị Nguyên soái dùng làm bia đỡ đạn.

Người này hắn có quen biết, quan hệ với hắn rất tốt.

Hắn vẫn luôn coi như em trai mà che chở yêu thương.

Để tiện bảo vệ cậu ấy hắn mới để người ở bên cạnh mình.

Nhưng hắn không ngờ, hành vi bảo vệ của hắn cuối cùng lại lấy mạng của cậu ấy. "Nguyên soái, ông đang làm cái gì vậy?" Phó tướng nhìn Nguyên soái Lăng quốc nghiến răng hỏi.

Dùng người của mình để bảo vệ mạng mình, sao ông ta làm được chuyện đó?

Nguyên soái Lăng quốc nhìn hắn một cái, ánh mắt băng lãnh nói: "Chẳng qua là chết một người thôi, ngươi làm loạn cái gì?" Gần đây người của bọn họ chết còn nhiều sao?

Hiện tại chỉ là thêm một người mà thôi.

Chương 2294

Bọn họ chết sống không quan trọng, miễn không phải là ông ta chết thì đều được.

Phó tướng nghe bộ dạng vô cảm này của Nguyên soái, sắc mặt muốn bao nhiêu khó coi có bấy nhiêu khó coi.

Lúc này Phó tướng thật sự có thể nhìn ra Nguyên soái thật sự không để ý đến mạng sống của người bình thường khác.

Cho dù những người này là tướng sĩ của ông ta cũng vô dụng.

Hoằng Nghị cau mày nhìn một màn này: "Tên Nguyên soái Lăng quốc này thật sự là không biết xấu hổ." "Không sao, sau này ông ta sẽ phải trả giá cho những việc mình làm." Tiểu Bảo nói.

Dù sao người bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng không ít.

Quả nhiên, những người nhìn thấy cảnh này đều theo bản năng tránh xa Nguyên soái của họ.

Đây là tướng lĩnh của họ, cuối cùng lại muốn mạng của họ, hơn nữa lời nói ra còn vô cùng khó nghe.

Bọn họ nghe lời Nguyên soái nói, chỉ cảm thấy nghẹt thở.

Rất nhanh mũi tên thứ hai của Tiểu Bảo đã tới.

Nguyên soái Lăng quốc nhìn thấy cảnh này, chuẩn bị kéo người bên cạnh mình, lại phát hiện bên cạnh đã không còn ai.

Tướng sĩ vừa rồi còn ở bên cạnh đã tránh xa ông ta.

Trong mắt mang theo nộ khí, Nguyên soái né người tránh đi, Phó tướng nhìn thấy cảnh này vội vàng ra tay.

Nếu Nguyên soái tránh được, người phía sau sẽ ra sao không ai dám nghĩ tới.

Khi Phó tướng chém đứt mũi tên xong liền giận dữ nói: "Ông làm cái gì vậy?" Những người này đều là tướng sĩ luôn bán mạng cho ông ta, có người thậm chí đã theo ông ta rất nhiều năm.

Những người như vậy sao ông ta nhẫn tâm để họ đi chết?

Nếu thực sự là không thay đổi được, vậy thì hắn không có gì để nói, nhưng ông ta rõ ràng có cơ hội giải quyết nguy cơ, nhưng ông ta chẳng những không làm vậy, còn làm ra những việc khiến người ta không thể chịu đựng nổi.

Sao ông ta nhẫn tâm được chứ! "Ngươi phóng túng, ta là Nguyên soái, ngươi lại dám nói chuyện với ta như vậy?" Nguyên soái Lăng quốc bị Phó tướng quát mắng ngay trước mặt bao nhiêu người, ông ta trừng mắt nhìn Phó tướng.

Nghe lời Nguyên soái, Phó tướng đột nhiên bật cười, tiếng cười ít nhiều có chút châm chọc. "Ông thực sự khiến người ta vô cùng thất vọng a." Phó tướng nhìn Nguyên soái chằm chằm.

Mấy năm nay được người ta tâng bốc quá cao rồi, đều quên mất địa vị hiện tại của mình là do đâu mà có rồi.

Thật là nực cười. "Ngươi câm miệng." "Nguyên soái, ông nhìn ánh mắt mọi người nhìn ông xem." Phó tướng đột nhiên cười.

Hiện tại tình huống này bọn họ bị người bao vây ở giữa, việc quan trọng nhất bây giờ là nghĩ cách dẫn tướng sĩ đào thoát khỏi vòng vây, sau đó mau chóng rời khỏi đây, đây mới là quan trọng nhất.

Nhưng cái ông ta để ý hơn hình như không phải là cái này, mà là thanh danh của bản thân.

Sao ông ta không biết xấu hổ thế chứ! "Anh ấy nói không sai, chúng tôi chỉ là tặng ông thắng mấy trận, còn để ông chết nhiều người như vậy, đều đã như thế rồi mà ông lại còn chưa phát hiện chuyện này có vấn đề." Hoằng Nghị đứng bên cạnh Tiểu Bảo tiếp tục nói.

Cậu đối với người này thật sự có chút thất vọng rồi. "Thật không biết Lăng quốc các người sao lại phái loại người như ông qua đây đánh trận, thật sự không lo lắng ông trực tiếp phản quốc sao?" Hoằng Nghị đánh giá Nguyên soái Lăng quốc từ trên xuống dưới, bộ dạng vô cùng nghi hoặc không hiểu tại sao. "Đại khái là người bên cạnh ông ta tương đối lợi hại, giữ cho ông ta một chỗ đứng." Tiểu Bảo cúi đầu nhìn Hoằng Nghị bên cạnh nói.

Hoằng Nghị gật đầu liễu nhiên: "Hóa ra là như vậy, thế thì tớ hiểu rồi." Nguyên soái Lăng quốc bị huynh đệ hai người kẻ tung người hứng chọc cho tức điên. "Các ngươi tìm chết." Nguyên soái Lăng quốc nghiến răng giận dữ quát.

Sau đó bất chấp tất cả lao về phía hai người, Phó tướng nhìn thấy ông ta như vậy đã chẳng muốn nói gì nữa.

Nếu hắn nhớ không lầm, Long Khiếu từng nói với Nguyên soái võ công của con trai Ngọc Vương cũng vô cùng lợi hại.

Nhưng ông ta dường như không để trong lòng, lại còn muốn đi làm đối thủ của người ta.

Cũng không xem xem người ta có cho cơ hội đó hay không.

Tiểu Bảo hừ lạnh một tiếng, đưa tay đẩy Hoằng Nghị ra sau lưng mình: "Hoằng Nghị, cậu ở phía sau quan sát." Nam Kiều ở phía sau bên phải Tiểu Bảo: "Tiểu Bảo yên tâm, có bọn chú bảo vệ Hoằng Nghị." Nam Kiều thấy Tiểu Bảo muốn đích thân ra tay đối phó tên tướng quân Lăng quốc này, lại lo lắng cho Hoằng Nghị, lập tức đứng ra để cậu có thể hoàn toàn yên tâm đi đối phó đối phương.

Tiểu Bảo cười với Nam Kiều: "Nam Kiều thúc thúc, vậy thì làm phiền các chú rồi." "Không phiền." Có Nam Kiều bọn họ bảo vệ Hoằng Nghị, Tiểu Bảo tự nhiên không cần quá lo lắng nữa, quay đầu nhìn tướng quân Lăng quốc đối diện.

Khi ông ta ra tay, cậu phi thân chắn trước mặt ông ta.

Nguyên soái Lăng quốc vốn tưởng đối đầu với một đứa trẻ như vậy, chẳng qua là chuyện đơn giản không thể đơn giản hơn, ai ngờ được, chỉ mới một lần chạm mặt, ông ta đã rơi vào thế hạ phong.

Nguyên soái Lăng quốc lùi lại mấy bước sau đó mới ổn định được thân thể.

Ông ta không dám tin nhìn Tiểu Bảo.

Đứa trẻ này lại thực sự lợi hại như vậy.

Ông ta một người năm mươi tuổi đối đầu với một đứa trẻ chưa đầy mười hai tuổi, cuối cùng lại thua đứa trẻ này?

Sao có thể chứ?

Ông ta không tin đây là sự thật.

Nguyên soái Lăng quốc còn chưa hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra, công kích của Tiểu Bảo đã ập tới.

Nguyên soái Lăng quốc ứng phó vô cùng khó khăn.

Nếu vừa rồi ông ta còn cảm thấy Tiểu Bảo chỉ là may mắn mới có thể ra tay với ông ta, nhưng hiện tại thì cảm giác đã khác, đứa trẻ này xem ra thật sự vô cùng lợi hại.

Tướng sĩ Lăng quốc cứ như vậy nhìn Nguyên soái của bọn họ bị một thiếu niên đè ra đánh.

Trước đây bọn họ cảm thấy Nguyên soái chắc chắn vô cùng lợi hại, nhưng hiện tại xem ra căn bản không phải như vậy.

Nguyên soái của bọn họ thế mà ngay cả một đứa trẻ cũng không bằng.

Khi tất cả mọi người nhìn thấy Nguyên soái của họ bị bắt, đều chấn kinh.

Một người trong đó kinh ngạc nói: "Điều này không thể nào." Đây chính là Nguyên soái của bọn họ, thế mà bị một đứa trẻ bắt làm tù binh đơn giản như vậy.

Chương 2295

Tiểu Bảo nhìn Nguyên soái Lăng quốc bị cậu bẻ quặt cánh tay quỳ trên mặt đất: "Bởi vì sự tự phụ của ông, ông đã thua chúng tôi rồi." Hoằng Nghị nhìn thấy Tiểu Bảo thắng, phất tay với người bên cạnh: "Toàn bộ bắt lại." Tướng sĩ Huyền quốc đứng xem kịch nãy giờ cuối cùng cũng vui vẻ bước ra.

Thái tử điện hạ và Thế tử quả nhiên đã rời đi, họ sớm đã đoán được hai người định làm gì rồi.

Đúng là quá lợi hại.

Sau khi chủ tướng của mình bị bắt, tướng sĩ Lăng quốc cũng chẳng còn tâm tư phản kháng, rất nhanh đã bị tướng sĩ Huyền quốc bắt đi.

Tin tức Nguyên soái Lăng quốc dẫn binh tự chui đầu vào lưới nhanh chóng lan truyền khắp cả nước.

Hoàng thượng Lăng quốc sau khi biết tin này, sắc mặt khó coi đến cực điểm. "Hắn làm ăn kiểu gì vậy?

Lại bị hai đứa con nít tính kế." Chuyện này mà đến tai người khác, bọn họ chắc chắn sẽ bị chế giễu.

Hoàng thượng Lăng quốc tức đến đau cả tim gan, ông chưa từng thấy kẻ nào ngu xuẩn như vậy.

Còn Long Khiếu và những người bên cạnh hắn đều ăn chay cả à?

Tại sao không ai nhắc nhở hắn một tiếng?

Giờ thì hay rồi, chủ tướng dẫn tướng sĩ tự chui đầu vào lưới.

Chuyện này khiến mặt mũi của họ ở các quốc gia khác biết giấu vào đâu? "Hoàng thượng, Long Khiếu và phó tướng đều đã nhắc nhở Nguyên soái, là… là do Nguyên soái tự mình không nghe." Người bên cạnh yếu ớt lên tiếng giải thích.

Nguyên soái không nghe thì liên quan gì đến người khác chứ?

Chuyện này cũng không thể trách họ được.

Nguyên soái là người có tiếng nói nhất trong quân đội, người bên cạnh có nói gì mà Nguyên soái không nghe thì những người khác cũng đành chịu thôi.

Hoàng thượng nghe vậy mặt sa sầm lại, sớm biết có ngày hôm nay, ông đã nên cho Long Khiếu nhiều quyền hơn một chút, ít nhất cũng có thể khiến Lăng quốc không mất mặt đến thế.

Bây giờ tất cả mọi người đều biết Nguyên soái của Lăng quốc dẫn tướng sĩ đi tự chui đầu vào lưới.

Còn gì để nói nữa?

Chỉ cần nghĩ đến thôi, Hoàng thượng đã có thể cảm nhận được sự mỉa mai của các vị hoàng đế nước khác dành cho mình.

Sáng hôm sau, khi lên triều, tất cả các đại thần đều bàn tán về chuyện này.

Mấy vị hoàng tử cũng không ngờ lại ra quân bất lợi, Nguyên soái của họ đã bị bắt đi rồi.

Trận chiến này còn đánh thế nào nữa?

Chỉ nghĩ thôi cũng thấy phiền.

Bất kể trong lòng họ nghĩ gì, Hoàng thượng Lăng quốc chỉ nhìn họ, ánh mắt sắc bén hỏi: "Tình hình hiện tại các ngươi đã biết rồi.

Tin tức này lan truyền nhanh như vậy trong Lăng quốc, đều là quỷ kế của bên kia." "Các ngươi ai có cách nào hay hơn không?" Nghe

Hoàng thượng nói, tất cả mọi người đều im lặng.

Thấy bộ dạng của họ, Hoàng thượng cau mày, tâm trạng cũng vô cùng tồi tệ.

Thường ngày tranh giành ngôi vị, không phải ai cũng tự cho mình rất lợi hại sao?

Sao bây giờ đến nói cũng không dám nói? "Lão đại, ngươi nói đi." Hoàng thượng Lăng quốc nhìn con trai cả của mình, lên tiếng.

Lăng Tiêu Thần cụp mắt xuống, lúc này mới nghĩ đến hắn sao?

Lúc tước đoạt vị trí Thái tử của ta sao không nghĩ sẽ có ngày hôm nay? "Phụ hoàng, chuyện đánh trận trước đây không phải người đã giao thẳng cho Nhị hoàng đệ làm sao?

Bây giờ người cần hỏi cũng nên là Nhị hoàng đệ chứ không phải nhi thần." Sắc mặt Lăng Tiêu Thần không hề thay đổi, cứ thế nhìn Hoàng thượng.

Lăng Tiêu Dạ bất mãn nhìn Lăng Tiêu Thần: "Đại hoàng huynh nói vậy cứ như huynh không phải hoàng tử của Lăng quốc, Lăng quốc xảy ra chuyện, huynh nghĩ mình có thể một mình thoát thân sao?" Lăng Tiêu Thần khẽ cười, sau đó nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Nhị hoàng đệ, nếu ta nhớ không lầm, vị Nguyên soái này là do đệ hết lòng tiến cử đúng không?" Tất cả các đại thần nghe Lăng Tiêu Thần nói vậy mới nhớ ra.

Đúng rồi, lúc đó người đề cử vị tướng quân này làm Nguyên soái chính là Nhị hoàng tử.

Hơn nữa, Nhị hoàng tử lúc đó còn nói rất nhiều về những điểm hơn người của vị tướng quân này.

Nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có vậy thôi?

Chỉ nghe họ nói thôi cũng đã thấy khó chịu.

Bây giờ bên Nguyên soái xảy ra vấn đề lớn như vậy, không chỉ bao nhiêu tướng sĩ bị bắt làm tù binh mà ngay cả vị Binh mã Đại nguyên soái này cũng gặp chuyện.

Nếu để người khác biết được thì chính là làm mất mặt bọn họ, cũng là Lăng quốc mất mặt.

Cho dù Lăng quốc còn nhiều tướng sĩ thì đã sao?

Bọn họ bị bắt một lúc nhiều người như vậy, lại còn do chính Nguyên soái dẫn đi, đối với họ đây chính là một sự sỉ nhục.

Đưa tay day day thái dương, Hoàng thượng nhìn hai người con trai suýt nữa cãi nhau, cau mày bất mãn nói: "Được rồi, bây giờ không phải lúc các ngươi cãi vã, mà là lúc để các ngươi nghĩ xem nên xử lý chuyện này thế nào." Chỉ khi xử lý tốt chuyện này, họ mới có thể đứng vững, không bị người khác chế giễu.

Lẽ nào đạo lý này họ còn không hiểu?

Nghe Hoàng thượng nói, Lăng Tiêu Thần cau mày lên tiếng: "Phụ hoàng, trước đây nhi thần đã đề nghị để Phí tướng quân đi, dù sao năng lực của Phí tướng quân mọi người đều thấy rõ.

Phí tướng quân cũng là người của phụ hoàng, nhưng sau khi nhi thần đề xuất thì Nhị hoàng đệ lại không ngừng phản đối, cho rằng Phí tướng quân không thích hợp." "Bây giờ phụ hoàng đã dùng người do Nhị hoàng tử chọn, cũng đã xảy ra chuyện như vậy, chẳng lẽ đệ ấy không nên đứng ra giải quyết hậu quả sao?" Lăng Tiêu Thần cụp mắt, nói không chút khách khí.

Lời này nói ra tuy không dễ nghe, nhưng mọi người đều cảm thấy đúng là như vậy.

Phí tướng quân quả thực rất lợi hại, dù xét từ phương diện nào thì ông cũng là người thích hợp nhất để cầm quân đánh trận.

Hơn nữa ông cũng không đứng về phía bất kỳ hoàng tử nào, đây là điều tốt nhất.

Thế mà Hoàng thượng lại vì Nhị hoàng tử mà chọn vị tướng quân hiện tại làm Nguyên soái.

Đàm Chính là người của Nhị hoàng tử, mục đích Nhị hoàng tử hết lòng tiến cử hắn ta làm Nguyên soái là gì, thật ra mọi người đều trong lòng biết rõ.

Chẳng phải Nhị hoàng tử muốn giành công lao này sao?

Ai mà ngờ được Đàm Chính không những không mang lại lợi ích gì cho Nhị hoàng tử, mà còn khiến Nhị hoàng tử, thậm chí là cả Huyền quốc phải mất mặt.

Chương 2296

Bây giờ Đại hoàng tử nói những lời như vậy cũng không có gì đáng trách.

Dù sao lúc đầu khi Đại hoàng tử tiến cử người đi đánh trận, người được tiến cử là người thích hợp nhất, không vì tư lợi cá nhân mà đưa ra phán đoán sai lầm.

Thật sự mà nói, họ cảm thấy Đại hoàng tử tốt hơn Nhị hoàng tử rất nhiều.

Hoàng thượng cau mày định nói Lăng Tiêu Thần không phải, nhưng những gì hắn nói cũng không sai.

Lúc này nếu ông nói đỡ cho lão nhị, bênh vực lão nhị, chắc chắn mọi người trong lòng sẽ không vui.

Liếc nhìn Lăng Tiêu Thần một cái, trong lòng Hoàng thượng ít nhiều có chút bất mãn.

Ánh mắt rơi xuống người Tứ hoàng tử: "Lão tứ, ngươi nói sao?

Ngươi cho người đi mua chuộc người của Thành Vong Ưu, tình hình thế nào rồi?" Tứ hoàng tử không ngờ nhanh như vậy đã lôi đến mình, cau mày nói: "Phụ hoàng, người của Thành Vong Ưu không dễ mua chuộc như vậy đâu." Nếu có thể dùng tiền và những thứ khác để mua chuộc, họ đã không phải là người của Thành Vong Ưu rồi. "Đã gần một năm rồi, các ngươi lại không có chút tiến triển nào sao?" Hoàng thượng bất mãn nhìn Tứ hoàng tử, như thể đang nói họ làm việc không hiệu quả.

Tứ hoàng tử trong lòng vô cùng bất mãn, rõ ràng là chuyện của Lăng Tiêu Dạ, tại sao lại lôi kéo đến mình?

Không nhận được bất kỳ thông tin hữu ích nào thì bắt đầu không vui sao?

Để bảo vệ Lăng Tiêu Dạ, phụ hoàng đúng là lợi hại thật.

Lăng Tiêu Dạ trong lòng thở phào nhẹ nhõm, may mà không tiếp tục hỏi hắn những chuyện này.

Nếu không, mặt mũi này chắc không biết giấu vào đâu.

Ánh mắt Tứ hoàng tử nhìn thấy vẻ thở phào của Lăng Tiêu Dạ: "Phụ hoàng, bây giờ không phải đang nói chuyện của Đàm Chính tướng quân và Nhị hoàng huynh sao?" Hoàng thượng sắc mặt khó coi nhìn Tứ hoàng tử: "Trẫm đang hỏi ngươi." "Phụ hoàng, nếu người cảm thấy mua chuộc người của Thành Vong Ưu là một chuyện rất đơn giản, hay là nhi thần giao chuyện này cho người của phụ hoàng, để người của phụ hoàng làm, người thấy thế nào?" Tứ hoàng tử cũng không tức giận, mà nghiêm túc nhìn Hoàng thượng, ra vẻ rất dễ thương lượng. "Người của phụ hoàng nhiều như vậy, lại còn lợi hại đến thế, nhi thần nghĩ họ hẳn sẽ nhanh chóng có được kết quả mà phụ hoàng mong muốn." Tứ hoàng tử vô cùng chân thành khen ngợi người dưới trướng của Hoàng thượng.

Khóe miệng Hoàng thượng giật giật nhìn con trai mình, nó đang nói cái gì vậy?

Người của Thành Vong Ưu có quan hệ tốt với Tô Ngọc và Huyền Phỉ Nhiên như vậy, làm sao có thể mua chuộc được?

Ông sớm đã biết điều này, đột nhiên hỏi như vậy chẳng qua là không muốn mọi người tiếp tục bám riết chuyện của Lăng Tiêu Dạ mà thôi.

Bây giờ lão tứ nói như vậy, ông nên đồng ý hay không đồng ý?

Nếu đồng ý, người của mình làm không được thì người mất mặt chẳng phải là ông sao?

Không đồng ý, chẳng phải là tự vả vào mặt mình vì vừa mới mắng lão tứ sao?

Tình thế tiến thoái lưỡng nan này khiến Hoàng thượng bất giác cau mày, trong lòng cũng bắt đầu bất mãn với người con trai này của mình. "Tứ hoàng đệ, chuyện này là việc đệ nên làm, đệ đừng có đùn đẩy việc của mình cho phụ hoàng.

Phụ hoàng mỗi ngày nhiều việc như vậy, lại còn bận rộn, đâu có thời gian giúp đệ làm những chuyện này?" Lăng Tiêu Dạ thấy Hoàng thượng khó xử, lúc này liền đứng ra nói thẳng thừng.

Nghe Lăng Tiêu Dạ nói vậy, Tứ hoàng tử như nghe được chuyện cười, mỉa mai nói: "Nhị hoàng huynh nói hay lắm, nếu đã vậy, chuyện do người mà huynh tiến cử gây ra, có phải cũng nên để huynh tự mình giải quyết không?" "..." Lăng Tiêu Dạ không nói nên lời nhìn Tứ hoàng tử.

Thật không ngờ hắn lại châm chọc mình vào lúc này.

Cau mày, Lăng Tiêu Dạ sa sầm mặt, giọng nói cứng rắn: "Chúng ta bây giờ đang nói chuyện của ngươi, ngươi đừng lôi kéo đến ta." Khóe miệng Lăng Tiêu Thần khẽ nhếch: "Lão nhị, vậy là ngươi không đúng rồi.

Tứ hoàng đệ nói cũng không sai, chính ngươi đã nói việc của ai người nấy làm, vậy chuyện do người của mình gây ra có phải nên tự mình xử lý không?" Tứ hoàng tử không hề cảm kích Lăng Tiêu Thần, vì hắn biết rất rõ Lăng Tiêu Thần giúp hắn cũng chính là đang giúp chính mình.

Kẻ thù của kẻ thù là bạn, nhưng cách nói này trong hoàng gia căn bản không thể áp dụng.

Bọn họ vốn dĩ là kẻ thù, cho dù bây giờ có hợp tác tạm thời cũng là vì họ đều có một người chung muốn đối phó.

Đồng thời, họ đều không muốn để Lăng Tiêu Dạ nhận được quá nhiều lợi ích trong chuyện này.

Những lợi ích trước đây đều đã bị Lăng Tiêu Dạ chiếm hết rồi.

Bây giờ cuối cùng cũng có thể kéo người xuống, nếu đã vậy, họ hợp tác một lần thì có sao?

Lăng Tiêu Dạ sắc mặt khó coi nhìn hai người Lăng Tiêu Thần. "Đại hoàng huynh, huynh..." Lăng Tiêu Thần quay đầu nhìn Lăng Tiêu Dạ một cái, cười như không cười nói: "Nhị hoàng đệ, lẽ nào ta nói sai sao?" Tam hoàng tử lạnh nhạt liếc nhìn bọn họ một cái, không tham gia vào chuyện này.

Khi Lăng Tiêu Dạ tiến cử Đàm Chính, hắn đã biết Đàm Chính không thể hoàn thành nhiệm vụ mà Lăng Tiêu Dạ giao phó.

Quan trọng nhất là Đàm Chính con người này quá tự phụ.

Hoàng thượng sắc mặt khó coi nhìn ba huynh đệ tranh cãi vào lúc này, cau mày bất mãn nói: "Được rồi, các ngươi đều là huynh đệ, bây giờ là lúc các ngươi cùng nhau vượt qua khó khăn, không phải ở đây tranh luận ai đúng ai sai." Hoàng thượng nói những lời này là muốn họ đoàn kết, không sai, nhưng phần nhiều vẫn là muốn giúp Lăng Tiêu Dạ thoát khỏi tình trạng này.

Ông không muốn để Lăng Tiêu Thần bọn họ nói Lăng Tiêu Dạ không phải trước mặt bao nhiêu đại thần.

Đều là huynh đệ, họ làm vậy chẳng phải là tự tìm phiền phức cho mình sao?

Đối mặt với tình huống này của Hoàng thượng, Lăng Tiêu Thần bọn họ làm sao không biết ông muốn làm gì?

Tam hoàng tử chỉ liếc nhìn phụ thân mình một cái rồi không nói gì thêm.

Dù nói gì đi nữa, trong lòng ông vẫn chỉ nghĩ đến Lăng Tiêu Dạ.

Ông làm vậy chẳng phải là muốn công lao bên phía Lăng Tiêu Dạ nhiều hơn một chút, để sau này có thể danh chính ngôn thuận trao ngôi vị Thái tử cho Lăng Tiêu Dạ sao?

Chỉ là không ngờ Đàm Chính lại vô dụng đến vậy, ngay cả một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong. "Phụ hoàng, không phải nhi thần không muốn giúp, mà là nhi thần cũng hết cách rồi." Bây giờ người dân Lăng quốc đều biết họ đã mất mặt đến mức nào.

Muốn lấy lại danh dự vào lúc này gần như là không thể.

Các đại thần Lăng quốc nhìn mấy vị hoàng tử, trong lòng có chút thất vọng.

Đã đến lúc này rồi mà họ vẫn chỉ nghĩ đến lợi ích của bản thân.

Còn đất nước của mình thì có là gì? "Hoàng thượng, chuyện này vẫn cần giao cho Phí tướng quân xử lý." Thừa tướng thực sự không thể nhìn nổi nữa, đứng ra cau mày nói.

Nếu ai cũng ích kỷ như họ, Lăng quốc này còn cần nữa không?

Phí tướng quân nghe Thừa tướng nhắc đến mình, trong lòng bất đắc dĩ, cuối cùng chỉ có thể đứng ra: "Hoàng thượng, thần nguyện ý đi." Hoàng thượng Lăng quốc nhìn Phí tướng quân, ánh mắt lại rơi xuống người Lăng Tiêu Dạ: "Lão nhị, ngươi thấy sao?" "Phụ hoàng, chúng ta hãy để Đàm tiểu tướng quân đi." Lăng Tiêu Dạ một câu đã trực tiếp từ chối ý định của Phí tướng quân.

Nếu thật sự để Phí tướng quân đi, đến lúc đó dù Phí tướng quân có lập công, chuyện đó cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Chương 2297

Thừa tướng cau mày bất mãn nhìn Lăng Tiêu Dạ.

Đàm tiểu tướng quân là ai ông biết, nhưng chính vì biết người này là ai, trong lòng ông mới cảm thấy không thể tin được. "Điện hạ, ngài đang nói gì vậy?" "Thừa tướng đại nhân, Đàm tiểu tướng quân cũng là một tướng quân, chúng ta nên cho người trẻ một chút cơ hội, ngài nói có phải không?" Lăng Tiêu Dạ không những không cảm thấy mình làm vậy có gì sai, ngược lại còn cho rằng làm vậy là đúng đắn.

Phí tướng quân đã hơn năm mươi tuổi rồi, cũng nên để người trẻ ra ngoài trải nghiệm.

Phí tướng quân cau mày liếc nhìn Lăng Tiêu Dạ một cái, ông cảm thấy vị Nhị hoàng tử này đúng là đang tự tìm phiền phức cho mình. "Nếu đã vậy, cứ để con trai của Đàm Chính đi." Hoàng thượng không nghĩ ngợi gì mà nói thẳng.

Khóe miệng Lăng Tiêu Dạ khẽ nhếch, hắn biết ngay kết quả sẽ là như vậy.

Sau khi nhận được kết quả mình muốn, Lăng Tiêu Dạ quay đầu nhìn Lăng Tiêu Thần bọn họ, ánh mắt đó trông thật mỉa mai.

Tam hoàng tử cau mày, đối với người con trai kia của Đàm Chính, hắn không hề coi trọng.

Bản lĩnh không có, chỉ biết một chút chuyện trên giấy tờ.

Hắn ta chưa bao giờ ra chiến trường.

Để hắn ra chiến trường vào lúc này có thật sự thích hợp không?

Tam hoàng tử cau mày nói: "Phụ hoàng, Đàm tiểu tướng quân chưa bao giờ ra chiến trường, nếu để hắn đi e rằng có chút không ổn."

Thừa tướng và những người khác như tìm được người chủ trì, vội vàng nói: "Tam hoàng tử nói không sai, Hoàng thượng xin hãy suy nghĩ kỹ lại." Thật không biết Hoàng thượng rốt cuộc đang nghĩ gì, lại có thể để con trai của Đàm Chính làm tướng quân.

Chẳng lẽ Hoàng thượng chê người của họ bị bắt chưa đủ nhiều sao?

Mất mặt chưa đủ lớn sao?

Còn muốn để con trai của Đàm Chính lại gây ra chuyện gì đó để Lăng quốc bọn họ tiếp tục mất mặt?

Liếc nhìn Nhị hoàng tử một cái, trong lòng Thừa tướng đều là thất vọng, một người như vậy làm sao có thể làm Thái tử?

Hắn chỉ nghĩ đến lợi ích của mình, chưa bao giờ xem xét tình hình thực tế. "Xin Hoàng thượng suy nghĩ kỹ lại." Một số đại thần không coi trọng con trai của Đàm Chính lần lượt quỳ xuống đất, nói gì cũng không muốn để Đàm tiểu tướng quân ra chiến trường. "Trận chiến lần này vô cùng quan trọng, nếu chúng ta để một người chưa từng ra chiến trường đi, lỡ như giống Đàm Chính, xảy ra sai lầm như vậy, trách nhiệm này ai có thể gánh vác nổi?" "Nói không sai, Phí tướng quân từ năm mười lăm tuổi đã bắt đầu ra chiến trường, đến nay đã gần bốn mươi năm, đánh thắng bao nhiêu trận, đối với chuyện trên chiến trường, cũng như việc bố trí và sắp xếp chiến lược đều là người am hiểu nhất, ông ấy mới là người thích hợp nhất." Thừa tướng nói gì cũng không muốn để con trai của Đàm Chính ra chiến trường.

Con trai của Đàm Chính mà đi, những tướng sĩ ở biên quan kia coi như xong đời. "Hoàng thượng, xin đừng quên, cuộc chiến lần này không chỉ có Lăng quốc chúng ta, mà còn có các quốc gia khác cùng tham gia.

Ngài có chắc người của các quốc gia khác sẽ không có ý kiến không?" Thừa tướng tiếp tục nói.

Tam hoàng tử cau mày, thật không biết vị phụ hoàng này của hắn đang nghĩ gì.

Vì giúp Lăng Tiêu Dạ giành được lợi ích mà thật sự không màng đến bất kỳ thể diện nào.

Lăng Tiêu Dạ nghe lời của mọi người, trong lòng ít nhiều có chút bất mãn: "Các người nói như vậy có hơi quá đáng rồi." "Con trai của Đàm Chính sao lại không thể đi?

Hắn tuy chỉ là người mới, nhưng ai lúc đầu mà chẳng phải là người mới?" Nói cứ như thể Phí tướng quân vừa bắt đầu đã biết đánh trận vậy.

Nghĩ vậy, ánh mắt Lăng Tiêu Dạ hướng về phía Phí tướng quân: "Phí tướng quân lúc đầu chẳng phải cũng là một người mới sao?" Tam hoàng tử nghe vậy, ánh mắt đột nhiên lạnh đi, sắc mặt khó coi nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Nhị hoàng huynh, lời này của huynh nói không đúng rồi." "Ta nói không đúng chỗ nào?

Lẽ nào ta còn nói sai sao?" Hắn không cảm thấy mình nói sai chỗ nào.

Đều là người mới, sao chuyện Phí tướng quân làm được mà con trai của Đàm Chính lại không làm được?

Hắn thấy những người này chỉ đang kỳ thị người khác. "Đương nhiên là không giống, Phí tướng quân lúc đầu chẳng qua chỉ là một tiểu binh, ông ấy đã vào sinh ra tử trên chiến trường, đánh bao nhiêu trận mới có được ngày hôm nay?

Nếu huynh chỉ để con trai của Đàm Chính đi làm một tiểu binh, còn Nguyên soái để Phí tướng quân làm, thì chúng ta không có gì để nói." Tam hoàng tử không chút khách khí phản bác. "Không được, Nguyên soái này phải là của Đàm tiểu tướng quân, Phí tướng quân không thích hợp." Lăng Tiêu Dạ liếc nhìn Phí tướng quân một cái rồi nói thẳng thừng.

Nghe vậy, sắc mặt của Phí tướng quân biến đổi. "Không biết vi thần không thích hợp ở chỗ nào?" Phí tướng quân nhìn Lăng Tiêu Dạ, giọng nói bình tĩnh hỏi.

Lăng Tiêu Dạ bất mãn liếc nhìn Phí tướng quân một cái, đây là chuyện của mấy huynh đệ bọn họ, ông ta xen vào làm gì?

Chẳng phải chỉ là lần này không cho ông ta đi đánh trận thôi sao? "Nhị hoàng tử, không biết vi thần có điểm nào khiến Nhị hoàng tử cảm thấy không thích hợp?" Phí tướng quân thấy Lăng Tiêu Dạ không nói, liền tiếp tục hỏi.

Ông làm tướng quân bao nhiêu năm, chưa từng bị đối xử như vậy.

Ngay cả Đại hoàng tử, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đối với ông cũng rất lễ phép.

Lần đầu tiên Đại hoàng tử tiến cử ông làm Nguyên soái thực sự không mang bất kỳ mục đích nào.

Mục đích của hắn chỉ là để Lăng quốc có thể chiến thắng.

Nhưng những điều này trong mắt họ dường như lại là sai trái.

Đặc biệt là những việc Lăng Tiêu Dạ làm càng khiến ông đau lòng. "Phí tướng quân, vết thương của ông đã lành chưa?" Lăng Tiêu Dạ nhìn Phí tướng quân hỏi.

Ánh mắt đó khiến sắc mặt Phí tướng quân lập tức trở nên khó coi.

Những người khác cau mày nhìn Phí tướng quân: "Phí tướng quân, ông bị thương sao?" "Không hề." "Phí tướng quân, ông đừng giả vờ nữa, vết thương của ông vẫn chưa lành đúng không?

Ông bây giờ mà đi, lỡ như vì vết thương của ông mà làm lỡ việc đánh trận, trách nhiệm này e rằng ông không gánh nổi đâu." Tất cả mọi người có mặt ở đây còn có đạo lý nào không hiểu?

Nếu Phí tướng quân thật sự bị thương, vậy trong tình huống tất cả mọi người đều không biết, Nhị hoàng tử làm sao biết được?

Chỉ có một khả năng, vết thương của Phí tướng quân là do Nhị hoàng tử gây ra.

Tất cả mọi người nhìn Lăng Tiêu Dạ với ánh mắt có chút kỳ quái.

Phí tướng quân có thể đi đến vị trí này trên chiến trường, tự nhiên không phải là kẻ ngu ngốc.

Ông hai mắt đỏ ngầu nhìn Lăng Tiêu Dạ.

Hóa ra trước đây mình bị thương đều là do Lăng Tiêu Dạ.

Chương 2298

"Ha ha ha, giỏi cho một Nhị hoàng tử." Hoàng thượng nghe lời của Phí tướng quân, biết ông chắc chắn đã đoán ra điều gì đó. "Lão nhị, ngươi câm miệng." Nói những lời như vậy vào lúc này, là muốn để tất cả bọn họ đều biết Lăng Tiêu Dạ vì không muốn Phí tướng quân ra chiến trường mà đã tự mình ra tay với người ta sao?

Lăng Tiêu Dạ dường như cũng ý thức được mình đã nói lời không nên nói, lập tức không nói nữa.

Mà Phí tướng quân nhìn bộ dạng này của Hoàng thượng, đột nhiên mất đi ý nghĩ tiếp tục bảo vệ Lăng quốc.

Phí tướng quân nhìn Hoàng thượng: "Hoàng thượng, vi thần cơ thể không khỏe, kính xin hoàng thượng cho phép từ quan." Những người trên triều đình lập tức ngây người.

Phí tướng quân được coi là một trong những tướng quân giỏi nhất của Lăng quốc, nếu ông đi rồi, sau này trên chiến trường xảy ra chuyện thì phải làm sao?

Đến lúc đó còn ai có thể tiếp quản chiến trường kia?

Tuy nhiên, lúc này Phí tướng quân đã không thể quản nhiều như vậy nữa.

Hoàng thượng cau mày nhìn Phí tướng quân: "Không cho phép." "Hoàng thượng, Nhị hoàng tử nói không sai, vi thần bị thương nghiêm trọng, tay đã tàn phế, sau này cũng không cầm được vũ khí, dù có cho thần ra chiến trường cũng vô dụng." Phí tướng quân nói thẳng.

Lời này nói ra quả thực không chút khách khí.

Nghe vậy, sắc mặt Hoàng thượng vô cùng khó coi, ngay cả Lăng

Tiêu Dạ cũng có chút bất mãn.

Nhưng hắn lại không thể nói được gì, vì lời này vừa rồi hắn quả thực đã nói.

Bây giờ Phí tướng quân dùng cái cớ này để từ quan, họ có thể nói gì? "Hoàng thượng, hổ phù sau này vi thần sẽ gửi đến, vi thần cáo lui." Nói xong, Phí tướng quân liền rời đi, không chút lưu luyến.

Tam hoàng tử hung hăng trừng mắt nhìn Lăng Tiêu Dạ một cái, vội vàng qua ngăn Phí tướng quân lại: "Tướng quân, không thể như vậy, ngài biết tình hình của Lăng quốc hiện nay, nếu ngài đi…" "Vi thần bây giờ chỉ là một phế nhân, đã không thể quản nhiều như vậy nữa, Tam hoàng tử bảo trọng." Lăng Tiêu Thần cũng bước tới: "Phí tướng quân, có gì chúng ta từ từ nói, ngài đừng…" "Đa tạ hảo ý của Đại hoàng tử, nhưng không cần đâu." Phí tướng quân cười lắc đầu.

Mọi chuyện hôm nay, ông đã nhìn thấu rồi.

Hoàng thượng biết tất cả nhưng không ngăn cản, không những không ngăn cản mà còn giúp đỡ Lăng Tiêu Dạ.

Một vị hoàng thượng như vậy, một quốc gia như vậy, không đáng để ông trung thành.

Bây giờ như vậy cũng tốt, đỡ cho sau này chiến sự lại xảy ra chuyện gì, đến lúc đó ông cũng khó mà thoát thân.

Chi bằng bây giờ lợi dụng lời nói của Nhị hoàng tử để trực tiếp từ quan về quê dưỡng lão.

Ở nhà chăm cháu không tốt sao?

Cần gì phải ở đây chịu đựng sự uất ức này.

Thấy Phí tướng quân như vậy, Lăng Tiêu Thần bọn họ biết lần này họ không thể giữ Phí tướng quân lại được nữa.

Hoàng thượng cau mày nhìn bóng lưng của Phí tướng quân, trong lòng đối với ông vô cùng bất mãn, cảm thấy ông chính là cậy mình có chút địa vị ở Lăng quốc nên mới dám làm vậy. "Nếu Phí ái khanh đã nghĩ kỹ rồi, trẫm cũng không giữ nữa." Ông muốn cho người này biết, Lăng quốc không phải là không có ông thì không được.

Nghe vậy, bước chân của Phí tướng quân khựng lại một chút, sau đó quay người: "Đa tạ Hoàng thượng thành toàn." Lăng Tiêu Dạ cũng không tức giận, tâm trạng rất tốt rời đi. "Đại hoàng huynh, chúng ta đi tụ tập một chút?" Tam hoàng tử nhìn Lăng Tiêu Thần bên cạnh nói. "Được." "Đại hoàng huynh, Tam hoàng huynh, ta cũng đi cùng." Tứ hoàng tử vội vàng lên tiếng. "Đi thôi." Ba người đến phủ của Lăng Tiêu Thần.

Ngồi trong thư phòng, cả ba đều không lên tiếng.

Cũng không phải không muốn nói, chỉ là không biết nên nói gì mà thôi. "Về chuyện của Phí tướng quân, các đệ thấy thế nào?" Cuối cùng vẫn là Lăng Tiêu Thần nhìn hai người, hỏi trước. "Phí tướng quân đã thất vọng với Lăng quốc rồi." "Thất vọng rồi?" "Vâng, Phí tướng quân đã nhìn ra phụ hoàng biết tất cả mọi chuyện, nhưng vẫn ngầm cho phép Lăng Tiêu Dạ làm vậy, vào khoảnh khắc đó Phí tướng quân đã không bao giờ muốn quay lại nữa." Họ sớm muộn gì cũng sẽ hối hận. "Nói không sai, chỉ với con trai của Đàm Chính, hắn đi chẳng khác nào đi nộp mạng.

Một người là con trai của Ngọc Vương, được Tô Ngọc chân truyền, một người là con trai của Huyền Phỉ Nhiên, từ nhỏ được nuôi dưỡng bên cạnh Tô Ngọc như một trữ quân, các đệ nghĩ họ dễ đối phó sao?" Nếu họ dễ đối phó, Đàm Chính cũng không đến mức bị hại đến nông nỗi này. "Lần này Tô Ngọc và Tô Cửu không đến sao?" Trước đây tuy Huyền Hoằng Nghị và Tô Tử Khâm đều ở đây, nhưng đi cùng còn có Tô Cửu. "Không đến." Lăng Tiêu Thần lắc đầu.

Chính vì lần này Tô Ngọc và Tô Cửu đều không đến đây, họ giao chiến sự ở đây cho hai đứa trẻ, điều này khiến hắn vô cùng bất ngờ.

Tam hoàng tử cau mày: "Hắn không lo sẽ xảy ra chuyện gì sao?" "Tô Ngọc có thể yên tâm như vậy, chứng tỏ hắn rất có lòng tin vào con trai và cháu trai của mình.

Cuộc chiến lần này rất có thể là cơ hội để rèn luyện cho chúng." Lăng Tiêu Thần cau mày nói.

Đối với Tiểu Bảo, hắn đã từng gặp, chỉ là lúc đó cậu bé mới là một đứa trẻ năm, sáu tuổi, không xuất sắc như bây giờ.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhìn nhau: "Bọn họ thật sự lợi hại đến vậy sao?" "Một người có bản lĩnh như Tô Ngọc, hắn muốn đào tạo ra hai đứa trẻ thì thật sự quá dễ dàng." Lăng Tiêu Thần cười khổ nói. "Nam Kiều và họ cũng ở đó." Có Nam Kiều và họ ở đó, Tô Tử Khâm và Huyền Hoằng Nghị sẽ không xảy ra chuyện gì.

Nếu đã vậy, họ còn lo lắng điều gì nữa? "Đại hoàng huynh, huynh nghĩ sao?" "Con trai của Đàm Chính chỉ khiến Lăng quốc càng thêm mất mặt, hơn nữa còn mất mặt trước tất cả mọi người." Nếu chuyện này bị Tô Tử Khâm bọn họ nhắm vào, thì mọi chuyện sẽ càng phiền phức hơn.

Đối mặt với tình huống này, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhìn nhau, không cảm thấy làm vậy có gì sai. "Vậy chúng ta…" "Không cần quan tâm, sau này những chuyện liên quan đến chiến tranh chúng ta đều không quan tâm nữa." Lăng Tiêu Thần hít một hơi thật sâu rồi nói. "Thái độ của phụ hoàng các đệ đều đã thấy rồi, bất kể chúng ta làm gì, trong lòng người chỉ có lão nhị, chúng ta làm gì cũng là đang lót đường cho lão nhị mà thôi." Lăng Tiêu Thần cười lạnh nói. "Lẽ nào các đệ hy vọng thành quả của mình cuối cùng lại rơi vào tay người khác?" Nghe lời của Lăng Tiêu Thần, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cảm thấy hắn nói không sai. "Đại hoàng huynh, huynh nói đúng." Dù họ có tranh đấu lợi hại đến đâu, phụ hoàng cũng chỉ muốn truyền ngôi cho Lăng Tiêu Dạ.

Họ sẽ không có cơ hội nào khác.

Dù sau này phụ hoàng có sắp chết, có lẽ cũng sẽ trực tiếp truyền vị cho Nhị hoàng tử.

Nếu đã vậy, họ còn tranh giành làm gì?

Sau khi nghĩ thông suốt, hai người cũng không nói gì thêm.

Mà chuyện ở bên này, thông qua người của Tô Ngọc đã truyền đến tai Tiểu Bảo.

Chương 2299

Tiểu Bảo nhìn tin tức vừa nhận được, tức đến bật cười.

Hoàng thượng của Lăng quốc này cũng có chút thú vị. "Ca ca, tin gì vậy?" Tiểu Bảo đưa lá thư trong tay cho Hoằng Nghị.

Hoằng Nghị đọc xong không nhịn được nói một câu: "Ca ca, Nhị hoàng tử của Lăng quốc này có phải là gián điệp bên ta cài qua không vậy?" Một vị tướng quân tốt như vậy, lại bị đối xử như thế.

Thậm chí vì không muốn ông ta ra chiến trường mà còn cố ý đánh bị thương ông ta, chuyện như vậy mà cũng có người làm được? "Ca ca, tin tức này chúng ta có nên cho bách tính Lăng quốc biết không?" Nếu để họ biết, nhất định sẽ có kịch hay để xem.

Tiểu Bảo cười đầy ẩn ý: "Nói thì chắc chắn phải nói, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc." "Ca ca, có phải huynh có ý tưởng gì rồi không?" Hoằng Nghị mong đợi nhìn Tiểu Bảo hỏi. "Đúng là có ý tưởng rồi." Tiểu Bảo ghé vào tai Hoằng Nghị nói ra suy nghĩ của mình, nghe xong ý tưởng của Tiểu Bảo, Hoằng Nghị ngây người nhìn cậu: "Ca ca, quả nhiên vẫn là huynh lợi hại." "Cho nên không cần vội." "Được, Hoàng thượng Lăng quốc đúng là thú vị thật, tướng quân giỏi nhất nước họ đã bị họ đuổi đi rồi, hơn nữa còn cắt đứt mọi đường lui, sau này dù Hoàng thượng Lăng quốc có muốn đi tìm người, có lẽ cũng không còn cơ hội nữa." Hoằng Nghị hả hê nói.

Hắn không quan tâm những người này làm gì, nhưng hắn rất vui vì những việc họ làm đã mang lại lợi ích cho phe mình. "Ca ca, chúng ta có muốn đi gặp Đàm Chính không?

Nói cho ông ta biết tin tốt này?

Dù sao thì ông ta cũng sắp được gặp con trai mình rồi, ông ta nghe được tin này chắc chắn sẽ rất vui nhỉ?" Hoằng Nghị nhìn Tiểu Bảo với vẻ mặt ngây thơ nói. "Được." Đối với yêu cầu của Hoằng Nghị, chỉ cần không quá đáng thì Tiểu Bảo đều sẽ đồng ý.

Nam Kiều và những người khác qua tìm hai đứa trẻ, vừa hay nghe được cuộc nói chuyện của chúng. "Hai đứa lại định bắt nạt người ta thế nào nữa đây?" "Nam Kiều thúc thúc, chú đừng vu khống con và ca ca, chúng con không có bắt nạt ai cả, chúng con chỉ muốn báo cho nguyên soái của Lăng quốc một tin rất tốt thôi." Hoằng Nghị bất mãn nhìn Nam Kiều, phản kháng nói.

Nghe Hoằng Nghị nói vậy, Nam Kiều liếc mắt coi thường, hắn nghĩ bây giờ bọn họ còn có thể tin lời thằng bé này nói sao?

Toàn là lừa người. "Tiểu Bảo, đã xảy ra chuyện gì?" "Sau khi bên Lăng quốc biết nguyên soái của họ bị bắt, họ định để con trai ông ta qua đây." Tiểu Trí nghe Tiểu Bảo nói, bèn đi tới cầm bức thư đặt ở một bên lên xem, xem xong không nhịn được cười: "Nhị hoàng tử của Lăng quốc này có chút thú vị đấy." Nam Kiều và những người khác vẫn chưa hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn Tiểu Trí: "Có chuyện gì vậy?" "Người sắp tới đây chưa từng ra chiến trường, mà Nhị hoàng tử của Lăng quốc vì không muốn Phí tướng quân của Lăng quốc qua đây đánh trận làm nguyên soái, không để ông ta có được lợi ích, thế là đã làm một chuyện." "Hửm?" Không chỉ Nam Kiều, mà ngay cả Lạc Diễm cũng bắt đầu thấy hứng thú. "Lăng Tiêu Dạ cho người đánh bị thương Phí tướng quân.

Vị tướng quân này đúng là rất có bản lĩnh, cuối cùng lại bị đối xử như vậy, thật là thú vị." "Nói không sai, không chỉ vậy, lúc Tam hoàng tử của Lăng quốc đề nghị để Phí tướng quân qua đây, Lăng Tiêu Dạ đã đề nghị con trai của vị nguyên soái này đến, các đại thần của Lăng quốc và Lăng Tiêu Thần đều không đồng ý, kết quả là Lăng Tiêu Dạ đã tự phanh phui chuyện mình ra tay với Phí tướng quân." Tiểu Bảo tiếp tục kể cho họ nghe.

Nghe vậy, Nam Kiều và những người khác đột nhiên cảm thấy hơi cạn lời.

Đây là chuyện quái quỷ gì vậy?

Lại có cả chuyện như thế này sao?

Lăng Tiêu Dạ này chê ngày tháng của mình trôi qua quá yên bình rồi à? "Hoàng đế của Lăng quốc không nói gì về chuyện này sao?" "Điều kỳ lạ chính là ở đây, ông ta không những không nói gì mà còn định dàn xếp cho qua chuyện, thế là Phí tướng quân đã lợi dụng cớ này để từ quan, còn đưa gia đình đi ẩn náu, người ở bên đó giúp họ xóa dấu vết, sau này nếu tướng quân của Lăng quốc có xảy ra vấn đề gì, họ muốn tìm người cũng không tìm được." Tiểu Bảo nói với vẻ hả hê.

Nghe Tiểu Bảo nói vậy, Nam Kiều và những người khác không nhịn được cười.

Thật không ngờ lại có chuyện như thế này. "Hoàng thượng của Lăng quốc này rốt cuộc muốn làm gì?" "Ông ta muốn truyền ngôi cho Lăng Tiêu Dạ, lại cảm thấy cứ thế đưa cho thì Lăng Tiêu Thần và những người khác sẽ không vui, thế là đã chọn một cách khác.

Ông ta giúp Lăng Tiêu Dạ giành công lao, đợi mọi chuyện kết thúc, ngôi vị Thái tử sẽ là của Lăng Tiêu Dạ." Tiểu Bảo nhún vai nói.

Thực ra trong mấy vị hoàng tử của Lăng quốc, cậu cảm thấy Tam hoàng tử mới là người thích hợp nhất.

Thế nhưng trong lòng Hoàng thượng Lăng quốc chỉ có Lăng Tiêu Dạ là con trai.

Bất kể Lăng Tiêu Dạ làm gì, ông ta cũng sẽ chọn cách giúp Lăng Tiêu Dạ giải quyết.

Đúng là một người cha tốt. "Như vậy chẳng phải mọi việc Lăng Tiêu Thần và những người khác làm đều là làm nền cho Lăng Tiêu Dạ sao?" Tiểu Trí kinh ngạc hỏi.

Nếu là vậy thì thật sự là, e rằng không mấy ai chấp nhận nổi?

Dù sao thì ai mà muốn đem thành quả bấy lâu nay của mình dâng hết cho người khác chứ?

Nhất là những người muốn có ngôi vị Thái tử như Lăng Tiêu Thần.

Bây giờ họ biết rằng dù mình có làm gì cũng không thể có được vị trí đó, ai mà biết sau này họ sẽ làm ra chuyện gì.

Chỉ cần nghĩ đến đây thôi, cậu đã bắt đầu mong chờ rồi. "Đúng là như vậy, sau này ba anh em Lăng Tiêu Thần sẽ làm gì vẫn chưa chắc đâu." Tiểu Bảo nói với ánh mắt sắc bén.

Hoằng Nghị ở bên cạnh không ngừng gật đầu: "Ca ca nói đúng, bất kể họ muốn làm gì, cuối cùng đối với chúng ta đều là chuyện tốt." "Hoằng Nghị nói đúng, đúng là một chuyện tốt." "Ca ca, chúng ta đi gặp vị nguyên soái này đi?

Để ông ta biết Nhị hoàng tử đối xử tốt với ông ta như thế nào?" Hoằng Nghị nói với ý đồ xấu. "Được, chúng ta đi ngay bây giờ." Nam Kiều và những người khác nghe chuyện xảy ra ở Lăng quốc còn chưa hoàn hồn, đã nghe hai đứa trẻ muốn đi gặp vị nguyên soái của Lăng quốc kia.

Anh ta đưa tay day trán, bực bội nhìn chúng: "Hai đứa đừng có chọc người ta tức quá đấy." "Nam Kiều thúc thúc, chú yên tâm, chúng con sẽ không làm vậy đâu, chúng con chỉ nói chuyện tử tế với ông ta thôi." "Đi đi." Nam Kiều đau đầu phất tay.

Nhìn hai đứa trẻ như vậy, Nam Kiều đột nhiên cảm thấy những năm nay Tô Ngọc đã vất vả rồi. "Nhìn hai đứa nó thế này, tôi đột nhiên cảm thấy Ngọc ca ca chăm sóc chúng ta những năm qua thật sự quá vất vả rồi." Tuy bọn họ đều rất nghe lời Ngọc ca ca, nhưng nếu thật sự quậy lên thì cũng phiền phức vô cùng.

Hoàng thúc và những người khác đều không chịu nổi sự náo nhiệt của anh.

Thẩm lão đại và những người khác cũng vậy.

Chỉ có Ngọc ca ca là chưa bao giờ chê bai anh, không những không chê mà còn đối xử rất tốt với anh. "Nói không sai." Lạc Diễm vô cùng tán thành. "Tôi phải viết thư cho Ngọc ca ca mới được." "Được." Tiểu Trí nghe Nam Kiều và những người khác nói chuyện, đột nhiên cảm thấy nếu cha nhìn thấy lá thư của Nam Kiều thúc thúc gửi, chắc sẽ nghi ngờ Nam Kiều thúc thúc bị người ta bắt nạt. "Tiểu Trí, cậu không đi tìm Tiểu Bảo à?" Tiểu Trí và Tiểu Bảo trước nay như hình với bóng, bây giờ Tiểu Bảo đi rồi mà Tiểu Trí vẫn còn ở lại đây. "Thôi, tớ đi xem mấy cuốn sách cha đặc biệt đưa cho tớ lúc đến đây." Lúc đến đây cha đã đưa cho cậu rất nhiều sách, cậu đều phải đọc hết. "Vậy cậu đi đi." Tiểu Bảo và Hoằng Nghị đến nơi giam giữ Đàm Chính.

Thấy hai đứa trẻ đến, trong mắt Đàm Chính đều là oán hận: "Các ngươi đến đây làm gì?" "Ông không cần căng thẳng như vậy, chúng tôi cũng không định làm gì ông, chỉ là có được một vài tin tức, muốn qua đây báo cho ông một tin tốt, thế nào?

Chương 2300

Ông có muốn biết không?" Hoằng Nghị hỏi với vẻ rất hứng thú.

Tin tốt?

Đàm Chính nhíu mày, đến lúc này rồi bọn họ còn có thể có tin tốt gì chứ? "Không lâu nữa ông và con trai ông sẽ được đoàn tụ, thế nào?

Vui không?" Hoằng Nghị cười hì hì hỏi.

Trong lúc nói chuyện, cậu bé cứ nhìn chằm chằm vào Đàm Chính.

Đàm Chính nghe vậy, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Ông chỉ có một đứa con trai duy nhất, nó hiện đang yên ổn ở nhà, vậy mà nó dám nói mình sẽ đoàn tụ với con trai?

Sao có thể chứ? "Các ngươi nói bậy bạ gì đó?

Con trai ta đang ở Lăng quốc yên lành." Bọn chúng chỉ muốn chọc tức ông nên mới nói những lời này đúng không?

Nghe ông ta nói, Tiểu Bảo cười khẩy: "Chuyện này ông phải cảm ơn chủ tử của ông là Lăng Tiêu Dạ đấy." Đàm Chính nhíu mày, chuyện này thì có liên quan gì đến Nhị hoàng tử? "Ông có phải đang nghĩ chuyện này có liên quan gì đến Nhị hoàng tử không?" Tiểu Bảo nhìn bộ dạng của Đàm Chính, không cần đoán cũng biết ông ta đang nghĩ gì. "Ngươi không cần ở đây ly gián quan hệ giữa ta và Nhị hoàng tử, ta chỉ có một đứa con trai duy nhất, chuyện này Nhị hoàng tử đều biết." Đàm Chính lạnh lùng nói.

Ông ta không tin Nhị hoàng tử sẽ để đứa con trai duy nhất của mình ra chiến trường.

Nghe lời nói quá chắc chắn của Đàm Chính, Tiểu Bảo và Hoằng

Nghị không nhịn được cười: "Ông đúng là tin tưởng Lăng Tiêu Dạ thật, chỉ tiếc là, con trai ông ra chiến trường đúng là do hắn đề cử đấy, vì chuyện này mà không tiếc bại lộ việc mình đã ra tay hạ độc thủ với Phí tướng quân của nước ông." Đàm Chính hoàn toàn không tin lời Tiểu Bảo nói: "Không thể nào." "Có thể hay không, ông sẽ sớm biết thôi, không cần ở đây phản bác tôi." "Đàm Chính, ông có biết không, để cho con trai ông ra chiến trường, Lăng Tiêu Dạ đã ép Phí tướng quân của các ông phải từ quan đấy, thế nào?

Hắn có phải rất lợi hại không?" Đàm Chính vẫn không tin tất cả những điều này là thật.

Nhị hoàng tử vẫn luôn muốn lôi kéo Phí tướng quân.

Dù sao thì năng lực của Phí tướng quân ai cũng thấy rõ.

Nếu Nhị hoàng tử muốn lôi kéo Phí tướng quân, ông ta tự nhiên sẽ không làm chuyện này. "Không thể nào." "Các ngươi có muốn lừa ta thì cũng tìm một cái cớ hay hơn đi, dùng cái cớ như vậy cuối cùng người mất mặt cũng là chính các ngươi." "Ông không tin?" Hoằng Nghị thấy bọn họ đã nói đến nước này mà Đàm Chính vẫn không tin lời họ nói, nhất thời cảm thấy người này thật sự có chút thú vị. "Không tin." Hoằng Nghị không thể tin nổi quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh dường như không hề ngạc nhiên: "Ca ca, anh hình như không hề ngạc nhiên chút nào về chuyện này?" "Chuyện này cũng không có gì đáng ngạc nhiên, ông ta quá tin tưởng Lăng Tiêu Dạ, không cho rằng hắn sẽ làm chuyện như vậy." Tiểu Bảo suy nghĩ một chút là biết được tâm tư của Đàm Chính. "Lại có thể như vậy sao?

Nhưng tại sao ông ta lại quả quyết rằng chúng ta nói dối?" Chuyện về Phí tướng quân hoàn toàn là sự thật, sao ông ta lại không tin chứ?

Trông họ có giống đang nói dối lắm sao?

Đây là chuyện gì vậy?

Nói thật cũng không có ai tin?

Đây là đạo lý gì?

Tiểu Bảo cũng rất tò mò tại sao ông ta lại không hề tin họ trong chuyện của Phí tướng quân. "Tại sao ông lại cho rằng chúng tôi nói không phải sự thật?" Tiểu Bảo hỏi ra nghi vấn trong lòng mình. "Phí tướng quân là người Nhị hoàng tử muốn lôi kéo, sao có thể vì những chuyện này mà làm hại Phí tướng quân chứ." Đàm Chính cười lạnh nói.

Bọn chúng tưởng mình không biết gì cả, tùy tiện một câu là có thể lừa được sao?

Tiểu Bảo thật không ngờ lại là vì lý do này.

Nghe ông ta nói hùng hồn như vậy, Tiểu Bảo cũng không nhịn được cười: "Xem ra ông thật sự rất tin tưởng Lăng Tiêu Dạ nhỉ, nếu đã như vậy thì ông cứ chờ đi, mấy ngày nữa khi ông gặp được con trai mình, ông có thể tự mình hỏi nó." Họ vốn định xem phản ứng của Đàm Chính, không ngờ ông ta lại không tin lời họ nói, cho rằng những gì họ nói đều là lừa đảo.

Thật là thú vị. "Ca ca, chúng ta đi thôi." Loại người này đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đợi đến khi con trai ông ta xuất hiện trước mặt, có lẽ ông ta sẽ tin thôi.

Hoặc có lẽ ông ta sẽ cho rằng là họ phái người đi bắt cóc con trai ông ta.

Chỉ nghĩ đến khả năng này thôi, Hoằng Nghị đã cảm thấy không còn hứng thú nữa. "Ca ca, con thấy người này có chút nhàm chán." Hoằng Nghị bất mãn lẩm bẩm. "Vậy chúng ta đi thôi." "Vâng." Nhìn Tiểu Bảo và Hoằng Nghị rời đi, Đàm Chính nhíu mày, sắc mặt có phần khó coi.

Ông ta biết Tiểu Bảo và Hoẳng Nghị sẽ không đột nhiên đến nói với mình chuyện này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, những gì họ nói đều là sự thật.

Việc ông ta không tin cũng chỉ là tự nói cho mình nghe mà thôi.

Đàm Chính rất lo lắng cho con trai mình.

Nó là người như thế nào, có tư cách và năng lực để làm nguyên soái hay không.

Con trai ông chưa bao giờ ra chiến trường, nếu thật sự để nó ra chiến trường, cuối cùng sẽ có kết quả gì, ông thật sự quá rõ ràng.

Nhị hoàng tử rốt cuộc đang nghĩ gì?

Lúc này Phí tướng quân mới là người thích hợp nhất, tại sao ông ta lại chọn con trai ông?

Đàm Chính thật sự có chút không hiểu được mục đích của việc làm này rốt cuộc là gì.

Ngồi trên đất, Đàm Chính cúi đầu, không ngừng suy nghĩ về chuyện này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì khiến họ đối xử với con trai ông như vậy?

Trong lúc Đàm Chính nghĩ mãi không ra, con trai ông cũng nhận được tin tức này.

Đàm Tùng Lâm không thể tin nổi nhìn Nhị hoàng tử đến tìm mình để nói chuyện này: "Nhị hoàng tử, ngài nói gì?" "Sau này ngươi sẽ ra chiến trường thống lĩnh tam quân, đánh với bên Lăng quốc." Lăng Tiêu Dạ nhìn Đàm Tùng Lâm, nói ra mục đích lần này đến tìm hắn.

Nghe vậy, trong mắt Đàm Tùng Lâm mang theo vẻ kinh hãi và không thể tin nổi: "Sao có thể chứ?

Hoàng thượng tại sao lại để ta đi?" Hắn thật sự không tin!

Chương 2301

Hắn chỉ là một thiếu gia con nhà quan bình thường, hắn chỉ cần sống cuộc sống của mình dưới sự bao bọc của cha là được rồi, tại sao lại phải ra chiến trường?

Cha hắn cũng đã nói, không cần hắn ra chiến trường, những thứ nhà họ có bây giờ cũng đã đủ rồi.

Nhưng bây giờ Nhị hoàng tử lại đến nói với hắn rằng muốn hắn ra chiến trường.

Đây chẳng phải là muốn hắn đi nộp mạng sao?

Lăng Tiêu Dạ vô cùng bất mãn với thái độ này của Đàm Tùng Lâm, hắn là một người sắp ra chiến trường, trông không giống chút nào. "Chuyện này là do bản hoàng tử đề cử ngươi đi." Lăng Tiêu Dạ không hề khách khí nói.

Nghe lời Lăng Tiêu Dạ, cả người hắn đều ngây ra. "Nhị hoàng tử, ta rốt cuộc đã đắc tội ngài ở đâu mà ngài lại tính kế ta như vậy?" Đàm Tùng Lâm giận dữ nói. "Cha ta đã nói ta không cần ra chiến trường cũng được, ngài dựa vào đâu mà quyết định thay ta?" Đàm Tùng Lâm tức giận nói.

Hắn rốt cuộc đã đắc tội Lăng Tiêu Dạ ở đâu?

Để hắn ta phải đối xử với mình như vậy?

Thật sự có chút quá đáng rồi.

Lăng Tiêu Dạ không vui nhìn Đàm Tùng Lâm: "Chẳng lẽ ngươi có thể dựa vào cha ngươi cả đời sao?" "Ta có dựa vào cha ta thì đã sao?

Có liên quan gì đến Nhị hoàng tử?

Ta chưa bao giờ nói ta muốn đi đánh trận, cũng chưa từng nghĩ đến việc làm tướng quân, ngài cứ thế bắt ta đi, là muốn ta dẫn tướng sĩ đi nộp mạng sao?" Đàm Tùng Lâm thật sự sắp tức chết rồi.

Hắn hoàn toàn không có tài năng về luyện võ và học binh pháp.

Nếu đã không có tài năng, vậy hắn còn làm những việc này làm gì?

Về điểm này, Đàm Tùng Lâm vẫn rất tự biết mình.

Bảo hắn nói vài câu khoác lác về chuyện chiến trường, hắn có thể nói được.

Dù sao từ nhỏ đến lớn đều là nghe cha hắn kể những chuyện này.

Nhưng bây giờ thật sự bắt hắn đi đánh trận, hắn hoàn toàn không làm được. "Nhị hoàng tử, chuyện này ta chưa bao giờ đồng ý với ngài, ta sẽ không đi đâu." Đàm Tùng Lâm nghiến răng nhìn hắn, giận dữ nói.

Lăng Tiêu Dạ sắc mặt khó coi nhìn Đàm Tùng Lâm: "Ngươi đang nói lại lời ta nói?" Một đứa con trai của quan viên mà cũng dám nói chuyện với hắn như vậy?

Đúng là sống không kiên nhẫn rồi sao?

Đột nhiên Lăng Tiêu Dạ có chút hối hận vì đã đề nghị để hắn đi. "Nhị hoàng tử, ngài không cần dùng cách này để dọa ta, lúc ngài đề nghị để ta đi đánh trận ngài đã hỏi ta chưa?" Đàm Tùng Lâm thật sự sắp bị tức chết rồi. "Đàm Tùng Lâm, ngươi hỗn xược, bản hoàng tử cho ngươi cơ hội này, ngươi lại không biết tốt xấu như vậy." Lăng Tiêu Dạ thật sự chưa từng thấy người nào không biết tốt xấu như vậy.

Đàm Tùng Lâm cười lạnh một tiếng: "Ta có cầu xin ngài cho ta cơ hội này sao?" "Phí tướng quân mới là người thích hợp nhất để ra chiến trường, ông ấy đánh trận rất lợi hại, tại sao ngài không để ông ấy đi mà lại bắt ta đi?

Ta thấy ngài chính là cố ý." Chỉ cần nghĩ đến việc mình bị Nhị hoàng tử bắt đi đánh trận, Đàm Tùng Lâm đã vô cùng bất mãn.

Phí tướng quân tốt như vậy không cho người ta đi, lại cứ nhất quyết bắt một người không biết gì như mình đi, Nhị hoàng tử này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Đây là chê còn chưa đủ mất mặt sao?

Tuy có lúc hắn không đứng đắn, nhưng mình là người như thế nào, trong lòng hắn vẫn rất rõ ràng.

Việc không làm được thì chính là không làm được, hà tất phải miễn cưỡng mình đi làm những việc này?

Đây không phải là ngu ngốc sao? "Đàm Tùng Lâm, ngươi nghĩ ngươi có chỗ để phản kháng sao?

Thánh chỉ của phụ hoàng sẽ sớm được đưa xuống thôi, ngươi không đi cũng phải đi." Lăng Tiêu Dạ không khách khí nói.

Lời nói ra có phần khó nghe.

Đàm Tùng Lâm vẻ mặt không quan tâm nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Ngài muốn ta đi cũng được thôi, nhưng đến lúc đó nếu cứ thua trận thì đừng có trách ta." "Ta không thể so sánh với Thái tử Huyền quốc và con trai của Ngọc Vương đâu." Đàm Tùng Lâm cũng không tức giận.

Hắn bây giờ cũng coi như đã nghĩ thông rồi.

Đi, sao lại không đi?

Hắn nói trước ở đây, hắn chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, nếu cứ luôn thua trận, bọn họ đừng có tức giận.

Dù sao thì mình cũng không có thực lực như vậy.

Lời nói của Đàm Tùng Lâm khiến Lăng Tiêu Dạ tức muốn chửi người. "Nhị hoàng tử, ngài cũng không cần tức giận như vậy, ta chỉ có bấy nhiêu bản lĩnh, nếu ngài cứ nhất quyết bắt ta đi, vậy thì ta cũng chỉ có thể đi, nhưng kết quả cuối cùng thế nào, ta không đảm bảo được, dù sao thì... ta chỉ là một thiếu gia con nhà quan chỉ thích ăn uống vui chơi thôi." Đàm Tùng Lâm nói một cách thờ ơ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến việc lập công danh, hắn chỉ muốn sống một cuộc sống bình thường.

Lúc rảnh rỗi cùng bạn bè đi chơi, những lúc khác kiếm chút tiền lẻ không tốt sao?

Tại sao phải đi làm những việc không phù hợp với mình?

Hắn đâu phải là kẻ ngốc! "Cha ngươi bị bắt, chẳng lẽ ngươi không muốn đi cứu ông ấy sao?" Lăng Tiêu Dạ nhìn hắn hỏi.

Nghe câu hỏi của Lăng Tiêu Dạ, Đàm Tùng Lâm nhíu mày: "Cha ta bị như vậy là vì giúp ngài, cứu người chẳng phải là phận sự của ngài sao?

Ta là con trai độc nhất của cha ta, ngài bắt ta ra chiến trường?" Lăng Tiêu Dạ nhíu mày, Đàm Tùng Lâm này sao lại không giống như những gì hắn nghe được?

Trong lúc Lăng Tiêu Dạ còn đang suy nghĩ xem có phải có vấn đề ở đâu không, Đàm Tùng Lâm tiếp tục nói: "Nhị hoàng tử, ta thật không biết ngài rốt cuộc có ý đồ gì." "Ngươi lại nói bậy bạ gì đó?" Lăng Tiêu Dạ lạnh lùng quát. "À, ta nói bậy bạ?

Ngài nên biết ta chưa từng ra chiến trường, không biết gì cả đúng không?

Chương 2302

Cho dù ngài không biết, ta nghĩ Thừa tướng và những người khác cũng sẽ không đồng ý để ta làm nguyên soái thống lĩnh tam quân, về nguyên nhân, ta tin họ nhất định sẽ nói cho ngài nghe, đã như vậy rồi, ngài vẫn bắt ta đi, rất khó để người ta không nghi ngờ ngài." Đàm Tùng Lâm nhìn Lăng Tiêu Dạ, không hề khách khí nói ra suy nghĩ của mình.

Lăng Tiêu Dạ nhíu mày, điểm này Đàm Tùng Lâm đúng là không nói sai.

Thừa tướng và những người khác đúng là đã nói ra lý do hắn không thích hợp.

Chỉ là hắn không nghe, chỉ nghĩ đến việc Đàm Tùng Lâm đi làm tốt mọi việc, hắn mới có thể có được kết quả mình muốn.

Thậm chí giành được lợi ích và công lao thuộc về hắn. "Đàm Tùng Lâm, bản hoàng tử là vì tốt cho ngươi." "Thôi đi, ta thấy mục đích của ngươi chính là muốn cha ta tuyệt tự tuyệt tôn." "Ngươi nói bậy." Lăng Tiêu Dạ nhíu mày, bất mãn quát.

Lời nói này của hắn là có ý gì?

Cái gì gọi là mục đích của hắn là để Đàm Chính tuyệt tự tuyệt tôn?

Đây không phải là nói bậy bạ thì là gì? "Ta nói bậy?

Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, ai biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Dù là tướng quân kinh nghiệm dày dặn như Phí tướng quân cũng không thể đảm bảo mình sẽ không bị thương chút nào, ngài bắt một người võ công không giỏi, không hiểu chiến thuật, thậm chí chưa từng ra chiến trường như ta đi, rõ ràng là muốn ta đi nộp mạng." Đàm Tùng Lâm hừ lạnh một tiếng nói. "Tuy năm ngoái ta đã thành thân, nhưng ta vẫn chưa có con, nếu ta chết trên chiến trường, cha ta không phải tuyệt tự tuyệt tôn thì là gì?" "Nhị hoàng tử, cha ta hết lòng hết sức làm việc cho ngài, sao ngài lại không muốn cha ta được tốt?

Thậm chí còn muốn đứa con trai duy nhất của ông ấy đi nộp mạng." Đàm Tùng Lâm nhìn Lăng Tiêu Dạ, quả thật không hề khách khí chút nào.

Lăng Tiêu Dạ tức đến nỗi da mặt cũng run lên, nhưng hắn lại không thể phản bác được lời nói của Đàm Tùng Lâm.

Hắn đúng là chưa từng suy nghĩ đến những điều này.

Hắn nghĩ đến nhiều hơn là lợi ích của mình, tất cả những gì mình sắp có được.

Bây giờ dù nghe Đàm Tùng Lâm nói vậy, hắn cũng chỉ cảm thấy chột dạ, nhiều hơn vẫn là bất mãn với sự vô lễ của Đàm Tùng Lâm.

Liếc nhìn Đàm Tùng Lâm một cái, Lăng Tiêu Dạ lạnh lùng nói: "Thánh chỉ của phụ hoàng hôm nay sẽ được đưa xuống." Ý này có lẽ là Đàm Tùng Lâm không muốn đi cũng phải đi?

Đàm Tùng Lâm đột nhiên cười lớn, nói một cách thờ ơ: "Không sao cả, các người đã không lo lắng, vậy thì ta còn có gì phải lo lắng nữa?" Nói xong quay người rời đi, trực tiếp coi thường Nhị hoàng tử.

Hắn ta đã muốn mạng của mình rồi, còn mong mình phải cung kính cảm ơn sao?

Người bên cạnh Lăng Tiêu Dạ bất mãn nhìn bóng lưng rời đi của Đàm Tùng Lâm, nhíu mày nói: "Điện hạ, hắn ta cũng quá coi mình là gì rồi." "Ngài dù sao cũng là hoàng tử, thậm chí là trữ quân tương lai được hoàng thượng coi trọng, sao hắn dám dùng thái độ như vậy với ngài?" Người bên cạnh không ngừng bất bình thay Lăng Tiêu Dạ. "Không cần để ý." Bây giờ hắn còn cần dùng đến người, đợi đến lúc không cần nữa, sẽ xử lý Đàm Tùng Lâm sau.

Người nhà họ Đàm sau khi biết Nhị hoàng tử bắt con trai độc nhất của họ ra trận thì tức điên lên.

Ngược lại, Đàm Tùng Lâm lại nhìn rất rõ: "Mẹ, mọi người không cần lo lắng, người của Huyền quốc không phải loại người giết hại tù binh, con tin cha vẫn còn sống." "Hơn nữa con đã nói rất rõ ràng rồi, con không biết gì cả, đã như vậy rồi mà Nhị hoàng tử vẫn bắt con đi, như vậy thì bất kể con làm gì cũng được, dù sao con cũng chỉ là một người bình thường tham sống sợ chết!" Đàm Tùng Lâm từ sau khi gặp Lăng Tiêu Dạ đã nghĩ rất rõ ràng rồi.

Hắn có thể không làm gì cả, cũng có thể khiến mọi mũi dùi đều chĩa vào Lăng Tiêu Dạ.

Hơn nữa, tuy Lăng Tiêu Dạ là một hoàng tử, nhưng những việc hắn làm không đáng để cha hắn trung thành. "Người thích hợp nhất không phải là Phí tướng quân sao?

Sao lại..." "Hắn ta đã đuổi Phí tướng quân đi rồi, bây giờ Phí tướng quân đã từ quan." Khi biết tin này, hắn đã cảm thấy Lăng quốc đã hoàn toàn xong rồi.

Người tốt như vậy cũng có thể bị Nhị hoàng tử đẩy đi.

Hắn đúng là thông minh 'xuất chúng'. "Cái gì?

Sao có thể chứ?" Bên Lăng quốc này tướng quân lợi hại chỉ có một mình Phí tướng quân.

Những người khác tuy cũng không tệ, nhưng cũng chưa đến mức đó.

Bây giờ Phí tướng quân bị bọn họ trực tiếp đẩy đi, sau này đánh trận thì phải làm sao? "Thật đó, Phí tướng quân bị thương rồi, là do Nhị hoàng tử làm, mục đích là để không cho Phí tướng quân đi đánh trận." Đàm Tùng Lâm nhìn mẹ mình, nói với vẻ bất đắc dĩ.

Có lúc hắn cũng không muốn tin đây là sự thật, nhưng sự thật là như vậy.

Họ cũng chỉ có thể tin! "Nhị hoàng tử làm vậy với mục đích gì?" "Phí tướng quân không phải là người của hắn, hắn vẫn luôn lôi kéo Phí tướng quân mà không thành công, nếu đã không thể trở thành người của Nhị hoàng tử, hắn tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua cho Phí tướng quân như vậy." Trước đây hắn nghe những người bạn chơi cùng nói, ban đầu Đại hoàng tử đề cử Phí tướng quân đi đánh trận.

Cuối cùng tại sao lại biến thành cha hắn.

Lúc đó bọn họ đều rất tò mò về chuyện này, bây giờ hắn cuối cùng cũng biết nguyên nhân rồi.

Bởi vì Nhị hoàng tử để không cho ông ấy đi đánh trận, đã trực tiếp ra tay làm ông ấy bị thương.

Hoặc có lẽ đây còn là sự trừng phạt mà Nhị hoàng tử dành cho Phí tướng quân?

Bà Đàm nhíu mày, có chút lo lắng: "Vậy hôm nay con nói chuyện với hắn như vậy, hắn còn có thể bỏ qua cho con sao?" "Mẹ, mẹ không cần lo lắng, hắn có không bỏ qua cho con thì cũng có thể làm gì được?" Đàm Tùng Lâm hừ lạnh một tiếng, khinh thường nói. "Con đã nghĩ kỹ rồi?" "Đương nhiên rồi, trong mắt Lăng Tiêu Dạ, bây giờ vẫn là lúc cần dùng đến con, hắn tự nhiên sẽ không ra tay với con, mọi chuyện để sau này hãy nói." Đàm Tùng Lâm bĩu môi lẩm bẩm.

Mẹ của Đàm Tùng Lâm sắp bị đứa con này làm cho tức chết rồi.

"Con... con cái đứa chết tiệt này, con đã đoán được hắn sẽ không bỏ qua cho con rồi, mà con lại không hề lo lắng chút nào?" Đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì vậy?

Sao nó lại không hề lo lắng chút nào? "Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, mẹ nghĩ lần này Lăng quốc hợp tác với các nước khác tấn công Huyền quốc, bọn họ thật sự sẽ không làm gì sao?" Huyền quốc không phải là người dễ bị bắt nạt như vậy. "Ý con là..." Đàm phu nhân nhíu mày nhìn Đàm Tùng Lâm, bà cũng không phải kẻ ngốc, Đàm Tùng Lâm nói như vậy là bà đã hiểu ý rồi.

Bộ dạng đó khiến người nhà họ Đàm bên cạnh đều có chút lo lắng.

Đứa trẻ này sẽ không phải là bị kích thích quá sâu rồi chứ?

Đã như vậy rồi mà còn có thể cười được?

Thật không biết đứa trẻ này rốt cuộc nghĩ gì.

Chương 2303

Công công đến truyền chỉ nhìn Đàm Tùng Lâm nói: "Đàm tiểu tướng quân, Hoàng thượng bảo ngài chuẩn bị một chút, ngày mai xuất phát." Nghe lời của công công truyền chỉ, Đàm Tùng Lâm không hề tức giận.

Không những không tức giận, ngược lại còn rất vui vẻ, gật đầu: "Được, ngày mai ta sẽ đi." Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn của Đàm Tùng Lâm, công công mới yên tâm rời đi.

Mẹ của Đàm Tùng Lâm nắm lấy tay hắn, trong mắt đầy lo lắng: "Con trai, con nhất định phải sống sót trở về, đừng để chúng ta lo lắng, biết không?" "Mẹ, mẹ yên tâm đi, con và cha đều sẽ sống sót trở về." Đàm Tùng Lâm nhìn mẹ mình, đảm bảo nói. "Nói không sai, nhưng đại hoàng huynh, các huynh đã chuẩn bị xong cả chưa?" Tứ hoàng tử nhìn Lăng Tiêu Thần hỏi. "Chuẩn bị xong rồi." Lăng Tiêu Thần ừ một tiếng.

Kể từ khi biết được suy nghĩ của phụ hoàng, hắn đã chẳng còn tâm tư gì nữa. "Các huynh thấy Lăng Tiêu Dạ bọn họ có thể làm được không?" "Hắn làm thế nào được?

Tướng quân giỏi nhất đã bị hắn đẩy đi rồi, hắn còn muốn thành công?" Lăng Tiêu Thần như thể nghe được chuyện cười gì đó, bực bội nói.

Nếu Phí tướng quân còn ở đó, có lẽ họ còn có chút cơ hội, chỉ tiếc là Phí tướng quân đã đưa gia đình đi rồi. "Các huynh có biết Phí tướng quân đi đâu không?" Lăng Tiêu Thần lắc đầu: "Không biết, họ đi không để lại dấu vết, ta cảm thấy có người đang giúp họ xóa dấu vết, chính là để sau này phụ hoàng và lão Nhị không tìm được người."

Tam hoàng tử vô cùng tán thành: "Nói không sai, nếu biết họ ở đâu, sau này xảy ra vấn đề chắc chắn sẽ đi tìm người về, đến lúc đó nếu Phí tướng quân không đồng ý, gia đình ông ấy sẽ gặp nguy hiểm, bây giờ như vậy cũng tốt." "Sẽ là ai làm?" Hắn cho rằng không phải là do Phí tướng quân trực tiếp làm. "Ai biết được?" "Người của Huyền quốc." Lăng Tiêu Thần lúc này lên tiếng.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu Thần: "Đại hoàng huynh, tại sao huynh lại cho rằng là người của Huyền quốc?" "Ngoài chúng ta, người của Huyền quốc là những người không mong ông ấy trở về nhất, nếu đã như vậy, họ tất nhiên sẽ ra tay, nhất là khi mục đích của họ không chỉ đơn giản là muốn thành trì của chúng ta." Lăng Tiêu Thần nói ra suy nghĩ của mình. "Huống hồ mạng lưới tình báo của Tô Ngọc các huynh vẫn nên tin tưởng, đừng quên chuyện của Long gia." "Long gia?" "Đúng vậy, người đối phó Long gia là người của Vong Ưu thành, lúc họ đến thần không biết quỷ không hay, đã xảy ra chuyện rồi chúng ta mới biết họ đã đến, chuyện như vậy tự nhiên cũng có thể xảy ra trong việc giúp Phí tướng quân xóa dấu vết." Hắn bây giờ có lẽ đã hiểu tại sao mấy vị hoàng tử của Lỗ quốc lại trực tiếp dâng cả đất nước ra ngoài.

Ba vị hoàng tử còn lại của Lỗ quốc bây giờ sống rất tiêu dao. "Bách tính chắc cũng không mong chiến tranh xảy ra đâu nhỉ?" "Nếu là với nước khác, họ có lẽ sẽ lo lắng sợ hãi, nhưng nếu đối phương là Huyền quốc, họ hoàn toàn sẽ không lo lắng, cũng không sợ hãi." Lăng Tiêu Thần khẽ thở dài nói.

Số lần Huyền quốc đánh trận cũng không phải là một hai lần, nhưng sau khi họ công thành đều không làm hại bất kỳ một người dân nào.

Nếu người dân không có gì ăn, họ còn cho đồ ăn.

Đối xử với người dân cũng như đối xử với người dân của chính Huyền quốc.

Một đất nước như vậy, những tướng sĩ như vậy, họ còn lo lắng điều gì?

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhìn nhau, hắn nói dường như cũng không sai.

Trước đây họ đều muốn làm hoàng đế, bây giờ đã hoàn toàn không còn hứng thú nữa.

Cảm thấy rất vô vị. "Cũng phải, ta đột nhiên đã bắt đầu mong chờ rồi." "Ai nói không phải chứ?" Lăng Tiêu Dạ muốn nhất chính là làm hoàng thượng của Lăng quốc, nếu Huyền quốc cướp đi tất cả những gì hắn muốn, vậy mới thật sự thú vị nhỉ?

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy vô cùng thú vị. *** Vài ngày sau, Đàm Tùng Lâm cuối cùng cũng đến biên quan.

Vốn dĩ trên đường hắn còn muốn trì hoãn một chút thời gian, ai ngờ những người đi cùng cứ nhìn chằm chằm vào hắn.

Hễ hắn có ý định lười biếng, họ lại dùng hoàng thượng ra để đè hắn.

Nếu đã như vậy, hắn cũng chỉ có thể đến biên quan.

Sau khi Đàm Tùng Lâm đến biên quan mới biết quân đội của mấy nước khác đã rời đi rồi.

Hỏi ra mới biết, Huyền quốc cũng đã ra tay với các nước khác.

Nếu họ tiếp tục ở lại đây, đất nước của họ sẽ xảy ra chuyện.

Không còn cách nào khác, họ chỉ có thể rời đi trước.

Mọi chuyện đợi giải quyết xong nguy cơ của đất nước mình mới quay lại.

Tuy nhiên, Đàm Tùng Lâm lại nghĩ khác, Huyền quốc lợi hại như vậy, họ muốn quay lại e rằng đã rất khó rồi.

Tin tức ở đây khi Đàm Tùng Lâm đến cũng đã được gửi đến hoàng cung Lăng quốc.

Hoàng thượng Lăng quốc sau khi xem tin tức, sắc mặt lập tức thay đổi.

Ông ta vốn nghĩ có sự giúp đỡ của mấy nước, họ sẽ nhanh chóng chiếm được biên quan của Huyền quốc, tiến lên phía trước, đến lúc đó họ muốn làm gì cũng là không thể.

Nhưng bây giờ mọi chuyện đã hoàn toàn khác.

Người của mấy nước đều đã đi rồi, chỉ còn lại một mình họ đối phó với Huyền quốc, đây là một việc vô cùng không dễ dàng.

Ngày hôm sau vào buổi chầu sớm, sau khi Hoàng thượng Lăng quốc nói ra chuyện này, ông ta liền nhìn những người bên dưới, chờ họ đưa ra một phương pháp thích hợp.

Tuy nhiên, tất cả mọi người sau khi nghe xong đều im lặng, giả vờ như không nghe thấy gì.

Đối với thái độ như vậy của họ, Hoàng thượng Lăng quốc vô cùng bất mãn: "Các ngươi làm gì vậy?

Trẫm đang hỏi các ngươi." "Hoàng thượng, chuyện này không thể giải quyết được, ngài không thể bắt mấy nước khác không quan tâm đến đất nước của mình, mặc cho Huyền quốc tấn công, cuối cùng đến mức diệt quốc chứ?" Thừa tướng bước ra, thản nhiên nói.

Trong lòng ông ta đã hoàn toàn thất vọng với bọn họ.

Lăng Tiêu Dạ nhíu mày nhìn Thừa tướng một cái: "Thừa tướng, phụ hoàng là muốn có biện pháp giải quyết." "Nhị hoàng tử nếu lợi hại như vậy, sao ngài không đưa ra một biện pháp giải quyết đi?" Chỉ biết nói mà không biết làm sao?

Hay là hy vọng họ đưa ra biện pháp, cuối cùng lại tính công lao lên đầu hắn?

Tuy bây giờ họ không biết phải làm thế nào, nhưng tại sao họ phải bán mạng cho Lăng Tiêu Dạ?

Ngay cả Phí tướng quân, một người hết lòng vì đất nước cũng bị hắn đối xử như vậy.

Nghĩ lại thật không cam tâm.

Lăng Tiêu Dạ nhíu mày nhìn Thừa tướng, thái độ này của họ là sao?

Lăng Tiêu Thần lúc này đứng ra: "Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy lời của Thừa tướng không sai, chúng ta chỉ có hợp tác với mấy nước, người ta đâu phải là nô lệ của Lăng quốc chúng ta, đã đồng ý giúp chúng ta rồi thì không thể đi." Người ta cũng phải bảo vệ đất nước của mình, không thể bảo vệ Lăng quốc rồi cuối cùng đất nước của mình lại mất đi chứ?

Không ai có lòng rộng lượng như vậy. "Đại hoàng huynh, huynh nói như vậy là không đúng rồi." Lăng Tiêu Dạ đứng ra phản bác.

Hắn cảm thấy lời nói của Lăng Tiêu Thần không đúng. "Bên chúng ta cũng không cần toàn bộ binh lực của họ, họ quay về cũng là nước xa không cứu được lửa gần." Suy nghĩ của Lăng Tiêu Dạ chính là, nếu họ quay về đã vô dụng, chi bằng ở lại Lăng quốc, giúp Lăng quốc giải quyết những chuyện này.

Chương 2304

Lăng Tiêu Thần bị lời nói này của Lăng Tiêu Dạ làm cho tức cười.

Hắn liếc nhìn Lăng Tiêu Dạ một cái, mỉa mai nói: "Nếu ngươi lợi hại như vậy, hay là ngươi đi nói với người của mấy nước kia, rằng họ quay về cũng vô dụng, bảo họ quay lại tiếp tục giúp chúng ta đối phó Huyền quốc đi?" "Nếu ngươi có thể làm được, vậy thì ta phải bội phục ngươi rồi, nếu ngươi không làm được, thì đừng ở đây nói những lời quang minh chính đại này nữa, nói ra cũng chỉ là mất mặt xấu hổ." Lăng Tiêu Thần bây giờ đối đầu với Lăng Tiêu Dạ nói chuyện thật sự không nể nang chút nào. "Lúc nói chuyện ngươi tốt xấu gì cũng động não một chút, đừng để người khác nghĩ rằng hoàng tử Lăng quốc nói chuyện như một kẻ không có não." Hoàng thượng nghe lời nói của Lăng Tiêu Thần, bất mãn liếc nhìn hắn một cái: "Đủ rồi, nó là em trai của con, sao con có thể nói những lời như vậy?" Lăng Tiêu Thần cười lớn, trong tiếng cười đều là sự mỉa mai đối với Lăng Tiêu Dạ. "Tại sao lại không được nói?

Theo ý của phụ hoàng, ngài ấy nói sai mà chúng ta cũng không được chỉ ra sao?

Hay là phụ hoàng cũng có ý này?" Lăng Tiêu Thần khổ não nhìn hoàng thượng, hỏi. "Nếu lúc này mấy quốc gia khác lấy lý do hợp tác để đến mượn binh lính của Lăng quốc, phụ hoàng mượn hay không mượn?" Lăng Tiêu Thần thấy hoàng thượng sắp nổi giận cũng không vội, mà nhìn ông cười hỏi.

Hoàng đế Lăng quốc bất mãn nhìn Lăng Tiêu Thần, con trai ông đang hỏi những vấn đề gì thế này? "Lăng Tiêu Thần, ngươi đang nói cái gì vậy?" Thừa tướng đứng ra nói: "Đại hoàng tử nói không sai, nếu người của mấy quốc gia lúc này đều muốn tìm Lăng quốc mượn quân để giải quyết tình hình bên họ, hoàng thượng có cho mượn không?" Lời này của Đại hoàng tử có gì sai sao?

Chẳng lẽ không phải như vậy à?

Bọn họ ở đây nói thì hay lắm, bảo người ta đừng quan tâm đến quốc gia của mình, dồn hết binh lực cho người khác.

Thật sự coi người ta là kẻ ngốc chắc?

Các đại thần khác tuy không nói gì, nhưng cũng cảm thấy lời của Nhị hoàng tử và hoàng thượng có hơi quá đáng.

Nếu thật sự để người của mấy quốc gia kia nghe được, liệu việc hợp tác này có còn tiếp tục được không?

Chỉ nghĩ đến việc nhận được lợi ích từ người khác mà không muốn bỏ ra bất cứ thứ gì, sao có thể chứ?

Nhị hoàng tử nghĩ đơn giản thật!

Lăng Tiêu Dạ thấy mọi người đều không đồng tình với lời mình nói, sắc mặt lập tức có chút khó coi, bất mãn quát: "Các người rốt cuộc là người của nước nào?

Các người còn phải là người Lăng quốc của ta không?" "Chuyện này không liên quan đến việc có phải người Lăng quốc hay không, lời này của Nhị hoàng tử ngài nói không đúng rồi.

Ngài nói bọn họ lúc này quay về cũng vô dụng, nước xa không cứu được lửa gần, vậy ngài định để người ta ở Lăng quốc trơ mắt nhìn đất nước mình diệt vong sao?

Đến lúc đó nếu họ tìm Lăng quốc bồi thường, ngài có chấp nhận không?" Lăng Tiêu Dạ không nghĩ ngợi mà đáp: "Chuyện này thì có liên quan gì đến Lăng quốc chúng ta?

Đó là quốc gia của bọn họ, dựa vào đâu mà bắt chúng ta bồi thường?" Thừa tướng bị chọc tức đến bật cười, quả nhiên, Nhị hoàng tử này đúng là một tên khốn ích kỷ. "Nhị hoàng tử nói không sai, nếu đã như vậy, họ quay về xử lý chuyện của nước mình thì có gì không đúng?" Lăng Tiêu Thần và những người khác thật sự không ngờ Lăng Tiêu Dạ lại có thể nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy trước mặt bao nhiêu người.

Còn dựa vào đâu ư?

Đúng vậy, thế thì người ta dựa vào đâu mà phải đặt binh lực của mình ở đây để giúp Lăng quốc?

Lại là dựa vào đâu? "Nhị hoàng đệ, nếu những lời này của đệ để người của mấy quốc gia kia biết được, việc hợp tác của chúng ta coi như xong hẳn." Lăng Tiêu Thần cười lạnh nói.

Bảo người khác giúp đỡ thì là lẽ đương nhiên.

Còn họ giúp người khác thì lại là "dựa vào đâu"?

Tính cách ích kỷ này không biết học từ ai. "Đại hoàng tử nói không sai, những lời như vậy Nhị hoàng tử ngài tốt nhất đừng nói nữa, dù sao cũng không ai biết liệu có bị người của Ngọc Vương nghe thấy rồi nói cho mấy quốc gia kia hay không." Thừa tướng có chút đau đầu nói.

Một Nhị hoàng tử như vậy, họ thật không biết hoàng thượng rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của hắn.

Cứ một mực bao che cho Nhị hoàng tử.

Dù là Tứ hoàng tử cũng tốt hơn Nhị hoàng tử không biết bao nhiêu lần, huống chi là Tam hoàng tử.

Vẫn còn ba hoàng tử khác để lựa chọn, tại sao hoàng thượng lại nhìn trúng Nhị hoàng tử tự cho mình là đúng này chứ?

Bọn họ thật sự không hiểu nổi.

Lúc này, hoàng thượng cũng ý thức được Nhị hoàng tử đã nói sai. "Được rồi, chỉ là mấy câu nói thôi, đừng bám riết không buông ở đây nữa." Hoàng thượng vẫn bênh vực Nhị hoàng tử Lăng Tiêu Dạ.

Không những không có một lời quở trách, ngược lại còn nói mọi người đang nhắm vào Lăng Tiêu Dạ.

Nhìn hoàng thượng như vậy, rất nhiều người cảm thấy lòng nguội lạnh.

Rõ ràng là lỗi của Nhị hoàng tử, cuối cùng lại thành ra như thể là lỗi của họ.

Chuyện này thật nực cười.

Lăng Tiêu Dạ thấy hoàng thượng vẫn đứng về phía mình, lập tức hài lòng cười lớn.

Sau đó quay đầu liếc nhìn Lăng Tiêu Thần và những người khác, ánh mắt đó có ý gì bọn họ đều hiểu, đây là Lăng Tiêu Dạ đang khoe khoang với họ.

Khoe khoang rằng dù họ làm gì, phụ hoàng cũng đều đứng về phía hắn, căn bản không quan tâm hắn thế nào.

Nếu là trước đây, trong lòng Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ có lẽ còn có chút khó chịu, nhưng bây giờ họ đã hoàn toàn từ bỏ người cha này rồi.

Ông ta đối xử tốt với Lăng Tiêu Dạ thế nào, họ căn bản không quan tâm.

Lăng Tiêu Dạ không thấy được phản ứng mình mong muốn, bất giác nhíu mày.

Trước đây khi họ thấy phụ hoàng đối xử tốt với hắn như vậy, dù trong lòng nghĩ gì, nhưng ngoài mặt chắc chắn sẽ có chút bất mãn.

Nhưng bây giờ họ lại không có một chút phản ứng nào, dường như phụ hoàng đối xử với hắn ra sao cũng không liên quan gì đến họ.

Đối mặt với tình huống này, trong lòng Lăng Tiêu Dạ ít nhiều có chút không thoải mái.

Bọn họ không quan tâm nữa, hắn dường như cũng không vui vẻ như vậy nữa. "Bây giờ giải quyết chuyện binh lực trước đã." Nhắc tới chuyện này, tất cả mọi người lại im lặng.

Ngay cả Thừa tướng cũng cúi đầu, không quan tâm không để ý.

Lăng Tiêu Dạ nhìn bọn họ như vậy, tâm trạng vô cùng tồi tệ, bọn họ cũng là đại thần của quốc gia này, sao lại… sao lại không coi ai ra gì thế này?

Thấy mọi người đều im lặng, không chỉ Lăng Tiêu Dạ, mà ngay cả hoàng thượng cũng bất mãn.

Chương 2305

"Vừa rồi không phải nói rất hăng hái sao?

Sao bây giờ tất cả đều câm rồi?" Hoàng thượng giận dữ quát.

Nghe hoàng thượng nói, bọn họ cứ coi như không nghe thấy gì.

Bị mắng vài câu cũng không chết người, ông ta muốn thế nào thì cứ thế ấy đi.

Bất kể hoàng thượng nói gì, cũng không có ai lên tiếng.

Đối mặt với tình huống này, hoàng thượng đột nhiên nghĩ đến Phí tướng quân, nếu bây giờ người còn ở đây, ông ấy chắc chắn sẽ không để mình rơi vào tình thế khó xử như vậy. "Phí tướng quân đâu?" Nghe thấy cái tên này, Lăng Tiêu Thần trong lòng cười lạnh một tiếng, nhưng trên mặt lại vô cùng bình tĩnh nói: "Phụ hoàng quên rồi sao?

Phí tướng quân đã từ quan rồi, chính người đã đồng ý đấy ạ." Lúc trước đồng ý cho Phí tướng quân từ quan, làm như thể không có ông ấy cũng được vậy, bây giờ lại nhớ tới Phí tướng quân?

Sớm không làm đi?

Dù bây giờ có nhớ đến Phí tướng quân cũng vô dụng, dù sao ông ấy cũng sẽ không quay lại.

Hoàng thượng lúc này mới nhớ ra Phí tướng quân trước đây vì chuyện lão Nhị làm mà chọn từ quan, mà ông còn chấp thuận thỉnh cầu của Phí tướng quân.

Đối với kết quả này, trong lòng hoàng thượng rất hối hận.

Nhất là bây giờ đang cần người, cảm giác hối hận này dường như càng rõ ràng hơn.

Nhìn dáng vẻ hối hận của hoàng thượng, Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ không nói gì, chỉ cảm thấy ông ta đáng đời.

Lúc làm chuyện đó sao không nghĩ đến cống hiến của Phí tướng quân cho Lăng quốc?

Bây giờ cần người ta thì lại nhớ đến?

Cũng không xem xem người ta có còn muốn quay lại không. "Sai người đi tìm ông ta về." Hoàng thượng nhíu mày phân phó.

Trong lòng vô cùng bất mãn với sự không biết điều của Phí tướng quân.

Ông ta dù sao cũng là tướng quân của Lăng quốc, lão Nhị là hoàng tử của Lăng quốc, ông ta nhẫn nhịn lão Nhị một chút thì đã sao?

Lại còn làm ra chuyện như vậy, thật khiến người ta thất vọng.

Lăng Tiêu Thần bình tĩnh lên tiếng: "Phụ hoàng, không tìm được người đâu." Hoàng đế Lăng quốc bất mãn nhìn Lăng Tiêu Thần: "Cái gì gọi là không tìm được người?" Còn chưa đi tìm, sao có thể không tìm được?

Ông ta thấy tất cả đều là cớ của Lăng Tiêu Thần và đám người kia. "Phụ hoàng nếu không tin, người có thể trực tiếp phái người đi tìm, xem có tìm được Phí tướng quân không." Dù có tìm được thì sao?

Phí tướng quân có chịu quay lại hay không lại là một chuyện khác.

Cũng đừng quá coi trọng bản thân.

Nghe lời của Lăng Tiêu Thần, Lăng Tiêu Dạ ở bên cạnh nhíu mày nói: "Đây không phải là Đại hoàng huynh tự mình không tìm được người nên mới kiếm cớ chứ?" "Nhị hoàng đệ nói vậy xem ra đệ rất tự tin có thể tìm được người rồi, nếu đã vậy, hay là đệ đi tìm đi?

Dù sao người này cũng là vì đệ mới từ quan, đệ đi mời người về là thích hợp nhất." Đối với lời chế nhạo của Lăng Tiêu Dạ, Lăng Tiêu Thần không hề tức giận, không những không giận, ngược lại còn cười nói.

Thừa tướng ở bên cạnh vô cùng tán thành gật đầu: "Đại hoàng tử nói không sai, Phí tướng quân là do Nhị hoàng tử đuổi đi, bây giờ để Nhị hoàng tử đi mời người về cũng không có gì không đúng." Lăng Tiêu Dạ sao có thể đi tìm Phí tướng quân được?

Nếu hắn đi, chẳng phải là cúi đầu trước Phí tướng quân sao?

Hắn là một hoàng tử, là hoàng thượng tương lai, dựa vào đâu mà phải cúi đầu trước ông ta?

Ông ta là cái thá gì? "Phụ hoàng, chuyện này nhi thần không thích hợp làm." Lăng Tiêu Dạ trực tiếp nói mình không thích hợp.

Thực tế là không muốn đi tìm người.

Hoàng thượng thấy Lăng Tiêu Dạ làm vậy, tự nhiên biết hắn có ý gì.

Dù sao cũng là đứa con trai mình yêu thích nhất, ông cũng không nỡ để nó làm chuyện mình không thích, bèn lên tiếng: "Nếu đã vậy, chuyện này giao cho lão Đại các con phụ trách." Nghe vậy, Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ lập tức bất mãn, Lăng Tiêu Thần càng trực tiếp nói: "Phụ hoàng, chuyện này nhi thần không làm được." "Nhi thần cũng không làm được." … Lăng Tiêu Thần cùng Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử đều trực tiếp nói mình không làm được.

Tam hoàng tử càng không khách khí nói thẳng: "Tất cả mọi chuyện đều do Nhị hoàng huynh gây ra, huynh ấy đi mời Phí tướng quân về không phải là chuyện nên làm sao?

Tại sao chuyện Nhị hoàng huynh làm sai, chúng ta lại phải đi giải quyết giúp?

Phụ hoàng làm vậy có phải hơi thiên vị không?" Nếu bọn họ đã không cần mặt mũi, vậy thì mọi người cùng không cần nữa.

Hoàng thượng bất mãn nhìn Lăng Tiêu Thần và các con, nhíu mày: "Các con đang nói cái gì vậy?

Tất cả đều là vì Lăng quốc." "Lăng quốc tốt thì các con mới tốt được, chẳng lẽ các con không muốn sao?" Hoàng đế Lăng quốc nhìn Lăng Tiêu Thần và các con hỏi. "Nếu phụ hoàng đã nói vậy, thì lão Nhị đi cũng như nhau cả thôi, nó làm tốt chẳng phải cũng là vì Lăng quốc sao?

Hay là lão Nhị chỉ biết gây chuyện, còn chúng con thì phải đi theo sau dọn dẹp?" Lăng Tiêu Thần không chút khách khí hỏi.

Một tràng lời nói khiến hoàng thượng nhất thời không biết nên nói gì.

Ông biết mình quả thực có hơi thiên vị lão Nhị, nhưng lão Nhị là đứa con ông ưng ý nhất, ông thiên vị nó một chút thì có gì sai?

Ông muốn lão Nhị làm hoàng đế Lăng quốc thì có gì sai?

May mà Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ không biết suy nghĩ của hoàng thượng, nếu không chắc chắn phải tranh luận với ông một phen.

Để ông ta khỏi lúc nào cũng nghĩ người khác rất hiếm lạ chút đồ ông ta cho.

Lăng Tiêu Dạ siết chặt hai tay, hắn rất rõ nếu mình đi tìm Phí tướng quân, bất kể có tìm được hay không.

Dù có tìm được, Phí tướng quân cũng sẽ không theo hắn về.

Dù sao trước đây đã làm gì, trong lòng hắn vẫn biết rõ.

Bởi vì hắn đã từng ra tay với Phí tướng quân, nếu Phí tướng quân thật sự theo hắn về, vậy mới là có vấn đề. "Đại hoàng huynh, ta biết các huynh ghen tị phụ hoàng đối tốt với ta, nhưng các huynh cũng không thể nhắm vào ta như vậy chứ?

Các huynh nói chuyện với phụ hoàng như thế, trong lòng ngài ấy sẽ buồn biết bao." Lăng Tiêu Dạ thất vọng nhìn Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ.

Lời này nói ra chỉ thiếu điều trực tiếp mắng bọn họ bất hiếu.

Chương 2306

"Ồ, nếu ngươi đã lo cho phụ hoàng như vậy, hay là ngươi mau đi tìm Phí tướng quân về để phụ hoàng bớt lo, như vậy trong lòng phụ hoàng sẽ không buồn nữa, các người thấy thế nào?" Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ cười như không cười nói.

Không phải tốt bụng lắm sao?

Không phải vì phụ hoàng vì Lăng quốc sao? "Vị tướng quân giỏi nhất của nước ta tại sao lại đột nhiên từ quan rời đi, nguyên nhân này trong lòng ngươi có biết không?

Chuyện mình làm thì nên tự mình gánh vác, đừng lúc nào cũng nghĩ để chúng ta giúp ngươi, dù sao làm huynh đệ như chúng ta cũng không thể giúp ngươi mãi được, lão Nhị ngươi nói có phải không?" Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ cười rạng rỡ.

Nhưng chính dáng vẻ này lại khiến Lăng Tiêu Dạ trong lòng vô cùng bất mãn.

Hắn định làm gì đây?

Lời đã nói đến nước này rồi mà vẫn không chịu nhận.

Lăng Tiêu Thần này đúng là một tảng đá cứng đầu.

Nhìn thôi đã thấy ghét! "Ta…" Lúc Lăng Tiêu Dạ định nói gì đó, Tứ hoàng tử không nhịn được lên tiếng: "Nhị hoàng huynh đừng lúc nào cũng nói Đại hoàng huynh chèn ép huynh nữa, huynh nói vậy không thấy chột dạ sao?" "Ta có gì mà phải chột dạ, ta không thẹn với lòng." Nghe hắn một câu "không thẹn với lòng", Tứ hoàng tử và các huynh đệ bên cạnh đều bật cười. "Ồ?

Ngươi nói ngươi không thẹn với lòng?

Nhị hoàng huynh, ngươi thật sự chắc chắn mình không thẹn với lòng sao?" Nghe lời của Lăng Tiêu Dạ, Tứ hoàng tử như thể nghe được chuyện cười gì đó động trời.

Người như Lăng Tiêu Dạ mà cũng dám nói mình không thẹn với lòng?

Nếu hắn không thẹn với lòng thì chắc chẳng có ai biết tự trách nữa rồi.

Lăng Tiêu Dạ bị Tứ hoàng tử một câu hỏi làm cho vô cùng khó chịu: "Lão Tứ, hôm nay ngươi nhất định phải đối đầu với ta đúng không?" Tứ hoàng tử kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Nhị hoàng huynh huynh nghĩ nhiều rồi, ta thật sự không có ý gây sự với huynh, chẳng lẽ ta nói không phải sự thật sao?" "Ngươi…" Hoàng thượng nhìn mấy huynh đệ bọn họ cãi nhau như vậy, trực tiếp lên tiếng: "Đứa nào trong các con có thể tìm được Phí tướng quân về, trẫm sẽ giao ngôi vị Thái tử cho nó." Hoàng đế Lăng quốc cho rằng ba đứa con trai còn lại của mình cũng muốn có vị trí này.

Ông đã nói ra lời như vậy, bọn họ nhất định sẽ chọn đồng ý, sau đó đi tìm Phí tướng quân.

Chỉ cần tìm được người về, vậy thì không liên quan gì đến họ nữa, tất cả mọi thứ vẫn là của lão Nhị.

Tuy nhiên, ông đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản.

Nếu là trước đây, Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ quả thực sẽ làm, nhưng bây giờ họ đã nhìn thấu hoàng đế Lăng quốc, biết trong lòng ông chỉ có Lăng Tiêu Dạ, trong tình huống này sao họ có thể đồng ý yêu cầu như vậy được chứ?

Đây không phải là tự mình tìm phiền phức sao?

Đến lúc đó người tức giận cũng vẫn là bọn họ.

Việc gì phải thế?

Thấy Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ đều không có phản ứng, hoàng đế Lăng quốc và Lăng Tiêu Dạ đều có chút kinh ngạc.

Lần này bọn họ lại không có phản ứng gì?

Người duy nhất không có phản ứng gì có lẽ chỉ có Thừa tướng và các đại thần.

Với những hành động của hoàng thượng trong thời gian này, nếu Đại hoàng tử và các hoàng tử khác còn chưa ý thức được tầm quan trọng của sự việc, thì ông cũng phải bắt đầu nghi ngờ đầu óc của họ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Lăng Tiêu Dạ kinh ngạc nhìn Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ, nếu là trước đây bọn họ chắc chắn đã tranh giành với hắn, nhưng bây giờ họ lại không nói một lời, dường như không hề để tâm đến chuyện này. "Đại hoàng huynh, các huynh không muốn cơ hội này sao?" Lăng Tiêu Dạ cuối cùng cũng có chút sốt ruột, khi bọn họ mãi không lên tiếng, hắn bèn mở miệng hỏi. "Bọn ta tự biết không phải là đối thủ của đệ, nên cơ hội này bọn ta không cần nữa, nếu đệ muốn, cứ trực tiếp cho đệ là được." Lăng Tiêu Thần vô cùng hào phóng nói.

Lăng Tiêu Thần hào phóng nhường cơ hội này cho Lăng Tiêu Dạ như vậy, hắn ngược lại không biết nên nói gì. "Ngươi…" Lăng Tiêu Thần không phải ghét nhất việc phụ hoàng tước đi ngôi vị Thái tử của huynh ấy sao?

Bây giờ là tình huống gì?

Huynh ấy lại không còn quan tâm đến những thứ này nữa? "Đại hoàng huynh không phải trước nay quan tâm nhất những thứ này sao?

Sao bây giờ lại không cần nữa?" Lăng Tiêu Dạ giả vờ tò mò hỏi.

Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ một cách đầy ẩn ý: "Tự nhiên là lo cuối cùng lại làm áo cưới cho người khác, đệ nói xem?" "Phụ hoàng, chuyện này con sẽ không tham gia nữa, sau này ai hiếm lạ thì cứ đi đi." "Phụ hoàng, nhi thần cũng không đi." Tam hoàng tử nhàn nhạt lên tiếng. "Phụ hoàng, nhi thần cũng không đi." Tứ hoàng tử cũng lên tiếng vào lúc này.

Nghe ba người bọn họ đều nói như vậy, sắc mặt hoàng thượng lập tức khó coi đến cực điểm. "Hôm nay các con nhất định phải đối đầu với trẫm đúng không?" Hoàng đế Lăng quốc thật không ngờ bọn họ lại có lúc đoàn kết như vậy. "Không phải nhi thần đang đối đầu với phụ hoàng, mà là nhi thần tự biết không làm được việc này, nên mới lựa chọn như vậy." "Nhi thần cũng vậy." Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử vội vàng lên tiếng.

Nghe vậy, sắc mặt hoàng thượng muốn khó coi bao nhiêu liền có bấy nhiêu khó coi.

Ông thật không ngờ có một ngày mình dùng cả ngôi vị Thái tử cũng không thể khiến bọn họ đi làm việc. "Trẫm ra lệnh cho các con đi…" Hoàng đế Lăng quốc còn chưa nói xong, Lăng Tiêu Thần đã trực tiếp ra tay với chính mình.

Đánh gãy chân của mình, sau đó nhịn đau nhìn hoàng đế Lăng quốc không chút khách khí nói: "Phụ hoàng, chân nhi thần không tiện đi lại." Muốn họ lót đường cho Lăng Tiêu Dạ, đừng có mơ.

Hoàng đế Lăng quốc kinh hãi nhìn Lăng Tiêu Thần, không thể nào ngờ được, vì để không đi tìm Phí tướng quân, con trai ông lại có thể ra tay tàn nhẫn với chính mình như vậy.

Nó căm ghét chuyện này đến thế sao?

Ánh mắt chuyển sang hai đứa con trai còn lại, thấy chúng cũng có ý định như vậy, ông không dám nói thêm gì nữa.

Lăng Tiêu Dạ càng tức điên, hắn biết mục đích của phụ hoàng khi làm vậy là để lót đường cho hắn, nhưng bây giờ nhìn thấy Lăng Tiêu Thần như vậy, hắn thật sự cảm thấy Lăng Tiêu Thần điên rồi.

Thà tự hủy hoại chân mình cũng không chịu đi tìm người. "Nhị hoàng huynh, thấy Đại hoàng huynh như vậy huynh hài lòng chưa?

Còn có phụ hoàng, lúc người ép buộc Đại hoàng huynh và chúng con, người có từng nghĩ Đại hoàng huynh sẽ làm như vậy không?" Giây phút này, Tam hoàng tử vô cùng thất vọng về người cha này.

Hắn thật không ngờ, Đại hoàng huynh đã không muốn đi, phụ hoàng còn muốn dùng mệnh lệnh để ép huynh ấy đi. "Các con làm vậy thì có lợi ích gì cho các con?" "Đúng vậy, phụ hoàng làm tổn thương chúng con, chỉ để lót đường cho Lăng Tiêu Dạ, vậy thì có lợi ích gì?" Tam hoàng tử nhìn hoàng đế Lăng quốc nói thẳng.

Chương 2307

Tứ hoàng tử đi đến trước mặt Lăng Tiêu Thần, đưa tay đỡ huynh ấy: "Đại hoàng huynh, chúng ta đưa huynh đi gặp đại phu." Tam hoàng tử cũng đi tới đỡ Lăng Tiêu Thần: "Phụ hoàng, người vẫn nên suy nghĩ kỹ đi, vì một đứa con trai mà làm tổn thương lòng ba đứa con trai khác, làm vậy có thật sự hữu dụng không?" "À đúng rồi, nếu phụ hoàng muốn tìm Phí tướng quân về, thì hãy nghĩ cách để Nhị hoàng huynh đi tìm người đi, để tránh đến lúc đó phụ hoàng không giải quyết được việc này, lại đẩy việc này cho chúng con." Lần này Tam hoàng tử nói chuyện không chút khách khí.

Dù sao cũng đã thất vọng về người cha này rồi.

Thay vì lấy lòng như trước đây, kết quả lại bị lợi dụng làm áo cưới cho người khác, chi bằng trực tiếp từ bỏ.

Ông ta không vui thì cứ không vui, bọn họ cũng sẽ không tiếp tục nhận được thứ gì từ tay ông ta nữa.

Về phần hoàng vị, bọn họ bây giờ thậm chí còn cảm thấy, hay là để Huyền quốc chiếm được Lăng quốc, bách tính ở đây sẽ sống tốt hơn.

Dù sao mấy năm nay, bách tính của họ còn chưa được ăn no.

Phải nói rằng họ không ghen tị với người dân của các quốc gia khác, đó tuyệt đối là không thể.

Tam hoàng tử còn muốn nói gì đó, nhưng suy nghĩ một lúc lại quyết định thôi.

Nói ra người ta cũng không nghe, nếu đã vậy thì không nói nữa thì hơn.

Nói nhiều cũng chỉ khiến mọi người thêm khó xử.

Lăng Tiêu Dạ trơ mắt nhìn mấy người họ rời đi.

Không cần nhìn cũng biết ánh mắt của Thừa tướng và các đại thần nhìn hắn đã bắt đầu bất mãn.

Thậm chí còn cảm thấy Lăng Tiêu Thần và các huynh đệ làm vậy đều là bị hắn ép buộc. "Hoàng thượng, chuyện này vẫn nên để Nhị hoàng tử đi, giống như Đại hoàng tử và các hoàng tử khác đã nói trước đó, chuyện này là do Nhị hoàng tử làm, nếu ngài ấy đã làm sai, thì nên gánh chịu hậu quả này." Thừa tướng nhìn hoàng thượng không chút khách khí nói. "Thừa tướng, ngài…" Lăng Tiêu Dạ tự nhiên không muốn đi.

Hắn dựa vào đâu mà phải đi tìm một đại thần đã từ quan? "Điện hạ, ngài vẫn nên nghĩ cách tìm Phí tướng quân về trước đi." Nói xong liền bỏ đi.

Lăng Tiêu Dạ bao nhiêu năm qua, đây là lần đầu tiên mất mặt như vậy ở chính quốc gia của mình.

Trò hề diễn ra ở Lăng quốc nhanh chóng bị Tiểu Bảo và những người khác biết được.

Tiểu Bảo biết được tin này, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc: "Không phải chứ?

Lăng Tiêu Thần này đúng là ra tay độc ác với chính mình thật." Nói không cần chân là không cần luôn.

Tiểu Trí tán thành gật đầu: "Nói không sai, nhưng cũng là vì quá thất vọng với hoàng đế Lăng quốc rồi đúng không?" Nếu không phải thật sự thất vọng đến một mức độ nhất định, anh ta cũng sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy. "Hoàng đế Lăng quốc này cũng không biết nghĩ gì, để mấy đứa con trai khác của mình đi lót đường cho Lăng

Tiêu Dạ, ông ta không thật sự cho rằng Lăng Tiêu Dạ và những người khác không nhìn ra sao?" Một hai lần có thể không nhìn ra, nhưng thời gian dài, họ còn không nhìn ra thì đó là vấn đề của chính họ rồi.

Vậy chỉ có thể nói bản thân họ có vấn đề. "Nhìn thái độ của Lăng Tiêu Thần và các hoàng tử khác, sau này Lăng quốc thế nào chắc họ cũng không quan tâm nữa, mà Đàm Tùng Lâm đến chưa?" Đã đến rồi, nhưng sau khi đến mỗi ngày đều không có việc gì làm, khiến những người khác ở Lăng quốc tức điên, lũ lượt thúc giục phải đánh trận.

Hoằng Nghị nhắc đến Đàm Tùng Lâm có chút không nhịn được cười nói.

Nếu lúc này Đàm Tùng Lâm thật sự đến đánh với họ, sau này đợi kết quả họ có lẽ cũng không thể chấp nhận được. "Không vội, chúng ta cứ xem họ muốn làm gì trước đã." "Được." Lúc này, Tô Ngọc ở Vong Ưu thành xa xôi cũng nhận được thư Nam Kiều gửi cho anh.

Lúc đầu nhìn thấy thư, anh còn tưởng đã xảy ra chuyện gì mà họ không giải quyết được.

Tuy nhiên, đọc xong anh đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

Nam Kiều này có phải bị kích thích gì không?

Nếu không bị kích thích, sao lại nói ra những lời như vậy? "Sao vậy?" Vương Cẩn Hòa đang ăn trái cây bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt khó nói của Tô Ngọc, buồn cười hỏi.

Đã xảy ra chuyện gì mà có thể khiến anh có biểu cảm như vậy? "Là thư của Nam Kiều gửi đến, Tiểu Hòa em xem đi, anh cứ cảm thấy có phải cậu ấy bị kích thích gì không." Tô Ngọc đưa tay xoa trán, vẻ mặt bất đắc dĩ nói.

Nghe Tô Ngọc nói vậy, Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn anh, có cần phải như vậy không?

Nói như thể họ rất khó hầu hạ vậy.

Tuy nhiên, khi Vương Cẩn Hòa đọc xong cũng có vẻ mặt ngơ ngác, đây là tình huống gì? "Bọn họ lại nói cái gì mà chăm sóc bọn họ anh vất vả rồi?

Mấy tên này bị sao vậy?

Đột nhiên nói những lời như thế, không phải bị người ta bắt nạt chứ?" Vương Cẩn Hòa theo bản năng nghĩ đến điều này.

Quen biết Nam Kiều và những người khác cũng đã được một thời gian, bọn họ lúc nào khách sáo với Tô Ngọc như vậy?

Bọn họ đều là Tô Ngọc cho gì lấy nấy, tuy không phải là lý lẽ hùng hồn gì, nhưng cũng là nhận một cách rất tùy ý.

Chưa bao giờ nghĩ có một ngày mấy đứa trẻ này lại cảm ơn họ?

Còn cảm thấy Tô Ngọc chăm sóc bọn họ vất vả? "Bọn họ không bắt nạt người khác đã tốt lắm rồi, em lại còn nghĩ họ bị người ta bắt nạt?" Tiểu Hòa nghĩ gì vậy?

Với cái dạng của Nam Kiều và đám người kia, sao có thể bị người khác bắt nạt được? "Anh nói cũng đúng, nhưng nếu không bị bắt nạt, sao đột nhiên lại biến thành như vậy?" Còn nói gì mà vất vả rồi.

Đây không phải là lời mà họ có thể nói ra. "Có lẽ là Tiểu Bảo và bọn trẻ đã làm gì đó khiến Nam Kiều và những người khác vừa bất đắc dĩ vừa đau đầu, nên mới nghĩ đến bản thân mình, mới có suy nghĩ như vậy." Tô Ngọc sao lại không biết tình hình của Tiểu Bảo và đám trẻ chứ?

Nếu thật sự quậy lên, thì không ngoan ngoãn bằng Nam Kiều và những người khác ngày xưa đâu.

Không những không ngoan ngoãn, mà còn quậy đến mức không chịu nổi.

Hơn nữa, những chuyện xảy ra gần đây, anh cũng biết.

Cũng biết những việc Tiểu Bảo và bọn trẻ làm với bên Lăng quốc.

Đối với điều này, Tô Ngọc chỉ muốn nói làm rất đẹp.

Chương 2308

Cứ phải như vậy!

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc chớp chớp mắt: "Có phải anh biết gì rồi không?" Chuyện trên chiến trường, cô tin dù Tô Ngọc không đi, cũng sẽ luôn chú ý, để phòng bất trắc xảy ra.

Tô Ngọc cười kể lại những việc Tiểu Bảo và đám trẻ đã làm, cùng với những hành động của hoàng đế Lăng quốc cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt: "Thiên vị quá rõ ràng rồi, quả thực là coi họ như kẻ ngốc mà lừa gạt." Thật không biết hoàng đế Lăng quốc này rốt cuộc nghĩ gì.

Lăng Tiêu Dạ là con trai, mấy người còn lại không phải con trai sao?

Vương Cẩn Hòa thật không biết hoàng đế Lăng quốc này rốt cuộc nghĩ gì.

Hay là ông ta thích đứa con trai nào, thì sẽ giúp đứa con trai đó?

Cũng không lo cuối cùng bị mấy đứa con trai khác phản lại. "Hoàng đế Lăng quốc này đúng là có vấn đề về đầu óc." Vương Cẩn Hòa nhịn rồi lại nhịn vẫn không nhịn được mà buột miệng phàn nàn.

Tô Ngọc bị một câu "có vấn đề về đầu óc" của Vương Cẩn Hòa chọc cười. "Tiểu Hòa, em đang nói gì vậy?" Tô Ngọc dở khóc dở cười hỏi. "Em nói không phải sự thật sao?

Bây giờ Lăng Tiêu Thần và các hoàng tử khác chắc đã có ý định tạo phản rồi." Vương Cẩn Hòa bực bội lẩm bẩm.

Tô Ngọc ho nhẹ một tiếng, nhìn Vương Cẩn Hòa nghiêm túc nói:

"Tiểu Hòa, cái này thì em sai rồi, họ không có ý định tạo phản." Vương Cẩn Hòa kinh ngạc nhìn Tô Ngọc: "Đã đến mức này rồi, họ vẫn không có ý định tạo phản?

Đây là vô cùng trung thành với Lăng quốc sao?" Tô Ngọc không nhịn được cười: "Đây không phải vì họ trung thành với Lăng quốc đến mức nào đâu, mà là vì họ không muốn Lăng quốc tiếp tục tồn tại nữa." Không muốn Lăng quốc tiếp tục tồn tại?

Vương Cẩn Hòa đối với suy nghĩ này có chút không thể hiểu nổi.

Đây là tình huống gì? "Bọn họ muốn làm gì?" "Muốn để Huyền quốc tiếp quản Lăng quốc." Tô Ngọc nén cười nói.

Vương Cẩn Hòa chớp chớp mắt, tưởng mình nghe nhầm. "Đợi em biết hoàng đế Lăng quốc cụ thể đã làm những gì thì em sẽ không nói như vậy nữa." Anh vừa rồi chỉ kể cho Vương Cẩn Hòa vài chuyện nhỏ, căn bản không đáng kể.

Vương Cẩn Hòa nghi ngờ nhìn Tô Ngọc: "Còn có chuyện khoa trương hơn thế nữa sao?" Vương Cẩn Hòa cảm thấy những chuyện Tô Ngọc nói trước đó đã rất khoa trương rồi.

Lại còn có chuyện vô lý hơn thế nữa?

Đùa chắc? "Thật đó." Tô Ngọc nén cười gật đầu. "Anh nói cho em nghe xem còn có chuyện gì vô lý hơn nữa?" "Vị tướng quân giỏi nhất của Lăng quốc, vì Lăng Tiêu Dạ mà từ quan không rõ tung tích, bây giờ Lăng quốc có vấn đề, muốn ông ta quay lại tiếp quản, đại thần của Lăng quốc cùng với Lăng Tiêu Thần và các hoàng tử khác đều muốn Lăng Tiêu Dạ đi giải quyết chuyện này." Vương Cẩn Hòa tán thành gật đầu: "Đây không phải là chuyện nên làm sao?" Chuyện do chính Lăng Tiêu Dạ gây ra, còn mong người khác giúp hắn dọn dẹp mớ hỗn độn sao? "Chỉ cần là người bình thường đều sẽ nghĩ như vậy, nhưng hoàng đế Lăng quốc thì không, vì một câu Lăng Tiêu Dạ nói hắn không làm được việc này, hoàng đế Lăng quốc liền dùng ngôi vị Thái tử làm cái cớ, chỉ cần họ có thể tìm được Phí tướng quân về thì sẽ để người đó làm Thái tử." Vương Cẩn Hòa nghe đến đây liền hiểu tại sao Lăng Tiêu Thần và các hoàng tử lại làm như vậy.

Không làm vậy thì chẳng phải là chờ bị người ta ăn sạch đến xương vụn cũng không còn hay sao? "Hòa Nhi, về chuyện này em có muốn nói gì không?" Anh muốn xem thử Vương Cẩn Hòa có suy nghĩ gì không.

Vương Cẩn Hòa hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: "Bọn họ tính toán rùm beng thật đấy, hạt bàn tính này chắc đã văng cả vào mặt Lăng Tiêu Thần và mấy người kia rồi." Trước đây làm gì cũng là vì Lăng Tiêu Dạ, bây giờ đột nhiên lại bằng lòng trao vị trí Thái tử cho người khác?

Thật sự coi mấy người con trai còn lại của mình là đồ ngốc không biết gì cả sao?

Hoàng đế Lăng quốc này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Khi làm như vậy, ông ta thật sự không lo lắng mấy người con trai của mình sẽ làm ra chuyện không nên làm sao? "Nói không sai, cho nên bây giờ em đã biết vì sao Lăng Tiêu Thần và những người khác muốn để Huyền quốc tiếp quản Lăng quốc rồi chứ?" Vương Cẩn Hòa quả quyết gật đầu: "Chỉ cần bọn họ do dự thôi là em đã thấy đầu óc họ có vấn đề rồi." Đã bị người ta tính kế như vậy, không chạy thì còn chờ làm gì nữa?

Chờ bị chính cha ruột của mình tiếp tục tính kế ư?

Giao tất cả những gì họ vất vả mới có được cho kẻ chẳng làm gì cả ư?

Thà như vậy còn không bằng đừng nhận vị trí Thái tử này nữa.

Không phải muốn để Lăng Tiêu Dạ làm Thái tử sao?

Ba anh em họ trực tiếp nhường đường là được chứ gì? "Nhưng em vẫn còn một điều rất thắc mắc, ba anh em họ có suy nghĩ như vậy em còn có thể hiểu được, nhưng các đại thần của Lăng quốc cũng có suy nghĩ này, vậy thì có chút vấn đề rồi phải không?" Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc với vẻ mặt đầy nghi hoặc. "Lăng Tiêu Dạ vì không muốn Phí tướng quân ra trận, để hắn có thể giành được nhiều lợi ích hơn trong cuộc chiến này, nên đã ra tay với Phí tướng quân.

Phí tướng quân cũng vì chuyện này mà từ quan về quê dưỡng lão, và đây chỉ là một mồi lửa mà thôi." "Hả?

Còn xảy ra chuyện gì nữa sao?" Chuyện của Lăng quốc này nếu để người khác biết được, quả là một trò cười lớn. "Đúng vậy, từ sau khi Đại ca và mấy vị tướng quân khác đến nơi khác, người của mấy quốc gia kia đều chọn quay về, không tiếp tục giúp đỡ Lăng quốc nữa, kết quả là Lăng Tiêu Dạ đã nói vài lời khó nghe." Tô Ngọc kể lại toàn bộ những chuyện Lăng Tiêu Dạ đã làm cho Vương Cẩn Hòa nghe.

Vương Cẩn Hòa nhìn Tô Ngọc không chút biểu cảm: "Mấy năm trước khi chúng ta gặp hắn ta vẫn chưa như vậy mà, sao đột nhiên lại biến thành thế này?" Vương Cẩn Hòa thực sự không thể hiểu nổi.

Chỉ mới bao lâu thôi?

Lăng Tiêu Dạ đã trở nên thiếu não như vậy rồi sao? "Hoàng đế Lăng quốc, còn có cả mẹ ruột của hắn ta đều quá nuông chiều hắn rồi." Vì sự nuông chiều của họ, vì hắn muốn gì được nấy.

Vì sự đối xử khác biệt của Hoàng đế Lăng quốc giữa hắn và các hoàng tử khác, khiến hắn bắt đầu tự cao tự đại.

Khiến hắn bắt đầu không hiểu thế nào là hành sự khiêm tốn, cuối cùng biến thành bộ dạng này. "Quả nhiên ứng với câu nói, nuông chiều con chẳng khác nào giết con." Một người đang tốt đẹp, sao lại biến thành thế này? "Nói không sai, đúng là như vậy." Tô Ngọc buồn cười nhìn Vương Cẩn Hòa. "Nhưng chuyện này cũng không liên quan gì đến chúng ta, sau này cứ xem kịch là được." "Cũng phải." Các đại thần Lăng quốc gặp phải một vị hoàng đế như vậy đúng là xui xẻo.

Rõ ràng còn có mấy vị hoàng tử khác để lựa chọn, lại cứ nhất quyết chọn một kẻ như Lăng Tiêu Dạ. "Chúng ta cứ chờ tin tốt của Tiểu Bảo và các con là được." Tô Ngọc nhìn Vương Cẩn Hòa an ủi nói.

Vương Cẩn Hòa đương nhiên gật đầu: "Đó là dĩ nhiên, Tiểu Bảo và các con nhất định sẽ mang về cho chúng ta kết quả tốt đẹp." Cô đã bắt đầu mong chờ rồi.

Chương 2309

"Em nói đúng." *** Ở một nơi khác, Đàm Tùng Lâm vì áp lực từ những người khác, không còn cách nào khác đành phải lựa chọn xuất binh.

Lần này là do chính Tiểu Bảo dẫn binh ra trận.

Hoẳng Nghị đứng trên tường thành, nhíu mày nhìn cảnh Tiểu Bảo dẫn binh tác chiến phía dưới: "Anh ấy tại sao phải tự mình ra tay?" Chuyện này thuộc hạ gần như đều có thể giải quyết được, vậy mà anh ấy lại chọn tự mình ra tay?

Thật không biết anh ấy nghĩ gì nữa. "Sau khi biết Đàm Tùng Lâm đến, Tiểu Bảo đã quyết định sẽ đi gặp hắn ta rồi." "Hả?" Hoẳng Nghị kỳ quái nhìn Tiểu Trí.

Cái tên Đàm Tùng Lâm này cũng chẳng ra làm sao cả.

Tại sao anh trai lại muốn gặp người này?

Chẳng lẽ người này còn có điểm gì tốt đẹp khiến người ta phải chú ý sao?

Hoẳng Nghị suy nghĩ kỹ lại, vẫn không nghĩ ra được điểm nào tốt. "Vấn đề này tớ cũng đã hỏi Tiểu Bảo, nhưng Tiểu Bảo nói đừng coi thường bất kỳ ai, đặc biệt là loại người thích giả heo ăn thịt hổ như Đàm Tùng Lâm." Tiểu Trí tuy không hiểu rõ suy nghĩ của Tiểu Bảo, nhưng cũng có thể đoán được phần nào.

E rằng Tiểu Bảo đã để mắt đến Đàm Tùng Lâm, muốn lừa gạt người này về giúp mình rồi. "Giả heo ăn thịt hổ?" Nói Đàm Tùng Lâm sao?

Cẩn thận nghĩ lại những chuyện liên quan đến Đàm Tùng Lâm, hình như cũng đúng là như vậy. "Anh nói đúng, nếu là như vậy, Đàm Tùng Lâm này vẫn có vài điểm đáng dùng, nhưng phải xem hắn có đủ tư cách ở lại bên cạnh anh trai hay không." Hoằng Nghị ít nhiều vẫn có chút ghét bỏ Đàm Tùng Lâm.

Cảm thấy người như Đàm Tùng Lâm căn bản không xứng theo hầu bên cạnh Tiểu Bảo.

Trong lòng Hoằng Nghị, người bên cạnh Tiểu Bảo đều phải là người giỏi nhất.

Không nên là hạng người như Đàm Tùng Lâm. "Hoằng Nghị à, cậu phải nhớ một câu, không có người tốt nhất, chỉ có người phù hợp nhất." Chỉ cần phù hợp, đó chính là tốt nhất.

Đây là lời mà cha vẫn luôn dặn dò chúng ta từ nhỏ, người tốt nhất chưa chắc đã phù hợp, người phù hợp chưa hẳn đã là tốt nhất.

Nghe qua tuy có chút mâu thuẫn, nhưng đây cũng là sự thật.

Khi đó bọn họ không hiểu, đợi đến sau này khi bên cạnh họ dần dần xuất hiện một vài người, họ cuối cùng cũng đã hiểu.

Nghe lời Tiểu Trí nói, Hoằng Nghị cảm thấy Tô Ngọc nhất định sẽ không lừa dối bọn họ, mọi chuyện đợi sau khi trở về cậu sẽ hỏi chú nhỏ. "Tớ hiểu rồi." *** Mà ở phía dưới, Đàm Tùng Lâm khi nhìn thấy chính Tiểu Bảo đến, đôi mắt sáng rực lên.

Chẳng thèm để ý đến người phía sau, cứ thế lao về phía Tiểu Bảo.

Người này hắn biết.

Đây là con trai của Tô Ngọc.

Cũng là Thế tử của Ngọc Vương phủ!

Đây là một người rất lợi hại, trước đây hắn đã muốn gặp rồi, không ngờ hôm nay lại gặp được trên chiến trường.

Hắn thật quá may mắn.

Tiểu Bảo nhìn Đàm Tùng Lâm với vẻ mặt hưng phấn, cảm thấy đầu óc người này ít nhiều có chút vấn đề.

Nếu không có vấn đề thì chắc cũng không làm ra chuyện như thế này.

Đàm Tùng Lâm đến bên cạnh Tiểu Bảo, chưa đợi Tiểu Bảo mở miệng đã hỏi thẳng: "Anh có thể bắt tôi đi được không?" "..." Tiểu Bảo bình tĩnh nhìn Đàm Tùng Lâm.

Lăng quốc tìm một kẻ như vậy làm tướng lĩnh, rốt cuộc là nghĩ gì vậy?

Tự mình đến nộp mạng sao?

Tiểu Bảo còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Đàm Tùng Lâm bên cạnh tiếp tục nói: "Anh lợi hại như vậy, nhất định có cách để tôi bị anh bắt đi đúng không?" Tiểu Bảo càng cảm thấy người này thật kỳ quặc.

Người khác đều muốn đánh thắng trận, vậy mà hắn ta lại muốn bị bắt?

Như thể đọc được suy nghĩ của Tiểu Bảo, Đàm Tùng Lâm lẩm bẩm bất mãn: "Anh tưởng tôi muốn đến lắm à?

Tôi nói cho anh biết, tôi hận chết Nhị hoàng tử rồi." Cuộc sống yên ổn của hắn đang tốt đẹp, kết quả lại bị người ta lôi đến đây đánh trận. "Hận hắn ta?" "Bây giờ khoan nói với anh đã, anh cứ bắt tôi và những người ở đây về trước đi, đến lúc đó tôi sẽ nói cho anh, tôi còn có thể giúp anh công phá thành trì của Lăng quốc nữa." Đàm Tùng Lâm kích động nhìn Tiểu Bảo nói.

Tiểu Bảo đánh giá Đàm Tùng Lâm: "Ngươi đây là phản quốc." "Phản cái gì quốc?

Tôi lại thấy các người Huyền quốc thâu tóm luôn Lăng quốc và mấy quốc gia này thì tốt hơn, đỡ cho sau này bọn họ lại giở trò yêu ma quỷ quái gì nữa." Đàm Tùng Lâm luôn cảm thấy người của Lăng quốc và mấy quốc gia kia đều có vấn đề.

Nhất là mấy quốc gia kia.

Huyền quốc người ta đã chọn tha cho họ rồi, kết quả họ lại tự mình tìm chết.

Cứ phải chơi cho mất nước mới vui.

Bây giờ thì hay rồi, bọn họ cũng giúp được Lăng quốc một chút, để xem sau này khi bên họ không chống đỡ nổi nữa, Lăng quốc bên này có chịu xuất binh đi giúp họ không.

Tiểu Bảo vốn biết Đàm Tùng Lâm là một người rất thú vị, chỉ là không ngờ lại thú vị đến mức này. "Như ngươi mong muốn." Sau đó Tiểu Bảo và Đàm Tùng Lâm giao đấu, cuối cùng Đàm Tùng Lâm giả vờ không địch lại Tiểu Bảo và bị bắt đi.

Hắn vừa bị bắt, những người khác kẻ bị bắt, người bỏ chạy.

Rất nhanh quân đội đã tan rã.

Trận chiến này ngay từ đầu đã không thể thắng, dù sao chủ soái cũng đã trực tiếp buông xuôi đầu hàng, bọn họ còn đánh tiếp thế nào được?

Lần này lại là Huyền quốc thắng.

Tiểu Bảo và mọi người cũng không cho đối phương thời gian nghỉ ngơi, trực tiếp chỉnh đốn binh mã và công thành ngay trong ngày.

Mất ba ngày thời gian cuối cùng cũng chiếm được thành trì.

Sau khi chiếm được thành trì, Tiểu Bảo không những không làm hại đến bá tánh trong thành, mà còn đẩy Hoằng Nghị ra để phát cho họ các loại giống cây trồng năng suất cao.

Điều này khiến cho bá tánh Lăng quốc vốn đang thấp thỏm bất an vô cùng vui mừng.

Chương 2310

Họ đã sớm muốn có giống cây trồng năng suất cao rồi, nhưng hoàng đế của họ mãi vẫn không nghĩ ra cách, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Bây giờ thành trì này của họ cũng thuộc về Huyền quốc, cuối cùng họ cũng được dùng giống cây trồng năng suất cao rồi.

Trước đây họ nghe nói Huyền quốc đánh trận sẽ cấp lương thực và giống cây trồng cho bá tánh.

Khi đó họ không tin.

Bây giờ họ đã tin rồi.

Giống như mấy quốc gia khác, tuy không cấp lương thực cho họ, nhưng lại cấp cho họ giống cây trồng cho mùa này.

Từ nay về sau họ cũng không cần phải lo lắng mình ăn không no nữa.

Sau khi chiếm được một tòa thành, Tiểu Bảo và mọi người không tiếp tục công thành, mà muốn giải quyết ổn thỏa mọi việc trong thành, rồi nghỉ ngơi chỉnh đốn mới tiếp tục đến nơi tiếp theo.

Lúc này Tiểu Bảo cũng có thời gian để gặp Đàm Tùng Lâm. "Tại sao ngươi lại căm hận Lăng Tiêu Dạ đến vậy?" Tiểu Bảo nhìn Đàm Tùng Lâm tò mò hỏi.

Ngay cả Hoằng Nghị cũng vô cùng tò mò về chuyện này. "Đúng vậy, ngươi không phải là người Lăng quốc sao?

Tại sao lại căm hận Lăng Tiêu Dạ?

Hắn ta chính là Thái tử và hoàng đế tương lai của Lăng quốc đấy." Người như vậy, Đàm Tùng Lâm không nên nịnh bợ sao?

Hắn không những không nịnh bợ người ta, ngược lại còn sắp hận chết Lăng Tiêu Dạ rồi.

Chuyện này quả thực quá thú vị.

Đàm Tùng Lâm hừ một tiếng, chán ghét nói: "Ta đã nói rất rõ với hắn là ta không phải người biết đánh trận, ta chỉ muốn sống yên ổn cuộc sống của mình, kiếm chút tiền, ăn uống vui chơi với bạn bè, kết quả hắn không nghe thì thôi, còn nhất quyết bắt ta phải đến." Bắt hắn đến cũng không phải không được, nhưng hậu quả này bọn họ thật sự gánh nổi sao? "Ta là con trai độc nhất của cha ta, ông ấy và mẹ ta chỉ sinh được một mình ta, hai di nương còn lại không có con cái, nếu ta xảy ra chuyện, cha ta coi như tuyệt tự, hắn ta rõ ràng biết chuyện đó mà vẫn đề cử ta đi, vừa nhìn đã biết không có ý tốt." Đàm Tùng Lâm tuy ham chơi, nhưng không ngốc. "Cha ta làm nhiều chuyện vì hắn như vậy, kết quả hắn ngay cả một chút suy nghĩ cho cha ta cũng không có, không những không có mà còn muốn đoạn tuyệt hương hỏa của cha ta, loại người này không thể tiếp tục kết giao sâu được." Đàm Tùng Lâm nhìn thấu mọi chuyện.

Hắn thậm chí còn cảm thấy Đại hoàng tử còn tốt hơn Lăng Tiêu Dạ gấp nhiều lần. "Cha ngươi lại không nghĩ như vậy đâu." "Ta có thể gặp cha ta không?" Đàm Tùng Lâm đột nhiên chuyển chủ đề, nhìn Tiểu Bảo hỏi.

Hoằng Nghị ho nhẹ một tiếng, tâm tư của anh trai cậu đã sớm hiểu rõ.

Cho dù Đàm Tùng Lâm không đưa ra yêu cầu này, anh trai cũng sẽ cho hắn đi gặp Đàm Chính.

Dù sao cũng phải để Đàm Chính biết tất cả những gì ông ta kiên trì rốt cuộc nực cười đến mức nào.

Lúc ông ta không có ở đây, Lăng Tiêu Dạ đã bắt nạt con trai ông ta ra sao. "Không gặp được sao?" Đàm Tùng Lâm thấy Hoằng Nghị nhíu mày, liền cho rằng ý của họ là không cho hắn gặp.

Trong lòng lập tức có chút căng thẳng. "Cũng không phải là không thể gặp..." "Vậy là có thể gặp rồi, khi nào ta có thể gặp cha ta?" Đàm Tùng Lâm không cho Hoằng Nghị cơ hội nói hết lời, mong đợi nhìn họ hỏi.

Hoằng Nghị bị hắn làm cho tức cười: "Anh trai, em thấy có thể tạm thời không cho hắn gặp cha hắn." Người này thật sự coi đây là nhà mình rồi sao?

Tiểu Bảo không nhịn được có chút buồn cười, Hoằng Nghị thật là...

Đàm Tùng Lâm nghe lời Hoằng Nghị nói lập tức không vui: "Sao lại có thể như vậy được?

Chúng ta đã nói xong rồi mà." Hoằng Nghị cười lạnh một tiếng, nhìn Đàm Tùng Lâm như đang tự nói một mình: "Ai nói xong với ngươi?" Đàm Tùng Lâm vừa định nói là Hoằng Nghị, kết quả lúc sắp nói mới phát hiện, vừa rồi mình tiếp lời quá nhanh, người ta còn chưa nói xong, mình đã ngắt lời người ta.

Tình huống này xem ra có chút khó xử.

Hắn còn có cơ hội giải thích không? "Tôi có thể nói cho các người biết chuyện sau này." Đàm Tùng Lâm nhìn hai người không chắc chắn nói.

Hắn nói như vậy có thể khiến Thái tử Huyền quốc tha cho mình không?

Hắn coi như đã nhìn ra rồi, vị tiểu Thái tử của Huyền quốc này không phải là người dễ chọc.

Hoằng Nghị quay đầu nhìn Tiểu Bảo bên cạnh: "Anh trai, anh nói chúng ta có nên đồng ý không?" "Em vui là được." Ngay khi Đàm Tùng Lâm đang vui mừng nghĩ rằng Tiểu Bảo nhất định sẽ giúp mình, thì lại nghe thấy Tiểu Bảo nói ra những lời như vậy.

Tâm trạng lập tức tụt xuống đáy vực. "Này... anh đối với em trai mình có thể đừng tốt như vậy được không?" Chuyện gì cũng nghe theo cậu ta, không thể không nghe sao?

Tiểu Bảo không thèm để ý đến hắn, cúi đầu nhìn Hoằng Nghị: "Em tự quyết định đi, em muốn cho hắn gặp Đàm Chính, thì cứ cho gặp, nếu em không muốn cho hắn gặp, vậy thì đừng cho gặp nữa." Đàm Tùng Lâm lúc này thật sự rất muốn phàn nàn về Tiểu Bảo, nhưng hắn không dám.

Sợ mình lại nói sai điều gì, đến lúc đó muốn gặp cha lại càng khó khăn hơn.

Sau khi Đàm Tùng Lâm phải trả giá không ít, Hoằng Nghị cuối cùng cũng miễn cưỡng đồng ý cho hắn đi gặp Đàm Chính.

Nghe Hoằng Nghị đồng ý cho mình gặp cha, Đàm Tùng Lâm vẻ mặt mong đợi nhìn cậu: "Thật không?

Cậu thật sự đồng ý cho tôi đi gặp cha tôi rồi sao?" "Nếu ngươi không muốn đi, vậy ta cũng không ép, ngươi tự mình vui là được." Hoằng Nghị thờ ơ nói. "Không được, cậu đã đồng ý rồi, cậu là Thái tử của một nước, không thể nói lời không giữ lời được." Đàm Tùng Lâm vội vàng nói.

Bộ dạng này, người không biết còn tưởng Hoằng Nghị đã làm gì hắn.

Hoằng Nghị khóe miệng co giật nhìn Đàm Tùng Lâm, người này trông có vẻ không được thông minh cho lắm. "Anh trai, người này trông không thông minh lắm." "Đúng vậy." Đàm Tùng Lâm bực bội liếc nhìn hai người họ: "Tôi còn đang ở đây đấy." Hoằng Nghị liếc nhìn hắn từ trên xuống dưới, hừ một tiếng nói: "Ngươi không ở đây ta còn không nói như vậy đâu." Lời của Huyền Hoằng Nghị cũng đã nói rõ xu hướng của chiến trường.

Sau này cho dù Lăng quốc có đầu hàng, Huyền quốc cũng chưa chắc đã chấp nhận.

Mục đích của họ chính là tiêu diệt Lăng quốc. "Các người muốn diệt Lăng quốc?" Đàm Tùng Lâm do dự một chút, nhìn Hoằng Nghị hỏi.

Hoằng Nghị tùy ý nhìn Đàm Tùng Lâm: "Có vấn đề gì sao?" Đàm Tùng Lâm cảm thấy Hoằng Nghị nói câu này thật sự quá kỳ quặc.

Chẳng lẽ không có vấn đề gì sao?

Chương 2311

Đứa trẻ này sao nói chuyện lại khó nghe như vậy? "Đàm Tùng Lâm, chúng ta đã tha cho Lăng quốc rất nhiều lần, lần này là Lăng quốc tự mình khơi mào chiến tranh." Đã dám chủ động gây chiến, vậy tự nhiên phải trả giá.

Đàm Tùng Lâm nuốt nước bọt, hóa ra trong lúc không biết, Lăng quốc đã bị nhắm đến rồi. "Các người đã sớm muốn đối phó với Lăng quốc?" Hoằng Nghị và Tiểu Bảo đều không tiếp tục nói nữa, họ không có nghĩa vụ phải giải đáp thắc mắc cho Đàm Tùng Lâm. "Đưa Đàm Tùng Lâm đi gặp Đàm Chính." Ngay khi Đàm Tùng Lâm còn định nói gì đó, Tiểu Bảo đã ra lệnh cho người bên cạnh, trực tiếp cắt ngang lời hắn muốn nói.

Đàm Tùng Lâm nhìn Tiểu Bảo, cuối cùng lựa chọn theo người của Tiểu Bảo đi gặp cha mình. *** Rất nhanh Đàm Tùng Lâm đã nhìn thấy Đàm Chính.

Trông ông gầy đi rất nhiều, nhưng tinh thần vẫn tốt.

Đàm Chính khi nhìn thấy Đàm Tùng Lâm còn tưởng mình nhìn lầm. "Sao con lại ở đây?" Đàm Chính đứng dậy nhìn Đàm Tùng Lâm lo lắng hỏi. "Cha, tất cả đều là lỗi của Nhị hoàng tử, là hắn bắt con đi đánh trận." Đàm Tùng Lâm tức giận nói.

Chỉ cần nghĩ đến những việc Lăng Tiêu Dạ đã làm, những lời đã nói, trong lòng Đàm Tùng Lâm lại dâng lên oán hận vô cùng.

Đàm Chính tuy đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng khi nghe con trai nói, trong lòng vẫn có chút khó chịu. "Con trai, chuyện này liệu có phải là hiểu lầm gì không?" Đàm Chính vẫn muốn giải thích giúp Lăng Tiêu Dạ.

Đàm Tùng Lâm tức giận không nhẹ: "Hiểu lầm cái gì chứ?

Con thấy hắn chính là cố ý, căn bản không có hiểu lầm gì cả." "Chuyện này..." "Hắn không nói với con chuyện này, cứ thế bắt con đi đánh trận, con đã nói với hắn con không được, con không biết gì cả, đến đây cũng chỉ gây thêm phiền phức, hắn cũng không nghe, thậm chí còn nói không đi cũng phải đi, cha, cha thấy làm như vậy còn có thể là hiểu lầm sao?" Đàm Tùng Lâm thất vọng nhìn cha mình. "Khi cha đang giúp hắn, hắn lại đang nghĩ cách làm cho cha tuyệt tự, vậy mà cha còn nói giúp hắn?

Rốt cuộc con là con trai của cha, hay hắn mới là con trai của cha?" Đàm Tùng Lâm bất mãn nhìn cha mình chất vấn.

Đây là chuyện gì với chuyện gì vậy?

Đàm Chính nhíu mày nhìn con trai, quát: "Đừng nói bậy." "Con nói bậy lúc nào?

Con nói như vậy chẳng lẽ là sai sao?" Đàm Tùng Lâm bất mãn lẩm bẩm chất vấn. "Để bắt con đi đánh trận, hắn đã trực tiếp ép Phí tướng quân đi rồi, cha có biết không?" Đàm Tùng Lâm lại tiếp tục nói.

Chuyện của mình không sao, nhưng ép Phí tướng quân đi thì vấn đề lớn rồi phải không?

Hắn còn có thể nói gì nữa? "Thậm chí để cho cha đến đây tranh công cho hắn, hắn đã trực tiếp ra tay với Phí tướng quân, hắn còn nói trên triều đình, Phí tướng quân chính là vì quá thất vọng về chuyện này mới lựa chọn từ quan rời đi." Đàm Tùng Lâm nhíu mày thất vọng nói.

Đối với Phí tướng quân, hắn vẫn rất thích.

Dù sao người này thật sự rất lợi hại.

Đánh trận rất nhiều lần đều sẽ thắng, thua rồi ông ấy cũng sẽ thắng lại.

Người như vậy thật sự đáng để hắn sùng bái.

Mà Lăng Tiêu Dạ chỉ vì một vài thứ không đâu, đã ra tay với người ta.

Hoàng thượng không quản thì thôi đi, còn nói giúp Lăng Tiêu Dạ, đây không phải là cố ý sao?

Đàm Chính nhíu mày nhìn Đàm Tùng Lâm: "Con nói Hoàng thượng cũng có thái độ như vậy?" "Đó là đương nhiên rồi, dù sao đi nữa Phí tướng quân cũng đã theo ông ta nhiều năm như vậy, luôn là tướng quân bảo vệ Lăng quốc, bây giờ ông ta vì Nhị hoàng tử mà đuổi cả người bảo vệ Lăng quốc đi, ông ta vui rồi sao?" Chỉ cần nghĩ đến những điều này, tâm trạng của Đàm Tùng Lâm lại vô cùng tồi tệ.

Ý nghĩa của việc làm này là gì?

Bây giờ con cũng bị bắt, Phí tướng quân lại bị người ta chèn ép đuổi đi, con để xem sau này họ có thể tìm ai đến giúp đỡ.

Đàm Tùng Lâm hừ lạnh một tiếng khinh thường nói.

Đàm Chính tuy cảm thấy con trai nói sau lưng như vậy là không đúng, nhưng nghe những lời con trai nói ông cũng cảm thấy không ổn. "Chuyện này..." "Cha, cha sẽ không còn nghĩ đến họ nữa chứ?

Cha có biết Nhị hoàng tử đã hận con rồi không." Đàm Tùng Lâm nhìn cha mình nhíu mày nói.

Nghe lời con trai, Đàm Chính nhíu chặt mày: "Con lại nói bậy gì vậy?" Đàm Tùng Lâm nhìn cha mình, không biết nên nói ông thế nào cho phải: "Cha, cha sẽ không còn nghĩ đến Lăng Tiêu Dạ nữa chứ?" "Con... nói bậy gì vậy?" "Chẳng lẽ không phải sao?

Cha xem Lăng quốc bây giờ đã thành ra cái dạng gì rồi?" Đàm

Tùng Lâm cay đắng nói. "Con nói Nhị hoàng tử có ý kiến với con là sao?" Đàm Chính vội vàng chuyển chủ đề, không muốn tiếp tục nghe con trai nói nữa. "Còn có thể là sao nữa?

Không phải là vì con không cho hắn ta sắc mặt tốt sao?

Hắn ta có thể nhịn con là vì còn dùng được con, một khi con không còn giá trị lợi dụng, hắn ta có thể tha cho con sao?" Với loại người tự phụ như Lăng Tiêu Dạ, làm sao có thể để người khác sỉ nhục mình?

Đàm Chính biết tính cách của con trai mình, đột nhiên bị người ta lôi đi đánh trận, nó có thể vui vẻ mới là lạ. "Con không thể nhịn một chút sao?

Người ta dù gì cũng là hoàng tử." Đàm Chính bất lực nhìn con trai.

Đàm Tùng Lâm bất mãn: "Cái gì gọi là con không thể nhịn một chút?

Hắn là hoàng tử thì sao?

Hắn là hoàng tử con liền phải nhịn nhường sao?

Lúc hắn tính kế con sao không nghĩ xem con có đồng ý không?" "Cha, rốt cuộc cha đang bênh ai vậy?" Đàm Tùng Lâm nghe lời Đàm Chính liền cảm thấy không vui.

Lời của cha hắn có ý gì?

Chẳng lẽ Lăng Tiêu Dạ tính kế hắn, hắn còn phải nói cảm ơn với Lăng Tiêu Dạ nữa à?

Có phải chết rồi cũng phải nói cảm ơn hắn ban cho cái chết không?

Chương 2312

"Cha, nếu con ngốc thêm một chút nữa, mạng này của con cũng mất rồi, con xem cha phải làm sao." Đàm Tùng Lâm nhìn cha mình bực bội nói.

Đàm Chính đưa tay xoa xoa thái dương, ông chỉ tùy tiện nói một câu, con trai đã nói nhiều như vậy, nó đang tỏ thái độ cho ai xem vậy? "Cha đang nói chuyện tử tế với con, con đừng có ở đây giở trò nữa." Đàm Chính bực bội nhìn con trai mình.

Nói xong lại nhìn hắn nghi ngờ hỏi: "Con thật sự không phải bị Huyền Hoằng Nghị bọn họ bắt đến đây sao?

Không phải là bọn họ đang hãm hại Nhị hoàng tử chứ?" Đàm Tùng Lâm vừa nghe mặt đã đen lại, dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn cha mình: "Cha, lời như vậy rốt cuộc cha nói ra bằng cách nào vậy?" Cha hắn sao có thể nói như vậy?

Nói người ta hãm hại Nhị hoàng tử, cũng phải xem người ta có coi trọng Nhị hoàng tử hay không đã chứ? "Cha, người ta bây giờ đang là lúc đánh trận, họ rảnh rỗi đến mức nào mà vì một kẻ vô dụng như con đi gây phiền phức cho người ta chứ?" Cha hắn rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Cũng quá coi trọng mình rồi đi?

Bực bội liếc nhìn cha mình, Đàm Tùng Lâm nhíu mày nói: "Cha, rốt cuộc cha nghĩ gì vậy?

Sao lại có thể cho rằng con bị họ bắt đến đây?" Cha hắn thật sự cho rằng con trai ông là bảo bối gì đó sao?

Còn thật sự coi nó ra gì nữa?

Đàm Chính khóe miệng co giật nhìn con trai mình. "Sao lại không thể?" Đàm Chính không cảm thấy phản ứng của mình có vấn đề gì.

Ngược lại thái độ của con trai mình mới là vấn đề lớn nhất.

Đàm Tùng Lâm thở dài một hơi nặng nề, đau đầu nói thêm: "Cha, có phải cha quá coi trọng con trai mình rồi không?

Thật sự cho rằng con trai cha là nhân vật ghê gớm gì sao?

Đáng để người ta hao tổn tâm cơ lừa cha?

Còn nữa, nếu con thật sự bị họ bắt đến đây, tại sao con phải cùng họ lừa cha?

Là con ngốc hay họ ngốc?" Vấn đề này khi cha hắn nói chuyện có thể hơi coi trọng một chút được không? "..." Đàm Chính lập tức không biết nên nói gì cho phải.

Nói Đàm Tùng Lâm không đúng?

Hay nói mình quá ngốc?

Đều không phải!

Bây giờ ông nhìn Đàm Tùng Lâm nói những lời như vậy, trong lòng chỉ thấy bất lực.

Làm như thể ông mới là người ngu ngốc nhất vậy. "Cha, Nhị hoàng tử đã như vậy rồi, cha vẫn một lòng nghĩ cho hắn." Hắn không biết cha hắn rốt cuộc đang nghĩ gì nữa.

Đàm Chính nhíu mày: "Đừng nói những lời như vậy." Đàm Tùng Lâm biểu cảm trở nên nghiêm túc, nhìn Đàm Chính nghiêm túc hỏi: "Cha, có phải cha vẫn còn tâm tâm niệm niệm nghĩ đến Nhị hoàng tử không?

Khi cha nghĩ đến Nhị hoàng tử, hắn có quan tâm đến sống chết của cha không?

Hắn chỉ là một tên khốn ích kỷ." Lăng Tiêu Dạ là người không xứng đáng làm Thái tử nhất.

Nhưng cha hắn dường như rất coi trọng Đàm Tùng Lâm...

à không, là Lăng Tiêu Dạ.

Kết quả này là hắn không thể chấp nhận được.

Đàm Chính vừa nghe con trai mình lúc này vẫn còn đang sỉ nhục Nhị hoàng tử, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: "Đủ rồi, ta đã nói rất rõ với con, Nhị hoàng tử hắn không phải là người như vậy." "Không phải người như vậy?

Vì lợi ích cá nhân mà làm hại Phí tướng quân, là vì sao?

Sau này rõ ràng Phí tướng quân thích hợp hơn, tại sao hắn lại bắt một kẻ không biết gì, không hiểu gì như con đến đây đánh trận?

Đến đây để nộp mạng cho Huyền quốc sao?" Đàm Chính tức giận, Đàm Tùng Lâm cũng vô cùng tức giận.

Nhìn sắc mặt của Đàm Chính cũng thay đổi rất nhiều.

Hắn thật không biết đã đến lúc này rồi mà cha hắn vẫn kiên quyết tin rằng Nhị hoàng tử không phải người như vậy, thật nực cười. "Con...

Đàm Tùng Lâm, Nhị hoàng tử là người chúng ta phải trung thành, con không thể nói những lời như vậy." Đàm Chính cũng tức giận, nhìn Đàm Tùng Lâm giận dữ quát.

Đó là Nhị hoàng tử, đây là con trai ông, ông cũng không muốn như vậy, nhưng Nhị hoàng tử là người ông nhất định phải trung thành, con trai mình sao có thể nói về Nhị hoàng tử như vậy?

Đàm Tùng Lâm bị tức cười: "A, chúng ta bây giờ đều đã là tù nhân, cha vẫn còn nghĩ đến Nhị hoàng tử, khi cha nghĩ đến Nhị hoàng tử, có bao giờ nghĩ đến mẹ và những người khác ở nhà đang lo lắng sợ hãi không?" Đúng vậy, ông ta thì trung thành rồi, vậy còn gia đình của mình thì sao? "Nếu hôm nay con chết trong tay Huyền quốc, mà không phải bị bắt làm tù binh, có phải cha còn phải nói một tiếng cảm ơn với Lăng Tiêu Dạ không?

Cảm ơn hắn đã lấy mạng của con trai độc nhất của cha?" Đàm Tùng Lâm không thể hiểu được suy nghĩ của Đàm Chính.

Chuyện này rốt cuộc là sao trong lòng mọi người còn không rõ sao?

Kết quả cha hắn lại vì một Lăng Tiêu Dạ mà mắng hắn?

Tại sao?

Hắn rốt cuộc đã làm sai điều gì?

Đối mặt với sự chất vấn của Đàm Tùng Lâm, Đàm Chính có chút không thể trả lời: "Con bây giờ vẫn còn sống, vấn đề này không thành lập." Đàm Tùng Lâm ha ha cười lớn, cười đến mức nước mắt cũng rơi xuống. "Thật làm cha thất vọng rồi, con chính là một kẻ tham sống sợ chết, con sở dĩ còn sống là vì dùng thành trì để đổi lấy." Đàm Tùng Lâm nhìn Đàm Chính nói từng chữ một.

Hắn nói xong còn rất nghiêm túc nhìn cha mình, dường như muốn biết, khi ông biết những điều này, có thể nói ra được những lời gì?

Quả nhiên, Đàm Chính không làm hắn thất vọng.

Khi biết con trai mình vì để sống sót mà lại phản quốc, sắc mặt Đàm Chính tái mét, ánh mắt nhìn Đàm Tùng Lâm rất lạnh.

Bộ dạng đó giống như muốn lấy mạng của hắn vậy.

Đàm Tùng Lâm bình tĩnh nhìn cha mình: "Sao vậy?

Chương 2313

Không vui rồi sao?" "Đàm Tùng Lâm, con..." Đàm Chính thấy hắn làm ra chuyện như vậy đến bây giờ vẫn không nhận ra mình sai, tâm trạng thập phần phức tạp, nhiều hơn vẫn là tức giận. "Đàm Tùng Lâm, con là người của Lăng quốc, sao con có thể làm chuyện như vậy?" "Tại sao con lại không thể làm?" Đàm Tùng Lâm nhìn Đàm Chính. "Con không phải là người của Lăng Tiêu Dạ, con cũng không phải loại người vì người khác có thể không cần tính mạng của mình, không cần gia đình của mình, con vì để sống sót mà làm như vậy có gì không đúng?" Đàm Tùng Lâm hỏi lại. "Tại sao trong tay Lăng Tiêu Dạ có nhiều người như vậy, những người đó thực tế đều lợi hại hơn con rất nhiều, hắn lại muốn tìm một kẻ nửa vời như con đến đánh trận?" Đàm Tùng Lâm vẫn luôn không hiểu vấn đề này.

Từ khi biết mình phải đi đánh trận, hắn đã bắt đầu suy nghĩ về vấn đề này.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa nghĩ ra.

Bây giờ nhìn thấy Đàm Chính kích động như vậy, hắn không nhịn được mở miệng hỏi.

Nếu cha biết nhiều như vậy, vậy ông ấy chắc có thể trả lời được câu hỏi của mình chứ?

Đàm Chính lập tức im lặng, ông cũng không biết mục đích của Nhị hoàng tử làm như vậy là gì. "Nhị hoàng tử không biết cha chỉ có một mình con là con trai sao?

Không, hắn biết, hắn rõ ràng biết một khi con xảy ra chuyện cha sẽ tuyệt tự, nhưng hắn vẫn lựa chọn để con đến, đây là vì sao?" Những câu hỏi liên tiếp của Đàm Tùng Lâm đều khiến Đàm Chính có chút không thể chống đỡ.

Thậm chí không dám nhìn vào ánh mắt chất vấn của con trai, lo lắng sẽ nhìn thấy sự thất vọng trong mắt con trai.

Mím chặt môi, Đàm Chính muốn giải thích, nhưng chính ông cũng không biết phải giải thích chuyện này thế nào. "Cha, đến bây giờ cha vẫn không chịu thừa nhận Lăng Tiêu Dạ là kẻ ích kỷ hay sao?" Đàm Tùng Lâm tự giễu nói.

Chỉ vì hắn là hoàng tử mà cha cậu lại không chút nghi ngờ?

Cứ thế tin tưởng Lăng Tiêu Dạ vô điều kiện sao? "Cha à, nếu Lăng Tiêu Dạ là một hoàng tử tốt, cha trung thành với hắn con sẽ không nói gì.

Nhưng rõ ràng hắn không phải, hắn là một kẻ ích kỷ, trong lòng chỉ nghĩ đến bản thân, chỉ nghĩ đến ngôi vị Thái tử.

Cha muốn trung thành với hắn thì cứ việc, nhưng đừng lôi con vào, cũng đừng kéo cả gia đình chúng ta vào." Những chuyện như vậy gia đình họ không gánh nổi.

Đàm Chính mấp máy môi, định nói gì đó nhưng cuối cùng chẳng thốt nên lời.

Ông biết những lời của mình đã khiến người con trai vốn có quan hệ khá tốt với ông phải thất vọng.

Cậu nói những lời này là muốn phân rõ ranh giới với ông. "Cha không phải..." "Cha, con thật sự cảm thấy trong lòng cha, Nhị hoàng tử còn quan trọng hơn tất cả mọi người trong gia đình chúng ta, ngay cả một câu nói thật cũng không được phép nói." Đàm Tùng Lâm biết Đàm Chính muốn nói gì, nhưng cậu không muốn nghe nữa.

Nghe tới nghe lui cũng chỉ có một câu như vậy, có ý nghĩa gì chứ? "Cha tự mình suy nghĩ kỹ lại đi, Lăng quốc hiện tại còn là Lăng quốc mà cha muốn bảo vệ nữa sao?" Đàm Tùng Lâm quay đầu nhìn cha mình nói một câu rồi rời đi.

Cậu lo rằng nếu tiếp tục nói chuyện với cha, hai người sẽ cãi nhau, như vậy cũng chẳng ích gì.

Đàm Chính nhìn bóng lưng con trai rời đi, mày khẽ nhíu lại.

Đối với câu hỏi của con trai, ông đột nhiên không biết phải trả lời thế nào.

Lẽ nào ông đã sai thật rồi?

Tiểu Bảo và mọi người thấy Đàm Tùng Lâm sau khi gặp cha mình thì trở nên mất hồn mất vía, họ không hề ngạc nhiên: "Gặp cha cậu rồi à, vui không?" Đàm Tùng Lâm nhìn họ: "Các cậu biết từ lâu rồi?" "Ừ." "Khi biết Lăng Tiêu Dạ muốn cậu ra trận, chúng tớ đã báo chuyện này cho cha cậu rồi, nhưng có vẻ ông ấy không tin lắm," Tiểu Bảo thản nhiên nói.

Đàm Tùng Lâm ngỡ ngàng nhìn họ.

Hóa ra là vậy.

Trong lòng cha cậu, những tin tức này ông đều có thể không tin.

Thật thú vị. "Tớ biết rồi, khi nào các cậu tiếp tục tấn công?

Tớ sẽ giúp các cậu," Đàm Tùng Lâm nhìn Tiểu Bảo và mọi người, nghiêm túc hỏi. "Đây là quốc gia mà cha cậu nhất quyết bảo vệ, cậu chắc chắn muốn giúp chúng tớ chứ?" Tiểu Bảo cười như không cười hỏi.

Dù không biết Đàm Tùng Lâm đã nói gì với Đàm Chính, nhưng nhìn bộ dạng này của cậu ta, chắc chắn không phải chuyện tốt lành gì.

Nếu không, Đàm Tùng Lâm cũng không có biểu cảm như vậy.

Đàm Tùng Lâm im lặng không nói: "Đã đến nước này rồi mà trong lòng ông ấy vẫn còn nghĩ cách trung thành với Lăng Tiêu Dạ, thật vừa đáng buồn vừa đáng cười." Hoằng Nghị suýt nữa không nhịn được mà bật cười.

Xem ra Đàm Tùng Lâm oán giận cha mình lắm đây. "Nếu không biết con mới là con ruột, con còn tưởng Lăng Tiêu Dạ là con riêng của ông ấy đấy.

Nếu không thì tại sao ông ấy lại đối xử tốt với Lăng Tiêu Dạ như vậy?

Còn đối xử với con thì tệ thế." Rốt cuộc cậu đã làm gì Đàm Chính chứ?

Tiểu Bảo và mọi người nghe Đàm Tùng Lâm kể lể, đợi cậu nói xong mới lên tiếng: "Câu hỏi này có lẽ cậu không nên hỏi chúng tớ, dù sao chúng tớ cũng không biết cha cậu nghĩ gì, không thể giải đáp cho cậu được." "..." Đàm Tùng Lâm cạn lời nhìn hai người.

Cậu cũng đâu có định để họ giải đáp vấn đề của mình.

Cậu chỉ là không tìm được ai để than thở chuyện này nên muốn nói với họ một chút thôi, chứ không có ý gì khác. "Tôi cũng không định để các cậu nói gì với tôi, tôi chỉ muốn than thở về cha tôi và Lăng Tiêu Dạ thôi.

Tôi nói tôi muốn sống, nên dùng thành trì của Lăng quốc để đổi lấy mạng, kết quả ông ấy nói tôi là người Lăng quốc, không được phản quốc?

Sao nào, lẽ nào tôi đáng đời, phải chôn vùi mạng sống của mình trong tay đối phương à?" Đàm Tùng Lâm mỉa mai nói.

Lăng quốc bây giờ ra sao, trong lòng ông ấy thật sự không biết sao?

Dù không biết, chẳng lẽ chưa từng nghe bá tánh nói gì?

Đàm Chính chưa từng nghe, nhưng cậu thì đã nghe.

Bá tánh mong mỏi được đến Huyền quốc đến mức nào, chỉ có người thật sự nghe thấy mới hiểu được.

Nếu chưa từng nghe, họ sẽ không thể nào biết được bá tánh Lăng quốc khao khát đến Huyền quốc ra sao.

Chương 2314

Bởi vì đến Huyền quốc, họ sẽ có hạt giống năng suất cao, đến Huyền quốc, họ sẽ có cuộc sống ấm no.

Bá tánh Huyền quốc bây giờ sống tốt thế nào, họ đều biết và vô cùng ngưỡng mộ.

Nhưng người của Lăng quốc đã làm gì?

Ngoài việc tranh giành ngôi vị Thái tử, họ đã làm gì?

Họ chẳng làm gì cả, chỉ mang lại phiền phức và tổn thương cho bá tánh.

Đã như vậy rồi mà họ vẫn không quan tâm đến dân chúng. "Tình hình Lăng quốc ai cũng biết, chỉ có bọn họ là tự lừa mình dối người, vẫn còn nghĩ Lăng quốc lợi hại lắm," nếu Lăng quốc lợi hại thì đã không bị bá tánh ghét bỏ như vậy. "Cậu ghét Lăng quốc đến mức này cơ à," Hoằng Nghị nghe Đàm Tùng Lâm không ngừng than phiền về Lăng quốc, không nhịn được cười.

Đàm Tùng Lâm hừ lạnh một tiếng: "Tôi ghét cay ghét đắng." "..." Mọi người có mặt ở đó cứ thế nhìn Đàm Tùng Lâm, cuối cùng đành lắc đầu bất đắc dĩ.

Thôi được, đứa trẻ này đã phải chịu quá nhiều ấm ức ở Lăng quốc rồi.

Xem kìa, tức đến mức nào rồi.

Nhưng chuyện này dường như cũng không liên quan gì đến họ. "Chỉ cần cậu nghĩ thông suốt là được." "Đúng vậy, cậu đã nghĩ thông suốt thì chúng tớ đương nhiên sẽ không ghét bỏ cậu.

Nhưng cậu phải suy nghĩ cho kỹ, dù sao sau này cha cậu trở về chắc chắn sẽ xử lý cậu đấy." "Ông nội và bà nội sẽ bảo vệ con.

Ông nội đã nói, chỉ cần giữ được mạng là được," còn những chuyện khác không liên quan đến cậu.

Hoẳng Nghị và Tiểu Bảo nhìn nhau.

Lăng quốc này rốt cuộc mất lòng dân đến mức nào vậy?

Ngay cả con trai của tướng quân cũng không muốn quan tâm hay bảo vệ họ.

Thật thú vị. "Người Lăng quốc các cậu cũng thú vị thật đấy," Tiểu Trí, người nãy giờ vẫn im lặng, nhìn Đàm Tùng Lâm lên tiếng.

Đàm Tùng Lâm khẽ thở dài, cười khổ nói: "Chúng tôi cũng đâu muốn, nhưng họ có coi ai ra gì đâu." Nếu đã vậy, cậu làm những chuyện này thì có gì sai?

Cậu ghét Lăng quốc thì đã sao?

Tiểu Trí không nhịn được cười: "Chúng tớ không có gì để nói cả, cậu vui là được." Đối với lời nói của Tiểu Trí, Đàm Tùng Lâm đảo mắt: "Cái gì mà tôi vui là được, tôi chỉ là không muốn nhìn thấy những chuyện liên quan đến Lăng quốc nữa." Cái nghiệt do chính họ tạo ra, tại sao lại bắt cậu phải bù đắp?

Lăng Tiêu Dạ hắn là cái thá gì chứ? "Được thôi, nhưng bây giờ chưa phải lúc." Đàm Tùng Lâm nhìn Tiểu Bảo, nhíu mày: "Các cậu không nên rèn sắt khi còn nóng sao?

Tại sao bây giờ lại chưa phải lúc?" Cậu có chút không hiểu được suy nghĩ của họ.

Làm như vậy có lợi ích gì?

Bây giờ lập tức hành động không phải là điều nên làm sao? "Cho nên cậu không thích hợp để đánh trận.

Sau này cậu sẽ biết." Mặc dù Đàm Tùng Lâm trông có vẻ đã cùng phe với họ, nhưng Tiểu Bảo cũng không định nói cho cậu ta biết kế hoạch tiếp theo.

Đàm Tùng Lâm cũng không phải loại người thích truy hỏi đến cùng.

Nếu họ không muốn nói thì thôi, cũng không liên quan nhiều đến cậu. "Các cậu không nói cũng chẳng sao, tôi cũng không muốn biết," Đàm Tùng Lâm thản nhiên nói.

Cậu biết cơ mật quân sự thế này không phải ai cũng có thể nói.

Cậu đến đây chưa đủ lâu để người ta hoàn toàn tin tưởng, họ không muốn nói cho cậu cũng là điều dễ hiểu. "Nếu các cậu cần tôi giúp gì thì cứ nói là được." Đàm Tùng Lâm cũng không câu nệ, dù sao cậu cũng không thích những chuyện này.

Chuyện chuyên môn vẫn nên giao cho người chuyên môn làm thì tốt hơn. "Được." Sau khi nhận được kết quả mình muốn, Đàm Tùng Lâm cuối cùng cũng rời đi.

Hoằng Nghị nhìn theo hướng Đàm Tùng Lâm rời đi: "Người này cũng thú vị thật." "Nhưng Đàm Chính này cũng là nhân tài, con trai mình ở đây, cũng biết chuyện là thế nào rồi mà vẫn nguyện ý trung thành với Lăng Tiêu Dạ?" Hoằng Nghị cảm thấy có chút khó tin.

Tiểu Bảo cũng rất đồng tình: "Cậu nói không sai, ông ta đúng là không lo con trai mình oán hận ông ta." "Bây giờ thì có khác gì oán hận đâu?" Tiểu Trí đứng bên cạnh im lặng nhìn hai người hỏi.

Hai đứa trẻ nhìn nhau, nói vậy hình như cũng đúng.

Đối với họ, căn bản không có gì khác biệt lớn. "Không nói chuyện này nữa, Tiểu Bảo, tình hình bên cậu thế nào rồi?" "Đã sắp xếp cả rồi, rất nhanh sẽ có được kết quả chúng ta muốn," Tiểu Bảo cười như không cười nói.

Đối với phản ứng sắp tới của Lăng quốc, Tiểu Bảo rất hứng thú.

Chỉ tiếc là không thể tự mình chứng kiến. "Người do Lăng Tiêu Dạ đề cử lại bị bắt làm tù binh, không biết sau này bọn họ còn có thể nói gì nữa đây?" Hoằng Nghị hứng khởi nói.

Một khi những tin tức này truyền ra ngoài, bị bá tánh Lăng quốc biết được, thì những việc làm của Lăng Tiêu Dạ sẽ bị người đời chỉ trích.

Không biết lúc đó Hoàng thượng Lăng quốc có còn muốn để Lăng Tiêu Dạ làm Thái tử nữa không.

Các đại thần Lăng quốc có còn muốn một vị Thái tử như vậy không?

Chẳng mấy chốc, Lăng quốc đã biết tin Đàm Tùng Lâm chiến bại bị bắt.

Đối với tin tức này, Lăng Tiêu Dạ tức giận đập vỡ không ít đồ đạc.

Tên Đàm Tùng Lâm này rốt cuộc ăn hại đến mức nào vậy?

Chuyện cỏn con thế này cũng làm không xong, giữ hắn lại còn có ích gì?

Không cần nghĩ cũng biết, buổi triều sáng mai, mấy kẻ đó sẽ nói hắn thế nào.

Còn có Thừa tướng và những người khác vốn đã bất mãn với hắn, e là sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Chương 2315

Đến lúc đó, dù phụ hoàng có muốn che chở cho hắn e rằng cũng vô dụng.

Ngày hôm sau, khi lên triều, Lăng Tiêu Dạ vẫn đến.

Lăng Tiêu Thần và những người khác khi thấy Lăng Tiêu Dạ đến, trong mắt đều lộ vẻ châm biếm.

Không ngờ Lăng Tiêu Dạ còn mặt dày đến tham gia buổi triều.

Thừa tướng và các đại thần chỉ liếc Lăng Tiêu Dạ một cái rồi không nói gì.

Bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Đánh trận thua, thành trì mất.

Mà tất cả những điều này đều là do Lăng Tiêu Dạ cố chấp làm theo ý mình.

Nếu không có những việc hắn làm, sự tình có lẽ đã không đến nông nỗi này.

Lăng Tiêu Dạ nhíu mày nhìn bầu không khí quỷ dị này.

Hắn thà rằng họ nói gì đó còn hơn là im lặng đứng đây, như thể chuyện này không liên quan gì đến họ.

Khi buổi triều bắt đầu, cũng không ai đề cập đến chuyện này.

Mọi người dường như đều không biết gì cả.

Hoàng thượng Lăng quốc cảm thấy mặt mình như bị tát sưng lên.

Mọi chuyện ngày hôm nay đều là do họ cố chấp mà ra.

Bây giờ họ không nói một lời, ông thật sự không biết nên mở lời thế nào cho phải.

Đợi đến khi buổi triều sắp kết thúc mà vẫn không ai nói gì về chuyện đó.

Cuối cùng, Hoàng thượng không thể không lên tiếng: "Thành trì biên quan thất thủ, Đàm Tùng Lâm cũng bị bắt, các khanh có suy nghĩ gì không?" Nghe câu hỏi của Hoàng thượng, tất cả mọi người đều cúi đầu, giả vờ như không nghe thấy gì.

Hoàng thượng thấy bộ dạng của họ thì bất mãn nói: "Các khanh làm gì vậy?

Trẫm đang bàn bạc đại sự với các khanh, các khanh một câu cũng không nói là muốn tạo phản sao?" Lăng Tiêu Thần thấy Hoàng thượng đã nói đến mức nghiêm trọng như vậy, liền thản nhiên đáp: "Con không có gì để nói cả." Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cũng vậy.

Thừa tướng và các đại thần lên tiếng: "Thần xin phụ nghị." Tất cả mọi người đều không có gì muốn nói về chuyện này, kết quả này đối với Hoàng thượng còn khó chịu hơn cả việc mất một tòa thành. "Thành trì của Lăng quốc đã mất, các ngươi lại không hề lo lắng sao?" "Phụ hoàng, chúng con có gì phải lo lắng chứ?

Dù chúng con nói gì phụ hoàng cũng sẽ không đồng ý, nếu đã vậy, phụ hoàng còn hỏi chúng con làm gì?" Lăng Tiêu Thần không chút khách khí nói. "..." Hoàng thượng Lăng quốc cứ thế nhìn Lăng Tiêu Thần, ông cảm thấy đứa con trai này vào đây chỉ để đối đầu với mình. "Lăng Tiêu Thần, ngươi có thái độ gì vậy?" Hoàng thượng Lăng quốc giận dữ quát. "Vậy phụ hoàng cần con có thái độ thế nào?

Nói rằng chuyện này lão nhị làm tốt lắm sao?" "Lần đầu tiên, con đề nghị Phí tướng quân đi cầm quân, hai người không đồng ý.

Lão nhị vì muốn lập công nên để Đàm Chính đi, chúng con cũng không nói gì, nhưng tại sao hắn lại ra tay với Phí tướng quân?" Lăng Tiêu Thần liếc nhìn Lăng Tiêu Dạ chất vấn. "Lần thứ hai, Đàm Chính bị bắt, con và tam hoàng đệ đều đề nghị Phí tướng quân đi, kết quả Lăng Tiêu Dạ lại đề cử Đàm Tùng Lâm, một người không biết gì, thậm chí chưa từng ra chiến trường." "Con nghe nói khi Đàm Tùng Lâm biết chuyện này còn cãi nhau với lão nhị, thậm chí còn nói rằng mình không biết gì cả, vậy mà hai người vẫn cố chấp để người ta đi.

Bây giờ thua rồi, thành trì mất rồi, hai người cũng sốt ruột rồi à." Những lời này của Lăng Tiêu Thần quả thực không dễ nghe.

Nhưng có câu nào không phải là sự thật? "Vì chuyện này, phụ hoàng và lão nhị đã cùng nhau ép Phí tướng quân từ quan rời đi ngay trên triều đình, như vậy vẫn chưa đủ sao?" "Sau đó phụ hoàng bảo lão nhị đi tìm Phí tướng quân về, không biết lão nhị đã làm được bao nhiêu?" Kể từ khi Hoàng thượng giao nhiệm vụ này cho Lăng Tiêu Dạ, người của hắn đã theo dõi mỗi ngày.

Lăng Tiêu Dạ căn bản không hề có ý định đi tìm Phí tướng quân trở về.

Mà phụ hoàng cũng không hề thúc giục, cũng không quan tâm đến chuyện này.

Nếu cả hai người đều không quan tâm, vậy thì họ còn gì để nói nữa? "Đến bây giờ cũng đã nửa tháng rồi, lão nhị, đệ đã đi tìm Phí tướng quân chưa?

Chưa đi.

Đệ chưa đi thì thôi, phụ hoàng cũng không hỏi đệ.

Nếu hai người đã không quan tâm, bây giờ thành trì mất rồi thì lo lắng làm gì, cứ tiếp tục ổn định không động tĩnh gì chẳng phải tốt hơn sao?" Lăng Tiêu Thần gần đây thật sự rất tức giận.

Bây giờ cuối cùng cũng tìm được chỗ để xả giận.

Thừa tướng và các đại thần tuy không nói gì, nhưng lại rất đồng tình với lời của Lăng Tiêu Thần. "Đại hoàng huynh nói không sai, chỉ cần nhị hoàng huynh có tâm một chút cũng không đến nỗi này.

Nếu phụ hoàng và hai người đều không vội, chúng con tự nhiên càng không vội," Tam hoàng tử thản nhiên nói.

Họ đã sớm không còn quan tâm đến quốc gia này nữa rồi. "Các ngươi nói cái gì vậy?

Đây không phải là quốc gia của các ngươi sao?

Các ngươi không phải là hoàng tử của quốc gia này sao?

Quốc gia này mất rồi các ngươi có thể làm gì?" Hoàng thượng Lăng quốc có lẽ cũng biết mình làm hơi quá đáng, không dám nói nhiều thêm, sợ chọc giận họ hơn, chỉ có thể đổi cách khác để nói chuyện này.

Ít nhất là để họ dễ chấp nhận hơn một chút.

Tuy nhiên, lời của ông lại khiến Lăng Tiêu Thần và những người khác cười mỉa. "Cũng giống như mấy vị hoàng tử của Lỗ quốc, làm một người bình thường là được rồi," Lăng Tiêu Thần thản nhiên nói.

Họ có thể làm gì chứ?

Cũng không phải không có gì cả, chỉ có thể ăn không ngồi rồi chờ chết. "Ngươi... các ngươi lẽ nào ngay cả ngôi vị Thái tử cũng không muốn nữa?" Hoàng thượng Lăng quốc không ngờ con trai cả của mình lại có thể nói ra những lời như vậy.

Chương 2316

Tứ hoàng tử như nghe được chuyện gì thú vị, không nhịn được cười lớn.

Tiếng cười của hắn trong đại điện đột nhiên im lặng trở nên thật chói tai. "Lão tứ, ngươi cười cái gì?" "Con cười phụ hoàng vẫn thích nói với chúng con những lời không thực tế." Hoàng thượng Lăng quốc tức giận không nhẹ, ông bất mãn nhìn con trai mình: "Trẫm nói lời không thực tế với các ngươi khi nào?" "Chuyện này lần này lần khác còn ít sao?

Tìm được Phí tướng quân sẽ cho chúng con ngôi vị Thái tử.

Khi phụ hoàng nói câu này, trong lòng chẳng phải đang nghĩ chúng con tìm được người, nhưng công lao là của Lăng Tiêu Dạ sao?" "Nói không sai, lần này lại nói chúng con không muốn ngôi vị Thái tử nữa?

Chúng con muốn thì có ích gì?

Đây chẳng phải là thứ người đã sớm muốn trao cho Lăng Tiêu Dạ rồi sao?" Nếu đã nghĩ đến việc sẽ trao cho ai rồi, thì còn đến nói với họ những điều này để làm gì? "Ngươi... các ngươi... các ngươi đúng là lũ khốn kiếp." Bọn chúng nói chuyện với người cha này như vậy sao?

Lăng Tiêu Thần thản nhiên nói: "Nếu cạnh tranh công bằng chúng con thua lão nhị, chúng con sẽ không nói gì cả, dù sao cũng là tài nghệ không bằng người.

Nhưng tại sao mọi nỗ lực của chúng con cuối cùng lại phải trở thành đá lót đường cho Lăng Tiêu Dạ?" "Phụ hoàng, không phải chúng con muốn nói những lời khốn kiếp với người, mà là những việc người làm thật sự rất đáng thất vọng," Lăng Tiêu Thần nhìn Hoàng thượng nghiêm túc nói.

Họ có muốn như vậy không?

Đây chẳng phải là do họ cùng nhau ép buộc sao? "Con biết hai người nghĩ gì, tại sao không muốn dùng người chúng con đề cử.

Hai người làm vậy chẳng qua là lo công lao này sẽ thuộc về chúng con, còn Lăng Tiêu Dạ kia sẽ không được chút gì." Nếu đã nói đến đây, Lăng Tiêu Thần cũng không giấu giếm nữa, những lời cần nói đều nói ra hết.

Ai xấu hổ cũng không liên quan đến họ. "Phụ hoàng đã tin tưởng lão nhị như vậy, thì khi gặp chuyện cứ đi tìm lão nhị, đừng tìm chúng con.

Ý kiến của chúng con đều vô dụng.

Trước đây hai người không nghe, thì bây giờ cũng đừng nghe nữa," Lăng Tiêu Thần thản nhiên nói.

Tình trạng của hắn bây giờ chính là chọn cách mặc kệ.

Hắn không quan tâm gì nữa.

Lăng quốc ra sao, thành trì có bị chiếm hay không, đều không liên quan đến hắn.

Lăng Tiêu Dạ, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này lên tiếng: "Đại hoàng huynh, ta biết các huynh bất mãn với ta, nhưng các huynh cũng không thể đối xử với phụ hoàng như vậy.

Dù sao phụ hoàng cũng là trưởng bối của các huynh, các huynh làm vậy không thấy cắn rứt lương tâm sao?" "Ngươi đừng nói với chúng ta mấy chuyện vớ vẩn này.

Khi ngươi nói chúng ta, sao không nghĩ lại bản thân mình?

Lăng Tiêu Dạ, ngươi nghĩ mình là thứ tốt đẹp gì à?" Một kẻ chẳng ra gì, sao lại có mặt mũi nói những lời như vậy với họ?

Sắc mặt Lăng Tiêu Dạ thay đổi, ánh mắt nhìn Lăng Tiêu Thần mang theo nộ khí.

Đợi khi hắn lên làm Hoàng thượng, những kẻ này đừng hòng ai sống sót.

Lăng Tiêu Thần liếc mắt một cái là biết Lăng Tiêu Dạ đang nghĩ gì.

Nhưng chuyện hắn nghĩ không liên quan gì đến mình. "Chuyện của ngươi ngươi tự làm, đừng tìm chúng ta." Lăng Tiêu Thần lạnh lùng nói.

Ánh mắt Lăng Tiêu Dạ chuyển sang Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử: "Hai đệ cũng nghĩ vậy sao?

Lúc này các đệ tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, đừng đưa ra quyết định mà sau này sẽ hối hận." Nghe lời của Lăng Tiêu Dạ, Tam hoàng tử trực tiếp lườm hắn một cái thật dài: "Ngươi đừng nói với chúng ta chuyện này, chúng ta không hiểu ngươi đang nói gì." "Nhị hoàng huynh, ta thấy cuộc sống hiện tại của chúng ta rất tốt, chuyện làm Thái tử cứ giao cho huynh đi, dù sao huynh ở Lăng quốc nói chuyện có trọng lượng hơn." Lời nói của họ đều vô dụng, nói ra thì được gì?

Còn về Thái tử gì đó, cũng không biết có thể làm được bao lâu?

Một tháng?

Ba tháng?

Hay nửa năm?

Có ý nghĩa gì chứ?

Trực tiếp thỏa hiệp không tốt hơn sao? "Các ngươi..." Lăng Tiêu Dạ lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác bất lực này.

Không chỉ hắn, mà ngay cả Hoàng thượng cũng vậy.

Lúc này, Hoàng thượng thật sự hối hận.

Ông cũng nhận ra mình dường như đã làm sai một số chuyện.

Không nên đối xử với mấy đứa con khác như vậy.

Nếu không phải ông đối xử với chúng như vậy, có lẽ bây giờ đã không đến nông nỗi này.

Lông mày khẽ nhíu lại, trong lòng có chút khó chịu. "Trước đây là trẫm không phải, bây giờ chúng ta cần làm là cùng nhau vượt qua khó khăn này," Hoàng thượng Lăng quốc nhìn Lăng Tiêu Thần và các con nói.

Ông bây giờ chỉ muốn nhanh chóng xoa dịu ba đứa con trai này, để chúng đến giúp đỡ.

Tuy nhiên, lời này của ông nói ra đã quá muộn.

Mà Lăng Tiêu Thần và mọi người cũng biết mục đích của ông chỉ là để xoa dịu họ trước, sau đó để họ cùng nhau giúp đỡ mà thôi.

Còn sau này sẽ thế nào, ai mà biết được?

Nhìn Lăng Tiêu Thần và những người khác không hề động lòng, Lăng Tiêu Dạ bất mãn: "Đại hoàng huynh, phụ hoàng đã xuống nước rồi, các huynh còn muốn thế nào nữa?" "Không muốn thế nào cả, chúng ta không xứng." Lăng Tiêu Dạ tức điên người, nhưng lại không làm gì được họ.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Hoàng thượng thấy tình hình như vậy cũng có chút đau đầu, chỉ có thể chọn cách tạm gác chuyện này lại.

Chương 2317

Đợi mọi chuyện kết thúc rồi nói sau.

Ánh mắt Hoàng thượng không nhìn Lăng Tiêu Thần và các con nữa, mà chuyển sang các đại thần. "Các khanh thấy thế nào?" Thừa tướng lúc này đứng ra nói: "Hiện tại các tướng quân có thể chiến đấu đều đang ở nơi khác, biện pháp duy nhất là mời Phí tướng quân trở về, để ngài ấy ra trận." Lời của Thừa tướng khiến tất cả mọi người đều im lặng.

Ai cũng biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng biết là một chuyện, thực sự làm lại là chuyện khác.

Có đại thần nhìn bộ dạng của Lăng Tiêu Dạ, liền biết hắn không muốn đi tìm Phí tướng quân về.

Tuy nhiên, Lăng Tiêu Thần và những người khác lại biết, cho dù Lăng Tiêu Dạ có đi tìm, có tìm được người, thì Phí tướng quân cũng chưa chắc đã đồng ý trở về.

Dù sao, họ đã khiến Phí tướng quân hoàn toàn thất vọng rồi.

Tất cả mọi người đều không nói gì, bao gồm cả Hoàng thượng. "Hãy đi điều tra xem ông ấy đã đi đâu, nhất định phải tìm được người trong thời gian ngắn nhất," Hoàng thượng nhìn Thừa tướng và các đại thần nghiêm túc nói. "Vâng." Mặc dù Thừa tướng và các đại thần miệng thì trả lời như vậy, nhưng trong lòng nghĩ gì thì chỉ có chính họ biết. "Bãi triều." Sau khi bãi triều, Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ mỉa mai nói: "Con trai được phụ hoàng sủng ái nhất đúng là tốt thật, làm sai chuyện cũng không bị ai truy cứu." Lăng Tiêu Dạ bị châm chọc không phải một hai lần.

Trước đây, hắn chỉ coi đó là sự ghen tị của Lăng Tiêu Thần và những người khác.

Nhưng bây giờ nghe họ nói vậy, trong lòng hắn rất khó chịu.

Lông mày nhíu lại, ánh mắt nhìn hắn cũng mang theo sự bất mãn: "Đại hoàng huynh ghen tị sao?" "Ghen tị thì không đến nỗi, nhưng nhị hoàng đệ vẫn nên suy nghĩ kỹ làm sao để tìm Phí tướng quân về đi.

Dù sao nếu Phí tướng quân không về, trận chiến này e là không còn ý nghĩa gì nữa, đệ nói có phải không?" Lăng Tiêu Thần vốn định nói thêm vài câu.

Nhưng nghĩ lại, dù sao mình cũng là hoàng tử Lăng quốc.

Có những lời nếu nói ra, e rằng trong lòng mọi người đều sẽ không vui.

Vì vậy, hắn tốt nhất không nên nói gì cả, cứ thế nhìn là được.

Còn sau này Lăng Tiêu Dạ có thể đi đến đâu, hắn cũng sẽ đứng bên cạnh quan sát.

Lăng Tiêu Dạ tức điên người: "Ngươi... ngươi bớt ở đây hả hê đi, các ngươi tưởng mình tốt đẹp đến đâu sao?" "Ừ, ngươi nói không sai, chúng ta quả thực không tốt đẹp đến đâu, nhưng ít nhất chúng ta không làm những chuyện như ngươi," Lăng Tiêu Thần thản nhiên nói.

Hắn chưa bao giờ cảm thấy mình là người gì ghê gớm, hắn chỉ cảm thấy bây giờ rất tốt. "Nhị hoàng huynh, huynh vì tư lợi của mình mà làm ra chuyện như vậy, bây giờ huynh có hối hận không?" "Nhị hoàng huynh, ta thấy khi huynh đi tìm Phí tướng quân, huynh còn phải suy nghĩ kỹ làm thế nào để Phí tướng quân tha thứ cho huynh.

Dù sao Phí tướng quân cũng bị huynh vô cớ đánh bị thương, huynh ít nhất cũng phải cho người ta một lời giải thích, huynh nói có phải không?" Trước đây ba người cũng có lúc căng thẳng.

Nhưng bây giờ ba người cùng nhau đối phó với Lăng Tiêu Dạ, cũng khá thú vị.

Lăng Tiêu Dạ mím chặt môi, hừ lạnh một tiếng rồi trực tiếp rời đi.

Hắn không phải không muốn phản bác Lăng Tiêu Thần và những người khác, mà là không biết phải phản bác thế nào.

Thật sự coi họ là dễ bắt nạt sao?

Mặt khác, Hoàng thượng cũng đã biết chuyện này.

Khi Hoàng thượng biết chuyện, lông mày nhíu chặt, trong lòng vô cùng bất mãn.

Đương nhiên, suy nghĩ đầu tiên của ông cũng là do Lăng Tiêu Thần và những người khác làm.

Có nghi ngờ như vậy, Hoàng thượng Lăng quốc liền cho người gọi tất cả Lăng Tiêu Thần và các con vào cung.

Khi Lăng Tiêu Thần và những người khác nghe được tin này, đột nhiên bật cười.

Hóa ra trong lòng phụ thân của họ, những chuyện này thật sự không quan trọng đến thế.

Cười tự giễu, Lăng Tiêu Thần cảm thấy có chút nực cười.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử bên cạnh nhìn Lăng Tiêu Thần: "Đại hoàng huynh, chúng ta cùng đi." "Được." Lăng Tiêu Dạ cũng đi cùng.

Đến Ngự thư phòng, còn chưa kịp làm gì, Hoàng thượng Lăng quốc đã nhìn họ chất vấn: "Tại sao lại làm như vậy?" Một câu nói đã định tội cho Lăng Tiêu Thần và những người khác, cho rằng chuyện này chính là do họ làm.

Trái tim của ba người Lăng Tiêu Thần lập tức trở nên lạnh lẽo.

Trước đây, dù Hoàng thượng Lăng quốc đối xử với họ thế nào, họ vẫn luôn nhớ mình là hoàng tử Lăng quốc, cho nên không làm chuyện gì không nên làm.

Nhưng bây giờ nghe Hoàng thượng không phân biệt phải trái trắng đen đã chất vấn, Lăng Tiêu Thần và các em đột nhiên cảm thấy tất cả những gì mình làm dường như không đáng.

Ánh mắt Tam hoàng tử vô cùng bình tĩnh: "Phụ hoàng, tại sao người lại cho rằng chuyện này nhất định là chúng con làm?" "Không phải các ngươi thì là ai?

Lúc này chỉ có các ngươi là không muốn thấy lão nhị tốt đẹp.

Các ngươi dù không thích nó, cũng không thể làm ra chuyện như vậy để hủy hoại nó," Hoàng thượng trừng mắt nhìn Lăng Tiêu Thần và các con.

Ông chính là cho rằng họ vì không thích Lăng Tiêu Dạ nên mới làm ra chuyện như vậy.

Lăng Tiêu Thần cười, cười có chút ngông cuồng. "Ha ha ha ha, thật nực cười, không điều tra, không hỏi một lời, đã trực tiếp định tội cho chúng con.

Người đúng là 'phụ hoàng tốt' của chúng con," Lăng Tiêu Thần mỉa mai nói.

Tứ hoàng tử u uất nhìn Hoàng thượng Lăng quốc: "Có phải bất kể chúng con nói gì người cũng sẽ không tin?

Chỉ vì chúng con không thích Lăng Tiêu Dạ, nên bất kỳ chuyện gì có hại cho hắn đều là chúng con làm?" "Phụ hoàng, bây giờ người có phải đang nghĩ như vậy không?" Từng câu hỏi một khiến Hoàng thượng Lăng quốc nhíu mày.

Bọn chúng không hề chột dạ, cũng không có biểu hiện gì khác, trong mắt chỉ có sự phẫn nộ, thất vọng và bất mãn đối với ông.

Những cảm xúc này đều có thể nói rõ cho ông biết, họ đều không làm những chuyện này.

Nhưng Hoàng thượng căn bản không tin. "Nếu là các ngươi làm, các ngươi mau thừa nhận, rồi xin lỗi lão nhị, chuyện này coi như xong," Hoàng thượng Lăng quốc nhìn họ nói.

Lăng Tiêu Thần lạnh lùng nói: "Không phải chúng ta làm thì chính là không phải, ngươi nói gì cũng vô dụng." Không phải họ làm, tại sao họ phải thừa nhận?

Dựa vào đâu mà phải xin lỗi Lăng Tiêu Dạ?

Chương 2318

Lúc này Lăng Tiêu Dạ lên tiếng: "Đại hoàng huynh, phụ hoàng chỉ bắt các huynh xin lỗi đã là rất nhân từ rồi, các huynh chắc chắn muốn cứ kiên trì như vậy sao?" Lăng Tiêu Thần lạnh mặt nhìn Lăng Tiêu Dạ.

Bộ dạng hả hê của hắn quá rõ ràng, dường như đã sớm biết sẽ có kết quả như vậy.

Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ: "Muốn ta xin lỗi ngươi, đúng không?" Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhíu mày nhìn Lăng Tiêu Thần, đại hoàng huynh không phải thật sự sẽ xin lỗi chứ?

Nếu vậy thì thật mất mặt.

Hai người lập tức có chút căng thẳng, hy vọng Lăng Tiêu Thần đừng khuất phục.

“Muốn ta xin lỗi ngươi cũng được thôi, chỉ cần ngươi gánh nổi hậu quả này là được.” Nói xong, hắn trực tiếp ra tay.

Sau đó, Hoàng thượng và mọi người liền nghe thấy tiếng hét thảm thiết của Lăng Tiêu Dạ.

Đến khi họ kịp phản ứng, cánh tay của Lăng Tiêu Dạ đã bị bẻ gãy.

Lăng Tiêu Thần nhìn Lăng Tiêu Dạ: “Nhị hoàng đệ, thật sự xin lỗi, hoàng huynh không cố ý đâu, đệ có thể tha thứ cho hoàng huynh không?” Không phải muốn xin lỗi sao?

Được, hắn xin lỗi hắn ta.

Lời xin lỗi này có được không?

Ở nơi Hoàng thượng không nhìn thấy, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử lén giơ ngón tay cái với Đại hoàng tử.

Đại hoàng huynh làm việc này thật hả giận.

Lăng Tiêu Dạ mặt mày trắng bệch nhìn Lăng Tiêu Thần: “Lăng Tiêu Thần, ngươi… ngươi dám…” “Hả?

Nhị hoàng đệ sao thế?

Không phải đệ muốn ta xin lỗi sao?

Ta đã xin lỗi rồi, đệ còn muốn ta thế nào nữa?” Lăng Tiêu Thần tỏ vẻ bất đắc dĩ nhìn Lăng Tiêu Dạ, dáng vẻ đó như thể đang nói “sao ngươi khó chiều thế, đã xin lỗi rồi còn muốn gì nữa?”.

Hoàng thượng tức đến mặt mày xanh mét, dám đối xử với lão nhị như vậy ngay trước mặt ông, ở những nơi ông không thấy, chúng còn có thể làm ra chuyện gì nữa?

“Người đâu, Đại hoàng tử tàn hại ruột thịt, đánh mạnh ba mươi trượng.” Nghe Hoàng thượng nói vậy, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử định nói gì đó thì bị Đại hoàng tử ngăn lại.

“Đa tạ phụ hoàng.” Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử cảm thấy có lẽ anh ta điên rồi.

Sắp bị đánh mà còn cảm ơn.

Ba mươi trượng đối với Lăng Tiêu Thần thật sự chẳng là gì.

Nhưng Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử không thể chấp nhận được.

Sau khi đánh xong, hai người dìu Lăng Tiêu Thần rời đi.

Lúc đi, họ nhìn sâu vào Ngự thư phòng.

Một vị hoàng thượng không phân trắng đen phải trái như vậy, không có cũng chẳng sao.

Một quốc gia như thế, lật đổ thì có hề gì?

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử đều rất rõ ràng, hôm nay nếu không phải là Lăng Tiêu Thần, hai người họ cũng không thoát được.

Chính vì có Lăng Tiêu Thần, họ mới có thể bình an vô sự.

Họ đưa Lăng Tiêu Thần về nơi ở, cho người đến xem vết thương, đều là vết thương ngoài da nên mới hoàn toàn yên tâm.

"Đại ca, huynh nghĩ gì vậy?

Lại bẻ gãy tay hắn ta?" Tam hoàng tử nhíu mày hỏi.

Một tiếng "đại ca" đã xem Lăng Tiêu Thần như anh ruột của mình.

Tứ hoàng tử cũng gật đầu đồng tình, cảm thấy anh ta làm việc này thật sự có chút bốc đồng.

"Không làm vậy, cả ba chúng ta đều không thoát được, hai người không thấy bộ mặt của bọn chúng sao." Chỉ cần nhìn thấy dáng vẻ đó, Lăng Tiêu Thần lại thấy ghê tởm vô cùng.

Tam hoàng tử cười tự giễu.

"Ta chỉ biết ông ta thiên vị, nhưng không ngờ lại thiên vị đến mức này, không chừa cho chúng ta một chút đường lui nào." Bọn họ vẫn luôn nghĩ mình là hoàng tử của Lăng quốc, tuy bất mãn với những người này nhưng cũng không làm gì tổn hại đến họ.

Nhưng có người lại không nghĩ như vậy.

Chỉ xảy ra một vài chuyện, cuối cùng đều có thể đổ lên đầu họ, họ nói không phải cũng không ai chịu tin.

Thật quá nực cười.

Nực cười đồng thời cũng cảm thấy có chút bi ai.

"Chẳng lẽ hai người thật sự muốn xin lỗi hắn ta sao?" Chỉ cần nghĩ đến dáng vẻ của Lăng Tiêu Dạ, hắn chỉ hận không thể đánh cho kẻ đó một trận nữa.

Chỉ bẻ gãy một tay của hắn, như vậy là quá hời cho hắn rồi.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhìn nhau, họ chẳng muốn xin lỗi Lăng Tiêu Dạ chút nào.

Cái vẻ tiểu nhân đắc chí của hắn ta nhìn đã thấy phiền rồi.

“Thế chẳng phải đúng rồi sao?

Chúng ta đều không muốn xin lỗi hắn, nếu thật sự phải xin lỗi, thì tự nhiên cũng phải trả giá.” Đây chỉ là một lần, sau này nếu Lăng Tiêu Dạ còn tiếp tục kiếm chuyện như vậy, hắn cũng sẽ cho Lăng Tiêu Dạ biết thế nào là hối hận thật sự.

Nghe lời của Lăng Tiêu Thần, hai người không ngừng gật đầu.

“Đại ca, bây giờ huynh có dự định gì?” Tứ hoàng tử hỏi.

“Đương nhiên là giúp Lăng quốc diệt quốc rồi.” Bọn họ không phải rất coi trọng Lăng quốc sao?

Nếu đã vậy, hắn sẽ lật đổ giang sơn của Lăng quốc.

Trước hôm nay, tuy hắn có suy nghĩ này, nhưng cũng chỉ định đứng ngoài quan sát, không quản chuyện gì.

Nhưng sau hôm nay, hắn muốn tự mình ra tay.

Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử nhìn nhau, đưa tay sờ cằm: “Chuyện này hình như cũng không phải là không được?” “Dù sao đi nữa, trong lòng chúng ta biết là được rồi, nên làm thế nào sau này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ lại.” Lăng Tiêu Thần nhìn hai người em trai của mình nói.

Hai người gật đầu: “Được.” Mâu thuẫn giữa nhóm Lăng Tiêu Thần và Lăng Tiêu Dạ, người của Tô Ngọc cũng đã biết.

Chương 2319

“Hoàng thượng của Lăng quốc này đúng là biết tặng đầu người cho chúng ta thật, lại còn đẩy cả hoàng tử của mình về phía chúng ta nữa chứ, thật không tồi.” “Ai nói không phải?

Chuyện họ làm đúng là thú vị thật.” Không phải lỗi của người ta mà còn bắt người ta nhận lỗi.

Cũng khó trách Lăng Tiêu Thần sẽ ra tay trực tiếp với Lăng Tiêu Dạ.

Không ra tay thì phải xin lỗi, uất ức biết bao?

Hắn tin rằng với thái độ của nhóm Lăng Tiêu Thần, họ sẽ không thể chấp nhận được.

“Các ngươi nói xem, sau này nhóm Lăng Tiêu Thần có đến giúp chúng ta không?” Chỉ cần nghĩ đến khả năng này, bọn họ đã cảm thấy vô cùng thú vị.

“Sẽ.” Lần này, việc làm của Hoàng thượng Lăng quốc đã khiến họ hoàn toàn thất vọng.

Con người một khi đã thất vọng thì chuyện gì cũng có thể làm được.

“Nói cũng phải.” Khi người của Tô Ngọc nhận được bản đồ bố phòng đầu tiên, họ cảm thấy vô cùng thú vị.

“Xem ra nhóm Lăng Tiêu Thần thật sự rất căm hận Lăng quốc.” Thứ này mà cũng có thể đưa cho họ.

“Nói không sai, mau mang thứ này gửi cho Thế tử, họ thấy xong nhất định sẽ rất hứng thú.

À đúng rồi, chuyện ở đây cũng có thể nói cho Thế tử một tiếng, coi như một câu chuyện cười cho vui.” “Được.” Chỉ vài ngày sau, nhóm Tiểu Bảo đã nhận được tin tức từ kinh thành Lăng quốc.

Khi nhận được bản đồ bố phòng, biểu cảm của Tiểu Bảo có phần kỳ lạ.

Hoằng Nghị cũng nhìn chằm chằm một lúc lâu.

Cuối cùng, Tiểu Trí kinh ngạc hỏi: “Người của Lăng quốc này muốn làm gì vậy?” “Là nhóm Đại hoàng tử làm đó.” Hoằng Nghị và Tiểu Trí đồng thời quay đầu nhìn Tiểu Bảo: “Nhóm Lăng Tiêu Thần làm sao?

Tại sao?” Đây là quốc gia của chính họ, đưa ra bản đồ bố phòng này có ý nghĩa gì, chẳng lẽ họ thật sự không biết sao?

“Bởi vì người của chúng ta đã lan truyền chuyện Lăng Tiêu Dạ làm ra ngoài, nhưng Hoàng thượng Lăng quốc và Lăng Tiêu Dạ đều cho rằng đó là do nhóm Lăng Tiêu Thần làm.

Hoàng thượng Lăng quốc không hỏi han gì đã bắt họ phải xin lỗi.” Tiểu Bảo cảm thấy Hoàng thượng Lăng quốc này thiên vị đến mức mất cả não rồi.

Chuyện này chỉ cần suy nghĩ một chút là biết không liên quan gì đến nhóm Lăng Tiêu Thần.

Kết quả lại bắt họ xin lỗi Lăng Tiêu Dạ.

Đây chẳng phải là giết người tru tâm sao?

Nhóm Lăng Tiêu Thần ghét Lăng Tiêu Dạ đến mức nào chứ?

Sao có thể làm ra chuyện xin lỗi vào lúc này?

“Bắt nhóm Lăng Tiêu Thần xin lỗi?

Vậy họ có xin lỗi không?” Hoằng Nghị tò mò hỏi.

Biết được mọi chuyện xảy ra ở đó, Hoằng Nghị cảm thấy nếu họ thật sự xin lỗi, cậu nhất định sẽ coi thường nhóm Lăng Tiêu Thần.

“Lăng Tiêu Thần đã xin lỗi.” “Hả?

Thật sự xin lỗi rồi sao?” Hoằng Nghị thất vọng nhìn Tiểu Bảo.

Sao lại xin lỗi chứ?

Điều này không phù hợp với tính cách của Lăng Tiêu Thần!

“Đúng là đã xin lỗi, nhưng Lăng Tiêu Thần đã đánh gãy tay Lăng Tiêu Dạ, sau đó xin lỗi hắn ta, tuy rằng sau đó vì tàn hại huynh đệ mà bị đánh ba mươi trượng.” Tiểu Bảo cũng không biết nói nhóm Lăng Tiêu Thần lần này là lời hay lỗ nữa.

“Nhưng vì họ gây chuyện như vậy, Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử lại không bị gì cả.” “…” Hoằng Nghị và Tiểu Trí nhìn Tiểu Bảo, đây thật sự là do Lăng Tiêu Thần làm sao?

“Đúng là do Lăng Tiêu Thần làm, họ sẽ không xin lỗi Lăng Tiêu Dạ đâu, nhưng Hoàng thượng Lăng quốc chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy, thế là vấn đề nảy sinh.

Xin lỗi thì họ không thoải mái, không xin lỗi thì Hoàng thượng Lăng quốc cũng không tha cho họ, làm như vậy ngược lại lại là chuyện tốt.” Tiểu Bảo phân tích cho hai người.

Bị Tiểu Bảo nói như vậy, hình như cũng đúng.

Tuy bị đánh trượng, nhưng như vậy còn tốt hơn là không làm gì cả mà bị yêu cầu xin lỗi người khác.

“Dù thế nào đi nữa, bản đồ bố phòng này có ích cho chúng ta, gọi tất cả các tướng quân đến đây, chuẩn bị bắt đầu công thành.” “Được.” Sau khi các tướng quân đến, họ nhìn bản đồ bố phòng trong tay Hoằng Nghị, nhất thời không biết nên vui mừng hay nên nghi ngờ đây không phải là thật.

“Không cần nhìn chằm chằm như vậy, tất cả đều là thật.” Hoằng Nghị cười nói.

“Bây giờ bắt đầu chuẩn bị, các ngươi nghe theo sự sắp xếp của ca ca là được.” “Vâng.” Tiểu Bảo cầm bản đồ bố phòng bắt đầu phân công nhiệm vụ cho họ.

Nhiệm vụ của mỗi người đều khác nhau, nhưng lại liên kết chặt chẽ với nhau, thiếu bất kỳ một khâu nào cũng không thể hoàn thành hoàn hảo mọi việc.

Sau khi giao nhiệm vụ xong, Hoằng Nghị nhìn họ: “Chú ý an toàn.” “Vâng, Thái tử điện hạ.” Ngày hôm sau, trong quân doanh bắt đầu bận rộn.

Đàm Tùng Lâm thấy vậy liền đến tìm Tiểu Bảo: “Các cậu chuẩn bị công thành rồi à?

Có cần tôi giúp gì không?” “Không có.” “Lương thảo, dược liệu cũng không cần sao?” Đây là cái đồ kỳ quái gì vậy?

Hắn khó khăn lắm mới muốn xuất huyết một lần, kết quả họ dường như chẳng thèm?

“Không cần, Huyền quốc chúng ta đánh trận xưa nay không thiếu lương thảo.” Tiểu Bảo nhìn sa bàn trước mặt nói.

Đàm Tùng Lâm nhíu mày: “Không thiếu?” Sao có thể?

Đánh trận lo nhất chẳng phải là thiếu lương thảo sao?

“Đàm Tùng Lâm, xem ra ngươi hiểu về Huyền quốc chúng ta vẫn chưa đủ nhiều.

Mẹ ta có trong tay gần hai vạn mẫu ruộng nước, sản lượng một năm của những ruộng nước này đủ cho tất cả bá tánh Huyền quốc ăn trong hai năm.

Về phần dược liệu, mẹ ta có mấy ngọn núi dược, còn có mấy trăm mẫu ruộng dược, ngươi nghĩ chúng ta sẽ thiếu những thứ này sao?" Tiểu Bảo quay đầu nhìn Đàm Tùng Lâm hỏi.

Đàm Tùng Lâm chết lặng nhìn Tiểu Bảo, sự chuẩn bị của họ lại đầy đủ đến vậy sao?

"Ta còn có thể nói thẳng cho ngươi biết, một tháng trước khi chiến tranh nổ ra, tất cả lương thảo và dược liệu của chúng ta đều đã được chuẩn bị đầy đủ, đủ cho tất cả tướng sĩ ăn trong hai năm." "…" Đàm Tùng Lâm kinh hãi nhìn nhóm Tiểu Bảo.

Sự chuẩn bị của họ lại bắt đầu từ một tháng, thậm chí còn lâu hơn trước đó sao?

Thế này thì đánh thế nào?

Khi người khác còn đang lo lắng về lương thảo và dược liệu, họ đã chuẩn bị xong xuôi.

Chương 2320

So sánh thế nào được nữa?

“Bây giờ ta đã biết tại sao Huyền quốc phát triển nhanh như vậy.” Họ luôn phòng bị từ trước.

Thậm chí là lo xa.

Khi an toàn đã nghĩ đến lúc không an toàn cần làm gì, cần chuẩn bị gì.

Dưới sự chuẩn bị đầy đủ như vậy, cộng thêm trang bị tinh nhuệ của tướng sĩ, có cuộc chiến nào mà họ không thắng được chứ?

Cũng may Huyền quốc không hiếu chiến, nếu không, những năm qua dưới sự lãnh đạo của Hoàng thượng Huyền quốc và Ngọc Vương, có lẽ Huyền quốc đã thống nhất thiên hạ rồi.

“Lăng quốc họ có biết mình đang đối mặt với ai không?” Trong khoảng thời gian ở quân đội Huyền quốc, hắn đã tận mắt chứng kiến quân đội Huyền quốc lợi hại đến mức nào.

Hoàn toàn không phải là thứ mà Lăng quốc có thể đối phó.

“Không liên quan đến chúng ta.” “…” Nói không sai, đúng là không liên quan, nhưng Tiểu Bảo nói câu này có phải quá lạnh lùng không?

Nhìn dáng vẻ muốn nói lại thôi của Đàm Tùng Lâm, Tiểu Bảo không cần đoán cũng biết hắn muốn nói gì.

“Đàm Tùng Lâm, những người ngươi nói, một không phải người thân của ta, hai không phải bá tánh Huyền quốc của ta, tại sao ta phải suy nghĩ cho họ?” Người có thể khiến cậu suy nghĩ ngoài người thân ra chỉ có bá tánh Huyền quốc.

Về phần những người khác, họ là cái thá gì?

Đàm Tùng Lâm không nói nên lời, nhưng không thể phủ nhận rằng Tiểu Bảo nói không sai.

Người không liên quan nhìn thêm một cái cũng thấy khó chịu trong lòng.

“Ngươi muốn làm gì thì làm đi, sau này đừng đến tìm chúng ta, chúng ta rất bận, có lẽ không có thời gian để ý đến ngươi đâu.” Tiểu Bảo nhìn Đàm Tùng Lâm rất nghiêm túc.

“Ta biết rồi.” “À đúng rồi, nói cho ngươi một chuyện, Hoàng thượng của Lăng quốc các ngươi thật sự quá ngu ngốc.” Đàm Tùng Lâm nhíu mày nhìn Tiểu Bảo: “Ngươi nói câu này có ý gì?” “Cũng không có ý gì, chỉ là ý trên mặt chữ thôi, ngươi không cần nghĩ nhiều quá.” “Không phải, ngươi ít nhất cũng phải nói rõ cho ta chứ, ta đã chuẩn bị sẵn sàng để nghe ngươi nói rồi, kết quả ngươi lại không nói cho ta?” Đàm Tùng Lâm sao có thể để Tiểu Bảo đi như vậy, chặn cậu lại nhất định phải biết đã xảy ra chuyện gì.

Tiểu Bảo kể chuyện cho Đàm Tùng Lâm, nhân lúc hắn còn chưa phản ứng lại đã cùng Hoằng Nghị và mọi người rời đi.

Người dân ở Lăng quốc nghe được tin này không những không lo lắng hoảng sợ, ngược lại còn rất mong chờ.

Chờ Huyền quốc đánh vào.

Bây giờ Lăng quốc này còn là Lăng quốc sao?

Toàn là thứ gì đâu.

Hoàng thượng Lăng quốc biết trong mười ngày lại mất thêm ba thành trì thì tức giận đập phá không ít đồ đạc.

Trên triều cũng bắt đầu nổi giận.

“Người mà các ngươi tìm đến bao giờ mới tìm được?” Lăng Tiêu Dạ cũng ở bên cạnh nói lời châm chọc: “Đúng vậy Thừa tướng, đã nhiều ngày trôi qua rồi, sao các ngài vẫn chưa tìm được người?

Như vậy không tốt đâu.” Nghe Lăng Tiêu Dạ nói những lời như vậy, Thừa tướng và mọi người đều tức đến bật cười, vừa định mở miệng thì nghe Tứ hoàng tử ở bên cạnh nói: “Nhị hoàng huynh đúng là đứng nói chuyện không biết đau lưng.” “Đây chẳng phải là việc ngươi nên làm sao?

Việc của mình không làm, chỉ trông chờ Thừa tướng và mọi người giúp ngươi tìm người, đợi tìm được người rồi ngươi đến tiếp quản?” Lăng Tiêu Dạ nghe họ nói, sắc mặt lập tức trở nên khó coi: “Ngươi đang nói bậy bạ gì đó?” Nói câu này, giọng của Lăng Tiêu Dạ có chút tức giận xen lẫn chột dạ, nhưng sự thật chính là như vậy.

Hắn cũng nghĩ như thế.

Nhưng bây giờ bị người ta vạch trần thẳng thừng, sao hắn có thể bỏ qua được?

“Ta có nói bậy hay không ngươi không biết sao?

Chính mình không đi tìm người lại trông chờ Thừa tướng và mọi người đi?

Sau đó ngươi ở phía sau đục nước béo cò?

Lợi lộc gì cũng để ngươi chiếm hết, sao ngươi không biết xấu hổ thế?” Lăng Tiêu Dạ nghe em trai mình nói những lời này, sắc mặt khó coi vô cùng: “Các ngươi cả ngày chỉ muốn thấy ta mất mặt, các ngươi làm vậy với ta trong lòng thật sự vui vẻ lắm sao?” “Đừng nói những lời đó với chúng ta, chẳng phải vì ngươi làm việc quá đáng sao?” Hắn ta không làm thì thôi đi, còn ở đây hả hê, bỏ đá xuống giếng.

Sao thế?

Thấy Thừa tướng và mọi người bị phạt, trong lòng hắn vui lắm à?

Đây là tâm tư gì?

“Lúc ngươi ở đây bỏ đá xuống giếng với Thừa tướng và mọi người, sao ngươi không nghĩ cho họ?

Gần đây việc của họ đã đủ nhiều rồi, ngươi là kẻ không làm gì còn đến chỉ trích lỗi của họ.” Lăng Tiêu Thần lạnh lùng nhìn Lăng Tiêu Dạ.

Trước đây hắn cũng không thấy Lăng Tiêu Dạ có gì không tốt, nhưng bây giờ phát hiện Lăng Tiêu Dạ này chính là một tên phế vật.

“Khi mọi người đang làm việc, ngươi không làm gì thì thôi đi, còn chờ người khác làm việc của ngươi?” Đây là loại người gì vậy?

“Còn nữa, chuyện này vốn dĩ là do ngươi gây ra, ngươi có tư cách gì ở đây nói Thừa tướng và mọi người?” Tam hoàng tử và Tứ hoàng tử không ngừng gật đầu.

Đại ca nói không sai.

Nếu không có hành động ích kỷ của Lăng Tiêu Dạ, Phí tướng quân có chọn rời đi không?

Bọn họ bây giờ có phải ở đây tìm người khắp nơi không?

Hoàn toàn không!

Cho nên Lăng Tiêu Dạ hắn có tư cách gì ở đây chỉ trích lỗi của người khác?

Hoàng thượng không vui nhìn Lăng Tiêu Thần: “Bây giờ là lúc các ngươi chỉ trích huynh đệ của mình sao?

Bây giờ là lúc các ngươi cùng nhau tìm người về.” Thành trì đã mất nhiều như vậy rồi, chúng còn nghĩ đến chuyện cãi nhau.

Nghe lời của Hoàng thượng, Lăng Tiêu Thần không hề ngạc nhiên, tuy không ngạc nhiên nhưng trong lòng không thoải mái là thật.

Vẻ mặt vô cảm nhìn mọi chuyện xảy ra: “Phụ hoàng, người thấy nó làm như vậy là đúng sao?” “Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, các ngươi còn muốn gây chuyện đến bao giờ?” Hoàng thượng có vẻ không muốn nói về chuyện này, dù nhóm Lăng Tiêu Thần nói gì, ông ta cũng không nói Lăng Tiêu Dạ sai.

Lăng Tiêu Thần còn muốn nói gì đó thì bị Thừa tướng và mọi người ngăn lại.

“Điện hạ không cần nói nhiều, đúng là lão thần vô dụng, không tìm được người.

Nếu Hoàng thượng muốn trừng phạt vi thần, vi thần cũng có thể chấp nhận.” Thừa tướng bình tĩnh nói.

Trước đây trong lòng ông ít nhiều vẫn còn chút hy vọng.

Ít nhất đối với quốc gia này, Hoàng thượng vẫn còn quan tâm.

Nhưng bây giờ nghe Hoàng thượng nói những lời như vậy vào lúc này, trong lòng ông rất khó chịu.

Chương 2321

Họ làm gì cũng là sai.

Nhóm Đại hoàng tử nói gì cũng là chèn ép Lăng Tiêu Dạ, cho dù nói thật cũng không được?

Nói nhiều thì là họ đối xử không tốt với huynh đệ của mình.

Tóm lại, đại thần có lỗi, nhóm Đại hoàng tử cũng có lỗi, duy chỉ có Nhị hoàng tử làm sai là không có lỗi.

Hắn ta làm gì, Hoàng thượng cũng có thể bảo vệ.

Thật nực cười.

Hoàng thượng nhíu mày nhìn Thừa tướng, lời ông ta nói là có ý gì?

Đây là đang uy hiếp ông sao?

“Các ngươi cho trẫm một thời gian, các ngươi khi nào mới có thể tìm được người?” Hoàng thượng nhìn họ hỏi.

“Không biết.” Thừa tướng cũng không muốn nói nhiều nữa, trực tiếp trả lời một câu không biết.

“Ngươi đang đối phó trẫm?” “Trong tình huống không có chút tin tức nào, Hoàng thượng trông mong thần chờ tìm người như thế nào?” Bọn họ bây giờ ngay cả tin tức của Phí tướng quân cũng không có.

Họ phải làm sao?

Tình huống này chỉ có một khả năng, có người đang âm thầm giúp Phí tướng quân và mọi người che giấu hành tung.

“Ngươi…” Lăng Tiêu Dạ đối với Thừa tướng càng thêm bất mãn và rõ ràng, hắn cảm thấy sau khi mình lên làm hoàng đế, người như vậy nhất định phải trừ bỏ.

Nếu không, hắn làm hoàng đế trong lòng cũng không yên.

“Thừa tướng, ngài nói chuyện với phụ hoàng như thế nào vậy?

Ngài là một thần tử, ngài nói chuyện với phụ hoàng như vậy, thật là to gan.” Lăng Tiêu Dạ chỉ trích đại thần thì lời lẽ lại rất chính nghĩa.

Sao lúc trước nói tìm Phí tướng quân hắn lại không phải người như vậy?

“Nhị hoàng tử, nếu ngài cảm thấy chuyện này đơn giản, hay là ngài tự mình đi tìm người?

Chúng thần chờ Nhị hoàng tử ngài tìm người về, chắc không có vấn đề gì chứ?” Thừa tướng nhìn Nhị hoàng tử cười như không cười hỏi.

Không phải kiêu ngạo lắm sao?

Vậy thì cứ tiếp tục kiêu ngạo đi, ông để xem Lăng Tiêu Dạ này có bản lĩnh gì.

“Ngươi đừng ở đây chuyển chủ đề, phụ hoàng hỏi là các ngươi.” Hắn sao có thể đi tìm người?

Đây căn bản không phải là một việc có thể dễ dàng hoàn thành.

Tứ hoàng tử ở bên cạnh đảo mắt, bực bội nói: “Đừng nói năng hoa mỹ như vậy, chính mình không đi tìm còn ở đây chỉ trích người khác không đi tìm, mặt mũi ở đâu ra?” Thấy mấy người con trai lại sắp cãi nhau, Hoàng thượng giận dữ quát: “Đủ rồi, chuyện này các ngươi cùng nhau đi làm.” Đến lúc này ông ta vẫn không cảm thấy là lỗi của mình, không những không cảm thấy mình có lỗi, thậm chí còn muốn sau khi người về phải lập tức thỉnh tội.

“Tìm được người rồi, các ngươi nói với hắn, chỉ cần đánh thắng, trẫm sẽ không truy cứu trách nhiệm của hắn.” Hoàng thượng nhìn họ

nói.

Lăng Tiêu Thần nghe câu này liền tức đến bật cười.

Đây rốt cuộc là thứ khốn nạn từ đâu ra vậy?

Với thái độ như vậy của Hoàng thượng Lăng quốc, người như vậy, thật sự chuyện gì cũng có thể làm ra.

Trong khi đó, Phí tướng quân lại cười lắc đầu: “Bây giờ ta chỉ là một người bình thường, nếu là Huyền quốc chiếm lĩnh, ta còn nguyện ý trở về, Lăng quốc thì thôi đi.” Trải qua chuyện lần này, ông cũng đã nhìn rất rõ.

Hoàng thượng Lăng quốc và Nhị hoàng tử đều không phải thứ tốt lành gì.

Về phần nhóm Đại hoàng tử tuy cũng được, nhưng có Hoàng thượng ở đó, họ muốn ngóc đầu lên gần như là không thể.

Nếu đã vậy, thì không cần nói gì nữa.

“Huyền quốc?

Tướng công, ý của chàng là lần này Huyền quốc sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy sao?” “Đúng vậy, Lăng quốc và mấy quốc gia phát động chiến tranh nhất định sẽ hối hận.” Huyền quốc trước đó đã cho cơ hội.

Nhưng những người này không những không trân trọng mà còn khiêu khích, đây chẳng phải là tự dâng mình đến cửa sao?

“Hơn nữa, các quốc gia lân cận bây giờ cũng đang xem thái độ của Huyền quốc, nếu Huyền quốc cứ tiếp tục nhượng bộ như vậy, sau này hiệp ước trăm năm này có thể tiếp tục hay không cũng chưa chắc.

Dựa vào sự thông minh của Ngọc Vương và Hoàng thượng Huyền quốc, lần này họ nói gì cũng sẽ không tha cho mấy quốc gia này.” Phí tướng quân mỉa mai nói.

Người ta cho cơ hội thì nên trân trọng.

“Thì ra là vậy.” “Phu nhân, bà nghĩ tại sao họ không tìm được chúng ta?

Tất cả đều phải cảm ơn người của Ngọc Vương, là họ đã giúp chúng ta che giấu hành tung.” Chính vì vậy, ông mới nhận ra, Huyền quốc lần này đã không còn dễ nói chuyện như trước nữa.

Vợ của Phí tướng quân kinh ngạc nhìn ông: “Tại sao?” Người của Ngọc Vương làm vậy có lợi gì cho họ?

“Ngọc Vương và mọi người không hy vọng ta xuất hiện trên chiến trường, nhưng họ làm vậy là có ý tốt.” Đối đầu với tinh nhuệ của Huyền quốc, ông cũng chưa chắc thắng.

Nếu đã vậy, từ đầu không tham gia là tốt nhất.

“A?” “Phu nhân, Lăng quốc bất kể là quân nhu hay tình hình tướng sĩ đều không bằng Huyền quốc, cộng thêm những chuyện xảy ra gần đây, đã khiến bá tánh Lăng quốc bắt đầu mong chờ sự xuất hiện của Huyền quốc.” Bá tánh Lăng quốc sống cũng không khá giả gì.

Nhìn bá tánh trong các thành trì bị chiếm được phát giống cây trồng năng suất cao, ai mà không động lòng?

“Đối với bá tánh, ai làm hoàng đế thực ra cũng như nhau, chỉ cần có thể cho họ sống cuộc sống tốt đẹp là họ có thể chấp nhận.

Nếu đã vậy, một vị vua nhân từ minh quân như Hoàng thượng Huyền quốc, tại sao mọi người lại không chọn?” Ở Huyền quốc, bất kể là Hoàng thượng hay đại thần, làm việc đều một lòng vì bá tánh.

Ngươi cũng có thể chọn chèn ép bá tánh, một khi chuyện như vậy xảy ra, thì mạng của ngươi cũng đến lúc kết thúc rồi.

Vợ của Phí tướng quân gật đầu đồng tình: “Chàng nói vậy hình như cũng đúng, trước đây ta ra ngoài cũng nghe bá tánh nói về chuyện này.” “Mọi người đều nói nếu Hoàng đế Huyền quốc trở thành hoàng đế của họ, họ không những có giống cây trồng năng suất cao, mà còn có thể khai hoang miễn thuế, mọi người đều rất mong chờ.” Ở Huyền quốc, ba năm đầu khai hoang đều không phải nộp thuế.

Huyền quốc có một vị hoàng thượng như vậy thật sự rất tốt.

Cả vị tiểu Thái tử này cũng rất không tồi.

“Đúng vậy, cho nên nếu tương lai Huyền quốc cần, ta sẽ cân nhắc trở về, vì Huyền quốc thật sự rất tốt.

Khi biết có khả năng xảy ra chiến tranh, Ngọc Vương đã vận chuyển tất cả lương thảo và dược liệu đến biên quan, để tướng sĩ không phải lo lắng về hậu phương.

Việc bày binh bố trận đều do Hoàng thượng tự mình sắp xếp.” Sẽ không có chuyện không có viện quân, hay thiếu lương thảo, không có dược liệu xảy ra.

Chương 2322

Thân là võ quan, điều họ muốn thấy nhất là gì?

Tự nhiên là điều này!

Đánh trận không lo hậu phương.

Lương thảo, dược liệu, viện quân có thể theo kịp bất cứ lúc nào.

Như vậy dù có bị thương hay mất mạng họ cũng không sợ, dù sao Hoàng thượng và mọi người cũng quan tâm đến bọn họ.

Tình huống tương tự xảy ra ở Lăng quốc thì lại khác.

Chỉ vì cái gọi là công lao, Lăng Tiêu Dạ có thể ra tay trực tiếp với ông.

So sánh hai bên, ông vẫn biết nên chọn như thế nào.

“Chàng nói không sai, nếu là Huyền quốc, ta cũng ủng hộ chàng trở về.” “Được.” Dưới sự giúp đỡ của thuộc hạ Tô Ngọc, Lăng quốc vẫn không tìm được Phí tướng quân.

Bất đắc dĩ, họ chỉ có thể để người khác ra trận.

Dưới sự giúp đỡ của nhóm Lăng Tiêu Thần, Lăng quốc liên tiếp bại trận.

Nửa năm sau, nhóm Tiểu Bảo đã dẫn đại quân đến gần kinh thành.

Tin tức này không chỉ khiến Hoàng thượng Lăng quốc tức giận, mà cả Lăng Tiêu Dạ cũng vô cùng tức giận.

Tại sao lại nhanh như vậy?

Mới nửa năm, kinh thành đã sắp bị công phá.

Còn lại mấy quốc gia kia sớm đã bị chiếm lĩnh, bây giờ đã trở thành lãnh thổ của Huyền quốc, thành viên hoàng thất của họ đã trở thành người thường.

Mà tướng sĩ Huyền quốc công đánh họ cũng đã quay đầu sang đối phó với họ.

Đối đầu với nhiều người của Huyền quốc như vậy, họ căn bản không có cửa thắng.

“Phụ hoàng, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Lăng Tiêu Dạ nhìn Hoàng thượng lo lắng hỏi.

Người của Huyền quốc đã đến từ ba ngày trước, nhưng họ vẫn chưa động thủ, không biết đang chờ đợi điều gì.

Điều này khiến hắn vô cùng lo lắng.

Nghĩ lại thật nực cười.

“Đủ rồi, ngươi hỏi trẫm phải làm sao, trẫm làm sao biết?” Hoàng thượng Lăng quốc lần đầu tiên nảy sinh cảm giác chán ghét đối với người con trai này.

Lăng Tiêu Dạ cũng nghe ra ý của ông ta, lập tức im lặng không nói.

Bây giờ nói gì cũng vô dụng.

Nhóm Lăng Tiêu Thần mỉa mai nhìn mọi chuyện xảy ra, nghĩ đến trước đây còn tình cha con sâu đậm.

Bây giờ đã bắt đầu nhìn nhau ngứa mắt rồi sao?

Thật thú vị!

“Lão đại, các ngươi nói sao?” Ánh mắt của Hoàng thượng Lăng quốc chuyển sang nhóm Lăng Tiêu Thần.

Lăng Tiêu Thần thản nhiên mở miệng: “Bây giờ đại thế đã mất, người của chúng ta căn bản không phải là đối thủ.

Thay vì tiếp tục giãy giụa vô ích ở đây, chi bằng đầu hàng trực tiếp.” Một câu nói khiến Lăng Tiêu Dạ đang im lặng lập tức nổi giận: “Không được, ta không đồng ý.” Hắn còn chưa được làm Thái tử, chưa được làm hoàng đế.

Hắn tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.

Lăng Tiêu Thần thờ ơ nói: “Vậy ngươi xem phải làm sao, nếu ngươi có cách thì cứ coi như ta chưa nói gì.” “Ngươi…” Hắn có cách?

Hắn có thể có cách gì?

Hoàng thượng Lăng quốc cũng không muốn nghe những lời như vậy, nhưng Lăng Tiêu Thần nói không sai, bây giờ làm gì cũng đã vô nghĩa.

Nếu không đầu hàng, cuối cùng họ có thể cầm cự được bao lâu?

Chỉ dựa vào cấm vệ quân trong cung để đối đầu với đại quân của người ta sao?

Ông ta lại không phải đồ ngốc.

Lăng Tiêu Dạ nhìn Hoàng thượng Lăng quốc không nói gì: “Phụ hoàng, người không phải định đồng ý chứ?” Phụ hoàng của hắn rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

“Nếu không thì sao?

Ngươi có cách à?

Nếu ngươi có cách, ta sẽ không đầu hàng.” Hoàng thượng Lăng quốc lạnh lùng hỏi.

Lăng Tiêu Dạ tức đến run người: “Chúng ta vẫn còn cơ hội, chỉ cần chúng ta…” “Chỉ cần thế nào?

Ngươi nghĩ bây giờ còn ai có thể đến đối kháng với Huyền quốc sao?” Qua thời gian dài như vậy, các quốc gia lân cận sớm đã biết thái độ của Huyền quốc rồi.

Họ sao có thể nhúng tay vào vũng nước đục này?

Đặc biệt là Lăng quốc bây giờ đã không còn giá trị, chỉ còn lại một kinh thành.

Các lãnh thổ khác đều không còn, giữ lại kinh thành này để làm gì?

Để tự làm mình mất mặt sao?

“Phụ hoàng, con không đồng ý.” Lăng Tiêu Dạ nói gì cũng không thể chấp nhận.

Lăng Tiêu Thần thờ ơ nói: “Nếu đã không muốn chấp nhận, hay là ngươi đi đối kháng với trăm vạn đại quân của Huyền quốc đi?” Lăng Tiêu Dạ nghe Lăng Tiêu Thần nói những lời như vậy, tức đến phát điên, nói: "Lăng Tiêu Thần, sao ngươi lại độc ác như vậy?

Lại muốn ta đi nộp mạng." Lăng Tiêu Thần bị lời lẽ của hắn chọc cho bật cười: "Ngươi nói ta bảo ngươi đi nộp mạng ư?

Đây không phải là điều ngươi muốn sao?" Chẳng phải hắn không muốn đầu hàng sao?

Nếu đã không muốn đầu hàng, vậy hắn đi đối mặt với trăm vạn đại quân kia thì có gì không đúng?

Chẳng lẽ y nói sai sao? "Ta muốn lúc nào?" Lăng Tiêu Dạ giận dữ chất vấn.

Chương 2323

"Không có sao?

Hiện tại Lăng quốc trong tình huống này, đã chỉ còn lại một kinh thành, ngươi vẫn còn trông mong chúng ta đánh với Huyền quốc.

Chúng ta đều không muốn mà ngươi cũng không đồng ý, nếu đã vậy thì ngươi nên là người có bản lĩnh, vậy ngươi đi đi chứ." Sao lại biến thành y bảo người ta đi nộp mạng rồi?

Lời này của hắn nói thật không đúng chút nào!

Thừa tướng và những người khác cố nén cười, Đại hoàng tử nói không sai.

Nhị hoàng tử đã có bản lĩnh như vậy, chẳng phải hắn nên tự mình đi đối phó với Huyền quốc sao?

Chính mình còn không có bản lĩnh đó, sao lại mặt dày nói không đồng ý được?

Nếu có cơ hội, y cũng sẽ không làm như vậy.

Nhưng cơ hội không có.

Không có cơ hội thì bọn họ có thể làm gì?

Lăng Tiêu Dạ muốn phản bác nhưng cuối cùng phát hiện mình chẳng thể làm được gì, chỉ có thể ấm ức đứng đó, không nói một lời. "Các ngươi còn có ý kiến nào khác không?" Hoàng đế Lăng quốc nhìn tất cả mọi người, hỏi.

Nhất thời không có ai lên tiếng.

Hoàng đế Lăng quốc tuy đã đoán được sẽ như vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút khó chịu.

Lăng quốc cứ thế hủy trong tay ông ta.

Khi tất cả mọi người đều ngầm thừa nhận việc đầu hàng, Hoàng đế Lăng quốc nhìn Lăng Tiêu Thần: "Lão đại, con theo ta một chuyến." Lăng Tiêu Thần im lặng một lát rồi đi theo.

Nhìn thấy cảnh này, Lăng Tiêu Dạ có chút ghen tị.

Phụ hoàng có chuyện gì không thể nói với hắn sao?

Lại phải nói với Lăng Tiêu Thần?

Lăng Tiêu Dạ muốn đi theo thì bị Tam hoàng tử và những người khác chặn lại: "Nhị hoàng huynh, huynh vẫn không nên đi thì hơn, dù sao phụ hoàng cũng không gọi huynh, huynh nói có phải không?" "Tránh ra." Hai người không có ý định tránh đường, Tứ hoàng tử còn lên tiếng: "Bây giờ đã không còn như xưa, phụ hoàng cũng không còn che chở cho huynh nữa, huynh còn đắc ý cái gì?" Tứ hoàng tử thật sự cảm thấy Lăng Tiêu Dạ không biết thời thế.

Tình hình bây giờ thế nào hắn không biết sao?

Hắn nghĩ bây giờ vẫn là lúc hắn có thể tùy tiện làm càn ư? "Nhị hoàng huynh, làm người đừng quá kiêu ngạo, ai biết lúc nào sẽ thất bại chứ, huynh nói có phải không?" Nếu đã như vậy, bọn họ cũng không phải không thể chờ.

Lăng Tiêu Thần mấy ngày nay không thấy người của Huyền quốc đến, trong lòng biết họ có ý gì, lòng tràn đầy cảm kích đối với người của Huyền quốc.

Ngày thứ năm sau khi tiễn Hoàng đế Lăng quốc, Hoằng Nghị và mọi người cuối cùng cũng tiến vào kinh thành.

Lăng Tiêu Thần đứng phía trước dẫn theo các đại thần nghênh đón.

Lăng Tiêu Dạ nhìn thấy Hoằng Nghị thì không nói không rằng xông lên ra tay.

Tiểu Bảo còn chưa để hắn chạm vào Hoằng Nghị đã ra tay phản sát.

Từ trên cao nhìn xuống Lăng Tiêu Dạ đang nằm trên đất, Tiểu Bảo lạnh lùng nói: "Tìm chết." Máu không ngừng trào ra từ miệng Lăng Tiêu Dạ.

Hắn không cam tâm.

Giãy giụa vài cái, Lăng Tiêu Dạ tắt thở.

Đối với chuyện này, Lăng Tiêu Thần chỉ liếc nhìn một cái, sau đó lấy ngọc tỷ ra đưa cho Hoằng Nghị: "Đây là thứ phụ thân ta dặn dò trước khi lâm chung, bảo ta giao lại cho các vị.

Đa tạ." Tiếng "cảm ơn" này của Lăng Tiêu Thần là để cảm kích họ đã cho phụ thân y một chút thể diện.

Hoằng Nghị cầm ngọc tỷ bước lên đài cao: "Sau này sẽ có người đến tiếp quản mọi việc của Lăng quốc.

Còn về các vị đại thần đây, sau khi chúng ta xác định xong, sẽ sắp xếp lại cho các vị những công việc phù hợp." "Đa tạ điện hạ." Sau khi chiếm được kinh thành Lăng quốc, Hoằng Nghị dẫn người đi phát lương thực và hạt giống cho bá tánh nơi đây.

Các đại thần của Lăng quốc nhìn cảnh này với tâm trạng có chút phức tạp.

Hoàng đế và các hoàng tử trước đây không bao giờ quan tâm đến những chuyện này, không ngờ cuối cùng lại là người của Huyền quốc đến lo liệu.

Sau khi mọi chuyện ở đây kết thúc, Tô Cửu và những người khác sắp xếp vài người ở lại, còn Tô Cửu thì mang ngọc tỷ đi.

Hoằng Nghị và Tiểu Bảo đương nhiên trở về thành Vong Ưu.

Hiện tại chiến sự đã kết thúc, lần "giết gà dọa khỉ" này đã khiến cho một số quốc gia đang rục rịch hành động phải dẹp tan ý định.

Bọn họ cũng không cần thiết phải tiếp tục ở lại đây nữa.

Trong số họ, Nam Kiều là người nóng lòng nhất.

Ngoài việc đã đi một thời gian dài, cũng không biết Khinh Khinh thế nào, đã sinh hay chưa.

Khi Nam Kiều và mọi người trở về thành Vong Ưu, vừa đúng ngày Minh Uyển Khinh sinh con.

Nam Kỳ đang được Tô Ngọc bế trong lòng.

Nam Kiều vừa đến đã thấy mọi người đều ở đây, giọng nói có chút run rẩy: "Anh Ngọc, sao rồi?" Tô Ngọc nghe thấy tiếng, quay đầu nhìn sang: "Về rồi à?" "Vâng." "Yên tâm, không sao đâu." Nam Kiều trong lòng tạm thời yên tâm hơn một chút.

Nam Kỳ nhìn người cha mấy tháng không gặp, ngẩn người một lát, sau đó vươn tay về phía Nam Kiều.

Nam Kiều không đến bế Nam Kỳ mà nói: "Cha bẩn lắm." Trên đường đi suốt bao nhiêu ngày, người hắn bẩn thỉu, không tiện bế Nam Kỳ.

Nhìn dáng vẻ nhếch nhác của Nam Kiều, Tô Ngọc nói: "Mau đi tắm rửa thay quần áo đi, Kỳ Nhi nhớ con lắm đấy." Nhìn Nam Kỳ vì bị mình từ chối mà trở nên tủi thân, Nam Kiều vội vàng gật đầu: "Kỳ Nhi, cha đi thay quần áo rồi sẽ đến ngay." Chỉ một khắc sau, Nam Kiều đã bước tới với người đầy hơi nước.

Mái tóc thường ngày được búi lên cũng được xõa ra.

Nam Kỳ vẫn luôn nhìn về phía này thấy hắn đến liền vội vàng vươn tay.

Lần này Nam Kiều không từ chối, vươn tay ôm lấy Nam Kỳ, hôn lên má bé: "Ngoan." "Mẹ." "Yên tâm đi, mẹ và em trai em gái sẽ không sao đâu." Nam Kiều biết vợ đột nhiên sinh con đã dọa Nam Kỳ sợ, vội vàng an ủi. "Vâng ạ." Khoảng một canh giờ sau, hai đứa trẻ lần lượt chào đời.

Con gái là chị cả, con trai là em hai.

Tên thì Nam Kiều đã nghĩ xong từ lâu, con trai tên Nam Lân, con gái tên Nam Minh Nguyệt.

Chương 2324

Hai đứa trẻ được bế ra, Nam Kiều không thèm nhìn mà hỏi: "Khinh Khinh không sao chứ?" Thu Ý lắc đầu: "Nam Kiều thiếu gia yên tâm, không sao, chỉ là mệt quá nên ngủ thiếp đi rồi." "Vậy thì tốt rồi." Biết Minh Uyển Khinh không sao, hắn mới có thời gian nhìn con trai và con gái của mình.

Hai đứa trẻ trông rất giống nhau, rất đáng yêu: "Kỳ Nhi, em trai em gái có đáng yêu không?" "Đáng yêu ạ, giống như anh trai và chị gái vậy." Nam Kỳ đang nói đến hai anh em Tô Ngôn Hi và Tô Ngôn Triệt. "Đúng vậy." ...

Minh Uyển Khinh tỉnh lại thấy Nam Kiều đang ngồi bên cạnh, trong mắt tức thì ánh lên niềm vui sướng.

Lúc sinh con, cô dường như nghe thấy tiếng của Nam Kiều, vốn tưởng mình nghĩ nhiều, không ngờ lại là thật.

Nam Kiều thật sự đã trở về. "Anh về rồi." Nam Kiều nhìn Minh Uyển Khinh vẫn còn xanh xao, đau lòng nói: "Vất vả cho em rồi." "Em không sao." Được chồng thấu hiểu, Minh Uyển Khinh cảm thấy bao vất vả mấy tháng qua, cùng với việc một lần nữa đi qua quỷ môn quan đều đáng giá.

Tháng ở cữ của Minh Uyển Khinh đều do Nam Kiều chăm con.

Còn Nam Kỳ thì bám lấy Tiểu Bảo đòi ở cùng, Tiểu Bảo không còn cách nào khác đành đồng ý.

Sau khi con đầy tháng, Tô Ngọc và mọi người cuối cùng cũng bắt đầu chuẩn bị cho hành trình tiếp theo.

Họ đã hứa với bọn trẻ sẽ đưa chúng ra biển, ăn hải sản, ngắm hải âu, cá heo, còn ngắm bình minh, hoàng hôn và cả bầu trời sao.

Sau khi bọn trẻ được một trăm ngày tuổi, Tô Ngọc và những người khác, sau khi đã ở thành Vong Ưu gần một năm, cuối cùng đã quyết định lên đường một lần nữa.

Có một tin vui là Thu Ý lại mang thai, không như ý muốn của Tô Minh Hiên là chỉ có một em trai hoặc em gái.

Dù vậy cũng đủ khiến Tô Minh Hiên vui mừng khôn xiết.

Có trẻ nhỏ, có thai phụ, trên đường đi họ đi rất chậm.

Đến phương nam thì thời tiết vừa đẹp.

Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa đến thăm một người đánh cá, lại đi xem xét bá tánh ở đây, biết họ sống không tệ mới hoàn toàn yên tâm.

Vừa đến phương nam, mấy đứa trẻ đã chơi như điên.

Ngày ngày đi bắt hải sản, bắt ốc mượn hồn.

Đặc biệt là Hoằng Nghị, dù bây giờ đã là Thái tử, cậu vẫn thích chơi ốc mượn hồn.

Mấy đứa nhỏ chưa từng thấy bao giờ, chơi còn vui hơn cả Hoằng Nghị.

Ngay cả Tô Ngôn Triệt, người luôn lạnh nhạt với mọi thứ, cũng cảm thấy tò mò với mọi thứ ở đây.

Cậu ngồi xổm xuống nhìn con ốc mượn hồn mang theo vỏ ốc chạy khắp nơi, trong mắt đầy vẻ hiếu kỳ.

Tô Ngọc chú ý đến biểu cảm của con trai, bước tới hỏi: "Sao vậy con?" "Cha, đồ vật ở đây thú vị quá, chúng ta có thể chơi thêm một thời gian nữa rồi hẵng về được không ạ?" "Đương nhiên rồi, chập tối có thuyền cá ra khơi trở về, các con có muốn đi xem không?" "Có ạ." Sau khi thuyền cá trở về, Tô Ngọc và Vương Cẩn Hòa dẫn bọn trẻ đi xem.

Chúng nhìn thấy những con tôm hùm to bằng cánh tay mình.

Nhìn những con cua hoàng đế giương càng múa vuốt, Hoằng Nghị và bọn trẻ vô cùng kinh ngạc.

Còn có đủ loại cá màu sắc sặc sỡ. "Mẹ ơi, ăn được không ạ?" Phản ứng đầu tiên của Tô Ngôn Triệt là quay đầu nhìn Vương Cẩn Hòa. "Được chứ, mẹ mua một ít về, làm cho các con một bữa tiệc hải sản thịnh soạn." "Tuyệt quá!" Vương Cẩn Hòa mua không ít hải sản, cả nhà mới trở về.

Sau hai giờ chuẩn bị, hải sản cuối cùng cũng được dọn lên bàn.

Tô Ngôn Triệt và những đứa trẻ chưa từng thấy, chưa từng ăn là mong chờ nhất. "Không giống những món chúng ta thường ăn." Trước đây Tô Ngọc cũng cho người gửi về cho chúng ăn, nhưng dường như không giống với ở đây. "Hải sản ở đây vị sẽ tươi ngon hơn." Dù sao cũng là ăn đồ tươi sống.

Cả nhà ăn rất thỏa mãn.

Ăn xong, Tô Ngọc quyết định ngày hôm sau sẽ đưa chúng đi ngắm bình minh.

Sáng sớm hôm sau, cả nhà ra khơi ngắm bình minh.

Đây là lần đầu tiên Tô Ngôn Triệt và bọn trẻ ra biển ngắm bình minh.

Khi mặt trời từ từ nhô lên, những đứa trẻ chưa từng thấy cảnh này đều đứng trên boong tàu, mắt mở to nhìn.

Khi trời dần sáng, Tô Ngôn Triệt và bọn trẻ nhìn thấy hải âu mà Tô Ngọc đã nói.

Lúc hoàng hôn, chúng cũng thấy cá heo, nghe thấy tiếng của chúng.

Đối với Tô Ngôn Triệt và bọn trẻ, đây là một chuyến đi vô cùng bất ngờ và thú vị. "Mẹ ơi, mau lại đây!" Nghe tiếng gọi của Tiểu Bảo, Vương Cẩn Hòa và mọi người vội chạy tới.

Khi nhìn thấy sinh vật trong biển, họ đều kinh ngạc. "Mẹ ơi, hóa ra cá heo màu hồng mà mẹ từng nói là có thật." Tiểu Bảo vẫn luôn cho rằng chuyện Vương Cẩn Hòa nói về cá heo màu hồng là lừa người.

Bây giờ nhìn thấy mới biết hóa ra cá heo thật sự có màu hồng. "Đẹp quá." Tất cả mọi người đều ngắm nhìn cảnh này.

Khi họ chuẩn bị quay về, Vương Cẩn Hòa đột nhiên nghe thấy tiếng cá voi. "Chàng ơi, chúng ta qua đó xem đi." Không lẽ là như cô nghĩ chứ?

Tô Ngọc cho người lái thuyền về phía có tiếng động.

Khi họ đến nơi, liền thấy một sinh vật khổng lồ từ dưới nước vọt lên, sau đó rơi mạnh xuống nước, tung lên những bọt nước khổng lồ.

Cùng với âm thanh đó, khiến Tiểu Bảo và bọn trẻ cảm thấy rất khó chịu. "Mẹ ơi, đây là gì vậy?" "Chúng ta về thôi." "Vâng ạ." Trên đường về, ánh hoàng hôn chiếu lên người mọi người.

Tô Ngọc ôm Vương Cẩn Hòa, cùng cô ngắm nhìn ráng chiều rực rỡ khắp bầu trời, ngắm hoàng hôn nhuộm cả đại dương thành màu cam đỏ.

Bên tai phảng phất còn có tiếng kêu bi thương mà đẹp đẽ của chú cá voi kia. "Tiểu Hòa, sau này anh sẽ cùng em đi hết con đường còn lại." Con cái lớn lên sẽ bay đi, nhưng họ sẽ không xa nhau, cho đến tận cuối cuộc đời.